Giới thiệu

Đỗ Lan, một người đàn ông đến từ thế giới hiện đại, bỗng chốc thấy mình lạc bước vào một thực tại hoàn toàn xa lạ thế giới của Bảy Viên Ngọc Rồng.

Mặc dù sở hữu kiến thức về thế giới này từ truyện tranh và phim hoạt hình, nhưng anh lại rơi xuống một ngôi làng hẻo lánh đến mức không có cả tivi, khiến mọi thông tin về thời gian và địa điểm đều nằm ngoài tầm với.

Ba tháng sống ẩn dật, tồn tại nhờ vào việc săn bắn hằng ngày để mưu sinh, là một thử thách lớn cho Đỗ Lan.

Anh biết mình có một động cơ vĩnh cửu trong cơ thể, cung cấp nguồn khí vô tận, nhưng ở giai đoạn này, anh vẫn chưa thể vận dụng nó một cách hiệu quả, và thể chất của anh cũng chỉ ngang tầm người thường.

Mục tiêu duy nhất trước mắt là chờ đợi đoàn thương nhân đi lại vào mùa thu để có thể rời khỏi ngôi làng cô lập này, đặt chân đến những nơi quen thuộc như Thành phố phía Tây, núi Bánh Bao, hay làng Chim Cánh Cụt.

Thời điểm ấy, mùa thu đã cận kề.

Để có thể đổi lấy những vật phẩm cần thiết, Đỗ Lan quyết định săn một con khủng long lớn.

Bằng thị lực phi thường và khả năng ẩn nấp ở phía hạ gió, anh tiếp cận một con khủng long khổng lồ, toàn thân phủ vảy xám thô ráp như đá, với hàm răng sắc nhọn và một chiếc sừng nhọn hoắt trên đầu một loài săn mồi không hề hiền lành.

Kinh nghiệm săn bắn trước đây cho thấy anh thường làm hỏng lớp da con mồi, khiến chúng mất giá.

Lần này, anh cần một phương pháp khác.

Sau khi cân nhắc, Đỗ Lan nhận ra rằng việc dùng toàn lực khí để giết con mồi sẽ làm nó tan nát.

Anh quyết định khiêu khích con khủng long, dẫn dụ nó tự đâm vào vách núi.

Với vài cú nhảy nhẹ nhàng, Đỗ Lan đã ở trên lưng con quái vật, tung một cú đấm mạnh mẽ xuyên qua lớp vảy cứng như đá.

Tiếng gầm đau đớn vang vọng, con khủng long điên cuồng nhảy nhót.

Đỗ Lan tiếp tục nhảy lên đầu nó, giáng thêm một đòn chí mạng.

Cuối cùng, con khủng long hung tợn đã bị khuất phục, chỉ với vài vết vảy nứt và một cái đầu vỡ nát, nhưng cơ thể vẫn còn nguyên vẹn một thành quả đáng giá.

Sau một tuần chờ đợi, Đỗ Lan cuối cùng cũng rời khỏi ngôi làng mộc mạc trên chuyến xe ngựa của các thương nhân.

Hành trình kéo dài một tháng qua những con đường núi gập ghềnh, và cuối cùng, anh đặt chân đến Thành phố phía Tây, trung tâm công nghệ tiên tiến của thế giới Ngọc Rồng.

Tại đây, anh nhanh chóng tìm hiểu về dòng thời gian hiện tại: đó là thời kỳ trước khi Piccolo Đại Ma Vương xuất hiện công khai, và Tôn Ngộ Không đang bận rộn tìm kiếm Ngọc Rồng để hồi sinh Krillin.

Quyết định tìm Tôn Ngộ Không, Đỗ Lan nghĩ đến hai lựa chọn: đến Tháp Karin gặp Mèo Tiên Nhân hoặc nhờ Bulma chế tạo rada Ngọc Rồng.

Anh chọn Tháp Karin, bởi sức hấp dẫn của Tiên Đậu lớn hơn nhiều.

Với một bộ dụng cụ đa năng từ viên nang thu nhỏ và một chiếc phi thuyền do anh chưa học được Vũ Không Thuật, cùng với bộ đồ tập luyện trọng lượng, Đỗ Lan bắt đầu cuộc hành trình leo Tháp Karin.

Cuộc leo tháp vô cùng gian nan, đòi hỏi thể lực bền bỉ mà anh chưa từng trải qua.

Những ngày đầu, anh chỉ leo được nửa ngày đã thở hổn hển.

Một trận bão sấm sét dữ dội ập đến khi anh đang lưng chừng tháp, buộc anh phải tập trung toàn bộ tinh thần để bám trụ và tiếp tục leo.

Chính trong khoảnh khắc cận kề hiểm nguy đó, khả năng điều khiển khí của anh đã được cải thiện đáng kể.

Mười mấy ngày trôi qua, anh dần thích nghi với cường độ tập luyện, thể chất được nâng cao rõ rệt.

Khi gần đến đỉnh tháp, Đỗ Lan bất ngờ gặp Á Kỳ Lạc Bối đang cõng Tôn Ngộ Không bị thương.

Cảnh tượng này khiến anh nhận ra sự yếu kém của mình so với ngay cả những nhân vật phụ trong thế giới này, thôi thúc anh nỗ lực hơn nữa.

Sau gần một tháng trời ròng rã, Đỗ Lan cuối cùng cũng đặt chân lên đỉnh Tháp Karin, gặp được Mèo Tiên Nhân huyền thoại.

Anh uống Nước Siêu Thần thực chất chỉ là nước lọc bình thường và trải qua khóa huấn luyện về cảm nhận và điều khiển khí từ Mèo Tiên Nhân.

Anh học được cách tập trung khí vào lòng bàn tay để tạo ra một đòn công kích thô sơ mà anh gọi là Như Lai Thần Chưởng.

Tuy nhiên, anh vẫn cảm thấy sức mạnh của mình bị hạn chế bởi thể chất.

Thời gian trôi qua, Tôn Ngộ Không trở lại sau khi đánh bại Piccolo Đại Ma Vương, cứu lấy Trái Đất lần đầu tiên.

Đỗ Lan tiếp tục rèn luyện khí, dần dần kiểm soát nó tốt hơn và cuối cùng, anh đã thành công trong việc thi triển Quy Phái Khí Công, đạt đến cấp độ sức mạnh khoảng 130.

Anh nhận ra rằng cơ thể mình vẫn là một trở ngại lớn để khai thác tối đa nguồn khí vô tận.

Để tiếp tục phát triển thể chất và kỹ năng chiến đấu, Đỗ Lan quyết định tìm đến Võ Thiên Lão Sư Quy Lão Tiên Sinh.

Anh nhanh chóng học được Vũ Không Thuật chỉ trong hai ngày, bay đến chỗ Quy Lão Tiên Sinh, nơi anh gặp Krillin, Thiên Tân Phạn, Giao Tử và Lan Kỳ.

Được giới thiệu bởi Mèo Tiên Nhân, Quy Lão Tiên Sinh đồng ý hướng dẫn anh võ thuật và cho anh làm đối luyện với các đệ tử.

Trong quá trình huấn luyện, Đỗ Lan không ngừng đối luyện với Krillin và Thiên Tân Phạn, mặc dù anh thường bị đánh trúng và dòn vào mặt.

Anh được đeo những chiếc mai rùa có trọng lượng ban đầu 40kg, sau đó tăng dần, giúp cải thiện đáng kể sức bền và khả năng chịu đựng.

Ba năm sau, Đỗ Lan tham gia Đại hội Võ thuật Thế giới lần thứ 23.

Anh dễ dàng đánh bại Đào Bạch Bạch với Thái Dương Quyền và những cú đấm liên hoàn.

Trong trận đấu với một đấu sĩ đeo mặt nạ thực chất là Á Kỳ Lạc Bối, đối thủ đã tự động nhận thua khi nhận ra anh.

Tuy nhiên, khi đối đầu với Tôn Ngộ Không trong trận bán kết, Đỗ Lan đã thất bại, nhưng trận đấu này giúp anh nhận ra vẫn còn một chặng đường dài để đi.

Sau giải đấu, Đỗ Lan tìm đến Bulma với ý tưởng về một phòng trọng lực, nhưng Bulma cho rằng đó là một công nghệ quá phức tạp.

Anh quyết định đến làng Chim Cánh Cụt để tìm Tiến Sĩ Slump, nhà khoa học lập dị có khả năng tạo ra những phát minh siêu việt.

Tại đó, anh gặp Arale và Tiến Sĩ Slump.

Bằng cách sử dụng chiêu kích tướng, Đỗ Lan thuyết phục được Tiến Sĩ Slump chế tạo một thiết bị kiểm soát trọng lực, nhưng đổi lại, anh phải làm người hầu và pin di động cho vị giáo sư này suốt ba năm.

Những thí nghiệm điên rồ của Tiến Sĩ Slump, mặc dù đau đớn, đã biến đổi cơ thể Đỗ Lan, giúp anh có thể chịu được trọng lực lên đến 300 lần và về cơ bản, biến anh thành một thực thể năng lượng thuần túy.

Trang bị đầy đủ sức mạnh và những phát minh công nghệ đen từ Tiến Sĩ Slump, Đỗ Lan quyết định rời khỏi thế giới Ngọc Rồng, chuẩn bị cho cuộc hành trình xuyên không gian và thời gian của mình.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594
Chương 595
Chương 596
Chương 597
Chương 598
Chương 599
Chương 600
Chương 601
Chương 602
Chương 603
Chương 604
Chương 605
Chương 606
Chương 607
Chương 608
Chương 609
Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 939

Chương 940

Chương 941

Chương 942

Chương 943

Chương 944

Chương 945

Chương 946

Chương 947

Chương 948

Chương 949

Chương 950

Chương 951

Chương 952

Chương 953

Chương 954

Chương 955

Chương 956

Chương 957

Chương 958

Chương 959

Chương 960

Chương 961

Chương 962

Chương 963

Chương 964

Chương 965

Chương 966

Chương 967

Chương 968

Chương 969

Chương 970

Chương 971

Chương 972

Chương 973

Chương 974

Chương 975

Chương 976

Chương 977

Chương 978

Chương 979

Chương 980

Chương 981

Chương 982

Chương 983

Chương 984

Chương 985

Chương 986

Chương 987

Chương 988

Chương 989

Chương 990

Chương 991

Chương 992

Chương 993

Chương 994

Chương 995

Chương 996

Chương 997

Chương 998

Chương 999

Chương 1000

Chương 1001

Chương 1002

Chương 1003

Chương 1004

Chương 1005

Chương 1006

Chương 1007

Chương 1008

Chương 1009

Chương 1010

Chương 1011

Chương 1012

Chương 1013

Chương 1014

Chương 1015

Chương 1016

Chương 1017

Chương 1018

Chương 1019

Chương 1020

Chương 1021

Chương 1022

Chương 1023

Chương 1024

Chương 1025

Chương 1026

Chương 1027

Chương 1028

Chương 1029

Chương 1030

Chương 1031

Chương 1032

Chương 1033

Chương 1034

Chương 1035

Chương 1036

Chương 1037

Chương 1038

Chương 1039

Chương 1040

Chương 1041

Chương 1042

Chương 1043

Chương 1044

Chương 1045

Chương 1046

Chương 1047

Chương 1048

Chương 1049

Chương 1050

Chương 1051

Chương 1052

Chương 1053

Chương 1054

Chương 1055

Chương 1056

Chương 1057

Chương 1058

Chương 1059

Chương 1060

Chương 1061

Chương 1062

Chương 1063

Chương 1064

Chương 1065

Chương 1066

Chương 1067

Chương 1068

Chương 1069

Chương 1070

Chương 1071

Chương 1072

Chương 1073

Chương 1074

Chương 1075

Chương 1076

Chương 1077

Chương 1078

Chương 1079

Chương 1080

Chương 1081

Chương 1082

Chương 1083

Chương 1084

Chương 1085

Chương 1086

Chương 1087

Chương 1088

Chương 1089

Chương 1090

Chương 1091

Chương 1092

Chương 1093

Chương 1094

Chương 1095

Chương 1096

Chương 1097

Chương 1098

Chương 1099

Chương 1100

Chương 1101

Chương 1102

Chương 1103

Chương 1104

Chương 1105

Chương 1106

Chương 1107

Chương 1108

Chương 1109

Chương 1110

Chương 1111

Chương 1112

Chương 1113

Chương 1114

Chương 1115

Chương 1116

Chương 1117

Chương 1118

Chương 1119

Chương 1120

Chương 1121

Chương 1122

Chương 1123

Chương 1124

Chương 1125

Chương 1126

Chương 1127

Chương 1128

Chương 1129

Chương 1130

Chương 1131

Chương 1132

Chương 1133

Chương 1134

Chương 1135

Chương 1136

Chương 1137

Chương 1138

Chương 1139

Chương 1140

Chương 1141

Chương 1142

Chương 1143

Chương 1144

Chương 1145

Chương 1146

Chương 1147

Chương 1148

Chương 1149

Chương 1150

Chương 1151

Chương 1152

Chương 1153

Chương 1154

Chương 1155

Chương 1156

Chương 1157

Chương 1158

Chương 1159

Chương 1160

Chương 1161

Chương 1162

Chương 1163

Chương 1164

Chương 1165

Chương 1166

Chương 1167

Chương 1168

Chương 1169

Chương 1170

Chương 1171

Chương 1172

Chương 1173

Chương 1174

Chương 1175

Chương 1176

Chương 1177

Chương 1178

Chương 1179

Chương 1180

Chương 1181

Chương 1182

Chương 1183

Chương 1184

Chương 1185

Chương 1186

Chương 1187

Chương 1188

Chương 1189

Chương 1190

Chương 1191

Chương 1192

Chương 1193

Chương 1194

Chương 1195

Chương 1196

Chương 1197

Chương 1198

Chương 1199

Chương 1200

Chương 1201

Chương 1202

Chương 1203

Chương 1204

Chương 1205

Chương 1206

Chương 1207

Chương 1208

Chương 1209

Chương 1210

Chương 1211

Chương 1212

Chương 1213

Chương 1214

Chương 1215

Chương 1216

Chương 1217

Chương 1218

Chương 1219

Chương 1220

Chương 1221

Chương 1222

Chương 1223

Chương 1224

Chương 1225

Chương 1226

Chương 1227

Chương 1228

Chương 1229

Chương 1230

Chương 1231

Chương 1232

Chương 1233

Chương 1234

Chương 1235

Chương 1236

Chương 1237

Chương 1238

Chương 1239

Chương 1240

Chương 1241

Chương 1242

Chương 1243

Chương 1244

Chương 1245

Chương 1246

Chương 1247

Chương 1248

Chương 1249

Chương 1250

Chương 1251

Chương 1252

Chương 1253

Chương 1254

Chương 1255

Chương 1256

Chương 1257

Chương 1258

Chương 1259

Chương 1260

Chương 1261

Chương 1262

Chương 1263

Chương 1264

Chương 1265

Chương 1266

Chương 1267

Chương 1268

Chương 1269

Chương 1270

Chương 1271

Chương 1272

Chương 1273

Chương 1274

Chương 1275

Chương 1276

Chương 1277

Chương 1278

Chương 1279

Chương 1280

Chương 1281

Chương 1282

Chương 1283

Chương 1284

Chương 1285

Chương 1286

Chương 1287

Chương 1288

Chương 1289

Chương 1290

Chương 1291

Chương 1292

Chương 1293

Chương 1294

Chương 1295

Chương 1296

Chương 1297

Chương 1298

Chương 1299

Chương 1300

Chương 1301

Chương 1302

Chương 1303

Chương 1304

Chương 1305

Chương 1306

Chương 1307

Chương 1308

Chương 1309

Chương 1310

Chương 1311

Chương 1312

Chương 1313

Chương 1314

Chương 1315

Chương 1316

Chương 1317

Chương 1318

Chương 1319

Chương 1320

Chương 1321

Chương 1322

Chương 1323

Chương 1324

Chương 1325

Chương 1326

Chương 1327

Chương 1328

Chương 1329

Chương 1330

Chương 1331

Chương 1332

Chương 1333

Chương 1334

Chương 1335

Chương 1336

Chương 1337

Chương 1338

Chương 1339

Chương 1340

Chương 1341

Chương 1342

Chương 1343

Chương 1344

Chương 1345

Chương 1346

Chương 1347

Chương 1348

Chương 1349

Chương 1350

Chương 1351

Chương 1352

Chương 1353

Chương 1354

Chương 1355

Chương 1356

Chương 1357

Chương 1358

Chương 1359

Chương 1360

Chương 1361

Chương 1362

Chương 1363

Chương 1364

Chương 1365

Chương 1366

Chương 1367

Chương 1368

Chương 1369

Chương 1370

Chương 1371

Chương 1372

Chương 1373

Chương 1374

Chương 1375

Chương 1376

Chương 1377

Chương 1378

Chương 1379

Chương 1380

Chương 1381

Chương 1382

Chương 1383

Chương 1384

Chương 1385

Chương 1386

Chương 1387

Chương 1388

Chương 1389

Chương 1390

Chương 1391

Chương 1392

Chương 1393

Chương 1394

Chương 1395

Chương 1396

Chương 1397

Chương 1398

Chương 1399

Chương 1400

Chương 1401

Chương 1402

Chương 1403

Chương 1404

Chương 1405

Chương 1406

Chương 1407

Chương 1408

Chương 1409

Chương 1410

Chương 1411

Chương 1412

Chương 1413

Chương 1414

Chương 1415

Chương 1416

Chương 1417

Chương 1418

Chương 1419

Chương 1420

Chương 1421

Chương 1422

Chương 1423

Chương 1424

Chương 1425

Chương 1426

Chương 1427

Chương 1428

Chương 1429

Chương 1430

Chương 1431

Chương 1432

Chương 1433

Chương 1434

Chương 1435

Chương 1436

Chương 1437

Chương 1438

Chương 1439

Chương 1440

Chương 1441

Chương 1442

Chương 1443

Chương 1444

Chương 1445

Chương 1446

Chương 1447

Chương 1448

Chương 1449

Chương 1450

Chương 1451

Chương 1452

Chương 1453

Chương 1454

Chương 1455

Chương 1456

Chương 1457

Chương 1458

Chương 1459

Chương 1460

Chương 1461

Chương 1462

Chương 1463

Chương 1464

Chương 1465

Chương 1466

Chương 1467

Chương 1468

Chương 1469

Chương 1470

Chương 1471

Chương 1472

Chương 1473

Chương 1474

Chương 1475

Chương 1476

Chương 1477

Chương 1478

Chương 1479

Chương 1480

Chương 1481

Chương 1482

Chương 1483

Chương 1484

Chương 1485

Chương 1486

Chương 1487

Chương 1488

Chương 1489

Chương 1490

Chương 1491

Chương 1492

Chương 1493

Chương 1494

Chương 1495

Chương 1496

Chương 1497

Chương 1498

Chương 1499

Chương 1500

Chương 1501

Chương 1502

Chương 1503

Chương 1504

Chương 1505

Chương 1506

Chương 1507

Chương 1508

Chương 1509

Chương 1510

Chương 1511

Chương 1512

Chương 1513

Chương 1514

Chương 1515

Chương 1516

Chương 1517

Chương 1518

Chương 1519

Chương 1520

Chương 1521

Chương 1522

Chương 1523

Chương 1524

Chương 1525

Chương 1526

Chương 1527

Chương 1528

Chương 1529

Chương 1530

Chương 1531

Chương 1532

Chương 1533

Chương 1534

Chương 1535

Chương 1536

Chương 1537

Chương 1538

Chương 1539

Chương 1540

Chương 1541

Chương 1542

Chương 1543

Chương 1544

Chương 1545

Chương 1546

Chương 1547

Chương 1548

Chương 1549

Chương 1550

Chương 1551

Chương 1552

Chương 1553

Chương 1554

Chương 1555

Chương 1556

Chương 1557

Chương 1558

Chương 1559

Chương 1560

Chương 1561

Chương 1562

Chương 1563

Chương 1564

Chương 1565

Chương 1566

Chương 1567

Chương 1568

Chương 1569

Chương 1570

Chương 1571

Chương 1572

Chương 1573

Chương 1574

Chương 1575

Chương 1576

Chương 1577

Chương 1578

Chương 1579

Chương 1580

Chương 1581

Chương 1582

Chương 1583

Chương 1584

Chương 1585

Chương 1586

Chương 1587

Chương 1588

Chương 1589

Chương 1590

Chương 1591

Chương 1592

Chương 1593

Chương 1594

Chương 1595

Chương 1596

Chương 1597

Chương 1598

Chương 1599

Chương 1600

Chương 1601

Chương 1602

Chương 1603

Chương 1604

Chương 1605

Chương 1606

Chương 1607

Chương 1608

Chương 1609

Chương 1610

Chương 1611

Chương 1612

Chương 1613

Chương 1614

Chương 1615

Chương 1616

Chương 1617

Chương 1618

Chương 1619

Chương 1620

Chương 1621

Chương 1622

Chương 1623

Chương 1624

Chương 1625

Chương 1626

Chương 1627

Chương 1628

Chương 1629

Chương 1630

Chương 1631

Chương 1632

Chương 1633

Chương 1634

Chương 1635

Chương 1636

Chương 1637

Chương 1638

Chương 1639

Chương 1640

Chương 1641

Chương 1642

Chương 1643

Chương 1644

Chương 1645

Chương 1646

Chương 1647

Chương 1648

Chương 1649

Chương 1650

Chương 1651

Chương 1652

Chương 1653

Chương 1654

Chương 1655

Chương 1656

Chương 1657

Chương 1658

Chương 1659

Chương 1660

Chương 1661

Chương 1662

Chương 1663

Chương 1664

Chương 1665

Chương 1666

Chương 1667

Chương 1668

Chương 1669

Chương 1670

Chương 1671

Chương 1672

Chương 1673

Chương 1674

Chương 1675

Chương 1676

Chương 1677

Chương 1678

Chương 1679

Chương 1680

Chương 1681

Chương 1682

Chương 1683

Chương 1684

Chương 1685

Chương 1686

Chương 1687

Chương 1688

Chương 1689

Chương 1690

Chương 1691

Chương 1692

Chương 1693

Chương 1694

Chương 1695

Chương 1696

Chương 1697

Chương 1698

Chương 1699

Chương 1700

Chương 1701

Chương 1702

Chương 1703

Chương 1704

Chương 1705

Chương 1706

Chương 1707

Chương 1708

Chương 1709

Chương 1710

Chương 1711

Chương 1712

Chương 1713

Chương 1714

Chương 1715

Chương 1716

Chương 1717

Chương 1718

Chương 1719

Chương 1720

Chương 1721

Chương 1722

Chương 1723

Chương 1724

Chương 1725

Chương 1726

Chương 1727

Chương 1728

Chương 1729

Chương 1730

Chương 1731

Chương 1732

Chương 1733

Chương 1734

Chương 1735

Chương 1736

Chương 1737

Chương 1738

Chương 1739

Chương 1740

Chương 1741

Chương 1742

Chương 1743

Chương 1744

Chương 1745

Chương 1746

Chương 1747

Chương 1748

Chương 1749

Chương 1750

Chương 1751

Chương 1752

Chương 1753

Chương 1754

Chương 1755

Chương 1756

Chương 1757

Chương 1758

Chương 1759

Chương 1760

Chương 1761

Chương 1762

Chương 1763

Chương 1764

Chương 1765

Chương 1766

Chương 1767

Chương 1768

Chương 1769

Chương 1770

Chương 1771

Chương 1772

Chương 1773

Chương 1774

Chương 1775

Chương 1776

Chương 1777

Chương 1778

Chương 1779

Chương 1780

Chương 1781

Chương 1782

Chương 1783

Chương 1784

Chương 1785

Chương 1786

Chương 1787

Chương 1788

Chương 1789

Chương 1790

Chương 1791

Chương 1792

Chương 1793

Chương 1794

Chương 1795

Chương 1796

Chương 1797

Chương 1798

Chương 1799

Chương 1800

Chương 1801

Chương 1802

Chương 1803

Chương 1804

Chương 1805

Chương 1806

Chương 1807

Chương 1808

Chương 1809

Chương 1810

Chương 1811

Chương 1812

Chương 1813

Chương 1814

Chương 1815

Chương 1816

Chương 1817

Chương 1818

Chương 1819

Chương 1820

Chương 1821

Chương 1822

Chương 1823

Chương 1824

Chương 1825

Chương 1826

Chương 1827

Chương 1828

Chương 1829

Chương 1830

Chương 1831

Chương 1832

Chương 1833

Chương 1834

Chương 1835

Chương 1836

Chương 1837

Chương 1838

Chương 1839

Chương 1840

Chương 1841

Chương 1842

Chương 1843

Chương 1844

Chương 1845

Chương 1846

Chương 1847

Chương 1848

Chương 1849

Chương 1850

Chương 1851

Chương 1852

Chương 1853

Chương 1854

Chương 1855

Chương 1856

Chương 1857

Chương 1858

Chương 1859

Chương 1860

Chương 1861

Chương 1862

Chương 1863

Chương 1864

Chương 1865

Chương 1866

Chương 1867

Chương 1868

Chương 1869

Chương 1870

Chương 1871

Chương 1872

Chương 1873

Chương 1874

Chương 1875

Chương 1876

Chương 1877

Chương 1878

Chương 1879

Chương 1880

Chương 1881

Chương 1882

Chương 1883

Chương 1884

Chương 1885

Chương 1886

Chương 1887

Chương 1888

Chương 1889

Chương 1890

Chương 1891

Chương 1892

Chương 1893

Chương 1894

Chương 1895

Chương 1896

Chương 1897

Chương 1898

Chương 1899

Chương 1900

Chương 1901

Chương 1902

Chương 1903

Chương 1904

Chương 1905

Chương 1906

Chương 1907

Chương 1908

Chương 1909

Chương 1910

Chương 1911

Chương 1912

Chương 1913

Chương 1914

Chương 1915

Chương 1916

Chương 1917

Chương 1918

Chương 1919

Chương 1920

Chương 1921

Chương 1922

Chương 1923

Chương 1924

Chương 1925

Chương 1926

Chương 1927

Chương 1928

Chương 1929

Chương 1930

Chương 1931

Chương 1932

Chương 1933

Chương 1934

Chương 1935

Chương 1936

Chương 1937

Chương 1938

Chương 1939

Chương 1940

Chương 1941

Chương 1942

Chương 1943

Chương 1944

Chương 1945

Chương 1946

Chương 1947

Chương 1948

Chương 1949

Chương 1950

Chương 1951

Chương 1952

Chương 1953

Chương 1954

Chương 1955

Chương 1956

Chương 1957

Chương 1958

Chương 1959

Chương 1960

Chương 1961

Chương 1962

Chương 1963

Chương 1964

Chương 1965

Chương 1966

Chương 1967

Chương 1968

Chương 1969

Chương 1970

Chương 1971

Chương 1972

Chương 1973

Chương 1974

Chương 1975

Chương 1976

Chương 1977

Chương 1978

Chương 1979

Chương 1980

Chương 1981

Chương 1982

Chương 1983

Chương 1984

Chương 1985

Chương 1986

Chương 1987

Chương 1988

Chương 1989

Chương 1990

Chương 1991

Chương 1992

Chương 1993

Chương 1994

Chương 1995

Chương 1996

Chương 1997

Chương 1998

Chương 1999

Chương 2000

Chương 2001

Chương 2002

Chương 2003

Chương 2004

Chương 2005

Chương 2006

Chương 2007

Chương 2008

Chương 2009

Chương 2010

Chương 2011

Chương 2012

Chương 2013

Chương 2014

Chương 2015

Chương 2016

Chương 2017

Chương 2018

Chương 2019

Chương 2020

Chương 2021

Chương 2022

Chương 2023

Chương 2024

Chương 2025

Chương 2026

Chương 2027

Chương 2028

Chương 2029

Chương 2030

Chương 2031

Chương 2032

Chương 2033

Chương 2034

Chương 2035

Chương 2036

Chương 2037

Chương 2038

Chương 2039

Chương 2040

Chương 2041

Chương 2042

Chương 2043

Chương 2044

Chương 2045

Chương 2046

Chương 2047

Chương 2048

Chương 2049

Chương 2050

Chương 2051

Chương 2052

Chương 2053

Chương 2054

Chương 2055

Chương 2056

Chương 2057

Chương 2058

Chương 2059

Chương 2060

Chương 2061

Chương 2062

Chương 2063

Chương 2064

Chương 2065

Chương 2066

Chương 2067

Chương 2068

Chương 2069

Chương 2070

Chương 2071

Chương 2072

Chương 2073

Chương 2074

Chương 2075

Chương 2076

Chương 2077

Chương 2078

Chương 2079

Chương 2080

Chương 2081

Chương 2082

Chương 2083

Chương 2084

Chương 2085

Chương 2086

Chương 2087

Chương 2088

Chương 2089

Chương 2090

Chương 2091

Chương 2092

Chương 2093

Chương 2094

Chương 2095

Chương 2096

Chương 2097

Chương 2098

Chương 2099

Chương 2100

Chương 2101

Chương 2102

Chương 2103

Chương 2104

Chương 2105

Chương 2106

Chương 2107

Chương 2108

Chương 2109

Chương 2110

Chương 2111

Chương 2112

Chương 2113

Chương 2114

Chương 2115

Chương 2116

Chương 2117

Chương 2118

Chương 2119

Chương 2120

Chương 2121

Chương 2122

Chương 2123

Chương 2124

Chương 2125

Chương 2126

Chương 2127

Chương 2128

Chương 2129

Chương 2130

Chương 2131

Chương 2132

Chương 2133

Chương 2134

Chương 2135

Chương 2136

Chương 2137

Chương 2138

Chương 2139

Chương 2140

Chương 2141

Chương 2142

Chương 2143

Chương 2144

Chương 2145

Chương 2146

Chương 2147

Chương 2148

Chương 2149

Chương 2150

Chương 2151

Chương 2152

Chương 2153

Chương 2154

Chương 2155

Chương 2156

Chương 2157

Chương 2158

Chương 2159

Chương 2160

Chương 2161

Chương 2162

Chương 2163

Chương 2164

Chương 2165

Chương 2166

Chương 2167

Chương 2168

Chương 2169

Chương 2170

Chương 2171

Chương 2172

Chương 2173

Chương 2174

Chương 2175

Chương 2176

Chương 2177

Chương 2178

Chương 2179

Chương 2180

Chương 2181

Chương 2182

Chương 2183

Chương 2184

Chương 2185

Chương 2186

Chương 2187

Chương 2188

Chương 2189

Chương 2190

Chương 2191

Chương 2192

Chương 2193

Chương 2194

Chương 2195

Chương 2196

Chương 2197

Chương 2198

Chương 2199

Chương 2200

Chương 2201

Chương 2202

Chương 2203

Chương 2204

Chương 2205

Chương 2206

Chương 2207

Chương 2208

Chương 2209

Chương 2210

Chương 2211

Chương 2212

Chương 2213

Chương 2214

Chương 2215

Chương 2216

Chương 2217

Chương 2218

Chương 2219

Chương 2220

Chương 2221

Chương 2222

Chương 2223

Chương 2224

Chương 2225

Chương 2226

Chương 2227

Chương 2228

Chương 2229

Chương 2230

Chương 2231

Chương 2232

Chương 2233

Chương 2234

Chương 2235

Chương 2236

Chương 2237

Chương 2238

Chương 2239

Chương 2240

Chương 2241

Chương 2242

Chương 2243

Chương 2244

Chương 2245

Chương 2246

Chương 2247

Chương 2248

Chương 2249

Chương 2250

Chương 2251

Chương 2252

Chương 2253

Chương 2254

Chương 2255

Chương 2256

Chương 2257

Chương 2258

Chương 2259

Chương 2260

Chương 2261

Chương 2262

Chương 2263

Chương 2264

Chương 2265

Chương 2266

Chương 2267

Chương 2268

Chương 2269

Chương 2270

Chương 2271

Chương 2272

Chương 2273

Chương 2274

Chương 2275

Chương 2276

Chương 2277

Chương 2278

Chương 2279

Chương 2280

Chương 2281

Chương 2282

Chương 2283

Chương 2284

Chương 2285

Chương 2286

Chương 2287

Chương 2288

Chương 2289

Chương 2290

Chương 2291

Chương 2292

Chương 2293

Chương 2294

Chương 2295

Chương 2296

Chương 2297

Chương 2298

Chương 2299

Chương 2300

Chương 2301

Chương 2302

Chương 2303

Chương 2304

Chương 2305

Chương 2306

Chương 2307

Chương 2308

Chương 2309

Chương 2310

Chương 2311

Chương 2312

Chương 2313

Chương 2314

Chương 2315

Chương 2316

Chương 2317

Chương 2318

Chương 2319

Chương 2320

Chương 2321

Chương 2322

Chương 2323

Chương 2324

Chương 2325

Chương 2326

Chương 2327

Chương 2328

Chương 2329

Chương 2330

Chương 2331

Chương 2332

Chương 2333

Chương 2334

Chương 2335

Chương 2336

Chương 2337

Chương 2338

Chương 2339

Chương 2340

Chương 2341

Chương 2342

Chương 2343

Chương 2344

Chương 2345

Chương 2346

Chương 2347

Chương 2348

Chương 2349

Chương 2350

Chương 2351

Chương 2352

Chương 2353

Chương 2354

Chương 2355

Chương 2356

Chương 2357

Chương 2358

Chương 2359

Chương 2360

Chương 2361

Chương 2362

Chương 2363

Chương 2364

Chương 2365

Chương 2366

Chương 2367

Chương 2368

Chương 2369

Chương 2370

Chương 2371

Chương 2372

Chương 2373

Chương 2374

Chương 2375

Chương 2376

Chương 2377

Chương 2378

Chương 2379

Chương 2380

Chương 2381

Chương 2382

Chương 2383

Chương 2384

Chương 2385

Chương 2386

Chương 2387

Chương 2388

Chương 2389

Chương 2390

Chương 2391

Chương 2392

Chương 2393

Chương 2394

Chương 2395

Chương 2396

Chương 2397

Chương 2398

Chương 2399

Chương 2400

Chương 2401

Chương 2402

Chương 2403

Chương 2404

Chương 2405

Chương 2406

Chương 2407

Chương 2408

Chương 2409

Chương 2410

Chương 2411

Chương 2412

Chương 2413

Chương 2414

Chương 2415

Chương 2416

Chương 2417

Chương 2418

Chương 2419

Chương 2420

Chương 2421

Chương 2422

Chương 2423

Chương 2424

Chương 2425

Chương 2426

Chương 2427

Chương 2428

Chương 2429

Chương 2430

Chương 2431

Chương 2432

Chương 2433

Chương 2434

Chương 2435

Chương 2436

Chương 2437

Chương 2438

Chương 2439

Chương 2440

Chương 2441

Chương 2442

Chương 2443

Chương 2444

Chương 2445

Chương 2446

Chương 2447

Chương 2448

Chương 2449

Chương 2450

Chương 2451

Chương 2452

Chương 2453

Chương 2454

Chương 2455

Chương 2456

Chương 2457

Chương 2458

Chương 2459

Chương 2460

Chương 2461

Chương 2462

Chương 2463

Chương 2464

Chương 2465

Chương 2466

Chương 2467

Chương 2468

Chương 2469

Chương 2470

Chương 2471

Chương 2472

Chương 2473

Chương 2474

Chương 2475

Chương 2476

Chương 2477

Chương 2478

Chương 2479

Chương 2480

Chương 2481

Chương 2482

Chương 2483

Chương 2484

Chương 2485

Chương 2486

Chương 2487

Chương 2488

Chương 2489

Chương 2490

Chương 2491

Chương 2492

Chương 2493

Chương 2494

Chương 2495

Chương 2496

Chương 2497

Chương 2498

Chương 2499

Chương 2500

Chương 2501

Chương 2502

Chương 2503

Chương 2504

Chương 2505

Chương 2506

Chương 2507

Chương 2508

Chương 2509

Chương 2510

Chương 2511

Chương 2512

Chương 2513

Chương 2514

Chương 2515

Chương 2516

Chương 2517

Chương 2518

Chương 2519

Chương 2520

Chương 2521

Chương 2522

Chương 2523

Chương 2524

Chương 2525

Chương 2526

Chương 2527

Chương 2528

Chương 2529

Chương 2530

Chương 2531

Chương 2532

Chương 2533

Chương 2534

Chương 2535

Chương 2536

Chương 2537

Chương 2538

Chương 2539

Chương 2540

Chương 2541

Chương 2542

Chương 2543

Chương 2544

Chương 2545

Chương 2546

Chương 2547

Chương 2548

Chương 2549

Chương 2550

Chương 2551

Chương 2552

Chương 2553

Chương 2554

Chương 2555

Chương 2556

Chương 2557

Chương 2558

Chương 2559

Chương 2560

Chương 2561

Chương 2562

Chương 2563

Chương 2564

Chương 2565

Chương 2566

Chương 2567

Chương 2568

Chương 2569

Chương 2570

Chương 2571

Chương 2572

Chương 2573

Chương 2574

Chương 2575

Chương 2576

Chương 2577

Chương 2578

Chương 2579

Chương 2580

Chương 2581

Chương 2582

Chương 2583

Chương 2584

Chương 2585

Chương 2586

Chương 2587

Chương 2588

Chương 2589

Chương 2590

Chương 2591

Chương 2592

Chương 2593

Chương 2594

Chương 2595

Chương 2596

Chương 2597

Chương 2598

Chương 2599

Chương 2600

Chương 2601

Chương 2602

Chương 2603

Chương 2604

Chương 2605

Chương 2606

Chương 2607

Chương 2608

Chương 2609

Chương 2610

Chương 2611

Chương 2612

Chương 2613

Chương 2614

Chương 2615

Chương 2616

Chương 2617

Chương 2618

Chương 2619

Chương 2620

Chương 2621

Chương 2622

Chương 2623

Chương 2624

Chương 2625

Chương 2626

Chương 2627

Chương 2628

Chương 2629

Chương 2630

Chương 2631

Chương 2632

Chương 2633

Chương 2634

Chương 2635

Chương 2636

Chương 2637

Chương 2638

Chương 2639

Chương 2640

Chương 2641

Chương 2642

Chương 2643

Chương 2644

Chương 2645

Chương 2646

Chương 2647

Chương 2648

Chương 2649

Chương 2650

Chương 2651

Chương 2652

Chương 2653

Chương 2654

Chương 2655

Chương 2656

Chương 2657

Chương 2658

Chương 2659

Chương 2660

Chương 2661

Chương 2662

Chương 2663

Chương 2664

Chương 2665

Chương 2666

Chương 2667

Chương 2668

Chương 2669

Chương 2670

Chương 2671

Chương 2672

Chương 2673

Chương 2674

Chương 2675

Chương 2676

Chương 2677

Chương 2678

Chương 2679

Chương 2680

Chương 2681

Chương 2682

Chương 2683

Chương 2684

Chương 2685

Chương 2686

Chương 2687

Chương 2688

Chương 2689

Chương 2690

Chương 2691

Chương 2692

Chương 2693

Chương 2694

Chương 2695

Chương 2696

Chương 2697

Chương 2698

Chương 2699

Chương 2700

Chương 2701

Chương 2702

Chương 2703

Chương 2704

Chương 2705

Chương 2706

Chương 2707

Chương 2708

Chương 2709

Chương 2710

Chương 2711

Chương 2712

Chương 2713

Chương 2714

Chương 2715

Chương 2716

Chương 2717

Chương 2718

Chương 2719

Chương 2720

Chương 2721

Chương 2722

Chương 2723

Chương 2724

Chương 2725

Chương 2726

Chương 2727

Chương 2728

Chương 2729

Chương 2730

Chương 2731

Chương 2732

Chương 2733

Chương 2734

Chương 2735

Chương 2736

Chương 2737

Chương 2738

Chương 2739

Chương 2740

Chương 2741

Chương 2742

Chương 2743

Chương 2744

Chương 2745

Chương 2746

Chương 2747

Chương 2748

Chương 2749

Chương 2750

Chương 2751

Chương 2752

Chương 2753

Chương 2754

Chương 2755

Chương 2756

Chương 2757

Chương 2758

Chương 2759

Chương 2760

Chương 2761

Chương 2762

Chương 2763

Chương 2764

Chương 2765

Chương 2766

Chương 2767

Chương 2768

Chương 2769

Chương 2770

Chương 2771

Chương 2772

Chương 2773

Chương 2774

Chương 2775

Chương 2776

Chương 2777

Chương 2778

Chương 2779

Chương 2780

Chương 2781

Chương 2782

Chương 2783

Chương 2784

Chương 2785

Chương 2786

Chương 2787

Chương 2788

Chương 2789

Chương 2790

Chương 2791

Chương 2792

Chương 2793

Chương 2794

Chương 2795

Chương 2796

Chương 2797

Chương 2798

Chương 2799

Chương 2800

Chương 2801

Chương 2802

Chương 2803

Chương 2804

Chương 2805

Chương 2806

Chương 2807

Chương 2808

Chương 2809

Chương 2810

Chương 2811

Chương 2812

Chương 2813

Chương 2814

Chương 2815

Chương 2816

Chương 2817

Chương 2818

Chương 2819

Chương 2820

Chương 2821

Chương 2822

Chương 2823

Chương 2824

Chương 2825

Chương 2826

Chương 2827

Chương 2828

Chương 2829

Chương 2830

Chương 2831

Chương 2832

Chương 2833

Chương 2834

Chương 2835

Chương 2836

Chương 2837

Chương 2838

Chương 2839

Chương 2840

Chương 2841

Chương 2842

Chương 2843

Chương 2844

Chương 2845

Chương 2846

Chương 2847

Chương 2848

Chương 2849

Chương 2850

Chương 2851

Chương 2852

Chương 2853

Chương 2854

Chương 2855

Chương 2856

Chương 2857

Chương 2858

Chương 2859

Chương 2860

Chương 2861

Chương 2862

Chương 2863

Chương 2864

Chương 2865

Chương 2866

Chương 2867

Chương 2868

Chương 2869

Chương 2870

Chương 2871

Chương 2872

Chương 2873

Chương 2874

Chương 2875

Chương 2876

Chương 2877

Chương 2878

Chương 2879

Chương 2880

Chương 2881

Chương 2882

Chương 2883

Chương 2884

Chương 2885

Chương 2886

Chương 2887

Chương 2888

Chương 2889

Chương 2890

Chương 2891

Chương 2892

Chương 2893

Chương 2894

Chương 2895

Chương 2896

Chương 2897

Chương 2898

Chương 2899

Chương 2900

Chương 2901

Chương 2902

Chương 2903

Chương 2904

Chương 2905

Chương 2906

Chương 2907

Chương 2908

Chương 2909

Chương 2910

Chương 2911

Chương 2912

Chương 2913

Chương 2914

Chương 2915

Chương 2916

Chương 2917

Chương 2918

Chương 2919

Chương 2920

Chương 2921

Chương 2922

Chương 2923

Chương 2924

Chương 2925

Chương 2926

Chương 2927

Chương 2928

Chương 2929

Chương 2930

Chương 2931

Chương 2932

Chương 2933

Chương 2934

Chương 2935

Chương 2936

Chương 2937

Chương 2938

Chương 2939

Chương 2940

Chương 2941

Chương 2942

Chương 2943

Chương 2944

Chương 2945

Chương 2946

Chương 2947

Chương 2948

Chương 2949

Chương 2950

Chương 2951

Chương 2952

Chương 2953

Chương 2954

Chương 2955

Chương 2956

Chương 2957

Chương 2958

Chương 2959

Chương 2960

Chương 2961

Chương 2962

Chương 2963

Chương 2964

Chương 2965

Chương 2966

Chương 2967

Chương 2968

Chương 2969

Chương 2970

Chương 2971

Chương 2972

Chương 2973

Chương 2974

Chương 2975

Chương 2976

Chương 2977

Chương 2978

Chương 2979

Chương 2980

Chương 2981

Chương 2982

Chương 2983

Chương 2984

Chương 2985

Chương 2986

Chương 2987

Chương 2988

Chương 2989

Chương 2990

Chương 2991

Chương 2992

Chương 2993

Chương 2994

Chương 2995

Chương 2996

Chương 2997

Chương 2998

Chương 2999

Chương 3000

Chương 3001

Chương 3002

Chương 3003

Chương 3004

Chương 3005

Chương 3006

Chương 3007

Chương 3008

Chương 3009

Chương 3010

Chương 3011

Chương 3012

Chương 3013

Chương 3014

Chương 3015

Chương 3016

Chương 3017

Chương 3018

Chương 3019

Chương 3020

Chương 3021

Chương 3022

Chương 3023

Chương 3024

Chương 3025

Chương 3026

Chương 3027

Chương 3028

Chương 3029

Chương 3030

Chương 3031

Chương 3032

Chương 3033

Chương 3034

Chương 3035

Chương 3036

Chương 3037

Chương 3038

Chương 3039

Chương 3040

Chương 3041

Chương 3042

Chương 3043

Chương 3044

Chương 3045

Chương 3046

Chương 3047

Chương 3048

Chương 3049

Chương 3050

Chương 3051

Chương 3052

Chương 3053

Chương 3054

Chương 3055

Chương 3056

Chương 3057

Chương 3058

Chương 3059

Chương 3060

Chương 3061

Chương 3062

Chương 3063

Chương 3064

Chương 3065

Chương 3066

Chương 3067

Chương 3068

Chương 3069

Chương 3070

Chương 3071

Chương 3072

Chương 3073

Chương 3074

Chương 3075

Chương 3076

Chương 3077

Chương 3078

Chương 3079

Chương 3080

Chương 3081

Chương 3082

Chương 3083

Chương 3084

Chương 3085

Chương 3086

Chương 3087

Chương 3088

Chương 3089

Chương 3090

Chương 3091

Chương 3092

Chương 3093

Chương 3094

Chương 3095

Chương 3096

Chương 3097

Chương 3098

Chương 3099

Chương 3100

Chương 3101

Chương 3102

Chương 3103

Chương 3104

Chương 3105

Chương 3106

Chương 3107

Chương 3108

Chương 3109

Chương 3110

Chương 3111

Chương 3112

Chương 3113

Chương 3114

Chương 3115

Chương 3116

Chương 3117

Chương 3118

Chương 3119

Chương 3120

Chương 3121

Chương 3122

Chương 3123

Chương 3124

Chương 3125

Chương 3126

Chương 3127

Chương 3128

Chương 3129

Chương 3130

Chương 3131

Chương 3132

Chương 3133

Chương 3134

Chương 3135

Chương 3136

Chương 3137

Chương 3138

Chương 3139

Chương 3140

Chương 3141

Chương 3142

Chương 3143

Chương 3144

Chương 3145

Chương 3146

Chương 3147

Chương 3148

Chương 3149

Chương 3150

Chương 3151

Chương 3152

Chương 3153

Chương 3154

Chương 3155

Chương 3156

Chương 3157

Chương 3158

Chương 3159

Chương 3160

Chương 3161

Chương 3162

Chương 3163

Chương 3164

Chương 3165

Chương 3166

Chương 3167

Chương 3168

Chương 3169

Chương 3170

Chương 3171

Chương 3172

Chương 3173

Chương 3174

Chương 3175

Chương 3176

Chương 3177

Chương 3178

Chương 3179

Chương 3180

Chương 3181

Chương 3182

Chương 3183

Chương 3184

Chương 3185

Chương 3186

Chương 3187

Chương 3188

Chương 3189

Chương 3190

Chương 3191

Chương 3192

Chương 3193

Chương 3194

Chương 3195

Chương 3196

Chương 3197

Chương 3198

Chương 3199

Chương 3200

Chương 3201

Chương 3202

Chương 3203

Chương 3204

Chương 3205

Chương 3206

Chương 3207

Chương 3208

Chương 3209

Chương 3210

Chương 3211

Chương 3212

Chương 3213

Chương 3214

Chương 3215

Chương 3216

Chương 3217

Chương 3218

Chương 3219

Chương 3220

Chương 3221

Chương 3222

Chương 3223

Chương 3224

Chương 3225

Chương 3226

Chương 3227

Chương 3228

Chương 3229

Chương 3230

Chương 3231

Chương 3232

Chương 3233

Chương 3234

Chương 3235

Chương 3236

Chương 3237

Chương 3238

Chương 3239

Chương 3240

Chương 3241

Chương 3242

Chương 3243

Chương 3244

Chương 3245

Chương 3246

Chương 3247

Chương 3248

Chương 3249

Chương 3250

Chương 3251

Chương 3252

Chương 3253

Chương 3254

Chương 3255

Chương 3256

Chương 3257

Chương 3258

Chương 3259

Chương 3260

Chương 3261

Chương 3262

Chương 3263

Chương 3264

Chương 3265

Chương 3266

Chương 3267

Chương 3268

Chương 3269

Chương 3270

Chương 3271

Chương 3272

Chương 3273

Chương 3274

Chương 3275

Chương 3276

Chương 3277

Chương 3278

Chương 3279

Chương 3280

Chương 3281

Chương 3282

Chương 3283

Chương 3284

Chương 3285

Chương 3286

Chương 3287

Chương 3288

Chương 3289

Chương 3290

Chương 3291

Chương 3292

Chương 3293

Chương 3294

Chương 3295

Chương 3296

Chương 3297

Chương 3298

Chương 3299

Chương 3300

Chương 3301

Chương 3302

Chương 3303

Chương 3304

Chương 3305

Chương 3306

Chương 3307

Chương 3308

Chương 3309

Chương 3310

Chương 3311

Chương 3312

Chương 3313

Chương 3314

Chương 3315

Chương 3316

Chương 3317

Chương 3318

Chương 3319

Chương 3320

Chương 3321

Chương 3322

Chương 3323

Chương 3324

Chương 3325

Chương 3326

Chương 3327

Chương 3328

Chương 3329

Chương 3330

Chương 3331

Chương 3332

Chương 3333

Chương 3334

Chương 3335

Chương 3336

Chương 3337

Chương 3338

Chương 3339

Chương 3340

Chương 3341

Chương 3342

Chương 3343

Chương 3344

Chương 3345

Chương 3346

Chương 3347

Chương 3348

Chương 3349

Chương 3350

Chương 3351

Chương 3352

Chương 3353

Chương 3354

Chương 3355

Chương 3356

Chương 3357

Chương 3358

Chương 3359

Chương 3360

Chương 3361

Chương 3362

Chương 3363

Chương 3364

Chương 3365

Chương 3366

Chương 3367

Chương 3368

Chương 3369

Chương 3370

Chương 3371

Chương 3372

Chương 3373

Chương 3374

Chương 3375

Chương 3376

Chương 3377

Chương 3378

Chương 3379

Chương 3380

Chương 3381

Chương 3382

Chương 3383

Chương 3384

Chương 3385

Chương 3386

Chương 3387

Chương 3388

Chương 3389

Chương 3390

Chương 3391

Chương 3392

Chương 3393

Chương 3394

Chương 3395

Chương 3396

Chương 3397

Chương 3398

Chương 3399

Chương 3400

Chương 3401

Chương 3402

Chương 3403

Chương 3404

Chương 3405

Chương 3406

Chương 3407

Chương 3408

Chương 3409

Chương 3410

Chương 3411

Chương 3412

Chương 3413

Chương 3414

Chương 3415

Chương 3416

Chương 3417

Chương 3418

Chương 3419

Chương 3420

Chương 3421

Chương 3422

Chương 3423

Chương 3424

Chương 3425

Chương 3426

Chương 3427

Chương 3428

Chương 3429

Chương 3430

Chương 3431

Chương 3432

Chương 3433

Chương 3434

Chương 3435

Chương 3436

Chương 3437

Chương 3438

Chương 3439

Chương 3440

Chương 3441

Chương 3442

Chương 3443

Chương 3444

Chương 3445

Chương 3446

Chương 3447

Chương 3448

Chương 3449

Chương 3450

Chương 3451

Chương 3452

Chương 3453

Chương 3454

Chương 3455

Chương 3456

Chương 3457

Chương 3458

Chương 3459

Chương 3460

Chương 3461

Chương 3462

Chương 3463

Chương 3464

Chương 3465

Chương 3466

Chương 3467

Chương 3468

Chương 3469

Chương 3470

Chương 3471

Chương 3472

Chương 3473

Chương 3474

Chương 3475

Chương 3476

Chương 3477

Chương 3478

Chương 3479

Chương 3480

Chương 3481

Chương 3482

Chương 3483

Chương 3484

Chương 3485

Chương 3486

Chương 3487

Chương 3488

Chương 3489

Chương 3490

Chương 3491

Chương 3492

Chương 3493

Chương 3494

Chương 3495

Chương 3496

Chương 3497

Chương 3498

Chương 3499

Chương 3500

Chương 3501

Chương 3502

Chương 3503

Chương 3504

Chương 3505

Chương 3506

Chương 3507

Chương 3508

Chương 3509

Chương 3510

Chương 3511

Chương 3512

Chương 3513

Chương 3514

Chương 3515

Chương 3516

Chương 3517

Chương 3518

Chương 3519

Chương 3520

Chương 3521

Chương 3522

Chương 3523

Chương 3524

Chương 3525

Chương 3526

Chương 3527

Chương 3528

Chương 3529

Chương 3530

Chương 3531

Chương 3532

Chương 3533

Chương 3534

Chương 3535

Chương 3536

Chương 3537

Chương 3538

Chương 3539

Chương 3540

Chương 3541

Chương 3542

Chương 3543

Chương 3544

Chương 3545

Chương 3546

Chương 3547

Chương 3548

Chương 3549

Chương 3550

Chương 3551

Chương 3552

Chương 3553

Chương 3554

Chương 3555

Chương 3556

Chương 3557

Chương 3558

Chương 3559

Chương 3560

Chương 3561

Chương 3562

Chương 3563

Chương 3564

Chương 3565

Chương 3566

Chương 3567

Chương 3568

Chương 3569

Chương 3570

Chương 3571

Chương 3572

Chương 3573

Chương 3574

Chương 3575

Chương 3576

Chương 3577

Chương 3578

Chương 3579

Chương 3580

Chương 3581

Chương 3582

Chương 3583

Chương 3584

Chương 3585

Chương 3586

Chương 3587

Chương 3588

Chương 3589

Chương 3590

Chương 3591

Chương 3592

Chương 3593

Chương 3594

Chương 3595

Chương 3596

Chương 3597

Chương 3598

Chương 3599

Chương 3600

Chương 3601

Chương 3602

Chương 3603

Chương 3604

Chương 3605

Chương 3606

Chương 3607

Chương 3608

Chương 3609

Chương 3610

Chương 3611

Chương 3612

Chương 3613

Chương 3614

Chương 3615

Chương 3616

Chương 3617

Chương 3618

Chương 3619

Chương 3620

Chương 3621

Chương 3622

Chương 3623

Chương 3624

Chương 3625

Chương 3626

Chương 3627

Chương 3628

Chương 3629

Chương 3630

Chương 3631

Chương 3632

Chương 3633

Chương 3634

Chương 3635

Chương 3636

Chương 3637

Chương 3638

Chương 3639

Chương 3640

Chương 3641

Chương 3642

Chương 3643

Chương 3644

Chương 3645

Chương 3646

Chương 3647

Chương 3648

Chương 3649

Chương 3650

Chương 3651

Chương 3652

Chương 3653

Chương 3654

Chương 3655

Chương 3656

Chương 3657

Chương 3658

Chương 3659

Chương 3660

Chương 3661

Chương 3662

Chương 3663

Chương 3664

Chương 3665

Chương 3666

Chương 3667

Chương 3668

Chương 3669

Chương 3670

Chương 3671

Chương 3672

Chương 3673

Chương 3674

Chương 3675

Chương 3676

Chương 3677

Chương 3678

Chương 3679

Chương 3680

Chương 3681

Chương 3682

Chương 3683

Chương 3684

Chương 3685

Chương 3686

Chương 3687

Chương 3688

Chương 3689

Chương 3690

Chương 3691

Chương 3692

Chương 3693

Chương 3694

Chương 3695

Chương 3696

Chương 3697

Chương 3698

Chương 3699

Chương 3700

Chương 3701

Chương 3702

Chương 3703

Chương 3704

Chương 3705

Chương 3706

Chương 3707

Chương 3708

Chương 3709

Chương 3710

Chương 3711

Chương 3712

Chương 3713

Chương 3714

Chương 3715

Chương 3716

Chương 3717

Chương 3718

Chương 3719

Chương 3720

Chương 3721

Chương 3722

Chương 3723

Chương 3724

Chương 3725

Chương 3726

Chương 3727

Chương 3728

Chương 3729

Chương 3730

Chương 3731

Chương 3732

Chương 3733

Chương 3734

Chương 3735

Chương 3736

Chương 3737

Chương 3738

Chương 3739

Chương 3740

Chương 3741

Chương 3742

Chương 3743

Chương 3744

Chương 3745

Chương 3746

Chương 3747

Chương 3748

Chương 3749

Chương 3750

Chương 3751

Chương 3752

Chương 3753

Chương 3754

Chương 3755

Chương 3756

Chương 3757

Chương 3758

Chương 3759

Chương 3760

Chương 3761

Chương 3762

Chương 3763

Chương 3764

Chương 3765

Chương 3766

Chương 3767

Chương 3768

Chương 3769

Chương 3770

Chương 3771

Chương 3772

Chương 3773

Chương 3774

Chương 3775

Chương 3776

Chương 3777

Chương 3778

Chương 3779

Chương 3780

Chương 3781

Chương 3782

Chương 3783

Chương 3784

Chương 3785

Chương 3786

Chương 3787

Chương 3788

Chương 3789

Chương 3790

Chương 3791

Chương 3792

Chương 3793

Chương 3794

Chương 3795

Chương 3796

Chương 3797

Chương 3798

Chương 3799

Chương 3800

Chương 3801

Chương 3802

Chương 3803

Chương 3804

Chương 3805

Chương 3806

Chương 3807

Chương 3808

Chương 3809

Chương 3810

Chương 3811

Chương 3812

Chương 3813

Chương 3814

Chương 3815

Chương 3816

Chương 3817

Chương 3818

Chương 3819

Chương 3820

Chương 3821

Chương 3822

Chương 3823

Chương 3824

Chương 3825

Chương 3826

Chương 3827

Chương 3828

Chương 3829

Chương 3830

Chương 3831

Chương 3832

Chương 3833

Chương 3834

Chương 3835

Chương 3836

Chương 3837

Chương 3838

Chương 3839

Chương 3840

Chương 3841

Chương 3842

Chương 3843

Chương 3844

Chương 3845

Chương 3846

Chương 3847

Chương 3848

Chương 3849

Chương 3850

Chương 3851

Chương 3852

Chương 3853

Chương 3854

Chương 3855

Chương 3856

Chương 3857

Chương 3858

Chương 3859

Chương 3860

Chương 3861

Chương 3862

Chương 3863

Chương 3864

Chương 3865

Chương 3866

Chương 3867

Chương 3868

Chương 3869

Chương 3870

Chương 3871

Chương 3872

Chương 3873

Chương 3874

Chương 3875

Chương 3876

Chương 3877

Chương 3878

Chương 3879

Chương 3880

Chương 3881

Chương 3882

Chương 3883

Chương 3884

Chương 3885

Chương 3886

Chương 3887

Chương 3888

Chương 3889

Chương 3890

Chương 3891

Chương 3892

Chương 3893

Chương 3894

Chương 3895

Chương 3896

Chương 3897

Chương 3898

Chương 3899

Chương 3900

Chương 3901

Chương 3902

Chương 3903

Chương 3904

Chương 3905

Chương 3906

Chương 3907

Chương 3908

Chương 3909

Chương 3910

Chương 3911

Chương 3912

Chương 3913

Chương 3914

Chương 3915

Chương 3916

Chương 3917

Chương 3918

Chương 3919

Chương 3920

Chương 3921

Chương 3922

Chương 3923

Chương 3924

Chương 3925

Chương 3926

Chương 3927

Chương 3928

Chương 3929

Chương 3930

Chương 3931

Chương 3932

Chương 3933

Chương 3934

Chương 3935

Chương 3936

Chương 3937

Chương 3938

Chương 3939

Chương 3940

Chương 3941

Chương 3942

Chương 3943

Chương 3944

Chương 3945

Chương 3946

Chương 3947

Chương 3948

Chương 3949

Chương 3950

Chương 3951

Chương 3952

Chương 3953

Chương 3954

Chương 3955

Chương 3956

Chương 3957

Chương 3958

Chương 3959

Chương 3960

Chương 3961

Chương 3962

Chương 3963

Chương 3964

Chương 3965

Chương 3966

Chương 3967

Chương 3968

Chương 3969

Chương 3970

Chương 3971

Chương 3972

Chương 3973

Chương 3974

Chương 3975

Chương 3976

Chương 3977

Chương 3978

Chương 3979

Chương 3980

Chương 3981

Chương 3982

Chương 3983

Chương 3984

Chương 3985

Chương 3986

Chương 3987

Chương 3988

Chương 3989

Chương 3990

Chương 3991

Chương 3992

Chương 3993

Chương 3994

Chương 3995

Chương 3996

Chương 3997

Chương 3998

Chương 3999

Chương 4000

Chương 4001

Chương 4002

Chương 4003

Chương 4004

Chương 4005

Chương 4006

Chương 4007

Chương 4008

Chương 4009

Chương 4010

Chương 4011

Chương 4012

Chương 4013

Chương 4014

Chương 4015

Chương 4016

Chương 4017

Chương 4018

Chương 4019

Chương 4020

Chương 4021

Chương 4022

Chương 4023

Chương 4024

Chương 4025

Chương 4026

Chương 4027

Chương 4028

Chương 4029

Chương 4030

Chương 4031

Chương 4032

Chương 4033

Chương 4034

Chương 4035

Chương 4036

Chương 4037

Chương 4038

Chương 4039

Chương 4040

Chương 4041

Chương 4042

Chương 4043

Chương 4044

Chương 4045

Chương 4046

Chương 4047

Chương 4048

Chương 4049

Chương 4050

Chương 4051

Chương 4052

Chương 4053

Chương 4054

Chương 4055

Chương 4056

Chương 4057

Chương 4058

Chương 4059

Chương 4060

Chương 4061

Chương 4062

Chương 4063

Chương 4064

Chương 4065

Chương 4066

Chương 4067

Chương 4068

Chương 4069

Chương 4070

Chương 4071

Chương 4072

Chương 4073

Chương 4074

Chương 4075

Chương 4076

Chương 4077

Chương 4078

Chương 4079

Chương 4080

Chương 4081

Chương 4082

Chương 4083

Chương 4084

Chương 4085

Chương 4086

Chương 4087

Chương 4088

Chương 4089

Chương 4090

Chương 4091

Chương 4092

Chương 4093

Chương 4094

Chương 4095

Chương 4096

Chương 4097

Chương 4098

Chương 4099

Chương 4100

Chương 4101

Chương 4102

Chương 4103

Chương 4104

Chương 4105

Chương 4106

Chương 4107

Chương 4108

Chương 4109

Chương 4110

Chương 4111

Chương 4112

Chương 4113

Chương 4114

Chương 4115

Chương 4116

Chương 4117

Chương 4118

Chương 4119

Chương 4120

Chương 4121

Chương 4122

Chương 4123

Chương 4124

Chương 4125

Chương 4126

Chương 4127

Chương 4128

Chương 4129

Chương 4130

Chương 4131

Chương 4132

Chương 4133

Chương 4134

Chương 4135

Chương 4136

Chương 4137

Chương 4138

Chương 4139

Chương 4140

Chương 4141

Chương 4142

Chương 4143

Chương 4144

Chương 4145

Chương 4146

Chương 4147

Chương 4148

Chương 4149

Chương 4150

Chương 4151

Chương 4152

Chương 4153

Chương 4154

Chương 4155

Chương 4156

Chương 4157

Chương 4158

Chương 4159

Chương 4160

Chương 4161

Chương 4162

Chương 4163

Chương 4164

Chương 4165

Chương 4166

Chương 4167

Chương 4168

Chương 4169

Chương 4170

Chương 4171

Chương 4172

Chương 4173

Chương 4174

Chương 4175

Chương 4176

Chương 4177

Chương 4178

Chương 4179

Chương 4180

Chương 4181

Chương 4182

Chương 4183

Chương 4184

Chương 4185

Chương 4186

Chương 4187

Chương 4188

Chương 4189

Chương 4190

Chương 4191

Chương 4192

Chương 4193

Chương 4194

Chương 4195

Chương 4196

Chương 4197

Chương 4198

Chương 4199

Chương 4200

Chương 4201

Chương 4202

Chương 4203

Chương 4204

Chương 4205

Chương 4206

Chương 4207

Chương 4208

Chương 4209

Chương 4210

Chương 4211

Chương 1

Đỗ Lan đã đến thế giới này ba tháng rồi.

Dù hắn biết đây là Thất Long Châu Thế Giới, nhưng Đỗ Lan lại hạ cánh xuống một ngôi làng quá hẻo lánh, đến TV cũng không có.

Bởi vậy, Đỗ Lan không biết bây giờ là năm nào, thậm chí còn không biết mình đang ở đâu.

Hắn chỉ có thể ở lại ngôi làng này, ngày ngày đi săn để kiếm ăn.

Hiện tại điều duy nhất có thể làm là chờ đợi, đợi đến mùa thu, khi các thương nhân hành cước đến làng trao đổi hàng hóa.

Lúc đó Đỗ Lan có thể nhờ họ đưa hắn rời khỏi làng, để hắn có cơ hội đến những nơi mình biết tên, chẳng hạn như Tây Chi Đô, Bao Tử Sơn, Xí Nga Thôn.

Đỗ Lan nằm bò trên một tảng đá, với thị lực kinh người nhìn về phía một con khủng long đáng sợ cách đó vài ngàn mét.

Mùa thu sắp đến, các thương nhân hành cước cũng sắp tới rồi.

Vì vậy, Đỗ Lan quyết định săn một con mồi lớn để đổi lấy ít tư bản cho mình.

Lớp vảy màu xám thô ráp, tựa như đá bao phủ khắp thân khủng long.

Bốn chi thô tráng chống đỡ thân hình khổng lồ.

Dù Đỗ Lan không biết đây là loài khủng long gì, nhưng hắn cảm thấy nó nhất định không phải là loại hiền lành.

Bởi vì trên đầu khủng long có một cái sừng nhọn hoắt, hơn nữa hàm răng của nó cũng sắc bén, đặc biệt là cặp răng nanh ánh lên vẻ lạnh lẽo.

Đỗ Lan nấp ở phía hạ phong, mũi hắn đã ngửi thấy mùi tanh hôi đặc trưng của con khủng long vô danh kia.

Hắn nhíu mày, đang suy nghĩ làm thế nào để con khủng long vẫn giữ được trạng thái nguyên vẹn.

Trước đây khi đi săn, Đỗ Lan chẳng màn tới chuyện ba bảy hai mươi mốt, nên những bộ da lông quý giá đều bị hắn hủy hoại lộn xộn.

Lần này vì muốn đổi lấy tư bản, Đỗ Lan phải nghĩ cách để con mồi được nguyên vẹn.

Nếu dùng Khí, đúng là có thể dễ dàng giết chết con khủng long kia, nhưng chắc chắn không đổi được giá tốt.

Đỗ Lan nghĩ.

Hiện tại sức mạnh của hắn vẫn chưa đủ.

Nếu không thì sẽ như trong phim hoạt hình, trực tiếp đánh ngất con khủng long là xong.

Phải rồi, có thể chọc giận nó, để nó tự đâm vào núi là được.

Nghĩ ra cách, Đỗ Lan lập tức xông lên.

Nghiệt súc, chịu chết đi.

Con khủng long xám hiển nhiên không chú ý đến Đỗ Lan.

Cũng phải, Đỗ Lan so với nó giống như sự khác biệt giữa voi và kiến.

Tuy nhiên, sau khi Đỗ Lan ra tay thì lại khác.

Hắn chỉ nhảy vài lần đã đến trên lưng khủng long.

Bàn tay phải nắm chặt, đấm mạnh vào lớp vảy.

Lớp vảy cứng như đá cũng không chịu nổi một đòn toàn lực của Đỗ Lan, vỡ tan, và nắm đấm của Đỗ Lan trực tiếp lún sâu vào.

Rống.

Khủng long cảm nhận được đau đớn, gầm lên một tiếng lớn, rồi bạo loạn nhảy lên.

Đỗ Lan mượn lực từ lưng khủng long, nhảy lên đầu nó.

Lại một đòn mạnh nữa, đập vỡ lớp vảy trên đầu khủng long.

Con khủng long gào lớn hơn, đồng thời nó cũng chú ý đến Đỗ Lan đang không ngừng nhảy nhót.

Nó lắc đầu, cái sừng nhọn hoắt cố gắng chạm tới Đỗ Lan.

Thấy mình đã thu hút được sự chú ý của khủng long, Đỗ Lan bắt đầu cố tình khiêu khích.

Đồng thời, Đỗ Lan cũng liên tục điều chỉnh vị trí của mình, hy vọng phía sau lưng hắn sẽ có một tảng đá lớn khi con khủng long lao tới.

Sau khi chọc giận thành công con khủng long, Đỗ Lan cố ý kéo giãn khoảng cách giữa mình và nó.

Khủng long chỉ lao tới khi có khoảng cách dài, đây là kinh nghiệm Đỗ Lan đúc kết được sau khi săn vài con khủng long.

Với thực lực hiện tại của Đỗ Lan, săn khủng long không thành vấn đề.

Sau vài lần thử nghiệm, con khủng long cuối cùng cũng không thể nhẫn nhịn được nữa mà lao tới.

Dù mất khá nhiều thời gian, nhưng Đỗ Lan cảm thấy rất đáng giá.

Con khủng long này ngoại trừ vài miếng vảy bị vỡ, thì vẫn giữ được nguyên vẹn, dĩ nhiên sọ của nó có lẽ cũng đã nát bét rồi.

Con khủng long rất lớn, đây là lần đầu tiên Đỗ Lan săn một con mồi to như vậy, việc vận chuyển khiến hắn phải tốn khá nhiều công sức.

Bởi vì Đỗ Lan không có sức mạnh để nhấc bổng con khủng long lên.

Có thể nói, thực lực hiện tại của Đỗ Lan hoàn toàn dựa vào Khí dồi dào và không ngừng nghỉ của hắn, còn thể chất của hắn chỉ có thể coi là bình thường khỏe mạnh mà thôi.

Hiện tại Đỗ Lan cũng đang rèn luyện cơ thể, nhưng dù là đẩy đá hay kéo khúc gỗ, cũng không khiến sức lực của hắn tăng lên đáng kể.

Điều Đỗ Lan mong muốn nhất bây giờ là có người tạo ra một Trọng Lực Thất, hơn nữa lại còn là loại có thể đặt trong Vạn Năng Giao Nang tiện lợi.

Dĩ nhiên, các nhà khoa học có khả năng đó, đại khái chỉ có vị bác sĩ quái dị ở Xí Nga Thôn, và hai mẹ con Bố Nhĩ Mã ở Tây Chi Đô.

Mùa thu đến, bốn thương nhân hành cước đánh xe ngựa lắc lư tiến vào làng.

Con khủng long mà Đỗ Lan săn được đã giúp hắn rất nhiều, nhờ đó Đỗ Lan thuận lợi đàm phán với các thương nhân.

Sau một tuần chờ đợi, Đỗ Lan cuối cùng cũng ngồi trên xe ngựa rời đi, chia tay ngôi làng chất phác mà hắn đã ở vài tháng.

Sau một tháng di chuyển, Đỗ Lan cuối cùng cũng đến được Tây Chi Đô huyền thoại.

Trong suốt một tháng đó, Đỗ Lan dành phần lớn thời gian trên đường núi, sau khi đến các thị trấn nhỏ, hắn chỉ mất vài ngày để đi tiếp đến Tây Chi Đô.

Đỗ Lan ban đầu định ở lại thị trấn đó để tìm hiểu thêm.

Nhưng khi đến thị trấn, Đỗ Lan đột nhiên có một sự thôi thúc, nên vội vàng mua vé máy bay, chuyển vài chuyến để đến Tây Chi Đô.

Trong mấy ngày này, Đỗ Lan đã hiểu biết nhất định về mốc thời gian của thế giới này: Satan vẫn chưa xuất hiện, về lý thuyết thì tình huống chết một đống vẫn chưa xảy ra.

Điều này khiến Đỗ Lan cảm thấy rất an ủi, ít nhất hắn vẫn còn thời gian để chuẩn bị.

Tây Chi Đô, với thân phận hiện tại của Đỗ Lan, hắn không có cơ hội đến nhà Bố Nhĩ Mã làm khách.

May mắn là Đỗ Lan cũng không cần phải lập tức vào Trọng Lực Thất huấn luyện ngay.

Điều hắn cần làm trước tiên là xác định niên đại.

Đỗ Lan đã tìm danh sách các quán quân Thiên Hạ Đệ Nhất Võ Đạo Hội, xem có những cái tên quen thuộc như Thành Long, Thiên Tân Phạn, Tôn Ngộ Không hay không.

Cuối cùng, ở cuối danh sách, Đỗ Lan đã thấy tên Thành Long và Thiên Tân Phạn, điều đó có nghĩa là bây giờ là giai đoạn của Bỉ Khắc Đại Ma Vương.

Bỉ Khắc Đại Ma Vương hiện tại vẫn chưa xuất hiện.

Nếu vậy, Tôn Ngộ Không hẳn đang thu thập Long Châu để hồi sinh Khắc Lâm.

Đỗ Lan tính toán, Để tìm Tôn Ngộ Không, một là đến Tạp Lâm Tháp tìm Miêu Tiên Nhân, bất kể Tôn Ngộ Không có gặp Bỉ Khắc Đại Ma Vương hay không, Miêu Tiên Nhân luôn biết Ngộ Không đi đâu.

Cách thứ hai là trực tiếp đi tìm Bố Nhĩ Mã để làm một Long Châu Lôi Đạt.

Cuối cùng, Đỗ Lan vẫn quyết định đi Tạp Lâm Tháp, vì Tiên Đậu của Miêu Tiên Nhân hấp dẫn hắn hơn Long Châu nhiều.

Ở Tây Chi Đô, Đỗ Lan mua một bộ Vạn Năng Giao Nang cơ bản.

Hắn vẫn chưa học Vũ Không Thuật, nên phi thuyền là cần thiết.

Hơn nữa, Đỗ Lan còn chuẩn bị một bộ đồ trọng lượng, định mặc khi leo Tạp Lâm Tháp.

Robot tự động điều khiển phi thuyền không đi đường vòng, chỉ mất hai ngày Đỗ Lan đã đến chân Tạp Lâm Tháp.

Mặc đồ trọng lượng vào, Đỗ Lan ngẩng đầu nhìn ngọn tháp cao vút đến tận mây xanh.

Hắn nhổ hai bãi nước bọt vào lòng bàn tay, hai tay ôm tháp, hai chân đạp lên, chạy rầm rập một đoạn.

Thành thật mà nói, leo tháp rất mệt.

Đỗ Lan chưa bao giờ thực hiện hoạt động thể lực kéo dài như vậy.

Trước đây khi đi săn, hắn cũng chỉ là tốc chiến tốc thắng, lại còn có Khí hỗ trợ.

Nhưng hiện tại, Đỗ Lan mới leo được nửa ngày đã thở hổn hển.

Đỗ Lan lấy ra sợi dây đã chuẩn bị sẵn để buộc mình vào thân tháp.

Hắn không muốn vì sơ suất mà bị rơi xuống, dù trong cơ thể Đỗ Lan có nguồn Khí dồi dào không ngừng, nhưng hắn vẫn chưa thực sự thành thạo cách vận dụng nó.

Vì vậy, nếu Đỗ Lan rơi từ độ cao này xuống, chắc chắn sẽ biến thành một đống thịt nát.

Sau khi cố định mình xong, Đỗ Lan lấy thức ăn ra.

Với tốc độ này, Đỗ Lan nhận ra mình ít nhất phải mất một tháng rưỡi mới leo lên được.

Hắn thở dài, nhắm mắt chuẩn bị nghỉ ngơi thêm một lát.

Tạp Lâm Tháp rất cao, điều này Đỗ Lan biết.

Chương 2

Nhưng khi hắn thực sự leo, hắn vẫn thầm chửi rủa ai đã xây ngọn tháp này cao đến vậy.

May mắn là sau hơn mười ngày, Đỗ Lan cũng bắt đầu quen với việc vận động tứ chi lặp đi lặp lại.

Hôm nay thời tiết có chút oi bức, mây đen che kín bầu trời, phía chân trời còn có tiếng sấm u uất.

Đỗ Lan nhíu mày, hắn không phải chưa từng gặp mưa, chỉ là trận mưa hôm nay có thể lớn hơn những trận trước rất nhiều.

Hơn nữa, có thể còn có sét đánh.

Mưa giông ập đến ngay lập tức, những tiếng sấm sét kinh hoàng nổ vang quanh Tạp Lâm Tháp.

Đỗ Lan da đầu tê dại, hắn không biết mình nên tiếp tục dừng ở đây chờ mưa tạnh, hay nên lập tức lên đường đi tiếp.

Thật ra, trước khi xuyên việt, Đỗ Lan chỉ là một người bình thường, dù vô duyên vô cớ biến thành một động cơ vĩnh cửu nhưng vẫn không thể ngay lập tức quyết đoán khu họa tị tai.

Tia sét như nổ ngay bên cạnh hắn, màng nhĩ Đỗ Lan gần như muốn vỡ ra.

Cuối cùng Đỗ Lan vẫn quyết định tiếp tục đi lên, đúng vậy, tiếp tục đi lên.

Phân tán sự chú ý có thể khiến Đỗ Lan quên đi nỗi sợ hãi.

Gió rất lớn, tốc độ leo chỉ bằng một nửa bình thường, nhưng sức lực tiêu hao lại gấp ba bốn lần.

Tuy nhiên, Đỗ Lan vẫn nghiến răng leo lên, không dám có chút lơi lỏng nào.

Điều này thực sự đã khiến Đỗ Lan giảm bớt nỗi sợ hãi sấm sét.

Đỗ Lan dồn hết sự chú ý vào việc leo tháp, khiến hắn không hề hay biết mà tăng tốc độ.

Trong gió, trong mưa, tốc độ của Đỗ Lan thậm chí còn trở nên như bình thường.

Lại một ngày mới, quần áo trên người Đỗ Lan đã rách nát đi rất nhiều, may mắn là trên người vẫn còn một bộ đồ trọng lượng, nên cũng không đến mức khiến Đỗ Lan lộ hàng.

Sau trận mưa giông, Đỗ Lan phát hiện tốc độ leo tháp của mình đã nhanh hơn rất nhiều.

Dĩ nhiên, cùng với việc tăng độ cao, Đỗ Lan cảm thấy sức lực mình tiêu hao khi leo tháp cũng nhiều hơn.

Đỗ Lan suy nghĩ, có lẽ là do không khí trên cao loãng, mới khiến thể lực của mình hao hụt nhanh chóng.

Tứ chi không ngừng phát lực, Đỗ Lan hiện tại đã có thể liên tục leo tháp mười mấy tiếng đồng hồ không ngừng nghỉ, thể chất có sự nâng cao vượt bậc.

Ngày hôm đó, là ngày thứ năm sau trận mưa giông, sau khi ăn sáng đơn giản, Đỗ Lan lại leo thêm vài tiếng đồng hồ, lúc này trời đột nhiên tối sầm.

Đỗ Lan từ trạng thái tự kỷ hồi hồn, nhìn đồng hồ, Còn lâu mới tối mà.

Cũng không giống sắp mưa.

Rồi cái sự biến đổi thời tiết phi khoa học này khiến Đỗ Lan nghĩ đến một khả năng, đó chính là Tôn Ngộ Không thất bại, Bỉ Khắc Đại Ma Vương triệu hồi Thần Long.

Nhanh như vậy sao.

Đỗ Lan cảm thấy rất mất mặt, đã leo gần một tháng trời, mình sống dở chết dở, vậy mà vẫn chưa đến đỉnh tháp.

Không lẽ bị Ả Kỳ Lạc Bối vượt mặt sao.

Thế thì mất mặt quá.

Rồi Đỗ Lan mất mặt thật, bởi vì chỉ ba ngày sau khi Thần Long hiện thân, Đỗ Lan đã thấy một chấm đen phía dưới nhanh chóng lao lên.

Người đến chính là Ả Kỳ Lạc Bối, hơn nữa trên lưng hắn còn cõng Tôn Ngộ Không bị trọng thương.

Với tốc độ còn nhanh hơn cả khỉ, chỉ mấy cái chớp mắt hắn đã đến trước mặt Đỗ Lan.

Đỗ Lan cười rất khó coi, Yo, chào ngươi, thật trùng hợp.

Ả Kỳ Lạc Bối hiển nhiên cũng không ngờ trên Tạp Lâm Tháp cao như vậy mà còn gặp được người, chỉ có thể vô thức nói, Phải, thật trùng hợp.

Ả Kỳ Lạc Bối nhìn bộ quần áo rách nát và vẻ ngoài lôi thôi của Đỗ Lan, liền biết người này đã leo được một thời gian rồi.

Nếu theo tính cách của Ả Kỳ Lạc Bối, hắn nhất định sẽ chế giễu Đỗ Lan một trận.

Nhưng Tôn Ngộ Không trên lưng vẫn còn hôn mê, Ả Kỳ Lạc Bối không có thời gian để trêu chọc Đỗ Lan.

Bạn của ngươi bị thương à.

Muốn lên tháp tìm thầy thuốc sao.

Vậy ngươi mau lên đi.

Đỗ Lan giả vờ quan tâm, tiễn Ả Kỳ Lạc Bối leo lên Tạp Lâm Tháp.

Sau khi Ả Kỳ Lạc Bối cõng Tôn Ngộ Không lên, Đỗ Lan nghiến răng, cũng tiếp tục hành trình.

Lần này Đỗ Lan rút ngắn thời gian ăn uống, ngủ nghỉ, leo lên liên tục mười sáu tiếng mỗi ngày.

Hắn thực sự bị Ả Kỳ Lạc Bối đánh bại rồi.

Phải biết rằng trong nguyên tác Ả Kỳ Lạc Bối chỉ là một nhân vật phụ, vậy mà thể chất lại tốt đến vậy, khiến Đỗ Lan cảm thấy thế giới này quả nhiên là phi khoa học.

Cuối cùng, tám ngày sau khi gặp Ả Kỳ Lạc Bối, Đỗ Lan cũng leo lên đến đỉnh tháp.

Hắn đã gặp được Miêu Tiên Nhân huyền thoại, quả nhiên thế giới này thật phi khoa học.

Ngộ Không đã trải qua lễ tẩy trần Siêu Thần Thủy, lên đường đi tìm Đại Ma Vương quyết chiến rồi.

Còn Đỗ Lan lại tò mò nhìn viên Tiên Đậu đầu tiên của mình, Không biết có ngon không.

Ngươi không ăn thì đưa ta ăn đi.

Ả Kỳ Lạc Bối, cái tên tham ăn này thèm chảy nước dãi, hơn nữa còn không kén ăn.

Đương nhiên Đỗ Lan không nỡ đem Tiên Đậu tặng người, hắn biết rõ tầm quan trọng của Tiên Đậu.

Cẩn thận giấu Tiên Đậu đi, Đỗ Lan lấy ra thức ăn đã chuẩn bị.

Thằng nhóc ngươi, chuẩn bị cũng đầy đủ đấy chứ.

Miêu Tiên Nhân cố gắng không nhìn những món ngon Đỗ Lan lấy ra.

Tôi có rất nhiều, hai người có muốn ăn cùng không.

Đỗ Lan biết thế giới này có rất nhiều đại vị vương, ngay cả bản thân hắn sau khi xuyên việt sức ăn cũng lớn hơn không ít.

Thấy Đỗ Lan lấy ra số thức ăn chất thành núi nhỏ, Miêu Tiên Nhân và Ả Kỳ Lạc Bối cũng không khách sáo nữa.

Ba người ăn uống no say, hưởng thụ một bữa đủ no nê.

Được rồi, thiếu niên, nói mục đích của ngươi đi.

Miêu Tiên Nhân ăn no xong, dùng móng vuốt rửa mặt, vừa hỏi Đỗ Lan.

Sau khi xuyên việt, Đỗ Lan cũng trở lại tuổi thiếu niên, đại khái đây lại là một phúc lợi khác của xuyên việt.

Ta đến Tạp Lâm Tháp là để thỉnh giáo Miêu Tiên Nhân cách sử dụng Khí.

Ồ.

Miêu Tiên Nhân chưa từng thấy vị khách nào trực tiếp đến thỉnh giáo Khí, Về Khí, ngươi biết được bao nhiêu.

Đỗ Lan hít một hơi thật sâu, kể lại những gì hắn đọc được về Khí trong truyện tranh, Khí thực ra là một sự cụ thể hóa của sức mạnh.

Trong cơ thể con người đều tồn tại Khí, hay nói cách khác là sức mạnh.

Sau khi rèn luyện, chất lượng và số lượng Khí đều sẽ tăng lên.

Khi con người tập trung chú ý dẫn dắt Khí, Khí có thể phóng ra ngoài cơ thể.

Miêu Tiên Nhân gật đầu, Ngươi nói một chút cũng không sai.

Đã vậy, ngươi đã biết nguyên lý của Khí, hẳn cũng biết cách vận dụng Khí rồi chứ.

Tại sao còn đến hỏi ta.

Đỗ Lan cảm thấy rất mất mặt, hắn biết rằng dù là Tôn Ngộ Không, Khắc Lâm, hay Thiên Tân Phạn, họ cũng chỉ sau khi biết Khí là gì thì tự mình sáng tạo ra rất nhiều chiêu thức.

Khí Nguyên Trảm của Khắc Lâm, Thao Khí Đạn của Nhã Mộc Trà, hay Quy Phái Khí Công biết rẽ cua của Tôn Ngộ Không, đều là do họ tự mình suy nghĩ mà ra.

Miêu Tiên Nhân, ta biết về Khí, hơn nữa cũng biết cách sử dụng đơn giản, nhưng ta cảm thấy công dụng của Khí không chỉ có vậy, nhưng ta lại không có manh mối nào, cho nên mới đến đây.

Miêu Tiên Nhân nháy nháy móng vuốt, đánh giá Đỗ Lan, Vậy ngươi sử dụng Khí như thế nào.

Đỗ Lan đứng vào giữa đại sảnh, hai tay thẳng ra phía trước đẩy tới, làm một động tác vận công chữa thương thường thấy trong phim cổ trang.

Điều chỉnh hơi thở, Đỗ Lan cảm nhận Khí đang chậm rãi lưu chuyển trong cơ thể mình, dẫn dắt chúng về phía lòng bàn tay.

Một điểm sáng xuất hiện trước lòng bàn tay, Đỗ Lan hô lớn một tiếng, Đi đi, Như Lai Thần Chưởng.

Khí phóng ra biến thành hình bàn tay.

Không phải Đỗ Lan cố tình làm màu, mà thực sự khả năng kiểm soát Khí của hắn không tốt.

Chương 3

Sau khi rời khỏi cơ thể, Khí tụ tập thành quả cầu năng lượng sẽ tản ra.

Thế nên Đỗ Lan tiện thể đặt tên chiêu này là Như Lai Thần Chưởng, cũng coi như là sát nghĩa.

Hắn cũng dựa vào chiêu này mà đập nát không biết bao nhiêu con mồi.

Tuy nhiên, trong mắt người trong nghề, chiêu này của Đỗ Lan thực sự quá yếu, hoàn toàn không có lực sát thương, vì uy lực quá phân tán.

Miêu Tiên Nhân lắc đầu, ông cũng biết Đỗ Lan thao túng Khí kém đến mức nào.

Ngươi đang đập muỗi đấy à.

Ả Kỳ Lạc Bối châm biếm.

Được rồi, muốn học cách điều khiển Khí thực ra rất đơn giản, chỉ cần uống Siêu Thần Thủy là được.

Miêu Tiên Nhân nói, còn dùng móng vuốt trên cây gậy chỉ vào cái bình trên cây cột hoa lệ giữa đại sảnh.

Đỗ Lan đương nhiên biết cái bình đó chứa thứ gọi là Siêu Thần Thủy nhưng thực chất chỉ là nước lọc bình thường, điều quan trọng thực sự là phải chấp nhận sự huấn luyện của Miêu Tiên Nhân.

Cảm ơn Miêu Tiên Nhân.

Đừng vội cảm ơn ta, có uống được hay không, còn phải xem bản lĩnh của ngươi.

Nói xong, Miêu Tiên Nhân xoay một vòng 720 độ trên không trung, ổn định đáp xuống trên cột, treo bình Siêu Thần Thủy lên quyền trượng, Lại đây, chỉ cần ngươi cướp được, là có thể uống Siêu Thần Thủy.

Huấn luyện của Miêu Tiên Nhân, chủ yếu nằm ở cảm nhận và kiểm soát cơ thể.

Ở giai đoạn này, Đỗ Lan dù có sử dụng Khí, cũng chỉ là vẽ rắn thêm chân, hoàn toàn không giúp ích gì cho việc cướp Siêu Thần Thủy.

Tuy nhiên, dù Đỗ Lan biết mục đích huấn luyện của Miêu Tiên Nhân, nhưng muốn thành công vẫn còn xa vời.

Bởi vì hắn không giống Tôn Ngộ Không thuần túy, suy nghĩ quá nhiều, không dễ toàn tâm toàn ý tập trung.

Trong lúc huấn luyện, Đỗ Lan toàn tâm toàn ý dốc sức, quên cả ngày tháng.

Đến khi Đỗ Lan cuối cùng cũng có thể bắt kịp nhịp điệu của Miêu Tiên Nhân, Tôn Ngộ Không đã trở về.

Ngộ Không đã đánh bại Bỉ Khắc Đại Ma Vương, lần đầu tiên giải cứu Địa Cầu.

Tôn Ngộ Không hồi nhỏ thật sự rất đáng yêu, Đỗ Lan không nhịn được mà véo vài cái.

Chỉ là không ngờ một đứa trẻ như vậy lại có thể giải cứu toàn bộ Địa Cầu khỏi tay Bỉ Khắc Đại Ma Vương.

Mục đích của Tôn Ngộ Không là Thần Giới, nên chỉ chào hỏi Đỗ Lan một tiếng, Đỗ Lan cũng không có nhiều tâm tư làm quen.

Thực lực hiện tại của Đỗ Lan thực sự quá kém.

Trong vài ngày đó, cơ thể Đỗ Lan đã trở nên rất linh hoạt, có thể theo kịp động tác của Miêu Tiên Nhân.

Đỗ Lan biết chỉ cần phán đoán được động tác của Miêu Tiên Nhân là có thể lấy được Siêu Thần Thủy.

Tuy nhiên, về việc kiểm soát Khí, Đỗ Lan vẫn hoàn toàn mù tịt.

Nhưng Đỗ Lan có niềm tin rằng trong thời gian tới, hắn sẽ thành thạo việc vận dụng Khí để cảm nhận.

Khí, một thứ thật kỳ diệu.

Có thể dùng để tấn công, có thể dùng để bay lượn, còn có thể dùng để cảm nhận.

Đỗ Lan không ngừng phóng Khí ra khỏi cơ thể, rồi thu hồi lại, đồng thời bắt đầu kiểm soát số lượng và hình dạng của Khí.

Đỗ Lan không phải người của thế giới này, cũng không có sự nhạy bén siêu việt về Khí như Tôn Ngộ Không hay Khắc Lâm.

Vì vậy, Đỗ Lan chỉ có thể không ngừng làm quen với Khí của mình, rèn luyện Khí thành một phần của cơ thể, giống như tay chân tồn tại.

Dưới sự huấn luyện lặp đi lặp lại, lại có Miêu Tiên Nhân chỉ dẫn bên cạnh, Đỗ Lan tiến bộ rất nhanh, ít nhất bây giờ khi hắn sử dụng các chiêu thức như Khí Đạn, sẽ không còn biến thành Như Lai Thần Chưởng nữa.

Cuối cùng, một tháng sau, Đỗ Lan như nguyện uống được thứ Siêu Thần Thủy giống hệt nước lọc.

Không, nói chính xác hơn, phải là nước lọc mang tên Siêu Thần Thủy.

Kết quả huấn luyện rõ rệt, Đỗ Lan đứng bên cạnh Tạp Lâm Tháp, làm một động tác kinh điển, Quy Phái Khí Công.

Đỗ Lan tung ra sóng Khí rực rỡ từ hai bàn tay.

Mức độ này, gần bằng một đòn toàn lực của Quy Tiên Nhân rồi.

Đỗ Lan nhìn hai bàn tay, cảm nhận sự tiến bộ của mình.

Điều này cũng có nghĩa là chiến đấu lực của Đỗ Lan đã xấp xỉ một trăm ba mươi.

Đương nhiên, so với Tôn Ngộ Không và những người khác thì vẫn còn kém xa, nhưng Đỗ Lan bị giới hạn bởi thể chất, không thể điều động nguồn Khí dồi dào trong cơ thể, nên chiến đấu lực bị hạn chế.

Muốn tăng cường thể chất hơn nữa, Đỗ Lan chỉ có thể không ngừng rèn luyện.

Đương nhiên, nếu cần chiến đấu, Đỗ Lan còn phải tiến hành huấn luyện võ thuật, hoặc trực tiếp đối luyện với các võ giả.

Thế nên Đỗ Lan nghĩ đến việc tìm Quy Tiên Nhân để huấn luyện võ thuật, nhưng trước đó, Đỗ Lan quyết định học Vũ Không Thuật trước, rồi mới đi tìm Quy Tiên Nhân.

Sau khi nắm vững cách vận dụng Khí, việc học Vũ Không Thuật trở nên dễ dàng hơn nhiều, chỉ mất hai ngày Đỗ Lan đã có thể tự do bay lượn trên không.

Đương nhiên, điều này cũng cho thấy Đỗ Lan thực sự không có thiên phú gì, con gái Satan là Bỉ Địch Lệ từ lúc luyện Khí đến bay tự do cũng chỉ mất tổng cộng ba ngày mà thôi.

So với các võ đạo gia trong nguyên tác, Đỗ Lan yếu kém hơn rất nhiều.

Ở Tạp Lâm Tháp gần hai tháng, Đỗ Lan cuối cùng quyết định lên đường đến chỗ Quy Tiên Nhân.

Nhưng trước khi đi, Đỗ Lan xin Miêu Tiên Nhân một túi hạt Tiên Đậu và một vại Tiên Đậu lớn.

Miêu Tiên Nhân vẫn rất hào phóng, điều này khiến Đỗ Lan cảm thấy hơi ngại, liền nói rằng sau này nhất định sẽ mang đồ ăn ngon đến.

Còn chưa đầy ba năm nữa là đến Thiên Hạ Đệ Nhất Võ Đạo Hội tiếp theo.

Tôn Ngộ Không đang huấn luyện ở Thần Giới, còn Đoản Địch hiện tại vẫn chưa lớn.

Đỗ Lan cần phải nhanh chóng, hắn dự định tham gia Thiên Hạ Đệ Nhất Võ Đạo Hội lần tới.

Khi ở Địa Cầu, Đỗ Lan là một người tuân thủ pháp luật, nhưng ở Thất Long Châu Thế Giới, hắn có một cheat là động cơ vĩnh cửu trong cơ thể.

Hơn nữa, ở thế giới lấy võ làm trọng này, gen chiến đấu đang ngủ yên trong cơ thể Đỗ Lan cũng bắt đầu thức tỉnh.

Nhà Quy Tiên Nhân không dễ tìm, nhưng Miêu Tiên Nhân đã nói địa chỉ chi tiết cho Đỗ Lan, nên hắn cũng không đến nỗi lạc đường.

Một hòn đảo nhỏ, một cây dừa, một căn nhà, cùng với ghế bãi biển và dù che nắng.

Đỗ Lan đã học Vũ Không Thuật, nên bay lượn trên biển vài tiếng đồng hồ đã đến được nơi ở của Quy Tiên Nhân.

Một ông lão đầu trọc, ba cái đầu trọc nhỏ, một cô gái xinh đẹp và một con rùa biển đã chào đón Đỗ Lan.

Ngươi là ai.

Khắc Lâm nhìn Đỗ Lan với ánh mắt không thiện cảm.

Cái người sau này sẽ là người Địa Cầu mạnh nhất, bây giờ cũng chỉ là một thằng nhóc chưa trưởng thành mà thôi.

Còn Thiên Tân Phạn bên cạnh cũng cảnh giác, vừa mới cải tà quy chính, hắn hiện tại cũng đang được huấn luyện ở chỗ Quy Tiên Nhân.

Ngoài ra còn có Giao Tử ít tồn tại cảm, dù đội mũ, nhưng Đỗ Lan biết Giao Tử cũng là một người đầu trọc.

Ngươi là Khắc Lâm phải không, đệ tử của Võ Thiên Lão Sư.

Đỗ Lan nhìn Khắc Lâm cao chỉ đến ngực mình nói, Ta đến tìm Võ Thiên Lão Sư để tu luyện võ thuật.

Lần này Khắc Lâm không nói gì, mà là ông lão bên cạnh lên tiếng, Ngươi về đi, ta sẽ không nhận thêm đệ tử nào nữa.

Đối với Quy Tiên Nhân, Đỗ Lan vẫn rất kính trọng.

Một võ đạo gia cao thượng, một người thầy tốt, lại còn là một chiến sĩ vô úy vô cụ.

Ngài chính là Võ Thiên Lão Sư phải không.

Là Miêu Tiên Nhân ở Tạp Lâm Tháp giới thiệu ta đến.

Đỗ Lan nhắc đến Miêu Tiên Nhân, Quy Tiên Nhân cũng phải nể mặt Đỗ Lan một chút.

Ồ.

Chương 4

Ngươi đã gặp Tiên Nhân Tạp Lâm à.

Vâng, ta đã được huấn luyện bởi Miêu Tiên Nhân ở Tạp Lâm Tháp.

Đỗ Lan nói.

Đã uống Siêu Thần Thủy rồi, còn đến tìm ta làm gì.

Ta muốn được huấn luyện võ thuật.

Quy Tiên Nhân gật đầu, im lặng một lúc rồi nói, Đệ tử thì ta sẽ không nhận nữa, nhưng nếu chỉ là học võ thuật, ta có thể chỉ dẫn cho ngươi một chút.

Hơn nữa, các đệ tử của ta cũng cần một đối thủ để luyện tập.

Cảm ơn ngài, Võ Thiên Lão Sư.

Về võ thuật, Đỗ Lan hoàn toàn là kẻ ngoại đạo.

Dù trước khi xuyên việt hắn đã xem đủ loại video võ thuật, dù ở Thất Long Châu Thế Giới hắn đã đi săn, dù ở Tạp Lâm Tháp hắn đã giành được Siêu Thần Thủy, nhưng về chiến đấu Đỗ Lan vẫn chưa nhập môn.

Vì vậy, để chuẩn bị cho những trận chiến liên miên sau này, Đỗ Lan cần được rèn luyện nhiều hơn.

Khắc Lâm vẫn là người tốt, nhưng khi chiến đấu, hắn vẫn chưa học được cách nương tay, mặt Đỗ Lan đã lãnh đủ.

Cái thằng đầu trọc nhỏ kia, có phải ngươi ghen tị ta đẹp trai hơn ngươi nên cứ đánh vào mặt ta không.

Đỗ Lan ôm mặt, nói lẩm bẩm.

Khắc Lâm gãi gãi cái gáy trọc lóc của mình, Ha, làm gì có chứ.

Tuy nhiên, câu thằng đầu trọc nhỏ của Đỗ Lan tuy không khiến Khắc Lâm tức giận, nhưng lại chọc tức Giao Tử.

Tiếp theo trong trận chiến, Đỗ Lan thường xuyên không kiểm soát được cơ thể, Khí trong cơ thể lưu chuyển cũng trở nên chậm chạp.

Nhưng Đỗ Lan tinh ý nhận ra rằng việc bị ức chế Khí như vậy lại có ích cho việc huấn luyện của mình.

Vì vậy, Đỗ Lan mặc kệ Giao Tử, một lần nữa lao về phía Khắc Lâm.

Hắn biết rằng muốn bảo vệ khuôn mặt đẹp trai của mình, chỉ có cách không ngừng nỗ lực trưởng thành.

Khi chỉ dùng cơ thể chiến đấu, Đỗ Lan rõ ràng không phải đối thủ của Khắc Lâm.

Nhưng may mắn thay, đây chính là mục đích của Đỗ Lan.

Lên.

Đỗ Lan tràn đầy khí thế.

Lại đây.

Khắc Lâm trẻ tuổi cũng là một cuồng chiến.

Bành, phụt.

Tiếng không khí xé gió không ngừng vang lên, hai người không ngừng giao chiến trên đảo nhỏ.

Mức độ kịch tính của trận chiến không thua kém gì Thiên Hạ Đệ Nhất Võ Đạo Hội.

Thiên Tân Phạn bên cạnh cũng nhìn đến ngứa nghề, lập tức nhảy vào vòng chiến, sau đó hai bên mặt Đỗ Lan đều bị đánh.

Quy Tiên Nhân cầm một cuốn tạp chí sắc sắc, mắt lại liếc xéo quan sát trận chiến của ba người Khắc Lâm, Thiên Tân Phạn và Đỗ Lan.

Sự trưởng thành của Khắc Lâm và Ngộ Không khiến Quy Tiên Nhân cảm thấy tự hào.

Đặc biệt là Ngộ Không, cháu trai của đệ tử mình, cũng là cháu trai của mình, vậy mà đã trưởng thành đến mức đánh bại Bỉ Khắc Đại Ma Vương.

Quy Tiên Nhân khóe miệng nhếch lên, Được rồi, ăn cơm thôi.

Lan Kỳ với tính cách phân liệt đã chuẩn bị đủ thức ăn, sáu người và một con rùa biển quây quần bên bàn ăn.

À mà, ngươi tên là gì vậy.

Khắc Lâm vừa ngậm thịt vừa hỏi.

Thiên Tân Phạn và Giao Tử cũng ngừng lại, nhìn về phía Đỗ Lan.

Lúc này Đỗ Lan mới nhớ ra mình chưa tự giới thiệu, Tôi tên Đỗ Lan, là người đàn ông muốn đi khắp thế giới.

Đỗ Lan đã sớm đặt ra mục tiêu cho mình, đó là ghi lại phong tục tập quán của toàn bộ Địa Cầu.

Không tệ, chàng trai trẻ.

Quy Tiên Nhân gật đầu, khá tán thành với nguyện vọng của Đỗ Lan.

Còn Khắc Lâm thì cảm thấy vô vị, hắn hoàn toàn không có hứng thú với việc du hành.

Thiên Tân Phạn và Giao Tử thì không có biểu hiện gì, hai người họ về sau sự tồn tại cảm vẫn luôn rất thấp.

Dù Thiên Tân Phạn sau này sẽ xuất hiện trong trận chiến với Buu, và Khí Công Pháo Thái Dương Quyền của hắn vẫn là một chiêu thức tỏa sáng rực rỡ trong toàn bộ Dragon Ball.

Ăn xong, Đỗ Lan đặt câu hỏi cho Quy Tiên Nhân, và Quy Tiên Nhân cũng lần lượt trả lời.

Cuối cùng, Đỗ Lan nhớ ra bộ đồ trọng lượng trên người mình cũng cần phải thay, bèn hỏi Quy Tiên Nhân, Võ Thiên Lão Sư, không biết ở đâu có đồ trọng lượng, bộ đồ trên người ta đã không còn đáp ứng được nhu cầu của ta nữa.

Á.

Ngươi vậy mà vẫn luôn mang đồ trọng lượng sao.

Khắc Lâm kêu lên.

Thiên Tân Phạn và Giao Tử cũng kinh ngạc nhìn Đỗ Lan.

Đỗ Lan gật đầu, Chỉ là một bộ đồ trọng lượng 15 kilôgam thôi, ta đã mang từ khi bắt đầu leo Tạp Lâm Tháp.

Bây giờ hoạt động đã không còn cảm thấy có trọng lượng nữa.

Nghe nói chỉ là 15 kilôgam, Khắc Lâm an tâm.

Hắn và Tôn Ngộ Không lúc đầu cũng từng đeo mai rùa 20 kilôgam.

Còn gần đây Khắc Lâm đã chuẩn bị đổi sang 40 kilôgam, tức là giống như cái Quy Tiên Nhân thường đeo, Đỗ Lan, hay là ngươi cũng đeo 40 kilôgam như bọn ta đi.

Võ Thiên Lão Sư cũng gật đầu, Các ngươi lên đây.

Dừng lại trước một cái tủ quần áo, bên trong tủ không phải quần áo mà là những bộ mai rùa.

Đỗ Lan toát mồ hôi lạnh, hắn quên mất rằng đồ trọng lượng của

Quy Tiên Nhân đều là mai rùa, điều này khiến hắn cảm thấy rất áp lực, Không có cái nào bình thường hơn sao.

Quy Tiên Nhân bĩu môi, Ai muốn thì lấy đi.

Đỗ Lan vội vàng xin lỗi, ngoan ngoãn đeo mai rùa vào, những ngày khổ cực cũng bắt đầu.

Vì ở hải ngoại, Khắc Lâm và Đỗ Lan còn phải phụ trách việc mua sắm trên bờ, mà Quy Tiên Nhân lại yêu cầu mai rùa phải luôn đeo trên người.

Vì vậy, Đỗ Lan cảm thấy mỗi lần đi mua sắm đều là một cực hình, một màn xấu hổ play.

Trọng lượng tăng lên, việc huấn luyện cũng trở nên cực khổ hơn, nhưng Đỗ Lan rõ ràng cảm nhận được thể chất của mình tốt hơn, hơn nữa Khí trong cơ thể cũng có thể điều động nhiều hơn.

Mỗi ngày đối chiến với ba người Khắc Lâm, dần dần quen thuộc với kỹ năng chiến đấu của họ, Đỗ Lan cũng không còn bị đánh vào mặt nữa.

Thỉnh thoảng hắn cũng có thể đánh ngã Khắc Lâm xuống đất, điều này khiến Đỗ Lan rất hài lòng.

Nửa năm sau, Đỗ Lan lại đổi trọng lượng một lần nữa, từ 40 kilôgam thành 50 kilôgam.

Còn Thiên Tân Phạn và Giao Tử, Khắc Lâm, cùng với Nhã Mộc Trà đã hẹn nhau đi leo Tạp Lâm Tháp.

Huấn luyện một mình rất nhàm chán, nhưng để tham gia Thiên Hạ Đệ Nhất Võ Đạo Hội lần tới, Đỗ Lan chỉ có thể chịu đựng sự nhàm chán này.

Cuối cùng, Thiên Hạ Đệ Nhất Võ Đạo Hội lần thứ 23 đã chính thức khai mạc.

Quy Phái Khí Công.

Lần đầu tiên Đỗ Lan toàn lực xuất chiêu, biển lớn trước Quy Tiên Ốc bị Quy Phái Khí Công của Đỗ Lan cắt làm đôi.

Đỗ Lan ước tính chiến đấu lực của mình cũng có thể đấu một trận với Đoản Địch.

Đỗ Lan, ngươi chuẩn bị sẵn sàng chưa.

Quy Tiên Nhân, sau khi Thiên Tân Phạn và Khắc Lâm rời đi, Quy Tiên Nhân đã dốc toàn lực dạy dỗ Đỗ Lan, một tay mơ võ thuật này, và nhận Đỗ Lan làm đệ tử, đệ tử quan môn đệ tử cuối cùng.

Sư phụ, sẵn sàng rồi.

Đỗ Lan mặc bộ võ đạo phục Quy Tiên Lưu màu đen, sau 3 năm huấn luyện, thân hình hắn đã cao lớn, vạm vỡ hơn rất nhiều.

Sẵn sàng rồi thì đi thôi, đừng cái gì cũng bắt ta, lão già này phải nhắc nhở.

Quy Tiên Nhân ném gói đồ vào tay Đỗ Lan, còn mình thì mắt xanh nhìn Lan Kỳ đang bước xuống cầu thang, Mấy đứa trẻ bây giờ đúng là không biết tôn sư trọng đạo gì cả.

Đỗ Lan cạn lời, Quy Tiên Nhân sau khi nhận hắn làm đệ tử thì trở nên biến thái hơn, thật sự không coi hắn là người ngoài.

Tuy nhiên Đỗ Lan vẫn rất kính trọng Quy Tiên Nhân.

Sau khi Khắc Lâm, Thiên Tân Phạn và Giao Tử rời đi, Quy Tiên Nhân đã đặc biệt dời Quy Tiên Ốc đến lục địa nơi Khắc Lâm và Ngộ Không tu hành.

Bắt đầu dạy dỗ Đỗ Lan từ đầu, đổi đồ trọng lượng 50 kilôgam của Đỗ Lan thành 80 kilôgam, Đỗ Lan đã mất 3 năm mới khiến mình không còn cảm thấy có trọng lượng tồn tại.

Đến hội trường là lại có thể gặp Tôn Ngộ Không và Khắc Lâm rồi.

Đỗ Lan lớn lên cùng truyện tranh Dragon Ball, rất yêu thích vài nhân vật trong truyện.

Khắc Lâm, Thiên Tân Phạn, Giao Tử cũng coi như là những người thầy võ thuật đầu tiên của Đỗ Lan.

Ngươi quen Ngộ Không à.

Quy Tiên Nhân cứ nghĩ Đỗ Lan chỉ quen Khắc Lâm và Thiên Tân Phạn.

Vâng, ba năm trước ở Tạp Lâm Tháp.

Lúc đó ta còn đang tranh Siêu Thần Thủy, đã gặp Tôn Ngộ Không một lần.

Đỗ Lan đáp.

Chỉ là lần đó chỉ là thoáng qua mà thôi.

Chương 5

Lần này Đỗ Lan có tự tin đứng trước Tôn Ngộ Không với tư cách là đối thủ.

Hội trường Thiên Hạ Đệ Nhất Võ Đạo Hội nằm trên một hòn đảo nhỏ, hòn đảo này cũng coi như là đã trải qua nhiều biến cố, người Saiya và đối thủ của họ đều không phải là những chiến binh bình thường, động một chút là phá hủy địa hình.

Không biết Ngộ Không và Khắc Lâm họ bao giờ mới đến.

Quy Tiên Nhân lúc này giống như một ông lão bình thường đang lo lắng cho con cháu.

Yên tâm đi, Sư phó.

Đỗ Lan đang ăn hamburger, hắn không lo lắng cho mấy sư huynh của mình, Họ nhất định sẽ đến.

Lan Kỳ bên cạnh cũng an ủi Quy Tiên Nhân.

Nhưng trước khi gặp các sư huynh, Đỗ Lan đã gặp nhà khoa học thiên tài nổi tiếng Bố Nhĩ Mã.

Gặp người đẹp, Quy Tiên Nhân lại trở về hình dáng quý ông dê xồm.

Cùng với U Long và vài nhân vật phụ khác, Đỗ Lan cũng đã gặp qua.

Đây là đệ tử cuối cùng của ta, Đỗ Lan.

Quy Tiên Nhân giới thiệu hắn với mọi người.

Đỗ Lan không phải siêu đẹp trai, nên không khiến Bố Nhĩ Mã mê mẩn.

Nhưng Đỗ Lan biết chỉ cần quen biết, sau này có vấn đề gì mình có thể tìm Bố Nhĩ Mã giúp đỡ.

Đang lúc mọi người đang tán gẫu, Đỗ Lan đột nhiên cảm thấy một luồng Khí tiếp cận từ phía sau.

Từ sau khi xuống Tạp Lâm Tháp, Khí đã trở thành một phần cơ thể của Đỗ Lan, chỉ là hiện tại vẫn chưa thể phát huy giới hạn của động cơ vĩnh cửu.

Khí của người đến rất mạnh, Đỗ Lan vừa quay người lại, phía sau đã có một người đứng đó.

Ông nội, lâu rồi không gặp ạ.

Giọng nói của người đột nhiên xuất hiện sau lưng Đỗ Lan nghe rất vui vẻ.

Quy Tiên Nhân và Bố Nhĩ Mã nhìn người đó, cảm thấy có chút quen thuộc nhưng lại không nhớ ra mình quen người như vậy.

Là con đây mà, ông nội Quy Tiên Nhân, Ngộ Không đây, Ngộ Không.

Người đến chính là Tôn Ngộ Không từ Thiên Giới trở về.

Thật sự là con sao, Ngộ Không.

Bố Nhĩ Mã nhìn Ngộ Không đã cao hơn mình vẫn có chút không dám tin.

Cô là người đầu tiên quen biết Tôn Ngộ Không, bây giờ nhìn thấy Tôn Ngộ Không trưởng thành thật sự cảm khái vô hạn.

Đến rồi thì tốt, Khắc Lâm họ vẫn chưa đến, lát nữa cùng đi đăng ký.

Quy Tiên Nhân cũng vui mừng, Phải rồi, ta giới thiệu một chút, Ngộ Không, đây là Đỗ Lan, đệ tử cuối cùng của ta.

Đỗ Lan đưa tay ra, Lâu rồi không gặp Tôn Ngộ Không.

Trí nhớ của Tôn Ngộ Không vẫn khá tốt, hơn nữa Đỗ Lan cũng chỉ cao hơn một chút, ngoại hình không thay đổi, À.

Ngươi là người ở chỗ Miêu Tiên Nhân lúc đó.

Nói rồi, hắn bắt tay Đỗ Lan, Vừa nãy ngươi có thể cảm nhận được ta, ngươi rất mạnh đó, có cơ hội đấu một trận nhé.

Vinh hạnh vô cùng.

Đỗ Lan kích động biết bao, thần tượng của mình đó, cảm giác được thần tượng thừa nhận thật tuyệt vời.

Đến rồi.

Khí cảm của Ngộ Không cũng không kém Đỗ Lan.

Đỗ Lan cũng cảm nhận được bốn luồng Khí, đó là những sư huynh mà Đỗ Lan rất quen thuộc.

Yo, Khắc Lâm, Thiên Tân Phạn, Nhã Mộc Trà, Giao Tử.

Tôn Ngộ Không cười chào hỏi.

Thật sự là Ngộ Không.

Khắc Lâm lại tự ti, mình cứ tưởng ba năm đã cao lớn hơn nhiều, nhưng so với Tôn Ngộ Không thì mình vẫn là quả bí lùn thôi.

Tuy nhiên Khắc Lâm cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều, sẽ không còn bận tâm về chiều cao của mình nữa, Cảm ơn Ngộ Không.

Khắc Lâm ôm chầm lấy Tôn Ngộ Không, Lúc trước chưa kịp nói, lần này thật sự phải cảm ơn ngươi đã dùng Thần Long hồi sinh ta.

Không sao.

Tôn Ngộ Không cũng ôm Khắc Lâm.

Được rồi, tất cả đi đăng ký đi, không thì hết giờ rồi.

Quy Tiên Nhân nhắc nhở.

Trong khu vực dự tuyển, mọi người đã gặp con của Bỉ Khắc Đại Ma Vương là Đoản Địch.

Khí thế của Đoản Địch tà ác, hơn nữa còn đầy áp lực.

Nhưng may mắn là mọi người đều có tâm trí kiên cường, sau khi Đoản Địch đi khỏi thì đều hồi phục lại.

Đỗ Lan lấy bộ võ đạo phục Quy Tiên Lưu ra mặc vào.

Hắn biết Quy Tiên Nhân không chuẩn bị quần áo cho các sư huynh của hắn, nhưng các sư huynh của hắn cũng rất có tiên kiến chi minh, đều đã sớm chuẩn bị võ đạo phục Quy Tiên Lưu cho riêng mình.

Sau đó là chia nhóm, dưới sự giúp đỡ của năng lực siêu nhiên của Giao Tử, mọi người đã tránh được việc các sư huynh đệ trong cùng một môn phái phải gặp nhau sớm.

Ngộ Không, Tôn Ngộ Không phải không.

Giọng nói êm ái truyền đến tai Đỗ Lan và mọi người.

Đỗ Lan đương nhiên biết vị quý cô đáng yêu này chính là Kỳ Kỳ, vợ tương lai của Tôn Ngộ Không.

Nhưng nhìn Tôn Ngộ Không hoàn toàn không nhận ra Kỳ Kỳ, khiến Kỳ Kỳ tức giận bỏ đi, hắn lại cảm thấy khá hay ho.

RẦM.

Vòng sơ loại bắt đầu.

Đỗ Lan cũng không đi chú ý đến các sư huynh của mình.

Trong mắt Đỗ Lan, hoàn toàn không cần phải lo lắng cho họ.

Hơn nữa, Đỗ Lan cũng không có ý định thu thập chiến đấu lực của các sư huynh, bởi vì mục tiêu của hắn không phải là quán quân, mà là chú trọng vào việc tham gia.

Đỗ Lan bước lên võ đài, cảm nhận cảm giác mà võ đài mang lại cho mình.

Ngươi thật đáng thương.

Đối thủ không biết từ lúc nào đã đứng đối diện Đỗ Lan.

Từ cảm giác của mình hồi phục lại, Đỗ Lan nhìn về phía đối thủ, người máy Đào Bạch Bạch.

Không ngờ đối thủ đầu tiên của mình lại là hắn, nhưng Đỗ Lan sẽ không sợ hãi, Sao.

Ta không nghĩ mình đáng thương.

Ngược lại, ta cảm thấy đó là may mắn của ta, vì đã không gặp Tôn Ngộ Không và Khắc Lâm ngay từ vòng sơ loại.

Hừ, lũ tạp nham Quy Tiên Lưu.

Đào Bạch Bạch phun một bãi nước bọt, Trước hết dọn dẹp ngươi, rồi sau đó sẽ dọn dẹp những người khác.

Đỗ Lan bình tĩnh nhìn Đào Bạch Bạch, không hề sợ hãi, nhưng đối thủ này mình nhất định phải đánh bại hắn, vì môn phái của mình, Bớt nói nhảm, lên đi.

Ha ha, vội vàng tìm chết.

Đào Bạch Bạch xông lên.

Quyền đối quyền, đây là trận chiến đúng nghĩa đầu tiên của Đỗ Lan.

Đỗ Lan cố ý xem xét khả năng nắm vững chiêu thức của mình, nên cố gắng sử dụng các chiêu thức khác nhau.

Cũng chỉ có vậy thôi.

Đỗ Lan lên tiếng chế giễu Đào Bạch Bạch.

Đào Bạch Bạch rất tức giận, vì cái thằng nhóc này khiến những đòn tấn công kéo dài của mình không thấy hiệu quả, Là ngươi ép ta.

Đỗ Lan biết Đào Bạch Bạch sắp sử dụng tuyệt chiêu như Động Động Ba của Hạc Tiên Lưu rồi, nếu là Tôn Ngộ Không hay những người khác, chắc chắn sẽ đỡ trực diện, nhưng Đỗ Lan không có ý định đó, vì như vậy quá ngu ngốc.

Đỗ Lan ra tay trước, Thái Dương Quyền.

Ánh sáng chói mắt làm lóa mắt chó của Đào Bạch Bạch.

Đỗ Lan tiến lên giáng một đòn mạnh vào bụng hắn, rồi lại một đòn nữa, rồi lại một đòn nữa, sau đó đấm một cú vào mặt Đào Bạch Bạch, đưa hắn ra khỏi võ đài.

Nhìn kìa, na đó là Thái Dương Quyền của quán quân giải trước đó kìa.

Dưới võ đài, không ít người biết hàng.

Ngay cả mấy sư huynh của Đỗ Lan cũng ngạc nhiên khi Đỗ Lan biết dùng Thái Dương Quyền.

Đối thủ tiếp theo của Đỗ Lan là một quái nhân đeo mặt nạ, vừa lên đài đã lẩm nhẩm không biết nói gì.

Nhưng thân thủ và sức lực của quái nhân đeo mặt nạ lại rất tốt, khiến Đỗ Lan cũng phải nghiêm túc đối phó.

Đỗ Lan và quái nhân đeo mặt nạ giao đấu một lúc, Đỗ Lan đột nhiên thấy thân thủ của quái nhân có chút quen thuộc, cuối cùng hắn nhận ra cái vóc dáng và sức mạnh này chẳng phải là Ả Kỳ Lạc Bối trên Tạp Lâm Tháp sao.

Lâu rồi không gặp, hắn đã quên mất người này cũng sẽ đến Thiên

Hạ Đệ Nhất Võ Đạo Hội.

Ả Kỳ Lạc Bối.

Đỗ Lan kêu lên.

À.

Hiển nhiên là không ngờ Đỗ Lan lại nhận ra mình, Không còn cách nào khác, đừng gọi to thế, lát nữa bị ngươi đánh bại thì mất mặt lắm.

Đỗ Lan đổ mồ hôi hột, Biết sẽ bị ta đánh bại, ngươi thà tự nhận thua đi.

Không ngờ Đỗ Lan vừa nói xong, Ả Kỳ Lạc Bối giơ tay phải lên, Được rồi, ta nhận thua.

Đỗ Lan đổ mồ hôi hột, biết Ả Kỳ Lạc Bối không có khí thế, nhưng không ngờ lại dứt khoát nhận thua đến vậy.

Giải đấu lớn xong, ngươi phải mời ta ăn cơm.

Ả Kỳ Lạc Bối nói, Hơn nữa Miêu Tiên Nhân vẫn đang đợi ngươi mang đồ ăn ngon lên đó.

Thôi được rồi, Đỗ Lan thừa nhận đã quên mất lời hứa ba năm trước với Miêu Tiên Nhân là sẽ mang đồ ăn ngon lên.

Sau Ả Kỳ Lạc Bối, Đỗ Lan không gặp thêm đối thủ nào có thể giao đấu nữa, một mạch tiến vào vòng tứ kết.

Danh sách tứ kết: Đoản Địch, Kỳ Kỳ, Tôn Ngộ Không, Khắc Lâm, Thiên Tân Phạn, Thần đánh bại Giao Tử, Nhã Mộc Trà, và Đỗ Lan.

Chương 6

Kết quả bốc thăm là Đỗ Lan đấu Thiên Tân Phạn, Kỳ Kỳ đấu Ngộ Không, Bỉ Khắc đấu Khắc Lâm, Lão Thần đấu Nhã Mộc Trà.

Trận đấu tiếp tục.

Đỗ Lan và Thiên Tân Phạn bước lên võ đài chính thức của Thiên Hạ Đệ Nhất Võ Đạo Hội ngoài trời.

Lần đầu tiên Đỗ Lan đối đầu với một nhân vật chính diện trong truyện tranh, Đỗ Lan vẫn có chút áp lực.

Đỗ Lan, ta sẽ không nương tay đâu.

Thiên Tân Phạn nói.

Mối thù bị đánh vào mặt năm xưa, hôm nay phải báo rồi.

Đỗ Lan cũng không yếu thế.

Người dẫn chương trình bước ra, Vậy trận tứ kết đầu tiên của Thiên Hạ Đệ Nhất Võ Đạo Hội bây giờ xin được bắt đầu.

Tiếng nói vừa dứt, Đỗ Lan và Thiên Tân Phạn đều biến mất trong chớp mắt.

Nhưng trong hư không vẫn thỉnh thoảng vang lên tiếng không khí xé gió va chạm.

Chuyện gì thế này.

Hoàn toàn không nhìn thấy động tác của hai tuyển thủ.

Người dẫn chương trình kích động hét lên.

Đỗ Lan cũng tăng tốc độ của mình lên cực điểm, không hề thua kém Thiên Tân Phạn.

Nhưng trên người Đỗ Lan vẫn còn bộ đồ trọng lượng 80 kilôgam mà hắn đã đặt làm.

Cái mai rùa kia thực sự quá xấu hổ, Đỗ Lan đã đặt may một bộ đồ trọng lượng không phô trương trước khi lên đường.

Trận chiến giữa Đỗ Lan và Thiên Tân Phạn khiến các sư huynh đệ khác cũng liên tục kích động.

Đỗ Lan tận hưởng quá trình này, dù không phải là một cuồng chiến, nhưng cảm giác nhiệt huyết sôi trào khi chiến đấu khiến Đỗ Lan vô cùng thích thú.

Thái Dương Quyền.

Đỗ Lan hô lớn, ánh sáng chói lọi làm lóa mắt cả khán giả.

Tuy nhiên, Thái Dương Quyền của Đỗ Lan dù bất ngờ, nhưng Thiên Tân Phạn mới là người sáng tạo ra Thái Dương Quyền.

Đỗ Lan vừa tung chiêu, Thiên Tân Phạn cũng ra chiêu, hơn nữa còn đáp trả Đỗ Lan bằng chính chiêu thức đó, Thái Dương Quyền.

Đỗ Lan không ngờ báo ứng đến nhanh như vậy, mình đành phải nhắm mắt lại.

Tuy nhiên, Khí của Đỗ Lan lập tức bao trùm toàn bộ sàn đấu, bắt lấy động tác của Thiên Tân Phạn.

À, tuyển thủ Đỗ Lan và tuyển thủ Thiên Tân Phạn đều nhắm mắt sao.

Người dẫn chương trình đeo kính râm nhìn rất rõ, Không thể tin được, hai tuyển thủ đang chiến đấu mà nhắm mắt.

Đỗ Lan, không ngờ ngươi tiến bộ nhanh đến vậy.

Thiên Tân Phạn nói.

Đó là đương nhiên, dù mục tiêu của ta không phải là vô địch thế giới, nhưng ta phải đối mặt với đủ loại nguy hiểm trên Địa Cầu mà.

Đỗ Lan nói, Đỡ lấy chiêu Quy Phái Khí Công này của ta.

Đỗ Lan biết Thiên Tân Phạn sẽ không trốn tránh thử thách.

Hãy chờ xem, Đỗ Lan.

Đỗ Lan bước chân cung thủ, hai tay chắp lại thu về eo, Quy.

Phái.

Khí.

Công.

Hay lắm, ta cũng ra chiêu đây.

Thiên Tân Phạn hô lớn, vậy mà cũng là một chiêu Quy Phái Khí Công.

Hai luồng sóng Khí va chạm vào nhau, rồi duy trì.

Đây là cuộc đối đầu so sánh Khí.

Đương nhiên, Đỗ Lan, người xuyên việt với cheat là động cơ vĩnh cửu, mạnh hơn rất nhiều, dù có chút lười biếng.

Mười mấy phút sau, Thiên Tân Phạn toàn thân cháy đen nằm gục dưới võ đài.

Người chiến thắng, tuyển thủ Đỗ Lan.

Người dẫn chương trình hô lớn.

Nghe kết quả, Đỗ Lan nhanh chóng nhảy xuống đài, đưa cho Thiên Tân Phạn một viên Tiên Đậu.

Tôn Ngộ Không và Khắc Lâm đang chạy đến cũng cầm Tiên Đậu, nhưng không nhanh bằng Đỗ Lan.

Thiên Tân Phạn có chút thất vọng, nhưng hắn nhanh chóng nhìn ra.

Dù Đỗ Lan có hơi lười biếng, nhưng thua là thua.

Trận thứ hai, Tôn Ngộ Không đấu Kỳ Kỳ, giống như một trận đấu võ chiêu thân.

Đương nhiên chỉ có Tôn Ngộ Không là không hiểu rõ tình hình, mơ mơ hồ hồ.

Nhưng kết quả cuối cùng vẫn tốt đẹp, dù mấy quang côn người độc thân khác rất ghen tị.

Trận thứ ba, Khắc Lâm đấu Đoản Địch, kết quả không có gì nghi ngờ.

Khắc Lâm lại một lần nữa bi kịch.

Khắc Lâm dù đã trưởng thành rất nhiều, nhưng so với người Na Mỹ Khắc Tinh thì vẫn còn kém xa.

Trận thứ tư, Thần đấu Nhã Mộc Trà, càng bi kịch hơn.

Nhã Mộc Trà thua không oan uổng gì, Thao Khí Đạn của hắn tuy biểu hiện không tồi, nhưng vẫn bị Thần một quyền đánh ngã.

Vậy là bốn cái tên vào bán kết đã được xác định: Đỗ Lan đấu Tôn Ngộ Không, Đoản Địch đấu Thần.

Tiếng trống dồn dập.

Không ngờ, nhanh như vậy đã có thể giao đấu với ngươi rồi.

Tôn Ngộ Không tỏ ra rất kích động, vì Đỗ Lan là đối thủ mà hắn cảm thấy rất lợi hại.

Phải rồi, may mà chúng ta đều có Tiên Đậu, nên không cần lo lắng gì cả.

Đỗ Lan nói, đương nhiên là ý hắn muốn nói phía sau họ vẫn còn một Đoản Địch đang rình rập.

À, phải rồi.

Tôn Ngộ Không nghĩ giống Đỗ Lan.

Đỗ Lan điều động Khí trong cơ thể, giao chiến với Tôn Ngộ Không.

Không có Khí hỗ trợ là không được, Lên.

Hai người lại một lần nữa biến mất trước mặt khán giả.

Nắm đấm của Tôn Ngộ Không mạnh hơn Thiên Tân Phạn, hơn nữa tốc độ cũng nhanh hơn.

Đỗ Lan lần đầu tiên cảm thấy tốc độ của mình không theo kịp được.

A.

Để thoát khỏi tình thế bất lợi này, Đỗ Lan lập tức bắn ra một viên Khí Đạn nhỏ.

Tuy không trúng Tôn Ngộ Không, nhưng đã làm chậm tốc độ của hắn, giúp Đỗ Lan có cơ hội thở dốc.

Khí Đạn lướt qua bên cạnh Tôn Ngộ Không, tạo ra một cái hố không nhỏ trên võ đài.

A, nguy hiểm quá.

Uy lực của Khí Đạn khiến Tôn Ngộ Không giật mình.

Ngộ Không, chuẩn bị sẵn sàng, ta sắp lên đây.

A.

Đỗ Lan đứng vào góc độ, đảm bảo sẽ không làm người vô tội bị thương, Khí Đạn bắn loạn xạ táp.

Khí Đạn trong tay Đỗ Lan bay về phía Tôn Ngộ Không như không cần tiền.

Người dẫn chương trình kinh ngạc, những tiếng nổ liên tục khiến hắn rất áp lực, Tuyển thủ Đỗ Lan thật lợi hại, hy vọng tuyển thủ Tôn Ngộ Không không sao.

Táp.

Đỗ Lan khởi động động cơ vĩnh cửu trong cơ thể mình, cung cấp Khí cho các chiêu thức của hắn.

Tuy nhiên, việc sử dụng Khí thường xuyên như vậy vẫn khiến cơ thể Đỗ Lan cảm thấy mệt mỏi.

Nhưng Đỗ Lan không dám lơi lỏng, Khí được ném ra không ngừng.

Còn Tôn Ngộ Không đứng giữa sân đấu có thể rõ ràng cảm nhận được đòn tấn công của Đỗ Lan đã chậm lại, hơn nữa uy lực cũng yếu đi.

Cơ hội.

Chương 7

Tôn Ngộ Không lập tức hành động, nhân lúc tầm nhìn của Đỗ Lan bị đòn tấn công của mình che khuất.

Đỗ Lan chỉ cảm thấy bụng mình đau nhói, đòn tấn công của hắn chệch hướng, cơ thể bay vút đi.

Đỗ Lan nhìn thấy Tôn Ngộ Không quần áo rách nát, mặt mũi lem luốc đang lao về phía mình.

Binh.

Đỗ Lan đỡ được một đòn tấn công của Tôn Ngộ Không, nhưng Tôn Ngộ Không hiển nhiên cũng muốn thừa thắng xông lên.

Những đòn tấn công như mưa bão trút xuống người Đỗ Lan.

Dù Đỗ Lan đang mặc đồ trọng lượng, nhưng vẫn bị đánh đến mức chảy nước mắt.

Đau quá.

Đỗ Lan cảm thấy biểu cảm của mình chắc chắn rất khó coi.

Nếu không phải sợ mất mặt, Đỗ Lan đã kêu lên từ lâu rồi.

A.

Đỗ Lan không còn cách nào khác, chỉ có thể điên cuồng phóng Khí ra để ức chế cơn đau của mình.

Nắm đấm của Tôn Ngộ Không thật sự rất mạnh.

A Đạt.

Đỗ Lan cuối cùng cũng ra được một quyền, va chạm với nắm đấm của Tôn Ngộ Không.

Tuy nhiên, thắng bại đã phân định, lưng Đỗ Lan đã chạm đất, Đỗ Lan thua.

Tuyển thủ Tôn Ngộ Không thắng.

Đau quá, đau quá.

Vừa kết thúc trận đấu, Đỗ Lan đã cảm thấy toàn thân đau nhức.

Đây là lần đầu tiên hắn hứng chịu những đòn tấn công cường độ cao và dồn dập như vậy, nắm đấm của Tôn Ngộ Không thật sự không phải người bình thường có thể sánh bằng.

Đỗ Lan, chiêu bắn loạn xạ của ngươi lợi hại thật, quần áo của ta đều hỏng hết rồi.

Tôn Ngộ Không kéo Đỗ Lan dậy, hắn đã công nhận Đỗ Lan.

Đỗ Lan bĩu môi, đó không phải là do chưa đánh bại được ngươi sao.

Nhưng được giao đấu với thần tượng thời thơ ấu của mình, Đỗ Lan đã cảm thấy chuyến đi này không uổng phí, Ngộ Không, ngươi thật lợi hại.

Trận bán kết thứ hai, chính là cuộc chiến giữa hai người Na Mỹ Khắc Tinh.

Cuộc đối đầu giữa phong ba ma quỷ và phản phong ba ma quỷ.

Điều này cũng mở rộng tầm mắt Đỗ Lan, cách vận dụng Khí như vậy, Đỗ Lan cũng lần đầu tiên thấy, khiến hắn học hỏi được rất nhiều.

Cuối cùng, Thần bị phong ấn từ phía sau, và bị nuốt vào bụng.

Trận chung kết cuối cùng cũng bắt đầu.

Tôn Ngộ Không và Đoản Địch, trong tình trạng không đeo đồ trọng lượng, đã chiến đấu long trời lở đất.

Kết quả đương nhiên là đại đoàn viên, Ngộ Không cũng thuận lợi giành được chức vô địch Thiên Hạ Đệ Nhất Võ Đạo Hội đầu tiên của mình.

Còn Đoản Địch thì nói vài lời hù dọa rồi rời khỏi đảo nhỏ, lần xuất hiện tiếp theo của hắn sẽ là với tư cách chiến hữu.

Đỗ Lan cùng Quy Tiên Nhân và mọi người náo nhiệt cùng nhau chuẩn bị đám cưới cho Tôn Ngộ Không, một đống đồ ăn ngon đang chờ đợi họ.

Sau những ồn ào, là lúc nói lời tạm biệt.

Nhưng trước khi đi, Đỗ Lan vẫn còn một việc phải làm.

Ngươi nói muốn một thứ có thể kiểm soát trọng lực.

Bố Nhĩ Mã hỏi lại không chắc chắn.

Vâng, cũng giống như đồ trọng lượng, chỉ là nếu thay đổi trọng lực mà mình phải chịu đựng, thì khi luyện tập sẽ hiệu quả hơn.

Bố Nhĩ Mã nhíu mày, Về việc thay đổi trọng lực, ta không có nghiên cứu gì, nhưng nếu cho ta một thời gian thì có thể chế tạo ra thứ ngươi cần.

Vậy thì cảm ơn cô.

Đỗ Lan không biết Bố Nhĩ Mã khi nào mới có thể tạo ra hệ thống trọng lực, vì vậy hắn nghĩ tốt nhất là không nên treo cổ trên cùng một cây, xem ra phải dùng kế hoạch B rồi, đến Xí Nga Thôn tìm vị bác sĩ quái dị kia.

Chia tay mọi người, Đỗ Lan bắt đầu hành trình vòng quanh Địa Cầu của mình, điểm dừng chân đầu tiên là Xí Nga Thôn.

Xí Nga Thôn tuy ở nơi hẻo lánh, nhưng cũng không phải hoàn toàn không tìm được.

Đỗ Lan mất một ngày để xác định lộ trình, rồi lên đường.

Lần này hắn không dùng phi thuyền, mà thoải mái sử dụng Vũ Không Thuật để đi lại.

Trong cơ thể hắn có Khí dồi dào như động cơ vĩnh cửu, nên không cần lo lắng Khí cạn kiệt.

Đến Xí Nga Thôn, Đỗ Lan đã thấy những thứ mà ở nơi khác trên Địa Cầu không thấy được: cây cối gập ghềnh, quái thú khóc lóc.

Hơn nữa còn thỉnh thoảng xuất hiện những tiện tiện huynh biến thái gây ô nhiễm mắt người.

Tắc Quyển Đại Bính Bác Sĩ nổi tiếng là vô dụng ở Xí Nga Thôn, nên rất dễ tìm thấy nhà ông.

Ai nha nha, ai vậy.

Giọng thiếu nữ vang lên từ sau cánh cửa.

Người mở cửa chính là cô gái mà Đỗ Lan rất quen thuộc, dù vóc dáng nhỏ bé, nhưng đã là A Lạp Lôi học sinh cấp hai.

Ai nha nha, tôi không quen đâu.

Tôi đến tìm Tắc Quyển Đại Bính Bác Sĩ, xin hỏi ông ấy có ở nhà không.

Ông ấy ra ngoài rồi, không có ở nhà.

A Lạp Lôi nghiêng đầu một cách ngây thơ.

Người đến chính là Đỗ Lan, nghe nói bác sĩ không có ở nhà, Đỗ Lan có chút thất vọng.

Nhưng lời A Lạp Lôi nói tiếp theo lại khiến Đỗ Lan vui vẻ trở lại.

Anh vào đi, bác sĩ sẽ về ngay thôi.

Cảm ơn em.

A Lạp Lôi nói không sai, Đỗ Lan vừa vào nhà chưa kịp ngồi xuống, Tắc Quyển Đại Bính Bác Sĩ đã trở về, ung dung ăn vặt.

Bác sĩ, có người tìm.

Ai vậy.

Bác sĩ uể oải trả lời.

Đỗ Lan vội vàng đứng dậy, Chào bác sĩ, tôi là Đỗ Lan.

Tắc Quyển Đại Bính Bác Sĩ suy nghĩ một chút, Ồ, ngươi từng tham gia Thiên Hạ Đệ Nhất Võ Đạo Hội phải không, ta biết ngươi là người bị quán quân đánh bại đó.

Đỗ Lan không ngờ ở Xí Nga Thôn cũng có người xem võ đạo hội, hắn cười gượng gạo, Đúng là tôi.

Không biết ngươi tìm ta có việc gì.

Đỗ Lan giải thích mục đích, muốn bác sĩ Tắc Quyển làm một thiết bị kiểm soát trọng lực.

Làm thì làm được, nhưng tại sao ta phải làm.

Tắc Quyển Đại Bính vừa ngoáy mũi vừa thờ ơ nói.

Không ngờ Tắc Quyển Đại Bính lại nói như vậy.

Chắc ông không làm được chứ gì.

Đỗ Lan lập tức nghĩ đến chiêu khích tướng, Biết thế đã nhờ Bố Lý Phu Bác Sĩ ở Vạn Năng Giao Nang rồi.

Gì.

Lão già Bố Lý Phu đó ngoài Vạn Năng Giao Nang còn làm được cái gì.

Tắc Quyển Đại Bính Bác Sĩ tức giận nói.

Nhưng ông cũng không làm được mà.

Đỗ Lan tiếp tục khích tướng.

Tắc Quyển Đại Bính khinh thường xì một tiếng, Nếu ta làm ra được, ngươi sẽ làm tạp vụ ba năm ở nhà ta.

Làm thì làm.

Đỗ Lan vừa nói xong đã hối hận.

Nhưng bác sĩ không cho Đỗ Lan cơ hội hối hận, Một lời đã định, ta làm ra hệ thống trọng lực, ngươi sẽ làm tạp vụ ba năm ở nhà ta.

Những ngày tối tăm của Đỗ Lan bắt đầu.

Đêm, một bóng đen rón rén lẻn ra khỏi nhà bác sĩ Tắc Quyển.

Đ m.

Cả nhà này không có ai bình thường cả.

Đỗ Lan đã chịu đủ cuộc sống vừa nơm nớp lo sợ, vừa phải làm chuột bạch này, nên hắn quyết định bỏ trốn.

Ai nha nha, Đỗ Lan tiên sinh muốn đi vệ sinh sao.

Đỗ Lan đứng sững lại, vì hắn nghe thấy giọng nói của quỷ.

À, là A Lạp Lôi đó hả.

Đúng vậy, ta đi vệ sinh, em đi ngủ trước đi.

Không được, bác sĩ nói nếu anh đi vệ sinh ngoài nhà vào buổi tối, ông ấy sẽ gõ đầu anh.

Đỗ Lan kinh ngạc, nhưng còn chưa kịp chạy trốn thì đã ngất đi.

Đỗ Lan bị nước lạnh tạt tỉnh, Mau làm bữa sáng, làm xong rồi đến phòng thí nghiệm của ta.

Không đời nào Đỗ Lan kêu thảm thiết như một nương môn.

Thực sự chiến đấu lực của A Lạp Lôi quá cao, Đỗ Lan đã không ít lần thấy A Lạp Lôi phá hủy Địa Cầu, rồi bác sĩ dùng cỗ máy thời gian siêu cấp đưa thời gian trở lại thời điểm trước khi Địa Cầu bị hủy diệt.

Đỗ Lan đã cảm thấy những người không biết gì mới là hạnh phúc nhất, dù sao thì bản thân hắn cũng đã chịu không ít kinh hãi.

Trong phòng thí nghiệm, Đỗ Lan mặt mày cau có, mặc cho bác sĩ bày trò.

Chương 8

Kể từ khi phát hiện Khí trong cơ thể Đỗ Lan là vô tận, bác sĩ thường xuyên cho Đỗ Lan làm pin người.

Nếu không phải cơ thể ngươi không đủ, ngươi nhất định có thể trở thành sự tồn tại vượt qua cả thần.

Đây là lời cảm thán mà bác sĩ Tắc Quyển thường xuyên thốt ra.

Thực ra, chiến đấu lực hiện tại của Đỗ Lan đã xấp xỉ đỉnh cao của người Saiya trước khi biến thân.

Ở Xí Nga Thôn mà muốn sống sót, thật không dễ dàng.

Đỗ Lan hiện tại đã có thể chịu đựng trọng lực gấp ba mươi lần, không phải vì thiên phú của Đỗ Lan kinh người.

Mà là vì trong những lần thí nghiệm liên tiếp, cơ thể Đỗ Lan đã được cải tạo rất chắc chắn.

Hợp tác với thí nghiệm của ta, sẽ nhanh hơn nhiều so với việc ngươi tự mình huấn luyện.

Bác sĩ Tắc Quyển Đại Bính nói như vậy.

Đỗ Lan vừa đau đớn vừa vui vẻ, thoáng cái ba năm đã trôi qua.

Đỗ Lan mang theo đủ loại hắc khoa kỹ cướp được từ chỗ Tắc Quyển Đại Bính, nóng lòng bắt đầu hành trình của mình.

Lần này Đỗ Lan không dùng Vũ Không Thuật, mà từng bước một đi bộ khám phá toàn bộ Địa Cầu.

Ngày hôm đó, Đỗ Lan leo lên một ngọn núi cao, ngọn núi cao nhưng không có tên.

Sau tầng mây, lại là một thế giới khác.

Một căn biệt viện nhỏ, tuy không có người ở, nhưng không hề đổ nát.

Phía trên cánh cổng biệt viện treo một tấm biển, trên đó viết to hai chữ Võ Đạo.

Đỗ Lan dù có chiến đấu lực không yếu, nhưng không có võ giả chi tâm như Tôn Ngộ Không: hiếu thắng, hiếu chiến, hiếu vượt qua giới hạn.

Đỗ Lan đi suốt chặng đường, cũng đã thấy rất nhiều võ quán, nhưng những võ đạo gia đó tuy trong mắt Đỗ Lan không đáng kể, nhưng sự kiên cường của họ vẫn khiến Đỗ Lan rất cảm khái.

Lúc huấn luyện, Đỗ Lan đi đường tắt, chỉ rèn luyện cơ thể, hơn nữa chưa từng trải qua những trận chiến sinh tử thực sự.

Vì vậy, dù chiến đấu trị của Đỗ Lan hiện tại vượt qua Tôn Ngộ Không, nhưng vẫn không phải đối thủ của Tôn Ngộ Không.

Đỗ Lan thì không cảm thấy điều này là tệ, đối với võ đạo gia, hắn rất tôn trọng, nhưng không nhất thiết mình phải trở thành võ đạo gia.

Tiểu hữu, trò chuyện với lão già này một lát đi.

Đỗ Lan đang tạo đủ kiểu dáng phong tao để chụp ảnh, thì một giọng nói tang thương vang lên từ phía sau hắn.

Mặc bộ võ đạo phục màu trắng, Đỗ Lan nhận ra ngay ông lão chính là Võ Thái Đấu Lão Sư, thầy của Quy Tiên Nhân và Hạc Tiên Nhân, người đã từng phong ấn Bỉ Khắc Đại Ma Vương.

Võ Thái Đấu Lão Sư.

Đỗ Lan kinh ngạc tột độ, cằm rơi xuống.

Mấy đứa trẻ bây giờ thật là vô lễ, ta chỉ là một người nghỉ hưu ra ngoài đi dạo thôi mà, có cần biểu cảm như thấy ma vậy không.

Võ Thái Đấu Lão Sư đội vòng tròn ánh sáng trên đầu, có nghĩa là ông ấy là một linh hồn.

Nhưng Đỗ Lan không đi châm chọc lại, Không ngờ được gặp Võ Thái Đấu Lão Sư, thất lễ rồi.

Không sao, ta cũng chỉ vì thấy Khí tức của ngươi dường như là truyền nhân của môn phái ta, nên mới hiện thân.

Khí tuy không có thuộc tính, nhưng sau khi hình thành thói quen sử dụng, ít nhiều cũng có thể nhìn ra sự khác biệt.

Giống như Đỗ Lan nhiều lần sử dụng Quy Phái Khí Công, Khí sẽ mang đặc tính của Quy Phái Khí Công, nên không khó để người trong nghề nhận ra.

Con tên là Đỗ Lan, chính là đệ tử của Võ Thiên Lão Sư.

Đỗ Lan đáp.

Không ngờ Võ Thiên lại nhận nhiều đệ tử đến vậy, thoáng cái ba trăm năm đã trôi qua.

Võ Thái Đấu Lão Sư cảm khái, rồi tạo một tư thế ra đòn, Lại đây, để ta xem đệ tử mà Võ Thiên dạy dỗ có trình độ thế nào.

Đỗ Lan toát mồ hôi hột, các võ đạo gia đều thích động thủ như vậy sao.

Nhưng một trưởng bối là linh hồn mời gọi, Đỗ Lan thực sự không tiện từ chối, Vâng ạ.

Đỗ Lan tạo một tư thế khởi đầu Thái Cực Quyền.

Lễ của võ đạo thì đáp lại bằng võ đạo, đây là kết luận Đỗ Lan rút ra sau khi tiếp xúc với nhiều võ đạo gia như vậy.

Đây là Thái Cực Quyền mà con mới lĩnh ngộ, xin Võ Thái Đấu Lão Sư chỉ giáo.

Đỗ Lan vô sỉ kế thừa truyền thống của những người xuyên việt.

Đỗ Lan nghĩ không sai, đối với võ đạo gia mà nói, không có gì hấp dẫn hơn việc luận võ.

Thái Cực Quyền của Đỗ Lan thực ra rất tệ, nhưng với chiến đấu lực đã phá biểu, hắn cũng có lý giải riêng về võ thuật, nên khi dùng Thái Cực Quyền đối chiến với Võ Thái Đấu Lão Sư, vẫn khiến Võ Thái Đấu Lão Sư có cảm giác kinh ngạc.

Không tệ, không tệ.

Tuổi nhỏ như vậy mà có thể nghĩ ra quyền pháp này, đệ tử mà Võ Thiên dạy dỗ thật sự không tệ.

Liên tục nói ba cái không tệ, sự kích động của Võ Thái Đấu Lão Sư hiện rõ trên nét mặt.

Đỗ Lan áp chế chiến đấu lực của mình, cùng Võ Thái Đấu Lão Sư qua lại giao đấu, đánh đến không thể sung sướng hơn.

Võ Thái Đấu Lão Sư kinh nghiệm đầy mình, hơn nữa tinh thông nhiều loại quyền pháp, khi đối chiến với Đỗ Lan cũng mang ý chỉ dẫn, nên luôn lấy việc dẫn dắt làm chính.

Đỗ Lan thậm chí còn cảm thấy Thái Cực Quyền mà mình sao chép tạm thời vậy mà đang không ngừng hoàn thiện, hình thành một quyền pháp hoàn chỉnh.

Ha, sảng khoái.

Những kẻ ở thiên đường đều quá thanh tịnh, đã lâu rồi ta không được sảng khoái như vậy.

Võ Thái Đấu Lão Sư ngừng tay, cười lớn.

Đa tạ Võ Thái Đấu Lão Sư chỉ điểm.

Đỗ Lan học hỏi được rất nhiều.

Dù Quy Tiên Nhân cũng từng dạy Đỗ Lan, nhưng chủ yếu là về các yếu quyết rèn luyện thân thể, chứ không phải bản thân võ thuật.

Dù võ thuật trong các trận chiến tương lai về cơ bản sẽ không đóng vai trò quyết định, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến lòng biết ơn của Đỗ Lan.

Cảm ơn gì, ta cũng chỉ là tay ngứa mà thôi.

Võ Thiên dạy không tệ, chỉ là có chút thô ráp.

Tiểu tử, ngươi cho rằng võ đạo là gì.

Câu hỏi này rất sâu sắc, Đỗ Lan chưa từng suy nghĩ, Nhỏ thì rèn luyện thân thể, lớn thì bảo vệ gia quốc.

Võ Thái Đấu Lão Sư gật đầu rồi lại lắc đầu, Con đường võ đạo, thực ra chỉ là một chữ ngộ.

Ngộ trời, ngộ đất, ngộ người, ngộ chính mình.

Ngươi nói không sai, nhưng đó không phải là cái ngươi tự ngộ ra.

Võ đạo, không phải để theo đuổi thứ gì, mà là để trực diện với trái tim mình.

Ngươi hiểu không.

Đỗ Lan lắc đầu, Nói thì đơn giản, làm thì khó.

Cho nên mới cần võ đạo ma luyện, luyện thân luyện tâm.

Trực diện với trái tim cần thông qua ma luyện võ đạo để đạt được.

Vâng.

Võ đạo không phải là mục đích, mà là quá trình rèn luyện bản thân.

Con không theo đuổi giới hạn của võ lực, nhưng võ đạo lại là một lựa chọn không tồi.

Đỗ Lan suy nghĩ rồi nói.

Võ Thái Đấu Lão Sư gật đầu, rồi nói, Giúp ta gửi lời hỏi thăm đến thầy của ngươi.

Con biết rồi, Võ Thái Đấu Lão Sư.

Thời gian không còn sớm nữa, ta còn phải đi nơi khác xem, không thì lãng phí kỳ nghỉ rồi, tạm biệt.

Nói xong, cơ thể Võ Thái Đấu Lão Sư vậy mà trở nên trong suốt, cuối cùng biến mất.

Đỗ Lan cười khổ.

Xem ra ngọn núi này chính là nơi Quy Tiên Nhân và Hạc Tiên Nhân học nghệ rồi.

Gặp được Võ Thái Đấu Lão Sư thật sự là niềm vui bất ngờ, hơn nữa còn nắm vững Thái Cực Quyền thì càng vui gấp bội.

Sau khi gặp Sư phụ Vũ Thái Đấu, Đỗ Lan tĩnh tọa ba ngày.

Hắn cuối cùng cũng nghĩ ra, mình đã đến Thất Long Châu Thế Giới này, nếu không chiến đấu một trận sảng khoái thì chẳng phải là đến vô ích sao.

Chỉ là, nếu mình bị người ta đánh chết thì sao.

Đỗ Lan nghĩ, cái mạng này của mình cũng chỉ là nhặt được, chết trong chiến đấu cũng coi như hòa vốn, ít nhất còn có thể nói là hy sinh vì bảo vệ Địa Cầu.

Vừa đi vừa nghỉ, thỉnh thoảng thấy chuyện bất bình ra tay giúp đỡ, Đỗ Lan như vậy lại trôi qua hai năm.

Cảm thấy sắp đến lúc Tái Á Nhân tấn công, Đỗ Lan quyết định quay về Quy Tiên Ốc.

Chương 9

Sư phó, tôi về rồi.

Đỗ Lan mặc bộ đồ thoải mái, dùng Vũ Không Thuật bay đến Quy Tiên Ốc.

Đỗ Lan, con về rồi à.

Quy Tiên Nhân và Khắc Lâm đều ở đó.

Sư phó, Khắc Lâm, đã lâu không gặp.

Đỗ Lan mang theo rất nhiều đặc sản từ khắp nơi về.

Oa, nhiều đồ ăn ngon quá.

Khắc Lâm chạy lại, cầm lấy đồ trong tay Đỗ Lan, Tối nay có đồ ăn rồi.

Đỗ Lan vào nhà, hỏi thăm tình hình của Ngộ Không và mọi người.

Quy Tiên Nhân nói họ đã mời Bố Nhĩ Mã và Ngộ Không đến Quy Tiên Ốc tụ họp.

Đỗ Lan biết anh trai của Tôn Ngộ Không sắp về, và Vương tử Bối Cát Tháp cũng chỉ còn một năm nữa là đến.

Ba ngày sau, Bố Nhĩ Mã ngồi phi hành khí vượt biển, đến Quy Tiên Ốc.

Sau đó Tôn Ngộ Không cũng dẫn theo con trai Ngộ Phạn đến.

Nhưng Đỗ Lan và mọi người còn chưa kịp hàn huyên xong thì khách không mời Lạp Đế Tư đã đến.

Anh trai của Tôn Ngộ Không, Lạp Đế Tư, đã tiết lộ một sự thật kinh hoàng: Tôn Ngộ Không tên thật là Kakarot, là hậu duệ của tộc

Tái Á Nhân chiến đấu nổi tiếng vũ trụ.

Mục đích Tái Á Nhân đến Địa Cầu là để chinh phục rồi bán Địa Cầu.

Kết quả có thể tưởng tượng được, Tôn Ngộ Không chính nghĩa và thuần khiết đương nhiên sẽ không để người khác chinh phục Địa Cầu.

Lạp Đế Tư đã mang Ngộ Phạn đi, chuẩn bị đưa Ngộ Phạn đến vũ trụ để bồi dưỡng.

Ngộ Không, tôi đi cùng anh.

Đỗ Lan thấy Tôn Ngộ Không cầm Long Châu Lôi Đạt, sắc mặt khó coi, Lát nữa tôi sẽ ra trận đầu.

Đỗ Lan, đó là đối thủ của tôi, cậu đừng có tranh.

Tôn Ngộ Không tuy lo cho con trai mình, nhưng khi thấy đối thủ thì trong lòng vẫn rất hưng phấn.

Tôi chỉ muốn xem thành quả tu luyện của mình thôi, sẽ không tranh với anh đâu.

Đỗ Lan muốn xem mình có thể thích nghi với chiến đấu sát phạt hay không.

Khắc Lâm ban đầu cũng muốn đi, nhưng bị Đỗ Lan khuyên ở lại.

Hai người tìm thấy Lạp Đế Tư và phi thuyền của hắn trên một bãi đất hoang.

Lạp Đế Tư, cứ để tôi làm đối thủ của ngươi đi.

Đỗ Lan đứng ra.

Ồ.

Lạp Đế Tư có thể nhìn rõ Lực chiến của Đỗ Lan chỉ hơn 200, Không biết tự lượng sức, không biết sống chết.

Bớt nói nhảm, nếu ngươi không tấn công, ta sẽ ra tay trước đấy.

Đến đây, Nhân loại.

Đỗ Lan cũng không khách khí, Tàn Ảnh Quyền lập tức xuất hiện trước mặt Lạp Đế Tư.

Tốc độ không tệ, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

A.

Lạp Đế Tư vung tay, Khí Đạn bắn về phía Đỗ Lan.

Đỗ Lan ở ngay trước mặt Lạp Đế Tư, quả Khí Đạn này căn bản không thể tránh được.

Hắn giơ tay phòng ngự, tuy chặn được Khí Đạn, nhưng quần áo trên cánh tay đã hỏng hết.

Đếm số lần Đỗ Lan chiến đấu ở thế giới này, có thể nói là đếm trên đầu ngón tay.

Chiến đấu sinh tử thực sự với cao thủ thì chưa có lần nào, nên hắn không biết cao thủ giao chiêu chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Đỗ Lan tuy Lực chiến cực cao, nhưng kinh nghiệm sinh tử chiến đấu bằng không, nên hắn mới tự mình đề xuất ra trận đầu.

Phản ứng của cao thủ, quả nhiên lợi hại.

Đỗ Lan không bị thương, nhưng sắc mặt không được tốt, Xem ra không phải lúc để giấu dốt nữa rồi.

Đỗ Lan điều chỉnh bánh xe trọng lực trên cổ tay về tỉ lệ một một, Nha.

Ồ.

Lực chiến tăng lên 900.

Lạp Đế Tư vẫn cười khẩy.

Chỉ một chiêu vừa rồi, Lạp Đế Tư đã biết Đỗ Lan chẳng qua chỉ là một tên gà mờ.

Hừ.

Đỗ Lan cũng không nói nhảm, tốc độ lại tăng lên, quyền cước cùng lúc chào hỏi Lạp Đế Tư.

Ngu xuẩn.

Lạp Đế Tư căn bản không có ý định né tránh.

Sư đệ của ngươi, vẫn ngây thơ như vậy, hắn nghĩ đây là tỉ thí sao.

Không biết từ lúc nào Đoản Địch đã đứng bên cạnh Tôn Ngộ Không, Lực chiến tuy mạnh, nhưng căn bản không biết giết người.

Đúng vậy, Đỗ Lan không biết giết người, trước khi xuyên việt hắn còn chưa từng giết cả một con gà.

Nên hắn cứ nghĩ là mình đã ra quyền toàn lực, nhưng thực tế quyền của hắn vẫn còn dư lực chưa xuất ra hết.

Tôn Ngộ Không cũng nhíu mày, kỹ năng của Đỗ Lan không tệ, nếu là tỉ thí thì là một lựa chọn không tồi.

Nhưng bây giờ là chiến đấu một mất một còn, thì lại trở nên ủy mị.

Trên sân, Đỗ Lan không ngừng đổi chiêu, nhưng sát thương đối với Lạp Đế Tư thì hữu hạn.

Đáng ghét, Khí Đạn loạn xạ.

Đỗ Lan tung ra chiêu thức đã từng dùng khi đấu lôi đài với Tôn Ngộ Không.

Vô số Khí Đạn bay về phía Lạp Đế Tư, giữa lúc đó hắn khẽ cười, hét lớn một tiếng A.

Lạp Đế Tư vung hai tay không ảnh, vậy mà chặn được hết Khí Đạn của Đỗ Lan.

Đỗ Lan nhíu mày, đành phải tung ra chiêu sát thủ, dốc toàn lực một kích, Quy.

Phái.

Khí.

Công.

Vụ nổ tạo ra một cái hố lớn, Thắng rồi.

Đỗ Lan không còn thấy bóng dáng Lạp Đế Tư nữa.

Cẩn thận.

Ở phía sau.

Đột nhiên Tôn Ngộ Không hét lớn.

Đỗ Lan vừa định quay người, lập tức thấy sau gáy đau nhói, bị Lạp Đế Tư đánh trúng sau đầu.

Nếu là chiến sĩ kinh nghiệm lão luyện, đối mặt với kẻ địch phía sau, phản ứng đầu tiên tuyệt đối không phải là quay người, mà là quét lùi về phía sau.

Đáng tiếc Đỗ Lan kinh nghiệm không đủ, bị Lạp Đế Tư nắm bắt cơ hội.

Đỗ Lan.

Tôn Ngộ Không lập tức đỡ Đỗ Lan, rồi ghé vào tai hắn nói, Lát nữa tôi sẽ giữ chân Lạp Đế Tư, cậu hãy đi cứu Ngộ Phạn rồi rời đi.

Đỗ Lan đầu vẫn còn hơi choáng váng, chỉ gật đầu.

Tôn Ngộ Không và Lạp Đế Tư giao chiến, sau đó Đoản Địch cũng sát cánh bên cạnh Tôn Ngộ Không.

Đỗ Lan thấy Lạp Đế Tư đã không còn thời gian để chú ý đến mình, liền bò đến bên phi thuyền vũ trụ, phá cửa phi thuyền, bế Tôn Ngộ Phạn đi.

Trong trận chiến với Lạp Đế Tư, Đỗ Lan nhận ra mình vẫn chưa học được cách hạ quyết tâm.

Ngộ Phạn trong lòng hắn cứ khóc thút thít, tuy Đỗ Lan biết dù Tôn Ngộ Không chết cũng có thể dùng Long Châu phục sinh, nhưng lời này Đỗ Lan cũng không thể nói ra.

Đỗ Lan đã quyết định, sau này mình vẫn nên bắt đầu từ hậu cần đi, rồi từ từ tiến lên tiền tuyến.

Tôn Ngộ Không và Đoản Địch khổ chiến với Lạp Đế Tư, cuối cùng Tôn Ngộ Không hy sinh thân mình ôm chặt Lạp Đế Tư, để Ma Quán Quang Sát Pháo của Đoản Địch xuyên thấu.

Tôn Ngộ Không đã hy sinh lần đầu tiên, nhưng lần này cũng là một cơ hội, Tôn Ngộ Không có thể đến Giới Vương Tinh học Giới Vương Quyền.

Khí của Ngộ Không biến mất rồi.

Khí của Lạp Đế Tư cũng biến mất rồi.

Đỗ Lan biết trận chiến đã kết thúc, Ngộ Phạn bám chắc, chúng ta về thôi.

Ba ba, ba ba.

ô ô.

Ngộ Không.

Khắc Lâm và Quy Tiên Nhân cũng chạy đến.

Người mạnh nhất trong Tái Á Nhân, Vương tử Tái Á Nhân, bọn họ.

đã biết.

Long Châu, sẽ lập tức.

đến.

Lạp Đế Tư nói những lời cuối cùng trước khi chết, khiến những người xung quanh kinh hãi thất sắc.

Chương 10

Thu liễm thi thể Tôn Ngộ Không, Đoản Địch dẫn Tôn Ngộ Phạn đi.

Còn Bố Nhĩ Mã thì lên đường đi tìm Long Châu.

Đỗ Lan và Khắc Lâm mang thi thể Ngộ Không cùng Quy Tiên Nhân trở về Quy Tiên Ốc.

Đêm đó, Khắc Lâm luyện quyền như phát điên ngoài nhà, còn Đỗ Lan và Quy Tiên Nhân ngồi đối diện nhau trong nhà.

Sư phó, con cảm thấy Lực chiến của con cao hơn Lạp Đế Tư rất nhiều, nhưng vẫn bại trận.

Đỗ Lan, trước khi luyện quyền con sống rất hòa bình.

Sau khi luyện quyền cũng không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Vì vậy con không biết mình nên làm gì.

Con muốn đánh bại kẻ địch.

Đánh bại bằng cách nào.

Dùng thực lực của mình.

Không, đánh bại kẻ địch không chỉ cần thực lực, mà còn cần một trái tim muốn chiến thắng.

Nhưng ta lại không cảm nhận được con có khao khát chiến thắng mãnh liệt đó.

Sư phó, vậy làm sao con mới có thể khao khát chiến thắng như Ngộ Không.

Đỗ Lan à, con không cần phải giống bọn họ.

Ta cũng chưa bao giờ hy vọng con trở thành người con muốn trở thành.

Hãy nhớ, chiến đấu không phải là tất cả của võ đạo gia, chiến thắng cũng không đại diện cho tất cả của võ đạo gia.

Hãy giữ một trái tim bình tĩnh.

Như vậy có thể chiến thắng kẻ địch không.

Quy Tiên Nhân nhìn Đỗ Lan một cái, Không thể.

Sư phó, con giận rồi đấy.

Đỗ Lan trừng mắt nhìn Quy Tiên Nhân.

Hahaha, Đỗ Lan, con nghĩ con đã có đủ mọi điều kiện khách quan để chiến thắng đối thủ, chiêu thức, sức mạnh, tốc độ.

Nhưng con vẫn thất bại, đúng không.

Đúng vậy.

Kết quả như vậy đối với võ đạo gia mà nói, chỉ có thể giải thích một nguyên nhân.

Đó là con cần nhanh hơn, khỏe hơn, mạnh hơn nữa.

Chỉ cần đánh trúng đối thủ, nghĩa là đối thủ thất bại.

Dùng sức mạnh gấp mười lần tấn công kẻ địch chỉ mạnh gấp một lần.

Đỗ Lan ngộ ra.

Hắn nghĩ nếu có Lực chiến mấy chục ức như Siêu Cấp Tái Á Nhân, đánh bại Lạp Đế Tư chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao.

Đúng vậy, lời của Quy Tiên Nhân đã mở ra một cánh cửa cho Đỗ Lan, đó là con đường lấy mạnh chọi yếu.

Đỗ Lan điều chỉnh bánh xe trọng lực lên 30 lần, bắt đầu huấn luyện gian khổ phi thường.

Đỗ Lan đã biết mỗi lần giao thủ mình đều không thể dốc toàn lực, mà chiêu Quy Phái Khí Công duy nhất xuất ra toàn lực cũng dễ dàng bị người khác né tránh.

Vì vậy Đỗ Lan biết hắn muốn đánh bại kẻ địch chỉ có hai khả năng: một là khắc phục vấn đề tâm lý, hai là mạnh đến mức một đòn có thể đánh bại kẻ địch.

Đỗ Lan không phải Tái Á Nhân, sẽ không biến thân, nên hiện tại Lực chiến của hắn đã vô hạn tiếp cận Tái Á Nhân trước khi biến thân, nhưng việc bị Tôn Ngộ Không đuổi kịp cũng là điều khó tránh.

Vì vậy Đỗ Lan cần nỗ lực hơn nữa.

Đỗ Lan điều chỉnh bánh xe trọng lực lên 40 lần, rồi nhập định.

Hắn vẫn luôn cảm thấy cái động cơ vĩnh cửu sản sinh Khí vô hạn tồn tại trong cơ thể mình, nhưng lần nhập định này, Đỗ Lan phát hiện động cơ vĩnh cửu này lại tồn tại trong linh hồn hắn.

Bên ngoài nó giống một hố đen trong phim khoa học tài liệu, nhưng khác với hố đen, động cơ vĩnh cửu không chỉ không thôn phệ bất kỳ thứ gì, mà còn cung cấp Khí không ngừng nghỉ cho Đỗ Lan.

Tỉnh lại từ nhập định, thời gian đã trôi qua hơn một năm, Bối Cát Tháp đã rời Địa Cầu.

Khắc Lâm, Ngộ Phạn và Bố Nhĩ Mã cũng đã lên đường đến Na Mỹ Khắc Tinh.

Đỗ Lan thầm mắng một câu, lập tức lấy Tiên Đậu mình cất giữ đến bệnh viện tìm Tôn Ngộ Không, sau đó quyết định làm phi thuyền đến Na Mỹ Khắc Tinh.

Trên phi thuyền Đỗ Lan nhập định lần thứ hai, nhưng lần này hắn đã thông báo cho Tôn Ngộ Không là khi nào đến thì gọi hắn, còn chuyện tẩu hỏa nhập ma gì đó, hoàn toàn không đáng lo, nhiều nhất là ăn một viên Tiên Đậu là được.

Đỗ Lan, cậu không đói bụng sao.

Đã ngồi lâu lắm rồi đấy.

Trọng lực 100 lần, Đỗ Lan cảm thấy hơi áp lực, bình thường hắn đều hoạt động dưới trọng lực 40 lần.

Đỗ Lan lắc đầu, Tôi cảm thấy đã đến cực hạn, tôi cần một trận chiến.

Một trận chiến sinh tử, nên sau khi hạ cánh, chúng ta hãy tách ra đi.

Tôn Ngộ Không và Đỗ Lan nhìn nhau, rồi cười nói, Ồ, chúc cậu thành công.

Đỗ Lan cảm nhận được Khí của Phất Lợi Sa, bay thẳng đến đó.

Đỗ Lan biết hắn cần một cơ hội phá bỏ để xây dựng lại, hắn muốn sau này có thể áp đảo Sa Lỗ và Bố Âu, chỉ có cơ hội này, nên hắn phải đánh cược một phen.

Phất Lợi Sa nổi tiếng ra tay tàn nhẫn, không chút lưu tình, giết người không chớp mắt.

Đỗ Lan chiến đấu với Phất Lợi Sa đơn giản là tự tìm cái chết, không sai, hắn chính là đang tìm cái chết.

Bóng tối, tuy vẫn còn ở Na Mỹ Khắc Tinh, nhưng Đỗ Lan lại cảm thấy mình như đang ở sâu thẳm vũ trụ.

Cơ thể Đỗ Lan bị đạn năng lượng siêu cấp của Phất Lợi Sa đánh trúng, biến thành tro bụi.

Nhưng Đỗ Lan biết mình vẫn chưa chết, Long Châu cũng không thể phục sinh mình.

Nhờ sự giúp đỡ của động cơ vĩnh cửu, linh hồn Đỗ Lan vẫn được bảo toàn tốt đẹp.

Đây chính là kế hoạch của Đỗ Lan, phá bỏ để xây dựng lại, thoát khỏi trói buộc của nhục thể.

Hiện tại điều Đỗ Lan cần làm là tái tạo cơ thể mình.

Tôn Ngộ Không lâm vào khổ chiến với Phất Lợi Sa đã biến thân ba lần.

Na Mỹ Khắc Tinh sắp bị hủy diệt, tiếp đó Khắc Lâm chết thảm, kích thích sự phẫn nộ tột độ của Tôn Ngộ Không.

Siêu Cấp Tái Á Nhân trong truyền thuyết đã xuất hiện trong hiện thực.

Ta nổi giận rồi, Phất.

Lợi.

Sa.

Lực chiến của Tôn Ngộ Không vượt quá ức.

Vào lúc này, Đỗ Lan vẫn đang cố gắng hết sức để tái tạo cơ thể mình, từng chút một thu thập năng lượng.

Đúng vậy, cơ thể mới của Đỗ Lan sẽ là một thể thuần năng lượng.

Na Mỹ Khắc Tinh cuối cùng vẫn không thoát khỏi số phận bị hủy diệt, linh hồn Đỗ Lan mất đi chỗ dựa, tiến vào vũ trụ.

Năng lượng trong vũ trụ hỗn loạn không có quy luật, may mắn là Đỗ Lan có đủ thời gian để từ từ thu phục những năng lượng đó.

Cuối cùng, năm năm sau, cơ thể Đỗ Lan hoàn thành, nhưng hắn lại lạc lối trong vũ trụ, không tìm được đường về Địa Cầu.

May mắn thay, năm đó thực lực của Phất Lợi Sa trải rộng khắp vũ trụ, Đỗ Lan tìm được một hành tinh biết về Phất Lợi Sa, sau đó theo manh mối này lại mất nửa năm nữa, cuối cùng cũng trở về Địa Cầu.

Nhưng lúc này ở Địa Cầu, cốt truyện Long Châu đã là sau trò chơi của Sa Lỗ và trước Ma Nhân Bố Âu.

Đỗ Lan tìm thấy chiếc Thời Gian Cơ mà Sa Lỗ đã sử dụng, sau đó mang chiếc Thời Gian Cơ đó đến nhà Bố Nhĩ Mã, rồi đưa công nghệ Hắc Khoa Kỹ lấy từ Tắc Quyển Đại Bính Bác Sĩ cho Bố Nhĩ Mã cải tạo Thời Gian Cơ.

Mặc dù Bố Nhĩ Mã còn trẻ, nhưng so với Tắc Quyển Đại Bính, Đỗ Lan vẫn tin tưởng Bố Nhĩ Mã hơn.

Những thứ Tắc Quyển Đại Bính chế tạo, hệ số an toàn thực sự không cao.

Trong khi Bố Nhĩ Mã cải tạo phi thuyền, Đỗ Lan quay về Quy Tiên Ốc lấy lại Tiên Đậu và hạt giống đã gửi ở đó.

Lại đi mua sắm một vòng, Đỗ Lan chuẩn bị rời khỏi Thất Long Châu Thế Giới.

Đỗ Lan không biết điểm đến của mình, vì chiếc Thời Gian Cơ sau khi cải tạo đã trở thành Thời Không Phá Lũy Cơ Khí, nhưng cũng không biết rốt cuộc hiệu quả ra sao.

Chương 11

Tuy nhiên, hiện tại Đỗ Lan tài cao gan lớn, cũng không sợ thế giới chưa biết nữa.

Mang theo đủ thứ thu thập được ở Thất Long Châu Thế Giới, Đỗ Lan vẫy tay chào tạm biệt bạn bè, Tôi đã sao lưu tất cả ảnh du lịch trước đây của mình vào máy tính ở Quy Tiên Ốc rồi, tạm biệt, tôi sẽ tiếp tục du lịch đây.

Hãy bảo trọng, Đỗ Lan, có thời gian thì về thăm chúng ta nhé.

Rung lắc một phen.

Đỗ Lan tỉnh dậy từ giấc ngủ, lau lau nước dãi bên mép, mơ mơ màng màng mở mắt ra.

Hắn rút Thời Không Cơ ra, biến nó thành Vạn Năng Giao Nang rồi cất kỹ.

Thời Không Cơ rất tốn năng lượng, may mắn là Đỗ Lan đã mang theo mấy cục pin dự phòng.

Xung quanh là đồi núi và rừng cây, Đỗ Lan tạm thời chưa thấy ai.

Này, ngươi.

Thôi được, người ở ngay sau lưng Đỗ Lan, chỉ là hắn không để ý.

Kẻ thảo phạt tóc vàng mắt bạc, Chiến sĩ số 1 đại lục, Địch Ny Toa Nụ Cười.

Yêu Ma.

Con người.

Chẳng trách Địch Ny Toa lại nghi vấn, bởi vì trong cơ thể Đỗ Lan không có Yêu Khí, nhưng lại có một loại khí tức khiến nàng cảm thấy ấm áp.

Con người, cảm ơn.

Đỗ Lan nhìn quanh môi trường xung quanh, sau đó lấy ra một chiếc Vạn Năng Giao Nang.

Bành một tiếng, trong tay Đỗ Lan có thêm một chiếc máy ảnh, sau đó hắn chĩa vào Địch Ny Toa và nhấn nút chụp.

Địch Ny Toa tăng một tiếng, rút Đại Kiếm ra.

Đỗ Lan toát mồ hôi hột, vị Đại Kiếm này quá căng thẳng rồi, chẳng qua chỉ là chụp một tấm ảnh thôi mà, có cần phải rút kiếm không chứ.

Chụp ảnh, hiểu không.

Đỗ Lan chỉ vào chiếc máy ảnh trong tay.

Địch Ny Toa nhíu mày, Đưa thứ trong tay ngươi đây.

Nàng cũng biết chụp ảnh sao.

Không biết thì đừng có làm bừa nha.

Đỗ Lan không từ chối yêu cầu của mỹ nữ, nhưng hắn vẫn phải nhắc nhở một câu.

Cái máy ảnh đó Đỗ Lan dùng quen rồi, không muốn đổi.

Địch Ny Toa không biết thứ trong tay là cái gì, nhưng cảm giác rất tinh xảo.

Màn hình máy ảnh vẫn còn giữ lại bức ảnh Đỗ Lan vừa chụp, chính là khuôn mặt tinh tế của Địch Ny Toa.

Cái này.

Hiển nhiên Địch Ny Toa đã gặp phải thứ mà nàng không thể lý giải, Vì sao thứ màu đen này lại phản chiếu hình người như gương

vậy.

Đây là máy ảnh, nàng sẽ không nói là chưa từng thấy đâu nha.

Đỗ Lan đánh giá trang phục của Địch Ny Toa, Xem ra nàng thật sự chưa từng thấy.

Máy ảnh chính là cỗ máy dùng để lưu giữ những thứ tốt đẹp chúng ta nhìn thấy.

Đỗ Lan lấy lại máy ảnh từ tay Địch Ny Toa, Nàng xem, bên kia có một con chim.

Đỗ Lan chỉ vào cành cây không xa, sau đó nhanh chóng nhấn nút chụp, Nàng thấy chưa, như vậy là được rồi.

Địch Ny Toa nhìn người đàn ông ăn mặc kỳ lạ trước mặt, toàn thân toát lên vẻ thần bí.

Gần đây có chỗ nào có thể dừng chân không.

Đỗ Lan biến máy ảnh trở lại thành Vạn Năng Giao Nang.

Địch Ny Toa nhìn sự thay đổi trong tay Đỗ Lan, nó tồn tại như ma pháp vậy, Ngôi làng gần nhất cần hai ngày đường.

Đỗ Lan cũng không quen đường lắm, tối nay chắc phải ngủ lại ngoài trời rồi.

Nhưng may mắn là Đỗ Lan có Vạn Năng Giao Nang, bên trong có đủ thứ đồ.

Bành, Đỗ Lan lấy Vạn Năng Giao Nang nhà ở ra, sau đó ném nó vào một chỗ tương đối rộng rãi.

Một vật hình bán cầu xuất hiện trên khoảng đất trống, trong lớp kính trong suốt khảm trên hình bán cầu còn hắt ra ánh đèn.

Nữ sĩ, nếu không phiền, hãy vào ăn một bữa cơm nhé.

Đỗ Lan lịch thiệp mời.

Địch Ny Toa khẽ cười, gan lớn cả tài năng, bước vào cánh cửa Đỗ Lan mở ra.

Trong nhà sáng như ban ngày, tường trắng tinh, cùng với đồ nội thất màu nhạt, khiến căn nhà thêm ấm cúng.

Đỗ Lan lấy thức ăn từ tủ lạnh, cho vào lò vi sóng hâm nóng.

Đỗ Lan không biết nấu ăn, nhưng hâm nóng thức ăn sẵn thì vẫn biết.

Bữa ăn đơn sơ, xin thứ lỗi.

Không sao, tôi không kén chọn.

Địch Ny Toa ăn rất lịch sự.

Đỗ Lan ăn thì phóng khoáng hơn nhiều, húp vội húp vàng mấy miếng thịt lớn.

Tuy hiện tại Đỗ Lan cũng không tính là thuần túy nhân loại, nhưng ăn uống gì đó thì vẫn cần.

Thật thô lỗ, đã lâu không ăn cơm.

Đỗ Lan từ Thời Không Cơ biết mình đã đi du lịch hơn nửa năm rồi.

Ăn xong cơm, rửa xong chén.

Đỗ Lan dạy Địch Ny Toa cách dùng phòng tắm, và công tắc đèn phòng ngủ.

Căn nhà này chỉ có một phòng ngủ một phòng khách, nên Đỗ Lan đành ở lại phòng khách.

Máy tính không có mạng, nhưng trong máy tính còn có một hai trò chơi, đủ để Đỗ Lan giết thời gian.

Kỳ thực Đỗ Lan hy vọng Địch Ny Toa có thể mời mình vào phòng ngủ, nhưng dường như Địch Ny Toa không hiểu ám chỉ của Đỗ Lan.

Sáng sớm, Địch Ny Toa vươn vai.

Ngay cả khách sạn tốt nhất đại lục cũng không thoải mái như vậy.

Địch Ny Toa đã lâu không có cảm giác này, giống như một con người bình thường, ăn thức ăn ngon, tắm bồn thoải mái, ngủ trên nệm lông mềm mại, hơn nữa còn là trong nhà.

Tất cả mọi thứ ngày hôm qua, Địch Ny Toa cảm thấy như đang trong mơ.

Người đàn ông tên Đỗ Lan đó bị bao phủ bởi từng lớp sương mù, bất kể là máy ảnh của hắn, hay căn nhà này.

Địch Ny Toa nhìn thấy công tắc trên tường, tò mò nhấn mấy cái, đèn sáng rồi tối, tuy ban ngày không rõ ràng lắm, nhưng Địch Ny Toa vẫn chơi rất hứng thú.

Ngoài nhà, Đỗ Lan hít một hơi thật sâu, rồi thở ra hết Khí.

Không khí buổi sáng thật dễ chịu.

Đỗ Lan thoải mái vươn vai.

Chào buổi sáng.

Địch Ny Toa đã thay bộ chiến y của mình, đeo Đại Kiếm lên lưng.

Chào buổi sáng.

Đỗ Lan mỉm cười, Nàng sắp lên đường sao.

Đúng vậy, thị trấn tiếp theo xuất hiện Yêu Ma, tôi cần phải đến đó.

Đỗ Lan gật đầu, Chúc nàng may mắn.

Cảm ơn vì đã chiêu đãi.

Địch Ny Toa tiêu sái để lại bóng lưng cho Đỗ Lan.

Nhìn Địch Ny Toa biến mất sau rừng cây, Đỗ Lan vào nhà đánh răng, ăn sáng đơn giản, rồi thu nhà vào Vạn Năng Giao Nang, mới bắt đầu lên đường.

Ở một thị trấn nhỏ vô danh trên đại lục, Địch Ny Toa dễ dàng chém giết Yêu Ma.

Cảm ơn cô Trưởng thôn nhát gan lắp bắp đưa một túi vàng lớn cho Địch Ny Toa, Đây là thù lao Lát nữa sẽ có người đến lấy, áo choàng đen, sẽ không nhầm đâu.

Đương nhiên nếu ông không nhận ra, lần sau nếu có Yêu Ma nữa, chúng tôi sẽ không nhận ủy thác nữa.

Địch Ny Toa vẫn mỉm cười, nhưng lại khiến trưởng thôn sợ toát mồ hôi lạnh.

Quả nhiên, chỉ nửa giờ sau khi Địch Ny Toa rời đi, một người mặc áo choàng đen toàn thân đứng trước mặt trưởng thôn.

Người áo đen đưa tay ra, trưởng thôn lập tức lắp bắp đặt vàng vào tay người áo đen.

Sau đó lại nửa giờ, lại có một người áo đen khác đứng trước mặt trưởng thôn, trưởng thôn bật khóc.

Đỗ Lan cân cân số vàng trong tay, cảm thấy tổ chức này thật là bạo lợi.

Đúng vậy, người áo đen đầu tiên chính là Đỗ Lan giả dạng, vì Đỗ Lan không có tiền tệ của thế giới này, nên chỉ có thể nói xin lỗi vị trưởng thôn đáng thương đó.

Thế giới này khác với Thất Long Châu Thế Giới.

Hai ngày trước Đỗ Lan ở ngoài dã ngoại chỉ bắt được một con vật không tên khó ăn sắp chết, nên khả năng sinh tồn ngoài dã ngoại của Đỗ Lan giảm sút đáng kể, chỉ có thể nghĩ cách kiếm tiền.

Chương 12

Về việc tổ chức có để mặc Yêu Ma báo thù ngôi làng đó hay không, Đỗ Lan cũng không suy nghĩ kỹ.

Đỗ Lan lững thững theo sau Địch Ny Toa từ xa, vừa theo dõi vừa du ngoạn thế giới này.

Yêu Ma, Đại Kiếm, là hai từ Đỗ Lan nghe nhiều nhất.

Môi trường như vậy khiến Đỗ Lan lắc đầu lia lịa, nhân loại cứ như gia súc run rẩy lo sợ.

Đỗ Lan thực ra rất coi thường con người ở đại lục này, nhưng đã đến thì phải thâm nhập quần chúng, tìm hiểu quần chúng.

Đương nhiên, sau khi Đỗ Lan gặp Địch Ny Toa, trái tim bé nhỏ của hắn lại có chút run rẩy.

Hắn đã hơi quên mất cái đạo lý từ quần chúng mà ra, rồi lại về với quần chúng này.

Tiền của Đỗ Lan tiêu rất nhanh, mua một bộ khôi giáp phù hợp cho mình đã tốn mất hơn nửa túi vàng lớn.

Lại còn các loại lương thực dự trữ, sớm đã khiến tiền của Đỗ Lan cạn đáy.

Vì vậy Đỗ Lan lại giở trò cũ, theo sau Địch Ny Toa để thuận tay lấy mấy túi vàng lớn.

Không ngờ, ta cũng có một ngày đi lừa tiền.

Đỗ Lan vừa tung hứng túi tiền vừa tự giễu cợt.

Một giọng nói lạnh lùng truyền đến từ sau cây, hóa ra là người đại diện của Địch Ny Toa đã liên hệ với Địch Ny Toa, bảo Địch Ny Toa tìm tên tội phạm đã mạo nhận tiền thưởng, Không ngờ tên tội phạm lại là ngươi.

Đã lâu không gặp nha, Địch Ny Toa, gần đây sao rồi.

Đỗ Lan ngượng ngùng, vội vàng giấu túi tiền ra sau lưng.

Không ngờ lại là ngươi, đã chuẩn bị tinh thần chưa.

Địch Ny Toa rút Đại Kiếm ra.

Này này, không cần vậy đâu, tôi trả lại số vàng là được mà, không cần động đao động kiếm chứ.

Nếu ngươi có thể trả tiền thì còn cần phải lừa tiền sao.

Địch Ny Toa nhạy bén bắt được sơ hở của Đỗ Lan.

À ha.

Đỗ Lan cười ngây ngô, Được rồi, cứ để tôi làm tùy tùng cho nàng để trả nợ là được.

Ngươi đang nói đùa sao.

Đại Kiếm trong tay vung lên, Địch Ny Toa lộ ra nụ cười đầy hứng thú.

Tuy biết Đại Kiếm có quy định không được giết người, nhưng Địch Ny Toa lại không phải một Đại Kiếm đạt chuẩn.

Nên nói không chừng nàng sẽ ra tay chém Đỗ Lan thật.

Tôi đương nhiên là nghiêm túc, thế nào, cân nhắc một chút đi.

Địch Ny Toa suy nghĩ một lát, vậy mà lại gật đầu đồng ý, Được thôi, chỉ cần ngươi theo kịp bước chân của tôi.

Đỗ Lan nở nụ cười thật tươi với Địch Ny Toa, Không vấn đề.

Một Đại Kiếm và một khách từ dị giới tạo thành đội tuần tra qua lại trong khu vực Địch Ny Toa phụ trách.

Đêm đó, Đỗ Lan và Địch Ny Toa đang ăn cơm trong ngôi nhà Vạn Năng Giao Nang, thì đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Người bước vào là một nhân vật toàn thân ẩn trong áo choàng đen, Không phiền tôi quấy rầy một chút chứ.

Nếu tôi nói phiền, ngươi có đi không.

Đỗ Lan nói với vẻ không vui.

Vậy thì đa tạ.

Giả Lỗ áo đen nghiêng người bước vào từ bên cạnh Đỗ Lan.

Địch Ny Toa đã ngồi sẵn ở đó, Giả Lỗ có chuyện gì sao.

Với người đại diện của cô, cô có thể đừng lạnh nhạt như vậy không.

Khi cô đang ăn ngon ngủ yên thoải mái, tôi lại phải dầm mưa dãi nắng đấy.

Giả Lỗ áo đen dường như có chút ghen tị.

Có chuyện gì thì nói thẳng đi, cần gì phải vòng vo như vậy, không thấy mệt sao.

Đỗ Lan đóng cửa trở về nhà, Ăn cơm chưa, nếu chưa thì ăn một ít đi, đỡ phải nói tôi phân biệt đối xử.

Vậy thì cung kính không bằng tuân lệnh.

Giả Lỗ áo đen lộ ra nụ cười khó coi.

Ba người ăn cơm trong không khí kỳ lạ, Giả Lỗ áo đen cuối cùng cũng nói ra mục đích, Địch Ny Toa, nhiệm vụ mới của cô là nhiệm vụ thảo phạt mà cô mong chờ đó nha.

Địa điểm là ở trấn Thiến Thiến phía đông.

Biết rồi, ba ngày nữa sẽ đến.

Được, vậy tôi đi trước đây, cảm ơn đã khoản đãi.

Sau khi Giả Lỗ đi, Địch Ny Toa nhìn Đỗ Lan.

Nhìn tôi làm gì.

Đỗ Lan sờ sờ mặt mình.

Đỗ Lan, ngươi cứ đợi ta ở đây nhé, nếu mười ngày sau ta không trở lại.

Địch Ny Toa không biết từ đâu lấy ra một túi tiền lớn, Nếu ta không trở lại, ngươi hãy đưa cái túi này cho Giả Lỗ kia.

Đỗ Lan nhận lấy túi tiền, đại khái biết bên trong là gì, Không ngờ, nàng còn có tiền riêng nha.

Những chuyện khác đừng hỏi nữa, ngươi cứ ở đây đợi ta là được rồi.

Hiểu rồi, nàng đi nhanh về nhanh.

Ừ.

Ngày thứ hai Địch Ny Toa lại tiêu sái để lại bóng lưng cho Đỗ Lan.

Địch Ny Toa vừa đi, Đỗ Lan cũng thu dọn một chút, rồi lại bám theo.

Cảm giác này thật sự khiến người ta không dứt ra được nha.

Đỗ Lan đã biến thái rồi.

Trấn Thiến Thiến đã vắng tanh không một bóng người.

Địch Ny Toa sau khi vào trấn, bằng cảm ứng Yêu Khí nhạy bén của mình, đã phát hiện ba luồng Yêu Khí ở quảng trường trung tâm trấn Thiến Thiến.

Đó là Ái Lệ Tư số 12, Cát Na số 32 và Ba Tát Lệ số 37.

Địch Ny Toa số 1.

Sau khi Địch Ny Toa giới thiệu xong, nàng lập tức nhận được ba ánh mắt sùng bái.

Các Đại Kiếm chiến sĩ tuy Lực chiến siêu quần, lại là bán yêu dung hợp huyết nhục Yêu Ma, nhưng về tính cách thì chẳng qua cũng chỉ là những cô gái bình thường mà thôi.

Sự sùng bái của các chiến sĩ xếp hạng thấp đối với chiến sĩ xếp hạng cao giống như các cô bé hâm mộ thần tượng, không phải là sùng bái sức mạnh.

Lần này đối tượng thảo phạt của bốn chiến sĩ là một Giác Tỉnh Giả cấp cao, nên mới phải mời đến Địch Ny Toa.

Đỗ Lan lơ lửng trên không trung từ xa, nhìn bốn người và một quái vật phía dưới chiến đấu, cảnh tượng đó thật sự long trời lở đất.

Dư chấn của trận chiến đã hủy diệt toàn bộ thị trấn nhỏ, nhưng Đỗ Lan trên mây lại không khỏi bĩu môi, so với Thất Long Châu Thế Giới, ở đây đơn giản là yếu bạo.

Địch Ny Toa không lên, mà là ba chiến sĩ cấp thấp đang chiến đấu với con Giác Tỉnh Giả giống như con cua kia.

Giác Tỉnh Giả cấp độ này, Địch Ny Toa mà ra tay cũng chỉ cần vài phút là có thể xử lý.

Nhưng để huấn luyện các chiến sĩ cấp thấp phương thức tác chiến với Giác Tỉnh Giả, Địch Ny Toa đã chọn quan sát bên ngoài chiến trường.

Giác Tỉnh Giả cao sáu bảy mét, một cái càng của nó đã to bằng một người.

Càng vung ra tạo gió cuốn cát bay đá lở, đôi mắt mê hoặc khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Lấy máy ảnh ra, thay ống kính tele, Đỗ Lan ghi lại từng khoảnh khắc tuyệt vời.

Nên nói, cảnh tượng như vậy thật sự hiếm có.

Lực chiến của Giác Tỉnh Giả cũng chỉ có Ái Lệ Tư số 12 mới có thể miễn cưỡng đỡ được đòn tấn công của nó.

Còn Cát Na số 32 và Ba Tát Lệ số 37 thì chỉ vài chiêu đã bị đánh mất Lực chiến.

Địch Ny Toa lắc đầu, rút Đại Kiếm ra, Trò chơi kết thúc rồi.

Nói xong liền xông vào vòng chiến.

Với Địch Ny Toa, người có cảm ứng Yêu Khí cấp bậc đại sư, việc giết chết Giác Tỉnh Giả chỉ là chuyện trong chốc lát.

Con Giác Tỉnh Giả hình cua đó chết trong hận thù.

Mạnh quá.

Không hổ là số 1.

Địch Ny Toa Nụ Cười, danh hiệu mạnh nhất quả không hư truyền.

Địch Ny Toa vẫn giữ nụ cười, đứng giữa đống thịt của Giác Tỉnh Giả đã bị chém giết, Vậy thì đa tạ lời khen rồi.

Địch Ny Toa cười một cái, yeah.

Lời vừa dứt, trong khi bốn người đang tìm kiếm nguồn âm thanh, Đỗ Lan từ trên trời nhẹ nhàng bay xuống.

Cạch.

Đỗ Lan liên tục nhấn nút chụp, ghi lại khoảnh khắc tuyệt vời này.

Địch Ny Toa mỉm cười, dưới nền máu tươi màu tím, đống thịt màu tối và lớp vỏ ngoài màu xám, càng toát lên một cảm giác thần bí.

Địch Ny Toa rất hợp tác, giữ nguyên nụ cười, tạo dáng thật ngầu.

Chuyện như vậy đã không phải lần đầu.

Sau khi Đỗ Lan cất máy ảnh đi, nụ cười của Địch Ny Toa lạnh hẳn, Không phải bảo ngươi đợi ta sao.

Địch Ny Toa cũng có căn bệnh chung của Đại Kiếm, đó là không biết cách biểu đạt tình cảm.

Yên tâm đi, Địch Ny Toa, đừng nói là Giác Tỉnh Giả, ngay cả Vực Sâu ta cũng không sợ.

Đỗ Lan nói một cách nhẹ nhàng.

Nhưng Địch Ny Toa không tin, Nếu ngươi không nghe lời thì đừng theo ta nữa.

Nàng không tin sao.

Đỗ Lan cảm thấy cần phải phô diễn thực lực của mình một chút.

Lúc này trăng non vừa ló dạng, Đỗ Lan ngẩng đầu nhìn mặt trăng.

Ở Thất Long Châu Thế Giới, mặt trăng bị Quy Tiên Nhân làm nổ tung, Đỗ Lan cũng tự hỏi liệu mình có nên làm nổ tung mặt trăng ở đây không.

Nhưng cũng chỉ là nghĩ thôi, nói không chừng mặt trăng bị Đỗ Lan làm nổ tung sẽ gây ra biến đổi khí hậu kịch liệt trên đại lục.

Chương 13

Tuy nhiên, Đỗ Lan đã nghĩ ra cách của mình.

Cứ để ta phô diễn thực lực một chút, các ngươi hãy mở to mắt mà xem nhé.

Đỗ Lan nở nụ cười rạng rỡ, Quy.

Phái.

Khí.

Công.

Tư thế quen thuộc, luồng sáng rực rỡ bắn thẳng lên trời, mục tiêu lại là mặt trăng.

Khí tức nóng bỏng ập đến, khiến bốn Đại Kiếm há hốc mồm kinh ngạc, luồng Khí mạnh mẽ như vậy, vậy mà có thể ngưng tụ thành thực thể sao.

Quy Phái Khí Công, dưới sự hỗ trợ của Lực chiến hơn ức của Đỗ Lan, chỉ trong vòng một phút ngắn ngủi, Quy Phái Khí Công đã đến được mặt trăng.

Mục đích của Đỗ Lan đương nhiên không phải làm nổ tung mặt trăng, mà là để lại dấu hiệu trên mặt trăng.

Đỗ Lan điều khiển Quy Phái Khí Công viết trên mặt trăng một câu: Địch Ny Toa, Nữ Thần Nụ Cười.

Kỳ tích.

Toàn bộ mọi người trên đại lục đều nhìn thấy, trên mặt trăng xuất hiện chữ viết.

Nếu không phải kỳ tích thì còn là gì nữa.

Địch Ny Toa cũng khẽ hé miệng, hiển nhiên những gì Đỗ Lan làm khiến nàng kinh ngạc không nhỏ.

Sức mạnh như vậy, ngay cả thần cũng chỉ đến thế mà thôi, Đỗ Lan, rốt cuộc ngươi là ai.

Tôi ư.

Đỗ Lan lại lấy máy ảnh ra, ống kính hướng về mặt trăng, Tôi chỉ là một võ đạo gia thôi.

Vừa nói Đỗ Lan vừa cạch cạch nhấn nút chụp.

Đồng thời Đỗ Lan cảm thấy Quy Phái Khí Công của mình cuối cùng cũng đại thành, khả năng khống chế đã đạt đến mức thuần thục như lửa.

Chữ có hơi khó nhìn, thứ lỗi.

Chữ viết trên đại lục này Đỗ Lan cũng chỉ mới học được một thời gian ngắn, nên chữ trên mặt trăng chỉ có thể nói là tạm chấp nhận được.

Địch Ny Toa giờ không biết phải đối mặt với Đỗ Lan thế nào, nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của Đỗ Lan, Địch Ny Toa cuối cùng cũng mở miệng, Vừa rồi đó là chiêu thức gì.

Tôi sư từ Quy Tiên Lưu, chiêu thức này chính là áo nghĩa của Quy Tiên Lưu của tôi, Quy Phái Khí Công.

Quy Tiên Lưu.

Quy Phái Khí Công.

Tôi chưa từng nghe nói đến.

Chưa nghe nói đến là chuyện bình thường, tổ chức của các nàng cũng chẳng qua chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi.

Thế giới rộng lớn, vượt quá sức tưởng tượng của nàng.

Nàng sẽ không nghĩ thế giới chỉ là 47 khu vực do các Đại Kiếm phụ trách chứ.

Địch Ny Toa đương nhiên biết thế giới không chỉ có 47 khu vực, nhưng thực lực Đỗ Lan biểu hiện ra thật sự quá mạnh, điều này lẽ nào cũng tồn tại trên đại lục sao.

Cái này chính là Giác Tỉnh Giả sao.

Đỗ Lan đá đá lớp vỏ ngoài bị Địch Ny Toa chém nát, Dường như khác với Yêu Ma trước đó nhỉ.

Đỗ Lan đương nhiên biết đây là đại Yêu Ma do cựu Đại Kiếm chiến sĩ sau khi Giác Tỉnh mà biến thành.

Hiển nhiên Địch Ny Toa và bọn họ cũng không muốn nhắc đến chuyện Giác Tỉnh, một đời của Đại Kiếm hoặc là chết trận, hoặc là bị đưa vào hắc hàm, hoặc là Giác Tỉnh biến thành Yêu Ma.

Có thể nói sau khi trở thành Đại Kiếm, số phận của những bán yêu đó đã được định sẵn là một kết cục bi thảm.

Được rồi, có muốn cùng ăn cơm không.

Đỗ Lan ném ra Vạn Năng Giao Nang, lần này đổi sang một căn nhà lớn, một biệt thự nhỏ hai tầng.

Cái này.

Ba Đại Kiếm chiến sĩ một lần nữa kinh ngạc.

Mấy ngày sau, tạm biệt ba chiến sĩ cấp thấp, Địch Ny Toa đón chào cô bé sẽ thay đổi cuộc đời nàng, Khắc Lôi Nhã cái tên do Địch Ny Toa đặt.

Ngày hôm đó, Địch Ny Toa như thường lệ tạo dáng trước ống kính của Đỗ Lan, làm người mẫu.

Đỗ Lan cũng như mọi khi, chụp ảnh với đủ kiểu dáng phong tình.

Thì ra vẫn còn một con, vậy lần này coi như miễn phí đi.

Địch Ny Toa nói xong đã giết chết con Yêu Ma thứ hai, không hề dây dưa.

Chỉ là khi Địch Ny Toa định rời đi, chân nàng bị ôm chặt.

Quần áo bẩn thỉu, mặt mũi lấm lem, mái tóc nâu lởm chởm ngang vai, một tiểu la lỵ báu vật đáng yêu.

Đôi mắt to tròn long lanh của tiểu la lỵ nhìn Địch Ny Toa, nhưng Địch Ny Toa không hề bị đáng yêu hóa, mà không chút khách khí đá tiểu la lỵ ngã xuống đất.

Đương nhiên Địch Ny Toa không dùng nhiều sức lực, nếu dùng sức thì tiểu la lỵ đã bị nàng đá thành hai nửa rồi.

Tiểu la lỵ không hề giận dỗi, đứng dậy lại ôm chặt Địch Ny Toa.

Đỗ Lan đầy hứng thú nhìn cảnh này lặp lại mấy lần, cho đến khi có một người dân làng đề nghị Địch Ny Toa hãy mang theo đứa trẻ này, đứa trẻ bị Yêu Ma mang đến.

Địch Ny Toa nhìn thấy vẻ ghét bỏ của người dân xung quanh, biết rằng nếu tiểu la lỵ ở lại, chắc chắn sẽ chết.

Vì vậy, giống như hầu hết các Đại Kiếm nữ, Địch Ny Toa bế tiểu la lỵ lên, định tìm một ngôi làng mới để gửi tiểu la lỵ đi.

Thế là một ngày sau, Địch Ny Toa đã gửi tiểu la lỵ đi, một cặp vợ chồng trung niên bày tỏ ý muốn nhận nuôi tiểu la lỵ.

Địch Ny Toa không chút do dự mà để tiểu la lỵ lại.

Đỗ Lan theo sau Địch Ny Toa, đột nhiên lên tiếng, Một cô bé tốt đẹp như vậy, chết chắc rồi.

Địch Ny Toa dừng lại, ánh mắt sắc bén như kiếm nhìn về phía Đỗ Lan, Ngươi nói gì.

Tôi nói con tiểu la lỵ đó, không, cô bé đó chết chắc rồi.

Không chết cũng tàn phế.

Đỗ Lan lắc đầu nói.

Vì sao.

Nàng nghĩ địa vị của các Đại Kiếm các nàng trên đại lục này thế nào.

Mọi người đều sợ các Chiến sĩ chúng ta.

Đúng vậy, Đại Kiếm của tổ chức tự xưng là chiến sĩ, nhưng người dân đại lục đều gọi họ là Đại Kiếm.

Vậy thì tốt rồi, đã sợ các nàng như vậy, còn có ai nguyện ý nuôi dưỡng đứa trẻ mà Đại Kiếm các nàng mang đến sao.

Hơn nữa, vừa nãy tôi nhìn thấy ánh mắt của hai vợ chồng kia lấp ló, vừa nhìn là biết có ý đồ khác rồi.

Đỗ Lan thấy sắc mặt Địch Ny Toa lạnh xuống, tiếp tục nói, Cô bé đó, có lẽ sẽ bị bọn họ bán đi, một là trở thành kỹ nữ thấp hèn, hai là chết vì chịu đựng vô vàn tra tấn.

Tôi không nghĩ ra kết quả nào khác.

Sao ngươi không nói sớm.

Địch Ny Toa rất không vui.

Không phải nàng không thích cô bé đó sao.

Không phải cảm thấy cô bé đó là một gánh nặng sao.

Địch Ny Toa không trả lời, mà quay người trực tiếp trở về.

Quay lại đó, vừa đúng lúc nhìn thấy hai vợ chồng kia đang giao thiệp với một đám người vạm vỡ.

Có vài gã thô bỉ đang sờ mó tiểu la lỵ, Địch Ny Toa nổi điên.

Kiếm vung lên kiếm hạ xuống, mang theo sinh mạng con người.

Ngươi là Đại Kiếm, không thể giết người.

Đừng giết tôi, a.

Sắc mặt Địch Ny Toa như sương, bế tiểu la lỵ lên.

Mặt hồ dưới ánh trăng, ánh trăng không hề bị che khuất.

Địch Ny Toa nói tên của mình cho tiểu la lỵ, và đặt tên cho cô bé bướng bỉnh ôm chặt lấy chân mình là Khắc Lôi Nhã.

Đỗ Lan dùng máy ảnh ghi lại khoảnh khắc Khắc Lôi Nhã ôm chặt Địch Ny Toa, bản thân hắn cảm động đến rơi lệ.

Còn khi Địch Ny Toa giết người, Đỗ Lan cũng không ngăn cản, vì có chút máu me, Đỗ Lan nhất thời nhắm mắt lại, giả vờ không nhìn thấy.

Tuy chỉ là mấy tên cường đạo, nhưng Địch Ny Toa đã phá vỡ quy tắc Đại Kiếm không được giết người.

Nhưng Địch Ny Toa cũng cuối cùng đã nhận ra, Hóa ra người được cứu lại chính là mình.

Ta tên Địch Ny Toa, ngươi cứ gọi là Khắc Lôi Nhã đi.

Địch Ny Toa Cô bé đã lâu không nói chuyện, được Yêu Ma nuôi lớn, đây có lẽ là câu nói đầu tiên trong mấy năm qua, Khắc Lôi Nhã Đỗ Lan lại chụp được cảnh tượng tươi đẹp, hai người phụ nữ cứu rỗi lẫn nhau ôm chặt lấy nhau.

Địch Ny Toa và Khắc Lôi Nhã, cái tên của nữ thần song sinh, nhưng lại là những người phụ nữ khổ mệnh.

Chỉ từ khi Khắc Lôi Nhã biết Địch Ny Toa chính là cái tên trên mặt trăng, cô bé càng thêm dựa dẫm vào Địch Ny Toa.

Khi cô bé bị Yêu Ma giam cầm và ngược đãi, cô bé đã nhìn thấy chữ viết xuất hiện trên mặt trăng, lúc đó cô bé còn chưa nhận mặt chữ.

Chỉ nghe người khác nói Địch Ny Toa, Nữ Thần Nụ Cười.

Chương 14

Lúc đó cô bé đã cầu nguyện Địch Ny Toa sẽ đến cứu mình, giờ đây giấc mơ đã thành hiện thực, mình thật sự được nữ thần có tên viết trên mặt trăng cứu rỗi.

Khắc Lôi Nhã, sau này cứ gọi Địch Ny Toa là mẹ đi nha.

Đỗ Lan khuyến khích, sau đó mặt dày nói, Khắc Lôi Nhã có thích chú không.

Khắc Lôi Nhã quay đầu không thèm để ý Đỗ Lan.

Trong lòng Khắc Lôi Nhã, Đỗ Lan là kẻ địch tranh giành Địch Ny Toa với cô bé.

Tuy Đỗ Lan có rất nhiều thứ tốt, nhưng mỗi lần Khắc Lôi Nhã lấy được đồ tốt xong là lại không thèm để ý Đỗ Lan nữa.

Cuối cùng, đội thảo phạt đã đến.

Lần đầu tiên, đội thảo phạt gồm các chiến sĩ cấp thấp đã bị Địch Ny Toa dễ dàng đánh bại.

Nhưng tổ chức sẽ không dễ dàng từ bỏ, thế là đội thảo phạt mạnh nhất lịch sử đã đến.

Sắc mặt Địch Ny Toa bình tĩnh, nàng bảo Đỗ Lan trông chừng Khắc Lôi Nhã, còn mình thì thản nhiên đối mặt với đội thảo phạt bốn người.

Bốn chiến sĩ trong số năm chiến sĩ xếp hạng đầu trong 47 chiến sĩ: Phổ Lợi Tây Á số 2, Y Ny Lỵ số 3, Tô Phỉ Á số 4, La Á Lộ số 5.

Phổ Lợi Tây Á số 2 người có tiềm lực mạnh nhất được tổ chức coi trọng, Y Ny Lỵ số 3 Kiếm Tốc Độ, và những người khác có thể nói là đội hình siêu mạnh trong đội thảo phạt.

Địch Ny Toa trong trận chiến đã thể hiện tố chất chiến đấu siêu cường, cảm ứng Yêu Khí nhạy bén có thể dự đoán được động tác của chiến sĩ.

Ngay cả Kiếm Tốc Độ nhanh nhất lịch sử cũng không thể tránh khỏi việc bị Địch Ny Toa hóa giải hoàn toàn.

Đối thủ duy nhất có thể đối đầu với Địch Ny Toa chỉ có Phổ Lợi Tây Á chiến sĩ Đại Kiếm số 2 với tiềm năng kinh người đó.

Phổ Lợi Tây Á, người có sức mạnh và tốc độ đều thuộc hàng nhất nhì, nhược điểm duy nhất là thiếu kinh nghiệm.

Đại Kiếm va chạm với Đại Kiếm, những động tác uyển chuyển khiến Đỗ Lan say đắm như điếu đổ.

Đại Kiếm trong tay Địch Ny Toa bay lượn, phòng ngự kín kẽ, tấn công nhanh như chớp.

Còn Phổ Lợi Tây Á gần như không phòng ngự, chỉ có tấn công, chỉ dựa vào trực giác dã thú để chống đỡ Đại Kiếm của Địch Ny Toa.

Vì sao.

Phổ Lợi Tây Á vừa mới ra khỏi tổ chức, ôm ấp chí nguyện vĩ đại là quét sạch mọi Yêu Ma và cống hiến cho tổ chức, giờ lại gặp phải thất bại trước Đại Kiếm mạnh nhất lịch sử, Địch Ny Toa Nụ Cười.

Vì sao, cô mạnh như vậy.

Phổ Lợi Tây Á rối rắm, Rõ ràng là một tội nhân, vì sao lại không chết.

Đại Kiếm trong tay lại càng lúc càng nặng, Vì sao, ba ba.

Nhưng Địch Ny Toa trừ vết thương nhỏ trên trán, vẫn có thể giữ nụ cười.

Trong mắt Phổ Lợi Tây Á, đó là một tử thần đang mỉm cười.

Địch Ny Toa giơ cao Đại Kiếm, Phổ Lợi Tây Á cúi đầu chờ chết.

Đừng, Địch Ny Toa.

Y Ny Lỵ hét lớn, nàng không thể để Địch Ny Toa giết chết chiến sĩ có hy vọng nhất của tổ chức.

Đại Kiếm của Địch Ny Toa dừng lại, cuối cùng hạ xuống nặng nề, nhưng lại không chém đầu Phổ Lợi Tây Á, Ta cũng trở nên mềm lòng rồi.

Khắc Lôi Nhã, chúng ta đi thôi.

Địch Ny Toa không gọi Đỗ Lan, vì nàng biết Đỗ Lan không cần gọi cũng sẽ theo kịp.

Vì sao.

Ba ba.

Phổ Lợi Tây Á phóng thích Yêu Khí, Rõ ràng chỉ là một tội nhân.

Phổ Lợi Tây Á, đừng phóng thích Yêu Khí nữa.

Chúng ta thua rồi.

Y Ny Lỵ lớn tiếng nói.

Vì sao .

A.

Không ổn rồi, Yêu Khí phóng thích đã vượt quá giới hạn.

A, Địch Ny Toa nhất định phải giết chết Cơ thể Phổ Lợi Tây Á đã biến đổi, mọc ra đôi cánh.

Địch Ny Toa cảm nhận được một luồng Yêu Khí mạnh mẽ, Giác Tỉnh rồi sao.

Địch Ny Toa Phổ Lợi Tây Á đứng trước mặt Địch Ny Toa, Tôi không muốn chết.

Vừa nói còn rơi lệ, vứt Đại Kiếm xuống đất.

Xin lỗi, ta không giúp được ngươi.

Địch Ny Toa vẫn cảm thấy tiếc nuối cho Phổ Lợi Tây Á.

Giết tôi đi Phổ Lợi Tây Á khóc, Trước khi tôi hoàn toàn biến thành Yêu Ma.

Địch Ny Toa gật đầu, Ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Rút Đại Kiếm ra, tiến đến gần Phổ Lợi Tây Á.

Phốc, tiếng kiếm cắt qua xương thịt.

Hai tay Địch Ny Toa đang nắm Đại Kiếm bay ra ngoài.

Phổ Lợi Tây Á đã Giác Tỉnh, cánh tay vươn dài đã nhặt lấy Đại Kiếm dưới đất, chém đứt hai tay của Địch Ny Toa.

Địch Ny Toa đang kinh hoàng nhìn Đại Kiếm của Phổ Lợi Tây Á ngày càng đến gần, chỉ cần thêm một khoảnh khắc nữa, đầu Địch Ny Toa sẽ bị chém đứt.

Địch.

Ny.

Toa.

Khắc Lôi Nhã kinh hãi hét lớn.

Ba Đại Kiếm thảo phạt đến kịp cũng kinh hồn bạt vía nhìn cảnh tượng này.

Keng tiếng va chạm ngắn ngủi.

A.

Phổ Lợi Tây Á đã Giác Tỉnh hoàn toàn, nhưng Đại Kiếm của nàng lại bị một bóng người đỡ lấy.

Địch Ny Toa nàng mau nối tay lại đi nha, đừng có nối ngược đấy.

Đỗ Lan lúc này còn có ý đùa cợt.

Địch Ny Toa, ô ô.

Khắc Lôi Nhã ôm hai cánh tay đứt chạy đến bên cạnh Địch Ny Toa.

Địch Ny Toa cũng sợ toát mồ hôi lạnh, cảm giác tử vong đó, nàng là lần đầu tiên cảm nhận được.

Mình thật sự quá ngây thơ, vậy mà lại tin lời của Giác Tỉnh Giả.

Đỗ Lan vững vàng đỡ Đại Kiếm của Phổ Lợi Tây Á, chỉ dùng một ngón trỏ, Đây là lần đầu tiên ta tức giận đến vậy.

Không biết từ lúc nào, Đỗ Lan vậy mà đã thích Địch Ny Toa.

A, bụng đói rồi.

Sau khi giết các ngươi, ta sẽ đi tìm chút nội tạng để ăn vậy.

Sau khi Giác Tỉnh, Phổ Lợi Tây Á căn bản không coi Đỗ Lan và mấy người kia ra gì.

Nực cười, chẳng qua chỉ là một con quái vật mà thôi.

Đỗ Lan cười lạnh một tiếng.

Đỗ Lan đã thành công chọc giận Phổ Lợi Tây Á, Đại Kiếm vung lên như cuồng phong.

Nhưng Đỗ Lan chỉ dùng một ngón tay lại đỡ được tất cả các đòn tấn công của Phổ Lợi Tây Á.

Mấy Đại Kiếm nhìn mà há hốc mồm kinh ngạc, đây còn là người sao.

Tốc độ của Đỗ Lan đã hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của các Đại Kiếm.

Lần này ta cũng vì dân trừ hại một lần.

Đỗ Lan tay phải ngừng lại, giữ Đại Kiếm của Phổ Lợi Tây Á giữa không trung, Chẳng qua chỉ là một con yêu quái, có thế thôi.

Trực giác dã thú của Phổ Lợi Tây Á cảm nhận được sát ý của Đỗ Lan, nàng muốn bỏ chạy, nhưng bản năng lại không muốn từ bỏ Đại Kiếm.

Chết đi.

Đỗ Lan quát khẽ một tiếng, tay trái giơ lên thành chưởng đẩy về phía Phổ Lợi Tây Á, A.

Luồng sáng phát ra từ tay trái Đỗ Lan bắn về phía nửa thân trên của Phổ Lợi Tây Á, bao trùm toàn bộ nửa cơ thể của Phổ Lợi Tây Á.

Luồng sáng tan đi, Phổ Lợi Tây Á chỉ còn lại hai cái chân.

Phổ Lợi Tây Á, kẻ có thực lực Vực Sâu, đã chết, chết dưới Khí Đạn của Đỗ Lan.

Đỗ Lan xoay Đại Kiếm đang kẹp giữa ngón tay, ném về phía Khắc Lôi Nhã, Tặng cho ngươi.

Khắc Lôi Nhã biết đã không còn nguy hiểm nữa, vui vẻ hớn hở muốn rút Đại Kiếm ra, nhưng đáng tiếc sức lực quá nhỏ, căn bản không nhấc nổi.

Đại Kiếm của Phổ Lợi Tây Á bị Y Ny Lỵ cầm lấy, Cô bé, thanh kiếm này không thể đưa cho ngươi.

Tuy Phổ Lợi Tây Á bị giết sau khi Giác Tỉnh, nhưng chúng ta vẫn cần phải lập một bia mộ cho nàng.

Khắc Lôi Nhã mắt long lanh nhìn Y Ny Lỵ mang Đại Kiếm đi, rồi nhìn ánh mắt Địch Ny Toa dành cho mình, chỉ có thể nhìn thanh Đại Kiếm biến thành bia mộ.

Cách làm của các Đại Kiếm các nàng thật là cá tính.

Đỗ Lan đứng bên cạnh Địch Ny Toa và Khắc Lôi Nhã.

Chỉ là truyền thống thôi, dấu kiếm của Đại Kiếm còn quan trọng hơn cả tên của chúng ta.

Y Ny Lỵ toát lên một vẻ bi thương.

Chương 15

Địch Ny Toa, lần thảo phạt này của chúng ta đã thất bại, nhưng tổ chức sẽ không bỏ qua cho cô đâu, cô tính sao.

Y Ny Lỵ tuy luôn coi Địch Ny Toa là đối thủ, nhưng vẫn rất quan tâm đến Địch Ny Toa.

Không ngại tôi xen vào một câu chứ.

Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện.

Sức mạnh của Đỗ Lan, mọi người đều đã thấy.

Đề nghị của tôi là Địch Ny Toa và Khắc Lôi Nhã có thể cùng tôi du hành mà.

Đỗ Lan cảm thấy mặt mình chắc chắn đã đỏ bừng.

Lần này Địch Ny Toa bất ngờ không nói gì, còn Khắc Lôi Nhã nhìn trái nhìn phải, không biết tình hình thế nào.

Đi xem thế giới rộng lớn này, hình như cũng không tệ.

Địch Ny Toa suy nghĩ rất lâu, xem như đã uyển chuyển đồng ý với Đỗ Lan.

Đỗ Lan trong lòng hét lớn Yes, đây là mối tình đầu của Đỗ Lan.

Bành, Thời Không Cơ từ Vạn Năng Giao Nang biến ra.

Đỗ Lan bế Khắc Lôi Nhã, nhảy vào Thời Không Cơ, sau đó Địch Ny Toa cũng bước vào.

Tạm biệt, các Đại Kiếm.

Thời Không Cơ bay lên không trung, biến mất vào hư không.

Y Ny Lỵ phức tạp nhìn không trung, cuối cùng quay người, Đi

thôi.

Vẫn còn rất nhiều việc phải làm.

Vâng.

Các Đại Kiếm đồng thanh hô.

Đợi đến khi mấy Đại Kiếm đi khỏi, Thời Không Cơ của Đỗ Lan lại xuất hiện.

Vì Đỗ Lan phát hiện năng lượng trên Thời Không Cơ không đủ, nên chỉ có thể quay lại.

Đừng bận tâm vì sao Thời Không Cơ lại giống một chiếc xe hết xăng mà nói quay là quay được, những thứ này đều là tiểu tiết.

Đã quay lại, chúng ta hãy cứ đi dạo thế giới này trước đã, tôi còn rất nhiều ảnh muốn chụp nữa.

Tùy ngươi thôi.

Được, vậy thì xuất phát, du ngoạn thế giới.

Những ngọn núi lớn vô danh, đại dương cực nam, và cả hồ sâu rừng rậm.

Trút bỏ trách nhiệm Đại Kiếm, Địch Ny Toa và Đỗ Lan dẫn Khắc Lôi Nhã du ngoạn trên hành tinh này.

Đương nhiên Địch Ny Toa đã trở thành một người mẹ nghiêm khắc, tiến hành giáo dục quý tộc tinh anh cho Khắc Lôi Nhã, quyết tâm bồi dưỡng Khắc Lôi Nhã thành một thục nữ.

Trong quá trình du ngoạn, Khắc Lôi Nhã nhanh chóng trưởng thành.

Ngoại hình tuy chỉ là một thiếu nữ bình thường, nhưng người có thể nhìn thấu chân tướng lại luôn là cô bé.

Vì bị ảnh hưởng bởi những câu chuyện Đỗ Lan kể, Giang Hộ Xuyên Kha Nam chính là thần tượng của Khắc Lôi Nhã.

Ngoài đại lục, Khắc Lôi Nhã còn có một biệt hiệu, đó là Thiếu nữ danh trinh thám có thể nhìn thấu mọi chân tướng.

Một danh hiệu vô cùng ngầu đại khái thế.

Còn biệt hiệu mới của Địch Ny Toa là Mẹ của thiếu nữ trinh thám, và biệt hiệu của Đỗ Lan là Tùy tùng trinh thám.

Chậc, Đỗ Lan cảm thấy ít nhất mình cũng phải là cha của thiếu nữ trinh thám chứ đại khái thế.

Khắc Lôi Nhã mười ba tuổi đã bước vào tuổi nổi loạn, nên đối với Đỗ Lan luôn là ánh mắt lạnh nhạt, nhưng Đỗ Lan là người rộng lượng, đương nhiên sẽ không chấp nhặt.

Sau đó, vào năm đó, ba người Đỗ Lan quay lại đại lục kia, nhưng hễ gặp người là Yêu Ma lại xuất hiện.

Vậy ra Yêu Ma chính là ngươi, Kiệt Khắc.

Các thôn dân xôn xao bàn tán.

Này, ngươi đừng có nói lung tung.

Ngươi đâu phải Đại Kiếm, làm sao mà phân biệt được Yêu Ma chứ.

Người đàn ông trung niên bỉ ổi tên Kiệt Khắc cãi lại.

Khắc Lôi Nhã khinh thường cười nhạo, Vô tri, ngươi đã làm rồi thì sẽ để lại manh mối, chân tướng sẽ không bị hiện tượng giả dối che lấp đâu.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa cảnh giới xung quanh.

Thực ra Địch Ny Toa sớm đã phát hiện ra Yêu Ma.

Nhưng nàng hiện tại đã không còn quá mức sử dụng Yêu Khí, để tránh việc mình Giác Tỉnh thêm.

Hơn nữa, nàng cũng thực sự rất hứng thú với thủ đoạn dựa vào việc tìm kiếm manh mối tại hiện trường để tìm Yêu Ma, thủ đoạn Đỗ Lan truyền thụ đã mang lại hiệu quả vượt trội.

Màn biểu diễn của Khắc Lôi Nhã vẫn tiếp tục, Vậy thì tôi tiếp tục đây, Kiệt Khắc, tối qua vào giờ ăn tối, ngươi ở đâu.

Ngươi đã nói là giờ ăn tối, ta đương nhiên đang ăn tối rồi.

Có ai có thể chứng minh cho ngươi không.

Ai mà chẳng biết ta sống độc thân một mình, làm sao có ai chứng minh được chứ.

Sẽ không phải vì ta không có người chứng minh nên các ngươi lại cho rằng ta là Yêu Ma chứ.

Khắc Lôi Nhã bước mấy bước, Đương nhiên không phải.

Mọi người xin hãy nhìn, trong nhà nạn nhân, trên bàn ăn có ba bộ chén đũa, nhưng tôi biết gia đình nạn nhân chỉ có hai người.

Điều đó có nghĩa là vào thời điểm nạn nhân bị hại khi đang ăn tối, vẫn còn một người khác ở đó.

Mà nạn nhân chỉ có hai, vậy thì chứng minh người thứ ba có mặt tại hiện trường rất có khả năng chính là Yêu Ma.

Nói không sai nha, đúng vậy nha.

Các thôn dân lại xôn xao bàn tán, Nhưng trong làng đều là người quen, ai cũng có thể tình cờ đến nhà họ ăn tối mà.

Đúng vậy, ngươi có chứng cứ gì nói là ta chứ.

Nghe thấy thôn dân bàn tán, Kiệt Khắc cũng lập tức hét lên.

Khắc Lôi Nhã tự tin mỉm cười, Có lẽ mọi người không biết, trên thế giới này có hai loại người.

Cô bé, ta biết, trên thế giới này chỉ có đàn ông và phụ nữ.

Lại có một thôn dân hét lên.

Không phải, điều tôi muốn nói là, trên thế giới này, chỉ có hai loại người dùng hai tay, đó là người dùng tay phải, và người dùng tay trái.

Các thôn dân bày tỏ hoàn toàn không hiểu trái phải là gì.

Khắc Lôi Nhã biết mình lại phải phổ cập kiến thức một lần nữa, Mọi người có thể nghĩ xem khi ăn cơm, dùng tay nào cầm đũa, sau đó hãy giơ tay đó lên.

Như vậy là có thể biết ai là Yêu Ma sao.

Trưởng thôn lớn tuổi đứng ra.

Đương nhiên.

Được, mọi người đều giơ tay cầm đũa lên đi.

Trưởng thôn ra lệnh, mọi người chỉ có thể phối hợp.

Tay giơ lên.

Khắc Lôi Nhã đẩy đẩy sống mũi, nhưng trên đó căn bản không có kính.

Ta quả nhiên không suy luận sai, Yêu Ma quả nhiên chính là ngươi, Kiệt Khắc.

Hả.

Mọi người đều ngơ ngác, không ai hiểu.

Đúng vậy, tay Kiệt Khắc giơ lên không cùng hướng với chúng ta mà.

Cuối cùng cũng có thôn dân thông minh phát hiện ra.

Kiệt Khắc kinh hãi, quét mắt nhìn xung quanh, quả thực chỉ có mình hắn là giơ tay không giống mọi người.

Thì sao chứ.

Kiệt Khắc đã biến sắc mặt.

Không thể không nói, Yêu Ma giả dạng con người, không chỉ kế thừa ngoại hình, thói quen của người đó, thậm chí ngay cả tính cách cũng học được mười phần.

Mọi người nhìn xem, trên bàn ăn của nạn nhân, vẫn còn giữ nguyên trạng thái tối qua.

Mọi người nhìn xem, một chiếc đũa trong số đó được đặt ở vị trí khác với hai chiếc đũa còn lại.

Thật vậy sao.

Cho nên chỉ có người thuận tay trái khác với người bình thường mới đặt đũa ở phía này của đĩa.

Vậy nên người cùng ăn tối với gia đình nạn nhân tối qua chính là ngươi, Kiệt Khắc.

A, không ngờ lại có người biết ta ra tay vào giờ ăn tối, cô bé con, ngươi rất lợi hại đó.

Trên bàn còn bày bữa tối ăn dở, ta đương nhiên rất dễ dàng biết được người chết bị hại vào giờ ăn tối.

Yêu Ma bây giờ hãy thúc thủ chịu trói đi.

Các thôn dân đã sợ hãi lùi xa Kiệt Khắc.

Có bản lĩnh thì đến bắt ta đi.

Kiệt Khắc lộ ra nguyên hình.

Có tội.

Đỗ Lan nhanh hơn một bước, đánh ngất Yêu Ma, Dựng giàn hỏa thiêu lên, xử hỏa hình con Yêu Ma này.

Ở đại lục này, Đỗ Lan cũng trở nên lạnh lùng hơn rất nhiều.

Ở đây Lực chiến thấp hơn Thất Long Châu Thế Giới không ít, nhưng lại máu me hơn rất nhiều.

Thiêu chết nó.

Dân chúng ngu muội dễ bị kích động, nên Đỗ Lan dùng hình phạt có tính kích động, khiến quần chúng đều phấn khích.

Giàn thập tự giá được dựng lên, Yêu Ma bị đóng đinh lên đó.

Thiêu chết nó.

Các thôn dân kích động la hét, như thể bị ác quỷ nhập vào.

Yêu Ma hiện nguyên hình trong lửa, nhưng cơ thể đã bị đinh sắt đóng chặt hoàn toàn, hơn nữa trên cơ thể còn có vòng sắt trói lại, không thể giãy giụa thoát ra.

Chương 16

Chúc mừng con nha, bây giờ ngay cả Yêu Ma cũng không thể qua mắt con được.

Đỗ Lan xoa đầu Khắc Lôi Nhã, Ta rất tự hào.

Hừ.

Chẳng qua chỉ là một con Yêu Ma có chỉ số IQ thấp mà thôi, căn bản không có tính thử thách.

Khắc Lôi Nhã tỏ vẻ rất không thèm.

Rất tốt, Khắc Lôi Nhã.

Địch Ny Toa cũng rất vui.

Thật sao.

Địch Ny Toa.

Khắc Lôi Nhã giống như bị gãi cằm Chu Trúc Thanh vậy, nheo mắt lại, tận hưởng lời khen của Địch Ny Toa.

Ừm.

Khắc Lôi Nhã của ta, thật giỏi.

Địch Ny Toa cũng cảm thấy tự hào vì Khắc Lôi Nhã.

Có nàng giữ trận, căn bản không sợ Yêu Ma uy hiếp đến an toàn tính mạng của Khắc Lôi Nhã.

Đỗ Lan cảm thấy mình hình như hơi thừa thãi, áp lực rất lớn.

Không ngờ vừa về đến đại lục là lại gặp Yêu Ma, bên này đúng là vẫn như cũ.

Đỗ Lan đã du hành trên hành tinh này năm sáu năm rồi, nhưng đại lục tràn lan Yêu Ma này không hợp khẩu vị hắn, nên không ở lại lâu.

Bây giờ họ quay lại.

Nhưng ban đầu Đỗ Lan cũng không ngờ mình sẽ bồi dưỡng Khắc Lôi Nhã thành một nữ trinh thám, nhưng Khắc Lôi Nhã dường như rất thích cảm giác thành tựu khi giải quyết các vụ án.

Chúng ta đi Thánh Thành mở một Vạn Sự Phòng đi.

Đỗ Lan đề nghị.

Hai nữ thần song sinh bày tỏ không biết Đỗ Lan đang nói gì.

Tức là chỉ cần có người trả tiền đưa nhiệm vụ, chúng ta sẽ nhận ủy thác, rồi đi hoàn thành ủy thác.

Thế không phải giống như tổ chức đang làm sao.

Thì khác nhiều chứ, chúng ta không chỉ giết Yêu Ma, mà còn rất nhiều chuyện khác.

Ví dụ như trinh phá án kiện, tìm người tìm vật gì đó.

Kiểu vậy đó.

Đỗ Lan giải thích.

Cảm giác hình như không tệ.

Sau đó hai nữ thần song sinh đồng ý với ý tưởng của Đỗ Lan, quyết định mở một Vạn Sự Phòng ở Thánh Thành.

Ba người chúng ta, bây giờ vẫn thiếu một linh vật, chúng ta đi bắt cóc một tiểu la lỵ, ừm không, đi tìm một linh vật đi.

Đương nhiên kế hoạch bắt cóc tiểu la lỵ làm linh vật của Đỗ Lan đã không được thông qua.

Vì mấy năm trước Đỗ Lan đã vẽ bậy trên mặt trăng, nên số người đến Thánh Thành hành hương đã tăng lên rất nhiều.

Gia đình Đỗ Lan hòa vào dòng người hành hương, rất an toàn mà đến được Thánh Thành.

Sau đó thuê phòng, mua đồ nội thất, làm quảng cáo vân vân, Đỗ Lan bận như chó.

Còn hai nữ thần song sinh thì an ổn ở trong khách sạn, chờ đợi thành quả lao động của Đỗ Lan.

Sau này căn Vạn Sự Phòng này chính là nhà của chúng ta.

Đỗ Lan nhìn tòa nhà hai tầng ở cuối con phố lớn sầm uất.

Tấm bảng lớn trên nóc nhà, là chữ do Địch Ny Toa viết, Vạn Sự Phòng.

Vẻ đẹp duyên dáng như thục nữ, nhưng cũng không mất đi sự mạnh mẽ.

Đỗ Lan đã phát tờ rơi ở khắp các ngõ ngách Thánh Thành, bây giờ chỉ cần đợi khách đến là được.

Trang trí trong Vạn Sự Phòng là các đặc sản từ khắp nơi trên hành tinh này.

Đá trên núi, xương cá dưới biển, sừng thú trên mặt đất, lông vũ trên trời.

Tóm lại, Vạn Sự Phòng đã bị Đỗ Lan biến thành một viện bảo tàng để trưng bày phong thổ nhân tình của hành tinh này cho khách hàng.

Chỉ cần có giá cả phù hợp, bất kỳ ủy thác nào cũng có thể nhận.

Đương nhiên, Thánh Thành tuy là một thành phố lớn, nhưng đối với những thứ siêu việt như Vạn Sự Phòng, vẫn chưa được chấp nhận ngay lập tức.

Ngược lại, có không ít người giàu có rất hứng thú với những đồ trang trí mà Đỗ Lan bày ra, bày tỏ nguyện ý bỏ tiền ra mua.

Đương nhiên Đỗ Lan cũng nguyện ý bán, vì hắn bây giờ cũng là người có gia đình rồi, phải kiếm tiền nuôi gia đình.

Đặc biệt là giáo dục của Khắc Lôi Nhã, Địch Ny Toa đã quyết định trong thời gian an cư này, sẽ cho Khắc Lôi Nhã một nền giáo dục thục nữ toàn diện ba chiều.

Khắc Lôi Nhã sau mấy năm sống cuộc sống mới, đã trở thành một thiếu nữ tinh quái lanh lợi rồi.

Mỗi ngày Khắc Lôi Nhã đều phải theo yêu cầu của Địch Ny Toa để tiến hành huấn luyện lễ nghi và học tập kiến thức.

Đương nhiên có Đỗ Lan chú mèo máy này, Khắc Lôi Nhã cũng có thể lấy được đủ loại đạo cụ gian lận.

Ví dụ như robot giống hệt mình.

Chỉ là Địch Ny Toa là ai, Đại Kiếm mạnh nhất lịch sử, ánh mắt sắc bén vô cùng.

Mỗi lần kế hoạch của Khắc Lôi Nhã đều bị nàng vạch trần.

Khiến Khắc Lôi Nhã khá thất vọng.

Còn Đỗ Lan thì là nhân viên chính của Vạn Sự Phòng, mỗi ngày đều ở bên ngoài tìm mèo tìm chó, hoặc tìm chìa khóa bị mất và đồ trang sức quý giá gì đó, cũng áp lực như núi.

Nhưng việc kinh doanh dần dần tốt lên, cứ thế nhận được một ủy thác.

Tỷ lệ hoàn thành thành công 100%, danh tiếng của Vạn Sự Phòng cũng bắt đầu lan truyền ở Thánh Thành.

Ngày hôm đó, chỉ có Đỗ Lan một mình trông tiệm, Địch Ny Toa và Khắc Lôi Nhã đã đi tham gia tiệc trà, một nhóm quý phu nhân tụ tập buôn chuyện.

Đỗ Lan không bận tâm đến sở thích hay thú vui của họ, bởi vì nếu thế giới này thay đổi, không chừng sẽ là một thế giới nguy hiểm nào đó.

Chuông cửa reo, một người toàn thân trùm trong đấu bồng bước vào.

Một người phụ nữ.

Đỗ Lan nhạy bén cảm nhận được một mùi hương quen thuộc.

Ở đây chỉ cần có tiền, các người chuyện gì cũng làm sao.

Người phụ nữ hỏi.

Ngươi muốn làm gì.

Chỉ cần ngươi trả được giá, đều có thể làm được.

Vậy ta muốn để lại tên mình trên Mặt Trăng thì sao.

Đỗ Lan sững sờ, chuyện đó trừ gia đình hắn ra, chỉ có ba Đại Kiếm kia biết thôi, nhưng nhìn người phụ nữ này cũng không phải một trong số đó.

Có thể, nhưng cái giá phải trả chính là tên của ngươi.

Đỗ Lan đột nhiên nghĩ ra.

A ha.

Người phụ nữ cười, rồi kéo mũ xuống, mái tóc đen dài, làn da trắng nõn, Đã lâu không gặp, Đỗ Lan.

Là ngươi sao, Y Ny Lỵ.

Ngươi Đỗ Lan vốn định hỏi Y Ny Lỵ sao lại biến thành bộ dạng này, nhưng rồi hắn nghĩ đến tổ chức có một loại thuốc mê có thể ức chế Yêu Khí của Đại Kiếm xuống mức thấp nhất, khiến họ lộ ra vẻ ngoài vốn có.

Tổ chức nhanh như vậy đã biết chúng ta ở Thánh Thành sao.

Đương nhiên rồi, mấy trăm năm nay, tổ chức vẫn luôn nắm rõ Đại Lục như lòng bàn tay.

Y Ny Lỵ nói.

Vậy lần này ngươi đến là để thảo phạt ta và Địch Ny Toa sao.

Y Ny Lỵ lắc đầu chua chát, rồi đưa ra cánh tay bị cụt ngang khuỷu.

Cái này.

Đỗ Lan nhớ lại, trận chiến với Phổ Lợi Tây Á, Y Ny Lỵ dường như không bị trọng thương gì.

Kể từ khi thảo phạt Địch Ny Toa thất bại, ba chúng ta đã trở thành cái gai trong mắt tổ chức, bọn họ một lòng muốn trừ khử chúng ta, ta còn may mắn chỉ mất một cánh tay, La Ni Á đã chết, Tô Phỉ Á hiện đang ở ngoài thành.

Lần này ta đến là mong nhận được sự giúp đỡ của ngươi.

Theo tính cách của Y Ny Lỵ, nếu chỉ có một mình, cô ta có chết cũng sẽ không cầu xin người khác.

Nhưng còn có Tô Phỉ Á, chiến lực của cô ta hiện đã giảm đi một nửa, vì vậy cô ta cần tìm một người có thể yểm hộ cho họ.

Và tin tức Đỗ Lan trở về Đại Lục đã bị Y Ny Lỵ biết được, cô ta liền đưa Tô Phỉ Á đến Thánh Thành.

Chương 17

Còn việc cô ta biết chữ trên Mặt Trăng là do Đỗ Lan viết là bởi vì cô ta từng gặp chiến sĩ Giác Tỉnh Giả cùng Địch Ny Toa thảo phạt trước đây.

Trong rừng cây ngoài thành, No. 3 Tô Phỉ Á nằm yên lặng, như một người đẹp ngủ.

Chuyện gì thế này.

Đỗ Lan cảm nhận được Yêu Khí trong cơ thể Tô Phỉ Á rất bất thường, vốn dĩ luồng Yêu Khí bùng nổ như dã thú đó giờ lại mang một cảm giác yếu ớt.

Là độc dược của tổ chức.

Y Ny Lỵ thở dài, Đều là vì yểm hộ cho ta.

Đỗ Lan thấy Y Ny Lỵ sa sút tinh thần, cũng không biết an ủi cô ta thế nào, bèn lấy ra một chiếc tủ đông lạnh.

Vạn Năng Giao Nang thần kỳ đã khiến sự chú ý của Y Ny Lỵ chuyển hướng.

Trước đây chỉ nghe nói Đỗ Lan có rất nhiều vật phẩm như phép thuật, nhưng đây là lần đầu Y Ny Lỵ nhìn thấy.

Đưa cô ấy vào đó đi.

Như vậy mang vào Thánh Thành sẽ tiện hơn nhiều.

Một làn khói tan đi, tủ đông lạnh lại biến thành giao nang, bỏ vào túi Đỗ Lan.

Đi thôi.

Trở về Vạn Sự Phòng, Đỗ Lan đã kiểm tra toàn diện cho Tô Phỉ Á.

Phát hiện Yêu Khí trong cơ thể Tô Phỉ Á đang bị virus dần dần xé rách và nuốt chửng.

Mà Đại Kiếm, với tư cách là bán yêu, Yêu Khí đã trở thành một trong những điều kiện cần thiết để sinh tồn.

Virus đang nuốt chửng Yêu Khí của Tô Phỉ Á bằng cách tiêu hao tế bào cơ thể cô ấy một cách xâm lược.

Nhiều thứ lấy từ thế giới Long Châu, Tiên Đậu rất hiệu quả với vết thương, nhưng không có tác dụng với bệnh tật và độc dược, nếu không Tôn Ngộ Không cũng sẽ không chết vì bệnh tim.

Vì vậy Đỗ Lan chỉ có thể từng bước một, trước hết đã tiến hành xét nghiệm máu của Tô Phỉ Á.

Đồng thời bắt đầu phân tích virus được phát hiện trong máu.

May mắn là các thiết bị trong thế giới Long Châu đều có tính tự chủ cao, Đỗ Lan chỉ cần lấy mẫu máu bỏ vào là được.

Thiết bị sẽ giải mã thuốc giải, chỉ cần sau khi phân tích thành phần thuốc giải, nếu thành phần tích hợp sẵn trong thiết bị đủ, thuốc giải sẽ tự động được tạo ra.

Đương nhiên nếu những thành phần trong thiết bị giải mã không đủ để tạo ra thuốc giải, Đỗ Lan sẽ cần phải tìm dược liệu ở thế giới này, như vậy độ khó sẽ cao hơn nhiều.

Đỗ Lan hoàn toàn không biết gì về dược liệu cả.

May mắn là vận may vẫn tốt, thuốc giải do thiết bị giải mã sản xuất đã khiến Đỗ Lan thở phào nhẹ nhõm.

Tô Phỉ Á rất yếu, nhưng tính mạng cuối cùng cũng được giữ lại.

Y Ny Lỵ, bây giờ ngươi định làm gì.

Tổ chức sẽ không buông tha Y Ny Lỵ và Tô Phỉ Á, trừ khi họ trốn đến một nơi không người, như vậy tổ chức mới không tìm thấy họ.

Y Ny Lỵ nhìn dòng người qua lại trên phố lớn, nhưng không tài nào tìm được cảm giác hòa nhập vào đó, Đến một nơi tổ chức không tìm thấy đi.

Đỗ Lan thấy Y Ny Lỵ nhìn cánh tay cụt của mình, biết cô ta muốn ẩn cư giấu tên như trong kịch bản.

Y Ny Lỵ, ngươi hãy ở lại đi, Tô Phỉ Á cũng cần người chăm sóc, còn về cánh tay bị cụt của ngươi, tuy ta không thể cho ngươi một cái y hệt, nhưng có thể lắp cho ngươi một cánh tay mới.

Mặc dù Đỗ Lan hết sức khuyên nhủ, nhưng Y Ny Lỵ vẫn chọn rời đi, thậm chí còn từ chối cánh tay mà Đỗ Lan muốn tặng, Đã không còn muốn chiến đấu nữa, giữ cánh tay lại làm gì.

Một vẻ đã nhìn thấu sinh tử.

Đương nhiên Tô Phỉ Á thì ở lại, với cơ thể hiện tại của cô ấy thì ngay cả một Yêu Ma bình thường cũng không phải đối thủ.

Sau khi Địch Ny Toa trở về, nghe Đỗ Lan kể lại, không khỏi mỉm cười, Y Ny Lỵ vẫn y như cũ.

Họ là những chiến sĩ cùng thế hệ, một người No. 1, một người No. 2, mối quan hệ có thể tưởng tượng được, cả hai đều rất hiểu đối phương, Sau này có lẽ sẽ không bao giờ gặp lại cô ta nữa.

Địch Ny Toa nhàn nhạt nói.

Sau khi Tô Phỉ Á tỉnh lại, quyết định làm việc ở Vạn Sự Phòng, vì vậy ngoài Đỗ Lan ra, nhân viên thường trú thứ hai cuối cùng cũng được quyết định.

Nghe nói phía đông thành lại có người mất tích.

Đỗ Lan sáng sớm đã nghe được tin tức, rồi đến trưa hôm đó một phú thương đã tìm đến Đỗ Lan, nói rằng em trai mình mất tích.

Đỗ Lan nhận ủy thác, dùng Ký Ức Ảnh Tượng Đề Thủ Cơ, một thứ Hắc Khoa Kỹ thu được từ bác sĩ Tắc Quyển, tìm thấy ảnh em trai phú thương trong não của ông ta.

Sau đó trong Thánh Thành, người ta sẽ thấy Đỗ Lan gặp ai cũng hỏi, có thấy người này không.

Đương nhiên, Đỗ Lan cảm thấy phần lớn số người mất tích ở thế giới này là bị ăn thịt, và số Yêu Ma ẩn náu trong Thánh Thành cũng không ít hơn hai chữ số.

Bởi vì theo số lượng người hành hương tăng vọt, việc quản lý Thánh Thành cũng bắt đầu không theo kịp.

Hơn nữa, vì những người quản lý Thánh Thành tuân thủ nguyên tắc không dựa vào Đại Kiếm, nên Đại Kiếm bị từ chối ở bên ngoài.

Yêu Ma tiến vào Thánh Thành, không mấy kẻ thật lòng tín ngưỡng song tử nữ thần, trong mắt chúng, Thánh Thành chỉ là một nhà hàng khổng lồ.

Đỗ Lan tìm thấy em trai của phú thương, nhưng hắn đã biến thành Yêu Ma.

Vì vậy Đỗ Lan đã bắt Yêu Ma lại, trói chặt.

Sau đó đưa hắn đến trước mặt phú thương.

Tuy đã biến thành Yêu Ma, nhưng ta vẫn đưa hắn về cho ngươi rồi, trả tiền đi.

Phú thương vừa nghe em trai mình biến thành Yêu Ma liền bật khóc lớn, còn Yêu Ma vì ảnh hưởng của ký ức em trai, cũng rớt nước mắt.

Đỗ Lan vẫn luôn thắc mắc, tại sao Yêu Ma lại có thể ngụy trang giống con người đến vậy.

Đơn giản là những diễn viên bẩm sinh.

Chỉ là quá trình trước khi ngụy trang quá đẫm máu, người bị ngụy trang sẽ bị ăn não và nội tạng.

Ta muốn báo thù cho em trai mình, phú thương từ trên tường Vạn Sự Phòng lấy xuống một thanh Đại Kiếm dùng làm vật trang trí, thanh Đại Kiếm đó chính là Địch Ny Toa.

Đáng tiếc là Đại Kiếm vừa rời khỏi tường, phú thương đã không cầm nổi, kiếm cắm một rãnh trên sàn nhà.

Phú thương thấy không cầm nổi Đại Kiếm, liền tìm một thanh kiếm mảnh khảm đá quý khác, đó là một thanh kiếm có giá không nhỏ.

Kiếm đâm trúng Yêu Ma, nhưng Yêu Ma lập tức khôi phục lại bộ dạng nanh ác, dọa phú thương tè ra quần.

Đỗ Lan nhíu mày, một luồng Khí Đạn đã làm Yêu Ma bốc hơi.

Ngươi hãy tiết ai thuận biến, thù của em trai ngươi đã được báo rồi.

Phú thương lại khóc, như một đứa trẻ, rồi đưa cho Đỗ Lan một khoản tiền.

Sau đó, tin đồn Đỗ Lan có thể giết Yêu Ma cũng lan truyền, dẫn đến việc người của Thần Miếu tìm đến hắn.

Đỗ Lan đương nhiên biết trong Úy Linh Sảnh dưới Thần Miếu có một con Yêu Ma cấp nguyên lão đã sống hàng trăm năm, Thần Miếu thường xuyên xảy ra chuyện nhân viên mất tích, nhưng vì thể diện không thể truyền ra ngoài, lại vì quy định bài xích Đại Kiếm của tầng lớp thượng lưu, nên con Yêu Ma đó sống rất sung sướng.

Nhưng ngày tốt cũng đã hết, vì Đỗ Lan dẫn Địch Ny Toa và Khắc

Lôi Nhã hai người đến Thần Miếu.

Khắc Lôi Nhã, hôm nay ta sẽ khảo nghiệm con, xem con có tìm ra Yêu Ma không.

Nếu con tìm ra Yêu Ma, người có thể thuyết phục Địch Ny Toa mẹ cho con ra ngoài rèn luyện không.

Khắc Lôi Nhã đã đợi rất lâu rồi, hôm nay cuối cùng cũng hạ quyết tâm nói ra.

Thiếu nữ nổi loạn a, nhưng Đỗ Lan vẫn gật đầu đồng ý.

Theo hắn nghĩ, lần này là làm khó người khác, con Yêu Ma đó trốn trong quan tài, là nơi ít bị nghi ngờ nhất.

Nhưng Khắc Lôi Nhã lại đầy tự tin chấp nhận thử thách.

Sau đó Đỗ Lan thấy Khắc Lôi Nhã lấy ra một món đồ, Máy phục hồi cảnh tượng quá khứ.

Doraemon lầm bầm.

Mở gian lận, Khắc Lôi Nhã rất dễ dàng tìm thấy con Yêu Ma đó, sau đó bị Đỗ Lan tiêu diệt trong một nháy mắt.

Chuyện chỉ trong phút chốc, thu nhiều tiền như vậy, ta cũng ngại, nhưng các ngươi đại diện cho thần linh tồn tại, đương nhiên không thể mất đi thần uy nghiêm.

Ở Đại Lục này, cũng chỉ có Đỗ Lan mới có thể bình thản đùa giỡn với thần linh.

Chú, đừng quên lời hứa của chú.

Khắc Lôi Nhã không thể không nhắc nhở, vì Đỗ Lan thường hay quên mọi thứ.

Buổi tối, Đỗ Lan hẹn Địch Ny Toa lên mái nhà, mặc dù họ đã ở bên nhau gần mấy năm, cả hai đều đã thích nghi với sự tồn tại của đối phương, nhưng vẫn chưa kết hôn.

Chim non ngây thơ rồi sẽ bay cao, trốn dưới cánh cha mẹ sẽ không thể trưởng thành.

Địch Ny Toa không nói gì, Khắc Lôi Nhã giống như con gái cô ấy, hơn nữa Đại Lục này nguy hiểm như vậy, cô ấy thực sự không yên tâm.

Ta biết nàng lo lắng cho sự an toàn của Khắc Lôi Nhã, nàng yên tâm, lát nữa ta sẽ đi khôi phục thực lực cho Tô Phỉ Á, để cô ấy đi cùng Khắc Lôi Nhã thì sẽ không có vấn đề gì.

Cuối cùng Địch Ny Toa đã cân nhắc không ít thời gian, vẫn đồng ý.

Thế là Đỗ Lan đã cải tạo Tô Phỉ Á bằng phương pháp cải tạo người nhân tạo, đương nhiên, vì Tô Phỉ Á vốn dĩ đã có Yêu Khí trong cơ thể, nên Đỗ Lan đã biến lõi bên trong người nhân tạo thành một lõi có thể sản sinh Yêu Khí, chiến lực của Tô Phỉ Á không khoa trương như người nhân tạo trong thế giới Long Châu, nhưng so với Đại Kiếm thì cũng cao hơn không ít, ít nhất có thể sánh ngang với Vực Sâu.

Chương 18

Sau đó Khắc Lôi Nhã và Tô Phỉ Á cùng nhau rời khỏi Thánh Thành, chỉ để lại Địch Ny Toa và Đỗ Lan sống cuộc sống hai người.

Kể từ khi Địch Ny Toa nhận nuôi Khắc Lôi Nhã, họ vẫn luôn là ba người cùng nhau du hành.

Bảy năm.

Địch Ny Toa và Đỗ Lan ngồi trên mái nhà, nhìn Mặt Trăng.

Hôm nay là trăng tròn, chữ Đỗ Lan viết trên đó càng rõ ràng hơn.

Đỗ Lan nhìn nghiêng mặt Địch Ny Toa bên cạnh, dưới ánh trăng càng thêm anh khí bức người.

Đỗ Lan mê mẩn, lại quên mất mình định nói gì.

Không phải nói ngắm trăng sao.

Ngươi nhìn ta làm gì.

Địch Ny Toa đỏ bừng hai má.

Đã lâu không tĩnh lặng ngắm nhìn nàng như vậy.

Quen biết lâu như vậy rồi, nhắm mắt lại cũng biết nàng trông như thế nào.

Cái này không giống, mắt phát hiện ra cái đẹp, mới có thể ghi nhớ vào trong lòng.

Ta nói đúng không.

Phụt Địch Ny Toa bị Đỗ Lan lý lẽ cùn chọc cười.

Rồi lại trầm tư nhìn về phía bầu trời sao, Cũng không biết Khắc Lôi Nhã bây giờ thế nào rồi.

Đỗ Lan không nói nên lời, nhưng ở thế giới này nếu nói Địch Ny Toa quan tâm ai nhất, Đỗ Lan cũng chỉ có thể xếp thứ hai, Khắc Lôi Nhã mới là thứ nhất.

Chúng ta đi theo đi, rời khỏi Thánh Thành, tiếp tục như trước đây, cả nhà du hành trên Đại Lục, thấy chuyện bất bình rút kiếm tương trợ.

Đỗ Lan đứng dậy, thực ra cả hai đều không phải là người an phận, ở Thánh Thành mà có thể sống một năm đã là kỳ tích rồi, Cuộc sống ở Thánh Thành thật tồi tệ.

Địch Ny Toa cười, Đã muốn nói từ lâu rồi, cuộc sống quý phu nhân ở Thánh Thành thực sự không quen.

Như ngươi nói đó, thật tồi tệ.

Ta thấy lúc nàng tham gia tiệc trà có vẻ rất tích cực mà.

Đỗ Lan khó hiểu.

Không phải vì ta nghĩ ngươi sẽ thích sao.

Địch Ny Toa không vui nói, Là ngươi nói muốn đến Thánh Thành an cư mà.

Lúc đầu cảm thấy không tệ, để Khắc Lôi Nhã có thể yên tĩnh học hành, nhưng thời gian dài lại không chịu nổi.

Đặc biệt là con bé Khắc Lôi Nhã, sớm đã cãi nhau với ta đòi ra ngoài, lần đánh cược này đã chờ đợi cơ hội rất lâu rồi.

Đỗ Lan không nói nên lời, hứng thú nhất thời của mình đã khiến họ buồn chán một năm, chẳng trách, sau khi Khắc Lôi Nhã thắng cược, liền vội vã rời đi.

Được, ngày mai chúng ta đi, tiếp tục trượng kiếm thiên nhai.

Tiện thể bảo vệ Khắc Lôi Nhã.

Cái gì mà tiện thể bảo vệ, ba chúng ta phải ở cùng nhau.

Địch Ny Toa bất lực nói.

Ngày thứ hai, nơi Vạn Sự Phòng tọa lạc đã biến thành một bãi đất trống, Đỗ Lan dùng Hắc Khoa Kỹ không gian bỏ Vạn Sự Phòng vào Vạn Năng Giao Nang.

Còn Địch Ny Toa đã mặc lại trang phục Đại Kiếm, xem ra cũng đã sẵn sàng tái xuất giang hồ.

Lại đây, ta bế nàng.

Đỗ Lan không đợi Địch Ny Toa trả lời, liền bế Địch Ny Toa lên kiểu công chúa.

Địch Ny Toa cũng không nói gì, chỉ vùi đầu vào ngực hắn.

Vũ Không Thuật.

Đỗ Lan bế Địch Ny Toa bay vút lên trời.

Trải nghiệm như vậy quả thực là lần đầu tiên, mặc dù Đỗ Lan công khai tuyên bố hắn và Địch Ny Toa là vợ chồng, và Địch Ny Toa cũng không phủ nhận, nhưng cả hai đều không có hành động thân mật nào.

Lần này Đỗ Lan cuối cùng cũng mạnh dạn chủ động tấn công, và phản ứng của Địch Ny Toa cho thấy, khả năng hai người gạo nấu thành cơm cũng không phải không có.

Đỗ Lan cười gian.

Đỗ Lan bay rất chậm, ai cũng hiểu, cơ hội như vậy không nhiều, Đỗ Lan đương nhiên phải cảm nhận thật kỹ.

Và Địch Ny Toa cũng không nói gì.

Suốt đường về phía tây, khoảng hơn một giờ sau.

Xem ra là sắp vào khu vực số 47.

Phía tây không phải có một Tây La Lỵ sao.

Sao lại để No. 47 đến trông coi chứ.

Đỗ Lan khó hiểu hỏi.

Địch Ny Toa liếc Đỗ Lan một cái, như thể Đỗ Lan là một người vô tri, Chiến sĩ của tổ chức tuy được xếp hạng theo thực lực, nhưng khu vực phòng ngự lại không được xếp theo thực lực.

Ngươi cũng biết tỷ lệ tử vong của chiến sĩ rất cao, thực ra theo ta được biết, 47 chiến sĩ chưa bao giờ được lấp đầy.

Sau khi chiến sĩ kết thúc huấn luyện, được đóng dấu, sẽ đến những khu vực đã mất chiến sĩ.

Vì vậy, xếp hạng chiến sĩ và thực lực Yêu Ma của khu vực không có mối liên hệ trực tiếp nào.

Giống như năm xưa ta tuy xếp hạng No. 1, nhưng khu vực phòng ngự ta tiếp quản lại là No. 21.

Thì ra là vậy.

Học sinh tiểu học Đỗ Lan tỏ vẻ đã hiểu một chút kiến thức thường thức về Đại Kiếm.

Nhưng Đỗ Lan rất nhanh lại có vấn đề, Vì Đại Kiếm quyết định khu vực phòng ngự như vậy, vậy làm sao nàng biết hiện tại khu vực của Tây La Lỵ là do No. 47 phụ trách.

Đỗ Lan, lẽ nào ngươi không biết Tô Phỉ Á cũng là chiến sĩ sao.

Địch Ny Toa không vui nói.

Đỗ Lan nghẹn lời, thực ra sau khi thu lưu Tô Phỉ Á, hắn nói nhiều nhất là để Tô Phỉ Á dọn dẹp và chạy việc vặt.

Thực sự chưa từng hỏi cô ấy về chuyện Đại Kiếm.

Thì ra là Tô Phỉ Á nói cho nàng biết.

Đỗ Lan ngượng nghịu.

Địch Ny Toa tuy đã rời khỏi tổ chức, nhưng thực ra Đỗ Lan cũng biết cô ấy vẫn rất quan tâm đến Đại Kiếm.

Mấy năm trước đều ở Đại Lục khác, nơi đó không có Yêu Ma cũng không có Đại Kiếm, nên càng khiến cô ấy cảm thấy cần thiết phải giúp Đại Kiếm thoát khỏi bể khổ.

Chỉ là Địch Ny Toa chưa từng nói với Đỗ Lan ý nghĩ này của mình.

Thực ra nếu Địch Ny Toa nói với Đỗ Lan rằng cô ấy muốn xóa sổ tổ chức, Đỗ Lan nhất định không nói hai lời sẽ giáng một phát Quy Phái Khí Công vào tổng bộ tổ chức.

Nhưng Địch Ny Toa khi du hành ở Đại Lục khác, cũng biết rằng khối Đại Lục Yêu Ma này chỉ là một phần của Đế Quốc.

Và tổ chức có lẽ cũng chỉ là một căn cứ nghiên cứu bí mật của Đế Quốc, nếu mất đi tổ chức, không biết Đế Quốc sẽ có hành động trả thù gì đối với Đại Lục Yêu Ma.

Đế Quốc rất mạnh mẽ, tuy trong mắt Đỗ Lan căn bản không đáng kể, nhưng trong mắt Địch Ny Toa, Đế Quốc là một sự tồn tại không thể chiến thắng.

Đương nhiên, Đỗ Lan hủy diệt một Đế Quốc cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng, hủy diệt Đế Quốc cũng không giúp ích gì cho người dân của hành tinh này, có thể còn hại họ.

Còn việc Đỗ Lan phát động khởi nghĩa, lật đổ ngọn núi đè lên đầu bách tính, rồi dẫn dắt bách tính đi tới thời đại mới, thì Đỗ Lan trăm phần trăm không muốn.

Trước bữa trưa, Đỗ Lan và Địch Ny Toa đã đứng trước mặt Khắc Lôi Nhã.

Đỗ Lan.

Địch Ny Toa.

Hai người sao lại đến đây.

Khắc Lôi Nhã tỏ vẻ rất ngạc nhiên.

Không phải vì mẹ con không yên tâm con sao.

Đỗ Lan đặt Địch Ny Toa xuống, Bữa trưa hai người định ăn gì.

Ưm.

Bánh mì kẹp thịt bò.

Khắc Lôi Nhã buột miệng nói ra.

Được thôi.

Đỗ Lan ném Vạn Năng Giao Nang ra ngoài, Hôm nay chúng ta sẽ ăn bánh mì kẹp thịt bò.

Khắc Lôi Nhã cảm thấy mình hình như đã quên mất điều gì, sao lại bị Đỗ Lan dẫn dắt rồi.

Địch Ny Toa nén cười, cũng đi vào ngôi nhà biến hình từ Vạn Năng Giao Nang, hơn một năm không thấy, cũng khá nhớ, Tô Phỉ Á, còn đợi gì nữa, vào đi.

Tô Phỉ Á tuy từng nghe nói Đỗ Lan, người đã để lại dấu ấn trên Mặt Trăng, có một vật phẩm thần kỳ có thể biến thành bất cứ thứ gì, nhưng lần đầu tiên thấy vẫn rất chấn động.

Bốn người ăn no nê, Khắc Lôi Nhã cuối cùng cũng nhớ ra, Hai người sao lại đến đây.

Chúng ta cảm thấy con còn nhỏ, không thể rời xa cha mẹ.

Đỗ Lan cà khịa nói, Cho nên ta và Địch Ny Toa mẹ con đã bay đến đây.

Khắc Lôi Nhã im lặng.

Tiếp theo các ngươi định đi đâu.

Chúng ta cùng đi.

Nếu ngươi không có nơi nào muốn đến, ta muốn đi xem Tây Chi La Lỵ, một sinh vật sống trăm năm mà vẫn giữ hình thái La Lỵ, ta là lần đầu tiên thấy, nên ta muốn đi xem Tây La Lỵ.

Đỗ Lan nói ra ý nghĩ của mình trước.

Chương 19

Khắc Lôi Nhã không nói nên lời, tuy mình cũng từng nghĩ đến việc đi xem Tây Vực Sâu, nhưng không ngờ Đỗ Lan lại vội vàng đến vậy.

Địch Ny Toa mỉm cười, Cứ nói La Lỵ này La Lỵ nọ, làm hư con nít.

Tuy biết Vực Sâu không phải đối thủ của ngươi, nhưng ngươi cũng không cần tùy tiện khiêu khích bọn họ như vậy.

Đi chụp mấy tấm ảnh thôi mà, đâu phải đi đánh nhau.

Ta chỉ sợ ngươi không cẩn thận giết hết mấy con Vực Sâu đó.

Địch Ny Toa tuy không thích Vực Sâu, nhưng Vực Sâu là một sức mạnh không thể thiếu trong Đại Lục Yêu Ma song song, cũng là sự tồn tại được Đế Quốc ngầm cho phép.

Vì vậy, thế lực Vực Sâu đã thành hình đó được Đế Quốc bảo vệ.

Đương nhiên những biện pháp bảo vệ này, các Vực Sâu không hề biết.

Sao lại thế được.

Đỗ Lan thật sự chuẩn bị giết Tây La Lỵ.

Đương nhiên, Đỗ Lan hiện tại chưa đối địch với tổ chức, chủ yếu vẫn là nể tình cảm của Địch Ny Toa đối với Đại Kiếm.

Ăn cơm xong, chúng ta cùng nhau đi về phía tây.

Tô Phỉ Á, Khắc Lôi Nhã, hai người chắc hẳn biết lãnh địa của Tây La Lỵ ở đâu phải không.

Đương nhiên, tuy ta đã không còn làm chiến sĩ nhiều năm, nhưng Tây Chi Vực Sâu, là Đại Kiếm nữ tính No. 1 đời đầu, người đại diện lúc đó không ít lần nhắc đến cô ta trước mặt ta.

Nói rằng đừng trở thành Tây Vực Sâu thứ hai.

Địch Ny Toa nói, hiển nhiên không hài lòng việc người đại diện luôn cảnh cáo mình.

Tô Phỉ Á cũng nói, Tây Chi Vực Sâu đã ngự trị ở phía tây hàng trăm năm, vẫn luôn ở đó, mỗi chiến sĩ bảo vệ khu vực phía tây đều được dặn dò không được đến gần lãnh địa đó, để tránh Vực Sâu nghĩ rằng bị khiêu khích.

Đỗ Lan gật đầu, nhưng vẫn còn thắc mắc, Vì Tây Vực Sâu vẫn luôn trốn ở đó, vậy tại sao vẫn có người cư trú trong địa bàn của Vực Sâu.

Vực Sâu và Yêu Ma có gì khác biệt.

Địch Ny Toa hỏi Đỗ Lan.

Không ngờ lại có câu hỏi như vậy, Đỗ Lan suy nghĩ một lát, Vực Sâu mạnh hơn Yêu Ma rất nhiều.

Ngươi nói điểm này, nhưng chỉ có những chiến sĩ như chúng ta, những người cần chiến đấu với Yêu Ma mới nghĩ như vậy.

Đối với người thường, Yêu Ma và Vực Sâu cũng không có gì khác biệt.

Bị Yêu Ma hay Vực Sâu ăn thịt, cũng không khác.

Vì vậy họ thà sống trong lãnh địa Vực Sâu, ít nhất còn biết mình chết thế nào.

Đỗ Lan im lặng, đúng vậy, đối với người thường mà nói, quả thực là như vậy.

Trong lãnh địa Vực Sâu, họ là gia súc của Vực Sâu.

Ở những nơi khác, họ cũng là thức ăn của Yêu Ma, bản chất căn bản không có khác biệt.

Đỗ Lan đột nhiên cảm thấy giết Tây La Lỵ cũng chỉ là công dã tràng, nên hắn có chút không muốn động thủ.

Chỉ là mọi chuyện thay đổi rất nhanh, trước khi gặp Tây Chi Vực Sâu, Đỗ Lan đã gặp một đội thảo phạt Đại Kiếm.

Đương nhiên họ không phải đến thảo phạt Địch Ny Toa, mà là đội Đại Kiếm thảo phạt Giác Tỉnh Giả.

No. 4 Áo Phỉ Lợi Á, Chiến sĩ nhuộm máu.

Và các No. khác, đúng vậy, chính là những người qua đường Giáp, Ất, Bính.

Đỗ Lan trước khi xuyên việt từng xem hoạt hình Đại Kiếm, biết vị No. 4 này tồn tại như một quả bom hẹn giờ.

Áo Phỉ Lợi Á, Chiến sĩ nhuộm máu này xuất hiện sau khi Địch Ny Toa rời tổ chức, cũng không biết rõ Địch Ny Toa lắm.

Nhưng một Đại Kiếm, không có nhiệm vụ thảo phạt lại xuất hiện ở khu vực phòng ngự của Đại Kiếm khác, vậy thì không phải kẻ phản bội cũng là Giác Tỉnh Giả, đây là kiến thức thường thức của Đại Kiếm.

Vì vậy Áo Phỉ Lợi Á đã chặn Đỗ Lan và nhóm người lại.

Chúng ta không phải người khả nghi.

Đỗ Lan vội vàng nói.

Là vậy sao.

Có thể đi cùng hai Đại Kiếm, lại nói mình không phải người khả nghi, ngươi nghĩ ta sẽ tin sao.

Áo Phỉ Lợi Á không kiêng dè xưng những chiến sĩ như mình là Đại Kiếm, khiến mấy Đại Kiếm có mặt đều không mấy thoải mái.

Còn đeo Đại Kiếm sau lưng, vậy thì chưa Giác Tỉnh.

Ta ghét nhất những kẻ phản bội.

Áo Phỉ Lợi Á nói rồi soạt một tiếng rút Đại Kiếm sau lưng ra.

Sau đó tay Áo Phỉ Lợi Á dài ra, Đại Kiếm đột ngột xuất hiện trước mặt Đỗ Lan và nhóm người.

Đỗ Lan cũng không ngờ nói tấn công là tấn công ngay.

Keng.

Đại Kiếm và Đại Kiếm va chạm vào nhau.

Thì ra Địch Ny Toa đã cảm nhận được dòng chảy Yêu Khí trong cơ thể Áo Phỉ Lợi Á, dự đoán được đòn tấn công của Áo Phỉ Lợi Á.

Áo Phỉ Lợi Á sững sờ, chậm rãi thu Đại Kiếm về, hiển nhiên rất khó hiểu tại sao đòn tấn công không dấu vết của mình lại bị đỡ được.

Tứ chi có thể kéo dài vô hạn sao.

Thật là năng lực quỷ dị.

Địch Ny Toa nhàn nhạt nói, trên mặt là nụ cười lạnh lùng đã lâu không thấy, Địch Ny Toa, Đại Kiếm mạnh nhất lịch sử với nụ cười đó, trong nháy mắt đã trở lại.

Chiến sĩ nhuộm máu Áo Phỉ Lợi Á nhìn thấy nụ cười như vậy, lại không kìm được lùi lại một bước, Hạ quan là No. 4 Áo Phỉ Lợi Á hiện nhiệm.

Có thể dễ dàng đỡ được đòn tấn công của ta như vậy, xếp hạng của ngươi trước đây nhất định cao hơn ta, tóc vàng óng, nụ cười lãnh đạm, lẽ nào Áo Phỉ Lợi Á đột nhiên nghĩ đến một người, khi cô ấy còn là thực tập sinh, đã luôn nghe nói về Đại Kiếm mạnh nhất lịch sử, Địch Ny Toa với nụ cười.

Không ngờ vẫn có hậu bối nhớ đến ta, khiến ta thật sự cảm động.

Đại Kiếm trong truyền thuyết, đã mất tích trong trận chiến với Vực Sâu Phổ Lợi Tây Á.

Tổ chức đã nói với các Đại Kiếm như vậy, nếu không phải Kiếm Tốc Độ Y Ny Lỵ biết Địch Ny Toa chưa chết, mới ngầm đặc biệt quan tâm đến tin tức của Địch Ny Toa, cũng không thể biết tin tức của Địch Ny Toa và nhóm của cô ấy ngay lập tức.

Vậy bây giờ ngươi định làm gì.

Ngươi hẳn biết ngay cả bốn người các ngươi cũng không thể thắng được ta.

Địch Ny Toa cố tỏ vẻ lạnh lùng nói, Nói trước, ta sẽ không nương tay đâu.

Áo Phỉ Lợi Á nhìn ba Đại Kiếm qua đường xung quanh, cuối cùng nói, Chúng ta còn có nhiệm vụ thảo phạt, thông tin về Địch Ny Toa đã có được, không cần thiết phải chiến đấu, chúng ta đi.

Những người qua đường thở phào nhẹ nhõm, Ồ.

Phía sau Áo Phỉ Lợi Á, bốn người Đỗ Lan cũng đi cùng một hướng.

Tây Chi La Lỵ Riful chỉ có một tay sai là Dạp Phu, nên cô ta thường xuyên bắt Đại Kiếm, ép Đại Kiếm Giác Tỉnh, đương nhiên nhiều Đại Kiếm sau khi Giác Tỉnh lập tức bị Dạp Phu giết chết.

Cũng có rất ít Giác Tỉnh Giả may mắn thoát chết, nhưng lại chờ đợi đội thảo phạt Đại Kiếm.

Cũng trở thành mồi nhử Đại Kiếm tiến vào lãnh địa Vực Sâu.

Không giống đội thảo phạt, hành trình của Đỗ Lan rất lề mề, Đỗ Lan trên đường không chỉ chụp ảnh, mà còn muốn hâm nóng tình cảm với Địch Ny Toa.

Cho nên khi Đỗ Lan và nhóm của hắn nhìn thấy Áo Phỉ Lợi Á lần nữa, đội thảo phạt đã chỉ còn lại một mình cô ấy bị trọng thương hôn mê.

Giác Tỉnh Giả đã chết, nhưng là bị Dạp Phu giết chết, Áo Phỉ Lợi Á rất may mắn, sau khi hôn mê, Dạp Phu cẩu thả cũng không kiểm tra mà rời đi.

Nhưng ba Đại Kiếm khác thì không may mắn như vậy, bị Dạp Phu một quyền một người giết chết.

Bất tỉnh rồi.

Bị thương rất nặng a.

Đỗ Lan kiểm tra một chút, rồi lấy ra một viên Tiên Đậu.

Tiên Đậu.

Doraemon lầm bầm.

Hiệu quả tức thì, Áo Phỉ Lợi Á lập tức đứng dậy, rồi nhìn thấy cảnh tượng thảm khốc xung quanh, không nói một lời, chỉ dựng bia mộ cho ba Đại Kiếm.

Đều là lỗi của các ngươi, ai bảo các ngươi quá yếu.

Lâu sau, Áo Phỉ Lợi Á nói ra một câu như vậy, Đúng, đều là vì các ngươi quá yếu, đều là lỗi của các ngươi.

Giống như một đứa trẻ tìm được cớ, Áo Phỉ Lợi Á lặp đi lặp lại câu này, và nước mắt không ngừng chảy ra từ khóe mắt.

Chiến sĩ nhuộm máu cuối cùng đã biến thành một Đại Kiếm căm ghét kẻ yếu, ngay cả đối với đồng đội yếu ớt cũng không còn chút thương hại nào.

Kẻ yếu không cần thiết phải sống trên thế giới này.

Địch Ny Toa và Tô Phỉ Á cũng đang cúng bái bia mộ, cũng nghe thấy lời của Áo Phỉ Lợi Á, Địch Ny Toa nhíu mày.

Áo Phỉ Lợi Á này, cứ tiếp tục như vậy nhất định sẽ hại người hại mình.

Không đúng.

Ngươi nói không đúng.

Khắc Lôi Nhã chạy đến, đứng trước mặt Áo Phỉ Lợi Á.

Có gì không đúng, kẻ yếu chỉ sẽ trở thành gánh nặng của người khác, không ai giúp được, cuối cùng chết như thế nào cũng không biết.

Áo Phỉ Lợi Á hét lên.

Không đúng.

Khắc Lôi Nhã chỉ lặp lại, Áo Phỉ Lợi Á đã tạo áp lực rất lớn cho cô bé.

Kẻ yếu chính là không có tư cách sống tiếp, bị giết cũng là lẽ đương nhiên.

Chương 20

Chỉ có kẻ mạnh mới có quyền sống tiếp, đây chính là quy tắc của Đại Lục này.

Giống như ba Đại Kiếm kia, không có sức mạnh cuối cùng chẳng phải cũng bị chôn xuống đất, chỉ còn lại một ngôi mộ kiếm này thôi sao.

Khắc Lôi Nhã biết Áo Phỉ Lợi Á nói không đúng, nhưng cô bé không biết phải phản bác thế nào.

Lúc này Đỗ Lan cũng bước ra, Ta từng nghe một câu chuyện, nhân vật chính là một cặp anh em.

Trên Đại Lục này, nếu đúng như ngươi nói, chỉ có kẻ mạnh mới có thể sống sót, vậy kết cục của cặp anh em đó cũng rất dễ đoán.

Không sai, Yêu Ma đã tấn công ngôi nhà của họ.

Nếu những gì ngươi nói thực sự đúng, vậy hai anh em này lẽ ra đều đã chết.

Nhưng kết quả là người anh chết đi, còn người em gái lại sống sót.

Ngươi có thể nói cho ta biết tại sao người anh đáng lẽ phải mạnh mẽ lại chết, còn người em gái yếu ớt lại sống sót không.

Đáng đời, bất kể kết quả thế nào, kẻ yếu cuối cùng rồi cũng sẽ bị Yêu Ma giết chết.

Áo Phỉ Lợi Á cố gắng hết sức để kiểm soát cảm xúc của mình, nhưng khi nhớ lại những chuyện trước đây, cô ấy lại không thể tự kiềm chế.

Đó có thật sự là yếu ớt sao.

Ta lại cảm nhận được một thứ khác, đó chính là tình yêu.

Vượt lên trên mọi sức mạnh.

Cũng là thứ mà Đại Lục này thiếu thốn nhất.

Áo Phỉ Lợi Á phải không.

Chiến sĩ nhuộm máu.

Trong mắt ta, ngươi yếu ớt hơn người anh trong câu chuyện rất nhiều.

Có lẽ về sức mạnh ngươi đã mạnh hơn người anh, nhưng tâm hồn của ngươi lại đã yếu ớt.

Đừng xem thường, bởi vì Đại Lục này cần thay đổi, thứ thiếu thốn không phải là Đại Kiếm, mà là một tinh thần quý báu khác, giống như người anh trong câu chuyện, xả thân vì nghĩa đại ái.

Áo Phỉ Lợi Á tỏ vẻ không hiểu.

Những người khác cũng nhìn Đỗ Lan một cách kỳ lạ, cảm thấy Đỗ Lan như biến thành một người khác vậy.

A ha ha.

Cho nên nói, muốn thay đổi vận mệnh của cả Đại Lục, thì nhất định phải có sự chuẩn bị chết không hối tiếc, xả thân vì nghĩa.

Tất cả đều tỏ vẻ Đỗ Lan đang nói gì vậy, không hiểu.

Đỗ Lan gãi gãi sau gáy, Ta muốn nói là, chết hay không chết, không liên quan gì đến yếu ớt hay không yếu ớt.

Con người cuối cùng cũng sẽ chết, có người chết nặng hơn núi Thái Sơn, có người nhẹ hơn lông hồng.

Thái Sơn là gì.

Là một ngọn núi lớn ở quê ta.

Nói rất có lý.

Không hổ là Địch Ny Toa, Quan trọng không phải là chết như thế nào, mà là sống như thế nào.

Chủ đề hình như càng nói càng xa.

Chúng ta chiến sĩ, tuy hoạt động trên Đại Lục Yêu Ma này để giết Yêu Ma, nhưng cuối cùng không phải là công cụ của tổ chức, mà tổ chức lại là nguồn gốc của tất cả những điều này, cho nên dù là muốn diệt trừ Yêu Ma hay muốn cứu Đại Lục, đều cần thay đổi căn bản và triệt để hơn.

Địch Ny Toa lúc này giống như lãnh tụ cách mạng sống lại vậy, Tô Phỉ Á và Áo Phỉ Lợi Á đều ngước nhìn cô ấy.

Đỗ Lan, ta đã quyết định rồi, chặt đứt xiềng xích trên thân các chiến sĩ Đại Kiếm, sau này, ta cũng sẽ không tự xưng là chiến sĩ nữa, Đại Kiếm thì là Đại Kiếm thôi.

Đỗ Lan bối rối, chuyện gì thế này.

Sao lại cảm thấy mình đang chứng kiến một chuyện kinh thiên động địa vậy.

Cảm giác này giống như trước khi xuyên việt xem các loại phim cách mạng vậy.

Lửa nhỏ có thể cháy lan đồng cỏ, một tổ chức cách mạng khổng lồ lấy Đại Kiếm làm trung tâm đã được thành lập đại vụ.

Trên Đại Lục hỗn loạn này, chỉ có những Đại Kiếm kiên tin rằng tổ chức gánh vác trọng trách cứu vớt tương lai nhân loại, mới trung thành với tổ chức.

Lúc đó, Đại Kiếm chỉ cần qua một thời gian, sẽ biết đủ loại ác tính của tổ chức.

Ví dụ như dẫn dụ Ác Ma tấn công thôn làng để tạo ra trẻ mồ côi, nhằm bổ sung Đại Kiếm.

Tổ chức giống như một hố đen nuốt chửng hạnh phúc, Đại Kiếm là nhóm người bất hạnh nhất.

Nếu Địch Ny Toa nàng đã cảm thấy vậy, ta đương nhiên sẽ toàn lực ủng hộ.

Nhưng cho dù hủy diệt tổ chức thì có thể làm gì chứ.

Đằng sau tổ chức còn có một Đế Quốc, sau khi hủy diệt Đế Quốc rồi thì phải làm sao.

Đỗ Lan ngươi từng kể cho chúng ta nghe về quê hương của ngươi phải không, ta rất hâm mộ, cho nên ta quyết định thành lập một quốc gia không có áp bức.

Này này, chuyển cảnh nhanh quá rồi, Đỗ Lan không theo kịp.

Nếu nàng đã quyết định, vậy thì chơi lớn hơn một chút đi.

Đỗ Lan cũng nghĩ thoáng, quyết định hoàn thành nguyện vọng cho Địch Ny Toa.

Đầu tiên, Đỗ Lan đã phát minh ra Hơi Nước Cơ.

Kỳ Tích Chi Thành, là một thành phố kỳ lạ, mỗi ngày mỗi khắc đều bốc hơi trắng ra ngoài, đó là hơi nước và khói bụi hỗn hợp từ Hơi Nước Cơ đốt cháy.

Lạp Cơ đứng trước tòa thành thép kỳ tích này, cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Anh trai mình biến thành Yêu Ma, cuối cùng bị Đại Kiếm giết chết, mình được Đại Kiếm đưa ra khỏi quê hương, nhưng lại phải phiêu bạt khắp nơi, sau đó Lạp Cơ nghe nói ở bờ biển phía đông có một thành phố kỳ tích, vì vậy liền đến.

Con đường phẳng lì bốn làn xe, ngay cả Thánh Thành cũng không có.

Trên đường, những chiếc xe bốn bánh lớn nhỏ, màu sắc khác nhau chạy tới chạy lui mà không cần ngựa kéo.

Hai bên đường còn có những tòa kiến trúc cao chót vót, ngay cả Thần Miếu hùng vĩ nhất cũng không cao bằng những tòa nhà đó.

Người dân Kỳ Tích Chi Thành đều đi lại hối hả, trong thành phố này muốn ăn no thì cần phải làm việc, những người lười biếng không thể sống sót.

Lạp Cơ rất dễ dàng tìm được công việc, sau khi xét nghiệm máu, chứng minh mình không phải Yêu Ma, anh ta được công ty đường sắt tuyển dụng.

Tuyến đường sắt đầu tiên trên Đại Lục sắp thông xe, tuyến đường sắt từ Kỳ Tích Chi Thành đến Thánh Thành đã được xây dựng từ một năm trước.

Không biết đã chặt bao nhiêu cây, san phẳng bao nhiêu ngọn núi, giết bao nhiêu Giác Tỉnh Giả.

Tuyến đường sắt cuối cùng đã được xây dựng trong một năm.

Công việc của Lạp Cơ là tiếp viên, phục vụ mọi người trên tàu hỏa.

Chuyến tàu hỏa đầu tiên.

Đây là một sáng tạo chưa từng có, toàn tuyến dài 21 km, đi qua sáu thị trấn.

Quái vật thép song tuyến chạy giữa Kỳ Tích Chi Thành và Thánh Thành.

Rút ngắn hành trình nửa tháng xuống còn 20 giờ, tiết kiệm đáng kể thời gian đi lại.

Sau khi mua vé ở quầy bán vé, có thể vào phòng chờ qua cổng kiểm soát vé, sau đó vào ga, lên tàu hỏa.

Ghế ngồi là đệm da thú mềm mại, đương nhiên không có giường nằm hay ghế cứng gì cả.

Tổng cộng hai mươi toa xe, trong đó hai toa là đầu máy, mười hai toa là toa khách, sáu toa là toa hàng hóa.

Ngao Một tiếng còi hú của trưởng tàu, đèn tín hiệu đỏ chuyển xanh, chuyến tàu hỏa đầu tiên cuối cùng đã bắt đầu.

Kèm theo tiếng bánh xe tàu hỏa ma sát, tàu hỏa khởi động.

Ô ô Lạp Cơ được phân công vào toa thứ tám, việc anh ta phải làm là giới thiệu tàu hỏa cho hành khách, và giải quyết một số vấn đề của hành khách.

Thật lòng mà nói công việc như vậy đã là rất nhẹ nhàng rồi.

Chỉ là Lạp Cơ chưa bao giờ nói chuyện trước nhiều người như vậy, nên rất căng thẳng.

May mắn là Khắc Lôi Nhã cũng ở toa này, kịp thời đứng ra, Khắc Lôi Nhã và Lạp Cơ đã liên kết với nhau bằng những cách khác nhau.

Tàu hỏa xuyên qua rừng sâu, xuyên qua núi lớn, vượt qua sông suối, một mạch không ngừng nghỉ, trình diễn sức mạnh công nghiệp cho người dân Đại Lục.

Với sự hỗ trợ của Đỗ Lan, sức mạnh công nghiệp lấy Kỳ Tích Chi Thành làm trung tâm, nhanh chóng lan rộng ra xung quanh.

Yêu Ma không thể ngăn cản, Đại Kiếm cũng không thể ngăn cản, thậm chí Đế Quốc đứng sau tổ chức cũng không thể.

Chương 21

Sự xuất hiện của thuốc súng đã khiến sức mạnh của tổ chức bị nén lại, Yêu Ma, với tư cách là kẻ thù của loài người, cũng bắt đầu lùi về tuyến hai.

Loài người dưới sự giúp đỡ của công nghiệp, thể hiện khả năng cải tạo tự nhiên, khiến Yêu Ma phải khiếp sợ.

Núi bị san phẳng, biển bị lấp đầy, ngay cả bầu trời cũng bị loài người chinh phục.

Khi tổ chức tiến hành bắc phạt, Chiến Cơ của Kỳ Tích Chi Thành đã tiến hành oanh tạc lãnh địa của Bạc Ngân Y Tư Lợi.

Tuyên bố loài người không còn là gia súc bị Yêu Ma tùy ý tàn sát nữa, cuộc không kích bắc phạt, Kỳ Tích Chi Thành tuyên bố lập quốc.

Sau đó phái ba hạm đội sứ Đế Quốc, thành công khiến Đế Quốc thừa nhận tính hợp pháp của Kỳ Tích Chi Quốc.

Nhưng Đế Quốc lại không ra công văn yêu cầu tổ chức rút lui, gián tiếp đặt tổ chức vào phía sau Kỳ Tích Chi Quốc.

Nhưng sau đó trong vài lần thăm dò tổ chức, Đế Quốc lại không ra tay giúp đỡ, tầng lớp cao của tổ chức biết Đế Quốc đã bỏ rơi họ.

Nhưng tổ chức trăm năm nghiên cứu, còn rất nhiều con át chủ bài chưa tung ra, ví dụ như Vực Sâu, những kẻ nuốt chửng Vực Sâu gì đó.

Đương nhiên họ cũng không có cơ hội tung ra, vì Đỗ Lan đã đến.

Trong căn phòng đen tối, Đỗ Lan đứng chính giữa đại sảnh, hắn cảm nhận được xung quanh có không ít bóng người mặc áo choàng đen ẩn mình trong bóng tối.

Phong cách u ám của các ngươi quả thực rất đạt chuẩn phản diện a.

Các hạ chính là Đỗ Lan thần kỳ đó phải không.

Không có quê hương, cũng không có người thân, người thân cận duy nhất chỉ có Đại Kiếm mạnh nhất Địch Ny Toa và đứa trẻ mồ côi cô ấy nhận nuôi.

Không biết người áo đen nào đang nói.

Ta chính là Đỗ Lan, mục đích ta đến hôm nay, các ngươi hẳn cũng đã biết rồi, bây giờ cho ta một câu trả lời đi, là đồng ý gia nhập Kỳ Tích Chi Quốc, hay không đồng ý.

Tuy chúng ta bị Đế Quốc bỏ rơi, nhưng sẽ không phản bội Đế Quốc, Đế Quốc là tổ quốc của chúng ta.

Không ngờ các ngươi vẫn rất trung nghĩa.

Ta muốn hỏi một câu, không biết có được không.

Xin cứ hỏi.

Các ngươi đã nghiên cứu Yêu Ma hàng trăm năm, rốt cuộc là vì cái gì.

Xin hãy nói thật, đừng nói gì về việc nghiên cứu Đại Kiếm hay vũ khí.

Im lặng rất lâu, một giọng nói già nua trả lời, Ta vẫn nhớ, mấy trăm năm trước, Hoàng Đế đã nói với chúng ta.

Lúc đó ta chỉ là một trợ thủ nhỏ chứ không phải thủ lĩnh của tổ chức.

Ban đầu là vì địch quốc của Đế Quốc xuất hiện vũ khí siêu cường, Hoàng Đế của Đế Quốc chúng ta hoảng sợ bất an, thế là có người đề xuất nghiên cứu một loại sinh vật đặc hữu của Đại Lục Ma Giới này, Yêu Ma.

Để tạo ra chiến sĩ có thể đối kháng với vũ khí của địch quốc.

Đại Kiếm là thành quả đầu tiên của chúng ta, cũng là thành quả thành công nhất.

Đáng tiếc là, Đại Kiếm nam tính đều Giác Tỉnh, thế là mới có Đại Kiếm nữ tính.

Kiên trì, ưu nhã, lại có thể trung thực hoàn thành nhiệm vụ, thật là một thứ vũ khí hoàn mỹ biết bao.

Sau đó giọng nói già nua thở dài, Chỉ là Đại Kiếm còn chưa được đưa ra chiến trường, chiến tranh lần thứ nhất đã kết thúc, điều mỉa mai hơn là, những Giác Tỉnh Giả nam tính đó đã trở thành mối đe dọa mới đối với Đế Quốc.

Vì vậy để kiềm chế các Giác Tỉnh Giả nam tính ở Đại Lục Ma Giới này, ta đã ném lứa Đại Kiếm nữ tính đầu tiên xuống Đại Lục.

Tiếp theo chắc ngươi cũng biết, chúng ta tạo ra Đại Kiếm, sau đó Đại Kiếm Giác Tỉnh, lại cần Đại Kiếm mới, cứ lặp lại một vòng tuần hoàn như vậy.

Đỗ Lan cười một tiếng, không tin hỏi, Lẽ nào các ngươi trong mấy trăm năm chỉ làm những chuyện này.

Cũng không phải vậy, nếu ban đầu là để chế tạo vũ khí, thì trăm năm sau đó, chúng ta nhận được mệnh lệnh của Hoàng Đế, chuyển trọng tâm nghiên cứu sang việc theo đuổi trường sinh bất lão.

Đỗ Lan bĩu môi, biết ngay mấy tên phản diện này không phải muốn hủy diệt thế giới, thì cũng là theo đuổi trường sinh, loại thiết lập này đã quá quen thuộc rồi.

Trường sinh có gì tốt, thứ tốt đến mấy cũng sẽ có lúc chán nản, bất kể là quyền lợi hay tiền bạc.

Nhưng mỗi người có mỗi sự theo đuổi riêng, nhưng bây giờ các ngươi chỉ có một lựa chọn là sáp nhập vào quốc gia của ta, nếu không, bất kể các ngươi có lý do gì, đều sẽ bị ta nghiền thành tro bụi.

Nói rồi Đỗ Lan ném ra mấy Vạn Năng Giao Nang, một hàng người máy giống Terminator xuất hiện, Kẻ già kia dám nhúc nhích một chút, lập tức tiêu diệt hắn.

Ta cho các ngươi một tháng để suy nghĩ, trong một tháng này các ngươi cứ từ từ suy nghĩ, đương nhiên phạm vi chỉ trong đại sảnh này, các ngươi mà dám động đậy một chút, những hộ vệ của ta sẽ lập tức giết chết tất cả các ngươi.

Không tin thì các ngươi có thể thử.

Có người không tin, rồi động đậy một chút, tia laser bắn ra từ mắt của Terminator, lập tức biến người di chuyển thành tro bụi.

Chúng ta đồng ý.

Thế là Thủy Tinh Cung của Đỗ Lan được thành lập, tất cả Đại Kiếm đang tại chức và dự bị đều được tổ chức triệu hồi, sau đó bị Đỗ Lan đông lạnh trong tủ lạnh, cho vào Vạn Năng Giao Nang.

Tất cả Đại Kiếm đều có nguy cơ Giác Tỉnh, nên Đỗ Lan cần bảo vệ họ, không phải vì ý niệm tà ác nào khác, Đỗ Lan nói mình có Địch Ny Toa là đủ rồi, đương nhiên khi các Đại Kiếm nữ khác cần mình, mình cũng sẽ không từ chối.

Vậy thì, mấy vị lãnh đạo tổ chức các ngươi bây giờ chính là công dân của quốc gia ta rồi.

Đỗ Lan đưa mấy cuốn sổ đỏ lớn cho họ.

Thời đại của tổ chức, thời đại Đại Kiếm cứ như vậy mà kết thúc

đi.

Còn về Yêu Ma, hiện tại có pháo hỏa, Yêu Ma cũng không phải vấn đề lớn gì.

Trở về Kỳ Tích Chi Thành, Địch Ny Toa đang băn khoăn, vì con gái nuôi đã yêu.

Đỗ Lan vừa về đã thấy Địch Ny Toa ngồi đứng không yên, hoàn toàn mất đi vẻ điềm tĩnh của Đại Kiếm mạnh nhất.

Cậu bé đó có phải tên là Lạp Cơ không.

Đỗ Lan thực ra sớm đã biết mối quan hệ của Khắc Lôi Nhã và Lạp Cơ rất tốt, bây giờ xác định quan hệ cũng không có gì lạ, Yên tâm đi, Khắc Lôi Nhã sẽ không chịu thiệt đâu.

Đương nhiên Địch Ny Toa sẽ không dễ dàng bị thuyết phục như vậy.

Khi Khắc Lôi Nhã kết hôn, chúng ta cũng tổ chức hôn lễ cùng nhau đi.

Đỗ Lan giấu Vạn Năng Giao Nang chứa Đại Kiếm trong túi.

Thế là trước khi rời đi, Đỗ Lan đã thấy Địch Ny Toa mặc váy cưới trắng, trên thảm đỏ cuối đường, Đỗ Lan mặc vest trắng.

Tôi đồng ý.

Đặt nền móng cho nghi lễ và quy trình hôn lễ sau này trên Đại Lục Yêu Ma, hôn lễ đầu tiên, Địch Ny Toa với nụ cười và Đỗ Lan kỳ tích đã trở thành vợ chồng hợp pháp.

Hai năm sau, Địch Ny Toa với tư cách người mẹ đã tham gia hôn lễ thứ hai, hôn lễ của Khắc Lôi Nhã và Lạp Cơ, người kém cô bé hai tuổi.

Lại mấy năm sau đó, Kỳ Tích Chi Quốc đã bắt đầu xuất khẩu sản phẩm ra các quốc gia ngoài Đại Lục Yêu Ma, dưới sự giúp đỡ của đại kiếm và đại pháo, đi đâu cũng thắng, chiến đấu không bao giờ thất bại.

Kỳ Tích Chi Quốc không có Hoàng Đế, nhưng lại sử dụng một loại chế độ tổng thống tương tự như Mĩ, bầu cử tám năm một lần.

Kỳ Tích Chi Quốc đã cho thế giới này biết sự rộng lớn của vũ trụ và tiềm năng của loài người.

Bất kể là Vực Sâu, hay bất cứ thứ gì khác, loài người đã chinh phục đất liền, bầu trời, và biển cả, sau này còn phải chinh phục vũ trụ.

Trước mặt Đỗ Lan là ba Vực Sâu lớn.

Ngươi nói rất thú vị, ta cũng tin ngươi có thể làm được, Đỗ Lan Kỳ Tích.

Bạc Ngân Y Tư Lợi ưu nhã nói, hiện tại cô ta là Vực Sâu duy nhất vẫn còn thuộc hạ là Giác Tỉnh Giả.

Các ngươi tụ tập lại, không sợ ta tiêu diệt hết các ngươi sao.

Đương nhiên sợ, nhưng sợ thì có ích gì chứ.

Hôm nay chúng ta đến là để sống sót.

Đỗ Lan cười, Các ngươi rất có nhãn lực, đương nhiên, các ngươi đều có thể sống sót, với điều kiện là các ngươi có thể chịu đựng sự cô độc.

Đừng nói đùa, chúng ta đều từng làm Đại Kiếm, thứ có thể chịu đựng nhất chính là sự cô độc rồi.

Thế là Đỗ Lan lại dùng ra mấy chiếc tủ đông lạnh, Chiếc tủ đông lạnh này còn dễ dùng hơn cả quả cầu tinh linh trong Pokemon nhiều, sau này còn phải chuẩn bị thêm mấy cái nữa.

Sau khi châm biếm, những quái vật vũ khí có tính sát thương quy mô lớn không thể kiểm soát được bằng con người trên thế giới này đã được thu thập gần hết.

Đỗ Lan lại có một ý tưởng mới là chế tạo một con tàu vũ trụ với động cơ nhảy theo đường cong Án Thức Đồ Mỗ Tư Đặc Lãng.

đại vụ Thế là Đỗ Lan đã lấy tất cả kho báu mình thu thập được ở thế giới này ra, đổi lấy tiền, sau đó dưới sự giúp đỡ của tiểu thuyết gia trinh thám nổi tiếng thế giới Khắc Lôi Nhã và người chồng là cục trưởng cục cảnh sát Lạp Cơ, đã liên hệ với các nhà công nghiệp, bắt đầu chế tạo tàu vũ trụ.

Khắc Lôi Nhã, ta và cha con sắp đi rồi, nhĩ môn dĩ hậu yếu chiếu cố hảo chính mình.

Địch Ny Toa y cựu là đương niên đích dung nhan, khả thị Khắc Lôi Nhã khước dĩ kinh là hài tử mẫu thân rồi.

Mẹ, con thấy trong nhà chúng ta cần chăm sóc chỉ có đứa con trai chưa đầy một tuổi của con, và ông bố già suốt ngày gây rắc rối của con thôi.

Con thật ghen tị với mẹ, mẹ ơi, tuổi này rồi mà vẫn xinh đẹp như vậy, chẳng trách có thể mê hoặc bố chết mê chết mệt, biết thế thì năm xưa con cũng đi làm Đại Kiếm thì tốt rồi.

Nói linh tinh gì thế.

Bố con còn tưởng mẹ không biết, trong Vạn Năng Giao Nang của ông ấy giấu bao nhiêu chị em.

Không thể nào, con thấy bố khá chung thủy mà.

Cũng chỉ là có sắc tâm không sắc đảm, nếu ông ấy dám, cứ để ông ấy xem bản lĩnh của Đại Kiếm mạnh nhất thế gian này.

Hì hì, vẫn là mẹ lợi hại.

Cuộc đối thoại bình thường như vậy, lại là lời tạm biệt cuối cùng.

Con rể, đây là quà ta chuẩn bị cho cháu ngoại của ta.

Đỗ Lan nhét một Vạn Năng Giao Nang vào tay Lạp Cơ, Ta gọi nó là, nữ hầu phục vụ toàn thời gian kiểu Doraemon.

Rồi lộ ra một nụ cười dâm đãng.

Lạp Cơ toát mồ hôi hột, con trai mình chưa đầy một tuổi mà, ông già này đừng có dâm đãng như vậy chứ, anh ta không muốn con trai mình dậy thì sớm.

Ngươi cũng có quà, đây là chiếc máy ảnh ta đã dùng nhiều năm, máy kỹ thuật số đó, tặng cho ngươi rồi, sau này về hưu, cũng có thể coi là một sở thích tốt.

Đỗ Lan tặng chiếc máy ảnh yêu thích nhất của mình cho Lạp Cơ.

Cảm ơn, bố.

Lạp Cơ rất cảm động.

Vậy thì ông già này không làm phiền các ngươi nữa, bai bai.

Cái gì bai bai.

Lạp Cơ hiển nhiên chưa học tiếng Tây.

Chính là tạm biệt.

Ngươi ít nhất cũng phải học thêm chút nữa chứ, không thì làm sao bắt tội phạm.

Chỉ cần tội phạm là người, ta nhất định sẽ bắt được.

Lạp Cơ trơ trẽn nói một câu hùng hồn.

Ai tin.

Con tàu vũ trụ bằng thép đen bay vút lên trời, mang theo lời chúc phúc rời khỏi hành tinh này.

Địch Ny Toa tựa vào lòng Đỗ Lan, nhìn dòng chữ Đỗ Lan viết trên Mặt Trăng ngoài phi thuyền Địch Ny Toa, nữ thần mỉm cười, cười, Chữ viết thật xấu.

Đỗ Lan ngượng nghịu, Chụp một tấm ảnh cuối cùng đi, vợ yêu.

Tối tăm, trôi nổi.

Đỗ Lan ôm Địch Ny Toa co mình trong cỗ máy thời không.

Đỗ Lan tăng công suất của cỗ máy thời không, khiến nó có thể kéo theo một con phi thuyền, mà nói là phi thuyền, chi bằng nói nó là một cái quan tài sắt.

Chương 22

Chẳng có chút mỹ cảm nào, nhưng làm một vật kỷ niệm thì vẫn rất đặc sắc, Đỗ Lan định sau khi ổn định sẽ cất nó vào Vạn Năng Giao Nang.

Đỗ Lan tuy không biết Vạn Năng Giao Nang hoạt động theo nguyên lý nào, nhưng hắn biết cách chế tạo là được.

Vạn Năng Giao Nang cần một không gian hạch tâm, Đỗ Lan có rất nhiều, rồi còn cần vỏ giao nang, Đỗ Lan cũng có rất nhiều.

Thế nên hắn có thể nhét đủ thứ vào Vạn Năng Giao Nang.

Không có bất kỳ vật tham chiếu nào, phi thuyền sắt đen lạc lối giữa vũ trụ.

Lão công, nhìn kìa.

Địch Ny Toa chỉ tay ra ngoài cửa sổ.

Một hành tinh xanh biếc.

May mắn không tệ, xem ra không cần trôi nổi trong vũ trụ nữa rồi.

Đỗ Lan cười nói, Gần Địa Cầu thế này, chụp một tấm ảnh chung đi.

Phi thuyền sắt đen vẫn tiếp tục tiến lên, nhưng vì động cơ của nó là loại đơn hướng nguyên thủy nhất, căn bản không có cơ hội thay đổi phương hướng, thế nên phi thuyền sắt đen đã đâm sầm vào một vành đai thiên thạch.

May mà dù phi thuyền sắt đen không có radar, ngoài bộ phận đánh lửa thì không có linh kiện điện tử nào khác.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu có thời gian lắp điều hòa vào, sao không lắp thứ gì hữu dụng hơn nhỉ.

Dù sao thì phi thuyền sắt đen cứ thế bay thẳng vào vành đai thiên thạch như một con ruồi không đầu.

May mà lớp vỏ ngoài của nó được làm từ kim loại cứng rắn nhất của thế giới Đại Kiếm, ngay cả bom cũng không phá hỏng được.

Chỉ là việc va chạm cọ xát trong thiên thạch là không thể tránh khỏi, thế nên lớp vỏ ngoài đã để lại những vết xước loang lổ.

Và rồi, Đỗ Lan cùng Địch Ny Toa đều không hề hay biết phía trước là tàn tích của một bãi rác nhân tạo khổng lồ, Junion 7.

Cái quan tài sắt khổng lồ kia đâm thẳng vào đó.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đỡ lấy nhau, Xem ra chúng ta đã hạ cánh rồi, lão bà, có hứng thú cùng đi dạo không gian không.

Cả hai mặc đồ phi hành gia, Địch Ny Toa còn vác theo đại kiếm.

Hai người đi dạo trên Junion 7, Địch Ny Toa ở một đoạn đất trống trải rút đại kiếm ra, múa lên.

Đỗ Lan thực ra biết, Địch Ny Toa đã mắc hội chứng tổng hợp xuyên việt.

Nàng sợ hãi một thế giới chưa biết, khao khát chứng minh sức mạnh của mình, thế nên mới lập tức liên hệ với nó.

Cảm giác nhanh hơn khi ở mặt đất.

Chỉ là tư thế chiến đấu không dễ điều chỉnh, cảm thấy toàn thân không biết phải dùng lực thế nào.

Địch Ny Toa cắm đại kiếm vào đá.

Không có lực cản của không khí, đương nhiên có thể khiến đại kiếm vung vẩy mượt mà hơn, chỉ là trong môi trường không trọng lực, cơ thể chưa thích nghi thôi, khẽ động một chút cũng thành hành động lớn.

Địch Ny Toa gật đầu, rồi quay sang nhìn hành tinh tương lai ở đằng xa, Bây giờ chúng ta phải làm sao.

Bây giờ cứ ở lại đây đi.

Đỗ Lan nói, Bãi rác khổng lồ này xem ra cũng là sản phẩm nhân tạo.

Địch Ny Toa lúc này mới nhìn quanh, Vậy mà là nơi này, trên mặt đất có khảm rất nhiều thanh thép cong.

Thật là phi thường.

Lão gia nhà ngươi nếu không gặp vấn đề lớn nào, thì vài ngàn năm nữa cũng có thể làm được.

Chỉ cần các thế lực như Đế Quốc và Tổ Chức trỗi dậy.

Địch Ny Toa không nói gì, xem ra lời của Đỗ Lan đã khiến nàng nhớ đến cố hương và Khắc Lôi Nhã.

Dù sao thì phi thuyền sắt đen cũng không thể bay lên được nữa, chúng ta đành tạm thời nán lại đây thôi.

Rồi Đỗ Lan lấy ra một Vạn Năng Giao Nang.

Xe tái chế tài nguyên.

Giọng điệu như Doraemon.

Thu thập rác trên Junion 7 để tái chế, chắc là có thể chế tạo lại một con phi thuyền, chỉ là cần chút thời gian.

Rồi Đỗ Lan cất phi thuyền sắt đen vào Vạn Năng Giao Nang làm kỷ niệm, lại đặt lên bãi rác một căn nhà hình bán cầu mang đặc sắc Dragon Ball, cùng Địch Ny Toa dọn vào ở.

Sau khi bật thiết bị trọng lực, ngoài việc ra ngoài phải mặc đồ phi hành gia, mọi thứ khác đều không khác gì ở mặt đất.

Vào nhà, Đỗ Lan như một ông chú trung niên, chỉ mặc mỗi quần đùi bơi và đôi dép lê.

Với bộ dạng đó, hắn bắt đầu thiết kế phi thuyền của mình.

Phi thuyền sắt đen là loại phi thuyền tên lửa nguyên thủy nhất, chỉ là một cái quan tài sắt lớn chứa oxy.

Lần này Đỗ Lan chuẩn bị thiết kế một con phi thuyền nhỏ gọn.

Thực ra, hắn chỉ cải tạo dựa theo phi thuyền của thế giới Dragon Ball mà thôi.

Còn Địch Ny Toa thì như một người phụ nữ nội trợ, giặt giũ quần áo mang từ Dị Giới đến, lại còn chuẩn bị thức ăn cho hai người.

Cuộc sống của hai người cứ như một cặp vợ chồng bình thường, bình dị và khô khan.

Nhưng những người xuyên việt thì không thể cứ thế sống mãi được, ngay khi Đỗ Lan vừa vẽ xong bản thiết kế, chuẩn bị đổi công việc, xây một nhà kính trồng Tiên Đậu, thì hắn phát hiện ra điều khác biệt.

Khối rác lớn dưới chân hình như đã động đậy, thực ra Đỗ Lan cũng không để ý lắm, chẳng phải nói, trong vũ trụ vạn vật đều đang vận động sao.

Nhưng những con robot đột nhiên xuất hiện lại không bình thường.

Đây là những người khổng lồ trong vũ trụ sao.

Cao lớn quá.

Địch Ny Toa chưa từng thấy robot nào lớn đến thế.

Đỗ Lan cảm thấy sự dễ thương vì tương phản của Địch Ny Toa thế này là đáng yêu nhất.

Đó chỉ là robot, công cụ do con người tạo ra.

Chỉ là không biết chúng đến đây làm gì.

Đỗ Lan nhìn thấy mỗi con robot đều trang bị đầy đủ, Kẻ đến không thiện, chúng ta cứ tĩnh quan kỳ biến đã.

Địch Ny Toa bày tỏ sự đồng ý.

Rồi lại một cặp robot nữa đến.

Kế hoạch cho Junion 7 rơi xuống Địa Cầu.

Phe Kích Tiến Zaft, được sự ủng hộ của một số tổ chức có ý đồ khác trên Địa Cầu, đã bắt đầu kế hoạch tàn sát những người tự nhiên này.

Còn Zaft đương nhiệm thì cần ngăn chặn kế hoạch này, bởi vì nó có thể trở thành ngòi nổ cho cuộc chiến giữa người tự nhiên và người điều chỉnh.

A.

Đánh nhau rồi.

Những bông pháo hoa rực rỡ nổ tung.

Ngay khi hai đội robot trang bị y hệt nhau đang đánh nhau túi bụi, lại có thêm mấy cỗ máy đặc biệt gia nhập, đó là những chiếc có đầu ấm nước và anten chữ V.

Gundam.

Đỗ Lan buột miệng thốt lên, ký ức của hắn cuối cùng cũng được thức tỉnh.

Cảnh tượng này chính là chiến trường Junion 7, xem ra thế giới này chính là thế giới Gundam SEED, nhưng hiện tại hòa bình chắc hẳn vừa mới được một năm, chiến hỏa lại sắp bùng lên rồi.

Ba chiếc Gundam do PLANT sản xuất, nhưng bị quân Liên bang chiếm đoạt.

Phía bên kia là máy bay chiến đấu trên tàu Minerva, nơi nhân vật chính Chân Phi Điểu đang ở, hai bên giao tranh ác liệt.

Trận chiến trở nên cực kỳ căng thẳng.

Một bên là những kẻ chủ nghĩa chủng tộc Điều Chỉnh Giả, phe Kích Tiến, không sợ chết, chỉ mong đẩy Địa Điểm Bi Thương xuống Địa Cầu, hủy diệt người tự nhiên.

Bên còn lại là đội chiến đấu tinh nhuệ của Zaft, cố gắng phá hủy Junion 7 để ngăn chặn cuộc tàn sát.

Hai bên đấu qua đấu lại, thật là náo nhiệt.

Địch Ny Toa, nàng cứ mặc đồ phi hành gia vào rồi trốn trong nhà đi, ta nghĩ ra một chuyện hay ho rồi.

Nói rồi Đỗ Lan cũng không thay quần áo, cứ quần bơi, dép lê, đội mũ bảo hiểm oxy là ra ngoài.

Phóng Tứ.

Đỗ Lan quát vang khắp chiến trường.

Thiết bị liên lạc bị nhiễu.

Sĩ quan Asher trên tàu Minerva kinh hãi nói.

Chương 23

Trên cầu hạm, Nghị trưởng Gilbert Durandal của PLANT và tân thủ lĩnh Orb, Cagalli Yula Athha, cũng có mặt.

Chuyện gì vậy.

Hạm trưởng Talia Gladys của Minerva trầm giọng hỏi.

Các binh sĩ trên Minerva đều là học viên thực tập, thế nên là hạm trưởng phải làm gương.

Chiến trường xuất hiện hỗn loạn, bởi vì Đỗ Lan dùng máy phiên dịch công suất cực lớn, biến tất cả thiết bị liên lạc tại chỗ thành loa phóng thanh của mình.

Các chiến hữu mất liên lạc với nhau nhất thời rối loạn.

Có thể truy tìm nguồn gây nhiễu không.

Nghị trưởng đại nhân vẫn giữ phong thái, bình tĩnh hỏi.

Tôi đang cố gắng.

Còn trên chiến trường, Rey Za Burrel trong Zaku Phantom đã phát hiện ra điểm đáng ngờ.

Một căn nhà, vẫn còn sáng đèn.

Còn trên màn hình của Rey, là một cảnh tượng như thế này.

Đỗ Lan khoanh tay, hai chân dang rộng, đầy khí phách đứng trước cửa nhà.

Các ngươi dám gây ồn ào ở hậu hoa viên của ta, đúng là tự tìm đường chết.

Đỗ Lan tiếp tục nói.

Và sau khi điều chỉnh tần số, Minerva cuối cùng cũng phát tín hiệu cho các chiến binh tiền tuyến.

Đây là Minerva, báo cáo tín hiệu bất thường.

Lặp lại vài lần, các chiến binh tinh nhuệ, cuối cùng tín hiệu của Minerva cũng thay đổi tần số.

Đây là Rey.

Không thể tin được, trên Junion 7 có một người đứng.

Nếu không phải hiểu rõ con người Rey, những người khác nhất định sẽ cho rằng Rey đã điên rồi.

Là người bị thương sao.

Cần cứu viện à.

Meyrin Hawke, người phụ trách CIC, hồn nhiên hỏi.

Không phải người bị thương, hắn, hắn không mặc đồ phi hành gia.

Vậy đó là một cái xác sao.

Mọi người hít một hơi khí lạnh, thật là khó tin.

Cái gì.

Vì quá kinh ngạc, Cagalli, người không kìm được nữa, buột miệng thốt lên.

Các ngươi đã tiến vào lãnh địa của Chỉ Huy Trưởng Tác Chiến Tối Cao của Tinh Vực Thứ Tám vũ trụ, bây giờ mời các ngươi nói rõ ý đồ.

Đỗ Lan tự phong cho mình một cái danh hiệu oai vệ.

Đương nhiên ngoài Rey, phe Kích Tiến cũng có người nhìn thấy Đỗ Lan, nhưng họ coi Đỗ Lan là chướng ngại vật ngăn cản Junion 7 rơi xuống, thế nên chĩa họng súng vào Đỗ Lan.

Không tự tìm chết thì sẽ không chết.

Các ngươi tại sao không hiểu.

Đỗ Lan hét lên, rồi viên Khí Đạn trong tay hắn không chút do dự được phóng ra.

Oanh tiếng nổ vang lên, Đỗ Lan chỉ là thổi bay cái đầu vàng kia thôi.

Nhưng đòn này đã hoàn toàn châm ngòi, phe Kích Tiến và Gundam của quân Liên bang đều lao về phía Đỗ Lan.

Xem ra các ngươi vẫn không hiểu.

Đỗ Lan từ từ nhấc chân lên, rồi đạp xuống.

Cả vũ trụ tĩnh lặng, nhưng Junion 7 lại đang rên rỉ, vô số vết nứt xuất hiện.

Rồi nó vỡ tan thành từng mảnh vụn.

Những mảnh vụn bắn ra đẩy lùi tất cả mọi người, thậm chí cơ thể của nhiều người còn bị đá đánh hỏng.

Tự lượng sức mình đi.

Đỗ Lan lần đầu tiên cảm thấy nói chuyện cool ngầu thế này thật là sảng khoái.

Cái gì.

Hình ảnh truyền về cầu hạm Minerva, tất cả mọi người đều kinh ngạc đứng bật dậy.

Quân Liên bang cũng phát tín hiệu chống hạm.

Tiếp đó Minerva cũng phát tín hiệu.

Đỗ Lan đương nhiên ở lại trong đống mảnh vụn để dọn dẹp, Địch

Ny Toa thì đứng bên cạnh hắn.

Vô số Khí Đạn bay ra, tất cả mảnh vụn đều bị bốc hơi.

Xem ra chúng ta phải tìm chỗ ở khác rồi.

Địch Ny Toa nhìn Đỗ Lan đang hưng phấn la hét loạn xạ, bất đắc dĩ nói.

Đừng vội, ta đã tìm được rồi.

Đỗ Lan nắm tay Địch Ny Toa, tay kia giơ ngón trỏ và ngón giữa thẳng về phía trán, đó lại chính là thần kỹ Thuấn Di thời kỳ sau của Tôn Ngộ Không.

Tuy không thoải mái bằng nơi chúng ta ở trước đây, nhưng cũng tạm được.

Chân Phi Điểu, Rey, và Luna Maria Hawke, cùng với Athrun Zala đang tạt ngang, đều sững sờ, họ vừa mới bò ra khỏi khoang điều khiển, không ngờ còn chưa đứng vững, hai người lạ mặt đã đột nhiên xuất hiện.

Xuất hiện giữa không trung, cứ như ma pháp vậy.

Cả những người trong đội trang bị cũng sững sờ, diễn biến sự việc hoàn toàn vượt ngoài dự liệu.

Chào mọi người, bây giờ ta tuyên bố con tàu này đã bị trưng dụng bởi Tổng Chỉ Huy Quân Tiên Phong của Mặt Trận Thống Hòa Văn Minh Tinh Vực Thứ Tám, tức là ta.

Đỗ Lan còn chưa nói xong, còi báo động đã vang lên.

Đội cảnh vệ xông lên boong tàu, chĩa súng vào Đỗ Lan và Địch Ny Toa.

Đương nhiên, Đỗ Lan và Địch Ny Toa đều không sợ đạn, thành thật mà nói tốc độ của Địch Ny Toa còn nhanh hơn đạn rất nhiều.

May mà không ai nổ súng, Nghị trưởng Gilbert và Hạm trưởng Talia đều đến boong tàu, phía sau còn có Cagalli.

Cagalli.

Athrun thấy Cagalli không biết nặng nhẹ cũng ra boong tàu, lập tức tiến lên kéo nàng lại.

Tình hình hiện tại không rõ ràng, lúc đó hai người họ chắc chắn rất nguy hiểm.

Đặc biệt là người đàn ông đội mũ bảo hiểm nhưng không mặc đồ phi hành gia kia.

Còn người phụ nữ kia thì vác một thanh đại kiếm khoa trương sau lưng, cũng không phải người thường.

Ăn mặc kỳ lạ, lại vô duyên vô cớ xuất hiện giữa vũ trụ, mọi thứ đều thật quỷ dị.

Kính chào ngài, tôi là người phụ trách cao nhất của con tàu này, Gilbert Durandal.

Rõ ràng trong tình huống này, Nghị trưởng đại nhân đã nói chuyện với Hạm trưởng Talia, và do ông đích thân ra mặt.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa tháo mũ bảo hiểm, hai người là trai tài gái sắc, ngay cả người Điều Chỉnh Giả cũng không khỏi ghen tị.

Tổng phụ trách Hệ Mặt Trời của Mặt Trận Thống Hòa Văn Minh Tinh Vực Thứ Tám, Đỗ Lan.

Đây là vợ ta, Nữ Thần Mỉm Cười, Địch Ny Toa.

Rõ ràng vừa nãy đâu phải chức vụ này.

Chân Phi Điểu lẩm bẩm nhỏ giọng, bị Rey kéo một cái.

Đỗ Lan giả vờ không nghe thấy.

Không khí có chút ngượng nghịu, rõ ràng chức vụ mà Đỗ Lan vừa nói ra không ai tin.

Không biết các hạ từ đâu đến.

Nghị trưởng đại nhân hỏi.

Chúng ta đến từ Tinh Vân M78 xa xôi, vì mục đích duy trì hòa bình vũ trụ, và trừng phạt những nền văn minh gây hại cho vũ trụ.

Hai ngày trước chúng ta vừa mới đến đây, nhưng nghi thức chào mừng của các ngươi thật là long trọng.

Đỗ Lan cười nói.

Đỗ Lan đang chế giễu, nhưng Nghị trưởng không để ý, Vậy xin hỏi các hạ có nhận định gì về nền văn minh Địa Cầu.

Không đạt chuẩn.

Đúng vậy, tức là, ta sẽ xây dựng một tinh môn trong Hệ Mặt Trời, sau đó mẫu tinh sẽ phái hạm đội tiên phong đến xóa sổ Địa Cầu khỏi vũ trụ.

Ngươi.

Chân Phi Điểu tức giận, thực ra tất cả mọi người đều tức giận, chỉ là chỉ có Chân Phi Điểu và Cagalli biểu hiện có vẻ bốc đồng.

Chỉ là Cagalli đã bị Athrun kéo lại.

Đương nhiên rồi, theo quy trình, các ngươi vẫn còn cơ hội, cơ hội cuối cùng.

Đỗ Lan nói, Chỉ cần có thể khiến ta công nhận Địa Cầu nhân của các ngươi, thì tinh môn sẽ không được xây dựng.

Vậy các hạ có muốn đồng hành cùng chúng tôi không.

Nếu ngươi mời.

Đỗ Lan kiêu ngạo nói, Vì đã mời nhiệt tình như vậy, ta cũng không thể chối từ.

Thôi được, ta sẽ tạm thời ở lại.

Chương 24

Vợ chồng ta sẽ ở phòng hạm trưởng nhé, các ngươi không phiền chứ.

Tất cả mọi người đều bị sự vô liêm sỉ của Đỗ Lan đánh bại.

Không phiền.

Cứ thế, Đỗ Lan và Địch Ny Toa với thân phận người ngoài hành tinh đã ở lại.

Tàu Minerva tiến hành cuộc họp khẩn cấp.

Tất cả những người có quân hàm thiếu úy trở lên đều phải tham gia.

Mọi người thấy sao.

Trên màn hình liên tục chiếu lại cảnh Đỗ Lan một cước đạp nát Junion 7, cùng với cảnh Khí Đạn bắn loạn xạ.

Quá kinh người, đến mức không ai nói được lời nào.

Bây giờ thì tôi tin họ là người ngoài hành tinh.

Rey mở miệng như thể đang nói một câu chuyện cười lạnh.

Việc họ có phải người ngoài hành tinh hay không đã không còn quan trọng nữa, tình hình hiện tại là khả năng Địa Cầu bị xóa sổ mà họ đã nói.

Hạm trưởng Talia đầu cua nói.

Tôi thấy không thể nào.

Cagalli cũng không có mấy tự tin vào lời mình nói.

Từ đoạn hình ảnh này mà xem, Đỗ Lan kia dù không dùng vũ khí gì cũng có sức mạnh hủy diệt Địa Cầu.

Athrun chậm rãi nói, trên Minerva cũng chỉ có hắn và Nghị trưởng đại nhân là còn chút nhãn quan.

Vậy tại sao hắn còn phải nói chuyện xây dựng tinh môn, liên hệ hạm đội tiên phong.

Cagalli thì không ưa Athrun có quan điểm khác mình.

Chính vì sức mạnh của hắn quá lớn.

Athrun và Nghị trưởng gần như đồng thời nói, bốn mắt giao nhau đầy ẩn ý, rồi mỉm cười.

Cagalli tỏ vẻ không hiểu, còn Rey thì như có điều suy nghĩ.

Athrun kiên nhẫn giải thích, Chính vì Đỗ Lan kia có sức mạnh quá đáng sợ, nên hắn mới tự kiềm chế bản thân.

Nếu không thì vũ trụ này có lẽ đã biến mất rồi.

Thế nên tôi thấy, Đỗ Lan nhất định sẽ làm theo quy tắc, chỉ là không biết Tinh Vân M78 của họ có những quy định gì, làm thế nào để phân loại đâu là văn minh có lợi hay có hại cho vũ trụ.

Chân Phi Điểu đập bàn, Họ có quyền gì mà nói Địa Cầu có hại cho vũ trụ.

Chỉ bằng, ta có thể một tay biến Địa Cầu của các ngươi thành rác vụn.

Đỗ Lan không biết từ lúc nào đã xuất hiện trong phòng họp.

Các ngươi cứ tiếp tục họp, ta chỉ ngồi dự thính, không nói gì.

Ngươi đã nói rồi, ôi, hết lời để mà mắng.

Không biết các hạ có điều gì chỉ giáo.

Đỗ Lan chống tay lên bàn họp, nhìn xuống tất cả mọi người, Không tự tìm chết thì sẽ không chết, hy vọng các ngươi ghi nhớ thật kỹ.

Rồi hắn Thuấn Di ra khỏi phòng họp.

Thuấn Di thực sự rất tiện dụng, tiếp đó Đỗ Lan cầm máy ảnh cùng Địch Ny Toa chụp ảnh lưu niệm trên tàu Minerva.

Thiếu niên, lại đây, chụp cho ta và vợ một tấm ảnh chung.

Đỗ Lan gọi một học viên thực tập của đội trang bị.

Thiếu niên cũng không rụt rè, nhận lấy máy ảnh liền chụp, Máy ảnh của các vị sao cũng không khác gì trên Địa Cầu.

Bởi vì đây chính là hàng sản xuất tại Địa Cầu.

Thực ra ta ngoài việc là chỉ huy tiền tuyến của Mặt Trận Thống Hòa Văn Minh vũ trụ ra, còn là Tổng phụ trách Hạm Đội Thứ Chín trực thuộc Cục Quản Lý Thời Không.

Này này, chức vụ lại thay đổi rồi à, tên khốn này.

Ngay cả Địch Ny Toa cũng lén cười.

Chẳng lẽ trên thế giới thật sự có người ngoài hành tinh và người Dị Giới sao.

Thiếu niên hỏi Đỗ Lan.

Cái này đương nhiên rồi, ngươi muốn xem không.

Thiếu niên gật đầu.

Trên thuyền không gian quá nhỏ, đợi đến Orb, ta sẽ cho ngươi xem người ngoài hành tinh thật sự.

Sao ngài biết chúng tôi sẽ đến Orb, tuy Orb là quốc gia trung lập, nhưng chúng tôi là Zaft.

Như thể Zaft rất kiêu ngạo, thiếu niên ưỡn ngực lên.

Ta không những biết chúng ta sẽ đến Orb, ta còn biết rất nhiều chuyện.

Ví dụ như Freedom sẽ bị bạn của ngươi, Chân Phi Điểu, phá hủy, ta còn biết người yêu của Chân Phi Điểu đều sẽ chết, ta còn biết bạn của ngươi, Rey, hạm trưởng Talia và nghị trưởng Gilbert của ngươi đều sẽ chết.

Ta còn biết Địa Cầu nhân trừ phi làm ra những hành động kinh người, nếu không thì Địa Cầu hủy diệt là khó tránh khỏi.

Thiếu niên nghe xong toát mồ hôi lạnh, rõ ràng là bị tương lai mà ta dự đoán làm cho hoảng sợ.

Ta có thể nhìn thấy tất cả, thế nên ta có quyền chế tài.

Địch Ny Toa kéo Đỗ Lan đang nói mãi không ngừng, bảo hắn đừng dọa trẻ con nữa.

Khả năng tiên tri của Đỗ Lan nhanh chóng truyền đến phòng họp, tất cả mọi người đều im lặng.

Gundam trong truyền thuyết, thật sự sẽ bị Shinn hạ gục sao.

Nguy hiểm thật.

Luna Maria Hawke rõ ràng là muốn làm không khí sôi nổi hơn, nhưng trong lời nói của cô ấy thì chỉ có câu này là lạc quan một chút, còn lại đều là người chết cả.

Căn bản không thể nào, toàn là nói vớ vẩn, Kira sẽ không ra chiến trường nữa đâu.

Cagalli đập bàn đứng dậy, nàng hiện tại rất ghét tất cả vũ khí, luôn giữ ý nghĩ ngây thơ rằng vũ khí là công cụ giết người không nên tồn tại.

Những người khác đều không nói gì, Shinn hiện tại cô khổ vô y, Đỗ Lan nói người yêu của hắn sẽ chết, khiến mí mắt hắn giật giật, trong tiềm thức đã tin lời Đỗ Lan.

Còn Rey thì mặt trầm xuống, không biết đang nghĩ gì.

Dù sao thì, điểm đến tiếp theo của chúng ta là Orb, cần phải đưa đại nhân Athha an toàn về nước.

Nghị trưởng đại nhân nói.

Cagalli bản năng không muốn Đỗ Lan vào nước mình, nhưng vừa định nói thì bị Athrun kéo lại.

Athrun lắc đầu với Cagalli, Bây giờ an toàn về nước vẫn là quan trọng nhất.

Cagalli miễn cưỡng đồng ý lời của Athrun, tàu Minerva bắt đầu đi vào tầng khí quyển.

Trong phòng nghỉ, Shinn và Rey ngồi đó nặng nề, còn Luna Maria thì nhìn bên trái nhìn bên phải không biết nên nói gì, lúc này chính là lúc Đỗ Lan xuất hiện.

Nhóc con, rót cho ta một ly cà phê.

Đỗ Lan nói với Luna Maria tóc đỏ.

Cô gái vẻ mặt không muốn, nhưng bị ánh mắt của Rey ám chỉ, cuối cùng vẫn đi rót cà phê.

Ông Đỗ Lan sau khi đến Địa Cầu có tính toán gì.

Rey mở lời trước.

Cũng chẳng có tính toán gì, đi khắp nơi xem, ta thích du lịch và chụp ảnh.

À này, cho các ngươi xem ảnh ta chụp trước đây.

Nói rồi Đỗ Lan lấy ra một Vạn Năng Giao Nang.

Máy chiếu hình ảnh 360 độ.

Giọng điệu như Doraemon.

Đó là một chiếc máy chiếu có thể nhìn rõ từ mọi hướng.

Vạn Năng Giao Nang xuất hiện, khiến ba phi công trẻ tuổi giật mình, Cái gì.

Ảnh của Đỗ Lan đều là phong cảnh, đương nhiên cũng có nhiệm vụ, ảnh chung với Dragon Ball, và ảnh chung với Đại Kiếm.

Những người phụ nữ tóc vàng đó đã giết thứ gì vậy.

Rey tò mò hỏi.

Yêu ma, một loại quái vật sống bằng cách ăn nội tạng con người.

Đỗ Lan âm u nói.

Ba phi công đồng loạt nuốt nước bọt.

Thật sự có quái vật như vậy sao.

Shinn không tin nói.

Để ta cho các ngươi mở mang tầm mắt.

Đỗ Lan cười nói, Nhóc con kia gọi vợ ta đến đây đã, bảo nàng mang kiếm theo.

Luna bĩu môi bỏ đi.

Các ngươi tránh ra trước đã.

Shinn và Rey lùi lại, đứng ở góc tường.

Ngay tại đây.

Đỗ Lan lại lấy ra một Vạn Năng Giao Nang.

Lão công, chuyện gì vậy, em đang học kiến thức của thế giới này mà.

Ta chuẩn bị cho loli Tây Vực ra ngoài hít thở không khí.

Anh không đùa đấy chứ.

Nếu nàng hiện nguyên hình thì sao.

Địch Ny Toa nhíu mày nói.

Không vấn đề, cho nàng ăn Tiên Đậu là được, chỉ cần không đói bụng, nàng hẳn sẽ trân trọng khoảng thời gian tự do hiếm có này.

Tùy anh.

Nghe tiếng động, rất nhiều người đều đến xem, cứ như đi sở thú vậy.

Boom khoang đông lạnh xuất hiện.

Đỗ Lan một cước đá tung khoang đông lạnh, Dậy đi.

Loli Tây Vực Lỵ Phù Lộ từ từ mở mắt, ngồi dậy từ khoang đông lạnh, Daph, ra ngoài tìm chút nội tạng, đói chết rồi.

Ngoại hình tuy là loli, nhưng bản chất lại là Vực Sâu, vừa mở miệng đã trấn áp tất cả mọi người.

Daph nhà ngươi vẫn đang ngủ, không có nội tạng, chỉ có Tiên Đậu thôi.

Đỗ Lan ném Tiên Đậu cho Lỵ Phù Lộ.

Lỵ Phù Lộ cân nhắc hạt đậu nhỏ xíu, cuối cùng dưới uy áp của Đỗ Lan, ăn Tiên Đậu vào.

Cảm thấy no rồi.

Chương 25

Thần kỳ thật.

Lỵ Phù Lộ đứng thẳng người, nhìn quanh bốn phía, Đánh thức ta dậy, có phải muốn ta giúp ngươi đánh nhau không.

Phu nhân của ngươi chẳng phải là Địch Ny Toa mỉm cười sao.

Đánh nhau mà còn cần đến ta à.

Không phải đánh nhau, chỉ là giới thiệu một vài người cho ngươi biết.

Những người này muốn quen ngươi.

Đỗ Lan nói, Vị này chính là Lỵ Phù Lộ, người mang danh Vực Sâu Tây Vực, sở thích là ăn nội tạng, của loài người là ngon nhất.

Tuy ta là Vực Sâu không sai, nhưng mấy trăm năm trước ta cũng là con người được không.

Hơn nữa sở thích của ta không phải là ăn nội tạng, mà là tìm kiếm bạn đồng hành.

Được được, chính là ép những Claymore tìm được đến giác tỉnh sao.

Địch Ny Toa lạnh lùng nói.

Rõ ràng Lỵ Phù Lộ không muốn nói tiếp nữa, Đây là đâu.

Cảm thấy cơ thể thật nhẹ.

Đây là trong vũ trụ, ngươi đang không trọng lực.

Lỵ Phù Lộ tỏ vẻ không hiểu, Dù sao thì, bây giờ ta không đói nữa, ta muốn tìm chuyện vui để làm.

Ngươi đừng có được voi đòi tiên, nếu không, ta không ngại cho ngươi ngủ tiếp đâu.

Đỗ Lan cất khoang đông lạnh đi, Ngươi có thể đi loanh quanh trên phi thuyền, nhưng nếu ta biết ngươi động dùng Yêu Khí, ngươi chết chắc rồi.

Biết rồi, biết rồi.

Lỵ Phù Lộ vẫy tay, cũng không để ý đến những người khác, đi thẳng.

Kỹ thuật đông lạnh sự sống.

Rey hai mắt sáng rực nói, Không ngờ đã có thể vận dụng thành thục đến mức này.

Chỉ là thứ nhỏ nhặt thôi.

Bây giờ tôi hơi tin ngài thật sự là người ngoài hành tinh rồi.

Đỗ Lan nghe lời Rey nói thì cười, Ngươi là một người nhân bản, ngay cả tư cách làm người còn không có, được ngươi công nhận, ta cũng sẽ không vui đâu.

Đỗ Lan không biết từ lúc nào đã trở nên độc miệng.

Mặt Rey lập tức trắng bệch.

Những người khác cũng vẻ mặt kinh ngạc, người nhân bản trong thế giới Gundam cũng là điều cấm kỵ.

Này, anh đùa đấy chứ.

Shinn luôn là bạn tốt của Rey, thế nên là người đầu tiên nhảy ra.

Ta đã nói ta biết rất nhiều, quá khứ và tương lai của tất cả những người có mặt ở đây, ta đều có thể nhìn thấy.

Ví dụ như ngươi, Chân Phi Điểu, cả gia đình ngươi đã chết trong trận chiến bảo vệ Orb lần trước.

Ngươi căm ghét việc chiến hỏa lan đến Orb, mặt khác lại rất công nhận lý tưởng của Orb, thế nên ngươi khao khát sức mạnh.

Thực ra chẳng qua là chìm đắm trong nỗi buồn quá khứ mà thôi, điện thoại của em gái ngươi, bây giờ ngươi cũng vẫn mang theo đúng không.

Ta đã nói ta có thể nhìn thấy tất cả, các ngươi không cần nghi ngờ, giống như ta nói văn minh Địa Cầu là ký sinh trùng của vũ trụ vậy.

Thành thật mà nói, trong thế giới Gundam này, thứ Đỗ Lan muốn chỉ là thiết bị chuyển đổi năng lượng hạt nhân thành điện năng của Freedom và Justice.

Trong thế giới Dragon Ball, không có nguồn năng lượng bền vững nào.

Ngay cả A Lạp Lôi, bình thường cũng phải ăn dầu máy mới duy trì được động lực.

Thế nên Đỗ Lan hiện tại đang rất cần một loại pin có thể sử dụng lâu dài, chứ không phải mỗi lần đến một nơi lại phải tìm cách sạc pin cho cỗ máy thời không của mình.

Thế nên sau khi đến Orb, Đỗ Lan đã quyết định tìm một khu đất gần Công Xã Ánh Sáng để nghiên cứu kỹ lưỡng.

Và thế là, đúng như Đỗ Lan đã dự đoán, tàu Minerva tiến vào Orb để bảo trì và bổ sung trang bị.

Đỗ Lan cũng vì lý do Cagalli mà thuận lợi ở lại Orb, tuy Cagalli bản thân cực kỳ không tình nguyện.

Tàu Minerva đậu vào bến tàu, đương nhiên Vực Sâu Tây Vực đã bị Đỗ Lan nhốt lại rồi.

Các quan chức Orb và vị hôn phu của Cagalli đã đợi ở đó.

Một thanh niên tóc xanh ẻo lả.

Đương nhiên rồi, Đỗ Lan biết, Cagalli cuối cùng vẫn ở bên Athrun, nên hắn thầm mặc niệm cho cậu nhóc tóc xanh một giây.

Nhóc Cagalli, biệt thự mà ngươi nói ở đâu.

Bảo người đưa ta qua đi, ta không biết đường.

Cagalli nghiến răng, cho người gọi xe, một mạch phóng đến căn phòng kiểu Nhật mới của Công Xã Ánh Sáng.

Không giống với loại công nghệ đen trong thế giới Dragon Ball, gần như không có lý thuyết khoa học gì, chỉ cần những ý tưởng và tư duy bay bổng là có thể vẽ ra bản thiết kế. công nghệ của thế giới Gundam lại có nền tảng lý thuyết rất hệ thống, thế nên Đỗ Lan vẫn cần dành một chút thời gian để học tập.

Đương nhiên ngoài việc cùng Địch Ny Toa tham gia khóa huấn luyện của Công Xã Ánh Sáng, Đỗ Lan còn dành thời gian khai khẩn một mảnh ruộng trên hòn đảo nhỏ cạnh Công Xã Ánh Sáng để trồng Tiên Đậu.

Tiên Đậu là vật phẩm tiêu hao, thế nên Đỗ Lan cứ có cơ hội là sẽ tìm cách bổ sung.

Điều kiện trồng Tiên Đậu thực ra rất đơn giản, chỉ cần có hạt giống Tiên Đậu cười.

Chỉ là hạt giống Tiên Đậu chiếm một phần rất nhỏ trong sản lượng Tiên Đậu, thế nên sản lượng Tiên Đậu vẫn luôn không cao.

Thành thật mà nói, công nghệ của thế giới Gundam, bất kể là về mặt cơ khí hay sinh vật, đều khiến Đỗ Lan thu lợi không ít, hắn bây giờ cũng có thể tự mình thiết kế và chế tạo một số thứ nhỏ nhặt, ví dụ như những món đồ chơi cơ khí nhỏ như Haro và Torii.

Đương nhiên có lẽ lại có người muốn phàn nàn, rằng Đỗ Lan chẳng phải đang sao chép ý tưởng của Athrun sao.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Athrun cũng thật là, đã tặng cho Kira và Lacus những món đồ chơi nhỏ đáng yêu do mình thiết kế, nhưng với Cagalli thì chỉ tặng mỗi chiếc nhẫn, đúng là phân biệt đối xử với Cagalli không phải phụ nữ mà.

Hơn nữa Đỗ Lan cảm thấy phương pháp của Athrun rất đáng học hỏi, thế nên Đỗ Lan cũng quyết định làm một món quà nhỏ cho Địch Ny Toa, một thanh quang kiếm biết nói.

Tuy đại kiếm của Địch Ny Toa cực kỳ sắc bén, và kiếm kỹ của nàng cũng siêu quần bạt tụy, nhưng sau này trong những thế giới chưa biết còn có rất nhiều thứ không thể chỉ dựa vào đại kiếm để cắt, thế nên Đỗ Lan đã chuẩn bị cho Địch Ny Toa thanh quang kiếm này, để đề phòng bất trắc.

Còn về việc tại sao quang kiếm lại biết nói, đương nhiên là vì Đỗ Lan có sở thích bệnh hoạn.

Đương nhiên rồi, giống như Haro, quang kiếm cũng chỉ có thể lặp lại hai từ quang quang mà thôi.

Cuối cùng, khi Đỗ Lan đang dốc toàn lực học tập, Đỗ Lan và Địch Ny Toa bị binh lính trang bị đầy đủ vây quanh, hóa ra thời gian trôi nhanh quá, đã đến lúc Kira dùng Freedom cướp Cagalli khỏi lễ cưới rồi.

Thế nên tên tóc xanh Yuna Roma Seiran tức giận ra lệnh bắt tất cả những nhân viên liên quan đến Cagalli, Đỗ Lan và Địch Ny Toa bị vạ lây.

Thực ra tên tóc xanh cũng thật sự xui xẻo, tính cách yếu đuối, lại còn yêu một cô gái mạnh mẽ, đúng là bi kịch.

Đương nhiên Đỗ Lan sẽ không hợp tác với tên tóc xanh, ngược lại, Đỗ Lan lợi dụng cơ hội này dùng vũ lực khuất phục tất cả các cấp cao của Orb.

Dễ như trở bàn tay chiếm lấy toàn bộ Orb, rồi Đỗ Lan với thân phận tân thủ lĩnh Orb tuyên bố vai trò của Orb trong tương lai, nhà buôn vũ khí lớn nhất thế giới.

Rồi Đỗ Lan tiến hành sa thải các quân nhân thuộc gia tộc Athha trong quân đội Orb, liên tiếp dùng các thủ đoạn cứng rắn, nắm Orb chắc trong tay.

Đương nhiên đây chỉ là bề ngoài, nhưng Đỗ Lan cũng không hề nghĩ đến việc thật sự thống trị Orb.

Hiện tại Đỗ Lan chỉ cần nhanh chóng chuẩn bị một số thứ cho mình mà thôi, ví dụ như sao chép và nghiên cứu động cơ phi thuyền của người Saiyan trong thế giới Dragon Ball, chế tạo phi thuyền, v. v.

Vì đã học tập một thời gian ở Công Xã Ánh Sáng, Đỗ Lan đã hiểu rõ Orb là một thực thể có thể giữ vị trí trung lập giữa PLANT và Liên bang Địa Cầu.

Thế nên Đỗ Lan đã động tâm tư, chuẩn bị vơ vét cho một phen từ quốc gia này.

Thực ra sau khi Đỗ Lan đưa ra một loạt công nghệ mà ngay cả hắn cũng không hoàn toàn hiểu, sức mạnh công nghệ của Orb lại một lần nữa tăng tốc, đạt đến độ cao có thể tiến hành du hành liên tinh.

Thế là Đỗ Lan ở Orb cũng dần có một đám người trung thành, đa số là các nhà khoa học.

Các loại sản phẩm công nghệ vượt trội so với thế giới Gundam xuất hiện, ví dụ như chiết xuất thành phần hiệu quả từ Tiên Đậu, chế tạo ra một loại siêu thuốc chữa thương, bất kể là nội thương hay ngoại thương, một viên là thấy hiệu quả ngay.

Lại còn động cơ nhảy không gian, từ Địa Cầu đến bên ngoài Hệ Mặt Trời chỉ mất vỏn vẹn mười mấy phút.

Đương nhiên rồi, muốn làm nhà buôn vũ khí, Orb cũng không ngừng nghiên cứu vũ khí.

Chỉ là trong thế giới Dragon Ball, vũ lực cá nhân mới là mạnh nhất, thế nên Đỗ Lan cũng không có nhiều vũ khí.

May mà vũ khí trong thế giới SEED cũng không tệ, có thể thấy từ chiếc Gundam Akaki do Orb sản xuất.

Trong một thời gian ngắn, vũ khí của Orb đã bán ra khắp Địa Cầu.

Bất kể là quân đội các nước nhỏ, hay quân nổi dậy, thậm chí còn hỗ trợ một số quốc gia hữu hảo bắt đầu xâm lược các quốc gia đối địch.

Mọi hành động đều đã đi ngược lại lý tưởng ban đầu của Athha, nhưng tỷ lệ ủng hộ Đỗ Lan lại vượt qua cả thời Athha tại vị.

Kính thưa các vị.

Ta là thủ lĩnh của các ngươi, Đỗ Lan, mọi người hẳn cũng biết, động cơ nhảy không gian của nước ta đã dẫn đầu thế giới, ngày 1 tháng tới, thí nghiệm động cơ nhảy không gian đầu tiên của Địa Cầu sẽ được tiến hành trên quỹ đạo Mặt Trăng.

Lòng tự hào của người dân Orb đạt đến đỉnh cao nhất trong lịch sử.

Chương 26

Lúc này trên tàu Archangel, Cagalli nghiến răng nhìn Đỗ Lan đang vẫy tay chào dân chúng của mình, cứ như một nguyên thủ thật sự.

Cagalli.

Kira không biết nói lời an ủi gì, tuy cảm thấy mình đưa chị gái ra ngoài khiến nàng có chút đáng thương, hơn nữa tất cả những điều này cũng là vì hạnh phúc của nàng.

Nhưng Kira cũng không ngờ Đỗ Lan kia lại có thể đoạt quyền trong thời gian ngắn như vậy.

Đỗ Lan này thật không đơn giản, nhưng hắn làm những chuyện này vì cái gì chứ.

Lacus nhíu mày suy nghĩ, Nếu hắn thật sự như Cagalli miêu tả, tôi thực sự không biết mục đích của hắn là gì.

Hiện tại Orb đã trở thành nhà buôn vũ khí lớn nhất thế giới, hơn nữa lại còn ủng hộ các quốc gia khác xâm lược gây chiến, lý tưởng của cha.

Cagalli đấm một quyền vào tường, máu tươi chảy ra.

Cagalli, đừng như vậy.

Kira kéo tay Cagalli lại.

Lúc này, Đỗ Lan đang tiếp kiến đại biểu của Liên bang Đại Tây Dương, họ đến để yêu cầu Đỗ Lan thực hiện lời hứa mà Cagalli đã đưa ra trước đây.

Trước đây thủ lĩnh Cagalli đã đồng ý liên minh với Liên bang Đại Tây Dương, bây giờ tôi hy vọng các vị có thể hỗ trợ chúng tôi thảo phạt con tàu Minerva kia.

Đỗ Lan không lập tức nói gì, chỉ gõ nhịp ngón tay lên mặt bàn, hắn vẫn đang suy nghĩ, hiện tại mới chỉ hơn một tháng, nghiên cứu của hắn đã có tiến triển đột phá, động cơ nhảy không gian đều đã đi vào thí nghiệm rồi, thành thật mà nói Đỗ Lan không muốn để quân đội bản quốc ra trận.

Nhưng hắn vẫn còn rất nhiều cách, Đỗ Lan cười xấu xa, Được, có thể.

Tiếp đó, Đỗ Lan liên hệ các quốc gia được hắn hỗ trợ, bày tỏ sẵn lòng thuê quân đội của họ, đồng thời cung cấp các loại trang bị.

Mà quốc gia nhỏ đó, chính vì sự hỗ trợ của Orb mà phát triển rầm rộ, không muốn đắc tội Đỗ Lan, thế nên rất ủng hộ hiệp nghị này.

Một đội quân đánh thuê đã ra đời, Liên bang Đại Tây Dương cũng không có gì để nói, bởi vì tuy là quân đánh thuê nhưng trang bị lại là vũ khí xuất sắc nhất của Orb.

Đương nhiên kết quả có thể đoán trước được, dưới sự kháng cự liều chết của tàu Minerva, cùng với sự can thiệp hỗn loạn của tàu Archangel, đội quân đánh thuê chỉ còn người chạy về, còn về trang bị thì hoặc là bị phá hủy, hoặc là bị Liên bang Đại Tây Dương trưng dụng.

Rồi Đỗ Lan hạ lệnh truy nã toàn bộ thành viên của tàu Archangel, coi như là một lời giải thích cho Liên bang Đại Tây Dương.

Còn lúc này, Chân Phi Điểu lại rơi vào tuyệt vọng, người yêu của hắn là Stella đang ngồi trên Destroy Gundam tiến hành tàn sát.

Đương nhiên rồi, Đỗ Lan cũng đã có suy tính của riêng mình, lợi dụng lần này để trực tiếp toàn cầu, tuyên bố với thế giới rằng Orb mới là quân chủ của thế giới, không thần phục thì diệt vong.

Đỗ Lan cảm thấy mình như một đại boss vậy, cảm giác rất mới mẻ.

Chẳng qua Đỗ Lan chỉ là nhất thời nảy ra ý nghĩ mà thôi, làm đại phản diện cảm giác rất ngầu, đây coi như là lý do đi.

Thực ra nguyên nhân chính là sau khi trở thành thủ lĩnh Orb, Đỗ Lan phát hiện đủ loại vấn đề liên tiếp kéo đến, đặc biệt là những lời đe dọa từ Liên bang Địa Cầu không ngừng quấy nhiễu hắn, nào là hạn chế tài nguyên, nào là hạn chế lương thực, khiến hắn phiền toái không chịu nổi, nghiêm trọng ảnh hưởng đến công việc nghiên cứu của Orb.

Thế nên Đỗ Lan cảm thấy cần thực hiện một lần và mãi mãi kế hoạch Địa Cầu chỉ có một Orb.

Destroy Gundam cứ như một pháo đài khổng lồ, trang bị đầy đủ, Minerva và Archangel lại gặp nhau.

Chân Phi Điểu ngây thơ muốn đánh thức Stella, tuy có chút hiệu quả, nhưng Đỗ Lan sẽ không bỏ qua linh kiện Gundam này đâu.

Thuấn Di, Đỗ Lan và Địch Ny Toa xuất hiện trên chiến trường.

Còn về việc Địch Ny Toa tại sao lại biết bay, đương nhiên là do Đỗ Lan dạy.

Địch Ny Toa còn vác một chiếc máy ảnh trên vai, nhìn thấy cảnh tượng thê thảm của thành phố, Địch Ny Toa thở dài, Không ngờ loài người đã phát triển đến mức này, mà vẫn còn tàn sát đồng bào.

Thế nên ta chuẩn bị làm một trận lớn.

Đỗ Lan nhìn vào máy ảnh, hai tay bắt chéo, Tất cả loài người trên thế giới.

Trời ơi, hắn ta bay trên trời.

Là thần đến cứu chúng ta sao.

Đỗ Lan.

Người ngoài hành tinh.

Stella.

Shinn muốn xông lên, Cô ấy vô tội.

Đều là lỗi của quân Địa Cầu.

Chính họ đã biến Stella thành ra thế này.

Đỗ Lan cười, Có lẽ vậy, nhưng nếu cứ truy tìm sâu như thế, mọi thứ đều là do nguyên tội của loài người.

Vậy ta có thể nói tất cả loài người đều là hung thủ không.

Thế nên ta cảm thấy chỉ cần giết người phụ nữ này là được, ngươi thấy sao.

Ngươi nói bậy.

Stella chẳng qua chỉ là một cô gái bình thường.

Cô ấy lương thiện như vậy, đều là vì quân Địa Cầu, mới khiến Stella, Stella Chân Phi Điểu cũng không nói nhiều nữa, xông về phía Đỗ Lan, đại đao của chiến hạm chém về phía Đỗ Lan.

Các thành viên tàu Minerva biết thực lực của Shinn đều lo lắng cho hắn.

Đỗ Lan nhẹ nhàng đưa tay ra, tay không bắt kiếm trắng.

Xem ra ngươi vẫn không hiểu đạo lý không tự tìm chết thì sẽ không chết.

Đỗ Lan vặn một cái, đại đao của chiến hạm gãy lìa, Đỗ Lan vung một cái, đoạn kiếm đâm vào khoang điều khiển của Destiny, đương nhiên Đỗ Lan không lập tức đâm trúng phi công, mà là dừng lưỡi kiếm trước mặt nạ của hắn.

Bây giờ hãy để mọi người quyết định.

Vị tiểu thư Stella này, có đáng chết hay không.

Đỗ Lan đặt Stella đã hôn mê, giọng Đỗ Lan truyền khắp Địa Cầu và PLANT.

Im lặng.

Đỗ Lan các hạ, đã phá hủy Destroy Gundam rồi, tại sao còn muốn giết phi công.

Kira vẫn khá đồng tình với phi công xinh đẹp này.

Đỗ Lan cười mà không thèm để ý.

Đột nhiên từ trong đống đổ nát truyền đến một tiếng thét thê lương, Giết.

Một người mẹ, ôm thi thể con mình, quỳ trên đường phố.

Địch Ny Toa đã quay đặc tả người mẹ đó.

Khán giả trước màn hình còn có chút đồng tình với Stella, bị tiếng thét này của người mẹ làm cho chấn động.

Âm thanh đó cứ như xuyên thấu không gian, truyền đến tai của họ, ngay cả khán giả ở xa tận PLANT cũng bị nỗi bi thương và phẫn nộ đó làm cho chấn động.

Tiếng kêu thảm thiết của người mẹ mất con cuối cùng đã khơi dậy sự phẫn nộ của những người sống sót mất người thân bạn bè trong thành phố.

Tiếng hô giết chóc vang lên.

Giết.

Chân Phi Điểu, ngươi nghe thấy không.

Nỗi bi thương và phẫn nộ của thành phố.

Bây giờ ta cho ngươi một cơ hội, mở khoang điều khiển, cầm khẩu súng của ngươi, xử quyết hung thủ này.

Đỗ Lan để Stella lơ lửng trước khoang điều khiển của Destiny.

Khoang điều khiển mở ra, Chân Phi Điểu đứng ra, trong tay cầm khẩu súng định phát.

Shinn.

Bảo vệ Stella .

Stella lúc này đã tỉnh lại, chỉ là đã không còn sức lực.

Đỗ Lan lạnh lùng nhìn.

Shinn từ từ giơ súng lên, họng súng chĩa vào Stella.

Tất cả mọi người đều đang nhìn, thiếu niên tên Shinn này sẽ làm gì.

Shinn.

Meyrin Hawke đã không đành lòng nhìn nữa.

Các chiến hữu trên tàu Minerva đều lo lắng cho Shinn.

Ầm tiếng súng vang lên.

Đỗ Lan chỉ dùng hai ngón tay kẹp lấy viên đạn, cười, Vô phương cứu chữa.

Rồi Đỗ Lan vung tay, hất Stella lên người Shinn, Bây giờ ta với thân phận thống soái của Đại Văn Minh M78, phán xử Địa Cầu của Tinh Vực Thứ Tám mất tư cách tồn tại văn minh.

Đỗ Lan hai tay giơ cao, Khí Đạn khổng lồ xuất hiện, Các ngươi hãy cảm ơn người Điều Chỉnh Giả tên Shinn này thật kỹ.

Bây giờ hãy nếm trải cái chết đi.

Quả cầu ánh sáng lao về phía Địa Cầu, ngay khi tất cả mọi người đều sững sờ, bầu trời xuất hiện một cái bóng.

Đỗ Lan thu hồi Khí Đạn.

Ngẩng đầu nhìn lên, một con phi thuyền lớn hơn cả thành phố xuất hiện giữa không trung.

Đây là.

Đỗ Lan cũng sững sờ, không ngờ ngoài mình ra lại có người khác xen vào, Thứ gì vậy.

Còn chưa đợi Đỗ Lan hoàn hồn, phi thuyền liền ầm một tiếng phát ra tiếng nổ trầm đục.

Phi thuyền bắt đầu rơi xuống.

Đỗ Lan lập tức đỡ lấy phi thuyền từ bên dưới, đóng vai siêu nhân một lần, nâng đỡ phi thuyền, từ từ đặt xuống một nơi trống trải.

Chương 27

Megaroad 01, tên của hạm đội phi thuyền, con tàu di dân chở Lâm Minh Mỹ đi sâu vào vũ trụ, vì cỗ máy thời không của Đỗ Lan đã làm lung lay bức tường không gian, nên trong cuộc chiến cuối cùng đã vô tình lao vào khu vực bị ảnh hưởng bởi cỗ máy thời không của Đỗ Lan, và thế là hạm chủ lực Megaroad 01 đã xuyên việt.

Chỉ là lần xuyên việt này không chỉ mang đến cho thế giới Gundam phi thuyền di dân Megaroad 01 và thần tượng ca sĩ Lâm Minh Mỹ, trụ cột tinh thần của họ, mà còn mang đến một loại sinh vật đáng sợ tên là quái vật vũ trụ.

Quái vật trên Megaroad 01 đang gào thét, rồi phá vỡ màn chắn bảo vệ không còn năng lượng của phi thuyền, bay ra ngoài, trông giống như một con thằn lằn, nhưng kích thước lại lớn hơn cả khủng long.

Một chiếc VF chiến cơ bám sát theo nó, nhưng rất nhanh đã mất năng lượng và buộc phải quay về.

Đỗ Lan ngẩng đầu, nhìn tất cả, chớp chớp mắt, rồi nói với Địch Ny Toa, Đã quay hết chưa.

Toàn bộ rồi, không vấn đề gì.

Địch Ny Toa cười nói, rồi cũng nhìn chằm chằm phi thuyền, Đúng là một thành phố trên không.

Trước đây đúng vậy, nhưng bây giờ đã là thành phố rơi xuống đất rồi.

Đỗ Lan nói móc.

Bây giờ ta với thân phận thủ lĩnh Orb thi hành quyền chỉ huy đối với tàu Archangel, Hạm trưởng Murrue, nghe rõ không, chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta phải nghênh tiếp khách nhân.

Murrue sững sờ, nhìn Lacus, Lacus khẽ gật đầu, bây giờ là lúc người ta phải cúi đầu dưới mái nhà của kẻ khác.

Còn Cagalli thì bị phớt lờ.

Rõ, Archangel tuân lệnh chỉ huy.

Rất tốt.

Đỗ Lan từ từ lơ lửng khỏi mặt đất, lúc này chiếc VF chiến cơ trên tàu di dân lại im lặng một cách bất thường.

Nhân lúc mọi người đều bị con phi thuyền đột ngột xuất hiện thu hút, Chân Phi Điểu đưa Stella vào Destiny, rồi bỏ trốn, Stella, tôi sẽ bảo vệ cô.

Còn Hạm trưởng Talia của Minerva há miệng nhưng cuối cùng không nói ra tiếng nào, nhìn Destiny bay xa.

Rey thì muốn đuổi theo, nhưng cơ thể hắn không theo kịp.

Im lặng chết chóc, phi thuyền di dân đổ nát không chịu nổi, rõ ràng đã đến giới hạn rồi.

Lại còn rất nhiều kiến trúc đổ sập cả đống, đường phố cũng lởm chởm hố.

Khí của Đỗ Lan phát tán ra ngoài, tiến hành một cuộc thăm dò sâu rộng toàn bộ phi thuyền.

Chỉ có rất ít Khí ẩn nấp ở sâu nhất trong phi thuyền, hơn nữa chiếc VF chiến cơ vừa nãy cũng đang cảnh giới ở đó.

Đỗ Lan dùng một Khí Đạn mở một cái lỗ phía trên nơi những người sống sót ẩn náu, rồi Đỗ Lan bay vào.

Như thiên thần vậy, từ ánh sáng rơi xuống, những người sống sót nheo mắt ngẩng đầu nhìn Đỗ Lan đang đáp xuống.

Đây là thiên đường sao.

Một cô bé hỏi người phụ nữ đang ôm mình.

Người phụ nữ không nói gì.

Nhưng Đỗ Lan đã nghe thấy, Nhóc con, rất tiếc, đây không phải thiên đường mà là Địa Cầu.

Im lặng, rồi xì xào bàn tán, Địa Cầu.

Một từ ngữ xa xôi nhưng quen thuộc, rồi có người khóc, có người cười, nhưng tất cả đều ôm lấy những người xung quanh.

Đây thật sự là Địa Cầu sao.

Người phụ nữ đang ôm cô bé hỏi một cách căng thẳng.

Đây đương nhiên là Địa Cầu rồi, chào mừng về nhà.

Câu nói này của Đỗ Lan, cuối cùng đã khiến tất cả mọi người rơi lệ.

Tàu mẹ Megaroad 01 ban đầu có mười vạn người, đến nay đã chỉ còn chưa đến tám ngàn, và người phụ nữ ôm cô bé đó chính là ca sĩ vĩ đại nhất trong lòng họ, Lâm Minh Mỹ.

Chúng tôi cần viện trợ, thuốc men và thực phẩm.

Lâm Minh Mỹ hiện tại với tư cách thủ lĩnh của tám ngàn người sống sót, yêu cầu Đỗ Lan viện trợ.

Không vấn đề, nhưng trước khi lệnh an bài cho các ngươi được ban ra, các ngươi chỉ có thể ở trên thuyền di dân, hy vọng các ngươi có thể hiểu.

Hơn nữa con quái vật giống thằn lằn vừa bay ra ngoài kia là thứ gì.

Chúng tôi sẽ hợp tác.

Rồi Lâm Minh Mỹ đặt cô bé xuống, Con quái vật đó là thứ chúng tôi gặp trong vũ trụ, chỉ biết nó tràn đầy ác ý với hạm đội di dân của chúng tôi, rồi chúng tôi mất liên lạc với Địa Cầu, à này, bây giờ là thời gian nào.

Bây giờ là năm CE73.

Thời đại chiến tranh, thế nên các ngươi đừng xuống thuyền thì hơn.

CE.

Không phải AD sao.

Chẳng lẽ đã không còn là Địa Cầu thống nhất cai trị Địa Cầu nữa rồi.

Không, bây giờ không ai thống trị Địa Cầu cả, nhưng có mấy cường quốc vẫn đang tranh giành bá quyền.

Xem ra, có vẻ Địa Cầu mà các ngươi quen thuộc và Địa Cầu hiện tại có chút khác biệt rồi.

Giọng Đỗ Lan chỉ truyền đến tai Lâm Minh Mỹ.

Lâm Minh Mỹ sững sờ, cuối cùng nhìn những người phía sau đang mừng rỡ đến rơi lệ, cuối cùng vẫn không nói gì, Xin hãy nhanh chóng cứu viện cho chúng tôi.

Không vấn đề, ta sẽ đi sắp xếp ngay.

Mời các ngươi cứ bình tĩnh.

Với tư cách thủ lĩnh Orb, Đỗ Lan một lệnh ban ra, một đống vật tư cứu viện được vận chuyển đến thuyền di dân.

Đương nhiên phi thuyền không nằm trên lãnh thổ Orb, nhưng Đỗ

Lan rất dễ dàng ép buộc quốc gia kia biến thành phố bị Destroy Gundam phá hủy thành tô giới của Orb.

Rồi Đỗ Lan thực hiện một loạt động thái, lấy lý do Chân Phi Điểu bao che hung thủ giết người mà tuyên chiến với PLANT.

Đương nhiên chỉ là tuyên chiến mà thôi, Orb cũng không lập tức tấn công.

Ngược lại còn bắt đầu rầm rộ tuyên truyền về hạm đội di dân, đương nhiên nội dung tuyên truyền là nửa thật nửa giả, con thuyền này đã xuất phát từ thời đại đại vũ trụ, trải qua thời gian dài đằng đẵng, cuối cùng đã quay về, lịch sử bị chôn vùi cuối cùng đã được mọi người biết đến.

Đây cũng là ý của tham mưu Orb đưa ra cho Đỗ Lan, cũng là để những người sống sót đó có thể nhanh chóng hòa nhập xã hội.

Mà việc tuyên chiến với PLANT trước đó chẳng qua là để nâng cao tỷ lệ ủng hộ của người dân tô giới đối với Orb, khiến họ có thể rộng lượng chấp nhận những người sống sót di dân.

Đương nhiên rồi, Đỗ Lan cũng đã suy nghĩ kỹ về sự xuất hiện của thuyền di dân, điều duy nhất có thể xác định là tất cả những điều này chắc chắn có liên quan đến mình, nhưng nguyên nhân cụ thể thì Đỗ Lan bày tỏ không biết.

Việc mình xuyên việt đã gây ra phản ứng dây chuyền, khiến Đỗ Lan nhất thời bắt đầu rối rắm, bởi vì điều này đại diện cho nhiều điều chưa biết hơn và nhiều nguy hiểm hơn sẽ liên tiếp ập đến, điều này khiến Đỗ Lan có một cảm giác khó tả.

Có chút sợ hãi lại có chút phấn khích, vô cùng rối rắm.

Đỗ Lan các hạ, đa tạ ngài đã giúp đỡ.

Lâm Minh Mỹ trịnh trọng bày tỏ lòng cảm ơn với Đỗ Lan.

Đỗ Lan bày tỏ không cần khách sáo, Con quái thú vũ trụ kia, hy vọng ngươi có thể cung cấp thêm thông tin.

Bởi vì đã có báo cáo về việc quái thú vũ trụ phá hủy kiến trúc rồi, ta nghĩ chúng ta cần phái một đội tinh nhuệ đi giết nó.

Nếu là để đi tiêu diệt quái vật vũ trụ, đội trưởng đội VF của chúng tôi là Kanzaki sẽ cung cấp hỗ trợ cho các vị.

Cảm ơn lòng đại nghĩa của ngươi.

Ta sẽ biên chế đội trưởng Kanzaki vào chiến hạm Archangel, cùng đi chấp hành nhiệm vụ lần này.

Thực ra trong đội VF chiến cơ chỉ còn lại tân binh Kanzaki này sống sót, nhưng trong tình huống đội VF có thể bị tiêu diệt bất cứ lúc nào, VF chiến cơ của Kanzaki mới có thể phát huy được tác dụng, tuy cuối cùng đội VF chỉ còn lại một mình hắn, nhưng hắn vẫn nhiều lần bảo vệ được nhân viên phi thuyền di dân.

Kanzaki hiện tại đã từ một tân binh trưởng thành trở thành phi công VF chiến cơ tinh nhuệ độc lập.

Vì Archangel đã trở thành chiến hạm trực thuộc của Đỗ Lan, đương nhiên lệnh truy nã Archangel cũng bị hủy bỏ.

Cagalli cũng được Đỗ Lan sắp xếp một chức vị trợ lý thủ lĩnh mới, mỗi ngày đều mang một vẻ mặt buồn rười rượi, nhưng nếu nhìn từ một góc độ khác, Cagalli cũng không thể không khâm phục thủ đoạn của Đỗ Lan trong việc phát triển kinh tế trong nước, rồi chuyển hướng mâu thuẫn ra bên ngoài.

Orb dưới sự thống trị của Đỗ Lan có sức sống hơn trước, đương nhiên cũng mang tính tấn công hơn.

Trên Archangel, Kira và Kanzaki đã gặp nhau, một người là Siêu Điều Chỉnh Giả điều khiển Freedom Gundam, một người là đại binh bách chiến điều khiển VF chiến cơ sản xuất hàng loạt.

Một người là chiến sĩ truyền thuyết tuân thủ không giết người, một người là chiến sĩ đẫm máu giết quái vật vũ trụ không chớp mắt, hai chiến sĩ của hai thế giới sẽ chiến đấu trên cùng một chiến trường.

Quái vật vũ trụ miễn dịch với vũ khí tốc độ ánh sáng, nhưng đối với tấn công vật lý thì không có nhiều lực phòng ngự, thủ đoạn để giết quái thú vũ trụ chỉ có một, chính là cắt nó thành từng mảnh vụn.

Kanzaki với sát khí đằng đằng nói, đây là trận chiến cuối cùng của hắn, chỉ cần giết chết con quái thú vũ trụ còn sót lại trên Địa Cầu này, hắn sẽ đi tỏ tình với đại nhân Lâm Minh Mỹ.

Này này, đừng tùy tiện tự lập cờ hiệu tử vong chứ.

Vậy quang kiếm sẽ có hiệu quả không.

Kira hỏi, Freedom Gundam toàn thân đều là vũ khí tốc độ ánh sáng, nếu vũ khí chùm tia không có hiệu quả, thì Freedom Gundam chỉ có thể làm bia đỡ đạn thôi.

Quang kiếm.

Tôi không biết, VF chiến cơ chưa từng được trang bị loại này.

Kanzaki thành thật nói.

Vậy thì có thể thử một lần.

Con thằn lằn khổng lồ cứ như từ màn hình phim chui ra vậy, gào thét, vẫy đuôi, phá hoại khắp nơi.

Freedom, Kira Yamato, xuất phát.

VF chiến cơ, Kanzaki, xuất phát.

Con quái vật cao 30 mét, hành động lại linh hoạt hơn những cỗ máy đó rất nhiều, VF chiến cơ với đủ loại vũ khí tên lửa gắn ngoài di chuyển xung quanh quái vật, còn Freedom thì ở phía sau hỗ trợ.

Lão bà, nàng thấy sao.

Đỗ Lan đang xem trực tiếp ở Orb.

Chẳng phải em đang ngồi cạnh anh xem sao.

Địch Ny Toa cũng học thói xấu rồi, Sức mạnh rất lớn, nhưng có vẻ cũng chỉ đến thế, hẳn là không bằng Vực Sâu.

Đỗ Lan xoa cằm, Nếu ta cử Isley Bạc ra đánh với con quái thú đó, Isley có thắng không.

Không biết.

Đỗ Lan cuối cùng vẫn không thả Vực Sâu ra, bởi vì hắn vẫn chưa tự luyến đến mức nghĩ rằng vương bá chi khí của mình có thể khiến chúng nghe lời răm rắp, đặc biệt là bảo những Vực Sâu đó đi làm chuyện liều mạng.

Thật sự không được, vậy hãy để em dùng đại kiếm của em giải quyết tất cả đi.

Địch Ny Toa cool ngầu nói.

Không cần lão bà ra tay, ta vẫn rất tin tưởng hai phi công kia.

Rồi Đỗ Lan vừa nói xong, Freedom đã bị Destiny đột ngột xuất hiện đâm vào khoang điều khiển.

Hóa ra Shinn sau khi rời khỏi chiến trường, đã bị quái thú vũ trụ đeo bám, rồi sóng não của quái thú vũ trụ và Stella, người được cải tạo, lại bất ngờ rất gần nhau, đều tràn đầy dục vọng phá hoại.

Chương 28

Stella đã bất ngờ trở thành con người có thể điều khiển quái thú vũ trụ, rồi thường xuyên nhân lúc Shinn không chú ý mà ra ngoài phá hoại lớn.

Lần này, Shinn vừa không chú ý, Stella lại lẻn ra ngoài, khi Shinn điều khiển Destiny đuổi đến, liền thấy Freedom đang nhắm bắn quái thú vũ trụ, rồi Shinn không nghĩ ngợi gì mà đánh lén Freedom.

Cũng trách Kira xui xẻo, bản thân quá quan tâm đến chiến trường của Shinn, đợi đến khi còi báo động vang lên, thì đã không kịp nữa rồi.

Kira.

Kanzaki cũng giật mình, không ngờ nhanh như vậy lại sắp mất đồng đội, lập tức quay đầu máy bay, đạn dược ào ạt bắn về phía Destiny.

Nhưng Shinn đang bùng nổ cũng không phải hạng xoàng, tránh được công kích, rồi đến trước mặt quái vật vũ trụ, ra vẻ muốn bảo vệ nó.

Tên khốn, ngươi biết ngươi đang làm gì không.

Ngươi đang giúp quái vật vũ trụ.

Ngươi đang giúp kẻ thù của loài người.

Nhưng Destiny không hề lay chuyển, quái thú vũ trụ phía sau nó từ từ rời đi, cho đến khi biến mất, Destiny cũng bay vút lên trời rồi đi mất.

Tên khốn.

Kanzaki chưa bao giờ tức giận như ngày hôm nay.

Rồi lập tức đi tìm Kira, may mà chỉ bị thương và hôn mê thôi, chứ không chết ngay.

Orb công khai chi tiết tác chiến lần này, rồi gửi kháng nghị đến PLANT, yêu cầu họ giao nộp Chân Phi Điểu và hung thủ Stella.

Đương nhiên PLANT kịch liệt phủ nhận họ biết tin tức của Chân Phi Điểu, hai bên giằng co.

Mà lúc này Liên bang Đại Tây Dương lại đang có những động thái nhỏ.

Hóa ra Chân Phi Điểu cái tên ngốc nghếch này đã bị người đàn ông đeo mặt nạ tên Neo dẫn dắt vòng vòng, trong vô thức trở thành đồng phạm của Liên bang Đại Tây Dương.

Đỗ Lan bày tỏ mình làm thủ lĩnh Orb đã mệt chết đi được, không còn tinh lực để âm mưu gì nữa.

Mà lúc này trên PLANT lại xuất hiện một Lacus giả mạo, khiến Lacus ở Orb cũng bày tỏ áp lực rất lớn.

Dù sao thì một thời gian là ngươi xướng ta lên sân khấu, thật là náo nhiệt.

Ngược lại Nghị trưởng đại nhân thì không hóng hớt, mà công bố Kế hoạch Destiny của mình, nhưng đã có Lacus giả mạo của Meer Campbell xuất hiện, thì Kế hoạch Destiny cũng sẽ không còn xa nữa.

Dù sao thì toàn bộ cục diện quốc tế đều hỗn loạn, hơn nữa có thể nói là động một chỗ kéo theo cả người.

Ta vẫn chỉ hợp làm một võ đạo gia thôi.

Đỗ Lan than thở, Quản lý quốc gia gì đó, thật sự là chịu tội mà.

Địch Ny Toa ôm lấy Đỗ Lan.

Dạo này Đỗ Lan đang vò đầu bứt tóc, cũng khiến Địch Ny Toa rất đau lòng.

Lão công, thiếp có thể cảm nhận được, tuy rằng chàng có vẻ luôn làm những gì mình muốn, nhưng trong thâm tâm chàng lại tự đặt cho mình một lằn ranh.

Thiếp nghĩ lần trước khi chàng dùng Siêu Cấp Năng Lượng Đạn bắn phá Địa Cầu, cho dù phi thuyền Megaroad 01 không xuất hiện, chàng cũng sẽ không thật sự phá hủy Địa Cầu, đúng không.

Đương nhiên rồi, lúc đó Đỗ Lan chỉ là hù dọa người khác, tiện thể làm ghê tởm Nghị trưởng Plant mà thôi.

Nếu Megaroad 01 không xuất hiện, Đỗ Lan cũng sẽ thu hồi năng lượng đạn, sau đó nói một câu trêu ngươi thôi.

Đỗ Lan chợt nhận ra, sở dĩ hắn mệt mỏi như vậy, hoàn toàn là vì hắn không dám lạm dụng võ lực.

Bởi vì thế giới này toàn là người bình thường, Đỗ Lan có thể dễ dàng giết chết họ, nên hắn mới phải cẩn thận từng li từng tí, không dám hành động tùy tiện, cùng lắm chỉ là châm chọc bằng lời nói mà thôi.

Địch Ny Toa, thân ái, ta biết rồi.

Ta sẽ không quản Orb nữa, vẫn nên chuyên tâm nghiên cứu khoa kỹ và Tiên Đậu thì hơn.

Nhưng trước đó, vẫn còn một chuyện nhất định phải làm.

Trong một căn cứ quân sự của Đại Tây Dương Liên Bang, còi báo động vang lên.

Đỗ Lan đã đến, sau đó một chiêu Quy Phái Khí Công.

đã trấn áp sức mạnh, nhưng Quy Phái Khí Công vẫn đánh xuyên qua toàn bộ căn cứ quân sự.

Quái vật vũ trụ cũng bị Đỗ Lan tấn công mà bị thương.

Sau đó, Đỗ Lan đấm xuyên qua não quái vật, bắt giữ Ni Áo, Sử Đại Lạp và Chân Phi Điểu.

Ba người các ngươi sẽ bị đưa ra tòa án quân sự.

Phiên tòa được công khai, hơn nữa còn mời tất cả các quốc gia có tiếng nói trên Địa Cầu, bất kể là Tự Nhiên Nhân hay Điều Chỉnh Giả.

Hiện tại tuyên án tội danh chiến tranh, tội phản nhân loại, tội phản quốc đối với Ni Áo, Sử Đại Lạp, Chân Phi Điểu.

Sau quyết định nhất trí của bồi thẩm đoàn, đưa ra phán quyết sau: Ni Áo tội danh chiến tranh thành lập, phán 50 năm giam cầm.

Chân Phi Điểu tội danh chiến tranh, tội phản quốc thành lập, phán chung thân giam cầm.

Sử Đại Lạp tội danh chiến tranh, tội phản nhân loại thành lập, phán tử hình bằng cách treo cổ, thi hành vào ngày 3 tháng sau.

Tòa án bế mạc.

Búa của quan tòa gõ xuống.

Ngoài sảnh, phóng viên và dân chúng đều tập trung ở đó, chờ đợi kết quả tuyên án.

Cánh cửa bị đẩy ra, sau đó mọi người sôi trào.

Tiếng khóc, tiếng cười lẫn lộn.

Đỗ Lan bị phóng viên vây quanh, Tôi nghĩ mọi người cũng đã biết kết quả, tôi chỉ muốn nói.

Trong một khoảng thời gian tiếp theo, mọi thứ khá yên tĩnh.

Chỉ là Tạp Gia Lỵ đã đề nghị với Đỗ Lan muốn gia nhập quân đội, Đỗ Lan cũng rất rộng rãi giao lại Phất Hiểu di sản của cha cô cho cô, còn khiến Tạp Gia Lỵ khóc một trận.

Hơn nữa, tàu Vĩnh Hằng Hào chở Cường Tập Tự Do và Vô Hạn Chính Nghĩa cũng đã hạ cánh, Liên Minh Ba Hạm Tàu tề tựu tại Orb.

Bởi vì động cơ nhảy không gian của Orb đã thử nghiệm thành công, nên Đỗ Lan đã chuẩn bị một hành động trảm thủ đối với Nghị trưởng Plant Cát Nhĩ Bá Đặc.

Đương nhiên, bây giờ chỉ cần đợi hắn công bố cái gọi là Vận Mệnh Kế Hoạch là được.

Sau khi đến thế giới này, Đỗ Lan hiếm khi được thảnh thơi, liền cùng với thê tử Địch Ny Toa tham dự hôn lễ của Tạp Nạp và Lâm Minh Mỹ.

Kỳ thực đối với thần tượng thời thơ ấu, Đỗ Lan cũng rất muốn đưa cô đi du hành, chỉ là Lâm Minh Mỹ chỉ là một người bình thường, thọ mệnh có hạn, nên Đỗ Lan cảm thấy chỉ cần tiếng hát của cô có thể lưu truyền mãi là đủ rồi.

Đỗ Lan hiện tại vẫn chưa có khả năng giúp người khác trường sinh bất lão, nên đối với Lâm Minh Mỹ cũng chỉ có thể chúc phúc cô hạnh phúc mà thôi.

Trong hôn lễ, Lâm Minh Mỹ đã hát, tuy rằng đã không còn sự hoạt bát của thời thiếu nữ, nhưng lại có thêm một sự cảm ngộ về sinh mệnh và lạc quan về cuộc sống, khiến tiếng hát của cô càng thêm lay động lòng người.

Nó gần gũi và cảm động hơn cả những bài ca tụng hòa bình của Lạp Khắc Ti.

Hay thật.

Đỗ Lan cũng hồi tưởng lại, khi còn ở quê hương Thiên Triều, hắn đã yêu thích những câu chuyện này đến nhường nào.

Dù có những câu chuyện tám chín phần mười không như ý muốn, nhưng Đỗ Lan vẫn yêu thích chúng.

Ừm.

Địch Ny Toa nép vào lòng Đỗ Lan, cũng vì tiếng hát của Lâm Minh Mỹ mà hồi ức về điều gì đó, Đẹp quá.

Hôn lễ rất náo nhiệt, dưới sự hỗ trợ toàn lực của Đỗ Lan, nó diễn ra long trọng và vui vẻ.

Cảm ơn mọi người, Đỗ Lan các hạ và tất cả quý vị trên Địa Cầu.

Lâm Minh Mỹ sau khi hát xong, đứng trên sân khấu rơi lệ, Thật sự cảm ơn mọi người.

Trong vũ trụ, khoảng thời gian mất liên lạc với Tổng và Chính phủ, giờ nghĩ lại vẫn như một cơn ác mộng.

Tôi vẫn nhớ khi đội trưởng VF chiến cơ tiền nhiệm hy sinh, rồi để tôi dẫn dắt phi thuyền, cái cảm giác như rơi xuống vực sâu đó.

Sau đó tôi và hơn hai vạn người sống sót, bắt đầu cuộc phiêu lưu dài hơn một năm.

Cuối cùng hai vạn người cũng chỉ còn lại số chúng ta, tôi cũng muốn cảm ơn tất cả các thành viên đoàn di dân, chính sự ủng hộ của các bạn đã giúp tôi kiên trì.

Bây giờ chúng ta đã trở về Địa Cầu, dù có đôi chút khác biệt, nhưng người dân Địa Cầu đã tiếp nhận chúng ta, thừa nhận chúng ta cũng là đồng bào.

Mọi người, thật sự cảm ơn các bạn.

Hoa hoa tiếng vỗ tay như sấm.

Kỳ thực trên Địa Cầu vẫn có một bộ phận người có thành kiến với những người di dân từ trên trời rơi xuống, giống như sự không ưa nhau giữa Tự Nhiên Nhân và Điều Chỉnh Giả vậy.

Không thể không nói, con người có quá nhiều lý do để làm hại người khác.

Minh Mỹ, tuy rằng vẫn còn rất nhiều khó khăn, nhưng tôi tin chúng ta nhất định có thể bắt đầu cuộc sống mới trên Địa Cầu này.

Tạp Nạp kiên định nhìn vào mắt Lâm Minh Mỹ.

Chương 29

Ừm.

Tạp Nạp hiện tại đã không còn lái VF chiến cơ nữa, hiện giờ anh hoạt động như một nhà ngoại giao trên khắp thế giới.

Vì sao lại có chiến tranh.

Đó là vì bản tính xấu xa của con người, cái nguyên nhân tồn tại trong gen, không thể loại bỏ do di truyền.

Cũng có nghĩa là, chỉ cần con người còn tồn tại, chiến tranh là điều không thể tránh khỏi, cho đến khi tất cả loài người đều diệt vong.

Nhưng kết quả này không ai muốn nhìn thấy, nên hiện tại tôi đề xuất Vận Mệnh Kế Hoạch, từ nguồn gốc gen mà loại bỏ chiến tranh.

Nghị trưởng đại nhân kênh kiệu phát sóng trực tiếp đồng bộ toàn cầu.

Trước đó, chỉ có một mình Đỗ Lan đã từng kênh kiệu như vậy.

Thật ra, tôi khá đồng tình với lời của Nghị trưởng Cát Nhĩ Bá Đặc, nếu không phải kế hoạch của hắn có quá nhiều sơ hở.

Đỗ Lan nói, Nếu thật sự có thể từ góc độ gen mà sắp đặt sẵn cả đời người, thì đúng là sẽ tránh được không ít tranh đấu.

Nhưng làm sao mới có thể quyết định tương lai của người này.

Quê hương của tôi có cổ nhân đã đưa ra hai khái niệm: Nhân chi sơ, tính bản thiện và Nhân chi sơ, tính bản ác.

Người của Liên Minh Ba Hạm Tàu im lặng lắng nghe Đỗ Lan hùng biện.

Tranh cãi không ngừng, nhưng bất kể khi còn là trẻ con, người là thiện hay độc ác, trong quá trình trưởng thành của họ, môi trường bên ngoài có ảnh hưởng vô cùng lớn.

Nên hai vị cổ nhân đều nhấn mạnh tầm quan trọng của việc giáo dục hướng thiện.

Nhưng chuyện thế gian nào có lý tưởng như vậy.

Thật muốn biết trên thế giới này là xuất hiện người tốt đầu tiên, mới khiến thế gian biến thành như vậy, hay là xuất hiện kẻ xấu đầu tiên, mới khiến thế giới phát triển thành như vậy.

Nên hàng trăm năm qua, không ai có thể biết một người trước khi trưởng thành là tốt hay xấu.

Vì vậy, Vận Mệnh Kế Hoạch của Nghị trưởng Cát Nhĩ Bá Đặc, dù có đưa ra quyết định độc đoán dựa trên ý kiến của thiểu số, cũng sẽ bóp chết vô số khả năng vô hạn của nhiều người.

Quyết định đó chẳng khác nào một canh bạc đặt cược cả cuộc đời một người.

Do đó, chúng ta không thể để thế giới biến thành sòng bạc của thiểu số, hơn nữa vật đặt cược lại chính là bản thân nhân loại.

Mục tiêu nhảy không gian của Liên Minh Ba Hạm Tàu đã được xác định, với động cơ nhảy không gian của Orb, có thể nói họ đã có thể thần xuất quỷ một mà xuất hiện ở bất kỳ đâu trên thế giới.

Đương nhiên, tiền đề là phi thuyền có thể đậu lại được.

Trên một trong các vệ tinh thuộc địa của Plant, ba chiếc phi thuyền vũ trang đột ngột xuất hiện, sau đó kiểm soát các bộ phận đầu não.

Truyền thuyết về Cường Tập Tự Do và Vô Hạn Chính Nghĩa càng được cảnh giới ở phía trên.

Đỗ Lan các hạ, không phát hiện Nghị trưởng Cát Nhĩ Bá Đặc.

Nhưng đã phát hiện ra Lạp Khắc Ti giả mạo.

Đỗ Lan nhíu mày, tên Cát Nhĩ Bá Đặc này quả nhiên thông minh và đa nghi.

Lúc này, Nghị trưởng đại nhân đã ngồi trong pháo đài không gian Địa Đồ Pháo, phát súng đầu tiên, sau khi khúc xạ qua gương phản xạ được cải tạo từ vệ tinh phế liệu, bay thẳng về phía Orb.

Thật là trực tiếp đấy, Nghị trưởng Cát Nhĩ Bá Đặc.

Đỗ Lan cảm nhận được năng lượng mạnh mẽ đang tiến đến từ trên trời, Nhưng vẫn còn quá yếu.

Quy Phái Khí Công va chạm, nhưng hiển nhiên Quy Phái Khí Công mạnh hơn, hơn nữa Quy Phái Khí Công của Đỗ Lan còn có thể bẻ lái.

Để các ngươi chứng kiến, cơn thịnh nộ của ta.

Đỗ Lan một đòn đã đánh xuyên qua pháo đài không gian, sau đó dùng Thuấn Di di chuyển toàn bộ pháo đài không gian đến hải vực Orb.

Lâu rồi không gặp, Nghị trưởng Cát Nhĩ Bá Đặc, bây giờ tôi bắt giữ ông, ông sẽ phải chịu phán xét công bằng.

Nghị trưởng bị còng tay,.

Có phải không ngờ tôi có thể bắt ông nhanh đến vậy không.

Tôi đã nói rồi, mấy người các ông thực sự không đáng để xem.

Đỗ Lan giao Nghị trưởng cho vệ binh của Orb, Đừng để Nghị trưởng bị đói, trước tiên hãy chuẩn bị suất ăn mười người.

Đỗ Lan mặc kệ thân phận của Nghị trưởng Cát Nhĩ Bá Đặc, trực tiếp sai người đi ngược đãi hắn.

Dù sao, tên Nghị trưởng đó không chết trực tiếp thì cũng bị giam cầm chung thân, sau này cũng không có ngày ngóc đầu lên được.

Vài ngày sau, Sử Đại Lạp bị phán tử hình vì tội chiến tranh và tội phản nhân loại cũng đã kết thúc sinh mệnh trong tiếng khóc của Chân Phi Điểu.

Đỗ Lan hồi tưởng lại trò chơi mà Joker đã bày ra trong Batman 2.

Hai con thuyền, một chở toàn Tự Nhiên Nhân, một chở toàn Điều Chỉnh Giả, trên cả hai thuyền đều có bom, nhưng điều khiển từ xa lại nằm trong tay đối phương.

Lets play the game Hãy chơi trò chơi.

Phát sóng trực tiếp toàn cầu đầy kênh kiệu, ánh mắt của tất cả mọi người đều bị cuốn hút vào trò chơi vĩ đại này.

Bất kể là Tự Nhiên Nhân hay Điều Chỉnh Giả, lần đầu tiên họ gặp một người có thể chơi đùa cả hai phe trong lòng bàn tay.

Một trò chơi tàn nhẫn đến vậy, ngay cả khi chỉ xem trên TV cũng thấy đáng sợ.

Kính thưa quý vị khán giả, sáng nay, đài truyền hình chúng tôi đã nhận được một cuộc điện thoại đáng sợ, có hai con thuyền bị đặt bom, tổng cộng hơn 2300 người đang bị đe dọa đến tính mạng.

Dựa trên cuộc điện thoại, chúng tôi biết đây là một trò chơi được dàn dựng tỉ mỉ, vâng, đó là một trò chơi tử thần đáng sợ.

Hiện tại, chúng tôi sẽ tiến hành phát sóng trực tiếp theo yêu cầu của tội phạm, và phát đoạn ghi hình của tội phạm.

Trên màn hình, người dẫn chương trình biến mất, sau một trận nhiễu sóng, một bóng người đeo mặt nạ quái dị xuất hiện từ bộ Saw.

Chào mừng mọi người đến với trò chơi này, quý vị người chơi, chắc hẳn cũng đã thấy rồi phải không.

Trước đó các vị có thể đã biết, hai con thuyền, một chở Tự Nhiên Nhân, còn một chở Điều Chỉnh Giả.

Cả hai thuyền đều có bom, tuy số lượng không nhiều, nhưng đủ để giết chết tất cả mọi người trên thuyền.

Các vị người chơi chắc chắn không muốn chết, đúng không.

Hắc, Đỗ Lan giả giọng, cười quỷ dị, Vậy thì dưới đây mới là trọng điểm, những người tham gia, các vị chắc chắn đã thấy thiết bị điều khiển từ xa rồi chứ.

Có phải cảm thấy tôi rất ngốc, lại để quên thiết bị điều khiển từ xa trên phi thuyền.

Yên tâm đi, có tổng cộng ba thiết bị điều khiển từ xa, và những cái trong tay các vị đều có thể kích nổ thuốc nổ trên thuyền đối phương.

Ha ha, bây giờ trọng điểm là, thiết bị điều khiển từ xa trong tay tôi có thể đồng thời kích nổ thuốc nổ của cả hai thuyền, có lợi hại không.

Dưới đây là quy tắc trò chơi, hiện tại là 11 giờ sáng, trước 12 giờ đêm, chỉ cần một trong hai bên các vị hạ quyết tâm nổ tung phi thuyền đối phương, các vị sẽ được cứu.

Tôi nói được làm được, nếu các vị không làm, thì tôi sẽ nổ tung cả hai thuyền của các vị, Boom.

Bây giờ trò chơi bắt đầu, tất cả hành động của các vị đều sẽ được phát sóng trực tiếp đó nhé, hãy thể hiện tốt vào.

Tôi mong chờ xem cuối cùng ai có thể sống sót, rốt cuộc là Tự Nhiên Nhân hay Điều Chỉnh Giả.

Hắc.

Cả thế giới đều kinh ngạc trước trò chơi Đỗ Lan sao chép, thách thức hai thế lực lớn trên Địa Cầu một cách táo bạo như vậy, đơn giản là tìm cái chết.

Đương nhiên, rất nhiều người thông minh lập tức đoán ra kẻ chủ mưu nhất định là Đỗ Lan, ví dụ như Nghị trưởng Cát Nhĩ Bá Đặc trong tù, ví dụ như Lạp Khắc Ti trên tàu Đại Thiên Sứ, và cả A Tư Lạp ở Plant xa xôi, vân vân.

Tóm lại, sự kiện này, cái mà sẽ để lại một dấu ấn trong lịch sử của Tự Nhiên Nhân và Điều Chỉnh Giả, cứ thế bắt đầu.

Ngay khi những người trên phi thuyền đang do dự, những người khác cũng đã cãi nhau ầm ĩ, nổ hay không nổ, đó là một vấn đề.

Hơn nữa, sau khi Đỗ Lan kết thúc bài phát biểu trên TV, hai chiếc phi thuyền đã mất liên lạc với bên ngoài.

Bên ngoài có thể nhìn thấy tình hình bên trong phi thuyền qua màn hình, nhưng những người bên trong phi thuyền lại không thể liên lạc ra bên ngoài.

Đương nhiên, trò chơi của ta thực ra còn một quy tắc chưa nói.

Đỗ Lan vừa uống cà phê vừa chậm rãi nói, Đó là nếu có người nào đó tiên phong kích nổ phi thuyền đối phương, thì bên nào kích nổ, tất cả Tự Nhiên Nhân hay Điều Chỉnh Giả của bên đó sẽ bị ta đóng băng toàn bộ.

Trả lại Địa Cầu một sự thanh tịnh, ta có phải rất xấu xa không.

Địch Ny Toa lườm một cái, Thiếp nghĩ tuy rằng con người thế giới này vô phương cứu chữa, nhưng nếu là dân thường thì chắc không ai sẽ ấn nút kích nổ đâu.

Đại khái là vậy.

Nên trên thuyền đó không chỉ có dân thường, mà còn có một số lãnh đạo.

Thật là một trò chơi thử thách nhân tính, ta thật bội phục Joker có thể nghĩ ra.

Hạm trưởng, ấn đi, dù sao đối phương cũng chỉ là quái vật trong vũ trụ mà thôi, nếu không thì ngay cả chúng ta cũng sẽ chết.

Ngươi có thể đảm bảo rằng sau khi chúng ta nổ tung đối phương, tên biến thái đó sẽ giữ lời hứa, không nổ tung cả chúng ta sao.

Cái này.

Chúng ta vẫn có thể đứng đây, là vì đám Điều Chỉnh Giả đó cũng chưa ấn nút mà.

Họ chỉ tạm thời chưa ấn, ai biết được họ có thể ấn vào giây phút tiếp theo, biến chúng ta thành bụi vũ trụ.

Vì Địa Cầu xanh biếc thanh tịnh, Điều Chỉnh Giả đều là quái vật, nên đều bị giết hết.

Tên cuồng chiến của Hoa Bách Hợp Xanh.

Cho dù tất cả Điều Chỉnh Giả chết hết, các ngươi cũng chẳng qua chỉ là rác rưởi.

Ngươi nói gì.

Tự Nhiên Nhân bắt đầu nội chiến.

Còn bên Điều Chỉnh Giả, đa số mọi người đều đang tịnh tọa, không phải là đang suy nghĩ, mà là không biết phải làm gì.

Điều Chỉnh Giả thực hiện luật hôn nhân ghép đôi, hơn nữa rất nhiều chuyện đều đã được sắp đặt sẵn, nên Vận Mệnh Kế Hoạch của Nghị trưởng được đa số Điều Chỉnh Giả chấp nhận.

Chương 30

Tình huống như hiện tại, thông thường, Điều Chỉnh Giả sẽ nghe theo ý kiến của người có chức vụ cao.

Dù họ cũng sợ chết, nhưng vẫn dùng tịnh tọa để biểu thị.

Nghị trưởng các hạ, xin hãy ra lệnh đi.

Chỉ cần ấn nút điều khiển từ xa, là có thể cứu sống dân thường của Plant.

Trên một trong mười hai vệ tinh thuộc địa của Plant, gương mặt của Nghị trưởng Lộ Nhân trang nghiêm, suy tư.

Kẻ hung thủ đó chắc sẽ không dễ dàng bỏ qua chúng ta như vậy, ngươi nói xem, rốt cuộc hung thủ có mục đích gì.

Điều Chỉnh Giả không hổ là tồn tại có chỉ số IQ vượt trội so với Tự Nhiên Nhân, đã đoán ra Đỗ Lan còn có chiêu trò sau.

Đương nhiên vẫn có những Điều Chỉnh Giả sẽ không suy nghĩ, đó là vì tính cách của họ như vậy.

Dù đã được điều chỉnh mái tóc và màu mắt, tăng cường thể lực và não lực, nhưng tính cách là thứ vẫn chưa biết có phải do gen gây ra hay không.

Nghị trưởng, bây giờ không phải là lúc nghĩ những chuyện đó, nếu nhóm Tự Nhiên Nhân kia ấn nút kích nổ trước, thì hơn một ngàn hành khách trên thuyền này sẽ chết mất.

Thuyền trưởng còn sốt ruột hơn Nghị trưởng.

Thời gian trôi từng chút một, rất nhanh đã đến 2 giờ chiều, 4 tiếng đồng hồ đã trôi qua, nhưng người cứu viện bên ngoài vẫn không có tiến triển gì.

Còn 10 tiếng nữa, thật không biết có ai sẽ ấn nút điều khiển từ xa không.

Đỗ Lan nằm ngửa trên bãi cỏ, thoải mái phơi nắng.

Quả nhiên là kiệt tác của ngươi.

Lạp Khắc Ti, Cơ Lạp và Tạp Gia Lỵ đứng bên cạnh Đỗ Lan, Vì sao lại làm như vậy.

Đỗ Lan ngồi dậy, Ngươi chắc biết ta thực ra không phải người ngoài hành tinh phải không.

Cái gì.

Ngươi không phải người ngoài hành tinh.

Làm sao có thể.

Tạp Gia Lỵ kiên quyết tin rằng Đỗ Lan thực ra chính là người ngoài hành tinh.

Đỗ Lan bị đả kích, Thực ra ta chỉ là một con người mà thôi, tuy ta biết rất nhiều thứ, nhưng những thứ ta không biết còn nhiều hơn.

Thực ra điểm xuất phát của ta, quê hương của ta cũng là một Địa Cầu.

Vậy ngươi là luôn lừa dối chúng ta sao.

Tạp Gia Lỵ kích động.

Lừa dối các ngươi thì sao, ngươi còn có thể cắn ta à.

Đỗ Lan vô sỉ nói.

Tạp Gia Lỵ sắp nổi điên, nhưng bị Cơ Lạp kéo lại.

Vậy có thể mời ngươi kết thúc trò chơi nguy hiểm này không.

Lạp Khắc Ti chậm rãi nói.

Không được, trước khi kết quả chưa xuất hiện, không được.

Hay là, mọi người cùng đoán xem, rốt cuộc cuối cùng là Tự Nhiên Nhân chết, hay là Điều Chỉnh Giả sẽ chết.

Có thú vị không.

Ngoài đáng sợ ra, tôi không thấy có gì thú vị cả.

Đỗ Lan tiên sinh, anh đây là không coi trọng sinh mệnh.

Cơ Lạp cũng có chút kích động, cô gái hiền lành này chỉ cảm thấy cái gọi là trò chơi của Đỗ Lan quá đáng sợ.

Đáng sợ ư.

Không, mục đích của ta chính là muốn tất cả mọi người trên thế giới này đều hiểu được nỗi kinh hoàng đó.

Chiến tranh chỉ khiến một số ít người nhận ra nỗi kinh hoàng, nhưng đa số người lại vẫn cứ mặc kệ.

Như vậy thì không thể có hòa bình, giống như hiện tại vậy, cách cuộc chiến trước đó cũng chỉ mới một năm mà thôi, chiến tranh đã lại sắp đến.

Chẳng lẽ các ngươi còn chưa ý thức được Tự Nhiên Nhân và Điều Chỉnh Giả đã là nước với lửa rồi sao.

Nên ta đã thiết kế trò chơi này, chính là muốn xem rốt cuộc là Điều Chỉnh Giả hay Tự Nhiên Nhân tồi tệ hơn.

Giọng Đỗ Lan chuyển, Và bên tồi tệ hơn thì không cần thiết phải tồn tại trên Địa Cầu này.

Chẳng lẽ.

Đỗ Lan ngươi.

Không sai, lần này ta không phải đùa đâu, tuy rằng ta cũng chỉ là một con người mà thôi.

Nhưng chuyện ta không nhìn vừa mắt, ta cũng sẽ xen vào một lần.

Nên trước khi ta rời đi, ta sẽ mang đến cho Địa Cầu này một nền hòa bình lâu dài.

Đương nhiên rồi, thực ra trò chơi thử thách nhân tính này, thật sự kích thích và thú vị.

Là khí độ của Tự Nhiên Nhân sẽ thắng, hay sự tự chủ của Điều Chỉnh Giả sẽ thắng, hãy để chúng ta chờ xem.

Kết quả của trò chơi sinh tử này.

Đỗ Lan hùng hồn nói, Đương nhiên, bất kể kết quả thế nào, bên nào ấn nút điều khiển trước, định trước sẽ dẫn tộc quần của họ đến bóng tối.

Còn hàng ngàn người hy sinh đó sẽ trở thành anh hùng, tạo nên quyền bá chủ của tộc quần họ trên Địa Cầu.

Ba người đều im lặng, vì Đỗ Lan quá mạnh mẽ.

Tám giờ tối, phi thuyền vẫn bình yên vô sự ở đó.

Nhưng tất cả mọi người đều đã im lặng, sau những dày vò, đã không còn chút tinh lực nào để cãi vã nữa.

Vị tiên sinh này, nếu không ngại thì hãy để lão già này làm vậy.

Trên phi thuyền của Tự Nhiên Nhân, một ông lão lảo đảo bước ra, Kể từ khi các ngươi đều không muốn làm bẩn tay mình, vậy thì để lão già sắp xuống lỗ này làm vậy.

Ông lão đưa tay ra.

Chậm rãi, thiết bị điều khiển từ xa được đặt vào tay ông lão.

Tất cả mọi người đều nhìn, không ai ra ngăn cản.

Không ngại nhường một chút, để tôi vào toilet, tôi không muốn vẻ xấu xí của mình bị nhiều người như vậy nhìn thấy.

Ông lão cầm lấy thiết bị điều khiển từ xa, đi vào toilet theo lối đi mà mọi người nhường ra.

Sau đó ông lão đã làm một việc khiến tất cả mọi người kinh ngạc, đó là ném thiết bị điều khiển từ xa vào bồn cầu, rồi xả nước.

Bồn cầu sạch bóng, vật lạ bị xả sạch, không tắc không nghẽn, thật lợi hại.

Đây không phải quảng cáo bồn cầu.

Đỗ Lan vẫn luôn chú ý đến tình hình, cũng kinh ngạc không nhỏ, không ngờ trên thế giới này thật sự có loại người xả thân vì nghĩa như vậy.

Tuy nhiên, vận mệnh của Tự Nhiên Nhân giờ đây có thể tiếp tục kéo dài.

Tôi đã 85 tuổi, tôi vẫn nhớ khi Điều Chỉnh Giả xuất hiện, thế giới đã phấn khích đến nhường nào.

Bởi vì loài người đã tiến bộ.

Nhưng sau sự phấn khích ngắn ngủi đó, chúng ta loài người đã phát hiện Điều Chỉnh Giả ưu tú đến thế nào.

Vì vậy, công việc, Điều Chỉnh Giả có thể ưu tiên.

Học tập, chúng ta Tự Nhiên Nhân vĩnh viễn không thể sánh bằng Điều Chỉnh Giả.

Ngay cả Thế vận hội, quán quân cũng toàn là Điều Chỉnh Giả.

Đúng vậy, tôi cũng đã từng đố kỵ, nhưng tôi nhận ra đố kỵ không thể thay đổi điều gì.

Và nhìn từ một góc độ khác, thành quả của việc điều chỉnh gen con người là xuất sắc.

Nhưng hãy nhìn hiện tại.

Ranh giới phân minh, cái gì mà Tự Nhiên Nhân, cái gì mà Điều Chỉnh Giả, còn đánh nhau, các ngươi đánh qua đánh lại vì cái gì.

Chẳng lẽ chỉ vì đố kỵ, vậy thì cho dù không có Điều Chỉnh Giả, ngươi cũng vĩnh viễn không phải người tốt nhất.

Vậy thì là vì Điều Chỉnh Giả coi thường chúng ta Tự Nhiên Nhân.

Điều đó càng hoang đường tột cùng, căn bản không phải là lý do để trở thành đối địch với Điều Chỉnh Giả.

Tôi đã già rồi, không nhìn thấy tương lai quá xa, nhưng lão già tôi biết hôm nay dù chúng ta có chết hết ở đây, cũng không thể quên mục đích ban đầu của chúng ta, là vì để loài người có thể thích nghi với vũ trụ hơn mới thực hiện hạng mục điều chỉnh gen này.

Nếu Điều Chỉnh Giả đều nên chết, vậy thì những kẻ chủ mưu chúng ta có phải càng nên chết trước.

Ông lão luyên thuyên một hồi, dập tắt ngọn lửa giận dữ của mọi người.

Hiện tại thiết bị điều khiển từ xa đã bị xả trôi, thời gian cũng chỉ còn chưa đầy hai tiếng.

Rất nhiều người đều im lặng lấy bút và giấy viết di thư cho mình.

Trước màn hình, bi thương chảy ngược thành sông.

Chương 31

Còn thông tin về ông lão đó, Đỗ Lan nhanh chóng biết được, vì phóng viên rất tận chức.

Tuy rằng Tự Nhiên Nhân trên phi thuyền đã cam chịu số phận, nhưng người thân của họ dưới mặt đất thì không, đám đông phẫn nộ đã vây kín nhà ông lão.

Thế là Đỗ Lan hành động, tất cả các màn hình lại nhiễu sóng, Chào.

Mọi người khỏe không, còn 90 phút nữa, bây giờ tôi sẽ công bố một quy tắc trò chơi mà tôi đã quên, hắc.

Mọi người đều thấy có một quả cầu ánh sáng ở vị trí ngực của mình phải không.

Thấy đến đây, cả thế giới đều ngẩn ra, sau đó tất cả mọi người đều thấy vô số quả cầu ánh sáng đang lơ lửng, mỗi người đều tương ứng với một quả.

Tôi nghĩ mọi người đều đã thấy rồi, phải không, hắc.

Hiện tại tất cả mọi người trên thế giới, bao gồm Điều Chỉnh Giả và Tự Nhiên Nhân đều là nhân vật chính của trò chơi, bây giờ hãy lắng nghe kỹ quy tắc mà tôi đã quên nói.

Hắc, đó là.

Đỗ Lan đương nhiên sẽ không nói ra kế hoạch của mình, sau khi câu kéo sự tò mò của mọi người, hắn liền ngắt kết nối.

Đỗ Lan tôn trọng ông lão đó, trong số Tự Nhiên Nhân tuy có nhiều kẻ bỏ đi, nhưng cũng không thiếu những người có nhân phẩm cao thượng.

Gia đình ông lão đó sẽ được Đỗ Lan bảo vệ.

Nhưng những quả cầu ánh sáng đó thì thực sự tồn tại, khiến mọi người kinh hồn bạt vía.

Một số người táo bạo chạm ngón tay vào quả cầu ánh sáng, lập tức bị bỏng.

Hơn nữa, quả cầu ánh sáng giống như có sinh mệnh, bất kể bạn trốn đi đâu, quả cầu ánh sáng cũng sẽ đi theo bạn.

Thực ra chiêu này tương tự nguyên lý của Nguyên Khí Đạn, những khí đó thực ra không phải của Đỗ Lan, chỉ là Đỗ Lan lợi dụng động cơ vĩnh cửu để điều động khí của người khác, cái giá phải trả là Đỗ Lan hiện tại không thể cử động tùy tiện, chỉ có thể ngồi yên ở đó, há mồm.

Còn Địch Ny Toa thì đang hộ pháp cho hắn.

Khác với Nguyên Khí Đạn, Nguyên Khí Đạn hấp thu khí của những người tự nguyện hiến tặng, còn Đỗ Lan làm là cưỡng chế rút trích khí của người khác, đương nhiên không tốt cho cơ thể.

Nhưng Đỗ Lan chỉ là cảm thấy không vừa mắt thế giới này, nên cũng đành nhắm mắt làm ngơ.

Oán niệm của tác giả: Gundam SEED và Gundam SEED Destiny tranh cãi quá nghiêm trọng, cái gì mà niềm tin với không niềm tin, đánh nhau thì đánh không triệt để, diệt cỏ không tận gốc.

Trên phi thuyền của Điều Chỉnh Giả, cũng đang diễn ra một vở kịch hay.

Một mạng đổi một mạng, dùng sinh mệnh của Tự Nhiên Nhân để đổi lấy sinh mệnh của Điều Chỉnh Giả chúng ta sao.

Nghị trưởng lẩm bẩm.

Nghị trưởng, hãy ra lệnh đi, cứ để tôi gánh vác tội lỗi này.

Thuyền trưởng kiên định nói.

Nghị trưởng vẫn còn do dự.

Thuyền trưởng, có tín hiệu đèn truyền tin.

Trong vũ trụ, một nguồn sáng nhấp nháy liên tục.

Lúc này Lạp Khắc Ti đã gửi quy tắc trò chơi cuối cùng của Đỗ Lan lên vũ trụ.

Sau đó do A Tư Lạp ở trong vũ trụ chịu trách nhiệm truyền đạt.

Mau phiên dịch.

Vâng.

Quy tắc trò chơi cuối cùng: đầu tiên ấn nút điều khiển sẽ mang đến tai họa Cái này tôi đương nhiên biết, chẳng phải là giết chết dân thường sao.

Tín hiệu vẫn còn.

Không thể ấn nút điều khiển, điều quan trọng nhất.

Vì sao.

Chẳng lẽ cứ nhìn nhân dân của chúng ta bị Tự Nhiên Nhân giết chết như vậy sao.

Thuyền trưởng tỏ vẻ không hiểu và tức giận.

Chẳng lẽ còn có tai họa nào nghiêm trọng hơn, không liên quan đến Tự Nhiên Nhân, mà trực tiếp liên quan đến Điều Chỉnh Giả chúng ta sao.

Lộ Nhân không hổ là Nghị trưởng, lập tức nghĩ đến một khả năng đáng sợ, Quy tắc trò chơi cuối cùng.

Đúng rồi, nhất định không sai, tên biến thái đó nhất định còn có chiêu trò đáng sợ khác.

Xem ra lần này chúng ta thật sự đã gặp Thần Chết rồi, tên biến thái đó rõ ràng là muốn đùa giỡn chúng ta đến chết.

Haiz, Thuyền trưởng.

Có mặt.

Tôi hiện ra lệnh cho anh đóng gói thiết bị điều khiển từ xa và gửi nó ra vũ trụ.

Nhưng.

Thuyền trưởng còn muốn nói gì đó, nhưng thấy vẻ mặt trắng bệch của Nghị trưởng, cuối cùng anh vẫn lĩnh mệnh rời đi.

Hãy để tôi đưa ra bài diễn thuyết cuối cùng cho mọi người.

Nghị trưởng đứng dậy, Dân chúng Plant ơi, ngay lúc nãy tôi đã ra một mệnh lệnh, tôi đã ném thiết bị điều khiển từ xa vào không gian, giống như Tự Nhiên Nhân đã đuổi chúng ta vào vũ trụ vậy.

Lời của Nghị trưởng Lộ Nhân vừa dứt, một tiếng khóc vang lên, nhưng nhiều hơn là sự không hiểu.

Đương nhiên cũng có những người kích động đứng dậy, lớn tiếng chất vấn.

Nhưng may mắn là trật tự vẫn được giữ vững.

Tôi vừa nhận được một tin tức, một tin tức đáng sợ, đó là việc ấn nút điều khiển trước sẽ gây ra bi kịch không thể cứu vãn.

Lệnh truyền đến nói đây là quy tắc trò chơi cuối cùng, nên tôi suy đoán kẻ hung thủ đó không hề muốn chúng ta sống sót.

Bởi vì bi kịch không thể cứu vãn, nhất định không phải chỉ là phi thuyền của Tự Nhiên Nhân bị nổ tung.

Vậy thì bi kịch không thể cứu vãn nào mới khiến người bên ngoài đặc biệt truyền lệnh vào, nhất định là liên quan đến Plant.

Tôi đoán có thể trên Plant cũng có một quả bom khổng lồ và cái điều khiển này được ràng buộc, nên nếu chúng ta ấn nút điều khiển, có thể không chỉ là một chiếc phi thuyền đầy Tự Nhiên Nhân bị nổ tung, mà là toàn bộ vệ tinh Plant.

Vì vậy tôi đã đưa ra quyết định này, tuy rằng xin lỗi tất cả quý vị ngồi đây, nhưng tôi không dám mạo hiểm, xin lỗi.

Tất cả mọi người đều im lặng, sau đó có một người đứng dậy, Vì Plant.

Vì Plant.

Tất cả mọi người đều đứng dậy, một lực lượng gắn kết đáng sợ.

Nghị trưởng Lộ Nhân cảm động rơi lệ.

Đỗ Lan tiên sinh, anh cũng đã thấy rồi.

Lạp Khắc Ti lại trở về, trước ngực cô cũng có một quả cầu ánh sáng, Hiện tại hai con thuyền đã không thể nổ tung nữa, xin hãy kết thúc trò chơi này đi.

Đỗ Lan không động đậy, vì hắn vẫn đang kiểm soát những khí đó, nếu không cẩn thận, nhân loại sẽ thật sự bị hắn hủy diệt,.

Đỗ Lan tiên sinh.

Được rồi, trò chơi kết thúc.

Đỗ Lan vừa mở miệng, khí của toàn thế giới đều được hắn thu thập lại, Bây giờ chính là thời khắc chứng kiến kỳ tích.

Một bóng đèn siêu lớn xuất hiện trên bầu trời Orb.

Khí đã được rút ra đương nhiên không thể nhét trở lại, nếu không sẽ thật sự trở thành giết người.

Nên Đỗ Lan cảm thấy ở thế giới này nên để lại một dấu vết cuối cùng, Đi đi, Nguyên Khí Đạn.

Đỗ Lan đẩy một cái, Nguyên Khí Đạn chậm rãi bay ra.

Đương nhiên, lần này Đỗ Lan không phải muốn làm dấu trên Mặt Trăng, mà là gửi Nguyên Khí Đạn đến một căn cứ cải tạo Siêu Cấp Chiến Sĩ của Hoa Bách Hợp Xanh, mở một con kênh lớn trên Địa Cầu.

Mọi người hãy bảo trọng nhé.

Sau đó Đỗ Lan quét sạch một lượt trên Địa Cầu, bất kể là Gundam, chiến cơ hoàn chỉnh hay đang phát triển đều bị Đỗ Lan thu vào Vạn Năng Giao Nang.

Thậm chí cả chiếc phi thuyền di dân chủ lực Megaroad 01 và các VF chiến cơ.

Bây giờ đã là 12 giờ, cả hai phi thuyền đều không phát nổ.

Kỳ tích, đơn giản là kỳ tích, thuyền cứu hộ đã bắt đầu tháo bom rồi.

Trong cuộc tấn công khủng bố lần này, bất kể là Tự Nhiên Nhân hay Điều Chỉnh Giả đều đã thể hiện tinh thần vô vị, khiến cả hai bên đều nhìn đối phương bằng con mắt khác.

Tuy bị cuốn vào sự kiện đáng sợ như vậy, nhưng 2000 người đều có thể giữ được bản tâm, không sợ cường quyền, không khuất phục.

Và sự tôn trọng sinh mệnh của họ, xứng đáng để tất cả mọi người suy ngẫm và học hỏi.

Nhớ lại, hòa bình mới chỉ một năm, chủ nghĩa cực đoan trên Địa Cầu đã ngóc đầu dậy, chiến tranh là sự chà đạp sinh mệnh.

Từ sự kiện lần này, chúng ta nên ý thức được rằng tôn trọng sinh mệnh mới là phẩm chất cơ bản nhất để chiến thắng sự đố kỵ và khinh thường.

Lần này Đỗ Lan đã không chuẩn bị xuyên qua đến nơi khác nữa.

Việc những thứ không nên xuất hiện lại xuất hiện ở thế giới Gundam nhất định là do nguyên nhân xuyên việt của Đỗ Lan, nên hắn chuẩn bị trở về thế giới Dragon Ball để hỏi kỹ Bulma và Bác sĩ Tắc Quyển Đại Bính.

Đương nhiên nếu có thể gặp Giới Vương Thần thì cũng có thể hỏi.

Thế giới Gundam đã trải qua sự thiết kế và uy hiếp của Đỗ Lan, hiện tại Tự Nhiên Nhân và Điều Chỉnh Giả tuy vẫn không phục lẫn nhau, và giữa các quốc gia vẫn ngấm ngầm tranh giành quyền lực, nhưng trong vài thập kỷ tới, họ nên tập trung năng lượng vào việc phát triển vũ trụ thay vì chiến tranh lớn.

Orb vẫn do gia tộc A Tư Cáp nắm quyền, còn Plant thì do Lạp Khắc Ti phụ trách.

Về phần Đại Tây Dương Liên Bang và Đông Á Liên Minh hỗn loạn đã bị Đỗ Lan càn quét suy yếu không ít, ít nhất hiện tại sẽ không phát động chiến tranh.

Đương nhiên, Đỗ Lan cũng không thể hoàn toàn ngăn chặn chiến tranh, hắn đã từng nói, trừ phi giết sạch tất cả mọi người, nếu không chỉ cần có quan điểm khác biệt, chiến tranh sẽ tiếp tục.

Những gì Đỗ Lan làm chẳng qua là vì những oán niệm hắn tích tụ khi xem Gundam SEED mà thôi.

Chương 32

Còn nền hòa bình vi diệu này có thể duy trì được bao lâu, thì phải xem vào Lạp Khắc Ti và những người khác.

Địch Ny Toa, chúng ta đi thôi.

Đỗ Lan lắp động cơ thời không hạt nhân vào máy thời không, định vị tọa độ đến thế giới Dragon Ball.

Toàn thân đau nhức, cảm giác này giống như khi cơ thể mình vẫn còn vậy, cảm giác này thật là hoài niệm.

Đỗ Lan mở mắt, trần nhà quen thuộc.

Thân ái.

Đỗ Lan không cảm nhận được yêu khí của Địch Ny Toa, Chẳng lẽ tất cả chỉ là mơ.

Căn phòng quen thuộc, những mô hình thủ bạn yêu thích của hắn còn không ít.

Áp phích trên tường và truyện tranh ở góc tường, Đỗ Lan không dám tin mình lại trở về.

Căn phòng của mình, nằm trong một khu dân cư nhỏ ở một thành phố nhỏ phía Giang Nam.

Căn nhà này là bố mẹ Đỗ Lan trả trước, còn lại cần Đỗ Lan mười lăm năm để trả hết tiền nhà.

Nhưng căn hộ hai phòng một khách này cũng coi như là tổ ấm an yên của hắn rồi.

Hóa ra chỉ là một giấc mơ.

Đỗ Lan lẩm bẩm, rồi lập tức mở máy tính, bắt đầu xem phim hoạt hình mới ra, May mà chỉ là một giấc mơ.

Nếu không thì không xem được phim mới mất.

Nhưng sao lại không có cập nhật gì vậy.

Cảm giác bất hòa, Đỗ Lan nhìn trên mạng, đủ loại cảm giác bất hòa.

Thời gian trôi qua, thời gian của Đỗ Lan lại dường như đã mất đi mục tiêu sống.

Không có công việc cũng sẽ có tiền chuyển vào thẻ lương của hắn, không ăn cơm cũng không cảm thấy đói.

Có lẽ sống như vậy cũng không tệ, thậm chí khiến Đỗ Lan từng có lúc quên mất giấc mơ đó.

Nhưng phim mới và truyện tranh đều không cập nhật, cái bug lớn này khiến Đỗ Lan biết thế giới này là giả dối.

Chỉ là Đỗ Lan hiện tại thực sự không biết làm sao để rời đi, vì Đỗ Lan không cảm nhận được động cơ vĩnh cửu trong cơ thể, hiện tại hắn chỉ là một người bình thường không cần ăn cơm, cho đến ngày này.

Đỗ Lan vẫn như mọi khi xem tin tức đã xem hàng trăm, hàng nghìn lần.

Đỗ Lan đã bị mắc kẹt ở nơi này cũng đã mấy chục ngày rồi, không có gì để làm.

Còn thế giới bên ngoài tuy đang vận hành, nhưng lại loại trừ Đỗ Lan ra.

Mỗi ngày, mỗi ngày lặp lại, Đỗ Lan cảm thấy mình đã sắp đến giới hạn rồi.

Nếu không phải trước đây hắn thích game RPG, quen với việc đối thoại lặp lại với NPC, thì Đỗ Lan đã sớm phát điên rồi.

Nói chuyện tào lao, khoác lác, trở thành phương tiện duy nhất để Đỗ Lan giết thời gian.

Đương nhiên hắn cũng muốn đi mua mô hình thủ bạn gì đó, nhưng thành phố này căn bản không tìm thấy cửa hàng anime.

Còn nếu muốn đi xa, sẽ gặp đủ loại sự cố và tai nạn, căn bản không thể rời khỏi thành phố này.

Ngày này, Đỗ Lan đang ngủ say, sau đó một bóng người xuất hiện trong phòng khách.

Mái tóc vàng mắt bạc, chính là thê tử của Đỗ Lan, Địch Ny Toa.

Dậy mau, ngươi còn muốn ngủ đến bao giờ.

Địch Ny Toa một cước đá Đỗ Lan xuống đất.

Đỗ Lan mở mắt, khung cảnh không ngừng biến hóa, phòng ngủ của hắn, căn nhà, thành phố, tất cả mọi thứ đều biến mất, thay vào đó là một sa mạc hoang vắng.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đứng ở một bên, còn ở phía xa Đỗ Lan lại có một người khác đứng đó, đôi mắt như năm tháng chết chóc nhìn chằm chằm Đỗ Lan.

Đỗ Lan chợt hiểu ra, mình đã trúng ảo thuật.

Không ngờ, ta cũng có ngày trúng chiêu.

Kẻ ngoại lai, ta thừa nhận ta không giết được ngươi, nhưng không ngờ ngươi có thể hóa giải cả nhẫn thuật mới nhất ta phát triển, thật khiến ta kính phục.

Lục Đạo Tiên Nhân, suýt chút nữa thì ta đã mắc bẫy của ngươi rồi, nếu không phải lão bà của ta hiểu rõ Vạn Năng Giao Nang của ta, dùng máy tạo mộng đánh thức ta, ta có thể thật sự đã ngủ quên luôn

rồi.

Nhưng cùng một chiêu thức thì vô dụng với Thánh Đấu Sĩ như ta.

Thánh Đấu Sĩ.

Thì ra là vậy, khách đến từ Dị Giới sao, đây chính là thân phận thật sự của ngươi.

Đỗ Lan chỉ là nói bừa mà thôi, nhưng chuyện nhỏ này không cần để ý, Khách.

Đây là cách ngươi đối đãi khách sao.

Vậy để ngươi cũng xem chiêu của ta.

Boom.

Trong Vạn Năng Giao Nang biến ra một chiếc nồi cơm điện, không sai, Đỗ Lan cũng muốn để tên Văn Hương Nhãn đó nếm thử mùi vị mất tự do, Lục Đạo Tiên Nhân, ta gọi ngươi một tiếng, ngươi dám trả lời không.

Có gì mà không dám, lão phu ở ngay đây.

Đỗ Lan cười, Ma Phong Ba.

Lục Đạo Tiên Nhân chỉ cảm thấy cơ thể mình không kiểm soát được mà bay lên, sau đó toàn thân bị ép chặt lại.

Hắn lập tức hiểu ra người đến từ thế giới khác đó muốn nhét mình vào trong chiếc nồi cơm điện kia.

Ngươi dám.

Lục Đạo Tiên Nhân vừa kinh ngạc vừa tức giận, chỉ là khí của Đỗ Lan còn thuần hậu hơn Chakra nhẫn thuật của hắn.

Bất đắc dĩ bị Đỗ Lan nhét vào nồi cơm điện.

Đương nhiên nồi cơm điện nhiều nhất cũng chỉ có thể phong ấn

Lục Đạo một thời gian, chỉ ba ngày, Lục Đạo đã thoát ra.

Thuật phong ấn thật quỷ dị, lại có thể cưỡng chế biến đổi hình dạng người, không có chút cảm giác nhẫn thuật không gian nào, lại có thể nhét người vào không gian chật hẹp như vậy.

Lục Đạo Tiên Nhân đúng là Lục Đạo Tiên Nhân, chỉ dùng ba ngày đã hóa giải Ma Phong Ba của ta, lợi hại.

Thực ra nếu Đỗ Lan lại sử dụng Ma Phong Ba thì nhất định không thể có tác dụng với Lục Đạo Tiên Nhân, bởi vì hầu hết các chiêu thức trong Dragon Ball đều rất thô kệch, thông thường là dùng sức mạnh để trấn áp.

Còn nhẫn thuật của Lục Đạo Tiên Nhân không chỉ tinh thông chuyển hóa thuộc tính, mà lượng Chakra cũng kinh người.

Nên đã có khả năng miễn dịch với Ma Phong Ba rồi.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đã đợi ba ngày ở đó, đúng lúc chuẩn bị ăn trưa thì Lục Đạo Tiên Nhân xuất hiện.

Ăn cơm trước đã.

Đỗ Lan đưa một đĩa thịt nướng lớn cho Lục Đạo Tiên Nhân.

Lục Đạo Tiên Nhân, Đỗ Lan và Địch Ny Toa, thực ra không phải là con người theo nghĩa thông thường, mà là tiên nhân đã học được cách giao tiếp với trời đất.

Cơ thể hắn mạnh mẽ hơn người bình thường, nên ba ngày không ăn cơm cũng không thành vấn đề.

Nhưng đối với mỹ thực, không ai từ chối được.

Ăn vài miếng thịt, uống chút rượu, địch ý cũng biến mất.

Mấy ngày trước ta vừa có một giấc mơ tiên tri, nói rằng trên trời sẽ rơi xuống tinh tú, và tinh tú sẽ mang đến những vị khách từ dị thế giới, vô cùng nguy hiểm.

Không ngờ chỉ hai ngày sau ta đã thấy sao băng, sau đó ta đến đây thì thấy hai người các ngươi, nhìn cách ăn mặc là biết không phải người bản địa, nên ta đã ra tay.

Đỗ Lan cạn lời, chỉ là một giấc mơ mà thôi, quá trùng hợp.

Nhưng theo Địch Ny Toa kể, thực ra hắn trúng ảo thuật cũng chỉ mười mấy phút mà thôi, trong ảo thuật đã trôi qua hơn hai tháng rồi.

Cảm giác chân thực đó, bây giờ vẫn khiến Đỗ Lan có một cảm giác bất lực.

Ta không phải kẻ địch, ta và thê tử chỉ vì ngoài ý muốn mới đến đây, nên ngươi không cần lo lắng.

Vậy xin mời hai người lập tức rời khỏi đây, được không.

Lục Đạo Tiên Nhân sắc bén nói.

Đỗ Lan cạn lời, Vậy cũng phải đợi ta và thê tử du ngoạn xong hành tinh này đã.

Nói rồi Đỗ Lan lấy ra máy ảnh, chụp một tấm ảnh Lục Đạo Tiên Nhân trước.

May mắn là thế giới này, tuy cảm giác như cổ đại, nhưng thực ra khoa kỹ đã đạt đến trình độ của Địa Cầu vào thời Chiến tranh thế giới thứ nhất rồi.

Nên Lục Đạo Tiên Nhân cũng từng thấy máy ảnh, không đến mức như Địch Ny Toa lần đó, lập tức động thủ.

Được rồi, Lục Đạo Tiên Nhân ngươi cũng khá ăn ảnh.

Vậy hẹn lần sau gặp lại.

Đỗ Lan ôm lấy Địch Ny Toa một cái Thuấn Di, biến mất trước mặt Lục Đạo.

Nhẫn thuật không gian.

Lục Đạo kinh ngạc cũng không lạ, cho đến nay hắn cũng chỉ mới chạm đến ngưỡng cửa của nhẫn thuật không gian mà thôi.

Hiện tại hắn chỉ vừa được mọi người gọi là Lục Đạo Tiên Nhân, còn một chặng đường rất dài phải đi.

Thế giới Naruto này có Thần, trong cõi u minh, tất cả đều vận hành theo ý chí của Thần.

Chương 33

Thần ở khắp mọi nơi, thường xuyên đưa ra một số khải thị cho con người.

Đương nhiên đây chỉ là số ít người, họ có thể mơ hồ nhìn thấy tương lai.

Dù sao thế giới này tràn ngập những tồn tại thần bí mà Đỗ Lan không hiểu, nên Đỗ Lan cũng cần phải cẩn thận.

Ta nói rồi, sao cứ cảm thấy thế giới này thiếu thứ gì đó, hóa ra là Mặt Trăng.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đứng kề vai, nhìn một quả cầu đất khổng lồ ở phía xa bay lên cao dần, to dần, cho đến khi biến thành Mặt Trăng.

Còn nơi mất đi một khối đất lớn như Mặt Trăng thì biến thành đại dương.

Tuyệt vời, không ngờ lại có thể như vậy.

Đỗ Lan cũng kinh ngạc không nhỏ.

Mặt Trăng, Đỗ Lan cũng có thể tạo ra, nhưng Mặt Trăng của hắn chỉ là Mặt Trăng giả phát ra ánh sáng mặt trăng mà thôi, không duy trì được bao lâu.

Còn Mặt Trăng của Lục Đạo Tiên Nhân này lại là Mặt Trăng thật sự.

Không hổ là chúa tể của sáng tạo và hủy diệt.

Lưu niệm, lưu niệm.

Lần này Đỗ Lan lấy ra máy quay phim, Chứng kiến kỳ tích.

Lục Đạo Tiên Nhân xuất hiện, khiến thế giới Naruto xuất hiện nhẫn thuật.

Và những người học được nhẫn thuật cuối cùng cũng có vốn liếng để nói chuyện trước mặt các Thông Linh Thú mạnh mẽ, loài người bắt đầu từ con mồi biến thành thợ săn.

Đương nhiên Đỗ Lan không mấy hứng thú với những điều này, hắn phát hiện máy thời không của mình dường như đã hỏng.

Ban đầu hắn định trở về thế giới Dragon Ball, nhưng máy thời không lại đưa hắn đến thế giới Naruto này.

Và ngay lúc nãy hắn phát hiện kim chỉ năng lượng của máy thời không cứ lên xuống thất thường, khiến Đỗ Lan không biết phải làm sao.

Lục Đạo Tiên Nhân phong ấn Thập Vĩ, và thu Chakra của nó về dùng cho mình, thực lực tăng thêm không ít, thành công nắm giữ nhẫn thuật không gian khó nắm giữ nhất.

Nhưng sau trận chiến với Thập Vĩ, hắn bị trọng thương, không sống được bao lâu nữa.

Lục Đạo Tiên Nhân vì hòa bình mà truyền dạy nhẫn thuật cho mọi người, nhưng loài người lại dùng nhẫn thuật vào việc chém giết lẫn nhau, chiến tranh trở nên tàn khốc hơn.

Xem ra chúng ta lại phải chơi một thời gian rồi.

Đỗ Lan cất máy thời không đi, tiếp tục cuộc hành trình.

Đây là một thôn nhỏ, Đỗ Lan và Địch Ny Toa, đôi Kim Đồng Ngọc Nữ này vừa bước vào thôn, đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Vị khách từ xa đến, không biết đến thôn xa xôi của chúng ta có việc gì.

Ông lão lưng còng kia chính là thôn trưởng của thôn này.

Thôn này thực ra là một nơi ẩn mình, nơi những người trốn chạy khỏi các thế lực tụ tập lại, xây dựng nên một đào nguyên, tránh xa chiến tranh, sống cuộc đời tự cung tự cấp.

Đã rất lâu không có người lạ đến đây, đặc biệt là việc Mặt Trăng đột ngột xuất hiện trên bầu trời không lâu trước đây, càng khiến lão thôn trưởng phải cẩn thận đối phó.

Chỉ là đi ngang qua, tôi và thê tử đang du hành, thấy nơi này phong cảnh hữu tình, nên mới vào núi.

Không ngờ ở đây lại có thôn làng.

Vậy thì mời đến nhà tôi ăn bữa cơm đạm bạc.

Lão thôn trưởng đã quyết định sẽ chiêu đãi hai người này thật tốt, sau đó sẽ để họ nhanh chóng rời đi.

Có bữa trưa miễn phí, Đỗ Lan đương nhiên sẽ không từ chối, kéo Địch Ny Toa đến nhà thôn trưởng.

Con trai và con dâu lão thôn trưởng đều đã qua đời, chỉ còn lại một cô cháu gái ba tuổi, hai ông cháu nương tựa vào nhau mà sống.

Ông ơi, hôm nay về sớm quá.

Giống như tất cả những đứa trẻ sớm trưởng thành trong thế giới Naruto, cô bé tên Xuân Hương này cũng rất hiểu chuyện.

Xuân Hương, ông đưa khách về.

À.

Xuân Hương kêu lên một tiếng kinh ngạc, vì trong nhà đã không còn lương thực dự trữ.

Hai ông cháu nhà lão thôn trưởng đều không có sức lực đi săn hay làm ruộng, bình thường đều phải nhờ vào sự giúp đỡ của bà con trong thôn, nhà này một ít, nhà kia một ít, mới có cơm ăn no.

Nhưng mấy ngày gần đây không biết vì sao, ngay cả thợ săn giỏi nhất trong thôn cũng không có thu hoạch gì, nên cũng không ai mang gì đến cho nhà thôn trưởng nữa, vì ngay cả nhà họ cũng không đủ ăn.

Sao vậy, Xuân Hương.

Mau nấu cơm đi.

Thực ra ông nội này không xứng chức, ngay cả trong nhà không còn lương thực dự trữ cũng không biết.

Tuy ông biết các thợ săn trong thôn nợ ông, nhưng thôn trưởng ông chưa bao giờ biết tình hình trong nhà mình.

Khi Xuân Hương còn nhỏ, các cô các bác hàng xóm quan tâm chăm sóc, còn ông cũng không ăn cơm ở nhà.

Còn bây giờ Xuân Hương đã hiểu chuyện, mọi việc trong nhà đều do Xuân Hương quản lý.

Không có gì đâu ông.

Xuân Hương âm thầm sốt ruột, đang nghĩ xem phải làm sao mới có thể giữ thể diện cho ông nội mình.

Khí của Đỗ Lan đã sớm biết căn nhà trống rỗng, căn bản không có gì để ăn, nếu chuột trong hang không tính.

Tôi và ái nhân lần đầu đến bảo địa, trước khi vào thôn đã săn được con mồi.

Đỗ Lan lấy ra vài xác động vật mà hắn cũng không rõ là con gì.

Thỏ chuột béo tốt quá, tốt tốt, hôm nay lại được bữa ngon.

Thôn trưởng cũng không từ chối, nhận lấy thực phẩm, Xuân

Hương mau lên, hôm nay ăn thỏ chuột.

Dạ vâng.

Nếu chỉ cần tự mình nấu cơm thì không có vấn đề gì, Xuân Hương chạy nhanh ra ngoài.

Cô bé trắng trẻo đáng yêu như tượng ngọc, mẫu tính của Địch Ny Toa lại được đánh thức, giúp cô bé cùng vào bếp nấu cơm.

Một người phụ nữ không tồi.

Lão thôn trưởng ra vẻ rất tán thưởng, lão luyện nói.

Đỗ Lan bĩu môi, lão bà của mình đương nhiên là phụ nữ tốt.

Lão thôn trưởng dường như nhớ đến con trai mình, thở dài.

Lão thôn trưởng, cuộc sống hiện tại không dễ dàng phải không.

Đỗ Lan đột nhiên mở miệng nói.

À.

Đúng vậy, mấy thợ săn trong thôn hai lần vào núi đều không có thu hoạch gì.

Lão thôn trưởng bất lực nói.

Đỗ Lan cười, Ngài biết nguyên nhân không.

Lão thôn trưởng lắc đầu, ông cũng rất ngạc nhiên, mọi năm vào thời điểm này đáng lẽ là mùa săn bắn thịnh vượng, nhưng năm nay lại chẳng có thu hoạch gì.

Vì trên núi có một con háu ăn.

Động vật trên núi đều bị nó ăn sạch rồi.

À.

Vậy phải làm sao bây giờ.

Thôn trưởng cũng là người có kiến thức, nghe Đỗ Lan nói, ông đã ý thức được sự tồn vong của thôn mình nằm trong miệng con háu ăn đó.

Tôi giúp ngài trừ họa, ngài giúp tôi xây một căn nhà ở đây nhé.

Thực ra Đỗ Lan đã định ở đây một thời gian, muốn cùng Địch Ny Toa sống cuộc sống hai người.

Đương nhiên cuộc sống bình thường đó thì thôi đi, Đỗ Lan chuẩn bị mở một võ quán.

Đương nhiên, những nhẫn giả trong thế giới Naruto, thực ra không chịu nổi một quyền của Đỗ Lan, nhưng vấn đề là nhẫn giả có Thế Thân Thuật, nếu không đánh trúng, dù quyền của Đỗ Lan có lợi hại đến mấy cũng vô dụng.

Hơn nữa đừng nói đến những nhẫn thuật kinh tởm khác, Đỗ Lan hiện tại cũng không đi được, chỉ có thể tĩnh tâm lại, nghiên cứu kỹ nhẫn thuật của Lục Đạo Tiên Nhân.

Thực ra bản chất của Chakra và Khí là giống nhau.

Chakra là sức mạnh kết hợp từ tinh thần lực và thể lực, còn Khí là tiềm lực trong cơ thể, muốn sử dụng Khí cũng cần thể lực siêu nhân và khả năng tập trung hơn người.

Tuy nhiên, dù sao cũng là hệ thống sức mạnh của hai thế giới khác nhau, Đỗ Lan đã thử nhiều lần thay đổi thuộc tính của Khí, nhưng đều thất bại.

Được rồi, Đỗ Lan không sử dụng được Chakra.

Đỗ Lan, thực ra chàng không cần phải chán nản như vậy, chi bằng nghĩ theo một góc độ khác, chỉ cần chàng thích nghi với phương thức tác chiến của nhẫn giả, với thực lực của chàng, đối phó với họ chẳng phải dễ như trở bàn tay sao.

Địch Ny Toa khuyên giải.

Địch Ny Toa sau khi học kiến thức hiện đại ở thế giới Gundam, đã học được cách nhìn nhận vấn đề từ nhiều góc độ.

Mắt Đỗ Lan sáng lên, Lão bà thật thông minh.

Hôn một cái.

Ngay lúc này, lão thôn trưởng không biết điều đi vào, nói gì đó muốn Đỗ Lan nhanh chóng vào núi giải quyết vấn đề cho thôn.

Đỗ Lan nghĩ mình ở đây cũng khá tốt, nên cũng đồng ý.

Chương 34

Đỗ Lan một mình vào núi, Địch Ny Toa ở lại cùng Xuân Hương.

Địch Ny Toa rất thích trẻ con, chỉ là không biết vì lý do gì, cô và Đỗ Lan vẫn chưa có con.

Đỗ Lan bình thường rất ít khi dùng Thuấn Di, vì khi có Địch Ny Toa ở bên, dù ở đâu cũng không thấy nhàm chán, nhưng bây giờ khi một mình, Thuấn Di mới là phương tiện di chuyển chính của Đỗ Lan.

Đen trắng hai màu, đội đấu lạp, mặc quần lửng màu xám, giống hệt như một gấu trúc say rượu.

Khi Đỗ Lan xuất hiện, con gấu trúc vẫn đang nhét đồ ăn vào miệng thì dừng lại.

Đừng ăn đồ trong núi này nữa, thức ăn của thôn dưới núi đều bị ngươi ăn hết rồi.

Đỗ Lan nói.

Con gấu trúc quay người lại, tiếp tục ăn.

Không phải đã nói là đừng ăn nữa sao.

Đỗ Lan từ phía sau ôm lấy con gấu trúc, một cú vật lưng.

Ưm.

Nặng quá, ngay cả Đỗ Lan với sức chiến đấu hơn trăm triệu cũng cảm thấy mình không ôm nổi con gấu trúc lười biếng này.

Tuy nhiên, Đỗ Lan hét lớn một tiếng, dường như đã bước vào một trạng thái tương tự như Siêu Cấp Saiya Nhân, cuối cùng cũng ôm được con gấu trúc lên.

Nhưng khi cúi lưng ra sau, con gấu trúc lại nặng thêm, Đỗ Lan loạng choạng thắt lưng, con gấu trúc liền ngồi xuống trên người Đỗ Lan.

Thắt lưng của ta.

Đỗ Lan cũng đã lớn tuổi, ở thế giới Đại Kiếm đã làm ông nội rồi.

Mặc dù cơ thể hiện tại đã gần như được tạo thành từ năng lượng thuần túy, nhưng não của hắn vẫn còn tàn dư các phản ứng của cơ thể thịt.

Ví dụ như bây giờ Đỗ Lan đã bị đau thắt lưng.

Nặng quá.

May mắn là Đỗ Lan là một võ giả đã quen luyện tập dưới trọng lực, nhưng trọng lượng của con gấu trúc này thật quá đáng, ít nhất cũng phải mấy trăm lần trọng lực.

Đỗ Lan cảm thấy không sai, con gấu trúc này chính là Nhẫn Thú bẩm sinh biết nhẫn thuật.

Hơn nữa nó còn có năng lực điều khiển trọng lực giống như Huyết Kế Giới Hạn, người bình thường bị đè như vậy nhất định đã chết, nhưng Đỗ Lan không phải người.

Dậy cho ta.

Đỗ Lan nghiến răng, nâng con gấu trúc lên.

Con gấu trúc dường như không hề động đậy, nhưng thực ra âm thầm không ngừng gia tăng trọng lực.

Hai chân Đỗ Lan đã lún sâu vào đất, có thể thấy Đỗ Lan đã chịu đựng trọng lực lớn đến mức nào.

Xem ta, Siêu Cấp Saiya Nhân.

Đỗ Lan giơ cao con gấu trúc, giống như Hercules vậy, Ta ném.

Con gấu trúc bị ném đi, bay mấy chục mét rồi rơi xuống, cả ngọn núi đều rung chuyển.

Đỗ Lan rút chân ra khỏi đất, sau đó vào tư thế chiến đấu.

Con gấu trúc háu ăn nhét hết thức ăn vào miệng, sau đó từ eo lấy ra một cái hồ lô, uống một ngụm, rồi phun lửa từ miệng ra.

Đỗ Lan cảm nhận được nhiệt độ của ngọn lửa, lập tức sử dụng Vũ Không Thuật bay lên.

Đây là ngọn lửa Chakra sao.

Nhiệt độ cao hơn lửa bình thường.

Đỗ Lan thân ảnh lóe lên, sử dụng Tàn Ảnh Quyền, thu hút sự chú ý của con gấu trúc.

Đỗ Lan đấm một quyền vào mặt con gấu trúc, Hữu Tình Phá Nhan Quyền.

Con gấu trúc vặn vẹo cơ thể, xoay tròn trong không trung.

Sức phòng thủ của con gấu trúc rất cao, quyền của Đỗ Lan tuy đánh bay nó, nhưng không làm nó bị thương.

Ba ba tôi còn chưa từng đánh tôi.

Câu thoại này còn kinh ngạc hơn cả việc con gấu trúc mở miệng nói chuyện, Đỗ Lan cạn lời.

Nó khóc như một đứa trẻ, nước mắt gấu trúc như suối.

Đỗ Lan áp lực rất lớn, không thể không lấy ra Tiên Đậu, Đừng khóc nữa, viên đậu này cho ngươi ăn, rất ngon đó.

Con gấu trúc thật sự không khóc nữa, cầm lấy Tiên Đậu không thèm suy nghĩ gì, liền ném vào miệng, nhai nhóp nhép rồi nuốt xuống, No quá.

Chưa bao giờ no đến vậy.

Sau đó sau lưng Đỗ Lan liền có thêm một tên đi theo, con gấu trúc đã coi Đỗ Lan như một phiếu cơm dài hạn.

Sau này ngươi gọi là Gấu Trúc Tửu Tiên.

Đỗ Lan khuất phục con gấu trúc lớn trở về thôn, cũng không gây ra xáo động gì.

Đỗ Lan chỉ nói với dân làng rằng bây giờ có thể vào núi săn bắn rồi, tuy rằng con mồi không nhất định nhiều, nhưng nhất định tốt hơn trước.

Và Đỗ Lan cùng Địch Ny Toa cũng chính thức định cư, trong thôn nhỏ hơn một trăm người này, có thêm hai người và một con gấu trúc.

Đỗ Lan lại một lần nữa sao chép tấm biển hiệu nổi tiếng của Tinh Vũ Môn ở Thiên Triều, treo bảng hiệu lên.

Tinh Vũ Môn, võ giả phải tự cường không ngừng.

Đỗ Lan kênh kiệu nói.

Đệ tử đầu tiên của Tinh Vũ Môn chính là cháu gái của lão thôn trưởng, Xuân Hương.

Lúc này võ quán chỉ có và duy nhất một học sinh, nên Đỗ Lan âm thầm tự cổ vũ mình, nhất định phải dạy tốt đồ đệ này, để những người khác nhìn xem.

Vẫn cứ thế này ư.

Haizz, sẽ không phải định cư ở thế giới này luôn đấy chứ.

Đỗ Lan cất Thời Không Cơ đi, thở dài một hơi.

Đã năm năm trôi qua, Tinh Vũ Môn ở nơi hẻo lánh này cũng coi như có chút danh tiếng.

Bởi vì hai năm trước, có một Bạn Nhẫn tấn công thôn, phải biết Nhẫn giả hiện tại đã dần lộ diện, là chiến lực mạnh nhất thế giới, cho nên bị một đứa trẻ sáu tuổi đánh lui, sự thật này khiến mọi người nhận ra Tinh Vũ Môn thật sự có bản lĩnh.

Thế là trong một thời gian, trẻ con trong thôn đều được đưa tới, Đỗ Lan cũng không từ chối ai, nhỏ nhất là ba tuổi, lớn nhất đã mười lăm tuổi.

Đỗ Lan dựa theo độ tuổi khác nhau mà chia họ thành ba lớp: lớp mầm non, lớp nhỏ, lớp lớn.

Dùng các phương pháp khác nhau để dạy dỗ họ.

Rất nhanh, các học sinh lớn hơn cảm thấy mình đã học thành tài, muốn ra ngoài trải nghiệm, Đỗ Lan cũng không ngăn cản.

Bởi vậy, danh tiếng của Tinh Vũ Môn không còn giới hạn trong thôn nhỏ nữa.

Hồi còn ở Thiên Triều, Đỗ Lan cũng đã từng xem qua những bộ võ thuật này.

Lúc đó chỉ cảm thấy rất ngầu, nhưng giờ có kinh nghiệm chiến đấu mới biết những bộ quyền pháp đó không chỉ đơn thuần là ngầu.

Bởi vậy, các quyền pháp được dạy trong Tinh Vũ Môn đều vô cùng tinh diệu, là những quyền pháp trong ký ức của Đỗ Lan.

Đương nhiên Đỗ Lan cũng sẽ để học sinh học cách sử dụng Khí, nhưng chỉ những võ học thiên tài số ít mới có thể.

Phải biết rằng ở Thất Long Châu Thế Giới, thế giới của các Võ giả, những Võ Thiên lão sư biết sử dụng Khí đã được gọi là Tiên nhân rồi, điều đó cho thấy việc sử dụng Khí không phải Võ giả nào cũng có thể nắm vững.

Mặc dù tất cả mọi người đều có Khí, nhưng có thể cảm nhận được nó và sử dụng nó thì vô cùng khó.

Bởi vậy, đa số học sinh vẫn chỉ tập trung rèn luyện cơ thể, hy vọng sau khi cơ thể đột phá giới hạn sẽ học được Khí.

Hiện tại, tổng cộng chỉ có ba người học được Khí: Xuân Hương, Dã Bỉ Thái Lang và Bàn Hổ.

Có phải ngươi thấy họ rất giống ba trong bộ tứ của Doraemon không, chỉ thiếu một người là Xeko.

Tuy nhiên, vì học sinh còn nhỏ tuổi, Đại kiếm cũng là phiên bản thu nhỏ, đến khi tốt nghiệp sẽ nhận được một thanh Đại kiếm thật.

Dã Bỉ Thái Lang áp sát, Xuân Hương động tác cũng không chậm, hai thân ảnh giao chiến với nhau.

Không sai.

Cúc Thái Nhất cần chi viện, nếu có Thượng Nhẫn giúp đỡ thì độ an toàn khi về thôn sẽ tăng lên đáng kể.

Kẻ đến tấn công, năm cây Khổ Vô gần như bắn ra trong nháy mắt.

Chương 35

Kỹ thuật Nhẫn giả trải qua chiến tranh không phải tầm thường, năm cây Khổ Vô đều bắn chính xác vào mục tiêu.

Địch Ny Toa một trận vô lực, Cầu xin, chỉ là trọng thương mà thôi, Tiên Đậu đâu.

Cúc Thái Nhất đem tất cả tiền trên người coi như tiền đặt cọc đưa cho Đỗ Lan, sau đó thương lượng lộ trình xong liền lập tức xuất phát.

Trước đó, hắn đã dò hỏi, hai vị của Tinh Vũ Môn đều vô cùng có thực lực, nên mới hào phóng như vậy.

Có một người.

Một người.

Ác.

Các học sinh thốt lên kinh ngạc.

Vung thêm một trăm cái nữa.

Ba đứa trẻ lại nghe mà máu sôi sùng sục, hận không thể ra trận giết địch.

Kẻ địch đâu.

Kẻ địch thấy một đòn không thành, đã trốn đi rồi.

Thương Viên không hiểu rõ tình hình, Là các ngươi cứu ta sao.

Cảm ơn.

Còn một phía khác Dã Bỉ Thái Lang cũng không hề yếu thế, Tàn Ảnh Quyền.

Quy Phái Khí Công xuyên thấu Tàn Ảnh, sau đó đánh nát bia đá bên cạnh võ trường.

Lão sư, lão sư.

Bàn Hổ vội vàng chạy vào, thở hổn hển.

Cúc Thái Nhất dừng lại, Không đúng.

Liên tục mấy ngày vội vã lên đường, ba đứa trẻ đều có chút mệt mỏi, tốc độ cũng chậm lại.

Sau đó trao đổi tên, Đỗ Lan biết Thương Viên tên là Cúc Thái Nhất, là một Nhẫn giả, hắn bị tấn công trong lúc thực hiện nhiệm vụ, hoảng loạn chạy trốn nên mới đến được đây.

Bởi vậy hắn hy vọng Đỗ Lan có thể tạm thời cho hắn tá túc, cho đến khi hắn tìm được đường đi.

Yeah.

Tại chỗ đầy máu đầy trạng thái hồi sinh.

Chiến trường giống như một cỗ máy xay thịt nuốt chửng sinh mạng Nhẫn giả, cho đến bây giờ vẫn còn một số cuộc xung đột nhỏ.

Cúc Thái Nhất không ngờ một võ quán nhỏ ở vùng biên giới này lại có trình độ cao như vậy, ít nhất cũng phải là Hạ Nhẫn tinh anh.

Vậy thì lão sư của họ ít nhất cũng phải là cấp Thượng Nhẫn, Cúc Thái Nhất bắt đầu động não.

Phân Thân Thuật sao.

Đỗ Lan nhặt cây Khổ Vô trên đất lên, tiện tay ném ra, cắm thẳng vào một thân cây.

Lần này lại là Thế Thân Thuật.

Đỗ Lan đưa Tiên Đậu cho hai người, Ăn đi, chúng ta còn phải lên đường nữa.

Tập trung, kẻ địch ngã xuống đất.

Ba tiểu gia hỏa phản xạ nhìn lên trời, không ngờ người đến lại đứng ngược nắng, ánh nắng chiếu thẳng vào mắt.

Sư tỷ, có cảm nhận được không.

Dã Bỉ Thái Lang hỏi.

Thành công rồi sao.

Nga.

Đỗ Lan cạy miệng Thương Viên ra, đưa Tiên Đậu vào.

Ở đây.

Một giọng nói từ trên không truyền xuống.

Nhưng cùng với cái chết của Lục Đạo Tiên Nhân, vô số Nhẫn giả dưới trướng ông cũng vì nhiều lý do mà bắt đầu phụ thuộc vào các quốc gia khác nhau, giao chiến lẫn nhau.

Mới không lâu trước đây, vài đại quốc đã lấy Nhẫn giả làm chủ lực tiến hành một cuộc Nhẫn chiến tàn khốc hơn.

Sa Chi Quốc ở phía tây nam, từ thôn nhỏ đi ra, năm người chia nhau ăn ngủ dọc đường.

Không phải Đỗ Lan keo kiệt không lấy Vạn Năng Giao Nang ra, mà là Đỗ Lan cần rèn luyện tốt khả năng sinh tồn dã ngoại cho ba tiểu gia hỏa.

Đỗ Lan đã sớm cảm nhận được rồi, chỉ là ba tiểu gia hỏa này vô tâm vô phế thật đáng thất vọng.

Sao vậy.

Ngày hôm đó, thời tiết nóng lên rất nhiều, ánh nắng chiếu lên người khiến người ta cảm thấy mình như đang ở trong lò nướng vậy.

Oanh Hai tiểu gia hỏa bị nổ cho ngây người, đều bị thương.

Đỗ Lan ngẩn ra, vậy là Nhẫn chiến lần thứ nhất đã bắt đầu rồi sao.

Nhưng Khí của Đỗ Lan khiến kẻ địch không thể ẩn hình, những cây Khổ Vô còn lại cũng bị bắn ra, lần này Đỗ Lan đã bắn trúng.

Trong ba người, Xuân Hương nhỏ tuổi nhất nhưng thực lực lại mạnh nhất.

Còn Dã Bỉ Thái Lang hiện tại mười tuổi, tám tuổi bắt đầu tu luyện, hiện tại cũng đã có thể sử dụng Khí một cách thành thạo.

Bàn Hổ chín tuổi thì nổi tiếng là đơn thuần, nên Khí gần như học là biết ngay, nhưng trong chiến đấu lại thiếu sự biến hóa, không có thiên phú chiến đấu.

Bàn Hổ hít sâu mấy hơi, mới bình tĩnh lại, Ngoài cửa có một người chết rồi.

Hít sâu.

Địch Ny Toa nói.

Nhìn thấy ba tiểu gia hỏa sắp bị đâm trúng, Bàn Hổ hét lớn một tiếng, không khí bị chấn động lan ra, quỹ đạo của Khổ Vô bị thay đổi, đâm xuống đất.

Thật ra Cúc Thái Nhất là đội trưởng nhiệm vụ lần này, sau khi bị tấn công, đồng đội của hắn đã hy sinh toàn bộ, chỉ để bảo vệ hắn và hàng hóa.

Long, Sâm Điền, Hà Thôn, ta nhất định sẽ đưa hàng hóa về thôn, các ngươi sẽ không hy sinh vô ích.

Gọi sư phụ các ngươi đến.

A.

Ba tiểu gia hỏa lập tức nhắm mắt lại, lộ ra sơ hở.

Thật ra Địch Ny Toa còn thích hợp dạy học sinh hơn Đỗ Lan, vì nàng đủ nghiêm khắc, ít nhất là khi không cười.

Địch Ny Toa dạy vũ khí, chính là không ngừng vung kiếm, vung kiếm.

Học sinh do nàng dạy ra, tất cả đều cầm Đại kiếm.

Các học sinh không chút qua loa vung Đại kiếm, bởi vì họ đã chứng kiến cảnh tượng chấn động khi Địch Ny Toa thi triển Cao Tốc Kiếm san bằng đỉnh núi.

Lần này điểm đến là Sa Chi Quốc, ba tiểu gia hỏa các ngươi phải chuẩn bị kỹ càng, thời tiết ở đó nổi tiếng là tệ.

Đỗ Lan nói, Lần này ta đích thân dẫn đội, Địch Ny Toa sư mẫu các ngươi ở nhà.

Đỗ Lan suy nghĩ một lát, cuối cùng mỉm cười, Cũng có chút thú vị, nhưng không biết ngươi có thể trả bao nhiêu.

Có thể, ngay trong bụi cỏ bên trái.

Không hổ là Nhẫn giả tinh anh, rút lui cũng không chút do dự.

Cúc Thái Nhất cảm khái nói.

Bàn Hổ đơn thuần, trực giác rất mạnh, lúc nguy cấp đã sử dụng Khí.

Địch Ny Toa lập tức ra cửa, mới phát hiện, hóa ra là một người trọng thương ngã gục trước cửa, Bàn Hổ đơn thuần thấy hắn bất động còn tưởng hắn đã chết rồi.

Dã Bỉ Thái Lang và Bàn Hổ vui vẻ chạy tới, Xuân Hương kéo cũng không lại, muốn xem thử người đó rốt cuộc trông như thế nào.

Đỗ Lan lơ mơ đi tới, Chết người rồi à.

Ai vậy.

Sau khi chuẩn bị xong, năm người xuất phát khỏi thôn nhỏ dưới núi.

Đỗ Lan đã đồng ý, hắn tin rằng dưới mí mắt mình, bất kỳ động tĩnh nào của Cúc Thái Nhất cũng không thể qua mặt mình, như vậy thôn cũng an toàn hơn một chút.

Ngày hôm đó, Đỗ Lan đang ngủ nướng, còn Địch Ny Toa ở bên ngoài giám sát học sinh.

Đơn giản thật.

Bùm Kẻ địch biến mất, một tấm Bạo Phá Phù nằm trên đất.

Quy Phái Khí Công.

Xuân Hương khẽ quát một tiếng, hai tay đẩy ra chùm sáng.

Ngay khi Cúc Thái Nhất đang hồi tưởng, hắn bị tiếng đánh nhau làm giật mình, hóa ra là các học sinh đã bắt đầu thần luyện.

Xuân Hương và Dã Bỉ Thái Lang bị tiếng hét của Bàn Hổ dọa cho không ít, vội bịt tai lại.

Kiếm đã nắm trong tay, ba tiểu gia hỏa tạo thành trận hình tam giác, phòng ngự.

Ở đâu, lão sư.

Bàn Hổ ngớ ngẩn hỏi.

Mười triệu.

Giá này đủ để mời mấy Thượng Nhẫn đặc biệt rồi.

Một tiếng động trầm đục, hắn liên tục lùi lại, chỉ để lại vài vết máu.

Ý ngươi là, ngươi bỏ tiền ra thuê chúng ta.

Yeah.

Trừ Bàn Hổ ra, hai đồ đệ kia đều vô cùng phấn khích, vì đây là lần đầu tiên họ đi xa.

Được, Quy Phái Khí Công.

Dã Bỉ Thái Lang cũng không chần chừ, lập tức ra tay.

Chương 36

Phía trước chính là biên giới Sa Chi Quốc rồi, qua đó, chúng ta sẽ tiến vào phạm vi thế lực của Sa Nhẫn.

Dã Bỉ Thái Lang và Bàn Hổ cảm xúc không cao, vì sự bất cẩn của họ mà bị thương.

Thôi được rồi, đừng ủ rũ nữa, chuyện đã qua thì thôi.

Lần sau phải cẩn thận hơn.

Vâng, sư phụ.

Một cửa khẩu ở biên giới, hai bên là núi, chỉ có một con đường nhỏ ở giữa.

Đây chính là Nhất Tuyến Thiên Quan rồi, mọi người cẩn thận, rất có thể có phục kích.

Cúc Thái Nhất nói.

Thật ra Đỗ Lan đã cảm nhận được rồi, người không ít, ít nhất cũng hơn một trăm.

Nhưng đa số đều là Hạ Nhẫn sơ cấp, Trung Nhẫn và Thượng Nhẫn không nhiều.

Chúng ta bị bao vây rồi.

Kẻ mạnh nhất ta sẽ đi giải quyết, những kẻ khác các ngươi liệu mà làm.

Đỗ Lan Thuấn Di, biến mất.

Một Nhẫn giả cấp Ảnh, Đỗ Lan cẩn thận đối phó.

Chín ấn kết chỉ dùng ba giây, Nhẫn giả sống sót trong chiến tranh đều không phải tầm thường, Phong Độn, Đại Đột Phá.

Khí thổi ra từ miệng biến thành Phong Nhận, tấn công Đỗ Lan.

Đỗ Lan cũng không chần chừ, Tàn Ảnh Quyền thi triển ra, một quyền đánh vào mặt đối phương.

Nhưng ngay lập tức Đỗ Lan cảm thấy không ổn, kẻ địch bị đánh trúng biến thành lá cây trôi đi theo gió.

Thế Thân Thuật, là công phu cơ bản của Nhẫn giả, nhưng lại là thủ đoạn bảo mệnh an toàn nhất.

Khí của Đỗ Lan đã phát hiện ra, kẻ địch đang trốn trong tảng đá ở xa.

Thao Khí Đạn.

Một quả đạn Khí lớn bằng quả bóng chày bị Đỗ Lan ném ra.

Kẻ địch cảm nhận được nguy hiểm, lập tức lộ nguyên hình, kiếm trên tay ném ra.

Đạn súng Đỗ Lan còn không sợ, lẽ nào sợ kiếm trên tay.

Đỗ Lan ưỡn ngực chặn kiếm, vô cùng ngông nghênh.

Cơ thể thật mạnh.

Nhưng vô dụng, Phong Độn Liêm Dứu.

Một con mèo khổng lồ giơ lưỡi hái xông về phía Đỗ Lan.

Lưỡi hái đi qua đâu, tất cả đá đều bị cắt đôi.

Đỗ Lan đương nhiên cũng không ngốc đến mức làm hỏng quần áo của mình, lại là Tàn Ảnh Quyền.

Đát Thân ảnh Đỗ Lan đã đứng trước mặt kẻ địch.

Hơn 30 tuổi chính là đỉnh cao của Nhẫn giả, nhìn thấy tốc độ của Đỗ Lan cũng không kinh ngạc.

Ấn kết trên tay không đổi, Phong Độn Phong Ma Thủ Lý Kiếm.

Chakras hệ Phong giống như cánh quạt máy cắt sắt cuộn tới.

Đỗ Lan cũng không hề yếu thế, một quả Khí Đạn xuất hiện trong tay, va chạm với Phong Ma Thủ Lý Kiếm.

Nhẫn thuật Thuấn Phát sao.

Trên thế giới này, Nhẫn giả chỉ biết Nhẫn thuật.

Kẻ địch và Đỗ Lan đối mặt đứng đó, mấy Đại Nhẫn thuật tung ra, dù thực lực đã đạt đến cấp Ảnh, nhưng lượng Chakra phục hồi không theo kịp sự tiêu hao.

Đương nhiên Đỗ Lan sẽ không có cảm giác như vậy, dưới sự hỗ trợ của động cơ vĩnh cửu, tinh lực của Đỗ Lan là vô tận.

Thái Dương Quyền.

Chiếu mù mắt chó của kẻ địch, Đỗ Lan cuối cùng cũng nắm lấy cơ hội, nhưng cú đấm vẫn không trúng người.

Bởi vì dù mắt không nhìn thấy, nhưng kết ấn vẫn có thể tiếp tục.

Lần này hắn kết ấn là Phong Độn Long Quyển Phong.

Cơ thể Đỗ Lan bị Long Quyển Phong trói buộc, sau đó kẻ địch ném Khổ Vô gắn Bạo Phá Phù ra, cuốn vào trong Long Quyển Phong.

Tiếng nổ không ngừng vang lên.

Hắn nở nụ cười, trong mắt hắn Đỗ Lan chắc chắn phải chết.

Chiêu thức không tồi, chỉ là chiêu thức này đối với ta vô dụng.

Khí Nguyên Trảm.

Một đĩa tròn bay ra từ Long Quyển Phong, xé rách không khí mang theo một vệt máu, Đỗ Lan đã chặt đứt một cánh tay của đối phương.

Bởi vì Đỗ Lan không thích giết người, nên đã tha cho hắn một mạng.

Bên dưới, ba tiểu đệ tử và Cúc Thái Nhất rơi vào khổ chiến, dù một nửa số Nhẫn giả đối địch đã bị họ giết.

Nhưng vẫn còn một nửa bao vây họ.

Đỗ Lan kết thúc trận chiến của mình, Thuấn Di quay về bên cạnh ba tiểu đệ tử, Các ngươi nắm tay ta, chúng ta đi thôi.

Thuấn Di, một lần mang theo bốn người.

Cúc Thái Nhất mở mắt ra, nhìn xung quanh, căn phòng quen thuộc, cảm giác có chút không dám tin, Đây.

Được rồi, chúng ta đã đến nhà ngươi rồi, bây giờ xin hãy thanh toán phần còn lại đi.

Đỗ Lan kéo một chiếc ghế ra ngồi xuống, sau đó lấy ra bốn viên Tiên Đậu, bốn người đều ít nhiều bị thương, Ăn đi, vết thương sẽ lành.

Cúc Thái Nhất vẫn còn chút không tin, Các ngươi cứ tự nhiên ngồi, ta ra ngoài một lát.

Hắn lập tức chạy đến văn phòng của thủ lĩnh.

Một lát sau, Cúc Thái Nhất mang theo một túi lớn quay lại, Thật không dám tin, đây chính là Không Gian Nhẫn Thuật sao, quãng đường mấy ngày mà trong nháy mắt đã kết thúc, thật không thể tưởng tượng nổi.

Đây là số tiền thù lao còn lại, ngài kiểm thu.

Đỗ Lan cũng không khách khí nhận lấy túi, không đếm một chút nào, trực tiếp đưa cho Dã Bỉ Thái Lang, Đã vậy thì chúng ta đi thôi.

Xin cáo từ.

Xin chờ một chút.

Cúc Thái Nhất vội vàng kêu lên, hắn sợ Đỗ Lan lại biến mất ngay lập tức.

Là thế này, ta còn một nhiệm vụ nữa, không biết Đỗ Lan tiên sinh có hứng thú không.

Ngươi nói đi.

Chuyện này, thực ra phải bắt đầu từ món hàng mà ta vận chuyển.

Hóa ra, nhiệm vụ của Cúc Thái Nhất là vận chuyển thứ có cấp độ vũ khí hạt nhân trên thế giới này: Vĩ Thú.

Kể từ khi Lục Đạo Tiên Nhân phong ấn Thập Vĩ, và trước khi chết đã chia Chakra của Thập Vĩ thành chín phần, tạo ra Vĩ Thú, thì Vĩ Thú vẫn luôn thuộc về Hỏa Chi Quốc, do hai gia tộc Thiên Bản và Vũ Trí Ba kiểm soát.

Hiện tại quốc chủ Hỏa Chi Quốc lại có dã tâm, muốn nắm giữ chín đầu Vĩ Thú, nhưng tộc trưởng gia tộc Thiên Bản lại đưa Vĩ Thú ra ngoài, Sa Chi Quốc cũng có được Nhất Vĩ Thủ Hạc.

Nhưng trên đời không có bức tường nào là không lọt gió, đội ngũ của Cúc Thái Nhất bị tấn công, sau đó thì gặp Đỗ Lan và họ.

Hiện tại chúng ta đã chuẩn bị xong việc phong ấn Vĩ Thú rồi, nhưng vì chiến loạn, đa số Thượng Nhẫn trong thôn ta đều đóng quân ở biên giới, nên ta muốn Đỗ Lan tiên sinh giúp đỡ công tác bảo vệ nghi thức phong ấn.

Đương nhiên tiền thù lao sẽ không thiếu, vẫn là mười triệu, thế nào.

Được.

Đỗ Lan rất dứt khoát đồng ý, hắn thật sự đang thiếu tiền.

Tuyệt quá, vậy ta sẽ đi báo cáo một chút.

Đỗ Lan cũng ra lệnh giải tán cho ba tiểu đệ tử, để họ đi chơi vui vẻ, còn hắn thì bắt đầu đi khắp nơi chụp ảnh lưu niệm.

Nghi thức phong ấn sẽ diễn ra vào đêm hai ngày sau, bên trong pháo đài trung tâm nhất của Sa Nhẫn Thôn.

Nhẫn giả gây rối đến rất đúng giờ, đội mặt nạ gà trống, khoác áo choàng xám.

Vừa nhìn đã biết kẻ đến không có ý tốt, người có ý tốt sẽ không đến.

Mặt nạ gà trống rất tự tin vào bản thân, một đường nghênh ngang đi vào, tất cả vệ binh đều bị hắn hạ gục.

Các hạ, xin lỗi, đường này không thông.

Đỗ Lan cũng rất ngầu đứng giữa con đường.

Ngươi chính là Nhẫn giả mạnh mẽ mà Sa Chi Quốc mời đến phải không.

Mặt nạ gà trống lên tiếng, trầm ổn đầy uy lực.

Không sai, chính là ta, vậy nên nhân lúc ngươi chưa bị thương, mau quay về đi.

Điều đó không được.

Thổ Độn Nham Thạch Trọng Quyền.

Những bức tường đá của những ngôi nhà hai bên đường đột nhiên vươn ra những nắm đấm cao bằng người.

Đỗ Lan đưa tay ra, nắm đấm của mình va chạm với nắm đấm đá khổng lồ, đá vỡ tan, Chỉ có thực lực như vậy thì không thể nào cho ngươi qua được.

Xem ra thật sự không thể xem thường ngươi, Nhẫn Pháp Đại Chiểu Trạch.

Một cái đầm lầy đột nhiên xuất hiện dưới chân Đỗ Lan, hắn thậm chí còn không kịp phản ứng, hơn nữa diện tích đầm lầy vẫn đang mở rộng, những ngôi nhà xung quanh đều bị ảnh hưởng.

Thật ghê tởm.

Đỗ Lan chú ý thấy pháo đài phía sau sắp bị ảnh hưởng, không thể chờ thêm nữa, bộc Khí.

Bùn lầy xung quanh bị Khí thổi bay, Đỗ Lan từ từ bay lên không trung.

Chương 37

Sau đó tay phải vung lên, mở ra một con kênh ngăn cách giữa pháo đài và đầm lầy.

Mạnh quá, Mặt nạ gà trống dù đã nghe đồng đội kể về thực lực mạnh mẽ của Nhẫn giả thuê này, nhưng không ngờ lại mạnh đến vậy.

Chiêu vừa rồi, rõ ràng có thể một địch trăm.

Tuy nhiên, ta sẽ không bỏ cuộc, Thổ Độn Kim Cương Lao Lung.

Thời gian dừng lại, vô số luồng điện quang bay ra từ cát xung quanh bao trùm Đỗ Lan, một cỗ quan tài kim cương, không có một khe hở nào, người chỉ có thể chết nghẹt bên trong.

Đỗ Lan cảm thấy cơ thể mình đã không thể cử động, Chiêu thức không tệ, nhưng ngươi quên mất ta còn một chiêu Thuấn Di rồi.

Đỗ Lan trong nháy mắt đã ở bên ngoài.

Trả quan tài lại cho ngươi.

Đương nhiên là đánh chắc chắn không trúng Mặt nạ gà trống, nhưng điều này cũng củng cố quyết tâm của Mặt nạ gà trống, Ngươi biết không, thực ra pháo đài phía sau ngươi không phải là trung tâm nhất của thôn.

Đỗ Lan ra vẻ không hiểu.

Bây giờ sẽ cho ngươi thấy Nhẫn thuật mạnh nhất vượt qua cả Lục Đạo Tiên Nhân, Siêu Cấm Thuật Địa Dũng Nghiệp Hỏa Chi Thuật.

Đỗ Lan đột nhiên cảm thấy không ổn, dưới lòng đất, có thứ gì đó đang sôi sục, dường như muốn phá vỡ lớp vỏ mà trào ra, đó là nham thạch nóng chảy từ địa tâm.

Hóa ra ngay từ trước khi có tình báo, bọn chúng đã chuẩn bị sẵn sàng ở ngoại vi Sa Nhẫn Thôn này rồi, một Đại Nhẫn thuật như vậy, cần hơn mười Nhẫn giả cấp Thượng Nhẫn đánh đổi bằng sinh mệnh, tạo ra một tai họa tự nhiên đủ để hủy diệt một quốc gia.

Đỗ Lan sững sờ, về sức phá hoại, Đỗ Lan đương nhiên không thua kém, nhưng loại chiêu thức cần bảo vệ sinh mạng của nhiều người thì hắn thật sự không có.

Đỗ Lan trong chốc lát não bộ vận chuyển cực nhanh.

Quy Phái Khí Công đối chiến, không được.

Nguyên Khí Đạn đối chiến, không được.

Thuấn Di đến nơi khác, không được.

Chỉ còn một chiêu, Đỗ Lan nâng Khí lên đến cực hạn, cả hành tinh đều có thể cảm nhận được sự chấn động, A.

Khí và electron trong không khí ma sát tạo ra hồ quang điện, bao quanh thân Đỗ Lan.

Đỗ Lan lần đầu tiên điên cuồng thúc đẩy Động Cơ Vĩnh Cửu như vậy, huy động toàn bộ Khí.

Những mảnh đá vụn trên mặt đất bị Đỗ Lan hút lên.

Không sai, Đỗ Lan chính là chuẩn bị biến mình thành một lỗ đen, hút hết nham thạch nóng chảy và mọi thứ vào người.

A.

Uy năng của Đỗ Lan giống như thần minh vậy.

Mặt đất nứt ra, nhưng nham thạch nóng chảy trào ra không đốt cháy nhà cửa khắp nơi, mà tất cả đều bay lên trời.

Lấy Đỗ Lan làm trung tâm, nham thạch nóng chảy tụ lại một chỗ, kết hợp thành một quả cầu lớn.

Hắc hắc.

Dù đã đánh giá thấp thực lực của ngươi, nhưng để hoàn thành nhiệm vụ, Nhẫn giả chúng ta đâu dễ dàng bỏ cuộc.

Mặt nạ gà trống vừa phun máu vừa nói, bởi vì ngoài hắn ra, đội Nhẫn giả thứ hai đã hành động rồi.

Nhiệm vụ cầm chân Đỗ Lan của hắn cũng đã hoàn thành, có thể yên nghỉ rồi.

Thủ lĩnh đội Nhẫn giả thứ hai chính là Nhẫn giả cấp Ảnh bị Đỗ Lan chặt đứt một cánh tay, cũng chính vì Đỗ Lan không giết hắn, hắn mới có được tình báo về Đỗ Lan và lên kế hoạch thanh đông kích tây này.

Nhất định phải giữ vững, không thể để nghi thức bị phá hoại.

Sa Nhẫn kết thành trận hình phòng ngự.

Ba đồ đệ của Đỗ Lan cũng ở trong đó, kiếm trên tay đặt ngang ngực.

Hiện tại sư phụ không thể phân tâm, vậy nên chỉ có thể dựa vào chính chúng ta, không thể để sư phụ thất vọng.

Nga.

Phong Độn Đại Liêm Dứu.

Những lưỡi gió sắc bén hơn cả lưỡi dao ập đến như vũ bão.

Bàn Hổ.

Dã Bỉ Thái Lang với vai trò chỉ huy hét lớn một tiếng.

Nga.

Dù tuổi còn nhỏ, nhưng cơ thể lại cường tráng như một thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi, và thanh Đại kiếm trong tay hắn cũng là bản chuẩn, không phải bản thu nhỏ, Cao Tốc Kiếm.

Hiện tại chỉ có thể chất của Bàn Hổ mới có thể sử dụng Cao Tốc Kiếm.

Lưỡi kiếm biến mất, nhưng từ tiếng xé gió có thể nghe thấy, lưỡi kiếm đang rung động với tốc độ cao, không khí bị khuấy động hoàn toàn, những lưỡi gió bị ảnh hưởng mà mất đi uy lực.

Kiếm kỹ này sao.

Một cánh tay cũng là lần đầu tiên thấy, Thông qua việc vung kiếm tốc độ cao, tạo ra lực sát thương cực lớn sao.

Kỹ thuật rất mạnh, nhưng đối phó với Nhẫn giả chúng ta thì còn kém một chút.

Cũng giống như các Nhẫn giả khác, sau khi nhìn thấu chiêu thức của đối phương, hắn cũng giải thích.

Hắn kết ấn, dù ảnh hưởng đến tốc độ của một cánh tay, nhưng uy lực Nhẫn thuật của hắn sẽ không giảm, Nhẫn Pháp Thủ Lý Kiếm Ảnh Phân Thân.

Sau đó, Nhẫn thuật khác của hắn đã chuẩn bị xong, Thông Linh Thuật Đại Sí Vũ Điệp.

Một con bướm hồ điệp lớn bằng người xuất hiện phía sau hắn, Vũ Điệp Tử, phải xem ngươi rồi.

Không thành vấn đề, Nhẫn Pháp Thiểm Thước Chi Quang.

Cánh bướm vỗ một cái, một tia sáng lóe lên, tất cả mọi người đều đứng yên, đã trúng Huyễn thuật.

Tất cả Thủ Lý Kiếm Ảnh Phân Thân đều trúng, dù không chí mạng, nhưng lại khiến trên người họ xuất hiện rất nhiều vết thương.

Huyễn thuật không gây ra tổn hại vật chất cho cơ thể con người, nhưng tổn hại tinh thần lại khiến người ta cảm thấy cơ thể mình bị thương.

Và những vết máu trên người càng làm cảm giác này phóng đại lên vô số lần.

Xuân Hương cảm thấy mình sắp chết rồi, tối tăm lạnh lẽo.

Toàn thân máu dường như đều đã rời khỏi cơ thể, cảm giác vô lực ập đến.

Quy Phái Khí Công Một đạo quang từ trời giáng xuống, mang theo nham thạch nóng bỏng.

Lùi.

Một cánh tay cùng Đại Sí Vũ Điệp né tránh nham thạch, ngẩng đầu nhìn lên.

Đỗ Lan đã đưa nham thạch lên cao không, nham thạch nhanh chóng nguội đi, biến thành một khối đá khổng lồ.

Còn Quy Phái Khí Công của Đỗ Lan lại biến một phần nhỏ khối đá thành nham thạch.

Huyễn thuật bị phá vỡ, mọi người tỉnh lại, đều kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

Đỗ Lan bay ra từ khối nham thạch khổng lồ, Lại gặp mặt rồi.

Một cánh tay nhíu mày, ngay cả Đại Cấm Thuật cũng không giết được Đỗ Lan, thực lực của hắn thật sự sâu không lường được.

Vũ Điệp Tử, chỉ có thể dùng chiêu đó thôi.

Được.

Nhẫn Pháp.

Đa Trọng Tinh Nhẫn Đa Trọng Tinh Nhẫn.

Tổ hợp Nhẫn Pháp, Đa Trọng Tinh Nhẫn.

Vô số hạt không thể nhìn thấy bằng mắt thường vận động tốc độ cao hình thành những lưỡi dao sắc bén, phong tỏa toàn bộ không gian.

Một số Nhẫn giả toàn thân bị đâm thủng vô số lỗ nhỏ, toàn thân đẫm máu mà chết.

Đỗ Lan cũng cảm thấy đau nhói trên da, nhưng da hắn không chảy máu.

Tuy nhiên hắn cũng giơ tay lên, che chắn ngũ quan trên mặt.

Khí Đạn Loạn Xạ.

Đỗ Lan cũng đáp trả bằng một chiêu thức phạm vi rộng.

Vô số Khí Đạn bay ra, sau đó tất cả đều trúng mục tiêu.

Đương nhiên Khí Đạn của Đỗ Lan chỉ là đánh ngất người mà thôi.

Đánh xong thu công.

Đỗ Lan vỗ vỗ tay, Ra đây dọn dẹp.

Nghi thức phong ấn Thủ Hạc cuối cùng cũng hoàn thành vào lúc mặt trời mọc, Đỗ Lan có thể cảm nhận Chakra cuồng bạo bên trong Nhân Trụ Lực.

Thế giới này cuối cùng cũng sắp bước vào thời kỳ hòa bình vi diệu lấy Vĩ Thú làm sức mạnh trấn áp.

Nhẫn chiến lần thứ nhất cũng sắp kết thúc, mấy Đại Nhẫn giả thôn cũng đã bắt đầu áp đảo chính quyền Đại quốc, bắt đầu trở thành những thực thể giống như EU.

Cầm tiền xong, Đỗ Lan trước tiên đến mấy đại thành trấn mời mấy công tượng, lại mua một loạt dược liệu, mới quay về thôn nhỏ dưới chân núi.

Trước tiên là sửa sang lại nhà cửa cho các thôn dân, mở rộng con đường núi ra vào, sau đó mở rộng võ quán Tinh Vũ Môn.

Bởi vì Đỗ Lan đã gây tiếng vang ở Sa Nhẫn Thôn, danh tiếng của Tinh Vũ Môn cũng bắt đầu lan truyền, nhưng địa chỉ của Tinh Vũ Môn thật sự quá hẻo lánh, dù có lòng đến Tinh Vũ Môn để công bố nhiệm vụ, cũng phải cân nhắc quãng đường.

Bởi vậy Tinh Vũ Môn vẫn khá yên tĩnh, nhiệm vụ một năm cũng chỉ có ba bốn lần, nhưng người ủy thác đã không quản ngại xa xôi đến Tinh Vũ Môn, nhiệm vụ ủy thác đương nhiên là vô cùng quan trọng, cho nên chỉ cần thành công thì thù lao hậu hĩnh.

Bởi vì Tinh Vũ Môn luôn tiến hành các nhiệm vụ nguy hiểm cao, hơn nữa tỷ lệ hoàn thành nhiệm vụ rất cao, nên được một số người cùng đường tin tưởng.

Thời gian trôi thật nhanh.

Xuân Hương gần hai mươi tuổi mặc một bộ đồ trắng bó sát, giáp váy kim loại cùng giáp vai và giày chiến, sau lưng là một thanh Đại kiếm cao bằng người, đúng là một phiên bản Đại kiếm sĩ tóc đen mắt đen.

Chương 38

Đúng vậy, lần này về, sư phụ nói sẽ truyền thụ áo nghĩa cuối cùng cho chúng ta, thật đáng mong đợi.

Dã Bỉ Thái Lang cũng đã hơn hai mươi tuổi, nhưng lại mặc võ đạo phục Quy Tiên Lưu trong Thất Long Châu Thế Giới, chỉ là trước ngực là chữ Võ, còn sau lưng là hai chữ Tinh Vũ lớn.

Bởi vì trang phục của Tinh Vũ Môn quá đặc sắc, nên rất nhiều khi họ sẽ bị người khác nhận ra, từ đó gây ra phục kích.

Nhưng Đỗ Lan lại không hề có chút giác ngộ nào, vẫn yêu cầu khi thực hiện nhiệm vụ nhất định phải ăn mặc như vậy.

Lần này về, chúng ta cũng sẽ trở thành lão sư, thật đáng mong đợi không biết học sinh của ta sẽ như thế nào.

À đúng rồi, Bàn Hổ, ngươi cũng sẽ dẫn học sinh rồi, có ý tưởng gì không.

Xuân Hương nói đầy mong chờ.

À.

Mời bọn họ cùng ăn lẩu.

Bị ngươi đánh bại rồi, chỉ biết ăn.

Nếu còn béo nữa, sẽ biến thành quả bóng mất.

Chỉ có trang phục của một mình Bàn Hổ là được đặt may riêng, phải to hơn, béo hơn và rộng hơn mới mặc vừa.

Ta chỉ dạy những người cùng ta hiểu biết về ẩm thực.

Bàn Hổ hiếm khi nghiêm túc như vậy.

Đối với tên ham ăn này, hai người kia đều cảm thấy không thể hiểu nổi.

Các ngươi thật là nhàn rỗi quá đi.

Các vị Tinh Vũ Môn.

Một giọng nói ghê tởm vang lên, một thanh đại đao răng cưa, một bộ đồ bó sát, trên khuôn mặt hèn hạ là nụ cười gớm ghiếc.

Thợ săn tiền thưởng sao.

Dã Bỉ Thái Lang với vai trò đội trưởng đứng ra, Không thể nào chỉ có mình ngươi, những người khác cũng đừng trốn nữa, mau ra hết đi.

A a, không hổ là Tinh Vũ Môn nổi danh chỉ nhận nhiệm vụ khó nhất.

Từ trong bụi cây và rừng cây chui ra mấy tên đầu trọc lớn, đếm kỹ thì có đến mười hai tên, cộng thêm tên lúc nãy là tổng cộng mười ba tên.

Mười ba tên, tiền thưởng của chúng ta đủ cho các ngươi chia sao.

Đừng đến lúc đó, phân chia không đều lại đánh nhau đấy.

Dã Bỉ Thái Lang khiêu khích.

Đương nhiên thợ săn tiền thưởng cũng không phải hạng xoàng, Chuyện đó không phiền đến ngươi lo, đợi đến khi đầu các ngươi biến thành tiền thưởng rồi, chúng ta sẽ bàn bạc xem chia thế nào sau.

Vậy là nhất định phải đánh nhau sống mái sao.

Dã Bỉ Thái Lang làm một tư thế khởi thủ, Vậy thì cứ tới đi.

Xuân Hương cũng rút Đại kiếm ra, còn Bàn Hổ thì nhét hết đồ ăn vặt vào miệng, vội vàng đứng dậy.

Tấn công tên béo trước.

Bởi vì Bàn Hổ trông có vẻ chậm chạp, khiến bọn thợ săn tiền thưởng đưa ra phán đoán sai lầm.

Bốn người chia ra cản Xuân Hương và Dã Bỉ, chín người còn lại vây công Bàn Hổ.

Ta ghét nhất hai loại người, một là tên béo, hai là những kẻ kỳ thị tên béo, ba là những kẻ không biết đếm.

Giờ ta giận rồi.

Bàn Hổ nắm chặt hai nắm đấm, thân ảnh trong nháy mắt biến mất.

Nhanh quá.

Lời vừa dứt, nắm đấm của Bàn Hổ đã đánh trúng bụng một người, kình đạo mạnh mẽ trực tiếp khiến nội tạng người đó bị trọng thương.

Thổ Độn Thổ Lưu Bích.

Ba người tạo thành hình tam giác đồng thời sử dụng Thổ Lưu Bích, phong tỏa Bàn Hổ bên trong.

Ta giận rồi.

Bàn Hổ từ từ cảm nhận khí tức của Nhẫn giả bên ngoài, sau đó bắt đầu tụ Khí, Ma Quán Quang Sát Pháo.

Hai ngón tay Bàn Hổ bắn ra chùm sáng, xuyên thủng một bức tường, sau đó đánh trúng hai Nhẫn giả, chỉ mới bắt đầu trận chiến mà ba Nhẫn giả tiền thưởng đã mất đi chiến đấu lực.

Còn sáu tên.

Bàn Hổ vẫn đang ở giữa ba bức tường.

Hỏa Độn Đại Hỏa Cầu Chi Thuật.

Từ lỗ hổng trên tường, cầu lửa bắn vào, sau đó phát nổ.

Trong làn khói bụi, Bàn Hổ phì một tiếng, Khí trong cơ thể vẫn cảm nhận rõ ràng mọi thứ xung quanh, Khí Nguyên Trảm.

Đĩa tròn phát sáng bay ra từ màn khói, một phát lại hạ gục thêm một tên.

Ở nơi kẻ địch không nhìn thấy được, sử dụng Khí Nguyên Trảm quả là chiêu thức bách chiến bách thắng.

Năm tên.

Tên béo đó không đơn giản, mọi người đừng giữ sức nữa, dốc toàn lực đi.

Trong chốc lát, Nhẫn thuật và Khổ Vô không tiếc tiền mà ném về phía Bàn Hổ.

Thái Cực sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái, vô căn vô cực, đó là Thái Cực.

Khí của Bàn Hổ biến thành một trường khí xoay tròn, một Ấn quyết, khiến tất cả các đòn tấn công đều bị phản hồi lại.

Đây là cái gì.

Trong nháy mắt năm người đều bị chính đòn tấn công của mình đánh gục.

Mặt khác, đối thủ của Xuân Hương chính là Nhẫn giả cầm đại đao răng cưa xuất hiện đầu tiên.

Đại kiếm và đại đao răng cưa giao nhau, lửa bắn tung tóe.

Không ngờ một cô bé con lại có thể vung thanh kiếm lớn như vậy thành thạo đến thế.

Gã chú hèn hạ nói.

Xuân Hương không thèm đối thoại với hắn, chỉ là Đại kiếm không chút lưu tình bổ xuống, nhưng đúng là một đòn này Xuân Hương đã chịu thiệt.

Từ thân Đại kiếm truyền đến một trận dòng điện, khiến hai tay Xuân Hương tê dại.

Nhìn chân đây.

Gã chú hèn hạ không chút tiếc thương, một cước đá vào bụng Xuân Hương, Con nhóc, đừng có coi thường người khác.

Xuân Hương thầm nhíu mày, tay tê dại, Đại kiếm của mình không thể phát huy tốc độ, uy lực giảm mạnh.

Thao Khí Đạn.

Xuân Hương không chút do dự, sử dụng Khí.

Gã chú hèn hạ né tránh đòn Khí Đạn đầu tiên, nhưng điểm quan trọng nhất của Thao Khí Đạn là có thể khống chế.

Xuân Hương không lộ vẻ gì, giấu ngón tay điều khiển Thao Khí Đạn ra phía sau.

Gã chú hèn hạ từng bước áp sát, giơ cao đại đao răng cưa muốn chém đầu Xuân Hương.

Thật đáng tiếc, cô bé, sớm đã nghe nói người của Tinh Vũ Môn tuy chiến đấu lực rất cao, nhưng ngay cả Thế Thân Thuật cơ bản nhất cũng không biết, bị đánh trúng là không thể tránh khỏi.

Hôm nay chết ở đây, đừng trách ta nhé, chỉ có thể trách ngươi đã đi theo sai lão sư.

Xuân Hương chỉ cười lạnh một tiếng, Ngươi căn bản chẳng biết gì cả.

Cái gì.

Ta đang nói ngươi căn bản chẳng biết gì cả.

Sau đó ngón tay Xuân Hương nhấc lên, Thao Khí Đạn từ phía sau gã chú hèn hạ bắn xuyên qua hắn.

Dã Bỉ Thái Lang với vai trò đội trưởng, dù giá trị võ lực là thấp nhất, nhưng đầu óc của hắn lại xuất sắc nhất, khả năng nhìn nhận đại cục vô cùng mạnh.

Hắn đứng giữa ba Nhẫn giả tiền thưởng vô cùng ung dung, vẻ mặt phong thái nhẹ nhàng mây bay.

Hỏa Độn Phượng Tiên Hỏa Chi Thuật.

Mấy sợi dây lửa mảnh nhỏ bay về phía Dã Bỉ Thái Lang.

Còn hai Nhẫn giả khác cũng ném ra một số Khổ Vô dự phòng.

Dã Bỉ Thái Lang không né tránh, ngược lại còn ra chiêu, Thái Dương Quyền.

Chiếu mù mắt chó của ba Nhẫn giả, sau đó Dã Bỉ túm lấy một Nhẫn giả không kịp sử dụng Thế Thân Thuật, một quyền đánh ngã.

Hai Nhẫn giả còn lại lập tức trốn đi, Dã Bỉ cũng không vội, mà là từ trên người Nhẫn giả bị hắn đánh ngã lấy xuống túi Nhẫn thuật của hắn, lấy ra Khổ Vô, và Thủ Lý Kiếm, còn có một số Dẫn Bạo Phù.

Dẫn Bạo Phù cần Chakra để kích nổ, nhưng Dã Bỉ lại không học Chakra, nên hắn ném Dẫn Bạo Phù sang một bên, còn Khổ Vô thì cầm trong tay.

Sau đó, Dã Bỉ vậy mà cứ thế ngồi xuống đất.

Còn hai Nhẫn giả kia cũng vì không có nắm chắc đánh bại Dã Bỉ, nên kiên nhẫn ẩn mình.

Rất lâu sau, thực ra cũng chỉ vài phút sau, Dã Bỉ đứng dậy.

Xuân Hương, Bàn Hổ, giải quyết xong thì qua đây giúp ta một tay.

Dã Bỉ, sao ngươi lúc nào cũng vậy, ta đã giải quyết chín tên rồi, về nhà ngươi phải mời ta ăn cơm.

Phải ăn lẩu.

Bàn Hổ, mùa hè thì đừng ăn lẩu nữa chứ.

Không chịu, ngươi không đồng ý ta sẽ không qua đó.

Được rồi, lẩu thì lẩu.

Ba người lại đứng cùng nhau, hai tên thợ săn tiền thưởng vừa nhìn thấy, biết tình hình không ổn, lập tức rút lui.

Nhưng, rút lui thì lộ ra thân ảnh, Dã Bỉ động rồi, hai cây Khổ Vô cắm vào lưng hai người họ.

Thật là một thế giới chết tiệt, ra ngoài mới mười mấy ngày mà đã bị tấn công đến lần thứ ba rồi.

Chẳng trách, ngay cả sư phụ là người tốt như vậy, cũng đã trở nên giết người như ngóe.

Đúng vậy, nhớ hồi trước mới bái sư, sư phụ và sư mẫu đều không giết người mà.

Nhưng bây giờ sư phụ giết người chỉ trong chớp mắt, ngầu chết đi được.

Sư phụ nói giết người không tốt.

Chỉ có Bàn Hổ còn nhớ lời Đỗ Lan dạy ban đầu, dù Đỗ Lan ở thế giới Hỏa Ảnh này mười mấy năm cũng đã giết người không chớp mắt.

Tốt nhất là về sớm đi, ta muốn ngủ kiểu lười biếng.

Dã Bỉ ném tất cả Thủ Lý Kiếm dư ra đi, vỗ vỗ tay nói.

Được.

Về ăn lẩu.

Vũ Không Thuật.

Cả ba người đều bay lên, ngay cả Bàn Hổ cũng không ngoại lệ.

Chương 39

Đương nhiên vì Khí của họ không thể hỗ trợ họ bay đường dài siêu xa, thông thường chỉ khi đến gần Tinh Vũ Môn mới sử dụng.

Đỗ Lan đang bắt đầu lại từ đầu việc nghiên cứu vật lý học, hy vọng một ngày nào đó mình có thể tự sửa Thời Không Cơ.

Đương nhiên, kiến thức vật lý học của hắn hiện tại chỉ dừng lại ở thời điểm ở thế giới Gundam, căn bản không có tiến triển gì.

Sư mẫu, sư phụ đâu rồi.

Ba người trở về nôn nóng muốn biết Đỗ Lan sẽ dạy áo nghĩa gì, dù Bàn Hổ càng hy vọng được đi ăn lẩu trước.

Vẫn còn trong phòng thí nghiệm.

Địch Ny Toa hiện tại là lão sư chỉ đạo của Tinh Vũ Môn, Các ngươi đi gọi hắn, cứ nói ta bảo ra ăn cơm cùng.

Vâng ạ.

Đỗ Lan với mái tóc bù xù, giả vờ như Einstein.

Lão sư, thấy người mệt mỏi như vậy, có vấn đề gì cũng có thể nói với chúng ta mà, để chúng ta cùng giúp người giải quyết khó khăn, người không phải vẫn luôn nói đông người thì sức mạnh lớn sao.

Dã Bỉ Thái Lang thấy dáng vẻ lôi thôi của Đỗ Lan, quan tâm nói.

Nghe vậy, Đỗ Lan chợt bừng tỉnh, bừng tỉnh.

Vi sư tâm ý đã quyết, bây giờ sẽ dạy các ngươi áo nghĩa cuối cùng: Giới Vương Quyền, có thể nâng thực lực của các ngươi lên gấp mấy lần, nhưng cái giá phải trả có thể là sinh mạng của các ngươi, không đến vạn bất đắc dĩ không được sử dụng.

Đúng vậy, Đỗ Lan cảm thấy giao Tinh Vũ Môn cho ba người Dã Bỉ Thái Lang, mình và Địch Ny Toa sẽ đi tìm một đại quốc mở một trường vật lý học, việc nghiên cứu Thời Không Cơ của mình không có tiến triển, vậy thì hắn có thể nhờ thiên tài giúp đỡ, thế giới này nhất định cũng có thiên tài vật lý học, chỉ cần có tích lũy, những thứ như Thời Gian Cơ, sớm muộn gì cũng sẽ có người nghiên cứu ra.

Và có Đỗ Lan tự mình dẫn đường, có thể tưởng tượng thời gian còn có thể rút ngắn đi rất nhiều, Đỗ Lan có một cảm giác nôn nóng.

Giới Vương Quyền.

Ba người vẫn tỏ vẻ chưa hiểu rõ.

Quyền pháp do người cai quản vũ trụ trong truyền thuyết sáng tạo ra, cũng chính là Thần Quyền Pháp.

Lấy thân phàm nhân, sử dụng Thần Quyền Pháp, phải trả một cái giá lớn, cho nên ta không thể không cảnh báo các ngươi, nhất định phải thận trọng sử dụng.

Bây giờ nhìn kỹ đây, dùng Khí để cảm nhận.

Đỗ Lan bay lên không trung, vì bộc Khí sẽ làm hỏng nhà cửa, nên Đỗ Lan bay lên trời để biểu diễn, Giới Vương Quyền gấp hai mươi lần.

Khí của Đỗ Lan trong nháy mắt đã bao phủ cả hành tinh.

Đương nhiên Đỗ Lan dù chỉ biết phá hoại, nhưng Khí của hắn lại là chính trực, sẽ không khiến người ta sợ hãi.

Mạnh quá.

Hãy nhớ, cơ thể các ngươi hiện tại tối đa cũng chỉ có thể chịu được Giới Vương Quyền gấp ba lần, cho nên đừng quá miễn cưỡng bản thân.

Đỗ Lan cuối cùng vẫn không quên nhắc nhở một câu.

Kính cẩn ghi nhớ, sư phụ.

Tối hôm đó, Đỗ Lan và họ đã mời tất cả mọi người trong thôn ở lại cùng ăn một bữa lẩu liên hoan, Bàn Hổ là người vui vẻ nhất, còn Xuân Hương và Dã Bỉ lại có chút lo lắng.

Đúng vậy, Đỗ Lan và Địch Ny Toa sắp đi rồi, sau này Tinh Vũ Môn chỉ có thể dựa vào ba người này.

Dã Bỉ Thái Lang, Xuân Hương, Bàn Hổ, ba người các ngươi sẽ trở thành người quản lý Tinh Vũ Môn, có việc có thể bỏ phiếu quyết định, đương nhiên nếu thực sự có vấn đề, cũng có thể đến tìm ta, không được làm mất uy danh của Tinh Vũ Môn.

Vâng.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa tiêu sái để lại hai bóng lưng cao ngất cho các học sinh, phất tay áo không mang đi một chút mây khói nào.

Đỗ Lan, chúng ta đi đâu.

Địch Ny Toa hiện tại vẫn luôn lấy Đỗ Lan làm chủ.

Đương nhiên là đến nơi có nhiều thiên tài nhất: Mộc Diệp Thôn.

Mộc Diệp Thôn thành lập cũng chỉ hơn mười năm, hiện tại đúng lúc Hokage Đệ Nhị vừa mới nhậm chức, vạn sự đều đang hưng thịnh.

Ngôi làng Nhẫn giả nhỏ bé, hiện tại cũng bắt đầu hiển hiện cảnh tượng phồn vinh, rất nhiều dân tị nạn chiến tranh vì tìm kiếm sự che chở mà chuyển đến làng Hokage.

Khi Đỗ Lan và Địch Ny Toa vào làng, công trình khắc tượng các đời Hokage lên vách núi ở làng Hokage cũng vừa mới bắt đầu.

Địch Ny Toa, có muốn khắc mặt mình lên đó không.

Đỗ Lan đột nhiên hỏi.

Ta không có cái sở thích bệnh hoạn đó.

Địch Ny Toa tỏ vẻ những gương mặt đó quá là chơi trội shame play.

Ngay khi Đỗ Lan đang chạy đôn chạy đáo chuẩn bị mở trường, Địch Ny Toa lại trở nên hơi kỳ lạ, khẩu vị bắt đầu tăng lên.

Phải biết rằng, Địch Ny Toa là bán yêu, bản thân mấy ngày không ăn gì cũng không có vấn đề, sau này bị Đỗ Lan áp chế Yêu Khí thì dù mỗi ngày đều ăn cơm, nhưng lượng cơm ăn cũng rất ít.

Nhưng hiện tại khẩu vị của Địch Ny Toa trở nên quá đáng sợ, khiến Đỗ Lan nghĩ đến Tôn Ngộ Không, một trong những Đại Vị Vương.

Địch Ny Toa mang thai rồi, Đỗ Lan cảm nhận được sự tồn tại của một luồng Khí nhỏ bé bên trong cơ thể Địch Ny Toa.

Đỗ Lan lập tức từ bỏ công việc chuẩn bị trường học, mà chuyên tâm chăm sóc Địch Ny Toa.

Nhưng thân là nhân vật chính, mình không đi tìm phiền phức, phiền phức vẫn sẽ tìm đến mình.

Đỗ Lan tiên sinh có nhà không.

Một nhóm người đội mũ trắng gõ cửa nơi Đỗ Lan tạm trú.

Ban ngày ban mặt, các ngươi đóng vai quỷ gì vậy.

Đỗ Lan không khách khí châm chọc những người lấp liếm này.

Lẽ nào không mời chúng ta vào.

Vào đi.

Đỗ Lan mở cửa, sáu người liền một mạch đi vào, Tự tìm chỗ mà ngồi, đừng khách khí.

Thực ra căn bản không có nhiều ghế như vậy.

May mắn là trong số những người đến chỉ có hai người là lãnh đạo, những người còn lại chỉ là tùy tùng, hai người ngồi xuống, còn bốn người kia thì đứng.

Kéo mũ xuống, Đỗ Lan nhìn thấy một đôi Bạch Nhãn, và một khuôn mặt khá quen thuộc.

Đỗ Lan tiên sinh, lần này chúng tôi đến chủ yếu là vì hai chuyện.

Người có khuôn mặt quen thuộc kia lên tiếng.

Đỗ Lan nghĩ một lát, mới nhớ ra, hóa ra người đó là Đệ Nhị Hokage đương nhiệm.

Gần đây, chạy ngược chạy xuôi, đều bận đến hồ đồ rồi.

À ra là Hokage à, chuyện gì, nói đi.

Sau này dạy học ở làng Hokage, kiểu gì cũng phải nhờ họ giúp, nên Đỗ Lan cũng rất hào sảng.

Không biết Đỗ Lan tiên sinh đến Mộc Diệp có việc gì.

Lần này ta đến, là để chuẩn bị mở một trường học.

Đỗ Lan tiên sinh, lẽ nào ngươi định chuyển Tinh Vũ Môn đến Mộc Diệp sao.

Hokage không thể không cân nhắc được mất, nếu Tinh Vũ Môn vào Mộc Diệp có thể lại là một gia tộc thế gia ra đời.

Đương nhiên không phải, ta không chuẩn bị dạy những thứ đánh đấm giết chóc đó, ta là người văn minh.

Ta chuẩn bị dạy vật lý.

Đỗ Lan ám chỉ rằng những Nhẫn giả suốt ngày đánh đấm giết chóc là không văn minh.

Vật lý.

Hokage đương nhiên cũng biết đây là vật lý, nhưng loại thứ này ở thế giới Hokage chỉ là phụ trợ chiến đấu mà thôi, không được người ta coi trọng.

Đồng thời Hokage cũng cảm thấy nhẹ nhõm một hơi, như vậy cũng bớt đi một phiền phức.

Không sai, đã Hokage đến rồi, ta cũng nói vấn đề của ta.

Đỗ Lan hiện tại đã không có thời gian ra ngoài chạy nữa, đợi đến khi Địch Ny Toa sinh con xong, Đỗ Lan mới có thể rảnh rỗi.

Hãy sắp xếp cho ta một chức vụ giáo sư vật lý ở trường học đi.

Trước đó Đỗ Lan đã tìm hiểu rồi, trường học Nhẫn giả của Mộc Diệp đã hoạt động được hai năm rồi.

Điều này thì có thể.

Hokage gật đầu nói, Vậy thì ta sẽ nói chuyện thứ hai.

Đệ Nhị nhìn sang người có Bạch Nhãn bên cạnh, ra hiệu cho hắn lên tiếng.

Khụ, Đỗ Lan tiên sinh, ta muốn hỏi một chút, Tinh Vũ Môn của các ngươi có một môn quyền pháp tên là Thái Cực Quyền phải không.

Không sai, sao vậy.

Đỗ Lan kỳ lạ hỏi.

Ta cho rằng môn quyền pháp này nên thuộc về gia tộc Nhật Hướng chúng ta.

Phốc.

Đỗ Lan suýt nữa bị sặc chết, Ta nói Bạch Nhãn, dáng vẻ vô sỉ của ngươi, rất có phong thái của ta năm xưa.

Tên Bạch Nhãn này hiển nhiên có tính khí nóng nảy, bùm một tiếng đứng dậy, Ta sớm đã nghe nói Đỗ Lan tiên sinh của Tinh Vũ Môn là một cao thủ, chi bằng hôm nay chúng ta cùng tỷ thí một chút.

Lương Nhân.

Hokage giả vờ kéo áo Nhật Hướng Lương Nhân.

Hokage đại nhân, lần này xin đừng ngăn cản ta.

Bạch Nhãn kiên định nói.

Đỗ Lan xem xong màn kịch này, Đã vậy, chúng ta cùng tìm một chỗ để vận động thân thể đi.

Ba người cùng tùy tùng đến bãi tập luyện thứ ba trong rừng cây thí luyện, Hai vị cứ yên tâm tỷ thí ở đây.

Cảm ơn, Hokage đại nhân.

Ta tùy ý.

Đỗ Lan tiên sinh, mời.

Bạch Nhãn Khai.

Đỗ Lan cũng không khách khí nữa, vì bọn họ muốn xem Thái Cực Quyền, vậy thì cứ cho họ mở mang tầm mắt, Mời.

Bạch Nhãn có thể nhìn thấy dòng chảy Chakra trong cơ thể Nhẫn giả, và sử dụng thủ pháp tương tự điểm huyệt để cắt đứt dòng chảy Chakra.

Đương nhiên Bạch Nhãn vẫn có tầm nhìn phòng ngự 360 độ, dù có điểm mù, nhưng cộng thêm khả năng thấu thị từ xa, chẳng lẽ không thể che giấu sao, Bạch Nhãn không hổ là một trong Tam Đại Đồng Thuật.

Lương Nhân nhìn thấy, trong đan điền của Đỗ Lan có một thứ giống như lỗ đen, hơn nữa trong cơ thể Đỗ Lan cũng không có kinh mạch Chakra lưu động, cứ như thể toàn bộ cơ thể hắn đều do Chakra tạo thành.

Lương Nhân kinh hãi, suýt chút nữa thoát khỏi trạng thái Bạch Nhãn.

May mắn là hắn rất nhanh đã trấn tĩnh lại, sau đó chuyên tâm đối chiêu.

Cả hai bên đều dùng cách thấy chiêu mà phá chiêu, đánh đến bất phân thắng bại, ngươi qua ta lại.

Thế là giao thủ, Nhật Hướng Lương Nhân càng cảm thấy môn Thái Cực Quyền này nhất định là do tổ tông gia tộc Nhật Hướng phát minh, bởi vì thật sự quá thần kỳ, Đỗ Lan không có Bạch Nhãn cũng có thể phát huy Thái Cực Quyền ra uy lực như vậy, nếu phối hợp với Bạch Nhãn, thì thực lực của gia tộc Nhật Hướng lại có thể tăng lên một tầng nữa, thậm chí vượt qua hai gia tộc Vũ Trí Ba và Thiên Bản cũng không phải là không thể.

Nhật Hướng Lương Nhân càng nghĩ càng kích động, lực đạo trên tay cũng càng lúc càng nặng.

Đỗ Lan lại cảm thấy mình khống chế sức mạnh có chút mệt mỏi, tăng cường sức mạnh vừa đúng ý hắn, nên hắn cũng càng lúc càng buông lỏng.

Đệ Nhị cẩn thận quan sát, hắn đã biết kết quả, Đỗ Lan từ đầu đến cuối đều không dùng sức, còn Bát Quái Chưởng của gia tộc Nhật Hướng cũng không có tác dụng gì với Đỗ Lan.

Chương 40

Đỗ Lan chắc chắn thắng.

Dĩ Ý Đạo Khí.

Hai tay Đỗ Lan đẩy ra, Bạch Nhãn bị đẩy bay đi.

Đỗ Lan ý còn chưa hết, hắn không dừng lại, từng chiêu từng thức Thái Cực Quyền được Đỗ Lan thi triển ra.

Toàn bộ không khí trên bãi tập đều bị Đỗ Lan dẫn dắt, một đồ hình Thái Cực khổng lồ từ từ hình thành trên bãi tập.

Động vi tĩnh hậu, ý vi khí chỉ.

Mặt đất của bãi tập luyện thứ ba, một nửa là lá cây được quét sạch để lộ ra đất xám trắng, nửa còn lại là lá cây mục nát màu nâu, một đồ hình Thái Cực khổng lồ.

Đánh xong thu công.

Đỗ Lan vỗ vỗ tay, Hokage nhớ để dành chức vụ giáo sư của ta ở trường học, đợi vợ ta sinh con xong ta sẽ đi làm.

Tạm biệt.

Đợi đã.

Nhật Hướng Lương Nhân còn muốn nói, Đỗ Lan ngươi để lại Thái Cực Quyền.

Muốn học à.

Đợi vợ ta sinh con xong, ta dạy ngươi.

Nói xong Đỗ Lan tiêu sái để lại bóng lưng cho hai Nhẫn giả Mộc Diệp.

Thời gian trôi rất nhanh, bụng Địch Ny Toa càng lúc càng lớn, mấy đồ đệ của họ nhận được tin tức cũng chia nhau từng đợt đến Mộc Diệp thăm sư mẫu.

Hơn nữa Xuân Hương còn quyết định ở lại Mộc Diệp chăm sóc sư mẫu.

Cuối cùng mười tháng hoài thai, một tiếng khóc oa oa phá vỡ bầu không khí trầm trọng, đứa bé chào đời.

Đỗ Lan vội vàng xông vào nhà, Ta cũng làm cha rồi.

Hahahaha.

Sư phụ, là con gái.

Xuân Hương nói.

Hahahaha, con gái, Địch Ny Toa, nàng xem con gái của chúng ta kìa.

Ừm.

Địch Ny Toa cuối cùng cũng thực hiện được ước nguyện làm mẹ của mình.

Tốt rồi, thực ra linh hồn của cô con gái này của Đỗ Lan cũng là xuyên việt đến, Lưỡng Nghi Chức là tính cách phụ của Lưỡng Nghi Thức, từ trước đến nay chưa từng thật sự khống chế cơ thể, cuối cùng vì để thành toàn hạnh phúc của Lưỡng Nghi Thức, mà lựa chọn hy sinh bản thân.

Hiện tại nàng xuyên việt, trở thành con gái của hai người xuyên việt giả khác, đồng thời cũng mang đến Trực Tử Chi Nhãn, đại sát khí khắc chế Đỗ Lan.

Lão bà, chúng ta đặt tên gì cho con gái đây.

Địch Ny Toa suy nghĩ một chút, thực ra nàng đã nghĩ không biết bao nhiêu năm rồi, Cứ gọi là Sa Chức đi.

Không phải nữ thần, gọi Sa Chức có hơi thiếu đòn không, đương nhiên Đỗ Lan sẽ không nói ra những lời châm chọc như vậy, Sa Chức.

Tên hay đấy, vậy là Đỗ Sa Chức.

Sư phụ, cho con bế một chút đi.

Xuân Hương mắt rực sáng nhìn Sa Chức được truyền tay, cũng muốn bế một chút.

Đứa bé mới sinh, trông như thế nào căn bản chẳng đáng để mắt tới.

Đương nhiên, con của mình thì ngoại lệ.

Đỗ Lan theo tập tục Thiên Triều, làm cữ cho Địch Ny Toa, dù thể chất Đại kiếm sĩ căn bản không cần làm cữ, có thể xuống giường chạy nhảy, nhưng Địch Ny Toa vẫn dựa vào Đỗ Lan nằm trên giường bảy tám ngày, cho đến khi Địch Ny Toa không chịu nổi nữa.

À đúng rồi, Đỗ Lan tiên sinh, dù đã sắp xếp cho ngươi chức vụ giáo sư vật lý này, nhưng chúng ta lại không có sách giáo khoa, cho nên tài liệu giảng dạy cần ngươi tự chuẩn bị.

Đệ Nhị Hokage lại đến thăm khi Đỗ Sa Chức được một tháng.

Không vấn đề.

Nhưng khi Đỗ Lan thật sự bắt tay vào chuẩn bị, Đỗ Lan phát hiện ra số lý hóa, số lý hóa, thật sự là không thể tách rời mà.

Toán học là cơ sở, không thể bỏ qua, hóa học và vật lý cũng có mối liên hệ ngàn sợi vạn tơ.

Đỗ Lan nghiến răng, liều một phen, cùng lắm thì ba môn hắn đều dạy.

May mắn là Đỗ Lan còn có một người vợ tốt, Địch Ny Toa rất thông minh, ở thế giới Gundam tuy thời gian ngắn, nhưng kiến thức mà nàng nắm giữ đã không kém cạnh Đỗ Lan.

Bởi vậy Địch Ny Toa cũng từ chỗ Hokage xin được một chức vụ giáo sư, thế là hai vợ chồng phụ trách tất cả các giáo trình ngoài Nhẫn thuật của trường học Nhẫn giả.

Thế là một gia đình ba người cộng thêm học sinh Xuân Hương đã chuyển vào khu ký túc xá nhân viên do Hokage sắp xếp.

Hokage đặc biệt chiếu cố, một biệt thự nhỏ độc lập.

Ba người lớn và một đứa trẻ ở cùng nhau cũng không chê nhỏ, không thể không nói đặc quyền thật sự khiến người ta vừa yêu vừa hận.

Trường học Nhẫn giả, là trường huấn luyện Nhẫn giả, sáu năm giáo dục từ sáu tuổi đến mười hai tuổi, tốt nghiệp trường Nhẫn giả thì sẽ trở thành Hạ Nhẫn.

Sau đó người rời trường Nhẫn giả sẽ được phân tổ, do Thượng Nhẫn dẫn đội xác nhận Hạ Nhẫn đó có tài năng của Nhẫn giả hay không, nếu không đủ tiêu chuẩn, sẽ quay lại trường Nhẫn giả học lại.

Đương nhiên về lý thuyết, sau khi rời trường Nhẫn giả, nếu không được lão sư dẫn đội công nhận, cũng có nghĩa là khả năng sau này trở thành Nhẫn giả cấp cao hơn của người đó đã không còn.

Đương nhiên, trường học Nhẫn giả ngoài việc dạy Nhẫn thuật, cũng sẽ dạy người ta học chữ nghĩa.

Những người không thể trở thành Nhẫn giả cũng coi như thoát khỏi tình trạng mù chữ.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa rất tận tâm với nghề, bất kể là lực, điện, hay bảo toàn năng lượng, đều hấp dẫn những người có học thức trên thế giới này, thậm chí trên lớp của Đỗ Lan còn có Thượng Nhẫn dự thính.

Đúng vậy, rất nhiều thứ Đỗ Lan giảng đều có ích cho Nhẫn giả, cho nên Đỗ Lan không thể không tách riêng lớp trẻ con và người lớn ra.

Ban ngày là lớp trẻ con của trường học Nhẫn giả, buổi tối là lớp của những Nhẫn giả trưởng thành.

Đương nhiên, có một số thứ không thành lập được ở thế giới Hokage, Đỗ Lan cũng biết điều đó khi dạy học cho các Thượng Nhẫn, nhưng đa số các nguyên tắc võ lực đều có thể áp dụng.

Còn kiến thức hóa học, đối với việc chế tạo dược phẩm, các Y Nhẫn vẫn rất được trợ giúp, rất nhiều loại thuốc vốn không có, bây giờ cũng đã được chế tạo ra.

Tóm lại, những đóng góp của Đỗ Lan và Địch Ny Toa cho Mộc Diệp Thôn tuyệt đối không kém những Nhẫn giả kia, phải biết rằng những bằng sáng chế hàng năm của Đỗ Lan đã mang lại cho Mộc Diệp không biết bao nhiêu thuế và ngoại hối.

Và cùng với sự xuất hiện của những thành quả khoa học kỹ thuật của Đỗ Lan, hắn cũng bắt đầu tiếp xúc với những người có quyền lực cao tuổi của Mộc Diệp Thôn.

Nhưng may mắn là Đỗ Lan không có ham muốn tiền bạc, thứ hắn cần là bồi dưỡng ra những nhà vật lý học thiên tài, để số lý hóa bén rễ ở thế giới này.

Thời gian trôi đi, năm tháng vội vã, lại xảy ra chiến tranh, đương nhiên điều này không có gì liên quan đến Đỗ Lan, chỉ cần Mộc Diệp không bị công phá, Đỗ Lan vẫn có thể sống an ổn.

Lúc này Sa Chức đã bốn tuổi, đến tuổi chạy nhảy khắp nơi, nhưng từ nhỏ nàng đã không thích nói chuyện, thích yên tĩnh đọc sách.

Thực ra Sa Chức tự mình cũng rất bất lực, vì Trực Tử Ma Nhãn của nàng vẫn đang hành hạ nàng.

Ngay khi Sa Chức biết mình không biến mất, hơn nữa còn có được một cơ thể mình có thể khống chế, nàng vẫn luôn ở trong tâm trạng vui vẻ.

Sau đó nàng bắt đầu quan sát thế giới xung quanh, cha mẹ của cơ thể này đều là lão sư, hơn nữa địa vị cao quý.

Hơn nữa thế giới này cũng không phải thế giới mà nàng quen thuộc, thế giới này rất lạc hậu, không có ô tô không có máy bay, nhưng lại có những thứ mà Trái Đất nguyên thủy không có, Nhẫn giả.

Một nhóm người thân mang tuyệt kỹ, Sa Chức cảm thấy rất mới lạ, còn cha mẹ của mình lại không phải Nhẫn giả.

Dù họ đang dạy học ở trường Nhẫn giả, nhưng những môn học họ dạy lại là số lý hóa mà Sa Chức quen thuộc, cho nên Sa Chức cho rằng họ cũng là người xuyên việt đến.

Đương nhiên, hiện tại đã trở thành con gái của Đỗ Lan và Địch Ny Toa, Sa Chức vẫn rất có đạo đức nghề nghiệp mà diễn vai con gái.

Mang đến cho Đỗ Lan và Địch Ny Toa rất nhiều nụ cười ấm áp, và cả tình thân.

Ba, con muốn học Nhẫn thuật.

Sa Chức cảm thấy dù cho Mắt Trực Tử của mình có mạnh đến đâu, trong thế giới này cũng không có năng lực tự vệ, học tập sức mạnh bản địa của thế giới này mới là thiết thực nhất.

Đương nhiên, chuyện này cũng nhờ Sa Chức không như Đỗ Lan, không thể học Tra Khắc Lạp.

Sa Chức, đợi con lớn thêm chút nữa, ta dạy con cái còn lợi hại hơn.

Đỗ Lan ôm Sa Chức lên, dỗ dành.

Đỗ Lan chỉ là một người cha bình thường, muốn dành cho Sa Chức những điều tốt nhất.

Hắn cảm thấy làm Nhẫn giả tuy là dòng chảy chính của thế giới này, nhưng Sa Chức vẫn còn quá nhỏ, hơn nữa, đã làm Nhẫn giả thì phải chấp nhận sự điều động của Hỏa Ảnh, mà bây giờ chiến tranh vẫn đang tiếp diễn, nói không chừng Sa Chức sẽ phải ra chiến trường.

Không muốn mà, con cứ muốn học.

Đã làm trẻ con bốn năm, khả năng làm nũng của Sa Chức đã học rất thành thạo: Nếu ba không đồng ý, con sẽ đi nói với mụ mụ.

Đỗ Lan đau đầu.

Địch Ny Toa có thể nói là nghe lời Sa Chức răm rắp, mà mình lại tôn trọng ý kiến của Địch Ny Toa, cuối cùng vẫn phải đồng ý yêu cầu của Sa Chức.

Mặc dù hắn vẫn cảm thấy Sa Chức nên học Khí, chứ không phải Tra Khắc Lạp.

Sa Chức, con có biết Nhẫn giả là gì không.

Sa Chức giả vờ ngây thơ chớp chớp đôi mắt to như bầu trời sao: Nhẫn giả chính là Nhẫn giả, chính là người bảo vệ làng.

Vậy con muốn bảo vệ ai.

Mụ mụ, Xuân Hương tỷ tỷ, với cả A Ngõa nhà hàng xóm nữa.

Sa Chức đếm từng ngón tay như sứ.

Chương 41

Sao không có ba ba.

Đỗ Lan nhấc bổng Sa Chức lên.

A, ba ba ở cuối cùng.

Tiếng cười trong trẻo như thiên sứ.

Được, ta đồng ý rồi, nhưng làm Nhẫn giả rất vất vả đấy, con không được bỏ dở giữa chừng, nếu không trở thành Nhẫn giả mạnh nhất, ta sẽ đánh đòn con.

Đỗ Lan cưng chiều nói.

Cũng không nhìn xem con là nữ nhi của ai.

Sa Chức cũng rất tự mãn nói.

Tốt.

Ngày mai ta sẽ đưa con đến Học viện Nhẫn giả đăng ký.

Đi thôi, đi nói với mụ mụ của con nữa.

Địch Ny Toa tuy có chút không muốn con gái mình chịu khổ, nhưng vẫn đồng ý: Bảo bối, con không được mít ướt đấy nhé.

Không sai, Địch Ny Toa mỉm cười gọi con gái mình là bảo bối.

Vâng, con biết rồi, mụ mụ, con sẽ không khóc đâu.

Sa Chức nghĩ thầm, mình là học sinh cấp ba mà, sao lại không chịu được khổ chứ.

Nhưng có cha mẹ quan tâm cảm giác thật tuyệt.

Ngày hôm sau, Học viện Nhẫn giả đã tiếp nhận một học sinh, học sinh mạnh nhất lịch sử đã ra đời.

Chiến tranh Nhẫn giả lần thứ hai vẫn tiếp diễn, đương nhiên, lớp học của Đỗ Lan cũng vẫn tiếp diễn.

Ngày hôm đó, Đỗ Lan và Địch Ny Toa dắt Sa Chức, cả gia đình ba người vui vẻ đi trên đường về nhà.

Lại có một người đội mũ trùm đứng bên đường, nhưng lần này là màu đen.

Đỗ Lan tiên sinh.

Cúc Thái Nhất cung kính nói.

Đỗ Lan nhìn lại, quả nhiên là người quen: Ngươi cũng thật là to gan đó, Hỏa Chi Quốc và Sa Chi Quốc là quốc gia đối địch mà.

Ngươi lại dám xuất hiện ở đây.

Đỗ Lan tiên sinh nói đùa rồi, lần này ta là đoàn sứ giả chính thức.

Cúc Thái Nhất nói.

Ồ.

Vậy ngươi không đi tìm Hỏa Ảnh, tìm ta làm gì.

Thật ra là thế này, ta muốn mua một ít Tiên Đậu từ Đỗ Lan tiên sinh.

Hiện tại Sa Nhẫn Thôn có quá nhiều thương binh, nên hắn nhớ ra Đỗ Lan có loại đậu thần kỳ đó.

Tiên Đậu à.

Đỗ Lan cảm thấy có chút khó khăn, bởi vì loại đậu đó được canh giữ bởi con mèo panda chỉ biết bán manh kia ở vườn Tiên Đậu phía sau Tinh Vũ Môn.

Đương nhiên còn có ba tên Vực Sâu và mấy Claymore, đều là những người chịu được sự cô đơn.

Nơi đó ngay cả học sinh Tinh Vũ Môn cũng không được vào, vì Tiên Đậu quá quan trọng đối với họ.

Tiên Đậu thì có, nhưng số lượng không nhiều.

Ta chỉ có thể lấy ra bảy tám hạt.

Cúc Thái Nhất mừng rỡ, đủ rồi, chỉ cần có thể giúp vài người cấp Ảnh hồi phục, Sa Chi Quốc sẽ không đến nỗi thất bại thảm hại.

Một hạt một ngàn vạn.

Ngươi vẫn hào sảng như vậy, được thôi, ta đồng ý.

Đỗ Lan trong túi lại có thêm bảy mươi triệu, cười.

Sau khi có được Tiên Đậu của Đỗ Lan, thái độ của đoàn sứ giả Sa Chi Quốc lập tức trở nên cứng rắn, khiến các cao tầng Hỏa Ảnh âm thầm cau mày.

Đương nhiên, rất nhanh sau đó các cao tầng Mộc Diệp biết có người trong đoàn sứ giả Sa Chi Quốc đã tiếp xúc với Đỗ Lan, nên Hỏa Ảnh lại đến thăm Đỗ Lan.

Ăn cơm chưa.

Nếu chưa ăn thì chúng ta đã ăn rồi, không còn phần cho ngươi đâu.

Đỗ Lan rất không khách khí.

Hắn đã sớm cảm nhận được có người lảng vảng quanh nhà mình.

Chắc chắn là đến giám sát ám bộ của mình.

Thật là hài hước, Đỗ Lan tiên sinh.

Tuy nhiên, lần này ta đến không phải để ăn cơm, ta chỉ đến hỏi ngươi có quen một người tên Cúc Thái Nhất không.

Có quen, hơn nữa còn khá thân.

Vậy có thể cho ta biết, sau khi ngươi gặp hắn đã nói chuyện gì

không.

Ảnh hưởng của Đỗ Lan hiện tại không nhỏ, nên Hỏa Ảnh vẫn cẩn thận hết mức để không kích thích Đỗ Lan.

Chỉ là mua của ta một ít đồ nhỏ thôi, lão bà, lấy Tiên Đậu trên người nàng ra đây.

Đỗ Lan nhận Tiên Đậu từ Địch Ny Toa rồi đưa cho Nhị Đại Mục: Một ngàn vạn một hạt, không mặc cả.

Đây là.

Tiên Đậu.

Chỉ cần là vết thương ngoài trên cơ thể, không phải đứt tay gãy chân, chỉ cần một hạt lập tức đầy máu đầy trạng thái hồi phục, chỉ còn một hơi cũng được.

Hỏa Ảnh có chút không tin, nhưng nhìn thái độ của Sa Nhẫn có thể thấy lời Đỗ Lan nói hẳn là đúng, như vậy thì có thể giải thích mọi thứ.

Đỗ Lan tiên sinh, hạt Tiên Đậu này ta mua rồi.

Hỏa Ảnh gọi Ám Bộ đến, dặn dò vài câu, tên Ám Bộ đó mang Tiên Đậu đi.

Đỗ Lan cũng không ngăn cản bọn họ đi thử nghiệm hiệu quả của Tiên Đậu, nhưng nói đi cũng phải nói lại, làm Hỏa Ảnh có lương cao đến vậy sao.

Tiên Đậu trong việc điều trị vết thương ngoài có hiệu quả vượt trội, thế là túi tiền của Đỗ Lan lại phình to lên không ít.

Chiến tranh Nhẫn giả lần thứ hai kéo dài vài năm, cuối cùng cũng có kết quả trên bàn đàm phán, chiến tranh cuối cùng cũng kết thúc.

Lão công, ông nói Sa Chức đã mười hai tuổi rồi mà sao vẫn không cao lên chút nào.

Địch Ny Toa lo lắng không yên.

Đỗ Lan cũng nhận thấy, tốc độ tăng trưởng của Sa Chức đã bắt đầu chậm lại từ khi chín tuổi, đến bây giờ cơ bản đã ngừng tăng trưởng.

Nhưng Đỗ Lan cảm thấy đây có thể là do thể chất của mình và Địch Ny Toa di truyền cho Sa Chức, nên Sa Chức có lẽ về sau sẽ không lớn thêm nữa.

Đỗ Lan cảm thấy không có áp lực, nhưng Địch Ny Toa không vui, cuối cùng vẫn là Sa Chức ra mặt, an ủi Địch Ny Toa.

Sa Chức kỳ thực mình cũng rất buồn bực, nhưng dù cảm thấy cơ thể không lớn lên, sức mạnh và tốc độ trưởng thành của Tra Khắc Lạp lại không hề chậm lại, ngược lại còn mạnh hơn so với những người cùng lứa.

Cái gọi là có được ắt có mất, nàng cũng biết cha mẹ mình không phải người bình thường, cha mẹ nàng đã sống gần một trăm năm, nhưng trông vẫn còn trẻ.

Xem ra, mình cũng được di truyền sự trường thọ, nhưng tại sao không đợi mình lớn lên rồi mới hiển hiện ra chứ.

Sa Chức bảo bối, xem ra con về sau chỉ có thể ở Học viện Nhẫn giả làm một học sinh vạn năm lưu ban, a ha.

Đỗ Lan cười vô lương tâm.

Sau khi chiến tranh kết thúc, số người vào Học viện Nhẫn giả ngày càng nhiều, năm nay, Cương Thủ, Đại Xà Hoàn, Tự Lai Dã cũng đến tuổi đi học.

Thời gian trôi đi, năm tháng như thoi đưa.

Viên Phi Tá Trợ tương lai của Tam Đại Mục cũng bắt đầu đảm nhiệm vai trò giáo viên dẫn đội, và học sinh của hắn chính là Tam Nhẫn lừng danh sau này.

Đương nhiên, kỳ thực học sinh mạnh nhất trong trường chính là Sa Chức, người thực tế đã mười sáu tuổi nhưng trông chỉ mới mười tuổi.

Nhẫn thuật của Sa Chức bây giờ đã không kém Thượng Nhẫn là bao, nếu cộng thêm Mắt Trực Tử, thì đó chính là sức mạnh cấp Ảnh.

Đương nhiên, sự tồn tại của Mắt Trực Tử ngay cả Đỗ Lan và Địch Ny Toa cũng không biết.

Đương nhiên, Đỗ Lan cũng đã có tính toán cho Sa Chức, nên đã xếp Sa Chức vào đội Hỏa Ảnh tương lai, làm một nhân viên tạm thời.

Đến khi Tam Nhẫn đã trưởng thành, mà Sa Chức vẫn là một đứa trẻ, nhưng không ai coi thường nàng.

Cương Thủ, Đại Xà Hoàn, Tự Lai Dã, Sa Chức, hãy nói về ước mơ của các em đi.

Viên Phi Tá Trợ lần đầu làm giáo viên dẫn đội.

Em muốn trở thành Nhẫn giả mạnh nhất.

Tự Lai Dã giành lời đáp.

Em muốn bảo vệ Mộc Diệp.

Cương Thủ tiếp lời.

Em hiện tại không có nguyện vọng gì.

Đại Xà Hoàn lạnh lùng nói.

Sa Chức, còn em nữa, nói đi.

Viên Phi đương nhiên cũng biết Sa Chức thực tế đã mười sáu tuổi, thời gian ở Học viện Nhẫn giả còn lâu hơn bất kỳ ai, nhưng không phải vì thành tích không tốt, mà vì lý do thể chất.

Nguyện vọng của em.

Sa Chức vừa định mở miệng, đã bị người khác cắt ngang.

Em biết nguyện vọng của Sa Chức là muốn cao lên.

Lời vừa dứt, Tự Lai Dã chỉ cảm thấy mặt mình bị đánh trúng, rồi bay ra xa.

Tuyệt kỹ độc quyền Áo Nghĩa Hữu Tình Phá Nhan Quyền.

Sa Chức hách dịch nói.

Chương 42

Sức mạnh thật lợi hại.

Cương Thủ cảm thấy sức mạnh của Sa Chức dù mình sử dụng bí thuật cũng không hơn là bao.

Em sai rồi.

Nước mắt của Tự Lai Dã đã trào ra.

Như vậy, ước nguyện của Sa Chức cũng không thể nói hết.

Sau khi lập thành đội, Viên Phi dẫn bốn người đi khắp nơi làm nhiệm vụ.

Các loại nhổ cỏ, tìm thú cưng, rồi cả trông trẻ con.

Đương nhiên đều có phân công, trông trẻ con do Sa Chức phụ trách, nàng bẩm sinh đã có lực thân thiện.

Em chịu hết nổi rồi, A lão sư, em muốn làm nhiệm vụ có tính thử thách hơn.

Thế là, sự trùng hợp đến.

Vừa hay có một nhiệm vụ trinh sát ở biên giới Hỏa Chi Quốc, các đội khác đều đang có nhiệm vụ, chỉ có thể để đội của Viên Phi đi.

Tự Lai Dã rất phấn khích, đương nhiên Cương Thủ và Đại Xà Hoàn cũng có chút vui vẻ, dù sao tuổi còn nhỏ, đều không giữ được bình tĩnh.

Biên giới Hỏa Chi Quốc và Thủy Chi Quốc giáp nhau, gần đây không yên bình, có một đám sơn tặc đóng quân trên một ngọn núi ở đó.

Nhiệm vụ của đội là trinh sát đám sơn tặc đó, thu thập thông tin tình báo cho đội quân tiêu diệt sơn tặc sau này.

Hãy nhớ nhiệm vụ của chúng ta không phải là tác chiến, không được để địch nhân phát hiện hành tung của chúng ta, đặc biệt là Tự Lai Dã, nhất định phải cẩn thận hết sức.

Viên Phi dặn dò.

Biết rồi, biết rồi.

Tự Lai Dã cũng không biết có ghi nhớ lời của lão sư hay không.

Bây giờ chia nhau hành động, Tự Lai Dã và Đại Xà Hoàn một nhóm, Cương Thủ và Sa Chức một nhóm.

Ồ.

Đương nhiên, với tư cách là nữ nhi của nhân vật chính, sự kiện đột biến cũng sẽ luôn đi cùng Sa Chức.

Này, Cương Thủ và Sa Chức vừa mới chuẩn bị thâm nhập, tên ngốc Tự Lai Dã đã hiên ngang đứng trước sơn trại: Nhẫn giả mạnh nhất tương lai Tự Lai Dã tham thượng.

Ba người đồng thời ôm mặt, bày tỏ áp lực rất lớn.

Viên Phi Tá Trợ hận không thể đá chết Tự Lai Dã, bây giờ hắn cũng chỉ có thể chuẩn bị sẵn sàng, cảnh giác chờ đợi ra tay cứu viện.

Tiểu mao hài từ đâu ra vậy, ra ngoài đuổi nó đi.

Đến bắt ta đi.

Các ngươi đám sơn tặc này, ta cứ đứng ở đây.

Rồi một cảnh tượng khiến người ta cạn lời đã xảy ra, toàn bộ sơn tặc trong sơn trại đều bắt đầu chạy vòng quanh núi đuổi theo Tự Lai Dã.

Mấy tên sơn tặc đó đều là đồ ngốc hả.

Sa Chức đã không muốn châm biếm nữa.

Chắc chắn là ý của Đại Xà Hoàn, để tên ngốc Tự Lai Dã dẫn dụ hết mọi người ra.

Cương Thủ tự tin nói: Sa Chức, tranh thủ bây giờ em vào trong xem thử.

Có lẽ còn tìm được kho báu của sơn tặc.

Cương Thủ tuy là công chúa Mộc Diệp, nhưng đối với tiền tài thì không có khả năng miễn dịch.

Khụ khụ.

Ngay khi Cương Thủ và Sa Chức vừa bước vào phòng, một trận ho dữ dội đã làm họ giật mình.

Hai tiểu cô nương, các ngươi lạc đường rồi sao.

Tóc bạc trắng, không chỉ tóc, mà cả màu da cũng trắng bệch bất thường.

Trông có vẻ bệnh rất nặng, cảm giác như sắp chết đến nơi, nhưng lại khiến người ta có một cảm giác lạnh sống lưng.

Người đàn ông bệnh hoạn này rất nguy hiểm.

May mắn là Sa Chức cũng là người từng trải trong số các xuyên việt giả, nên đã che chắn Cương Thủ phía sau.

Nói với chú đi, tại sao các ngươi lại đến đây.

Hai người còn chưa nói, người đàn ông trung niên bệnh tật đó đã tự lẩm bẩm: Ta thấy gì đây.

Băng bảo hộ Mộc Diệp, không ngờ lại là Nhẫn giả.

Tiểu Nhẫn giả.

Các ngươi đến trinh sát phải không, không ngờ, Mộc Diệp lại phái hai tiểu quỷ các ngươi đến, không, phải là ba đứa, tên ngốc bên ngoài kia cũng là đồng bọn của các ngươi phải không.

Ở cùng tên ngốc đó, thật là khó cho các ngươi, nhưng các ngươi sắp được giải thoát rồi.

Chú sẽ đưa tất cả các ngươi xuống địa ngục.

Nói rồi hắn cười gằn gân guốc, Khổ Vô cũng xuất hiện trong tay hắn.

Sa Chức cũng rút Khổ Vô ra, đề phòng.

Quá chậm.

Giọng nói truyền đến từ phía sau hai người, Khổ Vô đã kề vào cổ Sa Chức.

Còn Cương Thủ thì đã bị đá ngã xuống đất.

Lần này là Viên Phi thất sách, chia thành hai đội, nhưng lại đồng thời gặp nguy hiểm, nhất thời không biết nên cứu ai trước.

Sa Chức cũng kinh ngạc, căn bản không cảm nhận được Tra Khắc Lạp lưu động, vậy thì người vừa xuất hiện trước mặt mình ban đầu chính là phân thân.

Nếu là Thế Thân Thuật, Cương Thủ sẽ gặp nguy hiểm, không thể mạo hiểm.

Sa Chức biết bây giờ tính mạng của mình và Cương Thủ đều nằm trong tay đối phương, không còn cách nào, không phải lúc để che giấu thực lực, Sa Chức nhắm mắt lại.

Ừm.

Bỏ cuộc rồi sao.

Dù nói là Nhẫn giả Mộc Diệp, nhưng cũng chỉ là trẻ con thôi.

Cũng tốt, cứ để chú đưa các ngươi đi chết đi.

Khổ Vô động đậy, đâm về phía cổ Sa Chức.

Viên Phi đang ẩn nấp đã chuẩn bị ra tay, Sa Chức mở mắt ra.

Không phải đôi mắt đen tuyền ban đầu, mà là đôi mắt như bảo thạch lộn xộn, đan xen bởi những đường nét đỏ và xanh lam, chính là Mắt Trực Tử.

Thế giới trong mắt Sa Chức đã thay đổi màu sắc, những đường tử tuyến tràn ngập thế giới.

Vạn vật đều có một cái chết, chỉ cần còn sống, dù là thần cũng có thể giết chết.

Sa Chức mặt vô biểu cảm nói, nàng đã nhìn thấy vô số đường tử tuyến trên cây Khổ Vô đang đâm tới.

Khổ Vô của Sa Chức chuyển động, rạch qua các đường tử tuyến, cây Khổ Vô muốn lấy mạng người lập tức biến thành bột phấn.

Kẻ địch phía sau ngẩn người, Sa Chức đã xoay người lại, nhiều năm huấn luyện Nhẫn giả, khiến nàng nhanh chóng và chính xác đâm trúng đường tử tuyến trên người kẻ địch phía sau, kẻ địch vặn vẹo một hồi, rồi biến mất trong không khí.

Hả.

Chuyện gì vậy.

Người bệnh hoạn đứng ở cửa ngẩn ra, hắn không cảm nhận được Tra Khắc Lạp trở về cơ thể.

Ảnh Phân Thân, là chia đều Tra Khắc Lạp trong cơ thể để tạo ra phân thân, và sau khi phân thân biến mất sẽ có một phần nhỏ Tra Khắc Lạp trở về cơ thể chính.

Nhưng phân thân bị Sa Chức giết chết lại không trả Tra Khắc Lạp về cơ thể chính.

Ta đã giết chết Tra Khắc Lạp của phân thân rồi.

Sa Chức còn biết ra vẻ hơn cả Đỗ Lan.

Sao có thể.

Người bệnh hoạn mặt đầy không tin.

Ta đã nói rồi, vạn vật đều có một cái chết, mắt của ta là Mắt Trực Tử có thể nhìn thấy cái chết.

Tiếp tục ra vẻ.

Phải không.

Thú vị, thú vị.

Người bệnh hoạn trở nên biến thái: Vậy thì để ta xem đôi mắt có thể giết chết thần mạnh đến mức nào đi.

Ha.

Hỏa Độn Đại Hỏa Cầu Chi Thuật.

Sa Chức đứng đó, không né không tránh: Có thể nhìn thấy.

Khổ Vô trong tay hoạt động, Nhẫn thuật biến mất trong không khí.

Không tệ, không tệ, thật sự không tệ, đã có thể hủy diệt toàn bộ Tra Khắc Lạp, quả thực là sát thủ Nhẫn giả.

Nhưng cũng chỉ có thể dừng lại ở đây.

Viên Phi Tá Trợ cũng rất kinh ngạc, đôi mắt kia, dù không biết rốt cuộc là gì, nhưng quá đáng sợ.

Chương 43

Nếu Nhẫn thuật không có tác dụng, vậy thì để các ngươi xem thủ đoạn cuối cùng của ta đi.

Khụ.

Lại ho, tay phải giơ lên ngang ngực, năm ngón tay co lại, lòng bàn tay lộ ra, có thứ gì đó mềm mại cử động bên trong.

Rồi một chuyện kinh hoàng đã xảy ra, từng khúc xương phá vỡ da thịt lòng bàn tay mọc ra.

Đây là Huyết Kế Giới Hạn.

Tuy chỉ từng thấy Bạch Nhãn và Huyết Luân Nhãn, nhưng đối với Huyết Kế Giới Hạn, Sa Chức vẫn có hiểu biết nhất định.

Không sai, chính là Huyết Kế Giới Hạn, Thần Trớ Chú.

Người bệnh hoạn dường như không thích năng lực của mình.

Cây roi xương hình thành, quấn về phía Sa Chức.

Vô dụng thôi.

Khổ Vô của Sa Chức chính xác đâm trúng đường tử tuyến, xương vỡ nát, rơi đầy đất.

Khụ khụ.

Rõ ràng, sau khi sử dụng năng lực, số lần ho của người bệnh hoạn ngày càng nhiều.

Ta đã nhìn thấy rồi, đường tử tuyến của ngươi không ngừng dày lên, tiếp tục sử dụng năng lực thì ngươi nhất định sẽ chết.

Dù có chết, ta cũng phải giết chết các ngươi, để lại đôi mắt này ở

Mộc Diệp quá nguy hiểm.

Khụ.

Nói rồi, người bệnh hoạn làm ra một tư thế chuẩn bị chiêu lớn.

Lúc này Viên Phi xuất hiện, đôi mắt của Sa Chức quá mức kỳ dị, đối với Mộc Diệp cần phải nghiên cứu, hắn không thể để Sa Chức gặp chuyện.

Thế là hắn quả quyết ra tay: Độn Thổ, Thổ Lưu Bích.

Viên Phi xuất hiện giữa hai người, xây một bức tường ở giữa.

Sa Chức, đưa Cương Thủ đi trước, ta chặn hậu.

Vâng, lão sư.

Sa Chức biết tốt nhất vẫn là đưa Cương Thủ đã mất khả năng chiến đấu rời đi: Lão sư, cẩn thận.

Đừng hòng chạy trốn, hôm nay nhất định phải để các ngươi ở lại, Cốt Nhận Phá Thể.

Cái tên rất đơn giản, nhưng uy lực lại cực lớn, vô số cốt nhận lấy người bệnh hoạn làm trung tâm, phóng ra gần như tức thời theo mọi hướng lên, xuống, trái, phải.

Sa Chức đỡ Cương Thủ hành động bất tiện, mắt thấy hai người sắp bị đâm trúng.

Nhẫn Pháp, Tam Trọng La Sinh Môn.

Lúc này, Đại Xà Hoàn xuất hiện, điều động toàn bộ Tra Khắc Lạp trong người, phát ra Nhẫn thuật mạnh nhất mà hắn biết, đương nhiên là Nhẫn thuật mạnh nhất ở giai đoạn hiện tại của hắn.

Uy lực của cốt nhận rất lớn, liên tiếp xuyên thủng hai cánh cửa, tốc độ mới chậm lại một chút, va vào cánh cửa thứ ba.

Nhưng hiện tại Đại Xà Hoàn chưa phát huy được hiệu quả mạnh nhất của Tam Trọng La Sinh Môn, cánh cửa thứ ba cũng bị xuyên thủng.

Tuy nhiên, bây giờ Sa Chức đã chuẩn bị xong: Độn Thổ Nham Thành Giáng Lâm.

Những tảng đá dày nặng như tường thành đứng sừng sững trên mặt đất, chặn đứng đòn tấn công cuối cùng của người bệnh hoạn.

Ngay cả Sa Chức, trán cũng vã mồ hôi lạnh liên tục.

Hô.

Viên Phi gọi ba người lại gần, dặn dò ba người giữ bí mật về chuyện Mắt Trực Tử, sau đó mới ra ngoài cứu Tự Lai Dã.

Thế là nhiệm vụ ngoại xuất đầu tiên của đội Viên Phi đã kết thúc trong một không khí kỳ lạ.

Đương nhiên, chuyện Sa Chức có Mắt Trực Tử không ai nhắc đến, kể cả Viên Phi.

Bởi vì, Viên Phi giữa Mộc Diệp và học sinh của mình, vẫn chọn học sinh của mình.

Không thể không nói hắn quá mềm lòng.

Sau khi sử dụng Mắt Trực Tử, Sa Chức đã phải nghỉ ngơi vài ngày, thực ra không chỉ nàng, ba người còn lại cũng đang nghỉ ngơi.

Nhiệm vụ đầu tiên tuy có kinh nghiệm nhưng không nguy hiểm, nhưng cả bốn người vẫn cần nghỉ ngơi vài ngày.

Rồi kỳ thi Trung Nhẫn bắt đầu.

Vì quốc gia tổ chức là Lôi Quốc, nên không thể phái quá nhiều Hạ Nhẫn đi tham gia, Mộc Diệp đã tiến hành một vòng thi loại trước.

Quy tắc rất đơn giản, vượt qua Rừng Thử Luyện thứ Tám, và thu thập được tất cả các vật phẩm trên danh sách trong tay các ngươi, đội nào đến Tháp Trung Tâm nhanh nhất sẽ thắng.

Vậy thì, bây giờ cuộc thi bắt đầu.

Hơn ba mươi Hạ Nhẫn đồng thời xông vào Rừng Thử Luyện thứ Tám, với các hướng khác nhau, các thủ đoạn khác nhau.

Sa Chức, Đại Xà Hoàn, Tự Lai Dã, Kim Thiến Tử là dược liệu, còn một cái là ấm trà Thanh Từ, và một cái thìa kim loại.

Những thứ này, chỉ có dược liệu đầu tiên có lợi cho chúng ta, những thứ khác đều không dễ tìm.

Cương Thủ bây giờ đã bắt đầu nghiên cứu Y liệu Nhẫn thuật.

Ai nói thế, hai thứ kia chúng ta cũng có thể tìm ra.

Tự Lai Dã tự tin nói.

Tìm thế nào.

Chúng ta không có Bạch Nhãn, cũng không có thủ đoạn trinh sát gì.

Cương Thủ không có sự tự tin này.

Em nghĩ chúng ta có thể xem những thứ mà những người khác thu thập có giống chúng ta không.

Đại Xà Hoàn nói: Nếu giống thì dễ xử lý hơn nhiều.

Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta bây giờ đi tìm những người khác.

Tự Lai Dã đổi hướng, chạy về phía nguồn Tra Khắc Lạp gần nhất.

Đưa danh sách nhiệm vụ của các ngươi ra đây.

Tự Lai Dã chặn một đội người lại.

Là tên ngốc Tự Lai Dã.

Tự Lai Dã nằm vật ra đất không đứng dậy nổi.

Ta không phải tên ngốc, mau đưa danh sách nhiệm vụ của các ngươi cho ta.

Sa Chức, Cương Thủ và Đại Xà Hoàn cũng đã đến, bao vây đội bị Tự Lai Dã chặn lại.

Hảo, các ngươi bốn người, chúng ta không đánh lại các ngươi.

Đây.

Đội trưởng đội kia đã đưa ra quyết định rõ ràng.

Rõ ràng, các vật phẩm trên hai danh sách nhiệm vụ có trùng lặp, nhưng không hoàn toàn giống nhau.

Như vậy thì hợp lý rồi, chúng ta có thể đi cướp vật phẩm của những người giỏi trinh sát, chỉ cần phục kích ở Tháp Trung Tâm là được.

Đại Xà Hoàn đề nghị.

Tự Lai Dã, Cương Thủ và Sa Chức đều bày tỏ sự đồng ý, đã có thể làm Nhẫn giả, đa số đều không phải hạng thiện lương.

Ngay cả Tự Lai Dã cũng biết đề nghị của Đại Xà Hoàn là rất đúng đắn.

Tốt.

Sức mạnh của Tam Nhẫn nổi bật, hơn nữa còn có Bác sĩ Nhẫn thuật làm lão sư, cộng thêm Sa Chức lạc lối vào, giành quyền đi tiếp đơn giản như trở bàn tay.

Đương nhiên cuối cùng chỉ có ba người đi, Sa Chức không đi, vì phẩm cách cao thượng của Sa Chức, nàng đã là người mười sáu tuổi, dù trông chỉ mười, mười hai tuổi, nàng đi thi chẳng phải là đi bắt nạt người khác sao.

Mặc dù có vài tên ngốc mấy chục tuổi vẫn còn đi thi.

Tam Nhẫn dưới sự dẫn dắt của Viên Phi, rời Mộc Diệp Thôn.

Đương nhiên, Sa Chức cũng không rảnh rỗi, vì Đỗ Lan và Địch Ny Toa đã chuẩn bị cho nàng những buổi huấn luyện đặc biệt.

Bảo bối, bây giờ ta dạy con kỹ năng vận dụng Tra Khắc Lạp lên khu vực cơ thể nhất định.

Địch Ny Toa cầm một thanh đại kiếm nói.

Thực ra Sa Chức đến bây giờ vẫn luôn nghĩ rằng cha mẹ mình là giáo viên trường học, là học giả lớn, được tôn trọng là chuyện bình thường.

Chế tạo ra thứ Vạn Năng Giao Nang này, tiện lợi hơn nhiều so với quyển trục phong ấn.

Mà không biết rằng cha mẹ mình cũng là những nhân vật thâm tàng bất lộ.

Mẹ, mẹ biết kiếm thuật sao.

Sa Chức cảm thấy không thể tin được.

Đương nhiên rồi, bảo bối, mẹ trước khi làm giáo sư đã rất lợi hại.

Thực ra Địch Ny Toa bây giờ cũng rất lợi hại.

Yêu Khí của Địch Ny Toa đã được Đỗ Lan điều chỉnh chuyển hóa thành Khí trung chính, nên nàng cũng không lo lắng về việc Giác Tỉnh, sức mạnh đã tăng lên gấp mấy lần.

Bây giờ Vực Sâu canh giữ vườn Tiên Đậu cũng không phải đối thủ của Địch Ny Toa, tiện thể nói thêm, do năng lực của Đỗ Lan có hạn, nên không có tiến triển gì trong việc chuyển hóa Yêu Khí cho Vực Sâu, may mắn là vẫn có Tiên Đậu có thể giúp họ chống lại sự cám dỗ từ nội tạng.

Còn những Claymore kia, cũng giống như Địch Ny Toa đã tiến hành chuyển hóa Yêu Khí.

Thói quen của mẹ là dùng Yêu Khí để cảm nhận, và để cánh tay dẫn động kiếm chém tốc độ cao.

Bây giờ con tấn công mẹ đi.

Vậy con không khách khí đâu, lão mụ.

Sa Chức cũng khá háo hức muốn xem thực lực của Địch Ny Toa.

Đầu tiên, Sa Chức không sử dụng Nhẫn thuật, mà dùng Thể thuật tấn công.

Địch Ny Toa không hoảng không vội, vì mỗi động tác của con gái đều nằm trong phạm vi cảm nhận của nàng, nàng có thể dự đoán được động tác tiếp theo của Sa Chức.

Chương 44

Lợi hại quá, chiêu thức hoàn toàn bị nhìn thấu rồi.

Sa Chức dừng tay lại.

Không sai, bảo bối, bây giờ mẹ sẽ dạy con chiêu đầu tiên, cảm nhận.

Thông qua năng lượng trong cơ thể, tìm hiểu và phân tích năng lượng trong cơ thể đối phương.

Tiến thêm một bước có thể can thiệp vào năng lượng của đối phương.

Can thiệp.

Không sai, con thử cảm nhận xem.

Địch Ny Toa ra chiêu.

Giữa chừng Sa Chức tự mình cử động, nhưng thực tế nàng không muốn cử động: Mẹ.

Đây chính là can thiệp, cũng gọi là đồng điều, điều chỉnh Khí của mình và Khí của đối phương đến tần số khớp nhau, có thể khống chế họ.

Đương nhiên, tình huống này chỉ xảy ra khi Khí của con đủ mạnh, mới có khả năng hoàn toàn khống chế đối phương.

Chúng ta từng bước một, trước tiên học cảm nhận.

Rồi Địch Ny Toa lấy ra một Vạn Năng Giao Nang.

Miêu Tiên Nhân máy móc.

Đỗ Lan đã chế tạo ra một robot hoạt động đặc biệt theo nguyên mẫu Miêu Tiên Nhân ở thế giới Long Châu, sử dụng kỹ thuật Người nhân tạo số 17 và 18 của thế giới Long Châu, bắt một con mèo tiến hành cải tạo, nên thực lực rất mạnh.

Đây là Miêu Tiên Nhân phân biệt với Miêu Tiên Nhân, con sau này sẽ theo nó huấn luyện, tri đạo con hoàn thành huấn luyện cảm nhận, rồi chúng ta sẽ tiến hành bước tiếp theo.

Ta là Miêu Tiên Nhân, đa tạ chiếu cố.

Con là Sa Chức.

Chào người.

Miêu Tiên Nhân lấy ra một cây gậy, và một cái bình nước: Chỉ cần con giành được cái bình này thì hoàn thành huấn luyện rồi, đương nhiên trước tiên con phải đeo vòng tay trọng lực.

Vòng tay trọng lực.

Sa Chức lần đầu nghe nói: Nhất định là đồ mới ba phát minh.

Đúng vậy, giống như phụ trọng, nhưng nhẹ hơn và tiện lợi hơn để điều chỉnh.

Vòng tay màu trắng: Cái này ba mụ mụ đều đeo mà, con còn tưởng là tín vật định tình của họ chứ.

Sa Chức vẫn luôn nghĩ vậy.

Đỗ tiên sinh, hiện tại là 300 lần trọng lực, Đỗ phu nhân hiện tại là 120 lần trọng lực.

Còn Sa Chức, con có thể điều chỉnh đến 2 lần trọng lực.

Miêu Tiên Nhân nói.

Sa Chức kinh ngạc, không ngờ lão cha lão mẹ mình lại lợi hại đến vậy: Con muốn điều chỉnh đến 4 lần.

Không được.

Miêu Tiên Nhân lập tức từ chối.

Tại sao, con làm được mà.

Vì như vậy sẽ không cao lên được.

Được rồi, hai lần thôi.

Sa Chức bị chạm vào điểm yếu.

Thực ra nàng bây giờ đã biết, cha mẹ mình rất trường thọ, nên chu kỳ tăng trưởng của mình mới quá chậm chạp.

Vậy thì bắt đầu đi.

Con chỉ cần giành được cái bình trên tay ta là được.

Miêu Tiên Nhân, dùng móng vuốt rửa mặt, một vẻ ung dung tự tại.

Dưới hai lần trọng lực, Sa Chức rõ ràng cảm thấy động tác của mình đã trở nên rất chậm chạp, còn động tác của Miêu Tiên Nhân lại cực kỳ nhanh, mình căn bản không theo kịp.

Sa Chức không hổ là nữ nhi của xuyên việt giả, chỉ trong vỏn vẹn một tuần, đã hoàn thành huấn luyện cảm nhận dưới 2 lần trọng lực.

Sau đó, việc đồng điều Tra Khắc Lạp và Giác Tỉnh hóa cục bộ cơ thể bằng Tra Khắc Lạp, những bí quyết được cải thiện từ các chiêu thức Claymore, đều nhanh chóng được nắm vững.

Nếu trước đây, Đỗ Lan chỉ là người thành thạo về Nhẫn thuật, thì bây giờ về Thể thuật cũng không kém là bao.

Đương nhiên, huấn luyện của nàng vẫn chưa kết thúc, huấn luyện của Địch Ny Toa đã xong, còn Đỗ Lan đang chờ Sa Chức.

Thái Cực Quyền.

Sa Chức đã nghe nói đến từ khi còn ở Học viện Nhẫn giả, Thái

Cực Quyền là bí thuật bất truyền mạnh nhất của Bạch Nhãn.

Đương nhiên, Sa Chức cũng từng nghi ngờ, Thái Cực Quyền Bạch Nhãn ở đây có liên quan gì đến quốc thuật Thái Cực trên Địa Cầu nguyên bản.

Nhưng vẫn chưa có cơ hội gặp.

Nữ nhi, con cũng nghe nói về Thái Cực sao.

Đỗ Lan vừa làm nóng người, vừa hỏi.

Không phải là áo nghĩa mạnh nhất của Nhật Hướng gia tộc sao.

Nghe nói kết hợp với Bạch Nhãn, dù có đồng thời đơn đấu với ba người cấp Ảnh cũng không thành vấn đề.

Sa Chức nói.

Không không, Thái Cực Quyền thực ra là ta dạy cho Nhật Hướng gia tộc.

Đỗ Lan nói: Nữ nhi, thực ra ta và mụ mụ con đều không phải người của thế giới này.

Đỗ Lan cảm thấy con gái mình đã mười sáu tuổi rồi, nên nhân cơ hội này nói chuyện đàng hoàng.

Sa Chức lại không có gì đặc biệt ngạc nhiên, ngược lại còn cảm thấy đây mới là lời giải thích hợp lý.

Ta và mụ mụ con đến từ hai thế giới khác nhau.

Luyên thuyên, Đỗ Lan kể lại chuyện mình và Địch Ny Toa gặp gỡ, yêu nhau và kết hôn, còn nói cho Sa Chức biết, ở thế giới khác nàng còn có một tỷ tỷ và một tỷ phu.

Sa Chức, về sau gia đình chúng ta sẽ tiếp tục du hành, đi đến những thế giới chưa biết, nên nắm vững sức mạnh là điều không thể thiếu.

Thực ra ngoài Thái Cực Quyền, ta còn biết rất nhiều quyền pháp, nhưng tạm thời cứ dạy con môn quyền pháp phù hợp với con này đã.

Sa Chức thực ra trước khi xuyên việt, đã có chút hiểu biết về Thái Cực, nên bây giờ học rất nhanh và hiệu quả.

Ngoài Thái Cực Quyền, Đỗ Lan còn dạy cho Sa Chức tuyệt chiêu bảo mệnh mạnh nhất là Thuấn Di.

Đương nhiên, với phạm vi cảm nhận Tra Khắc Lạp hiện tại của Sa Chức vẫn chưa thể tùy tiện dịch chuyển khắp hành tinh.

Nhưng để thoát khỏi nguy hiểm thì vẫn đủ dùng.

Thuấn Di của thế giới Long Châu, và Thuấn Thân Thuật của Nhẫn giả không giống nhau, nó là chiêu thức lĩnh vực không gian hoàn toàn.

Khi Sa Chức học được Thuấn Di, Tam Nhẫn đã trở về từ Lôi Quốc với tư cách là Trung Nhẫn.

Tuy nhiên, Sa Chức đã tìm được công việc, đó là đến Học viện Nhẫn giả làm giáo viên, cùng với Đỗ Lan và Địch Ny Toa.

Nhưng Sa Chức là người giảng dạy Nhẫn thuật.

Rồi thời gian trôi đi.

Nhị Đại Mục vẫn qua đời, Viên Phi kế nhiệm Tam Đại Mục Hỏa Ảnh, nhưng với tư cách là Hỏa Ảnh, áp lực của hắn cũng rất lớn, mười mấy năm hòa bình, bóng dáng chiến tranh đã bắt đầu lan tràn giữa các quốc gia.

Đương nhiên, việc chiến tranh vẫn không liên quan gì đến Đỗ Lan.

Dưới sự nỗ lực của Đỗ Lan, mức sống của người dân Mộc Diệp cũng đã vượt qua các làng Nhẫn giả của bốn quốc gia lớn khác, tiến gần đến tiêu chuẩn của Thiên Triều những năm chín mươi.

Đỗ Lan vì ở Mộc Diệp cũng là người có thân phận, đã nhiều lần đề xuất các kế hoạch phát triển Mộc Diệp, một câu nói: muốn làm giàu trước tiên phải làm đường.

Câu nói này ở chỗ Nhị Đại Mục và Tam Đại Mục đều rất được lòng, nên Mộc Diệp Thôn hầu như đều là đường nhựa.

Đương nhiên, đối với Độn Thổ mà nói thì có chút không công bằng, Đỗ Lan nhiều lần công khai, ở quán lẩu Tinh Vũ Môn, tuyên bố đây không phải là kế hoạch nhắm vào Độn Thổ.

Quán lẩu Tinh Vũ Môn là một quán lẩu đặc sắc do Xuân Hương quản lý.

Đại tỷ đầu, mau gọi thêm thịt.

Tự Lai Dã, người đã bắt đầu tự lập, lớn tiếng gọi.

Cương Thủ và Đại Xà Hoàn ở bên cạnh đều cảm thấy áp lực rất lớn, còn Đại tỷ đầu trong miệng Tự Lai Dã chính là Sa Chức.

Tự tay làm thì phong y túc thực.

Đại tỷ đầu, nói chuyện thật có triết lý.

Được rồi, ta tự mình làm, thịt ơi thịt, ta Tự Lai Dã đến đây.

Từ ba năm trước, bốn người trong một lớp học ban đầu đã có thể tự lập, thời gian tụ họp cũng rất ít.

Lần này, Tam Đại gọi họ trở về, chủ yếu là vì bóng dáng chiến tranh ngày càng đậm đặc, cần ba học sinh này gánh vác áp lực cho mình.

Về sau các ngươi sẽ phải đi biên giới, tự mình cẩn thận.

Ngươi nghĩ ta là ai chứ, ta là Tự Lai Dã, một trong Tam Nhẫn có thể ba lần ra vào địa bàn của Cáp Mô mà.

Đại tỷ đầu ngươi cứ yên tâm, à, thịt dê còn cần một trăm phần nữa.

Không sai, hiện tại ba người họ đã là Nhẫn giả có danh hiệu Tam Nhẫn, cũng là sức mạnh nòng cốt của Mộc Diệp.

Đương nhiên, trừ Tự Lai Dã vẫn còn rất hiên ngang, Cương Thủ và Đại Xà Hoàn đều đã trầm ổn hơn nhiều rồi.

Nghe nói, Tự Lai Dã ngươi có một đệ tử rất tài giỏi phải không.

Sa Chức đột nhiên hỏi.

Ngươi nói Thủy Môn sao, không tệ, một thiên tài.

Tự Lai Dã rất tự hào nói.

Thiên tài cũng cần lão sư tốt, Tự Lai Dã ngươi thì không phải.

Đại Xà Hoàn châm chọc.

Ngươi muốn chết sao, Đại Xà, xem ta ăn hết thịt đây.

Nói rồi đũa đã vươn sang bên Đại Xà Hoàn.

Trêu chọc ồn ào, dường như lại trở về thời thơ ấu, nhưng, loại thời gian này về sau có lẽ sẽ không bao giờ có nữa.

Bởi vì, chiến tranh là tàn khốc, Chiến tranh Nhẫn giả lần thứ ba càng thêm thảm khốc.

Chương 45

Mặc dù họ, Tam Nhẫn trụ cột của Mộc Diệp, đã thành công duy trì vị thế bá quyền của Mộc Diệp.

Nhưng Cương Thủ đã mất đi đệ đệ và người yêu của mình, mắc chứng sợ máu, không thể ra chiến trường nữa.

Còn Đại Xà Hoàn cũng bắt đầu coi thường sinh mạng, dẫn hắn đi sai hướng.

Tự Lai Dã tuy trông vẫn rất hiên ngang, nhưng hắn đã mất đi tình bạn mà hắn quý trọng nhất, sau này rất nhiều lúc hắn đều đơn độc một mình.

Nhưng, trong khi bi kịch không ngừng diễn ra, trong chiến tranh cũng đã sản sinh ra một nhóm anh hùng mới, Nanh Trắng Mộc Diệp, Tia Chớp Vàng, Trư Lộc Vũ Điệp và một nhóm Nhẫn giả khác đã thể hiện xuất sắc, khiến uy danh Mộc Diệp lan truyền khắp đại lục.

Đỗ Lan gần đây không được tốt, đám người gia tộc Vũ Trí Ba kia, không ngừng đào bới cổ phần bằng sáng chế từ tay hắn.

Nếu trước đây, Đỗ Lan cũng sẽ không để ý, nhưng bây giờ cái hố lớn của việc nghiên cứu máy thời không đang đào ở đó, không có tiền thì bất cứ lúc nào cũng có thể bị lấp.

Bây giờ Đỗ Lan trong mắt chỉ có tiền.

Nên hành vi của Vũ Trí Ba hiện tại chính là cướp của hổ, khiến Đỗ Lan không vui.

Ta nói Tam Đại Mục, ngươi cũng không quản mấy tên đó, bọn họ cậy quyền thế cứ thế bóc lột ta, số tiền đó là tiền tích cóp mấy chục năm vất vả của ta đó.

Hơn nữa ngươi cũng thấy mớ công việc ở viện nghiên cứu kia, đều cần tiền cả, nếu Vũ Trí Ba vắt kiệt hết cổ phần của ta rồi, ngươi cứ chuẩn bị bỏ tiền nuôi viện nghiên cứu đi.

Viên Phi bày tỏ áp lực rất lớn, Đỗ Lan ngày nào cũng đến văn phòng hắn than vãn, đến cả công việc Hỏa Ảnh cũng không làm được.

Nên hắn nghĩ ra một cách: Đỗ Lan tiên sinh, ta nói thật nhé, còn hai tháng nữa là ta cũng sẽ nhường vị, những chuyện này của các ngươi, ta không quản được, ngươi đi nói với Ba Phong Thủy Môn đi.

Vậy ngươi đi gọi người đó đến cho ta.

Đỗ Lan lười biếng nói.

Kỳ Mộc, lại phải làm phiền ngươi rồi, đi gọi Thủy Môn đến đây đi.

Một Ám Bộ xuất hiện: Vâng.

Hắn chính là Nanh Trắng Mộc Diệp lẽ ra đã phải chết, nhưng hắn treo cổ không chết hẳn, được Tiên Đậu cứu sống lại.

Đương nhiên hạt Tiên Đậu đó là Tam Đại mua từ Đỗ Lan, mỗi năm khi Tiên Đậu chín, Hỏa Ảnh đều mua Tiên Đậu từ Đỗ Lan, bây giờ đây đã là truyền thống của Hỏa Ảnh, truyền thống mà chỉ Hỏa Ảnh biết.

Rất nhanh, Thủy Môn với mái tóc vàng, nụ cười sảng khoái, nhảy từ cửa sổ vào: Hỏa Ảnh đại nhân.

Thủy Môn, ngươi đến thật đúng lúc, bây giờ cũng đến lúc cho ngươi biết một số chuyện rồi.

Tam Đại nói: Vị này ngươi hẳn cũng quen, là Đỗ Lan tiên sinh của viện nghiên cứu.

Chào ngài.

Thủy Môn biết Tiên Đậu chứ.

Tam Đại hỏi.

Vâng, loại đậu thần kỳ đó đã cứu rất nhiều Nhẫn giả ưu tú.

Hỏa Ảnh đại nhân, tại sao đột nhiên lại hỏi.

Đây là truyền thống Hỏa Ảnh, ta cũng nghe từ Nhị Đại Mục, vị Đỗ Lan tiên sinh này chính là người cung cấp Tiên Đậu.

Sau này ngươi làm Hỏa Ảnh, mỗi năm cũng phải mua Tiên Đậu từ Đỗ Lan tiên sinh làm vật tư chiến lược.

Thủy Môn mặt đầy kinh ngạc: Không ngờ, hóa ra Tiên Đậu là do Đỗ Lan tiên sinh cung cấp, Thủy Môn thật không biết nói gì hơn để cảm tạ.

Đâu có phải cho không, một ngàn vạn một hạt, không mặc cả.

Gần đây Mộc Diệp cũng có chút lạm phát, bây giờ một ngàn vạn đã không còn giá trị như trước, nhưng giao dịch Tiên Đậu giống như một sự hiểu ngầm giữa Đỗ Lan và các đời Hỏa Ảnh, nước sông không phạm nước giếng.

Vậy thì vẫn phải đa tạ ngài.

Thủy Môn nói chuyện thật dễ nghe.

Đương nhiên, Đỗ Lan cũng không quên chuyện chính, lại luyên thuyên nói, còn Thủy Môn rất kiên nhẫn, vẫn giữ nụ cười lắng nghe xong, rồi nói một câu khiến Đỗ Lan ngã nhào: Đỗ Lan tiên sinh, tuy tôi rất muốn giúp ngài, nhưng bây giờ tôi vẫn chưa phải Hỏa Ảnh, thật sự là lực bất tòng tâm rồi.

Hai tháng ngắn ngủi trôi qua, Tứ Đại kế vị, Ba Phong Thủy Môn nhất thời phong quang vô hạn.

Sa Chức lão sư, sao cô không đi xem diễu hành xe hoa vậy.

Học viện Nhẫn giả, Sa Chức đầy đầu chữ bị án: Không có thời gian, sắp khai giảng rồi, còn nhiều việc chưa làm xong.

Vậy cô cứ tiếp tục bận rộn đi, tôi thì phải đi xem đây.

Sa Chức thở dài một hơi, nàng vẫn là bộ dạng mười tuổi, nhưng tuổi thực đã gần 70, cảm thấy áp lực rất lớn.

Thiên Sơn Đồng Mỗ chỉ sáu mươi năm mới biến nhỏ một lần, còn Sa Chức thì sáu mươi năm vẫn không lớn lên, kém một chút nữa là vượt qua cả Conan rồi.

May mắn là, học sinh bây giờ cũng đa số hiểu chuyện, không lo lắng chuyện mình trông như trẻ con nên không có quyền phát ngôn.

Đương nhiên Sa Chức còn không biết nàng sắp đón những học sinh đau đầu nhất của mình.

Tứ Đại kế vị, Cửu Vĩ đột kích.

Ngay sau một năm Tứ Đại kế vị, khi công cuộc tái thiết Mộc Diệp sau chiến tranh đang tiến hành một cách trật tự, có người đã ra phá rối.

Hầu như tất cả Nhẫn giả đều xuất động, nhưng vẫn không thể ngăn chặn Cửu Vĩ ở bên ngoài làng.

Lửa thiêu rụi nhà cửa, Mộc Diệp một mảnh thê lương.

Tuyệt đối không được để Cửu Vĩ tiến lên, Tứ Đại sắp đến rồi.

Mặc dù nói vậy, nhưng đòn tấn công của các Nhẫn giả không có tác dụng với Cửu Vĩ, thậm chí không thể làm chậm bước chân của nó.

Còn Đỗ Lan ở viện nghiên cứu cùng Địch Ny Toa sau khi sơ tán nhân viên, rồi thu hết các thiết bị quan trọng vào Vạn Năng Giao Nang, cũng bận rộn không ngớt.

Sa Chức thì đang ở trường an ủi đám trẻ con khóc lóc, cũng không có thời gian.

Nói tóm lại, xuyên việt giả rất bận, có việc gì thì nói sau.

Ba Phong Thủy Môn đã không để ai tử vong, lấy sinh mạng của mình làm cái giá, sử dụng cấm thuật Thi Hồn Phong Ấn.

Cái hư ảnh kia lẽ nào thực sự là Tử Thần.

Đỗ Lan nhìn ra chiến trường xa xăm, nhíu chặt mày: Không giống, càng giống một hiện tượng tự nhiên do Tra Khắc Lạp chuyển hóa mà ra.

Nhưng bất kể là gì, loại phong ấn đó thật sự lợi hại.

Ngay cả với người có ngoại quải như Đỗ Lan, Cửu Vĩ vẫn bị phong ấn vào cơ thể của đứa bé sơ sinh.

Còn linh hồn của Tứ Đại thì bị tiêu hao hết do sự biến hóa của Tra Khắc Lạp siêu việt lẽ thường này.

Xem ra, vẫn phải khiêm tốn một chút.

Đỗ Lan nói với Địch Ny Toa, nhưng đột nhiên hắn phát hiện, bên cạnh mình không còn ai cả, không có cả tiếng ồn ào.

Tại sao người bị thương luôn là ta, lại là Ảo thuật.

Đỗ Lan cạn lời, rồi hắn nhìn thấy một người đội mặt nạ xoắn ốc.

Trong lỗ tròn duy nhất trên mặt nạ có thể nhìn thấy một con Huyết Luân Nhãn đang xoay tròn.

Lại gặp mặt rồi, ngoại lai giả.

Đã trăm năm, không ngờ ngươi vẫn không thay đổi chút nào, thật khiến người ta ghen tị.

Ngươi là đệ tử của Lục Đạo sao.

Đỗ Lan nói, ngươi đừng tưởng hắn mấy trăm năm nay thật sự chỉ đi dạy học, hắn đã tiến hành một nghiên cứu nghiêm túc về Nhẫn thuật, đặc biệt là Ảo thuật.

Thế giới Ảo thuật của ngươi, thực sự không bằng sư phụ của ngươi, nhìn một cái là biết đồ giả.

Đỗ Lan không nhanh không chậm nói, rồi một thanh đao xuất hiện trong tay Đỗ Lan.

Vũ Trí Ba Ban ngẩn ra, không ngờ trong tay Đỗ Lan lại xuất hiện đồ vật.

Có phải cảm thấy không thể tin được không.

Đỗ Lan cười: Ngươi tưởng ngươi vẫn đang ở trong Ảo thuật của mình sao.

Đúng vậy, Đỗ Lan đối với Ảo thuật chính là sử dụng một cách giải quyết tương tự như phương pháp mộng trong mộng trong Đạo Mộng Không Gian.

Đưa người thi thuật vào một ảo cảnh trong ảo cảnh, đương nhiên điều kiện tiên quyết là Địch Ny Toa phải ở bên cạnh Đỗ Lan.

Nếu không, đối phương nhất quyết, lại tạo thêm một mộng trong mộng nữa, cuối cùng khiến Đỗ Lan cũng không phân biệt được thật giả, đến lúc đó thì Địch Ny Toa phải đá Đỗ Lan một cú, lực đạo và cách đá của cú này chỉ có Đỗ Lan và Địch Ny Toa hai người biết.

Thực ra, Ảo thuật trong thế giới Hỏa Ảnh chỉ có một tầng, Đỗ Lan hoàn toàn không cần lo lắng sẽ bị đưa đến tầng ảo cảnh thứ ba.

Có phải cảm thấy mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của ngươi không, thực ra không phải, ngươi có thể cảm nhận một chút, thực ra đây không phải là Ảo thuật của ngươi mà là của ta.

Đỗ Lan đột nhiên đổi giọng, thế giới xung quanh thay đổi, vô số đao thương kiếm kích cắm xuống đất: Hãy chuẩn bị đón nhận lễ rửa tội của binh khí vô hạn đi.

Đỗ Lan lại vô sỉ sao chép Vô Hạn Kiếm Chế của Thổ Lang, trong ảo cảnh, Đỗ Lan có thể tùy tiện cải tạo.

Mấy ngày, nhưng trong thực tế chỉ là một khoảnh khắc.

Vũ Trí Ba Ban như vừa tỉnh mộng, Cửu Vĩ ở xa vẫn đang hoành hành, Đỗ Lan và Địch Ny Toa vẫn đứng trước mặt hắn.

Không ngờ.

Chúng ta có ngày gặp lại.

Không gian vặn vẹo, cả người Vũ Trí Ba Ban bị đôi mắt của hắn hút vào.

Thật là một kẻ tiểu nhân.

Đỗ Lan khinh thường nói.

Địch Ny Toa gật đầu đồng ý: Lão công, ông không đi giúp đỡ sao.

Không đi nữa, Tứ Đại sẽ xử lý.

Thuật đó rất mạnh.

Đồng thời Tam Đại vội vàng chạy đến: Ta cảm nhận được một luồng Tra Khắc Lạp tà ác, Đỗ Lan tiên sinh, Địch Ny Toa phu nhân, hai người không sao chứ.

Làm phiền rồi, chúng tôi không sao.

Tam Đại thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên, từ xa vọng lại tiếng gầm phẫn nộ không cam lòng của Cửu Vĩ.

Tứ Đại thi triển Thi Hồn Phong Ấn đã thành công, sức mạnh linh hồn của hắn đã bị tiêu hao hết.

Tứ Đại đã gục xuống.

Nước mắt Tam Đại chảy xuống khóe mắt: Thủy Môn, ta xin lỗi.

Trận chiến Cửu Vĩ, Tứ Đại và phu nhân của Tứ Đại bị Vũ Trí Ba Ban tấn công lén, sau đó Tứ Đại lại lấy sinh mạng làm cái giá thi triển cấm thuật phong ấn Cửu Vĩ vào cơ thể con trai mình là Minh Nhân, đây là cống hiến to lớn cho Mộc Diệp.

Trận chiến này, hàng trăm Nhẫn giả tử trận, vô số dân thường thiệt mạng, nửa ngôi làng bị phá hủy, kinh tế Mộc Diệp còn thụt lùi tệ hơn cả thời Tam Chiến.

Cộng thêm Đại Xà Hoàn đào tẩu năm ngoái, Mộc Diệp bây giờ đang gặp nhiều tai ương.

Ngày hôm đó Tam Đại Mục và vài vị nguyên lão đang thảo luận trong văn phòng Hỏa Ảnh, tang lễ đã kết thúc, nhưng Hỏa Ảnh kế nhiệm lại vẫn chưa được quyết định.

Cương Thủ, Tự Lai Dã, đều là đệ tử mà ngươi tự hào, Viên Phi, ngươi có trách nhiệm gọi bọn họ trở về.

Bà lão nói.

Chương 46

Tam Đại cười khổ, hai người đó mà có thể ổn trọng hơn thì đã không đến giờ vẫn chưa về: Thực ra ta cảm thấy Sa Chức cũng có thể đảm nhiệm, thực lực của nàng, ngay cả ta cũng không phải đối thủ nữa.

Các nguyên lão một trận trầm mặc: Ban đầu, Sa Chức không tệ, thủ đoạn lão luyện, làm một lão sư thì quá phí tài rồi, nhưng cái vẻ ngoài như trẻ con của nàng.

Nếu để Sa Chức làm Hỏa Ảnh, sẽ khiến các làng Nhẫn giả khác chế giễu.

Thế là Sa Chức vì không lớn lên được mà bỏ lỡ cơ hội trở thành Hỏa Ảnh.

Viên Phi, nếu không vẫn là ngươi tiếp tục đảm nhiệm Hỏa Ảnh đi, cứ quyết định vậy đi, công việc tái thiết Mộc Diệp mới là quan trọng nhất.

Phụ nghị.

Cứ như vậy, Viên Phi tiếp tục làm Hỏa Ảnh.

Học viện Nhẫn giả, các giáo viên rõ ràng cảm nhận được nhiều học sinh có tâm trạng không tốt, đêm Cửu Vĩ, nhiều cha mẹ học sinh đã hy sinh.

Trong lớp của Sa Chức có năm học sinh cha mẹ đều gặp nạn, còn sáu học sinh mất cha hoặc mẹ, tóm lại là một không khí u buồn.

Sa Chức đứng trên bục giảng, nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Mọi người đều đến sân huấn luyện đi, lão sư hôm nay sẽ biểu diễn cho mọi người vài Nhẫn pháp.

Cảnh tượng trông có vẻ buồn cười, một đứa trẻ già dặn dắt những đứa trẻ khác, thậm chí lão sư còn không cao bằng mấy học sinh.

Nhưng những học sinh đó thực sự rất tôn trọng Sa Chức.

Mọi người đứng ở đây.

Sa Chức bảo các đứa trẻ đứng ở nơi an toàn, mình thì đi xa ra.

Như diễn xiếc khỉ, Sa Chức biểu diễn vài Nhẫn thuật, nhưng những học sinh đó căn bản không chú tâm xem.

Sa Chức thở dài một hơi: Các em cùng lên đi, cứ để lão sư và các em cùng đấu một trận luyện tập đi.

Không ai động đậy.

Ta nói rồi, tất cả cùng tấn công ta.

Sa Chức hét lên: Các em không tiến lên, ta sẽ đến.

Sa Chức chợt Thuấn Thân, một quyền đánh vào người một đứa trẻ, đương nhiên Sa Chức chỉ khiến chúng cảm thấy đau mà thôi.

Rất nhanh, trên sân huấn luyện chỉ còn Sa Chức đứng, Tất cả cùng đứng dậy.

Nhiều học sinh đã khóc, tuy trẻ con trong thế giới Hỏa Ảnh đều sớm trưởng thành, nhưng nói cho cùng vẫn là trẻ con.

A.

Y Lỗ Tạp trong đêm đó, đã mất đi cha mẹ, trên mặt mình cũng bị rạch một vết sẹo dài, lúc này hắn vô cùng phẫn nộ, căm ghét sự yếu đuối của mình.

Y Lỗ Tạp thi triển tất cả những gì mình biết, tấn công Sa Chức.

Sa Chức cũng chỉ là để khích lệ bọn họ, nên là thấy chiêu nào thì phá chiêu đó.

Rồi càng nhiều học sinh đứng dậy, tấn công Sa Chức.

A.

Các học sinh không ngừng tấn công, trút bỏ sự phẫn nộ và bi thương.

Bi thương, phẫn nộ, và cả khóc lóc, không thể thay đổi hiện thực, đây chính là thế giới Nhẫn giả.

Điều chúng ta có thể làm là nghiến răng ken két để trở thành một Nhẫn giả chân chính, khi Mộc Diệp gặp nguy hiểm lần tiếp theo, có thể đứng ra bảo vệ người khác, chứ không phải bị người khác bảo vệ.

Hãy ghi nhớ kỹ lời ta, bây giờ giải tán.

Ngoài trường học, Tam Đại đã đợi ở đó.

Lão sư.

Sa Chức, hôm nay ta có chuyện muốn nhờ con.

Ta muốn con làm Thượng Nhẫn đặc biệt.

Lão sư, con.

Đừng vội từ chối như vậy, lão sư ta đã già rồi, bây giờ còn phải tiếp tục làm Hỏa Ảnh, với tư cách là học sinh của ta, con chẳng phải cũng nên gánh vác một phần cho lão sư sao.

Tam Đại diễn kịch, giả vờ một vẻ buồn rầu.

Được rồi.

Sa Chức cuối cùng vẫn bị tài diễn xuất của Tam Đại đánh bại.

Sa Chức trong tiết học cuối cùng, đã đánh nhau với cả lớp trẻ con, để lại truyền kỳ ở Học viện Nhẫn giả.

Trở thành Thượng Nhẫn đặc biệt, Sa Chức không thể ngày nào cũng về nhà ăn cơm đúng giờ nữa, điều này khiến Đỗ Lan và Địch Ny Toa đều rất bất mãn, vì bữa cơm gia đình ba người cùng ăn mới ngon.

Sa Chức bây giờ thường xuyên nhận lệnh trực tiếp từ Hỏa Ảnh, chạy khắp Hỏa Chi Quốc, đôi khi liên tục hai tháng cũng không về.

Áo giáp xanh lá cây, quần áo bó sát màu tím, băng bảo hộ Mộc Diệp thắt ở eo, Sa Chức với tốc độ cực nhanh xuyên qua rừng cây.

Đây là địa bàn của Vũ Nhẫn Thôn, nên cần phải cẩn thận hơn.

Đây không phải Đại tỷ Sa Chức sao.

Một tiếng nói lớn vang lên.

Tự Lai Dã.

Lâu rồi không gặp.

Sa Chức dừng lại, rồi nàng nhìn thấy phía sau Tự Lai Dã còn có ba tiểu quỷ: Đệ tử mới của ngươi.

Đúng vậy.

Trường Môn, Di Ngạn, Tiểu Nam.

Những học sinh vô cùng xuất sắc.

Ngươi đừng có mà hại người ta.

Sao lại thế.

Mà này, Sa Chức sao ngươi lại ở đây.

Ngươi nhìn trang phục của ta là biết, ta bị lão sư bắt làm lính rồi.

Thượng Nhẫn đặc biệt à, lão già đó thật sự lợi hại, dám lôi ngươi ra khỏi trường học.

Ba đứa trẻ tò mò nhìn Sa Chức trông có vẻ cùng tuổi với chúng, vậy mà đã là Thượng Nhẫn.

Thật không thể tin được.

Ngươi cũng nhận được tin tức nên mới đến đây phải không.

Sa Chức tìm một chỗ ngồi xuống.

Ừm, nhưng không có thu hoạch gì, nhưng lại thu được 3 học sinh.

Hóa ra ngươi cũng không có thu hoạch gì.

Sa Chức thở dài một hơi: Hiện tại tuy rất hòa bình, nhưng dường như trong bóng tối có một tổ chức tên là Akaki đang gây rối khắp nơi.

Ngươi cũng biết rồi sao.

Tự Lai Dã cũng chỉ mới gần đây mới biết một số thông tin về Akaki: Dường như đều là một số tội phạm truy nã nguy hiểm tập hợp lại thành tổ chức.

Gần đây chạy khắp nơi, cũng nghe được một số tin tức chớp nhoáng.

Mệt chết đi được.

Vậy thì vất vả cho ngươi, nhưng cha mẹ ngươi lại đồng ý cho ngươi làm Thượng Nhẫn đặc biệt.

Xem ra Đỗ Lan và Địch Ny Toa cưng chiều con gái nổi tiếng cả Mộc Diệp.

Tự Lai Dã, ta còn lớn tuổi hơn ngươi mà.

Sa Chức bất lực.

Ha, ngươi không nói, ta thật sự không nhớ ra, nhưng đã bao nhiêu năm rồi, ngươi vẫn không thay đổi gì.

Ngược lại ta đã già rồi.

Ngươi tên ngốc này, cũng có lúc cảm thán năm tháng thế này sao.

Này này.

Không đùa nữa, ngươi dẫn ba học sinh này chuẩn bị đi đâu.

Về Mộc Diệp sao.

Đương nhiên không phải rồi, đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường, ta sẽ dẫn bọn chúng vừa tu luyện, vừa du hành.

Tùy ngươi, ta dù sao cũng phải về Mộc Diệp.

Vậy thì, đây là tài liệu ta mới thu thập được, giúp ta mang về đi.

Không thành vấn đề.

Đang nói chuyện, Tự Lai Dã tự nhiên vô thức che chắn ba học sinh phía sau: Có cảm nhận được không.

Sa Chức gật đầu: Có chuột, mà không ít đâu.

Hai vị Mộc Diệp, chỉ cần các ngươi giao đứa bé Luân Hồi Nhãn kia cho chúng ta, chúng ta sẽ không làm khó các ngươi.

Không thể không nói, Nhẫn giả trong thế giới Hỏa Ảnh đều không giỏi tập kích.

Sa Chức đối với Luân Hồi Nhãn không cảm thấy có gì mới lạ, mắt của chính nàng đã đủ kỳ lạ rồi.

Tự Lai Dã, ngươi trông chừng học sinh của ngươi đi, bọn chúng cứ để ta giải quyết.

Sa Chức bước ra.

Được rồi, ngươi cẩn thận.

Một đám tạp ngư, dù có hai người thực lực Thượng Nhẫn, nhưng Nhẫn thuật mà Sa Chức hiện tại biết còn nhiều hơn Tam Đại rất nhiều, nên Sa Chức thi triển vài Nhẫn thuật hoa lệ xong, tất cả đều xong đời.

Tự Lai Dã, xem ra ngươi về sau cũng có việc để bận rồi.

Ha ha, ta là ai chứ, ta là Tự Lai Dã, Tam Nhẫn đó.

Vậy thì trông cậy vào ngươi vậy, tạm biệt.

Sa Chức nhảy vọt lên: Vũ Không Thuật.

Đây cũng là chiêu thức mới Sa Chức học được.

Bay lên được rồi kìa.

Tiểu Nam kinh ngạc nói.

Đó là tuyệt học của Tinh Vũ Môn, Vũ Không Thuật, là Nhẫn thuật có thể bay bằng cách sử dụng Tra Khắc Lạp, nhưng Vũ Không Thuật cần một lượng lớn Tra Khắc Lạp mới có thể bay xa.

Tự Lai Dã du hành bên ngoài lâu như vậy, đương nhiên biết một số chuyện cổ xưa, ví dụ như cha của Sa Chức, Đỗ Lan chính là người sáng lập Tinh Vũ Môn.

Tinh Vũ Môn, tôi biết.

Di Ngạn nói: Tôi ở làng nghe người lớn nói, những người từ Tinh Vũ Môn ra không phải Nhẫn giả, mà là Võ giả.

Không sai.

Tự Lai Dã tiếp lời: Không giống Nhẫn giả, Võ giả là một nhóm người thuần túy thử thách bản thân, ai nấy đều là kẻ điên.

Tự Lai Dã dường như nhớ lại chuyện gì đó, không khỏi rùng mình: Võ giả Tinh Vũ Môn sử dụng một loại sức mạnh không giống Nhẫn giả, đó là Khí.

Khác với Tra Khắc Lạp, không có thuộc tính, nhưng sức phá hoại kinh người.

Lão sư, ngài cũng từng gặp người Tinh Vũ Môn sao.

Tiểu Nam nhìn Tự Lai Dã với đôi mắt long lanh như nước.

Đúng vậy.

Mặc dù người Tinh Vũ Môn rất ít, nhưng ai nấy đều là phần tử hiếu chiến.

Rồi Tự Lai Dã kể chuyện.

Đó là khi chiến tranh vừa kết thúc, danh tiếng Tam Nhẫn đã lan truyền khắp nơi, nhưng nổi tiếng thì có phiền phức là đúng rồi, Tự Lai Dã khi ra ngoài thu thập thông tin tình báo, đã gặp một người như vậy.

Hồi ức của Tự Lai Dã Trông khoảng hai mươi tuổi, một thân vận phục bó sát, tóc ngắn, trên mặt còn có một vết sẹo hình chữ thập, tên là Trà.

Ngươi chính là Tự Lai Dã sao.

Trà vẻ mặt hách dịch, cứ như cả thế giới đều nợ hắn vậy.

Không sai.

Ngươi là ai.

Trà của Tinh Vũ Môn.

Hôm nay ta đến khiêu chiến ngươi.

Nói rồi cũng không đợi Tự Lai Dã đồng ý, đã ra tay.

Này, ngươi đợi một chút.

Tự Lai Dã né tránh đòn tấn công, rồi bỏ chạy.

Rồi cơn ác mộng của Tự Lai Dã bắt đầu, Trà như một bóng ma không ngừng đeo bám.

Ngươi rốt cuộc muốn gì chứ.

Tự Lai Dã cảm thấy mình sắp sụp đổ rồi.

Chương 47

Đấu với ta.

Không muốn.

Tự Lai Dã tiếp tục chạy.

Trà tiếp tục đuổi theo.

Khoảng thời gian đó, có thể nói là những ngày đau khổ nhất của Tự Lai Dã.

Phải biết, danh hiệu Tiên Nhân háo sắc không phải gọi bừa, một tên háo sắc lại bị một người đàn ông đuổi chạy khắp nơi, thật sự còn đau khổ hơn cả giết hắn.

Tự Lai Dã trốn tránh khắp nơi, nhưng Trà lần nào cũng tìm được hắn.

Cuối cùng, Tự Lai Dã bị ép đến đường cùng, hạ quyết tâm đánh một trận.

Cuối cùng cũng quyết định muốn đánh với ta rồi sao, Tự Lai Dã.

Trà phấn khích.

Cuộc quyết đấu giữa Tự Lai Dã và Trà đã phá hủy cả một khu rừng, sức phá hoại của Tinh Vũ Môn thực sự quá lớn, còn Tự Lai Dã không chịu thua, ngay cả Thuật Triệu Hồi cũng đã sử dụng.

Tổng cộng sáu tiếng đồng hồ, Tự Lai Dã kiệt sức, còn Trà cũng không khá hơn, Khí đã tiêu hao hết.

Không hổ là Tự Lai Dã, một trong Tam Nhẫn, quả nhiên lợi hại.

Nhưng ta có thể đánh hòa với ngươi, cũng không kém.

Ha.

Trà cười lớn: Vậy thì tạm biệt, Tự Lai Dã.

Kết thúc hồi ức Lão sư, hòa sao.

Vậy người Tinh Vũ Môn đó không phải rất lợi hại sao.

Tiểu Nam nịnh nọt Tự Lai Dã.

Đương nhiên rồi, ta là ai chứ, ta là Tự Lai Dã.

Tiên không quản bên Tự Lai Dã kia, Sa Chức đón nhận nhiệm vụ trưởng giả đầu tiên sau khi trở thành đặc biệt Thượng Nhẫn.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa quyết định dẫn Sa Chức đi dã ngoại.

Thật là hoài niệm, lần trước cả nhà cùng nhau đi chơi là lúc Sa Chức còn ở trường Ninja, chớp mắt đã mấy chục năm trôi qua.

Nhưng gia đình chúng ta lại không có biến hóa gì nhiều, chỉ là Sa Chức con trở nên thẹn thùng hơn.

Ba, ba đùa cái gì vậy, ba cũng nói mấy chục năm rồi, con lớn thế này rồi, sao có thể còn để hai người bế chứ.

Sa Chức không vui nói.

Nhưng con trông cũng chỉ mười tuổi thôi mà.

Con xem gia đình chúng ta đều trẻ như vậy, để ba bế bế có sao đâu.

Hai người im lặng một chút.

Đều qua đây giúp mẹ.

Địch Ny Toa hiện tại đã là một người vợ vạn năng việc nhà, giờ nàng đang nướng đồ ăn.

Mùi thức ăn thơm lừng bay rất xa, nhưng may mắn là gần đó không có động vật lớn nào.

Nào, cười một cái.

Ảnh gia đình Đỗ Lan lại có thêm một tấm nữa.

Mẹ, ngon tuyệt.

Sa Chức vỗ vỗ cái bụng hơi nhô ra của mình.

Cả gia đình Đỗ Lan khẩu vị đều không nhỏ, bình thường ở nhà cũng tiêu thụ rất nhiều đồ ăn, nhiều khi đều trực tiếp đến tiệm lẩu ăn một bữa no nê.

Lâu rồi không được thư giãn như vậy, cứ ở mãi trong phòng thí nghiệm, người còn mốc meo ra.

Đỗ Lan oán trách.

Đến giờ, nghiên cứu thời không cơ của hắn vẫn giậm chân tại chỗ.

Mặc dù đã có không ít sản phẩm phụ, cũng giúp Đỗ Lan kiếm được rất nhiều tiền.

Nhưng số tiền này chỉ có tác dụng ở thế giới Hỏa Ảnh, đối với Đỗ Lan còn không bằng đổi thành tài nguyên.

Con mà nói, đợi ba hoàn thành nghiên cứu, còn không biết bao nhiêu năm nữa đâu.

Địch Ny Toa lắc đầu nói.

Ba, mẹ, hai người đang nghiên cứu cái gì vậy.

Sa Chức biết cha mẹ mình là giáo viên trường học, hơn nữa còn là người phụ trách viện nghiên cứu, nhưng lại không hiểu về dự án nghiên cứu của họ.

Thời không cơ, ta và mẹ con à, đến thế giới này đã trăm năm, đều không có tâm trạng đi du lịch khắp nơi nữa.

Con phải biết trước đây, ta và mẹ con từng đi khắp mọi hành tinh, chụp đủ loại ảnh, rồi ngồi thời gian cơ rời đi.

Xuyên qua các thế giới khác nhau.

Đúng vậy, nhưng bây giờ thời không cơ bị trục trặc rồi.

Vậy nếu sửa xong thời không cơ, chúng ta có phải sẽ rời khỏi đây không.

Sa Chức hỏi.

Đúng vậy, nhưng trước khi rời đi, đương nhiên phải chơi một vòng thật đã ở thế giới này, chụp thêm nhiều ảnh nữa.

Sa Chức giờ đây hơi hiểu ra, tại sao mình lại xuyên việt, hóa ra cha mẹ mình cũng là người xuyên việt.

Chỉ là Đỗ Lan và Địch Ny Toa ngồi thời không cơ xuyên việt, còn mình lại là linh hồn xuyên việt.

À phải rồi, bây giờ Tứ Đại con trai thế nào rồi.

Đỗ Lan đột nhiên nhớ ra không lâu nữa, cốt truyện sẽ bắt đầu toàn bộ.

Nhân Trụ Lực bây giờ không được hoan nghênh cho lắm, rõ ràng là người cha đã hy sinh vì Mộc Diệp.

Địch Ny Toa thở dài, đối với con người, nàng nói vĩnh viễn cũng không thể hiểu được.

Con thì thường xuyên thấy Tam Đại thông qua thủy tinh cầu quan tâm đến Minh Nhân.

Sa Chức đã bắt gặp mấy lần.

Mộc Diệp bây giờ cũng đủ sáng tạo rồi, lực lượng chiến đấu cấp cao chỉ còn lại mấy người đó thôi.

Đỗ Lan có chút hả hê, Nhưng thời kỳ hòa bình vẫn có thể kéo dài chục năm, Mộc Diệp chắc sẽ khôi phục lại được.

Sa Chức không biết Đỗ Lan làm sao có thể đoán trước hòa bình chỉ duy trì được mười năm, đối với hiện trạng, nàng không lạc quan như Đỗ Lan.

Dù là Hiểu Tổ Chức như một tổ chức khủng bố, hay những kẻ có dã tâm ở các thôn Ninja khác, đều không phải thứ tốt đẹp gì.

Sa Chức, gần đây con đừng đi xa, theo dõi đám gia hỏa Vũ Trí Ba đó cho ba.

Sao vậy ba.

Bọn họ lại nhổ lông từ ba à.

Sa Chức biết rất rõ, gia tộc Vũ Trí Ba cứ ba ngày hai bữa lại tìm cớ để đòi tiền từ viện nghiên cứu, ai bảo gia tộc Vũ Trí Ba là Mộc Diệp cảnh sát chứ, phí bảo hộ vẫn phải thu mà.

Có người muốn ra tay với gia tộc Vũ Trí Ba, con đi quan tâm một chút.

Vậy con đi nói với Tam Đại.

Sa Chức vẫn rất chính trực.

Để ổn định Mộc Diệp, sự hy sinh của gia tộc Vũ Trí Ba là tất yếu.

Bởi vì không phải tất cả mọi người đều một lòng vì Mộc Diệp, đặc biệt là các đại gia tộc đó.

Dù sao, con tự mình để tâm là được rồi.

Đến lúc đó kẻ lợi hại khống chế Cửu Vĩ kia vẫn sẽ xuất hiện, con cũng đừng quá lơ là.

Ba làm sao biết được.

Sa Chức nghi hoặc hỏi.

Vì ta là phụ huynh của con, đương nhiên biết rất nhiều chuyện.

Đỗ Lan đắc ý nói, Nữ nhi, ta rất lợi hại.

Sa Chức quay đầu đi, coi như không nhìn thấy.

Đây chẳng phải là đại tiểu thư nhà Nhật Hướng sao.

Đỗ Lan đột nhiên nói.

Sa Chức theo hướng Đỗ Lan chỉ, một cô bé bụ bẫm đáng yêu đứng đó không biết đang tìm gì, đôi mắt của nàng chính là Bạch Nhãn vô cùng đặc trưng.

Xem ra, hôm nay không chỉ có chúng ta ra ngoài.

Kỳ thực, gia chủ Nhật Hướng yêu cầu với Sồ Điền không hề không nghiêm khắc, nhưng đại tiểu thư trời sinh không có hứng thú với các chiêu thức đánh đấm, hôm nay khó khăn lắm mới được ra ngoài nửa ngày, lập tức đuổi theo một con chim không rõ tên đến ngoại ô.

Đáng yêu quá.

Trái tim lolicon của Địch Ny Toa bị trúng đòn.

Chị, chú ạ.

Sồ Điền gia giáo rất tốt.

Đỗ Lan trốn vào góc vẽ vòng tròn.

Chị à.

Thật là biết nói chuyện, ha.

Địch Ny Toa rất vui.

Còn Sa Chức thì uất ức, nàng vẫn hy vọng có thể thoát khỏi cơ thể bé gái này.

Tiểu Sồ Điền nhanh chóng trở thành món đồ chơi mới của Địch Ny Toa, được Địch Ny Toa ôm vào lòng, còn lấy đủ loại đồ chơi đáng yêu để trêu đùa.

Lúc đầu Sồ Điền rất ngượng ngùng, nhưng bị Địch Ny Toa ôm một lúc, cũng cười khúc khích không ngừng.

Đương nhiên, Đỗ Lan cũng rất muốn ôm, nhưng bị Sa Chức khinh bỉ.

Nữ nhi, lại đây làm nũng một chút đi.

Lờ đi.

Đỗ Lan phát hiện hình như mình ở trong phòng thí nghiệm quá lâu, có chút không hiểu suy nghĩ của con người nữa rồi.

Thế này không được, nên Đỗ Lan cảm thấy cần thiết phải ra ngoài đi dạo.

Quyết định rồi, ta sẽ khiến nữ nhi sùng bái ta.

Chương 48

Nhìn Sa Chức đang dỗ Sồ Điền, Đỗ Lan quyết định.

Thực ra, vì linh hồn Sa Chức là xuyên việt, kể từ khi nàng có thể tự đi lại, nàng chưa bao giờ để Đỗ Lan bế nữa.

Trước đây Đỗ Lan vẫn luôn bận rộn nghiên cứu, nhưng giờ đây Đỗ Lan phát hiện, tình cảm với Sa Chức dường như có chút xa cách.

Ngược lại Sa Chức lại luôn rất thân thiết với Địch Ny Toa, khiến Đỗ Lan ghen tỵ.

Ngay tối hôm đó, Đỗ Lan đã chạy đến chỗ Tam Đại, trở thành Đặc biệt Thượng Nhẫn.

Khi Đỗ Lan về nhà, hắn đặc biệt đeo hộ ngạch ở vị trí dễ thấy, nhưng đáng tiếc là Sa Chức đã dẫn Sồ Điền đi ngủ rồi.

Do mối quan hệ với Đỗ Lan, gia tộc Nhật Hướng rất yên tâm khi để đại tiểu thư Sồ Điền ở chỗ Đỗ Lan.

Đã lớn tuổi rồi, mà còn làm trò như con nít.

Địch Ny Toa đối với việc Đỗ Lan không nói một lời mà đi làm Ninja cảm thấy dở khóc dở cười.

Chúng ta bất lão bất tử mà, nếu cứ ủ rũ mãi thì chẳng phải là tự làm khó mình sao.

Cho nên, làm việc gì khiến mình vui vẻ thì cứ làm đi.

Lão bà, nàng cũng vậy, cũng không bồi dưỡng một sở thích nào cả.

Sở thích ta có chứ, dạy học chính là sở thích của ta, nàng xem, có rất nhiều nữ sinh đáng yêu trong lớp.

Địch Ny Toa nở một nụ cười dịu dàng.

Này này, Địch Ny Toa nàng biến thành lolicon rồi à.

Sau này ta sẽ là đồng nghiệp của Sa Chức, cũng có thể thường xuyên gặp mặt, tăng cường hiểu biết.

Thực ra ta làm ba cũng quá thất bại rồi.

Tùy chàng, nhưng nếu có thể khiến chàng và nữ nhi thân thiết hơn, thì cũng không tệ.

Bây giờ Sa Chức, cũng thường xuyên không cho ta bế nữa, trước đây hễ bế bế, hôn hôn là con bé sẽ cười khúc khích.

Sa Chức thật sự thảm kịch, lão ba là con gái khống, lão mẹ là lolicon.

Đỗ Lan tiên sinh, nhiệm vụ đầu tiên của ngài.

Tam Đại hút thuốc, Đối với ngài chắc không có vấn đề gì, chính là làm giáo viên dẫn đội.

Được thì được, nhưng yêu cầu của ta rất nghiêm khắc đấy.

Cái này ngài yên tâm, tất cả Ninja dẫn đội đều sẽ có đủ độ tự do.

Điều này ta có thể đảm bảo.

Vậy thì tốt.

Tiếp theo một người lùn xuất hiện, là ám bộ mới, Vũ Trí Ba Dứu.

Những tài liệu này vừa lấy từ trường học ra.

Vũ Trí Ba Dứu đưa tài liệu cho Đỗ Lan.

Đau đầu thật, Bạch Nhãn và Huyết Luân Nhãn lại được xếp vào cùng một đội, hay là cứ để bọn chúng trượt nhỉ.

Đỗ Lan độc ác nghĩ, nhưng chỉ là nghĩ mà thôi.

Bạch Nhãn là Nhật Hướng Thứ Lang thuộc phân gia Nhật Hướng, Huyết Luân Nhãn là một nữ Ninja tên Vũ Trí Ba Tình, còn một người qua đường khác tên là Kiệt Khắc.

Trên sân thượng của trường, Đỗ Lan nhìn thấy ba học sinh tương lai.

Được rồi, không nói nhiều lời vô nghĩa nữa, trừ tên ra, những chuyện khác có thể từ từ tìm hiểu trong nhiệm vụ.

Ngày mai, ăn cơm no nê, buổi thử thách sẽ bắt đầu từ buổi trưa.

Địa điểm là tại Đệ Bát Thí Luyện Tràng.

Sáng hôm sau, ba người đồng thời mang theo cơm hộp đến sân tập, làm quen địa hình.

Đương nhiên rồi, không khí giữa ba người rất kỳ lạ, nhưng cuối cùng cũng an toàn chờ đợi sự xuất hiện của Đỗ Lan.

Ba người chỉ thấy, Đỗ Lan mang theo một thứ kỳ lạ.

Kiểm tra rất đơn giản, vị này là Miêu Tiên Nhân, các ngươi chỉ cần cướp được bình nước từ tay ngài ấy là được.

Đỗ Lan giới thiệu Miêu Tiên Nhân một chút, Thời gian đến khi mặt trời lặn, bây giờ tất cả vào sân, đợi ta tuyên bố bắt đầu.

Ba người và một con mèo, đứng đối diện nhau giữa sân.

Chuẩn bị xong thì bắt đầu đi.

Đỗ Lan vung tay, ba học sinh lập tức hành động.

Ba hướng khác nhau, đồng thời lao về phía Miêu Tiên Nhân.

Chỉ nghe Miêu Tiên Nhân kêu một tiếng meo, cây gậy có bình nước treo trên đó đã đánh trúng đầu ba người với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, đồng thời nhảy ra khỏi vòng.

Cào cào rửa mặt, Miêu Tiên Nhân bình tĩnh nhìn ba học sinh.

Đồ khốn.

Nhanh quá.

Ba người bắt đầu nghiêm túc, Bạch Nhãn và Huyết Luân Nhãn đều đã mở, còn Kiệt Khắc cũng sẵn sàng kết ấn bất cứ lúc nào.

Meo, meo.

Các ngươi tất cả cùng lên đi.

Miêu Tiên Nhân ở lâu với gia đình Đỗ Lan, cũng bắt đầu trở nên có cá tính.

Con mèo chết tiệt kia lại coi thường chúng ta.

Nhất định phải cho ngươi xem uy lực của Huyết Luân Nhãn.

Hỏa Độn: Hào Hỏa Cầu Chi Thuật.

Vũ Trí Ba Tình tuy là con gái, nhưng tính khí nóng nảy.

Meo, không bình tâm tĩnh khí, thì không thể cướp được Siêu Thánh Thủy.

Miêu Tiên Nhân có thiết lập giống như Miêu Tiên Nhân gốc, chỉ là Miêu Tiên Nhân này đáng yêu hơn.

Không vội không vàng, Miêu Tiên Nhân khéo léo tránh được Hỏa Cầu, khiến Tình tức giận.

Gia tộc Vũ Trí Ba đúng là không thể dựa vào, vẫn phải xem Bạch Nhãn của ta.

Ngươi nhất định không thoát được đâu.

Nhật Hướng Thứ Lang lại một lần nữa lao về phía Miêu Tiên Nhân.

Dưới sự gia trì của Bạch Nhãn, vẫn không thể nhìn thấy Tra Khắc Lạp của Miêu Tiên Nhân, nhưng sau khi quan sát toàn diện, Miêu Tiên Nhân không thể lơ là dù chỉ một khắc.

Nhưng cứ như vậy, cũng chỉ là đấu thể lực, Thứ Lang hoàn toàn không phải đối thủ của Miêu Tiên Nhân, một lúc sau đã thở hổn hển.

Meo, ta nói rồi, nếu các ngươi không cùng nhau lên, thì không có cơ hội đâu.

Kiệt Khắc trầm mặc một lúc, Thứ Lang, Tình, con mèo này nói không sai.

Chúng ta nhất định phải hợp tác mới được.

Hừ.

Bạch Nhãn và Huyết Luân Nhãn hừ với nhau một tiếng.

Các ngươi rốt cuộc còn muốn đạt yêu cầu không, muốn trở thành Ninja không.

Kiệt Khắc kích tướng nói.

Được, hôm nay cứ phá lệ hợp tác với Bạch Nhãn một lần.

Không có ta, Huyết Luân Nhãn của ngươi cũng không làm được gì nhiều, nhưng mà, ta cũng không muốn thất bại.

Hợp tác thì hợp tác.

Ba người tạo thành hình tam giác, nhẫn thuật và bẫy đồng thời được tung ra.

Dưới sự giám sát của Bạch Nhãn, Miêu Tiên Nhân không còn chỗ nào để trốn.

Còn Huyết Luân Nhãn thì kiên trì khóa chặt Miêu Tiên Nhân, và nhẫn thuật của Kiệt Khắc cũng chính xác dồn Miêu Tiên Nhân vào đường cùng.

Huyết Luân Nhãn mô phỏng động tác của Miêu Tiên Nhân, cuối cùng dưới sự nhắc nhở của Bạch Nhãn, đã nắm được bình nước.

Lấy được rồi.

Meo, bị lấy mất rồi.

Miêu Tiên Nhân bất lực nhìn về phía Đỗ Lan, là Đỗ Lan bảo nó nhường.

Siêu Thánh Thủy, để ta nếm thử.

Tình đổ hết nước vào miệng, chép chép miệng, Không có mùi vị gì cả.

Meo, vốn dĩ chỉ là nước đun sôi thôi mà.

Miêu Tiên Nhân cười trộm nói.

Đồ khốn, đồ lừa đảo.

Ha.

Chỉ có đồ đần Vũ Trí Ba mới tin.

Thực ra Bạch Nhãn cũng rất tò mò, cũng từng muốn uống thử.

Chỉ có Kiệt Khắc biết mình thực sự không bằng Bạch Nhãn và Huyết Luân Nhãn, nên không có suy nghĩ gì.

Chủ nhân, meo, ta đã hoàn thành nhiệm vụ, vậy ta về nhà đây, nữ chủ nhân đã chuẩn bị món thức ăn mèo vũ trụ mà ta thích nhất.

Meo.

Biết rồi, ngươi về trước đi, hôm nay học sinh ngươi cũng gặp rồi, sau này ngươi phải chăm sóc bọn họ nhiều hơn.

Đỗ Lan nhảy xuống từ trên cây.

Tiễn Miêu Tiên Nhân đi, Đỗ Lan công nhận ba học sinh, Các ngươi thể hiện không tệ, sau này cứ theo Miêu Tiên Nhân làm nhiệm vụ cho tốt, phải nỗ lực hết mình nhé.

Các ngươi bây giờ đã là Ninja Mộc Diệp chính thức rồi.

Một lát nữa, chúng ta sẽ đi làm thủ tục.

Chậm một chút, tên khốn nhà ngươi, ngươi vừa nói gì, sau này chúng ta phải theo con mèo thối đó sao.

Tình kích động, không giữ được bình tĩnh.

Chương 49

Hai người kia cũng cảm thấy áp lực rất lớn.

Đương nhiên rồi, ngoài ra, Miêu Tiên Nhân mỗi ngày đều tắm, một chút cũng không thối đâu.

Các ngươi cứ hòa thuận mà sống.

Đỗ Lan hất tay, ném ba học sinh cho Miêu Tiên Nhân.

Những nhiệm vụ ban đầu, dù sao cũng chỉ là những nhiệm vụ vặt vãnh trong thôn Mộc Diệp, ngay cả Miêu Tiên Nhân cũng cảm thấy nhàm chán, mỗi tối về nhà lại than vãn với gia đình Đỗ Lan, nói rằng bọn họ ngược đãi động vật.

Nhưng với tư cách là Miêu Tiên Nhân có vai vế thấp nhất trong nhà, lời nói của nó, căn bản không ai nghe.

Tuy nhiên, Miêu Tiên Nhân vẫn rất tận chức tận lực, khi dẫn dắt ba học sinh, nó đã kết hợp lao động và nghỉ ngơi, dạy học tùy theo năng lực.

Ba học sinh đều tiến bộ rõ rệt.

Kỳ thi Trung Nhẫn.

Đỗ Lan uống trà, Thời gian trôi qua thật nhanh.

Meo, ngài đang đi nghỉ dưỡng mà.

Ngay cả chuyện học sinh của ngài phải tham gia kỳ thi Trung Nhẫn cũng không biết.

Muốn đi thì đi thôi.

Ngươi cứ dẫn bọn chúng đi là được.

À phải rồi, kỳ thi năm nay được tổ chức ở đâu.

Sa Chi Quốc.

Meo.

Vậy thì không xa, trên đường cẩn thận.

Không phải nói như vậy chứ, đồ khốn.

Miêu Tiên Nhân bùng nổ, Ngài mới là giáo viên của bọn chúng.

Ngài nhất định phải đi.

Đỗ Lan bịt tai, bất lực nói, Được được, đi thì đi.

Vậy thì tốt, meo.

Đỗ Lan đã lâu không đi xa, nên lần này chuẩn bị rất đầy đủ, ít nhất là đồ ăn thức uống gói ghém rất nhiều.

Dẫn theo ba học sinh mười mấy tuổi, một bước bước ra khỏi thôn Mộc Diệp.

Vừa ra ngoài, cảm giác thật không quen.

Đỗ Lan vươn vai, phá vỡ sự im lặng ngượng nghịu.

A, ta không nhịn được nữa, tại sao không phải Miêu Tiên Nhân dẫn đội chứ.

Vũ Trí Ba Tình lớn tiếng kêu lên.

Vì con mèo đó không muốn đến, nên mới gọi ta đến.

Hơn nữa, các ngươi còn nhớ ta mới chính là giáo viên của các ngươi không.

Trên đường đi này, các ngươi phải chăm sóc ta thật tốt.

Ta uống nước, chỉ uống nước đun sôi đã nguội đến 60 độ.

Đến giờ, phải ăn cơm đúng bữa.

Mỗi ngày phải ngủ đủ 8 tiếng.

Những điều này các ngươi phải nhớ kỹ cho ta.

Đỗ Lan với vẻ mặt đáng ăn đòn nói.

Im lặng.

Ngài đừng quá đáng.

Ngay cả người nhà Nhật Hướng cũng không chịu nổi.

Ta là giáo viên, ta nói là được.

Từ bây giờ, các ngươi chỉ được nói vâng lời.

Đừng hòng.

Tình trực tiếp từ chối.

Còn sắc mặt Thứ Lang và Kiệt Khắc cũng không được tốt lắm.

Đây cũng là huấn luyện mà, phải biết Ninja quan trọng nhất là phải thích nghi với mọi hoàn cảnh.

Nếu các ngươi không muốn thì bây giờ có thể quay về Mộc Diệp.

Đỗ Lan với vẻ mặt ta ăn chắc các ngươi rồi.

Cuối cùng vẫn là Kiệt Khắc, nói mấy câu tốt đẹp, khiến hai người kia bình tĩnh lại.

Trên đường đi, Đỗ Lan rất thoải mái, mặc dù ba học sinh vẫn luôn muốn bày trò nghịch ngợm với Đỗ Lan, nhưng Đỗ Lan là ai.

Đơn giản là không thể bị tấn công.

Ninja Mộc Diệp, đi đến đâu cũng được mọi người chú ý, vừa ra khỏi biên giới Hỏa Chi Quốc, Đỗ Lan đã cảm giác có người lén lút theo dõi bọn họ.

Phản Nhẫn, đa số là những kẻ thất bại trong giới Ninja, sống bằng cách nhận nhiệm vụ phi pháp và săn tiền thưởng ở chợ đen.

Một Phản Nhẫn có thực lực cấp Thượng Nhẫn, để mắt đến đoàn người Đỗ Lan, đương nhiên, Đỗ Lan không để ý, vẫn tiếp tục đi đường như bình thường.

Cho đến khi tên Phản Nhẫn kia cảm thấy thời cơ đã đến, liền phát động tấn công trước.

Đó là lúc bốn người phân tán nhanh nhất, bốn chiếc khổ vô đồng thời bắn về phía bốn người, từ kỹ thuật khổ vô này có thể thấy thực lực mạnh mẽ của tên Phản Nhẫn.

Đỗ Lan chỉ xử lý chiếc khổ vô trước mặt mình, để học sinh tự lo cho bản thân, vì hắn cảm nhận được kẻ địch đang chuẩn bị giết chết giáo viên là mình trước, rồi sau đó mới giết học sinh.

Ba đứa nhìn kỹ đây, hôm nay ta sẽ đặc biệt cho các ngươi thấy thực lực của ta.

Ba học sinh đều tỏ vẻ không hiểu ý Đỗ Lan, nhưng nhớ lại, đúng là chưa từng thấy người giáo viên trên danh nghĩa này ra tay bao giờ, nên chú ý lực tập trung về phía Đỗ Lan.

Khí của Đỗ Lan dẫn động những mảnh đá xung quanh, những viên đá nhỏ bay ra xung quanh cơ thể hắn, sau đó Đỗ Lan lấy một viên đá lớn bằng nắm tay.

Nhìn đây.

Viên đá bay về một hướng.

Tốc độ không nhanh, tên Phản Nhẫn bĩu môi tỏ vẻ khinh thường, nhưng rất nhanh hắn đã không cười nổi nữa, vì viên đá đột nhiên tăng tốc.

Cứ như biến mất trong mắt tên Phản Nhẫn, sau đó tên Phản Nhẫn không còn cảm giác được gì nữa.

Còn trong mắt ba học sinh, chỉ còn lại sự kinh hãi.

Bọn họ nhìn thấy, giáo viên của mình nhẹ nhàng khiến viên đá bay lên, sau đó lại như tùy ý ném về một hướng.

Và viên đá bay ra dần dần tăng tốc trong mắt ba người, cuối cùng thậm chí còn không nhìn rõ nữa, chỉ có thể thấy, nơi viên đá đi qua, đã tạo ra một dải đất hoang tàn bị phá hủy trên mặt đất, kéo dài hàng trăm mét.

Rõ ràng chỉ là ném một viên đá bình thường thôi.

Kiệt Khắc vốn luôn điềm tĩnh cũng không giữ được bình tĩnh nữa.

Đây là thực lực thật sự của giáo viên chúng ta sao.

Thật lợi hại.

Nhật Hướng Thứ Lang và Vũ Trí Ba Tình cũng chấn động.

Các ngươi cũng thấy rồi đấy, thực lực của ta.

Bây giờ ta chỉ nói một chuyện, đó là đã là học sinh của ta, thì kỳ thi Trung Nhẫn không được thất bại, nghe rõ chưa.

Nghe rõ rồi.

Ba người đồng thanh đáp.

Sau đó, trong phần hành trình còn lại, Đỗ Lan đã tiến hành huấn luyện địa ngục thức cho ba học sinh, đương nhiên việc rót trà dâng nước vẫn không thể thiếu.

Đỗ Lan thực ra vẫn rất tận tâm với học sinh của mình.

Phải biết ở thế giới này, số người hắn đã dạy không chỉ là hàng nghìn.

Mặc dù đa số mọi người chỉ học số lý hóa, và làm việc trong viện nghiên cứu.

Kỳ thi Trung Nhẫn ở Sa Chi Quốc, vòng đầu tiên, là chiến đấu với quân đội khôi lỗi trong sa mạc, cho đến khi chỉ còn mười tiểu đội ở lại.

Vòng thứ hai, là đối chiến đội nhóm, chỉ có năm đội có thể ở lại.

Vòng cuối cùng, là đối chiến cá nhân, ba người cuối cùng sẽ trở thành Trung Nhẫn.

Vì có không ít đội tham gia kỳ thi, thời gian thi đấu cũng liên tục bị kéo dài. 1.

Tuy nhiên, ba người Mộc Diệp thể hiện xuất sắc, vượt mọi cửa ải, có Huyết Luân Nhãn và Bạch Nhãn cùng tồn tại trong đội, đơn giản là như bật hack vậy.

Chương 50

Đương nhiên đến vòng cá nhân, Bạch Nhãn và Huyết Luân Nhãn không thể hợp tác nữa, mà là đối thủ của nhau.

Vòng cuối cùng, mười lăm người sẽ bị chia ra, đồng thời tiến hành chiến đấu ở ba địa điểm, ba người chiến thắng cuối cùng ở ba địa điểm đó sẽ có thể trở thành Trung Nhẫn.

Kiệt Khắc rất xui xẻo, được xếp cùng sân đấu với Vũ Trí Ba Tình, dường như số phận đã định ba người Mộc Diệp không thể cùng lúc trở thành Trung Nhẫn.

Trận chiến diễn ra ác liệt, Hạ Nhẫn của các thôn Ninja khác nhau đều tung ra sở trường của mình, một lúc cảm giác như pháo hoa nổ khắp nơi, đủ màu sắc sặc sỡ.

Đỗ Lan đã lắp đặt các máy quay từ nhiều góc độ khác nhau, ghi lại toàn bộ quá trình thi đấu.

Đương nhiên, điều này đã được Phong Ảnh cho phép, cái giá là mười viên Tiên Đậu.

Kết quả thi đấu cũng không nằm ngoài dự đoán, Bạch Nhãn và Huyết Luân Nhãn thuận lợi trở thành Trung Nhẫn, còn Kiệt Khắc thì trắng tay trở về.

Kiệt Khắc tuy không thể hiện gì, nhưng Đỗ Lan vẫn có thể cảm nhận được Kiệt Khắc vô cùng thất vọng.

Thực ra, Kiệt Khắc thật sự không có sở trường gì đặc biệt, nhẫn thuật tàm tạm, thể thuật cũng bình thường, sở trường duy nhất có lẽ là ném khổ vô khá chuẩn.

Thế là Đỗ Lan an ủi Kiệt Khắc rằng, sẽ huấn luyện cậu ta thành một Tiểu Lý Phi Đao trăm phát trăm trúng, không bao giờ trượt.

Thôi được rồi, chỉ là ném khổ vô thôi.

Trên đường về nhà, huấn luyện của Kiệt Khắc bắt đầu, đầu tiên là huấn luyện thị lực.

Đỗ Lan trang bị cho cậu ta, thiết bị hình ảnh nhiệt cảm ứng và một đôi mắt quan sát có chức năng gần giống Bạch Nhãn.

Mục tiêu cuối cùng của con là đồng thời bắn trúng tám trăm mục tiêu ở các hướng khác nhau.

Đỗ Lan nói chuyện không hề xót xa.

Tám trăm mục tiêu, lại còn đồng thời, lại còn các hướng khác nhau.

Có thể sao.

Kiệt Khắc nghi ngờ.

Đúng vậy, căn bản không thể đồng thời, vì Kiệt Khắc chỉ có hai tay.

Theo ta biết, ngay cả Ninja tinh thông khổ vô nhất, bằng hai tay cũng chỉ có thể đồng thời ném ra 24 chiếc khổ vô.

Không hổ là gia tộc Vũ Trí Ba, Tình cũng rất tinh thông khổ vô.

Đỗ Lan đương nhiên có suy nghĩ của Đỗ Lan, Các ngươi là Ninja, có sức mạnh Tra Khắc Lạp.

Dùng Tra Khắc Lạp khống chế khổ vô cũng không phải là không thể.

Biết thì đương nhiên biết, nhưng vấn đề là, thông thường cũng chỉ là biến Tra Khắc Lạp thành sợi dây buộc vào khổ vô mà thôi.

Hơn nữa không thể phân ra tám trăm sợi Tra Khắc Lạp ti tuyến.

Cho dù phân ra, cũng không có tinh lực mà khống chế.

Ba người kẻ tung người hứng, nói rằng huấn luyện của Đỗ Lan không khả thi.

Các ngươi đang đùa cái gì vậy, đều im miệng đi.

Ta nói được là được, bây giờ Kiệt Khắc, con lập tức bắt đầu huấn luyện, có thể đi đến bước nào thì tùy con, nếu con có thiên phú, chiêu thức cuối cùng mà ta nói con nhất định sẽ học được.

Ồ.

Cuối cùng Kiệt Khắc vẫn chọn tin tưởng Đỗ Lan.

Trong mấy năm tiếp theo, Vũ Trí Ba Tình đã chết trong sự kiện Vũ Trí Ba Dứu, còn Nhật Hướng Thứ Lang vì không phải tông gia, thực lực cũng chỉ dừng lại ở Trung Nhẫn, sống trong u uất không vui.

Chỉ có thực lực của Kiệt Khắc là không ngừng tiến bộ, và phong cách ăn mặc của cậu ta cũng ngày càng phiêu dật, cảm giác như những kiếm tiên ngự kiếm vậy.

Không biết Đỗ Lan đã huấn luyện thế nào, nhưng thực lực của Kiệt Khắc cứ thế mà tăng lên.

Cuối cùng, cốt truyện thế giới Hỏa Ảnh đã bắt đầu, cảnh Minh Nhân tóc vàng dùng sơn dầu vẽ bậy trên Nhan Sơn, khiến tất cả mọi người ở Mộc Diệp đều nhìn thấy.

Tam Đại thở dài một tiếng, sai người gọi giáo viên chủ nhiệm của Minh Nhân là Iruka đến.

Sau đó là cuộc truy đuổi loạn xạ, Minh Nhân bị Iruka đuổi kịp, cùng nhau ăn mì ramen, rồi Minh Nhân dưới sự đồng hành của Iruka đã cày sơn dầu cả đêm.

Văn phòng Hỏa Ảnh, Đỗ Lan và nữ nhi Sa Chức, hai đặc biệt

Thượng Nhẫn này đều tụ tập cùng nhau.

Về kỳ thi Trung Nhẫn, hôm nay đã quyết định xong, sẽ thi ở Mộc Diệp, chuyện thi cử sẽ phải làm phiền hai vị.

Tam Đại vẫn rất khách khí.

Không vấn đề gì, lão sư.

Trong ba người, Sa Chức là học trò của Tam Đại, đối với ngài ấy tôn trọng nhất.

Mấy năm trôi qua, Sa Chức vẫn chưa lớn.

Vậy thì giao phó cho hai vị.

Đỗ Lan gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, Nữ nhi, hôm nay về nhà ăn cơm không, đừng lúc nào cũng ở ngoài uống rượu, mẹ con cứ than vãn ta mãi.

Sa Chức nhớ lại, Địch Ny Toa vẫn luôn coi nàng như một cô bé, ôm ấp hôn hít, liền nổi cả da gà.

Có thời gian, con sẽ về, giúp con gửi lời hỏi thăm mẹ nhé.

Mẹ con nhớ con lắm, khi nào về thì hô to một tiếng trước nhé, mẹ con sẽ làm món thịt kho tàu mà con thích nhất.

Ừm.

Tam Đại thích thú nhìn hai cha con kỳ lạ này, một gia đình có thể đánh bại thời gian, đôi khi nghĩ đến, ngay cả chính ngài ấy cũng phải ghen tỵ với họ.

Đây là thư mời, phải gửi đến các thôn Ninja trước tháng Chín.

Chuyện của thôn, chúng ta cũng sẽ chuẩn bị sớm nhất có thể.

Đỗ Lan và Sa Chức vừa đi, văn phòng Hỏa Ảnh lại xuất hiện một nhóm Ninja khác, họ là những giáo viên dẫn đội Hạ Nhẫn tốt nghiệp khóa này.

Họ sẽ cùng với lứa học sinh này, chứng kiến sự thay đổi của toàn bộ giới Ninja.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Đỗ Lan có thể làm việc cùng Sa Chức, cơ hội này hắn đã chờ rất rất lâu rồi.

Đỗ Lan dẫn Sa Chức ra ngoài, khiến Địch Ny Toa ghen tỵ rất lâu, Địch Ny Toa còn phải chịu trách nhiệm tuyển sinh khai giảng ở trường, không thể đi được.

Đi Thủy Chi Quốc, rồi đến Vũ Nhẫn Thôn.

Chuyện này có ý nghĩa gì.

Sa Chức không hiểu.

Con cứ đi theo ta là được, nhất định sẽ thấy những điều thú vị.

Dù sao các thôn còn lại đều đã phát xong rồi, đến Vũ Nhẫn Thôn nhất định kịp, con cứ coi như là đi du lịch cùng ba, không tốt sao.

Thủy Chi Quốc, Minh Nhân, Tá Trợ, Tiểu Anh, đang tiến hành huấn luyện kỹ năng kiểm soát Tra Khắc Lạp tương đối chính quy đầu tiên sau khi trở thành Ninja, huấn luyện đi trên cây.

Xuân Dã Anh lần đầu tiên thể hiện thiên phú kiểm soát Tra Khắc Lạp xuất sắc, còn Minh Nhân và Tá Trợ thì không nhìn thuận mắt nhau, ganh đua kịch liệt.

Nhưng vì Minh Nhân có Cửu Vĩ trong cơ thể và nguyên nhân phong ấn, Tra Khắc Lạp của cậu ta lưu thông không thuận lợi, huấn luyện đi trên cây tiến bộ rất chậm.

Ban đêm, chỉ còn lại một mình Minh Nhân vậy mà vô phòng bị ngủ thiếp đi.

Sáng sớm, đây là một khoảng đất trống trong rừng, vì có ánh nắng chiếu xuống, khoảng đất trống mọc đầy cỏ xanh và hoa dại, không có dấu vết của mùa thu.

Minh Nhân mở mắt, một bóng người mặc hòa phục đứng giữa hoa cỏ.

Cảnh giác kém như vậy thì không thể trở thành Ninja lợi hại được.

Bạch mỉm cười nói.

Minh Nhân có chút ngượng ngùng.

Trong rừng cây, Đỗ Lan và Sa Chức vừa kịp chứng kiến cảnh này.

May quá, kịp rồi, cậu thiếu niên mặc hòa phục kia làm tùy tùng cho con thì thế nào.

Ba đi đường vòng, chính là vì cậu thiếu niên đó sao.

Đương nhiên không phải, ta chỉ đến xem kịch, không thấy ta còn chuẩn bị cả máy ảnh rồi sao.

Con nghe mẹ nói rồi, máy ảnh của ba vẫn luôn để trong vạn năng giao nang mang theo bên người.

Ờ, ha, thực ra ta vẫn luôn muốn làm một nhiếp ảnh gia.

Đỗ Lan ngượng ngùng.

Tiếng hai người nói không nhỏ, lập tức bị Bạch và Minh Nhân phát hiện.

Ai đó, mau ra đây.

Bạch lạnh lùng nói, đồng thời đứng chắn trước Minh Nhân.

Đỗ Lan và Sa Chức bước ra, Không cần lo lắng, chúng ta là Ninja Mộc Diệp.

Ninja Mộc Diệp, tại sao lại ở đây.

Mặc dù tâm thái của Bạch không thích hợp làm Ninja, nhưng cậu ta bây giờ đã là Ninja, nên vẫn có sự cảnh giác cần có.

Chúng ta là đi du lịch.

Đỗ Lan tùy tiện bịa một lý do.

Nhưng lý do này rõ ràng không thể thuyết phục Bạch.

Yên tâm, chúng ta quen giáo viên của thằng nhóc tóc vàng kia là Tạp Tạp Tây.

A, các vị quen Tạp Tạp Tây, các vị cũng đi làm nhiệm vụ sao.

Minh Nhân từ phía sau Bạch bước ra.

Chúng ta là cha con, đến đây thật sự là để du lịch.

Hơn nữa ta không chỉ quen Tạp Tạp Tây, ta còn biết tên của con là Tuyền Qua Minh Nhân, tiểu đội của các con còn có một Vũ Trí Ba Tá Trợ, một Xuân Dã Anh.

Đỗ Lan nhắc lại một lượt.

Các vị có hộ ngạch Mộc Diệp, đại tỷ tỷ và chú ấy thật sự là người Mộc Diệp mà.

Lúc này Bạch cũng có chút tin tưởng, vì bọn họ không có bất kỳ địch ý nào, nên cậu ta quay người rời đi, trước khi đi còn nói với Minh Nhân, Ta là nam.

Minh Nhân nhận đòn chí mạng.

Đi thôi, dẫn ta đi gặp Tạp Tạp Tây.

Đỗ Lan vỗ vai Minh Nhân nói.

Chương 51

Đây chẳng phải là Sa Chức đại nhân sao.

Tạp Tạp Tây biết Sa Chức là đệ tử của Tam Đại, mặc dù danh tiếng không bằng Tam Nhẫn, nhưng lại được Tam Đại vô cùng coi trọng.

Với tư cách là Ninja, danh tiếng của Đỗ Lan còn chưa lớn bằng Sa Chức, ít nhất Sa Chức có một lão sư tốt.

Chà, đối với nữ nhi của ta mà ân cần như vậy, ta sẽ ghen đấy.

Đỗ Lan nhảy ra.

Tạp Tạp Tây toát mồ hôi hột, thực ra Tạp Tạp Tây hồi nhỏ cũng từ trường Ninja ra, tuy không phải Sa Chức dạy, nhưng cũng nghe nói một vài chuyện về gia đình Sa Chức.

Gia đình vĩnh viễn trẻ trung, chính là nói về gia đình Đỗ Lan.

Ha, làm sao có thể.

Tạp Tạp Tây tỏ vẻ không hứng thú với ngụy lolicon.

Ta nói Tạp Tạp Tây, nghe nói trước đây ngươi và Kiệt Khắc cùng nhau làm nhiệm vụ, cậu ta gần đây thế nào rồi.

Giới trẻ bây giờ một chút cũng không biết tôn sư trọng đạo, cũng không đến thỉnh an nữa.

Kiệt Khắc cậu ấy mọi chuyện đều tốt.

Kiệt Khắc cũng coi như là hậu bối của Tạp Tạp Tây, Nhưng bây giờ ta mới biết, hóa ra khổ vô diệu pháp của cậu ấy là do ngài dạy sao.

Cũng tạm, muốn học không, ta cũng có thể dạy cho ngươi.

Ta thì thôi vậy.

Tạp Tạp Tây đã nghe Kiệt Khắc nói về phương pháp huấn luyện đó, đơn giản là tàn khốc đến không ai bằng.

Ba đứa này chính là học sinh của ngươi sao.

Kém cỏi quá.

Ngươi phải biết thực lực của nữ nhi ta Sa Chức lúc năm tuổi, còn lợi hại hơn ba đứa này nữa.

Đỗ Lan khó khăn lắm mới tìm được cơ hội khoe con gái mình.

Nhưng những lời này, khiến Sa Chức vô cùng ngượng ngùng, vì nàng đã sớm qua cái tuổi được cha mẹ cưng chiều khoe khoang rồi, Ba, xin ba đừng nói nữa.

Thấy Sa Chức thật sự tức giận, Đỗ Lan lập tức ngậm miệng lại.

Các ngươi đừng bận tâm.

Sa Chức an ủi ba người đang bị đả kích.

Chị, chị rất lợi hại sao.

Minh Nhân hỏi.

Tá Trợ không ngây thơ như Minh Nhân, một người được Tạp Tạp Tây gọi là đại nhân thì không phải người bình thường.

Minh Nhân, vị này là đệ tử của Tam Đại sao.

A.

Ba người đều kinh ngạc.

Không nghe nói Hỏa Ảnh đại nhân có đệ tử bao giờ.

Tiểu Anh tỏ vẻ không dám tin.

Ta bái sư là vào lúc Nhị Đại Hỏa Ảnh còn sống, đã mấy chục năm rồi, các ngươi không biết cũng rất bình thường.

Sa Chức giải thích.

A.

Là bà lão rồi sao.

Không phải chị nữa.

Minh Nhân vừa mở miệng, lập tức bị Tiểu Anh bịt miệng lại.

Sa Chức mỉm cười, nàng lại hy vọng mình có thể trở nên giống người bình thường.

Nhưng Đỗ Lan cảm thấy cảm giác này sẽ từ từ thay đổi, sau khi Sa Chức nhìn thấy đủ loại Ninja kỳ quái.

Minh Nhân, đừng vô lễ.

Không biết hai vị đến Thủy Chi Quốc có chuyện gì.

Chỉ là đi đường vòng đến Vũ Nhẫn Thôn thôi.

Ồ, hóa ra đã đến lúc này rồi à.

Tạp Tạp Tây nghĩ đến, không lâu nữa chính là kỳ thi Trung Nhẫn.

Ngươi dẫn lũ trẻ đến Thủy Chi Quốc, không sợ có nguy hiểm sao.

Ngươi phải biết ở chợ đen vẫn luôn treo thưởng việc săn lùng Ninja Mộc Diệp.

Bây giờ hối hận đã không kịp nữa rồi.

Tạp Tạp Tây nhún vai nói.

Vị đại sư xây cầu này là lợi ích của tập đoàn Tạp Đa sơ cấp, các ngươi bảo vệ hắn rất nguy hiểm, chi bằng thế này đi, các ngươi về trước, nhiệm vụ do chúng ta tiếp quản.

Đỗ Lan đề nghị.

Nhẫn đạo của con không thể bỏ dở giữa chừng.

Minh Nhân lại kêu lên.

Xem ra, học sinh của ngươi không đồng ý, vậy thì thôi, nhưng chúng ta vừa hay muốn bàn về một dự án đầu tư bách vô nhất hại trăm lợi không hại.

Phải biết Ninja không phải là một nghề có thể làm cả đời.

Lời này của Đỗ Lan là nói cho ba tiểu nghe.

Nhưng rõ ràng, ba tiểu không nghe lọt tai.

Không biết ngài nói về khoản đầu tư nào.

Tạp Tạp Tây hỏi.

Thực ra trước khi đến, ta đã lấy được giấy phép duy nhất ở Thủy Chi Quốc, giấy phép xây dựng đường lớn và cầu lớn, tức là ở Thủy Chi Quốc này, chỉ có một mình ta có quyền xây dựng đường và cầu mới.

Không phải chứ.

Ngay cả ba tiểu cũng cảm thấy Đỗ Lan đang lừa người.

Đây là sự thật, ta sẽ xây ba đường cao tốc trong lãnh thổ Thủy Chi Quốc, và hai cây cầu vượt biển lớn, sau đó sẽ thiết lập trạm thu phí.

Ha, ta đúng là thiên tài.

Đỗ Lan đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn.

Mọi người đều toát mồ hôi hột.

Đùa cái gì vậy.

Vị đại sư xây cầu kia nghe Đỗ Lan nói, ông ta kích động rồi.

Sao.

Ta bây giờ có chứng thư của quốc chủ Thủy Chi Quốc.

À phải rồi, bây giờ cây cầu ông đang xây thuộc về việc xây dựng trái phép, cần phải phá dỡ.

Đỗ Lan từ trong lòng lấy ra một tờ giấy, Các ngươi đều nhìn rõ, chữ ký và ấn của quốc chủ.

Đại sư xây cầu cầm chứng thư xem nửa ngày, thất hồn lạc phách đứng đó, ông ta biết Đỗ Lan không đùa.

Đỗ Lan cười gian, Ông cũng không cần quá lo lắng, ta thấy cây cầu ông thiết kế tuy không thời thượng, nhưng chất lượng thì được, vậy thế này nhé, ta sẽ cấp cho ông thêm 500 vạn quỹ tiếp theo, cây cầu của ông xây xong sau đó sẽ bị sung công.

Không được, chính vì Tạp Đa trưng dụng phí vận chuyển quá lớn, ta mới muốn xây cầu, nhưng ngài lại còn muốn thiết lập trạm thu phí, điều này tuyệt đối không được.

Đại sư xây cầu vô cùng kích động, lớn tiếng kêu lên.

Bây giờ không đến lượt ông nữa rồi, ông chỉ có hai lựa chọn, một là để ta phá dỡ cây cầu này, hai là ta đầu tư vốn, ông tiếp tục xây cầu, xây xong thì quyền sử dụng thuộc về ta.

Đỗ Lan lạnh lùng nói, Thế này đi, nhiều nhất là quyền đặt tên cây cầu này thuộc về ông.

Thế nào.

Không nói gì, đại sư xây cầu như mất hồn, lắc lư loạng choạng bước ra khỏi phòng.

Suy nghĩ kỹ đi, ta cho ông ba ngày.

Đỗ Lan cất chứng thư, Tạp Tạp Tây, sao các ngươi đều nhìn ta như vậy.

Chẳng lẽ ta đẹp trai quá sao.

Chú, chú là đồ khốn.

Minh Nhân nhảy lên, vừa nói vừa vung nắm đấm về phía Đỗ Lan.

Đỗ Lan khẽ mỉm cười, Áo Nghĩa: Độc Gia Hữu Tình Phá Nhan Quyền.

Nắm đấm nhanh hơn cả âm thanh đánh vào mặt Minh Nhân, Minh Nhân bay ra ngoài, phá vỡ tường, đứt cả cây, rồi rơi xuống hồ nước.

Quá non, quá ngây thơ.

Mạnh quá.

Đồng tử của Tiểu Anh và Tá Trợ đều giãn ra.

Cú đấm đó của Đỗ Lan, bọn họ cảm thấy mình căn bản không thể tránh được.

Tạp Tạp Tây đã chạy ra ngoài kiểm tra vết thương của Minh Nhân, vì anh ta biết cú đấm đó của Đỗ Lan thật sự đánh trúng Minh Nhân, và uy lực mạnh mẽ như vẻ ngoài.

Đỗ Lan tiên sinh, ngài.

Tạp Tạp Tây nghiêm túc ôm Minh Nhân vào, lúc này Minh Nhân đã thoi thóp.

Không có thực lực, bị giết chết cũng không nên có oán trách gì.

Tá Trợ và Tiểu Anh bày ra tư thế tấn công.

Ba.

Sa Chức tức giận, vô cùng bất mãn với hành vi của Đỗ Lan, Minh Nhân vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Trước khi là một đứa trẻ, Minh Nhân còn là Hạ Nhẫn Mộc Diệp.

Đỗ Lan nói, nhưng hắn vẫn lấy ra một viên Tiên Đậu, Hơn nữa, ta biết Cửu Vĩ trong cơ thể cậu ta nhất định sẽ giữ lại mạng sống của Minh Nhân.

Thực ra Đỗ Lan không biết, Cửu Vĩ vô cùng buồn bực, không thể để ký chủ yếu ớt của mình chết đi.

Tiên Đậu vào bụng, Minh Nhân đang hôn mê lập tức mở to mắt, nhảy xuống từ người Tạp Tạp Tây, A.

Tạp Tạp Tây lão sư, ngại quá.

Quậy phá điên cuồng, y như mọi khi.

Các vị sao vậy.

Bụng con no rồi, chúng ta đã ăn cơm chưa.

Minh Nhân vẫn chưa hiểu rõ tình hình.

Minh Nhân, con không sao sao.

Tiểu Anh cảm thấy không thể tin được, vừa nãy, Minh Nhân sắp tắt thở rồi, vậy mà bây giờ lại sống động như thường.

Chẳng lẽ là ảo giác.

Tá Trợ nghi ngờ.

Cái này không phải ảo giác.

Tạp Tạp Tây đã biết, Đó là Tiên Đậu, trong truyền thuyết chỉ cần còn một hơi thở, bất kể vết thương nặng đến đâu, đều có thể lập tức hồi phục, là vật tư chiến lược vô cùng quý giá.

Chương 52

Đối với chúng ta Ninja mà nói, một viên Tiên Đậu tương đương với có thêm một mạng sống, nên Tiên Đậu là thiên kim nan cầu khó kiếm bằng ngàn vàng.

Cũng không tốt đến mức như ngươi nói đâu, ta ở đây vẫn còn không ít, các ngươi mỗi người lấy một ít đi.

Thực ra Tiên Đậu ngoài trị thương, còn có thể khôi phục thể lực, Tra Khắc Lạp, còn có thể dùng làm thức ăn khẩn cấp, chỉ cần ăn một viên, một tháng cũng không đói bụng.

Thần kỳ vậy sao.

Mấy người đều tò mò đánh giá viên Tiên Đậu mà Đỗ Lan đưa.

Thực ra, ta chính là để sau này biểu diễn hiệu quả, nên mới dùng lực đánh Minh Nhân như vậy.

Ha ha.

Đỗ Lan mặt dày nói.

Sa Chức hừ một tiếng, tỏ vẻ hoàn toàn không tin.

Còn Tạp Tạp Tây và những người khác thì liên tục gật đầu, sau đó cất Tiên Đậu đi.

Được rồi, bây giờ ta phải đi đến công trường xây cầu xem sao, các ngươi cứ tùy ý.

Đỗ Lan tuy có chứng thư của Thủy Chi Quốc, nhưng tờ chứng thư này trong mắt Tạp Đa, còn không bằng giấy vụn.

Ở Thủy Chi Quốc, Tạp Đa có thể nói là một tay che trời.

Vì vậy, Đỗ Lan muốn mở trạm thu phí kiếm tiền, vẫn cần phải giải quyết tập đoàn Tạp Đa.

Cây cầu lớn đã xây được quá nửa, toàn bộ kết cấu bằng gỗ, may mắn là mặt biển gần đây sẽ không có sóng gió lớn.

Vì sự tồn tại của tập đoàn Tạp Đa, cư dân xung quanh, đều cố gắng tránh ra ngoài, để khỏi bị tay sai của Tạp Đa tống tiền.

Khi Đỗ Lan đến, hắn đã phát hiện, trên đường phố không có nhiều người.

May mà, Tạp Đa cũng không thể làm mưa làm gió được mấy ngày nữa rồi.

Trên cây cầu lớn, Tái Bất Trảm và Bạch lại xuất hiện.

Trận chiến cuối cùng của tiểu đội Tạp Tạp Tây trong nhiệm vụ này, sắp bắt đầu trên cây cầu lớn.

Huyết kế giới hạn của Bạch đã đạt đến đỉnh cao, Minh Nhân và Tá Trợ căn bản không phải đối thủ.

Nhưng Bạch rốt cuộc không phải là một Ninja đạt tiêu chuẩn, vẫn luôn không ra tay sát thủ.

Còn trận chiến giữa Tạp Tạp Tây và Tái Bất Trảm, thì cảm giác như trò trốn tìm vậy.

Hai chiến trường đánh nhau không thể phân thắng bại, còn Tiểu Anh thì đứng cạnh đại sư xây cầu.

Sương mù che khuất tầm nhìn của đa số mọi người, điều này khiến Tiểu Anh cảm thấy vô cùng áp lực, không dám lơ là dù chỉ một khắc.

Đỗ Lan và Sa Chức thì xem kịch toàn bộ, cho đến khi Bạch vì cứu Tái Bất Trảm mà chắn Thiên Điểu của Tạp Tạp Tây.

Sau đó Minh Nhân với tư cách là nhân vật chính xuất hiện chiêu

Áo Nghĩa mạnh nhất, mồm mép vô địch, ngay cả Tái Bất Trảm được gọi là Quỷ Nhân cũng bị đánh bại, rơi nước mắt nam nhi, xông qua đại quân lưu manh của tập đoàn Tạp Đa, chặt đầu Tạp Đa.

Tái Bất Trảm toàn thân cắm đầy lưỡi dao, ngã xuống bên cạnh Bạch.

Và lúc này, chính là lúc Đỗ Lan nên xuất hiện.

Tái Bất Trảm và Bạch đã trở thành nhân viên văn phòng của Cục Quản lý Giao thông Thủy Chi Quốc của Đỗ Lan.

Khả hỉ khả hạ, khả hỉ khả hạ.

Trên đường đi Vũ Nhẫn Thôn, Đỗ Lan vẫn luôn giữ nụ cười.

Có gì mà đáng vui mừng đến vậy.

Con không thấy, Tái Bất Trảm và Bạch khá đáng thương sao.

Bây giờ kết quả rất tốt mà.

Không thấy, với tư cách là Ninja, Bạch rõ ràng là không đạt tiêu chuẩn, còn Tái Bất Trảm với tư cách là Quỷ Nhân, thực lực của hắn cũng chỉ có vậy thôi.

Sa Chức bình tĩnh nói.

Đỗ Lan dừng bước, quay mặt nhìn Sa Chức.

Làm gì mà cứ đứng bất động nhìn ta vậy.

Ta đâu có nói sai gì.

Đỗ Lan đột nhiên lùi hai bước, vặn vẹo eo, hai tay và hai chân khoa trương vung vẩy, sau đó tạo một tư thế vô cùng buồn cười, Sa Chức à, nữ nhi của ta, tính cách của con từ khi nào mà trở nên kiêu ngạo như vậy.

Bây giờ, ba quyết định phải uốn nắn cái tính cách ngạo kiều của con lại.

Sa Chức thở dài, Ba, ba đang nói cái gì con hoàn toàn không hiểu.

Chẳng lẽ con không thấy bọn họ đáng thương, không vì kết cục của bọn họ mà vui mừng sao.

Không phải vậy, chỉ là trong thế giới Ninja này, đáng thương đâu chỉ có bọn họ.

Dù là Cương Thủ hay Tự Lai Dã, hay Đại Xà Hoàn, thực ra bọn họ đều khá đáng thương.

Đây là lần đầu tiên Đỗ Lan nghe Sa Chức kể về mấy sư muội sư đệ của nàng.

Nếu là đệ đệ Cương Thủ và người yêu của nó, chỉ có thể nói, thời kỳ chiến tranh Tiên Đậu quá quý giá, thật đáng tiếc.

Còn về Tự Lai Dã, là một người tình cảm, mất đi bạn bè nhất định vô cùng đau khổ.

Còn Đại Xà Hoàn thì, ta giữ ý kiến.

Ba, ba đối với Tam Nhẫn, vẫn rất quen thuộc sao.

Đương nhiên rồi, chỉ cần là chuyện liên quan đến nữ nhi con, ta đều hiểu rất rõ, a ha.

Đỗ Lan mặt dày cười lớn.

Còn Sa Chức thì đột nhiên buồn bã.

Sao vậy, nữ nhi.

Chỉ là có chút cảm khái thôi.

Sa Chức hiếm khi lộ ra ánh mắt nhìn thấu cuộc đời, Chuyện đời, bất như ý chiếm tám chín phần.

Đỗ Lan đột nhiên phát hiện, nữ nhi của mình, dường như đã tìm thấy ràng buộc của mình ở thế giới này, Nữ nhi, vậy con nghĩ điều gì đã tạo nên nhiều chuyện bất như ý như vậy.

Con không biết.

Sa Chức lắc đầu nói.

Thực ra mà nói, nữ nhi, những chuyện đó há chẳng phải là lựa chọn của chính họ sao.

Chỉ là người đã chết đã an nghỉ, nhưng người sống thì phải học cách kiên cường và lãng quên.

Kiên cường và lãng quên sao.

Đương nhiên cũng không nhất định.

Nữ nhi, con phải biết ta và mẹ con đã sống trăm năm, có thể còn rất nhiều thời gian phải sống tiếp.

Ngay cả học sinh của chúng ta chết đi, chúng ta vẫn sống.

Chúng ta chỉ cần học cách kiên cường là được rồi, ta sẽ ghi nhớ những người đó, vì theo thời gian trôi đi, dấu vết tồn tại của họ đều sẽ biến mất, còn chúng ta sẽ trở thành bằng chứng duy nhất cho sự tồn tại của họ.

Ba.

Sa Chức lao vào lòng Đỗ Lan.

Nữ nhi.

Đỗ Lan cũng ôm chặt Sa Chức.

Đỗ Lan trong lòng hoan hô, mình một phen ăn nói hùng hồn tạo ra bầu không khí tốt đẹp này, cuối cùng cũng có thể ôm con gái mình.

Ba nói không sai, con quyết định rồi sẽ viết sách, sẽ ghi chép lại sự tồn tại của bọn họ.

Sa Chức hạ quyết tâm nói.

Muốn làm thì cứ làm đi, ta và mẹ con ủng hộ con.

Cảm ơn.

Không khí Mộc Diệp đã thay đổi, xuất hiện rất nhiều Ninja lạ mặt.

Và cùng với sự xuất hiện của những Ninja đó, cảnh giác ở Mộc Diệp cũng trở nên nghiêm ngặt hơn.

Văn phòng Hỏa Ảnh, một nhóm Ninja tụ tập cùng nhau, Đỗ Lan và Sa Chức cũng có mặt.

Đây chính là ba hạng mục của kỳ thi Trung Nhẫn lần này, mọi người đều bắt đầu chuẩn bị đi.

Sa Chức và Kiệt Khắc hai người phụ trách các nhiệm vụ liên lạc trong thời gian thi đấu.

Vâng, Hỏa Ảnh đại nhân.

Kiệt Khắc bây giờ cũng đã ngoài 20, vẻ mặt ung dung tự tại, sau lưng cậu ta đeo một chiếc khổ vô khổng lồ như kiếm, trên đó vẽ những phù văn phức tạp.

Sa Chức cũng gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Đỗ Lan cũng được phân công nhiệm vụ, chính là làm trọng tài cho trận thi cuối cùng.

Đỗ Lan vô cùng thích chức vụ này, sau đó hắn đã chuẩn bị một bộ vest cùng kính râm, và một chiếc micrô không dây, hắn chuẩn bị cosplay người dẫn chương trình Đại Hội Võ Thuật Thiên Hạ Đệ Nhất trong Dragon Ball.

Kỳ thi Trung Nhẫn ở Mộc Diệp cuối cùng cũng bắt đầu, vòng đầu tiên là thử thách ảo thuật, nhìn thấu ảo thuật mới có thể đến được sân thi đấu thật sự.

Còn vòng thứ hai là thi viết, thi khả năng thu thập thông tin và kiểm tra tố chất tâm lý.

Cuối cùng vẫn là mồm mép của Minh Nhân đã khiến đa số mọi người đều được ở lại.

Vòng thứ ba bắt đầu, là huấn luyện sinh tồn, cướp đoạt và thu thập Thiên Địa Quyển Trục, đồng thời đến địa điểm quy định trong thời gian quy định, và không được mở quyển trục.

Kiểm tra sự kiên nhẫn của Ninja và khả năng kiểm soát sự tò mò, và cả tố chất chiến đấu nữa.

Đương nhiên rồi, trong kỳ thi, Đại Xà Hoàn đã trà trộn vào, tấn công Minh Nhân và Tá Trợ.

Ngự Thủ Tẩy Hồng Đậu phát hiện ra Đại Xà Hoàn, nhưng cô ta hoàn toàn không phải đối thủ của Đại Xà Hoàn, dễ dàng để Đại Xà Hoàn chạy thoát.

Thế là cô ta chỉ có thể đi tìm Sa Chức và Kiệt Khắc.

Chương 53

Sa Chức không nói gì.

Còn Kiệt Khắc thì nhíu mày chặt, Là Tam Nhẫn Đại Xà Hoàn sao.

Cần phải báo cáo Hỏa Ảnh đại nhân ngay lập tức.

Sa Chức gật đầu, Kiệt Khắc con đi báo cáo Hỏa Ảnh đại nhân, Hồng Đậu cô dẫn ta đến hiện trường xem thử.

Vâng.

Sa Chức cảm nhận được, Tra Khắc Lạp của Đại Xà Hoàn đã trở nên âm lãnh hơn, nói chính xác là tà ác.

Sa Chức cảm nhận được dường như Đại Xà Hoàn đã đi vào con đường không thể quay lại.

Kỳ thi Trung Nhẫn tiếp tục, Tiểu Anh cắt đi mái tóc dài của mình, hạ quyết tâm không còn làm một nhân vật cần được bảo vệ nữa, nhưng cuối cùng vẫn là nhờ sự cứu viện của các Ninja Mộc Diệp khác mới giải quyết được nguy cơ.

Cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ khi phục kích ở Tháp Trung Ương.

Tất cả các Ninja đều lục tục mang theo Thiên Địa Quyển Trục, đến Tháp Trung Ương.

Vòng đấu tuyển chọn cuối cùng cuối cùng cũng bắt đầu, Hỏa Ảnh nói mấy câu ngắn gọn, rồi đến lượt Đỗ Lan lên sân.

Một thân vest kỳ quái và kính râm trong thế giới Hỏa Ảnh, tay cầm micro không dây, Chà các vị Ninja đến từ các quốc gia, bây giờ các ngươi sẽ tiến hành vòng đấu loại trực tiếp cuối cùng, trong số các ngươi chỉ có một nửa người có thể vào vòng chung kết, nên không cần nương tay.

Các Ninja toát mồ hôi hột, kỳ thi Trung Nhẫn nghiêm túc, bị Đỗ Lan biến thành một cuộc thi đấu đối kháng mang tính giải trí cực kỳ cao.

Được rồi, ta nghĩ mọi người cũng đã chờ lâu rồi.

Mời mọi người nhìn màn hình lớn, nó sẽ ngẫu nhiên chọn ra hai thí sinh tham gia.

Hãy cùng xem trận đấu đầu tiên sẽ là của hai vị nào.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía màn hình lớn.

Trận đầu tiên Vũ Trí Ba Tá Trợ đối chiến Xích Đồng Khải.

Đỗ Lan bình luận khá lâu mà vẫn rất có khí thế.

Có chín người chiến thắng vòng loại, Mộc Diệp có Vũ Trí Ba Tá Trợ, Nại Lương Lộc Hoàn, Du Nữ Chí Nãi, Tuyền Qua Minh Nhân, Nhật Hướng Ninh Thứ.

Sa Nhẫn có Khám Cửu Lang, Thủ Cúc, Ngã Ái La, cuối cùng còn có một Âm Nhẫn Thôn đánh tương du qua đường là Thác Tư.

Được rồi, Vũ Trí Ba Tá Trợ với thể thuật dã thú mẫu mực của Mộc Diệp, Sư Tử Liên Đạn giành chiến thắng.

Cả sân đấu chỉ có một mình tiếng của Đỗ Lan.

Trận thứ hai, người chiến thắng là Du Nữ Chí Nãi của Mộc Diệp, Ninja điều khiển côn trùng.

Trận thứ ba người chiến thắng là Khám Cửu Lang, Ninja khôi lỗi.

Trận thứ tư, rất đáng tiếc, Xuân Dã Anh và Sơn Trung Tỉnh Dã đều mất tư cách vào vòng trong.

Trận thứ năm là Ninja Phong của thôn Sa Nhẫn, Thủ Cúc thắng cuộc.

Trận thứ sáu, người chiến thắng là Ninja Mộc Diệp Nại Lương Lộc Hoàn tuy không gọn gàng nhưng đầu óc vô cùng thông minh.

Trận thứ bảy người chiến thắng là Tuyền Qua Minh Nhân giỏi tạo bất ngờ, và cũng có vận may kinh người.

Bây giờ lập tức tiến hành trận đấu thứ tám, Nhật Hướng Sồ Điền đối Nhật Hướng Ninh Thứ, tông gia đối phân gia, Bạch Nhãn đối Bạch Nhãn, chúng ta hãy cùng chờ xem.

Ta tin rằng mọi người đều biết, Bạch Nhãn là một trong ba đồng thuật có khả năng thấu thị tầm xa và thị giác 360 độ.

Trận đấu Bạch Nhãn đối Bạch Nhãn này là điều hiếm thấy.

Vậy thì trận đấu bắt đầu.

Tích tụ oán hận với tông gia, Nhật Hướng Ninh Thứ sẽ không nương tay với đường muội của mình, thế là Sồ Điền thảm kịch.

May mà Tiên Đậu trên người Đỗ Lan không thiếu.

Trận chiến Bạch Nhãn đối Bạch Nhãn, thực ra cũng không có gì đáng xem, Sồ Điền căn bản không có tố chất chiến đấu, còn Ninh Thứ lại là một thiên tài, không chỉ nắm rõ huyệt vị của kẻ địch như lòng bàn tay, mà còn kiểm soát huyệt vị trong cơ thể mình một cách tự nhiên.

Vì vậy, trận chiến này cơ bản là nửa đầu Ninh Thứ diễn kịch, nửa sau Ninh Thứ ngược đãi người.

Nhưng điều này đã kích thích ý chí chiến đấu của Minh Nhân, khuyến khích Minh Nhân luyện tập sau này, và cũng là để Minh Nhân tích lực cho lần phát động mồm mép tiếp theo.

Được rồi, trận đấu Bạch Nhãn đối Bạch Nhãn thật sự khiến người ta thất vọng, Bạch Nhãn cũng chỉ có thế thôi.

Đỗ Lan vừa mở miệng, đã chọc giận Nhật Hướng Ninh Thứ, Đỗ Lan cố ý làm vậy.

Ngươi muốn chết sao.

Ninh Thứ có lẽ chưa từng nghe nói đến đại danh của Đỗ Lan.

Hỏa Ảnh.

Ta cảm thấy ta có cần thay mặt gia tộc Nhật Hướng dạy dỗ tên nhóc này một bài học.

Ngươi là trọng tài.

Tam Đại toát mồ hôi hột, Ninh Thứ, nếu ngươi còn như vậy sẽ bị hủy tư cách tham gia kỳ thi.

Ninh Thứ hừ một tiếng, bất lực đứng về khu chờ.

Đỗ Lan tiên sinh, xin tiếp tục đi.

Được, nể mặt Hỏa Ảnh ngươi.

Bây giờ tiến hành trận đấu áp chót, xin mời nhìn màn hình lớn.

Tên nhấp nháy, Lý Lạc Khắc đối Ngã Ái La.

Lần này khá xuất sắc, mặc dù Bát Môn Độn Giáp không bằng Giới Vương Quyền.

Bát Môn Độn Giáp giống như kỹ năng tiêu hao sinh mệnh lực, còn Giới Vương Quyền chỉ cần không vượt quá giới hạn, thì hoàn toàn không có vấn đề gì, sẽ không gây gánh nặng cho cơ thể.

Thanh xuân.

Lý Lạc Khắc lớn tiếng kêu lên, tốc độ thể thuật của cậu ta rất nhanh, nhưng lại chậm hơn cát một chút, sau đó Lý Lạc Khắc bỏ xuống trọng lượng ngàn cân, khiến tất cả mọi người trên sân đều động dung.

Lợi hại.

Một Ninja vậy mà lại mang theo nhiều trọng lượng như vậy, thật sự khiến ta nhớ đến những võ giả trong Tinh Vũ Môn.

Đỗ Lan vẫn đang bình luận, đối với Lý Lạc Khắc, hắn vô cùng tán thưởng, Nhanh quá, tốc độ của cậu ta rất nhanh, mắt người bình thường đã không thể nhìn rõ.

Đương nhiên Đỗ Lan vẫn nhìn thấy rõ mồn một, chỉ là Ngã Ái La đã cảm thấy áp lực rất lớn.

Nhưng với tư cách là Nhân Trụ Lực, sức mạnh Thủ Hạc trong cơ thể Ngã Ái La cũng không phải dạng vừa.

Phòng ngự Sa Chi Khải, khiến Ngã Ái La tránh khỏi bị thương hại.

Cuối cùng Tiểu Lý đã sử dụng cấm thuật, Bát Môn Độn Giáp.

Mọi người đều có thể thấy, các mạch máu mao dẫn trên người Tiểu Lý đều đã vỡ ra, ta nghĩ nếu Tiểu Lý duy trì trạng thái này trong thời gian dài, thì dù có thắng lợi, cũng không thể làm Ninja được.

Đây chính là màn biểu diễn cuối cùng của Lý Lạc Khắc.

Đỗ Lan kêu gào.

Lý Lạc Khắc rất mạnh trong số Hạ Nhẫn, nhưng kinh nghiệm đối phó với Ninja vẫn còn thiếu một chút, cuối cùng bị Ngã Ái La kim thiền thoát xác, mất đi chiến thắng.

Người chiến thắng là Ngã Ái La.

Đỗ Lan tuyên bố.

Nhưng Ngã Ái La rõ ràng muốn giết chết Lý Lạc Khắc đã mang lại sỉ nhục cho mình, dùng Sa Phược Cữu nâng Tiểu Lý lên, nhưng Đỗ Lan không cho phép chuyện này xảy ra, Ngươi dám sao, Quy Phái Khí Công.

Khí nóng rực xuyên qua giữa Ngã Ái La và Lý Lạc Khắc, xuyên thủng bức tường đá của sân thi đấu Nếu còn làm ra chuyện quá đáng như vậy, ta lập tức tuyên bố ngươi mất tư cách thi đấu.

Còn Thủ Cúc và Khám Cửu Lang cũng kéo Ngã Ái La lại, Ngã Ái La hung hăng nhìn chằm chằm Đỗ Lan, như muốn thiên đao vạn quả Đỗ Lan.

Bây giờ trận cuối cùng, Thác Tư đối Đinh Thứ.

Đỗ Lan vừa tuyên bố bắt đầu trận đấu, Đinh Thứ liền vì nghe nói ăn thịt nướng quá kích động, tự mình đâm đầu bất tỉnh.

Rất đáng tiếc, Đinh Thứ đã mất tư cách, người chiến thắng là Thác Tư.

Bây giờ vòng loại đã kết thúc, vòng thi cuối cùng sẽ diễn ra sau nửa tháng.

Đỗ Lan nói khô cả cổ họng, nhưng tâm trạng thật sự không tệ.

Nhưng tâm trạng tốt của Đỗ Lan chỉ duy trì đến sáng sớm hôm sau, sáng sớm cửa nhà đã bị người gõ, Tiểu Lý sau khi ăn Tiên Đậu, lập tức chạy đến nhà Đỗ Lan.

Là thanh xuân khiến ta đến cảm ơn.

Một tên lông mày rậm mắt to, Đỗ Lan tiên sinh xin ngài huấn luyện ta.

Tại sao.

Ta đã nghe lão sư nói rồi, ngài là người sáng lập Tinh Vũ Môn, là võ giả vĩ đại nhất thế giới này.

Ta muốn trở nên mạnh hơn, nên xin ngài huấn luyện ta.

Đỗ Lan nhìn Lý Lạc Khắc cung kính, ánh mắt Tiểu Lý chân thành và nhiệt tình, Được thôi, nhưng huấn luyện của ta rất nghiêm khắc đấy.

Xin ngài cứ việc làm.

Tiểu Lý kiên định không lay chuyển.

Trên sân huấn luyện, Trước đây, trận đấu của con với Ngã Ái La, ta cũng đã xem qua rồi, nói sao đây.

Mặc dù tốc độ của con không tệ, nhưng lại thiếu một chiêu thức mang tính bùng nổ có thể quyết định thắng thua.

Trong trận đấu trước, con đã đánh trúng Ngã Ái La cũng khoảng hơn trăm quyền, nhưng lại không đánh bại Ngã Ái La.

Ngài nói không sai, tiên sinh.

Ánh mắt Tiểu Lý càng thêm rực cháy.

Và Bát Môn Độn Giáp của con đã kích hoạt tiềm năng của con, khiến tốc độ và sức mạnh của con tăng nhanh, nhưng cơ thể con lại không chịu nổi tốc độ và sức mạnh đó, điều đó cho thấy cơ thể con vẫn cần được huấn luyện.

Đỗ Lan lấy ra một chiếc vòng trọng lực, Con tháo tất cả trọng lượng của con ra đi.

Vâng, tiên sinh.

Tiểu Lý vô cùng nghe lời, lập tức tháo dây đai trọng lượng ở chân xuống, và đeo chiếc vòng tay màu trắng mà Đỗ Lan đưa.

Đây là vòng trọng lực, với con, có thể bắt đầu thích nghi dần dần từ trọng lực gấp 3 lần đi.

Đỗ Lan giải thích cách sử dụng vòng trọng lực cho Tiểu Lý.

Tiểu Lý chỉ cảm thấy toàn thân bị đè nặng, cảm giác này không giống như đeo trọng lượng chỉ tập trung ở chân.

Mà vòng trọng lực tác động trực tiếp lên toàn thân người sử dụng, bao gồm nội tạng, xương cốt, cơ bắp, mạch máu và máu.

Đợi cơ thể con từ trong ra ngoài quen với trọng lực gấp 3 lần, chúng ta sẽ tiến hành huấn luyện võ thuật.

Bây giờ chúng ta sẽ tiến hành huấn luyện trực giác của con.

Một võ giả, tốc độ và sức mạnh của hắn sẽ vượt xa người khác, rất nhiều khi mắt của võ giả sẽ không theo kịp tốc độ của chính mình, nên cần huấn luyện trực giác, hay nói cách khác là cảm nhận.

Chương 54

Được rồi, bây giờ đứng vào dưới vách đá bên kia.

Lần này, Đỗ Lan không định để Miêu Tiên Nhân ra sân nữa, vì Tiểu Lý đã trải qua huấn luyện võ thuật cơ bản nhất, giáo viên của cậu ta cũng đã tiến hành huấn luyện thể thuật trực tiếp cho cậu ta, khiến các giác quan của cậu ta có thể thích nghi với tốc độ của mình.

Vì vậy Đỗ Lan quyết định thay đổi một loại huấn luyện.

Ta sẽ ném những viên đá màu sắc khác nhau qua, màu đỏ thì tránh, màu vàng thì đập nát, màu xanh lá thì đỡ.

Hiểu chưa.

Biết rồi, đá màu đỏ thì tránh, đá màu vàng thì đập nát, đá màu xanh lá thì đỡ lấy.

Không sai, vậy thì bắt đầu.

Đỗ Lan vừa vung tay, viên đá đã bay ra rồi.

Nhanh quá.

Không nhìn thấy.

Viên đá sượt qua tai Tiểu Lý, vách đá phía sau bị đánh ra một cái lỗ lớn.

Mồ hôi lạnh, hoàn toàn không nhìn thấy, hơn nữa uy lực lớn như vậy, nếu đánh trúng thì chắc chắn chết rồi.

Tiếp tục.

Vâng.

Tự Lai Dã và Minh Nhân cũng đã gặp nhau, Tự Lai Dã đã dạy

Minh Nhân cách đi trên nước thải thủy và Thông linh thuật.

Không phải là Tự Lai Dã sao.

Sa Chức ôm một túi lớn đồ đạc, đang trên đường về nhà thì nhìn thấy Tự Lai Dã và Minh Nhân lén lút đứng bên cạnh nhà tắm nữ.

Đại tỷ đầu.

Thật trùng hợp.

Tự Lai Dã rất xấu hổ, vì hắn đang tìm tư liệu cho cuốn Thiên Đường Thân Nhiệt.

Vâng, bà bà.

Bà có quen Tiên nhân dê xồm không ạ.

Minh Nhân cũng ngây ngô chào hỏi.

Tiên nhân dê xồm.

Sa Chức bật cười, Đúng là rất hợp.

Minh Nhân, cháu không đi đặc huấn sao.

Đại tỷ đầu, cô cứ yên tâm, ta sẽ huấn luyện thằng nhóc này thật tốt.

Ta biết rất nhiều Nhẫn thuật lợi hại, thằng nhóc, đi theo ta.

Tự Lai Dã muốn rời khỏi nhà tắm nữ ngay lập tức.

Thật sao ạ, Tiên nhân dê xồm.

Đương nhiên rồi, ngươi nghĩ ta là ai, ta chính là Tam Nhẫn Miêu Mộc Sơn Tiên nhân Tự Lai Dã.

Vậy được ạ, vậy cháu sẽ dùng Sắc dụ thuật để đổi.

Tự Lai Dã lập tức bịt miệng Minh Nhân, xấu hổ cười với Sa Chức rồi lập tức chuồn đi.

Trên vùng núi hoang vu, Vũ Trí Ba Tá Trợ cũng đang tiến hành huấn luyện, Thể thuật sao chép từ Ka Ka Tây, cùng với Thiên Điểu, Nhẫn thuật tự sáng tạo của Ka Ka Tây.

Đỗ Lan cũng huấn luyện Tiểu Lý một cách có hệ thống, bởi vì Tiểu Lý có thể luyện tập liên tục mười sáu tiếng một ngày.

Đúng là thiên tài nỗ lực, Đỗ Lan cũng rất tận tâm, giúp Tiểu Lý tiến bộ rõ rệt.

Màu đỏ.

Tiểu Lý lập tức quay đầu, nhưng khóe mắt lại nhìn thấy một vệt màu vàng.

Nhưng đã quá muộn, hòn đá đã bay qua, A.

Tiểu Lý, đừng để bị ngoại cảnh quấy nhiễu, giữ sự tập trung.

Xin lỗi.

Màu sắc Đỗ Lan ném ra và lời hắn nói hoàn toàn không giống nhau, nhưng Tiểu Lý đã dần quen, có thể nhìn thấy màu sắc của hòn đá mà không bị phân tâm.

Được rồi, ta sẽ tăng tốc độ.

Đỗ Lan vừa dứt lời, số lượng đá đã tăng gấp đôi.

Quy luật của Tiểu Lý bị phá vỡ, nhất thời tay chân luống cuống.

Vài ngày sau, phản ứng và thị giác của Tiểu Lý đã được tăng cường đáng kể, cơ thể cũng dần thích nghi với trọng lực gấp 3 lần.

Hôm nay, chúng ta sẽ bắt đầu huấn luyện Võ thuật.

Trước hết, ta sẽ dạy một chiêu Tàn ảnh quyền.

Thật ra, trong thế giới Dragon Ball có rất nhiều chiêu thức kỳ lạ, ví dụ như Tứ Tượng Quyền của Thiên Tân Phạn, có thể mọc thêm hai tay thành bốn tay, hoặc phiên bản nâng cấp của Tứ Tượng Quyền, trực tiếp phân chia thành bốn người.

Điều này cảm giác khá giống với Ảnh Phân Thân của Nhẫn giả.

Tuy nhiên, trong thế giới Dragon Ball, nơi chú trọng chỉ số Võ lực cá nhân, theo đuổi sức mạnh tối thượng của cá nhân, số lượng lại không quan trọng.

Vì vậy Tứ Tượng Quyền, trong thế giới Dragon Ball cũng chỉ được Thiên Tân Phạn sử dụng một lần mà thôi.

Bây giờ ngươi hãy nhìn kỹ.

Hình bóng Đỗ Lan không thay đổi, nhưng hướng phát ra âm thanh đã khác.

Đây là.

Tiểu Lý vẫn chưa hiểu rõ.

Đỗ Lan đã ở phía sau Tiểu Lý, vỗ vỗ vai cậu, Đây chính là Tàn ảnh quyền, có thể đánh lừa quyền pháp của kẻ địch.

Thật lợi hại.

Đây cũng là quyền pháp sao.

Thật ra, chiêu này cũng chỉ có thể lừa được Nhẫn giả bình thường, không lừa được Bạch Nhãn của họ.

Vẫn rất lợi hại, đây chính là quyền thuật của thanh xuân.

Đương nhiên, Tàn ảnh quyền không có sức sát thương trực tiếp, chỉ là một loại chiêu đánh lừa thị giác mà thôi.

Điều Đỗ Lan muốn dạy Tiểu Lý vẫn là Khí cơ bản, bắt nguồn từ tiềm năng cơ thể.

Mặc dù Tiểu Lý đã có Biểu Liên Hoa và Lý Liên Hoa, nhưng hai chiêu thức này cần thời gian chuẩn bị quá lâu, dễ bị đối phương thoát.

Còn nếu sử dụng Khí, bất kể là Quy Phái Khí Công hay Hắc Thạch Khí Nguyên Trảm đều là những chiêu thức có thể khiến kẻ địch nằm đo ván ngay lập tức.

Trước mặt Tiểu Lý, Đỗ Lan không cần giải thích nguyên lý sản sinh Khí, hắn chỉ cần trình diễn vài lần trước Lý Lạc Khắc, rồi nói vài điểm mấu chốt, Tiểu Lý sẽ bắt chước được.

Không thể không nói, sự tồn tại của thiên tài thật sự phi thường.

Đương nhiên so với Tôn Ngộ Không biến thái kia, Tiểu Lý vẫn còn kém xa.

Tôn Ngộ Không chỉ nhìn một lần đã có thể học được Quy Phái Khí Công.

Tàn ảnh quyền có thể cho ngươi nhiều lựa chọn chiến thuật hơn, bây giờ ta dạy ngươi chiêu thức có thể giành chiến thắng.

Chúng ta hãy bắt đầu từ cái đơn giản nhất.

Đỗ Lan bảo Tiểu Lý đứng sang một bên, Quy Phái Khí Công, ngươi chắc cũng đã thấy rồi, bây giờ ta sẽ diễn lại một lần nữa.

Con không muốn học Quy Phái Khí Công, con muốn học quyền pháp.

Điều này nằm ngoài dự đoán của Đỗ Lan, Chỉ dựa vào quyền pháp, khi đối chiến với kẻ địch cùng cấp bậc thì không thể một chiêu chế thắng được đâu.

Không sao cả, thanh xuân không sợ thử thách, hơn nữa con thích cảm giác phát huy quyền cước đến cực hạn trong chiến đấu, cho nên Đỗ Lan tiên sinh, xin hãy dạy con nhiều quyền pháp giống như Tàn ảnh quyền hơn.

Đỗ Lan suy nghĩ một lát, phong cách chiến đấu của Tiểu Lý cũng đã hình thành rồi, bây giờ muốn thay đổi cũng không tốt lắm, nên cũng đồng ý, Đã như vậy, ngươi muốn học Thiên Ma Lưu Tinh Quyền hay Bắc Đẩu Thần Quyền.

Là quyền pháp rất lợi hại sao ạ.

Đương nhiên rồi.

Vậy con muốn học cả hai.

Đỗ Lan gật đầu, Nhưng ta không biết.

Tiểu Lý quỳ rạp xuống đất.

Được rồi, không đùa nữa, Vĩnh Xuân quyền và Triệt Quyền Đạo, Giáng Long Thập Bát Chưởng và Lục Mạch Thần Kiếm ngươi muốn học cái nào.

Con có thể học hết được không ạ.

Đương nhiên có thể, nhưng nếu học hết, trước khi học xong toàn bộ, không được tham gia bất kỳ trận chiến nào, đây là lời hứa với thanh xuân.

Được ạ.

Trước hết, các buổi huấn luyện thường ngày cũng không còn nhiều, hãy tăng trọng lực lên gấp đôi.

Điều chỉnh lên bốn lần rồi mới đi huấn luyện.

Không thành vấn đề.

Nhiệt huyết của Tiểu Lý dường như là vô tận, vì vậy thể chất của cậu cũng tăng lên rất nhanh, bất kể là bên trong hay bên ngoài, phòng trọng lực cũng có công không nhỏ, nhưng phần lớn lại là nhờ sự nỗ lực không ngừng của Tiểu Lý.

Và lúc này, Minh Nhân, cậu nhóc cuối bảng kia cũng đang nỗ lực để đối đầu với Nhật Hướng Ninh Thứ.

Thông linh thuật, Cáp Mô Văn Thái.

Con cóc khổng lồ phá hoại tan hoang trong rừng, muốn hất Minh Nhân ra, nhưng Minh Nhân cũng dựa vào tinh thần không chịu thua mà bám chặt lấy.

Là vì Cửu Vĩ.

Sa Chức từ xa nhìn một người một thú.

Đúng vậy, là chakra của Cửu Vĩ.

Tự Lai Dã cũng cảm nhận được, Nhưng Đại tỷ đầu, cô hình như rất quan tâm đến thằng nhóc đó thì phải.

Đúng vậy, Sa Chức dù là người xuyên không, cũng bị khẩu pháo của Minh Nhân cảm động, ngay trên cây cầu lớn đó.

Bởi vì cậu ta có thể thay đổi thế giới này.

Tự Lai Dã sửng sốt, Đại tỷ đầu.

Thật ra, ta nghe phụ thân ta nói, trong tương lai, thế giới này sẽ xuất hiện hai đứa trẻ định mệnh, một người hủy diệt, một người kiến tạo lại.

Nhưng phụ thân ta cũng nói, cái gọi là đứa trẻ định mệnh thực ra chỉ là trò cười, nếu nói đến ảnh hưởng sâu rộng đến thế giới, Lục Đạo Tiên Nhân là một người, còn những người khác chẳng qua chỉ là cát bụi lịch sử mà thôi.

Đứa trẻ định mệnh muốn trưởng thành đến trình độ như Lục Đạo Tiên Nhân, trừ phi biến thế giới này thành bàn đạp.

Biến thế giới này thành bàn đạp.

Vậy thì đứa trẻ định mệnh tính là gì.

Tự Lai Dã không giữ được bình tĩnh.

Tự Lai Dã, phụ thân ta đã nói với ta rằng, trên thế giới này, chỉ cần có con người tồn tại, chiến tranh sẽ không ngừng.

Tuy không muốn đồng ý, nhưng sự thật lại bi thảm đến vậy.

Ngươi nhìn Mộc Diệp mà xem, tuy bề ngoài một mảng hòa bình, nhưng ngươi chắc cũng biết cái giá phải trả để đổi lấy hòa bình, những gốc rễ không thể nhìn thấy, còn có Vũ Trí Ba Dứu đã hy sinh.

Nhiều hy sinh như vậy, để Mộc Diệp duy trì hòa bình, tạo dựng một làng Nhẫn giả khác biệt với thế giới.

Nhưng ngươi có bao giờ nghi ngờ, tất cả những điều này rốt cuộc có đáng hay không.

Vì đa số người mà hy sinh thiểu số người, đó là đại nghĩa.

Chỉ là thiểu số người đó sẽ không nghĩ như vậy, nếu họ giác ngộ như thế, cũng sẽ không trở thành thiểu số người đó.

Sa Chức nhìn xa xăm, Đại Xà Hoàn quay lại rồi, ngươi biết không.

Tên khốn đó.

Kỳ thi lần này, cha ta bảo ta phải hết sức cẩn thận, xem ra ông ấy đã biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Nếu Đại Xà Hoàn dám xâm phạm, ta có thể sẽ giết hắn, hòa bình mà lão sư vất vả lắm mới duy trì, ta sẽ không để Đại Xà Hoàn hủy hoại.

Đại tỷ đầu.

Sa Chức lớn lên ở Mộc Diệp, đã yêu thích mọi thứ ở nơi đây, vì vậy cô nguyện ý bất chấp tất cả để bảo vệ Mộc Diệp.

Kính chào quý vị khán giả và quý khách.

Vòng thi cuối cùng của kỳ thi Trung Nhẫn sắp bắt đầu.

Chương 55

Bây giờ tôi xin giới thiệu hai vị ngồi ở ghế đặc biệt, một là Kazekage Đệ Tứ đến từ làng Cát, vị còn lại là Hokage Đệ Tam, được mệnh danh là Bác sĩ Nhẫn thuật của làng Lá.

Đỗ Lan mặc một bộ vest, cầm micro không dây, giọng nói diễn giải của hắn truyền đến mọi ngóc ngách của khán đài.

Mặc dù đa số mọi người đều cảm thấy Đỗ Lan thuyết minh rất tốt, khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, nhưng cũng có một số ít người cảm thấy Đỗ Lan ồn ào.

Tiểu thư thứ hai của gia tộc Nhật Hướng, Nhật Hướng Hoa Hỏa chính là một trong số đó, Phụ thân đại nhân, người đó là ai.

Nhật Hướng Nhật Túc, từ lâu đã quên lời trăn trối của tổ tiên, thân phận của người mà vì kính sợ mà không thể gọi tên cũng đã mất trí nhớ, nguồn gốc của áo nghĩa tối cao của gia tộc cũng đã mơ hồ.

Hắn tên là Đỗ Lan, là Thượng Nhẫn đặc biệt được Hokage đại nhân trọng dụng.

Chỉ là một kẻ ồn ào.

Tiểu La Lỵ Nhật Hướng khinh bỉ nói.

Đương nhiên Đỗ Lan không để ý đến những điều này, hắn hiện đang hùng hồn giới thiệu các tuyển thủ tham gia thi đấu, Lần này các Hạ Nhẫn của Mộc Diệp thể hiện xuất sắc, và các Nhẫn giả làng Cát đến từ sa mạc rộng lớn cũng có năng lực nổi bật.

Cuối cùng sẽ có bao nhiêu Hạ Nhẫn thăng cấp thành Trung Nhẫn đây.

Chúng ta hãy cùng chờ xem, bây giờ tôi xin tuyên bố trận đấu đầu tiên bắt đầu, các thành viên tham gia là Nhật Hướng Ninh Thứ, Bạch Nhãn của gia tộc Nhật Hướng đến từ Mộc Diệp, và cũng đến từ Mộc Diệp, Uzumaki Minh Nhân.

Hai Hạ Nhẫn đứng đối diện, Nhật Hướng Ninh Thứ đủ loại ngầu lòi, bá đạo, còn Minh Nhân thì kỹ năng khẩu pháo đang trong thời gian hồi chiêu.

Là Đa Trọng Ảnh Phân Thân Chi Thuật sở trường của Minh Nhân, là cấm thuật phong ấn của Hokage Đệ Nhất.

Một siêu Nhẫn thuật có thể nhân bản thực thể bằng chakra.

Ảnh Phân Thân thông thường không có tác dụng với Bạch Nhãn, nhưng thuật này mà Minh Nhân nắm giữ lại là cấm thuật chia chakra đều cho các phân thân, Bạch Nhãn cũng không thể phân biệt thật giả của chúng.

Đỗ Lan vừa làm trọng tài vừa thuyết minh, bận rộn không ngớt.

Đúng là một trọng tài năng động.

Kazekage hiếm khi mở miệng.

Để ngài chê cười rồi.

Hokage thì rất vui vẻ.

Không đâu, các Nhẫn giả trong làng của quý ngài đều rất cá tính.

Nói rồi, Kazekage nhìn xung quanh, Thật là một ngôi làng hòa bình đáng mơ ước.

Đa tạ lời khen.

Giữa sân, Ninh Thứ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào các phân thân vây quanh, một thân lạnh lùng, Thằng cuối bảng, mãi mãi cũng chỉ là thằng cuối bảng.

Dù là thằng cuối bảng, chỉ cần nỗ lực cũng có thể đánh bại thiên tài như ngươi.

Tất cả các Minh Nhân đều nhảy lên, vung nắm đấm về phía Ninh Thứ ở giữa, Mục tiêu của tôi là trở thành Hokage.

Ngươi muốn ta nói bao nhiêu lần mới hiểu, thằng cuối bảng thì định sẵn là sẽ thất bại.

Bát Quái Chưởng Hồi Thiên.

Bạch Nhãn của gia tộc Nhật Hướng xoay tròn, cứ như con quay vậy.

Đây là chiêu thức kỳ lạ, nhưng quả thực lợi hại, tất cả Ảnh Phân Thân đều bị đánh tan tác.

Quả không hổ là thiên tài của gia tộc Nhật Hướng.

Đỗ Lan gào thét, khiến trận đấu càng thêm phần hấp dẫn.

Quả không hổ là người đã đánh bại tiểu thư gia tộc chính của Bạch Nhãn, nhưng ta đã nhìn thấy điểm yếu của hắn, đúng vậy, điểm yếu của hắn với tư cách là Bạch Nhãn của gia tộc phân gia.

Đỗ Lan vì thu hút khán giả, một chút cũng không ngại tiết lộ nội dung.

Ánh mắt giết người của Ninh Thứ lập tức bắn về phía Đỗ Lan, nhưng Đỗ Lan thì chẳng quan tâm.

Có điểm yếu.

Mắt Minh Nhân sáng rực, Tôi nhất định sẽ tìm ra điểm yếu của ngươi.

Đa Trọng Ảnh Phân Thân Chi Thuật.

Vô ích thôi, dù ngươi thử bao nhiêu lần cũng vô ích.

Ninh Thứ cười lạnh lùng, Thằng cuối bảng thì phải có giác ngộ của thằng cuối bảng, nói gì mà muốn làm Hokage, quả thật là trò cười.

Hồi Thiên.

Minh Nhân lại bị đánh bật trở lại, Minh Nhân cố lên, tiến lên, mọi người cùng nhau cổ vũ cho Minh Nhân.

Đỗ Lan tiếp tục thổi phồng.

Đệ Tam âm thầm cau mặt, một kỳ thi Trung Nhẫn tốt đẹp sắp bị Đỗ Lan biến thành chương trình tạp kỹ rồi, vấn đề là mình còn chưa thể thuyết phục được lập trường của hắn.

Ngồi ở khán đài, Sồ Điền và Tiểu Anh cũng đang lo lắng cho Minh Nhân.

Chỉ là Sồ Điền chỉ âm thầm cổ vũ cho người mình thầm yêu.

Cảm ơn chú.

Minh Nhân lần đầu tiên biết có người sẽ ủng hộ mình như vậy, nên trịnh trọng cảm ơn Đỗ Lan, Tôi nhất định sẽ đánh bại tên Bạch Nhãn đó, Đa Trọng Ảnh Phân Thân.

Nực cười.

Ta sẽ cho ngươi nhận ra ý nghĩ của ngươi nực cười đến mức nào.

Thủ thế của Ninh Thứ thay đổi.

Minh Nhân lại xông lên, lại va vào Hồi Thiên, nhưng lần này khác, tay Minh Nhân bị Ninh Thứ túm lấy.

Bát Quái Lục Thập Tứ Chưởng.

Nguy hiểm lớn, Minh Nhân đang gặp nguy hiểm lớn, đây là Bát Quái Lục Thập Tứ Chưởng nổi tiếng với khả năng cắt đứt kinh mạch chakra của Nhẫn giả, có thể nói thất bại của Minh Nhân đã được định đoạt rồi sao.

Hay Minh Nhân còn có lá bài tẩy không ai biết.

Minh Nhân phun ra một ngụm máu lớn, cậu không cảm nhận được chakra của mình.

Nhưng khẩu pháo của cậu đã hồi chiêu, Mặc dù tôi không biết trong lòng ngươi có nỗi oán hận gì, nhưng việc đánh trọng thương em gái mình, tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ngươi.

Ninh Thứ đứng đó, Ngươi chẳng biết gì cả.

Rồi hắn gỡ băng trán xuống, trưng ra cho Minh Nhân thấy chú ấn Lung Trung Điểu của gia tộc chính gia tộc Nhật Hướng kiểm soát phân gia.

Lại là một tràng dài lời nói, đại ý là phụ thân Ninh Thứ đã bị gia tộc bán cho kẻ địch, còn bản thân hắn cũng vì Lung Trung Điểu mà buộc phải phục vụ chính gia suốt đời, những oán niệm tích tụ bấy lâu của hắn đều bùng nổ trong kỳ thi Trung Nhẫn lần này.

Hơn nữa, Ninh Thứ tin vào thuyết định mệnh, rằng định mệnh của hắn là làm phân gia, còn định mệnh của Minh Nhân là làm thằng cuối bảng.

Một cách nói rất mâu thuẫn.

Nói gì mà định mệnh, ngươi chẳng phải vẫn đang phản kháng nó sao, nếu không thì tại sao ngươi lại đánh Sồ Điền trọng thương.

Ngươi cũng rất không cam tâm đúng không, rõ ràng mạnh như vậy, nhưng vì là phân gia, lại phải vẽ lên trán ký hiệu đó.

Rõ ràng ngươi cũng nỗ lực muốn phản kháng định mệnh như vậy, cho nên tôi sẽ không thua, tôi nhất định sẽ đánh bại ngươi.

Ninh Thứ bị Minh Nhân chạm trúng chỗ yếu, hắn đương nhiên không cam tâm.

Khi hắn đối mặt với định mệnh, đối mặt với Lung Trung Điểu lại có một cảm giác bất lực, vì vậy hắn không dám thừa nhận sự không cam tâm của mình.

Cho nên hắn muốn đánh chết tên nói phét trước mặt, để hắn cũng hiểu cái cảm giác bất lực và thất bại đó.

Trọng tài, tôi có thể đánh chết tên cuối bảng đó không.

Đỗ Lan cười, khiến tất cả mọi người đều sởn gai ốc, Đương nhiên có thể, nếu ngươi làm được.

Nhưng trước đó ta có một câu, xin ngươi hãy nhớ, cuộc sống giống như cưỡng bức, đã không thể phản kháng thì hãy tận hưởng đi.

Mọi người ngã lăn quay.

Ninh Thứ từng bước từng bước đi về phía Minh Nhân, Bây giờ ngươi đã không thể sử dụng chakra, ta sẽ giết ngươi, khiến tất cả giấc mơ của ngươi đều tan thành mây khói.

Còn Minh Nhân thì giữ một tư thế như đang táo bón.

Vì Minh Nhân đã nhớ lại lời Tiên nhân dê xồm nói, Ngươi có hai loại chakra.

Cáo hôi, cho ta mượn sức mạnh của ngươi.

Chakra đỏ rực từ trong cơ thể Minh Nhân tuôn trào ra.

Ồ ồ, Minh Nhân chơi ăn gian, nếu không lầm thì luồng chakra này chính là chakra của Cửu Vĩ.

Đây quả là Nhẫn giả số 1 bất ngờ, lại sử dụng chakra của Cửu Vĩ vào thời điểm này.

Trận đấu này thắng thua chưa định.

Ninh Thứ đã thua, không phải vì hắn không mạnh, mà vì Minh Nhân có cao đát Gundam.

Đương nhiên không phải, là Minh Nhân có Cửu Vĩ.

Dưới sự va chạm dữ dội, cuối cùng Minh Nhân đã dùng thủ pháp một lá che mắt, khiến Bạch Nhãn của đối phương buông lỏng cảnh giác, sau đó đào một cái hố để hạ gục Ninh Thứ.

Cuối cùng Minh Nhân vẫn không quên khẩu pháo, Cái gì mà chính gia, phân gia, đợi tôi trở thành Hokage, sẽ do tôi thay đổi.

Đương nhiên, Minh Nhân nghĩ quá đơn giản, cậu ta thật sự nghĩ Mộc Diệp là do Hokage quyết định mọi chuyện sao, Mộc Diệp này chỉ có lời của Đỗ Lan mới là nhất ngôn cửu đỉnh mà thôi.

Ai không phục đứng ra, Đỗ Lan nhất định sẽ cho hắn nằm xuống.

Cảm ơn hai vị đã mang đến trận đấu xuất sắc, vì tuyển thủ của vòng thi thứ hai, Vũ Trí Ba Tá Trợ vẫn chưa đến sân đấu, nên trước tiên sẽ tiến hành trận đấu thứ ba, mời Nara Lộc Hoàn của Mộc Diệp và Thủ Cúc của làng Cát.

Đỗ Lan tự mình quyết định như vậy.

Thật là phiền phức.

Lộc Hoàn thở dài, ngẩng đầu nhìn mây trời.

Trận đấu này rất bình thường, nhưng cuộc đấu trí giữa họ lại vô cùng xuất sắc, cuối cùng Lộc Hoàn đã thành công thanh đông kích tây, lợi dụng cái bóng trong cái hố Minh Nhân đào để khống chế Thủ Cúc.

Tôi nghĩ mọi người chắc hẳn đã buồn ngủ rồi, nhưng bây giờ trận đấu này cuối cùng đã đến hồi kết.

Tôi bỏ cuộc.

Phiền phức quá.

Lộc Hoàn giơ tay lên, và Thủ Cúc cũng giơ tay lên.

Ngươi chắc chắn chứ.

Vâng, tôi bỏ cuộc.

Được, trận đấu này Thủ Cúc thắng.

Sau đó Khám Cửu Lang vì không muốn quá sớm lộ sát chiêu của mình nên cũng bỏ cuộc.

Lúc này Vũ Trí Ba Tá Trợ và Ka Ka Tây đã xuất hiện trên khán đài một cách rất phong cách.

Trận đấu cuối cùng, Vũ Trí Ba Tá Trợ đối Gaara, bây giờ bắt đầu.

Thể thuật sao chép của Vũ Trí Ba Tá Trợ, khiến Gaara vô cùng kinh ngạc, sau đó Gaara cuộn mình lại thành một quả cầu cát.

Chỉ cần Tá Trợ đến gần, quả cầu cát sẽ đâm ra những lưỡi cát sắc bén, khiến Tá Trợ bị thương.

Sau đó Tá Trợ đã thể hiện thành quả của buổi đặc huấn, Thiên Điểu, Nhẫn thuật tự sáng tạo của Ka Ka Tây.

Tý, Ngọ, Thân, Ngọ, Mão.

Thiên Điểu.

Như một ngàn con chim cùng nhau tạo ra tiếng ồn, Nhẫn thuật tự sáng tạo tập trung chakra vào tay.

Mặc dù sức phá hoại không nhỏ, nhưng đường tấn công đơn độc, có thể nói nếu không có khả năng quan sát xuất sắc, nhất định sẽ bị phá vỡ trong quá trình xung kích.

Tuy nhiên, kết hợp với khả năng quan sát của Huyết Luân Nhãn, điểm yếu duy nhất của Thiên Điểu cũng được giảm thiểu tối đa.

Tá Trợ đã xông lên, tay Tá Trợ đã đâm vào, tay Tá Trợ không rút ra được.

Đỗ Lan nói.

Chương 56

Và sau đó, thì không có sau đó nữa.

Kế hoạch phá hủy Mộc Diệp bắt đầu, đa số người trên khán đài đều trúng Huyễn thuật, Gaara bị Thủ Cúc và Khám Cửu Lang đưa đi.

Ka Ka Tây đánh thức Tiểu Anh và Minh Nhân, sau đó giao nhiệm vụ cho họ, đi truy đuổi Gaara và đồng bọn.

Triệu hồi, rắn khổng lồ.

Bắt đầu xông vào tường thành Mộc Diệp.

Công tác sơ tán Mộc Diệp bắt đầu.

Đỗ Lan cũng đã nhận được liên lạc từ Địch Ny Toa, vì vậy Đỗ Lan quyết định ở lại đây để bảo vệ con gái mình.

Đồng thời Kazekage đã bắt cóc Hokage và nhảy lên nóc nhà.

Sau đó Tứ Nhân Chúng của làng Âm Nhẫn đã triển khai kết giới Nhẫn pháp, Tứ Tử Viêm Trận trên nóc nhà.

Không thể phá vỡ từ bên ngoài.

Vài An Bộ đang đứng trên nóc nhà xem trò vui.

Các ngươi ở lại đây, ta sẽ vào.

Sa Chức đại nhân.

Thủ lĩnh An Bộ hô lên, Nhưng kết giới này chúng ta vô phương cứu vãn, ngay cả Đệ Tam đại nhân bên trong cũng không phá vỡ được.

Trên thế giới này, không có kết giới nào là không thể phá vỡ.

Sa Chức nhắm mắt lại, sau đó mở mắt ra, một viên ngọc giao thoa giữa màu xanh lục và đỏ.

Trực Tử Ma Nhãn.

Khổ vô vung lên, kết giới bị mở ra một lỗ hổng, Các ngươi ở lại đây, ta vào trong giải quyết Đại Xà Hoàn.

Vâng.

Đại Xà Hoàn.

Không phải là Sa Chức sao.

Đại Xà Hoàn rất bình tĩnh, Đôi mắt đẹp làm sao.

Trước khi đến, Đại Xà Hoàn đã chuẩn bị sẵn đối sách, Sa Chức ngươi tự mình nói, chỉ cần là thứ sống, dù là thần cũng có thể giết chết.

Sa Chức không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào Đại Xà Hoàn.

Đại Xà Hoàn, ngươi muốn làm gì.

Chuyện đôi mắt của Sa Chức không thể nói ra.

Đệ Tam nói.

Không sao đâu lão sư.

Sa Chức quay đầu nhìn ra ngoài kết giới, phụ thân nàng Đỗ Lan đang chú ý.

Sa Chức biết, chỉ cần mình gặp nguy hiểm, Đỗ Lan nhất định sẽ xông vào.

Thực ra Đỗ Lan cũng rất kinh ngạc, đôi mắt đó, còn cả câu nói sát thần đó, xem ra con gái mình cũng không phải người bình thường.

Chuẩn bị xong chưa.

Đại Xà Hoàn cười nham hiểm, Uế Thổ Chuyển Sinh.

Không hay rồi, chẳng lẽ.

Nhìn thấy con số trên quan tài xuất hiện, Đệ Tam đại kinh, Ít nhất phải ngăn chặn một cái.

Nói rồi liền kết ấn muốn chặn lại cái quan tài cuối cùng viết số bốn.

Nhưng, Sa Chức đã chặn Đệ Tam lại.

Sa Chức.

Đệ Tam sửng sốt.

Sa Chức không chút biểu cảm, Đại Xà Hoàn, ngươi có thủ đoạn gì thì cứ dùng hết đi, lần này ta sẽ giết chết ngươi.

Lão sư, nếu ngài không muốn nhìn thấy đồng môn tương tàn, thì hãy để con đưa ngài ra ngoài.

Đệ Tam nghe xong, như thể già đi mười tuổi, Sa Chức, vậy thì làm phiền con.

Cẩn thận.

Lão sư, đợi chút, con và Đại Xà Hoàn chiến đấu, xin ngài đừng nhúng tay vào.

Cứ để con thanh lý môn hộ đi.

Ai.

Ha ha, quả là sự tự tin đáng nể.

Khuôn mặt phụ nữ của Đại Xà Hoàn cười một cách ghê tởm, Nhưng, đối mặt với ba vị này, ngươi còn có thể tự tin như vậy sao.

Quan tài đều đã xuất hiện, ba cái.

Quả là cuộc gặp gỡ đáng nhớ, Viên Phi.

Đệ Nhất, Đệ Nhị và Đệ Tứ.

Ai, lâu lắm không gặp, các vị.

Hai người này đều là học trò của ngươi sao.

Đúng là những Nhẫn giả xuất sắc, Viên Phi, ngươi làm rất tốt.

Đệ Nhị nhìn Sa Chức và Đại Xà Hoàn, Cô bé, tuy không phải cố ý, nhưng lát nữa khi chiến đấu sẽ không lưu tình đâu.

Đệ Tứ cũng mở miệng, Đệ Tam đại nhân và Sa Chức đại nhân, lâu rồi không gặp, thật không ngờ lại gặp nhau theo cách này.

Sa Chức không chút biểu cảm, Ta sẽ siêu độ các ngươi, ba vị Hokage, bây giờ đã không phải thời đại của các ngươi nữa rồi.

Trò chuyện kết thúc.

Đại Xà Hoàn nhét bùa chú vào đầu ba vị Hokage, Sa Chức, ta mong đợi biểu hiện của ngươi.

Ba vị Hokage đứng thành hình chóp trước mặt Sa Chức, trận chiến bùng nổ.

Vậy thì chúng ta sẽ lên.

Đệ Nhất vừa mở miệng, ấn kết trong tay đã hoàn thành, Mộc Độn Thiên Sáp Chi Thuật.

Hàng chục cây gỗ nhọn như khổ vô xông về phía Sa Chức.

Đồng thời, Nhẫn thuật của Đệ Nhị và Đệ Tứ cũng đã chuẩn bị xong, Thủy Độn Thủy Thanh Ba.

Nhẫn Pháp Thủ Lý Kiếm Ảnh Phân Thân.

Ba thuật đã được chuẩn bị đồng thời, nhưng lại không được phát ra cùng lúc, mà là từng đợt nối tiếp nhau, mỗi khi Sa Chức né tránh, một Nhẫn thuật lại được tung ra, khiến Sa Chức phải vất vả chống đỡ.

Quả không hổ là ba vị Hokage, tốc độ và thời cơ thi triển Nhẫn thuật thật sự khiến người ta kinh hồn bạt vía, nhưng ta sẽ không thua.

Sa Chức mở to Trực Tử Ma Nhãn, Trần quy trần, thổ quy thổ.

Các nhân vật xuất hiện từ Uế Thổ Chuyển Sinh tuy không thể sử dụng toàn bộ chiêu thức của người sống, nhưng lại không sợ chết, là những cỗ máy giết người.

Nhẫn Pháp Hắc Ám Hành Chi Thuật.

Vì cảnh giác với Đồng thuật chưa biết như Trực Tử Ma Nhãn, Đệ Nhị đã dứt khoát sử dụng Nhẫn thuật đánh lừa thị giác, khiến Sa Chức chìm vào một vùng bóng tối.

Đây cũng là Nhẫn pháp tồn tại trên thế gian, đã tồn tại thì ta có thể giết chết.

Sa Chức có thể nhìn thấy sợi dây tử vong trong bóng tối, bốn chiếc khổ vô trong tay bay ra, đâm trúng bốn mục tiêu.

Bóng tối biến mất, và ba chiếc khổ vô khác cũng đâm trúng ba kẻ địch, nhưng việc chặt đứt tay chân đối với thi thể Uế Thổ Chuyển Sinh là vô ích.

Tay chân đều đã phục hồi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Đây là thứ ta đặc biệt chuẩn bị cho ngươi.

Đại Xà Hoàn cười rất vui vẻ, Họ vốn đã là người chết, đôi mắt của ngươi cũng không thể giết chết họ.

Sa Chức, đó là Uế Thổ Chuyển Sinh, chỉ khi linh hồn của ba vị đại nhân được an nghỉ, mới có thể hóa giải.

Đệ Tam cũng nói ở phía sau.

Có lẽ trước đây họ đã chết, nhưng bây giờ họ lại sống, chỉ cần là sống, ta sẽ giết cho ngươi xem.

Đại Xà Hoàn, ngươi chính là người cuối cùng.

Thủy Độn Thủy Long Đạn.

Trong chốc lát, thủy long của Đệ Nhị đã cuộn trào về phía Sa Chức.

Sa Chức cũng không hề yếu thế, mở toàn bộ Trực Tử Ma Nhãn, chém nát thủy long.

Nhất thời, hai bên lại rơi vào thế giằng co.

Đệ Nhất bắt đầu chuẩn bị Nhẫn thuật tiếp theo, Mộc Độn Thụ Giới Hàng Lâm.

Cây khổng lồ đã bén rễ trên nóc nhà, và chỉ mất mười mấy giây, một cây đại thụ hoàn chỉnh đã sừng sững trên nóc nhà.

Đệ Nhị và Đệ Tứ đã ẩn mình vào trong cây, mất dấu vết.

Từng người một phá hủy.

Sa Chức bắt đầu Thuấn thân, trong chốc lát đã xuất hiện sau lưng Đệ Nhị.

Phản ứng của Đệ Nhị cũng không chậm, nắm đấm siết chặt quét ngang ra phía sau, chỉ là Sa Chức chỉ có thân hình trẻ con, nắm đấm của Đệ Nhị lướt qua đỉnh đầu Sa Chức.

Còn khổ vô của Sa Chức thì chính xác không sai một ly đâm vào yết hầu của Đệ Nhị, nơi đó có một sợi dây tử vong của linh hồn.

Tiểu Sa Chức, con đã trở nên lợi hại rồi, không còn là đứa bé để ta bế bồng nữa, Mộc Diệp có các con ta cũng yên tâm rồi.

Vậy thì ta đi đây.

Đệ Nhị vừa nói xong, linh hồn đã thăng thiên.

Hả.

Nhẫn thuật không gian.

Đại Xà Hoàn vẫn luôn quan sát chiến trường, Đệ Nhị đã quay về rồi.

Đại Xà Hoàn, ta nhất định sẽ giết ngươi.

Ánh mắt Sa Chức lại như quỷ dữ xuất hành, lời nói của Đệ Nhị khiến Sa Chức hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra mấy chục năm trước, nàng thực sự đã nổi giận.

Lại là Thuấn thân, lần này mục tiêu của Sa Chức là Đệ Tứ.

Chỉ là Đệ Tứ, người được mệnh danh là tia chớp vàng, cũng không vừa, khổ vô đặc chế ném ra, hình bóng Đệ Tứ biến mất, đây chính là chiêu thức nổi tiếng của Đệ Tứ Phi Lôi Thần Chi Thuật.

Sau đó lại xuất hiện trên một cành cây khác, ném khổ vô về vị trí ban đầu.

Sa Chức vừa xuất hiện, đã cảm giác khí tức chakra của Đệ Tứ không còn nữa.

Rồi cô thấy một chiếc khổ vô bắn về phía mình.

Vừa định né tránh, một bóng người đã xuất hiện trước mặt cô.

Loa Toàn Hoàn.

Nhẫn thuật cận chiến do chính Đệ Tứ phát triển.

Sa Chức trúng một đòn nặng, miệng phun ra máu tươi.

Khụ khụ.

Sa Chức cũng không ngờ con rối Uế Thổ Chuyển Sinh lại còn có thể sử dụng Nhẫn thuật không gian khó hiểu như vậy, Đã quá chủ quan.

Sa Chức đứng dậy, lau vết máu bên mép, Nhưng trận chiến bây giờ mới bắt đầu.

Trọng lực vòng tay màu trắng từ 30 lần trọng lực, giảm xuống còn 29 lần trọng lực, Vậy thì tạm biệt.

Sa Chức biến mất, lần này không phải Thuấn thân, mà là di chuyển với tốc độ cực cao, vì tất cả các cành cây chắn đường Sa Chức đều gãy vụn, Ta ở đây.

Đệ Tứ kinh ngạc quay đầu lại, thì thấy một nắm đấm ngày càng lớn.

Một cú đấm, toàn bộ đầu Đệ Tứ đều bị đánh nát.

Hỏa Độn Hào Hỏa Cầu Chi Thuật.

Sa Chức nhân cơ hội ném một quả cầu lửa lớn vào Đệ Tứ, thiêu cháy toàn bộ cơ thể Đệ Tứ.

Còn một người nữa.

Sa Chức bây giờ đã hoàn toàn bạo tẩu, Xem quyền đây.

Một cú đấm đánh vào cây Thụ Giới Hàng Lâm đó.

Cả cây đại thụ đều nứt ra, sức mạnh của Sa Chức còn hơn thế nữa, sức mạnh của một cú đấm xuyên qua đại thụ truyền đến nóc nhà, rồi từ nóc nhà truyền đến toàn bộ tòa nhà.

Chương 57

Chấn động, đổ nát, gạch vỡ ngói tan, toàn bộ khán đài thi đấu đều bị một cú đấm của Sa Chức hóa thành phế tích.

Tứ Nhân Chúng không giữ được ổn định, Tứ Tử Viêm Trận biến mất.

Các Nhẫn giả Mộc Diệp nhanh chóng tập trung xung quanh Đệ Tam, che chắn cho Đệ Tam ở phía sau.

Một bên là Đại Xà Hoàn, Đệ Nhất, và Tứ Nhân Chúng.

Một bên là Đệ Tam, Sa Chức, và các Nhẫn giả Mộc Diệp.

À, đánh nhau mà không gọi ta.

Đại tỷ đầu, không đủ tình nghĩa.

Tự Lai Dã xuất hiện như vừa mới ngủ dậy, Thật muốn uống thêm một ly quá.

Tự Lai Dã.

Mặc dù Đại Xà Hoàn coi thường Tự Lai Dã, nhưng đối với thực lực của hắn vẫn có chút kiêng dè.

Sa Chức không còn sử dụng Trực Tử Ma Nhãn, Đại Xà Hoàn, ta sẽ không để ngươi chạy thoát.

Đại Xà Hoàn, lần này nhất định phải giữ ngươi lại.

Tự Lai Dã cũng đã chuẩn bị xong.

Cái đó chưa chắc.

Đột nhiên sau lưng tất cả mọi người, vang lên giọng nói của Đại Xà Hoàn.

Đệ Tam vẫn không tránh khỏi số phận bị đâm một nhát.

Hokage đại nhân.

Đệ Tam đại nhân.

Lão sư.

Người đâm trúng Đệ Tam chính là Đại Xà Hoàn, thanh Thảo Thế Kiếm trong tay hắn đâm xuyên ngực Đệ Tam.

Đại Xà Hoàn, học trò của ta, nỗi oán hận của ngươi cứ để ta gánh chịu.

Đệ Tam cố ý không né, vì ông biết Mộc Diệp dù không có ông cũng không sao nữa, vì vậy ông muốn hóa giải nỗi oán hận của Đại Xà Hoàn, tự nguyện không né tránh để bị Đại Xà Hoàn đâm trúng.

Nỗi oán hận của ta, trừ phi hủy diệt toàn bộ Mộc Diệp, nếu không sẽ không biến mất.

Ngươi già rồi, cứ để ta tiễn ngươi một đoạn đường cuối cùng nhé, lão sư của ta.

Thảo Thế Kiếm rút ra khỏi ngực Đệ Tam.

Đại Xà Hoàn.

Sa Chức xông tới, nắm đấm đánh tan tác tất cả những con rắn nhỏ tạo thành phân thân.

Mộc Độn Hoa Thụ Giới Hàng Lâm.

Mộc Độn của Đệ Nhất và siêu Nhẫn thuật kết hợp với Huyễn thuật dùng để cản hậu, Đại Xà Hoàn và Tứ Nhân Chúng chuẩn bị rút lui.

Nín thở.

Tự Lai Dã biết đây là một Huyễn thuật ảnh hưởng đến khứu giác tập thể, chỉ cần hít phải phấn hoa là xong.

Nhưng Sa Chức đã bạo tẩu, Đại Xà Hoàn, Thông linh thuật Hùng Miêu Tửu Tiên.

Trọng lực 100 lần.

Chú gấu trúc đang uống rượu và ăn uống, nhìn thấy biểu cảm của Sa Chức, không dám chậm trễ, lập tức triển khai một vòng trọng lực quy mô lớn, trọng lực 100 lần.

Tất cả mọi người đều quỳ xuống, ngay cả phấn hoa cũng vì trở nên nặng hơn mà không thể bay tán loạn.

Đây là.

Đại Xà Hoàn chỉ cảm thấy toàn thân bị núi lớn đè nặng, ngay cả máu trong cơ thể cũng đã ngừng lưu thông.

Đại tỷ đầu.

Tự Lai Dã thậm chí còn rất khó khăn khi nói chuyện.

Sa Chức cũng rất chật vật, vì lần tối đa cô cũng chỉ thử trọng lực 40 lần, nhưng cô vẫn đứng vững, và từng bước tiến về phía Đại Xà Hoàn.

Hoàn toàn dựa vào sự phẫn nộ trong lòng, xương cốt cô đang kêu than, cơ bắp cô đang rên rỉ, mỗi bước đi, trên người cô lại có mạch máu vỡ ra.

Sa Chức.

Đỗ Lan ở xa vẫn luôn cầm máy quay phim nhìn con gái mình, không ngờ Sa Chức lại kích động đến vậy.

Nếu mình chết, không biết có được đối xử như vậy không.

Đỗ Lan suy nghĩ vẩn vơ.

Nhưng, Sa Chức hình như con đã quên mất điều gì quan trọng rồi.

Đỗ Lan đã nhìn thấy Đệ Tam bị trọng thương, dưới trọng lực 100 lần khó khăn lắm mới lấy ra một hạt Tiên Đậu từ trong túi.

Vốn dĩ Đệ Tam định sau khi chiến đấu xong sẽ ăn Tiên Đậu, nhưng bây giờ dưới trọng lực 100 lần, vết thương như vậy quá nguy hiểm đến tính mạng, nên ông đã ăn ngay lập tức.

Sa Chức từng bước xuyên qua Đệ Nhất, và Tứ Nhân Chúng, đi đến trước mặt Đại Xà Hoàn.

Toàn thân đẫm máu, giống như ác quỷ Tu La, Đại Xà Hoàn, ta muốn mạng ngươi.

Nắm đấm đánh vào mặt Đại Xà Hoàn.

Rồi lại một quyền, quyền lại quyền, Đại Xà Hoàn đã bị đánh thành đầu heo rồi.

Lúc này thì đến lượt Đỗ Lan xuất hiện, đầu tiên là một Khí Công Pháo, biến thuật Hoa Thụ Giới Hàng Lâm thành một cái hố lớn.

Sau đó yêu cầu Hùng Miêu Tửu Tiên gỡ bỏ vòng trọng lực 100 lần, rồi lấy ra Tiên Đậu, mỗi người một hạt, đương nhiên nếu cảm thấy không cần ăn, có thể giữ lại, đợi khi nào có ích thì dùng.

Sa Chức.

Đỗ Lan ôm Sa Chức lên, nhét một hạt Tiên Đậu vào miệng cô.

Buông con ra, con muốn đánh chết tên khốn khi sư diệt tổ này.

Sa Chức tay chân cùng lúc loạn xạ trong không trung.

Con gái, con bình tĩnh một chút.

Con quên rồi sao, lão sư của con cũng có Tiên Đậu.

Sa Chức dừng lại, quay đầu nhìn, Đệ Tam đã đứng đó rồi, cười ngượng ngùng với cô.

Tự Lai Dã cũng phản ứng lại, Lão già khốn kiếp, hại chúng ta lo lắng như vậy.

Xin lỗi nhé, ta cũng không ngờ Sa Chức lại quan tâm ta, một lão sư này đến vậy.

Thật sự là quá vui rồi.

Hừ.

Đỗ Lan rất khó chịu, tiện tay vung một cái, con rối Đệ Nhất hóa thành tro bụi biến mất trong không trung.

Các ngươi đã bị bắt rồi.

Trong thế giới của Hokage không có án tử hình, nếu bị bắt thì sẽ bị tống thẳng vào nhà tù, Vào trong đó mà nhặt xà phòng cả đời đi.

Đương nhiên, đối phó với Đại Xà Hoàn, chỉ nhốt hắn thì quá là dễ dàng cho hắn, Ai có nồi cơm điện không.

Rất nhanh một An Bộ đã mang đến một chiếc nồi cơm điện, đặt ổn định xuống đất.

A, cứ để ngươi nếm mùi Ma Phong Ba Lợi Hại.

Tất cả mọi người có mặt đều chứng kiến phép màu của Ma Phong Ba, cho đến khi tiếng kêu thảm thiết của Đại Xà Hoàn biến mất trong nồi cơm điện.

Sau đó Đỗ Lan dán một tờ giấy có chữ phong vào nồi cơm điện, rồi dùng xi măng phong kín nồi cơm điện lại.

Rồi tìm đến đội trưởng An Bộ đương nhiệm, Mộc Diệp Nanh Trắng, Kỳ Mộc, bây giờ có một nhiệm vụ giao cho ngươi.

Đại nhân, xin hãy nói.

Mang khối xi măng phong ấn nồi cơm điện này, xuyên qua Thung lũng Tận cùng đi thẳng về phía đông, qua Thủy Trạch Quốc Độ Thủy Chi Quốc, lên thuyền vượt biển, ném khối xi măng này xuống đại dương.

Nanh Trắng, ta có thể tin ngươi không.

Xin thề bằng danh nghĩa Kỳ Mộc.

Đại Xà Hoàn.

Tự Lai Dã nhìn bóng lưng Nanh Trắng mang khối xi măng rời đi, đột nhiên có chút thất vọng.

Nhưng mà nói đi thì nói lại, Đệ Tam ngươi cũng đã già rồi, có cân nhắc việc nhường vị trí Hokage cho Sa Chức nhà ta không.

Đệ Tam đổ mồ hôi hột, ông đương nhiên đã cân nhắc rồi, chỉ là Hội đồng trưởng lão không đồng ý.

Sao không nói gì, ngươi không nói gì thì ta coi như ngươi ngầm đồng ý rồi.

Đỗ Lan đại nhân, ngài hà tất phải bức bách như vậy.

Đệ Tam chỉ có thể cười khổ.

Hừ, cẩn thận ta xây thêm một làng Nhẫn giả bên cạnh Mộc Diệp, cướp hết làm ăn của các ngươi.

Bốp.

Ha ha, nói đùa thôi.

Nhưng ta thấy Đệ Tam ngươi nên cân nhắc kỹ về ứng cử viên Hokage tiếp theo rồi đó.

Trong lúc Đỗ Lan và họ đang trêu đùa nhau, cuộc phản công của làng Mộc Diệp đối với làng Cát cũng đã bắt đầu.

Đầu tiên là ở trường Nhẫn giả, sau khi nhân viên sơ tán, chỉ còn lại một mình Địch Ny Toa ở đó.

Một thanh đại kiếm, dáng người uyển chuyển nhưng lại toát ra một khí phách khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Người đó cũng là Nhẫn giả Mộc Diệp sao.

Nhẫn giả làng Cát bình thường xuất hiện.

Giết chết tất cả những kẻ cản đường.

Đây là mệnh lệnh.

Ồ.

Địch Ny Toa đặt đại kiếm ngang ngực, Đã lâu rồi không có cảm giác nhiệt huyết sôi trào như vậy, các ngươi những Nhẫn giả không phải người bình thường thật là tốt, đại kiếm của ta đã lâu lắm rồi không vui vẻ gào thét như vậy.

Những người lính cầm khổ vô xông lên, sau đó họ chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên một cái, rồi cảm thấy cơ thể mình hóa thành huyết vụ.

Kiếm tốc độ cao của Địch Ny Toa như một máy xay thịt, làm cho thịt của Nhẫn giả bốc hơi.

Máu và xương đều bị đại kiếm đánh thành dạng sương mù, Địch Ny Toa đứng đó có một vẻ đẹp yêu dị.

Người đó lợi hại quá, mọi người cùng lên.

Bốn Nhẫn giả làng Cát bình thường đều xông tới.

Địch Ny Toa vẫn giữ nụ cười, né tránh các đòn tấn công của họ một cách dễ dàng.

Khả năng cảm nhận của cô rất siêu việt, mọi hành động của kẻ địch đều có thể dự đoán trước.

Đáng ghét, không đánh trúng.

Bốn Nhẫn giả đều vô cùng bực bội, rồi đột nhiên cảm thấy cơ thể mình không còn kiểm soát được nữa.

Yêu Khí Đồng Điều.

Địch Ny Toa mỉm cười nói.

Các Nhẫn giả bình thường trơ mắt nhìn khổ vô của đồng đội đâm vào cơ thể đồng đội, cuối cùng khổ vô trong tay mình đâm vào cổ họng mình.

Giải quyết năm tên lâu la nhỏ, Địch Ny Toa nhìn về phía con rắn khổng lồ đằng xa.

Cô nhảy vọt lên, nhanh chóng tiến về phía con rắn khổng lồ.

Chương 58

Địch Ny Toa cảm thấy dục vọng chiến đấu bị kìm nén của mình hôm nay có thể thỏa sức giải tỏa một chút.

Ngươi là lão sư Địch Ny Toa của trường Nhẫn giả sao.

Địch Ny Toa ngoài chức vụ ở viện nghiên cứu, còn kiêm nhiệm giảng dạy ở trường Nhẫn giả, Ở đây rất nguy hiểm, mau rút lui.

Nhưng Địch Ny Toa không hề để ý, cầm đại kiếm xông lên.

Đại kiếm lướt qua dưới một cái đầu rắn của con rắn lớn, mang theo một vệt máu lớn.

Con rắn hai đầu khổng lồ đau đớn gào thét, nhưng Địch Ny Toa sẽ không dễ dàng mềm lòng như vậy, Vũ Không Thuật khiến cô bay lượn trên không trung, đại kiếm không ngừng vung lên, tạo ra rất nhiều vết thương trên thân rắn khổng lồ.

Lão sư Địch Ny Toa lợi hại quá.

Sao lại có thể bay trên không trung, đó là Nhẫn thuật gì vậy.

Lợi hại quá.

Các Nhẫn giả Mộc Diệp nhìn ngây người.

Cuối cùng Địch Ny Toa cảm thấy cơ thể mình đã khởi động gần xong, một cú xoay người, đại kiếm từ trên xuống dưới, một kiếm chém đứt một cái đầu của con rắn hai đầu khổng lồ.

Sau đó né tránh cú táp của cái đầu còn lại, Địch Ny Toa cắm đại kiếm vào thất thốn của con rắn lớn, rồi kéo một cái, toàn bộ cái đầu đều biến thành hai nửa.

Địch Ny Toa lơ lửng trên không trung, vung đại kiếm một cái, sau khi vết máu trên đó khô sạch, cô cắm kiếm trở lại sau lưng.

Thanh thoát bay về phía Đỗ Lan.

Ở một phía khác, bên ngoài làng Mộc Diệp.

Minh Nhân triệu hồi ra Cáp Mô Văn Thái và Nhất Vĩ Thủ Hạc đang đại chiến.

Cuối cùng Minh Nhân nhờ hack và khẩu pháo đã khiến Gaara nhận ra một sự thật rằng trên thế giới này chỉ có bạn bè mới là quý giá.

Hai thiếu niên có hoàn cảnh tương tự, nhưng lại hình thành hai tính cách hoàn toàn khác nhau, cuối cùng Minh Nhân với tính cách quang minh đã dẫn dắt Gaara với tính cách âm ám cũng hướng về phía quang minh.

Chỉ là trong lúc Minh Nhân và Gaara đang khóc lóc sướt mướt thì Tá Trợ lại vì thực lực của Minh Nhân mà rơi vào sự bất mãn.

Kế hoạch phá hủy Mộc Diệp không thành công, nhưng cũng khiến Mộc Diệp hy sinh không ít Nhẫn giả bình thường, trên bia tưởng niệm lại khắc thêm không ít tên.

Sau tang lễ, Đệ Tam tuyên bố từ chức, đồng thời tuyên bố Hokage tiếp theo là cháu gái Đệ Nhất, Cương Thủ.

Tự Lai Dã, Minh Nhân và Sa Chức đã bắt đầu hành trình tìm kiếm Cương Thủ.

Quỷ Giao và Vũ Trí Ba Dứu, Đỗ Lan và Địch Ny Toa, hai bên đã gặp nhau.

Ta nói lão bà, trên con đường tình nhân được yêu thích nhất ở Mộc Diệp này, lại nhìn thấy hai người đàn ông to lớn lén lút đi cùng nhau.

Thật là mất khẩu vị.

Lão công, chẳng phải chàng nói chàng không kỳ thị người đồng tính sao.

Phối hợp ăn ý ghê, Địch Ny Toa.

Không nhìn thấy đương nhiên cũng không nói đến kỳ thị.

Hết cách rồi, để không bị mang tội kỳ thị đồng tính luyến, ta vẫn nên nhắm mắt lại vậy.

Địch Ny Toa âm thầm nhéo eo Đỗ Lan một cái, ý bảo đừng quá đáng.

Đỗ Lan nhìn Địch Ny Toa một cái ra hiệu đã hiểu.

Ngay khi Đỗ Lan đang trêu chọc hai người Dứu, đối diện, Hồng và A Tư Mã đang vừa nói vừa cười đi tới.

Ta đã nói rồi mà, đây là con đường tình nhân được yêu thích nhất ở Mộc Diệp, nhìn xem lại là một cặp tình nhân nữa.

Địch Ny Toa lão sư, trượng phu của cô, thật là thích nói đùa.

Vũ Trí Ba Dứu cũng là học trò do Địch Ny Toa và Sa Chức dạy dỗ.

Để các ngươi chê cười rồi, lâu rồi không gặp, ngươi cũng thay đổi không ít.

Địch Ny Toa nói.

Lần này trở về, là để nhận tội sao.

Ta không biết ta có tội gì.

Nghe nói các ngươi đang thu thập Vĩ Thú.

Đỗ Lan đột nhiên mở miệng, Ta có một ý rất hay, kéo Cửu Vĩ trong cơ thể Minh Nhân ra, phong ấn vào cơ thể Tá Trợ thì sao.

Đúng vậy, chính là Vũ Trí Ba Tá Trợ, ta nghĩ hắn khát vọng sức mạnh như vậy nhất định sẽ rất sẵn lòng chấp nhận.

Để giết chết ngươi, người anh trai này.

Ý tưởng của ta không tệ chứ.

Đúng rồi, sau khi các ngươi bắt được Vĩ Thú thì thường xử lý Nhân Trụ Lực như thế nào.

Chắc là khi rút Vĩ Thú ra thì đã chết rồi chứ.

Xem ra ý tưởng của ta thật sự không tồi, không phải ngươi chết thì hắn vong.

Đừng nói nhảm nữa, đại đao của ta đã khát máu lắm rồi.

Quỷ Giao xấu xí nói rồi liền muốn rút đao khai chiến.

Vũ Trí Ba Dứu ngăn hắn lại, Dừng lại đi, hai vợ chồng họ không phải là đối thủ mà chúng ta có thể đối phó.

Đương nhiên rồi, thành thật mà nói Vũ Trí Ba Dứu, ta khá là thưởng thức ngươi, có muốn rời khỏi cái tổ chức Akaki đó, đến đầu quân cho ta không.

Theo ta có thịt ăn, lẩu cũng miễn phí.

Ngươi nói đùa rồi.

Ta không nói đùa đâu, ngươi suy nghĩ xem.

Thành thật mà nói tổ chức Akaki thật sự không có tiền đồ.

Đỗ Lan đại nhân.

A Tư Mã là con trai của Hokage, đương nhiên biết Đỗ Lan là nhân vật lão làng ở làng Mộc Diệp, kế hoạch dân sinh của Đỗ Lan, là một kế hoạch vĩ đại mang ý nghĩa vượt thời đại mà Đệ Nhị và Đệ Tam đều không ngớt lời khen ngợi, Vũ Trí Ba Dứu dù sao cũng là Nhẫn giả làng Lá, ngài làm vậy sẽ khiến Hokage rất khó xử.

Cho nên mới nói ngươi vĩnh viễn không thể vượt qua phụ thân ngươi, đàn ông cần chính là khí phách đó, A Tư Mã.

A Tư Mã cười khổ.

Ta không nói đùa đâu, ta thật sự rất coi trọng ngươi.

Nếu không ngại, tên khó coi bên cạnh ngươi cũng có thể gia nhập.

Ngươi nói ai khó coi.

Quỷ Giao sắp bạo tẩu rồi.

Thực ra Đỗ Lan lôi kéo người cũng khá là bất đắc dĩ, vì hắn có một đống phụ nữ chưa cưới cần phải lo lắng hạnh phúc cả đời, cho nên Đỗ Lan mới bắt đầu lừa dối đàn ông.

Đàn ông xấu xí không sao cả, đàn ông quan trọng nhất là khí phách và thực lực, còn có nội hàm, chỉ có phụ nữ tốt thật sự mới hiểu được người đàn ông có nội hàm.

Đỗ Lan nói lung tung.

Nhưng lời nói của Đỗ Lan lại khiến Quỷ Giao đồng cảm, Quỷ Giao suýt nữa đã cảm thấy đi theo một người đàn ông hiểu đàn ông như vậy cũng không tệ.

Vẫn không cần đâu, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên đi rồi.

Vũ Trí Ba Dứu nói, sau đó Huyết Luân Nhãn của hắn phát động, đối tượng lại là Địch Ny Toa.

Lão sư.

Vũ Trí Ba Dứu vô cùng cung kính, Đây là thế giới của con.

Cái đó chưa chắc.

Nếu nói về thiên phú chiến đấu, Địch Ny Toa lại cao hơn Đỗ Lan không biết bao nhiêu lần, Đây chẳng qua là thế giới hư vô, ai có tinh thần lực mạnh thì người đó có quyền nói.

Mặc dù ngươi là học trò có thiên phú nhất mà ta từng gặp, nhưng tính cách của ngươi thật sự khiến người ta đau đầu, xem ra cần phải giáo dục lại ngươi một lần nữa rồi.

Hôm nay sẽ cho ngươi học một tiết đạo đức tư tưởng.

Vũ Trí Ba Dứu nhìn thấy rất nhiều người tóc vàng mắt bạc, đang chém giết yêu quái ăn thịt người ở khắp các lục địa.

Nhưng những người được gọi là nữ kiếm sĩ, mặc dù là vì người bình thường mà chém giết yêu quái, lại vì cơ thể hòa nhập với huyết nhục yêu quái mà bị người ta sợ hãi căm ghét.

Đại kiếm sĩ quả là một nhóm người vĩ đại.

Nhưng họ sẽ không hạnh phúc.

Địch Ny Toa nói, Cứ như cỗ máy vậy, chờ đợi kết cục bị giết.

Nhưng họ là vì sự an toàn của toàn nhân loại, vậy thì nhất định phải có người đi trở thành Đại kiếm sĩ.

Sẽ luôn có người phải đi.

Xem ra ngươi cũng thấu hiểu sâu sắc.

Dứu, học trò của ta, ta từng là một Đại kiếm sĩ mà chiến đấu, cho đến cuối cùng mới nhận ra đây không phải cuộc sống ta muốn.

Ta không hy vọng ngươi hối hận, vì làng, ngươi đã hy sinh quá nhiều rồi.

Lão sư, cảm ơn cô, đây là con tự nguyện.

Dứu, ngươi nói thật với ta.

Nói ra sự thật sâu thẳm nhất trong lòng ngươi.

Địch Ny Toa từng bước tiến về phía Vũ Trí Ba Dứu, Ở đây được kết nối với sâu thẳm nhất trong ý thức của ngươi, nếu ngươi nói dối, ta cũng có cách để biết suy nghĩ thật sự trong lòng ngươi.

Vũ Trí Ba Dứu bị ánh mắt của Địch Ny Toa bức bách đến mức không còn đường trốn, cuối cùng thở dài một hơi, Con thua rồi, lão sư.

Ai mà chẳng muốn sum vầy cùng gia đình chứ.

Ai lại cam tâm chịu đựng ánh mắt thù hận từ chính người thân của mình chứ.

Nhưng thế giới này mười phần thì tám chín phần không như ý.

Đúng vậy, thế giới này có quá nhiều kẻ dã tâm.

Vì mục tiêu ích kỷ của riêng mình mà khuấy đảo thế giới thành một mớ hỗn độn.

Nhưng chính vì như vậy, họ sống còn tiêu sái hơn ngươi.

Có bao giờ nghĩ đến, tự mình cũng tùy hứng một lần, nói ra tất cả, trút bỏ gánh nặng trên vai mình chưa.

Sẽ chứ, trước khi mình chết.

Vũ Trí Ba Dứu nghĩ như vậy.

Lão sư, những gì cô nói con không làm được.

Không phải không làm được, mà là ngươi không dám làm.

Dứu, ngươi thấy trượng phu của ta thế nào.

Đỗ Lan tiên sinh là một người không tồi, rất hài hước.

Hừm, thật ra tiên sinh của ta là một người rất bi quan, câu nói mà hắn thường xuyên nói nhất, chính là chỉ cần có loài người tồn tại, loài người sẽ không ngừng tàn sát lẫn nhau.

Cho nên muốn chấm dứt chiến tranh triệt để, chính là giết sạch tất cả con người.

Nghĩ kỹ mà xem, quả thật là như vậy, và tiên sinh của ta cũng có thực lực để giết sạch tất cả mọi người, nhưng hắn chưa bao giờ làm như vậy.

Bởi vì hắn biết con người có những ý kiến khác nhau là rất bình thường, chiến tranh chẳng phải cũng là một loại gia vị của loài người sao.

Sao lại vậy.

Chiến tranh sẽ có rất nhiều người chết, trong số đó có chồng, có con, còn có cha.

Ngươi không biết chiến tranh sẽ gây ra bao nhiêu bi thương sao.

Vũ Trí Ba Dứu kích động.

Chương 59

Vậy thì ngươi đồng ý giết sạch tất cả mọi người sao.

Như vậy sẽ không còn bi thương nữa.

Cái này Đồ ngốc, ngươi quá lý tưởng hóa, ngươi nghĩ sự hy sinh của ngươi có thể thực hiện được cái lý tưởng ấu trĩ của ngươi sao.

Quá trẻ con quá ngây thơ rồi.

Hòa bình chỉ là tạm thời, chiến tranh cũng là tạm thời, bản tính của loài người được bộc lộ ra trong vũ điệu tuần hoàn không ngừng giữa hòa bình và chiến tranh.

Vì dục vọng của loài người là vĩnh viễn không thể thỏa mãn, ngay cả khi đang mơ, loài người cũng theo đuổi những thứ họ muốn.

Cho nên vì những người ích kỷ vĩnh viễn không bao giờ thỏa mãn đó, sự hy sinh của ngươi có đáng không.

Không, không phải như vậy, nếu con không làm như vậy, Mộc Diệp sẽ bị hủy diệt.

Ngươi đừng quá tự cho mình là quan trọng.

Ngay cả khi ngươi làm như vậy, việc hủy diệt Mộc Diệp chỉ là chuyện trong tầm tay.

Cho nên sự hy sinh mù quáng của ngươi, căn bản không có ý nghĩa gì, tộc nhân của ngươi cũng đều chết vô ích.

Ngươi nghĩ là sự hy sinh của ngươi đã bảo vệ Mộc Diệp, chi bằng nói, là vì hiện tại chúng ta vẫn không muốn hủy diệt ngôi làng này.

Cho nên, ngay từ đầu ngươi đã bị người ta dắt mũi vòng vòng, phải biết rằng toàn bộ Mộc Diệp hiện tại đều nằm trong tầm kiểm soát của ta và trượng phu ta.

Không thể nào, Mộc Diệp này còn có Hokage.

Nói ngươi ngây thơ quả không sai, cứ để ngươi xem sự thật của thế giới này đi.

Huyễn thuật giải trừ.

Lão công, đưa chúng ta đến chỗ đó đi.

À, chỗ đó.

Đỗ Lan vẫn chưa phản ứng kịp.

Địch Ny Toa vô cùng khó chịu với sự chậm chạp của Đỗ Lan, cố sức nhéo vào vùng thịt mềm ở eo Đỗ Lan.

Ta biết, biết, chỗ đó, ta biết rồi.

Đỗ Lan nắm lấy tay Địch Ny Toa, Mọi người đều đặt tay lên vai ta.

Chúng ta đi.

Chim hót hoa thơm.

Đây là.

Vũ Trí Ba Dứu và Quỷ Giao cùng Hồng và A Tư Mã đều tràn đầy nghi vấn.

Không phải là Dứu quân sao, lâu rồi không gặp đã lớn đến vậy rồi.

Một giọng nói từ phía sau vọng đến.

Ngươi là.

Tình biểu tỷ.

Đúng vậy, người đến chính là học trò của Đỗ Lan, Vũ Trí Ba Tình.

Trượng phu của ta đương nhiên sẽ không trơ mắt nhìn học trò của mình cứ thế chết đi, cho nên đã giao dịch với một số người, thực ra đêm đó những người của gia tộc Vũ Trí Ba chết đi chỉ là phái hệ của các ngươi, tức là dòng dõi phụ mẫu của ngươi.

Thực ra họ vốn cũng có thể không chết, nhưng họ vẫn chết, bị chính ngươi, kẻ ngốc ngây thơ này tự tay giết chết.

Chính là vì ngươi tin vào ý nghĩ ngây thơ rằng dùng sự hy sinh để đổi lấy hòa bình, cho nên mới bị người ta lợi dụng.

Địch Ny Toa hiện đang đóng vai kẻ xấu trong tâm lý Vũ Trí Ba Dứu, khiến Đỗ Lan còn cảm thấy đáng sợ.

Mặc dù vẫn giữ nụ cười, nhưng lưỡi kiếm lời nói còn lợi hại hơn cả Nhẫn thuật.

Không phải như vậy, không phải như vậy.

Là vì gia tộc Vũ Trí Ba muốn làm phản, nên mới bị tiêu diệt, tất cả đều là vì hòa bình khó khăn lắm mới có được của Mộc Diệp.

Phụt, hòa bình.

Hòa bình không phải được duy trì như vậy đâu.

Đỗ Lan đứng ra, Thằng nhóc, ta muốn biết, ngươi làm cái chuyện đó, rốt cuộc là vì hòa bình của Mộc Diệp.

Hay chỉ là muốn biến mình thành một anh hùng bi kịch.

Nếu Mộc Diệp có thể dễ dàng bị phá hủy, thì đã kết thúc từ thời chiến tranh Nhẫn giả lần thứ hai rồi, đã kết thúc từ khi Đại Xà Hoàn phản bội rồi, đã kết thúc từ khi Cửu Vĩ gây loạn rồi, nhưng Mộc Diệp chẳng phải vẫn tốt đẹp ở đây sao.

Chỉ cần ta không muốn Mộc Diệp kết thúc như vậy, Mộc Diệp sẽ tồn tại mãi mãi.

Đỗ Lan rất ít khi nói lời ngông cuồng, lần này lại nói như rót mật vào tai.

Phụt.

Vũ Trí Ba Dứu phun ra một ngụm máu.

Đỗ Lan cảm thấy rất thành tựu, chỉ nói chuyện thôi đã khiến người ta phun máu rồi, quả thật là kỹ năng khẩu pháo đã thức tỉnh a.

Biểu đệ, lão sư, biểu đệ con không sao chứ.

Chỉ là bị bệnh thôi, khiêng nó vào trong đi.

Đỗ Lan hóa thân thành bác sĩ quái dị, cười khặc, hắn muốn tiến hành đủ loại cải tạo trên cơ thể Vũ Trí Ba Dứu rồi.

Tiên nhân háo sắc, người không phải nói muốn dạy ta nhẫn thuật lợi hại sao, mau mau dạy ta.

Bà bà Sa Trúc, người xem Tiên nhân háo sắc tiêu hết tiền của ta rồi mà còn không dạy ta nhẫn thuật.

Ai bảo không dạy.

Tự Lai Dã sợ Sa Trúc nắm thóp, Xem cho kỹ đây, Loa Toàn Hoàn.

Tự Lai Dã đầy vẻ biểu diễn Loa Toàn Hoàn một phen, sau đó giảng cho Minh Nhân một tràng về biến hóa tính chất Tra Khắc Lạp, còn bảo cậu ta dùng bong bóng nước để luyện tập trước.

Minh Nhân bỗng im lặng.

Đại tỷ đầu, chỉ dựa vào chúng ta rất khó thuyết phục Cương Thủ đấy.

Với lại người cũng biết cô ta còn chứng sợ máu.

Làm Hỏa Ảnh đâu phải đi xông trận, nếu cần đánh nhau, có chúng ta chẳng phải đủ rồi sao.

Đại tỷ đầu, người nói chuyện cũng quá mất lòng rồi, đánh nhau gì

chứ.

Chúng ta là nhẫn giả Mộc Diệp đó, được không.

Yên tâm đi, ta có một trăm phần trăm nắm chắc, có thể khiến Cương Thủ chịu về với chúng ta.

Dùng cái thủ đoạn gần như tàn khốc kia.

Sa Trúc lạnh lùng nói.

Đại tỷ đầu, chẳng lẽ người.

Tự Lai Dã cũng rùng mình.

Trên phố sách, mọi người đều đang xôn xao truyền tin đồn về tin đồn béo bở, rất nhiều người đều muốn kiếm một khoản từ tay cô ta.

Sa Trúc ba người rất dễ dàng tìm thấy Cương Thủ và Tĩnh Âm.

Ai nha, tôi nói sao vận may của tôi lại tốt lên thế này, hóa ra là có khách không mời mà đến.

Cương Thủ ngồi đại liệt ở đó, một chút cũng không giống một thiên kim tiểu thư.

Cương Thủ, đã lâu không gặp.

A, Sa Trúc, Tự Lai Dã, đã lâu không gặp.

Nguyên nhân chúng ta đến hôm nay, cô không biết có nghe được tin tức gì không.

Sa Trúc trực tiếp hỏi.

A a.

Có phải là muốn tôi làm Hỏa Ảnh không, các người đừng đùa, tôi sẽ không đi làm Hỏa Ảnh gì cả.

Cương Thủ trực tiếp từ chối, Tự Lai Dã và Sa Trúc cũng không để ý.

Minh Nhân lại vô cùng kích động, Cái tên này đang nói cái gì vậy hả, vốn dĩ Hỏa Ảnh nên là ta làm, nhưng bây giờ Tam Đại nói nhường chức Hỏa Ảnh cho ngươi, cái thái độ này của ngươi là sao.

Hả.

Lại một đứa nhóc không biết sống chết suốt ngày cứ treo chữ Hỏa Ảnh trên miệng.

Cương Thủ khinh thường lời của Minh Nhân.

Ngươi cái đồ khốn nạn.

Minh Nhân xông lên, rồi lại bay ra ngoài, đâm xuyên qua bức tường bên ngoài sòng bạc.

Cương Thủ chỉ giơ một ngón trỏ lên, Với cái thực lực như ngươi mà cũng dám nói chuyện làm Hỏa Ảnh, đúng là trò cười lớn.

Sa Trúc không thèm để ý Minh Nhân, mà trực tiếp đứng trước mặt Cương Thủ, Hôm nay ta và Tự Lai Dã đến, cô hẳn biết rồi chứ, dù có là bắt trói, chúng ta cũng sẽ bắt cô về, nhưng tôi nghĩ cô cũng sẽ không cam tâm đâu.

Chúng ta đổi cách giải quyết khác, dùng cái đó.

Cái đó à.

Sa Trúc vẫn ác như vậy, nhưng cũng tốt, như vậy thì tôi mới cam tâm tình nguyện đi cùng các người về.

Khí tràng giữa hai người lập tức tăng vọt không ít, Tĩnh Âm đang ôm con heo nhỏ Đồn Đồn liên tục bị đẩy lùi.

Còn Tự Lai Dã cũng nuốt nước bọt, Cuối cùng lại phải gặp cái thế giới tàn khốc đó rồi sao.

Còn Minh Nhân ôm ngực cũng đứng cạnh Tự Lai Dã, bị khí tràng kia trấn nhiếp, Tiên nhân háo sắc, cái thế giới đó rốt cuộc là gì.

Đó là thế giới tuyệt đối, là thế giới nơi kẻ thắng có thể tung hoành, còn kẻ thua không có chỗ dung thân.

Đó chính là— Đó chính là— Minh Nhân căng thẳng đến tột độ, cậu ta cảm thấy mình sắp được thấy một nhẫn thuật ghê gớm.

Đó chính là, chiến trường tàn khốc nhất thế giới, oẳn tù tì.

Oẳn. tù.

Minh Nhân ngớ người, rồi ngã xuống sàn không đứng dậy nổi, Khốn nạn, cái quái gì vậy.

Nhóc con, ngươi đừng có coi thường thế giới oẳn tù tì, thế giới oẳn tù tì tàn khốc lắm đấy.

Tự Lai Dã ra vẻ có kinh nghiệm mà dạy đời, Bởi vì kẻ thắng oẳn tù tì có thể đạt được điều mình muốn, còn kẻ thua thì mất tất cả, mặc người sắp đặt.

Các người đó căn bản không phải oẳn tù tì, được không.

Minh Nhân đã không thể nào phun tào nổi nữa.

Luật cũ, ba ván thắng hai.

Được, tôi không ý kiến, tuy vận cờ bạc của tôi không tốt, nhưng oẳn tù tì thì tôi sẽ không thua bất cứ ai.

Vậy bắt đầu thôi.

Sa Trúc ra tay, Đấm.

Cương Thủ cũng không chậm, Đấm.

Đấm đối đấm, kình phong do hai nhẫn giả siêu quái lực va chạm tạo ra khiến tất cả mọi người đều phải che mặt.

Nhóc con, chỗ này không an toàn, chúng ta đi.

Tự Lai Dã kéo Minh Nhân xông ra ngoài.

Cho nên đã nói rồi mà, đó căn bản không phải oẳn tù tì a Minh Nhân kêu lên.

Sức lực của cô không hề giảm đi, xem ra không có cái bao cát Tự Lai Dã kia, cô cũng không yếu đi.

Sa Trúc nói.

Đương nhiên rồi, tôi vẫn còn trẻ mà, ngược lại Sa Trúc tỷ hẳn giờ vẫn thường lấy Tự Lai Dã ra luyện tay đúng không, sức mạnh vẫn mạnh mẽ như xưa.

Cũng phải thôi, vậy ta lại đến, lần này vẫn là đấm.

Tôi cũng vẫn là đấm.

Ông chủ sòng bạc khóc ròng.

Ghê gớm thật.

Minh Nhân gần như ngây người ra, cậu ta lần đầu tiên thấy một trận chiến đẳng cấp cao như vậy.

Không chỉ kỹ xảo chiến đấu mà còn có cả sức phản ứng và sự biến hóa chiêu thức.

Cứ xem cho kỹ đi, thế giới oẳn tù tì tàn khốc này.

Tự Lai Dã nói.

Chương 60

Đã nói rồi, oẳn tù tì không phải như vậy a.

Sa Trúc và Cương Thủ đánh từ giữa trưa đến chiều tối, sau đó ăn cơm hộp Tự Lai Dã mua, rồi tiếp tục.

Lại đánh từ tối đến bình minh.

Ăn sáng xong, lại đánh từ sáng đến trưa.

Thế giới oẳn tù tì, đúng là tàn khốc thật.

Minh Nhân còn không muốn phun tào, tuy cậu ta cũng thừa nhận trận chiến này khá tàn khốc, hai mươi tư tiếng mà họ chỉ ăn hai bữa, Tiên nhân háo sắc, người nói họ còn phải đánh đến khi nào nữa chứ.

Ta buồn ngủ quá.

Khó mà nói được, thắng thua có thể chỉ trong khoảnh khắc tiếp theo, cũng có thể còn phải vài ngày nữa.

Trận chiến cấp độ này, đã không còn là thử thách kỹ năng chiến đấu nữa, mà là so đấu ý chí lực.

Nhẫn giả chúng ta rất ít khi gặp phải trận chiến như thế này, cho nên hãy mở mắt thật kỹ mà nhìn ánh mắt của họ, cảm nhận ý chí chiến đấu đó.

Ngươi cuối cùng cũng thừa nhận đây không phải oẳn tù tì mà là chiến đấu rồi a, đồ Tiên nhân háo sắc khốn nạn.

Ta cảm nhận được rồi, chỉ nhìn ánh mắt của họ thôi, dường như có thể hiểu được tâm trạng của họ.

Người tên Cương Thủ dường như có một cảm giác gì đó khó nói.

Còn bà bà Sa Trúc thì vô cùng kiên định, dường như muốn truyền đạt điều gì đó cho đối phương.

Minh Nhân, ngươi nói không sai, đôi khi nắm đấm cũng có thể truyền đạt tình cảm, hai người họ bây giờ chính là đang dùng nắm đấm để giao lưu với nhau.

Thật là lãng mạn a.

Tự Lai Dã tâm trí hướng về, Sẽ có một ngày, ngươi cũng sẽ cảm nhận được.

Minh Nhân bày tỏ vẫn chưa hiểu.

Vẫn là thua.

Cương Thủ thở hổn hển, đã không còn sức chiến đấu.

Muốn thắng ta, nha đầu ngươi còn sớm một trăm năm nữa.

Sa Trúc cũng hơi đổ mồ hôi, nhưng cảm thấy rất tốt.

Vòng trọng lực của cô vẫn đang ở mức 30 lần trọng lực, Ngoan ngoãn về với ta đi, Hỏa Ảnh đại nhân.

Ai.

Cương Thủ đứng dậy, đi đến bên cạnh Tự Lai Dã và Minh Nhân, Nhóc con, bây giờ ta cũng sắp trở thành Hỏa Ảnh, không còn lập trường để nói lời của ngươi là sai nữa, ta xin lỗi ngươi, cái này coi như là quà xin lỗi.

Minh Nhân nhận được một chiếc vòng cổ.

Cứ cố gắng lên nhé, đừng để Tự Lai Dã và Sa Trúc thất vọng.

Cương Thủ cảm thấy một hạ nhẫn mà có thể được hai đồng đội của mình dẫn đi, nhất định là một hạ nhẫn có tiềm năng kinh người, nên cô cũng đặt cược vào Minh Nhân, mặc dù vận cờ bạc của cô xưa nay vẫn luôn không tốt.

Ta nhất định sẽ trở thành Hỏa Ảnh.

Minh Nhân nở một nụ cười thật tươi với mọi người.

Vũ Trí Ba Tá Trợ bị thực lực hack mà Minh Nhân Vĩ Thú Vĩ thể hiện ra làm chấn kinh, càng thêm căm hận sự yếu kém của mình.

Bị Vĩ Thú Vĩ vượt qua, chuyện như vậy tuyệt đối không thể chấp nhận.

Một mình khổ luyện sao.

Kiểu liên hệ đó có thể cho ngươi bao nhiêu sức mạnh chứ.

Đúng là một kẻ đáng thương.

Một giọng nói đáng ghét truyền đến tai Tá Trợ.

Là ai.

Tại hạ, Huy Dạ Quân Ma Lữ.

Một bóng người xanh xao xuất hiện trước mặt Tá Trợ, khiến Tá Trợ căng thẳng.

Vũ Trí Ba Tá Trợ, ta đã nghe tên ngươi, nếu muốn có được sức mạnh, có thể đi cùng ta.

Đại Xà Hoàn Tử Trung cuối cùng cũng xuất hiện, Hãy suy nghĩ kỹ, ngươi có kẻ thù phải không, Mộc Diệp không có môi trường để ngươi biến cừu hận thành sức mạnh, ngươi sẽ chỉ trong sự hòa bình giả dối này mà từ từ tiêu hao cừu hận của mình, cuối cùng sống một đời tầm thường, lẽ nào đây là điều ngươi muốn.

Mộc Diệp sẽ hủy diệt ngươi, sẽ tìm mọi cách khiến ngươi quên đi cừu hận.

Chỉ có Đại Xà Hoàn đại nhân mới có thể biến cừu hận của ngươi thành sức mạnh vô tận, khiến ngươi vượt lên trên tất cả các nhẫn giả, chỉ có Đại Xà Hoàn đại nhân mới có thể.

Tam Đại chỉ có thể cười khổ, Mộc Diệp quả thực nhiều tai ương a, Bây giờ cô là Hỏa Ảnh, cô hãy quyết định đi.

Tá Trợ rất dễ dàng xâm nhập vào phạm vi nhà tù, căn bản không ai để ý.

Nhưng cậu ta vẫn quá ngây thơ rồi.

Giống như ngươi nói, chúng ta là những người trên cùng một con thuyền, bây giờ ngươi nói xem phải làm sao.

Tá Trợ hoàn toàn bị lời nói của Quân Ma Lữ thuyết phục.

Tiểu Lý không hề hoảng hốt, điều chỉnh tốt vị trí chân, sau đó chờ đến khi Tứ Nhân Chúng tiến vào phạm vi tấn công, Tiểu Lý động thủ.

Động tác nhanh hơn tất cả mọi người, Tứ Nhân Chúng gần như cùng lúc bị đá bay đi.

Đây chính là cảnh giới Minh Kính Chỉ Thủy mà Tiểu Lý duy trì với độ tập trung cao độ, điều chỉnh nhịp tim và hơi thở của mình theo một nhịp điệu thuận theo tự nhiên.

Các ngươi không lên, vậy ta phải lên.

Tiểu Lý nói rồi, đã biến mất tăm.

Đồng thời đối phó với bốn người, tốc độ của Tiểu Lý tăng lên cực hạn.

Tứ Nhân Chúng khí thế ngút trời.

Các ngươi không được đi.

Tiểu Lý động thủ, Tàn Ảnh Quyền, đồng thời Tứ Nhân Chúng và Quân Ma Lữ đều bị đánh trúng.

Lộc Hoàn vốn định để lại hai người hỗ trợ Tiểu Lý, nhưng Tiểu

Lý hiện tại rõ ràng đang áp đảo, nên để đối phó với nguy hiểm không lường trước, tất cả mọi người đều không ở lại.

Tá Trợ đang đuổi theo một người khác về phía đó.

Các ngươi mau đi hỗ trợ.

Là Tiểu Lý.

Tiểu Lý, có thấy Tá Trợ không.

Minh Nhân và các bạn cuối cùng cũng đuổi kịp.

Tá Trợ do dự, Thật nực cười, Đại Xà Hoàn đã bị tên Đỗ Lan không biết sâu cạn kia phong ấn rồi, bây giờ chắc đã bị ném xuống biển rồi.

Được rồi, Tá Trợ cũng không muốn gặp lại những đồng đội cũ.

Tiếp lấy cuộn trục, cậu ta quay đầu bỏ đi không chút lưu luyến.

Không có ai cả.

Bởi vì Sa Nhẫn Thôn đã tham gia kế hoạch hủy diệt Mộc Diệp, nên hầu hết thượng nhẫn đều được phái ra biên giới để cảnh giới, bây giờ còn phải phân người đi bắt tù nhân vượt ngục, còn phải đi truy bắt Tá Trợ phản bội và tàn dư của Đại Xà Hoàn, Không có ai cả.

Bốn người đều thổ huyết.

Nhất thời, bốn người đều không dám manh động.

Các ngươi đi trước, ta sẽ chặn hắn.

Tên béo của Âm Nhẫn nói.

Trong mắt Tứ Nhân Chúng, Tiểu Lý trước mặt dường như không tồn tại, hòa mình vào đất trời.

Nhưng mà.

Cương Thủ vừa định nói bọn hạ nhẫn làm nhiệm vụ này còn quá sớm, nhưng nghĩ đến việc thiếu người, Được rồi, đi gọi Lộc Hoàn, người mới được thăng cấp, của tộc Nara đến đây.

Vâng.

Ai cũng đừng hòng vượt qua.

Nhẫn Pháp Cốt Lao.

Quân Ma Lữ vung hai tay, từ lòng bàn tay phóng ra hai khúc xương không ngừng dài ra.

Những khúc xương đó vặn vẹo như mãng xà khổng lồ, lên xuống biến thành những đường cong rồi bao vây tất cả nhẫn giả Mộc Diệp vào bên trong.

Rồi Ninh Thứ, Đinh Thứ, Minh Nhân, Khuyển Trủng Nha, cộng thêm chính Lộc Hoàn là năm người.

Huy Dạ Quân Ma Lữ lừa gạt người không chớp mắt, huống hồ Tá Trợ còn là mục tiêu của Đại Xà Hoàn đại nhân, mà Đại Xà Hoàn đại nhân lại là tất cả của hắn.

Cho nên mục tiêu của Đại Xà Hoàn đại nhân chính là mục tiêu của Quân Ma Lữ hắn.

Nhất định phải đưa Vũ Trí Ba Tá Trợ cho Đại Xà Hoàn đại nhân.

Thấy Tá Trợ đã biến mất, Quân Ma Lữ ho dữ dội, sau đó hắn lấy ra một cái chai y hệt cái đã đưa cho Tá Trợ, uống cạn thứ bên trong, Đại Xà Hoàn đại nhân, hãy để ta chiến đấu trận cuối cùng vì ngài.

Tá Trợ rất nhanh đã bị Quân Ma Lữ bán đứng, khi Quân Ma Lữ giết hai tên lính gác cuối cùng, hắn chỉ giết một tên, tên còn lại bị thương đã trốn thoát.

Và tên đã trốn thoát đó không những phát báo động vượt ngục, mà còn mang tin tức Tá Trợ giúp kẻ địch vượt ngục ra ngoài.

Tôi nói này, lão đầu, sao tôi vừa trở thành Hỏa Ảnh đã gặp phải chuyện như thế này chứ.

Đau đầu quá, sớm biết đã không quay về rồi.

Cương Thủ oán giận.

Tá Trợ ở đâu.

Minh Nhân chỉ quan tâm đến Tá Trợ.

Làm gì.

Chỉ là tìm lại sức mạnh của Đại Xà Hoàn đại nhân mà thôi, ngươi chỉ cần cho ta vào nhà tù là được rồi.

Đợi đến khi Đại Xà Hoàn đại nhân tự do, ngài sẽ không quên ngươi đâu.

Đương nhiên nếu ngươi không muốn, bây giờ có thể gọi người đến, ta cũng sẽ không trốn chạy.

Quân Ma Lữ cũng kinh ngạc một chút, để Minh Nhân xông qua, nhưng những người khác thì không thể vượt qua.

Ngươi muốn làm gì.

Trước hãy gặp những đồng đội khác của chúng ta đi.

Quân Ma Lữ mở tất cả các cánh cửa nhà tù, đương nhiên cả Tứ Nhân Chúng Âm Nhẫn cũng nằm trong đó.

Các ngươi đi đi, Độn Thổ: Thổ Lao Kết Giới.

Không được đi.

Nhưng Tiểu Lý lại bị bốn người chặn lại.

Trong văn phòng Hỏa Ảnh, Cương Thủ đang xoa trán.

Cuối cùng Lộc Hoàn chấp nhận nhiệm vụ truy bắt Tá Trợ, nhưng điều kiện là nhân viên tham gia nhiệm vụ phải do cậu ta tự chọn.

Chương 61

Lên.

Tứ Nhân Chúng đồng thời từ bốn phía xông tới.

A la, Tá Trợ, bây giờ chúng ta là chiến hữu rồi.

Ta nhất định phải đuổi kịp Tá Trợ.

Kage Bunshin no Ju.

Minh Nhân biến thành ba người, sau đó thi triển chiêu thức mới học, Loa Toàn Hoàn.

Được, ta giúp ngươi.

Tá Trợ lạc lối trên con đường truy cầu sức mạnh cuối cùng cũng bước đi một bước không thể vãn hồi.

Cái này ngươi không cần lo lắng, lần này ta đến chính là để lấy lại sức mạnh của Đại Xà Hoàn đại nhân, sau đó giải cứu Đại Xà Hoàn đại nhân ra.

Nếu ngươi đi cùng, Đại Xà Hoàn đại nhân nhất định sẽ trọng dụng ngươi, ngươi có thể đạt được sức mạnh cũng sẽ lớn hơn, còn hơn cả việc ngươi căm hận người kia rất nhiều.

Tá Trợ, cậu cũng là đuổi theo họ ra ngoài sao.

Tiểu Lý lúc này vẫn ngốc nghếch.

Vậy chúng ta xuất phát thôi.

Nhưng Tiểu Lý hiện tại đã phi phàm, Vậy ta sẽ đánh bại ngươi trước, sau đó đi giúp Tá Trợ bắt giữ người kia.

Vừa nói, cậu ta làm một động tác khởi đầu, cả người Tiểu Lý đều

thay đổi.

Minh Nhân, cậu đi đuổi Tá Trợ.

Chúng ta ở lại, tôi có một dự cảm không lành.

Lộc Hoàn có thể rõ ràng cảm nhận được lượng Tra Khắc Lạp bất thường trên người Quân Ma Lữ.

Ngươi.

Tá Trợ nghiến răng nghiến lợi, đơn giản là muốn nuốt sống Quân Ma Lữ.

Nhưng cậu ta vốn dĩ cũng vì sức mạnh, chỉ cần Quân Ma Lữ có thể giúp cậu ta tìm thấy sức mạnh, phản bội Mộc Diệp thì cứ phản bội đi.

Đương nhiên đây chỉ là thứ nhỏ nhặt, thời gian duy trì chỉ có ba tiếng, nhưng bây giờ ngươi nên biết Đại Xà Hoàn đại nhân là người duy nhất thực sự có thể khiến ngươi trở nên mạnh mẽ.

Chỉ cần Đại Xà Hoàn đại nhân trở lại, ngài sẽ ban cho ngươi sức mạnh vượt trên tất cả những gì ngươi mong muốn.

Quân Ma Lữ giống như đang bán hàng đa cấp, không ngừng nhấn mạnh rằng Đại Xà Hoàn là lựa chọn duy nhất và đúng đắn cho Tá Trợ.

Đây là cái gì.

Từ trong cơ thể mọc ra xương, khiến vài nhẫn giả Mộc Diệp không rét mà run.

Đi.

Quân Ma Lữ không chút do dự, lập tức kéo Tá Trợ bỏ đi.

Được.

Minh Nhân xông ra ngoài.

Dưới sự dẫn đường của Khuyển Trủng Nha, đội năm người nhanh chóng đuổi theo Tứ Nhân Chúng Âm Nhẫn.

Tay Tá Trợ run rẩy, một chai thuốc thôi mà có thể tăng gấp mười sức mạnh sao.

Cậu ta đã đi rồi, các ngươi sau này cũng sẽ không có cơ hội gặp mặt đâu.

Quân Ma Lữ đứng ở đó.

A.

Các ngươi là tù nhân vượt ngục.

Tiểu Lý đang huấn luyện đặc biệt trong rừng sâu thì gặp sáu kẻ đào tẩu.

Đã đến lúc chúng ta rửa sạch nhục nhã, tên nhẫn giả Mộc Diệp lông mày rậm mắt to này chính là kẻ đầu tiên.

Kỳ thi lần này có không ít hạ nhẫn biểu hiện không tồi, cô có thể dùng bọn họ.

Tam Đại nói.

Tá Trợ, bọn họ đuổi kịp rồi, cuộn trục này sẽ giúp ngươi tìm thấy Đại Xà Hoàn đại nhân.

Ngươi đi trước đi.

Nhanh quá.

Quân Ma Lữ đại nhân, ngài cứ đưa Tá Trợ đi trước, bốn chúng ta ở lại cản hậu.

Quân Ma Lữ dường như nhìn thấu mọi thứ của Tá Trợ, ném cho Tá Trợ một cái chai, Đây là thứ Đại Xà Hoàn đại nhân chiết xuất từ

Tiên Đậu thần kỳ của Mộc Diệp các ngươi làm nguyên liệu, có thể giúp ngươi lập tức tăng gấp mười sức mạnh và Tra Khắc Lạp.

Đây chính là sức mạnh mà ngươi khao khát.

Minh Nhân mở một lỗ trên Cốt Lao, xông ra ngoài.

Chúng ta cũng không thể lạc hậu, ta xông lên trước đây.

Ninh Thứ dẫn đầu xông về phía Quân Ma Lữ, Bát Quái Lục Thập Tứ Chưởng.

Quân Ma Lữ đứng yên bất động, mặc cho nắm đấm của Ninh Thứ đánh lên người hắn, bởi vì mỗi lần nắm đấm của Ninh Thứ tiếp xúc với cơ thể hắn, đều sẽ bị xương đâm bị thương, tiếp xúc càng nhiều, tay Ninh Thứ càng bị thương nặng.

Rất nhanh Ninh Thứ đã thua trận, cậu ta nói rằng tất cả thể thuật đều cần tiếp xúc trực tiếp với cơ thể địch mới có thể gây sát thương.

Nhưng đối với Quân Ma Lữ thì lại bó tay không làm gì được.

Còn những người khác, Khuyển Trủng Nha, Đinh Thứ, và Lộc Hoàn cũng đều không biết làm sao.

Bởi vì xương của Quân Ma Lữ bất kể là phòng ngự hay tấn công đều cực kỳ xuất sắc, hơn nữa lại quỷ dị khó lường, có thể gần có thể xa, có thể nói là không có sơ hở.

Trên chiến trường của Tiểu Lý, cũng là một chiều, bên ít người hơn lại chiếm ưu thế.

Sau khi được Đỗ Lan huấn luyện, Tiểu Lý đã có phong thái tông sư.

Hơn nữa, với sự trợ giúp của vòng trọng lực, cường độ cơ thể của cậu ta đã có thể nói là đao thương bất nhập, nên những đòn tấn công thông thường dù có đánh trúng cũng không có vấn đề gì lớn.

Trước khi học đánh người, trước hết phải học cách chịu đòn, đây là bài học đầu tiên mà một võ giả phải trải qua.

Vì vậy, khi Đỗ Lan giao đấu với Tiểu Lý, hắn đã huấn luyện cậu ta không ít.

Tứ Nhân Chúng dù có sử dụng sức mạnh chú ấn của Đại Xà Hoàn, cũng không phải đối thủ của Tiểu Lý.

Vậy hãy để các ngươi xem, tuyệt chiêu mới nhất của ta đây.

Tiểu Lý đứng yên, hai tay làm những động tác khoa trương như đang nhảy múa, Hàng Long Thập Bát Chưởng: Chiến Long Vu Dã.

Tứ Nhân Chúng chỉ cảm thấy một luồng kình khí ập vào mặt, sau đó cơ thể họ như bị một Thuật Thông Linh khổng lồ đâm trúng, bay về phía xa.

Đỗ Lan tiên sinh không hổ là Võ Giả Chi Thần, chiêu thức truyền thụ quả nhiên lợi hại.

Danh xưng Võ Giả Chi Thần này, Tiểu Lý nghe được từ sư phụ của cậu là A Khải, phạm vi truyền bá chỉ giới hạn trong hai thầy trò họ.

Về phần Tiểu Lý chỉ học được một môn tuyệt học mà đã dám sử dụng, nguyên nhân cũng là do sư phụ A Khải của cậu ta đã gợi ý.

Lời hứa của Tiểu Lý với Đỗ Lan rằng nếu không học được bốn môn tuyệt học thì sẽ không sử dụng tuyệt học, đã bị A Khải cười nhạo nửa ngày.

Tiểu Lý, nếu con cứ mãi tuân thủ quy tắc đó, nhất định sẽ khiến Đỗ Lan tiên sinh rất tức giận, phải biết rằng khi thầy ấy còn làm giáo viên thì thường xuyên nói một câu, Quy tắc là để phá vỡ.

Một võ giả mà không biết biến thông thì sẽ không có thành tựu lớn

đâu.

A Khải nói như vậy.

Vì vậy Tiểu Lý, bây giờ trong các trận đấu cũng thường xuyên sử dụng một số chiêu thức quái dị bất ngờ, cũng coi như là đã tiến thêm một bước trên con đường võ giả.

Cuối cùng, cốt xà và rồng đều biến mất.

Quân Ma Lữ cũng cảm nhận được, cái tên mặc bộ đồ bó sát màu xanh lá cây kia, Khí thế đã thay đổi.

Đến rồi, mọi người tụ lại với nhau.

Cảm giác tử khí đó khiến tim Lộc Hoàn như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ba hình tam giác quay tròn, tạo thành một khu vực an toàn ở trung tâm.

Hàng Long Thập Bát Chưởng: Kiến Long Tại Điền.

Tiểu Lý đẩy hai tay ra, từ hai lòng bàn tay xông ra một con rồng đâm thẳng vào cốt xà.

Quân Ma Lữ hóa thành tro cốt bay tán loạn tiến vào bãi cỏ, tiến vào rừng cây, sau đó giữa trời đất trở nên hỗn loạn.

Quân Ma Lữ sử dụng bí dược tăng gấp mười thực lực, cộng thêm Huyết Kế Giới Hạn, thực lực đã là cấp Ảnh.

Vài nhẫn giả Mộc Diệp đều tuyệt vọng, sự chênh lệch thực lực áp đảo đó.

Tổng cộng bọn họ cũng không đủ mạnh gấp mười lần để làm nóng người cho Quân Ma Lữ.

Xích Hoàn, chúng ta lên.

Cơ thể Quân Ma Lữ biến thành tro bụi biến mất, nhưng tất cả nhẫn giả Mộc Diệp đều biết đây chỉ là lúc nhẫn thuật cuối cùng đó bắt đầu.

Tên Tiểu Lý đó cuối cùng cũng vượt qua mình rồi.

Mặc dù Ninh Thứ luôn tỏ ra không để Tiểu Lý vào mắt, nhưng trong lòng vẫn coi Tiểu Lý là đối thủ, một kẻ kiêu ngạo chết vì sĩ diện.

Không đỡ nổi.

Sẽ bị biến thành nhím mất.

Đinh Thứ nhìn những lưỡi xương đó mà tuyệt vọng hét lên.

Đây chính là năng lực của ngươi sao.

Quả nhiên lợi hại, ta càng trở nên hưng phấn hơn.

Dừng lại đi, ngươi sẽ mất mạng đó.

Ninh Thứ, với tư cách là người có hiểu biết về bệnh tật, đã lên tiếng, tuy là kẻ địch, nhưng cũng đáng được tôn trọng.

Ngay khi Tiểu Lý chuẩn bị dùng hết từng chiêu Hàng Long Thập Bát Chưởng, cơ thể Quân Ma Lữ cuối cùng cũng bị trận chiến cường độ cao như vậy làm cho sụp đổ.

Đứng dậy lảo đảo, Quân Ma Lữ từ từ kết ấn.

Nhưng động tác của Quân Ma Lữ cũng không chậm, xương ngực xuất hiện bên ngoài cơ thể tạo thành một tấm chắn, bản thân hắn chỉ lùi lại vài bước, ngược lại không hề bị thương.

Ảnh Thúc Phược Thuật của Lộc Hoàn có thể khống chế hành động của Quân Ma Lữ, nhưng lại không thể khống chế hành động của xương hắn, quá nhiều rồi, với năng lực của Lộc Hoàn còn xa mới đủ.

Giới thiệu lẫn nhau xong, hai người nhìn chằm chằm đối phương, dường như đang dự đoán đường tấn công.

Chương 62

Quân Ma Lữ vung tay phải ra, toàn bộ cánh tay hắn được bao phủ bởi xương rồi kéo dài ra, biến thành một con rắn khổng lồ to bằng đùi, không ngừng kéo dài về phía Tiểu Lý.

May mà vào thời điểm then chốt, Tiểu Lý đã đến.

Ừm.

Tiểu Lý gật đầu, cậu ta có thể cảm nhận được đối thủ mạnh mẽ, Ta sẽ không khinh địch.

Vừa nói, cậu ta điều chỉnh trọng lực trên tay từ 4 lần về bình thường.

Tiểu Lý ra tay, Tàn Ảnh Quyền.

Ninh Thứ bị Tiểu Lý hiếu chiến đánh bại, Tiểu Lý, Tiên Đậu không có tác dụng với bệnh tật đâu.

Nếu bị đâm trúng thì tôi thấy ngay cả thời gian ăn Tiên Đậu cũng không có.

Lộc Hoàn cũng buồn rầu nói.

Tất cả thực vật bị tro cốt phủ lên đều bắt đầu điên cuồng sinh trưởng, hơn nữa bắt đầu nổ tung, vô số lưỡi xương, kiếm xương lao ra mọi hướng.

Ninh Thứ và những người khác nhìn đến ngây người, Tiểu Lý trước tiên đưa mấy hạt Tiên Đậu trên người cho Lộc Hoàn, bảo cậu ta cứu người trước, sau đó mới đối mặt với Quân Ma Lữ.

Máu tươi không ngừng chảy ra từ miệng Quân Ma Lữ, Cho nên ta mới dâng lên sự kính trọng cuối cùng của ta.

Trong lúc nói, hắn kết ấn hoàn thành, Hãy đón nhận đi.

Đòn tấn công cuối cùng của ta, Nhẫn Pháp: Cốt Mộ Kiếm Táng.

Nhục Đạn Chiến Xa.

Không ai do dự, lúc này sự đoàn kết của nhẫn giả Mộc Diệp đã hiện rõ, không ai do dự mà đứng vào vị trí.

Lại thêm Hàng Long Thập Bát Chưởng của ta.

Tiểu Lý dùng chưởng lực phụ trợ lên ba cái vòng tròn, những lưỡi xương bay loạn xạ cuối cùng cũng được phòng ngự lại.

Đúng là một ngôi mộ kiếm đúng như tên gọi.

Sau mười mấy phút quay tròn cường độ cao, chỉ có Ninh Thứ là còn miễn cưỡng đứng vững.

Tại hạ Lạc Khắc Lý.

Lý Lạc Khắc gặp một kẻ địch có thể trở thành đối thủ.

Quân Ma Lữ cảm thấy luồng khí lưu xung quanh bị rối loạn, nhưng kẻ địch trước mắt rõ ràng vẫn đứng ở đó.

Nhưng hắn là nhẫn giả, sẽ không bỏ qua bất kỳ động tác nào có thể uy hiếp đến mình, nên hắn nghiêng người.

Dù tránh được cú đá của Tiểu Lý, nhưng chấn động do chân Tiểu Lý xé toạc không khí tạo ra suýt chút nữa khiến Quân Ma Lữ đứng không vững.

Tiếng nổ giòn tan vang lên khắp nơi, bập, bập.

Nhanh quá.

Quân Ma Lữ còn chưa kịp cảm thán.

Đòn tấn công của Tiểu Lý lại tới, cú đá lên trên ban đầu biến thành quét ngang.

Tiểu Lý, cẩn thận, tên đó có thể điều khiển xương trên người biến thành vũ khí, có thể gần có thể xa, cậu phải cẩn thận.

Lộc Hoàn thấy Tiểu Lý bình an đến, biết bốn tên Âm Nhẫn kia về cơ bản là xong đời rồi, nên có niềm tin vào thực lực của Tiểu Lý, truyền thông tin tình báo cho cậu ta.

Tiểu Lý lập tức dừng chiêu thức đã chuẩn bị, Cậu làm sao vậy.

Ninh Thứ, Đinh Thứ, Khuyển Trủng Nha, đứng thành tam giác, Lộc Hoàn cậu đứng giữa, nhanh lên.

Tiểu Lý đột nhiên hét lên.

Giải quyết xong Tứ Nhân Chúng, Tiểu Lý hướng về chiến trường của Quân Ma Lữ.

Hồi Thiên.

Phốc một ngụm máu tươi lớn phun ra, Quân Ma Lữ đã không đứng vững được nữa.

Khụ khụ Quân Ma Lữ đã không nói được nữa.

Thể thuật của ngươi cũng rất tốt, có thể chiến đấu một trận không hối tiếc, ta cần cảm ơn ngươi.

Bây giờ đến lượt ta tấn công.

Quân Ma Lữ mạnh gấp mười, sử dụng chiêu thức mà trước đây hắn không dám dùng, Nhẫn Pháp: Cốt Xà.

Tất cả mọi người tụ lại, mỗi người bày ra tư thế phòng thủ.

Đinh Thứ còn xui xẻo hơn, sau khi sử dụng Bội Hóa Thuật, bị một thanh cốt đao khổng lồ đâm xuyên người, suýt nữa mất mạng.

Chính xác.

Quân Ma Lữ cuối cùng cũng ho thuận, Đại Xà Hoàn đại nhân đã cho ta ăn Tiên Đậu, Tiên Đậu quả thực không có tác dụng với bệnh tật, khụ khụ.

Lạc Khắc Lý, có ngươi làm đối thủ cuối cùng của ta, thực sự rất cảm ơn.

Để tỏ lòng kính trọng, ta xin dâng lên chiêu cuối cùng của ta.

Ba người các cậu có chiêu thức gì quay vòng tại chỗ thì cứ dùng hết ra đi, đừng có chóng mặt đấy nhé, phải quay lâu lắm đó.

Tiểu Lý và Quân Ma Lữ đều dốc hết bản lĩnh gia truyền, chiến đấu ở đó đến quên cả trời đất.

Tiểu Lý, cậu đùa cái gì vậy.

Lời của Tiểu Lý khiến Ninh Thứ giật mình.

Vài sân bóng đá rộng lớn đều biến thành bình địa, vô số gai xương, cốt đao cắm trên mặt đất.

Có gì đâu, cậu phải tin vào thực lực của ta, ta còn có chiêu sát thủ chưa dùng mà.

A.

Tiểu Lý bày tỏ mình vẫn chưa đánh đã, Ninh Thứ, còn Tiên Đậu không, cho hắn một viên đi.

Huy Dạ Quân Ma Lữ.

Còn Quân Ma Lữ thì gặp phải kẻ địch cuối cùng của hắn, cũng không biết cơ thể hắn có thể chịu đựng đến khi thuốc mê hết tác dụng hay không.

Tiểu Lý, đó dường như là một loại bệnh di truyền Huyết Kế Giới Hạn.

Ninh Thứ, người xuất thân từ đại gia tộc, vẫn có chút kiến thức.

Cả hai đều là những nhân vật khác hẳn ngày xưa, nhưng vẫn phải tiến hành một trận chiến định mệnh.

Còn nhẫn thuật hợp thể của Khuyển Trủng Nha và Xích Hoàn, căn bản không thể đến gần Quân Ma Lữ, cũng bại dưới vô số lưỡi xương.

Gió thổi bụi bay, lướt qua nơi mộ địa kiếm xương mọc như rừng này, mang theo tiếng thở dài của người sống và linh hồn của kẻ đã khuất bay về phương xa.

Minh Nhân vẫn không thể ngăn cản được Tá Trợ, mặc dù cậu ta đã sử dụng sức mạnh hack Cửu Vĩ, nhưng Tá Trợ cũng đã uống thuốc tăng gấp mười sức mạnh.

Cuối cùng, Tá Trợ vẫn đi, Minh Nhân một thời gian suy sụp.

Nhưng may mắn là không lâu sau, Minh Nhân vực dậy tinh thần và cùng Tự Lai Dã ra ngoài tu hành.

Còn Đỗ Lan cũng đang chuẩn bị một hành động lớn, ba người đệ tử nhẫn giả của hắn, Nhật Hướng Thứ Lang, Vũ Trí Ba Tình, và Kiệt Khắc, sau nhiều năm lại cùng đứng chung một chỗ.

Chỉ là trong ba người, Kiệt Khắc đã là một thượng nhẫn thực lực mạnh mẽ, được Hỏa Ảnh giao phó trọng trách.

Còn Vũ Trí Ba Tình thì vì sự việc phản bội của gia tộc Vũ Trí Ba, vẫn luôn ẩn mình.

Nhật Hướng Ninh Thứ đến bây giờ vẫn chỉ là trung nhẫn, luôn ủ dột không vui, bị tộc nhân của mình coi thường.

Lão sư.

Ba người cung kính ngồi ở phía bên kia bàn.

Đỗ Lan đang nhúng lẩu, không ngừng chép miệng, Lão sư đây, đã chuẩn bị một kế hoạch lớn, đến lúc các con phải ra sức rồi, hãy gác lại mọi chuyện đang làm, hành trình của chúng ta sẽ rất xa đấy.

Thế là, Đỗ Lan một nhà ba người, dẫn theo hơn trăm người rời khỏi làng Hỏa Ảnh.

Ban đầu Sa Trúc không muốn đi, nhưng không chịu nổi Đỗ Lan và Địch Ny Toa cứ quấn quýt làm phiền.

Cuối cùng, từ chỗ Đệ Ngũ Hỏa Ảnh, hắn đã dùng một trăm viên Tiên Đậu đổi lấy ba năm nghỉ phép cho Sa Trúc.

Phải biết rằng, ngay cả Sa Trúc làm nhiệm vụ ngày đêm không ngừng trong ba năm cũng không kiếm được tổng giá trị của một trăm viên Tiên Đậu.

Thế là thời gian như ngựa trắng vụt qua kẽ hở, không trở lại, ba năm đã trôi qua.

Đã đến lúc khiến thế giới phải chấn động, một nhà làm phim vĩ đại sắp ra đời.

A ha Đỗ Lan cười phá lên một cách thiếu phong độ ở cổng làng Mộc Diệp, Ba năm, ta cuối cùng cũng thành công rồi.

Sa Trúc quay đầu sang một bên, giả vờ không quen Đỗ Lan.

Để duy trì việc tạo ra năng lượng Tra Khắc Lạp, chúng ta loài người giống như thực vật bị gieo trồng ra, chỉ để thu thập những nhiệt lượng mà chúng ta tạo ra.

Mặc Phỉ Tư nặng nề nói, Ngươi có thấy những người đang nằm ngơ ngác ở đó không.

Khi ngươi vừa ra khỏi thế giới ảo giác, chúng ta chính là từ nơi này đưa ngươi lên thuyền.

Trong rạp chiếu phim cũng có người phát ra tiếng kinh ngạc, còn có người vì sợ hãi mà nhắm mắt lại.

Những nhẫn giả Mộc Diệp đang xem phim đều đã nhìn đến ngây người.

Không sai, bộ phim này lại là Đỗ Lan sao chép từ Ma Trận Hắc Khách Đế Quốc, sau khi hắn chỉnh sửa đã trở thành một siêu điện ảnh dài năm tiếng.

Trong rạp chiếu phim, cao tầng Mộc Diệp và mấy tiểu cường không thiếu một ai đã tham gia buổi ra mắt phim lớn của Đỗ Lan.

Vì vậy, cuộc sống của nhóm người theo đuổi sự thật là thiếu thốn quần áo và thức ăn, rất nhiều khi vì tranh giành tài nguyên thực phẩm mà con người trong cuộc sống thực cũng đầy mâu thuẫn.

Mục đích Đỗ Lan quay bộ phim này rất rõ ràng chính là muốn làm khó chịu cái tên đứng sau Hiểu Tổ Chức.

Hiện tại, hiệu ứng đặc biệt chân thực đến thế này, vẫn là lần đầu tiên xuất hiện trên thế giới này.

Phần mở đầu dài dòng cuối cùng cũng kết thúc, thế giới thực sự bắt đầu hiện ra.

Đương nhiên, để tăng cường mâu thuẫn giữa những người khao khát được vào Ma Trận hưởng thụ cuộc sống ảo ảnh và những người theo đuổi sự thật, cảnh tượng pin người đã bị Đỗ Lan dời ra phía sau.

Vì vậy, khi nhân vật chính Ni Áo vừa tỉnh dậy đã ở trên thuyền.

Chương 63

Mặc Phỉ Tư ngừng một chút, Đó là dịch lỏng hóa lỏng sau khi người chết, cũng là thực vật của những cơ thể đó.

Màu đỏ, hay màu xanh.

Mặc Phỉ Tư do Nhật Hướng Thứ Lang đóng, để Ni Áo tự mình lựa chọn.

Kết thúc phim, vì hành tinh đã bị Thập Vĩ vắt kiệt, nên nhân vật chính cũng không thể để tất cả mọi người quay về hiện thực.

Vì vậy Thập Vĩ vẫn duy trì Giới Đại Huyễn Thuật, còn nhân vật chính và đồng đội đang khó khăn tìm kiếm một con đường mới trong hiện thực.

Những người ở lại trong ảo thuật vẫn sống một cách vô tri, nhưng tin rằng rồi sẽ có một ngày, họ sẽ đối mặt với một lựa chọn, là ở lại trong ảo cảnh hay đi ra hiện thực để khai phá.

Ni Áo Đệ tử của Đỗ Lan, Kiệt Khắc vẫn luôn mơ một giấc mơ, thế giới trong mơ không phải là thật.

Cho đến khi cậu ta đi theo con bướm luôn xuất hiện trong mơ, đã gặp phải đại họa, bị một đám người áo đen bắt giữ, và bị cấy ghép thứ gì đó vào cơ thể.

Bộ phim tiếp tục, Ni Áo và nhân vật nữ chính do Vũ Trí Ba Tình đóng cùng với vai diễn của Thứ Lang đã thoát hiểm trở về, nhưng đã hy sinh rất nhiều người.

Phòng chiếu tối lại.

Tình hình thế giới rất căng thẳng, nhưng Đỗ Lan lại rất nhàn.

Ngày hôm đó, Đỗ Lan lại đến phòng thí nghiệm dưới núi Nhan Hỏa Ảnh để nghiên cứu cỗ máy thời không của hắn.

Và muốn đến chỗ Tiên Tri, sẽ phải đi qua cánh đồng pin người, cảnh tượng tàn khốc đó sẽ lần đầu tiên được phô bày.

Những chất lỏng kia là gì.

Ni Áo nhìn thấy vô số ống vận chuyển chất lỏng màu vàng trong cánh đồng.

Trong phim của Đỗ Lan, hiện thực càng tàn khốc hơn, bởi vì Thập Vĩ vẫn luôn duy trì huyễn thuật cao cấp quy mô siêu lớn, nên cần một lượng lớn Tra Khắc Lạp, nhưng lượng Tra Khắc Lạp tự thân của nó thì xa xa không đủ.

Vì vậy, mọi thứ trên hành tinh có thể chuyển hóa thành Tra Khắc Lạp về cơ bản đã bị tiêu hao hết.

Sau đó, kẻ phản bội bên cạnh Ni Áo xuất hiện, để có được cơ hội quay trở lại thế giới ảo thuật, hắn đã bán đứng tất cả mọi người trên thuyền của Ni Áo.

Chỉ vì theo đuổi những hưởng thụ hư ảo đó.

Bất tận tầm nhìn, con người giống như cây trồng được gieo trên đất.

Ối.

Ni Áo lập tức nôn khan.

Đây không phải đại nhân Sa Trúc và phụ thân Đỗ Lan đại nhân của ngài sao.

Người gác cổng rất biết cách phá hỏng không khí, Cuối cùng hai vị cũng đã trở về rồi a.

Đáng tiếc là, vẫn không hề có biến hóa, Đỗ Lan lấy ra hai cục pin dự phòng chuẩn bị khởi động lại.

Nhưng một chuyện không thể lường trước đã xảy ra.

Nhất thời, ba người đều vô cùng mơ hồ, cuối cùng thuyền trưởng Mặc Phỉ Tư quyết định lái thuyền đến chỗ Tiên Tri, để Tiên Tri dẫn lối cho họ.

Đúng vậy, Đỗ Lan đã đưa Tiên Tri đến thế giới hiện thực.

Hố đen, một lỗ đen nhỏ mở ra, rồi lại khép lại, nhưng lại xuất hiện hai thứ.

Khiến Đỗ Lan cũng giật mình.

Bên dưới, xin mời mọi người thưởng thức bộ phim vĩ đại nhất thế giới này.

Đỗ Lan hùng hồn nói.

Thế giới Hỏa Ảnh dấy lên một cơn lốc, bộ phim của Đỗ Lan đã gây ra những cuộc thảo luận rộng rãi.

Đỗ Lan bày tỏ sự hài lòng tột độ, đối mặt với sinh mệnh vô tận thì luôn phải thử thêm nhiều thứ, kinh nghiệm đạo diễn lần này khiến hắn cảm thấy rất tốt.

Đương nhiên, để người trong thế giới Hỏa Ảnh có thể hiểu, Ma Trận Matrix mẫu thể đã biến thành Thập Vĩ.

Còn những chiếc phi thuyền bay qua bay lại cũng đã thay đổi hình dáng thành những con thuyền biết bay thực sự.

Trình tự cốt truyện cũng phải thay đổi một chút.

Một cái là cơ giáp hư hỏng tả tơi, còn một cái là một quái vật khổng lồ khủng bố đã phá hủy toàn bộ núi Nhan Sơn, cả văn phòng Hỏa Ảnh và viện nghiên cứu của Đỗ Lan.

Hai vị mỹ nữ, có thể giải thích một chút không.

Đỗ Lan ngay lập tức cứu hai con người bên trong chiếc cơ giáp hỏng bét ra, dịch chuyển đến một nơi an toàn.

Bóng đen khổng lồ gần như bao phủ toàn bộ làng Hỏa Ảnh, vì nó trồi lên từ lòng đất, nên chỉ có khu vực Nhan Sơn bị phá hủy.

Quái vật lơ lửng trên trời, khiến người ta không rét mà run.

Đó là Vũ Trụ Quái Thú.

Một trong hai cô gái trẻ hơn cắn môi, bất mãn nói.

Cái quái gì vậy.

Tên nghe thì bá khí thật.

Đỗ Lan phun tào.

Quái vật khổng lồ, hình chóp, trên mình đầy gai ngược, hơn nữa màu sắc sặc sỡ.

Nhanh lên, bảo những người dưới nhà sơ tán hết đi, đợi đến khi con quái vật đó tỉnh lại thì mọi thứ sẽ xong đời.

Loli điều khiển cơ giáp, Cao Ốc Pháp Tử, vội vàng nói.

Không sai, nhanh lên bảo mọi người sơ tán hết đi.

Đại tỷ Điền Dã Hòa Mỹ cũng nói.

Vẫn còn ngủ sao.

Vậy còn không vội, trước hết tự giới thiệu một chút đi.

Tại hạ là nhẫn giả của ngôi làng phía dưới, Đỗ Lan.

Còn các cô.

Cao Ốc Pháp Tử.

Điền Dã Hòa Mỹ.

Nhanh lên sơ tán đi, chúng ta quay về chỗ Cương Ba Tư Tháp, hy vọng lò phản ứng thu nhỏ vẫn có thể khởi động.

Đi thôi, Pháp Tử.

Khoan đã.

Đỗ Lan kéo hai người họ lại, Hai cô trước hết hãy giải thích rõ ràng tình huống này rốt cuộc là gì đi.

Ngay lúc này, Vũ Trụ Quái Thú phát ra tiếng gầm trầm thấp.

Không hay rồi, nó tỉnh lại rồi.

Không kịp nữa sao.

Pháp Tử ngã ngồi xuống đất.

Tuy không biết tình huống thế nào, nhưng cái thứ kia rất nguy hiểm phải không.

Vậy thì cứ giao cho ta đi.

Đỗ Lan giơ ngón cái về phía hai mỹ nữ.

Sau đó, kiếm chỉ của Đỗ Lan vừa ra, Vũ Trụ Quái Thú trên bầu trời biến thành hai nửa, rơi xuống hai bên làng, không chạm vào làng dù chỉ một phần nhỏ.

Những nhẫn giả đang cảnh giới cũng cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Như vậy thì không có vấn đề gì rồi.

Đỗ Lan cười nói, Bây giờ có thể mời hai vị nói rõ tình hình được không.

Văn phòng Hỏa Ảnh đã bị hủy, nên ở trong một văn phòng tạm bợ.

Cô nói con quái vật như thế này chỉ là loại nhỏ nhất chưa trưởng thành hoàn toàn.

Cương Thủ không bình tĩnh được nữa.

Đúng vậy, Vũ Trụ Quái Thú lấy các vì sao làm tổ, hấp thụ năng lượng rồi lại đi đến vì sao tiếp theo.

Vũ Trụ Quái Thú thực sự phải lớn gấp bốn năm lần con này, còn loại lớn nhất thì còn lớn hơn cả hành tinh, hơn nữa số lượng vô cùng nhiều, ước tính bảo thủ cũng vượt quá 20 tỷ. 20 tỷ.

Ngay cả Đỗ Lan cũng nuốt nước bọt, dù hắn có bật hết hack cũng không thể giết hết 20 tỷ con được.

Chẳng lẽ nơi này của chúng ta cũng đã trở thành mục tiêu của Vũ Trụ Quái Thú rồi sao.

Cương Thủ căng thẳng hỏi.

Mặc dù rất đáng tiếc, nhưng tôi nghĩ là vậy.

Sau vụ nổ bom hố đen siêu trọng lực cuối cùng, tôi và Pháp Tử đều bị hút vào, tôi nghĩ chúng tôi đã trải qua một hành trình rất dài mới đến được vũ trụ này.

Đến vùng vũ trụ này, chúng tôi phát hiện lực hút của hố đen đã giảm đi, chúng tôi rất khó khăn mới lợi dụng con Vũ Trụ Quái Thú chưa trưởng thành này để thực hiện một cú nhảy ngẫu nhiên, tôi nghĩ khoảng cách nhảy lần này chắc sẽ không quá xa, nên đợi đến khi lực hút của hố đen biến mất, vì sao trong tinh hệ này sẽ là mục tiêu của chúng.

Dự cảm không lành trong lòng đã thành hiện thực, tất cả mọi người đều im lặng.

Thực ra các vị cũng không cần lo lắng đến thế, Vũ Trụ Quái Thú cũng không nhất định sẽ đến hướng này đâu.

Pháp Tử an ủi một cách yếu ớt.

Chương 64

Chúng ta không thể mạo hiểm như vậy, nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng mới được, phải không, Đỗ Lan tiên sinh.

Tam Đại Mục Third Hokage trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng lên tiếng.

Thực ra Đỗ Lan cũng đang suy nghĩ, Ta cần suy nghĩ thêm một chút, tiểu thư Pháp Tử, và quý cô Hòa Mỹ, chúng ta còn bao nhiêu thời gian.

Theo thông tin ghi lại của Cương Ba Tư Tháp, hố đen hoàn toàn mất đi lực hút, đại khái còn năm năm, thậm chí ít hơn.

Để ta suy nghĩ.

Các vị ra ngoài trước đi.

Đỗ Lan mời mấy người ra ngoài, một mình ở lại trong văn phòng tạm bợ này.

Những người khác cũng chỉ có thể trông cậy vào Đỗ Lan, thiên tài phát minh gia giả mạo này.

Đỗ Lan ngồi bên trong, kiểm kê đạo cụ của mình, và các khả năng thực hiện.

Nhưng lại vô cùng bi quan.

Đầu tiên chính là tác chiến vũ trụ, tuy có phi thuyền từ thế giới Cao Đạt, nhưng căn bản không đủ để Vũ Trụ Quái Thú thèm để mắt.

Hơn nữa cũng không có vũ khí sát thương hiệu quả.

Tuy bản thân Đỗ Lan chính là vũ khí sát thương quy mô lớn, nhưng số lượng lại không đủ.

Suy nghĩ suốt ba ngày, Đỗ Lan cuối cùng cũng bước ra, trong tay ôm một xấp bản thảo lộn xộn.

Chúng ta không thể ngồi yên chờ chết.

Các vị xem một chút, nếu không có vấn đề gì thì hãy bắt đầu hành động đi.

Kế hoạch tác chiến Tinh Thần Đại Hải.

Một vài phong văn kiện mật mã được gửi đi từ làng Mộc Diệp.

Năm làng nhẫn giả lớn, và một số làng nhẫn giả qua đường không tên đều nhận được văn kiện mật mã của Mộc Diệp.

Đỗ Lan thì bố trí vệ tinh trinh sát khắp tinh hệ, đề phòng bị Vũ Trụ Quái Thú tập kích bất ngờ.

Đồng thời, một bộ chỉ huy tác chiến mới và kế hoạch cải tạo làng Mộc Diệp đang được triển khai rầm rộ.

Đồng thời, vô số poster tuyển quân được dán ở các góc làng Mộc Diệp, Mục tiêu của chúng ta là Tinh Thần Đại Hải.

Một khẩu hiệu tuyển binh đầy nhiệt huyết biết bao.

Vô số thiếu nam thiếu nữ ôm ấp khát vọng về tinh không đã đăng ký tham gia Đệ Nhất Vũ Trụ Quân.

Trên quỹ đạo vệ tinh, ba chiếc Đại Thiên Sứ Hào sản xuất hàng loạt bắt đầu hoạt động như một bến cảng vũ trụ.

Pháp Tử và Hòa Mỹ với tư cách là huấn luyện viên tác chiến đối phó Vũ Trụ Quái Thú, bắt đầu giảng bài, Vũ Trụ Quái Thú lấy các vì sao làm tổ, hấp thụ năng lượng của các vì sao.

Sát thương nhiệt năng tập trung tạo ra từ hạt năng lượng cao là vũ khí siêu cấp có nhiệt độ còn cao hơn cả vì sao, ngoài ra bom hạt nhân cũng là vũ khí sát thương hiệu quả, và vũ khí hiệu quả nhất chính là đòn điện kích siêu cao áp ở cự ly gần.

Kỹ thuật lò phản ứng thu nhỏ về cơ bản không có vấn đề gì, nhưng ở thế giới này để sản xuất hàng loạt thì vẫn vô cùng khó khăn.

Đỗ Lan cũng đang nghe giảng, Những vũ khí cô nói thực sự quá tốn năng lượng.

Nhưng vì đều là kinh nghiệm chiến đấu, ta cũng sẽ có chuẩn bị.

Vũ khí chỉ là một mặt.

Hòa Mỹ lo lắng nói, Còn nữa là phi thuyền, Đại Thiên Sứ Hào tuy cũng có năng lực lên vũ trụ, nhưng lại không có năng lực nhảy không gian.

Không có năng lực nhảy không gian, chúng ta không có khả năng chiến thắng Vũ Trụ Quái Thú.

Điểm này ta cũng đã cân nhắc, nên ta chuẩn bị lợi dụng thi thể của con Vũ Trụ Quái Thú bị ta giết chết kia, dùng kỹ thuật nhân bản và kỹ thuật cải tạo DNA, ta sẽ chế tạo một chiếc phi thuyền sinh vật có khả năng nhảy không gian.

Đỗ Lan có ý tưởng này, là vì sao chép từ Thiết Giáp Kỵ Sĩ Cường Thực Trang Giáp Khải Phổ.

Bên trong, biển chết biến thành nước ối, chế tạo một chiếc phi thuyền sinh vật do mười hai Thú Thần Tướng điều khiển.

Vì vậy Đỗ Lan cảm thấy với kỹ thuật hắn muốn nắm giữ, cũng không có vấn đề gì.

Việc mở rộng phát triển khiến cảnh quan sinh thái xung quanh làng Mộc Diệp hoàn toàn thay đổi, rừng cây không còn, thay vào đó là những hồ lớn chứa dịch sinh hóa khổng lồ, sau này phi thuyền nhân bản sẽ được sinh ra ở đó.

Đến khi Phong Ảnh, Lôi Ảnh và những người khác đến, họ đã không còn nhận ra hình dáng của làng Mộc Diệp nữa.

Những tòa nhà cao tầng mọc san sát, vô số xe cộ đang vận chuyển vật chất, và để phi thuyền cất cánh nhanh chóng, đường băng vũ trụ cao tốc cũng đang được xây dựng.

Lưu Mỗ Mỗ vào đại quan viên, những vị Ảnh kia đều biến thành thổ bao tử kẻ nhà quê.

Còn về cái gọi là Hiểu Tổ Chức kia, Mộc Diệp bây giờ đã không còn tâm trí để quản họ nữa.

Mộc Diệp chúng ta đã dốc toàn lực, nhưng vẫn quá chậm, chúng ta cần sự chi viện từ bốn làng nhẫn giả lớn còn lại.

Cương Thủ trong lòng cũng không có gì chắc chắn.

Bốn vị Ảnh đều im lặng.

Ta biết mọi người đều có lo ngại, nhưng ta hy vọng các vị xem xong thứ dưới đây, rồi hãy cân nhắc kỹ lại.

Những hình ảnh được ghi lại từ não bộ của Pháp Tử và Hòa Mỹ, giữa tinh không, cảnh tượng hùng tráng của những chiến hạm bay trên trời, khiến các vị Ảnh nhìn đến ngây người.

Còn những Vũ Trụ Quái Thú đáng sợ kia, nhìn qua thì dày đặc tụ lại với nhau còn nhiều hơn cả các vì sao trong tinh không.

Cuộc chiến giữa loài người và Vũ Trụ Quái Thú, đã khiến vô số hành tinh biến mất, thảm liệt đến cực điểm.

Thực ra vấn đề quan trọng nhất hiện tại là ổn định môi trường xã hội hiện có, Mộc Diệp cần dốc toàn lực chuẩn bị chiến tranh vũ trụ.

Vì vậy kế hoạch của Cương Thủ là ký hiệp ước hòa bình, sau đó để các làng nhẫn giả khác phái người đến Mộc Diệp, Mộc Diệp thực ra cũng đang thiếu người.

Cuối cùng Phong Ảnh Ngã Ái La là người đầu tiên bày tỏ ủng hộ quyết sách của Mộc Diệp.

Thổ Ảnh, Lôi Ảnh, Thủy Ảnh cũng lần lượt ký kết hiệp nghị.

Chỉ có Vũ Nhẫn Thôn dưới sự kiểm soát của Hiểu Tổ Chức là coi thường mà bỏ đi.

Nhưng điều này đã không còn quan trọng nữa, năm làng nhẫn giả lớn lần đầu tiên ký hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau, nhưng không đồng ý xuất khẩu dân số cho Mộc Diệp.

Hơn nữa năm làng nhẫn giả lớn còn đạt được nhất trí, thành lập một tiểu đội tinh nhuệ, vì những phần tử khủng bố như Hiểu Tổ Chức.

Và Đỗ Lan còn yêu cầu, các Jinchuriki Nhân Trụ Lực của mỗi làng cần phải gia nhập tiểu đội này.

Đỗ Lan cân nhắc như thế này, mục tiêu của Hiểu Tổ Chức là Vĩ Thú, gom Vĩ Thú lại một chỗ, giống như mồi câu được ném ra để câu cá vậy.

Mặc dù Ngã Ái La đã là Phong Ảnh, vốn dĩ không phù hợp tham gia tiểu đội như vậy, nhưng Đỗ Lan lấy lý do Jinchuriki không thích hợp làm Kage, cộng thêm Đỗ Lan có ân với làng Sa Nhẫn, và lời của Đỗ Lan thực sự không sai, nên Ngã Ái La đã nhường vị trí Phong Ảnh cho Khám Cửu Lang, bản thân mình gia nhập tiểu đội.

Trong một ngọn núi sâu nào đó, Tá Trợ đang nỗ lực luyện tập, bên cạnh cậu ta đứng một người đàn ông xa lạ.

Tá Trợ, ta phải đi rồi.

Người đàn ông đột nhiên lên tiếng.

Lúc này Tá Trợ đã trưởng thành rất nhiều, và dưới sự giúp đỡ của người đàn ông đó, thực lực đột nhiên tiến bộ vượt bậc.

Người đàn ông đó ba năm trước đã nhặt Tá Trợ về nhà, và dạy Tá Trợ tu hành.

Ta muốn tặng ngươi một món quà.

Người đàn ông từ trong lòng lấy ra một lọ thủy tinh nhỏ.

Tá Trợ đỡ lấy nhìn, bên trong lại là hai con mắt.

Tá Trợ kinh hãi, Đây là.

Đây là đôi mắt của kẻ thù ngươi, bên trong chứa đựng đồng lực Huyết Luân Nhãn hoàn chỉnh.

Tá Trợ đã vì quá sốc mà không thể thốt nên lời.

Ngươi có muốn biết anh trai ngươi bị ai giết không.

Người đàn ông đó quay người lại, Anh trai ngươi thực ra không phải bị giết, mà là bệnh chết.

Những gì cần nói ta đã nói hết rồi, vậy thì con đường sau này của ngươi, ngươi tự mình đi, tự lo liệu.

Đừng đi.

Tá Trợ lớn tiếng gọi, nhưng người đàn ông đã bỏ đi.

Trong bể nuôi cấy phi thuyền sinh vật của làng Mộc Diệp, Đỗ Lan hiện tại phần lớn thời gian đều ở đây.

Còn Địch Ny Toa và Sa Trúc thì đang giúp Pháp Tử và Hòa Mỹ cùng nhau phổ biến kiến thức cần thiết cho tân binh.

Đây không phải Dứu sao.

Quay lại cùng với em trai ngươi à.

Đỗ Lan nhàm chán nói.

Không.

Người đến chính là người đàn ông trước đây ở cùng Tá Trợ, Ba năm, Tá Trợ đã vượt qua ta khi còn là nhẫn giả.

Thế giới này rất lớn, ta muốn cậu ta được rèn luyện bên ngoài.

Cũng phải, chim ưng con cuối cùng rồi cũng có ngày phải vỗ cánh bay cao.

Đỗ Lan nói, Nhưng ngươi quay lại đúng lúc thật, ta đúng lúc cần xác nhận, ta muốn ngươi đi không gian phụ trách xây dựng cảng vũ trụ.

Rất sẵn lòng.

Vũ Trí Ba Dứu cũng có sự tò mò với vũ trụ.

Cuối cùng sau khi tốn gần nửa năm, chiếc phi thuyền vũ trụ nhảy không gian sinh vật đầu tiên của Đỗ Lan, Sinh Mệnh Nhất Hào, đã ra đời.

Sau đó là tiến hành thử nghiệm Sinh Mệnh Nhất Hào, thành quả thật đáng mừng.

Dưới sự tính toán của siêu máy tính từ thế giới Long Châu để đưa ra chuỗi DNA, cộng thêm kỹ thuật cải tạo DNA tiên tiến nhất từ thế giới Cao Đạt, Sinh Mệnh Nhất Hào đã hoàn thành thành công.

Chương 65

Đương nhiên, việc lắp đặt trang bị tiếp theo sẽ phải sử dụng kỹ thuật cấy ghép và chuyển tiếp từ thế giới Đại Kiếm Claymore và thế giới Hỏa Ảnh.

Vũ khí của Sinh Mệnh Nhất Hào, là Pháo Chào của A Lạp Lôi mà Đỗ Lan lấy từ thế giới Long Châu, và đầu đạn hạt nhân từ thế giới Cao Đạt.

Hai loại vũ khí sát thương quy mô lớn.

Còn nữa là các Cao Đạt pháo hôi sản xuất hàng loạt được trang bị trên Sinh Mệnh Nhất Hào, cũng được trang bị đao chấn động hạt năng lượng cao, và gậy điện cao áp.

Và sau khi nghiên cứu hệ thống điều khiển cảm ứng của Cương Ba Tư Tháp, Đỗ Lan cũng biến Cao Đạt thành điều khiển cảm ứng, cũng thuận tiện cho tân binh thích nghi.

Đương nhiên, Cương Ba Tư Tháp của Pháp Tử và đồng đội cũng đang trong quá trình phục hồi, Cương Ba Tư Tháp thực ra đã là một tồn tại cấp hạm đội chiến đấu, hỏa lực và lực phòng ngự đều cực kỳ kinh người, nếu có một lực lượng chiến đấu siêu cấp như vậy ở đây, cũng có thể giảm bớt rất nhiều áp lực.

Đồng thời, Đỗ Lan còn tập hợp tất cả Hắc Khoa Kỹ mà hắn biết từ thế giới Long Châu để chế tạo một lô giáp, là thứ hắn tự mình chuẩn bị để mặc khi chiến tranh vũ trụ.

Nghĩ đến con số ước tính bảo thủ 20 tỷ này, Đỗ Lan liền cảm thấy tay mềm nhũn, dù có xếp hàng chờ hắn giết cũng không giết hết được.

Huống chi, Vũ Trụ Quái Thú còn là một quần thể có trí tuệ.

Sinh Mệnh Nhất Hào đã hoàn tất mọi trang bị, sau đó dưới sự điều khiển của binh sĩ bay về phía vũ trụ, đậu tại cảng vũ trụ.

Phần lớn người trên thuyền là tân binh, chỉ có một lượng nhỏ là điều từ ba chiếc Đại Thiên Sứ Hào đã lên vũ trụ trước đó, nên vẫn cần huấn luyện.

Mọi thứ vẫn chưa sẵn sàng.

Nhưng trước khi Đỗ Lan chuẩn bị hoàn toàn, cơ hội cho trận chiến khởi động đã đến.

Vệ tinh trinh sát hiển thị, trên quỹ đạo mặt trăng xuất hiện nguồn trọng lực không xác định, số lượng là một.

Theo giám định sóng năng lượng sinh vật, là Vũ Trụ Quái Thú.

Cuối cùng cũng đến rồi sao.

Đỗ Lan ngồi trên đài chỉ huy của Sinh Mệnh Nhất Hào, Sinh Mệnh Nhất Hào, chuẩn bị xuất phát.

Sinh Mệnh Nhất Hào từ từ điều chuyển mũi thuyền, tiến về phía nguồn trọng lực này.

Vũ Trụ Quái Thú xuất hiện ngay bên cạnh mặt trăng, hình ảnh quang học đã bắt được.

Lớn thật.

Con Vũ Trụ Quái Thú đó lớn đến phi lý, lớn hơn con xuất hiện ở làng Hỏa Ảnh lần trước hàng ngàn lần.

Còn Sinh Mệnh Nhất Hào là phi thuyền được nhân bản từ tàn tích của Vũ Trụ Quái Thú, tuy trong mắt người nhìn đã rất lớn, nhưng trước mặt Vũ Trụ Quái Thú thì giống như một con chuột.

Đừng hoảng loạn.

Đỗ Lan trấn tĩnh nói, Toàn bộ nhân viên chuẩn bị chiến đấu cấp một.

Mở hết cửa pháo, tiểu đội cơ động chờ lệnh.

Thể hiện tốt vào, đây là trận chiến đầu tiên của chúng ta.

Rõ.

Sinh Mệnh Nhất Hào xoay ngang, tất cả cửa pháo một bên đều nhắm thẳng vào Vũ Trụ Quái Thú.

Vũ Trụ Quái Thú dựa vào mặt trăng, cày một rãnh sâu trên mặt trăng.

Sau đó lao về phía Sinh Mệnh Nhất Hào.

Toàn pháo phát xạ.

Đỗ Lan ra lệnh.

Tất cả Pháo Chào một bên của Sinh Mệnh Nhất Hào đều bắn ra.

Mặt trăng biến mất trong đợt pháo kích đầu tiên, nhưng Vũ Trụ Quái Thú vẫn còn đó, dù cơ thể bị trọng thương, nhưng nó đã xông tới.

Toàn bộ nhân viên chuẩn bị chống va đập.

Cuối cùng, cơ thể khổng lồ của Vũ Trụ Quái Thú đã đẩy Sinh Mệnh Nhất Hào, đẩy về phía Địa Cầu.

Tiểu đội cơ động xuất kích.

Tiểu đội cơ động cận chiến từ phía bên kia trồi ra, sau đó dùng vũ khí cận chiến đâm vào Vũ Trụ Quái Thú.

Điện cao áp khiến Vũ Trụ Quái Thú kêu gào đau đớn, sau đó động tác chậm lại.

Hạm trưởng, phía trước, xuất hiện nguồn trọng lực dị thường, số lượng 30.

Sao lại thế.

Đỗ Lan cũng giật mình.

Sinh Mệnh Nhất Hào bị bao vây.

Mọi người bình tĩnh, phản kích, toàn pháo khai hỏa, chuẩn bị sẵn sàng phóng bom hạt nhân.

Giữa vũ trụ, Sinh Mệnh Nhất Hào bốn bề thọ địch, hoàn toàn bị bao vây, tuy hỏa lực mạnh mẽ nhất thời khiến Vũ Trụ Quái Thú không thể tiếp cận, nhưng cũng không thể chống đỡ được lâu.

Hạm trưởng, thân pháo quá nhiệt, cứ tiếp tục như vậy thì toàn bộ cấu trúc xung quanh sẽ hỏng hết.

Phóng bom hạt nhân.

Mục tiêu Vũ Trụ Quái Thú ngay phía trước.

Đỗ Lan ra lệnh.

Mục tiêu bị đánh trúng.

Mặc dù đánh trúng, nhưng cũng chỉ khiến Vũ Trụ Quái Thú mất khả năng hành động mà thôi.

Hạm trưởng, có một con Vũ Trụ Quái Thú bay về phía hành tinh rồi.

Cái gì.

Đỗ Lan cũng nhìn thấy, nhưng bây giờ Sinh Mệnh Nhất Hào căn bản không kịp lo cho con Vũ Trụ Quái Vật đó nữa.

Lúc này, trên quỹ đạo vệ tinh, Vũ Trí Ba Dứu đã hạ lệnh tử thủ.

Vũ Trí Ba Dứu không phóng bom hạt nhân, vì số lượng bom hạt nhân có hạn, cũng không cho tiểu đội cơ động thực tập xuất kích, mà ra lệnh cho kỳ hạm của mình là Đại Thiên Sứ Hào xông lên.

Không hay rồi.

Đỗ Lan biết Vũ Trí Ba Dứu sắp làm chuyện ngu ngốc, lập tức dịch chuyển đến trước Đại Thiên Sứ Hào, trên người hắn đã mặc một bộ giáp kim loại nặng nề.

Quy Phái Khí Công.

Khí công của Đỗ Lan đã thành công đâm xuyên qua cơ thể Vũ Trụ Quái Thú, sau đó Đỗ Lan cũng tiện tay giải quyết những Vũ Trụ Quái Thú còn lại, rồi lại đi bổ đao.

Trận chiến đầu tiên với Vũ Trụ Quái Thú, đã kết thúc bằng việc Đỗ Lan ra tay.

Cư dân trên mặt đất phát hiện mặt trăng đã biến mất.

Đúng vậy, mặt trăng lại gặp nạn rồi, bị pháo kích dày đặc đánh nát bấy.

Có người thổ huyết, bởi vì kế hoạch dày công gây dựng cứ thế mà kết thúc.

Nhưng chuyện đó không liên quan gì đến Đỗ Lan.

Đỗ Lan chìm vào trầm tư, đã không còn thời gian nữa, nhất định phải nhanh chóng đi giải quyết sào huyệt của Vũ Trụ Quái Thú.

Thế nhưng, muốn tạo ra đạn Hắc Động ở Hỏa Ảnh thế giới thì hoàn toàn không có khả năng.

Mà việc xây dựng Vũ Trụ Hạm Đội và đối đầu với Vũ Trụ Quái Thú, xét từ trận chiến đầu tiên, loài người cũng hoàn toàn không có phần thắng.

Đỗ Lan một mình ngồi ở nhà phiền não.

Trong khi những người khác ở Mộc Diệp đang ăn mừng vì đã đẩy lùi Vũ Trụ Quái Thú.

Lão công, chàng không đi uống một ly sao.

Địch Ny Toa từ phía sau ôm lấy Đỗ Lan.

Đỗ Lan xuyên qua ánh đèn rực rỡ nhìn thấy nữ nhi Sa Chức của mình đang vui vẻ đối ẩm với Cương Thủ.

Không rồi, Địch Ny Toa, nếu ta không còn ở đây, nàng nói Sa Chức có khóc vì ta không.

Địch Ny Toa đột nhiên có cảm giác chẳng lành, Lão công, bất kể chuyện gì, thiếp cũng muốn ở bên chàng.

Địch Ny Toa.

Đỗ Lan nhẹ nhàng đặt một nụ hôn xuống.

Lão công, chàng định làm thế nào.

Ta muốn bảo vệ thế giới này cho nữ nhi.

Lão công à, thiếp nghĩ nữ nhi sẽ không muốn chàng dùng sự hy sinh để đổi lấy thế giới này đâu.

Hay là lão bà hiểu ta nhất, ta cũng không muốn, nhưng không còn thời gian nữa rồi.

Nếu có mấy ngàn con Vũ Trụ Quái Thú kéo đến, dù chúng ta không sao, nhưng hành tinh này nhất định sẽ tiêu đời.

Địch Ny Toa cũng nhất thời không nói nên lời.

Vậy nên ta muốn dùng sát thủ giản, khiến Hắc Động vận chuyển trở lại.

Có được không.

Bảy, tám mươi phần trăm.

Đỗ Lan cười nói, Nhưng dù không thành công ta cũng sẽ không chết.

Thiếp muốn đi cùng chàng.

Địch Ny Toa nhìn thẳng vào đôi mắt Đỗ Lan.

Nàng nỡ bỏ nữ nhi sao.

Không nỡ.

Nhưng nữ nhi lớn rồi, có chúng ta ở đây ngược lại sẽ khiến con bé không thể tự mình gây dựng thế giới riêng.

Địch Ny Toa u u nói, Hơn nữa thiếp tin nữ nhi của chúng ta nhất định là xuất sắc nhất, trên thế giới này Sa Chức là tuyệt vời nhất.

Đỗ Lan trầm mặc một lát, Được, lão bà đi cùng ta.

Vì để bảo vệ những điều quý giá của nữ nhi, vì để cho nữ nhi một mảnh trời riêng, chúng ta phải liều một phen.

Đỗ Lan để lại một phong thư, cùng tất cả đồ vật trên người, bao gồm Tiên Đậu và Vạn Năng Giao Nang, sau đó ngồi lên Sinh Mệnh Nhất Hào.

Truy tìm theo tọa độ trên Cương Ba Tháp, Sinh Mệnh Nhất Hào thực hiện một cú nhảy siêu đường dài, rơi vào biển mênh mông của Vũ Trụ Quái Thú.

Số lượng vượt quá 2 tỷ.

Giọng CIC cũng đang run rẩy.

Bây giờ tiến hành tác chiến đột kích.

Chương 66

Cố gắng hết sức đưa phi thuyền đến gần sào huyệt của Vũ Trụ Yêu Quái.

Rõ.

Trận chiến vô cùng thảm khốc, ở chiến trường như vậy, đội cơ động chẳng khác nào đội cảm tử, gần như không có cơ hội sống sót.

Khi toàn thể nhân viên đang cố gắng xông vào trung tâm của Vũ Trụ Quái Thú, Đỗ Lan trở lại khoang thuyền trưởng.

Một chiếc tủ đông nằm ở đó, bên trong Địch Ny Toa đang mỉm cười nhẹ nhàng.

Lão bà, chúng ta lại phải kề vai chiến đấu.

Đỗ Lan biến chiếc tủ đông thành Vạn Năng Giao Nang, sau đó ngẩng đầu, nuốt Vạn Năng Giao Nang vào bụng.

Được rồi, các ngươi chuẩn bị nhảy siêu đường dài.

Xin hãy nhắn lại với nữ nhi của ta, ta yêu con bé.

Đỗ Lan mặc bộ giáp đặc chế, dịch chuyển tức thời ra khỏi phi thuyền.

Thuyền trưởng, thượng lộ bình an.

Toàn thể nhân viên kính chào.

Sau đó, Sinh Mệnh Nhất Hào bị hư hại nghiêm trọng thực hiện cú nhảy siêu đường dài lần thứ hai, may mắn thay Sinh Mệnh Nhất Hào là phi thuyền sinh vật, có khả năng tự chữa lành không tồi.

Đỗ Lan một mình tiếp tục tiến lên.

Giết.

Nhưng Vũ Trụ Quái Thú cứ như vô tận, tuôn trào đến trước mặt Đỗ Lan, cuối cùng Đỗ Lan đã chán ngấy việc giết chóc, nhưng Vũ Trụ Quái Thú vẫn tiếp tục lao về phía hắn.

Không giết hết được, Đỗ Lan chỉ có thể tăng tốc xông về phía sào huyệt của chúng trước khi năng lượng của bộ giáp cạn kiệt.

Sức mạnh Hắc Động vẫn chưa biến mất.

Vừa vặn.

Đỗ Lan lao thẳng vào.

Bộ giáp đặc chế gần như trong chớp mắt đã bị Hắc Động xé toạc khỏi người hắn.

Sau đó Đỗ Lan cảm thấy cơ thể mình bị kéo căng, nhưng trong bụng Đỗ Lan còn có Địch Ny Toa, vì vậy hắn dốc toàn lực chống lại sức mạnh Hắc Động.

Động cơ vĩnh cửu gắn liền với linh hồn bắt đầu quay cuồng điên loạn, còn điên loạn hơn cả khi hắn cứu làng Sa Nhẫn.

Thân thể Đỗ Lan biến mất, rồi lại phục hồi, biến mất, rồi lại phục hồi, lặp đi lặp lại không ngừng, bởi vì Đỗ Lan muốn bảo vệ Địch Ny Toa.

A—— Cả Hắc Động giống như nước sôi vậy, lúc lớn lúc nhỏ.

Cuối cùng động cơ vĩnh cửu của Đỗ Lan bắt đầu quay ngược, Hắc Động cũng bị động cơ vĩnh cửu kéo theo.

Lực hút bắt đầu lớn dần, những Vũ Trụ Quái Thú ở gần sào huyệt cảm nhận được, muốn chạy trốn, nhưng không kịp nữa, rồi càng ngày càng nhiều Vũ Trụ Quái Thú bị hút vào trong Hắc Động.

Ở Mộc Diệp, nước mắt Sa Chức rơi xuống, lá thư trong tay tuột khỏi tay.

Cương Thủ đứng bên cạnh nàng, Sa Chức, không sao đâu.

Đại nhân Đỗ Lan nhất định phải có trăm phần trăm nắm chắc mới làm.

Hơn nữa, hắn dẫn theo Địch Ny Toa lão sư, nhất định không vấn đề gì.

Trong thư chẳng phải cũng nói rồi sao, nếu bọn họ tiêu diệt Vũ Trụ Quái Thú thành công mà không trở về, nhất định là lại xuyên việt đi rồi.

Hắn còn nói gì mà thế giới Nhẫn Giả là thế giới vô vị nhất mà hắn từng thấy, đùa cái gì không biết.

Sa Chức khóc một lúc, cuối cùng cũng hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn lên, Đỗ Lan còn để lại cả cỗ máy thời không, Cha mẹ khốn nạn, bất kể hai người trốn ở thế giới nào mà tiêu dao, xem sau này con nhất định sẽ tìm ra hết các người.

Thế giới Nhẫn Giả, Nhẫn Giả đã không còn là điều thịnh hành nhất, vũ trụ mới là nơi mọi người khao khát, họ khao khát được ngồi lên phi thuyền, thám hiểm những thiên thể vô tận kia.

Mặc dù thế giới vẫn còn đấu tranh, nhưng Mộc Diệp lại có ưu thế áp đảo tuyệt đối, sau nhiều lần bị tổ chức Akaki tấn công khủng bố không thành, Mộc Diệp bắt đầu tiến hành đả kích hủy diệt Akaki, cả hai bên đều bị thương.

Bốn đại Nhẫn Giả thôn cũng lần lượt yêu cầu chia sẻ kỹ thuật hàng không vũ trụ, Mộc Diệp thu được lợi ích khổng lồ, có thể nói cục diện độc bá một nhà đã hình thành.

Vài năm sau, Mộc Diệp chính biến, lật đổ quốc gia Hỏa Chi Quốc phong kiến, lập quốc.

Đây là quốc gia đầu tiên trên thế giới thoát khỏi chế độ phong kiến lập hiến quân chủ.

Đỗ Lan dùng ngón trỏ móc vào cổ họng, cuối cùng cũng nôn ra chiếc Vạn Năng Giao Nang chứa Địch Ny Toa.

Lão công, chàng sao không mặc quần áo.

Địch Ny Toa vừa mở mắt ra, đã thấy Đỗ Lan trần như nhộng.

Đỗ Lan ho khan vài tiếng, liếc mắt, Lão bà, ta là từ ngoài không gian trực tiếp rơi xuống, hơn nữa Vạn Năng Giao Nang cũng đều để lại cho nữ nhi rồi.

Địch Ny Toa tỏ vẻ hiểu ý, sau đó như làm ảo thuật lấy ra một chiếc Vạn Năng Giao Nang, May mà thiếp vẫn còn giữ.

Đỗ Lan cuối cùng cũng mặc được quần áo.

Đây là đâu.

Địch Ny Toa hỏi.

Không biết, ta cũng vừa mới đến.

Vẫn chưa kịp tìm người hỏi.

Đi vài dặm, Đỗ Lan và Địch Ny Toa cuối cùng cũng tìm được một ngôi làng nhỏ đổ nát, lác đác chỉ có vài hộ gia đình.

Xin hỏi có ai ở đây không.

Đỗ Lan đứng trước căn nhà mở cửa hô lên.

Sau đó một người đàn ông kiểu tóc địa trung hải điển hình của Nhật Bản cổ đại xuất hiện trước mặt, Các người.

A—— Người đàn ông Nhật Bản cổ đại đó đột nhiên kêu to, Yêu Quái.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đều không biết phải phản ứng thế nào.

Chúng ta không phải Yêu Quái, là người.

Ta tên Đỗ Lan, đây là thê tử của ta, tên là Địch Ny Toa.

Chúng ta đều là người.

Người đàn ông Nhật Bản cổ đại bỉ ổi cuối cùng cũng ngừng la hét, Các người là người Minh Triều từ bên kia biển đến sao.

Lần này đến lượt Đỗ Lan kinh ngạc, Minh Triều.

Chẳng lẽ mình cuối cùng cũng xuyên việt trở về rồi, tuy rằng niên đại hơi sớm một chút.

Đúng, chúng ta chính là người Minh Triều.

Đỗ Lan thừa nhận.

Vậy thì thất lễ rồi.

Mau vào đi.

Ngay cả ngôi làng nhỏ như vậy cũng biết bên kia biển có một Minh Triều giàu có và hùng mạnh.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đại khái hiểu thời đại này, là cổ đại, hơn nữa là Nhật Bản cổ đại có Yêu Ma hoành hành.

Xuyên việt đến Tây Du Ký còn hơn đến cái nơi quỷ quái này.

Thật sự quá nghèo nàn, chẳng có đặc sản gì ngon cả.

Một ngày nọ, Đỗ Lan và Địch Ny Toa lại đi dạo quanh làng, đột nhiên trên bầu trời lóe lên ánh sáng rực rỡ.

Đẹp quá.

Dù là Địch Ny Toa ít cười, nhưng nàng cũng là một người phụ nữ thích cái đẹp.

Nhà ai mà lãng phí vậy, giữa ban ngày ban mặt đã đốt pháo hoa.

Sau đó Đỗ Lan phát hiện ra không phải pháo hoa, hắn nhảy lên, Tặng cho nàng.

Địch Ny Toa nhìn thấy, hóa ra Đỗ Lan đã bắt được một viên thủy tinh hình nón, Đẹp quá.

Thiên thạch sao.

Ta thấy không phải, nhưng nếu nàng thích thì cứ giữ đi.

Đây là lần đầu tiên Đỗ Lan tặng Địch Ny Toa một vật nhỏ như vậy, Địch Ny Toa đương nhiên sẽ trân trọng cất giữ.

Mặc dù dân làng liên tục nói nơi này có Yêu Quái, nhưng Đỗ Lan và Địch Ny Toa lại chưa từng gặp phải con nào.

Trải qua hai ngày bình lặng, Đỗ Lan và Địch Ny Toa từ biệt ngôi làng nhỏ, ra núi đi, dọc đường đi, vẫn không gặp phải một con Yêu Quái nào.

Phía trước có một trại lớn, lão bà đi thôi, ăn ké.

Cái trại đó rõ ràng tốt hơn nhiều so với làng mạc bình thường, hơn nữa những người canh cổng ăn mặc thống nhất, vừa nhìn đã biết không thể xem thường.

Vợ chồng chúng tôi là người Đại Minh Triều vượt biển đến, đi ngang qua quý địa không biết có thể tạo điều kiện, ở lại một đêm không.

Đỗ Lan cảm thấy thân phận Đại Minh Triều hẳn là có thể giúp mình ăn nên làm ra ở Nhật Bản cổ đại này.

Người canh cổng nghe nói có khách từ Đại Minh Triều đến, cũng không dám chậm trễ, lập tức thỉnh thị quản sự nơi đây, không lâu sau một người trung niên dẫn theo một đám người đến trước cổng lớn.

Ôi chao, hóa ra là khách từ Đại Minh Triều đến, thất lễ thất lễ, mau mời vào.

Người trung niên cũng không hề nghi ngờ Đỗ Lan, vì thời điểm này cũng không ai dám giả mạo người Đại Minh Triều.

Sau đó là giới thiệu đơn giản lẫn nhau, Đỗ Lan cũng biết người đàn ông trung niên Thiên Hỏa Mục là chủ trại.

Mặc dù tóc vàng và mắt bạc của Địch Ny Toa khiến người trung niên hơi kinh ngạc, nhưng người trung niên cũng là người kiến thức rộng, nghe nói Đại Minh Triều đi qua còn có không ít quốc gia, ở giữa có chủng tộc như Địch Ny Toa.

Cũng chính vì vậy, người trung niên càng tin Đỗ Lan là người từ Đại Minh Triều đến, nếu không làm sao có thể cưới được người vợ như vậy.

Chương 67

Vừa vào cửa lớn, ánh mắt Đỗ Lan đã bị mấy đống xương cốt khổng lồ hấp dẫn, Những thứ này xem ra không giống xương động vật.

Thiên Hỏa Mục thở dài nói, Đó là xương Yêu Quái, bây giờ Yêu Quái hoành hành, dân chúng lầm than.

Trại của chúng ta chính là sống bằng nghề săn giết Yêu Ma.

Chúng tôi đi dọc đường, cũng không gặp Yêu Quái nào, thật sự có nhiều Yêu Quái như vậy sao.

Đỗ Lan cảm thấy mình có phải nhân phẩm quá tốt không.

Đó thật là may mắn.

Thiên Hỏa Mục nói.

Khi Thiên Hỏa Mục còn muốn nói gì đó nữa, một đôi thiếu nam thiếu nữ chạy đến, Cha.

Cô gái lớn hơn cậu bé vài tuổi, họ chính là hai đứa con của Thiên Hỏa Mục, San Hô và Hổ Phách.

Họ rõ ràng rất tò mò về người Minh Triều trong truyền thuyết.

Đừng vô lễ.

Thiên Hỏa Mục nói.

Không sao, trẻ con mà, con của nhà chúng tôi cũng nghịch ngợm như vậy.

Đỗ Lan cười nói.

Đối với việc Đỗ Lan và Địch Ny Toa là một cặp vợ chồng trẻ như vậy đã có con, Thiên Hỏa Mục cũng không có gì bất ngờ, vì thời cổ đại mười mấy tuổi đã có thể sinh con.

Thất lễ rồi.

Đâu có.

Đến bữa tối, Thiên Hỏa Mục nhiệt tình mời vợ chồng Đỗ Lan ở lại thêm vài ngày, đúng như ý Đỗ Lan, thế là họ thuận lý thành chương ở lại.

Đây là một trại trừ yêu sư, người trong trại đều sống bằng nghề trừ yêu, nhận nhiệm vụ, sau đó lấy tiền của cải thay người đời trừ tai.

Vũ khí của họ, thường được chế tạo từ xương Yêu Quái, còn có một số độc khắc chế Yêu Quái.

Tóm lại, trong những năm tháng dài đấu tranh với Yêu Quái, trại này đã hình thành một bộ phương pháp riêng để đối phó với Yêu Quái.

Một ngày nọ, trại chủ dẫn theo phần lớn tinh anh ra ngoài làm nhiệm vụ, con cái của ông ta cũng ở trong đó.

Đây là một nhiệm vụ lớn, dường như đã được chuẩn bị một thời gian.

Sáng sớm, Đỗ Lan và Địch Ny Toa tiễn họ rời đi.

Rồi đến tối ngày thứ ba bọn họ đi làm nhiệm vụ, một làn sóng lớn Yêu Quái đang tiếp cận.

Đỗ Lan còn đang thắc mắc tại sao đến đây gần nửa tháng rồi mà không thấy một con Yêu Quái nào, hóa ra tất cả đều ẩn nấp để chuẩn bị cho hoạt động lớn lần này à.

Hàng trăm ngàn Yêu Quái lớn nhỏ bay từ chân trời đến, dày đặc, nhưng lại ngũ sắc tân phân, rất đẹp.

Trong trại trừ yêu vang lên tiếng chuông cảnh giới.

Nhưng phần lớn trừ yêu sư đã ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, chỉ còn lại những người già, trẻ con và học đồ.

Căn bản không thể ngăn chặn cuộc tấn công của lũ Yêu Quái này.

Nhưng may mắn là Đỗ Lan và Địch Ny Toa cũng ở đây.

Đánh giết đánh giết, đầu hàng đầu hàng, quần yêu bái phục.

Đỗ Lan giữ lại những con Yêu Quái đã có thần trí làm khổ lực, sai chúng dọn dẹp trại từ trong ra ngoài một lượt.

Người trong trại chứng kiến sức mạnh của Đỗ Lan và Địch Ny Toa, càng thêm kính trọng họ.

Đại vương.

Đã dọn dẹp xong rồi.

Một con Hồ Yêu đực già nua nịnh nọt quỳ gối trước mặt Đỗ Lan.

Tiếng Đại vương này khiến Đỗ Lan cảm thấy rất tốt, Biết giữ thái độ khiêm tốn không.

Đừng gọi ta là Đại vương, gọi ta là nữ Khụ, tên ta là Đỗ Lan.

Vâng, đại nhân Đỗ Lan.

Ngay khi Đỗ Lan đang nghĩ còn nhiệm vụ gì có thể giao cho đám Yêu Quái đó làm, thì trong làng lại đón khách.

Khuyển Dạ Xoa, Qua Vi, Di Lặc pháp sư, và Tiểu Yêu Quái Thất Bảo đã đến ngôi làng này.

Việc chào đón khách đương nhiên vẫn là do họ làm, Đỗ Lan và Địch Ny Toa chỉ bị gọi ra khi đến bữa ăn.

Đỗ Lan nhìn thấy Khuyển Dạ Xoa vẫn kinh ngạc một phen, còn có Qua Vi trong bộ đồng phục học sinh, bởi vì như vậy có thể xác định thế giới này thật sự chính là thế giới của Yêu Quái.

Và mảnh vỡ thủy tinh lần trước hắn nhặt được tặng cho Địch Ny Toa chính là Tứ Hồn Chi Ngọc.

Đỗ Lan sờ sờ cằm, hình như Địch Ny Toa rất thích viên Tứ Hồn Chi Ngọc đó.

Qua Vi với tư cách là chuyển thế của Vu Nữ Kết Ngạnh có khả năng nhìn thấy Tứ Hồn Chi Ngọc, đương nhiên sẽ không bỏ qua mảnh vỡ Tứ Hồn Chi Ngọc trên người Địch Ny Toa.

Chỉ là Khuyển Dạ Xoa khi bước vào cổng lớn đã cảm thấy trại trừ yêu này có chút kỳ lạ, có rất nhiều yêu khí cổ xưa.

Và bây giờ xuất hiện hai người trên người cũng có yêu khí, chỉ là rất nhạt.

Hai vị này là tiên sinh Đỗ Lan, phu nhân Địch Ny Toa từ Đại Minh Triều vượt biển đến.

Họ là những lữ khách muốn đi khắp hòn đảo này.

Người trong thôn giới thiệu, Mấy vị này là khách đến tìm trưởng thôn.

Đỗ Lan còn chưa nói gì, Khuyển Dạ Xoa được Qua Vi gợi ý, biết Địch Ny Toa đang giấu Tứ Hồn Chi Ngọc trên người.

Này, nữ nhân, giao Tứ Hồn Chi Ngọc trên người ngươi ra đây.

Ngươi đang nói chuyện với ta sao.

Địch Ny Toa nở một nụ cười rợn người đã lâu không thấy.

Đương nhiên rồi, nữ nhân Khuyển Dạ Xoa còn muốn nói gì đó, thì bị Qua Vi ngăn lại.

Xin lỗi, nhưng, có thể xin ngọc Tứ Hồn Chi Ngọc trên người cô cho chúng tôi không.

Nó rất quan trọng đối với chúng tôi.

Qua Vi vẫn rất lễ phép.

Nhưng Địch Ny Toa cũng không biết Tứ Hồn Chi Ngọc là gì, Tứ Hồn Chi Ngọc.

Rốt cuộc là cái gì.

Chính là sợi dây chuyền của cô.

Qua Vi nói.

Địch Ny Toa lấy sợi dây chuyền từ dưới áo ra, một viên Tứ Hồn Chi Ngọc không nhỏ hiện ra trước mặt mọi người, Chính là cái này sao.

A, đúng là Tứ Hồn Chi Ngọc không sai.

Cái này không thể đưa cho các người.

Địch Ny Toa trực tiếp từ chối.

Này, ngươi nữ nhân này cũng là Yêu Quái phải không.

Khuyển Dạ Xoa bảo vệ Qua Vi ra phía sau, Dù rất nhạt, nhưng không qua khỏi mũi của ta, yêu khí của ngươi.

Ta không phải Yêu Quái gì cả, nếu thật sự muốn nói thì chỉ có thể nói là bán nhân bán yêu mà thôi.

Địch Ny Toa trả lời.

Bán yêu.

Qua Vi kinh ngạc, không ngờ ở đây lại gặp được bán yêu.

Mà, gọi là bán yêu cũng không sai.

Bất kể ngươi là gì, mau giao Tứ Hồn Chi Ngọc ra đây.

Khuyển Dạ Xoa đã chuẩn bị sẵn sàng tấn công.

Địch Ny Toa suy nghĩ một lát, Ngươi muốn động thủ sao.

Được, chúng ta ra ngoài, nếu ngươi có thể đánh bại ta, ta sẽ giao cái thứ Tứ Hồn Chi Ngọc này cho ngươi.

Được.

Khuyển Dạ Xoa rất tự tin vào bản thân, không kịp đợi đã muốn đi ra ngoài.

Khoan đã.

Địch Ny Toa mở miệng nói.

Làm gì.

Ta thua, sẽ đưa Tứ Hồn Chi Ngọc này cho các ngươi.

Nếu các ngươi thua thì sao, dùng cái gì làm tiền cược.

Đỗ Lan suýt bật cười, Địch Ny Toa bây giờ cũng càng ngày càng tinh nghịch rồi.

Khuyển Dạ Xoa ngây người, sau đó nhìn trái nhìn phải, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Qua Vi, Nếu ta thua, nữ nhân này sẽ là của ngươi.

Được.

Địch Ny Toa một chút cũng không cho Khuyển Dạ Xoa cơ hội hối hận.

Đại kiếm của Địch Ny Toa vẫn luôn giấu trong Vạn Năng Giao Nang, rất nhanh đã lấy ra, không phải Địch Ny Toa ăn hiếp trẻ con, thật ra là Địch Ny Toa không có đại kiếm trong tay thì không giỏi đánh nhau.

Thấy đại kiếm của Địch Ny Toa, Khuyển Dạ Xoa cũng không yếu thế, Thiết Toái Nha.

Vậy ngươi đến đây.

Địch Ny Toa nhường Khuyển Dạ Xoa ra tay trước.

Khuyển Dạ Xoa cũng không hề có phong thái quý ông, giơ Thiết Toái Nha lên chém về phía Địch Ny Toa.

Địch Ny Toa cảm thấy Khuyển Dạ Xoa yếu quá, đại kiếm động, giống như linh xà vậy, đã đặt lên cổ Khuyển Dạ Xoa, Ngươi thua rồi, tiền cược ta sẽ lấy đi.

Khuyển Dạ Xoa đổ mồ hôi lạnh, mình căn bản không nhìn rõ kiếm của đối phương.

Khuyển Dạ Xoa, ngươi không sao chứ.

Qua Vi vẫn rất quan tâm Khuyển Dạ Xoa.

Được rồi, tiểu muội muội, sau này em cứ đi theo chị đi.

Đây là có hẹn ước trước rồi.

Địch Ny Toa cười xấu xa.

Chương 68

Sau đó lại là một màn hài kịch, đương nhiên Tứ Hồn Chi Ngọc của Địch Ny Toa cũng không lấy được.

Mặc dù Khuyển Dạ Xoa không cam tâm, nhưng võ lực lại không phải đối thủ của Đỗ Lan và Địch Ny Toa.

Không bị Đỗ Lan và Địch Ny Toa cướp mất Tứ Hồn Chi Ngọc trên người Qua Vi, đã là rất khách khí rồi.

Tiểu thư Địch Ny Toa, cô lợi hại quá.

Qua Vi sùng bái nói.

Cũng không lợi hại lắm, trên thế giới này còn nhiều người lợi hại hơn nhiều.

Nói rồi, Địch Ny Toa còn liếc nhìn Đỗ Lan, ý tứ là lão công của ta còn lợi hại hơn.

Đỗ Lan lúc này cũng chen miệng vào, Nhóm các ngươi cũng đang đi du lịch sao.

Vâng ạ.

Di Lặc pháp sư cuối cùng cũng có cơ hội mở miệng.

Vừa đi du lịch, vừa thu thập Tứ Hồn Chi Ngọc này sao.

Mà nói đi thì nói lại, Tứ Hồn Chi Ngọc có tác dụng gì.

Đỗ Lan trước khi mọi người mở miệng, lại nói, Các ngươi đừng nói, để ta đoán xem, có phải là khiến người ta trường sinh bất tử, hay là khiến thực lực người ta tăng mạnh.

Có phải có đại nhân vật phản diện cũng đang nhăm nhe viên đá này không.

Nhìn vẻ mặt các ngươi, ta cũng biết, tám chín phần mười là đúng với ta đoán rồi.

Đỗ Lan với vẻ mặt mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay, Thật sự là không có gì mới mẻ.

Đang ăn cơm, bên ngoài đột nhiên có một trận xáo động.

Hóa ra là San Hô một mình trở về, một đội tinh anh, cuối cùng lại chỉ có San Hô toàn thân đầy thương tích trở về.

Hóa ra, tất cả đều là một cái bẫy.

Sau đó San Hô biết được tên của Khuyển Dạ Xoa, điên cuồng lao về phía hắn.

Nhưng bị người khác kéo lại, cuối cùng mọi người ngồi xuống giải thích rõ ràng, tất cả đều là lỗi của Nại Lạc.

Nại Lạc đã đổ tội cho Khuyển Dạ Xoa việc khống chế Hổ Phách giết hại người thân của mình.

Và Đỗ Lan cũng lần đầu tiên nhìn thấy con Khôi Lỗi Nại Lạc phủ da phỉ phỉ, nhưng chỉ cần Đỗ Lan biết được khí tức của Nại Lạc, rất nhanh có thể tìm thấy hắn.

Đương nhiên, Đỗ Lan bây giờ không có hứng thú đi tìm.

San Hô mang về tin tức bi thương, toàn đội đã chết hết.

Đương nhiên cô không nói ra việc đệ đệ của mình chính là hung thủ.

Hổ Phách sau khi bị khống chế, mất đi thần trí, đã giết chết tất cả mọi người, San Hô cũng bị trọng thương, chỉ may mắn thoát chết.

Còn Hổ Phách cuối cùng cũng bị Yêu Quái giết chết.

Pháp sư suy đoán, tòa thành đó rất có thể là nơi Nại Lạc ẩn náu, vì vậy Khuyển Dạ Xoa và nhóm người quyết định khởi hành, đi đến tòa thành đó.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa cũng đi theo, đơn thuần là xem náo nhiệt.

Khi trời tối đóng trại, Đỗ Lan đã cảm nhận được một luồng khí tức vẫn luôn theo dõi bọn họ.

Không phải khí tức của người bình thường, cũng không phải yêu khí của Yêu Quái, mà là khí tức bất tường tương tự như tử khí.

Cuối cùng vẫn là San Hô phát hiện ra đối phương, hóa ra là Hổ Phách đã mất trí nhớ.

Và trên cổ Hổ Phách có gắn Tứ Hồn Chi Ngọc.

Tứ Hồn Chi Ngọc trên cổ cậu ta đại khái chính là nguyên nhân khiến cậu ta chưa thể siêu thoát.

Vẫn là pháp sư nói.

Cái này không cần ngươi nói ta cũng biết.

Khuyển Dạ Xoa bây giờ vô cùng phiền não, hắn muốn tháo Tứ Hồn Chi Ngọc xuống, nhưng nếu làm như vậy, Hổ Phách nhất định sẽ chết.

Cứ giao cho ta đi.

Lúc này Đỗ Lan đứng ra, Ta có một môn Khôi Lỗi thuật, có thể cố định linh hồn Hổ Phách vào Khôi Lỗi trước, sau này lại nghĩ cách giúp cậu ta thay một thân thể khác.

San Hô tỏ vẻ không đồng ý.

Nhưng Đỗ Lan nói, Kẻ đưa Tứ Hồn Chi Ngọc cho Hổ Phách rõ ràng không có ý tốt, rất có thể Tứ Hồn Chi Ngọc này sẽ trở thành nguồn gốc để các ngươi bị uy hiếp, vì vậy vẫn nên nghe lời ta, để Hổ Phách đổi một thân thể đi.

Cuối cùng dưới sự thuyết phục của mọi người, San Hô mới miễn cưỡng đồng ý.

Thế là, Đỗ Lan dịch chuyển tức thời vào sâu trong núi, chọn những dược liệu thích hợp nhất để làm Khôi Lỗi.

Sau đó hắn và Địch Ny Toa bận rộn gần nửa đêm, cuối cùng cũng hoàn thành một con Khôi Lỗi.

Xét thấy thế giới này không có Chakara tồn tại, Đỗ Lan còn đặc biệt dành thời gian dạy Hổ Phách cách ngưng kết và sử dụng Chakara.

Cuối cùng mọi công tác chuẩn bị đều đã sẵn sàng.

Đỗ Lan tuy chưa bao giờ phát ra Nhẫn Thuật, nhưng kiến thức lý luận của hắn lại là mạnh nhất.

Cẩn thận lấy trái tim và bộ não mong manh của Hổ Phách ra, sau đó đặt vào những vật chứa đặc biệt, rồi lại đặt hai vật chứa đó vào Khôi Lỗi.

Bởi vì sự tồn tại của Chakara, tuy Khôi Lỗi này trông khá thô sơ, nhưng ít nhất vẫn có chút sức chiến đấu.

Có thể hơi không quen, làm quen nhiều một chút là được thôi.

Đỗ Lan nói.

Hổ Phách nhìn thân thể hoàn toàn bằng gỗ của mình, tuy không có vị giác và xúc giác, nhưng lại mạnh mẽ hơn cơ thể thịt.

Chỉ là mình bây giờ vẫn chưa quen lắm, động tác có chút cứng nhắc.

Thời gian quá ít, nên chỉ có thể làm một Khôi Lỗi hoàn toàn bằng gỗ, đợi có thời gian, ta sẽ làm cho ngươi một cái tốt hơn.

Nhất định sẽ làm ngươi trở thành Kẻ Hủy Diệt.

Dù không biết Kẻ Hủy Diệt là gì, nhưng Hổ Phách vẫn khá hài lòng với cơ thể mới.

Nhưng trí nhớ của cậu ta vẫn chưa khôi phục.

San Hô cũng thở phào nhẹ nhõm, thật ra cô vẫn chưa nghĩ ra nên nói với Hổ Phách thế nào về chuyện cậu ta bị khống chế giết chết cha và tộc nhân.

Tứ Hồn Chi Ngọc trên cổ Hổ Phách đã được lấy xuống, thi thể cũng được chôn cất, còn dựng một tấm bia mộ.

Vì vấn đề của bản thân Khôi Lỗi, Hổ Phách không thể hiện được biểu cảm gì, nhưng nội tâm của cậu ta thì không khó đoán.

Chắc chắn là vô cùng kỳ lạ, khi mình đứng bên ngoài mộ mình nhìn tấm bia mộ của chính mình.

Tóm lại là một tâm trạng vô cùng kỳ lạ.

Thêm một người, đoàn người tiếp tục lên đường, còn chưa đến tòa thành đó, thời tiết đã âm u trở lại.

Dưới nền mây đen, tòa thành càng thêm quỷ dị.

Ta đã ngửi thấy rồi, là mùi của Nại Lạc.

Mũi chó quả nhiên là thính.

Cổng lớn mở toang, không một bóng người.

Trước đại sảnh đối diện với sân, một Yêu Quái đứng ở đó.

Một chàng trai rất đẹp trai, nhưng không ai ngờ rằng mấy chục năm trước Nại Lạc này chẳng qua chỉ là một con yêu quái nhện trọng thương và yếu ớt.

Vì lòng tốt của Vu Nữ Kết Ngạnh, yêu quái nhện may mắn giữ được mạng sống, nhưng lại vì lòng tham lam và tà niệm muốn chiếm hữu vẻ đẹp của Kết Ngạnh mà hợp nhất mình với Yêu Quái, biến thành một bán yêu.

Đây chính là Nại Lạc, Yêu Quái tà ác đã hãm hại Khuyển Dạ Xoa và giết chết Vu Nữ Kết Ngạnh 50 năm trước.

Kẻ thù gặp mặt, đỏ mắt vì hận, Khuyển Dạ Xoa hận không thể lập tức chém Nại Lạc một đao.

Chỉ là Nại Lạc có ba bảo bối, Chướng Khí, Phân Thân và chạy trốn.

Chướng Khí đầu tiên đã khiến Khuyển Dạ Xoa và đồng bọn chịu ảnh hưởng, nhưng Đỗ Lan và Địch Ny Toa cùng Hổ Phách lại không bị ảnh hưởng gì.

Bởi vì cơ thể Khôi Lỗi của Hổ Phách không có khứu giác.

Nại Lạc rất tự tin vào Chướng Khí của mình, vì vậy hắn cảm thấy kinh ngạc.

Nại Lạc.

Khuyển Dạ Xoa bảo vệ Qua Vi, hung hăng nhìn Nại Lạc, nhưng bị Nại Lạc phớt lờ.

Chương 69

Hổ Phách, ngươi quên rồi sao.

Nại Lạc nói.

Hổ Phách, đừng nghe hắn nói bậy bạ.

Là San Hô, người chị, sợ Hổ Phách biết sự thật sẽ sụp đổ.

Chỉ là Hổ Phách kiên cường hơn cô tưởng tượng rất nhiều.

Ngươi quên rồi sao.

Đôi tay của ngươi đã giết chết cha và tộc nhân của ngươi.

Đôi tay của chính ngươi, đôi tay đó đã nhuốm đầy máu của người thân ngươi.

Mọi người đều ngây người, chỉ có San Hô la lớn, Không—— Hổ Phách nhớ lại, mình không thể kiểm soát được cơ thể, sau đó cơ thể mình vung vũ khí về phía cha, còn đánh trọng thương chị mình.

Nước mắt rơi xuống.

Đỗ Lan một tay kéo Hổ Phách sắp quỳ xuống, Đừng để chị ngươi lo lắng.

Ngươi là một nam tử hán.

Ngươi tên là Nại Lạc phải không, bán yêu Nại Lạc.

Đỗ Lan đã chuẩn bị ra tay.

Nại Lạc không muốn thừa nhận mình là bán yêu.

Nại Lạc, trước khi ngươi biến thành Yêu Quái, đã là kẻ ác không gì không làm rồi phải không.

Được Vu Nữ cứu, nhưng không hề có chút lòng biết ơn nào, mà lại độc ác hãm hại Vu Nữ.

Ta có nói sai không, Nại Lạc.

Thật sự tội đáng vạn chết.

Đối với loại người như ngươi, đơn giản là uổng phí làm người, thậm chí còn không bằng Yêu Quái.

Đỗ Lan phẩy tay, quyền phong của Đỗ Lan như lốc xoáy thổi bay Chướng Khí.

Đương nhiên, Đỗ Lan sẽ không làm bay hơi Nại Lạc, bởi vì Nại Lạc sau này sẽ tạo ra hai thân phận Thần Vô và Thần Lạc, vẫn rất đáng để mong đợi là người tốt.

Sau khi quen biết Qua Vi, Đỗ Lan không thể chịu đựng được đồ ăn cổ đại nữa, mỗi lần Qua Vi về hiện đại đều phải mang về rất nhiều đồ ăn ngon.

Đương nhiên Đỗ Lan cũng dùng tiền thật bạc trắng để đổi.

Đỗ Lan thu nạp một đám Yêu Quái vô liêm sỉ, để chúng kiếm tiền, còn thu thập Tứ Hồn Chi Ngọc.

Đương nhiên đám Yêu Quái này đều vô liêm sỉ, không ít lần sau khi tìm được Tứ Hồn Chi Ngọc thì tự mình giấu đi, Đỗ Lan cũng nhắm một mắt mở một mắt.

Bởi vì giấu Tứ Hồn Chi Ngọc không có kết quả tốt đẹp gì, nếu không có thực lực thì chỉ có thể bị Yêu Quái lớn hơn ăn thịt.

Qua Vi, lần sau em đến Đường Nhân Nhai mua thêm đồ ăn mang về nhé.

Đỗ Lan xoa bụng, Còn nữa, mang cho ta một cái máy ảnh.

Đỗ Lan, em sao lại cảm thấy anh rất quen thuộc với thời đại của chúng em vậy.

Qua Vi đầy nghi vấn.

Đương nhiên rồi, em biết ở Minh Triều của chúng ta có những tu luyện giả trên biết 500 năm, dưới biết 500 năm không, ta chính là tu luyện giả, bấm đốt ngón tay một cái, phần lớn chuyện ta đều biết hết.

Đỗ Lan lại khoác lác.

Thật sự lợi hại như vậy sao.

Qua Vi kinh ngạc.

Chính là lợi hại như vậy.

Qua Vi, em đừng nghe hắn nói bậy, ta từ trước đến giờ chưa từng nghe nói có người nào có thể lợi hại như vậy.

Khuyển Dạ Xoa khó chịu nói.

Lúc này con bọ chét Yêu Quái Minh Gia nhảy lên người Khuyển Dạ Xoa, Đó là thật sự tồn tại đó, thiếu gia Khuyển Dạ Xoa.

Ở bên kia biển, mấy nghìn năm trước đã tồn tại những tu luyện giả trong truyền thuyết, không ngờ tôi sống đến bây giờ cũng có thể nhìn thấy.

Ông nội Minh Gia, ông từ đâu chui ra vậy.

Thiếu gia Khuyển Dạ Xoa, tôi vẫn luôn quan tâm đến ngài mà.

Khuyển Dạ Xoa bốp một tiếng đập bẹp dí Minh Gia hút máu.

Qua Vi, em đi lại giữa Cốt Tỉnh, đối với ta không có tác dụng gì, nếu không cũng sẽ không phiền em như vậy rồi.

Xin đừng nói như vậy, Đỗ Lan, em còn phải cảm ơn anh đã giúp chúng em giải tỏa hiểu lầm với các vị trừ yêu sư.

Qua Vi khi đối mặt với Đỗ Lan, thật sự giống như một thục nữ.

Chỉ là điều này khiến Khuyển Dạ Xoa nhìn rất khó chịu.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa cùng đoàn Khuyển Dạ Xoa trở về thôn của Bà Bà Phong, nơi đó là nơi gần Cốt Tỉnh nhất, mỗi lần Qua Vi về xã hội hiện đại, đều phải đi qua đây, Đỗ Lan cảm thấy đây là nơi tiện lợi nhất.

Ngày hôm đó, Qua Vi lại theo danh sách của Đỗ Lan, mang theo một đống đồ lỉnh kỉnh, khó nhọc bò ra từ Cốt Tỉnh.

Đỗ Lan muốn cơm hộp của Đường Nhân Nhai, cùng máy ảnh, và một số gia vị.

Đỗ Lan cảm thấy nếu cứ ăn đồ ăn mang về thì không tốt lắm, hơn nữa số lần Qua Vi quay về cũng càng ngày càng ít, tốt nhất vẫn nên chuẩn bị một ít đồ, tự mình nấu ăn thì tốt hơn.

Có gia vị, ở thời cổ đại này, cũng có thể nấu ra món ngon.

Nhưng vẫn là ăn đồ ăn mang về trước, vì dính dầu mỡ, đồ ăn mang về còn được bọc trong một tờ báo.

Thám tử trung học Công Đằng Tân Nhất lại phá án mới.

Chỉ là Đỗ Lan không để ý, tiện tay vứt tờ báo đi.

Khuyển Dạ Xoa, Qua Vi, Di Lặc, San Hô, Thất Bảo, một đoàn người rất nhanh rời khỏi làng lên đường tìm Tứ Hồn Chi Ngọc.

Họ cần phải tìm thấy Tứ Hồn Chi Ngọc trước Nại Lạc, ngăn chặn sự ra đời của một đại Yêu Quái tà ác.

Mà Đỗ Lan không có hứng thú với những thứ này, hắn hứng thú hơn với một số pháp thuật và pháp bảo kỳ quái của thế giới này.

Ví dụ như pháp bảo tạo ra ảo cảnh, còn có cái sa bàn làm người ta biến nhỏ ở chỗ Đào Tử Tiên Nhân, và Thiên Sinh Nha có thể khiến người chết sống lại trên tay Sát Sinh Hoàn.

Những thứ này mới là thứ Đỗ Lan muốn.

Mặc dù Địch Ny Toa vẫn còn vài Vạn Năng Giao Nang và một ít Tiên Đậu, nhưng so với trước đây, cuộc sống bây giờ đơn sơ hơn rất nhiều.

Đỗ Lan ngoài sức chiến đấu, thì chỉ trông cậy vào Vạn Năng Giao Nang để làm màu, nhưng bây giờ Vạn Năng Giao Nang đều để lại cho Sa Chức rồi.

Vì vậy hắn khao khát muốn lấy lại bản lĩnh làm màu của mình.

Một số pháp bảo trong thế giới của Khuyển Dạ Xoa không tệ, Đỗ Lan động lòng rồi.

Đầu tiên Đỗ Lan không có hứng thú với những đạo cụ tăng cường sức chiến đấu, hắn ra lệnh cho đám Yêu Quái vô liêm sỉ thu thập các loại thông tin về pháp bảo có công năng kỳ lạ, sau đó tự mình hoặc mua hoặc cướp, lấy pháp bảo về tay.

Danh hiệu thợ săn pháp bảo cũng được mọi người biết đến.

Đồng thời, Khuyển Dạ Xoa và nhóm người vừa truy tìm Tứ Hồn Chi Ngọc, vừa tìm kiếm tung tích của Nại Lạc.

Nhưng mỗi lần đều chỉ là phân thân của Nại Lạc, khiến họ vô cùng uất ức.

Hổ Phách đi theo Đỗ Lan, dâng trà rót nước, giặt giũ xếp chăn màn đều do cậu ta làm.

Đương nhiên Đỗ Lan cũng sẽ cùng Địch Ny Toa dạy cậu ta một số điều.

Và còn là chế tạo cho cậu ta một thân thể mới.

Thực ra tốt nhất là nhân bản, nhưng đáng tiếc là Đỗ Lan bây giờ đang trắng tay, nếu mọi thứ đều phải bắt đầu lại từ đầu, ít nhất cũng phải mất mười hai mươi năm.

Vì vậy Đỗ Lan vẫn chỉ định chế tạo cho Hổ Phách một thân thể Khôi Lỗi hoàn mỹ.

Đương nhiên, chế tạo thân thể Khôi Lỗi hoàn mỹ cũng cần dược liệu, cũng cần thời gian tìm kiếm.

Vì vậy Đỗ Lan và Địch Ny Toa về cơ bản là đồng thời tiến hành chuẩn bị cả nhân bản và chế tạo Khôi Lỗi.

Đỗ Lan thu được một pháp bảo, hình như là một cái quạt, chỉ cần thổi một cái là có thể làm nhiệt độ của lửa tăng lên rất nhiều.

Thật tốt, có thể dùng trong lò rèn của hắn, chế tạo Khôi Lỗi, sau khi tìm được nguyên liệu thô, còn phải do Đỗ Lan tự mình rèn đúc gia công.

Tay nghề của Đỗ Lan vẫn không tệ, đã làm cho Hổ Phách mấy con Khôi Lỗi dự phòng.

Bởi vì Khôi Lỗi hiện tại không phải bằng gỗ, thì cũng là một số kim loại thông thường, không có độ cứng quá cao, một số đòn tấn công là có thể đánh hỏng Khôi Lỗi.

Trước khi Khôi Lỗi hoàn mỹ hoàn thành, Hổ Phách chỉ có thể thường xuyên thay Khôi Lỗi.

Mà nói đi thì nói lại, sau khi chuyện Đỗ Lan biết làm Khôi Lỗi lan truyền, một số tướng quân, đại danh, vì tuổi đã cao, muốn đổi một thân thể Khôi Lỗi, để mình có thể tiếp tục sống.

Lượng lớn tiền bạc được dùng để đổi lấy Khôi Lỗi, Đỗ Lan cũng đến đâu nhận đến đó.

Chương 70

Số tiền kiếm được, một phần giao cho bà Phong, một phần Đỗ Lan nhờ Qua Vi đi hiện đại mua đồ, số còn lại Đỗ Lan nộp cho Địch Ny Toa.

Cộng thêm đám Yêu Quái vô liêm sỉ trước đây có một số vì uy lực của Đỗ Lan mà không chạy trốn, tiếp tục làm những việc như tìm kho báu và thu thập thông tin cho Đỗ Lan.

Di Lặc, tìm được lão bà nguyện ý sinh con cho ngươi chưa.

Đỗ Lan cũng trêu chọc pháp sư.

Thế giới này nhiều mỹ nữ như vậy, sao tôi lại không tìm thấy một người nào nguyện ý sinh con cho tôi chứ.

Pháp sư 45 độ ngẩng đầu nhìn trời, lặng lẽ rơi lệ.

Mà nói đi thì nói lại, pháp sư, cái huyệt trên tay ngươi thông đến đâu vậy.

Cái này tôi cũng không biết.

Có thể cho ta xem một chút không.

Đỗ Lan muốn nghiên cứu một chút.

Bởi vì Đỗ Lan cảm thấy Phong Huyệt của pháp sư thật sự không khoa học.

Bất cứ thứ gì cũng có thể hút vào, giống như một Hắc Động.

Nhưng lại hút vào chướng khí và những thứ dữ dằn nhất lại khiến bản thân hắn bị trúng độc, vì vậy Đỗ Lan cảm thấy không gian Phong Huyệt có thể ở trong cơ thể pháp sư, nếu có thể làm rõ nguyên lý thì có thể trở thành một không gian chứa đồ không tồi.

Pháp bảo nhiều lên, không có Vạn Năng Giao Nang, bây giờ Đỗ Lan đang nghĩ có nên giống như nhân vật chính trong một số tiểu thuyết, khai thác một không gian trong cơ thể mình, dùng làm chỗ chứa đồ không.

Nhưng thứ không khoa học như vậy, đầu óc Đỗ Lan chưa chắc đã có thể hiểu được.

Cuối cùng Đỗ Lan cũng không hiểu rõ Phong Huyệt xuất hiện do chú thuật rốt cuộc là gì.

Vì vậy ý tưởng về không gian chứa đồ đành phải bỏ qua.

Nhưng Đỗ Lan sẽ không từ bỏ, thế giới này tổng có pháp bảo dùng để chứa đồ.

Ngọn núi yêu khí rất nặng.

Khuyển Dạ Xoa và nhóm người lại nhận được tin tức về Yêu Quái.

Để tìm Tứ Hồn Chi Ngọc và Nại Lạc, dù là một chút manh mối nhỏ nhất họ cũng không bỏ qua.

Vì vậy đoàn Khuyển Dạ Xoa lại lên đường, mà nói đi thì nói lại, Nhật Bản thật sự rất nhỏ, Khuyển Dạ Xoa và nhóm người mới có thể đi khắp nơi bằng chân.

Ngọn núi đầy yêu khí đó, hóa ra là Nại Lạc vì muốn chế tạo thân thể mới mà dùng chú thuật phong ấn một lượng lớn Yêu Quái vào đó.

Bằng phương pháp nuôi cổ trùng, để chúng tự tàn sát lẫn nhau, cuối cùng Yêu Quái mạnh nhất sẽ hợp nhất với những Yêu Quái khác trở thành thân thể mới của Nại Lạc.

Chướng khí bao phủ toàn bộ ngọn núi, để đảm bảo an toàn Qua Vi và San Hô ở lại bên ngoài, còn Khuyển Dạ Xoa và Di Lặc tiến vào núi.

Giống như phim quái vật vậy, những Yêu Quái khổng lồ đang chiến đấu trong núi.

Khi con Yêu Quái cuối cùng được tạo ra, Khuyển Dạ Xoa cũng bị cuốn vào trận chiến.

Mặc dù Di Lặc pháp sư đã nhìn thấu, cũng đã nhắc nhở Khuyển Dạ Xoa, nhưng đáng tiếc là, trong phong ấn không thể không chiến đấu.

Ngay lúc này, phía sau Qua Vi và San Hô, một luồng linh khí hùng vĩ ập đến, kẻ đến chính là Vu Nữ Kết Ngạnh đã chết đi sống lại.

Kết Ngạnh không quan tâm đến Qua Vi và đồng bọn, trực tiếp xông vào trong tà khí.

Vì mối hận với Khuyển Dạ Xoa mà sống lại, sau khi biết Nại Lạc mới là hung thủ đã hại mình, nàng đã luôn có kế hoạch riêng.

Kết Ngạnh phá hủy chú ấn phong ấn quần yêu, khiến Nại Lạc có được thân thể mới.

Hơn nữa chính mình còn vì mất quá nhiều hồn phách mà không thể động đậy, bị Nại Lạc bắt đi.

Sau đó theo Tử Hồn Trùng, Khuyển Dạ Xoa sẽ tìm thấy Kết Ngạnh.

Mặc dù là sau khi trúng bẫy.

Khuyển Dạ Xoa lại một lần nữa trải qua cảnh tượng bị Kết Ngạnh phong ấn 50 năm trước, trong ngọn lửa bừng bừng, Kết Ngạnh bắn ra một mũi tên giận dữ.

Và những người khác cũng lần lượt gặp phải những ảo ảnh khác nhau.

Phong Huyệt của Di Lặc, không kiểm soát được.

Thất Bảo bị bỏ rơi, một mình lẻ loi.

San Hô lại trở về đêm huyết sắc đó, đệ đệ của mình đã trọng thương mình.

Yêu Thuật Huyễn Ảnh Sát.

Nại Lạc đã chuẩn bị sân khấu, hắn muốn Kết Ngạnh nhìn thấy nội tâm yếu ớt của những người này.

Qua Vi mang Tứ Hồn Chi Ngọc đối mặt với Kết Ngạnh, đương nhiên Qua Vi hoàn toàn không phải đối thủ, bị Kết Ngạnh lấy mất Tứ Hồn Chi Ngọc.

Cả một khối Tứ Hồn Chi Ngọc lớn.

Kết Ngạnh lấy Tứ Hồn Chi Ngọc, sau đó nhìn Khuyển Dạ Xoa và nhóm người mắc kẹt trong ảo cảnh không thể thoát ra.

Tứ Hồn Chi Ngọc được giao vào tay Nại Lạc, khi Nại Lạc hợp nhất Tứ Hồn Chi Ngọc, Kết Ngạnh dùng toàn bộ linh lực của mình truyền vào Phá Ma Chi Tiễn, muốn thanh tẩy Tứ Hồn Chi Ngọc, lợi dụng sức mạnh chân diện của Tứ Hồn Chi Ngọc để giết Nại Lạc, báo thù cho mình.

Nhưng Nại Lạc cũng không phải kẻ tầm thường, vào thời khắc cuối cùng Nại Lạc kéo Kết Ngạnh vào Tứ Hồn Chi Ngọc, giống như thêu dệt vậy, trong Tứ Hồn Chi Ngọc Nại Lạc và Kết Ngạnh không ngừng tranh đấu.

Sau đó Tứ Hồn Chi Ngọc tiếp tục trở thành bảo vật mà Yêu Quái và loài người muốn tranh giành, giết chóc tiếp diễn, linh hồn Kết Ngạnh cứ thế ở trong Tứ Hồn Chi Ngọc nhìn bi kịch không ngừng diễn ra.

Nhẫn Pháp Anh Quỳ Trán Phóng Chi Thuật, giải.

Kèm theo một tiếng hô lớn, Kết Ngạnh cảm thấy thân thể mình bay ra khỏi Tứ Hồn Chi Ngọc, môi trường xung quanh không ngừng biến đổi, mình lại xuất hiện trong khu rừng Huyễn Ảnh Sát đó.

Bên cạnh Kết Ngạnh, còn nằm đó con Khôi Lỗi phân thân Nại Lạc mà nàng đã phá hủy.

Chỉ là bây giờ còn có thêm ba người, Đỗ Lan, Địch Ny Toa, và Hổ Phách tùy tùng.

Vừa rồi Địch Ny Toa đã thi triển ảo thuật cho Kết Ngạnh, khiến nàng nhìn thấy tương lai của mình.

Kết Ngạnh bản thân cũng không ngờ rằng, trên thế giới lại có ảo thuật có thể khiến mình hoàn toàn không hay biết.

Kết Ngạnh, phải không.

Đỗ Lan vừa nói, vừa lấy ra một con Khôi Lỗi, sau đó cũng không nói gì, tự ý kéo linh hồn Kết Ngạnh vào Khôi Lỗi.

Kết Ngạnh và Hổ Phách không giống nhau.

Linh hồn của Hổ Phách lúc đó là ký sinh trong chính cơ thể cậu ta, các chức năng cơ thể của cậu ta vì Tứ Hồn Chi Ngọc mà có thể tiếp tục hoạt động, vì vậy Đỗ Lan đã sử dụng phương pháp cấy ghép não và tim.

Còn Kết Ngạnh vì cơ thể đã bị thiêu cháy 50 năm trước, thân thể hiện tại chỉ là một vật chứa linh hồn được tạo thành từ đất sét và tro cốt mà thôi, hơn nữa lại là loại vật chứa có thể khiến linh hồn bay đi bất cứ lúc nào, vì vậy Kết Ngạnh mới dùng Tử Hồn Trùng để thu thập linh hồn.

Địch Ny Toa, chuẩn bị sẵn sàng chưa.

Đỗ Lan tuy kiến thức lý luận siêu việt, nhưng khí của hắn lại không thể biến chất thành Chakara, nên không thể sử dụng Nhẫn Thuật.

Còn Địch Ny Toa thì tốt hơn nhiều, vì bản thân nàng là khí được chuyển hóa từ yêu khí, nên có thể tiến hành biến hóa.

Lão công, nhìn thiếp đây.

Nhẫn Pháp Âm Dương Tương Sinh Phong Ấn.

Địch Ny Toa thành thạo kết ấn.

Kết Ngạnh cảm thấy linh hồn mình bay ra khỏi thân thể, cảm giác này không giống loại sẽ khiến mình yếu đi trước đây, mà lại vô cùng thoải mái, giống như được suối nước nóng bao bọc vậy.

Ấn thức được tạo thành từ Thái Cực Đồ Âm Dương, trói chặt linh hồn Kết Ngạnh vào Khôi Lỗi.

Cảm giác này.

Giống như chính cơ thể mình vậy.

Kết Ngạnh nhìn đôi tay mình.

Mặc dù Khôi Lỗi do Đỗ Lan làm, ngoài khuôn mặt ra, các khớp chi vẫn có thể nhìn rõ dấu vết của Khôi Lỗi.

Nhưng trong việc lựa chọn dược liệu, Đỗ Lan cũng cố gắng hết sức để Khôi Lỗi có cảm giác giống như cơ thể thịt thật sự.

Nàng tạm thời cứ sống với thân thể Khôi Lỗi này đi.

Theo ta, sau này ta sẽ giúp nàng đổi lại thân thể con người.

Đỗ Lan nói, Còn chuyện đánh bại Nại Lạc, cứ để Khuyển Dạ Xoa và đồng bọn lo lắng đi.

Chương 71

Nhưng những gì cần xảy ra, vẫn phải xảy ra.

Nói rồi Đỗ Lan dịch chuyển tức thời đến bên cạnh Qua Vi, lấy Tứ Hồn Chi Ngọc trên người cô, giao cho một phân thân Nại Lạc đang trốn ở rất xa.

Nếu Nại Lạc không có khối Tứ Hồn Chi Ngọc lớn đó, thì các phân thân có linh hồn tự chủ sau này sẽ không xuất hiện.

Còn về Qua Vi và đồng bọn, chỉ cần lừa gạt qua loa là được rồi, Đỗ Lan tính toán như vậy.

Kết Ngạnh đang ấp ủ cảm xúc, Mặc dù đối với lời mời của ngươi dường như nên bày tỏ lòng biết ơn, nhưng ngươi có thể trả lời ta một câu hỏi không.

Cái gì.

Tại sao chiều cao của ta chỉ đến eo ngươi.

Hóa ra Khôi Lỗi mà Đỗ Lan chuẩn bị cho Kết Ngạnh, là một Khôi Lỗi nữ nhi.

A ha ha, những cái đó đều là chi tiết nhỏ, chi tiết nhỏ thì đừng truy cứu.

Đỗ Lan ngửa mặt lên trời cười lớn.

Khuyển Dạ Xoa và đồng bọn cuối cùng cũng thoát ra khỏi Huyễn Ảnh Sát, Đỗ Lan, sao ngươi lại ở đây.

Sau đó còn nghi hoặc nhìn Kết Ngạnh cao một mét hai, Cô gái này là ai.

Nó là nữ nhi của ta.

Chứng cuồng nữ nhi của Địch Ny Toa lại bắt đầu, Tên là Kết Ngạnh đó, là một chuyển thế khác của Vu Nữ Kết Ngạnh.

Đỗ Lan đổ mồ hôi lạnh.

Và Kết Ngạnh cũng không biết phải đối mặt với Khuyển Dạ Xoa và đồng bọn thế nào, nên im lặng.

À phải rồi, Kết Ngạnh đâu.

Khuyển Dạ Xoa lúc này mới nhớ ra, mình là theo Tử Hồn Trùng đến đây.

Chẳng phải đã nói rồi sao.

Đây chính là chuyển thế của Kết Ngạnh, Kết Ngạnh mà các ngươi tìm đã thành Phật rồi.

Địch Ny Toa vì mình có thể nhận nuôi thêm một nữ nhi, nói dối mà không cần bản nháp.

Không thể nào.

Lời này, ngay cả Qua Vi cũng không tin.

Có gì mà không thể, lão công của ta là một tu sĩ nổi tiếng của Minh Triều, có hắn ra tay, muốn một oán linh thành Phật còn không phải là chuyện nhỏ sao.

Đúng vậy, đúng vậy, ta đã khiến Kết Ngạnh thành Phật rồi.

Qua Vi sau này em có thể yên tâm hẹn hò với Khuyển Dạ Xoa, đừng lo lắng về kẻ thứ ba.

Mà nói đi thì nói lại, Qua Vi mới là kẻ thứ ba chứ.

A.

Mặt Qua Vi lập tức đỏ bừng, cũng quên mất sự buồn bã về việc Kết Ngạnh thành Phật.

Khuyển Dạ Xoa cũng luống cuống phủ nhận, mọi người cũng một trận trêu chọc.

Kết Ngạnh, nàng đã chết 50 năm trước, bây giờ ta cho nàng một cơ hội bắt đầu lại, hãy trải qua một cuộc đời trọn vẹn một lần nữa đi.

Đỗ Lan đại nghĩa lẫm liệt nói, đương nhiên Khôi Lỗi sẽ không lớn lên, vì vậy Kết Ngạnh định trước là sẽ làm loli trong một thời gian rất dài.

Cũng không biết là Địch Ny Toa thích loli nhiều hơn, hay là Đỗ Lan thích loli nhiều hơn.

Địch Ny Toa có đồ chơi mới, dạy dỗ Kết Ngạnh, đó là cách nàng tiêu khiển thời gian bây giờ.

Này, ta nói Đỗ Lan, sao ngươi lại đến đây.

Khuyển Dạ Xoa vừa ăn đồ vừa hỏi.

Vì ta cảm thấy sự kiện đang triệu hồi ta.

Đỗ Lan vô lại nói.

Được rồi, thực ra ta chỉ là vô vị đi khắp nơi, thì nhìn thấy các ngươi từng người một bị hoàn cảnh giam hãm ở đó, còn có Vu Nữ Kết Ngạnh đang nhìn các ngươi.

Vì vậy ta nghĩ, Kết Ngạnh khi còn sống là một Vu Nữ vĩ đại, nên không thể để nàng mất đi danh tiết tuổi xế chiều, ta liền thử thuyết phục nàng buông đao lập tức thành Phật.

Thì ra là vậy.

Khuyển Dạ Xoa và đồng bọn tin rồi.

Thế thì cô gái nhỏ chuyển thế của Kết Ngạnh lại là chuyện gì.

A.

Đó là một tia linh khí mà Kết Ngạnh để lại sau khi thành Phật, giống như một đứa trẻ vậy, coi như là chuyển thế đi.

Một lời nói dối phải dùng một lời nói dối khác để che đậy, Đỗ Lan cảm thấy áp lực rất lớn.

Nhưng may mắn thay, Khuyển Dạ Xoa và đồng bọn tính cách đơn thuần, rất dễ dàng tin.

Đang nói chuyện, Đỗ Lan cảm thấy có người tiếp cận.

Đao Đao Trai cưỡi bò, được Khuyển Đại Tướng ủy thác chế tạo Thiết Toái Nha và Thiên Sinh Nha, đã đến.

Vì không muốn chế tạo cho Sát Sinh Hoàn một thanh đao vượt trội hơn Thiết Toái Nha, mà bị Sát Sinh Hoàn truy sát.

Sau đó được Minh Gia đưa đến bên cạnh Khuyển Dạ Xoa.

Một lão già gầy gò, có thể phun lửa, kỹ thuật tạo đao hạng nhất.

Khuyển Dạ Xoa, ngươi quá yếu.

Còn chưa có tư cách sử dụng Thiết Toái Nha.

Câu nói này khiến Khuyển Dạ Xoa vô cùng tức giận.

Khuyển Dạ Xoa, ngươi cũng đừng tức giận, ngươi đúng là quá yếu.

Đỗ Lan đổ thêm dầu vào lửa.

Khuyển Dạ Xoa tức đến mức quay lưng đi.

Lúc này, Sát Sinh Hoàn xuất hiện, hắn vì một thanh đao tốt mà cũng đã tốn không ít tâm tư.

Một thân bạch y, một mái tóc bạch kim, lộng lẫy mà lạnh lùng, khí thế quyết đoán mà tự tin, Sát Sinh Hoàn với gương mặt poker vạn năm xuất hiện.

Hai huynh đệ gặp nhau, cũng không có quá trình ôn chuyện gì, Khuyển Dạ Xoa rút đao chém ngay.

Sát Sinh Hoàn cũng không yếu thế, giơ đao nghênh chiến.

Đồ ngốc chính là đồ ngốc.

Đao Đao Trai bình luận về hai huynh đệ như vậy, Rõ ràng đã có danh đao không thua kém Thiết Toái Nha, nhưng lại không biết thỏa mãn.

Đao Đao Trai, ông nói Sát Sinh Hoàn cũng có đao tốt.

Lại còn không thua kém Thiết Toái Nha sao.

Đúng vậy, Thiên Sinh Nha ở eo hắn, cũng là do phụ thân các ngươi ủy thác ta chế tạo.

Thiết Toái Nha để lại cho đệ đệ, Thiên Sinh Nha để lại cho ca ca, đây cũng là di nguyện của phụ thân các ngươi.

Đừng đùa nữa, ngươi nói thanh đao cùn này xứng với bản thân ta ư.

Sát Sinh Hoàn rõ ràng là bị kích động, mặc dù vẫn giữ vẻ mặt băng lãnh đó.

Đao Đao Trai không muốn bị Sát Sinh Hoàn bắt giữ, hơn nữa hắn rõ ràng không cho rằng Khuyển Dạ Xoa có đủ sức mạnh để chống lại Sát Sinh Hoàn, vì vậy hắn phun ra lửa, kéo Khuyển Dạ Xoa và đồng bọn bỏ chạy.

Hừ.

Sát Sinh Hoàn nhìn ngọn lửa nhiệt độ cao xung quanh, sau đó quay người lại, Con người, các ngươi tại sao không chạy.

Đúng vậy, Đỗ Lan và Địch Ny Toa cùng Hổ Phách và Hổ Phách phiên bản trẻ con đã ở lại.

Sát Sinh Hoàn, ta rất hứng thú với đao của ngươi, nếu ngươi không muốn thì cứ đưa Thiên Sinh Nha cho ta đi.

Vô vị.

Sát Sinh Hoàn không ra tay, bởi vì trực giác của hắn mách bảo hắn không thể ra tay, vì vậy hắn bỏ đi.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đi theo.

Một đao có thể giết trăm địch, một đao có thể cứu trăm người.

Sau đó, Sát Sinh Hoàn vì muốn có được Thiết Toái Nha, đã chém giết một con Thủy Long, lấy được cánh tay của nó.

Ta nói, Sát Sinh Hoàn ngươi thật sự không chịu bỏ cuộc a.

Đỗ Lan nói những lời châm chọc.

Nhưng Sát Sinh Hoàn không hề bận tâm.

Khuyển Dạ Xoa và đồng bọn lại bị Sát Sinh Hoàn tìm thấy, Khuyển Dạ Xoa lại rút đao, Sát Sinh Hoàn cũng dùng Long Trảo đối phó.

Không lĩnh ngộ Phong Chi Thương, ngươi không có tư cách sử dụng Thiết Toái Nha.

Đồ khốn.

Hai huynh đệ đánh qua đánh lại, cuối cùng vẫn là Khuyển Dạ Xoa cầm Thiết Toái Nha thi triển Phong Chi Thương, đánh bại Sát Sinh Hoàn.

Nhưng Sát Sinh Hoàn cũng vì Thiên Sinh Nha bảo vệ mà giữ được mạng sống, nhưng cũng trọng thương không dậy nổi.

Thế là Sát Sinh Hoàn và cô bé Tiểu Linh thay đổi thế giới quan của hắn đã gặp nhau.

Một cô nhi đáng thương, lại còn là một cô gái câm, nhưng lại có một trái tim nhân ái, dịu dàng đối xử với Sát Sinh Hoàn bị trọng thương.

Sát Sinh Hoàn bị Tiểu Linh cảm hóa, một góc nào đó trong nội tâm hắn bị lay động, mặc dù trên mặt vẫn không thể hiện vẻ mặt tươi tắn với Tiểu Linh.

Nhưng Sát Sinh Hoàn thực sự đã thay đổi vì sự lương thiện của Tiểu Linh.

Cuối cùng Sát Sinh Hoàn lần đầu tiên sử dụng Thiên Sinh Nha, thanh đao không giết người, cứu sống Tiểu Linh bị sói cắn chết.

Tiểu Linh cũng bị Sát Sinh Hoàn đẹp trai hấp dẫn, biến thành một tùy tùng còn cao cấp hơn cả Tà Kiến.

Có thể giết sứ giả địa ngục, khiến người chết sống lại bằng Thiên Sinh Nha, hình như ta muốn nó.

Đỗ Lan vẫn đang suy nghĩ làm thế nào mới có thể có được Thiên Sinh Nha.

Lão công, thiếp cảm thấy chỉ có Sát Sinh Hoàn mới có thể sử dụng Thiên Sinh Nha.

Thanh đao đó cũng có linh tính.

Địch Ny Toa lúc này nói.

Chương 72

Thiên Sinh Nha đã nhận Sát Sinh Hoàn làm chủ nhân rồi, vì trước đó đã cứu Sát Sinh Hoàn trong Phong Chi Thương.

Đỗ Lan cũng không thể không thừa nhận Địch Ny Toa nói có lý, Vậy chúng ta đi tìm Đao Đao Trai, bảo hắn chế tạo cho chúng ta một thanh tốt hơn đi.

Nhưng, thiếp thật sự không ngờ rằng, Sát Sinh Hoàn đó lại cứu một cô bé nhân loại.

Địch Ny Toa đột nhiên có cảm giác Sát Sinh Hoàn cũng là người tốt, đại khái vì đồng là cuồng loli, nên có thể có chung ngôn ngữ.

Tìm Đao Đao Trai rất đơn giản, Đỗ Lan dịch chuyển tức thời một cái là đến nơi ẩn náu của hắn.

Chỉ là Đao Đao Trai sau khi nghe Đỗ Lan bảo hắn chế tạo thêm một thanh Thiên Sinh Nha, lại liên tục lắc đầu, Không thể nào, bởi vì Thiên Sinh Nha vốn dĩ không phải là đao của thế giới này.

Ý gì.

Nghĩa là Thiên Sinh Nha là đao của thế giới đó, tuy không thể giết người, nhưng lại có thể giết được quỷ sai của thế giới đó.

Vậy tại sao không thể chế tạo thêm một thanh.

Cái này.

Đao Đao Trai có chút khó xử, Thực ra thanh Thiên Sinh Nha đó chỉ là sản phẩm ngẫu nhiên, bây giờ ta căn bản không có tự tin có thể rèn ra một thanh đao của thế giới khác nữa.

Thực ra thế giới của Khuyển Dạ Xoa, có không ít những thế giới như Minh Giới, Thần Giới và những nơi giống như bí cảnh.

Đương nhiên, với tư cách là người của thế giới chủ, không thể đi đến các thế giới khác.

Đương nhiên cũng không phải hoàn toàn không có khả năng, ví dụ như trước đây con mắt của Khuyển Dạ Xoa có giấu cánh cửa đến một thế giới khác.

Loại cửa này, còn có những loại khác, chỉ là bị cường giả bảo vệ.

Người bình thường căn bản không thể đi được.

Mỗi thế giới đều có quy tắc thế giới riêng của mình, hơn nữa còn không thông dụng, vì vậy đối phó với quỷ sai của thế giới khác, người của thế giới chủ không có cách nào.

Vậy có phải chỉ cần là đao của thế giới đó, thì có thể khiến người ta sống lại ở thế giới này không.

Đỗ Lan hỏi.

Ta nghĩ, đại khái có thể là như vậy.

Đao Đao Trai cũng vô cùng không chắc chắn.

Đỗ Lan gật đầu, sau này nếu có cơ hội, nhất định phải đi đến thế giới đó để rèn một thanh đao, đó còn là một đạo cụ tốt hơn Tiên Đậu.

Ngay khi Đỗ Lan đang ăn ké tại chỗ của Đao Đao Trai thì tình địch của Khuyển Dạ Xoa là Cương Nha xuất hiện.

Lại gây náo loạn một trận nữa.

Sau đó Khuyển Dạ Xoa và Qua Vi cãi nhau như một cặp tình nhân bình thường.

Qua Vi trở về hiện đại, còn Khuyển Dạ Xoa thì canh giữ bên bờ Cốt Tỉnh.

Lúc này, Kết Ngạnh, người đã biến thành loli, cũng phải thở dài một tiếng, cảm thấy đã đến lúc buông bỏ những vướng mắc trong lòng.

Kết Ngạnh ngồi trên cây cách Cốt Tỉnh không xa, nhìn Khuyển Dạ Xoa đang rối rắm, với tư cách người ngoài cuộc.

Nàng đột nhiên cảm thấy Khuyển Dạ Xoa vẫn còn là một đứa trẻ, rõ ràng rất muốn Qua Vi trở lại, nhưng lại không thể hạ mình xin lỗi.

Kết Ngạnh sau khi buông bỏ trong lòng, đột nhiên cảm thấy nếu Khuyển Dạ Xoa và Qua Vi có thể hạnh phúc, thì mình cũng sẽ rất vui.

Sau khi bình tĩnh lại, Qua Vi và Khuyển Dạ Xoa cuối cùng cũng làm lành.

Chỉ là phía sau còn rất nhiều thử thách đang chờ đợi hai người họ.

Tộc Cương Nha bị Nại Lạc thiết kế sát hại, phân thân của Nại Lạc là Thần Nhạc đã xuất hiện.

Trong tòa thành đó, Thần Nhạc điều khiển thi thể của tộc Lang tấn công Khuyển Dạ Xoa đang chạy đến.

Khuyển Dạ Xoa vì tự vệ đã giết chết những thi thể đó thêm một lần nữa, điều này đã chọc giận Cương Nha, người không rõ tình hình.

Cương Nha và Khuyển Dạ Xoa lại đánh nhau.

Vì tộc nhân của mình bị tàn sát, Cương Nha thậm chí không nghe Qua Vi giải thích, một lòng muốn giết chết Khuyển Dạ Xoa.

Thần Nhạc, phân thân đời đầu của Nại Lạc, có một người chị là Thần Vô, luôn khao khát tự do, yêu thích theo đuổi gió tự do.

Thần Nhạc ngồi xem hổ đấu, quả thực nắm chắc phần thắng.

Cương Nha và Khuyển Dạ Xoa đánh nhau bất phân thắng bại.

Cuối cùng, vì không muốn hiểu lầm thêm nữa, Khuyển Dạ Xoa bị Cương Nha đánh gục xuống đất, Thần Nhạc sốt ruột xuất hiện.

Làm kẻ xấu chính là không có kiên nhẫn.

Thần Nhạc đã làm ô nhiễm miếng Tứ Hồn Chi Ngọc giả trên người Cương Nha, khiến Cương Nha không còn sức phản kháng.

Lúc này, Thần Nhạc có sức mạnh áp đảo, Ta là sứ giả của gió, gió chính là vũ khí của ta.

Thần Nhạc điều khiển yêu phong, khiến Phong Chi Thương của Khuyển Dạ Xoa không có chỗ phát huy.

Nhưng may mắn là Phá Ma Chi Tiễn của Qua Vi cũng có sức chiến đấu siêu quần.

Khuyển Dạ Xoa nghĩ ra cách tạo ra vết nứt trên gió, đó là để Phá Ma Chi Tiễn bắn thẳng vào mình.

Hai người tin tưởng lẫn nhau, hợp tác hóa giải yêu phong vô hình.

Phong Chi Thương.

Trong làn yêu khí bị thanh tẩy, Phong Chi Thương đã trọng thương Thần Nhạc.

Thần Nhạc chưa bao giờ biết thanh đao của Khuyển Dạ Xoa lại có sức mạnh đến thế, không hề chuẩn bị đã bị trọng thương, nàng cảm thấy bị lợi dụng nên tức giận công kích Nại Lạc, nhưng là một phân thân, trái tim nàng vẫn nằm trong tay Nại Lạc.

Người phụ nữ tự xưng là gió tự do, nhưng bản thân lại không có tự do, thật là một sự châm biếm.

Sau khi cảm thấy Thần Nhạc rất khó nhằn, Khuyển Dạ Xoa và đồng bọn lại gặp phải kẻ địch mới, Thần Vô, người có thể hấp thụ linh hồn.

Nàng chính là chị của Thần Nhạc.

Một loli trắng toát, tam vô vô cảm, vô sắc, vô vị, ôm một chiếc gương pháp bảo, có thể phản đòn tấn công và hấp thụ linh hồn.

Đương nhiên, chiếc gương đó cấp bậc không đủ, lượng linh hồn hấp thụ có hạn, sau khi hấp thụ đầy sẽ tràn ra ngoài.

Thần Vô đã hấp thụ linh hồn của cả một ngôi làng, sau đó những thi thể của dân làng đó bị Thần Nhạc điều khiển tấn công Khuyển Dạ Xoa.

Còn ở một bên khác, linh hồn của Qua Vi bị gương của Thần Vô hấp thụ, nhưng Qua Vi là nữ nhân vật chính, linh hồn của nàng cũng ở cấp độ bug, gương của Thần Vô cũng không thể hấp thụ toàn bộ.

Thần Vô chọn rời đi, sau đó đến chiến trường của Thần Nhạc và Khuyển Dạ Xoa.

Khi điều khiển gió, Thần Nhạc cố tình để lộ sơ hở, khiến Khuyển Dạ Xoa phát ra Phong Chi Thương, sau đó lợi dụng gương của Thần Vô để phản Phong Chi Thương trở lại.

Khuyển Dạ Xoa ngã sấp mặt.

Sau đó Nại Lạc xuất hiện bên cạnh Thần Vô và Thần Nhạc.

Thế trận hoàn toàn nghiêng về một phía, bên Khuyển Dạ Xoa chỉ có pháp sư Di Lặc vẫn đứng vững, trong khi đối phương lại có ba người.

Cái mồm lớn của Nại Lạc, lập tức tuôn ra chuyện Đỗ Lan đưa Tứ Hồn Chi Ngọc cho hắn.

Sau đó còn muốn chia rẽ mối quan hệ giữa Đỗ Lan và Khuyển Dạ Xoa, Chính vì người đó quá độ, các ngươi mới rơi vào hoàn cảnh này, nếu muốn hận thì hãy hận người đàn ông tên Đỗ Lan đó.

Nhưng Qua Vi là ai chứ, dù phần lớn linh hồn bị hấp thụ, nàng vẫn kiên định tin vào chân thiện mỹ của thế giới.

Kéo cung căng hết cỡ, mũi tên bắn ra.

Gương của Thần Vô, vì không thể hấp thụ linh hồn trên mũi tên phá ma mà vỡ tan tành.

Sau đó Phong Huyệt của pháp sư mở ra, ba người Nại Lạc ung dung rời đi.

Cũng không biết Nại Lạc nghĩ gì, trong tình thế lợi thế như vậy, lại không ra tay giết chết cả nhóm Khuyển Dạ Xoa.

Có lẽ hắn muốn có vài người chứng kiến mình trở thành yêu quái mạnh nhất sau khi thu thập đủ Tứ Hồn Chi Ngọc.

Với tư thế mạnh nhất để đánh bại Khuyển Dạ Xoa và đồng bọn, quả là màu mè.

Khuyển Dạ Xoa được đưa về làng, pháp sư và San Hô đều không cho Đỗ Lan mặt mũi.

Này này, đừng có lạnh lùng như vậy chứ.

Đỗ Lan sờ mũi vô cùng ngượng nghịu.

Đỗ Lan, tại sao.

Pháp sư hiếm khi nghiêm túc đến thế.

Chương 73

Ta nói đây là vận mệnh, các ngươi có tin không.

Pháp sư hiển nhiên không tin.

Ta cũng không muốn biện minh cho những gì ta đã làm.

Khuyển Dạ Xoa bị thương nặng đúng không, đây là Tiên Đậu, hãy cho Khuyển Dạ Xoa ăn đi.

Đỗ Lan ném một hạt Tiên Đậu cho pháp sư, Ta không phải kẻ địch, hãy tin ta.

Cuối cùng, pháp sư và đồng bọn vẫn chọn tin Đỗ Lan, bởi vì những việc Đỗ Lan đã làm cho đến nay, cứu Hổ Phách, còn giải quyết hiểu lầm giữa trại trừ yêu và Khuyển Dạ Xoa.

Tất cả đều đang giúp đỡ họ.

Khuyển Dạ Xoa hồi sinh đầy máu tại chỗ.

Sau đó cũng chất vấn Đỗ Lan như pháp sư và đồng bọn, tại sao lại đưa Tứ Hồn Chi Ngọc cho Nại Lạc.

Lần này Đỗ Lan đổi một lời giải thích khác, cái gì mà tin tưởng thực lực của Khuyển Dạ Xoa, ngay cả khi Nại Lạc biến thành đại yêu quái, Khuyển Dạ Xoa nhất định cũng có thể đánh bại hắn.

Như vậy Khuyển Dạ Xoa mới tạm thời yên tâm một chút.

Nhưng cả nhóm chưa ổn định được vài ngày, phân thân mới của Nại Lạc lại đến, Ngộ Tâm Quỷ.

Thực lực của Nại Lạc tăng trưởng rất nhanh, nên hành động cũng không còn nhút nhát như trước nữa.

Phân thân mới cứ thế được phái đi liên tiếp.

Ngộ Tâm Quỷ, có thể đọc tâm, còn có hàm răng sắc bén.

Thiết Toái Nha của Khuyển Dạ Xoa, thanh đao do răng của Khuyển Đại Tướng chế tạo, đã bị răng quỷ của Ngộ Tâm Quỷ cắn đứt.

Không có Thiết Toái Nha để áp chế yêu quái chi huyết của Khuyển Dạ Xoa, Khuyển Dạ Xoa nguy hiểm tính mạng nên yêu ma hóa.

Khuyển Dạ Xoa yêu ma hóa đã thể hiện sức chiến đấu kinh người, Ngộ Tâm Quỷ thậm chí không chịu nổi một đòn tay không của Khuyển Dạ Xoa.

Nhưng sau khi yêu ma hóa, Khuyển Dạ Xoa trở nên khát máu vô cùng, cũng không còn tình người, may mắn là Qua Vi vẫn còn câu thần chú khiến Khuyển Dạ Xoa Tọa Hạ.

Những trận chiến liên tiếp, khiến cả nhóm Khuyển Dạ Xoa vô cùng mệt mỏi, hơn nữa Thiết Toái Nha cũng đã gãy, họ cần một khoảng thời gian để chỉnh đốn lại.

Sát Sinh Hoàn cầm đầu của Ngộ Tâm Quỷ tìm đến Hôi Nhận Phường, nơi bị Đao Đao Trai trục xuất khỏi môn phái, Đấu Quỷ Thần ra đời.

Oán niệm của Đấu Quỷ Thần đã khống chế Hôi Nhận Phường, khiến hắn tìm đến Khuyển Dạ Xoa, người vì trăng tròn mà biến thành con người.

May mắn là mặt trời kịp thời xuất hiện, nhưng Thiết Toái Nha đã được Đao Đao Trai sửa chữa lại, lại khiến Khuyển Dạ Xoa cảm thấy vô cùng nặng nề.

Bởi vì để sửa chữa Thiết Toái Nha đã dùng răng của chính Khuyển Dạ Xoa, mà Khuyển Dạ Xoa quá yếu, nên Thiết Toái Nha mới trở nên nặng nề như vậy.

Ở một bên khác, Thần Nhạc đã tìm đến Sát Sinh Hoàn, kể cho Sát Sinh Hoàn nghe tình hình của Đấu Quỷ Thần.

Khuyển Dạ Xoa đã hoàn toàn thất bại trước Sát Sinh Hoàn đang đến.

Thần Nhạc nấp trong bóng tối quan sát, đang suy tính xem Sát Sinh Hoàn liệu có khả năng giết chết Nại Lạc, để mình giành được tự do không.

Nếu muốn tự do, ngươi chi bằng đến tìm ta.

Đỗ Lan đứng ngay sau Thần Nhạc.

Là ai.

Thần Nhạc quay người lại, một nhát quạt gió, phong nhận lao về phía Đỗ Lan.

Đỗ Lan giơ tay lên, lại nắm chặt phong nhận trong lòng bàn tay.

Sao có thể.

Không có gì là không thể, ngươi muốn tự do, không cần giết chết Nại Lạc cũng có thể đạt được.

Ta biết trái tim của ngươi và trái tim của chị ngươi đều nằm trong tay Nại Lạc, nhưng trái tim là thứ không nhất thiết phải là nguyên bản.

Nếu ngươi đồng ý, ta sẽ cho ngươi một trái tim mới, đảm bảo còn tốt hơn trái tim hiện tại của ngươi.

Thần Nhạc hơi động lòng, nhưng vì sợ uy Nại Lạc, vẫn còn chút dao động.

Ngươi không cần sợ hãi, Nại Lạc chẳng qua chỉ là một yêu quái mà thôi.

Cuối cùng rồi cũng sẽ chết, nên ngươi không cần e sợ hắn.

Sau đó Đỗ Lan lấy ra một trái tim cơ giới, Chỉ cần có trái tim cơ giới này, trái tim trong tay Nại Lạc cũng có thể có hoặc không.

Thần Nhạc đưa tay ra, nhận lấy trái tim cơ giới, sau đó trái tim cơ giới đó tự động đi vào cơ thể Thần Nhạc.

Bây giờ ngươi đã tự do, ở đây còn một trái tim nữa, mang cho chị ngươi Thần Vô.

Thần Nhạc cưỡi lông vũ bay đi, mang theo trái tim tự do.

Đỗ Lan vẫn khá thích Thần Nhạc và Thần Vô, mặc dù là phân thân của Nại Lạc, nhưng lại có những suy nghĩ khác biệt.

Đỗ Lan trở về làng, Khuyển Dạ Xoa vẫn đang than phiền về việc Thiết Toái Nha trở nên nặng hơn.

Muốn Thiết Toái Nha trở lại như trước, chỉ có một cách, đó là vượt qua phụ thân ngươi.

Sau đó dưới sự chỉ dẫn của một vị minh gia, Khuyển Dạ Xoa đã đến thung lũng phong ấn Long Cốt Tinh.

Ở đó Khuyển Dạ Xoa đã lĩnh ngộ được áo nghĩa vượt qua Phong Chi Thương, Bạo Lưu Phá.

Nhưng Khuyển Dạ Xoa đang trưởng thành, Nại Lạc cũng đang trưởng thành.

Nại Lạc đã nắm được Thiết Toái Nha cũng không có cách nào cắt đứt kết giới.

Và Đao Đao Trai cũng nói cho Khuyển Dạ Xoa biết sức mạnh thực sự của Thiết Toái Nha, sau khi được tu bổ bằng răng của Khuyển Dạ Xoa, Thiết Toái Nha đã trở thành thanh đao của chính Khuyển Dạ Xoa, do đó có khả năng tự trưởng thành, tức là Thiết Toái Nha có thể trở nên mạnh hơn.

Đỗ Lan cũng đang tìm kiếm bảo vật khắp nơi, đã nhìn thấy những chuyện bất thường.

Thời đại Mạt Pháp sắp đến, thời đại thần tiên không hiển linh, ác quỷ không xuất hiện, yêu quái ẩn mình, ma vật tàng hình sắp đến rồi.

Con người sẽ trở thành chủ đạo của thế giới này, yêu ma quỷ quái chỉ sẽ trở thành truyền thuyết.

Những đại thần thông, bất kể là yêu quái hay thần tiên, đều bắt đầu giấu môn đồ của mình trong các bí cảnh.

Đỗ Lan đôi khi ác ý đoán rằng, nhóm Khuyển Dạ Xoa có giống như thầy trò trong Tây Du Ký không, đi khắp nơi tiêu diệt yêu quái, cũng coi như là người được trời chọn.

Nhưng Thiết Toái Nha của Khuyển Dạ Xoa đã thăng cấp liên tục, đầu tiên là Phong Chi Thương, Bạo Lưu Phá, sau đó là Hồng Sắc Thiết Toái Nha có thể cắt đứt kết giới, tiếp theo là Kim Cương Thương Phá có thể bắn ra kim cương, lại là Long Lân Thiết Toái Nha có thể chém đứt nguồn gốc yêu khí, yêu huyệt, cuối cùng là Minh Đạo Tàn Nguyệt Phá.

Tóm lại, Thiết Toái Nha thực sự rất ngầu, sau khi giao chiến với Sát Sinh Hoàn, Thiên Sinh Nha và Thiết Toái Nha Minh Đạo Tàn Nguyệt Phá hợp thể thành Thiết Toái Nha hoàn chỉnh.

Đương nhiên Sát Sinh Hoàn sau khi mất đi sự chấp niệm với di vật của phụ thân cũng đã triệu hồi ra thanh đao của riêng mình, Bạo Toái Nha.

Thật đáng mừng, đáng tiếc.

Sau khi trải qua thử thách của Bạch Đồng Tử, Xích Đồng Tử và Thất Nhân Chúng, cùng với một loạt kẻ địch lộn xộn khác, nhóm

Khuyển Dạ Xoa cuối cùng cũng nhìn thấy hy vọng.

Nhưng Nại Lạc cũng không phải yêu quái dễ đối phó, hắn đã khắc phục được khuyết điểm trái tim của Quỷ Tri Chu, còn dựa vào hơn nửa mảnh Tứ Hồn Chi Ngọc mà có thêm không ít năng lực ghê tởm.

Và Đỗ Lan cũng không hề rảnh rỗi, nhân lúc Khuyển Dạ Xoa và đồng bọn đến Minh Giới để lấy Tứ Hồn Chi Ngọc từ Bảo Tiên Quỷ, Đỗ Lan đã dùng Thuấn Di đưa Đao Đao Trai đến đó, để chế tạo cho mình một thanh Truy Hồn Kiếm.

Tên kiếm là do Đỗ Lan suy nghĩ năn nỉ ba phút mà nghĩ ra, một cái tên quê mùa.

Thuấn Di có thể phá vỡ giới hạn của không gian thứ nguyên, tiền đề là phải cảm nhận được khí quen thuộc.

Tứ Hồn Chi Ngọc hiện tại đã nằm hoàn toàn trong tay ba phe, Nại Lạc, Khuyển Dạ Xoa, và chính là Địch Ny Toa.

Cả ba đều là bán yêu.

Xét về thực lực thì đương nhiên Địch Ny Toa là mạnh nhất.

Xét về số lượng Tứ Hồn Chi Ngọc, Nại Lạc có nhiều nhất.

Đương nhiên xét về số người, nhóm Khuyển Dạ Xoa có nhiều nhất.

Nại Lạc không có đồng đội nào cả.

Cuối cùng đến lúc hợp nhất Tứ Hồn Chi Ngọc lại thành một, Nại Lạc đã lên kế hoạch một cái bẫy.

Thế là nhóm Khuyển Dạ Xoa vô cùng phối hợp xông vào, Qua Vi bị bắt, Tứ Hồn Chi Ngọc bị cướp.

Sau đó Nại Lạc vì mảnh cuối cùng, đứng trước mặt Đỗ Lan.

Chương 74

Ta đến để lấy mảnh cuối cùng.

Sức mạnh của Nại Lạc lúc này đã hoàn toàn làm ô nhiễm tất cả Tứ Hồn Chi Ngọc của hắn.

Ồ.

Vậy ngươi muốn đưa Tứ Hồn Chi Ngọc trong tay ngươi cho ta xem, ta còn không biết ngươi có thật sự chỉ thiếu mảnh cuối cùng hay không nữa.

Đỗ Lan vô lại nói.

Nại Lạc lại rất thành thật, Tứ Hồn Chi Ngọc từ trong ngực bay ra tay hắn, chỉ thiếu một mảnh.

Nhưng ngay sau đó, ngọc biến mất khỏi tay Nại Lạc.

Ngươi căn bản không có Tứ Hồn Chi Ngọc mà Nại Lạc, thật đáng tiếc, Tứ Hồn Chi Ngọc bên cạnh ta không thể cho ngươi.

Ngươi.

Nại Lạc không ngờ Đỗ Lan lại có thể Thuấn Di vào trong kết giới mà hắn đang ẩn mình.

Tốc độ của Đỗ Lan không phải là thứ mà một yêu quái như hắn có thể cảm nhận được.

Bây giờ trò chơi kết thúc rồi, thời đại Mạt Pháp đã đến, các ngươi những yêu quái này đã đến lúc rút khỏi sân khấu rồi.

Hãy để ta chấm dứt cuộc đời của ngươi bằng một dấu chấm câu đi.

Quy Phái Khí Công.

Quy Phái Khí Công siêu công suất kỳ lạ, lập tức xé toạc kết giới của Nại Lạc, năng lượng khổng lồ làm cơ thể hắn hoàn toàn bốc hơi, sau đó Đỗ Lan rút Truy Hồn Kiếm ra, một kiếm đâm xuyên linh hồn Nại Lạc.

Cảm ơn ngươi đã biểu diễn cho ta một chuỗi những màn kịch hay, nhưng ngươi không phải là một diễn viên giỏi.

Đỗ Lan còn không quên đả kích Nại Lạc trước khi hắn chết.

Vì Nại Lạc mà vô số yêu quái đã chết, bây giờ Nại Lạc cuối cùng cũng chết, thời đại Mạt Pháp cuối cùng cũng đến.

Trong cái bẫy của Nại Lạc, Khuyển Dạ Xoa đang cố gắng tìm kiếm tung tích của Qua Vi, nhưng mũi của hắn đã mất linh, không có mùi của Qua Vi ở đâu cả.

Khuyển Dạ Xoa lớn tiếng gọi tên Qua Vi, nhưng không có hồi đáp.

Thực ra Qua Vi bị mắc kẹt trong dị thứ nguyên, nàng có thể nhìn thấy Khuyển Dạ Xoa đang lo lắng, nhưng lại không thể đáp lại.

Cô bé có cảm động lắm không.

Đỗ Lan một cái Thuấn Di đã đi vào thứ nguyên.

Đỗ Lan, anh đến cứu em sao.

Không không, ta đến để em thanh tẩy Tứ Hồn Chi Ngọc.

Đỗ Lan đưa miếng Tứ Hồn Chi Ngọc bị thiếu một góc cho Qua Vi.

Đây là Nại Lạc.

Qua Vi vẫn còn hơi không dám tin.

Không sai, mặc dù ta thấy màu đen cũng rất đẹp, nhưng không hợp với màu da của lão bà ta, nên làm phiền em thanh tẩy nó đi.

Sau đó ta sẽ biến Tứ Hồn Chi Ngọc thành dây chuyền.

Tứ Hồn Chi Ngọc vừa vào tay Qua Vi, đã bắt đầu được thanh tẩy.

Nại Lạc chết rồi sao.

Thần hình câu diệt.

Qua Vi đột nhiên trầm mặc, bởi vì Nại Lạc đã chết, Tứ Hồn Chi Ngọc cũng đã hoàn chỉnh, nàng dường như không còn lý do gì để ở lại thế giới này nữa.

Cô bé, Qua Vi, một học sinh cấp ba vừa tốt nghiệp như em, có cần phải đa sầu đa cảm đến thế không.

Nếu em muốn ở lại với Khuyển Dạ Xoa, thì cứ ở lại đi.

Ta rất ủng hộ em.

Đỗ Lan vô lương tâm giơ ngón tay cái về phía Qua Vi.

Qua Vi đỏ mặt, nhưng lập tức lại ảm đạm đi, Nhưng em vốn không thuộc về thời đại này.

Cái đó chưa chắc, em chẳng phải đã sống ở thế giới này bao lâu rồi sao, cũng không thấy em có lo lắng gì.

Chỉ cần em hạnh phúc, gia đình em cũng sẽ đồng ý cho em ở lại, chỉ cần em hạnh phúc thôi.

Nhưng Không có gì là nhưng nhị cả, ra ngoài rồi thì lập tức kết hôn với Khuyển Dạ Xoa, sinh một ổ chó con đi.

Đỗ Lan Thuấn Di ra ngoài.

Sau đó lại đi vào, mang theo cả Khuyển Dạ Xoa.

Qua Vi, em làm anh lo chết đi được.

Khuyển Dạ Xoa xông lên, muốn ôm lấy Qua Vi.

Tọa Hạ.

Khuyển Dạ Xoa ngã nhào xuống đất không dậy nổi.

Ngươi làm cái gì.

Đỗ Lan có thể tưởng tượng cuộc sống gà bay chó sủa của họ sau khi kết hôn.

Ta nói, sao các ngươi cũng đến đây cùng nhau.

Đỗ Lan cảm thấy đầu mình đau như búa bổ.

Sau khi sửa chữa hoàn toàn Tứ Hồn Chi Ngọc, Đỗ Lan cảm thấy mình có thể lợi dụng sức mạnh của nó để xuyên việt đến thời đại của Qua Vi.

Nhưng đợi đến khi hắn vừa vận động sức mạnh, Đỗ Lan liền phát hiện quá tải.

Không chỉ Đỗ Lan và Địch Ny Toa, Kết Ngạnh ba người tiến vào đường hầm thời gian, mà còn có Khuyển Dạ Xoa, Qua Vi, Sát Sinh Hoàn, Tiểu Linh, Tà Kiến, Thất Bảo, San Hô, Di Lặc, Hổ Phách, Thần Nhạc, Thần Vô.

Tứ Hồn Chi Ngọc không biết dùng phương pháp gì đã nhét tất cả yêu quái và con người có liên quan đến nó vào đường hầm thời gian.

Lúc này trong đường hầm thời gian, sức mạnh của Tứ Hồn Chi Ngọc đã không đủ để nhiều người như vậy cùng lúc xuyên việt.

Không còn cách nào, Đỗ Lan chỉ có thể nhét Tứ Hồn Chi Ngọc vào tay những người bình thường như Qua Vi và Tiểu Linh.

Qua Vi, Tiểu Linh, San Hô, Di Lặc, các ngươi đi trước một bước đi.

Đỗ Lan dùng sức đẩy họ đi.

Khuyển Dạ Xoa ban đầu còn không muốn chia lìa với Qua Vi, nhưng cuối cùng vì sự an toàn của Qua Vi, hắn vẫn buông tay.

Chúng ta những kẻ quái dị này cứ tùy ý đi Đỗ Lan cảm thấy giọng mình đã lạc điệu.

Cuối cùng, nhóm Đỗ Lan bị đường hầm thời gian ném ra ngoài.

Thời gian là năm 1970, địa điểm vẫn là ở Nhật Bản.

Đỗ Lan đã không muốn nói nữa, hắn nhìn một đống yêu quái dưới đất, Bây giờ đã là cuối thế kỷ XX, nên các ngươi yêu quái tốt nhất đừng để bị người ta phát hiện.

Ta muốn đi tìm Qua Vi.

Khuyển Dạ Xoa không có chút mặt mũi nào với Đỗ Lan.

Chỉ cần sống yên tĩnh khoảng hai mươi mấy năm, đợi đến khi Qua Vi tốt nghiệp cấp ba, ngươi có thể đi tìm nàng.

Bây giờ nàng chắc còn chưa ra đời.

Đỗ Lan nghĩ một lát, Để không làm nhiễu loạn vận mệnh của Qua Vi, chúng ta không thể ở lại đây lâu, chúng ta đi Mỹ.

Không quản suy nghĩ của đám yêu quái, Đỗ Lan Thuấn Di tất cả bọn họ đến Mỹ, sau đó lại dùng các mối quan hệ bất hợp pháp để làm chứng minh thư cho họ, rồi dẫn Khuyển Dạ Xoa, Sát Sinh Hoàn, Địch Ny Toa, Thần Nhạc, Hổ Phách cùng đi thi bằng lái xe.

Thất Bảo, Tà Kiến, Thần Vô, cùng với thú cưng Vân Mẫu và A Ô ở lại chỗ ở tạm thời của họ.

Để thích nghi với cuộc sống xã hội hiện đại, đối với yêu quái mà nói vẫn cần một khoảng thời gian.

Đỗ Lan rất nhanh đã tìm được một công việc ảo thuật gia, vì Thuấn Di, di chuyển vật thể từ xa, và Vũ Không Thuật, hắn rất nhanh đã trở thành ảo thuật gia nổi tiếng thế giới.

Đương nhiên, Đỗ Lan cảm thấy trước khi Qua Vi hoàn thành sứ mệnh của nàng, mình vẫn nên khiêm tốn một chút.

Vì vậy, sau khi kiếm đủ một đống tiền, vào năm Qua Vi ra đời, Đỗ Lan đã rửa tay gác kiếm.

Vài năm nữa trôi qua.

Tà Kiến, Thần Nhạc, Thần Vô đi theo Sát Sinh Hoàn, không biết họ đi làm gì.

Còn Khuyển Dạ Xoa cũng tìm được một công việc ở cửa hàng thức ăn nhanh, hắn vẫn đang đợi Qua Vi trở lại.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa vẫn ngày ngày quấn quýt bên nhau, một ngày nọ hai người đang đi dạo phố thì đột nhiên bị một thanh niên gọi lại.

Ông Đỗ Lan.

Ảo thuật gia Đỗ Lan tiên sinh.

Đỗ Lan quay người lại, là một nam một nữ, người nam rất anh tuấn, người nữ rất xinh đẹp, trai tài gái sắc cũng không quá lời.

Ngươi là.

Đỗ Lan cũng không phủ nhận mình là ảo thuật gia, mặc dù hắn đã không làm ảo thuật gia rất lâu rồi.

Tôi tên là Công Đằng Ưu Tác, là fan của ngài.

Người đến chính là phụ thân của Thần Chết Tiểu Học Sinh Kha Nam, Công Đằng Ưu Tác, tác giả tiểu thuyết trinh thám nổi tiếng, người sẽ có công lớn trong việc kiểm soát sự tăng trưởng dân số Nhật Bản trong tương lai.

Vị mỹ nữ đó chính là cựu nữ diễn viên nổi tiếng, Công Đằng Hữu Hi Tử, vợ của Công Đằng Ưu Tác.

Khi Đỗ Lan còn là ảo thuật gia, tài năng của hắn đã khiến rất nhiều người kinh ngạc.

Vô số ảo thuật gia muốn vạch trần ảo thuật của Đỗ Lan, nhưng đều thất bại.

Đặc biệt là Vũ Không Thuật của Đỗ Lan, có những lúc, Đỗ Lan hứng chí cũng sẽ ngẫu nhiên kéo một khán giả bay một đoạn thời gian.

Chương 75

Những khán giả có kinh nghiệm đó đều điên cuồng sùng bái Đỗ Lan.

Bốn người tìm một chỗ ăn cơm, sau khi giới thiệu nhau, gọi một bàn đầy món ngon.

Đỗ Lan đại sư, ba tuyệt kỹ nổi tiếng của ngài, cho đến bây giờ vẫn khiến rất nhiều người thèm muốn.

Công Đằng Ưu Tác thực ra cũng luôn không thể nhìn thấu ảo thuật của Đỗ Lan, luôn rất bứt rứt.

Khiêm tốn rồi, chỉ là những mánh khóe nhỏ mà thôi.

Đỗ Lan hiếm khi khiêm tốn như vậy.

Đỗ Lan đại sư, ngài khiêm tốn rồi, ngài tuy chỉ biểu diễn vài năm, nhưng mỗi một màn ảo thuật đều có thể nói là kinh thế chi cử.

Ngài có thể được gọi là một trong những ảo thuật gia vĩ đại nhất thế giới.

Ngài biết không, tôi có một người bạn cũng là ảo thuật gia, còn là fan trung thành của ngài.

Bạn của ngươi.

Hắc Vũ Đạo Nhất, ngài có thể chưa từng nghe tên anh ta.

Anh ta hiện đang ở Nhật Bản.

Cái tên này ta biết, một ảo thuật gia trẻ tuổi vô cùng tiềm năng, có thể nói là một tồn tại cấp bậc đại sư.

Đỗ Lan vẫn rất tò mò về Quái Đạo Kid đầu tiên.

Anh ta biết ngài đánh giá anh ta như vậy, nhất định sẽ rất vui.

Bữa cơm này ăn rất vui vẻ, sau đó họ trao đổi thông tin liên hệ.

Không ngờ chỉ vài ngày sau, Công Đằng Ưu Tác đã liên hệ với Đỗ Lan.

Nói rằng gần đây Quái Đạo 1412 rất lợi hại, đã gửi thư mời ở Mỹ.

Quái Đạo 1412, hiện tại còn chưa có danh hiệu Kid, 1412 là mã số tội phạm quốc tế.

Còn tên Kid là do Công Đằng Ưu Tác viết nhầm sau này.

Kẻ trộm giỏi dùng ảo thuật, muốn ta xem liệu có nhìn thấu thủ pháp của hắn không.

Đỗ Lan cạn lời.

Thực ra là Công Đằng Ưu Tác bị cảnh sát gọi đi giúp đỡ, sau đó vô tình nhắc đến Đỗ Lan.

Không ngờ viên cảnh sát đó cũng là fan cứng của Đỗ Lan, nên mới nhờ Công Đằng Ưu Tác mời Đỗ Lan đến.

Đỗ Lan không từ chối, đã biết thời đại này là thời đại của thần chết tiểu học, vậy mình hoạt động nhiều một chút cũng không sai.

Công Đằng Ưu Tác đã giải mã ám hiệu của 1412, cảnh sát cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Viên bảo thạch này không nhỏ chút nào.

Đỗ Lan nhìn viên đá quý được đặt trong tủ trưng bày trung tâm của bảo tàng.

Mã Nhã Chi Tinh, tương truyền là do nhóm người di cư đầu tiên ở châu Mỹ phát hiện.

Là một trong những viên đá quý lớn nhất thế giới.

Công Đằng Ưu Tác rất bình tĩnh giải thích.

Đỗ Lan gật đầu, sau đó nhìn xung quanh, cảnh giới nghiêm ngặt, hơn nữa lối vào duy nhất chỉ có cánh cửa lớn phía trước.

Ưu Tác, ngươi nghĩ 1412 sẽ xuất hiện từ đâu.

Công Đằng Ưu Tác lắc đầu, Mỗi lần xuất hiện của Quái Đạo đều ngoài dự liệu, ta không đoán ra được.

Sau đó hắn nhìn xung quanh các vệ sĩ, Rất có thể Quái Đạo đã vào rồi.

Lúc này viên cảnh sát đi tới, Chỉ cần Đỗ Lan đại sư ở đây, nhất định có thể nhìn thấu quỷ kế của Quái Đạo.

Đỗ Lan đại sư sau này ngài có thể biểu diễn một chút không.

Tôi rất muốn xem lại ảo thuật của ngài.

Có cơ hội đi.

Đã mười một giờ bốn mươi lăm, còn mười lăm phút nữa, tên trộm đó sẽ đến rồi.

Yên tâm đi, đã chuẩn bị thỏa đáng rồi.

Viên cảnh sát vô cùng tự tin.

Mười hai giờ đúng.

Xuất hiện.

Dưới ánh trăng và bóng tên, một bóng trắng đang ưu nhã bay lượn đến.

Bom khói khiến tất cả mọi người mất đi tầm nhìn, Quái Đạo 1412 đã trà trộn thành công vào đám đông.

Sau đó bằng khả năng nói tiếng bụng xuất sắc đã điều động tất cả các cảnh sát, rồi hắn trà trộn trong đám đông cũng không bị ai phát hiện.

Đương nhiên Công Đằng Ưu Tác cũng không phải dễ bị lừa, hắn cứ thế canh giữ bên cạnh Mã Nhã Chi Tinh.

Đương nhiên Quái Đạo còn có chiêu trò, khói thôi miên, Công Đằng Ưu Tác chỉ che miệng một lúc, Quái Đạo đã lấy Mã Nhã Chi Tinh ra khỏi tủ trưng bày.

Chớp, lại một quả bom khói nữa.

Quái Đạo đã bay lên trời.

Lúc này Đỗ Lan, người vẫn luôn xem kịch, đã động thủ, Vũ Không Thuật.

Cảm giác bay lượn có tốt không.

Đỗ Lan đã bay ngay bên cạnh Quái Đạo.

Quái Đạo vì kinh ngạc, nên cánh lượn của hắn rung lên.

Sau đó hắn nhìn rõ mặt Đỗ Lan, vị siêu cấp ảo thuật gia mà hắn cũng sùng bái.

Cảm giác bay lượn không tệ chứ.

Ta thích bay nhất.

Quái Đạo căn bản không nhìn ra trên người Đỗ Lan có đạo cụ gì, quả thực là ảo thuật giống như ma pháp.

Cảnh sát dưới đất cũng nhìn thấy, viên cảnh sát đã mời Đỗ Lan càng kích động hơn, Đỗ Lan đại sư không hổ là đại sư, ảo thuật khó đến thế mà lại làm được dễ dàng, đêm nay quả là một đêm khó quên.

Công Đằng Ưu Tác cũng lần đầu tiên nhìn thấy ảo thuật được gọi là Vũ Không Thuật ở cự ly gần như vậy, ban đầu không dám tin, vì hắn cũng không biết Đỗ Lan bay lên trời bằng cách nào, Dù xem bao nhiêu lần cũng thấy khó tin.

Viên cảnh sát vô cùng đồng ý với lời Công Đằng Ưu Tác, Tôi từng gặp người may mắn được bay cùng Đỗ Lan đại sư, theo lời kể của anh ta, Vũ Không Thuật chính là ma pháp, đã vượt xa phạm trù của thế tục, quả thực là ma pháp kỳ tích.

Đỗ Lan tự tay lấy lại viên bảo thạch từ Quái Đạo, Tạm biệt, Quái Đạo.

Mục tiêu của hắn chỉ là viên bảo thạch mà thôi.

Rơi xuống đất, Đỗ Lan rất khiêm tốn yêu cầu cảnh sát không báo cáo chuyện hắn tìm lại được bảo thạch.

Nhưng viên cảnh sát đó lại rất trơ trẽn, thậm chí còn yêu cầu Đỗ Lan đưa hắn bay một lần, Đỗ Lan đương nhiên không đồng ý, trực tiếp Thuấn Di bỏ đi.

Sau đó, khi Công Đằng Ưu Tác ghi chép lại sự kiện này, vì viết nhầm 1412 thành Kid, danh tiếng Quái Đạo Kid bắt đầu vang dội.

Sự kiện trôi nhanh, Qua Vi cuối cùng cũng tốt nghiệp cấp ba, Khuyển Dạ Xoa bắt đầu canh giữ bên cạnh Cốt Tỉnh chờ đợi nàng trở về.

Cốt Tỉnh phát ra một luồng ánh sáng rực rỡ, bốn con người bình thường bị ném ra ngoài.

Qua Vi.

Khuyển Dạ Xoa sốt ruột xông lên, ôm lấy Qua Vi vào lòng, quên mình gọi tên Qua Vi.

Mặt Qua Vi lập tức đỏ bừng, Khuyển Dạ Xoa, anh Qua Vi nhìn Khuyển Dạ Xoa trong trang phục hiện đại vẫn còn hơi chưa quen.

Tuy các em vừa mới chia tay với chúng ta trong đường hầm thời gian, nhưng Khuyển Dạ Xoa đã đợi 20 năm rồi.

Đỗ Lan giải thích.

Qua Vi cảm động, Khuyển Dạ Xoa.

Sau đó chính là kết hôn.

Qua Vi và Khuyển Dạ Xoa, pháp sư Di Lặc và San Hô, hai cặp đôi mới tổ chức một đám cưới linh đình.

Đỗ Lan cũng quyết định ở lại Nhật Bản, bởi vì hắn nhận được tin Công Đằng Tân Nhất đã biến nhỏ, hiện đang tá túc tại văn phòng thám tử của Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang.

Đến rồi, đến rồi.

Mao Lợi Lan nghe tiếng chuông cửa, chạy nhanh ra mở cửa, thấy ba mình đang dán mắt vào cô Dương Tử trên TV, Tiểu Lan một trận cạn lời.

Ngoài cửa là một gia đình ba người, Đỗ Lan và Địch Ny Toa, cùng với Kết Ngạnh, người vẫn luôn bị kẹt trong hình hài loli.

Xin chào, chúng tôi là Đỗ Lan, hôm nay chuyển đến quán cà phê tầng dưới, đây là vợ tôi Địch Ny Toa, và con gái chúng tôi Kết Ngạnh.

Mong sau này được chiếu cố nhiều hơn.

À.

Ba ba, là hàng xóm tầng dưới mới chuyển đến hôm nay, mời các vị vào.

Đỗ Lan mang theo quà, Chút lòng thành, không đáng kể.

Sau khi ngồi xuống, Đỗ Lan đẩy hộp quà đựng rượu đến trước mặt Tiểu Ngũ Lang.

Mũi Tiểu Ngũ Lang đã ngửi thấy mùi rượu, dù còn cố giữ thái độ, Đâu có, đâu có, tôi là Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang, đây là con gái tôi Mao Lợi Lan.

Sau đó sắc mặt biến đổi, Thằng nhóc kia là Kha Nam đang tá túc ở nhà tôi.

Thì ra là bạn nhỏ Kha Nam, sau này phải hòa thuận với Kết Ngạnh nhà ta nha.

Hải.

Kha Nam giả vờ non nớt đáp lại, trong lòng lại nghĩ, ta mới không muốn chơi với bạn nhỏ.

Kết Ngạnh là ai chứ, phù thủy vĩ đại nhất lịch sử, một cái nhìn đã nhận ra sự đặc biệt của Kha Nam.

Lúc đó nàng không biểu lộ gì, chỉ im lặng quan sát.

Hiện tại coi như đã chào hỏi, sau này hai gia đình còn rất nhiều cơ hội gặp mặt.

Kết Ngạnh được Đỗ Lan sắp xếp vào cùng lớp với Kha Nam, chào đón nàng sẽ là cuộc đời tiểu học vô tận.

Chương 76

Ngày hôm đó, Đỗ Lan lại chạy đến nhà A Lạp Bác Sĩ để than vãn, tiện thể xem có thiết bị mới nào không, Ta nói bác sĩ, rốt cuộc khi nào ta mới có thể lớn lên chứ.

Ta nói Tân Nhất, chuyện này không thể vội được.

Vừa nói ông vừa tiếp tục loay hoay với đồ đạc.

Bác sĩ, bác đã làm gì từ nãy đến giờ vậy.

Ồ, đây là điện thoại di động mới nhất, là thế hệ mới nhất đó.

Sao bác lại có.

Thực ra tôi cũng tham gia nghiên cứu mạng của họ, nên họ đã gửi hai cái đến.

Nhưng tên đó thực sự lợi hại, nghe nói đã bắt đầu nghiên cứu điện thoại thông minh rồi.

Điện thoại thông minh.

Đó là cái gì.

Cái này, cái này, thực ra tôi cũng không rõ lắm, nhưng nghe nói là điện thoại có chức năng máy tính.

Dù sao thì nghiên cứu này đang dẫn đầu thế giới.

Hiện tại mới là cuối thế kỷ XX, điện thoại cục gạch tuy đã không còn là hàng hiếm, nhưng điện thoại nhỏ gọn tiện lợi vẫn chưa phổ biến lắm.

Hiện tại các dòng điện thoại chỉ có ở thành phố, nên việc phổ biến điện thoại vẫn cần một thời gian nữa.

Bác sĩ giải thích như vậy, sau đó ông đưa một chiếc điện thoại cho Tân Nhất, Cái này cháu cầm lấy, có thể sẽ dùng đến.

Kha Nam cũng không khách khí, Cái này không tệ.

Thực ra cái thứ này cũng do công ty của Đỗ Lan chịu trách nhiệm, hiện tại hắn đã bắt đầu chuẩn bị phổ cập tín hiệu và mạng không dây toàn diện, đến lúc đó điện thoại thông minh vừa ra mắt, nhất định sẽ làm rung chuyển thế giới.

Còn về những thứ trên mạng thì sau này có thể từ từ làm phong phú.

Công ty của Đỗ Lan thực ra không chỉ chịu trách nhiệm phát triển mạng, phần mềm, phần cứng, mà còn rất nhiều thứ khác, ví dụ như các tác phẩm điện ảnh truyền hình.

Dù sao thì lúc đó, Đỗ Lan nghĩ gì làm nấy, cuối cùng tuy không trở thành người giàu nhất thế giới, nhưng cũng kiếm được rất nhiều tiền.

Có tiền, thì có thể mua thiết bị, nên bây giờ cơ thể của Hổ Phách và Kết Ngạnh đã trở thành cơ thể người bình thường.

Chỉ là Đỗ Lan xấu bụng, đã đổi cho Kết Ngạnh một cơ thể loli.

Có tiền, Đỗ Lan đã bỏ ra một số tiền lớn mua lại quán cà phê tầng dưới của Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang, hơn nữa còn xây một tầng hầm cực kỳ khoa trương dưới đất, làm phòng thí nghiệm của mình, nghiên cứu Gundam và tàu vũ trụ.

Dù sao, bây giờ Đỗ Lan không thiếu tiền và thời gian, nên cứ thế nghiên cứu lung tung.

Kết Ngạnh, xem ra đã kết bạn rồi.

Ngay lúc nãy Đỗ Lan thấy nhóm thám tử nhí và Kết Ngạnh nói chuyện rất hợp.

Kết Ngạnh cảm thấy mình thật mệt mỏi.

Đừng có nhăn nhó, nhìn xem ta đã chuẩn bị gì cho con này, một cây cung tên mạnh mẽ có thể co rút, có thể tự động tạo ra mũi tên, uy lực có thể điều chỉnh, nhưng chắc sẽ không gây chết người đâu.

Nhưng tốt nhất là vẫn không nên sử dụng linh lực.

Kết Ngạnh cảm nhận một chút, trọng lượng và độ cao của cung, cảm thấy vừa vặn cho thân hình học sinh tiểu học của mình sử dụng.

À đúng rồi, hôm nay Tiểu Linh cũng chuyển đến trường chúng ta đó.

Tiểu Linh hiện đang ở nhà Qua Vi, khoảng cách cũng không quá xa.

Sát Sinh Hoàn bây giờ chắc là thường xuyên đến thăm con bé, nhưng bây giờ Sát Sinh Hoàn cũng là một người đàn ông đẹp trai có sự nghiệp rồi.

Hiện tại Sát Sinh Hoàn là bác sĩ phẫu thuật nổi tiếng thế giới.

Nhưng Sát Sinh Hoàn rất có cá tính, chỉ những bệnh nhân mà y thấy vừa mắt, y mới cứu, là một lương y nổi tiếng lập dị.

Sau này con ở trường hãy chăm sóc Tiểu Linh nhiều hơn.

Kết Ngạnh một trận cạn lời, Bây giờ Tiểu Linh còn lớn hơn con hai lớp, cần gì con chăm sóc con bé, con bé chăm sóc con thì đúng hơn.

Đỗ Lan cái kẻ tội đồ này một chút cũng không cảm thấy có lỗi với Kết Ngạnh, Nếu con muốn, vậy thì cứ để Tiểu Linh chăm sóc con đi.

Đi chết đi.

Kết Ngạnh lườm Đỗ Lan một cái trắng mắt.

Dưới sự giúp đỡ của Kha Nam, danh tiếng của Mao Lợi Tiểu Ngũ

Lang cũng lớn hơn.

Vì cỗ giáp biết đi, Tiểu Lan đề nghị đi bảo tàng mỹ thuật chơi.

Đỗ Lan cũng đã thấy, lập tức gọi gia đình, Lão bà, con gái, chúng ta cũng đi chơi đi.

Đến bảo tàng mỹ thuật, Tiểu Ngũ Lang mới phát hiện gia đình Đỗ Lan, Thật trùng hợp, các vị cũng đến xem cỗ giáp biết đi sao.

Cái đó không phải, ta chỉ là thấy thám tử đại tài Mao Lợi ngươi ra ngoài, đột nhiên cảm thấy có sự kiện sẽ xảy ra, nên mới đi theo.

Sao có thể.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang đổ mồ hôi lạnh.

Ngươi phải biết thám tử Mao Lợi ngươi là thám tử nổi tiếng, đương nhiên sẽ bị các sự kiện vây quanh, giống như Sherlock Holmes vậy.

Đỗ Lan còn không quên tâng bốc một câu.

Đó là đương nhiên, ta là Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang mà.

Tiểu Ngũ Lang cười khoa trương.

Kha Nam đã không còn sức lực để châm chọc, đột nhiên Kha Nam cảm thấy một ánh mắt, hóa ra là Kết Ngạnh đang nhìn chằm chằm vào mình.

Kha Nam bị cô bé dễ thương nhìn đến đỏ mặt, quay mặt đi.

Sau đó là tham quan bảo tàng mỹ thuật, chỉ là hình như bảo tàng mỹ thuật sắp bị thu mua, khắp nơi đều đang thu dọn.

Thật sự sẽ có sự kiện xảy ra sao.

Kết Ngạnh vừa tham quan, vừa hỏi Đỗ Lan.

Đương nhiên rồi, phải biết chỉ cần có thám tử nổi tiếng ở một nơi, là sẽ có sự kiện.

Đỗ Lan vô cùng tự tin.

Lời nói chưa dứt, tiếng hét của Tiểu Lan đã vang khắp cả bảo tàng mỹ thuật.

Có người chết rồi, bị kiếm đóng lên tường.

Ta đã nói mà.

Kết Ngạnh không trả lời, chỉ nhìn thi thể, lẩm nhẩm pháp quyết, để linh hồn siêu thoát.

Sau khi Mục Mục Cảnh Quan đến, đã xem lại camera giám sát.

Trong đoạn băng, hung thủ mặc giáp đã giết nạn nhân, sau đó chỉ có Kha Nam trong đoạn băng phát hiện nạn nhân trước khi bị sát hại, còn viết gì đó trên một mảnh giấy.

Sau đó tìm được mảnh giấy đó và cây bút, trên đó viết tên một người.

Thế là cảnh sát phán định người đó chính là hung thủ.

Tôi đã biết hung thủ là ai rồi.

Vì quen biết Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang, nên Đỗ Lan cũng đi lại khắp hiện trường.

Nani.

Mục Mục Cảnh Quan phản ứng giống như ông vẫn luôn vậy.

Tôi đã biết hung thủ là ai rồi.

Nhưng tôi chính là không nói.

Đỗ Lan vô cùng đáng đánh.

Kết Ngạnh cũng biết hung thủ rồi, vì linh hồn người chết đã nói với nàng.

Đỗ Lan, xin anh đừng đùa nữa.

Mục Mục Cảnh Quan tức giận, Anh biết hung thủ thì mau nói ra.

Biết thì biết, nhưng tôi không có chứng cứ.

Đỗ Lan da mặt không phải loại dày bình thường, Nhưng tôi nghĩ chứng cứ chắc vẫn còn trên người hung thủ, nhưng tôi sẽ không nói hung thủ rốt cuộc là ai.

Tôi đâu phải cảnh sát cũng không phải thám tử, tôi không có hứng thú với việc phá án, bắt tội phạm.

Tôi chỉ đến xem kịch thôi.

Nhìn thấy chuyện người giết người, thật là thú vị, phải không con gái.

Kết Ngạnh nhìn bức tranh Thiên Khiển trên tường, Hung thủ vốn là một thiên sứ, nhưng vì bảo vật trong lòng mình, đã hóa thân thành ác quỷ.

Mục Mục Cảnh Quan phát điên, rõ ràng có người biết hung thủ, nhưng lại không nói cho mình, mình còn không thể làm gì họ.

Kha Nam suy tư nhìn Kết Ngạnh, sau đó lại nhìn bức tranh trên tường, rồi Kha Nam lại gần Kết Ngạnh, Kết Ngạnh, em cũng biết hung thủ rồi sao.

Thật sự là một đả kích rất lớn, Kha Nam hiện tại còn chưa nắm được trọng điểm của vụ án.

Người chết đã siêu thăng thiên đường, ông ấy đã buông bỏ chấp niệm với hung thủ.

Anh hà tất phải khổ sở truy tìm.

Em đùa cái gì vậy, đây là một vụ án mạng có chủ mưu, hơn nữa hung thủ còn muốn oan uổng một người vô tội, sao có thể cứ thế bỏ qua hung thủ được.

Tiểu Lan nhìn Kha Nam và Kết Ngạnh đang thì thầm với nhau, vô cùng vui mừng, Quan hệ của bọn họ thật tốt.

Kết Ngạnh ngẩn người, hiển nhiên bị khí chất chính nghĩa của Kha Nam trấn trụ, Hung thủ là viện trưởng, chứng cứ chính là cây bút trên người viện trưởng, cây bút đó không viết ra được.

Kha Nam thông minh tuyệt đỉnh lập tức hiểu ra đạo lý, sau đó giả vờ ngốc nghếch, cuối cùng khiến viện trưởng lộ ra sơ hở.

Sự kiện kết thúc, nhưng Kha Nam cũng không vui vẻ nổi.

Bởi vì viện trưởng vì tác phẩm nghệ thuật mình yêu quý mà hóa thành ác quỷ, trở thành kẻ sát nhân, đây không phải là chuyện gì khiến người ta vui vẻ.

Sau đó bảo tàng mỹ thuật tiếp tục mở cửa, nhưng lão viện trưởng đã không còn ở đó nữa.

Trên đường đi học về, Kết Ngạnh, thật sự là nạn nhân đã nói cho em biết hung thủ sao.

Kết Ngạnh chỉ gật đầu, Nhưng không phải mỗi một tử linh đều có cơ hội nói tên hung thủ cho em biết, lần trước chỉ là trùng hợp.

Kha Nam tỏ vẻ hiểu ra, sau đó đột nhiên nhớ đến Đỗ Lan kỳ lạ kia, hắn cũng rất nhanh đã phát hiện ra hung thủ, Ba của em cũng có thể nhìn thấy linh hồn sao.

Hắn chỉ khi dùng kiếm mới nhìn thấy, ngày đó, hắn chắc là suy luận ra thôi.

Lần này Kha Nam không hiểu rồi, cái gì mà khi dùng kiếm mới có thể nhìn thấy linh hồn.

Nhưng Kết Ngạnh không giải thích chi tiết, họ đã về đến nhà.

Kha Nam.

Kết Ngạnh đột nhiên gọi Kha Nam đang đi lên.

Sao vậy, Kết Ngạnh.

Không có gì.

Cuối cùng Kết Ngạnh vẫn không nói ra, anh là một tiểu sát tinh, đi đến đâu chết đến đó, ngay cả khi ngồi ở nhà, cũng sẽ có vụ án tìm đến.

Nhưng ta nghĩ, nếu Kha Nam biết lời Kết Ngạnh muốn nói, chắc sẽ không có suy nghĩ gì.

Anh ấy là một thám tử, thám tử bị các sự kiện bao vây mới là thám tử thực sự.

Có sự kiện, mới khiến Kha Nam sôi máu, khiến tế bào não của anh ấy hoạt động, đó mới là thám tử.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang được mời đến Nguyệt Quang Đảo, vì một người tên là Ma Sinh Khuê Nhị đã gửi thư cho anh.

Đợi đến khi họ đến nơi, căn bản không tìm thấy người tên Ma Sinh Khuê Nhị, khiến Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang vô cùng tức giận.

Chương 77

Nhưng nhóm Mao Lợi còn không biết trên hòn đảo nhỏ này sắp xảy ra chuyện kinh hoàng.

Bởi vì Đỗ Lan và đồng bọn cũng đến rồi.

Vân Mẫu, chính là hòn đảo đó phải không.

Khuyển Dạ Xoa và Qua Vi, cùng với San Hô và pháp sư Di Lặc cũng đã đến, Đây chính là hòn đảo bị oán linh vây quanh sao.

Phía bên kia hòn đảo, Sát Sinh Hoàn đạp trên mặt biển đi đến.

Đương nhiên cũng không thể thiếu Đỗ Lan, Thuấn Di xuất hiện trên hòn đảo này.

Thật đúng là đã lâu không gặp, Sát Sinh Hoàn, lần trước gặp ngươi vẫn là ở đám cưới của đệ đệ ngươi đó.

Nhưng Đỗ Lan định trước không nhận được sắc mặt tốt từ Sát Sinh Hoàn, bởi vì Sát Sinh Hoàn vẫn giữ khuôn mặt lạnh như tiền.

Ca.

Về nhà, người anh trai Sát Sinh Hoàn chỉ có Qua Vi là gọi, Đỗ Lan, Địch Ny Toa, Kết Ngạnh.

Các anh chị cũng đến rồi à.

Oán khí nặng thật.

Di Lặc vẫn là cái tính phóng đại chuyện nhỏ, Cần phải trừ linh thật tốt rồi.

Họ chính là được người ta mời đến trừ linh, vì gần đây gần hòn đảo nhỏ thường xuyên xảy ra tai nạn đắm tàu.

Ở thời đại này có oán khí nặng như vậy thật sự hiếm thấy, ta cũng đã lâu không nghiêm túc như vậy rồi.

Pháp sư vung quyền trượng, lấy chú phù ra, Tôi muốn đi bán chú phù ở thị trấn, lát nữa gặp lại.

Hiện tại pháp sư đã là người có gia đình, nên phải kiếm tiền nuôi gia đình.

Sát Sinh Hoàn, ngươi đến làm gì.

Khuyển Dạ Xoa nhăn mặt hỏi.

Sát Sinh Hoàn căn bản không để ý đến hắn, chỉ rút Bạo Toái Nha ra.

Khuyển Dạ Xoa cũng không yếu thế, Thiết Toái Nha xuất chiêu.

Hai con yêu quái đã bị áp chế quá lâu, cần đánh một trận để xả stress.

Phong Chi Thương.

Thương Long Phá.

Hai anh em yêu quái đại chiến ở phía sau hòn đảo, gây ra động tĩnh rất lớn, cũng chính vì thế mà chú phù của Di Lặc lại bán chạy thêm không ít.

Trong thời gian Di Lặc bán chú phù, vừa hay lại nhận được một lễ tang, lại có cơ hội ăn uống miễn phí rồi.

Sao em lại ở đây.

Kha Nam thấy Kết Ngạnh thì rất kinh ngạc.

Kết Ngạnh lườm Kha Nam một cái, Sao em lại không thể ở đây chứ.

Cái pháp sư háo sắc đó cũng là người em quen sao.

Kha Nam nhìn cái pháp sư cùng mùi với Tiểu Ngũ Lang, bất lực châm chọc.

Không quen.

Kết Ngạnh lập tức vạch rõ giới hạn với pháp sư Di Lặc.

Cửa mở toang, Khuyển Dạ Xoa và Sát Sinh Hoàn cũng đi vào, họ hiện tại cũng trong trang phục hiện đại, kiếm đã được cất đi.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang thấy Sát Sinh Hoàn, sắc mặt liền thay đổi, khi anh còn làm cảnh sát, đã từng giao thiệp với Sát Sinh Hoàn, nhưng không hề vui vẻ.

Trong buổi lễ pháp sự, đột nhiên vang lên khúc nhạc ánh trăng.

Đợi đến khi tất cả mọi người chạy đến phòng đàn piano, phát hiện Xuyên Đảo đã chết.

Ngay khi bác sĩ Thành Thực nam giả nữ trang chuẩn bị khám nghiệm tử thi, Sát Sinh Hoàn bước tới.

Cô ta chết vì ngừng tim.

Sát Sinh Hoàn quay người lại, nói với tất cả mọi người.

Ngay trong khoảnh khắc đó, Xuyên Đảo đã sống lại, sau đó lại chết.

Người chết cũng từ chết đuối mà biến thành ngừng tim.

Đỗ Lan đương nhiên nhìn thấy rõ ràng, nhưng hắn cũng không hiểu Sát Sinh Hoàn có ý định gì.

Chẳng lẽ y để ý đến Thành Thực cái ngụy nương này sao.

Không nên đâu, phải biết Sát Sinh Hoàn là thần tượng của hàng vạn phụ nữ mà.

Chẳng lẽ phụ nữ quá nhiều, nên khẩu vị cũng thay đổi rồi sao.

Đỗ Lan ác ý suy đoán.

Kha Nam nhíu mày, hiển nhiên không hài lòng với việc Sát Sinh Hoàn khám nghiệm tử thi.

Hiện trường này vừa nhìn đã biết là hiện trường của một vụ án mạng.

Nhưng Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang lại vô cùng tin tưởng Sát Sinh Hoàn, Nếu ngươi đã nói như vậy, thì chắc là do vấn đề tim mà chết tự nhiên.

Kha Nam vắt óc suy nghĩ, sau đó nhìn về phía Kết Ngạnh, Này, nạn nhân có nói cho em biết tên hung thủ không.

Em đã nói rồi, lần trước chỉ là số ít trường hợp, không thể mỗi lần đều thuận lợi như vậy.

Sau đó cảnh sát đến, đưa thi thể đi khám nghiệm, mặc dù kiểm tra sơ bộ người chết là ngừng tim.

Nhưng việc kiểm tra vẫn cần thiết, cảnh sát cũng tiến hành hỏi cung dân làng.

Trong thời gian cảnh sát hỏi cung, trưởng làng đã chết.

Người chết vẫn là ngừng tim.

Sát Sinh Hoàn lạnh lùng nói.

Mặc dù phía sau người chết có một con dao và trên đất có bản nhạc viết bằng máu.

Nhưng Sát Sinh Hoàn vẫn biến cái chết của nạn nhân thành ngừng tim.

Như vậy ngay cả khi cuối cùng tìm ra hung thủ, hung thủ cũng chỉ bị kết án gián tiếp giết người, chứ không phải mưu sát.

Sát Sinh Hoàn, ngươi.

Là đệ đệ, Khuyển Dạ Xoa cũng cảm thấy đây không giống phong cách của Sát Sinh Hoàn.

Nhưng Sát Sinh Hoàn không muốn giải thích gì.

Bởi vì lần này do bản nhạc viết bằng máu để lại, Kha Nam rất nhanh đã phát hiện đây là mật mã, có thể truyền tin tức.

Sau đó Đỗ Lan theo một viên cảnh sát già duy nhất trong thị trấn, đi tìm bản nhạc của mười hai năm trước.

Sau đó đêm hôm đó, nạn nhân cuối cùng xuất hiện.

Một lá thư tuyệt mệnh, nạn nhân bị treo trên trần nhà.

Ngừng tim.

Sát Sinh Hoàn vẫn như mọi khi nói vậy.

Lần này ngay cả Mục Mục Cảnh Quan và Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang cũng không tin nữa.

Treo trên trần nhà, rõ ràng là chết vì ngạt thở.

Treo trên trần nhà, cũng có thể chết vì ngừng tim.

Thái độ của Sát Sinh Hoàn khiến người ta khó chịu.

Cứ đợi báo cáo khám nghiệm tử thi đi.

Họ đã phớt lờ việc Sát Sinh Hoàn khám nghiệm tử thi.

Kha Nam vẫn luôn suy tư, sau đó viên cảnh sát già nói rằng Ma Sinh Khuê Nhị chết mười hai năm trước còn có một đứa con trai, khiến suy nghĩ của Kha Nam lập tức mở ra.

Sau đó màn suy luận của Tiểu Ngũ Lang ngủ gật bắt đầu, tất cả các chứng cứ đều chỉ về bác sĩ Thành Thực nam giả nữ trang.

Bác sĩ Thành Thực cũng không bỏ trốn, mà chuẩn bị cùng đàn piano của phụ thân.

Kha Nam cảm thấy phòng đàn piano, nhưng lại không thuyết phục được bác sĩ Thành Thực.

Lúc này Sát Sinh Hoàn xông vào đám cháy, kéo Kha Nam và Thành Thực ra ngoài.

Kha Nam đã hôn mê.

Tại sao lại giúp tôi, tôi là kẻ sát nhân.

Bác sĩ Thành Thực vô lực hỏi.

Bởi vì em gái ngươi muốn ngươi sống tốt.

Hơn nữa tất cả mọi người đều chết vì ngừng tim, ngươi nhiều nhất là người gián tiếp gây ra cái chết, thật tốt có thể ở trong tù mà lên kế hoạch cuộc đời sau này của ngươi.

Mặt trời mọc từ mặt biển.

Thì ra mười hai năm trước, Sát Sinh Hoàn đi qua hòn đảo này, gặp một cô bé loli đáng yêu, Sát Sinh Hoàn đã giác tỉnh hồn loli và trở thành bạn tốt với cô bé, nhưng một vụ án mạng đã khiến cả gia đình cô bé trở thành thi thể.

Sát Sinh Hoàn dùng Thiên Sinh Nha khiến cô bé hồi quang phản chiếu, nguyện vọng cuối cùng của cô bé là muốn gặp anh trai mình.

Đương nhiên chuyện quá khứ như vậy, Sát Sinh Hoàn sẽ không nói ra.

Y cũng không thèm ra tay với phàm nhân, nhưng đợi đến khi Thành Thực báo thù cho gia đình, Sát Sinh Hoàn lại không ngại giúp đỡ một tay.

Chương 78

Ba bản báo cáo khám nghiệm tử thi đều đã đến, người chết đều là ngừng tim, tội giết người của bác sĩ Thành Thực không thành lập, chỉ bị kết án một năm tù giam.

Nhưng vụ án này vẫn khiến Kha Nam vô cùng khó hiểu, bởi vì ba bản chứng minh cái chết kỳ lạ đó thực sự khiến anh ấy vắt óc suy nghĩ không ra.

Chỉ có Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang đại khái đoán được là Sát Sinh Hoàn đã nhúng tay vào, nhưng anh ấy cũng không có chứng cứ gì.

Còn về oán linh ở Nguyệt Quang Đảo, căn bản không cản được một mũi tên của Qua Vi.

Có thấy mối ràng buộc nhân quả càng ngày càng nhiều không.

Lời của Đỗ Lan khiến tất cả mọi người đều gật đầu liên tục.

Sau khi chào tạm biệt những người quen, Đỗ Lan thuấn di trở về quán cà phê.

Đỗ Lan tuy rằng thấy bọn Khuyển Dạ Xoa cùng nhau xuyên việt về đây cũng chẳng tệ, vì ở cổ đại họ cũng vô thân vô cố, chi bằng ở hiện đại sống vui vẻ hơn.

Mới mấy ngày sau sự kiện Nguyệt Quang Đảo, Đỗ Lan đã thấy sự kiện lại tìm đến nhà Mao Lợi rồi.

Một thiếu nữ thanh thuần nhờ Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang tìm người cha mất tích của mình, nhưng thực ra cô thiếu nữ đó cũng là người của Tổ chức Áo Đen, và không lâu trước đó đã tham gia vào vụ cướp ngân hàng một tỷ yên.

Còn người mà cô ta gọi là cha lại là một trong những tên cướp muốn tự mình nuốt trọn một tỷ yên đó.

Sự việc diễn biến đúng là bước ngoặt bất ngờ, khiến Kha Nam cũng khó lòng thích ứng.

Sau khi tìm được cha của thiếu nữ, ngày hôm sau liền phát hiện mọi chuyện về cô thiếu nữ đều là bịa đặt, còn người đàn ông kia đã chết rồi.

Sau đó Kha Nam nhớ đến cái máy theo dõi lần trước không cẩn thận dán lên đồng hồ của Nhã Mỹ.

Nhưng càng điều tra, cậu ta càng cảm thấy sự việc có nội tình rất sâu.

Cuối cùng tìm được máy theo dõi trong khách sạn, nhưng chiếc đồng hồ đã nằm trên tay một người đàn ông xa lạ, và người đàn ông đó đã chết.

Sau đó cái đầu nhỏ của Kha Nam cuối cùng cũng liên hệ mọi chuyện với vụ cướp một tỷ yên.

Tại một bến cảng hẻo lánh, Kha Nam cuối cùng cũng tìm được cô Quảng Điền Nhã Mỹ, nhưng đáng tiếc là cô đã trúng đạn.

Còn hai người của Tổ chức Áo Đen cũng đã rời đi.

Quảng Điền Nhã Mỹ tiết lộ cho Kha Nam địa điểm giấu một tỷ yên, sau đó trút hơi thở cuối cùng.

Đúng lúc này Đỗ Lan xuất hiện: May mà ta biết cô nương này còn có một số tin tức có thể hỏi han.

Đỗ Lan.

Kha Nam cũng không ngờ Đỗ Lan lại xuất hiện vào lúc này.

Đỗ Lan tay cầm một thanh trường kiếm, hóa trang trong đêm trông thật kỳ quái.

Xem kiếm của ta so với Thiên Sinh Nha thì thế nào.

Truy Hồn Kiếm xuất vỏ, sau đó hắn vung mấy đường trên không phía trên Quảng Điền Nhã Mỹ.

Dưới ánh mắt không thể tin nổi của Kha Nam, Nhã Mỹ vốn đã ngừng thở vậy mà lại sống lại.

Lại còn Tiên Đậu, ăn vào là thật sự hồi sinh đầy máu tại chỗ.

Đỗ Lan nhét Tiên Đậu vào miệng Nhã Mỹ.

Biểu cảm vốn yếu ớt của Nhã Mỹ đột nhiên mở to mắt: Tôi bị làm sao vậy.

Chúc mừng cô, Nhã Mỹ tiểu thư, tài khoản game của cô đã nạp tiền thành công.

Thế nên cô có thể tiếp tục ở lại thế giới này.

Nhã Mỹ tỏ vẻ không hiểu lắm.

Còn Kha Nam thì há hốc mồm, vẻ mặt không thể tin nổi.

Nhóc con, cảnh sát sắp đến rồi, chúng ta đi trước nhé, tạm biệt.

Đỗ Lan thuấn di một cái, sau đó biến mất.

Ức Kha Nam cảm thấy mình nhất định đang nằm mơ.

Kha Nam hồ đồ trở về nhà, ngày hôm sau cậu bé lập tức chạy đến chỗ Đỗ Lan để hỏi cho rõ.

Quảng Điền Nhã Mỹ đã trở thành nhân viên phục vụ của quán cà phê.

Cô thật sự không chết sao.

Cậu bé, hôm qua chỉ là đùa với cậu thôi, tôi lần đầu tiên hợp tác với Đại sư Đỗ Lan, cậu giật mình đúng không.

Đại sư Đỗ Lan là ma thuật sư số một thế giới đó, là Đại ma thuật sư vĩ đại nắm giữ cái gọi là ma pháp hiện đại.

Chính là ta.

Đỗ Lan vô cùng phối hợp.

Kha Nam cuối cùng cũng nhớ ra, cha mình cũng là một fan trung thành của ma thuật Đỗ Lan.

Thảo nào cứ cảm thấy Đỗ Lan quen mắt, thì ra là vậy.

Thế nhưng, vụ cướp một tỷ yên đó.

Thật ra tôi là mật thám do cảnh sát cử đến, nhưng có vẻ không thành công lắm.

Quảng Điền Nhã Mỹ diễn xuất thần sầu, biểu cảm ngại ngùng vừa vặn, Sau này phát hiện cậu nhóc này cứ lẽo đẽo theo tôi, tôi và Đại sư Đỗ Lan thấy nên cho cậu nếm mùi khổ sở một chút, nhỏ tuổi đã chơi trò thám tử, việc này rất nguy hiểm.

Xem cậu sau này còn dám liều lĩnh như vậy không.

Kha Nam thành công bị lừa gạt: A.

Chị Nhã Mỹ, em sau này sẽ không thế nữa.

Kha Nam ngoan nhất.

Nhã Mỹ gian xảo xoa đầu Kha Nam.

Lúc này, một người từ dưới tầng hầm đi ra, mặc đồng phục học sinh cấp ba, dung mạo tuấn tú, dáng người cao ráo, Kha Nam vừa nhìn thấy lập tức ngây người.

Bởi vì người từ tầng hầm đi ra chính là bản thân cậu bé, Cậu Nhóc Giặt Là, Công Đằng Tân Nhất.

Ba, đây là quà ba chuẩn bị cho con sao.

Kha Nam nhìn kỹ, thì ra mấu chốt nằm ở phía sau Công Đằng Tân

Nhất giả, trên đầu anh ta lúc này đội một chiếc mũ bảo hiểm kỳ lạ.

Con gái, con có thích không.

Ba mới nghiên cứu chế tạo, hoàn toàn do người máy nano cấu thành, có thể điều khiển từ xa.

Nó còn có thể biến hình nữa.

Dáng vẻ này chỉ là hình thái đầu tiên thôi, con có thể thử các hình thái khác.

Kết Ngạnh thử một chút.

Người máy đó toàn thân nổi lên gợn sóng, sau đó Công Đằng Tân Nhất biến thành Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang, rồi lại biến thành giáo sư A Lạp, sau đó lại biến thành hình dạng của mấy người lớn nhỏ khác nhau.

Hay quá.

Dù là ở chỗ giáo sư A Lạp, Kha Nam cũng chưa từng thấy thứ công nghệ cao như vậy.

Kha Nam, cậu chưa thấy bao giờ đúng không, cái này là phát minh đi trước thế giới ít nhất năm mươi năm đó, không chỉ có thể biến hình mô phỏng, mà còn rất tiện mang theo.

Đỗ Lan vừa nói xong, Kết Ngạnh đã chọn tắt máy, người máy đó lập tức tan rã thành vô số hạt tròn nhỏ như hạt gạo, sau đó những hạt tròn đó lại giống côn trùng bò lại tụ tập với nhau, cuối cùng biến thành một thứ trông giống cái cặp sách.

Kết Ngạnh cũng là lần đầu chơi, bước tới, nhấc thử, không nhúc nhích: Cái này ít nhất cũng hơn một trăm cân, làm sao con xách nổi.

Đỗ Lan vỗ trán: Sơ suất rồi, vậy thì không thể mang theo bên mình được.

Kết Ngạnh bĩu môi: Đồ vật không tệ, nhưng con không thích.

Nói rồi, đặt mũ bảo hiểm trên đầu xuống bàn bên cạnh, quay người lại đi vào tầng hầm.

Lúc này Kha Nam có ý tưởng, nếu có thứ này, chẳng phải mình sẽ không phải lo lắng bị lộ thân phận sao, nếu Kha Nam và Công Đằng Tân Nhất cùng xuất hiện, sự thật mình là Tân Nhất sẽ không còn ai nghi ngờ nữa.

Này, chú Đỗ Lan, cháu có thể chơi không.

Kha Nam lại bắt đầu làm nũng.

Được thôi, chỉ cần đội mũ bảo hiểm vào, nhấn nút bên phải là được.

Kha Nam đội mũ bảo hiểm vào, phát hiện trước mắt có một màn hình trong suốt, chỉ có người đội mũ bảo hiểm mới nhìn thấy.

Trên màn hình có các loại lựa chọn, cậu bé chọn mục Công Đằng Tân Nhất.

Sau đó Kha Nam phát hiện màn hình chuyển sang khung cảnh, đó là tầm nhìn của người máy.

Giống như một cơ thể khác của mình, chỉ cần nghĩ là có thể điều khiển người máy.

Oa.

Kha Nam điều khiển người máy đi đi lại lại trong quán cà phê, cảm thấy vô cùng mới lạ: Đúng là như trong phim khoa học viễn tưởng vậy.

Kha Nam, sắp đến giờ ăn rồi, sao con còn chưa về.

Tiểu Lan xuống lầu tìm Kha Nam.

Bốn mắt nhìn nhau.

Tiểu Lan.

Tân Nhất.

Mao Lợi Lan mắt đã ướt lệ: Thật sự là anh sao, Tân Nhất.

Lan.

Kha Nam cũng không ngờ lại gặp Tiểu Lan vào lúc này.

Bình tĩnh một chút.

Đỗ Lan truyền âm cho Kha Nam: Chẳng phải cậu là Công Đằng Tân Nhất sao, thì sao chứ.

Yên tâm, ta không phải kẻ địch của cậu.

Kha Nam vẫn có thể giữ bình tĩnh, dù bí mật lớn nhất của cậu bé đã bị người khác lật tẩy.

Nhưng vì khí tức của Đỗ Lan, Kha Nam vẫn quyết định tin lời Đỗ Lan.

Lan, thật là trùng hợp.

Tân Nhất, anh chạy đi đâu vậy, em lo cho anh lắm.

Tiểu Lan đi đến trước mặt người máy.

Người máy nano do Đỗ Lan chế tạo này nếu chỉ nhìn bằng mắt thường thì không thể thấy bất kỳ sơ hở nào, đương nhiên rồi, vì trọng lượng, nhiệt độ cơ thể và độ cứng, chỉ cần chạm tay vào là sẽ biết đây không phải người thật.

Đỗ Lan đã nói tất cả những khuyết điểm này cho Kha Nam, bảo cậu bé tự mình cẩn thận.

Tiểu Lan, xin lỗi.

Vụ án đó vẫn chưa kết thúc, lần này chỉ là tiện đường đi ngang qua đây thôi.

Tiện đường, vậy tại sao anh không lên lầu, lại đến quán cà phê.

Tiểu Lan nghe xong câu nói này, tâm trạng kích động khi gặp Tân Nhất trong chốc lát đã bị một cơn giận dữ thay thế, nắm đấm bất cứ lúc nào cũng có thể đấm vào người máy giống hệt Tân Nhất kia.

Lan, em đừng kích động, là chú Đỗ Lan này kéo anh vào.

Kha Nam không chút do dự liền bán đứng Đỗ Lan.

Hai đứa nhỏ tụi bây đừng có ở tiệm của ta mà thể hiện tình cảm nữa, tìm chỗ nào không có người mà đi chơi đi.

Đỗ Lan lập tức đẩy người máy và Tiểu Lan ra khỏi cửa tiệm.

Kha Nam toát mồ hôi hột, nhưng chỉ có thể cứng đầu sánh bước cùng Tiểu Lan trên đường.

Quảng Điền Nhã Mỹ nhìn thấy tất cả, cũng có chút minh bạch, thám tử nhí Kha Nam này chính là thám tử học sinh cấp ba nổi tiếng Công Đằng Tân Nhất.

Nhưng nếu không phải tận mắt nhìn thấy, tôi thật sự không dám tin, có người lại từ một học sinh cấp ba biến thành một học sinh tiểu học.

Là học sinh lớp một.

Đỗ Lan đính chính: Thật ra loại thuốc mà tổ chức của cô nghiên cứu cũng thật là lợi hại.

Loại thuốc này là do tổ chức phát minh sao.

Nhã Mỹ chỉ là nhân viên ngoại phái, tuy biết tổ chức có bộ phận nghiên cứu hóa học, nhưng có thành quả gì thì cô không biết.

Không những thế, hiện tại Công Đằng Tân Nhất này còn là người nằm trong danh sách cần bị giết của tổ chức.

Thế nên chuyện thám tử học sinh cấp ba biến nhỏ này chỉ có số ít người biết.

Tôi hiểu rồi, thật là không thể tin nổi.

Theo ta thì, loại thuốc này tuy kỳ diệu, nhưng chắc cũng có điểm yếu.

Ta tuy chưa từng thấy loại thuốc này, nhưng ta cũng có thể đoán được loại thuốc này chỉ có hiệu quả với con người một lần.

Đỗ Lan có phong thái của một nhà khoa học: Tức là đợi đến khi Kha Nam lớn lên, cậu ta sẽ miễn dịch với loại thuốc này, dù có uống thêm bao nhiêu thuốc cũng sẽ không bị biến nhỏ lần nữa.

Nhã Mỹ cũng rất đồng ý với ý kiến của Đỗ Lan: Nếu có thể lặp lại hiệu quả, tổ chức có thể khiến người ta trường sinh bất lão.

Lúc này Địch Ny Toa từ tầng hầm đi ra: Ông xã, Kết Ngạnh bé nhỏ của em không hài lòng với quà của anh đâu.

Đỗ Lan cạn lời: Nó chẳng phải vẫn luôn muốn một cơ thể người lớn sao, ta đã làm cho nó một cái, hơn nữa còn có thể biến hình nữa.

Địch Ny Toa mỉm cười: Ông xã làm tốt, Kết Ngạnh bé nhỏ của ta mới là cô con gái đáng yêu ngoan ngoãn nhất.

Kết Ngạnh đứng phía sau Địch Ny Toa toát mồ hôi hột, xem ra chuyện không cho mình lớn lên, mẹ Địch Ny Toa này cũng góp một chân vào.

Thật ra Kết Ngạnh cũng không phải cảm thấy cơ thể trẻ con không tốt, chỉ là cơ thể này quá đáng yêu, đi ra ngoài, mấy cô dì, mấy bà thím đều thích vây quanh nó.

Điều này khiến cô bé vốn thanh tịnh không thoải mái, trước đây

Kết Ngạnh còn không để ý, vì cô bé luôn cố gắng tránh ra ngoài.

Nhưng bây giờ Đỗ Lan và Địch Ny Toa lại bắt cô bé đi học tiểu học, điều này khiến cô bé cảm thấy áp lực rất lớn.

May mà lời của Đỗ Lan không lọt vào tai Kha Nam, nếu không cậu bé nhất định cũng sẽ đứng về phía Kết Ngạnh, yêu cầu Đỗ Lan cũng đổi cho cậu bé một cơ thể khác.

Lúc này, Kha Nam đang điều khiển người máy cùng Tiểu Lan ngồi trên ghế dài trong công viên, cả hai đều im lặng.

Tiểu Lan bây giờ đang rối rắm không biết lần này có tính là hẹn hò không, bỏ lại Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang đang đói meo ở phía sau.

Lan.

Kha Nam chỉ thông qua người máy gọi tên Tiểu Lan, cậu bé không biết nên nói gì.

Cơ thể này chỉ là một người máy, không thể mãi mãi thay thế mình ở bên Tiểu Lan được.

Nhưng cậu bé lại không biết nên mở lời thế nào.

Tân Nhất, gần đây anh đi đâu vậy.

Là một vụ án rất khó giải quyết, đến bây giờ anh vẫn chưa giải quyết xong.

Khó khăn quá là khó khăn.

Kha Nam cố gắng để phản ứng của người máy trông bình thường một chút.

Trên thế giới này còn có vụ án nào khiến anh cảm thấy khó khăn sao.

Tiểu Lan hình như nghe thấy chuyện gì đó kinh khủng: Anh chẳng phải vẫn luôn nói, tất cả các vụ án trong tay anh đều có thể được giải quyết dễ dàng sao.

Kha Nam không biết trả lời thế nào, cậu bé không thể nói rằng thực ra đây chỉ là một cái cớ để mình mất tích sau khi bị biến nhỏ.

Tân Nhất, anh có phải vẫn muốn đi điều tra vụ án khó khăn đó không.

Giọng Tiểu Lan run rẩy, vì cô đã đoán ra câu trả lời của tên cuồng suy luận, chỉ là trong lòng vẫn còn một chút may mắn.

Kha Nam chỉ có thể nói xin lỗi trong lòng, vì sự thật mình bị biến nhỏ thật sự không thể tiết lộ cho Tiểu Lan, cậu bé không dám coi thường thế lực của Tổ chức Áo Đen.

Nếu để Tổ chức Áo Đen biết mình còn chưa chết, không chỉ bản thân mình, mà những người thân bên cạnh mình cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Lan Kha Nam vừa định nói mình sắp phải đi thì Tiểu Lan đứng dậy, quay lưng về phía người máy của Tân Nhất: Chúng ta cùng nhau đi thuyền một lần đi.

Tiểu Lan cảm thấy dù là chia tay, vậy thì trước khi chia tay cứ chơi cho thật vui vẻ.

Chương 79

Nhưng cô bé không đợi được câu trả lời, vì người máy nano đã tan rã thành những người máy nhỏ biến mất vào bụi cỏ.

Trong quán cà phê, Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang đấm một quyền vào đầu Kha Nam, sau đó mạnh mẽ tháo mũ bảo hiểm của Kha Nam xuống: Thằng nhóc quỷ này, đến giờ ăn còn không biết về, làm ta đói bụng, đi, mau về ăn cơm.

Sau đó ông ta nhìn quanh: Ê.

Tiểu Lan đâu rồi, con bé chẳng phải đến gọi thằng nhóc này sao.

Kha Nam kinh hãi, vùng vẫy muốn đội lại mũ bảo hiểm, nhưng Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang một tay đã nhấc bổng cậu bé lên: Mấy người có thấy con gái tôi không.

Con gái ông và bạn trai của nó đi chơi rồi.

Đỗ Lan nói.

Cái gì.

Tiểu Ngũ Lang muốn bùng nổ, nhưng cuối cùng vẫn là ăn cơm quan trọng hơn: Về với ta, ăn cơm trước đã.

Á.

Kha Nam tiếp tục vùng vẫy, nhưng vô hiệu quả.

Mãi cho đến lúc tối, Tiểu Lan mới thất thần trở về, Kha Nam vốn định ra ngoài tìm Tiểu Lan, nhưng bị Đỗ Lan cản lại.

Tiểu Lan, đây là đồ Công Đằng nhờ ta đưa cho em, chắc là nó biết mình không thể ở lại lâu nên mới nhờ ta chuyển giao nhỉ.

Đỗ Lan đưa một chiếc hộp nhỏ cho Tiểu Lan.

Kha Nam kinh hãi, đây là màn nào.

Cậu bé hoàn toàn không biết gì cả.

A.

Một chiếc nhẫn, kim cương.

Tiểu Lan lập tức đỏ bừng mặt và tai, nhưng cô bé vẫn cảm thấy mình không biết ý thật sự của Tân Nhất, dù sao thì cô bé cũng đã hồi phục từ cú sốc Tân Nhất không từ biệt mà đi.

Còn Kha Nam thì phía sau Đỗ Lan vừa đánh vừa đá, đương nhiên cũng đỏ mặt.

Bởi vì cậu bé cũng vừa mới biết Đỗ Lan lấy danh nghĩa của mình tặng Tiểu Lan một chiếc nhẫn, lại còn là kim cương nữa.

Kha Nam gọi điện thoại xin lỗi Tiểu Lan, thêm vào chiếc nhẫn kim cương Đỗ Lan mạo danh tặng trước đó, Tiểu Lan cuối cùng cũng tha thứ cho Tân Nhất.

Sau đó Kha Nam cuối cùng cũng hỏi Đỗ Lan về mức độ hiểu biết của hắn đối với Tổ chức Áo Đen.

Hiểu thì ta rất hiểu, nhưng cậu đừng có mơ tưởng đến giải dược gì cả.

Bởi vì loại thuốc này không có giải dược.

Vậy chú có biết công thức của loại thuốc này không.

Kha Nam nhớ lại lời giáo sư A Lạp nói trước đây, nếu biết công thức thuốc độc thì vẫn còn hy vọng có thể pha chế ra giải dược.

Cái này ta không biết, tuy ta rất hiểu cấu thành của Tổ chức Áo Đen, nhưng đối với những thứ mà chúng nghiên cứu, ta lại chẳng thèm bận tâm.

Sau đó Đỗ Lan trở nên biến thái: Thật ra ta thấy cậu bây giờ cũng tốt mà, mỗi ngày đều có thể ở chung một mái nhà với bạn gái.

Ta thấy cậu hạnh phúc lắm đó chứ.

Đồ khốn.

Nhưng Kha Nam không có cách nào với Đỗ Lan.

Đỗ Lan đưa cho Kha Nam một thứ giống như tai nghe Bluetooth: Đây là phiên bản cải tiến của người máy lần trước, tặng cho cậu đó.

Cái này có thể thay thế cái mũ điều khiển gây chú ý kia.

Kha Nam lập tức nhét tai nghe vào lòng, người máy đó tuy không thể thay thế bản thân cậu bé, nhưng vẫn rất hữu dụng.

Nói đi thì phải nói lại, tại sao chú không đi báo cảnh sát, nếu chú hiểu rõ Tổ chức Áo Đen như vậy, tại sao không đi báo cảnh sát tóm gọn hết bọn chúng.

Kha Nam, cậu thực sự là quá ngây thơ, Tổ chức Áo Đen đã thành lập được cả một thế kỷ rồi, thế lực của chúng đã thâm nhập toàn bộ chính phủ Nhật Bản.

Hiện tại, ít nhất một nửa quan chức chính phủ là do Tổ chức Áo Đen tài trợ, còn một phần tư thì có liên hệ với chúng, số còn lại thì chẳng bận tâm chuyện gì.

Ta dám bảo đảm, ai mà đi báo cảnh sát thì nhất định sẽ không được chết yên đâu.

Kha Nam bị Đỗ Lan nói cho mắt tròn xoe miệng há hốc, trong lòng nghĩ vậy thì chuyện mình lớn lên chẳng phải không có hy vọng sao.

Nhưng lời tiếp theo của Đỗ Lan còn khiến Kha Nam bị đả kích hơn.

Kha Nam, cậu cũng là một thám tử, có một tổ chức như thế này mới khiến đầu óc cậu luôn hưng phấn, đúng không.

Kha Nam không còn lời nào để nói.

Sân khấu lần này là một du thuyền sang trọng trên biển lớn.

Đỗ Lan hiếm khi một mình ngắm biển.

Không ngờ ở đây lại gặp được ông.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang vì nhầm lẫn thời gian khởi hành của du thuyền đã định, nên âm thầm lại lên nhầm du thuyền hạng sang của gia tộc Kí Bản.

Trên du thuyền ngoài Đỗ Lan, cha con nhà Mao Lợi, còn có Kha Nam, những hành khách khác đều là người trong gia tộc Kí Bản, đương nhiên còn có một người sắp ở rể Kí Bản là Kí Bản Vũ, chồng sắp cưới của Hạ Giang.

Gia chủ Kí Bản Hào Tàng, hai cặp vợ chồng quái chiêu, Hạ Giang và vị hôn phu Vũ, còn có Kí Bản Tường Nhị, người quyết tâm mở nhà hàng Pháp, cuối cùng là hung thủ của vụ án này, Kí Bản Nhất Lang, người thầm yêu chị họ mình.

Đỗ Lan, vợ con ông đâu.

Gia đình ông chẳng phải vẫn luôn gắn bó khăng khít sao.

Hôm nay sao lại có mình ông.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang cũng chán, tiện miệng hỏi.

Chúng ta cũng chỉ là khi mọi người đều không có việc gì thì mới tụ tập lại với nhau thôi chứ, sao lại nói như thể ta không thể sống thiếu vợ mình vậy.

Đỗ Lan cười khổ.

Lúc này vẫn là Tiểu Lan đến hòa giải: Chú Đỗ Lan và cô Địch Ny

Toa yêu nhau như vậy, thật khiến người ta ghen tị chết đi được.

Nói rồi còn liếc nhìn người cha đang sống ly thân với vợ của mình.

Mọi người vừa trò chuyện, vừa gặp gỡ những người trong gia tộc Kí Bản trên thuyền, nhưng ngoài Kí Bản Hạ Giang và Kí Bản Tường Nhị hai người còn khá tốt, những người khác hoặc là sắc sảo cay nghiệt hoặc là tính cách nhu nhược, còn gia chủ Kí Bản Hào Tàng thì tính khí lại cực kỳ nóng nảy.

Chú Đỗ Lan cũng đi du lịch sao.

Tiểu Lan hỏi.

Không phải, ta đến làm việc, thu mua toàn bộ sản nghiệp dưới trướng gia tộc Kí Bản.

Đỗ Lan cười một cách đáng ăn đòn.

Ông chẳng phải là chủ quán cà phê sao.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang chen vào: Thu mua cái gì mà thu mua, đừng có khoác lác nữa.

Quán cà phê chỉ là nghề phụ, nghề chính của ta là cổ đông lớn của Công ty Bảo Hộ Tán.

Công ty Bảo Hộ Tán, lại là trò đùa ác ý của Đỗ Lan, sau khi rời sân khấu ma thuật sư, nhờ cơ duyên xảo hợp, Đỗ Lan đã đầu tư vào ngành công nghiệp máy tính mới chớm nở lúc bấy giờ.

Sau đó Đỗ Lan, với tầm nhìn vượt thời đại, đã phát minh vô số sản phẩm siêu công nghệ, biến Bảo Hộ Tán thành một công ty lớn nổi tiếng thế giới.

Từ IT, dược phẩm y tế, bất động sản, tài chính, thậm chí cả một số sản phẩm giải trí, tóm lại là một gã khổng lồ.

Tiểu Ngũ Lang kinh ngạc đến ngây người, Kha Nam cũng giật mình kinh hãi.

Còn những người khác trong gia tộc Kí Bản nhìn Đỗ Lan sắc mặt không được tốt lắm.

Bởi vì Đỗ Lan đến để thu mua bọn họ.

Đến bữa tối, ông già gia tộc Kí Bản đã chết trong phòng mình.

Sau đó Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang bắt đầu suy luận hồ đồ.

Tuy rằng tôi vô cùng không muốn thấy kết quả này, nhưng không nghi ngờ gì nữa, hung thủ chính là ông, Đỗ Lan.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang rất kiên định chỉ ngón trỏ vào Đỗ Lan.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, Tiểu Lan càng tỏ vẻ không thể tin nổi: Không thể nào, chú Đỗ Lan là hung thủ sao.

Đỗ Lan ngược lại rất bình tĩnh: Đại thám tử, ông chỉ ra tôi có bằng chứng gì không.

Tiểu Ngũ Lang tự tin cười: Bằng chứng ở ngay trong căn phòng này.

Cái gì.

Đỗ Lan vô cùng phối hợp tỏ vẻ kinh ngạc.

A a, không gì có thể qua mắt được danh thám tử Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang, mọi người xin hãy nhìn.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang chỉ tay, thì ra trên bàn làm việc của gia chủ Kí Bản có mấy bản hợp đồng, một bên đã ký tên, tên ký rành rành là Đỗ Lan.

Còn bên kia tên ký của gia chủ Kí Bản thì lại bỏ trống.

Đỗ Lan, nhất định là gia chủ Kí Bản phản đối việc ông thu mua, không chịu ký tên, nên ông tức giận mà giết ông ta.

Tất cả mọi người trừ Kha Nam, đều tỏ vẻ muốn tránh xa Đỗ Lan.

Lúc này quản gia lên tiếng: Tôi nhặt được cái này ở cửa.

Một bông hoa, một bông hoa vốn nên ở trên người Kí Bản Vũ.

Lại có thêm một nghi phạm.

Vì không có hung khí, cũng không có bằng chứng trực tiếp, tuy không có bằng chứng ngoại phạm, nhưng dù bị Tiểu Ngũ Lang suy luận là hung thủ như vậy, Đỗ Lan cũng chỉ là nghi phạm.

Vì bông hoa này xuất hiện, thân phận của Kí Bản Vũ bị lật tẩy, thì ra anh ta lại là con trai của vị giám đốc công ty bị gia chủ Kí Bản đoạt mất mười năm trước, vậy là Kí Bản Vũ có động cơ giết người đầy đủ.

Hơn nữa Kí Bản Vũ cũng không có bằng chứng ngoại phạm nào.

Có người đề nghị nhốt cả Đỗ Lan và Kí Bản Vũ lại.

Trong nhà kho tối đen, Kí Bản Vũ vẫn còn gào thét oan ức.

Thôi được rồi đừng kêu nữa, ta đã biết hung thủ là ai rồi, anh và ta đều vô tội.

Sẽ không sao đâu.

Anh biết hung thủ rồi, là ai, nói cho tôi biết.

Kí Bản Vũ như túm được cọng rơm cứu mạng.

Một người mà các anh đều không ngờ tới.

Đỗ Lan tự tin nói: Cũng là một kẻ đáng ghen tị, cũng là một kẻ đáng thương.

Rốt cuộc là ai.

Kẻ sát hại Kí Bản Hào Tàng chính là Kí Bản Nhất Lang.

Cái gì.

Kí Bản Vũ cũng không ngờ hung thủ lại là người này.

Trong nhà kho tối om, Đỗ Lan khoanh chân ngồi bệt xuống đất.

Còn Kí Bản Vũ ngồi đối diện Đỗ Lan, trên mặt vẫn giữ biểu cảm đáng sợ.

Làm sao có thể, hung thủ lại là anh ta.

Nhưng tại sao.

Anh ta có động cơ gì.

Nga ha ha Đỗ Lan cười gian xảo, khiến Kí Bản Vũ không hiểu sao lại thấy khó hiểu, kỳ lạ.

Chú Đỗ Lan, nếu chú đã biết hung thủ thì mau đi bắt anh ta đi.

Ta đâu phải cảnh sát, cũng không phải thám tử, tại sao phải đi bắt hung thủ.

Anh yên tâm, Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang ngoài kia là một danh thám tử đó.

Kí Bản Vũ vẻ mặt không tin: Nhưng chính ông ta đã chỉ đích danh hai chúng ta, còn nhốt chúng ta ở đây.

Anh này, ngốc quá.

Ta bây giờ còn nghi ngờ kế hoạch đổi tên đổi họ tiếp cận Hạ Giang có phải do chính anh nghĩ ra không.

Tôi đối với Hạ Giang. không phải như anh nghĩ đâu.

Kí Bản Vũ bị chạm vào điểm yếu.

A.

Chúng ta chẳng qua chỉ là nghi binh thôi, mục đích là để hung thủ buông lỏng cảnh giác, lộ ra sơ hở.

Đỗ Lan cũng lười quan tâm Kí Bản Vũ có thật lòng với Hạ Giang hay không.

Kí Bản Vũ nghe xong câu này, rõ ràng an tâm hơn rất nhiều.

Đúng lúc này bên ngoài có động tĩnh, cửa nhà kho chỉ có thể mở từ bên ngoài, bây giờ có người đã mở cửa.

Cửa mở rồi.

Kí Bản Vũ lộ vẻ mừng rỡ, nhưng ngoài cửa lại không có một ai.

Là hung thủ, hắn ta nhất định lại giết người, nếu không sẽ không mở cửa lớn, hắn muốn chúng ta gánh tội cho hắn.

Thật là xảo quyệt.

A.

Tâm trạng vừa khó khăn lắm mới bình tĩnh lại của Kí Bản Vũ lập tức lại hoảng loạn.

Thôi được rồi, anh ngồi xuống, bây giờ chúng ta không thể đi, chúng ta phải ở lại làm chứng cho nhau.

Anh chính là nhân chứng ngoại phạm của tôi, còn tôi là nhân chứng ngoại phạm của anh.

Đỗ Lan bình tĩnh nói.

Quả nhiên, không lâu sau, tiếng bước chân lộn xộn đã đến trước cửa nhà kho.

Chà, đây chẳng phải là Đại Thám Tử sao.

Chẳng phải đã chứng minh tôi trong sạch rồi sao.

Đỗ Lan đứng dậy, dựa vào khung cửa thoải mái hỏi.

Lại có người chết rồi, nhưng cửa của các ông lại mở, hai nghi phạm các ông vẫn chưa thoát tội.

Tiểu Ngũ Lang trầm mặt nói: Cho nên các ông vẫn không thể ra ngoài.

Chú Đỗ Lan, cánh cửa này là chú mở sao.

Nghe anh Tân Nhất nói chú là ma thuật sư lợi hại.

Kha Nam lại giả đáng yêu.

Lời của Kha Nam khiến Tiểu Ngũ Lang trừng mắt nhìn Đỗ Lan: Chú Đỗ Lan, có thật không.

Đương nhiên là thật rồi, người được gọi là Ma pháp sư hiện đại chính là ta đó.

Nhưng ta đã lâu không biểu diễn, rất nhiều ma thuật đều quên mất rồi.

Sau đó Đỗ Lan ngồi xổm xuống nói với Kha Nam: Với lại, ta chưa bao giờ biểu diễn ma thuật kỹ xảo thấp như mở khóa.

Kha Nam toát mồ hôi hột.

Ta nói rõ cho mọi người một chút về ma thuật sở trường của ta nhé, thứ nhất là phi thiên, có thể đưa người bay.

Thứ hai là cách không di vật, tùy các người chỉ định thứ gì.

Thứ ba là thuấn di, các người có thể chỉ định một địa điểm, đặt một thứ ở đó, ta có thể sau khi biến mất và xuất hiện trở lại, lấy được thứ đó.

Ta chưa bao giờ biểu diễn mở khóa.

Ma pháp sư hiện đại.

Kí Bản Tường Nhị xem ra cũng là fan của Đỗ Lan: Thật sự là vậy, tôi vốn chỉ tưởng là trùng tên thôi.

Ông Mao Lợi, tôi cho rằng Đại sư Đỗ Lan sẽ không phải là hung thủ giết người, hoặc nói Đại sư Đỗ Lan dù có giết người cũng sẽ không bị bắt được.

Anh nói cái kiểu gì vậy.

Chương 80

Đại sư Đỗ Lan, hồi nhỏ tôi xem các màn biểu diễn của chú, suốt đời khó quên.

Tường Nhị kích động: Tôi còn nhớ, lần biểu diễn đó, chú ngẫu nhiên chọn một quý cô bên cạnh tôi để biểu diễn Vũ Không Thuật, quý cô đó đã cảm động đến phát khóc.

Thật ra tôi cũng rất muốn trải nghiệm Vũ Không Thuật một lần, chỉ cần ánh đèn lúc đó di chuyển thêm một chút nữa thì người được chọn chính là tôi rồi, đó cũng là điều tiếc nuối của tôi.

Vậy thì tiếc nuối quá.

Đỗ Lan cũng tỏ vẻ tiếc nuối.

Kha Nam cạn lời nhìn cảnh tượng này, trước đây cậu bé cũng chỉ nghe loáng thoáng từ cha mình rằng Đỗ Lan là một ma thuật sư rất lợi hại, nhưng cậu bé vẫn luôn cho rằng ma thuật nhất định có sơ hở.

Mấy người đủ rồi.

Bà thím đi đường nổi cáu: Bây giờ còn chưa biết anh ta có phải hung thủ giết người hay không mà.

Bà thím chỉ vào Đỗ Lan nói.

Ta đương nhiên không phải hung thủ rồi, hung thủ thực ra vẫn còn ở trong số các người.

Đỗ Lan nói: Ta đã nhìn thấu mọi chuyện, chỉ là ta không có hứng thú với trò mèo vờn chuột này mà thôi.

Kha Nam kinh hãi, cậu bé còn chưa có kết quả gì, đã bị Đỗ Lan vượt qua rồi, giống như vụ án giết người ở bảo tàng lần trước.

Vậy rốt cuộc hung thủ là ai.

Kha Nam hỏi.

Hỏi hay lắm, hung thủ không phải ta, cũng không phải ngài Kí Bản Vũ, hung thủ chính là cô Hạ Giang.

Cái gì.

Tất cả mọi người nghe đến đây đều hít một hơi lạnh.

Còn Hạ Giang thì sắc mặt tái nhợt, lảo đảo muốn ngã, vẻ mặt kinh hãi, đáng thương làm người khác phải thương xót.

Đỗ Lan thở phì phò sau đó: Hung thủ chính là người ngưỡng mộ cô Hạ Giang, ngài Kí Bản Nhất Lang.

Đỗ Lan tự tin cười: Vốn ta không định giành ánh hào quang của Đại Thám Tử Mao Lợi, nhưng ở đây đã có fan hâm mộ của ta thì lại là chuyện khác, danh tiếng Ma pháp sư hiện đại của ta vẫn phải giữ vững.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Kí Bản Nhất Lang, cái tên trạch nam hướng nội này.

Kha Nam hiện tại cũng chưa tìm ra mấu chốt của sự việc: Vậy chứng cứ đâu.

Đỗ Lan đứng thẳng người sau đó tạo cho người ta một cảm giác không giận mà uy: Chứng cứ chính là những vụn bánh mì ở cửa phòng ông Kí Bản Hào Tàng, đó không phải là bánh mì ăn mà là vụn bánh mì dùng để thay thế cục tẩy khi vẽ phác thảo.

Tôi nghĩ trong số quý vị ngồi đây, chỉ có người ngài Nhất Lang mới dính nhiều vụn bánh mì như vậy.

Không thể là con trai tôi, nếu là bánh mì, trên người Tường Nhị cũng có mà.

Vụn bánh mì thì dễ ăn thật, và ta nghĩ những vụn bánh mì tại hiện trường chắc chắn còn có bột than chì từ ruột bút chì, không còn nghi ngờ gì nữa, hung thủ chính là ngài Kí Bản Nhất Lang, người mơ ước làm họa sĩ.

Đỗ Lan vô cùng tự tin.

Làm sao có thể.

Ngay cả cha mẹ của Nhất Lang cũng không thể chỉ ra thêm điều gì, vì chỉ có con trai họ mới vẽ phác thảo.

Và nhìn dáng vẻ run rẩy của Nhất Lang, hung thủ nhất định là anh ta rồi, không chạy thoát được.

Kha Nam kinh ngạc nhìn Đỗ Lan, cậu bé không thể không thừa nhận người đàn ông trước mắt này thực sự bí ẩn khó lường.

Ông chủ quán cà phê, nhà phát minh siêu cấp, tổng tài tập đoàn lớn, ma thuật sư nổi tiếng, còn có khả năng suy luận lợi hại như vậy, Đỗ Lan rốt cuộc chú là ai.

Tại sao lại là Nhất Lang.

Mẹ anh ta chất vấn.

Nhất Lang không nói gì.

Lúc này Đỗ Lan nói: Các vị làm cha mẹ này thật là thô tâm, các vị lẽ ra phải sớm biết Nhất Lang đã yêu Hạ Giang đến phát điên rồi.

Là lỗi của tôi, tôi nên sớm ngăn cản.

Mẹ của Nhất Lang khóc nức nở.

Thật ra cha mẹ của Nhất Lang cũng là kết hôn cận huyết, bây giờ con trai họ cũng yêu chị họ mình, thật là di truyền.

Vì gia chủ không chỉ phản đối ước mơ họa sĩ của Nhất Lang, mà còn phản đối tình yêu của anh ta với Hạ Giang.

Vào thời khắc Hạ Giang sắp kết hôn với Kí Bản Vũ, Kí Bản Nhất Lang cuối cùng đã ra tay.

Còn nạn nhân thứ hai, chắc là hắn ta đụng phải trong lúc tiêu hủy hung khí, sau đó bị giết người diệt khẩu.

Kí Bản Nhất Lang anh có thiên phú trở thành họa sĩ, cũng có quyền theo đuổi người mình yêu, nhưng việc anh vì che giấu tội ác mà giết người diệt khẩu thì không thể tha thứ được.

Đỗ Lan cảm thấy bản tổng kết này thực sự quá hả hê.

Sau vụ án này, Hạ Giang kế thừa tập đoàn Kí Bản, và kết hôn với Kí Bản Vũ.

Sau đó bị tập đoàn Bảo Hộ Tán thu mua, trở thành công ty con của Bảo Hộ Tán, giữ nguyên cơ cấu hành chính và nhân sự hiện có.

Kí Bản Hạ Giang tiếp tục phục vụ cho công ty Kí Bản.

Bạn học Kết Ngạnh, tối nay chúng ta cùng đi khám phá ngôi nhà ma mới phát hiện nhé.

Sau giờ học, Bộ Mỹ mời Kết Ngạnh.

Kha Nam ngồi bên cạnh toát mồ hôi hột, lần trước bọn họ đi khám phá nhà ma đã gặp một cặp mẹ con, vì con trai giết người, mẹ không muốn con trai ngồi tù, lại nhốt con trai vào lồng.

Suýt chút nữa thì xảy ra chuyện.

Bọn họ đúng là không rút kinh nghiệm gì cả, Đỗ Lan cũng không thể nói gì được.

Các cậu không sợ sao, hồn ma.

Kết Ngạnh hỏi.

Theo khoa học mà nói, hồn ma không tồn tại.

Quang Nham ra vẻ người lớn nói: Những người tin có hồn ma đều là đồ ngốc.

Này này, Kha Nam cũng không biết nên nói gì, Quang Nham, người trước mặt cậu có thể nhìn thấy linh hồn tồn tại đó.

Kết Ngạnh liếc nhìn Quang Nham: Tôi không đi đâu, nhà ma gì đó tôi không có hứng thú.

Kết Ngạnh đã thấy nhiều rồi, nên nhà ma gì đó hoàn toàn không có gì mới mẻ.

Đúng vậy, so với nhà ma, cơm lươn mới là tuyệt vời nhất.

Cậu bé mập Nguyên Thái chen vào.

Bộ Mỹ có vẻ hơi thất vọng, vì đề nghị của cô bé chẳng có ai tham gia.

Nói đến ăn cơm, Kha Nam, ba tôi tối nay mời thám tử Mao Lợi ăn cơm.

Cậu và Tiểu Lan cũng cùng đi nhé.

A, hay quá, Kha Nam được mời ăn cơm.

Nghe thấy ăn cơm, Nguyên Thái liền hoàn toàn bị hấp dẫn.

Đội thám tử nhí các cậu, nếu muốn thì cũng có thể qua, tôi sẽ gọi điện thoại báo trước một tiếng.

Nói rồi Kết Ngạnh lấy ra một chiếc điện thoại thông minh, hệ điều hành Android, tuy hiện tại không có Wi Fi và mạng không dây, nhưng thiết kế màn hình cảm ứng, cùng với game offline, cũng đủ để khiến người ta phát cuồng, đương nhiên loại điện thoại này trên toàn cầu cũng chỉ có khoảng mười chiếc, trước khi mạng không dây phổ biến thì sẽ không phát hành.

Trong thời đại mà điện thoại còn chưa phổ biến, một học sinh tiểu học lại lấy ra một chiếc điện thoại đi trước thế giới mười năm, khiến đội thám tử nhí vô cùng ngưỡng mộ.

Kết Ngạnh thành thạo vuốt màn hình, sau đó gọi điện thoại, nói đơn giản một chút, mẹ của Kết Ngạnh là Địch Ny Toa tỏ vẻ rất hoan nghênh bạn bè của con gái cùng đến ăn cơm.

Sau giờ học, một đám nhóc con hùng hổ kéo nhau đến nhà Đỗ Lan.

Bạn học Kết Ngạnh thì ra cậu sống ngay dưới nhà Kha Nam à.

Bộ Mỹ có chút ghen tị.

Ừm.

Kết Ngạnh chỉ khẽ gật đầu.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang đã đến, tự mình uống rượu rồi, hoàn toàn như ở nhà mình vậy.

Đỗ Lan ngồi đối diện Tiểu Ngũ Lang, vừa uống trà vừa trò chuyện.

Còn Địch Ny Toa và Tiểu Lan đang bận rộn trong bếp.

Làm phiền rồi ạ.

Lúc này đội thám tử nhí vẫn rất lễ phép.

Bữa ăn rất phong phú, khiến tất cả mọi người đều rất hài lòng.

A.

Tài nghệ của phu nhân Địch Ny Toa thật sự không có gì để nói.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang gần như đã say mèm: So với nhà tôi thì mạnh hơn nhiều quá.

Ba ơi.

Tiểu Lan không chịu nổi nữa, người cha của mình uống rượu vào là chẳng còn chút hình tượng nào.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang đã không thể trụ được nữa, bị Tiểu Lan đẩy một cái lập tức đổ vật ra ngủ.

Các cháu chính là đội thám tử nhí đúng không, gần đây chú có một thứ cần các cháu bé thử nghiệm một chút.

Chú ơi, chú làm nghề gì vậy.

Nguyên Thái đang ăn no căng bụng hỏi.

Chú là nhà thiết kế đồ chơi.

Dưới tầng hầm, Tiểu Lan cũng đi xuống theo.

Sáng như ban ngày.

Các loại thiết bị công nghệ cao.

Oa, còn hiện đại hơn cả chỗ giáo sư A Lạp.

Quang Nham kinh ngạc thốt lên.

Các cháu cũng quen giáo sư A Lạp sao.

Ông ấy là một nhà phát minh phi thường, bây giờ cũng thường xuyên tham gia các hội thảo nghiên cứu.

Giáo sư A Lạp lợi hại đến vậy sao.

Nguyên Thái hỏi một cách ngây thơ.

Đương nhiên là lợi hại rồi.

Đỗ Lan cảm thấy những nhà khoa học và nhà phát minh như giáo sư A Lạp vẫn đáng kính trọng.

Đúng rồi, rốt cuộc chú có thứ gì muốn cho chúng cháu xem vậy.

Chính là cái này, khoang điều khiển ảo có thể điều khiển người máy mini chiến đấu.

Đỗ Lan chỉ vào một góc, đó là một khu vực giống như một buồng nhỏ, nền đất cao hơn một chút.

Ở đó có hai cái tủ kim loại hình bầu dục chính là các buồng điều khiển mô phỏng.

Bước vào sau đó có thể thấy những buồng điều khiển mô phỏng đó đối diện với một tấm kính lớn sát đất, phía bên kia tấm kính là nơi người máy mini chiến đấu.

Thật sao.

Oa, hay quá.

Cái này có một chút bối cảnh như sau, ở một tương lai xa xôi, vì áp lực dân số và tài nguyên cạn kiệt, loài người buộc phải di cư lên vũ trụ, sau hơn một trăm năm, một số vệ tinh vô danh trong vũ trụ đã thành lập một quốc gia độc lập, muốn thoát ly sự quản lý của chính phủ Địa Cầu, chiến tranh từ đó nổ ra.

Hai buồng chơi game này, một cái đại diện cho quốc gia vệ tinh, cái còn lại là chính phủ Địa Cầu.

Đỗ Lan sau khi đơn giản hóa lịch sử Gundam, liền trở thành bối cảnh trò chơi.

Đội thám tử nhí có chút nóng lòng, ngay cả Kha Nam cũng háo hức muốn thử.

Trò chơi này phù hợp với mọi lứa tuổi, bây giờ ta và Kết Ngạnh sẽ biểu diễn cho các cháu xem một chút.

Kết Ngạnh đã là người chơi kỳ cựu, đương nhiên không phải cô bé tự muốn chơi, mà là Đỗ Lan kéo cô bé chơi.

Để tiện giải thích, ta sẽ không đóng cửa buồng điều khiển ảo, khi chơi chính thức, hình ảnh sẽ được lấy từ góc nhìn của người máy mini do mình điều khiển.

Sau khi mở buồng điều khiển, ghế ngồi và mọi thứ bên trong khác xa so với buồng điều khiển Gundam thật, trước hết, không thể để trẻ em nhấn quá nhiều thiết bị, nên buồng điều khiển sử dụng phương thức thao tác cảm ứng cơ thể, các chi sẽ được gắn cảm biến.

Đương nhiên loại cảm biến này sẽ tự động đưa ra các động tác tương ứng dựa trên lực độ của người sử dụng, xác suất sai sót của việc tự động khớp động tác dựa trên lực độ này vào khoảng một phần mười triệu.

Rất nhiều người chơi mãi cũng sẽ không gặp phải loại sai sót này.

Được rồi, vậy thì bắt đầu thôi.

Đỗ Lan, Hắc Trát Cổ, xuất phát.

Mọi người có thể thấy một người máy đứng dậy từ một chiếc xe tải hai bánh.

Đó chính là người máy mini do Đỗ Lan điều khiển.

Đồng thời, ở xa xa, một chiếc dù rơi xuống, đó là Cát Mỗ do Kết Ngạnh điều khiển.

Đẹp trai quá.

Lợi hại.

Kha Nam cũng lần đầu tiên xem trận chiến người máy chân thực đến vậy, người máy tuy chỉ khoảng hai mươi mét, nhưng khi chiến đấu, đạn bay tứ tung, kết hợp với một số vật dễ cháy nổ trên chiến trường phát nổ, thật sự vô cùng bùng nổ.

Tuy nhiên vì không có tầm nhìn, nên hành động của người máy cả hai bên đều khá cẩn trọng, nhưng dù vậy vẫn khiến người ta cảm thán.

Nhưng lúc này Kha Nam lại nghĩ: Chú Đỗ Lan, cảnh tượng chân thực như vậy, có nguy hiểm lắm không.

Cậu bé đã nghĩ đến khả năng sẽ có người dùng loại người máy này để phạm tội.

Đỗ Lan vừa thao tác, vừa nói: Thật ra ý tưởng của ta là sân đấu loại hình này hoàn toàn do công ty chúng ta kiểm soát, chỉ khi có ai muốn tham gia loại hình chiến đấu này, thì có thể đến sân đấu do công ty chúng ta thiết lập.

Giống như phòng chơi game hoặc công viên giải trí vậy.

Đạn dược của những khẩu súng này không bán ra ngoài.

Chúng ta chỉ bán người máy gốc, còn giáp ngoài và một số phụ kiện thôi, ngay cả súng có uy lực nhất cũng chỉ giống như bắn đạn BB thôi.

Ý tưởng này của Đỗ Lan lại là sao chép từ <Giấy Hộp Chiến Cơ.

Cái này chắc đắt lắm nhỉ, người máy với cả khoang điều khiển này.

Kha Nam hỏi.

Không đắt, cũng chỉ 30 vạn yên Nhật thôi, đổi ra đô la Mỹ thì chưa đến 3000.

Không thể không nói, loại đồ chơi công nghệ cao như vậy khi sản xuất hàng loạt cũng rất rẻ.

Kha Nam gật đầu, giá này thì rất hợp lý, nhưng đối với đồ chơi truyền thống thì vẫn đắt.

Tiếp đó, mấy đứa trẻ trong đội thám tử nhí đều lần lượt thử chơi, ngay cả Tiểu Lan cũng tham gia.

Cô bé điều khiển người máy cận chiến rất lợi hại.

Đỗ Lan nói với bọn họ có thời gian đều có thể đến chơi, khiến đội thám tử nhí rất vui.

Như vậy cơ hội bọn chúng ra ngoài gây rắc rối sẽ ít đi rất nhiều, cũng an toàn hơn.

Đỗ Lan nói.

Kha Nam không thể không thừa nhận Đỗ Lan lần này nói không tệ, mấy đứa trẻ đó có chút không biết nặng nhẹ, mấy lần suýt chút nữa thì xảy ra chuyện.

Một ngày nọ, Kha Nam lại đang ở quán cà phê.

Tiểu Lan xuống lầu tìm Kha Nam, sau đó trò chuyện với Quảng Điền Nhã Mỹ.

Ba thật là keo kiệt, đi suối nước nóng cũng không đưa con và Kha Nam đi, còn nói là họp lớp của ba, đưa trẻ con đi thì tính là gì chứ.

Chương 81

Đúng là vậy, rõ ràng trước đây họp lớp cũng đưa con đi mà.

Quảng Điền Nhã Mỹ bây giờ vô cùng hưởng thụ cuộc sống an nhàn: Thám tử Mao Lợi chắc là thấy bây giờ cháu lớn rồi, không cần đưa theo bên mình nữa đúng không.

Không phải đâu, chỉ là keo kiệt thôi.

Tiểu Lan tức giận nói.

Nhân tiện nói, hai ngày nữa ông chủ tôi cũng đi du lịch suối nước nóng.

Nhã Mỹ bây giờ gọi Đỗ Lan là ông chủ.

Ôi.

Hay quá.

Tiểu Lan hạ quyết tâm nhất định phải theo đến buổi họp lớp của Tiểu Ngũ Lang.

May mà không lâu sau, gia đình Mao Lợi đã gặp cướp, Tiểu Ngũ Lang và Kha Nam đuổi theo, không ngờ tên cướp có súng, may mà Đỗ Lan đá bay một viên gạch làm súng của đối phương văng ra, sau đó Tiểu Ngũ Lang đã khống chế được tên cướp.

Sau đó Tiểu Ngũ Lang gặp lại bạn học đại học của mình, Tiểu Lan cũng nhân cơ hội đó nhờ cô Youmi đồng ý cho Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang đưa Tiểu Lan và Kha Nam đi cùng.

Mọi chuyện đều rất thuận lợi, chỉ là khẩu súng lục của tên cướp đã biến mất.

Đỗ Lan gặp đoàn người nhà Mao Lợi ở khách sạn suối nước nóng, hai nhóm người thuận lý thành chương hợp lại thành một, đông người ăn cơm cũng ngon hơn.

Bạn học của Tiểu Ngũ Lang đều là đồng môn võ đường Nhu Đạo hồi đại học của ông ta, còn có một cảnh sát, nhưng không phải loại nửa vời như Tiểu Ngũ Lang, Trung Đạo Hòa Chí là một cảnh sát rất có tiền đồ, đã xác định sẽ kết hôn với con gái của cấp trên.

Có thể nói là tiền đồ vô lượng.

Đúng lúc mọi người đang trò chuyện vui vẻ thì Đỗ Lan đột nhiên ghé sát vào Kha Nam: Vừa nãy cậu và Tiểu Lan tắm chung bồn đúng không, cái thằng hạnh phúc này.

Đỗ Lan trêu chọc.

Kha Nam mặt đã đỏ bừng, máu mũi vừa chảy còn chưa kịp lau khô: Kệ tôi.

Đúng là thằng nhóc hư.

Đỗ Lan cười.

Ăn cơm xong, Youmi rời bàn về phòng nghỉ ngơi.

Sau đó mọi người chơi một trận bóng bàn giao hữu, mãi cho đến trước khi buổi trình diễn pháo hoa lễ hội bắt đầu, mới vội vàng thu dọn đồ đạc để đi dự lễ hội.

Đợi đến khi mọi người xem pháo hoa xong trở về, Youmi vẫn chưa ra khỏi phòng, mọi người lo lắng nên đã đi mở cửa.

Nhưng vừa mở cửa ra xem, Youmi đã chết, thái dương bị súng lục bắn trúng, còn hung khí chính là khẩu súng lục mất tích của tên cướp.

A a, lại là một vụ án mạng nữa rồi.

Đỗ Lan đứng ở cửa, vẻ mặt tôi thật bất hạnh: Đại thám tử Mao Lợi, lần này tôi luôn đi theo sau ông đó, có bằng chứng ngoại phạm đầy đủ, người không phải do tôi giết.

Tiểu Ngũ Lang không để ý Đỗ Lan, mà vẻ mặt nặng trĩu, vì ông ta đang đau buồn vì cái chết của bạn học.

Kha Nam cũng đang cẩn thận quan sát hiện trường, không có thời gian để ý đến Đỗ Lan tên kia.

Tôi biết một đền thờ không tệ, vài ngày nữa sẽ đi cầu một lá bùa hộ thân cho mình, sống dưới nhà của đại thám tử áp lực lớn quá, biết đâu có ngày mình lại gặp xui xẻo.

Đỗ Lan tự nói tự nghe.

Tất cả mọi người đều tránh xa Đỗ Lan, tỏ vẻ không quen biết người này.

Hai ngày nữa, ta sẽ cầu cho mỗi người các cô một cái.

Đỗ Lan nói với Địch Ny Toa, Kết Ngạnh và Quảng Điền Nhã Mỹ.

Tuy rằng gia đình Đỗ Lan đi du lịch nhưng không đưa Nhã Mỹ theo, khiến Đỗ Lan cảm thấy mình là ông chủ quá hà khắc.

Nếu ba muốn bùa hộ thân, con viết cho ba, không cần phải đi làm phiền bọn Khuyển Dạ Xoa đâu.

Kết Ngạnh không hề nể mặt Đỗ Lan.

Ta cũng là chiếu cố việc làm ăn của bọn họ mà, bây giờ bọn họ làm ăn cũng không dễ dàng gì.

Đỗ Lan giang hai tay, tỏ vẻ mình cũng có lòng tốt.

Thật ra với sự tồn tại của pháp sư Di Lặc ở đền thờ, sẽ không thiếu việc làm ăn, ông ta đã bắt đầu lừa gạt người từ thời cổ đại, hơn nữa ông ta cũng có tài năng thực sự.

Vì đường sá bị tắc nghẽn do lễ hội, cảnh sát không thể đến kịp thời gian đầu.

Nên Tiểu Ngũ Lang và Trung Đạo Hòa Chí quyết định tự mình điều tra hiện trường.

Ban đầu phán đoán Youmi chết vào buổi chiều khi họ chơi bóng bàn, và là tự sát.

Đúng lúc này, Kha Nam đột nhiên giả vờ ngây thơ làm nũng muốn Tiểu Ngũ Lang biểu diễn cách người ta cầm súng tự sát như thế nào.

Tiểu Ngũ Lang bị cậu bé quấn lấy không có cách nào, chỉ đành dùng tay ra hiệu một chút: Cứ như thế này, đặt nòng súng vào trán.

Sau đó Tiểu Ngũ Lang phát hiện nếu tự sát bằng cách này, người ta thường sẽ đặt nòng súng vào đầu, nhất định sẽ để lại vết cháy xém trên đầu.

Nhưng thái dương của Youmi lại không có vết thương nào.

Không phải tự sát.

Mao Lợi đã đưa ra một kết luận mà ông ta không muốn thấy nhất, hơn nữa hung thủ nằm ngay trong nhóm người đó.

Kha Nam, cậu có phải đã biết hung thủ là ai rồi không.

Đỗ Lan hỏi.

Kha Nam liếc nhìn Đỗ Lan, vị chú này cậu bé vẫn chưa nhìn thấu, với khả năng suy luận trước đây của hắn, Đỗ Lan hẳn là đã biết điều gì đó.

Cháu vẫn chưa có manh mối gì.

Đỗ Lan cười, kiểu cười rất đáng ăn đòn, đặc biệt là khi Kha Nam nhìn thấy, liền có một cảm giác muốn đánh người.

Quả nhiên là vậy, cậu thám tử học sinh cấp ba này vẫn còn non lắm.

Đỗ Lan vỗ vai Kha Nam: Cố lên, ta tin cậu.

Kha Nam nghiến răng, nuốt nghi vấn xuống bụng, nhất định phải tự mình tìm ra hung thủ.

Kha Nam suy nghĩ suy luận, sau đó nhìn thấy bạn học cùng lớp Kết Ngạnh vẫn luôn nhìn chằm chằm vào thi thể: Này, có phải nhìn thấy linh hồn của người chết rồi không.

Kết Ngạnh gật đầu: Một linh hồn không cam lòng, cũng là một linh hồn vừa đáng thương vừa đáng hận, hy vọng cô ấy có thể an nghỉ.

Cô không siêu độ cho cô ấy sao.

Thật ra Kha Nam đến bây giờ cũng cảm thấy chuyện linh hồn này hơi khó hiểu, nếu không phải Kết Ngạnh đã từng nói rõ những chi tiết mà chỉ có nạn nhân và hung thủ mới biết, cậu bé thật sự sẽ không tin lời Kết Ngạnh.

Vậy linh hồn có nói hung thủ là ai không.

Không, cô ấy không muốn nói tên hung thủ, xem ra cô ấy thật sự rất yêu người đó.

Kha Nam ngẩn người: Rất yêu người đó.

Cậu bé cuối cùng cũng có manh mối rồi, nhưng lại có những nghi vấn mới, vậy bằng chứng ngoại phạm, và chứng cứ đâu.

Đáng ghét.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang đối với hung thủ không có chút manh mối nào, vì thế ông ta cảm thấy vô cùng khó chịu: Tôi nhất định sẽ tự tay bắt hung thủ.

Kha Nam lần đầu tiên thấy Tiểu Ngũ Lang có biểu cảm nghiêm túc

như vậy.

Suy nghĩ suy luận, Kha Nam cuối cùng đã xác định được hung thủ và chứng cứ, nhưng cậu bé bị Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang ảnh hưởng, nên Tiểu Ngũ Lang ngủ mê không có cơ hội xuất hiện.

Kha Nam nhắc nhở Tiểu Ngũ Lang: Triết Dã thật sự là chết trong tư thế đứng sao.

Triết Dã là một anh hùng cổ đại ở vùng suối nước nóng này, bị trọng thương, đã chết trong tư thế đứng.

Tiểu Ngũ Lang cuối cùng cũng biết, thì ra Youmi chết rồi vẫn giữ tư thế cầm vợt bóng bàn, chứ không phải cầm súng, nên thời gian cô ấy chết cũng sai, mọi chuyện đều được giải quyết dễ dàng.

Hung thủ chính là ông Trung Đạo Hòa Chí.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang chỉ vào viên cảnh sát đó, sau đó trầm mặt hoàn thành suy luận.

Thì ra Trung Đạo Hòa Chí và Youmi đã sống chung hơn chục năm, nhưng không kết hôn, theo lời Trung Đạo Hòa Chí thì anh ta đã cầu hôn mấy lần, nhưng Youmi đều không đồng ý, nên anh ta mới quyết định kết hôn với con gái của cấp trên, đối tượng mai mối.

Nhưng sau khi Youmi biết chuyện, liền đe dọa theo dõi vị hôn thê của Trung Đạo Hòa Chí, nên Trung Đạo Hòa Chí mới sát hại Youmi.

Tuy rằng thích cái mới chán cái cũ là bản tính của đàn ông, nhưng ông lại vì lý do đó mà sát hại người phụ nữ đã chung sống với mình hơn chục năm, thật là đáng xấu hổ.

Có đúng không, Kha Nam.

Đỗ Lan nói.

A.

Kha Nam không ngờ cuối cùng Đỗ Lan lại đột nhiên hỏi mình.

Tiểu Lan kéo Kha Nam ra sau lưng: Chú Đỗ Lan, xin đừng dạy hư Kha Nam.

Ông này, ông hiểu gì chứ, tôi chỉ muốn một gia đình mà thôi.

Trung Đạo Hòa Chí vẫn còn tranh cãi.

Ông câm miệng.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang quát: Một người phụ nữ, nguyện ý sống chung với ông mười năm, cái đó có gì khác biệt so với kết hôn đâu.

Ông đừng tìm cớ nữa, rõ ràng là vì muốn kết hôn với con gái cấp trên nên mới sát hại Youmi, cái tên khốn này.

Mao Lợi.

Trung Đạo Hòa Chí và Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang đã động tay, Trung Đạo Hòa Chí bị Tiểu Ngũ Lang quật mạnh văng ra, thì ra Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang mới là người mạnh nhất võ đường Nhu Đạo, tuy rằng cứ đến trận đấu là ông ta lại căng thẳng đến mức không thể tự chủ được.

Một bi kịch khép lại, Trung Đạo Hòa Chí không chỉ giết chết một người phụ nữ yêu mình sâu sắc, mà còn hủy hoại cả cuộc đời mình.

Kết Ngạnh nhìn thấy linh hồn Youmi rơi lệ, sau đó dần dần biến mất, cuối cùng ánh mắt của cô vẫn còn dừng lại trên người Trung Đạo Hòa Chí.

Cô Trùng Dã Dương Tử, hợp tác vui vẻ, chuyện đại diện cho trò chơi robot chiến đấu thì làm phiền cô vậy.

Đỗ Lan bắt tay Dương Tử.

Lần này, Đỗ Lan đã chuẩn bị sẵn việc sản xuất hoạt hình và phát hành quảng cáo, kết hợp với việc ra mắt trò chơi robot chiến đấu.

Có thể dự đoán trò chơi siêu thời đại của Đỗ Lan sẽ gây ra một làn sóng lớn.

Lần này, Đỗ Lan đến đài truyền hình cũng là để tìm cô Trùng Dã Dương Tử, một thần tượng đang nổi tiếng, để làm người đại diện cho trò chơi của mình.

Sau khi thỏa thuận chi tiết về hợp đồng đại diện, Đỗ Lan chuẩn bị trở về, nhưng không ngờ vừa ra đến cửa đã bị cảnh sát chặn lại.

Hóa ra có người bị sát hại tại đài truyền hình.

Hình như là một nhà sản xuất chương trình trinh thám, bị bắn vào trán.

Thật trùng hợp, Tiểu Lan, Kha Nam.

Đỗ Lan nhìn thấy Tiểu Lan dắt Kha Nam từ trên cầu thang đi xuống.

Đỗ Lan tiên sinh, anh sao lại ở đây.

Tiểu Lan hỏi.

Tôi đến tìm cô Trùng Dã Dương Tử để cô ấy làm đại diện cho trò chơi Đại chiến robot siêu cấp của tôi.

Không ngờ vừa nói chuyện xong, chuẩn bị về thì bị cảnh sát chặn lại.

Ánh mắt Đỗ Lan khiến Tiểu Lan khá ngại ngùng, vì cô cũng không muốn cha mình cứ liên tục gặp phải các vụ án.

Dù sao cũng không về được, nói cho tôi nghe đi, ai chết.

Tiểu Lan kể đơn giản, hóa ra Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang được mời làm khách mời chương trình trinh thám, nhưng sau khi chương trình kết thúc thì phát hiện nhân viên sản xuất chết trong phòng ở tầng bốn.

Còn chương trình của Tiểu Lan họ thì quay ở tầng sáu, nghi phạm là người dẫn chương trình trinh thám.

Nhưng người dẫn chương trình đó chỉ rời đi một lát trong lúc quay, mà từ tầng sáu chạy xuống phòng nạn nhân ở tầng bốn ít nhất phải sáu phút, nên người dẫn chương trình có bằng chứng ngoại phạm.

Thì ra là vậy, thủ pháp thật đơn giản.

Đỗ Lan lại bắt đầu đả kích Kha Nam, ánh mắt liếc nhìn liên tục khiêu khích Kha Nam.

Kha Nam đã cạn lời, Anh sẽ không lại biết sự thật rồi chứ.

Đương nhiên, nhưng ta sẽ không nói cho nhóc đâu, tiểu quỷ.

Xì.

Tiểu Lan hơi khó chịu, Đỗ Lan tiên sinh, anh đã biết sự thật thì mau đi nói cho cảnh sát đi.

Không muốn, chán lắm, tôi muốn đi dạo thôi.

Nói rồi, Đỗ Lan thật sự bỏ đi.

Đúng là đồ khốn.

Kha Nam hận đến nghiến răng.

Tiểu Lan nhìn bóng lưng Đỗ Lan cũng có chút bất lực, Đỗ Lan này bình thường là người tốt, gặp sự kiện cũng có thể suy luận ra rất nhanh, còn lợi hại hơn cả Tân Nhất, nhưng lại không chịu nói ra những gì mình biết.

Đúng là một người kỳ quái.

Tiểu Lan nói.

Kha Nam gật đầu đồng ý, không chỉ là kỳ nhân, mà còn là đồ khốn.

Cuối cùng Kha Nam vẫn phát hiện ra manh mối, hiểu rõ thủ pháp giết người của hung thủ.

Hung thủ đã dùng điện thoại di động gọi cho nạn nhân, sau đó dẫn nạn nhân ra cửa sổ, khiến nạn nhân thò người ra ngoài, rồi từ cửa sổ phía trên tầng sáu bắn vào nạn nhân, giết chết nạn nhân.

Sau khi biết mọi chuyện, Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang ngủ gật đã xuất hiện, hơn nữa lần này còn được đài truyền hình trực tiếp, có thể nói đây là vụ án thực sự giúp Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang nổi tiếng.

Tiểu quỷ, thật không tệ, vậy mà chỉ dùng thời gian ngắn như vậy đã nhìn rõ chân tướng, tuy rằng so với ta thì vẫn kém một chút.

Đỗ Lan lại xuất hiện sau khi Kha Nam xử lý xong vụ án, vẻ mặt rất hài lòng vỗ vai Kha Nam.

Kha Nam toát mồ hôi, Anh đã nhìn ra thủ pháp này từ bao giờ.

Vì máu trên cửa sổ.

Kha Nam gật đầu, lần đầu tiên nhìn thấy những vệt máu đó trên cửa sổ, hắn cũng cảm thấy rất không tự nhiên, cuối cùng chứng minh rằng những vệt máu đó quả thực không phải do cách thông thường mà bắn lên được.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang lên truyền hình, nổi tiếng rồi.

Đương nhiên hắn vẫn là một gã độc thân bừa bộn cần con gái chăm sóc.

Một ngày nọ, cô bạn Linh Mộc Viên Tử của Tân Nhất và Tiểu Lan mời Tiểu Lan đến biệt thự nhà mình chơi, nói rằng chị gái cô ấy cũng sẽ đưa bạn đại học đi cùng, như vậy có thể cưa cẩm các anh đẹp trai.

Thực ra, Linh Mộc Viên Tử tuy nhìn có vẻ như một cô nàng mê trai, nhưng thực chất vẫn khá trong sáng, nếu không có Tiểu Lan thì cô ấy sẽ rất ngại khi cưa trai.

Mặc dù là tiểu thư tập đoàn Linh Mộc, nhưng Viên Tử lại không hề có tính cách tiểu thư.

Địa điểm là quán cà phê của Đỗ Lan.

Tiểu Lan, cầu xin cậu đi cùng tớ.

Tiểu Lan có chút khó xử, nếu cô đi chơi vài ngày, không biết cha cô là Tiểu Ngũ Lang sẽ thành ra thế nào nữa.

Đúng lúc Tiểu Lan còn đang lo lắng cho Tiểu Ngũ Lang thì.

Chương 82

Tiểu Ngũ Lang hớt hải chạy vào, Tiểu Lan, ta có vụ làm ăn lớn rồi, mấy ngày nay ta sẽ không về.

Thật sự là quá trùng hợp, Tiểu Lan giờ có thể yên tâm đi chơi rồi, đương nhiên Kha Nam thì phải đi cùng.

Các cậu đi vùng núi à.

Lúc này Đỗ Lan xuất hiện, Nếu muốn đi chơi, không phiền thì đưa Kết Ngạnh đi cùng đi.

Con bé đó từ nhỏ đã thích núi rồi.

Linh Mộc Viên Tử không mấy muốn đưa hai đứa trẻ con đi, nhưng Tiểu Lan lại rất sảng khoái đồng ý, Không thành vấn đề, Đoạn Liễu Ni tiên sinh, cháu sẽ chăm sóc tốt cho Kết Ngạnh.

Sau đó Tiểu Lan mới nhớ ra, Viên Tử mới là chủ nhân của chuyến đi này, Viên Tử, không sao chứ.

Không, không sao.

Chỉ cần không cản trở cô ấy làm quen trai đẹp, thì đưa trẻ con đi cũng được.

Thế là ngày hôm sau Tiểu Lan dẫn Kha Nam và Kết Ngạnh xuất phát, cô đã có địa chỉ mà Viên Tử để lại.

Chính là nơi này rồi, quả nhiên là được bao quanh bởi thiên nhiên.

Tiểu Lan nhìn rừng cây rậm rạp xung quanh.

Phía trước biệt thự là một cây cầu treo, trên cầu treo có một người toàn thân áo đen đứng đó, khi người áo đen quay mặt lại.

Tiểu Lan và Kha Nam đều giật mình, hóa ra mặt của người đó đều quấn băng gạc.

May mà Kết Ngạnh đã quen nhìn thấy các loại yêu ma quỷ quái, nên đã quen với mấy trò hù dọa người thế này, hơn nữa trong mắt Kết Ngạnh, tên đàn ông băng gạc đó chẳng qua chỉ là một con người bình thường, không đến lượt cô bé phải ra tay.

Tên đàn ông băng gạc chỉ xuất hiện một lát rồi lập tức đi qua cầu treo và rời đi.

Tiểu Lan, cậu thật sự đưa hai tiểu quỷ này đến à.

Linh Mộc Viên Tử ra đón.

Sau khi chia phòng xong, cuối cùng trời cũng đổ mưa, mà mưa càng lúc càng lớn.

Trong biệt thự ngoài Tiểu Lan bọn họ ra, còn có khách mà chị gái của Viên Tử là Linh Mộc Lăng Tử mời đến, hóa ra là các thành viên câu lạc bộ điện ảnh của trường đại học.

Toàn là mỹ nam, mỹ nữ, cao thấp béo gầy đều có.

Sau khi làm quen nhau, Tiểu Lan bị một anh đẹp trai rủ đi dạo, Kha Nam và Viên Tử lén lút đi theo.

Trong rừng cây, Tiểu Lan một mình bị người khác tấn công lén.

Chính là tên đàn ông băng gạc đó.

Hắn ta cầm trên tay một chiếc rìu sắc bén.

May mà Kha Nam kịp thời đến, hù cho tên đó bỏ chạy.

Sau đó mọi người phát hiện điện thoại và cây cầu treo bên ngoài đều bị phá hủy.

Tất cả mọi người không còn cách nào khác đành quay về biệt thự.

Kết Ngạnh vẫn luôn im lặng, vì cô bé đã cảm nhận được khí tức trở nên tà ác, chuyện không hay sắp xảy ra rồi.

Kha Nam cẩn thận một chút đi, trong biệt thự này có người không có ý tốt.

Kha Nam nhìn Kết Ngạnh, Kết Ngạnh luôn rất bí ẩn, tuy rằng mình và cô bé học cùng lớp, nhưng hành vi của Kết Ngạnh hoàn toàn không giống một đứa trẻ.

Lẽ nào cũng là do uống thuốc mà biến nhỏ.

Kha Nam đôi khi không khỏi có suy nghĩ như vậy.

Kết Ngạnh là người trầm tĩnh quả cảm, hơn nữa không thích nói đùa, lời nói của cô bé thường không sai.

Này, Kết Ngạnh, cậu nói trong biệt thự có người không tốt à.

Kha Nam hỏi.

Không sai, tên đàn ông băng gạc đó chính là một trong số đám người đó.

Kết Ngạnh vô cùng chắc chắn.

Là ai.

Ai đã tấn công Tiểu Lan.

Sau khi trở về, không khí trong biệt thự trở nên rất kỳ lạ, Kết Ngạnh không nói ra rốt cuộc ai đã giả dạng thành tên đàn ông băng gạc, khiến Kha Nam rất không vui.

Sau đó vụ án xảy ra, khi đang dùng bữa tối, mọi người nhìn thấy một kẻ quái dị ôm Tri Giai Tử lướt qua ngoài cửa sổ.

Khi mọi người đuổi ra khỏi biệt thự, trong rừng đã phát hiện thi thể Tri Giai Tử bị phân thây nằm rải rác.

Ngay cả Kha Nam cũng vô cùng chấn kinh, thủ đoạn của hung thủ thật sự là tàn nhẫn đến cực điểm.

Tại sao, tại sao, Kết Ngạnh, tại sao cậu không nói cho tớ biết ai là tên đàn ông băng gạc.

Kha Nam nhìn chằm chằm Kết Ngạnh, Nếu đã tìm ra thì sẽ không có ai chết rồi.

Kết Ngạnh không nói gì, cô bé đã quen một mình suy nghĩ mọi chuyện.

Kha Nam cũng không có cách nào với cô bé.

Vụ án đã xảy ra, Kha Nam cũng chỉ có thể nhập vai thám tử, bắt đầu truy tìm dấu vết.

Nhưng trước khi tìm ra hung thủ, Tiểu Lan lại bị tấn công trong phòng.

Kẻ tấn công đã đập vỡ cửa kính ban công của Tiểu Lan, đột nhập vào biệt thự.

Lúc này, Kha Nam cuối cùng cũng xác nhận lời Kết Ngạnh nói trước đó rằng tên đàn ông băng gạc chính là một trong số họ là thật.

Bởi vì mặc dù hung thủ đã đập vỡ cửa sổ giả vờ như đột nhập từ bên ngoài, nhưng trong nhà lại không hề có chút dấu vết bùn đất nào.

Phải biết rằng bên ngoài trời đang mưa, người từ bên ngoài vào dù thế nào cũng không thể sạch sẽ như vậy được.

Sau khi xác định được điểm này, Kha Nam càng thêm tức giận, vì Kết Ngạnh rõ ràng biết rất nhiều chuyện nhưng lại không nói cho hắn, y hệt cái tên khốn Đỗ Lan kia, đúng là một cặp cha con.

Trải qua quá trình điều tra của mình, cùng với những suy luận cẩn thận, cuối cùng Kha Nam cũng biết được tất cả chân tướng.

Hung thủ chính là Cao Kiều, người vẫn luôn giả dạng làm người béo.

Kha Nam dùng đồng hồ gây mê muốn để Tiểu Lan thực hiện một màn suy luận, nhưng lại bắn trúng Viên Tử.

Kha Nam chỉ đành chữa cháy bằng cách dùng giọng của Viên Tử để suy luận, nữ hoàng suy luận tương lai Viên Tử đã ra đời.

Đúng lúc Kha Nam đang suy luận, Kết Ngạnh chạy vào rừng, thu thập tất cả thi thể của Tri Giai Tử lại với nhau.

Trần quy trần, thổ quy thổ.

Kết Ngạnh đang siêu độ cho Tri Giai Tử.

Nhưng linh hồn của Tri Giai Tử bị sát hại lại không cam lòng rời đi như vậy, oán niệm của cô đang tụ tập lại thành ác linh.

Kết Ngạnh cũng biết linh hồn này quá mức không cam tâm, trừ khi để cô ấy báo thù hung thủ, nếu không cô ấy sẽ không ngoan ngoãn được siêu độ.

Oan oan tương báo đến bao giờ mới dứt.

Kết Ngạnh tiếp tục khuyên nhủ.

Nhưng oán niệm của Tri Giai Tử không những không giảm bớt, mà trái lại càng lúc càng sâu đậm.

Cuối cùng lại nhanh chóng lao về phía biệt thự.

Không ổn.

Kết Ngạnh không ngờ linh hồn này lại to gan như vậy, dám ngay trước mặt cô bé đi báo thù hung thủ.

Kết Ngạnh vung tay phải, cây cung dài trong tay đã xuất hiện.

Ngươi đã giấu đầu nạn nhân trong bụng rồi đưa vào rừng.

Suy luận của Kha Nam đã gần kết thúc.

Đều là vì Tri Giai Tử mà Đôn Tử mới tự sát.

Kịch bản đó vốn là của Đôn Tử, Tri Giai Tử đã đánh cắp nó.

Cao Kiều hét lớn, Ta chỉ là giúp Đôn Tử báo thù.

Kha Nam cười lạnh một tiếng, Nếu giết Tri Giai Tử là để báo thù cho bạn tốt của ngươi, vậy lý do tấn công Tiểu Lan là gì.

Chỉ vì Lan vô tình nhìn thấy ngươi thay quần áo, ngươi lo lắng cô ấy phát hiện ngươi không thật sự béo, nên ngươi cũng muốn giết cô ấy.

Ngươi chẳng qua là vì sự tức giận của bản thân mà giết Tri Giai Tử, lại vì sợ Tiểu Lan phát hiện vấn đề của ngươi mà muốn giết người diệt khẩu, tất cả chỉ là vì bản thân ngươi mà thôi.

Cao Kiều không còn lời nào để nói, cúi đầu xuống, nhưng đột nhiên mắt hắn trợn to, nhãn cầu như muốn lồi ra khỏi hốc mắt.

Biểu cảm cũng trở nên méo mó vô cùng.

Cao Kiều, ngươi sao vậy.

Mọi người tuy quan tâm, nhưng không ai dám tiến lên.

Kha Nam chui ra từ dưới bàn, cũng rất kinh ngạc.

Chương 83

Cao Kiều như phát điên, giật tóc và quần áo của mình, còn dùng móng tay cào cấu mặt và cổ.

Khi Kết Ngạnh đến, Cao Kiều đã mặt đầy máu, tóc cũng bị chính mình giật lung tung, không còn ra hình dạng gì.

Không thể đợi thêm nữa, Kết Ngạnh quả quyết giương cung, mũi tên vô hình do linh lực ngưng tụ chỉ thẳng vào ác linh.

Ác linh vừa thấy tình thế không ổn, lập tức rời khỏi cơ thể Cao Kiều, muốn bỏ trốn, nhưng Kết Ngạnh sẽ không cho nó cơ hội.

Một mũi tên bắn ra, ác linh lập tức bị tịnh hóa.

Lúc này Cao Kiều tuy không chết, nhưng cũng đã hơi thở thoi thóp.

Người có luật nhân gian, quỷ có đường quỷ hồn, ân cừu rõ ràng, nhân quả báo ứng.

Kết Ngạnh cất cung trở lại.

Ngày hôm sau cảnh sát sửa xong cầu treo, đưa Cao Kiều đi.

Khi thanh tra hỏi biên bản, hỏi mấy người lớn đó có phải đã dùng tử hình không.

Mọi người nhất trí nói là hung thủ tự mình đột nhiên phát điên làm mình ra nông nỗi đó, không liên quan đến họ.

Sau đó ai nấy đều nói, những vết thương của hung thủ là do hắn tự gây ra.

Vụ án cuối cùng cũng được giải quyết, nhưng những hành vi cuối cùng của Cao Kiều lại để lại ám ảnh tâm lý cho mọi người.

Mấy người nói cuối cùng có phải là do oan hồn Tri Giai Tử quấy phá không.

Linh Mộc Lăng Tử cẩn thận nói.

A.

Tuy Tiểu Lan học qua karate, hai ba gã to lớn không thể lại gần, nhưng cô lại sợ nhất mấy thứ thần thần quỷ quái.

Chị Lan, không sao đâu, Kết Ngạnh là một vu nữ đó.

Kha Nam chuẩn bị báo thù Kết Ngạnh vì đã không chịu nói ra sự thật.

Thật sao, Kết Ngạnh.

Tiểu Lan hỏi.

Vâng, cháu vẫn luôn tu hành ở Thần Thụ Thần Xã.

Thần Thụ Thụ Xã chính là ngôi đền trước đây của gia đình Nhật Mộ Qua Vi, sau khi đổi tên thì càng nổi tiếng hơn.

Cái này tớ biết, nghe nói pháp sư Di Lặc ở đó rất linh nghiệm, nhiều bạn học ở trường chúng ta đều đến đó cầu quẻ tình duyên.

Cũng chỉ có mỗi Viên Tử đang ngủ gật chưa nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ đó mới còn tinh thần như vậy.

Viên Tử, pháp sư ở đó thật sự linh nghiệm đến vậy sao.

Chị gái Viên Tử là Linh Mộc Lăng Tử hỏi.

Chị ơi, đương nhiên rồi.

Ở đó còn có một cây thần thụ hơn một ngàn năm tuổi đó.

Sau đó Linh Mộc Lăng Tử lập tức cảm thấy không về nhà nữa, mà đi Thần Thụ Thần Xã trước, để cầu một lá bùa bình an trừ tà.

Tiểu Lan cũng rất sẵn lòng.

Pháp sư Di Lặc tuy đã kết hôn với San Hô, nhưng xã hội hiện đại mỹ nữ đủ loại hình sắc quá nhiều, cái tật miệng lưỡi hoa mỹ của hắn vẫn chưa bỏ được.

Khi Kết Ngạnh và mọi người đến đền, Di Lặc lập tức ra đón, đương nhiên mắt hắn chỉ nhìn chằm chằm vào các mỹ nữ.

Mao Lợi Lan, cùng hai chị em Linh Mộc đều là những mỹ nữ tuyệt sắc.

Với vẻ mặt chăm chú lắng nghe các mỹ nữ kể chuyện, Di Lặc làm ra một biểu cảm rất nghiêm túc, Quả thực là ác linh quấy phá, nhưng không sao đâu, chỉ cần có ta ở đây thì không ai có thể làm hại các cô được.

Các cô gái mừng rỡ, sau khi nhận được bùa hộ mệnh của pháp sư Di Lặc thì đã quyên góp không ít tiền hương hỏa.

Cuối cùng khi ra về, Viên Tử còn lén lút đi xin một quẻ tình duyên, nhưng lại là quẻ hạ hạ, khiến Viên Tử mặt mày tối sầm.

Kết Ngạnh và Kha Nam cũng nhận được sự tiếp đãi nhiệt tình của Qua Vi, tuy Khuyển Dạ Xoa có chút oán trách, sao con gái của Đỗ Lan lại đến đây ăn chực.

Cứ thế chờ đến nửa đêm, mọi người đành ở lại, mãi đến sáng hôm sau mới mãn nguyện rời đi.

Trò chơi Đại chiến robot siêu cấp của Đỗ Lan cuối cùng cũng chính thức ra mắt toàn cầu, vừa lên kệ đã gây tiếng vang lớn, bởi vì những con robot nhỏ đó thực sự quá linh hoạt.

Lấy chiến tranh làm bối cảnh, với nhiều địa điểm đặc biệt làm sàn đấu, trò chơi Đại chiến robot siêu cấp đã được mọi lứa tuổi đón nhận nồng nhiệt, tuy giá 30 vạn yên Nhật có hơi đắt một chút, nhưng mức sống của người dân trong thế giới trinh thám này nhìn chung khá cao, nên doanh số bán ra của tay điều khiển và khung xương robot vẫn vô cùng ấn tượng, còn doanh số của các bộ giáp ngoài thì càng khiến người ta phải mắt tròn mắt dẹt.

Hiện tại, các bộ giáp ngoài được bán ra chỉ có hai loại là Trát Cổ và Cát Mỗ, nhưng vì chúng là vật phẩm tiêu hao, nên doanh số bán ra cứ thế tăng vùn vụt, không thể ngăn cản.

Hơn nữa, tại các phòng chơi game đối kháng trên khắp thế giới cũng chật ních người, niềm đam mê của mọi người đối với robot chiến đấu chưa bao giờ cao đến thế.

Điền Trung Nhất Lang chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường, tốt nghiệp đại học được bốn năm, hắn đã bị xã hội tôi luyện trở nên linh hoạt, nhiệt huyết trong quá khứ cũng đã bị dập tắt, hiện tại hắn chỉ muốn làm việc an ổn cho đến khi tìm được vợ rồi mua một căn nhà, trả hết tiền nhà trước khi mình về hưu.

Cho đến một ngày, Điền Trung Nhất Lang nhìn thấy quảng cáo của thần tượng Trùng Dã Dương Tử.

Trong vũ trụ vô tận, một điểm sáng càng lúc càng lớn, hóa ra là một chiến hạm.

Cảnh tượng chuyển, boong chiến hạm mở ra, một chiếc Cát Mỗ phóng ra ngoài.

Và trong vũ trụ, Trát Cổ một mắt đã nhắm vào Cát Mỗ ở đó, trận chiến sắp bùng nổ.

Súng máy trong tay Trát Cổ trút đạn dược, Cát Mỗ khéo léo né tránh, sau đó hai bên cận chiến, Cát Mỗ rút ra một thanh kiếm chùm sáng, còn Trát Cổ cũng đổi vũ khí thành rìu nhiệt năng.

Những vũ khí lóe sáng va chạm vào nhau.

Sau đó cảnh tượng chuyển, cô Trùng Dã Dương Tử xuất hiện, hai chiếc robot ban đầu sau trận chiến đã dịch chuyển vào lòng bàn tay phải của Trùng Dã Dương Tử.

Đại chiến robot siêu cấp, chiến trường với vô hạn khả năng.

Lời bình của Dương Tử xuất hiện, cảnh tượng lại chuyển, trở thành khung cảnh trong khoang điều khiển game của phe Cát Mỗ.

Trùng Dã Dương Tử chính là người điều khiển, đương nhiên Cát Mỗ do Trùng Dã Dương Tử điều khiển không phải để chiến đấu, mà là để làm duyên làm dáng, theo động tác của Dương Tử, Cát Mỗ cũng làm ra các động tác tương ứng, ví dụ như vẫy tay, giơ kéo.

Robot siêu cấp, sắp đổ bộ.

Điền Trung Nhất Lang lần đầu tiên nhìn thấy quảng cáo này cũng chỉ nghĩ đây chẳng qua là quảng cáo khoa trương mà thôi, nhưng sau này cùng với việc thông tin về robot chiến đấu ngày càng nhiều, sự lãng mạn của một người đàn ông đã được đánh thức, hắn có một cỗ xung động.

Thế nên vào ngày phát hành, hắn đã đi xếp hàng mua một bộ robot, vì là khách hàng mua đợt đầu tiên, hắn còn được tặng một bộ giáp Cát Mỗ, sau đó hắn lại bỏ tiền mua thêm một bộ giáp Trát Cổ, cùng với một vài decal cải tạo thì mới mãn nguyện về nhà.

Sau khi về đến nhà, Điền Trung Nhất Lang nóng lòng lắp ngay bộ giáp Trát Cổ lên, bởi vì hắn khá thích bộ giáp Trát Cổ uy phong, màu xám xanh cũng càng giống một quân nhân.

Ghê thật.

Điền Trung Nhất Lang sau khi thử nghiệm xong, chỉ có thể dùng câu này để hình dung, Quá đáng tiền.

Điền Trung Nhất Lang nằm trong khoang điều khiển game, trên màn hình trước mắt là hình ảnh truyền về từ góc nhìn của robot, cảm giác thật sự như đang ngồi bên trong robot điều khiển vậy.

Sau khi thực hiện các động tác, Điền Trung quyết định thử khoảng cách điều khiển robot, hắn để robot đi sang phòng bên cạnh, cũng không có ảnh hưởng gì, cứ thế chạy đến khi cách xa một trăm mét, động tác của robot nhỏ mới bắt đầu có độ trễ.

Quá ghê gớm.

Nhưng chơi một mình thì rất nhanh sẽ cảm thấy nhàm chán, thế nên Điền Trung mang robot của mình đến sàn đấu game đối kháng trong thành phố.

Nơi đó tập trung phần lớn những người yêu thích trò chơi robot chiến đấu trong thành phố.

Lần đầu tiên Điền Trung Nhất Lang đến đó, hắn thực sự đã mở mang tầm mắt.

Có người dùng sơn xịt phối lại màu, khiến giáp trở nên sặc sỡ. có người tự cải tạo thêm gai nhọn hoặc lắp thêm giáp nặng hơn lên giáp. còn có người còn làm quần áo cho robot.

Tóm lại là đủ loại hình thù, không thiếu thứ gì.

Điền Trung Nhất Lang chỉ dán vài miếng decal hình ngọn lửa và thêm một miếng decal chữ Nhiệt huyết lên Trát Cổ của mình mà thôi, hắn cảm thấy mình yếu ớt kinh khủng.

Những người yêu thích robot chiến đấu tụ tập lại với nhau, thảo luận kinh nghiệm, và dùng robot của chính mình để chiến đấu.

Trong sảnh game đối kháng này tổng cộng có sáu chiến trường.

Độ khó từ khó đến dễ, lần lượt là chiến trường Vũ Trụ, chiến trường Cảng Khẩu, chiến trường Sơn Địa, chiến trường Sa Mạc, chiến trường Thành Phố, và chiến trường Võ Đài Đối Kháng.

Chiến trường Vũ Trụ, không trọng lực, cần trang bị ba lô vũ trụ đặc biệt cho robot mới có thể di chuyển tự do, là chiến trường có độ khó cao.

Chiến trường Cảng Khẩu, một nửa lớn là nước biển, một nửa nhỏ là kiến trúc cảng, vì hiện tại chưa có robot thủy chiến được bán ra, nên việc hành động trong nước rất khó khăn, chiến trường này độ khó cũng không nhỏ.

Chiến trường Sơn Địa, núi non trùng điệp, còn có các loại cây lớn che khuất tầm nhìn, đôi khi còn xuất hiện một vũng nước khiến robot bị mắc kẹt, độ khó cũng không nhỏ.

Chiến trường Sa Mạc, một vùng cồn cát, tầm nhìn tuy rộng rãi, nhưng hành động cũng cực kỳ bất tiện, là chiến trường có độ khó tương đối nhỏ.

Chiến trường Thành Phố, trong thành phố cao ốc san sát, tiến hành tác chiến đô thị, độ khó không quá lớn.

Chương 84

Cuối cùng là chiến trường đơn giản nhất, chiến trường Võ Đài Đối Kháng, chỉ là một mặt phẳng, không có độ khó.

Điền Trung Nhất Lang không lập tức tham gia chiến đấu, mà là quan sát mấy trận đấu, thấy mình nhiệt huyết sôi trào.

Ở đây có đấu đơn, cũng có ba năm người bạn cùng nhau đoàn chiến.

Vũ khí robot chiến đấu chỉ có ở sảnh game đối kháng, mỗi người tham gia game đối kháng cần giao robot của họ cho nhân viên, sau đó họ sẽ trang bị cho robot những thiết bị tiêu chuẩn.

Một vũ khí cận chiến, một vũ khí tầm xa.

Cấu hình tiêu chuẩn của Trát Cổ thường là rìu nhiệt năng, cộng thêm một súng máy, một băng đạn hình tròn, chứa sáu mươi viên đạn.

Cấu hình tiêu chuẩn của Cát Mỗ thường là kiếm chùm sáng, cộng thêm một súng máy, hai băng đạn, chứa ba mươi viên đạn, tổng lượng đạn giống như Trát Cổ.

Bởi vì hiện tại robot chiến đấu cũng chỉ mới bắt đầu được phát hành, nên vẫn chưa có đội ngũ nào được thành lập lâu dài.

Vì vậy sảnh game áp dụng hình thức xếp hàng ngẫu nhiên để ghép đội.

Tức là nếu Điền Trung Nhất Lang muốn vào chiến trường Sa Mạc, hắn sẽ giao robot cho nhân viên trang bị trước, sau đó hắn sẽ nhận được một mã số, đợi đến khi những người khác kết thúc trò chơi, gọi đến mã số của hắn thì hắn có thể vào chiến trường, và đồng đội cùng kẻ địch của hắn cũng được sắp xếp theo cách này.

Sau khi đi vòng vòng gần nửa ngày, Điền Trung Nhất Lang cuối cùng cũng đại khái hiểu được toàn bộ quy trình của trò chơi đối kháng chiến trường, thế là hắn chọn xếp hàng ở chiến trường Thành Phố, sau khi nhận được mã số, hắn còn phải đợi một khoảng thời gian nữa mới có thể vào game, nên hắn tiện thể đi xem trận chiến ở chiến trường Vũ Trụ.

Phải nói rằng những người trên chiến trường không trọng lực đều là cao thủ, không chỉ phải điều khiển động tác của robot, mà còn phải điều khiển lực đẩy của ba lô vũ trụ để ổn định thân máy.

Và các trận chiến trên chiến trường Vũ Trụ cũng là tuyệt vời nhất, đối thủ qua lại, tự do hoàn toàn.

Chiến trường Thành Phố số hai mươi, số hai mươi mốt.

Tiếng loa vang lên, liên tiếp mười mã số, lặp lại ba lần.

Điền Trung Nhất Lang cầm mã số hai mươi ba, cuối cùng cũng đến lượt hắn.

Năm đấu năm, chiến trường thành phố ngẫu nhiên.

Điền Trung ngồi vào khoang điều khiển game, không giống ở nhà, trên màn hình khoang điều khiển game của sảnh game ngoài thanh máu còn có thêm một thanh hiển thị lượng đạn còn lại.

Tít tít.

Đột nhiên bên tai Điền Trung vang lên tiếng gọi, đó là có người yêu cầu thông thoại.

Mở ra xem, một khuôn mặt lạ xuất hiện trên màn hình của hắn.

Chiến hữu xin chào, lát nữa nghe tôi chỉ huy.

Người đó nói chuyện không hề khách khí.

Nhưng Điền Trung Nhất Lang lại không có gì bất mãn, bởi vì hắn vốn là lần đầu tiên chơi, Tôi là lần đầu tiên chơi chiến trường, xin hãy chỉ giáo nhiều hơn.

Ồ.

Không sao, lát nữa nghe tôi chỉ huy đừng có chạy lung tung, cậu cứ làm quen vũ khí trước.

Tôi sẽ gửi bản đồ khu vực tôi phân công cho cậu, lát nữa cậu cứ nhìn bản đồ mà chạy thôi, thấy địch thì bắn, nhưng chú ý lượng đạn còn lại, đạn chỉ có sáu mươi viên thôi, dùng tiết kiệm vào.

Điền Trung Nhất Lang liên tục gật đầu, xem ra người chỉ huy đó tuy nói chuyện hơi thẳng thừng, nhưng người không tệ, những điều tân thủ cần chú ý đều nói cho Điền Trung, còn sẵn lòng chia sẻ bản đồ của mình cho Điền Trung.

Thực ra bản đồ ai cũng có, nhưng hiện tại trong sảnh game đã hình thành một số cách phân chia bản đồ đặc biệt, đó là do người chơi đã ngầm định với nhau, Điền Trung là người mới nên không thể nào biết được.

Lúc này màn hình của Điền Trung chuyển sang màu đỏ, hắn biết trò chơi sắp bắt đầu đếm ngược.

Ba, hai, một.

Sơn Thôn Tú, Thiên Lôi, xuất kích.

Điền Trung nghe thấy các đồng đội bên mình từng người một hô to câu này rồi xuất phát, đây cũng là hành vi tự phát của người chơi để tăng cường cảm giác chân thực.

Và Thiên Lôi Sơn Thôn Tú chính là người chỉ huy đó.

Đến lượt Điền Trung, hắn cũng hô lớn, Điền Trung Nhất Lang, Trát Cổ, xuất phát.

Thật đừng nói, hô câu này xong, Điền Trung Nhất Lang cảm thấy mình thật sự đã lên chiến trường, hình ảnh trên màn hình cũng biến thành một góc thành phố.

Người chỉ huy Sơn Thôn Tú vẫn có vài chiêu, hắn cho hai chiếc Trát Cổ chú ý hai cánh, sau đó ba chiếc còn lại đi giữa bắt đầu tiến vào thành phố.

Hắn muốn chiếm lĩnh tòa nhà cao nhất trung tâm thành phố, chiếm lĩnh nơi đó đồng nghĩa với việc có thêm một radar, có thể nhìn rõ mọi tình hình trong thành phố.

Điền Trung rất căng thẳng, hắn điều khiển Trát Cổ đi theo bên phải của Sơn Thôn Tú.

Không nhìn thấy địch, Điền Trung cảm giác địch có thể xông tới bất cứ lúc nào, cảm giác căng thẳng này thậm chí khiến hắn cảm thấy hơi khó thở.

Điền Trung Nhất Lang không muốn trận chiến đầu tiên của mình chưa hạ gục được một kẻ địch nào đã bị tiêu diệt.

Nên hắn cực kỳ cẩn thận.

Từng bước một, đột nhiên Sơn Thôn Tú dừng lại, Có tiếng động, là phục kích.

Tiếng nói vừa dứt, tiếng súng đã vang lên, hai chiếc Cát Mỗ đã bắn vào đội hình Trát Cổ.

Ẩn nấp.

Sơn Thôn Tú né sang một bên rồi ẩn nấp sau một tòa nhà.

Còn phản ứng của Điền Trung Nhất Lang thì chậm hơn một chút, nhưng may mà trước khi bị bắn hạ, hắn cũng đã ẩn nấp được.

Điền Trung Nhất Lang nhìn thanh máu chỉ còn một nửa, kinh hoàng toát mồ hôi lạnh.

Thanh máu mà hết, kết nối giữa robot và khoang điều khiển game sẽ bị ngắt, tức là robot bị hạ gục.

Chuẩn bị phản công.

Lên đạn.

Điền Trung Nhất Lang cũng đã chuẩn bị xong băng đạn, đây là lần đầu tiên hắn bắn súng.

Đợi một lát, các cậu bắn súng yểm trợ tôi, tôi sẽ xông lên, giải quyết hai tên tạp chủng đó.

Được.

Tiếng súng của Cát Mỗ vừa ngừng, Sơn Thôn Tú đã điều khiển Thiên Lôi hào của mình xông ra ngoài, vừa chạy vừa nhắm bắn vào một chiếc Cát Mỗ.

Còn Điền Trung Nhất Lang cũng từ sau vật che chắn bước ra, bắt đầu bắn, nhưng kỹ thuật bắn của hắn thực sự rất tệ.

Kỹ thuật của Sơn Thôn Tú không tệ, sau khi dùng súng bắn nát một chiếc Cát Mỗ, hắn lập tức đổi sang kiếm chùm sáng, và cũng phá hủy nốt chiếc Cát Mỗ còn lại.

Hiện tại là năm đấu ba, đội Trát Cổ nắm chắc phần thắng.

Sau đó, Sơn Thôn Tú cho Điền Trung Nhất Lang chiếm lĩnh tòa nhà cao nhất để làm radar, rồi cho hai chiếc Trát Cổ làm mồi nhử, để ba chiếc Cát Mỗ còn lại truy kích, sau đó hai chiếc Trát Cổ còn lại mai phục, tạo thành gọng kìm hai mặt, thuận lợi giành được một chiến thắng lớn không có thương vong.

Trận đấu đầu tiên của Điền Trung Nhất Lang cũng kết thúc bằng chiến thắng.

Nhưng Điền Trung Nhất Lang sẽ không hài lòng với điều này, mục tiêu của hắn là tiến vào chiến trường Vũ Trụ, tung hoành trong vũ trụ.

Một ngày nọ, Tiểu Lan ăn diện thật xinh đẹp ra ngoài.

Còn nói dối với Kha Nam là muốn đi hẹn hò với Tân Nhất, khiến Kha Nam bị đả kích lớn, cuối cùng cứ bám lấy Tiểu Lan cùng đến quán cà phê.

Kha Nam để biết đối tượng hẹn hò của Tiểu Lan là ai, đã mặt dày ở lại.

Không còn cách nào, Tiểu Lan để dỗ Kha Nam, đành đi tiệm bánh ngọt mua bánh mà Kha Nam thích ăn.

Kha Nam một mình ở lại quán cà phê chuẩn bị phá hoại buổi hẹn hò của Tiểu Lan.

Sau khi Tiểu Lan đi, có những người bước vào quán cà phê, lần lượt là một phụ nữ trẻ tính khí nóng nảy, một chú trung niên u ám, một mỹ nhân thành thục, một người đàn ông trung niên khỏe mạnh bị thương ở ngón tay, và cuối cùng là một anh chàng trẻ tuổi đẹp trai.

Kha Nam cẩn thận quan sát mấy người này, cuối cùng cảm thấy anh chàng đẹp trai sau cùng kia mới là đối tượng tiềm năng.

Còn về phía Tiểu Lan, vì máy tính tiền ở tiệm bánh bị hỏng nên cô bị chậm trễ.

Khi Kha Nam nhận được điện thoại, quán cà phê đã xảy ra án mạng.

Người phụ nữ trẻ tính khí nóng nảy trước đó đã chết trong buồng vệ sinh.

Tại sao, anh lại đến đây.

Kha Nam bực bội nói với Đỗ Lan vừa đến.

Không còn cách nào, ai bảo cửa hàng này là chi nhánh của tôi chứ, với tư cách là ông chủ, trong tình huống này bị gọi đến cũng là lẽ đương nhiên thôi.

Đỗ Lan nhún vai.

Sau đó Đỗ Lan nói với Mộc Mục Cảnh Quan, Đã biết hung thủ rồi chứ.

Sơ bộ phán đoán là một tên cướp đột nhập từ cửa sổ nhà vệ sinh, ví tiền và hung khí chắc là do hung thủ để lại.

Mộc Mục Cảnh Quan nói.

Chương 85

Thế à, vậy thì giao phó cho các anh.

Đỗ Lan đương nhiên biết cảnh sát suy luận sai, nhưng hắn sẽ không đi quản chuyện của cảnh sát.

Cuối cùng Kha Nam vẫn chỉ ra rằng trên bệ cửa sổ cũng không có dấu vết gì, một hung thủ sơ suất đến mức để lại hung khí sẽ không đi xóa dấu vết trên bệ cửa sổ.

Tiểu quỷ này nói không sai, hung thủ chắc chắn là người trong quán cà phê.

Mỹ nhân thành thục kia cũng đồng tình với quan điểm của Kha Nam.

Đây không phải luật sư Phi Anh Lý sao.

Đỗ Lan và Mộc Mục Cảnh Quan đều nhận ra.

Anh Lý là cố vấn pháp luật của công ty Đỗ Lan.

Nếu không phải hung thủ xâm nhập từ bên ngoài, vậy làm thế nào mà lại giết được nạn nhân trong buồng vệ sinh bị khóa kín.

Mộc Mục Cảnh Quan cũng chỉ có thể đóng vai người đặt câu hỏi.

Đại khái là trèo qua cái khe hẹp phía trên đó.

Anh Lý suy đoán.

Tốt, vậy thì đi tìm tất cả những người đã vào nhà vệ sinh trước đó đến đây.

Sau đó Kha Nam đã chính xác kể cho cảnh sát trình tự những người đã vào nhà vệ sinh.

Tất cả mọi người đều được gọi vào nhà vệ sinh, sau đó từng người một đi thử chui qua cái khe đó.

Cuối cùng chứng minh chỉ có người đàn ông trung niên u ám kia có thể dễ dàng chui qua.

Cảnh sát xác định nghi phạm.

Nhưng Kha Nam vẫn cảm thấy có điểm đáng ngờ, sau đó hắn phát hiện trên vách ngăn nhà vệ sinh phía trên cũng có máu của nạn nhân.

Hơn nữa trên con dao hung khí có một vết in hình tròn dày không dính máu.

Sau đó Kha Nam nghĩ đến, lật vách ngăn không phải là hung thủ, mà là thi thể, nên người đàn ông khỏe mạnh kia chính là hung thủ.

Hóa ra người đàn ông khỏe mạnh kia và nạn nhân là quan hệ tình nhân, nhưng nạn nhân đã uy hiếp hung thủ ly hôn, nên hung thủ mới giết chết nạn nhân.

Còn phương thức gây án chính là dùng vải gạc quấn ngón tay để buộc con dao, đâm trúng nạn nhân, sau đó ném nạn nhân từ trên vách ngăn sang buồng vệ sinh bên cạnh, rồi kéo con dao về, cuối cùng tháo vải gạc từ ngón tay, hoàn thành tội ác.

Sau khi vụ án kết thúc, Kha Nam vẫn nghĩ đối tượng hẹn hò của Tiểu Lan chính là anh chàng đẹp trai kia, nhưng anh chàng đó lại khoe khoang với bạn bè mình tán gái giỏi đến mức nào, nhìn là biết ngay là một tên trăng hoa, nên Kha Nam chuẩn bị vạch trần hắn.

Đáng tiếc là Tiểu Lan hoàn toàn không quen biết anh chàng đẹp trai đó, mà Viên Tử vừa đến lại vô cùng tức giận.

Hóa ra người mà anh chàng đẹp trai đó hẹn là Viên Tử.

Còn người Tiểu Lan hẹn đương nhiên là mẹ cô ấy, Phi Anh Lý.

Phải nói rằng Phi Anh Lý là người hiểu Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang nhất, tuy gần đây Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang danh tiếng ngày càng lớn, nhưng tật xấu thì không đổi.

Vốn dĩ vẫn chỉ là một ông chú háo sắc lười biếng mà thôi.

Tiểu Lan hỏi.

Ba có nhiều khuyết điểm như vậy, sao mẹ vẫn muốn cưới ông ấy.

Không phải là do cái thứ thanh mai trúc mã đáng chết đó sao.

Tiểu Lan con cũng cẩn thận một chút, con không phải cũng có một tên thám tử thanh mai trúc mã lớn lên cùng con sao.

Tiểu Lan mặt đỏ bừng.

Thực ra tình cảm của Tiểu Lan và Tân Nhất rất hàm súc, hai người chưa ai từng nói thích đối phương.

Nhưng hành động của họ, thực sự đã chứng minh họ coi trọng đối phương đến mức nào.

Bất kể là sự chờ đợi của Tiểu Lan, hay Tân Nhất liều mạng để bảo vệ Tiểu Lan.

Mặc dù Tân Nhất sau khi biến nhỏ vẫn luôn ở bên Tiểu Lan, nhưng Tiểu Lan lại không hề biết Kha Nam chính là Tân Nhất.

Con phải về rồi.

Trước khi Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang sửa đổi tất cả tật xấu, Anh Lý không định tha thứ cho hắn.

Mẹ.

Tiểu Lan vẫn luôn muốn cha mẹ mình hòa giải, nhưng mãi không thành công.

Kha Nam nhìn người thím đáng sợ đã để lại ám ảnh tuổi thơ cho mình rời đi, thở phào nhẹ nhõm, hắn không dám tưởng tượng cảnh tượng đáng sợ khi sống chung dưới một mái nhà với bà ấy.

Chị Lan, chúng ta cũng về nhà thôi.

Ừ.

Về nhà ăn bánh ngọt, món em thích nhất đó.

Về phía Đỗ Lan, hắn còn phải đến cục cảnh sát phối hợp công việc với cảnh sát, còn phải an ủi nhân viên chi nhánh, cứ thế bận rộn đến tận đêm khuya mới kết thúc.

Không sao rồi chứ.

Địch Ny Toa vẫn chưa ngủ.

Đã giải quyết rồi, không ngờ địa bàn của ta vẫn xảy ra chuyện.

Thám tử thật sự luôn đi kèm với các vụ án mà.

Đỗ Lan bất lực nói.

Thật vậy, gần đây cả tháng nay cứ liên tục có án mạng, cũng quá thường xuyên rồi.

Xem ra chúng ta vẫn chưa quen, tuy rằng so với thời đại ăn thịt người thời cổ đại thì tốt hơn rất nhiều, nhưng người hiện đại vì một chút nguyên nhân nhỏ nhặt lại đi giết người, thật sự khiến người ta không thể hiểu nổi, ngoài giết người ra chẳng lẽ không còn cách nào khác để giải quyết vấn đề sao.

Vì bạo lực là cách trực tiếp nhất, cũng là cách hiệu quả nhất.

Địch Ny Toa nói.

Nàng nói cũng đúng, ta chẳng phải cũng vậy sao, lúc cần giết người cũng chưa bao giờ mềm lòng.

Đỗ Lan bất lực nói.

Nếu ta nói, thì chàng đúng là thích lo chuyện bao đồng, chúng ta có lẽ sẽ phải sống mãi trong thế giới này, quen rồi sẽ ổn thôi.

Cũng phải, những chuyện đó cứ để tên tiểu quỷ Kha Nam nghĩ đi, ta vẫn cứ tiếp tục làm tổng tài của ta, phát triển mới là chân lý.

Đỗ Lan hiện tại không còn cỗ máy thời không, nếu không có gì bất ngờ thì chỉ có thể ở lại thế giới này.

Đương nhiên Đỗ Lan cũng có ý tưởng của riêng mình, hiện tại chỉ là ý tưởng, không thể thực hiện được.

Đó chính là chế tạo một con tàu vũ trụ siêu cấp, tìm một lỗ đen để xuyên qua, có thể vẫn còn cơ hội du hành một lần nữa.

Nhưng với khoa học kỹ thuật hiện tại, tàu vũ trụ siêu cấp cũng chỉ có thể xuất hiện trong phim ảnh.

Nhưng Đỗ Lan và Địch Ny Toa đều có rất nhiều thời gian, nếu từ từ phát triển thì vẫn có khả năng.

Hơn nữa, trong thế giới của Kha Nam, thời gian trôi qua rất chậm, về cơ bản nghiên cứu mười năm, khoa học kỹ thuật phát triển, sản phẩm cũng xuất hiện, cũng ăn tết, đón Giáng sinh, nhưng tuổi tác của con người thì không thay đổi gì.

Đối với hiện tượng này, Đỗ Lan biểu thị hắn chẳng biết gì cả.

Thật đúng là trùng hợp.

Biểu cảm của Đỗ Lan chắc chắn rất khó coi, Không ngờ các cậu cũng tham gia triển lãm game.

A.

Đỗ Lan tiên sinh, có người bạn của cháu lấy cha cháu làm nguyên mẫu để viết một trò chơi, Nhà suy luận của danh thám Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang.

Tiểu Lan cảm thấy vô cùng tự hào về cha mình.

Kha Nam đã không thể nhịn được nữa, vì người suy luận vẫn luôn là hắn.

Cơ thể tuy nhỏ đi, nhưng bộ óc vẫn thông minh của học sinh trung học, danh thám Công Đằng Tân Nhất.

Thám tử Mao Lợi, ông lại uống say rồi à.

Đỗ Lan thấy Tiểu Ngũ Lang đứng còn không vững.

Không có chuyện đó, ta chỉ nhấp ba bốn chén thôi, không phải năm sáu chén, Gin và Vodka.

Tiểu Ngũ Lang vẫn còn mơ màng.

Hiểu rồi, vậy tối nay còn tiếp tục được chứ.

Tôi mời.

Đỗ Lan nói một cách tinh quái.

Đương nhiên.

Tiểu Ngũ Lang còn chưa nói xong, Tiểu Lan đã cướp lời, cô không muốn Đỗ Lan lại mời cha mình uống rượu nữa.

Phải biết rằng mỗi lần Đỗ Lan mời, Tiểu Ngũ Lang đều uống say mèm, còn Đỗ Lan thì chẳng có chuyện gì.

Mà này, Đỗ Lan tiên sinh, anh sao lại đến đây.

Đương nhiên là để quảng bá Đại chiến robot siêu cấp, rượu thơm cũng sợ hẻm sâu mà.

Rượu, tốt, Đỗ Lan, cùng uống nữa nào.

Ba.

Tiểu Lan tức giận nói.

A lê a lê, đúng là bản tính khó dời mà, Kha Nam thầm troll.

Triển lãm game lần này đã thu hút những nhà thiết kế game xuất sắc nhất toàn Nhật Bản, cùng với những game thủ tài ba.

Đây là một sự kiện mà những người trong ngành game đều vô cùng coi trọng.

Trò chơi Đại chiến robot siêu cấp do Đỗ Lan thiết kế đương nhiên cũng không thể đứng ngoài cuộc, chuẩn bị tại hoạt động lần này để thu hút thêm nhiều người chơi.

Đại chiến robot siêu cấp thách thức các trò chơi truyền thống, đương nhiên cũng đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người, tại hoạt động lần này, Đỗ Lan chuẩn bị tung ra đoạn phim tài liệu mới, để làm nóng cho bộ giáp cơ thể mới.

Chương 86

Cô Trùng Dã Dương Tử cũng sẽ đến chứ.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang còn chưa tỉnh rượu nghe thấy cái tên này, liền như biến thành một người khác, Cô Trùng Dã Dương Tử.

Dương Tử tiểu thư cô ở đâu.

Vì đã ký một loạt hợp đồng hoạt động, cô Trùng Dã Dương Tử sẽ tham dự hoạt động lần này.

Đỗ Lan nói đến đây còn cười đầy ẩn ý, vì hắn đã sắp xếp cho Trùng Dã Dương Tử thực hiện một màn cosplay.

Vào thời điểm này, cosplay vẫn chưa phổ biến, những bộ trang phục cosplay như vậy chắc chắn sẽ đủ thu hút ánh nhìn của mọi người.

Gia đình Mao Lợi còn phải đi xếp hàng, gửi đồ cá nhân.

Đỗ Lan đương nhiên không cần, nên Đỗ Lan đã vào trước.

Trên gian hàng của Đỗ Lan, ngoài một chiến trường pháo đài vũ trụ, còn có một sàn đấu đối kháng, trên đó bày rất nhiều robot nhỏ để mọi người thử chơi.

Chiến trường pháo đài vũ trụ được dùng để tiến hành các trận đấu biểu diễn, không dành cho người chơi tại chỗ.

Chiến trường pháo đài vũ trụ, là chiến trường pháo đài duy nhất, những nơi khác không thể thấy được.

Chiến tranh phòng thủ luôn rất thảm khốc, nên Đỗ Lan mới cho người biểu diễn trận công kiên này.

Khách tham quan lần lượt vào cửa, hội trường trở nên náo nhiệt.

Oa, tuy biết robot chiến đấu có giáp mới ra mắt, nhưng cái này cũng quá khoa trương rồi.

Đẹp trai quá.

Không được rồi, tôi không đợi được nữa, bao giờ giáp mới mới được bán ra vậy.

Xung quanh gian hàng của Đỗ Lan ba lớp trong ba lớp ngoài, đủ loại tiếng kinh ngạc.

Bởi vì lần này ra mắt không phải là các bộ giáp robot tạp binh thông thường, mà là một vài cơ thể kinh điển của Gundam Seed: Cường Tập, Thánh Thuẫn, Dị Đoan, cùng với Tự Do và Chính Nghĩa.

Còn các loại Cường Tập Tự Do, Vô Hạn Chính Nghĩa khác đương nhiên sẽ không xuất hiện ở đây, vì Đỗ Lan còn muốn dựa vào chúng để ra mắt đoạn phim tài liệu tiếp theo nữa.

Đương nhiên để tăng tính hấp dẫn, Đỗ Lan đã chuẩn bị hệ thống Lưu Tinh gắn ngoài cho hai cơ thể Tự Do và Chính Nghĩa, cái này không bán ra ngoài, chỉ dùng để biểu diễn.

Thấy nhân viên đã vào gần hết, Đỗ Lan ra hiệu mở màn hình lớn, chuẩn bị bắt đầu trận đấu biểu diễn.

Đám đông đã im lặng.

Kha Nam, chúng ta cũng đi thôi.

Ừ.

Đếm ngược bắt đầu, ba, hai, một, GO.

Trò chơi vừa bắt đầu, pháo đài vũ trụ trong chiến trường đã bắt đầu phóng ra màn đạn, khiến khán giả đều thốt lên kinh ngạc, bởi vì màn đạn thực sự quá dày đặc.

Sau đó đội biểu diễn bắt đầu màn biểu diễn đầu tiên, một bên là đội Trát Cổ và Cát Mỗ phòng thủ, tổng cộng mười chiếc.

Còn bên tấn công thành thì là năm chiếc cơ thể mới ra mắt: Cường Tập, Thánh Thuẫn, Dị Đoan, cùng với Tự Do và Chính Nghĩa.

Vì chỉ là robot chiến đấu cỡ nhỏ, các robot đều giống nhau, ngay cả Tự Do và Chính Nghĩa cũng không có năng lượng vô hạn, cũng không có pháo lớn đa sắc đạn dược vô hạn, đạn dược cũng bị hạn chế.

Đầu tiên xuất kích chỉ có ba cơ thể Cường Tập, Thánh Thuẫn, Dị Đoan này.

Dị Đoan đương nhiên là Dị Đoan màu đỏ, được trang bị thanh kiếm vật lý Cúc Nhất Văn Tự.

Trận đấu biểu diễn vừa bắt đầu đã vô cùng gay cấn, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào những robot trang bị giáp mới.

Hy vọng thấy được bộ giáp mới có gì khác biệt.

Vì là trận đấu biểu diễn, hai bên cũng cố gắng phô diễn các đặc điểm của từng cơ thể.

Ví dụ như khả năng biến hình của Thánh Thuẫn, việc khung xương gập và xoay chuyển, vô cùng thu hút.

Còn kiếm vật lý của Dị Đoan màu đỏ thì cực kỳ xuất sắc trong cận chiến.

Còn Cường Tập dường như không có gì đặc sắc, nhưng trong quá trình chiến đấu lại thay đổi các loại ba lô khác nhau, gần như có thể khiến nó thích ứng với mọi vị trí tác chiến, bất kể là đột kích hay hỗ trợ hỏa lực.

Theo kịch bản, ba chiếc robot giáp mới sẽ bị bao vây, sau đó chính là lúc Tự Do và Chính Nghĩa xuất trận.

Tự Do và Chính Nghĩa xuất trận sẽ giải quyết vòng vây, sau đó dẫn ba chiếc robot còn lại tiếp tục lao về phía pháo đài vũ trụ, đương nhiên kịch bản sẽ không dễ dàng để chúng công phá pháo đài như vậy.

Vào thời khắc cuối cùng, hỏa lực của pháo đài sẽ đột nhiên tăng cường, áp chế năm chiếc cơ thể.

Sau đó chính là hệ thống Lưu Tinh, át chủ bài của trận đấu biểu diễn lần này, xuất trận.

Trời đất, cái quái gì vậy, cái này đúng là gian lận mà, nhưng xem đã quá.

Hệ thống Lưu Tinh quái quỷ gì mà hỏa lực mạnh thế, còn sánh ngang với cả pháo đài kia, may mà không bán ra ngoài, nếu không gặp phải thì đánh thế nào đây.

Đúng vậy đúng vậy, nhưng thật sự đẹp trai quá, nếu có bán ra ngoài, tôi cũng muốn mua một cái, đẹp trai biết bao nhiêu.

Tôi vẫn thích cái màu đỏ cầm kiếm kia, cái đó đẹp trai hơn.

Vậy thì cánh Tự Do vẫn đẹp trai nhất.

Đỗ Lan mỉm cười, xem ra giáp mới không lo không bán được.

Trong kịch bản cuối cùng, mũi của hệ thống Lưu Tinh vươn ra một thanh kiếm ánh sáng khổng lồ xuyên thủng vỏ ngoài của pháo đài.

Có thể gian lận đến mức này sao.

Nhìn thấy thanh kiếm ánh sáng lớn như vậy, khán giả dù bình tĩnh đến mấy cũng không còn bình tĩnh được nữa.

Pháo đài bị công phá.

Oanh.

Tiếng nổ khiến tất cả mọi người trong hội trường đều giật mình.

Đúng lúc mọi người còn tưởng tiếng nổ lớn này chỉ là hiệu ứng đặc biệt khi pháo đài vũ trụ bị công phá, thì trong nhà vệ sinh của hội trường thật sự đã xảy ra một vụ nổ.

Có một người bị nổ chết.

Kha Nam.

Tiểu Lan muốn Kha Nam đừng đi lung tung, lúc đó mới nhớ ra Kha Nam vừa nói đi vệ sinh, rồi không quay lại nữa.

Hóa ra Kha Nam đi vệ sinh là thật, nhưng sau đó ở ngoài nhà vệ sinh lại gặp một người đáng ngờ, toàn thân áo đen.

Đúng lúc Kha Nam chuẩn bị theo dõi, người áo đen đó lại lấy một cái hộp từ quầy rồi đi vào nhà vệ sinh, sau đó nhà vệ sinh liền xảy ra vụ nổ.

Sau đó Kha Nam phát hiện, người áo đen cao lớn đó có thể không phải mục tiêu của hung thủ, lần này là giết nhầm.

Hóa ra, hung thủ đã gửi cái hộp chứa bom ở quầy, lợi dụng đặc điểm tất cả hộp của nhân viên công ty đều giống hệt nhau, muốn nạn nhân lấy đi cái hộp có bom đó.

Nhưng không ngờ nạn nhân cũng đang lợi dụng chỗ gửi đồ ở quầy để thực hiện giao dịch mờ ám, cái hộp chứa bom đó lại tình cờ bị người áo đen cao lớn lấy đi, sau đó hắn ta vô cùng xui xẻo mà bị nổ chết.

Còn Kha Nam là vì người cao lớn đó ăn mặc toàn thân áo đen, lại còn trong điện thoại dùng tên rượu để gọi những người khác, nên hắn nghi ngờ người cao lớn bị giết đó chính là một thành viên của Tổ chức Áo đen.

Sau khi Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang ngủ gật suy luận xong, dùng giọng của Tiểu Ngũ Lang chất vấn người đã thực hiện giao dịch phi pháp với người cao lớn đó, nhưng chỉ biết họ vẫn luôn gặp mặt ở tầng thượng của tòa nhà cao tầng, hơn nữa đối phương thường pha rượu.

Nơi đó chính là một cứ điểm của Tổ chức Áo đen.

Ở đó, họ thực hiện giao dịch danh sách nhân viên lập trình xuất sắc.

Nhưng đợi đến khi Đỗ Lan đến quán bar trên tầng thượng đó, quán bar đã xảy ra một vụ nổ dữ dội, một lượng lớn thuốc nổ đã biến mọi thứ thành tro bụi, không còn gì cả.

Kha Nam lại một lần nữa sắp tìm được Tổ chức Áo đen thì manh mối lại bị cắt đứt, cả người đều vô cùng chán nản.

Tổ chức Áo đen thực sự quá bí ẩn, Kha Nam tuy trước mặt cha mình là Công Đằng Ưu Tác đã mạnh miệng nói rằng Tổ chức Áo đen là vụ án của hắn, nhưng khi thực sự điều tra, hắn mới biết nó khó nhằn đến mức nào.

Tàn nhẫn vô cùng, không để lại dấu vết, đúng là một lũ ác quỷ xảo quyệt và tàn nhẫn.

Tâm trạng của Kha Nam hai ngày nay không tốt, khó khăn lắm mới tìm được manh mối, nhưng lại bị nổ tan tành ngay trước mắt, khiến hắn bị đả kích sâu sắc.

Bác sĩ, bác nói bọn họ cần danh sách những nhân viên lập trình đó làm gì.

Trong nhà bác sĩ A Lạp, Kha Nam hỏi bác sĩ.

Cái này ta cũng không biết, Tân Nhất.

Nhưng ta nghĩ chắc chắn không phải chuyện gì tốt đẹp.

Nhìn thủ đoạn của tổ chức đó, thật sự là không để lại chút dấu vết

nào.

Hiện tại manh mối duy nhất lại bị cắt đứt, thật không biết bao giờ mới có thể trở lại hình dáng học sinh trung học đây.

Tân Nhất, đừng nóng vội, chỉ cần Tổ chức Áo đen vẫn còn hoạt động, nhất định sẽ bắt được bọn chúng.

A a Cuộc đời học sinh tiểu học còn phải tiếp tục, tôi sắp không chịu nổi rồi.

Đúng lúc Đỗ Lan còn đang phàn nàn, một thành viên của Tổ chức Áo đen là Bối Nhĩ Ma Đức Khổ Ngải Tửu hóa trang thành một nữ thanh niên bình thường đang ngồi uống cà phê trong quán của Đỗ Lan.

Và cựu thành viên Tổ chức Áo đen Quảng Điền Nhã Mỹ đang tiếp đãi cô ta.

Đúng là hương vị cà phê Mỹ thuần khiết.

Không ngờ ở Nhật Bản cũng có thể uống được cà phê mang hương vị quê hương đến vậy.

Bối Nhĩ Ma Đức tán thưởng nói.

Chương 87

Nhã Mỹ mỉm cười, vị khách này đến uống cà phê hòa tan cũng có thể nhận ra xuất xứ, cũng đủ lợi hại rồi.

Mục đích lần này của Bối Nhĩ Ma Đức chính là tiếp cận Đỗ Lan, người đàn ông bí ẩn này.

Phải biết rằng hiện tại thứ vượt thời đại như robot siêu cấp lại xuất hiện dưới dạng trò chơi, cũng khiến các cấp cao của Tổ chức Áo đen cảm thấy kinh ngạc, nên họ cần tiếp xúc với nhà thiết kế game.

Khi Bối Nhĩ Ma Đức bước chân đầu tiên vào quán cà phê này, cô ta đã phát hiện ra Nhã Mỹ, trông giống hệt cựu thành viên của tổ chức họ là Cung Dã Minh Mỹ.

Nhưng cô ta từng nhận được tình báo, người phụ nữ tên thật là Cung Dã Minh Mỹ này lẽ ra đã bị Gin tự tay bắn chết, không có lý do gì lại xuất hiện ở đây.

Vì vậy cô ta đè nén sự kinh ngạc, lặng lẽ chờ đợi Đỗ Lan.

Không biết ông chủ của các cô khi nào thì về, tôi thật sự muốn gặp một lần.

Cô rất nhanh sẽ được gặp thôi, ông chủ và bà chủ cùng nhau đi chợ rồi.

Nhã Mỹ lại rất hâm mộ cuộc sống an nhàn của cặp vợ chồng ân ái Đỗ Lan và Địch Ny Toa.

Nhưng hiện tại mình sống với thân phận Quảng Điền Nhã Mỹ cũng không tệ.

Không lâu sau, Đỗ Lan đã trở về.

Chào anh, anh chính là Đỗ Lan tiên sinh đại danh đỉnh đỉnh phải không.

Tôi là một người hâm mộ trung thành của robot chiến đấu.

Bối Nhĩ Ma Đức nhiệt tình chào đón Đỗ Lan.

Địch Ny Toa để Đỗ Lan lại, còn mình thì đi nấu cơm.

Chào cô, tôi là Đỗ Lan, vô cùng cảm ơn cô đã yêu thích tác phẩm của tôi.

Đỗ Lan cảm thấy hơi quen thuộc, cẩn thận hồi tưởng lại, Đỗ Lan nhớ ra, mình từng gặp người phụ nữ này khi giả làm đại sư ảo thuật, Cô là Toa Lãng Ôn Á Đức phải không, thật sự là đã lâu không gặp rồi.

Kỹ năng hóa trang của cô cũng không qua mắt được tôi, chúng ta tìm một nơi yên tĩnh hàn huyên đi.

Nói rồi Đỗ Lan dẫn Bối Nhĩ Ma Đức xuống tầng hầm.

Sao anh lại nhận ra tôi.

Bối Nhĩ Ma Đức vẫn rất tự tin vào thuật hóa trang của mình.

Vì chúng ta đã từng gặp nhau, còn hợp tác nữa, không phải sao.

Chuyện hai mươi năm trước, Bối Nhĩ Ma Đức chính mình cũng suýt quên rồi.

Ở New York, lúc đó tôi vẫn là một ảo thuật gia.

Đỗ Lan đứng đó để Bối Nhĩ Ma Đức nhìn kỹ, Tôi chắc là không có gì thay đổi đâu nhỉ, thế nào.

Nhớ ra chưa.

Anh là pháp sư hiện đại, Đỗ Lan đại sư.

Cũng khó trách Tổ chức Áo đen không liên hệ hai người với nhau.

Khi còn làm ảo thuật gia, Đỗ Lan và những người có địa vị thấp hơn không được cấp cao của Tổ chức Áo đen ghi nhớ.

Cô còn nhớ, không tệ.

Không biết hôm nay cô cải trang tìm ta, có chuyện gì sao.

Chắc không phải chỉ để cho ta một bất ngờ chứ.

Đỗ Lan đại sư khách sáo rồi.

Đỗ Lan là ảo thuật gia mà ngay cả sư phụ hóa trang của Bối Nhĩ Ma Đức là Hắc Vũ Đạo Nhất cũng sùng bái.

Chỉ là hiện tại với thân phận nhà sản xuất game khiến cô ta có chút kinh ngạc.

Có chuyện gì, cứ nói đi, nể tình chúng ta cũng từng biểu diễn chung, ta nhất định sẽ giúp được thì giúp.

Khi Bối Nhĩ Ma Đức còn là diễn viên ở Mỹ, từng có một lần hợp tác với Đỗ Lan, chỉ là sau này không có giao thiệp sâu.

Vậy tôi sẽ nói thẳng, Đỗ Lan đại sư.

Tôi muốn mời anh gia nhập tổ chức của chúng tôi.

Tổ chức của các cô là gì.

Đỗ Lan giả vờ ngây ngô, Cô nói cụ thể hơn đi.

Xin thứ lỗi, trước khi anh được tổ chức công nhận, tôi không thể tiết lộ quá nhiều nội dung của tổ chức.

Vậy thì khó rồi, ta vốn dĩ ghét nhất những kẻ giấu đầu lòi đuôi, xem ra ta và tổ chức mà cô nói là không có duyên rồi, nhưng cô đã đến rồi thì cứ ăn cơm xong rồi hẵng đi, tài nấu ăn của vợ ta là nhất đẳng đó.

Một khẩu súng đen được Bối Nhĩ Ma Đức cầm trong tay, Xin lỗi đại sư, vì anh đã từ chối, nên tôi không thể để anh biết thân phận của tôi.

Cô là thân phận gì, tôi bây giờ cũng không biết a.

Đối mặt với nòng súng, Đỗ Lan rất bình tĩnh, Lẽ nào cô cũng là người của tổ chức.

Vậy chức vụ của cô là gì.

Lương bao nhiêu.

Có phúc lợi ngày nghỉ không, nghỉ thai sản, nghỉ phép năm, nghỉ cưới hỏi, có không.

Còn mỗi năm cuối năm có tiền thưởng không.

Cô chẳng nói gì cả, làm sao tôi có thể tự nguyện gia nhập cái tổ chức đó của các cô được, cô nói xem, đúng hay không.

Bối Nhĩ Ma Đức bị hỏi choáng váng, tiền bạc thì cô ta không thiếu, bởi vì mỗi lần hành động trước đó, tổ chức đều cấp cho cô ta một khoản tiền lớn làm kinh phí hoạt động, hơn nữa còn được đi khắp nơi trên thế giới, cũng gần giống như du lịch vậy, tóm lại cô ta cảm thấy phúc lợi của tổ chức vẫn không tệ.

Chỉ cần anh có thể hoàn thành nhiệm vụ của tổ chức, tiền bạc và ngày nghỉ đều không thành vấn đề.

Ồ.

Vậy không biết tổ chức của các cô muốn tôi làm gì.

Cái này phải đợi anh gia nhập tổ chức rồi mới biết được.

Nòng súng vẫn chĩa vào Đỗ Lan.

Cái đó không được, tôi làm người có nguyên tắc đó.

Nguyên tắc gì.

Nguyên tắc của tôi, chính là phải bảo vệ tình yêu và hòa bình của

vũ trụ.

Cho nên nếu tổ chức của các cô muốn tôi làm những chuyện mờ ám, tôi sẽ không đồng ý.

Vậy thì quá đáng tiếc rồi, đại sư, tạm biệt.

Nói rồi Bối Nhĩ Ma Đức định nổ súng.

Đừng vội, có vài thứ muốn cô xem.

Nếu không phiền, xem xong rồi hẵng nổ súng cũng không muộn.

Lòng hiếu kỳ của Bối Nhĩ Ma Đức cũng khá lớn, cô ta nghĩ chỉ cần mình cẩn thận, thì người trước mặt này dù là đại sư ảo thuật cũng không thể làm trò gì được, nhưng vẫn phải nói, Anh là đại sư ảo thuật, kỹ thuật dịch chuyển tức thời ai cũng không thể nhìn thấu, tôi không muốn mạo hiểm.

Cô có niềm tin vào ảo thuật của tôi, tôi cũng có niềm tin vào ảo thuật của tôi, sở dĩ tôi không hề lo lắng cô nổ súng, vì vậy tôi cũng sẽ không muốn thoát khỏi nòng súng của cô.

Nói như vậy cô hiểu rồi chứ, vậy thì mời cô đi theo tôi.

Nói rồi cũng không cho Bối Nhĩ Ma Đức cơ hội phản đối, trực tiếp mở cửa ẩn trên tường.

Bối Nhĩ Ma Đức cũng đi vào, nhưng bên trong chỉ là một căn phòng trống rỗng với ánh sáng trắng ấm áp, vuông vức không có gì cả.

Thứ anh muốn cho tôi xem đâu.

Ở đây chẳng có gì cả.

Thưa cô, đừng vội.

Đây chỉ là thang máy thôi.

Đỗ Lan nhấn vài cái trên tường, thang máy bắt đầu di chuyển.

Bối Nhĩ Ma Đức cảm thấy mình đang hạ xuống rất nhanh, cứ thế kéo dài mấy phút, ít nhất cũng đã hạ xuống hai trăm mét.

Chào mừng đến với một thế giới khác.

Cửa thang máy mở ra, cảnh tượng bên ngoài quả thực khiến Bối Nhĩ Ma Đức cảm thấy như đang ở một thế giới khác.

Vô số con rối giống hệt người thật đứng hai bên hành lang, đang thực hiện các loại động tác.

Đây là.

Bối Nhĩ Ma Đức bị số lượng con rối nhiều như vậy dọa cho giật mình.

Đây là nghĩa thể, một xu thế phát triển của loài người.

Có thể thay thế cơ thể thịt người bằng sản phẩm cơ khí.

Đỗ Lan lại bắt đầu copycat rồi, lần này đối tượng là Công Xác Cơ Động Đội, Chỉ cần đại não không chết, là có thể cấy đại não vào trong nghĩa thể này.

Cô Toa Lãng không có hứng thú chọn cho mình một cái làm dự phòng, nhưng điều đó rất cần thiết.

Hiện tại giá cả ưu đãi, đặt trước nhanh tay, đối với những tội phạm như các cô thì rất cần chuẩn bị một cái đó.

Làm sao có thể.

Bối Nhĩ Ma Đức vẫn còn đang kinh ngạc.

Chúng ta tiếp tục đi thôi.

Đi qua hành lang đầy rẫy nghĩa thể, liền đến phòng thí nghiệm sâu nhất, nơi đó có một sản phẩm thí nghiệm của Đỗ Lan, là cảnh sát Tùng Điền Trận Bình, người đã hy sinh vì quả bom ở vòng đu quay.

Vốn dĩ với kỹ thuật mà Đỗ Lan nắm giữ thì không cần để hắn ở trong phòng thí nghiệm lâu như vậy, nhưng Đỗ Lan chuẩn bị thử thách bản thân.

Hắn quyết tâm không dùng nhẫn thuật, chỉ dựa vào sức mạnh khoa học kỹ thuật để hoàn thành nghĩa thể của Tùng Điền Trận Bình, nên đã để Tùng Điền ở trong phòng thí nghiệm ba năm, thực ra trong ba năm đó Tùng Điền cũng chỉ mới tỉnh lại hai ngày gần đây, vì chỉ để tạo ra nghĩa thể hoàn toàn bằng khoa học kỹ thuật, Đỗ Lan đã mất gần ba năm.

Cơ thể của Tùng Điền Trận Bình thì dư sức để đi làm siêu anh hùng rồi.

Vì vậy cơ thể của Tùng Điền Trận Bình và con rối của Kết Ngạnh khác nhau, một cái là sản phẩm khoa học kỹ thuật, một cái là sản phẩm tổng hợp của kỹ thuật nhân bản, nhẫn thuật và thuật phong ấn linh hồn.

Đỗ Lan tiên sinh, khi nào tôi có thể ra ngoài vậy.

Tuy cơ thể đã thay đổi, nhưng tính cách là do đại não quyết định, nên bản tính khó dời.

Hôm nay, cứ cùng ta đi lên đi, các dữ liệu cần quan sát cũng đã hoàn thành.

Nghĩa thể đã có thể sản xuất hàng loạt.

Đỗ Lan nói, Để ta giới thiệu một chút, vị này đến từ Mỹ, Toa Lãng Ôn Á Đức.

Một phát minh nữa của Đỗ Lan có thể làm chấn động giới y học sắp ra mắt.

Đó là một bến tàu hoang phế, hai nhóm người đang thực hiện giao dịch ma túy, tổng cộng khoảng hai mươi người, súng trường súng ngắn đủ cả.

Lần hành động này rất quan trọng, đây là vụ giao dịch ma túy quy mô lớn nhất và nghiêm trọng nhất ở Tokyo trong hai mươi năm qua.

Cấp trên rất coi trọng, Cảnh Thị Sảnh đã ra lệnh cho chúng ta phải dốc toàn lực, tóm gọn tất cả bọn chúng.

Đội điều tra số một của chúng ta sẽ phối hợp toàn lực với Tổng Vụ Khoa Đối Sách Tội Phạm Tổ Chức, rõ chưa.

Mục Mộ Cảnh Quan cao giọng hỏi các đội viên của mình.

Chương 88

Rõ.

Lần hành động này đã huy động hơn một trăm cảnh sát, lao về phía bến tàu đang diễn ra giao dịch ma túy.

Tá Đằng Mỹ Hòa Tử, Cao Mộc Thiệp và Thiên Diệp ngồi cùng xe với Mục Mộ Cảnh Quan.

Nghe đây, bọn tội phạm có hỏa lực rất mạnh, nên đừng hành động thiếu suy nghĩ, đặc biệt là cô, Tá Đằng.

Mục Mộ Cảnh Quan vẫn rất hiểu cấp dưới của mình.

Vâng.

Tá Đằng Mỹ Hòa Tử cũng biết rõ mức độ nghiêm trọng, nhưng không biết khi hành động thật sự, cô có còn kiểm soát được bản thân không.

Xe cảnh sát nối thành hàng dài chạy qua thành phố, sau đó bao vây toàn bộ bến tàu.

Bỏ vũ khí xuống, các ngươi đã bị bao vây.

Đương nhiên, những kẻ buôn ma túy đó sẽ không dễ dàng đầu hàng như vậy, đáp lại phía cảnh sát là một trận xả súng dữ dội.

Phải nói rằng, hỏa lực của cảnh sát vĩnh viễn không thể bằng bọn tội phạm.

Vì vậy, các cảnh sát chỉ có thể bị áp chế hỏa lực, nấp sau xe cảnh sát.

Khốn kiếp, hỏa lực thế này có thể đi đánh trận.

Mục Mộ Cảnh Quan nấp sau xe, ấn mũ xuống, chửi thề.

Đột nhiên, một tiếng hét lớn truyền khắp chiến trường, RPG.

Ngay sau đó, một tiếng nổ dữ dội, thổi bay một chiếc xe cảnh sát, những cảnh sát nấp sau xe cũng bay ra ngoài, rồi ngã xuống đất, sống chết không rõ.

Cảnh tượng này, ngay cả Mục Mộ Cảnh Quan lão luyện cũng có chút choáng váng, rốt cuộc đây là bọn buôn ma túy hay là khủng bố vậy.

Các cảnh sát bị thổi bay ra ngoài phát ra tiếng rên rỉ, giờ đây họ hoàn toàn lộ diện trước mắt bọn buôn ma túy.

Tá Đằng Mỹ Hòa Tử tràn đầy chính nghĩa đương nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn, huống hồ đồng đội bị thương ngay trước mặt cô, tuy nguy hiểm, nhưng cô vẫn bất chấp nguy hiểm lao ra ngoài.

Cô Tá Đằng.

Cao Mộc thất thanh hét lớn, không ngờ Tá Đằng Mỹ Hòa Tử bên cạnh mình lại đột nhiên xông ra.

Tá Đằng nhanh chóng đến bên đồng đội bị thương, một tay cầm súng bắn về phía bọn tội phạm, một tay định kéo đồng đội lên.

Nhưng trong tình huống nguy hiểm thế này, sức lực của cô hoàn toàn không thể phát huy hết.

Cô Tá Đằng.

Cao Mộc cũng muốn xông ra, nhưng đạn cứ nảy xung quanh mình, khiến anh không thể không lùi lại.

Hành động của Tá Đằng hiển nhiên đã thu hút sự chú ý của kẻ địch, một tên địch đã nhắm súng vào Tá Đằng.

Mà vào giây phút mấu chốt, khẩu súng trong tay Tá Đằng đã hết đạn.

Tá Đằng lại không muốn bỏ mặc đồng đội bị thương, chỉ đành nhìn kẻ địch chĩa súng vào mình.

Tiếng súng vang lên, Mục Mộ Cảnh Quan đã nhắm mắt lại.

Còn Cao Mộc thì la lớn tên của Tá Đằng.

Sau một hồi lâu, Tá Đằng tự sờ cơ thể mình, hình như mình không bị trúng đạn.

Cô nhìn kỹ, tên địch ở đằng xa đã ngã xuống đất.

Không chỉ một tên địch, mà còn nhiều tên địch khác đột nhiên bay lên rồi ngã xuống đất.

Chuyện gì thế này.

Tiếng súng của kẻ địch yếu dần, nhiều cảnh sát đều tò mò rướn cổ nhìn ra.

Kẻ địch cứ như bị một hồn ma vô hình đánh trúng, tự mình động đậy rồi ngã.

Cô Tá Đằng, cô không sao chứ.

Cao Mộc lúc này đã nhanh chóng chạy đến bên Tá Đằng.

Tôi không sao, giúp tôi đưa các đồng đội bị thương đến chỗ an toàn.

Hai người hợp sức, cuối cùng cũng đưa được vài đồng đội bị thương về sau vật che chắn.

Còn bên kia, trận chiến ở bến tàu cũng đã kết thúc, tất cả kẻ địch đều nằm rạp xuống đất, mất khả năng hành động.

Rốt cuộc là chuyện gì thế này.

Mục Mộ Cảnh Quan cũng rất ngơ ngác.

Ngay lúc tất cả cảnh sát đều ngơ ngác không hiểu, trên đầu họ vang lên tiếng gầm, một chiếc trực thăng vũ trang đột nhiên xuất hiện trên bầu trời, sau khi lượn vòng thì hạ cánh xuống bãi đất trống ở bến tàu.

Bước xuống từ trực thăng lại là Tùng Điền Trận Bình, đương nhiên ngoại hình của anh ta đã có chút thay đổi.

Một thân thường phục, ngậm điếu thuốc trên môi, Tùng Điền đứng trước mặt Mục Mộ Cảnh Quan.

Các hạ là ai.

Mục Mộ Cảnh Quan hỏi.

Tôi là trưởng khoa Công An Cửu Khóa, Tùng Điền Trận Bình.

Lời vừa dứt, cảnh vật quanh Tùng Điền Trận Bình bắt đầu biến dạng, vài bóng đen cứ thế xuất hiện không tiếng động phía sau anh ta.

Quang học mê thải, có thể khiến người ta tàng hình.

Đây là.

Tất cả cảnh sát đều sững sờ.

Đây chính là Công An Cửu Khóa của chúng tôi.

Lấy trực thăng vũ trang tối tân làm nền, bảy thành viên Công An Cửu Khóa do Tùng Điền Trận Bình dẫn đầu đều có nét đặc sắc riêng, mang lại cảm giác chấn động lớn.

Những bộ giáp mê thải tàng hình, những khẩu súng đầy tính khoa học kỹ thuật trong tay họ, hay chiếc trực thăng kia, đều là những thứ chưa từng thấy.

Xin lỗi, tôi chưa từng nghe nói về Công An Cửu Khóa.

Mục Mộ Cảnh Quan nghiêm mặt nói, những người trước mắt này, trông giống quân nhân hơn là cảnh sát.

Để đối phó với các hoạt động khủng bố ngày càng leo thang và tội phạm công nghệ cao, trấn áp các băng nhóm vũ trang ác liệt, cùng với việc thực hiện cứu hộ con tin, và chống lại buôn bán nội tạng người trái phép, Công An Cửu Khóa của chúng tôi đã được thành lập.

Tôi nghĩ sau này chúng ta sẽ còn nhiều cơ hội hợp tác.

Vậy thì những việc tiếp theo xin giao lại cho các vị, tạm biệt.

Tất cả thành viên Công An Cửu Khóa lên máy bay, sau đó trực thăng vũ trang lượn vòng bay lên, dưới ánh mắt của mọi người, dần mờ đi rồi biến mất.

Tuyệt quá.

Cao Mộc thốt lên kinh ngạc.

Còn Tá Đằng thì cảm thấy Tùng Điền Trận Bình đó chính là Tùng Điền Trận Bình đã chết, tuy họ trông không giống nhau, nhưng trực giác của phụ nữ lại khiến hai hình bóng trùng khớp.

Thưa Cảnh Bộ, những người của Công An Cửu Khóa này rốt cuộc là ai.

Tá Đằng hỏi.

Mục Mộ Cảnh Quan cũng rất ngơ ngác, Tôi cũng lần đầu tiên nghe nói về Công An Cửu Khóa này, cũng không biết có thuộc quyền Cảnh Thị Sảnh không nữa.

Sau khi mọi người trở về, cũng không thấy những người tự xưng là Công An Cửu Khóa ở Cảnh Thị Sảnh, cũng không có cấp trên nào đưa ra lời giải thích.

Vài ngày sau, tại thành phố Tokyo, một chiếc ô tô đang phóng nhanh, trên xe là một nhóm cướp ngân hàng vừa cướp xong, vừa chạy trốn vừa dùng AK47 bắn loạn xạ khắp nơi.

Khốn nạn, làm vậy sẽ làm bị thương bao nhiêu người dân vô tội chứ.

Tá Đằng Mỹ Hòa Tử lái xe đuổi sát phía sau, còn phía sau cô là một hàng dài xe cảnh sát, còi hú vang trời.

Xe phía trước, dừng lại ngay.

Nhưng Tá Đằng có kêu thế nào cũng không có hiệu quả.

Ngay trước khi cô kịp chửi thề, một bài hát vang lên, tiếng điện tử, nhưng lại giống giọng trẻ con.

Chúng ta không sợ hãi, chúng ta là Tachikoma, Tachi, Tachi, Tachikoma.

Rồi Tá Đằng thấy một vật màu xanh lam vượt qua xe mình.

Giống như một con nhện xanh, nhưng chỉ có bốn chân, trên chân còn gắn bánh xe, tốc độ cực nhanh đuổi theo chiếc xe của bọn cướp phía trước.

Các ngươi đã bị bắt.

Tiếng điện tử non nớt đặc trưng của Tachikoma vang lên, lúc này nó đã sánh vai với xe của bọn cướp.

Thứ quái gì thế này, chết đi.

Đạn bắn ra từ nòng súng, găm vào Tachikoma.

Nhưng Tachikoma đâu phải thứ mà đạn bình thường có thể làm hỏng.

Chống đối bằng bạo lực.

Tachikoma giảm tốc độ đến phía sau xe của bọn cướp, rồi hai cái càng của nó bám vào xe bắt đầu phanh lại.

Nó kéo được chưa đến một trăm mét, chiếc xe cuối cùng cũng dừng lại, Tachikoma vui vẻ tháo cửa xe xuống, rồi giật lấy khẩu AK47 từ tay bọn cướp, vò nát thành một cục.

Yeah.

Tachikoma muôn năm.

Sau khi bắt được phạm nhân, Tachikoma nhảy cẫng lên một cách nhân tính hóa.

Tá Đằng Mỹ Hòa Tử còng tay phạm nhân, Tachikoma luôn dõi theo, lúc này mới nói, Báo cáo cảnh sát, tất cả nghi phạm đã bị bắt.

Ngươi là thứ gì.

Tôi là Công An Cửu Khóa, xe chiến đấu hỗ trợ cơ động tự chủ, Tachikoma đây ạ.

Tachikoma dùng càng máy làm một động tác chào.

Chương 89

Lại là Công An Cửu Khóa.

Có thể cùng tôi về Cảnh Thị Sảnh, lập biên bản không.

Tá Đằng cảm thấy con Tachikoma này giống trẻ con, chắc là rất dễ lừa.

Không vấn đề, tôi sẽ hoàn toàn phối hợp với các cô.

Lại một cái chào nữa.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang và con gái dẫn Kha Nam đi du lịch rồi, Đỗ Lan trong quán cà phê đã mặc niệm ba giây cho những người sắp gặp nạn, sau đó nhìn về phía Bối Nhĩ Ma Đức, đồng chí của Hắc Y Tổ Chức.

Đã suy nghĩ kỹ chưa, gia nhập Công An Cửu Khóa.

Hiện tại, Công An Cửu Khóa tính cả đủ cũng chỉ có chín người, cộng thêm Bối Nhĩ Ma Đức sắp gia nhập là tổng cộng mười thành viên.

Trưởng khóa Tùng Điền Trận Bình, cựu cảnh sát, chuyên gia gỡ bom.

Bây giờ ngoại trừ bộ não, toàn thân đều là nghĩa thể, thích hút thuốc, là một người tốt đáng tin cậy.

Còn có sáu thành viên chiến đấu bình thường, và hai chiếc Tachikoma.

Cộng thêm Bối Nhĩ Ma Đức, cựu thành viên Hắc Y Tổ Chức, chuyên gia dịch dung, giỏi thu thập và phân tích tình báo, tinh thông tâm lý học, logic học.

Tôi đã quyết định, tôi cho rằng công nghệ mà anh nắm giữ thực sự cao hơn Hắc Y Tổ Chức rất nhiều.

Bối Nhĩ Ma Đức vẫn còn nhớ cảm giác kinh ngạc khi mình nhìn thấy những nghĩa thể đó.

Đỗ Lan gật đầu, Công An Cửu Khóa, hoan nghênh nhân tài như cô gia nhập.

Bây giờ tôi sẽ đưa cô đi làm quen với mọi người.

Vẫn là tầng hầm, Đỗ Lan có sở thích xấu, căn cứ bí mật phải được xây dựng dưới lòng đất.

Một không gian rộng bằng một sân bóng đá, vẫn là do Đỗ Lan vừa mới đào ra gần đây, rất đơn sơ, chỉ đậu vài chiếc xe bọc thép, và hai chiếc Tachikoma cắm dây điện đang chạy loạn xạ bên trong.

Các thành viên khác thì không uống rượu đánh bài, thì cũng hút thuốc vờ u sầu.

Chẳng giống một đội ngũ kỷ luật chút nào, thực ra cũng chẳng phải đội ngũ gì, vì hiện tại Công An Cửu Khóa tuy đã treo danh dưới Cảnh Thị Sảnh Tokyo, nhưng không chịu sự quản lý của họ.

Tôi lại dẫn đến cho các cô một đồng nghiệp mỹ nữ nữa.

Lời của Đỗ Lan khiến mấy tay to con hiểu ý cười phá lên.

Vốn dĩ trong đội chỉ có một nữ giới, hai chân là nghĩa thể, gốc Việt Nam, bị mất hai chân trong chiến tranh Việt Nam.

Thực ra, tất cả những người ở đây đều là các đồng đội bị thương được Đỗ Lan tìm về để làm vật thí nghiệm nghĩa thể, không phải là vận động viên gặp tai nạn xe hơi, thì cũng là những người bẩm sinh tàn tật nhưng có trí tuệ cao.

Tóm lại, những người có thể gia nhập Công An Cửu Khóa đều không phải người bình thường.

Cô Bối Nhĩ Ma Đức, bây giờ cô được coi là thành viên duy nhất có tứ chi lành lặn trong đội ngũ này.

Lời của Đỗ Lan khiến Bối Nhĩ Ma Đức ngượng nghịng kéo khóe miệng.

Còn về việc Đỗ Lan kéo Bối Nhĩ Ma Đức vào Công An Cửu Khóa, sau này Kha Nam sẽ không còn ai che chắn thông tin cho cậu bé nữa, chỉ có thể hy vọng Kha Nam may mắn vậy.

Đội trưởng Tùng Điền Trận Bình, gần đây Cảnh Thị Sảnh sẽ cử chuyên viên đến thị sát, hãy thể hiện tốt một chút, cố gắng xin thêm kinh phí hoạt động.

Phải biết rằng mỗi lần các anh xuất động không phải trực thăng vũ trang, thì cũng là Tachikoma phóng nhanh, chi phí rất lớn.

Đỗ Lan không phải không có tiền, nhưng Công An Cửu Khóa lại không phải tổ chức có thể tạo lợi nhuận, việc liên tục đổ tiền vào không phải là một quyết định sáng suốt.

Hơn nữa, Công An Cửu Khóa hiện tại cũng coi như có biên chế chính thức, hành động của họ cũng là để bảo vệ quyền lợi hợp pháp của công dân, chính phủ nên cấp khoản.

Hiểu rồi, tôi sẽ cố gắng hết sức.

Ừm, tôi cũng không phải ép các anh, ban đầu tôi nói muốn các anh lập thành siêu cấp chiến đội mặt nạ, các anh không đồng ý, tôi mới phải tốn công sức để các anh thành lập Công An Cửu Khóa này.

Phải biết rằng, nếu các anh trở thành siêu cấp chiến đội mặt nạ, tôi có thể kiếm rất nhiều tiền, chi phí nghĩa thể của các anh cũng có thể thu hồi vốn.

Nhưng bây giờ Công An Cửu Khóa này, làm công việc của cảnh sát, nhưng tiền lương của các anh vẫn lấy từ chỗ tôi, điều đó rất bất công với tôi.

Lời của Đỗ Lan khiến họ nhớ lại ngày xưa, Đỗ Lan cầm một bộ quần áo bó sát sặc sỡ, cùng các loại mũ bảo hiểm kín mít muốn họ mặc vào, một cảnh tượng đáng sợ.

Tóm lại chuyện đặc phái viên, giao cho các anh tiếp đãi, để lại ấn tượng tốt cho họ.

Đỗ Lan kết luận bài phát biểu.

Cứ giao cho chúng tôi đi, anh chỉ cần nói cho chúng tôi biết khi nào đi đón họ là được.

Tùng Điền Trận Bình cũng không vòng vo.

Vậy là, hai ngày sau, Bối Nhĩ Ma Đức nhận được nhiệm vụ đầu tiên sau khi gia nhập Công An Cửu Khóa, tiếp đãi đặc phái viên.

Bởi vì ở đây toàn là những người không biết diễn xuất, chỉ có Bối Nhĩ Ma Đức trong giao tiếp có thể biểu hiện không chê vào đâu được, nên trọng trách này chỉ có thể giao cho cô, Tùng Điền Trận Bình chủ động đảm nhận vai trò trợ giúp.

Không ngờ rằng, đặc phái viên của Cảnh Thị Sảnh lại chính là Mục Mộ Cảnh Quan, mà Mục Mộ Cảnh Quan lại dẫn theo hai người, Bạch Điểu và Tá Đằng.

Mời lên xe.

Xe bọc thép của Công An Cửu Khóa dừng trước cổng Cảnh Thị Sảnh.

Quá phô trương, quá phô trương.

Nếu không phải vì Cảnh Thị Sảnh ở khu dân cư đông đúc trong thành phố, Tùng Điền Trận Bình còn muốn lái trực thăng vũ trang cơ đấy.

Phải biết rằng chiếc trực thăng đó, còn được trang bị quang học mê thải, cực kỳ ngầu.

Tùng Điền Trận Bình vốn dĩ không phải là người thích khoe khoang, nhưng những người khác trong đội lại hơi phô trương, phải lãnh đạo một nhóm người như vậy, Tùng Điền cũng bị họ làm hư rồi.

Bối Nhĩ Ma Đức trước đây là diễn viên nổi tiếng, lại khá thích phong cách làm việc phô trương của Công An Cửu Khóa.

Tôi là Mục Mộ Thập Tam, đặc phái viên thị sát lần này.

Vị này là Bạch Điểu, còn kia là Tá Đằng.

Rất vui được làm quen với các vị, bây giờ tôi sẽ đưa các vị đến văn phòng làm việc của Công An Cửu Khóa chúng tôi.

Người lái xe là Tùng Điền Trận Bình, còn Bối Nhĩ Ma Đức phụ trách giải đáp thắc mắc cho mấy vị khách tò mò.

Cô ấy đã có một sự hiểu biết nhất định về Công An Cửu Khóa.

Không biết Công An Cửu Khóa được thành lập khi nào.

Dự án được khởi xướng ba năm trước, còn việc thành lập chính thức thì chỉ mới hai tháng nay thôi.

Mới hai tháng.

Mục Mộ Cảnh Quan cảm thấy không thể tin nổi, những thiết bị tối tân đó, trông cũng không phải là thứ mà hai tháng có thể tích lũy được.

Cô Bối Nhĩ, tôi có thể hỏi một câu không.

Tá Đằng Mỹ Hòa Tử đột nhiên hỏi.

Đương nhiên có thể.

Tôi muốn hỏi, Công An Cửu Khóa của các cô có tổng cộng bao nhiêu thành viên.

Tổng cộng thì là mười.

Chính xác mà nói là gồm tám người và hai chiếc xe chiến đấu thông minh.

Mỹ Hòa Tử gật đầu, có chút khác biệt so với chín người mà chiếc Tachikoma đã nói, nhưng không loại trừ khả năng có thành viên mới gia nhập.

Thực ra nhiều vấn đề của các vị, sau khi đến căn cứ thì sẽ rõ ràng thôi.

Bây giờ chúng ta đã đến lối vào căn cứ.

Ba người nhìn qua cửa kính cường lực ra bên ngoài chỉ thấy một con phố bình thường.

Chiếc xe bọc thép đang lái vào một nhà để xe không mấy nổi bật.

Đây là.

Chính là lối vào.

Mọi người đều chìm xuống, rồi đáy nhà để xe cùng chiếc xe bọc thép chìm xuống lòng đất.

Căn cứ của các vị ở dưới lòng đất.

Mục Mộ Cảnh Quan ngạc nhiên hỏi.

Đúng vậy.

Hiện tại chỉ có hai lối ra vào, một là quán cà phê của Đỗ Lan, một là nhà để xe hiện tại.

Còn trực thăng vũ trang các loại đều đậu trên tầng thượng của tòa nhà thuộc sở hữu của Đỗ Lan, dưới sự che chắn của quang học mê thải, không ai có thể phát hiện.

Sau vài phút trong bóng tối, mắt mọi người sáng bừng, một sân bóng đá rộng lớn và sáng sủa hiện ra trước mắt.

Tất cả thành viên Công An Cửu Khóa đều đã tập hợp đầy đủ.

Thực ra hiện tại trong căn cứ thật sự không có nhiều thứ, xe bọc thép, bộ chiến đấu quang học mê thải, máy tính xách tay, và một số vũ khí, chỉ đơn giản vậy thôi.

Ở đây thật sự không có ai sao.

Mục Mộ Cảnh Quan tuy đã gặp Tachikoma trước đó, nhưng lần thứ hai gặp, vẫn không nhịn được hỏi câu này.

Đúng vậy, tuy Tachikoma có ghế điều khiển, nhưng thường thì chúng hoạt động tự chủ.

Tùng Điền Trận Bình trả lời.

Lúc này Tá Đằng chú ý thấy trên một bức tường có vài cánh cửa kim loại, Bên trong đó là gì.

Bên trong đó là nghĩa thể.

Đây cũng không phải bí mật gì, vài ngày nữa, Đỗ Lan có lẽ sẽ công bố thông tin bán nghĩa thể rồi.

Nghĩa thể, đó là gì.

Có thể cho chúng tôi xem một chút không.

Mục Mộ Cảnh Quan hỏi.

Đương nhiên.

Cánh cửa kim loại mở ra, một luồng khí lạnh ập đến, bên trong là nhiệt độ đóng băng ổn định.

A.

Cả ba đều phát ra tiếng kinh hô ngắn ngủi.

Chương 90

Tá Đằng thì bình tĩnh hơn, phản ứng nhanh nhất, đối mặt với những cánh tay, chân, cùng với cơ thể và đầu, cô nhận ra công dụng của những thứ này, Đây là chi giả ư.

Không sai, những thứ này gần giống chi giả, nhưng tiên tiến hơn nhiều.

Làm sao có thể, nếu nói những cánh tay chân đó là chi giả thì tôi còn tin, nhưng những thân thể đó, cùng với cái đầu kia, làm sao có thể là chi giả được.

Mục Mộ Cảnh Quan không tin nói.

Bối Nhĩ Ma Đức giữ nụ cười, Cho nên chúng được gọi là nghĩa thể, chỉ cần bộ não không chết, là có thể cấy ghép bộ não vào những nghĩa thể này, tiếp tục sống.

Làm sao có thể.

Mục Mộ Cảnh Quan và Bạch Điểu đều kinh ngạc sững sờ.

Còn Tá Đằng lại nhìn về phía Tùng Điền Trận Bình, người có tên giống với bạn trai đã mất của mình, Anh chính là Tùng Điền ở vòng đu quay ba năm trước.

Anh không chết.

Cái gì.

Mục Mộ Cảnh Quan nghe lời của Tá Đằng, kinh ngạc nhìn về phía Tùng Điền Trận Bình đang ngậm thuốc.

Tùng Điền Trận Bình không thừa nhận cũng không phủ nhận, quá khứ đối với anh tuy khó quên, nhưng anh càng coi trọng hiện tại.

Bởi vì anh của hiện tại rốt cuộc đã không còn chỉ là một người nghĩa thể toàn thân nữa, nhiều việc không thể không cân nhắc.

Công An Cửu Khóa rất phô trương, thông tin phỏng đoán về đội ngũ đặc biệt này cũng bắt đầu lan truyền trong dân gian, mọi người biết rằng còn có một lực lượng rất mạnh đang trấn áp tội phạm.

Đỗ Lan có quá nhiều cấp dưới, hắn cũng không có nhiều tâm trí để quan tâm đến vấn đề tình cảm cá nhân của họ, hắn hiện đang bận rộn tiếp đãi bạn học của con gái mình.

A, chú ơi, cháu muốn cái này, với cái kia nữa, cái kem đó hình như cũng ngon lắm.

Nguyên Thái, tên ham ăn này, gọi một đống đồ ăn, mà Đỗ Lan còn không thể tính tiền.

Nguyên Thái, cháu gọi nhiều đồ ăn như vậy, có ăn hết không.

Bộ Mỹ hỏi.

Không sao, không sao, hoàn toàn không sao, một mình cháu cũng ăn hết được.

Dạ dày của Nguyên Thái thông với vũ trụ mà.

Quang Ngạn nói đùa.

Ba người đều ăn uống rất tốt, ăn hết một bàn đồ.

Còn Kết Ngạnh thì ngồi nhìn suốt, cô không thích ăn đồ ngọt.

Các cháu đến tìm Kha Nam đúng không.

Cậu bé đi du lịch rồi.

Kết Ngạnh nói.

Không phải đâu ạ, chúng cháu đến tìm riêng cháu, bạn Kết Ngạnh ạ.

Bộ Mỹ giành nói trước.

Tìm tôi.

Tuy Kết Ngạnh và họ thường xuyên về nhà cùng nhau, nhưng lúc đó vì Kha Nam cũng ở đó, họ là để ở gần Kha Nam.

Đúng vậy ạ, chúng cháu cảm thấy cần thiết phải mời bạn Kết Ngạnh gia nhập Đội Thám Tử Nhí của chúng cháu.

Quang Ngạn đứng dậy.

Tại sao.

Kết Ngạnh không từ chối, chỉ nhàn nhạt hỏi nguyên nhân.

Vì Kha Nam luôn bỏ rơi chúng cháu, tự mình ra mặt, nên chúng cháu nghĩ bạn Kết Ngạnh vì sống ở dưới lầu Kha Nam, bạn có thể giúp chúng cháu giám sát cậu bé.

Nguyên Thái nói hết kế hoạch của họ ra.

Kết Ngạnh không nói gì, thật ra mà nói, mấy đứa trẻ này cứ mãi cùng Kha Nam mạo hiểm, chơi trò thám tử, khiến Kết Ngạnh rất lo lắng.

Tuy họ nhiều lần thoát hiểm trong gang tấc, nhưng nếu có lần nào đó không may, nói không chừng sẽ xảy ra chuyện gì, Xin lỗi, chuyện này tôi không thể đồng ý.

Ơ.

Tại sao.

Ba người đồng thanh hỏi.

Vì tôi không thích.

A.

Tôi đã nói rồi mà, để bạn Kết Ngạnh chứng kiến Kha Nam như vậy, quá khó cho cô ấy.

Bộ Mỹ nói.

Nhưng tôi chỉ là không muốn Kha Nam tự mình ra mặt, mỗi lần mỗi lần đều bỏ rơi chúng tôi, một mình đi điều tra vụ án.

Vẻ mặt không cam tâm của Nguyên Thái thật sự rất đạt.

Đúng vậy, chúng tôi là Đội Thám Tử Nhí, một tập thể, chúng tôi không thể chỉ để Kha Nam một mình mạo hiểm.

Quang Ngạn nói nghe rất hay, nhưng thực tế là vẫn cảm thấy Kha Nam một mình ra mặt, cậu bé có chút ghen tị rồi.

Tôi không đồng ý.

Vốn dĩ Kết Ngạnh còn muốn nói, các cháu chi bằng giải tán Đội Thám Tử Nhí đi.

Nhưng Kết Ngạnh tuy đến từ thời đại yêu quái ăn thịt người, lại là một người mềm lòng, nếu không thì cũng sẽ không chịu nhiều khổ như vậy.

Bạn Kết Ngạnh, làm ơn đi mà.

Nguyên Thái và Quang Ngạn vẫn không bỏ cuộc.

Không được là không được, các cháu có cầu xin thế nào cũng vô ích.

Kết Ngạnh quay lưng đi thẳng.

A.

Bạn Kết Ngạnh.

Ba người mất mát.

Chị ơi, cho cháu thêm năm cây kem nữa, không, mười cây.

Nguyên Thái đây là muốn biến đau thương thành sức ăn mà.

Bạn Kết Ngạnh, thật là không có nghĩa khí chút nào.

Quang Ngạn có chút tức giận.

Đỗ Lan vẫn luôn nhìn bọn họ, thực ra hắn cũng cảm thấy đám trẻ này thật sự không biết nặng nhẹ, sớm muộn gì cũng phải chịu thiệt.

Nguyên Thái và Quang Ngạn đều cảm thấy Kết Ngạnh không đồng ý lời thỉnh cầu của họ là lỗi của Kết Ngạnh, chỉ có Bộ Mỹ hơi bất an.

Bạn Kết Ngạnh, luôn ít nói, bạn ấy nhất định là rất cô đơn.

Kết Ngạnh luôn cô đơn, trước đây khó khăn lắm mới có Inu Yasha để nói chuyện, sau này lại bị Quỷ Nhện phá hỏng.

Đỗ Lan cho cô một cơ hội làm lại từ đầu, nhưng Kết Ngạnh ngoài việc buông bỏ Inu Yasha ra, những thứ khác vẫn như cũ.

Ít nói, giấu mọi thứ trong lòng.

Nguyên Thái tiếp tục tiêu diệt đồ ăn, còn Bộ Mỹ thì hơi lo lắng, Quang Ngạn, Nguyên Thái, chúng ta đi xin lỗi đi.

A, tại sao.

Chúng ta không thể ép buộc người khác làm những việc họ không thích.

Bộ Mỹ nói đầy chính nghĩa.

Tuy Đội Thám Tử Nhí đã sai lầm khi coi việc phá án là trò chơi, nhưng tam quan của họ vẫn rất đúng đắn.

Thấy ánh mắt kiên định của Bộ Mỹ, Quang Ngạn và Nguyên Thái đành phải đồng ý.

Ba người tìm thấy Kết Ngạnh đang ngồi tĩnh tọa.

Bạn Kết Ngạnh, thật sự xin lỗi, chúng tôi không nên làm khó bạn.

Bộ Mỹ là người đầu tiên xin lỗi, sau đó cô ấy đẩy hai người Nguyên Thái và Quang Ngạn.

Xin lỗi.

Nguyên Thái và Quang Ngạn như thể sắp lên pháp trường vậy, bi tráng xin lỗi.

Không sao.

Kết Ngạnh đương nhiên sẽ không chấp nhặt với trẻ con, Các cháu muốn làm thám tử cùng Kha Nam, tại sao không trực tiếp nói với cậu ấy.

Kha Nam cậu ấy nhất định sẽ không nghe đâu, đã mấy lần rồi, cậu ấy đều muốn bỏ rơi chúng cháu, nhưng cậu ấy quên mất chúng cháu cũng là Đội Thám Tử Nhí.

Nguyên Thái tức giận nói.

Đó là cậu ấy sợ các cháu gặp nguy hiểm.

Làm sao có thể.

Nhiều vụ án như vậy, chúng cháu đều có thể giải quyết.

Sẽ không có nguy hiểm đâu.

Quang Ngạn tự tin nói.

Trước đây Đội Thám Tử Nhí nếu chỉ giúp đỡ các bạn học ở trường thì còn đỡ, vấn đề là họ quá không nghe lời, nhiều khi ngay cả Kha Nam cũng không thể giữ chân họ.

Chỉ là bây giờ Kha Nam biến nhỏ, chỉ có thể nhờ Đội Thám Tử Nhí phối hợp với mình.

Nhưng dù vậy, Kha Nam cũng không hề hy vọng đưa họ vào những vụ án nguy hiểm.

Đó chỉ là các cháu may mắn thôi.

Kết Ngạnh nhàn nhạt nói.

Không phải, đó là thực lực của Đội Thám Tử Nhí chúng cháu.

Đối với lời của Kết Ngạnh, cả ba đều không phục.

Kết Ngạnh thở dài, suy nghĩ một chút, Tôi gia nhập các cháu không thành vấn đề, nhưng tôi vẫn sẽ không giám sát Kha Nam.

Bộ Mỹ vui mừng, Đội Thám Tử Nhí lại lớn mạnh hơn rồi, Yay, tuyệt vời.

Quang Ngạn và Nguyên Thái cũng nở nụ cười, tuy không hài lòng với việc Kết Ngạnh không muốn giám sát Kha Nam, nhưng Đội Thám Tử Nhí lại có thêm một người, một kết quả rất tốt.

Chúng ta mau đi đến chỗ Bác Sĩ, để Bác Sĩ làm thêm một huy hiệu thám tử nữa đi.

Quang Ngạn đề nghị.

Được.

Nguyên Thái và Bộ Mỹ đồng thanh.

Kết Ngạnh, cháu cũng đi cùng đi.

Bộ Mỹ mong chờ nhìn Kết Ngạnh.

Được.

Kết Ngạnh gật đầu đồng ý, lý do cô gia nhập, thực ra cũng là muốn góp sức mình để bảo vệ những đứa trẻ này.

Sự dịu dàng của cô không cho phép cô làm ra chuyện khiến bọn trẻ giải tán Đội Thám Tử Nhí, nên chi bằng gia nhập cùng họ, để bảo vệ họ tốt hơn.

Chương 91

Kết Ngạnh vẫn tự tin vào thực lực của mình, gia nhập nhóm trẻ này là một lựa chọn không tồi.

Được sự đồng ý của Kết Ngạnh, ba đứa trẻ đều vui mừng reo hò, sau đó cả nhóm đi đến nhà Bác Sĩ.

Đỗ Lan đến căn cứ sản xuất lớn nhất của công ty, siêu cấp robot và robot chiến đấu đều được sản xuất từ đây, sau đó vận chuyển đi khắp thế giới.

Hôm nay đến đây, Đỗ Lan định xem xét liệu có thể cải tạo dây chuyền sản xuất robot dư thừa thành dây chuyền sản xuất nghĩa thể hay không.

Đợi đến khi nghĩa thể được công bố, chắc chắn sẽ có rất nhiều đơn đặt hàng, Đỗ Lan sẽ không tự mình giải quyết nhiều đơn hàng như vậy.

Đương nhiên Đỗ Lan có một đội ngũ đẳng cấp thế giới trong căn cứ sản xuất, hắn chỉ đưa ra ý tưởng, tự nhiên sẽ có người thực hiện.

Ví dụ như cải tạo dây chuyền sản xuất, Đỗ Lan giao bản vẽ thiết kế và chương trình cho cấp dưới, còn mình thì ung dung uống trà.

Tiện thể xem xét sản lượng siêu cấp robot gần đây như thế nào.

Sản lượng siêu cấp robot hiện tại về cơ bản đã ổn định, vốn dĩ robot là cốt lõi nên không dễ hỏng.

Vì vậy sản lượng cũng không cần quá nhiều, nhưng sản lượng giáp lại liên tục tăng.

Đỗ Lan cảm thấy rất bình thường, hiện tại có tổng cộng bảy mẫu giáp, đều rất được ưa chuộng.

Công việc cải tạo dây chuyền sản xuất nghĩa thể cũng rất thuận lợi, vì bản vẽ do Đỗ Lan tự tay thiết kế thường sẽ không có vấn đề gì.

Dây chuyền sản xuất này dùng để sản xuất khung xương cơ khí cho nghĩa thể ở bước đầu tiên, còn về cơ bắp nhân tạo và da bên ngoài, Đỗ Lan sử dụng máy in 3D.

Lại là một phát minh siêu thời đại, có máy in 3D, có thể đáp ứng các nhu cầu khác nhau của khách hàng, thiết kế các đặc điểm hình thể khác nhau trên khung xương cơ khí.

Tổng thể mà nói, nghĩa thể do Đỗ Lan thiết kế, khung xương cơ khí là giống nhau, chỉ sau khi gia công lần thứ hai bằng máy in 3D mới hiển thị các đặc điểm khác nhau, hoặc thô hoặc mảnh, hoặc trắng hoặc đen.

Đương nhiên, nếu thay thế toàn thân bằng nghĩa thể, Đỗ Lan tạm thời chỉ tung ra bốn mẫu, nam giới và nữ giới trưởng thành 25 tuổi, bé trai và bé gái 12 tuổi.

Khuôn mặt có thể thiết lập, nhưng chiều cao, vì lý do khung xương, không thể có quá nhiều khác biệt.

Ví dụ, một người đàn ông cao 1m6 muốn được toàn thân nghĩa thể hóa, nhưng xương cốt cơ khí nam giới trung bình cao 165cm, sau khi in 3D có thể thiết lập chiều cao từ 170 đến 185cm, không thể làm ra nghĩa thể cao 160cm.

Đương nhiên đây chỉ là giới hạn quy cách cho toàn thân nghĩa thể, còn tay chân nghĩa thể lại có nhiều quy cách, có thể đáp ứng đa số mọi người.

Sự xuất hiện của nghĩa thể, chắc chắn sẽ viết lại lịch sử y học, thử tưởng tượng xem, một người mắc bệnh ung thư, chỉ cần ung thư không xâm nhập vào não, là có thể thay một nghĩa thể khác để tiếp tục sống.

Bệnh AIDS cũng vậy, nhiều bệnh nan y đều có thể giải quyết thông qua việc thay đổi cơ thể.

Đỗ Lan thực ra ban đầu còn có một ý tưởng, đó là tung ra não điện tử, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ, bước đi không thể quá lớn.

Với khả năng tiếp nhận của con người hiện tại, vẫn chưa thể chấp nhận việc bộ não của mình cũng được thay thế bằng thiết bị cơ khí.

Hơn nữa, những gì Đỗ Lan có thể làm bây giờ chỉ là sao chép ký ức của bộ não vào não điện tử, chứ không thể sao chép những thứ như tính cách.

Vì vậy Đỗ Lan vẫn gác lại nghiên cứu não điện tử.

Trong thế giới thám tử này, Đỗ Lan có rất nhiều thời gian để nghiên cứu, để thúc đẩy sự phát triển của khoa học kỹ thuật thế giới.

Đương nhiên, ví dụ như nhân bản vô tính, Đỗ Lan cũng sẽ không tùy tiện đưa ra cho người khác biết.

Công nghệ đen vẫn nên giữ bí ẩn.

Như nghĩa thể, và robot nhỏ các loại, Đỗ Lan thì không khách khí gì mà tung ra, bán đại hạ giá.

Đợi kiếm được tiền rồi, Đỗ Lan lại có thể nghiên cứu những thứ khác.

Thực ra hắn muốn nghiên cứu ra nhất là cỗ máy thời không và Vạn Năng Giao Nang, nhưng đáng tiếc là vẫn chưa có manh mối gì.

Ngay cả bản thân Đỗ Lan, hắn cũng chẳng bằng hai mẹ con Bố Nhĩ Mã, ngay cả Tắc Quyển ở Xí Nga Thôn cũng không bằng, không có thiên phú phát minh.

Hắn chỉ mượn những gì mình học được từ họ, cộng thêm những kiến thức mình có trên Trái Đất, rồi cải biến.

Đối với ý nghĩa của nghĩa thể đối với những người giàu có, Đỗ Lan nghĩ cũng biết, lại là một công việc kiếm tiền.

Lô khung xương cơ khí đầu tiên đã sản xuất hoàn tất, chỉ chờ nhận đơn đặt hàng rồi đưa vào máy in 3D để gia công bước hai.

Nhưng trước đó, Đỗ Lan cần người phụ trách dự án đi tiếp thị ở khắp nơi, nghĩa thể như vậy, tuy được công khai bán, nhưng Đỗ Lan không định quảng cáo quá nhiều.

Dù sao cũng liên quan đến quyền riêng tư của bệnh nhân, nên giữ thái độ khiêm tốn một chút thì hơn.

Chỉ cần bệnh viện biết, và các quan chức quý tộc có nhu cầu biết là được rồi.

Đối với những bệnh nhân bình thường đang nằm viện, vẫn nên biết về nghĩa thể thông qua bác sĩ thì tốt hơn, ít nhất lời nói của bác sĩ sẽ dễ được bệnh nhân chấp nhận hơn.

Nghĩa thể không phải là thứ gì đó như thuốc bổ, nên không cần quảng cáo rầm rộ.

Bệnh viện tổng hợp Mễ Hoa, Độ Biên Thứ Lang và Độ Biên Ma Do Mỹ nhìn đứa trẻ trong phòng bệnh đặc biệt, lòng đau như cắt.

Con gái sáu tuổi của họ, Độ Biên Âm, đã gặp tai nạn vài ngày trước, do sự sơ suất của họ, con gái họ bị bỏng nặng, toàn thân không còn một mảnh da lành lặn nào, với kỹ thuật phẫu thuật thẩm mỹ hiện tại cũng không thể khiến bé Âm trở lại bình thường.

Con bé định sẵn phải sống cả đời trong bóng tối.

Con bé có thể sống sót đã là một kỳ tích rồi, bây giờ toàn thân con bé không còn một mảnh da lành lặn nào.

Bác sĩ cũng rất trầm trọng, một tương lai tươi đẹp của một đứa trẻ cứ thế bị chôn vùi.

Bác sĩ, không phải có phẫu thuật cấy ghép da sao.

Độ Biên Thứ Lang, với tư cách là một nhân viên quản lý cấp trung thường xuyên phải giao tiếp, vẫn có kiến thức nhất định.

Tôi không khuyến nghị tiến hành cấy ghép da, trước hết, với diện tích bỏng lớn như vậy, hoàn toàn không thể cấy ghép toàn bộ da.

Thứ hai, ngay cả việc cấy ghép một phần da cũng cần phải phẫu thuật nhiều lần, tức là trong nhiều năm, con gái của anh chị có thể sẽ liên tục phải trải qua phẫu thuật, gây tổn thương quá lớn cho con bé.

Bác sĩ nói rất thẳng thắn.

Bác sĩ, làm ơn, cứu con gái tôi.

Huhu Phu nhân Độ Biên Ma Do Mỹ đau lòng khóc lóc.

Phu nhân, không phải tôi không muốn giúp, mà là với kỹ thuật y học hiện tại, không thể khiến con bé trở lại như trước được.

Bác sĩ, thật sự không còn cách nào sao.

Làm ơn, nghĩ cách nữa đi.

Ông Độ Biên cầu xin, ông không hy vọng con gái mình cứ thế không còn tương lai.

Bác sĩ trầm ngâm một chút, Vẫn còn một cách.

Gì.

Vợ chồng Độ Biên không ngờ bác sĩ thật sự còn cách, đều tràn đầy hy vọng nhìn bác sĩ, Bác sĩ, cách gì vậy.

Đó chính là tiến hành cấy ghép não.

Bác sĩ nói.

Vợ chồng Độ Biên có chút ngơ ngác, lại có chút sợ hãi, việc cấy ghép não này từ mặt chữ đã thấy thật khoa học viễn tưởng, thật giả dối.

Bác sĩ, ông không đùa đấy chứ.

Cấy ghép não gì cơ.

Ông Độ Biên được coi là có kiến thức, nhưng bây giờ cũng cảm thấy lời bác sĩ nói không đáng tin.

Phản ứng của các vị như vậy là rất bình thường, thực ra sự phát triển của kỹ thuật y học hiện tại đã rất nhanh rồi, bây giờ trên thế giới có một thứ gọi là nghĩa thể.

Nghĩa thể.

Không sai, đó là một thứ có chức năng giống như chi giả, nhưng lại chân thực hơn nhiều, nghĩa thể của bệnh nhân cứ như tứ chi thật vậy, không thể phân biệt thật giả.

Bác sĩ, vậy cấy ghép não mà ông nói là gì.

Thực ra chức năng của nghĩa thể rất mạnh mẽ, việc cấy ghép não mà tôi nói, là loại cao cấp nhất trong nghĩa thể, đó chính là toàn thân nghĩa thể hóa, nói cách khác, chính là trừ bộ não ra, tất cả các cơ quan khác trên cơ thể đều được thay thế bằng nghĩa thể.

A.

Vợ chồng Độ Biên kinh ngạc thốt lên, lời bác sĩ nói vượt xa sức tưởng tượng của họ, Bác sĩ.

Kỹ thuật hiện tại có thể làm được những điều này sao.

Bác sĩ cũng rất hiểu cảm xúc của họ, Tuy phẫu thuật toàn thân nhất thể hóa, vẫn chưa có ai thực hiện, nhưng tính khả thi thì có tồn

tại.

Các vị cũng không cần quá vội vàng trả lời, nếu các vị có ý muốn, tôi có thể tìm thêm một ít tài liệu cho các vị.

Toàn thân nghĩa thể hóa, thế giới này hiện chỉ có một Tùng Điền Trận Bình, nhưng đáng tiếc là thông tin của anh ta hiện tại thuộc về bí mật.

Vợ chồng Độ Biên bắt đầu cân nhắc, cuối cùng vẫn là bảo bác sĩ tìm thêm tài liệu trước, họ sẽ tìm hiểu thêm rồi mới đưa ra quyết định.

Toàn thân nghĩa thể hóa có hai loại, một loại chỉ cấy ghép não, và một loại là cấy ghép cả não và cột sống.

Chỉ cấy ghép não, chi phí phẫu thuật cao hơn, nhưng không có lo lắng về sự phát triển, không cần thường xuyên thay nghĩa thể.

Còn cấy ghép cả não và cột sống, chi phí phẫu thuật tuy thấp, nhưng cần phải thay nghĩa thể tùy theo sự phát triển của cột sống, cũng là một khoản chi phí không nhỏ.

Chương 92

Nói về sự khác biệt giữa hai loại, thực ra không quá lớn.

Chỉ là sau khi cấy ghép cột sống, khả năng điều khiển nghĩa thể sẽ tăng cường, ngay cả sau này đi tập yoga cũng có thể.

Còn chỉ cấy ghép não, việc khiến nghĩa thể thực hiện một số động tác là không thể.

Bác sĩ, chúng tôi đã quyết định chấp nhận phẫu thuật toàn thân nghĩa thể hóa.

Vợ chồng Độ Biên đã hạ rất nhiều quyết tâm, không phải tất cả mọi người đều sẵn lòng chấp nhận công nghệ mới.

Ca bệnh toàn thân nghĩa thể hóa đầu tiên trên thế giới đã thu hút sự chú ý của giới y học toàn cầu.

Đương nhiên, một ca phẫu thuật cấy ghép não có độ khó cao như vậy, không thể do con người thực hiện, mà có những robot phẫu thuật chuyên dụng.

Độ Biên Âm được cấy ghép não, vì gia đình họ không thể chi trả quá nhiều chi phí chuyển đổi nghĩa thể, nên chỉ có thể từ bỏ việc cấy ghép cột sống.

Ca phẫu thuật rất thuận lợi, sau 36 giờ phẫu thuật cường độ cao, chính xác cao không ngừng nghỉ, bé Độ Biên Âm đã có thể xuống giường đi được vài bước.

Kỳ tích trong lịch sử y học, toàn thân nghĩa thể hóa vĩ đại.

Các tờ báo lớn đều đăng tải những tin tức như vậy, miễn phí quảng bá cho nghĩa thể.

Vẫn là câu nói cũ, không xem quảng cáo mà xem hiệu quả.

Một ca bệnh thành công như vậy, đơn giản là sự quảng bá tốt nhất.

Đương nhiên có khen ngợi, thì cũng có chỉ trích, Nghĩa thể là sự khinh miệt đối với Thượng đế, là sự chà đạp lên luân thường đạo lý.

Đây chính là những tiếng nói phản đối điển hình.

Một cuộc tranh luận lớn nổ ra trên phạm vi toàn thế giới.

Xoay quanh điểm tranh cãi sau khi toàn thân nghĩa thể hóa, có còn là con người hay không, phe ủng hộ nghĩa thể hóa và phe phản đối đã tiến hành tranh luận kịch liệt.

Quả thật nghĩa thể của Đỗ Lan là toàn bộ cơ khí hóa, không thể ăn uống, bài tiết như con người.

Cũng không thể thực hiện các phản ứng sinh lý cần thiết của con người.

Phe phản đối nắm lấy điểm này, công kích phe ủng hộ.

Còn phe ủng hộ, thì dùng các quan điểm như bình đẳng sinh mệnh, sự tiếp nối của sinh mệnh để phản công.

Tóm lại, rất náo nhiệt.

Nhưng những tiếng tranh luận này không ảnh hưởng nhiều đến Đỗ Lan.

Có rất nhiều người sẵn lòng chấp nhận toàn thân nghĩa thể hóa, hắn hoàn toàn không lo lắng.

Bởi vì khi đối mặt với sự tàn tật của bản thân, hoặc bệnh tật, giữa cái chết và toàn thân nghĩa thể hóa, rất nhiều người đều sẽ chọn nghĩa thể hóa.

Đặc biệt là sau khi bé Độ Biên Âm toàn thân nghĩa thể hóa thành công, ngày càng nhiều bệnh nhân đã chọn toàn thân nghĩa thể hóa.

Đối với những bệnh nhân này mà nói, đây là một cơ hội, một khởi đầu hoàn toàn mới.

Anh thật lợi hại, tôi không thể không thừa nhận tổ chức ở nhiều mặt không thể sánh bằng anh.

Bối Nhĩ Ma Đức tuy đã gia nhập Công An Cửu Khóa, nhưng nhiều khi cô ấy vẫn ung dung uống cà phê trong quán cà phê.

Thật không hiểu tại sao các ngươi theo đuổi trường sinh bất lão lại cứ phải làm trong bóng tối.

Tuy giao dịch đen kiếm tiền, nhưng con đường kiếm tiền đâu phải chỉ có một.

Đỗ Lan vẫn luôn không hiểu những người đó, theo đuổi trường sinh có gì không thể công khai, cứ phải lén lút.

Đó là vì các nhà khoa học dưới trướng tổ chức đều không cam tâm tình nguyện làm việc cho họ, hầu hết mọi người đều bị ép buộc.

Bối Nhĩ Ma Đức cười khổ nói.

Đúng vậy, Hắc Y Tổ Chức để kiểm soát các nhà khoa học đó, thường là uy hiếp lợi dụng.

Tổ chức của các ngươi thành lập cũng đã lâu rồi chứ.

Sao không bồi dưỡng nhà khoa học nào.

Nửa thế kỷ nay, tổ chức cũng có bồi dưỡng nhà khoa học, nhưng những người thực sự xuất sắc thì cũng chỉ có một hai người, số lượng quá ít không phát huy tác dụng.

Đó cũng đúng.

Đỗ Lan tỏ vẻ hiểu rõ, không phải ai cũng như hắn ta mở hack, Nhưng người chế tạo APTX4869 cũng rất lợi hại.

Vậy mà có thể biến con người thành nhỏ đi.

Bối Nhĩ Ma Đức đã biết Kha Nam chính là Công Đằng Tân Nhất, nhưng cô ấy sẽ không đi mật báo đâu.

Đó chỉ là ngoài ý muốn, ban đầu tổ chức chỉ muốn phát triển một loại thuốc độc thôi, ai ngờ lại có hiệu quả như vậy.

Bối Nhĩ Ma Đức tiếp tục cười khổ.

Nói như vậy, tổ chức đó ngoài việc tâm ngoan thủ lạt ra, cũng chẳng có gì đặc biệt.

Xem ra vẫn là tôi lợi hại hơn.

Tuy họ đã thâm nhập vào các bộ phận chính phủ khắp nơi trong nhiều năm qua, nhưng tôi thật sự không thèm để mắt đến.

Nếu so về bạo lực, tôi có thể nghiền nát họ chứ.

Đỗ Lan cảm thấy kết luận này nằm trong dự liệu.

Bối Nhĩ Ma Đức thực ra cũng nhìn trúng thực lực của Đỗ Lan, mới chọn nương tựa Đỗ Lan.

Cô hiện tại đã chán ngán cái tổ chức đó, không giết người thì cũng là bắt cóc, khi còn trẻ có thể cảm thấy kích thích, nhưng đến cái tuổi này của cô, thì cảm thấy tổ chức không có tiến triển gì.

Không sai, những trang bị của anh đủ sức đối kháng tổ chức rồi.

Điều đáng tiếc duy nhất là, hành sự của tổ chức quỷ bí, ngay cả tôi cũng không biết trụ sở của họ ở đâu.

Hoặc là họ có trụ sở hay không.

Đỗ Lan thì không lo lắng, Không vấn đề, nếu thật sự muốn tìm họ thì thực ra rất đơn giản.

Ồ.

Anh có cách sao.

Đương nhiên, chỉ cần nắm giữ toàn bộ thế giới là được, tôi có thể khống chế tất cả vệ tinh, sau đó nghe lén tất cả điện thoại, mạng internet trên thế giới, chỉ cần họ có hoạt động, tôi sẽ biết.

Đương nhiên đây chỉ là Đỗ Lan nói chơi, hắn đâu có tâm trí đó mà làm.

Bối Nhĩ Ma Đức thì bị dọa sợ, với tư cách là một sát thủ và điệp viên xuất sắc, cô đương nhiên biết tính khả thi của đề xuất Đỗ Lan.

Nếu thật sự như vậy, thì Hắc Y Tổ Chức thực sự không còn đường nào để trốn.

Đỗ Lan còn định tiếp tục khoác lác, thì Kha Nam đẩy cửa bước vào, cậu bé lại đến uống cà phê ké.

Kha Nam dạo này rất bận, Đỗ Lan từ báo chí cũng biết, những màn suy luận xuất sắc của Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang trầm mặc nhiều lần.

Ồ, tiểu quỷ, hôm nay sao lại có thời gian đến đây.

Kha Nam cũng thấy Đỗ Lan và Bối Nhĩ Ma Đức, Bối Nhĩ Ma Đức luôn cho cậu bé một cảm giác quen thuộc.

Nhưng Kha Nam cũng không chắc chắn lắm.

Chú Mao Lợi uống say rồi, bây giờ đang gây ồn ào, chị Lan và chị Viên Tử đi mua sắm rồi.

Tội nghiệp quá, một mình, không ai chăm sóc.

Bối Nhĩ Ma Đức rất tự nhiên diễn xuất một vai dì giàu lòng nhân ái.

Còn Đỗ Lan thì thầm trong lòng, cậu nhóc cứ ở nhà an toàn thì hơn, khỏi phải ra ngoài lại xảy ra sự kiện.

Nhưng Kha Nam không ra ngoài không có nghĩa là không có sự kiện, ẦM một tiếng nổ lớn, ngay đối diện đường một chiếc xe hơi riêng phát nổ, ngọn lửa hung dữ bao trùm toàn bộ chiếc xe.

Đỗ Lan nhìn chiếc ô tô đang cháy bên ngoài, lại nhìn Kha Nam với vẻ mặt kinh ngạc, rồi ôm mặt.

Kha Nam nhanh chóng chạy ra ngoài, tiện tay còn lấy bình cứu hỏa của quán, phải nói là phản ứng nhanh nhạy.

Đỗ Lan cũng không kém cạnh, sau khi bảo người báo cảnh sát, lập tức cũng lấy một bình cứu hỏa ra.

Lửa đã được dập tắt, nhưng chiếc xe đã cháy rụi không còn hình dạng ban đầu.

Sự kiện lần này không phải do Kha Nam gây ra, mà là do nghĩa thể của Đỗ Lan đã gây phản cảm cho những kẻ cuồng tín tôn giáo, nên chúng đã tiến hành khủng bố Đỗ Lan.

Vì Đỗ Lan hoàn toàn không thực hiện công tác bảo mật, nên việc Đỗ Lan là người tạo ra nghĩa thể rất dễ bị những kẻ có ý đồ phát hiện.

Vì vậy quán của Đỗ Lan mới xảy ra vụ nổ.

Nhưng tạm thời Đỗ Lan không biết những điều này, hắn vẫn đang viết biên bản cho cảnh sát.

Không chỉ hắn, mà còn có Quảng Điền Nhã Mỹ và Bối Nhĩ Ma Đức.

Còn Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang cũng bị giật mình tỉnh giấc, bắt đầu hỗ trợ cảnh sát.

Chương 93

Kha Nam thì càng cau mày kiểm tra khắp nơi.

Ngoại trừ chiếc xe phát nổ, thì không có ai bị thương.

Cảnh sát bắt đầu rà soát khu vực này, xem có người khả nghi nào không.

Đây cũng là thủ đoạn duy nhất để giải quyết loại vụ án này.

Kha Nam từ những lời ít ỏi hỏi được cảnh sát đã xác định được nghi phạm.

Nghi phạm, mặc áo khoác gió, đeo khẩu trang và kính râm, dáng vẻ lén lút.

Phải nói là, tội phạm trong Conan rất tự tin vào thủ đoạn phạm tội của mình, hoặc là khi phạm tội thì ăn mặc một cách đáng ngờ.

Vụ án nổ xe này rất nhanh đã tìm được hung thủ, trong thời đại camera bắt đầu phổ biến, muốn không bị phát hiện vẫn có chút khó khăn.

Tên tội phạm rất nhanh đã khai nhận, mình là thành viên của một tổ chức tôn giáo, là trụ cột phản đối toàn thân nghĩa thể hóa.

Bọn chúng cho rằng toàn thân nghĩa thể hóa chính là dâng linh hồn cho ác quỷ, là sự sa đọa, là không được phép.

Sau khi biết, cảnh sát đã đề nghị bảo vệ Đỗ Lan, nhưng Đỗ Lan sẽ không đồng ý.

Thà bảo vệ tôi, các vị chi bằng dành thêm nhân lực đi bảo vệ những bệnh nhân đã toàn thân nghĩa thể hóa.

Hoặc là đi đánh sập cái tà giáo đó.

Những điều anh nói chúng tôi đều sẽ làm, nhưng hiện tại an toàn tính mạng của anh cũng bị đe dọa, nên chúng tôi có nghĩa vụ bảo vệ anh.

Cảnh sát rất có nguyên tắc, Ngay cả khi anh không đồng ý, cảnh sát chúng tôi cũng sẽ cử người giả làm khách hàng ngồi trong quán cà phê của anh, đối với khách hàng, anh sẽ không đuổi đi chứ.

Khi đã nói đến vậy, Đỗ Lan cũng không nói gì nữa, cứ để những cảnh sát giả làm khách hàng ngồi trong quán đi.

Mặt khác, bé Độ Biên Âm vẫn đang được kiểm tra phục hồi chức năng ở bệnh viện lại đang gặp nguy hiểm.

Lúc 2 giờ sáng, khi mọi người đều mệt mỏi buồn ngủ, hai người đã lẻn vào bệnh viện bắt cóc Độ Biên Âm.

Nghĩa thể sử dụng vật liệu nhẹ, trọng lượng tương đương với một đứa trẻ bình thường, hai người đã buộc Độ Biên Âm vào chăn, rồi vác đi qua lối thoát hiểm.

Phải nói rằng hiệu quả tẩy não của tôn giáo thật đáng kinh ngạc, những người này vì những tín ngưỡng mơ hồ đó mà vi phạm những quy tắc pháp luật cơ bản nhất của xã hội.

Sáng sớm ngày hôm sau, y tá trực phát hiện Độ Biên Âm mất tích, cô ấy lập tức cho người tìm khắp bệnh viện, nhưng không tìm thấy, lúc này cảnh sát mới chậm rãi đến.

Tuy về cơ bản đã xác định là bị tà giáo bắt cóc, nhưng các cảnh sát lại không biết bọn chúng sẽ đưa con tin đi đâu.

Nhưng rất nhanh tất cả mọi người đều biết con tin ở đâu, đó là khu phố náo nhiệt.

Đón chào mặt trời mọc, một ngày mới bắt đầu.

Khu phố thương mại yên tĩnh về đêm cũng bắt đầu trở nên náo nhiệt.

Những người không thích ngủ nướng đã sớm ra ngoài.

Một giao lộ, lại bị bao vây bởi bốn tấm lưới khổng lồ, những người hiếu kỳ đã đứng bên ngoài lưới để xem.

Rồi một cây thập tự giá xuất hiện, một nhóm người mặc áo choàng trắng và mũ chóp nhọn màu trắng vây quanh cây thập tự giá này.

Phán xét.

Trong đám người mặc đồ trắng đó còn có một người mặc bộ đồ màu đỏ tương tự.

Độ Biên Âm bị buộc trên thập tự giá, con bé không có phản ứng gì, như thể đã hôn mê.

Thuốc mê tác dụng qua đường mũi vẫn có hiệu quả, qua mũi là có thể phát huy tác dụng.

Còn những người vây xem thì cứ ngỡ đó là một màn nghệ thuật trình diễn gì đó, đều rướn cổ nhìn.

Họ thậm chí còn thấy có camera đang quay.

Phát sóng trực tiếp trên toàn Nhật Bản, phải nói là cũng tốn kém lắm.

Linh hồn sa đọa cần được thanh tẩy, chỉ có thể thông qua rửa tội bằng lửa.

Người mặc đồ đỏ đại khái là chủ trì.

Ồ.

Phía dưới một đám người áo trắng phụ họa.

Vợ chồng Độ Biên thông qua tivi nhìn thấy cảnh tượng này, phu nhân Độ Biên lập tức ngất xỉu, còn cảnh sát cũng bắt đầu tập trung tại giao lộ đó.

Gặp cảnh sát bao vây bọn chúng, đám phần tử cuồng tín tôn giáo đó cũng không hề có biểu cảm hoảng sợ đặc biệt, bởi vì bốn phía lưới điện đều đã được nối điện.

Một số người không biết chuyện đều bị điện giật, bị thương không nhẹ.

Những cảnh sát đó muốn phá hủy lưới điện, nhưng nhất thời cũng không có công cụ gì, chỉ đành cử người đi lấy, lại trì hoãn không ít thời gian.

Hỏa hình.

Dưới tiếng hô hào của những người áo trắng, người áo đỏ đã châm một bó đuốc.

Kẻ tội đồ hãy tìm sự tha thứ trong vòng ôm của hỏa thần đi.

Nói rồi định châm lửa đốt cây thập tự giá đang buộc Độ Biên Âm, Linh hồn của ngươi sẽ chuộc tội cho những tội ác của ngươi, thăng hoa trong biển lửa mà được tha thứ.

Bó đuốc càng ngày càng gần Độ Biên Âm.

Còn những người vây xem thì khi cảnh sát đến đã biết đây là hiện trường một vụ án, bây giờ thấy lửa càng ngày càng gần đứa trẻ, cũng phát ra tiếng la hét kinh hoàng.

Cả cảnh tượng cứ như một bức tranh chúng sinh.

Kẻ tội đồ, người vô tội, người kinh hoàng, người sốt ruột.

Bùm một tiếng súng nổ.

Rồi trên bầu trời vốn dĩ chẳng có gì xuất hiện một chiếc trực thăng vũ trang đầy đủ, không có tiêu chuẩn huy hiệu cảnh sát hoa anh đào của cảnh sát.

Vì trực thăng của cảnh sát vẫn đang trong quá trình xin phép.

Cửa súng trên trực thăng vũ trang mở ra, một bóng người ngậm điếu thuốc trên môi không chút do dự nhảy vọt xuống.

Từ độ cao ít nhất hai mươi mét, người đàn ông đó cứ thế nhảy xuống mà không mang bất kỳ thiết bị an toàn nào.

Đám đông lại một trận kinh hô, một số người thậm chí nhắm mắt lại.

Sợ nhìn thấy cảnh tượng máu me.

Nhưng người đàn ông đó đã hạ cánh an toàn, tuy khi tiếp đất, mặt đất bị nứt ra.

Đứng thẳng người, nhìn đám người toàn thân mặc đồ trắng, Tùng Điền Trận Bình nhả một làn khói thuốc, Công An Cửu Khóa, các ngươi đều đã bị bắt.

Bó đuốc bị súng bắn đứt, người mặc đồ đỏ đó cũng giật mình một cái lớn, Các ngươi là những kẻ báng bổ thần linh.

Người áo trắng đã vây quanh Tùng Điền Trận Bình.

Tôi đâu phải tội nhân gì, chỉ là kẻ sống bám mà thôi, nhưng vì tôi còn sống, thì đó chính là sinh mệnh, không cho phép các người coi thường.

Lên đi, bắt lấy hắn.

Người áo đỏ vẫn muốn tiếp tục nghi thức tế sống của mình, tự mình nhặt nửa bó đuốc chưa tắt, châm lửa đốt thập tự giá, Hãy xem đi, đó là ý chí của thần, không phải các ngươi, những phàm nhân yếu ớt có thể ngăn cản.

Ngọn lửa bao trùm thập tự giá, Tùng Điền Trận Bình nhảy vọt lên, vậy mà vượt qua một đám đông lớn trực tiếp nhảy đến bên thập tự giá.

Đây chính là năng lực của nghĩa thể vũ trang, mạnh hơn nghĩa thể bình thường rất nhiều.

Anh ta rất đơn giản đã ôm Độ Biên Âm vào lòng, lạnh lùng liếc nhìn người áo đỏ một cái, khiến người áo đỏ sợ hãi ngã ngồi xuống đất, Tôi đâu phải phàm nhân.

Đồng thời Tachikoma cũng đã đến từ đường, càng của chúng phát ra tia laser ngắn ngủi, cắt đứt nguồn điện, rồi cắt mở lưới điện.

Bối Nhĩ Ma Đức chui ra từ khẩu súng điều khiển của Tachikoma, trên tay cầm một khẩu súng ngắn, mỉm cười sảng khoái, Công An Cửu Khóa.

Đúng vậy, đúng vậy, các ngươi đều bị bắt hết.

Tachikoma cũng không chịu kém cạnh.

Một màn náo loạn nghi thức tà giáo, dưới sự can thiệp mạnh mẽ của Công An Cửu Khóa, đã kết thúc.

Tất cả những kẻ tà giáo tham gia hoạt động lần này đều bị bắt, nhưng ngay cả người áo đỏ đó cũng chỉ là một đầu mục nhỏ mà thôi.

Người áo đỏ đó là một đại phú ông, đã tin tà giáo rất lâu rồi, lần này sở dĩ tổ chức một buổi lễ tế sống như vậy là vì con gái ông ta.

Hóa ra ông ta tin tà giáo, cũng là vì con gái mình mắc bệnh tim bẩm sinh, nhưng sau đó khó dứt ra được, càng lún càng sâu.

Ông ta kiên quyết tin rằng bệnh của con gái mình, bác sĩ không thể chữa khỏi, chỉ có tà thần của tà giáo mới có thể chữa khỏi, nên đã sùng bái tà thần một cách điên cuồng.

Mà bệnh của con gái ông ta cũng ngày càng nặng, đại phú ông này còn mỗi ngày cho con gái mình tiếp nhận cái gọi là lễ rửa tội bằng nước thánh, cuối cùng con gái ông ta đã chết.

Chương 94

Rồi đại phú ông phát điên, ông ta đóng băng con gái mình, giống như một tiêu bản đặt trong phòng mình, đồng thời tiếp tục dâng thân cho tà thần.

Lúc này trong giáo hội lan truyền quan điểm rằng toàn thân nghĩa thể hóa là báng bổ thần linh.

Đại phú ông càng là trụ cột ủng hộ quan điểm này, bởi vì ông ta cảm thấy con gái mình đã chết, nhưng những kẻ báng bổ thần linh lại sống, thật là bất công, nên ông ta muốn giáng thần phạt, độ hóa những kẻ báng thần.

Ông ta đã tập hợp một nhóm giáo chúng tà giáo, bắt đầu buổi lễ tế sống này.

Nhưng cuối cùng vẫn thất bại, ông ta và những giáo chúng đó phải đối mặt với sự trừng phạt của pháp luật.

Độ Biên Âm được cảnh sát đưa về bệnh viện, tăng cường bảo vệ, còn màn xuất hiện hoành tráng của Công An Cửu Khóa, khiến người dân càng thêm tò mò, đội quân bí ẩn này rốt cuộc là gì.

Bóng dáng tà giáo biến mất, nhưng cảnh sát xác định bọn chúng vẫn tồn tại, chỉ là ẩn mình thôi.

Cuộc điều tra nhất thời không có manh mối, nhưng cảnh sát và Công An Cửu Khóa đều sẽ không lơ là cảnh giác, họ, với tư cách là những người bảo vệ pháp luật, sẽ luôn túc trực bảo vệ.

Trong một căn nhà dân bình thường ở Đông Kinh, Đỗ Lan ngồi trên sofa phòng khách, trước mặt là một cốc nước lọc đặt trên bàn trà.

Không ngờ, giáo chủ của một tà thần giáo quy mô lớn như vậy lại là một phụ nữ nội trợ bình thường.

Đối diện Đỗ Lan là một người phụ nữ trông rất đỗi bình thường, chưa đến ba mươi tuổi, tên là Sơn Bản Hòa Tử, lấy họ chồng.

Thành thật mà nói, Đỗ Lan đã mất không ít thời gian để tìm ra vị giáo chủ này, cô ta quả thực ẩn mình quá sâu.

Tôi cũng không ngờ Phụ thân của nghĩa thể lừng danh lại tìm đến tôi.

Sơn Bản Hòa Tử không phủ nhận mình là giáo chủ, thái độ của cô ta vẫn rất bình thản, như thể Đỗ Lan chỉ là một vị khách bình thường.

Sao.

Ngạc nhiên lắm à.

Ngươi phải biết rằng toàn bộ Đông Kinh này đều nằm trong tầm kiểm soát của ta, đừng nói là tìm người, ngay cả việc để một người biến mất, đối với ta mà nói, cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì.

Lời nói của Đỗ Lan rõ ràng là một lời uy hiếp.

Nhưng Sơn Bản Hòa Tử chẳng hề bận tâm, Nếu ngài đã tìm đến tôi, không biết ngài muốn làm gì.

Ta chẳng muốn làm gì cả, thật ra trước khi ta đến, ta đã tìm hiểu về giáo hội của các ngươi rồi.

Ngoài giáo chủ ngươi ra, còn có một phó giáo chủ nữa phải không.

Và rất nhiều trụ cột đều ở trong thành phố này.

Đông Kinh là nơi các ngươi bắt đầu, bây giờ thế lực của các ngươi đã mở rộng ra toàn quốc rồi nhỉ, thông qua mạng internet.

Đúng vậy, tất cả các cấp cao của tà giáo ở Nhật Bản đều liên lạc thông qua mạng máy tính mới nổi.

Thì sao chứ.

Sơn Bản Hòa Tử không hề hoảng sợ.

Không sao cả, ta chỉ cảm thấy các ngươi cũng là những người thức thời, rất thông minh.

Chắc chắn là do phó giáo chủ của ngươi đề xuất phải không.

Đỗ Lan đã hiểu rõ mọi chuyện về tà giáo.

À không phải ý của cô ấy, mà là mọi người cùng nghĩ ra.

Đỗ Lan gật đầu, Sơn Bản Hòa Tử này chính là người khởi xướng tà giáo, còn phó giáo chủ Điền Trung Mai chính là quân sư và một tín đồ cuồng nhiệt.

Ngươi có hiểu về những tín đồ của mình không.

Mới hôm kia, bọn họ muốn tiến hành một buổi hoạt tế, thiêu sống một đứa trẻ sáu tuổi.

Không phải đứa trẻ sáu tuổi, chỉ là một thân thể cơ giới rỗng tuếch thôi.

Xem ra ngươi cũng không thích nghĩa thể.

Theo ta được biết, hai chân của chồng ngươi cũng là nghĩa thể phải không.

Đúng vậy, nhưng chồng tôi vẫn còn ngũ tạng lục phủ, khác với những quái vật toàn thân nghĩa thể hóa kia.

Khi Sơn Bản Hòa Tử nói ra câu này, vẻ mặt hiển nhiên là điều đương nhiên.

Mỗi người đều có cách lý giải riêng về sinh mệnh, chỉ là giáo hội của các ngươi quá tự cho mình là đúng.

Bất kể tà thần có tồn tại hay không, các ngươi cũng không có quyền tước đoạt sinh mạng của người khác.

Chúng tôi đây không phải là sát lục, chỉ là tịnh hóa, để những người đó trở về vòng tay tà thần.

Đỗ Lan cảm thấy mình nói nhiều rồi, với những người như vậy thì thật khó nói lý lẽ.

Ngươi có hiểu về những tín đồ của mình không.

Với việc Đỗ Lan đột nhiên chuyển chủ đề, Sơn Bản Hòa Tử có chút không thích ứng, cô ta nghĩ Đỗ Lan sẽ tiếp tục tranh luận với mình.

Theo ta được biết, các tín đồ tà giáo của các ngươi dưới sự chỉ dẫn của tà thần đã làm không ít chuyện mờ ám.

Ngươi đều biết những chuyện này sao.

Tiếp tục im lặng.

Ví dụ như phó giáo chủ của ngươi, cô ta đã tự tay giết chồng và con mình, thi thể vẫn còn trong tủ lạnh của cô ta.

Đương nhiên, chuyện này xảy ra trước khi ngươi tìm thấy cô ta, nhưng cô ta tin tà thần đến vậy, lại không phải là tín ngưỡng thật sự, mà chỉ là để tìm một lối thoát cho nỗi sợ hãi của chính mình thôi.

Ta nghĩ ngươi cũng biết phó giáo chủ của ngươi cuồng nhiệt với tà thần đến mức nào nhỉ.

Chẳng qua đó chỉ là cô ta tự thôi miên mình mà thôi.

Sơn Bản Hòa Tử kinh ngạc, Mai không đời nào làm như vậy.

Tại sao lại không.

Chúng ta hãy nói về ngươi đi, lần đầu tiên ngươi dùng danh nghĩa tà thần hình như là sau khi chính ngươi bị lừa phải không.

Chồng ngươi bị tai nạn xe hơi phải cắt cụt chân, và đúng lúc đó ngươi lại bị người khác lừa hết tiền.

Không có tiền, chồng ngươi không thể phẫu thuật.

Cho nên ngươi mới hạ quyết tâm đi lừa người phải không.

Người đầu tiên ngươi tìm đến chính là Điền Trung Mai, phó giáo chủ của ngươi.

Vì ngươi định đi lừa đảo, ta nghĩ ngươi chắc chắn cũng bất an lo sợ lắm phải không.

Nhưng không ngờ Điền Trung Mai lại hợp tác ngoài dự đoán, hơn nữa rất nhanh đã trở thành tín đồ của tà thần hư cấu do ngươi tạo ra.

Đủ rồi.

Sơn Bản Hòa Tử lần đầu tiên mất đi vẻ đoan trang.

Đủ gì chứ.

Chuyện của những tín đồ trong giáo hội các ngươi, ta mới chỉ nói về hai người ngươi và phó giáo chủ của ngươi thôi, còn rất nhiều chuyện ta chưa nói đâu.

Đỗ Lan nói đùa.

Đủ rồi, đủ rồi.

Sơn Bản Hòa Tử hét lên, Ngươi căn bản chẳng biết gì cả.

Ta có gì mà không biết.

Vậy thì ngươi nói cho ta nghe xem nào.

Đỗ Lan cũng cao giọng.

Uể oải ngồi xuống, Sơn Bản Hòa Tử chậm rãi kể lại, điều này nằm ngoài dự liệu của Đỗ Lan.

Sơn Bản Hòa Tử là một người phụ nữ không thể sinh con, nhưng chồng cô vẫn luôn ở bên cô không rời.

Trong một hoạt động lễ hội, Sơn Bản Hòa Tử quen một vị tăng nhân tự xưng có pháp lực cao cường, có thể giúp cô trở thành một người phụ nữ hoàn chỉnh.

Trời biết Sơn Bản Hòa Tử khao khát có một đứa con đến mức nào, vì chồng, cũng vì chính mình, nên cô đã đáp ứng yêu cầu của vị tăng nhân đó, đưa rất nhiều tiền, nhưng đến khi vị tăng nhân biến mất, cô mới biết mình đã bị lừa.

Trong chốc lát, cô cảm thấy không còn mặt mũi nào để gặp người chồng yêu cô sâu sắc, nên cô lang thang bên ngoài không về nhà.

Để tìm cô, chồng Sơn Bản đã tìm kiếm suốt một đêm, cho đến rạng sáng một chiếc xe tải mất lái đã cán qua người ông.

Sơn Bản Hòa Tử nhận được tin đã là ngày thứ ba, vội vàng chạy đến bệnh viện, nhưng lại thấy chân chồng mình đã mất, cùng với khoản viện phí cao ngất ngưởng.

Cảm giác trời sập đất nghiêng cũng chỉ đến thế, Sơn Bản Hòa Tử sống trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê hai ngày.

Ban ngày chăm sóc chồng, tối đến lại vì tiền mà lo lắng khóc lóc.

Cuối cùng một ngày, cô đã hạ quyết tâm, mình có thể bị lừa, vậy thì mình cũng có thể đi lừa người.

Mục tiêu đầu tiên cô tìm đến là Điền Trung Mai, một người cô độc, cũng chẳng có bạn bè gì, họ quen nhau trong một hoạt động cộng đồng.

Ban đầu Sơn Bản Hòa Tử chỉ muốn dùng danh nghĩa tà thần để lừa chút tiền cúng dường, nhưng không ngờ Điền Trung Mai lại vô cùng nhiệt tình với vị tà thần mà Sơn Bản Hòa Tử tạm thời nghĩ ra.

Điều đó khiến Sơn Bản Hòa Tử vừa bất ngờ vừa được sủng ái.

Sau đó, để đối phó với Điền Trung Mai cuồng nhiệt, Sơn Bản Hòa Tử đành phải hoàn thiện tà thần, cộng thêm Điền Trung Mai hiến kế, một giáo hội cứ thế ra đời, hơn nữa ảnh hưởng ngày càng lớn.

Vị tà thần được Sơn Bản Hòa Tử tuyên truyền gần như vô sở bất năng, điều này cũng là vì ngày càng nhiều người gia nhập, yêu cầu của họ cũng khác nhau, nên Sơn Bản Hòa Tử đã tự mình thêm thắt các loại năng lực cho tà thần.

Chương 95

Báo cảnh sát bắt tôi đi, quả thật tà thần không tồn tại.

Sơn Bản Hòa Tử cuối cùng cũng thừa nhận.

Đỗ Lan cười, Bắt ngươi rồi, còn mấy vạn tín đồ kia chẳng phải sẽ tìm ta tính sổ sao.

Ngươi hãy quản lý tốt các tín đồ của mình, đừng gây chuyện nữa.

Đương nhiên, những kẻ làm điều ác vẫn phải bị bắt, ví dụ như phó giáo chủ của ngươi.

Sơn Bản Hòa Tử không cầu xin cho Điền Trung Mai, vì cô ta biết không thể mở lời.

Ngài thật sự không bắt tôi.

Đương nhiên, thật ra ngươi và ta cũng không có nhiều lợi ích liên quan, chỉ cần ngươi quản thúc tốt thuộc hạ, đừng để bọn họ phản đối nghĩa thể nữa là được, ta tin điều này không khó phải không.

Cái này tôi có thể làm được.

Vậy thì tốt.

Ta nghĩ bây giờ cảnh sát chắc đã bắt hết những kẻ cần bắt rồi, ta cũng phải đi.

Nhớ lời hứa của ngươi đấy.

Sơn Bản Hòa Tử gật đầu.

Rồi dưới ánh mắt không thể tin được của cô ta, Đỗ Lan biến mất.

Anh về rồi, Hòa Tử.

Chồng Sơn Bản hào hứng trở về.

Chào mừng anh về nhà, anh yêu.

Sơn Bản Hòa Tử là một người vợ tốt.

Hòa Tử, anh tìm được việc rồi.

Họ đều chấp nhận khi biết chúng ta dùng nghĩa thể.

Họ còn nói nghĩa thể và chân thật cũng chẳng khác gì nhau, còn bảo anh cứ làm tốt đi.

Hòa Tử, ngày tốt đẹp của chúng ta sắp đến rồi, có nghĩa thể, có công việc, sau này anh sẽ không để em phải khổ nữa.

Chồng Sơn Bản cứ nói mãi, còn Sơn Bản Hòa Tử dịu dàng nhìn chồng mình, lắng nghe từng lời anh ấy nói, Vậy tối nay em sẽ làm một bàn đầy món ngon nhé.

Ừ, Hòa Tử, chúng ta cùng ăn mừng đi.

Nhìn khuôn mặt rạng rỡ tươi cười của chồng, trái tim Hòa Tử cũng tràn ngập sự ấm áp.

Một thiếu niên đội mũ lưỡi trai bước lên cầu thang văn phòng thám tử Mori.

Phục Bộ Bình Thứ đến để thách đấu Công Đằng Tân Nhất, nhưng hiện tại Công Đằng Tân Nhất đã biến thành bé Kha Nam.

Tuy nhiên, Phục Bộ Bình Thứ sau này sẽ trở thành một trong những người bạn thân tín nhất của Kha Nam, họ đã xây dựng một tình bạn sâu sắc.

Hơn nữa, lần này khi Phục Bộ Bình Thứ đến, Kha Nam đang bị cảm.

Thuốc đặc hiệu Nhị Oa Đầu mà Phục Bộ Bình Thứ mang đến đã khiến Kha Nam lần đầu tiên biến lớn.

Nhưng sau đó Kha Nam đã miễn dịch với Nhị Oa Đầu, không thể biến thành Công Đằng Tân Nhất nữa.

Tuy nhiên, Kha Nam vẫn còn một vũ khí bí mật, đó là nano robot mà Đỗ Lan tặng, khi thật sự cần Công Đằng Tân Nhất xuất hiện, Tân Nhất vẫn có thể xuất hiện cùng lúc với Kha Nam.

Lần đầu tiên Phục Bộ Bình Thứ vẫn chưa nghi ngờ Kha Nam chính là Tân Nhất.

Đến vụ án thứ hai, vụ án giết người Sherlock Holmes, hai người lại gặp nhau, và Phục Bộ Bình Thứ cũng bắt đầu nghi ngờ vì hành vi của Kha Nam.

Cuối cùng, sau khi biết chuyện của Kha Nam, Phục Bộ Bình Thứ cũng sẵn lòng giúp đỡ Tân Nhất, và cả hai trở thành bạn tốt.

Chú ơi, cho cháu một cốc nước ép.

Kha Nam lại đến ăn chực, còn dẫn theo một người.

Tôi muốn một cốc nước cam.

Phục Bộ Bình Thứ cũng không khách sáo.

Được.

Quảng Điền Nhã Mỹ, thân phận mới của cựu thành viên Tổ chức Áo đen Cung Dã Minh Mỹ, phục vụ bàn quán cà phê.

Tôi nói Tân Nhất này, có cơ hội tôi mời cậu và mọi người đi Đại Phản chơi.

Tôi nghĩ thôi thì miễn đi, thân phận hiện tại của tôi không tiện biến thân.

Không sao cả, có thể để phụ nữ nhà cậu cũng đi cùng, tôi đều rất hoan nghênh.

Cái gì mà phụ nữ nhà tôi.

Tân Nhất đỏ mặt.

Chàng trai da đen này, là bạn mới của cậu à.

Đỗ Lan lại xuất hiện.

Này, chú ơi, chú nói ai là chàng trai da đen hả.

Phục Bộ Bình Thứ không chịu thừa nhận da mình đen.

Yên tâm, tôi ở đây có sản phẩm làm trắng da tốt nhất, vợ tôi, và cả cô Quảng Điền Nhã Mỹ xinh đẹp đều dùng, hiệu quả rõ rệt, hơn nữa hoàn toàn tự nhiên không pha thêm phụ gia nhân tạo.

Đỗ Lan cứ như một người tiếp thị đa cấp.

Phục Bộ Bình Thứ động lòng.

Anh đừng nghe ông chủ tôi khoác lác.

Anh ấy có một loại mỹ phẩm rất tốt, nhưng chỉ hợp với phụ nữ thôi.

Quảng Điền Nhã Mỹ cười nói, Nhưng nếu anh có bạn gái, thì có thể mua một phần tặng cô ấy.

Phục Bộ Bình Thứ lập tức nghĩ đến cô bạn thanh mai trúc mã ở Đại Phản, Vậy thì cho tôi một phần, không, hai phần đi, mẹ tôi dùng nhanh lắm.

Thực ra Phục Bộ Bình Thứ định tặng một phần cho thanh mai trúc mã, một phần cho mẹ mình.

Đương nhiên không vấn đề gì, tôi đã làm rất nhiều rồi.

Anh tự làm ư.

Phục Bộ Bình Thứ có chút không tin một ông chủ quán cà phê lại làm mỹ phẩm.

Phục Bộ, vị này chính là nhà phát minh lừng danh, hai chủ đề hot nhất hiện nay đều liên quan đến anh ấy.

Kha Nam giới thiệu.

Cậu nói nghĩa thể và trò chơi robot đối kháng đó sao.

Phục Bộ Bình Thứ không thể tin nhìn Đỗ Lan, Vị chú này á.

Trông không giống chút nào.

Tôi chỗ nào không giống.

Tôi đưa cậu đi xem phòng thí nghiệm của tôi.

Trong tầng hầm, phòng thí nghiệm của Đỗ Lan lại mở rộng thêm không ít.

Đỗ Lan, anh mở rộng tầng hầm như vậy có giấy phép không.

Kha Nam đột nhiên hỏi.

Đương nhiên rồi, ngay cả khi ta mở rộng tầng hầm gấp ba lần cũng không có vấn đề gì.

Phục Bộ Bình Thứ lại tỏ ra hứng thú nhìn những thứ trong phòng thí nghiệm, Đây là lần đầu tiên tôi thấy một phòng thí nghiệm thật sự.

Ở đây rất nhiều thứ đều có bằng sáng chế, nhưng hiện tại vẫn chưa được sản xuất ra bán thôi.

Ví dụ như cái này.

Đỗ Lan tùy tiện cầm một thứ lên, USB di động, có thể thay thế đĩa mềm, truyền dữ liệu.

Còn cái máy ảnh kỹ thuật số này, không cần phim.

Đều là đồ tốt.

Ngay cả Kha Nam cũng phát hiện trong phòng thí nghiệm có thêm rất nhiều thứ mà cậu chưa từng thấy trước đây, Có cái nào cháu dùng được không.

Đương nhiên, Kha Nam, cháu luôn phải xông pha trận địa, ta ở đây có một bộ áo chống đạn, cháu có thể mặc vào khi cảm thấy nguy hiểm.

Chẳng cần biết Kha Nam có thích hay không, Đỗ Lan nhét một bộ đồ bó sát màu đen vào tay Kha Nam.

Kha Nam nhìn bộ đồ bó sát đó, vẻ mặt đầy ghét bỏ, quyết tâm sẽ không mặc.

Phục Bộ Bình Thứ cũng lén cười thầm.

Cái này chính là mỹ phẩm tôi làm.

Đỗ Lan chỉ vào một đống lọ gốm nói, Bôi ngoài, thoa lên mặt là được.

Nhiều thật đấy, vậy tôi không khách sáo đâu.

Phục Bộ Bình Thứ hai tay cầm đầy ắp, Kha Nam, cháu không lấy một ít tặng phụ nữ nhà cháu à.

Kha Nam suy nghĩ một chút, Cháu cũng lấy một ít gửi cho mẹ cháu ở Mỹ, lâu rồi không liên lạc, lại sắp cằn nhằn cháu nữa.

Rõ ràng suy nghĩ của Kha Nam cũng giống Phục Bộ Bình Thứ, ngại ngùng, không dám công khai thừa nhận tình cảm của mình với Tiểu Lan.

Đỗ Lan bị bọn họ đánh bại, đồ tặng bạn gái, lại còn phải kèm thêm phần của mẹ mình.

Tiễn hai đứa nhóc quỷ đi, Đỗ Lan lại bị vợ mình bắt làm thêm nhiều phần mỹ phẩm nữa.

Không phải Đỗ Lan không muốn, nhưng Địch Ny Toa lấy những thứ đó cũng là để tặng người khác, khiến Đỗ Lan cảm thấy tiếc.

Nhưng Địch Ny Toa lại là Teresa mỉm cười, cô ấy rất ít khi dùng mỹ phẩm.

Địch Ny Toa bây giờ dùng những mỹ phẩm này để giao thiệp với các bà nội trợ xung quanh, thành thật mà nói, không còn những trận chiến đao kiếm, Địch Ny Toa cũng rất thích nghi với cuộc sống cơm áo gạo tiền.

Teresa mỉm cười, kiếm sĩ mạnh nhất lịch sử, chiến thần quyết đoán, cũng có thể sống cuộc sống thường ngày như người bình thường.

Địch Ny Toa bây giờ rảnh rỗi thì đến công ty của Đỗ Lan làm một quản lý đủ tiêu chuẩn, mắng mỏ cấp dưới, hoặc đàm phán với một số doanh nhân.

Người ta nói thương trường như chiến trường, để theo đuổi lợi ích tối đa, mà tiến hành những cuộc đàm phán gay cấn bằng lời nói, tuy không có máu tanh gió tanh, nhưng dùng ngôn ngữ để chiến thắng kẻ địch cũng rất có cảm giác thành tựu.

Kha Nam dùng danh nghĩa Công Đằng Tân Nhất gửi tặng Mao Lợi Lan một lọ mỹ phẩm, khiến Tiểu Lan rất cảm động.

Kha Nam cũng vô cùng vui vẻ.

Nhưng tâm trạng tốt của Kha Nam không thể duy trì quá lâu, vì cậu vẫn phải đến trường, và ở trường còn có một đám học sinh quậy phá đang chờ cậu.

Nghiên cứu siêu phi thuyền gần đây của Đỗ Lan có đột phá, hắn hồi tưởng lại trình tự DNA của quái vật vũ trụ cuối cùng cũng có thể xác định, điều này có nghĩa là hắn đã tiến một bước gần hơn đến việc phát minh động cơ nhảy vượt.

Đương nhiên rồi, nếu có người ngoài hành tinh nào đó lạc vào, thì có thể giúp Đỗ Lan, nhưng khả năng không lớn.

Bởi vì lần xuyên việt này Đỗ Lan không ngồi cỗ máy thời không, nên sẽ không tạo ra lỗ hổng thời không nào.

May mắn là Đỗ Lan vẫn có Địch Ny Toa ở bên, hai người sau khi trải qua nhiều thế giới như vậy cũng tâm linh tương thông, cùng nhau kể lại những ký ức, cùng nhau nhớ về con gái, rồi cùng nhau hướng đến một tương lai mới, cũng coi như vô cùng viên mãn.

Chương 96

Vì vậy hai người có sinh mệnh dài lâu có thể từ từ chờ đợi.

Chờ đến khi Đỗ Lan phát minh ra siêu phi thuyền, rồi tìm một lỗ đen trong vũ trụ, xuyên qua đó, chào đón tương lai vô hạn.

Cả hai người họ đều có tinh thần mạo hiểm.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa khoác tay nhau, dạo phố.

Hai người cũng không mua sắm gì, đi trong đám đông tỷ lệ quay đầu vượt quá ba trăm phần trăm, vẻ đẹp kinh thế hãi tục của Địch Ny Toa, kết hợp với Đỗ Lan, một soái ca bình thường, khiến đa số đàn ông đều ghét đến nghiến răng nghiến lợi, còn rất nhiều phụ nữ thì hả hê.

Nhưng vẻ mặt ân ái của hai người lại khiến tất cả mọi người đều ghen tị, đố kỵ và hận.

Gần đây Kết Ngạnh về nhà hơi muộn.

Địch Ny Toa nói.

Đội Thám Tử Nhí ấy hả.

Đương nhiên là xử lý vụ án rồi, đừng lo, con gái chúng ta nhận sẽ không sao đâu.

Em chỉ cảm thấy mình nên làm tròn trách nhiệm của một người mẹ.

Bà xã, em đã là một người mẹ vĩ đại nhất rồi, em làm rất tốt, nhưng Kết Ngạnh cũng lớn thế này rồi, cần có một sự tự do nhất định.

Ừ.

Hai người chỉ ngắm mà không mua, đi từ đầu phố đến cuối phố mới về nhà.

Tất cả thành viên Công an Cơ động số 9 đều ở trong quán cà phê, trò chuyện nghỉ ngơi.

Gần đây họ rất bận, xử lý các loại hoạt động khủng bố, hiếm có thời gian nghỉ ngơi.

Các cậu làm sao thế.

Là Công an Cơ động số 9 mà một chút cảnh giác cũng không có.

Đỗ Lan nói đùa.

Thưa anh Đỗ Lan, anh không biết chúng tôi gần đây bận đến mức nào đâu, ngay cả những băng đua xe bạt mạng cũng phải nhờ chúng tôi ra tay đấy.

Tùng Điền Trận Bình gãi gáy, bất đắc dĩ nói.

Chẳng lẽ cảnh lực không đủ.

Ngay cả chuyện nhỏ nhặt như vậy cũng phải để Công an Cơ động số 9 của các cậu xuất động sao.

Năng lực của cảnh sát kém quá, mới mấy năm thôi mà chất lượng cảnh sát đã xuống cấp rất nhiều rồi.

Tùng Điền Trận Bình từng là cảnh sát nên có tư cách để nói câu này.

Hiện tại cảnh sát chỉ giỏi tìm người, xử lý tranh chấp, hoặc tiến hành rà soát thì rất tốt.

Nhưng đối phó với bọn cướp, khủng bố và tội phạm có IQ cao thì có vẻ lực bất tòng tâm.

Tùng Điền, hay chúng ta chơi một trò chơi đi, quái vật tấn công

Đông Kinh thì sao.

Đỗ Lan có chút phấn khích nói.

Nhưng Tùng Điền Trận Bình nhìn Đỗ Lan như nhìn một kẻ điên, Anh điên rồi sao.

Quái vật tấn công Đông Kinh, anh thật sự muốn tạo ra sao.

Chỉ có những trường hợp đặc biệt mới có thể khiến cảnh sát được rửa tội thôi.

Chẳng phải cậu nói đội cảnh sát chất lượng kém sao.

Nhưng cũng không cần phải là quái vật tấn công Đông Kinh chứ.

Tùng Điền Trận Bình không hề nghi ngờ liệu Đỗ Lan có khả năng tạo ra một con quái vật hay không.

Nói đùa thôi, nhưng quái vật tấn công thì là một dự án ta đã nghĩ rất lâu rồi, chỉ là không có cơ hội nói ra thôi.

Đỗ Lan suy nghĩ một chút, Hay là thế này, chương trình trò chơi tiếp theo sẽ là quái vật đi, săn quái vật người thật, có ai muốn chơi không.

Hả.

Tùng Điền Trận Bình có chút không bắt kịp nhịp điệu, Nghe có vẻ thú vị đấy.

Vậy thì quyết định vậy, ha.

Đỗ Lan phá lên cười, Trò chơi đối kháng robot siêu cấp lần trước có thể chơi ở nhà, còn lần này săn quái vật người thật thì phải làm thành khu vui chơi giải trí quy mô lớn.

Tùng Điền, cậu nói xây ở đâu thì tốt.

Cả Đông Kinh này còn có chỗ đất nào mà anh không lấy được nữa

à.

Tùng Điền Trận Bình liếc mắt.

Xây trên mặt đất thì quá bình thường rồi.

Đỗ Lan nhíu mày suy nghĩ, Ta muốn xây trên không trung Đông Kinh.

Ban đầu Đỗ Lan định xây khu vui chơi dưới đáy biển, nhưng giao thông quá bất tiện, không bằng xây trên không trung khu vực sầm uất nhất Đông Kinh.

Thế giới thám tử này cũng có không ít công nghệ đen, ví dụ như trò chơi thực tế ảo, chiếu hình ảnh 3D, hoặc nhà hàng siêu sang dưới đáy biển.

Nhưng những công nghệ đen này đều do các nhà khoa học thiên tài phát minh, lại chưa được phổ biến.

Vì vậy Đỗ Lan muốn xây một khu vui chơi trên không cũng không thành vấn đề.

Thế là hắn xuống tầng hầm, mất một tuần để làm ra một siêu cấp quái vật hỗn tạp.

Dựa trên cơ sở các quái vật trong game mà hắn từng chơi trước khi xuyên việt, pha trộn với thiết lập ba thế giới Người Khổng Lồ Tấn Công, và Đô Thị Sát Lục, Đỗ Lan đã nhồi nhét vào một khu vui chơi giải trí.

Chủ thể của khu vui chơi là săn quái vật người thật, đương nhiên với thể chất người bình thường thì không thể làm được điều này, nên cần có bộ đồ chiến đấu bó sát và các loại trang bị như trong Đô Thị Sát Lục.

Còn thế giới quan của trò chơi này thì sao chép Người Khổng Lồ

Tấn Công, loài người bị giam trong thành tường, bên ngoài thành tường là những quái vật và người khổng lồ.

Người chơi sẽ chuẩn bị sẵn sàng trong thành tường rồi ra ngoài thành để giết quái vật, giết quái vật có thể nhận được điểm, điểm có thể đổi lấy vũ khí mạnh hơn, lộng lẫy hơn trong thành tường.

Thế nào.

Đỗ Lan cầm bản kế hoạch, hỏi ý kiến mọi người trong quán cà phê, một người khôn không bằng bốn người khờ.

Trận đại chiến robot siêu cấp lần trước cũng là do tập thể hoàn thiện.

Ông chủ, đại tài đấy.

Săn quái vật người thật, ông nghĩ ra kiểu gì vậy.

Tôi cũng muốn đi chơi rồi.

Các khách hàng không tiếc lời khen ngợi.

Ông chủ, khi nào thì khai trương vậy.

Một số khách hàng sốt ruột đã bắt đầu hỏi.

Chờ hai năm nữa đi, nếu thuận lợi thì khoảng một năm rưỡi.

Một khu vui chơi giải trí quy mô lớn, lại còn là một khu vui chơi giải trí được xây dựng trên không trung, sẽ tốn rất nhiều thời gian.

Khu vui chơi này không phải là hàng sản xuất hàng loạt, mà rất phức tạp.

Đỗ Lan đặt bản kế hoạch vào công ty, cả tập đoàn liền vận hành, dự toán, sắp xếp, và điều tra tính khả thi của khu vui chơi, mỗi một bộ phận đều dốc toàn lực.

Hai tuần sau, thực ra ý nghĩa của thời gian cũng không còn lớn

nữa.

Một chồng tài liệu thực thi cụ thể dày hơn cả từ điển được đặt trước mặt Đỗ Lan.

Đỗ Lan lướt qua, loại bỏ những vấn đề mà công nghệ hiện đại không thể giải quyết, còn lại thì đưa về công ty, khu vui chơi trên không chính thức khởi công.

Còn vấn đề mà Đỗ Lan phải giải quyết là bộ đồ tác chiến và trang bị, cùng với quái vật.

Đương nhiên về hình dáng quái vật, Đỗ Lan đã trực tiếp mua bản quyền của các quái vật trong bộ Kamen Rider của thế giới này.

Điều này cũng có thể khiến một số trẻ em có cảm giác thân thiện, không cảm thấy khó chịu.

Còn bộ đồ tác chiến thì các lớp bên trong sử dụng nano robot, có thể tăng cường thể lực và sức mạnh của con người.

Đồng thời bên trong còn đặt các kim từ tính ở các huyệt đạo trên cơ thể người, có thể tức thì tăng cường thể chất của con người.

Giống như giày tăng cường lực chân của Kha Nam.

Kim từ tính này gần như là một chiêu lớn, chỉ có thể dùng một lần.

Còn về vũ khí, giống như trong Đô Thị Sát Lục, vũ khí một tay kết hợp khiên, vũ khí hai tay, cùng với một số cạm bẫy, cộng thêm thiết bị cơ động lập thể của Người Khổng Lồ Tấn Công.

Tức là thiết bị cơ động lập thể có thể giúp người ta bay lượn trên không trong những địa hình đặc biệt.

Và còn có quả cầu đen trong Đô Thị Sát Lục, dùng để tính điểm, đổi vũ khí, và ghi lại quá trình chơi của người chơi.

Quay phim toàn diện người chơi.

Tóm lại, cả phần cứng và phần mềm của khu vui chơi đều đang được tiến hành đồng thời.

Khu vui chơi trên không cũng không phải từ không trung mà xuất hiện, mà được chống đỡ bởi bảy cột trụ xoắn ốc, mỗi cột trụ đều là một con đường, có thể lái xe lên.

Giữa các cột trụ còn có mấy thang máy, trực tiếp thông với các trung tâm thương mại phía dưới khu vui chơi.

Tóm lại giao thông thì tứ thông bát đạt, rất dễ dàng để đến khu vui chơi.

Hôm nay cả ngày, Tiểu Lan đều có chút bồn chồn, vì trên đường về nhà cô đã lướt qua một người trông giống hệt Tân Nhất.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang được gia đình Linh Mộc mời đến bảo vệ gia bảo của họ, viên đá quý truyền thuyết có thể mang lại may mắn: Ám Hắc Chi Tinh.

Chương 97

Quái Đạo Cơ Đức như thường lệ gửi thư báo trước tội ác, còn cảnh sát cũng như thường lệ bảo vệ đồ vật bằng cách chồng chất bảo vệ.

Kha Nam vốn không mấy hứng thú với kẻ trộm, nhưng lại rất hứng thú với mật mã mà Cơ Đức gửi đến, tuy nhiên cậu cũng không có tiến triển gì.

Triển lãm đá quý diễn ra tại Bảo tàng Mễ Hoa, Mori sớm đã đến đó để xem xét tình hình.

Trùng hợp thật đấy.

Thám tử Mao Lợi.

Đỗ Lan lại xuất hiện.

A, hóa ra là anh à.

Mori vốn còn tưởng là nhân vật lớn nào đó, Sao anh lại đến đây, triển lãm còn chưa khai mạc mà.

Đương nhiên là tôi, lần này tôi mang đến bảo ngọc mạnh nhất trong truyền thuyết, Tứ Hồn Chi Ngọc.

Là họ mời tôi đến đấy.

Tứ Hồn Chi Ngọc.

Tiểu Lan và Kha Nam đều nói chưa từng nghe nói đến.

May mắn thay, Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang sống nhiều hơn bọn họ hai mươi năm nên vẫn biết một vài điều, Tứ Hồn Chi Ngọc, truyền thuyết kể rằng vạn vật trên thế gian đều có bốn linh hồn: Hạnh hồn, Hòa hồn, Hoang hồn, Kỳ hồn, lần lượt đại diện cho Ái, Thân, Dũng, Trí.

Và Tứ Hồn Chi Ngọc chính là bảo ngọc trong truyền thuyết đại diện cho bốn linh hồn này, bốn loại trí tuệ vĩ đại.

Không hổ là Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang, tôi đưa các cậu đi mở rộng tầm mắt.

Tứ Hồn Chi Ngọc được chế tác thành dây chuyền, đặt trên giá, tỏa ra ánh sáng trắng dịu.

Đẹp quá đi mất.

Có phải không Kha Nam.

Mắt Tiểu Lan cũng sáng lên.

Vâng, chị Lan.

Kha Nam cũng rất đồng tình.

Đây chính là bảo ngọc mạnh nhất trong truyền thuyết, Tứ Hồn Chi Ngọc sao.

Tiểu Ngũ Lang đi vòng quanh mấy lượt, Trông cũng chẳng có gì đặc biệt.

Mục tiêu của Quái Đạo Cơ Đức chỉ là Ám Hắc Chi Tinh, quả là biết điều đấy, nếu không tôi nhất định sẽ cho hắn ta một bài học.

Đỗ Lan tự tin nói.

Kha Nam là người không thể chịu được vẻ mặt đó của Đỗ Lan, Vậy chú Đỗ Lan chắc đã biết ý nghĩa mật mã rồi chứ.

Cái Quái Đạo 1412 đó.

Đương nhiên rồi.

Các cháu thậm chí còn không biết cái tên Quái Đạo Cơ Đức là gì.

Mật mã liên quan đến Quan Vũ, ta đương nhiên đã giải được rồi.

Nhưng ta nghĩ lần này Cơ Đức sẽ không xuất hiện.

Tại sao.

Kha Nam tiếp tục truy vấn.

Bởi vì viên Ám Hắc Chi Tinh đó là đồ giả.

Á.

Những người biết chân tướng đều giật mình.

Ban ngày trôi qua rất bình tĩnh, còn Kha Nam sau khi suy nghĩ cả ngày cuối cùng cũng suy luận ra mật mã.

Biết Cơ Đức sẽ xuất hiện từ đâu.

Kha Nam vội vàng chạy đến tầng thượng tòa nhà, chờ đợi Cơ Đức xuất hiện.

Cậu bé, cháu làm gì ở đây.

Quái Đạo Cơ Đức xuất hiện dưới ánh trăng.

Cháu đang bắn pháo hoa.

Kha Nam bắn pháo hiệu ra ngoài, sau đó âm thầm chuẩn bị bắn súng gây mê, muốn bắt Cơ Đức.

Thì ra là vậy.

Cơ Đức nhìn thấy pháo hoa cũng không căng thẳng, mà thong thả lấy ra một chiếc bộ đàm, rồi dưới ánh mắt kinh ngạc của Kha Nam, bắt chước giọng cảnh sát nói rằng tất cả cảnh sát đều đã lên sân thượng, Hài lòng chưa, cậu bé.

Tiện thể hỏi một câu, cháu tên là gì.

Edogawa Conan, là một thám tử.

Thám tử.

Cơ Đức cũng chỉ hơi kinh ngạc một chút.

Sân thượng bị cảnh sát vây kín, Cơ Đức đối mặt với cảnh tượng như vậy cũng không hoảng sợ, những cảnh sát đó chẳng qua chỉ là khán giả mà hắn mời lên để xem màn trình diễn của hắn thôi.

Khi cảnh sát trưởng ra lệnh bắt Cơ Đức, áo choàng của Cơ Đức biến thành cánh bay, đồng thời một quả lựu đạn chớp nhoáng rơi ra từ ống tay áo.

Mắt tất cả mọi người đều bị chói, giọng Cơ Đức vang lên, Tiểu thám tử, nếu nói Quái Đạo là một nghệ sĩ sáng tạo, giàu trí nhớ, thì thám tử chỉ là kẻ bám theo Quái Đạo để soi mói, giỏi lắm cũng chỉ là một nhà bình luận mà thôi.

Lời vừa dứt, Quái Đạo Cơ Đức đã biến mất không dấu vết, chỉ để lại một lá thư báo trước mới.

Thực ra Quái Đạo chỉ dùng tài hóa trang xuất sắc của mình để trà trộn vào đám cảnh sát trên sân thượng, sau đó âm thầm rời đi.

Kuroba Kaito, để điều tra chân tướng cái chết của cha mình, đã kế thừa danh hiệu Quái Đạo Cơ Đức, trở thành Quái Đạo đời thứ hai.

Thằng nhóc đó không hề đơn giản.

Kuroba Kaito nói với trợ thủ của mình, một ông lão tên Jii Konosuke.

Thiếu gia, cậu nói là thằng bé tên Edogawa Conan đó sao.

Đúng vậy.

Bây giờ họ đang trên đường về nhà, đột nhiên có thứ gì đó dường như đậu trên xe của họ.

Rồi trong lúc cả hai còn chưa kịp phản ứng, một bóng đen lướt qua cửa kính xe phía trước.

Cái gì vậy.

Kaito thò đầu ra khỏi cửa xe, nhìn thấy một con quái vật đen sì đang bám trên nóc xe phía trước của họ, rồi lại nhảy về phía trước.

Không biết, thiếu gia.

Đi theo xem sao.

Kaito có tính tò mò rất mạnh.

Vâng, thiếu gia.

Jii Konosuke không phản đối.

Mãi đến ngoại ô bóng đen đó mới dừng lại, Kuroba đã sớm xuống xe đi bộ đuổi theo.

Nhìn thấy chân dung của bóng đen, một con yêu quái đầu heo, Kuroba cũng giật mình.

Rồi một bóng người xuất hiện giữa không trung, chính là Đỗ Lan, Đã là thời đại nào rồi, ngươi còn đến trộm Tứ Hồn Chi Ngọc thì có lỗi thời quá không.

Ngươi biết gì.

Yêu quái đầu heo mở miệng nói, Bây giờ tu luyện khó khăn như vậy, chỉ cần có Tứ Hồn Chi Ngọc, ta sẽ có thể trở thành đại yêu quái như tổ tiên.

Nhưng bây giờ ngươi có thể sẽ chết ở đây.

Cho ngươi một cơ hội, giao Tứ Hồn Chi Ngọc ra.

Không, không thể tu luyện thành đại yêu quái, thà chết còn hơn.

Ta đã cảm nhận được sức mạnh của Tứ Hồn Chi Ngọc rồi.

Thân thể yêu quái đầu heo rõ ràng đã lớn hơn không ít.

Đỗ Lan nhíu mày, hắn không muốn Tứ Hồn Chi Ngọc bị ô nhiễm, Vậy thì ngươi vẫn nên chết đi.

Đỗ Lan búng tay một cái, đầu yêu quái đầu heo nổ tung, thân thể khổng lồ đổ xuống.

Nhưng vì sức mạnh của Tứ Hồn Chi Ngọc, nó vẫn đang trong quá trình hồi phục.

Kuroba Kaito cứ nhìn mãi, sợ hãi đến ướt đẫm lưng, cảnh tượng không thể tin được đó, cứ như trong phim vậy.

Đỗ Lan phát hiện Kuroba Kaito nhưng cũng không để hắn ra mặt, vì không cần thiết phải gặp mặt.

Hắn trực tiếp dịch chuyển đi mất.

Thiếu gia.

Giọng của Jii Konosuke đột nhiên xuất hiện, dọa Kaito giật mình.

A, hóa ra là ông à.

Dọa chết tôi rồi.

Thiếu gia, người đó.

Jii Konosuke nói rồi lại thôi.

Ông quen anh ta sao.

Vâng, nếu tôi không nhìn nhầm, người đó chính là thuật sĩ duy nhất mà lão gia cũng phải bó tay, là thuật sĩ vĩ đại nhất thế kỷ này, Đại sư Đỗ Lan.

Đỗ Lan.

Là cái người chỉ dùng ba trò ảo thuật mà được thế giới gọi là pháp sư hiện đại nắm giữ ma pháp đó sao.

Không sai, nếu thiếu gia sau này gặp anh ta, nhất định phải cẩn thận.

Ừ.

Mặc dù miệng đồng ý, nhưng trong lòng vẫn có một sự hiếu thắng, Kuroba Kaito muốn so tài với pháp sư hiện đại, xem thuật sĩ của ai lợi hại hơn.

Theo thư báo trước thứ hai của Quái Đạo Cơ Đức, hắn ta nói rõ sẽ ra tay trên du thuyền, đánh cắp viên Ám Hắc Chi Tinh thật sự.

Nhưng để đề phòng Quái Đạo Cơ Đức, phu nhân nhà Linh Mộc cũng đã chuẩn bị một số đối sách.

Bà chuẩn bị cho mỗi khách trên du thuyền một viên Ám Hắc Chi Tinh, bà định trộn viên Ám Hắc Chi Tinh thật vào giữa những viên Ám Hắc Chi Tinh giả, để làm loạn tầm nhìn của Cơ Đức.

Tuy nhiên, liệu kế hoạch này có hiệu quả với Cơ Đức hay không thì vẫn còn phải xem xét.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa cũng nhận được hai viên Ám Hắc Chi Tinh giả, nhưng chỉ cầm trên tay chứ không đeo lên quần áo.

Bởi vì Đỗ Lan vừa nhìn đã nhận ra những viên Ám Hắc Chi Tinh giả này đã biến thành lựu đạn khói.

Sau khi buổi tiệc bắt đầu, Viên Tử gọi điện cho chị mình, được biết chị và bố vẫn ở nhà.

Kha Nam lập tức chạy ra ngoài tìm tổng giám đốc Linh Mộc vừa xuất hiện trong lễ khai mạc, nhưng chỉ tìm thấy một bộ đồ hóa trang giả mạo y như thật trong nhà vệ sinh.

Quái Đạo Cơ Đức đã ở trên thuyền, hơn nữa còn đang ẩn mình trong số các vị khách.

Chỉ là dù là Kha Nam cũng không biết Quái Đạo Cơ Đức sẽ hóa trang thành ai, nên cậu chỉ có thể chờ đợi.

Chương 98

Lúc này, vị thuật sĩ được mời đến để khuấy động không khí đã mời Tiểu Lan cùng biểu diễn, rút bài poker.

Một trò ảo thuật kinh điển, đó là để người ta rút được lá bài mình muốn.

Nhưng khi Tiểu Lan rút bài, cô lại rút ra lá bài của Quái Đạo Cơ Đức.

Rồi tất cả các viên Ám Hắc Chi Tinh của khách mời đều biến thành lựu đạn khói, khiến các vị khách hoảng loạn vứt bỏ những viên Ám Hắc Chi Tinh giả đó.

Và đúng lúc này, phu nhân Linh Mộc hét lên thất thanh, thì ra viên Ám Hắc Chi Tinh trên ngực bà đã biến mất.

Tiểu Lan đỡ phu nhân Linh Mộc nhỏ giọng an ủi, lúc này Kha Nam có linh cảm.

Cậu đã suy luận ra mọi chuyện.

Tiểu Lan bị Kha Nam kéo đến phòng máy hẻo lánh, Kha Nam đã thực hiện một màn suy luận ở đó.

Còn Đỗ Lan và Địch Ny Toa thì cứ như đang đi dạo, dừng lại trước một chiếc thuyền cứu sinh đậu trên boong tàu.

Tiểu Lan ngủ ngon thật.

Địch Ny Toa cười nói.

Dù sao thì dù cô ấy có tỉnh táo, cũng chẳng giúp ích gì cho việc suy luận.

Đỗ Lan than thở.

Địch Ny Toa liếc Đỗ Lan một cái, rồi bế Tiểu Lan ra, cô bé được bọc trong một tấm drap giường.

Đổi cho cô bé bộ quần áo khác đi.

Đỗ Lan nhìn tấm drap giường cười gian, một cái dịch chuyển tức thời, Đỗ Lan đã từ phòng thí nghiệm mang về bộ đồ tác chiến bó sát chuẩn bị cho khu vui chơi đại chiến quái vật người thật, Thật tốt quá, để Tiểu Lan giúp ta thu thập dữ liệu.

Đương nhiên quần áo là Địch Ny Toa thay cho Tiểu Lan, mặc dù bản thân Đỗ Lan cũng không ngại thay quần áo cho mỹ thiếu nữ.

Không lâu sau, Kha Nam cầm một đống quần áo phụ nữ chạy đến, thấy Đỗ Lan còn lớn tiếng kêu, Khoan đã, đừng mà.

Kha Nam, cháu không trong sáng.

Nhìn đồ lót nữ trên tay Kha Nam, Đỗ Lan cười phá lên.

Không phải như chú nghĩ đâu, Tiểu Lan đâu rồi.

Kha Nam lo lắng hỏi.

Tiểu Lan ở chỗ Địch Ny Toa, cháu yên tâm đi.

Ngược lại là cháu cứ hoảng loạn thế này, Cơ Đức đâu rồi.

Không lẽ chạy mất rồi.

Lần sau cháu nhất định sẽ bắt được tên trộm đó.

Kha Nam cũng cảm thấy mất mặt, lại để Cơ Đức chạy thoát.

Kha Nam.

Tiểu Lan đã được Địch Ny Toa gọi tỉnh, bây giờ cô mặc một bộ đồ chiến đấu bó sát màu đen, vô cùng gợi cảm.

Mặt Kha Nam lập tức đỏ bừng, Chị Lan.

Trong lòng cậu lại thầm cằn nhằn, Tiểu Lan sao chị lại mặc cái bộ đồ này chứ.

Đây là chị Địch Ny Toa chuẩn bị cho em.

Có đẹp không.

Kha Nam đỏ mặt gật đầu.

Quái Đạo Cơ Đức ngụy trang thành Tiểu Lan, cuối cùng bị Kha Nam vạch trần.

Trong phòng máy, Kha Nam đã suy luận ra màn kịch mà Cơ Đức đã diễn trên sân thượng lần trước, rồi tiếp tục suy luận ra chuyện lần này.

Nhưng đúng lúc Kha Nam tự tin nhất, lại bị Quái Đạo Cơ Đức giáng một đòn.

Cơ Đức lợi dụng tâm lý Kha Nam quan tâm Tiểu Lan, khiến Kha Nam mất tập trung, rồi lại dùng lựu đạn khói để tẩu thoát.

Nhưng viên Ám Hắc Chi Tinh thì không bị mang đi.

Kha Nam nghe Cơ Đức nói Tiểu Lan không mảnh vải che thân nằm trong thuyền cứu sinh, còn đâu tâm trạng mà đuổi theo Cơ Đức nữa, cậu lấy bộ quần áo hóa trang của Cơ Đức rồi chạy ra boong tàu.

Nhưng Tiểu Lan đã được Đỗ Lan và Địch Ny Toa tìm thấy rồi.

Lợi hại quá, mặc bộ đồ này vào, cháu cảm thấy cả người nhẹ hơn rất nhiều, hơn nữa sức lực hình như cũng mạnh hơn.

Tiểu Lan phấn khích đá hai chân, tiếng xé gió vang lên, có thể tưởng tượng được sức mạnh của hai chân đó lớn đến mức nào.

Vậy Tiểu Lan làm phiền cháu nhé, mấy ngày nay cháu nhất định phải mặc bộ đồ này hoạt động, thực hiện các động tác khác nhau, ta cần thu thập dữ liệu.

Rồi Đỗ Lan quay sang Kha Nam, Bé Kha Nam, cháu cũng phải mặc.

Bộ đồ tác chiến bó sát, không chỉ dành cho người lớn, mà còn có cả cho trẻ em.

Tiểu Lan rất hợp tác, có thời gian còn đến phòng thí nghiệm của Đỗ Lan, chuyên biểu diễn karate.

Còn Kha Nam thì có vẻ không tình nguyện lắm, nhưng là một đứa trẻ thì không có nhiều nhân quyền, chỉ có thể mặc bộ đồ tác chiến rồi đi đá bóng.

Mặc dù nano robot trong bộ đồ tác chiến có thể bảo vệ cơ thể ở mức độ lớn, nhưng đối với những chấn động dữ dội, vẫn có thể làm tổn thương nội tạng, đó là vì quán tính.

Kha Nam bây giờ đứng ở đó, ta sẽ tiến hành thử nghiệm va chạm.

Không, cháu không muốn.

Kha Nam không đời nào chịu đứng đó để bị va đập.

Cháu là đàn ông, không chịu thì ta sẽ đi tìm Tiểu Lan, cô bé nhất định sẽ sẵn lòng giúp đỡ.

Đỗ Lan nói.

Được rồi.

Kha Nam không đời nào muốn để Tiểu Lan làm cái thử nghiệm va chạm quái quỷ đó.

Kha Nam cháu yên tâm, ta ở đây còn có thuốc đặc hiệu.

Đỗ Lan lấy ra Tiên Đậu, Chỉ cần cháu chưa chết còn một hơi thở, ta sẽ khiến cháu hồi phục hoàn toàn, đứng dậy được.

Kha Nam toát mồ hôi hột, rốt cuộc cái thử nghiệm va chạm này nguy hiểm đến mức nào.

Thực ra chỉ là quăng người qua lại thôi, thu thập dữ liệu về sự dịch chuyển của nội tạng, cùng với giá trị đệm tối đa mà nano robot có thể cung cấp.

Phải biết rằng khi khu vui chơi mở cửa, sẽ có du khách từ khắp nơi đến, cần phải hết sức cẩn thận, nếu không xảy ra án mạng thì không tốt.

Việc tốt ban đầu cũng biến thành việc xấu rồi.

Kha Nam cảm thấy tận thế cũng chỉ đến thế này, nội tạng cuộn trào, đồ ăn gần như muốn nôn ra hết.

Nhưng mỗi lần cậu bị thương, Tiên Đậu của Đỗ Lan lại có thể khiến cậu lập tức lại sống động như thường, khiến Kha Nam rất đau lòng.

May mắn thay, Đỗ Lan cũng không cố tình ngược đãi Kha Nam, chỉ đến khi Kha Nam ăn viên Tiên Đậu thứ ba, Đỗ Lan tốt bụng cho Kha Nam về nhà.

Nghỉ ngơi thật tốt, mỗi ngày bắt đầu thực hiện thử nghiệm cơ động lập thể.

Kha Nam cũng không còn sức để hỏi cơ động lập thể là gì nữa, mặc dù cơ thể đã được Tiên Đậu chữa lành, nhưng sự mệt mỏi về tinh thần thì không thể tránh khỏi.

Lảo đảo từng bước lên lầu, Kha Nam đổ vật xuống giường.

Lúc ăn cơm, Tiểu Lan nhìn thấy Kha Nam ủ rũ không tinh thần, Sao vậy, Kha Nam có phải bị cảm rồi không.

Vừa nói Tiểu Lan vừa đặt trán mình lên trán Kha Nam.

Mặt Kha Nam lập tức đỏ bừng.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang nhìn thấy, nhỏ giọng lẩm bẩm, Thằng nhóc chết tiệt.

Không sốt à.

Tiểu Lan kỳ lạ nói.

Chị Lan, cháu không sao, chỉ là chơi mệt thôi.

Kha Nam đáng yêu nói.

Tiểu Lan nghe xong có chút tức giận, Kha Nam, như vậy không tốt đâu, không thể vì ham chơi mà làm hại sức khỏe.

Cháu xin lỗi, chị Lan.

Kha Nam cúi đầu, nhưng trong lòng đã mắng Đỗ Lan hàng vạn lần.

Biết lỗi là tốt rồi, mau ăn cơm đi, tối nay ngủ sớm.

Tiểu Lan rất có trách nhiệm chăm sóc Kha Nam, nhưng không hề biết Kha Nam chính là Công Đằng Tân Nhất của cô.

Lan, nội tâm Kha Nam cũng không hề bình tĩnh, nhưng hiện thực vô cùng bất lực, chỉ có thể làm một em bé ngoan.

Đại giải đấu Đấu robot siêu cấp lần thứ nhất sắp bắt đầu, giải đấu lần này sẽ chia thành đấu cá nhân và đấu đồng đội.

Chiến trường quyết chiến cuối cùng sẽ là chiến trường vũ trụ.

Điền Trung Nhất Lang bây giờ đã là một cao thủ đấu robot, sử dụng giáp cường tập, cũng đã có chút tiếng tăm trong giới đấu robot.

Hơn nữa anh ta và Sơn Thôn Tú, một chỉ huy xuất sắc, đã hợp tác thành lập một đội hình sáu người không tồi, thường xuyên chơi game ở các tiệm game, hoặc liên lạc trên sân huấn luyện tự xây của họ.

Bây giờ công ty của Đỗ Lan đã tung ra một bộ súng bắn đạn sơn, doanh số cũng không tệ, rất nhiều người không cần phải xếp hàng ở tiệm game, mà có thể tự luyện tập.

Sân huấn luyện của Điền Trung Nhất Lang là do Sơn Thôn Tú, một thiếu gia con nhà giàu, chuẩn bị.

Thuê một nhà kho lớn, rồi mua các loại vật liệu xây dựng, hai người tự tay làm, giống như một sa bàn lớn.

Thung lũng, sông ngòi, cây cối, cát, và cả thị trấn nhỏ, về cơ bản tất cả các yếu tố chiến trường đều có thể tìm thấy trong đó.

Nhất Lang kun, thế nào, đăng ký đi, lát nữa chúng ta sẽ đi đăng ký.

Sơn Thôn Tú phấn khích.

Đồng đội hay cá nhân.

Điền Trung Nhất Lang cũng rất phấn khích, vì đây là một sự kiện quy mô lớn trên toàn cầu, năm người đứng đầu trong đấu cá nhân đều có giải thưởng không nhỏ, còn giải thưởng cho đội đứng đầu trong đấu đồng đội thậm chí lên đến 50 vạn đô la Mỹ, là đô la Mỹ, không phải yên Nhật.

Chương 99

Đương nhiên là phải đăng ký hết rồi, lịch trình đấu cá nhân và đấu đồng đội không bị trùng nhau.

Sơn Thôn Tú hiển nhiên đã tìm hiểu về quy trình thi đấu.

Ừ, xem ra cần phải gọi Lý, anh em Thượng Tỉnh, Thu Sơn đến đặc huấn rồi.

Còn cần cậu nói à, tôi là tổng chỉ huy mà, yên tâm tôi đã gọi điện cho họ rồi, chiều nay sẽ đến.

Chúng ta tổ chức một buổi họp động viên trước.

Được, cậu bao, tôi giơ hai tay tán thành.

Buổi họp động viên chính là cùng nhau ăn uống vui vẻ.

Những người yêu thích đấu robot siêu cấp trên toàn thế giới đều hoạt động sôi nổi, vì giải đấu lần này được tổ chức tại Đông Kinh, nhưng ban tổ chức, tức là công ty của Đỗ Lan, sẽ cung cấp toàn bộ sự hỗ trợ cho người chơi trên toàn thế giới, bao gồm chi phí đi lại và ăn ở, hơn nữa còn bố trí phiên dịch, người chơi chỉ cần mang theo robot yêu thích của mình là được.

Một sự kiện chưa từng có, sánh ngang với Thế vận hội.

Tất cả các khách sạn ở Đông Kinh đều được công ty của Đỗ Lan đặt trước, chờ đợi các thành viên tham gia.

Lý, cái Dị Đoan của cậu sửa quá lố rồi đấy, giáp quá dày, Dị Đoan vốn nổi tiếng với tốc độ và khả năng tấn công bất ngờ mà, với lại anh Thượng Tỉnh Huân, cái Cánh Tự Do của anh đừng quá lố được không, che khuất tầm nhìn của người phía sau rồi.

Sơn Thôn Tú được yêu cầu đi tham gia bốc thăm thứ tự thi đấu, nên Điền Trung Nhất Lang đang chỉ đạo huấn luyện.

Tôi có tên mà, không phải là anh Thượng Tỉnh Huân.

Anh Thượng Tỉnh Huân nói.

Biết rồi, cậu thu cánh lại đi, đâu phải chiến trường vũ trụ.

Còn Huân chan, cái Khiên Thần của cậu đừng biến hình vô nghĩa nữa.

Ngoài ra, Thu Sơn Bàn Tử, cậu đừng có núp mãi thế chứ, tôi biết cậu tiếc giáp, nhưng núp thì không thể thắng được đâu.

Thượng Tỉnh Huân đáng yêu lè lưỡi, cô ấy mới học đại học, vẫn còn là một thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp.

Còn Thu Sơn Bàn Tử thì không mấy hợp tác, Nhưng tiền tiêu vặt tuần này của tôi đã hết rồi, bố tôi nói nếu tôi còn xin tiền nữa thì sẽ đánh chết tôi.

Thực ra Thu Sơn Bàn Tử là một người cực đoan, nhà cũng có tiền, nhưng tiền tiêu vặt mỗi tuần là cố định, mỗi lần nhận được tiền tiêu vặt là lại đi mua các loại giáp.

Rồi đến tiệm game và sân huấn luyện chơi như một tên liều mạng, phá hỏng toàn bộ giáp đã mua.

Rồi hết tiền, thì dùng bộ giáp Zaku đầu tiên của mình mà rụt rè sợ sệt.

Tôi nói Bàn Tử, cậu bình thường một chút được không, mỗi lần đều làm hỏng giáp, cậu rốt cuộc nghĩ thế nào vậy.

Điền Trung Nhất Lang bó tay với Bàn Tử.

Tôi cũng không còn cách nào, cứ có tiền là tôi không thể kiểm soát được mình.

Thôi được rồi, bó tay với cậu, không quản cậu nữa, cậu cứ núp đi, dù sao đấu đồng đội có năm người, sẽ có một người phải làm dự bị.

Điền Trung Nhất Lang bất đắc dĩ, dù anh ta nói vậy, nhưng Bàn Tử vẫn không ra mặt.

Sơn Thôn Tú trở về, mang theo tên đối thủ đầu tiên của trận đấu đồng đội: Binh đoàn Xanh.

Một đội hình Zaku toàn giáp nặng.

Và chiến trường là chiến trường thành phố, rất có lợi cho họ.

Chúng ta phải bàn bạc chiến thuật, nếu không sẽ bị họ áp đảo đánh như rùa rụt cổ đấy.

Sơn Thôn Tú tỏ ra không mấy lạc quan.

Áp dụng thể thức loại trực tiếp, một giải đấu có 48 đội tham gia, hơn 400 người chơi, một sự kiện đấu robot hoành tráng.

Đội của Điền Trung Nhất Lang và Sơn Thôn Tú có tên là Liên Hợp Chiến Đội, năm người với cơ thể khác nhau: giáp cường tập của Điền Trung Nhất Lang, Chính Nghĩa của Sơn Thôn Tú, Dị Đoan của Lý, Tự Do của anh Thượng Tỉnh Huân, và Khiên Thánh của Thượng Tỉnh Huân, cuối cùng là Zaku của Thu Sơn Bàn Tử.

Địa điểm thi đấu là sân vận động Mễ Hoa, một sân đấu khổng lồ được dựng lên, cùng với nhiều màn hình lớn.

Khán giả ngồi trong sân vận động đều có thể xem tình hình thi đấu.

Cờ xí tung bay, người người chen chúc, pháo hoa nổ vang.

Kính chào quý vị khán giả, chào mừng quý vị đến với sân đấu của Đại giải đấu Đấu robot siêu cấp lần thứ nhất.

Hiện nay, đấu robot đã là một trò chơi đẳng cấp thế giới, người tham gia sẽ điều khiển robot yêu thích của mình chiến đấu trên các địa hình khác nhau.

Hiện tại, nơi đây tập trung các tinh anh đấu robot từ các quốc gia trên thế giới, họ sẽ mang đến cho quý vị khán giả những bữa tiệc thị giác tuyệt vời.

Xin mời các tuyển thủ của trận đấu đầu tiên, ready. fight.

Thông thường một trận đấu đồng đội có thể kéo dài hai mươi phút, bốn trận buổi sáng, bốn trận buổi chiều, tổng cộng tám trận mỗi ngày.

Nhịp độ đấu cá nhân nhanh hơn, năm trận buổi sáng, năm trận buổi chiều.

Còn chiến trường thì sáu chiến trường lớn luân phiên ra trận, chiến trường quyết chiến đồng đội cuối cùng chính là chiến trường pháo đài vũ trụ đã được biểu diễn trong trận đấu biểu diễn lần trước.

Trận quyết chiến đồng đội cần diễn ra 3 trận, trận đầu tiên là trận đua tốc độ, xem đội nào có thể công phá pháo đài vũ trụ nhanh nhất.

Trận thứ hai và thứ ba là trận chiến công thủ luân phiên, tức là trong hai trận đấu phải để đội tranh chức vô địch lần lượt đóng vai trò công và thủ của pháo đài vũ trụ, và trong trận đấu cuối cùng thì hoán đổi công thủ.

Đấu cá nhân thì không phức tạp như vậy, chỉ là chiến đấu.

Rồi sinh ra tám người mạnh nhất, bốn người mạnh nhất, hai người mạnh nhất, cuối cùng tìm ra nhà vô địch.

Nhà vô địch ngoài giải thưởng tiền mặt, còn được thưởng một hệ thống Lưu Tinh.

Lưu Tinh chỉ xuất hiện một lần duy nhất trong ngày triển lãm game, là vũ khí sát thương lớn trong truyền thuyết.

Vì vậy rất nhiều người đều nhắm đến chức vô địch đấu cá nhân.

Và trong đấu cá nhân đã xuất hiện một siêu cao thủ, điều khiển Dị Đoan, với một thanh Cúc Nhất Văn Tự mà không ai có thể trụ vững được mười hiệp dưới tay anh ta.

Thông tin về cao thủ này cũng nhanh chóng được phóng viên khai thác, hóa ra người đó tên là Trường Sinh Đạo Nhất, sinh ra ở trại trẻ mồ côi, cũng là một người kiên cường, nhưng lại vô cùng yêu thích đấu robot, dùng tiền tích cóp của mình mua một robot, còn nhận được một bộ giáp Gym.

Vì không có tiền đến tiệm game, anh ta luôn tự mình luyện tập, và lúc đầu cũng không có súng bắn đạn sơn đi kèm, chỉ có thể luyện binh khí lạnh, luyện mãi cho đến bây giờ.

Còn bộ giáp Dị Đoan của anh ta, cũng là do anh ta giành được trong một giải đấu ở tiệm game trong khu vực của mình.

Tiệm game đó để tăng thêm người chơi, đã tổ chức một trận đấu hữu nghị, phần thưởng chính là bộ giáp Dị Đoan mới ra mắt.

Có bộ giáp Dị Đoan, cộng với việc Trường Sinh Đạo Nhất luyện tập kiếm thuật càng khoa trương hơn, có thể nói một thanh kiếm của anh ta trong thế giới đấu robot, không ai có thể sánh kịp.

Lần này anh ta tham gia giải đấu là vì anh ta cần tiền, trại trẻ mồ côi mà anh ta từng ở sắp phá sản rồi, mặc dù anh ta đã làm việc tích lũy được một số tiền, nhưng vẫn còn xa mới đủ, nên anh ta cần tiền để tài trợ cho trại trẻ mồ côi đó.

Và anh ta cũng không quen bạn bè chơi đấu robot, không thể tham gia đấu đồng đội, chỉ có thể đến tham gia đấu cá nhân.

Trường Sinh Đạo Nhất đã tính toán kỹ rồi, giành được hệ thống

Lưu Tinh đó, lập tức đem bán đấu giá, bán được mười vạn đô la Mỹ chắc không thành vấn đề.

Giải đấu võ đài cơ khí nhân cách, trong trận chiến cuối cùng của vòng đấu đội tại chiến trường pháo đài vũ trụ, các tuyển thủ sẽ được chiến hạm vũ trụ Đại Thiên Sứ hào và Mật Niết Ngõa hào đưa đến.

Đỗ Lan chính là người điều khiển chiến hạm vũ trụ, để tái hiện sự hoành tráng của chiến trường vũ trụ, diện tích chiến trường pháo đài vũ trụ đã được mở rộng đáng kể.

Ngoài mười thành viên tham gia đấu đội, còn có năm mươi binh lính tạp nham ở mỗi bên, đánh bại binh lính tạp nham của đối phương sẽ nhận được điểm, điểm này cũng sẽ được tính vào đánh giá cuối cùng.

Vì có binh lính tạp nham tham gia, đạn dược của các thành viên thi đấu rõ ràng không đủ, nên việc sử dụng vũ khí lạnh hoặc tìm kiếm đạn dược trở nên cực kỳ quan trọng.

Hai chiến hạm vận chuyển đội viên tác chiến cũng sẽ chiến đấu phía trên pháo đài vũ trụ, nhưng đó chỉ mang tính biểu diễn, không ảnh hưởng đến kết quả trận đấu.

Thuyền trưởng của Đại Thiên Sứ hào là Đỗ Lan, đồng thời còn có một người điều khiển và một pháo thủ.

Một chiến hạm do ba người điều khiển thông qua các tay cầm chơi game cỡ lớn.

Thuyền trưởng của Mật Niết Ngõa hào đối diện là Địch Ny Toa.

Lão bà, ta sẽ không nương tay đâu.

Toàn bộ các khẩu pháo khai hỏa, Krillins, bắn.

Sáu ống phóng tên lửa phía sau Đại Thiên Sứ hào đã phóng ra sáu quả tên lửa.

Địch Ny Toa đương nhiên là người đã trải qua nhiều cảnh tượng rồi, nàng không hề hoảng sợ, Triển khai màn chắn, né tránh về bên phải.

Mật Niết Ngõa hào thực hiện một động tác nghiêng về bên phải, đồng thời màn chắn bao phủ toàn bộ con tàu.

Sáu quả tên lửa không bắn trúng mà bị màn chắn kích nổ.

Tiếp theo là đòn tấn công từ Mật Niết Ngõa hào, bốn khẩu pháo tốc độ ánh sáng cỡ nòng lớn ở hai bên đồng thời khai hỏa, bắn trúng Đại Thiên Sứ hào.

Thanh máu của Đại Thiên Sứ hào giảm đi một chút.

Chương 100

Tiếp tục, giữ vững hướng bay, chúng ta cần tiến gần hơn.

Barrient, bắn.

Pháo từ trường quỹ đạo ở hai bên Đại Thiên Sứ hào đã khai hỏa.

Đạn pháo lướt qua Mật Niết Ngõa hào, không gây ra thiệt hại đáng kể nào.

Tiếp tục, Barrient, bắn.

Pháo từ trường quỹ đạo Barrient có thể bắn liên tục.

Mặc dù Barrient không có uy lực lớn, nhưng khả năng điều khiển linh hoạt, tốt hơn nhiều so với pháo chính Gottfried.

Thuyền trưởng, chúng ta đang lệch khỏi quỹ đạo, sắp đi vào khu vực tác chiến rồi.

Để tránh những đợt pháo kích liên tục, Mật Niết Ngõa hào đã lệch khỏi quỹ đạo.

Khán giả thấy những chiến hạm khổng lồ qua lại trên pháo đài vũ trụ, không thua kém gì chiến trường thực sự là bao.

Sau đó, một chiến hạm rõ ràng đang tiến sát pháo đài vũ trụ.

Không sao, chuẩn bị tên lửa vũ trụ Indehabert.

Toàn bộ đạn phóng.

Mười hai quả tên lửa lao vút ra.

Triển khai màn chắn, phóng tia laser dẫn đường.

Tuy nhiên, do số lượng tên lửa lớn, hơn nữa hai hạm ở khoảng cách gần, vẫn có hai quả tên lửa bắn trúng sàn đáp của Đại Thiên Sứ hào, một sàn đáp của Đại Thiên Sứ hào bị phá hủy, thanh máu giảm đi một nửa.

Thuyền trưởng, chúng ta đã mất một khẩu pháo dương điện tử.

Mặc kệ nó, Krillins, bắn.

Sáu quả tên lửa đối hạm của Đại Thiên Sứ hào đồng loạt phóng ra, nhưng màn chắn của Mật Niết Ngõa quá dày, không thể xuyên thủng.

Điều chỉnh góc độ, chuẩn bị pháo chính, Gottfried, bắn.

Hai khẩu pháo trên Đại Thiên Sứ hào, bốn nòng pháo đều chuyển hướng về phía Mật Niết Ngõa, sau đó bốn luồng sáng lớn thô to đã phóng ra.

Địch Ny Toa không hề hoảng loạn, Quay hết lái, về phía trước Đại Thiên Sứ hào, chuẩn bị sắt tráng mũi tàu, toàn bộ chiến hạm lộn vòng.

Mật Niết Ngõa hào đã xoay ngược một cách không thể tin được, đòn pháo kích của Đại Thiên Sứ hào xuyên qua bên dưới chiến hạm của nàng, không gây ra thiệt hại.

Đồng thời, Mật Niết Ngõa đã điều chỉnh hướng bay, chĩa pháo dương điện tử ở mũi tàu về phía Đại Thiên Sứ hào.

Sắt tráng mũi tàu, bắn.

Pháo dương điện tử có thể coi là vũ khí mạnh nhất của chiến hạm trong thế giới Gundam Seed.

Hết lái trái, né tránh.

Tuy nhiên, đòn pháo kích của pháo dương điện tử vẫn lướt qua Đại Thiên Sứ hào, tất cả vũ khí bên phải của Đại Thiên Sứ hào đều vô hiệu, thanh máu chỉ còn một chút cuối cùng.

Khói đen bốc ra từ Đại Thiên Sứ hào, đây là hiệu ứng đặc biệt để khán giả cảm thấy chân thực hơn.

Lúc này, khoảng cách giữa hai hạm đã rất gần, Địch Ny Toa lập tức quyết định, giải quyết Đại Thiên Sứ hào, Toàn bộ các khẩu pháo khai hỏa, toàn bộ đạn phóng.

Các loại đạn pháo bốc lên từ Mật Niết Ngõa hào.

Đại Thiên Sứ hào suýt chút nữa đã bị bao vây bởi các vụ nổ.

Thanh máu về không, Đỗ Lan đành phải thừa nhận hắn quá dựa vào võ lực của mình, kỹ năng chỉ huy chiến hạm vẫn còn kém một chút.

Lần tới, chúng ta sẽ đổi một con tàu khác để tiếp tục chiến đấu.

Đỗ Lan có chút không phục.

Địch Ny Toa cười nói, Luôn luôn hoan nghênh.

Trận chiến chiến hạm rất hấp dẫn, nhưng điều hấp dẫn hơn là trận chiến bên phía pháo đài vũ trụ.

Đội liên quân của Tanaka Ichirou đối đầu với đội Cầu Vồng Thất Sắc đến từ Đế quốc Mỹ, hai đội này đang tranh giành chức vô địch và á quân.

Đội của Tanaka Ichirou chú trọng chiến thuật và phối hợp, trong khi đội Cầu Vồng Thất Sắc lại tiến hành sửa đổi giáp trụ của mình với độ tinh xảo cao, thậm chí còn có cả nguyên mẫu của pháo nổi dây nối xuất hiện.

Những sửa đổi tự chủ này của đội Cầu Vồng Thất Sắc đều được chấp nhận, bất kể là thêm tay hay sử dụng khả năng tấn công bằng đạn phản lực, miễn là viết chương trình phù hợp với yêu cầu của trò chơi, thì đều có thể sử dụng.

Giữa đội Cầu Vồng Thất Sắc có một chiếc Zaku màu đỏ được trang bị thêm sáu cánh tay, tất cả đều được nối bằng dây xích, mỗi tay cầm một khẩu súng, tổng cộng tám khẩu súng, hỏa lực mạnh mẽ, hơn nữa góc bắn rất xảo quyệt, giống như pháo nổi.

Hiện tại, người đang chiến đấu với chiếc Zaku đỏ là chiếc Cường Tập của Tanaka Ichirou trong đội liên quân.

Bởi vì anh trai của Inouye Kaoru tự do đã bị chiếc Zaku đỏ đánh bại, Tanaka Ichirou chỉ có thể để chiếc Cường Tập của mình kéo dài thời gian.

Lần này đội liên quân là bên phòng thủ, chỉ cần pháo đài vũ trụ không bị sao trong thời gian quy định, thì họ sẽ thắng.

Chiếc Cường Tập hiện tại được trang bị pháo, vốn là dùng để cố định hỏa lực, bắn tỉa, nhưng bây giờ lại phải làm lực lượng cận chiến.

Yamamura, tôi sắp không trụ nổi nữa rồi, đối phương gian lận quá.

Tanaka nhìn hai viên đạn nổ cuối cùng của mình, biết rằng mình không thể trụ được bao lâu nữa, anh cần ai đó đến thay thế vị trí của mình, nếu không chiếc Zaku đỏ này sẽ phá vỡ phòng tuyến.

Tanaka, cậu hãy cố gắng trụ lại cho tôi, bây giờ chúng ta không có thời gian để lo cho cậu.

Cứ nghiến răng chịu đựng đi.

Chiếc Chính Nghĩa của Yamamura bây giờ cũng đang lâm vào khổ chiến, trước mặt cậu ta là hai chiếc dị đoan cải tiến màu xanh và hồng, chúng trang bị móc bay trên dị đoan, Yamamura chỉ cần sơ suất một chút là sẽ bị kéo lại, mất đi sự tự do.

Đội liên quân lâm vào khổ chiến, hai chủ lực đều bị cầm chân, một chiếc bị phá hủy, còn Lý Dị Đoan thì phải giải quyết binh lính tạp nham, cũng không rảnh rỗi.

Cuối cùng, chiếc Zaku xanh lá của Fatso cũng bị một chiếc Gym cải tiến màu cam và một chiếc Cường Tập cải tiến màu đen cầm chân.

Ánh mắt của Akemi Fatso lúc này lạnh lùng sắc bén, được mệnh danh là Tam Lang liều mạng cũng không phải không có lý do, một đấu hai mà vẫn không hề yếu thế.

Còn nữ thành viên duy nhất trong đội thì không tham chiến.

Inouye Kaoru rất tức giận với anh trai mình vì không chịu cố gắng, bị đánh bại đầu tiên, đang ngược đãi anh trai.

Tuy nhiên, biểu cảm hư hỏng của anh trai Inouye Kaoru là sao vậy.

Đội Cầu Vồng Thất Sắc có tổng cộng bảy thành viên, mỗi bộ giáp máy của họ đều có màu sắc đặc biệt.

Ví dụ, bộ giáp của đội trưởng là Zaku xúc tu màu đỏ.

Tanaka nghiến răng, cuối cùng quyết định đồng quy vu tận.

Anh ta bắn ra một viên đạn cuối cùng, sau đó giả vờ rằng mình đã hết đạn, ném khẩu pháo hạng nặng vào một vị trí đã tính toán trước, rồi cầm dao tốc độ ánh sáng xông lên.

Tuy nhiên, mục tiêu của Tanaka không phải là bản thân chiếc Zaku đỏ, mà là sợi dây nối với cánh tay, nắm lấy sợi dây có thể hạn chế sự di chuyển của chiếc Zaku đỏ.

Nhẫn nhịn.

Tanaka liên tục né tránh, nhưng đối mặt với tám họng súng đối diện, thanh máu của anh ta vẫn liên tục giảm.

Anh ta chỉ có thể cầu nguyện rằng trước khi thanh máu của mình về không, có thể có cơ hội nắm lấy xúc tu của chiếc Zaku.

Chiếc Zaku đỏ thấy chiếc Cường Tập đã hết đạn, cũng hơi yên tâm một chút, nhưng sự thư giãn này đã để lộ sơ hở.

Xúc tu đã bị chiếc Cường Tập nắm lấy.

Vô ích thôi, ngươi không thể đánh bại ta, ngươi thậm chí không còn dao tốc độ ánh sáng nữa.

Chiếc Zaku đỏ kiêu ngạo nói.

Tôi đã chuẩn bị cho ngươi viên đạn cuối cùng.

Khẩu pháo khổng lồ này đang bay lơ lửng phía sau Đỗ Lan, chiếc Cường Tập lập tức ôm lấy khẩu pháo, nòng pháo chĩa thẳng vào chiếc Zaku đỏ.

Không thể nào.

Chiếc Zaku nhận ra có chuyện chẳng lành, cũng chĩa những họng súng xúc tu còn hoạt động được vào chiếc Cường Tập.

Oanh.

Tạch.

Gần như đồng thời cả hai bên đều khai hỏa.

Sau đó, chiếc Zaku đỏ bật ra tiếng cười kiêu ngạo, Giáp của ta cũng đã được gia cố rồi, viên đạn cuối cùng của ngươi không thể xuyên thủng.

Ha.

Tanaka cười khổ, bởi vì anh ta đã không thể di chuyển được nữa, thanh máu đã chạm đáy.

Tuy nhiên, chiếc Zaku đỏ cũng không kiêu ngạo được bao lâu, bởi vì thanh máu của nó cũng không còn nhiều, cuối cùng bị binh lính tạp nham vây quanh, nổ tung.

Tuy nhiên, số lượng hạ gục của nó lại là quán quân không thể nghi ngờ trong giải đấu này.

Trận đấu thứ hai của vòng chung kết kết thúc, đội liên quân đã thua, nhưng cộng thêm trận đua tốc độ trước đó, điểm số của hai bên lại hòa nhau, trận đấu cuối cùng mới là quan trọng nhất.

Ngươi là Trường Sinh Đạo Nhất sao.

Ta là Đỗ Lan, tổng tài của công ty Viễn Sơn.

Công ty Viễn Sơn chính là công ty điện tử nhỏ mà Đỗ Lan tiếp quản lần đầu tiên, hiện tại đã trở thành một trong những doanh nghiệp lớn nhất thế giới.

Chào anh.

Trường Sinh Đạo Nhất là người đứng đầu cuộc thi võ đài cơ khí nhân cách cá nhân, trong chiến trường vũ trụ cuối cùng, mặc dù ban đầu thất bại, nhưng y đã nhanh chóng thích nghi với vũ trụ và giành chiến thắng cuối cùng.

Chương 101

Chuyện của ngươi, ta đã biết, hệ thống thiên thạch đó ngươi cứ giữ lấy đi, viện mồ côi đó đã được ta mua lại rồi.

Anh cần tôi làm gì.

Trường Sinh Đạo Nhất không giỏi nói chuyện, nên hỏi thẳng thừng.

Ta đã xem trận đấu chiến trường vũ trụ cuối cùng của ngươi, cảm giác không gian của ngươi rất tốt, đây chính là lý do ta chọn ngươi.

Công ty chúng ta có một dự án mới, ta nghĩ ngươi có lẽ cũng biết, đó chính là công viên giải trí trên không mới được xây dựng trên bầu trời Tokyo.

Cái này tôi biết.

Ừm, tại công viên giải trí trên không, chúng ta đã ra mắt một thứ mới, gọi là lập thể cơ động, là một thứ có thể giúp người ta bay lượn trên không trung, nhưng nếu không có cảm giác không gian xuất sắc thì không thể vận dụng một cách tự nhiên.

Vì vậy ta chuẩn bị thuê ngươi, lương năm 300 vạn, có mười ngày nghỉ phép, làm thêm giờ được lương gấp đôi, còn có lì xì nữa, không biết ngươi có đồng ý không.

Trường Sinh Đạo Nhất không có lý do gì để từ chối, công việc này tốt hơn công việc hiện tại của y rất nhiều, hơn nữa Đỗ Lan còn giúp đỡ viện mồ côi, càng khiến Trường Sinh Đạo Nhất không có lý do để từ chối.

Ký xong hợp đồng, ký ba năm, nhưng trong thế giới không có khái niệm thời gian này, Trường Sinh Đạo Nhất về cơ bản đã bán mình cho

Đỗ Lan.

Sau đó Đỗ Lan đưa Trường Sinh Đạo Nhất đến nơi hắn huấn luyện lập thể cơ động, Sử dụng lập thể cơ động cần cảm giác thăng bằng và cảm giác không gian xuất sắc.

Cảm giác không gian của ngươi không tệ, nhưng vẫn cần huấn luyện cảm giác thăng bằng.

Hơn nữa, khi ở trên không, người không có chỗ để lấy lực, nên tư thế cơ thể sẽ được hoàn thành thông qua các dây đàn hồi cường độ cao buộc quanh người.

Đỗ Lan không chuẩn bị bộ chiến phục nano cho Trường Sinh Đạo Nhất, mà để y nhẹ nhàng vào trận.

Trường Sinh Đạo Nhất nhìn thứ được tạo thành từ bộ đồ dây đàn hồi, hai hộp chữ nhật dài, và một bình trụ tròn trước mắt, cảm thấy rất kỳ lạ.

Đây chính là lập thể cơ động, ta cũng là lần đầu tiên dùng, vừa mới lấy từ phòng thí nghiệm ra, chưa ai dùng qua cả. 2.

Đỗ Lan tự mình chế tạo, nhưng chưa thử nghiệm, hôm nay vừa lúc đến làm một trận thử nghiệm người thật.

Đỗ Lan trước tiên muốn biểu diễn cho Trường Sinh Đạo Nhất xem, nên với sự giúp đỡ của Đạo Nhất, Đỗ Lan đã mặc toàn bộ bộ lập thể cơ động vào người.

Đây là một nhà kho rất lớn, bên trong dựng đủ loại cột cao thấp khác nhau, dùng để móc phi câu của lập thể cơ động.

Đỗ Lan cầm hai bộ điều khiển trong tay, sau đó cảm nhận trọng lượng của lập thể cơ động trên người, Ta đi đây.

Đỗ Lan đồng thời nhấn nút phóng ở cả hai tay, đồng thời nhả phanh thu hồi phi câu.

Hai phi câu bay ra, găm vào các cột.

Phóng không có vấn đề gì, nhớ bật máy quay.

Biết rồi.

Đỗ Lan siết chặt phanh, cả người được kéo lên không trung, sau đó dùng lực ở chân, tất cả các dây đàn hồi trên người đều được kéo căng, Đỗ Lan cảm thấy mình không cần sử dụng khí cũng có thể thực hiện một số động tác.

Sau đó Đỗ Lan lại thực hiện một động tác sử dụng luân phiên hai phi câu, rồi di chuyển liên tục trên không trung.

Trường Sinh Đạo Nhất nhìn ngây người, chỉ thấy Đỗ Lan bay lượn phóng khoáng trên không trung, thậm chí có lúc, cả hai phi câu đều không găm được vào thứ gì, Đỗ Lan vẫn lợi dụng quán tính để thực hiện các động tác khác nhau trên không, hơn nữa trước khi bị trọng lực kéo xuống đất lại phóng phi câu ra để bay trở lại.

Trường Sinh Đạo Nhất không tin Đỗ Lan là lần đầu tiên sử dụng cái thứ gọi là lập thể cơ động này.

Đạo Nhất, nhấn nút màu xanh lá cây bên cạnh ngươi.

Giọng Đỗ Lan truyền đến tai Trường Sinh Đạo Nhất.

Vâng.

Đạo Nhất không chút do dự nhấn nút màu xanh lá cây nổi bật.

Trong sân tập, đột nhiên từ các cột bật ra một số hình ảnh quái vật, đây cũng là dùng để huấn luyện, Đỗ Lan áp tay cầm vào cạnh hộp dài, trên tay cầm lập tức xuất hiện hai lưỡi kiếm.

Không sắc bén, sử dụng thiết bị điện tử cảm ứng để xác định có tấn công trúng những con quái vật đó hay không.

Ngầu quá.

Trường Sinh Đạo Nhất cảm thấy mình đã mê mẩn Đỗ Lan.

Đỗ Lan rùng mình một cái, nhưng động tác không hề chậm lại, song kiếm bay lượn quanh người, đánh bại tất cả các mục tiêu huấn luyện.

Cảm giác không tệ, có thể dùng được, tiếp theo là đến lượt ngươi.

Đỗ Lan cảm thấy lập thể cơ động mà mình chế tạo vẫn khá tốt, thậm chí còn mạnh hơn cả nguyên bản sử dụng khí ga.

Bởi vì Đỗ Lan sử dụng vật liệu nhẹ, hơn nữa cường độ của hệ thống này đều được gia cố, đặc biệt là hệ thống động lực, Đỗ Lan sẽ không sử dụng khí ga, mà là tua bin nhỏ.

Có thể điều chỉnh tốc độ, nhưng chỉ những lập thể cơ động đã được xác định tốc độ trong phòng thí nghiệm mới có chức năng điều chỉnh tốc độ.

Đến khi công viên giải trí khai trương, lập thể cơ động vẫn cần được đơn giản hóa hết mức có thể, để phù hợp với đa số khách hàng.

Hai ngày này, ta sẽ tuyển thêm vài người nữa, sau đó các ngươi sẽ cùng nhau huấn luyện.

Đến khi các ngươi huấn luyện xong, công viên giải trí cũng nên hoàn thành nốt.

Sau đó sẽ để các ngươi quay một quảng cáo, sau khi công viên giải trí khai trương, các ngươi sẽ phụ trách biểu diễn và hướng dẫn khách hàng sử dụng lập thể cơ động.

Đương nhiên, trong công viên giải trí cũng sẽ có một sảnh trò chơi cơ khí nhân cách mới, nếu ngươi đến chơi thì miễn phí.

Mỗi cây đều là đại thụ che trời, rậm rạp không thấy ánh mặt trời, đột nhiên từ trong bóng tối vang lên tiếng động.

Tiếng vó ngựa tung lên những chiếc lá mục nát, năm con ngựa phi nước đại xông ra.

Sau đó màn hình chuyển cảnh, theo hướng tiến của năm con ngựa có một cái cây chắn tầm nhìn, ống kính từ từ di chuyển, cuối cùng tình hình phía sau cái cây đã hiện ra.

Một con khủng long bạo chúa đang ở đầu bên kia cái cây.

Theo chiến thuật, cứ như huấn luyện vậy, bao vây nó.

Người dẫn đầu ra lệnh một tiếng, bốn người phía sau anh ta lập tức chia thành hai nhóm, bao vây từ trái và phải.

Toàn bộ chuẩn bị lập thể cơ động.

Người dẫn đầu hô to một tiếng, sau đó dẫn đầu bay ra khỏi lưng ngựa.

Lúc này, màn hình lại chuyển cảnh, không còn là rừng rậm mà biến thành một bức tường thành cao lớn, đồng thời lời bình cũng xuất hiện.

Loài người đã quên đi nỗi nhục bị cự thú giam cầm phía sau những bức tường cao, cho đến ngày hôm nay.

Một tiếng nổ lớn, một người khổng lồ cao hơn cả bức tường xuất hiện, bức tường thành dễ dàng bị phá hủy.

Lúc này, giọng nói của con người xuất hiện.

Các ngươi những kẻ tàn dư, lương thực của cự thú, bây giờ hãy nói cho ta biết tại sao các ngươi gia nhập binh đoàn.

Từng khuôn mặt trẻ tuổi hô vang, Hiến thân.

Sát lục.

Bất khuất.

Lời bình lại vang lên, binh đoàn săn bắt cổ xưa được tái lập, phát động khiêu chiến với cự thú.

Ống kính quay trở lại khu rừng, chiến trường của con khủng long bạo chúa đó.

Người dẫn đầu thuần thục sử dụng lập thể cơ động, xuyên qua giữa rừng cây, sau đó vung song kiếm chém về phía khủng long bạo chúa, Để ngươi nếm thử sức mạnh đấu tranh của loài người.

Màn hình tối sầm, sau đó một logo xuất hiện, tất cả đều có tại Công viên giải trí trên không.

Đồng thời với việc ra mắt quảng cáo, Đỗ Lan còn cho ra mắt tiểu thuyết, và một cuốn cẩm nang quái vật dày cộp, trong đó bao gồm một số quái vật thông thường, cùng với một số thông tin trang bị, chính là một cuốn cẩm nang hướng dẫn đánh quái.

Nói cho cùng, công viên giải trí vẫn là để mọi người đến chơi, nếu du khách không biết gì cả thì còn gì mà vui nữa.

Conan, hôm nay nhất định phải đến cổ vũ cho chị, trận đấu thăng cấp karate của chị, hôm nay nhất định sẽ thành công.

Ran rất vui vẻ mời Conan.

Vâng, chị Ran.

Conan đồng ý, nhưng trong lòng lại không ngừng phàn nàn, Ran đã đủ lợi hại rồi mà.

Thật sao.

Vậy nhất định phải đến nhé, nếu em không đến thì.

Ran xoay người, đá một cú vào cột đèn phía sau Đỗ Lan.

Conan nghe thấy tiếng cạch, cạch từ phía sau.

Sau đó Conan quay đầu lại mới phát hiện đó là tiếng máy đóng cọc từ phía sau, chứ không phải Ran đã đá gãy cột đèn.

Em nhất định sẽ đi.

Conan vội vàng cam đoan.

Tuy nhiên, mọi việc không như ý muốn, sau khi tan học, Conan đã bị đội Thám tử nhí kéo lại.

Mihiko mang theo máy thu sóng vô tuyến ở nhà ra, đội Thám tử nhí đang cùng nhau nghiên cứu thì đột nhiên từ máy thu phát ra giọng nói của kẻ bắt cóc.

Hắn bắt cóc một cô bé, và gọi điện thoại đe dọa bố cô bé.

Cuộc gọi này đã bị máy thu sóng thu được.

Đội Thám tử nhí lập tức phát huy bản tính thích xen vào chuyện của họ, không liên lạc cảnh sát mà lập tức lên đường tìm kiếm hung thủ và nạn nhân.

Đầu tiên Đỗ Lan phân tích được phạm vi của máy thu sóng vô tuyến này, sau đó nghe ra trong giọng nói có tiếng máy đóng cọc.

Họ lập tức đến công trường đó nhưng vẫn không thấy gì cả.

Chương 102

Lúc này Kikyo lấy từ trong cặp sách ra một xấp giấy gấp thành hạc giấy, nói vài câu với hạc giấy, hạc giấy liền bay đi.

Đội Thám tử nhí chưa từng chứng kiến thủ pháp này.

Em biết rồi, đây là thức thần.

Chỉ những người ở đền thờ mới có.

Vẫn là Mihiko xem nhiều thứ hơn.

Tuyệt vời quá, Kikyo là vu nữ sao.

Ayumi tò mò hỏi.

Còn Conan đã không thể phàn nàn nữa, kéo Kikyo sang một bên, Này, này, Kikyo em làm như vậy không sao chứ.

Có gì mà không sao, từ xưa đến nay vu nữ vẫn luôn như vậy, có vấn đề gì à.

Kikyo lạnh nhạt nhìn Conan.

À.

Conan chỉ cảm thấy mình sống mười mấy năm, chưa từng thấy loại thuật vu này, khả năng tiếp nhận ngược lại không cao bằng mấy đứa trẻ con kia.

Bạn Kikyo, chúng ta có gấp mấy con hạc giấy rồi, đưa cho bạn hết này.

Genta ôm hơn chục con hạc giấy đi tới.

Được.

Kikyo cũng không nói nhiều, từng con hạc giấy một được y thi pháp, hơn chục con hạc giấy đều bay đi.

Bạn Kikyo, những con hạc giấy đó có tác dụng gì ạ.

Genta ngây ngô hỏi.

Em đã nói là thức thần rồi.

Mihiko thấy Genta không chịu cố gắng, đành nói một cách bất lực, Thức thần có thể giúp vu nữ.

Bây giờ bạn Kikyo nhất định là để hạc giấy giúp tìm người.

À.

Cũng không biết Genta đã hiểu hay chưa.

Lúc này máy vô tuyến lại thu được cuộc gọi giữa bọn bắt cóc và nạn nhân, trong cuộc gọi lại một lần nữa truyền ra tiếng xe điện, sau đó là yêu cầu của bọn bắt cóc đối với nạn nhân, nào là di chuyển ăng ten vệ tinh, nào là cởi quần áo.

Sau đó Conan phán đoán ban công của nạn nhân hướng về phía Nam hoặc phía Tây, vì quy định ăng ten vệ tinh ở Nhật Bản chỉ có thể lắp đặt ở hai hướng này.

Tuy nhiên, khu vực này đều là khu dân cư, mỗi ban công đều giống hệt nhau.

Phạm vi vẫn còn quá lớn, đáng ghét.

Conan sốt ruột nói.

Sau đó anh ta chợt lóe lên một ý tưởng, nhớ lại trong cuộc điện thoại có nghe thấy tiếng xe điện.

Sau đó Conan chạy đến bên cạnh đường ray xe điện gần nhất, xe điện chạy qua, sau đó Conan áp máy thu vào tai, cẩn thận đếm vài con số, tiếng xe điện truyền đến từ máy thu.

Tuy nhiên, lúc này cuộc điện thoại đã đến hồi kết, tội phạm muốn nạn nhân tự sát.

Ở đây.

Conan dẫn đầu chạy lên.

Kikyo và những người khác cũng theo sau, lúc này một con hạc giấy bay đến bên Kikyo, Tìm thấy bọn bắt cóc, các ngươi đi tìm bố cô bé đi, ta đi tìm bọn bắt cóc.

Được, cẩn thận.

Conan biết Kikyo rất lợi hại.

Kikyo rẽ ở một ngã tư, sau đó chạy về phía một tòa nhà dân cư ở cuối con hẻm cao su.

Bọn bắt cóc ở trên nóc tòa nhà đó.

Mười mấy tầng lầu, Kikyo chỉ mất vài phút đã chạy lên, thậm chí không đổ một giọt mồ hôi.

Giác ngộ đi.

Kikyo giương cung, mũi tên đã lắp sẵn.

Ai.

Bọn bắt cóc vẫn đang cầm điện thoại trong tay, giật mình một cái, bên cạnh hắn còn có một cô bé bị trói chặt.

Kikyo không trả lời, trực tiếp bắn ra một mũi tên, găm vào đầu gối của tên bắt cóc.

Á, đầu gối của ta, đầu gối trúng tên.

Tên bắt cóc ngã xuống đất rên rỉ. 3.

Kikyo dùng điện thoại báo bình an cho Conan, không lâu sau Conan dẫn theo bố cô bé cũng vội vàng đến.

Không nhắc đến cảnh cha con trùng phùng cảm động đó, cảnh sát lại một lần nữa xuất hiện sau khi thám tử đã giải quyết xong vụ án.

Nhanh lên.

Cảnh sát nhìn tên bắt cóc đang giả vờ nói.

Cảnh sát, đầu gối của tôi trúng tên rồi.

Nói nhảm gì đó, trúng chỗ nào.

Mau đứng dậy cho tôi.

Cảnh sát đối với tên bắt cóc không hề có thái độ tốt.

Mũi tên kết thành từ linh lực, không gây sát thương cho người thường, chỉ là tên bắt cóc tự cảm thấy đau mà thôi.

Vụ án kết thúc, Conan mới nhớ ra, mình còn chưa đi xem trận đấu karate của Ran.

Anh ta thầm thương tiếc cho mình.

Vài ngày sau, lại là đội Thám tử nhí, chơi trốn tìm trong công viên.

Conan đã kiệt sức rồi, rõ ràng là một học sinh cấp ba lại phải chơi trốn tìm với học sinh tiểu học.

Cách họ chơi trốn tìm là đá một lon rỗng ra xa, sau đó để người đóng vai ma đi nhặt về, nhưng không may là Conan đã thua trong trò oẳn tù tì, để Genta đá lon rỗng đi rất xa.

Trên đại lộ nhà hát, tập trung đông đảo fan hâm mộ của nhóm nhạc thần tượng nổi tiếng Two Mix.

Conan, sao em lại ở đây.

Chị Ran.

Conan nhìn thấy Ran và Sonoko, Ran còn cầm một bó hoa trong tay, họ cũng đến nghe buổi hòa nhạc.

Chúc Conan vài câu, Ran và Sonoko đã đi vào trước, họ đến sớm như vậy là muốn xem liệu có thể vào hậu trường gặp thần tượng của mình trước không.

Conan, sao em chậm thế.

Genta và những người khác đã không chờ được, trực tiếp đến tìm Conan.

Xin lỗi, xin lỗi.

Ừ.

Kikyo đâu.

Bạn Kikyo đi mua đồ ăn vặt cho chúng ta rồi.

Genta nói, vừa nói nước dãi đã chảy ra.

Ối.

Ayumi bị người khác va vào một cái, nhưng người va vào cô bé cũng ngã xuống đất.

Ayumi, em không sao chứ.

Em bé, cháu không sao chứ.

Người va vào liên tục xin lỗi.

Á, là Takayama Minami.

Ayumi ngồi trên đất, nhìn thấy dáng vẻ của Takayama Minami dưới cặp kính râm.

Takayama Minami lập tức bịt miệng Ayumi lại, cô ấy là lén chạy ra ngoài, muốn hít thở không khí trước buổi hòa nhạc.

Nếu bị người khác nhận ra thì sẽ không chạy thoát được.

À.

Ha, em bé, cháu đang nói gì vậy.

Đám đông vây xem nhìn Takayama Minami ăn mặc giả trai, cũng không tin người này chính là thần tượng Takayama Minami, cứ thế mà tản đi.

Tôi mời các cháu ăn gì nhé.

Takayama Minami nói.

Được ạ, nhưng chúng cháu còn một người bạn nữa, chúng cháu phải đợi bạn ấy đi cùng.

Genta tuy tham ăn, nhưng vẫn rất nhớ bạn của mình.

Được.

Không lâu sau, Kikyo mang theo một túi lớn đồ ăn quay lại, nàng viện cớ đi mua đồ để không phải tham gia trò trốn tìm này.

Bạn Kikyo, Takayama Minami mời chúng ta ăn đồ ăn đấy.

Gặp được thần tượng Ayumi có chút thất thố.

Takayama Minami.

Ngoài Conan ra, có một người không nhận ra thần tượng, điều này khiến Takayama Minami có chút bị đả kích.

Tùy tiện tìm một quán kem, mọi người cùng nhau ăn uống. 4.

Sau đó mọi người phát hiện giọng của Conan và giọng của Takayama Minami quả thực giống hệt nhau, nếu Đỗ Lan ở đó nhất định sẽ phàn nàn, đều là một người lồng tiếng thì sao mà không giống được.

Chương 103

Takayama Minami đưa cuốn băng cassette bài hát mới nhất cho Đỗ Lan và mọi người nghe.

Các cháu cứ ăn trước, cô đi gọi điện thoại cho bạn cô, cái tên đó thật là, cứ đánh mãi đến bây giờ, cô ra bốt điện thoại công cộng bên ngoài gọi, mấy đứa giúp cô trông túi nhé.

Vâng ạ.

Takayama Minami vừa đi đến cửa, liền bị người khác đẩy vào một chiếc xe màu đen, cô ấy đã bị bắt cóc.

Conan không ngờ lại có người dám bắt cóc người ngay trước mắt mình, điều đó khiến anh ta tức đến nghiến răng.

Các em đi báo cảnh sát trước đi, chị đi thanh toán.

Kikyo nói, thực ra nàng muốn xem liệu mình có thể theo dõi chiếc xe của bọn cướp hay không.

Được, vậy em nhanh lên, Ayumi, Mihiko, Genta, chúng ta đi trước.

Conan cũng không do dự, anh ta cần đến hội trường hòa nhạc thông báo cho họ, sau đó báo cảnh sát.

Vâng.

Đội Thám tử nhí xuất phát.

Không nói đến việc Conan và những người khác quay về báo cảnh sát, Kikyo một mình từ từ đi theo hướng của bọn bắt cóc, nhưng cũng chỉ theo dõi được một đoạn đường thì mất dấu hơi thở của Takayama Minami.

Kikyo không sử dụng hạc giấy, vì bọn bắt cóc có thể ẩn náu ở bất kỳ góc nào của Tokyo, tìm kiếm sẽ rất phiền phức, trừ khi có vài ngàn, vài vạn con hạc giấy.

Tuy nhiên, Kikyo vẫn còn cách, đó là đi theo sau đội Thám tử nhí, theo lời Đỗ Lan nói thì đám hùng hài tử đó sẽ không chịu dừng lại.

Không sai, bọn bắt cóc yêu cầu đội Thám tử nhí mang gói đồ của Takayama Minami đến địa điểm chỉ định, đội Thám tử nhí bắt đầu dẫn cảnh sát đi khắp Tokyo.

Còn Kikyo đương nhiên sẽ không chạy khắp nơi như cảnh sát, Kikyo chỉ cần đặt thức thần lên người Conan là có thể hoàn toàn nắm bắt được mọi di chuyển của họ.

Phải nói rằng bọn cướp này rất xảo quyệt, cuối cùng lại để một mình Ayumi đi giao gói đồ.

Tuy nhiên, sau khi cân nhắc, Conan cảm thấy quá nguy hiểm, nên anh ta và Ayumi đã đổi quần áo.

Đồng thời, Conan đặt thiết bị theo dõi lên người mình, đưa cặp mắt theo dõi dự phòng cho ba thành viên của đội Thám tử nhí, bảo họ giao cho cảnh sát.

Tuy nhiên, theo tính cách của ba người đó, Conan chắc chắn sẽ thất vọng, bởi vì không chịu để Conan một mình nổi bật, Genta, Mihiko, Ayumi đã tự mình cầm cặp mắt theo dõi đi theo.

Theo suy nghĩ của họ thì công lao không thể để một mình Conan giành được, công lao thuộc về đội Thám tử nhí.

Trước xe điện, Conan mặc áo khoác của Ayumi đội mũ, giả vờ ngã, sau đó tách khỏi đội Thám tử nhí.

Anh ta một mình, theo chỉ dẫn của bọn cướp, cầm cuốn băng cassette bài hát mới trong túi của Takayama Minami đến địa điểm của bọn cướp.

Lúc này Kikyo vẫn luôn chú ý cũng hành động, dưới sự hỗ trợ của linh lực, nàng như tiên nữ bay lượn giữa các tòa nhà.

Conan dùng kim gây mê bắn hạ một tên bắt cóc, còn tên bắt cóc kia thì không thấy tăm hơi.

Takayama Minami bị bắt cóc và một thành viên khác của Two Mix cùng cô ấy.

Cháu ơi, sao cháu lại đến đây.

Takayama Minami đợi Conan xé băng dính trên miệng cô, lập tức lo lắng hỏi, Mau rời đi, bọn chúng còn một người nữa.

Yên tâm đi ạ, cháu nghĩ cảnh sát sẽ đến rất nhanh thôi.

Conan không hề biết rằng ba người kia đã đi theo vì không muốn để anh ta một mình nổi bật.

Hơn nữa, khi Genta và những người khác đến địa điểm của bọn bắt cóc, chuẩn bị gọi điện thoại báo cảnh sát thì đã bị một tên bắt cóc khác phát hiện.

Conan tưởng rằng đã thắng lợi, nhưng đồng đội của anh ta đã hãm hại anh ta rồi.

Khi anh ta cởi trói cho hai người, một tên bắt cóc khác quay lại.

Ta còn tưởng mấy tên nhóc này lén lút làm gì chứ.

Hóa ra còn một tên nhóc nữa.

Nhìn thấy ba người bị trói chặt, Conan suýt chút nữa tức chết, Không phải đã bảo các cậu giao đồ cho cảnh sát rồi sao.

Nhưng mà, nhưng mà, chỉ có một mình Conan Genta vẫn không phục muốn cãi lại.

Đừng nói nhảm, vào trong.

Tên cướp đẩy người vào phòng, sau đó lấy ra một khẩu súng từ trong ngực, là súng thật.

Khẩu súng thật có thể giết chết cả sáu người.

Ngay cả Conan đối mặt với họng súng ở khoảng cách gần như vậy vẫn đổ mồ hôi lạnh.

Tên bắt cóc chĩa súng vào họ, sau đó lại di chuyển, chĩa vào thùng xăng mà hắn đã chuẩn bị trước để phi tang xác, bắn vài phát.

Lửa dữ dội bốc lên, Các ngươi cứ chờ chết đi.

Đội Thám tử nhí lần này thực sự đối mặt trực tiếp với tử thần rồi.

Tên bắt cóc đỡ tên bắt cóc còn lại đang ngủ say dậy, muốn rời đi.

Lúc này Conan hỏi, Tại sao các ngươi lại muốn có cuốn băng cassette đó.

Các ngươi tự xuống địa ngục mà đoán đi.

Tên bắt cóc không muốn nói nhảm.

Tuy nhiên, Conan sẽ không để bọn chúng đi dễ dàng, Là vì lời bài hát phải không, năm mới, vài ba tiếng pháo hoa.

Khiến các ngươi liên tưởng đến vụ án súng đạn xảy ra gần ngôi đền vào năm mới năm ngoái.

Kết quả điều tra của cảnh sát là một người có vấn đề thần kinh đã nổ súng tự sát ở đó, nhưng sự thật thì các ngươi đã giết người đó phải không.

Các ngươi mới là hung thủ giết người.

Không sai.

Vì đã bị Conan suy luận ra toàn bộ, tên bắt cóc cũng không phủ nhận, Nhưng các ngươi không có cơ hội công bố chuyện này ra ngoài,

tạm biệt.

Nói rồi, hắn ta lại giơ súng lên, chĩa họng súng vào Conan.

Thằng bé vẫn còn là trẻ con.

Takayama Minami che chở Conan phía sau.

Tiếng súng nổ, viên đạn sượt qua cánh tay của Takayama Minami, nhưng không có gì đáng ngại.

Hừ, ta sẽ không giết các ngươi, vẫn là để các ngươi bị lửa thiêu chết đi.

Tên bắt cóc đóng cửa lại.

Đáng ghét.

Conan còn tưởng tên bắt cóc sẽ lộ sơ hở chứ, ngược lại lại khiến Takayama Minami bị thương, Không sao chứ.

Chị.

Không sao, bây giờ vẫn phải nghĩ cách ra ngoài.

Nhìn cánh cửa bị khóa chặt, hai người lớn dùng sức đẩy, nhưng không hề nhúc nhích.

Xem ra chúng ta chết chắc rồi.

Takayama Minami bi quan nghĩ.

Còn Conan vẫn đang nghĩ cách, đối thủ đa nghi và xảo quyệt như vậy, anh ta cũng rất ít khi gặp phải.

Thực ra, lúc này tên bắt cóc đã bị Kikyo bắn xuyên đầu gối, hơn nữa nàng cũng đã báo cảnh sát, nhưng để cho đội Thám tử nhí một bài học sâu sắc, nàng không vội vàng đi mở cửa.

À.

Cuối cùng cũng tự do rồi.

Chúng ta thoát ra ngoài rồi.

Đột nhiên Conan hét lớn về phía cửa sổ.

Sau đó những giọng nói khác cũng vang lên, đều là giọng điệu thoát chết.

Không thể nào, bọn chúng không thể thoát ra được.

Tên bắt cóc ngã xuống đất không thể đứng dậy, vẻ mặt không thể tin được.

Đừng nói nhiều.

Kikyo dùng cung gõ một cái, đánh ngất tên cướp.

Phải nói rằng Conan vẫn thực sự thông minh, lúc này anh ta đã sẵn sàng bất cứ lúc nào để tung đòn quyết định vào tên bắt cóc quay đầu lại kiểm tra.

Còn hai người lớn cũng trốn bên cạnh cửa, chuẩn bị đánh gục một tên.

Tuy nhiên, họ rõ ràng sẽ thất vọng, vì không có ai đến mở cửa.

Conan đổ mồ hôi lạnh, không thể nào, tên bắt cóc đa nghi như vậy nghe thấy lời nói của họ vừa nãy không thể không quay lại kiểm tra được.

Ngay khi tinh thần của mọi người sắp sụp đổ, khóa cửa chuyển động.

Conan tinh thần phấn chấn, Chết đi.

Giày tăng cường lực chân đá một cái lon dầu rỗng ra ngoài.

Kikyo vừa mở cửa, liền thấy một cái bóng đen bay qua đầu nàng, sau đó lại có người từ bên cạnh lao vào nàng, nàng khẽ di chuyển, hai người liền lao hụt ngã xuống đất, Thái độ chào đón ân nhân cứu mạng của các ngươi quả thực rất nhiệt tình đấy.

Tiếng còi cảnh sát cũng vọng đến từ xa, xe cảnh sát và xe cứu hỏa đều đã đến.

Kikyo.

Hai tên bắt cóc đâu rồi.

Conan vội vàng hỏi.

Đang ngủ dưới lầu.

Kikyo tùy ý đáp, Thôi được rồi, mọi người ra ngoài đi, cảm giác khiêu vũ với tử thần thế nào.

Câu này nàng hỏi ba người Ayumi.

Chương 104

Kikyo.

Ayumi rõ ràng đã sợ hãi, lập tức lao vào vòng tay Kikyo.

Phản ứng như vậy của Ayumi khiến Kikyo cảm thấy mình hình như đã quá đáng một chút, nói cho cùng bọn chúng cũng chỉ là trẻ con, kẻ gây họa thực sự phải là Conan, bề ngoài tuy là trẻ con, nhưng nội tâm lại là học sinh cấp ba.

Đừng khóc nữa, không sao rồi.

Kikyo an ủi Ayumi, vừa nói còn lườm Conan một cái.

Conan tỏ vẻ mình rất oan ức, mình rõ ràng đã bảo ba người họ thông báo cho cảnh sát mà, là do ba người họ không nghe lời tự mình chạy đến đây, thực sự rất oan ức.

Two Mix đã kịp quay lại buổi hòa nhạc, nhưng vì còn phải thay trang phục, nên Conan tranh thủ thời cơ dùng giọng hát lệch tông của mình để đầu độc tất cả khán giả.

May mắn thay, trước khi khán giả ném rác lên sân khấu, bản thân Takayama Minami đã xuất hiện, nắm tay Conan, cùng nhau biểu diễn.

Tất cả những người mua sản phẩm của công ty Đỗ Lan đều có cơ hội nhận được vé vào cửa miễn phí công viên giải trí trên không.

Hơn nữa, đây là vé vào cửa giới hạn chỉ 100 suất, có thể nhận được một tấm vé có giá trị kỷ niệm rất lớn.

Chỉ có 100 suất, nên điện thoại của công ty Đỗ Lan đều bị đánh cháy máy, đồng thời đẩy cao doanh số bán hàng của các sản phẩm công ty Đỗ Lan, điện thoại, robot trò chơi, và một số thiết bị điện, thực phẩm chức năng, vật tư y tế, v. v.

Asuka đã từng nghe nói đến tên công ty Viễn Sơn, nhưng cũng chỉ là nghe từ miệng những người xung quanh dùng điện thoại nói.

Điện thoại Viễn Sơn là sản phẩm hàng đầu thế giới.

Asuka, em cũng nên mua một chiếc điện thoại rồi, sau khi em tốt nghiệp đại học, công việc cũng sẽ cần dùng đến.

Cô bạn cùng đại học khuyên cô ấy cũng nên chuẩn bị một chiếc điện thoại.

Asuka cũng đã có ý định từ sớm, nhưng cô ấy vẫn không biết nên mua nhãn hiệu nào.

Đương nhiên là Viễn Sơn, tuy giá cả đắt hơn một chút, nhưng chất lượng tốt, hơn nữa rất thời thượng, em nhìn cái điện thoại nắp gập mà lớp trưởng của chúng ta mới mua kìa.

Thời trang biết bao.

Vài người xì xào bàn tán rồi bước vào cửa hàng chuyên bán điện thoại Viễn Sơn.

Sau đó Asuka, người đã mua điện thoại, nhận được cơ hội rút thăm trúng thưởng, Asuka vốn không có vận khí, lần này lại quay ra một quả cầu màu vàng kim.

Đing đing.

Giải đặc biệt, chúc mừng bạn đã giành được một vé vào cửa công viên giải trí trên không.

Asuka vẫn còn mơ mơ màng màng, không ngờ mình lại trúng thưởng.

Asuka, là vé vào cửa công viên giải trí trên không đó.

Asuka vẫn còn mơ hồ, nhưng bạn cùng lớp của cô ấy lại biết vé vào cửa công viên giải trí trên không quý giá đến mức nào.

Những người may mắn từ khắp Nhật Bản đều được đưa đến công viên giải trí trên không.

Từ cửa sổ xe buýt đường dài, Asuka có thể nhìn thấy một đĩa bay lớn trên bầu trời thành phố từ xa.

Khi đến gần, Asuka phát hiện đĩa bay đó quá lớn, che phủ toàn bộ khu trung tâm sầm uất.

Bóng của công viên giải trí trên không đổ xuống thành phố, ngay cả vào ban ngày cũng phải bật đèn đường.

Công viên giải trí trên không ảnh hưởng nghiêm trọng đến ánh sáng ở khu đô thị phía dưới, chính phủ cũng đã đề cập đến Đỗ Lan, vì vậy Đỗ Lan đã nghĩ cách lắp hai tấm gương lớn trên thành phố trên không, phản chiếu ánh sáng mặt trời xuống dưới.

Tuy nhiên, hiện tại chỉ có kế hoạch, vẫn đang trong quá trình chuẩn bị.

Nhưng thời gian khai trương công viên giải trí trên không thì không thể thay đổi, nên một trăm người may mắn đã đến đúng hẹn.

Đây chính là công viên giải trí trên không sao.

Quả không hổ danh là kiến trúc kỳ quan nhân tạo hiện đại.

Minh Nhật Linh Hương, năm nay 20 tuổi, là một sinh viên đại học, có học thức, cũng có kiến thức.

Nhưng nàng vẫn không thể tưởng tượng được một đĩa bay khổng lồ như vậy làm thế nào mà được xây dựng trên không trung.

Xe buýt đi lên một trong bảy trụ xoắn ốc, từ từ nâng cao, sau đó lên công viên giải trí trên không.

Sau khi bước ra khỏi xe buýt, Minh Nhật Linh Hương cũng ngây người như những người khác, một bức tường thành khổng lồ sừng sững trước mặt họ, dưới bức tường cao là một cánh cổng lớn, nếu cánh cổng cao 3 mét, thì bức tường cao ít nhất cũng phải bốn năm mươi mét.

Chào mừng tất cả mọi người đến với công viên giải trí trên không.

Một nhóm nhân viên mặc đồng phục binh lính trong quảng cáo đứng thành một hàng, khí thế hùng dũng oai nghiêm.

Oa.

Tuyệt vời quá.

Ngầu quá.

Là lập thể cơ động, ngầu quá.

Dưới sự hướng dẫn của người hướng dẫn, một trăm du khách, nam nữ riêng biệt, lần lượt bước vào hai căn phòng khác nhau.

Ở đó, Minh Nhật Linh Hương lần đầu tiên nhìn thấy bộ chiến phục bó sát sắp thay đổi cuộc đời nàng.

Thực ra, bộ chiến phục bó sát, tuy gọi là bó sát, nhưng khi mặc vào rất tiện lợi.

Đến khi quần áo mặc vào người, các robot nano trong chiến phục sẽ tự động cảm ứng, sau đó bám chặt chiến phục vào da người sử dụng.

Minh Nhật Linh Hương chỉ cảm thấy trên người như không mặc gì cả, có chút không quen, trọng lượng của chiến phục bó sát rất nhẹ, hơn nữa bám chặt vào da thịt, khiến mặt Minh Nhật Linh Hương hơi đỏ.

Vóc dáng của Minh Nhật Linh Hương không tệ, trong gương phản chiếu một tư thế nhanh nhẹn, mạnh mẽ.

Đương nhiên, chiến phục bó sát đối với người có thân hình béo phì thì có chút khó chịu, vì bụng to sẽ rất lộ liễu.

Nhưng sự tò mò về công viên giải trí trên không đã khiến họ quên đi vóc dáng của mình.

Tất cả mọi người lại tập trung lại với nhau, sau đó người hướng dẫn giải thích về chiến phục bó sát cho mọi người.

Loại chiến phục này, khi các bạn đi vào bên trong bức tường cao, cảm biến bên trong sẽ khởi động, nâng cao sức mạnh và tốc độ của các bạn lên vài cấp độ.

Bởi vì các bạn sẽ đối mặt với quái vật, nên người bình thường chắc chắn sẽ không phải là đối thủ, nhưng khi tất cả các bạn đều mặc chiến phục thì có thể tung hoành giữa những con quái vật.

Hơn nữa, chiến phục còn có thể tăng cường khả năng chống chịu của các bạn, công viên giải trí trên không của chúng tôi sẽ đảm bảo an toàn cho các bạn, nên các bạn không cần lo lắng.

Mọi người có bất kỳ câu hỏi nào, bây giờ có thể hỏi tôi.

Cho tôi hỏi, tôi đã xem cẩm nang quái vật, nhưng rất nhiều điểm yếu của quái vật đều ở trên lưng, chúng ta có cần dùng lập thể cơ động không.

Một thanh niên phấn khích hỏi, anh ta vẫn luôn tưởng tượng mình đeo lập thể cơ động bay lượn khắp nơi.

Vì mọi người đều là người mới học, nên tạm thời sẽ không dùng đến lập thể cơ động, nhưng khi mọi người nâng cao sự thành thạo, và tích lũy điểm số, tất cả mọi người đều có thể học cách sử dụng lập thể cơ động.

Thanh niên có chút thất vọng, nhưng cũng chỉ là tạm thời, chỉ cần mình cố gắng, sớm muộn gì cũng có thể đeo lập thể cơ động.

Tôi có một câu hỏi, không biết nếu vài người chúng ta cùng lúc giết một con quái vật thì điểm số sẽ được tính như thế nào.

Phương thức tính điểm này được thực hiện bằng công thức tính toán chính xác, hơn nữa được siêu máy tính giám sát tính toán toàn bộ quá trình.

Vì vậy hoàn toàn công bằng và minh bạch, nếu xảy ra tình huống cố ý cướp quái, nếu máy tính đưa ra phán quyết sẽ có hình phạt giảm điểm.

Xin hỏi, khi đánh giết quái vật, sát thương được tính như thế nào.

Tính toán sát thương đối với quái vật, một là tích lũy sát thương, hai là đánh trúng điểm yếu.

Phương thức đầu tiên là sử dụng vũ khí liên tục gây sát thương cho đến khi đánh giết quái vật.

Phương pháp thứ hai lại có yêu cầu về vũ khí, chỉ khi lực tấn công đạt đến một mức độ nhất định mới có thể thực hiện đánh trúng điểm yếu.

Vậy vũ khí thông thường tấn công điểm yếu sẽ có hiệu quả gì.

Thông thường là sát thương tăng gấp đôi, đương nhiên cũng sẽ có hiệu quả đặc biệt, ví dụ như choáng váng, cứng đờ.

Cho hỏi, khi chúng ta chơi game, có game over không.

Thoát khỏi trò chơi, một là đi ra khỏi bức tường cao đó, chiến phục bó sát sẽ tự động phán định các bạn đã rời khỏi trò chơi.

Hai là các bạn bị quái vật đánh bại, phán định này cũng được thực hiện bởi chiến phục bó sát, khi các bạn bị quái vật đánh bại, bộ chiến phục sẽ nhốt các bạn vào phần mộ tử vong bên trong đó, sau đó các bạn có thể đi ra, nhưng không phải đi ra bằng cửa lớn, mà là ở khu nghĩa địa đó.

Người chơi bị đánh giết cần phải ở trong nghĩa địa một giờ mới có thể tiếp tục trò chơi.

Người hướng dẫn chỉ vào một khu nghĩa địa ở góc.

Vậy thì tính là thất bại trò chơi.

Vậy nếu chúng ta đã đánh tàn quái vật rồi, mình lại bị quái vật đánh bại thì không phải chết oan sao.

Có cách nào để chúng ta không phải chịu game over, tiếp tục trò chơi không.

Có, có thể mua phục sinh thạch.

Mọi người đều biết tình hình thu phí ở đây của chúng tôi, một vé vào cửa có thể ở trong công viên giải trí cả một ngày, nhưng nếu bạn bị quái vật đánh giết, thì cần phải mua thêm phục sinh thạch.

Thông thường khi bị đánh giết, cần phải đợi một giờ trong nghĩa địa mới có thể tiếp tục vào trò chơi, còn nếu có phục sinh thạch, thì không cần đến nghĩa địa, lập tức sống lại tại chỗ để tiếp tục trò chơi.

Phục sinh thạch, bao nhiêu tiền.

Phục sinh thạch 1000 yên một viên.

Ý tưởng này của Đỗ Lan là sao chép từ trò chơi miễn phí của Trung Quốc.

Vậy trang bị có mua được không.

Có người hỏi.

Cái đó thì không được, trang bị có thể đổi bằng điểm, hoặc đánh giết quái vật thành tựu để giành điểm thành tựu rồi đổi, không thể giao dịch.

Không chỉ trang bị, dữ liệu của mỗi người các bạn cũng không thể trao đổi.

Tức là trò chơi của mình chỉ có thể tự mình chơi.

Hơn nữa công viên giải trí trên không chỉ có phục sinh thạch là có thể mua được.

Vậy chúng ta có bị quái vật tiêu diệt ngay lập tức không.

Có người lo lắng công viên giải trí vì muốn kiếm tiền mà thiết kế quái vật rất mạnh.

Quái vật được chia cấp độ, chia khu vực, nên mọi người không cần lo lắng, mọi người hãy nhìn đèn LED trên cổ tay của mình.

Chương 105

Màu xanh lá cây là an toàn, màu vàng là cảnh giới, màu đỏ là nguy hiểm, màu đen là sẽ bị tiêu diệt ngay lập tức.

Mọi người nhất định phải chú ý.

Vậy khi chơi game, nếu muốn ăn cơm mà không muốn bỏ dở game thì phải làm sao.

Mọi người có thể tìm thấy lửa trại ở phía bức tường cao, đó có nghĩa là khu an toàn, không có quái vật.

Ở đó có máy bán hàng tự động, và cả nhà vệ sinh.

Máy bán hàng tự động là mua trước, đến khi mọi người rời khỏi công viên giải trí mới thu phí, ở đây xin thông báo trước cho mọi người.

Hơn nữa, ở khu an toàn lửa trại cũng có thể thay đổi vũ khí, nhưng có một điểm, đó là khi các bạn đi vào khu an toàn, dữ liệu trò chơi mà các bạn đang thực hiện sẽ được đặt lại, tức là nếu bạn muốn lợi dụng khu an toàn để dẫn quái vật đi giết thì không thể, vì khi các bạn vào khu an toàn, quái vật mà các bạn đang tấn công sẽ được phục hồi hoàn toàn.

Những người này gần như đã hỏi hết các vấn đề, còn những vấn đề khác thì phải đến khi thực sự chơi game mới gặp phải.

Vậy thì, mọi người đã sẵn sàng chưa, hãy nhận vũ khí.

Người hướng dẫn dẫn du khách đến cửa lớn.

Ở đó toàn là vũ khí, khiên tròn, kiếm, giáo dài, và cả cung, số lượng rất lớn.

Đây đều là những vũ khí cơ bản nhất, mọi người đều có thể chọn hai món, tự do kết hợp.

Minh Nhật Linh Hương từ cấp hai đã tham gia câu lạc bộ bắn cung, nên nàng đương nhiên chọn một cây cung, sau đó lại tự mình chọn một chiếc khiên tròn.

Đại đao, giáo dài đều không tiện mang theo, vẫn là khiên tròn dễ mang hơn, hơn nữa còn có thể có chút lực phòng thủ.

Vũ khí đã chọn xong, cánh cửa từ từ mở ra, một tiếng hổ gầm truyền đến, cảnh vật phía bên kia cánh cửa đã hiện ra.

Xanh tươi mơn mởn, tràn đầy sức sống, thậm chí còn có thỏ và cáo chạy qua.

Là sản phẩm kết hợp giữa cơ khí và sinh hóa, bên trong đây có đủ mọi thứ sự sống, điều kỳ diệu nhất đương nhiên là những con quái vật kỳ hình quái trạng.

Minh Nhật Linh Hương buộc khiên tròn vào cánh tay trái, cung cũng cầm trong tay trái, tay phải run run, sẵn sàng rút tên từ ống tên sau lưng ra bất cứ lúc nào.

Một bước chân bước vào cánh cửa lớn, truyền kỳ của Minh Nhật Linh Hương chính thức bắt đầu.

Chúng ta ở Viện Nghiên cứu Vũ khí New York đã bị người khác xâm nhập.

Đỗ Lan vẫn đang chờ tin tức từ công viên giải trí trên không, không ngờ một cuộc điện thoại xuyên lục địa đã làm hỏng tâm trạng tốt của Đỗ Lan.

Có tổn thất gì không.

Một bộ giáp sắt đã hoàn thành, vốn dĩ đã bán cho quân đội Mỹ, Mỹ đã biết chuyện này, chính phủ đang gây áp lực cho chúng ta.

Không phải chỉ là một bộ giáp sắt sao.

Bọn Mỹ đó còn muốn hợp tác nữa không.

Chính là như vậy, ông chủ, tôi đã đuổi bọn họ về rồi.

Nhưng bộ giáp sắt bị lấy trộm thì phải làm sao.

Mặc kệ nó, bộ giáp sắt đó không có vũ khí sát thương quy mô lớn phải không.

Đỗ Lan hỏi.

Cái đó thì không có.

Vậy thì thôi, bên quân đội Mỹ giải quyết là được rồi, dù sao bộ giáp sắt cũng có một thiết bị đầu cuối, trực tiếp cho nó tê liệt.

Vậy thì hỏng hết rồi.

Chúng ta đã tốn nhiều thời gian và tiền bạc như vậy Tiền tôi không thiếu, những thời gian đó không phải đã giúp các anh nắm vững kỹ thuật giáp sắt rồi sao.

Cũng không tính là lãng phí thời gian, bộ giáp sắt đó cũng chỉ là một sản phẩm thử nghiệm, vứt đi cũng không tiếc.

Vậy được rồi, tôi sẽ lập tức ra lệnh cho thiết bị đầu cuối của giáp sắt.

Ừm, giáp sắt bị phá hủy, nhưng đối với những kẻ xâm nhập vào viện nghiên cứu của chúng ta thì phải tiếp tục truy tìm, hiện tại có manh mối nào không.

Thiết bị theo dõi trên giáp sắt đã biến mất sau ba phút khởi động, tôi đoán kẻ địch cũng nắm giữ một mức độ kỹ thuật nhất định, không phải quân đội thì cũng là tổ chức áo đen vẫn luôn ẩn hiện đó.

Đỗ Lan suy nghĩ một chút, kỹ thuật và nhân lực của tổ chức áo đen đúng là có khả năng xâm nhập viện nghiên cứu vũ khí của hắn.

Bất kể là ai, anh hãy chú ý kỹ cho tôi, tổ chức áo đen và chúng ta là địch hay bạn bây giờ cũng không thể nói chắc được, nhưng nhất định phải giữ cảnh giác với những kẻ vẫn luôn ở trong bóng tối đó.

Vâng, ông chủ.

Đỗ Lan cúp điện thoại, một bộ giáp sắt không còn trong mắt hắn, nhưng bị trộm đồ thì tổng thể không phải là chuyện tốt, Tâm trạng tốt đẹp cứ thế mà mất đi, không được, ta phải tìm tiểu Ngũ Lang, xem bên cạnh hắn có vụ án nào buồn cười không, để ta vui vẻ một chút.

Mang theo rượu, Đỗ Lan đến văn phòng thám tử Mouri.

Mouri Kogoro đang chăm chú nhìn Okiya Subaru trên TV.

Anh Mouri, chỉ có mình anh thôi sao.

Ran và Conan đâu.

Là Đỗ Lan à.

Nói rồi ánh mắt của hắn ta hoàn toàn tập trung vào chai rượu trên tay Đỗ Lan, Chúng nó vẫn đang đi học.

Cậu em mang rượu đến à.

Hai anh em chúng ta lâu rồi không cùng nhau uống rượu, hôm nay không say không về.

Được được, không say không về.

Vừa uống rượu, Đỗ Lan vừa để Mouri Kogoro suy luận vụ án, nhưng hắn ta là Mouri Kogoro ngủ gật, đối với quá trình suy luận cụ thể của vụ án, hắn ta hoàn toàn không rõ, nhưng mức độ khoe khoang và mặt dày của hắn ta khiến Đỗ Lan phải đổ mồ hôi.

Quả không hổ danh là thám tử lừng danh, thật lợi hại, bất kỳ vụ án nào cũng không làm khó được anh à.

Nào, chúng ta cạn thêm một ly nữa.

Được, cạn ly.

Khi Mouri Kogoro say mềm, Ran quay về, thấy bố đang uống rượu cùng Đỗ Lan, mặt cô bé lập tức sầm xuống, Anh Đỗ Lan, sao anh lại đến tìm bố em uống rượu nữa rồi.

Bố em uống không lại anh đâu.

Ran đỡ Kogoro dậy, Này, bố, bố Mouri Kogoro đã say mềm, Cô Yoko, cô Yoko.

Ran không còn cách nào khác đành đỡ bố mình đi nghỉ, sau đó mới chạy đến trước mặt Đỗ Lan hỏi tội, Anh Đỗ Lan, xin anh giải thích một chút, tại sao bố em lại say đến mức này.

Rượu gặp tri kỷ ngàn chén thiếu.

Đỗ Lan vẫn vẻ mặt cũ, như thể chưa uống rượu vậy, Không còn cách nào khác, tôi cũng không uống ít hơn bố em, nhưng tôi không phải vẫn rất tỉnh táo sao.

Em đương nhiên biết anh Đỗ Lan anh căn bản không say.

Tửu lượng của Mouri Kogoro được coi là lớn, nhưng đối mặt với Đỗ Lan, Kogoro đơn giản là yếu thế một cách thảm hại.

Ha ha, Ran, uống say ở nhà, vẫn tốt hơn là uống say ở quán bar.

Em nói xem, đúng không.

Đỗ Lan quả quyết bán đứng Mouri Kogoro.

Cái đó thì đúng.

Nghe xong câu này, Ran cũng không thể không thừa nhận Đỗ Lan nói không sai, nhưng hình như có chỗ nào đó không đúng.

Thôi được rồi, tôi cũng phải về đây, không làm phiền em nấu cơm cho Conan nữa.

À đúng rồi, anh Đỗ Lan, anh có thấy Conan về chưa.

Chưa, chắc lại đi chơi với đám bạn Thám tử nhí rồi.

Conan thật là, tan học rồi cũng không biết về nhà.

Kikyo nhà tôi cũng vậy thôi.

Hiện tại Conan đang truy tìm một vụ án nghi ngờ liên quan đến tổ chức Áo đen.

Hôm nay đi học, lớp của Conan có một học sinh chuyển trường, Haibara Ai.

Tan học, Ayumi muốn thể hiện sức mạnh của đội Thám tử nhí, nên cùng nhau nhận nhiệm vụ tìm anh trai của bạn học.

Họ đầu tiên đến nhà bạn học tìm kiếm, nhưng không tìm thấy bất kỳ manh mối nào.

Sau đó bạn học đó vô tình nói rằng anh trai của cậu bé thường xuyên gặp một người phụ nữ áo đen đội mũ rộng vành.

Dưới sự truy vấn của Conan, Conan biết người phụ nữ áo đen đó còn có hai người đàn ông áo đen bên cạnh.

Conan phấn khích.

Sau đó dẫn mọi người cùng nhau đến những địa điểm mà người phụ nữ áo đen và bạn học đó đã gặp mặt để hỏi thăm.

Dưới ảnh hưởng của hào quang nhân vật chính, Conan đã tìm thấy một người sử dụng tiền giả mệnh giá một ngàn yên, sau đó gắn thiết bị theo dõi lên tiền, rồi bỏ lại đội Thám tử nhí, tự mình đi truy tìm người sử dụng tiền giả đó.

Đồng thời Conan cũng phán đoán rằng anh trai của bạn học đó bị băng nhóm làm tiền giả bắt cóc vì giỏi vẽ chân dung trên tờ tiền giả.

Mãi cho đến khi trời tối, Ran sốt ruột đến quán cà phê của Đỗ Lan, Anh Đỗ Lan, Kikyo đã về chưa.

Vẫn chưa.

Chắc lại là đội Thám tử nhí gặp chuyện gì rồi.

Conan thật là, cũng không biết gọi điện thoại về nhà.

Ran lo lắng nói.

Không sao đâu, Kikyo nhà tôi rất lợi hại, nàng sẽ bảo vệ Conan.

Ôi trời, anh đang nói gì vậy.

Cho dù có chuyện gì, cũng phải là Conan bảo vệ Kikyo chứ.

Conan là con trai mà.

Đỗ Lan cảm thấy lúc mấu chốt vẫn phải dựa vào mũi tên dài linh lực của Kikyo.

Conan vẫn không cắt đuôi được đội Thám tử nhí, họ cùng nhau đi xe điện đến địa điểm ẩn náu của bọn làm tiền giả.

Sau một hồi quanh co, Đỗ Lan cuối cùng cũng tìm thấy địa điểm ẩn náu của tội phạm, một tòa soạn tạp chí.

Nhưng cảnh sát sẽ không tin những đứa trẻ con này, nên Conan bảo đội Thám tử nhí đợi, còn anh ta dùng thân phận mới để thông báo cho thanh tra Megure.

Tuy nhiên, Genta, Mihiko, Ayumi không phải là những kẻ dễ dàng nghe lời, vì muốn chứng minh sức mạnh của đội Thám tử nhí, họ đã tự ý xâm nhập vào tòa soạn tạp chí đó.

Đến khi Conan thông báo xong cho thanh tra Megure, anh ta đã không tìm thấy đội Thám tử nhí.

Đội Thám tử nhí suýt chút nữa đã bị tiêu diệt toàn bộ, phải nói rằng thế giới này ngoài tổ chức Áo đen ra, hình như không có tội phạm nào ra hồn nữa, ngay cả mấy đứa trẻ con cũng không giải quyết được.

Bốn tên làm tiền giả, đều có súng, nhưng một tên đã bị Conan bắn ngất trong hành lang.

Ba tên còn lại thì đang dồn các thành viên khác của đội Thám tử nhí vào phòng.

Tên làm tiền giả Ginzu không hề có phong thái của một đại tỷ đại, vẻ mặt đầy oán hận, căn bản không phải người của tổ chức Áo đen.

Kikyo không hề hành động, vẫn luôn đợi đến khi Conan xuất hiện, sau đó thể hiện sự ngầu của mình, nàng mới giương cung dài.

Còn giày tăng cường lực chân của Conan cũng phát huy tác dụng, hai người đồng thời giải quyết xong.

Còn một tên đại tỷ đại nữa, cũng bị khẩu súng mà Haibara Ai nhặt được chĩa vào.

Haibara Ai không hề do dự, bắn ra một viên đạn sượt qua tai Ginzu, khiến tên làm tiền giả này sợ đến ngã xuống đất, đành bó tay chịu trói.

Lúc này cảnh sát lại một lần nữa đến muộn.

Kikyo, Conan, Haibara Ai, đã hình thành một tam giác sắt không lớn lên được.

Chương 106

Ta nói ba đứa tụi con có thể lập thành một chiến đội, ví dụ như Liên minh Báo thù.

Kết Ngạnh vai Ưng Nhãn, Kha Nam vai Đội trưởng Mỹ, còn Hôi Nguyên Ai vai Hắc Quả Phụ.

Mấy đứa thấy sao.

Ba đứa trẻ đồng loạt trợn trắng mắt với Đỗ Lan.

Là Mục Mục cảnh quan thông báo cho Đỗ Lan và Tiểu Lan đến đón người, nhưng Tiểu Lan không có bằng lái, mà Tiểu Ngũ Lang lại say rượu.

Thế nên Đỗ Lan lái xe đưa Tiểu Lan đến.

Đỗ Lan tiên sinh, đừng đùa nữa.

Tiểu Lan giận hành vi của Kha Nam: Kha Nam, sao con lại không gọi điện thoại mà cứ thế đến một nơi nguy hiểm như vậy.

Con xin lỗi, Tiểu Lan tỷ tỷ.

Cảm ơn Mục Mục cảnh quan.

Tiểu Lan cúi người cảm ơn Mục Mục cảnh quan.

Không có gì, Lan, hai đứa cứ về sớm đi.

Hiện tại đứa trẻ tên Hôi Nguyên Ai này vẫn chưa liên lạc được với gia đình, xem ra ta phải đích thân đưa về rồi.

Mục Mục cảnh quan, cô bé này tôi quen, tôi biết cô bé ở đâu, cứ để tôi đưa về cho.

Ngài chắc còn có việc phải bận, đừng phiền ngài nữa.

Thật sao, Đỗ Lan.

Vậy thì cảm ơn cậu nhiều.

Mục Mục cảnh quan vẫn rất tin tưởng Đỗ Lan.

Không khách khí, vậy chúng ta xin phép về trước.

Được, tạm biệt.

Tiểu Lan, Kha Nam, Tiểu Ai, Kết Ngạnh, lên xe.

Đỗ Lan thành thạo điều khiển xe, ở thế giới này hắn đã là tài xế lão làng với hai mươi năm kinh nghiệm.

Đỗ Lan tiên sinh, anh đưa Tiểu Ai về nhà trước đi.

Mọi người chắc chưa ăn cơm phải không.

Chúng ta về chỗ tôi ăn cơm đi, hơn nữa chỗ tôi có máy tính, có thể liên lạc được với người nhà của Tiểu Ai.

Máy tính.

Kha Nam lóe lên linh cảm: Con biết rồi, người nhà của bạn Hôi Nguyên chắc chắn là dùng đường dây điện thoại để lên mạng, nên điện thoại mới liên tục gọi không được.

Kha Nam, cái này con cũng là xem trên TV mà biết à.

Con cứ xem cái kênh nào, chương trình nào vậy.

Đỗ Lan trêu chọc nói.

Đỗ Lan thúc thúc, con quên rồi.

Kha Nam toát mồ hôi lạnh, thầm mắng Đỗ Lan lắm mồm, rồi chuyển đề tài: Thúc thúc, chú và gia đình Tiểu Ai là bạn quen qua mạng sao.

Không phải, chúng ta quen nhau ngoài đời thực, thật ra gia đình Tiểu Ai mấy đứa cũng quen đó.

A.

Rốt cuộc là ai ạ.

Kha Nam tò mò hỏi, phải biết rằng cậu biết địa chỉ nhà Hôi Nguyên Ai ở gần nhà Công Đằng, nhưng cậu căn bản không biết ở đó có ai họ Hôi Nguyên cả.

Họ ở cạnh nhà bạn trai của Tiểu Lan, Công Đằng Tân Nhất đó.

Tiểu Lan và Kha Nam đồng thời đỏ mặt: Đỗ Lan tiên sinh, nhà Tân Nhất thì cứ nói nhà Tân Nhất đi, sao lại phải nói bạn trai của tôi.

Tân Nhất chẳng phải là bạn trai của cô sao.

Đỗ Lan giả vờ kỳ lạ hỏi.

Đỗ Lan tiên sinh.

Tiểu Lan đã lúng túng không biết làm sao.

Kha Nam vội vàng chuyển đề tài: Nhưng con nhớ bên cạnh anh Tân Nhất chỉ có nhà Bác sĩ A Lạp thôi mà.

Vẫn là Kha Nam thông minh, Bác sĩ A Lạp chính là người giám hộ của Tiểu Ai.

A.

Đến lượt Kha Nam kinh ngạc: Bác sĩ A Lạp.

Bác sĩ A Lạp là người thân của ta.

Hôi Nguyên Ai cuối cùng cũng lên tiếng.

Thật không ngờ.

Chiếc xe ổn định dừng trong gara: Xuống xe đi, bữa tối đã chuẩn bị xong rồi.

Ông chủ, sao giờ này mới về vậy, tôi chờ đến đói xẹp cả bụng rồi đây.

Quảng Điền Nhã Mỹ giờ cũng dám đùa với Đỗ Lan rồi.

Vậy cô phải trách lũ nhóc quậy phá này.

Đỗ Lan cười nói: Được rồi, ăn cơm trước đi.

Đồ ăn Địch Ny Toa nấu rất ngon đó.

Ăn cơm.

Kha Nam lại giả ngây giả ngô.

Mọi người đi trước đi, tôi đi liên hệ với Bác sĩ A Lạp một chút.

Hôi Nguyên Ai cứ ngây người nhìn Quảng Điền Nhã Mỹ, bởi vì cô bé vẫn luôn nghĩ rằng chị mình Cung Dã Minh Mỹ đã chết rồi, không ngờ lại nhìn thấy một người giống hệt chị mình ở đây.

Còn Quảng Điền Nhã Mỹ cũng chú ý đến cô bé về cùng ông chủ mình lại khá giống dáng vẻ em gái mình hồi nhỏ, khiến cô nảy sinh một cỗ cảm giác thân thiết: Tiểu muội muội, cháu tên là gì.

Hôi Nguyên Ai.

Hôi Nguyên Ai gạt người chị mình ra khỏi đầu, trong lòng cô bé, Tổ chức Áo Đen là không thể bị đánh bại, chị cô bé không thể sống sót dưới sự truy sát của Tổ chức Áo Đen, cô bé có một cảm giác sợ hãi đối với Tổ chức Áo Đen.

Tiểu muội muội thật đáng yêu, lớn lên trông giống hệt em gái ta.

Quảng Điền Nhã Mỹ bế Hôi Nguyên Ai lên.

Nhưng mà, em gái ta đã mười tám tuổi rồi.

Tuy nhiên, cháu thật sự giống hệt nó hồi nhỏ.

Ta vẫn nhớ hồi đó nó cứ lẽo đẽo theo ta mãi.

Vậy tỷ tỷ, giờ em gái tỷ đâu rồi ạ.

Nó à, nó là một nhà khoa học rất lợi hại, nhưng ta cũng không biết nó ở đâu, có thể là ở Mỹ, hoặc ở Nhật Bản.

Hôi Nguyên Ai giật mình, sao em gái của người phụ nữ này lại gần giống mình thế nhỉ.

Tỷ tỷ, em gái tỷ tên gì ạ.

Chí Bảo.

A.

Hôi Nguyên Ai kinh hãi: Chị là Minh Mỹ tỷ tỷ.

Chí Bảo.

Quảng Điền Nhã Mỹ cũng sửng sốt, nhìn Hôi Nguyên Ai mới khoảng bảy tuổi: Chẳng lẽ cháu cũng uống loại thuốc giống Kha Nam.

Nhã Mỹ tỷ, Tiểu Ai, mau vào ăn cơm đi.

Tiểu Lan gọi.

Đến đây.

Sau khi ăn cơm, Quảng Điền Nhã Mỹ chủ động đề nghị đưa Hôi Nguyên Ai về nhà bác sĩ.

Đỗ Lan đương nhiên không phản đối: Hai chị em cô cứ thoải mái hàn huyên đi.

Hôi Nguyên Ai mặt đầy kinh ngạc, còn Quảng Điền Nhã Mỹ thì đã quen với sự thần kỳ của Đỗ Lan, dường như mọi chuyện đều không qua mắt được hắn.

Tỷ tỷ, Đỗ Lan đó có biết tỷ là người của Tổ chức không.

Biết, ta thấy hắn không chỉ biết ta là người của tổ chức, mà còn biết cả em nữa.

A, vậy hắn cũng là người của Tổ chức sao.

Hắn không phải, nhưng sức mạnh trong tay hắn đủ để sánh ngang với Tổ chức, không, là vượt xa Tổ chức.

Em chắc hẳn biết Nghĩa thể chứ.

Biết, rất nhiều người trong Tổ chức đã tiến hành phẫu thuật Nghĩa thể hóa toàn thân cấy ghép não rồi.

Đỗ Lan chỉ mất ba năm để hoàn thành nghiên cứu Nghĩa thể, ta quen một người Nghĩa thể toàn thân, trong Nghĩa thể của hắn ta cất giấu rất nhiều vũ khí, súng, tên lửa mini, thậm chí cả laser, hơn nữa còn tích hợp cả động cơ hạt nhân ổn định, đúng là một pháo đài di động.

Quảng Điền Nhã Mỹ nói về đội trưởng Đội Công an Cửu khóa Tùng Điền Trận Bình.

Lại còn Nghĩa thể như vậy sao.

Chỉ có một, là do Đỗ Lan đích thân tạo ra.

Xem ra, khoa kỹ trong tay Đỗ Lan đã có thể sánh ngang với Tổ chức rồi, nhưng Tổ chức giết người phóng hỏa, làm đủ mọi điều ác, Đỗ Lan chưa chắc đã là đối thủ của bọn họ.

Vậy thì em đừng coi thường ông chủ của tôi, ông chủ và bà chủ đều không phải người bình thường, ngay cả con gái của họ là Kết Ngạnh cũng không phải người bình thường.

Hôi Nguyên Ai nhớ lại, cây cung có thể co rút của Kết Ngạnh, và cả thủ pháp có thể làm người khác bị thương mà không cần mũi tên.

Tỷ tỷ, sao tỷ lại trốn ở đó được.

Ta bị Tổ chức truy sát, là Đỗ Lan đã cứu ta.

Giờ ta mang tên Quảng Điền Nhã Mỹ, đã không còn nguy hiểm gì nữa.

Ta thấy em hiện tại cũng nên dùng tên Hôi Nguyên Ai ở nhà Bác sĩ

A Lạp một thời gian, tuy Tổ chức không còn là mối đe dọa, nhưng cẩn thận một chút thì sẽ không sai đâu.

Vâng.

Cung Dã Chí Bảo cũng biết hoàn cảnh của họ hiện tại, vẫn là nên cẩn thận thì hơn.

Đến nhà bác sĩ, Bác sĩ A Lạp liên tục cảm ơn, nói rằng ông vẫn chưa quen dùng điện thoại, đã lâu không sạc pin cho điện thoại, nếu không thì đã có thể liên hệ qua điện thoại rồi.

Bác sĩ A Lạp cũng là một trong những người biết chuyện của Tổ chức, nên Quảng Điền Nhã Mỹ cũng không giấu giếm gì, kể đại khái mọi chuyện cho bác sĩ nghe, sau đó nhờ bác sĩ chăm sóc Hôi Nguyên Ai thật tốt.

Đó là điều nên làm.

Bác sĩ A Lạp vốn là người giỏi nhất trong việc chăm sóc trẻ con, vả lại Hôi Nguyên Ai lại là đứa trẻ không mấy cần người lớn chăm sóc, ngược lại Hôi Nguyên Ai còn phải dùng kiến thức y học xuất sắc của mình để chăm sóc Bác sĩ A Lạp.

Bác sĩ A Lạp dù sao cũng đã lớn tuổi, cần có người chăm sóc.

Tỷ tỷ, tạm biệt.

Có thời gian thì cứ đến quán cà phê, buổi sáng ta đều làm việc ở đó.

Ngày mai ta sẽ chuẩn bị cho em một chiếc điện thoại, chúng ta sau này có thể thường xuyên gặp mặt, thường xuyên liên lạc.

Hôi Nguyên Ai đứng ở cửa, cứ nhìn theo Quảng Điền Nhã Mỹ cho đến khi cô ấy biến mất trong màn đêm.

Đây chẳng phải là Sát Sinh Hoàn sao.

Sao hôm nay lại đến đây.

Đỗ Lan cũng ngớ người, không ngờ Sát Sinh Hoàn lại quay lại tìm hắn.

Gần đây có rất nhiều yêu trên biển có dị động, ta đến để báo cho ngươi một tiếng, mục tiêu của chúng là Tứ Hồn Chi Ngọc.

Sát Sinh Hoàn bình tĩnh nói.

Yêu quái.

Trước đó ta có gặp một con yêu quái đầu heo, nhưng chỉ là tiểu yêu quái mà thôi.

Ở thế giới này, những đại yêu quái như ngươi chắc hẳn đã không còn rồi chứ.

Cái này thì ta không biết, ta chỉ biết Tứ Hồn Chi Ngọc đang ở trên người ngươi, và những yêu quái kia cũng đã biết rồi.

Đỗ Lan thấy khó hiểu, hắn nghĩ những yêu quái được Sát Sinh Hoàn coi trọng, ít nhất cũng phải là yêu quái cấp Đại Yêu.

Nhưng ở thời đại mạt pháp này, trừ Cẩu Dạ Xoa và Sát Sinh Hoàn vài kẻ bị Tứ Hồn Chi Ngọc hút đến hiện đại, chắc không còn ai khác.

Được rồi, ta sẽ cẩn thận, Tứ Hồn Chi Ngọc ta sẽ không giao cho những yêu quái đó đâu.

Sát Sinh Hoàn đứng dậy: Vậy thì tốt.

Nói rồi xoay người đi, và hướng đi là đền thờ của Cẩu Dạ Xoa.

Ông chủ, bạn của anh sao.

Đẹp trai quá, ngầu quá.

Ngay cả người được Tổ chức huấn luyện như Quảng Điền Nhã Mỹ cũng bị vẻ đẹp của Sát Sinh Hoàn chinh phục.

Phải đó, một người bạn, nhưng hắn ta thật sự đẹp trai hơn ta sao.

Đỗ Lan tự luyến sờ mặt mình.

Nhã Mỹ liếc xéo Đỗ Lan một cái.

Đỗ Lan đi vào phòng thí nghiệm dưới tầng hầm, Tứ Hồn Chi Ngọc ở ngay đó, giống như một món đồ bình thường đặt trong ngăn kéo: Kết Ngạnh đã nói rằng cuộc chiến bên trong cơ bản đã kết thúc, trận chiến giữa Thúy Tử Vu Nữ và yêu quái đã ngừng lại, dưới sự hỗ trợ của linh lực thuần khiết của Kết Ngạnh, Thúy Tử Vu Nữ hẳn là đã thắng rồi.

Cũng không biết yêu quái mà Sát Sinh Hoàn nói rốt cuộc là gì.

Thôi thì đừng đặt chiến đấu ở trung tâm thành phố, tìm một nơi khác đi.

Đỗ Lan cầm Tứ Hồn Chi Ngọc biến mất, rồi xuất hiện ở khu vực quái vật cấp cao nhất của Thiên Không Du Nhạc Tràng, sau đó tìm một chỗ đặt Tứ Hồn Chi Ngọc ở đó.

Nơi quái vật cấp cao này vẫn chưa có người chơi nào đến.

Tại sân bay quốc tế, một chiếc máy bay từ Mỹ hạ cánh.

Một người đàn ông trung niên hơi béo bước xuống, Không ngờ ta lại quay trở lại.

Con trai của ta, ta sẽ báo thù cho ngươi.

Người đến chính là Trư Cửu Giới, cha của con yêu quái đầu heo lần trước bị Đỗ Lan giết, là một đại yêu quái nổi tiếng ngang hàng với Cẩu Đại Tướng, cha của Sát Sinh Hoàn, trước khi Sát Sinh Hoàn thành danh.

Đỗ Lan đã giết con trai của Trư Cửu Giới, lần này hắn quay lại để báo thù, tiện thể muốn lấy Tứ Hồn Chi Ngọc.

Chương 107

Một ly cà phê.

Trư Cửu Giới ngồi trong quán cà phê của Đỗ Lan, gọi một ly cà phê.

Đỗ Lan giữ Quảng Điền Nhã Mỹ đang mang cà phê ra, tự mình cầm ly cà phê đặt trước mặt Trư Cửu Giới.

Mùi vị giống hệt ở Mỹ.

Đỗ Lan cười, cà phê hòa tan thì đương nhiên vị nào cũng gần giống nhau cả: Thì ra là từ Mỹ đến, không biết lần này đến đây có việc gì không.

Chắc không phải chỉ để uống một ly cà phê chứ.

Đương nhiên không phải, ta đến để lấy lại một thứ thuộc về con trai ta.

Con trai ngươi.

Vị nào.

Chính là vị bị ngươi giết đó.

Đỗ Lan lắc đầu: Ngươi đừng có đổ oan cho người ta, ta là một công dân tuân thủ pháp luật.

Hừ, hôm nay ngươi dù sao cũng phải giao Tứ Hồn Chi Ngọc cho ta, sau đó để ta vặn gãy cổ ngươi.

Vậy là không còn gì để nói rồi.

Giết người thì đền mạng.

Nhưng hình như các ngươi không phải là người nhỉ.

Hừ, đừng nói nhảm nữa, Tứ Hồn Chi Ngọc ở đâu.

Muốn biết sao.

Đi theo ta.

Đỗ Lan dẫn Trư Cửu Giới xuống tầng hầm, sau đó một cái Thuấn Di đến khu yêu quái cấp cao của Thiên Không Du Nhạc Tràng.

Trư Cửu Giới vừa mở mắt ra đã nhìn thấy Tứ Hồn Chi Ngọc tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, ánh mắt lộ vẻ tham lam, khóe miệng chảy nước dãi.

Đỗ Lan nhìn không nổi: Chú ý một chút hình tượng của ngươi đi.

Mau đưa Tứ Hồn Chi Ngọc cho ta.

Trư Cửu Giới sốt ruột nói.

Được thôi.

Đỗ Lan ném Tứ Hồn Chi Ngọc cho Trư Cửu Giới.

Đỗ Lan ngứa tay rồi, muốn hoạt động gân cốt một chút, nhưng Trư Cửu Giới hiện tại ngay cả để hắn làm nóng người cũng không đủ.

Thế nên hắn đưa Tứ Hồn Chi Ngọc cho Trư Cửu Giới, hy vọng sức mạnh của Trư Cửu Giới có thể tăng cường thêm một chút, để Đỗ Lan có thể đánh cho sướng tay.

Trư Cửu Giới há miệng nuốt Tứ Hồn Chi Ngọc xuống, sau đó nước dãi trong miệng hắn càng lúc càng nhiều, nhỏ xuống mặt đất, ăn mòn tạo ra khói mù.

Đỗ Lan yên lặng nhìn.

Ha, đây chính là sức mạnh, ngay cả khi ở thời Chiến Quốc ta đã ăn không biết bao nhiêu nhân loại và yêu quái, cũng chưa từng cảm nhận được sức mạnh như vậy, sức mạnh của Tứ Hồn Chi Ngọc.

Trư Cửu Giới chuyển ánh mắt nhìn Đỗ Lan: Kẻ đã giết con trai ta, ngươi hãy đợi bị ta xé nát đi.

Ta có chạy đâu, ngươi cứ cố gắng hấp thu Tứ Hồn Chi Ngọc đi, đừng để ta đợi lâu đó, ta đã chuẩn bị sẵn sân khấu cho ngươi rồi, đừng làm ta thất vọng.

Ngươi sẽ phải trả giá cho sự cuồng vọng của mình.

Gầm.

Giống như khoác lên một bộ giáp đầu heo, trong tay cũng xuất hiện một cây đinh ba.

Thế này mới có trò hay.

Đỗ Lan nhếch mép, hắn đã lâu không động thủ rồi, lúc này hắn làm vài động tác giãn ngực: Nếu đã chuẩn bị xong thì đánh đi, ta đã không thể chờ đợi được nữa rồi.

Chết đi.

Đinh ba bổ xuống, làm mặt đất nứt ra.

Đỗ Lan dịch chuyển vài bước: Ngươi đang đánh vào đâu vậy.

Bây giờ mới bắt đầu.

Trư Cửu Giới cầm đinh ba xoay vòng, như một cơn lốc xoáy phá hủy cây cối trên mặt đất của khu vực quái vật cấp cao.

Đỗ Lan thất vọng lắc đầu, khi cơn lốc xoáy ập đến, hắn vươn một bàn tay ra: Ngay cả khi đã hấp thu Tứ Hồn Chi Ngọc, ngươi cũng chỉ có vậy thôi sao.

Đinh ba của Trư Cửu Giới bị Đỗ Lan một tay nắm lấy, không thể rút về.

Hắn ta đỏ mặt tía tai, nhưng đinh ba vẫn bị Đỗ Lan giữ chặt không nhúc nhích.

Ngươi yếu đến mức thảm hại.

Đỗ Lan một cước đá Trư Cửu Giới bay ra, đây chỉ là khởi đầu của cuộc tấn công, Đỗ Lan đã biến mất tại chỗ.

Trư Cửu Giới giống như một bao cát bị Đỗ Lan đánh bay lên trời, tuy Tứ Hồn Chi Ngọc không tăng thêm bao nhiêu lực tấn công cho hắn, nhưng lại khiến lực phòng ngự của hắn trở nên nghịch thiên.

Sát thương từ nắm đấm của Đỗ Lan không thể gây chết người cho hắn.

Đỗ Lan cũng không khách khí, đánh Trư Cửu Giới trở lại hình dạng đầu heo.

A Trư Cửu Giới nhục nhã phát ra tiếng gầm giận dữ không cam lòng, sau đó cơ thể đột nhiên lớn lên, biến thành một con heo rừng khổng lồ cao mười mấy mét, nặng mấy chục tấn, hai chiếc nanh còn cao hơn cả người trưởng thành: Ngươi sẽ phải trả giá, nhất định sẽ phải trả giá.

Điều đó còn phải xem ngươi có thực lực hay không.

Đỗ Lan thi triển Vũ Không Thuật, đã ở ngay chỗ nanh của con heo rừng khổng lồ, sau đó dùng sức, ném con heo rừng khổng lồ vào không gian.

Tất cả du khách đều đã cảm nhận được sự chấn động của Thiên Không Du Nhạc Tràng, bây giờ thấy một con heo rừng khổng lồ bay ra ngoài, còn có lẽ nào không hiểu.

Là có người đang giết quái vật ở khu vực cao cấp.

Con heo rừng đó đã gây ra chấn động lớn cho du khách.

Nhưng hơn thế nữa, nó khiến họ cảm nhận được sức hấp dẫn của Thiên Không Du Nhạc Tràng này.

Đỗ Lan đặt chiến trường ở Thiên Không Du Nhạc Tràng này chính là muốn có hiệu quả đó, hắn đã có thể dự kiến trên các bản tin giải trí không tên sẽ xuất hiện tin tức về người chơi bí ẩn ở Thiên Không Du Nhạc Tràng đánh giết quái vật heo rừng khổng lồ rồi.

Quy Phái Khí Công.

Đỗ Lan đứng trên Thiên Không Du Nhạc Tràng, phóng Quy Phái Khí Công vào con heo rừng trên không trung.

Và Quy Phái Khí Công càng lúc càng được phóng ra nhiều hơn, khí từ bản thân Đỗ Lan thổi bay cả cây cối xung quanh: Nha.

Tia sáng tốc độ này, ngay cả bên ngoài thành Đông Kinh cũng có thể nhìn thấy.

Đa số mọi người trên Thiên Không Du Nhạc Tràng đều bị ánh sáng chói mắt này làm lóa mắt.

Đỗ Lan đã lâu không phóng Khí đã như vậy, nhất thời lại càng phóng ra nhiều hơn, cả Thiên Không Du Nhạc Tràng đều rung chuyển.

Nhưng Trư Cửu Giới còn thảm hơn, tất cả tế bào của hắn đều bị bốc hơi.

Hình như ta quên gì đó.

Đỗ Lan đột nhiên nhớ ra, hình như Tứ Hồn Chi Ngọc vẫn còn trong bụng con heo rừng.

Một bóng người từ Quy Phái Khí Công bay ra.

Thúy Tử Vu Nữ.

Đỗ Lan thu khí lại, Quy Phái Khí Công kết thúc.

Nhưng bóng người đó không có phản ứng, nhưng quả thật chính là Thúy Tử Vu Nữ không nghi ngờ gì.

Đỗ Lan cảm thấy linh hồn Thúy Tử rất yếu ớt, lập tức không chút do dự, liền đưa linh hồn Thúy Tử Vu Nữ đến phòng thí nghiệm, sau đó để Địch Ny Toa dùng nhẫn thuật cố định vào một con khôi lỗi.

Sau đó Kết Ngạnh tốn không ít công sức tìm được Du Hồn Trùng, bắt thêm một số linh hồn vô ý thức.

Nhờ đó mà linh hồn Thúy Tử Vu Nữ dần dần hồi phục.

Cuối cùng, con khôi lỗi chứa linh hồn Thúy Tử Vu Nữ cũng mở mắt.

A.

Thúy Tử cái tên đó lại chạy ra ngoài rồi sao.

Chẳng phải đã nói bây giờ ở nhà xem TV để tìm hiểu về xã hội hiện đại à.

Đỗ Lan bất lực: Ta đi tìm thám tử Mao Lợi, tìm người thì vẫn nên để người chuyên nghiệp làm.

Anh chẳng phải có thể dùng Khí để cảm ứng sao.

Kết Ngạnh cằn nhằn.

Cho dù tìm được Thúy Tử Vu Nữ, nàng ấy vẫn sẽ muốn đi ra ngoài, ta có cách nào đâu.

Chi bằng cứ để thám tử Mao Lợi từ từ tìm đi.

Kết Ngạnh lườm một cái.

Nhưng Đỗ Lan sẽ phải thất vọng, vì thám tử Mao Lợi và những người khác đã nhận được vé buổi hòa nhạc do Trùng Dã Dương Tử tặng, họ đều không có ở nhà.

Bây giờ chỉ có thể tự mình đi tìm thôi.

Kết Ngạnh có chút hả hê nói.

Còn lúc này, Thúy Tử đang ăn cơm cùng Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang và những người khác trong một nhà hàng thức ăn nhanh.

Mao Lợi và họ cũng biết người phụ nữ ăn uống từ tốn trước mặt này là khách của Đỗ Lan, một người kỳ lạ cực kỳ thiếu kiến thức phổ thông.

Vị không tệ, chỉ là nguyên liệu không tươi.

Đa tạ khoản đãi.

Thúy Tử với tư cách là một vu nữ vĩ đại đã thành danh hàng trăm năm trước Kết Ngạnh, vẫn có đủ tu dưỡng.

Thúy Tử tiểu thư cô muốn đi đâu vậy.

Tiểu Lan hỏi.

Chỉ là đi dạo khắp nơi thôi, đối với một thành phố phồn hoa như thế này, ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Thế nên trong lòng ta rất mong mỏi, muốn ra ngoài du lãm một phen.

Cái này là cái gì với cái gì vậy.

Thì ra là người từ dưới quê lên à.

Tiểu Ngũ Lang nói chuyện rất ít khi qua não.

Ba ba.

Tiểu Lan cảm thấy ba mình quá thất lễ, lập tức xin lỗi Thúy Tử.

Thúy Tử đương nhiên sẽ không so đo với Tiểu Ngũ Lang: Cơm cũng đã ăn xong, vậy ta sẽ tiếp tục đi xem khắp nơi.

Thúy Tử tỷ tỷ, Đông Kinh rất lớn, cô sẽ bị lạc đó.

Kha Nam giả bộ đáng yêu nói: Tiểu Lan tỷ tỷ, hay là gọi điện thoại cho Đỗ Lan thúc thúc nhờ chú ấy đưa Thúy Tử tỷ tỷ đi du lịch Đông Kinh đi.

Tiểu Lan cũng nhớ ra rồi, Thúy Tử tiểu thư trước mắt này là một người siêu cấp không có kiến thức phổ thông, không phải là cách đây không lâu họ đã gặp nhau vì thấy Thúy Tử băng qua đường suýt bị xe của họ đâm phải sao.

Đúng vậy, vẫn là để Đỗ Lan tiên sinh đưa Thúy Tử tiểu thư đi thì tốt hơn.

Vậy để em đi gọi điện thoại.

Cũng được, nhưng đừng để ta đợi lâu quá, buổi hòa nhạc của Dương Tử tiểu thư ta không muốn đến trễ đâu.

Khó khăn lắm Dương Tử tiểu thư mới đích thân đưa vé cho ta.

Nói rồi Tiểu Ngũ Lang móc móc túi, Ơ kìa.

Ơ kìa, ơ kìa.

Chương 108

A.

Tiểu Ngũ Lang đột nhiên kêu lên, bởi vì cái túi đựng vé của ông đã bị rách, vé đã biến mất.

Ba ba, lẽ nào.

Tiểu Lan bất lực, tại sao ba mình lại không đáng tin cậy như vậy.

Ba người tìm khắp trong nhà ăn và trong xe, nhưng đều không tìm thấy.

Hết cách rồi, chỉ có thể nói với Dương Tử tiểu thư là vé bị Kha Nam làm mất rồi.

Tiểu Ngũ Lang đã nghĩ sẵn lời bào chữa.

Kha Nam bị đổ oan vô cớ, tỏ vẻ áp lực rất lớn.

Đúng lúc Tiểu Ngũ Lang chuẩn bị nói như vậy, một người bên cạnh đột nhiên la lớn: Đồ khốn.

Làm Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang giật mình.

Hóa ra người phụ nữ đang gọi điện thoại là Toàn Đại, cô đang gọi cho em gái mình là Mỹ Thái.

Hai người đã hẹn nhau đi xem buổi hòa nhạc của Dương Tử, nhưng em gái cô đột nhiên nói không đến được.

Tiểu Ngũ Lang vừa nghe thấy họ có thể thừa ra một vé, lập tức đến bắt chuyện.

Toàn Đại nói vé ở nhà em gái cô, nếu muốn thì phải về nhà mới lấy được.

Tiểu Ngũ Lang lập tức nói mình có xe, sẵn lòng đến nhà em gái cô.

Vì Tiểu Lan lo lắng cho Thúy Tử tiểu thư, nên Thúy Tử cũng đi cùng họ lên xe.

Nhưng khi họ đến nhà tiểu thư Mỹ Thái, lại phát hiện phòng tắm bị dán băng keo kín mít từ bên trong.

Toàn Đại, Tiểu Ngũ Lang, Tiểu Lan ba người phá cửa phòng tắm xông vào, phát hiện tiểu thư Mỹ Thái đã tự sát bằng cách cắt cổ tay trong phòng tắm.

Thúy Tử cũng nhìn thấy thi thể: Bị người ta giết sao.

Thật đáng thương.

Đây là tự sát, cô người ngoài nghề này cũng không nhìn ra sao.

Tiểu Ngũ Lang đắc ý nói: Nhưng thám tử lừng danh Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang ta tuyệt đối sẽ không nhìn nhầm.

Thúy Tử không nói gì, nhưng ánh mắt tràn đầy sự bao dung và tình yêu đối với vạn vật trong thế gian mà nàng thể hiện lại khiến người ta cảm thấy sâu sắc hổ thẹn.

Rất nhanh Mục Mục cảnh quan đến hiện trường.

Còn Kha Nam thông qua quan sát, khẳng định vụ án này không phải tự sát mà là giết người.

Thúy Tử tỷ tỷ, sao cô lại biết đây là vụ án giết người vậy.

Kha Nam hỏi.

Ta nhìn thấy oán niệm.

Oán niệm của người sống đối với người chết.

Kha Nam cạn lời, hóa ra cảm ứng giống Kết Ngạnh à.

Nhưng oán hận của người sống đối với người chết cũng không thể làm bằng chứng được, Là ai có oán hận với tiểu thư Mỹ Thái đã khuất.

Trong số những người ở đây cũng chỉ có chị gái cô ấy có quan hệ với cô ấy.

Kha Nam cũng biết hiện tại nghi phạm lớn nhất chính là tiểu thư Toàn Đại, nhưng không có bằng chứng, cũng không thể giải thích được bí mật phòng tắm bị dán băng keo kín mít.

Vốn dĩ thành phố này sẽ là một mảnh đất không tưởng khác, nhưng không có yêu ma, con người vẫn không thay đổi bản tính.

Ruột thịt tương tàn, không ngờ lại nhìn thấy bi kịch như vậy.

Thúy Tử mặc kệ ánh mắt kỳ quái của mọi người, tự mình lẩm bẩm.

Vị tiểu thư này, cô có ý gì.

Là nói tôi đã giết em gái tôi.

Cô đang đùa gì vậy.

Tiểu thư Toàn Đại điên cuồng nói.

Sự thật chính là sự thật.

Này.

Cô không có bằng chứng thì đừng cản trở cảnh sát chúng tôi làm việc.

Mục Mục cảnh quan cũng không thể chịu nổi nữa, chủ yếu là Thúy Tử quá thần bí.

Thúy Tử tiểu thư.

Tiểu Lan kéo Thúy Tử lại, không cho nàng nói tiếp.

Nhưng Thúy Tử là ai, nàng không phải người bình thường, mà là một vu nữ thành danh sớm hơn cả Kết Ngạnh ở thời kỳ Chiến Quốc.

Trong căn phòng này, ta thấy rất nhiều đồ vật giống nhau, tình cảm chị em của các ngươi chắc chắn rất tốt.

Phải, Mỹ Thái từ nhỏ đã có sở thích giống tôi, ngay cả tiểu thư Trùng Dã Dương Tử, cũng là tôi thích trước, sau đó em gái tôi cũng thích.

Xem ra em gái ngươi rất sùng bái ngươi.

Có thể nói như vậy.

Tiểu thư Toàn Đại hiển nhiên cũng không muốn nói thêm gì với Thúy Tử nữa.

Đương nhiên là dù Toàn Đại có biện minh thế nào, cũng không qua mắt được Kha Nam.

Sau khi vị hôn phu của tiểu thư Mỹ Thái là Hiền Nhị đến, Kha Nam cuối cùng cũng phát hiện ra một điều mà cậu vẫn luôn cảm thấy không hợp lý, và đó cũng là bằng chứng thép của tội phạm.

Sau đó, Thám tử Ngủ Gật Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang xuất hiện.

Hóa ra phòng tắm bị niêm phong chỉ là một màn kịch giả, khi cửa phòng tắm đóng, căn bản không thể nhìn ra được cánh cửa bên trong có bị băng keo cố định vào khung cửa hay không.

Thật ra những băng keo đó căn bản không dán vào cửa và khung cửa, chỉ là hung thủ tạo ra một ảo ảnh về cánh cửa bị phong tỏa.

Và người có thể hoàn thành ảo ảnh này chỉ có người đầu tiên đi kiểm tra cửa phòng tắm, tức là hung thủ, và người đó chính là tiểu thư Toàn Đại.

Sau đó là thủ pháp tự sát, trong bồn rửa có hai loại chất tẩy rửa được trộn lẫn vào nhau, nhưng người chết lại là do cắt cổ tay, hơn nữa còn cắt nhiều lần, và dấu máu bắn ra cũng có người cho là dấu vết sát thủ.

Nhưng chỉ những điều này vẫn chưa đủ để làm bằng chứng, kết án tiểu thư Toàn Đại.

Mao Lợi lão đệ, cho dù lời cậu nói không sai, nhưng trên băng keo chỉ có dấu vân tay của người chết, cái này giải thích thế nào.

Chỉ cần khi đóng gói hành lý, để tiểu thư Mỹ Thái giúp xé băng keo là được rồi.

Tiểu Ngũ Lang bình tĩnh nói.

Nói đến mức này, tiểu thư Toàn Đại vẫn không thừa nhận, bởi vì cô ta tự tin mình không để lại bất kỳ bằng chứng nào.

Nhưng Kha Nam sẽ không bỏ qua bất kỳ hung thủ nào: Bằng chứng ở ngay trong căn phòng này, bằng chứng thép không thể nghi ngờ.

Đó chính là vết máu phía sau cánh cửa chính.

Thì sao chứ, ai mà biết nó dính lên đó bằng cách nào, có thể là trước đây em gái tôi không cẩn thận làm dính lên.

Nói rồi tiểu thư Toàn Đại còn quay đầu đi, biểu hiện vô cùng tự tin, nhưng khi cô ta nhìn thấy gương, cổ họng lại bị nghẹn lại.

Bởi vì cô ta phát hiện ra cái chấm trắng vốn có trên băng đô của mình đã biến mất.

Không sai, vết máu sau cánh cửa chính là do cô để lại khi nhìn ra ngoài qua mắt mèo, còn băng đô của cô là mua ngày hôm qua, vậy tại sao lại có vết máu của em gái cô chứ.

Một lời định tội.

Tiểu thư Toàn Đại khai ra, hóa ra tình cảm của họ vốn rất tốt, sở thích nào cũng giống nhau, cho đến khi tiểu thư Mỹ Thái nói với Toàn Đại rằng họ lại một lần nữa thích cùng một người đàn ông.

Hơn nữa người đàn ông đã hẹn hò với mình năm năm lại muốn kết hôn với Mỹ Thái, Toàn Đại còn phải nhường căn nhà ra để làm phòng tân hôn cho họ.

Toàn Đại cảm thấy mọi thứ của mình đều bị em gái cướp đi, nên mới ra tay sát hại em gái mình.

Các người không thấy, tên Hiền Nhị này càng đáng chết hơn sao.

Đột nhiên một giọng nói vang lên, hóa ra là Đỗ Lan cuối cùng dưới sự thúc giục của Kết Ngạnh đã ra ngoài tìm Thúy Tử: Rõ ràng đã hẹn hò với chị gái năm năm, cuối cùng lại chọn em gái.

Đúng là một tên cặn bã.

Đỗ Lan tiên sinh, sao anh lại đến đây.

Tiểu Lan kỳ lạ hỏi.

Đương nhiên là đến tìm Thúy Tử.

Vừa hay nghe được suy luận của Mao Lợi, quả nhiên vẫn đặc sắc như mọi khi.

Hiền Nhị, người đã từng hẹn hò với cả hai chị em, bị Đỗ Lan nói đến đỏ bừng mặt.

Những người khác nhìn hắn cũng thấy kỳ lạ.

Cũng phải, rõ ràng đã hẹn hò với chị gái năm năm, cuối cùng lại mặt dày cầu hôn em gái, đúng là không phải người tốt.

Mọi người cứ tiếp tục lên án tên cặn bã này đi, tôi đi xem cô em gái Mỹ Thái đó còn cứu được không.

Đỗ Lan lầm bầm tự nói rồi đi vào phòng tắm.

Đỗ Lan, anh muốn làm gì.

Người chết đã chết hơn hai mươi tiếng rồi, làm sao có thể còn cứu được nữa.

Mục Mục cảnh quan nói.

Cơ thể thì đã chết quá lâu rồi, không dùng được nữa, nhưng đại não thì vẫn có thể dùng.

Mấy người cứ xem tôi làm đi.

Nói rồi Đỗ Lan tay nhấc tay chặt, thế mà lại cắt đầu thi thể Mỹ Thái xuống.

Trừ Thúy Tử, các quý cô có mặt đều ngất xỉu, Mục Mục cảnh quan và một số cảnh sát còn rút súng ra.

Chương 109

Mấy người thật là làm quá lên, tôi đang vội cứu người, nên xin mạo phạm các vị đưa Thúy Tử về chỗ tôi, tạm biệt, cứu người là việc khẩn cấp.

Đỗ Lan Thuấn Di rời đi.

Trở về phòng thí nghiệm, Đỗ Lan đặt đầu của Mỹ Thái lên hệ thống duy trì sự sống, sau đó Truy Hồn Kiếm xuất vỏ, thanh kiếm từ một thế giới khác đã giết chết con quỷ câu hồn, đầu của Mỹ Thái hồi phục lại sinh khí.

Sau đó chính là phẫu thuật cấy ghép não, cấy ghép đại não vào Nghĩa thể.

Mỹ Thái là một người không tệ, nên Đỗ Lan mới ra tay.

Đương nhiên, một lý do khác là Mỹ Thái chết chưa lâu.

Mục Mục cảnh quan dẫn cảnh sát bao vây quán cà phê, sau đó khi Đỗ Lan dẫn Mỹ Thái đi ra, cằm của ông ta đều rớt xuống đất.

Mục Mục cảnh quan lúc này mới biết Đỗ Lan chính là nhà chế tạo Nghĩa thể lừng danh.

Phải biết rằng trong đội cảnh sát cũng có rất nhiều người bị thương và đã thay thế bằng Nghĩa thể.

Cuối cùng Đỗ Lan cũng chỉ bị phê bình giáo dục, Mục Mục cảnh quan dặn Đỗ Lan lần sau cứu người đừng làm người ta sợ hãi như vậy.

Phải biết rằng lần này thậm chí có mấy viên cảnh sát vì chứng kiến cảnh Đỗ Lan cắt đầu người mà phải đi điều trị tâm lý.

Đỗ Lan đương nhiên gật đầu xưng vâng.

Tiểu thư Toàn Đại bị bắt, tuy tiểu thư Mỹ Thái được Đỗ Lan cứu sống, nhưng vẫn phải chịu án, một năm.

Mỹ Thái cũng đã chia tay với Hiền Nhị, sau sự kiện lần này, Mỹ Thái phát hiện người cô yêu nhất vẫn là chị gái mình đại vụ một sự hiểu lầm lớn, cô đã tha thứ cho chị gái rồi.

Ông chủ, bản kế hoạch mới nhất của Thiên Không Du Nhạc Viên, ngài thấy thế nào.

Được thôi, cứ làm theo đó đi, tôi ủng hộ các vị.

Tốt rồi.

Có lời này của ông chủ, chúng tôi nhất định sẽ làm thật tốt.

Hóa ra cùng với việc Thiên Không Du Nhạc Tràng chính thức khai trương, số lượng du khách ngày càng nhiều.

Thiên Không Du Nhạc Tràng đã nhận được rất nhiều ý kiến phàn nàn, chủ yếu là người mới bắt đầu quá khó, hy vọng công viên có thể có hướng dẫn viên cầm tay chỉ dẫn cho những người mới này.

Nhưng Thiên Không Du Nhạc Tràng không có đủ nhân lực, nên cấp cao của công viên đã lập ra một bản kế hoạch, giao cho Đỗ Lan, hiện tại Đỗ Lan cũng đã bày tỏ sự đồng ý.

Kế hoạch là thế này: Thiên Không Du Nhạc Tràng sẽ đóng vai trò bên thứ ba, giới thiệu một số cao thủ có điểm số cao làm giáo viên cho những người mới.

Người mới chỉ cần nộp một khoản học phí cho Thiên Không Du Nhạc Tràng là có thể chọn một cao thủ để hướng dẫn.

Còn cao thủ sau khi hoàn thành hướng dẫn có thể nhận được một khoản tiền công.

Mặc dù vũ khí và trang bị không thể mua bán, nhưng việc cày thuê vẫn có thể.

Thật ra, mỗi video người chơi săn quái vật đều sẽ được ghi lại chân thực, một số cảnh săn bắn đặc sắc thậm chí có thể sánh ngang với phim điện ảnh, rất được các đài truyền hình lớn yêu thích, một số đài truyền hình thậm chí còn mở chuyên mục riêng về Thiên Không Du Nhạc Tràng, tỉ suất người xem cũng không tệ.

Kế hoạch người mới tìm cao thủ dẫn dắt này, vừa hay cũng có thể dùng những video đó để quảng bá cho các cao thủ.

Giống như nữ sinh viên đại học Minh Nhật Linh Hương sử dụng cung tên, hiện tại có một biệt danh vô cùng phong nhã là Tinh Linh Gió Ưu Nhã.

Trong tất cả người chơi, cô ấy là người dùng cung tốt nhất, hiện tại cô ấy thường xuyên cầm một cây cung Tinh Linh đã đổi len lỏi giữa rừng cây.

Những việc này đương nhiên do người dưới quyền Đỗ Lan sắp xếp, hiện tại Đỗ Lan đang ngây người ra, bởi vì hắn đã hỏi Thúy Tử về lý do Tứ Hồn Chi Ngọc có thể xuyên việt thời gian.

Thúy Tử nói rất nhẹ nhàng, tự nhiên mà biết thôi.

Còn Đỗ Lan lại chẳng hiểu cái tự nhiên mà biết này rốt cuộc là cái gì, Đỗ Lan nghĩ nếu mình có thể xuyên việt thời gian, có thể xuyên đến tương lai, tốt nhất là thời đại đã phát minh ra cỗ máy thời không, như vậy hắn sẽ không cần phải tốn nhiều tâm tư ở thời đại này nữa.

Thôi bỏ đi, không nghĩ nữa, cứ yên tâm ở thế giới này đi.

Đỗ Lan lão đệ, lần này lại làm phiền cậu đưa Tiểu Lan và bọn họ đến điểm đến rồi.

Hóa ra Linh Mộc Viên Tử đã quen một nhóm bạn trên mạng trong một phòng chat dành cho những người yêu thích ma thuật, lần này cô ấy lại kéo Tiểu Lan đi gặp bạn trên mạng.

Lúc đó Tiểu Ngũ Lang có việc gấp, nên đến nhờ Đỗ Lan.

Không vấn đề gì, tôi nhất định sẽ đưa Viên Tử và Tiểu Lan đến nơi, tôi làm việc cậu cứ yên tâm, đợi tôi về rồi chúng ta cùng uống rượu.

Đỗ Lan lái chiếc xe của mình, chở Tiểu Lan và Viên Tử, cùng với Kha Nam đang bị cảm.

Bây giờ đã là mùa đông, mọi người đều mặc quần áo dày.

Vốn dĩ Kha Nam đã bị cảm rồi, không nên ra ngoài.

Nhưng mục đích của Viên Tử, Kha Nam không thể không hiểu, Viên Tử muốn cua trai đẹp.

Thế nên để đảm bảo an toàn cho Tiểu Lan, Kha Nam cảm thấy mình có cần thiết phải đi xác định xem trong số những người bạn trên mạng đó có tên trai đẹp nào đe dọa đến vị trí của Tân Nhất không.

Những người bạn trên mạng này đều là những người yêu thích ma thuật, hiện tại họ đã chọn một biệt thự trong núi làm điểm tụ họp.

Đỗ Lan an toàn đưa hai thiếu nữ đến biệt thự, sau đó làm quen với những người đến sớm trong biệt thự.

A.

Ngài không phải Đại sư Đỗ Lan sao.

Thổ Tỉnh Tháp Khắc Thụ, tuy là một người béo, nhưng trên mạng lại là một người với lời lẽ toát ra khí chất quý tộc, cũng là bạch mã hoàng tử trong tưởng tượng của Viên Tử.

Tên béo này thế mà lại nhận ra Đỗ Lan là ảo thuật gia nổi tiếng từ hơn hai mươi năm trước.

Đại sư Đỗ Lan.

Những người khác đều cảm thấy cái tên này có chút quen tai, nhưng nhất thời lại không nhớ ra: Thật sự rất quen.

Chính là Đại sư Đỗ Lan được mệnh danh là pháp sư hiện đại đó.

Thổ Tỉnh Tháp Khắc Thụ thét lên rồi chạy đến trước mặt Đỗ Lan: Băng video biểu diễn của ngài, tôi đã xem vô số lần rồi.

Ma thuật của ngài thật sự khiến người ta kinh ngạc.

A.

Những người khác cũng nhớ ra, họ đều là những người yêu thích ma thuật, đương nhiên cũng biết ảo thuật gia cấp thế giới nổi tiếng một thời hai mươi năm trước: Thật vậy sao, tôi nhớ ra rồi, giống hệt trong ảnh.

Đỗ Lan bị đám người yêu thích vây quanh.

Bất hạnh vinh hạnh.

Đại sư Đỗ Lan, ngài cũng ở lại đi.

Dưới lời mời nhiệt tình của mọi người, Đỗ Lan cũng thuận thế ở lại.

Riêng Kha Nam thì rất vui mừng, có thể trông chừng Viên Tử, nếu không cô ấy lại giới thiệu đàn ông cho Tiểu Lan mất.

Mọi người đều mang tất cả hành lý vào nhà.

Hiện tại còn thiếu một người chưa đến, những người khác đều đã có mặt rồi.

Hiện tại chỉ có Đào Sinh Đại Vương chưa đến thôi.

Đào Sinh Đại Vương là biệt danh trên mạng, tên thật của hắn là Tây Sơn.

Mọi người gọi điện thoại cho Tây Sơn, nhưng chỉ có ghi âm điện thoại, nhưng mọi người cũng không để ý, chỉ nghĩ Tây Sơn đã ra ngoài rồi.

Nhưng thực tế, Tây Sơn đã bị giết trong chính căn phòng của mình, và hung thủ là một người tự xưng là Ảnh Pháp Sư.

Mãi đến bữa tối, Đào Sinh Đại Vương vẫn không đến, mọi người cũng không để ý đến hắn, bắt đầu chơi đùa.

Kha Nam vì bị cảm nên trước khi ăn cơm đã bị nhốt trong phòng của mình.

Khi bữa tối bắt đầu, mọi người cùng nhau phân công công việc bữa tối, nhưng tiên sinh Tân Dã đề nghị chơi một trò ma thuật nhỏ, đó là bịt mắt một người, để người đó vẽ hình tam giác và hình vuông, dấu X loại hình đơn giản tương ứng với công việc trên các mảnh giấy tên ở bên trái và bên phải.

Cuối cùng, công việc được phân công là đun nước, dọn bàn và tổng kế hoạch.

Nhưng trước khi công bố danh sách phân công, tiên sinh Tân Dã đột nhiên nói muốn ông ấy đoán xem tên trên danh sách tương ứng với công việc gì.

Ông ấy đoán đúng tất cả, chỉ duy nhất công việc tổng kế hoạch là đoán sai, tiên sinh Tân Dã đoán là Thổ Tỉnh Tháp Khắc Thụ.

Tôi thấy không phải Thổ Tỉnh.

Đỗ Lan nói.

Vậy Đại sư Đỗ Lan, ngài nói là ai.

Mọi người tò mò hỏi.

Còn tiên sinh Tân Dã cũng tự tin nhìn Đỗ Lan, trò ma thuật này là do ông ấy phối hợp với người khác, sẽ không có sai sót.

Tôi đoán là ngài, tiên sinh Tân Dã mới đúng.

Đáp án được hé lộ, tên của tổng kế hoạch trên đó quả thật là chính Tân Dã, lúc này ông ấy không nghĩ thông được, dường như ngoài mình ra cũng không có ai động tay đổi mảnh giấy cả.

Nhưng đã là tổng kế hoạch, cũng chỉ có thể vào phòng từ từ suy nghĩ.

Đại sư Đỗ Lan không hổ là Đại sư.

Thổ Tỉnh Tháp Khắc Thụ sùng bái nói.

Sau đó mọi người cùng nhau chuẩn bị, cuối cùng cũng làm xong bữa tối.

Nhưng khi ăn cơm, tiên sinh Tân Dã lại biến mất.

Chương 110

Cuối cùng mọi người phát hiện thi thể của tiên sinh Tân Dã trên một khoảng đất tuyết bên ngoài biệt thự, nằm yên lặng giữa bãi tuyết.

Còn trên bãi tuyết không có chút dấu vết nào, cứ như là một con ma đã đặt thi thể của tiên sinh Tân Dã ở đó.

Tội phạm hoàn toàn bất khả thi.

Kha Nam đã uống thuốc và nghỉ ngơi cả buổi chiều, cảm thấy đã đỡ nhiều rồi.

Ta biết ngay là sẽ có chuyện mà, nhưng ta cứ không nói, đấy, thấy chưa, bây giờ thì có chuyện rồi đấy.

Đỗ Lan lẩm bẩm, nói rồi còn liếc Kha Nam một cái.

Nhưng Kha Nam đang cẩn thận quan sát tình hình xung quanh thi thể.

Thổ Tỉnh Tháp Khắc Thụ, tên béo này là người đầu tiên chạy đến bên thi thể, kiểm tra thi thể, nên hiện tại bên cạnh thi thể chỉ có dấu chân của hắn, Đỗ Lan không có phát hiện gì.

Mọi người đều hoang mang, không ai biết tiên sinh Tân Dã vì sao lại chết.

Quản lý biệt thự nói rằng, vốn dĩ còn một người nữa cũng được mời, nhưng đã không đến.

Người có biệt danh trên mạng là Ảnh Pháp Sư đó.

Khi mọi người thảo luận, càng nói càng cảm thấy Ảnh Pháp Sư là hung thủ.

Nhưng khi mọi người định rời biệt thự, lại phát hiện cầu treo đã biến mất.

Mọi người không cần chạy nữa, hung thủ ở ngay giữa chúng ta.

Đỗ Lan vô cùng tự tin nói.

Tại sao.

Chẳng lẽ hung thủ là ngươi sao.

Đỗ Lan.

Thổ Tỉnh Tháp Khắc Thụ đột nhiên nói.

Ta nói hung thủ ở giữa chúng ta, nhưng lại không nói là ta, ta vì sao phải giết người.

Hoặc nói ta giết người vì sao phải lén lút như vậy, cho dù ta bây giờ trước mặt tất cả mọi người, giết chết tên béo ngươi, cũng sẽ không để lại chứng cứ.

Đây mới là thực lực của pháp sư hiện đại ta.

Đỗ Lan vô cùng tự mãn nói.

Hiển nhiên mọi người đều bị lời nói của Đỗ Lan dọa sợ.

Vẫn là Tiểu Lan ra mặt giảng hòa: Đỗ Lan tiên sinh sẽ không giết người, tiên sinh Thổ Tỉnh sao ông lại nghi ngờ Đỗ Lan tiên sinh.

Bởi vì trên bãi tuyết không hề có dấu chân của hắn.

Mọi người nhìn một cái, sau lưng Đỗ Lan là bãi tuyết bằng phẳng, đúng là không hề có một dấu chân nào.

Cái này.

Cái này vượt quá phạm vi hiểu biết của con người, đây chính là thực lực của ảo thuật gia cấp thế giới sao.

Mọi người đều tỏ vẻ mở rộng tầm mắt.

Cầu treo bị hủy, mọi người chỉ có thể quay về biệt thự, tiếp tục thảo luận.

Trên đường trở về, mọi người đặc biệt chú ý đến Đỗ Lan, Đỗ Lan đi một bước cũng không để lại dấu vết trên bãi tuyết, khiến người ta phải thán phục.

Nhưng sự nghi ngờ của mọi người đối với Đỗ Lan cũng càng lúc càng nặng.

Chỉ có Kha Nam và Tiểu Lan vẫn tin tưởng Đỗ Lan, bởi vì theo Kha Nam thấy, tuy Đỗ Lan là một nhà phát minh có sở thích kỳ quặc, nhưng hắn lại sẽ không giết người, đặc biệt là giết một người không quen biết.

Trở về biệt thự, sau đó mọi người phát hiện điện thoại cũng không gọi được, còn Đỗ Lan nhìn điện thoại của mình, không có tín hiệu: Xem ra gần đây không có trạm phát sóng.

Mọi người đều ngồi xa Đỗ Lan, đặc biệt là Viên Tử còn dùng một ánh mắt nghi ngờ rất rõ ràng nhìn Đỗ Lan.

Tiểu Lan thấy không khí có vẻ ngượng ngịu, liền mở lời hỏi: Mà nói đi thì cũng phải nói lại, Ảnh Pháp Sư mà mọi người nói rốt cuộc là ai vậy.

Hóa ra Ảnh Pháp Sư cũng là thành viên của phòng chat, nhưng thường xuyên có những lời lẽ quá khích, đặc biệt là sau khi một ảo thuật gia lớn tuổi nổi tiếng ở Nhật Bản không may qua đời vì liên quan đến Đào Sinh.

Vốn dĩ lần này Ảnh Pháp Sư cũng nói muốn đến, tôi đã gửi địa chỉ biệt thự cho hắn, nhưng hắn lại nói không đến được.

Kha Nam yên lặng lắng nghe, không bỏ qua bất kỳ manh mối nào.

Sau đó Kha Nam hắt xì một cái, bệnh cảm của cậu vẫn chưa hoàn toàn khỏi.

Vào trong nhà mặc thêm chút quần áo đi.

Tiểu thư Điền Trung nói, sau đó Tiểu Lan và Kha Nam cùng nhau vào phòng lấy quần áo: Nước phòng tắm đã đun xong một lúc rồi, không dùng nữa sẽ nguội mất, ai đi tắm trước đi.

Tôi đi tắm trước.

Viên Tử cũng cảm thấy không khí kỳ lạ, tìm một lý do để trốn vào phòng tắm, hơn nữa cô là một tiểu thư, cũng không thể dùng nước tắm mà đàn ông đã dùng rồi, nên tự nguyện đi tắm đầu tiên.

Nhưng đúng lúc Kha Nam và Tiểu Lan, tiểu thư Điền Trung cùng nhau tìm quần áo, một mũi tên bắn lên tường.

Mọi người phát hiện cửa kính trên ban công đã bị phá hỏng.

Đúng lúc Kha Nam và họ kiểm tra ban công, nghe thấy tiếng Viên Tử thét chói tai.

Hóa ra phòng tắm cũng bị tấn công, một mũi tên xuyên qua kính phòng tắm, làm vỡ tấm gương trong phòng tắm.

Là Ảnh Pháp Sư, tôi không chịu nổi nữa rồi, tôi mặc kệ ngươi là ai, tôi nhất định sẽ tìm ra ngươi.

Tiểu thư Điền Trung như phát điên, chạy ra khỏi biệt thự, mọi người cũng cùng nhau đuổi theo.

Đương nhiên Đỗ Lan thì không, hắn vẫn ở trong biệt thự tự mình tìm ra chai rượu vang đỏ quý giá của chủ biệt thự.

Một lúc sau mọi người đều trở về ủ rũ, xem ra chẳng có thu hoạch gì.

Riêng Đỗ Lan thì ung dung uống rượu vang đỏ của chủ biệt thự, căn bản không để ý đến ánh mắt của những người khác.

Thỉnh thoảng Đỗ Lan còn liếc nhìn Kha Nam một cái, ý tứ là, thằng nhóc này sao vẫn chưa tìm ra manh mối vậy.

Đúng lúc Kha Nam cảm thấy mình sắp tức điên lên, cậu nhìn thấy hình thuyền buồm tam giác trên nhãn chai rượu vang đỏ trên tay Đỗ Lan.

Linh cảm ập đến, Kha Nam cảm thấy tất cả những chỗ chưa thông đều đã thông suốt.

Sau đó Kha Nam bắt đầu giả bộ đáng yêu nói muốn bút vẽ và giấy vẽ, còn cả đinh ghim, chỉ và băng keo gì đó, tạo cảm giác là muốn làm thủ công.

Thật ra là muốn tìm cơ hội để ra ngoài chuẩn bị tái hiện hiện trường phạm tội.

A.

Màn suy luận bắt đầu sau một tiếng hét chói tai của Kha Nam.

Hóa ra điều đầu tiên Kha Nam tái hiện chính là cảnh hung thủ dùng cung bắn tên lên tường khi lấy quần áo.

Kha Nam là người đầu tiên chạy đến ban công mở cửa kính, nhưng lần này cửa kính lại không bị phá vỡ, Kha Nam nhanh chóng mở cửa kính, nhìn ra bên ngoài ban công: Có người, ở bên phải.

Nói rồi Kha Nam chạy ra, Tiểu Lan đương nhiên không để Kha Nam chạy một mình, liền theo sau Kha Nam, khi đến gần rừng cây, Kha Nam bị Tiểu Lan túm lấy cổ áo.

Kìa.

Thật là, Kha Nam con làm gì vậy.

A, không có gì.

Nói rồi Kha Nam nhìn sang Viên Tử đang đi theo ra: Viên Tử tỷ tỷ bây giờ cô đã biết rồi chứ.

Biết cái gì.

Viên Tử mù tịt.

Chính là cái đó.

Cái đó.

Viên Tử cúi xuống, vừa hay tạo cơ hội cho Kha Nam, một mũi kim làm Viên Tử ngất đi.

Sau đó chính là màn suy luận của nữ hoàng suy luận Linh Mộc Viên Tử.

Trước tiên Kha Nam giải thích thủ pháp của vụ án bất khả thi đó, và tái hiện lại.

Thật ra chính là lợi dụng phương pháp kéo buồm của thuyền buồm tam giác, lợi dụng địa hình nhiều cây cối xung quanh biệt thự.

Chọn hai cây cổ thụ có khoảng cách vừa phải ở rìa bãi đất trống, sau đó lợi dụng tay vịn ban công, tạo thành một hình tam giác từ hai cây cổ thụ và tay vịn ban công, giống hệt một cánh buồm tam giác.

Dùng cung nỏ, và mũi tên có vòng tròn nhỏ ở đuôi, cùng với dây thừng, hung thủ đã hoàn thành hiện trường vụ án tưởng chừng bất khả thi này ngay trên ban công.

Lan, cô có thể không, có thể phiền cô sang ban công bên kia, diễn lại một chút, đồ vật tôi đã chuẩn bị xong hết rồi, cô chỉ cần làm theo lời tôi nói là được.

A.

Ồ.

Tiểu Lan lập tức chạy đến ban công, sau đó làm theo yêu cầu của

Viên Tử xỏ dây, lắp tên, nhưng Tiểu Lan lần đầu dùng cung nỏ, ngắm tới ngắm lui đều không chuẩn.

Để tôi làm cho.

Thổ Tỉnh Tháp Khắc Thụ không biết từ lúc nào cũng đã đến ban công.

Ngay cả Kha Nam cũng không chú ý.

Thổ Tỉnh Tháp Khắc Thụ liên tiếp bắn hai mũi tên, đều bắn trúng hoàn toàn.

Chương 111

Sau đó chiếc chăn được dùng làm thi thể trượt xuống, rơi bên cạnh thi thể.

Thủ pháp của vụ án bất khả thi đã được giải mã.

Vậy hung thủ là ai.

Vấn đề này mọi người đều muốn biết.

Hung thủ chính là cô, tiểu thư Điền Trung.

Sao có thể chứ.

Theo truyền thống, nếu không có bằng chứng xác đáng thì tội phạm sẽ không dễ dàng chịu trói, Trong phòng tôi cũng bị tấn công mà, Tiểu Lan và Kha Nam cũng ở đó.

Sau đó là giải thích về hai mũi tên trong biệt thự, thật ra mũi tên trong phòng là do hung thủ tự bắn, ngay trong phòng.

Còn về việc cửa sổ tại sao lại hỏng, là vì bên ngoài có thiết kế một cơ quan, chỉ cần chạm vào, sẽ có vật nặng rơi xuống, làm vỡ kính.

Còn mũi tên trong phòng tắm vốn dĩ đã cắm trên gương rồi, hung thủ chỉ làm mỗi việc là thiết kế cơ quan vật nặng bên ngoài cửa sổ phòng tắm, làm vỡ kính mà thôi, căn bản không phải là tấn công bằng tên bắn.

Cho dù là như vậy, vậy bằng chứng đâu.

Hung thủ vẫn biện minh.

Bằng chứng ở ngay trên người cô, cô từ đầu đến giờ chưa từng hành động một mình đúng không, chắc hẳn vẫn chưa xử lý hết, chính là hai mũi tên trên cây, cô chắc hẳn đã thu lại rồi, nhưng lại chưa xử

lý.

Không sai.

Ở ngay trong chiếc ủng cao cổ của cô.

Bằng chứng xác đáng, tiểu thư Điền Trung nhận tội: Thật lợi hại, không sai, chính là tôi đã giết Tân Dã.

Tại sao.

Hóa ra tiểu thư Điền Trung là cháu gái của vị ảo thuật gia già đã qua đời.

Ông nội của cô dùng tài khoản của cô để trò chuyện trong phòng chat, sau đó nghe theo lời đề nghị của người chết, biểu diễn ma thuật thoát hiểm ở tuổi già, cuối cùng chết trên sân khấu.

Điều càng khiến tiểu thư Điền Trung tức giận là, hai người đó còn cười nhạo ông nội cô, thế nên cô mới động sát tâm.

Tuyệt đối không thể tha thứ.

Tiểu thư Điền Trung nói một cách tàn nhẫn.

Mọi người im lặng, việc này cũng không biết nên đánh giá thế nào.

Trong cuộc sống hàng ngày, khi gặp người khác không như ý, đôi khi mình cũng hả hê, đó là nói đặt niềm vui của mình lên nỗi đau của người khác, chỉ là không ngờ chỉ vì vài câu trêu chọc mà lại rước họa sát thân.

Các người đều như nhau, chỉ có Thổ Tỉnh phát hiện ra, một ngày trước buổi biểu diễn của ông nội, còn viết một lá thư khuyến khích ông nội.

Hắn ta sao lại phát hiện ra.

Bởi vì hắn cũng là ảo thuật gia.

Lật ngược Thổ Tỉnh Tháp Khắc Thụ lại tiếng Nhật lật ngược lại, tiếng Trung lật ngược lại cũng không đọc thông. , đó chính là Quái Đạo Cơ Đức.

Nani Cái gì.

Thổ Tỉnh Tháp Khắc Thụ là Quái Đạo Cơ Đức.

Lúc này trong phòng biệt thự, Quái Đạo Cơ Đức và Kha Nam mặt đối mặt, còn Tiểu Lan đang ngủ ở phòng bên cạnh.

Ta đến đây, cũng chỉ vì tò mò tại sao những người lẽ ra đã chết lại tiếp tục xuất hiện trên mạng.

Nhưng không ngờ lại chứng kiến một bi kịch.

Vốn dĩ có thể ngăn chặn được.

Kha Nam cũng có chút tự trách.

Nhưng Đỗ Lan chắc chắn sẽ cằn nhằn: Con tự trách cái quái gì, không có sự kiện thì con còn làm thám tử cái gì nữa.

Ta không phải thám tử, còn con lại bị cảm, muốn trách thì chỉ có thể trách cái tên Đỗ Lan vẫn luôn đứng ngoài lạnh lùng quan sát kia.

Cơ Đức vô cùng chính xác chỉ ra bản chất của Đỗ Lan.

Lúc này, tiếng trực thăng xuất hiện, Cơ Đức biết là trợ thủ của mình đến đón, Vậy thì, lần tới hãy đợi đến khi báu vật quý giá xuất thế rồi gặp lại.

Cơ Đức vô cùng phong độ nhảy từ ban công xuống, sau đó lượn đi bằng dù lượn.

Dám nói xấu ta.

Đỗ Lan không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh Kha Nam: Hơn nữa còn là sau lưng ta, nhân phẩm của Quái Đạo Cơ Đức này cũng không ra sao.

Đỗ Lan, anh thật sự biết tiểu thư Điền Trung sẽ giết người sao.

Biết.

Tại sao không ngăn cô ta lại.

Tại sao phải ngăn cản.

Oán hận nếu không được giải tỏa thì không tốt cho cơ thể, con cũng không muốn tiểu thư Điền Trung bị bệnh chứ.

Anh thật là ngụy biện, có oán hận gì mà nhất định phải giết người.

Không những hủy hoại người khác mà còn hủy hoại chính mình.

Đây chẳng qua là lựa chọn của cô ấy mà thôi, có thể hướng thiện, có thể hướng ác, Điền Trung đã chọn giết người, đó là ý muốn của chính cô ấy, hơn nữa cô ấy chẳng phải đã thể hiện một thủ pháp gây án xuất sắc cho thám tử lừng danh như con sao.

Con thấy hiện trường vụ án bất khả thi đó, cũng rất hưng phấn phải không.

Kha Nam á khẩu không trả lời được, quả thật, lần đầu nhìn thấy hiện trường đó, máu cậu đã sôi trào.

Được rồi, đừng cố chấp nữa, nếu đã đi ra được khỏi đường cùng, Điền Trung sau này nhất định sẽ quay về chính đạo.

Đỗ Lan ung dung nói: Hôm nay tâm trạng không tệ, chẳng phải có nhiều người yêu thích ma thuật như vậy ở đây sao, Kha Nam con đi gọi Tiểu Lan và Viên Tử dậy đi, ta chuẩn bị cho các con cảm nhận thế nào là ma thuật chân chính.

Kha Nam cạn lời, Đỗ Lan, anh cứ thoắt ẩn thoắt hiện như vậy còn không phải là ma thuật sao.

Rất nhanh mọi người đều tập trung tại bãi đất trống, một số người yêu thích đã kích động, họ đại khái biết Đỗ Lan muốn làm gì rồi, chính là Ngự Không Phi Hành Vũ Không Thuật.

Mọi người nắm tay nhau, đứng thành một vòng.

Chúng ta sắp bắt đầu một chuyến du hành trong mơ.

Nói rồi chân của tất cả mọi người đều rời khỏi bãi tuyết: Chúng ta đi, Vũ Không Thuật.

Đỗ Lan kéo tất cả mọi người bay lên bầu trời, bao gồm cả hung thủ tiểu thư Điền Trung.

Sao trời dường như có thể chạm tới, ánh đèn thành phố xa xa cũng có thể nhìn thấy, màn đêm đen bao quanh sân khấu trời đất, sau nỗi sợ hãi ban đầu khi bay, mọi người đều say mê.

Kha Nam và Tiểu Lan nhìn nhau, đều bật cười, sau đó cảm nhận cơ hội bay lượn hiếm có.

Con gái à, đây là phiếu ưu đãi của công viên giải trí Thiên Không, chẳng biết họ làm ăn kiểu gì mà lại gửi phiếu ưu đãi đến đây.

Con đưa các bạn của con đi chơi đi nhé.

Kết Ngạnh cạn lời nhìn phiếu ưu đãi trong tay mình.

Vốn dĩ có thể vào cửa miễn phí, nhưng dùng phiếu ưu đãi thì lại phải trả tiền.

Chẳng hiểu Đỗ Lan nghĩ gì mà lại bắt bọn họ dùng phiếu ưu đãi.

Dù sao bây giờ đang là kỳ nghỉ, Kết Ngạnh nghĩ chắc Đội thám tử nhí cũng không có việc gì làm, nên có thể mời họ đi cùng.

Người đi cùng còn có Bác sĩ, do ông ấy dẫn đội, chiếc xe cổ bọ cánh cứng màu vàng thẳng tiến tới công viên giải trí Thiên Không.

Đây là lần đầu tiên cháu đi ạ.

Nguyên Thái kích động nhìn chiếc đĩa khổng lồ bên ngoài cửa sổ, To thật, nhìn thế nào cũng thấy to.

Công viên giải trí Thiên Không được mệnh danh là kỳ quan nhân loại của thế kỷ mới.

Nó đã được ghi vào Kỷ lục Guinness thế giới là kiến trúc cao nhất trên không.

Quang Nham như mọi khi biết rất nhiều thứ.

Khi mới khai trương, mẹ đã đưa cháu đến một lần, nhưng lúc đó đông người quá, chúng cháu đều không vào được.

Bộ Mỹ tiếc nuối nói.

Kết Ngạnh thì thường xuyên đi, nhưng chỉ là để nhớ lại chuyện thời Chiến Quốc mà thôi, nhưng cũng chỉ là ngắm cảnh ở khu quái vật cao cấp thôi.

Còn Hôi Nguyên Ai, ngoài việc hứng thú nghiên cứu y học, cô bé chẳng có hứng thú với bất cứ thứ gì khác.

Lần này cũng là bị Bộ Mỹ kéo đi.

Chào mừng quý khách đến với công viên giải trí Thiên Không, chúng tôi có thể giúp gì cho quý khách.

Tôi muốn tìm một giáo viên kèm cặp.

Bác sĩ không định vào cùng, ông đã có tuổi, không thể tham gia các hoạt động mạnh, nên ông muốn tìm một bảo mẫu cho đám trẻ này.

Vâng, quý khách có thể kiểm tra trên máy tính ở đó để tìm giáo viên kèm cặp ưng ý.

Sau khi chọn xong, quý khách cần trả thêm 2000 yên cho mỗi

người.

Á.

Đắt vậy sao.

Bác sĩ gật đầu.

Sáu đứa trẻ là mười hai nghìn yên.

Tiền của Bác sĩ đều dùng để nghiên cứu khoa học nên ông sống khá giản dị, nhưng vì bọn trẻ ông cũng chỉ dám phàn nàn một chút.

Tuy nhiên, nhân viên phục vụ chưa nói hết. 2000 yên chỉ là giáo viên kèm cặp có điểm thấp nhất, nếu là giáo viên cao cấp thì cần một vạn yên mỗi người.

Cằm Bác sĩ rớt xuống.

Dùng thẻ này đi.

Kết Ngạnh không nhìn nổi nữa.

Là thẻ kim cương xanh, vâng, tất cả chi phí của quý vị tại công viên giải trí Thiên Không hôm nay đều được miễn trừ.

Oa.

Bác sĩ hơi ngại.

Kha Nam an ủi Bác sĩ: Công viên giải trí Thiên Không này là của công ty bố Kết Ngạnh, nên cô ấy mời chúng ta là đúng rồi.

Hôm nay chúng ta phải chơi thật vui vẻ.

Ba đứa trẻ Bộ Mỹ nhìn Kết Ngạnh với đôi mắt sáng rực.

Cuối cùng, bọn họ chọn đi chọn lại, quyết định chọn Minh Nhật Linh Hương, người có biệt danh Phong Chi Tinh Linh thanh nhã.

Minh Nhật Linh Hương bây giờ cứ đến kỳ nghỉ là sẽ săn quái vật hoặc làm giáo viên kèm cặp ở công viên giải trí Thiên Không.

Là một trong những giáo viên kèm cặp cao cấp đầu tiên, cô đã kiếm được không ít tiền.

Một bộ giáp tinh linh khắc hoa văn phức tạp, lộng lẫy, cùng một cây cung dài tạo hình tinh xảo, túi tên sau lưng cũng không phải đồ tầm thường.

Đầu tên được chạm rỗng hoa văn, thân tên phủ đầy đường nét, lông đuôi sặc sỡ.

Giống như một tinh linh bước ra từ trong phim vậy.

Chương 112

Ba đứa trẻ Đội thám tử nhí không khỏi vừa kinh ngạc vừa hâm mộ.

Bọn trẻ chọn khiên, kiếm và cung nhỏ dành riêng cho trẻ em, trẻ em có thể mang ba loại vũ khí.

Minh Nhật Linh Hương dẫn đường, đưa cả sáu đứa trẻ của Đội thám tử nhí vào trong bức tường cao.

Vậy theo kế hoạch ban đầu, chúng ta sẽ đi xem biểu diễn của Quân đoàn, sau đó chúng ta sẽ đi săn ở khu quái vật cấp thấp.

Dẫn trẻ con, chủ yếu là để chúng chơi vui vẻ, chứ không phải dạy kỹ năng, đây là kinh nghiệm mà Minh Nhật Linh Hương đúc kết được.

Vâng.

Vậy mọi người đi theo chị.

Cảnh sắc công viên giải trí Thiên Không vô cùng đẹp, màu sắc vô cùng rực rỡ.

Bởi vì động thực vật ở đây đều không phải sản vật tự nhiên, mặc dù Đỗ Lan đã cố gắng khôi phục hết mức có thể, nhưng nhìn thoáng qua đã thấy như thế giới cổ tích vậy.

Các loại động vật nhỏ xuyên qua giữa hoa cỏ, còn có một số hồ điệp và chim.

Con chim kia có bốn cánh sao.

Bộ Mỹ đột nhiên chỉ vào một con chim nói.

Thật hả.

Đó là Bố Chức Điểu, là loài chim nguyên bản của công viên giải trí Thiên Không, rất đẹp phải không.

Bên ngoài có bán búp bê vải đó.

Minh Nhật cũng cố gắng hết sức giải thích cho mọi người.

Đi xuyên qua rừng cây, liền thấy một thị trấn, Chúng ta đi thang máy ngắm cảnh trước, còn vài phút nữa là buổi biểu diễn bắt đầu rồi.

Hôm nay là trận chiến phòng thủ thành công của tường thành siêu khổng lồ, chính là đoạn quảng cáo đó.

Cháu biết rồi, chính là tên khổng lồ toàn thân màu đỏ đá đổ tường thành.

Nhưng ở đây đâu có tường thành ạ.

Quang Nham hỏi.

Lát nữa các cháu sẽ biết.

Nơi này, ngay trong cái cây này.

Thang máy lại ở trong cây, Kha Nam đã không thể phàn nàn nữa.

Tầm nhìn của mọi người tối sầm lại, sau đó chỉ cảm thấy một trận rung chuyển, cơ thể thăng lên.

Oa.

Chúng ta bay lên rồi, ghê thật.

Hóa ra là thang máy mở toàn cảnh, toàn bộ cảnh sắc công viên giải trí Thiên Không đều có thể thu vào mắt.

Hơn nữa Kha Nam còn nhìn thấy xung quanh bọn họ còn có không ít thang máy tương tự đang dừng giữa không trung.

Biểu diễn bắt đầu rồi sao.

Tường thành đột nhiên dâng lên, hóa ra tường thành chỉ là một loại dược liệu bên ngoài giống như bìa giấy dâng lên, tạo thành hình dáng tường thành, chứ không phải tường thành thật.

Nhưng cũng đủ cao rồi.

Lúc này, âm thanh vòm trong thang máy vang lên, Loài người đã quên đi nỗi sợ hãi và sỉ nhục khi bị giam cầm phía sau bức tường cao.

Kha Nam đã không thể phàn nàn được nữa, tại sao trong thang máy lại có âm thanh như vậy.

Sau đó, người khổng lồ màu đỏ cũng từ dưới đất dâng lên, một vật thể khổng lồ cao sáu mươi mét.

Người khổng lồ cao lớn như vậy căn bản không thể bị đánh bại.

Nguyên Thái nói.

Biểu diễn bắt đầu rồi.

Quân đoàn lên.

Trong thang máy toàn cảnh, màn hình hiện lên trên tấm kính trong suốt, những bóng người không thể nhìn rõ từ xa có thể nhìn rõ trên màn hình.

Cơ động lập thể di chuyển không ngừng trong thành phố, bọn họ đeo tai nghe, hô to lời thoại.

Nếu không phải trên sân khấu, nhất định sẽ bị người ta cho là mắc bệnh trung nhị.

Lời thoại quá xấu hổ rồi.

Bọn họ đều rất ngầu, chị có biết không ạ.

Nguyên Thái ngây thơ hỏi Minh Nhật Linh Hương.

Chị hiện đang ghi điểm, rất nhanh là có thể đổi được cơ động lập thể rồi, nhưng chị giỏi dùng cung tên, đại khái cũng chỉ dùng khi chạy đường thôi, khi chiến đấu cũng không dùng được.

Người khổng lồ quá lớn, sát thương của Quân đoàn căn bản không gây chết người, trái lại còn khiến người khổng lồ càng thêm cuồng bạo.

Xem ra hôm nay, vẫn như cũ, người khổng lồ lại đá đổ tường rồi.

Minh Nhật Linh Hương đã xem buổi biểu diễn này không ít lần rồi, nhưng đa số đều là người khổng lồ phá hủy tường cao, chứ không phải Quân đoàn ngăn chặn người khổng lồ.

Chị ơi, đây không phải là biểu diễn sao.

Chẳng lẽ không có kịch bản ạ.

Kha Nam tò mò hỏi.

Tuy là biểu diễn, nhưng không có kịch bản, hoàn toàn dựa vào sự tự phát huy của người trong Quân đoàn, chiến thuật cũng không phải lúc nào cũng giống nhau.

Hơn nữa người khổng lồ cũng đang trưởng thành, chiến thuật tương tự cũng sẽ không có tác dụng gì với nó.

Thì ra là vậy, buổi biểu diễn chiến đấu như thế này lại tràn đầy sự bất ngờ.

Người khổng lồ màu đỏ nhấc chân, một cú đá xuyên thủng tường thành, buổi biểu diễn cũng hạ màn.

Người khổng lồ mạnh thật, người to con đúng là lợi hại.

Nguyên Thái cảm thấy mình cũng to như vậy, cũng muốn mạnh mẽ như người khổng lồ màu đỏ.

Được rồi, chúng ta đi xuống, lát nữa, sẽ đến lượt các cháu tự mình thực hành chiến đấu.

Vâng.

Đội thám tử nhí làm việc gì cũng tràn đầy nhiệt huyết.

Một con dê núi lông dài, cao 4 mét, đủ cho Đội thám tử nhí vây đánh.

Dù sao cũng không có kỹ năng gì đặc biệt, chỉ là gõ mà thôi.

Dê núi lông dài bất động ăn cỏ, căn bản không để ý đến những đòn tấn công vào người.

Dê núi lông dài là quái vật sơ cấp hiền lành nhưng có khả năng phòng ngự kinh người trong công viên giải trí Thiên Không, rất nhiều tân thủ đều dùng nó để luyện tập.

Trong quán cà phê của Đỗ Lan.

Ông chủ, một ly cà phê.

Người đến lại là một phụ nữ ngoại quốc.

Xin chờ một lát.

Quảng Điền Nhã Mỹ thành thạo pha một ly cà phê, sau đó bưng đến trước mặt khách hàng.

Quả là hương vị hoài niệm.

Người phụ nữ ngoại quốc cảm thấy rất hưởng thụ.

Quảng Điền Nhã Mỹ cũng đã uống cà phê của quán, nhưng hình như không có cảm giác gì đặc biệt.

Sao mỗi khách ngoại quốc đều trông có vẻ rất hưởng thụ vậy.

Thực ra mục đích của nhiều người đến quán này không phải để uống cà phê mà là để tìm Đỗ Lan.

Giống như người phụ nữ Mỹ nói tiếng Nhật không thạo này, Thù Đế, cô ấy được cảnh sát hình sự quốc tế phái đến cảnh sát Nhật Bản.

Cô cũng phụ trách tìm kiếm Công Đằng Tân Nhất, bảo vệ gia đình

Tiểu Lan có liên quan đến cậu ta.

Hôm nay đến tìm Đỗ Lan là vì cấp trên có mệnh lệnh, giao thiệp với Đỗ Lan, tranh thủ sự trợ giúp của Đỗ Lan.

Đây không phải Thù Đế lão sư sao.

Mao Lợi Lan.

Thù Đế dùng tiếng Nhật không chuẩn của mình nói.

Mặc dù cô ấy biết văn phòng thám tử Mori ở trên lầu, nhưng không ngờ lại gặp Tiểu Lan.

Thù Đế ở Nhật Bản có thân phận là giáo viên tiếng Anh của trường trung học Mễ Hoa, cũng dạy ở lớp Tiểu Lan.

Thù Đế lão sư, cô sao lại ở đây.

À, cháu biết rồi, cô nhất định là sống gần đây, đến đây uống cà phê.

Đúng, không sai.

Vậy Thù Đế lão sư cô cứ từ từ uống nhé, cháu đi tìm bà chủ, tối nay cháu muốn thử món Âu Lạc Thái, Địch Ny Toa tỉ tỉ là bậc thầy nấu ăn.

Âu Lạc Thái.

Nghe có vẻ rất ngon.

Nếu không phiền, Thù Đế lão sư cũng đến ăn đi, vì có phiếu thưởng, nên cháu mua rất nhiều dược liệu, rất rẻ.

Mao Lợi Lan ở thế giới này lại là may mắn tối đa, thiên phú rút thưởng tất trúng.

Thật sao.

Vậy thì tốt quá.

Tôi trước đây đã luôn muốn ăn Âu Lạc Thái rồi.

Thù Đế lập tức đưa ra quyết định chuẩn bị nhân cơ hội này tiếp xúc với vị danh trinh thám kia.

Tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế của bọn họ cũng đã phát hiện ra những điểm bất thường của Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang.

Chương 113

Sự mất tích của Công Đằng Tân Nhất, sự xuất hiện của Giang Hộ Xuyên Kha Nam, khả năng suy luận đột nhiên xuất hiện của Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang, đều khiến bọn họ rất tò mò.

Đóng vai một người bạn nước ngoài thân thiện, Thù Đế lập tức thể hiện sự nhiệt tình rất cao.

Nhân vật mục tiêu còn chưa xuất hiện, trước tiên lợi dụng Tiểu Lan để tiếp xúc với vợ của nhân vật mục tiêu, cũng là một lựa chọn không tồi.

Tiểu Lan đã hẹn với Địch Ny Toa từ sớm, nên Địch Ny Toa đã chuẩn bị trong bếp rồi.

Đẹp quá, cô ấy chính là Địch Ny Toa sao.

Thù Đế khoa trương khen ngợi, đương nhiên trước đó cô ấy cũng đã xem ảnh của Địch Ny Toa, nhưng người thật lại cho cô ấy một cảm giác khác.

Đúng vậy, Thù Đế lão sư.

Tiểu Lan rất đồng ý với lời của Thù Đế, Địch Ny Toa tỉ, cháu đến rồi, hôm nay làm phiền chị nhé.

Vị này là.

Địch Ny Toa cũng nhìn thấy Tiểu Lan, nhưng không nhận ra người ngoại quốc đi cùng Tiểu Lan.

Tôi tên là Thù Đế, là giáo viên tiếng Anh của trường Tiểu Lan, tôi cũng là người ngoại quốc giống chị.

Địch Ny Toa, lần đầu gặp mặt xin chiếu cố nhiều hơn.

Thù Đế rất tự nhiên thể hiện lễ nghi mà cô ấy đã học được ở Nhật Bản, một cái cúi người chín mươi độ tiêu chuẩn.

Tiểu Lan ngạc nhiên nhìn vị giáo viên của mình, người hoàn toàn khác với trên lớp học.

Chỉ thấy Thù Đế cúi người xong liền lập tức chạy đến bên cạnh Địch Ny Toa, Tiểu thư Địch Ny Toa, không chỉ xinh đẹp, mà còn rất giỏi nấu ăn, đúng là một Đại Hòa Phủ Tử.

Thù Đế thậm chí còn biết cả từ Đại Hòa Phủ Tử của Nhật Bản để hình dung người phụ nữ hiền thục, thanh nhã.

Thù Đế lão sư, cô thật sự quá khen rồi.

Hôm nay cô cứ ở lại ăn cơm nhé, tối nay chồng tôi về, chúng tôi nhất định sẽ chiêu đãi cô thật chu đáo.

Địch Ny Toa mỉm cười nói.

Địch Ny Toa tỉ tỉ, cháu đã mời Thù Đế lão sư ăn tối rồi ạ.

Không sao không sao, tối nay ăn ở nhà bạn Mao Lợi, ngày mai tôi lại đến đây ăn.

Thù Đế không hề coi mình là người ngoài.

Vậy Thù Đế lão sư, ngày mai nhất định phải đến nhé, ngày mai chúng cháu định ăn món Ấn Độ.

Chị ơi, chị học nấu món Ấn Độ từ khi nào vậy.

Sao trước đây cháu không biết chứ.

Tiểu Lan phải lo cơm nước cho cả nhà, nên rất nhạy cảm với các hệ ẩm thực các nước, Sau này nhất định phải dạy cháu nữa.

Không vấn đề gì đâu Tiểu Lan, nhưng món Ấn Độ chị cũng mới làm lần đầu, cũng không biết có làm ngon được không.

Chị ơi, chị còn nấu được món Âu Lạc Thái ngon như vậy, món Ấn Độ cũng sẽ không thành vấn đề đâu ạ.

Tiểu Lan rất ngưỡng mộ Địch Ny Toa, đặc biệt là trong việc nội trợ và nấu ăn.

Thực ra Địch Ny Toa đã phải dành mấy trăm năm để luyện đến trình độ này.

Được rồi, hôm nay chị sẽ dạy em tinh hoa của món ăn Việt Nam, hỏa hậu.

Buổi biểu diễn nấu ăn còn khoa trương hơn cả Tiểu Đầu Bếp Cung Đình, chỉ thiếu tiếng trống và chiêng.

Đao của Địch Ny Toa rất nhanh, nhanh đến mức không nhìn rõ, rau củ cứ như tự mình bay vậy, bay vào đĩa hoặc vào nồi.

Dù sao thì Tiểu Lan và Thù Đế đều ngơ người ra.

Không hổ là món ăn Việt Nam ư.

Hai vị khán giả đều thán phục.

Gà xào hạt điều.

Là một món Âu Lạc Thái nổi tiếng khắp thế giới, có mặt ở khắp mọi nơi trên thế giới, nhưng hương vị mỗi nơi mỗi khác, Thử xem nhé, món tiếp theo Tiểu Lan phải tự tay làm rồi.

Vâng. , Ngon quá.

Thù Đế lão sư rơi những giọt nước mắt vui sướng nhầm lẫn.

Ngon thật, tôi không biết mình có thể nấu được món ăn ngon như vậy không.

Nhưng tôi sẽ cố gắng.

Tiểu Lan cũng tràn đầy nhiệt huyết.

Trong bếp nhất thời khói lửa mịt mù.

Đội thám tử nhí chơi cả ngày, bây giờ cuối cùng cũng về nhà.

Bác sĩ đưa Bộ Mỹ, Quang Nham, Nguyên Thái về nhà trước.

Sau đó xe của Bác sĩ dừng trước quán cà phê của Đỗ Lan, Bác sĩ và Hôi Nguyên Ai hôm nay ăn thừa trong quán cà phê.

Đương nhiên Kết Ngạnh vốn dĩ ở đây.

Còn Kha Nam thì về văn phòng thám tử Mao Lợi, vừa mở cửa đã thấy một phụ nữ ngoại quốc không quen biết đang hát karaoke với Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang.

Dưới sự tâng bốc cố ý của Thù Đế, đại trinh thám Mao Lợi coi Thù Đế như tri kỷ.

Kha Nam về rồi, hôm nay ăn Âu Lạc Thái nhé.

Lan tỉ tỉ, người ngoại quốc kia là ai vậy.

Kha Nam hỏi.

Là giáo viên tiếng Anh cấp ba của chị, tối nay ăn cơm ở đây.

Kha Nam thầm nghĩ, chắc là giáo viên mới đến sau khi mình biến nhỏ thôi, nếu không thì mình cũng là học sinh cấp ba, sẽ không thể không quen biết.

Lan tỉ tỉ, giáo viên tiếng Anh cũ đâu rồi ạ.

Hình như là về quê kết hôn rồi.

Tiểu Lan cũng không chắc lắm, vì lần này giáo viên tiếng Anh thay đổi đặc biệt đột ngột.

Ồ.

Đỗ Lan nhớ đến vị đại kinh ngũ đại tam thô kia, cô ấy tìm được chồng cũng không dễ dàng gì đâu.

Bữa tối, Thù Đế lại uống rượu với Tiểu Ngũ Lang, hoàn toàn không giống một phụ nữ, mà giống một nữ hán tử.

Cuối cùng say khướt đổ gục trong nhà Mao Lợi, đêm đó cô ấy ngủ lại ở đó.

Tiểu Ngũ Lang cũng chẳng khá hơn là mấy, chỉ khổ cho Tiểu Lan, phải chăm sóc hai người say rượu.

Đỗ Lan tiên sinh, tôi nghĩ ngài có thể hợp tác với tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế của chúng tôi để cùng đối đầu với Tổ chức Áo Đen.

Thù Đế trịnh trọng mời Đỗ Lan.

Tại sao phải đối đầu với tổ chức đó.

Họ cũng đâu có làm phiền tôi.

Thực ra chúng tôi nhận được tin tức, lần trước xâm nhập phòng nghiên cứu của quý công ty chính là bọn họ, Tổ chức Áo Đen đã nhắm vào các ngài rồi.

Ồ.

Đỗ Lan tiên sinh, ngài phải tin tưởng chúng tôi.

Thù Đế lão sư, đương nhiên hợp tác với cảnh sát hình sự quốc tế không thành vấn đề, dù sao tôi cũng là một công dân tuân thủ pháp luật.

Các cô cảnh sát cần gì.

Vũ khí trang bị, tài nguyên tình báo, những thứ này tôi đều có thể cung cấp cho các cô.

Vậy xin cảm ơn ngài, Đỗ Lan tiên sinh.

Đột nhiên Đỗ Lan cảm thấy bên ngoài vũ trụ có một luồng khí tức không yếu đang tiếp cận Trái Đất.

Thù Đế lão sư, cảnh sát hình sự quốc tế của các cô có bắt người ngoài hành tinh không.

Người ngoài hành tinh gì cơ.

Thù Đế vẫn chưa kịp phản ứng.

Lúc này, các đài thiên văn và vệ tinh trên khắp thế giới đều phát hiện một bóng đen đang bay về phía Trái Đất theo một quỹ đạo rất bất thường.

Đỗ Lan lấy điện thoại ra, Tùng Điền, có việc rồi, lần này là người ngoài hành tinh.

Cái gì.

Người ngoài hành tinh, công an khóa chín của chúng ta từ khi nào còn phải phụ trách người ngoài hành tinh vậy.

Tùng Điền Trận Bình không thể tin được hét lên.

Từ bây giờ trở đi, sẽ phải phụ trách.

Các cậu hãy chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào.

Vâng.

Cúp điện thoại, Đỗ Lan nhìn Thù Đế, Có hứng thú không, cùng đi xem người ngoài hành tinh một chút.

Đương nhiên là tôi lái xe.

Thù Đế đương nhiên sẽ không từ chối.

Đỗ Lan lại gọi Địch Ny Toa, và cả gia đình Mao Lợi, lái một chiếc xe thương vụ rộng rãi ra ngoài.

Phi thuyền của người ngoài hành tinh rất nhanh, nhanh đến mức chỉ trong một thời gian ngắn, đã từ quỹ đạo bên ngoài Mặt Trăng bắt đầu tiến vào tầng khí quyển Trái Đất.

Đằng kia có một tiệm hoa, mua một bó hoa, để người ngoài hành tinh biết người Trái Đất chúng ta thân thiện đến mức nào.

Đỗ Lan nhờ Tiểu Lan đi mua một bó hoa.

Người ngoài hành tinh gì chứ, nhất định lại là Đỗ Lan anh lừa người, có phải lại muốn nghĩ ra trò chơi mới nào rồi không.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang vẻ mặt không tình nguyện, hắn mới không tin có người ngoài hành tinh gì đó, hắn thấy nhất định là Đỗ Lan lại đang bày trò gì kỳ quái.

Còn Kha Nam hiếm khi lại có cùng quan điểm với Tiểu Ngũ Lang.

Xe cứ thế rời khỏi Tokyo, dừng lại trên một sườn đồi, nơi đây có tầm nhìn rất tốt, hơn nữa rất rộng rãi.

Không lâu sau trực thăng của công an khóa chín cũng hạ cánh, mấy thành viên toàn bộ vũ trang đứng ở đó.

Người ngoài hành tinh sắp đến rồi.

Đỗ Lan phát ra khí, dẫn phi thuyền của người ngoài hành tinh đến.

Bởi vì luồng khí đó, Đỗ Lan rất quen thuộc, là khí của người Na Mỹ Khắc Tinh.

Khi chiếc phi thuyền khổng lồ màu trắng tinh xuất hiện, Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang té xuống đất không giữ hình tượng.

Còn Kha Nam thì được Tiểu Lan ôm vào lòng.

Kha Nam vẻ mặt hưởng thụ, xem ra đã quên mất sự xuất hiện của người ngoài hành tinh.

Người Na Mỹ Khắc Tinh toàn thân màu xanh lá, trán còn mọc râu xúc giác xuất hiện.

Chương 114

Tiểu Lan vì phải ôm Kha Nam, nên bó hoa ở trong tay Thù Đế.

Thù Đế lão sư, tặng hoa cho bạn người ngoài hành tinh của chúng ta đi.

Đỗ Lan nói với Thù Đế.

Thù Đế nuốt nước bọt, tâm trạng vô cùng căng thẳng, bước đi cứng ngắc như một cái máy, may mà hoa không rơi.

Cảm ơn.

Kết quả là Thù Đế tặng hoa, người Na Mỹ Khắc Tinh yêu hòa bình rất lịch sự và thành thạo nói tiếng Anh.

Xem ra cũng đã điều tra kỹ lưỡng về Trái Đất.

Người Na Mỹ Khắc Tinh các ngươi đến Trái Đất có việc gì sao.

Đỗ Lan lúc này mới lên tiếng.

Người Na Mỹ Khắc Tinh kia hiển nhiên không ngờ có người lại nhận ra bọn họ, Ngươi rất mạnh, người Trái Đất.

Người Garu Gia của vũ trụ chúng ta đã phát minh ra phi hành khí có thể xuyên qua các vũ trụ, và bây giờ giải đấu võ thuật Siêu Thứ Nguyên sắp bắt đầu, do người Na Mỹ Khắc Tinh và người Garu Gia chúng ta cùng liên thủ tổ chức.

Vì vậy, chúng ta đến vũ trụ này để tìm chiến binh mạnh nhất vũ trụ này.

Vậy là ta chính là người mạnh nhất vũ trụ này sao.

Đỗ Lan không ngờ mình cũng có thể trở thành người mạnh nhất vũ trụ.

Đúng vậy, nên ngươi có sẵn lòng tham gia không.

Còn có cô gái bên cạnh ngươi, ta quan sát thấy chiến đấu của nàng cũng rất mạnh, và cả người máy chiến đấu được cải tạo toàn thân ở đằng kia nữa, đương nhiên còn có một số sinh vật khác đang trên đường đến.

Không lâu sau Khuyển Dạ Xoa và Sát Sinh Hoàn bọn họ cũng đến.

Vì giải đấu võ thuật Siêu Thứ Nguyên không hạn chế vũ khí, Thiết Toái Nha và Bạo Toái Nha đều là những vũ khí không tồi.

Hơn nữa tất cả những người chết trong trận đấu đều có thể được hồi sinh thông qua Long Châu.

Đương nhiên Khuyển Dạ Xoa và Sát Sinh Hoàn đều không đi, một người có vợ, một người có Tiểu Linh, đương nhiên không muốn mạo hiểm.

Giải đấu võ thuật Siêu Thứ Nguyên này không chỉ là thi đấu, mà còn là đấu đến chết.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đương nhiên sẵn lòng đi, nhưng trước đó còn một số việc phải làm.

Đầu tiên, công ty của Đỗ Lan giao cho ba người Quảng Điền Nhã Mỹ, Bác sĩ và Kết Ngạnh.

Kết Ngạnh thì không đi, thế giới này mới là nơi cô bé nên ở.

Còn Tùng Điền Trận Bình đương nhiên cũng sẽ không đi, anh ta chỉ là một cảnh sát, trừ cường phù nhược mới là chức trách của anh ta, chứ không phải tranh cường háo thắng.

Cuối cùng chỉ có Đỗ Lan và Địch Ny Toa hai người quyết định tham gia giải đấu võ thuật Siêu Thứ Nguyên, Kha Nam, những Tiên Đậu này giữ lại cho cậu, sau này bị thương thì ăn một viên.

Số lượng không nhiều, cậu tiết kiệm một chút nhé.

Cảm ơn.

Kha Nam cũng không khách khí cất giữ Tiên Đậu cẩn thận.

Còn về việc tại sao Đỗ Lan không biến Kha Nam lớn lên trước khi rời đi.

Ừm.

Kha Nam còn có thiết lập biến lớn này sao.

Đỗ Lan nói rằng mấy chục năm trước khi xuyên việt đã hoàn toàn quen với Kha Nam nhỏ rồi, Đỗ Lan không muốn biến Kha Nam lớn lên, phá hỏng ký ức tuổi thơ của mình.

Nên Đỗ Lan để Kha Nam nhỏ và Tiểu Lan tiếp tục sống trong những tháng ngày vĩnh viễn không ngừng này.

Người Na Mỹ Khắc Tinh rất khách khí mời Đỗ Lan và Địch Ny Toa lên phi thuyền, Hai vị, rất nhanh sẽ đến hội trường.

Nhưng trên đời không như ý muốn có đến tám chín phần, ngay cả người Na Mỹ Khắc Tinh chế tạo Long Châu cũng không có cách nào, Phi hành khí hình như bị hỏng rồi, dòng thời gian của thế giới này hình như rất hỗn loạn, không ổn rồi chúng ta sắp bị ném ra ngoài.

Vì dòng thời gian hỗn loạn của thế giới Kha Nam đã làm rối loạn hệ thống phi thuyền, sau đó phi thuyền lao về phía vũ trụ vô định.

Dòng phân cách vũ trụ mới Bố La Lợi ta nhất định phải giết ngươi.

Toàn thân Đỗ Lan khí động, thổi tan bụi bặm trên vệ tinh này.

Kakarot.

Bố La Lợi, người Saiya huyền thoại siêu cấp không còn tỉnh táo, gào thét tên kẻ địch, khí tức cuồng bạo không ngừng tuôn ra, va chạm với khí của Đỗ Lan.

A.

Đỗ Lan xuất hiện trước mặt Bố La Lợi, nắm đấm giáng mạnh vào mặt đối phương.

Những cú đấm liên tiếp rơi xuống người Bố La Lợi.

Nhưng người Saiya huyền thoại siêu cấp không phải là người Saiya siêu cấp bình thường, mặc dù nắm đấm của Đỗ Lan có uy lực lớn, nhưng không thể lấy mạng Bố La Lợi.

Bố La Lợi, ta muốn giết ngươi.

Nắm đấm tay phải của Đỗ Lan mạnh mẽ đánh trúng gò má Bố La Lợi.

Đầu Bố La Lợi xoay chuyển một góc độ không tự nhiên, nhưng hắn vẫn chưa chết.

Đỗ Lan nghiến răng, một lần nữa nâng khí lên đến cực hạn, nước mắt hắn vì luồng khí cuộn trào mà lơ lửng giữa không trung, Quy Phái Khí Công.

Kakarot.

Đạn khí của Bố La Lợi cũng bắn ra.

A.

Khí của Đỗ Lan không ngừng tuôn ra từ cơ thể, tụ vào lòng bàn tay.

Quy Phái Khí Công lần này có uy lực mạnh nhất từ trước đến nay của Đỗ Lan.

Kakarot.

A Bố La Lợi bị Quy Phái Khí Công của Đỗ Lan đẩy đi, nhưng cơ thể của người Saiya siêu cấp này còn cứng hơn cả hành tinh.

Bố La Lợi, ta muốn đẩy ngươi xuống Mặt Trời.

Chết đi.

Quy Phái Khí Công kéo dài thêm, đẩy Bố La Lợi về phía một ngôi sao khổng lồ.

Ngôi sao bùng lên những lưỡi lửa, sau đó lại tắt đi.

Đỗ Lan quỳ trên mặt đất đã nứt nẻ, nước mắt không ngừng chảy xuống, Địch Ny Toa, ta nhất định sẽ tìm thấy nàng.

Hóa ra, phi thuyền vừa đến vũ trụ này, còn chưa hoàn toàn hiện hình đã bị đạn khí của Bố La Lợi tấn công, sau đó Đỗ Lan rơi từ phi thuyền xuống, và trước khi Đỗ Lan rơi xuống hắn nhìn thấy đạn khí của Bố La Lợi đánh trúng Địch Ny Toa, còn người Na Mỹ Khắc Tinh kia bị đạn khí vạ lây, lập tức chết đi.

Do phi thuyền vẫn đang bay trong không gian, nên bị tấn công, không gian đóng lại.

Giống như lưỡi dao sắc bén cắt phi thuyền thành từng mảnh vụn.

Đỗ Lan nhặt được mảnh vải quần áo của Địch Ny Toa, trên đó đã nhuốm đỏ máu.

Ta nhất định sẽ có được Long Châu, Địch Ny Toa nàng sẽ trở về bên ta.

Đỗ Lan lau khô mặt.

Đây là lần đầu tiên hắn mất đi người thân, lần này cũng là thất thái rồi.

Kỷ lục mấy trăm năm không khóc đã bị phá vỡ, tiếc là Địch Ny Toa không nhìn thấy, nếu không nhất định sẽ vô cùng cảm động.

Sinh tử của Địch Ny Toa chưa biết, nhưng Đỗ Lan bây giờ muốn trùng phùng với Địch Ny Toa cũng chỉ có thể dựa vào Long Châu ước nguyện mà thôi.

Nhưng trước đó, Đỗ Lan cần tìm cách đến Trái Đất, hoặc đến Na Mỹ Khắc Tinh.

Ngươi là cha của Bố La Lợi.

Đỗ Lan nhìn thấy một người Saiya râu quai nón.

Đúng vậy, đại nhân.

Tận mắt chứng kiến người trước mặt đánh bại con trai mình, hắn hoàn toàn không có ý nghĩ chống cự.

Đưa tôi đến Trái Đất.

Vâng, đại nhân.

Thế giới vì một số khác biệt nhỏ nhặt, như hiệu ứng hồ điệp, đã gây ra nhiều vũ trụ khác nhau.

Giống như vũ trụ của Trunks, và vũ trụ nguyên tác đã bị Trunks thay đổi.

Còn có nhiều vũ trụ khác nữa, và Đỗ Lan hiện đang ở trong một vũ trụ Dragon Ball có tiến trình gần giống với vũ trụ nguyên tác.

Nhưng các nhân vật chính của thế giới này lại không biết Đỗ Lan là ai.

Phi thuyền của Đỗ Lan rơi xuống vũ trụ, liền bị Đoản Địch và Khắc Lâm bọn họ vây lại.

Còn Tôn Ngộ Không đã bị anh trai mình giết chết, đang tu luyện ở chỗ Giới Vương, chờ đợi kẻ địch mạnh Bối Cát Tháp đến sau mấy tháng.

Khí mạnh quá.

Chiến binh mạnh nhất trên Trái Đất hiện tại chính là Đoản Địch, những chiến binh còn lại cũng chỉ có Quy Tiên Nhân và mấy đệ tử của ông ấy.

Còn Tôn Ngộ Phạn thì vẫn đang được Đoản Địch giám sát huấn luyện, vẫn chưa hình thành sức chiến đấu gì.

Sắc mặt Đoản Địch đại biến, Chẳng lẽ người Saiya đến sớm sao.

Đoản Địch thúc thúc, có chuyện gì vậy ạ.

Chương 115

Cháu cảm thấy một luồng khí rất mạnh.

Con tiếp tục huấn luyện, ta đi xem sao.

Đoản Địch nói xong, người đã bay đi rất xa.

Đoản Địch thúc thúc.

Tôn Ngộ Phạn trong quá trình huấn luyện đã coi Đoản Địch như sư phụ.

Còn mấy người ở Quy Tiên Ốc cũng bay đến nơi phi thuyền vũ trụ rơi xuống.

Oanh Phi thuyền rơi xuống Trái Đất.

Đỗ Lan một cước bước ra, sau đó liền thấy một nhóm người đứng trước mặt hắn, Chào, lâu rồi không gặp.

Sao không nhận ra tôi sao.

Đỗ Lan vẫn chưa biết mình đã đến một vũ trụ Dragon Ball khác rồi.

Ngươi là Bối Cát Tháp người Saiya.

Đoản Địch cảm nhận luồng khí bàng bạc trong cơ thể Đỗ Lan, khiến bọn họ kinh hãi.

Tôi không phải Bối Cát Tháp, tôi là đệ tử của Quy Tiên Nhân mà, Khắc Lâm không phải ngươi đã quên tôi rồi sao.

Tôi chưa từng gặp ngươi.

Vũ trụ này không có ai nhận ra Đỗ Lan, Võ Thiên lão sư đã không còn nhận đệ tử nữa.

Chẳng lẽ đây không phải là thế giới Long Châu ban đầu sao.

Đỗ Lan hơi nghi hoặc, Trái Đất có Long Châu không.

Ngươi muốn làm gì.

Khắc Lâm cảnh giác nhìn Đỗ Lan, trước đó Bố Mã đã thu thập Long Châu xong chỉ chờ Bối Cát Tháp đến để hồi sinh Ngộ Không, bây giờ không thể để người khác lấy đi.

Nếu không mấy tháng sau sẽ không có Long Châu để dùng.

Tôi muốn mượn dùng một chút.

Đỗ Lan ước chừng tuổi tác mấy người xung quanh, cũng gần như đoán được hiện tại nên là trước khi Bối Cát Tháp tấn công, Yên tâm đi, Bối Cát Tháp đến, tôi sẽ đánh bại hắn, Long Châu tôi nhất định sẽ để tôi dùng.

Không được, chúng ta nhất định phải dùng Long Châu để hồi sinh Ngộ Không.

Khắc Lâm là người đầu tiên không đồng ý, hơn nữa hắn còn không tin Đỗ Lan có thể lợi hại hơn Tôn Ngộ Không.

Nhưng Đoản Địch thì có thể cảm nhận rõ ràng sức mạnh của Đỗ Lan, Đầu trọc, đưa Long Châu ra cho hắn, nếu không hắn sẽ giết chết chúng ta.

Oa oa, Đỗ Lan đâu có nghĩ đến chuyện giết người đâu.

Đoản Địch, đùa cái gì vậy.

Lúc này, Khắc Lâm vẫn chưa tin lắm vào nhân phẩm của Đoản Địch.

Long Châu ở Quy Tiên Ốc mà.

Đỗ Lan nhớ lại, mặc dù lần trước ở thế giới Long Châu, khi Bối

Cát Tháp đến, hắn đang nhập định.

Nhưng hắn vẫn nhớ Long Châu giấu ở đâu, Tôi tự mình đi lấy.

Thuấn Di, sau đó Đỗ Lan trực tiếp đến Quy Tiên Ốc, rồi cầm Long Châu Thuấn Di đến một nơi xa hơn, trước khi các chiến binh Trái Đất bay đến tìm Đỗ Lan, Đỗ Lan đã có thể triệu hồi Thần Long.

Bảy viên Long Châu đặt trên mặt đất, Ra đi, Thần Long.

Cảm giác không tồi, Đỗ Lan lần đầu tiên triệu hồi Thần Long, nhìn Long Châu phát ra ánh sáng, sau đó mây đen bất không xuất hiện trên bầu trời, che kín cả bầu trời.

Thần Long từ trong Long Châu bay vút lên, lao vào tầng mây, sau đó cuộn mình hạ xuống, Nói ra điều ước của ngươi.

Khắc Lâm đang trên đường quay về Quy Tiên Ốc nhìn thấy ban ngày đột nhiên biến thành đêm tối, làm sao còn không biết nguyên nhân chứ.

Thần Long xuất hiện, không kịp rồi.

Sắc mặt Đoản Địch cũng rất khó coi, Nhanh quá, gần như chỉ trong nháy mắt đã đến một bên khác của Trái Đất rồi.

Đỗ Lan lần đầu tiên quan sát Thần Long gần như vậy, không tồi, quả thật rất khí phái.

Nói ra điều ước của ngươi.

Tôi muốn tìm thấy vợ tôi Địch Ny Toa.

Thần Long trầm mặc sao.

Chẳng lẽ Địch Ny Toa.

Ta cảm nhận được, vợ ngươi vẫn còn sống, hơn nữa cũng ở vũ trụ này, nhưng ở một nơi ta cũng vô năng vô lực.

Nghe câu này Đỗ Lan liền yên tâm, chỉ cần còn ở vũ trụ này thì tổng sẽ gặp được.

Vậy ngươi đưa ta đến đó.

Ta không có năng lực này.

Thần Long cũng không phải vạn năng.

Vậy ngươi nói cho ta biết làm sao mới có thể đi.

Đó là thần lãnh địa, chỉ có thần mới có thể đi.

Đỗ Lan cảm thấy áp lực rất lớn, thần trên Trái Đất là người Na Mỹ Khắc Tinh, còn Giới Vương chỉ là thần ngân hà, Giới Vương Thần là Giới Vương Thần, mấy vị thần này xem ra vẫn không phải vị thần trong miệng Thần Long.

Trên Giới Vương Thần còn có tầng cấp cao hơn nữa.

Thần Long rốt cuộc là loại thần nào mới có thể đến nơi đó.

Ta không biết.

Thần Long trả lời càng dứt khoát, Bây giờ nói ra điều ước đi.

Vậy thì đưa tôi đến chỗ Giới Vương đi.

Đỗ Lan hiện tại cần tìm một số người có kiến thức rộng rãi trong vũ trụ mới có thể cho một chút ý kiến.

Không thành vấn đề.

Điều ước của ngươi có thể thực hiện.

Đôi mắt Thần Long lóe lên, sau đó cùng Đỗ Lan biến mất.

Bảy viên Long Châu biến thành đá bay về các hướng khác nhau.

Cảm giác này cũng gần như Thuấn Di, Đỗ Lan đã đứng trên Giới Vương Tinh rồi, Tôn Ngộ Không mang theo hào quang đang tu luyện Giới Vương Quyền.

Tôn Ngộ Không đã mất nửa năm mới đi hết Long Đạo, hiện tại tu luyện Giới Vương Quyền cũng chỉ mới bắt đầu.

Ngươi là ai.

Giới Vương và Tôn Ngộ Không đứng song song trước mặt Đỗ Lan.

Ở vũ trụ Long Châu trước, Đỗ Lan chưa từng gặp Giới Vương, Tôn Ngộ Không, Giới Vương, hai người khỏe không.

Hắn chào hỏi rất vui vẻ.

Chào, ta là Tôn Ngộ Không, chào ngươi.

Tôn Ngộ Không cũng rất khách khí chào hỏi.

Ngươi là ai vậy.

Giới Vương nói không nhận ra Đỗ Lan.

Tên tôi là Đỗ Lan, tôi là đệ tử của Quy Tiên Nhân.

Võ Thiên lão sư từ khi nào nhận ngươi làm đệ tử vậy.

Chuyện này nói ra thì dài lắm, lần này tôi đến để thỉnh giáo Giới Vương.

Đỗ Lan không muốn nói gì đến tiền nhân hậu quả.

Ngươi đến bằng cách nào.

Giới Vương tò mò hỏi.

Long Châu.

Cái gì.

Long Châu, vậy không phải là ta không thể hồi sinh sao.

Tôn Ngộ Không kinh hãi.

Đúng vậy, nhưng hoàng tử Saiya cứ giao cho tôi đi.

À.

Tôn Ngộ Không cảm thấy mình quá thiệt, mất đi cơ hội giao thủ với cao thủ.

Giới Vương đại nhân, tôi đến để hỏi chuyện về thần.

Đỗ Lan cũng không nói nhảm nữa.

Thần, không phải ở trên Trái Đất sao.

Tôn Ngộ Không trả lời.

Thần.

Giới Vương kỳ lạ nhìn Đỗ Lan, Thần và chúng ta không cùng một thứ nguyên, ngươi vẫn đừng hỏi thì hơn.

Không được, Giới Vương xin ngài hãy nói thật.

Thực ra ta cũng không biết, chuyện của thần chỉ có thần mới biết.

Lời của Giới Vương khiến Đỗ Lan suýt thổ huyết, nhưng lời của Giới Vương vẫn chưa nói xong, Cứ cách một khoảng thời gian, thần sẽ hiện thế, đến lúc đó nếu ngươi có thực lực được thần công nhận, ngươi có thể tự mình đi hỏi thần.

Vậy thần khi nào xuất thế ạ.

Mấy chục năm nữa thì sao.

Giới Vương cũng không chắc lắm.

Vậy chỉ có thể chờ rồi.

Đỗ Lan mất hết tinh thần.

Lúc này Tôn Ngộ Không cảm thấy không thể đánh với Bối Cát Tháp, vậy thì đánh với Đỗ Lan đi, liền đề xuất yêu cầu tỷ thí với Đỗ Lan.

Không thành vấn đề.

Đỗ Lan đương nhiên cũng phải giúp Tôn Ngộ Không tu luyện, sau này còn phải dựa vào hắn làm chúa cứu thế nữa.

Xin hãy dùng toàn lực đi.

Tôn Ngộ Không không thích bị người ta nhường.

Đỗ Lan cười gian, bây giờ có thể báo thù rồi, Tôi sẽ dùng toàn lực.

A.

Giới Vương Tinh rung chuyển, Giới Vương cũng bị thổi bay đi, Khí mạnh quá.

Tôn Ngộ Không cũng trở nên nghiêm túc.

Đỗ Lan này còn đáng sợ gấp trăm vạn lần anh trai hắn.

Sau khi rời khỏi vũ trụ Long Châu trước, Đỗ Lan lại sống thêm mấy trăm năm, hơn nữa cũng khắc phục được nỗi sợ giết người, hiện tại sức chiến đấu của hắn đã thẳng tiến đến giai đoạn ba của Siêu Saiya.

Tôn Ngộ Không, người có sức chiến đấu chỉ tính bằng vạn, đương nhiên sẽ không phải đối thủ của Đỗ Lan.

Nhưng Tôn Ngộ Không vẫn là Tôn Ngộ Không, càng đánh càng dũng mãnh.

Gục xuống ăn no lại tiếp tục đánh, Giới Vương Quyền của hắn cũng rất nhanh có thể đạt đến 20 lần.

Mấy tháng Đỗ Lan vẫn luôn tỷ thí với Tôn Ngộ Không, sự trưởng thành của Tôn Ngộ Không quả là thần tốc, gần như đã đạt đến ngưỡng Siêu Saiya.

Tôn Ngộ Không là một thiên tài võ học, thêm vào đó có Đỗ Lan, một cao thủ sống, ở đó, sự lý giải về võ học của Tôn Ngộ Không ngày càng sâu sắc.

Nhanh hơn cả sự trưởng thành khi giao thủ với Bối Cát Tháp.

Bối Cát Tháp bi kịch từ trên trời rơi xuống, vị hoàng tử Saiya kiêu ngạo này đã đến Trái Đất, nơi thay đổi vận mệnh của hắn.

Đỗ Lan và Tôn Ngộ Không đã phá hủy Giới Vương Tinh gần hết, Giới Vương không ít lần phàn nàn.

Nhưng Tôn Ngộ Không là một kẻ cuồng chiến, Đỗ Lan thì sức chiến đấu phá bảng, hai người chiến đấu đều không có chừng mực.

Ngộ Không, Đỗ Lan, không xong rồi, người Saiya đã đến Trái Đất rồi.

Giới Vương hoảng loạn chạy đến.

Cuối cùng cũng đến rồi.

Tôn Ngộ Không hăm hở muốn thử sức, nhưng hắn hình như đã quên Long Châu đã bị Đỗ Lan dùng, hiện tại thời gian chờ Long Châu vẫn chưa kết thúc.

Tôn Ngộ Không, cậu sẽ không có cơ hội giao chiến với hoàng tử của các cậu đâu, nhưng tôi sẽ bảo vệ Trái Đất thật tốt.

Đỗ Lan vỗ vỗ vai Tôn Ngộ Không.

À, tôi cũng rất muốn chiến đấu với người đó.

Đối với Tôn Ngộ Không mà nói, không có gì đau khổ hơn việc kẻ địch ở ngay trước mắt mà không thể giao thủ, Làm ơn giúp tôi, Đỗ Lan.

Được rồi, đợi đến khi hoàng tử Saiya Bối Cát Tháp dùng thực lực áp đảo đánh bại bọn họ, chính là thời cơ chúa cứu thế như tôi xuất trận.

Đỗ Lan tự tin nói, sống với Tôn Ngộ Không, một kẻ đầu óốc thô thiển mấy tháng, Đỗ Lan cũng đã thoát khỏi ảnh hưởng của việc Địch

Ny Toa mất tích.

Đỗ Lan đã quyết định đi khiêu chiến các cường giả trong vũ trụ, cuối cùng trực tiếp đối mặt với thần.

Chương 116

Sức chiến đấu của người Saiya mấy vạn, chiến binh Trái Đất cao nhất cũng chỉ mấy nghìn, giản dị chỉ là một trận chiến một chiều.

Cơ hội xuất trận của Đỗ Lan đến rồi.

Giới Vương, làm cho tôi một bộ chiến đấu phục mới.

Chiến đấu phục của Đỗ Lan cũng được cải biên từ chiến đấu phục Quy Tiên Lưu, chỉ là chữ trên ngực và lưng được đổi thành chữ Địch.

Đây là do Địch Ny Toa trước đây khi làm chiến đấu phục cho Đỗ Lan đã không cẩn thận may nhầm, lúc đó Địch Ny Toa mới bắt đầu học chữ Hán, chỉ biết mấy chữ, chữ Địch và chữ Quy trong mắt nàng đều giống nhau, nên đã may nhầm chữ Quy.

Đỗ Lan từ sau thế giới Đại Kiếm, những bộ chiến đấu phục hắn mặc đều có chữ Địch.

Vậy thì tôi đi đây.

Đỗ Lan Thuấn Di đã bắt đầu dạy cho Tôn Ngộ Không.

Năm đó Đỗ Lan học từ Tôn Ngộ Không, bây giờ Đỗ Lan lại trả lại cho Tôn Ngộ Không.

Hoàng tử Saiya Bối Cát Tháp.

Đỗ Lan xuất hiện giữa không trung, từ trên cao nhìn xuống Bối Cát Tháp và người Saiya đi cùng.

Ngươi là ai.

Bối Cát Tháp bị dọa giật mình, loại cảm giác này hắn từng có.

Đỗ Lan cho hắn cảm giác giống như Phất Lợi Sa.

Người đánh bại ngươi, Bối Cát Tháp.

Đỗ Lan phất tay, người Saiya đi cùng liền ngã nhào, đương nhiên Đỗ Lan không ra tay sát thủ.

Còn các chiến binh Trái Đất từng người một đều vịn vào nhau đứng dậy, bọn họ nhìn thấy bộ chiến đấu phục màu cam trên người Đỗ Lan, rõ ràng là kiểu dáng của Quy Tiên Lưu.

Phải nói là chiến đấu phục của Quy Tiên Nhân vẫn rất thời thượng.

Người này thật sự rất mạnh.

Khắc Lâm trợn tròn mắt, người vừa nãy đánh mình như chó con liền bị Đỗ Lan xử lý trong nháy mắt.

Đoản Địch thúc thúc, người đó là ai vậy.

Tôn Ngộ Phạn hỏi.

Chắc không phải kẻ địch.

Đoản Địch cũng không chắc lắm.

Lúc này giọng nói của Ngộ Không truyền qua Giới Vương đến Trái Đất, Mọi người lâu rồi không gặp, Đỗ Lan này là người tốt, mọi người có thể tin tưởng hắn.

Đỗ Lan vô duyên vô cớ được phát thẻ người tốt.

Cơ thể Bối Cát Tháp cứng đờ, khí của Đỗ Lan khiến hắn sợ hãi, không dám ra tay.

Ngươi là hoàng tử Saiya kiêu ngạo cũng chỉ có vậy thôi sao.

Chẳng qua chỉ là một con chó của Phất Lợi Sa mà thôi.

Đỗ Lan tiếp tục kích thích Bối Cát Tháp.

Khốn kiếp.

Mặc dù Bối Cát Tháp rất phẫn nộ, nhưng đối mặt với cường giả chân chính, Bối Cát Tháp không có lòng tin có thể chiến thắng.

Lại đây, tấn công ta, xem sức mạnh của hoàng tử Saiya ngươi.

Đỗ Lan khinh miệt nhìn Bối Cát Tháp.

Khốn kiếp.

Bối Cát Tháp cuối cùng vẫn vì kiêu ngạo mà phát động tấn công về phía Đỗ Lan, A, tát Nắm đấm liên tiếp rơi xuống người Đỗ Lan, nhưng đó chỉ là tàn ảnh của Đỗ Lan, đã lâu không gặp Tàn Ảnh Quyền.

Đỗ Lan cũng không phải biến thái, không có thói quen biến thái là bị người khác đánh để thể hiện sức mạnh của mình.

Quá chậm, hoàng tử Saiya cũng chỉ có vậy.

Đỗ Lan tiếp tục dạy dỗ.

A Bối Cát Tháp vung tay bắn một viên đạn khí.

Đỗ Lan đưa tay ra, vững vàng đỡ lấy đạn khí trong tay, Không những tốc độ không được, ngay cả uy lực cũng không được, quá làm tôi thất vọng rồi.

Cái này trả lại cho ngươi.

Đạn khí lại bị Đỗ Lan ném ngược lại, tốc độ cực nhanh, Bối Cát Tháp không kịp phản ứng liền bị đánh trúng.

Đương nhiên cũng chỉ ở mức độ thổ huyết một chút, không chết.

Ngươi tự mình trải nghiệm, hẳn phải biết sức mạnh của mình nhỏ bé đến mức nào, ngay cả bản thân mình cũng không thể giết chết.

A.

Bối Cát Tháp sắp mất lý trí rồi, Khốn kiếp.

Mặt Trăng nhân tạo xuất hiện, Là ngươi ép ta.

Bối Cát Tháp biến thân thành Đại Tinh Tinh, đương nhiên hắn không giống Tôn Ngộ Không mất lý trí, hắn rất tỉnh táo.

Hình thái mạnh nhất của ta, chết đi.

Nắm đấm khổng lồ như ngọn núi lao về phía Đỗ Lan.

Đỗ Lan lần này không né tránh, mà đưa một ngón tay ra, chạm vào nắm đấm của Đại Tinh Tinh.

Cái gì.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Còn Tôn Ngộ Không thông qua Giới Vương cũng đang theo dõi trận chiến này, hắn thật sự muốn tự mình tham gia chiến trường.

Cảm giác làm khán giả thật không dễ chịu.

Bối Cát Tháp, đây chính là tư thái mạnh nhất của ngươi sao.

Không những xấu xí mà còn hữu danh vô thực.

Ngươi không phải đối thủ của ta.

Đỗ Lan dùng ngón tay đỡ lấy nắm đấm tập trung khí, sau đó một viên đạn khí nhỏ xuyên thủng cả cánh tay của Đại Tinh Tinh.

Một cánh tay của Bối Cát Tháp đã bị phế, đau đớn khiến Đại Tinh Tinh gầm thét.

Thật là khó coi.

Đỗ Lan Thuấn Di đến phía sau Đại Tinh Tinh, sau đó một ngón tay hóa khí kiếm, cắt đứt đuôi của Bối Cát Tháp.

Bối Cát Tháp đã toàn thân trọng thương, cơ bản mất khả năng chiến đấu, nhưng điều lớn hơn là đả kích về mặt tâm lý.

Các cậu trông chừng tên này, tôi đi chỗ Miêu Tiên Nhân lấy một ít

Tiên Đậu.

Đỗ Lan Thuấn Di biến mất.

Miêu Tiên Nhân đương nhiên cũng đang chú ý đến người Saiya, đối với Đỗ Lan, người đã đánh bại người Saiya, rất kính trọng, đưa toàn bộ Tiên Đậu cho Đỗ Lan.

Nhưng số lượng không nhiều.

Đỗ Lan nhờ Miêu Tiên Nhân trồng thêm Tiên Đậu, một thời gian sau sẽ dùng mỹ thực để đổi, Miêu Tiên Nhân cũng đồng ý.

Tôi về rồi, Bối Cát Tháp không làm gì chứ.

Đỗ Lan nhìn xung quanh vẫn y như lúc hắn rời đi, Bối Cát Tháp vẫn nằm bất động ở đó.

Bối Cát Tháp, đây là Tiên Đậu, ăn vào, ngươi sẽ lành lại, sau đó mang theo đồng bọn của ngươi cút đi.

Bối Cát Tháp nhìn Đỗ Lan một cái.

Còn Đoản Địch bọn họ cũng lộ ra vẻ khó hiểu.

Tôi biết người Saiya các ngươi không chỉ nên có vậy, nên hôm nay tôi sẽ không giết ngươi, ngươi hãy đi tìm cách nâng cao thực lực Saiya, tôi bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh ngươi khiêu chiến.

Bối Cát Tháp nghe lời này, cũng nhớ đến truyền thuyết về Siêu Saiya, cũng không nói gì nuốt Tiên Đậu, Tôi sẽ khiến ngươi hối hận vì hành động không giết tôi hôm nay.

Tôi tùy thời chờ đợi, bây giờ mang theo đồng bọn của ngươi, cút khỏi Trái Đất.

Bối Cát Tháp cũng không nói nhiều, vác theo thuộc hạ bị Đỗ Lan đánh ngất, chui vào phi thuyền, sau đó rời đi.

Được rồi, đánh xong rồi, còn mấy việc phải làm.

Đỗ Lan bắt đầu chuẩn bị cho chuyến viễn chinh đến Na Mỹ Khắc Tinh, phi thuyền, phòng trọng lực, Tiên Đậu, radar Long Châu, và cả việc hồi sinh Tôn Ngộ Không.

Trước tiên, vì Đoản Địch không chết để bảo vệ Tôn Ngộ Phạn, nên thần cũng còn sống.

Đỗ Lan xin thần phi thuyền mà ông ta đã dùng khi đến Trái Đất, rồi mang theo phi thuyền tìm đến Bố Mã.

Bố Mã và bố cô ấy cũng sẵn lòng giúp đỡ cải tạo phi thuyền, và chế tạo phòng trọng lực.

Đỗ Lan cũng dùng tài nguyên Vạn Năng Giao Nang để tự mình làm một vòng trọng lực 5000 lần.

Hiện tại Đỗ Lan cần bắt đầu huấn luyện lại.

Mấy tháng sau, thời gian chờ Long Châu cuối cùng cũng kết thúc, Tôn Ngộ Không cũng được hồi sinh.

Việc đầu tiên hắn làm sau khi hồi sinh là tìm Đỗ Lan đánh một trận nữa, Đỗ Lan rõ ràng đã cảm thấy Tôn Ngộ Không có dấu hiệu đột phá rồi.

Sau đó Đỗ Lan nói ra ý nghĩ của mình, Tôn Ngộ Không đương nhiên sẵn lòng đi.

Cuối cùng Khắc Lâm, Tôn Ngộ Phạn và Đoản Địch cũng đồng ý đi.

Bố Mã ban đầu không muốn đi, nhưng Đỗ Lan cân nhắc đến việc ra ngoài hành tinh, vẫn cần một nhân viên khoa học kỹ thuật, nếu không phi thuyền có vấn đề gì chẳng phải xong đời sao.

Nên Đỗ Lan đã bắt cóc Bố Mã.

Chương 117

Như vậy, đoàn viễn chinh giống như nguyên tác, cùng nhau xuất phát.

Chuyến đi đến Na Mỹ Khắc Tinh lần này, nhất định sẽ thú vị hơn lần trước.

Bố Mã suốt dọc đường đều cau có mặt mày, cô ấy thực ra không muốn rời khỏi Trái Đất.

Nhưng Đỗ Lan trực tiếp kéo cô ấy lên phi thuyền, hơn nữa hiện tại phi thuyền cũng đã rời khỏi Trái Đất rồi.

Phi thuyền lần này được cải tạo theo công nghệ của Na Mỹ Khắc Tinh, có bố con Bố Mã giúp đỡ, còn có thần trợ giúp, đương nhiên còn có Đỗ Lan làm phụ tá.

Phi thuyền không chỉ có kích thước lớn hơn rất nhiều, mà mỗi người đều có phòng riêng, trọng lực cao nhất của phòng trọng lực cũng biến thành 500 lần.

Phi thuyền của người Na Mỹ Khắc Tinh rất nhanh, phi thuyền được cải tạo cũng không chậm.

Nhưng so với vũ trụ rộng lớn vô tận, tốc độ của phi thuyền cũng chỉ là hạt cát giữa biển khơi.

Đỗ Lan, trọng lực 100 lần thật sự rất mệt, nhưng tôi thực sự cảm thấy sức mạnh của mình vẫn có thể nâng cao.

Đây có phải là dấu hiệu tôi sắp biến thân thành Siêu Saiya như anh nói không.

Tôn Ngộ Không ngoài ăn và ngủ, thì cứ ở trong phòng trọng lực.

Biến thân Siêu Saiya, cậu còn thiếu một thứ quan trọng nhất.

Đỗ Lan cũng đang rèn luyện thể lực đơn giản nhất, nhưng hắn còn có một vòng tay trọng lực, trên người là trọng lực 2000 lần.

Nhưng thành thật mà nói, hiệu quả huấn luyện như vậy cũng không lớn lắm, Đỗ Lan hiện tại cần là sự đốn ngộ.

Thứ gì.

Tôn Ngộ Không đã nghe Đỗ Lan nói, lần này đi đến hành tinh đó có một đối thủ mà hiện tại hắn không thể đánh bại, trừ khi hắn có thể biến thân thành Siêu Saiya.

Phẫn nộ.

Vậy là phải tức giận sao.

Thật lòng mà nói những chuyện có thể khiến Ngộ Không tức giận thật sự không nhiều, Nghe có vẻ khó.

Không sai, người Saiya các cậu càng chiến đấu càng mạnh, nhưng phẫn nộ có thể trở thành chìa khóa để tăng cường sức mạnh của các cậu.

Nếu Phất Lợi Sa thật sự xấu xa như anh nói, tôi nghĩ tôi sẽ rất tức giận.

Khắc Lâm và Tôn Ngộ Phạn cũng đang huấn luyện, nhưng bọn họ không vào phòng trọng lực, mà tỷ thí bên ngoài.

Khắc Lâm tuy chỉ là một người Trái Đất, nhưng kỹ năng chiến đấu lại rất tốt, còn Tôn Ngộ Phạn thiếu chính là loại kỹ năng này.

Còn Đoản Địch đa số thời gian đều ngồi thiền, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ chỉ đạo Tôn Ngộ Phạn một chút.

Còn Bố Mã thì luôn bảo dưỡng phi hành khí của mình, cô ấy không giống các võ sĩ, biết Vũ Không Thuật.

Mỗi người đều bận rộn với công việc của mình, thời gian trôi đi từng chút một, mười mấy ngày sau, Na Mỹ Khắc Tinh đã ở ngay trước mắt bọn họ.

Đỗ Lan đã cảm nhận được trên hành tinh có vài luồng khí không yếu, mạnh nhất đương nhiên là Phất Lợi Sa hình thái đầu tiên với sức chiến đấu hơn năm mươi vạn.

Trong mấy luồng khí tà ác khác cũng có những kẻ không yếu hơn Bối Cát Tháp, điều này khiến Tôn Ngộ Không vô cùng phấn khích.

Chiến đấu với cường giả luôn là điều hắn mơ ước.

Người Na Mỹ Khắc Tinh đang đón chào ngày tai nạn của họ, Phất Lợi Sa vì Long Châu mà tiến hành tàn sát bọn họ.

Không chỉ có Phất Lợi Sa, lần này còn có đội đặc nhiệm Cơ Nữu đi cùng hắn.

Thực ra Bối Cát Tháp hiện tại cũng ở trên Na Mỹ Khắc Tinh, chỉ là một mình hành động mà thôi.

Ừm.

Chúng ta có bạn đến rồi.

Phất Lợi Sa ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Có chuyện gì vậy.

Phất Lợi Sa đại nhân.

Cơ Nữu là đội trưởng đội đặc nhiệm Cơ Nữu, sức chiến đấu cũng mạnh nhất, 120000 sức chiến đấu, có khả năng hoán đổi cơ thể với bất kỳ sinh vật nào.

Các ngươi đi nghênh tiếp bọn họ cho ta.

Giết chết tất cả.

Phất Lợi Sa khẽ mở miệng nói.

Vì các chiến binh Trái Đất đều có khả năng ẩn giấu khí, nên Phất Lợi Sa cũng không quá coi trọng.

Vâng.

Đội đặc nhiệm Cơ Nữu, đi theo ta.

Vâng.

Mỗi người đều mang theo thiết bị dò sức chiến đấu, nên rất nhanh liền nhìn thấy trên bầu trời có sức chiến đấu xuất hiện.

Phi thuyền ổn định dừng trên mặt đất, các chiến binh Trái Đất lần đầu tiên viễn chinh ngoại tinh.

Chuẩn bị đối mặt với vũ trụ rộng lớn đi.

Đỗ Lan dẫn đầu bước xuống.

Này này, mấy người, đội mũ bảo hiểm vào đi, lần đầu tiên đến hành tinh khác, cũng chẳng biết không khí có thở được không.

Bố Mã không chỉ đội mũ bảo hiểm, mà còn mặc đồ du hành vũ trụ.

Bố Mã, Đỗ Lan không phải đã nói rồi sao, môi trường Na Mỹ Khắc Tinh và Trái Đất gần như giống nhau.

Cô xem Đoản Địch và thần không phải sống tốt trên Trái Đất sao.

Khắc Lâm nhìn dáng vẻ nặng nề của Bố Mã, lắc đầu, cũng đi xuống.

Ngộ Phạn, chúng ta cũng đi.

Đoản Địch cũng đi.

Vâng.

Tôn Ngộ Phạn theo sát phía sau.

Cuối cùng Tôn Ngộ Không vẫy vẫy tay, Bố Mã đừng có chậm chạp nữa, tôi cũng đi đây.

Mạc.

Thật là.

Bố Mã giận dỗi cởi bộ đồ vũ trụ trên người ra, Chết thì chết đi.

Trên Na Mỹ Khắc Tinh, năm người của đội đặc nhiệm Cơ Nữu, năm chiến binh Trái Đất.

Thực ra nói năm chiến binh Trái Đất cũng không hẳn đúng, Tôn Ngộ Không là người Saiya, Tôn Ngộ Phạn là con lai Saiya và người Trái Đất, Đoản Địch là người Na Mỹ Khắc Tinh, Khắc Lâm thì là người Trái Đất nhưng hắn không có mũi cảm giác cũng không thuần khiết lắm, còn Đỗ Lan trước khi xuyên việt là người Trái Đất thuần chủng hiện tại là một thể năng lượng.

Mọi người cẩn thận, mấy người này sức chiến đấu đều không yếu, hơn nữa còn có không ít năng lực đặc biệt.

Đỗ Lan sẽ không để đồng đội chịu thiệt, nên cẩn thận giới thiệu về đội đặc nhiệm Cơ Nữu này, Kẻ màu tím kia là đội trưởng của bọn họ, có thể hoán đổi cơ thể với bất kỳ sinh vật nào, là một chiêu thức rất hiểm độc, còn sức chiến đấu cũng là mạnh nhất trong năm người, chỉ kém Bối Cát Tháp một chút.

Kẻ tóc đỏ cao lớn kia là một chiến thuật gia, khi chiến đấu rất giỏi động não.

Kẻ bốn mắt kia, sức chiến đấu yếu nhất trong năm người, nhưng có năng lực tạm dừng thời gian, rất quỷ dị.

Còn kẻ tóc trắng, da đỏ kia, sẽ khiến kẻ địch mê mê hồ hồ.

Cuối cùng là kẻ có vết sẹo trên đầu thực ra là ngoại cốt giống giáp côn trùng, có thể di chuyển siêu tốc.

Năm người bọn họ chính là những thuộc hạ đáng tin cậy nhất của Phất Lợi Sa, đội đặc nhiệm Cơ Nữu.

Xem ra, ngươi rất hiểu chúng ta, không sai chúng ta chính là đội đặc nhiệm Cơ Nữu.

Năm người tạo ra một tư thế chiến đội Hú hú.

Mấy người đến từ Trái Đất đều toát mồ hôi hột, thẩm mỹ ngoài hành tinh quả thật nhất thời không thể tiếp nhận được thứ này.

Chỉ có một người lại cảm thấy tư thế chiến đội này rất ngầu, đó chính là Tôn Ngộ Phạn, tương lai sẽ tạo ra một bộ tư thế sánh ngang với đội đặc nhiệm Cơ Nữu.

Vừa đúng năm đối năm, tôi muốn chiến đấu với kẻ da tím kia.

Tôn Ngộ Không là người đầu tiên tự mình chọn mục tiêu, chỉ vì Đỗ Lan nói sức chiến đấu của hắn là mạnh nhất.

Vậy thì tôi chọn kẻ bốn mắt kia.

Khắc Lâm là người thứ hai xác định đối thủ, vì hắn có tự biết mình, chọn kẻ có sức chiến đấu yếu nhất.

Trong nháy mắt kẻ mạnh nhất và yếu nhất đều có người chọn, còn lại ba kẻ có sức chiến đấu gần như nhau.

Tôi chọn tên tóc đỏ.

Đoản Địch cũng quyết định rồi.

Tôn Ngộ Phạn nhìn nhìn hai kẻ cuối cùng là tóc trắng và không có tóc, không biết nên chọn ai.

Ngộ Phạn, con chọn tên màu xanh dương kia đi.

Ngộ Không chọn cho con trai mình kẻ thù dạng tốc độ cao, tức là kẻ có ngoại cốt trên đầu.

Vâng ạ, ba ba.

Vậy tôi chính là kẻ toàn thân màu đỏ tóc trắng.

Đỗ Lan không sao cả, bây giờ chỉ là khởi động thôi.

Vậy thì lên.

Năm nhóm người bay về năm hướng khác nhau.

Bố Mã chớp chớp mắt, phát hiện những người xung quanh đã bỏ lại cô ấy một mình, Chuyện này là sao chứ.

Cô ấy cũng là một người phụ nữ mạnh mẽ, lấy radar Long Châu ra, cưỡi mô tô bay, tự mình đi tìm Long Châu.

Đỗ Lan và Guts rơi xuống hai ngọn núi.

Ngươi hình như rất hiểu chúng ta.

Tôi không những hiểu các ngươi, còn biết cả ông chủ của các ngươi là Phất Lợi Sa.

A a, tiếc là các ngươi sẽ không gặp được Phất Lợi Sa đại nhân.

Cái đó chưa chắc.

Đỗ Lan nói xong, một cái Thuấn Di.

Chương 118

Guts chỉ cảm thấy Đỗ Lan dường như đã động, lại dường như không động.

Sau đó hắn phát hiện thiết bị dò sức chiến đấu bên tai mình đã ở trong tay Đỗ Lan, hắn kinh ngạc, hoàn toàn không phát hiện động tác của Đỗ Lan.

Đỗ Lan đeo thiết bị vào, nhìn Guts, 49000, sức chiến đấu chưa đến 5 vạn, đồ cặn bã.

Câu lời thoại này Đỗ Lan đã muốn nói từ lâu rồi, thật là ngầu, bá đạo, đẹp trai, sắc sảo.

Ngươi mới là đồ cặn bã.

A Guts bắt đầu tấn công.

Nhưng so với Đỗ Lan hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, tất cả các đòn tấn công của Guts đều bị Đỗ Lan dễ dàng chặn lại.

A tát Guts không ngừng nâng khí, nhưng hắn tối đa cũng chỉ có 49000 sức chiến đấu, xa xa không phải đối thủ của Đỗ Lan.

Đội đặc nhiệm Cơ Nữu các ngươi tác oai tác quái, không đáng được thương hại.

Đỗ Lan phất tay, Guts liền bay ra ngoài.

Guts bay ngược ra sau đập vỡ mấy tảng đá.

Khởi động kết thúc, chết đi.

Ở Trái Đất, Đỗ Lan còn vì mặt mũi của Bối Cát Tháp, mà tha cho người Saiya một mạng.

Nhưng ở đây, hắn sẽ không mềm lòng nữa.

Đạn khí trực tiếp đánh trúng Guts, Guts không thể đứng dậy được nữa.

Trận chiến kết thúc, chưa đến ba phút.

Ở một bên khác Khắc Lâm và bốn mắt Gurd rơi vào khổ chiến, sức chiến đấu của Gurd chỉ có 2 vạn, nhưng so với sức chiến đấu mấy nghìn của Khắc Lâm vẫn mạnh hơn không ít.

Nhưng Khắc Lâm sau khi trải qua huấn luyện chiến đấu nghiêm khắc của Quy Tiên Nhân, bản thân lại có thiên phú về võ học, nên cũng không đến nỗi cứ bị đánh mãi.

Thực ra Khắc Lâm là một người Trái Đất, đã rất xuất sắc rồi.

Thái Dương Quyền.

Khắc Lâm muốn thắng chỉ có thể dựa vào những kỹ năng hắn học được trên Trái Đất.

Bốn con mắt đều bị lóa, Khắc Lâm lợi dụng cơ hội này đã gây ra một số sát thương nữa.

Nhưng đợi Gurd hồi phục xong, lại là Khắc Lâm bị đánh.

Tạm dừng thời gian.

Gurd há to miệng hít không khí vào miệng, sau đó nín thở, thời gian xung quanh cứ thế bị tạm dừng.

Đương nhiên Gurd cũng không thể hô hấp, chỉ cần thở ra một hơi, thời gian sẽ khôi phục lại.

Khắc Lâm có thể nhìn thấy, nhưng không thể động, cảm giác này vô cùng khó chịu.

Máu chảy ra từ khóe miệng, Khắc Lâm bị thương không nhẹ.

Phải nghĩ ra cách, nếu không mình không thể chiến thắng kẻ bốn mắt này, Khắc Lâm thầm sốt ruột.

Kỳ thực, khi đối đầu một chọi một, Cổ Nhĩ Đa chỉ cần áp chế Khắc Lâm là được, thế nhưng hắn lại sử dụng Thời Gian Tạm Đình với động tác chuẩn bị vô cùng rõ ràng.

Nếu Khắc Lâm nắm bắt được cơ hội, vẫn có cơ hội rất lớn để đánh bại Cổ Nhĩ Đa.

Ha ha.

Ngươi chết chắc rồi, xem ta Thời Gian Tạm Đình đây.

Thái Dương Quyền.

Động tác của Khắc Lâm cũng không chậm.

Mắt Cổ Nhĩ Đa lại bị chói, đành phải nhắm tịt lại, hơn nữa còn nín thở, cái cảm giác này thật không dễ chịu chút nào.

Khắc Lâm cũng cảm thấy không ổn, bởi vì anh ta không thể nhúc nhích, chỉ có thể hy vọng tên bốn mắt kia mau chóng đổi hơi.

Trong khoảnh khắc mình có thể cử động, Khắc Lâm đã chuẩn bị tung ra chiêu sát thủ của mình.

Cuối cùng, vì nhắm mắt, Cổ Nhĩ Đa đã sinh ra ảo giác về sự trôi chảy của thời gian.

Rõ ràng chỉ là một lát, nhưng hắn lại cảm giác đã qua rất lâu.

Hắn đổi hơi, Thời Gian Tạm Đình kết thúc.

Khí Nguyên Trảm.

Khắc Lâm ra tay, đây là chiêu thức có sức sát thương cực mạnh đối với tất cả kẻ địch, bất chấp chênh lệch chiến đấu lực, ngay cả ở giai đoạn sau của Thất Long Châu Thế Giới cũng đại phóng dị sắc.

Lấy khí làm lưỡi đao, Khắc Lâm vung tay, Khí Nguyên Trảm bay

ra.

Lướt qua mặt đất, cuốn tung cát bụi, chém tên người ngoài hành tinh bốn mắt thành hai đoạn.

Khắc Lâm đã dùng trí óc để đánh bại kẻ địch vượt xa mình.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu vẫn là người ngoài hành tinh Cổ Nhĩ Đa chưa hoàn toàn thích ứng với phương thức chiến đấu của Khắc Lâm, những chiêu thức linh hoạt của Khắc Lâm khiến hắn phòng không kịp trở tay.

Khắc Lâm lau vết máu bên mép, hơi sợ hãi, cũng hơi kích động, Cuối cùng cũng thắng rồi, không làm mất mặt Ngộ Không.

Cách Khắc Lâm không xa, Tôn Ngộ Phạn và Ba Đặc chiến đấu, Tôn Ngộ Phạn hoàn toàn không phải đối thủ.

Tốc độ của Ba Đặc quá nhanh, nhanh đến mức Tôn Ngộ Phạn không thể theo kịp.

Chiến đấu lực của Tôn Ngộ Phạn không thấp, nên cũng không bị thương quá nặng, nhưng nếu không đánh trúng địch nhân, tự nhiên sẽ không có chiến thắng.

Ha.

Ngươi ngay cả vạt áo của ta cũng không chạm tới được, ha.

Ba Đặc hoàn toàn đang đùa giỡn Tôn Ngộ Phạn.

Đột nhiên hắn dừng lại, bởi vì hắn phát hiện khí của hai đồng đội đã biến mất, nụ cười trên mặt cũng không giữ nổi, Không thể nào, Cát Tư và Cổ Nhĩ Đa bị đánh bại ư.

Không thể nào.

Ngộ Phạn cũng cảm nhận được Đỗ Lan tiên sinh và Khắc Lâm thúc thúc đều thắng rồi.

Ta cũng phải cố gắng.

Đáng chết.

Ba Đặc ác độc nhìn Tôn Ngộ Phạn, Ta sẽ giết ngươi, trả thù cho Cát Tư và Cổ Nhĩ Đa.

Lần này Ba Đặc trực tiếp lao về phía Tôn Ngộ Phạn, xung kích thẳng tắp, sau đó giao chiến với Tôn Ngộ Phạn.

Ba Đặc vì phẫn nộ mà từ bỏ ưu thế lớn nhất của mình.

Quyền đầu giao quyền đầu, khí bàng bạc cuồn cuộn thổi ra bốn phía.

A ta Oa la Chỉ là dư chấn của trận chiến, đã đủ để làm đá vỡ vụn, khiến mặt đất nứt toác.

Ba Đặc không tận dụng tốc độ để quấy rối chiến đấu, hoàn toàn không có ưu thế khi giao phong với Tôn Ngộ Phạn.

Hai người có chiến đấu lực tương đương hoàn toàn là ngươi đấm ta một quyền, ta đấm ngươi một quyền, đổi sát thương cho nhau.

Tổng thể mà nói, Tôn Ngộ Phạn ở thế yếu, bởi vì cậu bé còn nhỏ, sức mạnh và cường độ thể chất chưa đạt đến đỉnh cao.

Cuối cùng, Tôn Ngộ Phạn bị một cú đấm nặng đánh bay ra ngoài, đâm vỡ mấy khối đá, Tôn Ngộ Phạn không đứng dậy nổi.

Ngươi cái tên nhóc thối này.

Ba Đặc lau vết máu ở mép, Đợi chết đi.

Ba Đặc chuẩn bị đại Khí Đạn, Ha ha, quà ta tặng ngươi đó, chết đi.

Tôn Ngộ Phạn nằm trên đất, nhưng cũng không bó tay chịu trói.

Chật vật bò dậy, Ngộ Phạn chuẩn bị dùng Quy Phái Khí Công để đối chọi với Khí Đạn kia.

Đi đi.

Quả năng lượng khổng lồ bị Ba Đặc đẩy ra.

Quy.

Phái.

Khí.

Công.

Tôn Ngộ Phạn dốc toàn lực.

BOOM.

Hai luồng năng lượng va chạm vào nhau, sau đó là cuộc so tài sức mạnh.

Chương 119

Tôn Ngộ Phạn chưa trưởng thành tạm thời thật sự không phải đối thủ của Ba Đặc, Quy Phái Khí Công ngày càng yếu đi, sắp không giữ nổi nữa.

Khắc Lâm, người chú tốt bụng của Ngộ Phạn, xuất hiện kịp lúc, tích lũy thêm chút nhân phẩm.

Vài năm sau kẻ địch ngày càng biến thái, Khắc Lâm còn cần Tôn Ngộ Phạn cứu nữa.

Khắc Lâm đứng bên cạnh Tôn Ngộ Phạn, cũng dùng Quy Phái Khí Công, hợp tác với Tôn Ngộ Phạn, cuối cùng đã đẩy Khí Đạn trở lại trước mặt Ba Đặc.

Không thể nào.

A.

Ba Đặc phát ra âm thanh cuối cùng trên thế giới này.

Ngộ Phạn, con không sao chứ.

Khắc Lâm thấy Tôn Ngộ Phạn hai chân mềm nhũn ngã xuống đất, vội vàng chạy đến bên cạnh Tôn Ngộ Phạn.

Khắc Lâm thúc thúc, con không sao.

Chỉ là dùng hết sức lực thôi.

Đây có Tiên Đậu, ăn vào sẽ ổn thôi.

Khắc Lâm thấy Tôn Ngộ Phạn chỉ là kiệt sức, liền yên tâm.

Cảm ơn.

Không thể không nói, dưới sự dạy dỗ của Kỳ Kỳ, Tôn Ngộ Phạn vô cùng lễ phép.

Miêu Tiên Nhân trồng không ít Tiên Đậu, nên mỗi người đều có một túi nhỏ.

Kỳ thực cũng không ăn hết, nhưng có chuẩn bị vẫn hơn.

Trận chiến giữa Đoản Địch và Lợi Khố Mỗ rất đơn giản.

Lợi Khố Mỗ tự mình sáng tạo ra rất nhiều chiêu thức kỳ quái, nào là Lợi Khố Mỗ Nhục Đạn Đột Phá, Lợi Khố Mỗ Tiêu Thất Pháo.

Tóm lại đều là những chiêu thức kỳ lạ.

Còn Đoản Địch là người Na Mỹ Khắc Tinh, có khả năng tự phục hồi siêu mạnh, hơn nữa y cũng có chiêu sát thủ Ma Quán Quang Sát Pháo, chỉ cần tìm đúng cơ hội, Lợi Khố Mỗ hoàn toàn không phải đối thủ của Đoản Địch.

Đoản Địch nổi tiếng là tàn nhẫn với kẻ địch, tàn nhẫn với chính mình còn hơn.

Việc tự chặt tay chân rồi tái sinh không phải là một hai lần.

Vì vậy, lần này Đoản Địch sử dụng khổ nhục kế, giả vờ mình bị thương nặng không dậy nổi.

Nhưng Lợi Khố Mỗ cũng không phải kẻ ngốc, đây là đâu.

Đây là Na Mỹ Khắc Tinh, nơi không thiếu nhất chính là người Na Mỹ Khắc Tinh, Lợi Khố Mỗ đương nhiên biết người Na Mỹ Khắc Tinh có khả năng gì.

Vì vậy khổ nhục kế của Đoản Địch rất ít hiệu quả, Lợi Khố Mỗ thấy Đoản Địch bị thương cũng sẽ không hoàn toàn lơ là cảnh giác.

Đoản Địch thấy một kế không thành, lại sinh một kế khác.

Y sử dụng từ tha kéo dài, không giống các chiến binh Địa Cầu, đội đặc nhiệm Cơ Nữu không có cách ẩn giấu khí, bọn họ khi đánh nhau đều dốc toàn lực.

Còn Đoản Địch vẫn còn dốc toàn lực, chỉ cần y giữ chân Lợi Khố Mỗ, tìm cơ hội tung toàn lực, muốn hạ Lợi Khố Mỗ cũng không phải vấn đề gì.

Thế là Đoản Địch và Lợi Khố Mỗ lúc thì cận chiến, lúc lại kéo giãn khoảng cách để bắn Khí Đạn.

Đánh nhau rất vui vẻ.

Trên Na Mỹ Khắc Tinh, ngươi là người sống sót lâu nhất khi giao đấu với ta.

Đoản Địch không nói gì.

Vũ trụ này, vì sự xuất hiện của Đỗ Lan, chiến đấu lực của các chiến binh Địa Cầu đều tăng lên không ít.

Trong vũ trụ Thất Long Châu, ngoài chiến đấu lực ra, còn có một khái niệm gọi là cảnh giới.

Hiện tại, chiến đấu lực và cảnh giới của Đỗ Lan đều là cao nhất.

Có Đỗ Lan làm gương, các chiến binh Địa Cầu khác vì mục tiêu rõ ràng, việc luyện tập cũng tiến triển thần tốc.

Còn người có cảnh giới tăng nhanh nhất chính là Đoản Địch, với tư cách là người Na Mỹ Khắc Tinh, y có một bộ lý giải riêng về tự nhiên.

Đoản Địch trong quá trình tịnh tọa, không ngừng giao tiếp với thế giới.

Cơ hội mà Đoản Địch chờ đợi cuối cùng cũng đến.

Khoảng cách giữa các chiêu thức của Lợi Khố Mỗ trở nên dài hơn.

Ma Quán Quang Sát Pháo.

Bụng Lợi Khố Mỗ bị khoét một lỗ, nhưng hắn vẫn chưa chết, Sao có thể.

Ta có thể là người Na Mỹ Khắc Tinh, nhưng ta không giống họ.

Nói xong, Đoản Địch tung một Khí Đạn, đánh trúng đầu Lợi Khố Mỗ.

Chiến trường cuối cùng, Tôn Ngộ Không đối đầu Cơ Nữu, hai người họ đến giờ vẫn chưa động thủ.

Đứng trên hai cột đá đối diện nhau, giống như đại hiệp bốn mắt nhìn nhau.

Xem ra, các đồng đội của ta đều đã kết thúc chiến đấu, vậy ta cũng phải xem thành quả tu luyện của mình rồi.

Tôn Ngộ Không nhìn Cơ Nữu với vẻ mặt khó coi, Ta lên đây.

Ngay cả trong nguyên tác, chiến đấu lực của Tôn Ngộ Không cũng áp đảo Cơ Nữu, huống chi là vũ trụ này.

Cơ Nữu hoàn toàn không có sức phản kháng, và Tôn Ngộ Không cũng đã biết năng lực đặc biệt của Cơ Nữu là có thể hoán đổi thân thể, Tôn Ngộ Không đương nhiên sẽ không để bị hoán đổi thân thể lần nữa.

Hoàn toàn bị Tôn Ngộ Không áp chế, Ngươi hãy tung hết bản lĩnh ra đi.

Tôn Ngộ Không còn đổ thêm dầu vào lửa khi nói như vậy.

Cơ Nữu tức đến run rẩy toàn thân, hơn nữa làn da màu tím cũng hơi chuyển đen.

A.

Cơ Nữu cưỡng ép nâng khí, hy sinh tốc độ, nâng cao cường độ thể chất và lực tấn công.

Cơ bắp toàn thân phồng lên, khí cũng trở nên tà ác hơn.

Ồ.

Thì ra ngươi còn có chiêu này.

Tôn Ngộ Không thấy chiêu thức mới, luôn chờ đợi đối phương chuẩn bị xong.

Nhưng chiêu này của Cơ Nữu cũng không ra gì, nếu là hai bên có chiến đấu lực tương đương, thì còn có chút cơ hội.

Nhưng hắn đang đối mặt với Tôn Ngộ Không.

Cơ Nữu đã bại, Tôn Ngộ Không thậm chí còn không sử dụng Giới Vương Quyền và Quy Phái Khí Công, chỉ dùng quyền đầu đã đánh Cơ Nữu bất tỉnh.

Đội đặc nhiệm Cơ Nữu toàn diệt.

Năm chiến binh từ Địa Cầu lại tụ tập cùng nhau.

Ngộ Không, các ngươi đi tìm Bố Mã, ta cảm giác cô ấy đã hành động một mình rồi, chắc là đi tìm Long Châu, các ngươi giúp cô ấy tìm Long Châu.

Ta đi ngăn Phất Lợi Sa.

Đỗ Lan, ta đi cùng ngươi.

Tôn Ngộ Không sẽ không bỏ qua một cường giả mà không khiêu chiến.

Được thôi, vậy Ngộ Không cùng ta đi tìm Phất Lợi Sa, ba người các ngươi đi tìm Long Châu, nếu có cơ hội thì tốt nhất hãy tìm một người Na Mỹ Khắc Tinh để họ dẫn các ngươi đi gặp Đại Trưởng Lão

Na Mỹ Khắc Tinh.

Đoản Địch, ngươi cũng có thể đi gặp Đại Trưởng Lão đó, y là người trí tuệ nhất hành tinh này.

Đỗ Lan cảm thấy đội Cơ Nữu đã không còn một mống, chỉ cần hắn và Tôn Ngộ Không cầm chân Phất Lợi Sa, chắc không ai là đối thủ của Khắc Lâm, Ngộ Phạn và Đoản Địch nữa.

Nhưng Đỗ Lan hình như quên mất hoàng tử Saiya Bối Cát Tháp lúc này cũng đang tìm Long Châu.

Hai đội người chia ra.

Lúc này, Bố Mã đang thầm mắng Tôn Ngộ Không và những người kia đã bỏ mặc cô một mình.

Cô dựa vào radar Long Châu tìm thấy một ngôi làng, nhưng còn chưa kịp dùng ngôn ngữ Na Mỹ Khắc Tinh mới học để giao tiếp với người dân địa phương, đã bị một nhóm lính tạp của Phất Lợi Sa vây quanh.

Mặc dù lính tạp chỉ có chiến đấu lực vài trăm, nhưng cũng không phải là thứ Bố Mã có thể dùng súng đánh bại.

Bố Mã dám hành động một mình cũng là vì tin tưởng Đỗ Lan, bởi vì Đỗ Lan mô tả người Na Mỹ Khắc Tinh là một chủng tộc yêu hòa bình, nhiệt tình hiếu khách.

Chương 120

Nhưng không ngờ bây giờ người Na Mỹ Khắc Tinh không an toàn, vây cánh của Phất Lợi Sa đang khắp nơi tìm Long Châu.

Tiểu Đan Địch, người Na Mỹ Khắc Tinh kém may mắn, lại bị bắt làm con tin, người trong làng bị lính tạp uy hiếp giao nộp Long Châu.

Bố Mã tuy là một người phụ nữ Địa Cầu nhút nhát và nhỏ mọn, nhưng khi đối mặt với thế lực tà ác, Bố Mã cũng sẽ thể hiện sự dũng cảm và quyết đoán bất ngờ.

Bố Mã quyết định cứu Đan Địch, cô có lựu đạn chớp và chiến cơ giáp.

Ở giai đoạn đầu của thế giới Thất Long Châu, chiến cơ giáp cũng có chiến đấu lực năm sáu mươi, và Bố Mã đương nhiên mang theo cơ giáp mạnh nhất của công ty Vạn Năng Giao Nang, chiến đấu lực có thể đạt khoảng 200, điều khiển tốt cũng không phải là không thể nâng cao hơn nữa.

Sau khi lựu đạn chớp làm mù mắt lính tạp, Bố Mã nhanh như chớp leo vào trong robot, sau đó một cú đấm vào đầu tên lính tạp đang khống chế Đan Địch.

Đan Địch được tên lính tạp thả ra, Bố Mã điều khiển cơ giáp đón Đan Địch rồi mấy bước đã trở về làng.

Lúc này, những người Na Mỹ Khắc Tinh hệ chiến đấu đi làm trở về, giao chiến với lính tạp kịch liệt.

Không thể không nói, chiến đấu lực của người Na Mỹ Khắc Tinh hệ chiến đấu nhìn chung không cao.

Đương nhiên lúc này ba chiến binh Địa Cầu đã đến, hai ba chiêu đã giải quyết hết tất cả lính tạp.

Người Na Mỹ Khắc Tinh quả thật rất hiếu khách, hơn nữa những người từ Địa Cầu còn cứu Đan Địch và cả làng, nên bốn người đều được chiêu đãi.

May mà Bố Mã và Đoản Địch đều biết ngôn ngữ bản địa, dưới sự phiên dịch, hai bên cũng không đến nỗi ngưu thần đối mã vĩ ông nói gà bà nói vịt.

Ngộ Không và Đỗ Lan đâu rồi.

Bố Mã hỏi.

Họ đi tìm Phất Lợi Sa.

May mà người trong thôn không hiểu tiếng Địa Cầu, nếu không nhất định sẽ kinh hãi thất sắc.

Uy danh của Phất Lợi Sa ngay cả những người sống ẩn dật như họ cũng từng nghe nói qua.

Chỉ biết đánh nhau thôi.

Bố Mã từ nhỏ đã cùng Tôn Ngộ Không phiêu lưu, đương nhiên rất hiểu Tôn Ngộ Không.

Bố Mã, cô hỏi họ xem có thể dẫn chúng ta đi gặp Đại Trưởng Lão nào đó không.

Khắc Lâm đột nhiên ghé sát vào Bố Mã nói.

Bố Mã khó hiểu nhìn Khắc Lâm.

Là Đỗ Lan bảo chúng ta đi tìm, nói là có lợi cho chúng ta.

Hơn nữa Long Châu trên Na Mỹ Khắc Tinh chính là do Đại Trưởng Lão kia chế tạo.

Khắc Lâm tuy không biết có lợi ích gì, nhưng anh ta nghĩ, khó khăn lắm mới đến một hành tinh khác thì đương nhiên phải mang theo vài thứ về Địa Cầu.

Với tư cách là sự tồn tại vĩ đại nhất của người Na Mỹ Khắc Tinh, những thứ mà y có thể lấy ra nhất định đều là hàng tốt.

Bố Mã đảo mắt, cảm thấy đi gặp người chế tạo Long Châu cũng khá thú vị, thế là cô líu lo nói một tràng với trưởng thôn.

Sau đó Đan Địch cũng líu lo vài câu.

Da.

Bố Mã nắm chặt nắm đấm, nhìn dáng vẻ là biết đã đàm phán thành công rồi, Họ đồng ý cho chúng ta đi gặp Đại Trưởng Lão rồi.

Kỳ thực, trưởng thôn đồng ý, vẫn là công lao của Đan Địch.

Đan Địch thiên phú lẫm nhiên, bẩm sinh có khả năng cảm nhận thiện ác của người khác, nên cậu bé xác định mấy người từ Địa Cầu đều là người tốt, mới có kết quả này.

Người Na Mỹ Khắc Tinh bình thường ăn rất ít, khi không có gì ăn chỉ uống nước cũng được.

Hệ thống cơ thể của họ tương tự thực vật, chỉ cần có nước, ánh sáng mặt trời và carbon dioxide là có thể sống sót.

Vì vậy, chiêu đãi các chiến binh Địa Cầu cũng không có gì là cá to thịt lớn, chỉ có một ít hoa quả và thứ giống lá cây, căn bản không đủ no.

Riêng Đoản Địch thì ăn rất ngon miệng, những thứ này quả thật rất phù hợp với người Na Mỹ Khắc Tinh.

Dưới sự dẫn dắt của Đan Địch và một người Na Mỹ Khắc Tinh hệ chiến đấu, đoàn người bay đến chỗ ở của Đại Trưởng Lão.

Một đỉnh núi xa xôi.

Phất Lợi Sa.

Đỗ Lan khẽ gọi tên người ngoài hành tinh đã hủy diệt thân thể của mình năm xưa.

Mặc dù Đỗ Lan sau khi tịnh tọa năm đó, đã giác ngộ được phá rồi lập.

Sau đó hắn chạy đến trước mặt Phất Lợi Sa, không ngừng chọc giận Phất Lợi Sa, cuối cùng bị Phất Lợi Sa dùng toàn lực một đòn làm bốc hơi thân thể.

Lần này, chiến đấu lực của Đỗ Lan cao hơn Phất Lợi Sa, nên hắn chuẩn bị đòi lại món nợ lần trước.

Đương nhiên, đòn cuối cùng vẫn phải do Tôn Ngộ Không ra tay, hiện tại Đỗ Lan giết Phất Lợi Sa chỉ là chuyện trong chốc lát, nhưng đó lại là cơ hội đột phá không thể thiếu của Tôn Ngộ Không.

Khí tà ác của Phất Lợi Sa, Tôn Ngộ Không đã cảm nhận được khi còn ở trong vũ trụ, nhưng khi đối mặt trực tiếp, Tôn Ngộ Không vẫn bị chấn động.

Mặc dù khí của Đỗ Lan cũng rất mạnh mẽ, nhưng lại rất chính trực.

Khí của Phất Lợi Sa càng tà ác hơn, hơn nữa đầy mùi máu tanh.

Phất Lợi Sa không biết đã hủy diệt bao nhiêu hành tinh, là đại boss hủy diệt hành tinh nhiều như lông trâu.

Tuy nhiên, càng đối mặt với địch mạnh, Tôn Ngộ Không càng hưng phấn, cậu bé sẽ không lùi bước.

Trên một đỉnh núi ở vùng xa xôi của Na Mỹ Khắc Tinh.

Nội Lỗ, có khách đến, con đi tiếp đón một chút đi.

Đại Trưởng Lão khổng lồ ôn hòa nói.

Vâng, Đại Trưởng Lão.

Khách đương nhiên là Khắc Lâm và Bố Mã cùng đoàn người, họ dưới sự dẫn dắt của Đan Địch và một người Na Mỹ Khắc Tinh hệ chiến đấu đã đến đây, và gặp Đại Trưởng Lão.

Chào các ngươi, những người bạn đến từ Địa Cầu.

Đại Trưởng Lão hiện tại đã có khả năng nhìn xuyên tương lai và quá khứ.

Khắc Lâm, Tôn Ngộ Phạn, Bố Mã khi nhìn thấy Đại Trưởng Lão đều kinh ngạc tột độ, quá to lớn.

Còn Đoản Địch đối với Đại Trưởng Lão thì không có cảm giác đặc biệt gì, trên lý thuyết mà nói, Đoản Địch và Đại Trưởng Lão có cùng vai vế.

Năm xưa, công nghệ của người Na Mỹ Khắc Tinh đã gây ra sự biến đổi lớn về môi trường Na Mỹ Khắc Tinh.

Đại Trưởng Lão và Thần trên Địa Cầu đều rời khỏi Na Mỹ Khắc Tinh vào thời điểm đó.

Khác biệt là, Đại Trưởng Lão đã trở về Na Mỹ Khắc Tinh để xây dựng lại quê hương, còn Thần thì ở lại Địa Cầu.

Đoản Địch là phân thân của Thần, cũng có thể nói là đồng lứa với Đại Trưởng Lão.

Ta đã nhìn thấy tương lai của người Na Mỹ Khắc Tinh chúng ta, cần đến sự giúp đỡ của các ngươi.

Đại Trưởng Lão tiếp tục nói, Nhưng sức mạnh hiện tại của các ngươi còn quá yếu, Khắc Lâm và Tôn Ngộ Phạn, các ngươi lại đây.

Không cần mở lời giới thiệu, Đại Trưởng Lão cũng biết tên của họ, y muốn nâng cao tiềm lực cho Khắc Lâm và Tôn Ngộ Phạn.

Khắc Lâm và Tôn Ngộ Phạn nhìn nhau, sau đó đứng cạnh Đại Trưởng Lão, Đại Trưởng Lão đặt tay lên cái đầu trọc của Khắc Lâm.

Khắc Lâm chỉ cảm thấy khí và tố chất cơ thể của mình đều tăng vọt trong khoảnh khắc, hơn nữa anh ta cảm thấy mình về sau còn có khả năng nâng cao hơn nữa.

Còn thời gian nâng cao tiềm lực của Tôn Ngộ Phạn thì lâu hơn, hơn nữa Đại Trưởng Lão cũng vô cùng kinh ngạc trước toàn bộ tiềm lực của người lai giữa Địa Cầu và Saiya.

Đừng nói Đại Trưởng Lão, ngay cả Thần của Giới Vương Thần cuối cùng cũng rất kinh ngạc trước tiềm lực của Tôn Ngộ Phạn, đó thực sự là sâu không thấy đáy.

Đứa bé này may mà là người lương thiện.

Đại Trưởng Lão nhìn Tôn Ngộ Phạn, nghĩ như vậy.

Đại Trưởng Lão không có khả năng nâng cao toàn bộ tiềm lực của Tôn Ngộ Phạn, nên chỉ có thể nâng cao một phần nhỏ.

Cô Bố Mã, cô cũng lại đây.

Bố Mã thấy Khắc Lâm và Tôn Ngộ Phạn sau khi được sờ đầu đều trở nên mạnh mẽ hơn, nên cô lập tức đứng cạnh Đại Trưởng Lão.

Còn Nội Lỗ, hộ vệ của Đại Trưởng Lão, lại lo lắng nhìn Đại Trưởng Lão, y biết cơ thể Đại Trưởng Lão không tốt, bây giờ liên tục nâng cao tiềm lực cho người khác, cơ thể y sẽ không chịu nổi.

Nhưng y lại tuyệt đối tôn trọng Đại Trưởng Lão, chỉ có thể lặng lẽ nhìn Đại Trưởng Lão hành động.

Bố Mã cảm giác rất kỳ diệu, trong đầu có thêm không ít thứ, hơn nữa rất nhiều điều trước đây không hiểu, bây giờ cũng đột nhiên hiểu ra, cô trở nên thông minh hơn.

Chương 121

Việc nâng cao trí lực của Bố Mã chỉ mất một chút thời gian, còn ngắn hơn cả Khắc Lâm.

Cuối cùng đến lượt Đan Địch, nhưng cơ thể Đại Trưởng Lão đã sắp không chống đỡ nổi nữa.

Đại Trưởng Lão, người bảo trọng thân thể, con không cần đâu ạ.

Đan Địch lo lắng nhìn Đại Trưởng Lão.

Không sao đâu con, tương lai của con còn có trách nhiệm quan trọng.

Nói xong, y không quản Đan Địch có muốn hay không, liền bắt đầu nâng cao năng lực cho Đan Địch.

Toàn bộ tiềm lực của Đan Địch được nâng cao, khả năng chữa trị được tăng cường, còn có thêm khả năng chế tạo Thần Long.

Sau khi nâng cao tiềm lực cho Đan Địch, Đại Trưởng Lão đã sắp không chịu nổi nữa, Đồng bào của ta, con lại đây, ta sẽ kể cho con tất cả những kiến thức về người Na Mỹ Khắc Tinh mà con chưa biết, chắc chắn sẽ hữu ích cho con.

Nhưng lần này, tay Đại Trưởng Lão không đặt lên đầu Đoản Địch, mà là ngực y.

Nội Lỗ dường như nghĩ đến điều gì đó, kinh hãi thất sắc, Đại Trưởng Lão, người không thể.

Nhưng Đại Trưởng Lão đã bắt đầu hành động, ánh sáng chói lòa bao quanh Đại Trưởng Lão và Đoản Địch, hai người Na Mỹ Khắc Tinh.

Đại Trưởng Lão đã sử dụng kỹ năng dung hợp, y và Đoản Địch hợp làm một.

Đại Trưởng Lão biết mình không còn sống được bao lâu, nên muốn thành toàn cho đồng bào của mình.

Đoản Địch chỉ cảm thấy sức mạnh của mình không ngừng tăng lên, Ôi. khí dũng mãnh tuôn trào.

Khắc Lâm và Tôn Ngộ Phạn đều kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, trong cảm nhận của họ, Đoản Địch dường như đã biến thành một người khác.

Sau khi dung hợp với Đại Trưởng Lão, Đoản Địch không chỉ chiến đấu lực tăng cao, mà trí lực cũng tăng lên rất nhiều, hơn nữa sự hiểu biết về bản thân cũng sâu sắc hơn, Ta đã đạt được sức mạnh tối thượng.

Đại Trưởng Lão biến mất, thành toàn cho Đoản Địch.

Nội Lỗ lấy ra một Long Châu từ căn phòng bên cạnh, Viên Long Châu này giao cho ngươi bảo quản.

Nhưng các chiến binh đến từ Địa Cầu, lần này là vì khiêu chiến cường giả mà đến, không có yêu cầu gì về Long Châu cả.

Long Châu chúng ta không cần, vẫn là ngươi bảo quản đi.

Đoản Địch thẳng thừng từ chối, mang theo viên Long Châu này quả thực là vướng víu.

Riêng Bố Mã thì rất tò mò về viên Long Châu to lớn này, Lớn hơn trên Địa Cầu, thảo nào Đỗ Lan nói Long Châu trên Na Mỹ Khắc Tinh có thể thực hiện ba điều ước, hóa ra lớn hơn Long Châu Địa Cầu nhiều đến vậy.

Vừa nói, cô vừa lấy ra radar Long Châu, Dao động kia thì giống hệt Long Châu trên Địa Cầu, thảo nào radar của ta cũng có thể dò tìm được.

Long Châu là do Đại Trưởng Lão chế tác, nhưng bây giờ Đại Trưởng Lão đã không còn nữa rồi.

Đan Địch và Nội Lỗ đều có chút thất vọng.

Đúng lúc mọi người đang trầm mặc, một bóng người phi nhanh lao tới, trực tiếp hướng về phía Long Châu.

To gan.

Nội Lỗ dù sao cũng là hộ vệ của Đại Trưởng Lão, chiến đấu lực của y cũng có vài nghìn, ôm Long Châu y là người đầu tiên phản ứng.

Còn ba chiến binh Địa Cầu vừa được nâng cao tiềm lực xung quanh, cũng nhanh chóng tấn công bóng người kia.

Nhưng bóng người đó kỳ thực là thanh đông kích tây giả vờ đánh hướng đông để đánh hướng tây, mục tiêu thực sự của hắn không phải Long Châu, mà là radar Long Châu trong tay Bố Mã.

Kẻ đến chính là Bối Cát Tháp, trong trận chiến ở Địa Cầu, hắn cũng đã học được cách ẩn giấu khí tức.

Vì vậy hắn đã theo dõi Khắc Lâm và những người khác từ rất sớm, nhưng không hề bị phát hiện.

Có cái radar Long Châu này, tất cả Long Châu đều là của ta.

Bối Cát Tháp dường như đã nhìn thấy tương lai tươi đẹp.

Bố Mã nhìn radar Long Châu bị cướp, nhưng cũng không có cách nào, cô đâu biết đánh nhau.

Khốn kiếp.

Khắc Lâm và Tôn Ngộ Phạn cùng Đoản Địch, Nội Lỗ đều lao ra truy đuổi Bối Cát Tháp.

Suy nghĩ của họ là không thể để Bối Cát Tháp tà ác thu thập Long Châu.

Hoàng tử Saiya Bối Cát Tháp chạy trốn phía trước với tốc độ cao, còn phía sau mấy người đuổi sát theo.

Bối Cát Tháp mang theo thiết bị đo chiến đấu lực, liên tục quan sát chiến đấu lực của các chiến binh Địa Cầu.

Sau khi Đại Trưởng Lão nâng cao chiến đấu lực cho họ, Bối Cát Tháp không tự tin có thể đánh bại tất cả bọn họ.

Điều này càng khiến Bối Cát Tháp có ý muốn thu thập Long Châu để trở thành siêu Saiya trong truyền thuyết mạnh mẽ hơn.

Bối Cát Tháp quay đầu lại, tung ra vài Khí Đạn, làm chậm tốc độ của những người phía sau.

Sau đó Bối Cát Tháp tăng tốc, biến mất trước mắt họ.

Mọi người, đuổi kịp chưa.

Đan Địch kéo Bố Mã bay chậm rãi đến, Bố Mã vẫn ôm một viên Long Châu trong tay.

Hắn chạy thoát rồi.

Khắc Lâm vốn còn muốn thử sức chiến đấu lực của mình.

Cô Bố Mã, radar của cô có thể tìm thấy Long Châu trên toàn bộ hành tinh không.

Đan Địch hỏi.

Phải, radar Long Châu do ta phát minh đương nhiên có thể tìm thấy Long Châu trên toàn bộ hành tinh.

Chết rồi.

Đan Địch và Nội Lỗ đều biến sắc.

Bảy viên Long Châu trên Na Mỹ Khắc Tinh, lần lượt do Đại Trưởng Lão và sáu trưởng thôn của các làng trên hành tinh bảo quản.

Bối Cát Tháp muốn tìm Long Châu nhất định sẽ xảy ra xung đột với những làng đó.

Chúng ta chia nhau đi cảnh báo các trưởng thôn, bảo họ chuẩn bị sẵn sàng.

Nội Lỗ đề nghị.

Vậy chúng ta chia thành hai người một cặp đi, Khắc Lâm và Ngộ Phạn, Đoản Địch và Nội Lỗ, tôi và Đan Địch.

Long Châu thì Đoản Địch và Nội Lỗ bảo quản.

Bố Mã nói như vậy.

Mọi người cũng không có vấn đề gì, nhưng trước khi chia tay, Đoản Địch đặc biệt dặn dò Tôn Ngộ Phạn phải cẩn thận.

Tôn Ngộ Phạn là học trò do Đoản Địch một tay dạy dỗ.

Nói rồi Bối Cát Tháp lấy được radar Long Châu cũng không dừng lại, lập tức lao về phía viên Long Châu gần nhất, đáng tiếc là vây cánh của Phất Lợi Sa đã đến trước Bối Cát Tháp một bước.

Bối Cát Tháp chỉ trong vài chiêu đã giải quyết đám lính tạp, sau đó thay thế đám lính tạp đó để đòi Long Châu từ trưởng thôn.

Bối Cát Tháp, ngươi to gan thật.

Đúng lúc Bối Cát Tháp không nhịn được muốn giết người, trên đầu Bối Cát Tháp truyền đến một giọng nói khàn khàn nhưng lạnh lẽo.

Phất Lợi Sa.

Sự áp chế của cường giả khiến Bối Cát Tháp toát mồ hôi lạnh, hơn nữa lúc này Phất Lợi Sa đã tiến hành biến thân lần hai thành hình thái cuối cùng.

Thiết bị đo chiến đấu lực của Bối Cát Tháp đã nổ tung.

Không sai, chính là ta, Bối Cát Tháp, thủ hạ của ta là ngươi giết ư.

Khí thế chiến đấu lực hơn một trăm triệu ập đến Bối Cát Tháp, khiến hắn muốn quỳ xuống.

Không không, ta muốn dâng cái radar Long Châu này cho ngài.

Ồ.

Radar Long Châu.

Phất Lợi Sa từ giữa không trung bay đến trước mặt Bối Cát Tháp.

Có thể dùng để tìm Long Châu.

Bối Cát Tháp vội vàng giao radar Long Châu cho Phất Lợi Sa.

Phất Lợi Sa nhận lấy radar, sau đó vẫy đuôi, đánh Bối Cát Tháp bay đi.

Bối Cát Tháp bị trọng thương không dậy nổi.

Bố Mã thầm mắng mình xui xẻo, ban đầu nghĩ Đan Địch chậm nên để họ đi thông báo làng gần nhất, không ngờ mục tiêu đầu tiên của Bối Cát Tháp cũng là làng gần nhất.

Hơn nữa sau đó lại đến một người biến thái hơn, chỉ một chốc đã đánh bại Bối Cát Tháp.

Đỗ Lan và Tôn Ngộ Không đi tìm hắn đánh nhau phải không, bây giờ không biết họ thế nào rồi.

Bố Mã lo lắng nghĩ.

Hai tiếng đồng hồ trước.

Ngộ Không, Đỗ Lan đối đầu Phất Lợi Sa.

Chiến đấu lực của các ngươi chỉ có vài nghìn, còn chiến đấu lực của ta lại là 53 vạn.

Ha, các ngươi không có cửa thắng đâu.

Phất Lợi Sa tự tin nói khi ngồi trong phi thuyền của mình. 53 vạn ư.

Vậy thì ta không dùng toàn lực không được rồi.

Nhiệt huyết chiến đấu của Tôn Ngộ Không đã sôi trào, Hai mươi lần Giới Vương Quyền. ngay lập tức nâng chiến đấu lực của mình lên hơn ba mươi vạn.

Chương 122

Ừm.

Thiết bị đo chiến đấu lực của Phất Lợi Sa đã nổ tung.

Giới Vương Quyền có thể nâng cao lực tấn công và phòng thủ của Tôn Ngộ Không, nhưng lại gây gánh nặng rất lớn cho cơ thể, bội số càng cao, thời gian Ngộ Không duy trì càng ngắn.

Thú vị.

Bây giờ ta đã biết tại sao đội đặc nhiệm Cơ Nữu lại thất bại rồi.

Một lũ vô dụng.

Điều thú vị còn ở phía sau, Phất Lợi Sa, ta lên đây.

Tôn Ngộ Không nhảy vọt lên, tấn công Phất Lợi Sa.

Phi thuyền của Phất Lợi Sa bị Tôn Ngộ Không phá hỏng, hắn bay lơ lửng giữa không trung lạnh lùng nhìn Tôn Ngộ Không, Tốt lắm, tốt lắm.

Ngươi sẽ phải hối hận vì hành vi khiêu chiến ta.

Phất Lợi Sa, chiến đấu với ta đi.

Tìm chết.

Hai người giao chiến, tốc độ cực nhanh, người thường không thể nhìn thấy động tác ra chiêu của họ.

Nha.

A ta.

Hai quyền giao nhau, Tôn Ngộ Không bị đánh bay ra.

Phất Lợi Sa không chỉ có chiến đấu lực cao, mà kinh nghiệm chiến đấu cũng không hề ít, hắn đã giết vô số kẻ địch, hủy diệt hành tinh cũng nhiều như lông trâu.

Vì vậy Tôn Ngộ Không không có ưu thế gì khi chiến đấu với Phất Lợi Sa.

Quả thật như Đỗ Lan nói, ngươi thật sự rất mạnh.

Tôn Ngộ Không đâm gãy mấy cột đá hình trụ, ngã xuống đất, mép vẫn còn vương máu, nhưng ánh mắt lại hưng phấn nhìn Phất Lợi Sa giữa không trung.

Lại đến.

A.

Ba mươi lần Giới Vương Quyền.

Tôn Ngộ Không đã dốc hết sức, ba mươi lần Giới Vương Quyền đã là giới hạn hiện tại của cậu bé, bây giờ chiến đấu lực của cậu bé không hề kém cạnh Phất Lợi Sa.

Không biết tự lượng sức.

Hai người lại bắt đầu giao thủ, tốc độ càng nhanh hơn, nhưng lần này Tôn Ngộ Không dưới sự gia trì của ba mươi lần Giới Vương Quyền, các đòn tấn công của cậu bé cũng bắt đầu có hiệu quả với Phất Lợi Sa.

Phất Lợi Sa bị đánh trúng, vẫn cảm thấy không thể tin được, nhưng Phất Lợi Sa từ luồng khí không ngừng mạnh lên của Tôn Ngộ Không đã nhìn thấy sức mạnh huyết thống nguyên thủy và cổ xưa nhất của người Saiya, Ta biết rồi, Saiya, ngươi là người Saiya.

Tôn Ngộ Không tỏ vẻ không hiểu tại sao Phất Lợi Sa lại đột nhiên nhắc đến chuyện này.

Không thể nào, hành tinh Bối Cát Tháp rõ ràng đã bị ta hủy diệt toàn bộ, người Saiya lẽ ra chỉ còn lại Bối Cát Tháp và vài người nữa.

Phất Lợi Sa không thể nghĩ thông.

Ngươi đang nói gì vậy, còn đánh nữa không.

Ba mươi lần Giới Vương Quyền gây gánh nặng quá lớn cho cơ thể Tôn Ngộ Không, cậu bé bây giờ đã có cảm giác không chống đỡ nổi nữa.

Cũng được, đã vậy ngươi đã chạy đến trước mặt ta, vậy thì để ta giết ngươi vậy.

Phất Lợi Sa cười tàn nhẫn, Chết đi, Saiya.

Hai tay giơ cao, tạo thành Khí Đạn lao về phía Tôn Ngộ Không.

Cảm nhận được sức mạnh cường đại ập đến mình, Tôn Ngộ Không vội vàng né tránh.

Nhưng Phất Lợi Sa đã đến bên cạnh cậu bé, một trận tấn công dữ dội.

Khí Đạn tạo ra một cái hố lớn trên mặt đất, nếu trời mưa thì một cái hồ mới sẽ hình thành.

Tôn Ngộ Không đối mặt với đợt tấn công dữ dội đột ngột của Phất Lợi Sa, chỉ có thể phòng ngự, nhưng phòng ngự lâu tất có sơ hở, Tôn Ngộ Không bị Phất Lợi Sa dùng cú đấm nặng đánh trúng người.

Chết đi, chết đi, chết đi.

Tôn Ngộ Không thoát khỏi trạng thái ba mươi lần Giới Vương Quyền, bị trọng thương.

Chết đi.

Phất Lợi Sa sẽ không bỏ qua Tôn Ngộ Không, một Khí Đạn muốn lấy mạng cậu bé, nhưng Đỗ Lan sẽ không để Phất Lợi Sa đắc thắng.

Phất Lợi Sa, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Đỗ Lan nắm lấy Khí Đạn của Phất Lợi Sa.

Ngươi lại là ai.

Ta có quen ngươi không.

Ngươi đương nhiên không quen ta, nhưng ta quen ngươi.

Đỗ Lan đang chuẩn bị báo thù.

Nhưng không thể giết Phất Lợi Sa, còn phải để hắn làm nghiệm vụ cho Tôn Ngộ Không nữa chứ.

Có phải là đồng bọn với tên Saiya kia không.

Vậy thì cùng chết đi.

Ta chết hay không không phải do ngươi quyết định.

A.

Đỗ Lan nâng khí của mình lên đến giai đoạn Siêu Cấp Saiya cấp một, Phất Lợi Sa, biến thành hình thái hoàn chỉnh đi, nếu không ngươi không có cơ hội sống sót dưới đòn tấn công của ta đâu.

Sắc mặt Phất Lợi Sa kịch biến, sức mạnh cường đại của Đỗ Lan khiến hắn toát mồ hôi lạnh, Đã vậy ngươi muốn xem hình thái cuối cùng của ta, vậy thì ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Khí của Phất Lợi Sa cũng tăng vọt, sau đó ngoại hình bắt đầu biến đổi, trước tiên biến thành hình dạng gần giống dị hình, sau đó lại co lại, biến thành hình thái Phất Lợi Sa nhỏ nhắn.

A ha, hình thái cuối cùng của ta Phất Lợi Sa, hãy trở thành vong hồn dưới tay ta đi.

Ai chết chưa biết chừng.

Đỗ Lan chiến đấu với hình thái cuối cùng của Phất Lợi Sa.

Chiến đấu lực của Đỗ Lan rất cao, nhưng vì có ý định trêu đùa Phất Lợi Sa, nên không tấn công Phất Lợi Sa nhiều, chủ yếu là phòng thủ và đỡ đòn.

Hành vi của Đỗ Lan khiến Phất Lợi Sa cảm thấy sỉ nhục, Ta nhất định sẽ giết ngươi.

Nhưng Đỗ Lan lại bất động, bất kể Phất Lợi Sa dùng chiêu thức gì, tất cả đều bị Đỗ Lan hóa giải.

Ngươi rốt cuộc là ai.

Phất Lợi Sa dừng tấn công, mệt không ít.

Ta là ai.

Ngươi không cần biết, ta thấy ngươi vẫn nên nghỉ ngơi một chút.

Chúng ta tạm dừng chiến đấu ở đây.

Lời của Đỗ Lan đúng ý Phất Lợi Sa, hắn đã nghĩ trước tiên đi tìm Long Châu để mình bất lão bất tử, sau đó quay lại chiến đấu với Đỗ Lan.

Phất Lợi Sa đi, thậm chí không nói một lời tạm biệt.

Đỗ Lan cho Tôn Ngộ Không ăn Tiên Đậu, Tôn Ngộ Không lập tức hồi phục đầy máu tại chỗ.

Ai nha nha, cái tên Phất Lợi Sa đó thật lợi hại, không ngờ còn có thể biến thân.

Nếu biến thân, ngươi cũng có thể.

Ngươi là nói ta biến thành Siêu Cấp Saiya ư.

Tôn Ngộ Không cau mày, chuyện về Siêu Cấp Saiya Đỗ Lan đã nói với cậu bé không phải một hai lần.

Tôn Ngộ Không cũng đã thử, quả thật khi tức giận cũng có một chút cảm giác, nhưng cảm giác đó rất nhanh biến mất.

Đỗ Lan nói là cậu bé còn chưa đủ tức giận, nên mới không biến thân thành công.

Nhưng tính cách của Ngộ Không làm sao mới có thể thực sự tức giận đây.

Dường như không dễ dàng.

Ngộ Không, lúc nhỏ Khắc Lâm có phải đã từng bị giết một lần, sau đó được Thần Long hồi sinh không.

Phải.

Người đã được hồi sinh một lần, không thể thông qua Thần Long để hồi sinh lần thứ hai.

Đỗ Lan nói như vậy, đương nhiên Long Châu trên Na Mỹ Khắc Tinh không có quy định này.

Sao tự nhiên lại nói chuyện này.

Kỳ lạ thật.

Không có gì.

Đỗ Lan thầm nghĩ, thực sự không còn cách nào khác thì vẫn phải đi theo cốt truyện gốc một lần.

Chúng ta nghỉ ngơi một chút, sau đó lại đi tìm Phất Lợi Sa.

Không sai, Phất Lợi Sa thật sự lợi hại.

Nhưng ta nhất định sẽ biến thân thành Siêu Cấp Saiya để đánh bại hắn.

Đan Địch và Bố Mã ẩn nấp sau tảng đá, không dám ló đầu ra.

Nhưng Bố Mã cũng có chút nghi hoặc, nhìn quần áo của Bối Cát Tháp thì lẽ ra hắn cùng phe với Phất Lợi Sa, nhưng sao lúc thì Bối Cát

Tháp giết đám lính tạp, lúc thì Phất Lợi Sa lại đánh Bối Cát Tháp.

Bố Mã nắm Tiên Đậu, đang cân nhắc có nên cứu Bối Cát Tháp không.

Một mặt Đỗ Lan đã tha cho Bối Cát Tháp, cũng nói với họ rằng Bối Cát Tháp có khả năng trở thành người tốt, mặt khác hiện tại Phất Lợi Sa quá biến thái, cô và Đan Địch lại không có bất kỳ chiến đấu lực nào.

Liều thôi, Đan Địch con nấp ở đây, ta đi cứu người.

Nói xong Bố Mã lén lút như ăn trộm chạy về phía Bối Cát Tháp.

Phất Lợi Sa không có thiết bị dò chiến đấu lực, nên nhất thời không phát hiện ra Bố Mã.

Bối Cát Tháp bị thương không nhẹ, nhưng Tiên Đậu là thứ tốt, một viên vào bụng, tất cả trạng thái tiêu cực đều biến mất.

Bối Cát Tháp sẽ không cảm ơn Bố Mã, hắn kiềm chế khí tức, Hình dáng này của Phất Lợi Sa là lần đầu tiên ta thấy, ta hoàn toàn không thể chiến thắng.

Với tư cách là hoàng tử Saiya, Bối Cát Tháp lại một lần nữa bị đả kích.

Có radar Long Châu, Phất Lợi Sa cũng sẽ không như Bối Cát Tháp mà nói nhảm với những người kia.

Vận dụng Vũ Không Thuật, hắn trực tiếp bay đến vị trí giấu Long Châu, một Khí Đạn phá hủy căn nhà, Long Châu xuất hiện trước mắt hắn.

Phất Lợi Sa cũng không hạ xuống lấy, chỉ cần một ý niệm, Long Châu tự động bay đến bên cạnh hắn, Lại một viên, cộng thêm ba viên trước đó, còn thiếu ba viên nữa.

Ừm.

Chương 123

Có một viên đang di chuyển tốc độ cao rời khỏi đây.

Phất Lợi Sa nhìn thấy Long Châu di chuyển chính là Đoản Địch và Nội Lỗ.

Phất Lợi Sa cũng không dừng lại, hiện tại hắn không còn hứng thú giết người, đợi đến khi thu thập đủ Long Châu và thực hiện được điều ước của mình, hắn sẽ hủy diệt toàn bộ Na Mỹ Khắc Tinh.

Theo phương vị của Long Châu, Phất Lợi Sa trực tiếp đuổi theo Đoản Địch và những người khác.

Chỉ mất vài phút, Phất Lợi Sa đã đuổi kịp Long Châu, không nói lời thừa, hai Khí Đạn trực tiếp bay ra.

Đoản Địch hiện tại có chiến đấu lực gần 200 vạn, vẫn còn sức chống đỡ, còn Nội Lỗ thì nguy hiểm rồi, nửa thân đã biến mất.

Một viên Long Châu khác.

Phất Lợi Sa lấy được Long Châu cũng không dừng lại, lại hướng về một hướng khác.

Đoản Địch toát mồ hôi lạnh, nhưng y vẫn nhớ phải cho Nội Lỗ một viên Tiên Đậu, đương nhiên là sau khi Nội Lỗ tái sinh chi thể.

Đó chính là Phất Lợi Sa ư.

Tà ác quá.

Nội Lỗ cũng còn sợ hãi, nếu không phải mình đã nghiêng người một chút, mình đã chết rồi.

Y nhìn Đoản Địch, có chút hiểu tại sao Đại Trưởng Lão lại dung hợp với Đoản Địch, kẻ địch tà ác mạnh mẽ như vậy quả thực là người Na Mỹ Khắc Tinh hiện tại không thể chiến thắng.

Đoản Địch, hãy để ta dung hợp với ngươi đi.

Nói xong tay Nội Lỗ đã đặt lên ngực Đoản Địch, Nhất định phải bảo vệ Na Mỹ Khắc Tinh, quê hương của chúng ta.

Đối mặt với kẻ địch mạnh, Nội Lỗ không chút do dự hy sinh bản thân, giao phó tất cả những gì mình có cho Đoản Địch.

Nội Lỗ.

Đoản Địch ở trên Na Mỹ Khắc Tinh này, liên tiếp nhận được sự tin tưởng của Đại Trưởng Lão và Nội Lỗ, khiến y nhất thời không biết phải làm sao.

Cảm giác này thật kỳ lạ, khó tả thành lời.

Đây có lẽ chính là cái gọi là cảm giác của người thân.

Ta sẽ dốc toàn lực.

Đoản Địch cảm nhận khí của Phất Lợi Sa và đuổi theo hết tốc lực.

Ừm.

Phất Lợi Sa dừng lại, Tên hôi thối, hình như lớn hơn lúc nãy một chút.

Vẫn là giải quyết trước rồi tính.

Chiến đấu lực hiện tại của Đoản Địch gần 300 vạn, sự dung hợp của người Na Mỹ Khắc Tinh không phải là phép cộng đơn thuần của chiến đấu lực.

Vốn dĩ hai người có sự lý giải riêng về võ đạo, tuy chiến đấu lực của Nội Lỗ không mạnh, nhưng trình độ lý giải võ đạo lại rất cao.

Vì vậy, sự dung hợp của hai người có trình độ lý giải võ đạo cao, cảnh giới tự nhiên được nâng cao, chiến đấu lực tương ứng cũng tăng lên rất nhiều.

Phất Lợi Sa.

Đoản Địch cũng không nói lời thừa, trực tiếp tấn công.

Phất Lợi Sa nhẹ nhàng hóa giải tất cả đòn tấn công của Đoản Địch, Mặc dù không biết các ngươi đã nâng cao chiến đấu lực, nhưng ngươi vẫn không phải đối thủ của ta.

Vậy thì chết đi, người Na Mỹ Khắc Tinh.

Một Khí Đạn không có dấu hiệu báo trước bắn ra từ tay Phất Lợi Sa, vừa vặn trúng Đoản Địch đang ra quyền.

Một cánh tay của Đoản Địch bị bốc hơi.

Trước tiên là một cánh tay, sau đó ta sẽ lấy đầu của ngươi.

Hai Khí Đạn xuất hiện trong tay Phất Lợi Sa, liên tiếp ném ra.

Đoản Địch né được cái đầu tiên, nhưng cái thứ hai lại trúng ngực.

Tốc độ của hai Khí Đạn này quá nhanh.

Chết đi.

Phất Lợi Sa thừa thắng xông lên, lại là hai Khí Đạn.

Đoản Địch nghiến răng, chuẩn bị cứng đối cứng, Ma Thiểm Quang.

Khí Công Ba lao ra, va chạm với Khí Đạn.

Nhưng mặc dù tránh được việc bị Khí Đạn đánh trúng, Đoản Địch cũng bị trọng thương kiệt sức.

Phất Lợi Sa cũng không đi kiểm tra, chỉ hướng về phía Đoản Địch rơi xuống đất, một tràng Khí Đạn, phá hủy hoàn toàn bề mặt đất ở đó.

Sau đó không quay đầu lại mà đi tìm viên Long Châu tiếp theo.

Còn hai viên Long Châu còn lại, một viên là nơi Khắc Lâm và Tôn Ngộ Phạn đã thông báo, người dân đã sơ tán, Long Châu cũng được giấu đi.

Nhưng bây giờ Phất Lợi Sa có radar Long Châu, giấu đi cũng vô ích.

Khi Khắc Lâm và Tôn Ngộ Phạn đến ngôi làng cuối cùng, không lâu sau đã đối mặt với Phất Lợi Sa.

Một nửa người Địa Cầu, đều bị Phất Lợi Sa dọa không nhẹ, họ hoàn toàn không phải đối thủ.

May mà Phất Lợi Sa chỉ tìm Long Châu, cũng không động thủ với họ.

Thu thập đủ rồi.

Cái radar Long Châu này quả thật không tồi.

Nói xong Phất Lợi Sa bóp nát radar, sau đó không chút do dự bay trở về hạm đội phi thuyền của hắn, nơi đó còn có ba viên Long Châu.

Làm sao đây, Khắc Lâm thúc thúc.

Chúng ta trước hết đi tìm Ngộ Không.

Lúc này Đỗ Lan và Ngộ Không đã đến phi thuyền trước Phất Lợi Sa một bước, hơn nữa đã lấy ra Long Châu đặt ở chỗ trống.

Bây giờ họ chỉ đợi Phất Lợi Sa xuất hiện.

Vừa rồi khí của Đoản Địch đã biến mất.

Tôn Ngộ Không vẻ mặt không vui.

Không phải biến mất, chỉ là trở nên quá yếu thôi, với khả năng phục hồi của người Na Mỹ Khắc Tinh, mất khoảng bảy tám ngày là sẽ sống lại thôi.

Khả năng cảm ứng của Đỗ Lan mạnh hơn Tôn Ngộ Không rất nhiều.

Đến rồi, xem ra Phất Lợi Sa đã thu thập đủ Long Châu.

Đỗ Lan nhìn lên bầu trời.

Tôn Ngộ Không cũng cảm nhận được Phất Lợi Sa đang tiếp cận với tốc độ cao.

Nhìn thấy Đỗ Lan và ba viên Long Châu của mình đứng cùng nhau.

Trong lòng Phất Lợi Sa giật thót, không biết Đỗ Lan có đột nhiên ra tay không.

Yên tâm đi, ta sẽ không ra tay, ngươi cứ triệu hồi Thần Long đi.

Kỳ thực Đỗ Lan trong lòng rất muốn châm chọc, tiền đề là ngươi phải biết ngôn ngữ Na Mỹ Khắc Tinh và câu thần chú để triệu hồi.

Đúng như Đỗ Lan nghĩ, Phất Lợi Sa đặt Long Châu lại với nhau nhưng không có bất kỳ hiệu quả nào.

Xem ra Thần Long không chiếu cố ngươi rồi.

Sao lại thế này.

Không phải thu thập đủ bảy viên Long Châu là có thể triệu hồi Thần Long sao.

Phất Lợi Sa tức giận bừng bừng.

Thôi, đừng nói lời thừa nữa, đây là Tiên Đậu.

Ăn nó đi, sau đó chúng ta phân định thắng bại.

Đỗ Lan ném Tiên Đậu cho Phất Lợi Sa.

Hành động này của Đỗ Lan khiến Tôn Ngộ Không cảm thấy Đỗ Lan quả thật là một người không tồi, đối mặt với kẻ địch cũng yêu cầu một trận chiến công bằng.

Ngộ Không, trận này con lên.

Có thành công hay không là ở chỗ con có thể tức giận biến thành Siêu Cấp Saiya không.

Được.

Tôn Ngộ Không chưa bao giờ sợ thử thách, nhưng về việc làm thế nào để mình tức giận thì vẫn còn mù mờ.

Lại là ngươi tên Saiya kia.

Cũng được, lần này nhất định sẽ giết ngươi, sau đó ta sẽ hủy diệt toàn bộ Na Mỹ Khắc Tinh, để bọn chúng chôn cùng ngươi.

Tôn Ngộ Không nghe thấy lời này, lông mày cau lại, Tốt lắm, Phất Lợi Sa ngươi cuối cùng cũng khiến ta tức giận rồi.

Cuộc chiến bùng nổ ngay lập tức, Tôn Ngộ Không ở thế yếu.

Điều Phất Lợi Sa lo lắng là Đỗ Lan đang quan chiến, Đỗ Lan đã tạo áp lực quá lớn cho hắn.

Phất Lợi Sa đã bắt đầu cân nhắc làm thế nào để thoát thân, Long Châu nhất định còn có bí mật, vì vậy Phất Lợi Sa không thể bị Đỗ Lan đánh bại ở đây.

A.

Nha.

Hai người đều động, sau đó giao chiến.

Phất Lợi Sa có ý muốn chạy trốn, nên hắn vừa chiến đấu, vừa dẫn người rời xa phi thuyền.

Đỗ Lan để có thể hiểu rõ tình hình chiến sự ngay lập tức cũng đuổi theo sát phía sau họ.

Chương 124

Nước hồ dâng trào, đập vào bờ hồ.

Tôn Ngộ Không lần này không sử dụng Giới Vương Quyền, nhưng chiến đấu lực thể hiện ra lại không hề yếu hơn khi sử dụng Giới Vương Quyền.

Đây chính là điểm đáng sợ của Tôn Ngộ Không, mặc dù con số chiến đấu lực của cậu bé không tăng rõ rệt, nhưng cậu bé đã hoàn toàn nắm vững cảnh giới khi sử dụng ba mươi lần Giới Vương Quyền.

Đỗ Lan vô cùng ghen tị với thiên phú như vậy của Tôn Ngộ Không, quả thực là người sinh ra để chiến đấu.

Phất Lợi Sa tiếp tục dẫn dắt trận chiến, bên dưới chiến trường xuất hiện một ngôi làng Na Mỹ Khắc Tinh.

Phi thuyền của Phất Lợi Sa đã hạ cánh không xa ngôi làng này, ngôi làng này chính là nơi đầu tiên bị ra tay độc ác.

Tất cả người Na Mỹ Khắc Tinh đều đã bị giết.

Viên Long Châu đầu tiên của Phất Lợi Sa được tìm thấy ở đây.

Tôn Ngộ Không có thể nhìn thấy cảnh tượng thảm khốc của ngôi làng bên dưới, rất nhiều người Na Mỹ Khắc Tinh da xanh trông giống Đoản Địch nằm đó.

Vẻ mặt kinh hoàng, chi thể vặn vẹo.

Để ép hỏi tung tích Long Châu, Phất Lợi Sa và thủ hạ của hắn đã ngược sát rất nhiều người.

Tôn Ngộ Không thấy cảnh tượng như vậy, hàm răng nghiến chặt.

Chưa từng thấy cảnh tượng như vậy phải không.

Tất cả các hành tinh ta đã đến đều có cảnh tượng tương tự.

Còn hành tinh Bối Cát Tháp của các ngươi cũng bị ta hủy diệt rồi.

Ha, chỉ cần đợi một chút nữa, ta sẽ hủy diệt hành tinh này nữa, và các ngươi cứ từ từ trải nghiệm cái chết ở đây đi.

Ha.

Phất Lợi Sa.

Câu này lại không phải của Tôn Ngộ Không, mà là của Bối Cát Tháp.

Thì ra những người khác đều đã tụ tập lại với nhau, Khắc Lâm, Tôn Ngộ Phạn, Đan Địch, Đoản Địch, cùng với Bố Mã và Bối Cát Tháp.

Bối Cát Tháp nghe nói hành tinh Bối Cát Tháp bị Phất Lợi Sa tiêu diệt, với tư cách là hoàng tử Saiya hắn lại luôn là thủ hạ của Phất Lợi Sa, nhất thời tức giận bừng bừng, lao vào chiến trường, tấn công Phất Lợi Sa.

Bối Cát Tháp, ngươi còn chưa chết ư.

Phất Lợi Sa hoàn toàn không để Bối Cát Tháp vào mắt.

Phất Lợi Sa.

Bối Cát Tháp ra quyền liên tiếp, nhưng bị Phất Lợi Sa đỡ hết.

Sau đó Phất Lợi Sa tung một cú đấm, Bối Cát Tháp liền bay ra.

Đoản Địch cũng bay vào chiến trường, trước đó y bị trọng thương, phải ăn hai viên Tiên Đậu mới hồi phục lại.

Bây giờ y vẫn muốn chiến đấu, không vì lý do gì cả.

Bối Cát Tháp bị đánh ngã, nhưng không bị thương nặng, vẫn có thể chiến đấu.

Ba người cùng lúc tấn công Phất Lợi Sa.

Trong đó chiến đấu lực của Đoản Địch là cao nhất, nhưng sát thương gây ra cho Phất Lợi Sa cũng có hạn.

Phất Lợi Sa lơ đãng hóa giải các chiêu thức, suy nghĩ làm thế nào để thoát khỏi trước mặt Đỗ Lan.

Cuối cùng Phất Lợi Sa nghĩ ra, hủy diệt hành tinh này, trong vũ trụ, bản thân hắn vẫn có thể tồn tại, còn những người Saiya thì không thể.

Ha.

Phất Lợi Sa đánh bay cả ba đối thủ, sau đó giơ một ngón tay, chỉ xuống mặt đất, luồng khí cường hãn trực tiếp bắn thẳng vào tâm Địa Cầu.

Ta đã kích nổ lõi hành tinh này, còn vài phút nữa, hành tinh này sẽ biến mất, các ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng để bơi trong vũ trụ chưa.

Sắc mặt mọi người kịch biến, nhưng biến sắc nhanh hơn cả họ, là khí hậu.

Na Mỹ Khắc Tinh bắt đầu biến động, khí hậu thay đổi rất nhanh, hơn nữa bề mặt đất cũng bắt đầu nứt toác.

Phất Lợi Sa đột nhiên tấn công Na Mỹ Khắc Tinh khiến tất cả mọi người đều trở tay không kịp, đương nhiên Đỗ Lan không hề ra tay ngăn cản.

Ngươi là Đan Địch phải không.

Đỗ Lan đột nhiên hỏi Đan Địch đang kéo Bố Mã bay.

Vâng, ngài chắc là Đỗ Lan tiên sinh.

Là ta, ta đưa con đi tìm Long Châu, lát nữa, chúng ta sẽ cần đến.

Đỗ Lan nắm tay Đan Địch, cùng Đan Địch và Bố Mã Thuấn Di đi.

Long Châu vẫn ở trên đất, phi thuyền cũng đậu ở đó.

Đan Địch, triệu hồi Thần Long đi, để Thần Long sửa chữa Na Mỹ Khắc Tinh.

Vâng, vâng.

Đan Địch ngây thơ không cảm thấy Đỗ Lan có ác ý, nên lớn tiếng nói ra câu thần chú triệu hồi Thần Long.

Long thần có tướng mạo kỳ dị xuất hiện, nói một tràng tiếng Na Mỹ Khắc Tinh trôi chảy.

Điều ước đầu tiên của Đan Địch chính là sửa chữa hành tinh, Na Mỹ Khắc Tinh trong nháy mắt đã hoàn hảo như ban đầu, thậm chí còn tốt hơn trước.

Ngươi còn hai điều ước nữa.

Đan Địch, giúp ta một việc.

Cho ta một điều ước.

Đỗ Lan tiên sinh, ngài có điều ước gì.

Đan Địch không hề nghi ngờ Đỗ Lan.

Riêng Bố Mã thì vẻ mặt nghi ngờ nhìn Đỗ Lan, trong mắt cô, Đỗ Lan không chỉ mạnh mẽ, mà còn kiến thức rộng rãi, thậm chí trong lĩnh vực khoa học mà cô giỏi cũng có không ít thành tựu, người như vậy còn cần điều ước gì.

Chẳng lẽ là muốn trường sinh bất lão.

Bố Mã bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Có thể đưa ta đến nơi thần linh cư ngụ không.

Đan Địch kỳ lạ nhìn Đỗ Lan một cái, sau đó dùng ngôn ngữ Na Mỹ Khắc Tinh lặp lại một lần.

Long thần và Đoản Địch nói một tràng líu lo, cuối cùng Đan Địch lắc đầu với Đỗ Lan.

Đỗ Lan cũng không thất vọng, vì vốn dĩ cũng chỉ là thử một chút mà thôi, Vậy ta đổi một cái khác, hãy cho ta khả năng biến tất cả khí của ta thành bất kỳ hình thức sức mạnh nào.

Nói thật, hiện tại thủ đoạn của Đỗ Lan quả thực có hạn, khí, Thuấn Di, và sức mạnh tinh thần miễn cưỡng tính là một.

Còn thiếu các quân bài chiến đấu của thần.

Vì vậy hắn hồi tưởng lại mấy thế giới hắn đã trải qua, cách chiến đấu trong thế giới Đại Kiếm, thế giới Hỏa Ảnh và thế giới Khuyển Dạ Xoa rất đa dạng.

Còn bây giờ nếu khí của Đỗ Lan hoàn toàn chuyển hóa thành Chakra thì có thể làm được rất nhiều việc, tạo ra một thế giới cũng không phải là không thể.

Ban đầu Đỗ Lan còn coi thường Chakra, nhưng bây giờ lại bắt đầu thay đổi, vạn vật đều có ưu điểm, chỉ là ở cách mình nhìn nhận mà thôi.

Thần Long nói được.

Đã thực hiện điều ước cho Đỗ Lan tiên sinh rồi.

Đỗ Lan tỏ vẻ mình không có bất kỳ cảm giác nào.

Lúc này Phất Lợi Sa cuối cùng cũng thoát khỏi sự quấn lấy của ba người, Thì ra là vậy, Long Châu chỉ có thể sử dụng bằng ngôn ngữ Na Mỹ Khắc Tinh, ha, thì ra.

Phất Lợi Sa bay đến, nhưng bị khí tức cường đại của Đỗ Lan hoàn toàn phong tỏa, lại định hình giữa không trung.

Còn một điều ước nữa, Bố Mã cô nói nên ước gì đây.

Thì tiêu diệt Phất Lợi Sa đi.

Bố Mã nói.

Quá lãng phí, Phất Lợi Sa là đối thủ tốt để Tôn Ngộ Không đột phá mà.

Đúng rồi, Đan Địch cứ để cho những người Na Mỹ Khắc Tinh đã bị Phất Lợi Sa và thủ hạ của hắn giết chết được hồi sinh đi.

Thật sự có thể sao.

Đan Địch cảm động, sau đó sốt ruột nói ra điều ước này.

Thần Long thực hiện ba điều ước rồi biến mất, Long Châu cũng biến thành đá.

Khốn nạn, khốn nạn.

Ánh mắt Phất Lợi Sa muốn xuyên thủng Đỗ Lan, hắn tức giận đến thế, lần đầu tiên tức giận đến thế, Là ngươi ép ta.

A.

Nhìn cơ hội ước nguyện ngay trước mắt lại vụt mất, Phất Lợi Sa đã phát điên.

Toàn thân Phất Lợi Sa cơ bắp phồng lên, Phất Lợi Sa cuối cùng cũng dốc toàn lực, một trăm hai mươi triệu chiến đấu lực toàn bộ bộc lộ ra.

Toàn bộ hành tinh đều đang run rẩy.

Chương 125

Đỗ Lan cười gian một tiếng, sau đó Thuấn Di đưa Tôn Ngộ Không đến, Huyễn Thuật.

Đỗ Lan lợi dụng lúc Tôn Ngộ Không bị đánh bất tỉnh để trong giấc mơ khiến cậu bé tức giận mà biến thành Siêu Cấp Saiya.

Hiệu quả của Huyễn Thuật hiển nhiên, toàn thân Tôn Ngộ Không khí đều bạo phát, Đỗ Lan bảo vệ Đan Địch và Bố Mã.

Hai luồng khí đều không ngừng tăng lên.

Phất Lợi Sa, Tôn Ngộ Không.

A.

Cơ bắp toàn thân Phất Lợi Sa hoàn toàn phồng lên, khí tức tà ác bao trùm toàn bộ hành tinh.

Tát.

Tôn Ngộ Không mở mắt ra, đồng tử vốn màu đen đã biến thành màu xanh lục.

Về Super Saiyan trong truyền thuyết, có hai khái niệm.

Một là do Super Saiyan đã rất rất lâu rồi không xuất hiện, nên Super Saiyan đã trở thành một truyền thuyết trong số người Saiyan.

Khái niệm này nhấn mạnh vào Super Saiyan.

Còn một khái niệm khác chỉ đơn thuần là người Super Saiyan trong truyền thuyết, nhấn mạnh vào khía cạnh truyền thuyết.

Đến sau này, có rất nhiều Super Saiyan, nhưng Super Saiyan trong truyền thuyết chỉ có một, đó là Bố La Lợi.

Tuy nhiên, Bố La Lợi đã bị Đỗ Lan ném vào mặt trời rồi, có lẽ đã bốc hơi mất.

Hiện tại Tôn Ngộ Không trong ảo ảnh nhìn thấy Phất Lợi Sa tàn sát bạn bè của mình, cuối cùng cũng tích tụ được cơn thịnh nộ.

Thời đại các Super Saiyan liên tiếp xuất hiện đã đến.

A — Mặc dù không có những tia chớp dị thường do Trái Đất tan vỡ làm bối cảnh, nhưng việc Super Saiyan biến thân dù ở trong môi trường bình thường cũng sẽ không mất đi sự hào nhoáng.

Khí vàng rực như lửa phun trào ra khỏi cơ thể, tóc của Tôn Ngộ Không biến thành màu vàng và dựng ngược lên, mắt chuyển sang màu xanh lục.

Trạng thái Super Saiyan cấp một.

Còn Phất Lợi Sa cũng đã thể hiện toàn bộ sức chiến đấu, một trăm hai mươi triệu.

Ngộ Không cậu ấy.

Khắc Lâm lo lắng nhìn dáng vẻ Tôn Ngộ Không sau khi biến thân.

Ba ba, cậu ấy biến thân à.

Tôn.

Cuối cùng ngươi cũng thành công rồi, trở thành Super Saiyan mà Đỗ Lan đã nói.

Đoản Địch nhìn Tôn Ngộ Không với sức chiến đấu tăng vọt mà hơi xoắn xuýt, trước đó hắn đã dung hợp với Đại Trưởng Lão và Nê Lỗ, sức chiến đấu tăng lên rất nhiều, nhưng bây giờ trước mặt Tôn Ngộ Không, mấy trăm vạn sức chiến đấu của mình vẫn không đáng kể.

Trận chiến sẽ rất kịch liệt, vừa hay để ta thử năng lực mới.

Khắc Lâm, Ngộ Phạn, Đoản Địch, Bố Mã, Đan Địch, các ngươi đều lùi lại, ta sẽ chuẩn bị một chiến trường cho Tôn Ngộ Không và Phất Lợi Sa, ngăn không cho họ phá hủy Na Mỹ Khắc Tinh.

Mọi người cũng không có ý kiến gì, liền lùi lại một đoạn.

Đỗ Lan cũng không khách sáo, lập tức bắt đầu chuẩn bị kết giới, toàn bộ Khí trong cơ thể bắt đầu chuyển hóa thành Tra Khắc Lạp chất lượng cao, thiết lập nhiều tầng kết giới.

Kết giới hình cầu lấy Đỗ Lan làm trung tâm bắt đầu mở rộng, càng lúc càng lớn.

Các tầng mây bị kết giới đẩy ra, mặt đất bị kết giới ép biến dạng.

Mãi cho đến khi kết giới hình cầu mở rộng đường kính đến vài cây số thì mới dừng lại, Địa điểm hơi nhỏ một chút, nhưng các ngươi có thể thoải mái mà đánh rồi.

Nói rồi, Đỗ Lan xuyên qua kết giới đi ra ngoài, đứng ở bên ngoài kết giới.

Tôn Ngộ Không gật đầu, nhìn về phía Phất Lợi Sa.

Còn Phất Lợi Sa căm phẫn nhìn Tôn Ngộ Không, hiện tại hắn hận thấu người Saiyan, thề rằng sau khi rời khỏi Na Mỹ Khắc Tinh nhất định phải giết sạch bọn họ.

A.

Tôn Ngộ Không xông lên, va chạm với Phất Lợi Sa.

Sóng xung kích bắn ra tạo thành vân sóng trong kết giới, nhưng trong kết giới không có gì ngoài không khí, nên không cần lo lắng làm hỏng mặt đất hay cây cối.

Hai người đều rất nhanh, hơn nữa khả năng chịu đòn của thể chất cũng rất biến thái, nên mỗi cú đấm đều ăn thịt, trông thì máu bắn tung tóe, nhưng cả hai đều không bị thương nặng là bao.

Bên ngoài kết giới chỉ có Đoản Địch có thể nhìn rõ, còn Khắc Lâm, Ngộ Phạn chỉ có thể thấy một số chiêu thức, và Bối Cát Tháp đang hôn mê ở phía bên kia kết giới lúc này cũng đã tỉnh lại, nhìn trận chiến kinh tâm động phách mà dâng lên cảm giác bất lực.

Hắn là Hoàng tử Saiyan, nhưng lại bị một chiến sĩ cấp thấp vượt qua.

Sự thật này khiến Bối Cát Tháp không thể chấp nhận được.

Tạp Tạp La Đặc, ta sẽ không chấp nhận.

Phẩm giá của ta, một Hoàng tử Saiyan, nhất định phải đánh bại ngươi.

Bối Cát Tháp không màng vết thương nặng do Phất Lợi Sa gây ra, ngẩng đầu nhìn trận chiến trên không.

Đỗ Lan cũng đang xem, mặc dù hiện tại sức chiến đấu của hắn khá cao, nhưng chỉ vài năm nữa, sức chiến đấu của hắn sẽ hoàn toàn không đủ.

Hắn cần nâng cao sức chiến đấu trong thời gian ngắn.

Phải biết, sức chiến đấu không đủ là một chuyện vô cùng khổ sở, không phá được phòng ngự của kẻ địch, có đánh chết cũng không thắng được kẻ địch, loại chuyện khổ sở này Đỗ Lan đã từng gặp phải ở Vũ Trụ Long Châu trước đây.

Sức chiến đấu hiện tại của Đỗ Lan, lần tăng nhanh nhất là sau khi từ bỏ thể xác, sức chiến đấu trực tiếp vượt trăm triệu.

Sau đó Đỗ Lan đã mất hàng trăm năm mới đạt được sức chiến đấu như hiện tại.

Không phải Động Cơ Vĩnh Cửu không đủ lực, mà là mỗi lần Đỗ

Lan vận hành Động Cơ Vĩnh Cửu hết sức, hắn đối với lượng Khí phun trào ra cũng có chút lực bất tòng tâm, không thể khống chế được.

Đỗ Lan có một phỏng đoán, đó là lực lượng linh hồn của mình đã đạt đến cực hạn, nên không thể phát huy sức mạnh của Động Cơ Vĩnh Cửu.

Những chuyện này Đỗ Lan tạm thời vẫn chỉ là phỏng đoán, không đề cập đến.

Trận chiến của Tôn Ngộ Không diễn ra giằng co, đây là lần đầu tiên hắn biến thân, nên cần thời gian để thích nghi với cơ thể mình.

Tuy nhiên, chiến đấu với Phất Lợi Sa vừa hay là một cơ hội để Tôn Ngộ Không nắm vững toàn bộ sức mạnh.

Trong kết giới, Phất Lợi Sa phát hiện ra một điều thú vị, đó là kết giới có thể phản lại các Khí đạn.

Vì vậy, Phất Lợi Sa nghĩ ra một chiến thuật, đó là phóng Khí đạn về các hướng khác nhau, rồi thông qua phản đòn để bắn về phía Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không ban đầu còn thấy lạ, tại sao các Khí đạn của Phất Lợi Sa không bắn về phía hắn mà lại bắn ra tứ phía.

Nhưng rất nhanh Tôn Ngộ Không đã hiểu ra, hóa ra các Khí đạn thông qua kết giới phản đòn về phía Tôn Ngộ Không.

Đồng thời, các Khí đạn trong tay Phất Lợi Sa cũng không hề giảm đi mà vẫn bay về phía Tôn Ngộ Không.

Số lượng đông đảo, lại còn từ mọi hướng, Tôn Ngộ Không thậm chí không tìm được không gian để né tránh.

Đỗ Lan tặc lưỡi, chiêu này còn khoa trương hơn cả mấy game bắn đạn nữa, nhìn quần áo Tôn Ngộ Không toàn bộ rách nát, chỉ còn mỗi cái quần lót, Đỗ Lan chợt nghĩ tại sao cái quần của Tôn Ngộ Không chỉ bị rách vài lỗ.

Phất Lợi Sa, quả nhiên ngươi rất lợi hại.

Tôn Ngộ Không bị chiêu đó của Phất Lợi Sa đánh cho thê thảm.

Phất Lợi Sa cũng thở hổn hển, chiêu vừa rồi cũng tiêu hao của hắn không ít, Không hổ là Super Saiyan trong truyền thuyết, trừ phụ thân ta ra, ngươi là người đầu tiên khiến ta phải vất vả đến thế, quả là nỗi sỉ nhục của Phất Lợi Sa ta.

Nhưng ngươi định trước là sẽ thất bại, Phất Lợi Sa ta nhất định sẽ đánh bại ngươi, sau đó giết sạch tất cả mọi người trên hành tinh này, để Phất Lợi Sa ta rửa mối nhục.

Tôn Ngộ Không chỉ nhìn Phất Lợi Sa, Super Saiyan tiêu hao thể lực rất nhanh, Tôn Ngộ Không cảm thấy sức mạnh của mình đã bắt đầu suy yếu.

Hắn nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Tôn Ngộ Không giơ ra tư thế kinh điển, Quy Phái Khí Công.

Phất Lợi Sa cũng đã chuẩn bị sẵn, hai tay giơ cao, Khí đạn tập trung trong lòng bàn tay.

Hai người ăn ý đồng thời xuất chiêu, hai luồng Khí gặp nhau ở trung tâm kết giới.

Sau đó, không khí trong kết giới bị đẩy đi với tốc độ cao, rồi hỗn loạn trong kết giới.

Không khí vốn tĩnh lặng trong kết giới, bây giờ lại tạo thành cơn lốc xoáy, điên cuồng thổi vào người Tôn Ngộ Không và Phất Lợi Sa.

Chương 126

Ngộ Phạn, Bố Mã và Đan Địch hoàn toàn sững sờ, trận chiến như thế này hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của họ.

Ban đầu họ tưởng Bối Cát Tháp đã đủ lợi hại, nhưng bây giờ xem ra Đỗ Lan nói không sai, vũ trụ thực sự rất rộng lớn, còn có vô số kẻ địch cường đại rải rác trong vũ trụ.

Còn Đoản Địch cũng luôn giữ vẻ mặt há hốc mồm, sức mạnh mà Tôn Ngộ Không thể hiện ra thực sự khiến người ta kinh hãi.

Vài năm trước, Tôn Ngộ Không và hắn còn chiến đấu ngang tài ngang sức tại Đại Hội Võ Thuật Thiên Hạ Đệ Nhất, hơn một năm trước, hai người họ còn kề vai chiến đấu.

Mà bây giờ, Tôn Ngộ Không hoàn toàn đã đứng ở một vị trí khiến Đoản Địch phải ngước nhìn.

Tâm trạng phức tạp nhất, không cam lòng nhất phải kể đến Bối Cát Tháp, nhưng hắn cũng nhìn thấy hy vọng, vì Tạp Tạp La Đặc có thể trở thành Super Saiyan, vậy thì Hoàng tử Saiyan như hắn cũng có thể thành công.

Quy Phái Khí Công vẫn đang tiếp diễn, nhưng hậu lực không đủ.

Dần dần bị Phất Lợi Sa áp chế, Phất Lợi Sa cười điên cuồng, Ha, cái gì mà Super Saiyan chứ, hoàn toàn không phải đối thủ của ta.

Tôn Ngộ Không hét lớn, liều mạng muốn đẩy Quy Phái Khí Công về phía trước, nhưng thể lực của hắn đã gần cạn kiệt, trạng thái Super Saiyan hiện tại cũng sắp không duy trì được nữa.

Trận chiến này đã kéo dài quá lâu, thắng thua sắp phân định.

Ngộ Không.

Ba ba.

Ngộ Không.

Tôn.

Tạp Tạp La Đặc.

Tôn Ngộ Không tiên sinh.

Tôn Ngộ Không.

Nha.

Tôn Ngộ Không nghe thấy tiếng hô hoán của đồng đội, bùng nổ lần cuối.

Quy Phái Khí Công trong nháy mắt mạnh mẽ hơn, trong ánh mắt không thể tin được của Phất Lợi Sa, nó xông thẳng đến bên cạnh hắn, một tiếng kêu thảm thiết kịch liệt, Phất Lợi Sa đã bị Quy Phái Khí Công nuốt chửng.

Tôn Ngộ Không thở hổn hển, tóc và mắt cũng trở lại màu đen, hắn bước ra khỏi kết giới, đón nhận những cái ôm của đồng đội.

Tôn Ngộ Không đã thắng, với vầng hào quang nhân vật chính hoàn mỹ phù hộ, hắn đã giành chiến thắng trong trận chiến với Phất Lợi Sa.

Sau khi ở lại Na Mỹ Khắc Tinh vài ngày, Bố Mã cuối cùng cũng sửa xong một chiếc phi thuyền của Phất Lợi Sa.

Chiếc phi thuyền do Trái Đất của họ chế tạo trước đó đã bị mặt đất nứt toác nuốt chửng khi Phất Lợi Sa phá hủy Na Mỹ Khắc Tinh.

May mắn thay, chiếc phi thuyền của Phất Lợi Sa vẫn còn tốt, nhưng trên phi thuyền của Phất Lợi Sa không có tọa độ Trái Đất.

Việc quay về Trái Đất có thể sẽ mất một thời gian.

Còn người Na Mỹ Khắc Tinh cũng đã quyết định, sau khi tập hợp đủ Long Châu thì sẽ chuyển sang hành tinh khác sinh sống, vì Na Mỹ Khắc Tinh đã bị Phất Lợi Sa và đồng bọn biết đến, bảo sao không có những kẻ dã tâm khác chú ý đến Long Châu.

Trước tiên, họ đến hành tinh Á Đức Lạp Đặc Tinh, cũng chính là hành tinh mà Tôn Ngộ Không đã học Dịch Chuyển Tức Thời trong nguyên tác.

Vì vậy, Dịch Chuyển Tức Thời thực ra cũng có nhiều loại, ví dụ như Giới Vương Thần có thể trực tiếp dịch chuyển từ Giới Vương Thần Giới đến Trái Đất.

Còn khi Tôn Ngộ Không mới học Dịch Chuyển Tức Thời, hắn chỉ có thể cảm nhận Khí của một người trên một hành tinh rồi dịch chuyển đến bên cạnh người đó.

Đến giai đoạn sau, Tôn Ngộ Không cảm nhận được Khí mạnh mẽ của Ngộ Phạn và trực tiếp dịch chuyển từ Âm Gian đến Giới Vương Thần Giới.

Trong chiến đấu, việc dịch chuyển tức thời cự ly ngắn cũng là một thủ pháp hỗ trợ chiến đấu.

Tóm lại, Dịch Chuyển Tức Thời là một kỹ năng có tính phát triển rất cao.

Hiện tại Khí của Đỗ Lan, nhờ điều ước của Long Thần, đã có năng lực chuyển hóa.

Vì vậy, đi Á Đức Lạp Đặc Tinh xem Dịch Chuyển Tức Thời nguyên bản cũng là một lựa chọn không tồi, có thể người Á Đức Lạp Đặc Tinh còn có năng lực gì khác cũng không chừng.

Nhưng đáng tiếc là, người Á Đức Lạp Đặc Tinh chỉ có duy nhất Dịch Chuyển Tức Thời là đáng kể, mà Dịch Chuyển Tức Thời chính là thủ đoạn họ dùng để tìm người.

Kỹ năng này đã bị Tôn Ngộ Không và Đỗ Lan học được, nên phi thuyền của Đỗ Lan và đồng bọn lại cất cánh, lần này là trực tiếp trở về Trái Đất.

Trở về Trái Đất, Đỗ Lan tìm một ngọn núi, bắt đầu suy nghĩ nên huấn luyện linh hồn của mình như thế nào.

Nhưng một mình vùi đầu suy nghĩ cũng chẳng tìm ra manh mối gì, Đỗ Lan vỗ vào đầu mình, Mình nghĩ không ra thì đi hỏi người khác là được.

Thật là ngốc.

Những người tài năng trên Trái Đất thì cũng chỉ có vài người, trước tiên Đỗ Lan đi tìm Miêu Tiên Nhân, nhưng không có kết quả gì, Siêu Thánh Thủy của Miêu Tiên Nhân tuy có thể nâng cao tiềm năng của con người, nhưng đối với Đỗ Lan thì đã không còn tác dụng gì nữa rồi.

Sau đó Đỗ Lan tìm đến Thần, nhưng Thần chính là người Na Mỹ Khắc Tinh, tuy biết tạo Long Châu, nhưng cũng không có manh mối gì về tu luyện linh hồn.

Cuối cùng Đỗ Lan nghĩ đến Quy Tiên Nhân, rồi nghĩ đến chị gái của Quy Tiên Nhân là Chiêm Bặc Bà Bà.

Chiêm Bặc Bà Bà là người duy nhất trên Trái Đất có thể dùng thể xác đi lại giữa Âm Gian và Nhân Gian.

Hơn nữa, sau khi người chết, linh hồn sẽ tiến vào Âm Gian, về lý thuyết, Đỗ Lan chỉ cần phân tán thể năng lượng của mình, vậy thì linh hồn của hắn có thể tu luyện ở Âm Gian.

Ít nhất Đỗ Lan nghĩ vậy.

Thành thật mà nói, Âm Gian vẫn có khá nhiều người tài năng, thuật hợp thể của Tôn Ngộ Không chính là học được từ những người ngoài hành tinh Ma Đạt Ma đã chết ở Âm Gian.

Đỗ Lan chưa từng gặp Chiêm Bặc Bà Bà, nên cũng không biết Khí của bà ấy trông như thế nào, Đỗ Lan chỉ có thể đi tìm Quy Tiên Nhân trước.

Quy Tiên Nhân thì lại nói cho Đỗ Lan biết chị gái mình ở đâu, nhưng cũng nói cho Đỗ Lan biết rằng chị gái ông ấy trọng tiền không trọng người, yêu cầu hắn làm việc gì thì tốt nhất nên mang nhiều tiền theo.

Đỗ Lan bày tỏ là mình đã biết, sau đó tìm vài kho báu trên Trái Đất, kiếm đủ tiền rồi mới đi tìm Chiêm Bặc Bà Bà.

Một bà lão ngồi trên quả cầu pha lê khổng lồ, bay lơ lửng giữa không trung, vừa nhìn đã biết là người tài năng.

Chiêm Bặc Bà Bà, xin bà đưa tôi đến Âm Gian.

Đỗ Lan lấy kho báu ra, trực tiếp nói.

Chiêm Bặc Bà Bà nhìn kho báu vàng lấp lánh mà cười tít cả mắt, nhưng nghe lời Đỗ Lan nói, bà ấy cảm thấy không thể tin được, Ngươi xem những người có tiền bên ngoài đến đây đều là để kéo dài tuổi thọ, ngươi lại là người đầu tiên yêu cầu cái chết.

Muốn đi Âm Gian rất đơn giản, chết rồi là được, căn bản không cần đến ta.

Chiêm Bặc Bà Bà, tôi hỏi một chút, linh hồn của con người sau khi vào Âm Gian có phải sẽ không biến mất không.

Điều đó là đương nhiên, ở Âm Gian đa số người đều là linh hồn, đương nhiên sẽ không để linh hồn tùy tiện biến mất.

Vậy thì được rồi.

Đỗ Lan tuy có Động Cơ Vĩnh Cửu có thể bảo vệ linh hồn nhưng hắn cũng chỉ mới thử trạng thái linh hồn một lần, nên vẫn là cẩn thận một chút thì hơn, Xin bà đưa tôi đến Âm Gian.

Ai bảo ngươi mang đến nhiều bảo bối như vậy chứ, lần này ta sẽ phá lệ đưa ngươi đi Âm Gian mở mang tầm mắt.

Chiêm Bặc Bà Bà quả nhiên là người thấy tiền sáng mắt.

Chiêm Bặc Bà Bà bay đến bên cạnh Đỗ Lan, Chuẩn bị xong chưa, chúng ta đi thôi.

Hai người cứ như dịch chuyển tức thời, trong nháy mắt đã đến một nơi mây mù bao phủ, Đỗ Lan phóng tầm mắt nhìn ra xa còn có cung điện miếu các, giống như một thành phố.

Xem xong chưa, chúng ta về thôi.

Nhanh vậy sao.

Đỗ Lan còn đang chuẩn bị tu luyện ở Âm Gian mà.

Ngươi nói là muốn đến Âm Gian, chúng ta đã đến rồi, đương nhiên có thể về.

Trừ phi ngươi muốn đến chỗ Diêm Vương để lập hồ sơ, nếu vậy thì ngươi không cần về nữa, vì ngươi đã chết rồi.

Vậy thì đi lập hồ sơ đi.

Tôi không định về bây giờ.

Chiêm Bặc Bà Bà há hốc mồm nhìn Đỗ Lan, cuối cùng bất đắc dĩ nói, Xem ra ngươi thật sự muốn chết, được rồi, ta dẫn đường.

Diêm Vương khổng lồ ngồi sau một chiếc bàn làm việc chật hẹp, Kẻ nào đến.

Là ta, Diêm Vương đại nhân, ta đưa một người đến để lập hồ sơ.

Ồ, ra là Chiêm Bặc Bà Bà à, linh hồn của ai mà lại phải đích thân bà đưa đến vậy.

Một kẻ tự tìm đường chết.

Chiêm Bặc Bà Bà nói.

Ồ.

Diêm Vương nhìn về phía Đỗ Lan, Chính là ngươi muốn chết ư.

Không đúng, ngươi.

Diêm Vương dường như nhìn ra điều gì đó, nhưng ông ta không nói tiếp, Nếu đã vậy, ta sẽ lập hồ sơ cho ngươi, sau khi lập hồ sơ, thể xác của ngươi sẽ biến mất.

Trừ phi linh hồn ngươi siêu thoát địa ngục, hoặc bị ai đó hồi sinh ngươi ở nhân gian.

Chiêm Bặc Bà Bà có chút kỳ lạ, hôm nay lời nói của Diêm Vương dường như nhiều hơn bình thường.

Tôn Ngộ Không sau nhiều lần cứu giúp sinh linh Trái Đất, được Diêm Vương đặc cách cho phép giữ lại thể xác.

Nhưng Đỗ Lan không phải Tôn Ngộ Không, nên thể năng lượng của hắn bắt đầu xao động.

Một sức mạnh thần bí vượt qua sự ràng buộc của linh hồn Đỗ Lan bắt đầu tách linh hồn Đỗ Lan ra khỏi thể năng lượng.

Thể năng lượng không còn bị linh hồn ràng buộc, lập tức tan vỡ, năng lượng cấp Super Saiyan hai cấp bậc lập tức tán loạn ra, làm náo loạn Địa Phủ.

Diêm Vương trốn sau bàn làm việc, các tài liệu trên bàn đã không biết bị thổi đi đâu rồi.

Chiêm Bặc Bà Bà ôm chặt cây cột, mới không bị thổi ra ngoài đại điện.

Không ngờ lần đầu tiên thấy người có thể dùng linh hồn ràng buộc thể năng lượng lại mạnh đến vậy.

Diêm Vương đại nhân lẩm bẩm nhỏ giọng.

Đỗ Lan chỉ còn lại một linh hồn, trên đầu còn có thêm một vầng sáng, đây là biểu tượng của người tốt.

Sinh thời là người tốt, mới có thể đội vầng hào quang.

Còn đối với kẻ ác, không có vầng sáng mà còn bị ném xuống địa ngục với môi trường khắc nghiệt.

Chương 127

Không còn thể năng lượng, Đỗ Lan cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, nhưng nếu nói về sức chiến đấu hiện tại thì chỉ ở mức siêu cấp, hơn nữa Âm Gian còn có tác dụng áp chế sức chiến đấu, nên Đỗ Lan chỉ có thể phát huy ra mấy chục triệu.

Được rồi, bây giờ ngươi đã là một linh hồn, có thể đi Thiên Đường rồi.

Diêm Vương đại nhân, tôi muốn tìm một người được không.

Ai.

Vũ Thái Đấu sư phụ.

À ra là ông ấy à, bây giờ ta sẽ đưa ngươi đến bên cạnh ông ấy.

Diêm Vương phất tay, Đỗ Lan biến mất trong đại điện.

Thấy Đỗ Lan biến mất, Chiêm Bặc Bà Bà cũng chào Diêm Vương rồi một mình trở về nhân gian.

Đỗ Lan ngồi trên đỉnh núi, Vũ Thái Đấu đứng cạnh hắn.

Với tư cách là một võ đạo đại sư, dù đã chết đi vẫn không từ bỏ sự truy cầu võ đạo.

Dưới sự huấn luyện của Vũ Thái Đấu, linh hồn của Đỗ Lan cũng được tăng cường đôi chút, quan trọng hơn là hắn có sự hiểu biết sâu sắc hơn về linh hồn của mình.

Sức mạnh của linh hồn, và tính bao dung của linh hồn.

Mới là suối nguồn của sự cường đại của linh hồn.

Vũ Thái Đấu không hề giấu giếm, đem tất cả những gì ông đã lĩnh ngộ được trong vài trăm năm ở Âm Gian truyền dạy cho Đỗ Lan.

Lần này Đỗ Lan tọa thiền chính là để hiểu rõ làm thế nào để linh hồn của mình có tính bao dung.

Ở một bên khác trên Trái Đất, một chiếc Thời Không Cơ đã dừng lại ở thời đại này.

Đặc Lan Khắc Tư từ tương lai đến, để thông báo cho Tôn Ngộ Không và đồng đội về nguy hiểm của người nhân tạo và bệnh tim của Tôn Ngộ Không.

Đặc Lan Khắc Tư, đây chính là thời đại của Tôn Ngộ Không sao.

Từ trong Thời Không Cơ truyền ra một giọng nói khác.

Chắc là không sai, ở đây vẫn chưa có khí tức của người nhân tạo.

Cảnh tượng hòa bình như thế này tôi chưa từng thấy bao giờ.

Từ nhỏ tôi đã luôn đi theo Ngộ Phạn sư phụ tu luyện, mục đích là để chiến đấu với người nhân tạo.

Đặc Lan Khắc Tư chậm rãi nói khi nhìn cảnh vật xung quanh.

Không biết cha mẹ của con có ở đây không.

Một bóng người nhảy ra khỏi Thời Không Cơ, cao chưa đầy một mét hai, là Sa Chức, con gái của Đỗ Lan và Địch Ny Toa, người vốn nên ở lại thế giới Hỏa Ảnh.

Hiện tại thế giới Hỏa Ảnh khoa kỹ đã phát triển rất nhiều, chiếc Thời Không Cơ bị hỏng của Đỗ Lan đã được Sa Chức sửa chữa, sau đó Thời Không Cơ đến vũ trụ của Đặc Lan Khắc Tư, và dòng thời gian chính là thời đại mà người nhân tạo hoành hành.

Đỗ Lan khi ở thế giới Hỏa Ảnh đã kể chuyện về Tôn Ngộ Không cho Sa Chức nghe như những câu chuyện trước khi ngủ khi Sa Chức mới sinh, nhưng Sa Chức đã ghi nhớ rất kỹ.

Vì vậy, khi cô bé biết Tôn Ngộ Không chết vì bệnh tim, cô bé đã đi theo Đặc Lan Khắc Tư trở về quá khứ, đến thời đại của Tôn Ngộ Không.

Chúng ta đi đâu để tìm Tôn Ngộ Không.

Sa Chức thậm chí còn không thấy một bóng người nào.

Chỉ cần phóng ra một chút Khí, các chiến sĩ của thời đại này chắc sẽ nhanh chóng đến thôi.

Đặc Lan Khắc Tư nói xong liền rống lên một tiếng trầm thấp, biến thân thành Super Saiyan.

Sa Chức đứng từ xa, không bị sóng Khí thổi đổ.

Đúng như Đặc Lan Khắc Tư dự đoán, khi khí tức mạnh mẽ xa lạ vừa xuất hiện, tất cả các chiến sĩ đều cảm nhận được, sau đó liền lao về phía Đặc Lan Khắc Tư.

Vài bóng người từ xa đến gần, tốc độ rất nhanh.

Super Saiyan.

Mấy người nhìn thấy trạng thái này của Đặc Lan Khắc Tư đều giật mình.

Họ cứ nghĩ chỉ có Tôn Ngộ Không mới có thể biến thân thành Super Saiyan, không ngờ chỉ chưa đầy một năm lại có thêm một Super Saiyan xuất hiện.

Ngươi là ai.

Tôn Ngộ Không đầy chiến ý.

Đặc Lan Khắc Tư thấy mọi người đều đã đến, liền thoát khỏi trạng thái Super Saiyan, Tôi là Đặc Lan Khắc Tư, tôi có vài lời muốn nói với Tôn Ngộ Không.

Ngộ Không cậu cẩn thận nhé.

Khắc Lâm nói.

Có lời muốn nói với ta sao.

Vâng, nói riêng.

Được thôi.

Tôn Ngộ Không và Đặc Lan Khắc Tư bay đến cách đó vài trăm mét.

Tôn Ngộ Không tiên sinh, tôi tên là Đặc Lan Khắc Tư.

Ngươi cũng là người Saiyan sao.

Nói chính xác thì, tôi giống như Ngộ Phạn lão sư, là con lai giữa người Saiyan và người Trái Đất.

Trong lúc Tôn Ngộ Không và Đặc Lan Khắc Tư đang nói chuyện, Đoản Địch cũng vểnh tai lên, dùng thính lực siêu phàm của người Na Mỹ Khắc Tinh để nghe lén.

Vậy cha mẹ ngươi là ai.

Đặc Lan Khắc Tư nhìn Bối Cát Tháp đang đi theo Tôn Ngộ Không về Trái Đất với vẻ mặt tím bầm, sau đó ghé sát tai Tôn Ngộ Không thì thầm tên cha mẹ mình.

A.

Tôn Ngộ Không đại kinh thất sắc, rồi khoa trương hét toáng lên.

Đoản Địch cũng có chút kỳ lạ nhìn Bối Cát Tháp, khiến Bối Cát Tháp cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Tôn Ngộ Không tiên sinh, ngươi nhỏ tiếng một chút.

Xin lỗi.

Nhưng thật sự không ngờ.

Tôn Ngộ Không tiên sinh, tôi đến từ tương lai, là để nói cho ngài biết ba năm sau sẽ xuất hiện hai kẻ thù tà ác, Người Nhân Tạo số 17 và Người Nhân Tạo số 18, bọn họ sẽ phá hoại và giết chết tất cả loài người.

Nói rồi sắc mặt Đặc Lan Khắc Tư cũng tối sầm lại.

Có những kẻ địch lợi hại đến vậy sao.

Chẳng lẽ chúng ta đều bị đánh bại.

Đúng vậy, Khắc Lâm, Nhã Mộc Trà, Đoản Địch, và cả ba của tôi đều bị giết.

Chỉ có Ngộ Phạn lão sư mất một cánh tay nhưng đã cứu được tôi, tôi đã theo Ngộ Phạn lão sư tu luyện, cho đến khi Ngộ Phạn lão sư cũng bị những người nhân tạo sát hại để che chở cho tôi.

Vì Đoản Địch cũng bị giết, nên vị Thần đã tạo ra Thần Long cũng chết, không có Long Châu thì không thể hồi sinh những người đã chết được nữa.

Đặc Lan Khắc Tư dường như hồi tưởng lại điều gì đó, nghiến răng nghiến lợi.

Sao lại không có ta, còn Đỗ Lan nữa.

Chẳng lẽ hắn và ta cũng bị giết chết.

Tôn Ngộ Không tiên sinh, ngài đã qua đời vì bệnh tim trước khi người nhân tạo tấn công.

A.

Kẻ địch lợi hại đến vậy mà ta chưa kịp gặp đã chết, thật đáng tiếc.

Tôn Ngộ Không thì không sợ cái chết, hắn đã chết một lần rồi, đã quen rồi, ngược lại lại cảm thấy chán nản vì không thể chiến đấu với kẻ địch mạnh, Thế còn Đỗ Lan thì sao.

Tên đó cũng rất mạnh, cũng sẽ không để người nhân tạo lộng hành.

Rất tiếc, ở thế giới của tôi không hề nghe nói có một người tên Đỗ Lan tồn tại.

Tôi nghĩ Đỗ Lan tiên sinh và con gái của hắn đều đến từ thế giới khác.

Con gái Đỗ Lan.

Tôn Ngộ Không nhìn về phía đám đông bên kia, Chính là cô bé đó sao.

Đúng vậy, cô bé tên Sa Chức, đến từ thế giới khác đến thời đại của tôi.

Ban đầu cô bé chỉ kể cho tôi nghe chuyện về ba cô bé là Đỗ Lan và Tôn Ngộ Không tiên sinh, sau đó mẹ tôi mới nghĩ đến việc chế tạo Thời Không Cơ.

Lần này Sa Chức vì tìm ba mình mà cùng tôi đến đây.

Xem ra ba cô bé thật sự ở thời đại này.

Thì ra là vậy.

Đoản Địch nghe rõ mồn một, nhìn Sa Chức mặc bộ võ đạo phục, không ngờ lại là con gái Đỗ Lan.

Nhưng Đỗ Lan hiện đang tu luyện ở Âm Gian, coi như đã chết rồi nhỉ.

Tôn Ngộ Không tiên sinh, đây là thuốc đặc trị bệnh tim do tương lai nghiên cứu ra, khi bệnh tim phát tác thì uống vào là được, có thể chữa khỏi bệnh tim.

Đặc Lan Khắc Tư đưa qua một hộp nhỏ màu trắng.

Uống vào là được sao.

Nói rồi Tôn Ngộ Không liền định ăn.

Không phải, phải đợi đến khi bệnh phát tác thì uống mới có hiệu quả.

Ồ.

Tôn Ngộ Không cất thuốc vào trong người.

Tôn Ngộ Không tiên sinh, vậy ba của Sa Chức bây giờ ở đâu.

Đỗ Lan à, hắn đến Âm Gian tu luyện rồi.

Ồ.

Đỗ Lan tiên sinh chết rồi ư.

Không thể nói như vậy, chỉ cần hắn tu luyện xong là có thể trở về.

Đặc Lan Khắc Tư thở phào nhẹ nhõm, Vậy tôi về đây, Thời Không Cơ một lần đi về cần ba năm để nạp năng lượng, chúng ta ba năm sau gặp lại nhé.

Đặc Lan Khắc Tư quay về bên cạnh Sa Chức, Sa Chức, ba của cháu thật sự ở thời đại này, cháu đừng quay về với chú nữa.

Cứ ở lại thời đại này chờ ba cháu về nhé.

Thật sao.

Ba của con ở đây sao.

Sa Chức hiếm khi lộ ra vẻ mặt vui mừng, Vậy mẹ của con thì sao.

Phu nhân Địch Ny Toa.

Chuyện này cháu có thể hỏi Tôn Ngộ Không tiên sinh.

Chú về trước đây, còn phải báo tin cho mẹ chú nữa.

Tạm biệt, Đặc Lan Khắc Tư.

Tạm biệt.

Đặc Lan Khắc Tư leo lên Thời Không Cơ, Bối Cát Tháp đột nhiên hỏi, Ngươi cũng có thể biến thành Super Saiyan sao.

Đúng vậy.

Bối Cát Tháp lại bị đả kích, hơn nữa còn là con trai hắn.

Lần này về Bối Cát Tháp sẽ đi nhờ ba của Bố Mã chế tạo Trọng Lực Thất để tu luyện.

Đặc Lan Khắc Tư đã quay về, nhưng Tôn Ngộ Không đã báo tin kẻ địch mạnh sẽ tấn công sau ba năm cho mấy chiến sĩ khác, mấy chiến sĩ này cũng phải tiếp tục tu luyện, chuẩn bị sẵn sàng cho trận chiến ba năm sau.

Ba năm sau, Sa Chức đang trông trẻ cho Bố Mã, còn Bố Mã đang bận rộn với công việc ở công ty.

Trong khi đó, Bối Cát Tháp vẫn đang điên cuồng huấn luyện trong Trọng Lực Thất.

Chương 128

Hai luồng Khí cực kỳ tà ác từ trên trời giáng xuống, những kẻ đến chính là Khố Nhĩ Đức Vương, cha của Phất Lợi Sa, và Cổ Lạp, anh trai của Phất Lợi Sa, những kẻ đã tốn công sức tìm đến Trái Đất sau khi biết Phất Lợi Sa bị giết.

Cả hai đều là những kẻ địch mạnh hơn Phất Lợi Sa chứ không hề yếu hơn.

Các chiến sĩ trên Trái Đất đều cảm nhận được luồng Khí đáng sợ ngay lập tức.

Phất Lợi Sa.

Khắc Lâm đang một mình tu luyện ở Quy Tiên Ốc lại bị dọa sợ, mặc dù ba năm tu luyện đã khiến sức chiến đấu của cậu tăng lên không ít, nhưng vẫn không có khả năng đánh bại Phất Lợi Sa.

Ba ba, Super Saiyan đã giết Phất Lợi Sa chính là ở trên hành tinh này.

Không sai, chúng ta phải giết sạch tất cả mọi người trên hành tinh này, để báo thù cho em trai con.

Cả hai người đều cao lớn hơn Phất Lợi Sa rất nhiều, hơn nữa trạng thái cũng mạnh hơn Phất Lợi Sa.

Anh trai hắn thậm chí luôn duy trì trạng thái giống như hình thái cuối cùng của Phất Lợi Sa, còn hình thái của cha hắn cũng là hình thái trước hình thái cuối cùng.

Mạnh quá, là Phất Lợi Sa sao.

Tôn Ngộ Không dùng Vũ Không Thuật liền bay ra ngoài.

Ba ba, đợi con với.

Ngộ Phạn cũng đi theo.

Chỉ còn lại một mình Kỳ Kỳ ở đó tức giận, Các ngươi đừng về ăn cơm nữa.

Một bệ đài nâng lên từ đỉnh phi thuyền, Khố Nhĩ Đức Vương và Cổ Lạp đứng trên đỉnh phi thuyền, nhìn quanh, Thật là một hành tinh không tồi, phá hủy nó càng khiến chúng ta vui sướng.

Đúng vậy, ba ba.

Cổ Lạp nhìn lên trời, Bọn họ đến rồi, Phất Lợi Sa bị bọn họ đánh bại thật sự khiến gia tộc chúng ta hổ thẹn.

Cho nên chúng ta mới đến đây để giết sạch bọn họ, để rửa mối nhục cho em trai con.

Tên em trai ngu xuẩn.

Tôn Ngộ Không và mấy chiến sĩ Trái Đất đều đã đến, bao gồm Nhã Mộc Trà, Thiên Tân Phạn và Giao Tử.

Đương nhiên còn có cả Sa Chức đang trông trẻ.

Các ngươi là ai.

Tôn Ngộ Không hét về phía phi thuyền.

Ai ư.

Chúng ta là cha và anh trai của Phất Lợi Sa, trong các ngươi có ai tên Tôn Ngộ Không không.

Khố Nhĩ Đức Vương từ trên cao hỏi.

Ta chính là.

Là ngươi.

Super Saiyan.

Nhưng sức chiến đấu lại chỉ có thế này, ngươi không phải là giả mạo đấy chứ.

Ba ba, Super Saiyan cần phải biến thân mới có thể thể hiện sức chiến đấu, giống như chủng tộc biến thân của chúng ta.

Cổ Lạp nói.

Thật là không vui, vũ trụ này có một chủng tộc biến thân như chúng ta là đủ rồi, những chủng tộc cấp thấp như Saiyan thì vẫn nên giết sạch.

Nói rất đúng, ba ba.

Này, hai người các ngươi đến Trái Đất làm gì.

Tôn Ngộ Không nghe hai kẻ đó rỉ rả nói mãi không ngừng, không nhịn được mở miệng hỏi.

Chúng ta đến để báo thù, các ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa, Super Saiyan.

A.

Khí của Cổ Lạp bùng nổ, lập tức vượt qua Khí của Phất Lợi Sa.

Tôn Ngộ Không hiếm khi trở nên nghiêm túc, Xem ra không biến thân là không được.

Ta đã phải trải qua huấn luyện rất khổ cực mới nắm vững được khả năng biến thân.

Nha.

Trận chiến Super Saiyan thứ hai sắp bắt đầu.

Không tồi, Super Saiyan, chỉ như vậy mới xứng làm đối thủ của Cổ Lạp ta.

Khi Tôn Ngộ Không giao chiến với Cổ Lạp, các chiến sĩ Trái Đất khác thì đang thanh lý đám lính tạp mà Khố Nhĩ Đức Vương mang đến.

Trong đó, Sa Chức thể hiện rất đáng kinh ngạc, chiêu thức gọn gàng dứt khoát, xem ra trong mấy trăm năm ở thế giới Hỏa Ảnh, cô bé cũng không bỏ bê việc huấn luyện.

Sức chiến đấu hiện tại của Sa Chức vẫn chưa thể hiện toàn bộ.

Ồ.

Mặc dù sức chiến đấu không mạnh, nhưng lại có thể bùng nổ sức chiến đấu khá cao trong nháy mắt, đây là đặc điểm của các chiến sĩ trên hành tinh này sao.

Khố Nhĩ Đức Vương bay xuống khỏi phi thuyền, chuẩn bị tự mình ra tay.

Kẻ địch mạnh đang ở trước mắt, nhưng Tôn Ngộ Không lại không kịp lo cho đồng đội của mình.

Cổ Lạp mạnh hơn Phất Lợi Sa khi hắn ở đỉnh cao không ít.

Mặc dù trong ba năm Tôn Ngộ Không cũng không lơ là, nhưng trạng thái Super Saiyan cũng chỉ cao hơn Cổ Lạp một chút mà thôi.

Bây giờ ta có chút tin ngươi có thể đánh bại em trai ta, nhưng so với em trai ta, ta đã nắm vững một tầng biến thân cao hơn mà em trai ta chưa từng nắm giữ.

Cho nên ngươi sẽ không phải là đối thủ của ta.

Ha ha.

A.

Cổ Lạp bắt đầu thay đổi hình thể, trên đầu mọc ra nhiều chiếc sừng nhọn hoắt, sức chiến đấu tăng vọt lên 470 triệu, gần như gấp bốn lần Phất Lợi Sa khi hắn dốc toàn lực 100%.

Xem ra Cổ Lạp đã nghiêm túc rồi, ta làm cha cũng không thể kém cạnh, ta sẽ tự tay giết chết tất cả các ngươi.

Khố Nhĩ Đức Vương trong nháy mắt biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người, Đoản Địch nhìn thấy rồi liền đón lấy.

Trong ba năm, Đoản Địch đã nâng sức chiến đấu của mình lên 10 triệu, cũng có thể chiến đấu với trạng thái này của Khố Nhĩ Đức Vương một lúc.

Sa Chức cũng đã thấy, nhưng cô bé chỉ quan sát nhiều hơn.

Trong mấy trăm năm ở thế giới Hỏa Ảnh, cô bé đã xem quá nhiều trận chiến rồi, hiện tại tâm thái cũng bình hòa hơn rất nhiều, khá có cảm giác phản phác quy chân, lấy bất biến ứng vạn biến.

Ngươi là người Na Mỹ Khắc Tinh phải không.

Người Na Mỹ Khắc Tinh không phải đã chuyển đi hết rồi sao.

Tại sao ngươi vẫn còn ở đây.

Khố Nhĩ Đức Vương hỏi.

Ta không thích cuộc sống bình yên nhàm chán như vậy.

Thì ra là vậy, nhưng ngươi có biết không.

Lựa chọn của ngươi sẽ khiến ngươi phải chết, và kẻ giết ngươi chính là ta, Khố Nhĩ Đức Vương đại nhân.

Khố Nhĩ Đức Vương hai tay vẫy vũ Khí đạn liên tiếp bắn về phía Đoản Địch.

Trong lúc né tránh, Đoản Địch cũng phản công, nhưng hiệu quả không lớn.

Đoản Địch đã cầm cự được, quen với đòn tấn công của Khố Nhĩ Đức Vương, hắn có thể không rơi vào thế hạ phong.

Vì vậy, để đánh bại Đoản Địch, Khố Nhĩ Đức Vương biến thân, tương tự như trạng thái cuối cùng của Phất Lợi Sa, nhưng cơ bắp lại càng cường tráng hơn, chiều cao cũng cao hơn.

Ta đã rất lâu rồi không sử dụng trạng thái này, nên ta nhất định sẽ cho ngươi thấy thế nào là khủng bố.

May mắn là nơi phi thuyền của Khố Nhĩ Đức Vương và Cổ Lạp hạ cánh khá hẻo lánh, nên không cần lo lắng trận chiến kịch liệt như vậy sẽ làm hại đến những người vô tội.

Nhưng dù vậy, cư dân của thị trấn gần đó vẫn cảm nhận được rung chuyển địa chấn.

Sức chiến đấu của Khố Nhĩ Đức Vương sau khi biến thân đã vượt xa Đoản Địch, Đoản Địch sớm muộn cũng sẽ bị đánh bại.

Ở một bên khác, bệnh tim của Tôn Ngộ Không bắt đầu phát tác.

Bối Cát Tháp là người đầu tiên phát hiện thể lực của Tôn Ngộ Không tiêu hao bất thường, hơn nữa hắn đã mồ hôi đầm đìa, Tạp Tạp La Đặc, ngươi.

Sau đó Ngộ Phạn cũng phát hiện ra, Ba ba có vẻ rất đau khổ.

Chuyện gì vậy.

Thật kỳ lạ.

Bệnh tim của Tôn tiên sinh bắt đầu phát tác rồi.

Sa Chức với kinh nghiệm tích lũy nhiều năm lăn lộn trong thế giới nhẫn giả đã nhìn ra vấn đề.

Đúng rồi, bệnh tim do virus của ba ba đã tái phát.

Khắc Lâm kinh hãi, Cái thằng nhóc đến từ tương lai đó không phải đã đưa thuốc cho Ngộ Không rồi sao.

Ngộ Không không phải nên đã khỏi bệnh rồi sao.

Cơ thể ba ba luôn khỏe mạnh, nên không uống thuốc đó.

Khốn khiếp, đúng rồi, Tiên Đậu, còn có Tiên Đậu.

Khắc Lâm nhớ ra mình còn Tiên Đậu.

Bỏ cuộc đi, Tiên Đậu không có tác dụng với bệnh tật.

Sa Chức bình thản nói, Ngộ Phạn, dùng Khí của cậu dẫn đường cho tôi, tôi sẽ dịch chuyển tức thời về nhà cậu, chúng ta phải tranh thủ mang thuốc đến trước khi ba cậu phát tác hoàn toàn.

Ồ.

Bây giờ cũng không phải lúc thắc mắc tại sao Sa Chức cũng biết Dịch Chuyển Tức Thời, cứu chữa Ngộ Không mới là quan trọng nhất.

Ngộ Phạn và Sa Chức dịch chuyển tức thời về nhà, sau đó cùng Kỳ Kỳ lật tung đồ đạc để tìm cái hộp nhỏ ba năm trước.

Tìm thế này chậm quá, Đa Trọng Ảnh Phân Thân Chi Thuật.

Sa Chức kết ấn, hơn mười Sa Chức xuất hiện, sau đó phân bố khắp các góc nhà bắt đầu tìm kiếm.

Còn trên chiến trường, Tôn Ngộ Không vì bệnh mà bại trận, Đoản Địch vì sức chiến đấu không đủ cũng bại trận, nhìn thấy Khố Nhĩ Đức Vương và Cổ Lạp sắp giết sạch tất cả các chiến sĩ.

Bối Cát Tháp chậm rãi đứng ra trước mặt hai kẻ đó.

Đây không phải là Bối Cát Tháp, Hoàng tử Saiyan, chó săn của em trai ta sao.

Bối Cát Tháp.

Khắc Lâm và đồng đội cũng không ngờ Bối Cát Tháp lại đứng ra vào lúc này.

Ta không thể để Tạp Tạp La Đặc chết như vậy, trước khi ta chưa đánh bại hắn, hắn không thể chết.

Bối Cát Tháp nói với vẻ ngạo mạn, lạnh lùng và bá đạo.

Bối Cát Tháp.

Tôn Ngộ Không vì biến thân vượt quá gánh nặng cơ thể, khiến bệnh tim của hắn phát tác càng thêm nặng.

Chương 129

Tạp Tạp La Đặc, lần này ngươi cứ nằm xuống đất mà xem ta, Hoàng tử Saiyan Bối Cát Tháp chiến đấu đi, xem ta trở thành một Super Saiyan vượt xa ngươi như thế nào.

Nani.

Các chiến sĩ Trái Đất kinh hãi, không ngờ Bối Cát Tháp không hề lộ diện mà cũng đã biến thành Super Saiyan.

Ta, Bối Cát Tháp, mới là Super Saiyan trong truyền thuyết.

A.

Khí của Bối Cát Tháp không cháy rực như ngọn lửa, mà lại phun trào như thác nước.

Đó là trạng thái Super Saiyan cấp một, giai đoạn hai.

Âm Gian, nơi cư trú của linh hồn, thời gian ở đây tuy tồn tại nhưng không có ý nghĩa gì, bởi vì sau khi người ta chết, trừ phi đầu thai, nếu không sẽ ở lại đây vĩnh viễn, hàng trăm năm, hàng ngàn năm.

Còn một trường hợp ngoại lệ là linh hồn bị người nhân gian hồi sinh, khi đó thời gian đối với linh hồn này chỉ là sự chờ đợi.

Đỗ Lan sau ba năm sống và tu luyện ở Âm Gian, đã có sự hiểu biết sâu sắc hơn về linh hồn, một ngày nọ hắn từ biệt Vũ Thái Đấu lão sư, một mình đến rìa Âm Gian.

Âm Gian rất rộng lớn, Đỗ Lan bay rất lâu mới đến được vùng rìa hỗn độn này.

Thực ra đây cũng không hẳn là rìa Âm Gian, nhiều nhất chỉ có thể coi là khu vực chưa được khai phá mà thôi.

Ở đây Đỗ Lan không cần lo lắng sẽ khiến các linh hồn khác cảm thấy sợ hãi.

Sau ba năm suy nghĩ lặp đi lặp lại, cùng với việc đối thoại với nhiều võ đạo gia, Đỗ Lan cuối cùng cũng nghĩ ra một phương pháp cực đoan để nâng cao thực lực.

Dựa vào năng lực phản chuyển của Động Cơ Vĩnh Cửu, hắn sẽ thực hiện một sự lật ngược hoàn toàn linh hồn của mình, từ trong ra ngoài, giải phóng tất cả sức mạnh của linh hồn.

Tuy nhiên, ý tưởng này của Đỗ Lan cũng có chút tưởng bở, việc lật linh hồn từ trong ra ngoài như lật một chiếc tất, không phải là chuyện đơn giản gì.

Động Cơ Vĩnh Cửu bắt đầu đảo ngược, toàn bộ năng lượng xung quanh đều bị hút vào Động Cơ Vĩnh Cửu.

Một hố đen hình thành lấy Đỗ Lan làm trung tâm, ngay cả ánh sáng cũng không thoát khỏi sự hấp thụ của Động Cơ Vĩnh Cửu.

Đây cũng là lý do Đỗ Lan chọn góc này, không linh hồn nào sẽ nhìn thấy.

Mặc dù Động Cơ Vĩnh Cửu nằm trong linh hồn Đỗ Lan, nhưng Đỗ Lan chỉ có thể điều khiển nó tiến hành chính chuyển và phản chuyển.

Đỗ Lan cẩn thận để lực hấp dẫn tác động lên linh hồn mình, nhưng đáng tiếc là hoàn toàn vô dụng.

Bởi vì sự bảo vệ linh hồn của Động Cơ Vĩnh Cửu khiến linh hồn Đỗ Lan vô cùng ổn định, cứ như kiểu kẻ địch mạnh mặc kệ địch mạnh, gió thổi núi vẫn đứng im.

Dù lực hút có mạnh đến đâu, linh hồn tự nhiên không động.

Đỗ Lan cũng đang thắc mắc, theo suy nghĩ của mình, dù linh hồn có lật ngược thì cũng có thể khiến linh hồn có tính bao dung cao hơn, từ đó tập trung được nhiều Khí hơn, thực lực của bản thân ít nhất cũng có thể vượt qua Bối Cát Đặc Vegeta và Goku hợp thể.

Nhưng sự thật lại tàn khốc đến vậy, tuy nhiên Đỗ Lan vẫn phải tiếp tục thử.

Phải biết, Cell hoàn mỹ đã là đỉnh phong của Super Saiyan cấp hai, huống chi là Buu.

Tốc độ phản chuyển của Động Cơ Vĩnh Cửu đột nhiên tăng nhanh, hơn nữa phạm vi hấp thụ cũng tăng vọt.

Năng lượng dương ở xa và phản năng lượng rò rỉ gần đó va chạm vào nhau, sau đó vô số vụ nổ không tiếng động lấy Đỗ Lan làm trung tâm đã xảy ra.

Âm Gian đang rung chuyển, Diêm Vương đại nhân cũng kinh hoảng, Chẳng lẽ có những vị thần đã chết đang gây rối trong Địa Phủ.

Không đúng, linh hồn thần linh dường như đều đang ngủ say.

Rốt cuộc là ai.

Chẳng lẽ là Đỗ Lan.

Diêm Vương đột nhiên nhớ đến sinh mệnh thể năng lượng đã đến chỗ mình lập hồ sơ ba năm trước.

Diêm Vương lật tài liệu ra, tên Đỗ Lan đã bắt đầu mờ nhạt, gần như không thể thấy được, Lại chỉ dựa vào sức mạnh của linh hồn mà có thể trọng sinh ở Âm Gian sao.

Thực ra Đỗ Lan đâu phải dựa vào sức mạnh của linh hồn, mà là dựa vào sức mạnh của hack Động Cơ Vĩnh Cửu.

Vật chất chính và phản vật chất va chạm, hủy diệt, sau đó không gian bắt đầu khôi phục, không gian bị Động Cơ Vĩnh Cửu kéo hỏng cũng được sửa chữa.

Nhưng cuộc chiến giằng co trong linh hồn Đỗ Lan vẫn đang tiếp diễn.

Linh hồn Đỗ Lan ngũ sắc sặc sỡ, muôn màu muôn vẻ, quả là đẹp không tả xiết, nhưng lại hiểm nguy vạn phần.

Linh hồn Đỗ Lan cuối cùng cũng ổn định trở lại, phản năng lượng còn sót lại đều bị kéo về Động Cơ Vĩnh Cửu, lúc này linh hồn Đỗ Lan sinh ra sự lỏng lẻo, việc lật ngược linh hồn theo kế hoạch ban đầu đã bắt đầu.

Với Động Cơ Vĩnh Cửu làm trung tâm, linh hồn đã được lật ngược, Đỗ Lan lúc này mới lần đầu tiên thật sự nhìn thấy Động Cơ Vĩnh Cửu rốt cuộc là trông như thế nào, trước đây đều luôn mơ hồ cảm giác có một thứ gì đó tồn tại, nhưng bây giờ đã thấy, đó là một khối bát diện, bề mặt như gương xoay tròn phản chiếu những hình ảnh phức tạp.

Động Cơ Vĩnh Cửu vẫn đang vận chuyển, sửa chữa những tổn hại do việc lật ngược linh hồn gây ra, đảm bảo ý thức của Đỗ Lan không bị tiêu diệt.

Sức mạnh trong linh hồn Đỗ Lan theo việc lật ngược linh hồn mà toàn bộ được kích hoạt.

Tái tụ tập thể xác.

Linh hồn Đỗ Lan thuần thục nhanh chóng tụ tập thể xác của mình lại.

Sau đó Đỗ Lan phát hiện mình dường như đã học được một thứ gì đó kinh khủng, năng lượng phản vật chất vừa rồi, hắn cũng có thể dùng năng lực do Long Châu ban cho mà tạo ra rồi.

Dùng đạn năng lượng phản vật chất để tấn công kẻ địch, cứ chạm là trúng ngay.

Hiện tại toàn bộ năng lực của bản thân Đỗ Lan đã hoàn toàn nâng lên đến cực hạn, cơ bản đã không còn không gian để tiến bộ nữa, sức chiến đấu hiện tại của Đỗ Lan cũng không thể dùng số liệu để tính toán được nữa, nhưng ước tính là đã vượt qua trạng thái Super Saiyan cấp ba của Ngộ Không, cộng thêm các loại hình thức chuyển hóa năng lượng, cho dù là thần, Đỗ Lan cũng có niềm tin để chiến đấu một trận.

Sau này muốn đột phá trên thể xác là không thể nữa rồi, chỉ có thể đột phá về cảm ngộ Đạo và tâm cảnh.

Đỗ Lan cũng rất bất đắc dĩ, Bây giờ nên về Trái Đất rồi, bọn họ hình như đã bắt đầu chiến đấu rồi.

Bối Cát Tháp rất có thiên phú, và cũng rất chăm chỉ, lần đầu tiên vào Trọng Lực Thất, đã là 300 lần trọng lực.

Trong ba năm ngắn ngủi, hắn đã vượt qua trạng thái Super Saiyan của Tôn Ngộ Không.

Hiện tại đối mặt với Cổ Lạp và Khố Nhĩ Đức Vương, hắn cũng không hề sợ hãi.

Bối Cát Tháp tấn công Khố Nhĩ Đức Vương trước, dùng tốc độ cực nhanh đánh bay Khố Nhĩ Đức Vương ra xa.

Sau đó một Khí đạn đánh về phía Cổ Lạp.

Hai trận chiến vừa rồi, Bối Cát Tháp đã nhìn thấy cách chiến đấu của Cổ Lạp và Khố Nhĩ Đức Vương, nên trước khi giao thủ đã nghĩ kỹ cách chiến đấu.

Cách chiến đấu của Bối Cát Tháp quả nhiên có hiệu quả, hắn lợi dụng tốc độ để đối phó Khố Nhĩ Đức Vương, và dùng đạn năng lượng tấn công Cổ Lạp.

Hai cha con bị Bối Cát Tháp áp chế.

Nhưng dù sao cũng là một đấu hai, Bối Cát Tháp không có cơ hội tung ra một đòn chí mạng cho bất kỳ ai trong số họ.

Hơn nữa, thời gian kéo dài, thể lực của Bối Cát Tháp cũng không theo kịp nữa.

May mắn thay, lúc này Sa Chức và Ngộ Phạn đã mang thuốc chữa bệnh tim quay về, không thể không nói thuốc từ tương lai đúng là có hiệu quả tức thì.

Sau khi uống thuốc, sắc mặt Tôn Ngộ Không lập tức tốt hơn, nhưng vẫn chưa thể chiến đấu.

Sa Chức ngẩng đầu lên, cô bé và Bối Cát Tháp có quen biết, nhưng không quá thân, ngược lại thì rất quen Bố Mã.

Cô bé còn thường xuyên trông trẻ cho Bố Mã, Đặc Lan Khắc Tư cũng rất thích ở bên cạnh Sa Chức.

Chúng ta phải tạo cơ hội cho Bối Cát Tháp, Ngộ Phạn và tôi cùng nhau quấy nhiễu kẻ địch.

Sa Chức nói.

Ồ.

Cả hai người đều dùng Quy Phái Khí Công, đồng thời bắn về phía Cổ Lạp và Khố Nhĩ Đức Vương, khiến họ lộ ra sơ hở.

Bối Cát Tháp lập tức hành động, hai tay phát ra hai Khí đạn lần lượt xuyên qua ngực hai kẻ đó.

A không thể nào.

Không thể không nói, có những kẻ địch dù bị đánh tàn phế vẫn có thể tiếp tục chiến đấu, còn có những kẻ địch chỉ bị trầy da một chút đã mất sức chiến đấu.

Khố Nhĩ Đức Vương thuộc loại thứ hai.

Còn Cổ Lạp thì vẫn có thể chiến đấu, nhưng sau khi bị trọng thương thì căn bản không phải đối thủ của Bối Cát Tháp.

Bối Cát Tháp không chút thương xót nào mà bốc hơi hai đối thủ.

Chương 130

Trận chiến cuối cùng cũng kết thúc có kinh nhưng không hiểm, phẩm giá của Bối Cát Tháp với tư cách Hoàng tử Saiyan cuối cùng cũng lấy lại được một chút.

Người nhân tạo mấy ngày nữa cũng sẽ đến rồi, chi bằng chúng ta cùng nhau huấn luyện đi.

Khắc Lâm đột nhiên đề nghị như vậy.

Thực ra là vì trong lòng cậu vô cùng bất an, nếu người nhân tạo thật sự đáng sợ đến thế, thì Khắc Lâm thật sự không có tự tin.

Cũng được.

Tôn Ngộ Không vẫn còn yếu, nhưng đã không còn nguy hiểm đến tính mạng.

Mọi người thấy Tôn Ngộ Không không có ý kiến, đương nhiên đều đồng ý, sau đó cùng nhau đến nhà Bố Mã ở Tây Chi Đô.

Bố Mã, đứa bé trong lòng cậu là ai.

Khắc Lâm thấy Bố Mã ôm đứa bé mà kinh ngạc.

Còn Tôn Ngộ Không thì đã nghe Đặc Lan Khắc Tư đến từ tương lai nói qua rồi, Bố Mã, đây là Đặc Lan Khắc Tư phải không.

Sao anh biết tên đứa bé này.

Bố Mã kỳ lạ nhìn Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không nhớ đến lời dặn bảo mật của Đặc Lan Khắc Tư, đành phải giả ngu, A ha ha, ta đoán thôi mà, ta không đoán đúng chứ.

Ta thật là lợi hại, ha ha.

Ta biết rồi, nhất định là Sa Chức hoặc Nhã Mộc Trà nói cho anh biết.

Sở dĩ không nhắc đến Bối Cát Tháp, là vì Bố Mã hiểu Bối Cát Tháp sẽ không nói ra.

Đúng đúng.

A ha ha.

Tôn Ngộ Không tiếp tục giả ngu.

Bố Mã, đây là con của cậu và Nhã Mộc Trà sao.

Khắc Lâm hỏi.

Không phải, chúng tôi đã chia tay từ lâu rồi.

Nhã Mộc Trà ngượng ngùng nói.

Vậy sao.

Ba của đứa bé là Bối Cát Tháp.

Nhã Mộc Trà bĩu môi nói.

Nani.

Khắc Lâm hiển nhiên bị dọa sợ, Bối Cát Tháp.

Sao vậy.

Bố Mã trừng mắt nhìn Khắc Lâm, dọa Khắc Lâm nuốt ngược lời vào trong.

Mấy ngày mọi người cùng nhau huấn luyện, khiến Khắc Lâm và Tôn Ngộ Không nhớ lại ký ức thời thơ ấu tu luyện ở chỗ Quy Tiên Nhân.

Cả Nhã Mộc Trà, Thiên Tân Phạn, Giao Tử cũng vậy.

Mặc dù bây giờ họ đều đã vượt qua Quy Tiên Nhân, nhưng ký ức cùng nhau tu luyện hồi đó lại thật tươi đẹp.

Trong đó Sa Chức và Ngộ Phạn đã đi đến Tạp Lâm Tháp một lần, tìm Miêu Tiên Nhân xin một ít Tiên Đậu.

Lần đầu tiên nhìn thấy Miêu Tiên Nhân, Sa Chức khá hoài niệm, ban đầu Miêu Tiên Nhân do Đỗ Lan chế tạo đã làm bạn luyện tập của cô bé.

Ở chỗ Miêu Tiên Nhân, Ngộ Phạn còn gặp Ả Kỳ Lạc Bối đã lâu không gặp, hiện tại hắn đã định cư ở Tạp Lâm Tháp rồi.

Ả Kỳ Lạc Bối thẳng thừng từ chối lời mời của Ngộ Phạn, hắn không muốn đi tìm chết.

Cuối cùng ngày người nhân tạo xuất hiện đã đến, cả nhóm đều đã chuẩn bị sẵn sàng, và xuất phát.

Không được, tôi chỉ muốn đi xem một chút, khi nào nhìn thấy người nhân tạo tôi sẽ rời đi.

Bố Mã kiên quyết, cô ấy cũng khá tò mò về người nhân tạo.

Nghe cái tên thì biết là vật phẩm nhân tạo, vậy mà lại có thể có được sức mạnh cường đại hơn cả những chiến sĩ được tôi luyện trăm ngàn lần như Tôn Ngộ Không.

Thực ra nếu nói về người nhân tạo, Sa Chức lại rất hiểu rõ, trong Vạn Năng Giao Nang của cô bé còn đang nằm một đám các chiến binh Claymore đã được Đỗ Lan cải tạo, và cả ba Ác Quỷ Vực Sâu nữa.

Đúng là rất mạnh, nhưng Đỗ Lan cải tạo là dựa trên thể chất của các chiến binh Claymore, nên sức chiến đấu không tăng cao lắm, chủ yếu là để chuyển hóa Yêu Khí thành sức mạnh vô hại, giúp các chiến binh Claymore có thể sử dụng Yêu Khí mà không bị hạn chế.

Còn người nhân tạo trong thế giới Long Châu thì lại được tích hợp một động cơ mà không ai biết nguyên lý, vậy mà lại có thể cải tạo người thường thành siêu chiến sĩ.

Người nhân tạo xuất hiện trên một hòn đảo có diện tích rất lớn, trên đó còn có một thành phố không nhỏ, cũng không biết tại sao lại xây thành phố trên đảo.

Địa điểm mà Đặc Lan Khắc Tư nói chính là nơi này.

Ở đâu vậy.

Hoàn toàn không cảm nhận được bất kỳ khí tức nào.

Khắc Lâm và đồng đội dừng lại ở lưng chừng một ngọn núi, có thể nhìn bao quát cả thành phố.

Có lẽ thời gian chưa đến.

Lại chờ đợi mấy tiếng đồng hồ, thành phố đột nhiên xảy ra một vụ nổ.

Oanh.

Ở đó.

Tôn Ngộ Không, Đoản Địch, Ngộ Phạn, Thiên Tân Phạn là những người đầu tiên xông ra.

Sau đó Bối Cát Tháp mới bay ra, hắn thực ra không hứng thú lớn với người nhân tạo.

Còn Khắc Lâm và Nhã Mộc Trà thì đã giằng xé nội tâm một hồi, nhưng cuối cùng cũng đuổi theo ra ngoài.

Riêng Sa Chức thì vẫn ở bên cạnh Bố Mã.

Sa Chức, cháu không đi sao.

Con ở lại bảo vệ cô.

Tiểu Sa Chức.

Bố Mã cảm động, sau đó ném ra một phi hành khí, Chúng ta đi xem người nhân tạo.

Sa Chức không nói gì nhìn Bố Mã, rồi lại nhìn Đặc Lan Khắc Tư trong tay Bố Mã, sau đó cũng trèo vào phi hành khí.

Đúng lúc Tôn Ngộ Không và đồng đội đang đối chiến với Người máy số 19 và số 20, Đỗ Lan đã trở về Địa Cầu.

Đầu tiên, hắn đến kiểm tra cỗ máy thời gian mà Sa Lỗ đã sử dụng.

Sa Lỗ đã phá kén và đi hấp thụ con người rồi, hiện tại gần như đã thoát ly giai đoạn ấu trùng.

Lấy đi cỗ máy thời gian, Đỗ Lan lại đến phòng thí nghiệm của Cách La Bác Sĩ.

Người máy số 16, 17, 18 đang nằm ở đây, Đỗ Lan quyết định sẽ chờ Cách La Bác Sĩ ở đây, với điều kiện là lão ta có thể thoát khỏi tay Tôn Ngộ Không và Bối Cách Tháp.

Trong vũ trụ Dragon Ball trước đó, Đỗ Lan cũng đã từng đào bới phòng thí nghiệm bị phá hủy để lấy kỹ thuật người máy, nên hiện tại hắn lập tức tìm thấy phòng thí nghiệm này.

Mà nói đến Cách La Bác Sĩ, lão ta cũng đã tự cải tạo mình thành người máy, và đã ghi lại hầu hết các trận chiến của Tôn Ngộ Không.

Lão ta tự tin có thể đánh bại Tôn Ngộ Không, nhưng lão không biết Tôn Ngộ Không là người Xayda, sức chiến đấu của họ không được tính toán theo cách thông thường.

Dựa vào tuổi của ngươi, ta khẳng định ngươi đã không còn không gian để nâng cấp nữa rồi.

Cách La Bác Sĩ tự tin là vậy đấy.

Cái đó còn chưa chắc.

Tôn Ngộ Không vừa rồi mới biết Cách La Bác Sĩ là người của Quân đoàn Ruy băng Đỏ, lần này là đến để báo thù.

Đối với tổ chức đã bị Tôn Ngộ Không hủy diệt từ khi còn nhỏ, Tôn Ngộ Không không có quá nhiều ký ức.

Nói như vậy thì các ngươi căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra với Ngộ Không ở Na Mỹ Khắc Tinh.

Khắc Lâm cảm thấy có thể yên tâm hơn nhiều, đối với sức mạnh Siêu cấp Xayda, Khắc Lâm chưa bao giờ hoài nghi.

Cách La Bác Sĩ có dự cảm không lành, Lần này Tôn Ngộ Không, nhất định phải giết chết ngươi.

Chúng ta đổi một địa điểm khác.

Tôn Ngộ Không nhìn những chiếc xe cảnh sát đang lao tới từ xa và những cư dân đang than khóc xung quanh.

Người máy số 17 và 18 lại không nghe lời như số 19, chúng bắt đầu lục lọi phòng thí nghiệm, hoàn toàn không quan tâm đến mệnh lệnh của Cách La Bác Sĩ.

Chỉ để lại một đám cư dân đứng trố mắt.

Sau đó Đỗ Lan lại tìm thấy buồng nuôi cấy của người máy số 16, 17, 18, thu thập toàn bộ bản thiết kế trong phòng thí nghiệm, rồi kiểm tra tất cả máy tính bên trong.

Hắn chỉ yên vị khi thấy cơ bản không còn thứ gì nữa.

Cách La Bác Sĩ hiển nhiên cũng nhận ra Đỗ Lan, Đỗ Lan, kẻ đã đánh bại Bối Cách Tháp đó, nhưng ba năm trước đã mất tích, sao lại.

Số 16.

Phải rồi, số thứ tự còn trước cả chúng ta.

Cách La Bác Sĩ lúc này mới ý thức được sức chiến đấu của Siêu cấp Xayda có lẽ đã vượt quá phạm vi tính toán của lão, nên lập tức bỏ chạy, lão ta muốn đi giải phóng số 17 và số 18.

Kế hoạch này ngươi không cảm thấy quá nguy hiểm sao.

Đột nhiên, sau lưng Đỗ Lan vang lên một giọng nữ, Cha đại nhân của con.

Không có gì, ta vừa nói Sa Lỗ quả thực đã ở thời đại này.

Bố Nhĩ Mã vừa hay, con cũng có thể giúp ta một tay, cùng ta nhân bản hai người máy này.

Sau đó Đỗ Lan đột nhiên nhớ ra điều gì đó, Nữ nhi của ta, con thật là Sa Chức sao.

Sao con lại ở đây.

À đúng rồi, chắc chắn là con đã sửa được cỗ máy thời không rồi.

Đến từ tương lai, lại có tên giống con trai mình, chẳng lẽ đây chính là con trai Bối Cách Tháp của ta.

Oanh.

Cả phòng thí nghiệm bị nổ tung.

Chương 131

Đừng nhìn ta như vậy, các ngươi có thể cứu số 16 ra trước, sau đó ta có một kế hoạch.

Đỗ Lan lải nhải nói.

Đại ý là lấy gen của số 17 và 18, dùng một phương thức nào đó tạo ra những vật thế phẩm tương tự rồi để Sa Lỗ hấp thụ, nhưng đương nhiên Đỗ Lan sẽ cài một số loại virus để đảm bảo vạn vô nhất thất.

Thế là mọi người chia nhau ra tìm, còn lúc này Cách La Bác Sĩ đang trốn dưới tảng đá, thấy các chiến binh đã tản ra, cũng thầm sốt ruột, nếu phòng thí nghiệm bị phát hiện thì mọi thứ sẽ kết thúc, thế là lão ta tăng tốc chạy về phía phòng thí nghiệm.

Ta cứ tưởng ngươi muốn một chiến trường cơ.

May mắn là Cách La Bác Sĩ tuy thảm hại, nhưng cuối cùng cũng về đến phòng thí nghiệm trước khi bị Tôn Ngộ Không và đồng đội phát hiện.

Nhưng lão ta thấy Đỗ Lan đã đợi từ lâu rồi.

Các ngươi không phải muốn giết ta sao.

Đi theo ta.

Tôn Ngộ Không bay vút lên.

Không được, không thể mở.

Cái đầu rơi xuống đất vẫn còn nói chuyện.

À, thêm hai người tốt đi vậy.

Trong phòng thí nghiệm, Đỗ Lan tìm thấy phôi thai Sa Lỗ, trực tiếp hủy diệt, dù sao Sa Lỗ đã đến thời đại này, phôi thai này cũng chẳng có tác dụng gì nữa.

Đủ rồi.

Tôn Ngộ Không giận dữ, khí lập tức tuôn ra khỏi cơ thể.

Thấy số 17 và 18 định mở số 16, Cách La Bác Sĩ kinh hãi, Không được, đó là sản phẩm chưa hoàn thành.

Thật trùng hợp, ta chỉ là đang tìm đối thủ cho Tôn Ngộ Không và đồng đội mà thôi, ta đây là có lòng tốt đó.

A ha.

Đỗ Lan nhìn Sa Chức, Con trông cũng khá giống nữ nhi của ta.

Cái gì.

Sao lại vậy.

Ngươi mau đi mở ba buồng nuôi cấy này đi.

Ta sẽ không ngăn cản ngươi đâu.

Bố Nhĩ Mã sao con có thể nói như vậy chứ.

Đỗ Lan đột nhiên nghiêm nghị nói, Hai người này cũng là nạn nhân bị Cách La Bác Sĩ tà ác cải tạo thành người máy, hơn nữa hiện tại họ chưa hề làm chuyện xấu nào.

Ngay cả ở thời đại của Đặc Lan Khắc Tư, hai người họ cũng làm đủ điều ác.

Nhưng ở thời đại này, họ chỉ vừa mới thức tỉnh, con nói xem là để thế giới thiếu đi hai người bình thường tốt hơn, hay để thế giới có thêm hai người tốt thì tốt hơn.

Không phải chỉ muốn một chiến trường sao.

Đơn giản.

Cách La Bác Sĩ hai mắt không ngừng phóng ra tia laser, phá hủy các tòa nhà trong thành phố, gây ra nhiều cái chết hơn.

Thú vị.

Cách La Bác Sĩ cũng bay ra ngoài.

Đỗ Lan lập tức mang theo hai người máy và một buồng nuôi cấy Thuấn Di đi mất.

Chúng ta mở nó ra đi.

Trong nguyên tác, Tôn Ngộ Không bị đánh bại vì bệnh tim phát tác, nhưng hiện tại hoàn toàn không có vấn đề này, Tôn Ngộ Không ở trạng thái Siêu cấp Xayda dễ dàng đánh bại số 19.

Đừng bận tâm đến ta, con cứ làm việc của mình đi.

Cứ coi như ta không tồn tại.

Đỗ Lan nhìn Cách La Bác Sĩ nói vậy.

Cách La Bác Sĩ cắn răng, hiện tại mọi hy vọng báo thù của lão ta đều đặt vào hai người máy.

Đừng hòng, hai tên đó đều là kẻ xấu, bị hấp thụ hết thì tốt nhất.

Bố Nhĩ Mã cũng không cho Đỗ Lan và Sa Chức cơ hội cha con hàn huyên.

Tôn Ngộ Không tiên sinh, các ngài đã đánh bại người máy rồi sao.

Đặc Lan Khắc Tư hỏi, cậu thấy Tôn Ngộ Không vẫn chưa chết, liền biết mình đã thay đổi lịch sử, bây giờ chỉ cần xem người máy đã bị tiêu diệt chưa.

Ồn ào.

Số 17 không chút do dự vung tay chém bay đầu Cách La Bác Sĩ.

Màn kịch hay không tệ.

Đỗ Lan vỗ tay nói, Nhưng hiện tại chúng ta phải đổi chỗ nói chuyện rồi, nơi này đã bị người khác phát hiện.

Chúng ta đi thôi.

Số 17 và 18 cảnh giác nhìn Đỗ Lan. 5.

Từ xa, Đặc Lan Khắc Tư cũng vội vàng tới, Tôn Ngộ Không tiên sinh.

Tôn Ngộ Không bùng nổ, trực tiếp biến thành Siêu cấp Xayda, và giao chiến với số 19 do Cách La Bác Sĩ mang đến.

Bây giờ chỉ có thể tìm Cách La Bác Sĩ, hỏi là biết ngay.

Đoản Địch nói.

Cách La Bác Sĩ kiềm chế khí của mình, trốn chui trốn lủi giữa những ngọn núi hoang tàn, từng bước tiếp cận phòng thí nghiệm của mình.

Đây sao không phải là người máy.

Mọi người đều nghi hoặc.

Đặc Lan Khắc Tư.

Bối Cách Tháp lòng chợt nhảy lên, có chút nghi ngờ sao lại trùng tên với con trai mình, rồi nhìn Đặc Lan Khắc Tư thì thấy quả thực có vài phần giống mình và Bố Nhĩ Mã.

Đỗ Lan, ngươi vậy mà đến cả nữ nhi của mình cũng không nhận ra, hơn nữa còn muốn cùng người máy lên kế hoạch hãm hại Ngộ Không, ta đã nhìn lầm ngươi rồi.

Bố Nhĩ Mã tức giận.

Một thiên tài bác sĩ người máy vĩ đại cứ thế chết dưới tay tác phẩm của mình.

Ta là nói đây không phải là người máy ta gặp ở tương lai, người máy ta gặp ở tương lai phải là một thiếu niên và một thiếu nữ.

Chúng tàn nhẫn, khát máu, là những quái vật đáng sợ.

À thì ra là Đặc Lan Khắc Tư à.

Ngươi cũng đến rồi.

Tôn Ngộ Không thản nhiên nói tên Đặc Lan Khắc Tư ra trước mặt Bối Cách Tháp.

Đỗ Lan ngoảnh đầu lại, nhưng thấy Sa Chức và Bố Nhĩ Mã đều đang nhìn Đỗ Lan với vẻ mặt không thiện cảm.

Hai lòng bàn tay của số 19 đều có thiết bị hấp thụ năng lượng, có thể hấp thụ năng lượng từ các đòn tấn công bằng khí đạn của kẻ thù, hoặc trực tiếp tiếp xúc cơ thể để hấp thụ.

Đánh bại một tên, tên kia đã trốn mất rồi.

Tôn Ngộ Không chỉ vào những mảnh vỡ trên mặt đất.

Nếu Cách La Bác Sĩ không quay lại, thì Đỗ Lan sẽ phải tự mở ba buồng nuôi cấy này.

Câm miệng.

Số 18 một cú đá, giẫm bẹp đầu Cách La Bác Sĩ.

Số 17, ở đây còn một buồng nuôi cấy, cũng là huynh đệ của chúng ta sao.

Đặc Lan Khắc Tư nhìn nửa khuôn mặt của số 19, biểu cảm của cậu liền thay đổi, Đây không phải người máy.

Thiếu niên và thiếu nữ.

Người máy chúng ta vừa gặp quả thực không giết Đoản Địch và đồng đội, hơn nữa là người trung niên và người già, chẳng lẽ không phải người máy.

Tôn Ngộ Không không giỏi động não ngoài chiến đấu.

Vậy thì tốt rồi, ta sẽ giám sát việc cải tạo hai người máy này thành người tốt.

Tin ta đi.

Cuối cùng Đỗ Lan bổ sung.

Thế là Bố Nhĩ Mã hồ đồ đồng ý với đề nghị của Đỗ Lan.

Số 16 cũng tỉnh lại, tình yêu của hắn đối với tự nhiên và sự sống cũng khiến Bố Nhĩ Mã cảm thấy có lẽ người máy ở thời đại này thực sự không xấu như cậu nhóc đến từ tương lai nói.

Sau đó Đỗ Lan và Sa Chức đều nói sơ qua tình hình, về chuyện của Địch Ny Toa, Đỗ Lan cũng không quên, Gia đình chúng ta nhất định sẽ có ngày đoàn tụ.

Đỗ Lan và Bố Nhĩ Mã hợp tác, tốc độ thật không phải bình thường, rất nhanh hai cơ thể vô ý thức giống hệt người máy số 17 và 18 đã thành hình.

Cách La Bác Sĩ đã mất gần mười năm để hoàn thành người máy, dưới sự hợp tác của Đỗ Lan và Bố Nhĩ Mã chỉ mất 3 ngày.

Trong thời gian này Đoản Địch mang đến một tin xấu, đó là Sa Lỗ đang khắp nơi sát hại người, hơn nữa khi Đoản Địch giao thủ với Sa Lỗ ở hình thái thứ nhất, còn không cẩn thận bị Sa Lỗ hấp thụ gen người Na Mỹ Khắc Tinh.

Đỗ Lan lại đi tìm Tôn Ngộ Không, lấy mẫu máu khi Tôn Ngộ Không biến thân thành Siêu cấp Xayda.

Công đoạn chuẩn bị cuối cùng là tìm một nơi hoang vắng làm chiến trường.

Một võ đài đơn giản đã được chuẩn bị, lần này sẽ không còn là trò chơi của Sa Lỗ nữa, mà là trò chơi của Đỗ Lan.

Tất cả các kênh truyền hình trên thế giới đều bị Đỗ Lan xâm nhập, Sa Lỗ đến từ tương lai, hoan nghênh ngươi đến thế giới này, nếu ngươi bằng lòng, xin hãy đến tọa độ dưới màn hình, ta hoan nghênh ngươi tham gia võ đạo hội của ta.

Đương nhiên ta đã chuẩn bị những phần thưởng phong phú, đều là thứ ngươi muốn nhất.

Đỗ Lan xoay camera, hai buồng nuôi cấy, bên trong chính là bản sao của số 17 và 18, Đây là phần thưởng ngươi muốn nhất phải không.

Nếu muốn thì hãy đến tham gia võ đạo hội đi.

Đương nhiên còn có tất cả các võ đạo gia trên thế giới, các ngươi muốn giành được tài bảo sao, vậy thì cũng hãy đến tham gia võ đạo hội đi, ôm tâm thế quyết tử, đến để giành tài bảo.

Đoạn thoại này của Đỗ Lan không ngừng lặp đi lặp lại trên các đài truyền hình, còn Đỗ Lan thì đang đứng trên võ đài do hắn tạo ra.

Chương 132

Một bên là đống tài bảo lớn, một bên là người máy bản sao mà Sa Lỗ muốn.

Chỉ mất một ngày, Đỗ Lan đã cảm nhận được một cỗ khí xa lạ nhưng tràn đầy sát khí.

Chắc hẳn đó là Sa Lỗ.

Sa Lỗ ở trạng thái côn trùng thật sự xấu xí, thân thể khom gập, mặt mũi cũng nhăn nhúm lại.

Xem ra là ngươi, người đến từ tương lai, cũng sẽ chú ý đến các chương trình truyền hình, chúc mừng ngươi đã có cơ hội tham gia võ đạo hội.

Đỗ Lan đứng trước mặt Sa Lỗ.

Đối mặt, Sa Lỗ cảm nhận được áp lực từ Đỗ Lan.

Đối thủ của ta là ai.

Sa Lỗ trực tiếp hỏi.

Đừng vội, các tuyển thủ còn chưa đến đủ.

Nhân cơ hội này ta sẽ giảng cho ngươi quy tắc trước, rất đơn giản, chỉ cần đánh thắng năm người là có thể chọn một phần thưởng nhỏ, đánh thắng mười người có thể chọn thêm một phần thưởng, còn đánh thắng tất cả mọi người có thể giành được tất cả các phần thưởng.

Tôn Ngộ Không và đồng đội đến cùng lúc, đương nhiên cũng là sau khi xem tivi của Đỗ Lan.

Thiên Tân Phạn không đến, nơi hắn tu hành không có tivi.

Còn có Bối Cách Tháp và Đặc Lan Khắc Tư, Đặc Lan Khắc Tư là vì Đỗ Lan đã giữ lại số 17 và 18 nên đặc biệt không rời đi.

Cũng vì lý do này, Đặc Lan Khắc Tư không có vẻ mặt nào tốt với Đỗ Lan.

Sa Chức cũng có mặt, cùng Đỗ Lan làm bên tổ chức.

Khắc Lâm và Nhã Mộc Trà cũng ở đó, họ đến để đánh tương du.

Còn Đoản Địch vì bị Sa Lỗ đánh bại, cảm thấy thực lực mình không đủ, nên muốn hợp nhất lại với Thần.

Mà Thần cũng có ý này, nhưng Địa Cầu không thể không có Thần.

Nên họ cần tìm một Thần mới, và Đan Địch quả thực là một ứng cử viên tốt.

Không chỉ biết trị liệu, mà còn có thiên phú chế tạo Long Châu.

Còn số 16, 17, 18 cũng có mặt, họ đến để đánh bại Tôn Ngộ Không, vì trong chương trình của họ đã viết như vậy.

Tiếp theo là một số võ sĩ loài người, vài người có thứ hạng cao trong Thiên Hạ Đệ Nhất Võ Đạo Hội cũng đến, bao gồm cả nhà vô địch Tát Đán, một người đàn ông lực lưỡng.

Còn có một số khán giả đến xem và các phóng viên đài truyền hình.

Lời mời của Đỗ Lan được phát sóng tuần hoàn khắp thế giới, việc thu hút khán giả là chuyện rất bình thường.

Tuy nhiên Đỗ Lan không sắp xếp chỗ ngồi, nên những khán giả đó chỉ có thể đứng trên những tảng đá lớn gần đó, chờ đợi cuộc thi bắt đầu.

Thực ra Thiên Hạ Đệ Nhất Võ Đạo Hội hiện tại cũng không có chỗ ngồi, phải đợi đến kỳ thi tiếp theo mới trở thành địa điểm thi đấu có chỗ ngồi như sân vận động.

Trước đây Đỗ Lan cũng từng tham gia một lần Thiên Hạ Đệ Nhất Võ Đạo Hội, lúc đó hắn đã tự hỏi liệu những khán giả chen chúc người này người kia có thể nhìn thấy trận đấu trên võ đài không.

Hay nói cách khác, họ chỉ cần nghe lời bình luận của MC kính đen mà thôi.

Được rồi, các thí sinh đã đến gần đủ, hãy bắt đầu thôi.

Đỗ Lan đứng dậy, Ai là người đầu tiên lên đó.

Không cần hỏi, đương nhiên là Sa Lỗ, người đầu tiên háo hức chạy lên võ đài, Bất kể là ai, cứ lên đi.

Người đầu tiên lên đài lại là mấy võ sĩ bình thường của Địa Cầu, tuy họ có sức mạnh hơn người thường, nhưng ngay cả ngưỡng khí cũng chưa chạm tới.

Sa Lỗ dễ dàng đánh bại đối thủ, thậm chí không động tay, sau đó trước mặt mọi người đã hút khô người đó thành xác.

Mọi người đều kinh hãi nhìn mọi thứ diễn ra trên võ đài, nhưng trước đó Đỗ Lan đã nói đây là cuộc thi phải ôm tâm thế quyết tử mới có thể tham gia.

Ngay lập tức, vài võ sĩ Địa Cầu đã chọn bỏ cuộc, chỉ có Tát Đán, người chết vì sĩ diện, vẫn cố gắng trụ lại.

Người tiếp theo, mau lên đi.

Sa Lỗ sốt ruột nói.

Đỗ Lan nhìn trái nhìn phải, phát hiện trong chốc lát Tôn Ngộ Không và đồng đội đều muốn lên tiêu diệt Sa Lỗ, đương nhiên không thể để họ lên giết Sa Lỗ hiện tại, Do số người bỏ cuộc vì sợ hãi Sa Lỗ đã đạt đến năm người, nên Sa Lỗ có thể chọn một phần thưởng.

Là như vậy sao.

Vậy thì ta chọn cái đó.

Sa Lỗ chỉ tay, lại chỉ vào một trong các buồng nuôi cấy.

Đỗ Lan cũng không nói nhiều, trực tiếp ném buồng nuôi cấy cho Sa Lỗ, đuôi Sa Lỗ biến lớn như một chiếc kèn, sau đó nuốt chửng cả buồng nuôi cấy.

Hắn cũng không sợ khó tiêu.

Sau đó khí của Sa Lỗ rõ ràng tăng lên một bậc, hơn nữa ngoại hình cũng trở nên vạm vỡ hơn, khuôn mặt cũng bắt đầu gần giống con người, Không sai, không sai, chính là cảm giác này.

A ha.

Chỉ cần hấp thụ thêm một cái nữa, ta sẽ trở thành hoàn toàn thể, chính là chiến binh mạnh nhất a.

Mau lên đài đi, ta có chút không thể chờ đợi được nữa.

Lúc này lại là Bối Cách Tháp lên đài, ngay cả Đỗ Lan cũng kinh ngạc.

Nhưng vì Bối Cách Tháp đã bằng lòng chiến đấu, những người khác cũng sẽ không có ý kiến gì.

Bối Cách Tháp.

Sa Lỗ có tất cả dữ liệu của các chiến binh trước Bối Cách Tháp.

Năm đó Cách La Bác Sĩ chế tạo người máy, sau đó bác sĩ bị giết, việc nghiên cứu Sa Lỗ trực tiếp do máy tính hoàn thành, cuối cùng kết luận của máy tính là phải hấp thụ số 17 và 18 mới có thể trở thành Sa Lỗ hoàn toàn thể.

Sa Lỗ hấp thụ một người máy, sức chiến đấu tăng lên rất cao, có thể giao chiến với Bối Cách Tháp.

Sa Chức, chuẩn bị kết giới đi.

Trận chiến của họ sẽ phá hủy rất nhiều thứ, cố gắng giảm thiểu sự phá hoại của họ.

Đỗ Lan nói.

Vâng vâng, con là nữ nhi của cha, không phải thuộc hạ của cha đâu.

Sa Chức, để ta xem con tu luyện rốt cuộc thế nào rồi, kết giới phải dốc toàn lực, nếu không thì không chống đỡ được công kích của họ đâu.

Khảo nghiệm nữ nhi, cũng là việc ta, một người cha, nên làm, tiểu Sa Chức của ta.

Vâng vâng, lão đa của con.

Sa Chức lắc đầu, không thích nhiệm vụ mà Đỗ Lan giao cho mình, nàng tháo chiếc vòng trọng lực trên tay ra, đặt gọn gàng.

A.

Vậy thì để các ngươi xem toàn lực của ta.

Sự tích lũy hai ba trăm năm của Sa Chức vẫn không uổng phí, ít nhất sức chiến đấu cũng đạt đến cấp độ Siêu cấp Xayda, Đa Trọng Ảnh Phân Thân Thuật.

Bốn Sa Chức đứng ở bốn góc võ đài, Kết Giới Tứ Tượng Tương Sinh Kết Giới.

Một kết giới hình vuông màu xanh lam dâng lên, lấy bốn phân thân Sa Chức làm bốn góc, độ cao không ngừng tăng lên.

Mặc dù sức chiến đấu của Sa Chức có lẽ không sánh bằng lực phá hoại mà Bối Cách Tháp và Sa Lỗ tạo ra khi chiến đấu, nhưng kết giới này lại do bốn người với các thuộc tính Chakra khác nhau cấu thành một cách phức tạp, nên khả năng chống đỡ đòn đánh cao hơn nhiều lần so với kết giới đơn nhất thông thường.

Được rồi, hai vị có thể toàn lực chiến đấu rồi.

Đỗ Lan thấy Sa Chức đã giăng kết giới, lớn tiếng tuyên bố cuộc thi bắt đầu.

Bối Cách Tháp và Sa Lỗ đều có gen Xayda, đều càng chiến càng mạnh.

Nhưng cuối cùng Bối Cách Tháp vẫn cao hơn một bậc, với sức mạnh Siêu cấp Xayda giai đoạn hai đã áp chế Sa Lỗ.

Sa Lỗ không cam tâm, hắn không có hứng thú hủy diệt thế giới hay thống trị thế giới, hắn chỉ muốn trở thành kẻ mạnh nhất thiên hạ, đánh bại Tôn Ngộ Không và những chiến binh này.

Nếu ta có thể biến thành hoàn toàn thể, nếu ta là hoàn toàn thể.

Đối mặt với thất bại của mình, Sa Lỗ gần như phát điên.

Ồ.

Bối Cách Tháp dừng tấn công, Hoàn toàn thể, tức là ngươi còn có thể mạnh hơn nữa sao.

Không sai, chỉ cần để ta hấp thụ thứ trong buồng nuôi cấy đó, ta sẽ trở thành hoàn toàn thể.

Giành được sức mạnh tối cường.

Sa Lỗ không cam lòng nói.

Thì ra là vậy.

Giọng Bối Cách Tháp đột nhiên lớn hơn, Đỗ Lan, đưa thứ đó cho

hắn.

Không không, đây là phần thưởng, nhưng nếu Bối Cách Tháp ngươi bị hắn đánh bại, ta có thể cân nhắc phá lệ giao phần thưởng cho Sa Lỗ.

Đỗ Lan cười nói.

Ngươi.

Bối Cách Tháp tức giận, một khí đạn trực tiếp đánh vào kết giới, cú đánh này khiến kết giới rung lắc dữ dội.

Sa Chức chỉ cảm thấy hai tay tê dại, một ảnh phân thân vậy mà không chịu nổi chấn động mà biến mất.

Bốn góc khuyết một, kết giới cũng lập tức biến mất.

Cơ hội tốt.

Sa Lỗ hét lớn một tiếng, lao về phía buồng nuôi cấy.

Đặc Lan Khắc Tư bên cạnh kinh hãi, Mau ngăn hắn lại.

Nhưng Tôn Ngộ Không và Bối Cách Tháp đều không ngăn cản, bản năng Xayda là muốn chiến đấu với kẻ địch mạnh.

Chương 133

Nên khi Frieza Phất Lợi Sa biến thân, Tôn Ngộ Không đã không ra tay tấn công.

Hiện tại Sa Lỗ muốn hoàn thành hoàn toàn thể của hắn, hắn cũng mơ hồ có cảm giác hưng phấn.

Động tác của Đặc Lan Khắc Tư vẫn chậm, Sa Lỗ vượt qua Đỗ Lan, trực tiếp hấp thụ buồng nuôi cấy cuối cùng.

Thời gian dường như ngừng lại, cơ thể Sa Lỗ đứng thẳng, khuôn mặt cũng trở nên góc cạnh hơn, sau lưng mọc ra đôi cánh, đuôi cũng ẩn vào dưới cánh.

Đại Boss đầy sức hút khác trong Dragon Ball đã nhân từ xuất hiện, đó chính là Sa Lỗ hoàn toàn thể, Ồ.

Cảm giác chưa từng có này, sức mạnh này.

A Khí kình của Sa Lỗ thổi bay tất cả khán giả xung quanh, Tát Đán và vài người của đài truyền hình trốn sau tảng đá lớn, may mắn thoát nạn.

Còn Bối Cách Tháp dù vẫn giữ trạng thái Siêu cấp Xayda, cũng cảm thấy khí của Sa Lỗ đã vượt qua mình.

Hô.

Sa Lỗ thu khí lại, tự tin nhìn tất cả mọi người, Bây giờ, các ngươi còn ai muốn chiến đấu với ta.

Thú vị.

Trận chiến của chúng ta còn chưa kết thúc đâu.

Bối Cách Tháp miễn cưỡng vẫn giữ được nụ cười cứng rắn.

Vậy chúng ta tiếp tục đi.

Sa Lỗ biến mất, ngay cả Bối Cách Tháp cũng không nhìn thấy động tác của Sa Lỗ.

A.

Bối Cách Tháp kêu thảm một tiếng bị đánh bay ra ngoài, cú tấn công mạnh đến mức khiến hắn phải thoát khỏi trạng thái Siêu cấp Xayda.

Ba ba.

Đặc Lan Khắc Tư vì lo lắng mà bật thốt gọi ba.

Bối Cách Tháp.

Tôn Ngộ Không cũng kêu lên.

Đây chính là sức mạnh của ta sao.

Sa Lỗ tự luyến cảm nhận sức mạnh của mình, sau đó nhìn về phía Tôn Ngộ Không, rất rõ ràng là hắn muốn chiến một trận với Tôn Ngộ Không.

Được.

Tôn Ngộ Không cũng có ý đó, Sa Lỗ, hãy để ta làm đối thủ của ngươi.

Đúng ý ta.

Ngay trên võ đài này, ta sẽ đánh bại ngươi, Tôn Ngộ Không.

Tên Tôn Ngộ Không được Sa Lỗ nghiến răng hét ra.

Tôn Ngộ Không dùng Vũ Không Thuật nhẹ nhàng bay lên, đứng trên võ đài, đối mặt với Sa Lỗ.

Đỗ Lan tặc lưỡi, Sa Chức, tu luyện của con đúng là ma đa ma đa đa niết con còn non lắm.

Ý nghĩa tương tự.

Bây giờ cùng ta vác máy quay phim lên, phát sóng trận chiến có ý nghĩa kỷ niệm như thế này ra toàn thế giới đi.

Sở thích đen tối của cha vẫn không thay đổi, vẫn thích lén lút quay chụp ở góc khuất.

Sa Chức nói rằng làm nữ nhi của Đỗ Lan, áp lực rất lớn, cũng rất mất mặt.

Nhưng nói thì nói, Sa Chức vẫn nhận chiếc máy quay phim mà Đỗ Lan đưa.

Đỗ Lan cũng vác một chiếc, hai cha con ổn định thân hình, chĩa ống kính về phía võ đài.

Lai ba, Tôn Ngộ Không, để ta xem ngươi rốt cuộc có lợi hại như lời đồn không.

Sa Lỗ nghiêng cổ qua lại, phát ra âm thanh két két, duỗi toàn thân cơ bắp.

Ồ.

Tôn Ngộ Không hai tay nắm chặt thành quyền, sau đó hắn động.

Sa Lỗ cũng động.

Vẫn là trận chiến mà mắt thường không thể nhìn thấy, nhưng máy quay của Đỗ Lan là máy quay siêu tốc tối tân nhất, có thể bắt kịp động tác chiến đấu của họ.

Tôn Ngộ Không và Sa Lỗ lúc này vẫn chỉ đang khởi động, rất nhanh đã tách ra.

Tôn Ngộ Không, ngươi ứng cai hòa bối cát tháp nhất dạng dã năng biến thành siêu cấp tái á nhân ba. nã xuất nhĩ tối cường tư thái lai hòa ngã chiến đấu ba.

Chính hữu thử ý.

Tôn Ngộ Không hít sâu một hơi, Nha.

Tóc dựng ngược, ánh vàng bao phủ toàn thân Tôn Ngộ Không.

Thế này mới ra dáng.

Sa Lỗ lao lên.

Tôn Ngộ Không cũng nghênh diện đón, quyền của hai người chạm vào nhau, khí nhanh chóng càn quét mọi thứ xung quanh, sau đó Tôn Ngộ Không bị đánh bay.

Siêu cấp Xayda giai đoạn hai của Bối Cách Tháp còn không phải đối thủ của Sa Lỗ, Tôn Ngộ Không tuy trở thành Siêu cấp Xayda lâu hơn, nhưng cũng sẽ không mạnh hơn Bối Cách Tháp.

Nên Tôn Ngộ Không đã bại.

Thật khiến người ta thất vọng.

Sa Lỗ quả thực thất vọng, Tôn Ngộ Không cũng chỉ đến mức độ này thôi sao.

Lúc này hai người Xayda có sức chiến đấu cao đều bị đánh bại, Sa Lỗ đã nắm giữ vận mệnh của Địa Cầu.

Lúc này Đỗ Lan đứng ra, Sa Lỗ, lại đây đặc tả một chút, có phải cảm thấy mình đã rất ghê gớm rồi không.

Thực ra, nếu không phải Bối Cách Tháp và Tôn Ngộ Không cho ngươi cơ hội biến thành hoàn toàn thể, ngươi đã bại từ lâu rồi.

Sắc mặt Sa Lỗ lạnh đi, Vậy được, ta cũng cho bọn họ cơ hội, ta cho họ ba tháng để tu luyện, ba tháng sau chúng ta lại chiến.

Đỗ Lan lắc đầu, Ba ngày là đủ rồi.

Ba ngày sau chúng ta đổi chỗ khác lại chiến.

Ba ngày.

Tùy các ngươi, ba ngày sau nếu các ngươi vẫn bị ta đánh bại, ta sẽ hủy diệt cả Địa Cầu này.

Nói rồi Sa Lỗ tụ tập một khí đạn khổng lồ đẩy ra, khí đạn đó cuối cùng rơi vào một thành phố, cả thành phố biến thành một hố sâu khổng lồ.

Thế giới chìm vào hoảng loạn.

Ba ngày sau gặp.

Đỗ Lan kéo vài người Thuấn Di trở về Thần Giới.

Lúc này Thần và Đoản Địch vẫn đang phân vân, có nên hợp nhất hay không.

Đỗ Lan đến đương nhiên sẽ không để họ phân vân như vậy, đầu tiên Đỗ Lan Thuấn Di đến chỗ Giới Vương, sau đó lấy Giới Vương Tinh làm điểm chuyển tiếp Thuấn Di đến hành tinh di dân mới của người Na Mỹ Khắc Tinh.

Mang Đan Địch đến Thần Giới, để Đan Địch tiếp quản công việc của Thần, để Thần và Đoản Địch có thể hợp nhất mà không phải lo lắng gì.

Như vậy sức chiến đấu của Đoản Địch cũng vượt qua một trăm triệu, trở thành nhân viên chủ lực đánh tương du ở giai đoạn sau.

Tinh Thần Thời Gian Ốc.

Đặc Lan Khắc Tư và Tôn Ngộ Phạn cùng Bối Cách Tháp đều là lần đầu tiên nghe đến thứ này.

Đúng vậy, một ngày ở trong đó tương đương với một năm ở ngoài, và trọng lực gấp mười lần bên ngoài.

Nhiệt độ bên trong khoảng bốn năm mươi độ, có nước và thực vật, một màu trắng xóa, đơn giản chính là thánh địa tu luyện.

Đỗ Lan vừa nói như vậy, Tôn Ngộ Không cũng nhớ ra, Đó có phải là căn phòng mà hồi nhỏ ta đã vào không.

A.

Đó thật là một trải nghiệm khó quên, ta chỉ ở một tháng là không chịu nổi rồi.

Chính là ở đó, nhưng lần này hai cha con các ngươi phải luân phiên nhau vào tu luyện.

Đầu tiên là Bối Cách Tháp và Đặc Lan Khắc Tư vào, một ngày sau đổi thành Tôn Ngộ Không và Tôn Ngộ Phạn.

Sau đó lại đổi thành Bối Cách Tháp và Đặc Lan Khắc Tư.

Tại sao hai cha con chúng ta phải vào hai lần.

Đối với cảm giác khinh thị rõ ràng này của Đỗ Lan, Bối Cách Tháp cảm thấy vô cùng khó chịu.

Bởi vì Tôn Ngộ Không hồi nhỏ đã từng vào rồi, Tinh Thần Thời Gian Ốc mỗi người cả đời chỉ có thể vào hai ngày, nếu vượt quá thời gian sẽ lạc mất trong căn phòng thời gian đó.

Nên mới để hai cha con các ngươi vào hai lần, ba ngày thời gian tổng cộng không thể bỏ phí.

Hơn nữa ngày mai Bối Cách Tháp, hai cha con ngươi phải đi chiến đấu với Sa Lỗ trước, chỉ có chiến đấu mới là con đường trưởng thành tốt nhất, ba ngày thời gian không thể lãng phí một ngày nào.

Còn ngày thứ ba là Tôn Ngộ Không và Tôn Ngộ Phạn cũng phải xuống chiến đấu.

Không vấn đề.

Bối Cách Tháp coi như chấp nhận lời giải thích của Đỗ Lan, Đi, Đặc Lan Khắc Tư.

Vâng, ba.

Đặc Lan Khắc Tư vẫn còn hơi ngại.

Việc tu hành trong Tinh Thần Thời Gian Ốc chính thức bắt đầu.

Sa Chức, năm nay con ở thế giới Naruto rất tốt, sao lại nghĩ đến việc ra ngoài.

Thì ra ở thế giới Naruto, những người bạn mà Sa Chức quen biết, người thì già đi, người thì chết đi, chỉ còn lại một mình Sa Chức vẫn là dáng vẻ loli.

Sa Chức ở mãi cũng cảm thấy vô vị, hơn nữa thế giới Naruto hiện tại cũng đã ổn định, tuy vẫn còn những kẻ có dã tâm, nhưng trước sức mạnh tuyệt đối của Konoha Mộc Diệp cũng không ai có thể gây sóng gió lớn.

Nên Sa Chức đột nhiên nhớ đến cỗ máy thời không mà Đỗ Lan để lại không dùng được, tốn hết tâm tư cuối cùng cũng sửa chữa được cỗ máy thời không.

Việc này còn phải cảm ơn kỹ thuật Bước Nhảy Không Gian mà cặp bách hợp từ Phi Dược Đỉnh Phong mang đến.

Tóm lại sau khi cỗ máy thời không được sửa chữa, Sa Chức liền quyết định trở về thế giới Dragon Ball, theo lời Đỗ Lan và Địch Ny Toa đã nói trước đó, đến thế giới Dragon Ball.

Vốn tưởng còn phải đợi vài năm, thậm chí vài chục năm, không ngờ lại âm sai dương thác mà đến đúng thời điểm tương lai của Đặc Lan Khắc Tư.

Sau đó là cùng Đặc Lan Khắc Tư trở về đây, gặp được Đỗ Lan.

Chương 134

Sa Chức, thực lực của con không đủ, như vậy ta sẽ đưa con đến Giới Vương Tinh, học Giới Vương Quyền.

Tuy Đỗ Lan cũng có Giới Vương Quyền, nhưng quyền pháp của hắn là học từ Tôn Ngộ Không ở vũ trụ Dragon Ball trước, nên không bao giờ tốt bằng bản gốc.

Sa Chức cũng không nói nhiều, áp lực mà Frieza Phất Lợi Sa đã tạo ra trước đó rất lớn, khiến nàng nhận ra thế giới này còn coi trọng võ lực hơn thế giới Naruto.

Kẻ phản diện ở thế giới Naruto nhiều nhất là muốn trường sinh bất lão và thống trị thế giới, thỉnh thoảng có vài kẻ phản nhân loại muốn tịnh hóa thế giới nhưng cũng đều phải lên kế hoạch chi tiết rồi mới thực hiện.

Còn kẻ phản diện ở thế giới này cứ động một chút là hủy diệt Địa Cầu, điều đáng sợ hơn là chúng hủy diệt Địa Cầu thật sự chỉ là chuyện trong phút chốc.

Một cú Thuấn Di, hai cha con trực tiếp đến Giới Vương Tinh.

Ôi chao, là ngươi sao, Đỗ Lan.

Giới Vương và Đỗ Lan đã ở cùng nhau nửa năm, nên cũng coi như quen thuộc với Đỗ Lan, Vị này là.

Nhưng Sa Chức lại khiến Giới Vương cảm thấy rất kỳ lạ.

Đây là tiểu nữ, Sa Chức.

Sa Chức, vị này chính là Giới Vương quản lý Bắc Ngân Hà.

Giới Vương ngài khỏe.

Ngươi khỏe.

Giới Vương nhìn Sa Chức, như nhìn thấy thứ gì đó kỳ lạ, xoay quanh Sa Chức, Kỳ lạ, kỳ lạ.

Sao vậy.

Giới Vương, nữ nhi của ta có gì không ổn sao.

Đỗ Lan hỏi.

Không có gì, chỉ là cảm thấy kỳ lạ.

Nếu nói xảy ra trên người ngươi, ta còn có thể hiểu, ngươi nói sao cũng là một thể năng lượng.

Nhưng nữ nhi của ngươi rõ ràng là một con người, nhưng ba động phát ra lại không giống.

Có chút giống ánh mặt trời, nhưng lại thật sự là con người.

A hoàn toàn không hiểu nổi.

Giới Vương đột nhiên phát điên.

Sa Chức là nữ nhi của ta không sai, lần này ta đến là để thỉnh ngươi truyền thụ Giới Vương Quyền cho con bé.

Đỗ Lan cũng không hiểu Giới Vương có gì mà phải phân vân.

Cái đó à, cũng được.

Giới Vương đồng ý.

Giới Vương rất sẵn lòng truyền thụ Giới Vương Quyền cho Sa Chức, hơn nữa ông còn muốn đưa ra tuyệt kỹ gia truyền của mình, Cực Hạn Giới Vương Quyền.

Cái gọi là Cực Hạn Giới Vương Quyền, rất khác với Giới Vương Quyền thông thường.

Giới Vương chậm rãi giải thích, Giới Vương Quyền thông thường có bội số, đồng thời Giới Vương Quyền có bội số càng cao thì mức độ phù hợp với cơ thể cũng càng cao.

Ngay cả người Xayda như Ngộ Không cũng không thể thoát khỏi quy luật này.

Còn Cực Hạn Giới Vương Quyền thì không có bội số, chính xác mà nói nó là giới hạn cao nhất của Giới Vương Quyền, nếu muốn chuyển đổi thành bội số của Giới Vương Quyền thì tương đương với, với. ngươi để ta tính một chút.

Giới Vương lại làm trò đáng yêu.

Dù sao thì cũng là Giới Vương Quyền có bội số rất cao, số lượng cũng khó tính toán.

Đợi rất lâu, Giới Vương chỉ nói ra một câu như vậy.

Đỗ Lan và Sa Chức đều tỏ vẻ bất minh giác lệ không hiểu chuyện gì nhưng thấy rất lợi hại.

Sa Chức, con đã chuẩn bị sẵn sàng chưa.

Học Cực Hạn Giới Vương Quyền mà ngay cả người Xayda cũng không thể nắm giữ này chưa.

Giới Vương đột nhiên lại nghiêm túc.

Đương nhiên rồi.

Cực Hạn Giới Vương Quyền, không chỉ giúp người học đạt được sức mạnh thể chất, mà quan trọng hơn là loại bỏ rào cản tâm lý trong việc lý giải sức mạnh.

Nói đơn giản là giúp người học lĩnh hội bản nguyên sức mạnh của chính mình.

Nhưng Cực Hạn Giới Vương Quyền cũng chỉ có hiệu quả với những người có thể chất như Sa Chức, là sự kết hợp giữa người và phi nhân, không có một danh xưng nào có thể hoàn hảo để gọi nàng.

Nên Giới Vương vừa nhìn thấy Sa Chức đã quyết định lấy ra Cực Hạn Giới Vương Quyền, thứ mà từ trước đến nay chưa từng có ai học được.

Sa Chức ở lại Giới Vương Tinh tu luyện, Đỗ Lan Thuấn Di trở về Thần Điện.

Đoản Địch và Đan Địch đang nhìn nhau chằm chằm, còn Tôn Ngộ Không cha con thì đang so tài.

Còn những chiến binh và người máy khác thì đang đánh tương du, nhưng Khắc Lâm thỉnh thoảng lại nhìn về phía số 18.

Mặc dù số 18 chưa bao giờ hỏi Khắc Lâm, nhưng vẫn thu hút được anh chàng độc thân Khắc Lâm này.

Đến giờ ăn, mọi người đều tụ tập lại.

Sa Lỗ quả thực rất lợi hại, ở đây cũng có thể cảm nhận được khí của hắn, nhưng hắn dường như có chút thiếu kiên nhẫn.

Tôn Ngộ Không tuy đang ăn thịt ngồm ngoàm, nhưng miệng vẫn có thể nói, Đỗ Lan ngươi có thể đánh bại Sa Lỗ không.

Có thể thì có thể, nhưng như vậy quá vô vị rồi.

Đỗ Lan vô lương tâm nói, Bây giờ mà giết Sa Lỗ, thì quá đáng tiếc.

Ngươi không thấy Sa Lỗ còn có khả năng tiến lên một tầng cao hơn sao.

Phải.

Sa Lỗ quả thực là một kẻ địch mạnh chưa từng có, tiềm năng của hắn hẳn còn không chỉ như vậy.

Tôn Ngộ Không cũng nghiêm túc nói, Thật không biết Sa Lỗ có thể trưởng thành đến mức nào.

Biết đến mức vượt qua vị trí của tất cả chúng ta, nếu không phải con chip của hắn đã được thiết lập để sinh ra vì giết chóc, hắn nhất định sẽ là một chiến binh vĩ đại và phi thường.

Một con quái vật chỉ cần hấp thụ gen là có thể trưởng thành vô hạn, nhưng nội tâm lại chứa đầy các chương trình giết chóc.

Ăn xong, Tôn Ngộ Không lại tìm Đỗ Lan so tài một chút, coi như vận động sau bữa ăn giúp tiêu hóa.

Trong Tinh Thần Thời Gian Ốc, Đặc Lan Khắc Tư và Bối Cách Tháp đã huấn luyện được vài tháng.

Đặc Lan Khắc Tư cũng đạt đến Siêu cấp Xayda giai đoạn hai, khí từ trạng thái bùng cháy chuyển sang trạng thái phun trào, hơn nữa tóc của cậu cũng dài ra rất nhiều.

Phải biết rằng kiểu tóc của người Xayda được xác định từ nhỏ, cả đời cũng không thay đổi.

Còn con lai giữa người Xayda và người Địa Cầu thì kiểu tóc lại có thể đa dạng.

Còn sự trưởng thành của Bối Cách Tháp thì có giới hạn, phải biết rằng trong nguyên tác, cái giá để hắn biến thành Siêu cấp Xayda cấp hai là bị người khác khống chế.

Là một nhân vật phụ, Bối Cách Tháp tuy có thiên phú nhưng không có phúc lợi của nhân vật chính, muốn thăng cấp tu vi thật sự rất khó.

Dậy đi, chiến đấu là thiên chức của người Xayda.

Bối Cách Tháp đối với Đặc Lan Khắc Tư vẫn rất nghiêm khắc, tuy hắn đối với chính mình còn nghiêm khắc hơn.

Đặc Lan Khắc Tư đóng vai trò bao cát, đương nhiên hiện tại cậu thỉnh thoảng cũng có thể phản công, nhưng đối thủ của cậu lại là cha mình, cậu không xuống tay nặng được.

Còn Bối Cách Tháp thì lại thoải mái, cha đánh con là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Thời gian trôi qua, Đặc Lan Khắc Tư cũng đã cao lên không ít, cuối cùng một năm đã trôi qua, cánh cửa Tinh Thần Thời Gian Ốc đã mở.

Tinh thần diện mạo của hai người đều khác biệt, toàn thân tràn đầy tự tin.

Sa Lỗ tên kia cứ giao cho chúng ta đi.

Đặc Lan Khắc Tư nói.

Ăn Tiên Đậu, Bối Cách Tháp và Đặc Lan Khắc Tư nhìn nhau, Đi.

Hai người bay vút lên, lao về phía Sa Lỗ.

Đỗ Lan vẫn luôn chú ý, đứng ở rìa Thần Giới.

Đây là nơi Lão Thần thường xuyên lén nhìn xuống hạ giới, Đỗ Lan không có năng lực như Lão Thần, nhưng dùng khí để cảm nhận thì vẫn được.

Thật là một tầm nhìn không tệ.

Đỗ Lan giả vờ nói, thực ra ngoài mây mù ra hắn chẳng thấy gì, nhưng trong cảm nhận khí, khí của Bối Cách Tháp và Sa Lỗ lúc thì phình to, lúc thì co lại.

Hai luồng khí va chạm kịch liệt, Đỗ Lan cảm nhận rõ mồn một.

Bối Cách Tháp xem ra vẫn không đánh lại Sa Lỗ.

Hơn nữa Sa Lỗ quả thực càng chiến càng mạnh, nếu để hắn hấp thụ bình này thì sẽ hoàn hảo rồi.

Đỗ Lan lấy ra một bình sứ trắng, bên trong là gen Siêu cấp Xayda của Tôn Ngộ Không.

Đủ để Sa Lỗ hoàn toàn thể tiến lên một tầng cao hơn, trở thành Sa Lỗ Tia Chớp.

Bối Cách Tháp và Đặc Lan Khắc Tư không ngừng bị đánh, ăn Tiên Đậu, sau đó lại giao thủ với Sa Lỗ.

Trong Tinh Thần Thời Gian Ốc, Tôn Ngộ Không đang thực sự dạy Tôn Ngộ Phạn cách biến thành Siêu cấp Xayda.

Nhưng Tôn Ngộ Phạn thế nào cũng không thể nổi giận, nhưng dưới sự thúc ép của cha mình, đối mặt với áp lực tử vong, Tôn Ngộ Phạn cuối cùng đã gian khổ đột phá.

Thành thật mà nói, trong tương lai, Tôn Ngộ Phạn tuy mỗi lần đều có được sức mạnh đánh bại kẻ địch, nhưng lần nào cũng vì bất cẩn mà phải trả giá.

Chương 135

Khi chiến đấu với Sa Lỗ, cậu đã làm hại đồng đội.

Còn trong trận chiến với Buu Bố Âu, cậu đã hại chính mình.

Ngày thứ ba, Tôn Ngộ Không cha con thay thế Bối Cách Tháp cha con.

Nếu may mắn, Tôn Ngộ Phạn đột phá trở thành Siêu cấp Xayda cấp hai, trận chiến có thể kết thúc.

Đáng tiếc là, vì sự xuất hiện của Đỗ Lan, tất cả các chiến binh đều bình an, ngay cả số 17 và 18 cũng không bị hấp thụ, còn số 16 cũng ngoan ngoãn ở Thần Giới.

Sa Lỗ cũng không sinh ra Tiểu Sa Lỗ để ngược đãi các chú của Tôn Ngộ Phạn, nên Tôn Ngộ Phạn căn bản không có đủ phẫn nộ để trở thành Siêu cấp Xayda cấp hai.

Ngày thứ ba kết thúc, Tôn Ngộ Không cha con cũng không có chiến quả.

Tôn Ngộ Phạn thậm chí còn chưa biến thành Siêu cấp Xayda, quả thực là thất bại cùng cực.

Mặc dù đã biến thân thành công trong Tinh Thần Thời Gian Ốc, nhưng Tôn Ngộ Phạn vẫn chưa hoàn toàn nắm vững việc biến thân.

Trời sáng rồi, hôm nay chính là sau ba ngày, năng lực của các ngươi cũng chỉ đến thế thôi, ta đã nhìn thấy cảnh tượng hành tinh này bị ta hủy diệt rồi.

Lần này tất cả mọi người đều có mặt, nhưng ngay cả Tôn Ngộ Không là chủ lực cũng không có niềm tin chiến thắng Sa Lỗ, những người khác thì càng khỏi phải nói.

Thế là Sa Lỗ lại ngược đãi tất cả mọi người một lượt.

Sa Lỗ, ta thừa nhận ta không phải đối thủ của ngươi, ta thua rồi.

Tôn Ngộ Không cũng không thể không thừa nhận Sa Lỗ mạnh mẽ.

Ha, ta cuối cùng cũng đánh bại Tôn Ngộ Không, nếu đã vậy thì các ngươi cứ chờ chết đi.

Khí toàn thân Sa Lỗ đều đang reo hò nhảy nhót, Ta đã là mạnh nhất rồi.

Mạnh nhất.

Tôn Ngộ Không lại nói, À à, ta tuy không phải đối thủ của ngươi, nhưng ngươi cũng không phải mạnh nhất, con trai ta Tôn Ngộ Phạn nó nhất định có thể đánh bại ngươi.

Ngươi nói thằng nhóc này.

Sa Lỗ chỉ vào Tôn Ngộ Phạn đang ngơ ngác, Nó đã bại rồi.

Không, tiềm năng của Ngộ Phạn vẫn chưa được kích hoạt hoàn toàn đâu.

Ba ba.

Ngộ Phạn không biết phải làm sao, cậu chưa bao giờ nghĩ cha mình sẽ để mình gánh vác một trận chiến quan trọng như vậy.

Ngộ Phạn, hãy dốc toàn lực chiến đấu đi, con phải tin vào chính mình.

Tôn Ngộ Không vỗ vỗ vai Tôn Ngộ Phạn.

Được cha mình cổ vũ, Tôn Ngộ Phạn cũng cảm thấy đầy chí chiến đấu, Vâng, ba ba, con nhất định sẽ cố gắng.

Tôn Ngộ Phạn kiềm chế nỗi sợ hãi đối với Sa Lỗ, từng bước di chuyển đến trước mặt Sa Lỗ.

Thằng nhóc ranh không biết trời cao đất rộng.

Sa Lỗ hiện tại cũng không coi trọng Tôn Ngộ Phạn, trong trận chiến trước đó, hắn đã cảm nhận được Tôn Ngộ Phạn rụt rè, căn bản không giống một chiến binh, Vì cha ngươi coi trọng ngươi như vậy, vậy thì để ta xem Tôn Ngộ Không có nhìn lầm không.

Ngộ Phạn, tẫn toàn lực. biến thành siêu cấp tái á nhân ba.

Tôn Ngộ Không ở phía sau cổ vũ.

Vâng, ba ba.

Tôn Ngộ Phạn hai tay nắm chặt quyền, Nha.

Toàn thân cơ bắp của Tôn Ngộ Phạn đều cuồn cuộn, hơn nữa khí vốn vô sắc lại bắt đầu xuất hiện màu vàng kim, tóc cũng bắt đầu lấp lánh xuất hiện thay đổi, A nha.

Ngộ Phạn hét lớn, nâng khí trong cơ thể mình lên đến cực hạn.

Khí kình tán ra, Tôn Ngộ Phạn biến thành Siêu cấp Xayda.

Cái này thì có chút đáng xem.

Sa Lỗ cười lên, hắn đã đánh bại ba Siêu cấp Xayda, Siêu cấp Xayda sớm đã không còn được hắn để mắt đến.

Sau khi biến thành Siêu cấp Xayda, Tôn Ngộ Phạn bình tĩnh hơn rất nhiều, tính cách của người Xayda sẽ thay đổi vì việc biến thân, điểm này càng rõ ràng trên hai cha con Ngộ Không.

Sa Lỗ.

Ta sẽ đánh bại ngươi.

Tôn Ngộ Phạn sau khi biến thân cực kỳ bình tĩnh, đơn giản như đổi một người khác.

Thú vị.

Tôn Ngộ Phạn và Sa Lỗ bắt đầu chiến đấu, Ngộ Phạn tuy đã biến thân, nhưng cũng không phải đối thủ của Sa Lỗ.

Nhưng Sa Lỗ quả thực cảm nhận được, tốc độ trưởng thành của Tôn Ngộ Phạn sau khi biến thân thật kinh người, ngay cả Sa Lỗ cũng cảm nhận được tiềm năng của Tôn Ngộ Phạn.

Không đủ, vẫn chưa đủ, với tư cách là Sa Lỗ sinh ra vì giết chóc, trận chiến với Tôn Ngộ Phạn khiến hắn hưng phấn.

Sức mạnh của người Xayda các ngươi đến từ cơn giận, vậy thì để ngươi tức giận đi.

Đuôi Sa Lỗ vươn ra, sau đó từng Tiểu Sa Lỗ xuất hiện, Đi giết bọn chúng.

Sa Lỗ.

Tôn Ngộ Phạn thấy bạn bè mình bị tổn hại, nghiến răng ken két.

Tức giận đi, thằng nhóc, vẫn chưa đủ đâu.

Tiểu Sa Lỗ có sức chiến đấu rất cao, đối chiến với Bối Cách Tháp, Tôn Ngộ Không cũng không thất bại.

Chiêu này đơn giản chính là sản xuất hàng loạt siêu chiến binh, nhưng chiêu này là do hấp thụ gen của Đoản Địch mà có được.

Người Na Mỹ Khắc Tinh sử dụng sinh sản vô tính, một người là có thể sinh sôi cả một chủng tộc.

Năm xưa Đại Ma Vương Piccolo cũng dùng cách này để truyền lại tất cả cho Đoản Địch.

Việc Sa Lỗ tạo ra Tiểu Sa Lỗ cũng có sự tương đồng kỳ diệu.

Giết đi, giết hết đi.

Thằng nhóc, tức giận đi, kích hoạt tất cả tiềm năng của ngươi đi, để ta xem sức mạnh thực sự của Siêu cấp Xayda các ngươi.

Ngộ Phạn, đừng có bất kỳ e dè nào, hãy giải phóng sức mạnh của mình.

Tôn Ngộ Không cũng cổ vũ con mình như vậy.

Ba ba, mọi người, con.

Khí tức thay đổi, tầng mây bắt đầu dịch chuyển, trong không gian trống rỗng truyền đến âm thanh rắc rắc.

Dòng khí cũng thay đổi, bụi bặm bị cuốn lên, một số tảng đá cũng bắt đầu lăn lộn trên mặt đất.

Đây là.

Sa Lỗ trở nên nghiêm túc, tất cả Tiểu Sa Lỗ đều dừng tấn công.

Ngộ Phạn.

Mọi người đều đang nhìn.

Rất tốt, Ngộ Phạn, giải phóng hết ra đi, đừng có e dè.

Tôn Ngộ Không biết con mình sắp vượt qua mình.

Ba ba, mọi người, con nhất định sẽ đánh bại Sa Lỗ.

Khí xung quanh Tôn Ngộ Phạn đột nhiên ngưng đọng lại, sau đó chợt co rút, cuối cùng khí của Ngộ Phạn như một luồng xung kích lan tỏa ra xung quanh.

Khí phun trào màu vàng kim, xen lẫn những tia điện chớp lóe, đây chính là Siêu cấp Xayda cấp hai.

Năng lượng khổng lồ có thể gây ra ma sát điện tích trong không khí, tạo ra hiện tượng hồ quang điện.

Những Tiểu Sa Lỗ đã ngược đãi mọi người thảm hại dưới một cú đánh của Tôn Ngộ Phạn ở trạng thái Siêu cấp Xayda cấp hai, tất cả đều bị giết.

Đây chính là Siêu cấp Xayda, không ngừng tạo ra kỳ tích.

Trán Sa Lỗ cũng chảy mồ hôi lạnh, Siêu cấp Xayda cấp hai Ngộ Phạn đã cho hắn áp lực quá lớn, vượt xa dự kiến của hắn, Thằng nhóc này.

Sa Lỗ.

Tôn Ngộ Phạn biến thân Siêu cấp Xayda cấp hai, tính cách biến hóa càng lớn hơn, tự ngạo và không nghe lời khuyên.

Cậu muốn trêu chọc Sa Lỗ, tu nhục Sa Lỗ.

Sa Lỗ hoàn toàn không phải đối thủ của Tôn Ngộ Phạn.

Ngộ Phạn, mau kết thúc trận chiến.

Tôn Ngộ Không phát hiện, con trai mình vì sức mạnh đột nhiên tăng lên mà trở nên hơi bất thường, vậy mà lại đi làm nhục đối thủ.

Phải biết rằng Tôn Ngộ Không đối với mỗi một đối thủ đều rất tôn trọng, từ trước đến nay chưa từng có hành vi dùng sức mạnh của mình để làm nhục đối thủ.

Sa Lỗ vô cùng không cam tâm và phẫn nộ, nhưng hắn không đánh lại được Siêu cấp Xayda cấp hai Tôn Ngộ Phạn.

Khốn kiếp.

Sa Lỗ toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, nhưng lại là để nâng cao sức mạnh mà bỏ qua tốc độ.

Thể hình gần như tăng gấp đôi, nhưng vẫn không phải đối thủ của Tôn Ngộ Phạn.

Chết tiệt.

A.

Sa Lỗ chuẩn bị tự bạo, Ta sẽ hủy diệt các ngươi và hành tinh đáng ghét này, cùng ta chết đi.

Biến thành một quả cầu tròn béo ú, Sa Lỗ đã phát điên.

Tôn Ngộ Phạn chuẩn bị dùng Quy Phái Khí Công, trực tiếp tiêu diệt Sa Lỗ.

Khoan đã, bây giờ chỉ cần ngươi tấn công ta, ta sẽ lập tức bùng nổ, vậy thì Địa Cầu cũng sẽ cùng ta biến mất.

A ha, các ngươi đã không thể ngăn cản ta, còn một phút nữa, ta sẽ bắt đầu tự bạo.

Sa Lỗ không kiềm chế được cười lớn, vì thấy biểu cảm bó tay của Tôn Ngộ Không và đồng đội, tâm trạng hắn rất tốt.

Sa Lỗ đối với việc thống trị thế giới và hủy diệt thế giới đều không có hứng thú gì, hắn chỉ có hứng thú đánh bại đối thủ, ngay cả cái giá là mạng sống của chính hắn.

Không còn cách nào sao.

Chúng ta đều phải chết sao.

Khắc Lâm run rẩy nói, nói xong còn nhìn về phía số 18.

Khốn kiếp.

Tất cả mọi người đều dừng lại, dường như đang chuẩn bị hồi tưởng lại cuộc đời mình trong một phút ngắn ngủi trước khi chết.

Lúc này Tôn Ngộ Không đột nhiên động, một Thuấn Di đến trước cơ thể khổng lồ béo ú của Sa Lỗ.

Chương 136

Ba ba.

Ngộ Phạn, bây giờ chỉ có cách này thôi, giúp ba nói lời tạm biệt với mẹ.

Nói rồi tay Ngộ Không đã đặt lên bụng Sa Lỗ to như ngọn núi nhỏ.

Tôn Ngộ Không, ngươi muốn làm gì.

Sa Lỗ cũng không biết Tôn Ngộ Không chuẩn bị làm gì.

Đương nhiên là cứu Địa Cầu.

Nói rồi Tôn Ngộ Không chuẩn bị Thuấn Di.

Lúc này Đỗ Lan cũng động, hắn còn nhanh hơn Tôn Ngộ Không, đuổi kịp Tôn Ngộ Không trong đường hầm Thuấn Di.

Sau đó tiếp quản Sa Lỗ.

Rồi vừa xuất hiện trên Giới Vương Tinh, Đỗ Lan và Sa Lỗ lại Thuấn Di đi, lần này là đến nơi hắn tu luyện lần trước, khu vực hỗn độn không người.

Vì khí của Đỗ Lan còn lưu lại ở đó, nên rất dễ dàng Thuấn Di đến đó.

Thời gian còn mười mấy giây, Đỗ Lan ném gen của Tôn Ngộ Không sang một bên, Chúc ngươi may mắn, nếu may mắn ngươi có thể trở nên lợi hại hơn, nếu không may mắn, vậy thì ngươi đến đây là hết rồi.

Nói xong, Đỗ Lan một Thuấn Di, bỏ đi.

Không.

Sa Lỗ tuyệt vọng kêu lên, ở đây tự bạo, hắn không thể làm hại ai cả.

Cơ thể Sa Lỗ phóng ra ánh sáng mạnh, sau đó mỗi tế bào đều bị phân giải, nhưng con chip hạt nhân trong não hắn lại không bị phá hủy, hắn bắt đầu sao chép tái sinh nhanh chóng như tế bào ung thư.

Mà gen Tôn Ngộ Không do Đỗ Lan để lại cũng đang bị con chip hấp thụ, chỉ mất một chút thời gian, Sa Lỗ lại sống lại.

Ta, Sa Lỗ, đã trở lại.

Một cú Thuấn Di, Sa Lỗ biến mất.

Các chiến binh trên Địa Cầu vẫn đang vui mừng, chiến thắng kẻ địch mạnh.

Đặc Lan Khắc Tư bị một luồng khí mạnh xuyên thẳng qua lồng ngực, không còn nhịp tim.

A.

Ta, Sa Lỗ, vẫn chưa chết, hãy tiếp tục đi.

Sa Lỗ.

Sao có thể.

Chỉ cần hạt nhân trong não ta không bị phá hủy, ta sẽ không chết, hơn nữa bây giờ ta còn hấp thụ gen của Tôn Ngộ Không, ta sẽ không thất bại nữa.

Nói rồi khí bùng lên, xung quanh xuất hiện những tia hồ quang điện biến đổi liên tục, phát ra âm thanh rắc rắc.

Đặc Lan Khắc Tư.

Bối Cách Tháp nhìn con trai mình bị giết ngay trước mắt, không kiềm chế được cảm xúc của mình, lao về phía Sa Lỗ.

Cảm xúc này không phải là sự tức giận thuần túy, mà phần lớn là bi thương.

Bối Cách Tháp bị Sa Lỗ đánh bay đi một cách nhẹ nhàng, khiến Bối Cách Tháp bị thương không nhẹ.

Sa Lỗ.

Tôn Ngộ Phạn hét lớn một tiếng, trạng thái Siêu cấp Xayda cấp hai lại một lần nữa nâng lên đến cực hạn.

Thằng nhóc, đến đây đi.

Sa Lỗ đã chuẩn bị xong.

Sa Lỗ chỉ một đòn, đã khiến Tôn Ngộ Phạn thổ huyết.

Sa Lỗ ở hình thái hoàn toàn thể đã hấp thụ gen của Tôn Ngộ Không, mạnh hơn rất nhiều so với trong nguyên tác.

Tôn Ngộ Không lúc này cũng đã trở về Địa Cầu, hiện tại cũng không phải lúc một chọi một, lập tức biến thành Siêu cấp Xayda cũng lao vào tấn công Sa Lỗ.

Nhưng Sa Lỗ Tia Chớp mạnh đến mức này, trừ phi Đỗ Lan ra tay, hiện tại trên Địa Cầu không ai là đối thủ của Sa Lỗ.

A ha, hãy thần phục ta đi, ta mới là chiến binh mạnh nhất, ta là mạnh nhất vũ trụ.

Sa Lỗ kiêu ngạo hét lớn, hoàn toàn quên mất Đỗ Lan đang đứng xem bên cạnh.

Đỗ Lan hoàn toàn không có ý định ra tay, cuối cùng tất cả các chiến binh đều bị thương hoặc chết.

Chỉ có một mình Đỗ Lan đứng nhìn, Gần đủ rồi, Sa Chức cũng nên trở về rồi.

Vì đã bị ta đánh bại, vậy thì tất cả hãy chết đi.

Sa Lỗ một tay giơ cao một khí đạn khổng lồ, sau đó một phân hai, hai phân bốn, bốn phân tám, mỗi lần tăng đều là gấp đôi.

Cho đến khi trên bầu trời treo đầy những khí đạn như mặt trời, Chết đi.

Khí đạn bắn ra, bay về bốn phương tám hướng, không chỉ nhắm vào các chiến binh.

Sau đó, thì không có sau đó nữa.

Tất cả khí đạn đều biến mất, đột nhiên không một dấu hiệu nào, không chỉ các chiến binh Địa Cầu không biết chuyện gì xảy ra, ngay cả bản thân Sa Lỗ cũng không biết.

Một bóng người xuất hiện, giữa không trung, nhưng lại không thể nhìn rõ khuôn mặt.

Toàn bộ cơ thể dường như bị bao phủ trong sương mù, đó là khí đã hóa lỏng.

Người đến chính là Sa Chức đã sử dụng Cực Hạn Giới Vương Quyền, mái tóc ngắn ngang vai trước đây, giờ đã dài quá eo, hơn nữa chiều cao cũng từ một mét hai chuẩn học sinh tiểu học lớp một biến thành chiều cao của một thiếu nữ thanh tú một mét sáu.

Sức mạnh của Sa Chức vào khoảnh khắc này thậm chí đã vượt qua Đỗ Lan, đôi mắt như ngọc lục bảo khảm những đường đỏ, cắt đứt tất cả ánh sáng.

Sức mạnh Trực Tử Ma Nhãn cũng được Cực Hạn Giới Vương Quyền kích hoạt hoàn toàn, còn tư thái hiện tại của Sa Chức, thực sự là do cơ thể nàng tích trữ quá nhiều năng lượng mà xảy ra biến hóa.

Cực Hạn Giới Vương Quyền.

Quả nhiên rất đáng xem.

Đỗ Lan cũng hiếm khi thấy một nhân vật mạnh mẽ đến vậy, tuy là nữ nhi của mình, nhưng không kìm được ham muốn muốn giao thủ.

Là ngươi vừa rồi đã ngăn cản công kích của ta.

Sa Lỗ nuốt nước bọt, đối với việc công kích của mình đột nhiên biến mất vừa rồi, hắn vẫn không thể hiểu nổi.

Chỉ cần là thứ sống, ngay cả Thần ta cũng có thể giết chết, ngươi con sâu bọ toàn thân đầy lỗ hổng này.

Xem ra Sa Chức ở trạng thái Cực Hạn Giới Vương Quyền, tính cách cũng có chút thay đổi.

Khốn kiếp.

Tuy vẫn chưa nhìn rõ thực lực của Sa Chức, nhưng Sa Lỗ ghét nhất là bị coi là sâu bọ, hai tay nhanh chóng vung vẩy, trong mười giây, hơn ngàn khí đạn bay về phía Sa Chức.

Vô dụng thôi.

Sa Chức vừa dứt lời, bóng người đã xuất hiện trước mặt Sa Lỗ.

Nàng trực tiếp xuyên qua cái lưới khí đạn đó.

Sao có thể.

Biểu cảm của Sa Lỗ đã lộ ra vẻ kinh hoàng.

Ta đã nói rồi, trên người ngươi toàn là lỗ hổng.

Nói rồi, Sa Chức duỗi một ngón tay điểm vào vai Sa Lỗ.

Thời gian chậm lại.

Sa Lỗ cúi đầu nhìn chỗ bị Sa Chức điểm trúng, hình như không có gì thay đổi, Chẳng có gì.

A.

BÙM.

Nửa thân trên của Sa Lỗ nổ tung.

Sa Lỗ đau đớn há to miệng, Ngươi là ai.

Sa Lỗ từ trước đến nay cũng không biết còn có chiến binh lợi hại như Sa Chức.

Vừa rồi hắn còn cảm thấy mình đã là đệ nhất vũ trụ, nhưng bây giờ lập tức bị vả mặt.

Sự chênh lệch này khiến Sa Lỗ khó chấp nhận.

Ta là người giết ngươi.

Tay Sa Chức lại động, lần này trực chỉ trán Sa Lỗ.

Sa Lỗ đứng yên tại chỗ, miệng phát ra những âm thanh không rõ.

Sa Chức quay người đi, không nhìn Sa Lỗ, vô cùng lạnh lùng nói, Ngươi đã chết rồi.

Trở lại Thần Giới, Đan Địch đã chuẩn bị sẵn Long Châu.

Đỗ Lan và mọi người cần phải hồi sinh Đặc Lan Khắc Tư và những người đã bị Sa Lỗ giết chết.

Đan Địch đã gia cố Long Châu, cũng có thể sử dụng ba điều ước, nhưng Long Châu của Địa Cầu vẫn không thể sánh bằng Long Châu bản gốc trên Na Mỹ Khắc Tinh.

Đặc Lan Khắc Tư đã sống lại, những thành phố bị Sa Lỗ phá hủy cũng được phục hồi, nhưng vẫn còn thừa một điều ước, khiến mọi người có chút bối rối.

Nhạc Bình muốn một sợi dây chuyền mới để làm vui lòng bạn gái, còn Khắc Lâm thì nghĩ nên tháo những quả bom trong người Android 16, 17 và 18.

Nhưng Khắc Lâm không biết rằng quả bom đã được Đỗ Lan và Bố Mã cùng nhau tháo bỏ rồi.

Vì vậy, điều ước cuối cùng, không ai biết nên cầu xin cái gì.

Chương 137

Thần Long, có thể ước thêm ba điều ước nữa không.

Đỗ Lan đột nhiên hỏi, trước đây hắn đã rất muốn biết điều ước như vậy có thực hiện được không.

Điều ước này ta không thể thực hiện được, xin hãy thay đổi điều ước của ngươi.

Quả nhiên là vậy.

Đỗ Lan lùi lại một bước, lắc đầu với những người khác, Mấy người quyết định đi.

Bố Mã và mọi người bị điều ước của Đỗ Lan chọc cười.

Cuối cùng, mọi người cùng nhau thảo luận, vẫn quyết định, đó chính là một hộp lớn châu báu trang sức.

Mặc dù họ là chiến sĩ, nhưng họ cũng phải ăn uống sinh hoạt.

Không phải ai cũng giàu có như Bố Mã.

Các điều ước đều đã thực hiện xong, mọi người cùng đi ăn mừng, Bố Mã mời khách.

Đỗ Lan tuân thủ thói quen tốt, đưa ra đề nghị ăn uống xa hoa và được nhất trí thông qua.

Thịt khủng long này ăn ngon thật, có phải Sa Chức không.

Đỗ Lan luôn cảm thấy thức ăn ở thế giới Long Châu thực sự rất ngon, mặc dù thịt khủng long người bình thường không ăn được, nhưng đối với chiến sĩ mà nói, xé thịt khủng long không thành vấn đề.

Mà nói đi thì cũng phải nói lại, Sa Chức, con vừa tung ra Cực Hạn Giới Vương Quyền, lại biến thành tiểu Sa Chức của ta, thật sự khiến ta quá cảm động rồi.

Xem ra ta vẫn còn rất trẻ a.

Hahaha.

Tất cả mọi người đều tụ tập tại nhà của đại gia Bố Mã, để ăn mừng chiến thắng Sa Lỗ.

Ăn thịt uống rượu thỏa thích, cũng vô cùng náo nhiệt.

Đánh bại Sa Lỗ, Bố Âu còn bảy năm nữa mới xuất hiện, còn Thần Hủy Diệt xuất hiện thì còn một khoảng thời gian dài hơn.

Nhưng đối với Đỗ Lan và Sa Chức, những người có tuổi thọ vô hạn, thì chục năm không đến này cũng không khác biệt gì.

Hiện tại rốt cuộc không còn việc gì để làm, Đỗ Lan và Sa Chức cũng cuối cùng có thời gian để hàn huyên tâm sự.

Con gái bảo bối của ta, có mang quà gì cho ta không.

Sa Chức đã mang không ít thứ từ thế giới Hỏa Ảnh ra, bao gồm vài thanh đại kiếm và Vực Sâu đã đồng ý rời khỏi thế giới Hỏa Ảnh.

Nhưng hiện tại họ vẫn đang ngủ, Sa Chức mặc dù ở thế giới Long Châu cũng đã ba năm, nhưng nàng vẫn chưa từng thả họ ra.

Bởi vì Sa Chức hiểu biết quá ít về thế giới mới.

Đến bây giờ không những sức mạnh của bản thân đã tăng lên, mà còn gặp được phụ thân của mình, nên Sa Chức cảm thấy việc giải phóng những thanh đại kiếm sẽ không gặp nguy hiểm gì.

Sa Chức chính là như vậy, sau khi các đồng đội ở thế giới Hỏa Ảnh lần lượt qua đời, nàng đã quen với việc tự mình giải quyết vấn đề.

Vẫn là Vạn Năng Giao Nang, vẫn là những khẩu súng đông lạnh có công dụng như những quả cầu bắt tinh linh.

Các chiến sĩ đại kiếm đã đồng ý rời đi cùng Sa Chức chỉ có hai Huyết Sát Hung Chiến Sĩ là Áo Phỉ Lợi Á và Loa Toàn Kiếm Trân, ngược lại cả ba Vực Sâu đều đi theo Sa Chức.

Có một thứ lại nằm ngoài dự đoán của Đỗ Lan, một con mèo trọng lực khổng lồ cũng đi theo Sa Chức rời khỏi thế giới Hỏa Ảnh.

Mặc dù nó đã lớn hơn rất nhiều so với lần đầu Đỗ Lan nhìn thấy, nhưng Đỗ Lan vẫn nhận ra.

Loại gấu trúc lớn này chính là thông linh thú của Sa Chức.

Đỗ Lan, đã lâu không gặp.

Mọi người đều khách khí chào hỏi, sau đó toàn tâm toàn ý lao vào hàng ngũ ăn uống.

Bố Mã là đại gia, nàng chẳng hề ngại có thêm vài người và một con gấu trúc khổng lồ cùng chia sẻ thức ăn.

Mọi người đừng khách khí, cứ ăn thỏa thích đi.

Chúng ta cạn ly.

Ồ.

Sa Chức cũng cầm một ly rượu nho, giơ cao ly rượu và uống cạn.

Sau khi ăn uống no say, Đỗ Lan đưa Sa Chức và các bạn đồng hành của nàng đến một nơi yên tĩnh, nhưng con gấu trúc khổng lồ cao năm sáu mét đó thực sự rất dễ gây chú ý.

Hiện tại thế giới này là một thế giới rất thần kỳ, hôm nay mọi người cũng đã biết được lực lượng chiến đấu đỉnh cao của thế giới này, có thể cảm nhận được sự cường đại của họ.

Vì vậy mọi người hãy giữ thái độ khiêm tốn một chút.

Đỗ Lan tốt bụng nhắc nhở.

Còn cần ông nói sao.

Chúng tôi bây giờ đâu phải là người thích gây chuyện, chỉ là đi đây đi đó thôi.

Tây La Lỵ không vui nói.

Đỗ Lan lấy những trang sức châu báu mà hắn có được từ Thần Long chia cho các đại kiếm và Vực Sâu.

Những thứ này hẳn là rất giá trị, đổi lấy tiền tệ của thế giới này, mọi người cứ tha hồ vui chơi, còn bảy năm nữa sẽ có một tên đáng sợ xuất hiện.

Vì vậy sau bảy năm mấy người có thể quay lại đây.

Đỗ Lan dặn dò xong, các đại kiếm liền nóng lòng rời đi, đối với thế giới mới mẻ này họ vẫn có chút tò mò.

Đỗ Lan, sau này chúng ta cùng luyện tập đi.

Tôn Ngộ Không vừa kết thúc chiến đấu lại đã nghĩ đến luyện tập rồi.

Ngộ Không, con có thể đến chỗ Giới Vương để luyện tập, hiện tại luyện tập trên Địa Cầu đối với sự trưởng thành của con đã không còn nhiều tác dụng nữa, chi bằng đến chỗ Giới Vương, sau đó để Giới Vương đưa con đến âm gian luyện tập.

Đỗ Lan nói.

Luyện tập ở âm gian.

Không sai, ba năm trước ta cũng luyện tập ở âm gian, hiệu quả rất tốt.

Hơn nữa có Giới Vương ở đó, Diêm Vương cũng sẽ không ngăn cản con đâu.

Vậy thì phải đi rồi, nhưng trước đó Đỗ Lan đánh với ta một trận đi.

Tôn Ngộ Không nói.

Đỗ Lan không còn cách nào, đành phải giao đấu với Tôn Ngộ Không.

Không thể không nói, sau khi giao chiến với Sa Lỗ, Tôn Ngộ Không đã trưởng thành không ít, quả không hổ là nhân vật chính của Long Châu, một Saiyan sinh ra để chiến đấu.

Đặc Lan Khắc Tư rời đi vào ngày thứ ba, hắn muốn trở về tương lai để tiêu diệt Android 17 và 18 xấu xa.

Còn Tôn Ngộ Không sau khi về nhà, giữa tiếng cằn nhằn của Kỳ Kỳ, cũng lên đường đến chỗ Giới Vương tu hành.

Ngược lại, Đỗ Lan và Sa Chức trở thành những người vô công rồi nghề, không phải là ăn ké ở nhà Bố Mã, thì cũng là giết thời gian trong phòng thí nghiệm tiên tiến của nhà Bố Mã.

Hoặc là đi lang thang trong thành phố.

Đáng nhắc đến là Tát Đản, nhà vô địch Đại Hội Võ Thuật Thiên Hạ này, sau sự kiện Sa Lỗ, được coi là anh hùng cứu thế.

Mặc dù Tát Đản về sau không hề xuất hiện trong trận chiến với Sa Lỗ.

Nhưng Tát Đản không từ bỏ ý định chiến đấu với Sa Lỗ, đã khiến độ nổi tiếng của hắn trên Địa Cầu tăng vọt.

Hơn nữa, sau đó Sa Lỗ đã bị tiêu diệt, thân phận anh hùng của Tát Đản cũng không ai tranh giành, Tát Đản ngược lại có thể an tâm chấp nhận sự sùng bái của mọi người.

Một thành phố mới nổi, một thành phố mang tên anh hùng Tát Đản, đang được xây dựng.

Thành phố Tát Đản, trường cấp ba Quất Tinh hôm nay đón chào một giáo viên mới.

Ngôi sao năm cánh màu cam, trên đó in một chữ H lớn, chính là huy hiệu của trường cấp ba Quất Tinh.

Từ hôm nay trở đi, ta sẽ kiêm nhiệm một vai trò giáo viên.

Đỗ Lan kéo Sa Chức với vẻ mặt không tình nguyện bước vào trường cấp ba Quất Tinh.

Sa Chức bị Đỗ Lan nhét vào trường tiểu học phụ thuộc của trường cấp ba Quất Tinh.

Vì vậy mà nói, bất kể nặng nhẹ, hai vật rơi từ trên cao xuống cùng lúc đều sẽ chạm đất cùng lúc.

Đỗ Lan đang giảng vật lý cho học sinh trên bục giảng.

Thưa thầy, thầy nói sai rồi, em đã làm thí nghiệm, thả một cái lông vũ và một đồng xu xuống cùng lúc, đồng xu luôn chạm đất trước.

Trong lớp luôn có một hai học sinh thích thể hiện như vậy.

Đỗ Lan đảo mắt, Tư Mật Tư, tinh thần tìm tòi của em rất tốt, nhưng hy vọng lần sau em đọc sách kỹ hơn một chút, câu nói vừa rồi của tôi có một tiền đề, đó là trong trạng thái chân không.

Xét đến sức cản không khí thì quá khó đối với các em học sinh này, vì vậy tất cả những gì chúng ta đang nói thường là không xét đến sức cản không khí.

Tư Mật Tư, một chàng trai trẻ đẹp trai, thành tích xuất sắc, gia đình giàu có, thể thao toàn năng, sùng bái anh hùng Tát Đản.

Nhưng lại thích đối đầu với giáo viên, Đỗ Lan là giáo viên mới, đương nhiên cũng nằm trong phạm vi ghét bỏ của Tư Mật Tư.

Được rồi, chương này chúng ta sẽ học về trọng lực và gia tốc trọng trường, mọi người hẳn cũng đã đọc trước như bạn Tư Mật Tư rồi.

Vậy bây giờ tôi bắt đầu đặt câu hỏi, ai trả lời không được thì ra hành lang đứng.

Đỗ Lan cố ý muốn lập uy, để lũ trẻ con này chịu nghe lời hắn.

Chương 138

Ai.

Sao lại như vậy ạ.

Tiếng than vãn của học sinh trực tiếp bị Đỗ Lan bỏ qua.

Kiệt Khắc.

Một nam sinh cao lớn từ bàn cuối đứng dậy.

Kích thước trọng lực tác động lên vật thể sẽ bị ảnh hưởng bởi những yếu tố nào.

Ờ, cái này, em không biết ạ.

Nó liên quan đến khối lượng vật thể và hằng số trọng lực tại địa phương.

Được rồi, Kiệt Khắc ra hành lang đứng.

Đỗ Lan hỏi từng học sinh một, cuối cùng chỉ còn lại một Tư Mật Tư đeo kính và một nữ sinh tóc đuôi ngựa ở lại trong lớp học.

Điều này cho Đỗ Lan biết lớp hắn có hai học bá.

Sau khi tan học, Đỗ Lan lập tức bị hiệu trưởng gọi đến phòng hiệu trưởng.

Hắn gần như đã đuổi tất cả học sinh ra hành lang, đây là chuyện chưa từng có tiền lệ kể từ khi trường cấp ba Quất Tinh được thành lập, mặc dù trường này cũng chỉ mới thành lập vài năm.

Trường cấp ba của chúng ta tuy không có nhiều lịch sử, nhưng dưới sự cảm triệu của vị Chúa Cứu Thế vĩ đại Tát Đản tiên sinh, trường chúng ta lại có những học sinh và giáo viên ưu tú nhất.

Thật lòng mà nói, Đỗ Lan lão sư, cách làm của thầy đã gây bất mãn cho học sinh rồi.

Tôi hy vọng thầy có thể xin lỗi học sinh.

Hiệu trưởng, ông đang khoe hạ đẳng sao.

Tin hay không tôi mua lại toàn bộ Học Viện Quất Tinh này, sau đó cho ông nghỉ việc.

Đỗ Lan ung dung ngồi đối diện hiệu trưởng.

Đỗ Lan lão sư, thầy xem thầy còn có dáng vẻ của một giáo viên không.

Tôi ở đâu không giống giáo viên.

Phải biết tôi cũng đã dạy vài học sinh ưu tú, mỗi người đều có thể độc lập gánh vác.

So với học sinh trong trường thì mạnh hơn mấy lần.

Đỗ Lan đương nhiên nói đến vài đệ tử của hắn ở thế giới Hỏa Ảnh.

Đỗ Lan lão sư, bất kể thế nào, lần này thầy đã quá đáng rồi.

Đối với giáo dục, tôi có quyền phát ngôn hơn, vì vậy hiệu trưởng tiên sinh, ông đừng nói nhiều nữa.

Trường cấp ba Quất Tinh của chúng ta là trường nổi tiếng nhất thành phố Tát Đản, hơn nữa là trường mà Chúa Cứu Thế Tát Đản từng đến, đương nhiên phải giáo dục ra những học sinh xuất sắc nhất.

Vì vậy tôi sẽ giáo dục họ theo cách của tôi.

Hiệu trưởng, nếu ông không muốn bị sa thải, thì đừng can thiệp vào phương pháp giáo dục của tôi.

Phương pháp giáo dục của Đỗ Lan là vứt học sinh cho người khác, giống như hắn đã làm trước đây, cho dù là ở Tinh Vũ Môn, hay khi dẫn đội ninja, hay khi giáo dục nữ nhi.

Nhưng lần này Đỗ Lan chuẩn bị tự mình giáo dục học sinh của mình, còn về kết quả, Đỗ Lan cũng rất mong chờ.

Thế là Đỗ Lan bi kịch, mới mấy ngày mà cả lớp trừ nữ học bá tóc đuôi ngựa ra, những học sinh khác đồng loạt bãi khóa.

Sóng lớn gạt bỏ cát vàng mới lộ ra anh hùng, Toa Lỵ, ta rất vừa ý con, ta nhất định sẽ giáo dục con thành một anh hùng vượt qua Tát Đản.

Lúc này Đỗ Lan trông hơi giống chuột quái dị.

Toa Lỵ chỉ muốn đọc sách, tự mình đọc sách, chẳng thèm để ý đến Đỗ Lan.

Toa Lỵ, mười sáu tuổi, sống tại thành phố Tát Đản, gia đình là địa chủ ngoại ô.

Không tệ, không tệ.

Đỗ Lan gật đầu.

Toa Lỵ vẫn không để ý đến Đỗ Lan, Đỗ Lan cũng không giận, Được, chúng ta bắt đầu học bài, chương này, chúng ta sẽ giảng về cách làm sao để cơ thể mình thoát khỏi sự ràng buộc của trọng lực.

Toa Lỵ ngẩng đầu đeo kính dày nhìn Đỗ Lan, Lão sư, xin thầy đừng nói những lời em không hiểu.

Được rồi, ta đơn giản dùng lời con có thể hiểu để nói lại một lần nữa, hôm nay chúng ta học cách bay.

Đỗ Lan nói, cơ thể đã bắt đầu từ từ bay lên, Giống như thế này.

Lần này Toa Lỵ cuối cùng cũng để lộ một tia kinh ngạc từ vẻ mặt bình thản như nước, nhưng cuốn sách trong tay nàng rơi xuống, chứng tỏ sự kinh ngạc trong lòng nàng không chỉ là chút ít biểu hiện trên mặt.

Đỗ Lan cứ thế lơ lửng trước bảng đen, Sau này nội dung giờ học của chúng ta chính là cái này, con phải học cách bay trước.

Sao có thể.

Không cần phi hành khí, con người sao có thể bay lên.

Không thể nào.

Toa Lỵ ngây người lặp lại.

Toa Lỵ, con quá thiếu trí tưởng tượng, tại sao lại không thể bay.

Người ta chính là không thể bay.

Toa Lỵ cố chấp nói.

Đỗ Lan lắc đầu, Nhưng sự thật là con người sau khi trải qua huấn luyện, thì có thể bay.

Được rồi, bây giờ chúng ta sẽ học nguyên lý bay của con người, đó chính là Khí.

Khí.

Không sai, Khí có thể giúp người ta làm rất nhiều chuyện trái với lẽ thường vật lý.

Vật lý khiến con ở thế giới của người bình thường, còn Khí sẽ giúp con tiến vào một thế giới mà người bình thường không thể tiến vào.

Một thế giới mới mẻ thú vị.

Thế giới trái với lẽ thường vật lý.

Toa Lỵ rõ ràng vẫn không tin.

Không sai, Toa Lỵ, vì con đã đến học lớp của ta, ta sẽ dạy con.

Sẽ sửa chữa những suy nghĩ cứng nhắc của con.

Được rồi, bây giờ ta sẽ giải thích Khí là gì.

Đỗ Lan cũng không quản Toa Lỵ có hiểu hay không, tự mình giảng giải, trong lúc đó còn thỉnh thoảng dùng tay biểu diễn những quả Khí đạn phát sáng.

Thỉnh thoảng bay lượn trên không trung làm vài động tác khó.

Sa Chức không biết mình đã trở về từ trường như thế nào, những gì nàng chứng kiến trong ngày hôm đó khiến nàng có chút không thể lấy lại tinh thần.

Ngược lại, điều này khiến cha mẹ nàng lo lắng.

Sa Chức, mẹ đã nói đừng đi học nữa rồi, nếu trường không thay giáo viên của con thì đừng đi nữa.

Ba, không được, con phải đi.

Đứa bé này sao lại không nghe lời khuyên, tất cả các bạn con đều không đi, con đi làm gì.

Mẹ thấy giáo viên của các con rất nhanh sẽ bị thay thôi.

Có lẽ vậy.

Nhưng con sẽ không bỏ học.

Thế là ngày thứ hai, lại là Đỗ Lan dạy riêng Toa Lỵ.

Đỗ Lan chưa bao giờ có ý định tìm lại những học sinh khác, dạy một mình Toa Lỵ hắn đã thấy vất vả rồi, những học sinh khác họ muốn thế nào thì tùy vậy.

Dù sao thì dù chỉ có một người, lớp này cũng sẽ được Đỗ Lan giữ lại.

Ba, ba chẳng lẽ một chút cũng không lo lắng cho mẹ sao.

Đây là một ngày nghỉ, Đỗ Lan đưa Sa Chức đi chơi ở công viên giải trí một vòng, buổi tối Sa Chức đột nhiên rất nghiêm túc nói với Đỗ Lan câu này.

Đỗ Lan ngẩn ra, Tiểu Sa Chức, sao con lại nói như vậy.

Bởi vì ba hình như một chút cũng không muốn đi tìm mẹ.

Đỗ Lan lại không biết giải thích thế nào, lẽ nào nói với Sa Chức rằng mình có thể biết được hướng đi của tương lai, tương lai sẽ có một Thần Hủy Diệt đến Địa Cầu, đến lúc đó trực tiếp đối mặt với thần, muốn biết tin tức của Địch Ny Toa thì rất đơn giản rồi.

Bởi vì trong lãnh địa của thần, chỉ có thần mới biết.

Những vị thần đó với tốc độ mà người thường không thể hiểu được tự do xuyên việt trong vũ trụ, thậm chí tiến vào các thứ nguyên khác.

Chỉ dựa vào công nghệ hiện tại của nhân loại, không thể nào tìm thấy thần vực.

Ba ba, tại sao chúng ta không rời khỏi Địa Cầu.

Sa Chức, đừng vội, nhiều nhất là mười năm nữa, chúng ta nhất định sẽ đoàn tụ với mẹ, ba ba ta ở đây đảm bảo.

Đỗ Lan ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt Sa Chức, Cho nên Sa Chức, hiện tại điều quan trọng nhất là phải cố gắng nâng cao thực lực.

Ba ba, ba nói cho con biết, mẹ có phải đang ở một nơi rất nguy hiểm không.

Cái đó thì cũng không thể nói là nguy hiểm, nhưng nơi đó quả thực không dễ dàng đến được.

Cho nên chúng ta chỉ có thể đợi, đợi đến khi thời gian đến, người của họ xuất hiện, đến lúc đó từ miệng những người đó mà có được đường vào nơi đó.

Nếu muốn tăng cường thực lực tại sao không đến Giới Vương Tinh hoặc nơi đó tu luyện, chúng ta vào trường học có tác dụng gì.

Sa Chức hôm nay có đặc biệt nhiều câu hỏi.

Thêm chút việc, thời gian sẽ trôi qua nhanh hơn.

Hơn nữa, hiện tại tu luyện quan trọng nhất của chúng ta, chính là nâng cao cảnh giới, chỉ khi cảnh giới nâng cao, thực lực mới có thể phát huy tốt hơn.

Hơn nữa, ta vào trường học cũng không phải là vô ích, ít nhất ta đã ôn lại một lần những kiến thức cơ bản nhất của thế giới, ta có thể cảm nhận được sức mạnh của tri thức.

Đỗ Lan nói một cách nghiêm túc.

Sức mạnh của tri thức.

Sa Chức rõ ràng không tin, nàng biết Đỗ Lan và Địch Ny Toa nắm giữ vô số hắc khoa kỹ, còn có thể học được gì từ những kiến thức cơ bản của cấp ba.

Sa Chức, cái này con không hiểu rồi, cổ ngữ có câu, ôn cố nhi tri tân.

Ta bây giờ chính là như vậy.

Câu này Sa Chức thì biết, mặc dù thế giới Hỏa Ảnh và thế giới Long Châu đều không có câu cổ ngữ này, nhưng ở thế giới Nguyệt Hình trước khi Sa Chức xuyên việt thì quả thực có một câu cổ ngữ như vậy truyền từ Âu Lạc sang Nhật Bản.

Khi ta giảng dạy những học sinh đó, bản thân ta cũng có những ý tưởng mới.

Ví dụ như Khí, chúng ta đều biết đó là sức mạnh nội tại của con người, nhưng liệu có sức mạnh nào nguyên bản hơn Khí không.

Giống như Chakra được hình thành từ sự hòa trộn giữa thể lực và tinh thần lực của ninja, vậy Khí có phải cũng được cấu thành từ cái gì đó không.

Ba, ba không phải đã dạy con Nguyên Khí Đạn sao.

Phải nói Khí nhất định phải trải qua huấn luyện mới có thể sản sinh từ trong cơ thể mình.

Chương 139

Vậy tại sao người bình thường giơ hai tay lên là có thể cung cấp một phần sức mạnh cho Nguyên Khí Đạn, Nguyên Khí hẳn là một thứ gì đó nguyên thủy hơn Khí.

Lời nói của Sa Chức khiến Đỗ Lan ngẩn ra.

Đúng vậy, Khí và Nguyên Khí tuy chỉ khác một chữ, nhưng Nguyên Khí lại có thể sản sinh từ cơ thể của những người chưa từng trải qua huấn luyện, còn Khí thì không.

Đồng thời Đỗ Lan đột nhiên nhớ đến Khí Nguyên Trảm của Khắc Lâm, một sát chiêu siêu cấp bỏ qua chênh lệch lực chiến đấu, có thể thảo luận với Khắc Lâm về cách hắn đã nghĩ ra chiêu Khí Nguyên Trảm này.

Ba, ba không sao chứ.

Sa Chức thấy Đỗ Lan ngẩn người ra, lo lắng hỏi.

Không sao, ta có thể có chuyện gì chứ, đi thôi chúng ta đến nhà dì Bố Mã chơi.

Thực ra nói là chơi, thực ra chính là ăn ké.

Bố Mã mà biết ba bắt con gọi nàng là dì, nhất định sẽ tức giận đến mức nhảy dựng lên.

Sa Chức cười nói.

Công ty Vạn Năng Giao Nang, Đỗ Lan lần này đã hỏi cha của Bố Mã về kỹ thuật cốt lõi của Vạn Năng Giao Nang, rất duy tâm.

Theo lời cha Bố Mã nói, ngươi chuẩn bị những dược liệu này, sau đó làm thế này thế kia rồi lại thế này thế kia, linh kiện cốt lõi của Vạn

Năng Giao Nang đã hoàn thành.

Hoàn toàn không giải thích nguyên lý của Vạn Năng Giao Nang, chỉ là làm như vậy sau đó quả thực có thể chế tạo ra.

Khiến Đỗ Lan không thể không cảm thán thế giới Long Châu quả thực là một nơi thần kỳ.

Vạn Năng Giao Nang thậm chí còn phi khoa học hơn cả quyển trục phong ấn trong thế giới Hỏa Ảnh, nhưng bất kể thế nào, Đỗ Lan lần này cuối cùng cũng học được cách chế tạo Vạn Năng Giao Nang, mặc dù rất phi khoa học.

Đỗ Lan, hôm nay lại đến ăn ké sao.

Tôi nói anh dù sao cũng là người làm cha rồi, phải chăm sóc Sa Chức thật tốt chứ.

Bố Mã từ khi làm mẹ thì đã cằn nhằn nhiều hơn.

Biết rồi, biết rồi.

Ta bây giờ không phải đã đi làm giáo viên rồi sao, ít nhất còn có một khoản lương mà.

Không như chồng cô Bối Cát Tháp, suốt ngày luyện tập, chẳng làm việc gì cả.

Đỗ Lan xấu xa dời chủ đề sang Bối Cát Tháp.

Đừng nhắc với tôi cái tên Bối Cát Tháp đó, hoàn toàn không làm việc, giống như cái tên Tôn Ngộ Không đó, lẽ nào Saiyan họ đều không biết làm việc sao.

Cái này thì đúng là Bố Mã đã nói trúng rồi, Saiyan thật sự không biết làm việc, bản chất của họ là cướp bóc giết chóc phá hoại.

Được rồi, ăn thôi, ăn thôi.

Phải không, Đặc Lan Khắc Tư.

Đỗ Lan chọc Đặc Lan Khắc Tư khóc òa lên.

Đỗ Lan, cái tên này.

Bố Mã thấy con trai mình khóc, lập tức bế Đặc Lan Khắc Tư từ xe đẩy ra, Ngoan, ngoan, bảo bối đừng khóc.

Sa Chức cũng lườm Đỗ Lan một cái, nàng rất khinh thường hành vi bắt nạt trẻ con của phụ thân mình.

Lúc ăn cơm, Bối Cát Tháp cũng cuối cùng từ phòng trọng lực bước ra, thấy Đỗ Lan và Sa Chức thì ngẩn ra, sau đó nhìn họ với ánh mắt tràn đầy ý chiến đấu.

Trong mắt Bối Cát Tháp, Đỗ Lan và Sa Chức đều là những đối tượng tập luyện không tồi.

Sau khi ăn xong, Bối Cát Tháp không ngoài dự đoán đưa ra yêu cầu chiến đấu với Đỗ Lan.

Vừa mới ăn xong, không thể vận động kịch liệt được.

Nhưng Bối Cát Tháp, ngươi đã thích đánh nhau như vậy, tại sao không để Bố Mã chế tạo ra vài con robot chỉ biết đánh nhau thôi.

Hừ, ta mới không thèm làm chuyện nhàm chán như vậy.

Bối Cát Tháp còn chưa kịp mở miệng, Bố Mã đã trực tiếp từ chối.

Vợ chồng họ trong tương lai có cãi vã, nhưng tình cảm thì vẫn luôn tốt đẹp.

Bản vương tử cũng không cần người giúp đỡ.

Nói rồi Bối Cát Tháp đứng dậy đi thẳng về phòng trọng lực.

Loại người gì vậy, phòng trọng lực còn không phải do cha ta chế tạo sao.

Bố Mã cũng tức giận nói.

Đỗ Lan rất hài lòng với sự thể hiện khôn khéo của mình, không những không cần ra tay, mà còn được xem một màn kịch hay.

Mặc dù có chút kỳ lạ, hai người này rốt cuộc đã đến với nhau như thế nào nhỉ.

Nhưng xem ra nửa đời sau họ sẽ không cảm thấy cô đơn đâu.

Một là vương tử ndere Bối Cát Tháp, một là Bố Mã khẩu thị tâm phi.

Ngược lại, thằng nhóc Đặc Lan Khắc Tư cười rất vui vẻ, nắm chặt tay Sa Chức không buông.

Khiến Sa Chức cũng mỉm cười, dùng tay còn lại véo má Đặc Lan Khắc Tư.

Thành phố Tát Đản, rất nhiều đại gia vì sùng bái Tát Đản mà chuyển đến đây, nơi tài sản tập trung, nhất định sẽ sinh ra tội ác.

Vì vậy, tỷ lệ tội phạm ở thành phố Tát Đản luôn ở mức cao.

Các học sinh của Đỗ Lan lần lượt trở lại trường, vì trường không hề quan tâm đến việc họ bãi khóa, nên lâu dần, họ bị cha mẹ gửi lại trường, mặc dù cũng có một số người không muốn quay lại, như Kiệt Khắc và Tư Mật Tư.

Hai người họ đã kết giao với một số tên côn đồ nhỏ làm bạn, điều này sẽ thay đổi toàn bộ vận mệnh của họ.

Những tên côn đồ đó sau khi biết gia đình Tư Mật Tư có tiền, liền lén lút đột nhập vào nhà hắn, sát hại cha mẹ Tư Mật Tư, và cướp sạch tài sản trong nhà.

Khi nhìn thấy ảnh nghi phạm mà cảnh sát mang đến, Tư Mật Tư sụp đổ, vì hắn nhận ra đó chính là những tên côn đồ mà hắn vừa kết giao.

Tư Mật Tư giấu cảnh sát, một mình mang theo một khẩu súng đi tìm những tên côn đồ đó, nhưng lại bị bọn chúng sỉ nhục thậm tệ.

Tư Mật Tư.

Đại thiếu gia.

Chẳng qua chỉ là một thằng nhóc con mà thôi, cậu đừng trách chúng tôi, chúng tôi chỉ làm những gì chúng tôi có thể làm.

Ngược lại, một đại thiếu gia như cậu lại không đi học, phải trách chính mình đi.

Không, phải trách giáo viên của cậu mới đúng, không phải vì hắn, cậu mới không đi học sao.

Nếu cậu ở trường, sẽ không quen biết chúng tôi, mà chúng tôi cũng sẽ không biết địa chỉ nhà cậu, có phải vậy không.

Tên côn đồ nhỏ này lại rất thông minh, đã hướng cơn giận của Tư Mật Tư về phía giáo viên của hắn.

Tao hỏi mày có phải không.

Trả lời.

Thấy Tư Mật Tư không lên tiếng, tên côn đồ đá hai cái vào bụng hắn, sau đó Tư Mật Tư ho sặc sụa.

Có phải không hả.

Đại thiếu gia của tao.

Tên côn đồ nhỏ dẫm chân lên mặt Tư Mật Tư, nhìn xuống và tiếp tục hỏi.

Đều là lỗi của hắn, đều là lỗi của hắn.

Học sinh Tư Mật Tư đã hắc hóa.

Đúng, đúng, lỗi không phải của chúng ta, mà là của thế giới.

Tên côn đồ nhỏ sau khi giết người, IQ đã có thể nghiền nát người bình thường.

Đỗ Lan vẫn chưa biết mình bị người ta ghim, hiện tại hắn ban ngày đi học, buổi tối còn phải dạy dỗ Toa Lỵ, thỉnh thoảng còn cùng Sa Chức đến nhà Bố Mã ăn cơm.

Cho đến một ngày nọ, Toa Lỵ đột nhiên không đến trường, phải biết Toa Lỵ là học bá, cho dù gãy chân cũng sẽ không bỏ học, huống hồ Toa Lỵ chưa từng bỏ lỡ một buổi luyện tập Khí nào.

Vì vậy Đỗ Lan gọi điện thoại cho Toa Lỵ, nhưng bất kể là điện thoại di động hay điện thoại bàn ở nhà nàng đều không có người nhấc máy.

Thế là Đỗ Lan quyết định tự mình đi xem sao.

Bảo Sa Chức buổi tối về nhà trước, Đỗ Lan tự mình đến nhà Toa Lỵ để thăm.

Gia đình Toa Lỵ cũng thuộc tầng lớp địa chủ, trong nhà có một nông trại và không ít ruộng đất, nhưng Toa Lỵ không muốn làm chủ nông trại hay nông dân, vì vậy nàng mới cố gắng làm một học bá như vậy, chính là để tương lai có thể đứng vững ở thành phố.

Người Toa Lỵ sùng bái nhất không phải Tát Đản, mà là Bố Mã.

Nữ tổng tài công ty Vạn Năng Giao Nang Bố Mã, không chỉ là siêu cấp khoa học gia mà còn là nữ cường nhân, mục tiêu của Toa Lỵ chính là trở thành người như Bố Mã.

Hôm nay là một ngày Toa Lỵ sẽ không bao giờ quên trong đời, sáng sớm gia đình nàng đã bị những kẻ bịt mặt xông vào, cắt đứt dây điện thoại và cướp đi điện thoại.

Chương 140

Sau đó trói toàn bộ gia đình Toa Lỵ lại, rồi một ngày đen tối bắt đầu.

Khi Đỗ Lan đến nơi, nông trại đã bốc cháy dữ dội.

Đỗ Lan vẫy tay dập tắt ngọn lửa, sau đó từ đống đổ nát ôm Toa Lỵ ra, nàng đã bất tỉnh.

Còn thi thể cha mẹ Toa Lỵ đã bị thiêu thành than đen.

Toa Lỵ tuy đã học Khí với Đỗ Lan một thời gian, nhưng đáng tiếc là cơ thể người bình thường của nàng hầu như chưa cảm nhận được gì.

Còn Đỗ Lan cũng chưa nghĩ ra cách rèn luyện cơ thể Toa Lỵ.

Nhưng không ngờ tai họa lại ập đến bất ngờ.

Là Tư Mật Tư, hắn đã điên rồi.

Hoàn toàn điên rồi.

Trong bệnh viện, vết lệ trên mặt Toa Lỵ vẫn chưa khô, sự phẫn nộ trong đôi mắt đã thay thế nỗi bi thương.

Nàng muốn báo thù.

Tư Mật Tư.

Cái tên đẹp trai đó.

Con có thù gì với hắn.

Đỗ Lan nghi ngờ.

Vì khi chúng bãi khóa con đã đi học lớp của thầy, nên hắn mới ghim con.

Chỉ vì điều này.

Đúng vậy.

Chẳng trách con nói hắn điên rồi, hắn đúng là điên rồi.

Vậy con định làm gì.

Muốn báo thù ư.

Muốn.

Từ này được nói ra một cách kiên định không đổi.

Được.

Ta giúp con, nhưng trước tiên ta sẽ huấn luyện con thành một chiến sĩ.

Chiến sĩ.

Một chiến sĩ có thể chủ trì chính nghĩa và công bằng trong màn đêm, một anh hùng được người đời ca ngợi, một anh hùng bóng tối khác với Tát Đản.

Một anh hùng đơn độc sau chiếc mặt nạ, con thấy cái tên Biên Bức Hiệp thế nào.

Đỗ Lan trước khi xuyên việt rất thích ba phần tiền truyện của Người Dơi Batman.

Dơi.

Một loài động vật có vú kiếm ăn bằng sóng siêu âm vào ban đêm.

Biên Bức Hiệp, là biệt danh của con sau này ư.

Đúng, sau này ban ngày con vẫn là Toa Lỵ, còn ban đêm hóa thân thành Biên Bức Hiệp, diệt trừ cái ác giúp đỡ người yếu, là bạn đồng hành của chính nghĩa.

Nhưng cuộc sống này rất vất vả, nếu con muốn, ta sẽ giúp con.

Muốn, chỉ cần có thể bắt được Tư Mật Tư, con nguyện ý.

Toa Lỵ sau khi trải qua thảm cảnh cha mẹ qua đời, đã trở nên kiên cường.

Lúc này Đỗ Lan nhận được một cuộc điện thoại, là Sa Chức gọi tới.

Hóa ra căn nhà mà Đỗ Lan và Sa Chức đang ở cũng có người muốn đột nhập, nhưng đã bị Sa Chức đánh gục, người đến lại là người Đỗ Lan quen biết, một người khác trong số những học sinh bãi khóa là Kiệt Khắc.

Hóa ra Tư Mật Tư sau khi trở thành tội phạm, trí thông minh đã tăng lên không ít, còn tìm được đồng phạm, đó chính là Kiệt Khắc.

Kiệt Khắc cũng bị ép buộc, cha mẹ hắn đều bị Tư Mật Tư bắt giữ.

Nhưng Kiệt Khắc hiển nhiên không ngờ Sa Chức lại lợi hại đến vậy, chưa ra một chiêu nào, Kiệt Khắc và vài tên côn đồ đã ngã gục.

Hiện tại Kiệt Khắc bị Sa Chức vứt trong nhà kho.

Những tên côn đồ khác đều bị Sa Chức ném vào nhà tù.

Cùng Toa Lỵ làm thủ tục xuất viện, nàng vốn dĩ chỉ là cảm xúc không ổn định mà thôi, nên bác sĩ cũng không ngăn cản, còn về cảnh sát gì đó hoàn toàn bị Đỗ Lan bỏ qua.

Sau khi Đỗ Lan về nhà, cũng không có gì để nói với Kiệt Khắc, chỉ đảm bảo sẽ cứu cha mẹ Kiệt Khắc ra, để Kiệt Khắc an tâm ở trong tù tiếp nhận cải tạo.

Còn về Tư Mật Tư, đương nhiên là để lại cho Toa Lỵ, người đã quyết định làm Biên Bức Hiệp.

Luyện tập của Đỗ Lan cũng không hề nhẹ nhàng, hơn nữa cứ động một cái là ném Toa Lỵ ra ngoài hoang dã đấu với khủng long, đối với một người bình thường như Toa Lỵ thì đó đơn giản là tàn nhẫn vô nhân đạo.

Nhưng nhờ vậy, Toa Lỵ tiến bộ cũng vô cùng nhanh, chỉ sau hai tháng, đã có lực chiến đấu hai mươi.

Cộng thêm bộ đồ Biên Bức Hiệp mà Đỗ Lan chuẩn bị cho Toa Lỵ, cùng với những vũ khí và trang bị công nghệ cao lỉnh kỉnh khác, Toa Lỵ đã có thể ra phố chủ trì chính nghĩa đánh tội phạm rồi.

Một bộ giáp đen tuyền, áo choàng làm từ dược liệu đặc biệt.

Một chiếc mô tô đen bóng lấp lánh, động cơ là siêu động cơ đẩy được sử dụng trong các tàu vũ trụ tân tiến nhất, tốc độ của chiếc mô tô này cực kỳ nhanh.

Trong thế giới Long Châu này, có xe bay lượn, nhưng giá cả đắt đỏ, người bình thường cũng chỉ dùng xe có bánh, vì vậy chiếc mô tô này tuy không thể bay, nhưng cũng đủ để truy đuổi phần lớn kẻ thù rồi.

Toa Lỵ oai phong leo lên mô tô, sau đó ở chế độ im lặng, lặng lẽ phóng ra khỏi đường hầm, tiến vào thành phố.

Nữ Biên Bức Hiệp sẽ lần đầu tiên thể hiện bản lĩnh của mình trước thành phố Tát Đản.

Tư Mật Tư ở đâu.

Tên côn đồ bị Biên Bức Hiệp Toa Lỵ bắt được, hiển nhiên bị dọa sợ hãi.

Ai lại có thể nghĩ rằng cô gái dưới chiếc mặt nạ, vài tháng trước còn chỉ là một người bình thường.

Tôi xin thề với trời, tôi thật sự không biết.

Đừng thề với trời, hãy thề với ta.

Giọng Toa Lỵ qua bộ đổi giọng trở nên khàn khàn.

Tôi thật sự không biết, tôi chỉ biết mấy ngày gần đây có người sẽ vận chuyển một lô quân hỏa từ bên ngoài vào.

Thật đấy, tôi chỉ biết có vậy.

Tôi chỉ là một vai nhỏ thôi mà.

Tên côn đồ đã sợ đến mức nước mắt nước mũi tèm lem, nhát gan như vậy thì làm kẻ xấu cũng chẳng có tiền đồ.

Ở đâu.

Quân hỏa sẽ được đưa đến đâu.

Tôi không biết.

Tên côn đồ này xem ra đúng là vai nhỏ.

Toa Lỵ buông tay, sau đó nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn của tên côn đồ, ẩn mình vào màn đêm.

Tư Mật Tư hiện tại đã có chút địa vị trong thành phố Tát Đản, được coi là một lão đại, hơn nữa còn đã lên kế hoạch cho vài vụ án lớn.

Dưới trướng hắn có một đám người, hiện tại lại còn chuẩn bị một lượng lớn quân hỏa, chắc chắn lại có hành động lớn.

Hiện tại Tư Mật Tư đã là một tội phạm siêu nguy hiểm rồi, có rất nhiều lời đồn về Tư Mật Tư, nhưng đa số đều là giả.

Tuy nhiên Toa Lỵ không sợ Tư Mật Tư có hành động hay không, vì càng hoạt động, cơ hội bắt được Tư Mật Tư càng lớn.

Ban ngày, Toa Lỵ vẫn là một nữ sinh cấp ba, phải đến trường đi học.

Tối qua có thu hoạch gì không.

Đỗ Lan với tư cách là giáo viên trong trường và Toa Lỵ với tư cách là học sinh gặp mặt, không hề có bất kỳ sự bất hòa nào.

Chỉ biết Tư Mật Tư lại sắp có động thái lớn.

Đừng vội, hắn sớm muộn gì cũng sẽ đền tội.

Ngược lại, con có thu hoạch gì bất ngờ không, ví dụ như có bắt được tên Độc Kiêu đang nổi đình đám gần đây không.

Thuốc phiện của hắn khiến cảnh sát đau đầu không ít, con có thể tạm gác lại mối thù với Tư Mật Tư, làm những việc mà Biên Bức Hiệp nên làm.

Biết rồi, lão sư.

Con sẽ đi bắt tên Độc Kiêu đó, hắn tên gì ạ.

Không biết, nhưng cảnh sát đặt cho hắn một biệt danh là Tuyệt Mệnh Độc Sư cười.

Hắn có thể chế tạo ra loại thuốc phiện siêu tinh khiết, hiện tại đã độc chiếm toàn bộ thị trường thuốc phiện của thành phố Tát Đản.

Thiệt hại mà hắn gây ra thậm chí còn lớn hơn Tư Mật Tư.

Lão sư, con sẽ bắt hắn.

Ừm, con có thể đến cục cảnh sát tìm một người giúp đỡ, như vậy có thể tạo điều kiện thuận lợi cho hành động của con.

Nếu có cảnh sát nào nguyện ý giúp đỡ con, con cũng rất sẵn lòng tìm một người giúp đỡ.

Vậy con về lớp học đi, không nhất thiết phải ra ngoài hành động mỗi đêm, hãy bảo trọng.

Lớp học của Đỗ Lan vẫn như thường lệ không ai thích, vì Đỗ Lan cứ động một cái là bắt học sinh đứng hành lang.

Chương 141

Nhưng Đỗ Lan cảm thấy làm giáo viên ở trường học, đơn giản là quá nhẹ nhàng và dễ dàng.

Mặc dù các học sinh không thích Đỗ Lan, nhưng họ cũng không thể không thừa nhận kiến thức chuyên môn của Đỗ Lan vẫn rất tốt.

Năng lực trong vật lý học rất cao, khiến một số học sinh kiêu căng cũng phải phục.

Đương nhiên, phục thì phục, không thích thì không thích.

Toa Lỵ không nghe theo lời khuyên của Đỗ Lan là hãy nghỉ ngơi, buổi tối nàng lại ra ngoài, bóng tối lướt đi trong thành phố.

Và lại tìm vài tên côn đồ, hỏi về Tuyệt Mệnh Độc Sư.

Đáng tiếc là manh mối rất ít, nhưng với tư cách là Biên Bức Hiệp, với những công nghệ cao siêu hơn cảnh sát, và những thủ đoạn phi thường, từ những dấu vết nhỏ nhất cũng có thể tìm ra nghi phạm.

Điều khiến Toa Lỵ kinh ngạc là, nghi phạm Tuyệt Mệnh Độc Sư này lại chính là giáo viên hóa học ở trường cấp ba Quất Tinh, bình thường rất được học sinh yêu mến, là một giáo viên không tồi.

Vì vậy Toa Lỵ quyết định trước tiên sẽ quan sát giáo viên hóa học đó ở trường, xem có thể tìm thấy chứng cứ không.

Đáng tiếc sự thật vẫn là sự thật, sẽ không thay đổi vì ý kiến chủ quan của một số người, giáo viên hóa học đó có thể sử dụng thành thạo các loại thiết bị thí nghiệm hóa học, hơn nữa cũng có thể có được các hóa chất cần thiết để chế tạo thuốc phiện.

Mặc dù Toa Lỵ không muốn thừa nhận, nhưng nàng đã xác định được thân phận của Tuyệt Mệnh Độc Sư rồi, vì vậy nàng phải bắt giữ hắn.

Đêm, Toa Ly lặng lẽ tiếp cận nhà của Tuyệt Mệnh Độc Sư, trong nhà truyền ra tiếng cười nói vui vẻ.

Tuyệt Mệnh Độc Sư có một người vợ tốt, và hai đứa con, một gia đình bốn người hạnh phúc viên mãn.

Điều này khiến Toa Ly do dự, ngay cả khi nàng đã xác định được thân phận của Tuyệt Mệnh Độc Sư, nhưng nàng không đành lòng phá hủy gia đình hắn.

Từ cửa sổ quan sát, Toa Ly nhìn gia đình trong ánh đèn, Tuyệt Mệnh Độc Sư với khuôn mặt chất phác nở nụ cười, cùng gia đình chơi trò chơi, tiếng cười của trẻ con truyền ra ngoài.

Vì vậy Toa Ly lặng lẽ rời đi, từ bỏ trách nhiệm bắt giữ tội phạm của Biên Bức Hiệp.

Quay về căn cứ, Toa Ly một mình khóc, đúng vậy, nàng nhớ đến cha mẹ mình, nhớ đến sự non nớt của mình khi đó, không hiểu nỗi lòng vất vả của cha.

Nàng một lòng một dạ chỉ muốn thoát khỏi nông trại, chạy đến thành phố.

Ngày hôm sau Toa Ly với đôi mắt đỏ hoe đến trường, tìm Đỗ Lan.

Nàng cần hỏi Đỗ Lan về chuyện này.

Vì vậy Toa Ly tóm tắt tình hình của Tuyệt Mệnh Độc Sư cho Đỗ Lan nghe.

Đối mặt với tình huống như vậy, Đỗ Lan cũng không biết nên nói gì, mặc dù lực chiến đấu của hắn kinh người, nhưng nói cho cùng, hắn cũng chỉ là một người mà thôi.

Ngay cả khi Đỗ Lan đã sống vài trăm năm, kiến thức đầy đủ, nhưng cũng không thể có một phương pháp hoàn hảo trong chuyện này.

Hắn biết Tuyệt Mệnh Độc Sư đã làm hại rất nhiều người, nên bị bắt, nhưng việc Tuyệt Mệnh Độc Sư bị bắt cũng định trước gia đình hắn sẽ tan nát, người thân của Tuyệt Mệnh Độc Sư sẽ phải chịu sự trừng phạt đau khổ.

Toa Lỵ, khi bảo vệ những người vô tội, con cũng phải đưa ra lựa chọn, hy sinh hạnh phúc của một số ít người để thành toàn cho đa số người.

Hoặc con phải tạo ra một lời nói dối, sau đó để họ sống trong lời nói dối đó.

Nhưng bất kể thế nào thì nhất định sẽ có người bị tổn thương, việc chúng ta phải làm chính là giảm thiểu sự tổn thương đó đến mức thấp nhất.

Vì vậy con nên bắt giữ Tuyệt Mệnh Độc Sư, sau đó giao cho cảnh sát.

Bởi vì Tuyệt Mệnh Độc Sư đã làm hại quá nhiều người, tội ác của hắn quá lớn.

Còn đối với vợ và con của hắn, chúng ta chỉ có thể cầu nguyện họ có thể kiên cường sống tiếp.

Lão sư Toa Lỵ vẫn còn đang băn khoăn.

Toa Lỵ, chuyện đời không như ý, mười phần tám chín.

Cái gọi là trăng có tròn khuyết, chúng ta không thể cưỡng cầu hạnh phúc.

Chúng ta chỉ có thể lựa chọn, mà đôi khi những lựa chọn tưởng chừng đơn giản lại quá khó khăn.

Giống như lúc con trở thành Biên Bức Hiệp vậy, bây giờ lại là lúc phải đưa ra lựa chọn.

Nhưng bất kể con lựa chọn thế nào, lão sư ta đều ủng hộ con.

Biết rồi, lão sư.

Con đã biết phải làm gì rồi.

Sau cuộc đối thoại này, Đỗ Lan quả thực đã tìm thấy một chút cảm giác của một người thầy dẫn đường cho cuộc đời, cảm thấy thật tuyệt vời.

Hắn tin rằng học trò của mình sẽ không khiến hắn thất vọng.

Thế là tin tức trang nhất của ngày hôm sau chính là Tuyệt Mệnh Độc Sư sa lưới, Biên Bức Hiệp tái xuất giang hồ.

Nghe nói công ty Vạn Năng Giao Nang bị trộm.

Đỗ Lan có chút kinh ngạc, những vệ sĩ robot của công ty Vạn Năng Giao Nang đâu phải dạng vừa.

Không phải tổng bộ, chỉ là một phòng thí nghiệm được đặt ở thành phố Tát Đản.

Vì trước đây vẫn không có thành quả gì, tôi suýt thì quên mất.

Nhưng gần đây hình như họ đã nghiên cứu ra một loại giáp robot không tồi, không ngờ còn chưa kịp nộp mẫu thử nghiệm và tài liệu về tổng bộ, đã bị người ta cướp mất.

Bị cướp mất ư.

Đúng vậy, một nhóm người cầm vũ khí xông vào phòng thí nghiệm, không chỉ cướp đồ, còn làm bị thương nhân viên công ty chúng tôi.

Hiện tại đầu tôi đau như búa bổ.

Đỗ Lan chỉ đến ăn ké, lại nghe Bố Mã than vãn trên bàn ăn.

Nếu là ở thành phố Tát Đản, ta có thể giới thiệu cho cô một nhân tuyển không tồi để giúp cô tìm lại đồ vật.

Đỗ Lan nói.

Anh nói Biên Bức Hiệp phải không.

Bố Mã, tại sao cô không nghĩ người tôi nói chính là tôi.

Anh.

Đỗ Lan này còn không đáng tin bằng con gái mình nữa.

Bố Mã rõ ràng là đang kỳ thị Đỗ Lan.

Được rồi, được rồi, chính là Biên Bức Hiệp.

Ta giúp cô mời nàng đến giúp.

Vậy thì làm phiền anh rồi, tôi cũng sẽ đích thân đến thành phố Tát Đản.

Nhân viên dưới quyền của tôi xảy ra chuyện lớn như vậy, với tư cách tổng tài tôi không thể không đi.

Đến lúc đó, xin hãy cho tôi đích thân gặp mặt Biên Bức Hiệp.

Không vấn đề.

An ninh thành phố Tát Đản vẫn tệ như thường lệ, các băng đảng địa phương chiếm cứ địa bàn, giang hồ tứ xứ tung hoành.

Đơn giản là hỗn loạn một đoàn, mặc dù ban ngày người bình thường vẫn đi làm sinh hoạt, nhưng đến ban đêm toàn bộ thành phố đều sẽ bị băng đảng khống chế.

Nhưng trong màn đêm, vẫn có một bóng người đang chống lại tội ác, đó chính là Biên Bức Hiệp, hiệp sĩ bóng đêm, anh hùng vô danh, dũng giả vô úy.

Toa Lỵ cảm thấy mình giống như người đuổi theo làn khói, mỗi lần cảm giác sắp bắt được, nhưng mỗi lần đều chỉ có thể tay không trở về.

Tên Tư Mật Tư đó thông minh hơn nàng tưởng tượng rất nhiều.

Căn cứ dưới lòng đất, trò ác thú vị của Đỗ Lan, địa điểm chính là dưới nông trại bị hủy hoại của gia đình Toa Lỵ.

Nơi đây đặt các thiết bị tiên tiến nhất thế giới, là nơi Toa Lỵ điều tra phá án.

Toa Lỵ, quản gia robot của con không được mạnh mẽ cho lắm, ngay cả cái căn cứ này cũng không dọn dẹp tử tế.

Đỗ Lan nhìn sàn nhà đầy dầu máy, cùng với một số máy móc lộn xộn vứt tứ tung khắp nơi.

Là con không cho chúng động, mô tô Biên Bức có chút trục trặc.

Sao không gọi ta, ta đã chuẩn bị trang bị mới, lần này con sẽ dùng đến.

Biên Bức Cơ, giúp con có thể tự do bay lượn trong thành phố.

Còn có Biên Bức Đĩnh, Biên Bức Xa.

Cùng với mô tô Biên Bức mới.

Lần này đừng chỉ đi vài tháng lại làm hỏng.

Đỗ Lan lấy vài chiếc Vạn Năng Giao Nang đặt lên bàn, Còn nữa, ngày mai Bố Mã của công ty Vạn Năng Giao Nang sẽ đến thành phố Tát Đản để tìm hiểu vụ án phòng thí nghiệm bị cướp.

Có liên quan gì đến con.

Nếu là trước đây Toa Lỵ có lẽ đã xin nghỉ để đi gặp thần tượng của mình, nhưng bây giờ nàng chỉ muốn báo thù.

Chương 142

Đương nhiên là đi giúp điều tra vụ án, ta nghĩ vụ án lần này nhất định có liên hệ với Tư Mật Tư.

Bởi vì nhóm người cướp bóc đó hỏa lực rất mạnh, ở thành phố Tát Đản chưa có băng đảng nào có hỏa lực như vậy.

Trừ Tư Mật Tư gần đây đã kiếm được một lô quân hỏa lớn.

Được, tối mai con sẽ đến đó, tìm hiểu tình hình.

Tối mai bảy giờ, đừng đến trễ, đến lúc đó cùng ăn cơm.

Con không phải đi với thân phận Biên Bức Hiệp sao.

Sao lại cùng ăn cơm.

Toa Lỵ không hiểu.

Đối với Bố Mã, không có gì phải giấu diếm.

Nếu nàng đã hứng thú với con, con sẽ không giấu được gì đâu.

Bởi vì nàng là siêu cấp khoa học gia, trong tay có vô số đồ tốt.

Hơn nữa nàng mười sáu tuổi đã bắt đầu đi khắp nơi tìm Long Châu, đã gặp đủ loại nhân vật, nên nàng không phải là người bình thường.

Long Châu.

Toa Lỵ dường như nghĩ đến điều gì đó.

Được rồi, không nói nữa, con gái ta đang đợi ta ăn cơm.

Ngày mai đừng quên.

Đỗ Lan định đi thì vỗ trán, từ trong túi lại lấy ra một chiếc Vạn Năng Giao Nang, Suýt quên, đây có một bộ lễ phục, Bố Mã tuy tính cách không tồi, nhưng dù sao cũng là một nhân vật lớn, con mặc trang trọng một chút sẽ không sai đâu.

Tối ngày hôm sau, tại khách sạn tốt nhất thành phố Tát Đản.

Bố Mã một thân váy liền đơn giản, nhưng khí chất lại là thứ thu hút sự chú ý nhất.

Mặc dù Bố Mã trước mặt Tôn Ngộ Không và mọi người hoàn toàn không giữ kẽ, là một người phụ nữ thích làm quá, nhưng trong thế giới của người bình thường, Bố Mã là tổng tài Vạn Năng Giao Nang tối cao vô thượng, ngay cả Tổng thống thế giới cũng phải khách khí với gia đình nàng.

Bởi vì Vạn Năng Giao Nang trong thế giới này thực sự quá quan trọng.

Toa Lỵ cũng một thân váy dài cực kỳ trang nhã, còn đeo một sợi dây chuyền đá quý, cũng thu hút ánh mắt của những người trong sảnh.

Không đeo kính, thả tóc ra, Toa Lỵ cũng là một mỹ nhân.

Đỗ Lan một thân vest trắng, dẫn theo Sa Chức mặc đồ gothic lolita, hai cha con đến sớm hơn Bố Mã, gọi một đống đồ ăn.

Bố Mã đến sau cũng không khách khí ăn uống.

Ngược lại Toa Lỵ có chút không thoải mái, thực ra bản chất của nàng cũng chỉ là một cô bé lọ lem mà thôi, mặc dù hóa thân thành Biên Bức Hiệp chống tội phạm, nhưng trước mặt Bố Mã vẫn có chút tự ti.

Thật không ngờ, Biên Bức Hiệp lại là một cô gái.

Sau đó Bố Mã nhìn Đỗ Lan, Nhất định lại là ý của anh phải không, Đỗ Lan.

Đỗ Lan coi như không nhìn thấy ánh mắt của Bố Mã, tiếp tục ăn.

Toa Lỵ à, làm Biên Bức Hiệp chắc nguy hiểm lắm phải không.

Không có gì, cô Bố Mã cô có thể nói cho con nghe về chuyện phòng thí nghiệm không ạ.

Gặp được thần tượng của mình, nhưng Toa Lỵ cảm thấy mình thật sự không tìm được chủ đề gì, nên nàng hỏi thẳng.

Được thôi, tôi đã khôi phục lại hình ảnh camera giám sát bị xâm nhập, tuy không rõ nét, nhưng vẫn hy vọng có thể giúp được con.

Toa Lỵ lấy ra một cặp kính, nạp dữ liệu từ thẻ của Bố Mã vào.

Toa Lỵ chỉ xem một lần, đã phát hiện trong đó có một bóng người chính là Tư Mật Tư.

Không sai, chính là hắn.

Sắc mặt Toa Lỵ lập tức biến đổi.

Bố Mã nhìn Đỗ Lan với ánh mắt dò hỏi.

Đỗ Lan cũng đáp lại bằng ánh mắt chuyện dài lắm.

Nếu đã xác định rồi, vậy thì đi tìm đi, nếu không tìm được thì chỉ đành đợi chúng ra tay gây án lần nữa.

Đỗ Lan bất đắc dĩ nói.

Thật phiền phức.

Bố Mã vẫn vậy, trước mặt Đỗ Lan cũng không cần cố ý giả vờ.

Bố Mã chú ý hình tượng.

Xì, mấy người nói thì dễ.

Tôn Ngộ Không, Bối Cát Tháp, còn có anh nữa, suốt ngày đánh nhau không làm việc đàng hoàng.

Chỉ có một mình tôi vất vả phải điều hành toàn bộ công ty, mệt chết tôi rồi.

Thật hoài niệm thời thơ ấu.

Đỗ Lan không lên tiếng, nhưng trong lòng lại cằn nhằn, thời thơ ấu chẳng phải là một loạt những cuộc phiêu lưu mất hình tượng sau khi gặp Tôn Ngộ Không sao.

À à, năm đó nếu như ước với Long Châu, tôi đã không lớn lên, đã không phải vất vả như vậy.

Bố Mã hiếm khi có thời gian than vãn chuyện này chuyện nọ, đặc biệt là sau khi Đặc Lan Khắc Tư ra đời, vừa đi làm vừa chăm con khiến Bố Mã mệt không ít.

Cô cứ mãn nguyện đi, hiện tại địa vị của cô đã có thể khiến người ta ngưỡng mộ rồi.

Đỗ Lan nói.

Vài người ăn no nê, nhưng không biết kế hoạch của Tư Mật Tư đã chuẩn bị sẵn sàng, có thể bắt đầu bất cứ lúc nào.

Khắc Lâm vẫn sẽ kết hôn, không lâu sau khi Đỗ Lan từ biệt Bố Mã, hắn đã nhận được thiệp mời gửi từ Quy Tiên Ốc.

Nhưng địa điểm đám cưới lại ở công ty Vạn Năng Giao Nang tại Tây Chi Đô.

Quy Tiên Ốc dù sao cũng quá nhỏ, không chứa được nhiều người như vậy.

Đỗ Lan nhìn Khắc Lâm cười rất ngượng ngùng và vui vẻ trong ảnh cưới, ngược lại Android 18 vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, không giống như đang kết hôn.

Không có một số sự kiện trong cốt truyện gốc, nhưng Khắc Lâm dưới sự giúp đỡ của Nhạc Bình, tay chơi lão luyện, cuối cùng vẫn ôm được mỹ nhân về.

Trong ảnh cưới, Khắc Lâm vẫn là đầu trọc, có lẽ hắn sẽ chính thức để tóc sau khi con gái hắn ra đời.

Đỗ Lan đặc biệt xin nghỉ cho mình, Sa Chức và Toa Lỵ, đưa họ cùng đi tham dự đám cưới.

Cũng là để Toa Lỵ được chứng kiến thế giới của chiến sĩ, để Toa Lỵ quen biết thêm vài chiến sĩ.

Vì có Toa Lỵ, nên Đỗ Lan và Sa Chức chuẩn bị sớm, sau đó đến nhà Sa Chức.

Chuẩn bị xong chưa.

Toa Lỵ, chúng ta phải xuất phát rồi.

Đỗ Lan hỏi.

Chuẩn bị xong rồi ạ, chúng ta đi bằng phi hành khí sao.

Toa Lỵ ngây thơ hỏi.

Đương nhiên không phải, con nắm tay Sa Chức.

Đỗ Lan nói.

Đỗ Lan đương nhiên không có vấn đề gì, một chiêu Thuấn Di đã đến chỗ Giới Vương, Tôn Ngộ Không đã mặc vest chỉnh tề.

Xem ra Tôn Ngộ Không cũng đã biết về đám cưới của Khắc Lâm, hắn tuy đơn thuần, nhưng những phép tắc cơ bản nhất thì vẫn biết.

Hơn nữa Khắc Lâm luôn là chiến hữu và bạn thân tốt nhất của hắn, nên đám cưới của Khắc Lâm hắn đương nhiên sẽ tham gia.

Khắc Lâm, ngươi vậy mà có thể kết hôn với Android 18, thật sự nằm ngoài dự đoán của ta.

Đỗ Lan không nói dối, vốn dĩ hắn nghĩ nếu không có diễn biến cốt truyện, Khắc Lâm và Android 18 sẽ không ở bên nhau.

Nói thật, chính tôi cũng rất bất ngờ.

Khắc Lâm ngượng nghịu nói, Một mỹ nữ như Android 18, vậy mà lại đồng ý gả cho tôi.

Năm đó, Đỗ Lan và Địch Ny Toa tại nhà thờ ở Kỳ Tích Chi Thành, đã tổ chức đám cưới đầu tiên mang ý nghĩa sách giáo khoa.

Lúc đó cả thành phố đều hò reo vì đám cưới của họ, Đỗ Lan và Địch Ny Toa cũng cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Đỗ Lan, hai người đến sớm thật.

Bố Mã vẫn đang chuẩn bị, những người khác vẫn chưa đến.

Khách khí gì, có Nhạc Bình ta ở đây, không có cô gái nào thoát khỏi lòng bàn tay.

Đoản Địch, Tôn Ngộ Phạn và Kỳ Kỳ, cùng với Quy Tiên Nhân đều lần lượt đến.

Ta không nói cái này, Khắc Lâm, ngươi là một người đàn ông tốt, hơn nữa còn là lực lượng chủ yếu cứu Địa Cầu, có người thích ngươi rất bình thường.

Điều khiến ta bất ngờ là, Android 18 là người nhân tạo, nàng vậy mà có thể chấp nhận lời cầu hôn của ngươi.

Khắc Lâm lại rất căng thẳng, có thể kết hôn với một mỹ nữ như Android 18, gần như khiến hắn hưng phấn đến mức một đêm không ngủ.

Đầu trọc của Khắc Lâm đã đỏ ửng.

Android 17 cũng đã đến, ăn mặc như một cao bồi.

Nhưng với tư cách là em trai của Android 18, hắn bị Android 18 ép buộc phải mặc một bộ vest.

Là Nhạc Bình sắp xếp tất cả, tôi chỉ hẹn Android 18 ra ngoài thôi.

Khắc Lâm hẹn Android 18 cũng đã lấy hết dũng khí.

Chương 143

Đỗ Lan, anh đến rồi, cảm ơn anh.

Mặt Khắc Lâm vẫn còn đỏ bừng.

Đỗ Lan, anh đến thật đúng lúc, dù sao thì còn sớm mới đến giờ ăn, chúng ta đánh một trận đi, xem thành quả tu luyện của tôi.

Tôn Ngộ Không thấy Đỗ Lan xong, lại rục rịch muốn thử.

Kỳ Kỳ, đứa trẻ trong lòng cô là đứa con thứ hai của Ngộ Không sao.

Bố Mã kinh ngạc nói.

Nhưng Đặc Lan Khắc Tư sẽ không trả lời gì, chỉ ngây ngô cười.

Ra là vậy, cô kể cho tôi nghe, quá trình yêu đương của cô và Android 18 đi.

Nói thật, tôi thấy hai người đều không phải là người chủ động, có thể đến với nhau, khiến tôi tò mò.

Đỗ Lan tiếp tục hỏi.

Toa Lỵ vẫn chưa kịp phản ứng, Lão sư, vừa nãy là gì vậy.

Chúng ta làm sao đến đây được.

Tây Chi Đô cách thành phố Tát Đản mấy chục kilomet cơ mà.

Thôi bỏ đi, vest không thể bẩn được, nếu không Sa Chức sẽ giết ta.

Lần này Toa Lỵ đã mở rộng tầm mắt, các chiến sĩ đều thành thạo sử dụng Vũ Không Thuật từ trên trời giáng xuống, tuy nàng cũng đã thấy Đỗ Lan bay lượn, nhưng thấy người tự do bay lượn thì đây là lần đầu tiên.

Tất cả đều phải cảm ơn Nhạc Bình.

Khắc Lâm cảm kích nhìn Nhạc Bình một cái.

Khách đến rồi.

Bố Mã hô một tiếng.

Chào.

Chiến hữu của tôi, tân hôn hạnh phúc.

Khắc Lâm với tư cách chú rể và cô dâu Android 18 cùng tiếp đãi khách.

Không biết Ngộ Không rốt cuộc ở đâu.

Khắc Lâm có chút tiếc nuối, Tôn Ngộ Không sau khi đi tu luyện thì không còn liên lạc nữa.

Khắc Lâm và Ngộ Không có thể nói là lớn lên cùng nhau từ nhỏ, năm đó Khắc Lâm đã tham gia đám cưới của Tôn Ngộ Không và Kỳ Kỳ, nhưng bây giờ Tôn Ngộ Không lại không biết ở đâu.

Toa Lỵ nắm tay Sa Chức, sau đó chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên, rồi cảnh vật xung quanh hoàn toàn thay đổi.

Nhạc Bình ở một bên đã bị đánh bại, hắn cảm thấy Khắc Lâm quá làm quá lên, hoặc nói là quá nhanh mù quáng đi vào nấm mồ hôn nhân.

Bố Mã, lại gặp nhau rồi.

Đỗ Lan cười nói.

Đỗ Lan anh đã đến rồi, thì đi xem Khắc Lâm đi, hắn vẫn còn căng thẳng.

Sa Chức, dẫn Toa Lỵ đi xem cô dâu.

Bố Mã bận đến đầu đầy mồ hôi, Chính tôi còn chưa kết hôn, lại phải lo liệu đám cưới của người khác, thật là tức chết đi được.

Đỗ Lan nghe xong, cảm thấy hình như cũng không có gì đặc biệt, chỉ có thể cảm thán Khắc Lâm và Android 18 đại khái là một cặp trời sinh rồi.

Đúng vậy, là con trai thứ hai của tôi và Ngộ Không, tên là Tôn Ngộ Thiên.

Kỳ Kỳ cười nói.

Thấy Khắc Lâm, khiến tôi nhớ đến lúc tôi kết hôn, cũng căng thẳng y như vậy.

Đỗ Lan lộ ra vẻ mặt hoài niệm.

Đỗ Lan, anh không phải cũng biết Thuấn Di sao.

Đến chỗ Giới Vương tìm Tôn Ngộ Không về đi.

Bố Mã nói.

Thằng bé đó tuổi cũng xấp xỉ Đặc Lan Khắc Tư của tôi, Đặc Lan Khắc Tư cuối cùng cũng có bạn chơi rồi.

Phải không Đặc Lan Khắc Tư.

Bố Mã hỏi Đặc Lan Khắc Tư, người đã có thể đứng dậy đi được hai bước.

Ngay cả Bối Cát Tháp cũng đã thay một bộ vest, chắc là theo yêu cầu của Bố Mã.

Thực ra Bối Cát Tháp vẫn rất trân trọng gia đình mình, bất kể là vợ hay con trai.

Nhạc Bình có rất nhiều bạn gái, Bố Mã cũng vì tính lăng nhăng của hắn mà chia tay, nhưng Nhạc Bình chưa bao giờ thay đổi.

Hắn chưa bao giờ nghĩ đến việc kết hôn, hiện tại sư huynh đệ của mình lại sắp kết hôn, một mặt là mừng cho Khắc Lâm, một mặt lại tiếc cho hắn.

Thuấn Di, chẳng qua chỉ là một ứng dụng cao cấp của Khí mà thôi.

Đỗ Lan thản nhiên nói.

Xem ra, ta đến đây uổng công một chuyến.

Đỗ Lan nói.

Khắc Lâm nghe lời Đỗ Lan nói, cảm thấy khá hơn nhiều, Thực ra Android 18 chỉ là được cải tạo trên cơ thể người bình thường mà thôi, trừ lực chiến đấu ra, những chỗ khác đều giống con người.

Không đâu, Giới Vương sẽ khôi phục toàn bộ quần áo của chúng ta.

Về chuyện đánh nhau, trí thông minh của Tôn Ngộ Không lại cao hơn.

Bụng hơi đói, hay là ăn cơm trước đi.

Đỗ Lan cảm thấy đến Địa Cầu, Tôn Ngộ Không sẽ bị Bối Cát Tháp giữ lại, hắn sẽ có thể thoát thân.

Được thôi, vậy chúng ta cứ đi ăn trước.

Tôi nhất định phải ăn no, mới có sức lực.

Đỗ Lan toát mồ hôi, hắn là một người theo chủ nghĩa hòa bình mà.

Ngộ Không.

Sự xuất hiện của Tôn Ngộ Không đã đưa đám cưới vào cao trào đầu tiên.

Rất nhiều người vui vẻ ôm lấy Tôn Ngộ Không.

Kỳ Kỳ, đứa bé trong bụng em là của ai vậy.

Tôn Ngộ Không lúc nào cũng hỏi mấy câu ngốc nghếch.

Kỳ Kỳ liền đấm một phát vào gáy Tôn Ngộ Không, khiến hắn bừng tỉnh.

Hả.

Chẳng lẽ là ta.

Vô nghĩa, không phải của ngươi thì của ai.

À.

Giật cả mình, con trai thứ hai của ta tên là gì.

Ngộ Thiên, Tôn Ngộ Thiên.

Tôn Ngộ Không đón con trai từ tay Kỳ Kỳ, rồi bế Tôn Ngộ Thiên lên.

Đến giờ, Số 18 từ từ bước vào nhà thờ cùng Số 17, Khắc Lâm đứng trước cha xứ đầy căng thẳng.

Từng bước một, cuối cùng Số 18 chủ động hôn Khắc Lâm.

Tiếng reo hò của đám đông và niềm vui của khách mời tràn ngập khắp hội trường.

Sau đó là tiệc tùng, ăn uống no say.

Đống thức ăn chất cao như núi đã bị mấy Đại Vị Vương xử lý sạch sẽ.

Vì Khắc Lâm và Số 18, cạn ly.

Tất cả mọi người nâng ly.

Cạn ly.

Mãi đến chiều, tiệc cưới mới kết thúc, sau đó Khắc Lâm đưa Số 18 bay đi, không biết đến nơi nào để hưởng tuần trăng mật.

Còn những người ở lại thì tiếp tục hàn huyên, ăn uống.

Bối Cát Tháp cứ nhìn Tôn Ngộ Không, muốn tìm cơ hội đánh một trận phân thắng bại với hắn.

Nhưng Tôn Ngộ Không bị vợ con vây quanh, Bối Cát Tháp không tìm được cơ hội.

Kỳ Kỳ quả thật giận sôi, Tôn Ngộ Không đi một cái là hơn một năm, ngay cả liên lạc cũng không có.

Tôn Ngộ Không chỉ biết không ngừng xin lỗi.

Lúc này, Bố Nhĩ Mã đột nhiên đi tới, đưa cho Đỗ Lan một chiếc TV di động, Đỗ Lan, tin tức nói là trường học của anh phải không.

Giờ này mà còn có tin tức à.

Đỗ Lan hỏi.

Quả nhiên là tin tức, hơn nữa là tin khẩn cấp phát thêm: trường Trung học Quất Tinh bị một đám phần tử vũ trang đột nhập, tất cả mọi người đều bị bắt làm con tin.

Hơn nữa, bọn bắt cóc còn yêu cầu Đỗ Lan, người đang xin nghỉ, phải trở về trường.

Vì vậy, ảnh Đỗ Lan xuất hiện trên tin tức, rất nhiều người kêu gọi Đỗ Lan nhanh chóng liên hệ với cảnh sát.

Ta lên TV rồi, nhưng trông hơi mập.

Đỗ Lan không hài lòng, Bố Nhĩ Mã, có điện thoại không, ta muốn khiếu nại đài truyền hình.

Đỗ Lan, đừng đùa nữa, học sinh của anh đang bị bắt cóc đấy.

Anh là giáo viên có nên bày tỏ sự lo lắng một chút không.

Bố Nhĩ Mã vừa gọi quản gia điện tử mang điện thoại đến, vừa mắng Đỗ Lan.

Chương 144

Đám nhóc ranh ấy, ăn chút khổ mới lớn được.

Khi cô bằng tuổi chúng, cô đã cầm radar Long Châu đi phiêu lưu khắp nơi rồi, phải không.

Ta là thiên tài mà.

Bố Nhĩ Mã vẫn rất tự hào về những việc mình đã làm, dù nhiều chuyện hơi thiếu tiết tháo.

Bố Nhĩ Mã, cô nói thế hơi có chút kỳ thị đấy.

Được rồi, ta xin lỗi tất cả những người trên thế giới này không thông minh bằng ta.

Hahahaha.

Bố Nhĩ Mã cầm điện thoại đập một cái trước mặt Đỗ Lan.

Đỗ Lan lắc đầu, rồi cầm điện thoại lên, Bố Nhĩ Mã, số điện thoại đài truyền hình là bao nhiêu.

Anh không thấy dòng chữ chạy dưới tin tức à.

Số điện thoại ở đó đấy.

Cảm ơn.

Đỗ Lan gọi điện.

Người dẫn chương trình tin tức: Ngay vừa rồi chúng tôi đã nhận được điện thoại từ ngài Đỗ Lan, người mà bọn bắt cóc muốn gặp.

Mời quý vị cùng lắng nghe quan điểm của ngài Đỗ Lan.

Xin chào, ngài Đỗ Lan, theo chúng tôi được biết, ngài là giáo viên tại trường Trung học Quất Tinh, đúng không ạ.

Đỗ Lan ra hiệu im lặng với những người xung quanh, rồi trả lời, Không sai, ta là một giáo viên vật lý của trường Trung học Quất Tinh.

Theo thông tin chúng tôi nắm được, hình như ngài Đỗ Lan không được học sinh yêu thích cho lắm, có phải vậy không.

Nói chính xác thì, chỉ có một học sinh thích môn học của ta.

Ngài Đỗ Lan đã thừa nhận mình không được học sinh hoan nghênh, hơn nữa chúng tôi còn nhận được tin tức, theo người nội bộ tiết lộ, ngài Đỗ Lan thậm chí còn dùng hình phạt thể chất với học sinh, vậy liệu sự việc lần này có phải là một vụ trả thù nhắm vào ngài Đỗ Lan không.

Ngài Đỗ Lan, anh có quan điểm gì về chuyện này.

Ta không có quan điểm.

Chẳng lẽ, anh không hề lo lắng về sự an nguy của học sinh mình sao.

Nếu bọn bắt cóc sẽ thả chúng vì ta lo lắng cho học sinh, thì ta sẽ lo lắng.

Còn nếu bọn bắt cóc sẽ không phản ứng vì ta thì ta không lo.

Ngài Đỗ Lan, hiện tại chúng tôi đang trực tiếp, rất có thể bọn cướp cũng đang xem chương trình, anh không lo mình sẽ chọc giận bọn chúng sao.

Nếu chúng bị chọc giận mà giết người, chẳng phải đó là tin tốt cho chương trình của các vị sao.

Một tin tức lớn đấy, các vị phải cảm ơn ta chứ.

Ngài Đỗ Lan, xin anh đừng nghi ngờ đạo đức nghề nghiệp của chúng tôi.

Được rồi, được rồi, ta xin lỗi.

Vậy thì, ngài Đỗ Lan, anh có đồng ý theo yêu cầu của bọn bắt cóc, một mình mạo hiểm quay trở lại trường trung học không.

Trước khi đưa ra câu trả lời, ta có thể nói vài lời không.

Đương nhiên, nhưng xin anh đừng nói những lời quá khích.

Được rồi.

Bọn bắt cóc, các ngươi nghe đây, những lời này là ta nói cho các ngươi nghe.

Hành động chính nghĩa ắt có người chính nghĩa thực hiện, lưới trời lồng lộng tuy thưa mà khó thoát, kẻ ác, lũ sói lang, cuối cùng sẽ bị pháp luật trừng trị nghiêm khắc, trả lại công lý cho thế gian.

Ngài Đỗ Lan nói hay quá.

Người dẫn chương trình cảm động rưng rưng nước mắt, Nhưng anh vẫn chưa trả lời là có quay lại trường học không.

Đương nhiên là không quay lại.

Ngài Đỗ Lan của chúng ta đã đưa ra câu trả lời.

Khoan đã, chúng tôi vừa nhận được một cuộc điện thoại khác, là của bọn bắt cóc.

Người dẫn chương trình nói, Bọn bắt cóc nói rằng vì Đỗ Lan đã từ chối lời mời của chúng, nên chúng sẽ bắt đầu giết con tin.

Mười phút nữa sẽ giết một người.

Ngài Đỗ Lan có thay đổi ý định không.

Không, vì ta biết một bí mật.

Bí mật.

Đúng vậy, một bí mật, một truyền thuyết.

Truyền thuyết nào mà lại khiến anh xem thường lời đe dọa giết con tin của bọn bắt cóc vậy.

Không thể tiết lộ, ta chỉ có thể nói với bọn bắt cóc đó rằng, dù các ngươi có làm gì thì cũng chỉ là công dã tràng, vì tầm nhìn của các ngươi quá thấp kém.

Thời gian sắp hết rồi, bọn bắt cóc sắp giết con tin.

Người dẫn chương trình rất căng thẳng, mồ hôi lạnh chảy ra.

Đỗ Lan nhìn về phía Toa Lỵ, Bây giờ tuy vẫn là ban ngày, nhưng Biên Bức Hiệp phải hành động sớm rồi.

Toa Lỵ gật đầu ra hiệu mình đã sẵn sàng.

Được rồi, mọi người cứ tiếp tục xem tin tức đi, ta và học sinh của ta sẽ sớm quay lại.

Toa Lỵ và Đỗ Lan Thuấn Di đến căn cứ dưới lòng đất, sau đó Toa Lỵ nhanh chóng mặc đồ xong, chiếc Bat moto lao thẳng về phía trường học.

Dọc đường thu hút vô số người hiếu kỳ.

Huyền thoại đô thị, Biên Bức Hiệp.

Tin tức cũng lập tức đưa tin: Ngay vừa rồi có người báo cho chúng tôi biết, cảnh sát nghĩa vụ Biên Bức Hiệp đã xuất hiện, và đang thực sự hướng về trường Trung học Quất Tinh.

Chúng tôi chưa bao giờ biết thân phận thật sự của Biên Bức Hiệp, chỉ biết đó là một kẻ điên thích hóa trang mặc đồ diễn kịch, nhưng liệu lần xuất hiện này của Biên Bức Hiệp có thể liên hệ Biên Bức Hiệp với ngài Đỗ Lan hay không.

Chúng ta hãy cùng chờ xem.

Tôi muốn tất cả cảnh sát bao vây trường học.

Ngay cả một con ruồi cũng không được bay vào.

Cảnh sát rất nỗ lực muốn cứu con tin, nhưng vấn đề là hỏa lực của cảnh sát không đấu lại bọn bắt cóc.

Mặc dù số lượng cảnh sát đông hơn bọn bắt cóc rất nhiều.

Trưởng quan, chúng ta đã hết nhân lực rồi sao.

Vậy thì đi điều động, điều động tất cả cảnh sát viên ở các thành phố lân cận đến đây cho tôi.

Rõ.

Dọc theo con đường dài ngoằn ngoèo như núi, chiếc Bat moto của Toa Lỵ lướt đi như một bóng đen, cuối cùng dừng lại trên một tòa nhà cao tầng không xa trường Trung học Quất Tinh.

Chiếc mô tô trực tiếp phóng thẳng đứng lên, bám chặt vào tường ngoài của tòa nhà.

Chiếc mô tô dừng trên sân thượng, lần này, Toa Lỵ cần bay thẳng từ sân thượng đến trường học.

Bây giờ mới hơn bốn giờ chiều, bóng dáng của Toa Lỵ sẽ bị tất cả cảnh sát phát hiện, và cảnh sát rất có thể sẽ nổ súng bắn hạ cô.

Vì vậy, lần bay này Toa Lỵ bắt buộc phải dùng Vũ Không Thuật chưa thành thạo của mình kết hợp với chiếc áo choàng trượt tường.

Toa Lỵ, em làm được.

Đối mặt với đám cảnh sát dày đặc bên dưới, nghĩ đến việc mình có thể phải hứng chịu nhiều vết đạn như vậy, Toa Lỵ cũng khó tránh khỏi có chút chột dạ.

Toa Lỵ dang hai tay, nhảy xuống từ mép sân thượng.

Có người vì bị bóng che nên ngẩng đầu nhìn lên, Quái nhân Dơi.

Hành tung của Toa Lỵ bị lộ, nhưng may mắn là không ai nổ súng.

Cô an toàn tiến vào phạm vi trường học, sau đó bị bọn bắt cóc bố trí trên sân thượng của tòa nhà giảng đường phát hiện.

Bọn bắt cóc nổ súng, đạn sượt qua người Toa Lỵ.

Toa Lỵ thu gọn hai tay, áo choàng cũng thu lại, tốc độ hạ xuống của cô nhanh hơn rất nhiều.

Kế hoạch ban đầu là hạ cánh trên sân thượng, giờ phải thay đổi khẩn cấp thành xông thẳng vào từ cửa sổ phòng học.

Thiết bị sonar khởi động.

Toa Lỵ có thể nhìn thấy tất cả tình hình trong toàn bộ tòa nhà.

Tất cả con tin đều bị tập trung trong phòng họp, có tổng cộng mười tên côn đồ, mỗi tên đều được vũ trang đầy đủ.

Hiện tại không có màn đêm che chở, điều Toa Lỵ có thể làm là trực tiếp dựa vào võ lực của mình để đột phá vòng vây, cứu con tin.

Hai tên côn đồ đang tiến về phía Toa Lỵ.

Toa Lỵ nấp sau cánh cửa.

Khi bọn côn đồ mở cửa, cô trực tiếp tóm lấy vũ khí của chúng, kéo cả hai vào phòng học và đánh ngất.

Dưới sự hỗ trợ của hệ thống sonar, mọi hành động của bọn côn đồ đều trong tầm mắt Toa Lỵ.

Rất nhanh, Toa Lỵ đã đánh bại hầu hết bọn bắt cóc.

Còn ba tên.

Chính là ba tên côn đồ đang canh giữ con tin, thủ lĩnh của chúng cũng ở đó.

Chỉ vài phút sau, Toa Lỵ đã đến được địa điểm con tin, nhưng bây giờ mới là lúc nguy hiểm nhất, vì cô phải tránh để con tin bị thương.

Tên bịt mặt kia chắc là thủ lĩnh của chúng, bắt giặc phải bắt vua.

Toa Lỵ quyết định trước tiên sẽ hạ gục tên đàn ông bịt mặt vạm vỡ kia.

Toa Lỵ ném lựu đạn khói về phía hai tên côn đồ, sau đó nhanh nhẹn lao về phía tên thủ lĩnh vạm vỡ.

Một cú đấm nhắm vào đầu tên thủ lĩnh to lớn, sau đó một điều khiến Toa Lỵ kinh ngạc đã xảy ra.

Cú đấm của cô vậy mà lại bị tên thủ lĩnh đó đỡ được.

Xem nào, là cô tiểu thư Dơi của chúng ta đến rồi, nghe nói cô vẫn luôn điều tra tin tức của tôi.

Bây giờ để tôi xem dưới mặt nạ của cô, rốt cuộc là ai.

Giọng nói của tên thủ lĩnh lập tức khơi dậy sự phẫn nộ trong Toa Lỵ.

Bởi vì Toa Lỵ nhớ ra, đó là giọng nói của kẻ thù của cô, Tư Mật Tư.

Toa Lỵ nâng chân đá mạnh một cú, đá Tư Mật Tư ra, giải thoát đôi tay mình.

Tiểu thư, thân thủ của cô quả thật không tệ, tiếc rằng bây giờ sức mạnh của tôi, không ai có thể ngăn cản.

Tư Mật Tư toàn thân phồng lên, quần áo bị xé rách, lộ ra một bộ áo giáp cơ khí.

Trên áo giáp còn in logo của công ty Vạn Năng Giao Nang.

Kẻ thù gặp mặt mắt đỏ bừng, Toa Lỵ sẽ không bị bộ giáp đó dọa sợ, cô lại một lần nữa triển khai tấn công.

Nhưng bộ giáp cơ khí này quả thật có điểm vượt trội, khiến Tư Mật Tư, một người bình thường, biến thành một chiến binh có cả phản ứng và sức mạnh đều tốt, thậm chí lực chiến đấu còn vượt qua Toa Lỵ hiện tại.

Cú đấm của Toa Lỵ đánh vào giáp, hoàn toàn không hề hấn gì.

Còn lực xung kích từ đòn phản công của Tư Mật Tư thì lại xuyên qua giáp chiến đấu của Biên Bức Hiệp truyền đến cơ thể cô.

Chương 145

Toa Lỵ cảm thấy nội tạng của mình như muốn bị đảo lộn, nhưng là một học sinh được Đỗ Lan huấn luyện, Toa Lỵ nghiến răng tiếp tục tấn công.

Tất cả con tin đều chứng kiến trận chiến này, một người bị gọi là kẻ điên lại đang giao chiến với bọn bắt cóc.

Tất cả những điều này đều là quả báo.

Tư Mật Tư nhìn Toa Lỵ đang bị mình đánh cho không còn sức phản kháng, cao giọng hét lên, Tất cả là lỗi của tên cặn bã Đỗ Lan.

Hahahaha.

Toa Lỵ ôm bụng, khóe miệng chảy ra máu tươi, Lỗi lầm của mình, lại đổ trách nhiệm cho người khác, ngay từ đầu ngươi đã sai rồi.

Ngươi biết cái gì.

Chính vì tên cặn bã đó mà cha mẹ tôi đã chết, đều chết rồi.

Tất cả là lỗi của hắn.

Vậy còn những học sinh này.

Tại sao ngươi lại bắt cóc chúng.

Chúng cũng là tội nhân, không tuân thủ giao ước.

Tư Mật Tư tháo mặt nạ bịt mặt của mình xuống.

Khuôn mặt vốn tuấn tú của Tư Mật Tư giờ đây đầy những vết sẹo dao, Và những người khác đều phải trả giá vì những kẻ không giữ lời hứa.

Ta, sẽ không để ngươi đắc ý đâu.

Ồ.

Tiểu thư, cô nghĩ mặc bộ đồ lố bịch buồn cười đó là có thể đóng vai phán quan chính nghĩa sao.

Được thôi, tôi sẽ đánh bại cô rồi ném ra ngoài, coi như một tiết mục giải trí phụ.

Vậy thì xem ngươi có thể đánh bại ta không.

Toa Lỵ hít một hơi thật sâu, rồi điều chỉnh toàn thân đến trạng thái tốt nhất, cô chuẩn bị dùng Khí.

Không cần giãy giụa nữa, sau lần này, toàn bộ thành phố Sa Tát sẽ nằm trong lòng bàn tay tôi, tôi sẽ cho bọn chúng biết nỗi kinh hoàng của Phục Cừu Ma Vương tôi.

Phục Cừu Ma Vương.

Thật là một cái tên lố bịch.

Toa Lỵ động thủ, Tàn Ảnh Quyền.

Khi Tư Mật Tư tấn công Toa Lỵ, cú đấm của Toa Lỵ đã đánh trúng người Tư Mật Tư.

Lần này cô tấn công vào các khớp nối trên áo giáp.

Bộ giáp này tuy mạnh mẽ, nhưng không phải không có điểm yếu, vì vậy Toa Lỵ không ngừng thử tấn công các vị trí khác nhau.

Tư Mật Tư không theo kịp tốc độ nhanh như vậy của Toa Lỵ, bèn đứng yên ở đó mặc cho cô đánh, hắn rất tự tin vào bộ giáp cướp được của mình.

Thực tế là, Toa Lỵ không thể tìm ra điểm yếu ngay lập tức.

Nhưng Toa Lỵ vẫn còn con át chủ bài, chiêu cuối cùng, Khí Đạn.

Toa Lỵ dừng lại, với khả năng hiện tại của cô, ngay cả việc tụ Khí cũng mất một lúc.

Sao vậy.

Không tấn công thì tôi sẽ tấn công.

Tư Mật Tư giơ tay lên, khẩu pháo xuất hiện trên cổ tay hắn.

Hai tia laser bắn tới, Toa Lỵ kéo áo choàng, tia laser phản xạ trên áo choàng bắn ra, xuyên thủng trần nhà phòng họp.

Áo choàng của Toa Lỵ đã bị nhiệt độ cao đốt cháy hư hại, không thể phản xạ lần thứ hai.

Vì vậy Toa Lỵ hành động, một Khí Đạn được cô vung ra từ tay, trực tiếp chui vào khẩu pháo laser của Tư Mật Tư.

Tất cả hệ thống của bộ giáp Tư Mật Tư đều bị tấn công, hệ thống ngoại tuyến, bộ giáp mất kiểm soát.

Hai tên bắt cóc còn lại thấy lão đại bị đánh bại, lập tức đầu hàng.

Con tin cũng được thả ra.

Ngươi rốt cuộc là ai.

Bộ giáp của Tư Mật Tư giờ đã trở thành nhà tù của hắn.

Ta là ai không quan trọng, nhưng nếu ngươi muốn tìm một cái tên để gọi ta, ta hy vọng dùng cái tên mọi người gọi ta, Biên Bức Hiệp.

Vừa nói, Toa Lỵ đấm mạnh một cú vào đầu Tư Mật Tư, đánh ngất hắn.

Vốn dĩ Toa Lỵ căm ghét Tư Mật Tư đến nỗi hận không thể giết hắn, nhưng khi Toa Lỵ thực sự đối mặt với Tư Mật Tư, cô lại không xuống tay được.

Hơn nữa trong lòng cô vẫn còn một hy vọng, đó chính là Long

Châu.

Sau đám cưới của Khắc Lâm, Đỗ Lan tiếp tục làm giáo viên trung học của mình.

Mặc dù không ít phóng viên muốn phỏng vấn Đỗ Lan, nhưng Đỗ Lan cứ như thần long thấy đầu không thấy đuôi, căn bản không cho những phóng viên đó cơ hội làm tin lớn.

Biên Bức Hiệp nổi tiếng, nhưng sau đó lại biến mất tăm, Toa Lỵ đã đi tìm Long Châu, ít nhất cũng phải mất một hai năm mới quay lại.

Đương nhiên, như một món quà chia tay, Đỗ Lan đã mượn radar Long Châu của Bố Nhĩ Mã cho Toa Lỵ.

Cuộc phiêu lưu của Toa Lỵ sẽ là một câu chuyện khác.

Sau vụ án bắt cóc trường học, an ninh thành phố Sa Tát tốt hơn không ít, nhưng vẫn có một số phần tử bất hợp pháp muốn làm giàu nhanh chóng mà coi thường pháp luật.

Lúc này một anh hùng mới xuất hiện, thay thế Biên Bức Hiệp, đó chính là con gái của Sa Tát, Bỉ Địch Lệ.

Là con gái của Chúa Cứu Thế, Bỉ Địch Lệ không cần đeo mặt nạ, hơn nữa cô còn nhận được sự hỗ trợ toàn lực từ cảnh sát, xuất hiện như một biểu tượng mới trong việc trấn áp tội phạm.

Thời gian trôi qua thực sự không chậm, bảy năm trôi qua, trong mắt Đỗ Lan và Sa Chức chỉ là khoảnh khắc chớp mắt.

Cảnh vật vẫn đó, người thì đã khác, chớp mắt đã qua.

Sa Chức sớm đã rời khỏi trường tiểu học, còn Đỗ Lan vẫn tiếp tục làm giáo viên.

Năm nay sẽ là năm Ma Nhân Bố Âu tấn công, vì vậy Đỗ Lan đã sớm hoàn thành chuẩn bị, chỉ chờ Ma Nhân Bố Âu giáng lâm.

Và những học sinh mới của Đỗ Lan, Tôn Ngộ Phạn và Bỉ Địch Lệ cũng đã gặp nhau.

Siêu Nhân Mặt Nạ Saiyan cũng cùng Chiến Sĩ Hoàng Kim trở thành huyền thoại đô thị mới.

Đồng thời, Giải Võ Đạo Hội Thiên Hạ Đệ Nhất lần thứ 25 cũng đang trong giai đoạn chuẩn bị quảng bá, màn khai mạc đại chiến cuối cùng cũng sắp bắt đầu.

Toa Lỵ lão sư, hôm nay giúp tôi dạy thay, tôi phải về nhà nấu cơm cho Sa Chức.

Đỗ Lan chỉ muốn xin nghỉ thôi, cái cớ nấu cơm này hắn đã dùng không dưới năm lần.

Toa Lỵ giờ đã là giáo viên thể dục ở trường Trung học Quất Tinh, là một giáo viên nữ ưu tú và xinh đẹp, tự nhiên có rất nhiều người theo đuổi, nhưng Toa Lỵ lại luôn giữ một khoảng cách vi diệu với Đỗ Lan.

Nhưng Đỗ Lan có Sa Chức giám sát, không dám léng phéng.

Đỗ Lan lão sư, anh đi đi, tôi sẽ trông chừng học sinh của anh.

Toa Lỵ giờ đã trưởng thành, không còn là cô bé chỉ biết báo thù nữa.

Ba năm trước, cô đã du hành khắp thế giới, tìm kiếm Long Châu, cuối cùng tuy không thu thập thành công tất cả Long Châu.

Nhưng cô đã gặp rất nhiều người và chứng kiến nhiều sự việc, suy nghĩ của Toa Lỵ cũng đã thay đổi.

Vì vậy, sau khi cô tập hợp đủ năm viên Long Châu, Toa Lỵ quay trở về thành phố Sa Tát, thi vào đại học dành cho người trưởng thành, sau đó lại trở thành một giáo viên, và cùng Đỗ Lan ở cùng một trường trung học.

Đỗ Lan xin nghỉ rồi, hắn phải về nhà họp.

Hai Claymore và Vực Sâu đều ở nhà Đỗ Lan, đó là yêu cầu của Đỗ Lan.

Kẻ thù tiếp theo là một tên gọi là Ma Nhân Bố Âu, hắn rất đáng sợ.

Trừ khi đánh hắn đến mức không còn một tế bào nào, nếu không hắn sẽ tái sinh vô hạn.

Hơn nữa, hắn còn có một loại phép thuật không thể tưởng tượng nổi, đó là có thể biến người thành thức ăn, nuốt vào bụng, từ đó hấp thụ năng lực của người đó.

Tóm lại là một kẻ thù đáng sợ, các ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng.

Chúng ta sẽ không sợ đâu.

Tây La Lỵ nói không hề có áp lực.

Vậy thì tốt nhất, dù sao sau này trên Địa Cầu này sẽ không còn nơi nào an toàn nữa, ta sẽ đưa các ngươi đến Giới Vương Tinh, ở đó tiện thể còn có thể huấn luyện một chút.

Không được, chúng ta đã bàn bạc xong rồi, muốn đi Giải Võ Đạo Hội Thiên Hạ Đệ Nhất.

Tây La Lỵ nói.

Những người khác cũng gật đầu, bọn họ đều đã bàn bạc xong, sẽ đi Giải Võ Đạo Hội Thiên Hạ Đệ Nhất chơi một chuyến.

Vậy được rồi, nhưng sau đó các ngươi phải đến Giới Vương Tinh.

Lúc này Đỗ Lan nhớ ra, Giải Võ Đạo Hội Thiên Hạ Đệ Nhất không cho phép sử dụng vũ khí, các ngươi không dùng Đại Kiếm có thể chiến đấu được không.

Câu này chủ yếu hỏi Hung Chiến Sĩ và Loa Toàn Kiếm.

Chương 146

Đương nhiên, ở thế giới trước, chúng ta đã học cách chiến đấu tay không rồi, ở thế giới này lại càng tinh thông hơn.

Hung Chiến Sĩ Nhiễm Huyết Áo Phỉ Lợi Á nói.

Loa Toàn Kiếm Trân cũng gật đầu.

Đỗ Lan bây giờ coi như đã hiểu, những người như Địch Ny Toa, sau khi trải qua nhiều thế giới như vậy mà vẫn không rời Đại Kiếm là số ít.

Vậy thì quyết định vậy nhé, các ngươi đi tham gia Võ Đạo Hội đi.

Ta sẽ cổ vũ cho các ngươi.

Anh không tham gia sao, Đỗ Lan.

Nam Ngự Tả quyến rũ nói.

Ta sẽ không tham gia đâu, dù sao đến giữa chừng ta còn có việc khác phải làm.

Các ngươi cứ chơi vui vẻ.

Ở một bên khác, việc Tôn Ngộ Phạn là Siêu Nhân Mặt Nạ Saiyan rất dễ dàng bị Bỉ Địch Lệ vạch trần.

Vì vậy, Bỉ Địch Lệ dùng chuyện này để uy hiếp Tôn Ngộ Phạn, yêu cầu Ngộ Phạn huấn luyện đặc biệt cho cô, và còn yêu cầu Tôn Ngộ Phạn tham gia Giải Võ Đạo Hội Thiên Hạ Đệ Nhất.

Nội dung huấn luyện đặc biệt chủ yếu là Vũ Không Thuật.

Bỉ Địch Lệ không giống cha mình, người thích khoác lác.

Khi cô hành hiệp trượng nghĩa, năng lực chiến đấu đã vượt qua Sa

Tát.

Nhưng Bỉ Địch Lệ sùng bái nhất vẫn là cha cô.

Sau khi gặp Tôn Ngộ Phạn, Bỉ Địch Lệ mới biết trên thế giới này còn có thứ kỳ diệu gọi là Khí, không chỉ có thể dùng để bay, mà còn có thể dùng để chiến đấu.

Nhưng hiện tại Bỉ Địch Lệ chỉ muốn học cách bay mà thôi.

Còn có hai tiểu quỷ, Tôn Ngộ Thiên và Đặc Lan Khắc Tư, thiên phú của bọn chúng thậm chí còn vượt qua cha mẹ mình, nhưng vì còn nhỏ, ham chơi không nỗ lực.

Trong tương lai, hai người lớn lên trong thời bình sẽ không thể đạt đến độ cao như cha mẹ chúng.

Một tiếng chiêng vang lên, Giải Võ Đạo Hội Thiên Hạ Đệ Nhất lần thứ 25 chính thức khai mạc.

Khác với các giải Võ Đạo Hội trước đây, bây giờ Võ Đạo Hội được chia thành hạng mục người lớn và hạng mục thiếu niên.

Hơn nữa, trước vòng loại, còn có thêm một vòng kiểm tra lực quyền.

Đồng thời, đấu trường Võ Đạo Hội cũng giống như một nhà thi đấu, xung quanh được khán giả vây kín.

Tôn Ngộ Không sớm đã xác định sẽ trở về Địa Cầu để cùng tham gia Võ Đạo Hội ngay từ khi Tôn Ngộ Phạn quyết định tham gia.

Tôn Ngộ Không tham gia nên Bối Cát Tháp cũng tham gia.

Một nhóm thí sinh đi về hậu trường thi đấu, còn Đỗ Lan và những người khác thì đến khán đài chờ đợi trận đấu của hạng mục thiếu niên.

Không có gì hồi hộp, trận chung kết là giữa Tôn Ngộ Thiên và Đặc

Lan Khắc Tư.

Hai người là con lai Saiyan và Địa Cầu, đương nhiên không phải người Địa Cầu bình thường có thể chiến thắng được.

Sau khi Đặc Lan Khắc Tư giành chiến thắng, các trận đấu của hạng mục người lớn cũng sắp bắt đầu.

Đoản Địch, Giới Vương Thần liên tiếp xuất hiện, đúng là một buổi cuồng hoan.

Nhưng chính kịch vẫn chưa bắt đầu, sự xuất hiện của Ma Đạo Sư mới là màn dạo đầu cho Ma Nhân Bố Âu.

Đỗ Lan một chút cũng không lo lắng, hắn chỉ chờ Ma Nhân Bố Âu xuất hiện, rồi xem Ma Nhân Bố Âu trong truyền thuyết rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Nếu có thể, Đỗ Lan còn muốn học phép thuật của Bố Âu, dùng xúc giác biến người thành thức ăn mà còn có thể biến trở lại.

Hơn nữa, Bố Âu còn có khả năng chữa bệnh, hắn đã từng chữa khỏi mắt cho một đứa trẻ.

Tóm lại, Đỗ Lan muốn học không ít thứ, hắn còn muốn xem Tôn Ngộ Không Siêu Cấp Saiyan 3.

Tóm lại, đây sẽ là đoạn câu chuyện tinh xảo nhất trong thế giới Long Châu.

Đỗ Lan nhìn Bỉ Địch Lệ bị đánh bại, còn Tôn Ngộ Phạn đã biến thân thành Siêu Cấp Saiyan 2 hấp dẫn tay sai của Ma Đạo Sư, bị hút mất một lượng lớn năng lượng.

Giới Vương Thần đại nhân tiết lộ thân phận, nói ra sự đáng sợ của Ma Đạo Sư và Ma Nhân Bố Âu.

Tôn Ngộ Không và đồng đội của hắn đều kinh ngạc.

Tôn Ngộ Không vì tinh thần trách nhiệm của mình mà đuổi theo, còn Bối Cát Tháp vì muốn chiến đấu với Tôn Ngộ Không cũng bay đi.

Nhưng tại nơi ẩn náu của Ma Pháp Sư, vẫn còn vài quái vật nhỏ đang chờ bọn họ giết.

Quái vật hấp thụ năng lượng, và quái vật phun nước bọt có thể hóa đá người.

Mặc dù quái vật phun nước bọt khá khó đối phó, còn hóa đá Đoản Địch và Khắc Lâm, nhưng không có lực chiến đấu cao cấp, không địch lại được Tôn Ngộ Không.

Nhưng Ma Đạo Sư rất thông minh, nhìn ra được sự tà ác trong nội tâm Bối Cát Tháp, vì vậy hắn đã khống chế Bối Cát Tháp, muốn Bối Cát Tháp chiến đấu với Tôn Ngộ Không.

Nhưng Tôn Ngộ Không rõ ràng không muốn chiến đấu với Bối Cát Tháp vào lúc này, nhưng Bối Cát Tháp thì không quan tâm.

Vì vậy hai người bị truyền tống đến võ đài Võ Đạo Hội, sau đó Bối Cát Tháp tung ra một Khí Đạn, muốn thông qua việc giết chết khán giả để chọc giận Tôn Ngộ Không.

Nhưng Đỗ Lan cũng ở hàng ghế khán giả, đương nhiên sẽ không để Bối Cát Tháp đắc ý, nhưng dù vậy cũng khiến Tôn Ngộ Không hạ quyết tâm chiến đấu với Bối Cát Tháp.

Trong trận chiến, Bối Cát Tháp đã đạt đến cảnh giới Siêu Cấp Saiyan 2, đồng thời cũng thoát khỏi sự khống chế của Ma Đạo Sư, dùng ý chí của mình và lòng kiêu hãnh của hoàng tử Saiyan để chiến đấu hết sức với Tôn Ngộ Không.

Sau đó, trong lúc Tôn Ngộ Không và Bối Cát Tháp chiến đấu, năng lượng sinh ra vậy mà lại thúc đẩy Ma Nhân Bố Âu xuất hiện.

Bối Cát Tháp cảm nhận được Khí mạnh mẽ và tà ác của Ma Nhân

Bố Âu, cuối cùng ý thức được mình đã làm một việc ngu xuẩn.

Khi Ma Nhân Bố Âu tỉnh dậy, việc đầu tiên hắn làm là biến con quỷ có thể hóa đá người thành sô cô la và ăn đi.

Điều này cũng khiến những người bị hóa đá được phục hồi.

Bối Cát Tháp lợi dụng lúc Tôn Ngộ Không không chú ý, đánh ngất hắn, rồi ăn một viên Tiên Đậu.

Hắn đã chuẩn bị một mình đi ngăn chặn Ma Nhân Bố Âu, đã sẵn sàng cho một trận chiến đồng quy vu tận.

Sau đó là trận chiến bi tráng nhất của Bối Cát Tháp: Siêu Cấp Saiyan 2 Bối Cát Tháp đối đầu với Ma Nhân Bố Âu béo.

Sức mạnh của Ma Nhân Bố Âu là không thể nghi ngờ, Bối Cát Tháp đã dốc hết tất cả sức mạnh của Siêu Cấp Saiyan 2 nhưng cũng không đánh bại được hắn.

Cuối cùng Bối Cát Tháp nhờ Đoản Địch đưa con trai Đặc Lan Khắc Tư rời xa chiến trường.

Bối Cát Tháp tự bạo, hắn đã sử dụng thủ đoạn cuối cùng để bảo vệ Địa Cầu và gia đình mình.

Nhưng Ma Nhân Bố Âu vẫn chưa chết, mặc dù bị nổ tung thành từng mảnh, nhưng hắn vẫn chưa chết.

Mặc dù Đoản Địch đã nhận ra điều này và bắt đầu chuẩn bị đốt cháy tất cả các mảnh vỡ, nhưng Ma Nhân Bố Âu đã hồi phục trở lại trước khi bọn họ thành công.

Mọi người chỉ có thể trở về Thần Giới để bàn bạc, thảo luận, thảo luận thêm.

Ma Nhân Bố Âu dưới lệnh của Ma Đạo Sư bắt đầu phá hoại lớn, từng thành phố nối tiếp nhau biến thành bình địa.

Tôn Ngộ Phạn được Kiệt Bỉ Đặc phục hồi thậm chí còn bị Bố Âu đánh bay đi không biết đâu.

May mắn thay sau đó lại gặp Kiệt Bỉ Đặc, được đưa đến Giới Vương Thần Giới.

Tôn Ngộ Không hiện tại là chiến sĩ duy nhất vẫn có thể giao đấu với Ma Nhân Bố Âu, nhưng hắn có kế hoạch riêng của mình, hắn muốn bồi dưỡng thế hệ chiến sĩ mới.

Chương 147

Ngay từ thời Sa Lỗ, hắn đã bắt đầu chú ý đến việc bồi dưỡng thế hệ chiến sĩ mới rồi.

Vì vậy, hắn đã truyền lại chiêu thức hợp thể học được từ Âm Gian cho Tôn Ngộ Thiên và Đặc Lan Khắc Tư.

Và ở đây, vì sự xuất hiện của Đỗ Lan, Bố Nhĩ Mã và những người khác cũng không có ý định dùng Long Châu để hồi sinh những khán giả bị Bối Cát Tháp đánh chết.

Vũ đạo hợp thể cũng cần thời gian luyện tập, Tôn Ngộ Không một mình đứng trước Ma Nhân Bố Âu.

Cần biết rằng Siêu Cấp Saiyan 3 cực kỳ tiêu hao thể lực, hiện tại cơ thể Tôn Ngộ Không nhiều nhất cũng chỉ có thể duy trì được mười phút.

Tôn Ngộ Không đã trình diễn ba giai đoạn khác nhau của Siêu Cấp Saiyan, sau đó chiến đấu với Bố Âu ở giai đoạn Siêu Cấp Saiyan 3.

Bố Âu không chỉ mạnh mẽ, mà khả năng học hỏi cũng hạng nhất.

Siêu Cấp Saiyan 3 Tôn Ngộ Không tuy có thể áp chế hắn, nhưng muốn hoàn toàn chiến thắng thì thật sự có chút khó khăn.

Hơn nữa, thời gian duy trì của Siêu Cấp Saiyan 3 quá ngắn, đánh đến giữa chừng, Tôn Ngộ Không đã Thuấn Di biến mất.

Nhưng Tôn Ngộ Không đã gieo một hạt giống phản nghịch trong lòng Ma Nhân Bố Âu, làm nền tảng cho việc Ma Nhân Bố Âu giết Ma Đạo Sư sau này.

Ma Đạo Sư có chú ngữ để làm Bố Âu biến mất, nhưng sau khi bị Bố Âu bóp cổ, hoàn toàn không thể phát ra âm thanh, cuối cùng bị Bố

Âu đánh nát đầu.

Cốt truyện không xảy ra sai lệch quá lớn, sau khi Ma Đạo Sư chết, Ma Nhân Bố Âu biến thành một đứa trẻ, làm việc tùy hứng, thiện ác cũng không còn phân minh.

Lúc này đến lượt Đỗ Lan xuất hiện, hắn chiến đấu với Ma Nhân Bố Âu chính là để học phép thuật của hắn.

Đỗ Lan dừng lại trên khoảng đất trống được Ma Nhân Bố Âu dọn dẹp.

Ma Nhân Bố Âu đã xây dựng một căn nhà với phong cách kỳ dị ở đó.

Ngươi cũng muốn đánh với ta sao.

Ma Nhân Bố Âu đã hấp thụ vài Giới Vương Thần, có khả năng nhìn thấu tâm lý người khác.

Đối với tâm tư của Đỗ Lan, hắn cũng có thể nhìn thấy.

Ta thấy ngươi cũng không phải là một giáo viên giỏi, vậy thì chúng ta hãy học hỏi lẫn nhau về sức chiến đấu đi.

Đỗ Lan vừa nói, một phân thân đa ảnh lao lên.

Biến sô cô la, biến sữa, biến bánh quy.

Phép thuật xúc giác trên đầu Bố Âu, không có thời gian hồi chiêu, tốc độ cực nhanh.

Sau khi bị trúng, phân thân không biến thành thức ăn, mà hóa thành một làn khói.

Cảm giác mà phân thân trải nghiệm được truyền về cơ thể Đỗ Lan, Đỗ Lan đã hiểu đôi chút về phép thuật này.

Đây là phép thuật.

Đỗ Lan cảm thấy tất cả các Thần Long đều ban tặng năng lực mô phỏng vạn vật, nên hắn đã mô phỏng năng lượng phép thuật của Bố Âu trong nháy mắt.

Biến Cung Bảo Kê Đinh.

Đỗ Lan chỉ tay vào Bố Âu, một chùm tia sáng cong queo bắn trúng Bố Âu.

Nhưng cơ thể Bố Âu không có biến hóa gì, điều này khiến Đỗ Lan có chút nản lòng, không khoa học chút nào.

Chẳng lẽ phép thuật này kỳ thị món ăn Trung Quốc.

Hay chỉ có thể biến đồ ngọt.

Biến vịt quay.

Biến đậu hũ non mặn.

Đỗ Lan lại phát ra loại phép thuật này, nhưng Bố Âu vẫn không biến đổi.

Thực ra, loại phép thuật này chỉ có tác dụng với những sinh vật yếu hơn mình.

Về sau, Bố Âu hấp thụ người không phải bằng cách biến thành thức ăn, mà là dùng một phần cơ thể mình bao bọc kẻ thù rồi hấp thụ vào bên trong cơ thể hắn.

Xem ra còn phải học hỏi sâu hơn mới được.

Đỗ Lan nói rồi lao thẳng vào Bố Âu.

Bố Âu béo vốn đang nheo mắt cũng lạnh lùng mở to, phát ra ánh mắt hung tàn.

Đòn tấn công của Đỗ Lan đã mang lại cho hắn cảm giác nguy hiểm.

Cú đấm trúng vào bụng mềm nhũn của Bố Âu, rồi lún sâu vào.

Nhưng vẻ mặt của Bố Âu không hề thư thái, ngược lại còn có vài phần đau đớn.

Lực quyền của Đỗ Lan vẫn chưa hết, hắn quen thuộc với cách phát lực công phu, hơn nữa Đỗ Lan đã tìm hiểu về các thể thuật của các thế giới khác nhau trong thế giới Hỏa Ảnh.

Sức mạnh của cú đấm này cứ tăng lên từng lớp, giống như sóng biển trút xuống người Bố Âu.

Bố Âu bay ra ngoài, sau khi dừng lại vài giây thì bay đi.

Như một viên đạn pháo bị bắn ra, bay thẳng tắp, đâm phá tất cả những gì cản đường.

Đau quá.

Bố Âu đứng dậy từ đống đá vỡ, ánh mắt nhìn Đỗ Lan càng thêm hung ác.

Sau đó hắn bay lên, cũng lao về phía Đỗ Lan.

Hai người va chạm trên không, lực xung kích thổi tan mây tầng.

Hai đôi tay như mất dấu, không ngừng giao chiêu.

Thậm chí có thể nghe thấy tiếng nổ siêu âm truyền ra từ cánh tay cả hai.

Quần áo của cả hai đều bị lực xung kích do tiếng nổ siêu âm gây ra làm bay phật phật.

Tinh thần lực của Đỗ Lan và Bố Âu rất tập trung, trận đối đầu này dường như rơi vào bế tắc.

Khác với trận chiến giữa Tôn Ngộ Không, cảm giác áp bách mà Đỗ Lan mang lại cho Bố Âu mạnh hơn, và cảm giác áp bách này ngày càng mạnh.

Trán Bố Âu nổi gân xanh, không biết tại sao sắc mặt ngày càng đáng sợ, rồi lỗ nhỏ trên đầu hắn bốc ra khói đen.

Bố Âu gầy tà ác vậy mà lại xuất hiện, hơn nữa lần này mục đích tạm thời của hắn cũng giống như Bố Âu béo, đó là đánh bại Đỗ Lan.

Đỗ Lan nhất thời bị cả hai mặt tấn công.

Ảnh Phân Thân.

Lần này Đỗ Lan ngay cả kết ấn cũng bỏ qua, lập tức lại xuất hiện hai phân thân, một cái giúp Đỗ Lan cản Bố Âu gầy, một cái tấn công Bố Âu béo.

Đỗ Lan cuối cùng cũng có thể rút lui khỏi trạng thái giằng co.

Sau đó hắn phải đồng thời đối mặt với hai Bố Âu, đương nhiên chủ yếu vẫn là tấn công Bố Âu gầy.

Đòn tấn công của Bố Âu gầy càng độc ác hơn, tràn đầy sát khí.

Đỗ Lan vì không bị hạn chế thể lực, nên có thể kiên trì chiến đấu lâu dài.

Còn Bố Âu béo sau khi tách ra Bố Âu gầy, đã bản năng cảm nhận được sự ham muốn của Bố Âu gầy đối với mình, nên có chút không muốn chiến đấu, cứ đánh với phân thân của Đỗ Lan càng lúc càng xa.

Bố Âu gầy thì hoàn toàn là tà ác, hắn sẽ không bỏ qua con mồi của mình.

Vì vậy hắn vậy mà bỏ mặc Đỗ Lan, dưới sự thúc đẩy bản năng của sức mạnh càng mạnh hơn, trực tiếp đuổi theo Bố Âu béo.

Đỗ Lan trợn tròn mắt, sau đó rất nhanh cảm thấy một luồng Khí mạnh mẽ hơn ập đến, Bố Âu béo vẫn bị Bố Âu gầy hấp thụ.

Xem ra phải dốc toàn lực, Nguyên Khí Đạn.

Nguyên Khí Đạn của Đỗ Lan rất bá đạo, là trực tiếp rút Nguyên Khí từ cơ thể người khác, nhưng số lượng có hạn, dù sao Địa Cầu có nhiều người như vậy, uy lực cũng khá lớn.

Không giống Tôn Ngộ Không có thể hấp thụ Nguyên Khí của tất cả sinh mệnh trên Địa Cầu, Nguyên Khí Đạn của Đỗ Lan nhỏ hơn rất nhiều.

Chương 148

Đại Bố Âu thấy Đỗ Lan chuẩn bị đại chiêu như Nguyên Khí Đạn, đương nhiên sẽ không ngồi yên chờ Đỗ Lan tấn công, hắn chủ động lao lên.

Đỗ Lan để Nguyên Khí Đạn của mình không bị gián đoạn, đã tách ra một phân thân để chặn đòn tấn công của Đại Bố Âu.

Đại Bố Âu nguy hiểm hơn Bố Âu béo thiện ác bất định gấp trăm lần, còn so với Bố Âu gầy tà ác kia thì lại càng khó đoán hơn.

Tóm lại, sau khi Bố Âu béo và Bố Âu gầy dung hợp, Đại Bố Âu là một kẻ gian xảo, tà ác và mạnh mẽ.

Thấy phân thân của Đỗ Lan, khóe miệng Đại Bố Âu nhếch lên, từ ký ức của Bố Âu béo và Bố Âu gầy, Đại Bố Âu biết một số kỹ xảo của Đỗ Lan.

Vì vậy, phân thân của Đỗ Lan cũng nằm trong tính toán của Đại Bố Âu.

Cú đấm của phân thân Đỗ Lan vừa chạm vào cơ thể Đại Bố Âu, Đại Bố Âu lập tức như một khối thạch, hấp thụ phân thân vào trong cơ thể hắn.

A.

Đại Bố Âu vậy mà lại hấp thụ phân thân của Đỗ Lan.

Đỗ Lan chỉ cảm thấy liên kết giữa mình và phân thân bị cắt đứt, hơn nữa sức mạnh của Đại Bố Âu lại tăng lên rất nhiều.

Hơn nữa ngoại hình cũng có chút biến đổi, đầu tiên là quần áo biến thành bộ võ đạo phục in chữ Địch, còn nhãn cầu thì biến thành toàn đen, ngay cả nhãn cầu vốn nhỏ xíu cũng không còn.

Hahahahaha.

Đại Bố Âu cười một cách khó hiểu, sau đó để thử nghiệm sức mạnh của mình, hắn vậy mà đứng ngay trước mặt Đỗ Lan, chuẩn bị trực tiếp đón nhận Nguyên Khí Đạn của Đỗ Lan.

Nguyên Khí của tất cả người thường trên Địa Cầu tụ tập lại, một Nguyên Khí Đạn đường kính một mét xuất hiện trên đầu Đỗ Lan, Nguyên Khí Đạn.

A.

Đại Bố Âu dùng hai tay đỡ Nguyên Khí Đạn, Hahahahaha.

Đỗ Lan nhìn xu thế này, ngay cả khi Nguyên Khí Đạn đánh trúng Đại Bố Âu cũng không thể tiêu diệt hắn.

Dù sao Nguyên Khí Đạn này quá nhỏ.

Đỗ Lan không sử dụng con át chủ bài là đạn phản vật chất, chủ yếu là vì hắn sợ sẽ hủy diệt Địa Cầu.

Nguyên Khí Đạn lệch khỏi quỹ đạo ban đầu giữa hai người, bay lên trời.

Đỗ Lan thở dài một hơi, xem ra trận chiến này vẫn phải tiếp tục.

Sở dĩ Đỗ Lan tích cực đối chiến Đại Bố Âu như vậy cũng là có suy tính riêng của mình.

Trước đó chiến đấu với Bố Âu béo là để học những phép thuật kỳ lạ đó, chỉ là không ngờ Bố Âu gầy lại xuất hiện sớm, bây giờ ngay cả Đại Bố Âu cũng xuất hiện ngoài kế hoạch.

Hiện tại Đỗ Lan một là để tranh thủ thời gian huấn luyện cho các chiến sĩ khác, hai là để xem trùm phản diện siêu cấp của thế giới Long Châu rốt cuộc lợi hại đến mức nào, cũng coi như hoàn thành giấc mơ thời thơ ấu.

Đơn giản một câu, Đỗ Lan không thể không chiến.

Đến đây.

Đỗ Lan lấy tất cả các kỹ năng chiến đấu hắn học được từ nhiều thế giới ra, và chiến đấu cùng Đại Bố Âu.

Trận chiến của hai người gây ra chấn động lớn, sóng xung kích còn truyền ra xa vài kilomet.

Tôn Ngộ Không trên Thần Điện cũng xem mà rất muốn xuống dưới chiến đấu hết sức, nhưng vì để bồi dưỡng thế hệ chiến sĩ tiếp theo, hắn chỉ có thể nhịn lại.

Tôn Ngộ Thiên và Đặc Lan Khắc Tư bị đưa vào Phòng Tinh Thần Thời Gian, hai đứa trẻ ở đó đã phát triển ra chiêu thức kỳ lạ của riêng mình.

A đà.

Thể năng lượng của Đỗ Lan vận chuyển điên cuồng, lúc này, ưu điểm của thể năng lượng đã hiện rõ, không bị hạn chế thể lực, cho dù đánh đến trời long đất lở, Đỗ Lan cũng không có vấn đề gì.

Đại Bố Âu bị Đỗ Lan kéo dài thời gian.

Mặc dù hắn là ma nhân, cỗ máy chiến đấu, quái vật giết người, nhưng hắn cũng là sinh vật, thể lực của hắn cũng sẽ giảm sút, hơn nữa phân thân của Đỗ Lan bị hấp thụ cũng sẽ có lúc bị tiêu hao hết.

Quy Phái Khí Công.

Đỗ Lan thấy Đại Bố Âu đã khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, lập tức tung ra một phát khí công.

Hống.

Đại Bố Âu không có cơ hội né tránh, gầm lên một tiếng giận dữ.

Quy Phái Khí Công vậy mà như va vào một bức tường trong suốt mà nổ tung.

Sau đó Đại Bố Âu thở hổn hển.

Khu vực này đã hoàn toàn bị phá hủy, trận chiến của hai người đã tạo ra một hố sâu khổng lồ.

Đại Bố Âu đứng dưới đáy hố sâu, còn Đỗ Lan lơ lửng trên không, nhìn xuống Đại Bố Âu.

Trận chiến như vậy, tinh thần Đỗ Lan cũng có chút mệt mỏi, nhưng cơ thể thì hoàn toàn không có vấn đề gì.

A.

Đại Bố Âu bắt đầu điên cuồng, giơ tay lên, vô số Khí Đạn bay ra, hắn chuẩn bị giết sạch tất cả mọi người trên thế giới.

Đa Trọng Kage Bunshin no Ju.

Đỗ Lan toàn lực triệu hồi vô số ảnh phân thân lấp đầy hố sâu, hơn nữa số lượng vẫn đang tăng lên, ảnh phân thân cao như núi.

Một ngọn núi cao chót vót hoàn toàn do ảnh phân thân tạo thành, khiến người ta phải thán phục.

Tất cả Khí Đạn của Đại Bố Âu đều bị ảnh phân thân chặn lại trong hố sâu.

Loài người được cứu, nhưng chiêu này của Đỗ Lan thật sự rất thất bại, vì Đỗ Lan phát hiện các ảnh phân thân của hắn bắt đầu mất liên hệ với mình.

Giải Khai.

Không kịp nữa rồi, Đại Bố Âu đã hấp thụ rất nhiều phân thân.

Trong làn khói của các phân thân được giải phóng, Đại Bố Âu cười điên cuồng, thể lực của hắn đã hồi phục, và sức mạnh trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Cảm giác vô địch này khiến Đại Bố Âu vô cùng vui sướng, đồng thời hấp thụ nhiều ảnh phân thân như vậy, Đại Bố Âu cũng đã hiểu được bảy tám phần các chiêu thức của Đỗ Lan.

Ảnh Phân Thân.

Đại Bố Âu nói ra với giọng vặn vẹo, sau đó xuất hiện một hàng Đại Bố Âu.

Đỗ Lan chấn kinh, thế này thì đánh kiểu gì.

Quả không hổ là Đại Bố Âu, thiên phú cao đến mức Tôn Ngộ Không cũng phải cảm thán.

Quy Phái Khí Công.

Tất cả các Đại Bố Âu đều tung ra Quy Phái Khí Công về phía Đỗ Lan.

Thuấn Di, Đỗ Lan né tránh Quy Phái Khí Công, nhưng Đại Bố Âu đã xuất hiện phía sau Đỗ Lan.

Đỗ Lan bị Đại Bố Âu một tay đâm xuyên phổi.

Đại Bố Âu cũng đã học được Thuấn Di từ các ảnh phân thân, hiện tại lực chiến đấu của Đại Bố Âu không phải chỉ cao hơn một chút hay hai chút nữa.

Trở thành một phần của ta đi.

Đại Bố Âu muốn hấp thụ Đỗ Lan.

Trận chiến kịch liệt, khiến Đỗ Lan không có khe hở để do dự, Thế Thân Thuật.

Đỗ Lan bị Đại Bố Âu đâm xuyên biến thành một khúc gỗ.

Vết thương ở ngực Đỗ Lan nhanh chóng lành lại, cơ thể năng lượng thể cho dù bị thương cũng rất nhanh có thể lành.

Hơn nữa năng lượng tiêu hao cũng rất nhanh có thể bổ sung lại, điều duy nhất khiến Đỗ Lan cảm thấy mệt mỏi, chỉ là ở phương diện tinh thần.

Tinh thần tập trung cao độ, cùng với nhịp điệu nghẹt thở do chiến đấu mang lại, đều khiến Đỗ Lan thở dốc.

Nhưng trận chiến vẫn phải tiếp tục, Đại Bố Âu trở nên càng mạnh mẽ hơn, những trận chiến tiếp theo chỉ sẽ càng vất vả hơn.

Khoan đã, cho ta thở một chút.

Đỗ Lan ngồi xuống, hắn không sợ Đại Bố Âu sẽ tấn công mình.

Mặc dù Đại Bố Âu là một kẻ tà ác, nhưng là một chiến binh, hắn vẫn có sự tôn trọng cơ bản nhất đối với đối thủ.

Vì vậy, trước khi Đại Bố Âu hết kiên nhẫn, Đỗ Lan vẫn có thể nghỉ ngơi tốt.

Đồng thời, Đặc Lan Khắc Tư và Tôn Ngộ Thiên đang tu luyện trong Thần Điện cũng đã có thành quả.

Còn Tôn Ngộ Phạn ở Giới Vương Thần Giới cũng đã rút được Giới Vương Thần Kiếm, nhưng vì không có Tôn Ngộ Không nên kiếm vẫn chưa bị bẻ gãy.

Bố Âu, ngươi có muốn ta tìm thêm vài đối thủ lợi hại cho ngươi không.

Đỗ Lan nói.

Bố Âu thờ ơ gật đầu, hiện tại mục tiêu chính của hắn chính là Đỗ Lan trước mắt.

Chương 149

Đỗ Lan đứng dậy, lớn tiếng hô lên, Giới Vương và Giới Vương Thần, các vị đều nghe thấy chứ.

Xin hãy đưa Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Phạn, Tôn Ngộ Thiên, Đặc Lan Khắc Tư, và linh hồn của Bối Cát Tháp, cả ta và con gái ta Sa Chức, và cả Bố Âu nữa, đến Giới Vương Thần Giới.

Địa Cầu đã không chịu nổi trận chiến như thế này nữa rồi, chúng ta cần thay đổi chiến trường.

Giới Vương Thần hãy thể hiện chút khí phách đi, ngài là Giới Vương Thần mà.

Đỗ Lan thấy không có động tĩnh gì, nên nói thêm một câu.

Giới Vương Thần Giới.

Giới Vương Thần đại nhân, làm sao bây giờ.

Kiệt Bỉ Đặc hỏi.

Đưa bọn họ đến đây, trách nhiệm của chúng ta là bảo vệ sinh mệnh của vũ trụ này.

Hơn nữa, lần này tập hợp các chiến sĩ mạnh mẽ của vũ trụ, có lẽ thực sự có thể chiến thắng Ma Nhân Bố Âu.

Trong nháy mắt, vận dụng sức mạnh của Giới Vương Thần, tất cả những người được Đỗ Lan nhắc đến đều đến Giới Vương Thần Giới.

Ôi, Ngộ Thiên con sao lại mặc bộ đồ này.

Tôn Ngộ Không thấy con trai mình mặc trang phục của Giới Vương Thần Giới, cảm thấy rất không quen.

Đây là Giới Vương Thần bảo con mặc.

Tôn Ngộ Phạn cũng thấy bộ đồ này không hợp với mình.

Trước mặt Đại Bố Âu, người duy nhất còn có thể bình tĩnh chào hỏi chỉ có Tôn Ngộ Không thần kinh đại điều.

Bối Cát Tháp trong trạng thái linh hồn đề phòng nhìn Đại Bố Âu, rồi than vãn, Đến chết rồi mà vẫn không yên.

Nhưng thấy Đặc Lan Khắc Tư đang lau nước mắt, Bối Cát Tháp chỉ lạnh lùng nói, Đừng khóc lóc ỉ ôi nữa.

Vâng, Ba Ba.

Sa Chức đánh giá xung quanh, rồi thấy Đỗ Lan đứng đó với bộ đồ rách rưới, Đây là bộ chiến phục mẹ làm cho anh, sao lại rách nát đến mức này.

Đối mặt với chất vấn của Sa Chức, Đỗ Lan cũng chỉ biết cười khổ, Bố Âu là phản diện cuối cùng của thế giới Long Châu, liệu có đơn giản sao.

Sa Chức, đợi lát nữa khi chiến đấu hãy cẩn thận, đừng để Bố Âu hấp thụ mất.

Mọi người đều cẩn thận, Bố Âu có thể hấp thụ chúng ta vào trong cơ thể, từ đó có được năng lực của chúng ta.

Thực ra không cần Đỗ Lan nói, Ngộ Không và Bối Cát Tháp cũng vẫn luôn quan sát trận chiến của Đỗ Lan, tình huống Bố Âu hấp thụ ảnh phân thân bọn họ cũng đã thấy.

Tôn Ngộ Không vỗ vỗ vai con trai Tôn Ngộ Thiên và Đặc Lan Khắc Tư, Bây giờ là lúc xem thành quả tu luyện của các con.

Yê.

Tôn Ngộ Thiên và Đặc Lan Khắc Tư nhảy Vũ Đạo Hợp Thể.

Sau đó Ngộ Thiên Khắc Tư rực rỡ xuất hiện, Bây giờ để các ngươi xem ta Ngộ Thiên Khắc Tư lợi hại thế nào.

Cái tên này cũng là bọn họ đã xác định khi huấn luyện trong Phòng Tinh Thần Thời Gian.

Ma Nhân Bố Âu, hãy để ta làm đối thủ của ngươi đi.

Sau khi hợp thể, Ngộ Thiên Khắc Tư trở nên vô cùng tự đại.

Bố Âu vặn vẹo cổ mình, rồi cười một cách dữ tợn.

Cả hai người đều hành động, rồi trận chiến tinh túy bắt đầu.

Nhưng Đỗ Lan không đi xem, mà lại cầm Giới Vương Thần Kiếm vào tay.

Tôn Ngộ Phạn một chút cũng không nghi ngờ Đỗ Lan, hào phóng đưa kiếm cho Đỗ Lan.

Kiếm tốt.

Vừa nói, hắn dồn sức mạnh bẻ gãy thanh kiếm.

A.

Giới Vương Thần và Kiệt Bỉ Đặc đều há hốc mồm, Ngươi làm sao, làm sao có thể, làm sao có thể bẻ gãy thanh Giới Vương Thần Kiếm quan trọng như vậy chứ.

Đó là thanh kiếm trong truyền thuyết mà.

Những người khác cũng nghi hoặc nhìn Đỗ Lan.

Yên tâm, ta biết ta đang làm gì.

Phải không, Đại nhân Giới Vương Thần đời thứ mười lăm.

Bây giờ hiếm có thanh niên nào hiểu chuyện như vậy, có hứng thú làm Giới Vương Thần không.

Một giọng nói tục tĩu truyền đến từ phía sau Giới Vương Thần.

Ai đó.

Kiệt Bỉ Đặc và Giới Vương đều quay người lại.

Là ta.

Ông lão tục tĩu ngồi trên bãi cỏ, Hôm nay là ngày lễ à, sao mà náo nhiệt thế.

Ngươi là.

Giới Vương Thần cảm thấy mình hình như quen ông lão này, nhưng nhất thời không nhớ ra được.

Vẫn là Kiệt Bỉ Đặc, người chăm sóc Giới Vương Thần nhiều hơn nên nhận ra, Là Đại nhân Giới Vương Thần đời thứ mười lăm đã mất tích.

Không ngờ còn có người nhớ ta.

Ông lão tục tĩu nói một cách không đứng đắn.

Lúc này Đỗ Lan cần xen vào, hắn thả ông lão ra không phải để họ hàn huyên, Lão Giới Vương Thần, xin ngài hãy nâng cao tiềm lực của Tôn Ngộ Phạn và Sa Chức.

Thanh niên, xem ra ngươi nhận ra ta, thú vị đấy, có hứng thú làm Giới Vương Thần không.

Tạm thời không có, như một phần thưởng, ta sẽ giới thiệu cho ngươi rất nhiều mỹ nữ.

Đỗ Lan nói.

Đỗ Lan, sao anh có thể nói chuyện với Lão Giới Vương Thần đại nhân như vậy chứ.

Giới Vương Thần cảm thấy Đỗ Lan đang phỉ báng Lão Giới Vương Thần.

Nhưng Lão Giới Vương Thần thì lại là một tên háo sắc vô liêm sỉ y hệt Quy Tiên Nhân, nghe lời Đỗ Lan nói, lập tức tục tĩu tóm lấy tay Đỗ Lan, Nhất ngôn vi định, nhất định phải giới thiệu cho ta mười người, không, hai mươi người.

Được thôi, thành giao.

Ừm, nâng cao tiềm lực cá nhân, ta cần rất nhiều thời gian, trong thời gian này, các ngươi không được làm phiền ta.

Được rồi, Sa Chức, Ngộ Phạn, các ngươi qua đây, đứng thẳng.

Làm phiền ngài Lão Giới Vương Thần đại nhân.

Từng người một thôi, ta không thể một lúc nâng cao tiềm lực cho hai người.

Vậy hai ngươi ai trước.

Vậy thì để Ngộ Phạn trước đi.

Sa Chức nói vậy cũng là bề trên, sẽ không tranh giành với Tôn Ngộ Phạn.

Vậy cảm ơn nhé.

Tôn Ngộ Phạn có chút ngại ngùng, nhưng cũng không từ chối.

Quyết định xong chưa.

Nhóc con lại đây đứng thẳng, sắp bắt đầu rồi.

Lão Giới Vương Thần đột nhiên nhảy lên, cứ như nhảy đồng, xoay vòng quanh Tôn Ngộ Phạn.

Những người khác tiếp tục dồn sự chú ý vào chiến trường.

Ngộ Thiên Khắc Tư đã biến thành Siêu Cấp Saiyan 2, nhưng chiến đấu với Đại Bố Âu vẫn bị áp đảo.

Cuối cùng Ngộ Thiên Khắc Tư buộc phải dùng đến chiêu cuối.

A.

Khí toàn thân bùng nổ, Siêu Cấp Saiyan 3 thứ hai.

Bối Cát Tháp lại bị đả kích, Không ngờ, ngoài Ca Ca Lạc Đặc, vậy mà còn có Saiyan đạt được cảnh giới đó.

Bố Âu, bây giờ ta sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của ta.

Quy Phái Khí Công.

Siêu Tam Ngộ Thiên Khắc Tư tung đại chiêu.

Thời gian hợp thể của Ngộ Thiên Khắc Tư đã hết, ngay lúc cậu chuẩn bị tung đại chiêu, năng lượng của Siêu Tam tiêu hao quá nhiều, nên thời gian hợp thể đã bị rút ngắn không ít từ ba mươi phút.

Đơn giản là còn chưa đủ để Đại Bố Âu làm nóng người, Đại Bố Âu bây giờ trông quả thực cũng có vẻ không hài lòng.

Hiện tại Đại Bố Âu, ngay cả Bối Cát Đặc được hợp thể từ Tôn Ngộ Không và Bối Cát Tháp, khi không biến thân cũng sẽ không phải đối thủ của Bố Âu.

Đại Bố Âu khiêu khích nhìn Tôn Ngộ Không, ý tứ không thể rõ ràng hơn, chính là muốn Tôn Ngộ Không biến thân Siêu Cấp Saiyan 3, chiến đấu với hắn một trận.

Sa Chức, con lên trước đi.

Đỗ Lan ngăn Tôn Ngộ Không lại, lại để con gái mình lên, Dốc toàn lực.

Sa Chức gật đầu.

Bước vài bước, Sa Chức dừng lại, rồi hai tay nắm chặt đấm vào nhau, Cực Hạn Giới Vương Quyền.

Giới Vương Thần Giới kiên cố cũng rung chuyển, không khí lấy

Sa Chức làm trung tâm xoay tròn, hình thành lốc xoáy.

Ở trung tâm lốc xoáy, Sa Chức hấp thụ sức mạnh giữa trời đất, tích lũy trong cơ thể, cơ thể nhanh chóng trưởng thành, tóc cũng dài ra.

Vậy mà lại có người học được Cực Hạn Giới Vương Quyền sao.

Giới Vương Thần đại kinh thất sắc, Chiêu thức trong truyền thuyết không phải thần thì không thể.

Có lợi hại đến thế sao.

Kỳ Đàm Nhiệt nghi hoặc hỏi.

Đương nhiên, tiền đề để tu luyện Cực Hạn Giới Vương Quyền là phải sở hữu hai loại đặc tính, và Sa Chức sở hữu chắc là đặc tính sinh mệnh con người và ánh sáng.

Nếu là cô bé, nhất định có thể đánh bại Bố Âu.

Giới Vương Thần vẫn luôn kinh ngạc hết lần này đến lần khác, cứ như thể lần đầu tiên ông thấy Siêu Cấp Saiyan vậy.

Lốc xoáy bao quanh Sa Chức tan đi, Sa Chức đã biến thành một thiếu nữ anh tư táp sảng, trên người mặc bộ võ đạo phục chữ Địch tương tự Đỗ Lan.

Khi Đại Bố Âu nhìn thấy Sa Chức, sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc.

Còn Sa Chức cũng hoàn toàn trầm mặc, Hắc Thị Ma Nhãn của cô căn bản không nhìn thấy tử tuyến của Bố Âu.

Bởi vì trừ khi tiêu diệt tất cả tế bào của Bố Âu, nếu không Bố Âu sẽ không chết.

Không dùng Hắc Thị Ma Nhãn, Sa Chức chỉ có thể chiến đấu như một chiến sĩ bình thường, quyền đối quyền, mặc dù trận chiến của Sa Chức ưu nhã mà không mất đi sức mạnh.

Nhưng lực sát thương của đòn tấn công như vậy cũng có hạn, khả năng hồi phục của Bố Âu không phải tầm thường.

Có lẽ chỉ có Nguyên Khí Đạn và đạn phản vật chất của Đỗ Lan mới có thể giáng một đòn chí mạng cho Bố Âu.

Nhưng hiện tại Sa Tát không ở đây, việc điều động Nguyên Khí của toàn Địa Cầu rõ ràng không mấy khả thi.

Còn đạn phản vật chất của Đỗ Lan, hắn vẫn chưa kiểm soát tốt, chỉ cần sơ suất một chút là sẽ mở rộng phạm vi sát thương.

Đến lúc đó Giới Vương Thần Giới bị hủy, hy vọng Giới Vương Thần sẽ không bắt hắn chịu trách nhiệm.

Hơn nữa, ngay cả khi sử dụng đạn năng lượng phản vật chất bây giờ cũng có thể bị Bố Âu né tránh.

Chương 150

Vì vậy điều cần làm bây giờ là tiến hành chiến thuật luân phiên tấn công để làm suy yếu sức mạnh của Bố Âu, sau đó bất ngờ tung ra một đòn chí mạng.

Sa Chức, Tôn Ngộ Không, Bối Cát Tháp, Đỗ Lan, Ngộ Thiên Khắc Tư, lần lượt từng người, cuối cùng cũng chờ đến khi Tôn Ngộ Phạn được giải phóng toàn bộ tiềm lực.

Sau đó Tôn Ngộ Phạn thay Sa Chức, tiếp tục đánh.

Ngay cả Ma Nhân Bố Âu, khi không có gì để hấp thụ, cũng không có lý do bất bại.

Thực ra lúc này trong đầu Ma Nhân Bố Âu cũng đang suy nghĩ, làm thế nào để thắng lợi.

Cuối cùng hắn đi đến một kết luận, đó là muốn thắng lợi thì phải quên đi tất cả suy nghĩ của mình, khôi phục lại bản tính hoang dã nguyên thủy nhất.

Phá hoại vẫn là phá hoại, không sợ hãi, không suy nghĩ, không do dự, chỉ có phá hoại.

A.

Ma Nhân Bố Âu đã tách ra phần Bố Âu béo, nguồn gốc của suy nghĩ của mình, chỉ có phần suy nghĩ mà không có phần sức mạnh.

Bố Âu béo bị vứt ra ngoài, Khí của Ma Nhân Bố Âu trở nên thuần túy hơn, chỉ còn lại bản năng phá hoại và chiến đấu.

Thân hình Bố Âu biến nhỏ lại, nhưng ánh mắt lại trở nên lạnh lẽo vô cùng, dường như thế giới này chính là kẻ thù của hắn, ngoài phá hoại ra hắn không làm bất cứ điều gì khác.

Vì vậy, sau khi Bố Âu nhỏ xuất hiện, hắn liền tung ra một đại chiêu, đánh thủng Giới Vương Thần Giới tạo thành một hố sâu lớn.

A.

Bố Âu nhỏ thuần túy, phá hoại rồi lại phá hoại, một cỗ máy phá hoại không biết mệt mỏi.

Ăn Tiên Đậu, rồi lại luân phiên chiến đấu, không có kỹ thuật, nhưng là một chiến thuật vô cùng thực dụng.

Mặc dù Tôn Ngộ Không và Bối Cát Tháp dường như không mấy sẵn lòng, nhưng họ tự biết một mình không thể đánh bại Bố Âu.

Đỗ Lan nghĩ ra một cách, Các ngươi hợp thể đi.

Đùa cái gì.

Bối Cát Tháp là người đầu tiên phản đối.

Chỉ 30 phút thôi, thử một lần đi.

Đỗ Lan khuyến khích, Các ngươi cũng không muốn cứ thế này kéo dài mãi phải không.

Tôn Ngộ Không nghĩ một lúc, lại thấy hợp thể cũng là một lựa chọn không tồi, Bối Cát Tháp, đến đây, chúng ta thử một chút đi.

Đồ ngốc, ta là hoàng tử Saiyan kiêu ngạo sao có thể dùng chiêu thức như vậy.

Bối Cát Tháp, chẳng lẽ ngươi không muốn đánh bại Bố Âu sao.

Tôn Ngộ Không hỏi.

Cái này.

Bối Cát Tháp đương nhiên muốn đánh bại Bố Âu, hơn nữa là rất muốn, hắn tự bạo cũng chính là để đánh bại Bố Âu, Được, ta sẽ hợp thể với ngươi, nhưng chỉ lần này thôi.

Không thành vấn đề.

Không có gì khiến Tôn Ngộ Không vui hơn việc tìm ra cách đánh bại kẻ thù.

Hợp thể.

Tôn Ngộ Không và Bối Cát Tháp hợp thể, vượt qua cả hai giới âm dương, loại bỏ tâm địch ta, chiến sĩ mạnh nhất Bối Cát Đặc xuất hiện.

Bố Âu, đến đây, hãy cùng chúng ta chiến một trận thật sảng khoái.

Bối Cát Đặc hoàn toàn áp chế Bố Âu, sau đó hắn dừng lại, Đỗ Lan, cho Bố Âu một viên Tiên Đậu.

Xem ra Bối Cát Đặc vẫn chưa hoàn toàn sảng khoái, muốn chiến đấu với Bố Âu ở đỉnh phong.

Được.

Vì Bối Cát Đặc đã đồng ý, Đỗ Lan cũng không có ý kiến gì.

Sau khi Bố Âu ăn Tiên Đậu, thể lực và sức mạnh hoàn toàn hồi phục, lại chiến đấu với Bối Cát Đặc.

Bối Cát Đặc dùng ngón trỏ và ngón giữa ghép lại phát ra Khí Kiếm, còn Bố Âu cũng dùng nắm đấm phát ra Khí Kiếm, hai người bắt đầu so tài kiếm thuật.

Tốc độ, lực độ, và độ chính xác, hai người vung kiếm như những quả cầu ánh sáng.

Hai quả cầu ánh sáng không ngừng va chạm, Khí của Bố Âu nhỏ không ngừng tăng lên, còn Bối Cát Đặc cũng càng đánh càng mạnh.

Bối Cát Đặc để kéo dài thời gian hợp thể, tận hưởng thêm nhiều niềm vui, nên không biến thân thành Siêu Cấp Saiyan.

Nhưng Bối Cát Đặc hiện tại cũng có thể đánh ngang ngửa với Bố

Âu nhỏ.

Bối Cát Đặc, đừng lãng phí thời gian nữa, mau tiêu diệt Bố Âu đi.

Giới Vương Thần sốt ruột nhìn trận chiến, ông cảm thấy Bối Cát Đặc hoàn toàn có khả năng tiêu diệt Bố Âu, nhưng lại vì đắm chìm trong niềm vui chiến đấu mà không làm vậy, là hoàn toàn sai lầm.

Nhưng Bối Cát Đặc sẽ không nghe Giới Vương Thần, nên hắn tiếp tục tận hưởng trận chiến.

Thực ra Bối Cát Đặc không muốn tiêu diệt Bố Âu lắm, vì một đối thủ như Bố Âu thật sự hiếm có.

Hơn nữa, hiện tại Bố Âu tuy đã giết không ít người, phá hủy vài thành phố, nhưng đều không làm hại đến gia đình của họ, nên cũng không khiến họ quá căm phẫn.

Ngoài ra, những người bị giết cũng có thể dùng Long Châu để hồi sinh, vì vậy Bối Cát Đặc thực sự không tìm ra lý do để giết Bố Âu.

Bối Cát Đặc, dốc toàn lực tiêu diệt Bố Âu đi.

Giới Vương Thần khẩn cầu.

Đỗ Lan lắc đầu, hiện tại muốn Bối Cát Đặc tiêu diệt Bố Âu là không thể rồi, y đã hoàn toàn chìm đắm trong niềm vui chiến đấu.

Bất quá, muốn Bố Âu không còn phá hoại cũng không nhất định phải tiêu diệt y, phong ấn cũng là một biện pháp không tồi.

Nhắc đến phong ấn, Đỗ Lan thông thạo nhất không gì bằng Ma phong ba, bất quá nồi cơm điện hiển nhiên không thể phong ấn được Bố Âu.

Các phong ấn khác trong thế giới Hỏa Ảnh, Đỗ Lan cảm thấy có lẽ chỉ có Thi quỷ phong tẫn mới có khả năng tách rời hoàn toàn sức mạnh và cơ thể của Bố Âu.

Phải biết Bố Âu trong nguyên tác có thể hô hoán một lỗ hổng từ Tinh thần thời gian ốc, cho dù có phong ấn y ở Dị Giới, Bố Âu cũng có thể một lần nữa quay về Địa Cầu.

Biện pháp tốt nhất đương nhiên là theo cách của ma đạo sư, biến Bố Âu trở lại thành quả trứng, sau đó tìm một nơi không người mà đặt y ở đó là được.

Nhưng ma đạo sư đã chết rồi, nên cách đó đã không thể kiểm chứng.

Xem ra muốn phong ấn Bố Âu, còn khó hơn là tiêu diệt y.

Đỗ Lan xoa xoa cằm, sau đó lại nhìn Tôn Ngộ Phạn đã hoàn toàn kích phát tiềm năng, rồi lại nhìn Bối Cát Đặc đang đánh nhau rất hăng say, Ba chúng ta đồng thời phát Quy Phái Khí Công, chắc có thể tiêu diệt Bố Âu rồi.

Hay là trực tiếp tiêu diệt Bố Âu cho xong, phong ấn gì đó phiền phức quá.

Ngộ Phạn, lát nữa cùng ta dùng Quy Phái Khí Công, một đòn định âm, tiêu diệt Bố Âu.

Nhưng mà, Ba ba, không, Bối Cát Đặc vẫn còn đang chiến đấu.

Không sao, hắn đã mê mẩn rồi, hơn nữa thời gian hợp thể của hắn cũng sắp hết, bây giờ không tiêu diệt Bố Âu thì sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Vâng, Đỗ Lan lão sư.

Tôn Ngộ Phạn bây giờ cũng đã lớn rồi, biết tự mình đưa ra quyết định.

Bối Cát Đặc, ngươi tự mình cẩn thận đấy.

Ngộ Phạn, bắt đầu nào, Quy Phái Khí Công.

Quy Phái Khí Công.

Hai luồng khí công hợp làm một xông thẳng về phía Bố Âu.

Bố Âu vì đang chiến đấu với Bối Cát Đặc nên không thể Thuấn Di, liền bị đánh trúng trực tiếp.

Bất quá Bố Âu vẫn là Bố Âu, lại còn có thể điều chỉnh tư thế, đón đỡ luồng khí công.

Bối Cát Đặc, dốc toàn lực, cùng nhau.

Đỗ Lan hô lên.

Bối Cát Đặc cũng không chút do dự, lập tức biến thân thành Siêu Cấp Bối Cát Đặc, Quy Phái Khí Công.

Nhìn thấy Bố Âu sắp bị tiêu diệt, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Sau đòn Quy Phái Khí Công, Bối Cát Đặc tách làm hai, thời gian đã hết.

Còn Bố Âu cũng đã biến mất.

Nhìn chỗ Bố Âu biến mất, mấy chiến sĩ cũng thở phào nhẹ nhõm, khí của Tiểu Bố Âu đã hoàn toàn tiêu thất.

Yeah.

Chúng ta thành công rồi.

Đỗ Lan thở phào một hơi, có ta là kẻ tiên tri này, lại có mấy chiến sĩ mạnh nhất vũ trụ giúp đỡ, cái tên Bố Âu này cũng chỉ có thế.

Bất quá, Sa Chức vẫn chưa kết thúc việc đề thăng tiềm lực, còn Đại Bố Âu vẫn còn, lại còn phải gọi Rồng Thần để hồi sinh những người đã chết, tu sửa những thành phố bị phá hủy, Đỗ Lan còn cần tốn chút thời gian xử lý những chuyện sau đó.

Trước tiên là đưa Béo Bố Âu đến, sau đó tìm cho y một chỗ tự chủ, Sa Đán là một lựa chọn không tồi.

Khi Béo Bố Âu bị Tiểu Bố Âu bài xích ra, chiến đấu lực giảm mạnh, hơn nữa hiện tại y đã trở nên hiền lành hơn trước rất nhiều.

Hoàn toàn không cần lo y sẽ phát điên nữa.

Cần cân nhắc là Béo Bố Âu trước đây đã phá hoại Địa Cầu rất nhiều, bây giờ cần phải khiến người Địa Cầu quên y đi.

Xem ra lại phải nhờ cậy sức mạnh của Rồng Thần.

Thế giới bình yên trở lại, mọi người vẫn sống như cũ, chỉ có số ít người biết có một nhóm chiến sĩ đã chiến đấu và hi sinh vì cứu Địa Cầu.

Mọi chuyện đều như chưa từng xảy ra, Béo Bố Âu dưới sự bảo hộ của Đỗ Lan và Sa Đán mỗi ngày ăn uống vui chơi.

Còn Tôn Ngộ Phạn và Bỉ Địch Lệ cùng nhau hóa thân thành Đại Ám Diện Siêu Nhân bảo vệ hòa bình thế giới.

Tô Lỵ vẫn ở trường trung học Quất Tinh làm lão sư, thầm yêu Đỗ Lan.

Chương 151

Còn Sa Chức tiếp tục làm việc cho phòng thí nghiệm của công ty Vạn Năng Giao Nang, thỉnh thoảng dùng tài nguyên của họ để nghiên cứu đồ của mình.

Cho đến một ngày, Đỗ Lan và Sa Chức đột nhiên biến mất.

Đỗ Lan cuối cùng vẫn thực hiện một ý tưởng mà hắn ấp ủ bấy lâu, đó chính là hợp thể với con gái mình, Sa Chức.

Từ trước đó, Đỗ Lan đã biết vị trí của Phá Hư Thần và Sáng Thế Thần từ Lão Giới Vương Thần, nhưng vẫn khổ sở vì không có cách nào xuyên việt vũ trụ.

Đỗ Lan luôn có một ý tưởng, đó là nếu ta hợp thể với Sa Chức, thì chiến đấu lực nhất định sẽ vượt qua Bối Cát Đặc.

Bởi vì hai cha con họ đều rất đặc biệt, bất quá nếu dùng Hợp thể vũ đạo để hợp thể thì thời gian quá ngắn.

Còn nếu dùng Hợp thể nhĩ hoàn thì lại phải có một người biến mất.

Hơn nữa cái Hợp thể nhĩ hoàn đó một đời chỉ có thể dùng một lần, giống như trong nguyên tác, Tôn Ngộ Không và Bối Cát Đặc sau khi hợp thể rồi lại tách ra, thì họ sẽ không thể dùng Hợp thể nhĩ hoàn để hợp thể lần nữa.

Thế nên Đỗ Lan đã hỏi Lão Giới Vương Thần về nguyên lý của Hợp thể nhĩ hoàn, đương nhiên là có cái giá phải trả, Đỗ Lan đã mời Lão Giới Vương Thần du ngoạn Địa Cầu rất lâu, để lão sắc quỷ kia chiếm được rất nhiều tiện nghi từ mỹ nữ.

Đỗ Lan biết, Pha Tháp Lạp Nhĩ Hoàn, tức là Hợp thể nhĩ hoàn, là chí cao bảo vật của Giới Vương Thần.

Là đạo cụ để Giới Vương Thần chọn bạn lữ hoặc nâng cao sức mạnh.

Một người một đời chỉ có thể sử dụng Hợp thể nhĩ hoàn một lần, giống như Lão Giới Vương Thần chính là do hợp thể với một mụ phù thủy mới biến thành bộ dạng này.

Lão Giới Vương Thần đã sử dụng nhĩ hoàn một lần rồi, cũng có nghĩa là ông ta không thể dùng Hợp thể nhĩ hoàn để hợp thể với người thứ ba nữa, đương nhiên cũng không thể giải trừ hợp thể.

Về lý thuyết, sau khi dùng Hợp thể nhĩ hoàn hợp thể thì sẽ vĩnh viễn không tách ra, trong nguyên tác, Tôn Ngộ Không và Bối Cát Đặc tách ra trong cơ thể Bố Âu là một sự cố rất nhỏ.

Ta cũng không biết phải nói với ngươi thế nào, bởi vì ngay cả ta cũng không biết lai lịch của Pha Tháp Lạp Nhĩ Hoàn.

Chỉ biết nhĩ hoàn của chúng ta là bảo vật truyền đời của Giới Vương Thần chúng ta.

Lão Giới Vương Thần vừa nhìn tạp chí đen vừa trả lời.

Ngươi có mấy đôi nhĩ hoàn.

Ta nghĩ ta cần nghiên cứu một chút cấu tạo của nhĩ hoàn, tốt nhất là tối ưu hóa nó một chút.

Cứ cầm lấy đi.

Lão Giới Vương Thần ném hai chiếc nhĩ hoàn cho Đỗ Lan, Bất quá ta khuyên ngươi đừng phí tâm tư, bởi vì ta cũng từng nghiên cứu rồi, nhưng cái nhĩ hoàn này có thể có tuổi đời ngang với vũ trụ, cấu tạo của nó căn bản không phải chúng ta có thể lý giải.

Không nghiên cứu một chút, ta sẽ không cam tâm.

Mặc dù Đỗ Lan cũng chỉ là một người bình thường, rất nhiều thứ đều không hiểu, giống như năm đó hắn cầm Tứ Hồn Chi Ngọc cũng không tìm hiểu được gì.

Bất quá Đỗ Lan sẽ không bỏ cuộc, bởi vì khi biết trí tuệ của Thần Tọa, Đỗ Lan liền có một cảm giác nôn nóng.

Bí mật của Pha Tháp Lạp Nhĩ Hoàn, Đỗ Lan không nghiên cứu ra, bất quá hắn phát hiện ra sóng văn do nhĩ hoàn phát ra lại có thể thông qua thiết bị mà thay đổi và đồng điệu.

Thế là Đỗ Lan đã cải tạo ngoại hình của nhĩ hoàn một chút, biến nó thành một dạng tai nghe chụp đầu, và trên đỉnh đầu còn có thêm hai bộ thu sóng, giống như tai mèo.

Thông qua bộ thu sóng có thể kết nối và ngắt kết nối sóng văn của nhĩ hoàn, từ đó điều khiển hợp thể và phân ly.

Sa Chức, chuẩn bị xong rồi, vậy thì bắt đầu điều tiết Khí đến cùng cường độ đi.

Hy vọng sau khi hợp thể sẽ có đủ sức mạnh để xuyên việt vũ trụ.

Vì Địch Ny Toa mẹ.

Sa Chức và Đỗ Lan đều điều tiết Khí đến cường độ Siêu Cấp Saiya jin 2.

Hợp thể.

Hợp làm một, một nhân ảnh cao hơn Sa Chức, thấp hơn Đỗ Lan xuất hiện, mặt tựa thiếu niên, thanh tú đáng yêu, không phân biệt nam nữ.

Toàn thân không thấy cơ bắp, nhưng lại khiến người ta có một cảm giác áp bách.

Mái tóc đen được chải gọn gàng về phía sau gáy, dài ngắn vừa phải, chỉ có đỉnh đầu lại là hai chiếc tai mèo trắng muốt đáng yêu.

Còn đôi mắt đen láy như hắc động, dường như muốn hút trọn cả thế giới.

Bộ chiến đấu phục trên người thì không đổi, vẫn là võ đạo phục màu cam sẫm, Tên của ta là Chức Lan.

Chức Lan lặng lẽ biến mất, nhưng thực ra đã bay vào vũ trụ.

Nhắc đến ánh sáng và sinh vật, điều đầu tiên nghĩ đến nhất định là người khổng lồ ánh sáng Ultraman, lực lượng chủ chốt của đội cảnh vệ vũ trụ, chiến sĩ duy trì hòa bình vũ trụ, kiên trì chính nghĩa và tình yêu.

Bởi vì các Ultraman đã tiếp nhận sự triệu hoán của ánh sáng, biến bản thân thành ánh sáng, từ đó sở hữu năng lực tự do di chuyển trong vũ trụ.

Còn có một sinh vật ánh sáng nổi tiếng khác, chính là các Sứ Đồ trong Tân Thế Giới Phúc Âm Chiến Sĩ, tất cả được cấu thành từ ánh sáng và có gen tương tự con người ở mức độ cực cao.

Cũng có năng lực tự do đi lại trong vũ trụ.

Tóm lại, các sinh vật có đặc tính ánh sáng, không một ai là đơn giản.

Hiện tại Chức Lan đang du hành trong vũ trụ với tốc độ ánh sáng, bất quá đối với vũ trụ mà nói, tốc độ ánh sáng vẫn còn hơi chậm.

Nhanh hơn nữa.

Chức Lan không ngừng vắt kiệt năng lượng từ Động cơ vĩnh cửu, sau đó dùng để nâng cao tốc độ của mình.

Tốc độ ánh sáng, vượt qua tốc độ ánh sáng.

Vũ trụ vốn màu đen xung quanh, đột nhiên trở nên ngũ sắc rực rỡ, đó thực sự là sự hiện hình của vật chất bị hóa lỏng do tốc độ cao tạo ra.

Cũng chính là thứ không gian dưới định nghĩa phi thông thường mà người ta thường nói.

Không ngờ, hai cha con họ lại có năng lực lớn đến vậy.

Chỉ cần còn trong vũ trụ, Giới Vương Thần đều có thể ít nhiều cảm nhận được Đỗ Lan và họ.

Lão Giới Vương Thần đại nhân, cứ để họ quấy rầy Thần như vậy, liệu có khiến Thần tức giận không.

Kiệt Bỉ Đặc lo lắng hỏi.

Không đâu, họ không nhất định sẽ gặp Thần, bởi vì Thần đều đang ngủ say.

Dù sao thì họ cũng chỉ đang tìm người mà thôi.

Lão Giới Vương Thần thì không hề lo lắng, ông ta biết Thần cũng không phải người không có độ lượng.

Chỉ là có vài vị Thần hỉ nộ vô thường mà thôi.

Cảm nhận tốc độ của Chức Lan, Lão Giới Vương Thần không khỏi cảm thán, chiến sĩ vũ trụ bây giờ thật sự là kẻ sau biến thái hơn kẻ trước.

Chức Lan theo tinh đồ Lão Giới Vương Thần đưa, một đường bay thẳng đến lãnh địa của Thần.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Chức Lan cuối cùng cũng nhìn thấy trước mắt xuất hiện một thứ giống như quả trứng gà, không phải hành tinh, bởi vì bên trong quả trứng có núi trôi nổi, còn có mây, và ở giữa quả trứng lại là một cây cổ thụ khổng lồ vô cùng.

Rễ của đại thụ bám quanh một số đá và núi, nhưng nhiều rễ con hơn lại lộ ra ngoài, cũng trôi nổi bên trong quả trứng.

Quả trứng đó chính là nơi Thần cư ngụ, một khu vực mà ngay cả Rồng Thần cũng vô năng vi lực.

Nha.

Chức Lan lại một lần nữa tăng tốc, sau đó cả người và vỏ trứng va vào nhau.

Va đập vào vỏ trứng với tốc độ siêu vượt tốc độ ánh sáng, nhưng động năng sinh ra lại không hề gây ra chút hư hại nào cho vỏ trứng.

Vỏ ngoài cứng thật.

Chức Lan dùng tay chạm vào vỏ ngoài, vỏ ngoài lại như nước mà gợn sóng, Toàn bộ năng lượng đều bị hấp thụ và khuếch tán ra ngoài, cho nên cú va chạm vừa rồi mới không làm vỡ vỏ ngoài.

Thử lại lần nữa, Quy Phái Khí Công.

Quy Phái Khí Công phát ra với công suất tối đa, ngay cả hành tinh cũng có thể đánh xuyên vài cái.

Thế nhưng đánh vào vỏ trứng, lại không hề có phản ứng.

Chỉ có sóng văn kịch liệt gợn ra.

Không mở được, Chức Lan đành nghĩ cách khác, đặt tay lên vỏ ngoài, từ từ khuếch tán Khí của mình ra, bao bọc quả trứng.

Chức Lan muốn xem cái vỏ ngoài này có thể cho Đỗ Lan thâm nhập Khí vào trong không, sau đó cảm nhận xem bên trong có người nào không, có thể Thuấn Di vào trong không.

Chức Lan không ngừng thử nghiệm, cuối cùng khi Khí đánh trúng xuyên qua, Khí đã xâm nhập vào, sau đó Chức Lan cảm nhận được khí tức bên trong vỏ ngoài.

Thuấn Di.

Chức Lan cuối cùng cũng vào được.

Sau khi vào trong vỏ ngoài, lập tức giải trừ trạng thái hợp thể, Đỗ Lan và Sa Chức đã tách ra.

Một người. một Thần cũng không có.

Thần không thể thông qua Khí để cảm nhận, vừa rồi Chức Lan cảm nhận được là khí tức của thực vật bên trong quả trứng.

Chương 152

Đến bên trong vỏ trứng, cả người đều nhẹ bẫng.

Đỗ Lan và Sa Chức đều cảm thấy hoàn toàn không cần dùng sức cũng có thể nhảy rất xa.

Có ai không.

Đỗ Lan lớn tiếng hô.

Các ngươi là ai.

Vì sao lại đến đây.

Lên tiếng là một con cá, trong một cái bể cá trôi nổi khắp nơi.

Ta là Đỗ Lan, đây là con gái ta Sa Chức, ngươi là.

Ta là Dự Tri Ngư, ta biết các ngươi, các ngươi là người nhà của Địch Ny Toa.

Ngươi quen mẹ sao.

Sa Chức lúc này còn kích động hơn cả Đỗ Lan.

Đỗ Lan cũng nhìn Dự Tri Ngư, chờ đợi câu trả lời của nó.

Đương nhiên là quen, Địch Ny Toa chính là đệ tử đắc ý của Duy Tư đại nhân, là Thần Hậu Tuyển Nhân.

Xem ra Địch Ny Toa cũng không tệ, lại được sư phụ Thần coi trọng, tương lai còn có thể trở thành Thần.

Vậy bây giờ mẹ ta đâu.

Sa Chức hỏi.

Cái này sao.

Dường như là đang tu luyện ở Tu Luyện Sơn.

Đưa chúng ta qua đó đi.

Đỗ Lan nói.

Theo ta đi, bất quá có đến được đó hay không, thì phải xem chính các ngươi.

Ý gì.

Ở đây mỗi ngọn Điên Đảo Sơn trôi nổi đều có sức mạnh riêng của nó, mà muốn đến Tu Luyện Sơn, thì nhất định phải đi qua tất cả các Điên Đảo Sơn.

Nếu không thì không thể đến được đó.

Với thực lực của các ngươi, ta thấy là không gặp được Địch Ny Toa đâu.

Không thử sao biết được, dẫn đường.

Theo ta.

Dự Tri Ngư dẫn Đỗ Lan và Sa Chức, đến trên một ngọn Điên Đảo Sơn đen kịt, Đây là Điên Đảo Sơn đầu tiên, bên trong có trọng lực mười triệu lần, thông qua đây là có thể đến được Điên Đảo Sơn thứ hai.

Mười triệu lần.

Đỗ Lan và Sa Chức đều nuốt nước bọt, bọn họ hiện tại nhiều nhất cũng chỉ là mười vạn lần trọng lực mà thôi, không phải Đỗ Lan không thể chịu đựng nhiều trọng lực hơn, chủ yếu là trình độ khoa kỹ của hắn cũng chỉ có thể chế tạo vòng tay trọng lực cao như vậy.

Cha vào trước, Sa Chức, con đợi ở đây.

Nếu không được thì chúng ta vẫn phải hợp thể.

Vâng, Ba ba.

Đỗ Lan từng bước từng bước đạp vào Điên Đảo Sơn, sau đó cảm thấy linh hồn mình cũng bị đè nén.

Thể năng lượng của hắn càng giống như bị keo dính chặt.

Đây chính là mười triệu lần trọng lực sao.

Ngay cả không khí cũng bị nén chặt trên bề mặt Điên Đảo Sơn.

Âm thanh là từ cơ thể truyền đến Điên Đảo Sơn rồi mới truyền ra ngoài.

Ngay cả đứng dậy cũng không thể.

Đỗ Lan hoàn toàn bị ép bẹt xuống.

Đỗ Lan cũng đang nghĩ rốt cuộc làm thế nào mới có thể vượt qua cái trọng lực mười triệu lần này, Đỗ Lan cứ nằm bẹp ở đó chậm rãi suy nghĩ.

Địch Ny Toa hẳn cũng đã đi qua đây rồi chứ.

Trọng lực lớn đến vậy, nếu không có thủ đoạn đặc biệt thì nhất định sẽ biến thành thịt nát, rốt cuộc làm thế nào để chịu đựng trọng lực này đây.

Sa Chức quỳ một gối nhìn phụ thân mình, còn Dự Tri Ngư lắc lắc người biểu thị sự thất vọng của mình đối với Đỗ Lan.

Nhưng đột nhiên cả hai đều trừng lớn mắt, bởi vì họ rõ ràng nhìn thấy Đỗ Lan, nhưng lại hoàn toàn không cảm nhận được hắn.

Dự Tri Ngư cười, Không hổ là trượng phu của Địch Ny Toa, lại nghĩ ra nhanh đến vậy.

Đỗ Lan trước khi xuyên việt tuy chỉ là một otaku chết tiệt, nhưng sau khi trải qua nhiều thế giới như vậy, sống mấy trăm năm, đã sớm tiêu hóa hoàn toàn kiến thức và tri thức của mình, cho nên hắn rất nhanh đã nghĩ ra, trọng lực chỉ có tác dụng khi tác dụng lên vật thể, tức là không có vật thể chịu đựng, thì cũng không có cái gọi là trọng lực, có chăng chỉ là một hằng số trọng lực mà thôi.

G=mg, chỉ cần khối lượng vật chất bằng không, thì cũng sẽ không có cái gọi là trọng lực.

Hoàn toàn cách tuyệt bản thân với thế giới.

Bất quá thật sự rất khó.

Đỗ Lan cảm thấy mệt chết rồi, Lực tập trung như thế này còn mệt hơn cả chiến đấu với Bố Âu.

Đỗ Lan đứng dậy, vươn vai duỗi chân.

Nhưng động tác cũng không lớn, bởi vì chỉ cần hơi không chú ý, hắn sẽ thoát khỏi trạng thái cách tuyệt đó, sau đó phải chịu đựng trọng lực khoa trương kia.

Hoàn toàn cách tuyệt, là thủ đoạn ẩn giấu bản thân cao minh nhất.

Bất quá theo Đỗ Lan thấy, hiệu quả ra vẻ còn tốt hơn là ẩn giấu bản thân.

Người cấp bậc Thần, có cần ẩn giấu bản thân không.

Hoàn toàn không cần, ít nhất Đỗ Lan là cảm thấy như vậy.

Đương nhiên cái hoàn toàn cách tuyệt này khi chiến đấu cũng hữu dụng, chính là khiến người khác không thể khóa chặt mình.

Con gái cưng, lát nữa vẫn là dùng tư thái mạnh nhất của con mà vào, nếu không con sẽ không chịu nổi đâu.

Không vấn đề gì, vì mẹ, con nhất định sẽ thành công.

Sa Chức tiến lên một bước, hoàn toàn bộc phát toàn bộ tiềm lực,

Nha.

Dự Tri Ngư cũng giật mình, Mặc dù biết Địch Ny Toa và Đỗ Lan này đều không phải người bình thường, nhưng Sa Chức này cũng mạnh đến vậy sao.

Quá là phi lý.

Bất quá Sa Chức vẫn chưa kết thúc, mặc dù Khí hiện tại đã có thể tạo ra hồ quang điện gây sóng xung kích trong không khí, nhưng vẫn chưa đủ, Cực Hạn Giới Vương Quyền.

Thân thể Sa Chức trong nháy mắt lại biến thành dáng vẻ thiếu nữ thanh xuân, đây là do việc tích trữ quá nhiều năng lượng hiệu quả cao dẫn đến biến đổi ngoại hình.

Sa Chức ở trạng thái thiếu nữ tiến vào trọng lực mười triệu lần, vừa vào, trạng thái Giới Vương Quyền giới hạn suýt chút nữa bị ép sụp đổ.

May mà cô cắn chặt răng, mở ra Trực Tử Ma Nhãn.

Trực Tử Ma Nhãn ở một mức độ nhất định cũng có thể nâng cao chiến đấu lực của Sa Chức, Thấy rồi, tử tuyến của trường trọng lực này.

Sa Chức vạch mấy cái trong hư không, cả ngọn Điên Đảo Sơn màu đen đều bắt đầu rung lắc, sụp đổ.

Ngươi đã làm gì.

Sao có thể.

Dự Tri Ngư hiển nhiên bị dọa sợ.

Ngươi lại không nói không được phá hoại trường huấn luyện, bất kể dùng phương pháp gì, chúng ta đều đã vượt qua khảo nghiệm trọng lực này rồi.

Đưa chúng ta đến khảo nghiệm tiếp theo.

Đỗ Lan nói.

Nói thì là vậy, nhưng mà.

Không có nhưng nhị gì hết.

Dự Tri Ngư còn muốn nói gì đó, nhưng bị Đỗ Lan ngắt lời, Đi đến trường huấn luyện tiếp theo.

Được thôi, các ngươi theo ta.

Trường huấn luyện thứ hai, là một mặt hồ rộng lớn, ở giữa mặt hồ lại có rất nhiều bong bóng khí.

Các ngươi chỉ cần đến đó lấy bong bóng khí quay về bờ hồ là được rồi.

Dự Tri Ngư chỉ vào bong bóng khí ở giữa hồ nói.

Rốt cuộc có bao nhiêu thử luyện như vậy.

Đỗ Lan cảm thấy mình có cần phải hỏi trước một chút.

Không nhiều, cũng chỉ có năm cái.

Cũng có nghĩa là sau khi lấy được bong bóng khí này, còn ba cái nữa sao.

Đều là cái gì, ngươi nói ra để chúng ta chuẩn bị tâm lý.

Nếu các ngươi có thể thông qua, đến lúc đó các ngươi tự nhiên sẽ biết.

Nếu các ngươi không thể thông qua, vậy bây giờ có nói cũng bằng thừa.

Vẫn là nghĩ xem làm sao để qua được cửa ải này đi.

Cửa ải này không phải rất đơn giản sao.

Cứ như thế này.

Nói xong Đỗ Lan Thuấn Di một cái, xuất hiện ở giữa hồ, sau đó vươn tay đi lấy bong bóng xà phòng, nhưng tay còn chưa chạm vào bong bóng thì nó đã vỡ rồi.

Ha ha, ta vừa quên mất, bong bóng khí này chỉ cần không khí hơi dịch chuyển một chút là sẽ vỡ ngay.

Cho nên nhất định phải cẩn thận.

Dự Tri Ngư nhất định là cố ý.

Cái này cũng không có gì khó khăn cả.

Đỗ Lan vừa mở miệng nói chuyện, bong bóng xà phòng lại vỡ rất nhiều.

Hoàn toàn cách tuyệt, Đỗ Lan học tại chỗ dùng tại chỗ, một tay thuận lợi lấy được bong bóng xà phòng, sau đó Thuấn Di quay lại, Hoàn toàn cách tuyệt, sự tồn tại của ta sẽ không gây ra dị động không khí, ta quả nhiên đủ thiên tài.

Tính ngươi lợi hại, nhưng con gái ngươi thì không có phương pháp của ngươi đâu, nó nhất định không thể lấy được bong bóng khí đó.

Dự Tri Ngư tự tin nói.

Đợi mà xem, ngươi cũng không nhìn xem là con gái của ai.

Sa Chức vẫn ở hình thái thiếu nữ, sau đó đứng bên bờ hồ rồi đặt tay vào trong nước hồ.

Sa Chức muốn đánh cược một phen, cô thấy có một bong bóng xà phòng đang lơ lửng trên mặt hồ, vì vậy cô muốn từ dưới nước hồ mà tóm lấy bong bóng đó.

Dự Tri Ngư cũng nhìn ra ý đồ của Sa Chức, Vô dụng thôi, ngay cả luồng khí nhẹ nhất, bong bóng khí cũng sẽ vỡ, đừng nói chi là dòng nước chảy.

Sa Chức cẩn thận điều khiển Khí của mình xuyên qua nước hồ, sau đó Sa Chức tự tin cười lên, Thành công rồi.

Cái gì.

Lời Dự Tri Ngư vừa dứt, chỉ thấy Sa Chức nhấc tay lên, lấy thứ đó từ trong nước ra, sau đó cả mặt hồ nước đều bị Sa Chức nhấc lên, bao gồm cả bong bóng xà phòng trên mặt hồ.

Toàn bộ nước hồ và cái bong bóng khí đó cứ như bị đóng băng vậy.

Không Gian Nhẫn Thuật.

Nói chính xác hơn là Thời Gian Nhẫn Thuật.

Đỗ Lan kinh ngạc nói, đây là nhẫn thuật mà ở thế giới Hỏa Ảnh chưa từng ai có thể nắm giữ thành công.

Chương 153

Nó có thể thay đổi thời gian cảm nhận của vật thể.

Tức là tổng thể thời gian thực ra không hề chậm lại, chỉ là thời gian của một vật thể bị thay đổi.

Nói cách khác, nó tương đương với thuật định thân, bất quá nhẫn thuật này không chỉ có thể khiến vật thể ngừng hoạt động, mà còn có thể ngừng mọi sự phát triển và xu thế của vật thể, tước đoạt tương lai của một thứ gì đó.

Bởi vì Sa Chức không tự tin lại gần bong bóng khí mà không làm chúng vỡ, cho nên đã chọn cách thi triển từ xa, đồng thời còn thông qua môi trường nước hồ, để phòng ngừa vạn nhất.

Thật là năng lực lợi hại.

Dự Tri Ngư cũng giật mình kinh ngạc, Được rồi, các ngươi đều đã thông qua, ta dẫn các ngươi đến trường huấn luyện tiếp theo.

Ta có thể hỏi những trường huấn luyện này đều có tác dụng gì không.

Đỗ Lan đột nhiên hỏi.

Những thứ này đều là dùng để chọn Thần, Thần Hậu Tuyển Nhân nhất định phải thông qua các huấn luyện này, sau đó đến trường huấn luyện cuối cùng, lắng nghe lời giáo huấn của lão sư.

Dự Tri Ngư dừng lại một chút, tiếp tục nói, Thần cũng không giống nhau, Thần Lão Sư sẽ thông qua các huấn luyện này để nhìn rõ tính cách của Thần Hậu Tuyển Nhân.

Ví dụ như trượng phu của Địch Ny Toa ngươi, chính là loại người tuần quy đạo củ, làm từng bước một, thậm chí ta đã đoán được ngươi sẽ thông qua trường huấn luyện tiếp theo như thế nào rồi, cũng là ứng cử viên Thần tốt nhất.

Còn con gái của Địch Ny Toa, lại là một người hiếu thắng và vô cùng lạnh lùng, ngược lại thích hợp làm Thần Sứ hơn.

Đang nói chuyện, họ liền đến trường huấn luyện thứ ba, vô số tảng đá khổng lồ ở đó.

Đây là Phản Kích Thạch Đầu, tất cả công kích của các ngươi đều sẽ phản kích trở lại trên người các ngươi, hãy nhớ là bất kể công kích nào.

Dự Tri Ngư nhấn mạnh, Ngay cả cô bé dùng đôi mắt của mình cũng sẽ khiến công kích chuyển ngược lại trên người mình.

Chỉ cần đập vỡ một tảng đá là được rồi.

Vẫn là Đỗ Lan ra trước.

Trượng phu của Địch Ny Toa, ngươi đợi đã, có phải ngươi định tấn công trước, sau đó dùng hoàn toàn cách tuyệt để tránh né Phản Kích Thạch Đầu phản kích không.

Đúng, sao.

Không được sao.

Không phải, ta chỉ là nghiệm chứng lại lời ta vừa nói thôi, ta đã nói rồi ta biết ngươi sẽ dùng phương pháp gì để thông qua huấn luyện.

Tính ngươi đoán đúng, quê ta có một câu nói, một chiêu tiên ăn sạch thiên hạ.

Ta đánh.

Đỗ Lan sau khi tung quyền công kích vào tảng đá, lập tức hoàn toàn cách tuyệt bản thân.

Tảng đá không hề hỏng, đương nhiên Đỗ Lan cũng không bị thương.

Sự phản kích của tảng đá cũng cần phải khóa mục tiêu.

Tảng đá cứng thật.

Đỗ Lan đã dùng bảy tám phần khí lực rồi, ở Địa Cầu một ngọn núi cũng có thể bị đánh sụp, Ta đánh nữa.

Lần này Đỗ Lan mang theo Khí dốc toàn lực ra, sau đó lập tức cách tuyệt bản thân.

Tảng đá lập tức nổ tung, đá vụn và tro bụi khiến Đỗ Lan mặt mày xám xịt, hắt hơi liên tục mấy cái.

Nếu công kích của tảng đá không phản hồi lại trên người các ngươi, thì những sức mạnh đó sẽ tích trữ trong cơ thể chúng, khi vỡ vụn sẽ nổ tung.

Cho dù là hoàn toàn cách tuyệt, nó không thể phản kích lại ngươi, nhưng tro bụi cuối cùng vẫn sẽ dính vào người, cho nên phải cẩn thận.

Dự Tri Ngư lại là cố ý.

Cái tên khốn này.

Đỗ Lan nghiến răng mắng.

Sa Chức cũng đáp lại một nụ cười, sau đó đến lượt cô ra trận, không chút do dự, tung ra một kích toàn lực.

Sao có thể.

Không thấy Phản Kích Thạch Đầu phản kích, cũng không thấy Sa Chức hoàn toàn cách tuyệt, Dự Tri Ngư lại giật mình.

Toàn bộ nguyên tử của tảng đá đều bị Sa Chức phá hủy rồi, tảng đá này đã hoàn toàn chết rồi, ngay cả nổ tung cũng không thể.

Đỗ Lan cũng là lần đầu tiên biết con gái mình hóa ra lại có nhiều kỹ xảo chưa từng lộ ra như vậy.

Sức mạnh của cú đấm vừa rồi giống như đi vào một cơn bão đá vậy, hơn nữa ngày càng lớn, cho đến khi khuếch tán ra toàn bộ tảng đá.

Hoàn thành, tiếp theo.

Sa Chức làm một động tác thu công.

Được rồi, để hai vị khách nhân lên đây đi.

Đột nhiên một âm thanh không biết từ đâu truyền đến.

Nhưng mà Duy Tư đại nhân, họ vẫn chưa hoàn thành năm huấn luyện.

Họ đâu phải Thần Hậu Tuyển, không cần hoàn thành năm thử luyện, ngươi đưa họ lên đây đi.

Vâng, Duy Tư đại nhân.

Dự Tri Ngư quay người nói với cha con Đỗ Lan, Đi thôi.

Duy Tư đại nhân bảo ta đưa các ngươi lên thẳng.

Đỗ Lan đương nhiên không có ý kiến, hắn cũng không muốn lãng phí thời gian, bất quá hỏi hỏi thì cũng chẳng sao, Hai trường huấn luyện còn lại là dạng gì.

Có thể nói cho ta biết không.

Đương nhiên, đó chính là ngọn Điên Đảo Sơn hoàn toàn trong lửa, bên trong có một Hỏa Chủng, tìm thấy nó và mang ra là được rồi.

Còn một cái nữa là Thánh Thú đang ngủ mơ, chỉ cần đánh thức nó là được rồi.

Dự Tri Ngư nhẹ nhàng nói.

Vợ ta đã hoàn thành năm huấn luyện này sao.

Đương nhiên rồi, Địch Ny Toa là chiến sĩ có thiên phú nhất mà ta từng gặp, cũng nhất định sẽ trở thành một vị Thần vĩ đại và ưu tú.

Xuyên qua mấy ngọn Điên Đảo Sơn, đến gần tán cây cổ thụ khổng lồ ở trung tâm, ở đó có một miếu vũ phong cách Hy Lạp.

Dùng Khí cảm nhận, ở đó dường như không có gì cả.

Nhưng giác quan thứ sáu của Đỗ Lan và Sa Chức đều nói cho họ biết có hai nhân vật tuyệt đối cường đại tồn tại ở đó.

Duy Tư đại nhân, một nhân vật kỳ lạ nheo mắt, Thần lão sư.

Các khách nhân vào đi.

Đỗ Lan và Sa Chức nhìn nhau một cái, sau đó bước chân vào Thần Miếu.

Việc đầu tiên, hai cha con liền thấy Địch Ny Toa đang minh tưởng ở giữa Thần Miếu.

Mẹ.

Yên lặng.

Duy Tư làm một động tác suỵt.

Đỗ Lan nhìn về phía Duy Tư, Không biết vợ ta khi nào mới hoàn thành tu luyện.

Khó nói, có thể vài ngày, có thể vài năm.

Đỗ Lan nghe xong lời Duy Tư, nhìn Địch Ny Toa nhập thần.

Địch Ny Toa không có gì thay đổi, chỉ là bình thường thì mặc chiến đấu phục bó sát hoặc trang phục nữ ở nhà, thỉnh thoảng còn mặc cả lễ phục.

Nhưng hiện tại trên người Địch Ny Toa lại là một chiếc trường bào hoa lệ, nền trắng được trang trí bằng những hoa văn kỳ lạ và đá quý lấp lánh sóng năng lượng.

Các ngươi là đến gặp Địch Ny Toa phải không.

Bây giờ đã gặp rồi, có thể về được rồi.

Duy Tư thản nhiên nói.

Sao lại nói vậy.

Ta và Sa Chức là người nhà của Địch Ny Toa, không thể ở lại sao.

Đương nhiên rồi, đây là nơi chỉ có Thần mới có thể dừng lại, không phải nơi các ngươi có thể tùy ý ra vào.

Vậy câu thoại tiếp theo của ngươi có phải là, chỉ cần đánh bại ngươi là được rồi phải không.

Đỗ Lan châm chọc.

Không sai.

Đỗ Lan cạn lời.

Bất quá ta thấy các ngươi vẫn nên từ bỏ đi.

Mặc dù các ngươi đã trải qua thử luyện trọng lực mười triệu lần kia, nhưng phương pháp của các ngươi cũng chỉ là dùng thủ thuật mà thôi, ta thì lại luôn tu luyện ở đó.

Quả thật, Đỗ Lan và Sa Chức đều không chịu đựng được trường trọng lực mười triệu lần đó.

Nói thì là vậy, nhưng kết quả chiến đấu thì ai cũng không biết, muốn chiến thì chiến thôi, ta và con gái ta sẽ không lùi bước.

Ồ.

Vậy thì thử xem sao.

Duy Tư nguy hiểm mở mắt ra một chút, khí tức của y hình thành uy áp lao về phía Đỗ Lan.

Trên mặt Đỗ Lan xuất hiện mồ hôi, đối mặt với chiến đấu lực đứng đầu vũ trụ, Đỗ Lan cảm thấy áp lực rất lớn.

Bất quá hắn sẽ không lùi bước, Muốn chiến thì chiến.

Được.

Duy Tư nhắm mắt lại, Theo ta, chúng ta đến chiến trường.

Áp lực trên người Đỗ Lan vừa buông, toàn thân đổ mồ hôi.

Một khoảng đất trống rộng lớn bằng phẳng phía sau Thần Miếu, Ngươi tấn công đi.

Duy Tư đứng ở đó, nhưng Khí của Đỗ Lan lại không thể khóa chặt y, chỉ có thể dùng ánh mắt để phán đoán vị trí của Duy Tư.

Đỗ Lan hít một hơi thật sâu, Động cơ vĩnh cửu đảo ngược, Phản vật chất đạn chuẩn bị.

Đòn này Đỗ Lan sẽ dốc toàn lực ra, kế hoạch là hút Duy Tư lại, sau đó dùng Phản vật chất đạn công kích.

Các tia sáng xung quanh Đỗ Lan bắt đầu vặn vẹo, tại vị trí ngực Đỗ Lan xuất hiện một hắc động có lực hút cực lớn.

Duy Tư hơi sững sờ, y không ngờ Đỗ Lan lại còn có chiêu thức như vậy.

Hắc động.

Duy Tư đứng yên ở đó không hề nhúc nhích một li.

Bất quá Duy Tư không động, không có nghĩa là đất dưới chân y cũng có thể chống lại hắc động của Đỗ Lan.

Mặt đất bị lực hút khổng lồ xé toạc, đất dưới chân Duy Tư cũng bay ra, bị hút về phía Đỗ Lan.

Đỗ Lan vừa thấy Duy Tư đến, hai tay đồng thời chuẩn bị Phản vật chất đạn, Ăn của ta một kích.

Duy Tư cảm nhận được đạn năng lượng trên tay Đỗ Lan không phải là công kích bình thường, bất quá y tự tin vào bản thân, phàm nhân có thể làm y bị thương trong vũ trụ này vẫn chưa tồn tại.

Phản vật chất đạn.

Đỗ Lan hai tay đồng thời ấn vào ngực Duy Tư.

Duy Tư biến mất, vào giây phút cuối cùng Duy Tư cảm thấy nguy hiểm, sau đó Thuấn Di.

Chương 154

Đỗ Lan đóng hắc động lại, nhìn xung quanh, hắn vẫn không thể cảm nhận được vị trí của Duy Tư.

Bao nhiêu năm qua, ngươi là phàm nhân đầu tiên có thể làm hỏng y phục của ta.

Y phục ở ngực Duy Tư đã xuất hiện một lỗ thủng.

Bất quá phần da thịt lộ ra vẫn rất bình thường, không hề bị thương, Thật là chiêu thức không tồi, nhưng nếu chỉ có như vậy, vẫn không thể thắng ta.

Điều đáng sợ nhất trong chiến đấu chính là không thể phá hủy phòng ngự của kẻ địch, vì ta có thể làm ngươi bị thương, vậy ta có khả năng đánh bại ngươi.

Ta sẽ nắm chặt khả năng chiến thắng ngươi.

Ta thích sự tự tin của ngươi, bất quá ta sẽ đánh bại ngươi trong hiệp tiếp theo.

Duy Tư động, Đỗ Lan lập tức Thuấn Di rồi lại Thuấn Di.

Chỉ cần Đỗ Lan dừng di chuyển, sẽ chịu đòn tấn công cực lớn, rất có thể sẽ lập tức mất đi chiến đấu lực.

Trò chơi mèo vờn chuột.

Duy Tư cười, sau đó lại một lần nữa tăng tốc độ.

Trong khoảng thời gian Đỗ Lan Thuấn Di xuất hiện để thực hiện Thuấn Di lần tiếp theo, Duy Tư đã đuổi kịp Đỗ Lan, Đến đây là kết thúc.

Đỗ Lan thấy nắm đấm của Duy Tư xông đến bụng mình.

Bành.

Đỗ Lan bị Duy Tư đánh trúng biến mất, Ảnh Phân Thân.

Ồ.

Lúc Thuấn Di, đã dùng Phân Thân, còn bản thân thì dùng tuyệt đối cách tuyệt để trốn sao.

Bất quá vô dụng thôi, ta đã cảm nhận được sát khí của ngươi.

Duy Tư nhanh chóng vươn lòng bàn tay về một hướng, đón lấy một quả Phản vật chất đạn vào tay, sau đó nhanh chóng ném đi, Công kích có thể hủy diệt vật chất, ta chỉ cần chuẩn bị sẵn sàng, cũng sẽ không bị thương.

Đỗ Lan thở dài một hơi, chỉ dựa vào bản thân hắn để chiến thắng Duy Tư thì khả năng thực sự quá nhỏ.

Bản thân đã dùng Phân Thân làm mồi nhử mà còn không thành công, hắn quả thật không có thực lực tất thắng.

Chân thân của Đỗ Lan từ rìa khoảng đất trống đi ra, Quả thật là vậy, thực lực của ta và ngươi có khoảng cách rất lớn, bất quá ta lại không chiến đấu một mình.

Ta nghĩ ngươi cũng sẽ không để ý đâu nhỉ.

Ồ.

Là muốn dùng cái trang bị kỳ lạ trên đầu ngươi và con gái ngươi để hợp thể sao.

Không sao, các ngươi cứ thoải mái làm đi, ta cũng rất mong chờ.

Sa Chức không vấn đề gì chứ.

Sa Chức gật đầu, cô bé tự mình cũng biết, nếu một chọi một, Duy Tư hoàn toàn áp chế hai cha con họ, Cũng chỉ có thể làm vậy thôi.

Hợp thể.

Tại bộ phận tai nghe kết hợp tai mèo và tai nghe của thiết bị, có một bộ điều tiết.

Chỉ cần điều chỉnh tần số về cùng mức, Đỗ Lan và Sa Chức là có thể hợp thể.

Đỗ Lan là tai trái, Sa Chức là tai phải.

Hợp thể.

Chiến đấu lực của Chức Lan cũng đã không còn có thể dùng số liệu mà tính toán được.

Cái này thì quả thật không ngờ, hai người hợp thể lại hình thành một hình thái tồn tại mới.

Duy Tư vẫn khá bình tĩnh.

Trực Tử Ma Nhãn.

Chức Lan phải dốc toàn lực.

Duy Tư trong mắt Trực Tử Ma Nhãn giống như một ảnh phản chiếu vặn vẹo, nhưng tử tuyến trên người y vẫn không thể nhìn thấy.

Duy Tư có thể có tuổi đời ngang với vũ trụ này, hoặc có thể nói y chính là phân thân của vũ trụ, chỉ cần vũ trụ không diệt, y sẽ không chết.

Cho nên Trực Tử Ma Nhãn không có hiệu quả với y.

Việc Trực Tử Ma Nhãn không tìm thấy tử tuyến, cũng có nghĩa là Chức Lan đã xuất toàn lực.

Phản vật chất đạn.

Chức Lan lập tức phóng ra hơn mười quả Phản vật chất đạn.

Công kích như vậy, không có hiệu quả đâu.

Duy Tư rất đơn giản đã né tránh.

Bất quá công kích này chỉ là để yểm hộ mà thôi, Chức Lan ngay sau đợt công kích đầu tiên, đã xông lên, với tốc độ cực hạn.

Duy Tư vội vàng né tránh công kích trực tuyến của Chức Lan, bất quá Chức Lan vẫn chưa quen dùng cách chiến đấu tốc độ ánh sáng này, trực tiếp lao vút đi, bay xa một khoảng rất lớn, đâm vào vỏ ngoài của quả trứng.

Không chỉ tăng lên vài lần, xem ra phải nghiêm túc hơn một chút rồi.

Mắt Duy Tư đã mở to.

Chức Lan ngang dọc va chạm, phá hủy không biết bao nhiêu ngọn Điên Đảo Sơn, Duy Tư cuối cùng cũng không nhịn được ra tay nặng, nhẹ nhàng xuất hiện bên cạnh Chức Lan, sau đó nhẹ nhàng một đường chém tay.

Cho dù Chức Lan có kinh nghiệm mấy trăm năm, cũng không thể sánh bằng Duy Tư, quái thai đã sống không biết bao nhiêu năm.

Cho nên Chức Lan vẫn bị đánh bại, giải trừ hợp thể.

Khi Đỗ Lan tỉnh lại, phát hiện Địch Ny Toa đang ngồi bên cạnh mình, thật sự đang nhìn mình.

Nàng nhìn ta như vậy, khiến ta hơi ngại.

Đỗ Lan đỏ mặt.

Chàng vẫn không thay đổi, Lan.

Địch Ny Toa lao vào người Đỗ Lan.

Ta đương nhiên sẽ không thay đổi, con gái cưng của chúng ta đâu rồi.

Đỗ Lan cảm thấy mình tuy bị đánh choáng, bất quá hẳn là không có vấn đề gì.

Sa Chức không sao, vẫn còn đang ngủ kìa, xem ra là mệt lả rồi.

Đúng là mệt, từ Địa Cầu xuất phát đến giờ, cũng đã mấy tháng không được nghỉ ngơi rồi.

Mà này, cái tên Duy Tư kia đâu.

Địch Ny Toa lườm Đỗ Lan một cái, Duy Tư bây giờ là sư phụ của thiếp, chàng ít ra cũng phải tôn trọng sư phụ một chút chứ.

Được thôi.

Đỗ Lan bất đắc dĩ nói, Duy Tư đại nhân đã đánh ngất ta, cuối cùng cũng nghĩ thông rồi sao.

Sẵn lòng cho gia đình ba người chúng ta đoàn tụ rồi ư.

Nếu không thì còn có thể thế nào.

Thiếp bất quá chỉ là Thần hậu bổ mà thôi, có thể mấy vạn năm sau mới đến lượt thiếp làm Thần, cho nên căn bản không cần lo lắng.

Địch Ny Toa có chút buồn cười nói.

Thì ra là vậy, vậy có nghĩa là Duy Tư bất quá chỉ muốn thử thực lực của chúng ta.

Hẳn là vậy.

Đoàn tụ bình đạm như nước, cặp vợ chồng đã chung sống mấy trăm năm, cho dù có ly biệt mười năm qua, nhưng khi gặp lại một lần nữa, vẫn ăn ý đến vậy.

Không lâu sau, Sa Chức cũng tỉnh lại, lao vào lòng Địch Ny Toa, hiếm hoi mà làm nũng.

Gia đình ba người Đỗ Lan cuối cùng cũng đoàn tụ.

Đây là Phù Du Sơn mà Duy Tư đã sắp xếp cho Địch Ny Toa ở, cả gia đình đều tụ tập ở đây, trò chuyện về những gì mỗi người đã trải qua.

Khi Địch Ny Toa bị Bố La Lợi tập kích, đã rơi vào vỏ trứng Thần qua khe nứt thời không.

Mà Địch Ny Toa một là không biết vị trí hiện tại của mình, hai là không thể tự do hoạt động trong vũ trụ.

Bất quá tuy đã chia cắt với Đỗ Lan, nhưng Địch Ny Toa tin rằng họ nhất định sẽ gặp lại.

Nếu Đỗ Lan không đến tìm thiếp, thiếp sẽ đi tìm chàng.

Bị Duy Tư thu làm đồ đệ, Địch Ny Toa cũng không thực sự muốn trở thành Thần, mà là thấy Duy Tư có năng lực di chuyển giữa các hành tinh trong vũ trụ.

Còn Duy Tư cũng coi trọng thiên phú của Địch Ny Toa.

Địch Ny Toa với tư cách là một đại kiếm chiến sĩ thiên tài, tự nhiên có những điểm hơn người.

Trong quá trình du hành cùng Đỗ Lan, chiến đấu lực của Địch Ny Toa cũng không ngừng trưởng thành, hơn nữa năng lực học tập và lý giải còn xuất sắc hơn Đỗ Lan không ít.

Cho nên trong mấy năm qua, Địch Ny Toa vẫn luôn đi theo Duy Tư học tập, bất quá Thần thử luyện vô cùng hà khắc.

Không có cheat code mà Địch Ny Toa có thể trong mấy năm đã thông qua năm thử luyện, đã là cực kỳ lợi hại rồi.

Bất quá muốn làm Thần thì còn cần rất nhiều thời gian để tích lũy.

Giống như tiểu thuyết tu chân vậy, muốn tu thành chính quả, không có bảy tám trăm năm là không được, cho dù là kỳ ngộ liên miên cũng phải tốn không ít thời gian.

Thiếp vẫn luôn tu luyện ở đây, hy vọng có một ngày có thể đi vào vũ trụ tìm hai cha con chàng, không ngờ chàng vẫn nhanh hơn thiếp.

Địch Ny Toa nói đến đây, vẫn còn chút không phục.

Nếu không phải Sa Chức vô tình lạc đến vũ trụ này, ta thật sự không thể nhanh như vậy mà tìm đến đây.

Đỗ Lan nói, Bởi vì ta và con gái cưng của chúng ta vì để tìm nàng, đã đồng tâm hiệp lực.

Hả.

Địch Ny Toa hiển nhiên vẫn chưa biết trong vũ trụ này có một loại thuật hợp thể có thể khiến hai người biến thành một người, tạo ra hiệu quả một cộng một lớn hơn hai.

Chính là cái này.

Đỗ Lan chỉ vào thiết bị tai nghe tai mèo hợp thể bên cạnh.

Chương 155

Duy Tư tò mò lấy thiết bị hợp thể của Đỗ Lan và Sa Chức xuống xem xét.

Cái này.

Đúng vậy, mẹ, dùng cái này, con và Ba ba có thể biến thành một người, sở hữu năng lực siêu việt cả hai cá nhân chúng con, có thể du hành tốc độ cao trong vũ trụ.

Thật có thần kỳ như vậy sao, con gái, để mẹ cũng thử xem.

Địch Ny Toa đưa tai nghe cho Sa Chức đeo vào, sau đó cũng đeo cái của Đỗ Lan lên đầu mình, Tiếp theo, làm thế nào.

Để đạt được hiệu quả tốt nhất, tốt nhất là điều chỉnh Khí đến cùng mức độ, đương nhiên nếu các nàng chỉ muốn thử nghiệm một chút thì trực tiếp điều chỉnh núm xoay trên tai nghe là được rồi.

Đỗ Lan giải thích.

Biết rồi.

Con gái, chuẩn bị xong, chúng ta hợp thể.

Hợp thể.

Một luồng sáng bao bọc lấy cơ thể hai mẹ con Địch Ny Toa và Sa Chức bên trong, Đỗ Lan chỉ có thể nhìn thấy đường nét mơ hồ của hai người.

Đỗ Lan, chúng ta ra ngoài đánh một trận đi.

Người sau khi hợp thể, không phải Địch Ny Toa cũng không phải Sa Chức, mà là một thiếu nữ tóc vàng, thiếu đi vẻ anh khí của Địch Ny Toa, càng thêm nhu hòa, mắt cũng biến thành màu hạt dẻ.

Y phục trên người biến thành một chiếc áo dài trắng.

Tóc vàng búi gọn sau gáy, cũng làm tăng thêm vẻ thanh thoát và nhanh nhẹn cho ngũ quan nhu hòa của mình.

Bất quá tính cách dường như lại trở nên hiếu chiến hơn.

Thực ra Địch Ny Toa vẫn luôn không nói, con gái mình ngoài màu tóc và ánh mắt, thì đường nét ngoại hình giống y hệt Địch Ny Toa lúc nhỏ.

Hiện tại hai người hợp thể, cứ như là dáng vẻ của Địch Ny Toa thời thiếu nữ, bất quá vẫn có sự khác biệt về tóc và ánh mắt.

Ngươi vẫn chưa giới thiệu bản thân mình kìa.

Tên của ta là Địch Sa.

Nào, chiến với ta một trận đi.

Thôi đi, Địch Sa giải trừ hợp thể đi.

Lần sau đợi ta nghỉ ngơi đủ rồi hãy đánh một trận thật đã.

Nhất ngôn vi định, vậy hẹn lần sau gặp.

Địch Sa tách làm hai.

Cảm giác thật kỳ lạ, rõ ràng hoàn toàn nhớ rõ, nhưng cái tính cách hiếu chiến đó lại giống như người khác vậy.

Địch Ny Toa nghi hoặc.

Cái này ta cũng không rõ lắm, bất quá hẳn là một phần tính cách bị tăng cường mà thôi.

Đừng lo lắng, nàng vẫn là nàng.

Người vợ Địch Ny Toa mà ta yêu nhất.

Đỗ Lan.

Hai người ôm chầm lấy nhau, Sa Chức cũng chạy đến ôm lấy cha mẹ mình.

À phải rồi, Địch Ny Toa, hợp thể với ta một chút đi, không biết sẽ có hiệu quả gì.

Đỗ Lan đeo tai nghe hợp thể trên đầu Sa Chức lên đầu mình.

Hợp thể.

Luồng Khí hùng dũng như sóng biển cuồn cuộn không ngừng, hết đợt này đến đợt khác, dạt dào bất tận.

Tóc búi lên biến thành màu đỏ, hơn nữa mắt cũng vậy, một nhân ảnh cao gần hai mét, mái tóc lại dài đến thắt lưng.

Đồng thời còn xuất hiện một số đặc điểm không phù hợp với con người, ví dụ như trên khuỷu tay lại vươn ra lưỡi dao, ở trung tâm bụng xuất hiện một viên đá quý hình cầu lấp lánh ánh sáng.

Y phục là một chiếc áo choàng ngắn, để lộ phần bụng, quần vẫn là quần võ đạo phục.

Ngũ quan sắc sảo, khí tức lạnh lẽo, tràn đầy túc sát chi khí.

Đây là do Yêu Khí trong cơ thể Địch Ny Toa sau khi bị Động cơ vĩnh cửu cường hóa, khiến cơ thể đột ngột hiển lộ ra một số đặc trưng phi nhân.

Động cơ vĩnh cửu có thể tăng cường đặc tính tiềm ẩn của cả hai bên hợp thể, giống như khi hợp thể với Sa Chức, đặc tính ánh sáng của Sa Chức đã được phát huy.

Địch Lan.

Giọng nói cũng lạnh lùng.

May mà Sa Chức đã quen nhìn thấy cảnh lớn, nếu không thật sự sẽ bị giật mình, bất quá cảm giác vẫn rất khó chịu, Ba ba, mẹ, hai người vẫn nên mau chóng tách ra đi.

Sau khi giải trừ hợp thể, Địch Ny Toa giật mình, Đã lâu rồi không có cảm giác bị Yêu Khí áp bách như vậy.

Bất quá thiếp cảm thấy Địch Lan mạnh hơn Địch Sa, và cũng có sức phá hoại lớn hơn.

Đỗ Lan cũng gật đầu, cái dục vọng phá hoại sôi sục trong cơ thể kia, quả thật rất khó kiểm soát, hơn nữa nếu nói về chiến đấu lực thì có thể còn cao hơn cả Chức Lan.

Bất quá may mà lý trí vẫn chiếm ưu thế, nếu không thật sự sẽ biến thành cỗ máy giết chóc giống như Tiểu Bố Âu.

Trước đây, ta cũng nghe Địch Ny Toa nói qua, các ngươi dùng khoa kỹ siêu việt thời đại để du hành thời không.

Đương nhiên ta nói là du hành vượt qua mười hai vũ trụ.

Đúng vậy.

Duy Tư và Đỗ Lan ngồi bên hồ, trò chuyện phiếm.

Duy Tư thực ra rất nhàm chán, hiện tại có gia đình Đỗ Lan ở đây, ngược lại khiến y cảm thấy náo nhiệt hơn không ít.

Vậy ngươi hẳn cũng biết rồi chứ, việc xuyên việt của ngươi sẽ gây ra rất nhiều chuyện.

Đỗ Lan hồi ức một chút, quả thật là như vậy, Diva của Super Dimension Fortress Macross xuất hiện ở thế giới Gundam, Yurika của Martian Successor Nadesico xuyên việt đến thế giới Hỏa Ảnh.

Dường như có một số người ở thế giới khác cũng sẽ xuyên việt giống như chúng ta.

Đó là vì các ngươi không có phương pháp xuyên việt chính thống, cho nên ở bức tường chắn giữa các thế giới xuất hiện khe nứt, chỉ cần có người ở thế giới khác sử dụng năng lượng lớn gần khe nứt đó thì sẽ xuyên việt đến thế giới mới thông qua khe nứt do ngươi tạo ra.

Vậy có nghĩa là, hai lần xâm nhập loạn trước đó đều là lỗi của ta.

Chính là lỗi của ngươi.

Cho nên trước khi phá hoại bức tường chắn, ngươi vẫn nên ngừng cái kiểu xuyên việt nhàm chán đó đi.

Đỗ Lan trầm mặc, nếu không thể xuyên việt, vậy thì sẽ nhàm chán biết bao.

Khoan đã, ngươi vừa nói rằng chúng ta không theo thủ đoạn xuyên việt chính thống, ngươi đã nói câu đó phải không.

Vậy có nghĩa là, có phương pháp hợp lý để xuyên việt sao.

Duy Tư xoay cổ, Có thì có, đó đã là phương pháp từ rất lâu rồi, ngay cả Thần cũng chưa từng thử qua.

Phương pháp gì.

Thực ra cũng không có gì, bất quá chỉ là một đạo cụ mà thôi.

Tương truyền mỗi khi một vũ trụ ra đời, sẽ có vô số bí bảo cũng đồng thời ra đời, trong số những bí bảo đó có một thứ chính là cánh cửa có thể xuyên việt các thế giới.

Hiện tại cánh cửa đó ở đâu.

Hỏng rồi chứ, dù sao cũng là thứ từ rất rất lâu rồi.

Đỗ Lan rất muốn táng Duy Tư một trận, nhưng hắn không đánh lại.

Đừng có làm ra vẻ mặt tủi thân đó, ghê tởm lắm.

Chỉ là đùa thôi, những bí bảo đó sao có thể hỏng được, bất quá sử dụng bí bảo đó cũng không thể đưa ngươi đến nơi ngươi muốn đến, bởi vì đó là hoàn toàn ngẫu nhiên.

Muốn có một cánh cửa thực sự có thể khiến bản thân tự do qua lại giữa các thế giới, thì vẫn là không thể.

Vậy có thể đưa đạo cụ đó cho ta không.

Ngươi đừng có nói với ta, chỉ cần đánh bại ngươi mới có thể đưa đạo cụ đó cho ta.

Ai nha, ta cũng muốn nói như vậy đó, bất quá muốn đánh bại ta thì nhất định phải có thực lực của Thần, đáng tiếc, sức mạnh của ngươi vẫn còn quá yếu.

Bất quá đạo cụ đó thì có thể cho ngươi, nhưng chưa chắc ngươi đã có thể điều khiển được nó.

Có thể cho ta, cảm ơn.

Cảm ơn thì tạm miễn đi, đợi ngươi điều khiển được đạo cụ đó rồi hãy nói không muộn.

Ngươi đi tìm Dự Tri Ngư, nó sẽ nói cho ngươi biết đạo cụ đó cất giữ ở đâu.

Bất kể thế nào, vẫn cảm ơn.

Đỗ Lan Thuấn Di một cái đã đi tìm Dự Tri Ngư.

Quả thật là một kẻ nóng nảy.

Bất quá vẫn mong đợi biểu hiện của ngươi.

Dự Tri Ngư đang mơ màng, nằm trong cái bể cá không rời, ngáy khò khò.

Bị Đỗ Lan gọi tỉnh, khiến Dự Tri Ngư hơi khó chịu, Không biết ta đã nhiều năm không ngủ rồi sao.

Xin lỗi, xin lỗi, ta chỉ là nghe nói chỗ ngươi có một bí bảo đạo cụ có thể khiến người ta tự do xuyên việt giữa các thế giới.

À, à, biết rồi, biết rồi, chẳng phải là đạo cụ xuyên việt sao.

Nếu ngươi dùng được thì cứ lấy ra đi.

Dự Tri Ngư lặn xuống bể cá, sau đó từ bên trong kéo ra một thứ khổng lồ.

Một cánh cửa đá khổng lồ, trên tảng đá khắc những hình cầu kỳ lạ.

Đây là Chân Lý Chi Môn.

Đỗ Lan lập tức nghĩ đến Chân Lý Chi Môn trong Giả Kim Thuật Sư Thép.

Cái gì Chân Lý Chi Môn.

Đây chính là cánh cửa lớn có thể xuyên việt các thế giới mà ngươi muốn, tên sao, ta đặt cho nó một cái, gọi là Vô Giới Môn là được rồi, hay chứ, tên do ta Dự Tri Ngư đặt thì hay khỏi bàn.

Ngươi là đặt tạm thời đó chứ.

Đặt tạm thời thì sao, hay hơn Chân Lý Chi Môn của ngươi nhiều.

Vô Giới Môn.

Bất kể thế nào, ngươi trước dạy ta cách dùng bí bảo này đi.

Đẩy cửa ra là được.

Chỉ đơn giản vậy thôi.

Ngươi có phải lại giống như hai lần trước, giấu giếm những điều cần chú ý rồi không.

Ta Dự Tri Ngư không phải loại cá đó, ta sẽ nói cho ngươi biết cần sức mạnh của Thần mới có thể mở cánh Vô Giới Môn này sao.

Quả nhiên là vậy, con cá nhà ngươi, sớm muộn gì ta cũng ăn thịt

ngươi.

Ha ha, cho dù ngươi có ăn thịt ta, ngươi cũng không đẩy mở được cánh cửa này đâu, ha.

Dự Tri Ngư không biết vì sao lại không thích Đỗ Lan.

Đỗ Lan không để ý đến Dự Tri Ngư, đặt sự chú ý lên Vô Giới Môn.

Cao lớn, uy nghiêm, hơn nữa còn có một cỗ cảm giác áp bách khiến người ta nghẹt thở.

Khi Đỗ Lan đặt tay lên cửa đá, hắn có thể cảm nhận được, chỉ bằng sức lực thì không thể đẩy mở cánh cửa lớn này.

Đỗ Lan lập tức nâng Khí của mình lên cao nhất, sau đó cánh cửa động đậy.

Sao có thể.

Dự Tri Ngư giật mình kinh ngạc, Trong thời gian ngắn như vậy, sức mạnh của Đỗ Lan lại mạnh lên không ít.

Không hổ là trượng phu của Địch Ny Toa đại nhân.

A.

Đỗ Lan đẩy cánh cửa mở ra một khe hở, đủ cho một người đi qua.

Sau cánh cửa là không gian hoàn toàn đen tối, không ai biết rốt cuộc đó là nơi nào.

Ngươi lại có thể đẩy mở cánh cửa, nhưng rõ ràng không có sức mạnh của Thần.

Ta thừa nhận sức mạnh của Thần mạnh hơn ta, bất quá ta muốn nói cho ngươi biết, ta cũng sẽ không yếu kém đến mức nào đâu.

Đây chính là bằng chứng rất tốt.

Đỗ Lan nói với Dự Tri Ngư.

Chương 156

Quả thật là ta đã xem thường ngươi rồi, trượng phu của Địch Ny Toa.

A.

Đỗ Lan tự tin cười một tiếng, Chuẩn bị sẵn sàng, gia đình chúng ta lại có thể lên đường rồi.

Trước khi đi, mang theo cái này đi.

Dự Tri Ngư ném ba chiếc vòng tay cho Đỗ Lan, Đây là vòng tay định vị Vô Giới Môn, có cái này các ngươi bất kể ở thế giới nào cũng có thể triệu hoán Vô Giới Môn.

Chiếc vòng ngọc thất thải vô cùng nữ tính, Có thể đổi kiểu khác không.

Ngươi có gì bất mãn sao.

Ta ít ra cũng làm cha người rồi, cái này quá nữ tính rồi chứ.

Đồ ngốc, cái này là bí bảo, chỉ cần ngươi tưởng tượng một chút là có thể thay đổi ngoại hình của vòng tay, cái tên nhà quê nhà ngươi.

Ngươi chẳng phải cũng là một con cá sao.

Đỗ Lan lại bị một con cá coi thường.

Là Thần Phó Nhân, Dự Tri Ngư vĩ đại.

Vâng, vâng, Dự Tri Ngư.

Đỗ Lan nói qua loa, sau đó đeo vòng tay lên tay, vòng tay biến thành một chiếc đồng hồ bình thường.

Trước khi xuyên việt, cần chuẩn bị không ít đồ đạc, còn phải cáo biệt chiến hữu và bạn bè trên Địa Cầu.

Địch Ny Toa, đừng quên huấn luyện, đợi đến khi Thần băng hà, nàng sẽ là vị Thần mới.

Địch Ny Toa cười khổ, tuổi thọ của Thần đâu có ngắn hơn của thiếp, Thiếp sẽ không lơ là, sư phụ.

Ừm, đây là quà ta tặng ngươi.

Duy Tư từ phía sau lấy ra một thanh đại kiếm trong suốt, Thanh đại kiếm này được mài dũa từ kim cương Thần Giới, kiên cố hơn thanh của ngươi nhiều.

Cảm ơn sư phụ.

Tạm biệt, Duy Tư, tạm biệt, Dự Tri Ngư.

Sau khi chụp ảnh cùng Ngộ Không và những người khác, gia đình Đỗ Lan mở ra Vô Giới Môn.

Một thế giới mới đang chờ đợi bọn họ.

Chén Thánh, một vật có năng lực lập tức thực hiện bất kỳ nguyện vọng nào, cũng là phần thưởng cho người thắng cuộc trong Chén Thánh Chiến Tranh.

Cứ mỗi sáu mươi năm, khi linh lực tích lũy đủ dưới lòng đất Đông Mộc Thị, bảy Ma Thuật Sư sẽ dẫn dắt Thị Tòng của mình để bắt đầu cuộc chiến tranh đoạt Chén Thánh.

Tuyết đẹp quá.

Sa Chức và Địch Ny Toa bị cảnh tuyết tuyệt đẹp hấp dẫn.

Đúng là rất đẹp, nhưng trước tiên chúng ta cần tìm hiểu xem đây rốt cuộc là đâu đã.

Ta cảm giác chúng ta hình như bị một loại trận pháp nào đó giam cầm rồi.

Đỗ Lan nhìn rừng cây xung quanh, rồi cảm nhận một chút, Hướng đó, chúng ta đi thôi.

Cảnh tuyết đằng nào cũng còn nhiều thời gian để ngắm.

Lão ba, người đúng là chẳng có tí lãng mạn nào, người không thể cảm nhận sự rung động mỗi lần sao.

Nhưng mà, bảo bối nữ nhi của ta, loại tuyết này ta đã nhìn không dưới mấy trăm lần rồi, cộng thêm việc thỉnh thoảng ta lại hồi ức một chút, thì độ quen thuộc khỏi phải nói, hoàn toàn không tìm lại được cảm giác lần đầu ngắm tuyết nữa rồi.

Sa Chức cạn lời, đối với lão ba của mình, nàng cũng chẳng thể nói thêm gì, Thôi được rồi, đi thôi, đi thôi.

Không chút do dự, gia đình Đỗ Lan xuyên qua rừng cây, đi tới bên ngoài một tòa Thành Bảo khổng lồ.

Đúng là thổ hào.

Đỗ Lan thích nhất là ăn chực nhà giàu, Đi nào, đi ăn ké thôi.

Đối với Đỗ Lan không có chút mục tiêu cao xa nào, Sa Chức hoàn toàn cạn lời.

Các ngươi là ai, vì sao lại xâm nhập Thành Bảo Ái Nhân Tư Bối Luân.

Người ra hỏi chuyện là một thiếu nữ mặc giáp váy.

Tóc vàng mắt xanh, anh khí mười phần.

Sorry, no English.

Đỗ Lan giang hai tay.

Người nước ngoài sao.

Nhưng thiếu nữ nhìn dáng vẻ của Địch Ny Toa, cũng không giống người Đông Á, Ngươi cũng không phải người Anh.

Không biết nói tiếng Anh sao.

Tiếng Anh ư.

Địch Ny Toa ở thế giới Gundam đương nhiên đã học qua, không chỉ tiếng Anh, Địch Ny Toa còn biết tiếng Hán, tiếng Nga, tiếng Pháp, tiếng Nhật, tiếng Đức, vân vân.

Nhưng nàng nhìn trượng phu mình lại đang giở trò quỷ, nên cũng im lặng.

Sa Chức là lần đầu tiên xuyên việt cùng Đỗ Lan, còn chưa biết thú vui ác liệt của Đỗ Lan.

Saber, là ai.

Vệ Cung Thiết Tự trực tiếp hỏi qua Ma Pháp Hồi Lộ.

Master, là người nước ngoài không biết tiếng Anh ạ.

Saber thật sự rất ngây thơ, Không cảm nhận được Ma Pháp Hồi Lộ dao động, cũng không phát hiện vũ khí.

Kẻ địch.

Hay chỉ là lữ khách lạc đường tình cờ phát hiện ra nơi này.

Thiết Tự suy nghĩ, Saber, ngươi hẳn đã được điện Anh Linh ban cho năng lực ngôn ngữ rồi chứ, xác nhận lại lần nữa xem.

Vâng, Master.

Saber nhìn về phía Đỗ Lan và đoàn người, trước tiên dùng tiếng Nhật hỏi một lần.

Đỗ Lan không phản ứng.

Saber lại dùng tiếng Trung hỏi một lần, Các ngươi là ai.

Thiên sứ đại tỷ, người thật vĩ đại, ngay cả một người nước ngoài cũng có thể nói tiếng Trung trôi chảy như vậy.

Như người thấy đấy, chúng tôi là khách du lịch đến Âu Lạc, bị lạc đường, vừa lạnh vừa đói, có thể cho chúng tôi vào tránh một lát không.

Chúng tôi không phải người đáng nghi nào cả.

Đây là thê tử của tôi Địch Ny Toa, còn có nữ nhi của tôi Sa Chức, tên của tôi là Đỗ Lan.

Không đúng, bọn họ không phải lữ khách, không có hành lý, hơn nữa quần áo của bọn họ hoàn toàn không giống kiểu đi xa.

Sau khi nhận được phản hồi từ Saber, Thiết Tự lập tức phát hiện Đỗ Lan đang nói dối, Saber, đuổi bọn họ đi.

Nhưng Saber với tư cách là kỵ sĩ vương, lại không phải kiểu thấy chết không cứu người, huống chi còn có một đứa trẻ, Master, tôi nghĩ chúng ta nên cung cấp cho họ sự viện trợ cơ bản nhất.

Saber, ngươi có thể lui xuống rồi.

Thế nên Thiết Tự mới không hài lòng, Saber quá chính trực, hoàn toàn không hợp với phương thức bất chấp thủ đoạn vì thắng lợi của hắn.

Thiết Tự từ phía sau bước ra, với tư cách là tay sai của nhà Ái Nhân Tư Bối Luân, loại trường hợp này chỉ có hắn ra mặt, Nơi này của chúng ta không hoan nghênh người ngoài, các ngươi rời đi đi, từ đây xuống núi, bên trái không xa có một trấn nhỏ, các ngươi có thể đến đó.

Ngươi đang nói gì, ta hoàn toàn không hiểu.

Đỗ Lan vẫn còn giả vờ.

Đừng giả vờ nữa, ta biết ngươi nghe hiểu mà.

Một người ngay cả tiếng Anh cũng không biết, không thể nào đi bộ đến đây được.

Đỗ Lan cười, sau đó dùng tiếng Anh trôi chảy đáp lại, Ngươi chỉ đoán đúng một nửa, đó là ta quả thật biết tiếng Anh, nửa còn lại ngươi đoán sai là ta và gia đình ta không phải đi bộ đến đây.

Thuấn Di.

Đỗ Lan lập tức đứng phía sau Vệ Cung Thiết Tự, Chúng tôi đến đây bằng cách này.

Bằng không ngươi nghĩ chúng tôi làm sao xuyên qua Ma Thuật Trận phòng ngự của gia tộc Ái Nhân Tư Bối Luân.

Bản năng khiến Thiết Tự nhanh chóng rút súng ra khỏi ngực, muốn xoay người chĩa vào Đỗ Lan.

Chậm quá.

Bóng hình Đỗ Lan đã biến mất một lần nữa, lại xuất hiện sau lưng Thiết Tự.

Saber.

Khi biết mình không phải đối thủ của đối phương, Thiết Tự lập tức gọi Saber ra.

Saber chắn giữa Đỗ Lan và Thiết Tự.

Các hạ là ai.

Saber với tư cách kỵ sĩ, không hề tấn công trước khi Đỗ Lan ra tay.

Ta.

Ta vừa mới tự giới thiệu rồi mà.

Giờ nên là lúc các ngươi tự khai danh tính chứ.

Ngươi là Ma Thuật Sư.

Hay là Anh Linh.

Thiết Tự không có chút hứng thú nào với việc tự giới thiệu, hắn hiện giờ muốn biết Đỗ Lan rốt cuộc là nhân vật nào.

Đều không phải.

Nhưng ta thấy các ngươi giống, Saber phải không.

Còn kia là Master của ngươi.

Vậy thì không sai rồi, người ta đang tìm chính là các ngươi, ta có thể giúp các ngươi đoạt được Chén Thánh.

Thiết Tự và Saber hiển nhiên không tin.

Nếu các hạ đến để giúp đỡ chúng tôi, vậy mời vào.

Lão đầu gia tộc Ái Nhân Tư Bối Luân xuất hiện, ông ta có niềm tin vào Thành Bảo của mình.

Nếu Đỗ Lan và bọn họ thật sự đến để giúp họ đoạt Chén Thánh thì còn gì bằng, nếu có ý đồ xấu, thì phải tiêu diệt toàn bộ bọn họ.

Không thể để thông tin của Saber và Master bị lộ ra trước khi chiến tranh bắt đầu.

Ngươi biết địa chỉ Thành Bảo của gia tộc Ái Nhân Tư Bối Luân của chúng ta từ đâu.

Lão đầu hỏi, Nhà Viễn Phản, hay nhà Gian Đồng.

Đều không phải, chúng tôi tình cờ đụng phải chỗ này thôi.

Đúng là tiểu hồ ly, lão đầu bây giờ chỉ muốn dò la thông tin, nhưng lời thật của Đỗ Lan lại bị ông ta phớt lờ, Cái Thuấn Di vừa rồi là năng lực của ngươi sao.

Chuyện nhỏ, chỉ là một chút thủ đoạn nhỏ thôi.

Ngươi khiêm tốn rồi, theo ta được biết, ngay cả trong Ma Thuật Hiệp Hội cũng không có Ma Thuật Sư nào có thể tự do sử dụng Thuấn Di như ngươi.

Chàng trai trẻ ngươi rất mạnh Dừng lại, lão đầu, tiếp theo không phải là định giới thiệu con gái trẻ đẹp của ông cho tôi chứ.

Tôi nói cho ông biết, tôi rất yêu thê tử của tôi, sẽ không vì mỹ nhân kế của ông mà bị ông lung lạc đâu.

Nói xong Đỗ Lan còn nháy mắt với Địch Ny Toa.

Địch Ny Toa lườm nguýt, còn Sa Chức thì xấu hổ che mặt.

Ha ha, Đỗ tiên sinh đùa rồi, tôi quả thực có một đứa con gái, nhưng con gái tôi chính là thê tử của Thiết Tự, mới không lâu trước đây, con gái của bọn họ đã chào đời rồi.

Cho nên tôi không có đứa con gái thứ hai để giới thiệu cho anh đâu.

Lão đầu cố ý vui vẻ cười nói.

Vậy thì tốt, tôi còn tưởng đến lúc thử thách tôi rồi chứ.

Không biết thê tử của Đỗ Lan anh là người ở đâu.

Địch Ny Toa nàng là người Anh.

Đỗ Lan tổng không thể nói Địch Ny Toa là người thế giới yêu ma được.

Ồ.

Nhưng nàng dường như không biết nói tiếng Anh.

Lão tiên sinh, xin tha lỗi cho sự vô lễ của tôi.

Tiếng Anh của Địch Ny Toa rất trôi chảy, Nhưng ra ngoài, đều là trượng phu của tôi nói chuyện.

Ồ, tôi biết, là truyền thống Việt Nam.

Ông lão còn không quên dìm hàng Thiên Triều một chút, Địch Ny Toa thật là một người thê tử hiền huệ.

Đỗ Lan anh thật có phúc khí.

Đương nhiên rồi.

Đỗ Lan tự hào cười cười, Tuy thê tử của tôi vô song, nhưng ông cũng không cần phải tự ti vì con gái của ông đâu, lão tiên sinh.

Đúng lúc đang nói chuyện, Ái Lệ Tư Phỉ Nhĩ, thê tử của Thiết Tự, bế nữ nhi của cô và Thiết Tự là Y Lỵ Nhã Tư Phỉ Nhĩ đi tới, Phụ thân, mọi người đang nói gì vậy.

Ái Lệ Tư Phỉ Nhĩ có mái tóc dài màu bạc, ngũ quan thanh nhã lại không kém phần cao quý, khí chất tựa như công chúa vậy.

Đỗ Lan đứng bên cạnh Địch Ny Toa, Lão bà, tiểu nha đầu này cho người ta cảm giác không tồi chút nào, hay là chúng ta nhận làm con nuôi nhé.

Địch Ny Toa cạn lời.

Đương nhiên chỉ là nói đùa thôi.

Năm 1994, Chén Thánh Chiến Tranh lần thứ tư.

Chương 157

Bảy Ma Thuật Sư, bảy Thị Tòng.

Saber kiếm sĩ, Archer cung binh, Lancer thương binh, Rider kỵ binh, Caster Ma Thuật Sư, Assassin ám sát giả, Berserker cuồng chiến sĩ.

Dưới sự dẫn dắt của các Master tương ứng, họ sẽ tiến hành một cuộc chiến tranh tàn khốc.

Giữa bảy cặp người này, cuối cùng lại chỉ có một cặp đoạt được Chén Thánh, hơn nữa còn là sáu mươi năm một lần.

Đỗ Lan vô cùng khinh thường, Thà đi tìm Long Châu còn hơn.

Thời gian hồi chiêu chỉ có một năm.

Nói đi thì phải nói lại, Anh Linh không phải là linh hồn của những anh hùng đã chết sao.

Đã chết rồi, còn cần Chén Thánh làm gì.

Saber không trả lời, đối với những lời có khả năng làm lộ thân phận của nàng, nàng sẽ không đáp.

Thiết Tự, ngươi có nguyện vọng gì không.

Thiết Tự không nói lời nào.

Dù sao chúng ta bây giờ cũng là chiến hữu trên cùng một chiến tuyến, đừng lạnh nhạt như vậy chứ.

Tôi kể cho các người một câu chuyện cười nhé.

Nhưng bất kể Đỗ Lan nói gì, không khí đều trở nên lạnh lẽo.

Hay là thế này đi, chúng ta bây giờ thảo luận một chút chiến thuật, Thiết Tự, ngươi có chiến thuật gì không.

Tình báo, tiềm phục, ám sát.

Đúng là cách nói đơn giản, rõ ràng.

Tốt.

Đỗ Lan giơ ngón cái, cũng không biết có phải đang châm chọc Thiết Tự không, Thế này đi, để làm nhiễu loạn tầm nhìn, tôi thấy có thể để nữ nhi Sa Chức của tôi giả dạng làm Ma Thuật Sư, còn thê tử của tôi thì giả dạng làm Anh Linh.

Tôi nghĩ việc có thêm một cặp người nữa chắc chắn sẽ khiến kẻ địch rất đau đầu.

Thiết Tự gật đầu, làm nhiễu loạn tầm nhìn, vốn dĩ đã nằm trong kế hoạch của hắn.

Ban đầu hắn đã định để thê tử mình làm Master đại diện cho Saber, còn hắn tự mình ẩn nấp trong bóng tối, Đề nghị này có thể chấp nhận được, Ma Pháp Hồi Lộ và Chú Lệnh thì đều có thể ngụy tạo ra, nhưng làm như vậy rất nguy hiểm, nữ nhi của ngươi sẽ bị lộ diện trước tầm nhìn của kẻ địch.

Phải biết rằng Ma Thuật Sư vì thắng lợi sẽ không nương tay với trẻ con đâu.

Thiết Tự đối với thực lực của Địch Ny Toa thì không nghi ngờ, nhưng lại bị vẻ ngoài bé gái của Sa Chức đánh lừa.

Muốn làm hại nữ nhi của ta, còn sớm một trăm năm nữa.

Đỗ Lan tự tin nói, Sa Chức, lấy ra mấy chiêu sát thủ cho bọn họ xem.

Sa Chức mở Trực Tử Ma Nhãn, sau đó dùng tay vuốt lên bó hoa trên bàn.

Cánh hoa toàn bộ rơi xuống.

Ma Thuật Chung Kết.

Không đúng, cặp mắt đó, là Ma Nhãn sao.

Ma Nhãn có thể nhìn thấy những vật không thể nhìn thấy được.

Thiết Tự là sát thủ Ma Thuật Sư, kiến thức rộng rãi, lập tức đoán ra mắt của Sa Chức nhất định là Ma Nhãn, nhưng rốt cuộc là loại Ma Nhãn gì, Thiết Tự vẫn chưa thể xác định.

Thiết Tự, không hổ là Thiết Tự.

Đỗ Lan khen ngợi, Bây giờ ngươi không cần lo lắng cho gia đình ta nữa.

Thế này đi, chúng ta chia thành ba đội, Sa Chức và Địch Ny Toa cùng phu nhân Saber thành một đội.

Ngươi một đội, ta một mình một đội.

Thế nào.

Thiết Tự ngẩn người, hắn còn chưa nói cho Đỗ Lan biết hắn định để Ái Lệ Tư Phỉ Nhĩ làm Master đại diện, Đỗ Lan sao lại để Saber và thê tử của mình ở cùng nhau.

Chẳng lẽ anh hùng sở kiến lược đồng ý của anh hùng thường giống nhau.

Được rồi, tôi đồng ý, hai Ma Thuật Sư hành động cùng nhau sẽ mang lại uy hiếp cực lớn cho kẻ địch, nhưng cũng sẽ khiến kẻ địch ẩn nấp kỹ càng hơn, tuy nhiên nói tóm lại, vẫn là phe chúng ta có lợi hơn.

Tôi đồng ý.

Địch Ny Toa, nàng làm Berserker đi.

Berserker điềm tĩnh, nghe có vẻ ngầu đúng không.

Đỗ Lan nói.

Ta không sao cả.

Trừ việc không có súng và cung, cũng không có tọa kỵ, các nghề nghiệp khác đối với Địch Ny Toa mà nói thì thật sự không thành vấn đề.

Nếu không ngại, phu nhân Địch Ny Toa có thể tỷ thí với Saber không.

Thiết Tự vẫn đang muốn thu thập tình báo.

Nếu Saber không ngại, ta nguyện ý phụng bồi.

Địch Ny Toa nói.

Saber.

Vâng, Master.

Trong đình viện, Saber và Địch Ny Toa đứng đối diện nhau.

Cảm giác ngược nhân vật chính kiểu này, vẫn luôn là Địch Ny Toa làm.

Chẳng lẽ vì cùng là nhân vật chính của thế giới, nên sẽ xung đột ư.

Saber tay phải vung lên, trong tay đã có một vũ khí vô hình.

Để thể hiện sự tôn trọng với kỵ sĩ.

Ta cũng sẽ lấy vũ khí của ta ra.

Địch Ny Toa lấy từ trong túi ra một hộp Vạn Năng Giao Nang, sau đó chọn ra một cái, bùm, rút ra Thần Toản Kiếm mà Whis đã tặng nàng.

Thanh trường kiếm tinh khiết và trong suốt, dưới ánh nắng chiếu rọi, tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Đẹp quá.

Mắt của Ái Lệ Tư Phỉ Nhĩ sáng rực lên.

Saber và Địch Ny Toa giao thủ, hoàn toàn không có khả năng thắng.

Địch Ny Toa chỉ nhẹ nhàng vung kiếm một cái, kình phong tạo ra đã khiến Saber lùi lại hai bước.

Saber không thể tin được, đối phương hoàn toàn không vận dụng Ma Thuật Mạch, chỉ dùng áp lực gió do vung kiếm mà đã khiến mình lùi lại, đây phải cần bao nhiêu sức lực chứ.

Sau đó hai người giao thủ, chỉ là kiếm và kiếm va chạm một cái, Saber đã biết có chuyện chẳng lành, không chỉ hai tay cầm kiếm cảm thấy áp lực cực lớn, mà kết giới phong tỏa kiếm Thệ Ước Thắng Lợi còn bị công kích thuần vật lý đè nén mà trở nên không ổn định, xem ra sắp sụp đổ rồi.

Không thể nào.

Saber cảm thấy đối phương giống như một quái vật vậy, dưới thân thể ưu nhã của Địch Ny Toa ẩn chứa một quái vật đáng sợ.

Không có gì là không thể, thanh Thần Toản Kiếm này vốn dĩ đã rất nặng, cộng thêm sức mạnh của ta, ta thậm chí có thể làm thế này.

Địch Ny Toa chém một kiếm lên bầu trời.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một đám mây trắng trên bầu trời lại tách ra như thể bị cắt đôi bởi một chiếc bánh ngọt vậy.

Cảnh tượng này, quả thực khiến Thiết Tự và bọn họ mất hết lời, đây còn là người sao.

Tôi nghĩ không cần tỷ thí nữa rồi.

Thiết Tự nói.

Saber gật đầu, Vâng, tôi thua rồi.

Không cần nản lòng, Saber ngươi đã rất khá rồi.

Địch Ny Toa an ủi Saber.

Địch Ny Toa, nàng vậy mà còn lợi hại hơn cả Anh Linh sao.

Hai mắt Ái Lệ Tư Phỉ Nhĩ sáng rực, vô cùng sùng bái Địch Ny Toa.

Địch Ny Toa chỉ mỉm cười, sau đó thu Thần Toản Kiếm vào Vạn Năng Giao Nang.

Đây là cái gì.

Thiết Tự vô cùng tò mò về thứ thần kỳ này.

Vạn Năng Giao Nang, một loại công cụ lưu trữ không gian, có thể thông qua gấp và chồng chất, nén không gian lại, từ đó đạt được mục đích giảm nhỏ thể tích vật thể.

Đương nhiên, Vạn Năng Giao Nang là dùng tính toán tinh vi để có thể nén những thứ có kích thước khác nhau vào trong Vạn Năng Giao Nang.

Đúng là thứ thần kỳ.

Phương tiện giao thông, nhà cửa, và những thứ lộn xộn khác đều có thể bỏ vào trong.

Giống như thế này.

Đỗ Lan ném ra một Vạn Năng Giao Nang.

Một căn nhà xuất hiện trong đình viện, quả thực còn thần kỳ hơn bất kỳ Ma Thuật nào.

Cung điện năng lượng mặt trời, hệ thống nước tuần hoàn, còn có giường lớn thoải mái, nhà bếp đầy đủ tiện nghi.

Quả thực là dụng cụ sinh tồn lý tưởng ngoài trời.

Dụng cụ sinh tồn.

Ngươi quá khiêm tốn rồi, đây quả thực là thiên đường mà.

Vạn Năng Giao Nang, Đỗ Lan ngươi có thể cung cấp một ít không.

Thiết Tự cảm thấy thứ này chắc hẳn rất hữu ích cho chiến tranh.

Đương nhiên có thể.

Trong lòng Thiết Tự bây giờ đại khái chỉ nghĩ đến Chén Thánh Chiến Tranh, xây dựng một thế giới lý tưởng, vì mục tiêu này Thiết Tự đã quyết tâm hy sinh, và để những hy sinh này không uổng phí, Chén Thánh Chiến Tranh nhất định phải thắng lợi.

Ngươi muốn gây ra chiến tranh sao.

Thương nhân vũ khí lớn nhất nước Mỹ nhìn đơn đặt hàng của người châu Á trước mặt.

Chiến tranh đã bắt đầu rồi.

Đỗ Lan khẽ cười, Ngươi có thể cung cấp tất cả mọi thứ không.

Đương nhiên có thể, nhưng số vàng phía sau ngươi có thể sẽ phải để lại toàn bộ.

Phía sau Đỗ Lan là một ngọn núi vàng, Hoàn toàn không vấn đề gì, nếu tất cả mọi thứ có thể hoàn tất trong vòng tuần này, tôi còn sẽ trả thêm thù lao cho ngươi.

Nhất ngôn vi định.

Một đội máy bay vận tải quân sự xuất phát từ đất liền nước Mỹ đến Hawaii, sau đó chuyển hàng lên tàu vận tải ở cảng, trực tiếp khởi hành đến Nhật Bản.

Chương 158

Tàu vận tải đã được Đỗ Lan cải tạo, bên trong đầy ắp thiết bị tiên tiến, thậm chí Đỗ Lan còn hack vệ tinh của Mỹ và Nga, biến chúng thành của riêng mình.

Trên mấy chiếc tàu vận tải có đủ trang bị để vũ trang hàng vạn người, còn có xe tăng chiến xa, trực thăng vũ trang, Đỗ Lan muốn phát động chiến tranh.

Buổi sáng tĩnh lặng của Đông Mộc Thị, nhưng đã ngầm ẩn sóng gió, các Ma Thuật Sư tham gia Chén Thánh Chiến Tranh và Thị Tòng của họ đã trà trộn vào thành phố yên bình này.

Sa Chức, Saber, ăn sáng thôi.

Gia tộc Ái Nhân Tư Bối Luân quả không hổ là thế gia thổ hào, ở Đông Mộc Thị cũng có một tòa trang viên.

Sa Chức với đôi mắt còn ngái ngủ từ trên lầu đi xuống, Saber thì đã xuất hiện trong phòng ăn từ sớm.

Mụ, sao lại dậy sớm vậy.

Sa Chức không phải ngủ nướng, mà là bây giờ vẫn còn sớm.

Hôm nay phải ra ngoài mua sắm.

Địch Ny Toa cười nói.

Địch Ny Toa và Ái Lệ Tư Phỉ Nhĩ đã thân thiết với nhau, không hề có cảm giác căng thẳng khi tham gia Chén Thánh Chiến Tranh.

Từ trang viên lái xe xuyên qua rừng cây, sau đó xuống núi, mới coi như là vào khu thị trấn, rồi muốn đến phố mua sắm thì còn mất mấy chục phút nữa.

Saber hiển nhiên không quen lắm với những nơi ồn ào như vậy, còn Ái Lệ Tư Phỉ Nhĩ với tư cách là người nhân ngẫu chưa từng có cơ hội đến những nơi náo nhiệt như thế, ngược lại vô cùng hiếu kỳ, nhìn đông nhìn tây.

Mua sắm là thiên phú của tất cả phụ nữ, còn Saber đáng thương thì biến thành giá treo quần áo.

Sa Chức thì chán nản ngồi ăn vặt, nhìn vẻ mặt bất lực của Saber, Sa Chức cảm thấy rất thú vị.

Đột nhiên, Sa Chức nhìn về một hướng, ở đó có một tiểu tử bị đám đông xô đẩy qua lại.

Tiểu tử này đương nhiên là Vi Bá, Vi Bá ôm đồ mình mua trong lòng, tránh bị đám đông xô ngã.

Hắn vốn dĩ chỉ là Ma Thuật Sư đời thứ ba, bà nội hắn cũng chỉ là tình nhân của một Ma Thuật Sư mà thôi, còn mẹ hắn vì muốn trân trọng hồi ức quan trọng của mẹ mình nên đã bước lên con đường Ma Thuật Sư.

Thế nên gia tộc của Vi Bá, không phải là một gia tộc Ma Thuật Sư thuần khiết.

Vì không chịu nổi thuyết huyết thống của đạo sư, nên hắn giận dỗi trộm Thánh Di Vật của đạo sư, tự mình đến Nhật Bản tham gia Chén Thánh Chiến Tranh.

Thị Tòng của hắn là Rider, Chinh Phục Vương.

Mụ, con đi ra ngoài chơi một lát, mọi người không cần tìm con, đến bữa tối con sẽ tự về.

Biết rồi, Sa Chức con tự mình cẩn thận.

Sa Chức đi theo sau Vi Bá, kế thừa kỹ thuật theo dõi siêu việt của

Đỗ Lan, Sa Chức trong đám đông cũng không bị lạc.

Vi Bá dùng Ma Thuật tự mình sắp xếp ở lại nhà một cặp vợ chồng già di dân từ nước ngoài đến, xung quanh yên tĩnh trở lại, Vi Bá lúc này mới phát hiện phía sau mình có một người.

Vi Bá không quay đầu lại, mà trực tiếp tiếp tục đi, cho đến khi cảm nhận được Rider, mới dừng lại.

Khoảng cách này không cần dùng Chú Lệnh cũng có thể triệu hồi Rider.

Ai.

Vi Bá đột nhiên quay đầu lại, nhưng chỉ thấy một bé gái phấn điêu ngọc trác.

Vẻ ngoài của Sa Chức quá mức lừa tình.

Ố ồ, Ma Thuật Sư.

Sa Chức sở dĩ đi theo Vi Bá, chỉ vì nàng tò mò mà thôi.

Vi Bá kinh hãi khi bị Sa Chức phát hiện thân phận Ma Thuật Sư.

Không cần lo lắng, ta có thể cảm nhận được Rider đã khóa chặt ta rồi, chỉ cần ta có bất kỳ dị động nào, hắn nhất định sẽ xông ra ngay lập tức.

Sa Chức nói.

Ngươi có chuyện gì.

Vi Bá nghe lời Sa Chức nói, hơi yên tâm một chút.

Không có chuyện gì, chỉ là tò mò thôi, phải biết ta không quen nhiều Ma Thuật Sư, nên muốn tìm hiểu thêm một chút về Ma Thuật Sư mà thôi.

Ngươi cũng là Ma Thuật Sư.

Nhưng ta không cảm nhận được Ma Thuật Mạch của ngươi.

Vậy ngươi xem cái này đi.

Sa Chức vạch ra Chú Lệnh mà Đỗ Lan dùng bút dầu vẽ, một mặt trời còn có hai vệt lửa.

Tuy Sa Chức cảm thấy Chú Lệnh giả này quá giả, nhưng người ngốc nghếch trước mắt này chắc hẳn rất dễ lừa.

Vi Bá bị lừa, Ngươi cũng là Ma Thuật Sư tham gia Chén Thánh Chiến Tranh sao.

Đương nhiên, đều là Ma Thuật Sư, không mời tôi ăn cơm chung sao.

Vi Bá hầu như không có chỗ để phản bác, Sa Chức đã mở cửa rồi.

Một gã to con đứng ở cửa, râu quai nón, trợn mắt nhìn chằm chằm như một con dã thú.

Vi Bá, ngươi cuối cùng cũng về rồi, còn dẫn theo bạn nữa chứ.

Rider nói.

Tôi là Sa Chức, xin chào, Rider.

Hai vợ chồng già không có ở nhà, nên họ không cần lo lắng về bất kỳ nhân chứng nào.

Không biết cùng là Ma Thuật Sư, ngươi đến đây có chuyện gì.

Đương nhiên là để học tập.

Sa Chức nói, Xem ra ngươi có vẻ là một Ma Thuật Sư không tồi, hẳn là kiến thức phong phú, nếu không ngại, có thể dạy ta một chút không.

Ngươi muốn biết gì.

Cứ bắt đầu từ Ma Thuật Hiệp Hội đi.

Sa Chức khi xuyên việt, bất quá cũng chỉ là một học sinh cấp ba, trừ thuật đao của gia đình và chuyện ông nội dạy Trực Tử Ma Nhãn, về các Ma Thuật khác, Sa Chức không rõ lắm.

Nhưng Sa Chức hiển nhiên đã tìm nhầm người rồi, Vi Bá tuy là học sinh chính thống của Tháp Đồng Hồ, nhưng gia truyền không đủ, thời gian học tập cũng không dài, nên trình độ Ma Thuật cũng bình thường thôi.

Ngươi nói Ma Thuật Sư Hiệp Hội hả.

Ta không rõ lắm.

Vi Bá ngây người nói.

Không phải nói tất cả Ma Thuật Sư đều vâng lời Ma Thuật Sư Hiệp Hội sao.

Vậy thì ngươi nhất định đã nhận được tin tức sai lệch rồi, tuy ta còn chỉ là một học sinh, đương nhiên ta biết Ma Thuật Sư Hiệp Hội không được tất cả Ma Thuật Sư công nhận, có không ít Ma Thuật Sư sẽ không để tâm đến mệnh lệnh của Ma Thuật Sư Hiệp Hội.

Thì ra là vậy, ngươi vẫn còn là học sinh.

Nhưng Ma Thuật Mạch của ngươi, còn cả Thị Tòng của ngươi đều rất mạnh.

Xem ra là ta hiểu lầm rồi, ta vẫn nên đi tìm các Ma Thuật Sư khác thì hơn.

Sa Chức nói xong định bỏ đi.

Tuy ta còn chỉ là một học sinh, nhưng dạy ngươi tiểu nha đầu này thì vẫn có thể đó.

Vi Bá cảm thấy vô cùng khó chịu khi bị Sa Chức coi thường.

Vậy tốt thôi, để ta xem năng lực của ngươi đi, dạy tất cả những gì ngươi biết cho ta.

Được thôi, ta là thiên tài Vi Bá Duy Nhĩ Duy Đặc mà.

Sa Chức tự tin nở nụ cười, nàng hiện tại muốn biết một số kiến thức cơ bản về Ma Thuật, sau đó nàng định trở về quê hương để xem sao.

Đương nhiên là sau khi câu chuyện xảy ra, sau khi Lưỡng Nghi Thức trong thế giới này biến mất, còn bốn năm nữa.

Vi Bá quả nhiên bị Sa Chức kích động, đem tất cả kiến thức Ma Thuật mà hắn đã học được nói hết cho Sa Chức, quả thực là biết gì nói nấy, không giấu giếm gì.

Khác với Ma Pháp, Ma Pháp là thứ dù tồn tại, nhưng không phải ai cũng có thể nắm giữ.

Còn Ma Thuật Sư ở một mức độ lớn nào đó là di truyền, cường độ của Ma Pháp Hồi Lộ quyết định cường độ của Ma Thuật.

Đương nhiên Ma Thuật ngay cả người bình thường cũng có thể nắm giữ, nhưng phải trải qua học tập khổ luyện, vì vậy Ma Thuật thấp hơn Ma Pháp một bậc.

Ma Pháp Sư, là người được trời chọn.

Còn Ma Thuật Sư, bất quá cũng chỉ là người định mà thôi.

Thế nên Ma Thuật Sư để duy trì sự cường đại của mình thì phải giữ sự thần bí, sẽ không dễ dàng hiển lộ Ma Thuật của mình.

Bởi vì chỉ cần không còn độ thần bí, Ma Thuật của Ma Thuật Sư cũng sẽ mất đi uy lực.

Ví dụ đơn giản dễ hiểu là Ma Thuật giống như xiếc ảo thuật phương Tây, ngươi không biết nguyên lý thì đó là tuy không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng cảm thấy thật lợi hại bất minh giác lệ, nhưng một khi ngươi biết nguyên lý, thì đó là ảo thuật bị vạch trần, không còn gì đáng nói nữa.

Đa Trọng Kage Bunshin no Ju.

Hàng vạn Đỗ Lan được vũ trang đầy đủ, sau đó đổ bộ từ cảng Đông Mộc Thị.

GO, GO, GO.

Giống như đột kích trong game bắn súng, quân đội vũ trang lập tức ùa vào cảng đang bị màn đêm bao phủ.

Chẳng mấy chốc, tiếng súng đã vang lên.

Đỗ Lan đứng trên đỉnh cao nhất của tàu vận tải nhìn xuống, Đây mới là chiến tranh hiện đại chứ.

Cục cảnh sát, bệnh viện, đài truyền hình, và chính quyền thành phố, những nơi này là mục tiêu tấn công quan trọng.

Tiếng súng và tiếng nổ liên tiếp vang lên.

Tối nay tất cả đều là người Đông Mộc.

Một trong hai thế gia Ma Thuật Sư lớn ở Đông Mộc Thị, gia tộc Viễn Phản, chỉ có Viễn Phản Quỳ và nữ nhi của cô là Viễn Phản Lẫm, tuy trong sân nhà họ có rất nhiều cạm bẫy Ma Thuật, nhưng Ảnh Phân Thân của Đỗ Lan không hề tầm thường, rất dễ dàng đột phá.

Mẫu thân.

Viễn Phản Lẫm bị Viễn Phản Quỳ ôm trong lòng, họ bị bao vây.

Chương 159

Hàng chục nòng súng chĩa vào họ.

Hai mẹ con rất dễ dàng bị binh lính vũ trang bắt giữ.

Gia tộc Viễn Phản, clear.

Mục tiêu tiếp theo là nhà Gian Đồng, cái này thì có chút khó khăn rồi, lão già Gian Đồng Tạng Nghiễn Ma Pháp tạo nghệ cao siêu, hơn nữa còn nuôi không ít côn trùng ghê tởm, khiến Đỗ Lan ghê tởm một trận.

Nhưng dưới sự tấn công tầm xa của đại pháo và đạn dược, nhà Gian Đồng vẫn bị san bằng.

Nhưng chỉ là phá hủy nhà cửa mà thôi, người nhà Gian Đồng vẫn đang ngoan cường kháng cự.

Còn Gian Đồng Nhạn Dạ, người chú đáng thương bi kịch này, nhân cơ hội này muốn đưa Gian Đồng Anh ra ngoài, nhưng Gian Đồng Anh đã chịu đủ mọi tra tấn, tính cách đại biến, nàng sẽ không nghe lời người chú tốt bụng này.

Mấy thứ thuốc nổ này mà muốn làm bị thương ta, quả thực là nằm mơ giữa ban ngày.

Gian Đồng Tạng Nghiễn điều khiển côn trùng, bao bọc mình rất chắc chắn, Nhạn Dạ, đừng lãng phí công sức nữa, nha đầu này chẳng qua là một con búp bê, một nô lệ.

Nếu không muốn con búp bê đó bị đạn làm hỏng, mau triệu hồi Berserker ra, giết chết tất cả đám binh lính này.

Khốn kiếp, khốn kiếp.

Nhìn đôi mắt vô thần của Anh, côn trùng trong cơ thể Nhạn Dạ không ngừng ngọ nguậy do ảnh hưởng của cảm xúc, Khốn kiếp, Berserker.

Giáp trụ bốc khói đen, bao bọc thân thể không ngừng run rẩy, dục vọng phá hoại vô tận.

Sau khi Berserker xuất hiện, lập tức trúng mấy phát đạn, nhưng đạn bắn vào giáp trụ đều bị bật ra.

Rống.

Berserker gầm lên một tiếng lớn, xông tới.

Tiếng súng dừng lại.

Ha, phàm nhân thì vẫn là phàm nhân thôi.

Gian Đồng Tạng Nghiễn kiêu ngạo cười lớn.

Oành.

Berserker bay ra, sau đó trực tiếp đâm vào tấm khiên côn trùng của Tạng Nghiễn.

Đỗ Lan đích thân ra mặt, Nơi ghê tởm này chính là gia tộc Gian Đồng sao.

Nếu không muốn chịu tội, thì lập tức đầu hàng, bằng không ta sẽ ra tay đấy.

Làm sao có thể, Berserker.

Nhạn Dạ kinh hãi nói.

Xem ra các ngươi không muốn đầu hàng rồi, bắn.

Tạch Hàng chục khẩu súng trường tự động xả đạn ra, tất cả băng đạn đều bắn sạch không còn viên nào.

Shuriken Kage Bunshin no Ju cải thành Đạn Kage Bunshin no Ju.

Đạn lập tức biến thành một bức tường, nhanh chóng đâm vào tấm khiên côn trùng.

Còn Gian Đồng Nhạn Dạ lập tức ôm Tiểu Anh vào lòng, đồng thời gọi Berserker đến chắn phía trước họ.

Toàn bộ khu vực như bị cày xới, trừ phía sau Berserker và tấm khiên côn trùng, tất cả những thứ khác đều biến mất.

Bao gồm cả mấy tên hạ nhân.

Khinh người quá đáng.

Gian Đồng Tạng Nghiễn nghiến răng ken két.

Đầu hàng đi, các ngươi sẽ được xét xử công chính.

Đỗ Lan hô.

Nhưng lời của Đỗ Lan hiển nhiên bị bọn họ phớt lờ.

Trên bầu trời vang lên tiếng động cơ siêu thanh, còn có tiếng cánh quạt xoay.

Là Lực Lượng Phòng Vệ Nhật Bản đã phản ứng, phái ra đội phản ứng khẩn cấp.

Quân đội cuối cùng cũng đến rồi.

Tạng Nghiễn thở phào nhẹ nhõm.

Đỗ Lan cũng chú ý tới, nhưng hắn đã sớm chuẩn bị, Đến rồi sao.

Tên lửa đã sẵn sàng chưa.

Có thể phóng bất cứ lúc nào.

Vậy còn chờ gì nữa, bắn hạ tất cả máy bay đi.

Phóng.

Tên lửa đất đối không bắn ra từ tàu vận tải, sau đó bắn hạ máy bay chiến đấu và máy bay vận tải của Lực Lượng Phòng Vệ.

Thế nào là hữu bị vô hoạn, đây chính là hữu bị vô hoạn.

Đỗ Lan cười nói.

Nhìn pháo hoa khổng lồ trên bầu trời, tất cả mọi người đều chỉ có một suy nghĩ, chiến tranh.

Sáng sớm ngày thứ hai, Đỗ Lan xuất hiện trên TV.

Thưa quý vị Đông Mộc Thị, xin chào mọi người, tôi là thị trưởng mới của các bạn, Đỗ Lan.

Tôi nghĩ các bạn đã biết, tối qua, chúng ta đã kiểm soát toàn bộ Đông Mộc Thị, hiện tại Đông Mộc Thị đang trong giai đoạn chuẩn bị chiến tranh, từ bảy giờ tối đến sáu giờ sáng sẽ thực hiện giới nghiêm.

Kính mong quý vị công dân không nên cố gắng chống lại các nhân viên vũ trang của chúng tôi trong việc duy trì an ninh trật tự.

Bởi vì họ có quyền nổ súng tiêu diệt bất kỳ người dân nào.

Vì vậy hy vọng mọi người hợp tác.

Hơn nữa hiện tại toàn bộ thành phố đã bị Lực Lượng Phòng Vệ của các bạn bao vây, nên các khu vực rìa thành phố có thể sẽ xảy ra giao tranh quy mô nhỏ, vì sự an toàn của mọi người, xin các công dân đừng tiếp cận rìa thành phố.

Đương nhiên, để an ủi mọi người, sau này mỗi tối tám giờ, sẽ có chương trình đặc biệt, mọi người đừng bỏ lỡ.

Hành động lớn của Đỗ Lan quả thực khiến tất cả mọi người đều không biết phải làm sao, ngay cả Ma Thuật Sư Hiệp Hội cũng kinh ngạc đến ngây người.

Từ khi có người dám ra tay lớn như vậy, trực tiếp chiếm lĩnh toàn bộ thành phố.

Đỗ Lan, rốt cuộc ngươi có ý đồ gì.

Thiết Tự nhìn xuống dưới lầu, những chiến sĩ vũ trang đầy đủ, đội mũ bảo hiểm đang huấn luyện, tự lẩm bẩm.

Người trên TV vừa rồi chính là Đỗ Lan sao.

Cửu Vũ Vũ Di, trợ thủ trung thành nhất của Thiết Tự, đang kiểm tra vũ khí trang bị.

Không sai, chỉ là không ngờ hắn lại có thực lực như vậy.

Hiện tại các Ma Thuật Sư bản địa chắc chắn đã chịu đả kích rất lớn.

Gia tộc Viễn Phản và gia tộc Gian Đồng.

Cái này không phải rất tốt sao.

Đỗ Lan rốt cuộc có mục đích gì.

Nhà Vi Bá cũng rất căng thẳng, hiện tại toàn thành giới nghiêm, cặp vợ chồng già kia cũng không thể ra ngoài.

Vi Bá và Rider trốn trên lầu cũng đang nhíu mày chặt chẽ.

Cái tên Đỗ Lan đó đúng là hợp khẩu vị của ta, nam nhân nên như thế.

Rider bây giờ không phải lúc nói chuyện này, hiện tại chúng ta nên làm gì.

Vi Bá không có chủ kiến gì, hắn tham gia Chén Thánh Chiến Tranh chỉ nghĩ rằng sau khi mình thắng lợi, sẽ được các Ma Thuật Sư công nhận mà thôi.

Hiện tại chủ yếu là không biết Đỗ Lan này có mục đích gì, nếu hắn cũng vì Chén Thánh, thì quá tệ rồi, thế lực của hắn quả thực có thể khiến ngươi chết không có chỗ chôn.

A.

Vi Bá, ngươi cứ yên tâm đi, chúng ta bây giờ cứ từ từ chờ, rất nhanh sẽ có kết quả.

Mục đích của Đỗ Lan rất nhanh sẽ biết.

Chuông cửa dưới lầu reo lên, sau đó cặp vợ chồng già gọi Vi Bá xuống, Vi Bá, thư của cháu.

Vi Bá chỉ là cháu giả mạo mà thôi, ở thành phố này trừ Sa Chức, hắn căn bản không quen bất kỳ ai cả.

Không có bẫy, mở ra đi.

Rider cẩn thận kiểm tra lá thư.

Trên phong bì chỉ viết một địa chỉ và tên, Vi Bá nhận.

Thưa ngài Ma Pháp Sư, chào mừng ngài tham gia cuộc chiến tranh đoạt nguyện vọng, tối nay sáu giờ tại đài truyền hình Đông Mộc Thị, không gặp không về.

Nếu sáu giờ đúng không xuất hiện, sẽ bị xử lý bỏ cuộc, bỏ cuộc tức là thất bại, hình phạt cho thất bại là tiêu diệt.

Đỗ Lan lên.

Sáu giờ, những người được Đỗ Lan mời đều xuất hiện.

Vệ Cung Thiết Tự, Sa Chức, Viễn Phản Thì Thần, Ngôn Phong Khỉ Lễ, Vi Bá Duy Nhĩ Duy Đặc, Khẳng Ni Tư Ái Nhĩ Mai Lạc Y Á Kỳ Ba Lư Đức, Gian Đồng Nhạn Dạ, Vũ Sinh Long Chi Giới.

Sa Chức với thân phận Ma Thuật Sư trà trộn vào trong, trừ Thiết Tự, không ai biết Sa Chức chính là nữ nhi của Đỗ Lan.

Chào mọi người, lý do hôm nay mời mọi người đến đây chỉ có một, đó chính là tham gia một trò chơi do tôi chuẩn bị, còn đặt cược chính là những thứ quý giá nhất của các vị, có thể là người thân, có thể là hồi ức, cũng có thể là một món vật phẩm, đương nhiên người thắng cuộc vẫn sẽ có phần thưởng, quyền lợi, mỹ nhân, tài phú, tất cả đều thuộc về người thắng cuộc.

Các hạ rốt cuộc có mục đích gì.

Ở đây luận về tư lịch, cũng chỉ có Viễn Phản Thì Thần và Khẳng Ni Tư là cao nhất.

Thiết Tự tuy cũng rất lợi hại, nhưng với tư cách là sát thủ Ma Thuật Sư, lại không được các Ma Thuật Sư khác chào đón.

Mục đích của tôi.

Tôi không có mục đích gì, chỉ là muốn mọi người tụ tập lại chơi trò chơi, vui vẻ một chút, đương nhiên là để tôi vui vẻ một chút.

Đỗ Lan nói loại lời này, quả thực là một phản diện tiêu chuẩn.

Ngươi tên khốn kiếp này, Tiểu Anh đâu.

Sau khi bị bắt, Gian Đồng Nhạn Dạ bị một người nhốt trong phòng, không bao giờ gặp lại Tiểu Anh nữa.

Nàng đang được điều trị, từ bỏ thân thể bị côn trùng hủy hoại trước kia, tiếp nhận một thân thể mới hoàn mỹ, trở thành một đứa trẻ bình thường.

Chỉ cần ngươi thắng lợi và ước nguyện, ta có thể để các ngươi đoàn tụ.

Nói nhiều vô ích, chúng ta cuối cùng cũng có một trận chiến.

Thì Thần trầm ổn nói, nói xong hắn liền muốn triệu hồi Anh Linh, Archer.

Bóng hình màu vàng kim xuất hiện phía sau Thì Thần, lạnh lùng ngạo nghễ nhìn tất cả mọi người, dường như tất cả nhân vật trong thiên hạ đều chẳng qua là kiến hôi, còn vạn vật trong thiên hạ đều không lọt vào mắt hắn.

Thì Thần, có chuyện gì gọi ta.

Chỉ để thảo phạt những kẻ bất kính.

Loại người vô vị này, ta không thèm ra tay.

Kim Sáng Sáng lướt mắt nhìn những người đó, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Đỗ Lan, Ngươi là ai.

Ta ư.

Ta là người tổ chức trò chơi.

Trò chơi gì.

Đương nhiên là trò chơi thú vị, đặt cược những thứ quý giá nhất của mình, để giành lấy bất cứ thứ gì các ngươi muốn.

Thú vị.

Kim Sáng Sáng cũng không biết là đang nói trò chơi thú vị, hay là Đỗ Lan thú vị.

Chương 160

Được rồi, nếu mọi người không có vấn đề gì, bây giờ chính thức bắt đầu, vòng một: thi viết.

Đỗ Lan cười, Bài thi này nếu không đạt sẽ bị xóa sổ.

Cho nên mọi người khi làm bài hãy cẩn thận một chút.

Đỗ Lan búng tay một cái, mỗi Ma Thuật Sư trong tay đều xuất hiện một tờ giấy trắng.

Mọi người có thể đã thấy rồi, tờ giấy này tuy nhìn qua không có gì, nhưng trên thực tế lại có câu hỏi, chỉ có thông qua một phương thức nào đó kích hoạt mới có thể thấy.

Các vị Ma Thuật Sư, nếu không có Ma Thuật Mạch, hoặc không thông thạo Ma Lực, có thể để Thị Tòng của các vị giúp đỡ.

Trong thời gian trò chơi sắp tới, Thị Tòng của các vị đều có thể tham gia vào.

Đương nhiên có một số người có thể vì Chén Thánh Chiến Tranh mà không muốn lộ bài, nhưng tôi muốn nói với các vị, nếu các vị thất bại ở một khâu nào đó trong trò chơi, sẽ chết.

Được rồi, bắt đầu làm bài đi.

Câu hỏi rất đơn giản, điều quan trọng là muốn biết câu hỏi, cần dùng Ma Lực kích hoạt, và trả lời câu hỏi cũng cần dùng Ma Lực để viết.

Dùng Ma Lực để viết, thì không phải là chuyện đơn giản.

Mọi người cố gắng lên nhé, nếu tất cả mọi người đều đạt, tuy sẽ không có ai bị loại, nhưng người cuối cùng sẽ phải chấp nhận trò chơi trừng phạt.

Trò chơi trừng phạt của vòng đầu tiên, chính là đi dạo ngoài không gian, đương nhiên là không mặc bộ đồ vũ trụ.

Ba mươi phút sau, Đỗ Lan thu lại tất cả các bài thi.

Ngay cả nhìn cũng không nhìn, Người cuối cùng là tiên sinh Vũ Sinh Long Chi Giới.

Ngươi.

Vũ Sinh Long Chi Giới, điều này rõ ràng là nhắm vào hắn, Ngươi đùa gì vậy, ngươi ngay cả nhìn cũng không nhìn.

Đúng vậy, ta không nhìn, nhưng ta là trọng tài, quyền quyết định nằm trong tay ta, không phải sao.

Tiên sinh Vũ Sinh Long Chi Giới, ta nghĩ ngươi hẳn là hiểu rõ nhất chuyện này.

Đỗ Lan Thuấn Di một cái kéo Vũ Sinh Long Chi Giới ra, sau đó biến mất, Caster thậm chí còn không kịp ngăn cản.

Vũ Sinh Long Chi Giới đã bị đưa ra ngoài không gian, hắn bóp cổ mình, toàn thân đỏ bừng, phổi giống như bong bóng sắp nổ tung.

Khi Vũ Sinh Long Chi Giới sắp chết, Đỗ Lan đưa hắn trở lại.

Một cảnh tượng tan hoang, ngũ quan của Vũ Sinh Long Chi Giới đều rỉ máu tươi, hơn nữa chức năng phổi đều bị bán thân bất toại.

Nhưng đối với tên sát nhân biến thái, Đỗ Lan không hề có chút thương hại nào.

Tiên sinh Đỗ Lan, ngài làm như vậy không phải quá độc đoán rồi sao.

Ngôn Phong Khỉ Lễ hiện tại xem ra vẫn chưa bị Kim Sáng Sáng dẫn dắt bộc lộ cái ác của bản thân, cảm giác vẫn là một thanh niên có chí.

Trên thế giới này không có bất công, chỉ có bất hạnh.

Vừa rồi tiên sinh Vũ Sinh Long Chi Giới đã rất xui xẻo khi bị ta chọn trúng.

Đỗ Lan cười, khiến người ta rợn tóc gáy, Ta nghĩ mọi người đều đã hiểu rõ quy tắc trò chơi, vậy thì trò chơi chính thức bắt đầu.

Thời gian là trước tám giờ tối.

Đài truyền hình Đông Mộc Thị xuất hiện hình ảnh, bối cảnh là bầu trời đầy sao.

Chào mừng mọi người đón xem chương trình đặc biệt, Thế Giới Trò Chơi của Đỗ Lan.

Hiện tại chúng tôi đang ở độ cao mười nghìn mét trên không Đông Mộc Thị để truyền hình trực tiếp chương trình lần này cho mọi người, tên của trò chơi lần này chính là Thiểu Số Phục Tùng Đa Số.

Tôi sẽ đưa ra một câu hỏi, mỗi người tham gia đều có thể trả lời có hoặc không, và tôi sẽ xử lý vấn đề dựa trên câu trả lời.

Đỗ Lan mặc một bộ vest, buổi tối còn đeo một chiếc kính râm.

Nơi đây là độ cao mười nghìn mét, dưới chân họ là kết giới trong suốt.

Người sợ độ cao nhất định sẽ run chân.

Mọi người còn câu hỏi nào không.

Nếu không thì câu hỏi đầu tiên.

Các ngươi có nghĩ rằng các ngươi có thể sống sót trong trò chơi lần này không.

Đây là câu hỏi khởi động.

Đồng loạt trả lời có.

Rất tốt, mọi người đều rất tự tin.

Vậy thì câu hỏi thứ hai, các ngươi có muốn biết thân phận của tất cả mọi người ở đây không.

Chỉ cần số có nhiều hơn, vậy thì ta sẽ công bố thân phận của tất cả mọi người, đương nhiên nếu số không nhiều hơn, thì thật đáng tiếc.

Câu hỏi này thực ra rất đơn giản, chỉ cần không ngại thân phận mình bị lộ, thì chọn có.

Nếu ngại, thì chọn không.

Tiên sinh Đỗ Lan, tôi có thể hỏi một câu không.

Lúc này Thì Thần đột nhiên lên tiếng.

Ngươi nói đi.

Ngươi ngang nhiên làm càn như vậy, chẳng lẽ thật sự không sợ gì sao.

Đỗ Lan liếc Thì Thần một cái, Các ngươi tụ tập ở đây không phải là để tranh đoạt Chén Thánh có thể thực hiện bất kỳ nguyện vọng nào sao.

Còn ta thì không cần, bởi vì ta có thứ tốt hơn, tốt hơn Chén Thánh mà các ngươi tranh giành gấp vạn lần, đó là đạo cụ thần kỳ nhất: Long Châu.

Không sai, Đỗ Lan đã nhờ Dende làm riêng cho hắn một bộ Long Châu, chỉ cần Đỗ Lan chuyển Khí của mình sang hình thức Dende, là có thể sử dụng Long Châu, quả thực là vô tình.

Chỉ cần tập hợp đủ bảy viên Long Châu, là có thể triệu hồi Thần Long, bất kỳ nguyện vọng nào chỉ cần nằm trong năng lực của Thần Long, dù là ta hủy diệt Địa Cầu, cũng có thể khiến nó xuất hiện trở lại.

Tức là ta chỉ cần ước nguyện, tất cả mọi người sẽ không biết ta đã làm gì, ta thậm chí có thể khiến người thân của các ngươi quên hoàn toàn các ngươi, xóa bỏ hoàn toàn sự tồn tại của các ngươi.

Mà Thần Long có thể thỏa mãn ba nguyện vọng đó nha, ba nguyện vọng đó nha.

Các ngươi đám Ma Thuật Sư này đắm chìm trong thế giới của mình, cứ ngỡ mình cao quý hơn người khác, nhưng lại không biết tầm nhìn của mình nhỏ bé đến mức nào.

Ha.

Biểu hiện kiêu ngạo như vậy của Đỗ Lan, khiến Sa Chức cảm thấy rất mất mặt, Đừng cười nữa, tiếp tục đi, con chọn không.

Sa Chức cảm thấy vẫn nên giữ sự riêng tư thì hơn.

Kết quả đã ra, Ba người chọn có, năm người còn lại đều chọn không.

Vậy thì thật đáng tiếc, ta còn muốn bóc phốt một chút nữa cơ.

Đỗ Lan với ánh mắt nhìn thấu mọi thứ quét qua mấy Ma Thuật Sư.

Tỷ lệ người xem đài truyền hình tăng vọt, nếu Đỗ Lan thật sự làm truyền hình thì chắc chắn sẽ rất vui.

Câu hỏi tiếp theo, các ngươi có sẵn lòng chọn một trong ba người dưới đây làm khách mời đặc biệt cho buổi biểu diễn của chúng ta không.

Đỗ Lan vỗ tay một cái, một màn hình xuất hiện giữa không trung, trên màn hình có người: trợ thủ của Thiết Tự là Cửu Vũ Vũ Di, cha của Nhạn Dạ là Gian Đồng Tạng Nghiễn, và thê tử của Thì Thần là Viễn Phản Quỳ.

Nào, mau đưa ra câu trả lời đi.

Để mọi người xem hiện thực tàn khốc này.

Đáp án xuất hiện, Một phiếu không, bảy phiếu có.

Vậy thì chúng ta xin mời lão già Gian Đồng Tạng Nghiễn lên sân khấu.

Thiết Tự âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hắn cũng chọn có, hắn quen Đỗ Lan lâu nhất, coi như có một sự hiểu biết nhất định về Đỗ Lan.

Hơn nữa trước đó Đỗ Lan không hề suy nghĩ đã trừng phạt Vũ Sinh Long Chi Giới, hẳn cũng không phải quyết định tùy tiện, nói tóm lại Đỗ Lan không phải là người tùy tiện ra tay với người vô tội, nên hắn có thể xác định khả năng Gian Đồng Tạng Nghiễn bị chọn trúng lớn hơn hai người kia.

Thiết Tự đã đặt cược đúng rồi, đến đây đi, để ta xem Đỗ Lan ngươi rốt cuộc đang bày trò gì.

Còn người duy nhất chọn không là Nhạn Dạ, hắn không phải lo lắng cho cái gọi là lão ba của mình, mà là lo lắng cho Quỳ, người bạn thanh mai trúc mã của mình.

Thấy Quỳ không bị chọn, hắn âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thực ra Thì Thần cũng thở phào nhẹ nhõm, tuy hắn chọn có, nhưng thực ra cũng là đánh cược vận may, đương nhiên không đủ tự tin như Thiết Tự.

Theo hắn thấy, ba chọn một không nhất định sẽ chọn trúng thê tử của mình, đây là tâm lý may mắn điển hình.

Các Ma Thuật Sư khác đều muốn xem Đỗ Lan rốt cuộc muốn làm gì.

Lão phu sẽ không khuất phục.

Tạng Nghiễn lại như một dũng sĩ không sợ hy sinh.

Ta sẽ không để ngươi chết dễ dàng như vậy đâu, lão già bất tử.

Đỗ Lan cười cười, Mời vị khách mời này lên đây, chỉ là muốn trình diễn cho mọi người xem, đó chính là kết quả nếu trò chơi thất bại mà thôi.

Tuy mọi người đều biết sẽ chết, nhưng cái chết cũng có rất nhiều cách.

Ví dụ như thế này, biến thành sô cô la.

Đỗ Lan búng tay, Tạng Nghiễn biến thành một thỏi sô cô la.

Tất cả mọi người đều im lặng.

Đùa người đúng không.

Vi Bá là người kém bình tĩnh nhất.

Rider ẩn thân phía sau Vi Bá nói, Tuy không hiểu rõ lắm, nhưng lão già đó xác thực đã biến thành sô cô la.

Chương 161

Đây không phải là thuật che mắt, cũng không phải Ma Thuật, rất có khả năng là Ma Pháp thực sự.

Ma Pháp.

Cũng chỉ có thể giải thích như vậy thôi.

Rider bản thân cũng không hiểu rõ.

Đỗ Lan cầm thỏi sô cô la trong tay, Các vị nếu không muốn biến thành sô cô la, thì hãy nỗ lực giành chiến thắng trong trò chơi đi.

Sau đó Đỗ Lan tùy tay đặt thỏi sô cô la trở lại bục, cũng không thèm để ý đến nó nữa.

Mặc dù chỉ biến thành sô cô la, nhưng thực ra Tạng Nghiễn cũng không chết, nhưng nếu Đỗ Lan không dùng Ma Pháp, ông ta cả đời đừng hòng biến trở lại thành người.

Giai đoạn biểu diễn của khách mời kết thúc, chúng ta hãy tiếp tục trò chơi, hiện tại trò chơi sẽ bước vào giai đoạn tiếp theo, bắt đầu từ câu hỏi tiếp theo, tất cả các Ma Thuật Sư chọn thiểu số sẽ tiến vào khu vực bị loại, còn các Ma Thuật Sư tiến vào khu vực bị loại sẽ mất đi một thứ quý giá nhất của họ, nếu Ma Thuật Sư mất đi tất cả những thứ quý giá của mình, vậy thì chờ đợi họ chính là cái chết.

Hãy nhớ rằng, đặt cược của trò chơi này chính là những thứ quý giá nhất của các ngươi.

Câu hỏi tiếp theo, rất đơn giản, các ngươi có cảm thấy Ma Thuật chính là thứ quý giá nhất của các ngươi không.

Câu hỏi này của Đỗ Lan tuy đơn giản, nhưng điều kiện tiên quyết hắn nói trước đó, khiến các Ma Thuật Sư do dự không quyết.

Bởi vì họ tự biết mình, nhưng lại không biết các Ma Thuật Sư khác nghĩ gì.

Kết quả tốt nhất chính là tất cả đồng ý, hoặc bốn đối bốn.

Như vậy sẽ không có ai bị loại.

Mọi người, nhanh lên nào, tôi muốn cho các ngươi thêm ba phút để suy nghĩ.

Đỗ Lan chán nản nhìn về phía thỏi sô cô la, chỉ một cái, thỏi sô cô la lại biến thành Tạng Nghiễn.

Ngươi tên khốn kiếp này.

Tạng Nghiễn vừa hiện hình lập tức mở miệng chửi rủa.

Biến thành sữa.

Tiếp đó, lão già Tạng Nghiễn bị Đỗ Lan biến thành bánh quy, Coca, khoai tây chiên, trà thảo mộc, vân vân và vân vân.

Gian Đồng Tạng Nghiễn cảm thấy quả thực là sống không bằng chết.

Ba phút sau, kết quả đã ra.

A ha ha, kết quả đã ra, tất cả mọi người đều chọn không.

Chậc chậc, ta vốn dĩ còn muốn tước đoạt Ma Thuật Mạch của các ngươi cơ.

Nhưng ta đã nghĩ ra một cách, tiên sinh Vũ Sinh Long Chi Giới xin hãy để ta làm mẫu trên người ngươi một chút, đương nhiên ta sẽ không tước đoạt Ma Pháp Hồi Lộ của ngươi, mà là phong ấn ký ức.

Ký ức về những vụ giết người biến thái mà ngươi tự hào thì được rồi.

Vũ Sinh Long Chi Giới lại nằm không cũng trúng đạn, hắn chỉ cảm thấy não mình đau nhói, sau đó trở nên ngây ngốc, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường.

Nhưng ký ức giết người của Long Chi Giới đã bị phong ấn.

Không thể nào, ta rõ ràng nhớ, nhưng quá trình thì lại không thể nhớ ra được gì cả.

Vũ Sinh Long Chi Giới đau khổ quỳ trên mặt đất, Vì sao ta không nhớ ra được, ngươi đối với ta đã làm gì.

Chỉ là phong ấn những ký ức ghê tởm đó lại mà thôi.

Đa tạ tiên sinh Vũ Sinh Long Chi Giới đã nhiệt tình giúp đỡ.

Đỗ Lan vỗ tay, Mọi người hãy dành cho hắn một tràng pháo tay, cổ vũ một chút.

Những ký ức giết người biến thái của Vũ Sinh Long Chi Giới, đối với hắn vô cùng quan trọng, trước khi gặp Caster hắn một mình đã giết chết bốn mươi hai người, sau khi gặp Caster lại giết không ít người, các loại thủ đoạn tra tấn, ngược đãi, còn có vẻ mặt đau khổ và tiếng kêu gào của nạn nhân, hắn đều nhớ rõ ràng, nhưng bây giờ hắn hoàn toàn không nhớ gì cả.

Caster.

Long Chi Giới đã phát điên, Giết sạch bọn chúng.

Vũ Sinh Long Chi Giới đã sử dụng Chú Lệnh.

Một người đàn ông trung niên bẩn thỉu như chuột xuất hiện, trong tay cầm một quyển Ma Đạo Thư bì người La Yên Thành Giáo Bản.

Trừng mắt, không có lông mày, khóe môi nứt ra, Trò chơi giết chóc và máu tươi, ha, thật là một sân khấu phù hợp, thật là tuyệt vời.

Ta sẽ dùng huyết nhục của các ngươi làm màn che, xương cốt của các ngươi xây dựng nền móng cho vở kịch này.

Chúng ta bắt đầu thôi.

Đôi mắt gần như lồi ra khỏi hốc khiến Caster trông cực kỳ tà ác, sau đó hắn ôm Vũ Thanh Long Chi Giới từ độ cao mười nghìn mét nhảy xuống.

Lời chú ngữ ngâm xướng lớn vang vọng khắp Đông Mộc Thị.

Chúa ơi.

Ta sẽ dùng lời khiển trách, để tán dương danh ngài, vị thần ngạo mạn, vị thần lạnh lùng, chúng ta hôm nay sẽ kéo ngài xuống khỏi bảo tọa.

Caster và Vũ Sinh Long Chi Giới đều bị những xúc tu bạch tuộc ghê tởm bao bọc bên trong, hình thành một khối thịt khổng lồ, sau đó hung hăng rơi xuống mặt nước.

Master đã phát điên, nên Caster triệu hồi quái vật khổng lồ biển sâu chỉ biết giết chóc, muốn hủy diệt toàn bộ thành phố.

Xem ra trò chơi phải tạm dừng một chút rồi, mấy người các ngươi có hứng thú tổ đội cày phó bản không.

Đỗ Lan một chút cũng không căng thẳng, bởi vì Ảnh Phân Thân của hắn đã vây chặt cái khối thịt xúc tu bạch tuộc ghê tởm đó rồi.

Các vị khán giả thân mến, chương trình Sáp Bá đánh quái thú hiện đang được trình chiếu.

Xe tăng và trực thăng vũ trang đều đã được phân thân của Đỗ Lan dùng Thuấn Di đưa đến gần khối thịt ghê tởm kia.

Tiếng xích xe tăng Klar nghiền áp liên tục trên đường lộ.

Khóa mục tiêu, có thể khai pháo bất cứ lúc nào.

Xe tăng chủ lực M1A2, là loại xe tăng mới chính thức phục vụ từ năm ngoái, tức là năm 1993, nhưng dưới sự dụ dỗ bằng những ngọn núi vàng của Đỗ Lan, các nhà buôn vũ khí đã dốc hết sức lực để giúp Đỗ Lan có được loại xe tăng này.

Lần này chỉ xuất động bốn chiếc xe tăng, bởi vì trong thành phố quá chật chội, nhiều hơn cũng không thể triển khai.

Khai pháo.

Nòng pháo xe tăng phun ra ngọn lửa, đạn pháo chính xác bắn trúng khối thịt khổng lồ.

Vụ nổ khiến quái vật kêu gào đau đớn, sau đó những xúc tu đánh về phía bốn chiếc xe tăng.

M1A2 nhanh chóng khởi động, rồi lùi lại, tránh được đòn tấn công của xúc tu.

Đòn tấn công của trực thăng vũ trang cũng đến, súng liên thanh với tốc độ 625 đến 1000 phát mỗi phút, không ngừng cắt xé quái thú thịt như một thanh kiếm dài.

Tiếng oanh tạc liên tục khiến cư dân trong những ngôi nhà xung quanh sợ hãi chui xuống gầm giường.

Lưới hỏa lực từ trên mặt đất và trên không giao nhau không ngừng gây sát thương cho quái thú thịt, nhưng tiếc là quái vật không phải là sinh vật bình thường, nó có khả năng tự lành.

Trừ khi tiêu diệt Ma thuật sư và Servant trong khối thịt.

Những xúc tu của quái vật cũng tấn công như đạn pháo.

Phân thân của Đỗ Lan đã phát huy tối đa hiệu suất của M1A2 và trực thăng tấn công vũ trang Apache.

Nhưng những đòn tấn công của xúc tu ngày càng nhanh, gần như dày đặc không kẽ hở, muốn hủy diệt kẻ địch.

Những ngôi nhà bị đạn pháo xúc tu quét qua đều hoàn toàn sụp đổ.

Chúa ơi.

Những người dân mất nhà không thể không chạy ra ngoài trú ẩn, sau đó càng ngày càng nhiều người chạy ra.

Toàn bộ thành phố hỗn loạn, sau đó ở một số góc phố vang lên tiếng súng.

Một số người không an phận phớt lờ lệnh giới nghiêm, chạy ra khỏi nhà, sau đó phân thân của Đỗ Lan đã nổ súng, uy hiếp những người vẫn chưa ra khỏi nhà.

Những người bị kẹt trong nhà chỉ có thể nhìn màn hình TV liên tục chuyển cảnh, nghe tiếng nổ phát ra từ loa.

Trận chiến trên TV giống như một bộ phim đặc công vô cùng chân thực, thỉnh thoảng Đỗ Lan còn tinh nghịch hướng ống kính về phía những người dân đang bỏ chạy tán loạn với vẻ mặt hoảng sợ.

Họ khóc lóc, ngũ quan méo mó, những cảnh quay này khiến sự bất an của người dân không ngừng gia tăng.

Họ cần anh hùng.

Đỗ Lan và các Ma thuật sư khác vẫn ở trên đài cao đó, phía trên cũng có một màn hình, Lúc này nên có anh hùng từ trời giáng xuống.

Đỗ Lan cười gian, búng tay một cái, kết giới của đài cao biến mất.

Tất cả mọi người đều mất trọng lực, rơi từ trên trời xuống.

Rider.

Vi Bá là người đầu tiên không chịu nổi, triệu hồi Servant của mình.

Master của tôi, người đang thưởng thức cảnh đêm này sao.

Rider đã quen với những cảnh tượng lớn, xử lý mọi biến cố mà không hề nao núng.

Rider, nhanh nghĩ cách đi, chúng ta sắp rơi xuống rồi.

A.

Vi Bá hét lớn.

Nhóc con, đừng làm ầm ĩ.

Yên tâm đi, giao cho ta.

Thần Uy Xa Luân.

Dẫm lên sấm sét cuồn cuộn, đại diện cho tán ca vương lễ vô thượng, đó chính là một trong những Bảo Cụ của Chinh Phục Vương, xe chiến thần bò và xe điện chớp giật, Thần Uy Xa Luân.

Sau khi lên xe chiến, Rider và Vi Bá đã có thể điều khiển xe bay lên.

Chương 162

Và người thứ hai triệu hồi Servant là Viễn Phản Thời Thần, Archer.

Kim Thiểm Thiểm cũng không nói lời thừa thãi, Vimana.

Một trong vô số Bảo Cụ mà Kim Thiểm Thiểm thu thập được, cất giữ trong Vương Chi Tài Bảo, Ngự Tọa Thiên Tường Vương.

Vô cùng hào nhoáng, kết hợp đá quý vàng và xanh lá, trang bị cấp đại gia, so với xe chiến bò kéo của Chinh Phục Vương thì hoa lệ hơn rất nhiều.

Trên Vimana, ngoài Thời Thần, còn có đồng minh kiêm đệ tử của y, Ngôn Phong Khỉ Lễ.

Servant của Ngôn Phong Khỉ Lễ là Assassin, nhưng không có năng lực bay và Bảo Cụ bay.

Còn các Anh Linh khác như Saber, Lancer, Berserker đều không biết bay, nên Master của họ không triệu hồi họ ra.

Bởi vì dù là Thiết Tự, Khẳng Ni Tư, hay Nhạn Dạ, đều là những Ma thuật sư chuyên nghiệp, đều có hiểu biết cơ bản về Servant của mình, nên họ biết rằng dù có triệu hồi Servant ra cũng vô ích.

Ba người họ vẫn tiếp tục rơi xuống, sau đó được Sa Chức kéo lại.

Sa Chức kéo tay Thiết Tự, Thiết Tự lại kéo Khẳng Ni Tư, Khẳng Ni Tư lại kéo Nhạn Dạ.

Sa Chức đưa ba người họ trở lại mặt đất, sau đó tự mình dùng Vũ Không Thuật bay lượn trên trời.

Ma thuật chưa từng thấy.

Khẳng Ni Tư, với tư cách là Đạo sư Tháp Đồng Hồ, lần đầu tiên nghi ngờ sự uyên bác của mình, loại ma thuật nào có thể khiến con người vượt qua giới hạn, tự do bay lượn trên trời mà không cần bất kỳ vật gì hỗ trợ.

Ngay cả Anh Linh, trừ một số Caster, cũng không thể làm được.

Tôi nghĩ đây không phải là Ma thuật, mà là Ma pháp, giống như kỹ xảo vừa rồi của Đỗ Lan biến người thành thực vật.

Nhạn Dạ nói.

Thiết Tự không nói gì, hắn vẫn còn đánh giá thấp năng lực của gia đình Đỗ Lan.

Mưa đạn vẫn tiếp tục, trực thăng vũ trang mang theo tên lửa Hellfire, bắn ra xối xả, quái thú gầm rú trong giận dữ, nhưng vẫn chưa chết.

Xem ra, sát thương gây ra bởi những đòn tấn công thông thường yếu hơn cả khả năng tự lành.

Sa Chức đến bên cạnh cha mình.

Đỗ Lan từ trên không nhìn xuống, cơ thể quái vật thịt không ngừng vặn vẹo, giống như một con sâu, Vậy thì đổi một cách tấn công khác.

Vừa động niệm, những binh sĩ vũ trang đang đứng xem bên cạnh quái vật đều thu vũ khí lại, một nhóm binh sĩ bao vây quái vật ở giữa.

Kết ấn, Hào Hỏa Cầu Chi Thuật.

Hơn hai mươi quả cầu lửa lớn làm bốc hơi nước hồ, sau đó bắn trúng quái vật.

Quái vật bị cầu lửa thiêu đốt dữ dội.

Hiệu quả không tệ, thêm chút sức nữa, biến nó thành tro tàn đi.

Ngay cả chỉ là một Nhẫn thuật cấp B, trong tay phân thân của Đỗ Lan, nó cũng là một siêu sát khí với uy lực vô cùng.

Những xúc tu của quái thú đầu tiên bị thiêu thành than, sau đó cầu lửa thiêu đến bản thể của quái thú.

Sát thương của lửa đối với sinh vật không hề bình thường, hơn nữa ngọn lửa này còn là lửa đặc biệt được Chakra tạo ra.

Đương nhiên cảnh quay chiến sĩ phun lửa này cũng được truyền hình trực tiếp, khiến khán giả vô cùng kinh ngạc, những binh sĩ kia vậy mà có thể phun lửa, thật đáng sợ.

Nhưng cũng có một hiệu quả không ngờ tới, đó là trấn áp ý nghĩ phản kháng của người dân.

Sự thiêu đốt ở nhiệt độ cao khiến quái thú đau đớn tột cùng, sinh lực nhanh chóng mất đi, Caster và Vũ Sinh Long Chi Giới cuối cùng cũng lộ diện.

Tốt rồi, được rồi, chương trình hôm nay sắp kết thúc.

Đỗ Lan không biết từ đâu lấy ra một cái nồi cơm điện, Ma Phong Ba.

Đỗ Lan muốn phong ấn Caster, đương nhiên đối với kẻ sát nhân biến thái như Vũ Sinh Long Chi Giới thì phải dạy dỗ thật tốt.

Đánh Vũ Sinh Long Chi Giới gần chết, sau đó cho hắn ăn một viên Tiên Đậu, rồi lại đánh, Đỗ Lan dùng phương pháp tàn nhẫn vô nhân đạo để ngược đãi Vũ Sinh Long Chi Giới.

Đương nhiên, phần ngược đãi diễn ra sau chương trình truyền hình, chương trình đã kết thúc khi Caster bị phong ấn vào nồi cơm điện.

Vì vậy, những cảnh quay vi phạm nhân đạo đã không được phát sóng.

Tất cả các Pháp sư đều nhìn cái nồi cơm điện trong tay Đỗ Lan, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Điều này hoàn toàn phi khoa học, ngay cả tất cả các Ma thuật sư hệ mạch Ma thuật khi nhìn thấy Ma Phong Ba cũng chỉ có thể dùng một câu nói như vậy để diễn tả sự khó tin của mình.

Rider, Caster bị phong ấn trong nồi cơm điện, nồi cơm điện.

Những gì nhìn thấy và nghe được đã hoàn toàn đảo lộn những gì Vi Bá đã học.

Không chỉ có vậy, hơn nữa cái thứ mà Đỗ Lan cho chủ nhân của Caster ăn, vậy mà có thể khiến người bị trọng thương hoàn toàn hồi phục, loại đạo cụ ma thuật này, nếu ta có nó, binh sĩ của ta sẽ không vì bị thương mà mất đi sức chiến đấu, thậm chí tử vong, có đạo cụ đó, thế giới sớm muộn gì cũng là của ta.

Rider đến tận bây giờ vẫn còn đang nghĩ đến việc chinh phục thế giới.

Với tư cách là một Chinh Phục Vương lấy dục vọng cá nhân làm chủ đạo, dẫn dắt dân chúng đi chinh chiến khắp nơi, dục vọng của y chính là tôn chỉ của quốc gia y, là chuẩn tắc hành vi của bách tính, đương nhiên Chinh Phục Vương có sức hút cá nhân xuất sắc, có thể khiến binh sĩ của y hoàn toàn thần phục.

Rider, bây giờ không phải lúc nói chuyện này, chúng ta mau rời khỏi đây đi, ta không muốn bị phong ấn trong nồi cơm điện đâu.

Vi Bá sợ hãi.

Chúng ta không chạy thoát được, chi bằng ở lại.

Tại sao.

Bởi vì ta cảm thấy có một cảm ứng như có như không khóa chặt ta, ta nghĩ tất cả các Ma thuật sư đều có thể cảm nhận được mình bị khóa chặt, mọi hành động của chúng ta đều không thể thoát khỏi sự khóa chặt của bọn họ.

Vậy làm sao đây.

Vi Bá hoàn toàn mất hết chủ kiến.

Tĩnh quan kỳ biến.

Đỗ Lan nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ tối, Hôm nay đến đây thôi, các vị xin mời về, tối mai sáu giờ vẫn gặp ở đài truyền hình.

Sau đó Đỗ Lan nhìn Vũ Sinh Long Chi Giới đang nằm như chó chết, Tối nay ngươi cứ ở trong tù đi.

Khúc chung nhân tán, các Ma thuật sư tự mình rời đi.

Đỗ Lan một mình đi ăn khuya, còn Sa Chức thì đã về biệt quán trên núi.

Đông Mộc Thị lại yên tĩnh trở lại, Đỗ Lan cầm cái nồi cơm điện đi trên đại lộ, sau đó hắn đến Liễu Động Tự.

Ở đây ẩn chứa Ma Pháp Trận Chén Thánh, thu thập và lưu trữ ma lực để triệu hồi Chén Thánh.

Liễu Động Tự cũng đã bị Đỗ Lan khống chế, hiện tại được thiết lập làm bộ chỉ huy tác chiến.

Liễu Động Tự này là một ngôi đền gia tộc truyền đời, trong đền chỉ có gia đình trụ trì.

Từ thông tin giám sát vệ tinh, phía Nhật Bản đã bắt đầu liên lạc với Mỹ, rất có thể là để cầu viện Mỹ.

Hiện tại Đông Mộc Thị đã hoàn toàn cắt đứt liên lạc với thế giới bên ngoài.

Hơn nữa, Lực lượng Tự vệ và quân đội của Đỗ Lan đã trải qua vài cuộc giao chiến quy mô nhỏ, nhưng đều bị đánh tan, nên việc phía Nhật Bản cầu viện quân đội Mỹ cũng không có gì lạ.

Nhận được một tin tức yêu cầu đàm phán từ phía Nhật Bản.

Đỗ Lan nhìn hình ảnh, vào khoảng hơn năm giờ chiều có quan chức đang hô hào bên ngoài Đông Mộc Thị.

Nhưng Đỗ Lan bây giờ mới xem.

Người hô hào kia có lẽ là một quan chức, thư sinh nho nhã đeo kính gọng vàng, cầm loa hô hào với binh sĩ ở rìa thành phố.

Nội dung hô hào đại khái có mấy điều sau: thứ nhất yêu cầu đảm bảo an toàn cho cư dân thành phố. thứ hai yêu cầu một đội an ninh của Nhật Bản có thể tiến vào Đông Mộc Thị để đàm phán. thứ ba cố gắng tránh xung đột vũ trang. thứ tư trong điều kiện có thể, cho phép cư dân Đông Mộc Thị liên lạc với người thân bên ngoài thành phố.

Trả lời họ, đồng ý yêu cầu đàm phán của họ, đội đàm phán của họ có thể vào, nhưng không được mang vũ khí, để bảo vệ an toàn cho người dân.

Hơn nữa chúng ta sẽ cử xe đi đón họ.

Đỗ Lan cười.

Hiện tại tuy là nửa đêm, nhưng trong tình huống này, người của phía Nhật Bản nhất định không có ý ngủ, nên ngay khi lời của Đỗ Lan đến, đội an ninh đã chuẩn bị sẵn sàng lập tức hành động.

Xe bọc thép của Đỗ Lan không chút sợ hãi lái vào đại doanh của Lực lượng Tự vệ, nhóm người của Lực lượng Tự vệ nhìn chằm chằm vào chiếc xe bọc thép được sơn hình Thần Long.

Đối với Lực lượng Tự vệ, quân đội của Đỗ Lan chính là kẻ xâm lược.

Chào các vị, nếu đã chuẩn bị xong thì vào thành đi.

Người của Lực lượng Tự vệ các vị thật đầy địch ý.

Ta e rằng binh sĩ của các vị sẽ không nhịn được mà nổ súng vào ta.

A a, các ngươi cũng biết sợ à.

Nếu sợ chết thì đừng làm kẻ xâm lược.

Một cô gái trí thức xinh đẹp, thành viên của đội an ninh, nhưng tính cách không tốt, nên những chuyện xấu đều là do những người phụ nữ như vậy.

Ta thì sợ chết, nhưng ta càng sợ sau khi ta chết, tên lửa sẽ san phẳng doanh trại của các ngươi.

Thôi được rồi, không nói nhảm nữa, lên xe.

Phân thân của Đỗ Lan nhét sáu người của đội an ninh vào xe bọc thép, sau đó quay trở về Đông Mộc Thị.

Khi trở lại thành phố, trời đã tờ mờ sáng, lệnh giới nghiêm kết thúc lúc sáu giờ, nên đã có một số người dân ra khỏi nhà.

Xe bọc thép lái thẳng đến bên ngoài Liễu Động Tự, còn cầu thang dài phía trước thì họ phải tự leo rồi.

Một nhóm quan chức quen sống sung sướng, mệt đến mức thở dốc mới trèo được đến đỉnh núi, Đỗ Lan đã đợi sẵn ở đó.

Chương 163

Chào mừng các vị, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi.

Chúng tôi không đến để nói chuyện phiếm, hãy đưa ra yêu cầu của ngài đi.

Người nói lại là cô gái kia.

Ngươi là người dẫn đầu của họ à.

Đỗ Lan trêu chọc nhìn cô gái.

Rất xin lỗi, ngài chắc là Đỗ Lan tiên sinh.

Tôi là Tổng Tư Thất Lang, đội trưởng đội an ninh, vị nữ sĩ xinh đẹp này là Năng Đăng Quang, phó đội trưởng của chúng tôi.

Người nói chính là vị quan chức thư sinh đeo kính gọng vàng đã hô hào lúc trước.

Phải, phải, đội an ninh, vậy chúng ta đi ăn sáng trước.

Đỗ Lan ra hiệu mời.

Tổng Tư Thất Lang kéo Năng Đăng Quang vẫn còn muốn nói, trao cho cô một ánh mắt kiên nhẫn.

Xem ra Tổng Tư Thất Lang vẫn có uy tín, nên Năng Đăng Quang đã im lặng, nhưng ánh mắt cô như thể cả thế giới đều nợ tiền cô vậy.

Một cái bàn dài, mấy cái đĩa, trong đĩa chỉ có một hạt đậu.

Đừng khách sáo, mọi người cứ dùng bữa đi.

Tất cả thành viên đội an ninh đều cảm thấy mình bị vũ nhục, chỉ có Tổng Tư Thất Lang vẫn còn có thể đặt đại cục lên hàng đầu, Mọi người cứ ăn đi, hãy nếm thử hạt đậu kỳ lạ này xem sao.

Tổng Tư Thất Lang là người đầu tiên cầm hạt đậu lên, nhai vài cái rồi nuốt xuống.

Biểu cảm của ông rất kỳ lạ, rất xuất sắc, bởi vì ông cảm thấy bụng mình đã hoàn toàn no.

Biểu cảm của những người đã ăn hạt đậu đều rất xuất sắc, thật quá thần kỳ, nhưng dù sao họ cũng là những nhân viên đàm phán tinh anh được chọn lọc, nên vẻ mặt của họ đều rất bình tĩnh.

Thấy tất cả mọi người đều đã ăn Tiên Đậu, Đỗ Lan đứng dậy, Tốt rồi, mọi người đều đã no bụng, vậy chúng ta đổi chỗ khác nói chuyện công việc.

Ngay tại sân chùa, mặt trời lười biếng chiếu xuống, Các vị muốn nói chuyện gì.

Mục đích của ngài, là khủng bố, hay hành vi cá nhân, hoặc là do một số quốc gia chỉ thị ngài.

Khi nói chuyện chính sự, Tổng Tư Thất Lang có ngữ khí vô cùng sắc bén, quả thực như biến thành người khác.

Hành vi cá nhân, ta tự mình bỏ tiền, ta liên hệ với các nhà buôn vũ khí của Mỹ, mua chuộc hải quan Mỹ và hải quan Nhật Bản của các ngươi, tất cả đều là tiền của ta.

Tiện thể nói một câu, quan chức hải quan của các ngươi còn tham nhũng hơn cả quan chức Mỹ, chỉ tốn một thùng vàng, năm tàu chở vũ khí đã có thể thông suốt không trở ngại tiến vào hải phận của các ngươi.

Đỗ Lan cười.

Ngài có gần một vạn binh sĩ, gần như là một phần lớn lính đánh thuê trên thế giới, tôi không tin năng lực cá nhân của ngài có thể đưa nhiều người như vậy vào quốc gia chúng tôi, chúng tôi cũng không có bất kỳ thông tin nhập cảnh quy mô lớn nào.

Mà tàu chở hàng của ngài toàn là vũ khí, không có chỗ nào để giấu một vạn binh sĩ, nên phía sau ngài nhất định có người khác ủng hộ.

Ánh mắt của Tổng Tư Thất Lang sau cặp kính vô cùng sắc bén.

Ngài nói binh sĩ à.

Xem ra các ngươi vẫn còn hiểu quá ít về chúng ta.

Đúng vậy, phía Nhật Bản căn bản không có ghi chép về việc tiêu diệt kẻ xâm lược, nên mọi cuộc xung đột đều là cuộc tàn sát đơn phương.

Vì vậy họ chỉ biết chân diện mục của Đỗ Lan một mình, còn những binh sĩ khác đều không lộ mặt, nên bất kể quốc tịch hay thân phận, họ đều không biết gì.

Đỗ Lan vẫy tay ra hiệu cho vài binh sĩ bước ra, Để thể hiện thành ý đàm phán của ta, ta sẽ cho các ngươi xem.

Cởi mặt nạ ra đi.

Vài binh sĩ gỡ mặt nạ xuống, để lộ mấy khuôn mặt y hệt nhau.

Các nhân viên đội an ninh bị dọa sợ, vào năm 1994, khái niệm Khắc Long vẫn chưa phổ biến như sau này.

Mãi đến năm 1996, sau khi con cừu Khắc Long đầu tiên Dolly ra đời, khái niệm Khắc Long mới được biết đến rộng rãi.

Vì vậy, khi có nhiều người y hệt nhau xuất hiện trước mắt họ, áp lực của họ rất lớn.

Cuộc đàm phán tiếp tục.

Đỗ Lan cười gian, Vậy nên, tất cả đều là hành vi cá nhân của ta, các ngươi đừng có không tin.

Các ngươi không phải muốn ta đưa ra điều kiện sao, vậy ta sẽ nói.

Xin ngài nói.

Tổng Tư Thất Lang trấn tĩnh lại.

Thực ra yêu cầu của ta rất đơn giản, ta chỉ ở đây một tháng, nên các ngươi không cần quá lo lắng, chỉ là trong một tháng này, Lực lượng Tự vệ của các ngươi tốt nhất đừng chọc giận ta nữa.

Cái này tôi sẽ báo cáo cấp trên, nhưng chúng tôi cần biết ngài sẽ làm gì trong một tháng này, đừng hiểu lầm, chúng tôi chỉ muốn đảm bảo hành động của ngài sẽ không làm hại đến cư dân Đông Mộc Thị.

Vậy thì hơi khó đây, trong một tháng này, Đông Mộc Thị sẽ trở thành một sân chơi, ta không thể đảm bảo cư dân của các ngươi sẽ không gặp chuyện gì.

Tổng Tư Thất Lang nhíu mày, họ vẫn đang ở thế bị động trong cuộc đàm phán, yêu cầu của đối phương vô cùng vô lý, nhưng với yêu cầu như vậy thì họ căn bản không thể từ chối, bởi vì Đông Mộc Thị đã bị đối phương chiếm đóng.

Tôi cần thảo luận với cấp trên một chút.

Cuối cùng Tổng Tư Thất Lang quyết định trì hoãn.

Không thành vấn đề, các ngươi cứ từ từ thảo luận đi, dù sao ta cũng chỉ cần một tháng thôi.

Các ngươi có thể dùng thiết bị liên lạc của chúng ta, vì đường dây điện thoại của Đông Mộc Thị đã hoàn toàn bị chúng ta cắt đứt, hơn nữa tín hiệu không dây của điện thoại cũng bị chúng ta gây nhiễu rồi.

Tổng Tư Thất Lang nghe xong, cũng không nói gì, trực tiếp đi báo cáo cấp trên của mình.

Trời đã sáng hẳn, gia đình trụ trì làm xong khóa sáng bắt đầu thu dọn.

Đỗ Lan không hạn chế hành động của họ, nên gia đình trụ trì khá bình tĩnh, vị trụ trì trông thật giống một cao tăng.

Ngược lại, tiểu bằng hữu Liễu Động Nhất Thành, bạn học kiêm bạn thân tương lai của Vệ Cung Sĩ Lang, rất tò mò về những người của Đỗ Lan, thỉnh thoảng lại thập thò nhìn trộm.

Cậu là con trai của trụ trì, cũng là người kế thừa Liễu Động Tự.

Tiểu bằng hữu, có hứng thú làm hàng yêu phục ma trừ yêu sư không.

Đỗ Lan khi rảnh rỗi sẽ nghĩ tìm việc gì đó để làm.

Liễu Động Nhất Thành thì rất trung hậu thật thà, cũng không sợ hãi, Thật sao.

Đương nhiên rồi, con đi lấy cung tên đến đây, ta sẽ biểu diễn cho con xem.

Được, con đi lấy ngay.

Là một cậu bé, có niềm yêu thích bẩm sinh với vũ khí, nên những món binh khí lạnh cổ xưa trong viện, cậu đều biết chỗ cất giấu.

Không lâu sau, tiểu bằng hữu Nhất Thành đã mang đến một cây cung cao hơn cả người cậu, trên lưng còn đeo một hộp tên.

Đỗ Lan cầm lấy cây cung, không lấy tên, liền giương cung.

Chú ơi, không có tên thì không bắn được đâu.

Nếu con vừa mới học, đương nhiên cần tên, chú đã học rất lâu rồi, nên không cần tên cũng được.

Con nhìn cho kỹ đây.

Đỗ Lan kéo dây cung trống.

Phá Ma Tiễn Trên dây cung trống xuất hiện một mũi tên dài do Linh lực tạo thành, sau đó Đỗ Lan buông dây.

Linh lực cũng là một loại sức mạnh, có thể khắc chế yêu ma quỷ quái, đương nhiên đối với vật phẩm thông thường cũng có lực phá hoại, chỉ là hiệu quả đối với yêu ma sẽ được khuếch đại tối đa.

Đỗ Lan chỉ dùng một chút sức, mũi tên Linh lực mà hắn bắn ra trúng vào bức tường vây của viện, giống như bị thuốc nổ phá tung, mở ra một cái lỗ lớn.

Muốn học không.

Tiểu bằng hữu Nhất Thành gật đầu.

Cảnh Đỗ Lan bắn tên vừa rồi, Năng Đăng Quang đã nhìn thấy toàn bộ, cô ấy vì không quen với thái độ thỏa hiệp của Tổng Tư Thất Lang đối với Đỗ Lan nên đã tức giận rời khỏi phòng thông tin, vừa lúc nhìn thấy cảnh đó.

Mũi tên của Đỗ Lan sử dụng Linh lực, tràn đầy khí tức thánh khiết và uy nghiêm, khiến Năng Đăng Quang gần như muốn quỳ xuống bái lạy.

Nhưng mũi tên đó lại có sức phá hoại kinh người đến vậy, nếu tất cả những binh sĩ có khuôn mặt giống Đỗ Lan đều biết bắn mũi tên như thế, vậy thì quá nguy hiểm rồi.

Năng Đăng Quang không dám tưởng tượng tiếp.

Đỗ Lan hiện tại cũng có không ít kinh nghiệm dạy học, nhưng vẫn luôn là dạy học theo kiểu thả lỏng đối với học sinh, tức là giao cho họ phương pháp huấn luyện cơ bản nhất, sau đó để tiểu bằng hữu Nhất Thành tự mình luyện tập.

Năng Đăng Quang đứng một bên, cũng không bỏ sót một từ nào, nghe hết toàn bộ lời Đỗ Lan nói.

Ý nghĩ của cô là trở về giao phương pháp huấn luyện này cho quốc gia, để quốc gia huấn luyện một đội quân.

Nhưng Linh lực không phải ai cũng có thể huấn luyện ra được, tuy không phải nói cần tâm hồn thuần khiết, nhưng ít nhất cũng phải có thể chất tu luyện Linh lực, hoặc tham thiền niệm Phật trong thời gian dài, mới có thể lĩnh ngộ chân lý của Linh lực.

Đỗ Lan giảng giải rất thấu đáo, còn cho Liễu Động Nhất Thành vận dụng Linh lực tuần hoàn trong cơ thể một vòng.

Với tư cách là con trai của trụ trì, cậu bé có thiên phú tu luyện Linh lực.

Đợi Đỗ Lan dạy xong, trời đã về chiều.

Tổng Tư Thất Lang cuối cùng cũng đã ra, ông mang đến hai tin tức, Thứ nhất, trên tiền đề tối đa hóa đảm bảo an toàn cho người dân, cho phép Đỗ Lan lưu lại một tháng.

Thứ hai, đội an ninh sẽ ở lại Đông Mộc Thị với tư cách quan sát viên, đồng thời cần duy trì liên lạc với bên ngoài.

Vì vậy, tôi nghĩ chúng tôi sẽ phải chiếm dụng phòng thông tin của ngài dài hạn.

Tổng Tư Thất Lang rất tự tin Đỗ Lan sẽ đồng ý hai yêu cầu này, đây cũng là phương án mà cấp trên của ông đã thảo luận suốt cả buổi sáng.

Đương nhiên rồi, hoan nghênh các ngươi tham gia trò chơi chiến tranh.

Đỗ Lan cười nói, Ta sẽ không hạn chế tự do của các ngươi, các ngươi muốn làm gì thì cứ làm đi.

Cảm tạ ngài.

Sau đó Tổng Tư Thất Lang lại báo cáo tình hình, đồng thời sắp xếp hành trình cho đội an ninh của họ, trước tiên họ phải liên hệ với các quan chức cũ của Đông Mộc Thị, sau đó tìm hiểu toàn diện tình hình trong thành phố.

Còn phải cố gắng hết sức để tránh gây hoảng loạn cho người dân.

Tuy Tổng Tư Thất Lang cảm thấy mình như đang ở thế chủ động, nhưng thực ra ông chỉ là một người theo phe chủ hòa, muốn tránh chiến tranh, hơn nữa ông cảm thấy dù có đánh thật cũng không đánh lại Đỗ Lan.

Chương 164

Vì vậy mới muốn giải quyết sự kiện này một cách hòa bình.

Còn Năng Đăng Quang, cô gái này là nhân vật của quân đội, nghe nói là con gái của một vị tướng quân nào đó, từ nhỏ đã lập chí trở thành một quân nhân thiết huyết như cha mình, thuộc phe chủ chiến.

Nhưng với tình hình quốc tế hiện tại, Nhật Bản căn bản không thể đánh trận, nên kẻ địch bất ngờ này khiến cô rất phấn khích.

Thế nhưng thực tế là vài lần tấn công đều tổn thất nặng nề, hơn nữa cầu viện Mỹ thì họ cũng nửa vời không quan tâm.

Vì vậy chiến trường đã chuyển từ tiền tuyến sang bàn đàm phán, và phe chủ chiến liên tiếp thất bại, gây ra không ít tổn thất, điều này mới khiến phe chủ hòa chiếm ưu thế.

Những người cầu viện Mỹ cũng không nghĩ xem, vũ khí trang bị trong tay Đỗ Lan là mua từ đâu.

Cho nên người Mỹ thích thú xem náo nhiệt.

Thực ra lúc này, trên thế giới, chỉ cần là quốc gia có lãnh sự quán ở Nhật Bản, đều đã truyền tin tức về nước rồi.

Nhưng các quốc gia đều không đưa tin tức gì cho người dân của họ.

Bây giờ mới là năm 1994, nếu đợi thêm 10 năm nữa, mạng internet chắc chắn đã sôi sục từ lâu rồi.

Tin tức lớn như vậy, Nhật Bản sớm đã không còn ngày yên ổn.

May mắn thay, bây giờ là năm 1994, chính phủ Nhật Bản đã phong tỏa và can thiệp các kiểu, nên tin tức về việc Đông Mộc Thị bị các phần tử vũ trang chiếm đóng vẫn chưa được nhiều người biết đến.

Cuộc Chiến Tranh Chén Thánh lần này xuất hiện biến số.

Viễn Phản Thời Thần, biểu cảm vẫn tự tin như trước, mặc dù biểu cảm đó và lời nói của y có vẻ không khớp nhau.

Ngôn Phong Khỉ Lễ không nói gì.

Vốn dĩ chúng ta chuẩn bị một bên minh một bên ám, nhưng bây giờ kế hoạch phải thay đổi.

Kim Thiểm Thiểm nâng ly rượu, như xem kịch mà nhìn Viễn Phản Thời Thần.

Tên Đỗ Lan đó còn khó đối phó hơn cả các Ma thuật sư khác, Archer, ngươi có ý kiến gì về Đỗ Lan.

Một tên thú vị.

Nắm giữ thứ ma pháp uyên thâm mà chúng ta không biết, không phải thần thì cũng là ác ma.

Kim Thiểm Thiểm tùy tiện nói.

Thần, hay là ác ma sao.

Nghe những lời này, Viễn Phản Thời Thần vẫn rất bình tĩnh, Bất kể là ai cũng không thể ngăn cản ta đoạt lấy Chén Thánh, giành chiến thắng.

Tại chỗ Vệ Cung Thiết Tự, cũng đang thảo luận cùng Ái Lệ Tư Phỉ Nhĩ.

Tôi nghĩ nhất định phải để Saber ở lại bên cạnh anh.

Ái Lệ Tư Phỉ Nhĩ nói, Triệu hồi Saber từ xa sẽ tốn Chú Lệnh, điều đó không đáng giá.

Mọi kế hoạch đều đã thay đổi, rốt cuộc Đỗ Lan này muốn làm gì.

Nhưng hình như hắn đã nói hắn có một đạo cụ ước nguyện tốt hơn cả Chén Thánh, hẳn là sẽ không hứng thú với Chén Thánh.

Trên thế giới thật sự còn có đạo cụ ước nguyện khác sao.

Tốt hơn Chén Thánh sao.

Ái Lệ Tư Phỉ Nhĩ hỏi.

Có thể lắm.

Thiết Tự vẫn đang suy nghĩ xem phải ứng phó thế nào với những hành động tiếp theo của Đỗ Lan.

Sáu giờ tối, vẫn là đài truyền hình, bảy Ma pháp sư, cùng với đội trưởng và phó đội trưởng đội an ninh.

Hôm nay là trận đấu biện luận, điều kiện tiên quyết để tham gia là Vương.

Oa ha ha, những người tham gia là Anh Hùng Vương, Chinh Phục Vương, Kỵ Sĩ Vương, và cả Sa Chức.

Đỗ Lan tuyên bố, Còn Cuồng Chiến Sĩ, Ám Sát Giả và Thương Binh, vì không phù hợp yêu cầu thân phận, nên chỉ có thể làm khán giả.

Mời bốn vị tham gia rút thăm để xác định thành viên tổ đội.

Biện luận đối kháng hai đấu hai, chủ đề là Vương có cô độc hay không.

Tốt rồi, các vị Ma thuật sư hãy triệu hồi Servant của mình ra đi, lần này các vị chỉ có thể làm khán giả, Servant của các vị mới là nhân vật chính.

Thật thú vị, không biết chúng tôi có thể làm khán giả được không.

Địch Ny Toa dẫn theo Ái Lệ Tư Phỉ Nhĩ xuất hiện tại hội trường.

Đương nhiên rồi, hoan nghênh, các nữ sĩ xinh đẹp.

Đỗ Lan nói một cách lịch thiệp.

Hội trường lần này rất bình thường, giống như một địa điểm dùng cho cuộc thi biện luận thông thường.

Tất cả mọi người đã an tọa, Tốt, bây giờ việc chia tổ đã kết thúc, Anh Hùng Vương và Kỵ Sĩ Vương, Chinh Phục Vương và Sa Chức.

Hai bên biện luận giữ quan điểm khác nhau, quan điểm của Anh Hùng Vương và Kỵ Sĩ Vương là Vương cần giữ sự cô độc, quan điểm của Chinh Phục Vương và Sa Chức thì ngược lại, Vương không cô độc.

Tất cả mọi người đã vào vị trí, Người thắng cuộc trong trận biện luận lần này sẽ có cơ hội được ước một điều, còn kẻ thất bại sẽ mất đi thứ quý giá.

Hơn nữa trận biện luận này vẫn được truyền hình trực tiếp, nên các ngươi đều cần chú ý đến phong thái, nếu đã chuẩn bị xong, cuộc biện luận chính thức bắt đầu.

Mặc dù Đỗ Lan đã tuyên bố bắt đầu, nhưng cả hai bên đều không nói gì, không khí có chút lạnh lẽo.

Sa Chức, con nói trước đi, nể mặt cha con một chút, các ngươi cứ im lặng như vậy khiến ta, người chủ trì này, rất khó xử.

Những Ma thuật sư đó lúc này mới biết thì ra cô bé kia lại là con gái của Đỗ Lan.

Được rồi, được rồi, nhưng cha muốn con nói gì.

Con chưa từng làm quốc vương mà.

Sa Chức hai tay buông thõng, tỏ vẻ bất lực.

Nhưng con đã từng làm Hokage, hơn nữa còn chỉ huy hàng chục đội quân viễn chinh vũ trụ, còn dẫn dắt hàng tỷ người di cư, đã khai phá hai hành tinh.

Có thể nói con đã thống trị ba hành tinh trong hai trăm năm, cứ tùy tiện nói kinh nghiệm của con đi.

Con gái của ta, con làm còn tốt hơn cha rất nhiều.

Những người có kiến thức đều há hốc mồm, cảm giác mình bị ảo giác, hoặc là Đỗ Lan đã điên rồi.

Hạm đội vũ trụ, di dân ngoài hành tinh, chắc là xem tiểu thuyết khoa học viễn tưởng nhiều quá rồi.

Sa Chức suy nghĩ một chút, cô ấy là người kế nhiệm vị trí Hokage sau khi Minh Nhân thoái vị.

Lúc đó, xung đột giữa quan niệm cũ và mới rất gay gắt.

Phe cải cách và phe bảo thủ gần như nước với lửa, ngoài cô ấy, một người có thâm niên, thật sự không ai có thể trấn áp được hai phe đó.

Vì vậy khi Minh Nhân mời Sa Chức ra mặt, Sa Chức sau một hồi do dự vẫn đồng ý.

Lúc đó, thế giới Hokage đã bắt đầu thực hiện chế độ bầu cử, nhưng đó chỉ là để dân chúng xem mà thôi.

Vì vậy, sau khi Sa Chức trở thành Hokage, cô ấy bắt đầu chuyển hướng mâu thuẫn, trước tiên là tuyên bố sẽ chỉnh đốn quân đội vũ trụ.

Đồng thời lần đầu tiên chính thức khám phá các hành tinh khác trong tinh hệ.

Dưới sự hỗ trợ của các loại Hắc Khoa Kỹ mà Đỗ Lan để lại, thời đại di dân vũ trụ chính thức bắt đầu, sự chú ý của mọi người nhanh chóng bị các hành tinh chưa biết trong vũ trụ thu hút, và việc chinh phục vũ trụ đã mang lại cho những người dân đó cảm giác vinh dự, tự hào và thuộc về chưa từng có.

Lực lượng Hokage đạt đến đỉnh cao chưa từng có.

Con cho rằng, với tư cách một người lãnh đạo, phẩm chất cần có là một tấm lòng muốn dẫn dắt dân chúng có được cuộc sống tốt đẹp hơn, và có đủ năng lực để thực hiện điều đó.

Sở dĩ con có thể thuận lợi ổn định một quốc gia trong thời gian ngắn như vậy, và khiến họ đoàn kết lại, một là vì con có thực lực khiến người khác tin phục, hai là con dựa vào khoa kỹ mà cha để lại cho con, ba là sức mạnh của nhân dân qua nhiều thế hệ.

Con lãnh đạo nhân dân khoảng một trăm năm, tuy đã mở ra một thời đại mới, nhưng con cũng biết nếu không có ba điều con vừa nói trước đó, con cũng không thể hoàn thành những sáng kiến đó.

Vì vậy, nếu hỏi con Vương có cô độc hay không, câu trả lời của con là không, bởi vì một người không thể hoàn thành bất cứ điều gì.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đều vỗ tay cho con gái mình, Con gái, ta tự hào về con.

Sau khi Sa Chức nói xong, hội trường lại chìm vào im lặng.

Sao vậy, sao mọi người đều không nói gì nữa.

Đỗ Lan kỳ lạ hỏi.

Những người khác còn có thể nói gì chứ.

Anh Hùng Vương tuy là bán thần, sở hữu mọi bảo vật trên thế giới, nhưng thời đại đó dã man và chưa khai hóa, y thậm chí không có một người bạn, thôi được, tạm tính là có một người.

Những lúc khác y đều cô độc ngồi trên vương vị, chấp nhận sự kính sợ quỳ lạy của mọi người, sống cùng dã thú.

Mặc dù sau khi có được người bạn duy nhất, tình hình có chuyển biến tốt, y cũng đối xử tốt hơn với dân chúng, nhưng cuối cùng người bạn của y vẫn chết, nên y đã đi tìm thuốc trường sinh bất tử.

Truyền thuyết nói rằng y đã tìm thấy thuốc trường sinh bất tử, nhưng cuối cùng lại bị rắn ăn mất.

Không biết là y đã nhìn thấu sinh tử nên chủ động dâng tặng, hay là vì bị con rắn xảo quyệt ăn trộm.

Dù thế nào đi nữa, con rắn ăn thuốc trường sinh bất tử đã bắt đầu lột tấm da rắn đầu tiên trên thế giới, chính là Thánh Vật của Anh Hùng Vương.

Anh Hùng Vương vẫn chết.

Còn Kỵ Sĩ Vương, mặc dù lúc đầu có một nhóm thuộc hạ trung thành, nhưng y làm người lại quá nguyên tắc, bất tri bất giác đã đắc tội với người khác, cuối cùng hầu hết các Kỵ Sĩ Bàn Tròn trung thành đều chết, còn mấy kẻ phản bội thì khiến Kỵ Sĩ Vương gần chết.

Khi Chén Thánh triệu hồi Saber, y đã bị người nhân tạo giống hệt mình là Mạc Đức Lôi Đức đâm trọng thương, một mình nhuộm máu đứng trên đồi Camlann.

Chương 165

Anh Linh được Chén Thánh triệu hồi, ở quá khứ sẽ dừng lại ở cảnh y bị triệu hồi, trừ khi y hoàn thành tâm nguyện của mình.

Còn Chinh Phục Vương, trong mắt người phương Đông thì y là một kẻ cuồng chiến, khao khát chiến tranh, chinh phục, và cả lãnh thổ.

Nếu vị vua như vậy ở Việt Nam, thì đó chính là kẻ bạo chúa hiếu chiến, không biết rằng binh đao là đại sự quốc gia.

Mặc dù Chinh Phục Vương nhận được sự ủng hộ của quân đội y, nhưng nguyên nhân có lẽ là vì họ có thể theo Chinh Phục Vương đi cướp bóc khắp nơi.

Nhưng ở phương Tây, Chinh Phục Vương lại là một anh hùng, một vị quân vương xuất sắc có thể dẫn dắt quân đội mình chinh phục những vùng đất chưa biết.

Nhưng mọi việc Chinh Phục Vương làm đều dựa trên ý chí cá nhân của y, mục tiêu của y là tận cùng phương xa, biển cả vô tận.

Vì mục tiêu trong lòng này, binh sĩ của y đều cam tâm tình nguyện đi theo y, chinh chiến khắp nơi, không thể không nói sức hút cá nhân của Chinh Phục Vương quả thực là tuyệt đối.

Ba người họ, với tư cách là Vương giả, mỗi người một vẻ, nhưng trước mặt Sa Chức thì có vẻ kém cỏi hơn một chút.

Trước hết, ngoài Anh Hùng Vương được truyền thuyết kể là hai phần ba thần, một phần ba người, Saber và Chinh Phục Vương đều không sống lâu bằng Sa Chức.

Thứ hai, Sa Chức đã lãnh đạo người của ba hành tinh, điều này căn bản không phải cùng một cấp độ.

Tuy nhiên, với tư cách là Vương giả, họ đều có lòng kiêu hãnh của riêng mình, cuộc biện luận sẽ không kết thúc như vậy.

Trong bầu không khí tĩnh lặng đến cực điểm, Tổng Tư Thất Lang và Năng Đăng Quang gần như có thể nghe thấy tiếng tim mình đập.

Sau khi Sa Chức nói xong, không khí vẫn cứ yên tĩnh như vậy.

Ngay cả Đỗ Lan, người vẫn luôn thích chen ngang gây rối, cũng không biết làm thế nào để phá vỡ bầu không khí này, cuối cùng hắn nghĩ ra một cách.

Vì mọi người đều ở đây, chi bằng chúng ta nâng ly cùng uống, rồi thoải mái nói chuyện.

Đỗ Lan lấy ra một Vạn Năng Giao Nang và mở ra.

Giữa một khối thủy tinh, một khối bảo ngọc, và hai khối bảo vật giống vỏ sò, chứa đựng một giọt rượu Thần Giới.

Mặc dù được bao bọc, nhưng những người xung quanh vẫn có thể ngửi thấy một chút hương vị.

Thủy Độn.

Đỗ Lan dùng Thủy Độn triệu tập nước thuần khiết, hòa giọt rượu thần đó vào.

Địch Ny Toa chuẩn bị mỗi người một chiếc ly, bất kể là Anh Linh hay nhân loại.

Trong ly sẽ tự động đầy rượu, uống xong một ly sẽ tiếp tục đầy lên một ly khác.

Rượu ngon.

Chinh Phục Vương ngửa đầu, uống cạn ly rượu.

Với tư cách là Vương giả thời cổ đại, ba vị Vương đều biết uống rượu, hơn nữa tửu lượng đều là nghìn chén không say.

Rượu đang vui, mọi người cứ thoải mái nói chuyện.

Đỗ Lan giơ cao ly rượu.

Thật sự nên như vậy.

Chinh Phục Vương cũng nâng ly rượu, Truyền thuyết Chén Thánh sẽ ban cho người xứng đáng, chi bằng chúng ta ở đây, lấy trận biện luận này làm một cuộc hỏi đáp, chọn ra người thích hợp nhất với Chén Thánh trong số bốn vị Vương giả chúng ta đi.

Bác bỏ.

Đỗ Lan mở miệng nói, Những chủ đề không phù hợp với chủ đề biện luận lần này đều sẽ bị bác bỏ, nhưng các ngươi có thể dùng thắng thua của trận biện luận này để quyết định quyền sở hữu Chén Thánh, ta cũng không có ý kiến.

Ma, ma, vậy thì ta phải nói gì đó rồi.

Chinh Phục Vương tiếp tục mở miệng nói, Với tư cách là Vương, thì nên mạnh hơn, tham lam hơn những người khác, bất kể thiện ác, đều phải đạt đến đỉnh cao.

Biến dục vọng của mình thành chỉ dẫn của thần dân, khiến họ cống hiến cho Vương.

Và Vương sẽ dẫn dắt họ thực hiện hoành nguyện của chính mình.

Chinh Phục Vương.

Saber cuối cùng cũng mở miệng, Vương nên như Sa Chức, có nghĩa vụ dẫn dắt dân chúng có được cuộc sống tốt đẹp hơn, nên Vương cũng có giác ngộ cống hiến cho quốc gia, đó mới là đúng đắn.

Vì lý tưởng này, dù có bao nhiêu chông gai, Vương cũng sẽ vượt qua.

Saber và Chinh Phục Vương đều đã nói xong, sau đó hai bên nhìn nhau tóe lửa.

Đỗ Lan nhìn Anh Hùng Vương, Vị Anh Hùng Vương này, còn ngươi thì sao.

Rất đơn giản, ta chế định pháp luật, nếu có ai vi phạm, sẽ bị nghiêm trị.

Anh Hùng Vương nói rất đơn giản, nhưng toát ra bá khí, cái cảnh giới thiên hạ nằm trong tay ta, ngay cả Sa Chức cũng không có.

Ha, quả không hổ là Anh Hùng Vương, mạnh hơn nhiều so với cô bé cống hiến vì nước.

Chinh Phục Vương cười nói, Vị Kỵ Sĩ Vương kia, suy nghĩ của ngươi quả thực quá nực cười, làm sao mới tính là để dân chúng có cuộc sống tốt đẹp hơn, quá nực cười, hư vô và cố chấp, quá lý tưởng.

Hỡi Kỵ Sĩ Vương, ngươi suy nghĩ như vậy, chắc chắn sẽ thất bại.

Ngươi nói gì.

Lý tưởng cao quý của Saber không cho phép bị vấy bẩn.

Hỡi Kỵ Sĩ Vương, ngươi không hiểu lòng người.

Câu nói này, Saber nghe rất quen tai, rất lâu trước đây, hình như có một vị thần tử đã rời bỏ mình cũng từng nói câu này, Vương Arthur không hiểu lòng người.

Cái gọi là ta, chính là phải sống rực rỡ hơn tất cả mọi người, khiến chúng sinh phải khuynh đảo, chứ không phải không ngừng vướng mắc, suy tư, tranh đấu trong lý tưởng quá khứ.

Như vậy đối với chính Vương, đối với thần dân của Vương, đều là tai họa.

Chinh Phục Vương.

Áp đặt dục vọng của mình lên người khác, không phải bạo quân thì là gì.

Chinh Phục Vương cười, Là bạo quân, cũng là anh hùng.

Nhưng Chinh Phục Vương, ngươi cũng giống ta, không có con nối dõi, đế quốc bị chia ba, chẳng lẽ ngươi không hối hận sao.

Hối hận.

Nực cười, ta không giống ngươi, sẽ không phủ nhận tất cả những gì ta đã làm.

Nếu ta có được Chén Thánh, ta sẽ ước có được một cơ thể mới, ta sẽ bám rễ vào thời đại này, đây chính là lựa chọn của ta.

Theo đuổi sự thống trị đúng đắn, quản lý đúng đắn, mới nên là tâm nguyện của Vương.

Oa ha.

Chinh Phục Vương cười lớn một cách phóng túng.

Ngay cả Anh Hùng Vương cũng bật cười.

Hỡi Vương Arthur, vương quốc lý tưởng mà ngươi theo đuổi, đẹp đẽ biết bao, nhưng cũng tàn khốc biết bao.

Bởi vì nó chỉ tồn tại trong nội tâm ngươi, dân chúng của ngươi, thần tử của ngươi, đều sẽ hoang mang trên con đường đầy chông gai cùng ngươi theo đuổi vương quốc lý tưởng.

Và ngươi, với tư cách là Vương giả của họ, lại chưa từng cho họ thấy ánh bình minh, chưa từng dẫn dắt họ.

Ngay cả vạn dân mà ngươi từng cứu chuộc, cũng sẽ rời bỏ ngươi, nhưng ngươi lại vẫn say mê trong lý tưởng đó.

Hỡi Kỵ Sĩ Vương, đừng chìm đắm mãi trong những bi kịch quá khứ nữa, nếu không vinh quang duy nhất hiện tại của ngươi cũng sẽ bị tước đoạt.

Ánh mắt của Chinh Phục Vương trở nên sắc bén.

Saber không nói nên lời.

Saber, vương quốc lý tưởng của ngươi rốt cuộc là gì.

Sa Chức đột nhiên hỏi, Ngươi có nhìn thấy thế giới bên ngoài không.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Sa Chức.

Saber, ngươi sở hữu tinh thần kỵ sĩ cao thượng nhất, cũng là một trong những Vương giả vĩ đại nhất thế giới, vậy nên xin ngươi hãy kiên định với tâm niệm của mình, tuy đường phía trước đầy chông gai, nhưng dù có hàng vạn người cản đường, ta vẫn sẽ tiến tới.

Này, này, sao cô bé này cũng nói những lời không thực tế như vậy.

Chinh Phục Vương cảm thấy Sa Chức nên là người phe mình.

Chinh Phục Vương, trong thời gian ngài thống trị, ngài có từng nghĩ đến việc để thần dân của mình có cuộc sống sung túc không.

Sa Chức hỏi.

Chinh Phục Vương suy nghĩ một chút, Thỉnh thoảng ta cũng nghĩ đến vấn đề này, nhưng đó là sau khi ta đến được biển vô tận.

Vậy thì, ngài thừa nhận thực ra ngài cũng từng nghĩ đến một vương quốc dân chúng sung túc như vậy sao.

Đúng vậy, thỉnh thoảng ta cũng nghĩ đến.

Vậy nên, Saber, con đường ngươi đã chọn không hề sai, chỉ là ngươi quá cô độc, sự chính nghĩa và vinh dự mà ngươi kiên trì, lại chỉ có số ít người hưởng ứng mới là thất bại.

Thực ra ngươi không muốn cống hiến cho quốc gia như ngươi tưởng tượng, ngươi chỉ đơn thuần yêu cầu quốc gia phải cống hiến cho chính nghĩa và vinh dự của ngươi.

Có thể nói ngươi còn tham lam và có dã tâm hơn cả dục vọng chinh phục của Chinh Phục Vương.

Chỉ là phương pháp của ngươi không đúng mà thôi, vì vậy nếu ngươi muốn phủ nhận tất cả những gì mình đã làm, lợi dụng Chén Thánh để chọn lại Vương giả, ta rất ủng hộ ngươi.

Đỗ Lan nhìn Sa Chức, sao lại cảm thấy con gái mình nói những lời này có ý đồ không tốt vậy.

Nhưng Saber, ngươi phải nhớ.

Thực ra ngươi và Chinh Phục Vương, không, phải nói là tất cả các Vương giả đều giống nhau, sinh ra làm Vương giả, ắt sẽ áp đặt ý chí của mình lên thần dân, chỉ là mức độ nhẹ nặng khác nhau mà thôi.

Giống như Anh Hùng Vương tự mình định ra pháp luật, giống như dục vọng của Chinh Phục Vương, giống như lý tưởng mà ngươi kiên trì.

Tất cả đều chỉ là ý thức tự ngã của Vương giả, sau đó áp đặt lên nhân dân.

Mà con người mỗi người một ý, tính cách khác biệt, ý chí của một Vương giả không thể khiến tất cả thần dân đều hài lòng.

Đến lúc đó thì đó là lựa chọn của chính Vương giả.

Sa Chức, con đã lựa chọn như thế nào.

Con không biết.

Cứ khư khư kiên trì, có thể trở thành bạo quân. cứ mãi thay đổi, có thể trở thành hôn quân.

Có những lúc một người rất khó đưa ra lựa chọn, làm Vương giả không hề dễ dàng.

Đỗ Lan uống một ly rượu, nhìn con gái mình, xem ra ở thế giới Hokage, Sa Chức sống cũng không hề dễ dàng.

Saber tuy say mê lý tưởng, nhưng lại cố chấp.

Chinh Phục Vương tuy hiếu chiến, nhưng cũng có hùng tài đại lược.

Anh Hùng Vương tuy bạo ngược, nhưng lại có phong thái khinh thường thiên hạ.

Được rồi, tranh luận tiếp cũng chẳng có kết quả gì, các ngươi ai cũng không thể thuyết phục được ai, các vị Vương giả này đều có quan điểm riêng của mình, xem ra trận biện luận này không có kết quả.

Đỗ Lan đứng dậy, Mọi người giải tán, ai về nhà nấy.

Các ngươi đừng nhìn ta như vậy, là do các ngươi tự mình khẩu pháo không đủ lực, bên nào cũng nói mình có lý.

Cho nên cứ thế này sẽ không có kết quả gì, thôi thì giải tán đi.

Chương 166

Thời gian cũng không còn sớm nữa.

Ta biết các ngươi đều rất tò mò ta có thật sự có đạo cụ ước nguyện tốt hơn Chén Thánh hay không.

Trưa mai, ta sẽ cho các ngươi tận mắt chứng kiến.

Ngay tại quảng trường trung tâm, không gặp không về.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa hai người ở lại, sau đó cùng nhau tản bộ dưới ánh trăng.

Thành phố yên tĩnh, Chồng ơi, ngày mai anh định dùng Long Châu sao.

Không có Long Châu, anh làm sao với cái mớ hỗn độn này.

Chỉ là một năm thôi mà, ở thế giới này cứ đi đây đi đó chẳng phải là qua rồi sao, đợi đến năm sau, sau khi Long Châu hồi phục, ta sẽ xóa bỏ toàn bộ ký ức của họ, mọi chuyện sẽ như chưa từng xảy ra.

Được thôi, tùy anh.

Địch Ny Toa tựa vào vai Đỗ Lan, nhìn thành phố tối đen, Thật yên tĩnh.

Đương nhiên, lệnh giới nghiêm có hiệu quả rất tốt.

Hai người ngồi trên nóc tòa nhà cao tầng, tựa vào nhau, cho đến tận bình minh.

Ngày thứ hai, từ rất sớm đã có những cư dân không sợ chết đợi ở quảng trường, bởi vì hôm qua toàn bộ quá trình trực tiếp, lời cuối cùng của Đỗ Lan cũng đã được phát sóng.

Vì vậy, sự tò mò của một số người đã chiến thắng lý trí của họ, muốn xem rốt cuộc là thứ gì có thể thực hiện mọi ước muốn trên thế giới.

Đông đúc ồn ào, gần như hơn nửa thành phố đã đến.

Còn những Ma thuật sư thì bị chen chúc ở vòng ngoài.

Rider, nghĩ cách đi, chúng ta đến muộn rồi.

Vi Bá, ngươi còn nhớ quy tắc của Chiến Tranh Chén Thánh chứ.

Chinh Phục Vương, trong bộ chiến bào đại chiến lược, nói, Những người chứng kiến Chiến Tranh Chén Thánh phải bị thanh trừ.

Rider, chúng ta đã lên TV từ sớm rồi, cả thành phố đều là người chứng kiến.

Cho nên quy tắc đó cứ phớt lờ đi, chúng ta bay vào đi.

Được thôi, Thần Uy Xa Luân.

Khi Vi Bá và Chinh Phục Vương bay qua đầu đám đông, họ đã bị người khác nhìn thấy, có người hét lớn một tiếng, Là Chinh Phục Vương và tên tùy tùng của ông ta.

Chinh Phục Vương.

Giống như những người hâm mộ gặp được thần tượng của mình, đám đông reo hò.

Chinh Phục Vương đã sớm quen với cảnh tượng náo nhiệt như vậy, vẫy hai tay, chào hỏi đám đông bên dưới, Ồ.

Còn Vi Bá thì xấu hổ nấp trong xe chiến.

Sau đó là Saber và Thiết Tự cùng Ái Lệ Tư Phỉ Nhĩ, họ trực tiếp nhảy từ nóc tòa nhà cao tầng bên cạnh sang.

Lancer và chủ nhân của hắn cũng vậy.

Người xuất hiện ngầu nhất phải kể đến Anh Hùng Vương, đạo cụ bay của y là Vimana, không chỉ kiểu dáng thời thượng, mà còn được làm từ vàng và đá quý, quả thực là chiếc phi cơ của giới đại gia trong số các loại phi cơ.

Khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Ba vị Vương đã đến, trong đám đông thỉnh thoảng lại có tiếng reo hò, gọi tên hiệu của họ.

Ba vị Vương giả này có số lượng người ủng hộ gần như tương đương.

Bọn họ đúng là không sợ chết, ngài Tổng Tư Thất Lang thấy vậy không.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa sáng sớm đã về Liễu Động Tự trước, sau đó cùng người của đội an ninh ngồi xe đến đây.

Đỗ Lan tiên sinh, ngài nói đùa rồi, đêm qua ngài nói những lời đó trên TV, thì nên đoán được tình huống này, hơn nữa tôi phát hiện binh sĩ tuần tra hôm nay đều thiếu rất nhiều.

Không gì có thể qua mắt được ngươi.

Ta coi trọng ngươi đấy.

Quá khen quá khen.

Hừ.

Khi Đỗ Lan và Tổng Tư Thất Lang đang tâng bốc nhau, Năng Đăng Quang hừ một tiếng.

Đỗ Lan phớt lờ, Quả là quần chúng nhiệt tình, vậy hôm nay không thể để họ thất vọng được.

Tôi tin ngài sẽ không làm họ thất vọng đâu, Đỗ Lan tiên sinh, giống như viên Tiên Đậu thần kỳ kia vậy.

Sau khi ăn Tiên Đậu, đến giờ vẫn không ai trong đội an ninh cảm thấy đói bụng.

Như các ngươi mong muốn, chúng ta vào thôi.

Thuấn Di.

Đỗ Lan mang theo cả một chiếc xe Thuấn Di đến quảng trường.

Thật quá thần kỳ.

Ở cạnh Đỗ Lan càng lâu, Tổng Tư Thất Lang càng cảm thấy Đỗ Lan thâm bất khả trắc, không thể chống lại.

Còn Năng Đăng Quang lúc này vẫn chưa hồi phục khỏi kinh ngạc, vừa rồi là tình huống gì vậy.

Người đã đến đông đủ, khán giả cũng đã đến đông đủ.

Đỗ Lan, Địch Ny Toa, Sa Chức, ba người lấy ra ba Vạn Năng Giao Nang, Long Châu được bảo quản riêng biệt.

Bảy viên cầu màu vàng tập trung lại một chỗ, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía những viên cầu.

Đây chính là Long Châu sao.

Ái Lệ Tư Phỉ Nhĩ và Thiết Tự đứng cạnh nhau, gần phía Địch Ny Toa.

Ừ, đây chính là Long Châu.

Địch Ny Toa gật đầu, Đỗ Lan, bắt đầu đi.

Đỗ Lan kéo Sa Chức lùi lại một bước, Mọi người đừng chớp mắt, ra đây đi, Thần Long.

Một tiếng hô cao.

Bầu trời vốn quang đãng đột nhiên mây đen vần vũ, tầng mây như đè nặng trên đỉnh đầu, kèm theo những tiếng uỳnh uỳnh không ngừng từ trong tầng mây truyền ra.

Trời tối sầm lại.

Người dân Đông Mộc Thị không hề biết, thực ra trời tối sầm lại không chỉ ở Đông Mộc Thị, mà cả Trái Đất đều biến thành đêm đen.

Đây chính là hiện tượng đặc biệt do triệu hồi Thần Long tạo ra.

Bảy viên Long Châu được liên kết bởi ánh sáng, sau đó một luồng sáng vàng vọt thẳng lên trời, tiến vào tầng mây.

Hống— Tiếng gầm uy nghiêm và thánh khiết truyền ra từ trong tầng mây.

Bị mây che phủ, một bóng dáng khổng lồ xuất hiện trong tầng mây.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu, mắt mở to, toàn thân chú ý, sợ rằng bỏ lỡ bất kỳ cảnh quay nào.

Trong tình cảnh vạn chúng chú mục, đầu Thần Long thò ra từ trong tầng mây, ánh sáng bao bọc thân thể khổng lồ của nó cũng biến mất.

Nói ra ước nguyện của ngươi.

Giọng nói trầm thấp vang dội bên tai.

Vi Bá ôm cánh tay Chinh Phục Vương, nuốt nước bọt, Saber và những người khác cũng há hốc mồm kinh ngạc.

Mặc dù Saber nói mình có huyết thống Hồng Long, nhưng đây cũng là lần đầu tiên y nhìn thấy sinh vật rồng thật sự.

Chinh Phục Vương và Anh Hùng Vương thì vẫn khá bình tĩnh, nhưng ánh sáng trong mắt Chinh Phục Vương lại không giấu được sự phấn khích của y.

Còn Anh Hùng Vương thì cũng muốn chiếm hữu.

Các ngươi có ước nguyện gì không.

Đỗ Lan quay đầu lại hỏi.

Không một Anh Linh nào nói, cũng không một Ma thuật sư nào nói.

Các ngươi không nói, vậy thì ta nói.

Đỗ Lan lắc đầu, Thần Long, hãy phục sinh tất cả những người lương thiện đã chết trong ba ngày qua đi.

Ước nguyện này có thể thực hiện được.

Lời Thần Long vừa dứt, trên quảng trường đã xuất hiện rất nhiều bóng người, họ hầu hết là những người đã chết vì các loại tai nạn, hoặc bị binh sĩ sát hại vì phản kháng.

Ngươi còn hai ước nguyện.

Đôi khi ước nguyện cũng là một việc tốn não, Các ngươi thật sự không có ước nguyện gì sao.

Đỗ Lan lại hỏi một lần nữa.

Xem ra các ngươi vẫn không tin, vậy được rồi, để ta cho các ngươi biết sức mạnh thật sự của Thần Long.

Ước nguyện thứ hai là cho ta trở thành người tham gia Chiến Tranh Chén Thánh, ước nguyện thứ ba ta muốn triệu hồi Servant Genevieve.

Hai ước nguyện này có thể thực hiện được.

Không có thánh di vật, cũng không có ma pháp trận, chỉ cần nói ra nguyện vọng.

Đỗ Lan đã trở thành người tham gia Chén Thánh chiến tranh, đơn giản đến mức vô tình.

Trên mu bàn tay Đỗ Lan xuất hiện một tổ hợp hoa văn đơn giản gồm ba hình vuông lớn nhỏ không đều, và bên cạnh hắn xuất hiện một thân ảnh mảnh khảnh trong bộ áo choàng đen.

Không, không phải một, mà là hai.

Sau khi nữ sĩ áo choàng đen xuất hiện, lại có thêm một bóng người mặc chiến y màu máu xuất hiện.

Nguyện vọng của ngươi đã được thực hiện, vậy thì, tạm biệt.

Thần Long biến mất, hiện tượng trời tối bất thường cũng kết thúc, sau đó bảy viên Long Châu bay lên, biến thành bảy viên đá rồi bay về bảy hướng khác nhau.

Muốn có Long Châu không.

Muốn có của cải trên thế giới không.

Chỉ cần đợi một năm, Long Châu sẽ từ đá biến thành vật phẩm có thể triệu hồi Thần Long.

Khi đó, chỉ cần tìm thấy bảy viên Long Châu, ngươi có thể ước ba điều ước.

Muốn tìm Long Châu sau một năm.

Chương 167

Muốn có ba điều ước.

Vậy hãy đến Đông Mộc Thị khiêu chiến đi, người chiến thắng sẽ nhận được một Long Châu Lôi Đạt, có Long Châu Lôi Đạt là có thể biết vị trí của Long Châu.

Đỗ Lan cuối cùng không quên khuấy động lòng người một phen.

Sau đó hắn nhìn hai Anh Linh vừa xuất hiện, Ngươi là Cách Ni Vi Nhi, còn ngươi là ai.

Mặc dù người mặc đồ đỏ rõ ràng là gã đàn ông áo đỏ xuất hiện trong Chén Thánh chiến tranh lần thứ năm, nhưng Đỗ Lan vẫn hỏi một cách không chắc chắn.

Ta là Cách Ni Vi Nhi, vợ của Á Sắt Vương.

Áo choàng đen, chính xác hơn là áo choàng của tu nữ.

Sau khi chuyện giữa nàng và Lan Tư Lạc Đặc bại lộ, Cách Ni Vi Nhi đã bị Á Sắt Vương xử tử.

Mặc dù không giống như dã sử nói cuối cùng nàng cô độc già đi trong tu viện.

Sắc mặt Saber rất kỳ lạ, có đau khổ, có khó tin, lại có cả sự hổ thẹn.

Bởi vì trước khi là phụ nữ thì nàng trước tiên là một vị vua, Á Sắt Vương đã giấu giếm thân phận là nữ giới của mình, đồng thời chấp nhận cuộc hôn nhân chính trị với Cách Ni Vi Nhi.

Cũng bởi vì cả hai đều là phụ nữ, Á Sắt Vương luôn xa lánh Cách Ni Vi Nhi, cuối cùng Cách Ni Vi Nhi và Lan Tư Lạc Đặc đã xảy ra chuyện không nên xảy ra.

Á Sắt Vương biết nhưng không ngăn cản.

Khi chuyện của Cách Ni Vi Nhi và Lan Tư Lạc Đặc hoàn toàn bị phanh phui, để an ủi mọi người, Á Sắt Vương đành phải xử tử vương hậu của mình.

Còn Lan Tư Lạc Đặc cũng không thể không phản bội Á Sắt Vương, bỏ đi tha hương.

Mặc dù bị Á Sắt Vương xử tử, nhưng Anh Linh Cách Ni Vi Nhi lại được ban cho chức nghiệp Caster, mặc áo tu nữ.

Caster, tuân theo triệu hồi mà đến, Master, xin hãy hạ lệnh để đoạt lấy Chén Thánh.

Ngươi cứ đợi ở đó trước đi, ta còn có một vị khách nữa, ngươi là ai.

Người bảo hộ trật tự của Anh Linh Điện, bởi vì nguyên nhân của ngươi, ta mới xuất hiện ở đây.

Với giọng điệu bất mãn, Archer tóc bạc, áo đỏ nhìn quanh, cuối cùng dừng lại một lát trên người Vệ Cung Thiết Tự, rồi lại dời mắt đi.

Vậy ngươi muốn làm gì.

Để ngăn chặn loại sự kiện này xảy ra thêm một lần nữa, nên ta mới xuất hiện ở đây.

Thì ra là vậy, vậy ngươi cứ tự nhiên, ta còn phải công bố nội dung chương trình tối nay đây.

Chương trình trò chơi tối nay, chính là Anh Linh chiến tranh, người thất bại sẽ mất cơ hội giành Chén Thánh.

Thời gian địa điểm không đổi, mọi người đừng đến muộn.

Và các ngươi những người được hồi sinh hãy nhanh chóng về nhà đi, đừng có làm loạn nữa.

Đỗ Lan dẫn Cách Ni Vi Nhi chuẩn bị rời đi, Saber muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ đưa tay ra mà không thành tiếng.

Còn Hồng A thì không đi theo Đỗ Lan, hắn được phái đến đây ngoài lề, nên không cần thuật sĩ cung cấp ma lực, khá tự do tự tại, không bị ràng buộc gì.

Đám đông nhường đường cho Đỗ Lan, Thị trưởng Đỗ Lan, cảm ơn ngài đã hồi sinh con tôi.

Một lão nhân hô lên.

Không có gì.

Thị trưởng đại nhân, Long Châu Lôi Đạt có bán không.

Cũng có kẻ phất lên muốn có Long Châu Lôi Đạt.

Bán chứ, nhưng giá không hề rẻ, hơn nữa phải đợi đến đúng thời điểm này năm sau Long Châu Lôi Đạt mới có thể phát huy tác dụng.

Vì vậy, nếu muốn mua Long Châu Lôi Đạt, thì hãy tích góp đủ tiền trong vòng một năm này đi.

Cho dù bọn họ thu thập được Long Châu, không có năng lượng của người Na Mỹ Khắc Tinh do Đỗ Lan truyền vào, Thần Long cũng sẽ không được triệu hồi.

Long Châu không chỉ mang lại tài phú, mà còn có thể hồi sinh bất cứ ai, hơn nữa còn mang lại sự sống vĩnh hằng, vì vậy mọi người đừng chần chừ nữa, bây giờ hãy bắt đầu tích cóp tiền đi.

Nếu không có tiền thì bắt đầu rèn luyện cho tốt, đến thời điểm này năm sau hãy đến khiêu chiến ta.

Tin tức về Long Châu rất nhanh đã truyền đi, mặc dù những người chưa tận mắt chứng kiến vẫn chưa tin, nhưng ngày càng nhiều người bắt đầu chuẩn bị cho việc Long Châu Lôi Đạt.

Cũng không thể không tin được.

Saber suốt dọc đường đều nặng trĩu tâm sự, còn Ai Lệ Tư Phỉ Nhĩ tuy có ý muốn an ủi nàng, nhưng lại không biết phải mở lời thế nào.

Mối quan hệ tay ba giữa Á Sắt Vương, Cách Ni Vi Nhi và Lan Tư Lạc Đặc, trong truyền thuyết, Á Sắt Vương vì chuyện này mà viễn chinh Pháp quốc, cũng là khởi đầu cho sự suy tàn của vương quốc.

Saber hiện tại tâm thần bất an, nàng không biết phải đối mặt thế nào với người vợ trên danh nghĩa vợ chồng của mình.

Sáu giờ tối, vẫn là Đài truyền hình Đông Mộc Thị.

Cuộc thi đấu lần này rất đơn giản, đó chính là chiến đấu, gọi tên ai thì người đó ra sân chiến đấu, đơn giản là vậy thôi.

Đỗ Lan giơ tay chỉ vào màn hình trên tường, Tên đều được rút ngẫu nhiên, nên các vị hãy cầu nguyện cho vận may của mình đi, hy vọng đối thủ của mình không quá khó nhằn.

Vậy thì, thời gian chiến đấu sẽ chính thức bắt đầu sau năm phút nữa.

Mọi người hãy làm quen với sân đấu trước đã.

Thực ra trên sân đấu chẳng có gì cả, chỉ là một cái võ đài bằng phẳng mà thôi.

Vòng đầu tiên, Lancer đối Anh Hùng Vương.

Tạp chủng.

Ta thấy ngươi vẫn nên nhận thua đi, ít nhất còn giữ được mạng, cũng để ta nhanh chóng kết thúc trò chơi vô vị này.

Kim Thiểm Thiểm nói chuyện vẫn kiêu căng như mọi khi.

Điều đó không được, Master của ta đối với Chén Thánh là thế phải có.

Lancer trong tay cầm hai cây trường thương, một cây hồng vi phá ma, một cây hoàng vi tất diệt.

Không tự lượng sức.

Phía sau Anh Hùng Vương xuất hiện bức màn vàng kim, lay động như mặt hồ.

Kho báu của Vua cất chứa mọi bảo vật của Anh Hùng Vương, tất cả vũ khí đều là bảo cụ, Tạp chủng, ngươi sẽ phải hối hận vì quyết định của mình.

Bảo cụ được phóng ra như không tốn tiền.

Lancer căn bản không thể áp sát, vận may của thương binh là E, đối thủ đầu tiên đã là Anh Hùng Vương có thực lực vượt xa hắn.

Lancer bị đâm thành nhím, ôm hận rút lui.

Lancer, ngươi là người tốt, chúng ta sẽ nhớ tới ngươi.

Ta còn chưa chết Được rồi, vậy ta cứ cứu chữa một chút vậy, đây là Tiên Đậu, ngươi ăn đi, không biết có hiệu quả không.

Đỗ Lan cũng không biết Tiên Đậu có thể có hiệu quả với Anh Linh hay không.

Kỳ thực Anh Linh không hề chết, chỉ cần có đủ ma lực cung cấp là sẽ phục hồi.

Đương nhiên, giống như trong cuộc chiến thứ năm, vì nguyên nhân của Sĩ Lang, Saber cũng sẽ rút ma lực từ món ăn.

Vì vậy, sau khi Lancer ăn Tiên Đậu, hắn lập tức đầy máu đầy ma.

Cảm giác này, vậy mà hoàn toàn hồi phục sao.

Lancer mặt đầy khó tin.

Ta cũng không nghĩ tới.

Đỗ Lan thật thà nói, Ta cứ tưởng Tiên Đậu chỉ có hiệu quả với sinh vật thôi, giờ xem ra cũng có thể chữa trị cho các ngươi Anh Linh.

Đỗ Lan chữa khỏi cho Lancer, để hắn tiếp tục đi quyến rũ vị hôn thê của Master mình, cái cách nói này không phải là quá tà ác rồi sao.

Vòng thứ hai, Caster đối Cuồng Chiến Sĩ, cũng chính là Cách Ni Vi Nhi đối Lan Tư Lạc Đặc.

Đây là cuộc đối đầu định mệnh.

Master, có một điều ngài phải biết, ta không phải Caster chiến đấu.

Vậy ngươi có kỹ năng chiến đấu không.

Có hai cái.

Vậy thì dùng hết lên, sau đó nhận thua là được.

Vâng, Master.

Cách Ni Vi Nhi với mái tóc dài màu bạc rực rỡ buông xuống từ mũ tu nữ, ngũ quan tú mỹ, khí chất động lòng người, cảm giác rất giống Ai Lệ Tư Phỉ Nhĩ, nhưng Cách Ni Vi Nhi lại uy nghiêm hơn Ai Lệ Tư Phỉ Nhĩ.

Dù sao thì cũng từng là vương hậu một nước.

Berserker.

Nhạn Dạ triệu hồi Servant của mình ra, sau khi gia tộc Gia Đồng bị tiêu diệt, sự tồn tại của hắn vẫn luôn rất thấp.

Gầm—— Cuồng Chiến Sĩ bị màn sương đen bao phủ vừa ra sân đã không thể kiểm soát được.

Thanh trường kiếm trong tay xé toạc không khí, vì bị dục vọng phá hoại chi phối, Cuồng Chiến Sĩ run rẩy cơ thể, áo giáp trên người phát ra tiếng va chạm chói tai.

Như ta đã nói trước đây, ta chỉ có hai chiêu tấn công, trong đó một chiêu là bảo cụ của ta tự mang.

Vậy chuẩn bị sẵn sàng chưa.

Cách Ni Vi Nhi giơ tay phải lên cao, uyển như Tượng Nữ Thần Tự Do giơ ngọn đuốc, Bảo cụ Hồng Long Cương Thằng.

Dây thép màu đỏ xuất hiện trong tay Cách Ni Vi Nhi, nhưng điều này vẫn chưa kết thúc, Triệu hồi Hồng Long.

Một thân ảnh khổng lồ xuất hiện giữa sân đấu, là một con rồng cánh phương Tây, toàn thân nhuộm máu đứng trên sân, mà Cách Ni Vi Nhi chính là Long Kỵ Sĩ.

Gầm.

Hồng Long gào thét vang dội.

Thực ra, hai năng lực tấn công của Cách Ni Vi Nhi đều là siêu cấp đại chiêu, nếu không phải Đỗ Lan cung cấp ma lực dồi dào, nàng thật sự không dám dễ dàng sử dụng.

Á Sắt Vương.

Nhìn thấy Hồng Long, Cuồng Chiến Sĩ như một kẻ điên mà hô lên ba từ.

Saber và Cách Ni Vi Nhi đều ngẩn người, lẽ nào Cuồng Chiến Sĩ này cũng là Anh Hùng cùng thời với bọn họ.

Vẫn là Cách Ni Vi Nhi tinh tế hơn một chút, nàng nghe ra chủ nhân của giọng nói, nhưng nàng không hề nghĩ người đó lại trở thành Cuồng Chiến Sĩ, Lan Tư Lạc Đặc.

Kỵ sĩ ưu nhã, người được tiên nữ trong hồ nuôi dưỡng vậy mà lại là Cuồng Chiến Sĩ.

Thật đúng là tin tức gây sốc.

Nghe thấy Cách Ni Vi Nhi gọi tên mình, Lan Tư Lạc Đặc dường như đã khôi phục một chút lý trí, giọng nói khàn khàn cất lên, Cách Ni Vi Nhi.

Cảnh tượng này vô cùng thú vị, Saber đứng bên cạnh theo dõi, một bên là vương hậu của mình, một bên là kỵ sĩ trung thành nhất trước đây của mình.

Chương 168

Lý chẳng rõ, cắt còn loạn.

Tâm tình của Cách Ni Vi Nhi cũng rất phức tạp, mình là vợ của Á Sắt Vương, nhưng lại không biết Á Sắt Vương cũng là phụ nữ như mình, sau đó nàng bị Lan Tư Lạc Đặc ưu nhã thu hút, làm ra chuyện phản bội Á Sắt Vương.

Biểu cảm của tất cả khán giả đều rất kỳ lạ, những người xem trận đấu này hoặc là các thuật sĩ uyên bác, hoặc là tinh hoa của xã hội, đều rất quen thuộc với truyền thuyết về Á Sắt Vương.

Không ngờ lại cùng lúc nhìn thấy ba nhân vật chính trong mối quan hệ tay ba của Á Sắt Vương.

Còn khán giả trước màn hình TV thì lại tìm thấy cảm giác như xem phim truyền hình ngôn tình trước đây, đúng là thú vị.

Được rồi, những lời tự sự cứ nói đến đây đi, Caster tấn công đi.

Đỗ Lan muốn xem bọn họ yêu nhau chém giết nhau cơ, nếu không hắn cũng sẽ không triệu hồi Cách Ni Vi Nhi làm Anh Linh.

Cách Ni Vi Nhi với tư cách là Anh Linh, tuy có ý thức tự chủ, nhưng vẫn lấy mệnh lệnh của Master làm chủ, là một Anh Linh hợp cách.

Tấn công, Hồng Long.

Hồng Long gầm lớn một tiếng, sau đó dùng vuốt vồ xuống Lan Tư Lạc Đặc.

Với đòn tấn công như vậy, Lan Tư Lạc Đặc rất dễ dàng né tránh, nhưng Hồng Long không hổ là sinh vật trong truyền thuyết, chỉ vung vuốt thôi đã tạo ra những vết nứt trên võ đài.

Loài rồng chỉ tồn tại trong truyền thuyết, không chỉ sở hữu sức mạnh cường hãn, mà còn sở hữu cơ thể cứng như sắt thép.

Chinh Phục Vương kiêm nhiệm vai trò bình luận viên một hồi.

Caster này lợi hại hơn người trước không.

Vi Bá hỏi.

Cũng không hẳn, chắc là ngang nhau, nhưng con rồng này có lẽ có thể bay được, sẽ linh hoạt hơn con quái vật thịt bầy nhầy kia nhiều.

Vi Bá gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Cuộc chiến vẫn tiếp diễn, Cuồng Chiến Sĩ bị tấn công liên tục, lý trí vốn đã hồi phục một chút lại biến mất.

Hắn nắm chặt trường kiếm, vây quanh cự long và bắt đầu tấn công.

Vì hạn chế của địa điểm, cự long không thể bay lên, mà chuyển hướng trên mặt đất lại rất chậm, nên cự long vậy mà bị Lan Tư Lạc Đặc tấn công đến mức gào rú liên tục.

Vốn dĩ chiêu thứ hai, ta không muốn dùng.

Cách Ni Vi Nhi thở dài một hơi, Lan Tư Lạc Đặc, bây giờ chúng ta mỗi người một chủ, đừng trách ta.

Cách Ni Vi Nhi giật mạnh dây thép, cự long vỗ cánh né tránh, há miệng ra.

Huyết Sắc Long Tức, thiêu rụi tất cả.

Từ miệng và mũi cự long đồng thời phun ra ngọn lửa, ngọn lửa đỏ rực nhiệt độ cao, nóng bỏng như mặt trời.

Đây là.

Saber nhìn thấy ngọn lửa này không thể quen thuộc hơn, đó chính là hỏa hình.

Nàng còn nhớ ngày xử tử vương hậu, ngọn lửa thiêu rụi đó đã biến thành màu đỏ không thể tin nổi, Cách Ni Vi Nhi.

Tim Saber lại một lần nữa bị dày vò, thực ra nàng chẳng hề muốn xử tử ai cả, nàng chỉ vì duy trì vương quốc mà không thể không đưa ra lựa chọn.

Trên võ đài, Lan Tư Lạc Đặc bị ngọn lửa bao phủ, hắn có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng, bi thương và hổ thẹn trong ngọn lửa này.

Cách Ni Vi Nhi.

Lan Tư Lạc Đặc vung trường kiếm, toàn bộ khói đen trên kiếm thu lại, để lộ diện mạo thật của trường kiếm, Vô Hủy Đích Hồ Quang.

Vô Hủy Đích Hồ Quang có thể nâng cao toàn bộ thuộc tính của Lan Tư Lạc Đặc, đồng thời có hiệu quả sát thương thêm đối với Anh Linh thuộc tính rồng.

Điều này đơn giản là vũ khí chuyên dùng để khắc chế Saber, giờ đây cũng có thể tăng sát thương cho Hồng Long của Cách Ni Vi Nhi.

Huyết Sắc Long Tức, tuy là ngọn lửa đặc biệt mà Cách Ni Vi Nhi có được nhờ chịu đựng hỏa hình, nhưng với tư cách là chiêu thức thì lại phải phối hợp với Hồng Long Cương Thằng, nên ngọn lửa mang thuộc tính rồng, vừa vặn bị Vô Hủy Đích Hồ Quang của Lan Tư Lạc Đặc khắc chế.

Ta nhận thua.

Cách Ni Vi Nhi dứt khoát thực hiện mệnh lệnh của Đỗ Lan, Về đi, Hồng Long.

Lan Tư Lạc Đặc, hẹn gặp lại.

Vừa nói, Cách Ni Vi Nhi còn trao cho Lan Tư Lạc Đặc một ánh mắt phức tạp.

Cuồng Chiến Sĩ nhận được ánh mắt của Cách Ni Vi Nhi, chuyển ánh mắt nhìn về phía Á Sắt Vương, ý nghĩa rất rõ ràng, chính là muốn đánh Á Sắt Vương một trận.

Master, xin cho phép ta xuất chiến.

Saber thỉnh mệnh.

Thiết Tự đương nhiên sẽ không ngu ngốc để Saber xuất chiến, trực tiếp từ chối.

Á Sắt Vương, Lan Tư Lạc Đặc lại gọi một tiếng.

Nhưng Saber không dám đáp lời.

Ván thứ ba bắt đầu, Đỗ Lan đối Chinh Phục Vương.

Master cũng muốn chiến đấu sao.

Vi Bá kinh hãi, hắn vốn không có chút sức chiến đấu nào.

Đương nhiên rồi, Chén Thánh chiến tranh không chỉ có Anh Linh chiến đấu, mà Master của họ cũng phải tham gia chiến đấu.

Ha, thú vị, vậy mà lại có người dám khiêu chiến Anh Linh.

Chinh Phục Vương hiển nhiên không nhận ra Vệ Cung Sĩ Lang, chỉ là một phàm nhân mà dám đơn đấu Kim Thiểm Thiểm.

Tới đây.

Đỗ Lan và Chinh Phục Vương đồng thời đứng trên sân đấu.

Đối phó ngươi còn chưa cần dùng đến bản lĩnh giữ nhà, chỉ cần cái này là đủ rồi, nhìn cho kỹ.

Đỗ Lan lấy tay làm đao, vung ra một chiêu, Phong Chi Thương.

Xé toạc khe nứt gió, gây sát thương lên đối thủ.

Ồ.

Đại Đế né tránh Phong Chi Thương, sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng, Xem ra, ngươi cũng không phải người bình thường.

Nếu ngươi không dùng vài thủ đoạn, ngươi thua chắc rồi.

Phong Chi Thương.

Lại là một chiêu Phong Chi Thương.

Chinh Phục Vương trừng mắt, Được, ta sẽ dùng vinh quang của vương ta để tôn trọng ngươi, nhìn đi, từ sa mạc bước ra chính là quân đội của ta, sức mạnh của vương, ràng buộc của vương, Vương Chi Quân Thế.

Kết giới cố hữu, hiện thực hóa hình ảnh trong trái tim Anh Linh, chiếu rọi ra thế giới hiện thực.

Vạn dặm hoàng sa, quân đội Chinh Phục Vương từ từ tiến đến, mỗi một người đều là Anh Linh.

Ngươi sẽ đối mặt với quân đội mạnh nhất của ta, chiến đấu đi, thần phục đi, vó sắt Chinh Phục Vương ta sẽ chinh phục thế giới.

Bạn già, lâu rồi không gặp.

Chinh Phục Vương cưỡi chiến mã, Quân ta, theo ta xung kích, theo ta sát lục, theo ta chinh phục.

Sát.

Nhựu Luân Chi.

Chinh Phục Vương vung bảo kiếm, dẫn đầu xông ra.

Quân đội xung kích, khí thế vô vị đó, cũng lây sang Đỗ Lan.

Đỗ Lan một mình đứng trước đội quân hùng vĩ đầy khí thế này, Máy quay phải hướng vào lưng ta, nhất định phải quay thật đẹp nhé.

Cảnh tượng thế này quả thật không mấy khi thấy được.

Đỗ Lan giơ tay phải lên cao, trước khi quân đội xông tới, Ngục Long Phá, Thương Long Phá, Bạo Lưu Phá, Minh Đạo Tàn Nguyệt Phá.

Biến Khí thành Yêu Khí, những chiêu thức như vậy, Đỗ Lan có thể thu phát tự nhiên.

Vẫn chưa đến khoảng cách phóng lao, quân đội Chinh Phục Vương đã tổn thất không ít.

Nhưng quân chủ lực vẫn đang xông lên, có tiến không lùi, có chết không sinh.

Sát.

Lao và tên, rơi xuống như mưa, đâm về phía Đỗ Lan.

Bát Quái Chưởng Hồi Thiên.

Phòng ngự toàn diện 360 độ không góc chết, Hồi Thiên của Đỗ Lan sẽ không có góc chết ở đốt sống thứ hai.

Sau đó là cận chiến, các binh sĩ như thủy triều nhấn chìm Đỗ Lan.

Mỗi chiêu một người, không chút lời thừa, các binh sĩ đều bị Đỗ Lan đánh bay ra ngoài.

Loa Toàn Hoàn.

Lôi Thiết.

Thụ Giới Hàng Lâm.

Cây đại thụ khổng lồ vậy mà mọc lên giữa sa mạc, chia quân đội làm đôi.

Khán giả mắt tròn mắt dẹt, đây đúng là một màn trình diễn cá nhân.

Hơn nữa những chiêu thức đó thật sự quá không thể tưởng tượng nổi, vượt quá phạm vi hiểu biết của bọn họ.

Đỗ Lan cũng không sử dụng chiêu thức sát thương quy mô lớn, chỉ là không ngừng thể hiện một số chiêu thức chiến đấu mà hắn đã từng thấy.

Bội Hóa Thuật.

Đỗ Lan biến thành người khổng lồ, càn quét một vùng.

Cuối cùng quân đội bị Đỗ Lan tiêu diệt hoàn toàn, chỉ còn lại Chinh Phục Vương và Đỗ Lan đối mặt.

Đương nhiên Đỗ Lan sẽ không NTR Vi Bá, hắn không có hứng thú với đại đế.

Chinh Phục Vương nắm chặt kiếm trong tay, Lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên ta thấy một nhân vật lợi hại như ngươi, chỉ một người thôi, mà đại quân của ta lại bị một người đánh bại.

Quá khen rồi, ta cũng đã rất lâu rồi không được sảng khoái như vậy, kinh nghiệm chiến đấu đồng thời với nhiều người như thế này thật sự rất khó có được.

Các chiến sĩ của ngươi đều rất xuất sắc.

Ta bại rồi.

Đối mặt với quân đội bị tiêu diệt hoàn toàn, Chinh Phục Vương không thể không thừa nhận mình đã thất bại.

Đa tạ nhượng bộ.

Đây đúng là một trận chiến nghẹt thở.

Cách thức tấn công đa dạng của Đỗ Lan thật sự quá kinh người.

Cái người Đỗ Lan này.

Ngay cả Kim Thiểm Thiểm khi đối mặt với nhiều loại chiêu thức như vậy cũng không tự tin mình có thể giành chiến thắng.

Chương 169

Cha cha, đúng là thích khoe khoang.

Khắc Lôi Nhã cảm thấy có một người cha như vậy áp lực thật sự quá lớn.

Đợi một lát nữa, có lẽ chúng ta cũng phải chiến đấu đấy, nữ nhi con định làm thế nào.

Cũng muốn như cha con sao.

Đương nhiên là không.

Mẹ thì sao ạ.

Mẹ lại thấy cách của cha con không tồi.

Nếu không thì làm sao nói Địch Ny Toa và Đỗ Lan là vợ chồng được.

Ván thứ tư, Địch Ny Toa đối Assassin.

Sát thủ tinh thông vũ khí.

Tổ chức ám sát mang màu sắc tôn giáo do Lão Nhân Trong Núi sáng lập.

Mỗi Assassin đều cao hơn hai mét, toàn thân màu đen, để lộ phần lớn da thịt, cơ bắp cuồn cuộn, cả nam lẫn nữ đều như vậy.

Ngôn Phong Khỉ Lễ là trợ thủ của Viễn Phản Thì Thần, nên hắn tuân theo kế hoạch của Thì Thần, đó là bảo toàn thực lực.

Chỉ có ba sát thủ đứng giữa sân.

Servant của ngươi là chức nghiệp gì.

Ở đây rõ ràng đã có đủ bảy chức nghiệp, nhưng không hiểu sao lại dư ra một.

Trước đây Ngôn Phong Khỉ Lễ đã luôn nghi ngờ, mà màn biểu diễn của cô bé trong trận hùng biện trước đó càng khiến hắn cảm thấy nàng không phải thuật sĩ.

Nàng là mẫu thân của ta, nếu nói về chức nghiệp, thì chắc là Kiếm Sĩ.

Mẫu thân.

Kiếm Sĩ.

Các ngươi và Đỗ Lan hóa ra là một nhà, xem ra ta đoán không sai, Đỗ Lan vốn dĩ đã quyết tâm giành lấy Chén Thánh.

Vậy thì ngươi nói sai rồi.

Địch Ny Toa cười nói, Chỉ là cảm thấy thú vị thôi, có thể chiến đấu với những chiến sĩ kinh qua trăm trận cũng là tâm nguyện của ta, tới đây đi, lão công của ta đã nói rồi, kẻ thất bại sẽ mất đi những thứ mình trân quý, mất đi tư cách giành Chén Thánh, vậy hãy để chúng ta dùng kết quả mà nói chuyện đi.

Vừa nói, Địch Ny Toa rút ra Thần Toản Kiếm, Đã lâu rồi không gặp đối thủ ra hồn, nhưng chỉ cần ta áp chế thực lực thì cũng có thể cảm nhận được cảm giác đã lâu không gặp.

Nụ cười đã lâu không thấy, nhàn nhạt xuất hiện trên gương mặt Địch Ny Toa.

Địch Ny Toa mỉm cười.

Đòn tấn công của Assassin nằm ở lộ tuyến quỷ dị của hắn, những thanh tiểu kiếm ám hắc trong tay, dưới sự khống chế của dây xích có thể tự do tấn công từ mọi hướng trên không trung.

Nhưng Địch Ny Toa giỏi nhất là nhìn thấu đòn tấn công của đối thủ, đồng thời có thể đưa ra đối sách trước.

Mặc dù đối thủ không phải Yêu Ma hay Đại Kiếm, nhưng Địch Ny Toa hiện tại đã có thể không cần dựa vào cảm nhận Khí trong cơ thể đối thủ nữa, mà là cảm nhận dòng chảy không khí để phán đoán đòn tấn công của đối thủ.

Ưu nhã như vũ điệu, trận chiến của Địch Ny Toa uyển như một vở ca kịch khiến người ta sảng khoái.

Thần Toản Kiếm trong tay lướt qua thân thể Assassin, nhất kích tất sát.

Oa ha, không hổ là lão bà của ta, nữ thần mỉm cười Địch Ny Toa.

Oa ha, phàm nhân chúng ta chiến đấu thôi.

Đỗ Lan kiêu ngạo cười nói.

Địch Ny Toa lườm nguýt, thanh kiếm trong tay lật lên bay đi, hai Assassin còn lại cũng bị tiêu diệt.

Lại một lần nữa, trận đấu kết thúc.

Cứ đánh qua đánh lại thế này, hơi nhàm chán rồi.

Bởi vì các ngươi căn bản không phải đối thủ của cả nhà ta.

Thế nên chúng ta đừng đánh nhau nữa, hãy văn đấu đừng vũ đấu.

Mà nói đi thì cũng phải nói lại, Chén Thánh đến giờ còn chưa thấy bóng dáng đâu, chúng ta triệu hồi Chén Thánh ra trước đi.

Đỗ Lan đề nghị, Nhưng nói đi thì nói lại, Chén Thánh của các ngươi có thật sự phải chết bảy Anh Linh mới được không.

Lẽ ra là vậy.

Thật là dã man a.

Vậy các ngươi tại sao không trực tiếp ra lệnh cho Anh Linh của mình tự sát, rồi sau đó tự mình quyết định thắng thua.

Xem ra các ngươi đều không có ý định đó, vậy thì cứ coi như ta chưa nói, nhưng bây giờ ta có một ý tưởng, đó là tiến hành bỏ phiếu toàn thành, người có số phiếu ủng hộ cao nhất sẽ giành được Chén Thánh, thế nào.

Lại một lần nữa bị phớt lờ.

Đây là chiến tranh, chỉ có những người sống sót mới có tư cách được Chén Thánh thừa nhận.

Thiết Tự nói.

Vậy thì ta lại muốn hỏi các ngươi rốt cuộc có nguyện vọng gì, mà khiến các ngươi nguyện ý đánh đổi cả sinh mệnh.

Chẳng lẽ là vì ngăn chặn thế giới bị phá hủy, vì duy trì hòa bình thế giới, quán triệt tình yêu và chân lý sao.

Không thuật sĩ nào muốn công bố suy nghĩ nội tâm của mình ra.

Nhưng Thiết Tự lại cảm thấy lời Đỗ Lan rất hợp ý mình, xây dựng một thế giới hòa bình, vì điều đó hắn nguyện ý không từ thủ đoạn.

Xem ra các ngươi đều không muốn nói, nhưng ta đại khái cũng đoán được một chút, không ngoài vinh dự.

Viễn Phản Thì Thần, vợ và hai con gái ngươi đều nằm trong tay ta, mà ngươi vẫn có thể không hỏi han gì, thật đúng là tuyệt tình a.

Ngôn Phong Khỉ Lễ, ngươi lại là một công cụ không tồi, vô dục vô cầu, ta thật muốn bổ đầu ngươi ra xem cái gì là động lực để ngươi sống.

Còn Khẳng Ni Tư, ngươi có một vị hôn thê phải không, ngươi có phải muốn đợi đến khi Chén Thánh chiến tranh kết thúc thì về quê kết hôn không.

Thật là muốn tìm chết.

Còn Vi Bá, cái đồ nửa vời như ngươi, có biết sẽ chết không.

Gia Đồng Nhạn Dạ, ngươi lại nên cảm ơn ta, chính ta đã hủy diệt gia tộc tà ác của ngươi, cứu ra Tiểu Anh mà ngươi yêu thương.

Gia Đồng Nhạn Dạ muốn cúi người lạy Đỗ Lan, Vô cùng cảm ơn.

Cuối cùng Thiết Tự, ngươi có vợ con, vậy mà còn muốn liều mạng, thật không biết từng người các ngươi nghĩ gì trong đầu nữa.

Các ngươi lẽ nào không biết những thứ mình đang sở hữu là quý giá đến mức nào sao.

Đỗ Lan lập tức chuyển sang chế độ thuyết giáo, Bị những thứ hư vô che mờ đôi mắt, không nhìn thấy người và vật bên cạnh mới chính là những thứ các ngươi đã có và cần phải trân trọng.

Vệ Cung Sĩ Lang ngươi nói có phải không.

Đỗ Lan đột nhiên nâng cao giọng.

Hồng A đang quan sát từ xa ngẩn người, mình thậm chí còn chưa nói chức nghiệp cho bất cứ ai, kẻ vi phạm quy tắc kia làm sao biết tên mình.

Vệ Cung Sĩ Lang, ngươi ra đây nói xem, kết cục của những tên này đi.

Cả kết quả của dưỡng phụ Vệ Cung Thiết Tự của ngươi nữa.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Hồng A.

Vệ Cung Thiết Tự cũng ngẩn người, mình đâu có con nuôi.

Đây là cơ hội tốt để thay đổi tương lai, chỉ cần giết chết dưỡng phụ của ngươi, thì sẽ không có ngươi của tương lai.

Ngươi sẽ không phải gánh vác lý tưởng nặng nề đó.

Nào, Vệ Cung Sĩ Lang hãy đưa ra quyết định đi.

Vệ Cung Sĩ Lang khẽ cười một tiếng, Ngươi đã biết chuyện của ta, vậy thì ngươi hẳn cũng biết ta đã bị chính mình của tương lai thuyết phục.

Ừm.

Hồng A này vậy mà lại là Hồng A đã trải qua Chén Thánh chiến tranh lần thứ năm, không thể không thừa nhận có đôi khi thời gian thật sự là một thứ kỳ diệu, không ngừng thay đổi một con người.

Chính vì ta đã quán triệt lý tưởng nặng nề đó, ta mới trở thành ta.

Ta Anh Linh Sĩ Lang đã bị chính mình học sinh cấp ba Sĩ Lang thuyết phục, sẽ không bao giờ phủ nhận tất cả những gì ta đã làm nữa.

Khó mà lý giải.

Hồng A nhìn dưỡng phụ của mình, Ta không phụ sự kỳ vọng của ngài, đã trở thành bạn đồng hành của chính nghĩa.

Thiết Tự, thật sự rất giống ngươi.

Ai Lệ Tư Phỉ Nhĩ với sự tinh tế của phụ nữ đã nhận ra điểm chung giữa Hồng A và Thiết Tự, đó chính là đều có một lý tưởng cao cả, và vì lý tưởng đó mà đã hy sinh rất nhiều.

Hồng A để quán triệt chính nghĩa, thường xuyên phải đối mặt với lựa chọn hy sinh thiểu số để cứu vãn đa số, mỗi lần Hồng A đều không thể không đưa ra những lựa chọn khó khăn khiến mình đau khổ.

Cũng chính vì vậy mà có một thời gian, hắn đắm chìm trong tuyệt vọng khi sức mạnh của mình không đủ để cứu tất cả mọi người.

Lão cha, thật lâu rồi không gặp.

Biểu cảm của Vệ Cung Thiết Tự rất kỳ lạ, dường như có kinh ngạc mà cũng có hoảng loạn.

Sau khi chào hỏi lão cha của mình, Vệ Cung Thiết Tự lại quay sang Saber và Anh Hùng Vương, Các ngươi cũng đã lâu không gặp, Saber, Anh Hùng Vương.

Hai Anh Linh ngẩn người, bọn họ không hề nhận ra hắn.

Xem ra ngươi cũng biết rất nhiều chuyện.

Thì Thần cảm thấy mình cần phải nói gì đó để thể hiện sự tồn tại của mình.

Đúng vậy, ta biết rất nhiều chuyện, hơn nữa ta còn có một lời muốn nhắn lại cho ngài, Lẫm vẫn luôn rất nhớ ngài.

Với tư cách là chồng tương lai của Lẫm, hắn cũng là lần đầu tiên gặp nhạc phụ còn sống.

Quả nhiên sự kiêu ngạo của Lẫm đều là di truyền từ Thì Thần.

Chuyện hàn huyên coi như xong đi, cứ để ngươi, Anh Linh đến từ tương lai này, kể cho bọn họ nghe về kết cục bi thảm của họ đi, điều đó thuyết phục hơn lời ta nói suông.

Thiết Tự, con trai ngươi vậy mà lại trở thành Anh Linh.

Ai Lệ Tư Phỉ Nhĩ lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Quả thật, không phải ai cũng có thể bước vào Anh Linh Điện đó.

Chương 170

Có lẽ các ngươi không biết, vậy ta xin giới thiệu trước về Vệ Cung Sĩ Lang này, con nuôi của Vệ Cung Thiết Tự, em trai của Y Lỵ Nhã Tư Phỉ Nhĩ, trong cuộc Chén Thánh chiến tranh lần thứ năm mười năm sau, là Master và người yêu của Saber, người đàn ông đã dùng thân phận phàm nhân đánh bại Anh Hùng Vương Anh Linh, giành chiến thắng trong Chén Thánh chiến tranh.

Trong các tuyến trò chơi khác nhau, người đối đầu với Anh Hùng Vương cũng khác nhau, cả Saber và Vệ Cung Sĩ Lang đều đã chiến đấu với Anh Hùng Vương, ở đây thì chọn Vệ Cung Sĩ Lang đối chiến với Anh Hùng Vương.

Vệ Cung Sĩ Lang có chút không hiểu, tại sao nhiệm vụ của mình không phải là trừng phạt kẻ vi phạm quy tắc Đỗ Lan, mà lại là giám sát và ngăn chặn kẻ vi phạm quy tắc thứ hai xuất hiện.

Điều này căn bản không hợp lý.

Kỳ thực Gai Á và A Lại Da Thức cũng có áp lực, đối mặt với một sự tồn tại có thể tùy tiện đánh nát Địa Cầu, bọn họ không thể không cẩn thận.

Nếu trong lúc chiến đấu, Đỗ Lan chỉ cần lỡ tay một chút, thì sẽ thảm hại biết bao.

Vì vậy, nhiệm vụ của Vệ Cung Sĩ Lang đã trở thành giám sát và ngăn chặn kẻ vi phạm quy tắc thứ hai xuất hiện.

Vệ Cung Sĩ Lang.

Người yêu.

Saber bị lời giới thiệu của Đỗ Lan làm cho tâm phiền ý loạn.

Còn Viễn Phản Thì Thần, cũng bị câu nói Lẫm vẫn luôn rất nhớ ngài làm cho ký ức về mình và gia đình không ngừng hiện lên.

Còn Kim Thiểm Thiểm là người khó chịu nhất, hắn không tin mình sẽ bị một con người đánh bại, Tạp chủng, ngươi là vì đánh bại ta mà mới bước vào Anh Linh Điện sao.

Nói vậy không chính xác, trận chiến với ngươi chỉ là để ta đặt nền móng mà thôi.

Trong trận chiến với ngươi ta đã học được rất nhiều.

Đúng vậy, trong trận chiến với Kim Thiểm Thiểm, Vệ Cung Sĩ Lang đã sao chép rất nhiều bảo cụ.

Tạp chủng, đừng có kiêu ngạo, ta muốn xem ngươi có bao nhiêu cân lượng.

Vừa nói, Kho Báu Của Vua xuất hiện phía sau Kim Thiểm Thiểm.

Đừng đánh nhau, nếu muốn đánh cũng phải đợi chúng ta nói xong đã.

Đỗ Lan chặn giữa Kim Thiểm Thiểm và Hồng A, Vệ Cung Sĩ Lang, ngươi cứ kể cho bọn họ nghe về kết cục của họ đi.

Nếu đã vậy, thì ta xin nói, Chén Thánh phải bị hủy diệt.

Nói đến đây, ánh mắt Vệ Cung Sĩ Lang sắc như kiếm, Nếu không rất nhiều người sẽ chết.

Rất nhiều.

Trong nguyên tác, bùn đen của Chén Thánh đã gây ra một trận hỏa hoạn quy mô lớn, gần như thiêu rụi gần nửa thành phố, hàng vạn người dân bị thiêu chết.

Chỉ có Vệ Cung Sĩ Lang và một số ít người sống sót.

Đáng tiếc là số ít người đó đã bị Ngôn Phong Khỉ Lễ bắt giữ, bị nhốt trong hầm của nhà thờ để làm cây ma lực cho Kim Thiểm Thiểm sống sót trái quy định ở nhân gian.

Còn Vệ Cung Sĩ Lang sở dĩ có thể sống sót cũng là vì Vệ Cung Thiết Tự đã cấy vỏ kiếm của Thệ Ước Thắng Lợi Chi Kiếm, bảo vật tối thượng của Á Sắt Vương, vào cơ thể trọng thương của hắn.

Nếu không, Vệ Cung Sĩ Lang cũng chắc chắn đã chết rồi.

Trong cuộc chiến tranh này chỉ có ba người sống sót, cha ta, Vi Bá, và linh mục Ngôn Phong Khỉ Lễ.

Những người còn lại đều sẽ chết, đây là lịch sử mà ta biết.

Ngươi còn quên nói, cuối cùng vợ của lão đệ Thiết Tự sẽ chết, con gái của ông ấy nếu không phải mười năm sau ngươi liều mạng đi cứu, cũng sẽ chết, còn linh mục Ngôn Phong Khỉ Lễ thì lại bị chính tay ngươi giết chết mười năm sau.

Trừ Vi Bá còn coi như có được kết quả tốt, những người khác đều anh niên tảo thệ.

Đỗ Lan bồi thêm.

Ngôn Phong Khỉ Lễ cũng ngẩn người, mình vậy mà lại bị Anh Linh áo đỏ kia giết chết.

Còn Thì Thần, hai con gái ngươi đều gặp nguy hiểm đến tính mạng, cũng chính là Vệ Cung Sĩ Lang này đã liều mạng cứu giúp.

Đương nhiên Đỗ Lan không nói Viễn Phản Lẫm cũng có ơn cứu mạng với Sĩ Lang, Thì Thần, ngươi có phải muốn nói, với tư cách là con gái của gia tộc Viễn Phản, đây đều là thử thách không.

Thì Thần quả thật đang định nói như vậy, đối với hắn mà nói, vinh dự của gia tộc Viễn Phản mới là quan trọng nhất.

Vậy ngươi có từng nghĩ, nếu con gái ngươi đều chết hết, mà ngươi cũng chết trong cuộc chiến này, thì gia tộc Viễn Phản của các ngươi cũng sẽ không còn nữa, biến mất, sẽ không bao giờ xuất hiện trước mắt người khác nữa.

Ta sẽ không chết.

Thì Thần tự tin nói.

A a.

Nhưng trong tương lai, ngươi quả thực đã chết rồi.

Đỗ Lan lạnh lùng nói, đối với những người không biết hối cải, hắn không thích chút nào, Còn Thiết Tự, ngươi có suy nghĩ gì về tương lai của mình.

Thiết Tự từ khi nghe nói vợ mình sẽ chết, thì có chút bồn chồn, tuy hắn đã từng cân nhắc đến kết quả như vậy, nhưng khi thực sự đối mặt với kết cục đó, hắn vẫn rất khó chấp nhận.

Ai Lệ Tư Phỉ Nhĩ muốn an ủi chồng mình, nhưng không nói lời nào, chỉ nắm lấy tay Thiết Tự.

Ngược lại, Saber cuối cùng cũng bùng nổ, cảm thấy vô cùng khó chịu khi Đỗ Lan nói Hồng A là người yêu của mình, Đỗ Lan, ta cần ngươi giải thích, danh dự của vương giả không dung bị ô uế.

Chẳng lẽ ta nói gì khiến ngươi khó chịu sao.

Nhưng những gì ta nói đều là sự thật, đúng không Vệ Cung Sĩ Lang.

Đỗ Lan đá quả bóng sang cho Hồng A.

Đó chẳng qua chỉ là một đoạn ký ức thôi, Saber không cần để tâm, đợi đến khi ngươi gặp ta của mười năm sau thì ngươi sẽ hiểu.

Ngươi nói gì, tại sao lại là mười năm sau.

Cho dù là Chén Thánh chiến tranh, cũng cần sáu mươi năm.

Chẳng lẽ cuộc chiến Chén Thánh lần này ta thua sao.

Sau đó Saber nhớ ra, Vừa nãy Đỗ Lan có nói, ta sẽ trở thành Servant của Vệ Cung Sĩ Lang, mà Vệ Cung Sĩ Lang sẽ thắng lợi, vậy thì nguyện vọng của ta cũng có thể thực hiện được sao.

Vệ Cung Sĩ Lang quả thật không dễ trả lời, bởi vì cả hai lần Chén Thánh đều bị Saber phá hủy.

Hải hải, hôm nay đến đây thôi, chúng ta ngày mai sẽ công bố toàn bộ đáp án, ta cần thời gian chuẩn bị một chút.

Đỗ Lan chuẩn bị cho bọn họ xem những thứ trực quan, Vệ Cung Sĩ Lang, ta cần ngươi hỗ trợ, ta nghĩ ngươi sẽ không ngại nếu ta trích xuất một vài thứ từ ký ức của ngươi đâu.

Ký ức cộng thêm chút tô vẽ và YY, một bộ phim điện ảnh hoàn hảo đã ra lò.

Nhưng sự đời biến hóa nhanh chóng, khiến người ta không kịp trở tay.

Đầu tiên, viên tư lệnh quân đội Mỹ đóng tại Nhật Bản nhận được tin tức về Long Châu, vậy mà tự ý điều động quân đội, xông thẳng tới Đông Mộc Thị, hắn cần Long Châu để hồi sinh con trai đã chết trên chiến trường của mình.

Đồng thời, Ngôn Phong Khỉ Lễ bị Kim Thiểm Thiểm xúi giục, cuối cùng cũng ra tay, từ phía sau đâm Thì Thần một nhát thấu tim.

Hắn đã đi trên con đường theo đuổi cảm giác vui sướng nội tâm của bản thân.

Thoát khỏi gông cùm giáo điều của Giáo Hội, chỉ tuân theo khoái cảm của mình.

Hai sự kiện lớn đã xảy ra, một sự kiện bị vệ tinh của Đỗ Lan giám sát được, còn một sự kiện khác thì Đỗ Lan lại không ngờ tới.

Cái ác trong lòng Ngôn Phong Khỉ Lễ quả thật quá mạnh rồi.

Hành động của quân đội Mỹ không thể không gây chú ý cho lực lượng tự vệ, tuy quân đội Mỹ lấy cớ diễn tập, nhưng hướng đi của chiến hạm thật sự quá rõ ràng, thẳng tiến Đông Mộc Thị a.

Tổng Tư Thất Lang đã kháng nghị hành động của quân đội Mỹ với cấp trên, nhưng tư lệnh quân đội Mỹ căn bản không thèm để ý đến lời kháng nghị của bọn họ.

Tổng Tư Thất Lang không thể không nhắc nhở Đỗ Lan sơ tán quần chúng, nếu quân đội Mỹ tấn công, chắc chắn sẽ bị lực lượng tự vệ phản công mãnh liệt hơn.

Lúc này Đỗ Lan cười một cách tà ác, hắn trực tiếp tung ra một tin tức.

Đại ý là quân đội Mỹ muốn tấn công Đông Mộc Thị, người dân Đông Mộc Thị cần vũ trang để chống lại sự xâm lược của Mỹ.

Chỉ cần dũng cảm đứng ra, Đỗ Lan sẽ cấp cho họ toàn bộ vũ khí, sau đó tổ chức họ thành dân binh để chống lại cuộc tấn công của quân đội Mỹ.

Tổng Tư Thất Lang sắp phát điên rồi, hắn biết dụng tâm hiểm ác của Đỗ Lan, nhưng sau khi chứng kiến đủ loại thần kỳ của Đỗ Lan, người dân Đông Mộc Thị đã bị Đỗ Lan thu phục, thậm chí có một số thanh niên còn cảm thấy Đỗ Lan thống trị Đông Mộc Thị còn tốt hơn mấy chính khách kia.

Hơn nữa còn có Long Châu có thể hồi sinh người chết, chỉ cần mình anh dũng tác chiến, Đỗ Lan nhất định sẽ khiến mình được hồi sinh.

Vì vậy, chiến tranh trong mắt một số người đã trở thành một trò chơi.

Bát phương hưởng ứng, tứ phương chi viện, rất nhanh Đỗ Lan đã thành lập một đội dân binh hơn ba ngàn người.

Trang bị là từ trên người các phân thân của Đỗ Lan, dù sao chỉ cần không tập trung các phân thân lại một chỗ rồi điểm danh, cũng sẽ không có mấy người phát hiện phân thân thiếu đi ba ngàn.

Còn Năng Đăng Quang của Đội An Toàn cũng không chịu thua kém, kéo theo người của Đội An Toàn gia nhập dân binh, Đội An Toàn chỉ còn lại một mình Tổng Tư Thất Lang.

Đương nhiên Đỗ Lan cũng không keo kiệt, để Năng Đăng Quang làm quân quan dân binh, dưới trướng có hơn năm trăm người.

Chỉ trong vỏn vẹn hai mươi tiếng đồng hồ, dân binh từ tập hợp đến vũ trang rồi tổ chức trận địa.

Trận địa giao cho phân thân và dân binh, Đỗ Lan còn phải đi chơi trò chơi với mấy thuật sĩ kia.

Trên đường cao tốc ven biển, tất cả xe tăng đều dừng ở đó, yên lặng chờ đợi quân đội Mỹ xuất hiện, nhưng phương thức tác chiến của quân đội Mỹ luôn là pháo kích phủ đầu.

Những chiếc xe tăng này chưa chắc đã có đất dụng võ.

Đạn pháo bay từ mặt biển tới, khẩu pháo của chiến hạm còn lớn hơn xe tăng, hơn nữa tầm bắn cũng xa, xe tăng trên bờ biển thấp đơn giản là bia đỡ đạn.

Tiếng nổ lớn hơn cả đêm Đỗ Lan chiếm đóng Đông Mộc Thị trước đây, nhưng lại hoàn toàn không liên quan đến mấy người ở đài truyền hình.

Thiếu mất hai người, Thì Thần đã chết, còn Ngôn Phong Khỉ Lễ thì ẩn mình vào bóng tối, hắn đã quyết định tìm cơ hội để có một trận quyết đấu với Vệ Cung Thiết Tự.

Sáu giờ mười lăm, xem ra hai người kia sẽ không đến rồi, nếu ta đoán không sai, thì người đàn ông cuối cùng của gia tộc Viễn Phản đã chết rồi.

Đỗ Lan nhìn chiếc đồng hồ đeo tay triệu hồi xuyên giới trên tay.

Sắc mặt những người khác cũng không được tốt lắm, tuy đã quyết tâm liều mạng, nhưng thật sự đối mặt với một thuật sĩ vừa gặp mặt đã chết như vậy, cũng khiến người ta khó mà chấp nhận.

Chương 171

Như ta đã nói, phần lớn những người ở đây sẽ không có kết quả tốt đẹp.

Ta nghĩ kẻ giết Viễn Phản Thì Thần hẳn là Ngôn Phong Khỉ Lễ.

Thật là châm biếm.

Đỗ Lan khinh thường hừ một tiếng, Được rồi, hôm nay chúng ta hãy xem tương lai của các ngươi đi.

Một hàng mũ trụ, Tất cả đeo một chiếc mũ trụ vào là có thể nhìn thấy tương lai của chính mình, Anh Linh cũng vậy.

Dùng góc nhìn người thứ ba để xem tương lai của chính mình, luôn có cảm giác gì đó kỳ lạ.

Những khổ nạn mà bản thân tương lai đã trải qua, tâm cảnh đã được tôi luyện, những lựa chọn cứu rỗi ấy.

Ký ức của Vệ Cung Sĩ Lang, cùng những hình ảnh được Đỗ Lan gia công, duy mỹ, bi tráng, u ám, hùng tráng, bình dị, hay vui sướng, giống hệt như thật.

Hơn nữa, chiếc mũ trụ đó còn có thể khiến họ có cảm giác như đang đắm mình trong thế giới thực, sự ấm áp của gió xuân, cái lạnh của giọt nước.

Góc nhìn Saber Tiếng vó ngựa lóc cóc, xuyên qua rừng cây, xuyên qua những ngọn đồi nhuốm máu, thẳng tới bên bờ hồ xanh biếc.

Bối Địch Uy Nhĩ, dùng hết sức lực toàn thân, ném Thệ Ước Thắng Lợi Chi Kiếm xuống hồ nước, cùng với nỗi bi thương và đau khổ của mình.

Hắn biết vị vương giả mà hắn kính ngưỡng và theo đuổi sắp rời khỏi thế giới này.

Mà điều hắn cần làm chính là bảo vệ mệnh lệnh cuối cùng của vương.

Hắn thúc ngựa phi nhanh, Bối Địch Uy Nhĩ quay về bên cạnh Saber.

Á Sắt Vương, kiếm đã thực sự được trao đến tay tiên nữ trong hồ, quả thật là Hắn cố nén tiếng nấc.

Hãy ngẩng cao đầu lên, ngươi đã bảo vệ mệnh lệnh của vương.

Saber đã lâu không cảm thấy mình an bình và thoải mái đến vậy, cảm giác này rất giống khi còn bé dựa vào lòng mẹ, Bối Địch Uy Nhĩ.

Có mặt.

Giấc ngủ lần này sẽ hơi dài một chút Kìm nén nước mắt, Bối Địch Uy Nhĩ nhìn Saber như đang ngủ say, nhẹ nhàng nói, Người có thấy không, Á Sắt Vương, giấc mộng được tiếp nối Saber khổ sở tìm kiếm một vị vương giả mới, một vị vương giả có thể thay thế mình.

Nhưng nàng lại không biết rằng sự tồn tại của nàng trong lòng rất nhiều người là không thể thay thế, có rất nhiều người trung thành với nàng.

Phủ nhận chính mình, cũng chính là phủ nhận những người trung thành đó.

Góc nhìn Thiết Tự Hỏa hoạn lớn, phế tích.

Vệ Cung Thiết Tự từ trong đống đổ nát hoang tàn đào ra một đứa trẻ, cỗ máy ước nguyện vạn năng mà bọn họ theo đuổi cuối cùng lại gây ra một tai họa khủng khiếp.

Rõ ràng là để kiến tạo một thế giới hòa bình, một thế giới lý tưởng, nhưng hiện thực lại tàn khốc đến vậy, lý tưởng vẫn chỉ là lý tưởng, còn hiện thực thì lại vì cái lý tưởng chưa thực hiện được mà phải trả giá bằng sinh mệnh của hàng vạn người.

Vì vậy, khi đào đứa trẻ đó ra, Thiết Tự đã khóc.

Hắn hối hận rồi, hắn lần đầu tiên biết rằng, sự thật không phải là thứ mình tính toán là có thể thay đổi.

Mình rốt cuộc cũng chỉ là một người mà thôi, lý tưởng về hòa bình quá sức nặng nề.

Dùng lời của Vệ Cung Sĩ Lang mà nói, chính là dường như người được cứu không phải hắn, mà là lão cha.

Tuyết trắng mênh mông, Vệ Cung Thiết Tự không ngừng quanh quẩn trong khu rừng ngoài lâu đài, hắn không thể vào được bên trong.

Bởi vì hắn đã ra lệnh cho Saber hủy Chén Thánh.

Mất đi vợ, và cũng không thể gặp lại con gái mình nữa, Vệ Cung Thiết Tự không còn là cỗ máy sát thủ thuật sĩ giết chóc nữa, mà chỉ là một ông chú bình thường.

Ở Đông Mộc Thị, hắn đã xây một đạo trường, toàn tâm toàn ý dạy dỗ con nuôi của mình.

Cuối cùng, Vệ Cung Thiết Tự an nhiên từ thế trong lời nói của con nuôi mình: Nguyện vọng của lão cha, cứ để con hoàn thành.

Hình ảnh của Vệ Cung Thiết Tự vẫn chưa kết thúc, tiếp theo là hình ảnh con nuôi của hắn trong cuộc Chén Thánh chiến tranh lần thứ năm.

Vệ Cung Thiết Tự có chút hiểu ra, tại sao con nuôi của mình lại trở thành Anh Linh, và sự khác biệt lớn nhất giữa mình và Sĩ Lang.

Thiết Tự vì lý tưởng của mình, coi tất cả mọi thứ xung quanh là công cụ.

Còn Sĩ Lang lại coi tất cả mọi thứ xung quanh là một phần của lý tưởng.

Vì lý tưởng, Thiết Tự sẽ hy sinh tất cả, để không cho sự hy sinh trở nên vô ích, nên Thiết Tự cần hoàn thành lý tưởng, đến cuối cùng việc hoàn thành lý tưởng dường như đã trở thành cái cớ cho sự hy sinh.

Còn Sĩ Lang lại trân trọng tất cả mọi thứ xung quanh, muốn bảo vệ tất cả mọi thứ xung quanh, dốc hết sức mình, đánh đổi cả sinh mệnh.

Trong lòng Sĩ Lang, bạn đồng hành của chính nghĩa chính là nên cứu vớt tất cả những gì mình có thể cứu vớt, còn bản thân hắn phải trở thành bạn đồng hành của chính nghĩa.

Góc nhìn Ai Lệ Tư Phỉ Nhĩ Toàn thân bị bùn đen bao phủ, lời nguyền của những người chết thảm vì Chén Thánh không ngừng vang lên.

Mình với tư cách là vật trung gian triệu hồi Chén Thánh, dung chứa những oan hồn ác quỷ đó.

Nỗi đau không thể nói thành lời, tuy đã sớm có giác ngộ, nhưng khi mình chết đi, trước mắt vẫn sẽ nghĩ đến con gái mình, và cả chồng mình nữa.

Con gái mình liệu có gặp phải số phận tương tự mình không.

Ai Lệ Tư Phỉ Nhĩ lần đầu tiên có ý muốn phản kháng, buông bỏ gia tộc thuật sĩ đã tạo ra mình, phản kháng cuộc Chén Thánh chiến tranh vô vị này.

Nhưng nàng lại nhớ đến lý tưởng của chồng mình, tất cả những gì mình làm đều là vì hắn.

Chẳng phải chính mình vì muốn kết thúc thế giới đầy tranh chấp này, mới yêu Thiết Tự, mới nguyện ý vì hắn mà hiến dâng tất cả sao.

Chỉ cần thắng lợi, thì con gái mình sẽ có được hạnh phúc, trái tim Ai Lệ Tư Phỉ Nhĩ lại một lần nữa bình tĩnh trở lại.

Nhưng hình ảnh không kết thúc, cuối cùng Thiết Tự trở thành người chiến thắng, sau đó Saber phá hủy Chén Thánh.

Mọi cái ác trên thế gian từ Chén Thánh tuôn ra, gây nên bi kịch khiến người ta đau lòng.

Chồng mình như một con rối, chậm rãi bước đi giữa đống phế tích.

Ai Lệ Tư Phỉ Nhĩ lần đầu tiên phát hiện, thứ mình tin tưởng thật đáng nực cười biết bao, mình vậy mà lại bị một thứ chỉ biết bóp méo nguyện vọng của nhân loại, chỉ biết tạo ra bi kịch giết chết.

Khiến mình không bao giờ gặp lại người thân nữa.

Vận mệnh nằm trong tay mình, nhân loại không nên dựa dẫm vào những thứ hư ảo đó.

Sau này sẽ không bao giờ có Chén Thánh nữa.

Đỗ Lan nói, Chúng ta có thể đổi thứ khác để chơi.

Ngươi muốn làm gì.

Địch Ny Toa hỏi.

Ma pháp trận Chén Thánh không thể phá hủy, bởi vì nó là con đường liên thông với Anh Linh Điện.

Nhưng Chén Thánh đã không còn khả năng ban điều ước nữa, vậy thì cứ để bọn họ đi thu thập Long Châu đi.

Thật lòng mà nói, cách làm của Đỗ Lan chắc chắn lại gây ra đại

loạn.

Bởi vì Chén Thánh chiến tranh chỉ là mấy thuật sĩ chiến đấu ở Đông Mộc Thị, còn việc tìm Long Châu lại là tất cả những người có quyền có thế đều có thể tham gia, hơn nữa là trên toàn cầu.

Trong quá trình tìm kiếm và tranh giành Long Châu nhất định sẽ gây ra những xung đột nghiêm trọng.

Nhưng Đỗ Lan lại cảm thấy những chuyện này hoàn toàn không đáng gì, chỉ cần khi ước nguyện thì hồi sinh là được rồi.

Mấy thuật sĩ đều bỏ mũ trụ xuống, bọn họ đều đã biết tương lai.

Bây giờ là lúc cần đưa ra lựa chọn mới.

Quân đội Mỹ sẽ rất nhanh đến nơi, đám dân binh kia không thể tranh thủ được bao nhiêu thời gian đâu, đã đến lúc chúng ta kết thúc tất cả chuyện này rồi.

Đỗ Lan nói, Là tiếp tục chơi Chén Thánh nhàm chán, rồi tạo thành bi kịch, hay là lấy Long Châu Lôi Đạt, đợi đến thời điểm này năm sau đi tìm Long Châu, hay là cả nhà ở một nơi nào đó hạnh phúc an ổn sống hết một đời.

Lựa chọn đi.

Tôi về đây, Chinh Phục Vương thì sao.

Vi Bá đã chuẩn bị trở về Tháp Đồng Hồ tiếp tục học tập.

Nếu tất cả Anh Linh nguyện ý ở lại, ta có thể cung cấp ma lực cho họ.

Cung cấp ma lực cho Saber, Đỗ Lan đương nhiên rất sẵn lòng, nhưng mấy kẻ đại kinh thì thôi, Đương nhiên chủ yếu vẫn là phải xem ý nguyện của chính Anh Linh, là ở lại hay trở về Anh Linh Điện.

Cuối cùng Lancer quyết định ở lại trung thành với Đỗ Lan, bởi vì hắn cho rằng Đỗ Lan là minh chủ có thể thay đổi thế giới.

Chinh Phục Vương sau trận chiến với Đỗ Lan, đã không còn gì hối tiếc, nên quyết định trở về Anh Linh Điện.

Còn Lan Tư Lạc Đặc vì nguyên nhân của Cách Ni Vi Nhi mà quyết định ở lại, còn Gia Đồng Nhạn Dạ thừa kế gia tộc Gia Đồng dị thường, chuẩn bị thay thế Thì Thần đã chết để chăm sóc tốt cho vợ con của hắn.

Chương 172

Vì vậy Nhạn Dạ đã chuyển lệnh chú của Lan Tư Lạc Đặc cho Đỗ Lan.

Riêng Saber, nàng là người rối rắm nhất, nàng có chút muốn từ bỏ, cứ thế trở về chấp nhận cái chết, để mọi thứ trở về cát bụi.

Nhưng lại có chút không cam lòng.

A Nhĩ Thác Lợi Á, phu quân đáng thương của ta.

Cách Ni Vi Nhi cao hơn Saber một chút, ôm Saber vào lòng, Vì sao nàng luôn chuyên tâm đến vậy, đến mức bỏ qua chính mình.

Hãy yên tâm nghỉ ngơi một chút đi, có lẽ trong mơ nàng sẽ tìm được câu trả lời của mình.

Cách Ni Vi Nhi, ta rất ít khi nằm mơ.

Saber dường như nhớ lại ngày xưa, lễ cưới long trọng đó, mình và Cách Ni Vi Nhi nhận được lời chúc phúc của người dân.

Đó là vì nàng quá căng thẳng, ở thế giới này không có kẻ địch, chỉ có vương hậu của nàng, và cả kỵ sĩ của nàng nữa.

Kỵ sĩ ở đây chính là Lan Tư Lạc Đặc.

Sau khi lệnh chú của Lan Tư Lạc Đặc được Đỗ Lan tiếp quản, hắn đã bình thường hơn rất nhiều.

Ít nhất là không còn bốc khói đen.

Không có mệnh lệnh của Đỗ Lan, Lan Tư Lạc Đặc chỉ đứng đó, không có động tác gì.

Saber, nàng hãy nghỉ ngơi một lát rồi hãy đưa ra quyết định.

Ai Lệ Tư Phỉ Nhĩ cũng khuyên như vậy.

Saber nhìn hai nữ sĩ xuất sắc hơn mình, miễn cưỡng đồng ý rằng mình sẽ nghỉ ngơi thật tốt.

Ven bờ biển, đội ngũ dân binh bị đánh tan tác hoàn toàn, còn các phân thân của Đỗ Lan lúc này dường như đột nhiên biến mất, không còn dấu vết.

Hạm đội đổ bộ Mỹ rất nhanh đã thiết lập trận địa trên bờ biển, và tiến vào khu vực đô thị, không gặp phản kháng.

Quân đội Mỹ rất nhanh đã bao vây đài truyền hình, trước đó họ đã dùng vệ tinh quan sát thành phố này, họ phát hiện Đỗ Lan mỗi tối đều ở đài truyền hình.

Cánh cửa lớn của đài truyền hình bị đẩy ra, Đỗ Lan và bọn họ vẫn còn trong đại sảnh phát sóng.

Đã phát hiện mục tiêu, an toàn.

Bị hàng chục khẩu súng chĩa vào, cho dù là thuật sĩ cũng sẽ căng thẳng.

Các ngươi cuối cùng cũng đến rồi, những người lính Mỹ cứu khổ cứu nạn.

Cảm ơn các ngươi đã không quản ngàn dặm xa xôi đến cứu chúng ta, những binh sĩ đáng sợ kia cuối cùng cũng bị các ngươi đánh đuổi rồi.

Diễn xuất của Đỗ Lan rất khoa trương, một chút cũng không giống thật.

Đừng động, dừng lại.

Người lính hô lên.

Đừng căng thẳng, ta biết cấp trên của các ngươi cần gì.

Ta sẽ đáp ứng nhu cầu của hắn, nhưng ta cũng có chút bận rộn cần hắn giúp đỡ.

Một cuộc giao dịch, Đỗ Lan dùng Long Châu Lôi Đạt, đổi lấy sự hợp tác của quân đội Mỹ.

Đông Mộc Thị, những sự việc xảy ra tuần này cứ như một ảo ảnh giả dối, bất kể là bị phần tử vũ trang không rõ danh tính chiếm đóng, hay những chương trình truyền hình trực tiếp mỗi tối, đánh quái vật, hay những nhân vật chỉ xuất hiện trong lịch sử, còn có Long Châu thần kỳ, khiến người chết sống lại.

Hay cuối cùng là quân đội Mỹ xuất hiện, tất cả mọi chuyện đều dường như là giả dối.

Nhưng người dân Đông Mộc Thị biết mọi chuyện đều là thật, bởi vì ở công viên, một cây đại thụ che trời đột ngột xuất hiện, và quân đội Mỹ đã thành lập một đội hộ vệ, bảo vệ cây đại thụ này, cùng với ba cái Long Châu Lôi Đạt được cất giữ trong đó.

Đỗ Lan khi rời đi đã nói, ba cái Long Châu Lôi Đạt này, phải đến năm sau mới có thể lấy được.

Mọi chuyện đều trở lại bình thường, không có lệnh giới nghiêm, không có binh sĩ tuần tra.

Saber đã có một giấc mơ, mình vẫn là thiếu nữ, dưới sự chỉ dẫn của Mai Lâm, rút được kiếm trong đá.

Mai Lâm hỏi nàng, là kiếm quan trọng, hay vỏ kiếm quan trọng.

Nàng không chút do dự trả lời kiếm quan trọng.

Chém sắt đoạn thép, chỉ có kiếm mới có thể giết địch, bảo vệ quốc gia.

Nhưng nàng đã quên, kiếm cuối cùng phải về vỏ, nếu không số phận chờ đợi thanh kiếm sẽ là rỉ sét.

Trường kiếm cuối cùng sẽ bị gãy, nhưng vỏ kiếm sẽ luôn chờ đợi.

Saber tựa như một thanh trường kiếm không có vỏ, bảo vệ quốc gia, nhưng lại cũng sẽ làm tổn thương chính mình và những người xung quanh mình.

Ngươi, hóa ra chính là vỏ kiếm của ta.

Câu nói này của Saber với Sĩ Lang, cho thấy nàng cuối cùng đã tìm được nơi thuộc về.

Tuy thời gian rất ngắn, nhưng cảm giác đó lại khiến nàng an tâm.

Trong mơ, Á Sắt Vương không hiểu lòng người, lần đầu tiên hiểu được thế nào là tình yêu.

Trong mơ, nhưng những chi tiết ấy lại chân thực đến vậy.

Trong mơ, Saber cuối cùng đã hiểu rõ bản tâm của mình, trái tim thiếu nữ và trái tim vương giả lần đầu tiên hoàn toàn hòa làm một.

Vương giả cũng có thể có tình yêu, không phải cô cao độc lập chỉ có thể một mình.

Tìm một người yêu ủng hộ mình, và bảo vệ quốc dân không hề mâu thuẫn.

Mộng cuối cùng rồi cũng sẽ tỉnh, Cách Ni Vi Nhi.

Mơ mơ màng màng nhìn thấy một bóng người.

Đúng vậy, Á Sắt Vương của ta, ăn chút gì đi.

Thay bộ áo tu nữ, mặc lên váy dài, Cách Ni Vi Nhi lại trở thành vương hậu, chăm sóc tận tình cho quốc vương Á Sắt Vương của mình.

Bây giờ là mấy giờ rồi.

Saber hỏi.

Đã là buổi sáng rồi.

Thật sao, Cách Ni Vi Nhi, ta đã lâu không ngủ say như vậy.

Á Sắt Vương, đây là y phục của nàng, và đây là bữa sáng.

Ừm.

Á Sắt Vương, chúng ta đã bao lâu rồi không có cuộc đối thoại như thế này.

Rất lâu rồi, điều này khiến ta nhớ lại lúc chúng ta mới kết hôn.

Từ lúc đó nàng vẫn luôn là một vương hậu tốt.

Còn ta lại không phải một quốc vương tốt.

Đừng nói vậy, Á Sắt Vương.

Trong lòng ta, nàng chính là quốc vương của chúng ta, là vĩ nhân mà chúng ta kính ngưỡng.

Vừa nói, Cách Ni Vi Nhi lại ôm lấy Saber.

Dường như sau này sẽ không có cảnh của Sĩ Lang nữa, bông bách hợp tuyệt đẹp này sắp nở rồi.

Đỗ Lan.

Hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra mấy ngày qua, Tổng tư Thất Lang vẫn ngỡ mình đang mơ.

Thế nhưng đội an toàn của hắn cũng có thương vong, mà vì đối thủ là quân đội Mỹ, hắn đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Còn Đỗ Lan, kẻ chủ mưu gây ra tất cả, thì lại như chưa từng xuất hiện.

Chính phủ thì tuyên bố ra bên ngoài rằng, những sự kiện mấy ngày nay đều là có kế hoạch, phối hợp với quân đội Mỹ trong một cuộc diễn tập chống khủng bố quy mô lớn.

Phía quân đội Mỹ cũng ra mặt làm rõ, tất cả đều là diễn tập.

Những ông trùm ở thành phố Fuyuki cũng lần lượt lên tiếng, bày tỏ đã biết trước chuyện này, lấy làm tiếc về những thiệt hại đã gây ra, đồng thời sẵn lòng quyên góp ủng hộ công tác tái thiết.

Vì vậy, thông tin về Đỗ Lan liên tục bị làm mờ.

Tổng tư Thất Lang cũng hiểu cách làm của quốc gia, nhưng hắn luôn cảm thấy thành viên tổ mình bị thương đều là do Đỗ Lan mà ra.

Hắn muốn tìm Đỗ Lan để đòi một lời giải thích, nhưng Đỗ Lan đã không còn tung tích.

Lúc này, Đỗ Lan đang nghỉ dưỡng ở Hawaii, tận hưởng bãi biển, đại dương và ánh nắng mặt trời một cách trọn vẹn.

Đã lâu rồi ta không được nhàn nhã như vậy.

Đỗ Lan vươn vai lười biếng, Địch Ny Toa, thêm một ly nước ép nữa.

Địch Ny Toa.

Đỗ Lan tháo kính râm, thấy Địch Ny Toa đã không còn ở bên cạnh mình.

Trong làn nước biển trong xanh, mấy bóng hình yểu điệu đang chơi đùa.

Ta đúng là một thằng khốn hạnh phúc.

Đỗ Lan tự giễu.

Một tiếng trẻ con khóc khiến Đỗ Lan giật mình, hóa ra là Y Lỵ Nhã Phỉ Nhĩ đã thức giấc, nhưng mẹ bé đang chơi đùa rất vui vẻ dưới biển nên không nghe thấy.

Đỗ Lan cũng đã làm cha rồi, nên chăm sóc một em bé thì không thành vấn đề.

Chương 173

Chỉ tiếc là tên ngốc Thiết Tự kia lại ở lại Nhật Bản xây dựng đạo trường của hắn, không có cơ hội đến đây.

Quả là một cảnh tượng tươi đẹp, lại còn có nhiều mỹ nhân hút mắt như vậy.

Ngoan nào, uống sữa đi.

Đỗ Lan mang theo bình sữa, dùng Chakra làm ấm một chút, rồi thành thạo nhét núm vú vào miệng Y Lỵ Nhã Phỉ Nhĩ.

Ngoan ngoan, không khóc không khóc, phải ăn no bụng chứ.

Người mang trẻ con đến bãi biển không ít, nên dáng vẻ của Đỗ Lan cũng không thu hút nhiều sự chú ý.

Anh là bố đứa bé à.

Một người đàn ông vạm vỡ bên cạnh Đỗ Lan cũng đang bế một đứa bé.

Anh là ai.

Đỗ Lan nhìn cơ bắp cuồn cuộn, thân hình cao lớn của hắn, mà đứa bé hắn bế còn chưa bằng bàn tay hắn.

Tôi không phải là kẻ đáng ngờ đâu.

Người đàn ông vạm vỡ có vẻ mặt khá chất phác, thậm chí hơi đần độn, Tôi chỉ là một bảo mẫu.

Đỗ Lan rõ ràng là không tin.

Anh đừng không tin, tôi thích trẻ con nhất.

Tôi thấy anh chăm sóc trẻ con giỏi quá, nên muốn thỉnh giáo một

chút.

Mặt người đàn ông đỏ bừng.

Tôi chẳng qua là có kinh nghiệm trông trẻ mà thôi.

Đỗ Lan nói.

Anh đã là cha của hai đứa trẻ rồi sao.

Trông anh trẻ quá.

Người đàn ông vạm vỡ nói.

Đứa bé này không phải con tôi, là con của bạn tôi, tôi chỉ giúp chăm sóc thôi, con gái tôi đã tám tuổi rồi.

Ồ, anh nhất định là một người cha tốt.

Quá khen rồi.

Tôi thấy đứa bé anh chăm sóc cũng rất ngoan ngoãn mà.

Anh cũng rất giỏi.

Khi đứa bé được giao cho tôi thì đã ngủ rồi, nếu tôi mà chăm sóc từ đầu thì nhất định sẽ làm hỏng.

Người đàn ông vạm vỡ đỏ mặt nói.

Nhìn dáng vẻ người đàn ông cẩn thận như chạm vào đồ gốm dễ vỡ, Đỗ Lan đại khái cũng biết hắn đã vất vả thế nào.

Thế là Đỗ Lan đại phát từ tâm, cho người đàn ông ở lại, như vậy có thể cầm tay chỉ việc.

Thực ra, chỉ cần biết trẻ con cần gì, và thành thạo việc cho bú bình, thay tã, thì cũng đủ để chăm sóc trẻ con rồi.

Nhưng người đàn ông này không biết có phải thiếu một cọng dây thần kinh nào trong đầu không, vụng về lóng ngóng, đứa bé ngoan ngoãn liền bị hắn sờ mó làm khóc.

Cha ơi, cha lại làm Y Lỵ Nhã khóc rồi phải không.

Sa Chức từ biển trở về.

Sao lại thế, con còn không hiểu cha sao.

Đỗ Lan nói, Cha chỉ đang dạy tên ngốc này cách chăm sóc trẻ con mà thôi.

Sa Chức lờ Đỗ Lan đi, đón lấy đứa bé đang khóc, Con bé bị sặc rồi.

Thế thì làm sao đây.

Người đàn ông vạm vỡ như một đứa trẻ làm sai chuyện, suýt chút nữa đã khóc.

Không sao.

Sa Chức bế đứa bé, đặt bé tựa vào vai mình, rồi cô dùng tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng bé, rất nhanh đứa bé đã im lặng.

Không thể không nói, Sa Chức chăm sóc trẻ con khéo hơn Đỗ Lan.

Người đàn ông vạm vỡ hai mắt sáng rực, chỉ thiếu điều quỳ lạy, hắn hoàn toàn bị Sa Chức chinh phục, Sư phụ, xin người nhất định phải dạy tôi cách chăm sóc trẻ con.

Cha con Đỗ Lan đều cạn lời, đây cũng là lần đầu tiên họ thấy một nhiệm vụ kỳ quặc như vậy, đây gọi là sự tương phản sao, nhưng một chút cũng không đáng yêu.

Đỗ Lan ôm Y Lỵ Nhã bay đi, bỏ lại Sa Chức một mình ở đó.

Trở về từ Hawaii, Đỗ Lan lại dẫn một đám người đi chơi rất nhiều nơi, về cơ bản là đã đi qua tất cả các danh lam thắng cảnh du lịch nổi tiếng trên Trái Đất.

Đỗ Lan còn dùng những bức ảnh và video mình chụp để xuất bản một cuốn sách, tên là Những Nơi Bạn Muốn Đến Nhưng Không Thể Đến, thành công châm biếm một lượng lớn nhà thám hiểm và những người yêu du lịch.

Cũng chính vì gây ra sự công kích từ hai nhóm người này mà sách của Đỗ Lan bán chạy ngoài sức tưởng tượng.

Cứ thế thời gian trôi qua 4 năm.

Trong 4 năm qua, Đỗ Lan đã đưa ra tổng cộng sáu cái Radar Long Châu, đều bị giới quyền quý có được, nhưng Long Châu lại rơi ngẫu nhiên vào những nơi vô cùng hẻo lánh, hoặc là những nơi không thể công khai tìm kiếm.

Vì vậy, dù số người tìm kiếm Long Châu nhiều không đếm xuể, nhưng trong suốt 4 năm đó không ai tập hợp đủ bảy viên Long Châu.

Mà trong cuốn Những Nơi Bạn Muốn Đến Nhưng Không Thể Đến của Đỗ Lan cũng từng xuất hiện không ít bức ảnh nghi là Long Châu, nhưng những nơi đó thật sự là muốn đến cũng không thể đến, nên Đỗ Lan, tác giả này, cũng bị một số người để mắt tới.

Bây giờ là đầu năm 1998.

Tại một nơi nào đó ở Nhật Bản tác giả không chắc cố hương của Lưỡng Nghi Thức ở đâu, Sa Chức trở về mảnh đất đã lâu không gặp, quê hương của cô.

Trước đây tôi đã học cấp ba ở đây.

Sa Chức một mình đi dọc theo quỹ đạo cuộc sống trước đây của mình, rồi dừng lại ở trường học.

Cô còn nhớ, cô đã dùng cơ thể của Lưỡng Nghi Thức để hẹn hò với Cán Dã.

Tính cách chủ nam giới của cô, cởi mở và lạc quan, hoàn toàn khác với Lưỡng Nghi Thức.

Thật là có chút hoài niệm.

Sa Chức vừa đi vừa quay đầu nhìn ngôi trường đó, vừa hồi ức những kỷ niệm của mình ở trường.

Trong lúc một lòng ba việc, cô bất ngờ đâm sầm vào một người.

Kẻ nào dám làm bị thương sư phụ ta.

Một tiếng hét lớn, người đàn ông vạm vỡ đã quen biết Sa Chức ở Hawaii xuất hiện.

Tên hắn là Phổ Tu Tư, vốn sinh ra ở một tiểu quốc nào đó ở Châu Âu, sau này di dân sang Mỹ, hiện giờ là đệ tử của Sa Chức.

Ban đầu hắn muốn học kỹ năng chăm sóc trẻ con, nhưng lại trở thành một võ thuật gia, thế sự khó lường.

Người đụng phải Sa Chức, rồi tự mình ngã xuống đất, không hề phát ra âm thanh nào.

Nhìn kỹ thì đó là một mỹ nhân, cổ điển, tóc dài, mặc bộ đồng phục học sinh không rõ của trường nào.

Xin lỗi.

Giọng nói tuy khàn đặc, nhưng lại vô cùng chữa lành lòng người.

Người đó chính là Thiển Thượng Đằng Nãi, thiếu nữ sở hữu Loan Khúc Ma Nhãn.

Rất yêu giọng lồng tiếng của Enomoto Ako.

Nhớ lời ta nói đấy, các người đẻ siêu thế, người bạn đáng yêu Vệ Cung Thiết Tự của ta, đây đã là đứa con thứ ba của hai người rồi.

Bạn của tôi, tôi định đặt tên cho con mình là Y Lỵ Nhã Phỉ Nhĩ Đệ Tam.

Vệ Cung Thiết Tự lờ đi lời của Đỗ Lan, Đặt đứa bé bên cạnh mẹ nó.

Cảnh tượng ân ái như vậy khiến Đỗ Lan cảm thấy mình thật dư thừa, nhưng rõ ràng là vợ chồng Vệ Cung Thiết Tự đã gọi Đỗ Lan đến, Hai người tìm tôi rốt cuộc có chuyện gì.

Là thế này.

Bây giờ đến lượt Ái Lệ Tư Phỉ Nhĩ nói, Chúng tôi muốn tìm cho Y Lỵ Nhã Phỉ Nhĩ một người thầy.

Đệ Nhất, hay Đệ Nhị.

Tác giả đã nhầm, nên cứ cho Thiết Tự thêm mấy đứa nhỏ.

Đương nhiên là con gái lớn của chúng tôi.

Thiết Tự định nhận Sĩ Lang làm đồ đệ, toàn tâm toàn ý dạy dỗ cậu bé, nên con gái chúng tôi cần có giáo viên riêng.

Được thôi.

Đỗ Lan cũng không hỏi họ tại sao không giao Y Lỵ Nhã cho gia tộc nuôi dưỡng, nghĩ bụng Ái Lệ Tư Phỉ Nhĩ có lẽ không muốn gia tộc mục nát làm ô nhiễm con gái mình.

Y Lỵ Nhã.

Ái Lệ Tư Phỉ Nhĩ gọi con gái ra.

Một thiếu nữ chừng mười tuổi dắt theo một bé gái loli đi ra.

Có lẽ vì đã làm chị rồi, nên hành vi cử chỉ trông khá đường hoàng.

Chỉ là ánh mắt vẫn lộ vẻ tinh ranh, Đỗ Lan đại khái cũng đoán được đứa bé này không hề yên tĩnh như vẻ bề ngoài.

Ta sau này sẽ là thầy giáo của con, Đỗ Lan.

Chào con.

Chào thầy Đỗ Lan.

Y Lỵ Nhã rất ngoan ngoãn.

Đỗ Lan, bước tiếp theo anh định đi đâu.

Thiết Tự hỏi.

Thành phố Fuyuki.

Đó là địa bàn của người chế tạo khôi lỗi Thương Khi Chanh Tử, truyền thuyết kể rằng khôi lỗi do cô ấy chế tạo giống hệt người thật.

Thiết Tự không hổ là sát thủ ma thuật sư trước đây, khá hiểu biết về các ma thuật sư.

Chế tạo ra những con rối giống người, ta cũng có thể làm được, không có gì đáng ngạc nhiên.

Bất kể là chế tạo bằng bí pháp hay bằng công nghệ, Đỗ Lan đều có thể tạo ra người nộm.

Tuy nhiên, khi phân giải thì vẫn sẽ bảo toàn.

Còn khôi lỗi của Thương Khi Chanh Tử, dù bị xé thành từng mảnh, nội tạng bên trong khôi lỗi cũng không khác gì người thật.

Anh cẩn thận đấy.

Tôi giao Y Lỵ Nhã cho anh đấy.

Thiết Tự nói.

Yên tâm, tôi có Anh Linh.

Đỗ Lan giơ ngón cái lên, làm một vẻ mặt rất đáng ăn đòn.

Máy quay trở lại thành phố Fuyuki.

Sa Chức đỡ Thiển Thượng Đằng Nãi dậy, Chị ơi chị không sao chứ.

Chị chảy máu rồi.

Hóa ra, khi đâm phải Sa Chức và ngã xuống, tay Thiển Thượng Đằng Nãi đã bị mặt đường làm rách da, máu chảy ra.

Nhưng Thiển Thượng Đằng Nãi dường như không hề nhận ra, cho đến khi Sa Chức nhắc nhở mới chú ý đến vết thương trên lòng bàn tay.

Chương 174

Chị ơi, chị không cảm thấy gì sao.

Sa Chức nắm tay Thiển Thượng Đằng Nãi, Tôi đưa chị đi băng bó một chút.

Đồng thời, Sa Chức còn nói với Phổ Tu Tư, Đệ tử, mấy tên lén lút kia, đi dạy dỗ chúng một bài học.

Không thành vấn đề, cơ bắp chính là chính nghĩa.

Phổ Tu Tư cao gần hai mét, cơ bắp cuồn cuộn, trông y như một con trâu mộng.

Sa Chức đưa Thiển Thượng Đằng Nãi đi, cũng không còn lựa chọn nào khác.

Đạo trường của Lưỡng Nghi gia tộc ở thành phố Fuyuki là nơi Đỗ Lan và gia đình mình đang tá túc.

Đây là do Sa Chức sắp xếp.

Đương nhiên, một lý do khác là Đỗ Lan đã đưa ra thân phận của mình, một nhà văn thám hiểm nổi tiếng.

Mặc dù Lưỡng Nghi gia tộc không có ai đi tìm Long Châu, nhưng điều đó không có nghĩa là họ không cần quân bài.

Đỗ Lan có thể cung cấp không ít thông tin.

Chị ơi, ngồi xuống đi.

Thiển Thượng Đằng Nãi hoàn toàn không có chủ kiến, để Sa Chức dẫn đi.

Sa Chức có kinh nghiệm nhẫn thuật y liệu phong phú, trên đường đến đây, cô đã dùng Chakra kiểm tra toàn bộ cơ thể cô ấy.

Tình hình không mấy lạc quan.

Chị ơi, chị bị chứng vô cảm do hậu thiên.

Mặc dù khó chữa, nhưng phối hợp nhẫn thuật y liệu, cùng với ma pháp, cộng thêm Tiên Đậu, hoàn toàn có thể chữa khỏi.

Chỉ cần ngủ một giấc là được.

Cách Ni Vi Nhi có nghề nghiệp là Caster, hơn nữa là một Caster hệ trị liệu không có nhiều ma pháp tấn công.

Tôi sẽ cắt mở đầu chị ra, sau đó sửa chữa thần kinh của chị, tiếp đó là đặt lại cột sống của chị, và phục hồi thần kinh cột sống của chị.

Để làm được tất cả những điều này, cần phải điều dưỡng thật tốt, loại bỏ độc tố trong cơ thể chị, chị sẽ có thể hồi phục sức khỏe.

Rất đơn giản phải không, chị ơi.

Ngay cả Thiển Thượng Đằng Nãi vốn dĩ luôn điềm tĩnh cũng nuốt nước bọt, lời Sa Chức nói quá đáng sợ.

Vậy chúng ta bắt đầu thôi.

Không hỏi ý kiến bệnh nhân, Sa Chức tự mình quyết định.

Thiển Thượng Đằng Nãi đã ngủ thiếp đi.

Sa Chức gọi Cách Ni Vi Nhi, nữ hoàng của chúng ta, đến.

Hai người họ đã tiến hành điều trị toàn diện cho Thiển Thượng Đằng Nãi.

Đã lâu rồi không được phấn khích như vậy, chữa bệnh cứu người vẫn áp lực hơn giết người.

Phục hồi thần kinh không phải là chuyện dễ dàng.

Phải tập trung toàn bộ tinh thần, Không có gì mang lại cảm giác thành tựu tốt hơn việc chữa khỏi một bệnh nhân.

Sa Chức, tinh thần của cô thật đáng khâm phục, nhưng sao cô lại muốn cứu cô ấy.

Cách Ni Vi Nhi có chút không hiểu, dù sao cũng là lần đầu gặp mặt.

Chỉ là ngứa tay nhất thời mà thôi, một bệnh nhân khó nhằn như vậy, tôi cũng là lần đầu tiên gặp.

Con dao phẫu thuật được tạo ra từ Chakra trong tay Sa Chức, thực ra còn một lý do khác, đó là nhìn thấy dáng vẻ của Thiển Thượng Đằng Nãi, khiến cô nhớ lại Lưỡng Nghi Thức trước đây.

Lưỡng Nghi Thức trước đây cũng là một người u ám như vậy, không thích nói chuyện, còn hơi mắc bệnh trung nhị.

Bây giờ để cô ấy ngủ ngon đi.

Sa Chức và Cách Ni Vi Nhi đều rút ra ngoài.

Bây giờ vẫn còn đầu năm, cả lũ sáng sớm đã chạy lung tung khắp nơi, quan trọng nhất là đi ra ngoài mà không thèm đưa con đi.

Sa Chức vừa ra, liền bị Y Lỵ Nhã tóm lấy.

Sa Chức tuy tuổi đã lớn, nhưng bất đắc dĩ trông quá nhỏ, mà Y Lỵ Nhã lại là tiểu ma vương không sợ trời không sợ đất, nên Sa Chức luôn bị cô bé quấn lấy.

Thế thì uy nghiêm của ta, một người chị, còn ở đâu.

Y Lỵ Nhã chống nạnh, mái tóc bạc dài tung bay trong gió.

Sa Chức bó tay, một đứa trẻ như vậy, ngay cả Sa Chức cũng có chút bất lực.

Tôi chỉ đi dạo quanh đây thôi.

Đi dạo quanh đây, sao lại đưa một người về.

Tôi không tin, tôi cũng muốn ra ngoài.

Y Lỵ Nhã.

Một giọng nói máy móc vang lên từ phía sau cô bé, Bài tập của con vẫn chưa làm xong.

Người đến lại là một người máy, tên gốc là Viễn Phản Thì Thần, hiện giờ bị Đỗ Lan phong ấn phần lớn ký ức, làm người chỉ đạo ma pháp cho Y Lỵ Nhã.

Thật sự là tiểu ma đầu Y Lỵ Nhã quá kiêu ngạo, Đỗ Lan mới phải dùng đến chiêu sát thủ này, để một người máy vô tình dạy dỗ cô bé.

Vật nào trị vật nấy, Y Lỵ Nhã bị người máy Thì Thần cứng nhắc khắc chế đến chết.

Vâng, thầy Thì Thần.

Người máy Thì Thần ngoài cái đầu ra, các bộ phận khác đều lộ rõ đặc điểm của người máy.

Không phải Đỗ Lan không thể làm tốt hơn, mà là hắn không muốn làm.

Đỗ Lan thấy thế này khá tốt.

Y Lỵ Nhã bị người máy Thì Thần dẫn đi, Sa Chức thở phào một hơi, cô sợ nhất là Y Lỵ Nhã bám riết không tha.

Hiện giờ, đạo trường của Lưỡng Nghi gia tộc gần như đã bị Đỗ Lan và bọn họ chiếm đóng, số người trong đoàn của Đỗ Lan còn đông hơn cả người của Lưỡng Nghi gia tộc.

Hơn nữa, những người của Đỗ Lan đều rất tùy tiện, chắc chắn không hề giữ ý tứ của khách.

Tháng sáu năm 1998, đúng vào đầu hè.

Đỗ Lan nhận được điện thoại từ bệnh viện, Lưỡng Nghi Thức đã tỉnh lại.

Thế là cả đoàn người rầm rập kéo đến bệnh viện.

Quý vị đông người quá, không thể vào hết được, bệnh nhân vừa mới tỉnh lại, tâm trạng vẫn chưa ổn định.

Y tá và bác sĩ vội vàng ngăn tất cả mọi người lại.

Còn cơ thể máy móc đáng sợ của người máy Thì Thần thì khiến mọi người đều phải ngoái nhìn.

Đỗ Lan cố ý làm vậy, nếu không thì đã không để người máy Thì Thần xuất hiện ở đây rồi.

Cơ thể máy móc đầy cảm giác cơ khí đó, cùng với cơ thể màu kim loại, đơn giản là vừa ngầu vừa đẹp trai, không hề thua kém sát thủ máy móc trong phim Kẻ Hủy Diệt.

Thật sự là như vậy, nên chỉ có bố mẹ của Lưỡng Nghi Thức mới có thể vào.

Bác sĩ nói.

Đỗ Lan và những người khác ở lại, bố mẹ của Lưỡng Nghi Thức đi vào trước, rất nhanh lại đi ra.

Nói thật, tình cảm giữa người với người trong các đại gia tộc vô cùng nhạt nhẽo.

Bác sĩ, bây giờ chúng tôi có thể vào được chưa.

Đỗ Lan hỏi.

E là không được, anh không phải là thân thích trực hệ của Lưỡng Nghi Thức, không thể để anh vào.

Y tá ngăn Đỗ Lan và những người khác lại.

Thực ra là tình trạng của Lưỡng Nghi Thức không ổn định, hơn nữa trong mắt bác sĩ còn có xu hướng tự hủy hoại bản thân, nên họ đã tiêm thuốc an thần cho Lưỡng Nghi Thức.

Vì vậy, Lưỡng Nghi Thức lại ngủ thiếp đi.

Không sao, chúng tôi có thể đợi một chút.

Cứ đợi như vậy đến ngày thứ hai, gia đình Đỗ Lan đều là chiến sĩ, hoàn toàn không có vẻ mệt mỏi.

Chỉ có Y Lỵ Nhã Phỉ Nhĩ là ngáp liên tục, rồi ngủ thiếp đi trong vòng tay Địch Ny Toa.

Ngày thứ hai, Lưỡng Nghi Thức cuối cùng cũng tỉnh lại.

Lần này Đỗ Lan đã có cơ hội, có thể gặp mặt nhân vật lừng danh này.

Mắt Lưỡng Nghi Thức bị băng vải che kín, vì cô vẫn chưa thích nghi được với sức mạnh của Trực Tử Ma Nhãn.

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Lưỡng Nghi Thức không biết ai đã vào, nhưng có thể chắc chắn rằng, cô biết đó không phải là tiếng bước chân của hai người tự xưng là bố mẹ cô hôm qua, cũng không phải tiếng bước chân của bác sĩ hay y tá.

Lưỡng Nghi Thức, ta là chú họ xa của con, đứa trẻ đáng thương của ta vậy mà lại biến thành một người mù.

Đỗ Lan nói.

Chú họ.

Lưỡng Nghi Thức không nhớ mình từng có chú họ nào, Cháu không biết chú.

Thậm chí cô còn quên cả bố mẹ mình, làm sao có thể nhớ được họ hàng nào.

Đúng vậy, con không biết ta, ta đã chuyển đến nhà con sau khi con hôn mê, hôm qua bố mẹ con hẳn cũng đã nói ta về thăm con rồi.

Đỗ Lan nói, Con đã ngủ quá lâu rồi.

Lưỡng Nghi Thức không nói gì.

Ta biết mắt con có vấn đề, ta đã đưa đến đây một người cũng có vấn đề tương tự, con gái ta Sa Chức, cứ để con bé dạy con cách thích nghi nhé.

Đã lâu không gặp, Lưỡng Nghi Thức.

Sa Chức nói, Sức mạnh của Trực Tử Ma Nhãn sẽ khiến con mạnh mẽ hơn.

Trực Tử Ma Nhãn.

Đúng vậy, Trực Tử Ma Nhãn, giống như mắt tôi, chỉ cần trải qua huấn luyện, con sẽ hoàn toàn nắm giữ được sức mạnh ma nhãn.

Trực Tử Ma Nhãn có thể nhìn thấy tử tuyến của vạn vật, giết chết vạn vật.

Sa Chức nói, Không cần phải sợ hãi, chỉ cần nắm giữ được sức mạnh ma nhãn, chúng ta sẽ có thể giết chết vạn vật.

Đừng quá vội vàng, con bây giờ cần nghỉ ngơi thật tốt, sau đó gặp mặt Hắc Đồng Cán Dã một lần.

Cán Dã.

Lưỡng Nghi Thức chỉ khi nhắc đến cái tên này mới có chút dao động trong lòng.

Những lúc khác, Lưỡng Nghi Thức luôn im lặng, hoặc lắng nghe.

Chứ không đưa ra ý kiến của mình.

Đang nói chuyện thì cửa phòng bệnh lại bị đẩy ra, bước vào là một mỹ nữ tri thức đeo kính, Xin lỗi, tôi không ngờ lại có khách.

Thương Khi Chanh Tử không hề được bác sĩ cho phép, mà là lén lút lẻn vào.

Chương 175

Không sao, vào đi, chúng ta đằng nào cũng chỉ là tán gẫu linh tinh mà thôi.

Đỗ Lan mời.

Thương Khi Chanh Tử bước vào, Tôi vốn chỉ muốn thay nhân viên của mình là Hắc Đồng Cán Dã đến thăm người mà cậu ấy quan tâm thôi.

Đương nhiên, lý do chính là để xem năng lực ma thuật của Lưỡng Nghi Thức.

Chẳng lẽ bác sĩ không nói với cô là tôi bị mất trí nhớ sao.

Lưỡng Nghi Thức cảm thấy nếu cứ để những người này nói tiếp cũng không phải cách, thà mình tự nói ra còn hơn.

Mất trí nhớ.

Sa Chức ngẩn ra, rồi tiến lên nắm tay Lưỡng Nghi Thức, Đúng là não bộ đã bị tổn thương không ít, nhưng sẽ hồi phục thôi.

Đừng lo lắng.

Hắc Đồng Cán Dã đáng thương.

Đỗ Lan lẩm bẩm.

Do Lưỡng Nghi Thức bị mất trí nhớ, nên chủ đề về Hắc Đồng Cán Dã không được đi sâu, mà chuyển sang chủ đề ma thuật.

Ngay ngày thứ hai Lưỡng Nghi Thức tỉnh lại, cô ấy đã tham gia buổi học phổ cập kiến thức ma thuật đầu tiên.

Cho đến khi bác sĩ đuổi tất cả mọi người ra ngoài, Bệnh nhân cần nghỉ ngơi thật tốt, quý vị đừng làm phiền cô ấy nữa.

Ra khỏi bệnh viện, Đỗ Lan đi theo Thương Khi Chanh Tử đến xưởng Gia Lam Chi Đường của cô ấy.

Cô Thương Khi, nghe nói cô là một đại sư người nộm xuất sắc, cô thấy tác phẩm của tôi thế nào.

Đỗ Lan chỉ vào người máy Thì Thần.

Hướng chế tác của tôi là người nộm chân thực đến mức khó phân biệt thật giả, chứ không phải người máy.

Thế thì có liên quan gì đâu, tôi thấy bất kể là người nộm hay người máy, cũng chỉ là khôi lỗi mà thôi.

Đã là thứ được chế tạo ra, hà cớ gì cứ phải theo đuổi việc giống hệt con người.

Chẳng lẽ cô không thấy việc tạo ra người nộm khiến người ta khó phân biệt thật giả sẽ mang lại hiệu quả bất ngờ sao.

Hiệu quả bất ngờ, cô muốn nói là khôi lỗi mà linh hồn của mình có thể trú ngụ vào sao.

Đỗ Lan nói, Cô hẳn phải biết trên thế giới hiện nay có một loại công nghệ gọi là nhân bản vô tính, tôi cho rằng người nộm của cô thực sự quá lỗi thời rồi, không tiện lợi bằng khoa học.

Tuy đúng là như vậy, nhưng Thương Khi Chanh Tử cả đời đều nghiên cứu chế tạo người nộm, đây là thứ cô ấy đã nghiên cứu kể từ khi tiếp xúc với ma thuật.

Người nộm làm có chân thật đến đâu, vẫn là người nộm, không phải cơ thể sống.

Nhưng người nộm an toàn hơn con người, chúng nghe lời mình, và không bao giờ phản bội.

Câu này cô nói không sai, nên rất nhiều người thích người nộm hơn con người.

Cuộc thảo luận không có kết quả, họ đã đến xưởng Gia Lam Chi Đường.

Mặc dù trông không mấy nổi bật, nhưng nơi đây thực sự là một phòng nghiên cứu vĩ đại của một ma thuật sư, nơi đó chứa đầy các tác phẩm và bán thành phẩm của Thương Khi Chanh Tử.

Hắc Đồng Cán Dã chính là vì nhìn thấy các tác phẩm của Chanh Tử mà mới lên con thuyền cướp của cô ấy.

Cán Dã không có ở đó, cậu ấy lại đi chạy việc thu thập tình báo rồi.

Khả năng thu thập tình báo của Cán Dã khiến các ma thuật sư phải bái phục.

Cơ bắp và nội tạng trong những người nộm này đều giống hệt con người, làm khá tốt.

Nhưng quá yếu ớt.

Đỗ Lan vẫn đang chê bai.

Chưa dùng dược tề ma pháp để cường hóa, cường độ dược liệu sẽ không kém gì thép.

Vậy người nộm có thể có tất cả năng lực ma thuật không.

Ví dụ như năng lực ma nhãn.

Trừ phi cấy ghép Trực Tử Ma Nhãn thật sự.

Nhưng nhân bản vô tính thực sự có thể sao chép mọi thứ của cơ thể.

Mặc dù Đỗ Lan nói rất vui vẻ, nhưng Địch Ny Toa không thể nghe nổi nữa, chồng mình rõ ràng là đang khiêu khích, nên cô ấy đã véo mạnh vào eo Đỗ Lan.

Điều này khiến Đỗ Lan không thể không đổi lời, Được rồi, được rồi, ta phải thừa nhận người nộm của cô thực sự không tồi, khi nào thì làm cho cả nhà ta mấy con.

Để làm quà cảm ơn, viên Long Châu này tặng cô.

Đây là viên Long Châu Đỗ Lan vừa dùng Thuấn Di lấy từ một nơi nào đó, Tôi không yêu cầu cao với người nộm đâu, ngực phải lắp pháo hạt nhân, cánh tay phải lắp pháo điện từ, đùi phải lắp tên lửa, ít nhất phải 36 quả.

Còn lưng và chân thì phải lắp động cơ phản lực.

Thương Khi Chanh Tử rất muốn đá Đỗ Lan ra ngoài, nhưng nhìn viên Long Châu trong tay Đỗ Lan, cô lại có chút tò mò.

Đối với một ma thuật sư, sự tò mò về vật phẩm ma pháp chưa biết là điều cơ bản nhất.

Đây chính là Long Châu.

Không sai, đây là Tứ Tinh Châu.

Rồi Đỗ Lan vỗ trán một cái, Có lẽ bây giờ đã có một đám người dẫn thuộc hạ của chúng đang vội vàng kéo đến thành phố Fuyuki rồi.

Ta quên mất, Radar Long Châu hiệu quả đến mức nào.

Đỗ Lan nhét Long Châu vào tay Chanh Tử, Cô tự bảo trọng nhé.

Radar Long Châu, chính là loại có thể cảm ứng và hiển thị vị trí Long Châu sao.

Vậy là viên Long Châu này đã bị lộ rồi sao.

Chanh Tử vừa nghĩ, liền biết viên Long Châu này bây giờ là một cục nê mê sít.

Không sai, đến lúc đó, cô có thể bán Long Châu với giá cao cho những người đó.

Hoặc đổi lấy những lợi ích khác, đương nhiên nếu cô muốn thu thập Long Châu, tôi cũng có thể cung cấp Radar Long Châu cho cô.

Thu thập Long Châu thì thôi, tôi chỉ có một mạng thôi.

Chanh Tử đã đưa ra lựa chọn lý trí, cô vẫn chưa cảm thấy năng lực của mình có thể đối kháng với bất kỳ thế lực nào.

Lúc này, một giọng nam ôn hòa vang lên, Cô Chanh Tử, tôi về rồi.

Có khách à.

Một thanh niên đeo kính thư sinh, đáng tin cậy và rất ôn hòa.

Hắc Đồng, cậu về rồi, để tôi giới thiệu một chút.

Sau khi làm quen, Cán Dã chú ý đến viên Long Châu trong tay Chanh Tử.

Cảm giác như một viên thủy tinh màu vàng, mà bên trong viên thủy tinh có bốn ngôi sao.

Cán Dã chỉ là người bình thường, lại không có chút thiên phú ma thuật nào, nên cậu hoàn toàn không hiểu gì về lý thuyết ma thuật và cũng không hiểu rõ năng lực của ma thuật sư.

Viên ngọc này là gì.

Cán Dã rõ ràng chưa từng nghe nói về chuyện ước nguyện với Thần Long.

Long Châu.

Đỗ Lan nói, Đây là Tứ Tinh Châu.

Long Châu.

Trên thế giới thật sự có rồng sao.

Cán Dã hỏi.

Hắc Đồng, xem ra cậu vẫn chưa biết chuyện này, có một lời đồn rằng, chỉ cần tập hợp đủ bảy viên Long Châu là có thể triệu hồi Thần Long, và thực hiện ba điều ước của cậu.

Thương Khi Chanh Tử nói.

Đèn thần Aladdin.

Cán Dã điều đầu tiên nghĩ đến là công cụ ước nguyện trong truyện.

Gần giống vậy, nhưng khó khăn hơn đèn thần nhiều, Long Châu rải rác khắp nơi trên thế giới, hiện tại người giữ nhiều Long Châu nhất là một tù trưởng ở Châu Phi, có hai viên, nhưng tôi thấy rất nhanh sẽ bị người khác cướp mất.

Còn ba viên nữa là ở nơi hoang dã, đây là một trong số đó, tôi vừa mới vớt từ biển sâu lên.

Đỗ Lan nói.

Hai viên còn lại, một viên bị sông ngầm đẩy xuống thế giới dưới lòng đất, một viên khác ở trong đầm lầy lớn.

Đều không dễ dàng đến được.

Trong sáu cái Radar Long Châu, một nửa số người sở hữu Long Châu, còn một nửa khác vẫn đang ủ mưu gì đó.

Hắc Đồng gần đây cần chú ý những người lạ mặt.

Vị trí của chúng ta nhờ có Đỗ Lan này mà đã bị lộ rồi.

Cô Chanh Tử, sẽ có nguy hiểm chứ.

Hắc Đồng Cán Dã hỏi.

Tôi nghĩ những người đó vẫn biết lễ nghĩa.

Chanh Tử lại không lo lắng cho sự an toàn của mình.

Được rồi, tôi sẽ để ý hơn.

Các cô không cần lo lắng, cho dù các cô có chết, tôi cũng sẽ phục sinh các cô.

Cùng lắm là đợi một thời gian.

Tôi có tủ đông lạnh có thể bảo quản thi thể của các cô.

Đỗ Lan nói.

Người nộm này rất giống Sa Chức.

Y Lỵ Nhã Phỉ Nhĩ không có hứng thú với cuộc nói chuyện của Đỗ Lan và mọi người, cô bé vẫn luôn chú ý đến những người nộm trong xưởng Gia Lam Chi Đường.

Những con rối và các loại bộ phận người nộm này, khiến xưởng trông có vẻ lộn xộn.

Trong số những người nộm, Y Lỵ Nhã tìm thấy một con khá giống Sa Chức.

Quả thật là giống hệt Sa Chức, chỉ là ánh mắt người nộm trống rỗng, nhưng ngũ quan thì lại truyền thần đến vậy.

Người nộm này.

Chanh Tử ngẩn ra, đây là tác phẩm năm ngoái của cô, vẫn chưa hoàn thành.

Người nộm này thật sự không tồi.

Đỗ Lan vung tay, sợi Chakra đã bám vào người nộm.

Người nộm chuyển động, theo động tác ngón tay của Đỗ Lan.

Đây là.

Chuyện như vậy, Thương Khi Chanh Tử và Hắc Đồng Cán Dã đều là lần đầu tiên nhìn thấy.

Người nộm đứng dậy, mặc áo choàng rộng thùng thình, và đối mặt với Sa Chức.

Cha ơi, cha định làm gì vậy.

Sa Chức hỏi.

Không có gì, chỉ là thấy con gái yêu của ta đáng yêu hơn.

Người nộm này còn kém xa.

Đỗ Lan cười nói.

Con cũng nghĩ vậy.

Sa Chức hai tay khẽ động, cũng kéo ra một người nộm từ đống người nộm, dùng Chakra điều khiển tấn công người nộm do Đỗ Lan điều khiển.

Đỗ Lan điều khiển người nộm chặn đứng đòn tấn công, rồi hai người nộm giao đấu trong không gian không mấy rộng rãi.

Chương 176

Động tác đó không hề thua kém các ngôi sao trong phim.

May mắn là Đỗ Lan và Sa Chức đều không quá đà, rất nhanh đã dừng lại, Đỗ Lan nói, Những người nộm này thật sự không tồi, nguyên lý phát lực giống hệt cơ thể người, tốt hơn nhiều so với những con rối chỉ làm bằng gỗ đơn thuần.

Như ta đã nói trước đó, ta muốn đặt ba con.

Chanh Tử đau lòng nhìn hai người nộm tay chân đã xuất hiện vết nứt, chỉ trong vài chục giây giao đấu ngắn ngủi, hai người nộm đã gần như không thể chống đỡ được, Tôi nghĩ tôi không thể làm ra loại người nộm mà anh yêu cầu.

Thực ra rất đơn giản, cô chỉ cần dùng các loại dược liệu khác thay thế một chút là được, tăng cường cường độ của người nộm, những thứ khác vẫn giữ nguyên.

Đỗ Lan đề nghị, Những thứ khác thì không cần nữa, chỉ cần tăng cường cường độ thôi.

Vậy xin hỏi, tôi nên dùng dược liệu nào.

Chanh Tử không có vẻ mặt tốt mà nói, người nộm mạnh nhất của cô cũng chỉ mạnh hơn cơ thể người bình thường ba bốn lần mà thôi.

Cô không thể chế tạo ra những người nộm mà Đỗ Lan có thể giày vò được.

Cô cứ làm đại đi, tôi không có yêu cầu gì.

Chanh Tử nhịn không đấm thẳng vào mặt Đỗ Lan một quyền, rõ ràng yêu cầu cao như vậy mà còn nói để cô tự liệu.

Đùa thôi, chỉ cần người nộm bình thường là được rồi.

Đỗ Lan nói.

Con cũng muốn một con, con cũng muốn học loại ma thuật điều khiển người nộm đó.

Y Lỵ Nhã hai mắt sáng rực nhìn Đỗ Lan, Thầy ơi, hành không ạ.

Chỉ khi có điều muốn cầu xin, Y Lỵ Nhã mới lộ ra vẻ mặt như vậy, Đỗ Lan đã rất hiểu, Được thôi, nhưng huấn luyện sẽ rất vất vả đấy.

Chỉ cần con học được, có vất vả đến mấy con cũng không sợ.

Y Lỵ Nhã đã nghĩ ra đủ cách để dùng người nộm trốn học.

Hiện tại, Đỗ Lan và họ coi như đã quen biết mấy ma thuật sư nổi tiếng ở thành phố Fuyuki.

Trước đó đã quen Thiển Thượng Đằng Nãi, và Lưỡng Nghi Thức, bây giờ quen Thương Khi Chanh Tử, các ma thuật sư có tiếng tăm ở thành phố Fuyuki gần như đều đã quen biết.

Các ma thuật sư còn lại phải đợi đến khi cốt truyện bắt đầu mới xuất hiện.

Một nền tảng để tự mình ước thúc, Đỗ Lan đã gia công lại người nộm của mình do Thương Khi Chanh Tử gửi đến.

Hắn vẽ vô số trận pháp phức tạp lên người nộm, sau đó cũng vẽ trận pháp lên cánh tay mình.

Tự phong ấn mình vào người nộm, và kết nối Chakra của mình với người nộm, như vậy, trừ lúc ăn uống cần rời khỏi người nộm, bình thường hắn có thể dùng người nộm để hành động.

Cứ như mình rơi vào xi măng vậy.

Đỗ Lan vận động cơ thể người nộm, lợi dụng Chakra kết nối hoàn toàn cảm giác của người nộm với chính mình.

Không có sự hỗ trợ của lực chiến đấu đáng sợ có thể khiến người ta run rẩy sau đó, Đỗ Lan cảm thấy rất kỳ lạ.

Hắn suýt nữa quên mất cảm giác không có sức mạnh, nặng nề và bị trói buộc tay chân.

Đây chính là cảm giác của người nộm.

Đỗ Lan nắm chặt tay, liên tục đấm.

Một giây cũng có thể ra năm sáu quyền, đây là giới hạn rồi, nếu nhanh hơn nữa, cơ thể người nộm sẽ không chịu nổi.

Cơ thể người nộm, so với thể năng lượng đã trải qua trăm trận chiến của Đỗ Lan thì kém xa vạn dặm.

Được rồi, bây giờ ta có thể đi cùng với những người bình thường rồi.

Địch Ny Toa, ta sẽ không về ăn tối đâu.

Đỗ Lan nói, rồi tự mình bước ra ngoài.

Mẹ ơi, cha định làm gì vậy.

Ai biết được, có lẽ lại ra ngoài chơi rồi.

Địch Ny Toa nhìn người nộm trước mặt mình, bất lực cười, người nộm này có tác dụng gì chứ, Chúng ta cất món quà này vào Vạn Năng Giao Nang đi.

Vâng ạ.

Đỗ Lan vừa tập quen với sức cản khiến người nộm hành động chậm chạp, vừa đến gara lái một chiếc ô tô ra.

Hắn muốn đến bệnh viện chờ đợi, quay lại tất cả những cảnh tượng đặc sắc.

Tại bệnh viện, Đỗ Lan lần thứ hai nhìn thấy Lưỡng Nghi Thức.

Vì đã ngủ say ba năm, cô ấy trông có vẻ gầy đi, mái tóc đã lâu không được cắt cũng đã rất dài.

Khi Đỗ Lan đến, Lưỡng Nghi Thức vừa mới hoàn thành bài tập phục hồi chức năng, đôi mắt vô định nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Đứa cháu đáng thương của ta, con vẫn khỏe chứ.

Đỗ Lan xách giỏ trái cây mua ở ngoài bệnh viện, liên môn đều không có gõ cửa đã đi thẳng vào.

Lưỡng Nghi Thức thu lại ánh mắt, cô nhớ giọng nói này, nhưng cảm giác người trước mặt và người trước đó đơn giản là hai người khác nhau.

Bước chân của Đỗ Lan nặng hơn rất nhiều, và động tác cũng có chút không tự nhiên.

Anh là.

Chú họ của con.

Xem ra, con không những mất trí nhớ, mà còn hay quên nữa.

Đỗ Lan đặt trái cây xuống.

Lưỡng Nghi Thức lại chuyển ánh mắt ra ngoài cửa sổ.

Đỗ Lan và Sa Chức, nhìn từ bên cạnh, thật sự có chút tương đồng.

Con đang nhìn gì.

Hay đang nghĩ gì.

Đây là phòng bệnh ở tầng hai, ngoài ánh nắng mặt trời ra, cũng không có gì khác bên ngoài cửa sổ.

Lưỡng Nghi Thức vẫn không nói gì.

Con gái ta Sa Chức có thường xuyên đến thăm con không.

Đỗ Lan đột nhiên hỏi.

Nói đến Sa Chức, mắt Lưỡng Nghi Thức có tiêu cự, Vâng, Sa Chức thường xuyên đến.

Lưỡng Nghi Thức khi chưa thích nghi được với Trực Tử Ma Nhãn, chỉ có Sa Chức là ngày nào cũng đến.

Mà Trực Tử Ma Nhãn không có tác dụng với Sa Chức, nên đối mặt với Sa Chức, Lưỡng Nghi Thức cảm thấy thoải mái nhất.

Không cần lo lắng mình vô tình chạm vào tử tuyến, làm hỏng đồ vật.

Hơn nữa, khi Lưỡng Nghi Thức ở cùng Sa Chức, cô cảm thấy rất dễ chịu, Sa Chức dường như rất hiểu cô.

Có phải con cảm thấy Sa Chức giống như chị em gái của con không.

Thực ra điều này rất bình thường, vì Sa Chức từ nhỏ đã ở bên con rồi.

Đỗ Lan nói.

Cháu không nhớ nổi.

Lưỡng Nghi Thức hoàn toàn không nhớ được chuyện trước đây của mình, cũng không nhớ có một cô em gái nhỏ luôn đi theo mình.

Đương nhiên Lưỡng Nghi Thức hoàn toàn hiểu lầm, cô không biết rằng linh hồn của Sa Chức từng là một nửa của cô.

Lưỡng Nghi Thức và Lưỡng Nghi Chức vẫn luôn sống trong cùng một cơ thể.

Không sao, không nhớ được cũng không sao, bắt đầu lại từ đầu cũng là một trải nghiệm không tồi.

Lưỡng Nghi Thức cứ như một cái bình giữ nhiệt, luôn rất trầm mặc.

Hiển nhiên cô không quen Đỗ Lan, cô căn bản không biết cái gọi là chú họ của mình đến vì mục đích gì, cô sẽ không nghĩ Đỗ Lan chỉ đến để tặng trái cây.

Đỗ Lan ăn hai quả trái cây, hoàn toàn quên, hắn thực ra là mua cho Lưỡng Nghi Thức.

Thời gian không còn sớm, nghỉ ngơi sớm đi.

Ta về trước đây.

Đỗ Lan đương nhiên không về, mà là nấp trong bệnh viện, linh hồn lang thang muốn cướp lấy cơ thể Lưỡng Nghi Thức, hai ngày tới sẽ có hành động.

Ma thuật bảo vệ mà Thương Khi Chanh Tử để lại ở cổng đã bị phá hủy, bởi linh hồn lang thang điều khiển thi thể.

Cánh cổng mất đi sự bảo vệ, trong mắt linh hồn lang thang không còn chút uy hiếp nào.

Thế là linh hồn lang thang điều khiển xác khô tông thẳng vào cánh cổng.

Để phá hủy ma thuật ngăn chặn linh hồn lang thang tiếp cận, hắn đã điều khiển xác khô.

Linh hồn lang thang này rõ ràng đã có một trí tuệ nhất định, điều này rất hiếm gặp.

Tông đổ cửa phòng bệnh, xác khô khống chế Lưỡng Nghi Thức.

Hai cánh tay lạnh lẽo của xác khô siết chặt cổ Lưỡng Nghi Thức.

Bởi vì trong lúc hôn mê, cô đã cảm nhận được cái chết khi Chức hy sinh vì mình, nên Lưỡng Nghi Thức từ chối cái chết.

Lưỡng Nghi Thức giãy giụa, rồi cùng xác khô rơi xuống lầu, cố gắng giết chết cái xác khô đó, nhưng cô đã thất bại.

Ở một bên khác, Thương Khi Chanh Tử cảm thấy ma thuật của mình bị phá hủy liền lập tức chạy đến.

May mắn là sau khi cảm nhận được linh hồn lang thang, Chanh Tử đã luôn ở gần bệnh viện.

Thật làm tôi giật mình, vậy mà lại nhảy xuống từ độ cao như vậy.

Rồi nhìn xác khô đang đi đến, Chanh Tử niệm chú ngữ lửa ngắn gọn.

Nhưng hỏa lực rõ ràng không đủ, chỉ thiêu cháy quần áo trên người xác khô.

Vì vốn dĩ đã chết rồi, nên dù có tấn công tim hay phá hủy não, cũng sẽ không có tác dụng gì.

Chương 177

Chuyện này gay go rồi, chúng ta rút lui trước đi.

Vừa nói xong cô đã định bỏ đi.

Ít ra cũng là một ma thuật sư có tiếng mà, sao lại nhát gan đến vậy chứ, cô Chanh Tử.

Đỗ Lan nhìn mà không khỏi lẩm bẩm.

Lúc này Lưỡng Nghi Thức tỉnh giấc, vì sự hy sinh của Lưỡng Nghi Chức, vì để đón chào sự tái sinh của mình, cô quyết định không từ chối sức mạnh ma nhãn của mình nữa.

Dù sao thì, thứ đó bây giờ là vật sống phải không, đã như vậy, tôi có thể giết nó.

Trong mắt Trực Tử Ma Nhãn, cái xác khô đó chẳng qua chỉ là rác rưởi.

Sa Chức cảm nhận được nguy hiểm của Lưỡng Nghi Thức, một Thuấn Di xuất hiện bên cạnh Chanh Tử, Không sai, hãy chấp nhận sức mạnh đó đi, dùng nó để giành lấy hạnh phúc của mình.

Lưỡng Nghi Thức cử động, né tránh đòn tấn công của xác khô, ngón trỏ và ngón giữa ghép lại, mạnh mẽ lướt qua tử tuyến trên người xác khô.

Thức, tôi sẽ luôn dõi theo em.

Sa Chức lẩm bẩm nói.

Ngón tay rõ ràng không hoàn toàn cắt đứt tử tuyến của hắn, Quá nông sao.

Thương Khi Chanh Tử lấy ra con dao găm đã chuẩn bị sẵn, ném cho Lưỡng Nghi Thức, Dùng cái này đi.

Lưỡng Nghi Thức cầm lấy dao găm xong không lập tức tấn công, mà là cắt bỏ toàn bộ mái tóc dài cản trở chiến đấu của mình.

Thức mạnh mẽ nên là như vậy, hãy vạch ra mọi chướng ngại vật cản đường đi, Lưỡng Nghi Thức.

Con dao găm vạch qua cánh tay duỗi ra của xác khô, rồi vạch qua tử tuyến của linh hồn lang thang.

Nhưng vẫn chưa hoàn toàn tiêu diệt được, linh hồn lang thang đã xông vào cơ thể Lưỡng Nghi Thức.

Thức.

Sa Chức giật mình.

Nhưng Lưỡng Nghi Thức từ từ giơ dao găm lên, nhắm vào chính mình, Ta sẽ giết chết cái ta yếu đuối, Lưỡng Nghi Thức tuyệt đối sẽ không giao cho ngươi.

Con dao găm đâm mạnh xuống ngực mình.

Không đâm trúng cơ thể mình, mà đâm vào linh hồn lang thang.

Một đòn tất sát.

Đây chính là Lưỡng Nghi Thức tái sinh, không có lý do, không có do dự, kiên định con đường của mình, gánh vác lời chúc phúc của người đã khuất và sự quan tâm của người đang sống, một thiếu nữ mạnh mẽ sống tiếp.

Lưỡng Nghi Thức vì kiệt sức mà ngất đi, Chanh Tử vội vàng đỡ lấy cô.

Rõ ràng là vẫn chưa hoàn toàn nắm vững cách sử dụng Trực Tử Ma Nhãn, vẫn cần tu luyện nhiều hơn nữa.

Sa Chức không cử động, rồi từ tốn nói, Trong lòng thiếu đi một cái ta, nhưng lại có thể chứa đựng nhiều người hơn, em sẽ hạnh phúc hơn.

Thương Khi Chanh Tử cũng không nghe thấy câu nói này của Sa Chức, Chanh Tử vẫn đang nghĩ cách làm sao để Lưỡng Nghi Thức làm việc cho mình.

Thời gian trôi qua, có thể chữa lành mọi thứ.

Những nhà tài phiệt đã tìm đến Đỗ Lan, vì họ cần Đỗ Lan đi lấy hai viên Long Châu cuối cùng vẫn còn ở khu vực hoang dã.

Còn viên Long Châu trong tay Chanh Tử cũng bị bán đi với giá cao, ở thành phố Fuyuki đã xảy ra một số xung đột.

Nhưng rất nhanh Long Châu đã được chuyển ra khỏi thành phố, ngày Long Châu được tập hợp cũng không còn xa.

Sa Chức đã truyền dạy kinh nghiệm sử dụng Trực Tử Ma Nhãn cho Lưỡng Nghi Thức, đồng thời còn cho Phổ Tu Tư và Lưỡng Nghi Thức cùng nhau đối luyện.

Kỹ năng chiến đấu của Lưỡng Nghi Thức trở nên mạnh hơn.

Chỉ có điều Thiển Thượng Đằng Nãi đã được chữa khỏi.

Những thiếu nữ đáng thương trong cốt truyện gốc, bây giờ đều rất bình thường.

Tức là những quân bài trong tay Hoang Dã Tông Liên đã không còn nhiều nữa.

Địch Ny Toa, đợi Long Châu tập hợp xong, chúng ta cũng có thể rời đi rồi.

Thế giới này tiếp nối thế giới kia, em có cảm thấy chán không.

Chán à.

Sao lại chán được, em cảm thấy mỗi một thế giới mới đều khiến em biết được những điều khác biệt.

Em thích quá trình như vậy.

Địch Ny Toa cười nói.

Rồi Địch Ny Toa và Đỗ Lan nhìn về phía con gái mình, Sa Chức, con có suy nghĩ gì không.

Con à.

Con cũng rất mong chờ thế giới mới, chỉ cần cả nhà ở cùng nhau, không phải chia xa, thì đi đâu cũng vậy thôi.

Sau khi thấy Lưỡng Nghi Thức rất an toàn, gánh nặng cuối cùng trong lòng Sa Chức cũng đã được đặt xuống.

Bây giờ cô toàn tâm toàn ý tận hưởng cuộc sống gia đình.

Cũng không biết ai sẽ có được Long Châu, là những ma thuật sư đó, hay những nhà tài phiệt giàu có.

Đỗ Lan nói.

Điều này thì không rõ lắm, biến số quá lớn.

Không đến cuối cùng, không ai biết điều ước cuối cùng sẽ rơi vào tay ai.

Địch Ny Toa nói.

Sa Chức cũng rất đồng ý với lời của mẹ mình, Nghe nói còn có đội thu thập Long Châu có bối cảnh chính thức được chính phủ nước nhà hỗ trợ, đội trưởng của họ, chúng ta còn quen biết, chính là Tổng tư Thất Lang đó.

Còn chỉ huy quân đội Mỹ kia cũng liên tục điều động mọi tài nguyên mà hắn có thể sử dụng.

Ngoài ra, Ngôn Phong Khỉ Lễ và Kim Sa Sa cũng đã tổ chức một tổ chức không nhỏ, không biết vì mục đích gì cũng đang thu thập Long Châu.

Hiện tại, người sở hữu Long Châu nhiều nhất là mấy vị tù trưởng ở Châu Phi, họ có đủ mỏ vàng và mỏ dầu để mua nửa Trái Đất, nên họ đã mua được nhiều Long Châu nhất.

Sa Chức, sao con biết rõ vậy.

Chẳng phải là đệ tử của con sao, gần đây bị một đội Long Châu để mắt tới, muốn cậu ấy gia nhập.

Nên con mới đi tìm hiểu một chút.

Sa Chức bất lực nói.

Cô quan tâm đến học trò của mình hơn Đỗ Lan nhiều.

Học trò của Đỗ Lan, Y Lỵ Nhã, hiện giờ vẫn do Thì Thần dạy, cùng lắm có lúc Đỗ Lan sẽ chế tạo cho Y Lỵ Nhã một số đạo cụ nhỏ.

Mà nói đi thì cũng nói lại, Thức hôm nay về lấy hành lý, cô ấy thuê một căn hộ, chuẩn bị dọn ra ngoài ở.

Địch Ny Toa nói.

Dọn ra ngoài cũng tốt, dù sao chúng ta đông người ở đây cũng hơi chật chội rồi.

Lời của Đỗ Lan nhận được cái liếc mắt khinh bỉ từ người nhà.

Sau khi Thức mất trí nhớ, ngoài Hắc Đồng Cán Dã và con gái chúng ta, những người khác cô ấy đều không giao lưu nhiều.

Ngay cả bố mẹ cô ấy cũng vậy.

Địch Ny Toa nói, Nhưng việc mất trí nhớ của cô ấy chỉ là tạm thời, rồi sẽ hồi phục thôi.

Sa Chức trong lòng thầm cầu nguyện Lưỡng Nghi Thức hạnh phúc.

Xin lỗi, làm phiền rồi, xin hỏi Sa Chức có ở đây không.

Một giọng nói chữa lành vang lên từ hiên nhà, hóa ra là tìm Sa Chức.

Là cô Thiển Thượng.

Sa Chức đón Thiển Thượng Đằng Nãi vào.

Đã nửa năm kể từ khi Thiển Thượng được chữa khỏi, Thiển Thượng và Sa Chức đã trở thành bạn thân thiết.

Hôm nay Thiển Thượng Đằng Nãi đến là vì một người bạn học của cô ấy đã tự sát, đúng vậy, tự sát.

Thiển Thượng Đằng Nãi không có nhiều bạn bè, trước khi bị chứng vô cảm, cô chỉ có một mình Hắc Đồng Tiên Hoa, tức là em gái của Hắc Đồng Cán Dã.

Nhưng sau khi hồi phục, tính cách của cô cũng thay đổi, ở trường cô lại kết thêm vài người bạn.

Nhưng bây giờ một người bạn, bạn học của cô ấy, đã nhảy lầu tự sát.

Thiển Thượng cảm thấy rất khó chấp nhận, nên cô đã tìm đến Sa Chức đáng tin cậy.

Đồng thời, tại xưởng Gia Lam Chi Đường, Hắc Đồng Cán Dã đột nhiên bất tỉnh.

Sa Chức đi cùng Thiển Thượng Đằng Nãi đến nơi bạn học cô ấy nhảy lầu, chuẩn bị cúng tế.

Đây là một khu chung cư đã bị bỏ hoang, sau bong bóng kinh tế mấy năm trước, ở Nhật Bản có rất nhiều khu chung cư bị bỏ hoang

như vậy.

Bạn học Đồng Tử là một người rất dễ gần, nhưng tại sao.

Thiển Thượng Đằng Nãi đau buồn nói.

Hy vọng cô ấy an nghỉ trên thiên đường.

Sa Chức an ủi, rồi ngẩng đầu.

Dưới bóng trăng tròn vành vạnh, mấy linh hồn đang lơ lửng trên không.

Đằng Nãi, người đã nắm giữ Loan Khúc Ma Nhãn, cũng nhìn thấy cảnh tượng này, Bạn học Đồng Tử.

Những u linh đó đều mặc áo choàng trắng dài, ánh mắt trống rỗng.

Vu Điều Vụ Hội, một thiếu nữ chỉ có thể sống trên giường bệnh, mang theo khát vọng về thế giới bên ngoài.

Con gái của Hoang Dã Tông Liên, nhưng từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ, cô ấy chỉ có thể nằm trên giường bệnh để nhận sự cứu tế của Hoang Dã Tông Liên.

Rồi Hoang Dã Tông Liên đã lợi dụng cô ấy, mặc dù đã thực hiện khát vọng của cô ấy về thế giới bên ngoài, nhưng Vu Điều Vụ Hội, linh thể lang thang bên ngoài, vẫn cô độc.

Chương 178

Vì vậy cô muốn bạn bè, thế là cô gái tình cờ đi ngang qua tòa nhà này, không tự chủ được mà đi lên sân thượng.

Rồi cô lao mình xuống, nhưng con người không thể lơ lửng như linh thể, kết quả chỉ có rơi từ tòa nhà cao tầng xuống, đón nhận cái chết.

Ở một bên khác, Lưỡng Nghi Thức để đánh thức Hắc Đồng Cán Dã đã đến tòa nhà này điều tra.

Không thể không nói, Hắc Đồng Cán Dã rất dịu dàng, hơn nữa cậu ấy cởi mở và đẹp trai, quả thật rất dễ được các cô gái yêu thích, đặc biệt là những người hướng nội.

Khi còn học cấp hai, Hắc Đồng Cán Dã đã giúp đỡ Thiển Thượng Đằng Nãi, khiến cô ấy luôn ghi nhớ.

Trong lúc đến bệnh viện chăm sóc Lưỡng Nghi Thức, sau khi gặp Hắc Đồng vài lần, Vu Điều Vụ Hội đã thích cậu ấy, yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Cộng thêm em gái của mình là Hắc Đồng Tiên Hoa cũng có thiện cảm với Cán Dã, từ nhỏ đã bị cậu ấy chinh phục.

Cuối cùng còn có Lưỡng Nghi Thức, Hắc Đồng quân này đơn giản là người chiến thắng cuộc đời và đại thần công lược.

Trước khu chung cư bỏ hoang, Lưỡng Nghi Thức và Thiển Thượng Đằng Nãi đã gặp nhau.

Đương nhiên, những giao điểm trước đây đã bị thay đổi, nên đây là lần đầu tiên họ gặp mặt.

Hơn nữa, Đằng Nãi cũng không vặn gãy cánh tay trái của Lưỡng

Nghi Thức.

Ba người đều nhìn thấy những u linh dưới ánh trăng, nhưng cảnh tượng đó rất nhanh lại biến mất.

Xem ra, chúng ta cần dành thời gian vào đây xem xét rồi, nếu không sẽ còn có người từ đây rơi xuống.

Sa Chức nói.

Lưỡng Nghi Thức gật đầu.

Còn Thiển Thượng Đằng Nãi lại không từ chối, cô trước đây chỉ là một thiếu nữ khép kín, năng lực ma nhãn cũng bị phong ấn.

Nên cô căn bản không biết những cái bóng đó có ý nghĩa gì.

Ngày mai, sau khi trời tối, chúng ta sẽ vào.

Sa Chức quyết định như vậy, Đằng Nãi, chị cũng đến nhé.

Vâng.

Chiều tối ngày thứ hai.

Trong tòa nhà này, ba người đã nghe thấy tiếng cười, chính là loại tiếng cười ma quái thường xuất hiện trong phim kinh dị.

Vu Điều Vụ Hội ở trạng thái linh thể có khả năng điều khiển và di chuyển đồ vật.

Nhưng, ba người đến lần này đều không phải là những vai diễn bình thường.

Hai người có Trực Tử Ma Nhãn, một người có Loan Khúc Ma Nhãn.

Tòa nhà này là một tòa nhà hình chữ hồi khép kín, trong sân giữa không trung, Vu Điều Vụ Hội đang lơ lửng ở đó.

Các người cũng đến để bay sao.

Mau trả Hắc Đồng lại như cũ.

Các người cũng đến để bay sao.

Vu Điều Vụ Hội không trả lời câu hỏi của Lưỡng Nghi Thức.

Hai bên đối thoại mà chẳng ăn nhập gì với nhau, dường như không có cơ hội phá vỡ thế bế tắc này.

Tại sao bạn học Đồng Tử lại ở đó, rốt cuộc cô đã làm gì.

Đằng Nãi hỏi.

Các người cũng đến để bay sao.

Ánh trăng già trên bầu trời chiếu sáng những vì sao khác.

Linh hồn trên sân thượng lơ lửng giữa không trung.

Nữu Khúc.

Mắt Thiển Thượng Đằng Nãi đầy những sợi chỉ đỏ, đó không phải là sợi máu, mà là điểm phóng thích sức mạnh có thể bẻ cong vật thể.

Một u linh biến thành xoáy nước rồi biến mất giữa không trung.

Còn con dao găm trong tay Lưỡng Nghi Thức được cô ta dùng tạo ra cơn lốc, cắt đứt sợi chỉ tử vong trên linh hồn.

Ngoại trừ linh thể Vu Điều Vụ Hội, những u linh khác đều không có tư tưởng, không biết suy nghĩ.

Vì vậy, những u linh đó đều bị hai người sở hữu Ma Nhãn tiêu diệt hoàn toàn.

Chỉ có linh thể Vu Điều Vụ Hội không ngừng bay đi xa, muốn thoát khỏi sân thượng này.

Sa Chức hành động, tuy không có động tác nào, nhưng Khí của cô ta ngay lập tức khóa chặt linh thể kẻ địch.

Vu Điều Vụ Hội cảm thấy mình bị định trụ, không thể hành động.

Ngươi đã làm gì ta.

Vu Điều Vụ Hội nhìn Sa Chức.

Không có gì, chỉ là muốn ngươi trở về thôi, đừng làm hại người nữa.

Ngươi đã cô đơn đến vậy, tại sao không thử kết giao vài người bạn.

Ngươi căn bản chẳng biết gì cả.

Vu Điều Vụ Hội hét lên.

Ta biết, ta có thể cảm nhận được, sinh cơ trong cơ thể ngươi đang biến mất, ngươi bị trói buộc trong cơ thể sắp chết của mình, ngươi khao khát tự do.

Sa Chức nói, Trở về đi, ta sẽ chữa trị cho ngươi.

Sa Chức phóng Khí trong chớp mắt, Vu Điều Vụ Hội như bị một bàn tay khổng lồ kéo về cơ thể mình.

Cảm giác ngột ngạt lại xuất hiện.

Cô ta khao khát thoát khỏi cái thân thể ốm yếu, gầy gò, xanh xao, chết chóc này biết bao.

Tại sao lại cản trở ta bay Cô ta vùng vẫy ngồi dậy, sau đó dùng hết sức lực đưa cơ thể mình lên xe lăn cạnh giường.

Hành lang ngoài phòng bệnh rất yên tĩnh, khu vực này toàn là bệnh nhân nằm viện dài ngày, đều là những người chờ chết không có thuốc chữa.

Đến nỗi bác sĩ và y tá một ngày cũng chỉ kiểm tra định kỳ một lần.

Vì vậy, Vu Điều Vụ Hội cố gắng di chuyển xe lăn của mình, đi qua hành lang vắng lặng, lên thang máy vận chuyển, sau đó rời khỏi bệnh viện từ bãi đậu xe.

Một mình, cô ta chậm rãi di chuyển dưới ánh đèn đêm.

Mọi người đều vội vàng lướt qua cô ta, nhưng không ai chú ý đến cô.

Gió thổi qua thân hình gầy gò của Vu Điều Vụ Hội, cô ta đến một khu chung cư.

Tại rìa sân thượng, Vu Điều Vụ Hội lao đầu xuống, để tìm kiếm sự bay lượn.

Đúng vậy, cô ta thật sự đã bay lên, được Sa Chức kéo đi.

Đúng là một cô gái ngốc nghếch.

Sa Chức lắc đầu, rồi kéo cô ta bay về phía mặt trăng.

Vu Điều Vụ Hội mở mắt, Ta thật sự đang bay sao.

Đúng vậy, cứ yên lặng tận hưởng đi, cơ hội khó có được.

Bảy viên Long Châu cuối cùng cũng tiếp cận nhau đến vậy lần đầu tiên, bẫy và phản bẫy đã hoàn toàn được chuẩn bị.

Bây giờ chỉ cần chờ đợi, rồi sẽ có người bắt đầu hành động, đi cướp đoạt Long Châu.

Cuộc tàn sát bắt đầu, ở Phi Châu, ở Mỹ Quốc, ở Anh Quốc.

Sau đó bốn viên Long Châu được đưa về Nhật Bản.

Chỉ là sau khi đến sân bay quốc tế Tokyo, tín hiệu Long Châu đột nhiên biến mất.

Điều này khiến các đại ngạc cá mập lớn tức là các thế lực lớn đổ dồn ánh mắt vào khu vực phía đông Nhật Bản.

Cuộc tàn sát vẫn tiếp diễn, những người nắm giữ Long Châu cuối cùng chỉ còn lại hai người, một là Ngôn Phong Khỉ Lễ, một là vị tướng Mỹ đã nghỉ hưu từng đóng quân ở Nhật Bản.

Ánh mắt quay trở lại Tam Tiếu Thị.

Y Lợi Á Phỉ Nhi hôm nay lại lẻn ra ngoài, trốn tránh sự giám sát của Thì Thần.

Sống cùng Cơ Giới Thì Thần đã lâu, Y Lợi Á biết rõ lịch trình của Thì Thần, nên hễ tìm được kẽ hở là cô bé lại chuồn ra.

Y Lợi Á thích cảm giác này, mạo hiểm ra ngoài đi dạo phố, vô cùng kích thích.

Gần về chiều tối, Y Lợi Á vội vàng quay về, rồi trên đường va phải một người.

Chương 179

Ngươi đi đường không nhìn à.

Y Lợi Á Phỉ Nhi là một tiểu công chúa, trong gia tộc trước đây đã hình thành tính cách kiêu căng, luôn khinh thường người lạ.

Người đó là một thiếu niên, không quay đầu lại, sau khi va vào Y Lợi Á vẫn tiếp tục đi.

Ta nói ngươi cái người này, đụng phải người sao không xin lỗi.

Y Lợi Á lanh lẹ đứng dậy, rồi kéo người đó lại.

Lúc này Gian Đồng Nhạn Dạ mới chú ý, một cô gái tóc bạc đã chặn hắn lại.

Hắn vẫn còn chìm đắm trong cơn ác mộng của ngày hôm qua: mẹ mình đã giết cha mình, còn muốn giết cả hắn.

Gian Đồng Nhạn Dạ đã chạy trốn, lao ra khỏi nhà.

Thẫn thờ đi cả một ngày, Gian Đồng Nhạn Dạ vẫn chưa hồi phục sau cú sốc.

Ngươi cái tên này có biết lịch sự không hả.

Y Lợi Á nâng cao giọng.

Cái gì.

Xin lỗi đi, ngươi phải xin lỗi vì đã va vào ta.

Thế à, ừm, được, xin lỗi.

Gian Đồng Nhạn Dạ thờ ơ nói.

Ngươi cái tên khốn này.

Y Lợi Á tức giận, rồi rút ra một viên bảo thạch.

Loại ma thuật bảo thạch của thổ hào này khá hợp với cô bé.

Viên bảo thạch ném về phía Gian Đồng Nhạn Dạ, rồi nổ tung trước mặt hắn.

Bụi khói và chấn động từ vụ nổ khiến hắn ngất đi.

Sau đó Y Lợi Á nhận ra mình đã gây rắc rối rồi, mình trong lúc bốc đồng lại dùng ma thuật đánh một người bình thường.

Y Lợi Á.

Cơ Giới Thì Thần đứng sau Y Lợi Á, rồi bế Y Lợi Á lên, còn một tay khác kéo một chân của Gian Đồng Nhạn Dạ.

Cứ thế, một tay bế một đứa trẻ, một tay kéo Gian Đồng Nhạn Dạ về Lưỡng Nghi Gia Đạo Trường.

Y Lợi Á về đi, tiếp tục làm xong bài tập.

Đuổi Y Lợi Á đi, rồi quay đầu nhìn Gian Đồng Nhạn Dạ.

Một viên bảo thạch, ma thuật tu phục, hay nói cách khác là ma pháp chữa lành.

Ma thuật bảo thạch của gia tộc Viễn Phản truyền từ đời này sang đời khác, lấy bảo thạch làm môi giới giúp ma thuật của họ chính xác, hiệu quả hơn, hoặc tăng cường hiệu quả.

Gian Đồng Nhạn Dạ rất nhanh tỉnh lại, ma thuật của Thì Thần vẫn lão luyện.

Ta đây là đâu.

Gian Đồng Nhạn Dạ mơ màng nhìn xung quanh.

Tam Tiếu Thị.

Thì Thần đáp.

A.

Gian Đồng Nhạn Dạ giật mình khi nhìn thấy Thì Thần, cái thân thể đầy vẻ cơ giới kia thật sự quá gây sốc.

Bây giờ có cần ta đưa ngươi về nhà không.

Không cần.

Gian Đồng Nhạn Dạ đã tuyệt vọng nên khả năng tiếp nhận người máy của hắn mạnh hơn nhiều, đầu óc hắn vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Hắn chỉ nhớ mình bị một cô gái trông như búp bê chặn lại, sau đó thì chẳng biết gì nữa.

Cả ngày không ăn uống cũng không nghỉ ngơi, Gian Đồng Nhạn Dạ lảo đảo đứng dậy, rồi trượt chân, lại quỵ xuống.

Ngươi cần ăn chút gì đó, và nghỉ ngơi một chút.

Tối nay cứ ở lại đây đi, ngày mai hẵng đi.

Thì Thần nói.

Buổi tối, Y Lợi Á ngồi cạnh Sa Chức, không ngẩng đầu lên.

Y Lợi Á, hôm nay con lại dùng ma thuật tấn công một người bình thường đấy à.

Đỗ Lan lắc đầu, Có giết người diệt khẩu không.

A.

Món đồ trong miệng Y Lợi Á rơi cả ra ngoài.

Ta đùa thôi, giết người diệt khẩu không phải phong cách của chúng ta.

Không sao, sau này cẩn thận hơn là được, nhưng tính khí của con cũng phải kiềm chế một chút, biết chưa.

Biết rồi ạ.

Y Lợi Á lè lưỡi với Đỗ Lan.

Gian Đồng Nhạn Dạ tiên sinh, thật ngại quá, học trò của tôi đã thất lễ rồi.

Đáng lẽ ra phải để Y Lợi Á xin lỗi hắn, nhưng Đỗ Lan nổi tiếng là người bảo vệ học trò của mình, nên tuyệt đối sẽ không để học trò của mình xin lỗi.

Không sao đâu.

Gian Đồng Nhạn Dạ vô cùng không quen với bầu không khí gia đình này.

Quá kỳ lạ.

Một gia tộc mang tính quốc tế, một người chồng châu Âu, một người vợ người Anh, còn có mấy người ngoại quốc kỳ lạ, hai đứa trẻ đều rất xinh đẹp, cộng thêm một người máy nữa thì thật sự là cực kỳ kỳ quái.

Gian Đồng Nhạn Dạ ngồi ở cuối bàn ăn, tuy các món ăn đều rất ngon miệng, nhưng đối mặt với nhiều người lạ như vậy, hắn vẫn có chút gò bó.

Gian Đồng Nhạn Dạ tiên sinh, không cần gò bó, ở đây mỗi người đều bình đẳng.

Đỗ Lan vừa mở miệng, chủ đề đã chạy lạc hướng.

Đùa thôi, cứ thoải mái ăn đi, chúng ta có đủ thức ăn.

Trên bàn này, ngoại trừ Cơ Giới Thì Thần không cần ăn, những người khác đều là những người có khẩu vị lớn, ngay cả Y Lợi Á cũng phải ăn phần của hai người.

Gian Đồng Nhạn Dạ kinh ngạc đến ngây người, một bàn đầy món ngon rất nhanh đã biến mất, hơn nữa còn mang lại cho hắn một cảm giác.

Đó chính là bàn ăn như chiến trường.

Tiếng kèn hiệu vang lên, khiến đôi đũa trong tay họ nhanh chóng chuyển động.

Bởi vì là Anh Linh nên họ có kiến thức hiện đại toàn diện, việc sử dụng đũa cũng rất thành thạo.

Tốc độ của đôi đũa khiến người ta sởn gai ốc, những người trên bàn ăn như có một cái dạ dày khổng lồ giống như lỗ đen vậy.

May mắn là Gian Đồng Nhạn Dạ vẫn ăn no, như Đỗ Lan đã nói, họ đã chuẩn bị đủ thức ăn.

Gian Đồng tiên sinh, tối nay cứ ở lại đây, ngày mai tôi sẽ nhờ quản gia đưa anh về nhà.

Đỗ Lan nói, Ngủ ngon nhé.

Gian Đồng Nhạn Dạ cũng không muốn từ chối, hắn không muốn về cái nhà đáng sợ đó nữa.

Tuy nhiên, hắn cảm thấy tối nay mình sẽ không ngủ ngon được, ánh mắt vô hồn như con rối của mẹ hắn khiến hắn hết lần này đến lần khác gặp ác mộng.

Thế mà hắn lại không nghĩ đến cảnh mình giật dao đâm mẹ mình, rồi bản thân bỏ chạy.

Cả người như vừa vớt từ dưới nước lên, Gian Đồng Nhạn Dạ đành phải đứng dậy đi tắm vòi sen.

Lúc này đã là nửa đêm, Lưỡng Nghi Đạo Trường rất yên tĩnh.

Trong hành lang lộng gió, cửa kéo hướng ra khu vườn đang mở, để ánh trăng rải xuống sàn nhà.

Gian Đồng Nhạn Dạ mệt mỏi lê bước, phòng ngủ của hắn ở góc cuối hành lang.

Ánh trăng đẹp đẽ như vậy khiến hắn dừng bước, quay đầu nhìn ra khu vườn, trong vườn có một bóng người đứng đó, Ông người máy.

Tên ta là Viễn Phản Thì Thần, không phải ông người máy.

Thì Thần mặt không biểu cảm nói.

Xin lỗi.

Gian Đồng Nhạn Dạ thấy đằng nào mình cũng không ngủ được, liền ngồi xuống hành lang, Viễn Phản tiên sinh, ông đang làm gì vậy.

Hấp thụ ánh sáng mặt trời phản xạ.

Ông đang nói hấp thụ ánh trăng ư.

Gian Đồng Nhạn Dạ nhìn mặt trăng to lớn trên bầu trời.

Không thể không nói, trong thế giới anime, mặt trăng thường tròn xoe và to lớn, hoàn toàn không phù hợp với căn cứ khoa học.

Không sai.

Gian Đồng Nhạn Dạ càng khẳng định người trước mặt hoàn toàn là một người máy, không một chút tình người nào, ngay cả ánh trăng đẹp đẽ lãng mạn như vậy cũng nói là ánh sáng mặt trời phản xạ.

Viễn Phản tiên sinh, ông có biết Thái Cực Lâu không.

Biết, không xa đây lắm, lái xe mười mấy phút là đến.

Viễn Phản nói, rồi quay đầu nhìn Gian Đồng Nhạn Dạ, Nhà ngươi ở đó ư.

Không, không phải.

Gian Đồng Nhạn Dạ lại nghĩ đến con dao thái sáng loáng, cái cổ bị chặt của cha mình, và cả cảnh mình bất đắc dĩ giật lấy con dao.

Trầm mặc một lúc, Gian Đồng Nhạn Dạ cuối cùng quyết định nói với người máy này điều gì đó.

Có vài chuyện cứ giữ trong lòng sẽ khiến hắn phát điên, Viễn Phản tiên sinh, ông có gia đình không.

Có, ta có một người vợ và hai cô con gái.

Ta chỉ nhớ được chừng đó.

Thì Thần chỉ có thể nhớ những điều này, còn các chi tiết cụ thể, hình dáng và tên của vợ con đều đã bị Đỗ Lan phong ấn.

Vậy ông có muốn gặp lại gia đình không.

Không muốn, ký ức của ta đã mơ hồ, có lẽ họ đều đã tận lực trải qua sinh lão bệnh tử, gặp mà không bằng không gặp.

Cơ Giới Thì Thần tuyệt đối bình tĩnh.

Làm người máy vẫn tốt hơn, có thể tuyệt tình đến vậy.

Gian Đồng Nhạn Dạ ước gì mình cũng có thể quên hết những thứ khiến mình bất an.

Chương 180

Ngươi thật sự là một người máy, nhưng không giống ta.

Cơ thể ngươi được tạo thành từ một thứ gần giống với thịt, nhưng dưới lớp da thịt đó lại thực sự tồn tại các bánh răng và những linh kiện khác.

Thì Thần mặt không đổi sắc nói ra sự thật khiến Gian Đồng Nhạn Dạ kinh hồn bạt vía.

Ông đùa cái gì vậy.

Gian Đồng Nhạn Dạ kéo khóe miệng nở nụ cười yếu ớt.

Không phải đùa, ta không thích đùa.

Những gì ta nói đều là sự thật, trong đầu ngươi không có não, chỉ có một thứ giống như bộ thu sóng, tiếp nhận tín hiệu không biết từ đâu truyền đến, khiến ngươi phản ứng với thế giới bên ngoài.

A a.

Gian Đồng Nhạn Dạ vẫn không tin, đương nhiên không thể tin được, rõ ràng mình cảm thấy rất khỏe mạnh, sao lại là một người máy chứ.

Dù ngươi có tin hay không, thì những gì ta nói đều là sự thật.

Thì Thần nói, Không còn sớm nữa, nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai ta sẽ đưa ngươi về nhà.

Gian Đồng Nhạn Dạ một lần nữa mở mắt, trời đã sáng rõ.

Hắn chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, tối qua mình cơ bản là không hề ngủ được.

Cứ mãi gặp ác mộng, không sao yên ổn.

Bữa sáng đơn giản, những người khác đều đã ăn xong, chỉ còn một mình hắn đang ăn.

Cơ Giới Thì Thần đứng cạnh hắn, chờ đưa hắn về.

Xe đã chuẩn bị xong rồi, ngươi chỉ cần nói cho ta địa điểm, ta sẽ đưa ngươi về nhà.

Cơ Giới Thì Thần nói, Đương nhiên ngươi cũng có thể không nói, bộ xử lý trung tâm của ta sẽ kết nối với hệ thống quản lý hộ tịch toàn quốc, tìm ra chỗ ở của ngươi.

Giống như áp giải tù nhân, Cơ Giới Thì Thần cũng kiêm nhiệm một lần làm cảnh sát cơ giới.

Trong xe, Gian Đồng Nhạn Dạ nhìn đường phố người qua lại bên ngoài cửa sổ xe.

Hắn muốn trốn, nhưng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của Thì Thần.

Dưới Thái Cực Lâu, tòa nhà chung cư hình trụ này, nghe nói là do một kiến trúc sư vĩ đại thiết kế, cầu thang và hành lang hai bên đều có hình tròn, thể hiện ý nghĩa luân hồi.

Thì Thần nắm chặt cánh tay Gian Đồng Nhạn Dạ, không cho hắn chạy trốn, rồi bước vào thang máy, xoắn ốc đi lên.

Đinh đoong.

Gian Đồng Nhạn Dạ không thể chạy thoát, hắn biết sẽ không có ai đến mở cửa, bởi vì cha hắn đã bị mẹ giết, còn hắn tự tay giết mẹ mình.

Nhưng mọi chuyện lại không như hắn nghĩ, cánh cửa mở ra, một người đàn ông trung niên có vẻ tiều tụy đã mở cửa.

Cái gương mặt đó Gian Đồng Nhạn Dạ quá đỗi quen thuộc, chính là người cha mà đáng lẽ ra hắn đã bị giết chết.

Ba. ba.

Gian Đồng Nhạn Dạ cả người mềm nhũn, nếu không phải Thì Thần đang giữ chặt cánh tay hắn, hắn nhất định đã ngồi phịch xuống đất.

Là con à, sao giờ mới về, mau vào đi.

Hoàn toàn phớt lờ Cơ Giới Thì Thần.

Thì Thần cũng không khách khí, một tay đẩy cửa lớn mở toang, kéo Gian Đồng Nhạn Dạ đi vào.

Ngôi nhà vẫn đơn giản, tồi tàn như cũ.

Từ sau khi cha hắn lái xe đâm chết người, họ đã liên tục chuyển nhà để tránh lời đồn đại, cha hắn cũng không có công việc ổn định, cả gia đình đều dựa vào đồng lương ít ỏi của mẹ hắn để duy trì.

Gian Đồng Nhạn Dạ bị Thì Thần ấn xuống ghế.

Cánh cửa đóng lại, Mẹ con đi làm rồi, tối mới về.

Gian Đồng Nhạn Dạ run rẩy, không nói gì.

Trong đầu hắn vẫn còn hồi tưởng lại cảnh con dao đâm vào cơ thể mẹ mình.

Viễn Phản tiên sinh, rốt cuộc chuyện này là sao.

Gian Đồng Nhạn Dạ hỏi.

Đúng như ta đã nói, các ngươi đều là người máy, đều hành động theo một mệnh lệnh nào đó.

Rõ ràng các ngươi chỉ là một linh kiện của một hệ thống lớn hơn, chỉ là ngươi dường như bị lỗi rồi.

Thì Thần nói.

Người máy.

Hệ thống lớn hơn.

Linh kiện.

Tim Gian Đồng Nhạn Dạ đập với tốc độ siêu tốc.

Không sai, các ngươi đều là linh kiện của tòa nhà lớn này.

Một hệ thống tinh vi khổng lồ, tuy không biết ai đã tạo ra hệ thống này, vì mục đích gì mà tạo ra.

Nhưng ta biết những người trong tòa nhà này e rằng đều đã chết, và bây giờ các ngươi đều dưới dạng người máy tiếp nhận mệnh lệnh rồi hoạt động.

Sao lại thế.

Nhưng rõ ràng tôi đang ở đây, sao lại chết rồi.

Ta không biết.

Thì Thần không nói nữa, mà bắt đầu quan sát xung quanh.

Trong mắt hắn, mạch ma thuật và trận thế trên tường tòa nhà dần hiện rõ.

Hoang Dã Tông Liên vẫn luôn theo dõi Cơ Giới Thì Thần, trong trạng thái cảnh giác của một ma thuật sư, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Thái Cực Lâu chia làm hai phần, một phần là tử sĩ, phần còn lại là nơi trú ngụ của những con rối không ngừng lặp lại ngày cuối cùng của chúng.

Ma thuật tinh diệu, có thể khiến người máy trong tòa nhà này duy trì hành động lặp đi lặp lại tuần hoàn, nhưng quả thực là phi đạo đức như vậy.

Thì Thần đã nhìn thấu tòa nhà này.

Gian Đồng Nhạn Dạ tiên sinh, mời đi theo ta, ta sẽ đưa ngươi đi xem di thể của ngươi.

Không đi thang máy, mà đi cầu thang, lại lên một tầng nữa.

Tức là từ mặt chính của tòa nhà chuyển sang mặt đối diện, Tòa nhà này chắc chắn đã trải qua một cuộc cải tạo quy mô lớn sau khi các ngươi chết.

Cầu thang bị xoay thêm một vòng lên hoặc xuống, còn thang máy vì là xoay tròn đi lên, nên cũng có thể khiến người ta không hay biết mà đi đến tầng sai.

Tức là phòng chứa thi thể của ngươi hẳn là ở đây.

Ngươi có chìa khóa mà, mở cửa đi.

Hành lang y hệt, cửa phòng y hệt.

Tay Gian Đồng Nhạn Dạ đã run lẩy bẩy, nhưng vẫn như một người đàn ông mạnh mẽ mở cánh cửa lớn.

Một luồng khí âm lãnh xộc ra từ phía sau cánh cửa.

Trong phòng ăn có một xác khô, còn trong phòng của Gian Đồng Nhạn Dạ có hai xác khô, trong đó một thi thể nằm trong ổ chăn tatami, rõ ràng là bị giết trong lúc ngủ.

Gian Đồng Nhạn Dạ quá quen thuộc với cảnh tượng này, đây là phòng ngủ của chính mình, mình bị làm nhục, còn người chết trong chăn kia có lẽ chính là mình.

Cái này.

Rốt cuộc là gì.

Sao lại thế.

Gian Đồng Nhạn Dạ mềm nhũn hai chân, ngã ngồi xuống sàn nhà.

Cư dân trong tòa nhà này có lẽ đều đã như vậy rồi, còn những người vẫn đang hoạt động thì cũng chỉ là những thứ gần giống người máy như ngươi.

Chỉ là ngươi rất đặc biệt, ngươi đã thoát khỏi sự kiểm soát của tòa nhà.

Sau đó Thì Thần dường như cảm nhận được điều gì đó, Chúng ta nên đi thôi, xem ra nhà ngươi không hoan nghênh ngươi.

Thì Thần một tay kéo Gian Đồng Nhạn Dạ đứng dậy, rồi đi ra khỏi cửa lớn.

Trong hành lang đã bị xác khô chặn lại, những thi thể đó đều cầm các loại đồ vật làm vũ khí, như những con rối bị giật dây, phát động tấn công những kẻ xâm nhập.

Cuộc chiến vô vị.

Thì Thần một tay kẹp Gian Đồng Nhạn Dạ dưới nách, một quyền đấm thủng một lỗ trên hành lang.

Cơ Giới Thì Thần có sức mạnh kinh người, nền bê tông này chỉ một quyền là có thể đấm vỡ.

Hơn nữa, việc phá vỡ mặt đất cũng gây tổn hại cho Hoang Dã Tông Liên, người đã hòa làm một với tòa nhà.

A.

Gian Đồng Nhạn Dạ kêu toáng lên, bởi vì hắn bị Thì Thần kẹp mà rơi xuống.

Thì Thần vẫn ưu nhã và tự tin như mọi khi, trong hành lang tầng dưới chưa xuất hiện xác khô nào, hắn bước những bước chân bình tĩnh.

Lúc này Hoang Dã Tông Liên không thể không xuất hiện, ở một đầu hành lang, hắn hòa vào bóng tối.

Chương 181

Các hạ là ai.

Hoang Dã Tông Liên nhìn về phía Thì Thần.

Chỉ là một ma thuật sư thôi.

Thì Thần đặt Gian Đồng Nhạn Dạ xuống, trong trận chiến sắp tới, hắn có lẽ sẽ không thể lo cho người khác.

Vậy xin mời quay về đi, để lại con rối đó.

Hoang Dã Tông Liên cũng không muốn có một trận chiến vô nghĩa.

Vị thiếu niên này là khách của gia chủ ta, không thể bỏ mặc.

Vậy thì không có cách nào rồi.

Hoang Dã Tông Liên giơ tay lên, phát động tấn công từ xa.

Thì Thần cũng không chậm chạp, bốn viên hồng bảo thạch đã được hắn cầm trong tay, Hỏa diễm, bạo tạc.

Vừa dứt câu thần chú ma thuật, Thì Thần ngay lập tức ném cả bốn viên bảo thạch ra.

Không thể không nói, ma thuật bảo thạch của nhà Viễn Phản, tuy rất tốt, nhìn cũng rất hoa lệ, nhưng lại quá mức hoang phí.

Trong nguyên tác, sau khi Viễn Phản Lẫm lên cấp ba, cơ nghiệp trăm năm của gia tộc họ đã gần như bị ma thuật bảo thạch của họ làm cho phá sản.

Kết giới, Hoang Dã Tông Liên bị bao vây bởi một tầng kết giới rồi lại một tầng nữa.

Công kích bị hóa giải, Thì Thần cũng không có gì bất ngờ, vừa nãy hai bên chỉ là thăm dò.

Tuy nhiên, kết giới của đối phương lại là một vấn đề.

Thì Thần xoay tay, lại là mấy viên bảo thạch lớn, Thiết cát, phân hóa.

Bảo thạch bay ra, va chạm với kết giới, tầng thứ nhất, tầng thứ hai bị cắt đứt, nhưng bị kết giới tầng thứ ba chặn lại, bảo thạch biến thành bột mịn.

Lúc này công kích của Hoang Dã Tông Liên cũng tới, kết giới của hắn không chỉ có thể phòng ngự, mà còn có thể tấn công.

Những sợi tơ linh hoạt như xúc tu bắn về phía Thì Thần.

Quấn quanh, xuyên thủng, hai hiệu quả tấn công.

Tốc độ của Cơ Giới Thì Thần không hoàn toàn tránh né được, trên người hắn bị quấn một ít sợi tơ, hơn nữa trên cơ thể cơ giới cũng bị đâm ra mấy lỗ nhỏ.

Động tác bị hạn chế, Thì Thần cũng không có biểu cảm gì, cánh tay cơ giới dùng sức thu về, giằng co với sợi tơ.

Lực xuất ra của cơ thể cơ giới rất cao, vượt xa tưởng tượng của Hoang Dã Tông Liên.

Sợi tơ kết giới ma thuật bị kéo đứt.

Thì Thần bảo thạch ma thuật lại xuất hiện, lại là vụ nổ.

Che khuất tầm nhìn của kẻ địch.

Hắn cần thời gian để chuẩn bị một chiêu lớn.

Gia tốc.

Lần này Thì Thần trong tay chỉ có một viên kim cương lớn trong suốt, kim cương không ném về phía kẻ địch, mà ném lên không trung.

Thì Thần nắm chặt nắm đấm tay phải, dồn lực rồi phóng ra.

Khi viên kim cương rơi xuống và nắm đấm tay phải ở trên cùng một đường thẳng, hắn đã ra quyền.

Kích Xuyên Nắm đấm đánh viên kim cương bay ra, lực xuất ra của cánh tay cơ giới, cộng thêm sức mạnh ma thuật, tốc độ của viên kim cương khiến mắt thường không thể nhìn thấy.

Chiêu này là do Thì Thần sáng tạo ra sau khi có được thân thể cơ giới.

Khiến viên kim cương cứng rắn mang theo tốc độ cao, tạo ra lực xuyên thấu và phá hoại mạnh mẽ.

Kim Cương.

Bất Cụ.

Cường hóa hai đạo kết giới, vẫn không đủ, Đái Thiên.

Xà Hạt.

Ngay lập tức cường hóa bốn đạo kết giới, nhưng viên kim cương tốc độ cao như đạn pháo, lướt qua kết giới.

Hoang Dã Tông Liên đột nhiên phun ra một ngụm máu bọt, ngực hắn bị viên kim cương đánh ra một vết thương lớn.

Ngay cả với thể chất vượt xa ma thuật sư bình thường, nhưng hắn vẫn bị trọng thương, Ma pháp như thế ta đúng là lần đầu tiên thấy, ma thuật trên kim cương là Thiết Cát sao.

Chính vậy.

Lại có thể khiến kim cương đạt tốc độ nhanh đến vậy, ngay cả đạn cũng không thể sánh bằng.

Cơ thể ta lại không thể chống cự được lực phá hoại này, ta quả thực đã thua rồi.

Hoang Dã Tông Liên ngã thẳng ra sau.

Sau đó cả tòa nhà bắt đầu sụp đổ.

Chúng ta đi thôi.

Thì Thần muốn đưa cả Gian Đồng Nhạn Dạ đi, nhưng khi kéo một cái, một cánh tay của Gian Đồng Nhạn Dạ lại bị kéo rời ra.

A.

Gian Đồng Nhạn Dạ kêu thảm thiết.

Người thi pháp đã chết, ma thuật cũng biến mất rồi, ngươi nhịn đi.

Thái Cực Lâu sụp đổ, thi thể và con rối, kẹt giữa những tảng đá rơi.

Dưới tác dụng của trọng lực, chúng rơi xuống mặt đất.

Còn trong tầng hầm Thái Cực Lâu, những bình chứa não của cư dân đều bị những mảnh đá vụn đập nát.

Chất lỏng hăng nồng chảy lênh láng khắp nơi, còn những bộ não đều bị đập nát bét.

Não của Gian Đồng Nhạn Dạ cũng ở đó, một khối bê tông khổng lồ rơi xuống, vừa vặn đè lên trên.

Một thế giới vô cùng tĩnh lặng, ánh nắng hơi chói mắt.

Gian Đồng Nhạn Dạ lặng lẽ bước đi, trong lúc hoảng hốt, hắn dường như nhìn thấy cảnh tượng gia đình vui đùa thời thơ ấu.

Khi đó, gia đình ấm áp biết bao.

Nhưng họ đã không bảo vệ tốt, tuy nhiên gia đình vẫn là nơi họ khao khát và tìm kiếm.

Ba, mẹ.

Hai bóng người phía trước chậm rãi quay người lại, nở nụ cười, cả hai đều vươn một tay ra.

Gian Đồng Nhạn Dạ vươn hai tay, nắm lấy cha mẹ.

Ha.

Tiếng trẻ con cười đùa truyền đến từ phía sau hắn, Gian Đồng Nhạn Dạ quay đầu nhìn lại, rồi thân thể mình không tự chủ được mà bị hút đi, hai tay cũng buông khỏi cha mẹ.

Ánh sáng lại một lần nữa trở nên dịu nhẹ, khuôn mặt tươi cười của Đỗ Lan xuất hiện trong tầm mắt Gian Đồng Nhạn Dạ.

Chào mừng ngươi trở về.

Cuối cùng cũng đã tập hợp đủ rồi, những người đã chết oan có thể được phục sinh rồi.

Tổng Ti Thất Lang quay đầu nhìn Năng Đăng Quang đang ngồi trên xe lăn, Ngươi cũng có thể đứng dậy trở lại rồi.

Năng Đăng Quang mặt mày u ám, đã bốn năm rưỡi trôi qua, chính phủ đã che đậy tất cả, những người anh dũng chống lại quân Mỹ của họ hoàn toàn bị lãng quên.

Kể từ ngày đó, Năng Đăng Quang đã không còn là cô gái nhiệt huyết của ngày xưa nữa.

Tổng Ti Thất Lang tiên sinh, hoan nghênh.

Ngôn Phong Khỉ Lễ bước ra từ trong bóng tối.

Thần phụ, mọi thứ đã chuẩn bị xong chưa.

Tổng Ti Thất Lang vậy mà lại liên minh với Ngôn Phong Khỉ Lễ.

Mọi thứ đã hoàn thành chính xác, Thần Long sắp xuất hiện, ước nguyện của các ngươi sắp thành hiện thực.

Ngôn Phong Khỉ Lễ sở dĩ thu thập Long Châu, chẳng qua là vì dục vọng chiếm hữu của Kim Thiểm Thiểm, và cả khoái cảm mà hắn có được từ những cuộc tàn sát và âm mưu trong quá trình tranh đoạt.

Kim Thiểm Thiểm nâng ly rượu chân cao, phớt lờ những người đó, nhàn nhạt thưởng thức loại rượu quý mà mình cất giữ.

Chúng ta đã chuẩn bị xong địa điểm an toàn, chuẩn bị triệu hồi Thần Long.

Đến lúc đó Thiên Hoàng sẽ đích thân đến hiện trường.

Thân phận của Tổng Ti Thất Lang bây giờ cũng nước lên thuyền lên.

Khoảnh khắc Long Châu được tập hợp đầy đủ, Đỗ Lan đã cảm nhận được.

Chờ đến khi có người hô lên thần chú Ra đi, Thần Long, Đỗ Lan sẽ cần phối hợp chuyển dùng sức mạnh của người Na Mỹ Khắc Tinh.

Đến lúc rồi.

Đỗ Lan nhìn con rối của mình, ngón tay như dao, khắc đầy mạch ma thuật lên toàn bộ con rối, Phỏng tạo mạch ma pháp của Vệ Cung Sĩ Lang, bây giờ con rối của ta cũng là một tồn tại tinh thông cụ hiện ma thuật rồi.

Đỗ Lan đang chuẩn bị chọc tức Kim Thiểm Thiểm đến chết.

Đã chuẩn bị xong chưa.

Địch Ny Toa bước vào phòng.

Đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta đi thôi.

Tokyo, thủ đô Nhật Bản.

Chương 182

Bảy viên Long Châu lặng lẽ đặt trong hoàng cung.

Thời gian là giữa trưa.

Ra đi, Thần Long.

Tổng Ti Thất Lang hô lên thần chú.

Trời tối sầm lại, cảnh tượng trời tối bất thường lại xuất hiện.

Cảm giác áp bách khiến người ta khó thở ập đến, tất cả mọi người đều căng thẳng toát mồ hôi.

Ngay cả Thiên Hoàng cũng không ngoại lệ, nhưng ông ta hiện tại rất kích động, bởi vì chỉ cần nói ra ước nguyện, thế giới sẽ là của ông ta.

Hãy nói ra ước nguyện của các ngươi.

Giọng nói trầm thấp của Thần Long truyền ra.

Đây chính là Thần Long ư, thế giới cuối cùng cũng nằm trong tay ta, còn có cả tuổi thọ vô hạn.

Hai tay Thiên Hoàng đều đang run rẩy.

Tổng Ti Thất Lang nhìn Thiên Hoàng thất thố, nhíu mày.

Tổng cộng có ba ước nguyện, việc để Nhật Bản trở thành thống nhất thế giới tính là một, điều này vốn nằm trong kế hoạch, nhưng việc để Thiên Hoàng có tuổi thọ vô hạn thì không nằm trong kế hoạch.

Ba ước nguyện, hai ước nguyện còn lại trong kế hoạch ban đầu là để những người đã chết bốn năm rưỡi trước được phục sinh, và một là để tất cả các nền văn hóa khác trên thế giới đều bị Nhật Bản hóa.

Hãy nói ra ước nguyện của các ngươi.

Thiên Hoàng mở miệng, Xin hãy cho ta có sinh mệnh vô hạn.

Ước nguyện này có thể thực hiện.

Thiên Hoàng già nua trở nên trẻ trung, hơn nữa trong cơ thể ông ta tràn đầy sức mạnh, Ta có thể trở thành kẻ thống trị Địa Cầu, Vô Thượng Hoàng Đế.

Hãy nói ước nguyện thứ hai đi.

Thiên Hoàng, xin hãy để những người đã chết được phục sinh, còn những người tàn tật cũng phải được phục hồi.

Tổng Ti Thất Lang nhỏ giọng nhắc nhở.

Câm miệng.

Thiên Hoàng trẻ hóa ngăn Tổng Ti Thất Lang lại, Ta là hoàng đế, ở đây chỉ có ta có quyền nói.

Thiên Hoàng đại nhân.

Tổng Ti Thất Lang còn muốn nói gì đó, nhưng ánh mắt hung ác của Thiên Hoàng khiến hắn phải im miệng.

Tổng Ti Thất Lang, ngươi là nhân tài, đừng ép ta.

Một cây gậy, một cây chổi, là thủ đoạn thường thấy của kẻ thống trị, Thất Lang, ngươi là người làm được đại sự, tiền đồ vô lượng, ta rất coi trọng ngươi.

Tổng Ti Thất Lang cuối cùng vẫn lùi lại.

Thiên Hoàng cuồng nhiệt muốn tiếp tục ước nguyện, Thần Long, ta muốn.

Bằng.

Một tiếng động trầm đục, Thiên Hoàng như bị đẩy một cái, rồi trên ngực xuất hiện một đóa máu.

Người nổ súng là Năng Đăng Quang, trên xe lăn của cô ta có gắn vũ khí, rất phù hợp với cá tính của cô ta.

Cô ta biết trừ mình ra không ai đáng tin cậy, Thần Long, hãy để ta đứng dậy trở lại.

Ước nguyện này có thể thực hiện.

Chân của Năng Đăng Quang được bao bọc bởi cảm giác ấm áp, cả hai chân đều được chữa lành.

Ta cuối cùng lại có thể đứng dậy rồi.

Năng Đăng Quang đứng lên, nhưng lại ngã xuống.

Lần này cô ta không thể đứng dậy được nữa, bởi vì cận vệ của Thiên Hoàng đã bắn chết cô ta.

Cứu ta.

Phổi của Thiên Hoàng bị đạn xuyên qua, giờ ngay cả nói chuyện cũng khó khăn.

Ngay cả có sinh mệnh vô hạn, cũng không có nghĩa là bất tử bất diệt, Thần Long cứu ta.

Ước nguyện này có thể thực hiện.

Vết thương của Thiên Hoàng lập tức phục hồi, nhưng ba ước nguyện cũng đã hoàn toàn dùng hết.

Ước nguyện đã hoàn toàn thực hiện.

Thần Long biến mất, rồi Long Châu bay lên, lại chuẩn bị phân tán ra.

Thiên Chi Tỏa.

Kim Thiểm Thiểm hành động, dùng xích thần khóa cả bảy viên

Long Châu lại, Bảo vật này cũng là của ta.

Hắn muốn kéo Long Châu vào Vương Chi Tài Bảo của mình.

Excalibur.

Xích khóa bị kéo lại, Long Châu cũng được thả ra.

Bây giờ là lúc vật về với chủ cũ.

Đỗ Lan xuất hiện, Anh Hùng Vương đến đây đi, để ta xem sức mạnh của ngươi nào.

Tạp chủng.

Anh Hùng Vương ánh mắt sắc bén, Vương Chi Tài Bảo.

Bảo cụ như đạn pháo, bắn về phía Đỗ Lan đang giữa không trung.

Đỗ Lan cũng từ trên cao phát động công kích, Để chúng ta xem ma pháp cụ hiện nào.

Đỗ Lan giơ cao tay phải, rồi chỉ về phía Kim Thiểm Thiểm, Đi đi.

Số lượng gấp đôi của Kim Thiểm Thiểm.

Bảo cụ va chạm bảo cụ, bay tán loạn khắp nơi, Thiên Hoàng bị cận vệ đè xuống đất, những bảo cụ bay đi đều cắm vào người các cận vệ đó.

Máu thịt văng tung tóe.

Tạp chủng.

Để ngươi xem sức mạnh chân chính của ta.

Sau lưng Kim Thiểm Thiểm hiện ra mạch ma pháp kinh người, rồi như một cỗ máy biến hình, hóa thành một thanh kiếm.

Chuôi và ngạnh kiếm bằng vàng, thân kiếm màu huyết sắc, Khai Thiên Tích Địa Quai Ly Chi Tinh.

Thú vị.

Đỗ Lan cười lớn, Để ta, kẻ đến từ quốc gia hàng nhái này, nói cho ngươi biết cảnh giới cao nhất của hàng nhái, Hình Chiếu.

Toàn thân con rối của Đỗ Lan khắc họa mạch ma thuật phát ra ánh sáng vàng, cả con rối biến thành màu vàng, như một hình người làm từ vàng ròng, Khai Thiên Tích Địa Hồng Hoang Chi Tinh.

Ma thuật Hình Chiếu không thể phục chế hoàn toàn, nhưng ta có thể tiến hành cải tạo ma thuật.

Thanh kiếm Khai Thiên Tích Địa mà ta Hình Chiếu này chính là thanh kiếm mạnh nhất có thể vượt qua ngươi.

Thanh kiếm trong tay Đỗ Lan có hình dáng giống hệt thanh kiếm trong tay Kim Thiểm Thiểm, nhưng khí tức lại càng cuồng bạo hơn, Đây mới là cảnh giới cao nhất của hàng nhái, vượt qua tồn tại nguyên bản.

Tạp chủng.

Kim Thiểm Thiểm tức đến nghiến răng nghiến lợi, Enuma Elish.

Quai Ly Kiếm Đỗ Lan cũng nhẹ nhàng vung trường kiếm xuống, Enuma Elish, ngươi không thể thắng được Quai Ly Kiếm đã được ta ma cải, nhận thua đi.

Ta sẽ không thua, chỉ có chết.

A.

Kim Thiểm Thiểm biến mất dưới kiếm khí mạnh mẽ của Đỗ Lan.

Toàn bộ bảo cụ của Kim Thiểm Thiểm biến thành bụi vàng lấp lánh bay tán loạn, như một bầu trời đầy sao lấp lánh.

Trời đã sáng, chỉ là chuyện một hai phút, Đỗ Lan đã đánh bại kẻ địch.

Hoàng cung đã bị bảo cụ quét sạch, cơ bản không còn ai sống sót, chỉ có Tổng Ti Thất Lang may mắn còn sống.

Nhưng đối mặt với tình hình Thiên Hoàng băng hà, số lượng thương vong lớn như vậy, hắn cũng không thể gánh vác trách nhiệm, khả năng lớn nhất là bị hi sinh, sống nửa đời còn lại trong nhà tù.

Thần phụ Ngôn Phong Khỉ Lễ cũng đã chết.

Chuyến du hành thế giới của Đỗ Lan cũng gần như có thể kết thúc rồi.

Trên thế giới có Thần, ít nhất là những người Địa Cầu chứng kiến kỳ tích đều nghĩ như vậy.

Một cánh cổng cổ kính và trang nghiêm xuất hiện giữa không trung, qua hiệu ứng ảo ảnh thị giác thông thường chồng chất lên nhau, tất cả mọi người trên thế giới đều nhìn thấy thần kỹ như vậy.

Thiết Tự, đợi đến khi đồ đệ của ngươi kết hôn, đây chính là lễ vật kết hôn của ta.

Đỗ Lan lấy ra một khối kim cương lớn nhét vào tay Thiết Tự.

Đỗ Lan, đa tạ ngươi đã dạy dỗ Y Lợi Á.

Thực ra Đỗ Lan chẳng làm gì cả, hoàn toàn là Viễn Phản Thì Thần đang dạy dỗ Y Lợi Á.

Nói đến đứa đồ đệ nghịch ngợm của ta, quyển ma pháp thư này tặng cho nó.

Rồi Đỗ Lan trả lại toàn bộ ký ức cho Thì Thần, Bây giờ ngươi có thể về rồi.

Nhưng trong lòng, Đỗ Lan lại thầm nghĩ: hy vọng mấy năm nay, cái tên Gian Đồng Nhạn Dạ kia không đội nón xanh cho ngươi.

Thì Thần không nói nhiều, ký ức trở lại, hắn cũng nhớ ra chuyện mình bị Ngôn Phong Khỉ Lễ ám sát, Đa tạ ân cứu mạng của ngươi.

Ngươi không hận ta biến ngươi thành ra thế này là được rồi.

Đỗ Lan nói.

Thân thể thế nào, ta không bận tâm.

Dừng lại một lúc, Thì Thần tiếp tục nói, Bây giờ ta đã hiểu một chút, ta sẽ làm một người bảo vệ, luôn bảo vệ gia đình của ta.

Sẽ không còn theo đuổi những thứ hư vô kia nữa.

Vậy có cơ hội gặp lại.

Tạm biệt.

Thì Thần vẫn ưu nhã và tiêu sái, hắn trước tiên muốn về nhà xem vợ và hai con của mình có ổn không.

Thực ra Gian Đồng Nhạn Dạ vẫn luôn tận chức tận trách chăm sóc cô quả phụ và đứa con, nhưng Lẫm và Tiểu Anh vẫn không mấy cảm kích.

Nhạn Dạ không có mị lực của Thì Thần, nói một cách dễ hiểu, Thì Thần là cao soái phú, Nhạn Dạ chỉ là cao thêm phú, tất cả chỉ thiếu mỗi chữ soái mà thôi.

Đỗ Lan rất phô trương triệu hồi ra Xuyên Giới Môn, tất cả mọi người đều đã nhìn thấy.

Vậy thì đội Anh Linh của ta, các ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa, chào đón thế giới mới.

Đương nhiên Đỗ Lan chỉ là hỏi bâng quơ, những Anh Linh đó không có quyền từ chối, bởi vì bây giờ họ chỉ là thuộc hạ của Đỗ Lan mà thôi.

Lâu dài tiếp nhận ma lực của Đỗ Lan, bây giờ họ dựa vào Đỗ Lan còn hơn cả Điện Anh Linh.

Bốn Anh Linh: Sabera Nhĩ Thác Lợi Á, Caster Cách Ni Vi Nhi, Berserker Lan Tư Lạc Đặc, Lancer Địch Lư Mộc Đa chỉ có thể đi theo Đỗ Lan cùng trải nghiệm thế giới mới.

Sa Chức sau khi từ biệt Lưỡng Nghi Thức ở Tam Tiếu Thị cũng đã đến.

Bây giờ thực lực của Lưỡng Nghi Thức đã hoàn toàn không có vấn đề gì, còn vấn đề tâm lý thì cũng có Hắc Đồng Cán Dã, cô ấy cũng đã có Thiển Thượng Đằng Nãi, Vu Điều Vụ Hội và Hắc Đồng Tiên Hoa ba người cùng chí hướng.

Đối phó một tên sát nhân quỷ cũng chẳng phải chuyện nhỏ.

Nhưng mà nói đi thì phải nói lại, tại sao Hắc Đồng Cán Dã lại được hoan nghênh đến vậy, Đỗ Lan cũng sắp phải ghen tị rồi.

Xuyên Giới Môn từ từ mở ra, Chúng ta đi thôi.

Đỗ Lan.

Địch Ny Toa dịu dàng như nước nhìn Đỗ Lan.

Ba ơi.

Và Sa Chức cũng kịp thời quay lại.

Chúng ta đi thôi.

Ba người ngay lập tức đã lao vào Xuyên Giới Môn, biến mất không dấu vết.

Chương 183

Cánh cửa đóng lại, phép màu cũng biến mất.

Mọi điều xảy ra vào cuối thế kỷ này sẽ được mọi người ghi lại, đợi đến khi con cái của họ lớn lên, họ nhất định sẽ kể cho con cái nghe những chuyện kỳ lạ đã xảy ra vào cuối thế kỷ.

Sự xáo động do Đỗ Lan gây ra vẫn chưa lắng xuống.

Sương mù mịt mờ, một hạm đội hải quân chầm chậm rẽ sương mà đi trên biển.

Ni Khả La Tân đã tuyệt vọng, tay và chân đều mang cùm, bị giam trong ngục.

Cô bé biết mình sẽ bị vận chuyển đến tổng bộ Hải Quân, rồi sau đó bị xét xử.

Ngoài nhóm học giả đó ra, cô bé vẫn luôn bị người ta coi là quái vật, nên cô bé không hòa đồng, chỉ hứng thú với những thứ mà nhóm học giả đó nghiên cứu.

Nhưng bây giờ Ohara đã bị pháo hỏa chôn vùi.

Ghét bỏ bản thân, những người yêu thương cô bé đều đã chết, một luồng sức mạnh tuyệt vọng đang sinh sôi trong cơ thể nhỏ bé của cô bé.

Khiến cô bé quên khóc, cũng quên bi thương.

Oanh.

Một tiếng nổ lớn, rồi toàn bộ tàu chiến hải quân đều rung chuyển.

Tiểu La Tân nhìn thấy ánh sáng, rồi cô bé cảm thấy nước biển tràn vào khoang tàu.

Cô bé không thể chạm vào nước biển, từ khi mình biến thành quái vật, cô bé không thể chạm vào nước biển, hễ chạm vào là toàn thân vô lực.

Mình sắp chết rồi sao.

Không.

Tiểu La Tân nắm chặt một mảnh ván gỗ vỡ, để mình nổi trên biển.

Nhưng cô bé đã lâu không ăn gì, hơn nữa tuổi còn nhỏ, trên con thuyền đang chao đảo kịch liệt, việc bám vào thứ gì đó vô cùng khó khăn.

Tuy nhiên, cô bé đã thành công.

Hỗn loạn, ồn ào, cả hạm đội đều náo loạn.

Hạm đội vừa nãy còn chỉnh tề, nhưng đột nhiên trung tâm hạm đội náo loạn, bao gồm cả mấy tàu chiến giam giữ tù nhân quan trọng bắt đầu chìm xuống.

Ổn định lại, tập hợp đội hình lại, chuẩn bị chiến đấu, chú ý đừng để tù phạm trốn thoát.

Rõ.

Không thể không nói, tố chất tác chiến của hải quân vẫn khá tốt, rất nhanh đã chỉnh đốn xong đội hình, đồng thời còn cứu vớt không ít thủy thủ bị rơi xuống nước.

Nhưng họ không tìm thấy Ni Khả La Tân.

Rốt cuộc là chuyện gì.

Người phụ trách hải quân hỏi những thủy thủ được vớt lên.

Là một cánh cổng, một cánh cổng đá khổng lồ.

Cái gì.

Sương mù che khuất tầm nhìn, nhưng chỉ huy hạm đội biết đó chỉ là mặt biển, không có bất kỳ hòn đảo nào, sao lại có một cánh cổng.

Nhưng sự thật thường nằm ngoài dự liệu, một trận gió lớn thổi qua.

Sương mù dày đặc bị thổi tan bớt rất nhiều, cánh cổng đá khổng lồ cứ thế sừng sững trên biển, xuất hiện giữa không trung ở đó.

Quả không hổ là trên đại hải, chúng ta vĩnh viễn không thể biết sẽ xảy ra điều gì.

Ha, một cánh cổng, đúng là một cánh cổng.

Chỉ huy đột nhiên phá ra tiếng cười lớn, ông ta cảm thán, đại hải vĩnh viễn sẽ mang lại bất ngờ cho họ.

Trung tướng đại nhân, bây giờ phải làm sao.

Làm sao ư.

Đương nhiên là cứu người, truy bắt tội phạm, và chĩa tất cả nòng pháo về phía cánh cổng.

Tôi vừa ra lệnh, lập tức khai hỏa.

Trung tướng đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần cánh cổng có bất kỳ dị động nào là lập tức khai hỏa.

Rõ.

Tiểu La Tân vô lực nằm trên một mảnh ván gỗ, theo mặt biển nhấp nhô.

Cô bé bị nước biển đẩy về phía cánh cổng, càng lúc càng gần.

Trong lúc mơ màng, cô bé dường như nghe thấy tiếng nói.

Lão ba, sao ba lại hạ cánh toàn là nước biển vậy.

Sa Chức có chút oán trách, toàn là hơi ẩm, khiến da rất khó chịu.

Mẹ con còn chưa oán trách, con bé con con có gì mà oán trách.

Đỗ Lan không vui nói, cô con gái này của mình bây giờ dường như càng dính người hơn.

Mẹ ơi, mẹ cũng nói ba đi, nếu không lần tới mà xuất hiện trong dung nham núi lửa thì còn xui xẻo hơn nữa.

Được rồi, cục cưng, địa điểm này đâu phải ba con có thể xác định được.

Địch Ny Toa cười nói.

Chẳng qua chỉ là một chút sương mù thôi mà, thổi khô đi không phải là được rồi sao, cái gì cũng không muốn tự mình động tay.

Đỗ Lan vung tay, cơn gió lốc dữ dội quét qua mặt biển, chút sương mù cuối cùng đều bị thổi bay hết.

Mọi người đều sáng bừng mắt.

Cánh cổng cũng biến mất cùng với sương mù, trên mặt biển chỉ còn lại những mảnh vỡ tàu chìm, và một số hải quân đang ngâm mình trong nước biển.

Còn đứng ở giữa mặt biển lại là ba bóng người với trang phục kỳ lạ.

Mảnh ván gỗ của Tiểu La Tân bị gió của Đỗ Lan thổi, cả người cô bé lật nhào trong nước biển.

May mắn là Đỗ Lan nhanh mắt lẹ tay, vớt được La Tân đang chìm xuống như đá.

Cái này chắc là con gái của biển cả, nếu không sao lại chìm nhanh đến vậy.

Đỗ Lan buông lời châm chọc.

Lão ba, ba vẫn nên nhìn tình hình xung quanh đi.

Sa Chức chỉ một cái, những tàu chiến hải quân còn sót lại đã bao vây gia đình Đỗ Lan.

Mọi thứ đều thật không chân thực.

Tiểu La Tân đã từng nghĩ rằng mình sẽ ôm lấy cái chết, nhưng thực tế là mình lại được người ta cứu từ dưới biển lên.

Đỗ Lan giao La Tân cho Địch Ny Toa.

Trên người Địch Ny Toa tỏa ra ánh sáng của tình mẫu tử, khiến Tiểu La Tân cảm thấy an tâm.

Cô bé vùi cái đầu nhỏ của mình vào lòng Địch Ny Toa.

Đại hải quả thực vẫn luôn mang lại bất ngờ cho mọi người, giống như hiện tại.

Ngay cả khi mình vẫn còn hơn chục tàu chiến, nhưng trán của Trung tướng Hải quân vẫn toát ra mồ hôi lạnh.

Người có thể dễ dàng đứng trên mặt biển như vậy, chắc chắn không phải người bình thường.

Nghĩ đến những nhân vật lừng lẫy, tung hoành đại hải kia.

Ai mà không thể vung tay một cái là hủy diệt cả một hạm đội chứ.

Vốn dĩ nghĩ chỉ là một nhiệm vụ áp giải, nhưng không ngờ lại gặp phải nhân vật như vậy.

Chúng ta là Hải quân Chính phủ Thế giới, xin hãy giao tù phạm trong tay các ngươi cho chúng ta.

Trung tướng chuẩn bị đi một bước tiên lễ hậu binh, thực ra tốt nhất là dùng danh nghĩa Chính phủ Thế giới và Hải quân để uy hiếp đối phương mới là thượng sách.

Đáng tiếc Đỗ Lan chẳng thèm để ý đến những điều này, hắn khẽ nhổm người dậy, hai chân rời khỏi mặt biển, dùng Vũ Không Thuật bay về phía vị trung tướng kia.

Khi hai chân hắn đứng trên boong tàu, tất cả hải quân đều đã chĩa súng vào hắn.

Ngươi nói cô bé đó là tù phạm ư.

Đỗ Lan vẻ mặt không tin, Cô bé đã làm gì.

Nghiên cứu cấm kỵ.

Trung tướng nuốt một ngụm nước bọt.

Đối mặt với người mạnh mẽ ở khoảng cách gần như vậy, chỉ có khi ở sân huấn luyện, đối mặt với các Đại tướng mới có.

Nghiên cứu cái gì.

Đỗ Lan vẫn chưa thật sự xác định.

Chương 184

Nghiên cứu lịch sử một trăm năm trống vắng, đó là trọng tội, tất cả mọi người đều biết.

Cô gái đó chính là một trong những nhà nghiên cứu, là tội phạm cực ác.

Trung tướng như tự động viên mình mà nâng cao giọng.

Đỗ Lan gật gật đầu, Đã hiểu.

Rồi quay sang Địch Ny Toa và Sa Chức hô lên, Lão bà, nữ nhi, hai người qua đây đi, mang cả cô bé kia qua nữa.

Tiểu La Tân vô cùng sợ hãi, Địch Ny Toa có thể cảm nhận được cơ thể nhỏ bé trong lòng đang run rẩy.

Địch Ny Toa nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Tiểu La Tân, Yên tâm đi, con rất an toàn.

Lại là Vũ Không Thuật, ưu nhã mà thần kỳ.

Cảm ơn sự hợp tác của các ngươi.

Trung tướng ra hiệu cho trái phải, áp giải La Tân qua.

Nhưng Đỗ Lan ngăn họ lại, Khoan đã.

Trung tướng và những hải quân kia lại căng thẳng.

Để đảm bảo cô gái này nhận được đối xử công bằng, ta và vợ ta tự nguyện làm người giám hộ cho đứa trẻ này, để đảm bảo cô bé có quyền lợi chính đáng.

Đương nhiên, khi cô bé ra tòa, chúng ta sẽ làm luật sư biện hộ cho đứa trẻ đáng thương này.

Đỗ Lan nói.

Ngươi.

Trung tướng hiển nhiên không nghĩ tới người đàn ông thần bí này lại nói như vậy, ông ta rất muốn phản bác, hoặc trực tiếp hạ lệnh tấn công.

Nhưng ông ta không tự tin có thể đối phó một người có thể đột nhiên đứng trên mặt biển.

Chỉ có thể về tổng bộ trước, truyền tin tức về trung bộ, để tổng bộ chuẩn bị sắp xếp.

Đến lúc đó Nguyên soái và các Đại tướng cùng nhau nhất định có thể xử lý tên ngông cuồng này, rồi ném tù nhân vào Đảo Tư Pháp, mọi chuyện sẽ thái bình, Trung tướng nghĩ vậy.

Ta có thể hỏi một chút tại sao ngươi lại bao che cho một tội phạm không.

Trung tướng hỏi.

Ta cho rằng chỉ là nghiên cứu lịch sử, thì có thể phạm tội gì.

Cái gọi là lịch sử, bất kể là dã man hay văn minh, đều là món quà mà tiền nhân ban tặng cho chúng ta.

Lịch sử giống như một tấm gương, có thể khiến chúng ta tự phản tỉnh.

Chúng ta có thể từ lịch sử của tiền nhân mà nhìn thấy những thiếu sót của chúng ta, còn những học giả nghiên cứu lịch sử giống như người lau sáng tấm gương, cho nên ta tin rằng người nghiên cứu lịch sử không có tội.

Đỗ Lan nói.

Như một học giả, một tri giả, vài câu nói này của Đỗ Lan đã khiến

Tiểu La Tân và những hải quân kia ngay lập tức kính trọng hắn.

Dù là thế giới nào, người có thể thao thao bất tuyệt nói ra một tràng đạo lý thì luôn được người khác coi trọng.

Đỗ Lan bây giờ cũng coi như đã nhập môn chém gió rồi.

Tin tức về gia đình kỳ lạ xuất hiện rất nhanh được truyền đến tổng bộ Hải quân.

Vốn dĩ chỉ là một lệnh Đồ Ma tiêu diệt một hòn đảo mà thôi, bây giờ lại phát sinh nhiều chi tiết phức tạp.

Vị sử gia cuối cùng đó, dù chỉ là một đứa trẻ cũng không thể để cô bé tồn tại trên thế giới.

Tuy nhiên, ba người kỳ lạ kia lại không thể không được coi trọng.

Đỗ Lan đứng trên boong tàu, nhìn những sinh vật Hải Vương Loại khổng lồ thỉnh thoảng nhảy lên mặt biển xa xa, cảm nhận gió biển tạt vào mặt.

Cảnh sắc như vậy quả thực hiếm thấy.

Vùng biển rộng lớn đến thế này, quả thực là lần đầu tiên thấy.

Hành tinh này thật sự rất lớn.

Địch Ny Toa cũng cảm khái nói.

Hành tinh này đâu chỉ đơn giản là lớn, mà nó còn là một thế giới kỳ lạ đủ mọi thứ.

La Tân đứng cạnh Địch Ny Toa, trong lòng cô bé vẫn bồn chồn không yên, cũng không có tâm trạng để ngắm cảnh.

Hiện tại, cô bé chỉ khi ở bên Địch Ny Toa mới có thể bình tĩnh lại.

Tàu chiến hải quân chạy rất nhanh, khi căng buồm hết cỡ, tốc độ có thể sánh ngang với ô tô chạy trên đất liền.

Đỗ Lan tiên sinh, Địch Ny Toa phu nhân, Sa Chức tiểu thư, xin mời dùng bữa.

Trung tướng nhận được lệnh, bảo ông ta phải chiêu đãi gia đình Đỗ Lan thật tốt.

Đa tạ, Thuyền trưởng Jack.

Mỗi lần nói Thuyền trưởng Jack, Đỗ Lan luôn không khỏi nghĩ, vị Jack này không đi làm hải tặc thì thật là đáng tiếc.

Trung tướng Jack thực lực rất bình thường, nếu không thì trong nguyên tác đã không bị Ni Khả La Tân mới tám tuổi tiêu diệt hoàn toàn.

Một phần lớn lý do ông ta có thể giữ chức trung tướng là do mối quan hệ gia tộc của họ.

Chính phủ Thế giới tuy tự xưng gồm một trăm bảy mươi tám quốc gia, nhưng trong đó cũng có nặng nhẹ.

Có những quý tộc cao cấp như Thiên Long Nhân, cũng có những quốc gia bị sai khiến như nô lệ.

Còn gia tộc của Jack là một tồn tại có ảnh hưởng khá lớn trong Chính phủ Thế giới.

Jack có rất nhiều người thân đều giữ chức vụ quan trọng trong chính phủ.

Còn Jack dựa vào khả năng thấy gió giương buồm của mình cũng kiếm được chức trung tướng, có thể nói là đã khá lắm rồi.

Phải biết Jack bây giờ mới bốn mươi lăm tuổi, vẫn còn là thanh niên cường tráng.

Tại hòn đảo lớn nhất Tây Hải, hạm đội hải quân đã tiến hành tiếp tế.

Họ cần chuẩn bị vạn toàn, mới có thể đi đến tổng bộ Hải quân ở Vĩ Đại Hàng Lộ.

Điều đầu tiên cần làm là chuẩn bị kỹ lưỡng, xông lên sông Nghịch Lưu Đảo Sơn trên Hồng Thổ Đại Lục.

Bốn vùng biển Đông, Tây, Nam, Bắc đều phải đi qua con sông nghịch lưu này mới có thể tiến vào tuyến đường Vĩ Đại Hàng Tuyến.

Giống như một ngôi sao năm cánh, bốn góc nằm ở Tứ Hải, đều là những dòng sông ngược lên trời.

Chỉ có một góc là dòng sông chảy xuống, dẫn đến Vĩ Đại Hàng Đạo.

Trong Vĩ Đại Hàng Đạo lại càng có đủ loại chuyện kỳ quái, khu vực mà kinh nghiệm và thiết bị đều không đáng tin cậy.

Thứ có thể tin cậy duy nhất là bảy hướng mà Vĩnh Cửu Chỉ Châm chỉ ra, tức là bảy tuyến đường có thể dẫn mọi người đến cùng một điểm cuối.

Mà từ sông Nghịch Lưu Đảo Sơn tiến vào Vĩ Đại Hàng Lộ lại là vé một chiều.

Đỗ Lan từ lời giới thiệu của Jack đã cảm thấy rằng khi những hải quân này đến đây chắc chắn không phải đi qua Đảo Sơn này.

Những người trở về Tứ Hải từ Vĩ Đại Hàng Lộ, có lẽ đã đi qua Vô Phong Đới hoàn toàn song song với Vĩ Đại Hàng Tuyến.

Nơi đó không có sức gió, lại còn có rất nhiều Hải Vương Loại hung mãnh.

Hải quân hẳn là đã nắm vững kỹ thuật không tồi.

Có lẽ chỉ những người không có thực lực mới đi qua Hồng Thổ Đại Lục, vượt qua Đảo Sơn.

Đúng vậy, Trung tướng Jack chính là một người không có thực lực như thế.

Khi đến Tây Hải, ông ta cũng đi theo đại đội.

Sau khi lệnh Đồ Ma được phát động, ông ta nhận nhiệm vụ áp giải tù nhân, còn chưa đi được bao xa thì hạm đội đã tổn thất một nửa.

Điều đó khiến ông ta càng không có gan đi qua Vô Phong Đới.

May mắn là hiện tại thời đại Đại Hải Tặc vừa mới bắt đầu, phần lớn hải tặc lợi hại vẫn còn ở nửa sau Vĩ Đại Hàng Lộ.

Còn những hải tặc nhỏ vừa ra khơi thì căn bản chẳng làm nên trò trống gì, trước đại pháo của tàu chiến chỉ có phần run lẩy bẩy.

Vì vậy chuyến đi Tây Hải cũng rất bình an.

Chương 185

Từ xa đã có thể nghe thấy âm thanh khổng lồ, điều này trong thế giới này, nhiều quy tắc vật lý đều không áp dụng được, ví dụ như ngọn Đảo Sơn này.

Nước biển dọc theo dòng sông dâng lên trời, hoàn toàn phớt lờ tác dụng của trọng lực.

Âm thanh của dòng nước biển ngược rất lớn, như vạn ngựa phi.

Thuyền bè sau khi đi vào cửa sông, giống như bị thứ gì đó kéo đi, dọc theo dòng sông thẳng tắp hướng lên trời.

Xuyên qua tầng mây, Đảo Sơn thật sự rất cao.

Cảnh tượng như vậy ngay cả gia đình Đỗ Lan cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, Quả không hổ là thế giới khiến vô số người say mê, vô số người khao khát.

Cảnh này đủ để khiến người ta phấn chấn.

Ta, Đỗ Lan, cũng sẽ khiến thế giới này ghi nhớ.

Hạm đội đến đỉnh Điên Đảo Sơn, trước mặt họ là một thác nước cao vạn trượng gần như thẳng đứng, bên dưới thác là Đại Hải Trình vĩ đại.

Thuyền trưởng Kiệt Khắc, xin dừng thuyền.

Cái gì.

Tôi nói, xin dừng thuyền.

Anh đang nói đùa cái gì vậy, bây giờ thuyền của chúng ta hoàn toàn bị dòng nước khống chế.

Không dừng được thuyền.

Kiệt Khắc lớn tiếng nói.

Đỗ Lan lắc đầu, sau đó Khí bao bọc toàn bộ hạm đội, Dậy.

Đáy thuyền rời khỏi mặt nước, lơ lửng trên đỉnh Điên Đảo Sơn.

Anh yêu, anh muốn làm gì.

Địch Ny Toa bước đến.

Đương nhiên là làm chuyện gì đó để thế giới này nhớ đến ta.

Đỗ Lan nhảy lên đỉnh núi, rồi lấy ra con búp bê khắc đầy mạch ma pháp.

Giải tích hoàn toàn, hình chiếu bắt đầu.

Thông qua việc liên tục truyền ma lực vào mạch ma thuật trên con búp bê, nó một lần nữa biến thành màu vàng kim, Vô Hạn Kiếm Chế.

Hàng vạn, hàng ức thanh kiếm đủ loại xuất hiện, tất cả các loại kiếm mà Đỗ Lan biết đều được hình chiếu ra.

Đỗ Lan dựa theo cường độ mạnh yếu mà cắm những thanh kiếm này lên sườn núi của Điên Đảo Sơn, nằm ở phía Đại Hải Trình.

Kiếm càng mạnh thì vị trí càng cao.

Để những thanh kiếm này có thể tồn tại, con búp bê này phải ở lại, và phải có một nguồn năng lượng ổn định.

Nguồn năng lượng ổn định tốt nhất phải kể đến quá trình quang hợp của thực vật, vì vậy Đỗ Lan đặt con búp bê lên một tảng đá, sau đó bắt đầu kết ấn.

Đỗ Lan rất ít khi kết ấn khi phóng Nhẫn Thuật, lần này hắn nghiêm túc, điều động tất cả Chakra của mình, Thụ Giới Hàng Lâm.

Con búp bê bị rễ cây bao vây, sau đó một cây đại thụ khổng lồ đột nhiên xuất hiện trên Điên Đảo Sơn.

Cây rất lớn, tán cây như một thành phố, thân cây to bằng Điên Đảo Sơn, tạo thành một cổng vòm rất lớn trên lòng sông.

Cành lá sum suê, xuyên qua tầng mây, hấp thụ ánh sáng mặt trời, cắm rễ vào Điên Đảo Sơn và đáy biển phía dưới.

Một cái cây quy mô như vậy mới có thể duy trì sự tiêu hao của những bảo kiếm này.

Đơn giản là một kỳ tích, Phó Đô Đốc Kiệt Khắc và những sĩ quan Hải quân đó quả thực đã chứng kiến một kỳ tích.

Đỗ Lan trở lại thuyền, đón nhận ánh mắt sùng bái của họ, Vẫn còn thiếu một thanh kiếm mạnh nhất.

Kiếm mạnh nhất.

Kiệt Khắc ngớ người lặp lại.

Những người khác cũng tò mò nhìn Đỗ Lan.

Đỗ Lan suy nghĩ một lúc, rồi một cái thuấn di lấy một cành cây dài hơn một mét từ cây đại thụ khổng lồ đó.

Trở lại thuyền, Đỗ Lan điêu khắc cành cây thành một thanh kiếm.

Đây chính là thanh kiếm mạnh nhất.

Thanh kiếm gỗ này.

Nếu không phải vì kỳ tích của Đỗ Lan trước đó, Kiệt Khắc nhất định sẽ nghĩ Đỗ Lan bị điên rồi.

Đúng vậy, kiếm sở dĩ mạnh, là vì kiếm khách, cho nên thanh kiếm gỗ này trong tay kiếm khách mạnh nhất chính là kiếm mạnh nhất.

Kiệt Khắc không thể không thừa nhận lời Đỗ Lan nói hình như rất có lý, nhưng tiền đề là thanh kiếm gỗ này phải nằm trong tay kiếm khách mạnh nhất.

Thấy vẻ mặt của Kiệt Khắc, Đỗ Lan biết hắn không hiểu, Thế nào mới là kiếm khách mạnh nhất.

Hoa cỏ cây cối trong tay họ đều có thể chém giết kẻ địch.

Kiếm khách có rất nhiều loại, nhưng đơn giản mà phân loại, có thể chia thành hai loại: hiệp kiếm thành tựu bởi người, sát kiếm thành tựu bởi kiếm.

Mọi người đều lắng nghe.

Kiếm nói cho cùng chỉ là hung khí, là giúp thiện nhân duy trì chính nghĩa, hay là cùng ác nhân đồng lõa làm điều xấu, đều phải xem người cầm kiếm.

Kiếm khách thành tựu bởi người sẽ suy ngẫm về bản thân.

Kiếm khách thành tựu bởi kiếm, cũng thành tựu bởi dục vọng của chính họ, vì kiếm là kiếm giết người, rất nhiều người thành tựu bởi kiếm đều không thể khống chế được bản thân.

Vậy thì hiệp kiếm lợi hại, hay sát kiếm lợi hại hơn.

Cảnh giới cao nhất của hiệp kiếm là trong tay vô kiếm, trong tâm cũng vô kiếm.

Còn cảnh giới cao nhất của sát kiếm, chính mình là kiếm.

Thực ra quy căn kết đế là giống nhau.

Chỉ là con đường đi không giống nhau mà thôi.

Nhưng có một điểm tương đồng, đến cuối cùng họ đều sẽ không câu nệ vào việc mình cầm thanh kiếm gì, cái gọi là người viết thư giỏi không kén bút cũng là đạo lý này.

Cho nên đợi đến khi có người lên đến đỉnh Điên Đảo Sơn này, leo lên đỉnh cây đó, nhìn thấy Thanh kiếm mạnh nhất này ít nhiều sẽ có lĩnh ngộ.

Thanh kiếm mạnh nhất, quan trọng nhất không phải thanh kiếm gỗ này, mà là sự lĩnh ngộ tối cao về kiếm đạo.

Thực ra đôi khi rất nhiều người đều biết đạo lý này, nhưng đợi đến khi một người thực sự học kiếm, trong lúc đối đầu sinh tử, tự nhiên sẽ nảy sinh sự dựa dẫm vào thanh kiếm của mình, từ đó kìm hãm sự phát triển của bản thân.

Kiệt Khắc tuy còn mơ mơ màng màng, nhưng sự kính ngưỡng của hắn đối với Đỗ Lan đã lên một tầm cao mới.

Địch Ny Toa và Sa Chức thì đã miễn nhiễm với những lý thuyết dài dòng của Đỗ Lan.

Năm đó Đỗ Lan cũng nói với Địch Ny Toa như vậy, nhưng Địch Ny Toa chỉ đáp lại một câu: Ta là một chiến binh, không phải kiếm sĩ, kiếm chỉ là vũ khí thuận tay nhất của ta mà thôi.

Khiến Đỗ Lan phải im miệng.

Thực ra, thái độ của Địch Ny Toa mới là thái độ thích hợp nhất để luyện kiếm.

Các ngươi bịt tai lại, ta muốn phát lời mời đến tất cả kiếm khách trên toàn thế giới, đến đây khiêu chiến đỉnh núi kiếm này.

Hiện tại Đỗ Lan nói gì là nấy, Kiệt Khắc lập tức lệnh cho cấp dưới bịt tai lại.

Đây không phải trò đùa ác ý, cũng không phải chuyện đùa, muốn trở thành kiếm khách sao.

Muốn có một bảo kiếm thuộc về mình sao.

Vậy thì hãy đến điểm khởi đầu của Đại Hải Trình, trên Điên Đảo Sơn, tìm kiếm thanh kiếm của chính mình đi.

Còn ở điểm cao nhất, thanh kiếm mạnh nhất đang chờ đợi các ngươi, những kiếm khách trên biển cả.

Giọng nói của Đỗ Lan vang vọng khắp thế giới, tất cả các ngóc ngách đều có thể nghe thấy.

Vô số người vì giọng nói này mà trở thành kiếm khách, vô số người vì muốn chiêm ngưỡng đỉnh núi kiếm mà khởi hành đến điểm khởi đầu của Đại Hải Trình.

Cũng chính ngày hôm đó, giọng nói này được mọi người gọi là âm thanh mạnh nhất sau Vua Hải Tặc.

Người sống quả nhiên không thể địch lại người chết.

Thuyền trưởng Kiệt Khắc, khởi hành thôi.

Tôi nghĩ chúng ta còn một chặng đường dài phải đi.

Hò hét một trận quả nhiên sảng khoái hơn nhiều.

Đỗ Lan đặt đội thuyền xuống, hạm đội một lần nữa bị dòng nước cuốn đi, rơi từ đỉnh núi xuống.

Các sĩ quan Hải quân có tố chất rất tốt, ít nhất là chưa như sau này, vì phải đối phó với số lượng Hải Tặc không ngừng tăng lên, Hải quân cũng liên tục tăng cường quân số, dẫn đến chất lượng Hải quân không đồng đều, thậm chí có xu hướng ngày càng tệ đi.

Giữ chặt bánh lái, kéo căng buồm, chúng ta sắp đến rồi.

Kiệt Khắc đã có không ít kinh nghiệm như vậy, rất nhiều lần, thuyền chỉ thiếu chút nữa là rơi xuống biển ở phút cuối, vì tư thế không đúng mà tan rã.

Từ đó kết thúc hành trình của mình ngay tại điểm khởi đầu của Đại Hải Trình.

Hạ cánh an toàn, thuyền một lần nữa ổn định dừng lại trên đại dương.

Giương buồm, chúng ta toàn tốc tiến về phía trước.

Lệnh của Kiệt Khắc được truyền xuống từng người.

Cuối cùng, sau một hành trình không ngừng nghỉ, một pháo đài khổng lồ trên biển xuất hiện trước mắt mọi người.

Vô số chiến thuyền Hải quân đậu trong cảng.

Chương 186

Những Đô Đốc và Phó Đô Đốc đã nhận được tin tức, nghiêm chỉnh chờ đợi tên tội phạm hung ác nhất.

Lần này họ nhất định phải bắt giữ những kẻ nghiên cứu điều cấm kỵ.

Đây là vì sự ổn định và phồn vinh của toàn thế giới.

Đến rồi, Nguyên Soái đại nhân.

Ừm.

Cương Cốt Không nặng nề gật đầu, chuyện của Đỗ Lan ở Điên Đảo Sơn, hắn đã biết từ báo cáo của Kiệt Khắc, hơn nữa hắn cũng thực sự đã nghe thấy giọng nói đó.

Vì vậy, đối với Đỗ Lan, hắn tuyệt đối rất coi trọng, nên mới có trận thế lớn như vậy.

Sẽ là người năng lực Trái Ác Quỷ sao.

Hiện tại vẫn chỉ là Đô Đốc Chiến Quốc tự lẩm bẩm.

Theo báo cáo, gần như tất cả mọi nơi trên thế giới đều nghe thấy giọng nói đó, cùng một lúc, hắn thực sự rất băn khoăn rốt cuộc là năng lực gì mới có thể tạo ra hiệu quả như vậy.

Ê ê, Chiến Quốc cậu làm Đô Đốc xong là quên thế giới này rộng lớn thế nào rồi sao, trên biển cả cái gì cũng có thể xảy ra, đâu chỉ có Trái Ác Quỷ thôi đâu.

Cậu nhóc này cũng sa đọa rồi đó.

Đồng khóa với Chiến Quốc là Ka Phổ trêu chọc người bạn thân là Đô Đốc một cách không kiêng dè.

Chiến Quốc không nói gì, vì có vài sự thật quả thực khiến người ta khó tin.

Có lẽ trên thế giới thực sự có Thần.

Cương Cốt Không đột nhiên nói, thân hình khổng lồ vững vàng như một ngọn núi đè nặng trên cảng.

Tôi nói Kiệt Khắc, các anh bình thường trên biển, ngoài đánh bài ra không có hoạt động giải trí nào sao.

Cảnh biển dù đẹp đến mấy, đối với một người trần tục như Đỗ Lan, cũng sẽ thấy chán.

Biển cả là nơi thử thách nghị lực của đấng nam nhi, sao có thể tham lam hưởng lạc.

Kiệt Khắc nghiêm túc nói.

Phụt Đỗ Lan lên thuyền cũng được vài ngày rồi, cũng hiểu rõ về cậu công tử nhà giàu Kiệt Khắc này.

Hiện tại Đỗ Lan đang ở phòng thuyền trưởng của Kiệt Khắc, không chỉ có rượu, mà cách trang trí cũng rất xa hoa, nhìn là biết là người theo đuổi hưởng thụ.

Chỗ chúng ta là tàu quân sự, chứ không phải Hải Tặc, đương nhiên không thể lơ là.

Câu này Kiệt Khắc nói không sai, quân đội Hải quân vẫn có kỷ luật.

Nhưng theo tôi quan sát suốt chặng đường, tôi phát hiện Hải quân các anh có rất nhiều vấn đề.

Đỗ Lan nói.

Vấn đề gì.

Cấp bậc của anh quá thấp, tôi lười nói với anh, đợi đến khi tôi gặp lãnh đạo của anh, tôi sẽ nói với họ.

Đỗ Lan như thường lệ lại rất đáng đòn.

Cuối cùng thuyền cũng cập bến ở Mã Lâm Phạm Đa, trụ sở chính của Hải quân.

Đỗ Lan trực tiếp đối mặt với đội hình Hải quân mạnh mẽ nhất thời đại này.

Lần này Đỗ Lan không bay qua bay lại, mà cùng gia đình bước xuống từ boong tàu.

Khi hai chân đặt lên cầu cảng, Đỗ Lan rõ ràng cảm thấy mình bị vài luồng sức mạnh khóa chặt.

Đỗ Lan khẽ mỉm cười, triển khai Tuyệt Đối Cách Tuyệt, cả người biến mất khỏi luồng khí hỗn loạn của Hải quân.

Tất cả các tướng lĩnh Hải quân, bao gồm Cương Cốt Không, đều kinh ngạc, rõ ràng người đó đang ở ngay trước mắt, nhưng họ lại không cảm nhận được hắn.

Các vị đại khái là những nhân vật lớn của Hải quân, tôi tự giới thiệu một chút, tôi là Đỗ Lan.

Tôi nghĩ các vị chắc đã biết, hiện tại tôi là người giám hộ kiêm luật sư bào chữa cho Tiểu La Tân.

Nếu các vị không thể thuyết phục tôi, các vị sẽ không có cơ hội định tội cho nàng đâu.

Đỗ Lan lần lượt quét mắt qua mấy vị Hải quân đó.

Phải nói là trong thế giới Vua Hải Tặc, cái gì cũng có, không ít người lợi hại đều có huyết thống khổng lồ, hoặc do Trái Ác Quỷ hay những nguyên nhân khác, tạo thành chiều cao và thể hình vượt xa người thường.

Đúng là hổ bối hùng yêu.

Luật pháp Hải quân, không cần một người ngoài xen vào, tội phạm chính là tội phạm.

Dù rất kiêng dè Đỗ Lan, nhưng Cương Cốt Không là Nguyên Soái Hải quân, đương nhiên sẽ không tỏ ra yếu thế.

Nếu mở màn nhượng bộ này, vậy thì uy nghiêm của Hải quân và uy tín của Chính phủ Thế giới sẽ hoàn toàn tan biến.

Vậy thì là lỗi của luật pháp các anh.

Tuy nhiên, để không làm đứa trẻ sợ hãi, tôi thấy việc đặt tòa án ở trụ sở Hải quân là không thích hợp chút nào.

Đỗ Lan nhìn xung quanh, ngoài hòn đảo dưới chân, tất cả đều là biển.

Tôi thấy địa điểm cứ ở trên thuyền là tốt rồi, ngay trên chiếc của Kiệt Khắc này là được, tôi thấy không tồi.

Ha ha, tôi thấy cậu khá thuận mắt, nhưng sao không đến trụ sở, chúng tôi đâu có ăn thịt cậu.

Ka Phổ lên tiếng, chuyện khích tướng như này hắn làm sẽ tự nhiên hơn.

Tôi thực sự sợ đó, biết đâu các anh lại gán cho tôi cái danh Hải Tặc, rồi truy nã tôi khắp thế giới.

Tôi đến đây không phải để chơi trốn tìm.

Đỗ Lan nói, Cứ quyết định như vậy đi, nếu các anh không yên tâm, có thể cử người lên thuyền giám sát chúng tôi, tôi không ngại miễn là không liên quan đến quyền riêng tư.

Hơn nữa, người giám sát tốt nhất nên có cấp bậc cao một chút, có thể nói chuyện ở đây, nếu không một số yêu cầu của tôi không được thực hiện, tôi sẽ rất tức giận đó.

Lời của Đỗ Lan trong tai những lão đại nghe như chuyện cười, nhưng Cương Cốt Không cuối cùng vẫn quyết định đồng ý, Chiến Quốc, cậu lên thuyền đi, chỉ cần yêu cầu hợp lý thì hãy đáp ứng.

Vâng.

Sau đó, Chiến Quốc trẻ tuổi, chưa có râu, bước ra, Xin chào, tôi là Phật Chi Chiến Quốc.

Xin chào.

Hiện tại tôi đưa ra yêu cầu đầu tiên của tôi, hãy chuẩn bị mỹ thực đi, cứ theo quy cách các anh tiếp đãi Thiên Long Nhân ấy.

Có thể.

Sắc mặt Chiến Quốc không hề thay đổi, hắn, người giỏi nắm bắt đại cục, giờ đã có phong thái phi phàm.

Vậy thì, chúng ta gặp nhau ngày kia, tại phiên tòa.

Cương Cốt Không nói.

Không thành vấn đề, thời gian này đủ để tôi tìm hiểu kỹ luật pháp của Chính phủ Thế giới các anh.

Đỗ Lan mỉm cười.

Đợi đến khi các Đô Đốc Hải quân đều rời đi, toàn bộ bến tàu đều bị phong tỏa, mặt biển cũng bị hạm đội chặn lại, ngay cả đại bác cũng đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Đơn giản là phòng bị ba lớp hải, lục, không, ngăn La Tân bỏ trốn.

Trở lại thuyền, Đỗ Lan và Chiến Quốc đều đứng trên boong.

Thế giới sắp loạn rồi.

Đỗ Lan vừa mở lời, Địch Ny Toa đã biết hắn lại sắp lừa gạt người khác rồi.

Sa Chức cũng che mặt, đúng là thời kỳ trung nhị của ba mình quá dài rồi.

Bắt đầu từ hai năm trước rồi.

Phật Chi Chiến Quốc rất phối hợp nói.

Hai người đứng ở mũi thuyền, gió biển thổi vào mặt, quả thực có dáng vẻ chỉ điểm giang sơn.

Anh nói những lời của Vua Hải Tặc La Kiệt đã khiến những người không an phận đều ra khơi làm Hải Tặc sao.

Thật vậy.

Đỗ Lan lắc đầu, Thực ra, những người thực sự bị kho báu hấp dẫn mà ra khơi không nhiều, chỉ là phần lớn người ta chán ghét cuộc sống hàng ngày mà thôi.

Hoặc nói cách khác, nhiều người ra khơi vì nhàm chán.

Nhàm chán.

Chẳng lẽ những Hải Tặc đó giết người phóng hỏa cũng vì nhàm chán sao.

Chiến Quốc không tin.

Thế anh có từng nghĩ những Hải Tặc đó khi còn nhỏ, lý tưởng của họ là gì không.

Cái này Hải quân, thủy thủ, thợ săn tiền thưởng, hay nông dân, thương nhân, hoặc công nhân.

Rất nhiều lựa chọn, nhưng tại sao họ lại làm Hải Tặc.

Thực ra rất nhiều người là vì tờ báo đầy lệnh truy nã của Hải quân các anh mà lập chí làm Hải Tặc, những kẻ vô pháp vô thiên luôn dễ dàng nhận được sự ngưỡng mộ của trẻ con.

Câu này, Chiến Quốc lại rất tán đồng.

Cho nên, để kìm hãm thời đại Hải Tặc vĩ đại, thực ra chỉ cần tái thiết lập một nhóm thần tượng là được, thay thế Hải Tặc có thể khám phá nghề nghiệp này, ví dụ như Thợ Săn.

Anh nói Thợ Săn tiền thưởng.

Không phải, là Thợ Săn toàn thời gian, tìm kiếm di sản văn hóa quan trọng và động thực vật quý hiếm rồi bảo vệ chúng, truy bắt những nghi phạm quan trọng, hoặc tìm kiếm kho báu, hoặc theo đuổi mỹ thực, trong thế giới kỳ diệu này theo đuổi những thứ mình yêu thích, và thực lòng yêu thương con người.

Chiến Quốc cảm thấy nếu lời của Đỗ Lan có thể thực hiện được, thì quả thực đây là một nghề nghiệp thú vị hơn cả Hải Tặc.

Tuy nhiên, liệu đây có phải là lời nói suông không, Anh là Thợ Săn sao.

Thực ra mỗi một người đều là Thợ Săn, đều có một trái tim muốn trở thành Thợ Săn.

Đỗ Lan lại nói bậy bạ rồi.

Phải nói lời của Đỗ Lan rất lay động, nhưng Chính phủ Thế giới vẫn phải đối mặt với một vấn đề thực tế hơn, Anh vừa nói Thợ Săn sẽ khám phá di tích lịch sử, vậy thì cũng sẽ chạm vào điều cấm kỵ nhất mà thế giới này không thể chấp nhận.

Chiến Quốc đang nói đến lịch sử trăm năm trống vắng.

Anh có hiểu lịch sử trăm năm trống vắng đó không.

Không biết.

Chiến Quốc hiện tại chỉ là Đô Đốc, đương nhiên sẽ không biết, ngay cả Nguyên Soái cũng chưa chắc đã biết.

Vậy nên các anh không ai có thể xác định đoạn lịch sử đó rốt cuộc là gì.

Điều này khiến Đỗ Lan nhớ đến con mèo của Schrödinger.

Một hạt phân rã, một lọ thuốc độc, một con mèo, đều bị nhốt trong một căn phòng kín.

Hạt phân rã khi phân hạch sẽ làm vỡ lọ thuốc độc, chất độc trong lọ sẽ đầu độc chết con mèo.

Còn nếu hạt không phân hạch, vậy thì mọi thứ sẽ giữ nguyên trạng.

Và người ở bên ngoài căn phòng kín, không biết tình hình bên trong, tức là, nếu không mở cửa phòng kín, trạng thái chết và trạng thái sống của con mèo chồng chất lên nhau.

Chương 187

Ban đầu thí nghiệm này muốn giả định một loại hạt lý tưởng trạng thái chồng chất, nhưng những người không phải nhà vật lý, rõ ràng lại hứng thú hơn với con mèo trong căn phòng kín.

Cho nên chỉ có mở cửa, chúng ta mới biết con mèo đó sống hay chết.

Một thí nghiệm thú vị.

Nghe câu chuyện đã được Đỗ Lan cải biên, Chiến Quốc lập tức hiểu ra, đoạn lịch sử trăm năm đó cũng giống như con mèo trong căn phòng kín, không đi vén màn, thì vĩnh viễn không biết là nguy hiểm hay an toàn, Nhưng nếu sau khi vén màn lịch sử, thế giới bị hủy diệt thì sao.

Chúng ta tại sao vẫn còn ở đây.

Đừng mê mang, đừng do dự, nhân loại trên con đường tiến hóa phát triển đã trải qua vô số khổ nạn và giày vò, nhưng chúng ta vẫn đứng vững ở đây, chính là đã trải qua trăm năm trống vắng mà các anh nhắc đến là biến sắc.

Đừng coi thường nhân loại.

Gió biển đột nhiên trở nên dữ dội, thổi tung vạt áo của Đỗ Lan và Chiến Quốc.

Trong lòng Chiến Quốc mãi không thể bình tĩnh, tuy hắn tin rằng việc Chính phủ Thế giới xếp việc nghiên cứu lịch sử trăm năm trống vắng vào trọng tội là đúng, nhưng chỉ cần là người có tư tưởng, ít nhiều cũng sẽ có sự tò mò.

Lịch sử trăm năm đó rốt cuộc là gì, và tại sao phải phong ấn.

Tuy nhiên Chiến Quốc sẽ không đơn giản biểu lộ tâm tư của mình ra ngoài.

Hơn nữa mục đích của Đỗ Lan hiện tại vẫn chưa rõ ràng, điều hắn cần là khai thác thêm thông tin.

Vậy thì anh muốn làm thế nào để Thợ Săn thay thế Hải Tặc.

Rất đơn giản, tôi đã nghiên cứu Điện Thoại Trùng của các anh, chỉ cần tốn chút thời gian, tin rằng có thể tiến hóa ra một loại Điện Thoại Trùng ảnh tượng có thể sản xuất hàng loạt, như vậy tất cả các hòn đảo trên biển cả đều có thể biết chuyện của Thợ Săn.

Và những phát hiện quan trọng của Thợ Săn cũng sẽ được truyền đi khắp nơi trên thế giới thông qua những con Ốc Sên.

Đỗ Lan rất tự tin, sức hấp dẫn của Thợ Săn nhất định có thể khiến những người dân thường mê mẩn, Chỉ cần thời gian dài, Thợ Săn sẽ trở thành chủ đề vượt qua cả Hải Tặc.

Đỗ Lan đã vẽ ra một bản đồ rất đẹp, ít nhất là trong mắt Chính phủ Thế giới.

Thế lực Thợ Săn hoàn toàn có thể được chính phủ chống lưng, sau đó chính thức kiểm soát Thợ Săn.

Ngày xét xử La Tân, trên kỳ hạm của Kiệt Khắc.

Tiểu La Tân được Địch Ny Toa ôm, Đỗ Lan mặc một bộ vest đen, sống mũi còn đeo một cặp kính gọng vàng.

Kính thưa các vị, hôm nay chúng ta tụ họp ở đây là để xác định một cô bé có tội hay không.

Tôi đương nhiên vẫn giữ quan điểm của mình, nghiên cứu lịch sử, dù là nghiên cứu lịch sử trăm năm trống vắng, cũng không thể coi là tội lỗi gì.

Đỗ Lan chậm rãi nói.

Nghiên cứu lịch sử trăm năm trống vắng chính là tội, luật pháp của chúng ta đã viết rất rõ ràng, và người phạm tội chính là tội phạm.

Cương Cốt Không với vẻ mặt nghiêm túc nói, và phía sau hắn là các Đô Đốc và Phó Đô Đốc đã tập hợp đầy đủ.

Vậy thì là lỗi của luật pháp các anh.

Đỗ Lan không chịu yếu thế.

Lỗi của luật pháp.

Nếu mỗi người đều nói luật pháp sai, thì thế giới này sẽ loạn thành một đống.

Chính vì sự tồn tại của luật pháp mà thế giới của chúng ta mới có thể duy trì.

Không không, duy trì sự ổn định của thế giới này không phải là luật pháp, mà là tàu chiến và đại bác của Hải quân các anh.

Chính vì tàu chiến Hải quân của các anh kiên cố, hỏa pháo sắc bén, mới khiến những kẻ muốn gây rối phải e ngại.

Cương Cốt Không không đưa ra ý kiến, nhưng Đỗ Lan nói cũng là sự thật.

Vậy nên luật pháp chỉ là luật pháp của Hải quân các anh, chứ không phải luật pháp của nhân dân.

Những điều luật pháp quy định đó, bị những người nắm giữ quyền lực như các anh áp đặt lên bách tính.

Chẳng lẽ anh muốn nói, chỉ Hải quân chúng tôi mới cần tuân thủ luật pháp sao.

Cương Cốt Không mắt lộ hung quang, Tốt, nói rất hay, vậy thì tất cả những người cần Hải quân chúng tôi bảo vệ đương nhiên cũng cần tuân thủ luật pháp, điều này rất công bằng, họ chấp nhận sự che chở của chúng tôi, tuân thủ quy tắc của chúng tôi.

Ốc Hà Lạp là một trong số đó, họ chấp nhận sự bảo vệ của chúng tôi, nhưng lại dám nghiên cứu điều cấm kỵ, vậy thì chúng tôi định tội họ có gì sai.

Đỗ Lan nhất thời nghẹn lời, nhưng hắn sẽ không dễ dàng nhận thua như vậy, tay phải đẩy nhẹ gọng kính, tròng kính lóe lên ánh sáng, Cứ như vậy, chấp nhận sự bảo vệ của Hải quân, chẳng phải giống như bị các anh nuôi nhốt súc vật sao.

Chỉ cần làm một chút chuyện khiến các anh không vui, sẽ rước lấy họa sát thân, vậy thì sớm muộn gì họ cũng sẽ hiểu được cuộc sống như vậy chỉ là một sự khuất nhục, khi họ vung tay hô hào theo đuổi tự do, cũng chính là ngày tận thế của Hải quân các anh, và thời đại như vậy đã đến rồi.

Lời nói của Đỗ Lan như kiếm, đâm xuyên vào trái tim của tất cả Hải quân.

Những Hải quân này đang đau đầu vì những Hải Tặc không ngừng ra khơi.

Hãy tưởng tượng mà xem, trên biển cả chỉ toàn là Hải Tặc, khắp nơi đốt phá cướp bóc, còn những người vô gia cư cũng sẽ vì không cam tâm mà trở thành Hải Tặc, Hải Tặc sẽ ngày càng nhiều, trong số Hải Tặc cuối cùng sẽ xuất hiện một Vua Hải Tặc khác, tập hợp tất cả Hải Tặc lại với nhau, khi đó Hải quân các anh sẽ không còn là thế lực mạnh nhất trên biển cả, cách ngày suy tàn cũng không còn xa nữa.

Những gì Đỗ Lan nói, chính là điều mà những Hải quân này đang lo lắng.

Thời cơ thay đổi thế giới đã đến, thời điểm để nhân loại tiến thêm một bước đã đến, cơ hội để văn minh và kỹ thuật tiến thêm một bước đã đến.

Tại sao phải sợ hãi lịch sử trăm năm trống vắng đó.

Sự sợ hãi này không phải là điều một đấng nam nhi nên có, các anh nói có đúng không.

Không ai trả lời, lời nói của Đỗ Lan tuy rất có tính kích động, nhưng những tướng lĩnh Hải quân này không phải người bình thường.

Và trong thế giới mới, tiểu thư Ni Kha La Tân này không những không có tội, mà còn có công lao, đáng được mọi người kính trọng và ca ngợi.

Đỗ Lan bước tới hai bước, Là chết trong thế giới cũ, hay tái sinh trong thế giới mới.

Đừng đánh tráo khái niệm, dù tương lai có thực sự như anh nói, nhưng hiện tại vẫn phải làm theo luật pháp của Hải quân chúng tôi.

Cương Cốt Không giơ tay lên, các Đô Đốc và Phó Đô Đốc phía sau hắn đều đã sẵn sàng chiến đấu, Tội phạm chính là tội phạm, và kết quả chỉ có chấp nhận xét xử, tử hình.

Thật là bất văn minh Lời Đỗ Lan còn chưa nói xong, từ phía sau hắn một luồng sáng lướt qua vai hắn lao về phía trước.

Người ra tay lại là Địch Ny Toa, nàng đã chịu đựng đủ rồi, một đám đàn ông to lớn vì muốn giết một cô bé mà làm loạn như vậy, thực sự không thể chịu nổi nữa.

Vì vậy nàng đã rút kiếm.

Các người, những người lớn như vậy lại bắt nạt một cô bé, cũng đáng được gọi là quân nhân sao.

Địch Ny Toa lạnh lùng nói.

Mấy vị lão đại đó kêu oan ức, họ chuẩn bị chiến đấu với Đỗ Lan, chứ chưa đến mức phải nghiêm túc vì một cô bé.

Tuy giết cô bé đó là điều bắt buộc, nhưng họ sẽ không tự tay làm, ở đảo Tư Pháp tự nhiên sẽ có đao phủ đến làm.

Kiếm Thần Toản, kiếm của Địch Ny Toa vừa xuất ra, những Hải quân đó đã cảm thấy áp lực.

Thanh kiếm này và họ không cùng một đẳng cấp.

Muốn làm tổn hại đứa trẻ này, phải hỏi qua ta trước đã.

Địch Ny Toa, một kẻ cuồng loli, cuối cùng cũng không kiềm chế được nữa.

Thần kiếm trong tay, không một ai dám tiến lên, khí tức của Địch Ny Toa lại mang tính áp đảo.

Ngay cả Cương Cốt Không mạnh nhất cũng trán đổ mồ hôi lạnh, Đã rõ, ta sẽ thỉnh Tổng Soái.

Tổng Soái Ngũ Lão Tinh, năm người quyền lực tối cao của Chính phủ Thế giới.

Cương Cốt Không vừa nói xong, đã có một giọng nói xa lạ vang lên trong thuyền, Miễn xá Ni Kha La Tân, miễn xá tất cả tội lỗi của nàng.

Hóa ra Ngũ Lão Tinh cũng vẫn luôn quan sát ở đây, họ đã nhanh nhạy phát hiện ra sức mạnh đáng sợ của Đỗ Lan, Địch Ny Toa và Sa Chức, dù họ có toàn lực cũng không phải đối thủ, vì vậy họ cảm thấy thuận nước đẩy thuyền, tặng một ân huệ.

Xem ra, vụ kiện này tôi thắng rồi.

Đỗ Lan tháo kính xuống, vai diễn luật sư cos đến đây là kết thúc.

Vì lãnh đạo đã nói La Tân vô tội, nên những Hải quân đó cũng không có gì để nói, ngoan ngoãn rời đi, thực ra không ít người không mấy cam tâm về chuyện này, ví dụ như Ka Phổ.

Đương nhiên cũng có những người không cam lòng, ví dụ như Hắc Oản Trạch Pháp.

Sự kiện kết thúc hoàn hảo, bây giờ là lúc phải xem xét sắp xếp cho Ni Kha La Tân thế nào.

Đây là thế giới đại dương, chỉ những người phiêu bạt trên biển cả mới có thể kiên cường và mạnh mẽ.

Đỗ Lan nói, Tiểu La Tân, với tư cách là người giám hộ của con, ta cho rằng con cần phải ra ngoài rèn luyện một phen, năm năm, sau năm năm, ta sẽ tổ chức kỳ thi Thợ Săn toàn thời gian đầu tiên tại Vương quốc A Lạp Ba Tư Thản, gần điểm khởi đầu của Đại Hải Trình.

Ta hy vọng khi đó con có thể vượt qua kỳ thi, trở thành một Thợ Săn.

Khi đó chính là lúc chúng ta tương phùng.

Địch Ny Toa tuy không nỡ, nhưng nàng đã trải qua rất nhiều lần chia ly, để con mình trưởng thành không ngừng, La Tân, ta sẽ luôn dõi theo con.

Nước mắt La Tân không ngừng lăn dài, trong lòng nàng hình bóng Địch Ny Toa và mẹ mình dần dần hòa làm một, trong mấy chục ngày ngắn ngủi vừa qua, nàng đã trải qua quá nhiều, cũng hiểu ra rất nhiều, Con sẽ cố gắng thật tốt, con nhất định sẽ trở thành một Thợ Săn.

Đã hẹn rồi, đã hẹn rồi.

Địch Ny Toa lại một lần nữa ôm La Tân vào lòng, Sa Chức đứng bên cạnh cũng cảm động đến tát hồ đồ.

Năm đó Đỗ Lan và Địch Ny Toa để lại một lá thư rồi rời đi, nàng cũng đã đau lòng một thời gian rất dài.

La Tân ngồi trên con thuyền nhỏ rời đi, nàng sẽ trong năm năm này rèn luyện bản thân thật tốt, để mình có thể thuận lợi vượt qua kỳ thi Thợ Săn.

Đêm khuya, Cương Cốt Không lao lực cả ngày, hắn với cơ thể mệt mỏi trở về phòng ngủ, nhưng đã có người đợi ở đó.

Đỗ Lan rất không khách khí uống cạn chai rượu quý mà Cương Cốt Không cất giữ.

Anh tìm tôi có việc.

Tôi cần một chức vụ quyền lớn, trách nhiệm ít, thành lập Hiệp Hội Thợ Săn có bối cảnh chính phủ sẽ yên tâm hơn rất nhiều.

Đỗ Lan rất tự nhiên nói.

Có chức vụ như vậy tôi cũng muốn làm, tiếc là không có.

Được rồi, nói thẳng đi, tôi cần một chức vụ không thấp hơn Đô Đốc, hơn nữa quyền hạn phải cao, như vậy tôi thành lập Hiệp Hội Thợ Săn sẽ đỡ tốn sức hơn nhiều.

Đỗ Lan đến để xin quan chức.

Cương Cốt Không không nói gì, hắn nhớ lại khái niệm Thất Vũ Hải mà Ka Phổ đã đề xuất trước đó, dùng Hải Tặc để kiềm chế Hải Tặc, đã bước đầu được thông qua.

Bây giờ Đỗ Lan muốn thành lập cái gì là Hiệp Hội Thợ Săn, điều này chỉ khiến biển cả ngày càng hỗn loạn, vì vậy hắn thực ra không muốn Hiệp Hội Thợ Săn ra đời.

Bởi vì Đỗ Lan thực sự quá thâm sâu khó lường, tuy Đỗ Lan nói muốn Hiệp Hội Thợ Săn treo danh nghĩa dưới Chính phủ Thế giới, nhưng sức ràng buộc của chính phủ đối với Hiệp Hội Thợ Săn thực sự quá nhỏ.

Đến lúc đó Hải quân không những phải đối mặt với Hải Tặc, mà còn có thể phải đối mặt với Hiệp Hội Thợ Săn.

Nhưng Cương Cốt Không không thể không thỏa hiệp, vì hắn biết dù không có sự hỗ trợ của chính phủ, Đỗ Lan cũng đã có thể thành lập Hiệp Hội Thợ Săn, Tôi có thể tin anh và Hiệp Hội Thợ Săn sẽ không làm ra chuyện bất lợi cho thế giới chứ.

Đương nhiên có thể, tôi tại sao phải đối địch với Hải quân và Chính phủ Thế giới các anh chứ.

Đỗ Lan biết sự xuất hiện của mình khiến Hải quân rất băn khoăn, Tôi không có ác ý gì với các anh, hoặc nói cách khác, tôi là bạn của các anh, chỉ khi thế giới luôn ổn định, Hiệp Hội Thợ Săn mới có thể càng phát triển lớn mạnh.

Công ty Thợ Săn của chúng ta cần làm là khám phá thế giới, trong một thế giới chiến loạn, không ai sẽ quan tâm đến những chuyện kỳ lạ đó, vì vậy tôi cần một thế giới hòa bình.

Tốt nhất là như vậy, tôi bổ nhiệm anh làm Đô Đốc thứ tư của Hải quân, hưởng tất cả quyền lực của Đô Đốc, bình thường có thể không tuân theo sự điều khiển của Hải quân, nhưng vào thời khắc sinh tử của Hải quân, hy vọng anh có thể giúp đỡ Hải quân.

Cương Cốt Không rút một tờ biểu mẫu từ giá sách, vèo vèo viết xong, sau đó đóng dấu.

Được, anh cấp cho tôi quyền lợi tiện lợi, tôi sẽ trợ giúp các anh.

Chương 188

Một giao dịch không tồi.

Sau này tôi sẽ là sĩ quan đặc biệt của Hải quân.

Vậy thì tạm biệt.

Nhìn Đỗ Lan đột nhiên biến mất, Cương Cốt Không cảm thấy sự hiểu biết của mình về đại dương vẫn còn quá ít.

Sau khi nhận được thư bổ nhiệm Đô Đốc, việc Đỗ Lan cần làm là xem hết tất cả tài liệu mà hắn có thể tra cứu.

Sau đó lấy ra một số tài liệu tiến hành chia sẻ, coi như quyền lợi thông tin chung của Thợ Săn.

Sau đó là cần làm một số chuyện khiến mọi người ghi nhớ Thợ Săn toàn thời gian, Đỗ Lan đã dành không ít thời gian suy nghĩ, Thợ Săn toàn thời gian nên ra mắt công chúng như thế nào.

Một năm sau, một chương trình được phát sóng đồng bộ trên toàn thế giới.

Chào mọi người, tôi là Đỗ Lan, hôm nay chúng ta sẽ đưa các bạn đến Vô Phong Đái hiểm ác, để các bạn trải nghiệm môi trường tự nhiên khắc nghiệt và tàn khốc của Vô Phong Đái.

Chương trình này sẽ cho các bạn thấy cách sinh tồn khi bị mắc kẹt ở Vô Phong Đái.

Tôi là Đỗ Lan, một Thợ Săn toàn thời gian, tôi là một Thợ Săn đã trải qua huấn luyện nghiêm ngặt của Hiệp Hội Thợ Săn.

Ở Vô Phong Đái tôi chỉ mang theo những dụng cụ sinh tồn cơ bản nhất, một con dao nhỏ, một bình nước, và một thể chất cường tráng.

Đỗ Lan hùng hồn nói trong hình chiếu Điện Thoại Trùng.

Sau đó ống kính chuyển cảnh, trên màn hình xuất hiện một khẩu súng cao su khổng lồ, Tôi sẽ thông qua khẩu súng cao su này để đi vào Vô Phong Đái, cho các bạn thấy cách sinh tồn, tôi đã trải qua huấn luyện Thợ Săn nghiêm ngặt, vì vậy các bạn khán giả xin đừng bắt chước.

Đỗ Lan nói rất nghiêm túc, sau đó ngồi lên súng cao su, bị súng cao su bắn ra ngoài.

Chương trình vừa phát sóng, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Danh tiếng của Vô Phong Đái đã quá quen thuộc, nhưng người bình thường căn bản không biết bên trong đó có gì.

Bây giờ lại có người quay chương trình ở Vô Phong Đái, vậy thì nhất định phải xem cho kỹ.

Hiện tại tôi đã ở Vô Phong Đái.

Đỗ Lan trôi nổi trên mặt biển, tiếp tục làm chương trình, Vô Phong Đái không có hải lưu, nên bơi lội tương đối an toàn, nhưng mọi người phải cẩn thận vào lúc chiều tối và sáng sớm, khi nhiệt độ thay đổi, nước biển sẽ tạo thành dòng đối lưu lên xuống.

Khi đó mọi người cũng đừng căng thẳng, hãy thả lỏng cơ thể, quá căng thẳng sẽ khiến cơ thể cứng đờ.

Cũng đừng cố gắng đối kháng với nước biển, mà hãy phối hợp với sự bập bềnh của nước biển, thực hiện điều chỉnh thích hợp.

Đương nhiên cơ thể không thể ngâm trong nước biển quá lâu.

Ở Vô Phong Đái có rất nhiều vật thể trôi nổi.

Một khi tìm thấy cơ hội, nhất định phải bám lấy vật thể trôi nổi, để cơ thể mình rời khỏi mặt biển nhiều nhất có thể, giữ gìn nhiệt độ cơ thể.

Lời Đỗ Lan vừa dứt, hắn đã hét lớn, Nhìn kìa, có một vật thể trôi nổi ở đó.

Đỗ Lan lập tức bơi tới.

Đây không phải là điều gì đã được sắp đặt trước, mà là Vô Phong Đái quả thực có rất nhiều vật thể trôi nổi, xác Hải Vương Loại là nhiều nhất, đương nhiên còn có cả xác tàu thuyền.

Trước mắt Đỗ Lan là nửa thân xương sống tàu, Cứ như vậy cố gắng để cơ thể rời khỏi mặt biển nhiều nhất có thể.

Đỗ Lan dùng nửa thân trên bám vào nửa khúc gỗ đó.

Toàn thân ngâm trong nước biển, tốc độ mất nhiệt của cơ thể là ba đến năm lần bình thường, rất nhiều người gặp nạn trên biển đều vì nhiệt độ cơ thể quá thấp mà không kiên trì được đến khi đội cứu hộ đến.

Đỗ Lan vừa đấu tranh với nước biển, vừa giảng giải, quả thực rất chuyên nghiệp.

Bây giờ điều tôi cần làm là xác định một phương hướng, ở Vô Phong Đái việc xác định phương hướng vô cùng khó khăn.

Nếu có mặt trời, mặt trăng hoặc các vì sao, dựa vào vị trí của mình, có thể xác định được phương hướng đại khái.

Chương trình tiếp tục diễn ra, Đỗ Lan đã giảng giải không ít bí kỹ sinh tồn, sau đó hắn cuối cùng cũng trôi dạt đến một hòn đảo.

Hòn đảo nhỏ này rất kỳ lạ, cỏ cây không mọc, trơn nhẵn.

Đây là một xác Hải Vương Loại, rất lớn, thực sự rất lớn, ít nhất cũng vài trăm mét chiều dài.

Con Hải Vương Loại này, còn lớn hơn rất nhiều phi thuyền vũ trụ.

Vậy nên hành tinh của Vua Hải Tặc này thực sự rất lớn, nhiều Hải Vương Loại như phi thuyền vũ trụ mà vẫn có thể sống tự do tự tại.

Đây là xác một con Xích Ngọc Ngư, chắc là còn chưa trưởng thành.

Ở Vô Phong Đái những Hải Vương Loại trưởng thành có thể dài đến vài nghìn mét.

Người sinh tồn gặp được xác Xích Ngọc Ngư, quả là may mắn.

Bởi vì dưới lớp da của Xích Ngọc Ngư có một lớp nước ngọt, có thể cung cấp nước ngọt cho người sinh tồn.

Cần biết rằng con người không ăn uống có thể kiên trì mười ngày, không uống nước, năm ngày cũng không kiên trì nổi.

Ở Vô Phong Đái, rất nhiều thịt Hải Vương Loại đều giàu nước, có thể cung cấp nước ngọt cần thiết cho con người.

Hơn nữa mỡ Hải Vương Loại cũng có thể dùng để đốt lửa, thịt có thể ăn được.

Nhưng mọi người cần chú ý, đừng chần chừ, vì xác Hải Vương Loại cũng là nơi dễ thu hút Hải Vương Loại nhất.

Sau khi bổ sung đủ năng lượng cần thiết, phải rời đi càng sớm càng tốt.

Đỗ Lan dùng dao găm dễ dàng rạch da Hải Vương Loại, Con dao găm này là dao găm Thợ Săn do Hiệp Hội Thợ Săn cung cấp cho Thợ Săn, vô cùng sắc bén, ngay cả sắt thép cũng có thể dễ dàng cắt.

Đỗ Lan không quên quảng cáo cho Hiệp Hội Thợ Săn.

Thợ Săn dạy bạn sinh tồn được coi là lần đầu tiên đưa tổ chức Hiệp Hội Thợ Săn vào tầm mắt của mọi người.

Rất nhanh, nhiều người bắt đầu tìm hiểu về Hiệp Hội Thợ Săn.

Đỗ Lan sẽ dần dần giới thiệu trong chương trình về quyền lợi và nghĩa vụ của Thợ Săn toàn thời gian, cùng với định nghĩa cơ bản nhất.

Đương nhiên để lôi kéo người khác tham gia kỳ thi Thợ Săn, phúc lợi của Thợ Săn đương nhiên phải được nhấn mạnh nhiều lần.

Chương trình vẫn đang tiếp tục, hôm nay Đỗ Lan cuối cùng cũng đã ra khỏi Vô Phong Đái, Để những con thuyền ở xa có thể phát hiện ra mình, tôi sẽ sử dụng con dao găm trong tay.

Đánh bóng con dao găm, dùng làm gương.

Trong điều kiện bình thường, khoảng cách truyền ánh sáng gấp vài lần âm thanh.

Dùng ngón trỏ và ngón giữa làm dấu kéo, kẹp con thuyền ở xa giữa hai ngón tay, sau đó dùng dao găm phản chiếu ánh sáng mặt trời.

Cần liên tục lắc lư con dao găm, ánh sáng nhấp nháy sẽ dễ bị người khác phát hiện hơn.

Nhìn kìa, họ đã phát hiện ra tôi.

Con thuyền ở xa đã quay mũi, rõ ràng là đang hướng về phía Đỗ Lan, Sau năm ngày gian nan lội bộ, tôi cuối cùng cũng đã ra khỏi Vô Phong Đái.

Trên đường đã chiêm ngưỡng thân hình hùng vĩ của Hải Vương Loại, cùng với vùng biển Vô Phong vô tình, điều quan trọng nhất để sinh tồn chính là một trái tim không từ bỏ.

Lần tới tôi sẽ đưa các bạn đi vào đảo hoang, sinh tồn trên hòn đảo nhỏ đầy dã thú.

Con thuyền đến đón Đỗ Lan đương nhiên đã được sắp xếp trước, lên thuyền, Đỗ Lan tắm rửa sảng khoái, sau đó lại lấp đầy bụng.

Chương trình Đỗ Lan làm tuy cũng có giới thiệu ăn thịt sống gì đó, nhưng Đỗ Lan thì không tự mình thử.

Chỉ nói không ăn, tuy thiếu đi nhiều điểm nhấn, nhưng tỷ suất người xem hiện tại đã khiến Đỗ Lan rất hài lòng rồi.

Nhiều người chỉ xem cho vui mà thôi, vì cả đời họ sẽ không rời khỏi hòn đảo nơi họ sinh sống.

Nhưng cũng có những người động lòng, chương trình của Đỗ Lan rõ ràng đã chạm vào vùng khao khát phiêu lưu sâu thẳm trong lòng họ.

Nói đi nói lại, thuyền trưởng Kiệt Khắc, Hải quân các anh có ai muốn làm Thợ Săn không.

Đỗ Lan hỏi, Thợ Săn toàn thời gian tuy gọi là Thợ Săn toàn thời gian, nhưng trên thực tế có thể làm công việc bán thời gian, và không xung đột với việc các anh làm Hải quân.

Đại Đô Đốc đại nhân, chẳng phải ngài cũng là một Hải quân sao.

Kiệt Khắc rất sắc bén châm chọc.

Thuyền của Kiệt Khắc hiện là kỳ hạm của Đỗ Lan, tuy con Thanh Điểu Hào này không nổi bật trong số các chiến hạm Hải quân, nhưng Kiệt Khắc đã dành không ít tâm sức trang trí, nên Đỗ Lan cũng rất hài lòng.

Kiệt Khắc vừa nói, Đỗ Lan liền nhận ra mình đúng là một Hải quân trên danh nghĩa, Xem ra tôi chính là người đầu tiên trên thế giới này vừa là Hải quân vừa là Thợ Săn toàn thời gian rồi.

Thôi được rồi, chúng ta nhanh chóng quay về căn cứ thôi.

Căn cứ Thợ Săn của Đỗ Lan nằm ở một góc của Hồng Thổ Đại

Lục, tuy Hồng Thổ Đại Lục không lớn bằng biển cả, nhưng diện tích cũng đáng kinh ngạc.

Hơn nữa hầu hết các khu vực trên lục địa đều là vùng không người, còn những nơi có người đều là những pháo đài hoặc tuyến giao thông huyết mạch, đều bị Chính phủ Thế giới dùng trọng binh canh giữ.

Đương nhiên trên Hồng Thổ Đại Lục còn có một nhóm cách mạng giả thế lực yếu kém đang đánh du kích trên lục địa.

Căn cứ Thợ Săn của Đỗ Lan nằm trên Hồng Thổ Đại Lục ở nửa sau của Đại Hải Trình.

Hồng Thổ Đại Lục là một khối lục địa hình chữ nhật dài và hẹp, bao quanh hành tinh một vòng, giao nhau với Đại Hải Trình Toàn Cầu tạo thành hình chữ thập, chia các vùng biển khác của hành tinh thành bốn phần, đó là Tứ Hải Đông Nam Tây Bắc.

Hồng Thổ Đại Lục và Đại Hải Trình có tổng cộng hai điểm giao nhau, điểm giao nhau đầu tiên chính là Điên Đảo Sơn.

Chương 189

Cái gọi là người nhìn thấy Hồng Thổ Đại Lục ba lần có thể nhìn thấy kho báu của Vua Hải Tặc, tức là nói từ Tứ Hải tiến vào nửa đầu Đại Hải Trình, sau đó lại nhìn thấy điểm giao nhau giữa lục địa mặt sau hành tinh và Đại Hải Trình, hoặc từ Đảo Người Cá dưới biển, hoặc qua sự đồng ý của Chính phủ Thế giới, xuyên qua để tiến vào Tân Thế Giới ở nửa sau Đại Hải Trình.

Thông qua Tân Thế Giới, lần thứ ba nhìn thấy Hồng Thổ Đại Lục chính là mặt sau của Điên Đảo Sơn, là có thể trở thành Vua Hải Tặc.

Đỗ Lan chưa từng đến đó, không phải không có khả năng đi, mà là không muốn đi.

Kho báu gì đó không có sức hấp dẫn.

Hơn nữa Đỗ Lan cảm thấy Vua Hải Tặc La Kiệt nhất định sẽ không coi kim ngân châu báu là kho báu.

Tầm nhìn của Vua Hải Tặc sẽ không thấp như vậy.

Thực ra trong lòng Đỗ Lan vẫn luôn cảm thấy La Kiệt đã đào một cái hố lớn, những người có thể đến được điểm cuối của Đại Hải Trình nhất định sẽ phải trải qua thử thách cuối cùng, chỉ những người coi trọng đồng đội như Lộ Phi, Hương Khắc Tư mới có thể vượt qua.

Mà kho báu của loại người này chính là những đồng đội mà họ coi trọng.

Cái gọi là điều quan trọng không phải kết quả, mà là quá trình, và những người và sự việc gặp phải trong quá trình đó, quý giá không phải tiền bạc, mà là ký ức, là lịch sử có thể khiến hậu bối ghi nhớ.

Ngay khi Đỗ Lan đang suy tư, bên ngoài trở nên ồn ào.

Hóa ra là gặp phải đội thuyền của đoàn Hải Tặc, bọn chúng thấy Thanh Điểu Hào chỉ có một chiếc thuyền, nên chuẩn bị tiêu diệt chiếc Hải quân này.

Toàn buồm, toàn lái, xạ thủ pháo thủ sẵn sàng.

Hải Tặc tuy có nhiều thuyền, nhưng Kiệt Khắc nhìn thấy những lá cờ Hải Tặc lạ lẫm đó, cũng không quá hoảng hốt.

Vì hắn biết thuyền Hải quân, tốc độ nhanh hơn Hải Tặc rất nhiều.

Hơn nữa nhìn từ cờ Hải Tặc, nhóm Hải Tặc này cũng chỉ là tân binh.

Một con chó đói làm nền, đầu lâu trắng xóa, lộ ra nụ cười đáng sợ.

Đoàn Hải Tặc Phong Cẩu, một đoàn Hải Tặc nổi lên từ Bắc Hải, vì phong cách điên cuồng, trong thời gian ngắn đã tập hợp một đám người điên, khắp nơi cướp bóc.

Kiệt Khắc cau mày, vì hắn phát hiện những Hải Tặc đó điên cuồng đuổi theo như thể phát điên.

Thông thường trên thuyền Hải quân cũng không có tài sản gì, việc điên cuồng truy đuổi thuyền Hải quân như vậy, chỉ có một nguyên nhân, đó là muốn giết người.

Đỗ Lan đi đến boong tàu, đội thuyền Hải Tặc ở xa xếp thành một hàng, tạo thành thế bao vây đuổi theo Thanh Điểu Hào.

Gió biển lẫn theo một mùi máu tanh nồng nặc, ngay cả Đỗ Lan cũng rất ít khi ngửi thấy mùi máu tanh nồng như vậy.

Lần cuối cùng có mùi này, vẫn là ở chiến trường InuYasha thời Chiến Quốc.

Bọn chúng đã giết rất nhiều người, Kiệt Khắc, quay mũi thuyền, cứ để chúng ta làm những việc mà Hải quân nên làm.

Đỗ Lan ra lệnh.

Vâng, Đại Đô Đốc đại nhân.

Vì Đỗ Lan là Đô Đốc, Kiệt Khắc đương nhiên tuân lệnh.

Thanh Điểu Hào quay mũi thuyền, lao về phía đoàn Hải Tặc Phong Cẩu.

Bắn pháo.

Khi thuyền Hải quân và thuyền Hải Tặc lướt qua nhau, cả hai bên đồng thời khai hỏa.

Hỏa pháo của Thanh Điểu Hào rõ ràng có uy lực mạnh hơn Hải Tặc, hơn nữa lại chuẩn xác, nhắm vào cột buồm của thuyền Hải Tặc.

Còn những viên đạn pháo của Hải Tặc không biết bay đi đâu mất rồi.

Tuy nhiên thuyền Hải Tặc quá nhiều, phá hủy hai chiếc, vẫn còn bảy tám chiếc, rất nhanh Thanh Điểu Hào sẽ bị bao vây.

Chỉ cần thuyền tiếp cận, Hải Tặc tràn lên, mấy chục Hải quân trên thuyền Kiệt Khắc còn không đủ nhét kẽ răng bọn chúng.

Giữ tốc độ, tôi sẽ yểm trợ cho các anh.

Đỗ Lan bay lên từ boong tàu, vạt áo vest bay phần phật.

Tất cả biến thành sô cô la cho ta.

Đỗ Lan tay phải vung về phía thuyền Hải Tặc, năng lượng ma pháp bao phủ tất cả thuyền Hải Tặc.

Kiệt Khắc nhìn thấy tất cả những thuyền Hải Tặc đó đều mất kiểm soát, hoặc giảm tốc, hoặc va vào nhau.

Đỗ Lan trở lại Thanh Điểu Hào, Kiệt Khắc, đi thôi.

Những Hải Tặc biến thành sô cô la cơ bản là đã chết rồi.

Trong môi trường ẩm ướt trên mặt biển như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ tan chảy.

Đỗ Lan đứng trên chiếc chiến thuyền lớn nhất trong số các thuyền của Hải Tặc Phong Cẩu, từ trong khoang thuyền Đỗ Lan tìm thấy một Trái Ác Quỷ tròn trịa, to bằng quả dưa hấu, bên trên có những hoa văn xoắn ốc.

Một Trái Ác Quỷ lớn như vậy, người ăn nó quả là có phúc rồi.

Thực ra Trái Ác Quỷ cũng không nhất thiết phải ăn hết, cũng có thể nhận được năng lực, chỉ là không nhất định hoàn chỉnh.

Trái Ác Quỷ, thứ kỳ diệu nhất trong thế giới Vua Hải Tặc, ăn nó có thể nhận được các loại năng lực kỳ lạ.

Trái Ác Quỷ đại thể chia thành hệ Logia, hệ Paramecia, hệ Zoan.

Đỗ Lan đã xem qua sách ảnh Trái Ác Quỷ, nhưng vẫn không nhớ ra Trái Ác Quỷ to bằng quả dưa hấu này có được ghi lại hay không.

Số lượng Trái Ác Quỷ thực sự quá lớn, sách ảnh Trái Ác Quỷ ghi lại cũng chỉ là những thứ đã được người khác ăn.

Vẫn còn rất nhiều Trái Ác Quỷ chưa từng xuất hiện đang chờ đợi chủ nhân của chúng ở khắp các ngóc ngách của biển cả.

Đỗ Lan dùng Khí cảm ứng một chút, Trái Ác Quỷ này quả thực rất kỳ lạ, nhưng Đỗ Lan không phải nhà khoa học, cũng không có sự tò mò muốn tìm hiểu ngọn ngành, Về tìm một người thử xem hiệu quả thế nào.

Tuy nói không có năng lực yếu kém, chỉ có người sử dụng yếu kém.

Nhưng trên thực tế, ăn những Trái Ác Quỷ không rõ nguồn gốc vẫn có rủi ro rất lớn.

Đây cũng là lý do tại sao đoàn Hải Tặc Phong Cẩu không ăn Trái Ác Quỷ này.

Căn cứ Hiệp Hội Thợ Săn của Đỗ Lan ở Hồng Thổ Đại Lục, một trang viên rộng lớn, cùng với một tòa lâu đài phong cách phục cổ châu Âu, không xa là hồ nước lặng sóng, một cảnh tượng đẹp đẽ và yên bình.

Hiện tại vẫn chưa có nhiều người sống ở đây, đợi đến khi kỳ thi Thợ Săn bắt đầu sau bốn năm nữa, nơi này nhất định sẽ náo nhiệt lên.

Nơi đây sẽ trở thành trường học để huấn luyện Thợ Săn.

Đỗ Lan đã cho người đào một con kênh, sử dụng kỹ thuật phân đoạn áp lực nước của kênh đào Panama, khiến thuyền trong kênh có thể tiết kiệm sức lực để đến căn cứ nằm ở khu vực có độ cao lớn.

Thực ra con kênh này xuyên qua toàn bộ Hồng Thổ Đại Lục, nhưng Đỗ Lan tuyên bố với bên ngoài rằng con kênh này chỉ đến căn cứ của Thợ Săn toàn thời gian.

Bước tiếp theo, kế hoạch của chúng ta cần một lượng lớn nhân lực, vì cùng với việc chương trình phát sóng, danh tiếng của Thợ Săn cũng sẽ tăng lên.

Chúng ta cần nhân lực để chào đón những thí sinh Thợ Săn sắp đến.

Thợ Săn toàn thời gian nhất định sẽ trở thành truyền kỳ mới của thế giới này.

Đây là điểm khởi đầu và kết thúc của Đông Hải, Ni Kha La Tân mười ba tuổi cười tươi nhận được phiếu đăng ký Thợ Săn toàn thời gian.

Cuối cùng cũng đến lúc gặp lại.

Sau bốn năm tuyên truyền không ngừng nghỉ, với hình ảnh Đỗ Lan, Địch Ny Toa hoạt động khắp nơi trên thế giới làm chương trình truyền hình, phát sóng toàn cầu.

Đỗ Lan, bậc thầy sinh tồn, bất kể là Tứ Hải, hay Đại Hải Trình, hay Hồng Thổ Đại Lục, với những kỹ năng sinh tồn đỉnh cao, và thể chất cường tráng, đã thể hiện cho mọi người thấy hết lần này đến lần khác những chuyến đi gần như không thể thoát khỏi.

Bất kể là khủng long, hay chim ác cũng không thể bắt được hắn.

Đỗ Lan trong chương trình không chỉ phổ biến kiến thức chung về Thợ Săn, mà còn trưng bày các loại đạo cụ mà chỉ sau khi trở thành Thợ Săn mới có thể mua được.

Mặt khác, Địch Ny Toa, với tư cách là nữ kiếm hào số một thế giới, hoạt động trong chương trình.

Chương trình của nàng khác với Đỗ Lan.

Đỗ Lan là sinh tồn, còn Địch Ny Toa lại là săn bắt.

Địch Ny Toa sử dụng kỹ năng kiếm thuật siêu việt và bẫy đạo cụ, tiến hành khám phá và săn bắt các loại sinh vật kỳ lạ trong thế giới Hải Tặc này.

Đương nhiên Địch Ny Toa cũng chỉ bắt giữ những quái vật đó, sau đó quay lại quá trình thành chương trình, cuối cùng vẫn sẽ thả những quái vật đó đi.

Chương 190

Nhưng dù vậy, Địch Ny Toa ngoài danh xưng nữ kiếm hào số một thế giới, còn có một biệt danh là Thợ Săn quái vật.

Hai vợ chồng cùng nhau quảng bá Thợ Săn toàn thời gian, hiện tại cuối cùng cũng đến lúc kỳ thi Thợ Săn toàn thời gian đầu tiên rồi.

Sáng sớm, khi tia nắng đầu tiên chiếu xuống, La Tân cầm phiếu đăng ký lên đường, hành lý đơn giản đeo trên vai, lần thi này nàng nhất định phải vượt qua.

Trong năm năm, La Tân không ngừng rèn luyện năng lực Trái Ác Quỷ của mình, đương nhiên sách vở cũng không thể bỏ qua.

Sau khi rời khỏi trụ sở Hải quân, nàng trước tiên đến Thất Thủy Chi Đô một lần, sau đó tìm được thuyền từ Đại Hải Trình quay về Tây Hải, sau đó lại từ Tây Hải qua Nam Hải, đến thị trấn La Cách ở Đông Hải.

Hiện tại Ni Kha La Tân sắp bước những bước đầu tiên vào nghề nghiệp truyền kỳ mang tên Thợ Săn toàn thời gian.

Thuyền đưa đón Thợ Săn sẽ đậu ở các thị trấn gần Điên Đảo Sơn của Tứ Hải, ở Đông Hải đương nhiên là thị trấn La Cách.

Vì vậy vài ngày trước những người muốn tham gia kỳ thi ở Đông Hải đã đến thị trấn La Cách.

Hôm nay họ cũng như La Tân, đã sẵn sàng lên thuyền.

Đây là một con thuyền không buồm, hoàn toàn kín mít, boong tàu chỉ bằng một phần năm thân tàu.

Hai bên có những thứ giống như cánh chim trải rộng ra.

Kỳ hạm vận tải chuyên dụng của Hiệp Hội Thợ Săn, được mệnh danh là phi hành khí trên biển, chiến hạm tốc độ cao Tật Phong.

Hai bên thân tàu có bốn động cơ phản lực, tương truyền tốc độ nhanh nhất có thể vượt quá vận tốc âm thanh.

La Tân không khỏi quay đầu lại nhìn, một cô gái tóc nâu đeo kính đang hai mắt sáng rỡ nhìn con thuyền ở cảng.

Cô bé khoảng mười bảy, mười tám tuổi, mắt kính hình tròn, tóc đơn giản buông trên vai, đầu quấn một chiếc khăn.

Quần áo trên người là áo sơ mi kết hợp với quần bò yếm, điển hình của một cô gái khoa học.

Không hổ là Hiệp Hội Thợ Săn, tuyệt vời quá, chỉ cần trở thành Thợ Săn, tôi có thể tháo tung toàn bộ tàu cao tốc Tật Phong ra để nghiên cứu, cái gọi là động cơ phản lực đó rốt cuộc làm thế nào mà cung cấp được động lực mạnh mẽ đến vậy.

Mạch Na tự lẩm bẩm.

Tuy nhiên vẫn có không ít người lắng nghe, không phải ai cũng sẽ hứng thú với máy móc của Hiệp Hội Thợ Săn, nhiều người hơn là vì phúc lợi ưu đãi của Hiệp Hội Thợ Săn mà đi thi lấy bằng Thợ Săn.

Bản thân La Tân cũng có giới hạn về hiểu biết máy móc, nàng bình thường thích sách vở về lịch sử văn hiến và phong tục địa lý hơn.

Có thể đến đảo La Ca, và mua được phiếu đăng ký có số lượng hạn chế, kỳ thi đã bắt đầu, nên La Tân cũng không mạo hiểm lên bắt chuyện, theo dòng người hai trăm người từ từ tiến lên, lên tàu cao tốc Tật Phong.

Tật Phong dài khoảng một trăm hai mươi mét, cao hơn hai mươi mét, cộng thêm hai cánh, chiều rộng đạt năm mươi mét.

Không gian vẫn khá rộng rãi, có thể chứa hai trăm hành khách.

Trên phiếu đăng ký có số ghế, mỗi người đều có chỗ ngồi, hơi giống tàu hỏa hoặc máy bay.

Xin chào, tôi là Mạch Na, người thị trấn La Cách.

Duyên phận, La Tân lại ngồi cùng cô gái khoa học tự lẩm bẩm ở cảng.

Ni Kha La Tân.

La Tân chỉ giới thiệu tên của mình.

Mạch Na ngồi ở ghế cạnh cửa sổ, tò mò không ngừng nhìn ra ngoài, Đây là lần đầu tiên tôi đi xa, lần đầu tiên đến Đại Hải Trình.

Hồi hộp quá.

Chúng ta trực tiếp đến địa điểm thi, không có gì phải hồi hộp cả.

La Tân nói.

Nhưng vẫn rất hồi hộp, không biết kỳ thi Thợ Săn toàn thời gian rốt cuộc sẽ thi cái gì.

Ngoài máy móc ra, tôi cái gì cũng không giỏi.

Mạch Na là điển hình của chứng tổng hợp lo lắng thi cử.

Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.

Không ai biết nội dung thi.

Ding dong, toàn hạm sắp đi vào trạng thái bao quanh toàn cảnh, xin đừng hoảng sợ.

Giọng nói trong loa vừa dứt, tường, sàn và trần của khoang khách đều bắt đầu vặn vẹo.

May mắn thay, những thí sinh này đều là những người có thể tiếp nhận những điều mới mẻ, dù căng thẳng cũng không mất bình tĩnh.

Sau khi ánh sáng bị bóp méo, mọi người phát hiện tường vách gì đó đều biến mất, chỗ ngồi của họ giống như đang nổi trên mặt biển, còn trên đầu là bầu trời xanh.

Hiệp Hội Thợ Săn bắt đầu chính thức thể hiện những điều kỳ diệu của mình cho mọi người.

Động cơ số một, số ba, khởi động, đốt lửa.

Âm thanh của thuyền trưởng vọng ra từ loa phóng thanh, và những người ngồi hai bên có thể thấy đôi cánh đang lơ lửng trên không ở cả hai phía của mình đang phun ra lửa.

Con thuyền từ từ di chuyển về phía trước, trên sàn có thể thấy mặt biển bị xé đôi.

Tốc độ ngày càng nhanh, cuối cùng cả bốn động cơ phản lực trên cánh đều bốc cháy, lần tăng tốc điên cuồng này đã đẩy tất cả mọi người dán chặt vào ghế.

Trong môi trường toàn cảnh, ngoài áp lực, hành khách không có bất kỳ khó chịu nào khác.

Họ có thể mở mắt nhìn cảnh vật lướt qua nhanh chóng.

Vì tốc độ quá cao, thân thuyền đã rời khỏi mặt biển.

Mạch Na phấn khích nói.

La Tân cúi đầu nhìn, quả nhiên như vậy, mặt biển phía trước không còn hình dạng bị xé đôi như trước nữa.

Giờ đây, mặt biển phía trước bằng phẳng, còn mặt biển phía sau thì như bị lốc xoáy thổi tung.

Áp lực không kéo dài lâu, khi tốc độ thuyền ổn định, hành khách có thể thư giãn.

Thật kỳ diệu, rõ ràng trước đó chỉ có ô cửa sổ nhỏ xíu, nhưng giờ chúng ta lại có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh vật bên ngoài thuyền.

Không chỉ vậy, con thuyền này rõ ràng không có buồm, nhưng tốc độ lại nhanh kinh người.

Cảm giác vừa rồi, cứ như thể mình sắp chết vậy.

Tham gia kỳ thi Thợ Săn toàn chức, đúng là một lựa chọn đúng đắn.

Rất nhiều người đang bàn tán, tất nhiên cũng có vài kẻ không hòa đồng chỉ im lặng quan sát.

Với tốc độ này, rất nhanh sẽ đến Điên Đảo Sơn, tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Điên Đảo Sơn đó, không biết nó trông như thế nào nhỉ.

Mạch Na là người dễ gần, chủ động bắt chuyện với La Tân.

Thì vẫn là cái dạng đó thôi.

Cô từng lên Điên Đảo Sơn trước đây sao.

Phải biết rằng ở thế giới này, người bình thường dù ra biển cũng rất ít khi rời khỏi vùng biển họ sinh sống.

Còn để đến Vĩ Đại Hàng Tuyến thì càng hiếm.

Đó là chuyện của rất lâu về trước rồi, tôi cũng không còn nhớ rõ nữa.

Rất nhiều chuyện La Tân đều có thể nhớ rất rõ, nhưng đoạn ký ức về quãng thời gian sống cùng Đỗ Lan và họ thì lại luôn mơ hồ.

Cũng đúng, cô cũng không lớn lắm, tôi thấy trong số những người tham gia kỳ thi lần này, cô là người nhỏ tuổi nhất.

Mạch Na đoán.

Đúng lúc này, một người đàn ông chợt lớn tiếng hô lên, Điên Đảo Sơn.

Xa xa, màn sương mù mờ ảo bao phủ, nhưng tất cả mọi người đều biết ẩn trong màn sương đó chính là Điên Đảo Sơn huyền thoại, là lối vào Vĩ Đại Hàng Tuyến.

Tất cả những người có mặt đều vì nhiều lý do khác nhau mà lựa chọn tham gia kỳ thi.

Và việc vượt qua Điên Đảo Sơn chính là điều đầu tiên họ sắp trải qua, một sự kiện từ lâu chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Tật Phong Khoái Hạm không hề giảm tốc, lao thẳng vào màn sương dày đặc.

Nó như một thanh trường kiếm, xé đôi màn sương.

Mặc dù tầm nhìn không rõ ràng, nhưng mọi người vẫn có thể cảm nhận được sự phấn khích khi sắp được chứng kiến huyền thoại.

Mũi thuyền phun ra một loạt lửa khác, Tật Phong Khoái Hạm ngẩng đầu lên, đồng thời các động cơ trên cánh cũng điều chỉnh góc độ, giúp con thuyền giữ thăng bằng trên dòng nước ngược.

Xông lên nào.

Có người phấn khích hô lớn.

Nắm đấm của tất cả mọi người đều siết chặt, giờ đây họ không còn chỉ nghe kể từ những lời đồn đại ở làng quê, mà chính mình đang đích thân trải nghiệm.

Xông lên.

Nhiều người hơn nữa phấn khích la hét.

Ồ.

Một chấn động dữ dội, Tật Phong Khoái Hạm gần như chìm ngập trong nước biển.

Va chạm với nước biển ở tốc độ như vậy, Tật Phong vẫn hoàn toàn không bị tổn hại, chỉ chìm xuống nước một lát.

Một hành khách dũng cảm có thể nhìn thấy dòng nước biển hung dữ xung quanh, và những bọt khí sủi lên do động cơ khuấy động.

Chương 191

Sau một hồi chao đảo, lại là một cú tăng tốc, tất cả mọi người đều đã ngửa mặt lên trời, nằm bệt trên ghế.

Như tên lửa phóng không, Tật Phong lao ra khỏi mặt nước, duy trì một tốc độ đáng kể để đi lên.

Một lát nữa, chúng ta sẽ tiến vào Vĩ Đại Hàng Tuyến, mọi người sẽ được chiêm ngưỡng kỳ tích đầu tiên của Vĩ Đại Hàng Tuyến, Cự Mộc bảo tồn thanh kiếm mạnh nhất.

Sau đó chính là sườn núi được mệnh danh là Đỉnh Phong Kiếm.

Thuyền trưởng giới thiệu với tất cả mọi người qua loa phóng thanh.

Cái Cự Mộc và Đỉnh Phong Kiếm đó, hình như mới xuất hiện cách đây năm năm, ngày nó xuất hiện cả thế giới đều nghe thấy một âm thanh.

Nhưng nghe nói bây giờ nơi đó lại được gọi là Mộ Kiếm Khách, rất nhiều kiếm khách muốn đến đó tìm thanh kiếm mạnh nhất, nhưng số người ngã xuống từ trên đó thì vô kể.

Mặc dù là nữ sinh chuyên Lý, nhưng dù sao cũng là phụ nữ, khả năng thu thập thông tin hay buôn chuyện của Mạch Na không phải dạng vừa.

Trời tối đột nhiên sụp xuống, tán cây khổng lồ xuất hiện phía trước.

Đây chính là Cự Mộc.

Tật Phong vẫn đang tiến lên, nhưng đã tắt động cơ, tốc độ bắt đầu giảm xuống, nếu tiếp tục giữ tốc độ này sẽ đâm vào Cự Mộc.

La Tân lúc này cũng nhớ ra, cô tận mắt chứng kiến quá trình Cự Mộc từ không thành có.

Năm đó mới 8 tuổi, cô chỉ cảm thấy chấn kinh, nhưng bây giờ nghĩ lại, những việc Đỗ Lan đã làm đơn giản là thần tích.

Qua cổng vòm, mọi người thấy ba chiếc Tật Phong Khoái Hạm khác cũng lao ra từ những cổng vòm khác.

Bốn chiếc thuyền nhanh song song, vừa vặn đi qua cổng vòm cuối cùng.

Thời gian vừa đúng lúc.

Sau khi qua cổng vòm, đập vào mắt là hai thanh trường kiếm, bị dây leo cố định giữa không trung.

Một thanh là Vương Bội Kiếm sau khi được Đỗ Lan cải tạo, ánh kim và đỏ xen kẽ nhau.

Thanh còn lại là Nữ Thần Bội Kiếm trong suốt tinh xảo, sắc bén nhất, được chế tạo từ thần toản cứng rắn nhất vũ trụ.

Thiên địa sơ khai Hồng Hoang Thế Giới, còn có Thần Toản Chi Kiếm.

À.

Thệ Ước Thắng Lợi Chi Kiếm.

Thanh kiếm đầu tiên cắm trên núi chính là Vương Tuyển Chi Kiếm.

Mấy thanh kiếm này, cô đều nhận ra sao.

Mạch Na hỏi.

Chỉ nhận ra ba thanh này thôi.

Thế cũng lợi hại rồi, kiến thức của cô uyên bác thật đó.

La Tân đỏ mặt, cô chẳng qua chỉ nghe tên ba thanh kiếm đó từ miệng Đỗ Lan và gia đình hắn mà thôi.

Mọi người thắt dây an toàn vào, chúng ta sắp đi xuống rồi.

Dây an toàn đã buộc chặt tất cả mọi người, sau đó bắt đầu hạ xuống.

Đập vào mắt toàn là kiếm, cắm lộn xộn trên núi.

Đây chính là Đỉnh Phong Kiếm thu hút kiếm khách, nơi hội tụ kiếm của thiên hạ.

Các kiếm khách đều khao khát có thể tìm được một thanh kiếm của riêng mình ở đây.

Và cách để có được kiếm chính là leo lên Điên Đảo Sơn, Điên Đảo Sơn cao đến mức nào.

Nó đơn giản là cao bằng ba bốn ngọn núi Everest.

Có quá nhiều kiếm khách không tự lượng sức mình, cuối cùng ngã xuống từ trên núi cao, chết không còn mảnh xương.

Những thanh kiếm vẫn là kiếm, cắm sâu hoặc cạn trên núi, khiến tất cả hành khách không ngừng thốt lên kinh ngạc.

Nhưng tốc độ hạ xuống quá nhanh, mọi người chỉ kịp lướt qua một cái như cưỡi ngựa xem hoa mà thôi.

Rất nhanh, bốn chiếc Tật Phong Khoái Hạm đã lao vào vùng nước biển phía dưới, toàn bộ chìm nghỉm.

Lại là một cú va chạm dữ dội, nếu không nhờ dây an toàn buộc chặt, rất nhiều người đã bị hất văng ra ngoài.

Giờ đây, những chỗ bị dây an toàn buộc chặt thì lại đau nhói.

Trở lại mặt biển, bốn chiếc Tật Phong Khoái Hạm đột nhiên dừng

lại.

Nhưng dù thuyền đã dừng, lại có một luồng áp lực vô hình khó tả.

Bây giờ hạng mục khảo thí đầu tiên bắt đầu, đua thuyền siêu tốc.

Mọi người có thể đặt cược, người chiến thắng sẽ nhận được vật phẩm hỗ trợ cho kỳ thi.

Xin hãy đưa phiếu đăng ký của các vị vào tay vịn bên phải.

Sau khi phiếu đăng ký được đưa vào tay vịn, bốn nút màu khác nhau xuất hiện bên cạnh tay vịn.

Màu sắc nút tương ứng với huy hiệu của bốn chiếc thuyền, mọi người hãy lựa chọn kỹ nhé.

Tiếng bàn tán nổi lên, cá cược như vậy cũng được tính là khảo thí ư.

Hơn nữa, người thắng lại được vật phẩm hỗ trợ cho kỳ thi, điều này thật không công bằng, có người nghĩ vậy.

May mắn thay thuyền trưởng đã đưa ra lời giải thích, Kính thưa các hành khách, các thí sinh.

Có thể có người cảm thấy kiểu khảo thí này rất trẻ con, nhưng để trở thành Thợ Săn, trực giác và vận khí đều là điều cần thiết.

Sau khi các vị trở thành Thợ Săn, các vị sẽ phải đối mặt với một thế giới hoàn toàn khác, nếu không có chút vận khí và trực giác nào thì chắc chắn sẽ chết.

Hơn nữa, dù các vị không nhận được vật phẩm, vẫn có thể tiếp tục tham gia kỳ thi.

Mặc dù vẫn có người cảm thấy không công bằng, nhưng đa số mọi người vẫn chấp nhận lời giải thích này.

Sau đó tất cả mọi người đều đã lựa chọn xong, hoặc ba bốn người cùng nhau thảo luận, hoặc bình phẩm về những chiếc thuyền khác một lượt, hoặc dựa vào cung hoàng đạo hay màu may mắn của mình, hoặc chọn bừa một cái.

Dù sao thì tất cả mọi người đều đã đưa ra lựa chọn.

La Tân trong số đỏ, vàng, xanh, đen đã chọn màu đen, cô cảm thấy màu đen phù hợp nhất với mình, hơn nữa màu đen cũng chính là màu đại diện cho chiếc thuyền nhanh mà cô đang đi.

Vậy thì cuộc đua sắp bắt đầu, Đô.

Một tiếng còi dài, tiếp theo một tiếng nữa, liên tiếp ba tiếng.

Cuộc đua chính thức bắt đầu, gần như trong chớp mắt, bốn chiếc thuyền nhanh đều lao vút đi.

Động cơ hoạt động hết công suất.

Tốc độ nhanh hơn trước vài phần, hơn nữa tốc độ vẫn đang tăng lên.

Một số người nhớ lại lời Mạch Na nói ở bến tàu trước đó, rằng chiếc thuyền nhanh nhất có thể vượt quá tốc độ âm thanh.

Càng lúc càng nhanh, tim của các thí sinh cũng đập nhanh hơn.

Sau đó họ hoảng hốt nhìn thấy những tảng đá ngầm xuất hiện phía trước thuyền.

Khiến người ta căng thẳng nuốt nước bọt.

Với tốc độ như vậy làm sao có thể vượt qua đá ngầm được, hơn nữa lại là khi bốn chiếc thuyền đang chạy song song, đến chỗ né cũng không có.

Chết mất.

Tình hình hiện tại quá đáng sợ.

Bị kẹt hai bên, thuyền nhanh không đường thoát.

Nhưng chiếc thuyền nhanh mang huy hiệu màu đen này, đột nhiên phanh lại, tốc độ giảm hẳn, rồi di chuyển sang trái, bám theo phía sau chiếc thuyền nhanh bên trái.

Đá tảng lướt qua vai, cuối cùng cũng không có thuyền chìm người chết, nhưng chiếc thuyền màu đen thì lại bị tụt lại phía sau.

Sao lại thế này, cố lên.

Mạch Na cũng đã chọn màu đen, ủng hộ chiếc thuyền của mình, giờ cô đang nghiến răng nghiến lợi cổ vũ cho thuyền.

Trên Vĩ Đại Hàng Tuyến, vạn vật biến đổi trong chớp mắt, dù có sự trợ giúp của la bàn vĩnh cửu, nhưng trên hải trình vẫn sẽ có những tình huống đột ngột khác.

Cuộc đua vẫn tiếp tục, chiếc thuyền huy hiệu đen đã bị tụt lại, ba chiếc thuyền phía trước tạo thành một bức tường, khiến chiếc thuyền phía sau không thể dễ dàng vượt qua.

Sao lại thế này.

Những người chọn màu đen đều cau mày khổ sở, nếu cứ phát triển như vậy thì họ chắc chắn thua rồi.

Chương 192

Trên bầu trời, một bóng người đen trắng đang bay lượn trên cao.

Sa Chức đang cưỡi Thông Linh Thú Hùng Miêu Tửu Tiên của mình, vẫn luôn quan tâm đến cuộc đua.

Hùng Miêu Tửu Tiên giờ đã trưởng thành, thân hình khổng lồ, may mắn là có thuật biến hóa, có thể thu nhỏ cơ thể, hiện tại Hùng Miêu Tửu Tiên cao khoảng hai mét.

Còn Sa Chức thì ngồi trên lưng nó.

Xem ra những người chọn màu đen đã thua rồi.

Với thân phận của Sa Chức, cô sớm đã biết cuộc đua sắp đến đích.

Trên mặt biển trống trải, dần dần xuất hiện những con thuyền buồm, điều này có nghĩa là cuộc đua sắp kết thúc.

Ồ.

Những người đứng trên boong tàu xem đua cũng đang cổ vũ cho họ, Cố lên, cố lên.

Họ vẫy nắm đấm, để trần vai, hô lớn.

Giờ đã gần đến Vương quốc Alabasta, nên những thủy thủ này không phải là lần đầu tiên chứng kiến cuộc đua như vậy.

Đỗ Lan trước đó đã tổ chức nhiều cuộc đua thử, nên những thủy thủ nhàn rỗi này đã quen với những chiếc thuyền nhanh như chớp này rồi.

Cuộc đua đã gần kết thúc, những thí sinh chọn màu đen cũng đã định trước sẽ thua.

Đáng ghét thật, nếu không có tảng đá đó thì chúng ta nhất định đã thắng rồi.

Mạch Na không cam lòng nói.

Nhưng thế giới không có nhiều nếu như thế, đường bờ biển phía xa đã xuất hiện, bốn chiếc thuyền đồng thời thực hiện cú nước rút cuối cùng.

Cảnh vật lùi lại phía sau vị trí của thí sinh, tốc độ như vậy gần như khiến người ta nghẹt thở.

Cơ hội.

Toàn lực, chúng ta đâm thẳng vào.

Từ loa phóng thanh, giọng nói điên cuồng của thuyền trưởng vọng ra.

Cái gì.

Các thí sinh không dám tin vào tai mình, thuyền trưởng này lại muốn thuyền đâm vào chiếc thuyền phía trước.

Tốc độ vẫn đang tăng nhanh, cuối cùng một tiếng động lớn vang lên, sau đó thế giới trở nên yên tĩnh.

Các thí sinh có thể nhìn thấy rất rõ ràng, không khí quanh thuyền đột nhiên tạo ra một gợn sóng hình tròn rồi lan tỏa ra.

Và tất cả âm thanh đều biến mất.

Đây chính là vượt qua tốc độ âm thanh, đột phá hàng rào âm thanh.

Tật Phong Khoái Hạm mang huy hiệu màu đen, toàn bộ rời khỏi mặt biển, lao thẳng về phía những chiếc thuyền nhanh phía trước.

Nhưng thuyền trưởng của các chiếc thuyền nhanh khác cũng sẽ không dễ dàng dâng tặng chiến thắng, vì vậy họ cũng điên cuồng tăng tốc.

Dù chậm hơn một bước, nhưng vẫn có thể duy trì lợi thế.

Giai đoạn cuối cùng là giai đoạn quyết định, tranh từng giây từng phút, thắng bại chỉ trong khoảnh khắc.

Nắm đấm siết chặt, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Thậm chí có người còn kích động đến mức quần áo ướt đẫm.

Tất cả đều đã về đích.

Đáng tiếc là thuyền của La Tân và họ không về nhất, chỉ đứng thứ ba.

Chậm hơn một khoảng cách bằng một thân thuyền, muốn về nhất ở phút cuối là không thực tế lắm.

Chiếc thuyền nhanh màu vàng bị tụt lại phía sau, cuối cùng động cơ đột nhiên bốc khói đen, khiến nó đánh mất vị trí thứ nhất vốn có.

Giống như thuyền trưởng đã nói trước đó, trực giác và vận khí cũng là những yếu tố không thể thiếu.

Chiếc thuyền nhanh màu vàng đơn giản là không có vận khí.

Trên bến tàu, tất cả thí sinh đều đã xuống thuyền, ngơ ngác đứng trên bờ, nhìn cảnh sắc cát vàng bay lượn xung quanh.

Lúc này chính là lúc Sa Chức xuất hiện, cưỡi Thông Linh Thú Hùng Miêu Tửu Tiên từ trên trời giáng xuống.

Bây giờ ta sẽ đưa các vị đến địa điểm khảo thí chính thức, những người thắng cược ở vòng đầu tiên sẽ nhận được vật phẩm ở đó để bắt đầu các vòng khảo thí tiếp theo.

Sa Chức tuy có vẻ ngoài non nớt, nhưng khí thế trầm ổn khiến người ta không thể coi thường.

Chúng ta đi đến địa điểm khảo thí bằng cách nào.

Có người hỏi.

Chạy bộ.

Sa Chức quay người bay lên trước, Đây là hạng mục khảo thí thứ hai, chạy bộ, chỉ những ai có thể chạy đến địa điểm khảo thí mới có cơ hội tiếp tục khảo thí.

Vậy thì bắt đầu, chúng ta còn một đoạn đường rất dài phải đi.

Hùng Miêu lập tức lao vút đi, các thí sinh nhìn nhau, cuối cùng cũng chỉ đành bất lực chạy theo.

Người trong thế giới Hải Tặc Vương nói chung đều có thể lực khá tốt, nên trong mắt họ, hạng mục khảo thí thứ hai này đơn giản là trò trẻ con.

Nhưng rất nhanh họ đã phát hiện ra, mọi chuyện không hề đơn giản như vậy.

Đương nhiên rồi, sở trường của Thông Linh Thú Hùng Miêu Tửu Tiên của Sa Chức chính là kiểm soát trọng lực, chỉ cần nó khẽ động tay chân, tất cả các thí sinh sẽ phải di chuyển đường dài trong môi trường trọng lực cao.

Nhưng những thí sinh đó hiện tại vẫn chưa phát hiện ra, chỉ cảm thấy mình hình như ngày càng khó nhọc hơn, và mồ hôi rơi như mưa.

Thở hổn hển, đã có người không thể trụ nổi nữa.

Cát vàng cuồn cuộn, bụi bay vạn dặm.

Tám trăm thí sinh cũng không phải ai cũng bị đánh gục vì mệt mỏi, bởi vì cơ số dân số của thế giới này rất lớn, nên số người có năng lực đặc biệt cũng không ít.

Và trong số tám trăm người này có không ít Kỳ Năng Dị Sĩ, giống như La Tân, cũng có vài người là Quả Thực Năng Lực Giả, còn có huyết thống đặc biệt, thậm chí có người đã nắm giữ Bá Khí.

Những người đó rất nhanh đã phát hiện cơ thể mình nặng hơn bình thường mấy lần, cũng đoán được là cô bé cưỡi gấu trúc đang giở trò.

Nhưng chỉ là đoán được, cũng không có cách nào giải quyết.

Sau đó có người bắt đầu tụt lại, có người không theo kịp, có người đang thử dò xét.

Muốn xem liệu Sa Chức có để cơ thể mình trở lại bình thường không.

Trên thực tế, những người đó đoán không sai, phạm vi vòng trọng lực không lớn.

La Tân cũng là một người tinh ý, thấy tình hình phía sau, lập tức kéo Mạch Na giảm tốc đến cuối đội ngũ.

Ngay khi họ đến đó, toàn thân đều cảm thấy nhẹ nhõm.

Sao lại thế này.

Mạch Na không hiểu hỏi.

Chắc là đã sử dụng một thủ đoạn nào đó để thay đổi trọng lực.

Nhưng chắc là có phạm vi, chúng ta bây giờ ra khỏi phạm vi đó rồi, không còn vấn đề gì nữa.

La Tân giải thích.

Nhưng chúng ta bây giờ đã tụt lại phía sau rồi.

Nếu không đạt yêu cầu thì sao.

Cái này cô cứ yên tâm.

Mạch Na vừa hỏi xong, một người đàn ông trung niên đã trả lời, Cô bé cưỡi gấu trúc đó nói là chỉ những ai có thể chạy đến địa điểm khảo thí mới có cơ hội tiếp tục khảo thí, chứ không yêu cầu chúng ta phải chạy nhanh đến mức nào, tức là có hai cách để hoàn thành hạng mục khảo thí thứ hai này, một là nghiến răng chạy theo sau cô bé, hai là như chúng ta, cứ ở lại phía sau.

Nghe lời người đàn ông trung niên nói, Mạch Na an tâm hơn nhiều, Chỉ cần chúng ta đến được địa điểm khảo thí là có thể thi, vậy thì tốt quá rồi.

Cô đã rất mệt.

Cô nương cứ yên tâm, muốn đến được địa điểm khảo thí, rất nhiều người đều phải như chúng ta thôi.

Những người thực sự có thể theo kịp cô bé đó, đều là những nhân vật không thể xem thường.

Người trung niên tiếp tục nói.

Chú là ai vậy, chú ơi.

Lúc này Mạch Na mới nhớ ra cô không quen người đàn ông trung niên đó.

Ta là Thác Mã Tư, đến từ Tiên Hương Đảo ở Bắc Hải, mục tiêu của ta là trở thành Thợ Săn, ăn hết tất cả mỹ thực trên thế giới.

Thác Mã Tư vô cùng cường tráng, cao hơn hai mét, nhưng không ngờ lại là một người theo đuổi mỹ thực, chứ không phải một gã cơ bắp bình thường.

Chương 193

Mạch Na cũng giới thiệu, Cháu là Mạch Na, đến từ thị trấn Loguetown ở Đông Hải, cháu muốn trở thành thợ cơ khí vĩ đại nhất.

Đây là La Tân.

Tiện thể giới thiệu luôn cả La Tân.

Hai cô gái trẻ như các cháu mà đến tham gia kỳ thi, thật là hiếm thấy.

Quả thực là như vậy, nữ giới tham gia kỳ thi vốn đã ít, những người trẻ trung xinh đẹp lại càng ít hơn.

Chú đừng có coi thường người khác, cháu nhất định sẽ vượt qua kỳ thi.

Mạch Na khá kiên cường.

Thác Mã Tư cười, Ta không có ý gì khác, nếu cháu muốn vượt qua, thì những người kia mới là đối thủ lớn nhất của cháu.

Hắn chỉ tay về năm sáu người đang bám sát Sa Chức.

Những người vẫn có thể chạy trong vòng trọng lực, tất cả đều toát ra một khí thế và sức mạnh khiến người ta run sợ.

Trong đó, người chạy ở phía trước nhất là một thiếu niên tóc màu cam, tuy vóc dáng không cao, nhưng như một mãnh thú đang rình mồi.

Số người trong đội ngũ ngày càng ít đi, ngay cả khi không ở trong vòng trọng lực, việc chạy trong sa mạc nhiệt độ cao cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Lô người bị loại đầu tiên đã xuất hiện.

Mồ hôi còn chưa kịp rơi xuống đã bốc hơi hết.

Hô hô. vẫn chưa đến sao.

Đã ba tiếng đồng hồ, chạy từ giữa trưa đến ba giờ chiều, Mạch Na đã sắp ngã quỵ.

Không chỉ Mạch Na, La Tân cũng khá chật vật, chỉ là cơ thể cô đã được Trái Ác Quỷ cải tạo nên vẫn có thể kiên trì thêm chút nữa.

Và trong vòng trọng lực, hiện tại chỉ còn lại thiếu niên tóc cam đang theo sát Sa Chức, bởi vì Sa Chức lại tăng thêm bội số trọng lực, khiến những người kia không thể không cân nhắc thiệt hơn, lựa chọn rời khỏi vòng trọng lực.

Còn thiếu niên tóc cam đó, trán nổi gân xanh, nắm đấm siết chặt, mỗi bước chân đều lún sâu vào cát rồi lại rút ra.

Hơn nữa, trên đầu cậu ta bốc hơi nước, toàn thân bị Bá Khí bao phủ.

Tuổi nhỏ như vậy mà đã lĩnh ngộ được Vũ Trang Sắc Bá Khí.

Cuối cùng lại qua nửa tiếng nữa, La Tân dìu Mạch Na, đến địa điểm khảo thí nằm trên một ốc đảo xanh.

Đó là một đấu trường khổng lồ.

Tất cả mọi người đều đã không đứng thẳng nổi, nằm la liệt trong đại sảnh đấu trường, thở hổn hển, cơ bắp toàn thân cứ như không còn là của chính họ nữa.

Tất cả các thí sinh đã cược đúng trong vòng khảo thí đầu tiên, bây giờ hãy nhận một phòng.

Ở đó đã chuẩn bị sẵn thức ăn, các vị tối nay có thể nghỉ ngơi thật tốt, và vật phẩm trong phòng chính là thứ các vị sẽ cần sử dụng trong các vòng khảo thí sau này.

Những người cược đúng reo hò, vận khí của họ thật không tệ.

Còn những người khác thì ủ rũ không phấn chấn, họ cũng muốn nghỉ ngơi thật tốt một chút.

Còn về những người khác, nhà ăn đã chuẩn bị xong, các vị cũng có thể đi ăn, nhưng tối nay khi nghỉ ngơi thì chỉ có thể ngủ sàn thôi.

Sa Chức nói xong, cũng bỏ đi.

Nhà ăn ở đâu.

Ta muốn ăn cơm.

Thác Mã Tư khó khăn đứng dậy, rồi đi theo chỉ dẫn trên tường về phía nhà ăn.

Không ít người cũng đứng dậy, La Tân kéo Mạch Na cũng đứng dậy, Chúng ta đi uống gì đó.

Cả hai cùng dìu nhau đến nhà ăn.

Nhà ăn bình thường, bàn dài, ghế đẩu.

Trên một cái bàn dài chất đống bánh mì cao như núi, chỉ có bánh mì.

Về đồ uống, có rượu trái cây và nước lọc.

Thác Mã Tư đã ôm một đống bánh mì lớn, vừa ăn vừa uống rượu trái cây.

Hắn có khẩu vị rất tốt, đặc biệt là sau khi tiêu hao nhiều thể lực như vậy, việc ăn uống của hắn càng trở nên khủng khiếp.

Cái bánh mì dài như cánh tay, hắn một hơi nhét vào miệng, nhai mấy miếng rồi nuốt thẳng xuống dạ dày.

Sau đó ừng ực uống rượu trái cây, hắn là đang cầm bình rượu lớn mà uống.

May mắn là đồ ăn và thức uống rất nhiều, cũng không sợ hắn một mình ăn hết.

La Tân và Mạch Na cũng lấy một ít đồ ăn, chỉ ăn vài miếng đơn giản rồi không còn khẩu vị nữa.

Mạch Na quá mệt mỏi, đã ngủ gật khi đang ăn dở.

La Tân cũng không gọi Mạch Na dậy, đi sang phòng bên cạnh lấy một cái chăn đắp cho Mạch Na.

Còn Thác Mã Tư sau khi ăn xong, cảm thấy đã hoàn toàn hồi phục, thực ra hắn cũng là Quả Thực Năng Lực Giả, hắn đã ăn một loại Trái Ác Quỷ tên là Ăn Ăn Quả Thực khác với Nuốt Nuốt Quả Thực, tất cả thức ăn nuốt vào bụng đều có thể chuyển hóa thành năng lượng, hơn nữa món ăn càng ngon thì năng lượng cung cấp càng lớn.

Mặc dù không giúp hắn có siêu năng lực gì, nhưng sức mạnh, tốc độ và phản ứng của hắn đều tỷ lệ thuận với thức ăn đã ăn, nếu mỗi bữa đều là mỹ thực, thì hắn cũng sẽ ngày càng mạnh hơn.

Vì vậy Thác Mã Tư mới muốn ăn hết tất cả mỹ thực, một là hắn thực sự thích ăn, hai là cơ thể hắn cũng cần mỹ thực.

Quê hương của hắn, Tiên Hương Đảo, là nơi sản sinh ra mỹ thực phong phú, nhưng bây giờ hắn đã ăn hết rồi, nên hắn muốn mở rộng thực đơn của mình.

Ôi, Hương Khắc Tư, tôi biết thế nào cũng gặp cậu ở đây.

Mễ Hoắc Khắc trẻ tuổi vẫn chưa đạt được danh hiệu Kiếm Hào Đệ Nhất Thế Giới.

Đương nhiên, hiện tại hắn nhiều nhất chỉ đạt được danh hiệu Kiếm Hào Nam Đệ Nhất Thế Giới, bởi vì Kiếm Hào Nữ Đệ Nhất Thế Giới là Địch Ny Toa.

Mà muốn trở thành đệ nhất thế giới, phải đánh bại Địch Ny Toa, điều đó là bất khả thi.

Ồ, bạn của tôi, cậu cũng đến đây để lấy thanh kiếm mạnh nhất thế giới sao.

Hương Khắc Tư cõng chiếc mũ rơm của thuyền trưởng sau lưng.

Đương nhiên rồi, tôi đương nhiên phải xem chứ.

Chúng ta hãy thi đấu đi, xem ai có thể leo lên cao nhất.

Mễ Hoắc Khắc với ánh mắt như chim ưng nhìn về phía Hương Khắc Tư.

Đúng ý tôi.

Hương Khắc Tư lúc này cũng mới ngoài hai mươi, vừa mới trở thành thuyền trưởng, nên hoàn toàn chưa có sự trầm ổn và khí phách của một Tứ Hoàng sau này, ngược lại còn hiếu thắng giống hệt Mễ Hoắc Khắc trẻ tuổi.

Hai người họ vừa là bạn thân, vừa là đối thủ.

Nước biển ở Điên Đảo Sơn dâng cao rồi đổ xuống, va vào mặt biển, tiếng ồn ào khổng lồ nhưng không thể ảnh hưởng đến hai người trẻ tuổi này, thời đại này là thời đại của họ.

Vút.

Cả hai người đều lao vút lên, tốc độ rất nhanh.

Cả hai đều là những nhân vật xuất sắc nhất sau thế hệ Hải Tặc Vương, việc leo lên Điên Đảo Sơn hoàn toàn không thành vấn đề.

Bởi vì họ có ý chí và năng lực, bởi vì họ đã kế thừa tinh thần vô úy của Hải Tặc Vương.

Ngay cả khi bị thương, ngay cả khi bị đánh gục, họ vẫn sẽ mỉm cười đứng dậy, mỉm cười đối mặt với thử thách.

Ngay cả khi đón nhận cái chết, họ cũng sẽ mỉm cười.

Hương Khắc Tư, nghe nói cậu chuẩn bị đi Tân Thế Giới.

Vừa leo, Mễ Hoắc Khắc vẫn còn sức để nói chuyện.

Đúng vậy, nhưng tôi muốn tìm một con thuyền phù hợp, rồi tập hợp đầy đủ thuyền viên, sau đó chúng ta sẽ khởi hành đi Tân Thế Giới.

Cậu có dự định gì không.

Tôi nhận được lời mời từ Hải Quân.

Là Thất Vũ Hải sao.

Hương Khắc Tư đầu óc cực kỳ thông minh, lập tức đoán ra.

Đúng vậy.

Chẳng lẽ cậu muốn làm chó săn cho Chính Phủ sao.

Hương Khắc Tư hỏi.

Đừng nói khó nghe như vậy chứ, cậu biết tôi mà, tôi là một người tùy hứng, không làm hải tặc, cũng không làm Hải Quân.

Tôi chỉ cảm thấy thân phận Thất Vũ Hải có thể sẽ khiến tôi thoải mái hơn một chút.

Làm Thất Vũ Hải, tôi thấy chẳng thoải mái chút nào đâu.

Chương 194

Thất Vũ Hải vốn là những hải tặc lớn, Hải Quân sẽ không tin tưởng.

Mà hải tặc được Hải Quân phái đi, cũng sẽ không được hải tặc chấp nhận.

Chuyện hai đầu không hài lòng như vậy, cậu thật sự muốn làm sao.

Hắn có chút lo lắng cho bạn mình.

Mễ Hoắc Khắc là một người kiêu ngạo, kiêu ngạo đến mức ngay cả bạn bè cũng chẳng có mấy người.

Đã có vài người chấp nhận điều khoản, thành thật mà nói, điều kiện của Hải Quân không tệ, có thân phận Thất Vũ Hải có thể đi lại tự do không cản trở ở Tứ Hải và Vĩ Đại Hàng Tuyến.

Cậu biết tôi mà, mục tiêu của tôi từ trước đến nay chỉ có một, đó là rèn luyện kiếm thuật của mình, cho đến khi tôi có thể nắm giữ Cứu Cực Nhất Kiếm.

Nói về mục tiêu của mình, ánh mắt của Mễ Hoắc Khắc cũng trở nên vô cùng sắc bén.

Hương Khắc Tư không biết nên nói gì, Mễ Hoắc Khắc và hắn không giống nhau, mục tiêu của Mễ Hoắc Khắc là trở thành kiếm khách đệ nhất thế giới, còn hắn là để kế thừa di nguyện của thuyền trưởng mình, cống hiến bản thân cho thời đại hải tặc vĩ đại.

Hai người im lặng, nhưng tốc độ leo lên vẫn không hề chậm lại.

Từ khi mặt trời vừa ló dạng, cho đến khi sao giăng đầy trời.

Hai người vẫn luôn duy trì tốc độ khá nhanh, một người là thủy thủ từng theo chân Hải Tặc Vương La Kiệt trên Vĩ Đại Hàng Tuyến, một người là kiếm khách từ nhỏ đã tự đặt ra yêu cầu nghiêm khắc cho bản thân.

Những kiến thức vật lý thông thường trên thế giới, đối với họ căn bản không hề thích hợp.

Vào lúc nửa đêm, hai người họ đã đứng trên đỉnh Điên Đảo Sơn.

Hương Khắc Tư, cậu đã nắm giữ Bá Khí rồi sao.

Vẫn còn nhớ lần gặp mặt trước, người bạn cũ của mình đâu có lợi hại đến vậy.

Ha.

Nói đến điều này, Hương Khắc Tư quả thật có vốn để kiêu ngạo, Đúng vậy, Bá Khí, Bá Khí có thể giúp tôi tung hoành đại dương.

Mễ Hoắc Khắc có thể cảm nhận được sự cường đại của Hương Khắc Tư.

Cậu cũng trở nên mạnh hơn rồi, Mễ Hoắc Khắc.

Sau đó Hương Khắc Tư nhìn quanh, chỉ vào hai thanh kiếm bị dây leo quấn quanh lơ lửng giữa không trung, Hai thanh này chính là kiếm mạnh nhất sao.

Quả thực rất mạnh, kiếm khí đã tràn ra khắp nơi rồi.

Hai thanh kiếm phát ra ánh sáng chói lòa.

Mễ Hoắc Khắc cũng nhìn, nhưng hắn lắc đầu, Thanh kiếm mạnh nhất trong truyền thuyết vẫn còn ở trên kia.

Trên kia sao.

Hương Khắc Tư ngẩng đầu.

Thân cây to vài trăm mét, phía trên còn có tán cây che trời lấp đất, một vùng đen kịt.

Đúng vậy, ở đỉnh cây.

Thú vị thật, Mễ Hoắc Khắc, cậu còn sức để leo cây không.

Hương Khắc Tư khiêu khích nhìn Mễ Hoắc Khắc một cái.

Cậu còn chưa từ bỏ, tôi đương nhiên vẫn có thể tiếp tục.

Tốt.

Hương Khắc Tư dẫn đầu nhảy lên.

Hai quái vật, không nghỉ ngơi suốt một ngày, vẫn tràn đầy tinh lực.

Cuối cùng qua nửa đêm, khi trời tờ mờ sáng, hai bóng người lao ra từ tán cây khổng lồ.

Đây đã là độ cao ba bốn vạn mét, nhìn về phía xa, đường chân trời đã uốn cong hình vòng cung.

Chúng ta là những người đầu tiên đến được đây phải không.

Cảnh tượng như thế này mới là cảnh tượng dành cho đàn ông đích thực.

Ha.

Hương Khắc Tư cười lớn phóng khoáng.

Mễ Hoắc Khắc tuy có chút hàm súc, nhưng sự kiêu ngạo trong mắt hắn cũng khó mà che giấu.

Đúng vậy, Mễ Hoắc Khắc hắn rất mạnh.

Giơ tay là có thể chạm tới bầu trời, và tầng mây đã ở dưới chân họ.

Đây chính là nơi cao nhất thế giới, bây giờ cũng đã bị họ chinh phục.

Chúng ta mau tìm xem, thanh kiếm mạnh nhất ở đâu nào.

Hương Khắc Tư nhìn quanh, rất dễ dàng nhìn thấy một thanh kiếm không hề có ánh sáng nào đang lơ lửng giữa không trung, Ngay đó.

Một thanh kiếm gỗ mộc mạc không hoa mỹ, hay nói đúng hơn là quê mùa.

Cả hai đều không ngờ, thanh kiếm mạnh nhất lại là một khúc gỗ.

Cái này.

Hương Khắc Tư thất vọng, cầm cây đao gỗ vung qua vung lại, cuối cùng xác nhận, đây chỉ là một khúc gỗ, Bạn của tôi, tôi nghĩ chúng ta bị lừa rồi.

Quay đầu lại, lại thấy Mễ Hoắc Khắc đã đứng bất động.

Não bộ của Mễ Hoắc Khắc lúc này như nổ tung, vô số ý nghĩ ập vào đầu hắn, Đây chính là thanh kiếm mạnh nhất, tôi đã hiểu rồi.

Nghe thấy lời Mễ Hoắc Khắc nói, suy nghĩ của Hương Khắc Tư cũng chợt bừng sáng, thanh kiếm gỗ trong tay hắn trong mắt hắn cũng bắt đầu có sự biến hóa, dường như thuyền trưởng La Kiệt của hắn đang cầm thanh kiếm gỗ này giơ cao.

Không sai, đây chính là thanh kiếm mạnh nhất, trong tay cường giả.

Hai tân tú của đại hải, đứng trên đỉnh cao của thế giới, đã lĩnh ngộ được bản nguyên sức mạnh.

Hóa phức tạp thành đơn giản, đạo lý căn bản nhất.

Họ hồi tưởng lại cảnh tượng lần đầu tiên cầm vũ khí.

Mặc dù vũ khí rất sắc bén, nhưng tay họ cầm vũ khí vẫn sẽ run rẩy.

Còn bây giờ, dù trong tay họ chỉ là một khúc gỗ, họ cũng có tự tin đối phó với kẻ địch mạnh.

Họ đang trưởng thành, nhưng bản nguyên của sức mạnh thì không thay đổi, đó chính là bản thân họ.

Thật là tốn công tốn sức, nhưng dù sao cũng cảm ơn.

Hương Khắc Tư nhìn về phía Mễ Hoắc Khắc.

Mễ Hoắc Khắc cũng nhìn về phía Hương Khắc Tư.

Bốn mắt nhìn nhau, họ đồng thời hành động.

Nhảy từ tán cây xuống, rơi từ biển lá cây.

Sau đó họ đồng thời bẻ gãy một cành cây, Rắc.

Hai cành cây va vào nhau, đồng thời gãy đôi.

Họ cũng đã rơi ra khỏi biển lá cây, hai chân đạp lên thân cây để giảm tốc, họ lại hành động, rút ra bội kiếm của mình.

Lúc này, bội kiếm trong tay hai người tuy không tầm thường, nhưng cũng chỉ có thể gọi là tinh phẩm.

Hai thanh kiếm không khác biệt là mấy cắt qua không khí va vào nhau, gió mạnh nổi lên tứ phía, để lại dấu vết trên thân cây cứng cáp.

Vung kiếm, vung kiếm, vung kiếm.

Tiếng kim loại va chạm, kéo lê nhau chói tai, chính là bản nhạc phối hay nhất của kiếm khách.

Và ngọn núi kiếm này thật sự là sân khấu tốt nhất cho kiếm khách.

Thỏa mãn.

Hương Khắc Tư cười lớn.

Mễ Hoắc Khắc cũng cười.

Lưỡi kiếm rất nhanh đã bị mẻ, rồi gãy đôi.

Tuy nhiên, ý chí chiến đấu của hai người vẫn đang dâng cao, khí thế của hai bên vẫn khóa chặt lấy đối phương.

Sau đó họ rơi xuống từ thân cây, vứt bỏ những thanh kiếm gãy, không hề dừng lại, đã bắt đầu trượt xuống từ sườn núi.

Nơi này nhiều nhất chính là kiếm.

Nhịp điệu của hai người đồng điệu một cách kỳ lạ, đồng thời rút ra hai thanh kiếm từ trên núi.

Hương Khắc Tư một thanh kiếm một tay kiểu Trung Quốc, Mễ Hoắc Khắc một thanh kiếm võ sĩ Đông Dương.

Vừa sải bước xuống dốc, vừa vung kiếm trong tay như cuồng phong.

Đây chính là cuộc chiến của hai loại kỹ thuật cao nhất trên thế giới này, Bá Khí và kiếm kỹ.

Chương 195

Cơ bắp cánh tay của hai người đều đã phát huy đến cực hạn, chỉ cần phản ứng của cơ thể chậm một chút, tức là thất bại.

Mà thất bại là điều nam nhi khó chấp nhận nhất, dù đối thủ là bạn thân của mình.

Chính vì sự tôn kính, nên mới dốc toàn lực.

Thanh kiếm cứng rắn được rút ra từ núi cũng không chịu nổi trận chiến của hai chiến sĩ hàng đầu, xuất hiện vết nứt, kiếm lại gãy.

Lại gãy, lại rút.

Gần như trong nháy mắt, kiếm của hai người đã thay đổi, Hương Khắc Tư một thanh kiếm kỵ sĩ hai tay, Mễ Hoắc Khắc một thanh trực kiếm kiểu Đường đao.

Toàn bộ sức mạnh cơ thể đều hội tụ trên cánh tay, rồi truyền cho kiếm.

Gần như là trong khoảnh khắc, hai thanh kiếm lại va vào nhau.

Những tiếng binh binh bàng bàng va chạm dữ dội nhất và nguyên thủy nhất, điệu múa kiếm lại một lần nữa bắt đầu.

Và ngoài việc đấu kiếm, bước chân dưới đất của họ cũng ngày càng nhanh hơn, bởi vì họ đang lao xuống từ sườn núi dốc.

Khoảnh khắc này, chính là lúc họ lột xác, là lúc kỹ năng chiến đấu của họ thăng hoa.

Trận quyết đấu lần này, sẽ khiến họ dốc hết tất cả những gì đã học ra.

A.

A Âm thanh phát ra từ cổ họng chính là vì cảm nhận được niềm vui từ chiến đấu, càng là niềm vui sinh ra từ việc cảm ngộ sự tồn tại của bản thân.

Lưỡi kiếm của hai thanh kiếm va chạm tóe lửa, bay lượn trong gió.

Hương Khắc Tư, Bá Khí của cậu quả thực lợi hại.

Kiếm của cậu cũng ngày càng sắc bén.

Kiếm vỡ, kiếm gãy.

Đây không phải là do kiếm không cứng cáp, mà hoàn toàn là vì độ cứng của hai thanh kiếm gần như tương đương, và sức mạnh của hai chiến sĩ lại quá lớn, nên cả hai đều bị thương, kiếm gãy.

Giống như hai viên kim cương, dưới sự thúc đẩy của sức mạnh khổng lồ va vào nhau, cũng sẽ biến thành bột mịn.

May mắn là nơi đây thiếu gì nhất chính là kiếm, hai người đồng thời xoay người, tiếp cận.

Trong quá trình xoay người, họ rút kiếm từ sườn núi ra, lợi dụng quán tính của cú xoay người để tăng thêm sức mạnh, hai thanh kiếm lại va vào nhau, sau đó lưỡi kiếm và lưỡi kiếm kéo căng lẫn nhau.

Khởi động xong.

Tốt.

Ầm.

Tại nơi lưỡi kiếm tiếp xúc, đột nhiên nổi lên một luồng gió, không phải gió, mà là Kiếm Khí, Kiếm Khí hoàn toàn bao vây hai người.

Kiếm Khí vừa xuất hiện, những thanh kiếm trên đỉnh núi đều bắt đầu ù ù rung động, chúng sẽ là những chứng nhân cho trận chiến từ ngàn xưa này.

Quần áo của hai người đều bị Kiếm Khí cắt rách, nhưng ánh mắt của họ vẫn rực lửa.

Trường kiếm biến thành phần kéo dài của cánh tay, không ngừng biến ảo trong không khí, mỗi lần chấn động đều kéo theo không khí, sau đó từng tầng từng tầng khuếch tán ra, cuối cùng truyền đến sườn núi.

Kích động đá vụn, cũng gây ra sự phá hủy sườn núi.

Mỗi kiếm đều mang theo năng lượng, khiến kiếm gãy càng nhanh hơn.

Nhưng họ không quan tâm, trong tinh thần của họ chỉ có sự tồn tại của đối phương.

Trảm Đoạn Chi Kiếm Mễ Hoắc Khắc lần đầu tiên sử dụng chiêu kiếm năng lượng, một lưỡi năng lượng hình lưỡi liềm bay ra.

Thấy lưỡi năng lượng, đồng tử Hương Khắc Tư cũng co lại, sau đó toàn thân bị ánh sáng bao phủ, hắn cũng đã rút ra tuyệt kỹ trấn gia, Bá Vương Sắc Bá Khí.

Bá Vương Sắc Bá Khí vừa xuất hiện, Mễ Hoắc Khắc cảm thấy như một ngọn núi đang đè lên người mình.

Lưỡi năng lượng đã bị phòng ngự chặn lại.

Hai người vẫn đang hạ xuống, và rất nhanh sẽ đến mặt biển.

Mễ Hoắc Khắc đổi thanh kiếm trong tay thành một thanh kiếm kỵ sĩ hai tay, lần đầu tiên hắn dùng cả hai tay nắm chặt chuôi kiếm.

Hương Khắc Tư cũng đổi một thanh kiếm mới cong như tia chớp.

Ánh mắt Mễ Hoắc Khắc vô cùng kiên định, hai tay nắm chặt chuôi kiếm, sau đó vung ngang kiếm, Loạn Kiếm thanh kiếm kỵ sĩ quét ngang ra.

Một lưỡi kiếm năng lượng màu đỏ bay ra.

Sau đó không khí chấn động dữ dội, bởi vì lưỡi kiếm năng lượng màu đỏ cũng chấn động, xoắn lại rồi phân liệt.

Một, hai, ba. vô số lưỡi kiếm năng lượng ngang, dọc như một bức tường di chuyển về phía Hương Khắc Tư.

Chiêu này đơn giản là không thể tránh được, và Bá Khí vừa mới thành thục của Hương Khắc Tư cũng hoàn toàn không thể phòng ngự nổi.

Nhưng Hương Khắc Tư vẫn là Hương Khắc Tư, không chút do dự, tay phải cầm Thanh Kiếm Tia Chớp giơ chéo, tay trái lại rút ra một thanh cổ kiếm đồng từ sườn núi.

Nhị Đao Lưu.

Hắn giữ vững hơi thở, Bá Khí toàn diện khai mở, A nha.

Hai tay cứ như biến mất, tạo ra một lỗ hổng trên bức tường lưỡi kiếm.

Song kiếm vũ động, Kiếm Khí biến thành tấm khiên, bảo vệ cơ thể hắn.

Sau khi lưỡi năng lượng bay qua, nó bùng nổ dữ dội phía sau Hương Khắc Tư, uy lực có thể hủy diệt một hạm đội.

Cả hai người đều tiêu hao không nhỏ, thở hổn hển, sau đó đột nhiên đều cười lớn.

Ha.

Tiếng cười vang từ sườn núi, lan rộng ra đại dương, truyền đi rất xa.

Tôi không đánh bại được cậu.

Mễ Hoắc Khắc nói, nhưng ánh mắt hắn không hề nản chí, có mục tiêu, hắn sẽ trở nên mạnh hơn.

Tôi cũng vậy.

Hương Khắc Tư cũng nói, hắn biết mình còn lâu mới đủ mạnh, nhưng sẽ có một ngày hắn giành chiến thắng.

Cả hai đều là những người đàn ông đích thực trên đại dương, có những người bạn như vậy mới là điều đáng tự hào nhất.

Họ cúi thấp người, tạo thêm ma sát cho chân trên sườn núi, thanh kiếm trong tay cắm vào sườn núi để giảm tốc.

Ung dung không chút vội vã, họ một lần nữa đứng trên mặt biển.

Ha, thật là sảng khoái, bây giờ tôi phải về rồi, thuyền viên của tôi còn đang chờ.

Tôi cũng nên đi thôi.

Trân trọng, bạn của tôi.

Hai người đồng thời quay lưng một cách phóng khoáng, để lại bóng lưng cho đối phương.

Thứ duy nhất còn lại, chỉ có ba thanh kiếm đã gãy, cùng những vết sẹo do kiếm kéo trên sườn núi.

Đây chính là dấu ấn của thời đại này, là những người của thời đại này đang tuyên bố sự tồn tại của họ với thế giới.

La Tân bị tiếng chuông chói tai đánh thức, cô bọc trong chăn ngủ cả đêm ở góc tường.

Mời quý vị tập hợp tại quảng trường.

Phía sau tiếng chuông là giọng của Đỗ Lan.

Hành lang rất dài, rất ngột ngạt, ngay cả ban ngày cũng tối tăm, chỉ có vẻ như một điểm sáng ở phía xa.

Sau vòng tuyển chọn đầu tiên, hơn một trăm người không đủ thể lực đã bị loại, còn lại hơn sáu trăm thí sinh đi qua hành lang dài trống trải, đến quảng trường trung tâm đấu trường.

Khí thế khôi hoành, như mộng như ảo.

Hơn sáu trăm người đứng trên quảng trường cũng chỉ chiếm một góc nhỏ xíu, quảng trường vẫn còn rất trống trải.

Và các khán đài xung quanh cũng không có khán giả.

Hoan nghênh mọi người đến với trường thi Thợ Săn toàn chức, trong khoảng thời gian sắp tới, các vị sẽ ở đây trải qua những thử thách nghiêm ngặt, cho đến khi các vị có thể trở thành một thành viên của Thợ Săn toàn chức.

Đỗ Lan đứng giữa không trung, giọng nói rõ ràng truyền đến tai tất cả mọi người, Kỳ thi tiếp theo sẽ được chia thành phần thi viết và thi phỏng vấn.

Chương 196

Nội dung thi viết bao gồm kiến thức mà tôi và vợ tôi đã truyền thụ trong các chương trình, cùng với một phần câu hỏi về văn hóa.

Do sự hiểu biết của mọi người về thế giới có thể còn hạn chế, nên tất cả các câu hỏi về văn hóa sẽ là câu hỏi phụ, trả lời đúng sẽ được cộng điểm.

Các thí sinh có thứ hạng từ 50 trở xuống sẽ bị loại, thời gian thi là sau một tuần nữa, trong tuần này thư viện sẽ mở cửa miễn phí.

Không ít thí sinh ngớ người ra, vốn dĩ họ tưởng sẽ dùng phương thức chiến đấu để loại bỏ, nhưng không ngờ lại là thi viết, hơn nữa chỉ chọn ra 50 người đứng đầu, đây chẳng phải là muốn mạng người ta sao.

Nhiều gã thô lỗ như vậy thì làm sao mà thi được.

La Tân và Mạch Na thì không sao, cả hai đều chú trọng kiến thức, còn Thác Mã Tư thì áp lực rất lớn, và thiếu niên tóc cam Đa Đa Lạc thậm chí còn không nhận mặt chữ đầy đủ.

Đại tướng đại nhân, ngài sao lại nghĩ đến việc dùng thi viết, không phải là quá không phù hợp sao.

Kiệt Khắc vẫn là thuyền trưởng dưới trướng Đỗ Lan, hiện tại phụ trách hậu cần.

Đỗ Lan đương nhiên sẽ không nói cho Kiệt Khắc biết, khi còn ở Địa Cầu, hắn đã từng trải qua kỳ thi trung học và đại học, hắn muốn những người ở thế giới này cũng được nếm mùi lợi hại, thế nào là mười năm đèn sách, thế nào là nghìn quân vạn mã qua cầu độc mộc, Kỳ thi Thợ Săn toàn chức là như vậy đó, thi thế nào hoàn toàn phụ thuộc vào tâm trạng của giám khảo.

Mà ta bây giờ chính là muốn bọn họ chấp nhận thi viết.

Ai không muốn thi, có thể rời đi, ta không ép buộc họ.

Tiếng than vãn vang lên khắp nơi.

Ai.

Sớm biết vậy thì lúc đó đã không mù quáng rồi, bây giờ phải làm sao đây, hai chương trình Sinh Tồn và Săn Bắt tôi toàn xem lơ lửng, căn bản không nhớ được bao nhiêu, hơn nữa còn có câu hỏi văn hóa, sao không thi nấu ăn chứ.

Thác Mã Tư oán trách.

Cháu thấy rất tốt, vừa nghĩ đến việc phải chiến đấu là chân cháu đã mềm nhũn ra rồi.

Mạch Na hoàn toàn ủng hộ kỳ thi.

La Tân không nói gì, bất kể là kỳ thi gì đối với cô đều không quan trọng, cô nhất định phải vượt qua kỳ thi, bởi vì đây là một lời hẹn ước.

Đúng là có người vui vẻ có người lo âu nhỉ, nói thật với hai cô, tôi còn chưa phải là thảm nhất đâu, thảm nhất là những người thậm chí không nhận mặt chữ kìa.

Những lời này của Thác Mã Tư coi như là tự an ủi bản thân.

À.

Mạch Na ngớ người, không biết chữ ư, từ nhỏ cô đã bắt đầu học theo cha mẹ rồi, trong mắt cô, biết chữ là điều cơ bản nhất.

Không có gì đáng ngạc nhiên đâu, tiểu thư à.

Trên thế giới này còn rất nhiều người không có cơm ăn, người không biết chữ thì càng nhiều hơn nữa.

Tôi thấy ở đây ít nhất có một phần tư số người là mù chữ hoặc bán mù chữ.

Thác Mã Tư từ nhỏ đã bắt đầu du hành ở quê hương Tiên Hương Đảo để tìm kiếm mỹ thực, sau này lại du hành ở Bắc Hải một thời gian, nên hắn rất hiểu về thực tế.

Còn Mạch Na thì khác, cô luôn sống ở thị trấn Loguetown, luôn được cha mẹ chăm sóc.

Cha mẹ cô là chủ xưởng đóng tàu ở Loguetown, công việc duy nhất cô từng làm cũng là công việc văn thư ở xưởng sửa thuyền.

Những người cô tiếp xúc cũng đều là người trong xưởng.

Tiện thể nói thêm, hứng thú của Mạch Na với cơ khí còn lớn hơn giao tiếp với con người, chỉ là cô tính cách khá ngây thơ, nên dễ gần.

Một tuần thời gian quá ngắn, đối với những người cắm đầu học hành thì là quá ngắn.

Đa Đa Lạc vô cùng thống khổ, một ngày chỉ ngủ hai tiếng, thời gian ăn cơm và đi vệ sinh đều dùng để đọc sách nhận chữ, nhưng hiệu quả lại rất ít.

Cứ như là vừa xem xong, quay lưng đi là quên mất.

Cậu hoàn toàn là học vẹt, tiếc là trí nhớ của cậu cũng không tốt lắm.

Lý do Đa Đa Lạc tham gia kỳ thi chỉ có một, đó là cậu đã nhìn thấy mẹ mình trong chương trình.

Đương nhiên không phải là Địch Ny Toa, mà là mẹ ruột của cậu, đó là ở cuối một số chương trình của Đỗ Lan, cô ấy đã thành công thoát khỏi vùng hoang dã tìm được nơi có người ở, trong ngôi làng cuối cùng đó có vài cảnh quay lướt qua, nhưng Đa Đa Lạc có thể xác định người phụ nữ thoáng qua đó chính là mẹ cậu.

Đa Đa Lạc năm nay mới mười bốn tuổi, lớn hơn La Tân một tuổi, ký ức tuổi thơ tuy đã mơ hồ, nhưng ảnh chụp cha mẹ thời trẻ vẫn còn.

Còn Vũ Trang Sắc Bá Khí của Đa Đa Lạc là do người cha đã khuất của cậu dạy.

Cha cậu vốn là một hải tặc lừng danh một thời trên Vĩ Đại Hàng Tuyến, tiếc là cuối cùng lại bại dưới tay Hải Tặc Vương.

Sau đó ông suy sụp, toàn bộ thuyền viên cũng bỏ đi.

Còn mẹ Đa Đa Lạc, một người phụ nữ ham hư vinh, sau khi chồng mất đi hào quang, đã không chút do dự lựa chọn rời đi.

Cha Đa Đa Lạc mang theo Đa Đa Lạc rời khỏi Vĩ Đại Hàng Tuyến, ẩn cư trên một hòn đảo ở Nam Hải, sau đó vì tinh thần u uất mà qua đời sớm.

Sau khi cha qua đời, Đa Đa Lạc vẫn luôn muốn tìm mẹ mình để hỏi một câu trả lời.

Tiếc là sau khi chương trình đó phát sóng, không ai biết Đỗ Lan rốt cuộc đã sinh tồn ở đâu, nên Đa Đa Lạc đành nghĩ đến việc tham gia kỳ thi, chỉ cần vượt qua kỳ thi, cậu có thể đích thân hỏi bậc thầy sinh tồn.

Toàn bộ đấu trường đều bao trùm bởi không khí áp lực, đã hai ngày kể từ khi Đỗ Lan công bố các hạng mục thi.

Có vài người đã bỏ cuộc, họ sẽ được sắp xếp ở bên ngoài trường thi, sống chung với những người đã bị loại trước đó, chờ đến khi tất cả các kỳ thi kết thúc, sẽ được đưa trở về vùng biển của họ.

Còn những người ở lại, đa số đều cắm đầu vào sách vở, sau đó có người cuối cùng phát điên, Chỉ cần số người còn lại không quá 50, thì dù tôi không viết gì cũng có thể qua.

Một người đàn ông mặt đầy u ám, mũi như móc câu, mặc áo khoác gió.

Lời này vừa thốt ra, rất nhiều người đều ngớ người, sau đó ánh mắt một số người nhìn những người khác cũng trở nên không thân thiện.

Cái gã mũi móc câu đó nói không sai, chỉ cần số người dưới 50, thì việc họ có làm bài được hay không hoàn toàn không quan trọng.

Nhưng sự thật lại không dễ dàng như vậy, Đỗ Lan muốn nhìn thấy chính là biểu cảm thống khổ khi họ chăm chỉ đọc sách, nếu họ cứ đánh đánh giết giết để giảm số người, thì ai còn đi đọc sách nữa.

Vì vậy, trong không khí căng thẳng và dễ bùng nổ, Đỗ Lan một lần nữa xuất hiện, Ai trong số các vị dám động thủ, lập tức bị hủy bỏ tư cách dự thi.

Ta cần các vị công bằng, công khai chấp nhận kỳ thi.

Nhưng rất nhiều người trong chúng tôi căn bản không biết chữ.

Cuối cùng có người đứng ra phản đối.

Đỗ Lan liếc nhìn mọi người, Đừng lấy sự vô tri làm lý do, đã ở lại thì hãy yên tâm chuẩn bị thi.

Còn về vấn đề không biết chữ, không cần các vị phải bận tâm, các vị nghĩ kỳ thi Thợ Săn toàn chức là gì.

Không đợi mọi người trả lời, Đỗ Lan tự mình đưa ra đáp án, Thợ Săn toàn chức sẽ mang đến một diện mạo mới cho thế giới này, để trở thành Thợ Săn toàn chức không chỉ cần vũ lực, mà còn cần trí tuệ hơn người.

Mặc dù mỗi ngành nghề có chuyên môn riêng, ta cũng không yêu cầu các vị ai ai cũng tài hoa xuất chúng, nhưng biết chữ lại là điều cơ bản nhất, Thợ Săn toàn chức không tuyển người mù chữ.

Còn những kẻ trong số các vị muốn giở trò ngầm, cũng hãy tự trọng một chút.

Kỳ thi Thợ Săn toàn chức là do ta quy định, vì vậy các vị chỉ có thể ngoan ngoãn tham gia kỳ thi, đừng dùng những thủ đoạn thấp kém.

Tất cả những người có mặt ở đây hãy nghe cho kỹ, hiện tại trên đại dương hải tặc hoành hành, nếu các vị không lựa chọn trở thành một thành viên hải tặc mà đến đây tham gia kỳ thi, ta không quản mục đích của các vị là gì, nhưng kỳ thi chính là kỳ thi.

Những người chiến thắng trong số các vị tương lai sẽ trở thành một thành viên của Thợ Săn toàn chức, hưởng vô số quyền lợi, và điều các vị cần làm chẳng qua là không ngừng khám phá và phát hiện những điều tốt đẹp trong thế giới này, đồng thời bảo vệ hoặc phát huy chúng.

Và trở thành một Thợ Săn xuất sắc, tên tuổi của người đó sẽ lưu danh sử sách.

Ta tin rằng sẽ có một ngày, có một Thợ Săn toàn chức, tên tuổi của người đó sẽ vang dội hơn cả Hải Tặc Vương La Kiệt.

Hiện tại cơ hội đang ở trước mặt các vị, hy vọng mọi người đừng vì một phút bốc đồng mà đánh mất cơ hội.

Lời nói của Đỗ Lan khiến mọi người im lặng, ít nhất trên bề mặt họ không còn ồn ào nữa.

Từ những chương trình trước đây của Đỗ Lan và Địch Ny Toa, họ ít nhiều đều biết rằng phúc lợi của Thợ Săn rất tốt, hơn nữa được Chính Phủ Thế Giới công nhận, ngay cả trong Hải Quân cũng rất dễ xoay sở.

Trong chương trình săn bắt của Địch Ny Toa thậm chí có một số trường hợp còn hợp tác với Hải Quân, bởi vì việc giăng bẫy gì đó, suy cho cùng cũng cần người giúp.

Đa số mọi người đã bình tĩnh lại, tự mình đi tìm sách mà đọc.

Nhưng vẫn sẽ có kẻ không an phận, ví dụ như tên mũi móc câu kia.

Thật lòng mà nói, hắn là kẻ không từ thủ đoạn để đạt mục đích, để tăng thêm cơ hội chiến thắng của mình, hắn nhất định phải nghĩ cách giảm bớt số người.

Công khai không được, thì trong bóng tối hắn vẫn cần phải gây ra vài chuyện.

Và mục tiêu đầu tiên của tên mũi móc câu chính là Đa Đa Lạc, bởi vì những biểu hiện trước đó của Đa Đa Lạc rất nổi bật.

Hơn nữa tên mũi móc câu cũng là người có kiến thức, biết được tuổi nhỏ như vậy mà đã biết Bá Khí thì có ý nghĩa gì.

Qua hai ngày quan sát, tên mũi móc câu biết Đa Đa Lạc cũng là một kẻ bán mù chữ, không nắm chắc kỳ thi, chỉ cần thao túng đúng cách, Đa Đa Lạc nhất định sẽ gây ra chuyện lớn.

Chương 197

Lúc này Đa Đa Lạc vẫn chưa biết, cậu đang bị một con rắn độc theo dõi.

Cậu đang phiền não, cậu muốn tìm một người thầy, hơn nữa người được chọn cũng đã có rồi, chính là La Tân.

Nhưng Đa Đa Lạc vốn hướng nội, nên không mở lời được.

Hóa ra, La Tân một lần nữa vô tình sửa một lỗi của Thác Mã Tư, sau đó bộc lộ lượng kiến thức khiến người khác phải tắc lưỡi.

Trong suốt năm năm qua, La Tân vẫn luôn ghi nhớ lời Đỗ Lan đã nói, rằng ở thế giới mới, nghiên cứu lịch sử của cô sẽ khiến người khác tôn kính.

Vì vậy, cô không ngừng học hỏi như miếng bọt biển hấp thụ kiến thức, thêm vào những kiến thức và kinh nghiệm tích lũy trên đường đi, một thiếu nữ mười ba tuổi đã bộc lộ phong thái học giả.

Lúc đó, La Tân chỉ tùy tiện chỉ ra lỗi trong nội dung Thác Mã Tư đã học thuộc, sau đó viện dẫn nhiều nguồn để giải thích đến mức Thác Mã Tư phải bái phục.

Sau đó, Thác Mã Tư và Mạch Na có bất kỳ vấn đề gì đều hỏi La Tân, cơ bản đều không làm khó được cô.

Đa Đa Lạc lúc đó thực ra ở không xa bọn họ, từng lời của La Tân đều được cậu nghe rõ không sót một chữ, cậu cũng vô cùng kính nể La Tân.

Vì vậy Đa Đa Lạc muốn nhờ La Tân dạy mình, nhưng lại không biết mở lời thế nào.

Đấu trường có diện tích rất lớn, Đa Đa Lạc vốn dĩ thường đi một mình, nhưng hôm nay lại có người tìm đến.

Tiểu tử, cùng ăn chút gì đi.

Tên mũi móc câu nhiệt tình ngồi xuống bên cạnh Đa Đa Lạc.

Đa Đa Lạc không nói gì.

Tên mũi móc câu là một kẻ xấu chuyên nghiệp, Đa Đa Lạc, một thiếu niên ngây thơ như vậy, thật sự không đủ để hắn đối phó.

Về tính cách của Đa Đa Lạc, tên mũi móc câu đã đoán được kha khá rồi, kiêu ngạo, hướng nội, lại còn hơi khó chịu.

Kiểu người này tuy không chủ động tiếp cận người khác, nhưng cũng không thể từ chối sự nhiệt tình của người khác.

Nơi Đa Đa Lạc lựa chọn là một khu vườn, đấu trường tổng cộng có bốn cổng lớn, cảnh vật bên ngoài mỗi cổng đều không giống nhau, cổng Nam là nơi ở của những người bị loại.

Phía Đông là sa mạc vàng, tức là hướng các thí sinh đến.

Phía Tây là nơi trống trải không có gì, thực ra là sân bay.

Còn phía Bắc chính là nguồn nước của ốc đảo này, sau khi được Đỗ Lan trang trí đã trở thành một khu vườn khổng lồ.

Rất nhiều thí sinh thích tu luyện hoặc đọc sách ở đây vào buổi sáng.

Cậu có biết An Lợi Yêu tại sao những người đến tham gia kỳ thi chỉ có người từ Tứ Hải, mà không có người từ Vĩ Đại Hàng Tuyến không.

Tên mũi móc câu hỏi.

Đa Đa Lạc liếc nhìn tên mũi móc câu, lắc đầu.

Thực ra tôi nói cho cậu biết, nghe nói kỳ thi của người Vĩ Đại

Hàng Tuyến là tiến hành trên Hồng Thổ Đại Lục.

Hơn nữa kỳ thi của họ chỉ là xem thực lực của mỗi người.

Khi chạy bộ, tôi thấy cậu, nếu cậu có thể tham gia kỳ thi Vĩ Đại Hàng Tuyến, nhất định sẽ vượt qua được.

Tên mũi móc câu nói hoàn toàn là lời nói dối.

Nhưng tại sao không có người từ Vĩ Đại Hàng Tuyến đến thi, chủ yếu là vì Hải Quân đã thỉnh cầu Đỗ Lan.

Bởi vì hiện tại mấy thế lực lớn trên Vĩ Đại Hàng Tuyến vừa mới ổn định được vài ngày, đồng thời Thất Vũ Hải cũng đang trong quá trình tuyển chọn, Hải Quân đã yêu cầu Đỗ Lan đừng gây thêm rắc rối nữa.

Vĩ Đại Hàng Tuyến đã đủ loạn rồi, nếu Đỗ Lan còn nhúng tay vào thì không biết sẽ loạn đến mức nào nữa.

Vì Chiến Quốc đích thân hạ mình mà nói, Đỗ Lan cũng đồng ý tạm thời không tuyển người ở Vĩ Đại Hàng Tuyến nữa.

Thực ra tác giả tôi vốn dĩ có cân nhắc để người từ Vĩ Đại Hàng Tuyến đến tham gia kỳ thi, nhưng viết mãi rồi quên mất, nên những người tham gia kỳ thi chỉ có hơn sáu trăm người đến từ Tứ Hải này.

Sự chủ động đáp lời của Câu Tị Tử khiến Đa Đa Lạc rất không thích ứng.

Lời ta nói có lý không, đều là thi cử, tại sao nội dung thi lại không giống nhau.

Câu Tị Tử lúc này chính là muốn gieo một hạt giống vào lòng Đa Đa Lạc.

Đa Đa Lạc thì không nghĩ nhiều, nhưng nếu thật sự là như vậy, trong lòng cậu ta ít nhiều gì cũng có một khúc mắc.

La Tân mãi mới thoát được khỏi Mạch Na và Thác Mã Tư.

Khu vườn này cô lần đầu tiên đến, bố cục khu vườn xoay quanh hồ nước xanh biếc, ở ngoài cùng trồng mấy hàng cây để chắn gió cát.

Khu vườn lấy màu xanh làm chủ đạo, cây cối chiếm đa số, hoa rất ít.

Bởi vì nơi đây rốt cuộc vẫn là trong sa mạc, môi trường khá khắc nghiệt.

La Tân và Câu Tị Tử lướt qua nhau.

Cô không thích người đàn ông này, ánh mắt của hắn mang lại cảm giác rất nguy hiểm.

Hơn nữa trước đây cũng chính là hắn ta lần đầu tiên xúi giục người khác.

Chào cậu.

Đa Đa Lạc cũng thấy La Tân, rồi cuối cùng cũng lấy hết dũng khí tiến lên.

Chào cậu.

La Tân cũng nhận ra Đa Đa Lạc, bởi vì mái tóc màu cam của cậu ta và biểu hiện trước đó thực sự quá bắt mắt.

Đa Đa Lạc trầm mặc một lát, Không biết có thể.

Giọng càng lúc càng nhỏ, phía sau hầu như không nghe thấy, tuy rằng đã lấy hết dũng khí, nhưng vẫn rất ngại ngùng.

La Tân không lên tiếng, chỉ đứng yên lặng, cô đang đợi ngài Đa Đa Lạc nói rõ ràng.

Có thể dạy tôi đọc chữ được không.

Mặt Đa Đa Lạc đỏ bừng.

La Tân thì nghe thấy rồi, chỉ hơi kỳ lạ, sao tự nhiên lại tìm đến mình.

Đương nhiên sẽ không phải là vô duyên vô cớ, chỉ là La Tân không biết nguyên do bên trong mà thôi.

Được thôi, nhưng chỉ có thể vào một khoảng thời gian buổi sáng mỗi ngày.

La Tân đồng ý.

Cảm ơn, vô cùng cảm ơn.

Đa Đa Lạc kích động đến mức muốn khóc.

Phải biết rằng một người hướng nội như cậu ta, nếu lấy hết dũng khí cầu xin người khác mà bị từ chối, có lẽ sẽ chán nản rất lâu.

Đỗ Lan và Sa Chức đối mặt nhau, mắt to trừng mắt nhỏ.

Bố ơi, chán quá đi mất, đều tại bố hết, cứ đòi thi viết, khiến chúng ta còn phải đợi một tuần.

Nếu trực tiếp luận võ thì bây giờ kết quả có khi đã có rồi.

Ta chỉ là hy vọng tố chất toàn diện của Thợ Săn Chuyên Nghiệp có thể cao hơn một chút mà thôi.

Một tuần có là bao, nếu con thấy chán thì đến chỗ mẹ con đi, mẹ con đang chuẩn bị bài thi quái vật sắp tới, con có thể đi giúp.

Đỗ Lan nói.

Hừ, con muốn ở lại xem em gái thi.

Sa Chức trước giờ luôn là một loli, nên rất nhiệt tình với những việc có thể thể hiện thứ bậc của mình, hiện tại La Tân là em gái của cô bé.

Mặc dù La Tân đã cao hơn Sa Chức rất nhiều rồi.

La Tân thông qua khảo thí là điều không nghi vấn gì.

Lời này cho người ta cảm giác kỳ thi có gian lận.

Trừ em gái ra, còn ai con xem trọng không.

Cái tên Thác Mã Tư cũng là một Quả Thực Năng Lực Giả, hơn nữa đầu óc cũng rất linh hoạt.

Còn có cái tên Đa Đa Lạc kia, tuổi còn nhỏ mà đã luyện Bá Khí rất thành thạo rồi, nhất định đã chịu rất nhiều khổ sở.

Hai người này ta đều rất xem trọng.

Nhưng theo con biết, cái tên Đa Đa Lạc kia không thể nào vượt qua bài thi viết của bố đâu, cậu ta không biết chữ là mấy.

Sa Chức đả kích.

Chuyện đó không thành vấn đề.

Con gái à, còn con thì sao, có ai con xem trọng không.

Con ư.

Chương 198

Con thì thấy cô bé đeo kính Mạch Na không tệ, tính cách cũng tốt, hơn nữa đối xử với bạn bè cũng tốt, mặc dù thực lực không được.

Không hổ là xuất thân từ thế giới Làng Lá của Naruto, trước khi coi trọng thực lực, càng coi trọng nhân phẩm.

Còn có một người con rất để ý, chính là cái người đàn ông tên Hỏa Vụ kia, hắn ta hình như cũng là Quả Thực Năng Lực Giả, hơn nữa còn là một kiếm khách.

Rất mạnh, sẽ không thua kém Thác Mã Tư mà bố xem trọng đâu.

Sao bố không xem trọng hắn ta.

Cũng không phải là không xem trọng, mà là nhìn hắn ta một cái là biết không phải đến để thi, một chút cũng không chuyên tâm, ngược lại càng giống như đến để chơi.

Cho nên hắn ta nhất định sẽ bị loại.

Đỗ Lan nói thẳng thừng.

Cũng đúng, nếu thái độ không đoan chính thì quả thật rất khó vượt qua các bài thi sau này.

Các bài thi sau này chính là màn quái vật ngược người do Địch Ny Toa chuẩn bị.

Đêm trước kỳ thi, Câu Tị Tử đã trở nên rất thân thiết với Đa Đa Lạc.

Tối nay, hắn chuẩn bị hành động.

Thuốc cuồng bạo, thuốc mê, cộng thêm thôi miên.

Đương nhiên, đối tượng hắn ra tay không chỉ có một mình Đa Đa

Lạc, mà còn có vài người võ lực cao nhưng rất đơn thuần.

Kết bạn với những người đó, rồi lén lút bỏ thuốc cho họ, đó chính là kế sách của Câu Tị Tử.

Đây chắc chắn là một đêm không ngủ.

Sự việc bắt đầu từ một tiếng va chạm cực lớn.

Đại Tướng Đại Nhân không xong rồi, các thí sinh đánh nhau rồi.

Kiệt Khắc vội vàng chạy tới, cũng chỉ có Hải Quân mới luôn gọi Đỗ Lan là Đại Tướng.

Ta biết, cứ để chúng đánh, chỉ cần không chết người là được.

Nhưng mà.

Không sao, ngươi cứ đi xem chừng, chỉ cần không chết người, mặc kệ chúng đánh nhau thế nào.

Đây là mệnh lệnh.

Vâng.

Đỗ Lan đã nói vậy, Kiệt Khắc cũng không nói gì nữa.

La Tân và Mạch Na còn có Thác Mã Tư tụ tập lại với nhau, bị hai người bị thuốc mê nhìn chằm chằm.

Cô La Tân, cô bảo vệ cô Mạch Na.

Gặp phải đánh nhau, Thác Mã Tư sẽ vô cùng nghiêm túc, đối với La Tân và Mạch Na đều xưng hô là tiểu thư.

Cơ bắp nổi lên cuồn cuộn, đối với Thác Mã Tư mà nói, hai người này còn chưa đủ để xem, hai quyền liền đánh ngã người.

Nhưng hai kẻ bị thuốc mê không biết đau đớn, chỉ biết phải đánh ngã quỷ quái trước mắt, nếu không chúng sẽ chết.

Thác Mã Tư, ý thức của bọn họ không rõ ràng, chỉ có thể đánh bất tỉnh họ thôi.

La Tân lên tiếng nhắc nhở.

Biết rồi.

Thác Mã Tư nhận được nhắc nhở, một cú nhảy, xoay người trên không, rồi dùng thủ đao chặt vào sau gáy hai người, lực đạo vừa đủ.

Đa Đa Lạc cảm thấy xung quanh mình toàn là nguy hiểm, cậu ta không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết mình phải đánh đối phương.

Mà kẻ địch của cậu ta chính là người đàn ông tên Hỏa Vụ kia.

Trên khuôn mặt trắng trẻo tuấn tú hiện lên nụ cười, đôi tay thon dài như phụ nữ vươn ra, từ trong tay áo bay ra một thanh tiểu kiếm màu đỏ rực, đâm về phía Đa Đa Lạc.

Trong mắt Hỏa Vụ, một tên nhóc như Đa Đa Lạc, dù có Bá Khí trên người, cũng không cần phải rút kiếm, một thanh tiểu kiếm là đủ.

Hắn cuồng vọng mà tự đại.

Vũ Trang Sắc Bá Khí vừa xuất hiện, tiểu kiếm liền bị phòng ngự.

Thế nhưng, còn có những thanh tiểu kiếm bị phòng ngự, một thanh, hai thanh, ba tổng cộng mười hai thanh.

Toàn bộ từ áo khoác màu tím của Hỏa Vụ bắn ra, hai thanh đâm trúng vai Đa Đa Lạc, hai thanh đâm trúng bắp chân, còn mấy thanh nữa trực tiếp đâm trúng gan tỳ phế vị của Đa Đa Lạc.

Cũng có nghĩa là Bá Khí của Đa Đa Lạc chỉ phòng ngự được bốn thanh tiểu kiếm, tám thanh còn lại đều đâm trúng.

Nhưng Đa Đa Lạc dưới tác dụng của thuốc, vẫn muốn đứng dậy, nếu bỏ cuộc chiến đấu, cậu ta sẽ chảy máu mà chết.

Thanh tiếp theo, tim.

Hỏa Vụ nhếch khóe môi, lần này thanh tiểu kiếm xuất hiện trên tay hắn không còn là màu đỏ, mà là màu trắng, Để máu của ngươi nhuộm đỏ thanh kiếm này.

Hỏa Vụ thà gọi là Huyết Vụ thì đúng hơn.

Tâm lý hắn thật sự vặn vẹo.

Sinh ra ở West Blue, hắn và La Tân coi như là nửa đồng hương.

Hắn ra mắt ba năm trước, bản thân là một thợ săn tiền thưởng, nhưng vì thủ đoạn quá tàn nhẫn, ngay cả Hải Quân cũng không muốn giao thiệp với hắn.

Cho nên hắn coi trọng những tiện lợi mà Thợ Săn Chuyên Nghiệp mang lại, chỉ cần trở thành Thợ Săn Chuyên Nghiệp, cho dù là Hải Quân cũng phải khách khí.

Mà Hỏa Vụ vì thực lực bản thân mạnh mẽ, càng không coi những người khác vào mắt, trong mắt hắn, đạt được tư cách Thợ Săn Chuyên Nghiệp chẳng phải dễ như chơi sao.

Hãy dùng máu của ngươi nhuộm đỏ thanh kiếm này.

Thanh kiếm trắng bị vung ra, chậm rãi đến mức dường như để lại từng vệt tàn ảnh trong không trung.

Đa Đa Lạc có thể nhìn thấy, nhưng cơ thể đã mất quá nhiều máu, thân thể đã vô lực.

Đa Đa Lạc, hãy nhớ con phải kiên cường sống sót, đừng trách mẹ.

Hồi ức chợt ùa về, ngay khoảnh khắc này, trong đầu Đa Đa Lạc vang lên tiếng của người cha đã khuất.

Cậu ta còn nhớ lời cha trước khi chết, cậu ta còn chưa thể chết, nhưng phải làm sao đây.

Đứng dậy cho ta, cơ thể của ta.

Đa Đa Lạc đã uống thuốc, đối mặt với cái chết, đã phát huy Bá Khí của mình đến cực hạn, rồi khẽ di chuyển thân thể, thanh tiểu kiếm trắng đâm vào vai cậu ta.

Ồ.

Hỏa Vụ không ngờ đối phương lại tránh được đòn tấn công của mình, Thôi được rồi, hôm nay đến đây thôi.

Bởi vì hắn cảm nhận được mình bị một cỗ Khí Thế không kém phần mạnh mẽ khóa chặt.

Đó là Kiệt Khắc, hắn nghe theo lệnh Đỗ Lan ngăn cản Hỏa Vụ.

Hàng chục thí sinh náo loạn một trận, hơn một trăm năm mươi thí sinh bị thương.

Câu Tị Tử vô cùng không hài lòng, bởi vì những phần tử mạnh mẽ như Đa Đa Lạc ngay từ đầu đã bị cao thủ đánh bại, nên hắn không đạt được hiệu quả như mong muốn.

Người của ban tổ chức vẫn luôn không ra ngoài, chỉ khi có người muốn giết người thì dùng Khí Tức ngăn cản một chút.

Rồi sau đó để các thí sinh tự giải quyết.

Cuối cùng, vào lúc rạng sáng, tất cả những người bị thương đều được khiêng đến đại sảnh, có vài người bị trọng thương sắp chết.

Đại Tướng Đại Nhân, xem ra hôm nay không thể thi được rồi.

Kiệt Khắc tiếc nuối nói.

Thi cử vẫn bình thường.

Đỗ Lan lấy ra một cái túi lớn, Mấy thứ ở đây, cho những người bị thương mỗi người một viên, còn vết thương nhẹ thì đừng lãng phí.

Đây là gì.

Kiệt Khắc tò mò mở túi ra xem, bên trong toàn là những viên đậu nhỏ, hắn không nhận ra.

Tiên Đậu.

Đỗ Lan cũng không giải thích, hiệu quả ăn vào là thấy ngay, Cho Đa Đa Lạc ăn trước, ta cảm thấy cậu ta sắp chết rồi.

Vâng.

Kiệt Khắc tuy ở Hải Quân thực lực không mạnh, nhưng ít ra cũng là một Trung Tướng, Lục Thức nói không tinh thông, nhưng cũng thành thạo.

Khi kích hoạt, cũng có thể khiến các thí sinh không dám manh động.

Kiệt Khắc lập tức đến bên cạnh Đa Đa Lạc, kiếm trên người cậu ta đều đã được rút ra, có người trong số các thí sinh đang sơ cứu đơn giản cho cậu ta.

Chúng ta cần thuốc.

Thấy cuối cùng người của ban tổ chức cũng xuất hiện, Thác Mã Tư lập tức tiến lên giao thiệp, Còn có bác sĩ, có người trong số họ sắp chết rồi.

Hắn vô cùng kích động, bởi vì mấy tiếng đồng hồ qua, ban tổ chức hoàn toàn không làm gì cả.

Kiệt Khắc cũng không để ý đến hắn, trực tiếp đến bên cạnh Đa Đa Lạc, từ trong túi lấy ra một viên Tiên Đậu, nhét vào miệng Đa Đa Lạc đang ngậm chặt.

Tiên Đậu vừa vào bụng, vết thương trên người Đa Đa Lạc liền biến mất với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, rồi trong ánh mắt ngây ngốc của mọi người, Đa Đa Lạc đứng dậy, Chết tiệt, phải thi

rồi.

Kiệt Khắc cũng giật mình, hiệu quả của viên Tiên Đậu này cũng quá kinh người rồi.

Nhưng hắn không ngạc nhiên quá lâu, bởi vì còn có người phải cứu nữa.

Đa Đa Lạc, cậu cảm thấy thế nào.

Đa Đa Lạc mấy ngày nay vẫn luôn theo La Tân học tập, nên Thác Mã Tư cũng quen cậu ta.

Không sao, cảm thấy rất tốt.

Đa Đa Lạc không nhớ chuyện tối qua.

Nhưng cho dù Đa Đa Lạc không nhớ, Câu Tị Tử vẫn toát mồ hôi lạnh, hắn không ngừng tự nhủ phải bình tĩnh, không thể lộ ra sơ hở.

Chương 199

Tất cả mọi người đều đã được cứu tỉnh lại, Đỗ Lan không truy cứu mấy học sinh phát điên kia, mà trực tiếp tuyên bố kỳ thi bắt đầu.

Những người bị thương ăn Tiên Đậu thì không sao cả, cảm thấy cực kỳ khỏe.

Nhưng những thí sinh bị hành hạ cả đêm, trạng thái thì kém hơn.

Với quầng thâm mắt mà bước vào trường thi.

Bài thi văn hóa, mỗi người một bàn, sáu trăm người đều ở cùng nhau, mà giám khảo tổng cộng có ba người.

Đỗ Lan, Sa Chức và Kiệt Khắc.

Một số người lấy phao ra, viết trên giấy, cũng có người viết trên người.

Thủ đoạn quá kém cỏi rồi, Đỗ Lan dùng Khí giám sát tất cả mọi người, những thủ đoạn nhỏ của họ đều nằm trong mắt Đỗ Lan.

Đương nhiên cũng có những thủ đoạn gian lận cao siêu, ví dụ như tên Câu Tị Tử kia, hắn thôi miên mấy người bên cạnh, rồi khiến họ không đề phòng mà lộ đề thi ra.

Câu Tị Tử sau khi tham khảo kỹ lưỡng, đối chiếu đáp án các bài thi xung quanh rồi chép lại.

Còn có cái tên Hỏa Vụ kia, hắn là một kiếm khách, lại còn là Quả Thực Năng Lực Giả.

Hắn ăn Trái Ác Quỷ có thể điều khiển Khí Băng Khô Cacbon Đioxit.

Dùng khí thể cảm ứng hoạt động của người khác, thậm chí trực tiếp sao chép hoàn toàn bài thi.

Khí thể có thể cảm nhận bất kỳ sự tồn tại vi tế nào, sau khi dùng bút vạch qua trên bài thi, sẽ khiến bài thi thay đổi.

Mà Cacbon Đioxit có thể bắt được sự khác biệt của bài thi, rồi thể hiện ra trên bài thi của mình.

Đương nhiên, gian lận chỉ là số ít, đa số mọi người vẫn chăm chỉ làm bài.

Kỳ thực đề thi cũng không khó lắm, về cơ bản họ đều biết, nhưng làm thế nào để diễn đạt ra, thì lại thành vấn đề.

Hơn nữa, đề thi của Đỗ Lan đều có một đáp án tiêu chuẩn.

Các câu hỏi vấn đáp cần nắm bắt vài trọng điểm mới có thể đạt điểm.

Đỗ Lan vô cùng tà ác, đáp án tiêu chuẩn đã có sẵn, chắc chắn chỉ có số ít người có thể đạt yêu cầu.

Kỳ thi tổng cộng ba tiếng đồng hồ, mười mấy trang đề thi.

Một số người không kịp, một số người lại thừa sức.

Hết giờ.

Bài thi được thu lại toàn bộ, Thành tích sẽ có vào ngày mai, mọi người hãy nghỉ ngơi thật tốt.

Chỉ có năm mươi người được ở lại, Đỗ Lan không hề lưu tình.

Chào mừng tất cả, trước hết chúc mừng các bạn đã vượt qua bài thi viết và phỏng vấn.

Không sai, phỏng vấn cũng được tiến hành đồng thời, những người Đỗ Lan không vừa mắt cũng bị loại.

Hạng mục thi tiếp theo của các bạn cũng đã được xác định, đó chính là trên đấu trường hùng vĩ này, tiến hành sinh tử chiến với quái thú.

Các bạn cần phải thi từng người một, chỉ những người chiến thắng quái thú mới có thể vượt qua kỳ thi, những người thất bại sẽ bị loại.

Đương nhiên, trước khi bắt đầu, các bạn cũng có thể lựa chọn rút lui.

Bởi vì khi giao đấu với quái thú, những người không có năng lực sẽ chết.

Lời của Đỗ Lan khiến rất nhiều người chùn bước.

Thật không công bằng.

Mạch Na cảm thấy mình hoàn toàn không có sức mạnh để chiến thắng quái thú nào đó.

Không, điều này rất công bằng, bởi vì những người chưa từng rèn luyện thân thể như các bạn sẽ nhận được một đạo cụ, căn cứ vào thứ hạng thành tích, đạo cụ mạnh yếu cũng khác nhau.

Còn tất cả những người có võ lực cá nhân sẽ trực tiếp đối mặt với quái thú mạnh mẽ.

Vậy thì, xin mời đạo cụ của các bạn lên sàn đấu.

Đỗ Lan búng tay một cái.

Tại khu đất trống sắp trở thành chiến trường, đột nhiên xuất hiện trước mắt mọi người là một nhóm chiến binh, đao thương kiếm kích, rìu búa câu xoa.

Đây chính là đạo cụ Đỗ Lan chuẩn bị cho họ, đến từ những danh nhân lịch sử hoặc hư cấu có thật trên Địa Cầu.

Robot được cấu tạo từ máy móc, không có bất kỳ khác biệt nào so với con người, và người điều khiển chúng chính là các Servant, họ có thể dùng năng lực hư vô hóa để tiến vào robot tiến hành tấn công.

Những đạo cụ này nếu không có chuyên gia điều khiển, cũng chỉ là lãng phí.

Mà thế giới này lại không có máy tính nào, không thể lập trình sẵn các động tác, nên những robot này chỉ là những con rối hữu hình mà vô thân.

Và bây giờ xin mời những vị giáo viên tương lai của các bạn lên sàn đấu.

Đằng sau Đỗ Lan, đột nhiên hiện hình là các Anh Linh đến từ thế giới khác: Kỵ Sĩ Vương Saber, Hạnh Vận Phụ Lancer, NTR Kỵ Sĩ Berserker, Á Sắt Vương Hậu Caster.

Bỏ lại tất cả trách nhiệm gánh vác, đi theo Master Đỗ Lan đến thế giới xa lạ này, họ sẽ dùng năng lực của mình để một lần nữa tỏa sáng ở thế giới này.

Bốn vị này chính là giáo viên của các bạn sau khi trở thành Thợ Săn Chuyên Nghiệp.

Hiện tại họ sẽ hỗ trợ những người không có kinh nghiệm chiến đấu trong số các bạn tiến hành chiến đấu.

Đương nhiên, là thí sinh, các bạn cũng phải lên sàn đấu, hơn nữa nếu các bạn bị quái thú tấn công, sẽ lập tức mất tư cách.

Đỗ Lan nói.

Rồi Đỗ Lan nhận được tin nhắn từ Địch Ny Toa, khán giả đã đến rồi.

Phi thuyền khổng lồ lướt qua trên đấu trường, dừng lại ở sân đáp.

Những khán giả này đều đến từ Vương Quốc Arrabastan, bao gồm rất nhiều người có quyền có thế.

Phi thuyền nối tiếp phi thuyền, hàng vạn người đến xem kỳ thi chính thức của Thợ Săn Chuyên Nghiệp lần này, đương nhiên cũng bao gồm cả những người bị loại.

Rất nhanh, khán giả có trật tự tiến vào khán đài, màn hình khổng lồ cũng được nâng lên từ bốn phía đấu trường.

Đèn sáng, cùng với tiếng hò reo của đám đông.

Đấu trường vốn lạnh lẽo yên tĩnh bỗng chốc trở nên náo nhiệt.

Đây là một sự kiện lớn, một lễ hội.

Một số thí sinh chưa từng thấy cảnh tượng lớn như vậy, đều có chút sợ hãi.

Mạch Na chính là như vậy.

Đương nhiên cũng có người hăng hái, Thác Mã Tư chính là vậy.

Vậy thì, xin mời các thí sinh đến khu vực chờ chuẩn bị, đạo cụ của các bạn cũng sẽ được đưa đến đó.

Đỗ Lan đợi các thí sinh đều đi hết, tay phải chậm rãi giơ lên, kỳ thực Đỗ Lan cũng là một người thích lên sóng, Yo.

Hỡi các quý vị khán giả, bây giờ chào mừng các bạn đến với hiện trường vòng thi thứ ba của kỳ thi Thợ Săn Chuyên Nghiệp.

Kỳ thi tiếp theo sẽ là màn loại trực tiếp thảm khốc nhất giữa con người và quái thú.

Bây giờ chúng ta hãy cùng làm quen với các thí sinh đã vượt qua hai vòng thi trước.

Trên bốn màn hình khổng lồ, hiện ra 50 hàng chữ, mỗi hàng đều bao gồm tên, giới tính, tuổi tác, và thứ hạng.

Hội Thợ Săn chúng ta sẽ tuân thủ nguyên tắc công chính, công bằng, công khai, truyền hình trực tiếp kỳ thi này đến toàn thế giới.

Đỗ Lan nói lớn, rồi hắn đổi giọng, Bây giờ xin mời con quái thú đầu tiên lên sàn đấu.

Cánh cửa di động khổng lồ trên quảng trường mở ra, rồi một bệ đỡ nâng lên.

Gầm.

Chưa thấy hình dáng, đã nghe tiếng gầm.

Tiếng gầm lớn xuyên qua màng nhĩ khán giả, rồi khán giả hò reo, À ồ.

Một sinh vật to lớn xuất hiện giữa đấu trường, toàn thân bị xích sắt dày hơn một mét cố định trên sàn đấu.

Một con sư tử, nhưng cao mười mét, dài ba mươi mét, trên đầu còn có một cái sừng dài năm mét như tia chớp, bờm trên cổ thì cháy như lửa.

Khán giả kinh hô, quái thú như vậy là không thể chiến thắng.

Đây là Giả Cương, quái thú sản vật phong phú ở lục địa nội địa Hồng Thổ.

Chương 200

Nó thiện trường lợi dụng hỏa diễm để ẩn giấu mình, hơn nữa sừng của nó có khả năng phóng điện 10 vạn volt, là một con quái thú vô cùng, vô cùng nguy hiểm.

Quy tắc của vòng quái vật ngược người là: đánh luân phiên, cho đến khi quái thú bị đánh bại, thì người đánh bại quái thú sẽ thắng.

Và thứ tự đánh luân phiên được quyết định bởi thứ hạng kỳ thi trước, nên không được có dị nghị.

Vậy thì, người lên sàn đấu đã chuẩn bị sẵn sàng, đạo cụ của cô ấy sử dụng phiên bản AK47, và người hỗ trợ cô ấy là Lancelot Hiệp sĩ Hồ Quang nổi tiếng.

Vậy kỳ thi chính thức bắt đầu.

Mấy người qua đường nhân vật phụ cơ bản là bị miểu sát, bởi vì những người không có sức chiến đấu kia được kiểm tra trí lực của họ.

Thực ra tất cả tài liệu về quái thú của bài thi thứ ba đều có trong thư viện, chỉ cần người nào có tâm đều sẽ xem được.

Cho nên đối với những người không có sức chiến đấu, có giáo viên hỗ trợ, và đạo cụ người máy, cơ bản có thể chỉ định một số chiến thuật, tấn công điểm yếu của quái thú, hoặc tiến vào điểm mù của quái thú.

Không phải là đối đầu trực diện, bởi vì đối đầu trực diện tuyệt đối không thể đánh thắng, những đạo cụ người máy dưới sự điều khiển của Servant tuy có chút sức chiến đấu, nhưng tuyệt đối không thể đối mặt trực diện đánh bại quái thú.

Cho nên kỳ thi này mới gọi là quái vật ngược người.

Bành.

Xích sắt toàn bộ bị phá nát, Giả Cương lấy lại tự do.

Gầm.

Miểu sát, rồi lại miểu sát.

Mười mấy thí sinh phía trước đều bị miểu sát.

Rồi đến lượt Câu Tị Tử, hắn im lặng lắng nghe Lancer giới thiệu.

Người máy đạo cụ của hắn là một loại sức mạnh hình, Lạc Anh Thần Phủ Hoa Thịnh Đốn, cây búa lớn cán dài trong tay có thể dễ dàng bổ nát đá.

Thầy ơi, thầy có thể dùng búa lớn tấn công sừng của quái vật được không.

Đối với Lancer, Câu Tị Tử cũng không thể không kính trọng một chút.

Nếu là nhảy thì có thể, nhưng cú nhảy như vậy nhiều nhất chỉ có thể làm ba lần, nếu không chân người máy sẽ gãy.

Lancer nói.

Mặc dù không biết gì về điểm yếu của Giả Cương, nhưng Câu Tị Tử đã chuẩn bị một kế hoạch mạo hiểm.

Đó chính là dùng điện kích của quái thú để tấn công chính bản thân nó.

Trong mắt hắn, chỉ cần lực tấn công đủ, thì quái thú mạnh đến mấy cũng có thể đánh bại, nhưng vấn đề là bản thân hắn không có lực tấn công mạnh như vậy, nên hắn phải tận dụng mọi thứ trên sàn đấu.

Đạo cụ người máy, và đặc điểm của chính quái thú.

Để người máy đạo cụ kích hoạt điện kích, rồi một số loại thuốc trên người hắn chắc chắn có thể phát huy tác dụng.

Kế hoạch của hắn là: đầu tiên người máy đạo cụ sẽ di chuyển linh hoạt, rồi tấn công sừng của quái thú, ba cơ hội tốt nhất là có thể kích hoạt điện kích, và trong tay hắn có một loại thuốc huỳnh quang có thể làm quái thú bị mù, rồi bước quan trọng nhất là làm sao để đòn tấn công điện kích chuyển hướng lên chính bản thân quái thú.

Lại nhìn hoàn cảnh trên sàn đấu, mắt Câu Tị Tử sáng bừng, xích sắt trước đó dùng để cố định quái thú vẫn còn ở đó, đó lại là một công cụ dẫn điện vô cùng tốt.

Phải nói rằng Câu Tị Tử tuy nhân phẩm không tốt, nhưng vẫn rất thông minh, hắn từ hai thuộc tính Hỏa và Lôi của Giả Cương mà đưa ra phán đoán, lấy tiền đề thân thể là thuộc tính Hỏa, sừng là thuộc tính Lôi, mà đưa ra chiến thuật trên.

Mặc dù không có căn cứ, nhưng hắn tin vào phán đoán của mình.

Đây chính là sự tự tin của Câu Tị Tử, Ta nhất định sẽ thành công.

Chuẩn bị xong chưa.

Lancer tao nhã hỏi.

Ừ.

Câu Tị Tử gật đầu.

Lancer sau khi nhận được câu trả lời thì biến mất thân ảnh, rồi Lạc Anh Thần Phủ bắt đầu di chuyển, Vậy thì đi thôi.

Chờ đợi họ sẽ là tiếng hò reo như sóng biển của khán giả.

Trong phòng VIP là Quốc Vương đời thứ mười hai của Vương Quốc Arrabastan, Na Phỉ Lỗ Tháp Lợi Khấu Bộ Lạp, cũng chính là cha của Công chúa Vi Vi.

Là Quốc Vương của quốc gia này, đương nhiên ông sẽ xuất hiện trong một sự kiện trọng đại như vậy.

Năm năm trước, khi còn là Hoàng Tử, ông đã hết lòng ủng hộ Đỗ Lan xây dựng đấu trường, mang về cho vương quốc một khoản đầu tư không nhỏ.

Hơn nữa, ở các thành phố lớn, đã xây dựng các tháp giao thông phi thuyền.

Đỗ Lan đầu tư một khoản tiền lớn vào Arrabastan, khiến vương quốc mang một diện mạo mới.

Đấu trường thật tàn nhẫn, người máy bị bổ nát, cơ bắp và nội tạng vương vãi khắp nơi.

Mặc dù không có máu, nhưng cũng khiến một số khán giả cảm thấy không thoải mái.

Tuy nhiên, sau cảm giác không thoải mái đó, phần lớn là sự hưng phấn, sự ham muốn giết chóc như dã thú bị kìm nén trong cơ thể, khiến khán giả điên cuồng cổ vũ và hò reo.

Hiện tại Câu Tị Tử đứng trong đấu trường, trước một cảnh tượng lớn như vậy, hắn cũng không khỏi kích động.

Kế hoạch đã được sắp xếp xong.

Thầy ơi, làm phiền thầy rồi.

Trước mặt Câu Tị Tử là con quái vật đang gào thét, cái bóng của nó như thể khiến màn đêm đến sớm hơn vậy.

Bột phát sáng, có thể phát ra ánh sáng siêu mạnh, gây mù tạm thời.

Vô số mặt trời mọc lên trên quảng trường, khiến mắt tất cả mọi người đều phải nhắm lại.

Câu Tị Tử đeo kính râm, rồi chạy về phía xích sắt, việc quấn xích sắt quanh đầu và sừng của quái vật vẫn rất khó khăn.

Bởi vì xích sắt quá dày.

Người máy và hắn cùng dùng sức, mới từ từ kéo đi.

Thế này không được rồi, thầy ơi, thầy có thể khiến dã thú va vào đây không.

Xích sắt thực sự quá nặng.

Tôi sẽ cố gắng hết sức.

Lancer điều khiển người máy lao lên.

Hiệu quả làm mù vẫn chưa biến mất, quái vật cúi đầu thấp, móng vuốt vung loạn xạ.

Ở đây, ở đây.

Lancer lớn tiếng thu hút sự chú ý của quái vật.

Rồi quái vật quay về phía người máy Lạc Anh Thần Phủ.

Từ từ đến gần xích sắt, quái thú không hề có ý định va chạm.

Nó không có tầm nhìn, chỉ đang mò mẫm, mặc dù đầu gần như chạm đất.

Câu Tị Tử cũng nhìn thấy, bây giờ là lúc phải vượt qua chính mình, Nghiến chặt răng, ta, An Lập Lộ Thác Lý Tư, là người đàn ông sẽ đứng trên đỉnh cao quyền lực, ta, sẽ không bao giờ quay lại cuộc sống trước kia nữa.

Đứng dậy cho ta.

Ôm lấy xích sắt còn to hơn cả mình, Câu Tị Tử tên An Lập Lộ Thác Lý Tư, từ trong cơ thể bộc phát sức mạnh, vậy mà một mình nâng xích sắt lên.

Tất cả mọi thứ đều là bàn đạp để ta đến với quyền lực, bao gồm cả bản thân ta.

Đến đây đi, va vào đây đi, ngươi, con quái vật này.

Câu Tị Tử đứng vững hai chân, hai tay giơ cao, đều đang run rẩy.

Con người chấp niệm thật đáng sợ, vì theo đuổi quyền lực, vì không muốn quay lại cuộc sống quá khứ, hắn nhất định phải thắng lợi.

Dường như bị chọc giận, Giả Cương gầm lên một tiếng lớn, rồi cuối cùng lao về phía nguồn âm thanh.

A, đi đi.

Xích sắt bị Câu Tị Tử ném đi, còn bản thân hắn cuối cùng cũng tránh được trong gang tấc.

Nhưng xích sắt nặng nề không bị ném đi quá xa, chỉ ở vị trí cằm của dã thú.

Toàn thân kiệt sức, Câu Tị Tử biết mình đã thất bại, Còn nói gì mà đàn ông trên biển cả chỉ cần kiên trì, không có gì là không làm được, căn bản là lừa người, ta cũng ngây thơ quá rồi.

Dường như trước mắt hắn lại thấy nụ cười hào sảng say xỉn của vị lão nhân kia.

Câu Tị Tử vốn dĩ chỉ là một tên côn đồ, bị đại côn đồ bắt nạt, rồi hắn lại đi bắt nạt những tên côn đồ yếu hơn mình.

Cuộc sống cứ như vậy, đánh người và bị đánh.

Hắn khao khát cuộc sống của những người giàu có, muốn vinh hoa phú quý, muốn phát đạt.

Chương 201

Đáng tiếc, phú quý đối với hắn, chẳng qua chỉ là một giấc mơ.

Cho đến khi hắn gặp được lão tửu quỷ, ban đầu chỉ muốn lừa đảo một phen, nhưng lại bị lão tửu quỷ dễ dàng chế phục.

Sau đó ông trời như thể đùa giỡn với Câu Tị Tử, lão tửu quỷ kia cứ âm hồn bất tán, khiến hắn vạn sự bất lợi.

Lão tửu quỷ vốn là một thuyền y, sau này vì tuổi đã cao, trở về cố hương.

Rồi cảm thấy Câu Tị Tử vẫn khá hợp khẩu vị của mình, hai người không ngừng giao thiệp, cuối cùng lão tửu quỷ quyết định dạy những gì mình học được cho tên côn đồ này.

Chế thuốc, thôi miên, đều là sở trường của lão tửu quỷ.

Mà Câu Tị Tử cũng vô cùng có thiên phú.

Trong quá trình một già một trẻ ở bên nhau, lão tửu quỷ cũng biết Câu Tị Tử không phải là người an phận, nên không chỉ một lần nói với hắn rằng, tài phú của đàn ông có thể tìm thấy trên biển cả, quyền lực của đàn ông cũng có thể tìm thấy trên biển cả, mọi thứ của đàn ông đều có thể tìm thấy trên biển cả.

Từ lúc đó, Câu Tị Tử đã luôn mơ ước ra biển làm Hải Tặc.

Đáng tiếc là Câu Tị Tử kiêu ngạo không có hứng thú với những tên Hải Tặc nhỏ bé chỉ quanh quẩn trong vùng biển của mình.

Những tên Hải Tặc nhỏ bé kia sợ Hải Quân, gia nhập cũng không có ý nghĩa.

Cho đến một ngày, hắn thấy chương trình của Địch Ny Toa.

Mỗi lần Địch Ny Toa xuất hiện đều có hạm đội Hải Quân hộ tống, hoặc Hải Quân hỗ trợ, thật oai phong.

Hắn cũng biết chỉ cần trở thành Thợ Săn Chuyên Nghiệp, sẽ được hưởng rất nhiều quyền lợi, thậm chí có thể chia sẻ thông tin với Hải Quân.

Tất cả những Hải Tặc có thân phận Thợ Săn Chuyên Nghiệp, không chỉ có thể có mọi điều kiện thuận lợi, còn có quyền lực nhất định, quan trọng nhất là có thể vô tư tìm kiếm kho báu, nghĩ đến đây, Câu Tị Tử đã động lòng.

Tuy nhiên, kế hoạch tỉ mỉ hiện tại lại khó thực hiện, Câu Tị Tử ngửa mặt nằm trên đất, chờ đợi kết thúc.

Mục đích và nhân cách của ngươi tuy đáng khinh, nhưng đã cần ta hỗ trợ ngươi, ta sẽ cố gắng hết sức, vậy nên đứng dậy đi, kỳ thi vẫn chưa kết thúc.

Lancer kéo Câu Tị Tử dậy, Hãy xem thử, con người máy này rốt cuộc có thể làm được đến mức nào đây.

Cây búa lớn cán dài xoay tròn trong tay, Lancer chuẩn bị tấn công.

Lúc này, mắt quái thú đã bắt đầu nheo lại, xem ra rất nhanh sẽ hồi phục.

Thắng bại tại đây một đòn.

Cây búa lớn trong tay Lancer vẫn xoay tròn, rồi càng xoay càng đến gần xích sắt trên đất.

BIN Cây búa xoay tròn đập vào xích sắt.

Lực đạo khổng lồ đánh bay xích sắt lên.

Nhưng xích sắt quá nặng, độ cao bay lên còn không đủ một người lớn.

Lại nữa.

Lạc Anh Thần Phủ, tích lũy lực đạo một lần nữa đập vào xích sắt.

BIN, BIN Đầu búa đánh liên tiếp, xích sắt cũng bay lên càng lúc càng cao.

Nhưng tốc độ lên cao vẫn quá chậm.

Dã thú đã mở mắt ra, hung tợn nhìn kẻ chủ mưu vừa khiến nó bị mù, có thể tấn công bất cứ lúc nào.

Lại nữa.

Hai tay vung búa, đánh xích sắt về phía dã thú.

Gầm.

Giả Cương lao tới, mang theo cơn giận vô tận.

Tất cả khán giả đều nhìn ngây người, bất kể là Câu Tị Tử một mình nâng xích sắt lên, hay là bây giờ Lancer dùng búa đánh bay xích sắt.

Biểu hiện của hai người đều khiến người ta kinh ngạc, đặc biệt là Câu Tị Tử, phải biết khi xích sắt chạm đất, sàn đấu trường đều rung chuyển, có thể thấy xích sắt đó nặng đến mức nào.

Khán giả đang hò reo, gọi tên Câu Tị Tử, An Lập Lộ Thác Lý Tư rồi họ sẽ dẫn đến kết cục thất bại.

Sừng xung kích của Giả Cương lập tức đâm xuyên người máy đang nhảy trên không, Lancer lập tức rút ra khỏi người máy bị chia làm hai nửa.

Xích sắt đã đủ cao, quấn quanh sừng.

Nhưng Giả Cương không phát ra điện kích, kế hoạch của Câu Tị Tử không thành công, hắn vẫn thất bại.

Sau Câu Tị Tử là Thác Mã Tư, người có chí trở thành Thợ Săn Ẩm Thực.

Hắn không có sự hỗ trợ của người máy, một mình ngang nhiên đứng giữa quảng trường.

Hắn cũng là thí sinh đầu tiên không có hỗ trợ.

Hãy xem ta đây.

Đôi mắt phun ra lửa, đó là chiến ý đang bùng cháy.

Nuốt hết những chiếc bánh ngọt mang từ quê nhà đến, cơ thể Thác Mã Tư lập tức to lớn hơn rất nhiều, vốn dĩ đã là một tráng hán, bây giờ trông như một con gấu lớn vậy.

Cơ bắp phần thân trên thậm chí làm rách áo, còn quần thì cũng bị căng chặt.

Gầm.

Một tiếng gầm còn lớn hơn cả quái thú Giả Cương phát ra từ miệng Thác Mã Tư.

Hai tay nắm chặt thành quyền, Thác Mã Tư động thủ, lập tức lao đến dưới thân Giả Cương.

Rồi nắm đấm chính xác đánh vào nách chi trước của Giả Cương, một cái, hai cái.

Thác Mã Tư không chỉ là một thực khách, mà còn là một đầu bếp của các đầu bếp, vô số nguyên liệu đã được xử lý qua tay hắn.

Về điểm yếu của sinh vật, hắn đại khái đều biết.

Lực đánh vào nách mềm yếu sẽ truyền đến tim của quái vật, quái vật đau đớn gầm rú.

Thác Mã Tư đảo mắt, có phong thái của Bào Đinh giải ngưu, những đòn tấn công toàn lực vô cùng hiệu quả.

Nhưng vẫn chưa đánh ngã Giả Cương.

Lại nữa.

Thác Mã Tư cũng không nản lòng, nắm đấm như búa hơi, tiếp tục tấn công vào bụng Giả Cương.

Nhưng Giả Cương cũng không phải kẻ ngốc, bốn chi dùng sức, một cú nhảy vọt lên.

Rồi Giả Cương cảm nhận được uy hiếp, lần đầu tiên lộ ra nanh vuốt thật sự của nó.

Lửa bờm bắt đầu lan ra khắp cơ thể, toàn thân Giả Cương bị bao phủ bởi lửa.

Thác Mã Tư lộ ra nụ cười khinh thường, Ta là đầu bếp mà, sao lại sợ lửa chứ.

Nói xong, hắn bước một bước, nắm đấm như mưa trực tiếp công vào mũi Giả Cương.

Thác Mã Tư đối với điểm yếu của động vật xác thực vô cùng hiểu, đặc biệt là những loài có thể ăn.

Sức mạnh được chuyển hóa từ mỹ vị, thông qua hai tay hoàn toàn trút xuống Giả Cương.

Giả Cương đại nộ, ngọn lửa của mình cũng không thể khiến kẻ địch sợ hãi, nên nó đành phải tung ra chiêu sát thủ, điện kích.

Trong không khí, các điện tích lách tách vang lên, rồi tụ tập ở vị trí sừng của quái thú.

Sừng của nó phát ra ánh sáng chói mắt.

Thác Mã Tư vừa thấy, lập tức lùi lại phía sau, hắn tuy không sợ lửa, nhưng lại sợ điện.

Nhanh chóng lùi lại, trước khi tia chớp ập đến.

Một tiếng sấm sét, điện kích bắt đầu.

Rồi tất cả mọi người kinh ngạc nhìn con quái thú kia vậy mà lại ngã xuống, hóa ra chiến thuật của Câu Tị Tử trước đó là chính xác.

Chương 202

Cái xích sắt quấn quanh sừng đã dẫn toàn bộ điện kích về phía chính bản thân quái thú.

Đa số mọi người đều không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng quái thú đã ngã xuống, và đứng trên sàn đấu Thác Mã Tư không nghi ngờ gì chính là người chiến thắng.

Thác Mã Tư.

Thật tuyệt vời.

Tôi yêu anh.

Thác Mã Tư tuy cũng không biết tại sao quái thú lại ngã xuống, nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là mình đã vượt qua kỳ thi rồi, Cảm ơn mọi người, cảm ơn.

Thác Mã Tư cũng vô cùng vui mừng.

Người chiến thắng đầu tiên đã xuất hiện rồi, mọi người hãy hò reo vì cậu ấy đi.

Đỗ Lan trở lại sàn đấu, hắn cần xử lý con quái thú bị điện giật bất tỉnh kia, và giới thiệu con quái thú tiếp theo.

Tiếp theo lên sàn đấu là con quái thú trong truyền thuyết, có thân thể bọ cạp và đôi cánh của loài chim, Xích Vũ Hạt Tử.

Vẫn là từ dưới đất trồi lên.

Một con bọ cạp dài hơn bốn mét, đỏ rực xuất hiện trên sàn đấu.

Xích Vũ Hạt Tử có thể tích không lớn bằng Giả Cương, nhưng nó linh hoạt hơn, hơn nữa nó còn có thể bay lượn ở tầm thấp, vô cùng khó đối phó.

Đỗ Lan tiếp tục giới thiệu, Điểm quan trọng nhất là, đuôi của nó có thể vươn ra một chiếc kim dài cứng như thép, nên mọi người phải hết sức cẩn thận.

Sau khi miểu sát vài người, người lên sàn đấu là Hỏa Vụ.

Xích Vũ Hạt vẫn luôn bay lượn trên trời, mấy người trước đó đều bị đánh bại bởi những chiếc kim thép tầm xa.

Hỏa Vụ nhìn con bọ cạp đang lượn vòng, cũng không thể không xuất ra chút bản lĩnh, phi kiếm màu đỏ với tốc độ cực nhanh bắn về phía mắt con bọ cạp.

Nhắm thẳng vào chỗ hiểm, nhưng chỉ bắn mù một con mắt.

Hỏa Vụ thích trêu đùa đối thủ, hắn bắn mù một con mắt của con bọ cạp là để tạo ra một vùng mù, rồi hắn sẽ trốn trong vùng mù đó từ từ hành hạ kẻ địch.

Con bọ cạp bị thương ở mắt, rơi xuống đất, loạn xạ phóng kim thép về vài hướng.

Với bước di chuyển vô cùng phong tao để né tránh kim thép, phi kiếm màu đỏ của Hỏa Vụ liên tiếp bay ra, toàn bộ bắn vào đuôi của Xích Vũ Hạt Tử, hơn nữa còn là vào các khớp nối giữa các đốt đuôi của con bọ cạp.

Vỏ ngoài của con bọ cạp không hề yếu ớt, nhưng kiếm của Hỏa Vụ như thể có mắt, mỗi lần đều có thể đâm trúng những chỗ mỏng yếu trên vỏ ngoài của con bọ cạp.

Đuôi phóng kim thép của Xích Vũ Hạt Tử bị tê liệt, mất tác dụng.

Bản năng muốn bay lên để thoát khỏi Hỏa Vụ.

Nhưng bây giờ kẻ săn mồi và con mồi đã đổi vị trí, Hỏa Vụ không thể nào để Xích Vũ Hạt Tử trốn thoát.

Nên hắn lại ra tay, hai phi kiếm phá hủy cánh của Xích Vũ Hạt Tử.

Boom Con bọ cạp từ trên không trực tiếp rơi xuống mặt đất.

Hoàn toàn là một màn đùa giỡn áp đảo.

Nhưng Hỏa Vụ vẫn chưa muốn dừng tay, hắn muốn giáng cho con bọ cạp một đòn cuối cùng.

Một thanh phi kiếm màu trắng, trực tiếp bắn thẳng vào giữa đầu con bọ cạp.

Xích Vũ Hạt Tử sẽ không bó tay chịu trói, hai chiếc càng của nó như pháo tên lửa bắn ra, trước khi chết liều mình một phen, dùng toàn bộ máu trong cơ thể làm động lực, phóng ra hai chiếc càng lớn bằng người lớn.

Hai chiếc càng đều đánh trúng Hỏa Vụ, một cái vào vai phải, một cái vào bụng.

Nhưng hắn vẫn đứng vững, tốc độ càng rất nhanh, đến nỗi Hỏa Vụ cũng không hoàn toàn phòng ngự được.

May mắn chỉ là vết thương nhẹ, Hỏa Vụ thầm nghĩ, nhưng trên mặt lại không lộ ra bất kỳ dấu vết nào, hoàn toàn là vẻ khinh thường, như thể chiếc càng đánh trúng mình không đáng kể vậy.

Hỏa Vụ giành được chiến thắng, phong thái tiêu sái rời sàn đấu.

Người tiếp theo lên sàn đấu là Đa Đa Lạc.

Nhờ sự giúp đỡ của Mạch Na và Thác Mã Tư cùng với La Tân, thành tích của Đa Đa Lạc rất tốt, nằm ở mức trung bình khá trở lên.

Và đối thủ của cậu ta hiện đang chậm rãi nâng lên, một hình bóng người.

Đúng vậy, một hình bóng người.

Nhưng chỉ là hình dáng giống người mà thôi, toàn thân nó đầy lưỡi dao, ngay cả mặt cũng không có.

Đây là quái vật kỳ diệu dưới lòng đất của lục địa Hồng Thổ, nó không có thị giác, thính giác, nhưng lại sở hữu sức mạnh mà người thường không thể có được.

Vì là sinh vật được Hội Thợ Săn phát hiện đầu tiên, nên Hội Thợ Săn giữ quyền đặt tên, tên của nó là Thế Đao Quân Trường.

Năng lực của nó chỉ có một, đó chính là phát hiện kẻ địch, rồi nó sẽ tiêu diệt kẻ địch.

Vậy thì kỳ thi bắt đầu.

Đa Đa Lạc còn chưa chuẩn bị xong, Thế Đao Quân Trường đã biến mất rồi.

Vô cùng nhanh, ít nhất Đa Đa Lạc không thể bắt được nó.

A.

Vũ Trang Sắc Bá Khí bảo vệ lấy bản thân, mắt Đa Đa Lạc nhìn khắp nơi, cậu ta muốn tìm ra con quái vật đã biến mất.

Chỉ là nếu chỉ có Vũ Trang Sắc Bá Khí thì hầu như không thể đánh bại Thế Đao Quân Trường này.

Đa Đa Lạc, thí sinh vận khí luôn không tốt này, nhất định phải động não một chút mới được.

Nếu không cậu ta thua chắc rồi.

Tốc độ của Thế Đao Quân Trường khiến Đa Đa Lạc vọng trần mạc cập.

Rồi cuộc tấn công bắt đầu.

Sau lưng Đa Đa Lạc, lưỡi dao với tốc độ cực nhanh xuyên qua Bá

Khí của Đa Đa Lạc.

Thế Đao Quân Trường không hề sợ hãi, dù là đối mặt với Bá Khí tiên tiến nhất thế giới này, cũng không hề cân nhắc chiến lược.

Chỉ có đòn tấn công trực diện nhất.

Đa Đa Lạc phải chịu đựng những đòn tấn công mạnh nhất từ kẻ địch, Bá Khí bảo vệ lấy cơ thể.

Một công một thủ.

Thế Đao Quân Trường, toàn thân đầy lưỡi dao như cánh hoa, mở ra trên cánh tay và chân.

Hơn nữa, lộ tuyến tấn công của nó lại khiến Đa Đa Lạc vô cùng khó chịu, sau lưng, dưới sườn.

A.

Đa Đa Lạc phát nộ địa đại hống liễu nhất thanh, toàn thân Bá Khí bành trướng ra, chân đá quét về phía kẻ địch đang tấn công cậu ta.

Cha của Đa Đa Lạc, ngoài Bá Khí ra, còn có một bộ công phu đá chân lăng lệ, chỉ là bộ công phu này có chút hạ đẳng.

Chuyên công hạ bộ đối phương.

Là một Hải Tặc, những chiêu thức công vào hạ thể hiểm yếu này cũng rất phù hợp.

Chỉ là sau khi cha Đa Đa Lạc thành danh, cũng không dùng những chiêu này nữa.

Giao cho Đa Đa Lạc, chỉ là muốn con trai mình có một con bài tẩy giữ mạng.

Nên cha của Đa Đa Lạc yêu cầu Đa Đa Lạc không được tùy tiện sử dụng với người khác, trừ khi gặp nguy hiểm.

Hiện tại kẻ địch của Đa Đa Lạc không phải là người, nên Đa Đa Lạc bị dồn vào đường cùng cũng đã tung ra chiêu sát thủ.

Công hạ bộ, đầu gối và hạ thể, cùng với đạp chân.

Bá Khí có thể khiến cơ thể con người cường tráng, nên Đa Đa Lạc tuổi còn nhỏ, sức mạnh cũng không nhỏ.

Lưỡi dao của Thế Đao Quân Trường không chỉ dùng để tấn công, mà còn dùng để phòng ngự, có thể triệt tiêu sức mạnh của đòn đánh vào lưỡi dao.

Đa Đa Lạc đã tung ra chiêu sát thủ, nhưng không có hiệu quả, chỉ có thể khổ sở phòng ngự.

Chương 203

Cuối cùng Đa Đa Lạc kiệt sức, Bá Khí cũng không chống đỡ nổi nữa, bại trận.

Đa Đa Lạc vì kiệt sức, đã bị khiêng ra ngoài.

Rồi Thế Đao Quân Trường liên tiếp miểu sát năm thí sinh cuối cùng.

Hạng năm của bài thi viết chính là Mạch Na.

Người máy của cô ấy là một nữ binh sĩ cổ đại, Hoa Mộc Lan người con gái thay cha tòng quân.

Còn người hỗ trợ Mạch Na là Saber.

Mạch Na hoàn toàn không biết gì về chiến đấu, nên hoàn toàn trông cậy vào Saber, Thầy ơi, có thắng được không ạ.

Người máy top năm hoàn toàn khác với những người máy khác, được khắc Mạch Ma Thuật, tuy rằng Mạch Ma Pháp Hồi Lộ của người máy hạng năm này chỉ có hai đường, nhưng đủ rồi, có thể thắng.

Saber nói chắc nịch.

Thế Đao Quân Trường đang khom lưng nghỉ ngơi.

Mạch Na đi theo sau Hoa Mộc Lan mặc giáp trúc, bên hông có một thanh kiếm sắt.

Đây là một chiến trường rất đặc biệt, tuy không có ngàn quân vạn mã, nhưng vẫn không thể lơ là.

Nên mỗi bước đi của Hoa Mộc Lan, khí thế lại đồng bộ với Saber một lần.

Cùng là chiến sĩ, cùng là nữ tướng quân chỉ huy ngàn quân vạn mã, Saber và Hoa Mộc Lan phối hợp ăn ý không kẽ hở.

Kiếm sắt xuất vỏ, tiếng vang mạnh mẽ.

Thế Đao Quân Trường cũng cảm nhận được nguy hiểm, toàn thân các lưỡi dao, kẹt run rẩy.

Thấy hai người phụ nữ lên sàn, khán giả bắt đầu bàn tán xôn xao.

Mặc dù thế giới này không kỳ thị phụ nữ, nhưng số phụ nữ tung hoành trên biển cả là rất ít, biển cả là biển cả của đàn ông, rất nhiều người đều nghĩ như vậy.

Hai người phụ nữ này chắc chắn là thua rồi, nhìn mấy tên mạnh mẽ trước đó còn thua kìa.

Khán giả thì thầm.

Tôi cũng thấy vậy, một người máy xinh đẹp như vậy mà bị đánh hỏng thì thật đáng tiếc, nếu mà.

Nói rồi cười một cách dâm tà.

He he, he he.

Các khán giả nam xung quanh cũng ngầm hiểu mà cười phá lên.

Mạch Na nấp sau người máy, cô không dám đứng trước mặt Thế Đao Quân Trường.

Trước đó có một thí sinh bị nó chặt đứt tay ngay lập tức.

Thật sự không sao chứ, thầy ơi.

Mạch Na vẫn không yên tâm.

Em hãy tự bảo vệ mình, trận chiến cứ giao cho ta.

Giọng Saber vì người máy mà khàn đi không ít, nhưng lại càng thêm chữa lành, Ta đi đây.

Kiếm dài trong tay, Saber không sợ bất kỳ ai.

Người máy top năm càng linh hoạt và sức mạnh càng lớn.

Kiếm dài lập tức chém vào cánh tay Thế Đao Quân Trường, Ma Pháp Hồi Lộ kích hoạt, lại là Thiết Cát, lưỡi kiếm lập tức vô cùng sắc bén, chặt đứt cánh tay Thế Đao.

Oa.

Sao có thể chứ.

Khán giả phát ra tiếng kinh hô không thể tin được, đơn giản là như thấy quỷ vậy.

Thanh kiếm sắt bình thường kia, vậy mà lại chặt đứt cánh tay cứng như kim loại.

Khán giả gần như muốn hét lên, điều này không khoa học.

Nhưng chính vì không khoa học, đó mới là Mạch Ma Thuật.

Với sự gia trì của Thiết Cát, kiếm dài vô kiên bất tồi.

Hơn nữa kiếm kỹ của Saber đã là bậc thầy.

Lại thêm tốc độ của người máy cũng gần bằng Thế Đao Quân Trường, hoàn toàn là áp đảo.

Đơn giản là khiến người ta rớt kính kinh ngạc.

Thế Đao Quân Trường vốn vô địch trong mắt khán giả, cứ thế bị đánh bại.

Đến đây chỉ có ba người chiến thắng: Thác Mã Tư, Hỏa Vụ, và Mạch Na.

Được rồi, bây giờ chúng ta xin mời con quái vật mới, con quái vật lần này là siêu cấp quái vật được quý cô Địch Ny Toa Thợ Săn Quái Vật phát hiện trên một hòn đảo chưa xác định, bây giờ xin mời.

Đỗ Lan lớn tiếng tuyên bố.

Mắt khán giả dán chặt vào quảng trường, mong chờ lần này sẽ có con quái vật nào từ dưới đất trồi lên.

Nhưng họ sẽ phải thất vọng, một bóng đen bao trùm toàn bộ đấu trường.

Đất rung núi chuyển, một chiếc trụ cột thô lớn dựng đứng giữa quảng trường, trụ cột vươn thẳng lên trời.

Đây là gì.

Trời tối rồi sao.

Chuyện gì vậy.

Khán giả tò mò hỏi.

Đây chính là siêu cấp quái vật, hiện tại trên sàn đấu là một chiếc chân trước của quái vật.

Lời của Đỗ Lan khiến khán giả hít một hơi lạnh, cằm đều rơi xuống, căn bản không giữ vững được, khán giả và những người bạn của họ đều chấn động, đơn giản là kinh ngạc đến tột độ.

Trên thế giới này còn có động vật lớn đến thế sao.

Mọi người không cần nghi ngờ, con quái thú này, được Hội Thợ Săn chúng ta đặt tên là Siêu Thú Ca Tư Lạp Ca Tư Lạp.

Lời của Đỗ Lan một lần nữa gây ra xôn xao.

Vượt xa quái thú thông thường, Siêu Thú, Ca Tư Lạp.

Khán giả phấn khích, Ca Tư Lạp chắc chắn sẽ trở thành đề tài mới sau bữa trà nước.

Trên màn hình, cảnh quay từ trên không của phi hành khí.

Đơn giản là chấn động, cơ thể khổng lồ gần như cao bằng tầng mây, năm cặp trụ cột thô lớn chính là chân của Ca Tư Lạp.

Mỗi chiếc đều lớn bằng một đấu trường.

Ca Tư Lạp.

Sau nỗi sợ hãi, khán giả bùng nổ những tiếng reo hò còn lớn hơn cả sóng biển.

Bốn thí sinh còn lại, tất cả đều há hốc mồm, thế này thì làm sao mà đánh đây.

Cho dù La Tân trước đó đã đọc được tài liệu về siêu thú này, nhưng khi tận mắt nhìn thấy, cũng không khỏi chấn động.

Không sai, La Tân đã đọc được phần lớn sách trong thư viện.

Những tài liệu đó đa số là do gia đình Đỗ Lan tự mình biên soạn, là những văn hiến có giá trị to lớn.

Bên trong không thiếu thứ gì, thậm chí còn có cả bản đồ những địa điểm bí ẩn, và nơi cất giấu kho báu.

La Tân là hạng nhất bài thi viết, đợi sau khi ba người phía trước bị đánh bại, sẽ đến lượt cô ấy lên sàn đấu.

Siêu Thú Ca Tư Lạp, với đôi chân thô to khiến người ta run sợ, khẽ nhấc lên, nhẹ nhàng đặt xuống, là có thể tạo ra chấn động cực lớn, giẫm bẹp mọi thứ thành một miếng bánh mỏng.

Đỗ Lan nhìn màn quái vật ngược người này, sâu sắc cảm thấy mình vô cùng tà ác, năm mươi thí sinh chỉ chọn ra vài người, hoàn toàn là tùy theo tâm trạng của hắn.

Những người bị hành hạ sống dở chết dở kia chắc chắn sẽ bị loại, nhưng biểu hiện của tên Câu Tị Tử và Đa Đa Lạc thì đáng khen ngợi.

Bởi vậy, trong lòng Đỗ Lan đã có sẵn danh sách những Thợ Săn Chuyên Nghiệp đợt đầu.

Bây giờ chỉ còn lại La Tân, hạng nhất bài thi viết, thân hình mảnh mai đứng trước trụ cột, đơn giản là có thể bỏ qua.

Nhưng La Tân thì không kinh hoảng, cô không cảm nhận được ác ý của Ca Tư Lạp, hay nói đúng hơn là Ca Tư Lạp căn bản không phát hiện ra dưới chân nó có tình huống gì.

Một thứ khổng lồ như vậy, không phát hiện ra cũng là bình thường.

Chương 204

Nhưng có một điều, La Tân vẫn luôn rất kỳ lạ, bởi vì trong sách giới thiệu, Ca Tư Lạp mỗi bước đi đều sẽ làm đất rung núi chuyển, tại sao đột nhiên xuất hiện ở đây mà không có chuyện gì xảy ra.

Kỳ thực La Tân không nhìn thấy, trên đầu của con vật khổng lồ này, trên chiếc ngà voi gần giống ngà voi của một con voi lớn, Địch Ny Toa đang ngồi ở trên đó.

Địch Ny Toa đã dùng dịch chuyển tức thời cùng Ca Tư Lạp đến đây.

Dịch chuyển tức thời vô cùng chính xác.

Nhưng hiện tại La Tân cũng không đi sâu tìm hiểu nữa, điều đầu tiên cần làm chính là giành chiến thắng.

La Tân đi đến trước trụ cột, hai tay chạm vào lớp da như đá.

Năng lực của Hoa Hoa Quả Thực phát động, gãi ngứa.

Không sai, con siêu thú khổng lồ vô tận này, mỗi ngày đều phiền não vì ngứa ngáy.

Bởi vì thể tích của nó thực sự quá lớn, muốn gãi ngứa thì phải tìm một ngọn núi, nhưng thời gian dài, núi cũng bị nó mài mòn trơn nhẵn, một chút cũng không có tác dụng gãi ngứa.

Nên Đỗ Lan đã giới thiệu trong sách rằng, chỉ cần có thể gãi ngứa cho Ca Tư Lạp thì có thể giành được tình bạn của Ca Tư Lạp.

Hoa Hoa Quả Thực là năng lực có thể khiến người sử dụng và mọi vật thể có hình dạng trong phạm vi tầm nhìn của họ nở hoa.

Mà từ khi còn nhỏ, sau khi La Tân ăn Hoa Hoa Quả Thực, cô vô ý hay hữu ý đã biến hình dạng của những bông hoa thành hình dạng bàn tay.

Hoa nở, gãi ngứa.

Đáng tiếc là da thịt Ca Tư Lạp dày cộp, việc gãi ngứa thông thường căn bản không có tác dụng.

Nhưng La Tân đã đọc kỹ sách rồi, bây giờ cần chính là thực hành.

Trên đỉnh đầu Ca Tư Lạp có một vị trí mềm mại, đó là nơi Ca Tư Lạp thường xuyên thay sừng nhọn.

Sừng nhọn trên đỉnh đầu Ca Tư Lạp cuối cùng là một dược liệu vô cùng tốt, sau khi nghiền thành bột còn có tác dụng làm đẹp.

Hơn nữa, chiếc sừng nhọn này giống như móng tay của con người, mỗi một khoảng thời gian sẽ mọc ra, khi dài đến một hai mét thì sẽ rụng xuống.

Rụng xuống rồi lại mọc ra.

Nên đó là nơi Ca Tư Lạp cần gãi ngứa nhất.

Hoa nở.

Những bông hoa trên trụ cột biến thành bậc thang, La Tân từng bước từng bước đi lên.

Con bé đó định làm gì.

Điên rồi sao.

Khán giả tỏ vẻ vô cùng khó hiểu.

La Tân từng bước từng bước đi lên, những bông hoa quanh trụ cột biến thành cầu thang xoắn ốc biến mất.

Rất nhanh, khán giả không còn nhìn thấy La Tân nữa.

Trên màn hình vẫn là cảnh quay từ trên không toàn thân Ca Tư

Lạp khổng lồ, khiến người ta cảm thấy ngạt thở.

Không còn động tĩnh, khán giả rất nhanh mất kiên nhẫn.

Nhưng La Tân muốn đến đỉnh đầu Ca Tư Lạp còn mất rất nhiều thời gian.

Chuyện gì vậy.

Chẳng thấy gì nữa.

Chết tiệt, cái này là cái gì.

Chúng tôi muốn kết quả, hãy cho chúng tôi xem tình hình ở trên đó.

Lúc này chỉ có Đỗ Lan xuất hiện, Các vị xin hãy bình tĩnh, kết quả sẽ rất nhanh có thôi, nhưng bây giờ chúng ta hãy giới thiệu mô hình các quái vật xuất hiện trong kỳ thi này: Giả Cương, Xích Vũ Hạt Tử, Thế Đao Quân Trường, và Ca Tư Lạp.

Bộ sưu tập quái thú này được Hội Thợ Săn độc quyền phát hành.

Có thể làm ra những động tác đơn giản, là món quà sinh nhật tốt nhất để tặng trẻ con, cũng là món đồ sưu tầm tốt nhất cho những người yêu thích quái thú.

Đỗ Lan vậy mà bắt đầu bán đồ chơi, màn hình cũng thay đổi.

Biến thành cảnh giới thiệu đồ chơi.

Đồng thời, hình ảnh trực tiếp kỳ thi thứ ba trên các Điện Thoại Trùng khắp nơi trên thế giới cũng biến thành cảnh giới thiệu đồ chơi, Hiện tại chỉ cần mua bất kỳ sản phẩm phụ trợ quái thú nào, là có thể nhận được gói quà miễn phí tại các chi nhánh của Hội Thợ Săn.

Các vị còn chờ gì nữa.

Hội Thợ Săn tuy hiện tại chưa bao phủ nhiều thành phố, chủ yếu là ở Grand Line.

Còn ở Tứ Hải, mỗi một vùng biển chỉ có một chi nhánh, nhưng Đỗ Lan tin rằng không lâu nữa, Hội Thợ Săn sẽ bao phủ phần lớn các khu vực.

Đến lúc đó, muốn mua sản phẩm của Hội Thợ Săn, chỉ cần đến chi nhánh Hội Thợ Săn đặt hàng, chỉ cần đợi vài ngày hàng sẽ được gửi đến chi nhánh, đơn giản và nhanh chóng.

Đỗ Lan không chỉ muốn làm bán hàng qua truyền hình, mà còn muốn làm logistics.

Nếu thật sự thành công, toàn bộ thế giới Hải Tặc sẽ xảy ra biến đổi lớn.

Đến lúc đó, tất cả mọi người không chỉ biết đến Hội Thợ Săn, mà còn có thể tìm hiểu gần hơn về Hội, và phát hiện Hội Thợ Săn sẽ mang lại tiện lợi cho cuộc sống của họ.

Đương nhiên, để hoàn thành những việc này, xây dựng tuyến đường vận chuyển khắp thế giới, còn phải đối mặt với một vấn đề lớn nhất, đó chính là những Hải Tặc ở khắp mọi nơi.

Hải Tặc sẽ trở thành động lực lớn nhất cho sự phát triển của thế giới này, cũng là trở lực lớn nhất.

Mặc dù mạo hiểm trên biển cả để khám phá những vùng đất chưa biết là vô cùng quan trọng, nhưng những Hải Tặc như vậy rốt cuộc là rất ít.

Nhiều Hải Tặc hơn là cướp bóc, không làm ăn sản xuất, những Hải Tặc này không có ước mơ cao cả như Vua Hải Tặc, chỉ là những tên cướp thuần túy mà thôi.

Hải Tặc có rất nhiều loại, Vua Hải Tặc La Kiệt ngoài việc treo cờ Hải Tặc, còn đối đầu với Hải Quân, và Chính Phủ Thế Giới mục nát, nhưng sẽ không làm hại dân thường.

Họ giống như những nhà mạo hiểm, hoặc hiệp đạo.

Mặc dù bị Hải Quân truy nã, nhưng Hải Quân chính trực cũng sẽ nảy sinh lòng kính trọng đối với La Kiệt.

Chính vì những việc làm của La Kiệt, và thành tựu kinh người của hắn, hắn mới được người ta gọi là Vua Hải Tặc.

Vinh dự này, không phải những tên Hải Tặc chỉ biết hưởng lạc kia hiểu được.

Đương nhiên La Kiệt vì thúc đẩy Thời Đại Đại Hàng Hải, không tiếc hy sinh tính mạng mình, xét từ kết quả mà nói, là hại nhiều hơn lợi.

Bởi vì Hải Tặc xấu xa nhiều hơn người tốt.

Các Đại Hải Tặc cát cứ một phương, tranh giành lẫn nhau, người chịu thiệt thòi luôn là những người dân dưới sự cai trị của họ.

Đương nhiên trong Hải Quân cũng có rất nhiều kẻ bại loại, Đỗ Lan thậm chí có thể dự đoán sau khi Hội Thợ Săn thành lập, cũng sẽ xuất hiện kẻ bại loại.

Điều này là khó tránh khỏi.

Nhưng Đỗ Lan tin rằng con người luôn theo đuổi những điều tốt đẹp, nên chỉ cần thế giới trở nên tốt đẹp hơn, thì con người cũng sẽ trở nên tốt đẹp hơn.

Không nói nhiều lời thừa thãi, quay trở lại trường thi.

La Tân cuối cùng cũng leo lên đỉnh đầu Ca Tư Lạp, rồi thuận lợi trở thành bạn của Ca Tư Lạp.

Hoàn toàn giành chiến thắng.

Địch Ny Toa đang ngồi trên ngà voi, vẫn luôn chú ý đến La Tân, cô bé run rẩy trong vòng tay mình ngày xưa bây giờ cũng đã lớn rồi, bây giờ là lúc họ trùng phùng.

Khúc chung nhân tán.

La Tân ngồi bên cạnh Địch Ny Toa, còn Đỗ Lan và Sa Chức ngồi ở đối diện.

Bầu không khí có chút kỳ quái.

Trên chiếc bàn dài bày đầy sơn hào hải vị, thế nhưng không có một ai động đũa.

Chương 205

Lão bà, nữ nhi, hôm nay La Tân chính thức trở thành một thành viên trong gia đình chúng ta, trở thành con gái lớn của chúng ta.

Vỗ tay nào.

Nói xong, Đỗ Lan một mình vỗ tay bành bạch.

Không được.

Sa Chức đập một tay lên bàn, khiến tất cả thức ăn và đĩa đều nhảy dựng lên rồi rơi xuống, Rõ ràng con mới là chị.

Đỗ Lan nhìn Sa Chức, lại nhìn sang La Tân: Sa Chức, chiều cao của con không đủ làm chị đâu.

Con là chị thì chính là chị, con cứ mãi không lớn cũng đâu phải lỗi của con.

Ý của Sa Chức chính là việc cô bé không lớn nổi là lỗi do gen của cha mẹ Đỗ Lan và Địch Ny Toa.

Nói cái gì thế hả, tự mình không cao lên được thì đừng có tìm cớ.

Đỗ Lan vô tình đả kích.

Có ai đả kích con gái như ba không.

Sau này con sẽ luôn duy trì trạng thái Cực Hạn Giới Vương Quyền cho ba xem.

Sa Chức nói.

Tuy nhiên, Địch Ny Toa kẻ cuồng loli này sẽ không để Sa Chức được như nguyện: Sa Chức, được rồi, ba con đang nói đùa với con đấy, con làm chị thì cứ làm chị đi.

Sau đó Địch Ny Toa quay đầu sang: La Tân, hoan nghênh con gia nhập gia đình chúng ta.

La Tân cảm động đến muốn khóc.

Đừng khóc, em gái, sau này chị sẽ bảo kê em.

Sa Chức vỗ vỗ vào lồng ngực phẳng lì của mình, Sau đó chị sẽ dạy em sử dụng Tra Khắc Lạp và Khí, đến lúc đó chị em chúng ta tung hoành đại hải, thành tựu vô thượng bá nghiệp, oa ha.

Sa Chức, bình tĩnh một chút.

Lần đầu tiên làm chị, Sa Chức cực kỳ mất bình tĩnh.

Đùa giỡn một hồi, sau đó mọi người bắt đầu buông lỏng dạ dày đánh chén.

La Tân kinh ngạc nhìn gia đình Đỗ Lan như cái động không đáy đang điên cuồng nhồi nhét thức ăn vào dạ dày.

Hỏa Vụ, Câu Tị Tử, Mạch Na, còn có Thác Mã Tư, Đa Đa Lạc, năm người được đưa đến tổng bộ Hiệp hội Thợ săn Hunter Guild, Saber và mấy vị Anh linh sẽ huấn luyện họ.

Còn các chương trình truyền hình và mua sắm sau này đều do họ phụ trách, gia đình Đỗ Lan từ nay thoát thân.

Họ muốn đến Phong Xa Trấn ở Đông Hải để thiết lập phân bộ Thợ săn.

Không có thuyền, cũng không có phi thuyền, Đỗ Lan bay với tốc độ cao trên mặt biển, không khí bị đụng vỡ, cắt ra một đường khẩu tử khổng lồ trên mặt biển.

Đỗ Lan nhìn kim chỉ nam trong tay, Phong Xa Trấn đã rất gần rồi.

Trong khi đó, tại A Lạp Ba Tư Thản ở Đại Hải Trình, Địch Ny Toa và Sa Chức đang uống trà trong vương cung.

Còn La Tân thì chốc chốc lại nhìn cuốn sách trên tay, chốc chốc lại kỳ quái nhìn mẹ và chị gái mình.

Ba các con đã dừng lại rồi, xem ra đã đến cái nơi gọi là Phong Xa Trấn kia, chúng ta cũng đi thôi.

Địch Ny Toa đứng dậy.

Sa Chức kéo La Tân cũng đứng dậy theo, nắm lấy tay Địch Ny Toa.

Thuấn di.

Đợi đến khi La Tân mở mắt ra, bọn họ đã không còn ở trong hoàng cung, mà đang ở ngoài trời.

Lão bà, nữ nhi, mọi người xem chỗ ta chọn không tệ chứ.

Mặt hướng ra biển lớn, hơn nữa có thể nhìn bao quát toàn bộ Phong Xa Trấn.

Chỗ Đỗ Lan chọn là một vách núi, tầm nhìn rất tốt.

Đúng là không tệ.

Địch Ny Toa cũng rất hài lòng.

Vậy cứ quyết định thế đi.

Sau này chúng ta sẽ sống ở đây vài năm.

Đỗ Lan lấy ra một hộp Vạn Năng Giao Nang, ném toàn bộ ra ngoài một lượt.

Một làn khói trắng bốc lên, sau đó nhà cửa, xe cộ đều xuất hiện.

Nhà có hai tòa, một tòa là biệt thự hai tầng để ở.

Một tòa là nhà trống một tầng, dùng làm văn phòng của Hiệp hội.

Mọi người đi chọn phòng đi, ta đi làm đường xuống thôn một chút.

Tiện thể tuyên truyền về Hiệp hội Thợ săn của chúng ta.

Đỗ Lan dự định tìm thêm vài người làm tạp vụ.

Xe cơ giới làm đường, chính là một chiếc xe trông gần giống xe lu, chỉ là sau khi xe làm đường đi qua, phía sau sẽ xuất hiện một con đường bằng phẳng.

Lái xe làm đường, Đỗ Lan cua đủ các kiểu, cuối cùng tiến vào Phong Xa Trấn.

Phong Xa Trấn chỉ là một thị trấn trên hòn đảo này mà thôi, thuộc về Vương quốc Goa.

Hòn đảo trong One Piece cũng rất lớn, trên hòn đảo này không chỉ có mỗi Phong Xa Trấn, còn có rất nhiều thành phố và thôn trấn khác.

Nhiều hơn cả là rừng núi, trong rừng núi có sự tồn tại của sơn tặc.

Phong Xa Trấn chẳng qua là một góc nhỏ của hòn đảo này, vừa khéo là một cảng khẩu thiên nhiên.

Xe làm đường của Đỗ Lan vừa vào thôn đã gây ra chấn động rất lớn, bởi vì chiếc xe này chưa từng ai nhìn thấy.

Chào mọi người, tôi là Đỗ Lan, hôm nay chuyển đến đây sống, cũng là người phụ trách phân bộ Hiệp hội Thợ săn.

Đỗ Lan đứng lên nóc xe giới thiệu, Rất vui khi được sống tại thị trấn xinh đẹp này, hy vọng mọi người chiếu cố nhiều hơn.

Lúc này là mười lăm năm trước khi cốt truyện bắt đầu, Lộ Phi mới hai tuổi, còn Ngải Tư cũng mới năm tuổi.

Đối với Hiệp hội Thợ săn, bọn họ đều biết, cho nên sự xuất hiện của Đỗ Lan cũng nhận được sự hoan nghênh.

Thậm chí trưởng thôn còn đích thân làm biển hiệu cho phân bộ Hiệp hội Thợ săn để Đỗ Lan treo lên.

Đây là một thị trấn cảng khẩu xinh đẹp nhưng không yên bình.

Sơn tặc và hải tặc thường xuyên xuất hiện ở đây, dân trấn cũng đã quen rồi.

Thôn này từng xuất sinh ra Hải quân hùng mạnh như Tạp Phổ, cho nên trộm cướp bình thường cũng không dám quá mức càn rỡ.

Hải tặc và sơn tặc đến đây thích tụ tập tại quán bar duy nhất trong trấn, chém gió, sau đó say bí tỉ mới thôi.

Sự xuất hiện của Đỗ Lan dường như không phá vỡ phương thức sinh hoạt của thôn.

Cho đến một ngày nọ, một bóng người lén lút lẻn vào văn phòng phân bộ.

Sau khi lục lọi khắp nơi, cuối cùng cũng tìm thấy trong đống hàng hóa một món đồ chơi quái thú Giả Cương Godzilla. , chạy bằng điện, có thể làm đủ các loại động tác.

Tuyệt quá, thế này Nhã Na nhất định sẽ vui lắm.

Giọng nói vô cùng non nớt, nhìn xuyên qua bóng tối, lại là một Lộ Phi còn chưa trổ mã.

Lộ Phi thế mà lại đi ăn trộm, trộm được đồ xong Lộ Phi chạy chậm rời khỏi phân bộ Thợ săn.

Lộ Phi mới hai tuổi, ôm một món đồ chơi cao bằng nửa người cậu bé, liều mạng chạy, không phải vì sợ hãi, mà là trong thôn có một người đang đợi cậu.

Mồ hôi từ cơ thể không ngừng chảy ra, Lộ Phi mảy may không nhận ra.

Cậu bé cứ chạy mãi, hai tay ôm chặt cái hộp Giả Cương.

Một căn nhà tồi tàn, chỉ có một chiếc giường cũ kỹ, bên trên có một đứa bé sắc mặt tái nhợt nằm đó, tuổi tác cũng xấp xỉ Lộ Phi.

Nhã Na, món đồ chơi quái thú bạn luôn muốn này.

Lộ Phi hưng phấn chạy đến trước giường bệnh nhân, thế nhưng Nhã Na đã không còn trả lời cậu bé nữa.

Vốn dĩ là bệnh nan y, lại thiếu thuốc men, cô bé đã bệnh nguy kịch, mệnh chẳng còn bao lâu.

Đồ chơi Giả Cương được cẩn thận đặt bên gối, Lộ Phi gọi tên cô bé: Chúng ta cùng chơi nào.

Lúc này cửa bị đẩy ra, đi vào là một thiếu nữ tóc xanh lục, tuổi tác xấp xỉ La Tân, tên là Mã Kỳ Nặc, cô chủ tương lai của quán bar.

Lộ Phi.

Mã Kỳ Nặc vốn đến thăm Nhã Na, không ngờ Lộ Phi cũng ở đây.

Phải biết hiện tại mới là ba giờ sáng.

Chị ơi.

Lộ Phi vừa thấy Mã Kỳ Nặc liền chạy tới ngay, Nhã Na bạn ấy cứ không để ý đến em.

Vô cùng sốt ruột.

Sao cơ.

Mã Kỳ Nặc vội vàng chạy đến bên giường cô bé, kiểm tra một chút, phát hiện cô bé đã hôn mê, Chị đi tìm bác sĩ.

Nói rồi vội vàng chạy ra ngoài cửa, chạy quá gấp nên không phát hiện ở cửa còn có một người đang đứng.

Ái da.

Mã Kỳ Nặc bị đụng ngã xuống đất.

Ta chính là bác sĩ.

Người đến đương nhiên là Đỗ Lan, hắn cũng tò mò một đứa bé sao lại đi ăn trộm, hiện tại nhìn thấy sự thật, hắn cũng bị cảm động.

Chương 206

Cho nên Đỗ Lan ra tay.

Đỗ Lan còn chưa nhận ra ngay đứa bé nhỏ xíu kia chính là Lộ Phi, bất quá điều này không quan trọng, Đỗ Lan đã bị cảm động rồi.

Ta chính là bác sĩ, để ta xem cho.

Đỗ Lan bước vào cửa.

Mã Kỳ Nặc kỳ quái nhìn Đỗ Lan, người đàn ông này cô có biết, là người của Hiệp hội Thợ săn, nhưng sao lại đến đây.

Đỗ Lan cũng không cần kiểm tra, trực tiếp biến hóa Khí thành năng lực của Thiên Thần Dende, đơn giản liền có thể chữa khỏi cho người ta.

Nhã Na từ từ mở mắt: Lộ Phi, chúng ta cùng chơi.

Trẻ con rốt cuộc vẫn là trẻ con, cho dù là lúc bệnh nặng sắp chết vẫn còn muốn chơi.

Nhã Na, bạn tỉnh rồi.

Bạn xem đây là món đồ chơi quái thú bạn luôn muốn này.

Lộ Phi một chút cũng không ý thức được chủ nhân của món đồ chơi đang đứng ngay bên cạnh mình.

Ngược lại Mã Kỳ Nặc ý thức được, Lộ Phi có khả năng đã gây họa rồi.

Món đồ chơi trên tay Lộ Phi không hề rẻ, Lộ Phi tuyệt đối mua không nổi.

Còn có Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện, khiến Mã Kỳ Nặc liên kết mọi chuyện lại với nhau, nhất định là Lộ Phi chưa được sự đồng ý đã trộm đồ chơi.

Tiên sinh Đỗ Lan, tiền món đồ chơi kia, tôi sẽ trả.

Lộ Phi còn nhỏ, không hiểu chuyện.

Mã Kỳ Nặc cũng không đi quấy rầy hai đứa trẻ đang cười ha ha.

Cô tên là gì.

Đỗ Lan hỏi thiếu nữ tóc xanh lục.

Mã Kỳ Nặc, là con gái ông chủ quán bar.

Cho nên ngài không cần lo tôi không trả nổi tiền.

Đỗ Lan nhớ ra rồi, ông chủ quán bar kia không chỉ một lần khen ngợi con gái mình, có điều hôm nay hắn mới gặp lần đầu.

Tiền không quan trọng, nhưng đứa bé nhỏ thế này đã biết trộm đồ, sau này lớn lên còn không biết sẽ biến thành người thế nào nữa.

Cho nên ta phải dạy dỗ nó một trận tử tế.

Đỗ Lan sau khi biết đứa bé này là Lộ Phi thì càng không thể buông tha.

Lộ Phi còn nhỏ, tôi sẽ giáo dục em ấy.

Mã Kỳ Nặc sợ Đỗ Lan sẽ làm hại Lộ Phi.

Tuổi nhỏ thì càng cần sự dẫn dắt chính xác.

Đỗ Lan nói, Yên tâm, ta cũng sẽ không đánh nó, cũng sẽ không mắng nó, chỉ là muốn để nó ý thức được sai lầm mà thôi.

Mã Kỳ Nặc vẫn có chút lo lắng.

Giao cho ta đi.

Đỗ Lan bước lên trước, Lộ Phi.

Là ông chú a.

Đối với Đỗ Lan người đã chữa khỏi cho bạn mình, Lộ Phi cũng không sợ hãi.

Lộ Phi, món đồ chơi trên tay nhóc vốn là của ta.

Lộ Phi vừa nghe, lập tức dang hai tay ra, chắn trước mặt Nhã Na: Không thể đưa cho chú.

Đỗ Lan cười: Đồ chơi có thể tặng cho nhóc, nhưng nhóc phải làm việc cho ta, chỗ ta còn thiếu một chân chạy vặt, nhóc phải làm việc cho ta để trả tiền.

Lộ Phi còn chưa hiểu lắm đạo lý làm công trả tiền, nhưng chỉ cần Đỗ Lan không lấy đồ chơi của Nhã Na đi, Lộ Phi cái gì cũng nguyện ý làm: Được thôi, cháu sẽ làm việc cho chú.

Tốt, tối nay thì thôi, ngày mai ta đến đón nhóc.

Đỗ Lan nói, Mã Kỳ Nặc, còn cả Nhã Na, tạm biệt.

Một cái Thuấn di biến mất.

Mã Kỳ Nặc nhìn Lộ Phi và Nhã Na cười vô tâm vô phế, trong lòng có chút lo lắng, nhưng nghĩ đến ông nội của Lộ Phi là Trung tướng Hải quân, chắc hẳn Đỗ Lan kia cũng sẽ không làm gì Lộ Phi.

Nếu chỉ là chạy vặt trả tiền thì Mã Kỳ Nặc lại cảm thấy cũng không tệ.

Có điều Lộ Phi chính là nhân vật chính, Đỗ Lan sẽ đơn giản để nhân vật chính chạy vặt sao.

Đỗ Lan về đến nhà, đầu tiên liền chuẩn bị một cái chổi quét nhà nặng năm mươi ký, còn có cái hót rác năm mươi ký.

Đỗ Lan là muốn huấn luyện Lộ Phi tử tế, đến lúc đó La Tân làm nằm vùng bên cạnh Lộ Phi cũng có thể bớt chịu khổ.

Ngày hôm sau, Lộ Phi còn đang ngủ say sưa trong chăn, Đỗ Lan liền Thuấn di đến bên cạnh cậu bé, một quả cầu nước trực tiếp gọi Lộ Phi tỉnh dậy.

Ông làm cái gì thế.

Lộ Phi bị đánh thức, tính khí không nhỏ.

Đến giờ rồi, phải làm việc thôi.

May mà Lộ Phi còn chưa quên, Nhưng mà cháu còn chưa ăn sáng, chị Mã Kỳ Nặc nói không ăn sáng sẽ không cao lớn được.

Bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta đi.

Kéo lấy Lộ Phi, Đỗ Lan trực tiếp Thuấn di.

Ăn sáng xong, Lộ Phi khổ sở, nghiến răng vịn cây chổi, bất động.

Không phải cậu bé không muốn động, mà là động không nổi.

Cây chổi kia đối với Lộ Phi hai tuổi là quá nặng, có thể vịn đứng đã là không tệ rồi.

Đỗ Lan cũng mặc kệ cậu, tự mình uống trà đọc sách.

Công việc ở phân bộ không nhiều, đa số thời gian đều nhàn rỗi.

Địch Ny Toa cũng ngồi một bên, cô không uống trà cũng không đọc sách, mà nhìn hai đứa con gái của mình cách đó không xa.

Sa Chức đang diễn giải cho La Tân về Tra Khắc Lạp và Khí, động tĩnh không nhỏ, ngay cả sự chú ý của Lộ Phi cũng bị thu hút.

Tra Khắc Lạp là sức mạnh hợp thành từ thể lực và tinh thần lực.

Còn Khí là thứ tự thân cơ thể đã tồn tại, thông qua tu luyện thì có thể lớn mạnh.

Sa Chức đơn giản nói.

Khí có phải là nói Bá Khí không.

La Tân quen biết Đa Đa Lạc, cũng biết một chút chuyện về Bá Khí.

Không phải, Bá Khí là phải xem thể chất của người đó, không phải bất cứ ai cũng có thể sản sinh ra Bá Khí.

Hơn nữa Kiến Văn Sắc Bá Khí, Vũ Trang Sắc Bá Khí, Bá Vương Sắc Bá Khí đều cần xem thiên phú, còn Khí thì ai cũng có thể tu luyện.

Sa Chức làm vài động tác mở rộng ngực, Bây giờ chị diễn giải cho em một chút vài cách dùng đơn giản của Khí, sau đó sẽ diễn giải Tra Khắc Lạp.

La Tân gật gật đầu, mắt không chớp nhìn chị gái mình.

Khí có thể dùng để làm phụ trợ, cũng có thể chiến đấu.

Sa Chức nói xong, đã bay lên, Đây là Vũ Không Thuật có thể khiến người ta bay lượn tự do trên không trung.

Chiêu này La Tân đã thấy Đỗ Lan thi triển vài lần ở đấu trường rồi.

Còn có Thuấn di.

Sa Chức thoắt cái biến mất, lại xuất hiện, mà trong tay còn cầm một quả táo, rôm rốp cắn một miếng.

Tiếp theo là Tàn Ảnh Quyền.

Sa Chức thoắt cái biến thành mấy người, hơn nữa mỗi một Sa Chức trên tay đều có một quả táo bị cắn một miếng.

Lợi hại.

Lộ Phi há hốc mồm, Chị gái biến thành thật nhiều người.

Tác dụng của Khí rất nhiều, còn có Thái Dương Quyền, Khí Công Pháo vân vân, tiếp theo chị muốn diễn giải chính là tuyệt học của ba chúng ta, Quy Phái Khí Công.

Sa Chức ăn hết quả táo, ném lõi táo đi, Ka me ha me ha Quy Phái Khí Công.

Một luồng sáng từ hai tay Sa Chức bắn ra, sau đó lao thẳng ra biển lớn.

Oanh, nước biển bị nổ tung lên thật cao, còn có một ít hải sản cũng bị nổ bay lên.

La Tân cũng giật mình, công kích như vậy, có ai chịu đựng nổi.

Tiếp theo chị diễn giải một chút về Tra Khắc Lạp.

Tra Khắc Lạp không thuần tịnh như Khí, là có thuộc tính, thể chất của chị đặc thù cho nên có thể sử dụng toàn bộ thuộc tính Nhẫn thuật.

Em gái, đợi sau khi em trích xuất được Tra Khắc Lạp, chị sẽ kiểm tra cho em, rồi chuyên môn huấn luyện cho em.

Bây giờ nhìn cho kỹ.

Sa Chức đưa hai tay lên trước ngực, thả chậm tốc độ bắt đầu kết ấn, để La Tân nhìn rõ.

Hỏa Độn Hào Hỏa Đại Hỏa Cầu Chi Thuật.

Thủy Độn Đại Bộc Bố Chi Thuật.

Thổ Độn Hoàng Nê Chiểu Trạch.

Mộc Độn Thụ Giới Hàng Lâm.

Lôi Độn Thiên Điểu.

Thông Linh Thuật Hùng Miêu Tửu Tiên.

Sa Chức chọn vài Nhẫn thuật đặc sắc biểu diễn một chút, Nhẫn thuật còn có rất nhiều bí thuật, sau này chúng ta sẽ từ từ nói.

Hiện tại chúng ta học Khí trước.

Bởi vì Khí dễ học, hơn nữa sau khi học được Khí, học lại Tra

Khắc Lạp sẽ đơn giản hơn.

Thời gian trôi qua rất nhanh, 11 năm trước cốt truyện.

Tại thôn Sương Nguyệt ở Đông Hải, Cổ Y Na để lại thư bỏ nhà đi.

Trên tờ giấy chỉ có một dòng chữ: Con đi tìm Đệ nhất nữ kiếm hào thế giới, đừng đi tìm con.

Bởi vì bị chính cha mình nói rằng nữ giới không thể trở thành đại kiếm hào vượt qua nam giới, Cổ Y Na trong một lần ngẫu nhiên biết được Địch Ny Toa người được xưng là Đệ nhất nữ kiếm hào thế giới đã biệt tích bốn năm trước đang ở Đông Hải, cho nên cô để lại thư muốn đi bái Địch Ny Toa làm sư phụ.

Tác Long, con muốn làm gì.

Cha của Cổ Y Na, cũng là thầy của Tác Long Canh Tứ Lang giữ chặt Tác Long đang chạy ra ngoài.

Đương nhiên là đi tìm Cổ Y Na về.

Tác Long giãy giụa nói.

Canh Tứ Lang quật Tác Long xuống đất, nghiêm khắc hỏi: Chẳng lẽ con muốn ngăn cản con đường mà Cổ Y Na lựa chọn sao.

Sư phụ.

Tác Long đương nhiên không phải ý này, cậu chỉ là không muốn để Cổ Y Na rời đi.

Cổ Y Na đã quyết định rồi, bước lên con đường gian nan nhất, làm cha của nó, ta lại không giúp được nó.

Thiên phú kiếm đạo của Cổ Y Na ngay cả làm cha như Canh Tứ Lang cũng ghen tị, thế nhưng chỉ có thiên phú thôi vẫn là chưa đủ, bởi vì cơ thể nữ giới trời sinh không bằng nam giới.

Chương 207

Là cha của cô bé, Canh Tứ Lang càng buồn hơn, nhưng ông lại không có cách nào.

Hiện tại nếu Cổ Y Na có thể tìm được Đệ nhất nữ kiếm hào thế giới, có khả năng sẽ có cơ hội phá vỡ bình chướng của cơ thể, đứng ở độ cao khó mà với tới.

Là cha, Canh Tứ Lang sẽ ủng hộ cô bé.

Lúc này, Cổ Y Na đã ở tại Phong Xa Trấn, vừa vào cảng khẩu, liền nhìn thấy một màn không thể tin nổi.

Một chiếc quân hạm Hải quân, một chiếc thuyền hải tặc đậu song song ở đó.

Rốt cuộc là nơi nào mới có thể khiến thuyền hải tặc và Hải quân đậu cùng một chỗ.

Cổ Y Na cảm giác não không đủ dùng, đây là do kiến thức của cô bé không đủ, không nhận ra cờ hải tặc kia là của băng hải tặc Hương Khắc Tư đang quật khởi nhanh chóng mấy năm gần đây.

Mấy năm nay, Hương Khắc Tư lai vãng ở Tứ Hải và Đại Hải Trình tìm kiếm đồng đội mạnh mẽ, ngay trước đó không lâu vì tìm kiếm xạ thủ tốt nhất mà đến Đông Hải.

Tiếp đó nhận được lời mời của Tạp Phổ đến Phong Xa Trấn.

Bởi vì Lộ Phi sắp qua sinh nhật bảy tuổi rồi, mà Tạp Phổ sớm đã quyết định bảy tuổi sẽ bắt đầu chính thức huấn luyện Lộ Phi, giao Lộ Phi cho sơn tặc và Ngải Tư.

A ha, Mã Kỳ Nặc cũng đã trở thành một người phụ nữ ưu tú rồi a.

Tạp Phổ và Hương Khắc Tư cùng tụ tập trong quán bar, Thằng cháu đáng yêu của ta không gây phiền phức cho cháu chứ.

Đâu có, Lộ Phi là đứa trẻ được hoan nghênh nhất ở chỗ chúng cháu đấy. 6.

Mã Kỳ Nặc xác thực rất thích Lộ Phi, tuy rằng Lộ Phi luôn quậy phá.

Đúng rồi, Lộ Phi đâu.

Ta đã mấy năm không về rồi, sao nó cũng không đến đón ta.

Xem ra là thiếu sự giáo dục của tình yêu thương rồi.

Nói rồi Tạp Phổ nắm chặt nắm đấm.

Nếu là Lộ Phi thì chắc đã đến rồi, nhất định lại leo lên nóc nhà.

Mã Kỳ Nặc cười nói.

Nóc nhà, lên nóc nhà, tại sao.

Tạp Phổ không hiểu.

Hương Khắc Tư cũng cười nhìn về phía nữ tử tóc xanh, anh cũng muốn biết một đứa trẻ bảy tuổi leo lên nóc nhà làm gì.

Em ấy đang cảm thụ gió.

Mã Kỳ Nặc cười nói.

Lộ Phi thuộc tính Tra Khắc Lạp hệ Phong, hiện tại đang học tập biến hóa tính chất Tra Khắc Lạp, thế nhưng mãi không khai khiếu, cho nên Đỗ Lan bày cho cậu một cái ý tưởng tồi, chính là bảo cậu đi lên chỗ cao, nơi gió có thể thổi tới, để đi cảm thụ gió.

Tạp Phổ và Hương Khắc Tư đi ra khỏi cửa, vừa ngẩng đầu liền thấy Lộ Phi đứng trên nóc nhà.

Lộ Phi, cái thằng nhóc con này, đang làm cái gì, nhìn thấy ông nội cũng không ra nghênh đón, ta phải giáo dục cháu tử tế.

Tạp Phổ huy vũ nắm đấm hét lên.

Ông nội, cháu chính là muốn hóa thân thành chàng trai của gió.

Một trận gió thổi bay vạt áo và tóc của Lộ Phi, trông vô cùng gợi đòn.

Thằng nhóc con, nói hươu nói vượn cái gì, cứ dùng thiết quyền tình yêu của ta để gọi cháu tỉnh lại.

Tạp Phổ nhảy vọt lên, nắm đấm nhanh chóng đánh về phía Lộ Phi.

Khúc gỗ bị nắm đấm của Tạp Phổ đánh thành mảnh vụn, Thế Thân Thuật.

Lộ Phi đã vào trong quán bar rồi, nhìn thấy Trái Ác Quỷ mà Hương Khắc Tư mang đến để trên quầy bar, Chưa từng thấy quả nào như thế này.

Nói rồi liền nhét Trái Ác Quỷ vào miệng mình.

Ọe.

Khó ăn quá Ngã lăn ra đất, Lộ Phi bị KO.

Thằng nhóc này ăn cái gì rồi.

Hương Khắc Tư nghe thấy tiếng động, lúc vào quán bar thì đã không kịp nữa, Nhóc thế mà lại ăn Trái Ác Quỷ.

Cái gì.

Thằng nhóc con ăn Trái Ác Quỷ.

Này, cậu nhóc thực tập, đây là trái năng lực gì.

Tạp Phổ bởi vì Lộ Phi ăn Trái Ác Quỷ cũng không màng đến việc kinh ngạc về Nhẫn thuật vừa rồi nữa.

Hương Khắc Tư cười khổ, anh làm sao mà biết, Tôi cũng không biết.

Hai người chỉ đành nhìn về phía Lộ Phi, xem xem cậu bé sẽ xuất hiện biến hóa gì.

Khó ăn quá.

Lộ Phi bỗng chốc ngồi dậy.

Nhóc có cảm giác gì không, nhóc con.

Hương Khắc Tư không muốn vì sự vô tâm của mình mà hại một đứa trẻ.

Cảm giác gì.

Không có a.

Lộ Phi rớt cằm, là rớt xuống thật sự, rớt xuống đất.

Hương Khắc Tư và Tạp Phổ nhìn nhau một cái, sau đó kiểm tra Lộ Phi từ trên xuống dưới một lượt, đó chính là toàn thân Lộ Phi đều biến thành cao su.

Cho nên Trái Ác Quỷ kia là trái năng lực Tượng Giao Cao su.

Cũng may là hệ Paramecia, cũng không tính là tệ.

Nhóc con nghe cho kỹ đây.

Hương Khắc Tư cảm thấy cần thiết phải giảng cho Lộ Phi về hậu quả mà Trái Ác Quỷ mang lại.

Lộ Phi nhìn Hương Khắc Tư.

Ăn trái này rồi, cũng đồng nghĩa với việc, cả đời này nhóc cũng không học được bơi lội, không thể xuống nước biển.

Lộ Phi một chút cũng không ý thức được có vấn đề gì, Tại sao phải xuống biển.

Ngạch, ông nội nhóc nói ước mơ của nhóc không phải là trở thành hải tặc sao.

Đó là Lộ Phi từng nói với Tạp Phổ khi còn rất nhỏ rất nhỏ, Hải tặc trên đại hải.

Đó là ước mơ hồi nhỏ của cháu, sư phụ nói rồi, con người khi trưởng thành thì ước mơ sẽ thay đổi.

Lộ Phi nói.

Sắc mặt Tạp Phổ đã bắt đầu biến đổi, ông ghét nhất người bỏ cuộc giữa chừng, hơn nữa Lộ Phi bái sư lúc nào.

Người làm ông nội như mình lại chưa từng nghe nói a.

Hơn nữa còn nói ra những lời vô trách nhiệm như vậy, loại người này có thể dạy ra đồ đệ gì.

Vậy cháu nói xem, bây giờ ước mơ của cháu là gì.

Tạp Phổ sắc mặt khó coi hỏi.

Lộ Phi nở một nụ cười thật tươi: Cháu muốn trở thành Vua Hải Tặc, vượt qua tất cả hải tặc, làm người đàn ông mạnh nhất trên đại hải.

Tay phải nắm đấm đấm mạnh vào lồng ngực mình, Cháu sẽ không làm mất mặt thầy đâu.

Từ miệng đứa trẻ bảy tuổi nói ra những lời như vậy, lại rất chấn kinh.

Thằng nhóc này, khẩu khí cũng không nhỏ đâu.

Hương Khắc Tư dường như nhìn thấy tương lai, một cường giả quật khởi.

Không hổ là cháu của ta, oa ha.

Lộ Phi có chí khí như vậy, Tạp Phổ vô cùng vui mừng.

Sau đó hai người họ đều nảy sinh hứng thú với thầy của Lộ Phi, Lộ Phi, kỹ xảo vừa rồi của cháu là gì.

Chính là chiêu đột nhiên biến thành khúc gỗ ấy.

A, đó là Thế Thân Thuật, là cái đơn giản nhất.

Lộ Phi nói, Cũng là Nhẫn thuật đầu tiên cháu học được, thế nào, đơn giản mà thực dụng chứ.

Lần này Hương Khắc Tư và Tạp Phổ lại càng tò mò hơn, đơn giản nhất.

Vậy nghĩa là còn có cao cấp hơn.

Muốn kiến thức một chút.

Lộ Phi, cái Nhẫn thuật kia, cháu hiện tại biết mấy cái.

Tạp Phổ hỏi.

Cháu biết cũng khá nhiều, có điều đều không đem ra dùng được.

Nhẫn thuật cơ sở và Nhẫn thuật hệ Phong, Lộ Phi đều biết một ít.

Nhưng từng thấy qua Nhẫn thuật hủy thiên diệt địa kia của Sa Chức, Lộ Phi cảm thấy mấy cái Nhẫn thuật chỉ có thể cắt cỏ của mình quá yếu, không đem ra dùng được.

Nhóc con, không sao, diễn luyện cho bọn ta xem một chút.

Hương Khắc Tư vô cùng tò mò.

Tạp Phổ cũng vỗ vỗ Lộ Phi: Cháu trai đáng yêu của ta, đừng từ chối yêu cầu của một ông già.

Được rồi, được rồi.

Lộ Phi từ trong quán bar đi ra con đường bên ngoài, Vậy cháu bắt đầu đây.

Đầu tiên là Ảnh Phân Thân.

Hiện tại Tra Khắc Lạp của Lộ Phi không nhiều, chỉ có thể phân ra một cái.

Phân thân.

Hương Khắc Tư và Tạp Phổ cũng không phải kinh ngạc, trên đại hải bọn họ cái gì mà chưa từng kiến thức qua.

Chỉ là loại kỹ xảo này xuất hiện trong tay một đứa trẻ sắp bảy tuổi thì có chút ngạc nhiên.

Tiếp đó Lộ Phi lại diễn luyện vài cái Nhẫn thuật phụ trợ, sau đó Tra Khắc Lạp của cậu dùng hết rồi, Không được rồi, hiện tại Tra Khắc Lạp của cháu vẫn còn quá ít, đợi cháu qua sinh nhật xong, sư phụ sẽ tiến hành huấn luyện ác ma với cháu.

Chương 208

Chỉ cần cháu kiên trì, cháu sẽ có thể sử dụng chiêu thức thầy chuyên môn chế tạo cho cháu Loa Toàn Hoàn.

Rõ ràng là Nhẫn thuật do Đệ Tứ Hokage Minato sáng tạo, đến thế giới này toàn biến thành nguyên tác của Đỗ Lan.

Loa Toàn Hoàn.

Cái tên này ở thế giới này quả là rất kỳ quái.

Đúng vậy, đó là một chiêu rất lợi hại, sư phụ cháu, chính là dùng chiêu đó đánh một ngọn núi thành cái hố to.

Lợi hại lắm.

Lộ Phi nghĩ đến cảnh tượng đó, liền kích động hẳn lên, Còn có Loa Toàn Thủ Lý Kiếm mạnh hơn nữa, sư phụ một kích liền hủy diệt cả khu rừng.

Hủy diệt một ngọn núi, hủy diệt một cánh rừng, cũng không phải là khoa trương.

Lộ Phi, đưa ta đi gặp sư phụ cháu.

Hương Khắc Tư cũng kích động, có thể gặp được một người mạnh mẽ, cũng là một loại vinh hạnh.

Nhưng mà, bụng cháu đói rồi.

Bụng Lộ Phi bắt đầu kêu.

Cho nên vẫn là ăn cơm trước.

Ngay lúc đám Lộ Phi đang ăn cơm, một thiếu nữ bên hông dắt một thanh võ sĩ đao bước vào, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Trừ Lộ Phi ra, trong mắt cậu chỉ có thịt, hơn nữa cậu phát hiện vốn dĩ ăn một ít là no rồi, nhưng hiện tại ăn thế nào cũng không có vấn đề.

Cậu đã khai phát ra năng lực đầu tiên của trái Tượng Giao: Dạ dày cao su.

Cô nương cần gì.

Mã Kỳ Nặc hỏi.

Tôi muốn hỏi thăm một chút Đệ nhất nữ kiếm hào thế giới đang ở đâu.

Cô gái là Cổ Y Na, lời của cô bé lập tức gây ra xôn xao.

Đệ nhất nữ kiếm hào thế giới ở Phong Xa Trấn.

Dân thôn bọn họ đều không biết.

Hương Khắc Tư và Tạp Phổ cũng ngẩn ra, bọn họ cũng không có thông tin.

Có điều Tạp Phổ rất nhanh liền nhớ ra, người được xưng là Đệ nhất nữ kiếm hào thế giới chẳng phải là Địch Ny Toa sao, mà Địch Ny Toa là vợ của tên Đỗ Lan kia.

Nói như vậy cả nhà bọn họ đều ở Phong Xa Trấn, vậy sư phụ của cháu trai mình sẽ không phải là một trong số bọn họ chứ.

Đỗ Lan tuy đã bốn năm không có động tác lớn gì, nhưng Hiệp hội Thợ săn cũng vẫn phát triển đâu vào đấy, đến hiện tại đã là một cỗ thế lực không thể coi thường rồi.

Mã Kỳ Nặc ngẩn ra: Em là nói phu nhân Địch Ny Toa sao.

Mã Kỳ Nặc sở dĩ biết, bởi vì cô rất thân với gia đình Đỗ Lan.

Tạp Phổ vừa nghe, lại càng xác định suy đoán của mình.

Đúng vậy.

Cổ Y Na gật đầu.

Mã Kỳ Nặc chỉ chỉ Lộ Phi đang ăn ngấu nghiến: Đứa bé kia lát nữa sẽ đến nhà phu nhân Địch Ny Toa, em có thể đi cùng nó.

Nói rồi gọi Lộ Phi một tiếng, Đưa cô bé này đến phân bộ Hiệp hội Thợ săn.

Biết rồi, cháu ăn xong sẽ đưa bạn ấy đi.

Lộ Phi vẫn đang ăn.

Thằng nhóc hỗn đản, đừng ăn nữa.

Tạp Phổ cảm thấy cần thiết phải tìm Đỗ Lan tìm hiểu một chút tình hình.

Lộ Phi dẫn đường, cả nhóm người đi về phía phân bộ.

Đợi đến khi bọn họ đến nơi, La Tân đang luyện quyền.

La Tân hiện tại đã 17 tuổi, mặc một bộ xường xám màu đỏ thẫm, bên trên thêu một đóa mẫu đơn thật lớn, làm nổi bật lên thân hình ngạo nhân của cô.

Động tác của cô chậm rãi, nhưng mỗi một chiêu thức đều ẩn chứa sức mạnh.

La Tân tu luyện thật sự là Thái Cực Quyền, mỗi một chiêu mỗi một thức đều huyền diệu vô cùng, mà La Tân sử dụng ra càng thêm ưu nhã.

Bên người La Tân hình thành một tầng bình chướng bằng Khí nhàn nhạt, cuốn theo những mảnh lá vụn xung quanh.

Thảm cỏ dưới chân bị áp thành hình tròn bất tự nhiên.

Thật là một cô gái xường xám giỏi công phu.

Quyền pháp này.

Tạp Phổ và Hương Khắc Tư đều là người biết nhìn hàng, Tại sao lại khiến người ta có cảm giác không thể trốn thoát.

Đây là Thái Cực Quyền, lấy tĩnh chế động, lấy chậm đánh nhanh, có điều cháu không thích quyền pháp chậm rì rì thế này.

Lộ Phi vô cùng không biết nhìn hàng nói.

Thằng nhóc hỗn đản này.

Thiết quyền tình yêu của Tạp Phổ suýt nữa lại xuất hiện, nhưng ông cũng biết cháu trai mình không thích hợp với quyền pháp như vậy.

Cổ Y Na đã nhìn thấy Địch Ny Toa tóc vàng đang ở ngay cửa nhà, mặt mang mỉm cười nhìn La Tân đánh quyền.

La Tân đánh xong một bài Thái Cực Quyền, quyền phong nổi lên bốn phía, xem ra đã đại thành.

Lộ Phi, đón được ông nội em chưa.

La Tân nhìn thấy Lộ Phi liền hỏi.

Đón được rồi, còn đưa tới đây rồi, còn có người tìm Đệ nhất nữ kiếm hào thế giới.

Họ đều nói đó là mẹ của sư phụ, cho nên em cũng đưa tới đây luôn.

Tìm ta.

Địch Ny Toa nhìn Đỗ Lan một cái, trước đó hắn đã nói sẽ chuẩn bị cho cô một đệ tử.

Xem ra hiện tại đã đến rồi.

Cổ Y Na bỏ nhà đi đương nhiên không phải trùng hợp, mà là do Đỗ Lan sắp xếp trước, mấy kẻ tung tin đồn khắp nơi ở thôn Sương

Nguyệt chính là người do Đỗ Lan an bài.

Một con hồ điệp vỗ cánh, có thể tạo thành cơn bão ở ngoài vạn dặm.

Cái gọi là hiệu ứng cánh bướm chính là muốn hiệu quả như vậy.

Nếu Cổ Y Na đủ tinh tế, sẽ phát hiện thân ảnh Trung tướng Hải quân Jack vẫn luôn ở bên cạnh cô bé.

Tay sai trung thành của Đỗ Lan, trên đường đi đã cải trang đủ kiểu để đảm bảo đệ tử dự định của Địch Ny Toa đến được Phong Xa Trấn an toàn.

Cổ Y Na quỳ trước mặt Địch Ny Toa: Xin hãy thu nhận con làm đồ đệ.

Ánh mắt kiên định.

Địch Ny Toa phát hiện, cô bé này không giống cô, cô cầm kiếm là vì muốn chiến đấu với Yêu ma.

Còn cô bé này cầm kiếm chính là vì kiếm.

Một cô bé gửi gắm cả đời mình vào kiếm, muốn dùng kiếm để chứng minh bản thân.

Cô gái như vậy lại vì sinh ra là nữ giới mà không thể đứng trên đỉnh cao, cho nên cô bé mới không cam lòng như thế.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, Cổ Y Na sở dĩ chấp nhất với kiếm như vậy, hà cớ gì không phải là muốn chứng minh bản thân tuy là phụ nữ, nhưng cũng không hề kém cạnh đàn ông.

Cho nên khi cha cô bé trực tiếp dùng thân phận nữ giới của mình để phủ nhận sự nỗ lực và thiên phú của cô, Cổ Y Na đã bị đánh gục.

Nhưng hiện tại mọi thứ đã khác, đứng trên đỉnh cao kiếm hào thế giới có một vị nữ giới, cho nên Cổ Y Na không hoàn toàn từ bỏ, bởi vì cô bé còn có hy vọng.

Xin nhận con làm đồ đệ.

Cổ Y Na dập đầu xuống thảm cỏ.

Đứng lên đi, con muốn làm đồ đệ của ta, đương nhiên có thể.

Nhưng có một câu ta phải nói trước với con, thứ ta có thể dạy con chỉ có kỹ xảo sử dụng kiếm, kiếm đạo mà con mong muốn lại cần chính con đi tìm kiếm.

Nếu con có thể chấp nhận, từ bây giờ con chính là đồ đệ của ta.

Con nguyện ý, kiếm đạo của con con sẽ tự mình đi tìm.

Trăm sự nhờ thầy.

Cổ Y Na lại làm một đại lễ.

Đỗ Lan, đã lâu không gặp.

Tạp Phổ lão đầu này còn khá tự nhiên như người quen, ông và Đỗ Lan mới chỉ gặp qua một mặt, hiện tại mới là lần thứ hai.

Thế giới lớn thế này mà còn có thể tương ngộ, chúng ta vẫn là có duyên a.

Đỗ Lan cũng cười nói.

Cháu trai ta làm phiền cậu rồi.

Là làm phiền con gái tôi, tôi là ông chủ của cháu ông, mở lương cho nó, nó làm gì có cơ hội làm phiền tôi.

Lộ Phi vẫn còn đang làm tạp vụ.

Hàn huyên xong, Tạp Phổ nói với Đỗ Lan về dự định của mình, cũng chính là để Lộ Phi đến chỗ sơn tặc Dadan tu luyện.

Chủ yếu là Ngải Tư cũng ở đó, cho nên Tạp Phổ hy vọng hai đứa trẻ có thể làm bạn.

Chương 209

Có điều việc này vẫn phải đi hỏi Sa Chức, Lộ Phi là đồ đệ của Sa Chức, cũng không phải đồ đệ của Đỗ Lan.

Đương nhiên không thành vấn đề, về chuyện tu luyện, con có thể cho Lộ Phi một cuốn sổ tay tu luyện, chỉ cần em ấy không lười biếng thì không thành vấn đề.

Sa Chức đồng ý, bởi vì cô cũng sắp cùng em gái La Tân xuất hải đi du lịch rồi.

Vạn sự OK.

Sinh nhật Lộ Phi cuối cùng cũng đến.

Mọi người tổ chức tụ hội ở quán bar, cùng nhau hát hò nhảy múa.

Có điều tiểu thọ tinh của họ lại lẻn ra ngoài.

Lộ Phi đi gặp cô bạn thanh mai trúc mã Nhã Na tiểu loli, từ sau khi Nhã Na khỏi bệnh liền được trưởng thôn nhận nuôi.

Hôm nay Nhã Na chuẩn bị cho Lộ Phi món quà sinh nhật đặc biệt.

Vườn hoa rất đẹp phải không.

Nhã Na đã tốn một năm thời gian để chỉnh lý, Quà sinh nhật của tớ.

Điển hình là suy nghĩ của bé gái.

Có điều Lộ Phi lại là tên thô kệch, tặng vườn hoa còn không bằng tặng thịt nướng.

Đại ca, ở đây có hai đứa nhỏ, bắt cóc, sau đó đòi tiền chuộc từ người nhà chúng nó đi.

Hải tặc qua đường Giáp và Ất.

Lộ Phi lần đầu tiên thực chiến.

Quá trình lược bỏ.

Tóm lại, Lộ Phi đánh bại đại ca Giáp, mà tiểu đệ Ất tóm được Nhã Na.

Tên tiểu đệ qua đường vì kinh ngạc trước thực lực của Lộ Phi mà bỏ chạy về phía biển, bỗng nhiên rơi xuống, kéo cả Nhã Na cũng rơi xuống theo.

Nhã Na.

Lộ Phi vừa sốt ruột, ngay cả chuyện mình ăn Trái Ác Quỷ cũng quên mất.

Tung mình nhảy xuống biển lớn.

Sau đó, đừng nói cứu người, ngay cả Lộ Phi cũng sắp chìm xuống biển.

Lúc này, Hương Khắc Tư được Tạp Phổ nhờ đi tìm Lộ Phi xuất hiện.

Có điều khác với nguyên tác, lần này Hương Khắc Tư cần cứu hai đứa trẻ.

Vốn dĩ không nên xuất hiện Hải Vương Loại cũng xuất hiện, Hải Vương Loại hình rắn khổng lồ, trên thân mang theo những đốm ban nguy hiểm.

Hương Khắc Tư đã tóm được hai đứa trẻ, hiện tại không rảnh tay công kích nữa.

Hương Khắc Tư.

Lộ Phi hiện tại cường tráng hơn so với lúc ở nguyên tác rất nhiều, tuy rằng toàn thân vô lực, nhưng vẫn có thể mở mắt.

Hương Khắc Tư gặp đại nguy cơ, Hải Vương Loại há to cái miệng lao về phía họ.

Không có tay, Hương Khắc Tư còn có chân, từ trong nước biển đá ra một cước, bị răng nhọn của Hải Vương Loại quẹt qua, bắn lên hoa máu.

Chân của Hương Khắc Tư không còn nữa, bởi vì mất máu quá nhiều, sắc mặt Hương Khắc Tư không được tốt cho lắm.

Ngửi thấy mùi máu tanh, Hải Vương Loại càng thêm điên cuồng.

Hương Khắc Tư nhịn đau, Bá Khí toàn khai, thi triển thuật giết người bằng ánh mắt.

Bá Vương Sắc Bá Khí chính là có thể khiến kẻ địch run rẩy thần phục, tương tự như uy áp.

Đối mặt với nguy hiểm tử vong, Bá Khí của Hương Khắc Tư giờ khắc này thế mà lại biến thành thực thể, Bá Khí như kiếm đâm về phía Hải Vương Loại, Hải Vương Loại thối lui.

Sự đột phá của Bá Khí này giúp Hương Khắc Tư cứu được hai đứa trẻ, chỉ là cái giá quá lớn.

Hương Khắc Tư cật lực đưa hai đứa trẻ vào bờ biển, sau đó nằm trên bờ cát: Cứ thế chết đi, thật đúng là không cam lòng.

Lộ Phi chảy nước mắt bò đến bên cạnh Hương Khắc Tư: Chú đợi một chút, cháu đi gọi sư phụ, chú sẽ không chết đâu.

Máu nhuộm đỏ bãi cát, mất máu quá nhiều bất cứ lúc nào cũng sẽ khiến Hương Khắc Tư chết đi.

Hương Khắc Tư cái gì cũng không biết nữa, đợi đến khi anh tỉnh lại, đã là nửa đêm.

Lộ Phi ngồi bên giường anh: Hương Khắc Tư chú tỉnh rồi sao.

Tốt quá rồi.

Nói rồi nước mắt Lộ Phi lại chảy xuống.

Không sao.

Hương Khắc Tư không dám tin mình thế mà còn sống, cho nên lập tức an ủi Lộ Phi.

Có điều nghĩ đến chân của mình không còn nữa, cho dù là Hương Khắc Tư cũng một trận thương tâm.

Bản thân có khả năng phải cáo biệt đại hải rồi.

Nhưng Hương Khắc Tư không hề hối hận, nếu có làm lại một lần nữa, anh vẫn sẽ chọn cứu bọn trẻ.

Tỉnh rồi à.

Đỗ Lan bưng một khay thức ăn đi vào, Rất đáng tiếc, chân của cậu không tìm thấy.

Haizz.

Hương Khắc Tư cũng thở dài một hơi, Không có gì, tôi Hương Khắc Tư sẽ không bỏ cuộc.

Nói cái gì thế, tuy rằng chân cậu không tìm thấy, nhưng tôi đã chuẩn bị cho cậu cái chân mới.

Đỗ Lan nói rồi nhét cơm vào tay Lộ Phi, Bây giờ nhóc có thể ăn cơm rồi, Hương Khắc Tư tỉnh rồi.

Hương Khắc Tư thầm nghĩ, hóa ra đó không phải chuẩn bị cho bệnh nhân là tôi sao.

Cho cậu ăn Tiên Đậu rồi, cho nên mấy ngày nay cậu đều không cần ăn cơm.

Vốn dĩ cậu nên tỉnh lại ngay lập tức, nhưng tôi tiêm thuốc mê cho cậu, để cậu ngủ một lát.

Hương Khắc Tư không biết Tiên Đậu là gì, nhưng anh coi như biết Đỗ Lan này đã làm phẫu thuật cho mình.

Mà chân của anh vẫn còn.

Ngồi dậy, Hương Khắc Tư cảm giác cơ thể mình rất tốt.

Hơn nữa cái chân kia cũng rất tốt, cứ như là chân của mình vậy.

Hoàn toàn không có dị thường.

Đây là.

Chi giả ta đích thân chế tạo, bản cường hóa, sau này một cước của cậu nhất định có thể đá chết một con Hải Vương Loại.

Hương Khắc Tư thử thử Bá Khí, thông suốt không trở ngại.

Y thuật như vậy.

Hương Khắc Tư chấn kinh, Đỗ Lan, có hứng thú lên thuyền của tôi làm bác sĩ trên thuyền không.

Không có hứng thú.

Đỗ Lan trực tiếp cự tuyệt.

Sinh nhật Lộ Phi trôi qua, Hương Khắc Tư cũng phải rời đi, trước khi ly biệt, anh đem chiếc mũ rơm trân quý của mình tặng cho Lộ Phi.

Đồng thời lập ước định với Lộ Phi, lần sau gặp mặt hãy trả lại mũ rơm cho Hương Khắc Tư.

Sau đó Lộ Phi bị Tạp Phổ đưa đến chỗ sơn tặc, gặp được hai người anh của cậu, Ngải Tư và Tát Bác.

Tiếp đó, Sa Chức và La Tân cũng xuất hải, cũng không biết hai chị em họ sẽ đi đến đâu.

Phân bộ Thợ săn hiện tại chỉ còn lại vợ chồng Đỗ Lan và Địch Ny Toa, cùng với Cổ Y Na đang học nghệ kiêm tạp vụ.

Thỉnh thoảng Mã Kỳ Nặc sẽ qua thăm bọn họ, mang cho bọn họ ít thức ăn.

Trên người Cổ Y Na đeo vòng trọng lực, cô bé cần phải làm quen với trọng lực cao, như vậy mới có thể rèn luyện ra thể chất siêu cường.

Phải biết kiếm kỹ của Địch Ny Toa trước đây hoàn toàn dựa vào cơ thể Bán Yêu để chống đỡ.

Giống như Kiếm Tốc Độ Cao, huy vũ cánh tay như vậy, cánh tay bình thường không thể có sức mạnh như thế.

Cho nên cơ thể Cổ Y Na cần phải tu luyện đến trình độ nhất định mới được, hoán đổi thành chỉ số chiến đấu thì ít nhất cũng phải hai trăm.

Cho nên việc đầu tiên Cổ Y Na phải làm chính là rèn luyện cơ thể.

Cho đến khi cơ thể Cổ Y Na vượt qua người bình thường, trọng lực của vòng tay trọng lực sẽ tăng lên từng chút một, cơ thể thiếu nữ sẽ ngày càng mạnh, sau đó Địch Ny Toa sẽ dạy Kiếm kỹ của Địch Ny Toa Mỉm Cười cho cô bé.

Thời gian lại tua nhanh, 10 năm thoáng cái đã qua.

Thời đại mới cuối cùng cũng bắt đầu.

Chương 210

Một nữ tử khoác áo choàng công lý Hải quân đứng trước mặt Địch Ny Toa: Sư phụ, con đi đây.

Áo khoác công lý chỉ Hải quân cấp Thượng úy trở lên mới được mặc, vô cùng vừa vặn, hiện tại Cổ Y Na đã là một trong mười sáu vị Trung tướng Hải quân, cô thay thế chức vị ban đầu của Jack.

Lên đường cẩn thận.

Địch Ny Toa nhìn đồ đệ của mình, vô cùng an ủi.

Cô bé kiên cường này giờ cũng đã lớn rồi.

Nếu hỏi vì sao Cổ Y Na lại trở thành Hải quân, cũng là chịu ảnh hưởng từ Địch Ny Toa.

Nói về mấy năm trước, khi Địch Ny Toa bắt đầu truyền thụ kiếm kỹ cho Cổ Y Na.

Cổ Y Na bị kiếm kỹ cường hãn kia của Địch Ny Toa làm cho chấn kinh.

Kiếm Tốc Độ Cao có thể cắt mở không gian kia, còn có Cảm Tri ưu nhã có thể tránh né mọi công kích.

Còn cả lúc Địch Ny Toa huy vũ trọng kiếm, sắc mặt vẫn duy trì nụ cười.

Đều khiến Cổ Y Na sùng bái.

Cuối cùng có một ngày Cổ Y Na hỏi Địch Ny Toa: Sư phụ, tại sao người lại mạnh như vậy.

Địch Ny Toa nói đùa: Vì để bảo vệ toàn nhân loại.

Không ngờ lúc đó Cổ Y Na thế mà lại tin là thật.

Ta đùa thôi, nếu thật sự muốn bảo vệ toàn nhân loại, ta cũng sẽ không ở chỗ này.

Địch Ny Toa cười nói, đồ đệ của mình ở đây, mù quáng với mình như vậy, vẫn là đừng nói đùa nữa.

Cô giáo.

Công việc bảo vệ nhân loại quá mệt mỏi, ta đã sớm từ bỏ rồi.

Địch Ny Toa có chút buồn bã, năm đó nếu không phải gặp được Đỗ Lan, cô đã chết rồi.

Cho dù không chết, cũng sẽ Giác Tỉnh Awaken.

Đừng nói bảo vệ toàn nhân loại, còn có khả năng biến thành kẻ địch của toàn nhân loại.

Cổ Y Na không hỏi Địch Ny Toa tại sao lại từ bỏ, mà là quyết định kết quả y bát của sư phụ mình: Sư phụ, hãy để con thay người bảo vệ nhân loại.

Cho nên xin cô giáo yên tâm, con nhất định sẽ hoàn thành tâm nguyện của cô giáo.

Cổ Y Na nhìn thấy điều gì đó từ biểu cảm của Địch Ny Toa, không ai biết, chỉ biết sau ngày hôm đó, kiếm của cô chỉ vung lên vì bảo vệ nhân loại.

Địch Ny Toa cũng không ngăn cản: Vậy sao, bảo vệ toàn nhân loại cũng không phải chuyện nhẹ nhàng gì, ta sẽ không giúp đỡ con, đương nhiên ta cũng không ngăn cản con, chỉ là có một điểm con phải nhớ kỹ, nếu mệt mỏi rồi, thì hãy trở về.

Sư phụ luôn ở đây.

Vâng thưa sư phụ.

Gánh vác chính nghĩa, Cổ Y Na trở thành một Hải quân, áo gió vũ động trong gió.

Mà Đại kiếm của Cổ Y Na, chính là thanh Đại kiếm mà Địch Ny Toa dùng ở thế giới Claymore, có khắc ấn ký của cô.

Hiện tại Địch Ny Toa tặng thanh Đại kiếm đó cho Cổ Y Na, hiện tại Đại kiếm để trong Vạn Năng Giao Nang, mang theo bên người.

Tại cảng khẩu, một chiếc hạm thuyền Hải quân khổng lồ đang đậu ở đó, chờ đợi Cổ Y Na.

Kính lễ.

Động tác kính lễ chỉnh tề, trong ánh mắt toàn là sự tôn kính.

Vị nữ sĩ này là trưởng quan của họ, cũng là Trung tướng Hải quân, càng là nữ chiến binh vang danh đại hải Không Kiếm Cổ Y Na.

Cổ Y Na đón lấy những ánh mắt đó bước lên vị trí chỉ huy, tay phải vung lên: Xuất phát.

Cốt truyện bắt đầu rồi.

Lộ Phi gặp được Khắc Bỉ Coby người muốn trở thành Hải quân, đáng tiếc lúc này Khắc Bỉ vẫn chỉ là một cậu nhóc nhu nhược gặp chuyện chỉ biết nói không được không thể.

Hiện tại Lộ Phi và Khắc Bỉ đáp chiếc thuyền nhỏ của Na Mỹ, đến hòn đảo gần nhất, nơi đó họ sẽ gặp được người bạn đầu tiên của Lộ Phi, La La Á Tác Long Roronoa Zoro, kiếm khách Tam Phái.

Đồng thời quân hạm của Cổ Y Na cũng đang tiến về phía hòn đảo nhỏ đó.

Cổ Y Na là Trung tướng, hiện tại vẫn đang tuần thị cả Đông Hải.

Chuyên môn chỉnh trị những tên Hải quân hủ bại, kiếm của Cổ Y Na chỉ vung lên vì người vô tội, cho nên bất kể là Hải quân hay Hải tặc, chỉ cần nguy hại đến bách tính, đều sẽ trở thành kẻ địch của Cổ Y

Na.

Tốc độ của quân hạm rất nhanh, đợi đến khi tới đảo, Lộ Phi và Khắc Bỉ cũng vừa tới.

Mà Tác Long vẫn đang bị con trai của Trung tá Hải quân Mông Tạp Morgan trói lại.

Cằm và tay trái của Mông Tạp đều là linh kiện cơ khí, cằm là cằm sắt, tay thì biến thành cái rìu.

Nhìn có vẻ cường hãn, kỳ thực không chịu nổi một kích.

Hơn nữa còn là một kẻ vô cùng tự đại, một bộ dáng ông đây thiên hạ đệ nhất, nhưng trên thực tế chỉ là một Thượng tá.

Việc Trung tướng Cổ Y Na đến đây là chuyện vô cùng lớn, nhưng Mông Tạp hoàn toàn không biết tình hình, hắn còn đang chuẩn bị cho bức tượng điêu khắc của chính mình.

Đó là Trung tướng Hải quân a, thật uy phong.

Khắc Bỉ nhìn dáng vẻ anh tư bột phát của Cổ Y Na, quả thực là hâm mộ hết sức.

Người đó sao trông quen quen.

Vốn dĩ là tên qua loa đại khái, huống hồ chỉ gặp vài lần lúc còn nhỏ, Lộ Phi hiện tại hoàn toàn không có ấn tượng gì với Cổ Y Na.

Nói hươu nói vượn cái gì đấy, cậu là một tên hải tặc nhỏ, người ta là Trung tướng đấy.

Khắc Bỉ nói, Hơn nữa còn là con gái, tuổi tác còn trẻ như vậy.

Thật là lợi hại.

Tại căn cứ Hải quân, Tác Long vẫn đang chịu đói, nói là một tháng không ăn không uống thì xóa bỏ hiềm khích.

Nhưng con trai Mông Tạp làm gì có lòng tốt như vậy.

Lúc đó Tác Long chính là cố chấp muốn hoàn thành ước định, từ chối lời mời của Lộ Phi.

Sau đó Cổ Y Na đến, vừa bước vào căn cứ, liền chú ý tới, cái đầu tảo biển của Tác Long quá khiến người ta chú mục.

Bọn Mông Tạp vội vàng ra nghênh đón: Không biết Trung tướng đại nhân đến đây có việc gì.

Cổ Y Na không đáp lời, mà hỏi ngược lại: Cậu ta phạm tội gì.

Nó.

Mông Tạp chỉ biết tên kiếm khách kia chọc vào con trai mình, ai biết hắn có phạm tội không, cho nên trực tiếp gán đại một tội danh là được, Nó là một tên hải tặc tội đại ác cực.

Cổ Y Na cũng không nói chuyện, trực tiếp đi vào tòa nhà Hải quân.

Cốt truyện vẫn đang tiếp tục, Lộ Phi lại đánh cho con trai Mông Tạp một trận.

Sau đó tên nhị thế tổ tức điên lên, thế mà lại muốn nuốt lời, công khai xử tử Tác Long.

Còn Mông Tạp không có thời gian để ý đến con trai, hắn hiện tại đang đối mặt với một xấp chứng cứ, đầy đầu mồ hôi đây.

Lạm dụng chức quyền, lấy quyền mưu tư.

Cổ Y Na hùng hổ dọa người nhìn Mông Tạp, khiến Mông Tạp toàn thân run rẩy.

Cuối cùng Mông Tạp cắn răng một cái: Liều thôi, cho dù là Trung tướng thì thế nào, ông đây mới là thiên hạ đệ nhất.

Trực tiếp nhảy từ cửa sổ ra ngoài.

Ba ba, giúp con giết bọn chúng.

Tên nhị thế tổ vừa thấy cha mình xuất hiện, giọng cũng to hẳn lên.

Lộ Phi và Tác Long cũng kinh hãi nhìn người đột nhiên xuất hiện, làm tốt chuẩn bị chiến đấu.

Mông Tạp.

Cổ Y Na cũng từ trên lầu nhảy xuống, Thúc thủ chịu trói đi.

Cổ Y Na vừa xuất hiện, Tác Long liền như mất hồn.

Buồn cười, muốn bắt ta à, nằm mơ.

Mông Tạp huyên hoang cười nói.

Xì.

Cổ Y Na nhìn Mông Tạp đang ngoan cố chống cự, vô cùng khinh thường, đạp ra một bước.

Mông Tạp chỉ cảm thấy mặt mình bị tóm lấy, sau đó cơ thể nhanh chóng lùi về phía sau, cuối cùng lưng đập mạnh vào tường.

Oa.

Mông Tạp đã bị đánh bại.

Đừng làm Hải quân mang nhục nữa.

Cổ Y Na lạnh lùng nói, sau đó tay vung một cái, Mông Tạp liền bị ném lên không trung, xoay a xoay a xoay, cuối cùng rơi xuống đất thì bất động luôn.

Bắt giữ hắn.

Cổ Y Na nói.

Rõ.

Các Hải quân ùa lên trói gô Mông Tạp lại.

Mông Tạp đền tội, con trai hắn đương nhiên cũng không còn năng lực gây sóng gió nữa.

Áp giải Mông Tạp về Tổng bộ Hải quân, tiếp nhận thẩm phán.

Cổ Y Na làm xong tất cả, mới nhìn về phía ba người Tác Long, Lộ Phi, còn có Khắc Bỉ.

Tác Long hoàn toàn đã ngây người, đã mười năm không gặp, nhưng cậu vẫn ngay cái nhìn đầu tiên đã nhận ra người phụ nữ khí thế lăng lệ trước mắt kia chính là đối thủ lớn hơn mình hai tuổi, người mà mình chưa từng chiến thắng, Cổ Y Na.

Chương 211

Tác Long, cha vẫn khỏe chứ.

Cổ Y Na không phải kẻ lòng dạ sắt đá, mười năm không gặp cha, trong lòng vẫn rất quan tâm.

Sư phụ người rất khỏe.

Tác Long ngây ngốc trả lời.

Cổ Y Na mỉm cười, khá có phong phạm của Địch Ny Toa: Vậy thì tốt, đợi khi có thời gian, chị sẽ về nhà thăm.

Mà em ra ngoài từ khi nào.

Giống như quay lại trước kia, mười năm thời gian dường như không hề thay đổi điều gì.

Tác Long đỏ mặt, cậu là vì lạc đường không tìm thấy đường về, mới luôn xông pha bên ngoài, còn có được cái danh hiệu Thợ săn hải tặc, Cũng mới năm nay, không bao lâu.

Cổ Y Na gật đầu: Đừng đứng đây nữa, chúng ta cùng đi ăn cơm, em cũng kể cho chị nghe, tại sao lại bị bọn họ trói ở đây.

Nhà hàng kiêm quán bar duy nhất trên thị trấn, sự xuất hiện của một vị Trung tướng Hải quân khiến tất cả mọi người đều yên tĩnh lại.

Bọn họ đã chịu đủ cha con Mông Tạp rồi, cho nên không có hảo cảm gì với Hải quân.

Mọi người ăn gì, cứ gọi tự nhiên.

Cổ Y Na ngồi xuống.

Lộ Phi ngược lại không khách sáo: Ông chủ, mang tất cả đồ ngon lên đây.

Khắc Bỉ dường như có lời muốn nói, lại không dám mở miệng.

Cậu là muốn nói với Cổ Y Na, cậu muốn gia nhập Hải quân.

Cổ Y Na, sao chị lại trở thành Hải quân rồi.

Chị tìm thấy Đệ nhất nữ kiếm hào thế giới chưa.

Tác Long ăn chút đồ, thể lực cũng hồi phục, cho nên vô cùng tò mò.

Mười năm trước Cổ Y Na không phải đi tìm Đệ nhất nữ kiếm hào sao.

Lộ Phi vẫn luôn nhét đồ vào bụng, nghe thấy câu này, lập tức nhớ ra: Tớ nhớ ra rồi, chị chính là cô bé năm đó.

Lộ Phi, em còn nhớ chị.

Chị còn tưởng em nhất định không nhớ ra nổi chứ.

Ha.

Lộ Phi vô cùng xấu hổ, nếu không phải nghe thấy danh hiệu của Địch Ny Toa, cậu thật sự không nhớ ra Cổ Y Na.

Đã mười năm rồi, mười năm trước chị tìm thấy sư phụ, vẫn luôn tu hành, mãi đến vài tháng trước mới gia nhập Hải quân.

Cổ Y Na nói.

Mới vài tháng, đã trở thành Trung tướng.

Tác Long đột nhiên cảm giác bản thân hiện tại có khả năng y nguyên không phải đối thủ của Cổ Y Na.

Kỷ lục 2000 lần thất bại kia có khả năng vẫn phải duy trì tiếp.

Có điều không so thì sẽ không biết, hiện tại Tác Long cũng đã sử dụng Tam Đao Lưu vô cùng thông thạo.

Năm đó trẻ con bốc đồng, cho nên nghĩ rằng, đã một thanh kiếm không thắng được, vậy thì hai thanh, hai thanh không thắng được, vậy thì ba thanh.

Kỹ thuật Tam Đao Lưu độc đáo, đến hiện tại cũng đã thành hình rồi.

Tác Long cảm thấy mình vẫn có thể có sức đánh một trận.

Tác Long còn chưa đề xuất tỷ kiếm, Cổ Y Na đã mở miệng trước: Ăn xong, chúng ta so tài một lần.

Cổ Y Na sẽ không quên tâm nguyện muốn vượt qua đàn ông của mình.

Tác Long vừa nghe, gật đầu, tốc độ ăn cũng nhanh hơn.

Đợi đến khi Cổ Y Na và Tác Long đều đứng dậy, Lộ Phi cũng vội vàng bỏ thức ăn xuống, tuy rằng cậu vẫn còn ăn được, nhưng xem tỷ kiếm vẫn có sức hấp dẫn hơn.

Vẫn là quay lại giáo trường Hải quân, hai sư tỷ đệ ngày xưa đứng đối mặt nhau.

Gió thổi tung bụi cát, bay múa giữa hai người.

Tam Đao Lưu sao.

Tác Long em cũng thật là chấp nhất, cũng tốt, hãy để chị kiến thức một chút Tam Đao Lưu của em rốt cuộc trưởng thành đến địa bộ nào.

Áo khoác Hải quân của Cổ Y Na không phải khoác hờ trên vai, mà là mặc ngay ngắn trên người.

Bởi vì áo khoác Hải quân của cô là đã được sửa lại, bên trong áo làm mấy cái túi, đựng Vạn Năng Giao Nang.

Ba thanh kiếm của Tác Long đều chuẩn bị xong, hai tay mỗi tay một thanh, trong miệng cũng ngậm một thanh.

Cổ Y Na lấy ra một viên Vạn Năng Giao Nang, không ném ra, chỉ cầm trong tay, ấn nút, một làn khói trắng qua đi, Đại kiếm của Địch Ny Toa đã nằm trên tay.

Gió vẫn đang thổi.

Tới đi.

Cổ Y Na giống như trước kia, để Tác Long công trước.

Tác Long cũng không khách sáo, miệng ngậm kiếm, hàm hồ nói: Em lên đây.

Nhanh chóng lao lên, một đường thẳng tắp.

Công kích như vậy, thực sự là quá dễ tránh, nhưng Cổ Y Na sẽ không tránh.

Ba thanh đao, ba hướng, đồng thời chém tới.

Lần này không giống những lần tỷ thí trước kia, không phải kiếm trúc, mà là kiếm thật sắc bén thực sự.

Có điều họ đều vô cùng tin tưởng đối phương, cho dù là kiếm thật.

Cổ Y Na có thể cảm giác rõ ràng ba thanh đao vô cùng nhanh, nhưng trong mắt cô vẫn là chậm một chút.

Nghiêng người né tránh một đao.

Sau đó xuất kiếm, đỡ được hai kiếm còn lại.

Nhưng động tác của Tác Long cũng không chậm, thanh kiếm bị né kia chém ngược lại.

Một cánh tay đang rảnh của Cổ Y Na vươn ra, tóm lấy cổ tay đang cầm kiếm chém ngược lại kia.

Chỉ trong nháy mắt, vị trí hai người đã thay đổi.

Lộ Phi và Khắc Bỉ trợn mắt, một khắc cũng không dám chớp.

Chị vẫn mạnh như vậy.

Sự tích mười năm trước của Tác Long bị đánh thức, đối quyết với 2000 lần bại bắc.

Tiếp tục.

Kiếm trong tay Cổ Y Na tuy đã đổi, nhưng cô vẫn là kiếm sĩ.

Hai người tách ra, đối vọng.

Cổ Y Na xoay Đại kiếm một cái, tiếng xé gió vù vù nổi lên.

Tác Long cũng từ từ biến hóa vị trí ba thanh kiếm của mình.

Hai người đồng thời tiến lên, bốn thanh kiếm va chạm vào nhau, binh binh bang bang, tiếng kim loại chói tai vang vọng khắp căn cứ Hải quân.

Đám Hải quân hiếu kỳ toàn bộ thò đầu ra nhìn trận tỷ đấu trên giáo trường.

Cái tên đầu tảo biển kia lợi hại thật, tớ nhất định phải để cậu ta trở thành đồng đội của tớ.

Hai mắt Lộ Phi sáng rực.

Khắc Bỉ cũng chỉ đành gật đầu.

Thế nhưng bọn họ không biết trên cổ tay Cổ Y Na còn đeo vòng trọng lực, duy trì trọng lực gấp mười lần.

Động tác của hai người đều rất nhanh.

Thiên phú và thể chất của Tác Long đều vô cùng mạnh, ba thanh đao đan thành lưới muốn bắt giữ Cổ Y Na.

Nhưng Đại kiếm của Cổ Y Na giống như cây kéo cắt nát tấm lưới, khiến dự tính của Tác Long hoàn toàn rơi vào khoảng không.

Hai chân hai người như mọc rễ, chỉ có kiếm là va chạm.

A.

Tác Long đang ngậm kiếm phát ra tiếng gầm trong cổ họng.

Mà Cổ Y Na vô cùng bình tĩnh, một tay cầm Đại kiếm, cũng không có động tác huy vũ quá lớn, chỉ có động tác tối thiểu, nhưng mỗi lần đều hóa giải công kích của Tác Long.

Chương 212

Tuy rằng không có Kiến Văn Sắc Bá Khí, nhưng Cổ Y Na đã học Khí, đồng thời học Cảm Tri.

Sự huấn luyện gian khổ khiến cô có thể cảm thụ được chấn động vô cùng vô cùng nhỏ trong không khí, sau đó đưa ra phản ứng.

Tác Long vẫn thua, giống hệt như mười năm trước, hoàn toàn không có phần thắng, bị áp chế gắt gao.

Vốn dĩ khi đàn ông trưởng thành sẽ vượt qua nữ giới về tố chất cơ thể, hiện tại Cổ Y Na dùng sự thật chứng minh, điều đó không áp dụng với cô.

Tại trấn Phong Xa Đông Hải, Nhã Na đã lớn phổng phao, mặc một bộ quần áo màu ấm, xách một hộp cơm, men theo con đường uốn lượn đi tới phân bộ Hiệp Hội Thợ Săn.

Hiện tại chỉ có Đỗ Lan và Địch Ny Toa ở cùng nhau, khá là vô vị, sau này Nhã Na và Mã Kỳ Nặc thỉnh thoảng sẽ trở về thăm họ.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa từ xa đã nhìn thấy Nhã Na, cô bé thanh mai trúc mã của Lộ Phi, bây giờ chắc vẫn còn nhớ Lộ Phi.

Nhã Na sao lại tới.

Đỗ Lan hỏi.

Cháu đến thay chị Mã Kỳ Nặc gửi đồ, cháu còn muốn gửi một lá thư.

Nhã Na nhỏ giọng nói.

Gửi thư.

Đỗ Lan hồi tưởng xem có phải mình nghe lầm không, cô bé Nhã

Na này, còn có người thân ở ngoài sao.

Chưa từng nghe nói.

Cháu nghe nói Lộ Phi đã ra biển, cho nên, cho nên.

Mặt Nhã Na đỏ bừng.

Thì ra Nhã Na nghe nói Lộ Phi đã ra biển, nên muốn viết thư cho cậu ấy.

Ồ, ồ.

Hiểu rồi.

Đỗ Lan cười mờ ám, Thư cứ đưa cho ta, ta nhất định sẽ giúp cháu gửi tới.

Nhã Na đặt bức thư xuống, mặt đỏ bừng chạy đi, hộp cơm vẫn còn trong tay cô bé.

Đúng là một cô bé nhút nhát.

Đỗ Lan nhìn phong thư trắng trên tay, nghĩ rằng mình cũng có thể ra ngoài đi dạo.

Lão bà dọn đồ đi, chúng ta ra ngoài chơi.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa thu dọn một ít đồ, sau đó trực tiếp bay đi.

Mục tiêu là La Cách Trấn, nhưng tuyến đường thì không xác định, chỉ là bay tùy tiện thôi, miễn sao tới La Cách Trấn trước Lộ Phi là được.

Giữa đường Đỗ Lan và Địch Ny Toa cũng dừng lại ở một vài hòn đảo nhỏ.

Hôm nay, vừa mới hạ cánh, họ đã bị người ta phát hiện.

Một thiếu niên mũi dài, mũi thật sự rất dài.

Không ngờ Đỗ Lan và Địch Ny Toa bay tùy tiện mà lại có thể đến đảo Ô Tác Phổ.

Cha của Ô Tác Phổ năm đó, Da Tô Bố, Đỗ Lan cũng từng gặp, quả thực là một tay thiện xạ rất lợi hại.

Biết bay. bay. người.

Ô Tác Phổ rất nhát gan, nhìn thấy hai người biết bay, suýt nữa thì hồn bay phách lạc.

Ồ, nhóc con, cháu là Ô Tác Phổ phải không.

Đỗ Lan hỏi.

Oa.

Ô Tác Phổ suýt khóc òa, không ngờ người biết bay lại tới tìm cậu, Không phải, không phải.

Cháu đừng sợ, ta là bạn tốt của cha cháu Da Tô Bố, ta sẽ không làm gì cháu đâu.

Đỗ Lan buồn cười nói.

Vừa nghe là cha mình, Ô Tác Phổ liền phấn khích, cũng không sợ nữa, Cha cháu.

Hai người biết cha cháu sao.

Đương nhiên rồi, mặc dù đã mười năm trước, nhưng ta quả thực đã gặp cha cháu, bây giờ ông ấy chắc chắn vẫn đang phiêu lưu trên biển.

Đỗ Lan nói.

Thật sao.

Tuyệt quá, cháu cũng nhất định phải trở thành người như cha.

Hai người là bạn của cha cháu, vậy cũng là bạn tốt của Ô Tác Phổ cháu.

Ô Tác Phổ mời Đỗ Lan và Địch Ny Toa về nhà mình làm khách.

Phải nói là nhà Ô Tác Phổ rỗng tuếch, đồ trang trí duy nhất là một bức ảnh.

Sau khi cha Ô Tác Phổ rời đi, rồi mẹ cậu bé qua đời, cậu lớn lên nhờ sự giúp đỡ của dân làng.

Trong nhà cậu không có tài sản gì.

Thậm chí bây giờ Ô Tác Phổ mời vợ chồng Đỗ Lan về nhà xong, ngay cả trà nước cũng không có.

Hai người ngồi đi, cháu đi mua đồ ăn cho hai người.

Đương nhiên không phải đi mua, mà là đi xin ở chỗ ông chủ quán rượu.

May mắn thay, dân làng chất phác, sau khi trêu chọc một lúc, vẫn sẵn lòng đưa đồ ăn ngon cho Ô Tác Phổ.

Ô Tác Phổ là đứa trẻ họ nhìn lớn lên, tuy thích nói dối, nhưng đó cũng là để hiếu thuận với mẹ mình.

Ô Tác Phổ ôm đồ ăn mà ông chủ quán rượu cho, cẩn thận quay về nhà, đặt đồ ăn lên bàn, Hai người ăn đi.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa nhìn nhau, đều cảm thấy một thiếu niên như vậy cũng không dễ dàng.

Ăn cùng đi, cháu cũng ăn đi, tiện thể nói về cha cháu.

Đỗ Lan nói.

Ô Tác Phổ cũng rất thèm ăn, Đỗ Lan nói vậy đương nhiên cậu bé đồng ý, Được ạ, được ạ, chú mau nói cho cháu biết cha cháu có phải là hào kiệt trên biển không.

Đồ ăn không nhiều, đa số chỉ là rau củ.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đều không ăn mấy, đa số đều bị Ô Tác Phổ ăn hết.

Cha cháu quả thực là một hào kiệt, trên biển theo một trong Tứ Hoàng là Hồng Phát Hương Khắc Tư, là cánh tay trái phải của ông ấy.

Đỗ Lan giới thiệu đơn giản.

Nhưng Ô Tác Phổ đã mắt sáng như sao, từ nhỏ cha trong lòng cậu đã là đại trượng phu, nam tử hán, Tuyệt vời quá, cháu cũng muốn giống cha.

Tối hôm đó, Đỗ Lan và Địch Ny Toa ở lại nhà Ô Tác Phổ.

Nhưng nhà Ô Tác Phổ hoàn toàn không giống nơi có thể đón khách.

Thế nên Đỗ Lan và Địch Ny Toa đặt một Vạn Năng Giao Nang hình ngôi nhà bên cạnh nhà Ô Tác Phổ.

Ô Tác Phổ, cháu cũng vào đi.

Đỗ Lan nhìn Ô Tác Phổ đang ngập ngừng ở cửa nói.

Ô Tác Phổ làm sao từng thấy ngôi nhà như vậy, ngay cả nhà Khả Nhã mà cậu ngưỡng mộ, cũng không xa hoa đến thế.

Mặc dù Ô Tác Phổ thích nói dối, hơn nữa trông có vẻ là một thiếu niên mặt dày.

Thực tế Ô Tác Phổ rất đơn giản, khi đối mặt với Khả Nhã cậu cũng sẽ tự ti, khi đối mặt với hải tặc thật sự cậu cũng sẽ dũng cảm.

Vào đi.

Đỗ Lan kéo Ô Tác Phổ vào.

Ô Tác Phổ gần như không biết đặt chân mình vào đâu, sàn nhà trắng sạch sẽ đến mức khiến người ta không nỡ giẫm lên.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đã làm bữa tối cho Ô Tác Phổ, sau đó chuẩn bị giường cho cậu, Hôm nay ngủ sớm đi, ngày mai dẫn chúng ta tham quan thôn của cháu.

Vâng.

Ô Tác Phổ khó khăn lắm mới thả lỏng, tắm rửa thoải mái trong phòng tắm, sau đó mới thoải mái nằm trong chăn êm ái.

Sáng hôm sau, dân làng tò mò vây quanh ngôi nhà, mấy người bạn của băng hải tặc Ô Tác Phổ cũng ở đó.

Họ đến tìm Ô Tác Phổ, nhưng không ngờ chỉ sau một đêm, lại xuất hiện một ngôi nhà kỳ lạ như vậy.

Đương nhiên khi Đỗ Lan mở cửa, dân làng lập tức vây lấy Đỗ Lan, Các người là ai.

Đỗ Lan khó khăn lắm mới giải thích xong, mình là bạn của cha Ô Tác Phổ, mới tới đây hôm qua.

Đến khi Ô Tác Phổ bước ra, với bộ đồ ngủ, mắt còn ngái ngủ, dân làng mới tin.

Sau khi dân làng giải tán, Ô Tác Phổ cùng mấy người bạn của băng hải tặc Ô Tác Phổ, dẫn Đỗ Lan và Địch Ny Toa đi vòng quanh thôn.

Hòn đảo này không lớn, dân số cũng rất ít.

Gia đình giàu có duy nhất là nhà Khả Nhã trên núi.

Chương 213

Lớn lên ở một thôn nghèo như vậy, Ô Tác Phổ mỗi ngày đều la hét trong thôn rằng hải tặc đến rồi, có lẽ là không muốn quên cha mình.

Hơn nữa còn phải thường xuyên đến nhà Khả Nhã, kể chuyện giải sầu cho Khả Nhã yếu ớt, bệnh tật.

Tổng thể mà nói, Ô Tác Phổ cũng là một người đàn ông chất phác, hơi nhát gan, nhưng khi nguy hiểm lại rất có trách nhiệm.

Là một thiếu niên khao khát biển cả, khao khát trở thành hào kiệt.

Lộ Phi và Tác Long đã tạm biệt Cổ Y Na, lại tiếp tục lên đường.

Còn Khắc Bỉ cũng thuận lợi gia nhập Hải Quân.

Mọi việc đều đi đúng hướng, Lộ Phi và Tác Long gặp Tiểu Xú Ba Kỳ, sau đó đã trộm mất cơ thể bị chia năm xẻ bảy của Ba Kỳ, khiến Ba Kỳ không thể hồi phục, thuận lợi biến Ba Kỳ thành Tiểu Ba Kỳ.

Ngay lúc này, Đỗ Lan và Địch Ny Toa vẫn đang ở nhà Ô Tác Phổ.

Chuyện mười năm trước, nhớ hồi đó thuyền trưởng của cha cháu bị thương, vẫn là ta chữa khỏi.

Đỗ Lan mặt đầy hoài niệm.

Ô Tác Phổ có chút không tin, Nhân vật lớn như vậy lại để chú chữa bệnh sao.

Tuy không có khái niệm gì về Tứ Hoàng.

Nhưng người có thể khiến cha mình cam tâm tình nguyện đi theo, cũng nhất định là nhân vật lớn, vì vậy nghe Đỗ Lan chữa bệnh cho nhân vật lợi hại như vậy, Ô Tác Phổ bán tín bán nghi.

Thằng nhóc này, đừng có không tin, năm đó thuyền trưởng của cha cháu suýt chết, chính là ta cứu sống lại.

Sau này ông ấy còn muốn ta làm thuyền y cho thuyền của họ, nhưng ta từ chối rồi.

Đỗ Lan sở dĩ nhắc lại chuyện cũ này, chủ yếu là muốn Ô Tác Phổ dẫn hắn đi gặp Khả Nhã, rồi đi xem Hoàng Kim Mai Lý Hào.

Và đúng như Đỗ Lan nghĩ, vừa nghe y thuật của Đỗ Lan cao siêu như vậy, Ô Tác Phổ điều đầu tiên nghĩ đến chính là Khả Nhã đang bị bệnh, Có phải bệnh gì cũng có thể chữa không.

Cũng không lợi hại đến thế, chỉ là bệnh thông thường thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Tuyệt quá, chú ơi, chú đi cùng cháu đi thăm một bệnh nhân đi.

Có người dẫn đường thì tốt hơn nhiều so với việc tự mình đột ngột đến, ít nhất Đỗ Lan nghĩ vậy.

Một đường lên núi, Ô Tác Phổ gõ cửa, nhưng người mở cửa lại là một gã bốn mắt âm trầm, chính là thuyền trưởng Khắc Lạc của băng hải tặc Hắc Miêu cũ, bây giờ đổi tên thành Cổ Lạp Cáp Nặc, làm quản gia ở nhà Khả Nhã.

Mục đích là để chiếm đoạt tài sản của nhà Khả Nhã.

Khả Nhã là một cô gái lương thiện, nhưng lại không biết bên cạnh mình có một con sói đói, bất cứ lúc nào cũng có thể làm hại mình.

Khắc Lạc không hoan nghênh Ô Tác Phổ, nhưng Đỗ Lan sẽ không về tay không.

Nghe nói ở đây có một bệnh nhân, ta là bác sĩ, nên đặc biệt đến xem.

Đỗ Lan lễ phép nói.

Tiểu thư của chúng tôi sẽ không gặp bác sĩ không rõ lai lịch như ông.

Khắc Lạc hy vọng Khả Nhã chết ngay lập tức, để hắn có thể chiếm đoạt gia sản.

Chuyện này ông nói không tính.

Hơn nữa lai lịch của ta, một vai vế nhỏ bé như ông không có tư cách để biết.

Đỗ Lan đưa một ngón trỏ ra, chạm nhẹ vào trán Khắc Lạc.

Khắc Lạc hoàn toàn không có cơ hội né tránh, liền rơi vào huyễn thuật của Đỗ Lan, đứng yên bất động.

Chúng ta vào thôi.

Đỗ Lan tùy ý nói, hắn ghét nhất loại người âm hiểm này.

Có bản lĩnh thì ra tay thật sự, Đỗ Lan nhất định sẽ đánh cho hắn đến cả mẹ hắn cũng không nhận ra.

Ồ, ồ.

Ô Tác Phổ hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng cậu biết bạn của cha mình rất lợi hại.

Gã quản gia đáng ghét kia lại bị chế ngự ngay lập tức.

Trong nhà Khả Nhã còn có một quản gia nữa, Mai Lý, cũng là người thiết kế Hoàng Kim Mai Lý Hào.

Mai Lý sau khi biết Đỗ Lan là một bác sĩ xuất sắc, rất lịch sự, dẫn Đỗ Lan và Ô Tác Phổ đến phòng Khả Nhã.

Tôi đi thông báo một chút.

Mai Lý có trách nhiệm nói.

Không lâu sau, Mai Lý liền dẫn hai người vào.

Tóc vàng óng, làn da trắng nõn, Khả Nhã quả thực là một mỹ nhân, trách sao Ô Tác Phổ lại phải lòng cô ấy.

Ông Ô Tác Phổ, ông có mang bác sĩ tới sao.

Luôn ở bên cạnh, động viên mình, Ô Tác Phổ đã nhận được sự tin tưởng hoàn toàn của Khả Nhã.

Ngay cả những lời nói dối không căn cứ của Ô Tác Phổ cũng được Khả Nhã tin tưởng.

Đỗ Lan buồn cười nhìn, cô gái yếu đuối này, rõ ràng cũng có tình cảm với Ô Tác Phổ.

Tình yêu non nớt này, chính là mối tình đầu.

Tiểu thư Khả Nhã, ta chính là bạn tốt của cha Ô Tác Phổ, để ta xem bệnh cho cô đi.

Xin đưa tay ra.

Đỗ Lan bước lên hai bước.

Khả Nhã rất hợp tác đưa tay ra, hoàn toàn không chút nghi ngờ.

Đỗ Lan có biết y thuật, đương nhiên cũng chỉ là chút ít mà thôi.

Hắn đã học ở thế giới Hỏa Ảnh và thế giới Khuyển Dạ Xoa, nhưng rất ít khi dùng.

Cái hắn dùng nhiều nhất là Tiên Đậu của Gát Ba Thúy, đáng tiếc Tiên Đậu không có tác dụng với bệnh tật.

Sau đó là các thiết bị công nghệ cao, hiệu quả rất tốt.

Đến bây giờ Đỗ Lan đã có thể mô phỏng sức mạnh của Đan Địch, hiệu quả chữa bệnh cứu người càng tốt hơn.

Không phải bệnh gì lớn, chỉ vì quá đau buồn mà thôi.

Đỗ Lan thi triển chút sức mạnh, liền khiến cơ thể Khả Nhã tốt hơn rất nhiều.

Nhưng đó chỉ là chữa trị cơ thể, vấn đề tâm lý của cô ấy vẫn chưa được giải quyết.

Dưới tác dụng của sức mạnh Đỗ Lan, Khả Nhã an tĩnh ngủ.

Ta không thể chữa khỏi hoàn toàn bệnh của tiểu thư Khả Nhã, nhưng ta lại có một thang thuốc hay.

Đỗ Lan nói.

Cái gì, chú Đỗ Lan, chú nói đi, bất kể là gì, Ô Tác Phổ cháu cũng sẽ tìm thấy.

Ô Tác Phổ phấn khích nói.

Đừng kích động, phương thuốc của ta chính là cháu mỗi ngày kể chuyện cho tiểu thư Khả Nhã, tốt nhất là những câu chuyện vui vẻ.

A.

Ô Tác Phổ hiển nhiên không ngờ Đỗ Lan lại nói như vậy.

Khả Nhã là vì cha mẹ qua đời, quá đau buồn nên mới dẫn đến thân thể suy yếu.

Vì vậy Ô Tác Phổ cháu phải ở bên cô ấy nhiều hơn, kể những câu chuyện vui vẻ, để tâm trạng cô ấy tốt lên, thì cơ thể cô ấy cũng sẽ khỏe lại.

Đỗ Lan giải thích.

Ô Tác Phổ hiểu ra, gật đầu lia lịa, Cháu là Ô Tác Phổ nói dối mà, kể chuyện là sở trường của cháu.

Mai Lý tiễn hai người đến cổng lớn, sau đó mới lên tiếng, Cổ Lạp Cáp Nặc hắn ta bị làm sao vậy.

Hắn ta.

Hắn ta không sao, một thời gian nữa sẽ khỏe lại thôi.

Đỗ Lan nói.

Sau đó Ô Tác Phổ mỗi ngày đều đến ngoài cửa sổ Khả Nhã kể chuyện.

Không phải Mai Lý không cho cậu vào, mà là cậu và Khả Nhã đều đã quen với cách này rồi.

Đỗ Lan nhẩm tính, phát hiện Lộ Phi bọn họ cũng nên sắp đến rồi, vì vậy nghĩ đi nghĩ lại vẫn quyết định tiếp tục đợi vài ngày, không đi La Cách Trấn.

Chờ Lộ Phi đến, trực tiếp giao thư cho cậu là được.

Thế là vài ngày sau vào buổi sáng, Ô Tác Phổ hớt hải chạy về nhà.

Cậu vốn định đi kể chuyện cho Khả Nhã, nhưng đến bờ biển, nhìn thấy một con thuyền hải tặc treo cờ đen.

Vì vậy lập tức chạy về, Chú dì ơi, hải tặc, hải tặc.

Chương 214

Hai người mau đi thông báo cho dân trong thôn, cháu đi thông báo cho Khả Nhã bọn họ, chúng ta trốn đi.

Xem ra lá cờ hải tặc đã làm Ô Tác Phổ sợ không ít.

Cha cháu cũng là hải tặc, cháu cũng luôn tự xưng là thủ lĩnh băng hải tặc Ô Tác Phổ, dưới trướng có ba nghìn người.

Sao còn sợ thành ra cái bộ dạng này.

Đỗ Lan cười nói.

Đó là hải tặc thật sự mà, cháu lớn chừng này lần đầu tiên thấy đó.

Miệng Ô Tác Phổ vẫn há hốc.

Cậu ta lại không nhìn rõ, con thuyền hải tặc chỉ là một con thuyền nhỏ, tổng cộng cũng chỉ có ba người.

Lộ Phi bọn họ cuối cùng cũng đến rồi, một con thuyền nhỏ xíu trên biển cũng không sợ lật thuyền, đúng là người ngốc có phúc ngốc nên an toàn đến hòn đảo này.

Lộ Phi, Tác Long, Na Mỹ ba người nghênh ngang đi trong thôn, cũng không có chút giác ngộ nào của hải tặc.

Ô Tác Phổ quyết định tự mình đi gặp những tên hải tặc đó, vì vậy chặn ba người lại, Ta là thuyền trưởng băng hải tặc Ô Tác Phổ, dưới trướng ta có ba nghìn người.

Hay quá.

Lộ Phi rất ngạc nhiên, Ba người.

Còn Tác Long và Na Mỹ thì vã mồ hôi hột, lời nói dối đầy sơ hở như vậy mà cũng có người tin.

Tác Long càng cảm thấy tiền đồ của mình đáng lo, lại lên thuyền của Lộ Phi.

Oa ha, bây giờ biết ta lợi hại rồi chứ.

Nếu biết thì mau rời khỏi thôn này.

Ngay cả Ô Tác Phổ cũng thấy Lộ Phi quá ngốc.

Đồ ngốc.

Na Mỹ không nhịn được nữa, đấm một quyền vào đầu Lộ Phi, Cái tên mũi dài đó đang nói dối.

A.

Lộ Phi còn chưa phản ứng kịp.

Ô Tác Phổ nhìn thấy, lời nói dối của mình xem ra không lừa được người, chỉ có thể lôi Đỗ Lan và Địch Ny Toa ra, Trong thôn có hai nhân vật uy chấn biển cả, hai người mà làm phiền họ thì coi như chết chắc.

Nhân vật lớn sao.

Lộ Phi lại có chút tin, nhìn sang hai người kia, Chúng ta cứ đi thôi.

Hắn ta nhất định lại đang lừa người, chúng ta mới không tin.

Na Mỹ nói với Lộ Phi một câu, sau đó lớn tiếng nói với Ô Tác Phổ.

Cháu không lừa người đâu, hai người đó rất lợi hại, từng đại chiến với một trong Tứ Hoàng là Hương Khắc Tư ba trăm hiệp.

Ô Tác Phổ tiếp tục nói lung tung.

Đại chiến với Hương Khắc Tư sao.

Thật sao.

Vậy ta cũng muốn đi gặp họ.

Lộ Phi phấn khích.

A.

Ô Tác Phổ không ngờ nói vậy mà vẫn không dọa được họ.

Ngược lại Lộ Phi đã không thể chờ đợi nữa, Mau dẫn ta đi gặp hai nhân vật lớn từng đại chiến với Hương Khắc Tư đi.

Tác Long cũng rất muốn được chứng kiến, tuy cậu ta không biết Tứ Hoàng là gì.

Nhưng nếu có nhân vật lợi hại, Tác Long liền muốn được chứng kiến.

Ô Tác Phổ đành cứng đầu dẫn ba người đi, gặp vợ chồng Đỗ Lan, Họ rất lợi hại đấy, các người đừng có hối hận.

Không đâu, ta là người sẽ trở thành Vua Hải Tặc mà.

Lộ Phi cười nói.

Đi đến bên ngoài ngôi nhà hình tròn đặc biệt, Lộ Phi đột nhiên có cảm giác quen thuộc, Đây là phân bộ Hiệp Hội Thợ Săn sao.

Hồi ở trấn Phong Xa, Lộ Phi rất khổ sở, dùng dụng cụ dọn dẹp siêu nặng để quét dọn vệ sinh, cả ngày trời mệt đến đứng không vững.

Hiệp Hội Thợ Săn gì.

Ô Tác Phổ không hiểu, Đây là chỗ ở của hai nhân vật lớn đó.

Ô Tác Phổ gõ cửa, Chú ơi, cháu dẫn người đến rồi.

Cửa cũng không đóng, bốn người đều đi vào.

Hai bóng người khiến Lộ Phi khó quên hiện ra trước mắt cậu, Đỗ.

Răng trên răng dưới va vào nhau, đoạn ký ức khổ sở làm việc đó.

Ồ, lâu rồi không gặp, Lộ Phi.

Đỗ Lan cười, khiến Lộ Phi rợn tóc gáy.

Lâu rồi không gặp, cháu phải đi đây, tạm biệt.

Lộ Phi nhanh chóng muốn rời đi.

Nhưng Đỗ Lan sẽ không để Lộ Phi đi, cửa nhà lập tức đóng lại, Mọi người ngồi đi.

Tác Long và Na Mỹ thì ngồi xuống, Lộ Phi dựa lưng vào cửa lớn, không dám lộn xộn.

Địch Ny Toa rót trà cho họ, Mời tự nhiên.

Lộ Phi cháu cũng ngồi lại đây đi.

Lộ Phi từng bước một đi đến bên bàn, ngồi xuống, chỉ ngồi nửa cái mông.

Tác Long và Na Mỹ rất kỳ lạ, tên Lộ Phi cứ luôn miệng nói muốn làm Vua Hải Tặc này, tại sao lại sợ đến thế, Lộ Phi, cậu quen họ sao.

Họ. họ. sư phụ. phụ. mẫu. của ta.

Lộ Phi líu cả lưỡi.

Sư phụ phụ mẫu của Lộ Phi.

Hai người chưa từng thấy Lộ Phi biểu diễn trò hay của mình, cứ luôn nghĩ Lộ Phi chẳng qua là một người ăn trái Ác Quỷ cao su, hoàn toàn là tay mơ, Lộ Phi cậu còn có sư phụ sao.

Chưa từng nghe cậu nhắc đến.

Đó là chuyện mười năm trước rồi, ta chưa nói sao.

Lộ Phi ngơ ngác nói.

Tác Long và Na Mỹ lắc đầu, Cậu hoàn toàn chưa nói gì cả.

Sư phụ của Lộ Phi, là nữ nhi của ta.

Đỗ Lan nói.

Đúng rồi, sư phụ có khỏe không.

Lộ Phi hỏi.

Sa Chức và La Tân cùng nhau đi du lịch rồi, bây giờ chắc đang cùng nhau vui chơi ở Vĩ Đại Hàng Lộ.

Đỗ Lan không chắc chắn nói, sau đó Đỗ Lan lấy bức thư của Nhã Na ra, Lộ Phi, đây là thư của Nhã Na.

Nhã Na, đã lâu không gặp cô ấy.

Lộ Phi nghe tin tức về bạn gái thời thơ ấu của mình, cũng rất vui mừng.

Bức thư rất đơn giản, giới thiệu về Mã Kỳ Nặc và một số chuyện trong thôn, nhưng lại rất ít nhắc đến chuyện của bản thân, sau đó là chúc Lộ Phi trên biển phải cẩn thận, phải tự chăm sóc bản thân.

Sau khi đọc xong Lộ Phi cẩn thận cất phong thư đi.

Mọi người đều dưỡng sức khỏe tốt, ngày mai các cháu phải làm việc cho dân trong thôn.

Đỗ Lan nói.

Tại sao.

Lộ Phi hỏi.

Thuyền của các cháu không ngồi được bốn người, phải đổi một con thuyền lớn hơn, vì vậy các cháu phải kiếm tiền mua thuyền.

Chúng ta ba người, không phải bốn người, nhưng nếu muốn mua thuyền, thì đúng là phải kiếm tiền.

Lộ Phi nói.

Là bốn người, vì Ô Tác Phổ cũng muốn theo các cháu ra biển.

Cha của cậu ta ở trên thuyền của Hương Khắc Tư, cậu ta muốn đi tìm cha mình.

Các cháu tiện đường.

Được thôi, không thành vấn đề.

Lộ Phi thì khá hoan nghênh Ô Tác Phổ, Nhưng lúc chúng cháu làm việc, có thể không mang theo đồ nặng không.

Không được.

Đỗ Lan đã chuẩn bị tạ trọng cho cả bốn người họ.

Mặt Lộ Phi lập tức xụ xuống.

Hôm nay các cháu phải đeo vào.

Xét thấy băng hải tặc Hắc Miêu sắp đến, Đỗ Lan cảm thấy nhất định phải cho họ một khóa huấn luyện đặc biệt.

Lấy ra tám đôi, mười sáu chiếc tạ trọng từ Vạn Năng Giao Nang, Buộc vào bốn chi của các cháu.

Lộ Phi hai tay run rẩy nhận lấy bốn chiếc tạ trọng, sắc mặt đã thay đổi, nghiến răng nói, Chính là cảm giác này, nặng quá.

Tác Long cảm thấy chiếc tạ trọng được Đỗ Lan cầm trong tay, cứ rung rung, cũng không có vẻ gì là nặng.

Thế nên Tác Long một tay muốn cầm lấy chiếc tạ trọng của mình.

Tay cậu ta như bị gãy vậy, lập tức chìm xuống, Nặng quá.

Cả Ô Tác Phổ và Na Mỹ cũng có, bốn người đeo tạ trọng vào, hoàn toàn không thể cử động được nữa.

Các cháu làm quen dần đi, ngày mai thì đi làm việc.

Tiền công là một con thuyền.

Thuyền.

Lộ Phi tràn đầy nhiệt huyết.

Đỗ Lan chính là muốn hành hạ họ, chỉ cần họ đánh bại băng hải tặc Hắc Miêu, Hoàng Kim Mai Lý Hào chẳng phải sẽ là của họ sao.

Vì vậy Đỗ Lan hoàn toàn không chuẩn bị thuyền.

Cốt truyện vẫn tiếp diễn, băng hải tặc Hắc Miêu vẫn không từ bỏ dã tâm, họ vẫn muốn chiếm đoạt tài sản của nhà Khả Nhã, họ định trước là sẽ bị đánh bại.

Tác Long và Lộ Phi là hai người phi nhân loại, rất nhanh đã thích nghi với tạ trọng, đã có thể vừa làm việc vừa đùa nghịch.

Chương 215

Lộ Phi, Tác Long hai cháu làm rất tốt, ngày mai tăng thêm một chiếc tạ trọng.

Đỗ Lan cười gian ác, Trước khi rời đi, ta sẽ đích thân kiểm tra thành quả của các cháu.

Bệnh của Khả Nhã bắt đầu thuyên giảm, khiến băng hải tặc Hắc Miêu rất lo lắng, vì vậy kế hoạch phải được đẩy nhanh.

Chờ Khả Nhã khỏi bệnh, họ muốn ra tay sẽ càng khó hơn.

Vì vậy băng hải tặc Hắc Miêu đã hành động, nhưng họ định trước là sẽ thất bại.

Thuyền trưởng, làm tốt thật.

Cơ thể Tác Long bị xây xát nhẹ, nhưng cảm giác rất tuyệt.

Tác Long tìm thấy Lộ Phi, Lộ Phi cũng vừa đánh bại kẻ địch.

Còn Ô Tác Phổ cũng dùng ná cao su và đạn dược thuốc súng của mình đánh bại kẻ địch.

Tất cả kẻ địch đều bị đánh bại, mang lại cho Lộ Phi và đồng đội rất nhiều kinh nghiệm, cấp độ của đội nhân vật chính đã được nâng cao.

Đối với màn thể hiện của Lộ Phi và mấy người, Đỗ Lan rất hài lòng, Để cảm ơn các cháu, tiểu thư Khả Nhã đã chuẩn bị Hoàng Kim Mai Lý Hào cho các cháu, sau này các cháu có thuyền rồi.

Tuyệt vời quá, Hoàng Kim Mai Lý Hào.

Lộ Phi nhảy cẫng lên, thể hiện niềm vui của mình.

Tác Long cũng cười.

Nhưng trước khi lên thuyền, ta muốn kiểm tra kỹ lưỡng thực lực của các cháu.

Hoàng Kim Mai Lý Hào, không phải là một con thuyền lớn gì, nhưng đối với Lộ Phi và đồng đội thì đủ rồi, một thuyền trưởng, một kiếm khách, một hoa tiêu, và một pháo thủ.

Tuy chưa đủ thủy thủ đoàn, nhưng Hoàng Kim Mai Lý Hào bây giờ sắp bắt đầu hành trình.

Khả Nhã đã có thể xuống giường đi lại khắp nơi, vì vậy trong trận chiến huấn luyện này, Khả Nhã cũng đứng bên cạnh xem, nên Ô Tác Phổ tinh thần phấn chấn.

Nhưng Ô Tác Phổ và Na Mỹ căn bản không có cơ hội ra trận, Đỗ Lan muốn kiểm tra sức chiến đấu của Lộ Phi và Tác Long.

Ta sẽ không nương tay.

Đỗ Lan nói.

Trên một khoảng đất trống của hòn đảo, Đỗ Lan đứng giữa khoảng đất trống, Tác Long, cháu lên trước đi.

Được.

Tác Long rất thẳng thắn, ba thanh đao rút ra, Cẩn thận đấy.

Cháu ra tay đi.

Đỗ Lan bình tĩnh đứng đó.

Tác Long di chuyển, ba thanh đao chém về phía Đỗ Lan.

Đỗ Lan đưa một ngón trỏ ra, đồng thời chặn đứng ba thanh đao, Ta đã nói ta sẽ không nương tay.

Lợi hại quá.

Na Mỹ đã từng thấy đao của Tác Long lợi hại đến mức nào, nhanh đến mức nào, không ngờ lại bị một ngón tay chặn đứng.

Diễn trò trước mặt nhân vật chính quả thực là việc Đỗ Lan thích làm nhất.

Lại đây.

Tác Long không hề nản chí, đao trong tay càng nhanh hơn.

Không đủ, không đủ, quá không đủ.

Đỗ Lan nói với vẻ đáng ăn đòn.

Quỷ Trảm.

Đỗ Lan không thể không dùng đến tuyệt kỹ gia truyền, ngay cả khi đối chiến với Cổ Y Na cũng chưa từng dùng.

Ba thanh đao phong tỏa không gian trên dưới trái phải của Đỗ Lan, sau đó lao tới với tốc độ cao, chém tới.

Cú xung kích khí thế hừng hực, trong mắt Đỗ Lan uy lực vẫn quá kém.

Cú xung kích thẳng tắp, hơn nữa phạm vi tấn công cũng chỉ dài bằng hai thanh kiếm cộng thêm hai tay.

Cũng chỉ có thế giới hải tặc này, thế giới thích thể hiện khí thế nam tử hán, mới thích đối đầu trực diện.

Rất ít khi có người né tránh đòn tấn công của đối phương, mà chủ yếu dựa vào thực lực để chống đỡ.

Giống như Thiết Khối trong Lục Thức của Hải Quân, và Vũ Trang Sắc Bá Khí trên biển, tất cả đều là đối đầu trực diện.

Vì vậy Đỗ Lan cũng không né tránh, đứng đó như một nam tử hán, đợi đến khi Tác Long tấn công đến, liền tung một quyền đối đáp.

Cả người Tác Long bị đánh bay ra ngoài, cậu ta thua rồi.

Tác Long, kiếm pháp của cháu không tồi, nhưng thân thể quá kém.

Sức mạnh, tốc độ, và phản ứng lực đều quá kém, sau này mỗi ngày đều phải đeo tạ trọng.

Nói đơn giản là quá yếu, so với Cổ Y Na, cháu còn kém xa.

Nghe đến tên Cổ Y Na, Tác Long phấn khích, Hai người cũng quen Cổ Y Na sao.

Đương nhiên rồi, mười năm qua, Cổ Y Na đã sống cùng vợ chồng ta.

Đỗ Lan nói, Cú đấm vừa rồi của ta, nếu là Cổ Y Na thì hoàn toàn có thể đỡ được.

Không thể nào.

Tác Long đã từng giao thủ với Cổ Y Na, tự nhận là đã biết thực lực của Cổ Y Na rồi.

Cú đấm vừa rồi của Đỗ Lan quá nhanh, hơn nữa cũng quá mạnh, ba thanh kiếm của cậu ta đều văng ra khỏi tay.

Không có gì là không thể, khi Cổ Y Na rời khỏi ta để xuất sư, đã giao thủ với ta, lúc đó Cổ Y Na dùng toàn lực chiến đấu với ta, quả thực đã đỡ được cú đánh vừa rồi của ta.

Đỗ Lan tiếp tục nói.

Tác Long bị đả kích, lẽ nào lần trước không chỉ mình không dùng toàn lực, mà Cổ Y Na cũng vậy sao.

Tác Long cháu còn phải cố gắng hơn.

Đỗ Lan nhìn về phía Lộ Phi, Lộ Phi, đến lượt cháu rồi.

Được.

Lộ Phi bước vào khoảng đất trống, Ta tấn công trước đây.

Tượng Giao Tượng Giao Cơ Quan Thương.

Vô số nắm đấm lập tức bay tới, nhưng Đỗ Lan không hề hoảng hốt nâng hai tay lên, đã dùng tốc độ phi nhân loại phòng ngự tất cả nắm đấm của Lộ Phi.

Quả nhiên không đánh trúng sao.

Lộ Phi cũng biết, mình hoàn toàn không phải đối thủ của Đỗ Lan, nhưng với tư cách là một trận đấu tập, không tung ra vài chiêu sở trường thì quá lãng phí cơ hội, Xem chiêu Tượng Giao Tượng Giao Chiến Phủ của ta.

Lộ Phi lợi dụng độ đàn hồi của cao su lập tức nhảy lên không trung, sau đó một chân cao cao giơ lên, kéo dài ra.

Cao su kéo giãn, tích tụ sức mạnh, sau đó sẽ dốc toàn lực vung xuống, đánh vào kẻ địch.

Tượng Giao Chiến Phủ.

Lộ Phi lớn tiếng hét, chiếc chân dài giơ cao nhanh chóng giáng xuống, mục tiêu chính là Đỗ Lan.

Chiêu này, Lộ Phi đã phá hủy rất nhiều kiến trúc, có thể chém đôi cả một tòa nhà.

Đỗ Lan ngẩng đầu nhìn cú tấn công từ trên trời giáng xuống, không có động tác thừa, Đỗ Lan chỉ giơ tay phải lên.

Cú tấn công của Lộ Phi hoàn toàn bị tay phải của Đỗ Lan đỡ được, tuy lực đạo khổng lồ khiến mặt đất dưới chân Đỗ Lan xuất hiện những vết nứt hình mạng nhện.

Sức mạnh của Tượng Giao Chiến Phủ thông qua cơ thể Đỗ Lan hoàn toàn được giải tỏa xuống đất.

Một chiêu bị hóa giải, Lộ Phi cũng không nản chí, vẫn đang ở trên không trung, cậu ta đã chuẩn bị chiêu tiếp theo, Tượng Giao Trọng Pháo Loa Toàn Hoàn.

Loa Toàn Hoàn thuần thục xuất hiện trong lòng bàn tay Lộ Phi, mười năm qua cậu ta chưa bao giờ từ bỏ việc tu luyện Trá Khắc Lạp, thậm chí ngay cả Ái Tư cũng đã học được một chút.

Chiêu Tượng Giao Trọng Pháo Loa Toàn Hoàn này, là lợi dụng cơ thể cao su của mình để bắn Loa Toàn Hoàn ra ngoài.

Bàn tay cầm Loa Toàn Hoàn biến thành một lò xo khổng lồ, sau đó tích lực xong, lập tức buông hoàn toàn.

Giống như một thanh thép xoắn bị mất ngoại lực sau đó thẳng trở lại, tay Lộ Phi với tốc độ cực cao lao về phía Đỗ Lan.

Đỗ Lan nhìn Loa Toàn Hoàn bay tới với tốc độ cao, cú đánh này sức mạnh rất lớn nên Đỗ Lan đã phòng ngự, hắn không muốn quần áo của Địch Ny Toa bị dính bẩn, Tam Trọng La Sinh Môn.

Ba cánh cổng khổng lồ xuất hiện trước mặt Đỗ Lan, ba cánh cổng lớn khắc khuôn mặt nanh ác này, khiến mọi người đều kinh ngạc.

Còn Lộ Phi thì rất phấn khích, Xem Loa Toàn Hoàn của ta.

Loa Toàn Hoàn đập vào cánh cổng.

Đỗ Lan không dùng lực, nên khả năng phòng ngự của Tam Trọng La Sinh Môn cũng gần giống như đá bình thường.

Chỉ trong một khoảnh khắc, cú tấn công của Lộ Phi đã xuyên qua hai cánh cổng, sau đó bị cánh cổng thứ ba chặn lại.

Lộ Phi quay trở lại mặt đất, thở hổn hển, chiêu thức kết hợp đồng thời Nhẫn Thuật và năng lực trái cao su, đối với cậu ta mà nói tiêu hao quá lớn.

Đỗ Lan cũng kinh ngạc trước sự sáng tạo của Lộ Phi, lại có thể tạo ra chiêu thức như vậy, Lộ Phi cháu quả thực đã trưởng thành rất nhiều.

Ta nghĩ Sa Chức nhất định sẽ vui mừng.

Ha ha, ta chưa bao giờ ngừng tu luyện, khó khăn lắm mới hoàn thành chiêu thức này.

Lộ Phi thở dốc, xem ra thật sự rất mệt.

Ăn một viên Tiên Đậu đi.

Đỗ Lan đưa Tiên Đậu cho Lộ Phi ăn.

Lộ Phi lập tức hồi phục, Ta còn có thể đánh.

Nhưng Đỗ Lan lại không muốn ra tay nữa, Thực lực của hai cháu, ta đại khái đã biết, được rồi bây giờ chúng ta có thể xuất phát rồi.

Cái gì.

Chúng ta muốn đi nhờ thuyền của các cháu đến La Cách Trấn.

Đỗ Lan nói, Ta chưa nói cho các cháu sao.

Mọi người lắc đầu.

Có lẽ chưa nói, và cả Khả Nhã cô bé cũng sẽ đi, vì cô bé đã quyết định đi theo ta học y thuật, cái này ta cũng chưa nói sao.

Lại lắc đầu.

Được rồi, bây giờ ta nói đây, bây giờ lên thuyền đi.

Đúng vậy, Khả Nhã muốn theo Đỗ Lan bán dũng thủy học y thuật.

Nhưng so với đa số y thuật trên thế giới này, Đỗ Lan vẫn rất có thực lực.

Dạy một người mới bắt đầu, hoàn toàn đủ rồi.

Kinh nghiệm dạy đồ đệ của Đỗ Lan, luôn là sư phụ dẫn đường, tu hành ở cá nhân.

Chương 216

Phải nói rằng với tư cách là pháo thủ, Ô Tác Phổ đã kế thừa thiên phú của cha mình, lần đầu tiên sử dụng đại bác, bắn bia cố định mà vẫn bách phát bách trúng.

Hơn nữa còn có chút thiên phú hội họa, lá cờ hải tặc của băng Mũ Rơm chính là do cậu ta vẽ.

Viết tên ta dưới lá cờ đầu lâu đi.

Đỗ Lan đề nghị.

A, chú nói gì vậy, ai lại đi viết tên lên cờ hải tặc chứ.

Ô Tác Phổ phản đối.

Hoàng Kim Mai Lý Hào bắn pháo làm hỏng một tảng đá dưới biển, Lộ Phi và Ô Tác Phổ không ai nhìn thấy phía sau tảng đá có hai người.

Giống như hai thợ săn hải tặc trước đây của Tác Long, Cường Ni và Ước Sắt Phu.

Ước Sắt Phu vì thiếu rau củ mà bị bệnh scurvy hoại huyết, nhưng bây giờ đúng lúc để kiểm tra nhãn lực của Khả Nhã.

Khả Nhã quả thực là một siêu mỹ nữ, không giống Na Mỹ và La Tân, mềm mại và đáng yêu hơn.

Sư phụ, là bệnh hoại huyết, ăn chút cam quýt là khỏi.

Khả Nhã rất tự tin nói.

Không tồi, các cháu ngay cả kiến thức thường thức khi ra biển cũng không biết, làm sao có thể bá chủ biển cả được chứ.

Đỗ Lan đen mặt.

Ba Lạp Đế, để tìm một người có thể nấu những món ăn dinh dưỡng cân bằng trên biển, họ theo sự hướng dẫn của hai người Cường Ni tìm đến nhà hàng nổi tiếng trên biển ở Đông Hải.

Nhưng chưa lên thuyền, họ đã gặp Hải Quân, Lộ Phi đã bắn đạn pháo của Hải Quân vào nhà hàng trên biển, vì vậy Lộ Phi chỉ có thể ở lại làm việc vặt.

Không liên quan đến Đỗ Lan, hắn muốn cùng Địch Ny Toa, Khả Nhã, Na Mỹ đi ăn cơm.

Nhà hàng trên biển làm ăn rất đông khách, Tôi cần một bàn bốn người.

Ồ, đây chẳng phải là hội trưởng sao.

Đỗ Lan vừa bước vào cửa, đã nghe có người gọi mình.

Theo nguồn âm thanh nhìn sang, lại là Thợ Săn Mỹ Thực Thác Mã Tư.

Đây chẳng phải là Thác Mã Tư sao.

Không ở Vĩ Đại Hàng Lộ tìm kiếm mỹ thực, sao lại đến Đông Hải.

Đỗ Lan kỳ lạ hỏi.

Vì ở Đông Hải có một loại thực phẩm truyền thuyết, Thiên Niên Long.

Thác Mã Tư vừa từ từ thưởng thức mỹ thực vừa nói, Nấm Hương đảo Gát Gát và gà Đô Đô, hầm thành canh gà, chỉ thêm loại muối biển sâu cơ bản nhất, giữ được hương vị cơ bản nhất của nguyên liệu, rất ngon nhưng mà ngon.

Thiên Niên Long, ngon không.

Đỗ Lan dẫn ba mỹ nữ đi đến trước mặt Thác Mã Tư, cũng không khách khí trực tiếp ngồi xuống.

Thực phẩm truyền thuyết, chắc chắn sẽ không sai.

Ta nhất định sẽ nấu thật ngon.

Thác Mã Tư nói.

Lúc này, mấy đầu bếp trong nhà hàng vẫn luôn lén lút nhìn, Thác Mã Tư gọi nhiều món như vậy, mỗi món đều đoán chính xác xuất xứ của nguyên liệu và gia vị sử dụng.

Quả thực là một chuyên gia ẩm thực.

Tôi nhớ ra rồi, đó là Thợ Săn Mỹ Thực nổi tiếng ở Vĩ Đại Hàng Lộ, nghe nói đã phát hiện ra rất nhiều nguyên liệu ngon, hơn nữa còn kiêm đầu bếp, phát triển rất nhiều món ăn.

Nghe nói ông ta từng tìm thấy All Blue là thần tượng của tất cả các đầu bếp.

Một đầu bếp quần chúng rất phấn khích.

Hiệp Hội Thợ Săn cũng đã phát triển 15 năm rồi, nhưng tốc độ phát triển chậm chạp, chỉ phát triển trên tuyến đường Vĩ Đại Hàng Tuyến.

Hành tinh này quá lớn.

Bốn vùng biển gần như không có ranh giới, chỉ ở những hòn đảo trọng yếu nổi tiếng mới thành lập phân hội thợ săn.

Nhưng chỉ với 15 năm phát triển, Hiệp Hội Thợ Săn trên Vĩ Đại Hàng Lộ đã là một tổ chức mạnh mẽ có thể đối đầu với Hải Quân và hải tặc.

Có món tủ nào thì mang hết lên đây.

Đỗ Lan hô rất khí thế.

Ba mỹ nữ, đương nhiên đã thu hút ánh mắt của đa số mọi người, đương nhiên còn có tên Sơn Trị dê xồm, Hải.

Sẽ đến ngay.

Đồ ăn quả thực không tồi, nguyên liệu cũng rất tươi, nhưng đa số là hải sản.

Ngon là được rồi, tuy không có gì nổi bật.

Đỗ Lan thản nhiên nói.

Ngươi nói gì.

Sơn Trị từ lâu đã ghen tị với Đỗ Lan, người đang dùng bữa cùng ba mỹ nữ, nghe Đỗ Lan nói vậy, lập tức muốn phát điên.

Nguyên liệu rất tốt, tay nghề đầu bếp cũng rất tốt, nhưng thiếu tính sáng tạo.

Đỗ Lan nói.

Ngươi cái tên này.

Sơn Trị hung hăng nhìn Đỗ Lan, Ngươi có giỏi thì làm thử xem.

Đỗ Lan nhìn Địch Ny Toa đang cười trộm, Địch Ny Toa thì biết, Đỗ Lan có trình độ nấu ăn, nhưng đã lâu rồi không động tay, luôn là Địch Ny Toa nấu cơm.

Thác Mã Tư bên cạnh cũng mang thái độ xem kịch, muốn xem hội trưởng của mình sẽ làm thế nào.

Được thôi, các người mang những thứ ta cần đến đây, ta sẽ làm cho các người xem.

Đỗ Lan không thể tỏ ra yếu thế, trong mấy thế giới trước, không chỉ Địch Ny Toa đã nghiên cứu đủ loại cách nấu ăn, Đỗ Lan cũng đã học được.

Tuy rất ít khi có cơ hội làm, nhưng không có nghĩa là hắn không biết làm.

Đỗ Lan đọc ra một loạt tên nguyên liệu, gia vị, và dụng cụ nấu ăn, bảo Sơn Trị đi chuẩn bị.

Đây là nhà hàng trên biển, những thứ Đỗ Lan cần đều có.

Sau khi đồ đạc đầy đủ, Đỗ Lan không vội vã bắt đầu.

Bắt đầu rửa đậu, chậm rãi, chậm rãi.

Đỗ Lan muốn làm đậu phụ, rửa đậu xong, ngâm một thời gian, nghiền thành sữa đậu nành, lọc xong, đun sôi.

Sau đó thêm chất kết tủa, sau khi hoàn thành đổ những thứ trong nồi vào khuôn, thêm chút bột thạch cao, có thể làm ra váng đậu và đậu phụ.

Một công việc rất tốn công sức.

Đến nỗi những hỗn loạn xảy ra ở Ba Lạp Đế Đông Hải, Đỗ Lan và Địch Ny Toa họ cũng không tham gia.

Đợi đến khi đậu phụ sắp hoàn thành, bá chủ xảo quyệt của Đông Hải là Khắc Lý Khắc đã lái con thuyền rách nát của hắn đến.

Một tên hải tặc độc ác điển hình báo ân bằng oán, không hề giảng đạo nghĩa.

Khắc Lý Khắc toàn thân mặc giáp vàng thổ hào, gắn không biết bao nhiêu vũ khí, trên nắm đấm còn đeo găng tay kim cương, quả thực mất trí.

Nhưng hắn ta cũng chỉ là một con chó nhà có tang chạy trốn từ Vĩ Đại Hàng Lộ về Đông Hải mà thôi.

Năm mươi con thuyền của Khắc Lý Khắc, 5000 thủ hạ, bây giờ chỉ còn lại 100 người và một con thuyền rách nát.

Hiện tại hắn ăn no xong, đã động lòng với con thuyền nhà hàng Ba Lạp Đế.

Hơn nữa sau khi biết ông chủ Ba Lạp Đế là Trác Phu chân đỏ, người từng đi trên Vĩ Đại Hàng Tuyến một năm, hắn đã có hứng thú với nhật ký hàng hải của Trác Phu.

Nhưng ở một góc nhà hàng, có vài người chỉ quan tâm đến đậu phụ của Đỗ Lan.

Đặc biệt là Thác Mã Tư, người được mệnh danh là Thợ Săn Mỹ Thực, thủ pháp của Đỗ Lan, hắn chưa từng thấy.

Kiếm rút cung giương, một chạm là nổ.

Được rồi.

Đỗ Lan hô lớn, Địch Ny Toa giúp ta nhóm lửa.

Địch Ny Toa khẽ mỉm cười, tay phải vuốt qua bếp lò, bếp lò liền bốc cháy, Được rồi, thân yêu, xong rồi.

Ma, lạt, năng, hương, tiên, nộn, tô.

Đỗ Lan bật lửa to nhất.

Ánh mắt của mọi người đều bị tài nghệ của Đỗ Lan thu hút.

Để các người xem tinh hoa 4000 năm ẩm thực Âu Lạc, món Ma Bà Đậu Hủ nổi tiếng mà nhân dân thế giới đều yêu thích.

Nồi và sạn trong tay Đỗ Lan bay lượn.

Hương thơm bay ra, chỉ cần ngửi thấy hương vị, tất cả mọi người đã chảy nước miếng.

Ma Bà Đậu Hủ.

Trên đời lại còn có món ăn có hương vị như thế này sao.

Ánh mắt Thác Mã Tư đã không rời khỏi cái nồi trong tay Đỗ Lan.

Chương 217

Thơm quá.

Sơn Trị cũng không thể không thừa nhận, chỉ bằng hương vị này, cũng biết món ăn này là mỹ vị rồi.

Hương vị không chỉ lan tỏa trong nhà hàng, thậm chí trên biển cũng bay rất xa.

Thơm quá.

Ngồi trên con thuyền nhỏ, Ưng Nhãn cũng bị hương vị hấp dẫn, Nếu nhớ không lầm, đó là nhà hàng trên biển Ba Lạp Đế.

Đúng lúc đi ăn cơm.

Con thuyền đen như quan tài, Ưng Nhãn ngồi bên trong, từ từ tiến tới.

Sau đó hắn ra tay, chém đôi con thuyền rách nát của Khắc Lý Khắc đang chặn trước nhà hàng trên biển.

Đây chính là đao của Ưng Nhãn, sức mạnh của một người có thể hủy diệt cả một hạm đội.

Uy lực của một đao, chấn động biển cả, con thuyền nhà hàng trên biển cũng rung lắc dữ dội.

Nhưng Đỗ Lan lại bất động, như thể dính chặt vào sàn nhà.

Động tác trên tay vẫn tiếp tục, Ma Bà Đậu Hủ được hầm nhỏ lửa.

Sau đó dọn ra.

Quang, ánh sáng vàng, ánh sáng bảy màu, từ nồi bay lên trời.

Đương nhiên đây là hiệu ứng đặc biệt do Đỗ Lan tạo ra.

Có thấy ánh sáng rồi không.

Thật sự là ánh sáng, ánh sáng.

Đỗ Lan còn thật sự coi mình là Tiểu Đầu Bếp Siêu Đẳng.

Mọi người mời ăn đi.

Thác Mã Tư lần đầu tiên không nhịn được bưng một đĩa, chỉ nếm một ngụm, Thác Mã Tư đã rơi lệ, Ngon quá.

Năng lực trái cây của hắn, nhanh chóng có phản ứng.

Đây chính là hương vị của Ma Bà Đậu Hủ, khiến trái Cật Cật cũng phải bái phục.

Thác Mã Tư phát sáng, năng lực trái Cật Cật khi thưởng thức mỹ thực sẽ tích tụ sức mạnh, hiện tượng phát sáng phi tự nhiên này, cũng là do trái Cật Cật tạo ra, Cảm giác ấm áp khắp cơ thể, giống như đang bơi lội trong bộ lông mềm mại của chim cánh cụt, trong đầu không tự chủ vang lên âm nhạc a.

Ngon quá.

Sức mạnh dâng trào.

Thác Mã Tư hô lớn.

Đỗ Lan đã làm rất nhiều, mỗi người đều có đồ ăn.

Nhưng cũng có người không để ý đến mỹ thực, ánh mắt Tác Long hoàn toàn bị Ưng Nhãn từ biển đến thu hút.

Vì nhàm chán nên vẫn luôn đi theo thuyền của Khắc Lý Khắc đến Đông Hải, bây giờ vì muốn ăn cơm, nên đã chém nát con thuyền cuối cùng của Khắc Lý Khắc.

Kiếm hào số một thế giới Ưng Nhãn xuất hiện.

Để hoàn thành lời hứa với Cổ Y Na, Tác Long đã phát động lời thách đấu với Ưng Nhãn.

Ưng Nhãn dùng con dao nhỏ trên cổ mình để nghênh chiến.

Tác Long kiên cường, khiến Ưng Nhãn phải khen ngợi.

Nhưng với tư cách là một kiếm sĩ, Ưng Nhãn sẽ không nương tay, đó là sự sỉ nhục đối với kiếm sĩ.

Chiến trường chính là con thuyền rách nát khổng lồ bị chém thành hai đoạn.

Tác Long sẽ không phải là đối thủ của Ưng Nhãn, ngay cả khi tháo hết tạ trọng trên người cũng sẽ không có tác dụng.

So với cao thủ cấp thế giới, Tác Long thực sự quá yếu.

Hoàn toàn nghiền ép, Tác Long bại rồi.

Lần này là một thất bại thảm hại theo đúng nghĩa đen.

Tác Long lần đầu nếm trải mùi vị thất bại đau buồn đến thế, lại là sau khi đã có lời hứa với Cổ Y Na.

Nhưng trận chiến vẫn chưa kết thúc, kiếm hào số một thế giới và kiếm hào nữ số một thế giới đều tụ tập ở đây, đương nhiên có trò hay để xem rồi.

Đừng ồn ào, còn cho người ta ăn cơm không.

Thác Mã Tư bưng đĩa đi ra ngoài, tiếng chiến đấu quá ồn ào.

Thác Mã Tư.

Ưng Nhãn cũng không ngờ ở đây lại gặp được Thợ Săn Mỹ Thực nổi tiếng Vĩ Đại Hàng Lộ.

Ưng Nhãn.

Ngươi sao cũng đến Đông Hải.

Thác Mã Tư và Ưng Nhãn đã gặp vài lần.

Nhàm chán.

Đúng là phong cách của ngươi, nhưng ngươi đã đến rồi, đúng lúc cùng nhau ăn cơm đi, mỹ thực do hội trưởng của chúng ta đích thân làm đó.

Thác Mã Tư ném đĩa trong tay về phía Ưng Nhãn.

Đây là lời mời, Ưng Nhãn nếm thử xong, sẽ động lòng.

Ưng Nhãn vững vàng đỡ lấy đĩa, chỉ ngửi một chút, liền quyết định chấp nhận lời mời, thơm quá.

Tốc độ của Ưng Nhãn rất nhanh, lập tức đã đến nhà hàng trên biển.

Ưng Nhãn, lần trước gặp mặt đã là ba năm trước rồi phải không, hôm nay đúng lúc, chúng ta phải uống một bữa thật đã.

Thác Mã Tư rất tự nhiên, nên cũng không cảm thấy Ưng Nhãn lạnh nhạt.

Vừa bước vào nhà hàng, ánh mắt Ưng Nhãn đã nhìn về phía Địch Ny Toa, tóc vàng mắt bạc, quá đỗi quen thuộc.

Ngay từ trước khi Ưng Nhãn trở thành Thất Vũ Hải, Địch Ny Toa đã hoạt động trên TV, được mệnh danh là kiếm hào nữ số một thế giới.

Kiếm hào nữ số một thế giới.

Ưng Nhãn không ngờ ở đây lại gặp được một nhân vật lớn như vậy.

Ngon quá.

Khả Nhã và Na Mỹ cũng ăn uống rất mất hình tượng.

Ngài là kiếm hào nữ số một thế giới, Địch Ny Toa phải không.

Ưng Nhãn hoàn toàn quên mất chuyện ăn uống.

Ngươi là.

Địch Ny Toa chưa từng gặp Ưng Nhãn.

Tại hạ Mễ Hoắc Khắc, Kiều Lạp Khả Nhĩ Mễ Hoắc Khắc.

Ưng Nhãn giới thiệu.

Kiếm hào số một thế giới.

Địch Ny Toa không ngờ người đàn ông gầy gò trước mắt này lại là kiếm hào đỉnh cấp nhất thế giới.

Quá lời rồi, trước mặt kiếm hào nữ số một thế giới, tại hạ nào có tư cách tự xưng kiếm hào số một thế giới.

Trong mắt Ưng Nhãn xuất hiện chiến ý, Xin hãy đấu với ta một trận.

Địch Ny Toa nhìn xung quanh, Tác Long đã được Ô Tác Phổ cùng Cường Ni và Ước Sắt Phu cứu về, Lộ Phi thì như đứa trẻ khóc tang, ôm lấy Tác Long bị thương.

Đừng chết mà, đừng chết mà.

Tác Long suýt bị Lộ Phi ôm đến nghẹt thở.

Đỗ Lan lấy ra Tiên Đậu, Lộ Phi cho Tác Long ăn đi, đừng lắc nữa, Tác Long sắp bị cháu giết chết rồi.

A.

Lộ Phi nhận lấy Tiên Đậu, đưa cho Tác Long ăn.

Tác Long lập tức hồi sinh, Hoàn toàn không sao rồi sao.

Sau đó cậu ta nhìn về phía Địch Ny Toa, cậu ta bây giờ mới biết người phụ nữ đó chính là sư phụ của Cổ Y Na, kiếm hào nữ số một thế giới.

Được.

Địch Ny Toa khẽ nhả ra hai chữ.

Chúng ta ra ngoài đi, đừng làm loạn chỗ ăn uống.

Ưng Nhãn nói.

Đương nhiên.

Thuấn Di, Địch Ny Toa cũng rất ngầu biến mất, xuất hiện ở bên ngoài trên con thuyền rách nát chưa hoàn toàn chìm.

Ưng Nhãn tuy không biết Thuấn Di, nhưng với khoảng cách ngắn như vậy, tốc độ cũng gần giống Thuấn Di rồi.

Tốc độ của hai người, đều khiến Tác Long rất kinh ngạc.

Sơn Trị cũng chấn động, Trên Vĩ Đại Hàng Lộ đều là những người này sao.

Đối với lời mời của Lộ Phi, cậu ta không muốn đi.

Vì cậu ta muốn ở lại Ba Lạp Đế báo đáp ân nhân cứu mạng Trác Phu.

Nhưng hết cú sốc này đến cú sốc khác, khiến Sơn Trị, một thanh niên, cũng sục sôi nhiệt huyết.

Tất cả mọi người đều ra ngoài xem, đây là trận chiến đỉnh cao giữa kiếm hào nữ số một thế giới và kiếm hào nam số một thế giới, không thể bỏ lỡ.

Chương 218

Dạ.

Mễ Hoắc Khắc rút đao, Hắc Đao mạnh nhất sau lưng hắn.

Địch Ny Toa cũng rút đao, nhưng là lấy ra một Vạn Năng Giao Nang, khói mù tan đi Thần Toản Chi Kiếm xuất hiện trong tay.

Tác Long càng khẳng định, đại kiếm của Cổ Y Na cũng giấu trong Vạn Năng Giao Nang nhỏ như vậy.

Thì ra mình vẫn luôn ở cùng sư phụ Cổ Y Na sao, mình thật là không có mắt nhìn.

Một thanh màu đen, một thanh trong suốt.

Kiếm chiêu còn chưa xuất hiện, kiếm ý đã xuất hiện.

Trên sàn thuyền rách nát không ngừng phát ra tiếng nứt vỡ lách tách.

Hai người đã bắt đầu giao thủ, hơn nữa càng ngày càng kịch liệt.

Địch Ny Toa không dùng hết toàn lực, nếu cô ấy dùng hết toàn lực, hành tinh này sẽ bị chém thành hai nửa.

Thu Một tiếng gầm dài, nước biển bị chém đôi.

Kiếm ý của hai người đã mạnh đến thế.

Hay quá.

Nước biển, nước biển, bị chém đôi.

Miệng Lộ Phi há hốc, rất kinh ngạc.

Không chỉ là nước biển, mà còn cả không khí, những người đứng xem xung quanh, đột nhiên phát hiện bên tai họ không ngừng vang lên tiếng nổ.

Khiến họ không dám khinh cử vọng động.

Những kiếm ý đó đã né tránh khán giả, nhưng nếu khán giả tùy tiện di chuyển, nói không chừng sẽ bị kiếm ý làm thương.

Mạnh quá.

Lúc này Tác Long mới biết mình vừa rồi căn bản không khiến Ưng Nhãn dùng hết toàn lực, nếu không mình đã chết không thể chết hơn được nữa rồi.

Ưng Nhãn di chuyển, là người đầu tiên phát động tấn công.

Vừa rồi kiếm ý giao đấu, không có kết quả, bây giờ phải gặp nhau bằng kiếm thật.

Hắc Đao tên Dạ, vạch ra một đường cong ưu mỹ, với đường nét hoàn hảo tấn công về phía Địch Ny Toa.

Địch Ny Toa cũng di chuyển, nhưng chỉ hơi nâng thanh kiếm trong tay lên, liền chặn đứng cú tấn công của Ưng Nhãn.

Sau đó Địch Ny Toa cười, một nụ cười nhếch mép, cô ấy muốn tấn công rồi, Cao Tốc Kiếm.

Ong ong Âm thanh như ong vỗ cánh, khiến tai mọi người đều ù đi.

Trong phạm vi Địch Ny Toa vung kiếm, xuất hiện một khoảng chân không.

Ngay cả các phân tử khí trong không khí cũng hoàn toàn bị thanh kiếm dao động tốc độ cao làm tan vỡ.

Ưng Nhãn hoàn toàn không phòng ngự được, nhưng may mắn kịp thời thoát khỏi khu vực đó, một góc áo choàng hoàn toàn biến mất.

Mồ hôi lạnh, nếu bị kiếm kỹ như vậy đánh trúng, thì sẽ không còn xương cốt gì nữa.

Này này, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy.

Những người đứng xem tỏ vẻ vô cùng không thể hiểu được.

Kiếm của Địch Ny Toa đã nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Căn bản không nhìn thấy gì cả, tên Ưng Nhãn kia lại né tránh được sao.

Các người không thấy quần áo của Ưng Nhãn đều bị đánh rách rồi sao.

Thật lợi hại, đây là thực lực số một thế giới sao.

Sắc mặt Ưng Nhãn ngưng trọng, vừa rồi nếu không phải mình cảnh giác, thì đã chết hoàn toàn rồi, Cao Tốc Kiếm.

Đúng là Cao Tốc Kiếm, rất lâu trước đây là kiếm kỹ nổi tiếng của một người đồng đội của ta.

Kiếm kỹ dùng tay rung động tốc độ cao để vung đại kiếm.

Vì vậy gọi là Cao Tốc Kiếm.

Địch Ny Toa thì một chút cũng không giấu giếm.

Tay có thể chịu đựng được kiếm kỹ như vậy sao.

Ưng Nhãn hoàn toàn chấn động, Ngay cả khi ăn trái Ác Quỷ, cơ thể biến thành vật liệu đặc biệt cũng không thể thực hiện được động tác như vậy.

Cao Tốc Kiếm, quả nhiên có thể sánh ngang với tuyệt kỹ của kiếm hào số một thế giới.

Cao Tốc Kiếm không phải tuyệt kỹ của Địch Ny Toa, tuyệt kỹ của cô ấy là cảm nhận động tác của đối phương, sau đó thực hiện động tác y hệt đối phương trước.

Tại hạ nhận thua.

Với tư cách là người trong cuộc, Ưng Nhãn hiểu, hắn và Địch Ny Toa không cùng một đẳng cấp.

Thừa nhận.

Địch Ny Toa khẽ mỉm cười.

Ha, quả nhiên là núi cao còn có núi cao hơn, ngươi Mễ Hoắc Khắc cũng không cần quá nản lòng, cùng nhau vào ăn đồ đi.

Ta đã làm rất nhiều Ma Bà Đậu Hủ.

Ưng Nhãn cũng không phải là người không có khí độ, thua là thua, Đúng lúc bụng ta cũng đói rồi, hương vị như vậy, nhất định là mỹ thực.

Một nhóm người đi vào Ba Lạp Đế tiếp tục ăn uống.

Còn những người ở bên ngoài thì sôi sục, Ưng Nhãn lại nhận thua, vậy kiếm hào đại kiếm số một thế giới chính là vị nữ sĩ xinh đẹp kia rồi sao.

Cái này có gì đâu, người ta vốn là kiếm hào nữ số một thế giới, bây giờ đánh bại kiếm hào nam số một thế giới cũng rất bình thường.

Vậy chúng ta chẳng phải đã chứng kiến một trận chiến thế kỷ sao.

Tôi hạnh phúc quá, sau này nhất định phải kể cho con trai mình, rồi lại kể cho cháu trai mình.

Rõ ràng ngay cả bạn gái còn chưa có mà, nghĩ vớ vẩn gì chứ.

Đồng đội tung ra một đòn chí mạng.

Còn người bị đả kích nặng nề nhất là Tác Long, kiếm hào số một thế giới lại biến thành phụ nữ, hơn nữa còn là sư phụ của Cổ Y Na, khả năng chiến thắng của mình dường như lại giảm đi.

Nhưng nhìn thấy kiếm kỹ như vậy, với tư cách là một kiếm khách lại khó kìm nén sự phấn khích trong lòng.

Còn thuyền trưởng hải tặc Khắc Lý Khắc, lại vẫn không chịu bỏ cuộc.

Ông chủ Trác Phu, món chúng tôi gọi vẫn chưa lên hết đâu.

Đỗ Lan nói.

Nhưng các đầu bếp đang đối đầu với thủ hạ của Khắc Lý Khắc, mười mấy đầu bếp đối đầu với một trăm hải tặc.

Phải nói rằng Khắc Lý Khắc ngay cả đạo tặc cũng có đạo cũng không biết, ăn đồ ăn của người ta, còn muốn cướp thuyền của người ta.

Ta nói các người làm gì vậy.

Đỗ Lan đi đến bên cạnh Trác Phu, Cái đám vai vế nhỏ bé đó, có cần phải lâu như vậy không.

Đánh dẹp đi là được rồi.

Vai vế nhỏ bé.

Lời của Đỗ Lan, Khắc Lý Khắc cũng nghe thấy, rất tức giận.

Hắn tung hoành Đông Hải, ở Vĩ Đại Hàng Lộ thảm bại, nhưng hắn vẫn muốn thử lại một lần nữa.

Đúng là hải tặc của chính mình, vĩnh viễn không thể thành công.

Ở Đông Hải có lẽ ngươi đã không tồi rồi, nhưng đối với Vĩ Đại Hàng Lộ mà nói ngươi quá yếu.

Hôm nay ta sẽ dạy ngươi một bài học.

Đỗ Lan nói với Lộ Phi đang ngây người ăn, Lộ Phi, dạy cho hắn một bài học.

A.

Tại sao.

Lộ Phi không hiểu.

Cháu không phải muốn làm Vua Hải Tặc sao.

Đây chính là kẻ địch cháu phải đánh bại.

Chỉ cần Đỗ Lan nói như vậy, Lộ Phi lập tức mắc câu.

Thực lực của Lộ Phi đã tiến bộ vượt bậc, đối chiến với Khắc Lý Khắc hoàn toàn không có vấn đề.

Ngay cả giáp vàng thổ hào của Khắc Lý Khắc cũng không phòng ngự được cú tấn công của Lộ Phi, Lộ Phi hiên ngang đứng ra, Ta đã sớm không ưa ngươi, họ cho ngươi đồ ăn, ngươi lại còn muốn cướp thuyền của họ.

Xem chiêu Tượng Giao Tượng Giao Cơ Quan Thương của ta.

Vừa vào trận đã là chiêu lớn, hai tay Lộ Phi biến thành vô số cú đấm đánh vào giáp vàng thổ hào của Khắc Lý Khắc.

Không có tác dụng đâu.

Giáp trụ mà Khắc Lý Khắc tự hào rất cứng.

Nắm đấm của Lộ Phi đều đỏ cả, nhưng không đánh xuyên được giáp.

Cứng thật.

Lộ Phi khoa trương ôm lấy nắm đấm của mình, nhảy lên nhảy xuống.

Bây giờ đến lượt ta.

Khắc Lý Khắc cười nói, họng pháo trên vai hắn nã pháo về phía

Lộ Phi.

Chương 219

Nhưng đạn pháo đối với Lộ Phi cao su thì không có tác dụng.

Năng lực giả trái Ác Quỷ, quả nhiên danh bất hư truyền.

Trong tay Khắc Lý Khắc còn có chiêu sát thủ, nhưng có cơ hội sử dụng hay không vẫn là một ẩn số.

Lộ Phi bị đạn pháo bắn trúng chỉ là da thịt ở chỗ bị pháo hỏa kích trúng có chút đỏ bừng, trong nguyên tác, Lộ Phi đã dùng cách đánh lẻ tẻ, liên tục đánh vào giáp vàng, cuối cùng sát thương tích lũy đã xuyên thủng giáp vàng, hoàn thành cú lội ngược dòng.

Nhưng bây giờ Lộ Phi không cần như vậy, hai tay nâng lên, lòng bàn tay phải hướng lên, xuất hiện một điểm sáng.

Trá Khắc Lạp thuộc tính Phong tụ tập lại, biến thành một quả cầu tròn bằng quả bóng tennis, Loa Toàn Hoàn .

Cái này là.

Ngay cả Trác Phu, người từng xông pha trên Vĩ Đại Hàng Lộ một năm cũng kinh ngạc, ông đã từng thấy chiêu thức như vậy, đó là chiêu thức được gọi là Nhẫn Thuật mà thợ săn phải học, Đây là Loa Toàn Hoàn sao.

Ông già, ông biết cái này sao.

Sơn Trị hỏi.

Rất lâu trước đây rồi, từng gặp những thợ săn toàn chức sử dụng chiêu thức tương tự.

Họ đều là những nhân vật lợi hại.

Trác Phu nói, Trên Vĩ Đại Hàng Tuyến, ngoài hải tặc thì thợ săn toàn chức là mạnh nhất.

Thợ săn toàn chức, có phải đều như tên Thác Mã Tư kia theo đuổi mỹ thực không.

Sơn Trị nói.

Sơn Trị, cháu hãy đi Vĩ Đại Hàng Tuyến đi, thằng nhóc cao su kia không phải đang mời cháu sao.

Trác Phu nói, Cháu phải biết thế giới rất rộng lớn, biển cả rất rộng lớn.

Thợ săn toàn chức là một nhóm người chỉ theo đuổi sở thích của mình, nhưng họ luôn đi đến những nơi mà người bình thường không thể đến để tìm kiếm những thứ mình theo đuổi, nắm giữ những kỹ năng và đạo cụ thần kỳ.

Tuy cảm thấy thợ săn toàn chức rất thần kỳ, nhưng Sơn Trị sẽ không đi đâu.

Tình hình chiến trận thay đổi chỉ trong nháy mắt.

Tượng Giao Lưỡi Hái Loa Toàn Hoàn.

Tay Lộ Phi vươn dài ra quét một nửa vòng tròn, lao về phía Khắc Lý Khắc.

Va chạm, kình khí tứ tán.

Bùm Cả người Khắc Lý Khắc quay tròn, và giáp vàng thổ hào của hắn cũng hoàn toàn bị Loa Toàn Hoàn xoay nghiền nát.

Ta thắng rồi.

Lộ Phi nhìn Khắc Lý Khắc bị cậu ta đánh bay không biết đi đâu mất rồi.

Đỗ Lan gật đầu, thực lực của Lộ Phi hiện tại quả thực đã không tồi, hơn nữa còn có hào quang nhân vật chính, boss bình thường hoàn toàn sẽ không phải là đối thủ của cậu ta.

Nhà hàng Ba Lạp Đế, sau khi Trác Phu và đồng đội dọn dẹp xong, lại bắt đầu kinh doanh.

Đỗ Lan ngồi trong nhà hàng, cùng mọi người ăn mừng.

Tất cả mọi người đều vui mừng vì đã đánh bại cường địch, các đầu bếp đều lấy ra những món tủ.

Các loại món ăn ngon không ngừng được mang vào nhà hàng.

Mọi người cùng ăn đi.

Trác Phu lớn tiếng tuyên bố, Tất cả miễn phí.

Sau đó tất cả các đầu bếp đều kinh ngạc, trước mặt họ có ba kẻ ăn như hạm.

Đỗ Lan, Địch Ny Toa, Lộ Phi, ba người đã ăn hết phần ăn của mấy chục người.

Còn có Thác Mã Tư, hắn vì năng lực trái Cật Cật, cũng không quan tâm đến số lượng đồ ăn.

Ba Lạp Đế sắp phá sản rồi.

Nhưng Đỗ Lan sẽ không để họ phá sản, hắn đã đầu tư, hắn muốn biến Ba Lạp Đế thành chuỗi nhà hàng lớn nhất trên biển, nhà hàng Ba Lạp Đế Lam Lam Lộ.

Lộ Phi, đây là lệnh truy nã hải tặc A Long, ngươi đi đánh bại hắn đi.

Đỗ Lan đưa lệnh truy nã của nghị trưởng cho Lộ Phi: Đợi ngươi đánh bại A Long, thì chứng tỏ ngươi có tư cách rời Đông Hải.

Đây là thử thách dành cho ngươi.

Không thành vấn đề.

Lộ Phi xưa nay chưa từng sợ hãi thử thách.

Còn Na Mỹ, nghe thấy cái tên A Long thì toàn thân run rẩy.

Lộ Phi, A Long 20 triệu Belly này vốn cũng là một nhân vật đáng gờm trên Đại Hải Trình, ngươi chớ có sơ suất.

Nếu ngươi không đánh bại A Long, ta sẽ không cho ngươi đi Đại Hải Trình đâu.

Đỗ Lan đặc biệt nói như vậy.

Ngươi cứ yên tâm đi, ta nhất định có thể đánh bại A Long, ta là người đàn ông sẽ trở thành Vua Hải Tặc.

Cứ như vậy, thuyền Hoàng Kim Merry chở Lộ Phi, Tác Long, Na Mỹ, Ô Tác Phổ, Sơn Trị đã khởi hành.

Sơn Trị vốn không muốn đi, nhưng hiện tại Đỗ Lan là ông chủ nhà hàng Baratie, đã trực tiếp điều Sơn Trị đi.

Còn nhà hàng nổi Baratie cũng chuẩn bị khởi hành, đi La Loguet, rồi đến Đại Hải Trình, để quảng bá cho nhà hàng.

Tuy nhiên trước đó phải đi tìm Thiên Niên Long, nguyên liệu truyền thuyết.

Thiên Niên Long ở trên Đảo Thất Lạc, Thác Mã Tư từ Vô Phong Đới đến, còn chưa kịp mua la bàn Quân Hạm Đảo.

Nếu là Đảo Thất Lạc thì đã chìm từ lâu rồi.

Trác Phu lên tiếng, ông là người sinh ra và lớn lên ở Đông Hải, cũng biết một vài chuyện về Đảo Thất Lạc.

Cho dù có chìm thì cũng sẽ có cơ hội nổi lên.

Thác Mã Tư tự tin nói: Đợi không lâu nữa, Đảo Thất Lạc sẽ nổi lên.

Vấn đề bây giờ là làm sao tìm được Đảo Thất Lạc.

Nói nửa ngày, ngươi cũng không biết làm sao tìm Thiên Niên Long à.

Đỗ Lan cạn lời.

Haha, ta chỉ là thấy truyền thuyết nên đã vội vàng đến đây.

Thác Mã Tư đỏ mặt vì mất mặt trước Đỗ Lan.

Xem ra vẫn phải trông cậy vào Đỗ Lan: Chúng ta đi Quân Hạm Đảo trước đi.

Tại sao.

Thác Mã Tư không hiểu.

Đừng hỏi tại sao, cứ đi là được.

Đỗ Lan lười giải thích.

Nếu là la bàn Quân Hạm Đảo thì Trác Phu có.

Vậy nên Baratie đã khởi hành.

Đáng tiếc ngoài Thác Mã Tư ra, còn có những người khác cũng đang nhắm vào Thiên Niên Long.

Bởi vì trong truyền thuyết, xương Thiên Niên Long có thể khiến người ta trường sinh bất lão.

Cư dân Quân Hạm Đảo cũng rất chất phác, là một ngôi làng dưới sự cai trị của Hải quân, họ hoàn toàn là những người dân tuân thủ.

Thác Mã Tư, bây giờ làm sao tìm đây.

Đỗ Lan thì biết trong làng có một cô bé tên A Bích Ti.

Cô bé ăn trái Thiểu Thiểu Thoại Quả Thực nên có thể nghe được tiếng lòng của động vật, vì vậy cô bé là bạn tốt của con Thiên Niên Long lạc loài cô độc kia.

Nhưng Đỗ Lan muốn xem Thác Mã Tư luôn tìm nguyên liệu truyền thuyết như thế nào.

Trước tiên đi tìm người già trong làng để tìm hiểu truyền thuyết về hòn đảo này, sau đó xem có cơ hội nào có được thông tin về Đảo Thất Lạc không.

Thác Mã Tư luôn làm như vậy, vừa có thể tìm hiểu được nhiều truyền thuyết và lịch sử, vừa có thể thu thập thông tin.

Ông già Ba Cổ Đan, ông của A Bích Ti, cũng là trưởng lão trong làng.

Chỉ là ông của A Bích Ti hễ nói chuyện là thao thao bất tuyệt, nói năm sáu tiếng cũng không thành vấn đề.

Để lại Baratie ở bãi biển làm ăn, ba người đi tìm Thiên Niên Long tiến vào làng.

Đỗ Lan nhìn thấy một cô bé mắt to, luôn quan sát những người họ.

Thác Mã Tư một mình chịu đựng sự lải nhải, còn Đỗ Lan và Địch Ny Toa thì trực tiếp tiến vào núi.

Theo hơi thở mà đi, Đỗ Lan và Địch Ny Toa dễ dàng tìm thấy Thiên Niên Long đang ẩn mình trong hang núi.

Đã rất già rồi, con Thiên Niên Long đó quá yếu ớt, đã già đến mức không nhớ nổi nhiều thứ nữa.

Trông có vẻ không ngon chút nào, sao lại là nguyên liệu truyền thuyết được nhỉ.

Thiên Niên Long tuy có hình dáng rồng khổng lồ, nhưng lại có lông vũ dài, trông giống một con chim lớn hơn.

Địch Ny Toa cũng nhìn sinh vật khổng lồ trước mắt: Đây chính là Thiên Niên Long sao.

Nếu ta không nhớ nhầm thì đúng vậy.

Đỗ Lan nói.

Các người không được làm hại Long gia gia.

A Bích Ti xông ra, khi Đỗ Lan và bọn họ vào núi, A Bích Ti đã luôn đi theo họ.

Mắt nào của ngươi thấy chúng ta muốn làm hại nó.

Đỗ Lan nói: Cô bé, ngươi tên là gì.

Ta nghe thấy hết rồi, các người nói gì mà nguyên liệu truyền thuyết, chính là muốn ăn thịt Long gia gia.

Ta mới không thèm nói tên ta cho cái đồ xấu xa như các người đâu.

A Bích Ti hét lên.

Ngươi nghe nhầm rồi, ta nói là, Thiên Niên Long nhìn đã thấy không ngon rồi.

Lời của Đỗ Lan khiến A Bích Ti một trận căng thẳng.

Chương 220

Các người không được làm hại nó.

A Bích Ti kiên quyết không lùi bước.

Cô bé, chúng ta sẽ không làm hại Thiên Niên Long đâu.

Vẫn là Địch Ny Toa không đành lòng nhìn cô bé loli lo lắng, nên lên tiếng an ủi.

Tuy nhiên vì Địch Ny Toa đi cùng Đỗ Lan, nên A Bích Ti cũng không tin Địch Ny Toa lắm.

Bởi vì chỉ có thể nghe được tiếng lòng của động vật, nên cô bé luôn nghi ngờ lời nói của con người.

Động vật sẽ không lừa người.

Nhưng mà nói thật, Đảo Thất Lạc đã chìm xuống biển rồi, con Thiên Niên Long này có lẽ là con cuối cùng.

Đỗ Lan chính mình cũng quên mất, Quân Hạm Đảo chính là Đảo Thất Lạc từ thời xa xưa.

Vậy thì không thể ăn được rồi.

Địch Ny Toa cười nói.

Trước khi chưa xác định Thiên Niên Long có phải là loài quý hiếm không, thì không thể ăn được.

Đỗ Lan nói: Chúng ta về làng trước đi.

Sau khi Đỗ Lan và Địch Ny Toa đi, A Bích Ti vẫn luôn an ủi Thiên Niên Long.

Cứ như một người mẹ an ủi con mình vậy.

Nhưng rõ ràng Thiên Niên Long lớn tuổi hơn A Bích Ti không biết bao nhiêu.

Trên cảng có đậu một chiếc chiến hạm Hải quân, chính là Hải quân đến tìm A Bích Ti.

Hải quân đến làng là chuyện lớn, tất cả dân làng đều tập trung lại: A Bích Ti đâu rồi.

Đại nhân Hải quân tìm cô bé có việc.

Dân làng truyền miệng, dẫn Hải quân đến nhà A Bích Ti.

Ông già Ba Cổ Đan run rẩy đón tiếp: Các vị đại nhân, cháu gái ta còn chưa về ạ.

Không sao cả, chúng ta có thể đợi.

Ngải Lực Khắc đeo kính tự mình tìm một chỗ ngồi xuống.

Trước sau ngôi nhà đều bị Hải quân bao vây.

Thác Mã Tư cũng bị đuổi ra ngoài, hắn quyết định đứng yên quan sát.

Hắn có giấy phép Thợ Săn Chuyên Nghiệp, nên Hải quân cũng không làm gì được hắn.

Chuyện gì vậy.

Khi Đỗ Lan tìm thấy Thác Mã Tư, Thác Mã Tư đang cắn một quả táo.

Hội trưởng, bọn họ đến tìm một cô bé tên A Bích Ti.

Có phải cô bé trong hang núi không.

Địch Ny Toa rất thông minh, lập tức đoán được: Cô bé đó chắc cũng là người sở hữu năng lực Trái Ác Quỷ, lại có thể nói chuyện với động vật.

Chắc là trái Thiểu Thiểu Thoại Quả Thực.

Thác Mã Tư cũng đã xem qua sách minh họa Trái Ác Quỷ: Mấy năm trước rồi, ta từng gặp một ông lão ăn trái Thiểu Thiểu Thoại Quả Thực, có thể tự do giao tiếp với động vật, ông ta cả đời đều thuyết phục người khác đừng ăn thịt.

Giờ nghĩ lại chắc cũng đã chết rồi.

Khi ta gặp ông ta, ông ta đã gần đất xa trời rồi.

Thuyết phục người ta không ăn thịt.

Đỗ Lan cũng lần đầu tiên nghe nói thế giới này cũng có loại người như vậy: Chẳng lẽ là hội bảo vệ động vật.

Cũng không phải hội bảo vệ động vật gì.

Chỉ là vì nghe quá nhiều tiếng kêu ai oán của động vật nên trở nên không đành lòng mà thôi, nói cho cùng vẫn là vì chính bản thân ông ta.

Mỗi ngày nghe những tiếng kêu thảm thiết đó quả thực là tra tấn.

Đáng tiếc chúng ta đều không thể thiếu thịt.

Thác Mã Tư nói.

Thác Mã Tư vừa nói như vậy, Đỗ Lan cũng cảm thấy người ăn trái Thiểu Thiểu Thoại Quả Thực đó thật đáng thương, vốn là món thịt ngon lành cũng không thể yên tâm ăn được nữa.

Cuối cùng còn trở thành một người gây sự, không cho người khác ăn.

Sau khi A Bích Ti trở về, lập tức bị Hải quân đưa lên chiến hạm.

Người dẫn đội Hải quân lần này là Ngải Lực Khắc, được Đề đốc Ni Nhĩ Sâm Hải quân mời đến, chuyên để tìm Thiên Niên Long.

Hắn là người sở hữu năng lực trái Hút Hút, móng tay hai tay như dao nhọn có thể phát ra đòn tấn công cắt xẻo.

Đương nhiên Ngải Lực Khắc cũng có tính toán riêng, hắn gia nhập Hải quân cũng là để tận dụng tốt hơn mạng lưới tình báo và tài nguyên của Hải quân, tạo điều kiện thuận lợi cho việc hắn tự mình tìm kiếm Thiên Niên Long.

Vì vậy, sau khi Ngải Lực Khắc tìm thấy Thiên Niên Long, hắn không định báo cáo cho Ni Nhĩ Sâm mà chuẩn bị tư túi.

Và họ nhận được tin tức Quân Hạm Đảo có một cô bé tên A Bích Ti biết thông tin về Thiên Niên Long, nên họ đã đến.

Ngươi không phải Đại tướng Hải quân sao.

Sao lại để bọn họ đưa A Bích Ti đi.

Địch Ny Toa có ý kiến.

Ta đưa cô bé về là được chứ gì.

Đỗ Lan dùng Thuấn Di một cái đã đưa A Bích Ti từ chiến hạm về.

Cái đồ xấu xa này, bỏ ta xuống.

A Bích Ti bị Đỗ Lan kẹp trong tay, không ngừng giãy giụa.

Đỗ Lan vừa buông tay, A Bích Ti liền rơi xuống đất.

Đau quá.

Thác Mã Tư ngồi xổm xuống, hỏi: Ngươi chính là cô bé ăn trái Thiểu Thiểu Thoại Quả Thực, có thể nghe được tiếng lòng của động vật sao.

Hừ.

A Bích Ti không thèm để ý hắn.

Có biết Thiên Niên Long ở đâu không.

Ta không biết.

A Bích Ti quay đầu đi không nói gì nữa.

Thác Mã Tư cười khổ: Xem ra phải tìm thông tin khác rồi.

Thiên Niên Long thì đã tìm thấy rồi, nhưng con đó tuổi cũng lớn quá, nhìn đã thấy không ngon rồi.

Đỗ Lan lên tiếng.

Không hổ là Hội trưởng.

Thác Mã Tư sùng bái nói.

Các người là đồ xấu xa, ta sẽ không để các người làm hại Long gia gia.

A Bích Ti đứng dậy chạy vào núi, cô bé muốn đi bảo Thiên Niên Long rời đi.

Đúng là một cô bé con.

Đỗ Lan lắc đầu, bày tỏ hoàn toàn không thể hiểu được tâm trạng của những người quá coi trọng động vật như vậy.

Có thể nghe thấy tiếng của động vật không nhất định là chuyện tốt.

Thác Mã Tư cũng cảm thán, đối với nguyên liệu, hắn giữ sự kính trọng, không hề kém những người yêu động vật.

Chúng ta đi thôi, đi tìm Đảo Thất Lạc.

Đỗ Lan vẫn nhớ hình như là ở phía đông của Cự Hạm Đảo.

Có một hòn đảo ẩn giấu rất tốt, đại khái chính là Đảo Thất Lạc.

Kỳ thực đó chẳng qua là hòn đảo tổ tiên của A Bích Ti từng sống, còn Cự Hạm Đảo dưới chân họ mới là hòn đảo Thiên Niên Long di chuyển một ngàn năm một lần, tức là hòn đảo Thất Lạc chỉ lộ diện toàn bộ một ngàn năm một lần.

Trác Phu, có hứng thú đi cùng không.

Đỗ Lan cảm thấy với tư cách là ông chủ chuỗi nhà hàng tương lai, việc để Trác Phu mở mang tầm mắt cũng là cần thiết.

Đương nhiên rồi, chỉ cần ngươi không chê lão già này.

Trác Phu nói.

Được, đi cùng nhau, chúng ta đi thôi.

Đỗ Lan lấy ra một Viên Nang Vạn Năng.

Một chiếc phi thuyền xuất hiện, ba người đàn ông hoàn toàn có thể ngồi vừa.

Địch Ny Toa không đi, nàng muốn đi nói chuyện với A Bích Ti, để cứu vãn hình tượng loli con của mình.

Tốc độ phi thuyền rất nhanh, gần như trong chớp mắt đã biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người.

Kỹ thuật điều khiển của Đỗ Lan rất tốt: Có ngại thổi gió một chút không.

Đỗ Lan mở mui xe ra, để gió biển ào ạt thổi vào khoang lái.

Nhanh quá, Hội trưởng, phi hành khí này có đổi được bằng thành quả thám hiểm không.

Gần đây ta có mấy món ăn mới vẫn chưa nghĩ ra nên đổi lấy cái gì.

Đỗ Lan đã cung cấp rất nhiều đạo cụ, khoa học kỹ thuật vượt xa trình độ thế giới này cho Hiệp Hội Thợ Săn Chuyên Nghiệp.

Và các thợ săn chỉ cần có phát hiện lớn gì thì đều có thể tự nguyện đi trao đổi.

Đương nhiên là có, nhưng không hề rẻ đâu.

Đỗ Lan đáp.

Thác Mã Tư suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy cần một phương tiện giao thông như vậy: Ta thích chiếc phi thuyền này, ta sẽ đổi lấy nó.

Tốc độ phi thuyền lại tăng thêm một chút.

Trác Phu bị gió ép chặt vào ghế, nhưng với tư cách là một lão hải tặc, ông có thể chịu đựng được luồng gió này: Hahahahaha, cảm thấy mình lại trẻ ra.

Phía trước dường như không có gì cả, nhưng như một mặt gương, phi thuyền lao thẳng vào.

Một hòn đảo hoàn toàn ẩn thân, đây cũng là một hiện tượng tự nhiên không phổ biến.

Nhưng lại như một tưởng tượng tự nhiên.

Chương 221

Trong khu vực hòn đảo ẩn thân, khí hậu hoàn toàn khác biệt so với bên ngoài.

Bên ngoài có thể là trời quang mây tạnh, còn trong khu vực ẩn thân có thể là cuồng phong bão táp.

Nhưng Đỗ Lan và bọn họ vận may không tệ, thời tiết xung quanh hòn đảo khá tốt.

Hội trưởng, đó chính là Đảo Thất Lạc sao.

Thác Mã Tư hỏi.

Chắc là vậy rồi.

Trực tiếp đậu phi thuyền ở điểm cao nhất của hòn đảo, nhìn xuống toàn bộ hòn đảo, một cảnh tượng đổ nát.

Con người đã bỏ hoang hòn đảo này, thành phố đã hoàn toàn trở thành phế tích.

Không có Thiên Niên Long.

Đỗ Lan cảm nhận một chút, hoàn toàn không có hơi thở nào tương tự Thiên Niên Long.

Nhưng hòn đảo này khắp nơi đều khắc hình ảnh Thiên Niên Long, và cả tượng điêu khắc.

Nhưng đây không phải hang ổ của Thiên Niên Long.

Chúng ta tìm nhầm rồi, hay là Thiên Niên Long chỉ có một con.

Đỗ Lan cũng ngớ người, trí nhớ của hắn hình như có khá nhiều Thiên Niên Long, nhưng chi tiết cụ thể thì quên mất rồi.

Ba người tản ra, đi khắp nơi.

Họ tìm thấy một số bích họa, từ trên bích họa mà xem, Thiên Niên Long quả thực đã đi qua hòn đảo này, nhưng không dừng lại mà trực tiếp đi về phía Quân Hạm Đảo.

Đỗ Lan vỗ trán, ký ức hoàn toàn rõ ràng trở lại: Mọi bí ẩn đều được giải đáp, chân tướng chỉ có một.

Hội trưởng, ngươi biết hang ổ Thiên Niên Long ở đâu rồi sao.

Biết rồi, ngay tại Quân Hạm Đảo.

Quân Hạm Đảo.

Nhưng khi chúng ta đến hoàn toàn không phát hiện dấu vết hang ổ nào cả.

Thác Mã Tư nói.

Đó là vì phần lớn Quân Hạm Đảo vẫn còn ở dưới biển.

Ta nghĩ chắc là như thế này, Quân Hạm Đảo, cũng chính là Đảo Thất Lạc, một ngàn năm nổi lên một lần trong một khoảng thời gian, và trong khoảng thời gian đó Thiên Niên Long sẽ tụ tập thành đàn đến đó.

Đỗ Lan nói: Vậy thì Thiên Niên Long chắc là vì sự di chuyển một ngàn năm một lần này mà có tên.

Nói rất có lý.

Trác Phu tuổi đã cao, nghe qua nhiều chuyện, trải qua nhiều việc, đối với kết quả suy luận của Đỗ Lan, ông bày tỏ rất hợp lý.

Vậy còn chờ gì nữa.

Chúng ta quay lại thôi.

Thác Mã Tư đã không thể chờ đợi để nấu nướng Thiên Niên Long nữa rồi.

Vấn đề là lần di chuyển tiếp theo của Thiên Niên Long rốt cuộc là khi nào.

Trác Phu nhìn vấn đề khá toàn diện.

Đỗ Lan cũng không đi đả kích Thác Mã Tư nữa: Chắc là trong mấy ngày này.

Chúng ta về trước đã.

Phi thuyền lại một lần nữa cất cánh, tốc độ nhanh gấp đôi so với lúc đến, gần như trong khoảnh khắc đã quay về Quân Hạm Đảo.

Lúc này Hải quân cũng đã quay lại, đậu ngang cảng, họng pháo chĩa thẳng vào làng.

Hải quân bây giờ thật là quá đáng, lại dễ dàng chĩa họng pháo vào dân làng mà họ phải bảo vệ.

Đỗ Lan cau mày nói.

Thác Mã Tư, ngươi lái phi thuyền đi, ta đi giáo dục Hải quân một chút.

Không thành vấn đề.

Thác Mã Tư đã muốn thử từ lâu, tiếp lấy vô lăng, sau đó bắt chước dáng vẻ của Đỗ Lan ngồi thẳng, nhìn về phía trước.

Ta đi đây.

Thuấn Di, trực tiếp lên chiến hạm.

Chỉ huy các ngươi ở đâu.

Ta là Đại tướng Hải quân Đỗ Lan.

Nói chuyện với Hải quân, thân phận Hải quân vẫn dễ dùng hơn.

Đại tướng, trong mắt những Hải quân bình thường này là sự tồn tại khó lòng tiếp cận.

Ngải Lực Khắc nửa tin nửa ngờ, hắn cũng chưa từng thấy Đại tướng, nhưng hắn biết Hải quân Đại tướng chỉ có ba người, làm gì có người thứ tư.

Lại là một nhân vật nhỏ, không có tư cách biết chuyện cao tầng Hải quân, nên lời của Đỗ Lan có lẽ không mấy hiệu quả.

Nếu Đỗ Lan không đạt được kết quả mình muốn, nói không chừng lại phải động thủ.

Ngay từ khi Cương Cốt Không còn là Thủy Sư Đô Đốc Hải quân, Đỗ Lan đã là Đại tướng, đã hai mươi năm rồi.

Ba vị Đại tướng cũng đều đã thay đổi, Thanh Trĩ, Hoàng Viên, Xích Khuyển ba vị cũng là những nhân tài Hải quân trỗi dậy trong hai mươi năm này.

Còn thông tin về Đỗ Lan trong Hải quân, cũng chỉ có cao tầng tổng bộ Hải quân mới biết.

Một mặt là để kiềm chế khả năng kiểm soát Hải quân của Đỗ Lan, mặt khác Đỗ Lan căn bản cũng chưa từng làm chuyện gì kinh thiên động địa trong Hải quân.

Ngải Lực Khắc không phải là Hải quân chính quy gì, mà là người được Đề đốc Ni Nhĩ Sâm đặc cách chiêu mộ chuyên tìm kiếm Thiên Niên Long.

Chức vụ của Ni Nhĩ Sâm là Đề đốc, quản lý toàn bộ Hải quân trong một vùng biển rộng lớn, việc cài cắm một sĩ quan Hải quân cấp trung là điều ông ta có khả năng.

Đỗ Lan đứng trên boong chiến hạm Hải quân, mình lại bị những tên lính bao vây.

Ngươi là ai.

Phó thuyền trưởng chiến hạm nghiêm giọng hỏi, vị trung niên đại tá này là một Hải quân đạt tiêu chuẩn, cũng là người giám sát được Đề đốc Ni Nhĩ Sâm đặt bên cạnh Ngải Lực Khắc.

Ta là Đại tướng Hải quân Đỗ Lan.

Đỗ Lan lấy ra một chiếc áo choàng trắng từ Viên Nang Vạn Năng, phạch một tiếng bay phấp phới trên vai mình.

Các Hải quân đều lộ vẻ kinh ngạc, nhưng thực tế, họ kinh ngạc là vì lần đầu tiên họ thấy có người dám giả mạo Hải quân, lại còn giả mạo Đại tướng Hải quân.

Trong mắt họ, Đỗ Lan đã biến thành một loại người ngu ngốc.

Mặc dù khoác áo choàng Đại tướng màu trắng, cũng không ai tin Đỗ Lan là Đại tướng thứ tư.

Gan to thật đấy, dám giả mạo Đại tướng Hải quân.

Ngải Lực Khắc cũng đi ra.

Có phải giả mạo không, ngươi động thủ thử xem.

Đỗ Lan biết mình quá khiêm tốn trong Hải quân, xem ra không ai nhận ra hắn.

Phải thể hiện chút bản lĩnh thật sự mới được.

Đỗ Lan phóng thích Khí trong cơ thể: Nha.

Khí, giống như thủy triều, chấn động khiến những Hải quân đó đứng cũng không vững.

A.

Ngải Lực Khắc cũng bị Khí thổi bay ra ngoài.

Tóc của Đỗ Lan toàn bộ dựng đứng ngược trọng lực, nha.

Khí lại mạnh thêm một phần, các electron trong không khí lóe sáng phát ra tiếng phạch phạch, thể hiện sức chiến đấu Siêu Nhị.

Sàn boong dưới chân Đỗ Lan cũng xuất hiện những vết nứt hình mạng nhện.

Sàn boong sạch trơn, tất cả Hải quân đều bị thổi bay xuống biển.

Nhìn cái chất lượng Hải quân của các ngươi kìa.

Đỗ Lan lắc đầu một cách đáng đánh đòn.

Nhưng hắn dù sao cũng đã thể hiện sức chiến đấu Siêu Nhị, vậy thì hắn cũng không ngại vận động cơ thể thêm một chút.

Đỗ Lan từ từ nổi lên, toàn thân Khí kình kích động, vươn tay phải về phía Quân Hạm Đảo.

Đương nhiên hắn không phải muốn đánh chìm Quân Hạm Đảo, mà là muốn nâng toàn bộ Quân Hạm Đảo lên.

Khí bao bọc toàn bộ Quân Hạm Đảo, sau đó tay phải từ từ nâng lên.

Toàn bộ Quân Hạm Đảo hiện ra, khiến tất cả mọi người đều ngây người.

Một hòn đảo khổng lồ nổi lên trên mặt biển, đây chính là hang ổ Thiên Niên Long, nơi khởi đầu và kết thúc của chúng.

Hóa thạch Thiên Niên Long đã hóa đá, và cả trứng Thiên Niên Long.

Thiên Niên Long một ngàn năm một lần, đến đây để chào đón sự sống mới.

Ngoài sự chấn kinh, không còn từ ngữ nào khác có thể diễn tả cảm xúc của những người có mặt.

Từ trong núi Quân Hạm Đảo truyền ra một tiếng rồng gầm kéo dài, bởi vì nhìn thấy hang rồng mà mình ngày đêm muốn thấy, trí nhớ của Long gia lập tức khôi phục.

Chương 222

Bay ra từ trong núi, tiếng rồng gầm kéo dài là một tín hiệu, tín hiệu triệu tập Thiên Niên Long.

Thiên Niên Long.

Ngải Lực Khắc nhìn thấy, Thiên Niên Long có thể chế tạo thuốc bất tử, Thiên Niên Long là của ta.

Vì thuốc trường sinh bất lão, sức mạnh của Đỗ Lan đã bị Ngải Lực Khắc bỏ qua.

Đỗ Lan nhìn Ngải Lực Khắc chuẩn bị tấn công Thiên Niên Long, Khí khóa chặt Ngải Lực Khắc.

Ngải Lực Khắc như thể mình bị cố định, nỗi sợ hãi bản năng từ sâu thẳm trái tim khiến hắn toàn thân run rẩy.

Khí hướng về phía Hải quân đáng thương đó: Nói với Đề đốc Ni Nhĩ Sâm, bảo ông ta đừng để ý đến Thiên Niên Long nữa, nếu Thiên Niên Long ngon, ta sẽ mời ông ta cùng ăn.

Đuổi tất cả Hải quân đi, Đỗ Lan dừng lại bên cạnh Thác Mã Tư.

Thác Mã Tư đang gõ gõ một quả trứng: Những quả trứng này ngâm trong nước biển lâu như vậy mà lại sắp nở rồi.

Không thể tin được, ta cứ nghĩ những quả trứng này đã bị nước biển ngâm thành trứng muối rồi.

Đã sắp nở rồi thì đừng ăn nữa, đợi Thiên Niên Long đến rồi ngươi bắt một con.

Đỗ Lan nói.

Không thành vấn đề, việc bắt nguyên liệu cứ để ta lo.

ROAR.

Từ xa truyền đến tiếng gầm dày đặc, Thiên Niên Long đã đến.

Thác Mã Tư vặn vặn cổ: Cứ xem ta đây, ta nhất định sẽ bắt được.

Hắn hít một hơi thật sâu, kích hoạt năng lượng Trái Cật Cật dự trữ trong cơ thể mình.

Cơ bắp của Thác Mã Tư phồng lên, như thể cơ bắp đang hô hấp, mặc dù mắt thường không nhìn thấy, nhưng cơ bắp của Thác Mã Tư quả thực đang chuyển động.

Bạo y, đã lâu không thấy cảnh cơ bắp xé toạc áo trên.

Thác Mã Tư cũng đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng cơ bắp vẫn tráng kiện như vậy.

Cơ bắp phồng lên, phát ra ánh sáng, đây là sức mạnh do thực vật ban tặng.

Những con Thiên Niên Long bay đến từ xa đã nhìn thấy Thác Mã Tư hành động, hai chân đạp nát mặt đất, bay vọt lên trời.

Hai tay nắm chặt, co về eo, bất cứ lúc nào cũng có thể tụ lực mà tung ra.

Sức mạnh ẩn chứa trong cơ bắp của Thác Mã Tư, bùng nổ ra, có thể khiến Thác Mã Tư bay lượn trong thời gian ngắn.

Mỹ Vị Tam Đả, Nhu Diện Đoàn.

Mỹ Vị Tam Đả của Thác Mã Tư, lần lượt là Nhu Diện Đoàn, Đả Đậu Tử, Phách Toái Cốt.

Nhu Diện Đoàn sử dụng nhu kình, là thông qua việc vặn gãy xương sống của động vật để nhanh chóng giết chết con mồi, mà không làm tổn hại đến vẻ ngoài của nguyên liệu.

Thác Mã Tư đối với nguyên liệu đầy sự kính trọng, hắn là vì ăn đồ ăn, chứ không phải vì giết chóc.

Đối với nguyên liệu, hắn sẽ không ngược đãi, mà là trực tiếp giết chết.

Tuy nhiên Thiên Niên Long cũng không phải kẻ ngốc, trên không trung chúng linh hoạt tản ra, đòn tấn công của Thác Mã Tư chỉ sượt qua lông vũ Thiên Niên Long.

Thác Mã Tư bị trọng lực kéo xuống, rơi về phía biển lớn.

Nhưng Thác Mã Tư sẽ không rơi xuống nước biển đâu.

Viên Nang Vạn Năng, dưới chân Thác Mã Tư đạp lên một tấm ván trượt phản lực.

Tấm ván trượt biết bay, đưa người đàn ông cơ bắp bay lên.

Thiên Niên Long tản ra, nhưng không phải là bỏ chạy, RỒNG GẦM.

ROAR.

Tiếng gầm mang theo uy hiếp lực giống như pháo khí lao thẳng về phía Thác Mã Tư.

Mỹ Vị Tam Đả, Nhu Diện Đoàn.

Vẫn là chiêu này, nhưng lần này Thác Mã Tư kéo khoảng cách giữa mình và Thiên Niên Long gần hơn.

Các người mau dừng tay.

A Bích Ti nhìn thấy tất cả những điều này, thét lên chói tai.

ROAR.

Thiên Niên Long cùng nhau gầm thét, tấn công Thác Mã Tư.

Thác Mã Tư hạ xuống, đương nhiên là tự nguyện: Hội trưởng, cảm giác mình như kẻ xấu vậy, thôi bỏ đi, ta không xuống tay được.

Thác Mã Tư gãi gãi gáy một cách ngượng ngùng.

Có A Bích Ti ở đó, Đỗ Lan cũng cảm thấy hơi ngại, hai người họ cứ đòi ăn Thiên Niên Long lại hóa ra như phạm tội tày đình vậy.

Thôi vậy, dù sao vẫn còn những thứ khác để ăn.

Đỗ Lan cuối cùng vẫn từ bỏ: Chúng ta đi ăn bánh bao thịt heo đi, được không.

Tuy nhiên có một việc vẫn phải làm, mặc dù không ăn Thiên Niên Long nữa, nhưng Đỗ Lan quyết định biến Thiên Niên Long thành Thuật Thông Linh.

Có một con Thông Linh Thú biết bay làm việc cho Hiệp Hội Thợ Săn Chuyên Nghiệp thì sẽ tiện lợi hơn rất nhiều.

Trên Quân Hạm Đảo, Thiên Niên Long con đã ra đời, còn A Bích Ti cũng lập chí noi gương tổ tiên mình, trở thành người bảo hộ Thiên Niên Long.

Đỗ Lan không cần biết Thiên Niên Long có đồng ý hay không, đã ký khế ước với chúng, sau này chỉ cần viết tên lên quyển trục, bất cứ ai cũng có thể sử dụng Thuật Thông Linh để triệu hồi Thiên Niên Long.

Thiên Niên Long có thể bay, hơn nữa còn có thể gầm rống, làm vật cưỡi hoàn toàn đủ rồi.

Sau đó nhà hàng nổi Baratie lại một lần nữa khởi hành, mục tiêu lần này là La Loguet.

Trên biển, Đỗ Lan và Địch Ny Toa gặp hai chiếc chiến hạm khổng lồ.

Một chiếc là chiến hạm đồ sộ béo phì của Đề đốc Ni Nhĩ Sâm, còn chiếc kia lại là chiến hạm của Cổ Y Na.

Xem ra Ni Nhĩ Sâm cũng là một tên làm việc gian dối, nếu không cũng sẽ không bị Cổ Y Na đầy cảm giác chính nghĩa nhắm tới.

Ni Nhĩ Sâm đang bỏ chạy, Cổ Y Na đang truy đuổi.

Cổ Y Na đứng trên mũi thuyền, áo choàng bị gió thổi bay phấp phới, vô cùng soái khí.

Quy Phái Khí Công.

Mặc dù là kiếm khách, nhưng sau khi học Khí, tuyệt chiêu Quy Phái Khí Công đương nhiên phải truyền cho đệ tử.

Vì vậy Cổ Y Na cũng biết chiêu Quy Phái Khí Công này.

Sau khi bắt được Ni Nhĩ Sâm, Cổ Y Na chuẩn bị cùng sư phụ của mình đi La Loguet.

Trên biển, Đỗ Lan đã làm một bức tượng theo hình ảnh của Trác Phu, dựng ở cửa nhà hàng Baratie.

Cứ như Thượng tá Sơn Đức Sĩ vậy.

Đơn giản là một con quái vật lớn.

Đương nhiên chân của Trác Phu cũng được Đỗ Lan lắp cho một cái chân giả, để Hắc Cước Trác Phu có thể tái hiện trên biển lớn.

Đến nơi khởi đầu và kết thúc, không khí đã bắt đầu khác.

Những người đến đây đều là những hải tặc chuẩn bị khởi hành đến Đại Hải Trình, và cả những thí sinh chuẩn bị tham gia kỳ thi Thợ Săn.

Đương nhiên người phụ trách La Loguet là Thượng tá Hải quân Tư Ma Cách, còn cấp phó của ông ta là kiếm khách Đạt Tư Kỳ có vẻ ngoài tương tự Cổ Y Na.

Trái Mạo Yên có thể biến người thành khói, hơn nữa còn có thể cụ thể hóa khói, cũng là một trái ác quỷ khó nhằn.

A ha, đây chính là La Loguet.

Khi đến La Loguet, thứ đầu tiên nhìn thấy là chiếc phi thuyền khổng lồ lơ lửng phía trên thành phố.

Tám màn hình lớn, hiển thị dáng vẻ phong độ của Thợ Săn Chuyên Nghiệp trên Đại Hải Trình cho tất cả những người đến La Loguet.

Ở đây, hải tặc không phải là chủ đề lớn nhất, mà Thợ Săn Chuyên Nghiệp mới là.

Cái gì.

Muốn làm Vua Hải Tặc à.

Chương 223

Ngươi lạc hậu rồi.

Bây giờ ai mà chẳng biết phúc lợi của Thợ Săn Chuyên Nghiệp tốt như thế nào, đồ ngốc mới đi làm hải tặc chứ.

Đây chính là suy nghĩ của cư dân La Loguet.

Chia sẻ thông tin với Hải quân, có thể đổi lấy sản phẩm công nghệ siêu việt, thậm chí còn có thể lên truyền hình.

So với hải tặc chỉ có một lệnh truy nã thì tốt hơn rất nhiều.

Hiệu ứng thần tượng hóa của Thợ Săn Chuyên Nghiệp vẫn khá tốt.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đã được coi là thợ săn thế hệ cũ rồi, đã phai nhạt khỏi tầm mắt của mọi người, trừ những người yêu thích thợ săn lão làng ra, người bình thường cũng không nhận ra họ.

Vì vậy Đỗ Lan, Địch Ny Toa và Cổ Y Na có thể thản nhiên đi trên phố.

Còn Thác Mã Tư thì không dễ dàng như vậy, trong một thời gian dài, chương trình Thợ Săn Ẩm Thực do hắn chủ trì rất được các bà nội trợ yêu thích, danh tiếng của Thác Mã Tư, một trong những thợ săn đời đầu, không phải dạng vừa.

Vì vậy Thác Mã Tư không xuống thuyền, trốn trong nhà hàng nổi.

Đây chính là nơi Vua Hải Tặc La Kiệt bị hành hình.

Đến La Loguet, đương nhiên phải đến nơi kết thúc để xem một chút.

Đài hành hình cao chót vót, cũng không biết ai đã thiết kế.

Cổ Y Na, ngươi thấy Vua Hải Tặc thế nào.

Đỗ Lan đột nhiên hỏi.

Chỉ riêng Vua Hải Tặc La Kiệt, quả thực là một người đầy mị lực.

Nhưng quá yêu thích tự do, lại không biết rằng quá nhiều tự do chỉ mang đến hỗn loạn.

Không phải ai cũng có tấm lòng bao dung như biển lớn giống ông ta.

Cổ Y Na xem ra vẫn rất kính trọng con người La Kiệt, nhưng không đồng tình với hành động của ông ta.

Nhưng nếu không theo đuổi tự do, La Kiệt cũng sẽ không thành La Kiệt.

Địch Ny Toa cũng nói.

Lão sư, người thấy La Kiệt làm đúng hay sai.

Cổ Y Na nói.

Địch Ny Toa nhìn đài hành hình nói: Thời thế tạo anh hùng.

Chỉ có thể nói La Kiệt sinh ra trong một thời đại như vậy, rất nhiều chuyện cứ như là trùng hợp, nhưng nhìn từ góc độ lịch sử, lại là tất yếu.

Đỗ Lan cảm thấy lão bà của mình ngày càng triết học, hắn cũng rất muốn biết Địch Ny Toa sẽ nói gì.

Nhìn xuyên suốt lịch sử các thế giới, cuối cùng sẽ xuất hiện người đầu tiên trực tiếp khám phá.

Và trên thế giới hải dương, La Kiệt chính là một nhân vật như vậy.

Không cam chịu tầm thường, có năng lực, hơn nữa có khí phách.

Trong thời đại của La Kiệt, cuộc sống tê liệt của con người đã đạt đến cực hạn, họ cần một nơi để giải tỏa năng lượng tích tụ của mình.

Sự xuất hiện của La Kiệt thật đúng lúc để họ tìm thấy một con đường để giải tỏa.

Đại Hải Trình không thể chinh phục đã bị người ta chinh phục.

Giống như một ngọn núi cao, sau khi có người leo lên, sau đó sẽ có ngày càng nhiều người lên núi.

Có lẽ ngọn núi đó vốn đã có nhiều người leo, nhưng người ta sẽ nhớ người đầu tiên leo lên.

Hơn nữa con người rất kỳ lạ, trước khi ngọn núi chưa bị chinh phục, rất nhiều người sẽ cảm thấy mình nhất định cũng không làm được.

Nhưng một khi có người lên đến đỉnh núi, những người đó lại cảm thấy đã có người làm được, vậy thì mình cũng có thể làm được.

Dưới sự ủng hộ của suy nghĩ như vậy, ngày càng nhiều người sẽ đi leo núi.

Nhưng ngọn núi vẫn là ngọn núi đó không hề thay đổi, thay đổi chỉ là suy nghĩ của con người.

Địch Ny Toa hiếm khi có cơ hội nói nhiều lời thoại như vậy, nước bọt cũng có chút khô khốc: La Kiệt chính là người đầu tiên đó, Vua Hải Tặc đã thay đổi suy nghĩ của tất cả mọi người.

Đỗ Lan vỗ tay: Sự xuất hiện của La Kiệt quả thực không phải ngẫu nhiên, ngoài tính cách của ông ta, còn có bầu không khí của thời đại đó.

Lão bà nói hay lắm, núi quả thực vẫn là ngọn núi đó, thay đổi chỉ là suy nghĩ của con người.

Cổ Y Na càng thêm mắt sáng rực nhìn lão sư của mình, trong lòng nàng, kiếm thuật của lão sư tuy mạnh mẽ, nhưng không thích nói nhiều, mà chủ yếu dùng nụ cười hàm chứa tình cảm phong phú để biểu đạt nội tâm của mình.

Lần đầu tiên Cổ Y Na biết, lão sư của nàng cũng có kiến giải siêu việt về thế sự.

Chỉ là tùy tiện nói vậy thôi.

Địch Ny Toa ngược lại có chút ngượng ngùng.

Vị nữ sĩ này nói quả thực vô cùng có lý, nơi đáng sợ nhất của Vua Hải Tặc La Kiệt cũng chính là ở chỗ đó, ông ta đã đánh thức sự bất an trong lòng con người.

Không biết từ lúc nào lão hút thuốc Tư Ma Cách đã đứng phía sau họ, sau đó kính chào một cái: Đại nhân Trung tướng Cổ Y Na.

Ừm.

Cổ Y Na khẽ gật đầu, chức vụ của nàng cao hơn Tư Ma Cách không ít.

Nếu mấy vị không ngại, cùng dùng bữa nhé, ta nghe nói nhà hàng nổi Baratie đang ở cảng.

Tư Ma Cách lại mời Đỗ Lan đến nhà hàng của mình ăn cơm.

Tư Ma Cách vừa biết thuyền của Đại nhân Trung tướng đậu ở La Loguet liền lập tức đi ra, tìm thấy Cổ Y Na dưới đài hành hình, vừa hay nghe được những lời của Địch Ny Toa.

Được.

Quảng bá kinh doanh cho nhà hàng của mình, Đỗ Lan đương nhiên không ngại, dù sao Tư Ma Cách cũng sẽ phải trả tiền.

Trước mặt Cổ Y Na, Đạt Tư Kỳ hiển vô cùng câu thúc.

Mặc dù hai người rất giống nhau, nhưng Cổ Y Na đã là Trung tướng Hải quân, còn Đạt Tư Kỳ vẫn chỉ là một Đại tá.

Mọi người cùng ngồi đi.

Để Trác Phu sắp xếp một cái bàn lớn.

Chân của Trác Phu bây giờ đã hoàn toàn khỏi, ông chạy ngược chạy xuôi không ngừng, đầy khí thế chỉ huy các đầu bếp làm việc.

Một lát sau, một bàn đầy món ngon đã được chuẩn bị xong.

Ăn cơm, là Đỗ Lan và Địch Ny Toa, và cả Sa Chức, ba người đều rất thích.

Ba người họ xuyên qua nhiều thế giới như vậy, cũng chỉ có ăn cơm vẫn có thể khiến người ta có cảm giác tận hưởng như nhau.

Đang ăn cơm thì một Hải quân chạy vào: Báo cáo.

Một cái chào tiêu chuẩn.

Nói.

Cổ Y Na lạnh lùng nói.

Ngoài cảng có một chiếc thuyền treo cờ hải tặc đang chuẩn bị vào cảng.

Tiểu binh Hải quân nói.

Đỗ Lan cảm nhận một chút, cười rồi, hắn biết là Lộ Phi và bọn họ đã đến: Cho bọn họ vào đi, ta quen bọn họ.

Tiểu binh Hải quân hiển nhiên không nhận ra Đỗ Lan, mà nhìn Cổ Y Na.

Cổ Y Na gật đầu: Cho bọn họ vào.

Vâng.

Tiểu binh lĩnh mệnh mà đi.

Trên thuyền Hoàng Kim Merry, Lộ Phi và bọn họ khi nhìn thấy Hải quân thì đã không kịp nữa, thuyền đã vào cảng, muốn quay đầu là không thể.

Làm sao bây giờ.

Sắp bị bắt rồi.

Lộ Phi và Ô Tác Phổ ôm nhau, nói một cách khoa trương.

Ngược lại Na Mỹ một quyền đánh tỉnh hai người họ: Chiếc chiến hạm đó không phải là thuyền của bạn Tác Long sao.

Tác Long ngươi có làm bạn với Hải quân sao.

Lộ Phi vẫn chưa phản ứng lại.

Tác Long cũng nhớ ra, đúng là chiến hạm của Cổ Y Na, so với Hoàng Kim Merry không biết lớn hơn bao nhiêu.

Sau đó đi qua chiến hạm, thì có thể thấy Baratie bị chiến hạm che khuất.

Thuyền của lão già cũng ở đây sao.

Sơn Trị không ngờ nhanh như vậy đã lại gặp ân nhân của mình.

Là nhà hàng nổi, Sơn Trị mời chúng ta ăn đồ ăn đi.

Lộ Phi nhìn thấy đồ ăn lập tức quên luôn Hải quân.

Sau trận chiến ác liệt với A Long, bây giờ Băng Hải Tặc Mũ Rơm đã trở nên vô cùng đoàn kết.

Sơn Trị, thằng nhóc ngươi thật là chậm chạp, hahahaha.

Người đầu bếp cao thủ chế biến cá sống luôn trái lời Sơn Trị.

Ngươi bớt nói khoác đi, đừng tưởng đến đây trước là ghê gớm, chúng ta còn phải đi Đại Hải Trình.

Sơn Trị trước mặt đồng nghiệp cũ cũng không thể mất mặt.

A ha ha, thật trùng hợp, chúng ta cũng phải đến đó, đừng để chúng ta lại dẫn trước nữa nhé, lát nữa gặp lại.

Đáng ghét.

Sơn Trị sao có thể chịu đựng bị trêu chọc như vậy.

Chương 224

Thịt nướng, thịt nướng.

Lộ Phi không bận tâm những chuyện đó, bây giờ hắn chỉ muốn ăn cơm.

Mấy người Băng Hải Tặc Mũ Rơm trực tiếp lên thuyền Baratie.

Oangoài cửa còn có một ông chủ nữa à Lộ Phi nhìn thấy bức tượng Đỗ Lan làm: Đúng là y chang.

Vừa bước vào cửa, liền thấy một bóng đen bay về phía họ, Lộ Phi vội vàng tránh ra.

Bóng đen tấn công Sơn Trị, Sơn Trị vội vàng nhấc chân lên.

Hai cái chân va vào nhau.

A, đau quá.

Sơn Trị cảm giác chân mình đã gãy rồi, cứ như đá vào tấm sắt vậy.

Thằng nhóc ngươi còn non quá, hahahaha.

Trác Phu cũng bắt đầu trêu chọc Sơn Trị, dùng cái chân giả mới của mình đánh lén Sơn Trị.

Lão già, chân của ông.

Sơn Trị cũng kinh ngạc.

A ha ha, không có ngươi, ta sống còn tốt hơn trước, cho nên bây giờ ngươi có thể đi đâu tùy thích rồi, ta đã không cần ngươi nữa.

Hahahaha.

Trác Phu cười lớn.

Lão già.

Sơn Trị biết Trác Phu chỉ là muốn mình yên tâm đi mạo hiểm mà thôi, hắn bị Đỗ Lan ép lên thuyền của Lộ Phi.

Mặc dù trong sự kiện Na Mỹ, hắn và Lộ Phi mấy người cũng đã thiết lập tình bạn, nhưng hắn vẫn lo lắng cho ân nhân của mình.

Được rồi, ăn cơm với bạn bè của ngươi đi.

Trác Phu vỗ tay lên vai Sơn Trị.

Sau đó lại xảy ra chuyện khiến Lộ Phi kinh ngạc, Lộ Phi lại làm ầm lên: Hai Cổ Y Na Tác Long cũng ngớ người, đương nhiên hắn biết Cổ Y Na là Trung tướng, còn người kia giống Cổ Y Na thì không mặc áo choàng.

Thật thất lễ quá, vị này là tiểu thư Đạt Tư Kỳ, cũng là một kiếm khách đó.

Đỗ Lan giới thiệu cho họ.

Lộ Phi gãi gãi gáy, vô cùng ngượng ngùng.

Một đám người ngồi xuống, sau đó ăn cơm.

Cổ Y Na và Tác Long ngồi cạnh nhau, Cổ Y Na cứ gắp thức ăn cho Tác Long đang câu thúc.

Điều này khiến Tác Long vô cùng ngại ngùng.

Mặc dù hồi nhỏ, Cổ Y Na cũng luôn chăm sóc mình như vậy, nhưng Tác Long bây giờ rốt cuộc cũng đã 19 tuổi rồi.

Mặt đã đỏ hơn cả đèn giao thông rồi.

Tư Ma Cách vẫn là lần đầu tiên ăn cơm cùng hải tặc, cảm thấy rất lạ, nhưng ông ta cũng cảm thấy nhóm hải tặc này khác với những tên cướp biển chuyên giết chóc cướp bóc kia.

Khi nghe nói Lộ Phi và bọn họ đã đánh bại người cá A Long hung ác tàn bạo, Tư Ma Cách cũng không thể không nhìn nhận nghiêm túc nhóm thiếu niên thiếu nữ có tuổi trung bình chỉ mười mấy tuổi này.

Ta đã đánh bại A Long rồi, ta có thể đi Đại Hải Trình rồi chứ.

Lộ Phi cười nói.

Đương nhiên, ta xưa nay nói lời giữ lời, mấy ngày này các ngươi cứ loanh quanh ở đây, đợi đến khi ta thông báo, chúng ta sẽ cùng xuất phát.

Đỗ Lan nói như vậy.

Không được, ta đã không chờ được nữa rồi, ta muốn lập tức xuất phát.

Lộ Phi hét lên.

Thuyền của các ngươi cần được bảo dưỡng, vật tư cần được bổ sung, các ngươi cũng cần nghỉ ngơi.

Đỗ Lan nói.

Quả thực là như vậy, trận chiến với A Long trước đó đã khiến họ kiệt sức.

A Long dù sao cũng là kẻ từ Đại Hải Trình trở về, thực lực rất đáng nể.

Hơn nữa A Long còn có một đám thuộc hạ người cá trung thành, cũng đều có những đặc điểm riêng.

Lộ Phi như quả bóng xì hơi, lập tức mất hết tinh thần.

Các ngươi có thể đi xem thành phố này, nơi đây được gọi là Nơi khởi đầu và kết thúc.

Đài hành hình của Vua Hải Tặc La Kiệt vẫn còn dựng ở đó kìa.

Ta muốn đi xem.

Lộ Phi vừa nói liền đi, vẫn impulsif như vậy.

Tác Long cũng đứng dậy, hắn muốn đi tìm ba thanh kiếm tốt.

Kiếm của hắn đã bị phá hủy hoàn toàn trong trận chiến trước đó.

Tác Long.

Cổ Y Na gọi Tác Long lại, lấy ra một Viên Nang Vạn Năng ném cho hắn: Thấy ngươi bên hông không có một thanh đao nào, món đồ này tặng cho ngươi.

Cái gì vậy.

Lộ Phi đã đi ra ngoài, duỗi dài cổ, đưa đầu trở lại nhà hàng.

Thật sự kéo cổ dài ơi là dài.

Tác Long chưa từng dùng Viên Nang Vạn Năng, nhưng hắn đã thấy Sư tỷ Cổ Y Na dùng rồi, nên bắt chước dáng vẻ của Sư tỷ, ấn nút.

Sau làn khói, một thanh kiếm màu trắng nằm trong tay Tác Long: Hòa Đạo Nhất Văn Tự.

Tác Long vẫn nhớ, thanh kiếm này là vật yêu thích của Cổ Y Na, hơn nữa còn là một trong 21 thanh Đại Khoái Đao.

Ta không dùng đến nữa, tặng cho ngươi, hy vọng ngươi đừng để thanh kiếm này bị bôi nhọ.

Cổ Y Na nói.

Ta Tác Long nhất định sẽ trở thành Kiếm hào mạnh nhất thế giới.

Tác Long xoay thanh Hòa Đạo Nhất Văn Tự một vòng trong tay, sau đó cắm vào hông.

Ung dung đi ra ngoài, chỉ để lại một bóng lưng cho tất cả mọi

người.

Thuyền trực tiếp đến đảo thi Hunter, đếm ngược.

Trên màn hình lớn của phi thuyền khổng lồ thỉnh thoảng hiện lên dòng chữ như vậy.

Đúng vậy, kỳ thi Thợ Săn sắp bắt đầu rồi.

Lộ Phi ngẩng đầu nhìn phi thuyền bay vút qua đỉnh đầu, cái bóng khổng lồ lướt qua người hắn.

Nhiều thứ chưa từng thấy quá.

Lộ Phi cười nói: Ta đi trước một bước.

Bàn tay cao su vươn dài ra nắm lấy vật nhô ra dưới phi thuyền, sau đó cả người hắn bay lên, không biết bay đến đâu rồi.

Ta cũng phải đi, đi xem có cửa hàng vũ khí nào tốt không.

Tác Long cũng một mình rời đi.

Tiểu thư Na Mỹ, người muốn đi đâu, ta nguyện ý đi theo phục vụ trước sau.

Sơn Trị nhìn Na Mỹ, hai mắt biến thành hình trái tim.

Ta không đi đâu cả, ta còn phải về nghiên cứu bản đồ, tấm bản đồ của Tiểu Sửu Ba Cơ quá kỳ lạ rồi.

Na Mỹ quay về thuyền.

Sơn Trị không thể quay về, hắn còn phải chuẩn bị nguyên liệu và các vật tư khác.

Chỉ có thể đáng thương một mình bỏ đi.

Na Mỹ vừa thấy Sơn Trị đi, vui vẻ nhảy cẫng lên: Đi mua sắm.

Ô Tác Phổ mặt đầy kinh ngạc: Ngươi lại nói dối.

Nói dối gì chứ, ta quả thực phải nghiên cứu bản đồ, nhưng có thể muộn một chút.

Na Mỹ cười gian: Ngược lại Ô Tác Phổ, ngươi có tính toán gì không.

Ô Tác Phổ nhìn Baratie: Ta. ta.

Hắn muốn đi gặp Khả Nhã.

Nhưng Khả Nhã hiện tại đang học châm cứu thuật, đã rất lâu không xuất hiện rồi, đơn giản mà nói chính là bế quan.

Sau khi học châm cứu, Khả Nhã không chỉ có thêm một loại năng lực chữa bệnh, mà còn có thêm một loại năng lực chiến đấu.

Không đợi ngươi đâu, ta đi trước đây.

Na Mỹ cũng đi.

Ô Tác Phổ vẫn đang do dự, cuối cùng vẫn không đi tìm Khả Nhã, hắn không muốn làm phiền Khả Nhã, hơn nữa hắn cảm thấy mình cũng chưa trở thành một đại hào kiệt.

Vì vậy hắn quyết định cũng đi La Loguet xem sao.

Đương nhiên rồi, lúc này Tiểu Sửu Ba Cơ luôn đi theo Lộ Phi và cô gái xấu xí ăn trái Hoạt Hoạt cũng đang tiến gần La Loguet.

La Loguet vô cùng náo nhiệt, nhưng cảnh tượng nổi bật nhất là đám đông qua lại đa số đều ôm một cuốn sách.

Những người cầm sách đều là những người sẽ đi tham gia kỳ thi Thợ Săn, họ đang chuẩn bị cho phần thi viết.

Mặc dù nội dung thi luôn thay đổi, nhưng phần thi viết thì luôn tồn tại.

Chương 225

Vì vậy trong số các thợ săn không có người mù chữ.

Tác Long đến một cửa hàng vũ khí, hắn không biết cửa hàng vũ khí này là nơi dành riêng cho Thợ Săn Chuyên Nghiệp đổi vũ khí bằng điểm cống hiến.

Dòng người tấp nập, rất nhiều người đến đây để mở rộng tầm mắt.

Tất cả vũ khí đều được đặt trong tủ kính, đặt trên vải nhung đỏ, ở góc vũ khí đều sẽ đặt một Viên Nang Vạn Năng, đó là để cất giữ vũ khí.

Đây chính là kiếm laser trong truyền thuyết sao.

Quầy đó tập trung đông người nhất.

Tác Long cũng chen vào, tò mò nhìn thứ trong tủ kính.

Trong tủ kính đặt hai chuôi kiếm, không có lưỡi kiếm, trông như hai cây gậy tròn: Đây là cái gì.

Không ai trả lời hắn, nhưng cũng không sao, trên quầy có một màn hình, có người đang trình diễn kiếm ánh sáng.

Trong tay chỉ cầm gậy tròn, sau đó vung mấy cái, chùm sáng xuất hiện từ chuôi kiếm, kèm theo tiếng ong ong như tiếng ù tai.

Sau đó kiếm laser cắt rất nhiều thứ, đá, thép, tất cả mọi thứ đều như bị tan chảy mà đứt làm đôi.

Tác Long cũng chấn kinh, trên thế giới sao lại có loại vũ khí như vậy.

Nơi đây vẫn chỉ là cửa vào của Đại Hải Trình mà thôi, đến Đại

Hải Trình thì đơn giản là khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Trong cửa hàng vũ khí, ngoài kiếm ánh sáng, còn có rất nhiều kiếm khác, lộn xộn.

Khiến Tác Long hoàn toàn hoa mắt.

Tiểu huynh đệ, ngươi không phải Thợ Săn Chuyên Nghiệp chứ.

Không phải.

Tác Long nhìn qua, hóa ra là một người lùn như quả cầu đang nói chuyện với hắn.

Ta đã nói rồi, Thợ Săn Chuyên Nghiệp ở Đông Hải ta đều quen biết, chưa từng thấy ngươi.

Vậy ngươi là chuẩn bị đi thi sao.

Người lùn tiếp tục hỏi.

Không phải.

Tác Long lắc đầu.

Thật đáng tiếc, ngươi là một mầm non tốt, nếu ngươi đi, Đông Hải chúng ta lại có cơ hội có thêm một thợ săn nữa.

Đó là một chuyện vô cùng vinh dự.

Chàng trai trẻ ngươi có biết vượt qua kỳ thi Thợ Săn Chuyên Nghiệp khó đến mức nào không.

Không biết.

Vẫn lắc đầu.

Từ khi kỳ thi Thợ Săn đầu tiên xuất hiện phần thi viết, trong các kỳ thi được tổ chức hàng năm sau đó, phần thi viết trở thành vòng đầu tiên và cũng là vòng loại tàn khốc nhất.

Địa điểm thi viết là ở năm thành phố gần núi nhất dưới Núi Đảo

Ngược.

Hàng năm kỳ thi đều phải tập trung đến đó để tham gia thi viết, chỉ những người vượt qua phần thi viết mới có thể lên thuyền trực tiếp đi tham gia các vòng thi còn lại.

Mỗi năm vào thời điểm này đó là ngàn quân vạn mã qua cầu độc mộc, thảm thương a.

Tác Long hoàn toàn không biết tên lùn muốn nói gì.

Chàng trai trẻ, ngươi có biết tại sao mỗi năm kỳ thi khó như vậy, mà vẫn có nhiều người đến thi không.

Tên lùn hỏi.

Lắc đầu.

Bởi vì kỳ thi Thợ Săn Chuyên Nghiệp không hề ngăn cấm người ta gian lận trong lúc thi.

Chàng trai trẻ, ta thấy ngươi là người tốt, ta có một chuyện muốn ngươi giúp.

Hóa ra tên lùn là người của tổ chức gian lận thi cử.

Bởi vì phần thi viết hoàn toàn không giới hạn số lượng người tham gia, nên những người trong tổ chức của tên lùn muốn lợi dụng chiến thuật biển người.

Dùng phần lớn những người không muốn tham gia kỳ thi Thợ Săn làm vật hy sinh, đẩy mấy thí sinh bỏ tiền ra muốn vượt qua kỳ thi vượt qua vạch điểm đạt.

Hoặc là để những người không muốn tham gia kỳ thi truyền đáp án cho những người đã bỏ tiền ra.

Tác Long đương nhiên từ chối, nhưng hắn vừa ra cửa, liền thấy Lộ Phi cười ngốc nghếch đi cùng một tên lùn béo khác, hơn nữa rõ ràng là tên lùn béo đang dẫn đường.

Đó là ai.

Tác Long hỏi tên lùn phía sau.

Anh trai ta, chúng ta tổng cộng mười anh em, trông rất giống nhau đúng không.

Tên lùn cười nói.

Anh trai ngươi muốn đưa tên đội mũ rơm đó đi đâu.

Ngươi cũng đi cùng đi, thì sẽ biết, chúng ta sẽ không hại ngươi đâu.

Ta thấy ngươi là muốn tìm vũ khí đúng không, ta biết một nơi có thể khiến ngươi hài lòng, ngươi giúp ta, ta sẽ nói cho ngươi biết.

Tác Long cũng theo sau Lộ Phi.

Với tư cách là nhân vật chính, luôn có rất nhiều sự kiện xoay quanh họ.

Hiện tại Lộ Phi và bọn họ lại bị cuốn vào sự kiện, kỳ thi viết của Thợ Săn Chuyên Nghiệp sắp bắt đầu.

Và họ vô tư bước vào trường thi, tranh giành 200 suất trong số hơn 5000 người.

Lộ Phi hoàn toàn chỉ là bị lừa đến, hắn nghe tên lùn đó nói cần giúp đỡ, mới ngốc nghếch đến.

Căn bản không hề nhận thức được mình phải làm gì.

Lộ Phi đại khái cảm thấy mình chỉ cần bỏ chút sức lực là có thể trở thành người vui vẻ giúp người khác rồi.

Lộ Phi, Tác Long, hai người hoàn toàn không có khái niệm gì cả.

Chỉ là đi về một hướng, đó là hội trường ngoại ô, tất cả mọi người đều phải ở đó để tham gia kỳ thi.

Uy nghiêm hùng vĩ, nơi đó xếp đặt những hàng bàn và ghế đơn hoành tráng.

Tất cả mọi người đều bị chấn động, họ biết nơi đây sẽ diễn ra cuộc sàng lọc tàn khốc nhất, đây là một cuộc chiến không đổ máu.

Lộ Phi, ngươi, ngươi.

Tác Long như thể thấy quỷ vậy.

Ơ.

Sao vậy Tác Long.

Lộ Phi hoàn toàn không nhận thức được mình vừa làm chuyện kinh thiên động địa gì.

Trong không gian rộng lớn, tiếng loa phóng thanh khổng lồ vẫn đang vang vọng: Kỳ thi viết Thợ Săn Chuyên Nghiệp La Loguet, hạng nhất Monkey D.

Lộ Phi.

Chẳng trách Tác Long há hốc mồm lớn như vậy, thằng ngốc Lộ Phi lại còn đạt được hạng nhất trong kỳ thi khó như vậy.

Đơn giản là còn đáng sợ hơn cả heo nái trèo cây.

Không khó mà.

Lộ Phi vẫn không nhận thức được mình rốt cuộc đã làm gì.

Nhân viên công tác của Thợ Săn Chuyên Nghiệp đã đưa giấy báo thi chính thức tại Alabasta cho Lộ Phi.

Một chiếc vòng tay kim loại, Lộ Phi cầm vòng tay lên nhìn tới nhìn lui: Cái này là cái gì.

Để ta giúp ngươi.

Nhân viên công tác vô cùng có trách nhiệm đeo vòng tay cho Lộ Phi: Có cái này, ngươi là có thể đi tham gia kỳ thi Thợ Săn Chuyên Nghiệp rồi.

Ơ.

Ta không muốn làm thợ săn đâu, ta là muốn làm Vua Hải Tặc.

Lộ Phi nói, sau đó liền muốn tháo vòng tay ra.

Ngay lúc này, vòng tay phát sáng.

Một hình ảnh 3D xuất hiện: Đồ đệ đáng yêu của ta, đã mười năm không gặp rồi, khi hình ảnh này xuất hiện, có nghĩa là ngươi vẫn chưa quên những lời dạy của ta.

Vi sư rất mừng, ngươi có thể không muốn tham gia kỳ thi Thợ Săn.

Nhưng ta ra lệnh ngươi nhất định phải tham gia, đây cũng là một giai đoạn tu hành quan trọng.

Để ta xem tu hành của ngươi có bị bỏ dở không.

Bóng của Sa Chức lơ lửng trước mắt Lộ Phi và Tác Long, hình ảnh tỉ lệ 1:1, chiều cao chỉ đến bụng của Tác Long và bọn họ.

Sư phụ.

Lộ Phi cũng đã rất lâu không gặp Sa Chức, hồi ức lại những ngày bị Đỗ Lan bóc lột sức lao động, vui vẻ nhất chính là đi theo Sa Chức tu luyện.

Chương 226

Nghĩ mãi, nước mắt liền lăn dài.

Này, Lộ Phi.

Tác Long nhìn Lộ Phi, áp lực rất lớn.

Ta không sao.

Lộ Phi cắn môi, nén nước mắt: Quyết định rồi, ta sẽ đi tham gia kỳ thi Thợ Săn.

Nhưng chúng ta phải đi Đại Hải Trình mà.

Tác Long nói.

Kỳ thi Thợ Săn Chuyên Nghiệp cũng ở Đại Hải Trình.

Nhân viên công tác giới thiệu: Hai vị là hải tặc đúng không.

Cũng hoàn toàn không thành vấn đề, bây giờ ngày càng nhiều hải tặc cũng tham gia kỳ thi, không có chút xung đột nào.

Hơn nữa nếu các ngươi có thuyền riêng, chỉ cần đến đấu trường Thợ Săn Alabasta trước ngày hẹn là được.

Lộ Phi và Tác Long vừa nghe nói không xung đột với việc họ đi Đại Hải Trình thì yên tâm.

Được, vậy chúng ta đi ngay bây giờ.

Lộ Phi nói.

Thời gian thi là 10 ngày sau.

Thấy Lộ Phi và bọn họ muốn đi, nhân viên công tác vội vàng nhắc nhở.

Được.

Tham gia kỳ thi xong, Lộ Phi vẫn không quên đi xem đài hành hình của Vua Hải Tặc.

Tác Long, đây là nơi Vua Hải Tặc bị giết sao.

Chắc vậy.

Tác Long nhìn đài cao trước mắt, có thể tưởng tượng được dáng vẻ Vua Hải Tặc khi đó hô to Hãy đi tìm kho báu của ta.

Lộ Phi lại kích động rồi, chân hắn lập tức vươn dài ra, khiến hắn cao bằng cái đài, sau đó vươn tay nắm lấy hai bên đài cao.

Cả người hắn lập tức leo lên đài hành hình: Haha, phong cảnh ở đây đẹp thật.

A, đồ ngốc, đây là nơi hành hình đó.

Tác Long đã hết hơi rồi.

Tác Long ngươi cũng lên đây đi, ở đây có thể nhìn thấy rất xa.

Lộ Phi còn rủ Tác Long cùng lên xem.

Hành động của Lộ Phi lập tức thu hút rất nhiều người, những người qua đường đều nhìn Lộ Phi và Tác Long bằng ánh mắt kỳ lạ, chính là ánh mắt nhìn bệnh nhân đã bỏ cuộc điều trị vậy.

Mặt Tác Long đã đỏ bừng, nhưng Lộ Phi vẫn như cũ, giơ cao hai nắm đấm, hô to: Ta nhất định sẽ trở thành Vua Hải Tặc.

Hoàn toàn đã từ bỏ điều trị rồi.

Lộ Phi hét to đến mức ngay cả Na Mỹ và Ô Tác Phổ cũng nghe thấy.

Tiểu Sửu Ba Cơ trốn trong góc ác ý nhìn Lộ Phi đang hô to, hắn và Hương Khắc Tư cùng làm thủy thủ tập sự trên thuyền của La Kiệt.

Bây giờ Hương Khắc Tư đã là một trong Tứ Hoàng, còn hắn vẫn chỉ là một hải tặc vô danh.

Nhìn dáng vẻ của Lộ Phi, Ba Cơ vô cùng không vừa mắt.

Ngược lại người sở hữu năng lực trái Hoạt Hoạt thì nhìn Lộ Phi hai mắt sáng rực, đây mới là người đàn ông chân chính trong lòng cô ta.

Ta nhất định sẽ trở thành Vua Hải Tặc.

Lộ Phi lại hét thêm một lần nữa, âm thanh truyền đi rất xa.

Đỗ Lan đương nhiên cũng nghe thấy: Thằng nhóc đó đúng là gan to thật.

Địch Ny Toa cũng cười: Đây là giấc mơ, chúng ta không hiểu được.

Đúng, chúng ta không hiểu được.

Đỗ Lan cũng cười.

Cổ Y Na và Tư Ma Cách thì mù tịt.

Lộ Phi và bọn họ chuẩn bị xuất phát rồi, Tác Long cũng biết đỉnh núi tập trung tất cả kiếm trên thế giới nằm ở bên kia Đại Hải Trình, nơi đó mình nhất định có thể lấy được thanh kiếm lý tưởng.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đương nhiên cũng xuất phát: Để chúng ta có thể xưng bá ngành ẩm thực trên biển, chúng ta cũng xuất phát.

Nhà hàng nổi Baratie cũng xuất phát rồi.

Và phía sau Baratie, là chiến hạm của Cổ Y Na.

Trên bến cảng La Loguet, Tư Ma Cách và Đạt Tư Kỳ tiễn đưa họ rời đi.

Thủ trưởng, tại sao không bắt Lộ Phi đó.

Có phải vì Trung tướng Cổ Y Na không.

Tư Ma Cách cười khổ: Ngươi có biết Đỗ Lan là ai không.

Ta cũng vừa mới biết, chức vụ của Đỗ Lan đó cao hơn Cổ Y Na, là Đại tướng.

Đại tướng.

Hải quân không phải chỉ có ba vị Đại tướng sao.

Đạt Tư Kỳ kinh ngạc nói.

Không sai, trên bề mặt thì đúng là chỉ có ba vị Đại tướng, nhưng vị Đỗ Lan đó đã là Đại tướng từ khi Cựu Thủy Sư Đô Đốc còn tại vị, là vị Đại tướng thứ tư chưa từng công bố ra ngoài.

Đại tướng thứ tư.

Đạt Tư Kỳ vẫn không dám tin.

Mà sự thật thường là như vậy.

Núi Đảo Ngược trên Đại Lục Đất Đỏ, mũi thuyền Hoàng Kim Merry, ba chiếc thuyền từ từ tiến đến gần.

Na Mỹ trải bản đồ ra: Lối vào Đại Hải Trình chính là trên ngọn núi phía trước.

Trên núi sao.

Tất cả mọi người đều há hốc mồm.

Quả thực là trên núi, bản đồ này là lấy từ chỗ Tiểu Sửu Ba Cơ nên chắc sẽ không sai đâu.

Na Mỹ nói.

Hoàng Kim Merry càng lúc càng gần Núi Đảo Ngược.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Núi Đảo Ngược phía trước, sóng biển va đập vào Đại Lục Đất Đỏ, âm thanh khổng lồ truyền đến tai họ.

Nước biển va vào đá bắn tung tóe những hạt nước.

Chúng ta đã vào hải lưu rồi, mọi người giữ vững bánh lái.

Nếu sơ sẩy một chút thôi là sẽ đâm vào núi đó, mọi người hãy tập trung tinh thần.

Na Mỹ lớn tiếng nói.

Không thành vấn đề, tiểu thư Na Mỹ.

Lời của Na Mỹ, Sơn Trị nhất định sẽ đáp lại.

Tốc độ thuyền tăng nhanh, luồng nước đi ngược lên phía trước đã xuất hiện.

Giữ vững.

Hoàng Kim Merry lúc vào cửa bị chao đảo dữ dội, phương hướng không dễ kiểm soát.

Sắp đâm vào núi rồi.

Na Mỹ hét lớn.

Khí cầu cao su.

Lộ Phi phản ứng cực nhanh, biến thành một quả khí cầu lớn, chèn giữa mạn thuyền và thân núi để làm lớp đệm.

Sự chèn ép khiến mặt Lộ Phi xanh mét, nhưng may mắn là đã đưa thuyền vào đúng quỹ đạo.

Đi lên, bên kia ngọn núi chính là Đại Hải Trình, tất cả mọi người đều đang mong đợi.

Bất cứ ai từ Điên Đảo Sơn tiến vào Vĩ Đại Hàng Lộ, đều sẽ bị con đường hàng hải vi phạm thường lý này làm cho kinh ngạc.

Đây chính là Điên Đảo Sơn của Hồng Thổ Đại Lục, mang lại cho người ta những trải nghiệm hoàn toàn mới mẻ không thể tin nổi.

Điên Đảo Sơn có thể làm phấn chấn tinh thần con người.

Ta muốn trở thành Vua Hải Tặc.

Ta muốn trở thành Kiếm hào đệ nhất thế giới.

Ta muốn tìm thấy All Blue.

Ta muốn vẽ ra tấm hải đồ tuyệt vời nhất thế giới.

Ta muốn trở thành hào kiệt trên biển cả.

Mỗi một người đều có ước mơ, đám thiếu niên này triều khí bừng bừng.

Tại nhà hàng trên biển Baratie, Trác Phu và những đầu bếp kia cũng vô cùng kích động.

Trác Phu hai tay run rẩy vịn lan can: Không ngờ ta còn có cơ hội tiến vào Vĩ Đại Hàng Tuyến.

Vị lão nhân này lại kích động đến mức sắp rơi lệ.

Ông ta là người từng từ Vĩ Đại Hàng Lộ trốn về, biết rõ sự đáng sợ của Vĩ Đại Hàng Lộ, hiện tại ông ta lại muốn quay về, hoàn thành giấc mộng thời trẻ của mình.

Còn những đầu bếp khác thì chẳng ra dáng vẻ gì, hoàn toàn ôm nhau khóc rống lên, bọn họ chưa bao giờ nghĩ rằng mình cũng sẽ có ngày đi đến Vĩ Đại Hàng Lộ.

Tại thế giới này, Vĩ Đại Hàng Lộ là nơi mà mỗi một trang nam tử hán phiêu bạt trên biển cả đều khát cầu.

Là truyền kỳ, là truyền thuyết.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đứng cùng nhau, giống như lần đầu tiên lên Điên Đảo Sơn, vai kề vai.

Ý nghĩa của Vĩ Đại Hàng Lộ thật sự không tầm thường.

Đỗ Lan nói.

Địch Ny Toa vô cùng đồng ý, xuyên qua nhiều thế giới như vậy, chưa bao giờ gặp phải thứ gì khiến nhiều người theo đuổi và chấp nhất như thế.

Chỉ có Vĩ Đại Hàng Lộ.

Trên Vĩ Đại Hàng Lộ có đủ loại đồ vật, dường như có thể thỏa mãn tất cả mọi người.

Thác Mã Tư hào sảng cười nói: Đây chính là Vĩ Đại Hàng Lộ.

Ngay cả Khả Nhã đang bế quan cũng đi ra, cảnh sắc như vậy đương nhiên không thể bỏ lỡ: Tôi muốn trở thành bác sĩ có thể chữa thương cho tiên sinh Ô Tác Phổ.

Khả Nhã đáng yêu lại có một nguyện vọng như vậy.

Này này, Khả Nhã tiểu thư, cô là muốn Ô Tác Phổ chết sao.

Chương 227

Hắn nhất định sẽ bị những gã đàn ông ghen tị đánh chết.

Đi theo cuối cùng là Cổ Y Na, cô ấy cũng là lần đầu tiên tiến vào Điên Đảo Sơn.

Phải biết rằng Hải quân đi lại giữa năm khu vực đều là đi qua Vô Phong Đai, thuyền Hải quân một là quá lớn, hai là hoàn toàn không cần thiết phải lên Điên Đảo Sơn.

Giống như hiện tại, thuyền Trung tướng của Cổ Y Na đã chiếm một phần lớn hàng đạo, nếu thao tác không thỏa đáng sẽ đâm vào vách núi.

Bất quá tay lái của Hải quân đều vô cùng xuất sắc, loại chuyện này sẽ không xuất hiện.

Tuy rằng đi qua Vô Phong Đai vô cùng nguy hiểm, nhưng vẫn không thể so sánh với việc lên Điên Đảo Sơn khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Cổ Y Na đứng trên hạm cầu, ánh mắt xuyên qua tầng mây nhìn về phía xa.

Không ngừng hướng lên trên, giống như Vĩ Đại Hàng Lộ không còn ở trên biển mà là ở trên trời vậy.

Nhìn xem đó là cái gì.

Mắt của Ô Tác Phổ tốt hơn người bình thường, cậu ta nhìn thấy bên kia tầng mây có một cái bóng đen, là một gã khổng lồ.

Cái gì.

Lộ Phi còn chưa kịp phản ứng, Hoàng Kim Merry hào đã lao vào tầng mây.

Sau đó xuất hiện trước mắt bọn họ là tán cây khổng lồ, che khuất bầu trời.

To quá.

Mắt Lộ Phi sắp rớt ra ngoài rồi.

Rễ cây hình thành nên những vòm cổng khổng lồ, để thuyền của bọn họ có thể thông qua, ở đối diện chính là Vĩ Đại Hàng Lộ.

Lên cao rồi sẽ có xuống thấp.

Hoàng Kim Merry hào trầm xuống, cả con thuyền rơi xuống, tất cả mọi người đều ở trong trạng thái mất trọng lượng.

Oa.

Sau cành cây khổng lồ, chính là Kiếm Khâu Đồi Kiếm.

Hàng ngàn hàng vạn thanh kiếm cắm ở nơi đó.

Tác Long rốt cuộc cũng nhìn thấy nơi chỉ thuộc về kiếm khách này: Ở đây ta có thể tìm thấy kiếm của ta.

Bên hông Tác Long, thanh Hòa Đạo Nhất Văn Tự phát ra từng trận rung động, dường như đang nhảy nhót.

Tác Long, nhiều kiếm như vậy, cậu làm sao tìm được thanh cậu muốn.

Lộ Phi hỏi.

Dựa vào cảm giác.

Ánh mắt Tác Long nhìn về phía những thanh kiếm kia, cảm nhận mạch đập của Hòa Đạo Nhất Văn Tự, Lộ Phi, lát nữa cậu phải bắt ta về thuyền.

Ta đi đây.

Tác Long nhảy dựng lên từ boong tàu, lao về phía Kiếm Khâu.

Hắn nghe được nhịp tim, nhịp tim của kiếm.

Cho nên không chút do dự.

Tác Long động tác nhanh nhẹn đứng trên núi, nhưng quá dốc, hắn cũng không thể dừng lại.

Sải bước lao xuống dưới núi.

Bộ dáng này đừng nói rút kiếm, ngay cả ổn định tư thế cũng rất khó.

Không phải ai cũng có thể giống như Shanks và Mihawk ở nơi dốc đứng như vậy, vừa đánh nhau vừa đi xuống.

Tác Long hai tay vô ý chộp được hai thanh kiếm để giảm bớt tốc độ của mình.

Cắm kiếm vào vách núi để tạo lực cản.

Lộ Phi, cậu mau kéo Tác Long về đi.

Na Mỹ sốt ruột nói.

Được.

Cao su cao su. dãn ra.

Tay Lộ Phi lập tức vươn ra nắm lấy đai lưng của Tác Long.

Lộ Phi, tên ngốc này, ta còn chưa tìm được kiếm.

Tác Long hét lên, Hơn nữa ta ghét nhất cái này.

Bị tay cao su kéo giật lại, đầu Tác Long đụng vỡ cả ván gỗ boong tàu.

Tên khốn Lộ Phi.

Sao lại làm hỏng thuyền hả.

Ô Tác Phổ là người xót thuyền nhất, bởi vì thuyền là do Khả Nhã tặng.

Tác Long rút đầu ra: Đồ ngốc Lộ Phi, ta còn chưa tìm được kiếm mà.

Kiếm ở trên này càng ở chỗ cao thì càng tốt.

Bây giờ thuyền đều xuống rồi, ta không lấy được kiếm ở chỗ cao nữa rồi.

Lộ Phi chớp chớp mắt: Nhưng mà Tác Long, trong tay cậu không phải đã cầm hai thanh kiếm rồi sao.

Tác Long sửng sốt, vừa rồi lúc bị Lộ Phi kéo về, thanh kiếm mình thuận tay nắm lấy lại vẫn còn trong tay.

Hai thanh đều là kiếm giản dị tự nhiên, thậm chí có một thanh còn rỉ sét loang lổ: Hai thanh kiếm này.

Tác Long còn định nói gì đó, đột nhiên từ trên thân kiếm cảm giác được chấn động kịch liệt.

Cả hai thanh kiếm đều đang rung động.

Kiếm thật kỳ quái.

Lộ Phi bọn họ cũng nhìn thấy, kiếm tự mình chuyển động, Giống như vật sống vậy.

Bởi vì hai thanh này đều là Yêu đao.

Đỗ Lan cũng muốn xem Tác Long lấy được kiếm gì, cho nên thuấn di đến Hoàng Kim Merry hào, không ngờ lại là hai thanh này, Yêu đao, Thiết Toái Nha và Thiên Sinh Nha.

Thiết Toái Nha.

Thiên Sinh Nha.

Lộ Phi tỏ vẻ hoàn toàn chưa từng nghe nói qua.

Hai thanh kiếm này là đao được chế tạo từ răng của Đại yêu quái Khuyển Đại Tướng, sau khi Đại yêu quái Khuyển Đại Tướng chết, Thiên Sinh Nha truyền cho con trai cả Sát Sinh Hoàn, mà Thiết Toái Nha truyền cho con trai út Khuyển Dạ Xoa.

Hai thanh đao đều là tuyệt thế chi đao, đều có sức mạnh địch trăm người.

Có điều Tác Long ngươi không dùng được hai thanh đao này.

Tại sao.

Tác Long nghe hai thanh đao này lợi hại như vậy, lại nghe mình không dùng được, làm sao có thể không sốt ruột.

Bởi vì chúng đều là Yêu đao, cho nên chỉ có người có Yêu khí mới có thể dùng.

Hai thanh đao này ở trong tay người thường ngay cả đao kiếm bình thường cũng không bằng.

Đỗ Lan đả kích.

Yêu khí.

Danh từ này vẫn là lần đầu tiên xuất hiện trên biển cả, chưa từng nghe nói qua.

Bất quá nếu Tác Long đã lấy được hai thanh này, Đỗ Lan đương nhiên phải hỗ trợ hắn: Thế này đi, ta chỗ này có một quyển Cơ sở tu luyện Yêu khí và luyện tập ứng dụng Yêu khí tặng cho ngươi.

Tất cả mọi người đều bị cái tên Đỗ Lan đặt làm cho đứng hình.

Bất quá chỉ cần Tác Long tu luyện thành công, trên biển cả sẽ có thêm một loại sức mạnh mới.

Muốn tu luyện Yêu khí cũng không dễ dàng, bởi vì cơ thể yêu quái và con người khác biệt quá nhiều.

Nhưng có Đỗ Lan giúp đỡ, cũng không phải không có cơ hội, Yêu khí nói cho cùng cũng chỉ là một hình thức năng lượng mà thôi.

Một đao có thể giết trăm địch, một đao có thể cứu trăm người.

Đỗ Lan lải nhải giới thiệu cho bọn họ lịch sử của Thiết Toái Nha và Thiên Sinh Nha, Bây giờ ta diễn kịch một chút cho các ngươi xem.

Đỗ Lan không lúc nào quên thể hiện bản thân, nhận lấy Thiết Toái Nha, thân đao cũ nát vốn rỉ sét phát ra hoa quang, biến thành một thanh đại đao khổng lồ.

Phong Chi Thương.

Nhẹ nhàng chém xuống một đường, vài đạo vết gió rạch ra vết thương trên Điên Đảo Sơn.

Tuy rằng sức mạnh cường đại, nhưng Tác Long nhíu mày, bởi vì cái này quá không phù hợp với Tam Đao Lưu của hắn.

Tam Đao Lưu của Tác Long cũng không phải kỹ xảo kiếm khí tứ dật gì, mà là dựa vào thân thể của mình phối hợp ba thanh kiếm chém giết bất cứ kẻ địch nào.

Không thể không nói thân thể Tác Long cũng thật sự biến thái, sở hữu sức mạnh lớn như vậy, có thể dùng kiếm chém đôi cả sắt thép.

Hoàn toàn là tấn công vật lý, nếu sử dụng thanh đao Thiết Toái Nha này, Tam Đao Lưu của Tác Long cũng liền không còn ý nghĩa.

Thanh đao này không hợp với ta.

Tác Long nói.

Đỗ Lan lắc đầu: Tác Long, ngươi phải học cách linh hoạt chứ, thế giới này tồn tại những thứ dùng kiếm chém không đứt.

Hơn nữa thanh Thiết Toái Nha này cần Yêu khí mới có thể phát động, bình thường cũng chỉ là một thanh đao phổ thông.

Đỗ Lan nhìn Thiết Toái Nha biến trở lại thành đao cũ trong tay, chột dạ nói.

Chương 228

Biến thành rách rách nát nát rồi.

Lộ Phi một chút cũng không biết nhìn bầu không khí.

Mài một chút vẫn dùng tốt.

Đỗ Lan nói, nhưng Thiết Toái Nha vẫn có thể biến mới.

Bây giờ ta cho các ngươi xem uy lực của Thiên Sinh Nha.

Đỗ Lan dừng lại, nhìn về phía các thành viên trên Merry hào, Các ngươi ai muốn chết một lần.

Thúc thúc, ngài đừng đùa.

Ô Tác Phổ bị dọa giật mình.

Đùa thôi, oa ha.

Đỗ Lan cười nói, Năng lực cứu người để sau hãy nói, ta cho các ngươi xem uy lực thanh đao này trước.

Minh Đạo Tàn Nguyệt Phá.

Hướng huy đao xuất hiện một quả cầu màu đen.

Bên trong quả cầu còn có vũ trụ đầy sao.

Thật xinh đẹp.

Na Mỹ bị thứ xinh đẹp như thế hấp dẫn.

Bất quá xinh đẹp thường đi kèm với nguy hiểm, Minh Đạo đem đồ vật chung quanh toàn bộ hấp thu vào.

Đợi đến khi Minh Đạo biến mất, nơi đó xuất hiện một cái hố tròn láng mịn.

Uy lực tuy rằng lớn, nhưng thanh đao bất sát kia còn có vấn đề lớn hơn, kỹ năng sát thương của Thiên Sinh Nha chỉ có mỗi một cái bản nhỏ Minh Đạo Tàn Nguyệt Phá này, bình thường giết con gà cũng rất khó.

Ta gắn thêm một lưỡi kiếm vào mặt sau Thiên Sinh Nha là có thể giải quyết hoàn mỹ.

Một thanh Nghịch Nhẫn Kiếm hoàn mỹ liền ra đời.

Đỗ Lan là muốn để Tác Long cosplay Kenshin đây mà.

Cố gắng tu luyện đi, ta coi trọng ngươi.

Đỗ Lan vỗ vỗ vai Tác Long, thấm thía nói.

Sau đó nhìn về phía Lộ Phi: Lộ Phi, chúng ta cũng đến lúc phải chia tay rồi, vậy hẹn gặp lại ở Alabasta.

Nói xong Đỗ Lan thuấn di trở về trên tàu Baratie, sau đó một cái thuấn di, cả tàu Baratie biến mất.

Mà Cổ Y Na cũng phải đi Hải quân bản bộ thuật chức, cáo biệt với nhóm Lộ Phi.

Đỗ Lan và Baratie trực tiếp thuấn di đến Alabasta, Sa Chức và La Tân đều ở chỗ này.

Hiện tại Alabasta đã không còn là quốc gia nghèo nàn trước kia nữa, bởi vì Đỗ Lan rót vốn, hiện tại quốc gia này đã biến thành một cường quốc ngay tại điểm khởi đầu của Vĩ Đại Hàng Đạo.

Hơn nữa còn hưng khởi vô số thành phố phồn hoa, trong mười lăm năm qua quốc gia này đã phát sinh biến đổi lớn.

Hội trưởng, vậy tôi xin cáo từ trước, tôi còn phải đi tìm nguyên liệu nấu ăn mới.

Thác Mã Tư thông linh ra một con Thiên Niên Long, sau đó bay đi.

Mà Đỗ Lan và Địch Ny Toa, còn có một cái bóng đèn Trác Phu, ông ta chuẩn bị gia cố Baratie một chút tại Alabasta, cho nên đi cùng đường với hai vợ chồng Đỗ Lan.

Đến bến tàu, ba người cũng tách ra, chỉ còn Đỗ Lan và Địch Ny Toa.

Đương nhiên là hai vợ chồng đã cảm giác được sự tồn tại của con gái mình, đang chậm rãi đi tới gần các con gái.

Trải nghiệm loại này cũng không nhiều, bình thường đều là trực tiếp thuấn di đến, hôm nay chuẩn bị gõ cửa bái phỏng một cách bình thường.

Trước kia chẳng qua chỉ là một thị trấn nhỏ, hiện tại đã phát triển thành một tòa thành phố.

Xây dựng lên vài tòa cao ốc mang tính biểu tượng, đã là những kiến trúc tiêu biểu mà các thí sinh thợ săn từ Tứ Hải đến nhìn thấy.

Hơn nữa bởi vì rất nhiều thí sinh vì năm thứ hai thi lại mà trệ lưu tại thành phố này, đã cung cấp rất nhiều nguồn nhân lực cho thành phố.

Trong đó cũng không thiếu một số nhân tài xuất sắc, cuối cùng cũng ở lại thành phố này.

Cung cấp máu mới cho sự phát triển của Alabasta.

Không biết Sa Chức và La Tân đang làm gì.

Địch Ny Toa đối với hai cô con gái của mình cũng đã rất lâu không liên hệ.

Ai biết được, bất quá hẳn là đều rất khỏe mạnh.

Đỗ Lan nói không phải lời thừa sao.

Điều bọn họ không biết là, Sa Chức và La Tân hiện tại là người lãnh đạo của những nhà cách mạng ngầm tại Alabasta.

Bọn họ lập chí muốn lật đổ phong kiến chủ nghĩa, xây dựng một xã hội tư bản chủ nghĩa.

Theo sự phát triển của quốc gia, các thương nhân tụ tập lại đã không thể chịu đựng được rất nhiều chính sách của Quốc vương nữa.

Quốc vương đương nhiệm của vương quốc Alabasta tuy rằng nói không đến mức hôn dung, nhưng cũng chỉ là một quân vương bảo thủ, quốc gia thay đổi quá nhanh, hiện tại ông ta đã rõ ràng cảm giác được năng lực chính sách quá khứ không giữ được nữa, nhưng Quốc vương và các đại thần lại nghĩ không ra biện pháp.

Cho nên một đám thương nhân phản đối Quốc vương đã tụ tập lại muốn thay đổi chính sách của quốc gia.

Nhưng thương nhân tịnh không được những quý tộc Quốc vương kia coi trọng, dâng sớ liên tục chịu thất bại.

Sau đó nhiều năm trước Sa Chức và La Tân đi tới thành phố này, Sa Chức lấy kinh nghiệm thống trị thế giới Naruto trong quá khứ của cô, liếc mắt một cái liền nhìn ra vấn đề, cũng chỉ ra.

Vô tình bị người của tập đoàn thương nhân nghe được, kinh vi thiên nhân.

Sau đó tập đoàn thương nhân sử xuất tinh thần tam cố mao lư nhiều lần bái phỏng Sa Chức, rốt cuộc khiến Sa Chức đồng ý giúp đỡ bọn họ.

Xây dựng một quốc gia không có Quốc vương, xây dựng một quốc gia pháp chế hoàn thiện, xây dựng một quốc gia người người bình đẳng.

Những người chí đồng đạo hợp tụ tập lại, bất quá bọn họ phải đối mặt là sự áp bức và đả kích của các di lão quý tộc bảo thủ, còn có sự phản kích của Quốc vương do bị áp lực.

Trải qua vài năm biến hóa, tập đoàn thương nhân bình thường lúc trước hiện tại cũng biến thành một tập đoàn cách mạng.

Thời đại phong khởi vân dũng, nhà cách mạng cũng là một lựa chọn không tồi, dấn thân vào dòng chảy cách mạng, đấu tranh với trật tự cũ và thế giới cũ.

Bất quá không giống với A Long Arlong, tổ chức của Sa Chức có cương lĩnh cách mạng rõ ràng, hơn nữa hiện tại cũng đang tuyên truyền phương châm của mình cho người khác một cách đâu vào đấy, đặc biệt là quân đội.

Kế hoạch tiếp theo của Sa Chức chính là sách phản quân đội, sau đó bắt đầu vũ trang cách mạng.

Phương châm cách mạng của A Long là ở trong lòng, mà Sa Chức bọn họ là ở trên miệng.

Bất quá hiển nhiên tuyên truyền trên miệng càng có thể khiến người khác tiếp nhận hơn.

Ngươi xem, A Long trong mắt rất nhiều người càng giống phần tử khủng bố hơn là nhà cách mạng.

Chỉ có người từng nhận sự giúp đỡ của A Long mới biết A Long tốt.

Nhưng Sa Chức bọn họ hiện tại tuy rằng cái gì thực chất đều còn chưa làm, lại đã được rất nhiều người tiếp nhận.

Đây chính là chỗ tốt của tuyên truyền.

Khôi thủ, đây là kế hoạch mới nhất chúng tôi chuẩn bị.

Một thanh niên cung kính đặt một xấp giấy trước mặt La Tân.

Một thân sườn xám thể hiện hết khí chất ngự tỷ của bản thân.

Ừ, biết rồi.

Gần đây Bảo Vương Đoàn có động tác gì không.

Trên sống mũi La Tân mang một cặp kính nhỏ, càng tăng thêm một chút vẻ đẹp trí thức.

Báo cáo khôi thủ, chúng tôi vẫn luôn giám thị Bảo Vương Đoàn, tạm thời còn chưa có hoạt động gì.

Ừ, biết rồi, tiếp tục giám thị.

Vâng.

Bảo Vương Đoàn là một cơ quan đặc vụ vũ trang được thành lập chuyên môn để ứng đối với đội ngũ cách mạng ngày càng lớn mạnh, nhiệm vụ của nó chính là bắt giữ nhà cách mạng, phá hoại thế lực cách mạng.

Nhân số nòng cốt đại khái có hai mươi người, bất quá quyền lực rất lớn, quan viên các khu vực đều có nghĩa vụ toàn lực hiệp trợ Bảo Vương Đoàn hành động.

Một mình ở trong văn phòng, La Tân cảm giác vô cùng lao lực, chính mình cùng Sa Chức chạy khắp nơi, sao lại làm khôi thủ nhà cách mạng rồi.

Ngay cả chính cô cũng cảm thấy mơ mơ hồ hồ.

La Tân là làm văn phòng lo liệu hành chính, mà Sa Chức ở bên ngoài trù tính hành vi vũ trang.

Một văn một võ, đảo cũng hữu thanh hữu sắc.

Bất quá thật lòng mệt, bất tri bất giác đã biến thành một sự việc không thể quay đầu lại.

Những nhà cách mạng tụ tập lại đã rất nhiều rồi, xem ra tất cả mọi người muốn có được một quốc gia không có Quốc vương.

Chương 229

Sa Chức đề xuất y pháp trị quốc, xây dựng một chính sách đất đai mới, khiến rất nhiều người động lòng.

Không thể không nói, kinh nghiệm thống trị trăm năm ở thế giới Naruto khiến Sa Chức đối với các loại chế độ quốc gia đều có lý giải sâu sắc, cũng có thể nắm bắt bản chất.

Cho nên làm nghề nhà cách mạng này quả thực dường như thuận buồm xuôi gió.

Sa Chức gần đây chuẩn bị sách phản quân đội vương quốc tiến hành vũ trang cách mạng, cho nên vô cùng bận rộn.

Thành phố cảng biển này thuộc về một tòa thành phố khai phát sớm nhất, cũng là nơi tiếp thu tư tưởng mới tư duy mới nhanh nhất.

Hơn nữa trú quân ở đây cũng đa phần là người bản địa, cho nên không ít quân nhân đã tiếp xúc qua tri thức cách mạng, có vài cán bộ đã biến thành cốt cán cách mạng.

Trong một căn phòng bình thường, Sa Chức và những cán bộ quân nhân trẻ tuổi kia tụ lại với nhau, thương định thời gian khởi nghĩa.

Không xong rồi, Bảo Vương Đoàn đến rồi.

Người canh gác kinh hoảng vội vàng xông vào.

Sa Chức chặc một tiếng: Cứ ước định như vậy đi, các cậu đi trước, chúng tôi đi dụ bọn chúng ra.

Đại tỷ đầu, chị cẩn thận.

Bọn họ bị Bảo Vương Đoàn truy bắt cũng không phải lần một lần hai, mỗi một lần đều là Sa Chức dụ người truy bắt đi, để những nhà cách mạng khác an toàn rút lui.

Đừng lãng phí thời gian, vậy các vị cẩn thận.

Sa Chức nói xong liền lao ra ngoài.

Ảnh phân thân cộng thêm Biến thân thuật, một người biến thành một đám người.

Sa Chức đã không phải lần đầu tiên trêu chọc đám người Bảo Vương Đoàn kia.

Những kẻ khác đừng quản, đi bắt thủ lĩnh phản loạn Sa Chức.

Đoàn trưởng Bảo Vương Đoàn hét lớn một tiếng, Lên cho ta.

Rõ.

Tất cả mọi người đều lấy ra vũ khí, có đao kiếm cũng có súng pháo.

Bất quá bọn họ cũng sẽ không tùy ý nổ súng, dù sao cũng là đang ở trong thành.

Cô ta ở trên mái nhà, mau đuổi theo.

Sa Chức muốn tranh thủ thời gian cho những cán sự cách mạng khác còn trốn trong phòng, cho nên đều chạy từ từ.

Bảo Vương Đoàn cưỡi Karoo vịt chạy đua nhanh chóng đuổi theo, Karoo chạy trên đường cái, còn có một số người leo lên mái nhà.

Cảnh tượng ngươi truy ta đuổi như vậy, cư dân chung quanh đã thấy nhiều không trách.

Đừng chạy.

Đoàn trưởng Mục Mục Đạt là một người trung niên, cha của ông ta là quý tộc vương quốc, trung thành với Quốc vương đã mấy đời người.

Mà ông ta càng trung thành với Quốc vương hơn.

Sa Chức tốc độ lúc nhanh lúc chậm câu giờ đám người phía sau.

Đoàn trưởng, tội phạm hướng này là muốn đi ra cảng, chúng ta đến phía trước chặn đường cô ta.

Thủ hạ của Mục Mục Đạt nói.

Được, ngươi dẫn người đến phía trước.

Karoo phân thành hai đội, chuẩn bị vây chặn.

Đứng lại, nếu không ta nổ súng đấy.

Mục Mục Đạt tiếp tục truy kích, trong miệng còn không ngừng uy hiếp.

Ông ta sẽ không xem thường cô gái linh hoạt phía trước.

Từng có gần năm mươi người vây bắt đều bị Sa Chức chuồn mất.

Chuẩn bị nổ súng.

Mục Mục Đạt bọn họ hiện tại đang ở trên mái nhà, cũng không có thị dân nào khác, cho nên không sợ đạn lạc ngộ thương người khác.

Cưỡi Karoo, người Bảo Vương Đoàn thành thạo giương súng trường lên, loại súng trường này cũng là Đỗ Lan năm đó cung cấp cho vương quốc Alabasta.

Tầm bắn và độ ổn định mạnh hơn vũ khí của Hải quân rất nhiều, uy lực thì không sai biệt lắm.

Bắn.

Mục Mục Đạt ra lệnh một tiếng, Pằng tiếng súng liền vang lên.

Sa Chức là mắt nhìn sáu hướng tai nghe tám phương, đạn từ sau lưng bay tới, lộn một vòng về phía trước, liền tránh được tất cả đạn.

Sau đó tiếp tục chạy.

Mục Mục Đạt cũng chưa từng nghĩ đạn có thể làm Sa Chức bị thương, chỉ là muốn làm giảm tốc độ của cô mà thôi, bất quá hiển nhiên tính toán của ông ta lại thất bại: Kẻ phản loạn đáng chết.

Tất cả mọi người chú ý tiếp tục nổ súng.

Pằng đạn dày đặc bay tới, nhưng Sa Chức đã biến mất.

Không phải thuấn di, cũng không phải di chuyển tốc độ cao, mà là Sa Chức nhảy xuống khe hở giữa các tòa nhà cao tầng.

Đáng giận.

Đội B tiếp tục truy kích hướng đường cát.

Sau đó kéo Karoo lại, Chúng ta đi xuống.

Mục Mục Đạt căn bản đuổi không kịp Sa Chức, tuy rằng nhìn qua lũ Karoo vẫn luôn đi theo sau lưng Sa Chức, nhưng trên thực tế khoảng cách kỳ thật vẫn luôn không được rút ngắn.

Tất cả đều nằm trong sự khống chế của Sa Chức.

Đối với Sa Chức mà nói, bị truy bắt như vậy cũng coi như là hoạt động giải trí vô cùng không tồi.

Sa Chức vô cùng phối hợp bọn họ chạy về phía cảng.

Sa Chức, ngươi không chạy thoát được đâu.

Nhìn thấy Sa Chức rốt cuộc bị thủ hạ của mình chặn lại, Mục Mục Đạt nghiến răng nghiến lợi nói.

Cái đó thì chưa chắc.

Sa Chức cười, bởi vì Ảnh phân thân của cô đã trở lại, từ sau lưng đánh lén giải vây cho Sa Chức khỏi Bảo Vương Đoàn.

Tạm biệt, lần sau gặp mặt chính là lúc chúng ta cách mạng thành công.

Sa Chức cười rời đi.

Mục Mục Đạt bọn họ bị dây thừng trói thành bánh chưng.

Các ngươi những kẻ phản bội và bạn nghịch này, sẽ không thành công đâu.

Alabasta là thuộc về Quốc vương, các ngươi muốn lật đổ Quốc vương, ta nhất định sẽ ngăn cản các ngươi.

Mục Mục Đạt thật sự là trung tâm cảnh cảnh.

Dòng chảy lịch sử là không thể ngăn cản, chúng tôi hẳn là đã đề xuất với Quốc vương các ông về chế độ quân chủ lập hiến, bất quá các ông không đồng ý, vậy thì chỉ có thể lật đổ bọn họ thôi.

Đại nghịch bất đạo, các ngươi lại dám muốn để Quốc vương làm con rối, chúng ta sẽ không đáp ứng.

Chúng ta nhất định sẽ bảo toàn Quốc vương, bắt hết toàn bộ các ngươi lại.

Sa Chức cũng không thuyết phục được Mục Mục Đạt.

Mục Mục Đạt từ nhỏ đã được giáo dục phải trung thành với Quốc vương, hơn nữa ý chí kiên định, cho nên sẽ không đơn giản bị tẩy não, Mục Mục Đạt cũng không phải những kẻ đầu đất kia.

Ông ta biết tất cả của gia tộc ông ta đều là Quốc vương ban cho, toàn bộ nhân viên nhà bọn họ đều đang nhậm chức tại vương quốc, nếu Quốc vương biến mất, liền có nghĩa là gia tộc bọn họ cũng sẽ sa sút.

Nói cho cùng nhà cách mạng và người bảo hoàng, đều là đứng trên lập trường lợi ích khác nhau mà thôi.

Bất quá cái tiên tiến cuối cùng sẽ chiến thắng cái lạc hậu.

Lúc Đỗ Lan và Địch Ny Toa tới cửa, Sa Chức cũng vừa trở về.

Mẹ.

Sa Chức lập tức nhào vào lòng Địch Ny Toa.

Ba ba của con cũng đang ở đây này.

Đỗ Lan đáng thương nói.

Bất quá Sa Chức chỉ làm mặt quỷ với Đỗ Lan, mười năm không gặp, người một nhà vẫn là bộ dáng cũ.

Để ta xem cô con gái khác của chúng ta thế nào rồi.

Đỗ Lan nhìn về phía La Tân, trước mắt sáng ngời, La Tân biến thành đại mỹ nữ rồi, Sa Chức con phải nỗ lực đi nhé.

Không thèm để ý sự trào phúng của cha mình, Sa Chức đi chuẩn bị pha trà.

Gần đây bận không.

Đỗ Lan hỏi.

La Tân cười khổ, chính mình cũng không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào, rốt cuộc mình đang làm cái gì, chính mình cũng không rõ lắm.

Cảm giác chính là đi theo tỷ tỷ của mình làm bậy.

Sa Chức chính là lớn không nổi, ngược lại La Tân con trưởng thành hơn nhiều rồi.

Nhất định đã trải qua không ít chuyện, kể cho chúng ta nghe một chút đi.

Kỳ thật mười năm trước, Sa Chức và Địch Ny Toa kỳ thật cơ bản cũng không làm gì, trước là qua Vô Phong Đai, đến Vĩ Đại Hàng Lộ.

Sau đó đi khắp nơi ăn uống vui chơi, đến Tổng bộ Hiệp hội Thợ săn tại Hồng Thổ Đại Lục, sau đó lại một đường vui chơi trở về

Alabasta, vốn là chuẩn bị lên Điên Đảo Sơn về Đông Hải, không ngờ tại vương quốc này liền tham gia cách mạng.

Chương 230

Bất quá mấy năm nay cũng không phải không có thu hoạch, tất cả các đảo ở Vĩ Đại Hàng Lộ, hai chị em cô đều đã đi qua, ngay cả Không Đảo cũng vậy.

Đỗ Lan cầm lấy xấp giấy đặt trên bàn: Văn kiện khái yếu về việc xây dựng quân đội vũ trang sức mạnh chỉ thuộc về cách mạng đệ nhất.

Đỗ Lan sửng sốt, con gái mình giống như đang làm chuyện gì đó ghê gớm lắm: La Tân, con đang cùng Sa Chức làm cái gì vậy.

La Tân không trả lời, ngược lại là Sa Chức hứng chí bừng bừng nói: Chúng con đang giúp quốc gia này đạt được giải phóng, thoát khỏi vương quyền và phong kiến chủ nghĩa.

Loại chuyện này, Đỗ Lan đều chưa từng làm qua, lúc ở thế giới Claymore, cũng chẳng qua là đề cao khoa học kỹ thuật, đề cao một số chế độ tiên tiến, chuyện lập quốc đều là người thế giới đó tự mình quyết định.

Con gái mình ngược lại thật sự là người lãnh đạo bẩm sinh a, mạnh hơn mình rồi.

Rất tốt, thoát khỏi chế độ lạc hậu.

Mang lại cho nhân dân quốc gia này trải nghiệm và cảm nhận mới mẻ chưa từng có, trước nay chưa từng thấy.

Đỗ Lan đương nhiên là ủng hộ con gái mình.

Đương nhiên rồi, tổ chức cách mạng của chúng con đã tập hợp được rất nhiều đồng chí chí đồng đạo hợp, còn có rất nhiều đại thương nhân và tiểu quý tộc có cảm tình với cách mạng, qua mấy ngày nữa chúng con sẽ phát động vũ trang cách mạng.

Sa Chức xem ra chơi rất hăng say, hoặc là vô cùng có hứng thú với loại công tác này.

Sa Chức cũng là lần đầu tiên làm loại công tác ngầm này.

Cha con các người đừng có kẻ xướng người hoạ như vậy nữa, em đi nấu cơm.

Địch Ny Toa cười nói.

Mẹ, con muốn ăn thịt kho tàu.

Sa Chức đã quá lâu không được ăn cơm Địch Ny Toa nấu.

Được.

La Tân con muốn ăn gì.

Địch Ny Toa hỏi.

Cà chua xào trứng.

Khẩu vị của La Tân thanh đạm hơn không ít.

Alabasta là một đảo mùa hè, thời tiết nóng bức.

Bà xã, anh muốn ăn lẩu.

Đỗ Lan xen mồm vào.

Mình à, mình còn muốn ăn cơm hay không.

Anh đùa thôi.

Cả nhà vui vẻ hòa thuận.

Ánh mắt nhìn đến chỗ Lộ Phi, bọn họ vẫn là gặp được Công chúa Vi Vi.

Bất quá lần này Công chúa Vi Vi không phải vì làm nằm vùng, bởi vì mất đi sự áp bức của Baroque Works, Alabasta vẫn luôn mưa thuận gió hòa.

Tuy rằng có Đảng cách mạng, nhưng vẫn luôn là hoạt động ngầm.

Cho nên Công chúa Vi Vi căn bản không biết nội bộ quốc gia đã bất ổn, cho nên cô ấy là đi ra ngoài du lịch, học tập kinh nghiệm thống trị của quốc gia khác, chuẩn bị trở thành một nữ vương hợp cách.

Địa điểm gặp nhau là Vương quốc Drum Từ Cổ Đảo.

Lãnh thổ Vương quốc Drum so với Alabasta mà nói, ngay cả một phần ba cũng không có.

Nhưng lại là đảo mùa đông, có khí hậu hoàn toàn không giống với Alabasta, hơn nữa pháp luật thống trị cũng bất đồng.

Cho nên Công chúa Vi Vi đi tới nơi này, học tập bọn họ.

Sau đó cô gặp nhóm Lộ Phi.

Lúc ấy nhóm Lộ Phi vừa tiến vào Vĩ Đại Hàng Lộ, đã bị cá voi nuốt vào trong bụng, sau đó lại bị một đám thôn dân lừa gạt, cũng bị đả thương, sau khi trốn ra được đi tới đảo Drum.

Nhưng Na Mỹ lại bị bệnh, tiếp theo kịch tình tuy rằng có biến hóa, nhưng đại trí vẫn là giống nhau.

Công chúa Vi Vi nhìn thấy Quốc vương vương quốc Drum tàn bạo bất nhân, cho nên cùng Lộ Phi bọn họ cùng nhau phản kháng Quốc vương tàn bạo.

Muốn để cho quốc dân vương quốc này trở nên hạnh phúc giống như Alabasta.

Ừm, Công chúa Vi Vi thiện lương chính là nghĩ như vậy, chỉ là cô không biết trong vương quốc của cô, cũng có một đám người chuẩn bị lật đổ sự thống trị của phụ vương cô, muốn mang lại giải phóng cho nhân dân Alabasta.

Mà Kiều Ba cũng xuất hiện, bác sĩ thuyền kiêm linh vật đáng thương, cũng sẽ nghênh đón đồng bạn mới.

Lại chuyển đến Alabasta, Đỗ Lan vì hưởng ứng sự nghiệp cách mạng của con gái mình, cho nên Đỗ Lan tự cáo phấn dũng nói muốn hỗ trợ bọn họ.

Bất quá bị cự tuyệt.

Ba, mục tiêu của ba quá rõ ràng, ở đây rất nhiều người đều là fan hâm mộ của ba.

Mục tiêu của ba quá lớn.

Có sao.

Đỗ Lan cảm thấy trên đường tới đây trước đó, mình cũng không bị người ta chú ý.

Theo con biết, Đoàn trưởng Bảo Vương Đoàn Mục Mục Đạt chính là fan trung thành của ba, thời trẻ còn từng tham gia kỳ thi Thợ săn, bất quá thất bại ở vòng thi đấu cuối cùng.

Luận về công tác tình báo, Sa Chức và La Tân làm vô cùng tốt.

Hóa ra ta nổi tiếng như vậy à.

Bất quá làm một người cha, ta có trách nhiệm ủng hộ sự nghiệp của các con gái, càng huống chi là sự nghiệp thần thánh như thế.

Đỗ Lan nói.

Ba, trừ bỏ tuổi tác, con cảm thấy con đã hoàn toàn vượt qua ba.

Sa Chức cũng bắt đầu đả kích Đỗ Lan.

Đả kích, loại cảm giác này, Đỗ Lan bị Sa Chức nói như vậy, cảm giác thật đúng là như vậy.

Bất quá Đỗ Lan là không thừa nhận: Có con gái ưu tú, cũng là công lao giáo dục của người làm cha như ta a.

Còn nữa Sa Chức con nói tịnh không chuẩn xác, bởi vì luận chiều cao và lực chiến đấu, vẫn là ba ba ta cao hơn.

Hai cha con so bì lẫn nhau, một chút cũng không giống người đã mấy trăm tuổi.

Đỗ Lan cuối cùng vẫn là không tìm được việc có thể làm, cho nên đứng sau lưng Sa Chức và La Tân, làm hậu thuẫn kiên cường cho bọn họ.

Kế hoạch là thế này, rạng sáng vài ngày sau, quân đội sẽ phát động binh biến khống chế quan phủ, sau đó tuyên bố độc lập.

Đồng thời mấy thành phố khác cũng sẽ hưởng ứng bọn họ, sau đó những thành phố này sẽ tuyên bố thành lập chính phủ thống nhất, đối đầu với vương quốc.

Nếu quân đội vương quốc đột kích, chính phủ thống nhất cũng sẽ không nương tay, nhất định sẽ đánh trả.

Đương nhiên rồi, nếu vương quốc nguyện ý thỏa hiệp, tiếp nhận chế độ quân chủ lập hiến, Alabasta hòa bình giải phóng cũng liền hoàn thành.

Kết quả như vậy mới là Sa Chức mong muốn.

Đánh giặc, chính là dùng võ lực chinh phục, thế thì quá không có cảm giác thành tựu.

Tiếng súng khởi nghĩa vừa vang lên, người của Bảo Vương Đoàn liền lập tức phản ứng lại, điều động quân đội gần nhất tiến hành trấn áp quân đội khởi nghĩa.

Nhưng quân đội khởi nghĩa là bộ đội có mục tiêu đấu tranh rõ ràng, sẽ không bị đánh bại.

Chiến đấu giằng co hai ngày, tránh khu vực dân cư thành phố tụ tập, tiếng súng hầu như không ngừng qua.

Thắng lợi rồi.

Khởi nghĩa quân trải qua hai ngày chiến đấu, rốt cuộc công chiếm trận địa cuối cùng của cựu quân, cũng đại biểu cho thành phố cảng này hoàn thành giải phóng.

Thắng lợi rồi.

Ngẫu Vạn tuế.

Sa Chức cũng ở tiền tuyến, sắc mặt lộ ra mỉm cười: Truyền lệnh binh, thông báo, khởi nghĩa quân ta đã giải phóng bản thành, bảo binh sĩ không được quấy nhiễu thị dân, duy trì trật tự.

Rõ.

Truyền lệnh viên cũng không giấu được nụ cười trên mặt.

Bước đầu tiên rốt cuộc hoàn thành, hiện tại phải xem xem rốt cuộc có bao nhiêu thành phố sẽ hưởng ứng.

Tin tức rất nhanh liền truyền đến các ngõ ngách thành phố, đồng thời tiếp tục truyền bá ra ngoài, cả quốc gia đều sôi trào.

Các phần tử tích cực cách mạng khắp nơi đều sôi nổi hưởng ứng lời kêu gọi của quân khởi nghĩa, hoặc trực tiếp khởi nghĩa, hoặc chạy tới thánh thành đầu tiên hoàn thành cách mạng này.

Nhất thời Alabasta nơi nơi đều rung chuyển, một số đại quý tộc vốn ngả về phía Quốc vương cũng là gió chiều nào theo chiều ấy bắt đầu liên hệ với Đảng cách mạng.

Mà phần tử trung trinh bảo hoàng, cũng bắt đầu người người cảm thấy bất an.

Lúc này Quốc vương hạ một mệnh lệnh hồ đồ, chính là các quý tộc và lãnh đạo thành phố vẫn còn thuộc về thế lực Quốc vương đều phải tự mình tổ chức quân đội bao vây những vùng đất kia, không thể để quân phản loạn cướp đi.

Trong tay Quốc vương cũng không có quân đội, vốn dĩ Alabasta chính là đất rộng người thưa.

Sau lại Đỗ Lan rót vốn, cuộc sống Quốc vương rất an dật, Đỗ Lan xây dựng căn cứ khinh khí cầu liên kết cả quốc gia lại.

Hơn nữa đầu tư thành lập mấy tòa thành mới.

Chương 231

Quốc vương chỉ cần thu tiền mà thôi, đến nỗi xây dựng quân đội, cũng chỉ là ở mấy thành mới mà thôi.

Mà hiện tại tân quân mới thành lập đã biến thành quân khởi nghĩa.

Biên chế quân đội còn lại đều là từ rất lâu về trước, nói là quân đội, còn không bằng nói là đội hộ vệ bảo vệ vương thành.

Cho nên hiện tại quân đội của Quốc vương chỉ có ở vương thành, mà quân đội đó là không thể điều động.

Cho nên có cái lệnh để các lãnh đạo địa phương tự mình tổ chức sức mạnh vũ trang.

Bất quá độ khó cũng rất lớn, bởi vì thiếu vũ khí, Alabasta hiện tại tuy rằng không nghèo, nhưng vẫn thiếu cơ sở công nghiệp.

Ngay cả súng cũng vẫn luôn là Đỗ Lan tặng, nhưng số lượng Đỗ Lan tặng cũng chỉ đủ cho Quốc vương dùng.

Cho nên các lãnh đạo địa phương muốn thành lập quân đội của mình, vũ khí buộc phải đến quốc gia khác mua.

Mà thuận tiện nhất chính là Hiệp hội Thợ săn toàn chức.

Ngay sau khi quân khởi nghĩa thành công không lâu, Hiệp hội Thợ săn liền nhận được rất nhiều đơn đặt hàng mua vũ khí.

Đỗ Lan ra lệnh là một mực không chấp nhận, bọn họ lại không phải con buôn vũ khí, hơn nữa bọn họ mua vũ khí là để đối đầu với con gái mình, đương nhiên không thể thêm phiền toái cho con gái rồi.

Không có Hiệp hội Thợ săn cung cấp vũ khí, không biết kẻ nào có bản lĩnh lớn lại liên hệ được với Cá Sấu Sa Mạc Crocodile một trong

Thất Vũ Hải.

Đồng thời, La Tân thông cáo toàn quốc, thành lập Chính phủ lâm thời Liên hiệp mới Tân Liên Hợp, tuyên bố sáu thành phố bao gồm cảng khẩu thành ở nội lục thoát ly sự thống trị của vương quốc Alabasta, thành lập chính quyền độc lập.

Nói chung quốc gia này loạn rồi, xuất hiện vài luồng thế lực, đương nhiên mạnh nhất là Tân Liên Hợp đang quật khởi.

Tân Liên Hợp tuy rằng chỉ có sáu thành phố, nhưng đều là những thành phố vô cùng giàu có, hơn nữa Tân Liên Hợp còn sở hữu mấy cánh tân quân, thế lực mạnh mẽ.

Còn có chính là Bảo Vương Đoàn, lấy Quốc vương làm trung tâm, thống trị đại bộ phận đất đai và nhân dân Alabasta.

Tuy rằng thực lực quân sự yếu nhỏ, nhưng những người đó đã quen với sự thống trị của Quốc vương.

Thực lực thứ ba, chính là quý tộc Cá Sấu Sa Mạc sở hữu năng lực trái ác quỷ sức chiến đấu chung cực.

Những cái khác chính là một số cái có thể bỏ qua không tính.

Ngay trong tình huống này, Công chúa Vi Vi đã trở lại, cô ngồi trên Hoàng Kim Merry hào, đã biến thành bạn bè của nhóm Lộ Phi.

Nhóm Lộ Phi không dừng ở thành phố cảng biển, mà là trực tiếp tiến vào dòng sông xuyên qua vương quốc.

Các cậu muốn tham gia cuộc thi, đây là con đường gần nhất, cập bờ ở bờ đông, sau đó đi phi thuyền, đi về hướng đông bắc nửa giờ là đến Đấu trường Thợ săn.

Công chúa Vi Vi trước kia cũng thường xuyên thông qua những con đường khác nhau đi xem kỳ thi Thợ săn.

Phi thuyền.

Lộ Phi nghi hoặc.

Đó chính là phương tiện giao thông nổi tiếng nhất Alabasta chúng tôi, bất kể cậu đi đến đâu đều có thể ngồi phi thuyền đi tới.

Công chúa Vi Vi kiêu ngạo nói.

Thật sao, lợi hại quá, thế có thể đi đến điểm cuối của Vĩ Đại Hàng Lộ không.

Kiều Ba ngốc nghếch hỏi.

Tôi nói là bất cứ nơi nào của Alabasta chúng tôi.

Công chúa Vi Vi cười nói.

Tớ còn chưa thấy phi thuyền thật bao giờ, chỉ là sư tỷ tớ từng nói với tớ.

Lộ Phi nói.

La Tân đối với Lộ Phi mà nói, là người chị giống như Makino vậy, lúc còn nhỏ, Lộ Phi thích nhất nghe La Tân kể về những điều mắt thấy tai nghe của cô.

Các cậu rất nhanh sẽ có thể ngồi lên, sau đó tôi mời các cậu đến vương cung ăn tiệc lớn.

Yeah.

Nghe được có thể ăn tiệc lớn, tất cả mọi người đều rất vui vẻ.

Nhóm Lộ Phi từ đảo Drum đi ra một đường đều không được ăn cá lớn thịt lớn gì, tuy rằng trù nghệ của Sơn Trị vô cùng tốt.

Nhưng nàng dâu khéo cũng khó nấu không gạo a.

Dòng sông này là sông mẹ của Alabasta, nội lục vương quốc hoàn toàn dựa vào dòng sông này mới có sinh cơ, nhưng cho dù như thế đại bộ phận khu vực nội lục vẫn là sa mạc.

Bên bờ sông có mấy thành phố lớn, nơi Hoàng Kim Merry hào cập bờ chính là một nơi như vậy.

Công chúa Vi Vi xuất hiện, tịnh không bị phát hiện ngay lập tức, bởi vì ai cũng không ngờ Công chúa Vi Vi không phải đi thuyền của mình, mà là ngồi trên thuyền hải tặc.

Cũng may dưới yêu cầu của Công chúa Vi Vi, cờ hải tặc đã hạ xuống, chậm rãi đi vào cảng nhỏ.

Hoan nghênh đi tới Alabasta.

Công chúa Vi Vi làm chủ nhà, trong chuyến lữ trình tiếp theo cô phải làm hướng dẫn viên.

Chúng ta đi ngồi phi thuyền.

Lộ Phi hô.

Được.

Công chúa Vi Vi đáp, bất quá rất nhanh liền cảm thấy có áp lực: Các cậu có tiền không.

Tịch tĩnh.

Na Mỹ khoa trương bịt túi tiền của mình lại: Chúng tôi không có, cô không phải là công chúa sao.

Sẽ không thiếu tiền chứ.

Tôi đương nhiên không thiếu tiền, nhưng trên người tôi không có tiền.

Công chúa Vi Vi ngượng ngùng nói.

Na Mỹ, lấy tiền ra đi.

Lộ Phi nhìn chằm chằm Na Mỹ.

Không muốn.

Cả thuyền chỉ có Na Mỹ có tiền.

Na Mỹ, trở về vương cung, số tiền dùng đi, tôi sẽ trả lại cho cô.

Công chúa Vi Vi nói như vậy.

Không được, phải tính lãi.

Được, tính lãi.

Công chúa Vi Vi rất dứt khoát đáp ứng.

Năm người một con thú cưng, cũng tiêu không được bao nhiêu tiền, chỉ là hiện tại là lúc thi Thợ săn, cho nên vé vào cửa Đấu trường Thợ săn cực kỳ thiếu.

Sau đó bọn họ vẫn là tìm phe vé mới có được vé, bất quá nhóm Lộ Phi đương nhiên không trả tiền, mà là một quyền đánh bay phe vé.

Bởi vì có Công chúa Vi Vi ở đây, hoàn toàn không có vấn đề, phản chính cũng là tên phe vé phạm pháp.

Sau đó bọn họ ngồi lên phi thuyền, đi đến Đấu trường Thợ săn.

Hiện tại truyền bá tin tức, hôm nay Chính phủ Tân Liên Hợp ban bố Thư thông báo toàn quốc, hô hào nhanh chóng thống nhất toàn quốc.

Trong phi thuyền TV đang phát bản tin thời sự.

Bất quá nhóm Lộ Phi chạy lung tung khắp nơi trong phi thuyền, Công chúa Vi Vi cũng mệt mỏi dẫn bọn họ đi khắp nơi giới thiệu, ngay cả tin tức cũng không nhìn thấy.

Phi thuyền trực tiếp dừng ở bãi đỗ.

Chúng ta đến rồi.

Lộ Phi không thể chờ đợi được lao xuống phi thuyền, To quá.

Giác đấu trường của Thợ săn, giống như là cự thú khổng lồ đang ngủ say.

To quá.

Ô Tác Phổ ngẩng đầu nhìn lại, đập vào mắt toàn là tường giác đấu trường.

Cả bãi đỗ dừng đầy phi thuyền, người từ trên đó đi xuống vô cùng nhiều, chen chúc đầy khán giả, người lần đầu tiên tới khó tránh khỏi sẽ bị giác đấu trường khổng lồ chấn nhiếp.

Bắt đầu còn chưa bắt đầu, bất quá hiện tại xung quanh có rất nhiều cửa hàng và quầy nhỏ, bán đồ ăn vặt là nhiều nhất.

Mùi thịt nướng bay khắp nơi, khơi gợi khẩu vị của mọi người.

Thịt nướng, ăn cơm.

Lộ Phi tự mình đều đi theo mùi hương bay lên.

Lộ Phi, chúng ta không có tiền.

Na Mỹ tuy rằng chính mình cũng muốn ăn, nhưng vẫn biết tình huống của bọn họ.

Kỳ thật, nếu thi đậu Thợ săn, sẽ nhận được một khoản tiền thưởng khả quan, hơn nữa sau này mỗi tháng đều sẽ có tiền lương.

Công chúa Vi Vi nói.

Na Mỹ hai mắt phát sáng: Lộ Phi, cậu nhất định phải thông qua.

Hả.

Lộ Phi hoàn toàn không rõ tình huống.

Thắng, tớ liền mời cậu ăn thịt nướng.

Na Mỹ dụ dỗ.

Tớ nhất định sẽ cố gắng.

Lộ Phi nghe được ăn thịt nướng, vậy thì một vạn cái nguyện ý.

Chương 232

Khán giả và thí sinh đi vào từ hai lối nhập, cho nên Lộ Phi phải tách ra với các bạn của cậu.

Mời đi bên này.

Nhân viên công tác đưa Lộ Phi đến trường thi.

Thí sinh tụ tập từ khắp nơi trên thế giới đến đây, toàn bộ phải trải qua vài trận thi đấu, mới có thể trở thành Thợ săn toàn chức.

Các vị thí sinh, ta là lão sư chỉ đạo của kỳ thi lần này, Hỏa Vụ.

Dữ tợn nhìn những thí sinh kia, người tên Hỏa Vụ này là người trấn áp được thí sinh nhất.

Phải biết rằng đến thi Thợ săn toàn chức không phải là học tử trong trường học, mà là tinh anh đến từ các ngành nghề, thậm chí còn có hải tặc cường đạo, người ác cũng không phải số ít.

Cho nên kẻ ác tự có kẻ ác trị, khí chất tà ác của Hỏa Vụ có thể xử lý đám học sinh này nhất.

Cho nên số lần Hỏa Vụ đảm nhiệm giám khảo là nhiều nhất.

Trận thi đầu tiên của các ngươi, là trắc thí quyền lực lực đấm của các ngươi.

Tốt nhất cầu nguyện bị đào thải ở vòng thi đầu tiên này đi, bởi vì các bài thi phía sau là do ta trù tính, là phù hợp với tính cách của ta.

Hỏa Vụ cười nói, khiến tất cả các thí sinh đều rùng mình.

Một cỗ máy giống như cái trống lớn, chính là loại dùng để trắc thí lực đấm trong thế giới Dragon Ball.

Bất quá Đỗ Lan đã gia cố qua, cho nên không cần lo lắng bị một số người năng lực đặc thù của thế giới hải tặc đánh hỏng.

Chỉ có vượt qua 500, mới có thể tiến vào hạng mục thi đấu tiếp theo.

Tại thế giới Dragon Ball, những chiến binh Z kia chỉ cần nhẹ nhàng chạm một cái là có thể qua mấy trăm, mà người bình thường dùng hết toàn lực cũng không đánh nổi một trăm.

Kỷ lục cao nhất của Satan Đệ nhất thế giới này cũng chỉ là hơn một trăm.

Cho nên trị số năm trăm này ở thế giới hải tặc, cũng không thấp, người bình thường căn bản đánh không ra.

Mấy người trước Lộ Phi toàn bộ không thông qua, lúc đến lượt Lộ Phi, cậu cũng có chút khẩn trương.

Đứng trước cỗ máy còn cao hơn Lộ Phi, Lộ Phi đã chuẩn bị xong: Cao su cao su.

Lộ Phi tay trái giữ lấy vai phải, cánh tay phải xoay vài cái, sau đó vươn dài ra phía sau.

Trái ác quỷ, không tồi.

Hỏa Vụ cười.

Súng Bazooka.

Nắm đấm của Lộ Phi đập mạnh vào mặt trống của cỗ máy.

Trên màn hình lớn nhảy ra số 721, Lộ Phi thông qua.

Không có Haki, không có Gear, chỉ là lực đấm của độ đàn hồi và khí lực bình thường, đã gấp mấy lần người bình thường.

Được, thông qua.

Yeah.

Lộ Phi giơ tay hình chữ V thật lớn.

Sau đó lại có vài người thông qua bài thi, trong đó có một gã to con chỉ bằng nắm đấm to như cái nồi đất, đánh ra trị số vượt qua một ngàn, là cao nhất trong lần này.

Trăm người mới chọn được một, thông qua trắc thí quyền lực chỉ có vài chục người.

Hiện tại tiến vào trận thi thứ hai, nội dung là chạy đua.

Lộ Phi, cố lên.

Thí sinh thông qua trắc thí quyền lực, liền phải đến quảng trường tiến hành bài thi khác.

Nhóm Lộ Phi vừa ra tới, lập tức liền khiến cho khán giả thét chói tai.

Lộ Phi, ở đây.

Ô Tác Phổ lớn tiếng kêu lên.

Mà Lộ Phi không nghe thấy thanh âm, bất quá cậu nhìn thấy bọn họ, vẫy tay với những đồng bạn của cậu: Chào mọi người.

Ngay cả Kiều Ba cũng vô cùng kích động hét lớn: Lộ Phi, cố lên, cậu nhất định có thể thắng lợi.

Quy tắc chạy đua rất đơn giản, chính là chạy ba vòng, năm người nhanh nhất xuất tuyến.

Hỏa Vụ nói, sau đó trong tay hắn bỗng nhiên xuất hiện năm con dao nhỏ, Từ đích đến lấy được dao nhỏ giao cho ta, mới có thể tính là xuất tuyến.

Có vấn đề gì không.

Đương nhiên sẽ không có vấn đề.

Vậy thì toàn bộ đi đứng vào vạch xuất phát đi.

Chạy bộ, Lộ Phi cũng không chuyên môn luyện qua, bất quá cậu cảm thấy tốc độ của mình hẳn là sẽ không chậm.

Một tiếng súng vang lên, tất cả các thí sinh đều động, đội ngũ lập tức liền kéo dài ra, Lộ Phi ở giữa đội ngũ.

Nhanh quá.

Lộ Phi nhìn người phía trước, vô cùng giật mình.

Bất quá Lộ Phi cũng là người hiếu thắng, nhìn thấy có người nhanh hơn mình, chỉ khiến cậu càng thêm có ý chí chiến đấu.

Nghiến răng, nỗ lực vung cánh tay, sải bước chân.

Lộ Phi cũng liều mạng, giày cỏ dưới chân vang lên bạch.

Ta nhất định có thể thắng.

Bởi vì tốc độ quá nhanh, mũ rơm của Lộ Phi lại bay về phía sau, A, mũ rơm của ta.

Cũng may Lộ Phi là người cao su, tay phải vươn dài bắt được cái mũ, bất quá cứ như vậy, tốc độ Lộ Phi liền tụt lại phía sau, bị vài người vượt qua.

Nha.

Lộ Phi phải tăng tốc, ấn cái mũ lên đầu.

Tăng tốc, tăng tốc.

Lộ Phi vừa chạy vừa còn hét lớn.

Cố lên.

Khán giả cũng toàn bộ la hét ầm ĩ, cố vũ cổ vũ cho các thí sinh.

Một vòng rất nhanh liền qua, Lộ Phi đã tụt xuống đội ngũ phía sau.

A.

Lộ Phi tăng tốc đuổi theo, sau đó chậm rãi bắt đầu trở lại đội ngũ trung gian.

Bất quá Lộ Phi đã cảm giác tốc độ mình rất nhanh rồi, nhưng vẫn luôn duy trì ở giữa, cách đội ngũ dẫn đầu phía trước còn rất xa.

Đuổi không kịp a.

Chân Lộ Phi cũng giống như muốn gãy rồi.

Vòng thứ hai kết thúc, vòng cuối cùng.

Hỏa Vụ cắm dao nhỏ ở đích đến, vòng này sẽ quyết định kết quả.

Lộ Phi cố lên a.

Na Mỹ lớn tiếng hô, tuy rằng thanh âm của cô bị thanh âm của khán giả che lấp.

Nhưng cô cùng Kiều Ba và Ô Tác Phổ vẫn là lớn tiếng cổ vũ.

Lộ Phi sẽ không nhận thua: Xem tay cao su của ta.

Lộ Phi lập tức bắt được đích đến, sau đó lập tức bay đến đích, sau đó chính mình bị tay cao su lập tức kéo qua, lúc bay qua đích đến, thuận tay rút ra một con dao nhỏ.

Gian lận a, đây là.

Những thí sinh không thông qua khác không hài lòng.

Có năng lực các ngươi cũng có thể gian lận, không có năng lực thì câm miệng.

Hỏa Vụ hung hăng trừng mắt nhìn những kẻ ồn ào kia.

Ánh mắt như dao, lập tức khiến những người đó không còn lời nào để nói.

Ngay lúc Lộ Phi còn đang tranh thủ thông qua cuộc thi, Cá Sấu Sa

Mạc dẫn theo vây cánh của hắn còn có một đội quân tiến về phía vương thành.

Mục tiêu của Cá Sấu Sa Mạc vẫn luôn là Vũ khí Cổ đại, chỉ cần tìm được Vũ khí Cổ đại, Chính phủ Tân Liên Hợp cũng không đáng để sợ.

Mà theo Cá Sấu Sa Mạc biết, Vũ khí Cổ đại giấu ở dưới vương cung Alabasta.

Bao gồm cả Lộ Phi tổng cộng có năm người tiến vào bài thi cuối cùng.

Hỏa Vụ không lập tức tuyên bố nội dung bài thi tiếp theo, mà là cầm năm con phi dao các thí sinh đưa tới, nhìn lại nhìn, thưởng thức.

Năm thí sinh không hiểu gì đứng ở nơi đó, hơn nữa khán giả cũng bắt đầu không kiên nhẫn, bắt đầu kháng nghị, yêu cầu nhanh chóng tiến hành thi đấu.

Một giờ trôi qua, Lộ Phi nhàm chán ngồi xổm trên bãi đất trống, cũng không biết nhìn chằm chằm cái gì trên mặt đất.

Bốn vị thí sinh khác, cũng là muôn vàn nhàm chán, bởi vì giám khảo vẫn luôn không tuyên bố nội dung thi đấu.

Lộ Phi ngáp một cái, quá nhàm chán, sắp ngủ rồi.

Ngáp cũng lây sang bốn thí sinh khác, không hẹn mà cùng đều ngáp to.

Cuộc thi bắt đầu.

Hỏa Vụ đợi chính là lúc này.

A.

Tất cả thí sinh đều sửng sốt.

Chương 233

Hỏa Vụ đã nói ra nội dung hạng mục thi thứ ba: Trận thi thứ ba, chính là ném bao cát.

Các ngươi trốn, ta tới ném.

Các ngươi có thể trốn đến bất cứ nơi nào, bị ta đánh trúng thân thể chính là thi rớt.

Người thất bại phải gia nhập phe ném bao cát.

Mà phương pháp thông qua cuộc thi chính là trước khi ta kêu dừng, một lần cũng không bị bao cát ném trúng.

Vậy thì bắt đầu.

Bên người Hỏa Vụ xuất hiện một cái giỏ lớn đựng bao cát, toàn là hình lập phương sáu mặt, dùng vải bọc cát.

Hỏa Vụ lấy ra một cái bao cát, trọng lượng thích hợp, bên trong toàn là mạt sắt, giống như thực lực của Hỏa Vụ, bao cát mạt sắt mới đủ đô: Vậy bắt đầu nhé.

Dứt lời, bao cát đã bay ra ngoài.

Bất quá năm thí sinh cũng không phải hạng người tầm thường, lập tức tản ra.

Hơn nữa bắt đầu rời xa Hỏa Vụ.

Quảng trường vô cùng lớn, cho nên những thí sinh kia ngây thơ cho rằng rời xa Hỏa Vụ là có thể an toàn.

Đáng tiếc Hỏa Vụ là người thế nào, hắn là đại sư phi dao, ném bao cát cũng là nhất tuyệt.

Lộ Phi đem thân thể cao su của mình vặn vẹo đến cực hạn, mới tránh thoát một cái bao cát.

Không được một lát liền đã thở hồng hộc.

Bởi vì trước đó thân thể thả lỏng xuống, sau đó lại đột nhiên căng thẳng, làm thể lực tiêu hao gia tăng.

Hơn nữa đợi sau một tiếng đồng hồ, thức ăn trong bụng đều tiêu hóa hết, sau khi vận động kịch liệt, bụng đã bắt đầu đói.

Hỏa Vụ muốn chính là hiệu quả này, hơn nữa hắn hiện tại còn chưa dùng toàn lực, tốc độ bao cát còn không phải nhanh nhất.

Hắn chính là muốn câu giờ, đợi đến khi bọn họ đói bụng, không có thể lực, Hỏa Vụ mới có thể bộc phát thực lực chân thật.

Không nhanh không chậm, đầy nhịp điệu ném bao cát ra ngoài, mỗi một thí sinh đều phải chiếu cố đến.

Bao cát hoặc cao hoặc thấp, hoặc là thẳng tắp hoặc là đường cong, bay về phía thí sinh.

Lộ Phi là người khoa trương nhất trong năm người, một chốc duỗi chân ra, một chốc vặn eo sang một bên, một chốc lại phải thụt đầu vào trong thân thể.

Nhìn Na Mỹ bọn họ một tay mồ hôi, vô cùng khẩn trương.

Hỏa Vụ rõ ràng là chuẩn bị đánh lâu dài, để thí sinh chật vật mới là điều hắn muốn nhìn thấy.

Làm nóng người kết thúc.

Nhìn thấy năm người đều đã thở dốc, Hỏa Vụ rốt cuộc bắt đầu nghiêm túc, Nhìn kỹ.

Căn bản không nhìn thấy Hỏa Vụ vung tay, bao cát đã ở trước mặt một vị thí sinh.

Chính giữa bụng, thí sinh kia lập tức bay ra ngoài.

Một vị bị loại.

Hỏa Vụ cười nói, Chưa chết thì mau qua đây.

Thí sinh bị đánh bay ra ngoài kia thật lâu mới ngồi dậy được, ôm bụng tập tễnh đi tới.

Đây là Tiên Đậu, ăn vào là tốt rồi, lát nữa lúc ném bao cát thì phải dùng toàn lực.

Không thể không nói, Hỏa Vụ là đại đại xấu xa, để người bị loại khôi phục tốt rồi, mới bắt đầu ném bao cát.

Hai người, tuy rằng thực lực thí sinh không bằng Hỏa Vụ, nhưng làm quấy nhiễu vẫn là có thể.

Khí lực khôi phục rồi.

Tuy rằng nghe nói qua Thợ săn toàn chức có Tiên Đậu thần kỳ, nhưng lần đầu tiên ăn vẫn là muôn phần kinh ngạc.

Khôi phục rồi, thì bắt đầu ném đi, đừng có lười biếng.

Hỏa Vụ nói.

Rõ.

Chính mình bị loại, mà bốn người kia vẫn còn cơ hội, lòng ghen tị có thể làm người ta phát huy siêu thường, Ta ném.

Bao cát lập tức bay ra ngoài.

Hai người ném bao cát, làm độ khó né tránh gia tăng rất nhiều, tránh thoát một cái, phía sau một cái liền lập tức xuất hiện, quả thực là không có thời gian thở dốc.

Ta ném, ta ném, ta ném.

Thí sinh bị loại còn nỗ lực hơn Hỏa Vụ, tần suất ném bao cát siêu cao.

Cuối cùng lại một người bị loại xuất hiện, ăn vào Tiên Đậu, sau đó đem lửa giận bị loại toàn bộ trút lên người thí sinh còn đang nỗ lực: Ta cũng muốn cho các ngươi bị loại.

Ba người ném bao cát, nhất thời xuất hiện tình huống một chọi một.

Đương nhiên người bị Hỏa Vụ chiếu cố mệt nhất, tuy rằng tần suất Hỏa Vụ thấp, nhưng bao cát hắn ném quá nhanh, hơn nữa chuyên môn công kích những nơi thân thể khó né tránh.

Lộ Phi một tay đè cái mũ lại, một bên nhảy lên nhảy xuống, lần này cậu coi như để các bộ phận thân thể đều co rụt biến hóa rồi.

Cuối cùng biến thành năm chọi một, Lộ Phi phải né tránh năm cái bao cát.

Áp lực rất lớn, Lộ Phi đã hao tốn rất nhiều thể lực, hơn nữa bụng cũng rất đói.

Bất quá người ném bao cát sẽ không cho Lộ Phi cơ hội nghỉ ngơi: Ngươi cũng bị loại cho ta đi.

Lòng ghen tị đáng sợ.

Lộ Phi.

Tình huống khiến bạn bè Lộ Phi đều toát mồ hôi lạnh.

Lập tức bay tới mười mấy cái bao cát, Lộ Phi động: Cao su cao su.

Súng máy.

Nắm đấm đánh rơi tất cả bao cát.

Lão sư, cậu ta bị loại rồi.

Những thí sinh bị loại kia vui vẻ.

Ta không bị loại.

Lộ Phi nói, Chỉ cần không bị đánh trúng thân thể là được rồi.

Tất cả mọi người đều nhìn Hỏa Vụ, khóe miệng Hỏa Vụ nhếch lên: Không sai, chúng ta tiếp tục, chỉ có ném trúng thân thể cậu ta mới được.

Đáng giận.

Thí sinh bị loại phẫn hận mắng.

Bất quá rất nhanh bọn họ lại cười, bởi vì mặt đất trồi lên một cái rương lớn, bên trong là năm khẩu súng, súng máy bắn bao cát.

Bị loại đi.

Năm khẩu súng chỉ trong nháy mắt liền bắn tất cả bao cát ra ngoài.

Một bức tường bao cát đẩy về phía Lộ Phi.

Lộ Phi nhìn thấy tình huống như vậy lại cười, mỗi khi gặp nghịch cảnh, Lộ Phi đều sẽ mỉm cười.

Đa Trọng Ảnh Phân Thân.

Lập tức ba cái Ảnh phân thân, đứng ở trước mặt Lộ Phi.

Sau đó ba cái Ảnh phân thân đồng thời sử dụng Cao su Súng máy, tranh thủ thời gian cho Lộ Phi chuẩn bị đại chiêu.

A.

Lộ Phi lần đầu tiên thống khổ như thế, bất quá cậu sẽ không thua, cậu muốn sử dụng chiêu số cậu chưa bao giờ sử dụng qua, Phong Độn Loa Toàn Thủ Lý Kiếm Rasenshuriken.

Tay phải giơ cao bởi vì cưỡng chế đề luyện Chakra mà trở nên máu thịt be bét, bất quá Lộ Phi cậu thành công rồi, thủ lý kiếm khổng lồ do Chakra tạo thành đang xoay tròn trong tay.

Ba cái Ảnh phân thân bị bao cát bắn trúng, tan biến.

Mắt thấy bao cát sắp đến, Lộ Phi động: Cao su Đường Cong Loa Toàn Thủ Lý Kiếm.

Không ném thủ lý kiếm ra ngoài, mà là cầm trong tay, quét một đường trước người mình.

Tất cả bao cát đều bị thủ lý kiếm xoay tròn hút vào, sau đó nghiền nát.

Bốn thí sinh khác trợn mắt há hốc mồm, mãi đến khi tiếng hoan hô của khán giả như sóng trào ập đến, bọn họ mới ý thức được tên nhóc cao su Lộ Phi kia thắng lợi rồi.

Đỗ Lan ngồi trên đỉnh lầu, cúi xuống nhìn bao quát toàn bộ thành phố, cảm giác này quả thực không tồi.

Từ đây, hắn có thể thấy nhà hàng Ba Lạp Đế đang được cải tạo, nhà hàng trên biển này sẽ biến thành một hòn đảo di động trên biển với quy cách siêu cao, có thể chiêu đãi cả ngàn người cùng lúc.

Sa Chức và La Tân đang quản lý cả Chính phủ Tân Liên Hợp, tình hình rất khả quan.

Đỗ Lan cảm thấy mình có thể giao ra những cô con gái tốt như vậy, chính là nhờ tài năng giáo dục xuất sắc của bản thân.

Đương nhiên, để quốc gia của con gái mình thêm phồn vinh, Đỗ nam nhân cũng phải đóng góp tài năng mới được.

Vì vậy, Đỗ Lan quyết định xây dựng một bảo tàng Toàn Chức Liệp Nhân lớn nhất tại đây để thu hút thêm nhiều người đến.

Đương nhiên, một loạt các công trình cơ sở hạ tầng phối hợp với bảo tàng Liệp Nhân cũng không thể thiếu, đến lúc đó độ nổi tiếng của Tân Liên Hợp sẽ nâng lên một tầm cao mới.

Lộ Phi đã thông qua kỳ thi Toàn Chức Liệp Nhân rồi.

Địch Ny Toa báo tin này cho Đỗ Lan, cắt ngang dòng suy nghĩ quy hoạch thành phố của hắn.

Đỗ Lan có chút ngạc nhiên: Lộ Phi tiểu tử kia khá đấy chứ.

Lộ Phi tuy bình thường có chút qua loa đại khái, nhưng những lúc quan trọng vẫn rất có năng lực.

Địch Ny Toa vẫn luôn rất coi trọng Lộ Phi.

Chương 234

Là nhân vật chính nhiệt huyết, sự chấp nhất và nỗ lực của Lộ Phi đã thể hiện rõ từ khi còn nhỏ lúc tập luyện.

Để hoàn thành một bài huấn luyện nào đó, cậu ta có thể không ăn không ngủ.

Vậy chúng ta nên ăn mừng một chút, gọi cả Sa Chức và bọn họ cùng đến.

Đỗ Lan nói, Tổ chức một buổi lễ ăn mừng thịnh soạn.

Sa Chức và La Tân có lẽ không có thời gian đâu, vì họ đang đau đầu về chuyện của A Lạp Ba Tư Thản.

Gần đây có quân đội đã công phá vương đô A Lạp Ba Tư Thản, vương tộc nước này thế mà lại gửi đơn xin tị nạn đến Tân Liên Hợp, đồng thời tỏ vẻ chấp nhận đề nghị quân chủ lập hiến.

Đỗ Lan cạn lời, đám vương tộc đó đúng là vô sỉ thật.

Đương nhiên sự thật và tưởng tượng của Đỗ Lan có chút khác biệt, việc quốc vương xin tị nạn là thật, nhưng nửa sau là do đám quý tộc giấu giếm quốc vương tự thêm vào.

Chỉ cần quốc vương được hưởng ưu đãi, thì đám quý tộc đó ít nhiều cũng được thơm lây.

Có điều quốc vương A Lạp Ba Tư Thản cũng thật vô dụng, vương thành đều bị công phá rồi, quá mất mặt.

Đỗ Lan nhớ lại một chút, mình cũng từng gặp quốc vương mấy lần, trông cũng không giống hôn quân, Thế sự đa biến a.

Là có kẻ đã mời được một trong Thất Vũ Hải, Sa Ngạc Ngư.

Nếu không thành phố cũng sẽ không bị công phá đơn giản như vậy.

Hóa ra là tên Trái Sa Sa đó à, thảo nào.

Bốn phía vương thành toàn là cát, thiên thời địa lợi đều nằm ở phía Sa Ngạc Ngư, muốn không bị công phá cũng khó.

Vậy La Tân nguyện ý tiếp nhận đám quý tộc đó sao.

Đỗ Lan hỏi.

Đương nhiên là tiếp nhận rồi.

Quốc vương và những người khác đã ngồi phi thuyền chạy thoát ngay lúc vương thành bị công phá.

Hiện tại trạm phi thuyền vương thành đã hoàn toàn tê liệt, tất cả các chuyến bay đều bị hủy bỏ.

Tại đấu trường Liệp Nhân, khán giả cũng đã loạn thành một bầy.

Vương thành rốt cuộc làm sao vậy.

Công chúa Vi Vi chen trong đám người hỏi nhân viên phi thuyền.

Vương thành bị quân đội công phá rồi, tất cả chuyến bay đều bị hủy, nếu có tin tức, chúng tôi sẽ thông báo cho mọi người.

Mọi người hãy bình tĩnh chớ nóng vội, giữ trật tự, Công hội Liệp Nhân sẽ sắp xếp ăn ở cho mọi người, tin tức mới nhất xin hãy xem tivi.

Nhân viên công tác gào lên khản cả giọng.

Sao có thể.

Công chúa Vi Vi nhất thời không thể chấp nhận, suýt nữa thì ngã quỵ, may mà bên cạnh cô còn có những người khác.

Các lữ quán xung quanh đấu trường đều mở cửa miễn phí, nhóm

Lộ Phi cũng tìm được phòng, khiêng công chúa Vi Vi vào.

Kiều Ba khám cho công chúa một chút: Chỉ là do quá kích động thôi, nghỉ ngơi một chút là khỏe.

Tiểu thư Vi Vi thật quá đáng thương, cô ấy nhất định là đang lo lắng cho phụ thân mình.

Sơn Trị si mê nhìn khuôn mặt Vi Vi.

Vi Vi, rốt cuộc là bị làm sao.

Lộ Phi thần kinh thô hỏi, cậu chàng vẫn chưa hiểu rõ sự tình.

Nghĩa là quốc gia của Vi Vi đang đánh nhau, hiện tại thủ đô đều bị công phá rồi.

Na Mỹ giải thích.

Nhưng Lộ Phi cảm giác vẫn cứ lơ ma lơ mơ.

Thật đáng thương, rõ ràng là một công chúa, giờ lại đến cả quốc gia của mình cũng không còn.

Đúng rồi, mở tivi xem có tin tức gì không đi.

Trong đám người này, vẫn là Na Mỹ bình thường nhất một chút.

Trong phòng có tivi, sau khi mở lên, hầu như tất cả các đài đều đang phát bản tin chấn động này.

Đây là tin tức trọng đại nhất kể từ khi Chính phủ Tân Liên Hợp được thành lập.

Trong tivi vừa phát tiếng người dẫn chương trình, vừa chiếu cảnh vương thành bị công phá trên màn hình nhỏ.

Bão cát che khuất bầu trời càn quét qua, toàn bộ vương thành đều bị cát vùi lấp.

Theo phóng viên tiền tuyến đưa tin, kẻ phát động tấn công bị nghi ngờ là một trong Thất Vũ Hải, Sa Ngạc Ngư Crocodile.

Crocodile là người năng lực Trái Sa Sa, cũng là giám đốc của Baroque Works, là một tên tội phạm cùng hung cực ác.

Phóng viên sở dĩ biết rõ chuyện này là vì đài truyền hình A Lạp Ba Tư Thản cũng là đơn vị trực thuộc Toàn Chức Liệp Nhân, bên trong có không ít Liệp Nhân, nên có thể lấy được tin tức từ Hải quân.

Cơ chế tin tức hoàn thiện như vậy cũng chỉ nơi này mới có, việc thành lập Công hội Toàn Chức Liệp Nhân đã mang lại cho A Lạp Ba Tư Thản rất nhiều thay đổi.

Hiện tại nguyên Quốc vương Vương quốc A Lạp Ba Tư Thản đã gửi đơn xin tị nạn đến Tân Liên Hợp, và đã tiến vào lãnh thổ Tân Liên Hợp.

Chủ tịch Tân Liên Hợp, bà La Tân cho biết, kiên trì hòa bình thống nhất, phản đối những thủ đoạn quân phiệt đó.

Bản tin vẫn tiếp tục.

Là La Tân.

Lộ Phi reo lên, Vậy sư phụ của tôi cũng ở đây rồi.

Người phụ nữ đó là Chủ tịch Chính phủ Tân Liên Hợp đấy, là quan lớn đó.

Na Mỹ nói, Có điều quốc gia này kỳ lạ thật, sao cứ chia năm xẻ bảy thế.

Không chỉ có vương quốc của công chúa Vi Vi, còn có Tân Liên Hợp gì đó, rồi còn quân phản loạn.

Đúng thế, tiểu thư Na Mỹ không chỉ có sắc đẹp, ngay cả trí tuệ cũng xuất chúng như vậy, a, tôi ngày càng mê mẩn rồi.

Sơn Trị khoa trương nói.

Nhưng đáp lại Sơn Trị vẫn là thiết quyền của Na Mỹ.

Bản tin tiếp tục: Nguyên Công tước Mỗ của quý tộc Vương quốc A Lạp Ba Tư Thản khi trả lời phỏng vấn đã cho biết đã chấp nhận đề nghị quân chủ lập hiến trước đó của Chính phủ Tân Liên Hợp, đồng thời thỉnh cầu Tân Liên Hợp tiến hành can thiệp vũ lực đối với quân phản loạn, xúc tiến thống nhất quốc gia.

Những khán giả không thể rời đi đều xem được tin tức này, một hòn đá làm dậy ngàn cơn sóng.

Có người lớn tiếng khen hay, cũng có người chửi mắng đám quý tộc đó không có tiết tháo.

A Lạp Ba Tư Thản tuy là vương quốc, nhưng cũng có không ít nhân sĩ yêu nước, giờ đám quý tộc kia lại bán đứng vương quốc, sao có thể khiến họ không chửi mẹ nó chứ.

Có vài khán giả càng thất thanh khóc rống, vì trong tin tức đã dùng danh xưng nguyên A Lạp Ba Tư Thản, nghĩa là vương quốc của họ đã không còn tồn tại nữa.

Tin tức này khiến họ khó lòng chấp nhận, mới hôm qua họ vẫn là thần dân A Lạp Ba Tư Thản, mà hiện tại họ đã mất đi tổ quốc, trở thành bèo tấm không nơi nương tựa trong lịch sử.

Một quốc gia mất đi, mượn uy danh của Sa Ngạc Ngư, quân phiệt quý tộc cắn nuốt các thế lực khác, cuối cùng biến thành thế lực phân chia đối kháng với Tân Liên Hợp.

Sa Ngạc Ngư lật tung toàn bộ vương cung, muốn tìm được Vũ khí Cổ đại Minh Vương.

Đáng tiếc Minh Vương tuy được xưng là chiến thuyền tội ác nhất thế gian, một pháo có thể bắn nát một hòn đảo, nhưng hiện tại cũng đã sớm không thấy đâu, chỉ có lịch sử được khắc trên phiến đá.

Đương nhiên Sa Ngạc Ngư còn có một nguyện vọng rất ngốc rất ngây thơ là muốn tạo ra một Utopia hoặc một Đào Nguyên Hương, tóm lại là một quốc gia lý tưởng.

Có điều thủ đoạn kiến quốc của hắn lại là dùng thủ đoạn bỉ ổi mưu đoạt một quốc gia.

Tóm lại Sa Ngạc Ngư hiện tại cũng đã nảy sinh sát tâm với tên quý tộc đã dẫn mình đến, sau đó hắn sẽ có thể sở hữu một quốc gia.

Tại đấu trường Toàn Chức Liệp Nhân, công chúa Vi Vi đã tỉnh lại, nhưng tinh thần không tốt lắm.

Vi Vi, chúng tôi đưa cô đi tìm phụ thân cô nhé.

Na Mỹ nói.

Công chúa Vi Vi hiện tại cũng còn rất mơ hồ, cũng không biết phải làm gì.

Tuy cô từ nhỏ đã lập chí muốn làm một nữ vương tốt, nhưng rốt cuộc cũng chỉ mới 16 tuổi mà thôi.

Hơn nữa hướng cô học tập luôn là phương diện dân chính, chứ không có quân sự.

Lộ Phi nhìn thấy dáng vẻ đó của công chúa Vi Vi, lại nhìn tivi vẫn đang phát tin tức.

Được, quyết định rồi, chúng ta sẽ giúp Vi Vi đoạt lại quốc gia.

Lộ Phi lớn tiếng nói, Đợi sau khi chúng ta giúp công chúa Vi Vi xong, phải mời tôi ăn thịt nướng đấy.

Lộ Phi, câu sau mới là mục đích của cậu phải không.

Ô Tác Phổ phun tào.

Tiểu thư Vi Vi là bạn của chúng ta, chúng ta nhất định có thể giúp

cô ấy.

Sơn Trị nói.

Mọi người.

Công chúa Vi Vi cảm động.

Cứ quyết định như vậy, chúng ta giúp công chúa Vi Vi đoạt lại quốc gia.

Lộ Phi thì không có nhiều đường vòng vèo như vậy, suy nghĩ của cậu rất đơn giản, đó là đánh bại tên Sa Ngạc Ngư kia.

Lộ Phi là phái xung động, sẽ không nghĩ quá nhiều, chỉ cần đi làm là được: Vi Vi cậu chính là đồng đội của tớ mà.

Lộ Phi.

Nước mắt Vi Vi đã đảo quanh trong hốc mắt.

Hải tặc đoàn Mũ Rơm xuất phát.

Lộ Phi tràn đầy nguyên khí hô lên.

Phải nói là Lộ Phi sắp phải đối mặt với chiến lực tiên tiến nhất thế giới này, Sa Ngạc Ngư tuy xếp chót trong Thất Vũ Hải, nhưng toàn thân sa hóa, hơn nữa còn có thể biến tất cả những thứ mình tiếp xúc thành cát, cộng thêm xung quanh toàn là sa mạc, quả thực là chiến trường chuẩn bị riêng cho hắn.

Chúng ta phải đi bộ xuyên qua sa mạc sao.

Ô Tác Phổ nhìn thấy sa mạc vô tận kia, đã muốn thoái lui rồi.

Tất cả mọi người đều không muốn cứ thế tiến vào sa mạc, vì quá nguy hiểm.

Lộ Phi, lấy giấy phép Liệp Nhân của cậu ra, hiện tại chúng ta có thể dùng đến nó rồi.

Na Mỹ lập tức nghĩ đến việc Lộ Phi hiện tại đã là Toàn Chức Liệp Nhân.

Một tấm thẻ kim loại cỡ như chứng minh thư, nhóm Na Mỹ tiến vào trung tâm phục vụ Liệp Nhân.

Chương 235

Sử dụng giấy phép Liệp Nhân có thể nhận được rất nhiều tiện lợi, ví dụ như thức ăn và nước uống miễn phí, còn có phương tiện giao thông miễn phí.

Na Mỹ đã tìm hiểu về nghề nghiệp Toàn Chức Liệp Nhân này còn kỹ hơn cả Lộ Phi.

Nếu không phải không có tự tin vào bản thân, chính cô cũng muốn đi tham gia kỳ thi.

Nói rõ mục đích, nhóm Lộ Phi được nhân viên đưa xuống không gian ngầm dưới đấu trường.

Nơi này còn rộng rãi hơn cả trên mặt đất, thỉnh thoảng có tiếng dã thú truyền đến.

Ánh đèn chiếu sáng toàn bộ không gian hệt như ánh mặt trời.

Đây là trung tâm hậu cần duy trì hoạt động của cả đấu trường, cũng là khu chuẩn bị cho kỳ thi Liệp Nhân.

Phương tiện giao thông xuyên sa mạc các bạn cần đây, chiếc xe buýt sa mạc này hoàn toàn có thể đáp ứng yêu cầu.

Bánh xe khổng lồ, tổng cộng có tám chiếc, chủ thể chính là một chiếc xe buýt.

Bánh xe to thật.

Kiều Ba đứng trước bánh xe đường kính gần hai mét trông cứ như một đứa trẻ.

Tuy xe là xe xịn, nhưng nhóm Lộ Phi không có ai biết lái loại xe này.

Lộ Phi không chấp nhận sự giáo dục hậu kỳ của Toàn Chức Liệp Nhân, chỉ mới lấy được giấy phép mà thôi.

Các bạn chỉ cần cắm thẻ Liệp Nhân vào khe cắm này là có thể khởi động xe.

Là nhân viên công tác, có nghĩa vụ dạy Lộ Phi cách dùng chiếc xe này.

Sau đó là chân ga, chân phanh, vô lăng.

Xe số tự động, đến cần số tay và chân côn cũng không có, Còn cái này là phanh tay, khi dừng xe xin vui lòng kéo lên.

Còn nữa, chỉ cần nhập điểm đến vào như thế này, xe sẽ hiển thị lộ trình xa gần.

Rất đơn giản, nhóm Lộ Phi đều là những người không câu nệ tiểu tiết: Tôi biết rồi, vậy chúng ta xuất phát thôi.

Tất cả mọi người đều ngồi xong, khởi động ô tô, Lộ Phi đạp lút cán chân ga, chiếc xe lập tức lao vút đi.

Men theo thông đạo hướng lên trên, sau đó trực tiếp lao thẳng lên sa mạc.

Thú vị quá.

Xe trong tay Lộ Phi lắc lư trái phải, căn bản không đi theo đường thẳng.

Đâu phải là lái xe, chính là đang chơi game.

Lộ Phi, tớ cũng muốn chơi.

Ô Tác Phổ cũng rất hứng thú với đồ chơi mới, thế mà lại bắt đầu tranh giành vô lăng với Lộ Phi.

Hai tên khốn nạn các cậu, im lặng một chút cho tôi.

Na Mỹ nhịn hết nổi rồi, Chúng ta phải nhanh chóng đến vương thành mới được.

Mỗi người ăn một quyền, Lộ Phi và Ô Tác Phổ cuối cùng cũng yên tĩnh lại, hướng đi của xe cũng ổn định.

GPS dẫn đường phát ra âm thanh: Khoảng cách còn 90 km.

Xe lợi hại thật, thế mà lại biết nói chuyện.

Lộ Phi lại ngạc nhiên.

Này này, là ai trốn ở bên trong vậy.

Ô Tác Phổ nhìn chằm chằm màn hình nói.

Ô Tác Phổ, cậu làm thế với người ta là quá vô lễ.

Kiều Ba cũng hoàn toàn tin là có người trốn bên trong nói chuyện.

Ba người các cậu.

Na Mỹ đã ôm mặt, sao mình lại có những đồng đội như thế này chứ.

Chiếc xe chạy nhanh trên sa mạc, bánh xe khổng lồ giúp xe không bị lún vào cát.

Vi Vi nhìn ra ngoài cửa sổ, lòng đầy lo lắng.

Tuy nhóm Lộ Phi nguyện ý giúp đỡ mình, nhưng việc cuốn họ vào chiến tranh thế này không phải là điều cô muốn, cảm giác này cứ như mình đang lợi dụng đồng đội vậy, khiến Vi Vi lương thiện rất khó chịu.

Một phương diện khác, Sa Chức tiếp kiến nguyên Quốc vương A Lạp Ba Tư Thản, tỏ vẻ nguyện ý an trí cho họ.

Nhưng đối với yêu cầu sử dụng vũ lực thảo phạt quân phiệt quý tộc, Sa Chức lại coi như không nghe thấy.

Là một lãnh tụ thống trị kỷ nguyên vũ trụ hơn một trăm năm, cô vẫn hiểu thế nào là hậu hắc học.

Cách sơn quan hổ đấu ngồi trên núi xem hổ đánh nhau mới là việc Sa Chức làm.

Cô biết Chính phủ Tân Liên Hợp chưa được tất cả mọi người chấp nhận, đặc biệt là người dân trên đất cũ A Lạp Ba Tư Thản.

Hiện tại Sa Ngạc Ngư đi ngược chiều gió, rất nhanh sẽ đánh mất lòng dân, đến lúc đó Tân Liên Hợp mới ra tay thì sẽ là nước chảy thành sông, có sự đối chiếu, những bá tánh đó cũng sẽ không quá phản đối sự thống trị của Tân Liên Hợp.

Cho nên Sa Chức sẽ không lập tức xuất binh, nhưng cô vẫn chưa biết nhóm Lộ Phi đang trên đường đi tìm Sa Ngạc Ngư tính sổ, cũng không biết có ảnh hưởng đến kế hoạch của cô hay không.

Tóm lại hiện tại là bốn phương mây động, kết quả cuối cùng rất nhanh sẽ biết rõ.

Khi Đỗ Lan đến vương thành, nhóm Lộ Phi đã đánh nhau loạn xạ với phe Sa Ngạc Ngư.

Đám lính tạp nham kia bị Lộ Phi quét một cái bay cả mảng lớn.

Rất nhanh đã xông vào thành phố, sau đó trực tiếp xông về phía vương cung.

Sa Ngạc Ngư dù sao cũng là một Thất Vũ Hải, nên đương nhiên sẽ không tự hạ thấp thân phận đi ngăn cản mấy người Lộ Phi.

Vì vậy hắn chỉ cho mấy tên thuộc hạ ra để nhóm Lộ Phi cày kinh nghiệm.

Là kẻ nào.

Sa Ngạc Ngư phát hiện ra Đỗ Lan.

Đương nhiên là Đỗ Lan tự mình bước ra: Ta chỉ đến xem thử Thất Vũ Hải là nhân vật thế nào thôi.

Tiện thể thay mặt Chính phủ Tân Liên Hợp nói cho ngươi biết, đây là việc riêng của hòn đảo này, ngươi là hải tặc thì vẫn nên quay về biển đi là hơn.

Đã rất lâu không có ai dám nói chuyện vô lễ với ta như vậy, ngươi tên là gì.

Sa Ngạc Ngư hỏi.

Ta là ai không quan trọng, quan trọng là ngươi có nguyện ý chấp nhận kiến nghị của ta hay không.

Ngươi nói xem.

Sa Ngạc Ngư đã phát động công kích, từ dưới đất bất ngờ trào lên một đống cát lớn vồ về phía Đỗ Lan.

Quá thiếu khí lượng, thành tựu của ngươi có thể lớn đến đâu ta cũng thấy được rồi, lồng ngực ngươi không chứa nổi biển cả, vẫn là về nhà làm ruộng đi.

Đỗ Lan chấn động không khí xung quanh một trận, chặn toàn bộ cát lại.

Sa Ngạc Ngư chẳng qua chỉ thăm dò Đỗ Lan một chút mà thôi, cho nên thấy Đỗ Lan chặn được công kích của mình cũng không quá ngạc nhiên, ngược lại còn cười lên: Tuy xếp hạng của ta trong Thất Vũ Hải là đứng chót, nhưng ta sớm muộn gì cũng sẽ vượt qua những kẻ phía trước.

Đáng tiếc ngươi không thấy được đâu.

Công kích lại mở ra, cát biến thành lưỡi dao bay về phía Đỗ Lan.

Đỗ Lan cũng không phải đến để đánh nhau, nhưng Sa Ngạc Ngư đã tấn công, bản thân tổng phải có chút biểu thị mới được: Động chút đi.

Một chùm sáng đánh tan toàn bộ lưỡi dao cát, thế đi không giảm đánh thẳng vào vai phải Sa Ngạc Ngư.

Một lỗ hổng xuất hiện, tổ chức cơ thể xung quanh đều đã biến thành thứ lấp lánh như thủy tinh.

Sa Ngạc Ngư đổ mồ hôi lạnh, nếu không phải mình phản ứng nhanh tức thì sa hóa, đòn đó nhất định sẽ khiến mình trọng thương.

Nhưng dù đã sa hóa, cát vẫn bị nhiệt độ cao biến thành thủy tinh, phần đó không thể dùng được nữa.

Đừng có hấp tấp như vậy, ta lại không phải đến đánh nhau, nếu ta thật sự tìm ngươi chiến đấu, ngươi hiện tại đã không thể đứng yên lành ở đây rồi.

Đỗ Lan nói.

Lời này tuy là nói thật, nhưng lại quá tổn thương lòng tự trọng của Sa Ngạc Ngư: Khốn kiếp, ngươi tưởng ngươi là ai hả.

Phải nói Sa Ngạc Ngư cũng là kẻ cao ngạo, không chịu được sự khinh thị như vậy của Đỗ Lan, cho nên lần nữa không biết sống chết tấn công: Rìu Cát.

Chiếc rìu khổng lồ trồi lên từ mặt đất, toàn bộ do cát tạo thành, đòn này toàn lực tung ra, cả cung điện đều bị hắn chém làm hai nửa.

Bùm.

Lưỡi rìu cát xông ra từ mái nhà.

Ha, ta chính là Sa Ngạc Ngư, tên nhát gan ngay cả tên cũng không dám nói như ngươi chỉ biết nói khoác.

Hoàn toàn không thấy bóng dáng Đỗ Lan đâu, Sa Ngạc Ngư cười

lớn.

Quả nhiên là một đứa trẻ chỉ biết chơi cát, chỉ biết đánh lén.

Đỗ Lan lúc này đang đứng trên chiếc rìu, đã ra đến ngoài trời.

Sao có thể.

Sa Ngạc Ngư nhìn theo tiếng nói, Đỗ Lan vẫn bình an vô sự.

Đã nói từ sớm rồi, ngươi sẽ không phải là đối thủ của ta, muốn đánh bại ta, ngươi có thể đi ngủ ngay bây giờ, có lẽ trong mơ sẽ thực hiện được.

Ngươi.

Sa Ngạc Ngư bao giờ chịu qua nỗi nhục nhã này, Là ngươi ép ta, Xâm Thực Luân Hồi.

Đặt tay phải xuống đất, hắn tung đại chiêu.

Biến toàn bộ mặt đất thành cát tơi xốp, sau đó nuốt chửng toàn bộ kiến trúc trên mặt đất, là chiêu thức phát huy năng lực trái cây đến cực hạn của hắn.

Vô dụng thôi, vì ta biết bay.

Đỗ Lan lơ lửng trên không trung, khiến Sa Ngạc Ngư triệt để trợn tròn mắt.

A tên khốn, ta sẽ hủy diệt thành phố này.

Bão cát.

A a.

Biến thành đồ dở hơi rồi à.

Đỗ Lan đương nhiên sẽ không để Sa Ngạc Ngư hủy đi thành phố, Thủy Độn: Đại Bộc Bố Chi Thuật.

Giống như nước sông Ngân Hà từ trên trời giáng xuống, liên miên không dứt.

Nhẫn thuật này trong tay Đỗ Lan trở nên vô cùng khoa trương.

Chương 236

Lũ lụt.

Tại thành phố sa mạc này, chuyện gần như không thể tưởng tượng nổi lại thực sự xảy ra.

Giống như dốc ngược cả biển cả trên bầu trời xuống, nước không ngừng dội rửa cơn bão cát vừa xuất hiện.

Tất cả cát đều bị nước ép trở lại mặt đất.

Lũ lụt kìa.

Nhóm Lộ Phi còn đang trên đường đến vương cung thì bị cơn lũ kinh người chặn lại.

Nhiều nước quá.

Ô Tác Phổ cuống cuồng bảo mọi người leo lên mái nhà.

Không chỉ họ, các cư dân khác trong thành phố cũng vội vàng trốn lên chỗ cao.

Có điều là người dân thành phố sa mạc, rất ít có cơ hội thấy nhiều nước như vậy, ngoài lo lắng còn có sự kích động.

Nước ở sa mạc còn quan trọng hơn vàng, bỗng nhiên có nhiều nước thế này sao có thể không vui mừng.

Giống như công viên nước vậy.

Trẻ con ngồi trên tấm gỗ chèo thuyền trong nước.

Bị đám trẻ con này nói trúng rồi, nơi này sau này sẽ trở thành điểm du lịch nổi tiếng nhất của Tân Liên Hợp, công viên nước giữa trung tâm sa mạc Công viên nước A Lạp Ba Tư Thản.

Nước của Đỗ Lan vẫn đang tiếp tục rơi xuống, hắn hoàn toàn không lo sẽ giết chết Sa Ngạc Ngư, vì sinh mệnh lực của người thế giới này đều quá mạnh.

Thế giới Hải Tặc rất ít khi chết người, cho dù chết cũng là để nhân vật chính trưởng thành, còn phản diện lại cứ sống mãi, cùng lắm là bị bắt vào ngục giam mà thôi.

Có chuyện gì vậy, Lộ Phi.

Na Mỹ cũng đã chiến thắng kẻ địch, chèo một chiếc xuồng cao su không biết kiếm ở đâu ra, chèo đến chỗ nhóm Lộ Phi.

Không biết nữa, trời mưa rồi nhỉ.

Lộ Phi cảm thấy nước rơi từ trên trời xuống thì là trời mưa.

Đồ ngốc Lộ Phi, đây đâu phải trời mưa, nhất định là trên thiên đường bị thủng một lỗ, nước thiên đường chảy xuống đó.

Ô Tác Phổ khoa trương nói.

Sao có thể chứ, tôi lại thấy là có người đang dùng năng lực Trái Ác Quỷ.

Tác Long cho là như vậy, cậu ta cũng đã chiến thắng Mr. 1.

Đừng nói cái này nữa, nước ngày càng cao rồi, chúng ta làm sao bây giờ.

Kiều Ba thấy nước đã ngập qua mái nhà, đã đến chân họ rồi.

Lộ Phi, Kiều Ba, hai cậu lên đây, hai cậu không thể xuống nước.

Na Mỹ kéo hai người lên xuồng cao su, còn Sơn Trị và Tác Long bơi là được rồi.

Tuy bị ngập, nhưng người dân vương thành không hề ủ rũ, rất nhiều người vô cùng vui mừng, vì nhiều nước thế này đại biểu cho việc họ sẽ có thể sống những ngày tháng tốt đẹp trong một thời gian dài.

Bơi lội trong nước là giấc mơ cả đời, giờ cuối cùng cũng thực hiện được.

Thỏa thích nô đùa trong nước, cảm giác chưa từng có.

Tuy không ít người không biết bơi, nhưng không ngăn được họ nhảy xuống nước.

Nước đã dừng, nhưng đã ngâm toàn bộ thành phố trong nước.

Thành phố cát biến thành thành phố nước.

Nhìn dáng vẻ vui mừng của người dân, Đỗ Lan kìm lòng không đậu xả thêm một lúc nữa: Này đúng là công đức vô lượng a.

Đỗ Lan cảm giác rất tốt.

Hắn quên mất, hắn chẳng qua chỉ vì không yên tâm Lộ Phi mới đến xem, không ngờ đại phản diện lại bị hắn đánh bại, một chút cũng không chừa lại cho Lộ Phi.

A Lạp Ba Tư Thản trở thành lịch sử, Tân Liên Hợp thống nhất.

Sau đó Sa Chức và La Tân nhận được lời mời của Chính phủ Thế giới.

Là lão cha, Đỗ Lan đương nhiên phải đi theo, Địch Ny Toa cũng đi cùng.

Là lần đầu tiên Tân Liên Hợp ra mắt, đương nhiên phải để Chính phủ Thế giới nhìn cho rõ, cho nên bảo Sa Chức lùi lại thời gian, Đỗ Lan muốn chuẩn bị thật tốt một phen, để họ kiến thức diện mạo của một quốc gia đang trỗi dậy.

Con gái, ta chuẩn bị xây dựng mấy biên đội tàu sân bay.

Đỗ Lan nói.

Ba, ba cũng không phải không biết, từ trường thế giới này không ổn định, thiết bị điện tử đều không dùng tốt lắm.

Sa Chức không lạc quan về dự định của cha mình.

Con gái à, ta sẽ cho con xem khả năng hàng nhái của ba con.

Đỗ Lan cười nói.

Hắn đã có một số dự tính rồi, tàu sân bay và hạm tàu chủ yếu vẫn là dùng gen Vua Biển.

Chính là kỹ thuật nhân bản và cải tạo gen đã từng sử dụng một lần ở thế giới Naruto.

Đương nhiên ở thế giới Naruto sử dụng thi thể quái thú vũ trụ, toàn bộ hệ thống cung cấp năng lượng gần như là hoàn toàn năng lượng mặt trời.

Vì quái thú vũ trụ là sinh vật làm tổ trong hằng tinh, hấp thu quang nhiệt là có thể sống mãi.

Nhưng ở thế giới này, Vua Biển lại phải ăn đồ ăn, cho nên hệ thống năng lượng cần thiết kế lại.

Đương nhiên là năng lượng hạt nhân.

Đỗ Lan cũng muốn đổi năng lượng khác, nhưng không có loại nào ổn định và mạnh mẽ bằng.

Đỗ Lan ra tay, đem toàn bộ các loại kỹ thuật mình học được ra, thề phải chế tạo một hạm đội vô địch.

Đương nhiên có tàu sân bay, thì phải có máy bay chiến đấu.

Máy bay chiến đấu cũng áp dụng kỹ thuật gen, sử dụng AI hỗ trợ và điều khiển bằng sóng não, chiến cơ sinh học tốt nhất còn có thể biến hình, còn có hợp thể, còn phải có đại chiêu.

Đùa thôi, đương nhiên nếu có cơ hội thì có thể chế tạo một hai chiếc máy bay thí nghiệm biến hình hoặc máy bay nguyên mẫu.

Trên trời, mặt biển đều có rồi, còn có tàu ngầm dưới biển.

Tàu ngầm thì, dù sao chỉ cần đen thô to là được, ngoại hình khác không quan trọng.

Từ tàu vũ trụ Đỗ Lan thiết kế trước đây có thể thấy, hắn cũng là một tín đồ tà giáo của chủ nghĩa nhiều pháo tháp, quan niệm pháo tháp càng nhiều càng tốt, hỏa lực càng mạnh càng tốt.

Cái cần chính là nòng pháo chi chít, nòng pháo càng to càng tốt.

Tóm lại Đỗ Lan bắt đầu bận rộn.

Ở thế giới đại hải này, hạm đội hùng mạnh chính là thủ đoạn thể hiện sức mạnh tốt nhất.

Đương nhiên khi chính thức bắt đầu, Đỗ Lan cũng cần dùng đến Khoáng Vật Chi Viên của Công hội Liệp Nhân.

Tóm lại một hạm đội khổng lồ từ từ bắt đầu thành hình.

Hôm nay là thời gian bay thử của máy bay chiến đấu, tập trung rất nhiều phóng viên và khán giả.

Máy bay chiến đấu lần đầu tiên xuất hiện ở thế giới đại hải này, tất sẽ dấy lên một trận cuồng triều.

Căn cứ không quân trung tâm sa mạc, hai chiếc máy bay chiến đấu dáng thon dài đậu ở đó, ngoại hình là Su 27 của Liên Xô cũ trên Trái Đất.

Dòng máy bay kinh điển, cũng là chiến cơ hiệu suất cao đầu tiên thực hiện động tác Rắn Hổ Mang.

Nhưng mà, thế giới này muốn huấn luyện ra phi công quá khó, cho nên Đỗ Lan thiết kế điều khiển bằng sóng não.

Hội trưởng, hồi hộp quá, đây là lần đầu tiên tôi tham gia chế tạo thiết bị bay, căng thẳng thật.

Đứng bên cạnh Đỗ Lan lại là bạn thân của La Tân, cũng là người cùng thi Liệp Nhân tên là Mạch Na Menchi.

Hiện tại cũng là một người phụ nữ trưởng thành hơn ba mươi tuổi, kính đít chai cũng đổi thành kính gọng vàng, bớt đi chút khí chất mọt sách, nhiều thêm chút linh khí.

Đại công trình lần này, Đỗ Lan đương nhiên cần người giúp đỡ, Mạch Na đến để làm các công việc như kiểm tra thiết kế, đo đạc số liệu.

Hiện tại tâm trạng của cô kích động dị thường, toàn bộ máy móc và khối thịt được nuôi cấy trong máy móc hôm nay cuối cùng cũng sắp lên trời rồi, hy vọng sẽ không rơi xuống.

Thả lỏng đi, tuyệt đối có thể bay lên được.

Chương 237

Vì ta cũng là một trong những người lái mà.

Đỗ Lan cười nói.

Làm phi công phụ wingman cho Đỗ Lan là một quân nhân được tuyển chọn từ quân đội, trải qua thời gian ngắn huấn luyện, hiện tại sắp trở thành phi công thực thụ.

Vậy thì, chúng ta lên thôi.

Đỗ Lan cầm lấy mũ bảo hiểm lên máy bay.

Không có ghế ngồi, mà là hai cái lỗ bao lấy đôi chân.

Sau khi đeo dây an toàn, kết nối dây số liệu trên mũ bảo hiểm với thân máy.

Thông qua cái này, sóng điện não của người điều khiển có thể kết nối với AI thân máy.

Đội mũ lên, hai tay thọc vào ống tròn giống như chỗ cố định chân.

Như vậy là chuẩn bị xong xuôi, đóng cửa khoang máy, chuẩn bị cất cánh.

Chuẩn bị xong chưa.

Hách.

Hách chính là phi công lái máy bay phụ tá của Đỗ Lan.

Chuẩn bị xong rồi, đội trưởng.

Một giọng nói trẻ tuổi vang lên.

Vậy chúng ta đi thôi.

Khởi động động cơ, hai chiếc máy bay đều từ từ lăn vào đường băng cất cánh.

Nhìn hai chiếc máy bay nhắm ngay đường băng dài, tất cả mọi người đều nhìn về phía đó, muốn biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Hai luồng lửa xanh lam phun ra từ đuôi máy bay, sau đó tăng tốc lao vút trên đường băng, bay vụt lên không trung.

Một trước một sau, hai chiếc máy bay đều bay lên trời.

Phóng viên kích động: Các bạn khán giả, mọi người thấy rồi chứ, ngay vừa xong chiếc máy bay dùng cho chiến đấu thế hệ đầu tiên do Chính phủ Tân Liên Hợp nghiên cứu chế tạo đã bay lên bầu trời, nhanh quá.

Tôi lần đầu tiên thấy thiết bị bay như thế này, tiếp theo hình ảnh của chúng ta là hình ảnh được quân đội cho phép tiếp sóng từ camera trên máy bay quay lại.

Hình ảnh trên tivi chuyển đổi, biến thành trời xanh.

Trên máy bay có tổng cộng sáu camera: một ở mũi, hai ở cánh, một ở đuôi, còn có hai cái trong khoang lái.

Trong khoang lái một cái quay phi công, một cái quay phong cảnh ngoài khoang.

Hai chiếc máy bay ngao du trên trời xanh.

Hách, ta muốn tăng tốc, bám theo ta.

Đỗ Lan nói.

Rõ, đội trưởng.

Một cú tăng tốc, đồng thời Đỗ Lan bắt đầu hạ độ cao, một cú ngoặt quay lại bầu trời căn cứ không quân.

Tất cả khán giả đều thấy hai chấm đen từ xa đến gần, sau đó nhanh chóng lướt qua đỉnh đầu họ.

Oanh.

Tiếng động cơ gầm rú khiến người bên dưới nhiệt huyết sôi trào.

Thấy chưa.

Các bạn khán giả, thấy chưa.

Nhanh quá.

Phóng viên và quay phim đều ngẩng đầu, chấn kinh.

Còn Đỗ Lan ở trong khoang lái, trước mắt ngoài cảnh sắc còn có các loại bảng biểu khung hình, bên tai thỉnh thoảng còn có các loại âm thanh nhắc nhở.

Vì là máy bay nguyên mẫu nên đồ đạc nhiều hơn một chút.

Độ cao 1500, Hách, để chúng ta xem bản lĩnh của chiếc máy bay này nào.

Mũi máy bay ngóc lên, máy bay bay thẳng đứng lên trên.

Rõ.

Hách cũng không cam lòng lạc hậu.

Hai chiếc máy bay càng bay càng cao, trên thân máy đều phủ một lớp băng mỏng.

Độ cao 10000, còn chưa đủ.

Đỗ Lan biết máy bay còn chưa đến cực hạn.

Xuyên qua tầng mây, vẫn đang hướng lên.

Độ cao 20000, tiếp tục.

Đỗ Lan đã có thể nghe thấy thân máy kêu cọt kẹt.

Nhìn hành động điên cuồng của đội trưởng mình, Hách cắn răng bám theo.

Độ cao 30000.

Đỗ Lan đã cảm thấy động cơ máy bay bắt đầu không đủ lực, nhưng 30000 mét đã là một thành tích không tồi.

Hình ảnh truyền về từ camera trên hai chiếc máy bay càng khiến người ta kinh thán không thôi.

Thế mà lại cao như vậy.

Đỗ Lan tắt động cơ, cả chiếc máy bay rơi xuống, chơi chính là nhịp tim.

Đội trưởng, sao vậy.

Máy bay gặp sự cố sao.

Hách không hiểu rõ Đỗ Lan, tim sắp nhảy ra ngoài rồi.

Rơi tự do, độ cao máy bay của Đỗ Lan không ngừng giảm xuống, khiến trái tim tất cả những người đang xem tivi đều thắt lại.

Độ cao 3000, động cơ khởi động lại, chiến cơ sinh hóa bỗng chốc bay lại bình thường.

Thật là quá mạo hiểm.

Phóng viên căng thẳng đến quên cả thở, giờ mặt mũi đỏ bừng.

Hai chiếc chiến cơ sinh hóa dừng trên đường băng, tất cả phóng viên lập tức xông lên, họ muốn lấy được tư liệu đầu tay.

Đèn flash chớp liên tục, khiến Hách hoa cả mắt.

Tách, lấy máy bay làm nền, hai phi công chụp chung, là bức ảnh phi công máy bay chiến đấu đầu tiên của thời đại này.

Tàu sân bay khổng lồ hạ thủy, các tàu chiến khác cũng như thả sủi cảo xuống biển.

Đã đến lúc hạm đội tàu sân bay Tân Liên Hợp chấp nhận thử thách, Đỗ Lan quyết định lập tức kéo hạm đội đến Tổng bộ Hải quân lượn một vòng.

Khí thế như cầu vồng, cả hạm đội tạo cho người ta uy hiếp lực rất mạnh.

Phim tuyên truyền lần này phải quay cho tốt, chúng ta phải để thế giới đều biết thực lực quân sự của chính phủ mới.

Đỗ Lan nói.

Ba, ba định biến chính phủ mới thành Hoa Kỳ sao.

Sa Chức cười nói, Cảm giác không tệ.

Thế giới này không phải Trái Đất, cho dù là đế quốc Mỹ cũng không thể làm nên trò trống gì.

Thực lực quân sự hiện thực chỉ là muốn để Chính phủ Thế giới có thể dành cho Tân Liên Hợp một địa vị khá cao.

Đỗ Lan nói, Ở thế giới này, sự thống trị của Chính phủ Thế giới thực ra cũng không tệ, chỉ là đám thuộc hạ quá nát thôi.

Chính phủ Thế giới tuy bất công ở một số nơi, ví dụ Thiên Long Nhân cao hơn người một bậc, ví dụ không cho phép nghiên cứu lịch sử cấm kỵ.

Nhưng những thứ này thực ra không có quan hệ gì mấy với người bình thường, đi suốt chặng đường thấy cuộc sống bình dân thực ra cũng không tệ, ít nhất có thể ăn no.

Ăn no là có thể tính là không tệ.

Sa Chức kỳ quái nói.

Thế giới này không phải Trái Đất, trên núi có dã thú, dưới nước có giao long, một thế giới như vậy, có thể sống mà ăn no đã là không tệ

rồi.

Không phải ai cũng có thể học được Haki, ăn được Trái Ác Quỷ.

Ba, ba nói thế thì cũng đúng là như vậy thật, rất nhiều nơi chính vì có Hải quân mới yên ổn lại.

Sa Chức gật đầu.

Đến thế giới này 20 năm rồi, đã mang lại cho thế giới này rất nhiều thay đổi, làm phong phú cuộc sống của họ.

Nhưng duy trì sự yên ổn này vẫn là những binh sĩ Hải quân âm thầm kiên thủ.

Tuy có rất nhiều tướng lĩnh Hải quân hủ bại, tàn bạo, nhưng không thể xóa bỏ công lao của tất cả Hải quân.

Hạm đội tàu sân bay Tân Liên Hợp xuất hành, càng giống như một buổi trình diễn.

Chương 238

Quay phim tuyên truyền cực ngầu, chế tạo phim tài liệu có sức công phá thị giác.

Tiện thể giới thiệu cuộc sống của các thành viên trên tàu sân bay, tóm lại là hoàn toàn phô bày ra.

Khiến người ta sáng mắt.

Đài truyền hình đương nhiên bội phần trân trọng cơ hội này, cho nên đã phái ra đội ngũ xuất sắc nhất, lên chiếc tàu sân bay được Đỗ Lan đặt tên là Bá Vương.

Vũ khí Cổ đại chẳng phải là Minh Vương, Hải Vương, Thiên Vương sao.

Đỗ Lan cứ ác thú vị làm thêm cái Bá Vương.

Đỗ Lan đích thân ra mặt tiếp đãi phóng viên.

Nguyên nhân chủ yếu là đối với hạm đội này, chỉ có hắn là quen thuộc nhất, các chỉ huy quan binh khác vẫn đang trong quá trình đào tạo.

Hoan nghênh các bạn lên tàu.

Đỗ Lan lần lượt bắt tay với mấy nhân viên đài truyền hình.

Người đến lần này không nhiều, tổng cộng mới ba người: quay phim, âm thanh, và biên tập.

Ngài là thuyền trưởng phải không, đa tạ lời mời.

Biên tập là người phụ trách trong ba người, cho nên do ông ta ra mặt giao thiệp.

Đừng khách sáo, tôi đưa các bạn về phòng trước, sau đó đi loanh quanh làm quen hoàn cảnh.

Đỗ Lan nhìn ba người tay xách nách mang rất nhiều hành lý.

Cảm ơn.

Đỗ Lan gọi mấy chiến sĩ đến, xách hành lý giúp họ, sau đó đưa họ đến khu nội trú.

Thật giống mê cung, tôi chóng cả mặt.

Vị biên tập trung niên đã hoàn toàn không biết đông tây nam bắc đâu, chỉ nhớ họ hình như đã xuống mấy tầng lầu, sau đó rẽ vài cái cua, đi trong hành lang không rộng rãi lắm khoảng bảy tám phút.

Quen rồi sẽ ổn thôi, lát nữa tôi đưa các bạn đi phòng tắm và nhà ăn trước, những nơi khác sau này từ từ đưa đi.

Đa tạ, đa tạ.

Biên tập cảm ơn rối rít.

Khu nội trú được tách biệt, trên tàu Bá Vương, thuyền viên các chức năng khác nhau ngủ ở những nơi khác nhau, ví dụ địa cần và phi công là tách biệt.

Nhưng thực ra điều kiện là như nhau, chỉ là vị trí trên tàu khác nhau mà thôi.

Họ đều sẽ đến cùng một nhà ăn ăn cơm, hoặc gặp nhau trong phòng tắm.

Phòng tắm tổng cộng có ba cái, đều là phòng tắm công cộng, không quy định tất cả nhân viên có thể chọn phòng tắm mình thích.

Chỉ là dù ăn cơm hay tắm rửa đều phải luân phiên trong thời gian quy định.

Bởi vì dù là nhà ăn hay phòng tắm, đều không thể cùng lúc dung nạp hơn 2000 người.

Cho nên phải quy hoạch thời gian nghiêm ngặt, chia ca các khung giờ.

Đương nhiên việc chia ca không phải căn cứ theo chức năng, mà là theo sự sắp xếp của người phụ trách các bộ phận cho nhân viên dưới quyền.

Ví dụ Đỗ Lan là hạm trưởng ngoài phụ trách nhiệm vụ tác chiến, còn phải quản lý mười mấy nhân viên trong buồng chỉ huy.

Trong tay hắn từ mười rưỡi đến mười một giờ, danh ngạch nhân viên ăn trưa đợt một có năm người, vậy Đỗ Lan phải tự phân phối năm danh ngạch này.

Mười một giờ mười lăm đến mười một giờ bốn lăm danh ngạch nhân viên ăn trưa đợt hai có bảy người.

Mấy người cuối cùng đành phải đi ăn trưa đợt ba.

Chia ca như vậy, không chỉ có thể giảm diện tích nhà hàng và phòng tắm, cũng có thể tránh việc không có người ở vị trí làm việc gây lúng túng.

Biên tập trung niên liên tục gật đầu: Vậy thời gian sắp xếp của chúng tôi thì sao.

Thời gian của các bạn cứ giống như tôi, không vấn đề gì.

Đỗ Lan cười nói.

Khu ký túc xá tuy không gian không lớn, nhưng khá đơn giản sạch sẽ, sắp xếp cho đài truyền hình là một không gian bốn người, trên dưới trái phải bốn cái giường, đủ cho họ ngủ và để đồ.

Sau đó Đỗ Lan lại đưa ba người đi nhà ăn, phòng tắm và nhà vệ sinh.

Đúng là đầy đủ mọi thứ, nhưng các quân hạm Hải quân khác tôi cũng từng gặp, xem ra còn nhỏ hơn Bá Vương không ít, nhưng không gian của những quân hạm Hải quân đó lại rộng hơn tàu sân bay này rất nhiều.

Biên tập trung niên nói.

Đó là vì quân hạm Hải quân đều là thuyền buồm, cho dù là nơi có buồng động lực cũng không lớn lắm.

Mà buồng động lực của tàu sân bay vô cùng lớn, đồng thời còn cần không gian khổng lồ để tiến hành bảo trì máy bay chiến đấu, còn có không ít nơi sẽ bị các thiết bị khác chiếm dụng, cho nên nơi thuyền viên có thể dùng sẽ ít đi rất nhiều.

Hóa ra là vậy, thế chúng tôi có cơ hội kiến thức những nơi đó không.

Biên tập trung niên rất mong chờ.

Đương nhiên có thể.

Ngày hôm sau, Đỗ Lan và biên tập trung niên đến boong tàu, hôm nay là biểu diễn cất cánh và hạ cánh.

Tôi cũng rất tò mò, trên đường băng ngắn thế này, máy bay chiến đấu rốt cuộc cất cánh kiểu gì.

Biên tập trung niên là một fan cuồng của máy bay chiến đấu.

Sau khi mẫu chiến cơ sinh hóa Su 27 đó xuất hiện, ông ta lập tức bị chinh phục, cho nên đã tìm rất nhiều tư liệu.

Cũng biết máy bay chiến đấu muốn cất cánh cần một đoạn đường tăng tốc rất dài.

Lát nữa ông sẽ biết.

Dọn dẹp boong tàu, sau đó lên máy bay, nhân viên địa cần tiến hành đâu ra đấy.

Sau đó máy bay chiến đấu vào vị trí, chuẩn bị cất cánh.

Chỉ thấy trong một cái rãnh trên boong tàu bốc lên hơi nước, sau đó máy bay bị kéo vút ra ngoài thật nhanh, cuối cùng bay lên trời xanh.

Thế mà lại thông qua lực kéo, tiến hành gia tốc nhân tạo, quá sức tưởng tượng.

Cái này là máy phóng, chuyên dùng để hỗ trợ máy bay cất cánh trên đường băng ngắn.

Biên tập trung niên si mê nhìn máy bay chiến đấu thực hiện các động tác chiến thuật trên bầu trời, nước miếng sắp chảy ra rồi.

Thực ra năng lực của người bình thường rốt cuộc cũng có hạn, không phải ai cũng có thể làm tiểu cường đánh mãi không chết.

Nhân vật chính có thể lái thuyền gỗ nhỏ tung hoành đại hải, nhưng người bình thường không làm được.

Người bình thường cần máy móc mạnh mẽ hơn, máy bay tàu thủy, để thực hiện ước mơ của chính họ.

Nguyên nhân Toàn Chức Liệp Nhân được hoan nghênh như vậy cũng là vì cung cấp cho người bình thường một cơ hội kiến thức truyền thuyết.

Không cần làm hải tặc người người hô đánh, cũng không cần làm ưng khuyển của chính phủ, chỉ cần thông qua kỳ thi, là có thể nhận được đủ loại sự giúp đỡ để hoàn thành ước mơ của mình.

Thường ngày trên tàu sân bay, sáu giờ sáng dậy, người của đài truyền hình và nhóm thuyền viên ăn sáng đợt một cùng ăn sáng.

Thức ăn vô cùng phong phú, sữa đậu nành quẩy, bánh bao tào phớ, còn có trứng gà muối.

Đương nhiên cũng có bữa sáng kiểu Tây, đầu bếp đến từ nhà hàng trên biển Lam Lam Lộ Ba Lạp Đế.

Sau khi ăn sáng xong, Đỗ Lan sẽ dẫn họ đi quay phim trong ngoài tàu sân bay.

Sau bữa trưa có một đoạn thời gian nghỉ trưa, đến một giờ rưỡi chiều tiếp tục bắt đầu quay, mãi đến bữa tối.

Buổi tối nếu có nhu cầu thì cần tiếp tục quay, nếu không có nhiệm vụ quay phim có thể tự do hoạt động.

Hôm nay, Đỗ Lan đưa ba người đến nơi có không gian lớn nhất tàu sân bay, cơ cấu tiến hành bảo dưỡng và kiểm tu máy bay chiến đấu.

Đỗ Lan còn đang giới thiệu, bộ đàm bên hông vang lên, hạm đội khổng lồ này bị hải tặc nhắm trúng.

Thuyền trưởng, không biết chúng tôi có thể cùng đến buồng chỉ huy không.

Đây là cơ hội hiếm có để thấy thực chiến của hạm đội tàu sân bay, biên tập trung niên đương nhiên muốn ghi lại.

Đương nhiên có thể.

Buồng chỉ huy cũng không có bao nhiêu thứ công nghệ cao, hệ thống radar và hệ thống kiểm soát hỏa lực khá phức tạp, mọi thứ khác đều tối giản.

Hải tặc ở đâu.

Đỗ Lan hỏi.

Ở hai bên trái phải chúng ta, theo tốc độ này còn mười phút nữa là tiếp xúc.

Đỗ Lan gật đầu, tiếp tục hỏi: Có bao nhiêu thuyền.

Bên phải một trăm, bên trái bốn trăm.

Xem ra bên phải chỉ là nghi binh, bên trái mới là chủ lực.

Có điều mới năm trăm con tàu mà đã dám đánh chủ ý lên hạm đội tàu sân bay, cũng thật to gan.

Đỗ Lan cạn lời rồi, tuy cả biên đội tàu sân bay mới có mười tám chiếc, nhưng luận hỏa lực, còn mạnh hơn mấy trăm con tàu của thế giới này gấp mấy lần.

Ừm, toàn hạm đội chuẩn bị chiến đấu cấp hai, biên đội máy bay chiến đấu cất cánh.

Rõ.

Còi cảnh báo vang lên khắp biên đội tàu sân bay.

Chúng ta phải tiêu diệt hải tặc bên ngoài tầm bắn đại bác của chúng.

Đỗ Lan hào sảng nói.

Chương 239

Thế giới này có rất nhiều hải tặc có vũ lực cá nhân rất mạnh, cho nên tiếp cận chiến là không lý trí.

Lợi dụng máy bay chiến đấu tiến hành đả kích tầm xa, lại phối hợp hệ thống pháo hỏa phòng ngự của hạm đội, hải tặc cũng không đáng sợ.

Trang bị đạn thật, bốn chiếc một biên đội, năm biên đội máy bay chiến đấu xuất phát.

Hoàn toàn không thấy chiến trường a.

Biên tập trung niên có chút thất vọng, tuy hình ảnh hai mươi chiếc máy bay chiến đấu cất cánh rất chấn động, nhưng thực chiến lại không thấy được chiến trường, quá đáng tiếc.

Đây chính là chiến tranh tương lai, ngự địch ở ngoài vạn dặm.

Nếu để kẻ địch đến gần, máy bay chiến đấu của chúng ta sẽ không còn ý nghĩa nữa.

Đỗ Lan nói, đồng thời tiện thể phổ cập một chút về chiến tranh hiện đại cho biên tập trung niên, Trong tương lai, vũ lực cá nhân sẽ bị làm yếu đi vô hạn, thời đại người năng lực Trái Ác Quỷ bá chủ sẽ qua đi.

Chiến tranh tương lai, chính là ta ở chỗ này, nhưng lại có thể tấn công các địa điểm trên thế giới.

Thật hay giả.

Có thể đánh đến bất kỳ nơi nào trên thế giới.

Biên tập trung niên nói.

Đương nhiên rồi, tên lửa dẫn đường chính xác quả thực có thể làm được, Tân Liên Hợp chúng tôi đang nghiên cứu rồi, đến lúc đó mang theo đầu đạn hạt nhân thì đúng là gặp thần giết thần gặp phật giết phật.

Đỗ Lan khoa trương nói.

Tên lửa qua lời giải thích của Đỗ Lan thì biên tập trung niên cũng hiểu được chút ít, nhưng lại lòi ra cái đầu đạn hạt nhân ông ta lại không hiểu: Đầu đạn hạt nhân là gì.

Cái này nói ra thì phức tạp lắm, có cơ hội sẽ diễn tập cho các ông xem một chút.

Đỗ Lan nói.

Bom hạt nhân còn đơn giản hơn nhiều so với động cơ hạt nhân ổn định.

Tin tức từ máy bay chiến đấu rất nhanh truyền về, hai mươi chiếc máy bay chiến đấu bắn hết đạn thật cũng chỉ hủy diệt được hơn năm mươi tàu hải tặc.

Chiến thuyền thế giới này sức chiến đấu không mạnh, nhưng số lượng thì nhiều a.

Xem ra hết cách rồi, chỉ đành đối chọi gay gắt thôi, tất cả hạm tàu chuẩn bị chiến đấu đi.

Đỗ Lan đã đánh giá quá cao lực sát thương của máy bay chiến đấu rồi, hoặc nói là tỷ lệ trúng đích của phi công.

Cũng may, tầm bắn của pháo hạm vẫn xa hơn hải tặc.

Hộ vệ hạm hai bên khai pháo.

Lần này biên tập trung niên cuối cùng cũng thấy được hình ảnh chiến đấu, hỏa pháo hai bên trút đạn dày đặc lên tàu hải tặc.

Đây rốt cuộc là pháo gì.

Tốc độ bắn nhanh quá.

Tuy vậy, vẫn có những tàu hải tặc may mắn xông qua lưới lửa lao về phía hạm đội.

Sau đó súng máy trên tàu hộ tống khởi động, phun ra lưỡi lửa tiêu diệt toàn bộ những tên hải tặc còn sót lại.

Hỏa lực siêu cường của hạm đội tàu sân bay quả thực là che trời lấp đất, chỉ trong chớp mắt đã bắn ra hơn nửa số đạn dược.

Đỗ Lan nhìn báo cáo xong, cũng không thể không thở dài: Thảo nào nói đánh trận chính là đốt tiền.

Hơn nữa còn là đánh hải tặc thì càng chẳng có lợi lộc gì.

Sau này không làm chuyện này nữa, truyền lệnh xuống lần sau thấy hải tặc thì toàn tốc rời đi, đừng dây dưa.

Rõ.

Không phải Đỗ Lan keo kiệt, chủ yếu là hiện tại hai cô con gái của hắn chủ trì Tân Liên Hợp, hắn phải tính toán tỉ mỉ chi tiêu quốc phòng cho con gái mình.

Đại pháo vừa vang vàng ròng vạn lượng, không phải nói đùa đâu.

Tân Liên Hợp sau này đều sẽ là loại chiến hạm này sao.

Biên tập trung niên cảm thấy nếu Tân Liên Hợp mà toàn là tàu như thế này thật, thì cục diện thế giới đều phải thay đổi.

Chưa có cân nhắc thêm.

Phải biết chỉ riêng một hạm đội tàu sân bay này giá cả đã sánh bằng tất cả hạm đội Hải quân rồi.

Đỗ Lan hiện tại đã nghĩ xong, hạm đội tàu sân bay có một cái như thế này là đủ rồi, máy bay chiến đấu cũng đủ rồi, sau này vẫn phải chế tạo tên lửa mới được.

Vì nếu quân địch có đến, nhất định là đến từ trên biển, đến lúc đó đến một lửa nổ một lửa.

Đỡ tốn tiền còn đỡ tốn sức, còn về hạm đội này chỉ là thủ đoạn diệu võ dương oai của Tân Liên Hợp mà thôi.

Cho dù là Lệnh Triệu Tập Buster Call của Hải quân có ra, cũng chỉ có nước bị tên lửa hành hạ.

Hơn nữa Đỗ Lan còn chuẩn bị đầu đạn hạt nhân cho Tân Liên Hợp, vậy thì rất là kê cao gối mà ngủ.

Buster Call đấu với đầu đạn hạt nhân, oa ha ha.

Nghĩ thôi Đỗ Lan đã muốn cười.

Thuyền trưởng, ngài nghe xem, có phải có tiếng chuông không.

Biên tập trung niên đột nhiên nói.

Là Đỗ Lan cũng nghe thấy, công chúa Vi Vi sau khi gặp phụ vương xong thì cùng Lộ Phi ra khơi mạo hiểm, thế mà vẫn lên Đảo Trên Trời.

Lộ Phi gõ vang Chuông Vàng, tiếng chuông boong truyền từ Đảo Trên Trời xuống.

Tân Liên Hợp cũng không thực hiện quân chủ lập hiến, cho nên Vi Vi hiện tại cũng không thể trở thành nữ vương, vì vậy đi theo Lộ Phi cùng đi mạo hiểm, mỗi ngày cũng vô cùng vui vẻ.

Chuyến mạo hiểm Đảo Trên Trời lần này, càng khiến Vi Vi thấy được thế giới bao la không gì không có.

Lộ Phi đấu với Ngải Ni Lộ, thuộc tính khắc chế, cao su hoàn toàn không dẫn điện, cho nên tự xưng Lôi Thần Ngải Ni Lộ bi kịch rồi.

Thảm hơn cả nguyên tác, bị Lộ Phi đánh thẳng từ Đảo Trên Trời xuống Thanh Hải Biển Xanh.

Đỗ Lan ngẩng đầu, thấy một người rơi thẳng xuống mặt biển.

Từ nơi cao như vậy rơi xuống, nước biển cũng cứng hơn cả xi măng, hơn nữa Ngải Ni Lộ còn là người năng lực Trái Ác Quỷ, trực tiếp mất hơn nửa cái mạng.

Ngải Ni Lộ chính là một tên đao phủ, oan hồn trong tay không biết bao nhiêu mà kể.

Người như vậy Đỗ Lan đều muốn đánh thêm một trận: Vớt hắn lên, ta muốn tiếp đãi hắn thật tốt.

Kẻ tự xưng Lôi Thần Ngải Ni Lộ giống như con chó chết được vớt lên từ dưới biển, đã hít vào thì nhiều mà thở ra thì ít.

Người năng lực Trái Hưởng Lôi, Haki Kiến Văn Sắc Mantra cũng vô cùng mạnh mẽ, nhưng vẫn không mạnh bằng hào quang nhân vật chính.

Cho nên Ngải Ni Lộ từ Đảo Trên Trời rơi xuống Thanh Hải.

Đỗ Lan cho Ngải Ni Lộ ăn Tiên Đậu, sau đó chuẩn bị tiễn hắn xuống địa ngục.

Giao hết loại đậu vừa rồi ngươi cho ta ăn ra đây, ta có thể tha cho ngươi một mạng.

Không hổ là điển hình của bệnh thần kinh, Ngải Ni Lộ đối với ân nhân cứu mạng Đỗ Lan một chút ý tứ báo đáp cũng không có, còn muốn cướp Tiên Đậu của Đỗ Lan.

Ngươi nếu có thể thắng ta, ta sẽ cho ngươi, nếu ngươi thua, vậy thì xin lỗi, ta sẽ giết ngươi.

Đỗ Lan cười nói.

Gần như không có đối thoại ngôn ngữ gì mấy, trực tiếp khai chiến.

Ngải Ni Lộ quả thực đã không bình thường nữa rồi.

Chưa bao giờ bị đánh bại như hắn, bị Lộ Phi đánh bại, đã để lại cho hắn bóng ma cực lớn.

Mà lướt qua cái chết khiến hắn có nhận thức mới về bản thân.

Đó là giết sạch tất cả những kẻ phản đối mình mới là biện pháp thống trị tốt nhất, chứ không phải giám sát.

Địa điểm là trên boong tàu trống trải của tàu sân bay, hai tay Ngải Ni Lộ hóa thành tia chớp tập kích Đỗ Lan.

Đỗ Lan bước lên trước một bước, tốc độ còn nhanh hơn tia chớp, một quyền đấm vào mặt Ngải Ni Lộ, đánh bay hắn ra ngoài.

Không dám tin, mình thế mà lại bị đánh trúng, hơn nữa đối phương còn hời hợt như vậy.

Chẳng lẽ đây là chiến sĩ trên Thanh Hải.

Đều mạnh mẽ như vậy sao.

Ngải Ni Lộ luôn xưng hùng trên Đảo Trên Trời bị đả kích, nhưng đả kích khiến hắn càng thêm điên cuồng: Bất kể là ai, ta đều phải giết ngươi.

Đến đây.

Mục đích của Đỗ Lan chính là phá hủy tâm lý đối phương trước, sau đó mới tiêu diệt hắn.

Lần này toàn thân Ngải Ni Lộ đều biến thành tia chớp, du tẩu quanh người Đỗ Lan với tốc độ cực nhanh, sau đó xuất kỳ bất ý tấn công hắn.

Nhưng Đỗ Lan không thể nào bị trúng đòn, ngay khoảnh khắc Ngải Ni Lộ công kích, Đỗ Lan cũng động, đơn giản tung quyền, đấm chính diện vào mặt Ngải Ni Lộ.

Chương 240

Ngải Ni Lộ bị đánh rụng cả mấy cái răng.

Thực lực như ngươi, cũng dám trở thành Thần.

Quả thực là ếch ngồi đáy giếng.

Ngươi ngay cả xách giày cho Thần cũng không xứng.

Đỗ Lan đã từng gặp Thần thật sự, đó là sự mạnh mẽ không cùng một thứ nguyên, mà Ngải Ni Lộ còn kém quá xa, Lấy ngươi so với Thần, quả thực là sỉ nhục với Thần.

Ngươi chẳng qua chỉ là một phàm nhân.

Ngươi.

Ta là Lôi Thần, tên phàm nhân như ngươi dám khiêu chiến uy nghiêm của ta, ta nhất định sẽ giết ngươi.

Ngải Ni Lộ triển khai toàn bộ Haki Kiến Văn Sắc, tất cả mọi thứ của cả hạm đội đều bị hắn nắm giữ.

Chỉ cần Đỗ Lan có động tác gì, hắn tin rằng hắn nhất định có thể dự kiến được.

Rất tốt.

Đỗ Lan động, một bước hai bước ba bước, đi về phía Ngải Ni Lộ với tốc độ không nhanh.

Ngải Ni Lộ đổ mồ hôi lạnh, vì hắn không cảm giác được sự tồn tại của đối phương.

Đỗ Lan lại một lần nữa sử dụng tuyệt đối cách tuyệt, khiến kẻ địch không thể khóa định mình.

Đỗ Lan cứ thế đứng trước mặt Ngải Ni Lộ, hai người mặt đối mặt.

Cái bản mặt này của ngươi, đúng là khiến người ta kìm lòng không đậu muốn đấm cho một trận, xéo đi.

Nắm đấm của Đỗ Lan lại chào hỏi lên mặt Ngải Ni Lộ.

Rõ ràng Ngải Ni Lộ nhìn thấy nắm đấm, nhưng Haki Kiến Văn Sắc của mình một chút phản ứng cũng không cho, mình lại một lần nữa bị đánh bay.

Kỳ quái, quá kỳ quái, Haki Kiến Văn Sắc của mình xưa nay rất tốt rất mạnh mà.

Chuyện này quá kỳ quái, sao Haki không có tác dụng nữa, kỳ quái a.

Lại bị đả kích, Ngải Ni Lộ lần này càng thêm điên cuồng, biến toàn bộ cơ thể thành điện sau đó phối hợp Haki Kiến Văn Sắc, muốn công kích Đỗ Lan, Ta ban cho ngươi sự trừng phạt của Thần.

Vô dụng thôi.

Đỗ Lan nhìn lưới điện bao vây mình, từ từ phóng khí của bản thân ra.

Oanh.

Đỗ Lan khống chế phương hướng của khí, thổi bay lưới điện xung quanh ra ngoài.

Ngải Ni Lộ cũng hiện ra nguyên hình, thế mà lại bị đánh bật khỏi trạng thái nguyên tố hóa của năng lực giả hệ Logia.

Đỗ Lan cũng là người đầu tiên làm được.

Ta lại tấn công đây, Ngải Ni Lộ hãy tận hưởng cho tốt đi.

Nắm đấm của Đỗ Lan đó là quyền quyền đến thịt.

Hơn nữa cho dù Ngải Ni Lộ muốn nguyên tố hóa để né tránh công kích của Đỗ Lan, cũng mỗi lần đều bị nắm đấm của Đỗ Lan cắt ngang.

Vì quá đau, nắm đấm không nhanh, lực đạo cũng không phải rất lớn, nhưng đánh lên người đau đớn lại dường như bị phóng đại gấp mấy nghìn mấy vạn lần, khiến mặt mũi Ngải Ni Lộ đều vặn vẹo thành một đoàn.

Ta phải giết ngươi.

Ngải Ni Lộ nghiến răng nói, Ta là chủ nhân của Vùng Đất Vô Hạn, ta nhất định sẽ giết ngươi.

Ngươi không có cơ hội nữa, Trái Hưởng Lôi của ngươi cũng chỉ đến thế mà thôi, hãy để ta tiễn ngươi lên đường.

A.

Đỗ Lan nâng khí lên, Xem quyền.

Ngải Ni Lộ bị đánh ngã xuống đất, nắm đấm của Đỗ Lan quá lợi hại.

Ta sẽ không thua, ta nhất định phải đi đến Vùng Đất Vô Hạn.

Ngải Ni Lộ vẫn chưa chết, hắn còn có một lý tưởng chống đỡ hắn, chính là đi đến vùng đất vô hạn, cũng chính là lên Mặt Trăng.

Đi tiếp tục làm bạo quân, tà thần lạm sát vô tội của ngươi sao.

Đỗ Lan một tay xách Ngải Ni Lộ lên, Loại người như ngươi sở hữu sức mạnh cũng chỉ là tai họa, còn không bằng để Trái Hưởng Lôi tìm chủ nhân khác.

Chuẩn bị chịu chết chưa.

Ngươi, ngươi.

Ta là Thần, sẽ không chết. 200 Triệu Volt.

Thấy tay Đỗ Lan tóm lấy cơ thể mình, Ngải Ni Lộ điên cuồng phát động công kích cuối cùng, dùng toàn bộ điện lực của mình tấn công Đỗ Lan.

Đỗ Lan một tay trong nháy mắt kết ấn hoàn thành: Lôi Độn: Kỳ Lân.

Tất cả điện lực của Ngải Ni Lộ đều bị tay trái Đỗ Lan hấp thu, hình thành nên một hình dáng như kỳ lân.

Trong ánh mắt không thể tin nổi của Ngải Ni Lộ, tay trái Đỗ Lan mang theo điện lực hấp thu từ hắn công hướng cơ thể hắn.

Điện lực bị Chakra thay đổi thuộc tính trong nháy mắt xuyên thủng Ngải Ni Lộ, hắn phát ra tiếng bi minh đau đớn cuối cùng.

Cơ thể hắn bốc lên từng trận khói đen, mình bị điện lực của chính mình đánh chết cũng coi như là người đầu tiên của hệ Logia rồi.

Thi thể cháy đen từ từ biến mất, người ăn Trái Ác Quỷ sau khi chết đều sẽ biến thành hạt tiêu tán, có khả năng tại một nơi nào đó trên thế giới lúc này đã xuất hiện một Trái Hưởng Lôi mới.

Đỗ Lan nhìn những đốm sáng biến mất trong gió biển, biết Ngải Ni Lộ quả thực đã chết.

Chỉ là không biết quá trình luân hồi của Trái Ác Quỷ rốt cuộc là hình dạng gì.

Thuyền đội tiếp tục tiến lên, trận chiến trước đó tuy kịch liệt, nhưng Đỗ Lan luôn chú ý bảo vệ tàu sân bay dưới chân, cho nên thuyền không có việc gì.

Hiện tại cách điểm đến của họ còn một đoạn lộ trình, trong thời gian đó họ còn phải ghé qua Water 7 Thất Thủy Chi Đô một chút, bổ sung vật tư.

Cho nên hạm tàu cần tăng tốc rồi, hy vọng trên đường sẽ không có hải tặc không có mắt nữa.

Hạm đội tàu sân bay cưỡi gió rẽ sóng, hùng dũng oai vệ phi nhanh trên đại hải, mang theo tuyên cáo đến từ Chính phủ Tân Liên Hợp, một đường tiến lên.

Dọc đường này tất cả những ai nhìn thấy tàu sân bay đều sẽ chấn kinh vì thuyền thiết giáp thế mà lại lớn đến thế, chấn kinh vì không có buồm mà lại nhanh như vậy.

Hạm đội tàu sân bay giống như ngôi sao sáng lấp lánh tỏa ra ánh hào quang khó phai mờ trên đại hải.

Thất Thủy Chi Đô từng hưng thịnh một thời nhờ ngành đóng tàu, sau đó suy bại, rồi lại nhờ công sức của thợ đóng tàu Thang Mỗ Tom hơn hai mươi năm trước xây dựng Hải Thượng Liệt Xa mà náo nhiệt trở lại.

Hiện tại, thị trưởng của hòn đảo nhỏ này là Băng Sơn, đệ tử của Thang Mỗ, được người dân vô cùng yêu mến.

Lựa chọn Thất Thủy Chi Đô làm điểm dừng chân là vì nơi đây có rất nhiều xưởng đóng tàu, có thể tiến hành kiểm tra chuyên sâu cho hạm đội.

Trong chuyến viễn hàng đầu tiên trên biển, các dữ liệu như tính chịu ăn mòn của hạm đội cần được thu thập và hiệu chỉnh.

Chiến hạm thiết giáp khổng lồ, những nòng pháo chi chít khiến các công nhân ở Thất Thủy Chi Đô nhìn thấy cứ như gặp ma.

Trước đó, Sa Chức đã liên hệ với Băng Sơn của Thất Thủy Chi Đô để chuẩn bị đủ xưởng tàu cho hạm đội.

Tuy nhiên, dù vậy thì tàu sân bay vẫn phải neo đậu ngoài biển.

Tất cả thành viên đều khẩn trương kiểm tra trang bị, sự ăn mòn của nước biển đối với sắt thép vượt xa tưởng tượng.

Khi tháo dỡ các tấm thép ra, lộ ra bộ khung xương sinh hóa đang đập thình thịch, khiến những thợ đóng tàu lên hỗ trợ sợ đến mức nhũn cả hai chân.

Thực tế chứng minh hệ thống khung xương sinh hóa có thể chịu đựng đủ loại môi trường khắc nghiệt của đại dương, chỉ có lớp vỏ thép bên ngoài là bị ăn mòn dữ dội.

Đỗ Lan lần này chuẩn bị sản xuất một loại sơn phủ mới tại Thất Thủy Chi Đô, sau đó thay thế toàn bộ lớp giáp thép.

Hoan nghênh.

Băng Sơn dẫn theo cô thư ký đến gặp Đỗ Lan.

Sẽ phải làm phiền các vị một thời gian rồi.

Đỗ Lan đưa tay bắt tay Băng Sơn.

Băng Sơn cũng biết Tân Liên Hợp là một cường quốc đang trỗi dậy, nên quan hệ tốt chắc chắn không sai.

Đặc biệt là khi nhìn thấy thân tàu khổng lồ của tàu sân bay, không hề có cánh buồm, con tàu to lớn như vậy rốt cuộc di chuyển với tốc độ cao bằng cách nào.

Băng Sơn biết một số tàu Hải Quân cũng không dùng buồm, nhưng thể tích lại không lớn đến thế.

Rốt cuộc là loại năng lượng gì mới có thể thúc đẩy quái vật khổng lồ này.

Băng Sơn nhiệt tình tiếp đón Đỗ Lan, du ngoạn phong cảnh qua các kênh rạch chằng chịt của Thất Thủy Chi Đô và thưởng thức đặc sản.

Việc sản xuất sơn phủ, rồi thay thế tấm thép cần không ít thời gian, nên Đỗ Lan có thể từ từ chờ đợi ở đây, và rồi hắn đợi được nhóm Lộ Phi tới.

Nhóm Lộ Phi và tàu Hoàng Kim Mai Lý Going Merry, vì trải qua chuyến hành trình gian khổ dài ngày dầm mưa dãi nắng, họ muốn tu sửa lại thật tốt tại Thất Thủy Chi Đô lừng danh này.

Con tàu kia to quá, nhưng mà kỳ quái thật.

Tàu của nhóm Lộ Phi là tàu hải tặc không thể trực tiếp vào cảng, nhưng khi đi đường vòng, họ vẫn nhìn thấy chiếc tàu sân bay khổng lồ ở phía xa.

Chương 241

Đúng vậy, con tàu to thật, không hổ danh là hòn đảo nổi tiếng về đóng tàu.

Sơn Trị nói.

Tàu Hoàng Kim Mai Lý vòng ra phía sau đảo nhỏ, tìm một nơi yên tĩnh để lên bờ.

Sau đó bọn họ muốn vào thành phố tìm một thợ đóng tàu để sửa chữa tàu Mai Lý.

Còn Đỗ Lan sống ở Thất Thủy Chi Đô khá thoải mái, tuy người nhà đều ở lại Tân Liên Hợp, nhưng hắn có thể trò chuyện video với họ.

Đồng thời hắn cũng đi thử chuyến Hải Thượng Liệt Xa thần kỳ.

Đường ray được trải trên mặt biển, mà tàu hỏa lại có thể chạy băng băng trên đó.

Vật liệu làm đường ray giống như một loại vật liệu ký ức, bất kể bị sóng biển xô đẩy biến dạng thế nào cũng có thể khôi phục.

Mà thiết kế bánh xe tàu hỏa cũng rất kỳ lạ, có thể nhấp nhô rất lớn, thực hiện những động tác ngẫu nhiên tưởng như không thể.

Dù sao thì Hải Thượng Liệt Xa cũng là thứ rất lợi hại, dù mặt biển có sóng to gió lớn, trên tàu cũng chỉ rung lắc nhẹ.

Đỗ Lan tỏ vẻ lại học thêm được một chiêu.

Có thứ này, Vô Phong Đai cũng chẳng là gì, chỉ cần đảm bảo Hải Vương Loại không tấn công đường ray, thì thế giới này về cơ bản có thể kết nối lại với nhau.

Đỗ Lan dự định cũng xây dựng vài tuyến đường ray trên biển như vậy tại Tân Liên Hợp, chắc chắn sẽ có lợi cho sự phát triển của quốc gia.

Vì vậy Đỗ Lan đi gặp Băng Sơn, thương thảo chuyện trao đổi kỹ thuật.

Cuối cùng Băng Sơn đồng ý dùng kỹ thuật Hải Thượng Liệt Xa đổi lấy kỹ thuật khung xương tàu sinh hóa.

Lợi ích của khung xương sinh hóa chính là khả năng tự phục hồi.

Tuy nhiên, kỹ thuật này quá khó, Băng Sơn không thể một mình nghiên cứu hết, nên hắn gọi những thợ đóng tàu xuất sắc của Thất Thủy Chi Đô đến, bao gồm cả Phất Lan Kỳ.

Là người cùng được Thang Mỗ nuôi lớn với Băng Sơn, nhưng Phất Lan Kỳ lại hoàn toàn khác biệt.

Tại thánh địa đóng tàu như Thất Thủy Chi Đô, hắn lại tụ tập một đám côn đồ lập nên một công ty chuyên tháo dỡ tàu.

Hơn nữa thanh danh làm người cũng không tốt.

Nhưng với tư cách là đệ tử của Thang Mỗ, kỹ thuật của Phất Lan Kỳ và Băng Sơn là kẻ tám lạng người nửa cân.

Ta siêu cấp bận rộn đấy, ông gọi ta đến làm gì.

Phất Lan Kỳ với tỷ lệ cơ thể cực kỳ kỳ quái căn bản không nể mặt Băng Sơn.

Phất Lan Kỳ, đây là kỹ thuật mới nhất tôi có được, một mình tôi giải quyết không nổi, nên mới gọi cậu qua đây.

Băng Sơn nói.

Kỹ thuật gì.

Phất Lan Kỳ tò mò hỏi.

Kỹ thuật của Băng Sơn hắn vẫn biết rõ.

Thế nên kỹ thuật mà Băng Sơn cũng không giải quyết nổi, nhất định là rất khó.

Phất Lan Kỳ nhận lấy tài liệu Băng Sơn đưa, vừa mở ra đã hoàn toàn bị thu hút: Cái này gọi là kỹ thuật long cốt sinh hóa, vô cùng tiên tiến.

Nhưng muốn chế tạo thì còn cần xương Hải Vương Loại gì đó, còn phải có bể nuôi cấy gì nữa.

Tuy có thể thấy kỹ thuật này rất mạnh, nhưng quá phức tạp, trong thời gian ngắn ta thấy chúng ta không có cơ hội sử dụng.

Băng Sơn gật gật đầu, hắn cũng biết long cốt sinh hóa không chỉ đơn thuần là đóng tàu, còn dính dáng đến một số kỹ thuật sinh hóa mà bọn họ chưa từng tiếp xúc.

Tài liệu cậu cứ mang về xem đi, nếu có thể nắm bắt được kỹ thuật này, tàu thuyền do Thất Thủy Chi Đô chúng ta đóng sẽ có thể chịu đựng đủ loại thử thách của Đại Hải Trình.

Phất Lan Kỳ gật đầu, nhét tài liệu vào trong cơ thể mình.

Ngay lúc Phất Lan Kỳ và Băng Sơn gặp mặt, Lộ Phi đã bắt cóc một thợ đóng tàu để kiểm tra toàn diện cho tàu Hoàng Kim Mai Lý, sau đó nhận được một kết luận vô cùng tồi tệ, đó là tàu Mai Lý đã hỏng hoàn toàn.

Kết luận này trong nháy mắt khiến băng hải tặc Mũ Rơm chia rẽ.

Lộ Phi định dùng số vàng lấy được từ Không Đảo để mua một con tàu mới, mà Ô Tác Phổ vì con tàu là của Khả Nhã Kaya tặng, nên vô cùng tự trách bản thân không bảo vệ tốt tàu Mai Lý.

Ô Tác Phổ kiên quyết không đồng ý đổi tàu, mà cảm thấy nên bỏ tất cả tiền ra nhất định có thể sửa được tàu.

Lộ Phi và Ô Tác Phổ nảy sinh bất đồng, sau đó hai người đánh nhau một trận to.

Cuối cùng Ô Tác Phổ rời khỏi đội ngũ.

Khi Phất Lan Kỳ ra khỏi cửa, liền phát hiện mình dường như bị ai đó giám sát, sau đó hắn gặp Na Mỹ và Vi Vi đang dạo phố ở Thất Thủy Chi Đô.

Ba người xảy ra xung đột vì thái độ không thân thiện của Phất Lan Kỳ.

CP9 lúc này hành động, bắt cóc cả ba người.

Sau đó trực tiếp đưa lên Hải Thượng Liệt Xa.

Sơn Trị vì phát hiện hai vị mỹ nữ mình quan tâm mất tích, lập tức tìm kiếm khắp Thất Thủy Chi Đô, cuối cùng vào thời khắc mấu chốt cũng bám theo được lên tàu biển.

CP9 bên cạnh Băng Sơn đã có thể xác định bản thiết kế Minh Vương Pluton nằm trong tay một trong hai người là Băng Sơn hoặc Phất Lan Kỳ, nên quyết định tách hai người ra, rồi lần lượt uy hiếp, như vậy nhất định tìm được bản thiết kế.

Còn về phần Na Mỹ và Vi Vi thì thật là xui xẻo, bị vạ lây.

Băng hải tặc Mũ Rơm gặp đại nguy cơ chưa từng có.

Khi Đỗ Lan nhìn thấy Ô Tác Phổ, cậu ta đang khẩn cầu thợ đóng tàu đi sửa chữa tàu Hoàng Kim Mai Lý.

Nhưng không ai nguyện ý giúp đỡ một kẻ ngay cả tiền cũng không có.

Ô Tác Phổ vẫn là bộ dạng đó, chỉ là đôi mắt có chút sưng đỏ.

Ô Tác Phổ, các cậu đến cũng nhanh đấy.

Đỗ Lan nói.

Thúc thúc.

Ô Tác Phổ cũng không ngờ mình sẽ gặp Đỗ Lan ở đây, người bạn tốt của cha mình.

Ô Tác Phổ, cậu sao vậy.

Sao lại thê thảm thế này.

Đỗ Lan đại khái đoán được nguyên nhân, nhưng vẫn hỏi.

Tàu Hoàng Kim Mai Lý. tàu Hoàng Kim Mai Lý sắp chết rồi.

Ô Tác Phổ chảy nước mắt nói.

Cậu yên tâm, có ta ở đây, tàu Hoàng Kim Mai Lý sẽ không sao đâu.

Đỗ Lan và Ô Tác Phổ đi đến nơi neo đậu tàu Hoàng Kim Mai Lý, Lộ Phi đã cùng những người khác đến đảo Tư Pháp cứu người rồi.

Cho nên chẳng còn ai ở đây.

Đỗ Lan kiểm tra một chút, quả thực rất nghiêm trọng.

Thân tàu sắp gãy đôi thành hai đoạn.

Nhưng Đỗ Lan vẫn sẽ có cách sửa tốt, có điều cần những người ở Thất Thủy Chi Đô giúp đỡ.

Chúng ta đem tàu vào cảng trước đã, chỗ này không phải nơi sửa tàu.

Đỗ Lan nói.

Một con tàu hải tặc tiến vào cảng gây ra chút náo động, nhưng có Đỗ Lan trên tàu, hiểu lầm rất nhanh được giải tỏa.

Đưa tàu Hoàng Kim Mai Lý vào xưởng tàu, Đỗ Lan chỉ huy người tháo dỡ toàn bộ ván gỗ trên tàu xuống, lộ ra bộ khung tàu.

Rất nhiều nơi đều xuất hiện vết nứt, nghiêm trọng nhất là vết nứt lớn trên long cốt.

Cũng khó trách tất cả mọi người đều cảm thấy con tàu này hết cứu rồi.

Chương 242

Nhưng Đỗ Lan là ai cơ chứ.

Đầu tiên Đỗ Lan mở một bể nước lớn gần xưởng tàu, dẫn nước biển vào.

Sau đó dùng Dịch Chuyển Tức Thời lấy một khối xương Hải Vương Loại khổng lồ về, thả vào bể nước để nuôi cấy.

Tiếp đó từ trong Vạn Năng Giao Nang Capsule lấy ra một cánh tay máy khổng lồ to như cần cẩu lắp bên cạnh bể nước.

Vì thời gian có hạn, không thể từ từ nuôi cấy, nên Đỗ Lan định dùng bạo lực trực tiếp cải tạo tính chất của khối xương kia.

Cánh tay máy khổng lồ là Hắc Khoa Kỹ trong thế giới Dragon Ball, cũng dùng để trị liệu và chế tạo khí giới sinh học.

Cánh tay máy tuy khổng lồ nhưng có thể thực hiện những động tác vô cùng tinh vi, lại phối hợp với một số dược phẩm dinh dưỡng, từng tia tế bào gen toàn bộ bị phân giải trong bể nước.

Lại đem toàn bộ khung xương tàu Hoàng Kim Mai Lý thả vào bể nước, tiến hành gia công bước tiếp theo.

Gen và long cốt dung hợp lại với nhau, từ từ nảy sinh biến hóa thần kỳ.

Tinh linh tàu vốn đã tồn tại trong Mai Lý Hào trở nên hoạt bát hơn, nó nhận được một cơ thể mới.

Mắt thường có thể thấy, long cốt tàu Mai Lý đang lớn lên, to ra không ít.

Hơn nữa không còn giống bộ dạng tròn vo lúc trước, mà trở nên thon thả, uyển chuyển hơn.

Tổng cộng tốn mười tiếng đồng hồ, việc cải tạo long cốt hoàn toàn hoàn tất, trong thời gian đó Đỗ Lan đã thiết kế xong ngoại quan.

Đỗ Lan tham khảo rất nhiều thuyền buồm kiểu Clipper thuyền buồm cao tốc, cuối cùng thiết kế tàu Hoàng Kim Mai Lý thành thuyền buồm cao tốc.

Thân tàu thon dài, ba cột buồm, hai bên mỗi bên bốn khẩu đại bác, còn có vườn quýt quê hương của Na Mỹ ở giữa tàu.

Mà đầu cừu ở mũi tàu cũng có sự thay đổi, biến thành một con cừu hai mắt phóng quang.

Cứ như mới vậy.

Đỗ Lan vô cùng tự hào nói.

Cảm ơn, quá cảm ơn thúc.

Ô Tác Phổ gần như sắp khóc òa lên.

Ô Tác Phổ, hiện tại tàu Hoàng Kim Mai Lý đã tái sinh, vậy còn cậu thì sao.

Đỗ Lan hỏi.

Cháu.

Ô Tác Phổ còn chưa hiểu ý gì.

Ô Tác Phổ, cậu hiện tại vẫn chưa trở thành hào kiệt trên biển, sẽ khiến mẹ cậu thất vọng đấy.

Nhưng mà.

Ô Tác Phổ trời sinh nhát gan, hơn nữa sức chiến đấu của mình cũng không mạnh, thực sự không biết nên làm thế nào.

Hiện tại đồng đội của cậu gặp nguy hiểm, cậu ngẫm lại xem cậu nên làm gì đi.

Đỗ Lan không cần cung cấp đạo cụ gì cho Ô Tác Phổ, Ô Tác Phổ tự biết chế tạo.

Thứ Ô Tác Phổ cần chỉ là một mục tiêu kiên định, sau đó chiến thắng bản thân để thực hiện mục tiêu.

Nghĩ đến việc trước đó Lộ Phi muốn đổi tàu, Ô Tác Phổ liền rất tức giận, nhưng nhớ tới những trải nghiệm mạo hiểm cùng Lộ Phi, Ô Tác Phổ lại lo lắng cho cậu ta: Thật là, xem ra vẫn phải trông cậy vào thuyền trưởng Ô Tác Phổ đại nhân ta đây, ta nhất định sẽ cứu bọn họ ra hết.

Ô Tác Phổ chống nạnh, cuối cùng cũng khôi phục lại tinh thần.

Trông cậy cả vào cậu đấy, đợi đến khi cậu trở thành hào kiệt trên biển, thì đi cầu hôn Khả Nhã đi.

Đỗ Lan cười xấu xa nói.

Cầu hôn.

Ô Tác Phổ xấu hổ đỏ bừng cả mặt.

Không sai, cho nên cậu nhất định phải cố lên, nếu gặp khó khăn thì hãy nghĩ đến Khả Nhã vẫn đang đợi cậu.

Ô Tác Phổ đã hoàn toàn cứng đờ, sắc mặt đỏ lựng như đèn giao thông: Khả.

Khả Nhã. tiểu thư Khả Nhã.

Đỗ Lan cũng không trêu chọc Ô Tác Phổ nữa, bảo Ô Tác Phổ mau chuẩn bị đồ đạc đi giải cứu đồng bạn.

Ô Tác Phổ không hổ là nhà phát minh thủ tịch của băng hải tặc Mũ Rơm, chỉ một lát sau đã tự vũ trang toàn bộ, hơn nữa còn mua một chiếc mặt nạ tạo hình khoa trương.

Là hào kiệt trên biển, đương nhiên phải có trang bị ngầu lòi.

Ô Tác Phổ chuẩn bị xong xuôi, đứng trên tàu Hoàng Kim Mai Lý xuất phát.

Cánh buồm hoàn toàn mở ra, thân tàu hình giọt nước rẽ đôi nước biển, giống như cây kéo cắt mặt biển ra vậy.

Đây chính là đặc điểm của thuyền buồm cao tốc, mũi tàu rỗng có thể đảm bảo nổi trên mặt biển, giảm thiểu lực cản.

Tốc độ cực nhanh, Ô Tác Phổ cũng giật nảy mình, trong nháy mắt đã không còn nhìn thấy Thất Thủy Chi Đô đâu nữa.

Hoàng Kim Mai Lý, ta nhất định sẽ cùng mi đi đến đích cuối cùng.

Được rồi, giờ chúng ta đi cứu bọn Lộ Phi ra nào.

Ô Tác Phổ đắc ý vô cùng.

Tàu Hoàng Kim Mai Lý cũng phát ra từng trận tiếng kêu vui vẻ, lao đi vun vút trên biển.

Mà lúc này, trận chiến tại đảo Tư Pháp đang diễn ra như dầu sôi lửa bỏng.

Các thành viên CP9 thân mang tuyệt kỹ, Lục Thức Rokushiki của Hải Quân thể hiện uy lực mạnh mẽ, gần như khiến nhóm Lộ Phi không còn sức hoàn thủ.

Mà Phất Lan Kỳ cũng vì tính mạng của Na Mỹ và Vi Vi, bắt buộc phải giao ra bản thiết kế Minh Vương.

Nhưng trưởng quan CP9 Tư Phan Đạt Mỗ không phải là kẻ giữ lời hứa, hắn muốn giết tất cả mọi người.

Lúc này Đỗ Lan xuất hiện, hắn lần theo khí tức của Na Mỹ mà đến.

Yo, Na Mỹ, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Đỗ Lan chào hỏi.

Đỗ Lan tiên sinh.

Sao ông lại ở đây.

Cẩn thận, tên kia là người xấu.

Na Mỹ nhìn thấy Tư Phan Đạt Mỗ tấn công tới.

Đỗ Lan cười một cái: Quy Phái Khí Công.

Một luồng sáng trực tiếp xuyên thủng cả đảo Tư Pháp, mà Tư Phan Đạt Mỗ hoàn toàn bị bốc hơi.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy đòn tấn công bất thường đó, gần như không dám tin.

Nhưng đảo Tư Pháp dưới chân bọn họ quả thực đã bị hủy đi quá nửa.

Với loại cặn bã thì không có gì để nói nhiều.

Đỗ Lan vô cùng tùy ý, cứ như đòn tấn công vừa rồi không phải do hắn tung ra vậy.

Na Mỹ, Vi Vi, còn có Phất Lan Kỳ đều há hốc mồm, hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người, tỏ vẻ mình hoàn toàn không đỡ nổi.

Đỗ Lan xuất hiện ngầu lòi như vậy, lát nữa Ô Tác Phổ xuất hiện nhất định sẽ kém sắc hơn nhiều, thật sự là không đáng cho Ô Tác Phổ.

Na Mỹ ở trên đảo Tư Pháp đem toàn bộ những thứ đáng giá đóng gói lại, có Đỗ Lan ở đây, bản sắc mê tiền của cô lập tức phát huy.

Trận chiến đảo Tư Pháp sau khi Ô Tác Phổ gia nhập đã nảy sinh chuyển biến, tất cả mọi người đều được cổ vũ.

Băng hải tặc Mũ Rơm lại một lần nữa tụ tập lại với nhau.

Đỗ Lan ngồi trong căn phòng bị hắn đánh thủng, thấy đại cục đã định, bèn nói: Na Mỹ, còn cả Vi Vi, ta đi trước đây, các cô tự mình cẩn thận nhé.

Đỗ Lan cũng không đợi nhóm Lộ Phi tới, dù sao thủ lĩnh CP9 đã bị hắn đánh chết, Lệnh Triệu Tập Bất Thường Buster Call cũng không có cơ hội phát động, cho nên cứ trực tiếp về Thất Thủy Chi Đô trước.

Hạm đội tàu sân bay đã tu sửa xong, có thể lại một lần nữa lên đường, lần này đích đến của bọn họ chính là Hải Quân Bản Bộ.

Trên đại dương, việc quay phim tài liệu vẫn đang tiếp tục.

Bộ phim tài liệu này sẽ ghi lại từng li từng tí trên tàu sân bay, phô bày tính tiên tiến và khoa học của tàu sân bay cho thế giới thấy.

Sau đó hạm đội của Đỗ Lan tiến vào cảng Hải Quân Bản Bộ.

Đã hai mươi năm rồi, trừ con người đã thay đổi, mọi thứ khác vẫn y nguyên.

Chiến Quốc, đã lâu không gặp, thân là Nguyên soái mà ông lại đích thân ra đón tiếp ta, thật khiến ta thụ sủng nhược kinh đấy.

Đỗ Lan nói.

Chương 243

Đâu có, đâu có.

Hiện tại đã là Nguyên soái Hải Quân, Phật Chiến Quốc đã trầm ổn hơn rất nhiều.

Phật Chiến Quốc một là coi trọng Đỗ Lan, hai là đến tham quan tàu sân bay, ông ta cũng vô cùng coi trọng sức mạnh không quân.

Còn nữa là có một số việc cần thông khí với Đỗ Lan.

Mỗi một thành viên Chính Phủ Thế Giới đều phải tuân thủ một số quy tắc, trong đó có một điều là thừa nhận địa vị sùng cao của Thiên Long Nhân, tại bất kỳ nơi nào trong quốc gia, Thiên Long Nhân đều sở hữu đặc quyền.

Đỗ Lan chép miệng hai tiếng, không nói gì.

Nhưng Chiến Quốc đã nhìn thấy sắc mặt khinh thường của Đỗ Lan: Đỗ Lan tiên sinh, nếu không thừa nhận đặc quyền của Thiên Long Nhân, Chính Phủ Thế Giới sẽ không thừa nhận tính hợp pháp của quốc gia mới xây dựng.

Việc này chúng ta nói sau ở hội nghị.

Đỗ Lan nói, Hôm nay, chúng ta tham quan tàu sân bay trước đã.

Được, đợi đến hội nghị rồi nói.

Chiến Quốc đã biết hội nghị sẽ không thuận lợi rồi.

Chiến Quốc, ta muốn mượn Hải Quân các ông một chỗ, cứ lấy vùng biển kia đi.

Đỗ Lan chỉ tay trên boong tàu, vùng biển đó không có gì cả.

Không biết tiên sinh định làm gì.

Làm cái thí nghiệm thôi, ông yên tâm đi, sẽ không ảnh hưởng đến Hải Quân Bản Bộ.

Lời của Đỗ Lan khiến Chiến Quốc an tâm.

Cái gọi là hội nghị chứng nhận, thực ra chính là đại biểu một số quốc gia, còn có cao tầng Hải Quân, thậm chí Thất Vũ Hải, toàn bộ cần tham gia một cuộc họp.

Tại hội nghị xác nhận nghĩa vụ và quyền lợi của quốc gia mới thành lập tham gia Chính Phủ Thế Giới.

Thực tế, người đến tham gia hội nghị không nhiều, đại biểu một số quốc gia, cao tầng Hải Quân tại tổng bộ, chỉ có những người này đến dự.

Nhưng chính phủ Tân Liên Hợp đúng là siêu cường quốc mới nổi, sở hữu thực lực quân sự vô cùng hùng mạnh, hơn nữa còn tuyên truyền không tiếc sức lực tới tất cả các quốc gia trên thế giới, để mọi người đều biết đến.

Nên rất nhiều quốc gia đều vô cùng coi trọng Tân Liên Hợp, thực ra là coi trọng luồng sức mạnh quân sự kia mà thôi.

Cho nên số lượng quốc gia đến tham dự không ít.

Đương nhiên còn có Thiên Long Nhân vô cùng đáng ghét cũng tới.

Dưới thế công tuyên truyền mạnh mẽ của Tân Liên Hợp, ngay cả Thiên Long Nhân cũng động lòng.

Một quốc gia giàu có, Thiên Long Nhân bọn họ liền có toàn quyền đi hưởng thụ tất cả của quốc gia đó.

Đỗ Lan liên lạc với vợ mình: Địch Ny Toa, em yêu, chuẩn bị một đầu đạn hạt nhân neutron, và chuẩn bị một tên lửa siêu xa nữa.

Anh lại định đánh trận à.

Địch Ny Toa nói.

Chỉ là chấn nhiếp đám người định ăn chực mà thôi.

Anh gửi địa điểm tấn công cho em.

Đỗ Lan nói.

Không vấn đề, tên lửa đã chế tạo xong rồi, đầu đạn neutron em có thể chế tạo xong rất nhanh.

Trước khi muốn phóng phải báo trước cho em.

Dùng tên lửa vận chuyển đầu đạn, ít nhất phải mất vài tiếng mới tới nơi.

Tên lửa tấn công dựa theo quỹ đạo đạn đạo tính toán trước điểm rơi, sau đó phóng tên lửa vào á không gian, rồi từ á không gian trực tiếp rơi xuống, bắn trúng mục tiêu, cho nên cần không ít thời gian.

Đỗ Lan phải tính toán thời gian trước thật tốt mới có thể để bom hạt nhân phát huy tác dụng lớn nhất.

Hội nghị chứng nhận, tất cả mọi người đều ngồi trong một phòng họp lớn, trong đó Thiên Long Nhân là nổi bật nhất.

Người khác ngồi ghế gỗ, hắn ngồi ghế sô pha.

Hơn nữa trên đầu còn đội một cái lồng kính, Thiên Long Nhân bọn họ khinh thường dùng chung không khí với người khác.

Hiện tại, buổi điều trần về việc chính phủ Tân Liên Hợp gia nhập Chính Phủ Thế Giới chính thức bắt đầu.

Trước tiên tuyên đọc về nghĩa vụ của quốc gia thành viên Chính Phủ Thế Giới.

Chiến Quốc tuyên bố hội nghị bắt đầu, sau đó có một người đứng lên, đọc to.

Đại khái chính là nộp thuế cho Chính Phủ Thế Giới, cung cấp tình báo, hỗ trợ Hải Quân, không được bao che hải tặc vân vân.

Đương nhiên điều quan trọng nhất, được đánh dấu đỏ, chính là thừa nhận đặc quyền của Thiên Long Nhân, Thiên Long Nhân có thể không cần tuân thủ pháp luật của quốc gia đó.

Sau đó lại tuyên đọc quyền lực của quốc gia thành viên, hưởng quyền thiết lập quan hệ ngoại giao và viện trợ từ các nước khác.

Đương nhiên mấy cái này đều là hư cấu, năm xưa Alabasta náo loạn như thế cũng chẳng thấy quốc gia nào đến cung cấp viện trợ.

Còn có là các quốc gia thành viên có thể hưởng thuế thương mại thấp, đạt được quyền ưu tiên trên phương diện mậu dịch.

Còn có nhân dân của nước thành viên khi đi du lịch cũng có thể nhận được sự bảo hộ của quốc gia khác.

Và Hải Quân bảo vệ quốc gia này vân vân.

Hai phần quyền lợi và nghĩa vụ đều nói xong, Thiên Long Nhân đã không kìm được mà hỏi: Ngươi có đồng ý không.

Thiên Long Nhân chúng ta sẽ mang lại vinh diệu vô thượng cho quốc gia của ngươi.

Đỗ Lan đứng lên, không thèm để ý đến Thiên Long Nhân: Tôi có thể phát biểu chứ.

Đương nhiên có thể.

Chiến Quốc nói.

Hôm nay tôi rất vui khi đến tham dự hội nghị này, để quốc gia của mình trở thành một thành viên của Chính Phủ Thế Giới. 800 năm trước, hai mươi vị quân chủ vĩ đại cùng nhau thành lập Chính Phủ Thế Giới, hiện tại đã sở hữu 170 quốc gia thành viên.

Hôm nay tôi rất vui cũng có cơ hội để quốc gia mình trở thành một thành viên trong đó.

Nhưng thời gian biến đổi, vật đổi sao dời, sau 800 năm, những người sáng lập năm xưa sớm đã hóa thành tro bụi, hiện tại tôi lại nhìn thấy một sự thật thảm khốc.

Hùng chủ qua đời, tử tôn lại bất hiếu như thế này.

Tên Thiên Long Nhân kia vốn nghe còn thấy lọt tai, nhưng lời của Đỗ Lan càng lúc càng không đúng vị.

Đây là một sự thật bi thảm biết bao, 800 năm sau, tất cả các quốc gia thành viên lại bị đám con cháu bất hiếu của những người sáng lập Chính Phủ Thế Giới trói buộc dưới gông cùm và xiềng xích của sự phân biệt chủng tộc, suốt ngày nơm nớp lo sợ.

Hôm nay, chúng ta không còn bình đẳng, không còn là những đồng đội tay nắm tay, những đồng chí mong đợi Chính Phủ Thế Giới lớn mạnh, mà chỉ là nô bộc cho đám con cháu bất hiếu kia.

Cho nên chúng ta cần phải nhìn thẳng vào điểm này.

Ngươi.

Thiên Long Nhân giận dữ nhìn Đỗ Lan, nhưng bị khí thế của Đỗ Lan khóa chặt, hoàn toàn không thể cử động, chỉ có thể mặc cho Đỗ Lan nói tiếp.

Tất cả mọi người đều lẳng lặng lắng nghe.

Hôm nay chúng ta đã quên mất sơ tâm và dã tâm mà Chính Phủ Thế Giới nên có, trở nên sa đọa.

Mà những quốc gia thành viên chúng ta cũng chỉ tận tâm phục vụ đám Thiên Long Nhân tự cao tự đại kia, nhìn Thiên Long Nhân chà đạp lên tôn nghiêm và vinh quang của tiên tổ bọn họ.

Các vị, tôi muốn nhắc nhở các vị, tại Chính Phủ Thế Giới, tất cả các quốc gia thành viên đều nên bình đẳng, sinh mệnh của người dân nước mình cũng không hề đê tiện hơn Thiên Long Nhân.

Đỗ Lan nói một cách đầy tình cảm, cả bài diễn thuyết lên đến cao trào.

Ta có một giấc mơ, tất cả các quốc gia thành viên Chính Phủ Thế Giới đều nỗ lực vì một mục tiêu.

Ta có một giấc mơ, người dân các nước thành viên có thể bình đẳng ngồi lại với nhau, vui vẻ trò chuyện.

Ta có một giấc mơ, tất cả chúng ta, bất kể là trên đại dương hay trên Hồng Thổ Đại Lục, giữa các quốc gia đều có thể chung sống hòa bình.

Ta có một giấc mơ, tại bất kỳ góc nào của đại dương, gỡ xuống mũ trùm đầu của Thiên Long Nhân.

Ta có một giấc mơ, không phải là cầu xin, mà là bình đẳng, con cái của Thiên Long Nhân có thể cùng con cái chúng ta hít thở cùng một bầu không khí.

Giấc mơ của ta, sớm muộn gì cũng sẽ được tất cả mọi người trên biển đồng tình.

Đến lúc đó Vô Phong Đai sẽ không còn là lạch trời không thể vượt qua, núi Đảo Ngược cũng sẽ không là bình phong cản trở bước chân.

Đến lúc đó con đường gập ghềnh khúc khuỷu sẽ biến thành đường bằng phẳng.

Có niềm tin này, chúng ta sẽ có thể cùng làm việc, cùng cầu nguyện, cùng đấu tranh, cùng chiến đấu, cùng bảo vệ tự do.

Bởi vì chúng ta biết, rồi sẽ có một ngày chúng ta đều sẽ trở về với biển cả, mà biển cả chính là nơi của tự do.

Ngày tự do đến, tiên tổ của chúng ta sẽ tự hào vì chúng ta, bởi vì sự nghiệp họ chưa hoàn thành đã được sinh ra trong tay chúng ta.

Ngày tự do đến, cho dù là Thần cũng sẽ cùng chúng ta hát vang một bài ca: Chính Phủ Thế Giới, tự do tươi đẹp, ta kiêu ngạo vì người, ta tự hào vì người.

Hôm nay, hãy để chúng ta hô cao sự bình đẳng và tự do này, vì chúng ta và con cái chúng ta mà theo đuổi, nắm chắc lấy.

Hãy để tiếng gào thét của bình đẳng và tự do vang lên từ mỗi một quốc gia, truyền khắp cả đại dương.

Ngày bình đẳng tự do đó sẽ do chúng ta tranh thủ, do con cháu chúng ta ca tụng.

Chương 244

Bất kể là Người Cá, Nhân Ngư, Người Khổng Lồ, Nhân Loại, còn có cả Thiên Long Nhân đã bỏ mũ trùm đầu thực ra cũng là người hợp xướng một khúc tán ca bình đẳng tự do.

Tiếng vỗ tay dành tặng cho bài diễn thuyết của Đỗ Lan.

Đương nhiên Đỗ Lan chưa bao giờ định nói vài câu là có thể khiến Thiên Long Nhân ngoan ngoãn chấp nhận kiến nghị bình đẳng của mình, cũng không cho rằng Chính Phủ Thế Giới sẽ đồng ý.

Các vị di chuyển bước chân một chút, tôi có vài thứ muốn cho các vị xem.

Tại tầng thượng của tòa nhà, một ban công có tầm nhìn rộng mở.

Đỗ Lan tiên sinh, ông muốn cho chúng tôi xem cái gì.

Chiến Quốc hỏi.

Đợi một lát, đã ở trên đường rồi.

Tên lửa đã đi vào không gian, sau đó dưới tác dụng của trọng lực sẽ rơi xuống với tốc độ siêu cao, đạt tới gần hai mươi lần tốc độ âm thanh rồi đến phía trên đích đến.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy một chấm đen rơi từ trên cao xuống, Chiến Quốc định thần nhìn kỹ, chỉ thấy một vật hình dạng đầu đạn rơi xuống.

Đỗ Lan, thứ ông muốn cho chúng tôi xem chính là cái này.

Chiến Quốc hỏi, theo ông ta thấy đó chẳng qua là một đầu đạn bình thường, cho dù bay cao như vậy, cũng chỉ là một cái đầu đạn, có gì đáng xem.

Ông đừng vội, đợi lát nữa sẽ biết.

Thực tế nhìn thấy ánh sáng trước, ánh sáng trắng chói mắt, sau đó qua ba mươi giây tiếng boom mới truyền đến tai.

Vụ nổ kịch liệt làm bốc hơi nước biển, thổi bay không khí.

Đám mây hình nấm khổng lồ sinh ra, sau đó sóng xung kích tán ra bốn phía, đẩy lên những con sóng thần khổng lồ, đập vào bờ biển.

Tất cả mọi thứ tại trung tâm vụ nổ đều sẽ bị bốc hơi, trừ khi giống như trái Pika Pika Thiểm Thiểm và trái Goro Goro Hưởng Lôi, có năng lực di chuyển với tốc độ ánh sáng sau khi nguyên tố hóa, nếu không thì chết chắc.

Vụ nổ khổng lồ thổi tan toàn bộ mây trời, Đỗ Lan đắc ý nhìn đám người đang trợn mắt há mồm này: Đây chính là chiến tranh trong tương lai, chính phủ Tân Liên Hợp chúng tôi có thể đưa những đầu đạn hạt nhân neutron như vậy đến khắp nơi trên thế giới.

Hiện tại mọi người có tâm trạng nghe tôi nói về cấu tưởng tương lai chưa.

Thực ra Đỗ Lan cũng không định thống nhất thế giới, hắn chỉ cần truyền bá lý niệm bình đẳng ra là được rồi.

Thời gian tiếp theo, Đỗ Lan phát huy năng lực nói lời sáo rỗng và chém gió đến cực hạn, rất nhiều người đều bị thuyết phục.

Tuy nhiên trong tình huống Hải Quân không biểu thái, bọn họ vẫn không dám lý trực khí tráng đồng ý với Đỗ Lan, tỏ vẻ nguyện ý gia nhập kế hoạch của Đỗ Lan.

Kế hoạch của Đỗ Lan nói đơn giản chính là chuẩn bị một bộ giáo trình, sau đó trong vài chục năm tới tiến hành giáo dục bắt buộc, phổ cập bình đẳng và tự do.

Phật Chiến Quốc gặp riêng Đỗ Lan, trừ cười khổ ra còn có thể làm gì: Đỗ Lan tiên sinh, ông làm chúng tôi rất khó xử, Thiên Long Nhân đã gây sức ép cho Chính Phủ Thế Giới, chúng ta có khả năng bắt buộc phải trở thành kẻ địch.

Nếu các ông muốn động thủ thì cứ việc tới đi.

Nếu các ông không muốn làm kẻ địch của tôi, cũng có một lựa chọn khác.

Đỗ Lan nói.

Lựa chọn gì.

Các ông có thể thỉnh tôi giết sạch Thiên Long Nhân.

Đỗ Lan nói, Không cần lo gây phiền toái cho tôi, giết sạch Thiên Long Nhân đối với tôi mà nói chẳng qua là chuyện nhấc tay là xong.

Thật sự chỉ là cái nhấc tay.

Đỗ Lan chỉ cần giơ tay lên là có thể giết sạch Thiên Long Nhân.

Chiến Quốc cười khổ: Xem ra chúng tôi chỉ có thể chọn điều thứ nhất, Đại tướng Hoàng Viên và Xích Khuyển của chúng tôi đã nhận nhiệm vụ rồi, rất nhanh sẽ tìm ông.

Để bọn hắn đến đi, ta sẽ thủ hạ lưu tình.

Đỗ Lan vô cùng kiêu ngạo nói.

Xích Khuyển không nghi ngờ gì là người có thực lực tổng hợp mạnh nhất trong ba Đại tướng, mà tốc độ của Hoàng Viên là số một.

Nhưng Đỗ Lan cũng sẽ không sợ bọn họ, còn có chút mong chờ nho nhỏ, hy vọng có thể để bản thân đã ghiền tay chân.

Chiến Quốc biết Đỗ Lan rất mạnh, ngay cả Ngũ Lão Tinh cũng kiêng kỵ hắn.

Chiến Quốc cũng biết Xích Khuyển và Hoàng Viên chưa chắc là đối thủ của Đỗ Lan, nhưng thân là Nguyên soái Hải Quân, dưới áp lực của Thiên Long Nhân, vẫn phải làm chút động thái.

Nhưng Đỗ Lan cũng vô cùng xấu tính, khi biết Thiên Long Nhân không chịu đi vào khuôn khổ, hắn đã liên hệ với người nhà, bốn người âm hiểm lên kế hoạch nhằm vào Thiên Long Nhân.

Không sai, bọn họ sẽ tạo ra sự kiện Thiên Long Nhân ức hiếp bá tánh Tân Liên Hợp tại thánh địa Mã Lệ Kiều Á, sau đó tạo dư luận, Tân Liên Hợp sẽ đề xuất với Chính Phủ Thế Giới dùng vũ lực giải quyết sự kiện.

Chính Phủ Thế Giới nhất định sẽ không đồng ý, bởi vì thánh địa Mã Lệ Kiều Á cũng là tổng bộ của bọn họ.

Cho nên Tân Liên Hợp sẽ tiếp tục đăng tải tin tức tiêu cực về Thiên Long Nhân và Chính Phủ Thế Giới.

Cuối cùng Tân Liên Hợp sẽ giương ngọn cờ lớn phát động cuộc chiến tranh chính nghĩa hướng về thánh địa Mã Lệ Kiều Á.

Đến lúc đó, cục diện thế giới sẽ hoàn toàn thay đổi.

Chính Phủ Thế Giới nếu cứ khăng khăng bao che cho Thiên Long Nhân, thì cũng không có sự cần thiết phải tồn tại nữa.

Đỗ Lan nghĩ đến vẻ mặt của đám Hải Quân lúc đó liền muốn cười.

Xích Khuyển và Hoàng Viên vô cùng tự tin đến tìm tận cửa, trước khi đến khiêu chiến, bọn họ đã tìm hiểu qua, Đỗ Lan này là Đại tướng thứ tư.

Thực lực không thể khinh thường, nhưng hai người bọn họ cũng chỉ lý giải thực lực Đỗ Lan theo cách hiểu của mình, lại không ngờ thực lực Đỗ Lan đã vượt xa tưởng tượng của bọn họ.

Các ngươi đến rồi sao.

Đỗ Lan lạnh lùng nói, Vậy thì đừng lãng phí thời gian nữa, địa điểm chiến đấu ta đã chọn xong rồi, các ngươi phải theo kịp ta đấy.

Nói rồi Đỗ Lan bay lên.

Hoàng Viên và Xích Khuyển nhìn nhau một cái: Người có năng lực Trái Ác Quỷ.

Trừ người có năng lực, bọn họ không nghĩ ra còn ai có thể khiến người ta bay lên.

Hai người cũng phát động năng lực trái cây, đuổi theo.

Tốc độ của Đỗ Lan không chậm, nhưng Hoàng Viên vẫn có thể đuổi kịp.

Không dùng Dịch Chuyển Tức Thời, Vũ Không Thuật của Đỗ Lan cũng không thể đạt tới tốc độ ánh sáng, nếu dùng Dịch Chuyển, Đỗ Lan còn nhanh hơn ánh sáng.

Mà Xích Khuyển sử dụng Lục Thức của Hải Quân, tốc độ chậm nhất, rớt lại phía sau.

Đỗ Lan và Hoàng Viên gần như cùng lúc đứng trên đảo nhỏ, mà Xích Khuyển khoan thai đến muộn.

Cứ ở đây đi, ta chỉnh lý lại chỗ này một chút.

Đỗ Lan chỉ đưa tay ra, sau đó trung tâm đảo nhỏ biến ra một sân bãi hình vuông bằng phẳng, những tảng đá bị cắt gọt cũng biến thành từng tấm đá lát, trải trên khu đất trống.

Một lôi đài cấu thành từ đá phiến thiên nhiên xuất hiện trên đảo nhỏ: Ta chuẩn bị sân khấu cho trận chiến của chúng ta, thế này mới phù hợp với sân khấu của Đại tướng Hải Quân chúng ta.

Phải không.

Các ngươi cùng lên đi.

Đỗ Lan lộ một chiêu nhỏ, đã biểu thị sức mạnh thần kỳ của mình.

Xích Khuyển và Hoàng Viên không muốn cùng lên, nên Hoàng Viên đi ra trước một bước: Vẫn là để lão phu lên trước đi.

Được rồi, ông mời trước.

Xích Khuyển nói.

Nếu các ngươi không cùng lên, thì không có bất cứ cơ hội nào chạm vào vạt áo ta đâu.

Đỗ Lan đứng lên lôi đài, Ta sẽ không thủ hạ lưu tình đâu, chắc là vậy.

Đỗ Lan mà không thủ hạ lưu tình thì tinh cầu cũng sẽ bị hắn đánh nổ.

Hoàng Viên vẻ mặt thoải mái bước lên lôi đài, nhưng ông ta sẽ không khinh địch.

Đối đãi với kẻ địch cùng cấp Đại tướng như mình, ông ta sẽ cẩn thận lại cẩn thận.

Được rồi, bắt đầu đi.

Ta đã nói với Chiến Quốc rồi, đánh chết các ngươi, ta không chịu trách nhiệm đâu.

Cho nên các ngươi phải cẩn thận đấy.

Đỗ Lan nói, Vậy thì ta tấn công đây.

Đỗ Lan dịch chuyển tức thời ra ngoài, đấm một quyền vào bụng Hoàng Viên: Ta còn chưa phát lực, ngươi đã ngã xuống rồi.

Bụng chịu trọng kích, Hoàng Viên nhất thời không phản ứng kịp, trực tiếp quỳ rạp xuống đất.

Vừa rồi quá nhanh, hoàn toàn không có thời gian phản ứng.

Xích Khuyển cũng giật nảy mình, hắn biết rõ Hoàng Viên lão mưu thâm toán cái khác không được, nhưng né tránh công kích thì tuyệt đối mạnh.

Thế mà ngay cả đòn đầu tiên cũng không tránh được, hơn nữa còn là sau khi Đỗ Lan đã nhắc nhở.

Tốc độ của Đỗ Lan quá nhanh, nhanh hơn lúc bay trước đó không biết bao nhiêu lần.

Đã nói sớm rồi, hai người các ngươi cùng lên đi, nếu không ta sẽ đánh chết các ngươi.

Đỗ Lan cũng bị lây thói quen của vợ mình, thích mỉm cười khi chiến đấu.

Xích Khuyển, ngươi cũng lên đi, vị lão tiên sinh Hoàng Viên này xem ra thân thể đã không còn cứng cáp nữa rồi.

Mới bị ta đấm một quyền đã không đứng dậy nổi.

Xích Khuyển không còn cách nào, chỉ đành kiên trì bước lên lôi đài, sau đó đối đầu với Đỗ Lan.

Vì sao ngươi đứng ở đây.

Đỗ Lan không tấn công, mà đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Bởi vì ngươi mạo phạm uy nghiêm của Thiên Long Nhân, cho nên với tư cách là người duy trì trật tự, đại biểu cho chính nghĩa của Hải Quân, ta mới qua đây.

Xích Khuyển đáp.

Chương 245

Chính nghĩa của ngươi chính là uy nghiêm của Thiên Long Nhân sao.

Chính nghĩa của ta là pháp luật của Chính Phủ Thế Giới, tất cả những kẻ vi phạm pháp luật đều là kẻ vi phạm chính nghĩa, ta cần tiến hành thảo phạt.

Chính nghĩa trong lòng Xích Khuyển chỉ có một, đó là duy trì Chính Phủ Thế Giới.

Ngay giữa lúc Đỗ Lan và Xích Khuyển một hỏi một đáp, Thiên Long Nhân cưỡng ép Hải Quân phát động đánh lén hạm đội tàu sân bay.

Đỗ Lan đã cảm giác được, nhưng đối với hành vi khiêu khích mang ác ý rõ ràng mà Thiên Long Nhân chủ động phát ra này, Đỗ Lan hoàn toàn biết, nhưng hắn không định ngăn cản.

Hạm đội tàu sân bay có hệ thống phòng thủ đầy đủ, có thể chống lại cuộc tấn công của Thiên Long Nhân.

Vậy ngươi có bao giờ nghi ngờ pháp luật mà ngươi duy trì có chính xác hay không.

Đỗ Lan tiếp tục hỏi.

Ta chưa bao giờ nghi ngờ.

Vậy nếu có người đập tan toàn bộ pháp luật mà ngươi kiên thủ thì sao.

Ngươi sẽ làm thế nào.

Tự sát theo đống pháp luật vỡ vụn đó à.

Ta sẽ không để lời ngươi nói biến thành sự thật.

Xích Khuyển nói đến đây, đã chuẩn bị sẵn sàng tấn công.

Sự thật là, chuyện đó rất nhanh sẽ xảy ra.

Giống như ta đã nói trước đó, ta sẽ đánh các ngươi thừa sống thiếu chết.

Tuy dùng sức mạnh để người ta khuất phục, ngay cả bản thân ta cũng không thích.

Nhưng đối đãi với phần tử ngoan cố như ngươi, ta vẫn rất thích đánh đòn.

Ngươi biết vì sao không.

Câu hỏi Đỗ Lan đưa ra, chính hắn lập tức trả lời, Bởi vì các ngươi là bao cát không tồi, ta có thể xả bớt tinh lực.

Vậy bắt đầu đi.

Ta sẽ cho các ngươi thấy những thứ các ngươi cho là đúng không đáng một xu thế nào.

Đến đi.

Xích Khuyển đã chuẩn bị xong.

Nhưng chuẩn bị xong thì làm được gì.

Bởi vì tốc độ Đỗ Lan đã nhanh đến mức không thể tư nghị, lần này Đỗ Lan không dùng nắm đấm, mà chỉ dùng bàn tay đẩy một cái, cả người Xích Khuyển liền bay ra ngoài.

Cứ như hóa thành ngôi sao, bay vút lên trời.

Đỗ Lan không đuổi theo, mà chuẩn bị dùng khí công: Quy Phái Khí Công.

Khống chế lực đạo, Quy Phái Khí Công xuyên qua cơ thể Xích

Khuyển, chỉ khiến hắn trọng thương chứ không chí mạng.

Đồng dạng thân là Đại tướng, thực sự là quá làm ta thất vọng, cứ với cái thế lực này của các ngươi, an toàn của thế giới và nhân dân làm sao giao cho các ngươi được, quá thất vọng.

Đỗ Lan nhìn Xích Khuyển mang theo máu rơi xuống biển.

Đối với người có năng lực Trái Ác Quỷ mà nói, rơi xuống biển vĩnh viễn là cực hình.

Vớt Xích Khuyển lên, Đỗ Lan còn giáo dục người ta: Nhìn xem thực lực của các ngươi, quá tệ hại, căn bản không làm ta thấy hứng thú.

Lúc này Hoàng Viên đã hoàn hồn lại, nhưng ông ta không dám tấn công nữa, bởi vì Xích Khuyển trong nháy mắt đã bị trọng thương, bản thân ông ta cũng sẽ không phải là đối thủ của tên Đỗ Lan đó.

Không cùng một đẳng cấp, Hoàng Viên chỉ có một suy nghĩ như vậy.

Được rồi, các ngươi biết nguyên nhân các ngươi yếu ớt không.

Bởi vì kẻ địch của các ngươi luôn là kẻ yếu, những người dân vô tội.

Quả thực là không lọt nổi vào mắt.

Đỗ Lan ném Xích Khuyển như ném con chó chết xuống đất.

Ngay lúc các ngươi tìm ta tính sổ, đám Thiên Long Nhân kia đã tập kích hạm đội của ta.

Ta tỏ vẻ vô cùng tiếc nuối, Thiên Long Nhân đã phá hoại cơ hội đàm phán hòa bình cuối cùng, khơi mào chiến tranh.

Không lâu sau nữa, đầu đạn hạt nhân của Tân Liên Hợp chúng ta sẽ rơi xuống thánh địa Mã Lệ Kiều Á, đến lúc đó kết quả sẽ không thể tưởng tượng nổi đâu.

Ta có nên cho các ngươi thêm một cơ hội nữa không, chỉ cần Chính Phủ Thế Giới các ngươi thực thi Lệnh Bỏ Mũ, ta có thể cân nhắc lại việc thông qua hội đàm để thương lượng giải quyết vấn đề Thiên Long Nhân.

Là chiến hay hòa, các ngươi tự mình chọn.

Cảm giác dùng sức mạnh bức bách kẻ địch này, vô cùng tốt.

Đỗ Lan lập tức dịch chuyển về chiến hạm, cuộc chiến với Hải Quân đã đến hồi kết, Thiên Long Nhân nhìn thấy thủ hạ của mình bại lui, vô cùng tức giận, sau đó bức bách Chiến Quốc sử dụng Lệnh Triệu Tập Bất Thường Buster Call.

Chiến Quốc tuy không muốn chấp hành, nhưng Thiên Long Nhân ngang ngược càn rỡ, tự tác chủ trương cướp lấy Hoàng Kim Điện Thoại Trùng.

Chiến Quốc cũng là cố ý nương tay, nếu không thì Thiên Long Nhân sao có thể cướp được đồ trong tay ông ta.

Chiến Quốc thực ra là cố ý, ông ta cũng không thích Thiên Long Nhân, cho nên ông ta muốn để Đỗ Lan ra tay tiêu diệt Thiên Long Nhân.

Đương nhiên nếu tiêu diệt không được, ít nhất cũng để Đỗ Lan làm trọng thương thế lực Thiên Long Nhân.

Đây là kế mượn dao giết người.

Phát động Buster Call, ngay tại Hải Quân Bản Bộ, tất cả Hải Quân lập tức điều chuyển họng pháo hướng về phía hạm đội tàu sân bay.

Đỗ Lan nhìn tình huống này cười cười không sao cả: Xem ra là phải triển lộ thực lực một chút rồi.

Đỗ Lan vụt cái biến mất, sau đó nòng pháo của tất cả đại bác đều bị vặn xoắn, chỉ trong một tích tắc Đỗ Lan đã dùng tốc độ siêu cao hủy diệt tất cả đại bác.

Đại bác đã châm ngòi, vì nòng pháo bị bịt kín, nổ tung ngay trên tàu, gây ra tổn thất không nhỏ.

Chiến Quốc đứng trên lầu nhìn tất cả, trong lòng lại nâng cao đánh giá thực lực của Đỗ Lan thêm không ít.

Vì vậy Chiến Quốc phủi phủi quần áo: Bây giờ là lúc phải xin lỗi rồi.

Chiến Quốc sẽ hạ mình xin lỗi, sau đó đẩy toàn bộ trách nhiệm lên người Thiên Long Nhân.

Hiện tại một sáng một tối, hai cỗ thế lực đều chĩa mũi nhọn vào Thiên Long Nhân.

Chiến Quốc mấy năm nay đã chùi đít cho Thiên Long Nhân quá nhiều, biết vô số tội ác của Thiên Long Nhân, biết Hải Quân bọn họ nếu cứ khăng khăng làm theo như vậy nhất định sẽ trở thành kẻ thù chung của mọi người, cho nên lợi dụng cơ hội này mượn sự thù địch của Đỗ Lan với Thiên Long Nhân để trừ khử Thiên Long Nhân thì còn gì bằng.

Chiến Quốc không hổ là lão hồ ly, khi đối mặt với Đỗ Lan cứ như ảnh đế Oscar vậy, vô cùng thành khẩn xin lỗi Đỗ Lan.

Đỗ Lan cũng mặc kệ ông ta tính toán nhỏ nhặt gì, dù sao Thiên Long Nhân cũng nhất định phải trừ bỏ.

Nói như vậy, Hải Quân và Chính Phủ Thế Giới các ông sẽ không cản trở Tân Liên Hợp chúng tôi thảo phạt Thiên Long Nhân.

Đỗ Lan nói.

Chỉ cần Hải Quân chúng tôi không biết.

Chiến Quốc bình tĩnh nói, ý ngoài lời của ông ta chính là chỉ cần lặng lẽ nhắm vào Thiên Long Nhân, Hải Quân bọn họ sẽ không quản.

Nhưng bản ý của tôi không phải là giết sạch Thiên Long Nhân, mà là để Chính Phủ Thế Giới các ông bắt Thiên Long Nhân bỏ mũ trùm đầu xuống.

Đỗ Lan nói.

Xin lỗi, chúng tôi không làm được.

Chiến Quốc nói thẳng thừng.

Các ông bắt buộc phải đi làm, cho dù chỉ là ban bố một cái thông cáo.

Đỗ Lan nói, Hải Quân các ông không thể mập mờ như vậy, bắt buộc phải chọn phe, hoặc là làm bạn của Tân Liên Hợp chúng tôi, hoặc là kẻ địch của chúng tôi.

Chiến Quốc cười khổ, trước mặt sức mạnh, mưu kế trở nên thương bạch vô lực đến thế: Được, chúng tôi sẽ thông cáo tất cả Thiên Long Nhân, bắt bọn họ bỏ mũ xuống.

Chiến Quốc chọn làm bạn của Đỗ Lan, vì ông ta là người thông minh.

Chính Phủ Thế Giới ban bố Lệnh Bỏ Mũ hướng tới Thiên Long Nhân, gây chấn động thế giới.

Bọn họ đều biết điều này có nghĩa là Thiên Long Nhân Quý tộc thế giới và Chính Phủ Thế Giới sẽ đi trên hai con đường khác nhau.

Có những Thiên Long Nhân càng tức đến hộc máu nói muốn nghiêm trị Chính Phủ Thế Giới, nhưng cũng có những Thiên Long Nhân vì mất đi sự ủng hộ của Chính Phủ Thế Giới mà trở nên nơm nớp lo sợ.

Nhưng cái này chưa phải là tin giật gân nhất, tin giật gân nhất không gì bằng việc chính phủ Tân Liên Hợp trực tiếp tuyên bố với thế giới: Vĩnh viễn không hoan nghênh Thiên Long Nhân đội mũ trùm đầu, trực tiếp đưa Thiên Long Nhân vào danh sách đen, tuyên bố Thiên Long Nhân đội mũ trùm đầu thì ai ai cũng có thể giết chết.

Đồng thời yêu cầu Thiên Long Nhân bồi thường một ức ức vạn con số tượng trưng cực lớn Belly cho sự kiện tập kích tàu sân bay, và phải công khai xin lỗi trên truyền thông.

Chính phủ Tân Liên Hợp không cam kết không sử dụng vũ lực tiến hành thảo phạt Thiên Long Nhân.

Thật sự thay đổi triều đại rồi.

Thiên Long Nhân vốn hống hách, hiện tại chỉ có thể đối mặt với lựa chọn tàn khốc: Từ bỏ đặc quyền để tiếp tục sinh tồn hoặc bị săn giết đến tận gốc rễ.

Thái độ của chính phủ Tân Liên Hợp vô cùng rõ ràng, sau đó càng nhiều vũ khí trang bị được đưa vào sử dụng, hơn nữa còn tiến hành diễn tập quân sự, trực tiếp cho toàn thế giới xem.

Thực lực quân sự hùng mạnh của Tân Liên Hợp khiến người ta run rẩy.

Nhưng cũng có người không để ý lắm, chính là những người có năng lực Trái Ác Quỷ, bọn họ cảm thấy năng lực của mình đủ cao, có thể phớt lờ uy lực của những vũ khí trang bị này.

Chương 246

Chính vào lúc ánh mắt của cả thế giới đều tụ tập vào sự thay đổi cục diện trên Đại Hải Trình, còn có một sự kiện nữa phát sinh.

Đó chính là Hỏa Quyền Ngải Tư Ace bị Hắc Hồ Tử đánh bại tống cho Hải Quân để đổi lấy quyền lợi.

Hải tặc tấn công hải tặc cũng là chuyện bình thường.

Chỉ là lần này Ngải Tư là con trai của Vua Hải Tặc, cho nên Hải Quân chuẩn bị giết gà dọa khỉ.

Hoạt động của hải tặc ngày càng nghiêm trọng, ngày càng nhiều kẻ coi thường pháp kỷ ra khơi làm hải tặc.

Nhưng những tên hải tặc nhỏ đó thực sự chỉ là hải tặc mà thôi, danh nghĩa là theo đuổi tự do, nhưng thực chất là để đốt giết cướp bóc.

Hải Quân cũng vô cùng đau đầu, cho nên lần này có một cơ hội như vậy, bọn họ sẽ không bỏ qua, bọn họ muốn công khai xử quyết Hỏa Quyền Ngải Tư.

Đỗ Lan cũng nhận được lời mời của Chiến Quốc, đương nhiên cũng sẽ lấy thân phận Đại tướng Hải Quân để tới đó.

Chuyện tập kích Thiên Long Nhân cứ giao cho người nhà là được rồi, dù sao bất kể là Địch Ny Toa hay Sa Chức đều có thể một tay nhẹ nhàng đưa tất cả Thiên Long Nhân xuống địa ngục.

Cho nên Đỗ Lan rời khỏi hạm đội tàu sân bay, lúc này hạm đội đã ở ngoài thánh địa Mã Lệ Kiều Á, tùy thời có thể phát động oanh tạc, mà Thiên Long Nhân cũng đã tụ tập mấy nghìn chiến thuyền chuẩn bị phòng ngự.

Đương nhiên Chính Phủ Thế Giới đã lặng lẽ dời đi, đến địa điểm của Hiệp hội Hunter Thợ Săn, nơi đó cũng có một con kênh có thể xuyên qua Hồng Thổ Đại Lục.

Trước mặt Đỗ Lan cường thế, cho dù là Ngũ Lão Tinh cũng phải từng bước nhượng bộ.

Nếu đầu đạn hạt nhân rơi trên đầu bọn họ, bọn họ cũng không có lòng tin có thể sống sót.

Hiện tại Tân Liên Hợp chuẩn bị động thủ với Thiên Long Nhân, Chính Phủ Thế Giới cũng chỉ có thể lựa chọn tránh lui.

Địch Ny Toa thay thế chức vụ của Đỗ Lan, mà Đỗ Lan đi tham gia hội xử quyết Ngải Tư.

Từ trong Vạn Năng Giao Nang lấy ra chiếc áo khoác Hải Quân đã rất lâu không mặc, Đỗ Lan dịch chuyển một cái lại trở về văn phòng của Chiến Quốc.

Tất cả Đại tướng và Trung tướng đều ở đây: Thanh Trĩ, Xích Khuyển, Hoàng Viên.

Trung tướng Cổ Y Na cũng ở đó, có thể nói để đề phòng tình huống có thể xuất hiện khi xử quyết Ngải Tư, Hải Quân đã nghiêm trận đón chờ.

Tôi đã thông báo cho Thất Vũ Hải, lát nữa bọn họ sẽ đến.

Lần xử quyết này do Đỗ Lan phụ trách, ông có nguyện ý không.

Không ngờ Chiến Quốc lại sắp xếp Đỗ Lan xử quyết Ngải Tư.

Tôi đương nhiên không vấn đề gì.

Đỗ Lan mỉm cười.

Tốt, lần này chúng ta nhất định phải để những tên hải tặc nhãi nhép kia nhớ kỹ kết cục của việc làm hải tặc, để chấn nhiếp Tứ Hải và Đại Hải Trình.

Chiến Quốc ấn định cơ điệu cho hành động lần này.

Tổng bộ Hải Quân Mã Lâm Phạm Đa tụ tập một bộ phận lớn chiến lực tiên tiến của thế giới này, Thất Vũ Hải và Hải Quân, đợi một lát nữa, còn sẽ có hải tặc đánh tới.

Đỗ Lan đứng trên đài treo cổ cao cao: Tôi không tán đồng việc chặt đầu, tôi cảm thấy treo cổ sẽ tốt hơn một chút.

Người đâu, dựng giá treo cổ lên.

Hải tặc thì nên bị treo cổ.

Ngươi cũng là Đại tướng.

Chưa từng gặp ngươi.

Một giọng nữ vang lên sau lưng, là Nữ Đế Hán Khố Khắc Boa Hancock, được xưng là đệ nhất mỹ nữ thế giới.

Lần này Nữ Đế một mặt là vì muốn giúp đỡ Lộ Phi, mặt khác cũng là muốn xem Chính Phủ Thế Giới và Hải Quân rốt cuộc đang giở trò quỷ gì, thế mà lại phát động thanh trừng đối với Thiên Long Nhân.

Phải biết Nữ Đế vô cùng căm hận Thiên Long Nhân, trên lưng cô vẫn còn lưu lại ấn ký tội ác của Thiên Long Nhân.

Tiểu thư, những thứ cô biết cũng không nhiều lắm đâu.

Đỗ Lan nói.

Ngươi đang nói thiếp thân vô tri sao.

Nữ Đế sững sờ, sắc mặt lập tức âm trầm xuống.

Sự thật xác thực là như vậy.

Đỗ Lan nhìn Hải Quân dựng một cái giá treo cổ khổng lồ lên, Giống như ta biết tất cả về cô, mà cô lại hoàn toàn không hiểu gì về

ta.

Ta biết cô giúp Lộ Phi tiến vào Đại Giám Ngục Impel Down, đáng tiếc Hỏa Quyền Ngải Tư không ở đó, Chiến Quốc sẽ không phạm sai lầm sơ cấp như vậy đâu.

Nữ Đế kinh hãi, cô không hy vọng Lộ Phi bị thương.

Việc xử hình Ngải Tư đã bị đẩy lên sớm hơn, Lộ Phi sẽ không thành công đâu.

Đỗ Lan tiếp tục nói.

Nữ Đế nhíu mày, cô có thể cảm giác được vị Đại tướng trước mắt này còn thâm tàng bất lộ hơn ba vị Đại tướng kia.

Cô vẫn nên mau chóng chuẩn bị tốt đi, Bạch Hồ Tử Whitebeard đến cứu con của lão rồi.

Đỗ Lan đã cảm giác được hạm đội của Bạch Hồ Tử đang hướng về Tổng bộ Hải Quân, lập tức sẽ tiếp xúc với hạm đội vòng ngoài của Hải Quân.

Hừ, thiếp thân biết, không cần ngươi chỉ tay năm ngón.

Nữ Đế xoay người nhảy xuống đài xử hình.

Chiến Quốc ra lệnh một tiếng, Hỏa Quyền Ngải Tư bị áp giải lên, quỳ xuống bên cạnh Đỗ Lan.

Hỏa Quyền Ngải Tư bị còng tay đá biển còng lại, toàn thân vô lực.

Hắn cũng thấy mình thế mà lại bị một tên Đại tướng canh chừng, trong lòng cũng lo lắng cho đồng bạn của mình.

Đây căn bản chính là một cái bẫy, mà hắn trở thành mồi nhử.

Hải Quân tập hợp nhiều người như vậy, chính là để ngăn chặn Bố Già và đồng bạn đến cứu mình.

Ngải Tư quả thực nóng lòng như lửa đốt, đồng thời cũng trách cứ bản thân không tự lượng sức, coi thường những người trên biển cả, thế mà lại bị người ta bắt sống.

Chiến đấu từ xa tới gần dị thường kịch liệt, Đỗ Lan có thể nhìn rất rõ ràng: Ngải Tư, cậu ngẩng đầu nhìn đi.

Ngải Tư phí sức ngẩng đầu lên, chỉ có thể nhìn thấy khói đặc cuồn cuộn.

Nhìn đồng bạn của mình chiến tử có cảm giác gì không.

Đỗ Lan cười hỏi.

Các ngươi chỉ muốn xử tử ta, vì sao còn không động thủ, mau xử tử ta đi.

Ngải Tư nói, hắn không muốn nhìn thấy đồng bạn của mình hi sinh vì mình.

Vẫn chưa đến lúc đâu, con trai của Vua Hải Tặc Roger.

Đừng nhắc đến ông ta trước mặt ta.

Vì sao.

Vì ông ta vứt bỏ cậu và mẹ cậu.

Hay là vì nguyên nhân sinh mệnh.

Đỗ Lan hỏi, Cha của cậu là một người vĩ đại, thời đại này chính là do ông ta tạo thành.

Ngải Tư không nói gì, hắn vẫn hận cha mình.

Nhưng Đỗ Lan sẽ không để ý đến Ngải Tư: Tuy nhiên cái Thời Đại Đại Hải Tặc này, hôm nay sắp phải kết thúc rồi.

Bắt đầu từ Vua Hải Tặc, lại do con trai ông ta kết thúc, cha con các cậu đúng là quan trọng thật đấy.

Thời đại hải tặc sẽ không kết thúc.

Ngải Tư nói.

Không, sẽ kết thúc.

Chính Phủ Thế Giới đang khởi thảo văn kiện, người có gia đình tham gia hải tặc sẽ bị liên lụy.

Cái này hoàn toàn là nói bừa, chính là muốn đả kích Ngải Tư một chút.

Đỗ Lan nhất định sẽ không để Ngải Tư chết, nếu không hắn sao lại nói nhiều lời với Ngải Tư như vậy, với người chết Đỗ Lan chưa bao giờ phí lời.

Hải quân đã tập hợp mười vạn tinh binh, cùng với Thất Vũ Hải, các Đại tướng và Trung tướng, quy tụ gần như toàn bộ chiến lực cao cấp để đối đầu với băng hải tặc Bạch Hồ Tử và bốn mươi ba băng hải tặc trực thuộc đến từ Tân Thế Giới.

Trong hàng ngũ Hải quân, rất nhiều người đang làm việc cầm chừng, ví dụ như Tạp Phổ Garp.

Bản thân Thất Vũ Hải cũng là hải tặc, có vài kẻ cũng chẳng nguyện ý ra tay làm bị thương đồng nghiệp.

Cho nên nếu thực sự nói ra, sức mạnh hai bên thực chất cũng là kỳ phùng địch thủ.

Bộ đội hải tặc do Bạch Hồ Tử dẫn dắt tuy khí thế mười phần, nhưng rốt cuộc về nhân số và tố chất đều không bằng Hải quân.

Ngược lại, lực lượng trung kiên của băng Bạch Hồ Tử thì khí thế hào hùng chẳng kém cạnh, một đường dũng mãnh tiến tới, mở ra một con đường cho Lão đại của bọn họ.

Các hải tặc dựa vào một bầu nhiệt huyết, điên cuồng lao về phía

Tổng bộ Hải quân chém giết.

Để hậu phương có thể đổ bộ, bọn họ bắt buộc phải tắm máu chiến đấu.

Chương 247

Còn binh sĩ Hải quân tuy không dũng mãnh đến thế, nhưng vũ khí trang bị sắc bén, lại chiếm giữ địa hình tốt, kiên quyết chống trả đợt xung kích điên cuồng của hải tặc.

Ngải Tư à, nhìn dòng lũ này xem, ngu độn đến mức nào.

Nhưng họ vẫn hết lần này đến lần khác vì ngươi mà phát động xung kích, đem sinh mạng của mình hoàn toàn dâng hiến, lại chẳng hề biết nguyên nhân thực sự, Đỗ Lan nói.

Nước mắt Ngải Tư tuôn rơi, hắn có thể nhìn thấy thân ảnh những hải tặc ngã xuống dưới làn đạn: Mọi người, đừng qua đây.

Chỉ là tiếng gào thét xé ruột xé gan ấy cũng chẳng thể xuyên thấu đến chiến trường.

Ngươi có gào rách cổ họng thì cũng chẳng ai nghe thấy đâu, Đỗ Lan lạnh lùng nói.

Tuyệt vọng đi, tất cả những kẻ đến đây hôm nay đều không thể sống sót rời khỏi, bởi vì bọn chúng đều là lũ hải tặc ác quán mãn doanh.

Cái chết của chúng đã được định đoạt từ ngày chúng ra khơi làm hải tặc.

Chúng sẽ chết, không liên quan gì đến ngươi, nên ngươi không cần tự trách, bởi vì ngươi cũng sẽ chết.

Giá treo cổ của ngươi đã sớm dựng xong rồi.

Không.

So với lũ Hải quân hủ bại các ngươi, những hải tặc này mới là đại biểu cho tự do, là hào kiệt của đại hải, là chủ nhân của đại dương.

Ngải Tư kích động phản bác.

Đỗ Lan vô cùng khinh thường cười nhạo một tiếng: Thì có tác dụng gì.

Tự do có thể ăn no bụng sao.

Tự do có thể cho các ngươi quần áo mặc sao.

Tự do chẳng qua chỉ là sự tự thỏa mãn tâm lý của các ngươi mà thôi.

Bách tính không cần tự do, cái họ cần là sinh tồn.

Hải quân chúng ta cho họ sinh tồn, còn lũ hải tặc các ngươi tước đoạt quyền lợi sinh tồn của họ.

Tâm thái của các ngươi quá hẹp hòi, chỉ chứa nổi ước mơ của chính mình.

Ngải Tư trầm mặc.

Không có Hải quân, các ngươi chẳng là cái thá gì cả.

Thậm chí đến thuyền cũng chẳng có mà đi, đừng nói gì đến theo đuổi tự do.

Các ngươi là lũ sâu mọt.

Khí thế của Đỗ Lan hoàn toàn thay đổi, Khí xông thẳng lên trời, mạnh hơn Bá Vương Sắc Bá Khí vô số lần, trực tiếp áp chế Ngải Tư đến mức không thở nổi.

Cuối cùng, đội hình Hải quân cũng bị đám hải tặc hãn không sợ chết xé toạc.

Chiến hạm hải tặc điên cuồng chen về phía trước, bọn họ đã xông vào nội vịnh, đã có thể đổ bộ.

Từ giờ trở đi sẽ là cuộc chiến Vương đối Vương, chiến lực cao cấp đấu với chiến lực cao cấp.

Đỗ Lan đứng trên cao đài, nhìn rõ mồn một.

Chiến Quốc cũng đã xuất hiện, sau lưng đứng ba vị Đại tướng.

Đợi đến lúc cần thiết, bọn họ cũng sẽ tự mình ra sân chiến đấu.

Đầu tiên đối đầu chính là Trung tướng, Thất Vũ Hải và phe Bạch Hồ Tử.

Chiến Quốc, trả con trai lại cho ta.

Bạch Hồ Tử được các đoàn viên ủng hộ đứng lên bờ, trên tay ông ta vẫn còn cắm kim truyền dịch.

Vì di chứng của Chấn Chấn Quả Thực, Bạch Hồ Tử đã sắp đèn cạn dầu khô.

Bạch Hồ Tử đã chuẩn bị sẵn sàng để chiến tử.

Bố Già.

Nhìn thấy Bạch Hồ Tử bị thương đau tra tấn mà vẫn đích thân xuất mã cứu mình, Ngải Tư lại rơi lệ.

Nguyên soái Chiến Quốc đứng trên lầu, từ trên cao nhìn xuống Bạch Hồ Tử.

Người đàn ông năm đó từng tranh hùng cùng Vua Hải Tặc, hiện tại cũng đã già nua, không khỏi cảm khái thời đại biến hóa: Bạch Hồ Tử, không ngờ ngươi sẽ đích thân đến.

Không ngờ mới là lạ, Chiến Quốc biểu thị tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát.

Chiến Quốc, đừng nói nhảm, mau thả con trai ta ra.

Giọng Bạch Hồ Tử không cao, nhưng lại khiến tất cả mọi người đều nghe thấy.

Bạch Hồ Tử, ngươi đã già rồi.

Hiện tại là thời đại mới, ta sẽ thay ngươi đặt dấu chấm hết cho thời đại cũ.

Chiến Quốc cũng không chịu thua kém.

Khà, không sai ta là già rồi, cho nên ta mới càng thêm trân trọng con cái của mình.

Mà thuyền đội của ta chính là con cái ta, ta sẽ không vứt bỏ bất cứ đứa con nào.

Ta, nhất định sẽ cứu Ngải Tư.

Tiếng cười của Bạch Hồ Tử truyền khắp Tổng bộ Hải quân.

Ta sẽ không để ngươi thành công đâu, tấn công.

Chiến Quốc ra lệnh một tiếng, binh sĩ Hải quân liền như kiến cỏ mật độ dày đặc xông về phía hải tặc.

Hai luồng nhân mã hoàn toàn va vào nhau, cuộc chiến tranh như thế này chỉ có những người sở hữu dũng khí mới có thể chiếm thượng phong.

Hải quân lấy Trung tướng làm tiên phong, cắm sâu vào bộ đội chủ lực của hải tặc.

Cổ Y Na cũng là lần đầu tiên trải qua cuộc chiến quy mô lớn như vậy, kẻ địch đối diện dường như đánh mãi không hết.

Đại kiếm trong tay nàng phát huy Cao Tốc Kiếm đến cực hạn, tất cả kẻ địch đến gần đại kiếm đều bị đánh bay ra ngoài.

Trước mặt Cổ Y Na xuất hiện một khoảng đất trống, khiến hải tặc không dám lại gần.

Kiếm của nữ nhân này quá lợi hại.

Thực lực Trung tướng Hải quân cũng vô cùng bất phàm, đối mặt với lực lượng trung kiên đến từ Tân Thế Giới cũng có thể chiếm ưu thế.

Sức mạnh của hải tặc quá mức vàng thau lẫn lộn.

Cổ Y Na như chốn không người, vậy mà một mình dẫn theo tiểu đội cứ thế lao thẳng đến trước mặt Bạch Hồ Tử.

Hơn mười hải quân sau lưng Cổ Y Na nuốt nước miếng, bọn họ biết lão đại của mình lợi hại, nhưng không ngờ lại lợi hại đến trình độ này.

Thế mà một đường giết thẳng đến trước mặt Boss địch.

Bạch Hồ Tử cũng giật mình, nhưng lập tức hào sảng cười to: Xem ra ta thực sự già rồi, không ngờ Trung tướng Hải quân hiện tại lại lợi hại đến mức này.

Nha đầu, ngươi nhất định sẽ trở thành Đại tướng.

Ta tham gia Hải quân không phải để trở thành Đại tướng, mà là để gánh vác chính nghĩa, Cổ Y Na đáp.

Đối với Bạch Hồ Tử, nàng vẫn giữ sự tôn kính, xét về tuổi tác thì cũng nên như vậy.

Chính nghĩa sao.

Nha đầu thú vị.

Vậy ngươi muốn cản trở ta sao.

Bạch Hồ Tử nhìn về phía Cổ Y Na.

Mấy chiến lực bên cạnh ông ta đã chuẩn bị công kích.

Ngươi vì đồng đội của mình mà đến nơi này, ta tôn trọng ngươi.

Nhưng xin lỗi, ta là Hải quân.

Cổ Y Na cắm thẳng đại kiếm xuống đất, hai tay khoanh trước ngực.

Tất cả mọi người đều không biết Cổ Y Na bỏ kiếm xuống là muốn làm gì.

Cổ Y Na là đang điều chỉnh Khí, đưa trạng thái của bản thân lên mức tốt nhất: Vì chính nghĩa.

Khí tung hoành kích động, áo khoác trên người cũng vì phản trọng lực mà vểnh lên: Tác với tư cách Hải quân, ta sẽ bắt giữ ngươi.

Chương 248

Ngươi có quyền giữ im lặng, nhưng tất cả những gì ngươi nói sẽ trở thành bằng chứng trước tòa.

Câu thoại này là Cổ Y Na xem phim hồi nhỏ thấy được, nên vẫn luôn nhớ kỹ, hôm nay rốt cuộc có cơ hội dùng rồi.

Cổ Y Na chậm rãi, chậm rãi nâng hai tay lên nắm lấy chuôi đại kiếm trước thân.

Khí lập tức từ đại kiếm truyền xuống đất.

Đất đá quanh mũi kiếm bị Khí khuấy động hoàn toàn, biến thành một cái hố, toàn bộ thanh kiếm đều lộ ra.

Nàng đã chuẩn bị xong.

Kiếm của Cổ Y Na, qua sự dạy dỗ của Địch Ny Toa, có thể nói ở thế giới này cũng được tính là nhanh, nhưng cũng chỉ là kiếm nhanh mà thôi.

Hiện tại kẻ địch của nàng là Bạch Hồ Tử, quái vật cùng thời đại với Vua Hải Tặc.

Các ngươi đều đừng ra tay, cứ để ta xem xem thế hệ mới của Hải quân rốt cuộc có bản lĩnh gì.

Bạch Hồ Tử rút Thế Đao từ sau lưng ra, xoay vài vòng trên tay rồi chỉ về phía Cổ Y Na.

Đến đây đi, muốn bắt lão phu thì cứ việc tới.

Cổ Y Na động thủ, đại kiếm đồng thời chấn động với tốc độ cao.

Kiến Văn Sắc Bá Khí của Bạch Hồ Tử vừa xuất ra, đã có thể nhìn thấy động tác vung tay không thể tin nổi của Cổ Y Na.

Nhìn thấy thì nhìn thấy, nhưng Bạch Hồ Tử cũng không thể không kinh thán, vị Hải quân trẻ tuổi này nhất định đã trải qua tu luyện gian khổ mới có thể khiến cánh tay huy vũ đến trình độ này.

Kiếm tốc như vậy, kiếm kỹ như vậy, không hổ là tuổi còn trẻ đã trở thành Trung tướng.

Nhưng hôm nay ngươi ngươi gặp phải là lão phu, Bạch Hồ Tử.

Năng lực Chấn Chấn Quả Thực của Bạch Hồ Tử thông qua Thế Đao truyền về phía trước, va chạm với Cao Tốc Kiếm.

Không khí chấn động đối đầu với đại kiếm chấn động.

Năng lực Trái Ác Quỷ hệ Siêu Nhân mạnh nhất đối đầu với cực hạn của nhục thể.

Một bên là quái thú trên biển khổng lồ vô cùng, một bên là nữ kiếm hào một lòng theo đuổi kiếm kỹ mạnh nhất.

Đây chính là cuộc giao phong giữa thời đại cũ và thời đại mới.

Cổ Y Na có thể cảm giác rõ ràng cánh tay mình đang chịu đựng áp lực cực lớn, Cao Tốc Kiếm của mình bị thứ gì đó vô hình chặn lại toàn bộ.

Nhưng mệt mỏi trên thể xác được bù đắp bằng sự kiên trì trong tinh thần, vì chính nghĩa nhất định phải bắt giữ Bạch Hồ Tử, dù cánh tay mình có đứt cũng không sao cả.

Đối mặt với Tứ Hoàng Bạch Hồ Tử uy danh hiển hách, Cổ Y Na bộc phát ra chiến ý chưa từng có.

Cổ Y Na nghiêng người, đại kiếm trong tay lại tăng tốc một lần nữa.

Lần này Khí trong cơ thể nàng chậm rãi lưu chuyển, cuối cùng chuyển đến cánh tay đang huy vũ.

Khí có công năng trị liệu và cường hóa, giảm thiểu đau đớn cho Cổ Y Na.

Đây là một trận chiến tiêu hao, Khí trong cơ thể Cổ Y Na không nhiều, mà Bạch Hồ Tử lại đang thương bệnh quấn thân, đánh lâu dài đối với ai cũng không có lợi.

Tuy hai người đều biết điều đó, nhưng hiện tại công kích của cả hai đã dính vào nhau, chỉ cần ai xuất hiện đình trệ trước, công kích của đối phương sẽ đánh lên người mình.

Đôi mắt Chiến Quốc cũng đang quan sát trận chiến kia.

Ông ta không biết Cổ Y Na là đệ tử của Địch Ny Toa, cho nên ông ta vô cùng an ủi khi Hải quân lại có một Trung tướng như vậy.

Đợi đến khi chiến tranh kết thúc, Chiến Quốc cảm thấy có thể để Cổ Y Na lên làm Thượng tướng.

Ba vị Đại tướng khác cũng vô cùng kinh ngạc, một Trung tướng lại có thể chiến đấu với Tứ Hoàng Bạch Hồ Tử lâu đến vậy.

Còn thuộc hạ của Bạch Hồ Tử thì có chút lo lắng, liệu thân thể Bố Già của họ có chống đỡ nổi không.

Trên thực tế, Cổ Y Na và Bạch Hồ Tử hầu như xuất hiện sơ hở cùng lúc.

Bạch Hồ Tử là vì cơn ho, còn Cổ Y Na là vì cơ bắp cánh tay quá tải.

Sức mạnh cơ thể rốt cuộc không phải năng lực Trái Ác Quỷ, tuy Chấn Chấn Quả Thực gây gánh nặng lên cơ thể cũng rất lớn, nhưng rốt cuộc vẫn tiêu hao ít hơn nhiều so với việc vung tay tốc độ cao.

Bất quá Bạch Hồ Tử vẫn nhiều kỹ năng hơn một chút, khi năng lực quả thực xuất hiện trệ đãi, Bá Khí liền tiếp tục đè lên.

Còn Cổ Y Na chỉ có kiếm kỹ và dự đoán của Khí, lại không có thủ đoạn công kích nào khác.

Nàng có thể cảm thấy một luồng khí thế khiến người ta run rẩy đang ập về phía mình.

Nhưng nàng là đệ tử của Địch Ny Toa.

Khí của Địch Ny Toa và Đỗ Lan còn khủng bố hơn cái này nhiều, nàng đã miễn dịch với Bá Vương Sắc Bá Khí rồi.

Cho nên Hải quân xung quanh Cổ Y Na toàn bộ bị dọa không dám động đậy, chỉ có Cổ Y Na vẫn đứng đó, trường kiếm trong tay vẫn rung động nhè nhẹ.

Lúc này ống tay áo khoác của Cổ Y Na đã không còn, lộ ra cánh tay trắng nõn.

Rất khó tưởng tượng một cánh tay như vậy lại có sức bộc phá nhường ấy.

Vì cơ bắp chấn động cường độ cao, cánh tay lộ ra lúc này nhiệt độ rất cao.

Không tệ, có thể đứng vững trong Bá Khí của lão phu, đã rất khá rồi.

Nha đầu, đại hải sẽ thuộc về thế hệ các ngươi.

Nhưng ta đến để cứu con ta, cho nên không thể dừng bước tại đây.

Điều chỉnh lại hô hấp, Bạch Hồ Tử tung đại chiêu: Địa chấn.

Cả hòn đảo như bị lật úp, Bạch Hồ Tử đứng trên mặt đất nhấp nhô, hô lớn: Các con, đi cứu anh em của các ngươi ra đi.

Úc.

Cuộc xung kích của hải tặc hướng về đài xử hình bắt đầu.

Đội hình Hải quân lập tức bị chọc thủng, lúc này ba vị Đại tướng khác cũng động thủ.

Tuyến phòng ngự được thiết lập lại một lần nữa.

Hải quân và hải tặc triển khai chiến đấu thảm liệt ngay tại Tổng bộ Hải quân.

Chiến thuật của Hải quân là dùng biển người đè chết một số năng lực giả yếu, còn hải tặc không có chiến thuật, chỉ có một mục đích là không ngừng xông lên phía trước.

Hải tặc lấy băng hải tặc làm đơn vị, hết lần này đến lần khác tấn công vào trận tuyến Hải quân.

Sau khi Đại tướng Hải quân tham chiến, hải tặc rất nhanh đã không chịu nổi.

Trận tuyến Hải quân đẩy tới muốn đuổi đám hải tặc xuống biển.

Lúc này Bạch Hồ Tử vẫn đang hồi phục, đòn vừa rồi quá tổn thương nguyên khí.

Nhưng nhìn thấy hải tặc bại lui liên tiếp, Bạch Hồ Tử lại một lần nữa đứng ra.

Không hổ danh là quái vật cùng thời với Vua Hải Tặc, Thế Đao trong tay có thế hoành tảo thiên quân.

Hải tặc đi theo sau lưng Bạch Hồ Tử ngoan cường xông lên lần nữa.

Đỗ Lan đứng trên cao đài, nhìn đồng hồ: Sắp đến giờ rồi, lên giá treo cổ.

Hai tên đao phủ kéo Ngải Tư dậy, tròng thòng lọng vào cổ hắn.

Sau đó chỉ cần ấn cần gạt, bia mộ dưới chân Ngải Tư sẽ biến mất, Ngải Tư cũng sẽ bị treo cổ.

Động tác trên cao đài lọt vào mắt tất cả hải tặc, thế công càng thêm mãnh liệt, nhưng trước mặt họ là bức tường sắt của ba vị Đại tướng, không đơn giản mà vượt qua được.

Đúng lúc này Lộ Phi Luffy xuất hiện, dẫn theo 200 tội phạm cùng hung cực ác vượt ngục từ Impel Down gia nhập chiến trường.

Thời gian vừa khéo, Đỗ Lan cười, tiếp theo đến lúc hắn ra tay rồi.

Thực lực hải tặc tăng mạnh, phải biết đám tội phạm này mỗi kẻ đều có năng lực một địch một trăm.

Chương 249

Đã Lộ Phi xuất hiện, vậy các vai phụ khác liền vô cùng tự giác đảm nhiệm vai trò tiên phong mở đường, mở ra thông lộ cho Lộ Phi.

Một hình ảnh thú vị quá, sau này nhất định phải cho người khắc cảnh tượng này thành phù điêu, để hậu nhân cũng được xem.

Tiêu đề gọi là Sự điên cuồng cuối cùng của hải tặc.

Đỗ Lan cảm thấy đám hải tặc này cũng thật ngốc nghếch đáng yêu.

Trừ những kẻ tâm lý biến thái, đám hải tặc kia căn bản chính là đồ ngốc.

Vì là đồ ngốc nên không sợ hãi pháp luật, vì là đồ ngốc nên không vì giết người mà khổ não, vì là đồ ngốc mới có thể vì một câu nói mà dâng tặng sinh mạng của mình.

Vì là đồ ngốc, nên mới hành động theo chuẩn tắc khiến người ta không sờ thấy đầu óc: một cơn giận có thể giết người, một niềm vui cũng có thể cứu người, một nỗi bi thương có thể khiến tất cả mọi người chôn cùng, một phút xúc động nguyện ý vì cam kết và lời thề mà hiến thân.

Đúng là lý luận của kẻ ngốc, cách sống của kẻ ngốc.

Đáng tiếc thế giới này cần trật tự, chứ không phải kẻ ngốc.

Ngải Tư kỳ quái nhìn Đỗ Lan bên cạnh, hắn nghe rõ ràng trong lời Đỗ Lan có sự thưởng thức đối với một số hải tặc, nhưng dường như chỉ là đối với loại hải tặc ngốc nghếch như Lộ Phi.

Ngải Tư dường như cũng hiểu được chút suy nghĩ của Đỗ Lan, thế giới này không thể thiếu trật tự, không có trật tự, chỉ có hải tặc tùy hứng làm bậy sẽ hủy diệt thế giới này.

Ngải Tư chưa bao giờ suy nghĩ vấn đề từ độ cao như thế, nghĩ như vậy chỉ thấy toàn thân phát lạnh, quá khứ tất cả những gì hắn làm dường như đều đang phá hoại thế giới này.

Thế giới này cần những người giàu tinh thần mạo hiểm để thúc đẩy, nhưng không nhất định phải là hải tặc.

Chính phủ Thế giới đã bắt đầu biến cách, giờ đến lượt đám ngốc kia.

Nhưng trước tiên, ta sẽ cho họ thấy thế nào là tuyệt vọng.

Đỗ Lan nói.

Tay Đỗ Lan đã đặt lên cần gạt: Bây giờ, Ngải Tư, nói tạm biệt với thế giới này đi.

Tất cả hải tặc đều nhìn thấy, tên Đại tướng vẫn luôn không ra tay kia, tên Đại tướng thứ tư kỳ quái muốn giết chết anh em Ngải Tư của họ, đều điên cuồng xông về phía cao đài.

Mà ở phía trước nhất đương nhiên là Lộ Phi, thân thể cao su bay nhanh trong đám Hải quân: Đỗ Lan, đừng đụng đến Ngải Tư.

Lấy Lộ Phi làm trung tâm, Bá Vương Sắc Bá Khí lập tức bao phủ toàn bộ quảng trường, lính lác Hải quân toàn bộ bị Bá Khí dọa ngất đi.

Không còn Hải quân cản trở, Lộ Phi lập tức tăng tốc, vọt thẳng lên cao đài.

Đi đi, Lộ Phi.

Lên đi, Mũ Rơm.

Lộ Phi.

Tất cả những hải tặc từng giao thiệp với Lộ Phi đều cổ vũ cho cậu ta, vì Lộ Phi dọn sạch lộ trình phía trước, để cậu ta đi cứu anh trai Ngải Tư.

Lộ Phi tiến lên.

Trung tướng, Đại tướng, Nguyên soái, không một ai đi ngăn cản, bởi vì họ biết trước mặt Lộ Phi có một ngọn núi lớn mà ngay cả chính bọn họ cũng không thể vượt qua: Đại tướng thứ tư, Đỗ Lan.

A.

Ngải Tư, em đến cứu anh đây.

Lộ Phi vọt thẳng lên đỉnh cao đài.

Đỗ Lan, ta nhất định phải đấm ngươi.

Lúc này tay Đỗ Lan đã sớm rời khỏi cần gạt, hắn nhìn Lộ Phi đang bay tới, mỉm cười: Bây giờ các ngươi sẽ đối mặt với tuyệt vọng thực sự.

Tất cả tĩnh chỉ, chỉ có Khí bành trướng bất tận trên người Đỗ Lan, khiến tất cả mọi người đều cảm giác được không khí quanh mình dường như cũng đang run rẩy, muốn đào thoát khỏi hòn đảo nhỏ này, đào thoát khỏi Tổng bộ Hải quân.

Haaa.

Khí của Đỗ Lan thổi bay cả Lộ Phi và Ngải Tư ra ngoài, quần áo trên người họ đã rách nát toàn bộ.

Còng tay đá biển trên người Ngải Tư cũng hoàn toàn biến thành bột phấn.

Đây đều là xảy ra dưới sự khống chế tinh diệu của Đỗ Lan, nếu không Lộ Phi và Ngải Tư đã sớm bị trọng thương, mà Lộ Phi cũng sẽ không chỉ đơn giản là hỏng cái áo gi lê, chiếc mũ rơm của cậu ta cũng sẽ bị Đỗ Lan hủy diệt trong nháy mắt.

Khí của Đỗ Lan vừa phóng vừa thu, cả chiến cục hoàn toàn thay đổi, đám lính tôm tướng cá của hải tặc hoàn toàn bị áp chế.

Sau đó Đỗ Lan nhìn về phía Bạch Hồ Tử: Chiến Quốc nói sức mạnh của ngươi đủ để hủy diệt thế giới, hãy cho ta xem thử xem.

Nói rồi một viên Tiên Đậu bay đến trước mặt Bạch Hồ Tử.

Bạch Hồ Tử đón lấy Tiên Đậu trong tay, bàn tay khổng lồ xòe ra, một hạt đậu nhỏ xíu: Chút đậu này không đủ cho lão phu nhét kẽ răng.

Ăn đi, nội thương tích lũy qua năm tháng sử dụng Chấn Chấn Quả Thực của ngươi sẽ được trị khỏi hoàn toàn, sức mạnh của ngươi sẽ khôi phục lại đỉnh phong.

Hãy cho ta thấy sức mạnh có thể sánh ngang với Vua Hải Tặc đi.

Đỗ Lan hiện tại đã rất ít khi gặp được đối thủ, nhìn vòng trọng lực trên tay, lập tức điều chỉnh đến cực hạn.

Mộc đài dưới chân Đỗ Lan cũng vì hắn không sử dụng Khí mà bị trọng lực đè sập.

Đỗ Lan, đừng hồ nháo, đưa Tiên Đậu cho gã đàn ông đó, ngươi muốn Hải quân chúng ta hủy diệt sao.

Chiến Quốc kích động.

Phải biết kể cả khi Bạch Hồ Tử trọng thương, Hải quân cũng không dám đi thảo phạt ông ta.

Càng đừng nói đến lúc Bạch Hồ Tử toàn thịnh.

Bạch Hồ Tử nhìn Tiên Đậu trong tay, sau đó không chút do dự nuốt xuống.

Sự tình thần kỳ xảy ra, lồng ngực vốn đau đớn không còn đau nữa, sự cứng ngắc của tứ chi cũng biến mất, quan trọng hơn là cơ bắp của chính ông ta bắt đầu phát ra sức sống đã lâu chưa cảm nhận được.

Lão phu.

Bạch Hồ Tử không thể tin nổi cảm nhận sự biến hóa của thân thể, sức mạnh trào dâng.

Lão phu lại có thể chiến đấu rồi.

Tùy theo đó là Bá Vương Sắc Bá Khí phát ra, Hải quân một lần nữa chịu trọng thương.

Rất tốt.

Đỗ Lan từ trong phế tích cao đài bước ra, từng bước từng bước, hòn đảo nhỏ dưới chân cũng đang chấn động.

Sau đó Đỗ Lan cởi bỏ áo khoác, lấy ra một viên Vạn Năng Giao Nang Capsule thay trang phục đặc chế, khoác lên mình bộ võ đạo phục màu vàng cam.

Bạch Hồ Tử, hãy tái hiện lại huy hoàng của thời đại ngươi đi, ngay trước mặt những khán giả kia.

Khán giả.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, hiện tại bọn họ không phải kẻ địch thì là người mình, đâu ra khán giả.

Ngoài hải loan, một hạm đội khổng lồ chậm rãi xuất hiện, bọn họ chính là khán giả Đỗ Lan mời tới: cờ hiệu Tinh Tinh của Thợ Săn Toàn Chức Hunter x Hunter bay phấp phới trong gió biển.

Đứng ở đầu thuyền chính là vị vương giả đến từ một thế giới khác, A Sắt Vương Arthur Pendragon Saber, còn có thê tử của cô, Cách Ni Vi Nhi Guinevere.

Thợ Săn Toàn Chức lần đầu tiên đại tập hợp.

Mười lăm năm phát triển, đã có hơn một trăm người, còn có nhân viên hậu cần toàn là thợ săn và nhân viên công hội, vượt quá trăm vạn người, bọn họ đều đến để xem náo nhiệt.

Khán giả đã đến rồi, chúng ta bắt đầu thôi.

Đỗ Lan đã ngứa tay.

Các con, toàn bộ quay lại thuyền.

Bạch Hồ Tử thấy Ngải Tư và Lộ Phi đã trở lại sau lưng mình, bảo bọn họ toàn bộ chuẩn bị rút lui.

Hiện tại thân thể mình đã khỏi hẳn, ông ta có lòng tin và quyết tâm để con cái mình an toàn rời đi.

Bố Già.

Mau về thuyền.

Bạch Hồ Tử quát.

Đúng là quan tâm con cái, yên tâm đi, hôm nay chỉ cần người không phạm tội đều có thể rời đi, Đỗ Lan nói.

Lão phu tin ngươi.

Bạch Hồ Tử nhìn Đỗ Lan, rất chân thành nói: Ngươi muốn chiến một trận với lão phu, như ngươi mong muốn.

Sân bãi được dọn sạch, bất kể là Hải quân hay hải tặc đều sợ bị cuốn vào trận chiến của hai con quái vật.

Bạch Hồ Tử trước mặt Đỗ Lan cao gấp mấy lần hắn, Đỗ Lan cũng rất ít có cơ hội giao chiến với chiến sĩ hình người có thể tích như thế này.

Dốc toàn lực đi, ta sẽ cảm tạ ngươi.

Đỗ Lan nói.

Lão phu sẽ làm vậy, để cảm tạ hạt đậu của ngươi.

Bạch Hồ Tử cầm ngang Thế Đao trước mặt, đây là lễ tiết đối với

Đỗ Lan.

Đại chiến ngàn cân treo sợi tóc.

Tất cả mọi người đều khẩn trương nhìn hai người, cảm nhận sự biến hóa của khí thế giữa hai bên.

Không ít người hỏi vị Đại tướng thứ tư kia rốt cuộc là ai.

Đương nhiên cũng có người khi nhìn thấy cờ hiệu công hội Thợ Săn Toàn Chức đã đoán ra Đỗ Lan chính là hội trưởng công hội này.

Trận chiến này thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Công hội Thợ Săn Toàn Chức, Hải quân, Thất Vũ Hải, hải tặc từ Tân Thế Giới, còn có Hắc Hồ Tử đang trốn trong bóng tối.

Xin hãy tiếp nhận kính ý của ta.

Trên Thế Đao của Bạch Hồ Tử tụ tập sức mạnh cắt mở không gian, sau đó dẫn đầu công về phía Đỗ Lan.

Đến hay lắm.

Đỗ Lan không né tránh, chỉ đưa tay ra, năm ngón tay vững vàng tiếp lấy lưỡi Thế Đao.

Chương 250

Cường độ thân thể Đỗ Lan đã vượt qua tất cả mọi người trên thế giới hải tặc, công kích như vậy căn bản không tính là gì: Chỉ có trình độ này thôi thì ngươi sẽ bị ta đánh bại đấy.

Lão phu, chưa từng bại bao giờ.

Kể cả với Vua Hải Tặc La Kiệt Roger, Bạch Hồ Tử cũng có thể đánh ngang tay, chỉ là cuối cùng La Kiệt thành Vua Hải Tặc, còn Bạch Hồ Tử chọn gia đình, hai người chọn con đường khác nhau mà thôi.

Năng lực Chấn Chấn Quả Thực lại một lần nữa phát động, không gian xung quanh giống như tấm kính vỡ vụn, ập về phía Đỗ Lan.

Đỗ Lan hít sâu một hơi, sau đó hét lên một tiếng A.

Vết nứt không gian đang tập kích tới vậy mà bắt đầu vặn vẹo, sau đó biến mất không thấy.

Tiếng hét kia, vậy mà chấn nát cả không gian.

Uy lực bậc nào, đáng sợ bậc nào, gã kia thực sự chỉ là một Đại tướng sao.

Hay là một quái vật, một quái vật chân chính.

Bạch Hồ Tử cũng đổ mồ hôi lạnh, đối phương cũng không phải năng lực giả, nhưng lại có thể chỉ bằng tiếng hét đã hóa giải công kích không gian của mình, quá đáng sợ.

Mà Ưng Nhãn Mihawk ở một bên đôi mắt càng phóng quang, hắn không phải năng lực giả, mà là bản thân tu luyện.

Hắn dường như nhìn thấy một cảnh giới mới, một cảnh giới có thể dùng kiếm của mình chém đứt tất cả, chỉ cần mình có thể đạt tới cảnh giới đó, vậy thì kiếm của mình không nghi ngờ gì sẽ là mạnh nhất thế giới.

Bạch Hồ Tử không nghi ngờ gì đại biểu cho chiến lực cao nhất thế giới này, hơn nữa hiện tại ông ta đã hoàn toàn hồi phục, thực lực qua nhiều năm lắng đọng càng thêm thâm sâu khó lường.

Bị Đỗ Lan hóa giải công kích, ông ta cũng không hề khí nỗi, thậm chí tìm lại được cảm giác chiến đấu với Vua Hải Tặc La Kiệt năm xưa.

Khi đó Bạch Hồ Tử còn trẻ, khi đó Bạch Hồ Tử còn chưa có nhiều người nhà như vậy, khi đó Bạch Hồ Tử còn chưa là Bạch Hồ Tử.

Tốt.

Đỗ Lan, người lão phu muốn cảm tạ, hãy để chúng ta chiến một trận thống khoái.

Bạch Hồ Tử chém xéo Thế Đao xuống, không gian lập tức biến thành hai nửa, tất cả mọi thứ đều bị cắt ra, phân tử trong không khí cũng bị cắt thành hai nửa.

Đối mặt với công kích như vậy, Đỗ Lan cũng không thể không làm ra chút động tác, hắn động, nhảy ra khỏi phạm vi công kích.

Chính là như vậy, chính là như vậy.

Đỗ Lan kích động, bởi vì dưới tác dụng của trọng lực khổng lồ, động tác của hắn bị hạn chế, cho nên cũng chỉ là kham khổ tránh thoát một kích hủy thiên diệt địa kia.

Đây chính là sức mạnh hủy diệt thế giới sao, tốt.

Đỗ Lan nắm chặt hai nắm đấm: Rất lâu không có cảm giác như thế này, vậy thì ta cũng muốn tấn công đây.

Đỗ Lan chỉ dựa vào sức mạnh nhục thể xông ra ngoài, sau đó đấm về phía Bạch Hồ Tử.

Bạch Hồ Tử lông tóc dựng đứng, cảm giác vô cùng nguy hiểm, thân hình khổng lồ né sang một bên.

Nắm đấm Đỗ Lan đánh vào không khí, nhưng quyền phong uy lực cực đại vẫn quát ra mấy đường huyết ngấn trên bụng Bạch Hồ Tử.

Rõ ràng không đánh trúng.

Một số kẻ nhãn giới thấp tỏ vẻ không hiểu vì sao Bạch Hồ Tử lại bị thương.

Nhưng bọn họ vừa dứt lời, tường thành phía trước Đỗ Lan bị đánh sập.

Khiến tất cả mọi người câm miệng.

Chỉ là một quyền bình thường mà thôi, vậy mà lại có lực phá hoại lớn như vậy.

Quái vật, đúng là quái vật.

Thực lực của ngươi, xa xa vượt qua cấp bậc Đại tướng, thật khiến người ta kinh thán, thì ra nắm đấm của La Kiệt cũng không bằng ngươi, Bạch Hồ Tử cảm thán.

Vậy thì thật cảm tạ, hãy để ta hưởng thụ thật tốt trận chiến này đi.

Đỗ Lan thu hồi nắm đấm, sau đó vặn vẹo cổ.

Nhất định phụng bồi đến cùng.

Haa.

Bạch Hồ Tử vung Thế Đao mang theo không gian vỡ nát công về phía Đỗ Lan.

Đến đây đi, chứng kiến một hào kiệt thời đại, hãy thể hiện thật tốt thời đại của các ngươi ngay trước mặt ta đi.

Đỗ Lan vung quyền nghênh đón.

Cánh tay Đỗ Lan bị cuốn vào trong vết nứt không gian nhưng trừ quần áo, cái gì cũng không sao, nắm đấm càng là va chạm trực diện với lưỡi Thế Đao.

Kình phong từ cú va chạm quét sạch toàn bộ quảng trường, khu đất trống vốn tạp loạn hiện tại đã biến thành bình địa.

Hải quân và hải tặc toàn bộ đình chiến, trợn mắt há hốc mồm nhìn cuộc đối quyết này.

Bạch Hồ Tử thời đại toàn thịnh đấu với Đại tướng thứ tư thần bí Đỗ Lan.

A ha.

Lão phu rất cao hứng.

Bạch Hồ Tử cười lớn, phát động tiến công liên tục không ngừng.

Đỗ Lan cũng không cam lòng yếu thế, quyền đấu quyền kích ra.

Hai người không ngừng va chạm, khu đất trống bên cạnh bọn họ đã chịu không nổi, mặt đất vỡ nát, những viên đá nhỏ bị hút bay lên, sau đó bắn tứ tung như đạn lạc.

Những cao thủ không thể không vì thủ hạ của mình mà che chắn đống đá vụn này.

Một số võ đạo gia dùng tay không bắt đá, tỏ vẻ áp lực rất lớn, tay bọn họ cứ như bị pháo đạn đánh tới tấp.

A đát.

Đỗ Lan trong miệng phát ra tiếng kêu quái dị, rất lâu chưa sướng khoái như vậy, tuy rằng vẫn chưa dùng Khí, nhưng cảm giác thư giãn gân cốt thế này thật sự không tệ.

Thế Đao Chiến Thần.

Quả cầu không gian khổng lồ bị đánh về phía Đỗ Lan.

Đỗ Lan cũng không dám chậm trễ: Thái Cực.

Thân thể khựng lại, hai tay đồng thời đưa ra, đem Thế Đao của Bạch Hồ Tử trượt qua thân thể mình, ấn xuống mặt đất.

Vụ nổ kịch liệt nổ tung cả khu đất trống thành một cái hố lớn.

Đá bị chiêu thức không gian chấn thành bột phấn biến thành bụi mù che khuất cả cái hố lớn, không nhìn thấy tình huống dưới đáy hố.

Một kích này, coi như đem toàn bộ Tổng bộ Hải quân hủy diệt.

Bức tường có viết hai chữ Hải quân kia cũng đã mất đi một góc, giống như miếng thạch bị thìa múc mất một miếng bên dưới.

A.

Công kích của Bạch Hồ Tử vẫn đang tiếp tục, một đạo vết cắt khổng lồ xông thẳng lên trời, từ trong bụi mù dưới đáy hố bay lên không trung.

Bụi mù bị cắt làm hai nửa, tất cả mọi người đều kinh hồng thoáng nhìn thấy hai người dưới đáy hố đang bay nhanh biến đổi vị trí tiến hành công kích lẫn nhau.

Sau đó hai nửa bụi mù lại một lần nữa cuộn vào nhau, che khuất tầm mắt mọi người.

Tiếp theo, mọi người liền nhìn thấy dưới đất dường như có du long phi tràm mà qua, xé rách đại địa xung quanh hố tròn.

Lộ Phi, Ngải Tư hoàn toàn đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngốc, đây chính là uy lực của chiến sĩ mạnh nhất thế giới này, quả thực là binh khí hình người.

Ngay cả Cổ Y Na cũng là lần đầu tiên nhìn thấy sư phó trượng phu chiến đấu như vậy, không sử dụng Khí, hoàn toàn sử dụng cận chiến nhục bác mà lại có uy lực như thế.

Xem ra so với vợ chồng sư phó, mình vẫn còn kém quá xa.

Haa.

Đỗ Lan đấm ra một quyền, cả khối vách đá đều bị đánh thành mảnh nhỏ, hơn nữa còn có lực xuyên thấu rất mạnh, không chỉ là đánh vỡ vách đá bề mặt, mà còn đánh ra một cái động lớn hình trụ sâu hoắm trên vách đá.

Khả năng khống chế lực đạo của Đỗ Lan đã đáng sợ đến địa bộ này.

Mặt đất dưới chân khán giả lỏng ra, một số người rơi xuống.

Diện tích bị chiến đấu lan đến ngày càng lớn, cứ đà này Tổng bộ Hải quân sẽ bị dỡ bỏ hoàn toàn.

Ngay khi tất cả mọi người đều lo lắng, động tĩnh dưới đất đột nhiên đình chỉ.

Tất cả mọi người đều hiếu kỳ vươn dài cổ, phỏng đoán chiến đấu có phải đã kết thúc rồi không.

Có tiếng bước chân, là hai người, từ hai hướng khác nhau đi ra.

Đầu tiên đi ra là thân ảnh khổng lồ của Bạch Hồ Tử, lúc này áo choàng của ông ta đã hoàn toàn không thấy, để trần nửa thân trên, Thế Đao trong tay cũng đã gãy, biến thành đoạn đao.

Chương 251

Trên trán, trên ngực, còn có trên lưng, toàn là vết máu.

Nhưng sắc mặt Bạch Hồ Tử vẫn không tệ.

Tiếp theo từ trong khói mù đi ra là Đỗ Lan, trừ tay áo bị hỏng ra, những nơi khác hoàn toàn không có vấn đề, ngay cả tóc vẫn tung bay như cũ.

Trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Hai người phân biệt từ hai bên hố tròn lớn đi ra, sau đó đứng hai bên nhìn nhau.

Thời đại của lão phu kết thúc rồi, tiếp theo sẽ là thời đại của Tân Thế Giới.

Nói rồi Bạch Hồ Tử giơ nửa thanh Thế Đao trong tay lên trước mặt, phát động năng lực chấn nát thanh đao thành mảnh vụn.

Từ nay về sau không còn băng hải tặc Bạch Hồ Tử, hãy nhớ lấy tên ta: Edward Newgate, lão đại của mọi người.

Thời đại Vua Hải Tặc cũng là thuộc về ngươi, Edward, Đỗ Lan nhìn ống tay áo của mình, thầm nghĩ về nhà lại bị Địch Ny Toa oán trách rồi.

Nhưng ngoài mặt đương nhiên sẽ không lộ ra biểu tình gì, mà ra vẻ thâm sâu nói.

A ha ha.

Nhìn về phía trước đi, thời đại qua rồi sẽ không quay đầu lại, thời đại mới sẽ là sân khấu của đám trẻ tuổi kia.

Bạch Hồ Tử tiêu sái xoay người, đối diện với những đứa con của mình: Các con, các ngươi nói lão phu là một người cha hợp cách chứ.

Nước mắt không ngừng rơi, tất cả thành viên băng hải tặc Bạch Hồ Tử đều cao giọng nói: Bố Già, người là. cha của chúng con.

Bạch Hồ Tử cười: Như vậy là tốt rồi.

Cảm ơn các ngươi đã kéo lên bức màn che hạ màn đặc sắc cuối cùng cho lão phu, lão phu một đời không hối hận.

Đỗ Lan đã không buồn phản bác, làm ơn, đừng nói mấy câu thoại như kiểu mình sắp chết thế chứ.

Ông chẳng qua chỉ bị thương nhẹ thôi, đến bác sĩ còn chẳng cần đấy nhé.

Tuy nhiên hiện tại biến cách thời đại đã bắt đầu.

Thế giới cần biến cách.

Thế giới này cần không chỉ còn là binh và tặc, cần phải trở nên đa nguyên hóa hơn, tiện lợi hơn.

Tại Thánh Địa Mariejois, Thiên Long Nhân bị tia chớp tấn công, Địch Ny Toa sấm rền gió cuốn khống chế tất cả Thiên Long Nhân, kẻ nào ngoan cố chống cự toàn bộ bị giết chết tại chỗ.

Cuối cùng, lĩnh tụ lâm thời của Thiên Long Nhân Vô Danh Thị, đã ấn dấu tay mình lên Lệnh Trích Khôi Lệnh bỏ mũ.

Địch Ny Toa bỉnh thừa thủ đoạn thiết huyết lưu mũ không lưu đầu, lưu đầu không lưu mũ, khiến Thiên Long Nhân hoàn toàn thần phục.

Thời đại Quý tộc Thế giới qua đi, thế giới sôi trào.

Nhà cách mạng Long Dragon đang đánh đến khó phân thắng bại với Lục quân ở Hồng Thổ Lục Địa, khi nhìn thấy tin tức này đã chấn động mạnh.

Khi ông ta còn đang dùng vũ lực đối kháng Chính phủ Thế giới, thì ở bên kia biển, Chính phủ Tân Liên Hợp đã đạt được thắng lợi cách mạng chưa từng có, cũng khiến tất cả các nhà cách mạng được cổ vũ lớn.

Long càng là đích thân đi đến thủ đô Tân Liên Hợp thỉnh cầu giáo huấn, học tập tri thức cách mạng tiên tiến và lý luận cách mạng.

Mà ở nhiều nơi, Hải quân lại vì Lệnh Trích Khôi của Thiên Long Nhân mà phát ra hai luồng âm thanh.

Một loại đương nhiên là khen hay, nhưng cũng biểu thị lo âu: không còn Thiên Long Nhân, Hải quân họ phục vụ cho ai.

Loại thứ hai chính là phản đối, bởi vì họ cảm thấy đây là Tân Liên Hợp công khai khiêu khích Chính phủ Thế giới.

Chính phủ Thế giới chỉ rõ Lệnh Trích Khôi phải xuất phát từ tự nguyện của Thiên Long Nhân, nhưng Tân Liên Hợp lại cưỡng chế dùng vũ lực can thiệp bắt Thiên Long Nhân chấp hành, là khiêu khích, không thể dung thứ.

Đương nhiên các hải tặc Tân Thế Giới khác cũng biết trời đổi gió rồi, nên nhao nhao trở nên điệu thấp.

Phải biết Thiên Long Nhân mà người ta còn dám xử, bọn họ cũng không dám quanh minh chính đại đi trêu chọc.

Hiệu quả Tân Liên Hợp lấy Thiên Long Nhân của thế giới cũ ra khai đao là vô cùng rõ rệt, nhất thời phong mang sở chỉ, không ai không tránh lui.

Tôn chỉ của Tân Liên Hợp đương nhiên không phải vũ trang thống nhất thế giới, mà là muốn thế giới trở nên hòa bình và náo nhiệt hơn: có tiền mọi người cùng kiếm, nồi đen ngươi tới gánh.

Cho nên sau Lệnh Trích Khôi, họ vùi đầu phát triển.

Còn Tổng bộ Hải quân sau đại chiến lần này, đã mất đi hệ thống chỉ huy thống soái toàn Hải quân.

Trong trận chiến của Đỗ Lan và Bạch Hồ Tử, cả hòn đảo đều trở nên bất ổn định.

Tại bộ chỉ huy tác chiến lâm thời của Hải quân, Lộ Phi, Ngải Tư còn có Bạch Hồ Tử, cùng với Hương Khắc Tư Shanks mới chạy tới đều tụ tập cùng một chỗ.

Ta biết các ngươi tuy đánh cờ hiệu hải tặc, nhưng tịnh chưa từng làm chuyện thiêu sát cướp bóc gì.

Kể cả có thì các ngươi cũng là lấy đen ăn đen.

Cho nên ta biết các ngươi đều là người có lương tâm, vì thế ta muốn cho các ngươi hai lựa chọn.

Một là không làm hải tặc nữa, hạ cờ hải tặc xuống, tiếp tục mạo hiểm trên đại hải, chỉ là đừng đánh cờ hiệu hải tặc.

Hai là các ngươi tiếp tục làm hải tặc, nhưng Hải quân sẽ tiếp tục truy bắt các ngươi.

Cái này còn phải nói sao, tôi đã nói với sư phụ rồi, tôi nhất định sẽ trở thành Vua Hải Tặc.

Còn có Hương Khắc Tư, cái mũ rơm này đợi đến khi thành Vua Hải Tặc rồi sẽ trả lại cho anh.

Lộ Phi là người đầu tiên phát ngôn, hoàn toàn nằm trong dự liệu của Đỗ Lan.

Hương Khắc Tư cười: Làm hải tặc quen rồi, tạm thời vẫn chưa nghĩ tới chuyển nghề.

Ngải Tư cũng biểu thị sẽ không rời khỏi băng Bạch Hồ Tử, bởi vì nơi đó là nhà của hắn.

Bạch Hồ Tử cũng cười: Đỗ Lan, ngươi tuy lợi hại, nhưng ngươi không hiểu được đàn ông trên biển cả đâu.

Ha.

Đỗ Lan vô tư cười cười, câu trả lời của đám người này hoàn toàn nằm trong dự liệu: Vậy lần sau gặp lại, sẽ lại là kẻ địch, ta sẽ bắt giữ các ngươi.

Lần sau tôi nhất định sẽ không để anh bắt được đâu, Lộ Phi khoa trương nói.

Đương nhiên những người khác không lạc quan như Lộ Phi, người có thể không phát huy toàn lực đã đánh bại Bạch Hồ Tử, bọn họ thật sự không nắm chắc có thể trốn thoát khỏi tay Đỗ Lan.

Vậy thì, tạm biệt các vị.

Gặp xong hai vị trong Tứ Hoàng và hai anh em, Đỗ Lan cũng thoải mái, hắn biết lấy nhân cách của bốn người này mà nói, sự hoạt động của họ đối với bình dân chỉ có lợi chứ không có hại.

Hải quân nếu không có những hải tặc tốt này thúc đẩy, nhất định sẽ càng thêm thối nát.

Đỗ Lan đi ra ngoài, không ngờ lại gặp Nữ Đế Boa Hancock, nữ nhân này không đi cùng Lộ Phi sao.

Ngươi tìm ta.

Đỗ Lan thấy Nữ Đế chắn trước mặt mình, không xác định hỏi.

Hắn và Nữ Đế cũng chỉ tán gẫu vài câu thôi, không thân với cô ta.

Là thê tử của ngươi công đánh Thiên Long Nhân.

Nữ Đế hỏi.

Đỗ Lan gật gật đầu: Sao vậy.

Xin hãy thay ta nhắn với phu nhân, ta Boa Hancock cảm tạ cô ấy.

Nữ Đế nói xong, tiêu sái rời đi.

Đỗ Lan câm nín, nhưng Nữ Đế này thích Lộ Phi, quả thật là lành ít dữ nhiều, vì Lộ Phi hoàn toàn không hiểu tình cảm, hơn nữa ở quê nhà còn có thanh mai trúc mã Nhã Na.

Không biết Lộ Phi tương lai sẽ lựa chọn thế nào đây.

Việc này còn có công tác dọn dẹp phải làm, hạm đội Hải quân liên hợp Chính phủ Tân Liên Hợp đã tiến hành một cuộc vây tiễu lớn đối với hải tặc tà ác, trải rộng khắp Tứ Hải và Đại Hải Trình, khiến hải tặc nhất thời trầm tĩnh đi rất nhiều, hơn nữa cuộc vây tiễu này kéo dài suốt hai năm.

Sau hai năm, thế giới trở nên thanh tịnh hơn nhiều.

Tuy vẫn có người tự xưng hải tặc ra khơi tìm kiếm mộng tưởng, nhưng vì ngày càng nhiều sự tích về hải tặc tốt được truyền ra, những hải tặc xuất hải kia cũng không còn là theo đuổi tài phú, mà là vì mộng tưởng chinh phục đại hải của chính mình.

Hải quân vẫn là Hải quân đó, chỉ là Cổ Y Na đã trở thành Đại tướng.

Nghe nói nàng và Ưng Nhãn từng có một trận chiến, nhưng kết quả nàng chưa từng nói với ai, Ưng Nhãn cũng vậy.

Nguyên soái Hải quân đổi thành Thanh Trĩ Aokiji, trước trận chiến tranh đoạt Nguyên soái, Đỗ Lan cũng không thiếu dạy dỗ hắn.

Ai bảo Đỗ Lan không thích Xích Khuyển Akainu chứ, coi như Xích Khuyển xui xẻo.

Xích Khuyển, lão già ngoan cố này, bị điều đến đội Hiến binh Hải quân, chỉnh đốn quân kỷ Hải quân.

Chương 252

Chức vị này vẫn rất thích hợp với Xích Khuyển cổ hủ và thủ lạt.

Dù sao hắn vốn dĩ cũng không được người ta thích, làm chức vị đắc tội người khác cũng chẳng sao.

Hoàng Viên Kizaru vẫn là lão già trơn trượt, bảo hộ bản thân thật tốt.

Thế giới đã thay đổi, có thể nhìn thấy từ nụ cười của bách tính, từ nụ cười của Hải quân, từ nụ cười của những người ra khơi truy mộng.

Thế giới đã thay đổi, tuy chỉ là một chút nhỏ nhoi, nhưng đúng là đã đổi thay.

Công hội Thợ Săn Toàn Chức đã biến thành một tổ chức phi chính phủ nổi tiếng nhất thế giới, phát hiện rất nhiều di tích lịch sử, thậm chí còn có rất nhiều Trái Ác Quỷ nghe chưa từng nghe thấy chưa từng thấy.

Rất nhiều thợ săn xuất sắc đều bắt đầu bán sản phẩm ăn theo của mình, nhất thời nhân khí của rất nhiều thợ săn tăng vọt, không kém gì thần tượng.

Mà Chính phủ Tân Liên Hợp gia nhập Chính phủ Thế giới, đồng thời đề xuất rất nhiều đề án lợi nước lợi dân, cũng dần dần được các quốc gia khác chấp nhận, chỉ là vì sở hữu vũ khí hạt nhân, vẫn có rất nhiều quốc gia địch thị Tân Liên Hợp.

Nhưng đồ vật do Tân Liên Hợp chế tạo lại là thứ tất cả các quốc gia đều tranh giành, hơn nữa giá trị quan văn hóa xuất khẩu cũng là trào lưu nhất và được hoan nghênh nhất.

Đây chính là trào lưu biến cách thế giới, con người theo đuổi cái tốt đẹp, cái tiên tiến.

Trong thời gian hai năm, Đỗ Lan cũng làm không ít việc, quan trọng nhất là hắn rốt cuộc đã từ Trái Ác Quỷ chiết xuất ra một thứ được hắn đặt tên là Ác Ma Tố.

Trong hai năm, Đỗ Lan mô phỏng hàng nghìn năng lực Trái Ác Quỷ, thể hội sự khác biệt và điểm chung giữa các năng lực, sau đó tốn mấy trăm Trái Ác Quỷ và Đá Biển, cuối cùng hoàn chỉnh chiết xuất ra loại Ác Ma Tố này.

Tác dụng của loại Ác Ma Tố này là khiến người ta không thể bơi lội, một thứ rất vô dụng, nhưng Đỗ Lan cảm thấy rất tốt, sau này ai đắc tội hắn, cứ dùng cái này chỉnh người.

Đương nhiên Ác Ma Tố còn có một công dụng nữa là sau khi bị thực vật hấp thu, sẽ khiến thực vật sinh ra dị biến, trở thành thực vật biến dị.

Mà người ăn thực vật đó xong, ngoại trừ không biết bơi ra, còn có thể đạt được chút năng lực yếu xìu.

Đỗ Lan biết hắn đã tìm được bản chất của Trái Ác Quỷ, đáng tiếc hắn không còn thời gian lưu lại thế giới này nữa, hắn phải đi rồi.

Xuyên Giới Môn, hay còn gọi là Vô Giới Môn, bảo bối lấy được từ chỗ lão sư Thần Hủy Diệt ở thế giới Dragon Ball.

Có thể giúp Đỗ Lan bọn họ xuyên việt các thế giới.

Ngoài vùng hoang dã, xuất hiện một cánh cửa lớn trang nghiêm.

Một mảnh hoang nguyên, đất là đất tốt, nhưng đã mọc đầy cỏ dại, một cảnh tượng hoang lương, cũng không biết nơi này là địa phương nào.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa sóng vai đứng đó, Sa Chức và La Tân đứng sau lưng bọn họ.

La Tân ở thế giới Hải tặc thân cô thế cô, nên hiện tại với tư cách người nhà đương nhiên là cùng nhau rời đi.

Mọi người đứng ngay ngắn nào, chúng ta chụp trước một tấm ảnh gia đình, đây là tấm ảnh gia đình đầu tiên của chúng ta, Đỗ Lan nói.

Lấy Vô Giới Môn làm bối cảnh, một bức ảnh đầy giá trị kỷ niệm.

Đi, chúng ta đi ăn đặc sản bản địa.

Đỗ Lan lấy ra một viên Vạn Năng Giao Nang, lần này hắn lấy ra không phải thiết bị bay, mà là một đóa Cân Đẩu Vân.

Nói ra thật xấu hổ, Đỗ Lan hắn không ngồi được Cân Đẩu Vân.

Lúc ở thế giới Hải tặc cũng không cho Lộ Phi thử, Cân Đẩu Vân là phương tiện giao thông vô cùng tốt, Đỗ Lan cũng chỉ mang theo đúng một đóa này, không nỡ cho Lộ Phi.

Nhưng Đỗ Lan hận a, hắn ngồi không được.

Có điều Địch Ny Toa, Sa Chức và La Tân ngược lại đều có thể ngồi lên.

Phụ nữ trong nhà ngồi Cân Đẩu Vân, Đỗ Lan chỉ có thể dùng Vũ Không Thuật.

Đây chính là đãi ngộ khác biệt a, nhưng nói đi cũng phải nói lại, trong nhà âm thịnh dương suy, hay là cùng Địch Ny Toa nỗ lực thêm chút nữa sinh một đứa con trai nhỉ.

Nhưng ngẫm lại chính mình ở thế giới Naruto nỗ lực cả trăm năm mới sinh được một cô con gái, sinh con trai thì không biết phải mất bao nhiêu năm nữa.

Bản thân còn cần nỗ lực mới được, nghĩ đến đây Đỗ Lan cười bỉ ổi.

Địch Ny Toa bắn một cái Khí đạn vào lưng Đỗ Lan: Nghĩ cái gì đấy.

Đều là vợ chồng già rồi, nhìn thấy biểu tình này của Đỗ Lan, Địch Ny Toa đương nhiên biết trượng phu mình đang nghĩ chuyện ổi tỏa gì, cho nên không vui nói.

Không có gì, nơi này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Bay lâu như vậy cũng không thấy bóng người nào, không phải là thời đại viễn cổ, đến một mống người cũng không có chứ.

Nhưng may mà mắt của cô bé Sa Chức tinh tường, nhìn thấy phía dưới có một căn nhà, tất cả mọi người liền hạ cánh.

Có ai không.

Mau mời chúng ta ăn cơm, nếu không ta diệt các ngươi.

Đỗ Lan đi lên liền đập cửa, lời nói trong miệng khiến tất cả mọi người đều ôm mặt.

Cửa mở ra một khe hở, một người đàn ông trung niên tiều tụy xanh xao mở cửa.

Nhìn một cái là biết không phải người tốt.

Đỗ Lan đã sớm dùng Khí quan sát qua, bên trong có một bạn nhỏ bị người ta trói ở góc tường.

Cho nên Đỗ Lan cũng không khách khí, tay hơi dùng sức, cánh cửa cùng người liền bị hắn đẩy cả ra ngoài.

Một tên cường đạo bị Đỗ Lan đánh ngất, mà một tên cường đạo khác lập tức ôm đứa bé bị bắt cóc vào lòng, dùng dao nhọn kề vào cổ đứa bé.

Đừng qua đây.

Cường đạo đổi nghề làm buôn người, một chút đạo đức nghề nghiệp cũng không có.

Đỗ Lan nhìn căn phòng, thế mà cũng khá rộng: Bà xã, con gái lớn, con gái nhỏ, vào xem cường đạo này.

Phi.

Địch Ny Toa đối với dáng vẻ không đứng đắn này của Đỗ Lan rất không thích, cứu người thì cứu người đi, nói nhảm nhiều thế làm gì.

Cho nên Địch Ny Toa vừa lên tiếng thì tay đã động, tên cường đạo kia bị quyền phong đánh ngất đi trong nháy mắt.

Mà đứa bé bị cường đạo hiệp trì trong lòng rơi xuống đất, trừng mắt không thể tin nổi nhìn nhóm người Đỗ Lan.

Sa Chức cởi trói cho đứa bé: Nhà em ở đâu.

Chị đưa em về.

Sa Chức không hỏi còn đỡ, vừa hỏi câu này, Tam Lạp A Khắc Mạn Mikasa Ackerman òa khóc, bởi vì cha mẹ cô bé đã bị cường đạo giết chết rồi.

Oa ô oa Tiếng khóc này không dừng lại được nữa.

Không khóc không khóc.

Sa Chức dỗ dành trẻ con vẫn rất có một bài, cộng thêm Nhẫn thuật trị liệu giúp an ủi cảm xúc, Tam Lạp rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Đứa trẻ đáng thương, người nhà nhất định là bị hại rồi.

Địch Ny Toa thương cảm sờ sờ khuôn mặt Tam Lạp.

Giết người cướp của.

Đỗ Lan nhìn về phía hai tên cường đạo kia liền không có hảo cảm, hai cái Khí đạn trực tiếp làm người bốc hơi: Như vậy thế giới liền sạch sẽ rồi.

Sa Chức, con đi xem nơi này có gì ăn không, làm chút đồ nóng, loãng một chút.

Đợi đứa bé này tỉnh lại thì cho ăn, Địch Ny Toa dặn dò.

Sa Chức và La Tân đi vào bếp tìm kiếm một chút, đáng tiếc cái gì cũng không có.

Căn nhà này đã sớm hoang phế, hiện tại bị cường đạo và bọn buôn người làm sào huyệt tạm thời, bọn chúng cũng chẳng có ý định sống qua ngày đàng hoàng.

Nhưng Đỗ Lan bọn họ có Vạn Năng Giao Nang, lấy ra chút thực phẩm, để hai cô con gái làm một bữa tiệc lớn.

Thế giới này, cự nhân tàn ngược, đất đai tốt tươi bị bỏ hoang.

Mà nhân loại trốn trong tường thành chỉ có thể phát huy sức mạnh tiến hành sản xuất trong không gian hữu hạn.

Nhưng nơi nào có con người thì có giai cấp, nơi nào có giai cấp thì sẽ có phân phối không đều.

Cho nên người sống ở tầng đáy thế giới này ăn không đủ no, mặc không đủ ấm.

Cũng chính vì nguyên nhân này, dân số nhân loại mới chỉ duy trì ở mức tài nguyên có thể chống đỡ.

Chương 253

Trên ba bức tường thành có bốn thành lũy ngại thành, tổng cộng mười hai thành lũy, còn có các thôn làng nhỏ rải rác trong tường thành, dân số cũng không ít, nhưng người thực sự tham gia sản xuất lại không nhiều.

Người thế giới này chỉ biết xây tường cao, không biết đạo lý tích lương rộng.

Không coi trọng nông nghiệp, cũng không coi trọng công nghiệp, thứ duy nhất coi trọng đại khái chính là sống sót, nhưng cũng chẳng ai coi trọng việc sống vì cái gì.

Người thế giới này khát vọng mình có thể sống sót, nhưng họ cũng chỉ là vì sống sót mà sống sót, căn bản không có mục tiêu.

Mỗi một người đều vì gia đình nhỏ của mình mà bận rộn, trong lòng không chứa nổi đại gia quốc gia.

Sau khi cự nhân đột phá tường Maria, một số người sống là để tìm cự nhân báo thù.

Đương nhiên cũng có người đem cừu hận phóng đại vô hạn đẩy lên tất cả cự nhân, nhưng nói cho cùng cũng là vì phục cừu, chứ không phải vì nhân loại.

Đương nhiên, thời đại này cũng có người vì tìm hiểu cự nhân, và lập chí tiêu diệt cự nhân, đáng tiếc loại người này ít lại càng ít, không thành khí hậu.

Tuy nhiên, hiện tại Đỗ Lan bọn họ đã đến, đám cự nhân gặp hạn rồi, đương nhiên nhân loại cũng gặp hạn rồi.

Ngải Luân Eren đang thò đầu ngoài cửa sổ, cậu và cha mình đến để khám bệnh, đáng tiếc lại nhìn thấy hiện trường vụ án mạng.

Cha cậu đi tìm người giúp, còn chính Ngải Luân lại tìm đến sào huyệt cường đạo này.

Nhưng xem ra người bên trong hình như không giống cường đạo, có nam có nữ, hơn nữa bọn họ giống như đang chăm sóc đứa bé kia.

Đỗ Lan đã phát hiện Ngải Luân ngoài nhà: Nhóc con, người lớn nhà ngươi đâu.

Ngải Luân giật mình, vắt chân lên cổ định chạy, nhưng cậu ta đâu chạy thoát được Đỗ Lan.

Nhóc con, ngươi chạy cái gì, người lớn nhà ngươi sắp đến rồi, cùng nhau ăn cơm đi.

Ta còn muốn hỏi thăm người nhà ngươi chút chuyện đây.

Đỗ Lan đã cảm giác được cha của Ngải Luân Cách Lý Sa Da Cách Nhĩ Grisha Yeager đang dẫn theo mấy quân nhân Đồn Trú Binh Đoàn chạy tới.

Ngải Luân khẩn trương bị Đỗ Lan kéo vào trong nhà.

Không lâu sau, Cách Lý Sa cùng mấy người lính chạy tới.

Nhưng chào đón bọn họ không phải là cường đạo, mà là một bữa tiệc lớn mỹ vị.

Thịt là thứ mà bình dân ở thế giới này rất ít khi có cơ hội được ăn.

Điều kiện gia đình Ngải Luân coi như rất tốt, bởi vì cha cậu là một bác sĩ danh tiếng, từng cứu cả một khu úng thành khỏi bệnh dịch, vãn hồi sinh mệnh cho rất nhiều người.

Cho nên Cách Lý Sa Jaeger với tư cách là bác sĩ rất được người khác tôn kính, thu nhập cũng không ít.

Bất quá, dù là như vậy thì nhà Ngải Luân cũng không thường xuyên ăn thịt, cho nên lúc ăn cơm cậu ta ăn không ít chút nào.

Chỉ là trên bàn còn có một người trạc tuổi tên là Sa Chức, nên Ngải Luân vẫn còn cố ý chú ý hình tượng một chút.

Bất quá cơm nước thực sự là quá mức mỹ vị, quả thực khiến người ta muốn ngừng mà không được.

Đỗ Lan hiện tại cũng đã biết, cả nhà bọn họ đã đi tới thế giới Cự Nhân.

Lúc ở thế giới Conan, hắn từng đạo nhái bối cảnh Cự Nhân tại công viên giải trí quái vật ngược đãi con người, khiến Thiên Không Du Nhạc Viên trở thành khu vui chơi nổi tiếng nhất thế giới Conan, được xưng là một trong những kỳ quan thế giới.

Địch Ny Toa kỳ quái nhìn trượng phu của mình, nàng cảm thấy lão công nhà mình nhất định là đã tới thế giới này rồi, nếu không Đỗ Lan làm sao có thể biết đồ vật của thế giới này còn làm thành khu vui chơi được chứ.

Địch Ny Toa sẽ không nghĩ tới, ở thế giới ban đầu của Đỗ Lan, những thế giới bọn họ trải qua chẳng qua là các tác phẩm manga anime.

Bất quá Đỗ Lan luôn cho rằng, nếu bọn họ đã xuất hiện trước mặt mình, thì tất cả đều là chân thực, cho nên Đỗ Lan đều coi người ở các thế giới này là người bình thường.

Tuy nhiên trải qua thế giới Conan, Địch Ny Toa vẫn cảm thấy mình tựa hồ đi tới một cái sân chơi khổng lồ, đang trải qua một trò chơi.

Cách Lý Sa là một người rất có chuyện xưa, nhưng cảm giác vẫn rất chính trực, có một cô vợ xinh đẹp, còn có một cậu con trai nhiệt huyết.

Đang sống cuộc sống bình tĩnh an tường, cho đến khi hắn gặp được gia đình kỳ quái này.

Đỗ Lan mua lại căn nhà bên cạnh Cách Lý Sa, sau đó cả nhà năm người dọn vào ở.

Vốn là bốn người, nhưng Địch Ny Toa quyết định nhận nuôi Tam Lạp, cho nên biến thành năm người.

Cách Lý Sa, cùng đi ra ngoài uống rượu.

Đỗ Lan một chút cũng không giống người ngoài, ngay cả cửa cũng không gõ mà trực tiếp vào nhà.

Mẹ của Ngải Luân là Tạp Nhĩ Lạp đang chuẩn bị cơm tối, vừa thấy Đỗ Lan sắc mặt liền lập tức trầm xuống.

Ai bảo Đỗ Lan dạy hư lão công nhà nàng chứ, có việc hay không có việc cũng kéo Cách Lý Sa đi quán bar.

Mười ngày thì chín ngày như thế, còn có một ngày là tiệc tùng lộ thiên.

Lão công tôi không có nhà, anh tự mình đi đi.

Tạp Nhĩ Lạp tức giận nói.

Làm sao có thể không có, tôi vừa mới thấy hắn đi khám bệnh về nhà mà.

Đỗ Lan hướng vào phòng trong hô, Cách Lý Sa, mau ra đây, chúng ta đi quán bar, hôm nay bà chủ đáp ứng mặc bộ lễ phục xẻ ngực siêu thấp đấy.

Đỗ Lan hiện tại cứ như một ông chú, bỉ ổi vô cùng.

Tạp Nhĩ Lạp sắc mặt càng khó coi, xem ra chính mình phải quản lý thật tốt lão công nhà mình rồi.

Vừa nghe đến tiếng Đỗ Lan hô, Cách Lý Sa đeo kính mắt lập tức từ dưới tầng hầm chạy ra, khóa cửa lại: Lão ca, đi thôi.

Mỗi một cái úng thành đều có quy mô lớn như khu phố thị, khu dân cư, khu thương mại, còn có doanh trại quân đội và khu chức năng chính phủ, từng cái được phân chia rõ ràng, cũng là ngay ngắn trật tự.

Vị trí quán bar nằm ở đoạn đường phồn hoa của khu thương mại, nghe nói chồng và em chồng của bà chủ quán đều thuộc Hiến binh đoàn.

Bối cảnh tương đối cứng, cho nên quán bar này tại nơi phố xá sầm uất vẫn luôn tiếp đãi đủ hạng người tam giáo cửu lưu nhưng vẫn bình an vô sự.

Cho đến hiện tại Đỗ Lan và Cách Lý Sa tới, hai gã đàn ông đều đã có gia thất, lại cứ lão vãng chạy tới quán bar.

Đương nhiên bọn họ không phải thực sự vì nhìn bà chủ.

Tuy rằng bà chủ lớn lên xác thực không tồi, nhưng vợ của hai người bọn họ còn có nhan sắc hơn bà chủ nhiều.

Hiện tại quán bar đã không giống với quán rượu chỉ cung cấp rượu trước kia, hiện tại quán bar là một cái bình đài, một nơi để các ông chú giao lưu và thể hiện chính mình.

Đỗ Lan và Cách Lý Sa vừa đến, lập tức nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt, xem ra hai người có nhân khí rất cao trong giới các ông chú.

Mọi người uống trước hai ly rượu, sau đó Đỗ Lan đứng lên khoảng không gian dễ thấy ở trung tâm quán bar.

Đỗ Lan vừa đứng định, tất cả các ông chú đều an tĩnh lại.

Mạch Khắc năm nay mới hai mươi tuổi, đã rất lâu không tới quán bar, cảm thấy phi thường kỳ quái vì quán bar vốn dĩ chen chúc lại đặc địa chừa ra một khoảng trống.

Hiện tại càng kỳ quái hơn, vì sao cái gã đàn ông tóc đen coi như có chút đẹp trai kia vừa đứng vào đó, tất cả mọi người sao đều an tĩnh lại.

Đỗ Lan nhìn nhìn bốn phía, mỉm cười, sau đó hướng người xung quanh khẽ cúi chào, rồi một tay chống nạnh, một tay kia hướng về phía chếch bên trên giơ lên.

Tất cả mọi người đều giơ tay phải lên, giống như là nghi thức tôn giáo vậy.

Đương nhiên, kỳ thực đây chỉ là ác thú vị giữa mấy ông chú mà thôi, do Đỗ Lan khởi xướng động tác giơ tay này, khiến các ông chú tranh nhau bắt chước, hiện tại đã biến thành đặc sắc rồi.

Mạch Khắc giật mình, chuyện này là sao.

Đồng thời cũng hiếu kỳ muốn biết tiếp theo sẽ phát sinh cái gì.

Trước đó chúng ta đã giảng về quan hệ giữa cá nhân và tập đoàn, là phục tùng hay là độc lập.

Hôm nay chúng ta đổi một chủ đề, đó là chủ đề mà mọi người đều không nguyện đề cập, cũng không nguyện ý đi nghĩ đến: Cự nhân và nhân loại chúng ta.

Đỗ Lan vừa mở miệng, tất cả mọi người đều hít sâu một hơi khí lạnh.

Bởi vì bọn họ cư trú bên trong tường thành, tự động xem nhẹ bên ngoài tường thành là thế giới Cự nhân, những con Cự nhân ăn thịt người du đãng, tìm kiếm nhân loại khắp nơi, tàn sát nhân loại.

Cách Lý Sa cũng lo lắng nhìn Đỗ Lan một cái, tuy rằng hắn thừa nhận Đỗ Lan phi thường thần kỳ, lời hắn nói cũng phi thường thú vị, có thể làm cho người nghe tìm thấy sức mạnh, nhưng Cự nhân lại là một vấn đề nhạy cảm.

Chương 254

Cho dù là chính bản thân hắn cũng chỉ lén lút nghiên cứu dưới tầng hầm, thậm chí ngay cả người thống trị cũng sẽ không quang minh chính đại nhắc tới từ ngữ Cự nhân này.

Cự nhân không thể chiến thắng, hay là không được chiến thắng.

Cự nhân rốt cuộc là cái gì.

Quan hệ giữa Cự nhân và nhân loại chúng ta rốt cuộc là cái gì.

Nhân loại chúng ta phải làm thế nào để cầu sinh dưới chân Cự nhân.

Hôm nay chỉ là lời nói của một mình tôi, cho nên mọi người cứ nghe, nghe qua là được rồi, hy vọng mọi người đừng truyền ra ngoài.

Tất cả mọi người đều gật gật đầu, trước kia Đỗ Lan trước khi nói chuyện cũng sẽ có một câu như vậy, bảo mọi người đừng truyền ra ngoài.

Bất quá nếu không truyền ra ngoài thì quán rượu hiện tại sẽ không có nhiều người như vậy.

Lời của Đỗ Lan đã lưu truyền ra trong quần thể các ông chú rồi.

Thế giới này không có tin tức báo chí, rất ít có cơ hội để bọn họ hiểu biết thế giới bên ngoài, hiện tại quán bar chính là một nơi khiến người ta mở rộng tầm mắt như vậy.

Các ông chú bận rộn một ngày, đều thích ở chỗ này thảo luận đại sự thế giới, nói chuyện bát quái về kẻ thống trị.

Quan trọng nhất chính là câu nói mọi người đừng truyền ra ngoài của Đỗ Lan, cho nên mọi người cũng không sợ bị người bên trên để mắt tới, có thể thoải mái ngôn luận.

Mạch Khắc trong lúc bất tri bất giác, dừng lại chén rượu trong tay, hắn đảo mắt muốn xem Đỗ Lan sẽ nói cái gì.

Đỗ Lan bắt đầu.

Đầu tiên, chúng ta trước đó đã nói qua Cá nhân phục tùng tập đoàn, tập đoàn phục tùng lãnh tụ.

Không sai, Đỗ Lan đang tuyên truyền chủ nghĩa phát xít, tuy rằng chỉ là tùy tiện tán gẫu, nhưng trên thực tế thì loại chủ nghĩa này đã truyền bá ra ngoài, Ở trước đó chúng ta có lấy một ví dụ, một người chính là một mũi tên, một mũi tên dễ dàng bị bẻ gãy, một bó tên lại không dễ dàng bị bẻ gãy, đây là cá nhân và tập thể.

Vậy nếu chỉ có tên thôi, thì người cũng chỉ có thể ở nơi đó rỉ sắt, cho nên còn cần một cung tiễn thủ, đó chính là lãnh tụ.

Lãnh tụ nói bắn tên về hướng nào, tên sẽ phải đi về hướng đó.

Mọi người đều nói tôi ví dụ rất hình tượng.

Cho nên lúc bắt đầu hôm nay, tôi lại lấy thêm một ví dụ.

Đỗ Lan nói vô cùng khẳng khái sục sôi, các ông chú bên dưới cũng nghe đến say sưa.

Ngay cả Mạch Khắc cũng hoàn toàn nhập mê, nói hay biết bao a, cá nhân phục tùng tập thể, tập thể phục tùng lãnh tụ.

Quả thực chính là kim ngọc lương ngôn.

Cái ví dụ này tôi cũng đã nghĩ rất lâu rồi, hiện tại mọi người tưởng tượng một chút, lúc chính mình đối mặt với một tên cường đạo gầy trơ xương, mọi người sẽ thế nào.

Đương nhiên là đánh hắn.

Rất nhiều ông chú cười nói, Chỉ là một tên gầy mà thôi.

Bất quá vẫn có người rất bình tĩnh, tỷ như Mạch Khắc: Vậy phải xem đối phương có vũ khí hay không, nếu không có vũ khí, đương nhiên là đánh hắn.

Lời của Mạch Khắc vừa nói ra, chính mình lập tức biết mình nói quá lớn tiếng, tất cả mọi người đều nhìn về phía hắn, làm hắn có chút ngượng ngùng.

Bất quá những ông chú kia đều sôi nổi tỏ vẻ Mạch Khắc nói không sai, nhận được sự tán đồng, trong lòng Mạch Khắc tưởng như được chắp thêm đôi cánh, thoải mái vô cùng.

Vị tiểu ca này nói không sai, gặp được cường đạo gầy nhỏ, mọi người còn có ý tưởng phản kháng, nếu là đối phương không có vũ khí nhất định sẽ bị mọi người đánh thành đầu heo.

Vậy hiện tại cường đạo biến thành cường đạo cường tráng thì sao.

Mọi người còn sẽ phản kháng sao.

Người lên tiếng ít đi, rất nhiều người đều nói muốn xem đối phương so với mình thế nào, nếu không cường tráng bằng mình, mình vẫn sẽ phản kháng.

Vậy nếu biến thành một cường đạo cao hai mét đại kinh rất lớn thì sao.

Lần này tất cả mọi người đều không lên tiếng.

Vậy nếu cường đạo cường tráng không có vũ khí, mà các ngươi có vũ khí thì sao.

Một số người nói sẽ phản kháng, mà một số người không lên tiếng.

Hiện tại mọi người hẳn là đã hiểu, kỳ thực Cự nhân và cường đạo cường tráng giống nhau, chỉ là cường đạo còn sẽ giảng nhân tình, mà Cự nhân là tuyệt đối sẽ không giảng nhân tình.

Cho nên đối mặt cường đạo, mọi người còn có khả năng sống sót, mà đối mặt Cự nhân mọi người thì chết chắc rồi, vậy mọi người nên làm sao bây giờ.

Tại quán bar khu thương mại, úng thành Hi Cán Hi Nạp phía nam tường Mã Lợi Á.

Đỗ Lan sinh động hình tượng ví von quan hệ giữa Cự nhân và nhân loại, đó chính là gặp được Cự nhân, nhân loại chết chắc.

Khi gặp được Cự nhân, các ngươi là không có khả năng giảng đạo lý, duy nhất có thể làm chính là chạy, chạy vào bên trong tường thành.

Kỳ thực tôi vô cùng không coi trọng những bức tường thành chung quanh chúng ta, phải biết rằng tường thành sẽ biến thành sự ỷ lại của chúng ta, làm chúng ta có một nơi che chở an toàn, làm mất đi dũng khí.

Không biết mọi người có từng nghe nói qua điển cố Phá phủ trầm chu đập nồi dìm thuyền, tử chiến đến cùng chưa.

Khả năng mọi người đều chưa từng nghe nói qua, tôi ở đây đơn giản nói một chút.

Ý của Đỗ Lan chính là nhân loại nhu nhược như vậy, chính là vì tường thành có thể bảo hộ bọn họ.

Chỉ cần không có tường thành, tuy rằng không phải tất cả mọi người, nhưng ít nhất sẽ có đại đa số người nguyện ý hướng Cự nhân phát động chiến đấu, Chính là tường thành đã cho nhân loại chúng ta bến cảng an toàn cuối cùng, nhưng cũng tiêu hao một tia dũng khí cuối cùng của nhân loại chúng ta.

Nhân loại chúng ta nếu muốn quật khởi, muốn chiến thắng Cự nhân, đầu tiên phải làm chính là dỡ bỏ tường thành.

Cảm ơn mọi người.

Đỗ Lan cúi người một cái, tỏ vẻ chính mình đã nói xong.

Bất quá lần này lại không có bao nhiêu người vỗ tay, chỉ có tiếng vỗ tay lưa thưa.

Lời Đỗ Lan thực sự là trái với quan niệm truyền thống của những người này.

Trốn ở trong tường thành là an toàn, đi ra ngoài chính là tìm chết.

Nhưng mà vẫn có người đồng ý quan điểm của Đỗ Lan, đó chính là Mạch Khắc và Cách Lý Sa.

Bất quá hai người này lại bất đồng, Cách Lý Sa thì ôn hòa, hắn cho rằng lời Đỗ Lan không tồi, bất quá chiến đấu với Cự nhân cũng không cần tất cả mọi người đều tham dự, giống như Điều tra binh đoàn hiện tại, lựa chọn người nguyện ý chiến đấu, sau đó tổ chức thành đại quân đi ra ngoài tường chiến đấu là được rồi.

Mà Mạch Khắc thuộc về phái cấp tiến, hắn cho rằng tường cao chỉ cần tồn tại, như vậy con người sẽ có tâm lý cầu may, như vậy người dù có dũng khí cũng không thể phát huy toàn bộ sức mạnh.

Cho nên chỉ có dỡ bỏ tường thành, mới có thể kích phát bản năng cầu sinh của tất cả mọi người, bạo phát ra tiềm lực, đánh bại Cự nhân.

Mạch Khắc đã thật sâu mê muội, bài diễn thuyết của Đỗ Lan giống như ngọn đèn sáng, giống như lá cờ xí, làm hắn thấy được tương lai, một tương lai làm hắn nguyện ý dâng hiến hết thảy.

Đối với phản ứng tịnh không mãnh liệt, Đỗ Lan cũng không kỳ quái, dù sao vốn dĩ cũng không nghĩ tới việc lập tức biến một đám cừu non thành sư tử, từ từ thôi, hắn cũng không vội.

Đỗ Lan có kế hoạch hướng những ông chú tới quán bar nghe hắn diễn thuyết truyền lại quan niệm mang tính điên đảo.

Sau đó từ trong đó lựa chọn cốt cán, những người vừa rồi vỗ tay đều không tồi.

Tiên sinh, tiên sinh.

Mạch Khắc nhìn thấy Đỗ Lan và Cách Lý Sa muốn đi, lập tức đuổi theo ra ngoài, Tiên sinh, ngài nói quá hay.

Đa tạ, nếu có thời gian, về sau cậu cũng có thể thường xuyên tới nơi này, tôi hầu như mỗi ngày đều sẽ ở đây.

Cậu nếu có ý tưởng, cũng có thể phát biểu.

Đỗ Lan vừa nhìn, hóa ra là người thanh niên cấp tiến kia, lập tức giả bộ biểu tình hiền từ nói.

Tuy rằng Đỗ Lan nhìn bộ dáng kỳ thực cũng không tính là ông chú, nhưng khí chất trầm ổn đáng tin cậy kia lại có thể lừa được người.

Tôi cũng có thể đi lên nói.

Mạch Khắc hầu như không dám tin tưởng.

Đương nhiên rồi, đó là vũ đài của tất cả mọi người, không phải của một mình tôi.

Cậu có cái gì muốn nói, đều có thể lớn mật nói.

Tôi đã nói qua, thính giả nơi đó sẽ không đem lời cậu truyền ra ngoài.

Cảm ơn, tôi quá kích động, về sau tôi nhất định sẽ thường xuyên tới nghe.

Tạm biệt, tiên sinh.

Mạch Khắc kích động chạy đi.

Nhìn bóng lưng Mạch Khắc, Đỗ Lan tựa hồ thấy được một luồng sức mạnh mới quật khởi.

Cách Lý Sa kỳ quái nhìn Đỗ Lan: Anh giống như rất coi trọng người thanh niên kia.

Đúng vậy, người có sự xông xáo như vậy không nhiều lắm.

Đỗ Lan nhìn nhìn Cách Lý Sa, trong lòng thầm nghĩ không biết con trai anh còn có thể biến thành bộ dáng kia hay không.

Lúc về nhà, đã là trăng treo trên cao, đèn trong nhà vẫn còn sáng.

Địch Ny Toa và Sa Chức, còn có La Tân đều còn chưa ngủ.

Kể từ khi Sa Chức biết cha mẹ mình trước kia từng làm khu vui chơi thú vị như vậy xong, cô bé liền vẫn luôn nghĩ cách làm cho mình cũng cảm thụ một chút loại vui thú đó.

Cho nên Sa Chức lôi kéo mẫu thân mình và muội muội giúp đỡ cùng nhau tái hiện bộ thiết bị ở Thiên Không Du Nhạc Viên tại thế giới này.

Chương 255

Không hổ là con gái Đỗ Lan, năng lực làm bậy không kém gì Đỗ Lan.

Bất quá tuy rằng là thiết bị khu vui chơi, nhưng Cự nhân ở thế giới này rốt cuộc không phải sản phẩm điện tử bị trí năng khống chế, mà là quái vật thật sự.

Cho nên hệ thống tính điểm ở khu vui chơi kia không thích dụng nữa, hơn nữa những vũ khí trang bị dựa vào tín hiệu điện tử để phân biệt cũng không dùng được.

Nhưng điều này không những không làm Sa Chức mất đi hứng thú, lại càng làm cho cô bé nhiệt huyết mười phần.

Cuối cùng một bộ hệ thống từ từ thành hình, lấy bộ cơ động lập thể làm nguyên mẫu, gia tăng thêm hệ thống trữ năng sinh vật.

Cũng chính là nói giết đủ số lượng Cự nhân nhất định, là có thể sử xuất tất sát kỹ, đó là cao cấp đại khí thượng đẳng, quả thực là miễn bàn.

Trong nhà năm người, Sa Chức dựa theo Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ ngũ hành tạo ra năm bộ cơ động lập thể, chuẩn bị sau này lúc đi ra ngoài dã ngoại, tùy tiện thử xem.

Thật thô sơ.

Đỗ Lan vừa vào cửa liền thấy trên người Sa Chức đang đeo một bộ cơ động lập thể thô sơ.

Phải biết rằng tại Thiên Không Du Nhạc Viên, người tham gia đều mặc chiến giáp đổi bằng điểm tích lũy, hơn nữa trên bộ cơ động lập thể còn có thể sử dụng các loại trang sức sắc thái huyễn lệ.

Mà bộ cơ động lập thể trên người Sa Chức chính là một thứ mộc mạc, không nhìn kỹ đều nhìn không ra có cái gì bất đồng.

Chỉ cần nhìn kỹ một chút, sẽ thấy được, trên chuôi kiếm có một vật giống như cái quạt nhỏ, đây đúng là hệ thống trữ năng sinh vật.

Giết chết Cự nhân thích phóng ra năng lượng sinh vật sẽ bị hai cái quạt này hấp thu.

Bất quá có một khuyết điểm, đó chính là khởi động trang bị này cũng cần không ít năng lượng.

Rốt cuộc là loại hình thực nghiệm, chưa thực chiến cũng không biết sẽ có hiệu quả gì.

Bất quá nói tóm lại, bộ cơ động lập thể của Sa Chức kéo dài ưu điểm của thiết bị trò chơi ở Thiên Không Du Nhạc Viên.

Tỷ như có thể điều tốc, sử dụng pin hạt nhân, cường độ gia đại, đồng thời độ dài và lực kéo của dây thép cũng gia đại không ít.

Khuyết điểm chính là khi chưa kích hoạt cần đại lượng năng lượng, trong quá trình sử dụng người dùng phải thừa thụ trọng lực gia tốc quá lớn.

Qua vài ngày, chúng ta tìm nơi nào nhiều Cự nhân thử xem là được, hiện tại vẫn là đi ngủ chút đi.

Lúc này Đỗ Lan mới nhớ tới mình hình như lại có thêm một đứa con gái, Tam Lạp đâu.

Con bé đã ngủ rồi, nó cũng không giống chúng ta.

Địch Ny Toa nói, Ăn cơm xong, em liền dỗ nó ngủ rồi.

Địch Ny Toa là một người mẹ tốt, tuy rằng con gái chân chính nuôi lớn cũng chỉ có một mình Sa Chức, nhưng không ngại nàng làm một người mẹ tốt.

Đỗ Lan gật gật đầu: Được rồi, hai nha đầu các con cũng đi ngủ đi, ngày mai rồi nói.

Sa Chức và La Tân ngủ một phòng.

Ai bảo căn nhà này nhỏ chứ.

Không phải Đỗ Lan keo kiệt không muốn mua nhà lớn, mà là chung quanh nhà Ngải Luân toàn là nhà kiểu dáng như vậy, không có cái nào lớn.

Trong phòng ngủ của Đỗ Lan và Địch Ny Toa có một cái giường lớn.

Đáng tiếc hiện tại Tam Lạp đã ở trên giường ngủ say.

Đỗ Lan ném cho Địch Ny Toa một ánh mắt dò hỏi, Địch Ny Toa liếc mắt xem thường.

Vốn dĩ Tam Lạp cũng ngủ ở phòng của Sa Chức và La Tân, nhưng hiện tại lại ngủ ở phòng ngủ chính, làm Đỗ Lan rất bất đắc dĩ.

Có Tam Lạp ở đây, hắn liền không thể cùng Địch Ny Toa làm chuyện xấu hổ tu tu được.

Cự nhân lớn nhỏ cũng không giống nhau, không cần ăn cơm và uống nước, cũng không cần hô hấp, thứ bọn chúng cần chỉ là ánh nắng.

Đương nhiên thể tích Cự nhân càng lớn thì ỷ lại vào ánh nắng càng ít, loại nhỏ thì càng cao.

Cự nhân chính là vì ăn thịt người mà sinh, chuẩn xác mà nói là vì giết người.

Thịt người bọn chúng ăn xuống cuối cùng cũng sẽ bị nôn ra, sẽ không bị tiêu hóa.

Độ cao từ 3 mét đến 60 mét không đẳng cấp, bất quá bình thường thân cao ở dưới 15 mét, vượt qua 15 mét đều tính là Cự nhân đặc thù.

Bất quá không tương xứng với thể tích cự đại như vậy của Cự nhân chính là thể trọng của bọn chúng, thể chất Cự nhân rất nhẹ.

Đồng thời tất cả Cự nhân bề ngoài đều có nhiệt độ cao.

Đỗ Lan lại đào một cái tầng hầm, bất quá tầng hầm lần này là trực tiếp thông hướng ra ngoài tường thành.

Phải biết rằng cửa thành đối ngoại bình thường chỉ có Điều tra binh đoàn sử dụng, bá tánh hầu như không có gan dạ đi ra ngoài.

Bá tánh muốn đi nơi khác, đều là thông qua đại môn tường Mã Lợi Á tiến vào bên trong tường Mã Lợi Á.

Vì để điệu thấp, cho nên nhà Đỗ Lan cứ từ nơi này đi ra khỏi tường thành của úng thành.

Hôm nay chúng ta trước tiên tìm nơi nào nhiều Cự nhân, sau đó thử xem trang bị Sa Chức làm, rồi ăn cơm, thuận tiện ngắm phong cảnh.

Đỗ Lan vừa nói chuyện, vừa đi trong địa đạo.

Kỳ thực không cần đi bao xa, ngoài tường thành liền có không ít Cự nhân.

Cho nên mỗi một lần Điều tra binh đoàn xuất động, vừa ra cửa thành liền đại biểu chiến đấu bắt đầu.

Tường thành của úng thành và tường Mã Lợi Á cao như nhau, đều là 50 mét.

Cự nhân bình thường là tuyệt đối trèo không qua tường, mà bá tánh cũng nhìn không thấy Cự nhân ngoài tường thành, tự mình lừa mình mà trốn ở sau tường.

Tam Lạp có chút sợ hãi, cô bé từ nhỏ cũng biết bên ngoài tường thành có Cự nhân đáng sợ, chỉ có bên trong tường thành mới là an toàn.

Hiện tại bọn họ thế mà muốn ra khỏi tường thành, thực sự là làm trong lòng cô bé không nắm chắc.

Tam Lạp hiện tại còn không biết sức chiến đấu của nhà Đỗ Lan đủ để san bằng tất cả tường thành, Cự nhân lại càng không đáng nhắc tới.

Địa đạo xấp xỉ có bốn năm km, dù sao rất dài.

Tam Lạp được Địch Ny Toa ôm vào trong ngực, chưa từng rèn luyện qua cô bé đi không được quãng đường xa như vậy.

Đi ra đi.

Cửa ra địa đạo nằm tại một khu rừng rậm cự đại, nơi này cơ bản không có người, chỉ có Cự nhân.

Đỗ Lan vừa thò đầu ra, liền có Cự nhân gào thét một tiếng, vọt tới.

Vì để người nhà phía sau có thể không bị quấy nhiễu, Đỗ Lan vừa ra tay, mấy khỏa khí đạn rời tay bay ra.

Giống như tên lửa dẫn đường vậy, chuẩn xác không lầm đánh trúng mấy con Cự nhân vọt tới kia, trực tiếp đem nửa thân trên Cự nhân toàn bộ bốc hơi rớt.

Chỉ còn lại nửa cái thân mình Cự nhân đó là chết đến không thể chết lại, bởi vì ngay cả cổ cũng không còn, thì đừng nói tới gáy.

Địch Ny Toa và ba cô con gái đều đi ra, Tam Lạp không dám tin tưởng nhìn Cự nhân chung quanh, cô bé lần đầu tiên cảm thấy tựa hồ Cự nhân cũng chỉ đến thế mà thôi.

Tam quan mà Tam Lạp sinh hoạt ở thế giới này vài năm mới kiến lập được, cứ như vậy bị nhà Đỗ Lan từ từ phá hủy.

Cự nhân vốn dĩ không thể chiến thắng trong quan niệm, hiện tại trong mắt Tam Lạp cũng dần dần biến thành tồn tại giống như cỏ dại có thể tùy tiện cắt bỏ.

Được rồi, vậy bắt đầu đi.

Đỗ Lan cầm bộ cơ động lập thể đại biểu cho Hỏa mặc vào trên người.

Địch Ny Toa là Kim, Sa Chức là Thủy, La Tân là Mộc.

Vốn dĩ Thổ là chuẩn bị cho Tam Lạp, nhưng hiện tại Tam Lạp tuổi quá nhỏ, không thể dùng, cho nên tạm thời cất đi.

Tam Lạp được Địch Ny Toa cố định trên lưng, do Địch Ny Toa mang theo bay.

Hôm nay cả nhà bọn họ đều phải mặc bộ cơ động lập thể, vì Sa Chức thu thập số liệu.

Như vậy chúng ta xuất phát thôi.

Đỗ Lan cảm giác một chút, bộ cơ động lập thể đã đeo xong hoàn toàn.

Bởi vì không phải ở khu vui chơi, cho nên rất nhiều nghi khí điện tử trên bộ cơ động lập thể đều không có.

Chương 256

Nếu nói ở trong Thiên Không Du Nhạc Viên, bộ cơ động lập thể là số tự động, thì hiện tại chính là số sàn.

Đỗ Lan khởi động bộ cơ động lập thể, lập tức bay lên trời: Các con đuổi theo.

Địch Ny Toa, Sa Chức, còn có La Tân tốc độ cũng không chậm.

Tuy rằng La Tân và Sa Chức chỉ là lần đầu tiên sử dụng công cụ như vậy, bất quá tố chất thân thể bọn họ cực cao, tính cân bằng cũng rất tốt, cho nên khống chế bộ cơ động lập thể như vậy cũng rất nhanh có thể thích ứng.

Hai sợi dây hợp kim cường độ cao, làm cho bọn họ bay tới bay lui trong rừng cây.

Tam Lạp khẩn trương nhắm mắt lại, bất quá cảm giác độ ấm trên lưng mẹ nuôi, dần dần an tâm.

Địch Ny Toa có thể cảm thấy rất rõ ràng sự biến hóa của Tam Lạp, rất vui mừng cười cười, con gái của mình rất kiên cường, điều này làm cho mình yên tâm, Tam Lạp, con chuẩn bị tốt, chúng ta tăng tốc vượt qua ba ba.

Ân.

Tam Lạp gật đầu, hiện tại cô bé còn có chút tiểu kích động.

Địch Ny Toa ngón tay linh hoạt tăng vị trí số, động cơ tua bin bên hông mạnh mẽ tăng tốc, Địch Ny Toa mang theo Tam Lạp cả người bay vút ra một đoạn đường dài.

Khóa định mục tiêu rồi, xem chúng ta ai có thể lấy được chiến công đầu First Blood.

Đỗ Lan đã có thể nhìn thấy một con Cự nhân đứng giữa những tàng cây.

Ba ba, con nhất định nhanh hơn ba.

Sa Chức cũng tăng tốc.

Con cũng sẽ không lạc hậu.

La Tân cao gầy cũng không lạc hậu.

Bốn người đều tăng tốc phóng về phía Cự nhân.

Đỗ Lan rút ra kiếm nhận: Ta nhanh nhất.

Nhưng Đỗ Lan vừa nói xong, từ sau một thân cây bỗng nhiên thoắt cái chui ra một con Cự nhân mày rậm mắt to.

Con Cự nhân mắt to kia vẫn luôn trốn sau cây, sau đó nghe được động tĩnh, đột nhiên phát động tiến công.

Đỗ Lan trong quá trình xung kích đột nhiên bị tập kích, cũng chút nào không sợ.

Tuy rằng hiện tại ở trên không trung không có nơi mượn lực, nhưng quần áo cấu thành từ dây thừng đàn hồi trên người có thể làm hắn biến hóa tư thế.

Kiếm trong tay nắm chặt vươn ra, Đỗ Lan dùng sức vặn vẹo thân mình.

Thân thể Đỗ Lan giống như mũi khoan xoay tròn, kiếm nhận làm đầu, lập tức xuyên qua từ trong lòng bàn tay Cự nhân, sau đó mạnh mẽ hãm lại thân thể, xoay người bắn móc câu về phía Cự nhân.

Bắn trúng lưng Cự nhân, sau đó thân thể Đỗ Lan rơi xuống, đánh đu, tới gần Cự nhân.

Yêu hoặc.

Đỗ Lan tận lượng làm cho biểu diễn của mình hoa lệ một chút.

Kiếm nhận trong tay theo thế đi của mình mà huy vũ, lưu lại miệng vết thương cực lớn trên cánh tay và ngực Cự nhân.

Nhưng Cự nhân như vậy vẫn sẽ không chết, động tác Đỗ Lan vẫn đang tiếp tục, vòng qua Cự nhân một vòng, đi tới sau lưng Cự nhân.

Đỗ Lan hai tay lập tức đem gáy Cự nhân tước đi.

Sau đó thu hồi dây hợp kim, Đỗ Lan tiêu sái đáp xuống mặt đất: Cảm ơn, cảm ơn mọi người.

Thân ái, làm gì thế, sao lại chậm như vậy.

Địch Ny Toa nhìn bộ dáng bế mạc tạ tràng kia của Đỗ Lan, hỏi.

Đỗ Lan vừa nhìn, mỗi một người trong nhà đều đã giết một con Cự nhân.

Đều là chuẩn xác cắt gáy.

Nhà Đỗ Lan vì trắc thí thành quả của Sa Chức, làm các loại động tác cực hạn.

Đương nhiên Địch Ny Toa vì chiếu cố Tam Lạp, không có gia nhập, bất quá cũng giết không ít Cự nhân.

Đỗ Lan nhìn nhìn rãnh trữ năng đã đầy: Mọi người tránh ra, ta muốn phát đại chiêu.

Đỗ Lan nhắc nhở xong, mạnh mẽ ấn xuống cái nút màu đỏ trên chuôi kiếm, ngọn lửa màu trắng từ trong chuôi kiếm vọt ra.

Một đường vươn ra trăm mét, bất quá nhẹ như không có gì.

Đỗ Lan cầm hai thanh kiếm từ sau người quét ngang về phía trước, trọn vẹn một vòng, tất cả đồ vật trong phạm vi đường kính hai trăm mét đều hóa thành tro.

Trong rừng cây ngạnh sinh sinh bị quét ra một khoảng đất trống.

Quả thực chính là gian lận a.

Tên là Toa Toa Da Lưu Ly, thân phận là tân binh Điều tra binh đoàn.

Tại Điều tra binh đoàn nơi xác suất tử thương của tân binh vượt quá năm thành, Toa Toa Da Lưu Ly vô cùng xui xẻo, trong lúc bị Cự nhân truy kích thì thất lạc với bộ đội.

Hiện tại khí gas và lưỡi kiếm đều đã dùng hết, ngựa của Toa Toa Da cũng đã bị Cự nhân dẫm chết, nghiêm trọng nhất là cánh tay phải của cô cũng đã bị Cự nhân cắn đứt.

Hiện tại ở trong rừng cây, cô tuy rằng tránh thoát Cự nhân, nhưng cũng đã duy trì không nổi nữa.

Mất máu quá nhiều, cộng thêm vết thương nhiễm trùng, Toa Toa Da lập tức sắp chết.

Bóng tối cắn nuốt Toa Toa Da Lưu Ly, âm lãnh, đáng sợ.

Đây là tử vong sao.

Lúc gia nhập Điều tra binh đoàn thì đã chuẩn bị tốt cho cái chết, nhưng thật sự đến lúc này, Toa Toa Da vẫn sợ hãi.

Nước mắt từ trong hốc mắt chảy ra, dọc theo mi mắt chảy xuống.

Tỷ tỷ.

Lúc đầu không nghe lời tỷ tỷ, cố chấp gia nhập Điều tra binh đoàn mà năm đó phụ thân mình vì nó trả giá sinh mệnh, tưởng rằng mình là hạng nhất khóa huấn luyện sinh thì nhất định có thể giết nhiều Cự nhân, nhưng sự thật lại tàn khốc như thế.

Chính mình trước mặt Cự nhân thật sự quá yếu nhỏ.

Hiện tại mình sắp chết, tỷ tỷ nuôi lớn mình nhất định sẽ thương tâm, không cam lòng a.

Tựa hồ nghe được thanh âm gì đó, sau đó trong bóng tối xuất hiện một chút ánh sáng.

Hài tử, sự dũng cảm của cô làm ta động dung, cho nên ta cứu sinh mệnh của cô, hơn nữa ban cho cô sức mạnh.

Khi nhẫn Áo Đặc Ultra Ring phát sáng, cô sẽ biến hóa trở thành Áo Đặc Mạn Ultraman, đi cứu vớt thế giới đi.

Bất quá bởi vì sức mạnh của chúng ta quá mức cường đại, thân thể cô tối đa chỉ có thể thừa thụ ba phút.

Đổi cách nói khác, chính là khi đèn trên người cô từ màu xanh lục biến thành màu đỏ, cô cần phải biến hóa trở lại hình người, nếu không cô có khả năng sẽ chết.

Quan trọng nhất chính là cô không thể để người bên cạnh biết cô đạt được sức mạnh Áo Đặc Mạn, bởi vì thế giới của cô còn chưa chuẩn bị tốt tiếp nhận chúng ta, nếu để bọn họ biết, hậu quả không dám tưởng tượng, mà chúng ta cũng chỉ có thể rời khỏi thế giới này.

Thiết ký, thiết ký.

Cô chỉ có ba phút, đi cứu vớt thế giới của cô đi.

Toa Toa Da Lưu Ly cảm giác mình làm một giấc mộng, nhưng vết thương trên người cô đều đã khỏi, thậm chí ngay cả cánh tay bị đứt cũng đã trở lại, hơn nữa trên ngón giữa hai bàn tay đều đeo một chiếc nhẫn.

Áo Đặc Mạn.

Toa Toa Da còn chưa hoàn hồn lại.

Hống.

Một tiếng rống to, Cự nhân cả khu rừng đều bị điều động.

Toa Toa Da thất kinh, vội vàng chạy về phía ngoài rừng cây.

Nhưng cước trình của Cự nhân nhanh hơn Toa Toa Da nhiều, hầu như đồng thời vọt ra khỏi rừng cây.

Bất quá Toa Toa Da bại lộ trước mắt Cự nhân, bị giết chết cũng chỉ là chuyện trong phút chốc.

Chẳng lẽ mình phải bị Cự nhân giết hai lần.

Còn có sức mạnh Áo Đặc Mạn gì đó dùng như thế nào a.

Toa Toa Da sốt ruột chạy, ánh mắt vừa liếc, liền thấy hai chiếc nhẫn phát sáng.

Ánh sáng vừa nhập vào mắt, Toa Toa Da liền cảm giác cái gì cũng biết, trong chùm sáng này bao hàm rất nhiều tin tức, hiện tại Toa Toa Da đã biết.

Vừa chạy, vừa triển khai toàn bộ năm ngón tay của hai bàn tay, sau đó nắm chặt, song quyền thu về eo, rồi liên tục tung thứ quyền cú đấm thẳng tay trước, tiếp theo nắm tay lại thu về eo, cuối cùng song quyền tương bính trước ngực, hai chiếc nhẫn chạm vào nhau: Biến thân.

Kết hợp động tác biến thân của Ultraman Leo và Ultraman Ace thành tư thế biến thân siêu dài, hiện tại Toa Toa Da rốt cuộc có thể biến thân.

Cô vẫn đang chạy, sau đó chân cô đạp ra biến thành bàn chân to lớn, cánh tay vung ra cũng cự đại hóa.

Chương 257

Thân thể Toa Toa Da hoàn toàn bị ánh sáng bao vây, sau đó vòng sáng càng lúc càng lớn biến thành một cái kén ánh sáng quang kiển.

Nhưng người trong quang kiển vẫn đang chạy vội.

Quang kiển vỡ ra khe hở, sau đó Toa Toa Da sau khi biến thân từ trong quang kiển cũ nát vọt ra.

Màu bạc và màu đỏ đan xen, mà sau đầu có thứ giống như tóc dài xõa sau người.

Nữ tính Áo Đặc Mạn đứng sừng sững tại thế giới Cự nhân, cao 20 mét, thể trọng hai vạn tấn.

Hai con mắt màu vàng giống như trứng muối úp lên trên mặt.

Tất cả kỹ năng đều ghi tạc trong đầu Toa Toa Da, cho nên cô nhìn Cự nhân, quả đoán phát động công kích: Tư Phái Tu Mỗ quang tuyến Specium Ray.

Hai tay giao nhau thành hình chữ thập, từ trên bàn tay dựng thẳng phát ra tia sáng, sau đó quét thẳng qua tất cả Cự nhân.

Chỉ trong nháy mắt, Cự nhân đuổi ra khỏi rừng cây đều bị dẫn bạo.

Boom, boom, tiếng nổ mạnh không dứt bên tai.

Thiết định của Áo Đặc Mạn là quái thú bị tia sáng bắn trúng mười thì có tám chín phần phải nổ tung thành mảnh nhỏ.

Nhìn thấy Cự nhân đều đã chết, Toa Toa Da Áo Đặc Mạn hai tay chống nạnh, gật gật đầu, sau đó ngẩng đầu Hạ khắc một tiếng bay ra ngoài.

Sau đó cô tìm được tàn đội của Điều tra binh đoàn, ở nơi xa biến trở về thân người.

Ai.

Từ đằng xa Toa Toa Da liền bắt đầu vẫy tay với đội viên của mình, cô cũng không biết vì sao phải làm như vậy, nhưng chính cô lại cảm thấy nên làm như vậy.

Sau đó Toa Toa Da trở lại đội ngũ, kết cục tiêu chuẩn của Áo Đặc Mạn chính là trở lại bên người đồng bạn.

Ở một đầu khác của rừng cây, Sa Chức che mặt, thế giới của cô bé cũng có công ty buraya, cho nên cũng có Áo Đặc Mạn.

Cô bé không nghĩ tới lão cha của mình thế mà lại ác cảo chế bựa như vậy.

Ngược lại Địch Ny Toa và Tam Lạp cảm thấy cái này không tồi, sức chiến đấu mạnh, đối phó Cự nhân không tồi.

Đặc biệt là Tam Lạp, tiểu la lỵ này hoàn toàn bị tư thế biến thân Áo Đặc Mạn kia hấp dẫn, Áo Đặc Mạn đối với trẻ con có lực sát thương cực lớn.

Hiệu quả không tồi.

Đỗ Lan đối với năng lực sáng tạo của mình phi thường tự tin, tuy rằng hắn không có sức mạnh của Ánh sáng, nhưng hắn vẫn dùng khoa kỹ đắp nặn ra một cái Áo Đặc Mạn.

Lúc cứu người anh còn có nhiều ý tưởng như vậy, thật đúng là lão công của em.

Địch Ny Toa kỳ quái nói.

Cô ấy là Điều tra binh đoàn, nếu không cho cô ấy sức mạnh, sớm muộn gì cũng phải chết, cho nên với tư cách là một quân nhân gánh vác việc bảo hộ nhân loại, sở hữu sức mạnh mới là việc nên làm.

Em cũng thấy được cô gái kia trẻ tuổi như vậy, lại đã có nhiều dũng khí như vậy rồi, em không cảm thấy cô ấy có chút quen mắt sao.

Đỗ Lan nói như vậy, Địch Ny Toa ngược lại cảm thấy cô gái này nếu ở thế giới Đại Kiếm Claymore, nhất định cũng sẽ trở thành Đại Kiếm xuất sắc.

Đáng tiếc thế giới này không có Đại Kiếm, chỉ có nhân loại khổ khổ giãy giụa, bị Cự nhân tàn sát, Bất quá có sức mạnh, cũng đại biểu trách nhiệm nhiều hơn.

Nghe Địch Ny Toa nói như vậy, Đỗ Lan ngược lại cảm thấy Địch Ny Toa nghĩ nhiều rồi: Nơi này và thế giới Đại Kiếm không giống nhau, anh đã nói cho cô ấy không được bại lộ năng lực biến thân của mình, cô ấy ít nhất có thể chống đỡ 52 tập mới có thể bị phát hiện.

Địch Ny Toa tỏ vẻ hoàn toàn không biết Đỗ Lan đang nói cái gì, bất quá nửa bộ phận trước nàng nghe hiểu, nghĩ đến cũng đúng, thế giới này không giống thế giới Đại Kiếm, chỉ cần thân phận dữ dội bất đồng không công khai, cũng không có ai sẽ nhìn cô gái kia bằng con mắt khác.

Trở lại úng thành, tường Mã Lợi Á y nguyên, Cự nhân ngoài tường đi dạo khắp nơi, người trong thành tiếp tục chết lặng sống qua ngày.

Nhưng hạt giống đã gieo xuống, hiện tại chỉ cần từ từ chờ đợi, thời gian một khi thành thục, liền nhất định sẽ hái xuống quả thực thu hoạch.

Địa điểm là tại nhà Đỗ Lan, Mạch Khắc cầm bản thảo diễn thuyết lần đầu tiên của mình đến nhà Đỗ Lan.

Xem ra Mạch Khắc thật sự bị mấy lần diễn thuyết của Đỗ Lan thuyết phục rồi, chính hắn cũng nóng lòng muốn thử, bất quá lần đầu tiên chung quy là trong lòng không nắm chắc, cho nên tới nhà Đỗ Lan, để Đỗ Lan thay hắn kiểm tra.

Đỗ Lan thô lược xem một lần, chỉ có một cảm tưởng: Cấp tiến, quá cấp tiến.

Ý tứ biểu hiện trên bản thảo diễn thuyết của Mạch Khắc hận không thể lập tức dỡ bỏ tường vây chung quanh đi.

Tường vây là lồng giam, người trong tường vây chính là gia súc bị nuôi nhốt.

Mạch Khắc nói phi thường trắng ra, đó chính là hoặc là chết, hoặc là dỡ bỏ tường vây.

Ngay cả Đỗ Lan cũng chưa từng kịch liệt biểu đạt ý nguyện muốn dỡ bỏ tường thành như vậy, Mạch Khắc, viết không tồi, không nhìn ra cậu còn biết viết văn ngắt câu đấy.

Tôi từ nhỏ cũng tiếp thụ giáo dục trường học, bất quá không có tiếp tục đi huấn luyện binh đoàn.

Tôi cảm thấy tứ đại binh đoàn căn bản vô dụng.

Mạch Khắc nói đến lúc này, lại kích động, Tôi từ sớm đã biết người của mấy binh đoàn kia căn bản không phải đối thủ của Cự nhân.

Chỉ là tôi vẫn luôn không biết nguyên nhân, mãi cho đến khi tôi nghe được lời của ngài, không sai, chính là bởi vì có tường thành tồn tại, mới làm cho người chúng ta phát huy không được tất cả tiềm lực.

Từng đi học.

Phải biết rằng thế giới này phi thường bất bình đẳng, có cơ hội đi học, một là bán mạng mình cho quân đoàn, hai là nhà mình có tiền có thế, hiển nhiên Mạch Khắc thuộc về loại sau.

Nhân loại ở trong tường vây đã lâu như vậy, đại đa số người đều đã sẽ không đi nghĩ chuyện chiến đấu với Cự nhân, tôi ngược lại rất kỳ quái, cậu rốt cuộc là vì cái gì mới tích cực như vậy.

Đỗ Lan hỏi.

Không giấu gì ngài, nhà tôi ở trong tường Hi Na, là nhà quý tộc, tôi từ nhỏ đã biết không ít chuyện về Cự nhân.

Nhưng Cự nhân đáng sợ như vậy, người nhà tôi lại chỉ biết bịt tai trộm chuông, giả bộ hoàn toàn không biết gì đối với chuyện ngoài tường vây, mỗi ngày hoan thiên tửu địa.

Nói thật, tôi nếu muốn hưởng lạc cả đời thì cũng không phải việc khó.

Nhưng mỗi khi tôi nhìn thấy người nhà như vậy, tôi liền sẽ nghĩ, chẳng lẽ tôi sinh ra ở thế giới này, chính là vì giống như một con heo ăn cơm ngủ, không có lý tưởng không có tương lai.

Ăn bữa sáng, nghĩ bữa sau hai bữa cơm ăn cái gì.

Lúc ngủ hồi ức lại một ngày, chuyện gì có ý nghĩa cũng chưa làm.

Mỗi một lần tôi nghĩ đến sinh hoạt của mình sẽ biến thành cái dạng kia, tôi liền sẽ rất sợ hãi, cả đời tôi nếu vượt qua như vậy, ý nghĩa tôi sống ở đâu.

Thì ra Mạch Khắc chính là một kẻ ăn mặc không lo, sau đó không có việc gì chính mình liền tự mò mẫm, mò mẫm ra vấn đề.

Bắt đầu tự hỏi ý nghĩa nhân sinh, Mạch Khắc vì theo đuổi sinh hoạt bất đồng cho nên mới đi tới nơi này, nằm ở tường vây ngoài cùng tường Mã Lợi Á.

Bất quá sinh hoạt nơi này và sinh hoạt trước kia ở trong cùng tường Hi Na cũng giống nhau, cũng là ăn rồi ngủ, tỉnh lại ăn.

Cùng lắm thì ngẫu nhiên đi ra phố tiễn đưa những người chịu chết của Điều tra binh đoàn.

Nhìn bóng lưng những người Điều tra binh đoàn ra cửa thành kia, Mạch Khắc vẫn luôn phi thường khinh thường.

Điển hình của việc nghĩ thì nhiều, làm thì ít, tư tưởng là Cự nhân, hành động là chú lùn.

Sau đó ở quán bar, Mạch Khắc nghe được Đỗ Lan nói chuyện, đối với Mạch Khắc mà nói chính là một gậy cảnh tỉnh.

Lời Đỗ Lan trong lòng Mạch Khắc còn có ý nghĩa hơn hành động của những người Điều tra binh đoàn kia.

Thế nào.

Mạch Khắc chờ mong Đỗ Lan đánh giá bản thảo diễn thuyết của hắn.

Quá trống rỗng, đơn giản là đẩy mạnh dỡ tường thì đủ rồi, nhưng nếu nói muốn chiến thắng Cự nhân thì còn kém xa.

Đỗ Lan trực tiếp nói.

Không phải ngài nói muốn chiến thắng Cự nhân đầu tiên chính là phải dỡ bỏ tường vây sao.

Mạch Khắc khó chịu, hắn cảm thấy bản thảo diễn thuyết của mình đã viết không tồi rồi.

Hôm đó tôi chẳng qua là bàn luận nông cạn một chút, cậu đó là không có lý giải bản ý của tôi.

Đỗ Lan nói, Tường vây mà tôi nói vừa là tường vây vây khốn thân thể chúng ta, càng là tường vây vây khốn tâm lý mọi người.

Tâm lý.

Mạch Khắc không hiểu.

Không sai, quan trọng nhất không phải tường vây, mà là quyết tâm.

Dỡ bỏ tường vây cũng bất quá là vì khích lệ chiến ý của mọi người, mà không phải vì dỡ bỏ tường vây mà dỡ tường vây.

Hơn nữa tôi đã có thể dự kiến đạo tường vây thụ lập trăm năm này cũng sắp bị đá đổ rồi.

Đỗ Lan nói, Mạch Khắc, cậu nguyện ý vì nhân loại hiến thân sao.

Tôi đương nhiên nguyện ý.

Mạch Khắc chính là bởi vì quá rảnh rỗi, cho nên mới nghĩ đến một biện pháp chứng minh chính mình như vậy, đương nhiên sẽ không bỏ cuộc, Ngài muốn tôi làm cái gì.

Sự nghiệp chiến đấu với Cự nhân, từ đó giải phóng toàn nhân loại, chú định là gian nan, cho nên tôi cần phải xác định cậu có chuẩn bị tốt hy sinh hay không.

Địch nhân của chúng ta không chỉ có là địch nhân, còn có con người, mà địch nhân đáng sợ nhất lại là sự nhu nhược và khiếp đảm không nhìn thấy tiềm tàng tại đáy lòng nhân loại.

Chúng ta hiện tại phải làm không phải vung tay hô to, mà là giống như mưa xuân gió nhẹ từ từ thay đổi cách nghĩ của mọi người.

Tôi hiện tại có ý tưởng sơ bộ, bước đầu tiên tôi chuẩn bị làm một tờ báo.

Nếu trong nhà cậu có quan hệ, như vậy thì phải làm phiền cậu.

Báo chí.

Mạch Khắc vẫn không hiểu lắm từ ngữ như vậy.

Không hiểu không sao, cậu chỉ cần nguyện ý hỗ trợ là được, tôi có thể từ từ dạy cậu.

Tôi nguyện ý tôi nguyện ý.

Mạch Khắc đã cảm giác tương lai của mình tuyệt đối là không giống với cha chú mình, sự nghiệp của mình có khả năng sẽ là sự nghiệp vĩ đại nhất.

Chương 258

Đỗ Lan đã làm một quy hoạch đơn giản cho sự tình về sau, đầu tiên chính là truyền bá tư tưởng mới tư duy mới, sau đó chính là muốn ở thế giới này tiến hành một cuộc biến cách cùng loại với thời kỳ Văn nghệ phục hưng, đây là bước đầu tiên cũng là một bước quan trọng nhất.

Bước thứ hai chính là muốn nắm giữ một cơ hội, tốt nhất là nhân loại đại thắng lợi khi đối chiến Cự nhân, tiến hành tuyên truyền trắng trợn, xác lập tín tâm nhân loại.

Bước thứ ba, chính là di trừ sâu mọt nội bộ nhân loại.

Đương nhiên còn có bước thứ tư, bước thứ năm.

Dù sao Đỗ Lan chuẩn bị rất nhiều đồ vật vui vẻ, đầu tiên chính là báo chí.

Nếu Mạch Khắc đã nói mình là người có thân phận, như vậy Đỗ Lan quả đoán liền lợi dụng một chút.

Đỡ phải chính mình lại đi phí tâm.

Đỗ Lan đặt cho tờ báo của mình một cái tên làm cho người trong tường khó quên: Cự Nhân Chân Lý Báo , quả thực chính là chuyện nào không nên nói thì nói chuyện đó, bất quá Mạch Khắc lại phi thường tán đồng cái tên như vậy: Đủ to, đủ dễ thấy.

Cự Nhân Chân Lý Báo kỳ đầu tiên rất nhanh liền bắt đầu in ấn, Mạch Khắc chạy đi chạy lại hai chuyến, tất cả khó khăn đều bị giải quyết, cho nên báo chí rất đơn giản liền ra mắt tại thế giới này.

Cự Nhân Chân Lý Báo vừa mở in liền có bốn bản: Bản một hai là quốc gia đại sự, bản ba là khoa học kỹ thuật, bản bốn là tiểu thuyết văn chương.

Báo chí ra mắt, kỳ thực chỉ lưu truyền bên trong một bộ phận nhỏ người, bởi vì thế giới này mù chữ quá nhiều.

Bất quá nhóm người biết chữ kia đại đa số đều là nhân vật đỉnh đoan xã hội.

Tại thế giới này Đỗ Lan lựa chọn từ trên xuống dưới từ từ biến cách.

Đỗ Lan không vội, không vội.

Địa điểm vẫn là tại nhà Đỗ Lan, ba đứa trẻ nghịch ngợm tụ cùng một chỗ mân mê tác phẩm của Sa Chức.

Vừa mân mê, vừa còn đang nói chuyện với Sa Chức: Chị thực sự là chị gái của chị La Tân.

Nhưng tuổi chị thoạt nhìn cũng không lớn như vậy, so với bọn em giống như cũng không lớn hơn mấy tuổi.

Ngải Luân nói.

Đương nhiên mắt Ngải Luân căn bản không rời khỏi bộ cơ động lập thể trước mắt, trong mắt phóng ra quang mang.

Nhóc con nhà ngươi biết cái gì.

Sa Chức ngẩng trán, trong lòng nghĩ mình có phải hay không nên bảo trì trạng thái Cực hạn Giới Vương Quyền, để duy trì uy nghiêm của trưởng nữ trong nhà.

Bất quá, Sa Chức tỷ, cái này thực sự là chị tự mình làm sao.

Em chỉ thấy qua trên người Điều tra binh đoàn thôi á.

Trẻ con chính là trẻ con, tư duy nhảy nhót không phải bình thường.

Sa Chức thấy Ngải Luân và Ngải Nhĩ Mẫn đều là hai mắt tỏa sáng, cũng là pha chút cao hứng, tuy rằng đối phương chỉ là trẻ con.

Sa Chức tỷ, bọn em có thể thử xem không.

Ngải Luân cầu xin nhìn Sa Chức.

Cái này không được, các em quá nhỏ, lại không có qua huấn luyện, sẽ xảy ra chuyện.

Đây cũng không phải món đồ chơi, mà là vũ khí.

Cầu xin chị.

Ngải Luân sử xuất đại pháp làm nũng.

Không được chính là không được.

Sa Chức cũng sẽ không bị trẻ con rắc rối thuyết phục.

Tam Lạp, cậu có từng dùng qua chưa.

Thấy Sa Chức không buông khẩu, Ngải Luân lại đi hỏi Tam Lạp.

Tớ chưa có, bất quá mẹ Địch Ny Toa có mang tớ bay qua.

Cảm giác kia tuyệt lắm.

Tam Lạp hiện tại cũng bất quá là tầm bảy tám tuổi, vẫn là một đứa trẻ, tuy rằng trải qua bi kịch gia đình kịch biến, nhưng hiện tại cũng đã từ từ khôi phục lại.

Thật tốt.

Ngải Luân tuy rằng sớm trưởng thành, nhưng khuyết thiếu sức chống cự đối với đồ vật soái khí, cũng chính là nguyên nhân vì sao cậu sùng bái Điều tra binh đoàn.

Hiện tại cậu còn chưa có hùng tâm và chí nguyện khu trục Cự nhân gì đó, chỉ là đơn thuần cảm thấy Điều tra binh đoàn rất soái khí.

Sa Chức tỷ, chờ em trưởng thành rồi về sau có thể dùng cái này hay không.

Ngải Luân vẫn chưa từ bỏ ý định.

Có thể là có thể, bất quá phải xem em có thể khống chế được hay không.

Sa Chức còn đang làm điều chỉnh cuối cùng, số liệu thu thập trong thực chiến lần trước đã phân tích xong rồi, hiện tại chỉ cần đem năm bộ cơ động lập thể ngũ hành này hoàn toàn điều chỉnh tốt, vạn sự liền hoàn thiện, về sau có việc hay không có việc đều có thể đi ra ngoài tìm Cự nhân gây sự.

Sa Chức hoàn toàn là đem việc dùng bộ cơ động lập thể giết Cự nhân coi như một hoạt động tiêu khiển không tồi.

Ngải Nhĩ Mẫn vẫn luôn không nói chuyện xem ra cũng rất muốn sử dụng bộ cơ động lập thể, nhưng cậu ta tương đối nội hướng, cho nên không dám nói.

Lúc này Đỗ Lan đi đến, trong tay còn cầm báo chí hôm nay: Ba đứa các con đều ở đây à.

Ngải Nhĩ Mẫn, lão ba con đang tìm con đấy.

A.

Ngải Nhĩ Mẫn lập tức nhảy dựng lên, thoạt nhìn đối với phụ thân mình vẫn rất sợ hãi.

Nhà cậu ta điều kiện không tồi, phụ thân cậu cũng bỏ tiền mời một gia sư cho Ngải Nhĩ Mẫn, để Ngải Nhĩ Mẫn tiến hành học tập rất hệ thống.

Bất quá tính cách Ngải Nhĩ Mẫn quá nội hướng, quả thực chính là khiếp nhược, cho nên không ít bị những đứa trẻ khác khi dễ.

Đương nhiên những đứa trẻ khác khi dễ cậu, còn có lý do là cừu phú ghét người giàu.

Khó được có một đứa con nhà giàu dễ khi dễ như vậy, đương nhiên là không khi dễ thì phí rồi.

Ngải Nhĩ Mẫn chờ tớ, tớ đi cùng cậu.

Ngải Luân cũng muốn đi về, sáng sớm tinh mơ đã chạy ra, hiện tại bụng đói bụng, phải về nhà ăn cơm.

Báo chí hôm nay có tin tức gì.

Sa Chức lắp ráp xong bộ cơ động lập thể cuối cùng, cầm lấy báo chí trong tay Đỗ Lan, Yêu, Tăng nông thuế.

Vốn dĩ người trồng trọt đã ít, hiện tại thế mà còn muốn tăng thuế, thật là điên rồi.

Tưởng tượng trong nguyên tác, tường Mã Lợi Á bị đánh vỡ, nhân loại mất đi một phần ba thổ địa.

Vì giảm bớt áp lực nhân khẩu tăng vọt, chính phủ tụ tập 20 vạn nạn dân đi hướng Cự nhân phát động tiến công.

Nói là muốn thu phục cố thổ, nhưng trên thực tế chính là chọn ra 20 vạn lão nhược bệnh tàn đi chịu chết.

Đến nỗi giống như Ngải Luân, những lao động lực mười mấy tuổi này, toàn bộ đưa đi làm ruộng.

Cho dù là như vậy vẫn có rất nhiều nơi người ăn không đủ no, nhìn xem em gái củ khoai Sasha Blouse thì biết.

Không thể không nói nhân loại thống trị giả ở thế giới này cũng thật là bi thảm, vốn dĩ bởi vì tường thành kiến lập mà hạn chế tài nguyên nhân loại có thể lợi dụng, còn nghĩ hưởng thụ, quả thực chính là tìm chết.

Phía dưới còn nữa kìa.

Đỗ Lan để Sa Chức tiếp tục xem đi xuống, không thể không nói sau khi báo chí xuất hiện, nhận được sự ủng hộ của không ít quý tộc, bởi vì tạm thời Cự Nhân Chân Lý Báo còn chưa ban bố văn chương quá khích gì.

Mà các quý tộc phát hiện thông qua con đường báo chí đưa tin rất nhanh có thể làm cho tin tức của mình công bố ra ngoài, quả thực chính là phương tiện mau lẹ.

Con đường đưa tin của báo chí, đương nhiên cũng là Đỗ Lan thiết kế, Mạch Khắc xuất tiền xuất lực làm ra.

Mạch Khắc hiện tại là thủ hạ trung thành số một của Đỗ Lan, cũng là tướng tài tích cực của Khinh Niên Đảng.

Khinh Niên Đảng, là do Mạch Khắc dưới sự kêu gọi của Đỗ Lan tích cực phát động con cái quý tộc trẻ tuổi tạo thành một đảng phái trẻ tuổi.

Đương nhiên đây không phải đảng cách mạng, tịnh không phải lấy bạo lực cách mạng làm mục đích, hình thức càng giống một đoàn thể để con cháu quý tộc có việc làm hơn.

Dù sao ở thế giới này, quý tộc sinh ra xong trừ bỏ lo lắng Cự nhân công thành, thật đúng là không có gì đáng lo lắng.

Cả ngày chính là hư độ quang âm, Mạch Khắc tìm việc cho bọn họ làm, bọn họ còn phải cảm tạ Mạch Khắc đấy.

Đương nhiên Khinh Niên Đảng cũng có đảng chương và đảng kỷ, mục tiêu cuối cùng của Khinh Niên Đảng chính là giải phóng nhân loại từ trong hai tòa núi lớn là tường thành và Cự nhân.

Đương nhiên mục tiêu cuối cùng này không có bày ở ngoài sáng, chỉ có cán bộ hạch tâm nhất của Khinh Niên Đảng mới biết được.

Theo báo chí lưu hành giữa các quý tộc, trên làm dưới theo, không ít quan viên cũng rất nhanh tiếp nhận báo chí, đồng thời những con cháu quan viên kia cũng là chủ lực mà Khinh Niên Đảng tranh thủ.

Bất quá những việc này đều phải đợi đến sau khi chiến tranh giữa nhân loại và Cự nhân bắt đầu.

Sa Chức tiếp tục nhìn xuống, ở dưới Tăng nông thuế , còn có một bài tên là Thư cáo các thương lữ : Vì tăng cường quản lý trị an đối với các địa khu, từ tháng sau bắt đầu, trưng thu thuế xe ngựa đối với thương lữ lui tới các úng thành.

Chương 259

Thuế thu này do quan thuế vụ các úng thành phụ trách.

Khoản hạng thu thuế như sau.

Sa Chức vô ngữ, đem báo chí úp xuống bàn, không xem nữa.

Có cảm tưởng gì.

Đỗ Lan hỏi.

Bá tánh thế giới này thật đúng là dễ bị bóc lột.

Sa Chức hiện tại chỉ có một cảm giác như vậy, Như vậy đều không có người đứng ra phản kháng, xem ra hiệu quả tường thành rất không tồi.

Đó là đương nhiên, phải biết rằng hình phạt cao nhất của địa phương này không phải xử tử, mà là lưu đày.

Người phạm trọng tội sẽ bị ném tới ngoài tường thành.

Chậc chậc, nghĩ đến thật đúng là trừng phạt không tồi.

Đỗ Lan cũng chỉ mới gần đây biết được.

Xem ra thế giới này, thứ mà tất cả mọi người sợ hãi nhất chỉ có một dạng, đó chính là Cự nhân.

Sa Chức nói.

Cự nhân đối với người của thế giới này mà nói, giống như Voldemort đối với phù thủy ở thế giới Harry Potter vậy.

Hôm nay, Đỗ Lan đưa cha của Ngải Luân, cũng chính là bác sĩ Cách Lý Sa, ra bên ngoài tường thành.

Cách Lý Sa vẫn luôn nghiên cứu mối quan hệ giữa cự nhân và nhân loại, hiện tại cũng đã có thành quả.

Tuy nhiên hắn thiếu vật thí nghiệm cự nhân, cho nên Đỗ Lan chủ động đề xuất giúp đỡ.

Trong đường hầm, Đỗ Lan hỏi Cách Lý Sa: Ngươi rốt cuộc là đang nghiên cứu cái gì vậy.

Một chút nghiên cứu nhỏ, cự nhân bản nguyên.

Cách Lý Sa vẫn còn che che giấu giấu, hắn sợ nghiên cứu của hắn dọa Đỗ Lan.

Có phải là phát hiện cự nhân đều là người biến thành hay không.

Có phát hiện ra phương pháp biến cự nhân trở lại thành người không.

Ngươi làm sao biết được.

Cách Lý Sa giật mình.

Nhìn là thấy mà, cự nhân kia rõ ràng không phải động vật, ngược lại giống thực vật.

Vậy thì cự nhân sinh sản liền có vấn đề rồi, thế thì nhiều cự nhân như vậy từ đâu tới.

Nghĩ một chút là thấy có vấn đề rồi đi.

Ta thấy đám người các ngươi a đều là chưa từng xem Tiến hóa luận, thiển cận a thiển cận.

Đỗ Lan nói.

Đối với sự bỉ thị của Đỗ Lan, Cách Lý Sa cũng không để ý: Tiến hóa luận.

Chưa nghe nói qua a, thứ gì vậy.

Quan điểm luận thuật chủ yếu trong tác phẩm Nguồn gốc các loài.

Vật cạnh thiên trạch, thích giả sinh tồn Chọn lọc tự nhiên, kẻ phù hợp mới sinh tồn.

Cự nhân tuy rằng cường đại nhưng nhìn dáng vẻ kia, ngốc đại thô, không biết tiêu hóa, không biết sinh dục, vậy thì ý nghĩa chúng sinh tồn là ở chỗ nào.

Giết người.

Nhưng nhìn tường thành ngoài cự nhân rất thời gian dài đều sẽ không gặp được người, nhưng vẫn không phải êm đẹp ở đó sao.

Cho nên nói đám cự nhân kia căn bản không giống động vật.

Cách Lý Sa gật gật đầu, hắn cũng đã có cảm giác như vậy, thế nhưng chính mình cũng không có kết luận gì: Cự nhân rốt cuộc vì sao xuất hiện chứ.

Ngươi là nghiên cứu cái này, ta cũng không hứng thú.

Ta có hứng thú chỉ là nhân loại và cự nhân tranh đoạt không gian sinh tồn trong chiến đấu có thể hay không giành thắng lợi.

Còn như cái gì cự nhân cái gì đó hoàn toàn không hứng thú.

Đỗ Lan đối với thứ chú định sẽ bị tiêu diệt, xưa nay sẽ không cảm thấy hứng thú.

Tường thành ngoài y nguyên phong cảnh đó, Cách Lý Sa có chút sợ hãi nhìn chung quanh, hiện tại Cách Lý Sa có chút hối hận rồi, chính mình làm sao lại đi theo ra ngoài chứ.

Chúng ta đi rừng cây, ở đó số lượng cự nhân nhiều hơn.

Đỗ Lan nói.

Cách Lý Sa kiên trì: Còn muốn đi ra ngoài.

Đương nhiên, trong mảnh rừng này cự nhân bị Sa Chức giết sạch rồi, hiện tại cự nhân đều không dám tiến vào.

Cách Lý Sa cảm giác chính mình hình như là nghe lầm, cự nhân bị giết sạch.

Đi thôi, đi theo ta không có vấn đề gì đâu.

Đỗ Lan trực tiếp cất bước.

Cách Lý Sa chỉ có thể đi theo sát từng bước.

Ngoài rừng cây, cự nhân mạn vô mục đích lắc lư, hoàn toàn lõa lồ thân thể.

Ngươi muốn bao nhiêu con.

Đỗ Lan nhìn đống cự nhân lít nha lít nhít kia, hỏi Cách Lý Sa.

Đương nhiên là càng nhiều càng tốt.

Cách Lý Sa nói.

Đỗ Lan duỗi thân thể một cái: Vậy ngươi hãy nhìn cho kỹ đây.

Hắn từ từ khom lưng xuống, hai tay ấn trên mặt đất: Độn thổ, Nham Thành Hàng Lâm.

Trước mặt hai người, một bức tường thành cao lớn lập tức từ mặt đất mọc lên.

So với tường thành Mã Lợi Á còn cao hơn rất nhiều, hơn nữa độ dày cũng không nhỏ, đồng thời diện tích so với diện tích một cái úng thành thành phụ còn lớn hơn không ít.

Cái này. cái này.

Hình ảnh trước mắt này còn khiến người ta kinh ngạc hơn cả việc nhìn thấy cự nhân ăn thịt người.

Thần tích như thế lại từ trong tay một con người sinh ra, hơn nữa tốc độ nhanh như vậy.

Xem ra cái tên Đỗ Lan này còn thần bí hơn chính mình tưởng tượng.

Được rồi, chúng ta đi vào thôi.

Đỗ Lan nói.

Cách Lý Sa sờ lên tường thành, hoàn toàn chính là tảng đá cứng rắn, tường thành giống như là một tảng đá hoàn chỉnh vậy.

Đỗ Lan vỗ tay lên tường đá một cái, trên tường thành liền xuất hiện một cánh cửa lớn.

Vừa tiến vào bên trong tường đá, đám cự nhân lập tức sôi trào, bọn chúng lập tức toàn bộ ùa về phía hai người.

Cách Lý Sa kinh hãi thất sắc, bất quá Đỗ Lan hoàn toàn không có lùi bước: Mộc độn.

Tất cả cự nhân lập tức bị rễ cây phá đất mà lên trói buộc chặt tứ chi, cự nhân lập tức bị kéo lại.

Được rồi, hiện tại muốn chém muốn giết tùy ngươi.

Đỗ Lan nói.

Cách Lý Sa đã không biết nên nói cái gì, bất quá nhìn thấy đám cự nhân kia đều đã bị khống chế, hắn cũng có thể yên tâm đi tìm hiểu thân thể đám cự nhân kia rồi.

Đối với nghiên cứu của Cách Lý Sa, Đỗ Lan thực sự là không có hứng thú gì.

Cái loại dược tề khiến người biến thành cự nhân kia, cũng không có chỗ nào tốt.

Không thấy trong nguyên tác Ngải Luân còn không phải một đường bị đuổi đánh, các loại bị ngược đãi sao.

Cũng không biết Cách Lý Sa tâm thái gì mới tiêm cho con trai mình loại dược tề đó.

Bất quá loại dược tề này đối với việc tu phục thân thể hiệu quả vẫn là không tệ, cụt tay cụt chân chỉ cần biến cự nhân khôi phục lại sau đó liền lại hoàn hảo không chút tổn hại, quả thực chính là thuốc đặc hiệu nuôi dưỡng tiểu cường gián a.

Ngải Luân chính là bởi vì nguyên nhân này, mới chết cũng chết không được, mới có thể luôn có cơ hội chờ đợi nghịch tập.

Đỗ Lan thậm chí từng hoài nghi cự nhân có khả năng là tai nạn y học do một bác sĩ thiên tài nào đó chế tạo, bất quá căn cứ vào dáng vẻ cự nhân ăn thịt người hình như lại không phải.

Trong tường cao to lớn do Đỗ Lan kiến tạo, Cách Lý Sa có thể yên tâm đối với cự nhân nghiên cứu.

Mà ở bên kia, Điều Tra Binh Đoàn lần nữa xuất kích, cũng không biết ôm mục đích gì, hết lần này tới lần khác hướng cự nhân phát khởi khiêu chiến.

Nói là muốn nghiên cứu điểm yếu cự nhân đi, hình như cũng chỉ có mỗi chỗ sau gáy.

Muốn nói tranh đoạt vật tư quan trọng đi, hình như cũng không có thu hoạch.

Muốn nói là đi ra ngoài cùng cự nhân khai chiến đi, mỗi một lần đều là tổn binh hao tướng.

Tinh thần của Điều Tra Binh Đoàn là đáng giá cổ vũ, hơn nữa binh sĩ sống sót đều là tinh nhuệ, đáng tiếc luôn luôn không có thành quả gì.

Bọn họ giết chết cự nhân dường như cũng chỉ có một chút như vậy, đối với chiến tranh giữa nhân loại và cự nhân căn bản không có tác dụng quyết định.

Chương 260

Bất quá chính là nhờ sự tồn tại của Điều Tra Binh Đoàn còn làm cho không ít người duy trì cảnh giới, biết tường thành bên ngoài còn có một đám cự nhân hổ thị đăm đăm.

Có lẽ để nhân loại duy trì cảnh giác chính là mục đích tồn tại của Điều Tra Binh Đoàn, mà không phải là muốn dựa vào Điều Tra Binh Đoàn đi đánh lui cự nhân.

Toa Toa Da Lưu Ly, bị Đỗ Lan biến thành người Áo Đặc Mạn Ultraman, tuy nhiên cái Áo Đặc Mạn này không phải chiến sĩ ánh sáng, mà là dựa vào kỹ thuật sinh hóa cải tạo mà thành, thế nhưng sức chiến đấu lại là có bảo đảm.

Hai cái nhẫn trên tay Toa Toa Da chính là Vạn Năng Giao Nang dạng biến hình, đây chính là kỹ thuật mà Sa Chức lúc làm công tại công ty Vạn Năng Giao Nang lấy được do Bố Nhĩ Mã Bulma phát minh, tại thế giới Long Châu đều chưa phổ cập.

Trong nhẫn chứa tất cả dược liệu cần thiết để Toa Toa Da biến thân, chỉ cần hai cái nhẫn chạm vào nhau, nàng liền có thể lập tức hóa thân làm sứ giả chính nghĩa Áo Đặc Mạn.

Ngựa của Điều Tra Binh Đoàn đều là ngựa tốt, đặt ở Địa Cầu thì đó là vua của loài ngựa, thế nhưng ở thế giới này lại rất thường gặp.

Cũng chỉ có ngựa tốt mới có thể chạy thắng hai cái chân của cự nhân.

Tuấn mã từ cửa thành vọt ra, lần này mục đích địa của bọn họ là tại nơi cách tường thành khá xa, đó là phế tích một cái thôn lạc.

Mỗi một lần đi ra, Điều Tra Binh Đoàn đều sẽ làm tốt lộ tuyến đồ trước, dựa theo lộ tuyến chạy một lần, trên đường có cự nhân thì căn cứ tình huống quyết định là chiến hay là chạy.

Bất quá lần này ra ngoài chú định dữ nhiều lành ít.

Xuyên qua tường thành, Điều Tra Binh Đoàn tiến vào rừng cây, tuấn mã tật trì mang theo binh sĩ đạp qua mặt đất ẩm ướt sau cơn mưa.

Cảnh tượng này quen thuộc như thế.

Dựa theo huấn luyện, tản ra.

Toa Toa Da Lưu Ly đi theo sau lưng đội trưởng, thuộc về thê đội công kích thứ nhất.

Hai chân kẹp bụng ngựa, Toa Toa Da đứng lên, trước mặt nàng chính là một con cự nhân to lớn, mắt trắc chính là loại cự nhân phổ thông cao nhất 15 mét.

Để cự nhân nếm thử sự lợi hại của Điều Tra Binh Đoàn chúng ta, tiến hành lập thể cơ động.

Đội trưởng vừa lên tiếng, Toa Toa Da buông lỏng dây cương, từ bên hông lấy ra chuôi kiếm, sau đó quả quyết bay lên.

Ba người binh sĩ thành trận hình tam giác tại không trung vọt tới cự nhân.

Cự nhân đương nhiên cũng sẽ không ngu ngốc đứng ở đó chờ bị chém, vung tay công hướng ba người.

Đội trưởng cùng Toa Toa Da hiểm hiểm tránh thoát, nhưng một người khác lại lập tức bị bàn tay to lớn đánh bay ra ngoài, giống như một miếng giẻ rách bị ném đi, mang theo hoa máu đập vào thân cây, mắt thấy là không sống được.

Khốn kiếp.

Đội trưởng thấy mình tổn thất một đội viên, càng là bốc hỏa, thẳng tắp hướng cự nhân lao đi.

Đương nhiên đội trưởng kinh nghiệm chiến đấu phong phú, sẽ không bị lửa giận làm cho hôn mê đầu óc.

Đội trưởng là làm mồi nhử để người bao vây hai bên có cơ hội tiến công mà thôi.

Lên.

Binh sĩ bao vây không có lãng phí cơ hội do đội trưởng mạo hiểm sáng tạo ra.

Cắt bỏ gáy, trận chiến đầu tiên đối chiến cự nhân 15 mét liền lấy được thành quả, mặc dù trả giá bằng sinh mệnh một đội viên.

Thế nhưng đối với Điều Tra Binh Đoàn mà nói, sự tình như vậy đã không phải lần đầu tiên, các đội viên cần phải tập quen.

Toa Toa Da nhìn đội trưởng thu liễm thi thể đồng bạn, cũng là ảm đạm.

Nhẫn trên tay nàng không có phát sáng, nàng không thể biến thân.

Kỳ thật cái nhẫn này cũng chỉ khi cảm xúc của Toa Toa Da xuất hiện dao động lớn, hoặc là khi đặc trưng sinh mệnh trôi đi thì mới có thể phát sáng, rốt cuộc không phải thiết bị biến thân Áo Đặc Mạn chính bản.

Đem thi thể mang lên, cả đội ngũ tiếp tục xuất phát.

Dựa theo lộ tuyến nguyên định phải xuyên qua mấy cái rừng cây, còn muốn đi qua hai dải đồng bằng.

Nhân loại tiến vào tường thành cũng đã hơn trăm năm, cây cối bên ngoài cũng mọc rất cao rất lớn, địa hình như vậy ngược lại có chút giống sân huấn luyện thế giới Naruto.

Đợi đến khi bọn họ tiến vào khu rừng thứ hai, bọn họ nhìn thấy một cảnh tượng khiến người ta kinh ngạc vạn phần, tại nơi tới gần trung tâm rừng cây, xuất hiện một khoảng đất trống to lớn.

Rừng cây cái gì hoàn toàn đã biến mất, mặt đất cũng biến thành đất cháy.

Nơi này chính là chỗ Đỗ Lan thực nghiệm Ngũ Hành Lập Thể Cơ Động.

Bất quá tuy rằng kỳ quái, thế nhưng đội Điều Tra Binh Đoàn này cuối cùng đưa ra kết luận chính là nhất định đã phát sinh cháy rừng lớn, mới có thể thiêu thành cái dạng này.

Đội ngũ tiếp tục đi tới, rốt cục gặp một kẻ địch có thể làm cho Toa Toa Da Lưu Ly biến thân.

Một con khỉ, hoàn toàn chính là khỉ, còn có cái đuôi thật dài, thân cao vượt qua 20 mét.

Một con cự nhân do khỉ biến thành, là cứu binh do cự nhân dời tới.

Bởi vì một nhà Đỗ Lan, số lượng cự nhân nơi này giảm mạnh, làm cho cự nhân cảm thấy bất an, cho nên cự nhân trí tuệ phái tới con cự nhân khỉ này.

Con cự nhân khỉ này giữ lại trực giác và sự linh mẫn của động vật, đối với Điều Tra Binh Đoàn là mang tính hủy diệt.

Thiết bị lập thể cơ động trước mặt cự nhân khỉ linh hoạt không có bất kỳ ưu thế nào, con khỉ lớn này nhảy một cái liền có thể nhảy ra năm sáu mươi mét cao, rơi xuống xung kích càng là có thể đem đại thụ giẫm gãy, hơn nữa có lúc con khỉ này còn có thể vung cái đuôi, quét qua nơi nào thì nơi đó giống như bị bão tố quát qua.

Toa Toa Da mắt thấy đồng đội của mình tiếp nhị liên tam bị giết, khí huyết dâng lên, chiếc nhẫn rốt cục sáng lên.

May mắn nàng còn nhớ rõ không thể bị người nhìn thấy, cho nên đợi đến khi nàng bay đến sau cây, lập tức biến thân.

Đội trưởng đã tuyệt vọng rồi, cự nhân động vật như vậy, hoàn toàn chưa từng thấy qua, so với chủng bình thường và chủng kỳ hành Abnormal, hoàn toàn khác biệt.

Con khỉ này tuy rằng thoạt nhìn chính là một con khỉ dựa theo tỷ lệ cự đại hóa, thế nhưng lực phá hoại so với cự nhân còn lớn hơn.

Cho nên nói đồ vật đáng yêu một khi biến lớn liền trở thành đáng sợ.

Cái đuôi khỉ hướng đội trưởng quét tới, giống như là mấy chiếc xe tải gia tăng mã lực đâm về phía hắn, chỉ có thể nhắm mắt chờ chết.

Háp.

Một tiếng kêu trầm thấp truyền đến, đội trưởng mở mắt ra liền thấy một người khổng lồ màu bạc chắn trước mặt hắn.

Áo Đặc Mạn lần nữa ra sân, nàng ôm lấy cái đuôi khỉ, cứu vớt đội trưởng.

Háp.

Dùng sức hất lên, đem cự nhân khỉ hất bay ra ngoài.

Con khỉ đứng lên so với Áo Đặc Mạn 20 mét còn cao hơn, bất quá con khỉ thích ngồi xổm, cho nên nhìn qua ngược lại thấp hơn Áo Đặc Mạn một cái đầu.

Đội trưởng không thể tin được nhìn hết thảy trước mắt, hai cái cự nhân chưa từng gặp qua, vậy mà đang chiến đấu.

Đây thật sự là quái thú đại chiến Áo Đặc Mạn.

Tư Phái Tu Mỗ quang tuyến.

Chỉ là cái Áo Đặc Mạn này vẫn là đối với chức nghiệp của mình không hiểu rõ, vừa lên liền phát đại chiêu, chỉ có ở tình huống đặc thù mới hữu dụng, bình thường chùm sáng như vậy là không có tác dụng.

Nhìn thấy chùm sáng, cự nhân khỉ bản năng liền cảm giác được nguy hiểm, cho nên nhảy lên thật cao, tránh thoát quang tuyến, đồng thời vồ về phía Áo Đặc Mạn.

Oanh.

Đội trưởng cảm giác cả đại địa đều đang chấn động, đồng thời cũng kinh hãi, hai con quái vật kia rốt cuộc nặng bao nhiêu a.

Tuy rằng Áo Đặc Mạn cứu hắn, thế nhưng tên đội trưởng ngu muội này đem Áo Đặc Mạn cũng quy vào hàng ngũ quái thú cự nhân, cảm thấy mình không chết chỉ là vận khí tốt, vừa vặn gặp gỡ hai con quái thú chó cắn chó.

Lực trùng kích cực lớn làm cho lưng Áo Đặc Mạn đè gãy rất nhiều cây, Toa Toa Da cảm giác đau đớn đánh tới, bất quá còn có thể nhẫn thụ.

Háp.

Nhấc chân đem con khỉ đá ra ngoài.

Trọng lượng con khỉ còn không nặng bằng Áo Đặc Mạn.

Con khỉ linh mẫn tại giữa không trung hiệu chỉnh tư thế, sau đó an ổn rơi xuống đất.

Áo Đặc Mạn đứng lên, bày ra một cái tư thế cách đấu.

Chương 261

Đã biết tốc độ cự hầu, vậy thì Áo Đặc Mạn cũng muốn lên.

Phun trào, mỗi một cước đều đem đại địa giẫm nát, sau đó lập tức vồ lên, Áo Đặc Mạn muốn tóm lấy cự hầu.

Con khỉ muốn nhảy lên.

Thế nhưng Áo Đặc Mạn lần này tốc độ cũng không chậm, hai tay tóm lấy chân khỉ, một cái kéo con khỉ về lại trên mặt đất.

Đánh.

Đầu gối Áo Đặc Mạn đỉnh tại bụng con khỉ, lập tức đem con khỉ đánh đau.

Sau đó tiếp tục đánh, song quyền chỉ ẩu đầu con khỉ.

Hai con quái vật to lớn, mỗi một lần động tác đều mang ra kình phong cực lớn, gần như là làm cho người xem cuộc chiến ở một bên không thể đứng thẳng.

Ngay tại lúc quái thú đánh nhau, Đỗ Lan đang cười xấu xa nhìn Tam Lạp Mikasa đang ngủ, một bên Địch Ny Toa Teresa cũng rất cẩn thận chuẩn bị.

Cách Lý Sa cho con trai mình bật hack, vậy thì chính mình cho con gái đương nhiên cũng không thể thiếu ngoại quải cheat.

Oa ha ha, cái này là Sa Chức từ thế giới Naruto mang ra Cửu Vĩ Yêu Hồ phong ấn tại trong thân thể Tam Lạp, quả thực chính là hoàn mỹ a.

Đem tác dụng phụ Vĩ thú hóa bỏ đi, tưởng tượng một cái Vĩ Thú Pháo, đem ba tòa tường thành đánh xuyên một lần, tràng diện kia, có phải rất đã hay không.

Thân ái, nàng nói xem.

Địch Ni Tư Teresa cũng cười cười, đối với việc phong ấn Vĩ thú nàng cũng là ủng hộ, con gái của mình nếu là cái sức mạnh gì cũng không có kia mới không thể để cho nàng yên tâm: Chàng nói đúng, lão công.

Mà Sa Chức lúc này lấy ra Vạn Năng Giao Nang, lập tức thả ra một cái lồng sắt to lớn.

Thất Đại Hỏa Ảnh.

Vừa nhìn thấy Sa Chức, Cửu Vĩ liền phẫn nộ muốn dùng móng vuốt công kích Sa Chức.

Đệ Ngũ là nade, Lục Đại là Naruto, Thất Đại chính là Sa Chức.

May mắn hiện tại mọi người đều ở ngoài trời, cũng không cần để ý làm ra tiếng vang quá lớn.

Sa Chức căn bản không đi nhìn Cửu Vĩ, con Vĩ thú này sau khi Naruto qua đời liền muốn lần nữa tác loạn, thế nhưng hoàn toàn bị Sa Chức áp chế, một mực phong ấn đến hiện tại, bây giờ để nó đi ra hóng gió đã rất không tệ.

Sa Chức, con gái bảo bối của ta, được rồi, tới đây, chúng ta chuẩn bị đem ký ức Cửu Vĩ toàn bộ phong ấn, sau đó đem Tra Khắc Lạp bạo táo trung hòa đi, sau đó đem nó phong ấn tại trong thân thể Tam Lạp.

Như vậy muội muội con cũng liền có ngoại quải.

Nghe được lời Đỗ Lan, Cửu Vĩ lập tức giận tím mặt, đáng tiếc lồng sắt của Sa Chức cũng không dễ dàng bị phá vỡ như vậy.

Không phong ấn ký ức có thể, bất quá ngươi phải hiệp trợ con gái ta.

Đỗ Lan cười nói.

Nhìn thấy Đỗ Lan, Sa Chức, Địch Ny Toa, năm đó tại thế giới Naruto chính là ba người đỉnh tiêm, hiện tại sức chiến đấu ba người bọn họ càng là đã cấp bậc vũ trụ, làm cho Cửu Vĩ áp lực rất lớn.

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, hồ ly cũng là giống nhau: Được, chỉ cần không phong ấn ký ức của ta, ta đồng ý giúp đỡ cô bé kia.

Dù sao làm bảo mẫu cũng không phải lần đầu tiên, quen thuộc liền tốt, Cửu Vĩ cũng là không dễ dàng a.

Tra Khắc Lạp giống như nham tương từ từ bình tĩnh lại, có ba người hợp lực, Cửu Vĩ cũng chỉ có thể ngoan ngoãn bị cải biến thành con mèo nhỏ ôn thuận, cuối cùng bị phong ấn tại trong thân thể Tam Lạp.

Đại phong ấn Tam Thứ Nguyên Nghịch Tập chi ấn.

Tam Lạp Ackerman, con gái của ta, nhớ kỹ, mặc kệ con ở nơi nào.

Người nhà của con đều sẽ cùng con ở bên nhau.

Khi Áo Đặc Mạn dùng Bát Phân Quang Luân đem cự hầu phân thây, Tam Lạp đã tỉnh, bất quá nàng cảm giác trên người là lạ, tựa hồ có khí lực dùng mãi không hết.

Ăn cơm.

Sa Chức gọi Tam Lạp xuống.

La Tân Robin cùng Địch Ny Toa cùng nhau nấu cơm, mùi vị phi thường không tệ, hơn nữa đồ ăn phi thường phong phú.

Không khí rất kỳ quái, Tam Lạp rõ ràng cảm giác không khí thay đổi.

Tam Lạp, ta và ba con quyết định đưa con đi Huấn Luyện Binh

Đoàn.

Cuối cùng vẫn là Địch Ny Toa nói.

Tam Lạp không nói gì, tới cái nhà này cũng đã hơn một năm, nàng cảm thấy rất tốt, đối với an bài của cha mẹ nuôi, nàng sẽ không phản đối: Vâng ạ.

Yên tâm, trước khi vào Huấn Luyện Binh Đoàn, con phải đến trường học học tập mới được, còn có Ngải Luân và Ngải Nhĩ Mẫn, ba nhà chúng ta cùng nhau quyết định.

Đỗ Lan nói.

Nghe được câu này, ngược lại làm cho Tam Lạp thở phào nhẹ nhõm.

Thế là ngày thứ hai, ba đứa trẻ trực tiếp được đưa đến bên trong tường thành thứ hai.

Phương tiện giao thông giữa các tường thành, ngoại trừ xe ngựa, chính là vận hà, bốn con kênh đào nối liền cùng một phương hướng trên ba cái úng thành, là thông đạo vận chuyển nhanh nhất.

Con trai, con phải ăn cơm đúng giờ.

Mẹ Ngải Luân lo lắng nói, con trai đi xa, mẫu thân đương nhiên là lo lắng nhất.

Ngược lại Cách Lý Sa rất yên tâm, nghiên cứu của hắn rất thành công, hơn nữa đã tiêm cho Ngải Luân cự nhân dược tề, ngoại quải đã trả phí, cho nên không lo lắng an toàn của Ngải Luân.

Đưa tiễn Ngải Nhĩ Mẫn là ông nội cậu bé, cha mẹ cậu đều rất bận, cho nên tối hôm qua giao đại xong xuôi, đã nói trước hôm nay không tới tiễn cậu.

Ông nội Ngải Nhĩ Mẫn cũng là lặp đi lặp lại dặn dò, không nên gây phiền toái cho Ngải Luân và Tam Lạp.

Ngược lại nhà Tam Lạp một nhà vô sự có thể làm, toàn bộ tới tiễn đưa, nhân số đông nhất.

Muội muội, có người bắt nạt em thì gọi chị, chị sẽ thu thập hắn.

Sa Chức nói.

Mà La Tân chuẩn bị bữa trưa cho Tam Lạp: Cố lên, muội muội.

Còn Đỗ Lan cùng Địch Ny Toa cười đứng ở một bên, nhìn ba đứa con gái.

Được rồi, thuyền sắp chạy, các con mau chóng lên thuyền đi.

Có việc thì viết thư trở về, để người đưa báo gửi, chúng ta rất nhanh liền có thể nhận được.

Đỗ Lan nói.

Đúng, Ngải Luân và Tam Lạp sẽ không biết viết thì để Ngải Nhĩ Mẫn viết.

Địch Ny Toa biết Tam Lạp hiện tại biết viết chữ không nhiều, mà Ngải Luân càng là một chữ cũng không biết, chỉ có Ngải Nhĩ Mẫn biết chút câu hoàn chỉnh.

Ba đứa trẻ cầm hành lý, toàn bộ nén nước mắt, hài tử mười tuổi rời xa cha mẹ, không khóc mới là lạ.

Chúng ta cũng trở về thôi, phải chuẩn bị một chút rồi.

Đỗ Lan biết không lâu nữa, cự nhân sáu mươi mét liền muốn xuất hiện.

Đến lúc đó Khải Chi Cự Nhân Armored Titan cũng sẽ xuất hiện, tường Mã Lợi Á sẽ toàn bộ bị kích phá, một phần ba quốc thổ sẽ luân hãm, đến lúc đó có thể đại có văn chương để làm.

Nhân dân khu luân hãm anh dũng kháng kích cự nhân, cái tiêu đề văn chương này nếu là xuất hiện trên báo chí, nhất định rất đáng xem.

Ngày này, Điều Tra Binh Đoàn lần nữa giết chóc mà về, mặc dù giết mấy con cự nhân, thậm chí còn có một con cự nhân khỉ đáng sợ, thế nhưng tổn thất của bọn họ cũng không nhỏ, người chết không sai biệt lắm là gấp ba số lượng cự nhân.

Nhưng người của Điều Tra Binh Đoàn đều là binh sĩ tinh nhuệ, mỗi một người đều là người nổi bật nhiều năm huấn luyện, hơn nữa còn là có kinh nghiệm thực chiến, phi thường khó được.

Phải biết ba cái binh đoàn khác, đã trăm năm không có gặp qua cự nhân.

Điều Tra Binh Đoàn trở về y nguyên mang theo bi thương, thị dân mất đi người thân thương tâm khóc rống.

Rất nhiều thi thể đều tàn khuyết không đầy đủ, bị cự nhân chà đạp đến thể vô hoàn phu.

Cách Lý Sa, mấy ngày nay cẩn thận một chút, cự nhân sắp tới.

Đỗ Lan nói.

Cách Lý Sa sững sờ: Sẽ không đâu.

Cẩn thận một chút.

Đỗ Lan cũng sẽ không đem lời nói toàn bộ nói ra.

Tường thành cao lớn năm mươi mét, thế nhưng cự nhân hiện tại có độ cao 60 mét rồi.

Ngày này, tất cả mọi người đều thấy được cự nhân khiến bọn họ sợ hãi trăm năm, từ trên tường thành thò ra một cái đầu.

Cơ bắp toàn thân huyết sắc hoàn toàn lộ ra ngoài, chỉ là một cước, thành khu kiên cố liền bị đá xuyên, đá vụn giống như máy bắn đá bắn ra, bay vào úng thành, đánh hỏng nhà cửa.

Mọi người tứ tán bôn đào.

Bọn họ sớm đã quên đi mô dạng cự nhân, cũng quên đi nên như thế nào tránh né cự nhân.

Trong ý thức của bọn họ tường thành là an toàn nhất, thế nhưng hiện tại tường thành đã bị đánh vỡ.

Chương 262

Cự nhân môn từ lỗ hổng chen chúc mà vào.

Địa ngục hàng lâm, nhân loại chẳng qua là món gà rán giòn tan trong miệng cự nhân.

Cách Lý Sa hôm nay đi khám bệnh, trong nhà chỉ có nhân thê vợ một mình.

Một khối đá rơi to lớn trực tiếp hướng nhà Ngải Luân bay tới.

May mắn Địch Ny Toa tốc độ rất nhanh, lập tức liền đem Tạp Nhĩ Lạp cứu ra.

Oanh Cự thạch rơi xuống đem nhà cô nện hủy.

Tạp Nhĩ Lạp một trận sợ hãi, đồng thời cũng phi thường không hiểu, chính mình làm sao lại ra ngoài rồi.

Cự nhân tiến vào, chúng ta mau trốn đi.

Tạp Nhĩ Lạp đã nhìn thấy những cự nhân kia đang du đãng trên đường phố.

Không vội, hiện tại nơi đó nhất định rất kẹt xe, chen qua đó cũng trốn không thoát.

Còn không bằng đến tầng hầm nhà chúng tôi trốn một chút.

Địch Ni Tư cũng không đợi Tạp Nhĩ Lạp cự tuyệt, trực tiếp đưa cô trốn vào tầng hầm.

Sa Chức cùng La Tân đã ở bên trong uống trà, chỉ có Đỗ Lan một mình còn ở bên ngoài đi.

Đỗ Lan cũng không phải đi cứu người, mà là đi lấy tư liệu trực tiếp.

Đương nhiên nếu là có cự nhân không mở mắt sáp lại gần, Đỗ Lan cũng không để ý trực tiếp đem bọn chúng giết chết.

Mà lúc này với tư cách sứ giả chính nghĩa Áo Đặc Mạn cũng xuất hiện, Toa Toa Da Lưu Ly đương nhiên sẽ không trốn tránh chiến đấu.

Sau khi thiết bị lập thể cơ động bị phá hoại, quả quyết biến thân.

Chỉ là thời gian biến thân của Áo Đặc Mạn chỉ có ba phút, mặc dù bay ở trên trời có quyền chế không, thế nhưng cự nhân quá nhiều quá phân tán, thời gian ba phút cũng chỉ đủ cô đánh chết mấy chục con cự nhân.

Toa Toa Da không có trước tiên đi lấp lại lỗ hổng, cho nên không thể ngăn cản cự nhân tiến kích.

Đương nhiên Áo Đặc Mạn xuất hiện, vẫn là để rất nhiều người được cứu, đồng thời cũng nhớ kỹ cự nhân biết bay sớm nở tối tàn kia.

Cự nhân kia toàn thân màu bạc, điểm xuyết chút màu đỏ, giống như là cự nhân ánh sáng.

Sau ngày này truyền thuyết về Quang Chi Cự Nhân cũng sẽ lưu truyền ra.

Sức mạnh Áo Đặc Mạn biến mất, Toa Toa Da chỉ có thể trơ mắt nhìn thành phố bị hủy.

Lúc này Khải Chi Cự Nhân cũng xuất hiện, trực tiếp đột phá tường Mã Lợi Á, như vậy tòa tường thành thứ nhất hoàn toàn thất thủ.

Lúc này đại đa số người là tràn đầy sợ hãi, đương nhiên cũng có một số người gần như đồng thời nghĩ đến một người.

Những người kia đều là đại thúc từng nghe Đỗ Lan nói chuyện trong quán bar, bọn họ gần như đồng thời nghĩ đến Đỗ Lan, tựa hồ chỉ có Đỗ Lan luôn luôn đối với cự nhân không mang theo sợ hãi mới là hi vọng của bọn họ.

Tại sau khi tường Mã Lợi Á bị công phá, mấy cái đại thúc mang theo người nhà cùng hi vọng cuối cùng hướng nhà Đỗ Lan chạy tới, bọn họ hi vọng Đỗ Lan có thể mang theo bọn họ đi ra con đường sống.

Cá nhân phục tùng tập thể, tập thể nghe theo lãnh tụ, những đại thúc này đều nguyện ý làm cá nhân trong tập thể, đồng thời cũng hi vọng Đỗ Lan sẽ là lãnh tụ ưu tú.

Mà lúc này Đỗ Lan chụp rất nhiều ảnh chụp trân quý, kỳ báo chí sau có thể cải bản, hoàn toàn bản in màu lại phối thêm những hình ảnh này, hẳn là sẽ làm cho những người khác có chút cảm xúc.

Không gian chật chội chật hẹp, tiếng hít thở đàn ông vang vọng trong không gian trầm muộn.

Trong không khí bị một loại danh từ tên là khẩn trương tràn ngập.

Chuẩn bị xong chưa.

Đỗ Lan thấp giọng hỏi.

Xong rồi.

Không có vấn đề.

Ân.

Được.

Bốn thanh âm đáp lại.

Đỗ Lan lộ ra nụ cười: Chuẩn bị xong, vậy thì bắt đầu đi, để cho chúng ta nhìn xem uy lực của tên to xác bằng sắt này.

Mở ra động cơ, gầm thét lên, xông.

Hô, không, quả.

Động cơ diesel phát ra tiếng gầm nhẹ, cả không gian đều bị một ngọn đèn hôn ám chiếu sáng.

Tường kim loại lộ ra ngoài, còn có đạn pháo vàng chói, cộng thêm giá đỡ đầy dầu mỡ, đây là bên trong một chiếc xe tăng.

Lên đi, để cho chúng ta nhìn xem uy lực của chiếc Hổ Thức Tiger này, xông ra.

Người điều khiển đạp chân ga, cự thú bằng sắt thép gầm thét hướng về phía trước, đại môn bằng gỗ lập tức bị đụng vỡ ra.

Đến nơi tận lực khoáng đạt, để mọi người hảo hảo nhìn xem biểu diễn của chúng ta.

Đỗ Lan trên đầu mang theo tai nghe nói.

Người điều khiển không nói gì, bất quá từ trong tai nghe hắn đã nghe được lời Đỗ Lan, hắn sẽ làm theo.

Tay nạp đạn lát nữa cũng phải nhanh lên một chút, pháo thủ tay của ngươi cũng ổn định cho ta.

Đỗ Lan quát to: Thông tin viên, trách nhiệm của ngươi hôm nay chính là phải ghi lại số lượng cự nhân chúng ta giết chết, đã hiểu chưa.

Đã biết.

Tốt, mọi người nghe ta chỉ lệnh, thắt dây an toàn, xông lên.

Đỗ Lan cả người chui ra, nắm lấy tay cầm súng máy phó pháo, một mặt quan sát địch tình, một mặt khống chế súng máy.

Trên Tiger vốn là không có súng máy vị trí này, Đỗ Lan tự mình gắn thêm một cái.

Tiếng nổ vang to lớn hấp dẫn cự nhân, rất nhanh bọn chúng liền bắt đầu hướng xe tăng Tiger dựa vào tới.

Đỗ Lan hoàn toàn nhìn ở trong mắt: Đạn xuyên giáp nạp đạn, chuẩn bị nghe ta ra lệnh.

Pháo thủ từ trên giá đạn pháo bên tay lấy xuống một viên đạn pháo có vẽ hình tam giác trên đầu đạn nhét vào nòng pháo, sau đó hô: Hoàn thành, có thể bắn.

Pháo thủ nhìn ra từ kính ngắm, khẩn trương nuốt ngụm nước bọt, thân là pháo thủ áp lực của hắn rất lớn, nếu là đánh không trúng không chỉ là vấn đề mất mặt, mà là hoàn toàn tiết tấu mất mạng.

Xe tăng chạy trên đường phố trong phế tích úng thành, đường phố không rộng, người điều khiển chỉ có thể cẩn thận khống chế phương hướng.

Ngẫu nhiên đá vụn trên đường phố bị xích sắt nghiền qua biến thành phấn vụn.

Ngẫu nhiên đụng phải khối đá lớn, chiến xa đem tảng đá húc văng tiếp tục đi tới.

Thành phố này tuy rằng vẫn còn, thế nhưng không ít kiến trúc đã bị phá hoại, trên đường phố có không ít cầu thi thể búi thi thể vo tròn bị cự nhân nhả ra, làm người ta buồn nôn.

Trong cả úng thành, một chiếc xe tăng màu đen gào thét hướng cự nhân tuyên chiến, rất có dáng vẻ tuy vạn người mà ta vẫn đi.

Cự nhân đến gần, mà lúc này xe tăng cũng đã đến quảng trường trung tâm, nơi tương đối khoáng đạt, lớn bằng nửa cái sân bóng đá.

Bên trên tất cả đều là đồ vật dòng người chạy nạn lưu lại, đương nhiên cũng thiếu không được cầu thi thể, bất quá những thứ này đều đã trở thành chướng ngại trên chiến trường.

Hướng hai giờ, nổ súng.

Nơi đó là một con cự nhân chạy nhanh nhất đã muốn xông lên quảng trường.

Không thể không nói, pháo chính 88mm của Tiger, tầm bắn hiệu quả 2000 mét, đáng tiếc nơi này là tác chiến đô thị, tầm bắn xa như vậy không có đất dụng võ.

Pháo thủ trán chảy xuống mồ hôi, trái tim càng là muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Hắn chuyển động tháp pháo, để mục tiêu phân khai trên dưới trong kính ngắm hợp lại cùng một chỗ.

Khoảng cách chỉ có 150 mét, cự nhân rất nhanh liền có thể vọt qua, bất quá pháo thủ đã ngắm chuẩn.

Mau nổ súng.

Tại lúc tháp pháo xoay, xe tăng cũng đang chuyển vòng, người điều khiển cũng nhìn thấy cự nhân, sợ đến mức lập tức bảo pháo thủ nổ súng.

Pháo thủ tựa hồ không có nghe thấy, lúc này lực chú ý của hắn hoàn toàn bị cự nhân trong kính ngắm hấp dẫn.

Hô hấp đột nhiên chậm lại, nhịp tim cũng chậm lại, tại một nháy mắt hô hấp và nhịp tim trùng hợp, pháo thủ nổ súng.

Đạn xuyên giáp gào thét từ trong pháo chính 88mm bay ra ngoài, xoay tròn đánh vào lồng ngực cự nhân, cự nhân nửa người trên đều bị mang bay ra ngoài, nửa người dưới ầm vang ngã xuống đất.

Cự nhân chết rồi, bất quá tại trong khoang điều khiển bốn cái đại thúc đều không biết chính mình nên biểu đạt tình cảm của mình như thế nào, cho nên xuất hiện một nháy mắt yên tĩnh, chỉ có tiếng động cơ đang gầm thét.

Đừng phát ngốc, bọn cự nhân đến rồi, bảo trì di động, đừng để bị bao vây.

Pháo thủ tự do xạ kích, mau mau động lên.

Nhanh, nhanh, nhanh.

Đỗ Lan tại trong tai nghe hô.

Chương 263

Tất cả mọi người mới hồi phục tinh thần lại, chậm chạp tiếp tục.

Người điều khiển để xe tăng đang dừng lại tiếp tục động, mà tay nạp đạn tiếp tục nạp đạn, pháo thủ tiếp tục tìm kiếm mục tiêu.

Lúc này số lượng cự nhân nhiều lên, Đỗ Lan cũng nổ súng.

Đát.

Vỏ đạn văng tứ tung, rơi vào trên thiết giáp xe tăng phát ra tiếng va chạm đinh đinh đương đương.

Đạn súng máy hướng trên mặt cự nhân đánh tới, đem những khuôn mặt cự nhân kia toàn bộ đánh nát.

Giảm chậm tốc độ cự nhân hợp vây, đồng thời cũng làm cho pháo thủ có nháy mắt ngắm chuẩn.

Lại một phát đạn pháo, đem đầu cự nhân đánh bay, bất quá con cự nhân kia cũng không có chết.

Đánh ngực, còn có cổ.

Đỗ Lan hô.

Nhanh, nhanh.

Pháo thủ thúc giục tay nạp đạn.

Tay nạp đạn không nói gì, chỉ có thể hai tay nâng đạn pháo nặng trịch nạp đạn: Xong rồi.

Pháo thủ ngắm chuẩn, xạ kích.

Có một con cự nhân bả vai bị đánh bay.

Bởi vì xe tăng đang di động, tỉ lệ chính xác của pháo thủ cũng thấp

đi.

Xe tăng Tiger chạy vòng trên quảng trường, càng ngày càng nhiều cự nhân tụ tập lại quảng trường.

Đạn khói.

Đỗ Lan quả quyết hô.

Trên giá phóng đạn khói hai bên xe tăng, đột đột bắn ra mấy cái đạn khói, rơi tại nơi cách xe tăng hai mươi mét.

Khói đặc màu trắng rất nhanh bao phủ cả quảng trường, xe tăng rất nhanh ẩn nấp.

Chuẩn bị đạn cao bạo thuốc nổ mạnh, ta muốn chơi lớn.

Trong khói mù, xe tăng rất nhanh lùi vào trong một tòa kiến trúc ven đường, trực tiếp đụng tường.

Tắt máy động cơ, hoàn toàn tĩnh lặng.

Cự nhân phát hiện người cũng là dựa vào thị giác và thính giác, tại sau khi khói đặc che khuất tầm mắt lại nghe không được thanh âm, bọn chúng cũng không có biện pháp, chỉ có thể du đãng trong khói mù.

Pháo thủ lấy xuống một viên đạn pháo có vẽ vòng tròn màu đỏ nhét vào nòng pháo, sau đó vỗ vỗ pháo thủ, ra hiệu có thể nổ súng.

Thế nhưng pháo thủ hoàn toàn nhìn không thấy tình huống bên ngoài: Xa trưởng, đánh chỗ nào.

Thanh âm pháo thủ giống như là con muỗi.

Cứ hướng giữa quảng trường mà đánh, đánh xong, chúng ta lập tức động, thoát ly nơi này.

Đỗ Lan nói, lúc này hắn cũng trở về trong khoang xe.

Được.

Pháo thủ hồi ức lại một chút vị trí xe tăng, sau đó hít sâu một hơi.

Oanh.

Khói mù lập tức bị vụ nổ kịch liệt thổi bay, đạn cao bạo mang theo hỏa diễm và mảnh vỡ đem bọn cự nhân bao vây.

Thịt nát a, xương cốt a, toàn bộ bay lên.

Người trong xe tăng thậm chí nghe được thanh âm thịt nát giống như trời mưa đánh trên mặt đất.

Người điều khiển vẫn luôn nhớ kỹ mệnh lệnh Đỗ Lan, lập tức phát động xe tăng, xông ra khỏi kiến trúc ẩn nấp.

Trực tiếp xông qua.

Đỗ Lan nói.

Xích xe tăng nghiền qua tàn chi cự nhân, thậm chí còn đụng ngã một con cự nhân ba mét, trực tiếp từ trên người cự nhân nghiền ép qua, trọng lượng 56 tấn trực tiếp đem chân cự nhân ba mét nghiền thành thịt tương.

Xe tăng Tiger không hề dừng lại chút nào, lưu lại đầy đất thi thể, lặng yên biến mất tại phế tích úng thành.

Địch Ny Toa, Sa Chức, La Tân đều bay trên bầu trời, mỗi người một cái máy ảnh, đa góc độ quay chụp tư thế oai hùng của xe tăng Tiger.

Ba người các nàng đương nhiên không có rảnh rỗi như vậy, thế nhưng Đỗ Lan luôn mãi yêu cầu, cũng chỉ có thể miễn cưỡng.

Sau tư tưởng Facism Phát xít, Đỗ Lan chuẩn bị tuyên dương chủ nghĩa cá nhân anh hùng.

Hào ngoại Tin nóng, hào ngoại.

Tường Mã Lợi Á thảm tao đột phá, cự nhân tập thành, Trú Truân Binh Đoàn phấn lực chống cự.

Cự nhân đột phá tường Mã Lợi Á, mấy vạn bách tính gặp nạn, mấy chục vạn gia đình không nhà để về.

Dân tị nạn dũng mãnh lao vào tường Lộ Ti Wall Rose, vật tư khẩn trương, vật giá tăng vọt.

Quốc vương hạ lệnh tổ kiến Đoạt Tường Quân, thề phải đoạt lại tường Mã Lợi Á.

Tường Mã Lợi Á một mảnh thảm tượng, Đoạt Tường Quân sĩ khí dâng cao, thắng lợi ở trong tầm tay.

Đoạt Tường Quân khai bạt, mục tiêu tường Mã Lợi Á.

Một mảnh mây đen, trong tay cầm cán thương bằng gỗ, gắn một cái đầu mâu sắt rỉ sét, đây chính là trang bị của đại đa số người Đoạt Tường Quân.

Súng kíp chỉ có quân chính quy mới có, mà nhiệm vụ của quân chính quy chính là đuổi Đoạt Tường Quân về phía trước, ai dám lui lại, lập tức bắn chết.

Đội ngũ tạo thành từ già yếu bệnh tật, những người này đối với quốc vương mà nói đã hoàn toàn không có tác dụng, người không có khí lực khai khẩn ruộng đồng chỉ biết lãng phí lương thực.

Đương nhiên trong đội ngũ cũng có thiếu bộ phận thanh tráng niên, bọn họ dùng sinh mệnh của mình đổi lấy quyền lợi được ở lại sau tường Lộ Ti cho người nhà mình.

Đại đa số thanh niên đều là phụ thân hoặc là mẫu thân, mà con của bọn họ hoặc là ấu nhỏ không thể làm việc hoặc là trời sinh nhỏ yếu không thể làm việc nặng.

Cho nên bọn họ nguyện ý dĩ mệnh đổi mệnh.

Đội ngũ hai mươi lăm vạn người, trùng trùng điệp điệp chia làm bốn phương hướng tiến lên.

Không thể không nói quốc vương phân tán binh lực là phi thường không lý trí, vốn là không có vũ khí hạng nặng gì, còn đem đội ngũ chia một thành bốn, quả thực bất trí.

Thế nhưng quốc vương có cân nhắc của mình, hắn căn bản không có ôm hi vọng đoạt lại tường Mã Lợi Á.

Nguyên nhân hắn chia quân chỉ có một, chính là lo lắng hai mươi lăm vạn người toàn bộ làm phản, đó là điều hắn tuyệt đối không muốn nhìn thấy.

Sau khi chia quân, cho dù làm phản cũng sẽ không phải là toàn bộ, vậy hắn còn có thể chu toàn chu toàn.

Đội ngũ đen nghịt đã ôm quyết tâm phải chết, bọn họ không có ai cảm thấy mình có thể đào sinh dưới miệng cự nhân.

Rất muốn trở về phía sau tường thành, thế nhưng bên người tất cả đều là Hiến Binh Đội cưỡi ngựa cao to, tay nắm súng kíp, chỉ cần có người có dị động, sẽ không khách khí nổ súng.

Tại lực lượng Đoạt Tường Quân hướng nam đi úng thành Hi Cán Hi Nạp, có một đại thúc, tên của hắn là Tra Lý Tư.

Hắn là vì để cha già của mình có thể sống sót, tự nguyện gia nhập Đoạt Tường Quân.

Lúc trước khi đào ly úng thành, đã có người rủ hắn cùng đi tìm Đỗ Lan, thế nhưng hắn vì phụ thân mình mà cự tuyệt.

Thế nhưng hiện tại ngẫm lại chính mình cũng thật là ngây thơ, lúc đó chính mình liền nghe Đỗ Lan nói qua, tường thành nhất định sẽ bị đánh vỡ, một là bị cự nhân đánh vỡ, hai là bị chính bọn họ đánh vỡ.

Nhớ tới, lúc đó chính mình cũng bất quá giống như nghe một câu chuyện cười.

Đỗ Lan từng nói nếu là tường thành bị cự nhân đánh vỡ, người sống sót không chỉ phải đối mặt cự nhân, càng là phải đối mặt quân đội áp bức.

Hiện tại lời Đỗ Lan nghe vào tựa như lời tiên tri chuẩn xác, ánh mắt Tra Lý Tư sáng lên.

Lúc ấy khi phá thành tựa hồ không ít người đều đi tìm Đỗ Lan, Đỗ Lan nhất định có biện pháp sẽ làm cho bọn họ sống sót.

Hiện tại đã không có lựa chọn, vậy thì xông vào trong tường thành, tìm tới bọn họ có lẽ còn có một chút sinh cơ.

Bất quá chỉ với sức mạnh một người là không thể nào trở lại úng thành Hi Cán Hi Nạp, chính mình nhất định phải tìm được đồng bạn.

Chỉ cần cùng một chỗ giúp đỡ lẫn nhau, nhất định làm cho càng nhiều người được cứu.

Thế là thời điểm nghỉ ngơi trong đêm, Tra Lý Tư đem sự tích thần kỳ của Đỗ Lan quảng phiếm truyền bá, đồng thời hắn còn học dáng vẻ Đỗ Lan bắt đầu diễn giảng, bất quá hiện tại hắn giảng so với Đỗ Lan càng có thuyết phục lực và tính kích động.

Lửa trại cháy rất vượng, tường Mã Lợi Á bị đột phá bất quá hai ngày, hiện tại ngược lại cũng không cần lo lắng gặp gỡ cự nhân, còn chưa có nhanh như vậy.

Chương 264

Tra Lý Tư tay phải giơ cao: Vì Mã Lợi Á.

Những người khác kỳ quái nhìn Tra Lý Tư đang đứng lên, Hiến Binh Đoàn cũng nhìn thấy, bất quá bọn họ nghe được Tra Lý Tư nói là vì Mã Lợi Á, cũng liền không có ngăn cản.

Nếu là có người đứng ra cổ vũ khí thế, người Hiến Binh Đoàn cũng là vui lòng nhìn thấy.

Tên của ta là Tra Lý Tư, hôm nay ta ở chỗ này có mấy câu không thể không nói.

Mời mọi người chú ý lắng nghe.

Kỳ thật ngoại trừ tiếng thở dài cũng không có thanh âm gì khác, cho nên thanh âm Tra Lý Tư truyền ra chung quanh: Có lẽ mọi người đều cảm thấy chúng ta sắp chết, cũng không có tất yếu nghe ta nói cái gì.

Vậy thì xin dung ta nói một câu, mọi người có từng cân nhắc qua cái chết rốt cuộc là cái gì.

Ta từng nghe một người nói qua, tưởng rằng hiện tại người này cũng vẫn còn ở trong úng thành Hi Cán Hi Nạp mang theo người cùng cự nhân chiến đấu.

Hắn nói cái chết cũng không đáng sợ, đáng sợ là không biết chúng ta vì sao mà chết.

Trước kia ta cũng không biết ý nghĩa câu nói này, hiện tại ta đã hiểu.

Ta cũng sợ hãi chết đi, thế nhưng ta nguyện ý tiếp nhận tử vong, bởi vì ta vì chính là cha già ở sau tường Lộ Ti.

Vì phụ thân, ta tự nguyện đứng ở chỗ này.

Tưởng tượng phụ thân ta có thể sống sót, vậy thì ta cũng liền không sợ hãi, bởi vì hiện tại hành vi của ta đã thay đổi một số việc.

Vậy thì mọi người tưởng tượng đây chẳng qua là một mình ta, chúng ta nơi này có hơn tám vạn người, tám vạn cái ta cùng một chỗ tạo thành một tập thể to lớn.

Chỉ cần tất cả mọi người tìm được thứ có thể làm cho chúng ta vì đó chiến đấu, vì đó hi sinh, vậy thì sức mạnh của chúng ta sẽ kích nát cự nhân, đoạt lại tường Mã Lợi Á.

Tra Lý Tư nhìn những ánh mắt mờ mịt kia, nói nói đột nhiên cảm giác lồng ngực mình có một ngọn lửa, một cỗ sức mạnh, hắn muốn tuyên tiết, muốn gào thét.

Đồng thời hắn cũng nghĩ đến lúc trước khi Đỗ Lan diễn giảng muốn dỡ bỏ tường thành, ánh mắt của mình có phải hay không cũng là như thế.

Đúng thế, hiện tại đến lúc Đỗ Lan nói tử chiến đến cùng, đập nồi dìm thuyền rồi, thanh âm Tra Lý Tư đột nhiên dâng cao.

Một thời đại vĩ đại đã đến, một thời đại không dựa vào tường thành đã đến, một thời đại dựa vào đôi tay chúng ta khai sáng đã đến, thời đại chúng ta nhất định phải khuất phục, nhất định phải nhẫn nhục phụ trọng, nhất định phải phục tùng mệnh lệnh đã đến.

Chúng ta muốn phấn đấu, không biết mệt mỏi, không biết giải đãi.

Đối diện chúng ta là cự nhân, là quái thú, trong mắt bọn họ một cái chúng ta như thế nhỏ bé, thế nhưng tám vạn cái chúng ta sẽ là vĩ đại, sẽ là siêu việt cự nhân.

Để chúng ta đem đầu cao cao dương lên, kiên định một cái tín niệm.

Hôm nay chúng ta chiến đấu, là vì con cái chúng ta không còn bị cự nhân thôn phệ.

Hiện tại cũng không phải chúng ta muốn phát khởi chiến tranh, mà là chiến tranh đã tại trăm năm trước liền bắt đầu.

Chúng ta và cự nhân, chú định chỉ có một phương có thể sống sót.

Vậy thì lựa chọn của chúng ta chỉ có một, giơ cao vũ khí của chúng ta, đem sức mạnh của tất cả chúng ta ngưng tụ cùng một chỗ, nghe theo mệnh lệnh duy nhất, đó chính là chiến đấu, chiến đấu, bất tử bất hưu.

Thân thể chúng ta sẽ chết, nhưng ý chí bất diệt, vì Mã Lợi Á, vì chính mình, vì nhân loại bất tử bất hưu.

Bất tử bất hưu.

Giống như virus ôn dịch, sức mạnh tấm gương là vô cùng, cả Nam quân bị bài diễn giảng của Tra Lý Tư kéo động.

Tuy rằng rất nhiều người đều là sau mấy ngày mới nghe được những người khác lặp lại bài nói chuyện của Tra Lý Tư.

Thế nhưng hiện tại mây đen đã tán đi, bọn họ không còn là người đi chịu chết, mà là người vì nhân loại mà chiến.

Cái chết cũng không đáng sợ, chỉ cần biết mình vì sao mà chết.

Cự nhân, từ xa đã nhìn thấy cự nhân.

Úng thành Hi Cán Hi Nạp phía Nam ngay tại trước mắt, nhưng đạo bình chướng cuối cùng lại là đáng sợ nhất.

Tám vạn người đứng ở đó, trong mắt không có mê mang, trên mặt lộ ra sự sái thoát.

Trong mấy ngày, Tra Lý Tư không ngừng lặp lại diễn giảng, thậm chí rất nhiều người thay thế Tra Lý Tư tại trong đội ngũ gào thét.

Ngay cả Hiến Binh Đoàn phụ trách giám thị cũng bị cảm nhiễm, trong bốn cánh quân Đoạt Tường Quân, chỉ có cánh Nam quân này giống quân đội nhất.

Xếp thành phương trận, có tiến không lùi.

Trường mâu chĩa về phía trước, quân đội tám vạn người, trước mắt bọn họ chỉ có một mục tiêu chính là hướng về phía trước, thẳng đến khi tiến vào úng thành Hi Cán Hi Nạp.

Tra Lý Tư hiện tại đã là nhân vật linh hồn của tám vạn người, hắn cưỡi con tuấn mã do Hiến Binh Đoàn đưa, đứng ở trước nhất, trường mâu trong tay giơ lên: Tiến lên.

Đại mã dưới háng đạp xuống vó sắt, sau đó lấy tốc độ rất chậm đẩy tới.

Đây là vì phối hợp phương trận to lớn sau lưng.

Bốn phương trận chậm chạp đẩy tới, bước chân xuất kỳ chỉnh tề, mỗi một bước đạp trên mặt đất, phát ra tiếng bước chân còn vang hơn cả cự nhân.

Hoa Hống.

Cự nhân phát ra tiếng rống to lớn, triều nhóm người dám can đảm khiêu chiến phát ra nộ hống.

Mồ hôi lạnh đã ướt đẫm lưng, bất quá hiện tại bọn họ chỉ là một thành viên của phương trận, có tiến không lùi.

Tay Tra Lý Tư cũng đang run rẩy, thế nhưng hắn cũng không thể lui, hiện tại hắn chính là trục tâm của cái phương trận này.

Tại cao địa hậu phương Hiến Binh Đoàn cũng bị một màn này rung động, bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới nhân loại còn có thể phát ra khí thế như vậy.

Hoặc là, một từ ngữ chưa bao giờ xuất hiện trong đầu xuất hiện: Có lẽ có thể thắng lợi.

Cự nhân nhìn thấy nhiều người như thế phát khởi xung kích, làm cho tất cả mọi người đều nuốt nước miếng.

Tiến lên, tiến lên, rất nhiều người đều lẩm bẩm, muốn quên đi sự khiếp đảm.

Tốc độ cự nhân gấp mấy lần phương trận, lập tức liền vọt vào phương trận.

A.

Tiếng kêu thảm thiết nổi lên bốn phía, một cái bàn chân cự nhân liền giẫm chết không ít người.

Tra Lý Tư tiếp tục giơ cao trường mâu, không đi nhìn những cự nhân kia, mục tiêu của hắn chỉ có một: Tiến vào úng thành Hi Cán Hi Nạp.

Nhìn thấy Tra Lý Tư không hề dừng lại chút nào, người sau lưng hắn cũng không làm dừng lại, tiếp tục đi tới.

Cự nhân giẫm tại trong phương trận, người phụ cận cầm trường mâu đâm đi lên, sau đó bị đá bay ra ngoài.

Người phía sau tiếp tục đâm, giống như sóng biển vỗ vào bờ cát không biết mệt mỏi, chỉ tiến không lùi.

Tay cự nhân lướt qua phương trận, đem rất nhiều người đều đẩy ngã, trong tay còn túm một nắm.

Thế nhưng những người ngã sấp xuống kia bò dậy, một lần nữa trở lại phương trận, trường mâu gãy mất cũng không đi quan tâm.

Hiện tại tất cả mọi người chẳng qua là một phần tử phương trận, chỉ tiến không lùi.

Một số binh sĩ trẻ tuổi nhìn nhiệt huyết sôi trào: Đội trưởng, chúng ta lên đi.

Những bình dân kia đều như thế, chúng ta trốn ở phía sau còn là quân nhân sao.

Đội trưởng trầm mặc không nói.

Càng ngày càng nhiều cự nhân vọt tới.

Thế nhưng Tra Lý Tư hào không thèm để ý, phương trận dưới sự dẫn dắt của hắn, càng ngày càng tới gần úng thành Hi Cán Hi Nạp.

Mà phương trận cũng bất quá giảm quân số trăm người mà thôi, cự nhân tuy rằng đáng sợ, thế nhưng đối mặt phương trận tám vạn cũng không có khả năng mọc thêm cái cánh tay, mọc thêm cái miệng đến.

Cho nên phương trận hết lần này tới lần khác xuất hiện loạn tượng, lại hết lần này tới lần khác khôi phục lại.

Cự nhân trở nên nhiều, người trong phương trận cũng tổn thất nhiều.

Thế nhưng mỗi một người đều đã quên đi chính mình, hiện tại bọn họ chỉ là một phần tử phương trận, bọn họ sống sót chính là muốn duy trì phương trận đẩy tới.

Nếu là đem cự nhân đổi thành quân đội nhân loại, đối mặt phương trận như vậy nhất định là đã sớm bại lui, thế nhưng cự nhân không có tình cảm, không biết sợ hãi và e ngại, bọn chúng muốn làm chỉ là túm lấy người nhét vào trong miệng.

Chương 265

Tiến lên, tiến lên.

Cự nhân tại trong phương trận cắt cỏ, mà phương trận vẫn đang đi tới, chỉ là càng ngày càng ít.

Đội trưởng, lên đi.

Hiến binh cấp thiết thỉnh chiến.

Đội trưởng tuy rằng cũng rất chịu cảm động, thế nhưng hắn đã không nhìn thấy hi vọng.

Phương trận như vậy sớm muộn sẽ bị cự nhân toàn bộ ăn hết: Chúng ta lên, tiễn bọn họ một đoạn đường.

Tuy rằng không nhìn thấy hi vọng, thế nhưng đội trưởng cảm thấy đem những người kia đưa vào Hi Cán Hi Nạp, cũng coi là vì an ủi lương tâm của mình: Lên.

Hiến Binh Đội cưỡi chiến mã từ trên cao địa vọt xuống.

Giết.

Có Hiến Binh Đội gia nhập, chém giết cự nhân tiến vào phương trận, làm cho tốc độ giảm quân số của phương trận chậm lại.

Mặt khác, bởi vì có phương trận hấp dẫn lực chú ý cự nhân, Hiến Binh Đội giết cự nhân cũng thuận tiện hơn.

Hình ảnh phi thường thú vị.

Trên mặt đất là phương trận nhân loại không ngừng đẩy tới, trong phương trận đứng đấy cự nhân, mà bay tới bay lui giữa các cự nhân là Hiến Binh Đội.

Đây là vì chiến tranh, vì thắng lợi, cũng là vì chính bọn họ.

Đem chiến hữu đỡ dậy, đem vũ khí nắm chặt, phương trận hướng về đích đến của bọn họ không ngừng đẩy tới, càng ngày càng tiếp cận.

Thật là kinh người.

Không nghĩ tới người không sợ hãi cự nhân sẽ đáng sợ như thế.

Toa Toa Da đứng tại trên tường thành, nàng nhất định phải làm chút gì đó: Ta nhất định phải làm chút gì, chi viện bọn họ.

Tại bên cạnh Toa Toa Da chính là mấy khẩu đại pháo, bất quá những đại pháo này tầm bắn đều không xa, chỉ có thể từ trên cao nhìn xuống lợi dụng độ cao để đền bù.

Boom Toa Toa Da nổ súng, đương nhiên nàng là ngắm chuẩn xong mới nổ súng.

Không có sai, úng thành Hi Cán Hi Nạp còn có người đang chống cự.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía đầu thành, một mặt cờ xí Tự Do Chi Dực Đôi cánh tự do đang tung bay.

Còn có cái gì so với cái này càng thêm cổ vũ lòng người chứ, cho dù bị cự nhân chiếm lĩnh thành trì y nguyên còn có người đang ở đó.

Cự nhân là diệt tuyệt không được nhân loại, đây chính là tượng trưng tốt nhất.

Tra Lý Tư nâng cao đầu lâu, khống chế phương trận phạt cũng càng thêm vững vàng.

Đội trưởng Hiến Binh cũng không có nghĩ đến, vậy mà còn có người sẽ kiên thủ tại Hi Cán Hi Nạp, mặt cờ xí kia làm cho hắn rốt cục hiểu rõ, cái gì gọi là Tự Do Chi Dực.

Giết cho ta, đừng để Điều Tra Binh Đoàn diệt uy phong.

Đội trưởng cải biến tư thế, đem kiếm nhận trong tay múa ra cuồng phong, đem gáy cự nhân cắt bỏ.

A.

Những người khác của Hiến Binh Binh Đoàn cũng giống như đánh máu gà hướng cự nhân giết tới.

Nhất thời, nhân loại vậy mà chiếm thượng phong.

Cự nhân từng cái ngã xuống, làm cho phương trận đi tới giảm bớt trở ngại.

Tại đại pháo và Hiến Binh Đoàn yểm hộ, phương trận rốt cục vọt tới bên tường thành.

Cửa thành đã mở ra, Tra Lý Tư cưỡi ngựa dẫn đầu tiến vào thành trì.

Đây bất quá là hắn một bước nhỏ, lại là nhân loại một bước ngoặt lớn.

Đỗ Lan một mực tại quan chiến pha có cảm khái nói.

Đối với cha già nhà mình vô sỉ đạo văn, Sa Chức đã không muốn phàn nàn.

Bất quá tinh thần đám người kia vẫn là làm cho nàng chấn động: Tuy rằng nhân loại chúng ta như thế nhỏ bé còn có nhiều khuyết điểm như vậy, nhưng có một điểm lại là không thể phủ nhận.

Đó chính là chỉ cần chúng chí thành thành, cỗ lực lượng kia sẽ thay đổi vận mệnh.

Không có sai, một bước kế tiếp chính là muốn đem loại tinh thần này truyền lại.

Đỗ Lan gật gật đầu: Xuống dưới nghênh đón bọn họ đi, sau đó chúng ta tìm một người cước trình nhanh, để hắn giơ đuốc nhật dạ kiêm trình chạy đến tường Lộ Ti truyền lại tin chiến thắng, quan trọng nhất là phải giơ bó đuốc.

Sa Chức im lặng, xem ra cha già nhà mình còn muốn tại thế giới này phục chế truyền thuyết chiến trường Marathon.

Nhân loại đã quay trở lại thành Hi Cán Hi Nạp, nhưng điều đó không có nghĩa là nhân loại có thể chiến thắng cự nhân.

Loại phương trận xếp hàng đi chịu chết này không thể giúp nhân loại chiến thắng.

Thương vong vượt quá hai vạn người, nhưng đối phương chỉ có hơn hai mươi cự nhân.

Cho nên tuy rằng bọn họ đã về đến úng thành, nhưng vẫn buộc phải đối mặt với một cục diện xấu hổ.

Đó chính là thành Hi Cán Hi Nạp hoàn toàn biến thành một tòa cô thành, bị cự nhân chặn lại ở cả hai đầu.

Bởi vì ba tòa úng thành khác vẫn nằm dưới sự kiểm soát của cự nhân, nên cự nhân ở sau tường Mã Lợi Á sẽ ngày càng nhiều.

Ước Hàn Sâm, nhiệm vụ này vô cùng gian nan, cậu phải ngày đêm kiêm trình đem tin tức chúng ta đoạt lại úng thành Hi Cán Hi Nạp đến tường Lộ Ti.

Cho dù tin tức này có tác dụng thực tế gì hay không, nhưng dùng để cổ vũ lòng người thì vẫn được.

Nhất định đưa tới.

Ước Hàn Sâm mới hơn hai mươi tuổi, dáng người thấp bé tinh hãn, tứ chi nổi đầy cơ bắp.

Cậu ta dắt theo một con ngựa nhanh, mang theo tin tức quan trọng cùng Hiến binh đoàn lên đường.

Thủy lộ đã bị phong tỏa, cho nên chỉ có thể thúc ngựa đi đường bộ.

Tuy rằng Đỗ Lan từng nói sẽ phụ trách truyền thuyết marathon, nhưng hắn cũng không phải kẻ đầu óc không tỉnh táo, khoảng cách giữa hai bức tường xa như vậy, dùng chạy bộ thì chạy chết người mất, vẫn nên dùng kênh thông tin bình thường đi.

Đồng thời còn có Hiến binh đoàn cùng đi, hẳn là sẽ bình an vô sự.

Đồng thời, trong úng thành nhiều thêm bao nhiêu nhân mã như vậy, lập tức sẽ xuất hiện vấn đề, vấn đề đầu tiên chính là hai mặt tường đều chưa được lấp lại.

Tuy rằng Quang Chi Cự Nhân Áo Đặc Mạn và xe tăng Tiger đã dọn sạch cự nhân trong thành, nhưng đã có lỗ hổng thì cự nhân có thể liên tục không ngừng tiến vào.

Toa Toa Da cũng từng nghĩ tới lợi dụng sức mạnh của Áo Đặc Mạn để lấp tường thành, nhưng không có vật liệu vừa tay.

Động quá lớn, đá tảng bình thường trong tình huống không có xi măng hỗ trợ thì căn bản không lấp được.

Tra Lý Tư vô cùng kích động, hắn đoán không sai, hắn lại một lần nữa gặp được người đã cho hắn niềm tin, Đỗ Lan thần kỳ.

Nước mắt không khống chế được mà trào ra, là vui sướng, đồng thời cũng là bi thương.

Đã chết quá nhiều người, nhiều đến mức có thể làm cho một đại nam nhân thể hiện ra tư thái như thế.

Được rồi, ngươi làm rất tốt, hiện tại chúng ta phải nghĩ biện pháp chu toàn với cự nhân đến cùng, giành lấy thắng lợi cuối cùng.

Đỗ Lan nói.

Vâng.

Có Đỗ Lan ở đây, Tra Lý Tư có niềm tin, chỉ cần dưới sự dẫn dắt của người đàn ông này nhất định sẽ xuất hiện kỳ tích.

Trong tầng hầm ngầm, mấy người phụ trách chủ yếu tụ tập lại mở họp.

Ghế dựa bằng gỗ đơn giản đặt dưới ánh nến lờ mờ.

Đỗ Lan vừa xuất hiện, đa số người bên dưới đều đứng lên, tay phải nắm lại đặt lên ngực trái, tỏ vẻ tôn kính với Đỗ Lan.

Đương nhiên cũng có người không làm vậy, ví dụ như Toa Toa Da, chuyện cô là Áo Đặc Mạn ở đây không ai biết, đương nhiên cô cho là như vậy.

Cô cũng là lần này mới hợp lưu cùng bọn họ, trước đó đều một mình chiến đấu trong thành.

Lần này cô tham gia hội nghị với thân phận độc lập, mà không phải người sùng bái Đỗ Lan.

Cho nên khi cô nhìn thấy những người này sùng bái Đỗ Lan như thế, có chút hơi kinh ngạc.

Đồng thời cũng rất tò mò người đàn ông này rốt cuộc có chỗ nào thần kỳ.

Đỗ Lan phất tay ra ý mọi người đều ngồi xuống, sau đó hội nghị chính thức bắt đầu.

Đầu tiên, ta phải thanh minh một điểm, chính là ta không chuẩn bị tu sửa lại tường thành.

Đỗ Lan vừa mở miệng, đã làm cho Toa Toa Da nhíu mày.

Chương 266

Không sửa tường thành thì mấy vạn người đều phải chết.

Không ai lên tiếng, theo Toa Toa Da thấy thì những người này đều bị Đỗ Lan lừa đến mụ mẫm rồi, cho nên cô không thể trầm mặc: Không có tường thành, cự nhân đi lại tự do, chúng ta sẽ bị cự nhân ăn thịt hết.

Đỗ Lan mỉm cười: Vị tiểu thư này, chớ nóng vội, xin nghe ta nói hết.

Toa Toa Da nhận lấy ánh mắt phẫn nộ của tất cả mọi người, giật nảy mình, bất quá cô cảm thấy mình không nói sai, cho nên trừng mắt nhìn lại, nhưng lần này cô không lên tiếng nữa, cô ngược lại muốn nghe xem Đỗ Lan có thể nói gì.

Chiến tranh giữa cự nhân và nhân loại đã bắt đầu cả trăm năm, ta nghĩ trong một khoảng thời gian sau này cũng sẽ tiếp tục.

Đã từ lâu, chúng ta đều dựa vào tường thành để giằng co với cự nhân, nhưng hiện tại mọi người cũng đều biết tường thành đã không thể hoàn toàn đảm bảo an toàn cho chúng ta.

Cho nên chúng ta nhất định phải chuyển biến tư duy, tìm kiếm một biện pháp có thể tạm thời bảo toàn chúng ta.

Đỗ Lan nói, những người khác đều im lặng lắng nghe.

Chiến tranh giữa cự nhân và nhân loại sẽ là một cuộc chiến trường kỳ, sức mạnh nhân loại chúng ta có hạn, cho nên chúng ta phải bảo tồn tốt sức mạnh hữu hạn này để chống lại cự nhân.

Lấy Hi Cán Hi Nạp hiện tại mà nói, chúng ta có hơn sáu vạn người, nhưng số lượng cự nhân có khả năng gấp chúng ta vài lần, cho nên chúng ta không thể nào lập tức thắng lợi ngay được.

Vì vậy chúng ta phải tránh giao phong trên chiến trường chính diện.

Ý kiến của ta chính là kiến trúc một tòa pháo đài dưới lòng đất tại nơi này, một thành phố ngầm.

Một là có thể trốn tránh cự nhân, hai là cũng vì cung cấp không gian sinh hoạt cho sáu vạn người chúng ta.

Toa Toa Da sửng sốt, xây dựng thành phố ngầm, ý của Đỗ Lan chính là muốn trốn xuống đất, cô kích động: Ngươi là muốn chúng ta dâng mặt đất cho cự nhân.

Nếu theo lời ngươi nói đều trốn xuống dưới đất, chúng ta ăn cái gì, mặc cái gì.

Ngươi đừng có nói đùa.

Vị nữ sĩ này, người khác có lẽ không thể làm cho người ta sinh hoạt dưới lòng đất, nhưng Đỗ Lan ta lại có thể, điểm này những người đang ngồi đây ngoại trừ cô ra, ta nghĩ sẽ không ai có ý kiến.

Toa Toa Da nhìn những ánh mắt tóe lửa kia, biết Đỗ Lan có vị trí rất nặng trong lòng bọn họ, hoàn toàn ngây ngẩn cả người, trong miệng lẩm bẩm: Xem các người rốt cuộc có thể làm gì.

Đồng thời cũng cảm thấy tủi thân, mình cũng là tận tâm bảo vệ các người mà.

Mình còn phải giữ bí mật biến thân, ta dễ dàng lắm sao.

Toa Toa Da nghĩ đến đây thì cắn răng, nhịn không khóc.

Cảm giác được người ta sùng bái thật tốt, Đỗ Lan nhìn biểu cảm của Toa Toa Da, thầm nghĩ rốt cuộc vẫn là một đứa trẻ, không có sự ung dung của đấng cứu thế: Chúng ta cũng không phải nhường mặt đất cho cự nhân, mà là về mặt chiến lược tranh thủ thời gian cho chúng ta.

Nếu sức mạnh của chúng ta có thể lập tức nghiền nát toàn bộ cự nhân, ta cũng sẽ không có đề nghị như vậy.

Lời Đỗ Lan nói rất thấu đáo, nhân loại nhỏ yếu, cự nhân cường đại, chỉ có thể tạm tránh mũi nhọn.

Toa Toa Da lúc này cũng nghĩ tới điểm này, đều là vì sống sót a.

Bất quá cô vẫn không tin Đỗ Lan có thể cho người ta sinh hoạt dưới lòng đất, không có ruộng đồng bọn họ sẽ chết đói.

Nhưng những người khác không nghĩ như vậy, Đỗ Lan là lãnh tụ, lời hắn nói chỉ cần làm theo là được.

Vì thế trong số những người sống sót, ngôn luận về chiến tranh trường kỳ thâm nhập lòng người.

Đối chiến cự nhân là thành công, chỉ cần tranh thủ đủ thời gian cho nhân loại, nhân loại sẽ có thể nghiên cứu ra binh khí đánh bại cự nhân.

Đỗ Lan không nói gì mà khoa trương cự nhân, cự nhân có phải sinh vật hay không còn chưa biết, dùng cái đó tuyệt đối là không được.

Cho nên lúc tuyên truyền là tuyên truyền sức sáng tạo của nhân loại.

Tam Lạp nhận được thư từ người nhà, từ sau khi đến trường học đã được hai tháng, cách lúc tường Mã Lợi Á bị tập kích cũng đã qua mấy chục ngày, mà úng thành Hi Cán Hi Nạp biến thành cô thành cũng đã một tháng.

Tam Lạp bảo bối, cha của con, còn có hai vị tỷ tỷ gửi lời chào đến con.

Đã hai tháng không gặp con, thập phần nhớ mong.

Ở trường học, con có thích ứng không, có gặp vấn đề gì không.

Chúng ta đều rất tốt, tuy rằng Hi Cán Hi Nạp đã hoàn toàn bị cách ly, nhưng gia tộc chúng ta cũng không phổ thông.

Bảo bối, trong cơ thể con cũng ẩn chứa sức mạnh của gia tộc, cho nên không cần lo lắng.

Sở dĩ viết lá thư này, còn có một nguyên nhân là cha mẹ của Ngải Luân và Ngải Nhĩ Mẫn cũng rất nhớ con cái họ, trong phong bì cũng có thư cho bọn họ, nhớ phải chuyển giao cho bọn họ.

Viết đến đây, ta cũng mượn lá thư này nói cho con biết chúng ta hết thảy bình an.

Còn nữa bảo bối, ta cũng không yêu cầu con làm một người vĩ đại gì, nhưng có một điểm phải nhớ kỹ, đó chính là đừng nghi ngờ lựa chọn của chính mình, cũng đừng lo lắng việc mình làm tạo thành hậu quả gì.

Chúng ta sẽ giải quyết bất cứ chuyện gì cho con, bảo bối hãy giữ vững bản tâm.

Yêu con, mẹ.

Nước mắt Tam Lạp lặng lẽ chảy xuống, tuy rằng vẫn luôn tin tưởng người nhà sẽ không có việc gì, nhưng thật sự cầm được thư xong, cô bé mới thở phào nhẹ nhõm.

Hai tháng nay, Tam Lạp chỉ nhận được tin tức từ những tờ báo không ngừng đổi mới, tuy rằng thấy những bức ảnh thần kỳ kia là thành quả của người nhà.

Nhưng biết hiện tại Tam Lạp mới thực sự có thể yên tâm.

Ngải Luân và Ngải Nhĩ Mẫn cũng nhận được thư, Ngải Luân còn đỡ nhịn được nước mắt, Ngải Nhĩ Mẫn đã hoàn toàn khóc thành người mít ướt rồi.

Biết người trong nhà đều không có việc gì, ba người bọn họ cũng có thể tiếp tục an tâm đi học.

Úng thành Hi Cán Hi Nạp đã biến thành cô thành bị cự nhân bao vây, tuy rằng tin tức của Ước Hàn Sâm đã truyền đạt chuẩn xác, hơn nữa nhận được sự chứng thực của Hiến binh đoàn, nhưng Quốc vương đã lựa chọn buông tha Hi Cán Hi Nạp, buông tha mấy vạn người sống sót kia.

Nhưng Quốc vương không ngờ tới chính là tờ báo mà trước đó mình cũng vô cùng ủng hộ, lại không ngừng đưa tin về tình hình Hi Cán Hi Nạp, làm cho ông ta vô cùng khó xử.

Úng thành Hi Cán Hi Nạp tòa thành kiên nhận di thế độc lập.

Cho dù khi Quốc vương hạ lệnh tòa báo phong tỏa tin tức, tòa báo vẫn kiên định đưa tin về tình hình.

Lúc này thân phận đám con cháu quý tộc của tòa soạn có tác dụng rất lớn.

Cho dù là giai cấp quý tộc cũng không phải một khối sắt, quý tộc không vừa mắt với Quốc vương cũng không ít.

Cho nên báo chí vẫn luôn lưu truyền, đồng thời Quốc vương đột nhiên cảm giác được sự tín nhiệm của người dân đối với mình càng ngày càng ít đi.

Bất quá Quốc vương rốt cuộc là Quốc vương, ông ta rất nhanh đã điều chỉnh chiến lược, cho đăng lên báo những ngôn luận ủng hộ úng thành Hi Cán Hi Nạp của chính mình, đồng thời để cho những ngôn luận như vậy thoạt nhìn càng thêm đáng tin, ông ta hạ lệnh Điều tra binh đoàn sẽ định kỳ xuất thành, tranh thủ đến được úng thành Hi Cán

Hi Nạp, mang sự quan tâm của Quốc vương đến cho người dân nơi đó.

Mà đám công tử ca ở tòa soạn lần này rốt cuộc ý thức được sức mạnh dư luận trong tay mình, thế mà có thể làm cho Quốc vương cúi đầu.

Điều này quả thực làm cho bọn họ vui sướng như điên, trong tay bọn họ nắm giữ sức mạnh chi phối Quốc vương, cho nên tâm tư bọn họ cũng linh hoạt hẳn.

Bất quá may mà cao tầng tòa báo đều trung thành với Đỗ Lan, cho nên tòa báo không lập tức đứng về phía đối lập với Quốc vương.

Mạch Khắc trải qua sự kiện lần này, lại một lần nữa nhận thức được sự vĩ đại của Đỗ Lan, cũng càng thêm kiên định quyết tâm đi theo Đỗ Lan.

Đây mới là thứ Mạch Khắc vẫn luôn theo đuổi, không tốn một binh một tốt, không chảy một giọt máu mà có thể sáng tạo lịch sử.

Tam Lạp mang theo tiền đi mua báo mới nhất, ba người bọn họ luân phiên ra cửa mua báo.

Trường học ở bên trong tường Lộ Ti, mà muốn mua sắm nhất định phải vào úng thành.

Khoảng cách không gần, bất quá Tam Lạp mượn ngựa của trường học, cũng không cần lo lắng.

Tam Lạp rất cao hứng, vẫn luôn hồi tưởng bức thư Địch Ny Toa viết cho mình, trên mặt dương dật nụ cười.

Đột nhiên móng ngựa lún vào hố, Tam Lạp chỉ cảm thấy ngựa lập tức ngã xuống đất, mà chính mình bay ra ngoài.

Trên con đường bằng phẳng, bị người ta đào một cái hố bẫy ngựa.

Ta đã nói chọn con đường này sẽ không sai mà, không chỉ ít người, hơn nữa người trong trường học đều là thiếu gia tiểu thư, đều là người có tiền.

Chúng ta lần này phát rồi.

Một giọng nói âm trầm vang lên.

Tuy rằng thế giới này tỷ lệ phạm tội rất thấp, nhưng không đại biểu là không có người phạm tội.

Đặc biệt là ở thời kỳ này, năm kẻ này từ trong miệng cự nhân chạy trốn tới tường Lộ Ti, bởi vì không chịu nổi lao động nặng nhọc ở khu khai khẩn, mà động niệm xấu làm côn đồ.

Bọn chúng nhắm trúng học sinh trường học, chuẩn bị kiếm chác một khoản lớn.

Chương 267

Tam Lạp ngã mạnh xuống đất, mặt tiếp xúc thân mật với mặt đường, cả đầu óc đều hôn hôn trầm trầm.

Đại ca, còn là một cô em xinh đẹp, không hổ là con gái nhà có tiền, nhìn da dẻ này thật thủy linh.

Được rồi, xem trên người có tiền không, sau đó giết người.

Kẻ được gọi là đại ca âm lãnh nói.

Đại ca, giết thì tiếc quá, chi bằng để chúng ta vui vẻ trước đã, chúng ta đều đã lâu không đụng vào phụ nữ rồi, đều tại lũ cự nhân chết tiệt kia.

Đúng vậy đúng vậy, tiểu quả phụ ở phố đèn đỏ đều bị cự nhân cắn mất nửa người, đó chính là người tình của ta.

Ngươi cái đồ người chết, có thể đừng nói lời sát phong cảnh như vậy không, làm mất hứng của lão tử.

Xin lỗi xin lỗi, ta cũng rất lâu không chơi phụ nữ rồi.

Đừng nói là cực phẩm như vậy, ta thấy đây nhất định còn là xử nữ.

Giọng nói ổi tỏa bao vây lấy Tam Lạp, trong lòng cô bé rất sợ hãi, nhưng bởi vì ngã từ trên ngựa xuống nên cả người vô lực, chỉ cảm thấy đau đớn từng trận ập tới.

Mình phải làm sao bây giờ.

Lo lắng, sợ hãi, Tam Lạp đã bắt đầu run rẩy.

Bàn tay bẩn thỉu kia sắp chạm vào người mình, nước mắt Tam Lạp rơi xuống.

Cô bé.

Đột nhiên một giọng nói vang lên trong đầu Tam Lạp: Tiếp nhận sức mạnh của ta đi.

Thứ gì đó giống như dung nham từ trong cơ thể Tam Lạp lập tức trào ra, thiêu đốt bàn tay bẩn thỉu đang vươn tới.

Tiếp nhận sức mạnh của ta đi.

Tam Lạp chỉ cảm thấy cả người ấm áp được bao bọc, đồng thời đau đớn cũng biến mất.

Tam Lạp đứng lên, sau lưng đã xuất hiện một cái đuôi Tra Khắc Lạp Chakra.

Tra Khắc Lạp màu máu bao bọc toàn bộ Tam Lạp, làm cho cô bé cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Quái vật.

Đám tội phạm kinh khủng hét lên.

Nhưng rất nhanh tất cả mọi người đều không hét được nữa, bởi vì móng vuốt Tra Khắc Lạp đã xé xác đám tội phạm thành hai nửa.

A.

Tam Lạp nhìn thi thể ghê tởm lập tức hét lên, cô bé nhớ tới tình cảnh cha mẹ mình bị giết chết.

Máu màu đỏ lập tức tràn ngập đôi mắt Tam Lạp.

Hỏng rồi.

Cửu Vĩ cũng sửng sốt, nó lơ là một chút, cảm xúc bạo táo của chính mình đã khuếch đại bóng ma tâm lý của Tam Lạp lên vô số lần, Tam Lạp bạo tẩu rồi.

Hiện tại Cửu Vĩ chỉ có thể cho Tam Lạp mượn sức mạnh của mình, để Tam Lạp tận tình phát tiết, xả hết ảnh hưởng tiêu cực ra ngoài.

Cửu Vĩ hiện thế.

Bao bọc Tam Lạp trong Tra Khắc Lạp, Cửu Vĩ hiện ra nguyên hình.

Cửu Vĩ vốn là tập hợp thể của âm dương Tra Khắc Lạp, vốn không có kích thước cố định, nhưng thông thường nó quen với thân thể cao hơn mười mét, dài hơn bốn mươi mét, cộng thêm chín cái đuôi thì thân thể dài hơn chín mươi mét.

Cho dù ở thế giới cự nhân, cũng là quái vật khổng lồ.

Gào.

Cửu Vĩ điên cuồng gào thét, âm thanh truyền khắp ba bức tường.

Tra Khắc Lạp trên người Cửu Vĩ thậm chí nhuộm đỏ cả bầu trời.

Đuổi tới nhanh nhất là Điều tra binh đoàn, Lợi Uy Nhĩ năm ngoái mới gia nhập Điều tra binh đoàn, trong mấy lần chiến đấu đã thể hiện ra tố chất chiến đấu cao siêu, hiện tại hắn đối mặt không phải cự nhân, mà là sự tồn tại đáng sợ nhất của một thế giới khác Vĩ Thú.

Binh trưởng, đây rốt cuộc là thứ gì.

Quân nhân mang Tự Do Chi Dực bay sau lưng Lợi Uy Nhĩ hoàn toàn bị uy năng của Cửu Vĩ dọa cho ngu người.

Lợi Uy Nhĩ dùng đôi mắt cá chết nhìn Cửu Vĩ, cảm nhận uy áp của Cửu Vĩ, trên trán cũng không kìm được chảy mồ hôi lạnh.

Cửu Vĩ đang gào thét, ngẩng cao đầu lâu.

Một điểm đỏ tụ tập trong miệng Cửu Vĩ, Tam Lạp hoàn toàn mất đi ý thức chỉ dựa vào bản năng phát huy sức mạnh Cửu Vĩ.

Không hề do dự, Tam Lạp sử dụng ra chiêu thức tấn công cường đại nhất của Vĩ Thú Vĩ Thú Pháo.

Lợi Uy Nhĩ chỉ cảm giác da đầu mình tê dại, cả cơ thể đều đang phát ra tín hiệu chạy trốn lên đại não.

Mau tản ra.

Lợi Uy Nhĩ vừa nói xong chính mình đã phát động lập thể cơ động, người bay ra ngoài.

Đám tinh nhuệ sau lưng binh trưởng tốc độ cũng không chậm, vù vù mấy tiếng, tất cả mọi người đều bị dây cáp kéo đi.

Ngọc cầu huyết hồng hình thành trong miệng Cửu Vĩ, cái này là tinh hoa Tra Khắc Lạp bị nén ở độ cao.

Oanh.

Phát ra lượng ánh sáng còn chói mắt hơn mặt trời, Vĩ Thú Pháo bắn ra.

Lợi Uy Nhĩ chỉ cảm thấy cỗ sức mạnh này có thể hủy thiên diệt địa, hoàn toàn vượt ra khỏi sự hiểu biết của hắn.

Chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi thứ trước mặt Cửu Vĩ đều bị phá hủy, bất kể là cây cối hay là phòng ốc, còn có tường thành.

Tường Lộ Ti bị một phát Vĩ Thú Pháo đánh ra một lỗ hổng cực lớn.

Chín cái đuôi dao động, tạo ra bão tố.

Binh trưởng, chúng ta làm sao bây giờ.

Binh sĩ Điều tra binh đoàn hỏi.

Là chỉ huy dẫn đội lần này, Lợi Uy Nhĩ cũng cảm giác tay chân luống cuống.

Con hồ ly chín đuôi này thực sự quá đáng sợ.

Binh trưởng, tường Lộ Ti, tường Lộ Ti bị đánh vỡ rồi.

Binh sĩ dừng ở trên cao thất kinh, chỉ cảm thấy trời đã sập xuống.

Lợi Uy Nhĩ hiện tại chỉ cảm thấy đầu đều to ra, nhìn thân thể khổng lồ của Cửu Vĩ, còn có Tra Khắc Lạp như dung nham chảy xuống từ trên người nó thiêu hủy mặt đất, nhất thời hoàn toàn không tìm thấy chỗ ra tay.

Toàn thân Cửu Vĩ bị Tra Khắc Lạp bao vây, hoàn toàn không thể tới gần.

Tiếp theo Trú truân binh đoàn cũng tới, tuy rằng bình thường sống an dật, nhưng khi trong tường thành xuất hiện cự nhân, Trú truân binh đoàn chính là chủ lực mạnh nhất.

Lên.

Trú truân binh đoàn gần như không do dự liền lao về phía Cửu Vĩ, có lẽ bọn họ tưởng Cửu Vĩ cũng giống như cự nhân bình thường.

Mau dừng lại.

Binh trưởng hô.

Nhưng đã muộn, lưỡi kiếm vừa tiếp xúc với lớp vỏ ngoài của Cửu Vĩ liền bị nung chảy, ngọn lửa theo lưỡi kiếm cháy lan lên người binh sĩ.

A.

Binh sĩ xông lên trước nhất hoàn toàn bị ngọn lửa bao vây, bị thiêu đến thảm thiết hét lên, bất quá rất nhanh thanh dây thanh quản đã bị lửa phá hủy, không phát ra được tiếng nữa, cho đến khi chết đi.

Cửu Vĩ đứng ở nơi đó, không thèm để ý đến những con người nhỏ bé kia, cho dù ở thế giới này bọn họ là những binh sĩ tinh nhuệ nhất.

Đáng tiếc Cửu Vĩ không phải cự nhân, mà là Vĩ Thú, hai thứ này hoàn toàn là hai khái niệm.

Ở khu khai khẩn làm việc, bộ ba đồng hương A Ni Annie, Lý Ngang Nạp Đắc Reiner, Bối Đặc Hoắc Nhĩ Đức Bertholdt cũng nhìn thấy dị tượng, ba người nhìn nhau, đều chạy về phía Cửu Vĩ.

Tường hủy, cự nhân có cơ hội tiến vào.

Cự nhân du đãng bên ngoài tường thành ùa vào trong.

Gào.

Cửu Vĩ cao giọng phát ra tiếng gầm, sau đó sự chú ý hướng về phía những cự nhân kia.

Chỉ có chiều cao của đám cự nhân này mới có thể thu hút sự chú ý của Cửu Vĩ.

Nhìn thấy Cửu Vĩ, đám cự nhân cũng cảm thấy áp lực, cho nên điên cuồng nhào về phía Cửu Vĩ.

Nhưng cự nhân và Cửu Vĩ không cùng một đẳng cấp, móng vuốt và đuôi của Cửu Vĩ rất dễ dàng có thể xé nát cự nhân.

Gào.

Lại là một phát Vĩ Thú Pháo.

Cự nhân bị bốc hơi, đồng thời lỗ hổng trên tường thành cũng càng lớn.

Nếu Cửu Vĩ tiếp tục sính uy, tường Lộ Ti bị dỡ bỏ cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Chương 268

Binh trưởng, đoàn trưởng Ai Nhĩ Văn Erwin bảo chúng ta quay về dẫn dắt bá tánh rút lui đến tường Hi Na.

Truyền lệnh binh mang đến tin tức của đoàn trưởng Điều tra binh đoàn Ai Nhĩ Văn.

Ai Nhĩ Văn là ân nhân của Lợi Uy Nhĩ, chính anh ta đã đưa binh trưởng từ khu phố hỗn loạn vào Điều tra binh đoàn.

Được, chúng ta đi.

Đối với mệnh lệnh, binh trưởng tuyệt đối chấp hành.

Tuy rằng Lợi Uy Nhĩ cảm thấy nếu không giết chết con Cửu Vĩ đáng sợ này thì tường Hi Na cũng đã nguy tại sớm tối.

Năng lực đáng sợ kia, gần như có thể tiêu diệt nhân loại.

Binh trưởng mang theo thuộc hạ lợi dụng lập thể cơ động bay nhanh về phía úng thành, đồng thời sư sinh trong trường học cũng bắt đầu rút lui.

Bất quá Ngải Luân sẽ không yên tâm để Tam Lạp ở lại một mình, cho nên cậu bé không đi cùng đại bộ đội, mà chuẩn bị đi úng thành tìm Tam Lạp.

Ngải Luân, vô dụng thôi, cho dù hiện tại chúng ta đi úng thành cũng không nhất định có thể tìm được Tam Lạp, cậu ấy có thể đã lên thuyền rồi, chúng ta có thể sẽ bỏ lỡ.

Ngải Nhĩ Mẫn giữ chặt Ngải Luân, lúc này cậu bé đã hai mắt đẫm lệ.

Không được, tớ tuyệt đối phải đưa Tam Lạp cùng đi, cậu buông tớ ra, mau lên thuyền đi.

Ngải Luân giãy ra, sau đó một mình chạy đến chuồng ngựa cưỡi ngựa chạy ra ngoài.

Ngải Nhĩ Mẫn dậm chân một cái, cũng dắt một con ngựa.

Ngải Nhĩ Mẫn, cậu đi theo làm gì.

Không phải bảo cậu về rồi sao.

Ngải Luân nghiêm giọng nói.

Ba người chúng ta ở cùng nhau, muốn đi cùng đi, tớ muốn cùng cậu đi tìm Tam Lạp.

Tuy rằng Ngải Nhĩ Mẫn có chút nhát gan, nhưng làm bạn bè vẫn vô cùng nghĩa khí.

Vậy bó tay với cậu rồi, chúng ta nhanh lên, nhất định phải tìm được Tam Lạp.

Boom.

Tiếng nổ mạnh cực lớn truyền đến từ phía tường Lộ Ti, chiến trường đã chuyển dịch ra ngoài tường.

Bất quá sự tàn phá đối với tường Lộ Ti lại chưa kết thúc.

Cửu Vĩ chạy, trên bình nguyên, trong rừng cây, còn có trên tường.

Móng vuốt nó để lại vết cào trên tường, Cửu Vĩ tìm kiếm cự nhân khắp nơi để tiến hành giết chóc.

Tại úng thành Hi Cán Hi Nạp, Toa Toa Da nhìn thấy chiếc nhẫn của mình giống như tia chớp không ngừng nhấp nháy.

Cái này là sao vậy.

Toa Toa Da sửng sốt, cô chưa bao giờ thấy nhẫn nhấp nháy cấp súc như vậy, Là bảo mình biến thân sao.

Toa Toa Da không do dự nữa: Biến thân.

Áo Đặc Mạn lập tức bay ra ngoài, Toa Toa Da không nhìn thấy cách đó không xa Đỗ Lan trong tay cầm một cái điều khiển từ xa, không ngừng ấn: Con gái à, ta tặng con một cái bao cát, xả giận cho tốt vào.

Vì để cho Tam Lạp mau chóng bình phục lại, cho nên Đỗ Lan đưa Áo Đặc Mạn qua đó.

Lõi của Áo Đặc Mạn là động cơ vĩnh cửu của Người nhân tạo thế giới Dragon Ball, cho nên không cần lo lắng bị Cửu Vĩ đánh hỏng.

Người nhân tạo, Vĩ Thú, ở hai thế giới bất đồng đều là sự tồn tại tiếp cận động cơ vĩnh cửu, bọn họ gặp nhau thì có trò hay rồi.

Toa Toa Da Lưu Ly, ta là Áo Đặc Mạn, nghe được không.

Đỗ Lan dùng phương thức thiên lý truyền thanh đối thoại với Toa Toa Da.

Nghe được, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Vì sao nhẫn lại nhấp nháy như vậy.

Thế giới của các cô gặp nguy hiểm, cô muốn ngăn cản nó.

Đỗ Lan nói, Nó gọi là Cửu Vĩ, vốn là một sinh vật yêu hòa bình, nhưng bởi vì bị tội ác của nhân loại chọc giận cho nên trở nên bạo nộ, hiện tại đang phá hoại lung tung, cô nhất định phải ngăn cản nó.

Đỗ Lan nói Cửu Vĩ yêu hòa bình hoàn toàn là nói dối.

Tôi nhất định sẽ nỗ lực.

Đừng sơ suất, Cửu Vĩ rất mạnh, bất quá lần này ta chuẩn bị triển hiện tất cả sức mạnh, chỉ là đối với cơ thể cô sẽ có gánh nặng rất lớn, ráng chịu đựng nhé.

Được.

Toa Toa Da cũng không để ý cơ thể của mình, chỉ cần có thể cứu vớt sinh mệnh người dân, như vậy mình sẽ ra sao, cô sẽ không nghĩ tới.

Tia sáng Spacium.

Áo Đặc Mạn sử xuất tuyệt kỹ, mà đáp lại nó là Vĩ Thú Pháo của Cửu Vĩ.

Hai cỗ năng lượng gặp nhau trên không trung, giống như đổ nước lạnh vào chảo dầu sôi sùng sục.

Trời xanh hoàn toàn lộ ra, trên trời xuất hiện hai mặt trời.

Thần a.

Phàm nhân chỉ có thể run rẩy cầu nguyện.

Đây là Thần trừng phạt chúng ta.

Thần phụ lại một lần nữa chứng kiến bi kịch, con người nhỏ bé chỉ có thể giao mình cho thần minh, Tiếp nhận hết thảy đi.

Chưa đến ba tháng, liên tục hai bức tường bị đánh vỡ, rất nhiều người đều tuyệt vọng.

Rất nhiều người chạy ra từ tường Mã Lợi Á không bỏ chạy như trước kia, bởi vì bọn họ không biết tương lai sẽ ra sao.

Lần này thoát rồi lại thế nào, bi kịch sẽ tái diễn, tường thành vẫn lần lượt bị phá hủy, chạy trốn lại có ý nghĩa gì đâu.

Hơn nữa bọn họ đều nhìn thấy, sự tồn tại khác biệt với cự nhân bình thường.

Người khổng lồ ánh sáng kia và con cáo lửa khổng lồ kia, cả hai đều là quái vật, tường thành trong mắt bọn chúng cũng không khác gì cục bùn.

Lợi Uy Nhĩ nhìn những người hoàn toàn suy sụp, chính mình cũng không biết nên cổ vũ bọn họ thế nào.

Nhìn hai quái vật chiến đấu, lần đầu tiên hắn biết sự nhỏ bé của mình.

Quang Luân Bát Phân.

Quang luân giống như lưỡi cưa máy bay ra, bất quá bị móng vuốt Cửu Vĩ chộp được.

Chi trước Cửu Vĩ vừa dùng lực, liền bóp nát quang luân.

Toa Toa Da có thể cảm giác được sức mạnh của Áo Đặc Mạn cường đại, nhưng đồng thời cô cũng cảm giác được cơ thể mình càng ngày càng yếu.

Nhưng con cáo khổng lồ kia vẫn tràn đầy sức sống.

Mà đại địa đã bị phá hủy đến ngàn thương trăm lỗ, sức mạnh của Áo Đặc Mạn cũng là sức mạnh có thể gây ra hủy diệt.

Cửu Vĩ động, chín cái đuôi huyễn hóa thành chín nắm đấm khổng lồ đánh về phía Áo Đặc Mạn.

Áo Đặc Mạn tránh né khắp nơi, nhưng nắm đấm của Cửu Vĩ quá dày đặc, Áo Đặc Mạn bị đánh bay ra ngoài.

Boom.

Kích xuyên tường thành, đè sập phòng ốc, thân thể trầm trọng của Áo Đặc Mạn ngã xuống mặt đất tạo ra một cái hố hình người khổng lồ.

Công kích của Cửu Vĩ còn chưa kết thúc.

Chín cái đuôi nắm thành quyền điên cuồng đánh về phía Áo Đặc

Mạn.

Oanh, oanh.

Tiếng nổ dày đặc giống như súng máy đang càn quét.

Toa Toa Da cảm thấy thống khổ trên cơ thể: A.

Thành phố hoàn toàn bị hủy diệt, nơi bị Cửu Vĩ đả kích biến thành bãi đất trống như sa mạc.

Cái, cái này rốt cuộc là cái gì.

Quân nhân đứng trên tường thành tàn khuyết cư cao lâm hạ nhìn trận chiến hủy thiên diệt địa này, khiến người ta không sinh nổi một tia ý niệm phản kháng, ý niệm duy nhất trong lòng chính là đang hỏi ông trời, thế giới này có phải đã vứt bỏ nhân loại rồi hay không.

Vĩ Thú Pháo.

Cửu Vĩ muốn cho Áo Đặc Mạn một đòn cuối cùng.

Tuy rằng Áo Đặc Mạn bị thương, nhưng ở quan đầu cuối cùng nó vẫn tránh được.

Vĩ Thú Pháo đỏ như hồng ngọc đánh trúng chỗ mặt đất Áo Đặc Mạn vừa nhường ra.

Giống như thép nung đỏ cắm vào nhựa, mặt đất dễ dàng bị nung ra một cái hố tròn hình trụ sâu không thấy đáy, mặt đất vốn bị đánh thành cát biến thành trơn bóng như thủy tinh.

Gào.

Thấy một đòn không thành, Cửu Vĩ phẫn nộ gầm lên.

Áo Đặc Mạn bay giữa không trung, cũng có chút tim đập nhanh.

Cự thú này rất mạnh, hơn nữa không biết mệt mỏi.

Vĩ Thú Pháo, lại là Vĩ Thú Pháo.

Cửu Vĩ như phát tiết đánh Vĩ Thú Pháo về các nơi trong úng thành, toàn bộ úng thành đều bị hủy, khắp nơi đều là tiếng nhân loại kêu thảm thiết.

Địa ngục, đây mới là địa ngục, địa ngục nghiệp hỏa sẽ thôn phệ hết thảy.

Binh trưởng dựa vào lập thể cơ động mang theo thủ hạ của hắn, không ngừng di động vị trí, mới không bị giết chết, bất quá cho dù còn sống cũng đã kiệt sức, trên mặt cũng đã đầy bụi đất.

Chương 269

Không thể để nó tiếp tục phá hoại nữa, Áo Đặc Mạn hãy sử dụng toàn bộ sức mạnh của ngươi đi, cho dù dùng tính mạng của ta làm trao đổi, ta cũng phải ngăn cản nó.

Toa Toa Da nhìn thảm tượng bên dưới, hạ quyết tâm.

Nhưng lần này Áo Đặc Mạn không trả lời, hoặc nói là Đỗ Lan không trả lời.

Không chỉ như thế, sức mạnh của Áo Đặc Mạn còn lập tức biến mất, bởi vì đã sớm vượt qua ba phút, cơ thể Toa Toa Da đã đến cực hạn, còn tiếp tục sẽ chết.

Vì sao.

Nhìn đôi tay biến trở về của mình, Toa Toa Da thống khổ kêu lên, Vì sao, Áo Đặc Mạn cho ta mượn sức mạnh của ngươi.

Nhưng khóe miệng chảy xuống máu tươi, cũng không nghe được bất cứ câu trả lời nào.

Nhìn tường thành bị hủy diệt, nhân loại bị giết chết, quả thực làm cho Toa Toa Da sống không bằng chết.

Cửu Vĩ nhìn bốn phía đã bị thiêu hủy hầu như không còn gì, không dừng lại, thế mà tưởng đi qua tường Hi Na.

Tam Lạp mất đi ý thức chỉ hành động dựa vào dục vọng phá hoại, trong lòng cô bé đối với nhân loại có loại hận ý không nói nên lời.

Toa Toa Da Lưu Ly chảy nước mắt nhìn Cửu Vĩ đi về phía tường Hi Na, trong miệng lẩm bẩm: Tỷ tỷ.

Giãy dụa muốn đứng dậy, nhưng cơ thể lại đã bị rút sạch khí lực, lập tức ngã xuống đất.

Trong tai nghe tiếng khóc và tiếng gào bi thương, Toa Toa Da lần đầu tiên thống hận sự vô năng của mình như vậy, nếu không phải cơ thể mình không chống đỡ nổi, sức mạnh của Áo Đặc Mạn cũng sẽ không bị hạn chế.

Cô có thể cảm giác được Áo Đặc Mạn còn có thể cường đại hơn nữa.

Nước mắt và vết máu hỗn hợp chảy xuống, nhiễm ướt mặt đất.

Binh trưởng, quái vật đi về hướng tường Hi Na rồi, chúng ta làm sao bây giờ.

Lợi Uy Nhĩ cũng bó tay không biện pháp, trước mặt sức mạnh tuyệt đối, bất cứ sự đề kháng nào cũng là phí công, hắn cũng lần đầu tiên cảm giác được sự vô lực, Chúng ta ở lại đây cứu trợ nạn dân, tập trung người lại rồi nói sau.

Rõ.

Trong vòng một ngày, tường Lộ Ti vỡ, tường Hi Na vỡ, tứ đại binh đoàn tử thương hơn nửa.

Cửu Vĩ lao về phía hoàng cung ở trung ương nhất.

Các quý tộc muốn chạy, nhưng có thể chạy đi đâu.

Tổ tiên bọn họ xây dựng ba đạo tường vây nhốt mình như gia súc ở trung tâm nhất.

Nhất định không ngờ tới tường thành sẽ bị đột phá nhanh như vậy, đến nỗi ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Quốc vương đứng trên ban công cao ở cung điện, nhìn màu đỏ bên chân trời càng ngày càng gần, phất tay nói: Binh khí bí mật chuẩn bị xong chưa.

Bệ hạ, đã chuẩn bị xong.

Vậy thì, để cho bọn họ đi đi, cũng là lúc để Đệ Ngũ Quân Đoàn tái hiện nhân gian.

Vâng, bệ hạ.

Đệ Ngũ Quân Đoàn, Binh đoàn Cự Nhân, hoàn toàn là siêu cấp quân đội tạo thành từ những binh sĩ nắm giữ khả năng cự nhân hóa.

Vương tộc chưởng quản một quốc gia trăm năm sao có thể không có hậu thủ gì chứ.

Xa xa tại Hi Cán Hi Nạp, Đỗ Lan cười, hắn coi như đã thấy được bài tẩy của Quốc vương, bất quá trong mắt hắn, cái Binh đoàn Cự Nhân này không đáng nhắc tới.

Con gái Tam Lạp bảo bối của hắn sẽ phá hủy bọn họ.

Binh đoàn Cự Nhân, một cái chỉ có hai mươi người, nhưng người nào cũng có thể nắm giữ cự nhân hóa, là sức mạnh trung tâm của vương thất, bình thường đều ngủ say sâu trong cung điện, chỉ khi Quốc vương hạ mệnh lệnh, bọn họ mới có thể tỉnh lại.

Mỗi một người đều có năng lực đặc thù, thân cao khi cự nhân hóa bình thường từ 8 mét đến 30 mét, quen thuộc các loại kỹ thuật cách đấu, hơn nữa Quốc vương còn cung cấp cho bọn họ vũ khí và trang bị sử dụng khi cự nhân hóa.

Đối mặt cự nhân, cũng là siêu cấp chiến sĩ cự nhân có thể lấy một địch trăm.

Thiết giáp cương đao, hai mươi cự nhân võ trang đầy đủ đứng trước mặt Cửu Vĩ.

Phi tiêu hắc dạ hồi toàn.

Một cự nhân động, phi tiêu nặng nề khổng lồ trong tay hắn bị hắn ném ra, bay về phía Cửu Vĩ.

Lướt qua mặt đất, cắt đứt cây cối giống như cỏ dại, phi tiêu hồi toàn rạch ra một đường trên người Cửu Vĩ.

Gào.

Tuy rằng không phải trọng thương, nhưng vẫn có cảm giác đau đớn.

Đám cự nhân xông lên, cự nhân nhanh nhất là kẻ có vóc dáng lớn nhất, cũng là kẻ có khí lực lớn nhất.

Cú va chạm trực tiếp húc bay cả Cửu Vĩ ra ngoài.

Cự nhân phía sau luân cương đao đánh về phía Cửu Vĩ.

Đao không giống đao, bởi vì không có lưỡi dao sắc bén, chỉ là một khối tấm thép dày được đúc thành mô dạng của đao.

Đại kiếm vô phong, đại xảo bất công.

Đao lớn dưới sự khu động của khí lực khổng lồ, có thể xé rách đại địa.

Oanh.

Cửu Vĩ bị đại đao đè xuống đất.

Bất quá lực phòng ngự của Cửu Vĩ đối với vật lý công kích không phải cao bình thường, những cự nhân này muốn đánh bại Cửu Vĩ là không thể nào.

Vĩ Thú Pháo.

Cửu Vĩ ngã trên mặt đất, không hề do dự, một cái Vĩ Thú Pháo xuyên qua đám cự nhân.

Lâu đài cũng gặp tai ương.

Gào.

Thực lực chênh lệch quá lớn, khiến một cự nhân trong đó ngẩng đầu cao hô, hắn là đang hô gọi những cự nhân bình thường khác tới công kích Cửu Vĩ.

Vô số cự nhân ong ong kéo đến, chạy chen chúc qua khe hở tường Hi Na.

Gào.

Tiếng hô của cự nhân còn đang tiếp tục, vô số cự nhân trong tường Hi Na giống như kiến đen nghịt lao về phía Cửu Vĩ.

Cửu Vĩ quật đuôi đồng thời công kích, cự nhân bị quét một cái là bay cả mảng.

Đồng thời Vĩ Thú Pháo không ngừng phát ra, hủy diệt chỉ trong khoảnh khắc.

Sẽ không ai nhớ rõ chuyện này, Ngải Luân và Ngải Nhĩ Mẫn đứng đoan chính trước mặt binh trưởng: Chúng tôi tự nguyện gia nhập Điều tra binh đoàn, chiến đấu vì khu trục cự nhân.

Bộ ba đồng hương và Toa Toa Da du tẩu khắp nơi trên thế giới, trở thành Chiến đội Áo Đặc Mạn.

Cự nhân vẫn còn, mấy độ luân hồi gian.

Hết thảy giống như chưa từng xảy ra gì, bất quá tiếng xe tăng gầm rú dưới tường thành nói cho mọi người biết, có người đã từng tới, thay đổi thế giới này.

Mạch Khắc trở thành lãnh tụ đảng Thanh Niên, thay thế Quốc vương.

Đại địa đầy rẫy vết thương đã khôi phục lại.

Cho nên nói Long Châu là thứ tốt, khôi phục thế giới tiêu trừ ký ức, hiệu quả trác tuyệt.

Nói xong Đỗ Lan đặt một viên ngọc một sao vào tay Tam Lạp, Người trong nhà mỗi người đều phải bảo quản một viên Long Châu, cái này cho con, Tam Lạp.

Chỉ để những người tâm địa thiện lương hơn nữa có tinh thần tích cực lạc quan sống lại, thật sự là không thể thích hợp hơn.

Sa Chức nói.

Chỉ là không ngờ cái Cố hương kia thế mà lại ở dưới lòng đất tường thành, cũng coi như chó ngáp phải ruồi.

Được rồi hiện tại Cố hương đã biến mất, số lượng cự nhân cũng được khống chế, sau này chỉ cần nhân loại dụng tâm kiến thiết, đoạt lại đại địa của bọn họ cũng không phải không có khả năng, tạm thời cứ để bọn họ ở dưới lòng đất một thời gian đi.

Quy căn kết đế, ba tòa tường thành vẫn hỏng rồi, Tam Lạp đã quậy một trận ra trò, hủy cả quốc gia.

Long Châu tuy rằng làm người sống lại, nhưng Đỗ Lan không làm cho quốc gia và tường thành cũng khôi phục, mà là nhét toàn bộ người vào thành phố ngầm.

Hiện tại nhân loại dưới sự dẫn dắt của lãnh tụ đã thể hiện ra một cảnh tượng vui vẻ phồn vinh, còn có Đỗ Lan để lại không ít thành quả khoa học kỹ thuật trình độ Thế chiến II, chiến thắng cự nhân cũng là chuyện sớm hay muộn.

Nói thật thế giới này đối với Đỗ Lan quá không có tính khiêu chiến, thứ có thể chơi cũng không nhiều, dược tễ biến người thành cự nhân cũng không phải thứ tốt gì, duy nhất làm cho Đỗ Lan khó chịu chính là tâm thái được chăng hay chớ của người thế giới này.

Cả thế giới đều tử khí trầm trầm, bất quá hiện tại phá nhi hậu lập, thế giới mới sẽ được kiến lập trên phế tích của thế giới cũ.

Nhân loại chỉ cần đoàn kết nhất trí, cự nhân không có khả năng ngăn cản bọn họ phát triển.

Cho nên thế giới cự nhân ngắn ngủi hạ màn, gần như cũng không có gì đáng lưu luyến, tứ đại binh đoàn vẫn còn, Đệ Ngũ binh đoàn toàn diệt.

Hiện tại Binh đoàn thứ sáu Binh đoàn xe tăng đang được xây dựng.

Một thế giới chuyên chế độc tài sẽ ngưng tụ tất cả sức mạnh, đẩy nhân loại lên cao phong.

Đồng thời Toa Toa Da Lưu Ly với tư cách Quang Chi Cự Nhân rời xa đám đông, mang theo ba vị cự nhân khác bước lên lộ trình, trải nghiệm của cô có lẽ sẽ thành tựu một đoạn truyền kỳ mới, đó sẽ là một câu chuyện khác.

Cánh cửa không gian khổng lồ dựng đứng trên bình nguyên: Được rồi, chúng ta đi thôi.

Một trận bóng tối ập tới, cả nhà đã xuất hiện trên một sườn dốc thấp.

Năm 1949, đó là ngày 30 tháng 9, ngày mai sẽ là ngày thành lập Tân Âu Lạc.

Chương 270

Ngày 1 tháng 10, cả nhà Đỗ Lan chen chúc trong đám người sôi trào ở quảng trường, Đỗ Lan lúc này rất kích động, hắn cảm giác hắn rốt cuộc đã trở lại thế giới của chính mình, tuy rằng dường như thời gian tốn hơi nhiều.

Bất quá không quan hệ, có thể gặp được Khai quốc đại điển, còn có cái gì đáng tiếc nuối chứ.

Ba, ba thật đúng là người Âu Lạc a.

Sa Chức linh hồn tuy rằng xuyên việt từ thế giới Kara no Kyoukai Không Cảnh tới, nhưng bản thân cô bé cũng không có thân phận thực tế, cho nên đối với tổ quốc của cha mình cũng không có ngăn cách gì.

Mà Địch Ny Toa Teresa, La Tân Robin, còn có Tam Lạp thì càng không có vấn đề gì rồi, đương nhiên còn có mấy Anh Linh từ thế giới Fate đi ra cũng sẽ không cảm thấy có vấn đề gì.

Đỗ Lan là chủ nhân Anh Linh, quốc gia của chủ nhân đương nhiên chính là quốc gia của Anh Linh.

Lại nói đối với Anh Linh, quốc gia đã không còn ý nghĩa gì.

Cho nên cũng chỉ có Đỗ Lan kích động chen chúc trong đám người như vậy, đây là cục diện mới chưa từng có.

Khi Chủ tịch vĩ đại tuyên bố Tân Âu Lạc thành lập, Đỗ Lan cũng giống như tất cả mọi người vung tay hoan hô.

Những quốc gia khác có lẽ sẽ không hiểu được niềm vui sướng của một quốc gia trải qua trăm năm sỉ nhục một lần nữa đứng lên.

Đây là sự quật khởi của một quốc gia từng nhiều lần đứng sừng sững trên thế giới, bắt đầu từ hôm nay, ánh mắt thế giới sẽ một lần nữa tụ tập trên mảnh đất cổ xưa này.

Bất quá trước đó, việc Đỗ Lan mang theo cả nhà người Tây đi lại ở phố thị là vô cùng gây chú ý, tuy rằng lúc khánh điển binh sĩ xung quanh chỉ quan sát, chờ đến sau khi kết thúc, còn có binh sĩ tiến lên thẩm vấn.

Xin lỗi, tiên sinh mời xuất trình giấy tờ của ngài.

Một cái kính lễ vô cùng tiêu chuẩn.

Chào đồng chí.

Đỗ Lan nắm lấy tay binh sĩ: Đồng chí vất vả rồi.

Bởi vì thực sự là cao hứng, trải qua nhiều lần xuyên việt như vậy, cuối cùng cũng về nhà.

Tiên sinh, mời xuất trình giấy tờ của ngài.

Binh sĩ mặc đồ xanh một tia không cẩu thả nói.

A.

Đỗ Lan làm gì có giấy tờ a, bất quá cái này không làm khó được hắn, chỉ cần hơi động tay chân là có thể lấy ra: Tôi là Hoa kiều về nước, đây là người nhà của tôi, còn có người hầu của tôi.

Tư bản gia, ánh mắt binh sĩ nhìn về phía Đỗ Lan trở nên không tốt, bất quá Đỗ Lan lấy ra một xấp giấy tờ, giấy tờ của mỗi người đều rất đầy đủ, anh ta cũng không thể làm khó hắn: Tiên sinh, cảm ơn hợp tác.

Lại là một cái kính lễ.

Xem náo nhiệt là truyền thống của người trong nước, huống chi là một đám lớn người nước ngoài, cho nên đoàn người Đỗ Lan đi trên đường phố trong ảnh chụp cũ, vô cùng dẫn người chú ý.

Vị đại ca này xưng hô thế nào.

Một giọng Kinh phiến tử giọng Bắc Kinh chính tông, thật đúng là có người làm ra vẻ quen thân sán lại gần, tuổi không quá mười lăm, một thân quân trang màu xanh, khuôn mặt nhỏ nhắn phơi nắng đen bóng.

Vị tiểu huynh đệ này có việc gì không.

Đỗ Lan hỏi.

Không có việc gì, em chỉ muốn hỏi đại ca người ở đâu.

Có phải đang tiếp đãi đoàn tham quan nước ngoài không.

Em từ nhỏ lớn lên ở Bắc Kinh này, có chỗ nào chơi vui ăn ngon, em đều biết.

Đứa nhỏ rõ ràng là tới tự tiến cử, Đại ca, hay là để em dẫn anh đi dạo một vòng Bắc Kinh.

Ánh mắt cơ linh, tiểu quỷ đầu chính là nhắm trúng đoàn tham quan nước ngoài, muốn ăn chực uống chực.

Cũng chỉ có đứa nhỏ từ nhỏ lớn lên trong đại viện quân đội mới to gan như vậy, chọc ra rắc rối, tự có trưởng bối là khai quốc công thần đỡ cho.

Tiểu quỷ, ta cũng không phải tiếp đãi đoàn tham quan gì.

Ta chính là tới tham quan, vừa khéo ta đối với Bắc Kinh cũng không quen thuộc lắm, nhóc nếu nguyện ý, ngược lại có thể dẫn chúng ta đi chơi khắp nơi, đương nhiên coi như thù lao ta mời nhóc ăn cơm.

Không thành vấn đề.

Qua giới thiệu Đỗ Lan biết tiểu quỷ đầu tên là Sở Miểu, cái tên ngũ hành khuyết thủy điển hình.

Hiện tại còn chưa phải lúc phong trào đặt tên kiểu Ái Quốc, Kiến

Thiết nổi lên, đợi thêm vài năm nữa, Đỗ Lan biết tiểu quỷ kiểu này mười có tám chín không phải Ái Quốc thì là Kiến Thiết, không phải Hồng Kỳ thì là Viện Triều.

Mà khi biết đám người Đỗ Lan là người một nhà, ánh mắt Sở Miểu nhìn về phía Đỗ Lan liền thay đổi, tràn ngập sùng bái: Đại ca nhìn không ra a, tư bản gia a.

Còn lấy phụ nữ nước ngoài về nữa.

Người nhỏ mà ma lanh, ta tính là tư bản gia cái gì, tối đa chỉ có thể là giai cấp vô sản, ta chính là chuyên môn đi cướp bóc tư bản gia đấy.

Đỗ Lan nói thật đúng là không sai, tài nguyên trong tay hắn đều là vơ vét mà đến.

Anh trâu.

Không đi mấy bước, Sở Miểu đã dẫn đoàn người tới khách sạn hào hoa nhất Bắc Kinh, Chúng ta ăn cơm trước, ăn xong mới có sức lực đi dạo phố.

Đỗ Lan bất đắc dĩ cười, xem ra chính mình thật đúng là bị coi như oan đại đầu rồi: Được, ăn cơm.

Một gian bao phòng mười hai người, Sở Miểu quen cửa quen nẻo gọi món, không thể không nói cậu ta thật đúng là không coi mình là người ngoài: Em gọi, bảo đảm mọi người đều thích ăn.

Ngay cả mấy tên quỷ tử Mỹ kia cũng thích.

Nói xong Sở Miểu phát hiện mình dường như nói sai, Em không phải đang nói các tỷ tỷ muội muội.

Miệng Sở Miểu rất ngọt, dọc đường đi gọi các tỷ tỷ muội muội La Tân, Sa Chức không ngừng.

Không sao, ở đây không có người Mỹ.

Đỗ Lan cười nói, Đều là người ở cái xó Châu Âu kia.

Vậy là tốt rồi, em nói mấy tên quỷ tử Mỹ kia chính là chưa thấy qua sự đời, suýt chút nữa nuốt cả cái đĩa xuống.

Sở Miểu nói thao thao bất tuyệt, may mà rất nhanh từng món ăn nóng hổi đã bưng lên, lấp kín miệng cậu ta lại.

Mùi vị xác thực rất tốt, có thể so sánh với tay nghề của Địch Ny Toa.

Địch Ny Toa chính là đã tiến hành nghiên cứu ẩm thực các nơi trên địa cầu suốt trăm năm mới có trù nghệ như hiện tại, đủ để chứng minh sự mỹ vị của tiệm này.

Ăn xong cơm, Sở Miểu đột nhiên thần bí hẳn lên: Đại ca, anh có thể không biết, kỳ thật tiệm cơm này còn có bảo vật trấn tiệm chưa lấy ra.

Đồ vật thần bí.

Đỗ Lan kỳ quái nhìn Sở Miểu.

Đó chính là đồ tốt, năm đó chỉ có quỷ tử Mỹ mới uống được, cũng không biết ông chủ làm sao kiếm được.

Mùi vị thứ đó chính là uống một lần sẽ không quên.

Rốt cuộc là cái gì.

Đỗ Lan hồ đồ rồi.

Hình như gọi là cái gì mà Khả Khẩu Khả Nhạc.

Biểu tình của Đỗ Lan nhất định rất ba chấm.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, ở Mỹ là đồ uống bình dân, ở Tân Âu Lạc mới thành lập hôm nay thì xác thực là vô cùng hiếm thấy.

Không phải là Coca thôi sao, nhóc đúng là một tên nhà quê.

Đỗ Lan cười nói.

Địch Ny Toa cũng nhịn không được cười rộ lên, nhớ tới dáng vẻ trước kia của cô.

Đại ca, anh là Hoa kiều về nước, là nhân sĩ yêu nước nhãn giới khai khoát, nhưng em thì chưa từng ra khỏi cửa nhà.

Hay là hôm nay anh để em mở rộng tầm mắt, uống thử một lần cái Coca Mỹ kia.

Để em xem rốt cuộc nó khả nhạc vui vẻ thế nào.

Da mặt Sở Miểu cũng không phải dày bình thường, bất quá cậu ta cũng xác thực thông minh, nhận định Đỗ Lan là đại gia, liền ăn vạ hắn.

Được, nhóc bảo người phục vụ mang hết Coca tới đây đi.

Nhóc nếu uống nổi, uống hết toàn bộ bọn chúng cũng không thành vấn đề, ta mời.

Được.

Không phải chai thủy tinh, cũng không phải lon, mà lại là một ấm rượu bằng sứ.

Cái này coi như có đặc sắc Âu Lạc rồi, bất quá Đỗ Lan hoài nghi CO2 bên trong đã sớm bay hết, đã không còn là khẩu vị nguyên bản nữa.

Bất quá nhìn dáng vẻ kia của Sở Miểu, xem ra chỉ cần là đồ Tây, quản nó mùi vị gì, uống là được.

Đỗ Lan thật sự nhìn không nổi nữa: Tiểu đệ, bỏ đi, ta cho nhóc nếm thử Coca chính tông.

Một viên Vạn Năng Giao Nang, biến ra một cái máy bán hàng tự động.

Sở Miểu hoàn toàn ngây ngẩn cả người, đây là tình huống gì, trò xiếc gì.

Đỗ Lan lấy từ trong máy bán hàng tự động ra một lon Coca, ngày sản xuất là, ừm, 50 năm sau, vẫn là mang ra từ thế giới Vận Mệnh Fate, máy bán hàng tự động sản xuất tại Nhật Bản.

Hoàn toàn choáng váng, không giống thủy tinh, cũng không giống đồ sứ, Sở Miểu lần đầu tiên nhìn thấy cái chai bằng nhựa.

Được rồi đừng nghiên cứu cái chai nữa, mau uống đi, mở ra rồi để lâu mùi vị sẽ biến đổi đấy.

Nói xong Đỗ Lan lại lấy từ trong máy bán hàng tự động ra không ít đồ uống, Mọi người đều uống đi, cũng rất lâu không nếm thử sản phẩm công nghiệp này rồi.

Ợ.

Mới uống mấy ngụm, Sở Miểu đã ợ một cái rõ to.

Sở Miểu xác thực rất quen thuộc với Bắc Kinh, hơn nữa mặt mũi cũng rất lớn, rất nhiều binh sĩ đều biết cậu ta.

Cho nên dẫn đám người Đỗ Lan đi dạo khắp nơi, đương nhiên những chỗ cơ yếu cậu ta cũng sẽ không đi.

Chơi một ngày, lại ăn cơm chiều, Sở Miểu mới về nhà, vừa về nhà lão gia tử nhà cậu ta đã sầm mặt chờ: Thằng nhãi ranh, gan to thật, dám dẫn người nước ngoài thân phận không rõ đi dạo lung tung đúng không, xem tao có đánh chết mày không.

Ba, đừng mà, con biết chừng mực, chỉ là muốn ăn chực chút đồ ngon, lại không có vi phạm kỷ luật.

Sở Miểu tránh khỏi gậy gỗ của lão tử nhà mình nói.

Tham đồ hưởng lạc, xem tao có đánh chết mày không, sao tao lại sinh ra thằng con không có tinh thần cách mạng như mày chứ.

Hai cha con diễn vở kịch lớn binh bắt trộm.

Bất quá Sở Miểu đã quen rồi, ngày hôm sau, dựa theo ước định cậu ta lại dẫn đoàn người Đỗ Lan đi dạo một vòng ngoại ô Bắc Kinh.

Liên tiếp mấy ngày, Sở Miểu đều ăn ngon uống say, thẳng đến khi cha cậu ta hạ tử lệnh bắt cậu ta đi đọc sách.

Đỗ đại ca, mấy ngày nay cảm ơn anh.

Sở Miểu cũng không phải người xấu gì, cũng biết Đỗ Lan vẫn luôn mang theo mình cũng không phải thật sự thiếu một hướng đạo viên.

Không có gì, nhóc cứ đi học cho giỏi đi, ta có món quà nhỏ tặng cho nhóc.

Đỗ Lan lấy ra một cuốn Mười vạn câu hỏi vì sao, dày đủ bằng bàn tay, đây là vật trang trí trong phòng di động, hiện tại tặng cho vị tiểu huynh đệ này, Nhóc phải vì quốc gia phồn vinh mà làm da cống hiến a.

Em nhất định sẽ làm được.

Đỗ Lan sẽ không biết cuốn Mười vạn câu hỏi vì sao siêu thời đại này sẽ dẫn Sở Miểu đi lên con đường nghiên cứu gen học một lãnh địa thần kỳ, cũng sẽ không biết tương lai từ trong tay Sở Miểu sẽ sinh ra từng đứa trẻ biến đổi gen tàn khốc, trong đó bao gồm Sở Hiên Sở đại tá với trí tuệ siêu việt cực hạn nhân loại.

Đỗ Lan mang theo người nhà đi tới Hollywood, hắn muốn đem những thứ mình quay được trong quá trình mạo hiểm mấy năm nay làm thành kinh điển, để tất cả mọi người trên thế giới đều có thể nhìn thấy.

Đáng tiếc là một người chỉ quay qua một bộ phim điện ảnh, Đỗ

Lan phát hiện kỹ thuật điện ảnh hiện tại quá mức lạc hậu, thậm chí còn kém hơn cả thế giới Naruto.

Hơn nữa chính mình không có danh tiếng, phim điện ảnh phong cảnh do mình quay dài hơn một trăm tiếng đồng hồ nhất định sẽ flop.

Chương 271

Thiết bị như vậy căn bản không triển hiện được những thứ ta quay, sự tráng lệ kia, còn có sự hiểm trở kia.

Ta muốn quay 3D, ta muốn IMAX, ta muốn hình chiếu toàn tức 360 độ.

Đáng tiếc Đỗ Lan sẽ không làm như vậy.

Khó khăn lắm mới quay lại Trái Đất, hắn cũng không muốn biến Trái Đất thành cái nơi kỳ quái gì: Nếu đã không thể làm lâu đài trên không, vậy thì chỉ có thể thúc đẩy điện ảnh phát triển, cứ để ta làm Vua của thế giới này đi, Vua của thế giới.

Chuyện quan trọng phải nói hai lần.

Một quyết định nho nhỏ của Đỗ Lan, phổ viết nên một truyền kỳ trong lịch sử điện ảnh, một truyền kỳ bất lão.

Đại sư điện ảnh vĩ đại nhất thế giới, người làm điện ảnh có lực ảnh hưởng nhất thế kỷ 20.

Giữ kỷ lục phim điện ảnh bán chạy nhất, giữ kỷ lục đoạt nhiều giải Oscar nhất, giữ kỷ lục được khán giả và rạp chiếu phim hoan nghênh nhất.

Một truyền kỳ, tên của hắn gọi là Đỗ Lan.

Có người nói nửa sau thế kỷ 20 đều thuộc về Đỗ Lan, ta nói nửa đầu thế kỷ 21 cũng là thuộc về hắn.

Có người nói phim điện ảnh của Đỗ Lan có lẽ không có quá nhiều nội hàm, ta nói phim điện ảnh có nội hàm đều có bóng dáng của hắn.

Có người nói Đỗ Lan sinh ra vì điện ảnh, ta nói hắn là Thần Điện

Ảnh.

Alien, Chiến Tranh Giữa Các Vì Sao, Công Viên Kỷ Jura, Resident Evil, Xác Ướp Ai Cập Thần Quỷ Truyền Kỳ, Transformers, Chúa Tể Những Chiếc Nhẫn vân vân và mây mây, chỉ cần mọi người gọi được tên phim điện ảnh thì mười có tám chín đều có Đỗ Lan tham dự.

Không phải đạo diễn, thì là biên kịch, không phải biên kịch cũng là giám chế, tệ nhất cũng là bên đầu tư.

Chỉ cần dính dáng đến tên Đỗ Lan thì không có cái nào không phải kinh điển, ừm, phim thương mại kinh điển.

Hiện tại thời gian đã đến, Đỗ Lan cảm thấy thời cơ chín muồi, cho nên hắn tung ra kiệt tác vĩ đại dài hơn 100 tiếng đồng hồ mà hắn đã chuẩn bị xong từ 50 năm trước Phong Cảnh Họa. 100 tiếng không có nhân vật chính, không có tình tiết câu chuyện, chỉ có phong cảnh, và thỉnh thoảng lộ diện một chút nhân vật.

Quả thực là trâu bò đến không chịu được.

Có chiêu bài chữ vàng là Đỗ Lan này, tuy rằng rất nhiều rạp chiếu phim đều không xem trọng bộ phim này, nhưng bọn họ sẽ không buông tha cơ hội kiếm tiền.

Cho nên trải qua tuyên truyền phợp trời dậy đất, toàn cầu đồng bộ công chiếu.

Phong Cảnh Họa dài hơn 100 tiếng công chiếu.

Đẹp, lạ, tráng lệ, hùng vĩ, đối với hình ảnh thì mọi người không ai là không khen ngợi, nhưng đối với tình tiết nhàm chán bọn họ đã không muốn mắng nữa.

Không ngờ đại sư điện ảnh vĩ đại tuổi già khó giữ được khí tiết, dùng kỹ thuật máy tính hoàn mỹ miêu tả ra phong cảnh gần như y như thật.

Cũng xác thực như tên phim Phong Cảnh Họa, 100 tiếng đồng hồ, 100 tiếng đồng hồ hoàn toàn chính là phong cảnh, phong cảnh, tôi cảm giác tôi sắp điên rồi.

Kỹ xảo tinh mỹ như vậy lại lãng phí ở trong bộ phim không biết nói cái gì này, chính là hoàn toàn lãng phí thời gian.

Đương nhiên có chửi, cũng có số ít người tán dương: Tuy rằng lúc bắt đầu khô khan, nhưng khi tâm tôi tĩnh lại, tôi đột nhiên phát hiện mình dường như có thể cảm nhận được một loại cảm giác mà đại sư Đỗ Lan muốn truyền đạt cho chúng ta.

Khi bình tâm tĩnh khí xem 100 phút, tôi phát hiện nhân sinh quan của tôi đều thay đổi, có một số chi tiết, mọi người khả năng không chú ý, chính là đoạn giữa có một đoạn kịch tình nhân vật ngắn ngủi, dường như là người nào đó đang trốn tránh thứ gì.

Sự kinh khủng đó ở trong cả bộ phim có vẻ đặc biệt đột ngột.

Tôi nghĩ đại sư Đỗ Lan là đang truyền lại cho chúng ta một tin tức, đó chính là nhiệt ái tự nhiên.

Nếu không tự nhiên sẽ trả thù nhân loại chúng ta.

Phản chính là mắng chiến, may mà đối với tiếng chất vấn, Đỗ Lan còn có thể tiếp thu.

Ba, đây là bạn học của con, Triệu Chuế Không.

Tam Lạp đã trưởng thành, bất quá bởi vì mấy chục năm trước phải huấn luyện cô võ thuật, cho nên không đi học, đến năm nay cô mới lên đại học.

Hiếm thấy, con không phải là có bạn trai rồi chứ, ta đã từng nói, con trước khi tốt nghiệp không thể có bạn trai.

Đỗ Lan nói.

Ba, ba nói cái gì vậy, bạn học này là bạn trong câu lạc bộ của con, hôm nay tới giúp con lấy tài liệu câu lạc bộ.

Kỳ thật là Triệu Chuế Không chủ động đề nghị tới giúp.

Lần này với tư cách sát thủ, Triệu Chuế Không đã nhận mệnh lệnh của gia tộc, tới ám sát Đỗ Lan.

Đương nhiên, nhiệm vụ lần này không phải một mình hắn tới chấp hành, hắn chỉ là kẻ dò đường, lợi dụng thân phận của mình để quan sát phòng ngự nhà Đỗ Lan ở cự ly gần mà thôi.

Trong mắt Triệu Chuế Không, loại lực phòng ngự này quả thực chính là có thể làm lơ, xem ra có thể hành động, không cần thiết phải dây dưa nữa.

Bất quá trước mặt Đỗ Lan, Triệu Chuế Không vẫn biểu hiện ra dáng vẻ thụ sủng nhược kinh: Đỗ tiên sinh, cháu là người hâm mộ của chú, xin hãy ký tên cho cháu.

Đỗ Lan đương nhiên sẽ không cự tuyệt yêu cầu của một fan hâm mộ, rồng bay phượng múa ký tên mình lên: Cậu và Tam Lạp lên lầu đi.

Cảm ơn Đỗ tiên sinh.

Không thể không nói diễn xuất của Triệu Chuế Không vô cùng cao siêu, ít nhất Tam Lạp hoàn toàn cảm thấy người đàn ông kia tới giúp đỡ là giả, tới xin chữ ký của cha mình mới là thật.

Đêm đó, gia tộc sát thủ xuất động hơn hai mươi lăm sát thủ vô thanh vô tức xuất hiện gần nhà Đỗ Lan, mệnh lệnh bọn hắn nhận được chính là gặp người thì giết, cho nên đêm nay chú định phải thấy máu.

Đến nỗi ai muốn mạng Đỗ Lan, vậy thì quá nhiều, Đỗ Lan trừ bỏ quay phim điện ảnh cũng đặt chân vào các ngành sản xuất khác, chỉ là trừ bỏ điện ảnh danh khí lớn, những cái khác danh khí không lớn như vậy mà thôi.

Ví dụ như dầu mỏ, một phần ba dầu mỏ trên Trái Đất đều ở trong tay hắn, loại chuyện này cũng chỉ có người có thân phận mới biết được.

Đỗ Lan không phải vơ vét của cải, mà là rất nhiều khi cơ hội kiếm tiền cứ bày ra trước mặt mình, mình chẳng qua là ký một cái tên mà thôi.

Không có biện pháp, Đỗ Lan tỏ vẻ chính mình cũng là bị bức, tiền bức hắn mở ví ra, sau đó nhảy vào.

Cho nên Đỗ Lan tuy rằng không đi thay đổi tiến trình lịch sử lớn, nhưng hắn đã trở thành tư nhân sở hữu nhiều tài nguyên nhất trên Trái Đất.

Hơn nữa hắn còn là người Hoa, điều này làm cho những quốc gia khác làm sao có thể an tâm.

Cho nên gia tộc sát thủ lớn nhất Châu Á đã nhận yêu cầu đến từ Âu Mỹ, ám sát một người Âu Lạc.

Hơn nữa không lưu người sống, cũng là vì tránh cho mình bị bại lộ, cơn giận dữ của Việt Nam không ai gánh vác nổi.

Nhiệm vụ của Triệu Chuế Không chính là giết chết bạn đại học Tam Lạp của hắn, đối với nhiệm vụ hắn không do dự tiếp nhận, là một sát thủ, hắn không cần tình cảm.

Đêm nay chú định phải đổ máu, bất quá máu chảy cạn nhất định là máu của sát thủ.

Nắm đấm của Tam Lạp gần như vung ra chỉ trong nháy mắt, đây đã là bản năng.

Triệu Chuế Không không thể tưởng tượng nổi nhìn dao găm trong tay mình bị đánh thành mảnh nhỏ, gần như trong nháy mắt hắn đã mở ra Giai Đoạn Gen Gene Lock, khó khăn lắm mới tránh được nắm đấm của Tam Lạp.

Thực lực chênh lệch quá lớn, Tam Lạp chỉ là một đòn theo bản năng, đã làm cho Triệu Chuế Không cảm thấy áp lực mười phần.

Tiếp theo từ những nơi khác truyền đến nhiều tiếng kêu thảm thiết, khí tức của tất cả sát thủ đều biến mất.

Triệu Chuế Không cảm giác mình hoàn toàn không thể động đậy, hắn bị bắt làm tù binh.

Thời gian mấy giây, ám sát đã hoàn toàn thất bại.

Sát thủ.

Triệu Chuế Không.

Gia tộc sát thủ.

Ký ức xa xăm của Đỗ Lan bắt đầu hiện lên.

Vô Hạn Khủng Bố Infinite Terror.

Ai nha, nói như vậy thế giới này không phải thế giới ban đầu của mình rồi.

Đỗ Lan thở phào nhẹ nhõm, kỳ thật năm mươi năm qua hắn sống rất mệt a, phải biết rằng để không làm ra chuyện gì quá giới hạn, Đỗ Lan chính là cẩn thận lại cẩn thận.

Ở thế giới khác tùy ý quen rồi, đã làm cho Đỗ Lan có loại xúc động muốn bỏ chạy.

Hiện tại đột nhiên phát hiện hóa ra thế giới này còn không phải thế giới ban đầu của mình, Đỗ Lan cảm thấy mình có chút oan uổng, đồng thời cũng cảm thấy mình phải tìm chỗ phát tiết một chút.

Nơi chơi vui nhất trong thế giới Vô Hạn Khủng Bố đương nhiên là không gian Chủ Thần, bất quá mình đối với cuộc sống lại không có tuyệt vọng, dường như không có khả năng nhận được tin nhắn của Chủ Thần.

Bất quá trước mắt không phải có một con mồi nhử sao.

Chỉ cần Triệu Chuế Không tiến vào thế giới Vô Hạn Khủng Bố, như vậy bằng vào năng lực của mình nhất định có thể tìm được hắn, mặc kệ hắn thân ở nơi nào.

Chương 272

Ông xã, sao anh lại thả hắn.

Không phải anh luôn nói nhổ cỏ tận gốc sao.

Địch Ny Toa biết chồng mình đối đãi với sát thủ gì đó chưa bao giờ nương tay.

Qua vài ngày nữa, anh dẫn mấy mẹ con đi đến một chỗ rất vui.

Cuối cùng sau mấy tuần lễ, tuy rằng Phong Cảnh Họa của Đỗ Lan vẫn đang gây tranh cãi, nhưng Đỗ Lan đã không đi quan tâm nữa, bởi vì Triệu Chuế Không đã biến mất, nơi hắn ở trước khi biến mất là trong một căn hộ nào đó tại Mỹ.

Đỗ Lan bay lên không trung, khuếch tán Khí của mình ra vô hạn, nhưng không có hiệu quả gì: Bà xã, hợp thể.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa hợp thể, xấp xỉ là vũ trụ mạnh nhất rồi, Khí càng là gấp n lần so với lúc Đỗ Lan một mình.

Khí khuếch tán ra, từng chút từng chút sàng chọn.

Cuối cùng, cuối cùng cũng tìm được khí tức của Triệu Chuế Không tại một điểm kỳ dị.

Dịch chuyển tức thời.

Đây là một không gian kỳ quái, Đỗ Lan và Địch Ny Toa tách ra, trước mắt xuất hiện một quả cầu ánh sáng.

Khí tức của Triệu Chuế Không chính là phát ra từ bên trong quả cầu ánh sáng.

Trung khu kết nối thế giới cái hộp.

Bà xã, đi chơi cùng anh đi.

Thôi, em vẫn nên quay về báo cho các con một tiếng, kẻo chúng nó lo lắng, nơi này khó tìm như vậy, chúng nó sẽ lo đấy.

Anh cứ đi chơi cho vui vẻ đi, em về trước đây.

Nói xong Địch Ny Toa một mình quay về trước.

Đỗ Lan thầm nghĩ một mình chơi thì một mình chơi, Chủ Thần hẳn là vẫn là cái tên lấy phim điện ảnh ra hành hạ người đáng thương kia.

Hiện tại nghĩ lại mấy bộ phim đó không phải là do mình quay sao.

Nhân quả a, nhân quả a.

Ngươi lấy phim của ta đi hãm hại người khác, hiện tại đại sư điện ảnh ta đây đi đến chỗ ngươi chơi một chút cũng không quá phận chứ, a ha.

Dịch chuyển tức thời, Đỗ Lan đã tới một toa tàu.

Khi Trương Kiệt tỉnh lại, hắn nhìn thấy một tân nhân thế mà tỉnh còn sớm hơn hắn, hắn liền không bình tĩnh nổi.

Đến nỗi vì sao thời gian Đỗ Lan xuất hiện lại cùng lúc với Trịnh Xá, đó là thứ hoàn toàn không cần thiết phải thảo luận.

Bởi vì trong cái hộp lớn tạo thành từ nhiều thế giới cái hộp này, thời gian của mỗi cái hộp đều là độc lập, không cần thiết phải so đo.

Tình huống này có chút tương tự địa ngục, Trái Đất, và giới Vương Thần trong thế giới Dragon Ball.

Ba nơi không có quan hệ gì lại liên hệ với nhau tạo thành một thế giới hoàn chỉnh.

Ở đây tất cả thế giới cái hộp đều không liên quan, nhưng liên hệ với nhau mới là cả thế giới Vô Hạn Khủng Bố.

Hiện tại Đỗ Lan xuất hiện ở nơi này, xuất hiện trong bộ phim điện ảnh do chính hắn quay.

Đỗ Lan gõ gõ vách tường toa tàu: Độ hoàn nguyên cũng cao đấy chứ, lúc ta chế tạo cái cảnh này là dùng tấm thép cacbon hóa kiểu mới, không chỉ nhẹ mà còn cứng rắn, đó chính là một trăm đô la một mét vuông đấy, không tồi, không hổ là Chủ Thần.

Điển hình của kẻ phá gia chi tử.

Đỗ Lan vô cùng tán thưởng tinh thần chuyên nghiệp của Chủ Thần, cái này đại khái có cảm giác lãnh đạo đi kiểm tra công tác.

Ngài là Thần Điện Ảnh, đại sư Đỗ Lan.

Đột nhiên một giọng nói lạc điệu không thể tin nổi hét lên.

Không biết từ lúc nào những người xung quanh đều đã tỉnh, thậm chí ngay cả câu thoại kinh điển kia của Trương Kiệt cũng không có cơ hội nói.

Chào mọi người.

Đỗ Lan thân thiện chào hỏi.

Thật là đại sư Đỗ Lan, không, đại thần, cho tôi xin chữ ký với.

Lần này ngay cả Trịnh Xá cũng không bình tĩnh nổi, là một nhân viên văn phòng nhỏ, hắn chính là dựa vào phim điện ảnh của Đỗ Lan để giết vô số thời gian nhàm chán a.

Nếu không phải không có thời gian, công việc quá bận, hắn còn chuẩn bị đi rạp chiếu phim xem Phong Cảnh Họa ba ngày liền đấy, bất quá cho dù không đi rạp xem, hắn cũng quyết định mua bản Blu ray trân tàng.

Đương nhiên có thể.

Nhất thời, Trương Kiệt hoàn toàn bị phớt lờ, mọi người cũng quên mất tình cảnh của mình.

Pằng.

Trương Kiệt thật sự nhìn không nổi nữa, rút ra khẩu Desert Eagle bắn một phát lên trời: Đều im lặng cho tao, thời gian của chúng ta không nhiều lắm đâu, không có thời gian cho tụi bây theo đuổi thần tượng.

Sau đó lại là một hồi ồn ào hỗn loạn, cuối cùng vẫn bị khẩu súng lục trong tay Trương Kiệt chấn nhiếp.

Cẩn thận ngẫm lại hết thảy đều hẳn là ở trong đầu các ngươi.

Trương Kiệt lạnh lùng nói, hơn nữa còn đặc biệt nhìn Đỗ Lan, thầm mắng lão tiểu tử này vừa ra đã cướp sạch nổi bật của hắn, tuy rằng hắn cũng biết Đỗ Lan là người nổi tiếng, nhưng hắn rốt cuộc là giả vương kẻ thâm niên, đối với minh tinh gì đó trên Trái Đất đều xem nhẹ rồi.

Người nổi tiếng thì thế nào, đến nơi này còn không phải bị dọa tè ra quần.

Trương Kiệt thậm chí có chút ác ý muốn nhìn xem Đỗ Lan sau khi biết hiện thực sẽ có phản ứng chật vật gì.

Đáng tiếc Đỗ Lan vẫn luôn rất yên tĩnh, giữ nụ cười.

Vợ hắn là Nữ thần mỉm cười Địch Ny Toa, hắn là chồng Nữ thần mỉm cười, mỉm cười cũng là luyện đến lô hỏa thuần thanh.

Đương nhiên đám người Trịnh Xá, Chiêm Lam thì có chút không tiếp thu nổi, bất quá bọn họ không nhìn về phía Trương Kiệt, mà là nhìn về phía Đỗ Lan: Đỗ tiên sinh, đây nhất định là trò đùa của ngài, nhất định là tôi quá may mắn cho nên được ngài chọn trúng tham gia trò chơi đúng không.

Tôi từng xem bộ phim Resident Evil này, cảnh tượng này giống y hệt trong phim của ngài, nhất định là trò đùa của ngài đúng không.

Đỗ Lan lắc đầu: Rất tiếc, ta nghĩ vị Trương Kiệt tiên sinh này nói là sự thật, ngay một giây trước ta còn đang ở trước máy tính cấu tứ phim mới, một giây sau đã ở chỗ này.

Quen thói nói dối, Hơn nữa, khẩu súng trong tay Trương Kiệt tiên sinh nhìn qua hẳn là đồ thật, phải biết rằng lúc ta ở Hawaii có nghiên cứu tỉ mỉ các loại súng ống trên thế giới, có thể liếc mắt một cái liền nhìn ra súng thật hay giả.

Hơn nữa ta tinh thông tâm lý học, logic học, tâm lý học tội phạm, ngôn ngữ hình thể, kết hợp tư liệu ta nắm giữ, chỉ có một kết luận, đó chính là Trương Kiệt tiên sinh nói đều là thật, chúng ta đã tới trong phim kinh dị, hơn nữa lập tức sẽ có vô số zombie lao về phía chúng ta.

Trước tiên hù dọa bọn họ một chút, 50 năm qua, Đỗ Lan nín nhịn đến hỏng rồi.

Đại sư Đỗ Lan, cái này.

Trịnh Xá hiện tại cũng không biết nên nói cái gì cho phải, hắn nhìn nhiệm vụ trên đồng hồ, Vậy chúng ta không phải rất nguy hiểm sao.

Trương Kiệt muốn chính là hiệu quả này, tân nhân chỉ khi sợ hãi mới có thể an phận, không gây quá nhiều phiền toái cho mình.

Bất quá Đỗ Lan một chút cũng không sợ hãi: Nếu lời Trương Kiệt tiên sinh nói không sai, ta nghĩ các ngươi có lý do để lo lắng, còn ta thì hoàn toàn không cần.

Hả.

Chém gió đừng có to quá, đừng tưởng rằng dựa vào phẫu thuật thẩm mỹ làm cho mặt mình trẻ ra thì có thể như trai tráng, ngươi cũng bảy tám chục tuổi rồi đi, thật sự sẽ chết đấy.

Trương Kiệt trào phúng nói.

Ta nếu là ngươi thì sẽ không đi sợ hãi cái Chủ Thần kia, mà là sợ hãi ta.

Bởi vì ngươi nói nhiều như vậy, ta cũng nghe ra rồi, thế giới kinh dị của Chủ Thần đều là diễn hóa từ phim điện ảnh do ta quay, cho nên ta biết tất cả mọi thứ trong phim, bao gồm cả những thứ không xuất hiện trên màn bạc, Chủ Thần tối đa cũng chỉ là ăn cắp sự sáng tạo của ta mà thôi.

Trong thế giới điện ảnh, ta mới là Thần.

Sau lưng Đỗ Lan dường như xuất hiện thánh quang, hai tay ngửa lên trời, khẩu khí không phải lớn bình thường, da mặt quả thực còn dày hơn tường thành thế giới cự nhân.

Ngay cả câu thoại trung nhị kiểu ta là Thần này cũng nói ra được, thật đúng là nín nhịn quá lâu, muốn đại náo một trận rồi.

Nhiệm vụ bắt đầu, đi theo James Shade, không được rời xa quá 100 mét.

Màng ánh sáng bao quanh tất cả mọi người biến mất, Đỗ Lan là người đầu tiên bước ra ngoài: Vị nào là James.

Đám lính đánh thuê đều dừng lại, một người đàn ông da đen đầu trọc bước ra: Tôi là James, còn anh là. nếu tôi nhớ không lầm thì anh không phải là thành viên của chiến dịch lần này.

Người da đen vừa dứt lời, họng súng của tất cả lính đánh thuê đều chĩa vào Đỗ Lan.

Đương nhiên, những người đứng sau lưng Đỗ Lan đều căng thẳng đến toát mồ hôi hột.

James tiên sinh, phải nói là cấp độ an ninh của anh quá thấp.

Tôi là cố vấn an ninh cấp cao của công ty Bảo Hộ Tán Đỗ Lan.

Tôi nghĩ tôi có quyền đề nghị anh bàn giao quyền chỉ huy, bởi vì hành động mạo muội của anh sẽ khiến chúng ta toàn bộ đều mất mạng.

Lời của Đỗ Lan càng khiến những người khác nuốt nước bọt, họ không ngờ cái tên đại sư điện ảnh này lại sắc sảo đến thế.

Còn Trương Kiệt thì trong lòng đã âm thầm đưa Đỗ Lan vào danh sách đen.

Nếu anh có thể đưa ra giấy tờ chứng minh, tôi nguyện ý phục tùng mệnh lệnh của anh.

James nói.

Giấy tờ.

Anh cho rằng cố vấn an ninh cấp cao sẽ mang theo thứ đó bên người sao.

Thân phận của tôi là tuyệt mật.

Vậy thì tôi không thể phối hợp rồi, hành động lần này vẫn phải do tôi chỉ huy.

Người da đen nhìn vào mắt Đỗ Lan và nói.

Đừng vội, tôi có cách chứng minh.

Đỗ Lan đi đến cuối toa xe, mở toang cửa biên, từ bên trong lấy ra một chiếc vali kim loại, Chi tiết quyết định tất cả.

Tất cả mọi người đều nhìn Đỗ Lan.

Sắc mặt Trương Kiệt đã có thể dùng từ xanh mét để hình dung, còn đoàn lính đánh thuê thì cảnh giác nhìn chằm chằm Đỗ Lan, họng súng không hề rời đi một khắc.

Trịnh Xá, Chiêm Lam và những người khác thì tò mò muốn biết Đỗ Lan định làm gì, họ cũng nhớ ra trong vali là virus và thuốc giải.

Chương 273

Còn về Alice và hai nhân vật nam khác cũng rất tò mò nhìn người đàn ông lai Âu này, vì mất trí nhớ nên họ hoàn toàn chỉ là những kẻ đứng xem.

Cho nên tôi mới nói chi tiết quyết định thành bại.

Đỗ Lan cười, từ trong vali lấy ra một con chip nhỏ, Công ty Bảo Hộ Tán chế tạo, bom hạt nhân nén.

Để đề phòng virus rò rỉ, trong mỗi chiếc vali đều có gắn quả bom nhỏ này.

Để đảm bảo có thể bốc hơi toàn bộ khí virus, uy lực của quả bom này tương đương với một tấn TNT, đủ để thổi bay cả Phong Sào.

Được rồi, hiện tại không biết anh có nguyện ý giao quyền chỉ huy cho tôi không.

Nụ cười của Đỗ Lan khiến người da đen nhìn thấy nụ cười của tử thần.

Đỗ Lan quay phim là người giảng giải chi tiết nhất, rất nhiều bộ phim đều được sửa đi sửa lại, đồng thời bổ sung các lỗ hổng logic.

Để đề phòng virus bị cướp đoạt và trộm cắp, việc gắn thuốc nổ năng lượng cao trong vali vận chuyển chính là chi tiết đó.

Tuy trong phim gốc không xuất hiện, nhưng thiết lập này lại thực sự được thực hiện ở đây.

Cho nên phim của Đỗ Lan mới có nhiều người thích xem như vậy, chính là vì sự chân thực, không bỏ sót một chi tiết nào.

Chấn động kịch liệt, hoặc là điều khiển từ xa kích nổ, đều có thể khiến tất cả mọi người bay màu.

Được rồi, hiện tại với tư cách là người chịu trách nhiệm chính của hành động lần này, các người nhớ kỹ cho tôi, phải bảo vệ tốt những người này, bọn họ đều là dược liệu thí nghiệm quý giá.

Dược liệu thí nghiệm gì.

Trước đó Đỗ Lan vung tay một cái đã bao gồm cả ba người nhóm Alice vào danh sách không phải lính đánh thuê, nên Alice đang mất trí nhớ lên tiếng hỏi.

Tôi quên mất, cô vẫn chưa phải là dược liệu thí nghiệm.

Nói rồi Đỗ Lan cầm lấy một ống T virus tiêm trực tiếp vào cánh tay Alice, Được rồi, chúc mừng cô hiện tại đã là dược liệu thí nghiệm quý giá nhất.

Tất cả mọi người đều đổ mồ hôi lạnh, không ngờ Đỗ Lan lại dám tiêm virus cho nhân vật chính.

Ngay cả đám lính đánh thuê giờ cũng tin rồi, cấp bậc của Đỗ Lan nhất định rất cao, nếu không sẽ không dám làm loạn như vậy.

James, cầm đồ đạc chúng ta đi.

Lúc này trong đầu tất cả Luân Hồi Giả đều xuất hiện thanh âm của Chủ Thần: Thân phận thay đổi, từ nhân viên bảo an biến thành người tham gia thí nghiệm cơ thể người.

Cảm giác người của Trung Châu đội sắp khó sống rồi, ngoại trừ Chủ Thần chơi bọn họ, lại có thêm một Đỗ Lan cùng bắt tay với Chủ Thần chơi bọn họ.

Cửa lớn mở ra, đến khu vực ngập nước, mấy lính đánh thuê đi dò đường, để lại các Luân Hồi Giả tự giới thiệu.

Tôi là Trịnh Xá, nhân viên văn phòng, đối với thể lực vẫn có chút tự tin.

Chiêm Lam, một cái tên rất con trai đúng không, tôi là một nhà văn.

Còn lại là học sinh qua đường, tài xế và một bà bác.

Đỗ Lan, người làm phim.

Thật ra Đỗ Lan hoàn toàn không cần giới thiệu, mọi người đều biết.

Đại sư, anh thật lợi hại, vài câu đã lừa bọn họ thành thuộc hạ của anh, anh nhất định là lừa bọn họ đúng không.

Chiêm Lam nói, có điều gọi là đại sư nghe cứ như thầy bói.

Không phải lừa người, lẽ nào các cô không biết ngoại trừ virus không phải là thật, thì bối cảnh trong Sinh Hóa Nguy Cơ đều được phục dựng tỷ lệ 1:1 sao.

Chỉ là những diễn viên kia cũng không nhất định biết.

Tôi quay phim chú trọng nhất là chi tiết, cho nên bom là thật, Phong Sào là thật, ngay cả Hồng Hậu cũng là thật.

Tôi đã nói rồi, cái các cô nhìn thấy chỉ là phim, còn trong đầu tôi là một thế giới hoàn chỉnh.

Những thứ các cô không thấy trên màn ảnh, tôi biết toàn bộ, ví dụ như mật mã khẩn cấp của Hồng Hậu, khẩu lệnh tự hủy của Phong Sào.

Trương Kiệt cười lạnh một tiếng: Đừng vì anh biết những thứ này mà tưởng mình ngon, đó chẳng qua là thế giới trong đầu anh, chứ không phải thế giới do Chủ Thần sáng tạo.

Chủ Thần có thể tùy ý khiến thế giới này phát sinh bất cứ biến hóa nào.

Những thiết lập đó của anh tốt nhất là quên hết đi, nếu không trước khi anh hại chết tôi, tôi sẽ giết anh.

Không, tôi nghĩ anh vẫn chưa hiểu.

Có lẽ Chủ Thần xác thực tùy ý thay đổi thế giới này, nhưng hắn làm sao biết tôi sẽ sử dụng thứ gì.

Giống như quả bom này, tôi đã cầm trên tay, tôi mới bộc lộ ý đồ của mình, Chủ Thần tổng không thể biến mất quả bom trên tay tôi chứ.

Cho nên chỉ cần Chủ Thần không biết tôi nghĩ gì, hắn sẽ không biết phải thay đổi những thứ tôi muốn như thế nào.

Hoặc nói cách khác, tôi và Chủ Thần đang thi đấu, xem ai nhanh hơn.

Là động tác của tôi nhanh, hay là Chủ Thần đoán được tâm tư của tôi nhanh.

Đỗ Lan tự tin nói.

Hừ.

Trương Kiệt hừ lạnh một tiếng, dù sao hắn cũng biết Đỗ Lan hoàn toàn không chịu sự khống chế của người khác.

Người nổi tiếng, người nổi tiếng chết tiệt.

Đỗ Lan biết đối với sự thật đã định, Chủ Thần sẽ không thay đổi, Chủ Thần linh hoạt căn cứ vào tình trạng của Luân Hồi Giả để tăng độ khó thích hợp.

Chủ Thần sẽ không bằng không sáng tạo ra thứ gì, tất cả những gì nó có là những thứ đã tồn tại, và những thứ Luân Hồi Giả sáng tạo ra trong lúc luân hồi.

Điểm này, Chủ Thần và Đỗ Lan ngược lại rất giống nhau.

Đỗ Lan cũng thiếu khả năng sáng tạo, nhưng anh ta lại tinh thông việc cải tạo đồ vật.

Một kẻ là chúa tể thế giới, một kẻ là người kiến tạo điện ảnh, Chủ Thần và Đỗ Lan gặp nhau ở đây, không biết sẽ cọ xát ra tia lửa gì.

Chúng ta chỉ có hai tiếng, nhanh lên.

Trên cầu thang sinh tử, đám lính đánh thuê bị những nguyên liệu thí nghiệm kia làm chậm tốc độ.

James, nhớ kỹ, ở đây tôi là chỉ huy, chúng ta từ từ thôi.

Hồng Hậu cũng sẽ không tự mình chạy mất.

Nhưng cửa áp lực bên ngoài sẽ hoàn toàn đóng lại sau hai tiếng nữa, lúc đó chúng ta sẽ không thể ra ngoài được nữa.

Đội trưởng da đen nói.

Không sao, nhiệm vụ của các anh là bảo vệ tốt đám dược liệu thí nghiệm này, cho nên các anh phải ở cạnh những vật thí nghiệm này.

Rõ.

Người da đen bất đắc dĩ đáp.

Sau đó đến nhà hàng B, bên trong toàn là lồng nhốt Thiểm Thực Giả Licker đang đông lạnh.

Luân Hồi Giả biết rằng cho đến khi Hồng Hậu bị tắt, thì tất cả Thiểm Thực Giả sẽ chạy ra.

Xuyên qua nhà hàng B, chính là cửa ải khó khăn thứ hai: Đường hầm laser.

Cửa lớn của đường hầm đã mở, đám lính đánh thuê đều không động đậy, nhìn Đỗ Lan chờ lệnh.

Trịnh Xá, còn Lý Tiêu Nghị, Mâu Cương, các cậu theo tôi vào trong.

Đùa gì vậy.

Mâu Cương mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Tôi không vào.

Được rồi, vậy anh cứ ở lại đây đi.

Lý Tiêu Nghị, cậu thì sao.

Đỗ Lan hỏi.

Tôi cũng ở lại đây.

Lý Tiêu Nghị vội vàng lùi lại một bước.

Xem ra, chỉ có tôi và Trịnh Xá hai người nguyện ý đi vào.

Trịnh Xá.

Chiêm Lam đối với Trịnh Xá mới quen vẫn có chút hảo cảm, cô không biết tại sao Trịnh Xá không nói gì.

Thật ra Trịnh Xá cũng không muốn đi, nhưng lúc hắn định nói chuyện thì đột nhiên không thể mở miệng, hơn nữa thân thể cũng không thể tự chủ.

Yêu Khí Đồng Điều phiên bản nâng cấp Khí Tức Đồng Điều, Đỗ Lan đã hoàn toàn khống chế cơ thể Trịnh Xá.

Cũng là muốn tốt cho Trịnh Xá thôi mà, Đỗ Lan xấu xa nghĩ.

Chỉ có nguyên nhân vật chính mới có đãi ngộ đặc biệt, đó cũng là tác phong trước giờ của Đỗ Lan.

Các người ở lại đây, chuyện Hồng Hậu cứ giao cho tôi, bảo vệ tốt vật thí nghiệm, biết chưa.

Đỗ Lan cầm thiết bị ngắt tụ điện cao áp của Hồng Hậu cùng Trịnh Xá đi vào đường hầm laser.

Cửa lập tức đóng lại, mồ hôi lạnh của Trịnh Xá đã thấm ướt quần áo, nhưng hắn vẫn không thể cử động, chỉ có thể đi theo sau Đỗ Lan.

Còn lính đánh thuê bên ngoài đã hoàn toàn loạn, nhân viên kỹ thuật gõ bàn phím như bay, muốn đột phá tường lửa của Hồng Hậu.

Laser xuất hiện, tia đầu tiên.

Trực giác Trịnh Xá khiến lông tóc dựng đứng, mắt thấy tia laser sắp xuyên qua cơ thể mình, cơ thể hắn lại chuyển động một cách không thể tin nổi, thực hiện một cú thiết bản kiều, lưng đập mạnh xuống sàn nhà.

Nhưng Trịnh Xá không hề vui mừng, đây mới là tia đầu tiên, sau đó còn hai lần nữa, lần cuối cùng chính là lưới laser dày đặc bao trùm cả thông đạo, hoàn toàn là muốn lấy mạng người.

Cơ thể Trịnh Xá dưới sự khống chế của Đỗ Lan lại né được tia thứ hai.

Cuối cùng tia thứ ba cũng rất nhanh xuất hiện.

Cơ thể Trịnh Xá không lùi mà tiến, gần như ngay trước khi lưới laser thứ ba hình thành, từ một khe hở bên cạnh nhảy vọt qua.

Chương 274

Hộc.

Ngực Trịnh Xá như bị búa tạ đập trúng, đau đớn hô hấp.

Đột phá cực hạn cơ thể, thưởng hạng B kịch tình một cái, thưởng 3000 điểm. nhiệm vụ cứu vớt đoàn lính đánh thuê hoàn thành, toàn viên thưởng hạng D chi tuyến kịch tình một cái, thưởng 1000 điểm.

Sử dụng Khí Tức Đồng Điều khiến Trịnh Xá thực hiện những động tác vượt xa cực hạn cơ thể mình, vậy mà lại được Chủ Thần thừa nhận, chỉ là Đỗ Lan không có vòng tay nên không nhận được tin tức của Chủ Thần.

Quả thực là đại phong thu.

Mà sắc mặt Trương Kiệt cũng ngày càng khó coi, bởi vì sau phần thưởng, Chủ Thần còn có một câu: Độ khó kịch tình tăng lên.

Cửa mở, Trịnh Xá được Đỗ Lan dìu bước ra khỏi đường hầm laser.

Đỗ Lan thực ra vẫn luôn đứng tại một chỗ, ít nhất người thường nhìn vào là như vậy, nhưng hắn hào phát vô tổn.

Thể lực Trịnh Xá tiêu hao quá lớn, cho dù là Khí Tức Đồng Điều cũng không thể nâng cao tố chất cơ thể hắn.

Trái lại, việc bắt cơ thể Trịnh Xá thực hiện động tác siêu nhân khiến gánh nặng lên cơ thể rất nặng nề.

Trịnh Xá, anh quá lợi hại, tôi đều thấy cả rồi, cú nhảy cuối cùng đó thật điên rồ.

Mâu Cương từ bên kia dìu Trịnh Xá, kinh hỉ nói.

Đúng vậy, Trịnh đại ca, anh thật lợi hại, lúc đó mà còn có gan nhảy qua.

Lý Tiêu Nghị cũng nói.

Trịnh Xá không sao chứ.

Chiêm Lam quan tâm nói, cô rất thông minh, biết ở không gian này bản thân vẫn quá yếu ớt, muốn sinh tồn nhất định phải dựa vào sức mạnh của người khác.

Trương Kiệt và Trịnh Xá đều là mục tiêu của cô.

Không sao.

Được em gái ngực to quan tâm, cảm giác không tệ, Trịnh Xá lộ ra một nụ cười miễn cưỡng.

Hắn đến giờ vẫn không biết mình rốt cuộc bị làm sao, nhưng hắn biết nhất định có người đang giở trò.

Là tên thâm niên giả Trương Kiệt.

Hay là vị đại sư điện ảnh Đỗ Lan kia.

Trịnh Xá cảm thấy tên thâm niên giả Trương Kiệt khả nghi hơn, bởi vì Đỗ Lan và hắn đều là người mới, trong nhận thức của hắn, đời thực làm gì có khẩu Desert Eagle vô hạn đạn nào.

Ai biết Trương Kiệt có còn giấu giếm cái gì không.

Trịnh Xá không phải là người tùy tiện nghi ngờ người khác, nhưng gặp phải tình huống này, không thể không nghi ngờ.

Hồng Hậu vẫn bị tắt, xác sống xuất lồng.

Sau vài tiếng súng, đại biểu cho việc nhân vật kịch tình và xác sống đã xuất hiện, mà nhiệm vụ đi theo trên vòng tay Chủ Thần cũng không còn nữa.

Có điều trước đó nói độ khó nhiệm vụ gia tăng, thật không biết sẽ biến thành dạng gì.

Lính quân y bị cắn, trực tiếp được tiêm thuốc giải.

Đồng thời cơ thể Alice cũng rốt cuộc phát sinh biến hóa, cô toàn thân nóng rực ngã xuống đất.

Cô ấy bị sao vậy.

Nam chính qua đường đóng vai Lai Hoa lo lắng hỏi.

Virus trong cơ thể cô ấy bắt đầu có tác dụng rồi.

Đỗ Lan giả vờ nhìn thời gian.

Anh nói là, cô ấy sẽ biến thành những thứ kinh tởm kia.

Biến thành xác sống.

Sao anh có thể làm như vậy.

Nam chính qua đường tuy tay bị còng, nhưng không ngại thể hiện lòng tốt.

Anh câm miệng, hãy tin tưởng Alice, tin tưởng lưu phái Cách đấu Vô hạn.

Đỗ Lan nói.

Nhóm Trịnh Xá tỏ vẻ không hiểu nổi, lưu phái Cách đấu Vô hạn nghe quen quen, nhưng hình như đi nhầm phim trường rồi.

Alice, hãy nhớ lại sư phụ cô dạy cô thế nào.

Alice vì sao lại lợi hại như vậy.

Trong thiết lập của Đỗ Lan, Alice có một sư phụ là đại tông sư võ học, cho nên cô ấy mới trâu bò như thế.

Mà lưu phái của vị đại tông sư võ học đó chính là Cách đấu Vô hạn.

Thân như sắt, quyền như bông, tâm tĩnh khí hoãn.

Xua tan ác niệm, nhập cảnh giới bản thiền.

Nói rồi Alice từ từ đứng dậy, đánh ra một bài Thái Cực Quyền cương nhu tịnh tế.

Đây là Đỗ Gia Thái Cực Quyền do chính Đỗ Lan dưới sự giúp đỡ của sư công Vũ Thái Đấu Mutaito hoàn thành, áo nghĩa là Đỗ Gia Hữu Tình Phá Nhan Quyền.

Một bài quyền đánh xong, Alice đã hoàn hảo như xưa, bản thân cô vốn đã có kháng tính với T virus.

Hiện tại virus không những không thể làm hại cô, thậm chí còn cường hóa cơ thể và tinh thần của cô.

Lần này Trương Kiệt lại nhíu mày, hiện tại hắn rốt cuộc đã biết tại sao tên Đỗ Lan này lại tự tin như vậy.

Xác thực thế giới do Chủ Thần sáng tạo rất nhiều chỗ là đi theo tình tiết phim, nhưng đã là thế giới chân thực, thì không thể chỉ có những thứ trên màn ảnh.

Giống như Alice, mọi người đều biết cô rất lợi hại, nhưng vì sao cô lại lợi hại như vậy thì không ai biết.

Nhưng hiện tại, người làm phim này lại biết rõ nhân vật trong phim như lòng bàn tay, quả thực là một tên đáng sợ.

Luân Hồi Giả vẫn quyết định ở lại, cuối cùng Đỗ Lan cũng bảo đám lính đánh thuê ra ngoài gọi người đến mang những vật thí nghiệm này đi.

Như vậy lính đánh thuê da đen mới mang theo nhóm Alice rời đi.

Bọn họ vừa đi, đối thoại giữa các Luân Hồi Giả liền không còn cố kỵ gì nữa.

Đỗ Lan đại sư, thế giới này thật sự có cái gì mà lưu phái Cách đấu Vô hạn sao.

Trịnh Xá cảm giác sao mà nó cứ sai sai.

Đương nhiên, tôi đã nói rồi, mỗi một bộ phim là một thế giới hoàn chỉnh, thế giới bên ngoài màn ảnh rộng lớn hơn những gì các cậu thấy rất nhiều.

Sau đó Đỗ Lan vỗ tay một cái nói, Tôi quên mất, còn một thiết lập rất quan trọng, đó là thiết lập xác sống, thời gian tiến hóa của xác sống.

Hiện tại xem ra lứa siêu cấp Thiểm Thực Giả đầu tiên đã xuất hiện.

Cái gì là siêu cấp Thiểm Thực Giả.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Nhưng rất nhanh bọn họ liền biết, một con thằn lằn giống như được mặc giáp sắt từ ngoài cửa chạy vào.

Laser bắn lên lớp giáp của con thằn lằn kia hoàn toàn không có bất kỳ hiệu quả nào.

Đù.

Trương Kiệt văng tục, điếu thuốc trên miệng rơi xuống người.

Tôi có từng nói thế giới bên ngoài phim Sinh Hóa còn đáng sợ hơn trên màn ảnh không nhỉ.

Đỗ Lan cười nói.

Phim hắn quay đều có thế giới quan vô cùng hoàn chỉnh, nào là cấp độ xác sống rồi công thức tiến hóa, còn có đủ loại chi tiết vun đắp nên bối cảnh này.

Rất nhiều người làm phim từng hỗ trợ Đỗ Lan đều chỉ có một câu, đó là phim của đại sư Đỗ Lan, trong phim hay ngoài phim đều đặc sắc như nhau, đều tràn đầy trí tưởng tượng.

Làm phim chi tiết đến mức này, cũng chỉ có kẻ rảnh rỗi như Đỗ Lan.

Nhìn thấy con Thiểm Thực Giả bọc giáp kia lợi hại như vậy, tim mọi người đều treo lên, hoàn toàn không đánh lại được a.

Mọi người yên tâm, đây là bộ phận cốt lõi nhất của Phong Sào, cho dù là bom hạt nhân nổ cũng có thể bảo tồn hoàn hảo, chỉ cần Chủ Thần không ăn bớt nguyên vật liệu, chúng ta không cần lo lắng.

Đỗ Lan vừa dứt lời, Chủ Thần vô sỉ liền làm bức tường nứt ra một khe hở.

Được rồi, coi như tôi chưa nói gì, chuẩn bị chiến đấu.

Đỗ Lan giơ lên khẩu súng lục mà đám lính đánh thuê để lại.

Trừ bà bác kia, mỗi người một khẩu.

Nhưng đối mặt với Thiểm Thực Giả bọc giáp mà ngay cả laser cũng không thương tổn được, đạn thì có tác dụng gì chứ.

Phá tường mà vào, Thiểm Thực Giả bắt đầu đại sát đặc sát.

Đầu tiên là bà bác, sau đó là gã béo, rồi đến Mâu Cương, tiếp là Lý Tiêu Nghị.

Chương 275

Lúc này Trịnh Xá lại cử động, hắn lại bị Đỗ Lan khống chế.

Gần như dùng động tác vũ đạo hoàn mỹ né tránh lưỡi của Thiểm Thực Giả, sau đó một cú Băng Quyền gõ lên đầu nó.

Não của Thiểm Thực Giả bọc giáp không lộ ra ngoài, mà được bọc một lớp xương ngoài.

Rắc, nắm đấm của Trịnh Xá nhất định nát rồi, đau đớn trong nháy mắt tập kích não bộ hắn.

Nhưng hắn không chịu khống chế, ngay cả kêu cũng không kêu thành tiếng.

Bất chấp nắm đấm vỡ nát, Trịnh Xá nâng đầu gối húc vào cằm Thiểm Thực Giả.

Lại một tiếng rắc, đầu gối và cằm cùng lúc vỡ vụn.

Nhưng vẫn chưa kết thúc, Trịnh Xá nhân lúc não Thiểm Thực Giả chịu chấn động, hai tay đồng thời xuất quyền.

Rắc rắc, xương cốt trên cánh tay hoàn toàn nát vụn, nhưng vẫn tiếp tục đánh, cuối cùng xương cẳng tay đâm xuyên qua da thịt lòi ra ngoài, đâm thẳng vào mắt Thiểm Thực Giả.

KO.

Giết chết Siêu cấp Thiểm Thực Giả biến dị, thưởng hạng B kịch tình một cái, thưởng 3000 điểm.

Đây là âm thanh cuối cùng Trịnh Xá nghe được trước khi hôn mê.

Trung Châu đội đại phong thu, Trịnh Xá càng là thu hoạch một cái A, một cái B, một cái D và 8000 điểm.

Chiêm Lam cũng có một cái D và 2000 điểm, Trương Kiệt cũng có một cái D và hai ngàn điểm.

Điểm số Trương Kiệt kiếm được nhờ giết xác sống đều tiêu vào việc tu phục cho Trịnh Xá.

Thừa ra 1000 là phần thưởng cơ bản khi hoàn thành nhiệm vụ của Chủ Thần.

Còn Đỗ Lan thì cái gì cũng không có, nhưng hắn cảm thấy chơi rất vui: Này, Trịnh Xá, cậu đã nói thế rồi, vậy thì đổi cho tôi một cái vòng tay đi.

Không có vòng tay ở không gian này rất bất tiện a.

Lúc này ba người mới phát hiện trên tay Đỗ Lan không có vòng tay.

Không thể nào, không có vòng tay sao anh vào được.

Trương Kiệt nhảy dựng lên, hắn cũng tính là nửa người dẫn đường, đối với quy tắc của Chủ Thần vẫn biết.

Phim tôi quay, chẳng lẽ tôi còn không thể vào chơi.

Đâu ra cái đạo lý bá đạo như thế.

Đỗ Lan cười, Trịnh Xá giúp một tay đi.

Được rồi.

Trịnh Xá làm theo cách liên hệ Chủ Thần mà Trương Kiệt dạy, rất nhanh liền rút ra: Một cái vòng tay cần một kịch tình hạng D và 1 vạn điểm thưởng.

Kịch tình thì tôi đủ, nhưng điểm thưởng tôi không đủ a.

Hai người các cậu mỗi người chuyển một ngàn chẳng phải là đủ rồi sao.

Đỗ Lan vô sở vị nói.

Như thế Trịnh Xá sẽ không có điểm thưởng, bảo cậu ấy cường hóa thế nào.

Trương Kiệt là người đầu tiên nhảy dựng lên.

Không sao, ở đây không phải còn có một thần điện ảnh sao.

Đỗ Lan vỗ vỗ ngực, Tôi sẽ huấn luyện cậu ấy, còn gì là phương thức sinh tồn tốt hơn bản thân trở nên cường đại chứ.

Cứ quyết định như vậy đi.

Rất nhanh Đỗ Lan đã lấy được vòng tay, kiểu dáng ngược lại rất thời thượng.

Đỗ Lan đưa vòng tay lại gần Vô Giới Môn triệu hoán thủ hoàn, hai cái hợp hai làm một: Như vậy tốt hơn nhiều rồi, các người tiếp tục làm chuyện các người muốn làm đi, tôi về nhà ăn cơm đây.

Đỗ Lan mở ra một cánh cửa, sau đó trực tiếp thuấn di về nhà ăn cơm.

Cảnh báo, cảnh báo, ra vào không gian bằng con đường phi quy tắc, bắt đầu mạt sát lỗ hổng.

Đỗ Lan nghe thấy một giọng nói xuất hiện trong đầu, sau đó từ cổ tay truyền đến một luồng năng lượng, trực tiếp bị động cơ vĩnh cửu ở ngực Đỗ Lan hấp thu, không còn tiếng động.

Ăn cơm cùng gia đình xong, Đỗ Lan chào tạm biệt một tiếng, rồi lại chạy vào không gian Vô Hạn, cứ như một kẻ nghiện game.

Đỗ Lan thậm chí có ý nghĩ, đợi sau này thu phục Chủ Thần này làm của riêng, biến nó thành máy chủ game lớn nhất thế giới, để tất cả mọi người đều có thể lĩnh lược mị lực điện ảnh của mình.

Ăn cơm tốn rất nhiều thời gian, nhưng đối với không gian Chủ

Thần chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt, trước mắt Đỗ Lan vẫn là căn phòng mình đã chọn.

Nghe nói căn phòng này chỉ cần tưởng tượng là có thể chế tạo bất cứ thứ gì.

Đương nhiên nói thì nhẹ nhàng, nhưng chỉ tưởng tượng thôi cũng không dễ dàng như vậy.

Cứ lấy Vệ Cung Sĩ Lang Emiya Shirou ra mà nói, hắn coi như là khởi nghiệp bằng nghề hàng nhái projection, cũng có lúc bản thân không thể cụ hiện ra Quai Ly Kiếm Ea, biết là một chuyện, hiểu lại là một chuyện khác.

Rất nhiều người trong không gian chẳng qua chỉ là người bình thường, bọn họ có thể biết chuyện ăn mặc ở đi lại bình thường của mình, thậm chí biết động cơ ô tô trông như thế nào, nhưng cũng không thể tưởng tượng ra kết cấu rốt cuộc của tàu sân bay hay bom hạt nhân là gì.

Tưởng tượng cũng phải dựa trên hiện thực, đương nhiên Đỗ Lan với tư cách là đại sư hàng nhái, hắn đã tích lũy rất nhiều kinh nghiệm rồi, cho nên não hắn vừa chuyển, căn phòng trở nên rộng vô hạn, sau đó một con đường rồng xuất hiện tại cửa kéo dài mãi ra xa, điểm cuối chính là Giới Vương Tinh.

Não động thêm cái nữa, căn phòng này biến thành kho vũ khí, Gundam, chiến cơ VF, còn có pháo đài phi thuyền.

Động nữa, căn phòng biến thành biển cả, các đảo nhỏ với đủ loại thời tiết xuân hạ thu đông rải rác trên đó.

Thực ra Đỗ Lan không hiểu nguyên lý của Căn phòng Tinh thần Thời gian, nếu không trực tiếp biến căn phòng thành phòng thời gian thì tốt rồi.

Cuối cùng Đỗ Lan vẫn chọn Giới Vương Tinh, nhưng không có đường rồng, chỉ có tinh cầu.

Có lẽ tất cả thế giới kinh dị của Chủ Thần đều bắt đầu từ một căn phòng nhỏ như vậy, sau đó dần dần hoàn thiện trở thành thế giới luân hồi.

Hiện tại căn phòng đang ở đây, nhưng năng lực nhận thức hữu hạn của nhân loại đã hạn chế sự tưởng tượng của bọn họ.

Ngày hôm sau, Trịnh Xá dẫn theo một bé loli gõ cửa phòng Đỗ Lan.

Cửa không khóa, tự vào đi.

Trịnh Xá mở cửa, sau đó kinh ngạc đến ngây người, trong phòng vậy mà có một tinh cầu, cứ thế lơ lửng trên đỉnh đầu hắn.

Đầu Đỗ Lan và đầu hắn tương đối, đang ngồi trên tinh cầu uống trà.

Cái này.

Hoàn toàn vượt quá năng lực lý giải của Trịnh Xá.

Đứng cửa làm gì thế.

Vào đi chứ.

Trịnh Xá dắt tay loli, vừa bước vào cửa phòng, bọn họ liền bị một luồng sức mạnh từ dưới lên trên hút lên.

Ngã xuống đất.

Nặng quá.

Đương nhiên rồi, đây là Giới Vương Tinh, trọng lực gấp mười lần Trái Đất, cậu hẳn là biết chứ.

Đỗ Lan nói.

Trịnh Xá gian nan gật đầu: Tôi biết, nhưng sao có thể, rõ ràng là ở trong phòng mà.

Người trẻ tuổi quá thiếu trí tưởng tượng rồi, tôi hiểu rõ kết cấu Giới Vương Tinh, vật liệu của nó, trọng lượng của nó, đương nhiên có thể trong căn phòng thần kỳ này chế tạo ra một Giới Vương Tinh y hệt.

Đỗ Lan nhấp một ngụm trà, Được rồi, đứng lên đi, bạn gái nhỏ của cậu cũng đứng dậy rồi kìa.

Hả.

Trịnh Xá gian nan quay đầu, không thể tin nổi nhìn loli, cô bé đã ngoan ngoãn đứng ở đó, còn đang trào phúng người đàn ông của mình: Loli, em không cảm thấy gì sao.

Không có a.

Loli cảm thấy không khác gì bình thường.

Trịnh Xá kỳ quái nhìn Đỗ Lan, hắn cảm thấy mình sắp bị đè chết rồi.

Cậu đúng là đồ ngốc, tôi hiểu rõ không khí, cho nên tôi ngay cả hình dạng không khí cũng có thể thay đổi, mật độ không khí quanh người Loli rất cao nên cô bé không phải tự mình đứng ở đó, mà là bị không khí nâng đỡ.

Hoàn toàn chấn kinh, đây chính là trí tưởng tượng của đại sư điện ảnh sao.

Trịnh Xá lần đầu tiên cảm nhận được chênh lệch giữa mình và đại sư, đây là khoảng cách không thể vượt qua a.

Sau này các người sẽ huấn luyện ở đây, cho đến khi bộ phim tiếp theo bắt đầu.

Trương Kiệt và Na Nhi, còn có Chiêm Lam đều bị căn phòng của Đỗ Lan làm cho sững sờ, hoàn toàn chưa từng nghĩ tới căn phòng lại còn có thể sử dụng như vậy.

Hoặc nói cách khác, bọn họ cho dù nghĩ tới, cũng làm không được.

Tại sao.

Rõ ràng chưa từng nâng cấp, tại sao lại có trọng lực cao thế này.

Trương Kiệt cảm thấy mình đã đủ hiểu rõ không gian Chủ Thần, nhưng chưa bao giờ biết căn phòng này còn có năng lực như vậy.

Cái này có gì khó, định luật vạn vật hấp dẫn của Newton các người đều biết.

Giữa hai vật thể đều tồn tại lực hấp dẫn, độ lớn lực hấp dẫn liên quan đến trọng lượng và khoảng cách của hai vật thể.

Chúng ta đứng trên Trái Đất, cũng là vì khối lượng Trái Đất vô cùng lớn, cho nên chỉ cần khối lượng Giới Vương Tinh lớn hơn Trái Đất, thì lực hấp dẫn đối với con người chúng ta cũng lớn hơn, cũng tức là trọng lực chúng ta chịu càng nặng hơn.

Nhưng mà.

Kiến thức cơ học Newton này Trương Kiệt đương nhiên biết, nhưng hắn vẫn không tưởng tượng nổi làm sao thay đổi khối lượng mặt đất.

Hắn biết trọng lượng một viên gạch, cũng biết hai viên gạch nặng hơn một viên gạch, nhưng hắn không tưởng tượng ra được làm thế nào để một viên gạch sở hữu trọng lượng của hai viên gạch.

Được rồi, bớt nói nhảm, chúng ta bắt đầu huấn luyện.

Các môn huấn luyện chủ yếu có: cách đấu, xạ kích, và điều khiển.

Chương 276

Bởi vì thời gian có hạn, hơn nữa cũng không biết bộ phim tiếp theo là gì, cho nên cường độ huấn luyện sẽ rất lớn, sẽ rất vất vả, các người giác ngộ đi.

Đỗ Lan nói.

Không vấn đề.

Trịnh Xá vì Loli, sẽ nghĩ hết mọi cách để sống sót.

Ừ, hiện tại tôi phân phối trước một chút, chúng ta so le hạng mục huấn luyện.

Đầu tiên Trịnh Xá huấn luyện cách đấu, Trương Kiệt điều khiển, Chiêm Lam xạ kích.

Tranh thủ trong thời gian nhanh nhất mỗi người đều có thể nắm vững một môn kỹ năng thực dụng.

Huấn luyện bắt đầu, bài học đầu tiên Trịnh Xá phải lên lớp chính là chịu đòn.

Đối thủ là Người máy huấn luyện cách đấu số 1 do Đỗ Lan tưởng tượng ra trong căn phòng này.

Còn Trương Kiệt huấn luyện thì thú vị hơn nhiều, đủ loại ô tô, mô tô, du thuyền buồm, còn có máy bay vệ tinh khác nhau.

Chiêm Lam thì là sử dụng các loại súng ống, từ súng hỏa mai thủy tổ súng trường, đến súng trường Thế chiến II, rồi đến pháo máy quái thú hiện đại.

Chỉ cần là súng ống đều phải huấn luyện.

Lúc tôi ở Hawaii, tôi thông minh hơn các người nhiều, ba tên ngốc các người, đều nhanh lên cho tôi, nhanh, nhanh.

Đỗ Lan học theo Conan, đẩy hết nguyên nhân mình lợi hại như vậy cho trường chuyên tu kỹ thuật Lan Tường chi nhánh Hawaii.

Ngay cả Trương Kiệt cũng không thể không bội phục sự thần kỳ của Đỗ Lan, gần như không có thứ gì là Đỗ Lan không biết.

Thậm chí ngay cả máy bay chiến đấu F35 mới nhất của Mỹ, Đỗ Lan cũng có thể tưởng tượng ra một chiếc cho anh.

Đáng tiếc loại vũ khí này đều không thể mang ra khỏi phòng, nếu không thì phim kinh dị gì cũng không thành vấn đề.

Đương nhiên đây chỉ là Trương Kiệt tưởng tượng mà thôi, hắn biết rõ, phim kinh dị đáng sợ nhất vẫn là loại linh dị, thần thần quỷ quỷ gì đó khiến anh chết không nhắm mắt.

Trịnh Xá đừng có trốn tránh, bài huấn luyện này chính là để cậu chịu đòn, giống như lần trước ngất đi tuyệt đối không được đâu.

Làm ơn đi, có thể không né sao, trong tay nó có kiếm đấy.

Nếu chết trong không gian thì oan uổng quá.

Trịnh Xá đã mồ hôi đầm đìa toàn thân.

Yên tâm, cậu không chết được đâu, bệnh viện Chủ Thần có thể chữa khỏi cho cậu bất cứ lúc nào, miễn là cậu chưa chết.

Trịnh Xá huấn luyện có thể nói là vất vả nhất, nhưng ai bảo hắn muốn làm tanker chứ.

Không có thể phách cường kiện, đánh tay đôi với quái vật thì là tìm chết.

Mấy ngày huấn luyện chịu đòn trôi qua, cơ bắp Trịnh Xá đã rất rắn chắc, nhưng vẫn chưa đến cảnh giới đao thương bất nhập, cho nên chỉ có thể né tránh.

Xem ra vẫn còn quá sớm.

Được rồi, không dùng kiếm, tiếp tục dùng nắm đấm.

Nắm đấm cũng đủ sặc gạch rồi, nắm đấm người máy là kim loại đấy.

Xương cốt Trịnh Xá đều gãy mấy lần rồi.

Sắp tới điểm thưởng của ba người đều dùng hết rồi, bọn họ còn chưa biết nên đổi thứ gì đây.

Cuối cùng mười ngày đau khổ cũng qua đi, mỗi ngày đều phải nhẫn nhịn leo thang cao, còn có cuộc sống đảo lộn trọng lực, hiện tại bọn họ rốt cuộc có thể đi đến bộ phim kinh dị tiếp theo.

Bởi vì Giới Vương Tinh nằm ở hướng trần nhà, cho nên nối liền cửa ra vào và hành tinh là một chiếc thang dài, mỗi lần leo đều cảm thấy tim đập chân run.

Tôi viết một cái danh sách, các cậu đổi hết về đây cho tôi, tôi chuẩn bị vũ khí cho các cậu.

Một tờ giấy nhỏ, bên trên viết hợp kim X nào đó N kg, chất lỏng Y nào đó bao nhiêu kg vân vân, dù sao đều là một số nguyên liệu, đổi ra cũng tốn hơn một trăm điểm thưởng.

Sau đó ba người nhìn Đỗ Lan đứng ở cửa, rồi ném tất cả nguyên liệu vào trong phòng.

Nguyên liệu trôi nổi ở đó một cách khó tin.

Chỉ cần hiểu rõ cấu tạo, ở trong căn phòng này về lý thuyết là có thể chế tạo ra bất cứ thứ gì.

Bây giờ tôi sẽ diễn tập cho các cậu xem một chút.

Những người khác đều có thể thông qua cửa lớn nhìn thấy chuyện xảy ra trong phòng.

Tôi hiểu rõ gió, hiểu rõ áp lực, tôi có thể biến không khí trong phòng thành máy tiện gia công.

Giống như có người vô hình đang làm việc, rất nhanh từng linh kiện được gia công ra, cuối cùng từng món vũ khí xuất hiện.

Nỏ, trường kiếm, còn có một bộ áo gió cực ngầu.

Đương nhiên còn có các loại tên nổ các cỡ, cộng thêm thuốc nổ rắn dạng C4: Những trang bị này đủ rồi, còn lại là một số vật dụng hỗ trợ, thuốc men thực phẩm gì đó, còn có một số bùa chú có thể dự cảm linh thể.

Lợi hại, vậy mà chỉ dựa vào tưởng tượng là có thể hoàn thành công việc như thế này.

Như vậy thì, những vũ khí này cũng có thể mang ra ngoài rồi, lần sau tạo chiếc F35 đi.

Trương Kiệt lái thử F35 một lần xong là nghiện rồi.

Ở thế giới này, vũ lực quan trọng nhất chính là cơ thể của mình, tình huống thế giới điện ảnh quá đa biến, vũ khí loại cơ giới đều không dựa vào được, chỉ có nắm đấm mới là đáng tin cậy nhất.

Đỗ Lan coi như là từ chối rồi, hắn cũng là thấy Trung Châu đội thực sự không có điểm thưởng mới ra tay.

Nếu không hắn mới lười làm ấy chứ.

Tuy không cần động tay vận dụng Khí, nhưng rất tốn não.

Chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, hai mươi cột sáng rơi xuống, bộ phim tiếp theo sắp bắt đầu.

Ái chà, mười lăm người.

Trương Kiệt lại bắt đầu nhảy, Mười lăm người là độ khó đấy.

Sau đó lại là người mới náo loạn, nhưng vẫn có mấy người mới tố chất không tồi.

Quân nhân Sở Hiên, sát thủ Linh Điểm, lính đánh thuê Bá Vương, ba người này vốn không phải người thường, cho dù đối mặt với biến cố đột ngột cũng rất bình tĩnh.

Còn cách ăn mặc của ba vị thâm niên giả lập tức thu hút đại bộ phận sự chú ý, Đỗ Lan vẫn là một bộ âu phục, nhưng để tránh bị người ta vây quanh xin chữ ký, hắn đeo một cặp kính râm to che hơn nửa khuôn mặt.

Sau đó là thời gian Chiêm Lam giảng giải, đương nhiên đại bộ phận người vẫn không tin.

Trịnh Xá muốn tổ chức những người mới kia, nhưng bị Đỗ Lan ngăn lại: Vận khí tốt thì bọn họ sẽ không chết đâu.

Đối với Đỗ Lan vị đại sư điện ảnh chơi đùa không gian Chủ Thần đến mức xuất thần nhập hóa này, Trịnh Xá vẫn rất tôn kính, chỉ có thể nhìn những kẻ không ra gì kia bỏ đi.

Đỗ Lan thật ra cũng nghĩ không thông, đám côn đồ lưu manh kia chẳng lẽ cũng tuyệt vọng với hiện thực.

Theo Đỗ Lan thấy bọn họ tuyệt vọng với chính mình còn gần đúng hơn.

Đương nhiên Chủ Thần tìm người cũng không phải chỉ có mỗi nguyên tắc tuyệt vọng với xã hội, còn có cảm thấy nhàm chán a, vì đau lòng a, tự sa ngã a vân vân.

Thật ra số lượng đông nhất chính là những kẻ oán thán cuộc sống nhàm chán.

Người thoáng cái đi một nửa, còn lại Lý Soái Tây vẫn là có chút mắt nhìn, biết lúc này đi theo đội ngũ có thực lực mạnh hơn mới là thượng sách.

Hơn nữa cảm giác Trịnh Xá mang lại chính là người đại ca có thể dựa vào.

Bộ phim này tuy tôi xem từ bảy tám năm trước, nhưng ký ức lúc đó vẫn rất sâu sắc.

Sở Hiên đã trấn trụ được các thâm niên giả, vài câu đã nắm bắt được tràng diện.

Sở Hiên đương nhiên không rảnh đến mức xem phim giết thời gian, chủ yếu là xem cùng bố hắn.

Phải biết Sở Miểu vẫn luôn quan tâm đến phim của Đỗ Lan, gần như mỗi bộ đều phải xem mấy lần, Sở Hiên tự nhiên cũng xem được.

Nhưng theo tôi thấy, bộ phim này có lỗ hổng rất lớn, rõ ràng khoa học kỹ thuật đã phát triển đến mức tiến hành du hành giữa các vì sao, nhưng kỹ thuật phi thuyền lại rất thấp.

Hơn nữa ngay cả một công ty thương mại cũng biết tinh cầu có Dị Hình, quân đội lại không phát hiện, thực sự là không hợp lý.

Ngoại trừ quan điểm về quái vật ngoài hành tinh Dị Hình ra, bộ phim này hoàn toàn là rác rưởi.

Tất cả mọi người nhìn Sở Hiên, sau đó chuyển hướng sang Đỗ Lan.

Bọn họ ngược lại muốn xem tác giả nguyên tác sẽ trả lời thế nào.

Đỗ Lan vỗ tay: Nói không tồi, rất tốt, xem ra cậu rất thích phim của tôi.

Phim của tôi có khán giả như cậu thật là may mắn.

Tôi xin tự giới thiệu, tôi là đạo diễn của bộ phim này Đỗ Lan.

Chào cậu, Sở Hiên.

Hả.

Cho dù là Sở Hiên cũng xuất hiện kinh ngạc ngắn ngủi, Xin chào.

Đạo diễn phim xuất hiện trong phim kinh dị của chính mình, thật đúng là châm biếm.

Đồng thời hắn cũng không ngờ mình sẽ gặp được người bạn mà bố mình vẫn luôn tâng bốc với mình, hình như cuốn mười vạn câu hỏi vì sao lúc nhỏ chính là quà ông ấy tặng cho bố mình.

Thật sự là Đỗ Lan đại sư, anh là người nổi tiếng a, tôi và bạn tôi đều rất thích phim của anh.

Bá Vương nói, đáng tiếc là bạn bè lính đánh thuê của hắn đều chết rồi.

Chương 277

Linh Điểm coi như là bình thường nhất, bởi vì đối tượng ám sát của hắn đa phần đều là người nổi tiếng, hắn nhìn quen cảnh tượng đạn xuyên qua đầu người nổi tiếng rồi.

Mà kích động nhất chính là Lý Soái Tây, đương nhiên cũng là người căng thẳng nhất, nói cũng lắp bắp.

Đứng đối mặt với người nổi tiếng quốc tế, đó là chuyện nghĩ cũng không dám nghĩ, xem ra mình thực sự chọn đúng rồi.

Phải nói hiệu ứng người nổi tiếng đúng là dễ dùng, Đỗ Lan với tư cách là người nổi tiếng quốc tế thì càng dễ dùng hơn.

Sở Hiên cậu nói không sai, phim ảnh vì phù hợp bối cảnh thời đại chỉ có thể chọn lấy phần mà mọi người đều hiểu.

Thật ra trong ý tưởng của tôi, Dị Hình hiện tại cũng là trải qua nhiều lần ký sinh vật chủng khác nhau tiến hóa mà thành.

Vốn dĩ Dị Hình chẳng qua chỉ là sinh vật bình thường của tinh cầu hoang dã mà thôi.

Sau đó có một ngày Tạo Vật Chủ giáng lâm tinh cầu này, bọn họ phát hiện ra Dị Hình.

Dị Hình ký sinh Tạo Vật Chủ phát sinh biến dị lần thứ nhất, sau đó vào thời kỳ đầu di dân vũ trụ, nhân loại lần theo dấu vết Tạo Vật Chủ để lại trên Trái Đất cũng tìm đến tinh cầu này, khiến Dị Hình lần nữa thu được gen nhân loại và tiến hóa thành bộ dạng này.

Mà các nhà khoa học đến tinh cầu này lần trước chính là do công ty bối cảnh phim này phái đi thám hiểm mang tính chất tư nhân, và thám hiểm đương nhiên là kết thúc trong thất bại.

Cho nên mãi đến trước khi Dị Hình mở màn, Dị Hình vẫn luôn là thứ không ai biết đến, chỉ có công ty mới có tài liệu vụn vặt.

Ngốc chưa, chưa xem Phổ La Mễ Tu TưPrometheus đúng không, oa ha.

Trương Kiệt nuốt nước bọt: Đại sư, anh đừng dọa tôi, Dị Hình đã đủ đáng sợ rồi, anh còn lôi cả Tạo Vật Chủ ra cho tôi, thế là muốn làm cái trò gì a.

Các người không cần sợ hãi, chiếc phi thuyền khổng lồ trên tinh cầu đó chính là di tích Tạo Vật Chủ để lại, Tạo Vật Chủ tuy khoa học kỹ thuật phát triển, nhưng xác thịt cũng không bằng Dị Hình.

Chỉ là.

Chỉ là cái gì.

Tất cả mọi người đều căng thẳng nhìn Đỗ Lan.

Chỉ là, Tạo Vật Chủ thật ra vẫn luôn quan tâm đến Dị Hình, nói không chừng Chủ Thần sẽ lấy Tạo Vật Chủ ra làm văn chương.

Phải biết quân nhân Tạo Vật Chủ trải qua huấn luyện trang bị đầy đủ thì giết bảy tám con Dị Hình không thành vấn đề.

Tiện thể nói luôn, Thiết Huyết Chiến Sĩ Predator cũng là nhờ Tạo Vật Chủ mới trực tiếp từ bộ lạc nguyên thủy phát triển thẳng lên di dân vũ trụ.

Việc này đúng là rất khó giải quyết, nhưng tôi nghĩ chúng ta chủ yếu đối mặt vẫn là Dị Hình, bởi vì tôi cảm thấy chỉ với chiến lực của chúng ta, ngay cả Dị Hình cũng đã rất khó giải quyết rồi, đừng nói đến sinh vật vũ trụ khác.

Sở Hiên rất bình tĩnh.

Từ xa truyền đến một tiếng thét thảm thiết.

Những người rời đi kia đã gặp nạn, răng nanh của Dị Hình đã bắt đầu giết chóc rồi.

Đứng trước một đống thịt vụn, Sở Hiên thao thao bất tuyệt về lý thuyết Gen Loks Khóa Gen của hắn.

Đỗ Lan cũng nghe câu được câu chăng, năm xưa nếu không phải mình vứt bỏ xác thịt, mình hiện tại đại khái cũng chỉ cỡ trình độ Krillin thôi nhỉ.

Tuy sức sáng tạo của nhân loại rất mạnh, nhưng chiến đấu lực cá thể quá yếu.

Cơ thể hạn chế quá nhiều, bình cảnh tu luyện cái này tiếp cái kia.

Thật sự phải giống như trong tiểu thuyết tu chân mới được, tốn hàng ngàn hàng vạn năm tu luyện.

Đáng tiếc quang âm con người có hạn, muốn nhanh chóng biến mạnh, thay đổi thân phận nhân loại là lựa chọn bất nhị.

Còn về Gen Loks ư, đơn thuần tu luyện quá chậm.

Đi đường tắt thì tâm ma lại quá cường đại.

Nói đi nói lại vẫn là cơ thể nhân loại hạn chế sự phát triển, hiện tại nhân loại đi con đường phát triển khoa học kỹ thuật cũng là hành động bất đắc dĩ a.

Sở Hiên từ vật còn sót lại của nạn nhân phán đoán: Chúng ta sẽ đối mặt với nhiều con Dị Hình, khả năng còn có một con cỡ lớn.

Tình hình không mấy lạc quan, sau đó Sở Hiên hướng về phía Đỗ Lan: Không biết con tàu này có chỗ nào đặc thù không.

Ví dụ như phòng vũ khí.

Không có, đây là tàu buôn làm sao có phòng vũ khí, vũ khí thì ngược lại có hai khẩu, đều ở khoang ngủ đông.

Đó là chuẩn bị để phòng ngừa hải tặc vũ trụ lên tàu, đều là mấy thứ vũ khí đối nhân chống người, súng điện gì đó.

Đỗ Lan nhún vai, phim hắn quay đương nhiên là vô cùng hợp tình hợp lý.

Hiện tại Trung Châu đội so với nguyên tác thật ra còn yếu hơn một chút, bởi vì Trịnh Xá không có huyết thống cũng không có nội lực, hắn chỉ có một thân cơ bắp rắn chắc.

Mà Chiêm Lam cũng chỉ là một tay súng ngắm bắn tương đối chuẩn, kinh nghiệm thực chiến ít đến đáng thương, càng đừng nói đến đối phó Dị Hình.

Đặc điểm của Dị Hình chính là động tác nhanh, giỏi ẩn nấp đánh lén, máu là axit đậm đặc có tính ăn mòn mạnh, đuôi và móng vuốt rất sắc bén, trong miệng còn có một cái lưỡi bản thể.

Có khuyết điểm mà đại đa số động vật đều có: sợ lửa.

Tốc độ chạy của Dị Hình có thể so sánh với báo săn, bị nó áp sát, cũng đồng nghĩa với tử vong.

Sở Hiên đều nói rồi, mục đích của Chủ Thần là vì bức bách mọi người mở ra Gen Loks, vậy thì Chủ Thần sẽ không để mọi người chết.

Không, nên nói là sẽ không dễ dàng để mọi người chết, nó nhất định sẽ bức bách mọi người có chỗ giác ngộ.

Như vậy đi, chuyện chiến đấu với Dị Hình chúng ta đến trung tâm điều khiển rồi hẵng nói.

Sở Hiên nhìn Trương Kiệt và Trịnh Xá, lại nhìn Đỗ Lan, như có điều suy nghĩ: Tôi đồng ý.

Đỗ Lan đại sư, anh dẫn đường đi.

Đây là phim của anh mà.

Trương Kiệt cũng nói.

Bởi vì là tàu vận tải, tuy nhìn bên ngoài phi thuyền khá lớn, nhưng thực sự đi ở bên trong thì vách sắt hai bên hành lang gần như không chen lọt một người to con một chút.

Có vài chỗ ống nước mạch điện lộ ra ngoài, phải khiến người ta nghiêng người mới qua được.

Con tàu này phục dịch đã hơn 80 năm rồi.

Phải biết trong thiết lập của tôi phi thuyền bình thường thời gian phục dịch là 60 đến 80 năm, một số chiến hạm thời gian phục dịch sẽ dài hơn một chút có thể đến 100 năm.

Đương nhiên cũng có vài công ty thương mại nhỏ sẽ cải tạo lại một số phi thuyền để kéo dài tuổi thọ phi thuyền, nhưng cũng sẽ không vượt quá 120 năm.

Cho nên nói con tàu này đã là lão thọ tinh trong các loại phi thuyền, sau khi kết thúc chuyến bay lần này là phải đổi phi thuyền mới rồi.

Những thứ này trong phim tuy không có giao đại giải thích, nhưng trong thiết kế ban đầu thì có.

Bởi vì sau này khán giả thời đại đó mới chấp nhận được.

Đỗ Lan vừa dẫn đường vừa nói.

Dị Hình đều trốn ở đằng xa, bản năng nói cho chúng biết Đỗ Lan rất nguy hiểm, không thể tới gần.

Trực giác của dã thú rất nhiều lúc đều rất chuẩn xác.

Vậy thế giới này có phi thuyền Dược Thiên Warp trên Hyperdrive không.

Sở Hiên đột nhiên hỏi.

Đương nhiên có, nhưng đang trong quá trình phát triển.

Đỗ Lan một câu liền đuổi khéo Sở Hiên.

Vậy anh có biết kết cấu động cơ Dược Thiên, hoặc là nguyên lý không.

Sở Hiên tiếp tục hỏi.

Đương nhiên biết, cậu có hứng thú thảo luận một chút không, tôi có từng nói bối cảnh phim Dị Hình cũng là hoàn nguyên tỷ lệ 1:1 hoàn toàn giống như Phong Sào chưa nhỉ, hơn nữa những diễn viên đó đều không biết thực ra chiếc phi thuyền dùng để quay phim đó thực sự có thể bay, chỉ cần có nhiên liệu.

Chỉ cần Đỗ Lan vừa nói tôi có từng nói chưa nhỉ, Trịnh Xá, Chiêm Lam và Trương Kiệt liền cảm thấy da đầu mình tê dại.

Sở Hiên trầm mặc một lúc, sau đó hắn đột nhiên nói: Kết hợp lời của anh, tôi phân tích ra được một đáp án kinh người, đó chính là anh đạo diễn phim Dị Hình, đối với mỗi một chi tiết trong phim đều vô cùng hiểu rõ, điều này vô cùng không hợp thường lý.

Sở Hiên đẩy kính mắt.

Việc này có gì không hợp lý, Đỗ Lan đại sư là đạo diễn phim, biết chi tiết thì có gì không đúng.

Trịnh Xá kỳ quái hỏi.

Không kỳ quái nếu phạm vi chỉ giới hạn ở việc biết một số chi tiết, nhưng Đỗ Lan biết quá nhiều.

Mà từ ngữ khí của anh ta có thể phán định anh ta vô cùng tự tin, hơn nữa cũng không sợ hãi Chủ Thần.

Phải biết dựa theo lời Trương Kiệt nói, Chủ Thần là thần sáng tạo thế giới, biết tất cả những thứ này thì không có vấn đề gì, nhưng một đạo diễn biết nhiều chuyện như vậy thì không bình thường rồi.

Đỗ Lan, anh và Chủ Thần nhất định có quan hệ gì đó, tôi nghĩ chắc là thân phận kiểu như huấn luyện viên tân thủ.

Trương Kiệt và Trịnh Xá đều từng nói bọn họ vừa tỉnh lại liền tiến vào phim kinh dị.

Điều đó không khớp với suy luận của tôi.

Chương 278

Đã mục đích của Chủ Thần là muốn kích phát tiềm lực nhân loại, thúc đẩy sự tiến hóa, vậy thì sẽ không để người ta hào vô đầu mối trực tiếp tiến vào thế giới điện ảnh, như vậy đối với người mới mà nói hoàn toàn là mưu sát.

Cho nên tôi suy đoán trong không gian này nhất định tồn tại nhân vật hoặc thứ gì đó tương tự như chỉ dẫn tân thủ trong game online.

Ánh mắt sau tròng kính của Sở Hiên nhìn về phía Đỗ Lan, dường như đã nhìn thấu Đỗ Lan.

Trương Kiệt trong lòng hô to yêu nghiệt, nhưng Sở Hiên suy đoán sai đối tượng, hắn Trương Kiệt mới là người dẫn đường tân thủ.

Vậy cậu có căn cứ gì không.

Đỗ Lan buồn cười hỏi, Chỉ vì tôi học phú ngũ xa, bác cổ thông kim, đem toàn bộ kiến thức của mình vận dụng vào việc quay phim.

Anh biết quá nhiều chỉ là thứ nhất.

Thứ hai chính là thể lực mà anh thể hiện ra ở độ tuổi này quá không khoa học.

Thứ ba anh thiếu cảm giác sợ hãi đối với không gian này.

Thứ tư, cũng là điểm quan trọng nhất, đó chính là khuôn mặt Đỗ Lan của anh, gần như hơn năm mươi năm đều không thay đổi, anh nhất định không phải người thường.

Thật ra lúc nhỏ, Sở Hiên đã cảm thấy vị bạn đạo diễn này của bố mình có chút kỳ quái rồi, trong năm mươi năm, vô số bức ảnh gần như đều là cùng một khuôn mặt, chưa từng thay đổi.

Tuy rằng ở thế giới bên ngoài Đỗ Lan được xưng là cây thường xanh của làng điện ảnh, khán giả yêu thích phim Đỗ Lan cũng đã sớm tập mãi thành quen, nhưng dưới cái nhìn của Sở Hiên, tất cả đều quá vi hòa lệch lạc.

Cho nên hôm nay sau khi tiến vào thế giới điện ảnh, sau khi biết về Chủ Thần, Sở Hiên có một suy luận như vậy.

Đỗ Lan đầu tiên là ngẩn ra, sau đó đột nhiên ngửa người ra sau, trong miệng phát ra tiếng cười trầm thấp: Ha không ngờ vẫn bị người ta nhìn ra rồi, không sai ta chính là người dẫn đường tân thủ.

Ta sẽ dẫn dắt các ngươi tử vong, cũng sẽ dẫn dắt các ngươi trùng sinh.

Ố ha.

Trương Kiệt trong lòng toát mồ hôi hột, theo hắn thấy đây chính là vở hài kịch giữa Sở Hiên và Đỗ Lan.

Hắn ngược lại hi vọng vở hài kịch này là thật, như vậy hắn cũng không cần lo lắng sinh mệnh mình tùy thời chịu uy hiếp nữa, đồng thời còn phải tiếp nhận sự khảo vấn không ngừng của lương tâm.

Sở Hiên tự tin đẩy kính mắt: Vậy thì hiện tại anh có gì có thể nói cho chúng tôi không.

Cậu là muốn tình báo về thế giới Chủ Thần phải không.

Cái này rất xin lỗi, các người vẫn chưa có tư cách biết, nhưng có một điểm tôi ngược lại có thể nói cho các người, chính là chúng ta đến rồi, phòng điều khiển.

Đỗ Lan cười mở ra một cánh cửa lớn trên vách tường.

Trung tâm điều khiển, nơi này chỉnh tề hơn nhiều so với những nơi đã đi qua trước đó, ít nhất vách tường là màu trắng, cũng không phải phong cách hơi nước punk cuồng dã nữa.

Đỗ Lan dẫn đầu đi vào: Mọi người giúp một tay, dọn dẹp đồ đạc trên bàn đi.

Làm gì.

Trịnh Xá kỳ quái hỏi.

Sửa chữa con tàu rách nát này.

Đỗ Lan đá một cước vào cái bục trông như cái bàn kia, chỗ bị Đỗ Lan đá trúng lập tức mở ra, lộ ra những đường dây chi chít.

Hệ thống giám sát của con tàu này đang trong tình trạng tê liệt, bởi vì là chuyến bay cuối cùng rồi nên không định sửa chữa nữa, nhưng chúng ta muốn tìm hiểu tình hình trên tàu, vẫn phải nhờ đến hệ thống giám sát.

Hi vọng camera chưa hỏng.

Tiếp theo chúng ta làm thế nào.

Chiêm Lam nhìn Đỗ Lan đang thực sự nhìn chằm chằm vào mạch điện đến ngẩn người mà hỏi.

Đương nhiên là chiến đấu với Dị Hình rồi.

Vừa nói, Đỗ Lan vừa động tay, các đầu dây trong tay nối lại với nhau, sau đó đứng dậy gõ mạnh một cái.

Vốn dĩ trên cái bàn bày đầy đồ tạp nhạp bỗng lóe lên điểm điểm lam quang, sau đó âm thanh khởi động vang lên.

Một mô hình 3D của phi thuyền xuất hiện trên chiếc bàn trắng, khiến tất cả mọi người đều giật mình, hệ thống này rõ ràng không hợp với phong cách của cả con tàu.

Cái này quá vi hòa.

Cảm giác cứ như một gã ăn mày lấy ra thỏi vàng vậy.

Trương Kiệt lúng túng nói.

Cái này có gì mà kỳ quái, cũng không phải công nghệ cao gì, ở thời đại di dân vũ trụ thứ này mới là bình thường, con tàu ông cụ 80 tuổi này mới là bất bình thường.

Đỗ Lan nói, Đây là hệ thống mới nhất được lắp vào để phi thuyền thông qua kỳ kiểm nghiệm 5 năm một lần, tiện thể nói luôn, chỗ này chính là được tu sửa cùng lúc đó.

Vậy tại sao trong phim không xuất hiện nhắc tới.

Trịnh Xá tò mò hỏi.

Đó là sợ khán giả thời đại đó không chấp nhận được, đương nhiên còn có lý do là kỹ thuật điện ảnh cũng không thể biểu hiện hoàn hảo hệ thống này.

Cho nên trong phim thiết lập chính là hệ thống này đã bị hỏng trước khi xuất phát, mọi người cũng thấy rồi đấy hiện tại bị tôi sửa xong rồi.

Đỗ Lan trưng ra vẻ mặt tôi rất giỏi, chỉ thiếu điều mở miệng bảo họ nịnh nọt mình một chút.

Nói đi cũng phải nói lại, đại sư, sao anh lại biết sửa cái này.

Chẳng lẽ chỗ hỏng này cũng là trong thiết lập ban đầu.

Chiêm Lam hỏi.

Đó đương nhiên không phải, là Chủ Thần động tay chân, thiết lập ban đầu chỉ có một câu hệ thống sụp đổ mà thôi, là Chủ Thần cụ thể hóa công tác phá hoại.

Nhưng xem ra Chủ Thần cũng chỉ phá hỏng đơn giản đường dây thôi.

Đỗ Lan nói như vậy, cũng khiến Sở Hiên càng thêm xác định suy đoán của mình, Đỗ Lan này nhất định là người dẫn đường, nếu không loại khoa học kỹ thuật vượt xa hiện thực này, ngay cả hắn cũng không thể trong thời gian ngắn hiểu thấu, càng đừng nói đến một đạo diễn.

Đây chính là hệ thống giám sát rồi, vận hành tách biệt với màn hình liên lạc của các phòng, được kết nối với camera giám sát.

Hiện tại chúng ta cần hình ảnh của tất cả các phòng và hành lang.

Đỗ Lan đưa tay chỉ trỏ trên hình ảnh phi thuyền ảo kia, từng bức từng bức hình ảnh bay ra.

Chỉ vào phòng nào, thì hiện ra hình ảnh phòng đó, thật sự là muốn xem đâu thì chỉ đó.

Tất cả các phòng đều hiện ra trước mắt họ, con Dị Hình Hoàng Hậu Alien Queen khổng lồ trong nhà kho cũng không ngoại lệ, khiến tất cả mọi người đều toát mồ hôi lạnh.

Xem ra đây chính là Boss chúng ta phải tiêu diệt.

Đỗ Lan huýt sáo một tiếng.

Phải nói đối với Trung Châu đội hiện tại, kẻ địch này có thể tiêu diệt toàn bộ bọn họ, trừ khi Trương Kiệt ra tay.

Hiện tại chúng ta xác định lại trang bị của mình một chút: bốn con dao găm, ba cây nỏ cường lực, mũi tên nổ có một ít, mũi tên thường có một ít, còn có một ít thuốc nổ dẻo C4.

Muốn nói hỏa lực thì cũng đủ rồi, vấn đề là làm sao bắn trúng Dị Hình.

Đỗ Lan nhìn mọi người, sau đó nhìn về phía nam mắt kính, Sở Hiên đại tá, Ở đây chỉ có một mình cậu là quân nhân, cậu có ý kiến gì

không.

Sở Hiên đẩy kính mắt, khiến mọi người không nhìn thấy ánh mắt của hắn: Hiện tại chúng ta ngoại trừ đối mặt với Dị Hình Hoàng Hậu, còn có Dị Hình du đãng trong không gian phi thuyền.

Có thể nói những con Dị Hình du đãng kia mới là uy hiếp lớn nhất đối với chúng ta.

Nếu để chúng ta đi tìm Dị Hình thì là không thể nào, chỉ sẽ bị Dị Hình tiêu diệt từng người một, cho nên chúng ta có thể thiết lập cạm bẫy, để Dị Hình tự mình bước vào, rồi tiêu diệt.

Sau khi tiêu diệt hết Dị Hình du đãng, chúng ta mới đi nhà kho.

Sở Hiên nói đến đây dừng lại một chút: Xét thấy đây sẽ là một trận khổ chiến, cho nên tôi yêu cầu phân phối lại vũ khí, Linh Điểm và Bá Vương tiếp nhận cung nỗ của vị tiểu thư Chiêm Lam này và Trương Kiệt.

Lời của Sở Hiên gây ra một trận trầm mặc, ý kiến của hắn không tồi, nhưng Dị Hình cũng không phải kẻ ngốc, làm sao sẽ tự mình chui vào cạm bẫy, vậy thì nhất định phải có mồi nhử mới có thể khiến Dị Hình cắn câu, điều này khiến tất cả mọi người đều đánh trống trong lòng.

Những lời phía sau cũng khiến mấy vị thâm niên giả không vui, người mới này cũng quá coi thường thâm niên giả rồi, đặc biệt là Chiêm Lam, cô tự tin đã huấn luyện nhiều ngày như vậy, thương pháp của mình sẽ không kém quân nhân.

Mà Trương Kiệt cảm thấy vũ khí là dùng để bảo vệ mạng mình, tại sao phải đưa cho đám người mới này.

Còn tâm trạng của Trịnh Xá thì càng phức tạp hơn, hắn rất đồng ý với cách của Sở Hiên, nhưng hành động lên thì quá nguy hiểm, nhưng mình lại không nghĩ ra cách nào khác.

Mà việc bảo đồng bạn của mình giao vũ khí ra cũng khiến Trịnh Xá không vui.

Vũ khí của bọn họ cũng không nhiều, giao ra rồi, lúc bọn họ gặp nguy hiểm thì giúp kiểu gì.

Hơn nữa Sở Hiên coi thường đồng bạn của mình như vậy, cũng khiến Trịnh Xá không vui.

Cuối cùng tất cả thâm niên giả đều nhìn về phía Đỗ Lan, hi vọng Đỗ Lan nói một câu.

Trịnh Xá, Trương Kiệt, hai người giao nỏ cho Linh Điểm và Bá Vương.

Chiêm Lam nếu không muốn mình bị coi thường thì hãy thể hiện ra cho bọn họ xem thử.

Đỗ Lan nói.

Trương Kiệt còn định nói gì đó, nhưng Đỗ Lan đã ngắt lời hắn: Trương Kiệt anh không phải còn có một khẩu Desert Eagle vô hạn đạn sao.

Còn Trịnh Xá cậu chỉ huấn luyện cận chiến, vẫn là giao cung nỗ cho người có kỹ thuật tốt hơn cậu đi.

Đã Đỗ Lan nói rồi, hai người đàn ông liền giao nỏ ra, mà Chiêm Lam cũng âm thầm hạ quyết tâm, phải cho ba tên người mới kia xem thành quả huấn luyện của mình.

Nỏ vừa vào tay, sắc mặt Bá Vương và Linh Điểm liền biến đổi, bọn họ chỉ có một cảm giác: Nặng.

Chính là nặng.

Ở đây liền có thể nhìn ra thành quả mười ngày huấn luyện của ba vị thâm niên giả trên Giới Vương Tinh rồi, cây nỏ kia cầm trong tay căn bản không cảm thấy trọng lượng gì, nhưng vào tay người thường thì có thể cảm nhận rõ ràng.

Linh Điểm và Bá Vương cũng không ngờ cây nỏ mà Chiêm Lam cũng có thể nhẹ nhàng cầm lên lại nặng như vậy, thoáng cái không chuẩn bị, lại làm rơi nỏ xuống đất.

Choang.

Sàn nhà phi thuyền vậy mà bị đập cho hơi lõm xuống.

Không thể tin nổi, không chỉ người mới, ngay cả bản thân thâm niên giả cũng không chú ý tới cây nỏ kia lại nặng như vậy.

Chẳng lẽ tôi vẫn luôn cầm thứ vũ khí nặng như vậy sao.

Trương Kiệt trừng lớn mắt nhìn đôi tay mình, dường như đôi tay này đã không phải là tay của hắn.

Chương 279

Trịnh Xá vẻ mặt mờ mịt, cũng là lần đầu tiên cảm giác được hóa ra sức lực của mình đã trở nên lớn như vậy.

Chiêm Lam cũng kỳ quái nhìn nỏ trong tay, lại nhìn cái dưới đất, tỏ vẻ mình cũng là một nữ hán tử.

Hành lang bên ngoài phòng động cơ là hành lang dài nhất trên phi thuyền, cũng là nơi ít ngã rẽ nhất và không có quá nhiều đường ống che khuất tầm nhìn.

Vì vậy, chỉ cần dẫn dụ Dị Hình đến đó, tuyệt đối có thể tiêu diệt nó.

Tuy nhiên, vẫn còn không ít vấn đề cần bàn bạc, thứ nhất là làm sao để dẫn dụ Dị Hình.

Lý Soái Tây, cậu đi.

Ở đây tất cả mọi người đều đã có vị trí, chỉ có cậu là chưa có tác dụng.

Trong không gian này, muốn sống sót thì nhất định phải chứng minh giá trị của bản thân.

Sở Hiên lạnh lùng nhìn Lý Soái Tây, muốn xem thử gã thanh niên vừa tốt nghiệp đại học này có cử động gì.

Lý Soái Tây hai mắt tối sầm, chỉ cảm thấy ánh mắt rơi vào trên người mình giống như dao cắt.

Hắn cảm giác như bị lột trần trói dưới ánh mặt trời, để mặc người ta vây xem.

Dù sao thì cũng là toàn thân khó chịu.

Đời người chính là phải đối mặt với không ngừng lựa chọn.

Lý Soái Tây vốn cũng chỉ là một thanh niên bình thường vừa tốt nghiệp chưa tìm được công việc ổn định.

Sự chênh lệch giữa nhà trường và xã hội khiến hắn cảm thấy vô cùng thất lạc, sau đó hắn liền đi tới nơi này.

Một nơi gọi là Không gian Chủ Thần, mạng sống của hắn bất quá chỉ là trù mã giá rẻ, hơn nữa hắn ngay cả cơ hội lựa chọn đặt cược cũng không có.

Lý Soái Tây, cậu nguyện ý không.

Sở Hiên hoàn toàn không có chút thương hại nào bức bách.

Sở Hiên đã đem kế hoạch nói toạc ra hết.

Chiêm Lam, Linh Điểm làm tay bắn tỉa, Bá Vương vốn là lính đánh thuê làm hỏa lực chính, mà Trịnh Xá và Trương Kiệt làm tiếp ứng, nếu xuất hiện vấn đề gì thì hai người bọn họ phải yểm hộ những người khác.

Sở Hiên sẽ ở lại phòng điều khiển làm chỉ huy, mà Đỗ Lan đã xác định rõ với tư cách là người dẫn đường, hắn không tham gia vào kế hoạch này.

Cho nên hiện tại là lúc Lý Soái Tây lựa chọn.

Phim Dị Hình hắn đã từng xem, tốc độ của Dị Hình rất nhanh, hắn rất có khả năng sẽ chết.

Nhưng hiện tại hắn không thể không đáp ứng, bởi vì những người khác đều đang nhìn hắn.

Nếu chính mình không đáp ứng, sau này khả năng sẽ không còn cơ hội hòa nhập vào đoàn thể này.

Trịnh Xá có chút đồng tình với Lý Soái Tây, hắn định đề xuất chính mình thay thế Lý Soái Tây, nhưng bị Chiêm Lam ngăn lại.

Mấy ngày chung đụng, Chiêm Lam coi như hiểu rõ Trịnh Xá, biết hắn là người khoan dung với người khác nhưng nghiêm khắc với bản thân, cho nên cô kéo Trịnh Xá lại, kẻo hắn phạm ngốc.

Được, tôi đi, nhưng tôi muốn vũ khí.

Lý Soái Tây nghiến răng nói.

Không thành vấn đề.

Sở Hiên nhìn về phía Đỗ Lan, Tác giả là người không tham gia kế hoạch, mời anh lấy vũ khí của mình ra.

Đỗ Lan nhún vai, trên tay hắn cũng chỉ có một thanh chủy thủ mà thôi.

Từ sau hông rút ra chủy thủ, làm vài động tác hoa mỹ, sau đó đưa cán dao cho Lý Soái Tây.

Một thanh chủy thủ rất vừa tay, nhưng Lý Soái Tây mảy may không cảm nhận được cảm giác an toàn.

Chẳng lẽ hắn còn có thực lực cận chiến với Dị Hình sao.

Bớt nói nhảm, kế hoạch bắt đầu.

Trừ Sở Hiên và Đỗ Lan, những người khác đều rón ra rón rén đi ra ngoài.

Trong hành lang rất yên tĩnh, cũng chỉ có lúc này mới làm cho người ta liên tưởng đến việc bọn họ đang ở trong một chiếc phi thuyền trôi nổi giữa vũ trụ.

Sở Hiên lẳng lặng nhìn chằm chằm màn hình, trên tai hắn đeo thiết bị liên lạc dự phòng mà Đỗ Lan tìm ra để giữ liên lạc với nhóm tiền tuyến.

Hắn vừa nhìn vừa nói: Cha tôi vẫn luôn rất muốn gặp anh, nói với anh một tiếng cảm ơn.

Đỗ Lan sững sờ: Cha cậu.

Vị nào.

Nhà khoa học cao cấp quốc gia, chuyên gia sinh học di truyền, Viện sĩ Sở Miểu.

Sở Hiên giới thiệu.

Sở Miểu.

Đỗ Lan nhớ ra rồi, chẳng phải là cái thằng nhóc năm mươi năm trước sao.

Nó vẫn khỏe chứ.

Ông ấy chết rồi.

Sở Hiên nói.

Tuy rằng không mang theo tình cảm, nhưng Đỗ Lan biết Sở Hiên đối với cha mình vô cùng tôn kính.

Vậy sao.

Đỗ Lan cũng thổn thức, không ngờ thằng nhóc tham ăn năm đó lại trở thành cha của Sở Hiên, thật đúng là nhìn không ra.

Ông ấy vẫn luôn nói với tôi, anh là người nổi tiếng nhất mà ông ấy quen biết, còn nổi tiếng hơn cả.

Sở Hiên nhớ tới người cha đáng kính của mình, vì quốc gia, ông ấy ba mươi năm chưa từng bước ra khỏi viện nghiên cứu bí mật, vì để nắm bắt cơ hội cho tương lai của đất nước, ông ấy đã cống hiến tất cả.

Quá khen rồi.

Đỗ Lan có chút kỳ quái, tại sao Sở Hiên dường như không giống với trong ký ức của hắn lắm.

Có thể nói cho tôi biết, anh trở thành Người Dẫn Đường của Chủ Thần từ lúc nào không.

Còn nữa, rốt cuộc là có Chủ Thần trước, hay là có phim điện ảnh của anh trước.

Sở Hiên hỏi.

Xem ra Sở Hiên vẫn là Sở Hiên, thế mà lại đánh bài tình cảm, vì để moi tin tình báo mà thật sự nguyện ý bỏ công sức.

Câu hỏi thứ nhất miễn trả lời.

Còn về câu hỏi thứ hai, tôi nghĩ cậu nhất định đã có đáp án của riêng mình.

Cậu không phải vẫn luôn nói sự tiến hóa của nhân loại có quá nhiều tính nhảy vọt sao.

Cậu nhất định đã biết tác dụng của Chủ Thần trong quá trình phát triển của nhân loại, vậy thì cậu cũng biết lịch sử của Chủ Thần còn dài hơn lịch sử xuất hiện của điện ảnh.

Người bên ngoài đang nơm nớp lo sợ lo lắng Dị Hình tập kích, mà Sở Hiên và Đỗ Lan lại đang tán gẫu, đúng là người so với người làm người ta tức chết.

Chủ Thần là cái gì tôi ngược lại không để ý, bởi vì tôi sớm muộn gì cũng biết.

Hiện tại anh có thể nói cho tôi biết thứ gì mới là thứ tôi thực sự quan tâm không, bởi vì điều này quan hệ đến sự tồn vong của những người này.

Sở Hiên đẩy mắt kính, hắn mới không quan tâm đến sự tồn vong của những người kia đâu, hắn chỉ quan tâm đến tình báo mà mình có thể đạt được.

Được rồi, nể tình cậu thành tâm muốn biết, tôi sẽ đại phát từ bi nói cho cậu.

Có điều, đã cậu tự tin có thể làm rõ Chủ Thần là cái gì như vậy, thế thì đợi sau khi cậu làm rõ rồi, nhớ phải nói cho tôi biết coi như thù lao trao đổi tình báo lần này, không biết có được hay không.

Đỗ Lan là người có thể lười thì cứ lười, trước đó hắn cũng từng mô phỏng hình thức năng lượng của Chủ Thần nhưng không có hiệu quả, xem ra Chủ Thần ít nhất cũng cùng cấp bậc với Rồng Thần Namek.

Thân thể hắn nhận được chúc phúc của Rồng Thần Namek, có thể mô phỏng các loại hình thức, nhưng lại không copy được năng lượng của Chủ Thần.

Cho nên Đỗ Lan muốn để Sở Hiên thay hắn nghiên cứu cho kỹ, luận về trí thương, Đỗ Lan cũng không bằng Sở Hiên.

Có thể.

Sở Hiên lại đẩy mắt kính, từ trong lời nói của Đỗ Lan, hắn đã hiểu được rất nhiều điều.

Vậy được, kỳ thực tôi không phải là Người Dẫn Đường.

Đỗ Lan nói ra câu đầu tiên đã khiến Sở Hiên có xúc động muốn thổ huyết.

Sở Hiên trầm mặc, hắn muốn xem thử Đỗ Lan rốt cuộc sẽ nói ra cái gì.

Kỳ thực Người Dẫn Đường chân chính là Trương Kiệt.

Tiếp đó Đỗ Lan liền liến thoắng bán đứng Trương Kiệt cho Sở

Hiên.

Hóa ra là như vậy.

Sở Hiên cảm thấy tình báo này rất quan trọng, Vậy còn anh.

Rốt cuộc là ai.

Tôi.

Tôi là người xuyên việt.

Đỗ Lan nhìn vào mắt Sở Hiên, ánh mắt hai người trong phòng chỉ huy tóe ra tia lửa.

Chương 280

Người xuyên việt.

Không sai, trong lòng cậu có phải đã bắt đầu cụ thể hóa không gian Chủ Thần thành một loại đồ vật đơn giản dễ hiểu nào đó, ân, chính là một cái ví von.

Đỗ Lan cười nói.

Sở Hiên sững sờ, đúng là như thế.

Từng thế giới trong không gian Chủ Thần giống như những cái hộp, hộp lớn lồng hộp nhỏ, muốn tự do thì nhất định phải nhảy ra khỏi cái hộp, cậu có phải cảm thấy như vậy không.

Không sai, Sở Hiên hiện tại đã có một suy nghĩ như vậy, nhưng hắn chưa bao giờ nói ra, Đỗ Lan đối diện làm sao biết được.

Chẳng lẽ hắn có thuật đọc tâm.

Sở Hiên, cậu là một người thông minh, nhưng chỉ có trí tuệ cũng không thể thay đổi được gì.

Mà tôi lại không thông minh bằng cậu, cũng không thích suy ngẫm như cậu.

Có điều có một điểm cậu phải biết, tôi đã xuyên qua không ít thế giới, kiến thức qua rất nhiều người và rất nhiều chuyện.

Lần này tới thế giới của các cậu, đối với tôi mà nói cũng chỉ là dừng chân ngắn ngủi mà thôi.

Tôi đã nói như vậy rồi, cậu hẳn đã biết tôi từ đâu tới rồi chứ.

Người xuyên việt, kỳ thực sau khi Đỗ Lan nói ra từ này, Sở Hiên cũng đã biết lai lịch của Đỗ Lan.

Không phải đến từ trong hộp, cũng không phải ngoài hộp.

Mà là đến từ một nơi hoàn toàn không liên quan đến cái hộp, một thế giới hoàn toàn mới.

Dù là Đại tá Sở, cũng khó tránh khỏi bị sốc.

Vốn tưởng rằng thế giới cái hộp Chủ Thần đã đủ đáng sợ rồi, hiện tại lại xuất hiện một người xuyên việt khó tin, Thế giới to lớn, quả thực là không thiếu cái lạ.

Ngay cả Sở Hiên cũng nói ra những lời như vậy, xem ra lai lịch của Đỗ Lan xác thực đã ảnh hưởng đến hắn.

Lý Soái Tây đã chết, chết ở không gian Chủ Thần.

Kỳ thực nhân vật như vậy chết ở đâu cũng giống nhau, bởi vì quá bình thường, không chịu nổi sóng gió.

Hắn rất nhanh sẽ bị người ta lãng quên.

Lúc hắn làm mồi nhử, một con Dị Hình dùng đuôi đâm xuyên người Lý Soái Tây.

Đỗ Lan từ trên màn hình giám sát nhìn thấy cảnh này, Lý Soái Tây chết rất uất ức.

Mà con Dị Hình đánh lén kia bị Linh Điểm nhanh tay lẹ mắt bắn trúng gáy, sau đó bỏ chạy.

Nếu sử dụng tên nổ thì có lẽ còn có cơ hội thành công, đáng tiếc Linh Điểm dùng là tên thường.

Kế hoạch không thành công như dự kiến, nhưng điều này cũng là bình thường, Lý Soái Tây có thể dẫn dụ tất cả Dị Hình vào bẫy mới là chuyện lạ.

Chỉ có thể nói Lý Soái Tây thực sự là quá vô dụng, trong lứa tân nhân cường nhân xuất hiện lớp lớp này, quá mức vô dụng.

Sắc mặt Trịnh Xá không tốt, không phải bị cái xác đứt thành hai đoạn dọa sợ, mà là một người sống sờ sờ bị giết ngay trước mắt hắn, mà hắn không có cách nào cứu người, cảm giác này làm hắn khó chịu.

Ngay từ đầu nên để tôi làm mồi nhử.

Trịnh Xá nói.

Đừng nói như vậy, anh có thể bảo vệ hắn một lúc, chẳng lẽ còn có thể bảo vệ hắn cả đời.

Nơi này là thế giới phim kinh dị, mỗi người đều phải độc lập mới được.

Cho dù hôm nay hắn không chết, cũng không thể xác định sau này có thể sống sót.

Trịnh đại ca, không chỉ riêng Lý Soái Tây, chúng ta nào có khác gì đâu.

Không hổ là nhà văn, Chiêm Lam khuyên giải người khác cũng rất có bài bản.

Trương Kiệt cũng đi tới nói: Không sai, chính là như vậy, ở cái thế giới chết tiệt này, chúng ta có thể làm chính là tận lực sống sót, chỉ riêng làm được điểm này đã rất phí sức rồi.

Haiz, Lý Soái Tây chết không thể trách bất cứ ai, đều là vì cái không gian chết tiệt này.

Được hai người đồng bạn an ủi, Trịnh Xá mới khôi phục lại chút ít.

Sở Hiên thu hết tình huống vào mắt, hắn vẫn muốn tiếp tục kế hoạch cạm bẫy: Trịnh Xá, lần này anh đi làm mồi nhử.

Được.

Đối với kẻ ngồi ở phòng chỉ huy, Trịnh Xá không có hảo cảm.

Giống như lúc chiến tranh, chiến sĩ ở tuyến đầu không có hảo cảm với binh lính hậu phương vậy.

Chính là nhìn không quen việc bản thân phải mạo hiểm còn Sở Hiên chỉ cần nói vài câu là có thể không phải trực tiếp đối mặt với Dị Hình.

Trịnh Xá mang theo sự lo lắng của đồng bạn đi một mình trong hành lang.

Nói thật chiếc phi thuyền này tuy rằng chật chội nhưng diện tích lại không nhỏ, trời mới biết Dị Hình sẽ trốn ở đâu.

Trong tay cầm chủy thủ, Trịnh Xá cảm giác bên người thực sự là quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức bản thân dường như đã chết rồi vậy.

Đột nhiên, phá vỡ sự tịch mịch, một bóng đen đánh lén về phía sau lưng Trịnh Xá, tiếng gió rít làm da đầu hắn tê dại.

May là cảm giác như vậy lúc huấn luyện ở Giới Vương Tinh đã gặp qua mấy lần, sau lưng có tập kích.

Trịnh Xá gần như liều mạng nhào về phía trước, khó khăn lắm mới tránh được cú đánh lén của Dị Hình.

Trong hoàn cảnh phức tạp, đánh lén chính là sở trường của Dị Hình.

Đặc biệt là khi thân thể màu đen ẩn vào bóng tối, người bình thường dùng mắt thường căn bản không thể phát hiện sự tồn tại của Dị Hình.

Không quan tâm đến cơn đau truyền đến từ xương sườn, Trịnh Xá nhanh chóng co chân, lộn một vòng về phía trước, sau đó đầu cũng không ngoảnh lại mà chạy thục mạng: Dị Hình ở sau lưng tôi.

Sở Hiên nhìn mà lắc đầu, trình độ này thực sự quá nghiệp dư.

Lúc đối mặt với dã thú, phải trực diện dã thú, sau đó từ từ lùi về phía sau.

Chứ không phải như Trịnh Xá quay lưng về phía Dị Hình, bởi vì hắn chạy không lại Dị Hình.

Dị Hình không chỉ có cái đầu to, còn có một đôi chân dài.

Thấy con mồi muốn chạy, nó liền co giò đuổi theo.

Con Dị Hình này và con trước đó giết chết Lý Soái Tây không phải cùng một con.

Nắm tay Trịnh Xá đầy mồ hôi, chỉ cảm thấy mông giống như bị lửa đốt, chỉ có thể chạy, một chút dũng khí quay đầu cũng không có.

Ngay trước đó không lâu hắn còn chỉ là một nhân viên văn phòng nhỏ bé, mà hiện tại đã có thể chạy đua cùng Dị Hình, tốc độ trưởng thành này đã rất kinh người.

Trương Kiệt nghe thấy tiếng hét của Trịnh Xá liền chạy ra, khẩu Desert Eagle trong tay bắn liên tiếp mấy phát về phía Dị Hình, nhưng đều bị Dị Hình tránh được.

Có điều cũng làm chậm tốc độ của Dị Hình, Trương Kiệt và Trịnh Xá cùng nhau chạy.

Cuối cùng, lần đầu tiên Dị Hình tiến vào cạm bẫy, hành lang dài bên ngoài phòng động cơ, Dị Hình truy kích con mồi xông vào phòng động cơ, sau đó nó nhìn thấy trên hành lang đặt hai vật vuông vức.

Ầm.

Lợi dụng thiết bị điều khiển từ xa tháo từ phòng chỉ huy để kích nổ bom tự chế, thành công trọng thương Dị Hình.

Máu chứa axit cực mạnh từ vết thương chảy ra ăn mòn sàn tàu.

Giải quyết nó đi.

Trương Kiệt đưa Desert Eagle cho Trịnh Xá, ra hiệu Trịnh Xá nổ súng để lấy điểm thưởng.

Vẫn là anh giết đi.

Đâu ra lắm lời thế.

Trương Kiệt nhét súng vào tay Trịnh Xá, Trong đội chỉ có điểm thưởng của cậu là 0, cậu không giết thì còn ai giết.

Trương Kiệt tự động bỏ qua mấy người mới.

Những người khác cũng không có ý kiến, ngay cả Sở Hiên cũng nói để cậu giết thì cậu cứ giết đi, kiểu cách làm gì.

Trịnh Xá bắn mãnh liệt vào đầu Dị Hình, cho đến khi trong đầu xuất hiện thông báo của Chủ Thần: Giết chết Dị Hình thường, nhận được 500 điểm thưởng.

Phần thưởng giết Dị Hình ngay từ đầu đã có trên vòng tay, nhưng cũng chỉ có Dị Hình thường.

Còn về giết Dị Hình Hoàng Hậu được thưởng gì thì lại không có.

Không gian Chủ Thần chính là có một điểm tốt như vậy, muốn xác định nhiệm vụ của mình có hoàn thành hay không rất trực quan.

Đó chính là nếu Chủ Thần cho bạn phần thưởng, vậy thì nhất định là đã hoàn thành.

Nếu bị khấu trừ phần thưởng, vậy thì nhất định là mình đã làm hỏng việc.

Chết rồi sao.

Trương Kiệt thấy Trịnh Xá gật đầu, rất là kinh thán, Bị thương nặng như vậy, còn phải tốn nhiều đạn như thế mới bắn chết.

Chương 281

Dị Hình này thuộc họ Tiểu Cường sao.

Sắc mặt những người khác cũng rất nghiêm túc, sinh mệnh lực của Dị Hình quá ngoan cường.

Lần sau chúng ta tăng thêm lượng thuốc nổ.

Bá Vương lấy C4 từ trong túi ra nói.

Nhưng Linh Điểm lại lắc đầu: Thuốc nổ nhiều hơn nữa sẽ làm nổ tung vách tường phi thuyền.

Vẫn là dùng biện pháp bảo hiểm nhất, đưa thuốc nổ vào trong cơ thể Dị Hình.

Linh Điểm có tự tin, chỉ cần tạo cho gã dù chỉ một giây ngừng lại, gã sẽ có nắm chắc giết chết Dị Hình.

Đỗ Lan nhìn bọn họ sầu mi khổ kiểm thảo luận, cảm thấy vô vị: Sở Hiên, chẳng lẽ cậu định cứ thế này dây dưa mãi, không có kế hoạch nào tốt hơn sao.

Vốn là có, nhưng tôi nhìn biểu hiện của mọi người thì phát hiện kế hoạch đầu tiên của tôi khả năng thành công không lớn.

Hóa ra kế hoạch mồi nhử này còn chưa phải là kế hoạch ưu tiên số một, mà chỉ là kế hoạch thăm dò Sở Hiên sắp xếp để xem thực lực từng nhân vật, mục đích của kế hoạch này không phải Dị Hình, mà là thăm dò lá bài tẩy của chính phe mình.

Vậy nói thử kế hoạch thứ nhất của cậu xem.

Trực tiếp tấn công kho hàng, như vậy tất cả Dị Hình du đãng đều sẽ về tổ bảo vệ Dị Hình Hoàng Hậu, kế hoạch đơn giản nhất trực tiếp nhất, chúng ta chơi một ván châm đối châm, mũi nhọn đấu đao sắc.

Sở Hiên còn nói ra một câu thành ngữ.

Bộ dạng như vậy mới giống bộ dạng của quân sư quạt mo.

Sở Hiên rốt cuộc vẫn là một con người, bất kể gen bị cải tạo thành bộ dạng gì, bản chất lại sẽ không đổi.

Bất kể có biểu hiện ra hay không, hắn xác thực là có tình cảm, hơn nữa còn rất phong phú.

Mọi người dừng tay.

Ngay lúc tất cả mọi người chuẩn bị tiến hành theo kế hoạch Vương đối Vương của Sở Hiên, Đỗ Lan đột nhiên lên tiếng.

Không phải thông qua thiết bị liên lạc mà là trực tiếp dùng Khí truyền âm thanh cho những người khác.

Sao vậy.

Trịnh Xá kỳ quái hỏi.

Tôi là muốn hỏi một chút các người còn di ngôn gì không, nếu có cơ hội tôi sẽ đem di ngôn của các người cho người nhà.

Đỗ Lan nói.

Đại sư, đừng có lúc nào cũng làm người ta giật mình như vậy, hơn nữa rốt cuộc anh làm thế nào vậy.

Chiêm Lam vỗ ngực, hiển nhiên là bị dọa nhảy dựng.

Các người cứ nói di ngôn trước đi, ở đây là không gian Chủ Thần chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Đỗ Lan nói, Đây là ưu đãi nể tình tố chất các người không tệ mới có đấy.

Đáng tiếc, trừ Chiêm Lam và Trịnh Xá, những người khác đều đã không còn người thân nào khác.

Tôi sẽ không chết, cho dù là phải giao đại cái gì, tôi cũng phải tự mình đi giao đại.

Trịnh Xá tự cổ vũ mình, không hổ là nhân vật chính, bất kể chuyện gì đều có thể hóa thành động lực cầu sinh.

Chiêm Lam nghe Trịnh Xá nói như vậy, cũng lấy lại dũng khí: Tôi cũng giống vậy.

Cửa lớn mở ra, tất cả mọi người đều nín thở ngưng thần.

Gào.

Tiếng thét khủng bố của Dị Hình Hoàng Hậu lập tức từ sau cửa truyền ra, khiến tất cả mọi người đều kinh hãi.

Linh Điểm là người đầu tiên động thủ, bắn một mũi tên qua khe cửa, trúng ngay mắt phải của Hoàng Hậu.

Sau đó Bá Vương lập tức ném thuốc nổ vào, tất cả mọi người đều ngồi xổm xuống.

Ầm ầm mấy tiếng nổ không quá kịch liệt đã mở ra con đường cho bọn họ.

Những quả trứng ôm mặt Facehugger phủ đầy kho hàng đã bị dọn sạch một ít, đủ cho mấy người đi vào.

Sàn nhà ướt át và nhầy nhụa khiến người ta buồn nôn.

Dị Hình Hoàng Hậu bị thương đang triệu hoán những đứa con của nó.

Dị Hình phân bố khắp nơi trên thuyền lập tức tụ tập lại, đây sẽ là trận quyết chiến cuối cùng.

Trương Kiệt, Bá Vương, các anh đặt thuốc nổ theo những điểm tôi đã bảo.

Sở Hiên từng bước từng bước sắp xếp, giống như một vị tướng quân, Trịnh Xá, chuẩn bị trực diện thu hút sự chú ý của tất cả Dị Hình.

Chiêm Lam và Linh Điểm phụ trách cầm chân Dị Hình Hoàng Hậu.

Sở Hiên đã có thể nhìn thấy thắng lợi trong tương lai, cho dù thắng lợi được xây bằng xương trắng, hắn cũng sẽ không để ý.

Hắn tin rằng chỉ cần đặt thuốc nổ đúng vào những điểm hắn tính toán, những con Dị Hình kia một con cũng sẽ không còn.

Cấu trúc phi thuyền đã được hắn ghi nhớ trong đầu, cho nên hắn nắm chắc mười phần.

Đương nhiên vốn dĩ hắn định cái gì cũng không nói, chỉ phân phó việc Bá Vương và Linh Điểm phải làm, sau đó gài bẫy bộ ba Trịnh Xá một chút.

Nhưng đã bị Đỗ Lan ngăn cản.

Sống mấy trăm năm, tuy rằng trí thương không bằng Sở Hiên, nhưng kinh nghiệm thì vẫn có.

Đỗ Lan liếc mắt liền nhìn ra Sở Hiên định gài người.

Sở Hiên luôn luôn như thế, mưu tính của hắn sẽ không nói cho người khác, hắn giỏi sử dụng dương mưu.

Hoặc là những sắp xếp thoạt nhìn vô ý, cuối cùng đồng đội của hắn lại chỉ có thể xả thân đi hoàn thành, bởi vì không đi hoàn thành thì chính là chết.

Đỗ Lan không thích như vậy, tuy rằng Sở Hiên rất mạnh, rất thông minh.

Nhưng đặc điểm của người thông minh chính là coi thường người bình thường, hơn nữa thích coi người bình thường là quân cờ của mình.

Sở Hiên tuy rằng không đến mức ác liệt như vậy, nhưng xác thực cũng có khuynh hướng phản xã hội và phản nhân loại.

Cho nên Đỗ Lan ra tay, để Sở Hiên biết mọi mưu lược trước mặt sức mạnh tuyệt đối đều là vô dụng.

Ảo thuật.

Vì thời gian có hạn, Đỗ Lan chọn giao lưu với Sở Hiên trong thế giới ảo thuật.

Đó là cuộc so tài kéo dài mấy chục năm.

Đỗ Lan dạy cho Sở Hiên rất nhiều thứ, quan trọng nhất chính là đại trí tuệ chân chính.

Đại trí tuệ không phải trí thương, mà là một thứ vĩ đại hơn tương tự như tuệ căn.

Đây là thứ Sở Hiên vốn có, bị Đỗ Lan dẫn đạo ra.

Sở Hiên, một người được điều chỉnh gen, không có cảm giác đau, vị giác v. v.

đè nén tình cảm, từ nhỏ đã khác người.

Điều này tạo thành tính cách hiện tại của hắn, làm một cỗ máy có lẽ rất đáng giá, nhưng làm người thì lại vô cùng thất bại.

Giống như trong nguyên tác lúc ở thế giới The Grudge Chú Oán, trăm phương ngàn kế truyền tư liệu kẻ địch cho Trịnh Xá để Trung Châu đội giành thắng lợi.

Sở Hiên làm như vậy vì cái gì.

Đương nhiên, Đỗ Lan cũng không biết.

Có lẽ chỉ là muốn cho Trung Châu đội thấy thực lực của mình, tiện thể để bọn họ nhớ kỹ mình, để mình có cơ hội phục sinh, nếu là như vậy thì Sở Hiên cũng không phải là người, mà là quái thai rồi.

Sở Hiên chân thực, là một Thần khao khát trở thành phàm nhân, Thần của trí tuệ.

Trong hiện thực, trí tuệ của hắn bị trói buộc, nhưng ở không gian Chủ Thần, Sở Hiên vốn có thể hoàn toàn không chịu trói buộc mà trở thành Thần của Trung Châu đội, nắm toàn bộ bọn Trịnh Xá trong tay, nhưng hắn không làm như vậy.

Việc hắn làm là khiến bọn Trịnh Xá sinh lòng đề phòng với mình mà xa lánh mình.

Bởi vì Sở Hiên sợ hãi chính mình sẽ không chịu nổi cám dỗ, trở thành Thần thực sự, trở thành vị Thần miệt thị tất cả.

Giống như khao khát trinh thám tội phạm, trong tiềm thức Sở Hiên cũng khao khát thi triển tất cả trí tuệ của mình.

Nhưng cũng giống như thám tử, thám tử sẽ không tự mình đi gây án, cho nên Sở Hiên vẫn khống chế chính mình không để trí tuệ của mình bạo tẩu.

Vì để áp chế dục vọng của bản thân, Sở Hiên đã chọn một con đường mà tất cả mọi người đều sẽ không chọn.

Có lẽ khi mới vào không gian Chủ Thần Sở Hiên cũng chưa học được cách khống chế trí tuệ của mình ngay lập tức, mãi đến sau khi phục sinh, trải qua sinh tử, hắn mới học được phương pháp nắm giữ chính mình.

Sở Hiên nói hắn là lý trí, nhưng đó chỉ là cảm xúc của hắn, có thể không để ý đến sống chết của bản thân.

Mà lý trí lại không nằm ở trí tuệ, trí tuệ sẽ làm hắn hoàn toàn đánh mất chính mình, biến thành một kẻ chỉ cầu chưởng khống.

Trí tuệ của hắn dùng để phá hoại, đủ để quấy nhiễu cả không gian Chủ Thần.

Chương 282

Dùng để sinh tồn, có thể làm cho Trung Châu đội trở thành tồn tại nhảy ra khỏi cái hộp.

Trong thế giới ảo thuật, Đỗ Lan đã tiến hành tham thảo từ nông đến sâu.

Đối với kế hoạch gài đồng đội và kẻ địch của Sở Hiên đã đưa ra phê phán.

Cậu như vậy là không kết bạn được đâu.

Đỗ Lan nói, Cậu phải học cách tin tưởng, tin tưởng đồng đội, cũng phải tin tưởng chính mình.

Hiện tại cậu chỉ tin tưởng vào cái IQ 220 của mình, là hành vi vô cùng ngu xuẩn.

Tôi lập kế hoạch, tịnh sẽ không giết chết bọn họ, chỉ cần bọn họ hoàn thành thì kết quả sẽ là điều tất cả mọi người đều mong muốn.

Sở Hiên bình thản nói.

Cậu tự tin như vậy, đừng quên thân phận của mình, cậu bất quá vẫn là một con người.

Đỗ Lan nói, Mà con người thì sẽ có cực hạn, cho dù cậu nói cậu sớm đã siêu thoát trí tuệ của phàm nhân, nhưng cậu vẫn là người.

Vẫn là người.

Sở Hiên ngược lại rất thích câu nói này, không sai, từ nhỏ hắn đã hy vọng mình có thể giống người bình thường, nhưng ánh mắt tất cả mọi người nhìn hắn đều điên cuồng như vậy, cũng chỉ có cha hắn còn đối xử với hắn như trẻ con bình thường, cho hắn đồ chơi, còn kéo hắn xem những bộ phim hắn không thích xem.

Không sai, cậu vẫn là một con người, hoặc là sau này sẽ không phải, nhưng hiện tại cậu ít nhất vẫn là một con người, cho nên hãy học cách suy nghĩ giống người bình thường.

Suy nghĩ của người bình thường, đó là như thế nào.

Giống như anh.

Sở Hiên hỏi, tuy hắn cảm thấy câu hỏi này rất bình thường, nhưng lại đả kích Đỗ Lan.

Đỗ Lan cũng bất quá là trí tuệ phàm nhân: Cậu không biết, vậy thì đi học tập đi.

Thế giới này tuy là giả, nhưng tất cả những gì cậu trải qua đều sẽ vô cùng chân thực.

Cảm nhận hỉ nộ ái ố của phàm nhân, thử bước đến gần họ, giao lưu với họ, hiểu sự khiếp nhược và nhỏ bé của họ, học tập sự dũng cảm và vĩ đại của họ.

Cho dù không cảm nhận được vị ngọt và hương thơm của táo cam, cũng có thể nhìn thấy niềm vui và nụ cười của người ăn.

Trong ảo thuật, Đỗ Lan cấu tạo thế giới, Sở Hiên trải qua tất cả.

Từ sinh ra đến tử vong.

Đây là Tranh Phong Cảnh.

Cho dù Sở Miểu đã chết từ trước khi bộ phim mới Tranh Phong Cảnh của Đỗ Lan công chiếu rất lâu, nhưng Sở Hiên vẫn lãng phí 100 tiếng đồng hồ một mình xem hết cả bộ phim.

Chính hắn cũng không biết tại sao mình lại làm như vậy.

Tranh Phong Cảnh là những hình ảnh Đỗ Lan quay lại sau khi trải qua nhiều thế giới cắt ghép thành, hiện tại trong thế giới ảo giác, Đỗ Lan cấu tạo ra một thế giới hỗn tạp.

Có Dragon Ball, có Naruto, có One Piece.

Sở Hiên xuất hiện tại đây, nơi hắn sinh ra gọi là Tây Chi Đô, là công tử của Tập đoàn Capsule.

Trong ảo giác, Sở Hiên rất bình thường, hắn có thể cảm giác được mùi vị, cảm giác được đau đớn, giống như The Matrix đã nói, cảm giác chẳng qua là tín hiệu điện tử do đại não phát ra mà thôi.

Tất cả đều rất mới lạ, nơi này có khoa học kỹ thuật vượt xa Trái Đất, cũng có võ công khiến người ta khó tin.

Sở Hiên trải qua tuổi thơ khác biệt, trở thành một thanh niên, ở đây hắn không còn đè nén trí tuệ của mình, trở nên tùy ý.

Hắn có thể vô câu vô thúc học tập, cũng có thể thỏa thích thể hiện năng lực của mình.

Hầu như không dựa vào sức mạnh cha ông, hắn đã trở thành một doanh nhân khá có ảnh hưởng, đồng thời cũng đến tuổi bàn chuyện cưới hỏi.

Kết hôn rồi, lại một trải nghiệm chưa từng có.

Tình yêu.

Sở Hiên tự mình nói không rõ, nhưng hắn xác thực cảm giác được một loại cảm giác khác biệt, an tâm.

Đương nhiên, chỉ có như vậy thì cái ác của Sở Hiên sẽ không xuất hiện, vậy thì cái thiện của hắn cũng sẽ không hoàn thiện.

Chiến tranh bắt đầu, cả Tây Chi Đô bị bốc hơi, người nhà của Sở Hiên toàn bộ chết đi.

Sụp đổ.

Không, Sở Hiên không sụp đổ, mà là tham quân.

Tại quân đội, trường giết chóc kích phát tất cả tiềm lực của hắn.

Dụng binh như thần, Sở Hiên gần như xoay chuyển cả chiến cục.

Kẻ sở hữu Trái Ác Quỷ Hưởng Lôi bị kế hoạch của Sở Hiên đánh bại dễ dàng, Cửu Vĩ cũng bị cạm bẫy bắt giữ.

Còn lại kẻ địch cuối cùng, cũng là kẻ mạnh nhất, Siêu Saiyan trong truyền thuyết Broly Bố La Lợi, cũng là kẻ đầu sỏ giết chết gia đình Sở Hiên.

Sở Hiên phát huy trí tuệ của mình đến cực hạn, lợi dụng tất cả những gì trong tay có thể lợi dụng, nhưng Broly quá mạnh mẽ, ngay cả Rồng Thần cũng không làm gì được.

Cảm giác tuyệt vọng này làm Sở Hiên toàn thân run rẩy.

Đại tá, đừng quản kế hoạch gì nữa, chúng tôi đã ôm quyết tâm tất tử, lên đi.

Cho dù chết cũng phải chết như một thằng đàn ông.

Thuộc hạ của Sở Hiên toàn bộ nhìn hắn.

Đời người, những gì nên trải qua Sở Hiên hiện tại đều đã trải qua một lần.

Lúc tỉnh lại, hoặc là mình lại phải mất đi những thứ này rồi.

Sở Hiên lẩm bẩm tự nói.

Đạt được cảm giác thì đó là vui sướng, mất đi người thân là bi thương, ác đấu kẻ địch là phẫn nộ và chán ghét, trước mặt Broly là tuyệt vọng còn có sợ hãi.

Các người đều không sợ chết sao.

Sở Hiên hỏi.

Đại tá ngài sợ không.

Tôi không sợ.

Sở Hiên đương nhiên không sợ chết.

Tôi tin tưởng Đại tá, cho nên tôi cũng không sợ.

Lịch kinh 30 năm, Sở Hiên trong thế giới ảo giác cuối cùng vẫn bị Broly đánh chết, sau đó thế giới dừng lại.

Vui vẻ không.

Trong tai truyền đến thanh âm của Đỗ Lan.

Sở Hiên mở mắt ra, lại là cảnh tượng hỗn độn trước khi bắt đầu, nhìn quanh bốn phía, lại nhìn chính mình: Dường như đã mơ một giấc mơ kỳ quái.

Không chỉ kỳ quái, còn rất thú vị.

Sở Hiên, hiện tại có cảm giác gì.

Tôi rất muốn đấm anh một trận.

Sở Hiên nói.

Rất tốt, bắt đầu cậu đã học được cách ghét một người rồi.

Đỗ Lan rất hài lòng, muốn đánh người đó là chuyện tốt, chứng tỏ cảm xúc có dao động.

Hiện tại chúng ta ra ngoài sao.

Sở Hiên vẫn chưa thoát khỏi mộng cảnh.

Đương nhiên, sau khi trở về, cậu vẫn là Sở Hiên kia, ăn không ra mùi vị mỹ thực, có phải không muốn trở về không.

Nếu nguyện ý tôi có thể sáng tạo một thế giới vĩnh hằng, để cậu vĩnh viễn sinh sống ở đó, rời xa trần thế, chỉ có du nhiên tự đắc.

Cậu nguyện ý không.

Sở Hiên không nhìn Đỗ Lan: Về thôi, chúng ta mau chóng kết thúc bộ phim Dị Hình này đi.

Chúng ta lãng phí quá nhiều thời gian rồi.

Cũng không bao lâu, vài phút mà thôi.

Có điều đã cậu nói, vậy thì về thôi.

Chuẩn bị xong, chúng ta trở về.

Tôi có thể hỏi anh một câu không.

Đương nhiên có thể.

Cậu muốn hỏi gì.

Đỗ Lan dừng lại kỳ quái nhìn Sở Hiên, Sở Hiên đã có biến hóa rất lớn, Đỗ Lan có thể cảm giác được.

Anh tin tưởng tôi không.

Một câu hỏi kỳ quái.

Nhưng Đỗ Lan cười: Tôi đương nhiên tin tưởng cậu, vậy cậu tin tưởng chúng tôi không.

Tôi vẫn luôn tin tưởng.

Không sai, cho dù kế hoạch của Sở Hiên đều gài hàng như vậy, nhưng hắn sắp xếp những kế hoạch này hoàn toàn là tin tưởng chỉ cần đội viên của hắn nỗ lực thì nhất định có thể làm được.

Trong nguyên tác, Sở Hiên đối với Lý Soái Tây cũng là như vậy, hắn không phải muốn bức tử Lý Soái Tây, hắn tin tưởng Lý Soái Tây có thể làm được, đáng tiếc Lý Soái Tây không tin tưởng Sở Hiên.

Trong nguyên tác, Sở Hiên để Trịnh Xá mang theo tư liệu bí mật về thế giới hiện thực, cũng là tin tưởng Trịnh Xá có thể bảo vệ tốt La

Lỵ và đem tin tức truyền đến.

Dù sao Sở Hiên cũng là điển hình của kiểu người tốt ép cậu là vì muốn tốt cho cậu.

Không nói toàn bộ kế hoạch cho cậu là để khảo nghiệm năng lực ứng biến lâm sàng của cậu, nếu không hoàn thành nhiệm vụ, vậy chính là phụ lòng tin tưởng của Sở Hiên, đáng đời chết đi.

Chương 283

Nếu hoàn thành nhiệm vụ, đó là chứng minh Sở Hiên mắt nhìn tốt, tuệ nhãn thức nhân cười.

Dù sao Sở Hiên là người tốt, đây là điều không thể nghi ngờ.

Dị Hình toàn bộ tụ tập tại kho hàng.

Lúc này, phòng điều khiển đột nhiên vang lên tiếng cảnh báo: Trình tự tự hủy khởi động, cự ly dẫn nổ còn hai mươi phút.

Chủ Thần thay đổi kịch tình.

Sở Hiên nói chém đinh chặt sắt, Mọi người đều nghe thấy rồi chứ, tốc chiến tốc thắng.

Tôi cũng muốn.

Trịnh Xá hiện tại đang đối mặt với Dị Hình Hoàng Hậu công kích mãnh liệt, may là hắn ở dưới trọng lực gấp mười lần luyện ra thân thủ vô cùng nhanh, thân hình nhanh chóng né tránh.

Nhưng lúc này, một nhóm người trừ Dị Hình Hoàng Hậu, còn phải cầm chân năm con Dị Hình khác, hoàn toàn là bị áp chế.

Còn một chút nữa, nếu còn không xong, chúng ta sẽ bị Chủ Thần toàn diệt.

Trương Kiệt phía sau vẫn luôn bị Dị Hình cùng truy mãnh đánh, mà cạm bẫy ngay trước mắt.

Lúc đuôi Dị Hình sắp đâm trúng Trương Kiệt thì xuất hiện một sự khựng lại, sau đó Trương Kiệt nhảy về phía trước, Dị Hình lúc này mới lại động đậy, một chân đạp vào cạm bẫy.

Giết chết Dị Hình thường, thưởng 500 điểm thưởng.

Trương Kiệt vừa nghe, trên mặt lập tức có nụ cười: Mẹ kiếp, cuối cùng tiểu gia cũng kiếm được.

Bên kia, Linh Điểm và Chiêm Lam cũng đã hoàn thành nhiệm vụ của họ, thành công bắn nổ đầu hai con Dị Hình.

Thời gian chỉ còn năm phút.

Cánh tay trái Trịnh Xá gãy rồi, ngã trên sàn tàu bị đè gãy, nhưng đau đớn như vậy hắn có thể nhịn được.

Bò dậy, tay phải cầm chủy thủ chém đứt con Facehugger đang bay tới, đứng lên, lần nữa lao về phía Dị Hình Hoàng Hậu.

Dị Hình Hoàng Hậu cũng không phải là không bị thương, chủy thủ của Trịnh Xá cũng rạch không ít vết thương trên người nó.

May mà chủy thủ chịu được axit, nếu không đã chỉ còn lại cái cán.

Còn có hai con Dị Hình, bị Bá Vương dẫn vào trong bẫy, ầm một tiếng đều bị thương.

Sau đó Bá Vương học theo nữ nhân vật chính trong phần 4, lôi cái lưỡi bản thể trong miệng Dị Hình ra, đạp dưới chân, giết chết hai con Dị Hình.

Còn ba phút, tất cả mọi người đều chạy tới trước mặt Dị Hình Hoàng Hậu.

Đối mặt với kẻ địch, Dị Hình Hoàng Hậu đứng lên, nhưng lại bị tên nổ đánh ngã xuống đất.

Linh Điểm và Chiêm Lam bắn chéo cánh sẻ, Bá Vương cũng ném toàn bộ thuốc nổ cuối cùng lên người Dị Hình Hoàng Hậu.

Phút cuối cùng, Dị Hình Hoàng Hậu vẫn chưa chết.

Ba mươi giây cuối cùng, vẫn chưa chết.

Trịnh Xá lao lên, tay phải đưa chủy thủ ra, cả cánh tay phải đều đi vào thân thể Dị Hình Hoàng Hậu.

A.

Máu Dị Hình Hoàng Hậu đem nửa người Trịnh Xá thiêu thành than đen, đây là do axit đậm đặc làm cơ bắp mất nước, cộng thêm ăn mòn.

Trịnh Xá vì cả đoàn đội lại chơi liều một lần.

Ba giây cuối, hai giây, Dị Hình vẫn đang rên rỉ.

Giây cuối cùng, Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện, sau đó nhét một quả cầu Khí Ki vào trong não Dị Hình Hoàng Hậu.

Dị Hình kết thúc.

Bọn họ đều chế tạo phụ nữ, sao cậu còn đứng ở đây, tối muộn không ngủ sao.

Đỗ Lan nhìn thấy Sở Hiên một mình đứng dưới quang cầu, liền biết Sở Hiên nhất định là đang nghiên cứu đồ vật trong Chủ Thần.

Chủ Thần tịnh không có trí tuệ phải không.

Sở Hiên hỏi.

Tôi không phải đã nói tôi không phải Người Dẫn Đường rồi sao.

Cậu còn hỏi tôi làm gì.

Đỗ Lan vung tay một cái, một bộ ghế sofa tổ hợp xuất hiện trong không gian, Ngồi.

Tại sao nói Chủ Thần không có trí tuệ.

Đỗ Lan hỏi.

Sở Hiên cũng không khách khí, ngồi xuống: Căn cứ vào mức độ quen thuộc của anh đối với phim ảnh, tôi có thể biết Chủ Thần đối với phim của anh cơ bản chính là sao chép y nguyên mà thôi, cho nên tôi mới suy đoán như vậy.

Nhưng muốn chứng thực còn phải thực nghiệm thêm một bước.

Cậu không phải lại định gài Trịnh Xá chứ.

Tôi khuyên cậu vẫn nên dừng tay đi.

Muốn truyền tin tức gì đến thế giới hiện thực thì tôi ngược lại có thể giúp cậu, hơn nữa tôi cũng biết Chủ Thần xác thực chính là như cậu đoán, một cái máy tính tinh mật, tịnh không có ý thức của riêng mình.

Sở Hiên, hiện tại cậu đã là một thành viên của đội ngũ này, chúng ta phải làm chính là phát triển Trung Châu đội trở thành đội ngũ mạnh nhất, vượt qua các đội ngũ khác.

Các đội ngũ khác.

Anh nói không gian Chủ Thần còn có đội ngũ khác.

Sở Hiên tuy rằng hỏi, nhưng không cần trả lời, Không sai, nhất định là như vậy, không gian này chính là giống như nuôi Cổ Trùng, chỉ cần người chiến thắng cuối cùng, những đội ngũ khác đều không cần thiết.

Sở Hiên biết tin tức này cảm thấy áp lực, nhưng lập tức lại hưng phấn lên.

Chỉ có hoàn cảnh như vậy mới có thể triển hiện tài hoa của hắn.

Nhưng hắn còn có nghi vấn: Anh đã không phải là Người Dẫn Đường, làm sao biết được những tin tức này.

Tôi tự có phương pháp của tôi, thủ đoạn của tôi cậu cũng không phải chưa từng thấy.

Đỗ Lan pha chút tự mãn.

Nói đến Người Dẫn Đường, Sở Hiên cũng nhíu mày: Trương Kiệt rốt cuộc có tính toán gì.

Đã biết Trương Kiệt là Người Dẫn Đường, Sở Hiên cũng đặc biệt quan sát một chút, nhưng phát hiện Trương Kiệt rõ ràng thực lực cường kình, lại nơi nơi giấu nghề, không biết đang mưu tính cái gì.

Đừng quản Trương Kiệt có tính toán gì, dù sao binh đến tướng chặn nước đến đất ngăn.

Để chúng ta bàn về phương hướng tương lai của đội ngũ này đi.

Đỗ Lan đối với game nuôi dưỡng là có hứng thú nhất.

Đối diện là Đỗ Lan, cho nên Sở Hiên tuy rằng bỉ thị trí thương của Đỗ Lan, nhưng đối với hắn vẫn có thể nói chuyện đàng hoàng: Nếu tôi không sai, sai lầm như vậy tôi xưa nay chưa từng phạm phải.

Biên chế đầy đủ của Chủ Thần hẳn là 40 người, tất cả Luân Hồi Giả và người họ chế tạo.

Chúng ta cứ tính theo biên chế đội ngũ 40 người, hiệu quả dự kiến của tôi là chia 40 người thành hai tiểu đội, khoa học kỹ thuật và ma pháp mỗi bên một đội.

Mỗi đội ngũ hai mươi người, lại chia làm chiến lực cận chiến chủ yếu, chiến lực bắn tỉa tầm xa chủ yếu, chiến lực chi viện phản ứng nhanh, nhân viên phụ trợ, nhân viên hậu cần.

Số lượng cụ thể của mỗi bộ phận do tố chất cá nhân quyết định.

Đỗ Lan gật gật đầu, một sự phân phối rất ung dung, nhưng nhân vật có thể khiêu chiến cực hạn 40 người của Chủ Thần cũng không nhiều: Vậy cậu có nghĩ tới phương hướng cường hóa của các đội viên không.

Cơ Nhân Tỏa là bắt buộc phải có, bởi vì Cơ Nhân Tỏa có thể làm cho người ta trong thời gian ngắn nảy sinh bước nhảy vọt về chất, cho nên là lá bài tẩy lật bàn lúc nguy cơ quan đầu.

Những cái khác thì phải xem cá nhân, tôi đã xem qua mục lục hoán đổi của Chủ Thần, cường hóa cũng chỉ có mấy loại đó.

Một loại chính là trực tiếp đề cao tố chất thân thể, nhanh nhất, tệ đoan cũng lớn nhất, bởi vì thân thể lại có cực hạn, hơn nữa tố chất thân thể tốt cũng không đại biểu là nhất định có thể thích ứng.

Loại thứ hai chính là hoán đổi huyết thống, tốc độ cũng rất nhanh, có thể nói là lập tức thấy hiệu quả, nhưng hoán đổi huyết thống đồng nghĩa với việc trở thành một sinh vật khác ngoài nhân loại, biến hóa này có ảnh hưởng hay không hiện tại chưa biết.

Thứ ba là hoán đổi nội lực, cái này ngược lại có thể thử một lần.

Loại thứ tư, là hoán đổi một loại kỹ năng hoặc chiêu thức nào đó, cũng là biện pháp tốc thành, nhưng tôi cảm thấy cái này hạn chế quá nhiều, chiêu thức sau khi hoán đổi sẽ không trưởng thành, có lẽ sơ kỳ hiệu quả không tệ, nhưng tôi sẽ không đề cử.

Thứ năm chính là hoán đổi bí tịch võ công, tự mình từ từ luyện, phối hợp phương thức thứ ba, ngược lại cũng là lựa chọn không tồi, chỉ là người cũng có thể chất khác nhau, không nhất định tự mình chọn chính là thích hợp với mình, nếu luyện sai, vậy khả năng vĩnh viễn cũng sẽ không đại thành.

Sở Hiên dừng lại một chút, bởi vì đây vẫn chỉ là cường hóa cá nhân, phía sau còn có cường hóa khoa học kỹ thuật phải nói, Còn có một loại chính là phớt lờ cường hóa nhục thể, mà chuyên công khoa học kỹ thuật, giống như Iron Man vậy.

Nhưng muốn đạt tới trình độ đó thì khoa học kỹ thuật bình thường là không đủ, nhất định phải đạt tới trình độ Hắc Khoa Kỹ Black

Technology mới có thể thích ứng các loại phim kinh dị.

Đỗ Lan gật gật đầu, cơ bản các phương thức cường hóa của Chủ Thần đều bị Sở Hiên tổng kết hết.

Rốt cuộc là Sở Hiên, tiến vào không gian Chủ Thần mới mấy tiếng đồng hồ, đã có cả một đống kết luận như vậy.

Không tệ, ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu cường hóa theo biện pháp của cậu, sau đó tôi sẽ tiến hành huấn luyện cho các cậu.

Đỗ Lan đứng lên chuẩn bị đi, Nếu tịch mịch thì cũng tự tạo cho mình một người phụ nữ đi.

Nói xong còn ném cho Sở Hiên một ánh mắt cậu hiểu mà.

Sở Hiên không nói gì, nhưng hắn đã nói muốn khiêu chiến cực hạn 40, vậy thì sẽ không thảo suất tạo người cho chính mình.

Đỗ Lan đang chuẩn bị về phòng, đột nhiên dừng lại: Cậu có phải định để Trịnh Xá đem tin tức của Chủ Thần thần không biết quỷ không hay truyền đến hiện thực không.

Cậu đừng để Trịnh Xá đi nữa, tôi giúp cậu đi truyền.

Kẻo Trịnh Xá lại bị cậu gài thêm một lần.

Cũng không đợi Sở Hiên trả lời, Đỗ Lan trực tiếp về nhà, hắn lại thuấn di về hiện thực rồi.

Sau khi Dị Hình kết thúc ngày thứ hai, tất cả mọi người đều tụ tập dưới quang cầu.

Linh Điểm và Bá Vương cũng đều tự tạo người, chỉ có Sở Hiên vẫn lẻ loi một mình.

Đỗ Lan hiện tại cũng có điểm thưởng, cuối cùng bổ đao giết chết Dị Hình Hoàng Hậu nhận được 5000 điểm thưởng, cộng thêm 1000 cơ sở, là có 6000.

Chương 284

Còn có một kịch tình chi tuyến cấp C, cũng coi như không tệ.

Hơn nữa hắn đã nghĩ kỹ hoán đổi cái gì rồi, nhất định sẽ làm cho hắn nâng cao một bước.

Sở Hiên đứng dưới quang cầu, nói ra thành quả nghiên cứu Chủ Thần của mình, trong đó có mấy điều rất quan trọng.

Một là hoán đổi thời gian về hiện thực.

Hai là đi đến thế giới phim kinh dị trong quá khứ đã từng mở ra.

Ba là nguyên liệu rẻ hơn thành phẩm rất nhiều.

Bốn là phân loại vật phẩm hoán đổi, ma pháp truyền thuyết, khoa học kỹ thuật, còn có những thứ khác.

Năm chính là phát biểu khiến tất cả mọi người đều không thích: chế tạo phụ nữ là xung động nguyên thủy ngu xuẩn nhất của đàn ông.

Nhưng Trịnh Xá phản bác rằng tìm kiếm một trụ cột tinh thần cũng không phải không có đạo lý.

Tóm lại cuối cùng Sở Hiên cũng không nói gì, nhưng hắn hiện tại coi như biết cửa ải đầu tiên khiêu chiến 40 người khả năng chính là phải để đồng đội của mình đồng ý đưa người yêu của bọn họ vào trong phim.

Không dễ dàng a.

Cuối cùng, Trịnh Xá vẫn quyết định mang theo La Lỵ đi thế giới hiện thực một lần, giao đại với trong nhà một chút.

Sở Hiên không có động tác gì, đã Đỗ Lan nói sẽ giúp đỡ, vậy thì Sở Hiên chọn tin tưởng Đỗ Lan.

Trịnh Xá biến mất, trở lại trong văn phòng của hắn, cùng với La Ly.

Khoảng cách thời gian hắn rời khỏi hiện thực cũng bất quá là vài ngày mà thôi, mà trong thế giới kinh dị, Trịnh Xá đã trải qua mười mấy ngày.

Chú ơi, chú là Trịnh Xá phải không.

Trịnh Xá vừa ra khỏi tòa nhà văn phòng, liền bị một giọng nói non nớt gọi lại.

Trịnh Xá và La Ly đều kỳ quái quay người lại, một bé gái phấn điêu ngọc trác đứng ở đó, tuổi chừng mười tuổi, rất đáng yêu.

Tiểu muội muội, cháu là ai vậy.

Ba mẹ cháu đâu.

Chú là Trịnh Xá sao.

Đúng vậy, sao cháu biết chú.

Trịnh Xá vẫn ngồi xổm xuống, La Ly ở bên cạnh cũng kỳ quái nhìn bé gái.

Là ba mẹ chú bảo cháu đợi chú ở đây, bọn họ đi Hawaii du lịch rồi.

Cái gì.

Không thể nào.

Trịnh Xá sững sờ, nhà hắn chỉ là gia đình bình thường, còn chưa giàu có đến mức có thể đi Hawaii du lịch.

Bởi vì bọn họ trúng giải thưởng lớn, là cháu đích thân tiễn bọn họ lên máy bay.

Nói xong, trên mặt cô bé lộ ra nụ cười khiến người ta sinh sợ hãi.

Cháu rốt cuộc là ai.

Trải qua hai bộ phim kinh dị, Trịnh Xá lập tức phát hiện bé gái này không bình thường, vội vàng kéo La Lỵ lùi lại.

Cháu là đặc công Long Tổ, hiện tại bắt giữ chú với tội danh uy hiếp an toàn quốc gia.

Chú có quyền giữ im lặng, nhưng chú không nói lời nào, bọn cháu cũng có cách lấy những thứ trong đầu chú ra.

Cô bé từ sau lưng lấy ra một khẩu súng lục, chỉ vào Trịnh Xá, Quên nói, cháu tên là Đỗ Sa Chức.

Hóa ra tối hôm qua Đỗ Lan đã đem chuyện của Trịnh Xá nói cho người nhà rồi, cho nên Sa Chức tới tìm niềm vui.

Trịnh Xá che chở La Lỵ ở sau lưng, đối với cái gì mà Long Tổ thì hoàn toàn không tin.

Không cần căng thẳng, lên xe, cháu sẽ không làm gì chú đâu.

Sa Chức lắc lắc họng súng, Chỉ cần hợp tác, bọn cháu sẽ lập tức đưa chú về, nếu không hợp tác, quá thời gian, hậu quả chú rõ hơn cháu.

Mồ hôi lạnh, Trịnh Xá hoàn toàn có lý do tin tưởng đối phương hoàn toàn biết chuyện không gian Chủ Thần.

Bé gái này rốt cuộc là ai.

Hiện tại Trịnh Xá còn chưa có nội lực cũng chưa có huyết thống Huyết Tộc, cho nên đối mặt họng súng đã lựa chọn thỏa hiệp.

Xe chạy tốc độ rất nhanh trực tiếp đi về phía ngoại ô.

Đừng động thủ với cha mẹ tôi, nếu không tôi sẽ không tha cho cô đâu.

Trịnh Xá nói.

Cháu không phải đã nói rồi sao, cha mẹ chú trúng giải lớn đi Hawaii, bởi vì liên hệ không được với chú, cho nên là cháu đích thân tiễn bọn họ lên máy bay, hiện tại bọn họ nhất định đang tắm nắng đấy, không tin chú có thể gọi điện thoại.

Sa Chức đưa điện thoại thông minh của cô bé cho Trịnh Xá.

Điện thoại trơn bóng không có nút bấm, Trịnh Xá biết đây là điện thoại mới phát hành gần đây, rất đắt.

Alo.

Điện thoại thông rồi.

Alo, ai đấy.

Giọng nói quen thuộc, là cha của Trịnh Xá.

Ba, là Trịnh Xá đây, mọi người đang ở đâu, con về nhà không thấy mọi người.

Ba và mẹ con đang ở Hawaii, ha.

Hình như đang mở loa ngoài, hơn nữa bên cạnh cha Trịnh Xá còn có không ít người, có chút ồn ào, Con trai, không cần lo lắng cho ba và mẹ con, chúng ta rất khỏe.

Cái công ty gì đó của con, đi công tác rồi thì ngay cả người cũng không tìm thấy, nếu không thì đã cùng đi rồi, hiện tại lại tiện nghi cho anh họ con.

Trịnh Xá, anh là anh họ chú đây, ha, mỹ nữ Hawaii toàn không mặc quần áo.

Ha ha.

Thằng kia nói nhăng nói cuội gì thế, đi chỗ khác.

Giọng mẹ Trịnh Xá cũng truyền tới, Trịnh Xá về nhà rồi à, sau này nếu đi công tác hay gì thì phải nói với trong nhà một tiếng, hại chúng ta lo lắng.

Con biết rồi, mẹ.

Lần này trở về con chính là để báo một tiếng, công ty muốn phái con đi tổng công ty ở nước ngoài học tập, con rất nhanh sẽ phải đi, công ty cho con một khoản tiền, con gửi vào tài khoản của mọi người rồi.

Ở nước ngoài khả năng không thể thường xuyên liên lạc.

Không sao, con trai cố gắng nỗ lực, tranh thủ tìm cô vợ ngoại quốc về nhà, thôi cúp đây, giờ phải xuống ăn cơm rồi, tạm biệt.

Điện thoại cúp, Trịnh Xá còn có chút buồn bã mất mát.

Chúng ta đến rồi.

Một tòa nhà lầu nhỏ rất đơn giản, ở nông thôn đâu đâu cũng có.

Nhưng hiện tại nơi này lại là căn cứ bí mật nơi quân đội sau khi nhận được tin tức của Đỗ Lan bắt đầu thôi miên quân nhân tiến vào không gian Chủ Thần.

Mới một đêm thời gian, từ các quân khu trên toàn quốc tập trung lại các tinh anh quân đội.

Nơi này ngược lại giống một quán nét dưới hầm ngầm, từng cái máy tính đặt ở đó, dây rợ lộn xộn lộ ra bên ngoài.

Tất cả quân nhân đều đối mặt với máy tính miệng lẩm bẩm, mệnh lệnh họ nhận được chính là nghĩ bản thân mình một văn không đáng, sau đó nhìn chằm chằm màn hình, nếu xuất hiện khung đối thoại thì báo cáo.

Trịnh Xá không ngờ nơi này sẽ có người ý đồ dùng phương thức như vậy tiến vào không gian Chủ Thần.

Đây chính là người từ bên trong ra.

Sa Chức gật đầu, sau đó dẫn hai người Trịnh Xá vào trong phòng, nơi đó yên tĩnh nhất.

Các người rốt cuộc là ai.

Thả lỏng một chút, chúng tôi là Long Tổ, hay còn gọi là Đại đội Sở Hiên, căn cứ theo tin tức Đại tá Sở Hiên truyền về, quân đội chúng tôi sẽ sắp xếp quân nhân siêu quần bạt tụy ở các lĩnh vực tiến vào không gian Chủ Thần.

Sa Chức giải thích, Đương nhiên tin tức của Sở Hiên, là do cha cháu Đỗ Lan truyền đạt, chuẩn xác không sai.

Mà chuyện của các chú cũng là cha cháu nói cho cháu, hôm nay cháu đưa các chú tới đây, chính là để nói cho các chú biết, các chú không phải cô quân phấn chiến, tổ quốc của các chú không quên các chú.

Từ hôm nay trở đi, các chú chính là biên chế quân đội, nếu chết hưởng thụ đãi ngộ liệt sĩ có thể phủ quốc kỳ, mà người nhà của chú cũng chính là người nhà liệt sĩ rồi, có thể nhận trợ cấp, còn có con cái chú thi cấp ba thi đại học còn được cộng điểm.

Trịnh Xá cũng không biết nên nói cái gì, cô bé đáng sợ này là con gái của đại sư điện ảnh kia.

Không thể nào.

Đỗ Lan đều thất thập cổ lai hy rồi, sao có thể có con gái nhỏ như vậy.

Nghĩ tới nghĩ lui Trịnh Xá liền nghĩ lệch lạc.

Đây là chứng kiện và súng lục trang bị cho các chú.

Sa Chức lấy ra hai cái hộp, Của chú, còn có La Lỵ.

Cháu thì không cần nữa.

La Lỵ rụt về sau lưng Trịnh Xá.

Xem ra các chú vẫn chưa hiểu rõ ý nghĩa tồn tại của các chú.

Sa Chức nói, Vì để tham cứu tất cả bí mật của Chủ Thần, tất cả người tiến vào không gian Chủ Thần, hoặc sinh ra từ không gian Chủ Thần đều có nghĩa vụ hiến dâng tất cả cho quốc gia.

Không cần, khẩu súng này chúng tôi không dùng được.

Trịnh Xá vẫn đẩy khẩu súng của La Lỵ về.

Ha ha, xem ra các chú còn chưa hiểu chuyện các chú sắp phải trải qua, được rồi, đến lúc đó sẽ biết.

Sa Chức nói.

Trịnh Xá cầm cái hộp của hắn nhìn Sa Chức: Không có chuyện gì thì chúng tôi đi đây, phải biết chúng tôi rất bận.

Tôi còn phải đi gửi tiền cho cha tôi.

Các chú đi đi, chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại thôi.

Sa Chức cười, cô bé đã chuẩn bị đi vào, nơi vui như vậy sao có thể bỏ qua, Thay cháu gửi lời hỏi thăm tới cha cháu.

Trong không gian Chủ Thần, Trịnh Xá và La Lỵ biến mất, cũng chỉ mấy giây, sau đó lại xuất hiện.

Về rồi, vẫn thuận lợi chứ.

Chiêm Lam quan tâm hỏi.

Vẫn ổn.

Ngữ khí Trịnh Xá có chút kỳ quái.

Sao vậy.

Chương 285

Có phải gặp vấn đề gì không.

Trương Kiệt cũng đi tới.

Vấn đề thì không có, nhưng tôi gặp Long Tổ.

Long Tổ.

Chiêm Lam và Trương Kiệt nhìn nhau, sau đó ha cười rộ lên, Trịnh Xá cậu là về hiện thực thoải mái quá, nằm mơ rồi à.

Không có, tôi còn gặp con gái của đại sư Đỗ Lan.

Hả.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Đỗ Lan, Đại sư anh còn có con gái.

Đương nhiên, tôi có ba cô con gái.

Nhưng anh không phải Người Dẫn Đường sao.

Vậy thì thế nào.

Người Dẫn Đường thì không thể có con gái.

Cũng may mọi người cũng không so đo, Thật sự có Long Tổ.

Không chỉ có, hơn nữa họ còn biết không gian Chủ Thần của chúng ta ở đây, họ đang nghĩ cách đưa người vào đây này.

Trịnh Xá nói.

Không thể nào, người bên ngoài làm sao biết được.

Trương Kiệt giật mình kinh hãi.

Nói là tin tức Sở Hiên đưa, đại sư Đỗ Lan truyền đạt.

Trịnh Xá hoàn toàn hồ đồ rồi, chưa từng thấy Đỗ Lan về hiện thực a.

Đại sư Đỗ Lan, anh không nể mặt, tối hôm qua nhất định đã về rồi chứ.

Trương Kiệt nói.

Chỉ có Sở Hiên biết tối qua Đỗ Lan căn bản không hề trở về, bởi vì hắn cả đêm đều ở dưới Chủ Thần, không thấy người trở về.

Trương Kiệt nói như vậy, Đỗ Lan cũng chỉ cười cười, coi như mặc nhận, Hiện tại chúng ta vẫn là cân nhắc một chút phương hướng phát triển tương lai của đội ngũ chúng ta đi.

Một chiếc bàn hội nghị hình tròn khổng lồ, tổng cộng bốn mươi chỗ ngồi, trung tâm là trống không, vây quanh Chủ Thần một vòng.

Ngồi đi, đây chính là hội nghị thành lập chính thức của Trung Châu đội chúng ta.

Đỗ Lan nói.

Vị trí có phải hơi nhiều không.

Độ khó cao nhất cũng chỉ là hai mươi người.

Trương Kiệt nhắc nhở.

Đa tạ nhắc nhở, nhưng mục đích của Trung Châu đội chúng ta chính là phá vỡ cực hạn của Chủ Thần, cho nên mục tiêu đội ngũ chúng ta là biên chế đầy đủ 40 người, cho nên La Lỵ, Na Nhi, còn có Alice em gái do Linh Điểm tạo, Lạc Thu Toa cô em gái Nga do Bá Vương tạo đều cần tiến hành huấn luyện tiến vào thế giới phim kinh dị.

Lời Đỗ Lan vừa dứt, tất cả mọi người đều loạn cả lên.

Trong không gian Chủ Thần tràn ngập bầu không khí kỳ quái.

Đối với việc Đỗ Lan nói muốn đem tất cả nhân tạo nhân người được tạo ra từ Chủ Thần cùng vào thế giới phim, mọi người đều cảm thấy không thể tin nổi.

Vì sao.

Chúng ta mới là luân hồi giả không phải sao.

Vì sao phải để tất cả mọi người đều vào.

Trịnh Xá là người đầu tiên không giữ được bình tĩnh, hắn không muốn để La Lỵ phải trải qua những bộ phim kinh dị đó.

Mọi người đều ngồi xuống đi, chúng ta ngồi xuống từ từ nói.

Đỗ Lan ra hiệu cho tất cả mọi người ngồi xuống.

Cuối cùng vẫn là Linh Điểm và Bá Vương đi đầu, Trịnh Xá, Trương Kiệt và Chiêm Lam mới chịu ngồi xuống.

Ở đây liền có thể thấy được sự khác biệt giữa lính đánh thuê, sát thủ và người bình thường.

Kẻ trước đối với những sự tình không hợp lý sẽ không phản ứng ngay lập tức mà là quan sát.

Còn người bình thường khi thấy sự tình không hợp lý, phản ứng đầu tiên chính là đối ứng lại sự việc đó, đơn giản mà nói chính là mất bình tĩnh.

Khi tất cả mọi người đều đã ngồi xuống, Đỗ Lan cũng tìm một vị trí ngồi xuống: Đầu tiên, tôi nói trước một chút về kế hoạch của mình, rất đơn giản, chính là tất cả mọi người đều phải huấn luyện, đều phải tiến vào thế giới phim, các ngươi ai không đồng ý.

Vì sao.

Trịnh Xá không nói không đồng ý mà chỉ hỏi một câu vì sao, nhưng sự bất mãn của hắn đã biểu đạt rõ ràng ra mặt.

Vì sao ư.

Bởi vì hoàn cảnh hiện tại của chúng ta còn có sự lựa chọn sao.

Đỗ Lan cười nói.

Sao lại không thể lựa chọn, tôi có thể một mình tiến vào phim kinh dị, căn bản không cần mang theo La Ly cùng đi.

Trịnh Xá vỗ bàn nói, hắn tuyệt đối không nguyện ý để La Ly mạo hiểm.

Không không, La Ly tuy nhiên là con người do cậu chế tạo, nhưng cô ấy cũng không phải vật phụ thuộc của cậu.

Theo tôi thấy, cậu đang lấy thân phận gì để đứng ra nói câu này.

Người yêu của La Ly.

Người giám hộ của La Ly.

Hay là chủ sở hữu của La Ly.

Hãy nhớ kỹ, Trịnh Xá, La Ly bên cạnh cậu tuy sinh ra vì cậu, nhưng lại không phải con rối của cậu.

Cậu nói nhiều như vậy, có từng suy xét qua lập trường của La Ly hay không, hoặc là ý kiến của cậu có phải là lời La Ly muốn nói hay không.

Đỗ Lan ung dung nói.

Trịnh Xá sững sờ, hắn còn chưa lập tức hiểu được ý tứ của Đỗ Lan, bất quá rất nhanh hắn liền hiểu ra.

Ý của Đỗ Lan chính là lời của Trịnh Xá chưa chắc đã là ý kiến của La Ly, ngẫm lại cũng xác thực như thế.

La Ly.

Nghĩ đến đây, Trịnh Xá có chút áy náy, hắn cảm thấy mình đã coi

La Lỵ như vật sở hữu chứ không phải một con người độc lập, Xin lỗi, em biết mà, anh không có ý đó.

Em biết, anh à, em đều biết.

Kỳ thực em vẫn luôn muốn cùng anh đi vào trong phim, mặc kệ đáng sợ thế nào, chỉ cần có thể ở bên cạnh anh, em cái gì cũng nguyện ý.

Đương chúng nói ra những lời này, mặt La Lỵ đã đỏ bừng.

Cậu xem, La Lỵ đã tự mình đưa ra lựa chọn.

Hiện tại còn ai có ý kiến.

Đỗ Lan cười nói.

Tôi có.

Sắc mặt Trương Kiệt đã thiết thanh, hắn thậm chí hoài nghi Đỗ Lan làm vậy chính là vì nhắm vào mình.

Hắn hoài nghi Đỗ Lan hoặc là Sở Hiên đã biết cái gì, cho nên bọn họ mới mưu tính một màn này, chính là muốn bức tử chính mình và người yêu Na Nhi.

Làm một bán dẫn đạo giả, áp lực đã khiến hắn nghi thần nghi quỷ.

Ngươi nói.

Tôi sẽ không đồng ý mang Na Nhi đi thế giới phim, không đồng ý chính là không đồng ý, tôi không muốn Na Nhi chết.

Trương Kiệt.

Na Nhi mang theo lệ hoa nhìn Trương Kiệt, trong lòng cũng rất mâu thuẫn.

Cô bao nhiêu muốn giống như La Lỵ nói ra suy nghĩ của chính mình, nhưng tính cách của cô lại phi thường truyền thống, đàn ông nói sao nghe vậy, cô chưa bao giờ thử phản kháng.

Chúng ta đi.

Trương Kiệt mặt sắt xanh rời đi.

Na Nhi không động, nước mắt lăn dài xuống.

Na Nhi.

Trương Kiệt xoay người kỳ quái nhìn Na Nhi.

Kiệt, em cùng La Lỵ giống nhau, em cũng muốn đi vào.

Na Nhi.

Trương Kiệt há hốc mồm, lại không biết nói gì.

Tuy rằng chỉ là một người vợ hoàn mỹ do hắn tưởng tượng ra, nhưng qua nhiều thời gian như vậy, Na Nhi sớm đã trở thành một nửa không thể thiếu của hắn.

Hắn sở dĩ liều mạng như vậy chính là muốn để Na Nhi sinh tồn tiếp.

Kiệt, tâm của anh em hiểu, tâm của em anh có thể hiểu sao.

Na Nhi lê hoa đái vũ, kiều nhu mạo mỹ, lúc khóc lên cứ như một bức họa, một đoạn thơ.

Anh hiểu.

Thanh âm Trương Kiệt cũng có chút nghẹn ngào, bất quá ngắn ngủi hai chữ chính là lời hứa hẹn và thiên ngôn vạn ngữ giữa hai người.

Trương Kiệt cuối cùng vẫn ngồi trở lại bàn tròn, trong hốc mắt cũng rưng rưng nước mắt.

Đỗ Lan dùng biện pháp bắt cóc tình cảm khiến hai kẻ khó đối phó nhất là Trịnh Xá và Trương Kiệt hoàn toàn không thể phản đối.

Bởi vì yêu người phụ nữ của họ, nên họ nguyện ý tại thế giới phim vào sinh ra tử.

Mà hai người phụ nữ kia cũng yêu người đàn ông của họ, nên họ cũng nguyện ý tiến vào thế giới phim, cùng đàn ông đồng sinh cộng tử.

Đỗ Lan chính là lợi dụng điểm này, ràng buộc mạnh nhất cũng là điểm yếu có thể lợi dụng.

Rất tốt, hiện tại chúng ta tiến vào nghị đề tiếp theo, cường hóa.

Đỗ Lan lấy ra một xấp tư liệu, sau đó phát cho từng người, Ở tương lai không xa, vì để đối phó thế giới phim kinh dị phức tạp, cho nên tôi và Sở Hiên chuẩn bị chia đội ngũ 40 người thành hai phân đội, chủ yếu ứng đối phim khoa học viễn tưởng và phim ma huyễn.

Tình huống điểm tích lũy của các vị mọi người cũng đều biết, không nhiều lắm, cho nên tôi và Sở Hiên đã tốn chút thời gian thiết kế mấy phần combo, để làm tham khảo.

Tỷ như combo A, loại Khoa học viễn tưởng: Sơ cấp Nguyên Lực C cấp chi tuyến, 2000 điểm thưởng, vũ khí đạn dược thuốc men rải rác.

Combo B, loại Ma huyễn: Sơ cấp Nội Lực D cấp chi tuyến, 500 điểm thưởng, bí tịch võ thuật sơ cấp một quyển 200 điểm thưởng, vũ khí đạn dược thuốc men rải rác.

Combo C, loại Tổng hợp: Sơ cấp Tâm Linh Tỏa Liên một cái D cấp chi tuyến, 1500 điểm thưởng, vũ khí đạn dược rải rác.

Đỗ Lan chỉ vào đồ vật trên tư liệu niệm vài cái, Đối với cường hóa bản thân, chúng tôi cũng không hạn chế các vị đổi, bất quá có một nguyên tắc chính là phải mau chóng xác định phương hướng tương lai của các vị, xác định vị trí tương lai của mình trong đội ngũ.

Những tư liệu này mọi người có thể suy xét một chút, sau khi hoán đổi xong, chúng ta bắt đầu huấn luyện.

Bắt đầu hoán đổi.

Chương 286

Linh Điểm đổi một cái Xạ Kích Tinh Chuẩn, là một kỹ năng, chỉ cần 500 điểm, sử dụng kỹ năng này có thể gia tăng xác suất gây sát thương gấp bội lên kẻ địch, xem ra là chuẩn bị đi một con đường tới cùng.

Đồng thời cũng đổi cho em gái hắn một cái Sơ cấp Tâm Linh Tỏa Liên, tối đa có thể liên hệ ba người.

Không thể không nói nhãn lực của Linh Điểm vẫn rất tốt, hắn biết em gái hắn nếu trở thành nhân vật thông tin viên như vậy, thì nhất định sẽ là đối tượng được bảo hộ trong đội.

Còn Bá Vương cũng đổi một kỹ năng, thật sự là điểm thưởng ít, hơn nữa không có chi tuyến, kỹ năng tên là Điện Quang Hỏa Thạch.

Trong thời gian ngắn đem thể năng và ngũ cảm của bản thân khôi phục đến đỉnh phong, cũng duy trì 30 giây. 30 giây, đủ để hắn xả ra hàng ngàn viên đạn rồi.

Hắn cũng đổi cho nhân tạo nhân Lạc Thu Soa của hắn một kỹ năng tên là Nhân Ngư Ca Hầu, thi gia mị hoặc đối với kẻ địch, duy trì 5 giây, địch nhân càng mạnh thời gian duy trì cũng liền càng ngắn.

Chiêm Lam cũng đổi cho mình một cái Sơ cấp Nguyên Lực, chính là Combo A, xem ra chuẩn bị đi lộ tuyến khoa học viễn tưởng.

Bất quá kỳ thực Nguyên Lực sau khi cao cấp thì tác dụng cũng phi thường lớn, có thể thông tin cũng có thể chiến đấu.

Hơn nữa Nguyên Lực cũng phân thành Quang Minh, Hắc Ám, Thống Nhất và Sinh Mệnh bốn loại, mặc kệ tương lai Chiêm Lam quyết tâm theo loại Nguyên Lực nào, đều sẽ có trợ giúp đối với đội ngũ.

Trương Kiệt không đổi lựa chọn cường hóa gì, mà là đổi một cái đạo cụ: Nhất Giai Quang Minh Chùy, sở hữu sức mạnh Thánh Quang, có thể trị liệu trọng thương một lần, khinh thương ba lần, cũng thả thêm sát thương đối với vong linh và kẻ địch thuộc tính ám, xem ra là chuẩn bị làm Thánh Kỵ Sĩ.

Đương nhiên còn một nguyên nhân chính là hắn muốn để dành điểm thưởng đổi cho Na Nhi một món đồ tốt, cái búa Nhất Giai Quang Minh kia mới tốn 300 điểm, cũng không biết hiệu quả tốt hay không.

Na Nhi đổi một tấm Thẻ Nghề Nghiệp Sơ Cấp: Ma Môn Thánh Nữ, phụ đái một tia nội lực, đồng thời có thể đề cao khả năng học tập và khả năng lĩnh ngộ của cơ thể, cùng lúc còn đổi thêm một quyển bí tịch tu luyện Dịch Kiếm Thuật giai đoạn một.

Xem ra Trương Kiệt sợ Na Nhi chịu thiệt, cho nên muốn để Na Nhi trở nên lanh lợi một chút, đồng thời lại không muốn Na Nhi tu luyện võ công Ma Môn mà trở nên điên điên khùng khùng, suy nghĩ đảo cũng rất chu đáo.

Cuối cùng Trịnh Xá, hắn chính là thuộc về cấp bậc nhân vật thổ hào nhà giàu, đổi cho mình một cái huyết thống, cũng là người đầu tiên trong Trung Châu đội đổi huyết thống: Siêu Sơ Cấp Thái Thản Titan huyết thống.

Không có ưu điểm gì, chính là máu trâu kháng đòn.

Xem ra hắn quyết tâm đứng ở trước mặt La Ly, sung làm khiên thịt.

Còn La Ly đổi một cái Thẻ Nghề Nghiệp Trung Cấp, cũng là người tốn kém nhất: Thẻ Trung Cấp Druid, phụ đái hai kỹ năng biến thân là Sinh Mệnh Chi Thụ và Ô Nha.

Coi như là có kỹ năng trị liệu mà đoàn đội cần thiết nhất, còn có một kỹ năng bảo mệnh.

Sở Hiên thì lại cái gì cũng không đổi, bởi vì điểm thưởng của hắn đều đổi thành tư liệu và nguyên liệu rồi, nghiên cứu chính là chuyện tình đốt tiền.

Cuối cùng Đỗ Lan, hắn đổi hai quyển sách, Luyện Kim Thuật và Luyện Đan Thuật.

Tuy rằng hắn có năng lực mô phỏng đại đa số năng lượng, nhưng khi một loại năng lực chuyển hóa thành loại năng lực khác, cần phải biến hóa từ căn nguyên, cũng không phải rất tùy tâm sở dục mà thay đổi được.

Có hai quyển sách này, năng lực của Đỗ Lan sẽ có một bước nhảy vọt về chất.

Đồng thời khi các đồng bạn sử dụng năng lực, Đỗ Lan cũng sẽ học tập được.

Tại không gian Chủ Thần này, Đỗ Lan vẫn đang không ngừng học tập.

Sở Hiên, anh còn nói tạo phụ nữ là sai lầm, chính anh không phải cũng tạo một người phụ nữ sao.

Trương Kiệt nhảy ra cười nói, cái dáng vẻ kia cứ như nhìn thấy Sở Hiên tự vả mặt mình vậy, thống khoái.

Trí tuệ của phàm nhân.

Đây là Lâm Vũ, vệ sĩ tôi chế tạo, tất cả thuộc tính đều là mức cao nhất mà Chủ Thần có thể cung cấp.

So với mấy người phụ nữ các anh chế tạo hoàn toàn bất đồng.

Sở Hiên bình đạm nói.

Bất quá Đỗ Lan biết người phụ nữ này và người phụ nữ Sở Hiên kết hôn trong thế giới ảo thuật trông hoàn toàn giống nhau, đương nhiên Đỗ Lan sẽ không đi vạch trần.

Được rồi, huấn luyện bắt đầu, chúng ta đi vào.

Vẫn là nhà của Đỗ Lan, vẫn là Giới Vương Tinh.

Huấn luyện trừ bỏ muốn cho tất cả mọi người đều quen thuộc kỹ năng của mình ra, cũng là để ma hợp chỉnh thể đội ngũ.

Đỗ Lan đặc biệt an bài kẻ địch giả tưởng, hoặc là quái thú, hoặc là u linh.

Tức sử ở trong nhà không thể chế tạo sinh mệnh, nhưng chế tạo một cái nhục thể vẫn là có thể.

Dù sao thân thể con người cũng là do nguyên tố hóa học đắp nặn lên, đắp nặn ra rồi Đỗ Lan tự mình thao túng là được.

Đơn giản mà nói, huấn luyện chính là Đỗ Lan một mình ẩu đả đám bạn nhỏ này.

Có Đỗ Lan ở đây, mỗi một lần chiến đấu hầu như đều là cảm giác muốn bức tất cả mọi người vào tuyệt lộ.

Bất quá loại huấn luyện cực hạn này, hầu như để Trung Châu đội trong thời gian ngắn thoát thai hoán cốt.

Mười ngày rất ngắn, càng hà huống mỗi ngày đều mệt đến chết đi sống lại.

Hiện tại bọn họ sắp sửa tiến vào thế giới phim tiếp theo: Phục Cừu Giả Liên Minh The Avengers.

Một bộ phim thương nghiệp thành công bị Đỗ Lan trước thời hạn đưa lên màn bạc.

Đỗ Lan cũng cảm giác rất kỳ quái, sao không phải là Chú Oán.

Bất quá chuyện của Chủ Thần, hắn hiện tại cũng quản không được, cho nên chỉ có thể chấp nhận sự thật.

Nếu là Chú Oán thì thật đúng là không phải Đỗ Lan quay, nhưng bộ này lại là điện ảnh do Đỗ Lan một tay tạo nên, cũng không biết Chủ Thần có tâm tư gì.

Cốt truyện rất đơn giản, em trai Lôi Thần là Lạc Cơ Loki vì muốn đạt được sức mạnh thống trị Địa Cầu, không tiếc dẫn sói vào nhà, mở ra cánh cổng truyền tống triệu hoán tận cùng ngân hà, sau đó người ngoài hành tinh tại thành phố New York đại chiến siêu cấp anh hùng.

Kết quả đương nhiên là tà không thắng chính.

Đơn giản thô bạo, bất quá đối với các luân hồi giả lại là áp lực rất lớn.

Mặc kệ là người ngoài hành tinh hay là Phục Cừu Giả Liên Minh đều không dễ đối phó.

Phải biết rằng phía sau cánh cổng triệu hoán, hạm đội vũ trụ bị bom hạt nhân nổ tung, loại tình tiết này Đỗ Lan sẽ không quay.

Cho nên giới thiệu phim chính là cánh cổng triệu hoán bị phá hoại, kính đầu cuối cùng là định cách tại hạm đội người ngoài hành tinh số lượng hàng ức vạn trong vũ trụ.

Tuy rằng không có quay phần hai, nhưng kịch bản Đỗ Lan sớm đã chuẩn bị tốt, chính là đánh ra Địa Cầu, xông ra hệ Ngân Hà.

Cái tràng diện chiến đấu kia không phải là thứ Trung Châu đội hiện tại có thể tiếp thu.

Bởi vì Trung Châu đội chủ động đề cao số người tham gia, hiện tại hai thế giới Phục Cừu Giả Liên Minh và Chính Nghĩa Liên Minh Justice League bắt đầu sáp nhập.

Mở ra hình thức khiêu chiến Chủ Thần, cho nên phần thưởng nhân đôi.

Nhiệm vụ một: Tại thế giới hợp thể này sinh tồn ba tháng.

Nhiệm vụ hai: Thành lập tiểu đội anh hùng của chính mình.

Nhiệm vụ ba: Ngăn cản Địa Cầu hủy diệt.

Phạm vi hoạt động không được vượt qua thành phố New York.

Thất bại trừng phạt: Mạt sát.

Chính Nghĩa Liên Minh có phim sao.

Hiển nhiên là không có, nhưng Biên Bức Hiệp Batman, Siêu Nhân: Cương Thiết Chi Khu Man of Steel, còn có X Men vân vân các thế giới đều là chôn giấu trứng phục sinh easter egg, cho nên Chủ Thần lần này phi thường hào phóng đem tất cả các phim thuộc series anh hùng hợp nhất lại cùng nhau, để Chính Nghĩa Liên Minh cũng có thể lộ mặt một chút.

Hơn nữa quy định phạm vi hoạt động, xem ra là thật sự muốn nhốt tất cả mọi người ở chỗ này, chờ người ngoài hành tinh xuất hiện.

Yêu, nói như vậy, Sở Hiên anh có đối thủ rồi, Biên Bức Hiệp lão gia Batman cũng không phải dễ đối phó.

Đỗ Lan cười nói.

Chúng ta vẫn là xem người mới lần này đi.

Sở Hiên không thèm để ý tới Đỗ Lan.

Hoàn toàn mãn viên kín chỗ, không chỉ mãn viên, mà còn vượt quá 20 người, tổng cộng 25 người.

Trừ bỏ Chiêm Lam và Đỗ Lan không có tạo nhân ra, những người khác đều đem tạo nhân mang theo vào.

Triệu Anh Không, Tề Đằng Nhất, Minh Yên Vi, đương nhiên còn có Sa Chức, cùng vài người qua đường.

Chương 287

Con sao lại vào đây.

Trịnh Xá liếc mắt một cái liền nhận ra con gái Đỗ Lan.

Con đã nói chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại mà, nơi này chính là thế giới phim sao.

Thật vui.

Từ sau khi từ thế giới Vận Mệnh Fate đi ra, Sa Chức dường như nhìn thấy cái gì vui liền muốn thử một chút.

Ba, mẹ nói muốn ba chăm sóc con thật tốt.

Sa Chức vừa nói chuyện, vừa nhìn cao ốc chọc trời ngoài màn sáng.

Con còn muốn ba chăm sóc.

Địch Ny Toa cũng quá chiều con rồi.

Đỗ Lan vô ngữ, đứa con gái này của mình đâu cần người chăm sóc chứ.

Dù sao lời đã đưa tới rồi, hiện tại nói cho con biết nên chơi thế nào.

Sa Chức đã dược dược dục thí nóng lòng muốn thử.

Xem vòng tay trên tay con.

Đối với việc Sa Chức có thể bị Chủ Thần chọn trúng, Đỗ Lan một chút cũng không kinh ngạc, tự thôi miên là được.

Sa Chức nhìn nhìn, chép miệng: Trừ bỏ bảo hộ Địa Cầu, những cái khác đều không có tính khiêu chiến.

Tôi nói các người đừng có ở đây nói mấy lời tôi nghe không hiểu, các người biết tôi là ai không.

Một đại kinh gã to con đứng lên, hổ lưng gấu eo, mặt đầy thịt ngang.

Đám người qua đường mới đến rốt cuộc tỉnh lại, tố chất kém đến mức có thể.

Đừng nói nhảm, cũng không cần nói nhảm, hiện tại báo danh tính và nghề nghiệp của các ngươi.

Đỗ Lan làm lơ gã tráng hán kia.

Này, tao đang nói chuyện với mày đấy.

Sau đó tráng hán nhìn Đỗ Lan sửng sốt, Tao biết mày, mày chính là cái tên quay phim kia, phim quay không tồi, bất quá mày còn không đủ cho tao nhìn, mau nói mày là muốn làm gì.

Thanh âm rất lớn, nhưng Đỗ Lan sẽ không để ý, bởi vì thanh âm Đỗ Lan còn lớn hơn: Câm miệng.

Chỉ có gã tráng nam mới có thể nghe được tiếng vang cực lớn, quả thực làm lỗ tai hắn đều chấn điếc.

Những người khác cũng nhận ra, cái tên Đỗ Lan này không phải là đại sư điện ảnh, được xưng là nhà làm phim vĩ đại nhất thế giới, danh nhân quốc tế sao.

Đỗ Lan đại sư, chúng ta có phải hay không đang tham gia tiết mục truyền hình gì a.

Tề Đẳng Nhất hỏi.

Không phải.

Được rồi, hiện tại các ngươi ai trước tiên đem tên và nghề nghiệp của mình nói ra.

Những chuyện khác nói sau.

Đỗ Lan cũng cảm thấy danh tiếng của mình quá lớn rồi, lần sau nhất định phải đeo mặt nạ đi ra.

Tuy rằng không biết đã xảy ra cái gì, nhưng hình ảnh gã tráng hán kia hiện tại hai tai chảy máu vẫn là nhìn thấy, tất cả mọi người đều ngoan ngoãn.

Triệu Anh Không, học.

Triệu Anh Không vừa định nói mình là học sinh, đã bị Đỗ Lan đánh gãy, Nói thật.

Sát thủ.

Triệu Anh Không chưa bao giờ có loại cảm giác này, người đàn ông này so với trưởng lão trong gia tộc mình còn đáng sợ hơn.

Tề Đằng Nhất, đảo đằng buôn bán đồ cổ.

Bất quá hắn bị ánh mắt Đỗ Lan nhìn qua, lập tức hiểu được trước đó cái cô đồng nhan kia vì sao phải nói thật rồi, Là trộm mộ.

Nói xong mồ hôi lạnh đều chảy ra, hắn biết chút khôn vặt của mình khả năng là vô dụng.

Minh Yên Vi, giám đốc quan hệ công chúng PR manager.

Nói rồi còn ném cho Đỗ Lan một cái mị nhãn.

Cô hiện tại là tự mình chà đạp chính mình, hoàn toàn đối với cuộc sống không còn tin tưởng.

Sa Chức, Long Tổ tổ trưởng.

Sa Chức phi thường ngưu khí báo ra nghề nghiệp của mình, làm rớt cằm tất cả mọi người.

Còn lại chính là người qua đường, không làm giới thiệu.

Sở Hiên giới thiệu cho bọn họ một chút.

Đỗ Lan đem công việc giới thiệu giao cho Sở Hiên, thật sự là Sở Hiên quá nghèo.

Sở Hiên cũng không để ý, ba lạp ba lạp lập tức đều nói ra, cũng mặc kệ những người trí tuệ phàm nhân kia có thể hiểu hay không, dù sao điểm thưởng tới tay là được.

Những người mới đều cảm thấy khó tin, Tề Đẳng Nhất thậm chí chờ mong nhìn Đỗ Lan, hy vọng Đỗ Lan nói cho hắn đây chẳng qua là một tiết mục truyền hình.

Bất quá hắn thất vọng rồi, bởi vì nơi này là không gian Chủ Thần.

Ba tháng, đủ để chúng ta làm rất nhiều chuyện, ba cái nhiệm vụ chúng ta làm cái thứ hai trước, trước tiên đặt cho đội ngũ chúng ta cái tên thật ngầu đi.

Đỗ Lan nói, Các ngươi có ý kiến gì, mọi người đều có thể nói ra, ở vấn đề này ta rất dân chủ.

Cứ gọi Chủ Thần Tiểu Đội không phải tốt rồi sao.

Trịnh Xá nói.

Bác bỏ, quá không bá khí.

Đỗ Lan nói.

Trịnh Xá nhún nhún vai tỏ vẻ chính mình từ bỏ, La Lỵ đứng ở sau lưng Trịnh Xá cười hì hì.

Vậy kêu Luân Hồi Giả là được, chúng ta xác thực là vậy.

Trương Kiệt thuận miệng nói.

Không được.

Đỗ Lan lắc đầu.

Mấy tư thâm giả ríu rít nói chuyện, hoàn toàn đem người mới vứt sang một bên.

Tôi thấy cứ gọi Thích Khách Liên Minh là được.

Tề Đẳng Nhất thật sự là nhịn không được, hơn nữa bộ phim này là bộ phim hắn thích nhất, cũng là tác phẩm của Đỗ Lan.

Kêu gì mà Thích Khách a, chúng ta nơi này.

Ân, có hai cái sát thủ, cũng coi như là thích khách rồi.

Thích Khách Liên Minh không tồi nha.

Đỗ Lan có linh cảm, Giết một người mà cứu ngàn người, vạn sự giai hư, vạn sự giai doãn.

Không tồi không tồi, Tề Đẳng Nhất phải không, sau này ta bao cậu.

Tề Đẳng Nhất cho Đỗ Lan linh cảm, cho nên Đỗ Lan cảm thấy chiếu cố một chút vị chuyên gia phương diện khảo cổ học này cũng không có vấn đề.

Cảm ơn, cảm ơn đại sư.

Tề Đẳng Nhất cười lên, có thể bị danh nhân quốc tế nhìn trúng đó là vinh hạnh của hắn.

Được rồi, mọi người đều đứng nghiêm cho tôi, tôi thử Luyện Kim Thuật mới học của tôi.

Đỗ Lan đánh giá dáng người mọi người, sau đó hai tay hợp lại, năng lượng trong cơ thể hình thành một vòng tròn.

Một kiện thay trang phục. 25 người trên người toàn bộ thay trường bào có mũ trùm đầu màu trắng trong Assassins Creed Thích Khách Tín Điều, trên cổ tay xuất hiện tụ kiếm thích khách: Về sau chúng ta chính là Thích Khách Liên Minh.

Quá thần kỳ, đối với người mới mà nói lần đầu tiên nhìn thấy tư thâm giả sử dụng sức mạnh đều sẽ cảm nhận được chấn kinh, đó là sự điên đảo đối với thường thức.

Mà tư thâm giả đã đối với sự thần kỳ của Đỗ Lan hoàn toàn quen thuộc, đây bất quá là chút kỹ xảo nhỏ mà thôi.

Bất quá nhìn trường bào màu trắng trên người thật đúng là vô ngữ, Đỗ Lan thật đúng là nói làm liền làm a.

Bất quá Thích Khách Liên Minh thì Thích Khách Liên Minh đi, dù sao cũng không sao cả. 25 cái mũ trùm trắng đứng ở nơi đó, nơi này là trung tâm thành phố New York, lập tức liền bị vây xem, rất nhiều người đều giơ điện thoại lên.

Quang mạc đã biến mất.

Cool.

Một thanh niên da đen nhìn thấy một thân mũ trùm trắng của Trung Châu đội, từ xa đi tới, Hải, người anh em, bộ quần áo này của các anh mua ở đâu.

Quá ngầu.

Người mới đều phi thường kỳ quái chính mình thế nhưng nghe hiểu được tiếng Anh, bất quá bọn họ đều không nói gì.

Chúng ta đi.

Đỗ Lan đem mũ trùm sau lưng đội lên, sau đó dẫn đầu đi ra ngoài.

Các tư thâm giả phía sau cũng học bộ dáng Đỗ Lan đội mũ trùm lên, người mới cũng chỉ có thể đuổi kịp bước chân của tư thâm giả, bằng không bọn họ thực sự không biết nên làm thế nào. 25 thích khách đi ở trên đường thực sự là quá mức hùng vĩ, hơn nữa Đỗ Lan mở đường lúc nào cũng cố tình hay vô ý đâm vào trong đám người, hơn nữa còn là phi thường dã man đem người chắn trước mặt đẩy ra.

Hắn thật đúng là tưởng tiến vào trò chơi, những người đó đều là NPC, muốn thể hiện một chút kỹ xảo chen lấn đặc thù của mình.

Đỗ Lan đã tìm được một nhà xưởng bỏ hoang, hắn quyết định tại nơi đó làm cứ điểm cho ba tháng sau này của bọn họ.

Khu thị tứ New York rất phồn hoa, cao ốc chọc trời đếm không xuể, nhưng đến vùng ngoại ô cũng có cảnh tượng hoang phế khó gặp.

Một đống nhà xưởng mọc đầy cỏ dại, lớn thì lớn, nhưng hoàn toàn thông gió.

Đỗ Lan đại sư, anh sẽ không định để chúng ta ở tại nơi này chứ.

Chiêm Lam đảo không phải không thể chịu khổ, nhưng loại địa phương này ngay cả cái phòng tắm cũng không có, để con gái ở thế nào a.

Cứ ở chỗ này, sửa sang lại một chút là được.

Đỗ Lan nói.

Không tồi.

Sở Hiên đối với địa điểm này rất vừa lòng, chung quanh đều là đất trống, nếu có địch nhân tập kích rất dễ dàng bị phát hiện, hơn nữa tường của nhà xưởng rất kiên cố, là một điểm ẩn nấp dễ thủ khó công.

Khi tất cả mọi người đều đồng ý ở lại, trong đầu tất cả mọi người đều xuất hiện một thanh âm: Nhiệm vụ thứ hai thành lập tiểu đội anh hùng hoàn thành, Thích Khách Liên Minh thành lập.

Sau đó sẽ có nhiệm vụ ngẫu nhiên phát bố.

Xem ra, chúng ta quyết định phương hướng phát triển của tiểu đội anh hùng sẽ có liên hệ tức tức tương quan với nhiệm vụ ngẫu nhiên tiếp theo.

Chương 288

Nếu chúng ta là thích khách, như vậy người tới hẳn sẽ là thỉnh chúng ta giết người.

Sở Hiên bình tĩnh nói.

Hẳn là không sai, bất quá tôi nghĩ chúng ta khi chấp hành nhiệm vụ sẽ cùng siêu cấp anh hùng bản thổ tương ngộ, mọi người chuẩn bị tâm lý đi.

Tuy rằng nhiệm vụ của chúng ta cũng là bảo hộ Địa Cầu, nhìn qua thì có mục đích giống siêu cấp anh hùng.

Nhưng những siêu cấp anh hùng kia đều là người cá tính mười phần, mỗi một người đều có hành sự chuẩn tắc của riêng mình, cho nên chúng ta ám sát khả năng sẽ khiến bọn họ không vui, từ đó đứng ở mặt đối lập với chúng ta.

Đỗ Lan thay Sở Hiên nói hết lời.

Không sai.

Sở Hiên tuy rằng cũng biết, nhưng hắn chính là không nói, chờ đến khi Đỗ Lan nói xong, hắn liền nói câu không sai cho qua chuyện.

Vậy chúng ta không phải chọn sai rồi.

Biết sớm thì không làm thích khách.

Nói rồi Trương Kiệt trừng Tề Đằng Nhất một cái.

Cho dù chọn phương hướng khác, cũng sẽ không dễ dàng bị những siêu cấp anh hùng kia tiếp nhận.

Đỗ Lan nói, Được rồi, hiện tại chúng ta thu thập chỗ này một chút, sau đó tôi dạy các người thương pháp đạn rẽ ngoặt.

A.

Đạn thật sự năng rẽ ngoặt.

Trịnh Xá sửng sốt.

Đương nhiên, phim tôi quay rất ít có đồ giả.

Đỗ Lan cười, rất vui vẻ, Tôi có hay không nói qua.

Tới rồi tới rồi, các tư thâm giả trong lòng kêu rên, bọn họ sợ nhất chính là Đỗ Lan nói câu này.

Kỳ thực khôi giáp của Cương Thiết Hiệp Iron Man, dược tề và khiên của Mỹ Quốc Đội Trưởng Captain America, còn có Lục Cự Nhân Hulk, đều là tồn tại thực sự, bất quá quay xong phim liền tiêu hủy, hơn nữa thực vật thật sự so với biểu hiện trong phim còn đáng sợ hơn.

Thật hay giả.

Mọi người đều không tin tưởng lắm.

Vậy Siêu Nhân thì sao, cũng là thật.

Trịnh Xá hỏi.

Đương nhiên.

Mấy tràng đặc kỹ của Siêu Nhân đều là Đỗ Lan tự mình ra trận, bất quá cái này hắn sẽ không nói, Bộ chiến y nano của người Krypton kia chính là tồn tại, đao thương bất nhập.

Mọi người đều trợn to mắt, hoàn toàn không biết Đỗ Lan đại sư rốt cuộc là có đang nói dối hay không.

Sa Chức đứng ở cuối cùng cười trộm, cô đương nhiên biết những thứ đó toàn là thật, không ít thứ đều còn ở trong Vạn Năng Giao Nang Capsule.

Vì để quay ra hiệu quả điện ảnh tốt nhất, ba của cô đã tốn quá nhiều tiền rồi.

Còn có cái búa của Lôi Thần kia kỳ thực cũng là thật, bất quá không có thần tính gì, ai cũng có thể cầm lên được.

Cái giả thiết sau đó búa thừa nhận mới cầm nổi chỉ là trong phim mới có.

Được rồi, đại sư anh đừng nói nữa, tôi biết rồi, anh thật sự là quá lợi hại.

Trương Kiệt hoàn toàn đã không muốn nghe nữa.

Vậy được rồi, mọi người mau động thủ đi, tôi đi chuẩn bị súng ống, muốn cho đạn chuyển hướng, súng bình thường không làm được.

Nếu không phải tôi có cơ quan tình báo tốt nhất thế giới, tôi là tuyệt đối sẽ không tin tưởng, Thích Khách Liên Minh đại danh đỉnh đỉnh sẽ ẩn tàng tại một nơi không bắt mắt như thế này.

Người tới chính là người ủy thác Trung Châu đội giết người, một gã đàn ông da trắng, tuổi quá bán bách hơn 50, phi thường có khí phái, trên mười ngón tay đều đeo mười mấy cái nhẫn khoa trương.

Đỗ Lan bắt chéo chân: Mục tiêu là ai.

Người đàn ông da trắng ra hiệu cho trợ thủ của mình lấy tư liệu qua, một tờ giấy đơn giản và một tấm ảnh chụp.

Tên mục tiêu là Norman Osborn Nhược Nhĩ Mã Áo Tư Bản, là cổ đông lớn của tập đoàn Osborn, cũng là thương nhân buôn bán vũ khí.

Tư liệu giới thiệu đơn giản về các thành viên gia đình và địa điểm làm việc của hắn, những cái khác thì cái gì cũng không có.

Đỗ Lan đương nhiên biết người này là đại phản diện Lục Ma

Green Goblin trong phim Tri Chu Hiệp Spider Man.

Xem ra gã da trắng đối diện kia là đối thủ cạnh tranh của tập đoàn Osborn, dùng thủ đoạn ám sát giải quyết đối thủ cạnh tranh, cũng chỉ có tư bản gia mới làm được.

Tri Chu Hiệp cũng là một thành viên của Phục Cừu Giả Liên Minh, xem ra cũng bị Chủ Thần hợp nhất vào thế giới này.

Chúng tôi tiếp nhận.

Đỗ Lan mỉm cười, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của gã da trắng đem tư liệu và ảnh chụp thiêu đi, đây chính là phong phạm chuyên nghiệp.

Không đốt không chuyên nghiệp.

Người đàn ông da trắng cũng không nói gì: 5 triệu đô la, sau khi sự việc hoàn thành trả thêm 5 triệu.

Hai cái vali nhét đầy tiền đô la xanh mượt, đẩy đến trước mặt Đỗ Lan.

Đỗ Lan nhìn cũng chưa nhìn, liền để Tề Đẳng Nhất thu lại, hiện tại Tề Đẳng Nhất là đàn em của hắn.

Tề Đẳng Nhất bao giờ thấy qua nhiều tiền như vậy, mắt đều nhìn thẳng.

Hắn tuy rằng là cao thủ trộm mộ, cũng trộm ra quốc bảo cấp văn vật, nhưng cuối cùng văn vật đều bị lừa bán ra nước ngoài, hắn cái gì cũng không có, quả thực là kẻ trộm bị kẻ lừa đảo lừa, căn bản không có chỗ đi nói lý a.

Nhiệm vụ đầu tiên độ khó khá cao, Chủ Thần khẳng định sẽ không để Trung Châu đội ám sát Osborn khi vẫn còn là người bình thường.

Như vậy có nghĩa là đối tượng bọn họ ám sát hẳn phải là Lục Ma, bằng không thì quá không có tính khiêu chiến.

Trịnh Xá, cậu cùng Bá Vương, Linh Điểm bọn họ ở lại tiếp tục huấn luyện người mới, tôi, Sa Chức, còn có Tề Đằng Nhất cùng nhau đi ra ngoài chơi.

Trịnh Xá vã mồ hôi, đi ra ngoài chơi, anh cũng uyển chuyển một chút đi, nói là hoàn thành nhiệm vụ a.

Tôi cần hành động tự do đơn độc.

Sở Hiên nói, hiện tại cơ bản đã không còn việc của hắn, hắn muốn đi chôn vài phục bút cho tương lai.

Tự mình cẩn thận.

Đối với Sở Hiên, Đỗ Lan vẫn là rất yên tâm, hơn nữa cho dù là có nguy hiểm chính mình vẫn là có thể cứu tràng.

Sở Hiên đi, Trịnh Xá và Trương Kiệt phải phụ trách huấn luyện mấy người qua đường kia, về phần Minh Yên Vi và Triệu Anh Không thì do Chiêm Lam phụ trách.

Kỳ thực muốn nói thực lực, Triệu Anh Không chính là bạt tiêm xuất sắc trong Trung Châu đội, dù sao Cơ Nhân Tỏa Gene Lock giai nhất đã có thể tự do khống chế.

Về phần La Lỵ, Na Nhi mấy người do Linh Điểm và Bá Vương tiếp tục huấn luyện.

Trận chiến cứu vớt Địa Cầu mới là khảo nghiệm lớn nhất, hiện tại chính là phải tranh thủ ba tháng thời gian, có thể luyện ra bao nhiêu thì luyện bấy nhiêu.

Bằng không tại trong dòng lũ chiến tranh chỉ có thể nộp mạng.

Súng có thể bắn ra đạn rẽ ngoặt và đạn đặc chế đều đã chuẩn bị thỏa đáng, mấy vị tư thâm giả đều có thể bắn ra đường hồ quang vòng cung.

Chỉ là độ cong có lớn có nhỏ mà thôi, hơn nữa ngắm cũng không chuẩn.

Đỗ Lan đem hai cây súng giắt ở sau thắt lưng, ba người mặc áo trùm trắng cứ như vậy đi ra ngoài.

Tề Đằng Nhất cũng đeo một cây súng, hắn là phi thường muốn học được bắn ra đạn hồ quang, bất quá cường độ cánh tay hắn không đủ, cây súng trầm trọng kia ngay cả vung đều vung không nổi, bất quá tức sử như thế hắn vẫn là súng không rời thân.

Sa Chức đảo lại đối với đạn rẽ ngoặt không cảm hứng thú, cô cảm hứng thú chính là dùng Lập Thể Cơ Động 3D Maneuver Gear và Tri Chu Hiệp thi đấu thử, xem ai lợi hại hơn.

Kỳ thực lúc quay phim Tri Chu Hiệp, Sa Chức đã có ý tưởng này, bất quá khi đó đặc kỹ chẳng qua là Đỗ Lan khống chế con rối, căn bản không phải người, làm Sa Chức đại vi mất hứng.

Phải biết rằng tại thế giới Cự Nhân Attack on Titan, Sa Chức đã đối với hạng mục Lập Thể Cơ Động hoàn toàn mê mẩn, cái này so với tàu lượn siêu tốc kích thích hơn nhiều.

Chiến đấu lực tới độ cao như Sa Chức, muốn tìm được một hạng mục vận động khiến mình vui vẻ cũng không dễ dàng.

Trước kia trừ bỏ đánh nhau chính là đánh nhau, hiện tại thiết bị Lập Thể Cơ Động xuất hiện, liền để Sa Chức tìm được một môn vận động văn minh, ưu nhã, có thể thả lỏng.

Trước để ba tạo một chiếc phương tiện đi lại.

Hai tay hợp lại, Đỗ Lan đem tay vỗ lên mặt đất.

Sau đó mặt đất lập tức lún xuống, xuất hiện một cái hố to hình tròn, tại đáy hố, một chiếc siêu xe huyễn khốc xuất hiện ở đó.

Thích khách chính là phải huyễn khốc, không ngầu thì làm sát thủ cái gì a, đổi nghề giết heo cho rồi.

Học xong Luyện Kim Thuật và Luyện Đan Thuật, Đỗ Lan hiện tại có thể làm chuyện càng nhiều hơn, rất nhiều đồ vật đều có thể tùy tay liền tạo ra.

Chỉ cần Đỗ Lan nguyện ý, đem Địa Cầu cải tạo thành một cái pháo đài cũng không phải không có khả năng.

Dù sao Đỗ Lan hiện tại có xu thế dựa sát vào Doraemon.

Đi.

Chân ga đạp sát ván, chiếc siêu xe không biển số vèo địa thoán ra ngoài.

Trước đi công ty Osborn nhìn xem.

New York, so với Địa Cầu không giống nhau, càng lớn càng phồn hoa, kiến trúc tiêu chí tính trừ bỏ tòa nhà Empire State Đế Quốc ra, còn nhiều thêm một tòa tháp Stark.

Bởi vì Biên Bức Hiệp Bruce Wayne, còn có Siêu Nhân của Nhật Báo Hành Tinh cũng ở thế giới này, cho nên tòa nhà Wayne và tòa nhà Nhật Báo Hành Tinh cũng xuất hiện tại New York này.

Cũng đủ loạn, một cái thành phố xuất hiện nhiều siêu cấp anh hùng như vậy, kia phải cần bao nhiêu tội phạm mới đủ bọn họ chia.

Bởi vì là nhiều thế giới hợp nhất, Đỗ Lan cũng không biết hiện tại dòng thời gian của thế giới rốt cuộc là đang ở đâu.

Chương 289

Hiện tại biết Osborn còn sống, như vậy Tri Chu Hiệp hẳn là còn vừa mới xuất hiện, nhất định còn chưa gia nhập Phục Cừu Giả Liên Minh.

Mà các siêu cấp anh hùng khác đang làm gì, Đỗ Lan cũng không có đi kiểm tra.

Hắn biết Sở Hiên nhất định sẽ hỗ trợ lưu ý.

Chỉ cần chơi vui vẻ, quản những siêu cấp anh hùng kia làm cái gì.

Khi Đỗ Lan lái xe chờ đèn đỏ, một đạo tia chớp màu đỏ từ không trung bay qua, đó nhất định là Clark Kent từ nơi nào cứu tràng trở về, cũng chính là Siêu Nhân đến từ hành tinh Krypton.

Siêu Nhân bay qua, rất nhiều người đi đường đều dừng chân vây xem, bất quá tốc độ của Siêu Nhân so với tốc độ bọn họ móc điện thoại ra thì nhanh hơn quá nhiều.

Người qua đường chỉ có thể tiếc nuối nhét lại điện thoại vào túi xách hoặc túi quần.

Đó thật là Siêu Nhân.

Tề Đẳng Nhất triều cửa sổ xe nhìn tới nhìn lui, cái gì cũng không thấy, tốc độ hắn càng chậm.

Hẳn là Siêu Nhân rồi, bằng không chính là Cương Thiết Hiệp, cũng chỉ có hai người bọn họ cao điệu như vậy, ban ngày ban mặt liền ở trên trời bay tới bay lui.

Đỗ Lan bĩu môi, hắn cứu vớt Địa Cầu số lần cũng không ít, nhưng chưa bao giờ cao điệu như vậy.

Siêu Nhân mặc áo choàng đỏ vừa mới qua đi, một cái bóng dáng màu xanh lục lại bay tới.

Đây không phải mục tiêu của chúng ta sao.

Đỗ Lan vừa thấy, cũng không màng đi ngược chiều hay không, quay đầu xe liền đuổi theo.

Lục Ma đạp máy lượn xem ra là muốn đi làm chuyện xấu, như vậy vừa lúc, nếu có thể tại thời điểm Lục Ma trạng thái đem Osborn giết chết, danh khí của Thích Khách Liên Minh cũng liền đánh ra ngoài.

Ngồi xong.

Đỗ Lan kỹ thuật lái xe không tồi, nhưng tim Tề Đằng Nhất vẫn nhảy lên tới cổ họng.

Lục Ma lần đầu tiên lên sân khấu, đạp máy lượn hình con dơi từ giữa những tòa nhà chọc trời bay qua, hắn là muốn đi giết chết những cổ đông phản đối hắn, còn có vị tướng quân muốn cắt đứt nguồn vốn của hắn.

Bởi vì sử dụng dược tề chưa hoàn thành, cảm xúc tiêu cực của hắn bị khuếch đại vô hạn, hắn đã không còn là xí nghiệp gia Osborn, mà là Lục Ma.

Ha.

Lục Ma mang theo thanh âm chói tai bay đến tràng địa cử hành yến hội.

Nơi này là một buổi tiệc do tập đoàn Osborn tổ chức, ngay cả người mà Tri Chu Hiệp Peter Parker thầm mến là Mary Jane Mã Lệ Giản cũng được bạn tốt của cô là Harry Osborn Cáp Lý Áo Tư Bản mời tới nơi này.

Hiện tại tất cả mọi người trong yến hội đều trở thành đối tượng trả thù của Lục Ma, một cái bom bức xạ năng lượng cao ném vào hội trường yến hội.

Sau một trận lóa mắt, người trong vòng ba mét đều biến thành bộ khô cốt.

Tuy rằng trong phim quả bom này đối với Biên Bức Hiệp không có tác dụng gì, nhưng hiện tại xem ra nếu đội viên Trung Châu đội ở chỗ này cũng sống không nổi.

Ha.

Nhìn thấy bom của mình phi thường có hiệu quả, Lục Ma thần kinh chất cười lên.

Đúng lúc này, Tri Chu Hiệp đang trùng hợp đi tuần tra gần đó đã biết được có sự kiện phát sinh.

Tri giác nhện Spider Sense của cậu cực kỳ chính xác, nhiều lần giúp cậu tránh được nguy hiểm.

Tri Chu Hiệp hiện thân, bộ đồ bó sát màu đỏ tại giữa những tòa nhà cao tầng nhanh chóng đu dây bay tới.

Động tác của cậu tràn ngập cảm giác sức mạnh, lại cũng mỹ cảm mười phần.

Cứ như vận động viên thể dục dụng cụ đang bay trên trời vậy.

Tri Chu Hiệp từ xa đã nhìn thấy Lục Ma đang phát thần kinh, cũng không khách khí đi lên chính là một cước, đá Lục Ma văng khỏi máy lượn.

Bất quá máy lượn là trí tuệ nhân tạo, khi Lục Ma chịu công kích, Tri Chu Hiệp là người đầu tiên bị khóa định trở thành mục tiêu.

Đát.

Súng máy trên máy lượn triều Tiểu Tri Chu Nhện Nhỏ mãnh liệt quét tới.

Tri Chu Hiệp chỉ có thể nhảy lên vách tường, vuông góc với vách tường chạy động lên để né tránh đạn.

Không thể không nói thương pháp của kẻ địch chính là tra tra cùi bắp, đánh kiểu gì cũng đánh không trúng.

Lục Ma triệu hồi ván trượt, sau đó triều xuống đám người bên dưới ném ra mấy chục quả bom, hắn sớm đã mất đi nhân tính, nhân mạng đối với hắn mà nói cái gì cũng không phải.

Ngay tại thời khắc nguy cơ này, người tình trong mộng của Tri Chu Hiệp là Mary Jane thế nhưng từ ban công trượt chân ngã xuống, cứ thế bám vào lan can ban công dao dao dục trụy: Cứu mạng a.

Một bên là bá tánh vô tội đối mặt với bom, một bên là nữ thần sắp sửa rơi xuống.

Làm siêu cấp anh hùng, rất nhiều thời điểm chính là phải đưa ra lựa chọn.

Cái lựa chọn này Siêu Nhân từng làm, Biên Bức Hiệp từng làm.

Cương Thiết Hiệp, Mỹ Quốc Đội Trưởng đều từng làm.

Hiện tại Tri Chu Hiệp cũng phải sớm đối mặt với lựa chọn như vậy: Cứu chúng sinh, hay là cứu người yêu.

Đôi mắt Tri Chu Hiệp hầu như toát ra ngọn lửa, nội tâm phân phồn thác loạn, cuối cùng cậu đưa ra lựa chọn: Cả hai đều phải cứu.

Trước cứu quần chúng vô tội, từ cổ tay bắn ra tơ nhện muốn đem tất cả bom kéo trở về, nhưng rất rõ ràng là không có khả năng.

Bởi vì có mấy quả bom đèn chỉ thị đã chuyển từ lục sang đỏ, sắp nổ rồi.

Người bên dưới kinh khủng ngồi xổm người xuống, hầu như toàn bộ đều nhắm mắt lại.

Lục Ma cười phi thường vui vẻ, lần này không chỉ giết kẻ đáng ghét, còn xem được một màn kịch hay.

Ngay tại lúc bi kịch sắp sửa phát sinh, một bóng người từ trên đầu đám người lướt qua.

Trên eo người đó cố định cái rương lớn kỳ quái, trong tay còn cầm hai thanh trường kiếm.

Trường bào màu trắng, mũ trùm che khuất khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy hình đồ án con chim ưng trên mũ trùm.

Bất quá đó nhất định là một đứa bé, bởi vì dáng người quá nhỏ nhắn.

Xuất hiện lực vãn cuồng lan đương nhiên là Sa Chức, chỉ thấy cô từ hông bắn ra dây thừng, cố định trên tường, sau đó kéo một cái, cả người đều bay ra ngoài.

Kiếm xuất vỏ, mục tiêu của Sa Chức chính là mấy quả bom kia.

Không thèm để ý tới đám người kinh khủng dưới thân.

Lưỡi kiếm sắc bén đem quả bom đầu tiên sắp nổ cắt thành hai nửa.

Sau đó hai chân phát lực, sức mạnh từ dây đai đàn hồi trên người truyền đến toàn thân, trong quá trình bay lượn mạnh mẽ xoay người 360 độ.

Lưỡi kiếm hình thành cơn lốc, đem mấy quả bom đều cuốn vào.

Hoa lệ, mà lại tràn ngập kỹ xảo.

Tại quá trình cả hai bên đều đang vận động, Sa Chức không ỷ lại Khí, chỉ là ỷ lại kỹ thuật giá ngự thiết bị Lập Thể Cơ Động mà chính mình rèn luyện ra, hoàn mỹ đem những quả bom mà Tri Chu Hiệp không bắt được cắt ra.

Tri Chu Hiệp cũng không lo người tới là địch hay bạn, vội vàng đem những quả bom đã bị tơ nhện của mình dính được đều ném lên bầu trời, giống như pháo hoa nổ tung.

Hào vô thương vong.

Bất quá Tri Chu Hiệp còn có một nữ thần thầm mến phải cứu, không thể giống như Sa Chức tiêu sái dừng ở trên tường.

Đám người sôi trào, sôi nổi lấy ra điện thoại muốn đem cô gái đã cứu bọn họ một mạng này chụp lại, quá soái, quá ngầu, quả thực hoa lệ đến bạo.

Không thể không nói thị dân trong phim siêu cấp anh hùng đều là thần kinh thô, cho dù người xấu đều còn chưa đi, bọn họ đã biết vây xem.

Cho dù ngay trước đó không lâu, bọn họ suýt chút nữa táng mạng, nhưng bọn họ không quan tâm.

Thậm chí còn có người huýt sáo, dù sao Sa Chức xuất hiện, đem phong quang của Lục Ma và Tri Chu Hiệp đều đoạt đi rồi.

Chương 290

Tri Chu Hiệp còn đỡ, ít nhất trong lòng ngực ôm nữ thần của mình, cứu xong còn có thể ôn tồn một chút.

Mà Lục Ma chỉ có thể hôi lưu lưu xám xịt bay đi, mục đích của hắn đã hoàn thành, không cần thiết lưu lại.

Chúng ta không đuổi theo sao.

Tề Đẳng Nhất kỳ quái nói.

Người của S.

H.

I.

D Thần Thuẫn Cục tới rồi, trước để bọn họ tại chỗ Osborn nếm mùi thất bại đã, chúng ta sẽ động thủ sau.

Đỗ Lan xấu xa nói.

S.

H.

Tề Đẳng Nhất mới chỉ thấy qua trong phim, Ở đâu.

Có phải hay không đang tàng hình trên đầu chúng ta.

Sao có thể, chỉ có một người, chính là cái tên Ưng Nhãn Hawkeye chuyên môn chạy vặt thu thập tình báo kia.

Từ lúc Lục Ma vừa xuất hiện, hắn vẫn luôn quan sát.

Hiện tại hắn đang truy tung Lục Ma.

Tề Đẳng Nhất vẻ mặt đầy hướng vãng, con trai mà, từ nhỏ đã có một trái tim làm anh hùng: Đại sư, trên người Sa Chức cái kia là cái gì.

Thật là quá soái.

Đó là Lập Thể Cơ Động, nếu không sợ ngã chết, tôi đảo có thể cho cậu một bộ.

Đỗ Lan nhìn Tề Đằng Nhất nói.

Thật sự.

Tôi không sợ.

Tề Đằng Nhất hiện tại đã gặp qua Lục Ma, cũng gặp qua Tri Chu Hiệp, cho nên đối với thế giới Chủ Thần kiên tin không nghi ngờ.

Cái Lập Thể Cơ Động này thế nào cũng coi như là một kỹ năng, có nó không chỉ có thể làm màu mà còn có thể giống như Tri Chu Hiệp bay tới bay lui, cũng rất thực dụng.

Vậy được, về sau cậu phải tiếp thu huấn luyện, sau đó liền có thể đeo Lập Thể Cơ Động.

Đa tạ đại sư.

Mà Sa Chức vẫn còn đang tạo dáng bài pose, để mọi người chụp cho đủ, thẳng đến khi Tri Chu Hiệp một lần nữa trở lại.

Quá chậm.

Sa Chức nói.

Cô là ai.

Tri Chu Hiệp đối với cô gái đột nhiên xuất hiện này là phi thường cảm tạ, nhưng khi chưa làm rõ mục đích chân thực của cô gái, vẫn là phải bảo trì cảnh giới.

Tôi là một thành viên của Thích Khách Liên Minh.

Thích Khách Liên Minh.

Nghe cũng không giống người tốt, cho nên Peter càng thêm cẩn thận.

Đám người nhìn thấy Tri Chu Hiệp và cô gái thần kỳ kia đứng trên tường không biết đang nói cái gì, liền càng thêm điên cuồng.

Rất nhiều phóng viên nghe tin chạy tới đều chen vào, chuẩn bị bắt đầu tiến hành trực tiếp, đây chính là tin tức nóng hổi hàng đầu.

Mau xem TV, nha đầu Sa Chức lên TV rồi.

Na Nhi kinh hô một tiếng, khiến tất cả mọi người đều đi tới.

Tuy rằng là muốn huấn luyện, nhưng tin tức mới nhất vẫn là cần thiết, cho nên trong nhà xưởng không chỉ có TV còn có máy tính.

Hiện tại trên màn hình TV, hình ảnh đang bắt trọn lấy Sa Chức và Tri Chu Hiệp.

Ngay vừa rồi, đứa bé thần bí đột nhiên xuất hiện này đã cứu vớt sinh mệnh của hàng chục quần chúng, cô bé sử dụng thiết bị đặc thù bên hông có thể giống như Tri Chu Hiệp tự do phi hành trên bầu trời, đây có phải là môn thể thao mạo hiểm mới nổi trong giới trẻ hay không.

Người dẫn chương trình một bên đưa ra suy đoán, một bên nhìn hai bóng người trên tòa nhà cao tầng, Các vị người xem, bọn họ hai người đã giằng co rất lâu rồi, tạm thời ai cũng không biết bọn họ đang nói cái gì.

Không hổ là Long Tổ, thế nhưng lợi hại như vậy.

La Lỵ cảm thấy phi thường hâm mộ.

Bất quá Trịnh Xá và Trương Kiệt đảo lại cảm thấy đây vẫn là do nguyên nhân ông bố Đỗ Lan của Sa Chức, bất quá cái thiết bị kia bọn họ cũng là lần đầu tiên thấy.

Không biết Đỗ Lan đại sư khi nào nghĩ ra được, cái thiết bị này đảo lại rất soái khí.

Bá Vương cũng cảm thấy thiết bị này rất ngầu, có thể thấy được lực sát thương của thiết bị Lập Thể Cơ Động rồi.

Nhất định lại là lâm thời nghĩ ra được thôi, sức tưởng tượng của Đỗ Lan đại sư đúng là thâm bất khả trắc, hiện tại học xong Luyện Kim Thuật, càng là như hổ thêm cánh a.

Trịnh Xá là tự thẹn không bằng, nhìn xem người ta ở không gian Chủ Thần lăn lộn tốt bao nhiêu, mà hắn còn đang vì an toàn của mình và La Lỵ phí tâm lao lực.

Sa Chức chuẩn bị làm cái gì.

Trương Kiệt chính là sợ nhất Đỗ Lan giở trò gì yêu thiêu thân, Đỗ Lan vừa có động tác, Chủ Thần cũng sẽ có động tác, thảm nhất vẫn là bọn họ, một không cẩn thận liền cái mạng nhỏ không bảo toàn.

Ai biết.

Sa Chức lợi dụng Lập Thể Cơ Động cố định trên vách tường nhìn Tri Chu Hiệp, cậu ta hiện tại cũng bất quá là một học sinh trung học mà thôi.

Có hứng thú, thi đấu một chút không.

Nếu cậu thắng, tôi liền nói cho cậu biết thân phận chân thực của tên Lục Ma vừa rồi, nếu cậu thua, vậy thì gia nhập Thích Khách Liên Minh chúng tôi.

Sa Chức nói, cô thế nhưng bắt đầu tuyển đàn em rồi.

Tôi vì sao phải thi đấu với cô.

Peter Parker cũng không có hứng thú.

Tôi có thể nói cho cậu biết hung thủ thật sự giết chết chú của cậu là ai.

Sa Chức cười nói.

Tại Tri Chu Hiệp phần 1, Peter tưởng rằng hung thủ giết chết chú mình đã rơi xuống lầu cao, nhưng người kia cũng không phải hung thủ thật sự, hung thủ thật sự là tên Người Cát Sandman trong phần 3.

Cô lừa người, tên hung thủ kia rõ ràng đã.

Đúng, đã ngã chết rồi, ngay trước mặt cậu.

Đó chẳng qua chỉ là một tên cướp bình thường mà thôi, hung thủ giết chết chú cậu là người khác.

Được rồi, hiện tại có hứng thú cùng tôi thi đấu chưa.

Tri Chu Hiệp rối rắm: Thi cái gì.

Đương nhiên là thi tốc độ rồi, cậu cũng thấy đó, tôi dùng thiết bị Lập Thể Cơ Động này có thể làm được sự tình giống như cậu, cho nên tôi muốn nhìn xem là biến dị của cậu lợi hại hơn, hay là trang bị của tôi lợi hại hơn.

Ân, thật là trận đấu giữa siêu cấp anh hùng biến dị và siêu cấp anh hùng trang bị.

Này này, Sa Chức cô khi nào biến thành siêu cấp anh hùng vậy.

Được, thi thì thi, bất quá nếu tôi thắng, cô cần thiết đem thân phận Lục Ma còn có hung thủ giết chết chú tôi đều nói cho tôi.

Nhóc con, tôi xem trọng cậu, không thành vấn đề, chỉ cần cậu thắng tôi.

Sa Chức nói, Thời gian thi đấu vào tối hôm nay, tôi sẽ tại tòa nhà Wayne, tòa nhà Stark, tòa nhà Empire State Đế Quốc, tòa nhà Nhật Báo Hành Tinh, bốn cái địa phương này đặt cái này.

Sa Chức cũng không biết từ chỗ nào lấy ra một cái quyển trục, mặt trên viết một chữ Kinh Kinh Đô trên Kinh thành thật lớn, Thiên, Địa, Nhân, Hòa, bốn cái quyển trục, ai có thể thu thập được đa số thì tính là thắng cuộc.

Tuy rằng Tri Chu Hiệp không nhận biết chữ bên trên, bất quá đồ vật kỳ đặc như vậy cậu vẫn là nhớ được: Được, tối nay mấy giờ, bắt đầu ở đâu.

Tối hôm nay bảy giờ, ngay tại nơi này chạm mặt.

Nói rồi Sa Chức nhảy dựng lên, nhảy vào trong đám phóng viên.

Một nữ phóng viên xinh đẹp đang chỉ huy người quay phim, Sa Chức nhảy xuống làm cô giật nảy mình: A.

Chị là Lois Lane của Nhật Báo Hành Tinh phải không.

Có tin tức lớn, không biết chị có cảm hứng thú hay không.

Tin tức lớn gì.

Lois còn chưa mở miệng, một bên Clark đeo kính gọng đen đã chắn trước người nữ thần thầm mến của hắn.

Hắn chính là nghe cuộc đối thoại của Sa Chức và Tri Chu Hiệp nhất thanh nhị sở rõ ràng rành mạch.

Cho nên đối với người tự xưng Thích Khách Liên Minh như Sa Chức vẫn là cẩn thận một chút.

Tin tức lớn gì.

Lois đẩy Clark sang một bên, làm một phóng viên chuyên nghiệp còn có cái gì so với tin tức lớn càng có lực hấp dẫn hơn chứ, Có phải là độc quyền hay không.

Hôm nay tôi muốn cùng Tri Chu Hiệp tiến hành một trận thi đấu, đến lúc đó các người có thể tới truyền hình trực tiếp toàn bộ quá trình, có tính là tin tức lớn không.

Là cô đề xuất khiêu chiến sao.

Có phải muốn lợi dụng thiết bị trên người cô không.

Lois hỏi, Có thể nói cho tôi biết thân phận của cô.

Còn có mục đích của cô.

Tạm thời không thể trả lời no comment, bất quá nếu tôi thắng Tri Chu Hiệp, tâm tình tốt số một vui vẻ thì sẽ tiếp thu phỏng vấn chuyên đề của chị.

Tôi chính là biết rất nhiều nội mạc, tuyệt đối sẽ không để chị hối hận.

Vậy thì tạm biệt.

Sa Chức bắn ra dây thừng, lập tức bay ra ngoài, tại không trung lộn vài vòng, sau đó biến mất trong tầm mắt mọi người.

Clark, tin tức lớn, cô gái thần bí khiêu chiến Tri Chu Hiệp.

Clark cũng chỉ có thể cười khổ.

Thích Khách Liên Minh xuất hiện, khiến cho các phương chú ý.

Đầu tiên chú ý tới, đương nhiên là Joker, Scarecrow Đạo Thảo Nhân những kẻ xấu này.

Ngươi nhìn xem Thích Khách Liên Minh, nhất định liền biết là một tổ chức sát thủ, tổ chức sát thủ chẳng lẽ còn sẽ cùng siêu cấp anh hùng đứng cùng một chỗ sao.

Tại trong mắt người thường hiển nhiên là sẽ không, cho dù Thích Khách Liên Minh nguyện ý, siêu cấp anh hùng cũng sẽ không nguyện ý tiếp nhận một đám bạn bè sát thủ.

Đương nhiên, làm tội phạm chỉ số thông minh cao, Joker bọn họ cũng không quá coi trọng sát thủ, quá không có hàm lượng kỹ thuật.

Bất quá rất nhanh ý tưởng của bọn họ sẽ thay đổi, bởi vì hiện tại Đỗ Lan đã chuẩn bị đối với mục tiêu đầu tiên động thủ.

Ưng Nhãn Hawkeye bị Lục Ma phát hiện, sau đó Lục Ma hai lời không nói liền triều Ưng Nhãn xạ kích.

Ưng Nhãn là siêu cấp anh hùng, đương nhiên sẽ không ở trước công chúng động thủ, phải chú ý hình tượng, cho nên lựa chọn rút lui.

Mà cái thời điểm này, Đỗ Lan ra tay.

Tề Đằng Nhất, cậu trông xe, chờ tôi gọi cậu, hẵng lái qua.

Được, đại sư.

Tề Đằng Nhất đó là nói gì nghe nấy, cho dù hiện tại chính mình có tính toán nhỏ nhặt gì, cũng không phải lúc thực hiện.

Đỗ Lan vặn vặn cổ: Rất lâu không có giết người.

Đối với việc giết chết Lục Ma, đảo lại không có phản cảm gì, bởi vì những việc Lục Ma làm trước đó cũng là quá đáng lắm rồi.

Là dùng tụ kiếm hidden blade đây, hay là dùng súng lục đây.

Đỗ Lan vừa đi vừa rối rắm.

Cuối cùng quyết định, súng lục bên trong nạp đạn gây mê đánh vào đám lính tạp nham, Lục Ma thì dùng tụ kiếm hầu hạ.

Tập đoàn Osborn nói thế nào cũng là một tập đoàn quân công, đương nhiên có bảo an súng đạn thật bảo hộ.

Nhưng Đỗ Lan là ai.

Chương 291

Đương nhiên là trực tiếp từ cửa chính đi vào.

Vừa vào cửa chính là một máy dò kim loại còn có kiểm tra X quang, phòng bị cũng coi như là sâm nghiêm.

Mời đem vật kim loại trên người đều lấy ra.

Nhân viên công tác nhìn Đỗ Lan ăn mặc kỳ quái nói.

Không thể không nói mũ trùm màu trắng thực sự là hiển nhãn nổi bật.

Đỗ Lan mỉm cười, từ bên hông rút ra hai khẩu súng lục.

Làm nhân viên công tác giật nảy mình, lập tức kéo cảnh báo.

Đinh.

Cảnh báo vang lên inh ỏi, màn biểu diễn của Đỗ Lan bắt đầu rồi.

Đem cây súng đặt lên chiếc bàn kim loại, Đỗ Lan từ trong ngực lấy ra một viên Vạn Năng Giao Nang.

Một chiếc máy quay phim có gắn cánh quạt bay ra, thật đúng là tùy thời tùy địa chuẩn bị ghi lại mỗi một khoảnh khắc.

Bỏ vũ khí xuống, hai tay ôm đầu.

Tuy nhiên là bảo vệ Mỹ, nhưng cũng biết phải cảnh cáo trước chứ không trực tiếp khai hỏa.

Giơ hai tay lên, ôm đầu, mau.

Áo Tư Bản vốn là sản nghiệp quân công, bảo vệ cũng đa số là quân nhân xuất ngũ, cho nên bọn họ vẫn trấn trụ được tràng diện.

Mà các nhân viên văn phòng đã chạy tứ tán, đứng ở nơi tự cho là an toàn để vây xem.

Thấy hết thảy chuẩn bị xong, Đỗ Lan bắt đầu biểu diễn.

Tay chậm rãi hạ xuống, sau đó đặt lên hai khẩu súng lục đen nhánh, những sợi tuyến màu vàng ngoắc vào cò súng tạo thành hai câu thơ.

Tay phải là Vạn sự giai hư, tay trái là Vạn sự giai doãn.

Pằng pằng.

Hai tiếng súng vang lên, đạn ma túy gào thét bay ra.

Hai tên bảo vệ giơ súng ứng thanh ngã xuống đất.

Fire.

Đoàng.

Bảo vệ đội trưởng ra lệnh một tiếng, nòng súng của tất cả bảo vệ đều phun ra lửa.

Đỗ Lan tiêu sái từ trong mưa bom bão đạn lộn người nhảy lên, sau đó nấp sau cây cột ở đại sảnh.

Đám đông vây xem hiển nhiên không nghĩ tới sẽ xảy ra đấu súng, hiện tại đều nơm nớp lo sợ chạy ra ngoài cửa.

Đạn bắn tróc một lớp vỏ cây cột, lúc này bảo vệ đội trưởng vừa nhấc tay, hỏa lực ngừng lại.

Đỗ Lan dựa vào cây cột, nghe tiếng bước chân của những người đó, sau đó quả đoán giơ tay phải lên, vung tay nổ súng.

Viên đạn vốn bay về một phía, thế mà lại vẽ ra một đường vòng cung lách qua cây cột, bay về phía sau lưng Đỗ Lan.

Trúng ngay mi tâm, tên đội trưởng bảo vệ xui xẻo kia bị đạn ma túy đánh ngất đi.

Thương pháp thần hồ kỳ kỹ này, đám bảo vệ kia căn bản không nhìn thấy Đỗ Lan ló đầu ra hoặc lộ ra họng súng, đạn không biết từ đâu cứ thế bay ra.

Đạn biết rẽ ngoặt, chưa có ai từng thấy qua.

Lại là hai phát súng, tiếp theo hai tên bảo vệ ngã xuống.

Tỷ lệ trúng đích của Đỗ Lan là một trăm phần trăm, cảm giác rất tốt.

Tiếp tục khai hỏa, đối phương chỉ có hai khẩu súng lục.

Đạn bắn tung bụi mù từ cây cột, đạn và đạn va chạm tóe lửa.

Lưỡi lửa giống như ngàn vạn con côn trùng cắn nuốt, từng chút một cắn nuốt cây cột.

Đám bảo vệ chuẩn bị dùng hỏa lực để áp chế Đỗ Lan.

Bất quá bọn họ cũng quá xem thường hắn.

Hai khẩu súng lục, nấp sau cây cột, y nguyên là bách phát bách trúng.

Hai băng đạn bắn không, bảo vệ đại sảnh toàn diệt.

Có quần chúng vây xem gan dạ cầm điện thoại quay phim hầu như mắt trừng mồm há, đây là thương pháp gì.

Rõ ràng họng súng của tên mặc áo choàng trùm đầu kia hướng về phía khác, nhưng tại sao người sau lưng hắn lại ngã xuống.

Chẳng lẽ đạn thật sự biết rẽ ngoặt.

Đỗ Lan nhàn nhã tản bộ bước qua những tên bảo vệ đang nằm ngủ say như chết trên mặt đất, đi đến cửa thang máy.

Tầng cao nhất, chính là văn phòng của Áo Tư Bản.

Lúc này nghe được tiếng gió, mấy siêu cấp anh hùng cũng đã chạy tới, nhanh nhất đương nhiên là Khắc Lạp Khắc Khẳng Đặc Clark Kent lúc trước còn đang làm phỏng vấn.

Tùy tiện tìm một cái cớ rời khỏi Lộ Dịch Ti Lois Lane, lập tức liền đem bộ đồ bó sát lộ ra ngoài.

Vẫn luôn nghĩ mãi không rõ, áo choàng của Siêu Nhân có phải giấu trong áo sơ mi hay không, hay là cũng giống như áo sơ mi nhét vào trong quần.

Phản chính luận tốc độ, Siêu Nhân và Thiểm Điện Hiệp The Flash mới là người nổi bật.

Hơn nữa trong thế giới điện ảnh của Đỗ Lan, Siêu Nhân được thiết lập là Siêu Nhân thời kỳ Bạch Ngân Silver Age mạnh nhất.

Chính là cái tên biến thái trong miệng có thể thổi ra gió lạnh, bay hành có thể làm cho Địa Cầu quay ngược.

Siêu Nhân rất mạnh, bất quá rốt cuộc mạnh bao nhiêu, phải để Đỗ Lan tự mình thử qua mới biết được.

Hưu, hưu, nghênh đón Đỗ Lan là đạn đạo của Lục Ma.

Đỗ Lan nhanh chóng giơ tay, hai phát đạn đồng thời đụng vào đầu đạn đạo, đạn đạo ầm ầm nổ tung trong hành lang.

Không khí bành trướng kịch liệt bộc phát ra ở tầng cao nhất tòa nhà Áo Tư Bản, tất cả cửa sổ thủy tinh đều lập tức bị chấn nát vụn.

Thủy tinh như hạt mưa rơi xuống quảng trường, hẻm nhỏ và đường đi bộ dưới lầu.

Đinh đương đương, loảng xoảng loảng xoảng.

Vụ nổ thổi bay mũ trùm đầu của Đỗ Lan, mảnh vỡ rạch vài đường trên tà áo choàng trắng.

Bất quá hiện tại Đỗ Lan đã không còn lo lắng về quần áo nữa, hỏng thì hỏng, dùng Luyện Kim Thuật tu sửa một chút lại biến thành như mới.

Ngược lại là Lục Ma bị dư ba vụ nổ thổi bay ra ngoài, hắn đứng trên máy bay lượn, thật vất vả mới đứng vững.

Ngươi rốt cuộc là ai.

Lục Ma nhịn không được hỏi, thanh âm của hắn trải qua mặt nạ xử lý, phi thường trầm thấp.

Ta là siêu cấp anh hùng của Thích Khách Liên Minh, ngươi bó tay chịu trói, ta cho ngươi một cái thống khoái.

Lục Ma cho dù giết thêm vài người, tội danh cũng bất quá là vào tù.

Nhìn xem nhân loại phản diện trong thế giới siêu cấp anh hùng, ngục giam cứ như nhà mình vậy, đi ra đi vào, hoàn toàn không coi là chuyện to tát.

Trong điện ảnh, nếu không phải Lục Ma tự mình tìm đường chết thì nhất định sẽ không chết.

Mà nhiệm vụ Đỗ Lan nhận được lại là trực tiếp giết chết Áo Tư Bản, thế thì hả giận hơn nhiều.

Chương 292

Thích khách.

Còn siêu cấp anh hùng, cười chết ta.

Không có cảnh báo, Lục Ma quả đoán nổ súng, hai khẩu súng máy sáu nòng quét về phía người Đỗ Lan.

Chỉ trong nháy mắt, mấy trăm ngàn viên đạn liền đem cả hành lang lấp kín.

Một đạo hồng quang còn nhanh hơn đạn gấp mấy trăm lần, lập tức xuất hiện trước mặt Đỗ Lan.

Sau đó đạn giống như đụng phải tường sắt, toàn bộ bị cản lại.

Siêu Nhân xuất hiện, tịnh thả vào thời khắc nguy nan, cứu vớt một tên tội phạm sắp chết.

Đây mới là siêu cấp anh hùng chân chính, thiện tâm của hắn không chỉ đối đãi với người tốt, mà còn đối đãi với kẻ xấu.

Hắn kiên định tin tưởng con người trên thế giới đều có một mặt thiện lương, cho nên tất cả mọi người đều đáng được cứu vớt.

Tâm niệm của hắn chính là dùng lồng ngực của mình giúp đỡ và cảm hóa những kẻ xấu kia, để bọn họ trở thành người tốt.

Cho dù có một số người đã xấu đến tận cùng, hắn vẫn nguyện ý cho những người này một cơ hội, dù bản thân bị thương cũng không để ý.

Siêu Nhân chính là một người ngoài hành tinh như vậy, vì sự nghiệp hòa bình của nhân loại mà nỗ lực phấn đấu, là một người ngoài hành tinh thoát ly khỏi những thú vui cấp thấp.

Siêu Nhân vì Đỗ Lan đỡ tất cả đạn, phi thường anh vũ đứng trước mặt Đỗ Lan.

Luận dáng người, hắn đô con hơn Đỗ Lan nhiều.

Ít nhất cơ bắp cũng cường tráng hơn Đỗ Lan.

Hơn nữa luận phẩm cách, Siêu Nhân cao hơn một chút. luận chiều cao, Siêu Nhân cũng cao hơn Đỗ Lan một chút.

Đứng cùng một chỗ với Siêu Nhân, Đỗ Lan cũng chỉ có thể tự an ủi mình, lão bà Địch Ny Toa của mình xinh đẹp gấp mười lần Lộ Dịch Ti mà Siêu Nhân thầm mến.

Lục Ma vừa nhìn thấy Siêu Nhân, liền biết đại sự không ổn, hắn không ngờ mình sẽ phải đối mặt với Siêu Nhân, cho nên hắn chuẩn bị chuồn.

Đều bỏ vũ khí xuống.

Siêu Nhân mặt mang mỉm cười nói.

Lục Ma cũng không thèm để ý hắn, vèo một cái muốn từ tòa nhà cao tầng chạy trốn.

Nhưng ở trước mặt Siêu Nhân chạy trốn làm sao có thể, tốc độ mắt thường không thể thấy lập tức bay đến trước người Lục Ma, sau đó xách Lục Ma lên, mà ván trượt bay bị Siêu Nhân cuộn thành một cái kén trùm lên người Lục Ma.

Lục Ma hoàn toàn không có lực hoàn thủ liền bị bắt.

Còn có anh, thành viên Thích Khách Liên Minh, bỏ hết vũ khí xuống.

Từ trang phục của Đỗ Lan thì biết ngay người trước mắt này cùng cô gái kia là cùng một bọn.

Nhiệm vụ của ta còn chưa hoàn thành.

Đỗ Lan đem súng cắm lại vào bao súng sau lưng, sau đó tay áo kiếm Hidden Blade từ cổ tay vươn ra, Ngươi để ta chọc một dao lên cổ hắn là được rồi.

Xin lỗi, tôi nghĩ tôi không thể để anh thương tổn ngài Áo Tư Bản.

Siêu Nhân nhìn thấu thị liền biết chân thân của Lục Ma.

Vậy quá đáng tiếc.

Nói xong Đỗ Lan biến mất.

Không, không phải biến mất, mà là tại vì thị tuyến của Siêu Nhân theo không kịp Đỗ Lan.

Siêu Nhân đại kinh thất sắc, đối phương thế mà lại nhanh như vậy.

Bất quá Siêu Nhân cũng không phải dạng vừa, hắn biết mục tiêu của đối phương là Áo Tư Bản, cho nên trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh Áo Tư Bản, đồng thời quả đoán ra tay, tay hắn chộp lấy cổ tay Đỗ Lan.

Lúc này, tay áo kiếm của Đỗ Lan cách cổ họng Lục Ma chỉ còn không phẩy mấy centimet.

Dưới mũ giáp Lục Ma, trán Áo Tư Bản đầy mồ hôi lạnh, đồng thời cũng kinh ngạc trước sự cường đại của Đỗ Lan.

Anh rốt cuộc là ai.

Siêu Nhân kinh ngạc hỏi.

Chính Nghĩa Liên Minh có ngươi, Phục Cừu Giả Liên Minh có Lục Cự Nhân, mà Thích Khách Liên Minh có ta.

Đỗ Lan nói, Nếu ngươi đã thành tâm thành ý đặt câu hỏi, ta liền đại phát từ bi nói cho ngươi biết, ta là Đỗ Lan, thủ lĩnh Thích Khách Liên Minh.

Nói xong, cánh tay Đỗ Lan vung lên.

Oanh.

Cả người Siêu Nhân đều bị ném bay ra ngoài, đập vào tường.

Khắc Lạp Khắc Khẳng Đặc, hôm nay coi như là chính thức quen biết.

Nói xong Đỗ Lan túm lấy Lục Ma bay lên, Vậy thì có thời gian gặp lại.

Siêu Nhân đã hoàn toàn không biết nên nói cái gì, quá chấn kinh.

Lại một con quái vật xuất thế, xem ra phải tìm hiểu kỹ càng lai lịch của cái Thích Khách Liên Minh kia, đi tìm bạn thân Biên Bức Hiệp Batman bàn bạc thôi.

Thích Khách Liên Minh là một tổ chức cực kỳ ẩn bí, khi ta còn là một thành viên của Ảnh Võ Giả League of Shadows, ta nghe Nhẫn Giả đại sư nói qua.

Dưới lòng đất trang viên Bố Lỗ Tư Vi Ân Bruce Wayne, một hang động khổng lồ được cải tạo thành Biên Bức Động, cũng chính là căn cứ của hắn.

Lúc này Siêu Nhân đến đây tìm hắn, hắn đang quan sát tình hình toàn bộ thành phố Cao Đàm Gotham.

Tuy rằng trụ sở chính của công ty Vi Ân ở Nữu Ước New York, nhưng Biên Bức Hiệp lại luôn ở lại Cao Đàm để bảo vệ nơi hắn trưởng thành.

Thích Khách Liên Minh hiện tại đã xuất hiện ở thành phố Nữu Ước, hơn nữa mục đích của bọn họ cũng không rõ ràng.

Người của Thích Khách Liên Minh hành sự toàn dựa vào Vận Mệnh Chức Bố Cơ Loom of Fate, khi trên Vận Mệnh Chức Bố Cơ xuất hiện tên, chính là lúc các thích khách hành động.

Biên Bức Hiệp nói, Bọn họ có lịch sử còn lâu đời hơn Ảnh Võ Giả, từ thế kỷ mười hai bắt đầu cũng đã hoạt động tại các quốc gia.

Kỳ thật trong truyện tranh Biên Bức Hiệp, hắn cũng là từ Thích Khách Liên Minh đi ra, bất quá thế giới điện ảnh biến thành Ảnh Võ Giả Liên Minh.

Vận Mệnh Chức Bố Cơ là cái gì.

Siêu Nhân hỏi, Hơn nữa hắn còn gọi tên của tôi.

Hắn biết thân phận của tôi.

Về Vận Mệnh Chức Bố Cơ ta cũng không rõ ràng, chỉ là tông chỉ của Thích Khách Liên Minh chính là bảo hộ thế giới cân bằng, mục tiêu ám sát của bọn họ đều là những nhân vật tập quyền.

Tự xưng là giết một người để cứu vạn người.

Biên Bức Hiệp vốn dĩ không giết người, cho nên hắn đối với sát thủ không có cảm tình, Về phần thân phận của cậu, thật tâm muốn điều tra thì cũng không khó khăn, huống chi đối phương còn là một tổ chức có lịch sử ngàn năm.

Mặc kệ thế nào, giết người là không đúng, tôi phải tìm được bọn họ trước khi ngài Áo Tư Bản bị hại.

Tôi cần anh giúp đỡ.

Siêu Nhân tuy là Siêu Nhân, nhưng cũng có không ít việc hắn làm không được.

Biên Bức Hiệp trầm ngâm một lát, hắn vốn đối với chuyện của Thích Khách Liên Minh không hứng thú, đối với việc cứu Áo Tư Bản cũng không hứng thú.

Bất quá hắn có loại trực giác, Thích Khách Liên Minh đột nhiên hiện tung tích, nhất định là tiếp nhận chỉ dẫn của Vận Mệnh Chức Bố Cơ, có lẽ sẽ xảy ra sự kiện lớn gì đó.

Thậm chí có khả năng là sự kiện lớn khiến Cao Đàm bị vạ lây, nếu là như vậy thì không thể không quản.

Được, ta sẽ đi cùng cậu một chuyến.

Biên Bức Hiệp nói.

Điều Biên Bức Hiệp không biết là thứ như Vận Mệnh Chức Bố Cơ căn bản không tồn tại, ngược lại có một Chủ Thần đang sắp xếp nhiệm vụ cho Trung Châu Đội bọn họ.

Vị siêu cấp anh hùng siêu cấp thông minh này, có thể nắm bắt bất kỳ dấu vết nào, là thám tử thông minh nhất thế giới.

Đồng thời thân thể hắn cùng với trí tuệ của hắn đều là tồn tại siêu việt phàm nhân.

Khác với nhà phát minh hay động thủ như Cương Thiết Hiệp, Biên Bức Hiệp càng am hiểu về mưu kế và trinh sát, hơn nữa học thức uyên bác, tinh thông hơn hai mươi ngoại ngữ, đối với khoa học tự nhiên còn có y học cũng có hiểu biết rất sâu, có rất nhiều bằng cấp học vị, hơn nữa giỏi về ngụy trang, hầu như là nhân tài toàn năng trong các nhân tài.

Khi Siêu Nhân và Biên Bức Hiệp chạy về Nữu Ước, cuộc thi đấu giữa Sa Chức và Tri Chu Hiệp Spider Man đã bắt đầu.

Đây chính là tin tức lớn, mấy đài truyền hình lớn ở Nữu Ước đều phái trực thăng muốn lấy được tư liệu trực tiếp.

Tại địa điểm ước định, Sa Chức và Tri Chu Hiệp đứng trên nóc nhà.

Tri Chu Hiệp vì lần thi đấu này còn cố ý đeo thêm một cái ba lô, bởi vì hắn không có chỗ nào giấu đồ, muốn tìm được quyển trục vẫn phải cầm cái túi kia mới được.

Mà Đỗ Lan với tư cách trọng tài cũng ở trên nóc nhà, về phần Tề Đằng Nhất hắn còn đang rối rắm có giết Lục Ma hay không.

Đỗ Lan ném nhiệm vụ giết người cho hắn, cũng là muốn đem ban thưởng cho hắn, bất quá hắn tuy là trộm mộ, lại chưa từng giết người, cho nên đang do dự.

Các ngươi chuẩn bị xong chưa.

Đỗ Lan nhìn con gái mình đang nóng lòng muốn thử, còn có Tri Chu Hiệp đang buồn bực.

Không thành vấn đề.

Sa Chức vỗ vỗ bộ Lập Thể Cơ Động nói.

Có thể bắt đầu.

Tri Chu Hiệp cũng không có gì phải chuẩn bị.

Vậy thì bắt đầu đi, chúc các ngươi chơi vui vẻ.

Đỗ Lan nói.

Chương 293

Hưu.

Sa Chức dẫn đầu bay ra ngoài, ưu nhã lộn vài vòng trên không trung, sau đó bay ra khỏi phạm vi sân thượng.

Lập Thể Cơ Động đặc chế, nhiều hơn sáu cái đầu neo, tổng cộng tám cái.

Dây thừng cũng dài hơn, có thể để nàng càng thêm tự như khống chế phương hướng bay lượn của mình.

Tri Chu Hiệp ngược lại không có lập tức bay ra ngoài, mà là chạy nhanh đến bên mép sân thượng, sau đó nhảy xuống, rồi trong lúc rơi xuống bắn ra tơ nhện.

Thật là đặc sắc, thế mà lại có người phát ra khiêu chiến với siêu cấp anh hùng.

Lộ Dịch Ti ngồi trên trực thăng hưng phấn nói.

Trực thăng một đường đi theo Sa Chức và Tri Chu Hiệp, trung thực ghi lại thân tư của hai người.

Đầu đường phồn hoa, đèn neon lấp lánh xé rách màn đêm đen kịt.

Thành phố này chính là sân khấu tốt nhất, vô số nhân vật ở chỗ này trình diễn câu chuyện của từng người, đồng thời cũng đang nhìn câu chuyện của người khác.

Đặc sắc nhất đương nhiên là siêu cấp anh hùng và bọn đại phôi đản đấu trí đấu dũng.

Trong bóng tối cao ốc, Tiểu Sửu Joker với cái miệng vĩnh viễn nứt ra giống như đang cười nhạo thành phố này, cười nhạo thế giới này

vậy.

Hắn cũng đang quan chú cuộc thi đấu giữa Tri Chu Hiệp và cô gái kia.

Đương nhiên cũng không phải Tiểu Sửu trở thành người hâm mộ kênh thể thao, mà là hắn phát hiện ra chuyện thú vị.

Đó chính là phong cách làm việc của Thích Khách Liên Minh dường như đã xảy ra biến hóa rất lớn.

Hắn là biết Thích Khách Liên Minh, sau khi Trung Châu Đội trở thành Thích Khách Liên Minh, Chủ Thần liền thông qua các loại con đường đem tư liệu Thích Khách Liên Minh tiết lộ ra ngoài, Tiểu Sửu tuy gần đây mới đến Nữu Ước, nhưng đã nắm rõ Nữu Ước như lòng bàn tay.

Tiểu Sửu đến Nữu Ước đương nhiên không phải để ngăn cản kẻ xâm lược ngoài hành tinh, hắn là tới phá hoại.

Bởi vì trong đầu hắn có một thanh âm không ngừng nói cho hắn biết phải biến Nữu Ước thành khu vui chơi.

Thanh âm này đương nhiên là Chủ Thần đang giở trò quỷ.

Tại trong bóng tối, Lạc Cơ Loki đã bắt được liên lạc với kẻ xâm lược ngoài hành tinh, chỉ là hiện tại Vũ Trụ Lập Phương Tesseract còn ở trong tay Thần Thuẫn Cục, cho nên hắn tạm thời án binh bất động.

Mà Lão Tiên Tỏa Y Phàm Vạn Khoa Ivan Vanko đại phát dâm uy ở Cương Thiết Hiệp 2 cũng không có tiến vào kịch tình, mà đang yên lặng nghiên cứu đồ vật của mình.

Nữu Ước nơi quang minh và hắc ám đan xen vào nhau, chính là sân khấu tốt nhất.

Yahoo.

Tri Chu Hiệp cảm nhận được niềm vui thú khi bay lượn, cao giọng hô to, cũng là phi thường hưng phấn.

Hắn thích loại cảm giác xuyên hành giữa các tòa nhà cao tầng này.

Tuy hiện tại là đang thi đấu, nhưng hắn một chút cũng không khẩn trương.

Yêu, thiếu niên, động tác của cậu cũng không chậm.

Sa Chức từ bên người Tri Chu Hiệp lướt qua, còn có nhàn tâm nói chuyện.

Tri Chu Hiệp kinh ngạc nhìn Sa Chức được dây thừng bắn ra từ bên hông kéo đi vững vàng trên không trung, không hề kém hơn tơ nhện của mình.

Không tin, mình không thể thua cô gái này.

Tri Chu Hiệp lúc này bất quá chỉ là một học sinh cấp ba mà thôi, tâm tính thiếu niên.

Hạ thấp độ cao, Tri Chu Hiệp hầu như muốn tiếp xúc linh cự ly với mặt đất, sau đó trong ánh mắt kinh khủng của mọi người lại bắn ra tơ nhện kéo mình bay lên.

Sa Chức vừa nhìn, yêu, đây không phải là khiêu chiến kỹ thuật Lập Thể Cơ Động của mình sao.

Nàng muốn chính là tràng diện này, so đấu như vậy mới có hàm lượng kỹ thuật a.

Vì thế Sa Chức quả đoán thu hồi dây thừng, đồng thời đóng lại khí phun phản lực bên hông, cũng lập tức rơi xuống theo đường parabol, lộ tuyến không khác Tri Chu Hiệp là bao.

Bất quá Sa Chức lại không có ý định rơi xuống tận đáy mới bay lên, mà là trước khi chạm đất lập tức mở ra khí phun bên hông để bản thân giảm tốc trong thời gian ngắn, sau đó toàn thân dùng lực đai lưng để điều chỉnh tư thế trên không trung, một lần nữa phát xạ dây thừng.

Ở trong mắt người ngoài, Sa Chức giống như đột nhiên dừng lại một thời gian dài giữa không trung, sau đó mới tiếp tục bay đi.

Đây cũng là động tác Sa Chức lâm thời nghĩ ra, nàng cũng không để ý thắng thua, nàng chỉ là muốn tìm người cùng chơi Lập Thể Cơ Động mà thôi.

Phải biết rằng Lập Thể Cơ Động của Sa Chức đã là lô hỏa thuần thanh, ngay cả Đỗ Lan cũng không lợi hại như vậy.

Sa Chức tìm không thấy đối thủ, cho nên mới đánh chủ ý lên Tri Chu Hiệp, một siêu cấp anh hùng có thể làm ra động tác tương tự Lập Thể Cơ Động, còn có gì thú vị hơn cái này.

Ha ha, quá tuyệt vời.

Tri Chu Hiệp cậu cũng đừng để bị tôi vượt qua.

Sa Chức cười nói.

Bên ngoài thật đúng là náo nhiệt, Tiểu Lạt Tiêu, chúng ta cũng đi ra ngoài chơi đi.

Thác Ni Sử Tháp Khắc Tony Stark ngồi trên ghế sô pha xa hoa, vừa xem tivi vừa nói với người yêu còn đang làm việc.

Anh đem tất cả công việc đều đẩy cho em, mà chính mình lại cứ nghĩ đến chuyện ra ngoài, không cho phép, em không cho phép anh đi ra ngoài.

Tiểu Lạt Tiêu đầu cũng không ngẩng nói.

Thác Ni biết Tiểu Lạt Tiêu oán giận, bất quá hắn nhìn trong tivi Tri Chu Hiệp và cô bé kia thật sự đang hướng về phía mình, Anh đi lên sân thượng hóng gió.

Nói xong Thác Ni từ trên bàn trà cầm lấy một ly rượu vang còn đầy một nửa đi lên lầu, gió đêm thổi có chút lạnh, bất quá Thác Ni không để ý.

Bởi vì khi gió đêm thổi âu phục và kiểu tóc của mình, mới có thể hiển thị ra phong cách của hắn.

Trang bức, ra vẻ đẹp trai cũng là môn bắt buộc siêu cấp anh hùng cần học, đặc biệt là siêu cấp anh hùng có tiền.

Giả Duy Tư JARVIS, khởi động camera viễn trình.

Thác Ni Sử Tháp Khắc nói.

Vâng, tiên sinh, có cần hình chiếu không.

Hình chiếu.

Vâng thưa tiên sinh.

Một cái hình chiếu xuất hiện trước mặt Sử Tháp Khắc, trên đó cuộc thi đấu giữa Tri Chu Hiệp và Sa Chức đang tiến hành đến giai đoạn gay cấn.

Hai người tùy ý duỗi thân thể giữa các tòa nhà, quả thực giống như biểu diễn thể dục dụng cụ trên không trung vậy.

Mà Sử Tháp Khắc thì đem ánh mắt của mình đặt lên bộ trang bị Lập Thể Cơ Động trên người Sa Chức, Thứ đồ chơi thú vị, Giả Duy Tư tiến hành quét hình trang bị kia.

Vâng, tiên sinh.

Chỉ mất chưa đến 30 giây, Tiên sinh, quét hình hoàn thành.

Để ta xem.

Toàn bộ hình ảnh 3D của Lập Thể Cơ Động xuất hiện trước mặt hắn, sau đó từng bước tháo rời Lập Thể Cơ Động, lộ ra hạch tâm.

Cái này là.

Những bộ phận khác rất đơn giản, thậm chí có thể nói là sơ sài, đương nhiên đây là so với chiến giáp sắt của Thác Ni.

So với chiến giáp sắt, trang bị Lập Thể Cơ Động xác thực là quá mức sơ sài, có hàm lượng kỹ thuật cũng chỉ là trục quay, động cơ phản lực mini, và đương nhiên chính là cái lò phản ứng hạt nhân cỡ nhỏ làm Thác Ni cũng phải giật mình.

Kích thước không khác biệt lắm so với lò phản ứng hồ quang Arc Reactor trước ngực hắn.

Không ngờ ngoại trừ chính mình còn có người có thể phát minh ra lò phản ứng hạt nhân tinh mật như vậy, không thể tưởng tượng nổi.

Đương nhiên Cương Thiết Hiệp cũng phát hiện, lò phản ứng hồ quang của mình gắn nguyên tố do mình phát minh, nhưng trong cái trang bị nhỏ này lò phản ứng hạt nhân lại càng thêm truyền thống.

Quả thực là truyền thống đến nổ, bất quá chính vì truyền thống mới được Sử Tháp Khắc coi trọng.

Điều này nói rõ đối phương ở phương diện vật liệu, còn có gia công tinh mật đều muốn dẫn trước mình.

Thác Ni biết, cho dù hắn tự mình muốn đem một cái lò phản ứng hạt nhân truyền thống thu nhỏ đến cực hạn, cũng phải tốn bảy tám mét khối, cũng chỉ có thể lắp trên tàu sân bay.

Mà hiện tại thế mà đã đem lò phản ứng hạt nhân truyền thống thu nhỏ đến trình độ này, nói rõ kỹ thuật của mình lạc hậu rồi.

Là một người đam mê kỹ thuật, sao có thể cho phép kỹ thuật của mình lạc hậu.

Ngay tại lúc Thác Ni đang rối rắm, Sa Chức và Tri Chu Hiệp hầu như đồng thời đến đỉnh tòa nhà Sử Tháp Khắc.

Quyển trục.

Tri Chu Hiệp nhìn tứ phía, cuối cùng phát hiện quyển trục bị cột vào cột thu lôi.

Cơ hội tốt, Tri Chu Hiệp trèo lên cột thu lôi.

Nhện nhỏ, cậu quá ngốc.

Sa Chức cũng không ngốc như vậy, nhắm chuẩn, vèo một cái liền bắn đầu neo dây thừng ra.

Chương 294

Ghim vào quyển trục, sau đó giật mạnh xuống, Tôi đi trước một bước.

Đáng ghét.

Tri Chu Hiệp nhảy tới đầu cột, thấy quyển trục bị lấy mất liền nhét vào ba lô của mình, lập tức nhảy ra ngoài.

Giả Duy Tư, chuẩn bị chiến giáp sắt, chúng ta đuổi theo.

Vâng, tiên sinh.

Thác Ni chuẩn bị đuổi theo hỏi xem đối phương rốt cuộc là lai lịch gì.

Tiểu Lạt Tiêu nghe được tiếng động cơ gầm rú, đã không kịp ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn Thác Ni bay ra ngoài.

Tin tức lớn, hiện tại Cương Thiết Hiệp đột nhiên xuất hiện, đi theo sau lưng Tri Chu Hiệp và cô gái kia.

Lộ Dịch Ti vẫn luôn quan tâm động thái bên dưới, thuận tiện làm khách mời dẫn chương trình truyền hình một phen.

Sa Chức và Tri Chu Hiệp đương nhiên đều phát hiện Cương Thiết Hiệp phía sau, bất quá hiện tại bọn họ sắp đến địa điểm mục tiêu cuối cùng là tòa nhà Vi Ân, cho nên không có thời gian để ý tới.

Trước đó tòa nhà Đế Quốc và tòa nhà Tinh Cầu Nhật Báo đều đã đi qua.

Tri Chu Hiệp hiện tại đã cảm giác có chút mệt mỏi, cô bé kia thật không phải dạng vừa, trò chơi cường độ cao như vậy, cô ấy thế mà có thể chống đỡ đến hiện tại.

Tơ nhện của Tri Chu Hiệp đều là trong cơ thể mình sản sinh, tiêu hao tơ nhện cũng tiêu hao thể lực và tinh lực.

Hôm nay hầu như chạy một vòng quanh cả thành phố Nữu Ước, không mệt mới là lạ.

Sa Chức ngược lại rất vui vẻ, rừng rậm sắt thép này so với mấy cái rừng cây ở thế giới Cự Nhân chơi vui hơn nhiều.

Mục tiêu cuối cùng ngay trước mắt.

Tòa nhà Vi Ân ngược lại là một tòa nhà rất giản dị, so với tên phong tao Sử Tháp Khắc kia, Bố Lỗ Tư Vi Ân coi như là điệu thấp.

Tri Chu Hiệp, xem ra cậu thua chắc rồi.

Sa Chức cười nói, Giải trừ giới hạn, động cơ toàn lực phát động.

Đến cuối cùng rồi, Sa Chức cũng không chuẩn bị chơi kỹ xảo nữa, cứ ngang ngược xông qua là được.

Tri Chu Hiệp vừa nhìn, bên hông Sa Chức dĩ nhiên phun ra ngọn lửa, rốt cuộc là thân thể như thế nào mới có thể chịu đựng được a.

Gia tốc trong nháy mắt che mắt, ngay cả Cương Thiết Hiệp phía sau cũng giật nảy mình.

Chiến giáp sắt của mình cũng chưa chắc có thể có sức mạnh bộc phát lợi hại như vậy.

Đỗ Lan đã ở trên đỉnh tòa nhà Vi Ân, hai tay mỗi tay cầm một cái quyển trục đợi ở nơi đó.

Mắt thấy Sa Chức sắp lấy được quyển trục, Tri Chu Hiệp nghiến răng, hai tay toàn bộ thu hồi, đồng thời giơ ngang hướng về phía Đỗ Lan, bắn ra tơ nhện.

Tri Chu Hiệp thế mà đem cả hai quyển trục trong tay Đỗ Lan hút qua, Như vậy tôi thắng rồi, tôi có năm cái quyển trục, đối phương chỉ có ba cái.

Tri Chu Hiệp tuy rằng đang rơi xuống, nhưng trong lòng lại yên tâm lớn.

Bất quá hắn vui vẻ quá sớm, đợi đến khi hắn cất kỹ quyển trục, chuẩn bị một lần nữa kéo mình lên thì phát hiện tơ nhện của mình đã hết.

A.

Thẳng tắp rơi xuống lầu, Tri Chu Hiệp thảm thiết kêu lên.

Cũng may Cương Thiết Hiệp ngay ở phía sau, lập tức bay xuống, một phen túm lấy Tri Chu Hiệp, sau đó trở lại sân thượng.

Sa Chức ngược lại không vì thua trận đấu mà có gì không cao hứng, tương phản nàng rất cao hứng.

Đặc biệt là sự quả đoán của Tri Chu Hiệp lúc cuối cùng lấy đi hai cái quyển trục, làm cho Sa Chức rất thưởng thức.

Không hổ là siêu cấp anh hùng, không chỉ có năng lực, đầu óc tốt cũng là điều cần thiết.

Tôi thắng, tôi thắng.

Tri Chu Hiệp thở hổn hển nói.

Biết rồi, ta quả nhiên không nhìn lầm cậu, Tri Chu Hiệp, sau này có cơ hội lại đấu một trận.

Sa Chức xem ra vẫn chưa chơi đã ghiền.

Hiện tại nói cho tôi biết chân tướng đi.

Ta sẽ tuân thủ ước định, thân phận của Lục Ma chính là cha của bạn tốt Harry, cũng chính là chú Áo Tư Bản của cậu.

Mà bác Ben của cậu là vì lúc phản kháng một tên cướp, súng bị cướp cò mà chết, hiện tại người kia đang ở trong tù.

Cậu nếu muốn báo thù, ta có thể nói tên của hắn cho cậu.

Sa Chức nói.

Tri Chu Hiệp đã ngây ngẩn cả người, tin tức đầu tiên ngược lại còn chấn hám hơn tin tức thứ hai, Chú Áo Tư Bản.

Không có khả năng.

Không có gì là không có khả năng, giống như cậu bị nhện biến đổi gen cắn một cái liền biến thành Tri Chu Hiệp, mà Áo Tư Bản dùng thân thể của mình làm thực nghiệm, cho nên biến thành Lục Ma hiện tại.

Đây đều là sự thật.

Ngay lúc này, trong đầu tất cả người của Trung Châu Đội nghe được thanh âm của Chủ Thần: Nhiệm vụ ám sát hoàn thành, thưởng một chi tiết kịch tình cấp D, 3000 điểm thưởng, thế giới hợp thể, tất cả phần thưởng nhân đôi.

Cương Thiết Hiệp có kỹ thuật lò phản ứng hồ quang, Đỗ Lan cũng có. nhưng kỹ thuật lò phản ứng hạt nhân truyền thống vi hình của Đỗ Lan, Cương Thiết Hiệp lại là lần đầu tiên thấy.

Cho nên Cương Thiết Hiệp muốn cùng Sa Chức tham thảo một chút vấn đề trên tầng diện kỹ thuật, chỉ là nhà phát minh thấy cái lạ thì mừng rỡ thôi.

Tri Chu Hiệp đáng thương, chú Áo Tư Bản của cậu chết rồi, không ngại thì cậu đến nhặt xác cho hắn đi.

Đỗ Lan bộ dáng pha chút tiếc nuối.

Cái gì.

Tri Chu Hiệp và Cương Thiết Hiệp đều giật mình.

Áo Tư Bản, đối thủ cạnh tranh có khi cũng là đối tác của Cương Thiết Hiệp, hiện tại thế mà chết rồi.

Các ngươi những kẻ hung thủ này.

Tri Chu Hiệp nhận định người trước mắt chính là cừu nhân.

Đỗ Lan không để ý tới, mà là mang theo Tri Chu Hiệp dùng một cái thuấn di liền đến khách sạn nơi Tề Đằng Nhất ẩn nấp.

Biến mất.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Lộ Dịch Ti, hai người cứ thế biến mất, quá chấn kinh.

Sau đó hai người kia cũng có động tác.

Áo Tư Bản nằm trên giường đã không còn tiếng động, mà Tề Đằng Nhất thất hồn lạc phách đứng một bên.

Tự sát.

Đỗ Lan chỉ nhìn thoáng qua thi thể, liền biết kết quả.

Bởi vì hai tay thi thể đang bóp chặt cổ của mình.

Tề Đằng Nhất gật đầu, Hình như là đột nhiên thanh tỉnh lại, sau đó tự bóp chết mình.

Xem ra là còn tồn lưu một chút lương tri.

Đỗ Lan chuyển hướng Tri Chu Hiệp, Thi thể giao cho cậu, cậu có thể báo cảnh sát, cứ nói thẳng là bị chúng ta giết chết đi.

Tri Chu Hiệp hiện tại cũng không biết nói cái gì, nhìn trên người Áo Tư Bản còn mặc bộ đồ Lục Ma, hắn đã tin lời Sa Chức nói trước đó.

Lúc này Cương Thiết Hiệp nhờ Giả Duy Tư theo dõi dấu hiệu sự sống cũng đã đuổi tới nơi này, từ cửa sổ trực tiếp xông vào, Giả Duy

Tư kiểm tra đặc trưng sinh mệnh của hắn.

Hắn muốn xem Áo Tư Bản có còn cứu được không.

Đặc trưng sinh mệnh bằng không, đã xác nhận tử vong.

Giả Duy Tư nói.

Có thể xác định nguyên nhân chết không.

Vâng, tiên sinh.

Nguyên nhân chết là tự sát.

Tự sát.

Cương Thiết Hiệp sửng sốt, Có thể xác nhận không.

Vâng, tiên sinh.

Căn cứ so sánh hồ sơ tử vong của Cục điều tra Mỹ, ngài Áo Tư Bản 99% là tự sát, thưa tiên sinh.

Tự sát, vậy Cương Thiết Hiệp cũng không tiện làm gì, Báo cảnh sát đi.

Vâng, tiên sinh.

Được rồi, hai vị, còn có gì muốn nói, ta và đồng bạn của ta rất nguyện ý giải đáp nghi nan cho các ngươi, bất quá ta nghĩ chúng ta phải đổi chỗ khác.

Vừa ăn chút gì, vừa nói chuyện.

Đỗ Lan vừa nói xong, một nhóm người liền bị hắn thuấn di đến một khách sạn cao cấp.

Cương Thiết Hiệp và Tri Chu Hiệp đột nhiên đến, làm cho những người giàu có trong khách sạn đều kinh ngạc vạn phần.

Cương Thiết Hiệp công khai thân phận, cho nên hắn hào phóng tháo mũ giáp xuống, Cảm ơn mọi người, hôm nay ta bao trọn nơi này, hiện tại mời các vị rời đi, cảm ơn.

Cương Thiết Hiệp chính là người có tiền, làm người đàn ông có thân gia đã vượt qua Biên Bức Hiệp, phá của lên thì một chút cũng không hàm hồ.

Một đống tiền đập xuống, mời tất cả khách khứa và bồi bàn đi ra ngoài, chỉ để lại rượu ngon món ngon.

Mọi người đừng khách khí, tùy ý.

Cương Thiết Hiệp đối với cái chết của Áo Tư Bản ngược lại không có cảm xúc quá lớn, ít nhất ít hơn Tri Chu Hiệp.

Tri Chu Hiệp hiện tại cũng không biết nên đối mặt với bạn tốt Harry của mình như thế nào.

Mấy vị, nếu không ngại, tôi xác thực có vài vấn đề muốn hỏi.

Mọi người đều ngồi xuống, Cương Thiết Hiệp Thác Ni Sử Tháp Khắc rốt cục hỏi.

Mời.

Các người rốt cuộc là ai, kỹ thuật của các người lại là ai cung cấp.

Chúng ta là Thích Khách Liên Minh, chính là sát thủ, nếu anh hứng thú với nghiệp vụ của chúng ta, ta có thể nói cho anh biết lý niệm của chúng ta là giết một người cứu vạn người, cho nên chỉ cần là giết người ảnh hưởng đến thế giới cân bằng, loại ủy thác này chúng ta đều nhận.

Về phần kỹ thuật của chúng ta đương nhiên là của chính chúng ta, nếu anh muốn, có thể cân nhắc trao đổi với tôi một chút.

Tuy rằng đồ vật trong phim của Đỗ Lan đều là tự mình chế tạo, nhưng năng lực của Chủ Thần không chỉ đến từ điện ảnh, còn bao gồm hoạt hình, truyện tranh, trò chơi, tiểu thuyết các loại địa phương ngũ hoa bát môn, cho nên Đỗ Lan tuy biết tình tiết điện ảnh, nhưng ngoài cảnh quay điện ảnh, có xuất hiện đồ vật thần kỳ hắn không biết hay không, Đỗ Lan cũng không nắm chắc.

Cái này để sau hãy nói, tôi còn có vấn đề muốn hỏi.

Chương 295

Anh và cô bé này thoạt nhìn tịnh không giống thích khách.

Hơn nữa trước đó tôi cũng chưa từng nghe nói bất kỳ tin tức gì về Thích Khách Liên Minh.

Đó là bởi vì chúng ta vẫn luôn âm thầm bảo hộ Địa Cầu, nhưng đến mấy năm gần đây, thế giới biến hóa quá nhanh.

Thế chiến hai bắt đầu xuất hiện Vũ Trụ Lập Phương, đến mấy năm nay xuất hiện Siêu Nhân, còn có Lôi Thần Thor, Lục Cự Nhân Hulk những sinh vật hoàn toàn vi phạm thường quy như vậy.

Tuy rằng Siêu Nhân và Lôi Thần dường như đều đang bảo vệ Địa Cầu, nhưng anh cũng nên rất rõ ràng, hoặc là nói anh cũng có thiết thân thể hội.

Sức mạnh càng mạnh, sẽ nghênh đón kẻ địch càng thêm cường đại.

Đây là chân lý của thế giới, cho nên khi Thần Thuẫn Cục chuẩn bị chỉnh hợp đám siêu cấp anh hùng các người lại, chúng ta liền biết một hồi tai nạn nguy cơ Địa Cầu sắp buông xuống, Thích Khách Liên Minh chúng ta không thể ngồi chờ chết, cho nên chúng ta tới nơi này, chính là vì đại chiến sắp tới.

Ý của anh là.

Siêu cấp anh hùng chúng tôi nghênh đón kẻ địch cường đại.

Cương Thiết Hiệp không thể tin tưởng nói, hắn lần đầu tiên nghe nói còn có thuyết pháp này.

Ngay cả Tri Chu Hiệp cũng vểnh tai nghe đến nhập thần, tạm thời quên mất cái chết của cha bạn tốt.

Peter vừa nghe, sao cảm giác siêu cấp anh hùng mới là nhân tố khiến thế giới không ổn định a, Nhưng nếu không có chúng tôi, bọn người xấu kia sẽ muốn làm gì thì làm.

Đỗ Lan cười, Nhưng rất nhiều kẻ xấu cũng là bởi vì sự xuất hiện của các cậu mới xuất hiện.

Vấn đề này chúng ta đừng tham thảo nữa, thảo luận quan hệ ban đầu giữa siêu cấp anh hùng và kẻ xấu, giống như thảo luận trên thế giới có gà trước hay có trứng trước vậy, sẽ không có bất kỳ kết quả gì.

Sa Chức nhịn không được cười, lý luận này của cha mình thực sự là hoạt kê.

Đỗ Lan đối mặt với Cương Thiết Hiệp chỉ số thông minh không thấp, đương nhiên đã nghe ra.

Tuy rằng Đỗ Lan dường như nói rất có đạo lý, rất nhiều kẻ xấu là bị siêu cấp anh hùng hấp dẫn tới, nhưng trên thực tế bọn người xấu kia vốn dĩ đã tồn tại, cũng sẽ không vì siêu cấp anh hùng biến mất mà không thấy.

Tương phản nếu siêu cấp anh hùng biến mất, thì không có ai đi ngăn cản kẻ xấu.

Nhưng nếu đứng ở góc độ Địa Cầu mà nói, siêu cấp anh hùng ở trên Địa Cầu, sẽ dẫn dụ toàn bộ kẻ xấu đến Địa Cầu, đối với sự phá hoại Địa Cầu là có thể nghĩ.

Anh nói kẻ địch uy hiếp Địa Cầu là ai.

Đã các người Thích Khách Liên Minh biết kẻ địch, vậy chúng ta hoàn toàn có thể chủ động xuất kích.

Cương Thiết Hiệp nói.

Đỗ Lan lắc đầu, Chúng ta cũng không biết kẻ địch rốt cuộc là ai.

Chúng ta chỉ biết kẻ địch cường đại sớm muộn gì cũng sẽ tới.

Chúng ta chỉ là thích khách của vận mệnh, mà không phải tiên tri.

Chúng ta chỉ có thể lựa chọn bị động chờ đợi, hy vọng Địa Cầu có thể vượt qua lần đại chiến này.

Các người biết kẻ địch mạnh bao nhiêu không.

Rất mạnh, cường đại đến đủ để hủy diệt Địa Cầu, biến thành bụi bặm của vũ trụ.

Trong nhà hàng xa hoa, lại chỉ có năm người ngồi bên trong.

Được rồi, nói xong rồi, chúng ta còn có ủy thác tại thân, không ở lại lâu.

Đỗ Lan đứng dậy muốn đi.

Tề Đằng Nhất cũng vội vàng đứng lên, dời mắt khỏi mỹ thực chưa hề động tới.

Trong một khoảng thời gian tương lai, khả năng sẽ thường xuyên gặp mặt, hy vọng lần sau gặp mặt còn có thể vui vẻ ngồi nói chuyện như vậy.

Vậy chúng ta đi trước.

Đỗ Lan và Sa Chức đều trực tiếp thuấn di, Tề Đằng Nhất bị Đỗ Lan kéo lại cũng đi theo.

Lại biến mất.

Tri Chu Hiệp đã từng có một lần kinh lịch thuấn di, nhưng vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Giả Duy Tư, lộ trình vừa rồi chúng ta đột nhiên xuất hiện ở đây có ghi lại không.

Cương Thiết Hiệp hỏi.

Xin lỗi, tiên sinh.

Trước đó máy tính của tôi xuất hiện một khoảnh khắc ngoại tuyến, tạo thành thiếu sót ghi chép.

Xem ra tín hiệu của Giả Duy Tư còn chưa mạnh đến mức có thể đột phá vách tường không gian.

Cũng may Thác Ni cũng không để ý, Tri Chu Hiệp, có muốn mang chút đồ ăn khuya về không, tôi đã thanh toán rồi.

Cái ngữ khí này chính là sự thương hại của thổ hào đối với nhà quê a.

Tri Chu Hiệp mang theo một phần mì Ý, sau đó cũng về nhà.

Bất quá hôm nay tiêu hao quá lớn, chỉ có thể ngồi xe Thác Ni về nhà.

Lúc Đỗ Lan bọn họ trở lại Hán phòng, mọi người vừa lúc đang ăn cơm, Tề Đằng Nhất cũng gia nhập vào.

Đợi đến khi ăn xong cơm, mọi người ngồi cùng một chỗ tổng kết thành quả một ngày hôm nay.

Bất quá mấy người mới kia căn bản không có thành quả gì, ngược lại Minh Yên Vi làm cho Chiêm Lam hai mắt tỏa sáng, cơ sở cung tiễn của cô ấy rất tốt.

Mà Triệu Anh Không chính là đang cố ý giấu nghề, làm sát thủ, nàng quen thói nấp trong bóng tối chờ thời cơ hành động.

Ân, ta đại khái rõ ràng rồi, quả thực nát bét.

Trừ bỏ các ngươi đều chấp nhận hiện thực ra, các huấn luyện khác đều nát bét, cứ thế này chết đi cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Như vậy đi, mấy người nam các ngươi đi tham gia quân đội Mỹ đi.

Huấn luyện như vậy hoàn toàn là lãng phí thời gian, còn không bằng trực tiếp đi gia nhập quân đội Mỹ, để lính Mỹ huấn luyện bọn họ, Ta nhớ rõ ở Long Island có một doanh trại tân binh Mỹ.

Trịnh Xá, Trương Kiệt, Linh Điểm, Bá Vương, các ngươi cũng đi.

Tuy rằng sau khi trở thành lính Mỹ khả năng sẽ thiếu chút không gian hoạt động tự do, bất quá chỗ tốt vẫn rất rõ ràng.

Có thể sử dụng trang bị của quân đội Mỹ, hơn nữa các ngươi có thể quen biết thêm một số người, đến lúc đó kéo vài người giúp đỡ qua đây.

Tôi không đồng ý, tham gia quân đội Mỹ, nếu Chủ Thần đột nhiên giao nhiệm vụ, chúng ta làm sao bây giờ.

Đến lúc đó chung quanh toàn là lính Mỹ, chúng ta cho dù là người sắt, cũng chạy không thoát nhiều họng súng như vậy.

Trương Kiệt nói.

Các tư thâm giả khác cũng lộ vẻ khó xử, hoặc đang suy tư.

Trương Kiệt nói cũng không sai, nếu gia nhập quân đội, nếu Chủ Thần muốn chúng ta làm chuyện gì vi phạm quân quy, vậy chúng ta chẳng phải chết chắc rồi.

Trịnh Xá cũng lo lắng nói.

Các ngươi không thể vì một chút phiêu lưu liền đem chỗ tốt làm lơ đi.

Nhìn xem các ngươi hôm nay dạy đám người mới cái gì loạn thất bát tao.

Các ngươi hiện tại khiếm khuyết chính là thứ cơ sở nhất, đoàn đội hợp tác, tố dưỡng chiến đấu.

Một đám đi đường tắt, hiện tại thân phận các ngươi là chiến sĩ, làm một chiến sĩ thì phải có tinh thần lượng kiếm, có gì mà suy nghĩ trước sau.

Chủ Thần nếu muốn để các ngươi chết, các ngươi chẳng lẽ cảm thấy mình còn có thể sống sót.

Sinh tồn là do mình tranh thủ, hiện tại chúng ta chính là muốn đấu với trời đấu với đất đấu với Chủ Thần.

Chúng ta không thể hy vọng xa vời Chủ Thần sẽ đại phát từ bi, chúng ta phải dùng đôi tay của mình để tranh thủ sinh mệnh của chính mình.

Cho nên các ngươi không cần nói nữa, đi tham gia quân đội Mỹ hoặc là hiện tại để ta thay Chủ Thần giết các ngươi.

Ta giữ lại nhiều điểm số như vậy đủ để giết mấy người các ngươi một lần rồi.

Đỗ Lan đều nói tuyệt như vậy, tham gia thì tham gia thôi, có cần thiết thế không.

Đây là vòng tay trọng lực của ta, tư thâm giả vẫn là gấp mười lần trọng lực, người mới thì trước tiên hai lần đi, nếu ba tháng sau không thể đạt tới gấp mười lần trọng lực, như vậy người mới đừng trách ta vô tình.

Có áp lực mới có động lực, Đỗ Lan nói như vậy cũng là vì áp bách đám người mới này.

Tuy rằng cảm thấy mấy người mới này trong trận chiến cuối cùng khả năng chết vẫn rất lớn, bất quá chết cũng có các kiểu chết khác nhau.

Chết tráng liệt mới là chết đáng giá.

Đại sư, vậy chúng tôi thì sao.

Chiêm Lam, Na Nhi, La Lỵ, Lạc Thu Soa, còn có Ái Lệ Ti đều nhìn Đỗ Lan.

Cũng cần rèn luyện, để Sa Chức huấn luyện các ngươi là được.

Ai cũng không nghĩ tới Đỗ Lan sẽ để người mới huấn luyện bọn họ, tuy rằng Sa Chức lợi hại hơn bọn họ.

Sa Chức che mặt, lão cha của mình thật đúng là biết kiếm chuyện cho mình làm.

Bất quá huấn luyện thì huấn luyện, mình cũng đã lâu không có huấn luyện đồ đệ, ngược lại có chút ngứa tay, cứ coi như giết thời gian là được, Có thể, bất quá huấn luyện của tôi rất nghiêm khắc, nếu chết, tôi không chịu trách nhiệm đâu.

Một cô bé đáng yêu lại cứ muốn giả làm người lớn nói chuyện, ít nhất trong mắt những người phụ nữ kia thoạt nhìn rất đáng yêu.

Mà Sa Chức thì rất bất đắc dĩ.

Chương 296

Đúng rồi, Tề Đằng Nhất, cậu không cần đi tham gia, cậu sau này làm trợ thủ của ta lưu lại nơi này.

Sau này chuyện của Thích Khách Liên Minh sẽ do ta và cậu phụ trách.

Đương nhiên vòng tay trọng lực vẫn phải đeo, cậu cứ bắt đầu từ năm lần trọng lực đi.

Được.

Tề Đằng Nhất chẳng những không có không cao hứng, ngược lại còn rất vui vẻ.

Từ nhỏ đã lăn lộn nơi phố chợ, hắn biết đây là Đỗ Lan coi trọng hắn, hắn cảm tạ còn không kịp.

Hơn nữa hắn biết lưu lại bên cạnh Đỗ Lan bản thân không thể nghi ngờ là an toàn nhất, tỷ lệ sinh tồn cũng sẽ cao hơn những người khác.

Cậu là trộm mộ, hẳn là đối với tư thế cổ văn có chút hiểu biết chứ.

Hiểu biết một chút, mặc kệ là chữ Giáp Cốt hay văn tự hình nêm Ai Cập, tôi đều biết một chút, hơn nữa thiên phú văn tự của tôi rất tốt, chỉ cần cho tôi thời gian và tư liệu, tôi có thể nắm giữ loại văn tự này.

Lúc này chính là lúc biểu hiện bản thân, chứng minh giá trị của mình mới có thể để mình được người khác cần đến.

Không sai, ngày mai chúng ta đi mấy trường đại học ở Nữu Ước tìm chút tư liệu, cậu sau này không chỉ phải rèn luyện thân thể, còn có đồ vật phương diện cổ văn cũng phải tiếp tục học tập, biết chưa.

Biết.

Đem tất cả mọi người an bài xong, Đỗ Lan trong lúc những người khác nghỉ ngơi, tự mình đi tìm Sở Hiên.

Sở Hiên hiện tại mục tiêu rất minh xác, chính là trong vòng ba tháng tận lượng vơ vét khoa kỹ của thế giới này, hơn nữa mục tiêu đầu tiên của hắn chính là cánh tay máy của Chương Ngư Bác Sĩ Doc Ock.

Chương Ngư Bác Sĩ tên thật là Otto Octavius, là vị khoa học gia xuất sắc.

Cũng chính vì xuất sắc nên có chút tự thị quá cao, cho rằng mình có thể giải quyết hết thảy.

Hắn không cần giúp đỡ, mà trợ thủ duy nhất của hắn chính là người yêu của hắn.

Bất quá Sở Hiên vẫn nhắm trúng cái xúc tu cảm ứng tinh thần này.

Hơn nữa thành công làm cho Chương Ngư Bác Sĩ nhìn hắn với cặp mắt khác xưa, chính mình hiện tại đã là trợ thủ thứ hai của Chương Ngư Bác Sĩ.

Cánh tay máy cảm ứng thần kinh đã chế tạo ra nguyên mẫu, bất quá năng lượng y nguyên là vấn đề.

Cho nên Sở Hiên lợi dụng ưu thế tiên tri tiên giác đề xuất với bác sĩ ý tưởng về năng lượng bức xạ.

Ngược lại làm cho Chương Ngư Bác Sĩ hai mắt tỏa sáng.

Hiện tại tuy rằng đã là nửa đêm, bất quá Sở Hiên và Chương Ngư Bác Sĩ đều là người nghiên cứu cuồng nhân, y nguyên còn đang làm thực nghiệm trong phòng thí nghiệm.

Bọn họ đều muốn nhanh chóng làm xong cánh tay máy cảm ứng thần kinh.

Sở Hiên sinh hoạt mấy chục năm trong thế giới ảo giác, không chỉ là trải qua một đời người hoàn chỉnh, mà còn học được rất nhiều khoa kỹ ở các thế giới khác.

Hiện tại ở chỗ Chương Ngư Bác Sĩ, lợi dụng thiết bị hiện có, rất nhanh liền đem bức xạ áp suất vào trong một vật chứa giống như đèn LED.

Thành công.

Chương Ngư Bác Sĩ quả thực không dám tin, chỉ tốn vài tiếng đồng hồ, liền chế tạo ra năng lượng mới vượt thời đại.

Sở Hiên cũng thở phào nhẹ nhõm, hắn hiện tại rốt cục có thể xác định, những khoa kỹ trong thế giới ảo giác kia là chân thực tồn tại.

Đồng thời đối với con bài chưa lật của Đỗ Lan càng thêm nghi hoặc, càng ngày càng cảm thấy Đỗ Lan còn có rất nhiều đồ tốt. 7.

Sở Hiên cảm thấy sau này mình có thể tận lực vắt kiệt Đỗ Lan mới được.

Sở, thật là thần kỳ, chúng ta thế mà thành công rồi.

Chương Ngư Bác Sĩ đã không thể chờ đợi được nữa, Hiện tại ta sẽ lắp cái đồ chơi nhỏ này vào cánh tay máy cảm ứng tinh thần.

Được.

Sở Hiên cũng muốn nhanh chóng hoàn thành cái xúc tu kia, phải biết rằng xúc tu cảm ứng thần kinh không chỉ có sức mạnh nhẹ nhàng nâng bảy tám tấn đồ vật, mà còn có thể để người sử dụng sai sử như cánh tay, làm ra các loại động tác vi nhỏ.

Sở Hiên đối với cái xúc tu này chính là nhất định phải có được, bởi vì hắn thường xuyên cảm thấy mình chỉ có hai tay thực sự là không đủ dùng.

Nếu có thêm bốn cánh tay máy thì tốt hơn nhiều, tốc độ nghiên cứu của mình ít nhất có thể tăng lên vài lần.

Thành công, phát minh vĩ đại nhất thế kỷ rốt cục đản sinh trong tay ta.

Chương Ngư Bác Sĩ nhìn vật chứa tỏa ra quang mang màu vàng nhạt uyển như mặt trời nhỏ trong tay, đem nó chậm rãi đến gần cánh tay máy kia.

Ca sát, một thanh âm khớp nối thanh thúy.

Sau đó một tiếng ông kéo dài.

Chương Ngư Bác Sĩ khẩn trương nhìn số liệu trên màn hình, Thành công, kích hoạt tám mươi phần trăm, thành công.

Cánh tay máy cảm ứng tinh thần của ta hoàn thành.

Ha.

Sở Hiên ngược lại mặt không biểu tình, bất quá hắn chính là một người như vậy, cho dù là trời sập xuống cũng chỉ có một cái biểu tình này.

Sở Hiên, cảm ơn cậu.

Chương Ngư Bác Sĩ thật tâm tạ nói, Đây là bản vẽ thiết kế cánh tay máy cảm ứng tinh thần đã ước định từ trước.

Đối với bản vẽ thiết kế đương nhiên không phải tặng cho Sở Hiên, mà là cho Sở Hiên mượn xem.

Bất quá điều kiện phi thường hà khắc, bằng sáng chế vật chứa năng lượng bức xạ này phải cùng Chương Ngư Bác Sĩ chia sẻ.

Bất quá Sở Hiên lại không phải người thế giới này, đối với bằng sáng chế thế giới này không có hứng thú.

Có kinh lịch lần này, ta đã nghĩ đến biện pháp có thể thay thế phát điện hạt nhân truyền thống, lợi dụng tia xạ tuyến của nguyên tố phóng xạ, áp suất tịnh thả chứa đựng, như vậy có thể giảm bớt tiêu hao sinh ra do phản ứng nhiệt hạch và phân hạch.

Chương Ngư Bác Sĩ đã có thể nhìn thấy dáng vẻ công thành danh toại của mình.

Đây là kỹ thuật và kỹ thuật trao đổi, hoàn toàn là giao dịch giữa các nhà khoa học.

Không để ý tới Chương Ngư Bác Sĩ YY, Sở Hiên cầm bản vẽ thiết kế đi đến căn phòng yên tĩnh.

Chỉ nhìn thoáng qua bản vẽ thiết kế, Sở Hiên liền biết muốn làm thêm một cái cánh tay máy không dễ dàng, bất quá chủ yếu là vật liệu không dễ dàng, vì thế hắn quyết định đi tìm Đỗ Lan.

Đúng lúc này Đỗ Lan tự mình tìm tới, đột nhiên xuất hiện bên trong phòng.

Sở Hiên cậu một mình.

Lâm Vũ đâu.

Đỗ Lan hỏi.

Cô ấy có an bài khác.

Sở Hiên nói, đối với việc Đỗ Lan có thể đột nhiên xuất hiện như vậy, Sở Hiên tịnh không hiếu kỳ, Anh tới vừa lúc, tôi cần đủ đất hiếm.

Cậu muốn làm thêm một cái cánh tay máy.

Đỗ Lan hơi cảm ứng một chút liền biết nơi này là phòng thí nghiệm của Chương Ngư Bác Sĩ.

Tuy rằng sơ sài, bất quá làm một nhà khoa học độc lập, trang bị nơi này ngược lại rất đầy đủ.

Không sai.

Sở Hiên gật đầu.

Làm thêm một cái thì ít nhất cũng phải mất bảy tám ngày, trực tiếp lấy cái có sẵn là được.

Đỗ Lan căn bản không muốn phí tâm tư, Chỉ cần giá cả thích hợp, không có thứ gì là không mua được.

Hơn nữa chúng ta nếu lấy đi cái xúc tu này, cũng coi như làm một chuyện tốt, trên thế giới sẽ không có Chương Ngư Bác Sĩ.

Dù sao thế giới hợp thể này, cũng không có kịch tình gì, thiếu một hai nhân vật kịch tình cũng không có quan hệ.

Sở Hiên ngược lại có chút động tâm, Bất quá tôi cái gì cũng không có, cái giá này chỉ có thể do anh bỏ ra.

Làm lãnh đạo Trung Châu Đội, ta đương nhiên không có ý kiến gì, đều là vì đội ngũ mà.

Như vậy đi, chỗ ta có một thiết bị chuyển hóa năng lượng sinh vật, là chuyên môn chuẩn bị để khai phá người máy.

Có thể để người máy giống như người bình thường ăn cơm thu hoạch năng lượng.

Còn có trang bị như vậy.

Sở Hiên tỏ vẻ mình còn chưa nắm giữ.

Đương nhiên, ta còn có rất nhiều đồ tốt, cậu biết ta sở trường nhất là cái gì không.

Đỗ Lan đắc ý nói.

Sở Hiên không nói gì.

Cậu không biết đi, ta sở trường nhất chính là chế tạo người máy, nếu cậu cảm thấy hứng thú, ta thay cậu đem toàn thân trên dưới đều đổi thành máy móc, cam đoan tốt hơn thân thể khiếm khuyết gen này của cậu.

Tôi không hứng thú, hiện tại vẫn là xem bác sĩ có nguyện ý trao đổi hay không đi.

Yên tâm, ta xuất mã không có việc gì không giải quyết được.

Đỗ Lan cam đoan.

Bất quá nghĩ đến Sở Hiên đeo xúc tu thực sự là rất khó tưởng tượng, ít nhất Đỗ Lan tưởng tượng không ra.

Vì thế sáng sớm hôm sau, Đỗ Lan mặc một bộ tây trang gõ vang cửa lớn viện nghiên cứu của Chương Ngư Bác Sĩ.

Xin hỏi anh là.

Chương Ngư Bác Sĩ lùn lùn mập mập, hơn nữa tướng mạo bình thường hoàn toàn không có dáng vẻ đại phản diện.

Xin chào, ta là Đỗ Lan, ta nghe nói chỗ ông có một món đồ có khả năng làm ta hứng thú, cho nên ta mới đến.

Đỗ Lan vẻ mặt mỉm cười.

Bất quá nụ cười này trong mắt bác sĩ thì hiển đến không có ý tốt, Ta không biết anh đang nói cái gì, mời anh rời đi.

Bác sĩ, ông không cần như vậy, thành thật mà nói, ta cũng chưa từng thấy thành quả của ông, ta chỉ là tin tưởng giới thiệu của cục trưởng Thần Thuẫn Cục mà thôi.

Đỗ Lan là cáo mượn oai hùm, hắn ngay cả cục trưởng Thần Thuẫn Cục trông như thế nào cũng không biết.

Anh là người của Thần Thuẫn Cục.

Đối với Thần Thuẫn Cục, bác sĩ cũng là có nghe thấy.

Là một tổ chức đặc công chính phủ mới thành lập, sau lưng có rất nhiều xí nghiệp quân công chi xanh.

Chương 297

Bất quá bác sĩ tuy rằng không muốn đắc tội Thần Thuẫn Cục, nhưng cũng không đại biểu hắn sẽ nể mặt Thần Thuẫn Cục, Ta nghĩ chúng ta không có chủ đề gì để nói.

Bác sĩ chờ một chút.

Ta tịnh không phải Thần Thuẫn Cục, mà là tổ chức còn thần kỳ hơn Thần Thuẫn Cục, là tổ chức Chủ Thần Không Gian do những nhà khoa học vĩ đại nhất toàn thế giới tạo thành.

Những nhà khoa học vĩ đại nhất thế giới.

Bác sĩ cười nhạo, tổ chức chính mình nghe cũng chưa từng nghe qua, còn dám nói tụ tập những nhà khoa học vĩ đại nhất thế giới.

Không ngại, xin nghe ta nói hết.

Đỗ Lan nói, Chủ Thần Không Gian chúng ta lập chí để thành quả khoa học của các nhà khoa học có một bình đài giao lưu, là tổ chức hoàn toàn phi lợi nhuận.

Lúc bắt đầu, có một số nhà khoa học tham gia tổ chức chúng ta, vì ủng hộ tổ chức nên tự nguyện đem thành quả của mình quyên hiến ra, để tổ chức chúng ta thu hoạch tài chính.

Lâu ngày tổ chức chúng ta hình thành một bộ phương án lấy thành quả đổi thành quả.

Thành quả khoa kỹ lọt vào mắt chúng ta thì chúng ta nhất định sẽ xếp cấp.

Bác sĩ, căn cứ tư liệu chúng ta biết, tay máy cảm ứng tinh thần của ông phi thường không tồi, chúng ta có thể cấp dư đánh giá cấp C.

Mà giá cả đổi lấy thành quả cấp C của chúng ta là thành quả cấp C + .

Nếu ông có hứng thú, ta hiện tại liền có thể lấy khoa kỹ C+ ra.

Làm nhà khoa học đỉnh cấp thế giới, còn có gì có lực hấp dẫn hơn so với nhìn thấy thành quả khoa học cao hơn mình đây.

Chính vì ở đỉnh phong, cho nên mới càng khát vọng có thể nhìn thấy những thứ mình nhìn không thấy.

Chương Ngư Bác Sĩ động tâm, hắn ngược lại muốn nhìn xem thứ mình dùng hết thời gian nhiều năm nghiên cứu ra, thế mà chỉ có cấp C, như vậy cái C+ kia rốt cuộc là cái gì đây.

Ta đã tìm thấy Khối Lập Phương Vũ Trụ.

Lạc Cơ quỳ một chân trong bóng tối, trước mặt hắn là một màn đêm hoàn toàn.

Diệt Bá, một cái tên đủ để khiến cả vũ trụ run rẩy.

Một kẻ mang trong mình tham dục và dã tâm vô hạn, hắn truy cầu sức mạnh, không tiếc giết chết tất cả những ai cản đường, bao gồm cả người thân của mình.

Mà hiện tại, Lạc Cơ lại đang đánh tính toán nhỏ nhặt, hy vọng có thể mượn sức mạnh của Diệt Bá để thống trị Địa Cầu, thậm chí chiếm lĩnh Thần Vực, trở thành chủ nhân vô thượng.

Khối Lập Phương Vũ Trụ đang ở trong viện nghiên cứu của S.

H.

I. hiện tại ngài nên thực hiện lời hứa của mình, cấp cho ta quân đội.

Diệt Bá không lập tức lên tiếng, chỉ chậm rãi thở ra trong bóng tối: Rất tốt, hiện tại ngươi đi mở ra cánh cổng thời không, quân đội của ta sẽ lập tức xuất hiện tại Địa Cầu.

Ngươi đi làm việc ngươi nên làm đi.

Trước đó, không phải nói chỉ cần tìm được địa điểm của Khối Lập Phương Vũ Trụ, ngài sẽ lập tức cấp quân đội cho ta sao.

Lạc Cơ nói, hắn hiện tại muốn nếm thử mùi vị của quyền lực ngay lập tức.

Diệt Bá vẫn không trả lời ngay, trong bóng tối giơ tay lên.

Cổ của Lạc Cơ lập tức bị một sức mạnh vô hình siết chặt.

Nhớ kỹ, chấp hành lời của ta, ngươi không có con đường thứ hai.

Sau đó, Diệt Bá giữ nguyên tư thế giơ tay, từ trong bóng tối bước ra, vẫn như đang bóp cổ Lạc Cơ.

Hắn từ từ đi về phía trước, không thèm để ý Lạc Cơ đã đỏ bừng mặt, sắp bị hắn bóp chết.

Nơi bọn họ đang đứng là bên trong kỳ hạm của một hạm đội vũ trụ khổng lồ.

Hạm đội này bao phủ không gian rộng hơn cả một tinh hệ, lớn lớn nhỏ nhỏ, chi chít như châu chấu trong vũ trụ đang bay lượn.

Chiếc lớn như tinh cầu, mà chiếc nhỏ cũng to bằng một thành phố.

Còn loại phi hành khí hình cá voi trong phim điện ảnh, chẳng qua chỉ là tàu đổ bộ mà thôi, căn bản không được tính là phi thuyền.

Quân đội đã sớm chuẩn bị xong.

Vẫn luôn chuẩn bị.

Diệt Bá nói, Hiện tại, cút về, hoàn thành nhiệm vụ của ngươi, mở ra thông đạo giữa chúng ta và Địa Cầu.

Lạc Cơ mở mắt ra, hắn vẫn đang ở trên Địa Cầu, nhưng loại cảm giác sắp chết kia lại phản ứng chân thực trên cơ thể hắn, hắn gần như điên cuồng hít lấy không khí.

Cho dù chỉ là linh hồn xuất khiếu, nhưng nếu linh hồn của chính mình chết đi, vậy thì thân thể cũng sẽ biến thành cái xác không hồn.

Diệt Bá đáng sợ như vậy khiến Lạc Cơ tim đập chân run.

Bất quá hắn không có lựa chọn, vì quyền lực, vì đoạt lại những thứ thuộc về mình, hắn phải dựa vào sức mạnh của Diệt Bá.

Đương nhiên đại quân vũ trụ của Diệt Bá là món chính cuối cùng, ít nhất còn một khoảng thời gian nữa mới tới.

Hiện tại chẳng qua là thời điểm Chủ Thần dọn món khai vị.

Nhà máy của Thác Ni Sử Tháp Khắc Tony Stark.

Joker Tiểu Sửu trong bộ vest màu tím, dẫn theo một đám côn đồ nghênh ngang đi vào từ cửa chính.

Súng và thuốc nổ đều là vũ khí của Joker, nhưng vũ khí mạnh nhất của hắn là liệt căn tính của nhân loại.

Cho dù là tên côn đồ bình thường cũng có thể bị Joker biến thành tội phạm cùng hung cực ác.

Chuông cảnh báo vang lên inh ỏi, nhưng Joker vẫn ung dung không vội, một kẻ điên thực sự thì người thường tuyệt đối sẽ không hiểu được.

Suốt dọc đường dùng bom mở lối, súng máy tiêu diệt bảo vệ, mục tiêu của Joker là vũ khí trong nhà máy của Sử Tháp Khắc.

Cửa kho hàng rất kiên cố, thuốc nổ không phá được, nhưng Joker đã sớm có chuẩn bị.

Tên tiểu quản lý của nhà máy này vì vấn đề tác phong sinh hoạt nên bị Joker nắm thóp, cho nên Joker đã sớm lấy được bản đồ địa hình nhà máy và mật mã kho hàng cuối cùng.

Đương nhiên chỉ có mật mã vẫn không được, còn cần hai chiếc chìa khóa của nhân viên trực kho.

Cái này đơn giản, một chiếc trên người nhân viên trực, một chiếc trong két sắt.

Thủ hạ của Joker chưa bao giờ thiếu năng nhân dị sĩ, cái két sắt khóa cơ cổ lỗ sĩ kia lập tức bị mở ra.

Ba thứ cần thiết đều đã đủ, cánh cửa lớn của kho hàng giống như mảnh vải che thân cuối cùng của thiếu nữ, thoáng cái đã bị giật phăng.

Sau cánh cửa kim loại là trang bị quân đội mà nhà máy Sử Tháp Khắc đã hoàn thành.

Nhỏ đến súng ống, pháo hỏa, lớn đến xe tăng, trực thăng vũ trang, trong kho chất đầy những thứ này.

Hiện tại những thứ này đều là của chúng ta.

Joker cười nói.

Đương nhiên hắn sẽ không cho rằng những vũ khí này có thể giúp hắn giải quyết mọi vấn đề, hiện tại chỉ là một sự khởi đầu, sự khởi đầu của hỗn loạn.

Đại ca, đồ nhiều quá.

Tên côn đồ nói.

Thứ gì không mang đi được đương nhiên là cho nổ hết.

Joker đeo găng tay vuốt ve đầu đạn của một quả tên lửa, khóe miệng vĩnh viễn giữ nụ cười quái đản kia.

Những vũ khí này chỉ là đạo cụ để Joker biểu diễn, hiện tại đạo cụ đã tới tay, sân khấu cũng chuẩn bị xong, chỉ còn chờ diễn viên nhập cuộc.

Khi Thác Ni biết tin, nhà máy của gã đã biến thành một đống phế tích.

Gã nhìn thấy từ bản tin trên tivi, nói thật đây là lần đầu tiên gã biết được biến động của công ty mình nhanh như vậy.

Trước đây công ty xảy ra chuyện gì đều là Tiểu Lạt Tiêu Pepper Potts xử lý.

Nếu là việc Tiểu Lạt Tiêu xử lý không được, mới có thể phí hết tâm tư tìm được Thác Ni đang phong lưu hoặc điên cuồng ở xó xỉnh nào đó, báo cáo sự nghiêm trọng của sự việc, sau đó Thác Ni mới thong dong về công ty giải quyết.

Mà hôm nay, gã trực tiếp nhìn thấy trên tivi nhà máy của mình biến thành phế tích, còn nhanh hơn điện thoại của Tiểu Lạt Tiêu.

Thác Ni, xảy ra chuyện lớn rồi.

Điện thoại của Tiểu Lạt Tiêu lúc này mới tới.

Anh thấy rồi, anh về công ty ngay đây.

Thác Ni mặc vào bộ giáp sắt, dùng tốc độ nhanh nhất bay về công ty.

Cùng lúc đó, một chiếc máy bay tư nhân hạ cánh xuống sân bay, Bố Lỗ Tư Vi Ân Bruce Wayne trong bộ vest đen cũng đã đến New York.

Đương nhiên với tư cách là Batman, thực ra hắn hôm qua đã đến New York rồi, ban ngày hôm nay chẳng qua là lấy thân phận Bố Lỗ Tư Vi Ân đến thêm một lần nữa mà thôi.

Vở kịch lớn tại New York bắt đầu ngay ngày thứ hai sau khi Trung Châu đội đến.

Đỗ Lan vẫn đang nói chuyện với Bác sĩ Bạch Tuộc Doc Ock, từ lúc hắn lấy ra máy chuyển hóa năng lượng sinh học từ viên capsule vạn năng, Bác sĩ Bạch Tuộc đã bị chinh phục.

Chương 298

Đây mới là hệ thống năng lượng phỏng sinh học hoàn mỹ nhất, gần như có thể so sánh với cơ quan hấp thu của chính nhân loại.

Mà hệ thống như vậy chẳng qua là cấp C+ , vậy thì hắc khoa kỹ cấp B và cấp A sẽ là cấp độ gì.

Bác sĩ Bạch Tuộc đột nhiên phát hiện não mình không đủ dùng.

Kẻ luôn tự phụ như ông ta nay đã chịu đả kích.

Tại sao lại có thứ này.

Bác sĩ Bạch Tuộc trừng lớn mắt nói, Chẳng lẽ còn có khoa kỹ lợi hại hơn thứ này.

Không sai.

Đỗ Lan cười nói, Bác sĩ, tôi có một vấn đề, không biết có thể thỉnh giáo một chút không.

Vấn đề gì.

Bác sĩ Bạch Tuộc hỏi.

Bác sĩ, ông cho rằng hướng tiến hóa của nhân loại chúng ta có đúng không.

Hướng phát triển của khoa học kỹ thuật có đúng không.

Đỗ Lan đột nhiên nói, hắn đang chuẩn bị thi triển đại pháp lừa đảo đã lâu không dùng.

Ý gì.

Bác sĩ Bạch Tuộc vừa định nói gì đó, nhưng đột nhiên sững sờ.

Vấn đề này của Đỗ Lan nếu trong mắt người thường thì là thừa thãi, nhưng đối với các nhà khoa học suốt ngày suy nghĩ về công nghệ cao như bọn họ thì đây chính là động lực quan trọng nhất mà họ theo đuổi, cũng là kết quả cuối cùng họ muốn đạt được.

Sự tiến hóa và phát triển của nhân loại, một luận đề vĩnh hằng.

Bác sĩ Bạch Tuộc hồi lâu không nói, ông ta nhíu mày, trong lòng trăm ngàn suy nghĩ, nhưng không có một đáp án, cho nên ông ta chỉ có thể hỏi ngược lại: Đỗ Lan tiên sinh, cậu nói Chủ Thần Không Gian các cậu là tổ chức tập hợp những nhà khoa học vĩ đại nhất thế giới, các cậu đối với vấn đề này có đáp án không.

Có thể nói có, cũng có thể nói không.

Đỗ Lan đáp.

Nói thế là sao.

Nói có, đó là vì tinh anh của nhân loại có thể chỉ dẫn con đường phát triển của nhân loại, mục đích phát triển của chúng ta vô cùng rõ ràng không phải sao.

Đỗ Lan nói.

Bác sĩ khẽ gật đầu, đúng vậy, tương lai của nhân loại nằm trong tay những nhà khoa học như bọn họ, rất nhiều lúc bọn họ chính là đại biểu cho tương lai nhân loại.

Vậy tại sao nói không biết đáp án.

Bởi vì sự hạn chế của nhân loại.

Xin hỏi bác sĩ, ông biết vũ trụ rộng lớn bao nhiêu, trong vũ trụ có bao nhiêu hình thức tồn tại khác không.

Lắc đầu, có quỷ mới biết.

Chính là như vậy, nhân loại chúng ta hiểu biết về vũ trụ quá ít, ngay cả nhà khoa học như ông cũng không biết sự thần bí của vũ trụ.

Vậy thì tinh anh của nhân loại làm sao có thể xuất phát từ đại cục của vũ trụ để dẫn dắt nhân loại đây.

Cho nên chúng ta không biết sự phát triển của nhân loại có phù hợp với quy luật vũ trụ hay không, hay là đang vi phạm vũ trụ.

Bác sĩ Bạch Tuộc há hốc mồm, chuyện tương lai ai mà biết được, nói như vậy thì Đỗ Lan nói không sai.

Ai cũng không thể xác định nhân loại đang phát triển phù hợp với đại thế của vũ trụ, rất có khả năng dưới sự dẫn dắt của tinh anh mà chạy lệch sang con đường vi phạm quy luật vũ trụ.

Nghĩ kỹ thì cực sợ tế tư cực khủng, mồ hôi lạnh của Bác sĩ Bạch Tuộc đã chảy xuống, chính ông ta cũng không xác định những thứ mình phát minh ra có phù hợp quy luật vũ trụ hay không.

Bác sĩ thế mà bắt đầu có chút phủ định tất cả những gì mình đã làm, vừa nhìn đã biết là bị Đỗ Lan dắt mũi.

Hóa ra là như vậy, thế tất cả những gì tôi làm lại có ý nghĩa gì chứ, tất cả đều không có ý nghĩa, không có ý nghĩa.

Cũng chỉ có loại người làm khoa học như Bác sĩ Bạch Tuộc, vì lý niệm xưa nay của mình bị tàn phá, mới có thể trở nên điên cuồng.

Đỗ Lan đương nhiên không phải đến để bức điên Bác sĩ Bạch Tuộc: Bác sĩ tỉnh lại đi, xin ông tiếp tục nghe tôi nói.

Lúc này Bác sĩ Bạch Tuộc hai mắt vô thần, giống như kẻ ăn mày sa cơ lỡ vận, một chút phong thái trước kia cũng không còn.

Trình độ võ mồm của Đỗ Lan ngày càng lợi hại.

Bác sĩ, tôi cũng không phải đến để khiến ông mất đi niềm tin của một nhà khoa học.

Đỗ Lan tiếp tục nói, Tôi cũng là một nhà khoa học, Chủ Thần

Không Gian của chúng tôi cũng là tổ chức khoa học, xin ông nghe kỹ lời tiếp theo của tôi.

Bác sĩ Bạch Tuộc lạc lõng ngồi bất động, nhưng ông ta hẳn là đang nghe.

Địa Cầu nằm trong vũ trụ, hiện tại chúng ta theo đuổi việc bay vào vũ trụ, rất nhiều kỹ thuật của chúng ta đều phát triển theo hướng này.

Hiện tại chúng ta đặt ra một giả thuyết, sự phát triển khoa học của nhân loại chúng ta là có biên giới.

Đỗ Lan nói một hồi liền muốn tri ân bộ Tam Thể.

Biên giới khoa học.

Bác sĩ Bạch Tuộc lẩm bẩm nói.

Không sai, hãy để chúng ta giả thiết khoa học là có biên giới.

Cái này thực ra rất dễ hiểu.

Ông có cảm giác này không: chính mình giống như một vòng tròn, bên trong vòng tròn là tri thức mình đã nắm giữ, mà bên ngoài vòng tròn là cái chưa biết vô hạn.

Mình hiểu biết càng nhiều, vòng tròn này cũng càng lớn, nhưng chu vi vòng tròn lớn lên dẫn đến việc tiếp xúc với cái chưa biết bên ngoài cũng càng nhiều.

Đây chính là vì sao người càng thông minh lại càng có quá nhiều chuyện nghĩ không thông.

Hiện tại chúng ta đặt một giả thuyết, đột nhiên có một ngày, cái chưa biết bên ngoài vòng tròn đột nhiên biến mất toàn bộ, vậy thì vòng tròn này cũng sẽ không lớn lên nữa.

Vậy thì nhân loại chúng ta cũng tức là đã chạm đến biên giới khoa học.

Chuyện này không thể nào, trong vũ trụ có nhiều chuyện khó tưởng tượng như vậy, nhân loại chúng ta cho dù diệt tuyệt cũng không thể hiểu hết thế giới chưa biết.

Tôi không phải nói chúng ta đã hiểu hoàn toàn, chỉ là nói đột nhiên cái chưa biết biến mất.

Bác sĩ nghi hoặc nhìn Đỗ Lan, Cái chưa biết làm sao có thể biến mất.

Được rồi, coi như tôi nói không rõ ràng, cái chưa biết không biến mất, mà là rời xa biên giới của vòng tròn, không chạm tới được nữa, tương đương với việc cái chưa biết xuất hiện đứt gãy.

Ý của cậu là khi khoa học kỹ thuật của nhân loại chúng ta gặp lúc mất phương hướng.

Trí thương của bác sĩ rất cao, lập tức hiểu ý Đỗ Lan.

Đúng vậy, sẽ có một ngày khoa học dậm chân tại chỗ.

Đỗ Lan nói nghe rợn cả người, dù sao cũng là chém gió.

Nhưng Bác sĩ Bạch Tuộc lại cảm thấy chuyện này thật sự có khả năng xảy ra vào một ngày nào đó trong tương lai: Vậy nhân loại chúng ta phải làm sao.

Cái này bác sĩ ông không cần lo lắng, tương lai có lẽ sẽ không còn nhân loại nữa.

Đỗ Lan nói, Sở dĩ Chủ Thần Không Gian chúng tôi có thể lấy thành quả khoa học loại này ra trao đổi, thực ra là có một nguyên tắc.

Chính là vật được trao đổi trước tiên phải có khả năng thúc đẩy sự tiến hóa của nhân loại.

Đã không có nhân loại, còn nói gì đến nhân loại tiến hóa.

Không có nhân loại, ý tôi chỉ là tiến hóa con người thành cá thể cường đại hơn.

Tuy rằng sách giáo khoa nói điểm khác biệt giữa người và động vật là ở chỗ nhân loại biết sử dụng công cụ, nhưng chính vì yếu nhỏ mới phải mượn nhờ công cụ không phải sao.

Có lẽ trên Địa Cầu, nhân loại có thể lợi dụng công cụ đánh giết hổ sư tử thậm chí là cá voi lớn nhất.

Nhưng khi đối mặt với dã thú ngoài hành tinh, nhân loại cũng chỉ là con mồi mà thôi.

Cho nên tất cả những gì Chủ Thần Không Gian chúng tôi làm chính là để cá thể con người có thể đủ cường đại, cho dù phải vứt bỏ thân phận nhân loại.

Mà cánh tay máy cảm ứng thần kinh của ông là một thành quả rất tốt, hiện tại ông nguyện ý trao đổi không.

Các cậu muốn chế tạo robot.

Bác sĩ hỏi.

Đương nhiên không phải robot loại đồ vật cấp thấp đó, chúng tôi đang chế tạo thứ vĩ đại hơn.

Đỗ Lan không nói là cái gì, vì căn bản không có cái đó, cho nên cứ giữ bí ẩn đi.

Tôi có thể gia nhập không.

Bác sĩ đột nhiên nói.

Đỗ Lan nghĩ thầm, đẳng cấp võ mồm của mình lại thăng một cấp rồi: Đương nhiên có thể, ông là một bác sĩ tài ba.

Bất quá muốn gia nhập tổ chức chúng tôi, ông phải cáo biệt quá khứ của mình, ông sẽ không có thân phận, cũng sẽ không có người thân, hơn nữa ông còn phải chấp nhận cái chết một lần.

Ông phải suy nghĩ cho kỹ.

Bác sĩ nhớ tới người yêu của mình, còn có mẹ.

Bất quá những thứ này đều không ảnh hưởng đến sự điên cuồng của bác sĩ, Tôi nguyện ý, cho dù vứt bỏ tất cả, tôi cũng nguyện ý.

Đỗ Lan cười, Rất tốt, vậy hiện tại ông có thể giao đại hậu sự của mình.

Không cần đâu, xin hãy cho tôi gia nhập ngay bây giờ, cánh tay máy vô thường giao cho các cậu.

Không thể không nói bác sĩ quả thật có bản chất cuồng nhân, sau khi hạ quyết tâm thì gần như vứt bỏ tất cả mọi thứ.

Rất tốt, vậy bây giờ ông phải chết một lần, đợi đến khi ông tỉnh lại, ông sẽ trở thành một thành viên của chúng tôi.

Sẽ không đợi quá lâu đâu, giống như ngủ một giấc thôi.

Đỗ Lan vừa nói xong, mắt bác sĩ đã tối sầm, ông ta bị Đỗ Lan đánh ngất, sau đó bị đặt vào khoang đông lạnh đã lâu không xuất hiện.

Đỗ Lan không định tạo người NPC, bất quá đã muốn khiêu chiến 40 người, vậy hắn cũng phải có tên đàn em, bác sĩ tuy bộ dạng không ra sao, nhưng đầu óc vẫn không tệ, làm đàn em cho mình là đủ rồi.

Chỉ là không biết đặt trong viên capsule vạn năng có thể vượt biên vào Chủ Thần Không Gian được hay không.

Mặc kệ, ba tháng sau rồi tính, nếu không được thì trực tiếp dịch chuyển tức thời về là xong.

Xúc tu cảm ứng tinh thần giao cho Sở Hiên: Anh định lắp lên ngay bây giờ.

Đương nhiên, tại sao không.

Sở Hiên nói.

Hiện tại cái dạng này là phải kết nối trực tiếp đám xúc tu này vào cột sống đấy.

Tôi không có cảm giác đau, hoàn toàn không vấn đề.

Sở Hiên nói rồi cởi áo trên ra, lộ ra cơ bắp bằng phẳng nhưng rắn chắc, không hổ là đại tá, sức mạnh của quân nhân vẫn có.

Sở Hiên đã vội như vậy, Đỗ Lan cũng không nói gì.

Vốn dĩ hắn định cải tạo xúc tu một chút, biến thành dạng như áo giáp, có thể không cần cởi quần áo cũng mặc được.

Nhưng đã Sở Hiên đều đã cởi áo, vậy thì tùy anh ta.

Đem lưng dựa vào bộ kết nối cột sống của cánh tay máy, hai hàng kim dài lập tức đâm vào lưng Sở Hiên.

Không có cảm giác đau đớn, nhưng thần kinh lại có xúc giác bị xâm nhập.

Kết nối chưa đến một phút, Sở Hiên nhắm mắt lại, hẳn là đang thiết lập cảm ứng.

Chương 299

Đỗ Lan nhìn thấy, bốn cánh tay máy run lên một cái.

Sau đó một chiếc bên phải phía trước giơ lên, đồng thời Sở Hiên mở mắt: Tốn nhiều thời gian hơn tưởng tượng một chút, bất quá hiện tại đã hoàn toàn nắm giữ.

Nói xong, bốn cái xúc tu của Sở Hiên toàn bộ chống xuống đất, đưa Sở Hiên từ trên bậc thang xuống.

Anh đừng có học Bác sĩ Bạch Tuộc đi kiểu đó.

Đỗ Lan oán thầm.

Cậu không thấy đi như vậy có trợ giúp liên hệ lực khống chế của chính mình sao.

Sở Hiên bình tĩnh nói, Vĩ đại hơn tưởng tượng, bác sĩ không hổ là bác sĩ.

Bác sĩ Bạch Tuộc có thể nhận được đánh giá cao như vậy của Sở Hiên, cho dù bị Đỗ Lan bán cũng đáng giá.

Tiếp theo định làm thế nào.

Đây mới là mục đích Đỗ Lan tìm Sở Hiên.

Sở Hiên điều khiển xúc tu cầm lấy một cái điều khiển từ xa, mở một chiếc tivi nhỏ.

Trên tivi đang phát tin nhà máy Sử Tháp Khắc bị nổ.

Đây là.

Đỗ Lan vừa nhìn, trên tivi đã có lệnh truy nã thần tượng Joker của hắn.

Xem ra chúng ta đối mặt không chỉ là siêu anh hùng, còn có siêu ác nhân.

Sở Hiên nói, Còn là ác nhân có trí thông minh rất cao.

Dường như có chút hưng phấn, Sở Hiên cũng coi như gặp được kẻ địch không tệ.

Joker đây là định làm gì.

Cậu là đạo diễn sáng tạo ra Joker, cậu không biết.

Sở Hiên còn đang úp mở.

Đây lại không phải kịch bản phim, làm sao tôi biết được.

Bất quá dựa theo tác phong điên cuồng nhất quán của Joker, đây nhất định chỉ là bắt đầu.

Không biết bước tiếp theo hắn sẽ làm gì.

Sở Hiên không nói chuyện, mà là đổi kênh, là kênh giải trí.

Đưa tin chính là Bố Lỗ Tư Vi Ân cao điệu đến New York.

Lần này hay rồi, hai thần tượng của Đỗ Lan, Batman và Joker đều tụ tập, còn không biết sẽ làm New York thành cái dạng gì nữa.

Tôi nghĩ rất nhanh Joker sẽ có giao tập với chúng ta.

Sở Hiên đột nhiên nói.

Ý anh là Chủ Thần sắp xếp.

Sở Hiên gật gật đầu.

Đỗ Lan bắt đầu thấy lo lắng thay cho đám Luân hồi giả hôm nay ngồi xe đi Long Island báo danh tham quân, Joker thì động một tí là cho người ta lên thiên đường gặp Chúa, ai biết hắn có gài bom trên cầu lớn hay không.

Sau đó Chủ Thần sắp xếp một cái, xe vừa lên cầu liền bay lên trời.

I want to play a game.

Tiếng cười điên cuồng của Joker từ trong tivi truyền ra.

Hôm nay là ngày thứ ba Trung Châu đội đến thế giới hợp thể, bọn họ đã an toàn vượt qua ngày thứ hai.

Tuy nhiên đối với đám nữ sinh bị Sa Chức Saori huấn luyện mà nói, hôm qua có thể xưng là tân khổ hơn cả địa ngục.

Sa Chức quả thực là tồn tại đáng sợ nhất mà họ từng gặp, còn đáng sợ hơn cả Alien Dị hình.

Bất quá hiện tại ngày thứ ba sẽ còn nghiêm khắc hơn ngày thứ hai.

Các cô gái, dậy đi.

Hiện tại mới hơn bốn giờ sáng, Sa Chức đã gõ chậu bắt tất cả nữ sinh dậy.

Ngoại trừ Triệu Anh Không, những người khác đều mắt nhắm mắt mở.

Nhanh, nhanh, nếu có kẻ địch tập kích các ngươi đã chết rồi.

Hiện tại tăng trọng lực thêm một cấp, chúng ta xuất phát.

Sa Chức từ thế giới Ninja đã bắt đầu làm thầy giáo mấy chục năm.

Đối với việc dạy học sinh chiến đấu giữa sinh tử là vô cùng có kinh nghiệm, hiện tại chẳng qua là mở đầu mà thôi, về sau huấn luyện sẽ chỉ ngày càng nặng.

Bữa sáng đều không được ăn, ngoại trừ Minh Yên Vi, những người khác đều lê lết trọng lực gấp mười một lần chạy ra ngoài.

Triệu Anh Không tuy rằng vẫn luôn giấu nghề, nhưng làm sao qua mặt được Sa Chức, cho nên cô bé cũng chịu trọng lực gấp mười một lần.

Các sắc đẹp chạy từ ngoại ô thẳng về phía trước, xuyên qua cả khu thị chính New York, sau đó lại quay về, đây là quãng đường xa hơn sáu km, xa hơn lính Mỹ đeo nặng huấn luyện nhiều.

Sa Chức chạy tuốt đằng trước, vô cùng nhẹ nhàng: Các ngươi quá chậm, quá chậm.

Tư thâm giả và Triệu Anh Không vốn là sát thủ còn có thể cắn răng nhịn, nhưng Minh Yên Vi thì không được nữa.

Vị giám đốc quan hệ công chúng xinh đẹp này lập tức nằm vật ra đất: Cô giết tôi đi, tôi thà chết cũng không muốn chịu sự giày vò này.

Người phụ nữ này hiện tại là cái gì cũng không có nhiệt huyết, hoàn toàn chính là đang chờ chết.

Chiêm Lam, cô tiếp tục dẫn bọn họ đi.

Vâng.

Cô nàng ngực bự dứt khoát trả lời.

Sa Chức đứng bên cạnh Minh Yên Vi: Đứng lên.

Cô giết tôi đi, tôi không chịu nổi nữa.

Minh Yên Vi cứ thế nằm ngửa mặt lên trời trên mặt đất.

Sa Chức cũng chưa từng gặp qua học sinh nào bê tha như vậy, trước đây tên tuổi Sa Chức vừa đưa ra, đó chính là nguồn suối khích lệ vô số thiếu niên nỗ lực.

Học sinh của Sa Chức mỗi người đều vô cùng ưu tú, đối với Sa Chức cũng vô cùng tôn kính.

Giống như Minh Yên Vi loại này chó cùng rứt giậu, đúng là lần đầu tiên gặp.

Đứng lên.

Tôi không.

Minh Yên Vi quyết định chủ ý không chuẩn bị tiếp nhận sự ngược đãi như vậy.

Sa Chức lại rất bình tĩnh, loại chuyện này còn chưa đến mức làm cô tức giận.

Cô đang phàn nàn cái gì.

Sa Chức nhìn vào mắt Minh Yên Vi hỏi.

Minh Yên Vi quay đầu đi, tuy rằng Sa Chức nhìn qua chẳng qua là một đứa bé, nhưng đôi mắt của Sa Chức dường như có thể nhìn thấu tất cả.

Điều này làm cho Minh Yên Vi cảm giác vô cùng khó chịu, nội tâm cô có bí mật không thể để bất luận kẻ nào biết.

Cô thật sự muốn chết sao.

Sa Chức hơi cúi người nắm lấy tay Minh Yên Vi, sau đó Vũ Không Thuật phát động, phóng lên tận trời.

A — Minh Yên Vi chỉ có thể thét lên, tuy rằng cô hoàn toàn chỉ có thể cảm giác được thanh âm của mình kích động trên màng nhĩ, nhưng lại vô cùng ngắn ngủi, bởi vì thân thể di chuyển đã vượt qua tốc độ âm thanh, thanh âm rời khỏi thân thể không đuổi kịp lỗ tai cô.

Cho nên cái cô nghe được là thanh âm dây thanh quản rung động sau đó truyền qua não bộ đến màng nhĩ.

Cảm giác tay mình đã hoàn toàn đứt lìa, nhắm chặt mắt.

Minh Yên Vi hy vọng biết bao mình ngất đi, đáng tiếc cô rất tỉnh táo.

Sa Chức đưa Minh Yên Vi lên trời, nơi này là độ cao ba bốn nghìn mét, chỉ trong nháy mắt đã tới.

Minh Yên Vi cảm giác dưới chân mình trống rỗng, hoàn toàn mất đi cảm giác an toàn.

Hơi nheo mắt lại, lọt vào tầm mắt toàn là màu xanh lam.

Cô thật sự đang dừng lại giữa không trung.

Hiện tại chỉ cần ta buông tay, cô sẽ chết.

Hiện tại cô muốn ta buông tay sao.

Sa Chức hỏi.

Minh Yên Vi khiếp sợ nhìn Sa Chức: Cô biết bay.

Hoàn toàn điên đảo tam quan của mình.

Ta hỏi cô, cô muốn chết sao.

Sa Chức hơi nhấc tay lên, Minh Yên Vi trong tay cô giống như con búp bê vải cũng dâng lên cao một chút.

Tôi.

Run rẩy, Minh Yên Vi hiện tại tin tưởng Sa Chức thật sự sẽ buông tay.

Cô không muốn chết, đúng vậy, không muốn chết.

Nếu muốn chết thì cũng sẽ không tiến vào Chủ Thần Không Gian.

Cô muốn sống, chỉ là vì không quên được hồi ức thống khổ, mới từ từ sa đọa.

Chương 300

Hiện tại trả lời ta.

Sa Chức xách Minh Yên Vi đến độ cao có thể nhìn thẳng vào mình, nói lại một lần nữa.

Nước mắt chảy xuống, Minh Yên Vi hiện tại nghĩ chính là cả thế giới này đều đang bắt nạt mình, nước mắt tủi thân vô cùng từ gò má trơn bóng chảy xuống, hòa vào trời xanh, giống như hạt mưa rơi xuống.

Lúc đầu, Minh Yên Vi còn có thể nhịn không lên tiếng, nhưng tiếp đó tiếng khóc cũng bộc phát ra: A, a a.

Sa Chức không động đậy, cô biết đã khóc lóc thảm thiết như vậy, thì người phụ nữ này chính là không muốn chết.

Đợi bốn năm phút, Minh Yên Vi từ từ dừng lại, chỉ còn chậm rãi nức nở.

Hiện tại trả lời ta, là muốn ta buông tay hay là không buông tay.

Không.

Đừng buông tay.

Lúc này Minh Yên Vi thế mà bộc phát ra sức mạnh, bỗng chốc vươn cánh tay kia ra nắm lấy tay Sa Chức.

Như vậy một cánh tay của cô bị Sa Chức nắm trong tay, cánh tay kia nắm lấy cánh tay Sa Chức: Đừng buông tay, cầu xin cô, tôi không muốn chết, tôi không muốn chết.

Sa Chức chỉ nhẹ nhàng vung tay, Minh Yên Vi liền bay ra ngoài, sau đó nhanh chóng rơi xuống.

Lần này Minh Yên Vi không thét lên, cô chỉ có sự khó hiểu, đôi mắt to của cô mê mang nhìn Sa Chức, khuôn mặt đầy vệt nước mắt ngơ ngác.

Cô không hiểu, vì sao mình đã nói không muốn chết rồi, Sa Chức thế mà vẫn ném cô xuống.

Tại sao.

Cô không hiểu.

Cô nhìn Sa Chức, lại không hề thấy Sa Chức có biểu cảm gì đặc biệt.

Chỉ có đôi mắt của Sa Chức vẫn như nhìn thấu nội tâm mình, nhìn thẳng vào mắt mình.

Gió vù vù thổi qua bên tai, não bộ của mình đột nhiên không chịu khống chế hồi ức lại cả cuộc đời.

Niềm vui và nỗi đau của mình, thế mà lại rõ ràng ghi trong não như thế, cuối cùng định hình lại là khuôn mặt của gã đàn ông mình chán ghét nhất kia.

Lúc này mình đối với hắn rốt cuộc là hận hay là yêu đây.

Minh Yên Vi chính mình cũng phân không rõ nữa.

Mình sắp phải chết đi một cách hồ đồ như vậy sao, thật không cam lòng a.

Từ trong mắt Minh Yên Vi không còn nhìn ra cảm xúc gì nữa, chỉ có bóng dáng Sa Chức càng lúc càng nhỏ, nước mắt lần nữa chảy ra, nhưng dường như đang bay ngược lên trên.

Cách mặt đất càng lúc càng gần, Minh Yên Vi hiện tại mới rốt cuộc biết được mình không muốn chết đến nhường nào, hai tay cô vẫn đang không kìm được mà giơ lên trên, dường như muốn nắm lấy thứ gì đó để tự cứu.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, cá tính của Minh Yên Vi dường như đã trải qua sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Nhớ kỹ lời của ta, vận mệnh của mình phải nắm trong tay mình, không phải ta cũng không phải bất kỳ kẻ nào khác, mà là chính bản thân cô.

Cho nên hãy đi tranh thủ, đi phản kháng, đi đập tan tất cả những thứ làm tổn thương mình.

Ở đây cô phải học cách không dựa dẫm vào người khác, học cách tự bảo vệ mình.

Tại Chủ Thần Không Gian, nếu chính cô cũng bảo vệ không được mình, thì không ai có thể bảo vệ cô.

Cho nên ta hy vọng không bao giờ nghe thấy hai chữ thỉnh cầu từ miệng cô nữa.

Đột nhiên Minh Yên Vi nghe được thanh âm của Sa Chức, câu nói này sẽ triệt để thay đổi nửa đời sau của cô.

Sa Chức tiếp đất trước cô một bước, sau đó đỡ lấy Minh Yên Vi.

Minh Yên Vi quỳ ngồi trên mặt đất, tim vẫn còn đập tốc độ cao, nhưng lời của Sa Chức cô đã nghe thấy.

Không dựa vào người khác, chỉ dựa vào chính mình, tự mình bảo vệ mình.

Ánh mắt cô dần dần kiên định, hiện tại cô không còn là Minh Yên Vi trước kia.

Không còn là cô gái nhỏ chỉ muốn được người khác bảo vệ, mà là Minh Yên Vi tân sinh kiên cường.

Hôm nay chẳng qua là một ngày bình phàm, thứ tư.

Buổi sáng rất nhiều gia đình ở New York đưa con lên xe buýt trường học xong, bản thân cũng lái xe từ ngoại ô vào thành phố đi làm.

Sống ở ngoại ô, làm việc ở nội thành, cơ bản là lựa chọn của rất nhiều gia đình Mỹ.

Một ngày rất bình thường, lại bị đoạn băng ghi hình của Joker đập tan toàn bộ, giống như một ác ma từ địa ngục giáng lâm xuống nhân gian.

Đỗ Lan vốn dĩ không xem tivi, bất quá Sở Hiên nói với hắn, muốn tìm hiểu tin tức New York, tốt nhất vẫn là trực tiếp tìm hiểu trên tivi.

Thế là Đỗ Lan cũng thỉnh thoảng xem tivi, cả buổi sáng hôm nay, trên tivi đều phát sóng sự khủng hoảng do trò chơi của Joker gây ra.

Joker giỏi về chế tạo hỗn loạn, hắn chẳng qua chỉ động tay động chân một chút, cả New York đã hoàn toàn loạn.

A ha, mọi người tận tình hưởng thụ đi, ha.

Joker đã cài đặt thuốc nổ đủ để thổi bay tất cả mọi người lên trời tại trường học, bệnh viện, khu vui chơi và các cơ sở công cộng khác, hơn nữa hắn còn đưa ra một yêu cầu điên rồ.

Tương tàn lẫn nhau đi, chỉ cần các ngươi giết chết hàng xóm của mình hoặc người qua đường không quen biết, vậy thì ta sẽ không kích nổ thuốc nổ.

Ha hắc.

Đương nhiên đây chẳng qua là cái cớ của Joker, hiện tại chỉ là mở đầu, hắn căn bản không hề nghĩ tới chuyện để những người trong trường học bệnh viện kia sống sót, cái hắn muốn làm là dụ dỗ các siêu anh hùng.

Sau đó hắn sẽ đổ vạ chuyện nổ bom lên đầu siêu anh hùng, mục đích cuối cùng là muốn dẫn dắt nhân dân hoàn toàn đứng về phía đối lập với siêu anh hùng.

Bị người mình bảo vệ phản bội, đây mới là kết cục siêu anh hùng nên có, kết cục hoàn mỹ nhất.

Để đạt thành mục đích này, Joker đã chuẩn bị rất nhiều, hiện tại có thể bắt đầu rồi.

Giết người.

Đương nhiên sẽ không phải là lựa chọn đầu tiên của người dân, lựa chọn đầu tiên của họ đương nhiên là gọi điện thoại để xác nhận sự an toàn của người thân.

Mà trường học và bệnh viện cũng bắt đầu sơ tán.

Đương nhiên các siêu anh hùng cũng bắt đầu hành động, nhưng Joker cứ như hoàn toàn biến mất vậy, tìm thế nào cũng không thấy.

Đương nhiên rồi, Joker hiện tại là có Chủ Thần đang giúp đỡ, nếu không sao có thể thuận lợi cài bom ở nhiều nơi như vậy, hiện tại Joker trốn ở một nơi siêu anh hùng không tìm thấy, cũng là sự trợ giúp do Chủ Thần cung cấp.

Thậm chí một số băng ghi hình giao thông đều bị Chủ Thần phá hủy, chính là để giúp Joker che giấu tung tích.

Không tìm thấy Joker, vậy thì các siêu anh hùng chỉ có thể đi xử lý bom.

Nhưng Joker sẽ đơn giản để các siêu anh hùng giải quyết vấn đề như vậy sao.

Hiển nhiên là không, cái hắn muốn là hỗn loạn.

Cho nên hắn điên cuồng ấn xuống nút kích nổ.

Mấy tiếng nổ kịch liệt liên tiếp vang lên, các góc thành phố New York bốc lên khói đặc đen sì.

Đồng thời nhiệm vụ của Chủ Thần cũng tới: Hiệp trợ siêu anh hùng tìm được Joker, đồng thời vì tính chất của Liên Minh Thích Khách, tất cả người tham gia đều chịu sự chán ghét của người dân, tiết lộ thân phận thích khách sẽ chịu sự công kích của người dân.

Thời gian nhiệm vụ ba ngày, sau ba ngày Joker không bị bắt giữ, nhiệm vụ thất bại, trừng phạt thất bại: Mạt sát.

Hiện tại Liên Minh Thích Khách vừa bắt đầu đã là kẻ thù của toàn dân rồi.

Khác với kịch bản đã bàn trước nha, Đỗ Lan thầm oán thầm, Liên Minh Thích Khách bọn họ không phải cũng là siêu anh hùng sao.

Bất quá thế giới Chủ Thần, Chủ Thần muốn sửa thế nào thì sửa, chính là muốn làm Luân hồi giả thống khổ không chịu nổi.

May mà phải tiết lộ thân phận Liên Minh Thích Khách mới bị người ta công kích, cho nên không tiết lộ thân phận thì không vấn đề gì.

Hy vọng là như vậy.

Trên đầu đội cái hào quang bị chán ghét, Đỗ Lan cũng không sợ, nhưng những người đang tiếp nhận kiểm tra sức khỏe tân binh kia thì có chút nơm nớp lo sợ, lý lịch của họ là do Chủ Thần tạo ra, ai biết Chủ Thần có bán đứng bọn họ hay không.

Chương 301

Mấy tiếng nổ, mấy tuyến đường giao thông huyết mạch lập tức tê liệt, xe cộ xếp thành hàng dài.

Bản tin thời sự đưa tin vụ nổ ngay lập tức, sau đó bọn họ lại nhận được một email.

Khuôn mặt đáng sợ của Joker lại xuất hiện trên màn hình.

Hắc hắc, ta biết các ngươi muốn sơ tán, nhưng ta quên nói rồi, tại quảng trường trống trải, trên đường quốc lộ, ta cũng đã đặt bom.

Tại New York các ngươi đã không tìm thấy nơi an toàn đâu, ha, mà nếu không nghe khuyến cáo cứ đòi rời đi, vậy thì ta sẽ cho các ngươi đều bay lên trời, ha, cho nên vẫn là bắt đầu biểu diễn đi.

Đúng rồi, còn phải nhắc nhở các vị siêu anh hùng một chút, đây là trò chơi giữa ta và người dân, các ngươi nếu xen vào thì quá vô vị, cho nên chỉ cần các ngươi có động tác gì, vậy thì ta sẽ kích nổ tất cả bom, để những trường học bệnh viện kia toàn bộ biến thành phế tích, ta nói được làm được.

Nói rồi, mặt Joker trở nên dữ tợn vô cùng, khiến người dân khiếp vía.

Đối thủ cũ của Joker, Batman đương nhiên cũng nhìn thấy tivi.

Bất quá hắn hiểu rõ Joker, biết Joker sẽ không chơi loại trò chơi này với người dân, bởi vì đối với Joker mà nói quá không có tính khiêu chiến.

Mục đích của Joker nhất định vẫn là các siêu anh hùng, đây mới là tác phong của Joker.

Không thể không nói hiểu rõ chính mình vẫn là kẻ địch của mình, câu nói này rất đúng.

Đi tra nguồn gốc email.

Cảnh sát cũng không nhàn rỗi, đang tích cực tra tìm Joker.

Không được, không truy được.

Không xong, đối phương thả virus vào máy tính của chúng ta.

Tất cả máy tính của cục cảnh sát lập tức treo máy toàn bộ, quả thực là họa vô đơn chí.

Đội cứu hỏa cũng toàn bộ xuất động, nhưng hoàn toàn không đủ, bởi vì hoảng loạn, khắp nơi ở New York đều là sự cố.

Cảnh lực của chính phủ không đủ, mà siêu anh hùng lại bị Joker cấm nhập cuộc.

Vậy thì lúc này không có người cứu trợ thì người dân nên dựa vào ai.

Nên làm thế nào.

Khắc Lạp Khắc Clark, chúng ta vào trong.

Nhìn thấy tin tức lớn, Lộ Dịch Ti Lois Lane liền kích động.

Hiện tại cô chuẩn bị tiến vào một bệnh viện để đưa tin về các con tin bị mắc kẹt bên trong.

Khắc Lạp Khắc chỉ sửng sốt, sau đó lập tức đồng ý, nếu như với tư cách Siêu Nhân Superman anh không thể vào, nhưng với tư cách phóng viên đi vào thì không có vấn đề gì.

Joker cũng không biết anh chính là Siêu Nhân, chỉ cần vào được, là có thể tháo dỡ bom.

Lộ Dịch Ti, chúng ta mau vào đi.

Khắc Lạp Khắc nói như vậy, Lộ Dịch Ti lại sửng sốt, lần đầu tiên thấy Khắc Lạp Khắc tích cực như thế.

Vị đồng nghiệp đeo kính gọng đen này trước nay đều là an toàn trên hết, bất quá lúc này không có thời gian tìm hiểu sâu, đi thôi.

Mà tại trường học của Người Nhện Spider man, Người Nhện viện cớ chuồn ra khỏi lớp, bắt đầu tìm kiếm ở các góc trường học, nhưng hoàn toàn không có manh mối.

Tuy rằng giác quan nhện có thể giúp cậu dự tri nguy hiểm, nhưng cũng không thể dùng để tìm đồ vật.

Tại tòa tháp Wayne, Batman đã mặc chỉnh tề, chuẩn bị xuất phát.

Hắn phải tìm được Joker, tuy rằng New York không phải địa bàn của hắn, nhưng hắn biết nên bắt đầu tìm từ đâu, chính là từ những địa điểm phát nổ kia.

Chỉ cần có dấu vết để lại, Batman có thể lôi đầu Joker từ trong thành phố New York ra.

Mà Người Sắt Iron Man ngồi trong văn phòng, dưới sự trợ giúp của Jarvis, bắt đầu tiến hành sàng lọc tất cả hệ thống giám sát trong thành phố, đồng thời truy tung địa chỉ hòm thư mà Joker để lại.

Dù sao thì mỗi người một thủ đoạn, các siêu anh hùng cũng đang hành động.

Nhìn sang Trung Châu đội, bên cạnh Trịnh Trá và những người khác là lính Mỹ, hiện tại bọn họ vẫn đang kiểm tra sức khỏe, cũng là ở trong bệnh viện, hiện tại hoàn toàn bị giới nghiêm.

Căn bản không biết nên làm thế nào, bảo bọn họ đối phó với kẻ địch ngoài sáng còn được, đối phó kẻ địch trong bóng tối thì hoàn toàn không được.

Hiện tại chúng ta làm sao bây giờ.

Trương Kiệt hỏi, lông mày đều muốn nhíu lại.

Chúng ta vẫn là xác định trước một chút xem bệnh viện này có bom hay không.

Những việc khác thì giao cho Sở Hiên và Đỗ Lan đại sư đi.

Linh Điểm rất ít nói chuyện, bất quá không thể không nói hiện tại Trịnh Trá và Bá Vương đều nhíu mày chặt chẽ không chú ý, hơn nữa cũng không trông cậy vào mấy người mới kia, cho nên Linh Điểm cuối cùng đã triển hiện một chút khí độ lạnh lùng của sát thủ.

Cũng chỉ có thể làm như vậy.

Trịnh Trá cũng là bó tay hết cách.

Cho nên Trịnh Trá bọn họ bất đắc dĩ lựa chọn tĩnh quan kỳ biến, nếu có khả năng thì tra xem bệnh viện mình đang ở có bom hay không.

Bọn họ cũng không cho rằng thân thể mình có thể chịu được bom đạn, còn việc bắt giữ Joker, thì hoàn toàn dựa vào Sở Hiên và Đỗ Lan đại sư rồi.

Tề Đằng Nhất, nhớ kỹ phải vác máy quay cho tốt, hiện tại chúng ta chính là phóng viên đài truyền hình.

Đỗ Lan cũng chạy tới hiện trường vụ nổ.

Cùng một địa điểm với Batman.

Đương nhiên rồi, ban ngày ban mặt, Batman sẽ không mặc chiến giáp xuất hiện, hắn dùng tay nghề hóa trang cao siêu của mình hóa trang thành một cảnh sát bình thường, để hắn có thể nghênh ngang xem xét tại hiện trường.

Đương nhiên rồi, Batman luôn moi tin tình báo từ chỗ cảnh sát, rất ít khi giao tình báo của hắn cho cảnh sát.

Cho dù là cảnh quan Cao Đàm Gordon hay giao thiệp với hắn nhất cũng thế.

Không thể không nói trong hang dơi của Batman có cơ sở vật chất hoàn thiện hơn cục cảnh sát, hơn nữa một số thiết bị khoa học kỹ thuật tiên tiến ngoại trừ viện nghiên cứu thì cũng chỉ có tay nhà giàu thổ hào Batman này mới chịu chi tiền mua về.

Hiện tại Bố Lỗ Tư Vi Ân đang tìm kiếm manh mối tại hiện trường, mà Đỗ Lan dẫn theo Tề Đẳng Nhất cũng chen chúc ở ngoài vòng cảnh giới giống như các phóng viên khác.

Bất quá Đỗ Lan đã tìm được mục tiêu của mình, chính là Batman.

Còn việc Joker trốn ở đâu, Đỗ Lan dùng khí cảm ứng một cái là đã biết, cho nên hắn không vội, hắn ngược lại muốn xem đại ác nhân và siêu anh hùng đấu trí đấu dũng.

Tề Đẳng Nhất, nhắm vào tên cảnh sát kia, ống kính đừng rời đi.

Vâng, đại sư.

Tề Đẳng Nhất hiện tại tìm lại được cảm giác làm đàn em trước kia, đại ca bảo làm gì thì làm nấy là được, đừng hỏi tại sao.

Batman mẫn cảm giác được có người đang quan sát hắn, quay đầu nhìn lại, liền thấy một người châu Á kỳ quái đang mỉm cười nhìn mình.

Bị phát hiện.

Bố Lỗ Tư giật mình, nhưng lập tức trấn định lại, có thể chỉ là trùng hợp.

Người châu Á này chắc là phóng viên, nhìn mình cũng rất bình thường.

Tiếp tục lục soát, quả nhiên để Bố Lỗ Tư tìm được đồ vật, một mảnh vỡ kim loại có in vài ký tự, hẳn là lưu lại trên vỏ bom.

Thế là dưới mí mắt cảnh sát, hắn thu thập chứng cứ cẩn thận, bỏ vào túi mình.

Lại tìm tìm, lại tìm được một mảnh vỡ, đồng thời mũi đã xác định loại bom này hẳn là thuốc nổ C4 rất phổ biến trên chợ đen.

Cho nên muốn xác định nguồn gốc không thể điều tra từ thành phần thuốc nổ, chỉ có thể hy vọng mấy mảnh vỡ bom kia có thể khôi phục cho mình một chút manh mối.

Đồng thời Batman cũng có thể xác định, lô bom này nhất định không phải là lô mà Joker cướp từ xí nghiệp Sử Tháp Khắc.

Lại thu thập một ít mẫu vật từ nguồn gốc vụ nổ để phòng ngừa bất trắc, Batman chuẩn bị chuồn.

Theo sau.

Tề Đẳng Nhất làm ghế phụ, Đỗ Lan lái xe, bám theo xe của Batman, một chiếc xe rất bình thường.

Sau sự hỗn loạn ban đầu, hiện tại New York yên tĩnh sơ kỳ, là sự yên tĩnh trước cơn bão táp, áp lực khiến người ta cả người không được tự nhiên.

Vì sự an toàn của người thân mà đi giết người khác, thị dân bình thường vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Nhưng Joker sẽ không đợi, không thấy được kịch hay, hắn nhất định sẽ cho nổ tung tất cả các thiết bị công cộng trong thành phố.

Chương 302

Mà cảnh sát, lính cứu hỏa bất lực, siêu anh hùng tuy rằng đang nỗ lực nhưng hiệu quả cũng rất nhỏ.

Đến quan đầu cuối cùng, thị dân vì người thân vẫn là phải có hành động mới được, nếu không thì chỉ có thể trơ mắt nhìn người thân chết đi.

Joker đã bao trùm cả thành phố trong cái bóng của hắn, hiện tại chỉ cần để sự phẫn nộ và sợ hãi lên men một chút, là có thể tiến hành bước tiếp theo, trực tiếp dẫn mũi nhọn của thị dân về phía các siêu anh hùng.

Batman phát hiện mình bị theo dõi, hơn nữa kỹ thuật lái xe của mình thế mà không cắt đuôi được đối phương, cho nên hắn dứt khoát dừng xe.

Xe Đỗ Lan cũng dừng lại, dừng ngay sau xe Batman, quả thực là trắng trợn đi theo.

Mời xuất trình bằng lái.

Vì dù sao mình cũng đang hóa trang, cho nên Batman dứt khoát dùng thân phận cảnh sát để hỏi thăm một chút.

Dô, Batman Bố Lỗ Tư Vi Ân, ký tên cho tôi cái đi.

Đỗ Lan hạ cửa kính xe xuống, đưa ra một cuốn sổ.

Thân phận của mình thật sự bị phát hiện, Các người là ai.

Tôi là Đỗ Lan của Liên Minh Thích Khách, chẳng lẽ Siêu Nhân không nói với anh sao.

Đỗ Lan mở cửa xe bước ra, Hay là tôi không mặc đồng phục thì anh không nhận ra tôi.

Anh chính là thủ lĩnh Liên Minh Thích Khách.

Batman hiện tại coi như biết vì sao Siêu Nhân lại tìm mình giúp đỡ, đối phương quả thực không thể dùng lẽ thường mà đối đãi.

Trước ký tên cho tôi cái đã, sau đó chúng ta cùng nhau đi ăn bữa cơm.

Tôi rất bận.

Batman xoay người định đi, hiện tại không có thời gian để ý Liên Minh Thích Khách gì đó, bắt được Joker mới là chính sự.

Không ngại thì tôi cũng có thể giúp một tay.

Loại tội phạm như Joker rất có tính khiêu chiến, tôi cũng muốn kiến thức một chút.

Đỗ Lan nói.

Không được, anh đừng đi theo tôi nữa.

Vậy tôi sẽ nói chuyện Bố Lỗ Tư Vi Ân chính là Batman ra ngoài, đến lúc đó đám thần kinh ở Cao Đàm nhất định sẽ từ viện tâm thần chạy ra tìm người thân và bạn bè anh tính sổ đấy.

Uy hiếp, Đỗ Lan đang uy hiếp Batman.

Anh.

Được rồi, nhưng không được cản trở tôi.

Batman dẫn Đỗ Lan và Tề Đẳng Nhất đến tầng hầm của tòa nhà Wayne, nơi này có một hang dơi lâm thời.

Tắt máy quay đi.

Batman nhìn Tề Đẳng Nhất suốt dọc đường đều vác máy quay.

Đỗ Lan lần này ngược lại rất phối hợp, bảo Tề Đẳng Nhất tắt máy quay.

Dùng máy móc khôi phục chữ viết trên mảnh vỡ, chỉ có thể nhìn thấy vài ký tự, sau đó Batman bắt đầu tiến hành sàng lọc tất cả các đơn vị và cá nhân có chứa mấy ký tự này ở khu vực lân cận New York, rất nhanh xuất hiện hơn mười cái tên người và doanh nghiệp.

Cuối cùng Batman dựa theo tin tức lần nữa loại bỏ mấy cái hoàn toàn không có khả năng, còn lại năm cái chính là cần hắn tự mình chạy một chuyến.

Nói thật Batman không có hào quang chiếu rọi như các anh hùng khác.

Các anh hùng khác bình thường đều dường như đợi đến khi kẻ xấu phá hoại lung tung, sau đó xuất hiện đại chiến với kẻ địch ba trăm hiệp, rồi đánh bại kẻ địch.

Cho dù là Người Nhện bình thường cũng tối đa là thấy có người cần giúp đỡ thì ra tay giúp đỡ, cũng rất ít khi chủ động xuất kích đi tìm kiếm kẻ xấu.

Mà Batman thì khác, đối thủ của hắn đều là những tội phạm trí thương cao, thông thường cần trí dũng song toàn mới có thể bảo vệ thành phố.

Hơn nữa có đôi khi phải giống như một cảnh sát từ từ rà soát tìm ra địa điểm ẩn náu của phạm nhân.

Đỗ Lan nhìn Batman chuẩn bị sau khi màn đêm buông xuống sẽ đi hết cả năm địa điểm này, cũng là âm thầm chép miệng, Batman không biết dịch chuyển tức thời, chỉ là lái xe dơi hoặc mô tô dơi, tối đa là máy bay dơi, một buổi tối chạy năm địa điểm cũng là đủ sặc gạch.

Bất quá Batman đã lựa chọn cuộc sống như vậy, sẽ không oán trời trách đất, hắn nhất định sẽ bắt Joker quy án.

Mà lúc này trước mặt Sở Hiên lại đứng một nhân vật mà ngay cả Đỗ Lan cũng không ngờ sẽ xuất hiện ở thế giới này, đội một cái mũ giáp đặc chế, tuy già nua nhưng ánh mắt vẫn vô cùng sắc bén Vạn Từ Vương Magneto.

Cậu rất đặc biệt.

Vạn Từ Vương nhìn Sở Hiên, Ta có thể cảm nhận được gen của cậu dường như bị người ta điều chỉnh một cách nhân tạo, tạo nên cậu của hiện tại.

Từ trong đôi mắt cậu ta nhìn thấy trí tuệ, còn có sự an ninh.

Có lẽ cậu là người biến đổi gen Dị nhân nhân tạo thành công đầu tiên mà ta gặp.

Vạn Từ Vương tuổi tác rõ ràng đã rất già, già hơn nhiều so với trong phim điện ảnh của Đỗ Lan, nhìn qua như sắp gần đất xa trời.

Hoàn toàn không biết Chủ Thần đang làm cái gì, tuy rằng X Men và The Avengers là có liên quan, nhưng X Men rất độc lập.

Lần này không phải nói thế giới Avengers và Justice League hợp thể sao.

Sao lại xuất hiện X Men, hơn nữa dòng thời gian còn cảm giác chạy đi rất xa về sau.

Cảm giác lần này nhân vật chính cũng là chuẩn bị chơi lớn.

Sở Hiên bị Vạn Từ Vương già nua chặn lại trong công viên: Chàng trai, ta thấy cậu xương cốt kinh kỳ, có hứng thú cùng ta chấn hưng Dị nhân không.

Sở Hiên ngồi trong một quán bar tồi tàn dưới tầng hầm, nhìn nhiệm vụ trên vòng tay, lần này Chủ Thần rất hiếm khi đưa ra thuyết minh nhiệm vụ.

Nhiệm vụ nhánh cá nhân: Tái thiết Học viện Dị nhân X Mansion trên Mutant Academy.

Giới thiệu nhiệm vụ: Thời đại X Men đã trôi qua mười năm, số lượng Dị nhân giảm mạnh, đã không đủ ba con số.

Giáo sư X và Vạn Từ Vương đều không tìm ra nguyên nhân Dị nhân biến mất, hai vị Dị nhân tốn hao tâm huyết to lớn vẫn không biết gì cả.

Năm ngoái, Giáo sư X tuổi cao sức yếu qua đời, chỉ để lại Vạn Từ Vương tiếp tục nỗ lực truy tìm bí ẩn Dị nhân biến mất.

Hiện tại ngươi được Vạn Từ Vương chọn trúng, xin hãy tìm ra đáp án Dị nhân biến mất trước khi nhiệm vụ chính tuyến kết thúc, đồng thời tái thiết Học viện Dị nhân.

Trừng phạt thất bại nhiệm vụ: Mạt sát.

Dị nhân biến mất.

Sở Hiên hồi ức lại mấy bộ phim điện ảnh về X Men mình từng xem, cái gọi là Dị nhân chính là chỉ gen tự nhiên đột biến, khiến con người sở hữu năng lực đặc thù.

Loại sức mạnh này là do gen con người tự thích ứng hoàn cảnh mà sinh ra, trong phim điện ảnh số lượng Dị nhân không ít, đương nhiên Dị nhân vẫn không so được với số lượng người thường.

Sở Hiên khi nhìn thấy nhiệm vụ đã nghĩ đến, biến mất chẳng qua là yếu tố tự nhiên và yếu tố ngoại lực.

Đã là muốn tái thiết Học viện Dị nhân, vậy nghĩa là Dị nhân vẫn nên tiếp tục sinh ra, thì có thể loại trừ yếu tố tự nhiên, vậy thì là có thứ gì đó đang can nhiễu sự sản sinh Dị nhân.

Nhưng thứ gì có thể can nhiễu đến gen của Dị nhân toàn địa cầu đây.

Xin hỏi, nơi xuất hiện sự giảm thiểu Dị nhân quy mô lớn đầu tiên là ở đâu.

Sở Hiên hỏi.

Vạn Từ Vương hiển nhiên là tin tưởng Sở Hiên, đương nhiên phần tín nhiệm này là do Chủ Thần gán lên người hắn, Vạn Từ Vương chính là NPC giao nhiệm vụ cho Luân hồi giả: Cậu quả thực thông minh, ta và Giáo sư X nghĩ hai năm mới nghĩ ra.

Nơi đầu tiên xuất hiện hiện tượng này chính là nơi này New York.

Cho nên ta và Giáo sư X đã đến đây, đáng tiếc nhiều năm trôi qua chúng ta vẫn không thu hoạch được gì.

Bất quá chúng ta tin chắc phán đoán của chúng ta sẽ không sai, tại một nơi nào đó ở New York xác thực có ngọn nguồn can nhiễu gì đó.

Vậy vấn đề thứ hai, ông muốn tôi làm gì.

Ta sắp chết rồi, sau khi ta chết thi thể ta giao cho cậu xử lý, ta chỉ hy vọng cậu hoàn thành sứ mệnh mà ta và Giáo sư X chưa hoàn thành, để Dị nhân một lần nữa có cơ hội hưởng thụ quyền lợi như một công dân Mỹ.

Vậy xem ra chúng ta cần tái thiết trường học Dị nhân rồi.

Vạn Từ Vương nghe Sở Hiên nói vậy, cũng chỉ gật gật đầu, không nói gì.

Sở Hiên đây cũng là thăm dò, hiện tại hắn có thể rút ra một kết luận, đó là ảnh hưởng của Chủ Thần đối với nhân vật thế giới điện ảnh là cực kỳ nhỏ.

Nhiệm vụ của Chủ Thần và tâm nguyện của Vạn Từ Vương hoàn toàn không ăn nhập gì với nhau.

Như vậy Sở Hiên biết, khi đối đãi nhiệm vụ kịch tình, lúc bắt đầu có lẽ mục đích của nhân vật điện ảnh và nhiệm vụ Chủ Thần nhất trí, nhưng đến cuối cùng nhân vật điện ảnh bên cạnh rất có khả năng tại thời điểm quan trọng sẽ chơi mình một vố.

Đối với Luân hồi giả mà nói, nhiệm vụ Chủ Thần mới là đệ nhất, mà chuyện của nhân vật kịch tình chỉ có thể xếp sau.

Cho nên Sở Hiên lập tức điều chỉnh kế hoạch của mình: Tôi muốn biết New York còn Dị nhân nào khác không.

Đương nhiên, còn mấy lão già.

Bất quá hiện tại bọn họ đều rất điệu thấp.

Tôi nghĩ chúng ta cần tổ chức lại lực lượng chiến đấu, bởi vì New York rất nhanh sẽ phải đối mặt một đại nguy cơ, đó sẽ là cơ hội tốt để Dị nhân quật khởi.

Nói thế nào.

Bởi vì tôi là một thành viên của Liên Minh Thích Khách.

Sở Hiên biết Vạn Từ Vương đối diện hẳn là thật sự không còn lựa chọn nào khác, mới có thể tìm đến hắn tên Dị nhân hàng fake này.

Thậm chí lấy thi thể chính mình làm lợi ích, thi thể Vạn Từ Vương chính là bảo bối mà rất nhiều người mong muốn, vậy thì Sở Hiên cũng phải đưa ra chút lợi ích mới được.

Vì tranh thủ lợi ích tối đa hóa, hơn nữa chiến tranh ba tháng sau có khả năng còn thảm liệt hơn trong tưởng tượng, nhiệm vụ Dị nhân này rất có khả năng chính là một gợi ý Chủ Thần cấp cho.

Bởi vì rất rõ ràng Dị nhân hiện tại là đứng về phía Luân hồi giả, cũng tức là bên phía Luân hồi giả nhìn qua thế rất vượng, nhưng càng là chính mình vượng, cũng nói lên kẻ địch sắp đến cường đại.

Cho nên hiện tại bắt buộc phải vận dụng tất cả những thứ có thể lợi dụng được trong phạm vi Chủ Thần cho phép.

Nghe Sở Hiên nói như vậy, Vạn Từ Vương cười: Cậu rất thành thực, đây là mỹ đức.

Xem ra Vạn Từ Vương đã sớm rõ ràng, cũng biết hắn là nhân vật gì, biết cũng không lạ, Ta cũng biết mấy tháng tương lai sẽ phát sinh đại biến, ta chưa bao giờ cảm giác được từ trường Địa Cầu sinh động như thế, tinh cầu của chúng ta đã chuẩn bị xong, cậu và ta nghĩ giống nhau, xác thực là cơ hội của Dị nhân chúng ta.

Bất quá trước tiên chúng ta vẫn phải tìm được nguyên nhân khiến Dị nhân chúng ta biến mất.

Ngay khi bọn họ đang nói chuyện, trong quán bar vắng vẻ bước vào một người kỳ quái, chiều cao ít nhất hai mét, nam giới, người da trắng, đầu trọc, hơn nữa mắt thế mà lại là màu vàng kim.

Chương 303

Trên người khoác một chiếc trường bào màu trắng, nhìn ngược lại giống mục sư trung thế kỷ, hơn nữa gã còn đi chân đất.

Dị nhân.

Thanh âm giống như đang nghiền nát thủy tinh.

Vạn Từ Vương giật mình, bởi vì gã đàn ông kỳ quái kia đã lao về phía ông và Sở Hiên.

Hơn nữa trong quá trình lao tới, gã đàn ông kỳ quái kia toàn thân biến thành kim cương.

Vạn Từ Vương giơ tay phải lên, từ trường trước mặt ông biến thành một bức tường, chặn gã đàn ông lại.

Nhưng công kích của gã đàn ông không kết thúc, đôi mắt vàng kim kia của gã lập tức bắn ra tia laser.

Vạn Từ Vương quả đoán lộn một vòng sang bên.

Bất quá ông dù sao cũng già rồi, áo choàng kim loại vẫn bị tia laser cắt đứt.

Sở Hiên cũng hiểu rồi, bốn cái móng vuốt sau lưng lập tức khiến hắn nhảy lên, đồng thời từ bên hông rút ra hai khẩu súng lục.

Đoàng, đoàng.

Đạn bay ra, nhưng đánh vào trên người kim cương cũng chỉ bắn ra chút tia lửa.

Dị nhân.

Tên quái nhân kia cứ đuổi theo Vạn Từ Vương không buông, lòng bàn tay trái của gã xuất hiện một hố đen.

Vạn Từ Vương hét lớn một tiếng không ổn, chỉ cảm thấy sức mạnh của mình càng ngày càng yếu.

Sau đó Vạn Từ Vương già nua cắn răng một cái, khống chế bốn cánh tay máy của Sở Hiên kéo ông qua.

Vạn Từ Vương đem toàn bộ sức mạnh của mình chuyển dời vào trong cơ thể Sở Hiên, sức mạnh trôi đi, làm cho ông càng ngày càng già nua, một lát sau liền biến thành một ông lão da bọc xương.

Hài tử, nhớ kỹ, sứ mệnh của Dị nhân, vì chính nghĩa và tự do.

Truyền công xong xuôi, Vạn Từ Vương nói xong di ngôn, sau đó mãnh liệt bộc phát, hất văng Sở Hiên ra ngoài.

Sở Hiên dùng bốn cánh tay máy hộ lấy thân thể hắn, lập tức đâm thủng trần nhà quán bar còn có mấy tầng sàn nhà bên trên.

Oanh oanh — Sau đó phá vỡ tường lao ra đường cái, khiến người qua đường giật nảy mình.

Thật là đâm ngang cành hông, Sở Hiên hoàn toàn không biết tên đầu trọc hai mét kia là ai, xem ra phải nói chuyện tử tế với tên đạo diễn điện ảnh này, xem xem Đỗ Lan rốt cuộc thiết lập quái vật gì ở bên trong.

Lần này Sở Hiên là oan uổng Đỗ Lan, bởi vì quái vật này cũng không phải Đỗ Lan thiết lập, mà là phân thân của Chủ Thần.

Không sai, Chủ Thần đã ý thức được sự uy hiếp của Đỗ Lan đối với nó, cho nên lần này chủ động xuất kích.

Đương nhiên vì Chủ Thần biết Đỗ Lan cường đại, cho nên tất cả nhân vật điện ảnh hiện có không thương tổn được hắn, vì thế tự mình chế tạo một phân thân.

Khác với người nhân tạo do người bình thường chế tạo, phân thân

Chủ Thần này không có bất kỳ ký ức gì, chỉ có một suy nghĩ: Biến mạnh sau đó mạt sát Đỗ Lan.

Nhưng Chủ Thần cũng không biết tu luyện, cho nên Chủ Thần đưa nó đến thế giới Dị nhân xa xưa, để nó hấp thu tất cả năng lực của Dị nhân.

Một mặt là cường hóa kiểu này tiện lợi nhất, mặt khác thực ra Chủ Thần cũng là đang bắt chước Đỗ Lan.

Bởi vì năng lực của Đỗ Lan chính là có thể tự do chuyển hóa các loại năng lượng khác nhau, có thể nói là kẻ tập đại thành.

Cho nên phân thân Chủ Thần cũng đem tất cả năng lực Dị nhân tập trung vào một chỗ, trở thành một người nhân tạo không gì không làm được.

Chủ Thần cho rằng chỉ có kẻ tập đại thành tương tự mới có thể mạt sát Đỗ Lan.

Đây có lẽ là kết luận mà Chủ Thần đã tính toán qua rất nhiều lần, năng lực phát triển đơn nhất đánh không bại Đỗ Lan, chỉ có thể phát triển đa tuyến.

Tìm thấy rồi.

Tri Chu Hiệp phát hiện quả bom đầu tiên dưới ghế ngồi khán giả trong nhà thi đấu trường học.

Một quả bom điều khiển từ xa rất đơn giản, nhưng số lượng lại rất nhiều, hầu như dưới mỗi ghế ngồi đều có, hơn nữa toàn bộ đều là bom hẹn giờ, thời gian là 52 tiếng sau.

Nghĩa là chỉ cần Tiểu Sửu không ấn nút điều khiển, những quả bom đó sẽ phát nổ sau 52 tiếng nữa.

Làm sao bây giờ.

Tri Chu Hiệp hoàn toàn không biết phải làm sao.

Cậu ta tuy có thiên phú về máy móc, cũng có chút tâm đắc về mạch điện, nhưng thực sự muốn gỡ bom thì quả là làm khó vị học sinh trung học này.

Vẫn là liên hệ cảnh sát thôi.

Đáng tiếc điện thoại không gọi được, ngay cả 911 cũng luôn báo bận.

Xem ra chỉ còn cách tự mình đi báo cáo tình hình cho cảnh sát, Bỉ Đặc từ nhà thi đấu chạy ra cổng chính.

Này nhóc, không được ra ngoài.

Một viên cảnh sát lập tức ra hiệu cho Bỉ Đặc không được bước ra khỏi cổng trường.

Bởi vì ngay cả cảnh sát cũng không biết Tiểu Sửu rốt cuộc có đang theo dõi bọn họ hay không, nếu làm ra hành động chọc giận Tiểu Sửu, rất có thể hắn sẽ kích nổ bom.

Thưa ngài, cháu tìm thấy bom rồi.

Cái gì.

Viên cảnh sát sững sờ.

Cháu tìm thấy bom rồi, ở ngay trong nhà thi đấu, đều là bom hẹn giờ, còn 52 tiếng nữa là nổ.

Các chú mau nghĩ cách đi.

Này nhóc, cháu chắc chắn là cháu tìm thấy bom chứ.

Đúng vậy.

Được, chú sẽ liên hệ với chỉ huy ngay.

Các phóng viên túc trực bên ngoài trường học liền chĩa ống kính về phía Bỉ Đặc chụp liên hồi: Thưa quý vị, cậu học sinh kia dường như đã mang đến tin tức gì đó cho cảnh sát.

Nhưng vì lý do an ninh, chúng tôi không thể nghe thấy âm thanh.

Viên cảnh sát tìm thấy cảnh quan phụ trách khu vực này: Sếp, chính là cậu bé này đã tìm thấy bom.

Này nhóc, ta là cảnh trưởng Bố Lạp Đức, cháu chắc chắn bom đều ở trong nhà thi đấu chứ.

Ở dưới ghế ngồi của khán giả, dưới mỗi cái ghế đều có.

Cháu còn chụp cả ảnh nữa.

Tri Chu Hiệp cơ trí nói.

Cầm lấy điện thoại của Bỉ Đặc, nhìn thấy từng tấm ảnh, sắc mặt cảnh trưởng lập tức thay đổi, bom quá nhiều.

Này nhóc, hãy gọi hiệu trưởng của các cháu ra đây gặp ta.

Hiệu trưởng nhà trường hiện đang tổ chức cho học sinh đến nhà thi đấu để lánh nạn.

Vâng ạ, cháu đi ngay.

Điện thoại của cháu có thể tạm thời giao cho ta bảo quản không.

Bỉ Đặc chụp ảnh rất chi tiết.

Không thành vấn đề.

Bỉ Đặc đã cố gắng hết sức, Tri Chu Hiệp tuy mình đồng da sắt nhưng cũng không chịu nổi sự oanh tạc trực tiếp của nhiều bom như vậy.

Ở một bên khác, Siêu Nhân cũng đã tìm thấy bom tại bệnh viện.

Anh sử dụng thấu thị nhãn, vừa nhìn liền phát hiện ra bom phân bố ở các góc trong bệnh viện.

Đương nhiên với tư cách là người trưởng thành, anh vô cùng quả đoán, lập tức bắt tay vào gỡ bom.

Thấu thị nhãn quét cấu trúc bom, kiến thức về Trái Đất của Siêu Nhân cũng không thiếu, lập tức tìm ra cách gỡ bom.

Sau đó kích quang nhãn tia laser từ mắt lên sàn, quét nhẹ một cái, dây nối với bộ điều khiển đều bị thiêu đứt.

Sử dụng tốc độ của Siêu Nhân, gần như chỉ trong chốc lát, những quả bom lộ thiên đều đã bị gỡ bỏ.

Mà các nhân viên y tế trong bệnh viện chỉ cảm thấy một cơn gió thổi qua.

Nhưng trong bệnh viện còn có một số nơi đặt bom rất ác ôn, như ống thông gió, cống thoát nước, đường ống cấp nước, v. v. cũng không biết Tiểu Sửu nghĩ thế nào.

Tuy nhiên việc này không làm khó được Siêu Nhân, tia laser của Siêu Nhân có thể dễ dàng cắt thép tấm, nhìn xuyên tường thì càng không thành vấn đề.

Dưới sự trợ giúp của thấu thị nhãn, bệnh viện này cuối cùng cũng được dọn dẹp sạch sẽ.

Nhưng Tiểu Sửu cũng đã phát hiện ra vấn đề, hắn lại không lập tức kích nổ, mà cười rất vui vẻ, sau đó hắn cầm lấy một chiếc điện thoại: Có thể bắt đầu rồi.

Đồng thời Giả Duy Tư đang giám sát mọi cuộc gọi bắt đầu định vị Tiểu Sửu: Thưa ngài, đã tìm thấy Tiểu Sửu.

Vậy còn chờ gì nữa, xuất phát.

Cương Thiết Hiệp lập tức bay vút ra ngoài.

Còn Biên Bức Hiệp cũng đang điều tra, khi chuẩn bị đến năm địa điểm thì phát hiện ra một nơi đặc biệt, đó là nơi duy nhất có xuất hiện loại dược liệu tìm thấy trong mảnh vỡ bom.

Vì thế Biên Bức Hiệp lập tức hành động, lái chiếc mô tô Biên Bức lao ra ngoài, hiện tại trời đã gần tối, là lúc hành động rồi.

Ngầu quá, chiếc mô tô Biên Bức này nhìn thế nào cũng rất ngầu, đúng không.

Tề Đằng Nhất gật đầu, Cái bánh xe đó rốt cuộc làm sao có thể xoay ngang được nhỉ.

Đó là vì cái bánh xe đó rất rộng, đương nhiên còn có trục tâm thiết kế đặc biệt.

Được rồi, chúng ta cũng bám theo, sau này có cơ hội sẽ giải thích.

Tiểu Sửu gọi một cuộc điện thoại, một đám côn đồ bắt đầu hành động.

Chương 304

Thực ra Tiểu Sửu cũng biết muốn để những người dân đó tàn sát lẫn nhau khó khăn đến mức nào, cho nên hắn đã sớm chuẩn bị một đám cò mồi, biến New York thành chiến trường.

Đám côn đồ gặp người là chém, nỗi sợ hãi lan tràn càng nhanh hơn.

Cuối cùng cũng có người dân không chịu nổi áp lực cũng bắt đầu tấn công người khác, hỗn loạn leo thang.

Mô tô Biên Bức xuyên qua khu phố hỗn loạn, lao về phía khu nhà xưởng kia.

Biên Bức Hiệp và Cương Thiết Hiệp, hai đại anh hùng đại gia sắp sửa gặp mặt.

Phải nói rằng nếu chỉ bàn về trang bị, Biên Bức lão gia không phải là đối thủ của Cương Thiết Hiệp.

Nhưng nếu bàn về thân thủ và trí tuệ, Biên Bức Hiệp lại mạnh hơn Cương Thiết Hiệp vài con phố.

Biên Bức Hiệp ít nhất cũng phải là luôn mở Cơ Nhân Tỏa giai đoạn hai, hoàn toàn áp đảo người thường.

Cương Thiết Hiệp tuy chỉ số thông minh không thấp, nhưng tố chất cơ thể lại kém hơn Biên Bức Hiệp.

Đương nhiên Tiểu Sửu đối với sự xuất hiện của các siêu anh hùng cũng không phải không có chuẩn bị, hắn cướp nhiều vũ khí của Sử Tháp Khắc như vậy, chính là dùng để đối phó với siêu anh hùng.

Cương Thiết Hiệp vừa đến gần nhà xưởng, hai quả tên lửa đất đối không liền từ trong xưởng rít gào lao ra.

Cương Thiết Hiệp lập tức xoay người, đồng thời bộ giáp ở đùi mở ra bắn mồi bẫy hồng ngoại.

Oanh.

Pháo hoa rực rỡ.

Biên Bức Hiệp cũng nhìn thấy, tăng tốc lao tới.

Lúc này nhóm Trịnh Xá bọn họ nhìn nhau, bởi vì ở đây cũng phát hiện ra bom, hơn nữa còn là bom liên hoàn.

Chết người hơn là những lính Mỹ giám sát kia, trong tình huống không đợi được đội gỡ bom, lại chuẩn bị gọi điện thoại hỏi cách gỡ bom.

Nhóm Luân Hồi Giả của Trịnh Xá toàn bộ bị yêu cầu ở lại hỗ trợ.

Bởi vì bom quá nhiều, hơn nữa bom liên hoàn chỉ gỡ một cái là vô dụng, phải đồng thời gỡ bỏ tất cả các quả bom.

Nhưng lính Mỹ nhân lực không đủ, mà những người khác trong bệnh viện tuy có tình nguyện viên, nhưng còn lại đều là bác sĩ và bệnh nhân, không thể để những người này động thủ.

Cho nên mấy Luân Hồi Giả tình nguyện tham gia cùng lính Mỹ coi như xui xẻo.

Phải cắt đồng thời, nếu không sẽ nổ.

Phải nói rằng chủ nghĩa anh hùng cá nhân của người Mỹ thực sự quá phổ biến, các tình nguyện viên trong bệnh viện và mấy lính Mỹ đều có vẻ mặt quyết nhiên, cứ như thể bản thân đã trở thành anh hùng vậy.

Ngược lại, người mới của Luân Hồi Giả có chút run tay.

Trương Kiệt hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ: Đừng có làm hỏng việc của ông, nghe thấy chưa.

Trương Kiệt đóng vai phản diện, Trịnh Xá đóng vai chính diện: Mọi người đừng căng thẳng, lát nữa nghe theo chỉ lệnh là được.

Chúng ta sẽ không sao đâu.

Thực ra trong lòng Trịnh Xá cũng hoàn toàn không nắm chắc, Chủ Thần lần này rõ ràng vẫn là đang chơi bọn họ.

Giả Duy Tư, tiến hành tìm kiếm phản ứng sự sống, chúng ta đi tìm tên Tiểu Sửu đó.

Cương Thiết Hiệp sau khi né tránh tên lửa thành công liền nói.

Vâng thưa ngài.

Giả Duy Tư đã tiến hành quét toàn bộ khu nhà xưởng, Thưa ngài, không phát hiện dấu hiệu sự sống, chỉ có một khu vực tôi vẫn chưa thể quét được.

Tuy nhiên tôi phát hiện một lượng lớn vũ khí do tập đoàn Sử Tháp Khắc sản xuất, hơn nữa đều đã khóa mục tiêu vào chúng ta.

Không cần ngươi nói, Giả Duy Tư.

Cương Thiết Hiệp đã nhìn thấy tên lửa, từng quả một nối đuôi nhau bay về phía anh.

Lúc này Biên Bức Hiệp cũng đã bắt đầu tìm kiếm trong khu nhà xưởng.

Rất nhanh, Biên Bức Hiệp đã đến nơi mà Giả Duy Tư nói là không thể quét được.

Một cái bồn lớn đúc bằng thép, cũng không biết là đặc chế để chứa chất lỏng gì.

Thành của cả cái bồn thép dày đến năm sáu mét.

A ha, không ngờ lại gặp lại người bạn cũ ở đại đô thị New York, BiênBứcHiệp.

Giọng nói của Tiểu Sửu truyền ra từ loa phát thanh.

Biên Bức Hiệp quay đầu nhìn lại, phát hiện trên giàn giáo tam giác trên trần nhà không chỉ có loa mà còn có camera giám sát.

Tiểu Sửu.

Biên Bức Hiệp cũng gọi tên kẻ thù của mình.

Thật làm ta cảm động, Biên Bức Hiệp, ngươi từ thành phố Gotham đến New York để truy bắt ta, a ha.

Tiểu Sửu, giao bộ điều khiển ra đây.

Nói rồi Biên Bức Hiệp phóng một cái phi tiêu dơi đánh vỡ camera, tiếp đó anh lấy ra một vật giống như ống nghe từ chiếc thắt lưng vạn năng, đeo lên rồi áp đầu kia vào cái bồn thép.

Biên Bức Hiệp, ngươi đã đến New York, có cảm thấy thành phố này và thành phố Gotham có gì khác biệt không.

Tiểu Sửu nói, cảm giác cứ như đang cùng bạn cũ ôn chuyện.

Phía trên nhà xưởng, tiếng nổ không ngừng truyền đến, nhưng điều này cản trở Biên Bức Hiệp nghe âm thanh trong bồn.

Tuy rất nhỏ, nhưng Biên Bức Hiệp xác định Tiểu Sửu đang trốn trong cái bồn này.

Quả thật là một nơi khó phá hoại.

Biên Bức Hiệp nhìn một vòng quanh cái bồn, móng của cái bồn này rất chắc chắn, không thể gỡ bỏ trong thời gian ngắn.

Cho nên chỉ có thể chọn cách phá hủy bản thân cái bồn.

Lại là thắt lưng vạn năng, lấy ra một máy cắt laser, trước tiên từ từ thử xem sao.

Tiểu Sửu quả thực đang ở trong bồn, cái bồn này đã được hắn cải tạo, bên trong đặt đủ loại bộ điều khiển.

Còn có một máy gây nhiễu quét, đều là do tập đoàn Sử Tháp Khắc quyên góp.

Tuy camera bị Biên Bức Hiệp phá hủy, nhưng Tiểu Sửu còn có đồ chơi khác, một robot điều khiển từ xa trang bị hai khẩu súng máy sáu nòng.

Hai bánh xích, có hồng ngoại ngắm bắn và camera nhiệt.

Tiểu Sửu điều khiển robot này tiến lại gần Biên Bức Hiệp.

Ngươi biết không, Biên Bức Hiệp.

Thực ra sau khi ta đến New York vẫn luôn có cảm giác, ta biết ta và ngươi sẽ gặp nhau ở thành phố này.

Một thành phố trụy lạc giống hệt Gotham.

A ha, cảm giác của ta quả nhiên không sai, hiện tại là ngươi và ta, cũng giống như ở Gotham vậy, là lúc ta bày tỏ lòng cảm kích rồi.

Ngắm bắn, xạ kích.

Hai khẩu súng máy sáu nòng đồng thời khai hỏa.

Biên Bức Hiệp gần như ngay khi Tiểu Sửu ấn nút bắn đã dựa vào trực giác quả đoán lăn sang một bên, nấp sau một cột trụ kim loại.

Đạn bắn vào giá đỡ, tóe ra vô số tia lửa.

Nhưng Biên Bức Hiệp chính là Biên Bức Hiệp, tuy bản thân chẳng qua chỉ là thân xác phàm tục mặc một bộ giáp tạm coi là được, nhưng loại cảnh tượng này anh gặp nhiều rồi.

Cho nên dù súng máy không ngừng bắn, anh vẫn di chuyển.

Một cú nhảy thấp, phi tiêu trong tay quả đoán phóng ra.

Phi tiêu xuyên qua mưa đạn rồi găm vào camera.

Tiểu Sửu lại một lần nữa không nhìn thấy Biên Bức Hiệp, nhưng hắn vẫn xả hết đạn ra ngoài, bắn loạn xạ không có mục đích.

Biên Bức Hiệp a Biên Bức Hiệp, mỗi lần ngươi xuất hiện, luôn làm ta hưng phấn không thôi.

Ta nghĩ đây chính là vận mệnh của ta và ngươi, bất kể ta đi đâu, ngươi sẽ xuất hiện ở đó, mang đến niềm vui cho ta.

Ném bộ điều khiển trong tay đi, Tiểu Sửu lại đổi một món đồ chơi khác, máy bay không người lái điều khiển từ xa.

Vẫn là ảnh nhiệt, rất nhanh đã phát hiện Biên Bức Hiệp hóa ra đang trốn trên xà ngang.

Chương 305

Ngươi a ngươi, đúng là không sửa được cái thói quen thích leo lên mái nhà.

Giọng Tiểu Sửu vừa dứt, máy bay không người lái liền phóng ra tên lửa cỡ nhỏ được gắn trên đó.

Động tác của Biên Bức Hiệp vẫn cực kỳ nhanh, nhảy từ trên xà ngang xuống, dang áo choàng ra làm đệm giảm tốc.

Oanh.

Xà ngang trên trần nhà đều bị gãy đôi.

Ngươi có thể không biết, ngay lúc này đây, New York đã bắt đầu hỗn loạn.

Ngươi nhất định sẽ thích nó, sự hỗn mang.

Lại một quả tên lửa bay về phía điểm rơi của Biên Bức Hiệp.

Ta sẽ không thích thứ ngươi chuẩn bị đâu.

Biên Bức Hiệp chạy về phía trước, sau đó lấy súng móc câu ra, bắn một phát lên trần nhà, giúp bản thân lại tránh được một lần nổ.

Trần nhà lại bị mở một cái lỗ, lần này lại có thứ gì đó từ bên ngoài lao vào, húc hỏng luôn cái máy bay không người lái kia.

Cương Thiết Hiệp cầm nửa cái cánh máy bay, nhìn về phía Biên Bức Hiệp: Cần giúp đỡ không.

Không cần.

Biên Bức Hiệp phóng một cái phi tiêu về phía sau Cương Thiết Hiệp.

Oanh.

Một con nhện máy mang bom có chân dài ở sau lưng Cương Thiết Hiệp phát nổ, sóng xung kích khiến anh loạng choạng giữa không trung.

Giả Duy Tư, đó cũng là đồ do công ty sản xuất à.

Cương Thiết Hiệp hoàn toàn không phát hiện sau lưng còn có thứ gì.

Hiển nhiên là không, thưa ngài.

Giả Duy Tư vẫn ngắn gọn súc tích như vậy.

Bây giờ nói cho tôi biết, tên Tiểu Sửu cướp kho hàng của tôi đang ở đâu.

Cương Thiết Hiệp quay đầu nhìn bốn phía, sau đó nhìn chằm chằm vào cái bồn sắt lớn kia.

Giả Duy Tư, chuẩn bị laser.

Vâng thưa ngài, bắt đầu nạp năng lượng, mười phần trăm, hai mươi phần trăm. một trăm phần trăm.

Nạp năng lượng hoàn tất.

Để chúng ta mở hộp đồ hộp nào, Giả Duy Tư.

Cương Thiết Hiệp giơ tay lên, mu bàn tay nhắm vào cái bồn lớn kia.

Ngay khoảnh khắc tia laser bắn ra, Biên Bức Hiệp nhảy lên, tung một cú đá lăng không vào khuỷu tay Cương Thiết Hiệp, khiến tia laser mất chuẩn, cắt đôi cả mái nhà.

Anh đang làm cái gì vậy.

Cương Thiết Hiệp tức giận nói với Biên Bức Hiệp.

Ta hiểu rõ Tiểu Sửu, Tiểu Sửu sẽ không dễ dàng bị bắt như vậy đâu, chúng ta phải cẩn thận, nếu bên trong bồn sắt có cơ quan kết nối với bộ điều khiển tất cả bom trong thành phố, chúng ta sẽ phạm phải tội lỗi không thể tha thứ.

Biên Bức Hiệp trầm giọng nói.

Cương Thiết Hiệp cũng sững sờ, nhưng Biên Bức Hiệp là đối thủ cũ của Tiểu Sửu, lời của Biên Bức Hiệp anh vẫn nghe lọt tai: Vậy chúng ta phải làm sao.

Tiểu Sửu không hề sợ bị bắt, trước khi hiểu rõ ý đồ thực sự của hắn, chúng ta phải tránh hành động lớn.

Ha ha, vẫn là Biên Bức Hiệp hiểu ta, không hổ là người làm ta kích động, hiện tại máu của ta cứ như ngọn lửa vậy, tim ta đang đập nhanh.

Ha, hãy để chúng ta cùng tận hưởng khoảng thời gian này.

Tiểu Sửu nói, nhưng đột nhiên dừng lại, bởi vì hắn nhìn thấy một bóng người từ bên ngoài đi vào, Xem ra chúng ta còn có khách.

Người tới cao hai mét, đầu trọc lốc, da trắng, chân trần, đúng là phân thân của Chủ Thần, chỉ nghe hắn hét lớn một tiếng: Đỗ Lan.

Cùng Tề Đằng Nhất ngồi trên một thanh xà ngang nhìn xuống, Đỗ Lan sững sờ, mình không quen tên quái nhân này mà: Tìm ta à.

Vũ Không Thuật phát động, nâng cơ thể mình lên, đứng trên xà ngang, sau đó hắn lấy chiếc điện thoại đang rung từ trong ngực ra: Alo, ai đấy.

Đỗ Lan à.

Tôi là Sở Hiên, tôi có một tin xấu, có một dị nhân kỳ lạ đang tìm anh.

Đỗ Lan sững sờ, sau đó nhìn cái đầu trọc to lớn bên dưới: Cảm ơn, tôi nghĩ cái người muốn tìm tôi đã tìm thấy tôi rồi.

Sở Hiên thở dài một hơi, hy vọng Đỗ Lan cát nhân thiên tướng.

Năng lực của dị nhân thiên hình vạn trạng.

Mà phân thân của Chủ Thần đã hấp thu năng lực dị nhân được bảy tám phần, hiện tại hắn lợi dụng năng lực ngoại cảm của X Men tìm được Đỗ Lan.

Nhiều năng lực của dị nhân đều vô cùng nghịch thiên, ví dụ như Vạn Từ Vương thậm chí có thể thay đổi từ trường Trái Đất.

Đương nhiên dị nhân dù lợi hại đến đâu, cơ thể họ vẫn là con người, tuy năng lực có thể cường hóa cơ thể, ví dụ như da kim cương hóa hoặc năng lực siêu hồi phục, đều tính là cường hóa cơ thể.

Như Kim Cương Lang Wolverine không chỉ có khả năng hồi phục mạnh, mà lão hóa cũng rất chậm, từ thời nội chiến Bắc Nam đã luôn hoạt động ở các chiến trường.

Trong giới dị nhân, tuổi tác còn lớn hơn cả Giáo sư X và Vạn Từ Vương.

Đỗ Lan bay xuống, đứng trước mặt phân thân Chủ Thần: Ngươi là.

Đỗ Lan, mạt sát.

Một tia laser từ trong mắt phân thân bắn ra.

Đỗ Lan giơ tay lên, đỡ trọn tia laser.

Tề Đằng Nhất qua máy quay trố mắt nhìn, vẻ mặt không thể tin nổi.

Trước đây cậu ta chỉ thấy Đỗ Lan có thể dùng luyện kim thuật chế tạo các loại ô tô, còn biết dịch chuyển tức thời.

Nhưng bây giờ lần đầu tiên thấy Đỗ Lan chiến đấu, lại có thể tay không đỡ được tia laser.

Biên Bức Hiệp, Cương Thiết Hiệp, còn có Tiểu Sửu đều nhìn thấy.

Mạt sát Phân thân thấy laser vô hiệu, lập tức hét lớn.

Âm thanh làm chấn động không khí, sóng âm mắt thường có thể thấy được.

Biên Bức Hiệp và Cương Thiết Hiệp đều chịu ảnh hưởng, đương nhiên thảm nhất vẫn là Tề Đằng Nhất, cậu ta buông máy quay bịt chặt tai lại.

Kính trên nhà xưởng toàn bộ bị chấn nát, nhưng Đỗ Lan đứng ngay trước mặt phân thân lại chẳng hề chịu ảnh hưởng: Rốt cuộc ngươi là ai.

Đỗ Lan, mạt sát.

Phân thân một chiêu vô hiệu, tiếp tục một chiêu khác, lần này là năng lực của Vạn Từ Vương.

Cương Thiết Hiệp chỉ cảm thấy hệ thống vũ khí của mình hoàn toàn mất linh, tất cả vũ khí đều khóa vào Đỗ Lan.

Đỗ Lan, cẩn thận.

Thác Ni nhắc nhở.

Không cần Thác Ni nói, Đỗ Lan đã đứng chắn trước mặt Thác Ni: Bắc Đẩu Bách Liệt Quyền A Đả.

Thác Ni chỉ cảm thấy mình như cái bao cát, trước mắt hoa lên, Đỗ Lan đã đánh xong thu công.

Tất cả vũ khí trang bị trên bộ giáp sắt đều bị Đỗ Lan đánh hỏng.

Muốn mạt sát ta không dễ dàng như vậy đâu.

Cái tên quái nhân này mở miệng ngậm miệng là mạt sát, nghe là biết do Chủ Thần chỉ đạo đến gây khó dễ cho mình.

Đỗ Lan.

Lần này khi phân thân mở miệng, trong miệng lại phun ra sương mù, Mạt sát.

Ngươi không thể đổi câu thoại khác được à.

Mạt sát.

Nhưng đối với lời của Đỗ Lan, phân thân căn bản không để ý, một luồng dung nham nóng bỏng từ miệng hắn phun ra.

Tên này rốt cuộc còn là người hay không, lại là laser lại là dung nham.

Mắt thấy dung nham rợp trời dậy đất ập tới chỗ Đỗ Lan, Đỗ Lan cũng không khách khí nữa.

A.

Khí bỗng chốc bùng nổ.

Vạn vật thế gian trong mắt Đỗ Lan đều trở nên tĩnh chỉ, sau đó hắn túm lấy Cương Thiết Hiệp sau lưng ném về phía tên dị nhân.

KO.

Phân thân Chủ Thần bị Cương Thiết Hiệp đập trúng một cái ngất đi, tốc độ quá nhanh, nhanh đến mức phân thân cũng không kịp phản ứng.

Thác Ni bị ném đến thất điên bát đảo, rên rỉ trong bộ giáp sắt.

Hôm nay anh đen đủi tột cùng, không chỉ bị đánh hỏng một bộ chiến giáp, trên người còn bị thương nhẹ, xem ra phải tìm nơi nào đó nghỉ mát thôi, Ôi, cái eo của tôi.

Sau đó Đỗ Lan nhìn về phía cái bồn của Tiểu Sửu, tâm trạng tốt hôm nay hoàn toàn bị tên đầu trọc đột nhiên xuất hiện phá hỏng: Biên Bức Hiệp, chỗ này giao cho anh, ta có việc, giúp ta chăm sóc đồng bạn của ta.

Tề Đằng Nhất bị sóng âm trước đó làm chấn ngất, hiện tại Đỗ Lan cũng không rảnh quan tâm cậu ta.

Biên Bức Hiệp còn chưa kịp đồng ý, Đỗ Lan đã kéo tên đầu trọc dịch chuyển biến mất.

Đỗ Lan gọi điện thoại cho Sở Hiên hỏi sơ qua sự việc.

Hóa ra Sở Hiên sau khi được Vạn Từ Vương truyền công, cũng có được một phần nhỏ năng lượng của Vạn Từ Vương, cho nên trở thành mục tiêu của tên đầu trọc.

May mà Sở Hiên vô cùng cơ cảnh, dắt tên đầu trọc đi một vòng, sau đó quay lại chỗ thi thể Vạn Từ Vương.

Hắn không phải luyến tiếc nghiên cứu thi thể Vạn Từ Vương, mà là đi lấy mũ giáp của Vạn Từ Vương.

Như vậy, khả năng bị phát hiện sẽ nhỏ hơn.

Đồng thời Sở Hiên đã đặt máy nghe trộm ở những nơi mình dừng lại, cho nên hắn biết mục tiêu của tên đầu trọc là Đỗ Lan, sau đó hắn liền gọi cho Đỗ Lan một cuộc điện thoại.

Anh bắt được hắn rồi.

Sở Hiên nói.

Chương 306

Bắt được rồi, hiện đang chuẩn bị thẩm vấn hắn đây.

Ừ, nếu có tình báo mới, nhất định phải báo cho tôi biết.

Không vấn đề.

Đỗ Lan sẽ không tốn nhiều sức lực để tra khảo hắn, trực tiếp ấn tay lên thóp của tên đầu trọc, mọi thứ đều đã biết rõ.

Không có tên, không có nhiệm vụ, cũng không có bất kỳ tình cảm nào, hoặc mục đích chỉ có một là giết chết Đỗ Lan.

Khi hắn có ý thức thì đã sở hữu cơ thể này, sau đó ở thế giới dị nhân đi khắp nơi hấp thu sức mạnh của những dị nhân chưa sinh ra, hoặc là trực tiếp săn giết dị nhân để đoạt lấy năng lực.

Trong mười mấy năm, phân thân đã đạt được cả trăm loại năng lực, không thiếu loại uy lực cực đại như Phượng Hoàng Chi Lực.

Có điều trước đó còn chưa kịp thi triển đã bị Đỗ Lan đánh ngất.

Phượng Hoàng Chi Lực, là sức mạnh của Phượng Hoàng, nghe nói là sức mạnh tinh thần tồn tại trong vũ trụ từ khi vũ trụ mới hình thành, là đấng sáng tạo và cội nguồn của sức mạnh tinh thần, thậm chí sở hữu năng lực nghịch chuyển nhân quả.

Đỗ Lan nhíu mày, phải nói rằng thiết lập vô cùng phi khoa học này không phải ở trong phim điện ảnh của hắn, mà là từ những bộ truyện tranh biến thái kia.

Phượng Hoàng Chi Lực sao.

Cảm giác vẫn không đủ để mình để vào mắt, Đỗ Lan ngược lại có chút tò mò.

Thế là hắn có một quyết định táo bạo.

Phải biết rằng trải qua nhiều thế giới như vậy, người có thể khiến mình ra tay thỏa thích thực sự quá ít.

Hơn nữa mình lại không phải kiểu người gây thù chuốc oán khắp nơi, cho nên thực sự là không tìm được cơ hội ra tay.

Hiện tại một kẻ sinh ra đã là đối thủ của mình xuất hiện trước mặt, tuy còn rất non nớt, nhưng phải nói rằng thiên phú mà Chủ Thần ban cho là vô song.

Cứ điên cuồng một phen ở cái thế giới hộp này đi, Đỗ Lan cười.

Hai tay kết ấn: Chân Biến Thân Thuật phiên bản 2,0.

Đỗ Lan lập tức biến thành một bé trai shota chính thái, bao gồm cả khí tức và từ trường cơ thể các thứ đều thay đổi.

Đỗ Lan, mạt sát.

Tên đầu trọc mở mắt ra vẫn là câu thoại đó, nhưng phụ cận hoàn toàn không cảm nhận được khí tức của Đỗ Lan.

Chỉ là trước mắt có một đứa trẻ con.

Thứ không nên thân, ngươi tỉnh rồi à.

Ngươi tên là gì.

Đứa trẻ hỏi.

Biết nói không.

Đứa trẻ lại hỏi.

Ngươi là ai.

Xem ra tên đầu trọc này vẫn có trí thông minh.

Ta là thần linh đến từ Thần Linh Giới, cũng là sư phụ tương lai của ngươi, Lan Độ.

Đứa trẻ nói, Tên của ngươi.

Ta không biết.

Tên đầu trọc mờ mịt nói.

Đúng là tên ngốc to xác, thế này đi, với tư cách là sư phụ của ngươi, ta đặt cho ngươi một cái tên, cứ gọi là Diệt Thần Đồ Phật đi.

Dù sao đây cũng là sứ mệnh của ngươi, ngươi hẳn phải nhớ.

Đỗ Lan, mạt sát.

Tên đầu trọc nói.

Đứa trẻ, không, phải là Đỗ Lan biến thân thành Lan Độ giáng một cú chặt tay lên đầu tên đầu trọc: Đồ ngốc, Đỗ Lan đó là tồn tại hùng mạnh nhất trên thế giới này, ngươi còn muốn mạt sát hắn, ngươi cũng không xem lại mình có mấy cân mấy lượng, lần này nếu không phải ta ra tay, ngươi đã sớm hóa thành tro bụi rồi.

Sau này ngươi chấp nhận sự huấn luyện của ta, không được nói cái gì mạt sát Đỗ Lan nữa, trình độ của ngươi còn chưa đủ.

Huấn luyện.

Diệt Thần Đồ Phật.

Tên đầu trọc mờ mịt.

Xem ra ngươi cái gì cũng không biết.

Hiện tại ta sẽ nói cho ngươi biết tất cả mọi thứ về ngươi, ngươi nghe cho rõ đây.

Tên đầu trọc nhìn Lan Độ, lộ ra vẻ lắng nghe.

Ngươi không phải là người trần mắt thịt, mà là bán nhân bán thần.

Thiên địa vũ trụ này chính là cha mẹ ngươi, mà nhiệm vụ của ngươi chính là khôi phục hòa bình của vũ trụ, bảo vệ những sinh mệnh vô tội lương thiện kia.

Mà cái tên Đỗ Lan ngươi lẩm bẩm trong miệng chính là kẻ thù của ngươi, hắn là tồn tại hùng mạnh nhất thế giới, mạnh đến mức đã ảnh hưởng đến thế giới song song, cho nên ngươi phải tiêu diệt hắn.

Nhưng sức mạnh hiện tại của ngươi quá yếu ớt, thế là thần phái ta đến huấn luyện ngươi, huấn luyện ngươi thành Hàng Thế Thần Thông thực sự có thể độc đương một phía.

Hàng Thế Thần Thông.

Không sai, đó là chức vụ của ngươi, lấy sức mạnh của thế giới song song làm nhiệm vụ của mình, đồng thời có thể giá ngự sức mạnh vũ trụ chân chính.

Cho đến khi ngươi trở thành một Thần Thông hợp cách, ngươi mới có thể là đối thủ của Đỗ Lan.

Nếu không kết cục của ngươi chỉ có thể thê thảm hơn lần này.

Ngài là sư phụ của ta.

Không sai.

Tên đầu trọc đột nhiên ngộ ra, hắn nhớ lại ký ức bị Đỗ Lan dễ dàng đánh bại trước đó, cho nên hắn quỳ xuống: Sư phụ.

Rất tốt, ta sẽ nghiêm khắc huấn luyện ngươi, cho đến khi ngươi nhận được sự khẳng định của ta.

Vâng, sư phụ.

Tên đầu trọc to lớn dù quỳ trước mặt Lan Độ cũng không thấp hơn Lan Độ bao nhiêu.

Không phải là khống chế sức mạnh, mà là khống chế bản thân ngươi.

Lúc này Đỗ Lan và tên đầu trọc ngồi thiền trên sàn nhà, Thả lỏng hô hấp, kết nối bản thân với vũ trụ.

Phải nói rằng Chủ Thần cũng ban cho tên đầu trọc thiên phú cực tốt, tốt hơn Đỗ Lan rất nhiều.

Khống chế cảm xúc của mình, mở ra tất cả Cơ Nhân Tỏa trên người ngươi, giải phóng tinh thần bản nguyên nhất trong cơ thể ngươi.

Hô hấp trở nên chậm rãi và dài, cơ thể tên đầu trọc rất nhanh đã xảy ra biến hóa.

Cùng với bảy tiếng vang nhỏ, cơ thể hắn trực tiếp giải khai Cơ Nhân Tỏa giai đoạn bảy.

Sau đó năng lượng trong cơ thể tụ tập ngày càng nhiều, đồng thời trên người tên đầu trọc hiện lên một số hoa văn phức tạp.

Đây là phàm nhân chi khu đạt đến thần nhân chi cảnh.

Nói đơn giản thì về cảnh giới, tên đầu trọc đã đủ sức đánh một trận với Đỗ Lan, nhưng về cơ thể vẫn còn yếu một chút.

Nhân vật có hào quang main character aura chính là lợi hại như vậy, Đỗ Lan không phục cũng không được.

Bởi vì cái hack Động Cơ Vĩnh Cửu của mình không che giấu được thiên phú bình thường của bản thân, Đỗ Lan vất vả thức khuya dậy sớm mấy trăm năm mới có cảnh giới ngày hôm nay.

Tên đầu trọc chỉ tốn một buổi tối.

Rất tốt, không hổ là Hàng Thế Thần Thông, quả nhiên thiên phú lẫm liệt, hiện tại ta sẽ dạy ngươi pháp quyết giá ngự chiến đấu.

Đa tạ lão sư.

Ừm.

Đỗ Lan rất có khí độ gật đầu, Chúng ta đổi chỗ khác.

Nói xong thân ảnh đã lao đi, tên đầu trọc cũng đi theo.

Công viên trung tâm New York, một vùng đất lục địa khổng lồ tồn tại giữa những tòa nhà chọc trời.

Vì Tiểu Sửu vẫn chưa bị bắt, nên trong thành phố người người cảm thấy bất an, công viên vốn náo nhiệt hiện tại lại không thấy bóng người.

Bắt đầu huấn luyện tại đây.

Đỗ Lan nói xong, hai chân trung bình tấn, hai tay thu về hông, sau đó hai chân như rễ cây già cắm xuống đất đạp về phía trước.

Gần như ngay khoảnh khắc lòng bàn chân Đỗ Lan chạm đất, nơi bãi cỏ vốn bằng phẳng nhanh chóng mọc lên một cột trụ hình chữ nhật.

Đỗ Lan không dùng Chakra, cũng không dùng Khí, chỉ là Luyện Đan Thuật đơn giản nhất.

Khác với Luyện Kim Thuật cần vẽ vòng tròn năng lượng, Luyện Đan Thuật chỉ cần giữa các năng lượng có mối liên hệ trực tiếp là có thể phát động.

Đối mặt với đòn tấn công bất ngờ lao về phía mình, tên đầu trọc Sát Thần Đồ Phật cười cũng phản ứng nhanh nhạy, lập tức biến cơ thể mình thành kim cương thạch.

Quá chậm.

Khi hai chân Đỗ Lan di chuyển, cột đá liên tục bay ra từ bãi cỏ.

Tên đầu trọc không cảm thấy mình chậm, vì hắn đã đỡ được đòn tấn công của lão sư.

Nhưng rất nhanh hắn biết mình quá ngây thơ, chỉ thấy hai bàn tay

Đỗ Lan ngửa lên trời giơ cao, sau đó hai tay vỗ vào nhau.

Chân phải bước lên thành thế cung bộ, tay trái kìm, tay phải đẩy.

Tên đầu trọc chỉ thấy người trầm xuống, thế mà lại lún xuống lòng đất.

Sau đó Đỗ Lan lại động, hai chân liên tiếp đạp đất hai lần, mặt đất lại khép lại, chỉ để lộ một cái đầu trọc trên mặt đất.

Đỗ Lan lắc đầu: Ngươi thế này thì không làm nên trò trống gì, ngươi phải sử dụng đồng thời nhiều loại năng lực.

Nhưng mà sư phụ, trong đầu óc con có quá nhiều năng lực tương tự nhau, cần thời gian để lựa chọn.

Tên đầu trọc ủy khuất nói.

Năng lực của dị nhân có rất nhiều chỗ trùng lặp.

Vậy thì giữ lại cái mạnh, nuốt cái yếu.

Ngươi hiện tại đã mở Cơ Nhân Tỏa giai đoạn bảy, hẳn là có thể tự mình khống chế gien của chính mình.

Chương 307

Cơ thể ngươi phải trở nên cường tráng hơn, thần kinh của ngươi phải trở nên nhạy bén hơn, đại não của ngươi phải trở nên nhanh nhẹn hơn.

Xin sư phụ chỉ điểm cho đồ nhi.

Tên đầu trọc nói, Làm thế nào mới có thể làm được như sư phụ nói.

Vấn đề này, Đỗ Lan ngược lại phải suy nghĩ một chút, đúng rồi, dùng gien của Âu Bố Uub trong thế giới Dragon Ball là được.

Phân thân của Buu chuyển thế, sở hữu thiên phú được trời ưu ái, gần như đã mạnh hơn người Trái Đất mạnh nhất là Khắc Lâm.

Tuy rằng có thể là năng lượng tinh thần của Buu chuyển thế mới tạo nên Âu Bố, nhưng gien cơ thể hắn cũng thực sự có thể nói là gien chiến đấu thích hợp nhất cho con người.

Vì thế Đỗ Lan lấy cớ đi vệ sinh, trong nhà vệ sinh lấy ra viên nén Vạn Năng Giao Nang, lấy ra gien của Âu Bố: Ngươi cứ theo gien này điều chỉnh gien của ngươi là được, còn nữa có thể căn cứ vào trực giác của ngươi điều chỉnh gien thích hợp nhất cho ngươi.

Đỗ Lan một chút cũng không lo lắng tên đầu trọc sẽ xảy ra chuyện, Chủ Thần nhất định sẽ bảo vệ phân thân của hắn.

Sự thật cũng đúng là như vậy, khi tên đầu trọc bò từ dưới đất lên bắt đầu tiếp nhận gien của Âu Bố, Chủ Thần liền lập tức bắt đầu can thiệp giúp đỡ.

Qua tính toán của Chủ Thần, hắn thiết kế một loại gien chiến đấu của con người thích hợp nhất, sau đó cải tạo tên đầu trọc từ trong ra ngoài một lượt.

Tên đầu trọc giống như một bóng đèn điện lớn, hoa văn trên người phát ra ánh sáng.

Đợi đến khi tên đầu trọc đứng dậy, hắn đã trở thành một con người mạnh mẽ, không dựa vào Khí cũng không có Chakra, chỉ dựa vào sức mạnh mà gien con người mang lại.

Con người chiến đấu hoàn mỹ nhất đã ra đời, chỉ tốn một chút thời gian.

Lão sư, con dường như cảm thấy được một luồng sức mạnh đang giúp đỡ con.

Đương nhiên là Chủ Thần đang giúp ngươi rồi, Đỗ Lan thầm nghĩ, nhưng hiện tại xem ra tên đầu trọc này ngoại trừ biết phải giết chết mình, những chuyện khác thật sự là mơ mơ hồ hồ, ngay cả sự tồn tại của Chủ Thần cũng không biết.

Ngươi là Hàng Thế Thần Thông, đương nhiên là có thần linh đang giúp đỡ ngươi.

Đỗ Lan nói, hình như có gì đó không đúng, cảm giác lại như không có gì không đúng.

Chỉ có thể nói nếu nghiêm túc thì mình thua rồi.

Bây giờ tiếp tục huấn luyện.

Đỗ Lan vung hai tay, vẽ ra một vòng tròn trong không trung, một cái Thái Cực xoay chuyển ngăn cản.

Trên đỉnh đầu tên đầu trọc trong nháy mắt xuất hiện một lưỡi băng, may mà động tác của tên đầu trọc rất nhanh, trong nháy mắt đã né tránh, đồng thời hắn nhanh chóng đánh trả.

Từ trong mắt bắn ra tia laser.

Đỗ Lan không tránh không né, đấm ra một cú trường quyền.

Ngọn lửa hung mãnh thế mà trong nháy mắt liên tục phát ra từ nắm đấm của Đỗ Lan, nhiệt độ cao làm không khí vặn vẹo, tia laser bị nhiễu loạn mất đi độ chuẩn xác bắn xuống bên chân Đỗ Lan.

Nhân lúc tên đầu trọc dùng hai mắt bắn laser, chân phải Đỗ Lan đạp đất, một tấm đá xuất hiện bên cạnh tên đầu trọc, đè lên người hắn.

Khả năng ứng biến của ngươi gần như bằng không, hơn nữa hoàn toàn không có ý thức chiến đấu.

Đỗ Lan nói.

Tuy rằng sức mạnh hiện tại của tên đầu trọc nếu bùng nổ thì thế nào cũng phải có trình độ Super Saiyan 3.

Nhưng khi chiến đấu lại giống như một đứa trẻ, ngay cả trình độ Super Saiyan 1 cũng không có.

Muốn bồi dưỡng cho mình một đối thủ cũng không dễ dàng a, dù có hack Chủ Thần có thể giảm bớt thời gian tu luyện, nhưng kinh nghiệm chiến đấu và ý thức vẫn phải tích lũy từ từ, xem ra mình làm lão sư chỉ có thể tốn nhiều tâm sức luyện tập cùng.

Không nhìn tên đầu trọc, chỉ nhìn Đỗ Lan, hắn gần như đã biến Luyện Đan Thuật thành Ngự Thuật trong Hàng Thế Thần Thông.

Trong thế giới Thần Thông, Ngự Thuật Sĩ khống chế bốn nguyên tố Khí, Hỏa, Thổ, Thủy của thế giới đó, những thứ này ở thế giới khoa học viễn tưởng này thì không có.

Nhưng Đỗ Lan dùng Luyện Đan Thuật cũng có thể chế tạo hiệu quả tương tự Ngự Thuật, đương nhiên Luyện Đan Thuật cần sức mạnh long mạch gì đó, Đỗ Lan trực tiếp đơn giản hóa thành rút sức mạnh từ Động Cơ Vĩnh Cửu của chính mình, dù sao cũng không khác mấy.

Mà lúc dùng Luyện Kim Thuật, cần sức mạnh vỏ trái đất gì đó, Đỗ Lan cũng trực tiếp rút từ Động Cơ Vĩnh Cửu.

Dù sao cái gì mà trao đổi đồng giá, ở chỗ Đỗ Lan dùng đến cực hạn, thậm chí ngay cả không khí cũng trao đổi cho ngươi xem.

Phân tử nước trong không khí biến thành băng, khí hiếm và oxy trong không khí bị đốt cháy thành lửa, tóm lại Đỗ Lan hiện tại có phong thái vung tay một cái thay đổi thế giới.

Một tiếng nổ lớn vang lên, Trung Châu Đội mất đi đồng đội người qua đường của họ, bom liên hoàn vẫn phát nổ, không chỉ những nhân viên y tế không kịp sơ tán bị nổ chết, còn có một số phóng viên muốn săn tin tức cũng bị vạ lây.

Một đám mây hình nấm nhỏ bay lên.

Trịnh Xá, Trương Kiệt, Linh Điểm, Bá Vương tuy tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng Bá Vương gãy tay phải, tùy thời có thể chết.

Lưng Linh Điểm bị bỏng nghiêm trọng, hiện tại hôn mê bất tỉnh.

Trương Kiệt và Trịnh Xá còn tốt, tuy Trịnh Xá cũng đổ máu, nhưng ít nhất tứ chi vẫn còn lành lặn, mà Trương Kiệt ngoại trừ hơi bụi bặm thì không có vết thương ngoài da nào.

Chúng ta bị kẹt rồi.

Hoàn toàn bị đè dưới đống đổ nát, hơn nữa hiện tại là ban đêm, công tác cứu hộ không dễ triển khai.

Bá Vương và Linh Điểm đều cần trị liệu, cho nên Trịnh Xá cuối cùng vẫn quyết định sử dụng năng lực của mình, để bản thân bò ra khỏi đống đổ nát.

Biến thân Titan, thực ra cũng không có quá nhiều biến hóa, chỉ là cơ bắp hoàn toàn nổi lên, lực phòng ngự và sức lực đều tăng lên gấp ba.

Nhưng dù vậy cũng chỉ chống đỡ cho đống đổ nát không đè xuống thêm, Trịnh Xá hoàn toàn không có dư lực bò ra ngoài, càng không nói đến việc mang Bá Vương và Linh Điểm ra ngoài.

Chết người hơn là họ đang đi kiểm tra sức khỏe, trên người mặc đồ bệnh nhân đơn giản do bệnh viện cung cấp, thuốc men vật tư đều để ở phòng thay đồ, mà hiện tại căn bản không biết phòng thay đồ bị chôn vùi ở chỗ nào.

Chỉ có Trương Kiệt lấy ra chiếc búa ánh sáng có thể thu vào trong cơ thể, đáng tiếc anh ta phát hiện cái búa đổi bằng 300 điểm này, năng lực chữa trị của nó căn bản chỉ có thể làm lưng Linh Điểm đỡ hơn chút, còn với cánh tay đứt của Bá Vương thì vô năng vi lực.

Trương Kiệt, không cần lãng phí cơ hội trị liệu cuối cùng nữa, không phải là chết sao, tôi cũng không phải chưa từng trải qua.

Bá Vương nở một nụ cười miễn cưỡng, vì cả mặt đều đầy bụi, chỉ lộ ra hàm răng trắng bóng ngược lại có chút hài hước, đáng tiếc hiện tại ngoại trừ Bá Vương, hai người còn lại đều không cười nổi.

Chúng ta nhất định sẽ không sao đâu.

Trương Kiệt cũng chỉ có thể an ủi như vậy.

Mất máu quá nhiều khiến hán tử như Bá Vương sắc mặt cũng trắng bệch: Cảm ơn, có thể gặp được các cậu ở đây thật tốt.

Trịnh Xá khom lưng, dùng lưng chống đỡ gạch đá, toàn thân đều không thể cử động, hơn nữa trong đống đổ nát cũng chỉ có búa ánh sáng phát ra chút ánh sáng, không nhìn rõ biểu cảm của đối phương: Bá Vương đừng nản chí, chúng ta nhất định có thể vượt qua.

Đến lúc đó chúng ta về không gian Chủ Thần, uống rượu ngon nhất, hút thuốc xịn nhất.

Cậu đừng nói nữa, Chủ Thần chỗ này ngoại trừ thế giới phim ảnh kinh tởm một chút, những chỗ khác đều tốt hơn trên chiến trường.

Bá Vương nói, Trên chiến trường có tiền cũng không mua được hưởng thụ, Chủ Thần chỗ này không chỉ cho thuốc cho rượu, còn cho tạo phụ nữ, đúng là lấy con người làm gốc.

Bá Vương đừng nói nữa, anh cần nghỉ ngơi, đợi chúng ta về rồi, chúng ta sẽ nói cho đã.

Trương Kiệt thấy ngực Bá Vương phập phồng kịch liệt, biết Bá Vương bị thương xác thực là quá nặng.

Tôi không sao, không chết được đâu.

Bá Vương nói, Linh Điểm cậu ấy thế nào rồi.

Linh Điểm vẫn đang hôn mê.

Đúng là tên may mắn.

Đột nhiên Trịnh Xá cảm giác sau lưng có một luồng cảm giác bị thiêu đốt, đau đớn kịch liệt trong nháy mắt khiến hắn cắn chặt răng.

Hóa ra xe cứu hỏa của Long Island đã đến, nước dùng để làm nguội đống đổ nát vốn dĩ lạnh, sau khi hấp thu nhiệt độ của tầng tầng lớp lớp gạch đá đã trở nên nóng bỏng.

Lưng Trịnh Xá đang chống đỡ đống đổ nát, hiện tại nước nóng trực tiếp đổ lên lưng hắn.

Đáng tiếc Trịnh Xá không thể động đậy, nếu hắn động, không gian chật hẹp này nói không chừng sẽ sập xuống, như vậy cả bốn người bọn họ đều sẽ chết ở đây.

Vẫn là Trương Kiệt nhạy bén phát hiện ra tình cảnh của Trịnh Xá, hắn cảm khái muôn vàn.

Trương Kiệt là nửa Người Hướng Dẫn, nửa Luân Hồi Giả, vai diễn hắn đang đóng trong Trung Châu Đội hiện tại là kẻ không từ thủ đoạn để sống sót.

Nhưng hiện tại hắn gặp được Trịnh Xá, một người luôn suy nghĩ cho người khác.

Hiện tại Trịnh Xá dù lưng bị luộc chín như thịt dê nhúng lẩu, cũng không kêu một tiếng, khiến người ta kính phục, đồng thời thông qua biểu hiện của Trịnh Xá càng làm nổi bật sự nhỏ bé của bản thân hắn.

Sự va chạm giữa vô tư và ích kỷ, khiến lương tâm của Trương Kiệt bắt đầu thức tỉnh.

Chúng ta nhất định đều có thể ra ngoài, đại sư Đỗ Lan còn có Sở Hiên bọn họ nhất định sẽ đến cứu chúng ta.

Trịnh Xá nói, hắn không chỉ đang cổ vũ cho ba người kia, cũng là đang cổ vũ cho chính mình.

Hắn cảm giác lưng mình đã biến thành thịt nát, thậm chí có thể ngửi thấy mùi thịt cháy rồi.

Trương Kiệt a Trương Kiệt, mày thế này còn tính là người sao.

Nội tâm Trương Kiệt đang đấu tranh kịch liệt, là bùng nổ năng lực đưa mọi người ra ngoài, hay là đợi đến khi Trịnh Xá không chịu nổi nữa, một mình mình chạy thoát ra ngoài.

Nhưng nếu bùng nổ năng lực, muốn nâng nhiều gạch đá như vậy lên, đối với Trương Kiệt cũng không phải chuyện dễ dàng, năng lực của hắn đều là đổi mà có, bản thân cũng không vững chắc lắm, nếu đối chiến giết địch còn tốt, nhưng muốn dùng ý niệm để nâng vật nặng mấy tấn thì vẫn có chút khó khăn, nói không chừng sẽ xảy ra sự cố.

Một bên là lương tri, một bên là áp chế thực lực Trung Châu Đội để bảo vệ chính mình, Trương Kiệt đối mặt với sự lựa chọn dày vò nhất của mình.

Nana, xin lỗi nhé.

Trương Kiệt nhắm mắt lại, tinh thần lực cấp A trong nháy mắt sắp sửa bùng nổ, hắn cuối cùng cũng đưa ra một quyết định khiến mình hối hận: cứu người.

Ngay lúc này, Trương Kiệt cảm thấy trên đầu nhẹ bẫng, đống đổ nát trên đầu bọn họ đã bay lên.

Người đến là Sở Hiên, hắn dùng bốn cái xúc tu chống xuống đất, sau đó lần đầu tiên thi triển sức mạnh Vạn Từ Vương, di chuyển sắt thép xi măng trong đống đổ nát bệnh viện ra.

A.

Sở Hiên có thể cảm nhận được tế bào não của mình đang kêu gào, xem ra sử dụng năng lực Vạn Từ Vương đối với gánh nặng của bản thân vẫn là quá lớn.

Chương 308

Ố ồ.

Một bên lính cứu hỏa và một số quần chúng đều phát ra tiếng hoan hô.

Đương nhiên bọn họ cũng không quên phải cứu người, mấy người cầm cáng cứu thương lao lên, sau đó khiêng cả ba người ra ngoài.

Đương nhiên Trương Kiệt lại một lần nữa hoàn hảo không tổn hao gì bước ra.

Trên người khoác cái chăn do lính cứu hỏa đưa tới, đây là truyền thống ở nơi này, dường như khoác một cái chăn có thể khiến người gặp nạn an tâm hơn chút.

Trương Kiệt nhìn thấy Sở Hiên, nhìn thấy Sở Hiên trên lưng mọc thêm bốn cái xúc giác, trên đầu đội một cái mũ giáp: Anh tạo hình gì thế này.

Tạo hình mới.

Sở Hiên hiếm khi kể một câu chuyện cười nhạt.

Tuy không buồn cười, nhưng Trương Kiệt vẫn cười, cười điên cuồng không kiêng nể gì: Ha, lão tử thế mà vẫn sống sót, ha.

Lần này có thể nói chiến lực nòng cốt của Trung Châu Đội bị tổn thất lớn, Bá Vương, Linh Điểm, Trịnh Xá, trong thời gian ngắn đều cần tĩnh dưỡng.

Xem ra chỉ có một mình tôi làm lính Mỹ thôi.

Nghe Trương Kiệt nói vậy, Sở Hiên ngược lại kỳ quái nhìn

Trương Kiệt một cái, hắn không ngờ Trương Kiệt thế mà còn muốn đi tham quân, thực hiện kế hoạch trước đó của Đỗ Lan.

Thực ra Trương Kiệt hiện tại vô cùng sợ hãi, hắn sợ mình và Trịnh Xá ở cùng nhau lâu, sớm muộn gì cũng sẽ làm ra hành vi tự sát nào đó.

Cho nên vẫn là một mình ở trong đội ngũ lính Mỹ bình tĩnh lại một chút thì hơn.

Cũng tốt, nếu có thể trong ba tháng, giành được sự tín nhiệm của một đội lính Mỹ tinh nhuệ thì đối với chúng ta xác thực có sự giúp đỡ rất lớn.

Sở Hiên nói.

Được rồi, bây giờ tấn công đi.

Đỗ Lan vẫn bộ dạng trẻ con đó, đứng trước mặt tên đầu trọc được hắn đặt tên là Sát Thần Đồ Phật.

Sư phụ, cần dùng lực liên thông vũ trụ không.

Tên đầu trọc hỏi.

Đương nhiên không cần, ngươi không muốn hủy diệt hành tinh này chứ.

Đương nhiên không phải, vậy sư phụ, con tới đây.

Tên đầu trọc bỗng chốc bay lên, sau đó hai mắt phát ra bạch quang, hắn đang sử dụng năng lực của Bão Phong Nữ Storm để khống chế thời tiết, triệu hồi sấm sét.

Đỗ Lan gật đầu, hiện tại uy lực của tên đầu trọc này càng ngày càng mạnh, là lúc để hắn ra ngoài xông pha một chút rồi.

Huấn luyện kết thúc, Đỗ Lan thấm thía nói với tên đầu trọc: Ta đã không còn gì có thể dạy ngươi nữa rồi, nhưng hiện tại vẫn chưa đến lúc mặt đối mặt với đại ma đầu Đỗ Lan, ngươi đi nơi khác tu luyện đi, ba tháng sau quay lại New York, sau đó tìm Đỗ Lan quyết đấu.

Tuy không biết vì sao là ba tháng, nhưng đối với ân sư thụ nghiệp của mình, tên đầu trọc vô cùng tôn kính, cho nên vô cùng sảng khoái đồng ý.

Nhìn bóng lưng đi xa của tên đầu trọc, ý chí chiến đấu của Đỗ Lan sôi sục, mình dạy ra một học sinh đáng sợ, ba tháng sau chính là lúc vận động cơ thể.

Chỉ tốn hai ngày, sự tiến bộ của tên đầu trọc còn nhanh hơn mười mấy năm qua của hắn, có thể thấy Đỗ Lan vẫn là một người thầy không tồi.

Được rồi, bây giờ phải đi xử lý Tiểu Sửu.

Hôm nay đã là ngày cuối cùng của nhiệm vụ, không làm nữa thì không có thưởng.

Biên Bức Hiệp và Cương Thiết Hiệp vẫn ở trong nhà xưởng, thời gian một ngày một đêm, họ đã thử không ít cách, nhưng muốn bắt giữ Tiểu Sửu mà không dùng bạo lực vẫn có chút khó khăn.

Khi Đỗ Lan trở về, Cương Thiết Hiệp vừa hay nghĩ đến hắn: Tôi bảo này Đỗ Lan, cứ dùng năng lực dịch chuyển tức thời của anh giúp chúng tôi bắt Tiểu Sửu ra đi.

Bắt được rồi thì sao.

Hiện tại thành phố đã loạn thành một đống rồi, cho dù gỡ bỏ toàn bộ bom, hận thù đã hình thành.

Những thương hại gây ra cho người dân vô tội đã chôn hạt giống hận thù trong thành phố New York.

Nhưng tội ác phải chịu trừng phạt, tôi tin rằng không có đêm đen vĩnh hằng, bóng tối có dày đặc đến đâu cũng sẽ bị bình minh xé toạc.

Tiểu Sửu không ngăn được mặt trời mọc.

Biên Bức Hiệp nói.

Vậy tại sao không giết Tiểu Sửu.

Tại sao cứ lần này đến lần khác để hắn chạy ra ngoài làm điều ác.

Đỗ Lan hỏi Biên Bức Hiệp.

Bởi vì tôi không phải là thẩm phán, tôi chẳng qua chỉ là đả kích tội phạm bạo đồ mà thôi.

Biên Bức Hiệp nhìn về phía xa, Tôi không phải tiêu diệt tội ác, chỉ là ngăn chặn tội ác khuếch đại mà thôi.

Có thể tiêu diệt tội ác chỉ có những người dân kia mới làm được, chỉ khi tất cả mọi người đều tin vào sự lương thiện mới tiêu diệt được tội ác.

Tôi tin rằng, sau khi Tiểu Sửu bị bắt, người dân sẽ khôi phục lý trí.

Bởi vì đại đa số mọi người vẫn kiên định tin vào điều tốt đẹp, cũng nguyện ý bảo vệ hòa bình.

Phải nói rằng Biên Bức Hiệp tuy là Kỵ Sĩ Bóng Đêm, đả kích tội ác chưa từng lưu tình, nhưng dưới sự che chở của màu đen, trái tim anh tắm mình trong ánh sáng, đây mới là nguyên nhân anh trở thành siêu anh hùng đi.

Đỗ Lan biến mất, sau đó xuất hiện trong cái bồn lớn: Ngạc nhiên chưa.

Ngươi.

Tiểu Sửu nói rồi định ấn tất cả các nút kích nổ, nhưng Đỗ Lan sẽ không cho hắn thời gian.

Đỗ Lan biến mất, hắn lại xuất hiện.

A ha.

Gặp lại bạn cũ Biên Bức Hiệp, Tiểu Sửu cười rất vui vẻ, Ngươi quả nhiên có bài, thế mà tìm được người có siêu năng lực lôi ta ra ngoài, nhưng ngươi tìm được ta, cũng không cứu được thành phố này.

Bởi vì vài chục phút nữa thôi, tất cả bom đều sẽ nổ, cho dù các ngươi là siêu anh hùng cũng không kịp gỡ nhiều bom như vậy đâu, ha sai lầm của ngươi chính là lãng phí quá nhiều thời gian ở chỗ ta, ha.

Biên Bức Hiệp và Cương Thiết Hiệp nhìn nhau, lại chẳng có tia lửa nào.

Nói cho ta biết, ngươi nhất định có điều khiển từ xa.

Thứ đó ấy à, sao ta có thể chuẩn bị chứ.

Biên Bức Hiệp, lần này ngươi thua rồi, ha.

Điều đó còn chưa chắc.

Đỗ Lan đột nhiên nói.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Đỗ Lan.

Đỗ Lan giao Tiểu Sửu cho Biên Bức Hiệp, sau đó đứng ra chỗ đất trống trải, thay bộ đồ Thích Khách Tín Điều.

Đỗ Lan phát hiện sự kiện lần này là cơ hội rất tốt, cơ hội tốt để cày danh vọng cho Thích Khách Liên Minh.

Vậy hãy xem kỳ tích đi, xem người của Thích Khách Liên Minh cứu thành phố New York như thế nào.

Đỗ Lan cười nói, sau đó kết ấn, Đa Trọng Ảnh Phân Thân Chi Thuật.

Tuyệt vọng, chính là bất lực trong khốn cảnh.

Là một bác sĩ, Hán Khắc Tư Hanks chắc chắn là xứng chức, nhưng ông chẳng qua chỉ là một bác sĩ mà thôi.

Có lẽ trong rất nhiều tác phẩm điện ảnh, bác sĩ Mỹ đều là mãnh nhân có thể cứu người có thể vác súng, cứu thế giới cũng chỉ là chuyện trong phút chốc.

Nhưng trong thực tế, Hán Khắc Tư chẳng qua chỉ là một ông chú ly hôn có y thuật không tồi mà thôi, hiện tại ông đối mặt với quả bom hẹn giờ không ngừng nhảy số, căn bản không có chút năng lực nào để ngăn chặn.

Cảnh sát bên ngoài vì an toàn của cả thành phố, không cho phép người trong bệnh viện này sơ tán, quả thực chính là đang mưu sát.

Đây là mưu sát, Hán Khắc Tư, chúng ta không thể cứ tiếp tục như thế này được.

Người nói chuyện là y tá Khải Đặc Kate cùng làm việc ở khoa ngoại với Hán Khắc Tư, một mỹ nhân có mái tóc dài màu nâu.

Hán Khắc Tư không nói gì, áp lực cuộc sống đã khiến trán ông hằn lên nếp nhăn: Tất cả các lối ra vào đều bị bịt kín, chúng ta không ra được.

Lúc này, những siêu anh hùng đó đi đâu hết rồi.

Tính tình Khải Đặc vốn đã rất nóng nảy, hiện tại trong quan đầu này lại càng như muốn bùng nổ.

Hán Khắc Tư cũng rất muốn nhận được sự giúp đỡ của siêu anh hùng, đáng tiếc các siêu anh hùng cũng phân thân thiếu thuật.

Đột nhiên Khải Đặc ôm chầm lấy Hán Khắc Tư, làm Hán Khắc Tư giật mình, trong lòng còn có chút xao xuyến, ông chú trung niên như mình vẫn có chút sức hấp dẫn sao.

Thực ra Hán Khắc Tư rất có sức hấp dẫn, chỉ là không chải chuốt, nam thần chỉn chu biến thành ông chú lôi thôi.

Sao thế Khải Đặc.

Hán Khắc Tư rốt cuộc vẫn có chút tự biết mình, biết vị y tá xinh đẹp này nhất định không phải nhìn trúng mình.

Đằng kia có một người.

Người gì.

Ở đâu.

Ở đằng kia, đột nhiên xuất hiện.

Chính vì đột nhiên xuất hiện mới làm Khải Đặc giật mình.

Ở cửa sổ cuối hành lang, quả thực có một người đang đứng đó, một bộ trường bào màu trắng, vô cùng cổ kính, người đó đội mũ trùm đầu không nhìn rõ dung mạo.

Thích khách.

Tuy là một ông chú lôi thôi, Hán Khắc Tư vẫn xem tivi, lên mạng, ông đã xem qua một bài viết.

Vì sự cao ngạo trước đó của Đỗ Lan, ảnh của bọn họ đã xuất hiện trên trang chủ các diễn đàn lớn, đồng thời cũng xuất hiện rất nhiều đảng khảo cứu.

Hán Khắc Tư nhớ một số nội dung, rất dọa người, nhưng những đảng khảo cứu kia lại nói có sách mách có chứng khiến người ta tin phục.

Thích khách gì.

Hiển nhiên đời sống nghiệp dư của Khải Đặc không vô vị như

Hán Khắc Tư.

Tồn tại đáng sợ nhất trong truyền thuyết, nghe nói Thích Khách Liên Minh từng ám sát Washington, hơn nữa khi Lincoln bị giết cũng có người của Thích Khách Liên Minh ở đó, cho nên việc Lincoln bị đâm cũng không thoát khỏi liên quan đến bọn họ.

Thích Khách Liên Minh là một tổ chức tai tiếng lan xa.

Xem ra Chủ Thần đúng là đã thêm chút gia vị mạnh cho Thích Khách Liên Minh.

Vậy hắn có phải đến giết người không.

Khải Đặc có chút sợ hãi.

Không biết, nhưng bọn họ chỉ giết người nổi tiếng, bệnh viện chúng ta hẳn là không có mục tiêu của bọn họ.

Hán Khắc Tư nói.

Tên thích khách kia cử động, làm cả hai người giật mình.

Chương 309

Vị bác sĩ này ngược lại có vài phần giống với ngôi sao điện ảnh Tom Hanks ở Trái Đất, ít nhất ngoại hình rất giống.

Hơn nữa lúc này Đỗ Lan nhận được nhiệm vụ của Chủ Thần, thế mà gọi là Hậu Duệ Thích Khách.

Nhiệm vụ: Hậu duệ Thích Khách, tổ tiên Thích Khách Liên Minh trải qua khổ nạn, rất nhiều thích khách ưu tú đã chọn quy ẩn, nhưng huyết mạch thích khách ưu tú của họ lại luôn lưu truyền, thậm chí khai chi tán diệp.

Hiện tại hậu duệ thích khách gặp phải đáy vực của cuộc đời.

Huấn luyện họ trở thành một thích khách ưu tú.

Yêu cầu nhiệm vụ: Dạy cho Hán Khắc Tư và Khải Đặc kỹ năng thích khách, để bọn họ trở thành một thích khách chân chính.

Trừng phạt thất bại: Mạt sát.

Còn về việc tại sao thích khách còn phải xem huyết mạch này nọ, đừng để ý, dù sao cũng là thế giới phi khoa học.

Mà Đỗ Lan thì hoàn toàn cạn lời, trước đó còn làm thầy giáo cho đầu trọc, bây giờ Chủ Thần lại muốn mình huấn luyện thích khách, chẳng lẽ mình thực sự thành bảo mẫu rồi sao.

Hơn nữa hậu duệ thích khách trước mắt còn không chỉ một mình Hán Khắc Tư, ngay cả cô nàng ăn mặc kiểu y tá Khải Đặc kia thế mà cũng là hậu duệ.

Thích khách chính là thần bí, cường đại, và. làm màu.

Có lẽ điểm cuối cùng mới là nguyên nhân chủ yếu khiến Đỗ Lan tán thành việc Tề Đằng Nhất thành lập Liên Minh Thích Khách.

Hien tại, trước mặt hai hậu duệ thích khách được Chủ Thần chỉ định, Đỗ Lan phải triển hiện kỹ năng cơ bản nhất của thích khách: làm màu.

Đỗ Lan động, Hán Khắc Tư và Khải Đặc chỉ nhìn thấy bóng đen của nòng súng chuyển thân lại, rồi đột nhiên biến mất.

Các ngươi chuẩn bị xong chưa.

Thanh âm từ sau lưng Hán Khắc Tư và Khải Đặc vang lên, mang theo tiếng Anh có khẩu âm địa phương rõ rệt.

Đây là do Chủ Thần cưỡng ép gán cho Đỗ Lan.

Đỗ Lan nói tiếng Trung, đương nhiên rồi, hắn biết tiếng Anh nhưng chỉ là không thích dùng mà thôi, cho nên Chủ Thần đem tiếng Trung của hắn phiên dịch thành tiếng Anh giọng cà ri Ấn Độ líu lưỡi.

Hán Khắc Tư và Khải Đặc khẩn trương quay người lại, nhưng cái gì cũng không nhìn thấy.

Các ngươi biết các ngươi là ai không.

Thanh âm lại một lần nữa từ sau lưng bọn họ vang lên.

Ngươi rốt cuộc là người hay quỷ.

Khải Đặc hét lên.

Các ngươi làm tốt chuẩn bị chưa.

Chuẩn bị cái gì.

Hán Khắc Tư bị Đỗ Lan làm cho lọt vào trong sương mù.

Tiếp nhận thân phận mới, công việc mới, nhân sinh mới.

Các ngươi làm tốt chuẩn bị chưa.

Thanh âm Đỗ Lan lại một lần nữa vang lên, bất quá lần này không phải ở sau lưng người ta, mà là đứng ở bên cạnh quả bom hẹn giờ.

Đỗ Lan cầm quả bom trong tay.

Hiện tại ở các nơi tại New York đều có thể nhìn thấy thân ảnh Đỗ Lan, tất cả bom đều bị hắn cầm trong tay.

Ngươi muốn làm gì, sẽ nổ đấy.

Hán Khắc Tư khẩn trương nói.

Nếu như giết một người có thể cứu vãn hàng trăm người, các ngươi nguyện ý giết chết người kia không.

Đỗ Lan hỏi.

Không có trả lời, ai sẽ cùng người lạ thảo luận loại sự tình này chứ.

Bất quá dưới đáy lòng bọn họ đều có một đáp án.

Đỗ Lan trong tay cầm bom hẹn giờ, trong lòng lại đang nghĩ rốt cuộc làm thế nào mới có thể để bọn họ tâm cam tình nguyện đi theo mình học tập.

Thế nhưng Đỗ Lan đột nhiên nghĩ đến, mình đối với nhiệm vụ của Chủ Thần để tâm như vậy làm gì, dù sao Chủ Thần cũng không thể làm gì được mình.

Nghĩ như vậy, Đỗ Lan liền cảm giác hoàn toàn không có nhiệt huyết, điều hắn hiện tại mong chờ nhất chính là ba tháng sau chiến đấu với tên đầu trọc, hi vọng có thể để chính mình toàn khai sức mạnh.

Hắn đem bom dùng một tay nâng lên trước mặt mình.

Tất cả mọi người đều khẩn trương nhìn xem người mặc áo choàng này muốn làm gì.

Phải nói là, nếu Đỗ Lan ở trên người mình thêm chút quang vựng vòng sáng thì sẽ tốt hơn chút, càng có cảm giác thần tích.

Mà tại một số nơi, cảnh sát đem họng súng nhắm ngay hắn: Bỏ bom xuống, nếu không chúng tôi nổ súng.

Bất quá Đỗ Lan cứ nâng bom như vậy, thầm nghĩ cảnh sát nơi này thật đúng là kích động, chẳng lẽ bọn họ không biết thành phố này có rất nhiều địch nhân dùng súng đối phó không được sao.

Ta cũng không phải địch nhân, ta là tới giúp các ngươi.

Khả là thời khắc khẩn trương này, cảnh sát cũng sẽ không vì vài câu nói của Đỗ Lan liền tin tưởng hắn.

Vạn sự giai hư, vạn sự giai doãn.

Câu nói này rất thú vị, đơn giản mà nói chính là hết thảy biểu hiện cho người thấy ở thế giới này đều là hư giả, mà câu sau nói là ở trên thế giới như vậy vô luận làm cái gì đều được cho phép.

Đương nhiên, đây cũng không phải nói người của Liên Minh Thích Khách chính là một đám điên cuồng loạn trí.

Người chân chính hiểu rõ câu nói này, đều là lập chí dùng hết thủ đoạn phá trừ giả tượng của thế giới, truy cầu chân lý, đây mới là bản ý của câu nói này.

Mặc kệ là hòa bình hư ngụy, hay là chiến tranh mê loạn.

Thích khách hành tẩu trong hắc ám, phục vụ cho quang minh.

Đương nhiên Đỗ Lan cảm giác nói nhiều như vậy không bằng làm tốt, chỉ cần đủ ngầu, coi như là giết nhầm người cũng hoàn toàn không có vấn đề.

Ân, cho nên thích khách quan trọng nhất không phải hành vi chuẩn tắc, mà là ở trước mặt người khác có thể thốt ra vài câu mọi người đều không hiểu nhưng cảm thấy rất lợi hại, sau đó lại bày ra mấy cái tư thế pose soái khí.

Đương nhiên kỹ năng giết người vẫn rất trọng yếu, xếp sau khí tràng soái khí, xếp thứ hai.

Cho nên muốn cày danh vọng, tràng cảnh soái khí khiến người ta ấn tượng khắc sâu là hữu hiệu nhất.

Nơi nào có bom thì có Đỗ Lan.

Tại trường học của Người Nhện, trong nhà thi đấu trên khán đài, mấy trăm cái Đỗ Lan ngồi ở phía trên.

Đương nhiên nếu không có người xem, cũng không tính là cày danh vọng.

Cho nên phân thân cố ý chế tạo chút tiếng vang, đem các học sinh hấp dẫn tới.

Có học sinh tò mò từ khe cửa nhìn vào, một màn thần kỳ sắp phát sinh.

Tay trái nâng bom, tựa hồ là đang đoan tường.

Sau đó sự tình khiến tất cả mọi người hít sâu một hơi đã xảy ra, người mặc áo choàng kia dùng tay phải, tụ kiếm dao găm trong tay áo trên tay lập tức đâm xuyên qua dây nối của bom hẹn giờ, bộ đếm giờ dừng lại.

Chỉ phát sinh trong nháy mắt, một đạo hàn quang từ cổ tay hắn bắn ra, sau đó biến mất.

Hiện tại vẫn chưa có người nào nhìn thấy Đỗ Lan đã làm gì với quả bom.

Đem quả bom đã không còn uy lực tùy tiện ném đi, Đỗ Lan đã nghe được thanh âm nhiệm vụ Joker hoàn thành của Chủ Thần.

Hẳn là Người Dơi đã đem Joker ném vào trại thương điên rồi.

Ban thưởng đến tay, tùy tiện đem những quả bom bị phá hư kia ném ở một bên, tất cả phân thân Đỗ Lan đều biến mất.

Phải nói là ở trong Vô Hạn thế giới, Đỗ Lan có chút thô tâm đại ý, những quả bom này tuy rằng đã sẽ không đếm ngược, thế nhưng bom vẫn là hoàn hảo, coi như là mấy học sinh cấp ba này đều có thể làm cho thuốc nổ nổ tung.

Thế nhưng Đỗ Lan cứ như vậy đem tất cả thuốc nổ lưu lại tại chỗ cũ.

Thế giới Hộp Infinite Horror setting và những thế giới hắn từng gặp trước đây bất đồng.

Chương 310

Trong lòng Đỗ Lan nơi này chẳng qua là thế giới trò chơi của Chủ Thần mà thôi, coi như toàn bộ hủy đi, Chủ Thần cũng có thể căn cứ bản sao lưu backup tái chế tạo một cái đi ra, cho nên hoàn toàn không cần thiết chăm chú đối đãi, chơi vui vẻ mới là quan trọng nhất.

Còn việc những quả bom không được thu hồi này sẽ phát sinh cái gì ngoài ý muốn, Đỗ Lan cũng không đi quan tâm.

Cả New York đều sôi trào, Đỗ Lan nghe được tiếng hoan hô: Có lẽ nên học trong phim điện ảnh đến một giây cuối cùng mới cắt đứt, như thế mới có hiệu quả kịch tính.

Đồng thời một cái kịch bản đã ở trong lòng Đỗ Lan hình thành, hắn muốn để Hán Khắc Tư và Khải Đặc tự mình tìm tới cửa.

Ân, kịch bản rất đơn giản, chính là để Sa Chức huấn luyện các nữ sĩ đóng vai Hiệp sĩ Thánh Điện truy sát bọn họ, sau đó đánh vỡ sinh hoạt vốn có của bọn họ.

Tiếp theo lại có cá nhân lấy thân phận thích khách xuất hiện tới giúp bọn hắn, trong quá trình thuận tiện lại chém gió về huyết lệ sử của Liên Minh Thích Khách, nhiệm vụ này giao cho Tề Đằng Nhất là tốt rồi.

Chính mình thế nhưng là rất bận rộn.

Đúng rồi, lịch sử cứ như vậy nói: Rất lâu rất lâu về trước, có một đôi tình nhân.

Đôi tình nhân này trải qua các loại khổ nạn, cuối cùng vẫn là bởi vì hiểu lầm mà tách ra, sau đó nữ trở thành Hiệp sĩ Thánh Điện, nam trở thành Thích khách thành lập Liên Minh Thích Khách.

Sau đó lại thêm chút kịch bản cẩu huyết, hẳn là có thể hù dọa được Khải Đặc và Hán Khắc Tư.

Quay mấy chục năm điện ảnh, Đỗ Lan biết đồ vật càng đơn giản càng có thể đả động lòng người, đương nhiên đơn giản không phải là nhược trí.

Không phải tất cả mọi người đều thích câu chuyện khiêu chiến chỉ số thông minh của chính mình.

Có đôi khi càng đơn giản càng có thể gây nên cộng minh.

Đương nhiên muốn mỹ hóa Liên Minh Thích Khách, quang minh sơ đại kia bi kịch tình yêu vẫn là không đủ, còn muốn thêm chút diễn xuất.

Tề Đằng Nhất hoàn toàn không có vấn đề, từ nhỏ tại tầng lớp xã hội thấp kém lớn lên, hắn rất biết diễn kịch, hơn nữa còn biết nhìn mặt mà nói chuyện.

Cái gọi là nhân sinh tại thế toàn dựa vào diễn xuất, Đỗ Lan phi thường xem trọng Tề Đằng Nhất.

Tôi cần anh giúp một tay.

Ngày hôm nay Siêu Nhân vậy mà tìm đến Đỗ Lan.

Tìm tôi giết người.

Đỗ Lan đang an bài nhiệm vụ cho Tề Đằng Nhất, kỳ quái nhìn Siêu Nhân.

Siêu Nhân chẳng lẽ còn có chuyện muốn mình giúp một tay.

Nữ tử đoàn Hiệp sĩ Thánh Điện đã phái đi ra, hiện tại Hán Khắc Tư và Khải Đặc đang tiếp nhận khảo nghiệm nước sôi lửa bỏng, Đỗ Lan cảm thấy trải qua mấy ngày nay, là thời điểm để Tề Đằng Nhất xuất hiện.

Không, cũng không phải là giết người, mà là cứu người.

Siêu Nhân nói, Tôi ở căn cứ Bắc Cực tham trắc được có mấy tên tù phạm người Khắc Tinh Kryptonian từ Thứ Nguyên Giám Ngục trốn thoát, hiện tại bọn hắn đang triều Địa Cầu chạy tới.

Tôi cần sự giúp đỡ của anh, bằng vào sức mạnh cá nhân tôi, rất khó đối phó bọn hắn một đám người.

Siêu Nhân rốt cuộc vẫn là Siêu Nhân, dám trực diện sự thiếu sót của chính mình.

Con cũng muốn đi.

Sa Chức từ bên cạnh đi tới, chuyện làm khó dễ hậu duệ thích khách không cần nàng tự mình xuất thủ, cho nên nàng hiện tại cũng nhàn rỗi.

Ta đều còn chưa đáp ứng đâu.

Đỗ Lan bất đắc dĩ nói.

Người không nguyện ý đi, vậy con tự mình đi là được.

Cô em gái nhỏ, chúng ta cũng không phải đi công viên giải trí chơi.

Siêu Nhân cười nói, Hơn nữa anh cần năng lực của cha em.

Sa Chức liếc mắt, Tuổi của ta còn lớn hơn ngươi đấy.

Siêu Nhân ngược lại là không có không tin, Xin lỗi.

Không sao, ta tiếp nhận lời xin lỗi của ngươi.

Sa Chức lộ ra phi thường đại độ.

Rốt cuộc là ai trốn thoát.

Đỗ Lan hỏi.

Tá Đức Zod, một kẻ phân biệt chủng tộc cực đoan, phi thường uy nghiêm.

Siêu Nhân nói.

Đỗ Lan gật gật đầu, xem ra là phản diện trong Man of Steel Cương Thiết Chi Khu.

Đương nhiên bộ phim này cũng bị Đỗ Lan sửa đổi.

Trong phim gốc Tá Đức bị Siêu Nhân vặn gãy cổ, vị tướng quân một lòng vì phục hưng Khắc Tinh này chết cực kỳ biệt khuất.

Mà tại trong phim điện ảnh qua tay Đỗ Lan, Tá Đức tuy rằng cuối cùng vẫn bại, bất quá cũng không phải là bị Siêu Nhân đánh bại, mà là bởi vì thủ hạ của chính mình bị hút vào lỗ đen, chính mình vì cứu vớt cấp dưới cũng đuổi theo vào lỗ đen.

Đỗ Lan đem tướng quân Tá Đức tạo thành một người vì tộc quần của mình mà hoàn toàn không từ thủ đoạn, thậm chí cam nguyện hi sinh chính mình, là một nhân vật phản diện rất được hoan nghênh.

Cái lỗ đen này chính là Thứ Nguyên Giám Ngục, hiện tại bọn hắn đi ra, nghĩ cũng không cần nghĩ, nhất định là Chủ Thần làm.

Anh làm sao biết bọn hắn trốn thoát.

Đỗ Lan có chút kỳ quái.

Kể từ sau khi tướng quân Tá Đức bọn hắn bị hút vào, tôi vẫn luôn giám sát trọng lực tuyến phụ cận Địa Cầu, ngay tại không lâu trước đây, trọng lực tuyến quỹ đạo Mặt Trăng xuất hiện ba động, ba động giống hệt như đại môn của Thứ Nguyên Giám Ngục.

Cũng chính bởi vì lần trước Siêu Nhân bị tướng quân Tá Đức và thuộc hạ của hắn đánh quá thảm, cho nên mới nhớ tới tìm người giúp một tay, thuận tiện hắn cũng cần năng lực của Đỗ Lan.

Có thể đoán trước, lần này tướng quân Tá Đức trở về, nhất định sẽ đối với sức mạnh của chính mình càng thêm quen thuộc.

Mặt Trời cho người Khắc Tinh sức mạnh cường đại, bất quá muốn nắm giữ lại không dễ dàng.

Siêu Nhân từ nhỏ sinh hoạt tại Địa Cầu, cũng tốn hơn hai mươi năm mới hoàn toàn nắm giữ.

Mà lần trước chiến đấu, tướng quân Tá Đức chỉ tốn mấy tiếng đồng hồ, liền sở hữu sức mạnh của Siêu Nhân.

Nếu không phải quan tâm an nguy của thuộc hạ, Siêu Nhân tự nhận sẽ không phải là đối thủ của tướng quân Tá Đức.

Tướng quân Tá Đức là chiến sĩ Khắc Tinh, từ lúc sinh ra, gien đã xác định điều đó.

Giống như cha ruột của Siêu Nhân là nhà khoa học, người Khắc Tinh vừa ra đời liền quyết định tương lai của bọn họ.

Tướng quân Tá Đức so với Siêu Nhân cường đại hơn quá nhiều, Siêu Nhân còn có một tuổi thơ bình thường, thế nhưng tướng quân Tá Đức từ nhỏ đã tiếp thu huấn luyện chiến đấu, chiến đấu chính là sinh hoạt của hắn, chính là hô hấp của hắn, chính là tất cả của hắn.

Hơn nữa tất cả thủ hạ của tướng quân Tá Đức cũng đều là quân nhân chuyên nghiệp, cứ lấy phó thủ của Tá Đức là Phất Áo Lạp Faora mà nói, chính là người tại trong phim thống ẩu lính Mỹ và hành hạ nữ Siêu Nhân Supergirl if applicable trên referring to context.

Phất Áo Lạp cũng là nữ chiến sĩ từ nhỏ tiếp thu nghiêm khắc huấn luyện, đơn nói kỹ năng chiến đấu có thể hoàn bạo đánh nát Siêu Nhân, nếu không phải Siêu Nhân hấp thu năng lượng Mặt Trời, tại đẳng cấp sức mạnh áp chế Phất Áo Lạp, thì sẽ không đơn giản bị Siêu Nhân đánh ngã như vậy.

Là quân nhân Khắc Tinh, ý chí lực của bọn họ cũng là một vòng bọn họ từ nhỏ đã huấn luyện, hiện tại bọn hắn toàn bộ đều có thể hấp thu sức mạnh Mặt Trời trẻ tuổi, một đại ba làn sóng Siêu Nhân đang tiếp cận.

Vậy hiện tại bọn hắn không phải rất nhanh sẽ đến sao.

Đỗ Lan kỳ quái nói, nhiều người Khắc Tinh muốn tới như vậy, hắn sao không có cảm giác gì a.

Bọn hắn hiện tại dừng ở trên Mặt Trăng, hẳn là đang hấp thu sức mạnh Mặt Trời, nếu như bọn hắn đi vào trên Địa Cầu, thì xong đời.

Cho nên tôi tới tìm anh, hi vọng anh có thể đưa tôi đến Mặt Trăng, tôi muốn ở trên Mặt Trăng ngăn cản bọn hắn.

Đỗ Lan sờ sờ mũi, đến trên Mặt Trăng đánh nhau, giống như rất vui, Không vấn đề, trừ ba người chúng ta, anh còn tìm ai.

Còn có Cương Thiết Hiệp Iron Man.

Ngươi cái Liên Minh Công Lý Justice League này không tìm bạn thân Người Dơi Batman, lại đi tìm Cương Thiết Hiệp, là muốn cho Người Dơi đội mũ sao đại vụ hiểu lầm to.

Làm sao tìm được hắn.

Đỗ Lan cảm thấy chiến y của Cương Thiết Hiệp tuy rằng lợi hại, bất quá trình độ trước mắt cũng chẳng qua là cái bia ngắm mà thôi.

Trừ phi Tony quyết tâm đem toàn bộ thân gia của mình đập vào trên chiến y, phát minh càng nhiều siêu cấp hắc khoa kỹ, nói như vậy ngược lại là có thể cùng Siêu Nhân có lực đánh một trận.

Kỳ thật chỗ mạnh nhất của Cương Thiết Hiệp, ở chỗ có lẽ trong một đoạn thời gian hắn đánh không lại địch nhân, thế nhưng về sau hắn luôn có kỳ tư diệu tưởng chế tạo ra khôi giáp càng cường đại hơn.

Đối chiến Người Khổng Lồ Xanh Hulk là như thế, đối chiến Vạn

Từ Vương Magneto cũng là như thế.

Có lẽ cái sáo lộ motif này có chút quen thuộc, ân, cùng rất nhiều tiểu thuyết luyện công thăng cấp một cái sáo lộ, bất quá Tony không tu luyện chỉ phát minh y phục sắt thép.

Vốn dĩ tôi định để hắn chuẩn bị vũ trụ thuyền, anh hẳn phải biết xí nghiệp Stark là một trong số ít xí nghiệp tư nhân có năng lực đưa người lên Mặt Trăng, cũng không cần quá nhiều trình tự, rất nhanh liền có thể tống tôi lên Mặt Trăng.

Siêu Nhân nói, Bất quá hắn nhắc nhở tôi, Đỗ Lan anh là sở hữu năng lực thuấn di, xem ra ý kiến của hắn không sai, anh có năng lực để chúng ta đi Mặt Trăng.

Hiển nhiên so với Người Dơi, Cương Thiết Hiệp nắm giữ khoa học kỹ thuật càng thêm khoa huyễn.

Được rồi, vậy chúng ta chuẩn bị xuất phát đi.

Đỗ Lan vừa động, bọn họ đã đến đỉnh tòa nhà Stark.

Cương Thiết Hiệp đang ở đó chờ, hắn đã mặc xong xuôi, một bộ chiến y vũ trang đến tận răng.

Bộ này hiển nhiên là tác phẩm mới nhất của hắn, bởi vì trước đó Mark 7 bị Đỗ Lan đánh hỏng rồi.

Chiến y này cũng là màu vàng và màu đỏ luân phiên, bất quá phi thường khôi ngô, tựa như một con tinh tinh lớn ba mét, ngược lại là rất giống chiến y dùng để đối phó Hulk Hulkbuster.

Chỉ là tại dưới lớp chiến y trang giáp, ngoại trừ vũ khí còn có một bộ công cụ duy sinh có thể dùng tại vũ trụ.

Du, anh thật sự có năng lực mang chúng tôi đi Mặt Trăng sao.

Tony tuy rằng để Siêu Nhân đi tìm Đỗ Lan, thế nhưng cũng chẳng qua là thử một chút mà thôi.

Đương nhiên, đúng rồi, có mặt nạ dưỡng khí không, chuẩn bị cho chúng tôi ba cái.

Chuẩn bị hai cái là được rồi, tôi tự mình chuẩn bị.

Siêu Nhân nói vừa xong, trên người liền bao phủ lên một tầng khôi giáp, chính là bộ trước kia tướng quân Tá Đức lưu lại, hiện tại Siêu Nhân tự mình dùng.

Chương 311

Khôi giáp nano, cũng không có vấn đề kích thước gì, hơi cải tạo liền có thể trở thành khôi giáp chế tạo dưỡng khí.

Đỗ Lan nhìn Cương Thiết Hiệp, lại nhìn Siêu Nhân, đây là các ngươi bức ta, làm cho giống như chỉ có mình ta là kẻ quê mùa thổ miết vậy.

Đã trang bị tự mang, Đỗ Lan cũng liền không khách khí, không phải là khôi giáp sao.

Đỗ Lan lấy ra hai cái Vạn Năng Giao Nang Capsule, hai cái viên cầu mộc mạc xuất hiện ở trước mặt, đây là chế tạo tại thế giới One Piece, cũng là phúc lợi của Công hội Thợ Săn: Sinh Hóa Khôi Giáp.

Sa Chức so với Đỗ Lan động tác còn muốn nhanh hơn một bước, chỉ thấy nàng đem tay cắm vào trong viên cầu kia.

Bề ngoài màu đen lập tức liền biến thành cục thịt màu hồng phấn, sau đó nhuyễn động hướng trên cánh tay Sa Chức lan tràn ra.

Sa Chức đem một cánh tay khác cũng cắm vào viên cầu, sau đó hai tay mãnh liệt kéo một cái, tựa như mở ra đập chứa nước, vật chất trong viên cầu tựa như hồng thủy đem Sa Chức toàn bộ bao phủ.

Một bộ khôi giáp màu xanh da trời, sinh vật và cơ giới kết hợp, hoàn toàn phù hợp thể hình nhân loại, giàu tính thẩm mỹ có thể tham khảo Cường Thực Trang Giáp Khải Phổ Bio Booster Armor Guyver.

Mà Đỗ Lan một thân là màu nâu.

Chuẩn bị xong chưa, chúng ta xuất phát.

Cũng mặc kệ sự tò mò của Siêu Nhân và Cương Thiết Hiệp, bọn họ không thể lý giải loại kỹ thuật này rốt cuộc là thứ gì, chẳng lẽ là khoa học kỹ thuật của người ngoài hành tinh.

Một đám người đã đến trên Mặt Trăng.

Hoan nghênh đi tới Mặt Trăng, hãy để chúng ta bước ra bước đi đầu tiên của chúng ta nào.

Nói rồi Đỗ Lan ác tác kịch trò đùa dai giống như vậy, nâng chân lên tại mặt trăng trên bề mặt giẫm mạnh mấy cước.

Sa Chức vừa đến Mặt Trăng liền lập tức mở ra Trực Tử Ma Nhãn, đem tương lai Chủ Thần mạt sát chính mình cắt đứt, sau đó giống như chuyện gì cũng không phát sinh qua, rất trẻ con nhảy dựng lên, đem bụi Mặt Trăng bắn lên, lại từ từ rơi xuống.

Tuy rằng có năng lực đến trên Mặt Trăng, thế nhưng gia đình Đỗ Lan cũng sẽ không đi, bởi vì Mặt Trăng thực sự là không có gì vui, hiện tại khó được tới một lần liền lưu lại chút ký hiệu đi.

Trực Tử Ma Nhãn có thể chém đứt tương lai cụ thể, nói cách khác Sa Chức kỳ thật có thể đem tất cả Luân Hồi Giả từ dưới ma trảo của Chủ Thần cứu ra, thế nhưng nàng chính là không nói.

Trò chơi vui như vậy, không có người cùng chơi thì nhàm chán.

Dù sao Sa Chức hiện tại cũng phúc hắc một hồi.

Cương Thiết Hiệp nhìn bốn phía hoang vu địa hình cát, nhìn thấy vây quanh bọn họ là một ngọn núi hình vòng cung, bọn họ thật sự đến Mặt Trăng: Tôi sau này nhất định phải tạo cái chiến y có thể thuấn di.

Bốn cái bóng tại bề mặt Mặt Trăng bay nhanh di động tới.

Chúng ta đến rồi.

Siêu Nhân đã nhìn thấy một cái bóng đen cực lớn ở xa xa.

Một chiếc phi thuyền Khắc Tinh tổn hại không còn hình dáng, thế nhưng cho dù đã rách nát không chịu nổi, chiếc phi thuyền kia vẫn to lớn và gây áp lực cho người khác.

Tướng quân Tá Đức và thủ hạ trung thành của hắn đã đứng ở ngoài phi thuyền, đến nghênh tiếp địch nhân của bọn hắn.

Đã hoàn toàn thích ứng sức mạnh của hằng tinh trẻ tuổi, Tá Đức tự tin đã không có người có thể ngăn cản hắn, hiện tại coi như hắn tiến vào hạch tâm mặt trời cũng sẽ không bị thương.

Đây chính là thuộc về Thời đại Bạc, trình độ mạnh nhất mà người Khắc Tinh hấp thu bức xạ Mặt Trời có thể đạt tới.

Đồng bào đáng thương của ta, ngươi vậy mà cùng những người Trái Đất ngu xuẩn này đi cùng một chỗ.

Tướng quân Tá Đức hoàn toàn coi thường người Trái Đất, tại trong lòng của hắn chỉ có người Khắc Tinh mới là đồng bào, sinh vật vũ trụ khác không nằm trong phạm vi quan tâm của hắn, Thật là đáng buồn, Kal El.

Kal El là tên Khắc Tinh của Siêu Nhân.

Tá Đức.

Siêu Nhân nhìn thấy Tá Đức hoàn toàn biến thành hai bộ dáng cũng là âm thầm kinh hãi, Tá Đức trở nên càng thêm cường đại.

Không chỉ có Tá Đức, Phất Áo Lạp phó quan sau lưng hắn, còn có tên tiên phong to con, cũng đã tập quán sức mạnh Mặt Trời, hoàn toàn có thể so vai với Siêu Nhân.

Đồng thời tại sau lưng bọn họ còn có mấy binh sĩ sức chiến đấu không kém, đội hình này hoàn toàn có thể chinh phục Địa Cầu.

Kal El, ngươi chẳng lẽ hiện tại vẫn là muốn thương hại đồng bào của ngươi sao.

Tướng quân Tá Đức một mình đi ra, đối với Siêu Nhân đồng bào của mình này, hắn vẫn là muốn tranh thủ.

Đương nhiên, nếu là Siêu Nhân vẫn chấp mê bất ngộ, như vậy hắn cũng không để ý giết Siêu Nhân, cầm tới Trung Khu Bảo Điển trong thân thể Siêu Nhân, bảo vật ghi chép gien của tất cả người Khắc Tinh.

Tá Đức, ta sẽ không để cho ngươi thương hại nhân loại.

Bọn họ còn trẻ như vậy, có quyền lợi tự mình lựa chọn con đường của mình, bình đẳng tự do quy chúng sinh.

Câu lời thoại này Đỗ Lan nghe được rất quen tai, đây không phải lời thoại kinh điển của Optimus Prime trong Transformers sao.

Đỗ Lan đều lười đi oán thầm Siêu Nhân đạo văn rồi.

Chẳng qua là một đám sâu kiến mà thôi, vì phục hưng Khắc Tinh, coi như là cùng toàn bộ vũ trụ làm địch lại tính là cái gì, chẳng qua là nho nhỏ nhân loại, tại trong mắt ta cái gì cũng không phải.

Mà Địa Cầu sẽ trở thành Khắc Tinh thứ hai, chỉ có chúng ta mới có quyền lợi sở hữu hằng tinh trẻ tuổi như vậy.

Người Khắc Tinh chúng ta sẽ một lần nữa bắt đầu danh dương vũ nội.

Kal El, ngươi cũng là người Khắc Tinh, ngươi vì cái gì liền không rõ.

Tá Đức nói đến đau lòng nhức óc a.

Siêu Nhân đứng ở nơi đó, thẳng tắp ưỡn ngực, Sự phục hưng của Khắc Tinh không nên kiến lập trên cơ sở tước đoạt sinh mệnh khác, Tá Đức ngươi sẽ không hiểu, mỗi một sinh mệnh đều là đáng quý.

Chúng ta cần học được chung sống hòa bình với nhân loại, không chỉ có nhân loại, là cùng tất cả sinh mệnh trong vũ trụ.

Buồn cười, lời này là chuyện cười buồn cười nhất ta từng nghe, ta sẽ không bởi vì chuyện cười của ngươi mà buông tha phục hưng Khắc Tinh.

Kal El, phi thường đáng tiếc, vốn dĩ ngươi có thể trở thành trợ thủ có lợi nhất của ta, đáng tiếc hiện tại ta phi thường tiếc nuối phải giết chết ngươi.

Thoại âm vừa dứt, không khí đã khẩn trương đến cực điểm.

Bắt đầu đi, ta đã rất lâu không có hoạt động thân thể, tên to con kia giao cho ta.

Người nói chuyện chính là Sa Chức, nàng vừa nghe giao thiệp thất bại, lập tức hưng phấn bừng bừng chọn xong đối thủ của mình.

Vậy tôi liền lựa chọn vị nữ sĩ kiều tiểu kia đi, tuy rằng tôi không đánh phụ nữ, thế nhưng nữ Siêu Nhân cũng chỉ có thể coi là nữ hán tử.

Đỗ Lan nói, Tá Đức liền giao cho anh, Siêu Nhân.

Tony anh giải quyết mấy tên lâu la.

Cái này không công bằng, vì cái gì tôi phải đối phó nhiều người như vậy.

Tony hét lớn, bất quá những người khác đều đã đánh nhau, hắn cũng chỉ có thể kiên trì xông về phía lâu la.

Tá Đức một cái xung kích, ôm ngang hông Siêu Nhân, hai người bay ra ngoài, sau đó đâm vào trên mặt đất của Mặt Trăng.

Trọng lực Mặt Trăng chỉ có một phần sáu Địa Cầu, bất quá bọn họ đều là siêu nhân, đánh nhau y nguyên kinh người.

Kal El, hôm nay hãy để cho chúng ta làm cái kết thúc, ngươi và ta, chỉ có một người có thể sống sót trở lại Địa Cầu.

Tá Đức nói.

Tuyệt đối sẽ không là ngươi.

Siêu Nhân cũng động nộ hỏa, đương nhiên hắn vẫn chưa quyết định muốn giết chết Tá Đức, Siêu Nhân nghĩ là đem Tá Đức ném về Thứ Nguyên Giám Ngục.

Hiện tại ta sở hữu sức mạnh viễn viễn siêu việt ngươi.

Nói rồi Tá Đức chậm rãi bay lên, quan sát Siêu Nhân ngã xuống đất, Hằng tinh và tinh cầu thích hợp chúng ta sinh tồn như thế này, ta nhất định phải chiếm được.

Tá Đức bổ nhào xuống, một cước giẫm tại bề mặt Mặt Trăng.

Mặt đất như rùa nứt ra, Siêu Nhân tránh đi một cước hung ác này.

Phải nói là làm quân nhân, kỹ năng chiến đấu của Tá Đức khá là dã man, so với phó thủ của hắn là cách đấu kỹ xảo mười phần thì vẫn là hơi kém mấy phần, bất quá tổng hợp thực lực của hắn xác thực là cao nhất trong người Khắc Tinh.

Siêu Nhân tắm rửa dưới ánh mặt trời ba mươi năm đều cảm giác được có chút khó giải quyết, Tá Đức quá cường đại.

Hiện tại bọn hắn mặc khôi giáp thống nhất, tại bề mặt Mặt Trăng triển khai đại quyết chiến quan hệ đến vận mệnh Địa Cầu.

Tá Đức, ta sẽ ngăn cản ngươi, nhất định sẽ.

Siêu Nhân hai chân phát lực, thân thể tựa như đạn pháo vọt hướng Tá Đức.

Vô dụng.

Tốc độ của Siêu Nhân rất nhanh, thế nhưng Tá Đức càng nhanh, hai tay tựa như thiểm điện lập tức bắt lấy cổ Siêu Nhân, Ngươi quá nhỏ bé.

Tay Tá Đức tựa như là mọc rễ trên cổ Siêu Nhân, không thể phá vỡ.

Mặt Siêu Nhân đều biến thành màu đỏ tương, sau đó từ hai mắt phun ra kích quang phẫn nộ.

Tá Đức đem Siêu Nhân ném ra ngoài, tránh đi kích quang: Vô dụng.

Ưu nhã phi hành trên không trung, nhìn xem Siêu Nhân lăn lộn trên Mặt Trăng, kích quang nướng mặt đất ra mấy đạo vết cháy.

Bụi đất, đá vụn, bị Đại Siêu đụng bay lên, cuối cùng lưng của hắn dựa vào trên một tảng đá đột khởi.

Siêu Nhân xem ra vẫn là bỉnh thừa truyền thống nhất quán: Trước tiên phải bị cường địch đánh tới thổ huyết, mới có thể hùng khởi, cái này đại khái chính là đang tích nộ khí đi.

Mà tại một bên khác, chiến trường của Sa Chức.

Đôi tay nhỏ bé của Sa Chức và đôi tay của tên quan tiên phong không biết tên kia nắm vào nhau, bọn hắn đang so đấu khí lực.

Tên to con, khí lực của ngươi không nhỏ a.

Tiên phong quan không có nói chuyện, hắn cảm giác đối diện không phải là một đứa bé, mà là một con quái vật, hai tay của hắn hoàn toàn không có dư địa di động, hoàn toàn bị Sa Chức cố định lại.

Sa Chức nhếch lên khóe miệng: Bất quá, còn chưa đủ.

Sa Chức mãnh liệt phát lực, khí lực như quái vật hoàn toàn bạo phát đi ra, đại cái to tiên phong quan tựa như con búp bê vải bị Sa Chức cử quá đỉnh đầu, ném ra ngoài.

Tứ chi hoàn toàn bị lực ly tâm sinh ra do xoay tròn kéo ra ngoài, không thể thu nạp bảo hộ thân thể.

Chương 312

Có thể thấy được tên to con chịu đựng sức mạnh lớn bao nhiêu.

Tựa như đang chơi ném đá trên mặt nước, tên siêu nhân to con va chạm trên mặt đất của Mặt Trăng, bay lên, lại va chạm, thẳng đến khi hắn ngã vào trong một cái núi hình vòng cung.

Tên siêu nhân to con da dày thịt béo, bị Sa Chức ném như vậy, lắc đầu lại đứng lên.

Thế này mới thú vị.

Sa Chức cười nói, Ăn ta một chiêu, Quy Phái Khí Công Kamehameha.

Đã lâu không có xuất hiện Quy Phái Khí Công, đương nhiên không phải là toàn lực.

Nhìn thấy chùm sáng năng lượng to lớn tập kích tới, tên siêu nhân to con cũng không tránh không né, chân phải đạp ra kiểu cung bộ, sau đó hai tay giao nhau che tại trước đầu, khom lưng đem trọng tâm hạ thấp, hắn muốn ngạnh kháng Quy Phái Khí Công.

Hống.

Quy Phái Khí Công quang tựa như đụng phải tường đồng vách sắt, lập tức liền bay tán loạn ra, từ các khe hở lọt ra, bất quá chùm sáng chủ yếu vẫn là do tên to con hoàn toàn thừa thụ.

Tiên phong quan còn đứng, tuy rằng khôi giáp trên người có chút nám đen.

Không tệ không tệ.

Đối mặt một bao cát như vậy, Sa Chức chẳng lẽ còn có chỗ nào không hài lòng sao.

Không có, nàng phi thường hài lòng.

Mà tại chiến trường Cương Thiết Hiệp, đó là càng thêm thô kệch.

Khôi giáp dùng trong vũ trụ, tựa như một con dã thú, va chạm, gõ đập.

Tony thế nhưng là buông tha vũ khí công kích, hoàn toàn sử dụng phương thức chiến đấu nguyên thủy nhất, chiến đấu một đi không trở lại.

Bất quá lâu la tuy rằng chỉ có bốn tên, cũng đã khiến Tony cảm giác được cực hạn, lực đạo phát ra của khôi giáp hắn vẫn là không đủ.

Tuy rằng có thể đem lâu la đánh bay ra ngoài, thế nhưng lại không thể quyết định thắng bại của chiến đấu.

Bởi vì mấy tên lâu la kia cũng là tồn tại thanh máu rất dày, ngã xuống, lại bò lên.

Cho nên nói chiến đấu cấp bậc Siêu Nhân, đã là đạt tới cảnh giới vô kiếm thắng hữu kiếm, vũ khí tính chất bình thường tác dụng không lớn, chỉ có quyền quyền đến thịt mới là đả kích hữu hiệu nhất.

Lại nhìn chiến trường cuối cùng, Đỗ Lan và nữ siêu nhân Phất Áo Lạp, thì phi thường đáng xem, kẻ đến người đi.

Đây là hai cao thủ cách đấu chiến đấu, so với ba cái chiến trường kia đẹp mắt hơn rất nhiều.

Tuy rằng nếu như có một người Trái Đất ở đây, nhất định cũng chỉ là nhìn thấy cái bóng thoát thoắt ẩn hiện, căn bản nhìn không thấy động tác của hai người bọn họ.

Nhưng Đỗ Lan và Phất Áo Lạp chiến đấu lại là chiêu thức triển hiện thắng qua sức mạnh triển hiện.

Phi thường không tệ, có thể nhìn ra cô là chiến sĩ trải qua nghiêm khắc huấn luyện.

Đỗ Lan đưa ra một quyền, bị nữ siêu nhân đỡ ra, sau đó hắn phòng ngự lại nữ siêu nhân phản kích.

Thật sự rất không tệ, hiện tại tôi muốn gia tốc, cô có thể hay không đuổi kịp tốc độ của tôi.

Đỗ Lan hai tay gia tốc, nắm đấm tựa như lưu tinh đánh ra.

Trong mắt, trong não, trong thân thể nữ siêu nhân, tựa hồ có thứ gì vỡ ra, nắm đấm của Đỗ Lan trở nên chậm.

Tại thời điểm tiếp nhận Đỗ Lan công kích, nữ siêu nhân lập tức mở ra Cơ Nhân Tỏa Gene Lock.

Đỗ Lan một quyền đem nữ siêu nhân Phất Áo Lạp đánh bay ra ngoài.

Nữ siêu nhân mở ra Cơ Nhân Tỏa, thế nhưng cái nàng nhìn thấy đều là huyễn ảnh, đây chính là Tàn Ảnh Quyền.

Phất Áo Lạp ý thức được, người nam nhân trước mặt so với trưởng quan của nàng còn cường đại hơn: Không có khả năng.

Không có cái gì không có khả năng, nữ sĩ khả ái của ta.

Tựa như các ngươi so với chúng ta cường đại, chẳng lẽ liền không cho phép người Trái Đất so với các ngươi cường đại sao.

Đỗ Lan cười, Người Khắc Tinh các ngươi kỳ thật cũng không có cường đại như chính các ngươi tưởng tượng, không phải sao.

Hiện tại các ngươi chẳng qua là một đám trẻ con không nhà để về lưu lạc tại vũ trụ mà thôi.

Hiện tại lại muốn chiếm lĩnh Địa Cầu, chẳng lẽ cứ dựa vào man lực và vô mưu của các ngươi sao.

Ngươi căn bản không hiểu.

Phất Áo Lạp đứng lên, Chúng ta sở hữu tri thức siêu việt Địa Cầu, 28 tinh hệ đã biết, chúng ta đều thăm dò qua.

Người Khắc Tinh chúng ta mới là chủng tộc sinh mệnh vĩ đại nhất trong vũ trụ.

Không, hoặc là các ngươi đã từng vĩ đại, thế nhưng hiện tại, các ngươi cũng chẳng qua là kẻ lang thang, vọng tưởng chiếm lĩnh gia viên của nhân loại Địa Cầu bị các ngươi coi thường.

Các ngươi tự cho là mình rất cao ngạo, coi thường nhân loại Địa Cầu, thế nhưng huy hoàng của Khắc Tinh mà các ngươi hiện tại khoe khoang chẳng qua là vinh dự của tổ tiên đã chết, mà cô và trưởng quan Tá Đức của cô, chẳng qua là ti vi không đáng nhắc tới mà thôi.

Mà nhân loại bị các ngươi khinh thị sẽ sở hữu thành tích vượt qua các ngươi, vũ trụ này tương lai sẽ thuộc về nhân loại chúng ta.

Nói hươu nói vượn.

Phất Áo Lạp sẽ không thừa nhận khốn cảnh của bọn hắn, tinh cầu của bọn hắn từng có lịch sử đủ để cho tất cả người Khắc Tinh tự hào, bọn họ đối với tinh cầu của chính mình có tình yêu cháy bỏng nhất, không giống với Siêu Nhân người Khắc Tinh lớn lên tại Địa Cầu này.

Bọn họ sinh tại Khắc Tinh, lớn lên tại Khắc Tinh, Khắc Tinh chính là cố hương của bọn họ, Chúng ta sẽ tái hiện khoa học kỹ thuật của chúng ta, chỉ cần chúng ta có thể cầm xuống Địa Cầu.

Phất Áo Lạp công kích, toàn thân sức mạnh đều tập trung ở trên nắm tay.

Nàng biết không đánh bại nam nhân mặc khôi giáp kỳ quái trước mắt, mục đích khống chế Địa Cầu của bọn hắn liền thực hiện không được.

Ngu xuẩn, đem bạo lực xem như là con đường phát triển, xem ra đại não của người Khắc Tinh các ngươi bị hằng tinh già nua nướng hỏng rồi.

Đỗ Lan nhìn Phất Áo Lạp, phi thường có khí độ đại sư đứng ở nơi đó, sau đó tay phải như rắn bơi mà ra, điểm tại trên cánh tay nữ siêu nhân.

Phất Áo Lạp tựa như bị ngàn cân áp đỉnh đánh xuống thiên không, trùng điệp ngã ở trên Mặt Trăng.

Hiện tại cô hẳn là thấy được, các ngươi là không thể nào chiếm lĩnh Địa Cầu, muốn khôi phục Khắc Tinh các ngươi, các ngươi vẫn là đi ngẫm lại biện pháp khác đi.

Không.

Địa Cầu sẽ là khởi điểm của chúng ta, chúng ta sẽ không buông tha.

Phất Áo Lạp lại đứng lên, Ngươi sẽ không hiểu, tinh cầu của chính mình biến thành bụi bặm vũ trụ, lại vô năng vi lực, loại cảm giác thất bại đó, nhìn xem bằng hữu chính mình bị hỏa diễm thôn phệ, loại bi thương đó.

Hằng tinh của Địa Cầu còn sẽ có ức vạn năm tuổi thọ, thật là căn cứ tốt nhất cho Khắc Tinh chúng ta phát triển.

Vũ trụ tuy rằng rộng lớn, thế nhưng tinh cầu thích hợp sinh mệnh cư trú lại rải rác không có mấy, cho nên cho dù ngươi muốn ngăn cản ta, ta vẫn sẽ đi làm.

Ta sẽ giết sạch tất cả nhân loại, bao quát cả ngươi.

Kích quang, từ trong mắt Phất Áo Lạp bắn mạnh ra, mang theo phẫn nộ.

Đỗ Lan chỉ nhìn xem, kích quang màu đỏ kia vậy mà càng ngày càng thô, cuối cùng đường kính có hơn nửa mét.

Một lần công kích rất mạnh, bất quá đối với Đỗ Lan mà nói, vẫn là không đủ nhìn.

Tất cả kích quang đều bị Đỗ Lan vươn tay phải ra đỡ được: Xem ra không triển hiện một chút bản lĩnh chân chính, các ngươi là không chuẩn bị tiếp nhận hiện thực rồi.

Phất Áo Lạp thở hổn hển, nhìn xem Đỗ Lan dừng ở trên mặt đất, lại không biết nam nhân đến từ Địa Cầu này muốn làm gì.

Liền để cho các ngươi nhìn xem thực lực chân chính của ta đi.

Hai chân tách ra, trung bình tấn ghim chắc, hai tay nắm quyền thu về eo.

A.

Một cỗ khí từ trong thân thể Đỗ Lan kích đãng mà ra, thổi bay bụi Mặt Trăng.

Phất Áo Lạp cứ đứng tại giữa gió và bụi trần, ngật lập, mặc cho áo choàng của chính mình lay động.

A.

Tại bên người Đỗ Lan xuất hiện từng hạt từng hạt quang lạp hạt ánh sáng, đây là hiện tượng ion hóa phát quang.

Sau đó là hồ quang điện, từng đoạn từng đoạn quấn quanh ở bên người Đỗ Lan.

Nha.

Mãnh liệt triển khai, hạt phát quang tựa như là bóng golf bị đánh ra.

Sau đó nam nhân trước mặt Phất Áo Lạp biến thành một tồn tại có tóc dựng ngược bay lên trời, toàn thân bao phủ trong màn ánh sáng màu vàng, một tồn tại cường đại đến mức làm cho người ta hít thở không thông.

Bởi vì sức mạnh bạo phát, khí tràng và trọng lực trường chung quanh Đỗ Lan đều bị cách ly, hiện tại sức chiến đấu của hắn đã có thể nhẹ nhõm diệt đi nữ siêu nhân.

Rất lâu không có hoạt động qua, để cô đợi lâu.

Đỗ Lan chậm rãi rời đi mặt đất bị hắn giẫm nát, Xem ra cường độ của Mặt Trăng chống đỡ không nổi công kích của ta, cho nên hãy để chúng ta kết thúc chiến đấu tại không trung đi.

Liền dùng nắm đấm của ta để cải biến ý nghĩ dã man của các ngươi đi, để ta cho các ngươi khai khai khiếu.

Tựa như một cái bóng đèn lớn màu vàng, Đỗ Lan từ từ bay lên.

Phất Áo Lạp cảm thụ được từng đợt khí lãng, cho dù Mặt Trăng không có tầng khí quyển, thế nhưng bụi bặm và hạt bị khí thổi động tựa như gió lốc.

Tuy rằng dưới sự bảo vệ của khôi giáp, nàng không có chịu sát hại gì, thế nhưng về mặt tâm lý lại hoàn toàn bị chấn hám.

Sa Chức nhìn thấy lão ba của mình phong tao như vậy, có chút nhìn không được: Nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp, liền đắc ý quên hình như vậy, hiện tại mẹ Teresa không ở nơi này, ta làm con gái liền phải trông chừng chút.

Cho nên Sa Chức cũng bạo phát: Cực hạn.

Giới Vương Quyền.

Hai nắm đấm đập vào nhau trước ngực, sức mạnh Cực Hạn Giới Vương Quyền lập tức bạo tạc ra.

Thân thể Sa Chức lập tức trở nên đẫy đà, từ la lỵ bảy tám tuổi biến thành thiếu nữ mười sáu mười tám tuổi.

Sân bay cũng biến thành ngọn đồi ngạo nhiên đứng thẳng.

Hơn nữa khí của Sa Chức không giống Đỗ Lan bình hòa như vậy, tràn đầy triều khí xuẩn xuẩn dục động.

Chương 313

A.

Khí kình từng vòng từng vòng khuếch tán ra, cuối cùng hám động cả Mặt Trăng.

Lúc này tại Địa Cầu có thể quan sát rõ ràng được trên Mặt Trăng có hai điểm sáng ngời, tựa như vết loá mặt trời dễ thấy như vậy.

Cả Mặt Trăng đều trầm mặc, chỉ có tiếng hồ quang điện lách tách trên người cha con Đỗ Lan và Sa Chức thấu qua cả đại địa đang truyền bá.

Loại sức mạnh này, đơn giản chính là chưa từng nghe thấy, cho dù là Siêu Nhân, tuy rằng tại thiết lập nói hắn một hơi có thể thổi tắt hằng tinh, thế nhưng hắn cũng phải có hơi dài như thế mới được.

Cho nên Siêu Nhân tự nhận là hắn không có sức mạnh sản sinh ra năng lượng lớn như vậy, thậm chí làm cho Mặt Trăng đều đang run rẩy.

Siêu Nhân cường đại ở chỗ nhục thể của hắn, khí lực của hắn, tốc độ của hắn, đối với ma pháp và pháp thuật có độ thần bí thì năng lực phòng ngự của hắn rất thấp.

Mà Tony thì là nhìn thấy một cái nguồn năng lượng mới, một cỗ năng lượng so với lò phản ứng hồ quang Ark Reactor của hắn càng thêm cường đại.

Nếu chiến y sắt thép của chính mình có thể có nguồn năng lượng như thế, vậy chính mình sẽ tiến lên một tầng lầu nữa.

Cương Thiết Hiệp am hiểu lấy sở trường của người khác, nguồn năng lượng chiến y sắt thép cũng là một đường súng chim đổi pháo, từ pin một đường tiêu thăng đến mỗ chủng thần bí vật chất.

Tóm lại hiện tại Siêu Nhân và Cương Thiết Hiệp là nhận thức được sự cường đại của cha con Đỗ Lan rồi, cường đại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán.

Trên Mặt Trăng, chiến y của Cương Thiết Hiệp bị binh sĩ Khắc Tinh lưu lại kỷ niệm, mở mấy cái lỗ hổng, thế nhưng hệ thống duy sinh ngược lại vẫn tốt.

Mọi người, không ngại nghe ta nói một câu, hà tất đánh tới đánh lui, ngồi xuống tâm sự không phải tốt hơn sao.

Đỗ Lan sức mạnh toàn khai, đứng trong ánh sáng tựa như thiên thần hạ phàm.

Mà Sa Chức cũng giống như vậy, đứng sau lưng lão cha nàng, trợ uy cho Đỗ Lan.

Các vị người Khắc Tinh xin nghe ta một lời, nếu là các ngươi nguyện ý giống như Siêu Nhân thích ứng sinh hoạt của nhân loại Địa Cầu, Địa Cầu chúng ta hoan nghênh các ngươi, nếu là không nguyện ý, vậy chờ đợi các ngươi sẽ là vĩnh hằng khu trục.

Không.

Tướng quân Tá Đức ném xuống Siêu Nhân, bay đến trước mặt Đỗ Lan, mà sau lưng hắn là những thủ hạ ủng hộ hắn.

Đối với đề nghị của Đỗ Lan, tướng quân Tá Đức cự tuyệt phi thường dứt khoát.

Chúng ta làm sao có thể cùng sâu bọ cùng một chỗ sinh hoạt, Địa Cầu sẽ là gia viên mới của chúng ta, mà nhân loại các ngươi sẽ bị hủy diệt, ta tướng quân Tá Đức thề, nói được làm được.

Biểu tình của tướng quân Tá Đức phi thường dữ tợn.

Ta đã biết.

Đỗ Lan nhìn mấy người Khắc Tinh kia, sau đó lại nhìn chiếc phi thuyền kia của bọn hắn, trong phi thuyền còn có mấy nhân viên hậu cần, Đã ngươi cự tuyệt, như vậy liền tiếp thu ác quả do đồ mưu Địa Cầu đi.

Đỗ Lan vươn tay phải ra: Biến thành kẹo trái cây.

Mấy đạo quang mãnh liệt bắn ra, triều người Khắc Tinh đuổi theo.

Bản năng cảm giác được không ổn, người Khắc Tinh lập tức tản ra, muốn né tránh.

Tốc độ siêu nhân, lập tức, người Khắc Tinh đều biến mất tại chiến trường, triều nơi khác trên Mặt Trăng bay đi.

Chỉ là mấy tên hậu cần đáng thương kia lập tức liền biến thành kẹo trái cây.

Một trước một sau, chùm sáng Thực vật Majin Buu beam do Đỗ Lan bắn ra đuổi theo người Khắc Tinh một đường bay về phía mặt sau của Mặt Trăng.

Nơi ánh sáng Mặt Trời chiếu không tới, sức mạnh người Khắc Tinh lập tức liền giảm nhỏ, sau đó biến thành kẹo.

Mà tướng quân Tá Đức và phó quan Phất Áo Lạp không có vô mưu như vậy, là lựa chọn lượn vòng né tránh.

Thế nhưng chùm sáng tựa như là mọc mắt, bám riết không tha.

Cuối cùng, người Khắc Tinh bị đuổi kịp.

Không có khả năng, ta sẽ không thất bại.

Tướng quân Tá Đức mang theo tiếng la hét cuối cùng biến thành một viên kẹo.

Hãy để cho chúng ta vỗ tay vì chính mình nào, chúng ta lại một lần nữa cứu vớt Địa Cầu.

Đỗ Lan đem mấy viên kẹo đều nắm ở trong tay, Đây mới là việc siêu cấp anh hùng nên làm.

Đem người biến thành kẹo.

Loại sự tình này, trước kia ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua, hiện tại lại thực sự phát sinh ở trước mắt mình.

Cái tên Đỗ Lan này càng phát ra thần bí, để Cương Thiết Hiệp và Siêu Nhân đều mất đi năng lực phán đoán.

Hiện tại bọn hắn chỉ cầu nguyện Đỗ Lan ngàn vạn lần đừng là địch nhân của bọn hắn, bởi vì muốn đối phó Đỗ Lan, bọn hắn hoàn toàn không nắm chắc.

Thật sự biến thành kẹo rồi.

Tony lẩm bẩm, bất quá thanh âm của hắn bị Jarvis nghe được.

Đúng vậy thưa ngài, trong tay ngài Đỗ Lan xác thực là kẹo, phi thường thuần chính, độ ngọt hẳn là ở giữa 1,0 đến 1,2.

Jarvis nói.

Tony tuyệt đối sẽ không đi ăn những viên kẹo kia.

Chỉ thấy Đỗ Lan cầm lấy một khối đá mặt trăng, luyện kim thành một cái hộp nhỏ, đem kẹo đều để vào: Mỹ quan hào phóng, xem ra ta vẫn là rất có thiên phú làm kẹo.

Sau đó hắn đưa cái hộp cho Siêu Nhân, Anh tự mình bảo quản tốt đồng bào của anh đi, không có ta giải trừ ma pháp, đồng bạn của anh cả một đời cũng chỉ có thể làm kẹo, cho nên lúc cất giữ phải cẩn thận, đừng để tan, cũng đừng để chuột trộm ăn mất.

Đỗ Lan và Sa Chức đều lui khỏi trạng thái bạo phát, khôi phục lại:

Còn có chiếc phi thuyền này, chúng ta tới tâm sự vấn đề chia chác chiến lợi phẩm phân tang.

Liên Minh Công Lý, Liên Minh Phục Thù, còn có Liên Minh Thích Khách chúng tôi, lần này ba liên minh hội tụ, thành công đánh bại địch nhân, cho nên những chiến lợi phẩm này phải hảo hảo chia một chút mới được.

Cương Thiết Hiệp giơ hai tay tán thành, đây chính là khoa học kỹ thuật ngoại tinh, lần thứ nhất hắn nhìn thấy khoa học kỹ thuật ngoại tinh, hơn nữa còn là kết tinh của một tinh cầu văn minh cao độ, phải hảo hảo nghiên cứu một chút mới được: Chúng ta không ngại đi vào xem một chút.

Đồng thời Tony phân phó Jarvis nhất định phải làm tốt việc quét hình scan.

Đỗ Lan ngược lại không có vấn đề, Siêu Nhân càng là đại độ: Liền để tôi tới dẫn mọi người tham quan, tôi tới dẫn đường.

Siêu Nhân trở thành một tên dẫn đường đảng quang vinh.

Vừa vào phi thuyền, liền thấy tướng quân Tá Đức đứng ở cửa: Các ngươi đây là đang tự tìm đường chết.

Xem ra tướng quân Tá Đức cũng học lão cha của Siêu Nhân, viết một phần trí tuệ nhân tạo AI mang tính cách của chính mình, đồng thời phục chế tất cả ký ức của hắn.

Các ngươi sẽ không biết Địa Cầu đang ở trong nguy hiểm to lớn, các ngươi hoàn toàn là đang tìm chết, giết ta các ngươi đã không còn cơ hội giữ được Địa Cầu nữa đâu.

Hình chiếu tướng quân Tá Đức hung hăng nói.

Tá Đức, rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Siêu Nhân là nhìn quen hình chiếu, cho nên không có giống Cương Thiết Hiệp giật nảy mình như thế, đem họng phun hình tròn ở lòng bàn tay nhắm ngay hình chiếu Tá Đức.

Một cái bóng đen to lớn đang tới gần Địa Cầu, tất cả các ngươi, bao quát Địa Cầu các ngươi đều sẽ bị bóng đen thôn phệ.

Không có ai có thể sống sót.

Vậy ngươi và mấy tên thủ hạ của ngươi liền có thể bảo hộ được Địa Cầu.

Đối mặt hình chiếu Tá Đức phách lối, Đỗ Lan trào phúng nói, Các ngươi ngay cả bốn người chúng ta đều chiến thắng không nổi, chẳng lẽ có thể bảo hộ được Địa Cầu, thật là chê cười.

Người Trái Đất ngu xuẩn, các ngươi cũng không hiểu rõ chỗ vĩ đại chân chính của khoa học kỹ thuật Khắc Tinh, Khắc Tinh chúng ta kinh lịch ức vạn năm phát triển, dấu chân đạp khắp 28 tinh hệ đã biết, sở hữu khoa học kỹ thuật đủ để ngăn cản bóng đen.

Mà các ngươi lạc hậu dã man, chẳng qua là khỉ vượn nguyên thủy nguyên mộc hầu tử, đối với tri thức vũ trụ càng là thiếu đến đáng thương, các ngươi làm sao có thể lý giải sự rộng lớn và thần bí của vũ trụ.

Ta đã có thể nhìn thấy, Địa Cầu và các ngươi đều sẽ bị xé nát.

Đáng tiếc cho Địa Cầu, vốn dĩ phải là căn cứ đầu tiên để Khắc Tinh chúng ta quật khởi.

Ngươi nói bóng đen rốt cuộc là cái gì.

Tony nhịn không được hỏi.

Tướng quân Tá Đức không có trả lời, chỉ là khinh thường nhếch lên khóe miệng, sau đó soái khí triển khai hai tay.

Lập tức cả không gian đều biến thành hắc ám, không, cũng không phải là hoàn toàn hắc ám, mà là hắc ám có điểm điểm tinh quang.

Đây là tinh đồ.

Siêu Nhân rốt cuộc là tiếp thụ qua sự giáo dục của ông bố nhà khoa học, đối với tri thức của 28 tinh hệ cũng hiểu rõ không ít.

Không sai, các ngươi nhìn kỹ.

Tất cả mọi người đều nhìn xem bức tinh đồ này, tựa hồ không có gì đặc biệt.

Đột nhiên tất cả mọi người phát hiện, tinh tinh đang biến mất, nói cách khác hằng tinh biến mất.

Một cái bóng đen cơ hồ che khuất mấy ngôi sao.

Hơi có thường thức đều biết, tại trong vũ trụ đơn vị đo chiều dài là năm ánh sáng, mà cự ly giữa hằng tinh với hằng tinh càng là xa không thể chạm.

Một cái bóng đen có thể che khuất quang mang của mấy khỏa hằng tinh, chí ít phải có mấy chục thậm chí mấy trăm năm ánh sáng.

Xem ra các ngươi đều thấy được, cỗ bóng đen này đang tiêu diệt hằng tinh, tất cả hằng tinh, hiện tại nó đang triều Hệ Mặt Trời đánh tới, gia viên của các ngươi cũng sẽ đi vào vết xe đổ của Khắc Tinh chúng ta, từ trong vũ trụ biến mất.

Quá đáng sợ, đồ vật to lớn như vậy, cơ hồ trong nháy mắt liền có thể thôn phệ Địa Cầu.

Đây rốt cuộc là cái gì.

Tony đại biểu cho người Trái Đất hỏi.

Làm người có tri thức bần cùng nhất trong bốn người nơi này, hắn hỏi vấn đề chính mình muốn biết nhất.

Đáng tiếc không có người có thể trả lời Tony.

Đỗ Lan cũng là hít sâu một hơi, coi như lần trước vũ trụ quái thú loạn nhập thế giới Naruto, cũng không có trận thế lớn như vậy.

Bóng đen lớn như vậy, xem ra lai lịch không nhỏ.

Hơn nữa hiện tại đã để bọn hắn biết, vậy Chủ Thần nhất định là sẽ có động tác.

Đỗ Lan ngược lại không lo lắng an toàn của chính mình, hắn là sợ trò chơi không thể tiếp tục.

Cái này đều phá hư cân bằng a, trò chơi này chơi thế nào a.

Bất quá Đỗ Lan quên mất, hắn cũng là người phá hư cân bằng trò chơi.

Chương 314

Chuyến đi Mặt Trăng đạt được tin tức không được, Đỗ Lan đem tình báo giao cho Sở Hiên.

Sở Hiên còn đang vì sự tình trùng kiến trường học Biến Chủng Nhân Mutant trên X Men mà chạy vạy khắp nơi, hiện tại hắn đã đem ba người Trịnh Trá mang theo bên người coi như người giúp đỡ, cũng tìm được hai thiếu niên Biến Chủng Nhân, bất quá tựa hồ cũng không thuận lợi.

Tin tức này rất quan trọng.

Sở Hiên rất bình tĩnh, Xem ra còn có 80 ngày, chúng ta đều phải chết.

Căn cứ tin tức từ phi thuyền Khắc Tinh mà xem, coi như Hệ Mặt Trời toàn bộ biến thành bom cũng không có tác dụng gì.

Trịnh Trá, Bá Vương đều cảm giác rất uể oải, ngay cả Linh Điểm cũng hiếm thấy lộ ra biểu tình tang khí.

Bọn họ đều biết Sở Hiên người này sẽ không nói mạnh miệng, ngay cả Sở Hiên đều nói như vậy, như vậy sinh mệnh của bọn hắn hoặc hứa thật sự chỉ có 80 ngày.

Sở Hiên nhìn mấy người nói: Bất quá.

Bất quá, đây là một cái chuyển ngoặt, hi vọng tại trong tuyệt vọng.

Trịnh Trá bọn hắn cũng không nghĩ tới Sở Hiên vậy mà lại không có đem nói cho hết lời, bất quá lần này bọn hắn không có tức giận, ngược lại là cười.

Bất quá, Chủ Thần sẽ không ban bố nhiệm vụ tất tử chắc chắn chết, điểm này tôi kiên định tin tưởng, cho nên coi như là tuyệt cảnh như thế, chúng ta cũng nhất định còn có cơ hội sống sót.

Anh là nói chúng ta có thể đào tẩu.

Không có khả năng, chúng ta hiện tại bị vây ở New York, làm sao có thể chạy trốn.

Trịnh Trá thở dài một hơi, vốn dĩ còn cảm thấy có chút hi vọng, thế nhưng hiện tại hi vọng lại tan vỡ.

Xem ra, cậu trải qua hai bộ phim điện ảnh vẫn là không có mang lại cho cậu cái gì gợi mở, Trịnh Trá.

Sở Hiên nhàn nhạt nói.

Có ý gì.

Trịnh Trá đầy mắt là nghi hoặc.

Bá Vương và Linh Điểm cũng thế.

Nếu là Đỗ Lan ở đây, hắn nhất định sẽ rất thất vọng.

Hắn tốn hao nhiều tâm tư trên người cậu như vậy, xem ra đến hiện tại cậu vẫn là không có nhìn thấu Chủ Thần Không Gian.

Sở Hiên đi mấy bước, nơi này là bãi cỏ Công viên Trung tâm, hắn đi đến bên cạnh hồ nước, sau đó xoay người nhìn về phía đồng bạn của hắn: Thế giới chỗ chúng ta đang ở là không cho phép chúng ta đào tẩu, xin nhớ kỹ điểm này.

Đúng thế, Chủ Thần là không cho phép Luân Hồi Giả đào tẩu.

Sở Hiên, anh là muốn chúng ta cùng hạm đội khổng lồ kia tác chiến.

Coi như là Linh Điểm cũng cảm thấy quyết định này là qua loa, là không thể nào hoàn thành.

Trịnh Trá và Bá Vương cũng là một mặt kinh ngạc: Coi như là thế giới siêu cấp anh hùng, tất cả siêu cấp anh hùng cộng lại cũng không đủ nhìn, hơn nữa chúng ta có cái gì.

Cái gì cũng không có.

Đúng đấy, Đỗ Lan đều nói, cái bug bom hạt nhân kia cũng bị mất, nói cách khác bom hạt nhân cũng hủy diệt không được vũ trụ phi thuyền, chúng ta có thể có biện pháp gì đâu.

Sở Hiên lại đi mấy bước, hắn dừng không được, bởi vì loại tuyệt cảnh này càng là năng kích phát ý chí chiến đấu của hắn, loại cảm giác này mới là chứng minh đang sống, huyết mạch của hắn đang bành trướng: Tôi nghĩ tôi đã có chút ý tưởng, hiện tại tôi có một câu muốn hỏi các cậu, các cậu tin tưởng tôi không.

Tâm tư Sở Hiên là thiên mã hành không, người bình thường rất khó tin tưởng, bởi vì tại người bình thường xem ra ý tưởng của Sở Hiên chính là tư duy của kẻ điên.

Bất quá nơi này là Chủ Thần Không Gian, nếu là không điên cuồng, còn có ý nghĩa gì.

Anh là đồng bạn của chúng tôi, chúng tôi đương nhiên tin tưởng anh.

Trịnh Trá nói.

Sinh mệnh của tôi đều là giao phó cho chiến hữu của tôi, hiện tại các cậu chính là chiến hữu của tôi.

Bá Vương nói.

Tôi là một sát thủ, không có vấn đề tin hay không, tôi chỉ biết hiện tại họng súng của tôi sẽ không nhắm ngay các cậu.

Linh Điểm nói.

Tốt.

Sở Hiên hai tay đập vào nhau một cái, hắn rất ít khi cảm động và kích động như thế này, Vậy chúng ta liền để kịch tình gia tốc, chúng ta muốn ở ngoài New York, ở ngoài Địa Cầu tiêu diệt địch nhân.

Có ý gì.

Lên tiếng lại không phải ba người Trịnh Trá, mà là Đỗ Lan, hắn cũng muốn biết Sở Hiên sẽ có biện pháp gì, cho nên xuất hiện.

Rất đơn giản, chúng ta có thể làm cho kịch tình trong phim điện ảnh sớm hơn, thời gian cánh cổng không gian do Khối Lập Phương Tesseract chế tạo cũng sẽ sớm xuất hiện, sau đó chúng ta phải đem toàn bộ đại môn nắm giữ ở trong tay chính mình, chiếm hữu chủ động quyền công kích.

Cuối cùng chúng ta có thể làm một cú phủ để trừu tân rút củi dưới đáy nồi.

Kế hoạch của Sở Hiên, tính khả thi phi thường cao, thế nhưng phủ để trừu tân cũng phải có thẻ đánh bạc mới được: Chúng ta không có vũ khí quyết định a.

Hơn nữa nếu là Tinh Môn sớm xuất hiện, chúng ta có phải hay không muốn sớm đối mặt bộ đội tiên phong của người ngoài hành tinh rồi.

Đỗ Lan gật đầu: Trịnh Trá nói không sai, hơn nữa nếu là thúc nhanh kịch tình có thể sẽ có ngoài ý muốn.

Nếu là ba tháng sau, chúng ta vốn dĩ đối mặt chỉ là bộ đội tiên phong, trước khi chủ lực đến Địa Cầu, chúng ta có thể đã về Chủ Thần Không Gian.

Mà gia tốc kịch tình, chúng ta có thể thật sự phải đối mặt chủ lực.

Đỗ Lan, ý nghĩ của anh cũng quá ngây thơ rồi, chính anh tin sao.

Sở Hiên nói.

Kỳ thật Đỗ Lan cũng biết, đã Chủ Thần đem tin tức hạm đội chủ lực truyền cho bọn hắn, như vậy ba tháng sau, cái bọn hắn đối mặt sẽ là bộ đội chủ lực, sẽ không có ngoại lệ.

Thế nhưng hiện tại Trương Kiệt không ở đây, loại vấn đề này luôn luôn phải có người hỏi không phải sao.

Cười Về phần vũ khí quyết định mà Trịnh Trá nói, tôi nghĩ, Đỗ Lan anh làm đại sư điện ảnh, hoàn toàn hẳn là có.

Sở Hiên nhìn chằm chằm Đỗ Lan.

Những người khác cũng nhìn xem Đỗ Lan, bọn hắn cũng muốn biết Đỗ Lan có năng lực này hay không.

Đỗ Lan cười: Đã mọi người để mắt tôi như vậy, tôi cũng không già mồm, tôi là có một cái kỹ thuật Lò Phản Ứng Súc Thoái Degeneracy Reactor trên Súc Thối Lò, có thể đem hành tinh cải tạo thành bom lỗ đen.

Đơn giản tựa như nghe chuyện nghìn lẻ một đêm, chỉ có Sở Hiên thủy chung bảo trì bình tĩnh, hắn đã biết, Chủ Thần to to nhỏ nhỏ làm một trận như vậy nhất định là bởi vì cái tên Đỗ Lan này, cho nên Đỗ Lan có khả năng giải quyết rất lớn, xem ra hắn lại đoán đúng.

Hiện tại quan hệ của Chủ Thần và Đỗ Lan xác thực rất vi diệu.

Đỗ Lan bởi vì cơ duyên xảo hợp, quay nhiều phim điện ảnh như vậy, hiện tại đều bị Chủ Thần lấy ra làm thế giới đốc xúc nhân loại tiến hóa, nhân quả hai bên đã định.

Tuy rằng Chủ Thần luôn muốn giết chết Đỗ Lan, thế nhưng hiện tại vẫn chưa có thành quả gì.

Phân thân của nó cũng bị Đỗ Lan thu làm đệ tử, có thể nói là một loại nhân quả khác.

Cắt không đứt, gỡ càng rối.

Cuối cùng Chủ Thần là giết chết Đỗ Lan để giải quyết nhân quả, hay là dùng một loại phương thức khác giải quyết nhân quả, cái này vẫn là ẩn số.

Bom lỗ đen.

Tuy rằng tại trong tác phẩm khoa huyễn thường xuyên sẽ xuất hiện đồ vật này, thế nhưng thật sự nghe nói muốn chế tạo một cái bom như vậy, hiện tại Địa Cầu vẫn là không có năng lực này.

Hoặc giả thuyết không có một cá nhân, hoặc một quốc gia đơn độc có thể có năng lực này.

Lúc này, Siêu Nhân và Cương Thiết Hiệp cũng đã đem tin tức này mang đến trên Địa Cầu.

Liên Minh Phục Thù Avengers lại đem tin tức này báo cáo cho Nhà Trắng, sau đó toàn bộ cao tầng đều loạn một nùi.

Trào phúng có, sợ hãi có, còn có chủ chiến cũng có.

Bất quá ồn ào hỗn loạn cuối cùng cũng không có thống nhất ý kiến.

Đầu trọc da đen lớn, Nick Fury trở lại trên pháo đài không trung Helicarrier của hắn: Hiện tại là thời điểm để tất cả siêu cấp anh hùng tụ tập.

Mà Siêu Nhân và Người Dơi cũng tụ lại cùng một chỗ, đối với tin tức Siêu Nhân mang tới, Người Dơi không có lập tức nói chuyện, vài phút sau, hắn mới đứng lên: Xem ra chúng ta lần này muốn cùng Liên Minh Thích Khách hợp tác rồi.

Siêu Nhân sững sờ.

Đỗ Lan của Liên Minh Thích Khách đã có thể lấy ra khôi giáp anh đều không nhận ra, tịnh thả có sức mạnh cường đại, xem ra cũng sẽ không phải là người trên Địa Cầu, bất quá chí ít tạm thời hắn còn chưa đối với Địa Cầu biểu thị ra ác ý, chúng ta cần sức mạnh của hắn.

Siêu Nhân gật gật đầu, hiện tại thời khắc này càng là thời điểm muốn đoàn kết hết thảy sức mạnh.

Mà lúc này tại chỗ Đỗ Lan, hắn đem Sở Hiên và Trịnh Trá đưa đến một góc không người: Hai người các cậu là chủ lực của Trung Châu Đội, thế nhưng hiện tại các cậu đều còn chưa đủ thành thục, hiện tại có một biện pháp, để các cậu có thể cấp tốc thành thục.

Không biết các cậu có nguyện ý hay không.

Hai người đương nhiên không có không nguyện ý.

Sở Hiên, đầu óc của cậu không ai bằng, thế nhưng khuyết thiếu tình cảm và cảm xúc, tuy rằng có đôi khi tình cảm sẽ trở thành vướng víu, bất quá nhiều thời điểm hơn lại là động lực khích lệ một người.

Mà Trịnh Trá có thiên phú, thích ứng lực mạnh, hơn nữa có lãnh đạo lực, là một lãnh tụ đoàn đội xuất sắc.

Tôi là sẽ không làm lãnh tụ đoàn đội, cho nên Trịnh Trá là dẫn đội và chủ lực chiến đấu của Trung Châu Đội, mà Sở Hiên cậu sẽ là quân sư và trí giả của đội ngũ.

Hiện tại tôi dạy các cậu một chiêu có thể làm cho năng lực của các cậu trong nháy mắt đề cao, đó chính là Hợp Thể Fusion, để thân tâm các cậu hợp hai làm một, trí lực và thể lực của các cậu sẽ trong nháy mắt gia tăng, tạo thành thành quả một cộng một lớn hơn hai.

Hiện tại các cậu nhìn cho kỹ, đi theo tôi làm.

Phải nói là não động của Đỗ Lan mở rất lớn, hắn vậy mà đem

Hợp Thể dạy cho Sở Hiên và Trịnh Trá.

Kỳ thật hắn cũng là có tính toán, nếu là thật sự bắt đầu chiến đấu, một mình hắn nhưng không có cách nào cố kỵ tất cả mọi người, cho nên người Trung Châu Đội chỉ có thể dựa vào chính mình, mà hắn sẽ dạy bọn họ biện pháp có thể phát huy năng lực lớn nhất của chính mình.

Hợp thể không thể nghi ngờ là thích hợp nhất, trong nháy mắt có thể để Sở Hiên và Trịnh Trá trở thành nhân loại hoàn mỹ.

Tổng thống tại Nhà Trắng tiếp kiến Siêu Nhân Superman, người bạn đến từ hành tinh Krypton này.

Chuyện tin tức Iron Man mang về là thật sao.

Nếu nói trước kia đối với Avengers còn có chút may mắn, thì hiện tại Siêu Nhân đã triệt để dập tắt hy vọng của Tổng thống Mỹ.

Rất đáng tiếc, nhưng đó là tin tức chân thực, còn hơn hai tháng nữa, hạm đội kinh người kia sẽ đến Thái Dương hệ.

Chuyện này phải làm sao cho tốt.

Tôi nghĩ hiện tại tất cả các quốc gia trên Trái Đất đều nên chuẩn bị sẵn sàng.

Siêu Nhân nghiêm túc nói.

Ý anh là để tôi công bố tin tức ra ngoài.

Không không, cái này không được, sẽ gây ra khủng hoảng.

Tổng thống nói.

Nhưng nhân dân có quyền được biết, hơn nữa hiện tại dựa vào một quốc gia là hoàn toàn không có khả năng hoàn thành phòng ngự, tất cả quốc gia trên Trái Đất đều nên đoàn kết lại.

Chương 315

Tôi sẽ đem toàn bộ khoa học kỹ thuật của Krypton ra, hy vọng có thể trong thời gian ngắn xây dựng nên một hạm đội.

Siêu Nhân nói.

Tổng thống trầm mặc không nói, cuối cùng đứng lên, Tôi biết rồi, hiện tại tôi sẽ đi liên hệ thủ lĩnh các nước, bất quá hy vọng anh có thể cùng tôi tham gia hội nghị thay đổi Trái Đất này, bởi vì tôi không có chứng cứ, chỉ có thể để anh ra mặt chứng minh.

Vô cùng vui lòng phục vụ.

Trong thời gian nhanh nhất, các quốc gia có tên tuổi trên Trái Đất đều tham gia hội nghị truyền hình do Tổng thống Mỹ khởi xướng.

Cả hội nghị hiện trường yên tĩnh lạ thường, bọn họ đều đang chờ Tổng thống Mỹ phát ngôn, bọn họ ngược lại muốn xem xem rốt cuộc chuyện gì mới khiến nước Mỹ hưng sư động chúng như vậy.

Các vị lãnh tụ, vô cùng xin lỗi đã quấy rầy các ngài, nhưng hiện tại Trái Đất đã gặp phải nguy cơ chưa từng có.

Lời nói của Tổng thống Mỹ thông qua sóng điện truyền đến tai lãnh đạo các quốc gia khác, Ngay hôm qua, các siêu anh hùng của chúng ta đã phát hiện một tin tức cực kỳ quan trọng trên Mặt Trăng, quan hệ đến tương lai Trái Đất chúng ta.

Đúng vậy, một tin tức vô cùng đáng sợ.

Một hạm đội khổng lồ đang hướng về phía Trái Đất chúng ta tập kích, bọn chúng tràn đầy ác ý, dọc đường đã phá hủy vô số hằng tinh và hành tinh, mà Thái Dương hệ của chúng ta vô cùng đáng tiếc lại nằm trên quỹ đạo tiến lên của bọn chúng, còn 76 ngày nữa, bọn chúng sẽ đến Trái Đất, đến lúc đó nhân loại trên Trái Đất sẽ bị tiêu diệt không chút lưu tình, không có ngoại lệ.

Tiếng kinh hô vang lên, Đừng nói đùa, loại hài hước này chúng tôi không chấp nhận được.

Ông tưởng chúng tôi là ai.

Chúng tôi không có công phu nghe ông nói hươu nói vượn, nói những lời không biên giới này, ông chính là Tổng thống Mỹ đấy.

Là thật sao.

Tổng thống san, ngài nói là thật sao.

Phải biết rằng quốc gia chúng tôi có câu lão thoại, không có lửa làm sao có khói.

Nếu tin tức này là thật, vậy nước Mỹ các ông có dự tính gì.

Các ông chờ một chút, tôi đi hỏi trạm giám sát vũ trụ một chút.

Một lát sau Tổng thống Nga đã trở lại, vẻ mặt chấn kinh, Xem ra tin tức này là thật rồi, quả thực có rất nhiều ngôi sao trong khoảng thời gian gần đây đã biến mất.

Tuy rằng chúng tôi chưa phát hiện hạm đội gì, nhưng tin tức này mười phần thì tám chín phần là thật rồi.

Lúc này Siêu Nhân đứng ra, Các vị, tin tức này xác thực là thật, là chúng tôi tham trắc được từ phi thuyền trên Mặt Trăng, vấn đề hiện tại là chúng ta nên ứng đối như thế nào.

Đối với nhân phẩm của Siêu Nhân, người Trái Đất đều tin tưởng.

Cho nên một mảnh kêu than.

Siêu Nhân, hiện tại anh là người ngoài hành tinh cường đại nhất Trái Đất, anh phải giúp đỡ chúng tôi.

Chúng tôi lợi dụng phi thuyền của anh đem toàn bộ những người ưu tú trên Trái Đất vận chuyển vào trong vũ trụ.

Một tên khốn nạn đề nghị, bất quá lập tức liền nhận được không ít lãnh đạo ủng hộ.

Câm miệng, đám nhát gan các người, không còn Trái Đất, chúng ta có thể đi đâu.

Tổng thống Mỹ đập bàn, Chúng ta đã không còn đường để trốn rồi.

Hiện tại bắt đầu còn hai tháng sao.

Hiện tại không phải lúc cãi nhau, mọi người đều có ý tưởng gì.

Theo tôi nói, chúng ta có thể đem toàn bộ đầu đạn hạt nhân rải bên ngoài quỹ đạo Mặt Trăng, thời gian hai tháng đủ rồi, giống như địa lôi vậy.

Không có khả năng, cho dù đem tất cả đầu đạn hạt nhân trên Trái Đất ra cũng không đủ tiêu diệt đội tiên phong của bọn chúng.

Tuyệt đối không thể để bọn chúng tiến vào Thái Dương hệ, cho dù phải chiến, cũng phải giải quyết chiến đấu bên ngoài Thái Dương hệ.

Nếu không vạ lây cá trong chậu, Trái Đất cũng có khả năng sẽ bị phá hoại.

Chúng ta cần cự ly đủ xa để đảm bảo Trái Đất bình an.

Chủ tịch X nói không sai, nếu không có cự ly, sau khi khai chiến kẻ xui xẻo đầu tiên nhất định là Trái Đất.

Nhưng hai tháng thì cho dù là phi thuyền tiên tiến nhất của chúng ta, cũng bay không ra Thái Dương hệ, ngay cả Hỏa Tinh cũng không đến được.

Tôi có thể cung cấp tất cả kỹ thuật phi thuyền Krypton, nhưng trong hai tháng phải kiến tạo phi thuyền, còn phải huấn luyện đủ quân nhân vũ trụ, thời gian quá cấp bách rồi.

Chỉ có thể toàn lực ứng phó thôi, chúng ta sẽ không cúi đầu trước kẻ xâm lược ngoài hành tinh, chỉ cần cho chúng tôi kỹ thuật, chúng tôi sẽ trong hai tháng chuẩn bị năm mươi chiếc chiến hạm có thể cất cánh, hơn nữa trang bị đủ Giải Phóng quân.

Trái Đất là gia viên của chúng ta, không phải nơi có thể tùy ý chà đạp, chúng ta muốn chứng minh điểm này với vũ trụ.

Đúng, Nhật Bản chúng tôi cũng có thể chuẩn bị năm chiếc chiến hạm và binh sĩ, cứ giao cho Nhật Bản chúng tôi đi.

Nước Nga sẽ chuẩn bị ba mươi chiếc.

Ấn Độ chúng tôi có thể có mười chiếc.

Tốt, nước Mỹ chúng tôi cũng sẽ chuẩn bị ba mươi chiếc.

Tổng chi tập hợp được hai trăm chiếc phi thuyền, bất quá vẫn có cảm giác như muối bỏ biển.

Nhưng mà cho dù nói như vậy, phi thuyền của người Krypton dễ dàng bị sao chép ra như vậy sao.

Đơn cử như Châu Âu, bắt được kỹ thuật lập tức động thủ, đoàn thể nghiên cứu vượt quá ngàn người, bao gồm tinh anh các lĩnh vực.

Phương thức bọn họ áp dụng chính là có thể hiểu thấu thì hiểu thấu, không thể hiểu thấu thì dùng đồ vật giai đoạn hiện tại Châu Âu có thể sản xuất để thay thế.

Bất quá biện pháp này chỉ dùng ở những nơi phi thuyền không quan trọng.

Còn động cơ và vỏ ngoài thân thuyền lại là đồ thật giá thật mới được, nếu không lúc nhảy không gian sẽ bị giải thể.

Quả thực gặp phải khúc xương khó gặm rồi.

Kỳ thật không chỉ có Châu Âu, các quốc gia khác cũng như vậy, chỉ có nước Mỹ có Siêu Nhân chỉ điểm, ở phương diện động cơ và vật liệu tiến triển tương đối nhanh.

Nhưng cho dù là Siêu Nhân cầm tay chỉ việc, trong vòng hai tháng nước Mỹ cũng không lấy ra được ba mươi chiếc phi thuyền, tối đa chỉ ba chiếc.

Các chàng trai, lấy ra tinh thần chịu khổ chịu nhọc, chúng ta nhất định phải công khắc cửa ải khó khăn này, hiện tại đã là ngày thứ ba rồi, còn hai ngày nữa, tất cả công xưởng sẽ bắt đầu khai công, nhưng động cơ lại một chút tiến triển cũng không có.

Viện trưởng, đều mười hai giờ rồi, ngài đi nghỉ ngơi trước đi, nơi này giao cho người trẻ tuổi chúng tôi là được rồi.

Tôi làm sao ngủ được, vấn đề khó khăn này không công phá, chúng ta một chiếc phi thuyền cũng không tạo ra được.

Haizz.

Một tiếng thở dài, Khoa học kỹ thuật của người ngoài hành tinh này thực sự rất khó tiêu hóa.

Cho dù là tiêu chảy, cũng phải gặm nát khúc xương này.

Chúng tôi toàn lực ứng phó.

Đội ngũ nghiên cứu mấy trăm người nhưng y nguyên hào vô tiến triển, khoa học kỹ thuật của người Krypton hoàn toàn dẫn trước Trái Đất ngàn năm, nếu không có chỉ đạo, làm sao có thể hiểu thấu.

Bầu không khí các quốc gia đột nhiên trở nên kỳ quái, bá tánh cũng có thể cảm giác được, một số nhân sĩ tin tức linh thông đã bắt đầu liên hệ một vài công ty khai phát vũ trụ tư nhân, yêu cầu mua sắm phi thuyền rời khỏi Trái Đất.

Stark và Bruce Wayne đều nhận được rất nhiều đơn đặt hàng như vậy, nhưng hiện tại chỉ có thể đè xuống, chính bọn họ đều bận không xuể, đâu có thời gian quản những kẻ nhát gan kia.

Phi thuyền Avengers hạ cánh xuống New York, Sở Hiên và Trịnh Xá mang theo tất cả thành viên Trung Châu Đội trừ Đỗ Lan và Sa Chức lên phi thuyền Avengers.

Hiện tại bọn họ phụ trách thúc đẩy kịch bản, đem Vũ Trụ Ma Phương Tesseract làm mồi nhử.

Đỗ Lan và Sa Chức đương nhiên là có sự tình của bọn họ phải làm.

Ta tổng cảm thấy chỗ nào không đúng.

Sa Chức đối với lão đa bố của mình nói.

Nữ nhi, con cảm thấy không đúng chứng tỏ con chưa quen.

Quen cái gì.

Đó chính là đại chế tác chân chính, đối quyết cứng đối cứng.

Đỗ Lan cười nói, Nếu dựa theo tính cách bình thường của Hollywood, cho dù cục diện cấp bách như thế này, cuối cùng cũng sẽ không phải là toàn cầu động viên, khởi động cỗ máy chiến tranh, mà là siêu anh hùng đế quốc Mỹ tập hợp sau đó đến hạm đội địch phương làm cái hành động trảm thủ chặt đầu, kết cục đại đoàn viên đáng mừng đáng chúc.

Sa Chức sửng sốt, hình như đúng là cái dạng đó, nếu thật ở trong phim điện ảnh, thật đúng là có khả năng dùng hành động trảm thủ để kết thúc.

Phản diện các loại não tàn tìm đường chết, siêu anh hùng các loại anh dũng vô địch.

Đáng tiếc hiện tại là hiện thực, nếu siêu anh hùng dám thực hiện hành động trảm thủ, nhất định sẽ chết không có chỗ chôn.

Phi thuyền của Diệt Bá Thanos dễ lên như vậy sao.

Một cái bàn quay, bên trên viết tên mấy hành tinh trong Thái Dương hệ.

Đỗ Lan trong tay cầm một cái phi tiêu, Bắn trúng cái nào, liền biến tinh cầu đó thành bom lỗ đen, đây là phương thức công bằng nhất.

Sa Chức ôm mặt.

Nữ nhi, cái này rất khoa học.

Đỗ Lan nói xong liền đem phi tiêu bắn ra ngoài.

Phi tiêu rất đơn giản cắm trên bàn quay đang xoay tròn.

Để ta xem nào, rốt cuộc là tinh cầu nào sẽ biến thành bom lỗ đen.

Phi tiêu dừng lại trên Mộc Tinh sao Mộc, Xem ra Mộc Tinh thật đúng là xui xẻo.

Cho dù chúng ta có kỹ thuật lò phản ứng co rút, cũng không có khả năng trong vòng hai tháng cải tạo Mộc Tinh thành bom.

Bởi vì hai nữ chính của Phi Dược Đỉnh Phong Gunbuster là hạ cánh tại thế giới Naruto, cho nên Sa Chức đã đem kỹ thuật lò phản ứng co rút hiểu thấu rồi.

Thế giới Naruto có thể thực dân ngoài hành tinh trừ bỏ phi thuyền sinh vật, còn lại chính là nhờ động cơ nhảy cóc warp drive, Cải tạo Mộc Tinh, còn không bằng tạo mấy chiếc Cương Ba Tư Tháp Gunbuster.

Cương Ba Tư Tháp có mạnh nữa, cũng phải dựa vào bom lỗ đen để kết thúc không phải sao.

Nếu không nhiều phi thuyền như vậy chất đống cũng có thể đè chết người.

Bất quá lời của Sa Chức ngược lại nhắc nhở Đỗ Lan, Cương Ba Tư Tháp xác thực là đại sát khí, trước kia hắn chỉ muốn tạo phi thuyền, lại quên mất còn có hỏa lực sánh ngang phi thuyền như vậy.

Đương nhiên phi thuyền vẫn là cần thiết, Cương Ba Tư Tháp cần thuyền bổ cấp.

Lỗ đen, Cương Ba Tư Tháp, còn có phi thuyền, trong hai tháng phải tạo nhiều đồ vật như vậy, thật đúng là có chút gấp.

Đỗ Lan nói, Nữ nhi, con phụ trách Cương Ba Tư Tháp cùng với phi thuyền, ta đi Mộc Tinh tạo bom lỗ đen, có vấn đề gì không.

Không có, không có, hoàn toàn không có vấn đề, phụ thân đại nhân của con.

Sa Chức cảm thấy chính mình là tới chơi trò chơi, sao hiện tại biến thành trò chơi chơi chính mình rồi.

Vậy cố lên nhé, nữ nhi, ta đi trước một bước.

Đỗ Lan thuấn di đi mất.

Hải, hải Vâng, vâng, thật là một lão đa biết sai bảo người khác.

Sa Chức nói, sau đó Đa Trọng Ảnh Phân Thân Thuật, Nhiều chuyện phải làm như vậy, chúng ta hiện tại lập tức mỗi người quản một việc đi.

Trên phi thuyền Avengers, một Sa Chức đã tới nơi này, Hiện tại tôi cần Người Sắt và Batman hai người các anh tới phối hợp với tôi, đương nhiên rồi tiên sinh Hulk nếu nguyện ý cũng có thể cùng nhau hỗ trợ.

Sa Chức đột nhiên xuất hiện đương nhiên khiến cho một trận xôn xao, hiện tại bọn họ đã bắt được Lạc Cơ Loki kẻ cướp đoạt Vũ Trụ Ma Phương, em trai Thor.

Cô là ai.

Nick Fury, người khởi xướng Avengers, người da đen độc nhãn ngược lại rất bình tĩnh, chuyện kỳ kỳ quái quái thấy nhiều, tố chất tâm lý đó là hạng nhất.

Cô ấy là đồng bạn của chúng tôi.

Sở Hiên đứng ra, hiện tại thuyết minh một chút, bình thường xúc giác của hắn sẽ giống như vảy rồng bám vào trên quần áo hắn, đây là Đỗ Lan cải tạo cho hắn, nếu cứ kéo lê xúc tu, đó mới là biến thái, mà Đỗ Lan không muốn để Sở Hiên biến thành biến thái.

Tuy rằng bản thân Sở Hiên tịnh không để ý.

Thích Khách Liên Minh các người thế mà còn có người biết không gian chuyển di.

Thích Khách Liên Minh chúng tôi có đủ các loại nhân tài, được rồi hiện tại tôi cần sự giúp đỡ.

Sau đó Sa Chức đột nhiên nhìn thấy ba người không quen biết cũng mặc trang phục Thích Khách Liên Minh, Ba người này là người mới.

Ba người này bao gồm hậu duệ thích khách Hanks và Kate, còn có một người là dị nhân mutant Sở Hiên tìm được.

Hiện tại ba người bọn họ cũng gia nhập vào sự kiện lớn cứu vớt thế giới.

Ba người tuy rằng trước kia chẳng qua là người bình thường, bất quá hiện tại bọn họ chú định không còn bình thường nữa, mà là anh hùng chiến đấu vì toàn nhân loại.

Xin chào, tôi là Sa Chức, tiền bối của các người.

Tuy rằng kinh ngạc vì Sa Chức ấu tiểu, nhưng đối với những chuyện kỳ kỳ quái quái phát sinh hai ngày nay, bọn họ cũng đã bắt đầu tin tưởng, thế giới này không có gì là không thể phát sinh, cậu xem bên cạnh bọn họ còn có hai vị Thần không phải sao.

Thần a, ngay cả Thần đều xuất hiện, vậy Sa Chức nói chính mình là tiền bối Thích Khách Liên Minh cũng không có gì là không thể.

Cô muốn tôi làm gì.

Tony hỏi.

Đương nhiên là tạo vũ khí rồi, binh mã chưa động lương thảo đi trước, đây chính là cơ sở đại chiến, chúng ta cần rất nhiều vũ khí, tên lửa, pháo laser, thậm chí đầu đạn hạt nhân, có cái gì tạo cái đó.

Tôi cần anh đem tất cả nghiệp vụ của Tập đoàn Stark đều đình chỉ, toàn lực sản xuất vũ khí.

Cô điên rồi sao.

Cô là muốn biến Tập đoàn Stark thành công xưởng quân sự sao.

Tony kinh ngạc nói.

Chương 316

Không chỉ là Tập đoàn Stark, còn có công ty Bruce Wayne.

Còn không chỉ những cái này, muốn đi đến thắng lợi, hiện tại toàn bộ Trái Đất đều phải biến thành công xưởng quân sự.

Lời của Sa Chức không chỉ nói ra hiện thực tàn khốc, còn tiết lộ thân phận của Batman.

Cho dù đến nơi này, Batman vẫn mang mặt nạ, hiện tại hoàn toàn bị Sa Chức bán đứng.

Bất quá hiện tại cũng không có ai quan tâm cái này.

Chỉ có thiểu số người kỳ quái, Batman thế mà lại là ức vạn phú ông, quá không thể tư nghị rồi.

So với sự thật Tony là Người Sắt còn chấn kinh hơn.

Batman vì đả kích tội phạm, thường xuyên thương tích đầy mình, một phú ông hoàn toàn không cần làm như vậy.

Nếu Sa Chức đều đã nói toạc thân phận của mình, Batman cũng chỉ có thể tháo mặt nạ xuống, Tập đoàn Wayne sẽ hiệp trợ.

Được rồi, hiện tại tôi có một loại vũ khí tên là Cương Ba Tư Tháp Gunbuster, hai xí nghiệp các anh liên thủ hẳn là có thể chế tạo ra được.

Cho nên bản thiết kế đưa cho các anh, hy vọng các anh có thể hoàn thành.

Một cái Vạn Năng Giao Nang Capsule, nói thật ở thế giới trình độ khoa học kỹ thuật này lấy ra Vạn Năng Giao Nang là một loại sự tình phi thường trang bức, một đài máy tính.

Sa Chức không có mang thành phẩm Cương Ba Tư Tháp từ thế giới Naruto ra, phải biết rằng một chiếc Cương Ba Tư Tháp giá trị xa xỉ, những thứ đó đều thuộc về người nộp thuế, cho nên Sa Chức tự nhận là không có quyền lợi mang đi, thứ cô mang đi từ thế giới Naruto đều là những thứ sẽ gây nguy hiểm cho an toàn thế giới, ví dụ như Vĩ thú.

Điểm này so với Đỗ Lan hận không thể mỗi cái thế giới đều cạo đất ba tấc thì tốt hơn nhiều.

Bất quá không mang thành phẩm, khoa học kỹ thuật vẫn là có thể mang theo.

Để tôi xem xem có thể liên kết với chiếc tàu sân bay bay này không.

Sa Chức rất nhanh liền đảo cổ xong, Hiện tại mọi người có thể xem, có vấn đề thì mau chóng hỏi, đúng rồi còn tên nhóc Lạc Cơ kia ném hắn xuống đi, Cương Ba Tư Tháp chính là binh khí bí mật của chúng ta, cũng không thể bị hắn trộm đi.

Đương nhiên không có vấn đề, trong phim điện ảnh là vì sáo thủ tình báo mới vẫn luôn giữ lại Lạc Cơ, nhưng hiện tại là bọn họ chủ động để Vũ Trụ Ma Phương rơi vào tay hắn, cho nên Lạc Cơ cũng không có giá trị lưu lại gì.

Bắt hắn cũng chẳng qua là làm làm dáng, để hắn tưởng rằng các siêu anh hùng còn không biết dự tính của hắn.

Cho nên nhà giam Lạc Cơ bị nhét vào máy phát xạ, sau đó bắn xuống biển.

Hiện tại là ở trên không trung New York, tổng không thể đem đồ vật ném vào trong thành phố New York, đó chính là phá hoại của công.

Được, hiện tại mọi người cùng nhau xem đi.

Binh khí bí mật của chúng ta Cương Ba Tư Tháp.

Cao hai trăm năm mươi mét, mang theo vũ khí điện kích mười tỷ Volt, bình chướng phản quang tuyến, phi đạn điện tử, tia xạ tuyến Cương Ba Tư Tháp vân vân vũ khí sát thương cao.

Tất cả mọi người đều kinh ngây người.

Không biết Chủ Thần sẽ có phản ứng gì.

Hoa hoa, ba Hình như là roi điện.

Tony Stark, Tony Stark.

Nghe cái lời thoại này, người tới hào vô nghi vấn chính là Tiên Tỏa Whiplash rồi, một người Nga bị chính phụ thân mình dạy hư.

Kẻ nào.

Vẫn là người da đen độc nhãn Nick Fury, hình như lời thoại của hắn chỉ có câu này.

Các đặc công S.

H.

I. trên boong tàu vây quanh tên người Nga chơi roi điện này kinh hãi, bất quá hắn rốt cuộc là làm sao lên được phi thuyền.

Hắn chính là ở trần, lộ ra cơ ngực kiện mỹ của hắn.

Tony Stark, ra đây.

Tiếng hô xuyên qua tường vách truyền đến phòng điều khiển, Xem ra là tìm tôi, tôi ra ngoài xem sao.

Mũ giáp hạ xuống, Người Sắt lập tức từ thông đạo bay ra ngoài.

Anh là tới tìm tôi.

Tôi hình như không quen biết anh.

Tony Stark, Người Sắt, cha của mày đê tiện trộm đi nghiên cứu của cha tao, còn đem cha tao đuổi ra khỏi nước Mỹ, hiện tại mày đứa con trai này hãy thay cha mày trả nợ đi.

Tiên Tỏa vừa thấy Người Sắt lập tức liền phát cuồng lên, roi điện đánh ra tiếng vang, sau đó mang theo điện áp đem đặc công chung quanh toàn bộ đánh ngã.

Khai hỏa.

Ba Tiên Tỏa không trốn không tránh, thân trên lỏa lồ đột nhiên nổi lên màu đen, cả người đem tên người Nga bao bọc vào trong.

Đạn đánh vào vật chất màu đen kia, toàn bộ bị văng ra.

Cái này.

Độc Nhãn Nick nhìn thứ màu đen kia, vẫn là không nhận ra.

Độc Dịch Venom, vật chất ngoài hành tinh đến từ vũ trụ, có thể kích phát cảm xúc tiêu cực của con người, hơn nữa còn mang theo tính công kích rất mạnh, là vật thể dạng cao su sền sệt màu đen xuất hiện trong Người Nhện 3.

Hiện tại Độc Dịch và Tiên Tỏa thế mà gặp nhau một chỗ.

Tony, tao muốn giết mày.

Roi điện trong tay ba ba rung động, sau đó không chút lưu tình đánh về phía Người Sắt.

Tony né tránh, Tôi căn bản không quen biết anh.

Nhưng Tiên Tỏa đâu có quản, cứ thế một mực triều Người Sắt đánh tới.

Bất quá Người Sắt bay trên không trung, linh hoạt tránh né công kích của địch nhân.

Đột nhiên vật chất màu đen trên ngực Tiên Tỏa lập tức bắn ra, bắt được mắt cá chân phải của Người Sắt, Bắt được mày.

Roi điện trong tay đồng thời huy da, cuốn lấy cổ và eo Người Sắt.

Oanh Nặng nề ngã xuống boong tàu.

Cần giúp đỡ không.

Các siêu anh hùng khác cũng bay ra, Siêu Nhân vô cùng lễ phép nói.

Hy vọng trước khi tôi biến thành lon nước ngọt phế liệu, các anh.

Ác.

Người Sắt còn muốn kể chuyện cười, nhưng đã bị Tiên Tỏa ném ra ngoài, không được cao thanh kêu lên.

Giống như một quả bóng chày, bay ra ngoài.

Tôi sẽ đỡ lấy anh.

Siêu Nhân một cái thuấn thân, liền đem Người Sắt tiếp được vào trong lòng.

Tôi sẽ tự mình giải quyết.

Bất quá vẫn phải nói tiếng cảm ơn.

Không khách khí.

Trên boong tàu Lôi Thần Thor cũng lên rồi, cái búa trong tay chơi đến hoa cả mắt, Ta tưởng ngươi sẽ không muốn chọc giận một vị Thần chứ.

Độc Dịch lập tức từ sau lưng Tiên Tỏa vọt ra, tám cái phương hướng, đem tất cả đường đi của Lôi Thần đều phong tỏa.

Ngươi lựa chọn tuyển hạng sai lầm rồi.

Tiếp thu lửa giận của ta đi.

Cái búa lập tức bị Lôi Thần ném về phía Tiên Tỏa, đập vào bụng Tiên Tỏa, đem hắn đánh bay ra ngoài.

Mà xúc tu Độc Dịch cũng bị kéo bay theo, hóa giải nguy cơ của Lôi Thần.

Bất quá công kích lực của cái búa toàn bộ bị Độc Dịch phòng ngự mất, Tiên Tỏa vẫn là không có tổn thương gì.

Tiên Tỏa không hổ là tử tôn của dân tộc chiến đấu, hiện tại trên hàng không mẫu hạm S.

H.

I.

đối mặt tam đại liên minh siêu anh hùng, thế mà không chút sợ hãi muốn tìm Người Sắt gây phiền toái.

Cái tên Tiên Tỏa kia thật mạnh, cái búa của Lôi Thần ít nhất cũng phải có mấy tấn chứ.

Bá Vương sờ bụng mình, cảm thấy chính mình tuyệt đối không gánh nổi đòn này.

Cái búa kia của Lôi Thần là búa ma pháp, hẳn là không thể tính toán như vậy.

Trịnh Xá thay Bá Vương giải thích, Cậu xem, Tiên Tỏa thế mà dùng roi điện công kích Lôi Thần, đúng là cụ già thắt cổ chán sống.

Không mang chơi như vậy, Lôi Thần thật cứ như vậy bị đánh ra ngoài rồi, tôn nghiêm làm Thần ở đâu a.

Nice thổ tào châm chọc, Trịnh Xá.

Lời của Trung Châu Đội Trịnh Xá và Bá Vương đã bị Siêu Nhân và Lôi Thần nghe được nhất thanh nhị sở, Siêu Nhân thì sự không liên quan đến mình, Lôi Thần lại có chút không nhịn được.

Làm Thần, thế mà bị phàm nhân trào phúng, cái này để hắn ở Thần Vực còn lăn lộn thế nào, Phàm nhân, ngươi chọc giận ta.

Cái búa vừa nhấc, Lôi Thần liền muốn phát đại chiêu, Tia chớp.

Thor, dừng tay.

Đội trưởng Mỹ Captain America rất ít nói chuyện đột nhiên hô.

Nhưng đã không còn kịp rồi, mây đen tụ tập, sấm sét rơi xuống, chính giữa Tiên Tỏa.

Ánh chớp, tiếng nổ lớn, còn có điện hà khiến người ta da đầu tê dại.

Đa số mọi người đều nhắm mắt lại.

Hồi lâu sau, quang mang biến mất, tất cả mọi người đều giật nảy mình, bởi vì Tiên Tỏa và Độc Dịch y nguyên đứng ở nơi đó, ngược lại là Người Sắt bị Tiên Tỏa treo ngược trong tay.

Vốn dĩ bộ giáp sắt quang tiên hiện tại cũng biến thành cháy đen, ngay nháy mắt tia chớp rơi xuống đánh trúng Tiên Tỏa, Độc Dịch và Tiên Tỏa liền hợp tác đem sấm sét dẫn đạo lên trên người Người Sắt.

Chương 317

Chỉ có Đội trưởng Mỹ chú ý tới điểm này, đáng tiếc lúc lên tiếng đã muộn.

Jarvis.

Hoàn toàn trầm mặc, xem ra bộ giáp sắt bị tia chớp đánh đến hệ thống ngoại tuyến, Nga, thật là có mày đấy.

Tony cảm giác máu đều chảy ngược lên đầu rồi, tự có thể cười khổ.

Ồn, có xong hay chưa.

Sa Chức thực tại là chịu không nổi, cô đang cùng Hắc Quả Phụ Black Widow đòi danh sách những đại hanh ẩn hình trên thế giới đây.

Cũng chỉ có Hắc Quả Phụ dạng nhân viên tình báo đỉnh đoan này mới có thể biết những người có tiền điệu thấp trên thế giới đều trốn ở nơi nào.

Mà Sa Chức cần bọn họ có tiền xuất tiền có lực xuất lực, trước đó Stark và Batman tính toán qua, hai công ty nhà bọn họ cho dù liều mạng hai tháng cũng không ra được một chiếc Cương Ba Tư Tháp, chỉ có thể tìm thêm thổ hào nhà giàu mới nổi đi ra.

Hắc Quả Phụ đứng ngay sau lưng Sa Chức, chỉ trong một chút thời gian ngắn ngủi vừa rồi, cô đã đạt được tình báo không tầm thường, quả thực là hù chết người.

Cái cô Sa Chức này thế mà là thời không lữ giả, thế giới này có rất nhiều vũ trụ khác, cũng có vô số Trái Đất.

Hơn nữa Sa Chức và cha của cô ta còn có sức mạnh có thể hủy diệt Trái Đất.

Tổng chi từ ba câu vài lời của Sa Chức, Hắc Quả Phụ đã biết rất nhiều tình báo.

Hầu như chỉ thiếu chút nữa là biết Chủ Thần.

Mời buông cái ví tiền của tôi xuống.

Sa Chức nói.

Tony vô ngữ, quá đả kích người, chính mình chẳng lẽ chỉ là một cái ví tiền sao.

Ít nhất cũng phải tính là hợp tác hỏa bạn.

Độc Dịch tái xuất, vật chất màu đen biến thành nắm đấm, lập tức từ chỗ Tiên Tỏa xông ra.

Cẩn thận.

Đội trưởng Mỹ chuẩn bị xông qua, bất quá bị ánh mắt Sa Chức chế chỉ.

Quá chậm, tạp toái cả người đầy sơ hở.

Nói xong, đôi mắt Sa Chức lập tức biến thành lam bảo thạch, bên trên che kín tơ tuyến huyết hồng sắc, cô mở ra Trực Tử Ma Nhãn.

Trong nháy mắt, siêu anh hùng cường lực, Đội trưởng Mỹ, Batman, Siêu Nhân, Lôi Thần, thậm chí ngay cả Bác sĩ Banner chưa biến thân, đều cảm giác được một cỗ lãnh lệ hàn triệt tâm phi.

Mà Hắc Quả Phụ càng là cảm giác chính mình sắp hít thở không thông, làm đặc công thân kinh bách chiến, gặp qua vô số sinh tử, cũng nhiều lần cùng tử thần sát vai, nhưng cảm giác như vậy vẫn là lần đầu tiên.

Cả người phát run, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Tất cả mọi người chỉ cảm giác chính mình giống như tờ giấy bị lửa đốt qua, thoáng chạm vào liền sẽ nát thành tro tàn.

Độc Dịch cái vị khách ngoại tinh này cũng cảm giác được tử vong buông xuống, đáng tiếc nó trốn không thoát.

Tự tìm đường chết.

Sa Chức đã nhìn thấy tử tuyến giao thác trên người Độc Dịch.

Nhẹ nhàng dùng móng tay xẹt qua tử tuyến, Độc Dịch liền từ trên thế giới biến mất, chậm rãi biến thành bụi bặm phấn túy từ trên người Tiên Tỏa bong ra từng mảng.

Tiên Tỏa đã hoàn toàn không biết nên làm cái gì bây giờ, tiểu nữ hài trước mắt thật sự là quá phỉ di sở tư không thể tưởng tượng nổi rồi, tựa hồ chỉ là vươn tay sờ sờ trên người Độc Dịch, Độc Dịch liền chết.

Lạc Cơ vẫn là mở ra truyền tống môn.

Cùng thời gian dự tính không sai biệt lắm, hy vọng Chủ Thần sẽ không xuất cái yêu thiêu thân gì.

Trịnh Xá dẫn theo Trung Châu Đội hiện tại đang đứng ở trung tâm thành phố New York, bọn họ sắp tham chiến.

Mà Minh Yên Vi đứng ở đỉnh lầu, trong tay cầm một cây trường cung, là cung dự phòng của Hawkeye, mũi tên cũng là S.

H.

I. tiêu phối cho Hawkeye, một bộ áo da đen bó sát, đem dáng người cô hoàn toàn phác họa ra, thật một vị nữ tử như làm từ nước, trong áo da tựa hồ không phải thân thể mà hoàn toàn hướng thị quán mãn nước giống nhau.

Triệu Anh Không trốn trong bóng tối, vũ khí chỉ là súng lục và chủy thủ đơn giản, bất quá đối phó người ngoài hành tinh đủ rồi.

Còn có La Lỵ trong tay cầm một bộ khôi giáp ma pháp Lôi Thần mang ra từ Thần Vực, trong tay là một cái khiên tròn và một cây búa một tay, ngược lại xác thực giống một Druid.

Còn có Na Nhi và Lạc Thu Soa, còn có Alice, ba vị này đứng ở hậu phương, phụ trách liên lạc cùng giám sát chiến trường.

Đây mới là súng tốt.

Bá Vương lau pháo sáu nòng minigun của hắn, tám cái nòng pháo đen nhánh trình lượng, đạn hoàng đồng phát quang dưới ánh mặt trời.

Hắn và La Lỵ phụ trách bảo hộ ba vị nữ sĩ.

Linh Điểm, Trịnh Xá là ở tuyến một tác chiến, Sở Hiên lại mất tích, mà người nhân tạo Lâm Vũ của Sở Hiên căn bản rất ít xuất hiện, hiện tại cũng không biết đang ở đâu.

Linh Điểm bưng một cây súng bắn tỉa, trốn trong một tòa cao ốc, vị trí vừa vặn có thể nhìn thấy cổng thời không.

Mà Trịnh Xá và ba thành viên mới gia nhập Thích Khách Liên Minh phụ trách ở trên đường cái chặn đánh địch nhân.

Tiếng nổ vang, còn có tiếng gió, trong cổng thời không đã có thứ gì đó muốn xông ra rồi.

Lạc Cơ hiện tại rất hưng phấn, thời khắc hắn chờ đợi rốt cuộc đã tới, Trái Đất sẽ trở thành vật trong túi của hắn, Ha, chiến đấu đi, mô bái đi, đều thần phục dưới chân Lạc Cơ đại thần ta đi.

Đứng trên cao ốc Stark, Lạc Cơ cười to nói.

Một cái, hai cái.

Giống như đột nhiên đổ mưa rào, địch nhân trong nháy mắt từ cổng không gian xông ra, cuồn cuộn không dứt.

Để chúng ta bắt đầu đi.

Người Sắt hai tay vừa nhấc, lòng bàn tay phát sinh ra sóng xung kích, triều địch nhân dày đặc đánh tới.

Đáng tiếc địch nhân quá nhiều, tre già măng mọc.

Số lượng gấp mấy lần trong phim điện ảnh, hầu như đem toàn bộ cổng không gian đều chen chúc đầy.

Mà phi thuyền cá voi, thiết bị bay cơ động ba người toàn bộ ong ong mà đến, giống như binh sĩ lúc công thành nhổ trại, điên cuồng triều New York tập kích.

Người Sắt chỉ thấy trên màn hình khóa mục tiêu của mình, toàn bộ biến thành màu đỏ, Jarvis, không cần tự động khóa mục tiêu nữa, để chúng ta đem năng lượng trút ra ngoài.

Vâng tiên sinh, đóng tự động khóa mục tiêu.

Sóng công kích giống như kiếm quang quét qua trong đám địch nhân, sau đó Người Sắt bị địch nhân phản khóa mục tiêu.

Hiện tại là lúc phát hỏa.

Hulk Lục Cự Nhân rống to một tiếng, áo trên hoàn toàn bị xanh phá, sau đó cái quần dây thun cao su xưng là sử thi phát huy uy lực, bảo hộ Hulk sẽ không bị lộ hàng, sức mạnh thân thể nguyên thủy nhất của Hulk, vũ khí của Hulk chính là thân thể hắn, ở giữa cao ốc cốt thép giống như đi trên đất bằng, một hồi bò lên, một hồi nhảy xuống, bắt đầu sát lục kẻ xâm lược ngoài hành tinh.

Mà Siêu Nhân càng là trực tiếp, lập tức liền vọt vào trong địch nhân như thủy triều.

Trên đường đi đem địch nhân một quyền một cái đánh bay, sau khi đến trung gian, một cái chuyển thân 360 độ hoa lệ quét xạ, mắt laser hầu như đem địch nhân cắt thành hai đoạn.

Địch triều vốn dĩ hung hãn bị công kích hung mãnh của Siêu Nhân chặn lại, xuất hiện trệ lưu ngắn ngủi.

Bất quá rất nhanh địch nhân lại vọt ra.

Siêu Nhân hít sâu một hơi, sau đó thổi về phía cổng thời không, người ngoài hành tinh đi ra lập tức bị đóng băng thành khối băng, sau đó rơi tự do triều trên mặt đất nện xuống.

Quả nhiên vẫn là Siêu Nhân lợi hại nhất.

Trịnh Xá cũng chỉ có thể nói như vậy, ít nhất chiến tích của Siêu Nhân huy hoàng nhất.

Phàm nhân, ngươi nói còn quá sớm.

Lôi Thần không biết vì cái gì không đi chiến trường chính diện, mà đứng ở bên cạnh Trịnh Xá, Hiện tại hãy để vị Thần là ta thay đổi cách nhìn của ngươi đi.

Thor chậm rãi bay ra, sau đó giơ cao búa, tia chớp từ trên bầu trời liên tiếp rơi xuống, đem những người ngoài hành tinh vốn dĩ đã tản ra kia toàn bộ bắn rơi.

Bất quá địch nhân cuồn cuộn không ngừng, lúc này cổng không gian mạnh mẽ trướng một cái, càng nhiều địch nhân vọt ra, ngay cả Siêu Nhân cũng không cản được.

Địch nhân hạ cánh rồi, chuẩn bị chiến đấu.

Trong tai Trịnh Xá truyền đến thanh âm của Đội trưởng Mỹ.

Trịnh Xá đem chùy bổng tinh cương trong tay nắm chặt, Chuẩn bị chiến đấu.

Ba thích khách đã chuẩn bị xong, tụ kiếm, súng lục.

Minh Yên Vi và Hawkeye Ưng Nhãn đứng cùng một chỗ, bọn họ đứng ở đỉnh lầu đầu tiên bắt đầu xạ kích.

Chỉ thấy cô mạnh mẽ buông dây cung, một mũi tên chuẩn xác bắn trúng mắt địch nhân, trải qua Sa Chức điều giáo, hiện tại cô đã sẽ không còn tự làm hại chính mình, cô hiện tại muốn phát huy toàn bộ thiên phú của mình, vì chính mình, vì Sa Chức mà chiến.

Động tác của Hawkeye cũng không chậm, ba tên cùng bắn, quả thực vô tình.

Bầu trời chuyển hướng mặt đất, chiến trường đã bao quát toàn bộ khu thị khu New York.

Bốn tên người ngoài hành tinh rơi xuống trước mặt đám người Trịnh Xá.

Chương 318

Trịnh Xá cao hẩm một tiếng, Xông lên.

A Hanks, Kate và dị nhân kia, đi theo Trịnh Xá xông lên, bọn họ tuy rằng có chút sợ hãi, nhưng hiện tại đã không còn cần thiết, địch nhân đã xuất hiện, chính mình chỉ cần giết địch là được.

Oanh Tiếng nổ mạnh từ các nơi vang lên.

Đỗ Lan và tên tiểu đệ tùy tùng trên người mặc chiến giáp Robin, đi theo bên cạnh lão gia Batman.

Hiện tại hai người bọn họ ngồi trong máy bay Batman, Batman khống chế phi hành, Tề Đằng Nhất chuyên môn phụ trách khai pháo.

Địch nhân giống như hạt mưa, đếm không xuể, đạn dược giết không hết nhiều địch nhân như vậy, chờ đến khi không còn đạn dược, thật sự là phải vật lộn rồi.

Ngoan ngoãn long li cái long Ôi trời đất ơi Đối mặt nhiều địch nhân như thế, Tề Đằng Nhất hoàn toàn kinh ngây người.

Mà ở hậu tuyến, Bá Vương cũng nhìn thấy trên bầu trời vô số chấm đen, Thượng Đế a La Lỵ bọn họ bắt đầu cầu nguyện, cầu nguyện người yêu của mình không có việc gì.

Bọn họ hiện tại rốt cuộc đã biết, thế giới điện ảnh khủng bố.

Sa Chức, cô đem tôi đơn độc đưa đến nơi này có chuyện gì không.

Chiêm Lam nhìn thấy bên ngoài đang kịch chiến, nhưng chính mình lại bị Sa Chức gọi đến nơi này, tuy rằng trong lòng có chút may mắn, nhưng trong lòng lại sinh ra một loại quý cữu lâm trận bỏ chạy, còn có một loại cảm giác tội lỗi.

Chiêm Lam, thiên phú của cô không tồi, hiện tại cô cũng biết kế hoạch của chúng tôi, sắp đi ra ngoài không gian tiến hành tác chiến, cho nên tôi muốn để cô làm người điều khiển, điều khiển binh khí bí mật của chúng tôi.

Sa Chức nói.

Vì cái gì.

Chiêm Lam khó hiểu, vì cái gì chọn trúng mình chứ.

Sa Chức nghe được câu hỏi, không có lập tức trả lời mà là đánh giá Chiêm Lam từ trên xuống dưới, sau đó du du mở miệng nói, Bởi vì ngực cô lớn nhất.

Người điều khiển Cương Ba Tư Tháp ngực càng lớn, sức chiến đấu càng cao, đây là kinh nghiệm tôi tổng kết ra.

Còn có thể nói cái gì nữa.

Ngực Chiêm Lam trong Trung Châu Đội, xác thực lớn nhất.

Bất quá mặc kệ nói như thế nào, cái lý do này vẫn là khó có thể làm người tin phục, sức chiến đấu và ngực lớn nhỏ thành tỉ lệ thuận sao.

Đó rốt cuộc là binh khí cái gì cái gì a.

Một đoạn thời gian tiếp theo, cô cần hảo hảo làm quen nguyên lý của nó, đồng thời học tập điều khiển Cương Ba Tư Tháp.

Nhưng chúng ta không phải bị Chủ Thần hạn chế ở New York rồi sao.

Chiêm Lam kỳ quái nói.

Ai là người điều khiển Cương Ba Tư Tháp thì phải rời khỏi New York.

Sa Chức nói, Cô cần dùng Nguyên lực cường hóa sóng não, viễn trình cùng Cương Ba Tư Tháp liên tiếp.

Đương nhiên rồi, nếu Cương Ba Tư Tháp bị phá hủy, cô tuy rằng sẽ không chết, bất quá tỷ lệ biến thành người thực vật và kẻ ngốc là trên hai trăm phần trăm.

Đây không phải là nói nếu chính mình bị bắn rơi, liền nhất định sẽ biến thành kẻ ngốc sao.

Chiêm Lam cảm thấy chuyện này so với đi ra ngoài đại chiến còn nguy hiểm hơn không ít a.

Nhưng cô muốn trở nên mạnh mẽ, cô biết nếu lần này cô có thể an toàn trở lại Chủ Thần không gian, nhất định sẽ biến cường.

Biến thành kẻ ngốc và biến cường, rủi ro và cơ hội cùng tồn tại, Chiêm Lam rất thông minh, cô biết chính mình nên lựa chọn như thế nào, Được, tôi nguyện ý điều khiển Cương Ba Tư Tháp, đi vũ trụ chiến đấu.

Chiến tranh vẫn luôn vây quanh mọi người, hiện tại rốt cuộc từ chiến tranh giữa người với người, phát triển thành chiến tranh đối kháng người ngoài hành tinh.

Chúng ta phải thủ vững con đường này.

Đội trưởng Mỹ bày ra tư thế ném khiên kinh điển, ấn khiên tròn ngôi sao năm cánh bay ra ngoài, đánh trúng địch nhân lại bay trở về.

Không thể không nói, Đội trưởng Mỹ trải qua lễ rửa tội của thế chiến hai, là một chiến sĩ hợp cách, cũng có đầu óc chiến lược rất mạnh.

Hiện tại ngồi ở vị trí chỉ huy tác chiến là thích hợp nhất bất quá, Trịnh Xá, anh đừng tiến về phía trước nữa, chúng ta cần bảo trì đội hình chiến thuật.

Trịnh Xá đã bạo phát lực lượng Titan, cơ bắp cả người có thể so sánh với Đội trưởng Mỹ, trong tay cầm cây gậy dài hơn một mét, mỗi một gậy đều có thể đánh người ngoài hành tinh đến thương gân động cốt.

Được.

Trịnh Xá rất phối hợp lui lại mấy bước.

Địch nhân trên mặt đất càng ngày càng nhiều, bọn họ đã đánh mất không ít khu phố, hiện tại trên con đường mà hắn và Đội trưởng Mỹ thủ hộ còn có không ít thị dân chưa rút lui.

Tàu đổ bộ cá voi đã vượt qua hai con số, hiện tại còn có càng nhiều tàu đổ bộ đang từ cổng không gian đi ra.

Tuy rằng nước Mỹ hiện tại đã bắt đầu che chắn tín hiệu mạng New York, nhưng không chịu nổi trạch nam kỹ thuật của đế quốc Mỹ nhiều, đã có rất nhiều video bị truyền lên mạng.

Tại Châu Âu, rất nhiều sinh viên đại học thậm chí trốn học tới quan chú tin tức cập nhật, đoạn video địch nhân từ cổng không gian hung mãnh mà ra càng là giống như virus truyền ra.

Người Sắt và Siêu Nhân chính là lợi hại, đẹp trai chết rồi.

Lợi hại thì lợi hại, đáng tiếc toàn là người Mỹ.

Có người chua lòm nói.

Siêu Nhân không phải người ngoài hành tinh sao, làm sao có thể tính là người Mỹ.

Đối với lời của bạn cùng phòng, có người không đồng ý.

Lớn lên ở nước Mỹ, còn có một trái tim nước Mỹ không phải người Mỹ còn là cái gì.

Theo tôi nói, siêu anh hùng là không có biên giới quốc gia.

Xì, cậu nói lời này tự mình sờ sờ ngực, có hay không tự tin.

Mấy siêu anh hùng nước Mỹ kia không giúp đỡ nước Mỹ coi như là tình huống tốt nhất, nếu giúp đỡ nước Mỹ.

Sẽ không đâu, siêu anh hùng sẽ không giúp đỡ chính phủ nước Mỹ.

Hiển nhiên vị học sinh này cũng không có tự tin gì.

Làm người phi Mỹ sinh hoạt tại thế giới siêu anh hùng, ngày tháng đó cũng không dễ chịu.

Một phương diện bởi vì siêu anh hùng hoạt động, mà có rất nhiều người sùng bái bọn họ.

Một phương diện khác, bởi vì bản quốc thiếu hụt siêu anh hùng, lại ôm lòng cảnh giác đối với siêu anh hùng nước Mỹ.

Có video mới.

Mấy người bạn cùng phòng lập tức liền không tiếp tục đề tài trước đó, ấn mở video.

Mẹ kiếp, nhiều người xem như vậy.

Thảo nào load chậm thế.

Được rồi, chúng ta chờ một chút.

Chờ mười mấy phút, video rốt cuộc chạy được.

Oanh, vừa lên đã là nổ mạnh kịch liệt.

Ống kính kịch liệt lay động, trong bối cảnh trừ bỏ tiếng thét chói tai, còn có tạp âm, nhưng càng nhiều lại là tiếng nổ mạnh.

Thật là nước sôi lửa bỏng.

Địch nhân nhiều như vậy siêu anh hùng cũng cản không nổi a.

Cậu nói nếu siêu anh hùng thất bại, chúng ta có thể hay không cũng tao ngộ tập kích.

Nói không chừng.

Bất quá hiện tại người biết tin tức đại chiến New York, không sai biệt lắm đều có chút giác ngộ rồi.

Dựa theo hình thức người ngoài hành tinh như vậy, toàn cầu xâm nhập cũng không phải không có khả năng.

Ống kính lay động đến lợi hại, người cầm ống kính vừa muốn tiến lên, lại có chút sợ hãi muốn lui về phía sau, cho nên ống kính lúc xa lúc gần.

Mày ngược lại là đi lên phía trước a.

Người xem náo nhiệt vĩnh viễn cũng sẽ không thiếu kẻ xúi giục.

Lúc này ống kính đột nhiên hướng lên trên, tiếp theo hình như người quay phim ngã sấp xuống, máy quay cũng ngã xuống mặt đất, theo rắc một tiếng, ống kính tối sầm.

Đây là chuyện người làm sao.

Rốt cuộc làm sao vậy.

Lúc này từ màn hình đen như mực truyền ra thanh âm, một giọng nữ ưu mỹ, hơn nữa càng làm cho khán giả Châu Âu kích động chính là giọng nữ kia nói thế mà lại là tiếng Trung.

Thực xin lỗi, anh không sao chứ.

Tịch tĩnh, tất cả người Châu Âu đều an tĩnh lại, chuyện gì xảy ra.

Chẳng lẽ còn có người Châu Âu bị cuốn vào tai nạn này rồi.

Thanh âm rất êm tai, ở nước Mỹ gặp được sự tình như vậy cũng thật là đáng thương.

Sau đó từ màn hình đen tiếp tục truyền ra thanh âm, bất quá trong tai khán giả lại là đàn ông đang nói tiếng Anh, Cảm ơn, Thượng Đế a, là cô cứu tôi, nữ sĩ xinh đẹp, đó là Kungfu sao.

Là tiếng Anh Sau đó ngắn ngủi tịch tĩnh, đột nhiên một tiếng rống to cự đại khiến người ta chấn vỡ màng tai.

Nha.

Chết đi Chỉ nghe giọng nữ trước đó một tiếng kiều quát, tựa hồ có tiếng xé gió truyền đến, tiếp theo lại là tạp âm.

Rốt cuộc phát sinh chuyện gì rồi, người phụ nữ nói tiếng Trung kia rốt cuộc là lai lịch gì, nơi này toàn là sinh viên đại học, tiếng Anh đơn giản vẫn hiểu, tựa hồ là người phụ nữ kia đã cứu chủ nhân video này.

Bất quá toàn bộ là màn hình đen, anh đến lúc đó cho cái hình ảnh a.

Một người phụ nữ nói tiếng Trung tựa hồ tịnh không phải bị cuốn vào nguy cơ, hơn nữa hình như còn rất lợi hại, nhưng chỉ nghe được thanh âm, không nhìn thấy hình ảnh, giống như là một con mèo đang cào trong lòng bọn họ vậy.

Thượng Đế a, cô thật là lợi hại, nhất định là Kungfu.

Người xem đều sắp bạo tẩu, trong lòng đem tên nhiếp ảnh gia kia mắng vô số lần, mày ngược lại là nhặt cái máy quay lên trước đã a, để mọi người xem xem chủ nhân giọng nữ kia a.

Anh mau rời khỏi.

Có một người đàn ông dùng tiếng Anh nói, Nơi này rất nguy hiểm.

Sau đó người đàn ông kia gọi ra một cái tên, Minh Yên Vi tiểu thư, cô không sao chứ.

Hawkeye tôi không sao, bất quá trên người tôi không còn tên nữa.

Tôi cũng vậy, xem ra chúng ta không thể không tạm thời thối lui khỏi chiến đấu, tôi biết điểm tiếp tế của S.

H.

I. chúng ta cần càng nhiều tiếp tế.

Vậy còn chờ cái gì, đi thôi.

Lại là tịch tĩnh, vừa xem tham gia để kháng người ngoài hành tinh xâm nhập là người phụ nữ Châu Âu tên Minh Yên Vi.

Chương 319

Tuy rằng Hawkeye nói là Yên Vi Minh, nhưng mọi người vẫn biết tên vị nữ chiến sĩ Châu Âu kia.

Quá kính bạo, một chiến sĩ kề vai chiến đấu cùng Hawkeye, thế mà là người Châu Âu, quả thực chính là tin tức bùng nổ.

Tôi nghe được cái gì.

Chúng ta cũng có siêu anh hùng.

Câm miệng, ống kính khôi phục rồi.

Bóng lưng một nam một nữ hai người, toàn bộ cầm trường cung, trước mặt bọn họ đột nhiên xuất hiện hai tên địch nhân ngoài hành tinh.

Chỉ thấy nữ tử tóc đen hơn nữa dáng người kính bạo kia, dùng trường cung làm côn, chuẩn xác đánh vào cằm người ngoài hành tinh, sau đó một cái chuyển thân hoa lệ, song quyền kích xuất, người ngoài hành tinh ngã xuống đất không dậy nổi.

Tạm định, tạm định.

Bởi vì nói gấp gáp, ngay cả giọng quê cũng đi ra, tạm dừng nói thành tạm định.

Đáng tiếc trên màn hình nữ tử đã lại đưa lưng về phía ống kính.

Lùi lại, lùi lại, chúng tôi muốn xem chính diện.

Nhất thời vô số đảng tạm dừng xuất hiện, chỉ vì sát na chuyển thân kia của Minh Yên Vi, tóc dài của cô bay lên, biểu tình nghiêm túc, ánh mắt kiên định, thân thể tràn ngập sức mạnh.

Vừa thấy khuôn mặt Minh Yên Vi, tất cả người Châu Âu, đặc biệt là trạch nam Châu Âu, đốn thời cao hô Châu Âu không chỉ có siêu anh hùng, còn là siêu anh hùng cấp bậc nữ thần xinh đẹp.

Trong nháy mắt cả nước đều sôi trào.

Chủ Thần có thể để lời nói của Luân Hồi Giả bị người thế giới nguyên bản nghe hiểu, cũng không cần phiên dịch.

Vậy thì khi người Mỹ không biết tiếng Trung và người Châu Âu không biết tiếng Anh ở cùng một chỗ, lời của Luân Hồi Giả rốt cuộc có thể để người hai quốc gia đều nghe hiểu hay không đây.

Hiển nhiên là có thể, Chủ Thần có năng lực để lời nói của Luân Hồi Giả biến thành các loại ngôn ngữ.

Khi Luân Hồi Giả nói tiếng Trung, người Châu Âu của thế giới nguyên bản đương nhiên là nghe hiểu, thậm chí không cần Chủ Thần phiên dịch.

Cho nên hiện tại người Châu Âu nhìn thấy trong video, một người nói tiếng Trung lại có thể cùng người Mỹ nói tiếng Anh hào vô chướng ngại giao lưu, không thể không nói rất vi hòa, nhưng hiện tại bọn họ đều xem nhẹ một chút vi hòa này.

Các hiển thân thủ.

New York dưới sự bảo hộ của siêu anh hùng tịnh không có khuynh đảo, nhưng còn có thể bảo trì bao nhiêu thời gian không ai biết.

Số lượng địch nhân ngoài hành tinh rõ ràng quá nhiều, xa xa vượt qua năng lực thừa thụ của siêu anh hùng.

Phải tắt cổng không gian đi.

Đương nhiên biết phải đóng cổng không gian, nhưng hiện tại ai cũng không rảnh, mỗi người đều là đối mặt địch nhân gấp mấy lần năng lực chính mình có thể thừa thụ, thoáng thất thần một chút, New

York sẽ bị triệt để hủy diệt.

Tại tầng cao nhất cao ốc Stark, Sở Hiên đẩy đẩy mắt kính, Là lúc rồi, Lâm Vũ chuẩn bị xong chưa.

Chuẩn bị xong rồi.

Lâm Vũ một đầu tóc ngắn rốt cuộc xuất hiện, bất quá lúc này cô thế mà mặc trang phục Lục Ma Green Goblin, nguyên lai cô là trà trộn vào Tập đoàn Oscorp, cũng trợ giúp Harry Osborn tìm được trang bị Lục Ma.

Kỳ thật ván trượt bay của Lục Ma, là công cụ cơ động Sở Hiên nhất đắc cần có ở thế giới này, cho nên hắn đã sớm để Lâm Vũ đi tiếp cận Harry Osborn.

Lâm Vũ cũng biểu hiện rất ưu tú, đạt được sự tín nhiệm của tiểu Harry, hơn nữa trợ giúp Harry tìm được vũ khí trang bị Lục Ma tư tự khai phát.

Vậy chúng ta bắt đầu đi, thời gian không nhiều.

Vâng.

Lâm Vũ vừa dứt lời, liền xông ra ngoài, bên ngoài Lạc Cơ đang quan thưởng hình ảnh New York bị hủy diệt.

Bom Lục Ma, Lâm Vũ xuống tay không lưu tình.

Oanh, cho dù là Thần, bị bom Lục Ma cao bức xạ nổ trúng, cũng không thể không làm ra tư thế phòng ngự.

Là ai.

Lạc Cơ rất tức giận, bị đánh lén, là ai cũng cao hứng không nổi.

Lâm Vũ không có bất luận lời vô nghĩa gì, chỉ là đem đạn dược trút xuống trên người Lạc Cơ.

Dừng tay, ngươi đây là đang chà đạp tôn nghiêm của Thần, ta muốn giết ngươi.

Quyền trượng Lạc Cơ chỉ một cái, một cỗ lực lượng vô hình liền triều Lâm Vũ đánh tới.

Cũng may trực giác Lâm Vũ cũng rất mạnh, lập tức né tránh, chỉ là tường vách phía sau cô bị oanh sập.

Phàm nhân, ta muốn giết chết ngươi.

Lúc Lâm Vũ và Lạc Cơ đối chiến, Sở Hiên hào vô phí lực đứng ở thiên đài, trang trí cổng không gian bị một cỗ lập trường bảo hộ.

Sở Hiên nhìn thấy vị bác sĩ chế tạo cổng không gian, đã ngất đi.

Lập trường mạnh hơn ta tưởng tượng, bất quá hiện tại là lúc dùng đến năng lực Vạn Từ Vương Magneto rồi.

Sở Hiên đem bốn cái xúc giác cắm vào thiên đài, chống đỡ thân thể chính mình.

Bởi vì năng lực không hoàn toàn, lúc chính mình toàn lực sử dụng năng lực, Sở Hiên cần một tư thế cố định mới được, nếu không dễ dàng ngã sấp xuống, khiến năng lực gián đoạn.

Năng lực Vạn Từ Vương là khống chế từ trường, từ đó diễn hóa ra rất nhiều năng lực khác, tỷ như khống chế kim loại.

A Cho dù không có cảm giác đau, nhưng cảm giác đại não phát trướng lại là thực thực tại tại, giống như quả bóng bay bị bơm không khí vậy.

Vô dụng thôi.

Bác sĩ bị Lạc Cơ khống chế hiện tại tỉnh lại, không thể không nói năng lực khống chế người của Lạc Cơ rất kém cỏi, thuật khống chế chỉ cần đã chịu chấn động kịch liệt sẽ giải khai, Lực trường Vũ Trụ

Ma Phương không ai có thể giải khai.

Sở Hiên không nói gì, hắn hiện tại phải tụ tinh hội thần, từ trường của hắn đã chạm tới kim loại bên trong rồi, hiện tại hắn chỉ cần đem máy móc và Vũ Trụ Ma Phương phân ly là có thể.

Không thể không nói sức mạnh Vũ Trụ Ma Phương rất mạnh, thoáng có sai sót gì, toàn bộ cổng không gian có khả năng đều sẽ nổ tung.

Nhưng Vũ Trụ Ma Phương cần thiết phải nắm giữ trong tay chính mình mới được, Luân Hồi Giả cần quyền nói chuyện lớn hơn, mà Vũ Trụ Ma Phương là trù mã thích hợp nhất.

Ngay tại lúc Sở Hiên sắp thành công, đột nhiên đầu bên kia cổng không gian trống rỗng, mà kẻ xâm nhập ngoài hành tinh trên bầu trời New York đột nhiên gia tốc, rời xa cổng không gian.

Địch nhân trùng kích tựa hồ đình chỉ, nhưng các siêu anh hùng có thể cảm thụ được tựa hồ có thứ gì đó muốn từ trong cổng không gian xông ra, rất cường đại.

Đây là.

Lạc Cơ rất mẫn cảm nhận được, một năng lượng tựa như thái sơn áp đỉnh, hắn rất quen thuộc đó là sức mạnh của Diệt Bá Thanos.

Diệt Bá rốt cuộc vẫn là ra tay, bất quá đây chẳng qua là chào hỏi, chiến đấu chân chính sẽ bắt đầu vào lúc hắn đến Trái Đất.

Lạc Cơ không có dũng khí lưu lại, lập tức liền từ cao ốc Stark bay ra ngoài.

Không khí đang bất an táo động, thậm chí ngay cả trọng lực cũng phát sinh thay đổi.

Sở Hiên.

Lâm Vũ bay đến thiên đài, Chúng ta mau đi thôi, có thứ gì đó sắp tới rồi.

Nhưng Sở Hiên không nghe, hắn cần Vũ Trụ Ma Phương.

Lâm Vũ nhìn thấy bác sĩ, đem ông ta đỡ dậy.

Người ở cao ốc Stark chỉ cảm giác thân thể chính mình không tự chủ được muốn bay lên, trọng lực tựa hồ từ trên người bọn họ biến mất.

Sở Hiên.

Lâm Vũ đỡ bác sĩ bán hôn mê, lại một lần nữa kêu lên.

Xuyên qua vũ trụ, xuyên qua cổng không gian, sức mạnh của Diệt Bá lần đầu tiên truyền đến Trái Đất.

Sở Hiên Oanh Cao ốc Stark biến mất, không chỉ là cao ốc Stark, tất cả cao ốc xung quanh đều biến mất.

Một cái nắm đấm to lớn vô cùng, từ trong cổng không gian đánh ra, sau đó rơi xuống trên Trái Đất.

Cả Trái Đất đều bị chấn động, mà nơi trực tiếp bị nắm đấm đánh trúng, hoàn toàn biến thành một cái hố động, hố động khổng lồ đường kính năm sáu trăm mét, sâu trăm mét.

Cao ốc, đường cái, thảm cỏ toàn bộ biến mất trong hố động.

Sở Hiên Lâm Vũ lo lắng hô, nhưng không có nhận được bất luận cái gì hồi ứng.

Cổng không gian biến mất, trang trí cổng không gian và Vũ Trụ Ma Phương cũng biến mất, thậm chí ngay cả Sở Hiên đều biến mất.

Bất quá hắn nhất định chưa chết, bởi vì Lâm Vũ còn ở đây.

Chỉ là quan tâm tắc loạn, Lâm Vũ điên cuồng tìm kiếm Sở Hiên trong phế tích.

Chiến đấu đã tiếp cận hồi kết, thị dân New York quan tâm thành phố bọn họ, nhân dân nước Mỹ quan tâm tổn thất quốc gia bọn họ.

Mà nhân dân quốc gia khác xem kịch thì xem kịch, tự nguy thì tự nguy.

Mà ở Châu Âu, tất cả mọi người đều đang vì một vị cô nương tên là Minh Yên Vi mà điên cuồng.

Video mới nhất, nguyên lai không chỉ là một người Châu Âu, mà là một tiểu đội siêu anh hùng lấy người Châu Âu làm chủ.

Video rất mơ hồ, bất quá đại thể còn có thể nhìn rõ, có người Châu Âu có người nước ngoài, có nam có nữ.

Chương 320

Là các vị Trung Châu Đội lại tụ tập đến cùng nhau.

Tác giả đoạn video này là người Hoa tại Mỹ, fan trung thành của siêu anh hùng, sau khi nhìn thấy video, không màng nguy hiểm, xuyên qua phong tỏa trộm tiến vào chiến trường New York, sau đó phí tận tâm tư mới tìm được Minh Yên Vi, hơn nữa một đường đi theo, cuối cùng mới quay được hình ảnh trân quý này.

Hình ảnh thương lương mà lại có sức sống.

Tất cả đội viên Trung Châu Đội đều phủ lên một tầng khói thuốc súng, y phục cũng có chút tổn hại, hơn nữa giống như Trịnh Xá càng là cả người đầy máu, vừa thấy chính là trải qua ác chiến.

Phía trên phế tích một tòa kiến trúc, Luân Hồi Giả hoặc ngồi hoặc đứng, tất cả mọi người đều rất trầm tĩnh.

Tựa hồ đang hồi vị quá trình chiến đấu, lại tựa hồ đang thể vị sinh mệnh trân quý sau chiến tranh.

Sau đó Trịnh Xá đem cây gậy cắm xuống đất, khí lực to lớn, thế mà đem cây gậy không có mũi nhọn cắm vào mặt đất xi măng.

Chúng ta còn sống, ha Trịnh Xá nở nụ cười.

Bá Vương đem pháo sáu nòng ném xuống đất, kinh khởi bụi mù, đi đến bên cạnh Trịnh Xá, ôm lấy cổ Trịnh Xá, Đúng, chúng ta còn sống.

Không khí lập tức liền hoạt bát hẳn lên, Chúng ta còn sống.

Một câu chúng ta còn sống mộc mạc, nói hết sự gian tân của anh hùng.

Tuy rằng bọn họ không phải tự nguyện đi ra bảo hộ nhân loại, nhưng bọn họ hiện tại trong mắt người khác chính là anh hùng.

Vô số người trong nước bị cảm động, tựa hồ siêu anh hùng của bọn họ tịnh không thời thượng như những siêu anh hùng nước Mỹ kia, nhưng lại càng thêm tiếp đất gần gũi.

Đi lên phỏng vấn bọn họ a.

Khán giả kích động nói, mà chủ nhân máy quay tựa hồ cũng nghe được tiếng hô, chuẩn bị tiến lên.

Đột nhiên, từ ngoài màn hình truyền đến một thanh âm non nớt, Này, anh đang làm cái gì.

Màn hình vừa chuyển, xuất hiện một tiểu oa nhi phấn điêu ngọc trác, nói cũng là tiếng Trung, cái này ngược lại làm khán giả sửng sốt.

Chẳng lẽ là con gái vị anh hùng nào.

Không thể nào.

Đại chiến còn mang theo con gái.

Anh đang quay trộm.

Tiểu muội muội đừng nói bậy, anh không phải quay trộm.

Thanh âm tác giả video.

Chúng tôi không có đồng ý đương nhiên chính là quay trộm, được rồi muốn quay thì tiếp tục quay đi, tôi sẽ không nói cái gì đâu, bất quá chờ chúng tôi bày xong tạo hình đã, anh hãy quay.

Ống kính lại đen, một đại ba nhân cán sự việc của người lớn tiếp cận.

Chờ mấy phút, chỉ nghe thấy tác giả video không ngừng kinh hô, cái gì Thượng Đế a, Như Lai a, Quan Âm tỷ tỷ a, tóm lại thần minh cổ kim trung ngoại đều bị hắn gọi một lần.

Sau đó mặt tác giả video xuất hiện trong video.

Ta đi, ai muốn xem tác giả anh a.

Mau cho chúng tôi xem đặc tả siêu anh hùng a.

Bất quá tác giả rất kích động, Mọi người nhất định sẽ không tin tưởng tôi nhìn thấy cái gì đâu, quá chấn kinh.

Hiện tại tôi đã về nhà rồi, bởi vì nguyên nhân nào đó, video của tôi đến đây là kết thúc, bất quá mọi người đừng lo lắng, hạch bạo cao năng hình ảnh bùng nổ năng lượng cao sắp sửa công bố.

Màn hình lại đen một cái.

Mẹ kiếp, làm trò gì vậy.

Khán giả thật muốn xông vào trong màn hình đánh tác giả, nhưng bọn họ rất nhanh liền an tĩnh lại.

Bởi vì cuối video, xuất hiện một tấm ảnh chụp, định cách cả hình ảnh, một tấm ảnh chụp vô cùng rõ ràng.

Sa Chức bay giữa không trung, xử tại vị trí trung gian, phía sau lưng cô hai bên là Trịnh Xá, Sở Hiên đương nhiên không sao, Bá Vương Linh Điểm đứng ở cuối cùng, ở giữa còn có tất cả người Trung Châu Đội, bao gồm Trương Kiệt và tất cả người nhân tạo.

Chính là bởi vì Trương Kiệt bị thuấn di tới, mới làm tác giả video chấn kinh như vậy.

Một tấm ảnh chụp đại gia đình Trung Châu Đội, ân, thiếu một cái Đỗ Lan, một tấm ảnh chụp di túc trân quý.

Trong thời đại truyền thông phát triển như hiện nay, nói tin tức là vô khổng bất nhập chỗ nào cũng lọt vào cũng không phải là quá lời.

Tuy chính phủ Mỹ muốn phong tỏa tin tức về trận đại chiến New York, nhưng đôi mắt của nhân dân vẫn sáng như tuyết.

Chuyện lớn như vậy xảy ra ở New York, trên mạng sớm đã náo nhiệt rồi, người của chính phủ muốn chặn cũng không chặn nổi.

Hơn nữa, không chỉ là vấn đề tin tức, còn có rất nhiều vật phẩm ngoại hành tinh bị người dân tư tàng.

Tóm lại hiện giờ chính phủ Mỹ đang đau đầu nhức óc, đồng thời còn phải đối mặt với nguy cơ khổng lồ trong vũ trụ, quả thực khiến người ta phát điên.

Toàn bộ thành viên chủ chốt của Trung Châu đội đều còn sống, bất quá đây thực ra cũng chẳng phải tin tức tốt lành gì.

Điều này có nghĩa là Chủ Thần sẽ còn tìm đủ mọi cách để khiến bọn họ phải đi mạo hiểm.

Trong trận đại chiến New York, biểu hiện của Trung Châu đội rất tốt, gần như có thể nói là không thua kém gì các siêu anh hùng, cho nên điểm thưởng nhận được cũng không ít.

Tuy nhiên, vượt qua được trận này, vẫn còn những chiến dịch lớn hơn đang chờ bọn họ ở phía trước.

Mỗi người một tấm ảnh.

Sa Chức đưa cho mỗi thành viên Trung Châu đội một tấm ảnh chụp chung mang đầy ý nghĩa kỷ niệm trước đó.

Tại sao lại làm loại chuyện vô nghĩa này.

Người lên tiếng không phải là Sở Hiên, mà là Lâm Vũ.

Phải nói rằng Lâm Vũ do Sở Hiên chế tạo ra trông càng giống một cỗ máy chỉ biết nghe lệnh hơn, còn nghiêm túc hơn cả Sở Hiên.

Đương nhiên là vì tôi thích.

Sa Chức đáp, Được rồi, mọi người hãy giữ kỹ nhé.

Có lẽ thế giới Chủ Thần rất nguy hiểm, ngay cả tôi và cha cũng không thể xác định cuối cùng ai trong các bạn có thể sống sót.

Nhưng chuyện đó có quan hệ gì đâu.

Đời người sống trên đời, chẳng qua trăm năm, sống sao cho đặc sắc mới coi là không uổng kiếp này.

Mọi người cũng không cần vì sợ bị Chủ Thần trừng phạt xóa sổ mà kinh hãi, ai rồi cũng sẽ chết, vậy tại sao các vị không khoát đạt hơn một chút.

Sa Chức, cô đừng nói những lời xui xẻo như vậy.

La Lỵ nắm tay Trịnh Trá, có chút trách cứ.

Tôi không có ý làm mọi người mất hứng, tôi cũng biết các bạn đều không muốn chết, cũng không muốn người thân bên cạnh mình phải chết.

Sa Chức cười nói, sau đó ánh mắt cô quét qua tất cả mọi người, Theo tôi thấy, ở không gian Chủ Thần, sống và chết thực ra không phải vấn đề lớn nhất, làm thế nào để trở nên mạnh mẽ hơn mới là mục đích chính.

Trịnh Trá, còn cả các vị nữa, phải nói rằng mục tiêu hiện tại các bạn đặt ra thực sự là quá thấp.

Sống sót.

Loại mục tiêu này hiện tại xin hãy quên nó đi.

Sắc mặt Trương Kiệt có chút khó coi, hắn vẫn luôn lấy sống sót làm mục đích, hiện tại lại bị một con nhóc lừa đảo phủ định, Nếu chết rồi thì cái gì cũng không còn, càng đừng nói gì đến những mục tiêu khác.

Có lẽ ở thế giới hiện thực thì đúng là như vậy, nhưng thưa các vị, các vị hiện đang ở không gian Chủ Thần, thế giới của Chủ Thần.

Chủ Thần không phải muốn giết chết các vị, thứ nó cần là áp bách các vị tiến hóa.

Sự đốn ngộ giữa ranh giới sinh và tử mới là kết quả nó muốn thấy.

Phải nói rằng cách làm này rất khốn nạn, nhưng cũng rất thành công.

Sa Chức nói, Hiện tại mọi người đều biết cuộc chiến tranh vũ trụ tàn khốc nhất sắp đến rồi, đến lúc đó sức mạnh của các vị quả thực có thể bỏ qua không tính.

Cơ sở của chiến tranh vũ trụ là thương vong hàng vạn người, một cá nhân là nhỏ bé không đáng kể như thế, một con tàu bị bắn hạ, có khả năng sẽ có hàng ngàn người biến thành bụi trần vũ trụ.

Loại tràng diện đó trừ khi là vũ lực cá nhân đỉnh cấp, bằng không cũng chỉ có thể như con kiến lái phi thuyền giãy giụa trong vũ trụ mà thôi.

Mọi người đều thấy Chủ Thần đã xóa bỏ hạn chế khu vực hoạt động, cho nên Chủ Thần rất có khả năng biên chế mọi người vào hạm đội vũ trụ.

Đến lúc đó tất cả mọi người đều sẽ ở trong vũ trụ, không đường có thể trốn.

Cho nên hiện tại tôi muốn nói cho các vị biết thái độ chính xác để đối mặt với cái chết.

Chết còn có tư thế chính xác sao.

Tất cả mọi người đều thầm phỉ nhổ trong lòng.

Đến vũ trụ, khi hạm đội song phương khai hỏa, việc các vị cần làm chính là tụ tinh hội thần làm tốt việc của mình, sau đó trong thời gian rảnh rỗi thì cầu nguyện mình đừng xui xẻo đến mức bị pháo hỏa bắn trúng.

Sa Chức dùng giọng điệu nói đùa để nói ra sự thật tàn khốc này.

Đùa gì vậy, lại bảo chúng tôi cầu nguyện.

Trương Kiệt khó chịu nói, Chẳng lẽ chúng tôi ngay cả vận mệnh của chính mình cũng không nắm bắt được sao.

Kiệt ca.

Na Nhi ôm lấy vai Trương Kiệt, muốn an ủi hắn.

Thực ra các vị ngay khi vừa đến thế giới Chủ Thần đã có sự lựa chọn rồi.

Lời của Sa Chức khiến mọi người đều ngẩn ra, họ không nhớ mình có sự lựa chọn nào.

Lựa chọn gì.

Một lựa chọn đơn giản, chọn trật tự, hay là chọn hỗn độn.

Sa Chức nói, Rất hiển nhiên các vị đều đã chọn trật tự, hoặc có thể nói Trương Kiệt đã thay mặt các vị chọn trật tự, mà từ bỏ hỗn độn cách dễ dàng sinh tồn nhất trong thế giới Chủ Thần.

Chương 321

Cái gì trật tự, cái gì hỗn độn.

Tôi giúp mọi người lựa chọn lúc nào.

Phải nói Trương Kiệt vô cùng thích hợp đi nói tướng thanh hài kịch, rất hợp làm người tung hứng.

Đủ các loại phối hợp, các loại thừa tiếp.

Rất đơn giản, hỗn độn chính là phớt lờ hết thảy pháp luật và đạo đức, vì lợi ích của bản thân mà biến tất cả những người khác thành công cụ để đoạt thủ lợi ích, tất cả mọi người đều là quân cờ có thể vứt bỏ.

Loại người đó sẽ không mở rộng cõi lòng với bất kỳ ai, nhưng loại người không từ thủ đoạn, không có giới hạn này lại chính là kẻ có thể sống được lâu nhất.

Cho nên đôi khi tôi nghĩ, không gian Chủ Thần có phải tồn tại để bồi dưỡng đại ác ma hay không.

Còn tương phản với hỗn độn, ví dụ như các vị, tuy cá nhân đều có ý kiến khác nhau, nhưng lại vô cùng dân chủ, có thể nói là hình thu nhỏ của một xã hội.

Các vị biết đoàn kết, nhưng thường thường đồng đội của các vị lại trở thành nguyên nhân thất bại chủ yếu.

Bởi vì tất cả đội viên không thể nào toàn bộ đều vô cùng mạnh mẽ, cho nên kẻ yếu sẽ liên lụy kẻ mạnh, nhưng kẻ mạnh vẫn sẽ tự nguyện chiếu cố kẻ yếu.

Đây không phải ngụy thiện, mà là xuất phát từ yêu cầu đạo đức của bản thân, là tượng trưng của trật tự.

Người hỗn độn vì bản thân sẽ không tiếc giết sạch tất cả mọi người trừ mình ra, chiếm tất cả tài nguyên làm của riêng, cho nên sẽ nhanh chóng trở nên mạnh mẽ.

Mà đội ngũ trật tự sẽ có tình cảm riêng, sẽ trở thành bạn bè, vì chiếu cố đối phương mà trở nên bước đi khó khăn, như đi trên băng mỏng.

Sa Chức nói rất có đạo lý, ít nhất là giống với những gì Sở Hiên nghĩ.

Hắn đã sớm cân nhắc qua chuyện này, nhưng loại chuyện này không thích hợp đề xuất ra.

Bởi vì có lẽ trước đó không ai có suy nghĩ như vậy, nhưng một khi biết còn có một phương thức sinh tồn như thế, nói không chừng sẽ thực hiện theo.

Mặc dù Sở Hiên không sợ hãi bất kỳ tính toán nào, nhưng so với hỗn độn, hắn thích trật tự hơn, đây là vấn đề sở thích cá nhân, giống như hắn thích câu cá vậy.

Trịnh Trá ngẩn người, hắn chưa bao giờ nghĩ tới thủ đoạn hắc ám như vậy.

Hiện tại nghĩ lại lúc mình mới vào, nếu Trương Kiệt thực sự ép buộc mình làm mồi nhử hay gì đó, mình quả thực cũng chỉ là cá nằm trên thớt mặc người chém giết.

Nghĩ đến đây, Trịnh Trá cảm kích nhìn sang Trương Kiệt.

Cái nhìn này làm Trương Kiệt có chút ngượng ngùng, hắn ban đầu đúng là có từng nghĩ đến việc giết chết kẻ phá hoại kịch bản là Trịnh Trá.

Thực ra chỉ có thể nói giới hạn của Trương Kiệt quá rộng, hoặc nói hắn thực sự là một người tốt.

Thực sự sẽ có người như vậy sao.

Vì bản thân mà không coi tất cả mọi người là người.

La Ly sợ hãi hỏi, lúc cô qua đời chẳng qua chỉ là một học sinh, vẫn chưa từng thấy sự hắc ám của xã hội.

Đương nhiên cũng không biết ở không gian Chủ Thần, loại hắc ám này có thể bị phóng đại vô số lần.

Không ai nói cho La Ly biết, loại người này không chỉ có, mà còn có rất nhiều.

Người của Trung Châu đội đều có một trái tim theo đuổi quang minh, cho nên bọn họ không muốn nói cho La Ly biết về sự hắc ám tàn khốc.

Dường như tất cả những điều này đều vô cùng phù hợp với một trong những tín điều của Sát Thủ Liên Minh: Hành sự trong bóng tối, phục vụ cho ánh sáng.

Cho nên mọi người đã lựa chọn làm một người tốt, vậy thì hiện tại hãy làm tốt chuẩn bị hiến thân vì Địa Cầu, vì nhân loại đi.

Các vị hiện tại đã không còn là luân hồi giả yên lặng vô danh nữa, mà là siêu anh hùng trên Địa Cầu này.

Bất kể tương lai thế nào, dũng khí của các vị sẽ lưu lại trường cửu trong lòng mọi người.

Đây cũng là nguyên nhân Sa Chức cho người công bố ảnh của Trung Châu đội, để bọn họ không có gì hối tiếc, có thể tráng lệ mà tỏa sáng một lần.

Đương nhiên rồi, tuy có vẻ như đang dựng cờ tử vong death flag, nhưng chỉ cần vận khí đủ tốt, vẫn sẽ không thực sự bị Chủ Thần chỉnh chết.

Câu này Sa Chức không nói ra.

Chính phủ trù kiến Quân đoàn Vũ trụ.

Đây chẳng qua là một ngày rất bình thường, lại vì một tin tức mà trở nên không còn phổ thông nữa.

Mấy ngày trước, tin tức về đại chiến New York đã dần dần hạ nhiệt, nhưng một tin tức thế này xuất hiện, bất kể thật giả, lại tụ tập ánh mắt của tất cả mọi người lên người những kẻ xâm lược ngoài hành tinh.

Quân đoàn Vũ trụ có phải để đối phó với kẻ xâm lược ngoài hành tinh xuất hiện trước đó không.

Thế là chính phủ nhận được vô số điện thoại tư vấn.

Lại bị truyền thông hố rồi.

Tuy trù kiến Quân đoàn Vũ trụ là sự thật, nhưng không có quốc gia nào dám đại đại liệt liệt tuyên bố.

Thế nhưng những phóng viên vô khổng bất nhập vẫn nghe được phong thanh, hơn nữa chút nào cũng không nhận thức được lực ảnh hưởng của tin tức này.

Đặc biệt là sau đại chiến New York, sau khi mọi người ý thức được sự tồn tại của người ngoài hành tinh.

Đầu to ra rồi.

Tiểu Lạt Tiêu Pepper sắp phát điên, bởi vì cô suốt ngày phải nhận vô số điện thoại, hỏi xem Tập đoàn Stark có phải cũng tham dự vào kế hoạch Quân đoàn Vũ trụ hay không.

Tony chuyên tâm nghiên cứu Gundam, cho nên những việc vặt vãnh này đều là Tiểu Lạt Tiêu làm, quả thực là muốn mệt chết người, Tony, có rất nhiều công ty muốn hợp tác với chúng ta để cung cấp vũ khí cho Quân đoàn Vũ trụ.

Được mà.

Tony nhìn bản thiết kế, ngay cả đầu cũng không quay lại liền đáp ứng.

Nhưng chúng ta hiện tại căn bản không nhận được đơn đặt hàng của quân phương.

Tiểu Lạt Tiêu muốn bạo tẩu, thế này không phải muốn làm công ty phá sản sao.

Thân ái, hiện tại Địa Cầu chúng ta đang đối mặt với nguy cơ khổng lồ, chúng ta đang thiếu thời gian, cho nên nếu bọn họ nguyện ý hợp tác, đương nhiên có thể gia nhập, chỗ anh có đủ công việc cho bọn họ làm.

Về phần vốn liếng, em không cần lo lắng, chỉ cần nắm giữ tất cả những kỹ thuật này, hai mươi năm sau, không, năm mươi năm sau đều sẽ là của Tập đoàn Stark chúng ta.

Tony hiện tại lo lắng nhất chính là không có thời gian, Gundam cần gia công không ít thứ, muốn thành hình trong hai tháng thực sự là có chút khó khăn.

Đã có nhiều đồng nghiệp nguyện ý giúp đỡ như vậy, đương nhiên là tốt nhất rồi.

Tiểu Lạt Tiêu thở dài một hơi, người yêu của mình đã đưa ra quyết định vô cùng mạo hiểm, nhưng cô nguyện ý ủng hộ.

Cho dù Tony phá sản, cô cũng sẽ không rời khỏi bên cạnh anh.

Tin tức Mỹ muốn xây dựng Quân đoàn Vũ trụ cũng truyền đến các quốc gia khác, đại đa số quốc gia đều kinh hô đế quốc Mỹ quả nhiên là bất khả chiến bại.

Mà ở Châu Âu, cư dân mạng Việt Nam vừa mới ăn mừng bọn họ có tiểu đội siêu anh hùng thuộc về mình, liền lập tức nhận được tin tức này, thực sự khiến người ta vui không nổi.

Vẫn là ký túc xá fan hâm mộ trường đại học siêu anh hùng kia, nhưng hiện tại trong ký túc xá dán đầy ảnh của Trung Châu đội, có ảnh chụp chung, cũng có ảnh đơn, trong đó poster của Minh Yên là nhiều nhất.

Còn tưởng rằng chúng ta có tiểu đội siêu anh hùng thì có thể đuổi kịp Mỹ rồi chứ.

Không ngờ người ta là lái xe, chúng ta vẫn là đi chân trần chạy bộ.

Nói cũng không thể nói như vậy, hiện tại không phải cũng rất tốt sao.

Hơn nữa chúng ta bất thình lình có tiểu đội siêu anh hùng, nói không chừng chúng ta cũng có kế hoạch Quân đoàn Vũ trụ thì sao.

Ngay cả kẻ xâm lược ngoài hành tinh cũng xuất hiện rồi, rất nhiều quốc gia chúng ta đều đang chuẩn bị Quân đoàn Vũ trụ.

Có điều Mỹ lần này lại vớ được món hời, kỹ thuật của người ngoài hành tinh đều rơi xuống nước Mỹ cả rồi.

Tôi thấy lúc Superman đến Mỹ, Mỹ đã chuẩn bị Quân đoàn Vũ trụ rồi, chỉ là lần này vì chính diện đánh một trận với người ngoài hành tinh, cho nên mới bày kế hoạch vốn dĩ trong bóng tối ra ngoài sáng.

Chỉ mong lần này đừng bị bỏ xa là tốt rồi, nếu tiến quân vào vũ trụ cũng bị Mỹ bỏ xa một đoạn dài thì quốc gia chúng ta thật sự không còn dư địa để trở mình nữa.

Chuyện phiếm của học sinh không bàn tới, nhân viên nghiên cứu tinh anh của Việt Nam toàn bộ đều mang quầng thâm mắt, liên tục mười mấy ngày làm việc cường độ cao quả thực là muốn đòi mạng người, bất quá kỹ thuật phi thuyền khắc tinh vẫn còn rất nhiều điểm khó khăn chưa đột phá, hơn nữa liên hệ các quốc gia khác, bọn họ cũng gặp khốn cảnh không sai biệt lắm.

Mà tiến triển của Mỹ là nhanh nhất, nhưng cũng chẳng qua là làm theo lời Superman mà thôi, cũng không tính là hiểu thấu đáo.

Ngay lúc tiến độ phi thuyền của quốc gia bị đình trệ, Sa Chức phân thần đi tới nơi này, mang đến chuyển cơ cho tất cả.

Tại S.

H.

I.

Người Nhện Spider Man tóm được Loki đang trốn đi, Chào mọi người, tôi mang đến cho mọi người món quà này.

Người Nhện vô cùng đắc ý, kẻ đầu sỏ gây tội đại chiến New York lại bị một học sinh trung học như cậu tóm được, còn có gì thành tựu hơn cái này chứ.

Loki.

Thor quyết định đưa Loki về Thần Vực.

Người Nhện ở trên phi thuyền S.

H.

I. nhìn đông nhìn tây, Ngầu quá, đây là thiết bị bay ngầu nhất tôi từng thấy.

Ngầu hơn máy bay nhiều.

Đây là cái gì.

Nhện nhỏ đối với cái gì cũng rất tò mò.

Chương 322

Người Nhện, hôm nay cậu không cần đi học sao.

Sa Chức đột nhiên xuất hiện trước mặt Người Nhện.

Đừng nhắc nữa, Superman, Iron Man bọn họ đột nhiên đều không rảnh xuất động, cả New York đều phải dựa vào một mình tôi bảo vệ, tôi sắp bận chết rồi.

Tôi đã xin nghỉ phép dài hạn, học kỳ này đều có thể không cần đi học, chỉ cần thông qua kỳ thi lên lớp là được.

Người Nhện nói, cậu và Sa Chức cũng coi như là người quen, đối với sự mạnh mẽ của Sa Chức, cậu sẽ không bao giờ quên.

Hơn nữa Sa Chức còn nói cho Người Nhện biết chân tướng về cái chết của chú cậu.

Người Nhện không đi tìm Người Cát Sandman tính sổ, bởi vì cậu là siêu anh hùng, cũng có một trái tim khoan thứ, dù sao Người Cát hiện tại cũng đang ở trong tù.

Đã không cần đi học, vậy có ngại giúp tôi một việc nhỏ không.

Sa Chức cười gian xảo.

Người Nhện chỉ cảm thấy lông tóc dựng đứng.

Chuyện trên Địa Cầu khoan hãy nói, xem Đỗ Lan đang làm cái gì trên sao Mộc.

Đem sao Mộc cải tạo thành bom hố đen, cho dù là Đỗ Lan cũng phải suy nghĩ một biện pháp tốt, cuối cùng vẫn là tĩnh tâm lại từ từ làm.

Cái này bao giờ mới xong đây.

Mặc giáp sinh hóa, Đỗ Lan đã cảm thấy công việc lặp đi lặp lại thật vô vị.

Dùng Luyện kim thuật cải tạo, nhưng Luyện kim thuật vẫn chưa tinh diệu đến mức có thể một phát cải tạo một hành tinh, cho nên chỉ có thể làm từng bước một, Thực là quá nhàm chán.

Đỗ Lan thở dài một hơi, quay đầu lại nhìn, mới làm được vài vạn cây gậy kim loại khổng lồ.

Mỗi một cây gậy đều cao bằng tháp Karin trong thế giới Dragon Ball, quả thực là cao không thấy đỉnh.

Đợi đến lúc bom hố đen phát động, những cây cột này đều sẽ đâm vào trung tâm sao Mộc, thông qua việc nén tinh hạch để chế tạo hạch đạn.

Một loại thủ đoạn đơn giản bạo lực.

Lại xong một cây.

Ít nhất phải có mấy ức cây cột như vậy, quả thực là việc khổ sai.

Tiếp tục làm, Đỗ Lan hai tay vỗ một cái, sau đó ấn xuống mặt đất, một cây cột sẽ xuất hiện.

Đột nhiên Đỗ Lan cảm giác được dị dạng, dường như dưới lòng đất có thứ gì đó đang trào ra.

Lùi lại.

Không chút do dự.

Một luồng phun trào màu xanh lam từ dưới lòng đất vọt lên.

Đỗ Lan kỳ quái nhìn luồng phun trào hạt này, dường như không bình thường.

Các hạt phun ra cũng không tản đi, mà tụ tập giữa không trung, từ từ hình thành một hình người.

Hoàn toàn màu xanh lam, một hình người không mặc quần áo.

Có điều cũng không phải nhân loại, bởi vì bóng người kia không chỉ không mặc quần áo, mà toàn thân còn là huỳnh quang xanh lam, một cái đầu trọc màu xanh to đùng.

Nhưng Đỗ Lan biết bóng người màu xanh lam này.

Bác sĩ Manhattan.

Đỗ Lan kinh ngạc nói.

Nếu nói Đỗ Lan sử dụng năng lượng trong vũ trụ để tái tạo cơ thể, thì Bác sĩ Manhattan Dr.

Manhattan chính là được cấu thành từ những hạt cơ bản nhất tạo nên năng lượng.

Ừm, thiết lập chính là nói như vậy.

Nghĩa là cơ thể Bác sĩ Manhattan được tạo thành từ những hạt nhỏ nhất mà vật chất trên thế giới có thể phân giải được, vô cùng bá đạo.

Mấy cái như dự đoán tương lai, chết đi sống lại chẳng qua là chuyện vặt, còn có đủ loại xuyên qua thế giới, sáng tạo và hủy diệt vũ trụ, hoàn toàn là thần.

Ở thế giới này, Chiến tranh Lạnh đã kết thúc, Bác sĩ Manhattan đã giết chết người bạn thân muốn vạch trần nền hòa bình giả dối là Rorschach La Hạ, sau đó liền rơi vào trầm ngủ ở sao Mộc, mãi đến hiện tại bị Đỗ Lan đánh thức.

Bác sĩ Manhattan nhìn Đỗ Lan, lại nhìn những cây cột kim loại sau lưng Đỗ Lan, cuối cùng ánh mắt rơi vào người Đỗ Lan, Tôi không nhìn thấy quá khứ của cậu.

Đỗ Lan ngẩng đầu nhìn Bác sĩ Manhattan đang bay giữa không trung, Có thể đứng xuống trước mặt tôi rồi nói chuyện không.

Bác sĩ Manhattan rất phối hợp hạ xuống, Cậu biết tôi.

Giọng điệu vô cùng khẳng định.

Biết, biết chứ, Bác sĩ Manhattan đại danh đỉnh đỉnh mà.

Đỗ Lan nói, Sao ông lại ở trên sao Mộc.

Không có nguyên nhân.

Bác sĩ Manhattan không mặc quần áo, toàn thân trên dưới tỏa ra ánh sáng xanh vằng vặc, Cậu muốn nén sao Mộc thành hố đen.

Lại là giọng điệu vô cùng khẳng định.

Đối với Bác sĩ Manhattan mà nói, rất ít khi có nghi vấn, hắn đều có thể nhìn thấy.

Không sai, nhưng mà Bác sĩ, ông có thể mặc quần áo vào không.

Đỗ Lan cảm giác mắt mình sắp mù rồi.

Tôi cũng không thấy có quan hệ gì.

Bác sĩ Manhattan nói.

Ông không thấy sao, cũng phải suy nghĩ cho đôi mắt của tôi chứ.

Đỗ Lan cạn lời.

Bác sĩ Manhattan lần đầu tiên gặp người mà mình không nhìn rõ quá khứ, cho nên cũng có chút hứng thú, bèn mặc vào một chiếc quần lót.

Tên cuồng phô dâm, Đỗ Lan thầm mắng.

Nhưng Bác sĩ Manhattan lại có tâm linh cảm ứng, suy nghĩ của Đỗ Lan vẫn bị hắn nghe được.

Đọc tâm và đọc ký ức không giống nhau, đọc tâm là đọc suy nghĩ của đối phương, nếu ký ức không hiện lên thì cũng không đọc được.

Bác sĩ Manhattan có biện pháp đọc ký ức người khác, nhưng hắn khinh thường đi đọc, bởi vì hắn liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu quá khứ và tương lai của con người.

Có điều quá khứ của Đỗ Lan trước mắt lại không nhìn thấy, Bác sĩ Manhattan chỉ có thể đạt được một kết luận, Đỗ Lan này đến từ một vũ trụ không thông thường.

Nhìn lại lần nữa, sao Mộc dưới chân mình đã biến mất, nói cách khác sao Mộc cuối cùng vẫn bị làm thành bom hố đen.

Tôi lần đầu tiên nhìn thấy sinh mệnh thể như cậu, tương tự với tôi.

Đúng vậy đúng vậy, hiện tại xin nhường đường, tôi còn rất nhiều việc phải làm.

Đỗ Lan nói.

Bác sĩ Manhattan không nói chuyện, chỉ đi theo sau lưng Đỗ Lan nhìn động tác của Đỗ Lan.

Trong mắt Manhattan, dòng năng lượng chảy trong cơ thể Đỗ Lan hoàn toàn hiện rõ.

Từ ngực Đỗ Lan dường như có một thứ khiến người ta không thể nhìn thấu đang cung cấp năng lực liên tục không ngừng cho người trước mắt.

Luyện kim thuật của Đỗ Lan cũng làm Bác sĩ Manhattan cảm thấy quen thuộc, loại năng lực này, hắn cũng có.

Năng lực của Bác sĩ có thể phân giải bất kỳ vật chất nào, đồng thời tái tổ hợp lại.

Nhưng Luyện kim thuật là một loại năng lực lợi dụng năng lượng để tái tạo vật chất, cũng không thể phân giải nguyên tử thêm nữa, vẫn chưa làm được điểm đá thành vàng, biến nước thành dầu.

Mà Bác sĩ Manhattan là trực tiếp phân giải hạt vật chất rồi tái cấu trúc, có thể phân chia nguyên tử cho đến khi phân giải thành hạt nhỏ nhất.

Cho nên mấy chuyện như điểm đá thành vàng cũng là việc rất đơn giản.

Cậu có thể tiến hành phân giải nguyên tử thêm nữa, như vậy tốc độ kiến trúc sẽ nhanh hơn nhiều.

Bác sĩ Manhattan vốn là đang nhìn, nhưng vẫn lên tiếng.

Đỗ Lan cảm thấy Manhattan loại người mà trong mắt Đỗ Lan chính là siêu cấp trẻ trâu chuunibyou lẽ ra không nên nhiệt tình như vậy.

Cậu có đủ năng lực phân giải nguyên tử, vì sao chỉ đem phân tử phân giải thành nguyên tử.

Nếu nói phá hoại thì đừng nói phân giải nguyên tử, cho dù là mẫn diệt vật chất cũng không khó, nhưng phá hoại dễ xây dựng khó.

Sau khi học Luyện kim thuật, Đỗ Lan mới học được cách xây dựng lại những thứ cấp bậc nguyên tử.

Nếu đem nguyên tử phân giải tiếp, Đỗ Lan sẽ không có bản lĩnh xây dựng lại.

Giống như thế này.

Bác sĩ Manhattan còn làm mẫu, chỉ nhẹ nhàng nhấc tay, một cây cột kim loại khổng lồ liền dựng đứng lên.

Cây cột Đỗ Lan dựng lên xung quanh còn có một cái hố to, mà chỗ Bác sĩ thì chút biến hóa cũng không có.

Quả thực lợi hại.

Mắt Đỗ Lan sáng lên, kỹ xảo trong đó đã bị hắn nắm bắt, Thì ra là thế này.

Mắt Đỗ Lan mạo tinh quang, mặt đất sôi trào lên.

Chương 323

Mấy chục cây cột từ mặt đất trồi lên.

Haha, tốc độ như vậy mới đủ nhanh.

Cậu quả thực rất thông minh.

Bác sĩ Manhattan nói, Có lẽ cậu có thể thực hiện nguyện vọng của tôi.

Hả.

Nguyện vọng của ông.

Ông còn có nguyện vọng không thực hiện được.

Đỗ Lan cảm giác không thể tin nổi.

Cũng không có chuyện tôi không thực hiện được, tôi chỉ là không thể quyết định có nên làm hay không.

Bác sĩ Manhattan nói.

Ông nói thử xem.

Đỗ Lan vung tay lên, hai cái ghế đẩu xuất hiện, Ngồi xuống nói đi.

Bác sĩ Manhattan không ngồi xuống, chỉ đứng ở đó.

Ngồi và đứng, đối với hắn cũng chẳng có gì khác biệt.

Đỗ Lan lắc đầu, đúng là thần linh cao ngạo, Ông nói đi.

Tôi muốn sáng tạo một vũ trụ, nhưng lại sợ xuất hiện chủng tộc ti liệt như nhân loại, thực sự làm tôi khó lòng quyết định.

Sao ông không đi chết đi, Đỗ Lan nghĩ thầm.

Tôi đã không chết được nữa rồi.

Bác sĩ lại cảm ứng được suy nghĩ của Đỗ Lan, nhưng hắn không tức giận, Xin cậu cho tôi đáp án.

Bác sĩ Manhattan cũng là thấy Đỗ Lan vô cùng mạnh mẽ, cho nên mới hỏi hắn vấn đề này.

Đỗ Lan trợn trắng mắt nhìn Manhattan, Vấn đề này có gì đâu mà rối rắm, ông muốn thì cứ làm đi, không muốn thì đừng làm, hỏi tôi có tác dụng gì.

Cũng không phải như thế, làm hay không làm, cũng không khác biệt, tôi.

Bác sĩ Manhattan còn chưa nói hết, liền bị Đỗ Lan ngắt lời, Tôi biết, tôi biết, ông chính là nhìn không quen nhân loại mà thôi.

Cái gì mà lo lắng trong vũ trụ mới có xuất hiện nhân loại hay không, chỉ là đơn thuần nhìn nhân loại không thuận mắt mà thôi.

Ông nếu muốn thì cứ đi hủy diệt Địa Cầu đi, hà tất ở đây nói với tôi những thứ này.

Đỗ Lan sớm đã nhìn không quen loại người như Manhattan.

Bất quá năm xưa bộ phim Watchmen, hắn chỉ là đầu tư, cũng không can thiệp quay phim.

Cho nên Watchmen vẫn là kinh điển phản anh hùng.

Rõ ràng sức mạnh cường đại, nhưng lại cái gì cũng không quan tâm, cuối cùng còn chính tay giết chết bạn của mình.

Có lẽ Bác sĩ Manhattan cũng rất bất đắc dĩ, mỗi ngày đều không có gì mới mẻ, nhân loại lừa lọc lẫn nhau càng khiến người ta chán ghét.

Hơn nữa bản thân sẽ không già đi, mà trán của người yêu mình lại từ từ phủ đầy nếp nhăn.

Sau đó khi một người không có khiêu chiến, sẽ bắt đầu suy nghĩ lung tung, ví dụ như cân nhắc triết học, từ từ đặt bản thân vào vị trí của Thượng Đế.

Nếu nói thực sự là Thượng Đế thì cũng thôi, vấn đề là lúc bắt đầu hắn cũng là một con người.

Cho nên Bác sĩ Manhattan không giống như Thượng Đế làm một trận đại hồng thủy giết sạch con người.

Một mặt nhìn không quen nhân loại, một mặt lại muốn khắc chế bản thân không đi hủy diệt nhân loại, cho nên Manhattan rất rối rắm.

Tốn không nhớ rõ bao nhiêu ngày, sao Mộc đã không còn là dáng vẻ ban đầu, hiện tại sao Mộc đã bị Đỗ Lan cải tạo thành một quả bóng bầu dục màu đen khổng lồ.

Thể tích cả hành tinh đều lớn hơn gấp đôi.

Hahahaha, năng lực sơn trại copy của ta thật sự làm chính ta cũng phải sợ hãi.

Đỗ Lan bay trong vũ trụ nhìn tác phẩm của mình vô cùng hài lòng, quả thực là tác phẩm giống hệt trong phim hoạt hình.

Nhiệm vụ của Đỗ Lan cuối cùng cũng hoàn thành, tác phẩm này đã tiêu tốn rất nhiều tinh lực.

Trật tự của vũ trụ sẽ bị tác phẩm của cậu làm đại loạn.

Bác sĩ Manhattan đã nhìn thấy tương lai, vũ trụ đang ai minh.

Ông vẫn còn ở đây.

Đỗ Lan trợn trắng mắt nói, Không phải đã nói rồi sao, vấn đề của ông tôi không trả lời được.

Hiện tại tư tưởng bao xa, ông liền đi bấy xa xéo đi, ở lại đây làm cái gì.

Cự ly tư tưởng quá ngắn.

Bác sĩ Manhattan dường như không biết nói đùa.

Vậy ông đi làm việc của ông đi, muốn tạo vũ trụ thì đi tạo đi.

Đỗ Lan cũng không hoan nghênh Bác sĩ Manhattan.

Bác sĩ Manhattan mạnh mẽ như vậy, nhưng nguyên tắc xử sự lại không được Đỗ Lan thừa nhận.

Giết bạn tốt của mình, cho dù là để duy trì hòa bình thế giới cũng là không cho phép.

Đỗ Lan cũng mạnh mẽ như thế, nhưng hắn luôn luôn bao che cho người mình, nếu đã được hắn nhận làm bạn bè, vậy thì Đỗ Lan sẽ tận lực giúp đỡ bọn họ.

Thế giới hòa bình thì thế nào.

Lịch sử nhân loại thì thế nào.

Cái gọi là vận mệnh thì thế nào.

Đỗ Lan thấy, chỉ cần mình nhìn thấy, thì phải quản một quản.

Bác sĩ Manhattan tự cho rằng mình dùng góc nhìn Thượng Đế nhìn nhân loại, đồng thời cho rằng sức mạnh của mình không nên can thiệp nhân loại, nhưng những việc hắn làm sao có thể nói là không can thiệp chứ, còn nói cái gì bảo vệ hòa bình thế giới, kẻ ngay cả bạn mình cũng có thể hy sinh, cho dù là ôm suy nghĩ thánh mẫu, cũng chẳng qua là phường đạo đức giả.

Suy nghĩ của Đỗ Lan, không sót một chữ bị Bác sĩ Manhattan tiếp nhận được, Cậu cũng quen biết Rorschach La Hạ.

Cậu cho rằng tôi giết chết Rorschach là sai lầm.

Bác sĩ Manhattan chút nào cũng không để ý việc cho người ta biết mình nhìn trộm suy nghĩ của người khác.

Bị nhìn trộm cảm giác không tốt, nhưng những chuyện vô thưởng vô phạt bị nhìn thấy cũng không sao cả, càng huống hồ những suy nghĩ này vốn dĩ chính là muốn cho Bác sĩ Manhattan biết.

Cách làm xưa nay của Đỗ Lan, mắng người là phải mắng trước mặt mới được.

Mà đối mặt với loại người như Bác sĩ Manhattan, thì không cần mở miệng, trong lòng nghĩ thôi cũng có thể làm cho Bác sĩ biết mình đang mắng hắn.

Đương nhiên rồi, ông có rất nhiều lựa chọn, nhưng ông lại chọn một cái tồi tệ nhất.

Đỗ Lan nói.

Tại sao.

Tôi là vì hòa bình của Địa Cầu.

Rorschach muốn vạch trần tất cả, sự hy sinh của anh ta là cần thiết.

Bác sĩ Manhattan vẫn nói như vậy.

Đã ông nguyện ý gánh vác sự sợ hãi của nhân loại, nguyện ý để nhân loại chấp nhận nền hòa bình dưới cái bóng bao trùm của ông, ông tại sao không đi ban cho nhân loại hòa bình chân chính.

Đỗ Lan nói.

Hòa bình không có sự khác biệt, chỉ cần là hòa bình là được.

Bác sĩ nói, Tôi cũng không cho rằng tôi giết chết Rorschach có sai lầm gì.

Nếu ông chỉ là một con người, tôi cũng sẽ không cho rằng ông làm sai cái gì, nhưng ông cũng không phải nhân loại.

Giọng Đỗ Lan đột nhiên trầm xuống, Ông tự thị rất cao, tự cho rằng mình có sức mạnh của thần, hoặc là bản thân ông chính là thần.

Bác sĩ không nói gì, nhưng hắn quả thực nghĩ như vậy.

Đỗ Lan cười khinh thường, hoàn toàn không che giấu sự trào phúng, Bạch si.

Đối với sự mạn mạ của Đỗ Lan, Bác sĩ cũng không tức giận, bởi vì cảm xúc của hắn đã biến mất hầu như không còn, không còn hỉ nộ ái ố.

Cho dù có sức mạnh của thần, ông cũng không phải là thần, chẳng qua chỉ là một tên khốn nạn tùy hứng mà thôi.

Đỗ Lan càng nói càng không khách khí, Tư tưởng của ông có lẽ có tư tưởng của nhà khoa học, nhưng tư tưởng đó của ông chẳng qua là rác rưởi, căn bản không xứng với sức mạnh của ông.

Tôi thật muốn đánh ông một trận.

Đỗ Lan rất tức giận với Bác sĩ Manhattan, chuyện giết bạn bè này, hắn thực sự nhìn không quen.

Lúc đó không có lựa chọn nào khác, người Trái Đất vì sợ hãi tôi mà ngừng Chiến tranh Lạnh, nhưng Rorschach lại muốn nói cho thế giới biết những quả bom hạt nhân đó chẳng qua là kế hoạch hãm hại tôi mà thôi, cũng không phải do tôi phá hoại.

Nếu thế giới biết chân tướng, thì nỗi sợ hãi do tôi tạo ra sẽ biến mất, thế giới sẽ lại một lần nữa bắt đầu Chiến tranh Lạnh.

Cho nên tôi đã giết Rorschach.

Vì hòa bình thế giới.

A.

Thật vĩ đại, thật quang vinh a.

Vì hòa bình thế giới mà giết chết Rorschach người muốn vạch trần chân tướng, cũng giống như để cho kẻ đầu sỏ gây tội tiêu dao ngoài vòng pháp luật.

Trong mắt ông hòa bình thế giới quan trọng hơn chân lý sao.

Giết một người mà cứu ngàn vạn người, cậu cũng sẽ làm lựa chọn giống như tôi.

Câu nói này rất quen tai, không phải là một trong những tín điều của Sát Thủ Liên Minh sao, nhưng Đỗ Lan vẫn muốn phản bác, Cùng một sự việc, sẽ có rất nhiều lựa chọn.

Giết một người cứu vạn người, tôi sẽ làm, nhưng có một tiền đề, kẻ bị giết đó phải là sự dối trá.

Nếu kẻ đó là chân lý, vậy thì vạn người dối trá không cứu cũng được.

Tôi muốn nói cho ông biết, ông tưởng rằng ông giết chết bạn bè tạo ra một lời nói dối, mà lời nói dối với cái giá khổng lồ đó tạo nên hòa bình thế giới.

Buồn cười, thế giới hòa bình thật sự đó là vì người trên Địa Cầu không muốn đánh nhau, nếu nhân loại muốn đại chiến, đừng nói là ông, cho dù là thần thật sự, nhân loại cũng có thể giết cho ông xem.

Đỗ Lan đôi mắt nhìn thẳng Bác sĩ Manhattan.

Chương 324

Bác sĩ không động đậy, nhưng dòng hạt cơ thể trong nháy mắt xuất hiện chấn động.

Cảm ứng thuộc về con người kia, làm hắn cảm thấy chấn hám.

Lời của Đỗ Lan làm linh hồn hắn xuất hiện chấn động, tuy chỉ là sát na, nhưng đã rất hiếm có rồi.

Bác sĩ hồi lâu không nói gì, hắn cũng không trả lời, chỉ yên lặng nghe, đột nhiên miệng hắn mở ra, Nhân loại đáng sợ như vậy, cần phải bị tiêu diệt.

Đúng vậy, lời của Đỗ Lan làm Bác sĩ nảy sinh nỗi sợ hãi đã lâu không gặp, mà loại sợ hãi này trong trạng thái vô dục vô cầu trong nháy mắt phóng đại đến vô hạn.

Bác sĩ sợ hãi rồi, sợ hãi nhân loại thực sự sẽ giết chết mình.

Tuy hắn tự cho rằng sẽ không chết, nhưng lời của Đỗ Lan lại làm hắn run rẩy từ sâu trong linh hồn.

Bác sĩ tin tưởng Đỗ Lan không nói dối, nhân loại nếu thực sự muốn động thủ, nhất định sẽ nghĩ ra cách giết chết mình.

Cho nên hắn muốn tiên hạ thủ vi cường.

Đỗ Lan nhếch khóe miệng, Muốn đánh nhau sao, đúng ý ta.

Quy Phái Khí Công.

Đỗ Lan trong vũ trụ nhanh chóng ra tay, chùm sáng khổng lồ như thái dương bùng nổ bắn ra với tốc độ ánh sáng.

Cái gì cũng không đánh trúng, Bác sĩ có thể nhìn thấy tương lai, công kích của Đỗ Lan toàn bộ bị nhìn thấu.

Tên trọc xanh lè, cũng có chút bản lĩnh.

Đỗ Lan nhìn động tác của Bác sĩ cười, Vậy xem thử chiêu này của ta, xem ông còn dự đoán thế nào.

Tuyệt Đối Cách Ly.

Đỗ Lan ở đó, dường như chỉ là một cái bóng, Bác sĩ có thể nhìn thấy, nhưng hoàn toàn không cảm giác được.

Các hạt chảy ra từ cơ thể màu xanh lam di chuyển nhanh chóng trong vũ trụ, tiến hành tham trắc Đỗ Lan.

Sai lầm lớn nhất của ông, chính là lúc diễn kịch phân giải và tái cấu trúc, đã triển hiện cho ta thấy những hạt nhỏ nhất, hiện tại muốn đánh bại ông rất đơn giản.

Đỗ Lan vươn ra một ngón tay, Chỉ cần một ngón tay là đủ rồi.

Cùng là hai quái vật có thể tái tạo cơ thể mình.

Đỗ Lan là thể năng lượng, Bác sĩ Manhattan là thể hạt.

Có điều hiển nhiên cơ thể Đỗ Lan không mạnh mẽ như Bác sĩ Manhattan, tự mang đủ loại năng lực bug.

Nhưng Đỗ Lan thông qua thời gian dài học tập đã là đại sư khống chế năng lượng rồi, bất kể là chiến đấu hay bổ trợ đều mạnh mẽ như nhau.

Hiện tại Đỗ Lan vươn ra một ngón tay, sau đó chỉ hướng Bác sĩ, Hôm nay sẽ để ông nếm thử lại mùi vị cái chết.

Bác sĩ nhìn tương lai, nhưng tương lai không có hắn.

Kinh khủng.

Đỗ Lan cười, Lần này coi như là lo chuyện bao đồng, nhưng ta nguyện ý.

Động cơ vĩnh cửu bên trong liên tục không ngừng kích phát ra năng lượng, sau đó bị Đỗ Lan hóa thành các hạt.

Bác sĩ bị các hạt bao bọc, đây là cơn bão hạt.

Ta sẽ tìm được linh hồn ông, cái linh hồn nhỏ bé không đáng nhắc tới giống như hạt bụi kia.

Mỗi một hạt trong cơ thể Bác sĩ đều là một đơn vị ký ức hoàn chỉnh, cho nên chỉ cần còn một hạt tồn tại, hắn sẽ không chết.

Nhưng hiện tại đối diện hắn, Đỗ Lan cũng đã có thể thông thạo khống chế các hạt.

Một chọi một.

Hạt đấu với hạt.

Cơ thể Bác sĩ từ từ bị các hạt do Đỗ Lan khống chế xâm thực, sau đó tan rã.

Sau đó Đỗ Lan dừng lại, hắn khiến các hạt của hắn toàn bộ dừng lại, không động nữa, tĩnh chỉ rồi.

Không Gian Nhẫn Thuật: Kính Trung Thành.

Bác sĩ không thể tái tạo cơ thể hắn được nữa, bởi vì Đỗ Lan đã cố định tất cả các hạt của hắn lại.

Bất kỳ vật gì giữa chúng đều có một điểm cân bằng, giữa các hạt cũng giống như vậy.

Tất cả các hạt bị Đỗ Lan cố định vào điểm cân bằng, không thể đến gần cũng không thể rời đi, nhất động bất năng bất động.

Cứ như vậy ở trong thế giới Kính Trung Thành mà hảo hảo phản tỉnh một thời gian đi.

Tĩnh chỉ chỉ là tương đối, chỉ cần thời gian còn trôi đi, thì chung quy có một ngày điểm cân bằng hạt sẽ bị phá hoại, mà Bác sĩ cũng có thể trở về.

Nhưng Đỗ Lan vốn dĩ không muốn giết người, như thế này là đủ để hắn hả giận rồi, Cảm giác thật tuyệt.

Thời gian đến rồi, hai tháng thoáng một cái đã qua, Đỗ Lan lại một lần nữa đứng trên Địa Cầu, Con gái bảo bối, nhớ ta không nào.

Không có.

Sa Chức vô tình đả kích.

Hahahaha Đỗ Lan rất xấu hổ, Được rồi, không đùa nữa, đều chuẩn bị xong chưa.

Một trăm năm mươi chiếc tinh hạm có khả năng nhảy không gian warp, hai đài Gundam, đã là tiêu hao hết tất cả tài nguyên mới hoàn thành.

Thời gian tiếp theo mọi người có khả năng phải tập quán đi bộ rồi.

Sa Chức nói.

Vậy thì tốt, hiện tại hãy để chúng ta đại náo một trận đi.

Đỗ Lan tay phải vung lên, ngón trỏ chỉ hướng bầu trời, Hành trình của chúng ta là biển sao mênh mông.

Ngày hôm này, mọi người nhìn thấy liên hợp hạm đội che khuất bầu trời bay khỏi thành phố.

Các đài tin tức lớn toàn bộ đưa tin hình ảnh hạm đội khởi bay từ Địa Cầu, trên mạng càng là lưu truyền đủ loại lời đồn, tin có không tin cũng có.

Cuối cùng chính phủ các nước xuất hiện, chính thức xác nhận sự tồn tại của liên hợp hạm đội.

Cuộc viễn chinh lần đầu tiên của nhân loại, mà kẻ địch của họ là những kẻ xâm lược có vô số hạm thuyền.

Nhưng trước khi rời khỏi Địa Cầu, Đỗ Lan vẫn còn việc phải làm.

Đại Hạp Cốc Grand Canyon ở Mỹ, sự hoang vu cao thấp đan xen, không có bất kỳ sinh khí nào.

Ngươi không phải vẫn luôn tìm ta sao.

Đỗ Lan đứng trên một đỉnh núi, ở một cột đá khác đang ngồi xếp bằng là phân thân Chủ Thần.

Liên tiếp đánh hai tên trọc đầu, ngay cả Đỗ Lan cũng cảm thấy thú vị, Hy vọng ngươi có thể chịu đòn giỏi hơn Bác sĩ Manhattan.

Đỗ Lan.

Lần này tên trọc không giống lần đầu tiên vừa thấy Đỗ Lan liền lao tới, mà chỉ đứng lên, khí tức không có bất kỳ sự hỗn loạn nào, Xóa bỏ.

Đỗ Lan cảm giác được trên người hắn xuất hiện biến hóa kinh người, dường như tất cả mọi thứ của hắn đang bị lôi kéo rời khỏi cơ thể mình.

Rất tốt, chỉ một câu nói liền có uy lực như thế, rất tốt.

Đỗ Lan hưng phấn, khí toàn thân cổ trướng lên, sức mạnh lôi kéo kia biến mất.

Lần này sẽ thú vị hơn đối chiến với tên trọc da xanh kia nhiều.

Đỗ Lan tháo vòng trọng lực trên cổ tay xuống, sau đó bóp nát.

Cái tên trọc da xanh không mặc quần áo kia không nhắc đến thì thôi, nhắc tới quả thực làm mình buồn nôn, cứ như một cái con lắc đung đưa vậy.

Khí, khí trùng thiên mà lên.

Chủ Thần, hãy để ta hảo hảo hưởng thụ một chút, niềm vui thú khi toàn lực mà chiến đi.

Động cơ vĩnh cửu cao tốc vận chuyển, có một khoảnh khắc, dường như không gian xung quanh Đỗ Lan đều vặn vẹo, thậm chí có thể thấy tia sáng cũng không còn là đường thẳng.

Đỗ Lan đã vượt qua Super Saiyan 3, đồng thời trên sức mạnh có thể đánh một trận với Thần Hủy Diệt, nhưng hắn vĩnh viễn cũng không đạt được cảnh giới của thần, bởi vì hắn vĩnh viễn là một con người, bởi vì hắn có hỉ nộ ái ố, thích lo chuyện bao đồng, không làm được như thần là xa rời trần thế.

Nha Không khí truyền ra âm thanh bạo liệt, đùng đùng đoàng đoàng cứ như đang rang đậu tằm.

Cơ bắp cố định sức mạnh cũng bành trướng lên, căng chặt quần áo, mà tóc Đỗ Lan thậm chí biến thành ngũ nhan lục sắc, sức mạnh trào ra đã khiến ngay cả tóc cũng phát sinh thay đổi.

Trong mắt phun trào ra tinh quang, cứ như phóng ra hai luồng điện.

Mà phân thân Chủ Thần cũng không có chút nào định giấu nghề, thả lỏng hô hấp, Cơ Nhân Tỏa Genetic Constraint thoáng cái mở ra giai đoạn bảy, thiên địa vì đó biến sắc.

Phong vân cũng đình đốn lại, vây quanh bên người phân thân Chủ Thần đang mang khí thế sát thần đồ phật.

Xóa bỏ.

Vẫn là âm thanh đó.

Vô dụng thôi, lời của ngươi tuy mạnh mẽ, nhưng chiêu thức giống nhau đối với ta là vô dụng.

Cột núi dưới chân Đỗ Lan phấn thây, nhưng hắn không bị làm sao.

Xóa bỏ.

Vô số lôi điện đột nhiên xuất hiện từ sau lưng phân thân, sau đó ức vạn tia chớp ngưng thành một ngọn trường mâu.

Đỗ Lan nhìn mũi mâu lôi điện chỉ thẳng vào mình, cũng chút nào không sợ, Có chút ý tứ.

Lôi điện mang theo năng lượng khổng lồ nung chảy cả đáy cốc, tín hiệu toàn bộ Địa Cầu đều bị quấy nhiễu.

Chiến đấu còn chưa chính thức bắt đầu, đã gây ra tổn thất mấy ức đô la Mỹ rồi.

Nếu thực sự đánh nhau, cả Địa Cầu đều chịu không nổi.

Chúng ta đổi một chỗ khác.

Đỗ Lan như ánh sáng bắn ra.

Tên trọc không động, mà đánh lôi mâu ra.

Chương 325

Đỗ Lan không quay đầu đã biết công kích của đối phương, cơ thể bỗng nhiên dừng lại, sau đó xoay người, lòng bàn tay phải đối diện mũi mâu đánh ra.

Sức mạnh của lôi điện bị Đỗ Lan hấp thu vào trong tay, Đã nói đổi chỗ khác rồi.

Đỗ Lan đem lôi điện hóa thành lôi long phản kích trở lại.

Oanh Đại Hạp Cốc của nước Mỹ từ nay về sau biến thành lịch sử, biến mất thành hố sâu.

Chỉ có tên trọc một mình đứng ở đó, Xóa bỏ.

Bên người Đỗ Lan xuất hiện vô số hố đen nhỏ.

Có chút ý tứ.

Chỉ cần một ý nghĩ là có thể thay đổi thế giới sao.

Đỗ Lan đã biết thủ đoạn của tên trọc.

Chỉ cần một ý nghĩ là có thể thay đổi thiên địa này.

Nhưng chỉ như vậy là không thể giết chết Đỗ Lan, Đỗ Lan đánh ra Động Động Ba Dodon Ray đối với những hố đen kia.

Hố đen nhỏ rốt cuộc không phải hố đen chân chính, thoáng cái liền bị năng lượng lấp đầy sau đó bạo tạc biến mất.

Trên trời nhiều thêm vô số mặt trời, nhưng cũng giống như hoa quỳnh, vừa nở đã tàn.

Muốn xóa bỏ ta, còn phải thêm chút khí lực.

Đỗ Lan khiêu khích nói.

Đại khí bị đánh ra một cái lỗ.

Địa Cầu quân đang hơi run rẩy, cuộc chiến siêu phàm nhập thánh.

Không hổ là Cơ Nhân Tỏa giai đoạn bảy, đúng là lợi hại, Chủ Thần ngươi quả nhiên không làm ta thất vọng.

Đối thủ của Đỗ Lan là phân thân Chủ Thần, rất mạnh, ngay cả lời nói của hắn cũng là vũ khí giết người vô hình, giơ tay nhấc chân giữa sơn băng địa liệt.

Tuy chiến đấu ở trên không trung, nhưng dư uy của chiến đấu vẫn ảnh hưởng Địa Cầu.

Superman, Iron Man bọn họ đều bị chiến đấu hấp dẫn qua đây, chứng kiến cuộc đối quyết tráng liệt nhất trong thế giới cái hộp này.

Sa Chức bảo hộ Trung Châu đội cũng ở nơi này, nhưng áp lực của Khí làm hai chân các đội viên run rẩy, nếu không phải lồng khí của Sa Chức bao quanh bọn họ, bọn họ khẳng định là đứng không nổi.

Chiến đấu hủy thiên diệt địa, chúng ta sau này cũng phải đối mặt với kẻ địch như vậy sao.

Trịnh Trá hai tay nắm chặt, nếu hắn chỉ là người bình thường, nhất định sẽ toàn thân sung mãn cảm giác vô lực.

Nhưng hiện tại hắn là luân hồi giả, trong không gian Chủ Thần nơi bất kỳ chuyện gì cũng có thể phát sinh, vậy thì hắn với tư cách đàn ông nhiệt huyết sôi trào, hắn khát vọng sức mạnh như vậy.

Đây vẫn là đại sư điện ảnh chúng ta quen biết sao.

Biểu hiện của Đỗ Lan thực sự là làm người ta chấn kinh, mạnh mẽ như vậy cùng bọn họ cứ như là tồn tại của hai thế giới.

Chủ Thần, muốn trừ khử ta, còn phải thêm chút sức.

Quy Phái Khí Công.

Chùm sáng do khí tụ tập thành hoàn toàn bao trùm phân thân Chủ Thần.

Nhưng Quy Phái Khí Công đánh đâu thắng đó lần này lại mất đi tác dụng, bởi vì tên trọc chỉ vươn ra một tay liền đem toàn bộ năng lượng Quy Phái Khí Công hấp thu.

Oanh Đột như kỳ lai một luồng sức mạnh cuồng bạo, ngược chiều tia sáng Quy Phái Khí Công vọt tới Đỗ Lan.

Đồng thời Quy Phái Khí Công của Đỗ Lan cũng bắt đầu không chịu sự khống chế của hắn.

Phượng Hoàng Chi Lực Phoenix Force.

Ánh sáng màu trắng trong nháy mắt biến thành màu sắc bất tường xen lẫn đỏ và đen, hơn nữa màu sắc còn đang lan tràn về phía Đỗ Lan.

Đỗ Lan quả quyết cắt đứt khí công, sau đó chính mình bị Quy Phái Khí Công đã bị Phượng Hoàng Chi Lực xâm thực cắn nuốt.

Ba.

Sa Chức lo lắng kêu lên.

Đại sư.

Người Trung Châu đội rất lo lắng, Đỗ Lan tuy thích ngược đãi bọn họ, nhưng cũng là để nghiêm khắc huấn luyện bọn họ, là muốn tốt cho bọn họ.

Đỗ tiên sinh.

Superman bọn họ cũng không muốn trước đại chiến vũ trụ lại thiếu đi một chiến hữu.

Quy Phái Khí Công màu đen tiêu diệt cả không khí, không sai một ly đánh lên người Đỗ Lan.

Quần áo bị bốc hơi hết, mà quần cũng trở nên rách rách rưới rưới, nhưng Đỗ Lan vẫn chưa ngã xuống.

Lộ ra cơ bắp thân trên rắn chắc, bên người Đỗ Lan vây quanh hào quang thất sắc.

Vô cùng tốt, thế này mới thú vị.

Đỗ Lan cười, Tập trung năng lực tinh hoa của dị nhân mutant, mở ra Cơ Nhân Tỏa giai đoạn cao nhất, ngươi quả thực là đủ mạnh rồi, vậy thì hiện tại ta sẽ dùng trạng thái mạnh nhất của ta để chiến đấu với ngươi.

Ta cũng là lần đầu tiên lộ ra tư thái như vậy, ngươi chuẩn bị xong chưa.

Chẳng lẽ hiện tại Đỗ Lan vẫn chưa phải là trạng thái mạnh nhất sao.

Tất cả mọi người đều giật mình.

Chỉ thấy ngực Đỗ Lan phập phồng hai cái, sau đó yên tĩnh trở lại.

Tĩnh là tịch tĩnh, tất cả mọi người đều thả chậm hô hấp, khẩn trương nhìn Đỗ Lan.

Mà tên trọc cũng nhìn Đỗ Lan, chờ đợi kẻ địch của hắn làm tốt chuẩn bị.

Hô. hô.

Tiếng hô hấp của Đỗ Lan rất có quy luật, từ từ hào quang thất sắc bên người hắn cũng động theo hô hấp của hắn, cuối cùng bắt đầu phiêu động.

Hấp. hấp.

Đây không chỉ là hô hấp đơn giản, hô hấp của Đỗ Lan thậm chí đã làm rung chuyển đại địa.

Hào quang thất sắc biến thành dải lụa đi theo Đỗ Lan hô hấp quấn quanh trên người mình.

Hấp. hấp.

Thanh âm hô hấp tuy không kịch liệt như tiếng sấm, nhưng cũng rất rõ ràng.

Hô hấp của Đỗ Lan dường như biến thành gió, biến thành mây, biến thành mưa.

Khí tức cũng biến hóa, dường như biến mất, lại dường như không chỗ nào không có.

Đỗ Lan biến thành một mâu thuẫn, tức có cảm giác tồn tại vô cùng mãnh liệt, lại giống như là từ giữa thiên địa biến mất.

Hoặc nói Đỗ Lan liền biến thành tồn tại đột xuất như thiên địa, đồng thời lại biến thành thứ đã khiến người ta quen thuộc đến mức sẽ không còn để ý nữa giống như thiên địa tuyên cổ trường tồn.

Trừ trời trừ đất còn có con người, không sai Đỗ Lan biến thành một con người, một con người phổ thông lại không phổ thông, chính là tồn tại mâu thuẫn như thế.

Mất đi âm thanh và hào quang khoa trương, cũng không có hồ quang điện bầu bạn, chỉ có một con người bay giữa không trung, Tới đi, ngươi đối với ta, xem thử chỉ lệnh Chủ Thần trong não ngươi lợi hại, hay là kẻ không có truy cầu gì như ta lợi hại.

Đỗ Lan thư triển cơ thể, Đây chính là trạng thái mạnh nhất của ta, trong truyền thuyết Phản Phác Quy Chân chi cảnh, tới đi, ta cũng chưa từng thử qua, hiện tại ngươi hãy để ta thỏa mãn lòng hiếu kỳ một chút.

Tuy là hình người, nhưng cũng không phải nhục thể, mà là cảnh giới con người.

Viết là Người, đọc là Người.

Chương 326

Trạng thái này của Đỗ Lan mang lại cho người ta cảm giác vô cùng kỳ quái, vô cùng gượng gạo.

Nhưng tất cả mọi người đều có thể cảm giác được một trận đại chiến sắp sửa bắt đầu, cho nên đều không dám thở mạnh.

Xóa bỏ.

Phân thân Chủ Thần lên tiếng.

A.

Đỗ Lan cười khẽ.

Chỉ có gió nổi lên, hai người đều không di động.

Nhưng giao phong kịch liệt đã triển khai giữa những lời nói.

Ngươi vì sao mà sinh, vì sao mà chiến.

Ta là Hàng Thế Thần Thông Avatar. , vì tru sát tên đại ác ma nhà ngươi mà chiến.

Tên trọc xem ra thực sự bị vị lão sư do Đỗ Lan hóa thân lừa rồi.

Sao là ma, sao là thần.

Ác ma, thiện thần.

Buồn cười, sao là ác, sao là thiện.

Trật tự, hỗn loạn.

Đỗ Lan thấy, tên đại quang đầu này cũng thật không tồi, hợp khẩu vị hắn.

Nếu không phải trong não hắn có chỉ lệnh của Chủ Thần, mục đích cuối cùng chính là muốn xóa bỏ mình, Đỗ Lan ngược lại cảm thấy có thể kết bạn với hắn.

Câu trả lời rất tốt, vậy thì hiện tại xem giác ngộ của ngươi đi.

Tay Đỗ Lan vẽ một vòng tròn trong hư không.

Giống như vòng tròn thổi bong bóng xà phòng, nước xà phòng men theo vòng tròn hấp phụ một tầng cánh cửa thứ nguyên mỏng manh.

Đỗ Lan bắn mấy chục quả khí đạn vào trong vòng tròn màu đen.

Phốc.

Trong miệng tên trọc phun ra máu tươi, Không thể nào, ta hoàn toàn không cảm nhận được công kích, vì sao.

Bởi vì ta đưa sát thương vào bên trong cơ thể ngươi.

Cánh cửa thứ nguyên này kết nối với cơ thể ngươi, công kích của ta có thể thông qua cánh cửa lớn này trực tiếp phản chiếu vào bên trong cơ thể ngươi.

Đỗ Lan hảo tâm giải thích.

Không thể nào, Phượng Hoàng Chi Lực của ta sẽ không thể không có cảnh giới.

Là cảnh giới rồi, nhưng đó là đối với công kích thông thường, còn công kích của ta đối với cơ thể ngươi mà nói chẳng qua là chuyện thường gặp như sinh bệnh vậy, cũng không phải chuyện gì to tát.

Ngươi lại đem công kích tiến hành ngụy trang, làm sức mạnh của ta mất đi tác dụng.

Phượng Hoàng Chi Lực là sức mạnh bản nguyên vũ trụ, ngươi rốt cuộc lừa gạt nó thế nào.

Ta đương nhiên không lừa gạt, bởi vì công kích của ta xác thực chính là tình huống như vậy.

Bởi vì ngươi và ta không có khác biệt, Phượng Hoàng Chi Lực của ngươi đã không đề phòng với ta, Phượng Hoàng Chi Lực đã không có tác dụng với ta nữa rồi.

Tên trọc, ta cũng không phải ác ma, ta và ngươi giống nhau đều chẳng qua là con người mà thôi.

Đỗ Lan và tên trọc đấu võ mồm, thời gian kéo dài, phân thân Chủ Thần cũng phát hiện Đỗ Lan dường như cũng không muốn giết chết mình.

Hơn nữa từ trong công kích của Đỗ Lan, tên trọc cảm nhận được sự chân thành của Đỗ Lan.

Hồi tưởng lại, mình vì sao phải giết chết Đỗ Lan.

Cũng chẳng qua là suy nghĩ cứ lẩn quẩn trong não mình mà thôi.

Mình dường như cũng không có lý do nhất thiết phải giết chết Đỗ Lan.

Vì để xóa bỏ Đỗ Lan, Chủ Thần hết lần này tới lần khác tăng cường sức mạnh cho phân thân, khiến phân thân có đủ năng lực thoát ly mệnh lệnh của Chủ Thần mà tự ngã tư duy.

Đỗ Lan không phải là người xấu, tên trọc nghĩ như vậy.

Đột nhiên trong đầu hắn có thêm một luồng sức mạnh cường hoành, dường như muốn bóc tách ký ức của hắn ra khỏi cơ thể mình.

Ký ức ngắn ngủi mười mấy năm của tên trọc hiện lên như đèn kéo quân, sau đó trở nên ảm đạm đi.

KHÔNG.

Tên trọc bỗng nhiên bạo phát ra Phượng Hoàng Chi Lực lao về phía não mình.

Đỗ Lan kỳ quái nhìn tên trọc tự mình đánh mình, vẻ mặt mờ mịt, Chẳng lẽ muốn tự sát.

Dáng vẻ của phân thân hiện tại rất thê thảm, thất khiếu chảy máu, ánh mắt dại ra, giống như con rối gỗ.

Chủ Thần bởi vì suy nghĩ của phân thân mà bắt đầu tước đoạt quyền khống chế cơ thể phân thân, Chủ Thần cần chỉ là một kẻ giám thị duy trì không gian vận chuyển ổn định, chứ không phải một con người hoàn chỉnh có tư tưởng tự ngã.

Sau đó tên trọc biến mất trước mặt Đỗ Lan.

Đỗ Lan cạn lời.

Cha, lại là Chủ Thần động tay chân.

Sa Chức bay lên hỏi.

Sao cũng được, hiện tại chúng ta đi vũ trụ chơi đùa.

Đỗ Lan dùng Luyện kim thuật tu sửa lại quần áo, sau đó đeo lại vòng trọng lực, Mọi người nhất định đều đợi đến mất kiên nhẫn rồi.

Vũ trụ, Đỗ Lan từ nhỏ đã thích ngửa đầu nhìn bầu trời, bất quá đó là mấy trăm năm trước khi còn ở Địa Cầu.

Sau khi xuyên việt, du hành qua từng thế giới một, cũng nhìn không ít vũ trụ khác nhau, sự yêu thích đối với vũ trụ chưa bao giờ giảm bớt.

Chiến tranh vũ trụ tàu to súng lớn, là vở kịch thảm liệt nhưng lại vô cùng tráng lệ.

Đỗ Lan sở dĩ luôn muốn làm hạm đội vũ trụ, một mặt đương nhiên là vì kẻ địch cứ luôn từ vũ trụ tới, mặt khác cũng là sở thích cá nhân.

Chiến trường vũ trụ luôn mỹ lệ, lại có thể thể hiện sức mạnh nhân loại.

Kỳ hạm Superhero Siêu Anh Hùng của Liên hợp hạm đội.

Chúng ta cần phải xuất phát trước thời hạn, bằng không bom hố đen sẽ lan đến Địa Cầu.

Đỗ Lan với tư cách quan chỉ huy tác chiến đang giảng giải cho tất cả mọi người, bao gồm các siêu anh hùng và tổng cộng trăm vị hạm trưởng cùng chỉ huy chiến đấu, Hiện tại khoảng cách nhảy cực hạn của động cơ warp hạm đội chúng ta là 12 ức năm ánh sáng, mỗi 45 phút nhảy một lần, chúng ta cần trong vòng 72 giờ liên tục nhảy 96 lần mới có thể kịp thời đến ngoài vùng an toàn nghênh kích quân địch.

Thưa các vị, đây sẽ là 72 giờ gian khổ, liên tục nhảy không gian sẽ làm người ta tinh thần mệt mỏi, mà người ta hễ mệt thì dễ xảy ra sai sót.

Trong vũ trụ bất kỳ một sai lầm nào cũng có thể khiến phi thuyền vũ trụ mất đi uy lực.

Mà chúng ta tổng cộng chỉ có 150 tàu chiến hạm, bớt đi một tàu chiến hạm, phần thắng của chúng ta liền ít đi một phần, cho nên mọi người nhất định phải quan tâm tốt thuyền viên của mình, toàn lực ứng phó.

Rõ.

Được rồi, hiện tại mọi người đều đi chuẩn bị đi, bảy giờ sáng mai, chúng ta đúng giờ xuất phát, bắt đầu cú nhảy đầu tiên.

Vì Địa Cầu.

Người Nhện tìm được Iron Man Tony, chủ động xin đi, Ngài Stark, cháu cũng muốn đi.

Ngại quá, đã sớm đủ người rồi, Nhện nhỏ.

Tony cười nói.

Nhất định còn cách mà, cháu cũng là siêu anh hùng, lúc này cháu không thể lùi bước được.

Người Nhện kiên định nhìn Tony.

Tony thu lại nụ cười, đột nhiên dùng thân phận bậc cha chú nói, Nhóc con, cháu không cần thiết phải đi cùng chúng ta, cháu phải ở lại Địa Cầu.

Nếu siêu anh hùng đều rời khỏi Địa Cầu, ai tới đả kích tội phạm.

Người Nhện vừa nghĩ thấy cũng có lý, nếu các siêu anh hùng đều đi hết, tội phạm trên Địa Cầu sẽ vô pháp vô thiên, Vậy được rồi.

Tony vỗ vai Người Nhện, Đợi chúng ta trở về, chú có thứ muốn cho cháu.

Tony mỉm cười, lần này không phải nụ cười đùa cợt, mà là nụ cười thật lòng từ đáy lòng.

Nhóc con, cháu là tương lai của chúng ta, nếu đám người chúng ta chết trong vũ trụ, vậy thì Địa Cầu còn cần cháu tới bảo vệ.

Ôm quyết tâm chắc chắn phải chết.

Trên quỹ đạo Địa Cầu, một trăm năm mươi tàu chiến hạm đã chuẩn bị sẵn sàng, tất cả binh sĩ đều khó lòng an giấc.

Ngày mai bọn họ sẽ bước lên hành trình chưa biết, có lẽ bọn họ không bao giờ trở về Địa Cầu được nữa.

Ngoài cửa sổ mạn tàu là Địa Cầu xanh thẳm, là quê hương của bọn họ, bọn họ sắp sửa chiến đấu vì quê hương.

Bảy giờ sáng, Đỗ Lan nhìn thời gian, Toàn hạm đội xuất phát, bắt đầu nhảy không gian.

Cảnh báo vang lên, ô.

Tất cả thuyền viên chú ý, nhảy không gian sắp bắt đầu, xin hãy ở lại cương vị của mình.

Đóng tất cả các boong tàu.

Động cơ bắt đầu nạp năng lượng, ba mươi phần trăm. chín mươi phần trăm, một trăm phần trăm.

Hệ thống All Green.

Chuẩn bị nhảy hoàn tất.

Xuất phát.

Cực quang huyến lạn xuất hiện trên Địa Cầu, cực quang ban ngày ngũ quang thập sắc, giống như dải lụa tiên nữ.

Lần nhảy đầu tiên rất thuận lợi, ít nhất bọn họ đã đến vị trí chỉ định.

Mau tiến hành kiểm tra, 3 phút sau bắt đầu lần nhảy thứ hai.

Trang thiết bị làm mát OK.

Trang thiết bị duy trì sự sống các khu OK.

Vách ngoài hạm thuyền OK.

Tất cả thuyền viên không có phản ứng bất thường.

Trong ba phút, kỳ hạm Siêu Anh Hùng đâu vào đấy kiểm tra toàn bộ con tàu.

Đỗ Lan gật đầu, Lần nhảy tới, bom hố đen cũng sẽ đi theo, cho nên hạm đội phải chừa ra đủ vị trí ở cánh phải.

Lần nhảy thứ hai bắt đầu.

Một thứ khổng lồ vô cùng từ không gian cánh phải hạm đội vọt ra, quả thực làm người ta rớt kính mắt.

Tàu Washington không theo kịp.

Tàu Yamato cũng không theo kịp.

Sự chấn hám do bom hố đen mang lại rất nhanh bị tin tức thất lạc hai con tàu che lấp.

Mới nhảy lần thứ hai đã mất hai con tàu.

Captain America đối với việc này rất không hài lòng.

Tổng cộng mới có 150 con tàu, nếu cứ tiếp tục như vậy, nhảy xong 96 lần thì ngay cả một con tàu cũng không còn, Liên hệ được không.

Liên hệ được rồi, tàu Yamato và tàu Washington toàn bộ lưu lại tại chỗ, hệ thống thông tin tàu Yamato tê liệt hoàn toàn, do tàu Washington truyền tin tới, tàu ta và tàu Yamato mất đi động lực, nhảy thất bại, nhảy thất bại, đang toàn lực rà soát nguyên nhân.

Không có thời gian đợi bọn họ đâu, quân địch rất nhanh sẽ đến giới hạn tuyến.

Chương 327

Nếu bom hố đen của chúng ta không qua được giới hạn tuyến, vậy thì Thái Dương hệ, Địa Cầu đều sẽ chịu ảnh hưởng.

Iron Man nói.

Nói không sai, chúng ta tiếp tục, kiểm tra tất cả hệ thống, chuẩn bị lần nhảy thứ ba.

Rõ.

Lần thứ ba không có vấn đề.

Lần thứ tư không có vấn đề.

Lần thứ mười hai, tàu Trung Sơn mất động lực, tàu Ma Tát phát sinh hỏa hoạn.

Lần thứ mười ba không có vấn đề.

Lần thứ hai mươi bảy, tàu Ma Yết chìm nghỉm.

Lần thứ bốn mươi, tàu Thiên Cầm Tọa, tàu Tát Lạp Chi Hổ, tàu Nguyệt Thần va chạm.

Tàu Thiên Cầm chìm, Tát Lạp Chi Hổ bị thương nặng không thể tiến lên nữa, tàu Nguyệt Thần bị thương nhẹ.

Không trải qua thí nghiệm, đồng thời thiếu thời gian huấn luyện đầy đủ.

Tình huống liên tục xuất hiện.

Một trăm năm mươi tàu chiến hạm liên hợp, trải qua năm mươi lần nhảy bước warp jump, đã mất đi chín tàu chiến hạm chủ lực, ba tàu chiến hạm tiếp tế, tổng cộng mười hai tàu thuyền bị bỏ lại trong vũ trụ mênh mông.

Tuy nhiên vẫn còn bốn mươi sáu lần nhảy bước cần tiến hành.

Mỗi một lần số lượng tàu thuyền giảm bớt, lại càng tăng thêm một phần áp lực cho các binh sĩ Trái Đất.

Nhưng mà mệt mỏi, áp lực, còn có thời gian cấp bách đều sẽ là nguyên nhân khiến người ta phạm sai lầm.

Đại sư, mọi người đều sắp không trụ được nữa rồi, có phải hay không nên nghỉ ngơi một chút trước.

Là người điều khiển Cương Ba Tư Tháp Gunbuster, Chiêm Lam coi như rất nhẹ nhàng, mà những người khác trong Trung Châu đội thì không có vận may như vậy.

Tuy rằng không phải nắm giữ bộ phận cơ yếu, nhưng liên tục nhảy bước thực sự khiến các luân hồi giả Trung Châu đội không chịu đựng nổi.

Chiêm Lam, bình thường ngươi nhìn qua cũng rất thông minh, sao lại có đề nghị ngu xuẩn như vậy.

Nghỉ ngơi.

Hiện tại tất cả mọi người đều không thể nghỉ ngơi.

Chiêm Lam không nói gì, nàng thực ra là đau lòng cho Trịnh Trá.

Được rồi, ngươi đi làm tốt việc của mình đi, hiện tại các ngươi cũng nên biết, bảo vệ Trái Đất ở tại một lần hành động này, tất cả mọi người đều phải toàn lực ứng phó.

Đuổi Chiêm Lam đi rồi, Đỗ Lan cũng thở dài một hơi, tổng cộng mới một trăm năm mươi tàu phi thuyền, hiện tại chỉ còn lại một trăm ba mươi tám tàu, chỉ có thể cầu nguyện tổn thất tiếp theo sẽ ít đi một chút.

Lần nhảy bước thứ năm mươi mốt bắt đầu.

Hạm trưởng, phía trước có phản ứng trọng lực, có thứ gì đó đang tới, cự ly năm vạn hai ngàn km.

Kẻ địch sao.

Đỗ Lan đổi một tư thế ngồi, để bản thân thoải mái hơn một chút.

Đúng vậy, là hạm tiên phong của địch, số lượng năm, đang tiếp cận tốc độ cao.

Không ngờ sớm như vậy đã phải giao chiến với kẻ địch.

Nhảy bước, chúng ta không cần thiết giao chiến với chúng.

Rõ.

Tiếp năm nối ba nhảy bước rời đi, thế nhưng kẻ địch cũng không phải người mù, chúng bắt đầu tấn công rồi.

Tên lửa tiếp cận, số lượng hai mươi.

Chúng muốn cầm chân chúng ta, để Xí Nghiệp Hào Enterprise và Truyền Kỳ Hào lên ngăn cản, các tàu khác tiếp tục tiến lên, chúng ta không có thời gian đâu.

Rõ.

Hai tàu phi thuyền chậm rãi tiến lên, chắn ngang trước hạm đội, hỏa pháo bắn mạnh đánh hạ toàn bộ tên lửa.

Nói cho bọn họ chúng ta chờ bọn họ đuổi theo.

Đỗ Lan nói.

Đã rõ.

Hai chọi năm, tiền đồ chưa biết.

Mà cả hạm đội vẫn đang tiến lên, không chút dừng lại lao về phía địa điểm dự định.

Mười hai tỷ năm ánh sáng trôi qua, lại là mười hai tỷ năm ánh sáng.

Các thuyền viên chịu đựng áp lực hết lần này đến lần khác lặp lại công việc của mình, thân thể giống như bị đổ chì nặng nề.

Có lẽ ở trên Trái Đất bọn họ là binh vương lục địa, hoặc là tinh nhuệ trên biển, hoặc là bá vương không trung, nhưng ở tại vũ trụ bọn họ chẳng qua chỉ là tân binh, một đám binh sĩ thiếu kinh nghiệm nhưng lại gánh vác trọng trách giải cứu Trái Đất.

Chín mươi sáu lần nhảy bước, mười lăm lần tao ngộ kẻ địch, sau khi tổn thất hai mươi lăm tàu chiến hạm chủ lực và năm tàu tiếp tế, bọn họ rốt cuộc đã tới vị trí tác chiến.

Một lãnh địa vũ trụ hoàn toàn mới.

Bảy mươi hai giờ rồi, mọi người đều hẳn là rất mệt mỏi, hiện tại có thể nghỉ ngơi, bất quá đừng quên để lại người trực ban.

Vũ trụ yên tĩnh, hạm đội yên tĩnh, đại đa số mọi người đều đã ngã xuống giường ngủ say.

Có lẽ trước khi xuất phát, bọn họ còn đang thức đêm học thuộc lòng sách hướng dẫn.

Sau khi trải qua chín mươi sáu lần nhảy bước gần như tàn khốc, bọn họ hiện tại đã là thành viên chiến hạm hợp lệ.

Bất quá vẫn có người không ngủ, ví dụ như Đỗ Lan, Sa Chức còn có Sở Hiên, cùng với Siêu Nhân, Cương Thiết Hiệp Iron Man những siêu anh hùng này.

Chiến tranh vũ trụ thật đúng là tàn khốc.

Sở Hiên hiếm khi phát ra cảm khái, hắn hiện tại đã xây dựng một trường học dị nhân đơn sơ trên Trái Đất, bên trong có hai giáo viên dị nhân, ba bốn học sinh.

Bất quá Chủ Thần cho rằng Sở Hiên đã hoàn thành nhiệm vụ.

Hiện tại phân thân của Chủ Thần đã biến mất, dị nhân sẽ ngày càng nhiều.

Đây vẫn chỉ là bắt đầu.

Siêu Nhân cũng vẻ mặt nghiêm túc, cho dù là hắn cũng không có nắm chắc tất thắng.

Từ trên bóng đen phân tích, hạm đội kẻ địch to lớn chừng một hệ tinh tú.

Không phải ngôi sao, mà là hệ tinh tú, nơi đó khả năng có đếm cũng đếm không hết hạm thuyền kẻ địch.

Vậy thì chúng ta lại triệu tập hội nghị tác chiến lần cuối cùng.

Đỗ Lan nói, Hiện tại kẻ địch hẳn là còn chưa biết kế hoạch tác chiến của chúng ta, nếu không thì lực lượng ngăn trở chúng ta sẽ không bạc nhược như thế này đâu.

Đợi đến sau khi tác chiến bắt đầu, khi bom hố đen bắt đầu nén lại, chúng sẽ biết dự định của chúng ta, mà bom hố đen hoàn toàn chuẩn bị tốt cần 50 phút, không biết chúng ta có thể thủ vững trong năm mươi phút này hay không.

Nhất định có thể.

Cương Thiết Hiệp nói, đương nhiên gã chỉ là đang cổ vũ mọi người mà thôi, bản thân gã thực ra không nắm chắc.

Sở Hiên, ngươi có ý tưởng gì.

Đỗ Lan nhìn về phía Sở Hiên, đối với cái hũ nút như Sở Hiên, cũng chỉ có thể là hắn chủ động đi hỏi, Sở Hiên sẽ không chủ động đưa ra ý kiến.

Dương đông kích tây.

Chúng ta có thể phái chủ lực trực đảo hoàng long, thu hút sự chú ý của địch, sau đó thiểu số hạm thuyền thủ vệ bom hố đen.

Sở Hiên nói.

Đó không phải là đi chịu chết sao.

Hơn nữa bom hố đen là đòn sát thủ của chúng ta, không có đủ lực lượng bảo vệ, chúng ta không có bất kỳ thắng toán nào.

Đây là một vị thuyền trưởng không biết tên đang nói chuyện.

Bất quá những người có chút nhãn quang, ví dụ như Cương Thiết Hiệp, Siêu Nhân, còn có Mỹ Quốc Đội Trưởng Captain America đều cảm thấy vị Sở Hiên này nói rất hay.

Tôi tán thành.

Mỹ Quốc Đội Trưởng không hổ là người từng tham gia đại chiến, Cho dù chúng ta toàn bộ ở lại thủ vệ bom hố đen, cũng không có khả năng ngăn cản được kẻ địch toàn lực phản công.

Kế hoạch của Sở Hiên rất tốt, ngay cả tôi cũng không có biện pháp tốt hơn.

Thu hút sự chú ý của địch, để kẻ địch xem nhẹ bom hố đen của chúng ta, là lựa chọn tốt nhất của chúng ta.

Bất quá chúng ta chút lực lượng ấy cấm không nổi một chút sóng gió, làm sao mới có thể thu hút kẻ địch.

Cương Thiết Hiệp cũng nhìn về phía Sở Hiên.

Sở Hiên mặt không chút thay đổi: Chúng ta có siêu anh hùng.

Thế là chiến lược định ra, siêu anh hùng mang theo chiến hạm chủ lực đi xung kích kẻ địch, thiểu số người lưu lại thủ vệ bom hố đen.

Kỳ thực cũng không có gì có thể nói nhiều, đợi đến khi đại chiến bắt đầu, đó chính là một trận ác chiến.

Cục diện như vậy, cho dù là Sở Hiên cũng không có điều kiện gì để nói cái gì mà lấy ít thắng nhiều.

Bởi vì sức mạnh cũng không phải cùng một cấp số lượng.

Hàng ức vạn đối với hai con số, nhìn thế nào, kẻ địch đều có thể dùng mạng đè chết tất cả mọi người của hạm đội liên hợp.

Chương 328

Diệt Bá Thanos nhìn hạm đội ít ỏi đến đáng thương trên màn hình, lộ ra nụ cười khinh thường: Người Trái Đất giãy chết vô vị, ngược lại có thể tăng thêm cho ta chút niềm vui.

Các ngươi sẽ ở trước mặt quân đội của ta run lẩy bẩy, quỳ rạp xuống trước mặt ta.

Ha.

Kỳ hạm của Diệt Bá, một chiếc siêu cấp phi thuyền lớn bằng nửa Trái Đất tên là Tiêm Diệt Hào.

Mỗi một họng pháo đều to như miệng núi lửa, phía trên có năm mươi vạn chiếc máy bay tấn công vũ trụ, sáu đội quân lục chiến vượt quá hai vạn người, còn có Diệt Bá vô địch tọa trấn.

Một chiếc Tiêm Diệt Hào là có thể diệt hạm đội liên hợp, mà trong quân đội của Diệt Bá, phi thuyền cùng cấp bậc với Tiêm Diệt Hào có rất nhiều rất nhiều rất nhiều.

Nơi này tuy rằng là thế giới điện ảnh, thế nhưng trí thương của kẻ địch lại sẽ không giống trong điện ảnh, rõ ràng trong tay có cả nắm thủ hạ, lại cứ phải tự mình xung phong hãm trận, sau đó cho chính nghĩa chi sĩ cơ hội trảm thủ, loại chuyện ngu xuẩn này Diệt Bá đã sẽ không làm.

Chiến tranh bắt đầu rồi.

Tại trong vũ trụ, triển khai cuộc chiến tranh giữa nhân loại và kẻ xâm lược ngoài hành tinh giữa các vì sao.

Tác chiến bắt đầu năm phút sau bắt đầu rút lui.

Nhất định phải chống đỡ qua năm mươi phút, hiện tại các hạm thuyền giới bị tác chiến cấp một.

Từng mệnh lệnh phát ra, sau đó Đỗ Lan ra lệnh một tiếng, sáu mươi tàu chiến hạm chủ lực, mười tàu tiếp tế, tiến hành nhảy bước.

Địa điểm mục đích của bọn họ là trung tâm hạm đội kẻ địch, lần nhảy bước này sẽ trực tiếp tiến vào trong trận địa địch, đối mặt với công kích của địch.

Những dũng sĩ coi cái chết như không, ai vào vị trí nấy.

Vậy thì bắt đầu đi.

Tác chiến Tiêm Đao Đột Kích cỡ lớn bắt đầu.

Các bộ phận chuẩn bị.

Pháo môn toàn khai.

Bắn.

Hạm đội một đầu lao vào bóng đen, theo một tiếng bắn, đạn pháo dày đặc từ hạm đội đột kích bắn ra ngoài.

Vụ nổ kịch liệt sản sinh ánh chớp, là pháo hoa hoan nghênh dũng sĩ.

Bắn, bắn.

Diệt Bá ngược lại là không dự liệu được nhân loại điên cuồng như vậy, thế mà trực tiếp nhảy bước tiến vào trong quân đội của hắn: Thú vị, bao vây bọn họ.

Kỳ hạm dựa vào, ta muốn hảo hảo thưởng thức người Trái Đất diệt vong.

Hạm đội liên hợp đến từ Trái Đất rất nhanh liền bị dìm ngập trong biển thuyền của kẻ địch.

Chiến tuyến thiết lập.

Cũng may lấy chiến hạm người Krypton làm nguyên mẫu, cộng thêm Sa Chức giúp đỡ chế tạo ra chiến hạm Trái Đất hỏa lực cũng rất mạnh, cuối cùng cũng thiết lập được một chiến tuyến không dài.

Tiểu đội Du Kỵ Binh xuất phát.

Là chiến tranh vũ trụ đoản binh tương tiếp, trừ chiến hạm, đương nhiên còn cần máy bay trên hạm.

Tiểu đội Du Kỵ Binh chính là tiểu đội máy bay chiến đấu của hạm đội liên hợp, mỗi tàu hạm thuyền không sai biệt lắm có 300 chiếc chiến cơ.

Cũng không phải không có năng lực chế tạo thêm nhiều máy bay hơn, thực sự là nếu nhiều thêm thì không tìm được người để lái. 300 chiếc chiến cơ tịnh không phải số lượng đầy tải của phi thuyền, con số này chẳng qua chỉ là một nửa so với mức đầy tải.

Tiểu đội Du Kỵ Binh có thể xuất phát, tiểu đội Du Kỵ Binh có thể xuất phát.

Tại trong kho chứa, một khung cảnh bận rộn.

Các con giời, nhanh nhanh, chúng ta phải đánh nát mông bọn người ngoài hành tinh kia.

Yeah.

Đúng vậy, đội trưởng, đá nát trứng bọn chúng.

Người điều khiển cộng thêm nhân viên mặt đất, khiến nơi này có vẻ loạn hơn những nơi khác của phi thuyền, bất quá hiệu suất ngược lại không giảm.

Nơi này là tháp điều khiển, bắt đầu kiểm tra, đèn xanh.

Động cơ kiểm tra, đèn xanh.

Thông đạo máy phóng kiểm tra, đèn xanh.

Cửa khoang mở ra, Du Kỵ Binh 911 có thể phóng.

Người điều khiển đẩy cần thao tác: Du Kỵ Binh 911 xuất phát.

Máy phóng đem chiến cơ ném về phía vũ trụ tối tăm, vốn dĩ chỉ là phi công máy bay hiện tại lại trở thành người điều khiển chiến cơ vũ trụ, khác biệt không thể bảo là không lớn.

Tại hai bên sườn tàu, đồng thời bắn ra, mấy trăm chiếc chiến cơ cách nhau không bao lâu liền toàn bộ phóng ra ngoài.

Đương nhiên cũng có chiến cơ gặp phải vấn đề, tỷ như động cơ trục trặc, hoặc là vấn đề kẹt đạn dược.

Nhưng đại bộ phận chiến cơ Du Kỵ Binh vẫn là bay ra ngoài.

Chú ý biên đội.

Trong tai nghe của Du Kỵ Binh 911 truyền đến âm thanh của đội trưởng 901. 911 nhận được, tôi đang ở ngay phía sau anh.

Có nhìn thấy 921 không.

Đội trưởng hỏi.

Thấy rồi, cậu ta ở phía dưới chúng ta. 911 trả lời.

Xem ra chúng ta phải chiếu cố tốt tên tân binh này.

Theo sát tôi.

Ba chiếc Du Kỵ Binh một biên đội, 911 thuộc về biên đội trưởng biên hiệu 901, máy bay số ba biên hiệu 921.

Để chúng ta làm lớn một trận.

Động cơ vừa gia tốc, trong nháy mắt siêu thanh, bất quá tốc độ siêu thanh trong vũ trụ cũng có vẻ rất chậm.

Hơn nữa mấy ngàn chiếc Du Kỵ Binh rải rác trong vũ trụ, cũng chẳng qua là muối bỏ biển, nhỏ bé đến đáng thương.

Tại hạm đội của Diệt Bá cũng bắn ra vô số máy bay tấn công như đàn ong mật, một loại chiến cơ phong cách dã thú.

Chiến cơ hai bên triển khai kích chiến tại nơi khoảng không của chiến tuyến.

Khai hỏa.

Từ trên thân máy bay truyền đến tiếng xạ kích trầm đục, đạn súng máy của khoang máy bay đồng thời từ hai bên đầu máy bay Du Kỵ Binh bắn ra, vẽ nên hai đường cong đứt quãng trong vũ trụ.

Cận chiến tốc độ cao trong vũ trụ giống như kỵ sĩ cổ đại xung phong vậy, chỉ có tránh né công kích, sau đó phản kích giữa các khe hở.

Xì Trong tai người điều khiển 911 tràn ngập loại tiếng trầm đục này, hắn quên đi tất cả, lưỡi liếm môi, đôi mắt không chớp nhìn chằm chằm chiến cơ kẻ địch, ngón tay vô ý thức bóp cò.

Thỉnh thoảng bắn trúng chiến cơ kẻ địch sẽ phát sinh bạo nổ, mảnh vỡ bị lực xung kích đẩy tới bên này.

Du Kỵ Binh va vào trong đám mảnh vỡ, giống như giọt mưa bão đánh vào trên cửa sổ, lốp bốp.

Khá lắm.

Tính linh hoạt của Du Kỵ Binh cao hơn chiến cơ người ngoài hành tinh, bất quá hỏa lực lại không mạnh bằng địch.

Nhưng trên loại chiến trường này, đạn tốc độ cao bắn vào trên chiến cơ tốc độ cao có đủ uy lực khiến chiến cơ giải thể.

Hiển nhiên vỏ ngoài chiến cơ kẻ địch còn chưa cứng đến mức tia laser năng lượng cao mới có thể bắn thủng. 921, cậu bay quá chậm, đã tiến vào khu hỏa lực phi thuyền của mình rồi, cậu muốn bị phi thuyền phe mình bắn hạ sao. 901 lớn tiếng hô.

Xin lỗi, trưởng quan. 921 vội vàng gia tốc, vừa đi, sau lưng cậu ta liền bay qua mấy hàng tên lửa.

Chú ý khoảng cách. 901 nhắc lại.

Chiến trường vũ trụ rất yên tĩnh, bất quá những ánh chớp không ngừng lại nói lên chiến tranh kịch liệt.

Lại bắn chết một tên, trong lòng 911 thầm nghĩ, tay nắm cần điều khiển cũng ngày càng quen thuộc.

Cần điều khiển chỉ cần hơi di động, Du Kỵ Binh liền có thể làm ra động tác mình muốn.

Bởi vì quan hệ thời gian, Du Kỵ Binh thậm chí ở một vài chỗ còn đơn sơ hơn cả máy bay chiến đấu kiểu mới nhất trên Trái Đất.

So với Đỗ Lan, Sa Chức càng là một người theo chủ nghĩa thực dụng.

Đỗ Lan thích hoa lệ, màu mè, nếu có điều kiện khả năng còn sẽ thêm chút năng lực biến hình.

Thế nhưng Sa Chức lại rất đơn giản, cô bé biết đây là chiến tranh.

Hơn nữa còn là chiến tranh lửa sém lông mày, cho nên tất cả đơn giản hóa, ngoại trừ động cơ và hệ thống thao tác, trên Du Kỵ Binh thậm chí ngay cả vũ khí cũng chỉ có hai khẩu súng máy cỡ nòng lớn.

Sa Chức làm như vậy cũng là có nguyên nhân, một mặt là cân nhắc hậu cần và sửa chữa, mặt khác cân nhắc chính là giá thành, cuối cùng chính là tính thích ứng của người điều khiển.

Du Kỵ Binh đơn giản như vậy hiển nhiên là phi thường thích hợp, rất nhiều tân binh vừa lên là có thể bắt tay vào bay, sửa chữa cũng không có điểm khó khăn gì lớn. 911 nhìn đường cong bắn ra từ đầu máy bay Du Kỵ Binh của mình, vừa chiến đấu vừa quan sát chiến trường chung quanh.

Phi công chính là phải luyện được mắt nhìn sáu hướng tai nghe tám phương, đặc biệt là khi số lượng kẻ địch nhiều hơn mình, nói không chừng sau lưng mình sẽ xuất hiện một chiếc máy bay địch.

Lộn vòng, đường đạn bắn ra biến thành xoắn ốc.

Lại bắn rơi một chiếc máy bay địch, mảnh vỡ bạo nổ còn chưa bay tới, Du Kỵ Binh đã dùng tốc độ cực nhanh lao qua mảnh vỡ.

Chương 329

Tiếng va chạm lốp bốp chính là lời khen ngợi mỹ diệu nhất.

Đỗ Lan nhìn tinh đồ, phi thuyền Diệt Bá đang tới gần: Tổn thất bao nhiêu Du Kỵ Binh.

Bảy mươi hai chiếc.

Tình báo viên chiến trường trả lời.

Nhìn thời gian một chút, phần thứ hai của kế hoạch đã bắt đầu.

Ở một bên khác, bom hố đen bắt đầu nén lại, đếm ngược năm mươi phút.

Nơi này chính là Chủ Thần Không Gian.

Sa Chức nhìn trái nhìn phải, một bộ dáng hiếu kỳ.

Không sai, con tự mình đi khắp nơi xem một chút đi.

Kỳ thực cũng không có gì đáng xem, chỉ là một quả cầu ánh sáng, hai mươi cánh cửa phòng mà thôi.

Bất quá Sa Chức vẫn đi lại khắp nơi đánh giá.

Trung Châu đội không phải tất cả mọi người đều trở về, Linh Điểm và Bá Vương đã hy sinh, người nhân tạo của bọn họ cũng biến mất.

Chiến tranh vũ trụ oanh oanh liệt liệt kết thúc, Trái Đất làm ra hy sinh đạt được thắng lợi cuối cùng.

Trải qua một trận chiến tranh kịch liệt như thế, tinh thần tất cả mọi người đều có chút uể oải.

Sau khi được Chủ Thần khôi phục thân thể, từng người về phòng ngủ.

Đêm nay chú định không ngủ được, trong mộng của bọn họ, y nguyên đặt mình vào chiến trường vũ trụ, bên tai truyền đến tiếng gào thét và hô hào.

Kẻ địch vô tận tiêu hao thể lực của bọn họ, đả kích lòng tin của bọn họ.

Siêu anh hùng và Cương Ba Tư Tháp Gunbuster làm bình phong cuối cùng bảo vệ bom hố đen, triển khai chiến đấu cuối cùng với kẻ địch.

Hiệu quả quang ảnh gần như khiến người ta không mở mắt ra được.

Vô số sinh mệnh lưu lại tại vũ trụ, đó là tinh vực bị Tử Thần bao phủ.

Loại tình cảnh khẩn trương đến quên cả hô hấp kia, quả thực chính là khiêu chiến cực hạn của con người.

Tất cả mọi người trong Chủ Thần Không Gian đều ở trong mộng quay trở lại nơi đó, quay trở lại trên phi thuyền, quay trở lại bên cạnh chiến hữu.

Nửa giờ cuối cùng, nửa giờ trí mạng, nhân loại lấy một địch trăm phòng ngự bom hố đen.

Đó là trận chiến cuối cùng trước khi trở lại Chủ Thần Không Gian, cũng là trận chiến đấu thảm liệt nhất của thế giới hợp thể.

Gần như mỗi một giây đều có chiến sĩ chết đi.

Vô số đạn dược trút xuống trên vỏ ngoài của bom hố đen, hình thức kia quả thực là Thái Sơn áp đỉnh.

Nữ nhi, về nhà ăn cơm.

Đỗ Lan nói.

Biết rồi.

Dịch chuyển tức thời trở lại thế giới hiện thực, nghênh đón chính là bộ mặt đen sì của Địch Ny Toa: Hai người các ngươi còn biết về nhà.

Ta còn tưởng rằng các ngươi quên mất cái nhà này rồi chứ.

Đối với trượng phu và con gái một lòng lao vào trò chơi Chủ Thần, Địch Ny Toa bắt đầu còn có thể tiếp nhận, thế nhưng hiện tại vừa đi liền mười mấy ngày không về nhà cũng không liên lạc, khiến Địch Ny Toa không cao hứng.

Lão bà, vậy lần sau cả nhà chúng ta cùng đi chơi.

Đỗ Lan lấy lòng kéo tay ngọc của Địch Ny Toa.

Địch Ny Toa cười một cái: Coi như trong lòng chàng còn có thiếp.

Lão mụ, tối hôm nay con ngủ với mẹ.

Sa Chức đột nhiên nói.

Được.

Địch Ny Toa qua ôm Sa Chức vào lòng, Chúng ta đi tắm.

Sa Chức làm mặt quỷ về phía Đỗ Lan, khiến Đỗ Lan cười khổ.

Tại đại sảnh, Tam Lạp và La Tân đang xử lý nghiệp vụ công ty gia tộc.

Các con gái, sao về nhà còn nỗ lực như vậy a.

La Tân đeo một cặp kính tri thức ngẩng đầu: Ba, ba làm ông chủ phủi tay, chẳng lẽ chúng con cũng có thể mặc kệ.

La Tân đã học được một miệng tiếng Trung lưu loát.

Được rồi, lần sau cả nhà chúng ta cùng nhau đi ra ngoài chơi, hôm nay nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai chúng ta cùng đi.

Sa Chức tỷ, cũng đã về.

Tam Lạp đẩy đồ đạc ra đứng lên đi về phía trên lầu.

Sa Chức và Địch Ny Toa chính là thần tượng của Tam Lạp.

Sa Chức nhỏ như vậy lại lợi hại như thế càng là người mà Tam Lạp hướng tới.

Sa Chức tỷ.

Ở phòng tắm.

Tam Lạp cũng mặc kệ, trực tiếp đi vào phòng tắm.

La Tân lắc đầu, cô coi như là nhân vật số ba trong nhà.

Tuy rằng Sa Chức kinh nghiệm phong phú, thế nhưng thân thể không lớn lên được sẽ mang đến cho cô bé rất nhiều phiền toái.

Mà La Tân tri thức không chỉ có ngoại hình xinh đẹp, còn có thủ đoạn giao tế thành thục, cho nên nếu vợ chồng Đỗ Lan và Địch Ny Toa không ở nhà, thì chính là La Tân làm người đương gia.

Đương nhiên chuyện lớn thì vẫn phải cùng Sa Chức thảo luận, chuyện nhỏ La Tân tự mình quyết định.

La Tân con cũng nghỉ ngơi sớm một chút.

Đi ra ngoài chơi, tổng phải bàn giao công việc một chút mới được.

La Tân cũng không nhiễm thói quen vô trách nhiệm của Đỗ Lan, Nếu không công ty loạn, không chỉ có ảnh hưởng đến nghiệp vụ, còn sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của rất nhiều người.

Bọn họ đều trông cậy vào công ty chúng ta kiếm tiền nuôi gia đình đấy.

Đỗ Lan xấu hổ, hắn làm việc luôn luôn là nghĩ đến là làm, sự nghiệp là càng làm càng lớn, thế nhưng xưa nay đều là tiến hành lữ trình nói đi là đi.

Bởi vì ở một thế giới nào đó sự nghiệp đối với hắn mà nói chẳng qua là trăng trong nước hoa trong gương, thứ không mang đi được.

Hắn không nghĩ tới hắn làm ra nhiều chuyện như vậy, tạo phúc bao nhiêu người, lại trợ giúp bao nhiêu người, có bao nhiêu người trông cậy vào hắn để kiếm cơm.

Thật là ngay cả con gái mình cũng không bằng, cho nên hắn ngồi xuống cầm lấy văn kiện Tam Lạp xem trước đó lật ra.

Không xem không biết xem giật mình, thì ra mình ở trên Trái Đất này làm nhiều chuyện như vậy a.

Còn tưởng rằng mình chỉ là tham gia sự tình phương diện điện ảnh chứ.

Hóa ra mình còn làm đầu tư mạo hiểm, hơn nữa thứ đầu tư quả thực là bao trùm vạn tượng a.

Hơn nữa lấy nhãn quang của cả nhà Đỗ Lan, quả thực chính là đầu tư cái gì cũng lãi to.

Hiện tại 500 công ty mạnh nhất Trái Đất, có hai ba mươi phần trăm công ty đều có mình đầu tư.

Đặc biệt là hai phương diện công nghệ thông tin và công nghệ sinh học quả thực chính là vô tình, Đỗ Lan đều cảm thấy làm như thế có phải hay không quá không nhân hậu.

Thật đúng là đi con đường của mình khiến người khác không có đường để đi a.

Cái bánh ngọt lớn như vậy, đợi đến khi mình rời khỏi thế giới này thật đúng là không biết nên xử lý như thế nào, nếu xử lý không tốt sẽ khiến thế giới chấn động cấp bậc đấy.

Bất quá Đỗ Lan chuyển niệm nghĩ một cái, đúng rồi, mình không phải quen biết một đám người không tệ sao, bọn Trịnh Trá là người kế tục không tệ.

Chỉ cần từ chỗ Chủ Thần đi ra, năng lực tiếp nhận những tài sản này vẫn là có.

Nghĩ như vậy, Đỗ Lan ngược lại không vội vã tiến vào Chủ Thần Không Gian, hắn muốn chỉnh hợp tài sản của mình một chút, sau đó tìm luật sư soạn thảo mấy phần hiệp nghị chuyển nhượng mang vào trong Chủ Thần Không Gian.

Người trong Chủ Thần Không Gian còn đang trong mộng cảnh trải qua chiến trường đáng sợ, không biết chuyện tốt sắp rớt xuống trên đầu bọn họ rồi.

Kẻ địch qua đây rồi, triển khai công thế phòng ngự.

Cương Ba Tư Tháp xuất kích.

Ta đi đây.

Siêu Nhân và Cương Thiết Hiệp cũng bay ra ngoài.

Hiện tại còn có nửa giờ, hạm đội đột kích thu hút Diệt Bá hai mươi phút, hắn rốt cuộc ý thức được cái cầu cảm nhiễm to lớn kia mới là đòn sát thủ của người Trái Đất.

Thứ kia thế mà là một quả bom hố đen, Diệt Bá cũng chưa từng thấy qua bom hố đen khoa trương như vậy.

Thế nhưng biết nguy hiểm, vậy thì phải toàn lực bóp chết nguy hiểm.

Hủy diệt thứ kia đi, nhanh.

Vô số chiến hạm lao về phía bom hố đen.

Chiến, chiến, chiến.

Chương 330

Cương Ba Tư Tháp cùng Siêu Nhân, Cương Thiết Hiệp cùng nhau đối đầu với siêu cấp chiến hạm của địch, còn có Người Khổng Lồ Xanh đứng tại mặt ngoài chiến đấu hố đen, dùng man lực ném đạn pháo.

Ba mươi phút quyết định vận mệnh Trái Đất, trận chiến này hạm đội nhân loại tổn thất hầu như không còn, tiểu đội Du Kỵ Binh gần như toàn diệt, hai hành tinh tại tinh vực này bị nổ thành mảnh vỡ.

Đại nhân, hố đen sắp hoàn thành, chúng ta chạy đi.

Ánh mắt Diệt Bá lộ ra hung quang: Chạy.

Không.

Khởi động Thôn Tinh Trận, tiêu diệt bọn họ.

Rõ.

Thủ hạ cả người run rẩy đi xuống.

Thế nhưng chiến sĩ Trái Đất còn chưa từ bỏ.

Jarvis, hoán đổi năng lượng bắt đầu.

Cương Thiết Hiệp sau khi trải qua lần trước sét đánh khiến hệ thống logout, đau nhức rút kinh nghiệm phát minh ra hệ thống chuyển đổi năng lượng, có thể hấp thu năng lượng của địch chuyển thành của mình dùng.

Mà Siêu Nhân cũng nắm lấy một khối mảnh vỡ tinh cầu to lớn trôi nổi trong vũ trụ chắn trước mặt bom, Người Khổng Lồ Xanh càng là khoa trương, thế mà trực tiếp dùng thân thể ngăn cản công kích.

Ầm Vũ trụ vì đó mà trống rỗng, sau đó kẻ địch vẫn đang tiến lên.

Năm phút cuối cùng.

Chiêm Lam thở hổn hển nói.

Sở Hiên, chúng ta có thể thắng lợi không.

Trịnh Trá hỏi.

Tình báo quá ít, không thể xác định.

Dứt lời, hạm thuyền phát sinh bạo nổ kịch liệt, thế mà có một tàu hạm thuyền địch và hạm thuyền Trung Châu đội đụng vào nhau, sau đó kẻ địch đổ bộ lên hạm thuyền.

Trung Châu đội tiến hành bạch nhận chiến trong vũ trụ, hơn nữa kẻ địch có hai tên cấp bậc Boss, Linh Điểm và Bá Vương trận vong.

Ba phút cuối cùng, a.

Sao Mộc đã khởi động co rút lại, vận hành bắt đầu.

Diệt Bá rống to một tiếng, thế nhưng kẻ địch cho dù số lượng nhiều hơn nữa, cũng công không qua phòng tuyến của siêu anh hùng và hạm đội liên hợp.

Sẽ không để các ngươi đi qua.

A. vì Trái Đất, vì nhân loại.

Hulk rất tức giận.

Xâm lược tà ác tất sẽ thất bại.

Ba phút cuối cùng.

Không, nhân loại.

Thật là không ngờ chúng ta có thể sống sót trở về, ngay trong nháy mắt hố đen sản sinh còn có thể trở về thật là ngàn cân treo sợi tóc.

Trịnh Trá hiện tại còn sợ hãi trong lòng.

Nhắc tới mấy phút cuối cùng, phi thuyền của mình mất đi động lực, mắt thấy sắp bị hố đen hút vào, quan đầu cuối cùng Chủ Thần đem bọn họ kéo về Chủ Thần Không Gian, cảm giác đó quả thực chính là không muốn lại trải qua lần thứ hai.

Ba tháng này, Trung Châu đội có thể nói là trải qua quá nhiều.

Hiện tại là buổi sáng ở Chủ Thần Không Gian.

Đáng tiếc Bá Vương và Linh Điểm vì yểm hộ chúng ta, haizz.

Trương Kiệt thở dài một hơi, bầu không khí lại lạnh xuống.

Đúng rồi, mọi người nhìn thấy Đại sư và Sa Chức chưa.

Tề Đằng Nhất vội vàng chuyển đổi đề tài.

Buổi sáng tôi đi gõ cửa thì không có hồi âm.

Chiêm Lam nói, Đại sư hắn không phải người bình thường, ai biết hắn hiện tại suy nghĩ cái gì.

Nói đến đây, tất cả mọi người đều hồi ức lại trận chiến kinh thiên của Đỗ Lan và tên đầu trọc kia, loại sức mạnh đó thực sự là kinh người.

Cũng không biết Trái Đất thế nào rồi.

La Ly nhỏ giọng nói.

Lần này Trung Châu đội chính là làm một thành viên Đấng Cứu Thế tham dự đại chiến giải cứu Trái Đất, cái loại cảm giác vì chúng sinh mà chiến này, khiến bọn họ vốn chẳng qua là người bình thường cảm giác được vinh quang.

Nhất định sẽ tốt.

Trịnh Trá chỉ nói một câu đơn giản cũng đủ an ủi La Ly.

Tròn mười ngày, Đỗ Lan và Sa Chức đều không quay về Chủ

Thần Không Gian.

Trung Châu đội dưới sự lãnh đạo của Sở Hiên và Trịnh Trá tiến hành huấn luyện.

Tại ngày thứ chín, trên quảng trường Chủ Thần Không Gian xuất hiện một tấm bia văn.

Trung Châu đội rốt cuộc sắp bắt đầu đoàn chiến, vị tri thế giới thế giới chưa biết, vị tri địch nhân kẻ địch chưa biết.

Cũng may thế giới hợp thể khiến Trung Châu đội bạo phú, có đủ điểm thưởng và kịch bản chi tuyến đổi đồ vật vũ trang chính mình.

Sau đó lữ hành bắt đầu.

Lại là một thế giới cái hộp bắt đầu.

Một quán rượu nghèo túng, phong cách cổ xưa trung thế kỷ.

Hôn ám mà lại còn xen lẫn mùi vị khó ngửi.

Sở Hiên, Đại sư và Sa Chức rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Trước đó tiến vào cột sáng thì không gặp, hiện tại cũng không thấy hai người bọn họ, Trịnh Trá có chút lo lắng.

Sở Hiên đánh giá bốn phía không có lập tức trả lời, bởi vì hắn cũng không biết nguyên nhân cụ thể: Tôi không biết, bất quá chí ít có thể xác định Chủ Thần không khống chế được Đỗ Lan, đối với hắn mà nói, không gian này có lẽ chẳng qua là cái sân chơi mà thôi, hoàn toàn có thể tự do đến đi.

Được rồi, đám tân binh tỉnh rồi, chúng ta vẫn là hướng bọn họ giới thiệu một chút về Chủ Thần Không Gian này thì hơn.

Thế mà lại là thế giới ma huyễn hạn chế vũ khí khoa học kỹ thuật.

Chúa Tể Những Chiếc Nhẫn Lord of the Rings hơn nữa còn là đoàn chiến, thế giới này không dễ sống đâu.

Trương Kiệt vĩnh viễn là tiêu cực như vậy, bất quá gã có em gái làm bạn.

Trung Châu đội là đội cuối cùng tiến vào thế giới, trước bọn họ Nam Viêm đội và Ác Ma đội đã tiến vào thế giới này.

Nhiệm vụ của Chủ Thần là ngăn cản đoàn viễn chinh hủy diệt Chí Tôn Ma Giới.

Trước đó còn là siêu anh hùng vì nhân loại mà chiến, hiện tại lại biến thành nanh vuốt của đại phản diện Tác Luân Sauron, chuyển biến quá lớn rồi.

Trung Châu đội cần thời gian thích ứng một chút.

Vẫn là Đại hung Chiêm Lam giải thuyết.

Những người khác đều hiếu kỳ đánh giá đám tân binh này, chỉ có Sở Hiên đối với hoàn cảnh chung quanh càng hứng thú hơn: Ma pháp.

Thú vị.

Ngay tại sau khi màn sáng biến mất, ông chủ khách sạn mang theo nụ cười nịnh nọt: Các vị đại gia, ngài xem tôi đã đem toàn bộ quán nhỏ dọn ra cho mọi người ở rồi, cái này, cái này tiền trọ.

Trịnh Trá nhìn dáng vẻ kia của ông chủ, chỉ có thể cười khổ, hiện tại bọn họ chính là thủ hạ của Tác Luân, ông chủ này cũng đủ to gan.

Bất quá Trịnh Trá vẫn từ trong ngực lấy ra một thỏi vàng ném cho ông chủ: Chuẩn bị cho chúng tôi chút quần áo ấm áp.

Hiện tại là nửa đêm, bên ngoài gió thổi, mưa rơi, nhiệt độ rất thấp.

Hơn nữa trên người bọn họ một thân trang phục hiện đại hóa, cũng là quá chú mục.

Vâng vâng, đại gia, tiểu nhân lập tức giúp các ngài làm.

Tiêu Hoành Luật dùng ánh mắt không giống đứa bé nhìn tất cả những thứ này, bất quá rốt cuộc vẫn là một đứa bé, khóe miệng khó giấu nụ cười cảm thấy hứng thú.

Chúng ta thật sự là ở trong điện ảnh.

Trương Hằng hiện tại còn chưa phát hiện Minh Yên Vi đứng trong bóng tối ở bên cạnh, thanh âm đều có chút run rẩy.

Biến cố đột như kỳ lai này khiến kẻ vốn nhát gan như gã thực sự là khó mà tiếp nhận.

Không sai, trước đó mọi người cũng đều giới thiệu qua, tên và nghề nghiệp của các ngươi chúng tôi cũng biết rồi, chúng tôi là thâm niên giả có trách nhiệm bảo hộ tân binh các ngươi, bất quá nếu các ngươi làm chuyện ngu xuẩn gì hoặc là nhận không rõ hiện thực, ta không ngại giết các ngươi.

Trịnh Trá cũng học được cách hù dọa người.

Trương Kiệt vỗ vỗ vai Trịnh Trá, biểu thị diễn xuất của cậu không bằng tôi, từ bên hông rút ra khẩu Desert Eagle vô hạn đạn: Lũ gà mờ các ngươi, ta cũng không nhân từ như đội trưởng chúng ta đâu, nếu các ngươi làm ta không cao hứng, ta sẽ dùng khẩu súng này bắn nát đầu các ngươi.

Phối hợp vết sẹo dữ tợn trên mặt Trương Kiệt, hiệu quả khủng bố so với Trịnh Trá còn hữu hiệu hơn nhiều.

Trịnh Trá bật cười nhìn biểu hiện của tân binh, xem ra mình vẫn là chỉ thích hợp đóng vai mặt đỏ vai thiện, Trương Kiệt là mặt trắng vai ác trời sinh.

Tại trong quán bar tìm chỗ ngồi xuống, trước khi đám tân binh chết cóng, ông chủ và vợ hắn còn có hai đứa con vị thành niên ôm quần áo đi vào: Đại gia, thời gian có chút muộn, chỉ tìm được những quần áo này, mọi người mặc vào trước đi.

Chiêm Lam từ trong tay bà chủ nhận lấy quần áo xem xét, cười khổ liên liên, cũng không biết quần áo chất liệu gì: Nếu Đại sư ở đây thì tốt rồi, một cái Luyện Kim Thuật quần áo gì cũng giải quyết xong.

Đó là đương nhiên.

Tề Đằng Nhất gật đầu, Luyện Kim Thuật của Đỗ Lan chính là để lại cho hắn ấn tượng sâu sắc.

Mà các tân binh thì có chút hiếu kỳ trong miệng thâm niên giả Đại sư là người nào.

Mặc vào đi.

Một thanh âm quen thuộc truyền đến trong tai Trương Hằng, gã quay đầu nhìn lại một thân ảnh mảnh mai tại chỗ tối tăm không nhìn thấy mặt, thế nhưng thanh âm chính mình tuyệt đối quen biết, đó là thanh âm khiến chính mình hồn khiên mộng nhiễu.

Cảm ơn.

Triệu Anh Không thản nhiên nói, nhận lấy quần áo Minh Yên Vi đưa tới, cô cũng là đứng trong bóng tối.

Đại gia, tôi châm lửa lò sưởi cho vượng, các ngài nghỉ ngơi thật tốt, tôi ở ngay phía sau, có chuyện gì gọi tôi một tiếng là được rồi.

Ông chủ lui xuống.

Chương 331

Sau đó Trịnh Trá đứng lên đi đến bên cạnh Sở Hiên: Cậu xem chúng ta tiếp theo nên làm thế nào.

Ngươi xem chúng ta tiếp theo nên làm thế nào.

Một nơi khác, trước tòa thành màu trắng Gondor, trên quảng trường Cây Bạch Thụ, một nữ tử nhìn nam tử một thân áo giáp trước mắt nàng hỏi.

Chúng ta không thể cùng bọn họ cứng đối cứng, người kia quá cường đại, bất quá thế giới này tựa hồ là thế giới ma pháp, có quá nhiều thứ có thể lợi dụng.

Nói hắn nâng tay ra, một cây pháp trượng màu trắng xuất hiện ở trong tay hắn, Trở thành phù thủy đơn giản hơn so với ta tưởng tượng.

Người mặc khôi giáp thế mà đã là Phù Thủy Áo Trắng.

Phù thủy ở thế giới này không phải chức nghiệp mà là chủng tộc, là bán thần chủng bất lão bất tử được thần phái đến đại lục Trung Thổ giữ gìn hòa bình.

Nữ tử cũng là phát ra kinh thán, không ngờ mới đến thế giới này không bao lâu đội trưởng của mình đã có thành quả như thế, không hổ là đội trưởng Ác Ma đội.

Đội trưởng Ác Ma đội nhìn chính diện, thế mà tám phần giống Sở Hiên, chín phần giống Trịnh Trá.

Không sai, hắn chính là siêu nhân loại do bản sao Trịnh Trá và bản sao Sở Hiên hợp thể mà thành đội trưởng Ác Ma đội Vô Không.

Hiên là cái phòng nhỏ, Trá có thể làm Chính Nghĩa giải thích, Chính Nghĩa trong phòng nhỏ, chính là người bên ngoài không nhìn thấy.

Cho nên vốn định gọi người hợp thể là Hắc Tương, bất quá sợ bị người đánh cười.

Vô Không là hài âm của Ngộ Không, có thể xem như Vô và Không giải thích giống nhau, chính là không nhìn thấy thứ gì.

Cũng có thể nói Vô Không liền cùng một chỗ, không có không, không phải trống rỗng, cũng chính là nói ngoài phòng ai cũng không nhìn thấy, thế nhưng trong phòng vẫn là có, tịnh không phải hoàn toàn trống rỗng.

Thu dọn thu dọn, chúng ta đi.

Đỗ Lan đuổi theo khí tức Trung Châu đội, mang theo người nhà dịch chuyển tức thời tới thế giới Ma Giới.

Đối với việc Đỗ Lan thần xuất quỷ một, còn có mang theo nhiều người như vậy cùng nhau thần xuất quỷ một, người Trung Châu đội biểu thị áp lực rất lớn.

Đại sư, người dọa người là sẽ hù chết người đấy.

Chiêm Lam tức giận nói, hiện tại vẫn là nửa đêm, mọi người đều có cơn buồn ngủ, lúc lập tức phải ngủ, đột nhiên xuất hiện một đám người làm bọn họ giật nảy mình.

Giới thiệu với mọi người một chút, vị này là thê tử của ta Địch Ny Toa, con gái lớn của ta Sa Chức các ngươi cũng quen biết, con gái thứ hai của ta La Tân, con gái út Tam Lạp.

Địch Ny Toa cũng có người quen biết, bởi vì cũng thường xuyên cùng Đỗ Lan cùng nhau xuất đầu lộ diện, ngược lại La Tân và Tam Lạp bọn họ là lần đầu tiên gặp.

Đương nhiên cũng không phải tất cả mọi người đều lần đầu tiên gặp, ví dụ như Triệu Anh Không liền từng gặp Tam Lạp, từng gặp một hai lần ở trong trường học.

Đây chính là tân binh.

Đỗ Lan nhìn mấy con cá nhỏ tôm nhỏ kia, chỉ có Trương Hằng và Tiêu Hoành Luật có chút đáng xem.

Ngài là đại sư điện ảnh vĩ đại nhất thế kỷ hai mươi.

Cho nên nói danh khí của Đỗ Lan thật đúng là không bình thường.

Đa tạ khen ngợi.

Tại trong Chủ Thần Không Gian này mọi người cũng đừng khách khí, ta cũng chẳng qua là luân hồi giả.

Đỗ Lan biểu thị muốn khiêm tốn.

Bọn Trịnh Trá im lặng, ngươi tính là luân hồi giả gì, hoàn toàn coi thường cái Chủ Thần đòi mạng người kia a.

Bất quá mặc kệ Đỗ Lan khiêm tốn bao nhiêu, thanh danh của hắn bày ở đó, vẫn là có người kích động đòi chữ ký.

Đỗ Lan cũng rất khách khí ký tên: Đa tạ.

Sau khi hết thảy bình ổn lại, Trịnh Trá và Trương Kiệt đi tới: Đại sư, ngài đã lợi hại như vậy coi thường Chủ Thần, vậy có thể giúp chúng tôi trốn khỏi nơi này hay không.

Được a, bất quá ta không nguyện ý, gian lận như vậy không phải phong cách của ta.

Đỗ Lan cự tuyệt nói.

Ngài.

Nếu không phải đánh không lại Đỗ Lan, Trương Kiệt nhất định rút súng.

Được rồi, các ngươi cũng trải qua nhiều bộ phim như vậy rồi, tuy rằng cửu tử nhất sinh, bất quá không cảm thấy mình sống rất có ý nghĩa sao.

Một thế giới lại một thế giới lữ hành, sau đó kết thức những nhân vật khác nhau, trải qua những sự tình khác nhau, nhìn thấy những phong cảnh khác nhau.

So với lúc ở trên Trái Đất vô sở sự sự, thì thú vị hơn nhiều.

Trải qua thế giới Chủ Thần lại trở về Trái Đất các ngươi nhất định sẽ cảm thấy rất nhàm chán, cho nên các ngươi vẫn là vừa đi vừa trân trọng thì hơn.

Vì tăng thêm tính khả tín khi lừa gạt người của mình, Đỗ Lan hỏi Triệu Anh Không: Gia tộc các ngươi không phải có một trưởng bối từ Chủ Thần Không Gian đi ra sao.

Hậu bán sinh của ông ta trải qua thế nào.

Buồn bực sầu não mà chết.

Triệu Anh Không chỉ trả lời bốn chữ này, thế nhưng đã có thể nói rõ vấn đề rất tốt rồi.

Thế giới Chủ Thần xác thực đáng sợ, thế nhưng người có thể sinh hoạt ở thế giới này không có ai nội tâm cam tâm bình phàm cả: Mỗi một lần gặp thoáng qua với tử thần, mới là chân chính thể hội được sự tốt đẹp của sinh mệnh, không phải sao.

So với lúc các ngươi ở Trái Đất, lãng phí nhân sinh như vậy, nơi này mới là nơi chết có ý nghĩa.

Bất quá các ngươi có thời gian cũng có thể gom chút điểm thưởng về thế giới hiện thực thăm người thân, coi như nghỉ ngơi.

Được rồi, để Đỗ Lan hỗ trợ chạy trốn là không thể nào, vậy thì đổi chủ đề: Đại sư, lần này chúng ta là muốn ngăn cản đoàn viễn chinh, chúng ta thực sự làm như vậy.

Xem ra các ngươi là nếm được ngon ngọt khi làm siêu anh hùng.

Đỗ Lan nói, Nhiệm vụ là bảo vệ Ma Giới không bị núi lửa tận thế nung chảy, những cái khác hình như cũng không nói gì, các ngươi nếu có năng lực có thể tự mình lật đổ Tác Luân.

Chúng ta là hoàn thành nhiệm vụ, tịnh không phải tới du ngoạn.

Sở Hiên rốt cuộc lên tiếng, đối với hành vi đem Trung Châu đội dẫn lệch này của Đỗ Lan, hắn là không đồng ý, Vì hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta và chủ nhân Ma Giới đứng cùng một chiến tuyến mới là chính xác.

Sở Hiên, cậu đừng làm mất hứng như vậy chứ.

Trương Kiệt xem ra thật sự là động lòng với đề nghị của Đỗ Lan, Chúng ta ngay cả chiến tranh vũ trụ như thế giới siêu anh hùng cũng đều trải qua rồi, nhưng là anh hùng cứu vớt Trái Đất, sao có thể trợ Trụ vi ngược.

Kỳ thực trải qua thế giới hợp thể, Trung Châu đội trừ Sở Hiên và Lâm Vũ ra, những người khác đều có một định vị đối với thân phận của mình, đó chính là siêu anh hùng.

Từ luân hồi giả giãy giụa cầu tồn, đến chính nghĩa chi sư lực chiến kẻ xâm lược ngoài hành tinh, như vậy đã hoàn thành chuyển hóa, muốn lần nữa chuyển biến thành kẻ xấu cũng là không dễ dàng.

Giống như trước đây đã nói, bản chất bọn họ vẫn là người tốt, cho nên người Trung Châu đội từ đáy lòng kháng cự làm người xấu.

Mà người xấu của thế giới Ma Giới là ai, đương nhiên là Ma Đa Tác Luân, sao có thể cùng hắn đồng lưu hợp ô.

Cho nên đề nghị của Đỗ Lan tuy rằng hoang đường, thế nhưng không chỉ Trương Kiệt động tâm, ngay cả Trịnh Trá cũng động tâm.

Chỉ cần Ma Giới không bị núi lửa tận thế hủy diệt, lật đổ Tác Luân cũng có thể mà.

Sở Hiên thực sự là nhịn không được muốn dội cho bọn họ gáo nước lạnh, để bọn họ thanh tỉnh một chút: Tác Luân và Ma Giới là nhất thể, tiêu diệt Ma Giới có thể giết chết Tác Luân, như vậy giết chết Tác Luân cũng tương đương với hủy diệt Ma Giới.

Đây đúng là một vấn đề, sau đó tất cả mọi người đều nhìn về phía Đỗ Lan.

Đỗ Lan rất kỳ quái, các ngươi nhìn ta làm gì.

Trung Châu đội là đang đợi Đỗ Lan lấy ra phương án giải quyết, trong mắt bọn họ, Đỗ Lan không gì không làm được: Đại sư, ngài là đạo diễn điện ảnh, ngài có biện pháp gì.

Muốn cắt đứt liên hệ giữa Ma Giới và Tác Luân rất đơn giản, chỉ cần trong các ngươi ai tự mình đứng ra tiến vào Ma Giới đánh bại Tác Luân trở thành chủ nhân Chí Tôn Ma Giới là được rồi.

Đỗ Lan nói rất nhẹ nhàng, Hoặc là chế tạo lại một cái Ma Giới mới, đem Tác Luân phong ấn vào trong Ma Giới mới, Ma Giới cũ đương nhiên liền không sao cả.

Đỗ Lan nói đến đây, Sở Hiên cười: Chế tạo Ma Giới ngược lại rất thú vị.

Tựa hồ đi ra một con đường không giống với nhiệm vụ của Chủ Thần cũng không tệ.

Mấy kế hoạch mới rất nhanh hình thành trong đầu Sở Hiên.

Chế tạo Ma Giới mới.

Ma Giới không phải rót vào sức mạnh của Ám Hắc Ma Quân Tác Luân sao.

Nếu là thừa thụ loại sức mạnh này nhất định sẽ không phải là kim loại bình thường.

Đột nhiên một thanh âm non nớt truyền ra, lại là Tiêu Hoành Luật nói chuyện, Vô cùng xin lỗi đã chen ngang, bất quá cháu chỉ là rất hiếu kỳ mà thôi.

Đứa bé này có trí thương rất cao, biết nếu còn không biểu hiện một chút, chính mình sẽ mất đi một cơ hội lấy điểm ấn tượng.

Cháu nói không sai, dược liệu chủ yếu của Ma Giới rất đơn giản chính là hoàng kim, đại lượng hoàng kim, cái này chúng ta có lẽ có thể lấy được, nhưng còn có vài dược liệu xác thực rất khó lấy được.

Một là Tinh Linh Chi Toản Viên kim cương của Tinh Linh, hiện tại đang ở trên trán Tinh Linh Nữ Vương tại Hoàng Kim Sâm Lâm kia, thứ hai là Thánh kiếm Nạp Tây Nhĩ Narsil, hiện tại hẳn là còn đang nằm ở Thụy Văn Đái Nhĩ Rivendell, thứ ba là Thụ Tâm, bảo vật chí cao của tộc Người Cây, hiện tại cũng không biết đang trốn ở khu rừng rậm nào.

Bốn thứ này thiếu một thứ cũng không được.

Ba cái khác còn dễ lý giải, vậy Thánh kiếm Nạp Tây Nhĩ có gì đặc biệt.

Tôi nhớ tuy rằng thời gian đúc thành cửu viễn, thế nhưng dược liệu không có gì đặc biệt chứ.

Trịnh Trá nói.

Nạp Tây Nhĩ vừa chế tạo xong có lẽ chỉ là một thanh kiếm bình thường, thế nhưng sau khi trải qua đại chiến và Nhân Vương gia trì, nó đã không phải là kiếm bình thường nữa mà là Bảo cụ.

Hơn nữa là Bảo cụ nhân loại, chỉ có Bảo cụ nhân loại mới có thể thừa thụ sự tham lam của Tác Luân.

Những cái này đương nhiên đều là thiết định Đỗ Lan mới thêm vào trong bản điện ảnh.

Muốn tập hợp đủ những thứ này cũng không dễ dàng, người Trung Châu đội lập tức lâm vào trầm tư.

Thế giới Trung Thổ, một đại lục thần kỳ đa chủng tộc chung sống.

Đối diện biển cả có Thần được gọi là Valar, mà ở thế giới Trung Thổ có sứ giả Maiar Bán thần do Thần phái tới, cũng chính là những phù thủy như Cam Đạo Phu Gandalf.

Bất kể là Phù Thủy Áo Xám Cam Đạo Phu hay là Phù Thủy Áo Trắng Tát Lỗ Mạn Saruman, hay là Thụy Đạt Gia Tư Đặc Radagast áo nâu, hoặc là Phù Thủy Áo Xanh khác, bọn họ đều không phải nhân loại, mà là tồn tại cấp bậc Bán thần bất tử bất diệt bị hạn chế trong thân xác nhân loại.

Chúng ta phải đối mặt với ma pháp thần bí còn có vong linh quỷ dị, mọi người chuẩn bị sẵn sàng đi.

Đỗ Lan nói, sau đó nhìn thấy một thân trang phục kia trên người Trung Châu đội, Các ngươi một thân quần áo này thực sự là quá mất mặt, ra cái dạng gì.

Đỗ Lan vung tay lên, trên người tất cả mọi người đều thay đổi thành áo giáp thiếp thân, Như vậy mới ra dáng.

Khôi giáp toàn thân màu vàng và bạc, trường kiếm lợi phủ: Thế giới này vũ khí khoa học kỹ thuật bị hạn chế, mọi người cứ luyện binh khí lạnh đi.

Còn nữa các ngươi biết cưỡi ngựa không.

Đại đa số mọi người lắc đầu.

Vậy cũng phải học.

Đỗ Lan đang nói chuyện, cửa khách sạn lập tức bị mở ra, hai người cả người bao phủ trong hắc bào tiến vào.

Quân chủ ra lệnh, các ngươi phải trong vòng năm ngày đến Thụy Văn Đái Nhĩ cướp về Ma Giới.

Thanh âm khiến người ta nổi da gà.

Người Trung Châu đội cũng biết đây hẳn chính là Giới Linh Nazgûl, vốn dĩ là vua của nhân loại nhưng bởi vì lạc lối trong sức mạnh Ma Giới mà trở thành Giới Linh tà ác nghe lệnh Tác Luân.

Ban đầu Ma Giới tổng cộng có mười chín cái, cộng thêm một cái Chí Tôn Ma Giới đặc biệt.

Nhân loại cầm chín cái, người lùn cầm bảy cái, tinh linh cầm ba cái.

Cho nên Giới Linh tà ác tổng cộng có chín tên.

Giới Linh vừa nói chuyện, ngay cả ngọn lửa trong lò sưởi cũng đột nhiên trở nên hàn lãnh vô cùng.

Chương 332

Người Trung Châu đội cũng cảm giác được một cỗ hàn khí đánh úp lên đầu, tứ chi băng lương.

Đây chính là hoàn toàn bất đồng với cảm thụ trong thế giới điện ảnh, trong rạp chiếu phim tối đa cũng chỉ cảm thấy Giới Linh mặc thế nào thế nào, thế nhưng hiện tại khí tức tà ác hàn lãnh của Giới Linh nhìn một cái không sót gì.

Giới Linh không nói nhiều, sau khi truyền đạt mệnh lệnh liền kính trực rời đi.

Đại sư, Giới Linh thật mạnh.

Trịnh Trá cảm giác được nội lực Trường Sinh Quyết và Thần Lực Titan mà mình đổi cũng không mạnh bằng khí tức tên Giới Linh kia.

Đó là đương nhiên, thực lực thế giới này, Thần, Bán thần, tiếp theo chính là mấy tên Giới Linh này.

Đỗ Lan nói, Được rồi mọi người xốc lại tinh thần, thật sự muốn đánh, các ngươi cũng chưa chắc thua.

Ừm.

Lời của Đỗ Lan khiến bọn họ dễ chịu hơn một chút, bất quá bóng ma Giới Linh không có khả năng lập tức liền biến mất.

Tôi muốn đổi về quần áo Thích Khách Liên Minh.

Đột nhiên Triệu Anh Không từ trong góc đi ra, cô là một sát thủ, mặc một thân khôi giáp cả người không thoải mái.

Đương nhiên, có thể.

Rất đơn giản đổi lại trường bào Thích Khách cho Triệu Anh

Không, trên cổ tay nhiều thêm hai thanh tụ kiếm.

Sau đó Đỗ Lan nhìn mọi người: Các ngươi còn ai muốn đổi, hiện tại cứ đề xuất.

Tôi là cung tiễn thủ, cũng không cần thân khôi giáp này.

Minh Yên Vi cũng đứng ra.

Không vấn đề.

Đỗ Lan vừa ra tay, Minh Yên Vi cũng thay đổi thành quần áo Thích Khách Liên Minh.

Cháu cũng muốn đổi.

Thằng nhóc Tiêu Hoành Luật mặc khôi giáp suýt chút nữa thì đứng không dậy nổi, hoàn toàn mất đi năng lực hoạt động.

Đương nhiên.

Cũng là quần áo Thích Khách Liên Minh.

Trương Hằng nhìn thấy Minh Yên Vi, quả thực chính là ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không biết nên làm thế nào cho phải, bất quá ý niệm đầu tiên của gã không phải đi lên mà là chạy trốn, gã không có mặt mũi đi gặp người yêu quá khứ của gã.

Hiện tại mưa bên ngoài đã tạnh, một đạo ánh bình minh từ phía đông chiếu xuống, Trương Hằng cũng không có cơ hội đi.

Xem ra, chúng ta phải xuất phát rồi.

Đáng tiếc Trung Châu đội lập tức gặp phải vấn đề, đó chính là không có ngựa, hôm qua Giới Linh vừa đến, tất cả ngựa đều bị kinh hãi, căn bản không có con ngựa nào có thể đứng lên.

Bất quá cái này không làm khó được bọn họ, chỉ thấy Sa Chức đi đến trên đất trống: Thông Linh Thuật.

Một con gấu trúc còn lớn hơn cả núi xuất hiện ở dã ngoại: Sa Chức, con thế nhưng là rất lâu không gọi ta đi ra rồi.

Con gấu trúc trọng lực này cũng mở miệng nói chuyện.

Mọi người ngồi lên đi.

Lưng Hùng Miêu Tửu Tiên Brewmaster giống như sân bóng rổ bằng phẳng như vậy, hơn nữa lông xù, thoải mái vô cùng.

Đi Thụy Văn Đái Nhĩ.

Là đạo diễn điện ảnh, bản đồ cả thế giới Trung Thổ đều ở trong đầu Đỗ Lan.

Nha.

Hùng Miêu Tửu Tiên bốn chân chống một cái, thân thể to lớn liền bay lên.

Ngồi gấu trúc khổng lồ bay giữa trời xanh mây trắng, đây là điều tất cả mọi người đều chưa từng trải qua.

Tiêu Hoành Luật khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng cũng không biết là hưng phấn hay là sợ độ cao.

Hoàn toàn không cần năm ngày, chiều nay chúng ta là có thể đến Thụy Văn Đái Nhĩ, có lẽ còn nhanh hơn người Hobbit.

Đỗ Lan nói.

Vậy lần này chúng ta có phải là đi lấy Thánh kiếm.

Trịnh Trá hỏi.

Đương nhiên rồi, chúng ta chính là muốn chế tạo một cái Chí Tôn Ma Giới mới.

Cự thú đen trắng cõng mọi người đi tới Thụy Văn Đái Nhĩ nơi ẩn náu của Tinh Linh do Bán Tinh Linh Ai Long Elrond kiến tạo.

Ẩn nặc trong thung lũng sương mù, duy nhất đi ra đi vào là một con đường nhỏ dựa núi, người bình thường khó mà đến được.

Đương nhiên người Trung Châu đội không phải người bình thường, bọn họ cũng không có trải qua khổ nạn gì, xuyên việt thung lũng sương mù cái gì đó.

Trực tiếp từ trên trời giáng xuống, đương nhiên bái phỏng lỗ mãng như vậy cũng chú định là không nhận được rượu ngon của Tinh Linh chiêu đãi.

Vệ đội Tinh Linh bao vây con quái vật khổng lồ lấp đầy quảng trường của bọn họ đến chật như nêm cối, không chỉ có đao kiếm, còn có cung tên.

Ngươi về trước đi.

Sau này để ta đi ra hít thở không khí nhiều chút.

Gấu trúc lập tức biến mất.

Ai Long, một Bán Tinh Linh, từng cùng nhân loại tạo thành đồng minh Tinh Linh và Nhân Loại cùng chống lại Ma Quân Tác Luân, cũng là Tinh Linh vĩ đại chứng kiến kỷ nguyên giao thế.

Các ngươi là ai.

Hiển nhiên Ai Long bị gấu trúc khổng lồ chấn kinh rồi, không có cánh lại có thể bay lượn, hơn nữa dã thú thể tích to lớn như thế, ông cũng chưa từng thấy qua.

Ông thế nhưng là có ngàn năm tuổi thọ, là một trong những Tinh Linh Vương kiến thức quảng bác.

Chuyện ông chưa thấy qua không nhiều.

Không dùng dịch chuyển tức thời, mà cưỡi gấu trúc, hiển nhiên hiệu quả ra sân thiếu chút kinh dị, nhiều thêm chút chấn hám.

Đỗ Lan nhìn dáng vẻ kia của Ai Long, tựa hồ còn chưa biết bọn họ là thủ hạ của Tác Luân, vậy thì dễ làm rồi, nháy mắt mang theo nụ cười nguy hiểm.

Nụ cười này khiến ba cô con gái của hắn một trận ác hàn, bởi vì quá giống mẹ của các cô rồi, ngay cả khóe miệng cong lên độ cong đều như thế.

Bất quá nụ cười của Địch Ny Toa là rất có khí tràng, mà nụ cười của Đỗ Lan nhìn thế nào cũng thấy gian trá.

Ngươi chính là Vương của Thụy Văn Đái Nhĩ sao.

Ai Long phất phất tay, ra hiệu những Tinh Linh tuấn mỹ kia đừng công kích, tự mình đi đến trên quảng trường: Chính là ta, các ngươi là người phương nào.

Chúng ta đến từ phương Đông xa xôi, tại phía đông xa hơn cả Ma Đa Mordor.

Chúng ta cảm thấy ở phía tây đế quốc của chúng ta có một cỗ khí tức tà ác, cho nên chúng ta đi tới nơi này, muốn ngăn cản Ma Đa.

Đáng tiếc sức mạnh của Ma Đa mạnh hơn chúng ta tưởng tượng, mà Hoàng đế quốc gia chúng ta lại không nguyện ý lao quân viễn chinh, cho nên vì ngăn cản tà ác, chúng ta đi tới nơi này tìm kiếm đồng bạn chí đồng đạo hợp.

Nghe Đỗ Lan một trận nói hươu nói vượn, người Trung Châu đội chỉ có một ý niệm, không hổ là đại sư điện ảnh vĩ đại nhất trên Trái Đất, người làm điện ảnh có trí tưởng tượng nhất thế giới, nói dối đều không cần bản nháp.

Ai Long Vương lựa chọn tin tưởng, bởi vì người Trung Châu đội đều là vẻ mặt chính khí, không giống người xấu.

Bất quá Ai Long Vương lập tức sẽ phải mang theo tử dân của ông vượt biển rời đi, cũng không có dự định mặt đối mặt với Tác Luân.

Đỗ Lan đương nhiên biết: Ai Long Vương, nghe nói ngài từng cùng nhân loại cùng nhau đánh bại Ma Đa, hiện tại cỗ tà khí kia ngày càng lớn mạnh, chúng ta cần sự giúp đỡ của ngài.

Các ngươi cần gì.

Ai Long buông lỏng.

Chúng ta cần Thánh kiếm Nạp Tây Nhĩ.

Yêu cầu của Đỗ Lan khiến Ai Long biến sắc.

Đòi hỏi thánh kiếm, đây là một yêu cầu hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của Ai Long, ông ta đương nhiên sẽ không đáp ứng.

Hahaha, đùa thôi mà, Ai Long Vương ngài thật sự là không có chút khiếu hài hước nào sao.

Tinh linh các ngài đều như vậy à.

Quá nhiều lời nói đùa sẽ khiến người ta mất đi sự nghiêm túc.

Ai Long Vương biểu tình tự nhiên toát ra vẻ uy nghiêm.

Đỗ Lan cảm thấy vô thú: Được rồi, vậy chúng ta có thể ở lại đây vài ngày không.

Đối với yêu cầu này, Ai Long cân nhắc một chút.

Đám người tự xưng đến từ phương Đông xa lạ này vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Đương nhiên, bất quá Thụy Văn Đái Nhĩ là lãnh địa của Tinh linh, cho nên hy vọng nhân loại các người đừng tùy tiện du đãng.

Đương nhiên.

Phải nói rằng môi trường sống của Tinh linh quả thực non xanh nước biếc, chim hót hoa hương, một mảnh cảnh sắc Đào Nguyên hương.

Sau khi thuận lợi ở lại, chỉ là phạm vi hoạt động của Trung Châu đội bị hạn chế trong một tòa tháp nhọn.

Trước khi người của Hộ Giới tiểu đội đến, mọi người hãy nghỉ ngơi cho tốt.

Trương Hằng trốn trong góc, vẫn luôn quan sát Minh Yên Vi, cô bạn gái cũ thanh mai trúc mã của hắn.

Hắn không ngờ sẽ gặp lại cô ở cái thế giới kỳ quái này.

Hơn nữa Minh Yên Vi rõ ràng đã nhìn thấy Trương Hằng, nhưng lại không hề để ý tới hắn, thậm chí ngay cả một ánh mắt dư thừa cũng không rơi trên người hắn.

Điều này làm cho Trương Hằng càng thêm thống khổ.

Nếu Minh Yên Vi lao lên đánh hắn, mắng hắn, có lẽ sẽ làm cho hắn dễ chịu hơn một chút.

Minh Yên Vi hiện tại đang đứng bên cạnh Sa Chức.

Sau khi được Sa Chức cổ vũ, cô đã coi Sa Chức là người thân thiết nhất.

Kỳ thực ở Trung Thổ thế giới, những thứ kỳ quái không thiếu, nhưng khảo nghiệm lớn nhất vẫn là trèo đèo lội suối.

Đương nhiên vấn đề này đối với Trung Châu đội chúng ta mà nói cũng không phải là vấn đề.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đứng trên ban công, lười biếng nói.

Chàng là đang nói với thiếp sao.

Địch Ny Toa cười nói.

Đỗ Lan nghẹn lời.

Nơi này thật đẹp, còn đẹp hơn cả nơi chàng canh giữ.

Địch Ny Toa nói.

Chương 333

Đương nhiên là đẹp, tuy rằng Đỗ Lan có thể kiến tạo hoàn cảnh theo tỷ lệ một một, nhưng ánh sáng hậu kỳ cùng với sự render của máy tính mới khiến nơi này trở thành địa phương mỹ lệ đến thế.

Rất nhanh thôi những Tinh linh này sẽ rời đi, nơi này sẽ trở thành tòa thành trống.

Nếu nàng thích, chúng ta mang nơi này đi là được.

Địch Ny Toa mỉm cười, đó là nụ cười đồng ý.

Ai Long sẽ không ngờ tới, bọn họ còn chưa đi, Đỗ Lan và Địch Ny Toa đã bắt đầu đánh chủ ý lên gia viên của ông ta rồi.

Trương Hằng nhìn thấy Minh Yên Vi đi ra ngoài một mình, rốt cục lấy hết dũng khí đi theo.

Người trong Trung Châu đội đều đã chú ý tới chàng trai trẻ kia dường như có quen biết Minh Yên Vi, bất quá Minh Yên Vi lại không có biểu hiện gì đặc biệt.

Thế là đám người đang buồn chán bắt đầu bát quái.

Trương Kiệt châm một điếu thuốc rồi nói: Nhất định có vấn đề.

Rất có vấn đề, bất quá không biết rốt cuộc là vấn đề gì.

Trịnh Xá cũng nói.

Khi mọi người đang phỏng đoán, Trương Hằng rốt cục cũng nói chuyện được với Minh Yên Vi.

Em vẫn khỏe chứ.

Tiếng nhỏ như muỗi kêu, Trương Hằng đã lạc giọng.

Minh Yên Vi xoay người lại.

Đột nhiên cô phát hiện sau khi nhìn thấy Trương Hằng, cỗ hận ý kia đã biến mất.

Đúng vậy, cô hiện tại đã trùng sinh, không còn là một oán phụ suốt ngày than thân trách phận nữa.

Cô muốn sống thật đặc sắc, sống vì chính mình.

Tôi rất khỏe.

Trương Hằng ngẩn ra, giọng nói bình thản kia của Minh Yên Vi thực sự khiến người ta thất hồn lạc phách không nói nên lời.

Cứ như thể hắn và cô hoàn toàn chỉ là người xa lạ.

Trương Hằng hoàn toàn không biết nên tiếp lời như thế nào.

Nếu không có việc gì, tôi đi trước.

Minh Yên Vi xoay người bỏ đi.

Trương Hằng không đuổi theo, hắn không biết nên đối mặt với một Minh Yên Vi như vậy thế nào.

Nếu cô nổi giận, hắn chuẩn bị thừa nhận cơn thịnh nộ, cho dù có chết cũng được.

Nhưng hiện tại không có cơn giận dữ như dự đoán, sự chuẩn bị của hắn đã rơi vào khoảng không.

Tình huống như vậy hắn vẫn chưa chuẩn bị tốt.

Trên ban công, Đỗ Lan và Địch Ny Toa cũng nhìn thấy hai người bọn họ.

Hiện tại trong lòng Minh Yên Vi chỉ có con gái chúng ta, a a, đâu còn chứa được người khác.

Đỗ Lan tự hào nói, Con gái bảo bối của chúng ta mị lực vô hạn mà.

Địch Ny Toa vẻ mặt hạnh phúc, Sa Chức là con gái ruột của nàng, nàng đã tốn rất nhiều tâm huyết: Cũng không nhìn xem Sa Chức là con gái của ai.

Đỗ Lan đối với Trương Hằng ngược lại không có cảm giác gì đặc biệt, bất quá vứt bỏ phụ nữ để chạy trốn xác thực là không ra gì.

Làm đàn ông như vậy hoàn toàn không hợp cách, Minh Yên Vi thương tâm như thế cũng không phải là không có đạo lý.

Người này có thiên phú, bất quá nếu tính cách của hắn cứ tiếp tục như vậy, không chỉ sẽ hại chính mình, ở nơi này còn sẽ hại cả đồng đội.

Địch Ny Toa một châm thấy máu nói.

Đỗ Lan đương nhiên biết về sau tính cách Trương Hằng tuy có thay đổi, bất quá thay đổi không lớn.

Ngược lại lúc đối phó bản sao Minh Yên Vi thì biết vì đồng đội mà hạ độc thủ.

Giữa người yêu bản sao và đồng đội, Trương Hằng đã đưa ra lựa chọn, hắn cùng bản sao Minh Yên Vi đồng quy vu tận có lẽ là một lựa chọn không tồi.

Bất quá Đỗ Lan không cho là như vậy, Trương Hằng vẫn là chọn trốn tránh.

Nếu là người nội tâm cường đại, nhất định sẽ sống sót sau đó lựa chọn phục sinh Minh Yên Vi, chính diện đối đãi mới là kết quả tốt nhất.

Tính cách Trương Hằng xác thực là vấn đề lớn, tuy rằng thiên phú vượt qua Minh Yên Vi, nhưng độ cao cuối cùng có thể đạt tới chưa chắc đã vượt qua cô ấy.

Đỗ Lan nhận xét.

Trong phòng, La Tân và Tam Lạp cũng đang đánh giá khắp nơi, sau đó gặp được Lâm Vũ đang cầm kính viễn vọng ghi chép địa hình.

Lâm Vũ là chiến sĩ, cô ấy bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, cho nên mỗi một khắc đều đang vì thắng lợi mà chuẩn bị.

Lâm Vũ vẽ lại bản đồ địa hình vô cùng tinh chuẩn, giống như máy quét hình người vậy.

Tam Lạp và La Tân đều cảm thấy rất thần kỳ, chỉ liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu triệt như thế, đó không phải là việc người bình thường làm được.

Cần phải có ý thức xuất sắc, còn có năng lực phân tích.

Bản đồ địa hình kia hoàn toàn giống hệt với cảm ứng của Tam Lạp và La Tân.

Cậu là người yêu của Sở Hiên phải không.

La Tân nói, Chào cậu.

Lâm Vũ hiếm thấy hơi đỏ mặt, nhàn nhạt, giống như quả táo xanh vừa ửng hồng.

Không sai, Lâm Vũ tuy rằng mặt ngoài không chút thay đổi, nhưng kỳ thực lúc Sở Hiên tạo ra người, hắn vẫn đem một số ký ức của chính mình trong ảo giác thế giới nhập vào đại não Lâm Vũ.

Người bình thường tuy rằng nhìn không ra, nhưng ánh mắt người nhà Đỗ Lan sắc bén thế nào, một tia ái luyến toát ra trong ánh mắt Lâm Vũ không có khả năng qua mặt được cả nhà bọn họ.

Dễ thương quá.

Tam Lạp lập tức ôm lấy Lâm Vũ.

Cô bé hiện tại rất cởi mở, không phải là sự cởi mở bình thường.

Tuy rằng tuổi thơ có bóng ma, thậm chí có thể làm cho Cửu Vĩ Chakra bạo tẩu, nhưng trải qua thời gian dài đằng đẵng, cô bé đã khôi phục lại, ký ức xa xưa cũng đã mơ hồ.

Tam Lạp, rụt rè một chút.

Là chị gái của Tam Lạp, La Tân là điển hình của thục nữ, nhất cử nhất động đều toát lên vẻ gợi cảm nữ tính.

Bất quá thần tượng từ nhỏ của Tam Lạp là Địch Ny Toa và Sa Chức, bất kể là ai cũng đều rất biết chơi.

Địch Ny Toa cũng thường xuyên châm chọc Đỗ Lan, hơn nữa thỉnh thoảng sẽ phúc hắc một chút, ác cảo người chung quanh một chút. còn Sa Chức tuy rằng bình thường rất ổn trọng, nhưng lúc chơi đùa thì quả thực điên cuồng.

Tam Lạp từ nhỏ đã là cái đuôi nhỏ của Sa Chức, không học xấu mới lạ.

Còn La Tân vẫn luôn xử lý việc nhà, ngược lại ít có thời gian đi chơi đùa, trong mắt Tam Lạp thì La Tân càng giống một người chị gái nghiêm túc hơn.

Lâm Vũ hiển nhiên không quen bị người ta ôm, tình cảm của cô ấy vô cùng hàm súc, sẽ không dễ dàng biểu lộ.

Thế giới đã thay đổi.

Ta cảm nhận được trong nước, ta cảm nhận được trong đất, ta ngửi thấy trong không khí.

Nhiều chuyện của quá khứ đã thất truyền, hiện tại đã không còn ai nhớ rõ, lịch sử biến thành truyền thuyết, truyền thuyết biến thành thần thoại.

Theo sau một đoạn thuyết minh gợi đòn của Đỗ Lan, con gái của Ai Long là Á Mân đưa người Hobbit bị trọng thương Phất La Đa tới Thụy Văn Đái Nhĩ.

Ai Long dùng y thuật xuất sắc chữa khỏi thương thế cho Phất La Đa, sau đó A Lạp Cống mang theo ba người Hobbit khác cũng tới nơi này, cuối cùng Cam Đạo Phu trốn thoát từ chỗ Tát Lỗ Mạn cũng khoan thai tới chậm.

Mấy nhân vật chủ chốt tề tụ tại Thụy Văn Đái Nhĩ.

Đương nhiên đi theo còn có mấy người ăn mặc kỳ quái, vừa nhìn liền biết là Luân Hồi Giả.

Bọn họ là Nam Viêm đội đội có thực lực yếu nhất trong lần đoàn chiến này, hiện tại bọn họ đã chết hai tân nhân, tình huống lần này bọn họ phải đối mặt có thể nói là tồi tệ đến cực điểm.

Cam Đạo Phu, những người kia là ai.

Đối với Nam Viêm đội có vẻ lạc lõng, Ai Long tràn đầy nghi lự.

Bạn cũ, không cần lo lắng, bọn họ cũng là người phe chúng ta.

Tuy rằng bọn họ không muốn đề cập đến cố hương, bất quá tôi biết bọn họ tới giúp chúng ta.

Cam Đạo Phu bề ngoài là một lão nhân duệ trí, nhưng chiến đấu lực không hề thấp, Ngược lại tôi có một vấn đề, tôi cảm nhận được một cỗ khí tức không thuộc về Thụy Văn Đái Nhĩ, ngoại trừ chúng ta, ngài còn có những vị khách khác.

Đúng vậy, bọn họ đến từ đế quốc khổng lồ phương Đông, dường như cũng vì cảm nhận được Ma Đa dị biến, là nghĩa sĩ tự nguyện tới Trung Thổ.

Như vậy sức mạnh của chúng ta lại càng lớn hơn.

Ma Giới hiện thân, sức mạnh của Tác Luân cũng đang khôi phục, bạn già à, tôi nghĩ đã đến lúc tái hiện liên minh giữa Tinh linh và Nhân loại rồi.

Không, Cam Đạo Phu, Tinh linh chúng tôi đã cống hiến đủ nhiều, tôi nghĩ tôi không thể đáp ứng yêu cầu của ông.

Ai Long cự tuyệt rất kiên định.

Cam Đạo Phu kỳ thực cũng dự liệu được đáp án này: Vậy thỉnh cầu cuối cùng của tôi, có thể hay không mời một số người bạn.

Yêu cầu này Ai Long đáp ứng, bởi vì ông ta đã nhìn thấy tương lai, biết sẽ xuất hiện một Hộ Giới tiểu đội.

Chương 334

Ông ta lấy danh nghĩa của mình mời Cương Đạc, Hắc Sâm Lâm, và những người được chọn của Đô Linh.

Ở bên kia, Nam Viêm đội hầu như bị nghiền ép.

Trước mặt sự cường thế của Trung Châu đội, họ không có chút dư địa phản kháng nào.

Sở Hiên càng là hai ba câu nói liền khiến Nam Viêm đội trở thành phụ dung của Trung Châu đội tại thế giới này, quả thực vô tình.

Lại vài ngày nữa, các thành viên Hộ Giới tiểu đội toàn bộ đến đông đủ, tất cả mọi người tụ tập cùng một chỗ vây quanh chiếc nhẫn, triển khai một cuộc hội nghị ngắn ngủi.

Chí Tôn Ma Giới cũng lần đầu tiên hiển hiện trước mặt Luân Hồi Giả.

Mang theo một cỗ sức mạnh cám dỗ tà ác, tâm trí không vững sẽ bị Ma Giới dẫn lên tà lộ.

Kỳ thực hội nghị cũng không có gì để nói, đơn giản là trước khi xuất phát thì biểu thị quyết tâm.

Người Hobbit Phất La Đa ngược lại rất có giác ngộ, tự nguyện mang theo Ma Giới đi tới Tận Thế Hỏa Sơn.

Đương nhiên trong lúc đó cũng có khúc nhạc dạo, chính là Ai Long yêu cầu nhóm Đỗ Lan để Hùng Miêu Tửu Tiên chở Ma Giới trực tiếp đi Tận Thế Hỏa Sơn.

Nhưng nhóm Đỗ Lan lại là phe Tác Luân, sao có thể giúp Hộ Giới tiểu đội, cho nên tùy tiện nói lý do kỹ năng chưa hồi chiêu để đẩy lui thỉnh cầu của Ai Long.

Tổng chi, đại hội thề sư kết thúc, Hộ Giới tiểu đội hạo hạo đãng đãng xuất phát.

Bất quá trước khi xuất phát, Đỗ Lan bị Sở Hiên kéo sang một bên: Dùng sức mạnh của ngươi sao chép Ma Giới đã không có vấn đề gì rồi chứ.

Đổi Ma Giới thật qua đây.

Sở Hiên, ngươi không phải có hứng thú với việc chế tạo Ma Giới mới sao.

Sao không đi thu thập dược liệu Ma Giới nữa.

Đỗ Lan kỳ quái hỏi.

Hứng thú quy hứng thú, hiện tại hoàn thành nhiệm vụ mới là đệ nhất vị.

Sở Hiên nói, Hơn nữa tôi có một kế hoạch.

Đổi Ma Giới ra đương nhiên đơn giản, tất cả mọi người đều sẽ không phát hiện, Ma Giới thật đã biến thành một chiếc nhẫn không có linh hồn Tác Luân.

Sở Hiên cầm Ma Giới, hoàn toàn không có dáng vẻ bị cám dỗ.

Có lẽ so với người Hobbit, Sở Hiên mới là người thích hợp nhất hộ tống Ma Giới.

Đương nhiên Sở Hiên cũng chẳng phải thánh nhân gì, trước khi xuất phát, hắn cũng tự mình động thủ thuận tay lấy đi Nạp Tây Nhĩ thánh kiếm.

Đối với việc chế tạo lại chiếc nhẫn, hắn vẫn chưa quên.

Tại thế giới này học tập một chút về chế tạo vật phẩm ma pháp và học tập ma pháp mới là chuyện hắn cho rằng đáng làm.

Sau khi xuất phát lại là một đường ngắm cảnh, sau đó đi vượt núi tuyết.

Phải nói rằng đường không dễ đi, Tiêu Hoành Luật cả đường đều được Trịnh Xá cõng trên lưng.

Mà Trương Hằng thì cắn răng kiên trì đi theo.

Còn những tân nhân khác đã từ bỏ, lựa chọn ở lại thôn làng dưới chân núi.

Sau đó leo đến sườn núi, Tát Lỗ Mạn dùng một trận ma pháp, gây ra tuyết lở.

Người leo núi thì không sao, nhưng tân nhân dưới chân núi lại toàn diệt.

Trung Châu đội cũng bi kịch bị trừ điểm.

Núi thì không thể tiếp tục leo, vậy thì đi chui vào mỏ quặng.

Đây là một cái sơn ao, mỏ quặng của Người Lùn bắt đầu từ nơi này, xuyên qua toàn bộ dãy núi tuyết, có thể nói miên man mấy trăm cây số.

Bất quá muốn vào mỏ quặng cũng không đơn giản như vậy, Cam Đạo Phu đã quên mất khẩu lệnh mở cửa.

Trước cửa có một hồ nước sâu thẳm, người xem qua điện ảnh đều biết ở bên trong có một con quái vật xúc tu.

Cho nên các Luân Hồi Giả đều đề phòng.

Người Hobbit Mai Lý và Bì Thụy lại không hề có giác ngộ thân đang ở nơi nguy hiểm, thế mà lại nghịch nước.

Xúc tu màu đen giống như mũi tên nhọn bắn ra khỏi mặt nước, cuốn về phía hai người Hobbit.

Người bản địa A Lạp Cống động tác rất nhanh, nhưng có người còn nhanh hơn hắn, chính là Đỗ Lan.

Một thanh khí kiếm trực tiếp đâm vào trong nước, xuyên thấu đầu quái vật.

Không chỉ như thế, Đỗ Lan còn xách thanh kiếm đang cắm quái vật đi tới bờ, dưới ánh mắt kinh khủng của mọi người ném con quái vật đã chết lên bờ.

Vừa vặn bụng đói rồi, đã lâu không ăn đồ tươi, gần đây cứ ăn lương khô, miệng đều nhạt ra chim.

Lời nói của Đỗ Lan có lẽ càng dọa người hơn.

Đỗ Lan huy vũ khí kiếm, cắt xúc tu quái vật xuống.

Sau đó nhóm lửa nấu cơm, đem xúc tu nướng lên ăn.

Cái móng vuốt này hơi dai, bất quá rất giòn, hương vị cũng không tệ, hẳn là có thể cung cấp đủ năng lượng và calo cần thiết cho chúng ta.

Đỗ Lan vừa ăn vừa giải thuyết.

Tại thế giới Dragon Ball, bơi dưới biển, chạy trên đất, bay trên trời, hắn đều đã ăn qua, đừng nói là một con bạch tuộc lớn, chỉ cần hương vị ngon, cho dù là quái thú hắn cũng ăn cho ngươi xem.

Đừng khách khí, mọi người cùng nhau ăn đi.

Người nhà Đỗ Lan đương nhiên cũng rất vui vẻ ăn thức ăn Đỗ Lan nướng, nhao nhao biểu thị hương vị không tệ.

Trong Trung Châu đội vẫn là Trương Kiệt gan to, cắt một miếng thịt nhét vào miệng, hơi nếm thử liền không dừng được: Mọi người đều qua đây ăn, rất ngon.

Đương nhiên ngon, Đỗ Lan đã bỏ đủ gia vị mà.

Trung Châu đội đến từ Thiên triều vừa nghe thấy thế cũng ăn thử, phổ biến biểu thị áp lực không lớn, hương vị còn rất tốt.

Nhưng nhìn bọn họ chóp chép ăn không ngừng, người bản địa Trung Thổ thế giới biểu thị áp lực rất lớn.

Đó chính là một con quái vật a, có thể ăn.

Cuối cùng vẫn là người Hobbit hào xưng một ngày sáu bữa cơm không nhịn được, cũng cùng ăn, tiếp đó nhân tài của Hộ Giới tiểu đội cũng ăn theo.

Ăn một lần liền không dừng được, quá ngon, quả thực chính là nhân gian mỹ vị.

Cơm nước xong xuôi, Mai Lý đứng bên bờ sông nhìn xuống nước, còn lẩm bẩm: Ngon quá, không biết trong sông còn mỹ vị như vậy nữa không.

Đương nhiên rồi, mỹ thực không làm cho chủ lực của Hộ Giới tiểu đội quên đi một kích thần kỳ của Đỗ Lan, loại phương thức công kích kia, chưa từng nghe thấy, phỉ di sở tư.

Tiến vào mỏ quặng, đường vẫn không dễ đi, gập ghềnh hơn nữa còn hắc ám.

Hang động có độ dốc rất lớn, cũng không biết Người Lùn lúc đào hầm có quy hoạch gì không, nói chung lộ trình phức tạp, thậm chí ngay cả Cam Đạo Phu cũng phải cẩn thận hồi ức mới có thể nhớ ra.

Cam Đạo Phu sau khi tới Trung Thổ, đi đến Hạ Nhĩ, giống như người Hobbit mê mẩn thuốc lá.

Ánh lửa chớp tắt theo tiết tấu, Cam Đạo Phu đang dốc hết sức suy nghĩ hồi ức.

Trong hang động thân thủ không thấy năm ngón, văng vẳng truyền đến tiếng Cô Lỗ.

Luân Hồi Giả biết đây là Cô Lỗ bị Ma Giới hấp dẫn đang đi theo sau lưng bọn họ.

Phất La Đa nghe Cam Đạo Phu bình phẩm về Cô Lỗ, đối với Cô Lỗ sinh ra đồng tình.

Một con quái vật người không ra người quỷ không ra quỷ không được ai chấp nhận.

Dập tắt thuốc lá, Cam Đạo Phu rốt cục nhớ ra: Đi bên này.

Pháp trượng giản dị phát ra quang mang, sung đương đuốc, bất quá phạm vi chiếu sáng không lớn, mọi người cần phải tận lượng tới gần một chút mới được.

Từ đường hầm gập ghềnh đi đến thông đạo hẹp hòi men theo vách động, Người Lùn quả thực là đã đào rỗng cả dãy núi.

Có những mỏ quặng thậm chí sâu không thấy đáy, có lẽ cho Người Lùn đủ thời gian bọn họ có thể đào xuyên hành tinh.

Chương 335

Rốt cục trải qua hành trình tập tễnh, bọn họ đến một đại sảnh pha phần tráng lệ, nơi này chính là khu sinh hoạt của Người Lùn.

Mỏ quặng Mạc Lợi Á cũng từng huy hoàng một thời, từ vô số cột đá thẳng tắp chống đỡ đại sảnh huy hoàng liền có thể nhìn ra sự hưng vượng trước kia.

Bất quá hiện tại nơi này đã không còn sinh khí, trên kiến trúc cũng chỉ lưu lại dấu vết loang lổ của năm tháng.

Tại thiên sảnh phủ đầy bụi bặm và mạng nhện, mọi người phát hiện quan tài mai táng quốc vương khi đó, còn có một số thi cốt Người Lùn.

Từ mũi tên trên thi cốt có thể nhìn ra kẻ tập kích nơi này là Thú nhân, hơn nữa thời gian là từ rất lâu về trước.

Hộ Giới tiểu đội chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, nhưng Trung Châu đội biết mỗi lần nghỉ ngơi đều sẽ có người tới quấy rầy.

Đặc biệt lần này không chỉ có Bán Thú nhân, Cường Thú nhân, mà về sau sẽ xuất hiện một kẻ địch cấp bậc Bán thần Viêm Ma.

Cùng đẳng cấp với Ma Quân Tác Luân, từng là nanh vuốt của Đại Ma Vương.

Sự tham lam của Người Lùn đã đánh thức Viêm Ma trầm ngủ dưới lòng đất, hiện tại gây thêm phiền toái cho Luân Hồi Giả.

Quả nhiên không sai, người Hobbit lại gây họa.

Một cái thùng nước rỗng từ miệng giếng rơi xuống, một đường loảng xoảng rơi xuống đáy sâu nhất.

Dường như Mai Lý và Bì Thụy đã điểm đầy thiên phú về phương diện hấp dẫn hỏa lực địch nhân.

Sau một trận ồn ào, không gian yên tĩnh lạ thường, tất cả mọi người đều nín thở ngưng thần.

Bọn họ đã nghe thấy tiếng bước chân tiếp cận, hơn nữa còn là người mặc áo giáp.

Nhanh, chặn cửa lại.

Hộ Giới tiểu đội nhanh chóng hành động, dùng then cài chặn cửa.

Nhưng Thú nhân bên ngoài cũng không phải loại lương thiện gì, hơn nữa còn có Cường Thú nhân, cánh cửa đại môn niên đại cửu viễn này cũng không chống đỡ được bao lâu.

Rầm.

Cửa bị húc khai, Thú nhân mặc khôi giáp xấu xí, cử khởi vũ khí thô bỉ lao về phía Hộ Giới tiểu đội chém giết.

Chiến đấu.

Cam Đạo Phu hét lớn một tiếng, pháp trượng và trường kiếm đồng thời xuất thủ, một phòng một công.

Rìu của Kim Phích, cung của Lai Qua Lạp Tư, cũng vô cùng lăng lệ.

Đặc biệt là Tinh linh hoàng tử không chỉ ưu nhã mà còn sử dụng cung tên vốn đánh xa để tiến hành cận chiến, chỉ cần cho hắn ngắn ngủi vài giây, hắn liền có thể hoàn thành động tác bắn tên, hơn nữa tiễn tiễn tễ mệnh.

Bán Thú nhân rất nhiều, bởi vì người của Hộ Giới tiểu đội cũng rất nhiều.

Bởi vì hạn chế vũ khí công nghệ cao, cho nên Trung Châu đội cũng chỉ có thể cận chiến, cũng may bọn họ huấn luyện chủ yếu chính là cận chiến, nên cũng không sợ.

Kẻ làm màu nhất đương nhiên là gia đình Đỗ Lan đứng một bên, bởi vì bọn họ hoàn toàn không xuất thủ.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đương nhiên là khinh thường xuất thủ, còn Tam Lạp ngược lại muốn đánh, nhưng trong nhà không ai ra tay, cô bé cũng ngại động đậy.

Cho nên cả nhà bọn họ cứ đứng trong góc, phong khinh vân đạm nhìn xem những người khác chiến thành một đoàn.

Tiêu Hoành Luật cũng đứng một bên, đứng trong phạm vi bảo hộ của gia đình Đỗ Lan.

Ngoại trừ vị Tinh linh hoàng tử kia, những người khác chiến đấu đều chẳng có tính thưởng thức.

Trung Châu đội bên này cũng có một cao thủ cung tiễn là Minh Yên Vi.

Trên lý thuyết cô cũng có thể làm được ưu nhã như Tinh linh hoàng tử, đáng tiếc bên cạnh cô có một Trương Hằng dường như muốn bảo vệ em gái, thực tế lại là xử xử cản trở vị trí di chuyển của Minh Yên Vi, khiến cho cô hoàn toàn không thể thi triển tiễn pháp khổ luyện của mình.

Tuy rằng Thú nhân không ít, nhưng trước mặt Hộ Giới tiểu đội vẫn không đủ nhìn.

Trịnh Xá có man lực còn có nội công tương phụ tương thành, khôi phục lực cực tốt, hầu như thành tiểu cường đánh không chết.

Sở Hiên là khống chế từ trường, còn có xúc tu, cũng là giết người vô hình.

Chiêm Lam trải qua một lần vũ trụ chi hành, Nguyên lực cũng có đột phá, sử dụng từ xa phối hợp binh khí lạnh cũng là bổ trợ lẫn nhau.

Trương Kiệt vẫn đang giấu nghề, hắn vẫn chỉ đổi vũ khí là một đôi găng tay.

Cụ thể hiệu quả còn chưa biết, bất quá có thể phòng ngự đao chém rìu bổ cũng là rắn chắc vô cùng.

Tề Đằng Nhất dường như đổi nghề Đạo sĩ, chú phù trong tay biến thành hỏa cầu, chưởng tâm lôi, uy lực cũng không nhỏ.

Triệu Anh Không thì càng không cần phải nói, làm một sát thủ, lúc giết Thú nhân cũng không có nương tay.

La Lỵ và Na Nhi biểu hiện cũng không tệ, ít nhất hiện tại cũng dám hạ thủ dính máu.

Trang bị của La Lỵ lại thăng cấp, thậm chí còn nắm giữ thuật Triền Quanh, một loại ma pháp không tồi.

Mà kiếm pháp của Na Nhi cũng là đi theo lộ tuyến linh xảo, trên dưới đằng na hiện ra khí chất tiên nữ.

Còn người nhân tạo của Sở Hiên là Lâm Vũ, một bộ quân thể quyền cũng đánh đến hổ hổ sinh phong, cầm nã thủ càng là thuận tay bắt tới, lại thêm một con dao găm chiến thuật, quả thực chính là nữ binh vương tái thế.

Còn người qua đường của Nam Viêm đội không nhất nhất trần thuật.

Mở ra một con đường máu, Cam Đạo Phu dẫn mọi người lao ra ngoài: Mọi người đi mau.

Ông ta đã cảm giác được khí tức cường đại mà tà ác của Viêm Ma.

Có lẽ nếu sức mạnh của chính ông không bị trói buộc thì có thể đánh một trận, nhưng hiện tại vẫn là đào tẩu thì hơn.

Nhanh.

Xuyên qua đại điện hùng vĩ, đi đến bên hang động thâm u, từng bậc thang hẹp hòi dốc đứng cộng thêm một cây cầu khổng lồ xuất hiện trước mặt mọi người.

Tuy rằng hiểm tuấn nhưng bọn họ không đường có thể lui, chỉ có thể đi tới.

Bởi vì phía sau Viêm Ma mang theo liệt hỏa hừng hực đã xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Hang động hắc ám tràn ngập màu đỏ, đây là màu sắc ngọn lửa của Viêm Ma.

Bóng người đổ dài trên vách tường, càng ngày càng ngắn, Viêm Ma càng ngày càng gần.

Nhanh, qua bên kia.

Cam Đạo Phu ở lại, chỉ huy từng người một đi xuống cầu thang, sau đó thông qua cây cầu hẹp.

Viêm Ma và Cam Đạo Phu gặp nhau trên mặt cầu.

Cả nhà Đỗ Lan đều không đi theo, chỉ là chậm rãi đi sau lưng Viêm Ma.

Hắn ngược lại muốn nhìn một chút khoảnh khắc Cam Đạo Phu đối chiến Viêm Ma.

Ác ma ti liệt, lui ra.

Cam Đạo Phu một mình đứng giữa cây cầu đá hẹp hòi, đối mặt với Viêm Ma đáng sợ.

Bị ngọn lửa bao vây, không nhìn rõ hình dáng, chỉ có màu đen nham thạch sau khi nguội đi ẩn ẩn ước ước trình hiện trước mắt mọi người.

Gào.

Đáp lại tiếng quát tháo của Cam Đạo Phu là tiếng nộ hống của Viêm Ma.

Chỉ có một trận chiến.

Cam Đạo Phu hai tay giơ lên ma trượng, cao giọng ngâm xướng chú văn.

Ông ta muốn hủy diệt cây cầu: Trở về Vực sâu đi.

Pháp trượng hạ xuống, tựa như có ngàn cân sức mạnh, lập tức khiến cầu đá gãy lìa sụp đổ.

Bất quá mọi người đều biết Viêm Ma rơi xuống tịnh không phải là kết thúc, xúc tu của nó lập tức cuốn lấy chân Cam Đạo Phu kéo ông ta cùng rơi xuống.

Chuyện này vẫn chưa kết thúc, mấy ngọn trường mâu hỏa diễm bay về phía Hộ Giới tiểu đội.

Điều này nằm ngoài dự liệu của Luân Hồi Giả, hoàn toàn không có chuẩn bị.

Chương 336

Trương Hằng ngây ngốc nhìn đốm lửa tới gần, hai chân mềm nhũn, ngã ngồi trên bậc thang.

Cú ngã này lại khiến Minh Yên Vi phía sau hắn lộ ra.

Tầm mắt trước đó hoàn toàn bị Trương Hằng che khuất, hoàn toàn không biết đốm lửa bay tới từ đâu, chờ đến khi Minh Yên Vi giơ tay muốn phòng ngự thì đã không kịp.

Minh Yên Vi lập tức bị ngọn lửa bao vây, ngọn lửa của Viêm Ma giống như ma pháp hỏa diễm, độ cao nhiệt độ siêu hồ tưởng tượng.

Minh Yên Vi không lập tức chết đi, cô vô ý thức đi hai bước, sau đó ngã xuống bậc thang, biến mất trong bóng tối.

Sự tình phát triển hoàn toàn không ai dự liệu được, Minh Yên Vi thế mà lại cứ như vậy.

Hắc ám, hắc ám.

Đột nhiên bên tai truyền đến thanh âm:.

Thân thể ta là kiếm.

Thép là thân và lửa là máu.

Xuyên qua vô vàn chiến trường nhưng chưa từng bại trận.

Chưa từng được thấu hiểu.

Vậy nên ta cầu nguyện.

Unlimited Blade Works.

Trong ma pháp trận khổng lồ, sương mù tràn ngập, lam quang tứ dật.

Một thân ảnh màu trắng đứng ở giữa: Servant Archer tuân theo triệu hoán mà đến, ngươi chính là Master của ta sao.

Cam Đạo Phu và Viêm Ma chiến đấu kéo dài mấy ngày mấy đêm, từ lúc rơi xuống vực sâu, sau đó đến dòng sông dưới lòng đất, lại từ dưới đất đánh lên đỉnh núi.

Cuối cùng bởi vì nước ngầm làm suy giảm uy lực của nham ma, Cam Đạo Phu cũng rốt cục dùng hết toàn lực cùng Viêm Ma rơi xuống đỉnh núi.

Một trận chiến Bán thần, nhưng vẫn hào vô tính thưởng thức.

Ngươi đánh ta một cái, ta đánh ngươi một cái, không có năng lượng đối bính, không có kỹ xảo cao thâm, ngược lại da của hai Bán thần đều phi thường kinh người, tố chất thân thể mạnh hơn người bình thường quá nhiều.

Có lẽ thế giới này có ma pháp, nhưng không có Thần.

Những cái gọi là Thần cũng chẳng qua là một loại sinh vật cường đại khác mà thôi, khác biệt với nhân loại.

Hãy tưởng tượng lão đại trước kia của Tác Luân và Viêm Ma vốn cũng là Thần, về sau không phải cũng bị xử đẹp sao.

Được rồi, chúng ta trở về đi, xem con gái chúng ta có phục sinh Minh Yên Vi hay không.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa nhìn Cam Đạo Phu từ Áo Xám thăng cấp thành Áo Trắng, sau khi hiểu rõ khiếu môn trong đó liền lựa chọn rời đi.

Bên phía Sa Chức vô cùng thuận lợi, Minh Yên Vi đã trở lại dưới tư thái Anh Linh, chủ nhân của cô chính là Sa Chức.

Minh Yên Vi là nhân tài do Sa Chức bồi dưỡng ra, cô cứ chết như vậy làm cho Sa Chức rất không vui.

Xem ra rất thành công, vậy chúng ta hiện tại đi Thánh Khôi Cốc, chúng ta chậm rãi đi qua đó, đại chiến cũng sắp bắt đầu rồi.

Giống như đi du lịch vậy, thong dong ngắm cảnh tứ phía, ngắm người.

Trung Thổ thế giới cũng không bình tĩnh, Thú nhân tập kích chưa bao giờ đình chỉ, còn có rất nhiều quái vật tồn tại, cho nên sinh hoạt ở dã ngoại là có rủi ro.

Đi đi dừng dừng, chờ đến khi tới Thánh Khôi Cốc, người của Trung Châu đội đã đến, nhưng lại không thấy Trương Hằng.

Thì ra Trương Hằng bị Sở Hiên phái đi cùng Phất La Đa tới Tận Thế Hỏa Sơn, có thể nói cũng là cửu tử nhất sinh, bất quá Trương Hằng vẫn luôn tự trách, không có một chút ý đồ phản đối.

Còn chủ lực của Trung Châu đội cũng liên tiếp chịu Thú nhân tập kích, đồng dạng nhiều lần kinh lịch hiểm cảnh, bất quá tuy rằng có người bị thương, nhưng vẫn chưa xuất hiện trận vong.

Chờ đến khi bọn Trịnh Xá nhìn thấy Minh Yên Vi, bọn họ giật nảy mình.

Có gì kỳ quái chứ, tại Chủ Thần thế giới hết thảy đều có khả năng phát sinh, hãy nhớ kỹ trên thế giới này phục sinh một người kỳ thực cũng rất đơn giản.

Nghĩ tới những điều thần kỳ trong quá khứ của Đỗ Lan, mọi người cũng liền thích nhiên.

Nếu Minh Yên Vi không sao, Trương Hằng cũng có thể yên tâm rồi.

Bọn họ đã từ miệng Trương Hằng hiểu rõ câu chuyện của hai người, tuy rằng Trương Hằng xác thực không đúng, bất quá hiện tại làm đồng đội, Trịnh Xá vẫn cổ vũ Trương Hằng, để hắn sống thật tốt.

Không, Minh Yên Vi đã chết.

Đột nhiên Sở Hiên từ phía sau đi tới, hiện tại hắn còn đang đội mũ giáp của Magneto.

Sao có thể.

Nơi này là không gian Chủ Thần, nhìn xem điểm tích lũy trên vòng tay các cậu đi.

Điểm tích lũy của chúng ta vẫn là âm bốn điểm.

Ba tân nhân, còn lại chính là Minh Yên Vi.

Sở Hiên nói, Chủ Thần đã phán định cô ta chết rồi.

Xác thực cũng không thể nói là hoàn toàn phục sinh, bởi vì hiện tại Minh Yên Vi đã là Anh Linh.

Đỗ Lan giải thích, Bất quá như vậy cũng không có quan hệ.

Mọi người cũng gật đầu, chỉ cần còn ở nơi này là tốt rồi.

Mọi người chuẩn bị tốt cho đại chiến chưa.

Đỗ Lan tiếp tục nói.

Chuẩn bị xong rồi, tôi và Trương Kiệt hiện tại đang định đi, Sở Hiên muốn chúng tôi cùng Cam Đạo Phu đi gọi cứu binh.

Trịnh Xá nói.

Cho đến hiện tại Ác Ma đội đều không xuất hiện, cho nên Sở Hiên đoán nhiệm vụ của Ác Ma đội và Nam Viêm đội không giống nhau.

Nhiệm vụ của Nam Viêm đội là bảo hộ A Lạp Cống, mà nhiệm vụ của Trung Châu đội là bảo hộ Ma Giới không bị tổn hại.

Như vậy Chủ Thần vì để gia tăng xung đột, nhiệm vụ của Ác Ma đội hẳn là phá hoại Ma Giới.

Cho nên Sở Hiên tương kế tựu kế đổi Ma Giới ra, Ma Giới do đội viên bọn họ bảo hộ mới là an toàn nhất.

Hơn nữa đội ngũ bảo hộ Ma Giới đến hiện tại đều không xuất hiện bên cạnh Ma Giới, như vậy nhất định sẽ xuất hiện tại một địa phương khác có giao tập với Ma Giới.

Tình tiết tiến triển đến đây, Ác Ma đội lại vẫn chưa xuất hiện, xem ra kẻ địch là một nhân vật có kiên nhẫn.

Hoặc là còn có một khả năng, tâm tư của đối phương căn bản không đặt ở chuyện hủy diệt Ma Giới, mà là mưu đồ chuyện gì khác.

Sở Hiên mang Ma Giới ra, muốn dẫn rắn khỏi hang, hiện tại xem ra hiệu quả cũng không tốt, Ác Ma đội vẫn không có động tĩnh.

Khả năng thắng xuất có hai loại: hoàn thành nhiệm vụ và điểm tích lũy là số dương, hoặc là giết sạch tất cả Luân Hồi Giả khác.

Sở Hiên nghiêng về khả năng Ác Ma đội lựa chọn cái sau hơn.

Bởi vì tên đội của đối phương là Ác Ma đội.

Sở dĩ Sở Hiên cũng đang tích cực bố cục, bất quá bởi vì bọn họ tiến vào thế giới này cuối cùng, cho nên không có ưu thế.

Đối phó Nam Viêm đội còn dễ nói, nhưng Ác Ma đội ẩn tàng trong bóng tối như rắn độc lại thiếu tình báo.

Trương Hằng là mồi nhử, Trịnh Xá và Trương Kiệt là mồi nhử kiêm bảo tiêu, thậm chí hiện tại bọn họ ở Thánh Khôi Cốc cũng là mồi nhử.

Sở Hiên muốn xem Ác Ma đội có động tác gì không, sẽ động như thế nào.

Lạc Hàn, Phiêu Kỵ vương quốc, kỵ sĩ Lạc Hàn ở Trung Thổ thế giới đỉnh đỉnh đại danh.

Hiện tại quốc vương Lạc Hàn đưa bá tánh phụ cận vương đô đều đưa đến Thánh Khôi Cốc.

Một siêu cấp pháo đài xây dựng trong khe núi, tường thành bằng đá, cao không thấy đỉnh.

Toàn bộ pháo đài dung hợp làm một thể với ngọn núi, tháp chính của pháo đài giống như ngọn núi nhân tạo.

Ra vào chỉ có một cây cầu đá rộng hai con ngựa nối liền với cửa lớn duy nhất của pháo đài.

Dễ thủ khó công, trong truyền thuyết nơi này vĩnh viễn sẽ không hãm lạc.

Hiện tại một vạn Thú nhân đang trên đường đến Thánh Khôi Cốc, mà chiến sĩ trong Thánh Khôi Cốc bất quá chỉ ba bốn trăm, cho dù tường thành Thánh Khôi Cốc cao lớn kiên cố thì bị công phá cũng là vấn đề sớm muộn.

Cho dù hiện tại Quốc vương Phiêu Kỵ trưng binh, bất kể già trẻ, chỉ cần cầm nổi đao thương toàn bộ lên tường thành, cũng bất quá là gom góp hơn năm trăm người mà thôi, liệt thế quá rõ ràng.

Cho nên khí thế trong Thánh Khôi Cốc đê mê, hoàn toàn không có niềm tin một trận chiến thắng.

Cứ tiếp tục như vậy không cần đánh, chiến tranh đã thua một nửa.

Cũng may lúc này Tinh linh tiêm cho bọn họ một liều thuốc trợ tim, hai trăm chiến sĩ Tinh linh đã tới nơi.

Chương 337

Đội trưởng đội chiến sĩ Tinh linh lại đúng là người quen của A Lạp Cống.

Chiến đấu lực của Tinh linh không thể khinh thường, nhìn Tinh linh hoàng tử là có thể biết.

Tuy rằng Tinh linh có thể không phải ai cũng như thế, nhưng đối chiến nhân loại, một chấp ba cũng là không thành vấn đề.

Hai trăm chiến sĩ Tinh linh cũng tương đương với bộ đội thủ thành nhiều hơn sáu trăm người.

Hơn nữa tiễn thuật của Tinh linh rất giỏi, thủ thành là thích hợp nhất.

Nhất thời sĩ khí Thánh Khôi Cốc đại chấn, lúc này quân đội Thú nhân cũng đã đến trước Thánh Khôi Cốc.

Một vạn người, có lẽ đối với Trung Châu đội đã đọc thuộc làu lịch sử Âu Lạc, so với những cuộc chiến tranh cổ đại động một chút là mấy vạn, mười mấy vạn, mấy chục vạn, thậm chí trăm vạn đại quân, thì xem ra có chút trẻ con.

Nhưng khi một vạn Thú nhân kẹp theo Cường Thú nhân đi tới dưới chân tường thành, ngay cả mây trên trời cũng đổi màu, đen kịt như muốn sập xuống.

Đây chính là quân đội đáng sợ của thế giới, xấu xí và dã man.

Bộ đội thủ thành đứng trên tường thành, cung tiễn nhắm chuẩn.

Mà quân đội Thú nhân truyền ra tiếng gầm thét chói tai khó nghe, giống như vô số dã thú tụ tập lại một chỗ mà thôi.

Thanh âm thậm chí xuyên thấu qua bảo lũy dày đặc, truyền đến tai nạn dân trốn trong sơn động, mang theo sợ hãi và uy hiếp khiến người ta run rẩy.

Mà các chiến sĩ phòng ngự bên ngoài thì càng thêm khó chịu, đặc biệt là binh sĩ trưng thu lâm thời, trước đó bất quá là bình dân, hiện tại lại phải đối mặt với sự tình đáng sợ như thế.

Chiến tranh ngàn cân treo sợi tóc, hiện tại song phương đều giằng co, xem ai công kích trước.

Khách khí gì với mấy tên xấu xí này, Tiểu Minh bắn bọn chúng.

Người nói chuyện là Tam Lạp, hiện tại chỉ có cô bé là duy khủng thiên hạ bất loạn.

Minh Yên Vi cũng không khách khí, giơ tay chính là một mũi tên, tiễn vũ vi chiến, lập tức bắn vào mi tâm chỉ huy quan của địch nhân.

Một phát xuyên táo.

Headshot.

Đối phương Thú nhân bất quá là vạn người, đúng vậy, có lẽ cách nói này đối với người Trung Thổ thế giới có chút khoa trương, bất quá đối với Trung Châu đội đã kiến thức qua phi thuyền vũ trụ tính bằng hàng vạn mà nói, đây bất quá là tràng diện nhỏ.

Cho nên, giết.

Chiến tranh thủ thành bắt đầu, cung tiễn như mưa.

Bất quá Thú nhân vẫn như thủy triều lao về phía tường thành, vạn người sóng trào cuồn cuộn không ngừng về phía trước.

Vân thê, dây thừng cũng bắt đầu bay về phía tường thành.

Tự do xạ kích.

Bắn một loạt đã không theo kịp tốc độ xung kích của Thú nhân, tất cả mọi người đều dùng tốc độ nhanh nhất của chính mình bắn về phía Thú nhân bên dưới.

Cánh tay tiễn thủ nhẫn chịu đau nhức, hoặc nói hiện tại cho dù là kéo đứt cánh tay cũng không thể dừng lại.

Cung và tay dung hợp lại cùng nhau, tay lấy tên, dây cung xạ kích, tất cả động tác giống như bản năng của thân thể.

Chỉ cần dừng lại, sẽ bị thú triều thôn phệ.

Bất quá Thú nhân cũng không phải xếp hàng chờ chết, bọn chúng cũng liều mạng dùng nỏ và trường mâu công kích binh sĩ trên tường thành.

Thú nhân bắt đầu leo lên tường thành, đồng thời cống thoát nước dưới chân tường thành cũng biến thành nơi bọn chúng sắp đặt bom.

Chiến tranh của máu và lửa, bất quá cuộc chiến tranh này chú định phải lấy sự thất bại của Thú nhân mà kết thúc, bởi vì bọn chúng không có đơn vị Anh hùng, còn đánh cái gì.

Bất kể là A Lạp Cống, hay là Lai Qua Lạp Tư, Kim Phích đều là đơn vị siêu cấp anh hùng, chém Thú nhân giống như đang thái rau.

Hơn nữa còn có thể đề cao sĩ khí, công năng rất nhiều.

Oanh.

Tường thành cuối cùng vẫn bị nổ tung, thuốc nổ của Trung Thổ thế giới vẫn là có uy lực.

Thú nhân xông vào, trận chiến giáp lá cà cũng sắp tiến vào hồi kết.

Trịnh Xá và Trương Kiệt bị người tập kích, kỵ sĩ tổn thương thảm trọng, trước lúc rạng đông là không thể nào tới chi viện.

Tôi cần sự giúp đỡ của các người.

Sở Hiên đi tới, nói với Đỗ Lan.

Ba cô con gái của ta đủ để đối phó đám Thú nhân này.

Đỗ Lan nói.

Trí tuệ của phàm nhân.

Sở Hiên đẩy kính mắt, Tôi là bảo anh đi giúp đỡ bọn Trịnh Xá, bởi vì người bọn họ gặp phải không phải Ác Ma đội mà là cái tên đầu trọc đã đánh một trận với anh ở thế giới trước.

Chủ Thần thế mà lại thả cái phân thân kia ra rồi.

Được rồi, ta đi xem bọn họ chết chưa.

Một cảm ứng một thuấn di, tốc độ rất nhanh.

Truy tìm khí tức của tên đầu trọc, Đỗ Lan lập tức tìm được hắn.

Bất quá tên đầu trọc rất kỳ quái, dường như cũng không phải cái tên cơ bắp vô não trước kia.

Tuy rằng chiều cao vẫn cao hơn hai mét, bất quá khí tức hình như đã thay đổi.

Ngươi đã đến.

Thanh âm giống như máy móc, y hệt cái giọng nói quát tháo của Chủ Thần trong đại não Luân Hồi Giả, hoàn toàn là thanh âm cơ giới.

Ai da da, Chủ Thần thế mà lại đích thân tới, thật là cảm động muốn khóc.

Đỗ Lan cười nói.

Đỗ Lan, kẻ ngoại lai can thiệp nhân quả thế giới này, vốn dĩ nên thanh trừ virus như ngươi.

Chủ Thần ngừng lại, Bất quá ta không có thực lực này.

Cho nên lấy việc các ngươi rời khỏi thế giới này làm tiền đề, chúng ta có thể hoàn thành giao dịch.

Ái chà, không tồi nha, đây không phải là cái thớt đưa tới tận cửa sao.

Ngươi tập kích viện binh Thánh Khôi Cốc chính là vì dẫn ta tới đây.

Không sai.

Quả nhiên là biện pháp đơn giản thô bạo, bất quá cũng không sao cả, Đỗ Lan hiện tại đang tính toán mình muốn lấy chút chỗ tốt gì từ chỗ Chủ Thần đây.

Yêu cầu của ta nhiều lắm, Chủ Thần ngươi xác định có thể thỏa mãn.

Chỉ cần không vi phạm quy tắc Chủ Thần.

Tốt, vậy ta sẽ không khách khí.

Thứ nhất.

Đêm không ngủ, vào sáng sớm chiến đấu kết thúc.

Thánh Khôi Cốc trở nên yên tĩnh lạ thường, đặc biệt là sau khi trải qua ác chiến đêm qua.

Ánh nắng rất ấm áp, nhưng không thể làm cho thi thể băng lãnh phục sinh.

Chiến trường sau cuộc chiến mới là đẹp nhất, đặc biệt là chiến trường binh khí lạnh.

Trường mâu cùng kiếm thưa thớt cắm trên mặt đất, hoặc trên thi thể, tự nhiên nghiêng lệch ở nơi đó, nghênh đón ánh nắng, đổ xuống cái bóng thật dài.

Trên tường thành còn lưu lại mấy cái vân thê, hơn nữa giữa gạch đá trên tường gia tăng vô số vết ấn loang lổ, là ấn ký của chiến tranh, nhưng nó vẫn như hộ thủ sơn cốc bảo vệ pháo đài và con dân Lạc Hàn quốc trong pháo đài.

Chiến trường thê mỹ, gió nhẹ giống như vong linh đang ca hát.

Những chiến sĩ mệt mỏi tốp năm tốp ba dựa vào nhau ngồi bên rìa chiến trường.

Không còn sự anh dũng, lại có thêm vài phần mỹ cảm đồi phế.

Quân kỳ rách nát còn đang lay động, là linh hồn bất khuất đang vũ động cờ xí từ biệt người sống.

Thánh Khôi Cốc hoàn toàn tắm mình trong ánh nắng, ánh nắng từ tầng mây chiếu xuống giống như thiên đường mở ra cánh cửa nghênh đón linh hồn chiến sĩ.

Xấu ác bị tiêu diệt, dũng sĩ sẽ nhận được vĩnh sinh.

Máu và ánh nắng, máu và tiêu thổ, máu và than thở, là thuốc màu điểm xuyết, cũng là chủ đề thăng hoa.

Đây là một bức tranh khiến người ta tan nát cõi lòng, khiến người ta say đắm.

Kết thúc rồi, chúng ta thắng lợi.

Lạc Hàn quốc quốc vương cảm khái nói, vốn dĩ đã chuẩn bị sẵn sàng tất tử, cuối cùng thế mà lại thắng lợi.

Chương 338

Không, còn chưa kết thúc.

Cam Đạo Phu bọn họ rốt cục mang theo binh sĩ còn lại chạy về, Chúng ta còn phải đi tìm đầu sỏ gây tội Tát Lỗ Mạn.

Vậy hãy để chúng ta một lần nữa thổi vang tù và, chiến sĩ Lạc Hàn chúng ta nhất định phải bắt Tát Lỗ Mạn nợ máu trả máu.

Ma pháp tháp Tát Lỗ Mạn, dường như không giống với nguyên tác.

Thụ nhân tuy rằng cũng dưới sự chỉ dẫn của hai người Hobbit đi đến bên khu rừng bị Tát Lỗ Mạn ra lệnh chặt phá, Thụ nhân xác thực cũng tức giận công đánh ma pháp tháp.

Bất quá dường như cũng không kịch liệt như trong phim, rất nhẹ nhàng đã chiếm lĩnh nơi này.

Chờ đến khi kỵ binh Lạc Hàn chỉnh trang đi tới nơi này, về cơ bản ma pháp tháp vẫn giữ nguyên dạng.

Không đúng.

Sở Hiên đột nhiên có dự cảm không tốt.

Bất quá hắn hiện tại nghĩ đến cũng không kịp, đập nước thượng du lập tức bị phá hủy, nước tích trữ trong hồ chứa ồ ạt trút xuống, đem toàn bộ kỵ binh Lạc Hàn trùng đi ra ngoài.

Trên đỉnh ma pháp tháp đứng một đen một trắng hai bóng người.

Áo trắng là Tát Lỗ Mạn, áo đen lại không phải vai phụ trong phim, mà là Đội trưởng Ác Ma đội Vô Không.

Hai đội ngũ hợp tác rồi sao.

Cũng không có quan hệ gì, dù sao cũng đều là mục tiêu của ta.

Vô Không lãnh nhiên nhìn sinh mệnh bị hồng thủy thôn phệ bên dưới.

Được rồi, tiếp theo giao cho ngươi, ta đi trước một bước.

Bầu trời truyền đến một tiếng rồng gầm, một con cự long màu đen đáp xuống đỉnh tháp.

Đây là tọa kỵ của Vô Không, tịnh không chỉ là một con rồng bình thường, mà là một con Ma Long trên người đóng đầy khôi giáp.

Đây mới chỉ là bắt đầu.

Một tiếng rồng gầm, Vô Không cưỡi cự long khởi phi.

Đây bất quá là bắt đầu, bố cục của Ác Ma đội đã hoàn thành, tiếp theo chính là để những Luân Hồi Giả kia đích thân thể hội thời gian, bọn họ nhất định sẽ thích.

Ác Ma đội hoàn toàn không hứng thú đối với nhiệm vụ, bọn họ cần chỉ là phá hoại và giết chóc.

Vô Không sau khi hợp thể không có những chấp niệm của bản sao Trịnh Xá và bản sao Sở Hiên.

Hắn quay về yêu cầu bản nguyên nhất, chính là phá hoại hết thảy sau đó đạt được thắng lợi.

Chứng minh sự tồn tại của chính mình.

Loại lý do buồn cười này, Vô Không ngay cả nghĩ cũng sẽ không nghĩ.

Hắn muốn làm chính là từ trên cao nhìn xuống nắm giữ vận mệnh tất cả mọi người.

Thậm chí muốn siêu việt sự tồn tại của Chủ Thần.

Như vậy giao dịch hoàn thành, sau khi thế giới này kết thúc ngươi nhất định phải rời khỏi thế giới này.

Chủ Thần nói.

Không có vấn đề.

Đỗ Lan cầm chỗ tốt to lớn, dù sao cũng là muốn đi, hiện tại vừa vặn thuận nước đẩy thuyền.

Chủ Thần đi rồi, Đỗ Lan cười rất vui vẻ.

Đúng rồi, ta đi, vị trí của ta tại không gian Chủ Thần cứ giao cho Bác sĩ Bạch Tuộc là được.

Đỗ Lan lúc này mới nhớ ra trong Vạn Năng Giao Nang của mình còn có một kẻ đi lậu vé.

Tình tiết tiến hành rất nhanh, Tát Lỗ Mạn vẫn bại, tuy rằng kỵ sĩ Lạc Hàn cũng tổn thất thảm trọng, bất quá chính nghĩa vẫn chiến thắng tà ác.

Hiện tại Cam Đạo Phu mang theo một người Hobbit đi tới Cương Đạc, chuẩn bị cảnh báo Nhiếp Chính Vương hình thế rất nghiêm trọng.

Đồng hành còn có Sở Hiên.

Đây sẽ là lần đầu tiên Trung Châu đội và Ác Ma đội va chạm chính diện.

Mễ Nạp Tư Đề Lý Tư, thủ đô Cương Đạc, một tòa thành thị hùng vĩ xây trên núi, là địa phương thần kỳ nhất trên thế giới.

Thành thị tầng tầng lớp lớp từ chân núi thẳng đến đỉnh núi, cưỡi ngựa hướng lên trên đạt tới tầng cao nhất chính là lâu đài của quốc vương Cương Đạc.

Đây không phải là Sở Hiên sao.

Thật trùng hợp a.

Đỗ Lan đứng ngay trên quảng trường Cây Trắng, còn đến sớm hơn bọn họ.

Anh sắp rời khỏi thế giới này rồi sao.

Sở Hiên nói.

Không hổ là Sở Hiên, cái này cũng có thể đoán được.

Tôi nghĩ Chủ Thần nhất định cho anh rất nhiều chỗ tốt.

Lại bị cậu đoán được rồi.

Sở Hiên biểu thị chuyện này hoàn toàn không có gì ngoài ý muốn, Chủ Thần đã không có năng lực gạt bỏ, như vậy vì để không gian vận hành bình thường cũng chỉ có thể sử dụng lợi dụ.

Vậy cậu có thể nói xem ta cầm của Chủ Thần chỗ tốt gì không.

Đỗ Lan ngược lại muốn xem Sở Hiên có thể đoán hết được hay không.

Cái này không khó, đơn giản là chút tài nguyên hiếm có, hoặc là chuyện liên quan tới Trung Châu đội chúng tôi.

Sở Hiên điềm tĩnh nói.

Quả nhiên bị hắn đoán được, Sở Hiên lợi hại thật.

Đỗ Lan cười cao thâm mạc trắc: Không sai, để Chủ Thần sau khi ta đi sẽ không lấy Trung Châu đội các người ra khai đao, ta bảo Chủ Thần coi Trung Châu đội như cổ phiếu tiềm năng để bồi dưỡng.

Vậy chẳng phải có nghĩa là Trung Châu đội về sau phải đối mặt với càng nhiều nguy hiểm.

Sở Hiên đẩy kính mắt, Thú vị, càng nhiều rủi ro càng nhiều lợi ích.

Cậu biết là tốt rồi, dù sao sau khi ta đi Chủ Thần cũng sẽ gia tăng khốn cảnh cho Trung Châu đội, còn không bằng cứ như vậy tranh thủ cơ hội trong khốn cảnh.

Sở Hiên cũng cho rằng Đỗ Lan xử lý không tồi.

Lúc này, Nhiếp Chính Vương rốt cục tiếp kiến nhóm Cam Đạo Phu.

Các cậu vào gặp đi, ta về trước.

Nói xong Đỗ Lan liền rời đi.

Bước vào đại điện, liền nhìn thấy Vô Không đứng bên cạnh Nhiếp Chính Vương.

Cam Đạo Phu nhận ra hắn, chính là kẻ đã dùng nước nhấn chìm kỵ binh Lạc Hàn ở chỗ Tát Lỗ Mạn, sắc mặt lập tức trở nên khó coi: Kẻ hầu cận, con trai của Địch Nại Sắt, ngươi cũng cùng Ma Quân đồng lõa.

Vô lễ.

Tuy rằng chức vị là Tể tướng nhưng lại mang danh đầu Quốc vương, Nhiếp Chính Vương Địch Nại Sắt đệ Nhị không có quyền hành Quốc vương quát lớn.

Ông ta là một lão nhân còng lưng và đồi phế, tóc hoa râm lộn xộn, áo bào trên người cũng đầy vết bẩn dầu mỡ, cả người co lại trong vương tọa, thân thể nghiêng về phía trước, giống như một bệnh nhân lao phổi.

Vì sao dư đảng Tát Lỗ Mạn lại ở chỗ ngươi.

Ông là Áo Trắng, thì nên quen biết vị phù thủy vĩ đại giống như ông này.

Nhiếp Chính Vương mang theo trào phúng, dường như đang châm chọc Cam Đạo Phu vô tri.

Cam Đạo Phu vẫn luôn tưởng rằng tên áo đen Vô Không kia cũng chỉ là một Giới Linh, nhưng hiện tại vừa nhìn không sai, người kia cũng là phù thủy.

Bất quá từ đầu đến cuối Vô Không đều mắt nhìn thẳng, chút nào không có chú ý qua người trong đại điện.

Còn có Luân Hồi Giả đang tiềm phục.

Sở Hiên vừa cảm ứng liền biết, thầm nghĩ tại thiên điện còn có một kẻ.

Hơn nữa đã chuẩn bị sẵn sàng công kích.

Tạm thời không thể để Cam Đạo Phu xảy ra chuyện.

Sở Hiên bước ra một bước, từ trong ngực lấy ra một thứ, thế mà lại là Ma Giới.

Ngay cả Cam Đạo Phu cũng giật nảy mình, không ngờ Sở Hiên lại lấy Ma Giới ra, ông ta còn tưởng rằng Ma Giới đang ở trên người Phất La Đa.

Vô Không cũng rốt cục nhìn về phía Sở Hiên, bất quá hiển nhiên không chuẩn bị nói nhảm: Hộ vệ, giết bọn chúng.

Từ ngoài cửa xông vào mười mấy binh sĩ, lập tức vây quanh ba người bọn họ.

Tốt nhất đừng động, nếu không tôi sẽ hủy diệt Ma Giới.

Lời nói của Sở Hiên ngược lại làm cho người ta sửng sốt.

Nhiệm vụ của bọn họ không phải là bảo hộ Ma Giới sao.

Hơn nữa lời này có ý gì, phải biết nhiệm vụ của Ác Ma đội chính là hủy diệt Ma Giới, lời này đối với bọn họ căn bản không có uy hiếp a.

Tương phản hủy diệt Ma Giới, không chỉ Ác Ma đội còn muốn cám ơn Sở Hiên nữa là.

Hahahaha, ngươi chính là Trí giả của Trung Châu đội sao, cười chết người, thế mà lại dùng nhiệm vụ của chúng ta uy hiếp chúng ta.

Từ thiên sảnh bước ra một người, trong tay cầm một cây cung nhắm chuẩn Sở Hiên, vốn dĩ hắn đang nhắm chuẩn Cam Đạo Phu.

Cây cung này không phải cung bình thường, mà là Hậu Nghệ Xạ Nhật Cung bản mạnh nhất, xả mệnh nhất kích có thể giết chết mặt trời, chính cây cung đó đã cho Sở Hiên cảm giác nguy cơ.

Tôi cũng không cho là như vậy.

Sở Hiên nói.

Chương 339

Đúng vậy, Sở Hiên biết người kia của đối phương nhất định phi thường tự ngạo, hơn nữa đã chuẩn bị rất nhiều kế hoạch, nếu hiện tại Ma Giới bị hắn phá hủy, như vậy thế giới này sẽ kết thúc sớm.

Trung Châu đội cố nhiên sẽ bị toàn bộ gạt bỏ, nhưng Ác Ma đội cũng không nếm trải được quá trình đạt được thắng lợi kia.

Kết quả như vậy tuyệt đối sẽ không phải là thứ đội trưởng Ác Ma đội này mong muốn.

Vô Không muốn chính là nhìn các đội ngũ khác bởi vì kế hoạch của hắn mà rơi vào tuyệt cảnh sau đó tịch diệt.

Cam Đạo Phu hiện tại kỳ quái nhìn Sở Hiên: Sở Hiên, vì sao Ma Giới lại ở trên người cậu.

Cậu có biện pháp hủy diệt Ma Giới.

Chúng ta đi.

Sở Hiên cũng không trả lời Cam Đạo Phu, mà là dẫn đầu rời đi.

Thành viên Ác Ma đội cầm Xạ Nhật Cung nhìn Đội trưởng của mình, hỏi thăm giết hay không.

Vô Không khoát khoát tay: Trò chơi mới bắt đầu, ta còn chưa hưởng thụ đủ niềm vui, để bọn chúng đi.

Hiện tại Cương Đạc kỳ thực hoàn toàn nắm trong tay Vô Không, bọn họ cũng đi không được bao xa.

Hưởng thụ cho tốt thời gian cuối cùng của các ngươi đi, Sở Hiên.

Sở Hiên sửng sốt, đối phương biết tên mình.

Hình như mình còn chưa tự giới thiệu.

Mà ký ức của hắn nói cho hắn biết, hắn nhất định sẽ không quen biết một người như vậy, trừ phi hắn phẫu thuật thẩm mỹ.

Bất quá chậm rãi Sở Hiên nhớ ra, khí tức của Vô Không, chính là khí tức lúc hắn và Trịnh Xá hợp thể.

Thảo nào, thú vị, thú vị.

Sở Hiên càng thêm hưng phấn.

Có một kẻ địch như vậy, nếu là người bình thường sẽ sợ vỡ mật, nhưng Sở Hiên không phải người bình thường, hắn chỉ cảm thấy hưng phấn.

Hợp thể, kết quả của việc lại đột phá gien tỏa sao.

Sở Hiên phỏng đoán.

Sở Hiên dẫn người một đường rảo bước rời khỏi Cương Đạc vương thành.

Đã quốc gia nằm trong tay Ác Ma đội, bọn họ sẽ không thể nào không biết tình tiết, cho nên cũng không cần thiết nhắc nhở bọn họ đại quân Thú nhân sắp tới.

Ngược lại hiện tại Cam Đạo Phu là một phiền toái, còn phải giải quyết cho ổn thỏa.

Giao Ma Giới ra.

Không được, bởi vì ông không thể ngăn cản sự cám dỗ.

Sở Hiên nói, Không cần lo lắng, chúng ta tịnh không phải kẻ địch.

Mục đích của chúng ta cũng là tiêu diệt Tác Luân, bất quá chúng ta vẫn luôn tìm kiếm biện pháp tiêu diệt Tác Luân dưới tiền đề bảo tồn Ma Giới.

Đó là không có khả năng, Ma Giới sở dĩ là Ma Giới, chính là bởi vì

Tác Luân đem sức mạnh của hắn rót vào bên trong.

Hắn và Ma Giới đã dung vi nhất thể.

Chí Tôn Ma Giới là bảo vật đạo cụ ma pháp của Trung Thổ thế giới, chỉ là bị Tác Luân dùng vào phương hướng tà ác mà thôi.

Sở Hiên nói, bộ dạng ba không của hắn vẫn rất có sức thuyết phục, Cho nên Tác Luân phải trừ bỏ, nhưng Ma Giới phải bảo hộ tốt, đây chính là mục tiêu của chúng ta.

Chúng ta đã tìm được biện pháp chỉ giết chết Tác Luân mà bảo hộ tốt Ma Giới, cho nên các ông không cần lo lắng, chỉ cần lấy được Thụ Tâm nữa, chúng ta có thể thành công.

Thụ Tâm.

Đó không phải là bảo vật của Thụ nhân sao.

Đúng vậy, bất quá kỳ thực nó đối với Thụ nhân cũng không có ý nghĩa thực tế gì không phải sao.

Thụ nhân cho rằng nó là bảo vật, mới khiến cho nó trở nên quan trọng đối với Thụ nhân.

Điều này cũng đúng, Cam Đạo Phu cũng biết, nếu không Thụ nhân cũng sẽ không ném Thụ Tâm tùy tiện trong rừng cây mặc kệ không quan tâm, Lấy được Thụ Tâm, thật sự có thể tiêu diệt Tác Luân.

Các cậu có nắm chắc không.

Hoàn toàn nắm chắc.

Tốt, ta tin tưởng các cậu, ta đi chỗ Thụ nhân lấy về Thụ Tâm.

Mang chút đặc sản, mang chút đồ lưu niệm.

Muốn rời khỏi nơi này thì tổng phải mang theo chút gì đó.

Trước khi ngươi rời đi, có thể hay không chế tạo Ma Giới xong trước đã.

Sở Hiên đã chuẩn bị xong tất cả mọi thứ: hoàng kim, Tinh Linh Chi Toản, kiếm Narsil, còn có Thụ Tâm.

Nhóm lửa lên, chúng ta bắt đầu đi.

Đem lò lửa đốt vượng lên.

Cơ hội chỉ có một lần, hoàng kim nóng chảy bị Thụ Tâm hấp thu như tổ ong hút mật.

Thụ Tâm vốn màu xám xịt bị nước vàng thẩm thấu, sau đó trở thành một món đồ trang sức bằng vàng hoàn mỹ.

Thụ Tâm giống như một cái hố đen không đáy hấp thu dung dịch hoàng kim, hấp thu từng chút một, mấy ngàn cân hoàng kim bị hấp thu sạch sẽ.

Hoàng kim và Thụ Tâm kết hợp trở thành một loại vật chất mới, đây chính là dược liệu cơ sở để chế tạo Ma Giới.

Hiện tại chính là thời khắc chứng kiến kỳ tích.

Tuy rằng việc rèn đúc Ma Giới mới chỉ bắt đầu, nhưng hình ảnh tiếp theo lại là đẹp nhất.

Hấp thu đủ hoàng kim, Thụ Tâm đã trở thành nguyên liệu ma pháp hiếm có, hiện tại cần dùng thiết chùy tiến hành gõ đập.

Dưới sự gõ kích của thiết chùy, nguyên liệu bay ra những đốm lửa đủ màu sắc, đây chính là ánh sáng ma pháp.

Còn đẹp hơn cả pháo hoa, bất quá những đốm lửa kia kỳ thực là tạp chất trong nguyên liệu.

Chỉ có loại bỏ những tạp chất này, Chí Tôn Ma Giới mới có thể được chế tạo ra.

Người vung búa đương nhiên không tới lượt Đỗ Lan, mà là cu li của Trung Châu đội Trịnh Xá.

Quá trình này cần thời gian rất dài, cho nên Đỗ Lan cùng những người khác đi ra ngoài.

Đỗ Lan gọi Trương Kiệt sang một bên, đã muốn đi rồi, đương nhiên phải sắp xếp ổn thỏa.

Có chuyện gì.

Trương Kiệt kỳ thực xưa nay không thích Đỗ Lan, người như Đỗ Lan và Trương Kiệt mặc kệ ở đâu đều sẽ không phải là người cùng một thế giới.

Ở thế giới hiện thực, Đỗ Lan là siêu sao nổi tiếng thế giới, thiên tài điện ảnh.

Mà ở Chủ Thần thế giới, Đỗ Lan lại giống như bật hack, ngay cả Chủ Thần cũng không được hắn để vào mắt.

Bản thân mình chẳng qua chỉ là một quân nhân giải ngũ, hiện thực không như ý, đi tới Chủ Thần thế giới lại là vận rủi không ngừng, biến thành tồn tại nửa Dẫn Đạo Giả nửa Luân Hồi Giả, ở trong không gian nơm nớp lo sợ.

Cho nên Trương Kiệt không thích Đỗ Lan.

Ta muốn biến ngươi thành Luân Hồi Giả bình thường, cho dù chọn đội trưởng, cũng sẽ không biến mất.

Đỗ Lan nói.

Ngươi đang nói cái gì.

Ta nói để cho ngươi biến thành Luân Hồi Giả bình thường.

Trương Kiệt cảnh giác nhìn Đỗ Lan: Ngươi rốt cuộc muốn làm gì.

Đương nhiên là giúp ngươi và đội ngũ.

Đỗ Lan nói, Chỉ cần ngươi nguyện ý, kỳ thực rất đơn giản, sẽ không cảm giác được khó chịu đâu.

Chỉ cần như vậy, như vậy, là được rồi.

Trương Kiệt còn chưa kịp phản ứng, đã nhìn thấy bụng của mình có một quang cầu bị Đỗ Lan kéo ra ngoài.

Ngươi xem, rất đơn giản.

Quang cầu biến thành quả bóng rổ xoay chuyển trên ngón tay Đỗ Lan, Cái này chính là hệ thống Chủ Thần Dẫn Đạo Giả, bất quá cái này của ngươi không hoàn toàn.

Hiện tại chỉ cần đem thứ này giao cho Trịnh Xá hợp hai làm một là được rồi.

Sau này Trịnh Xá là đội trưởng Trung Châu đội, Sở Hiên là trí giả, còn ngươi.

Không còn thân phận bán Dẫn Đạo Giả, Trương Kiệt quả thực là bình thường a, bình thường đến mức Đỗ Lan cũng không biết nên định vị hắn thế nào.

Chuyện của ta, không cần ngươi quan tâm.

Trương Kiệt trong lòng tuy rằng rất cao hứng, bất quá vẫn ngạo kiều một chút, ngay cả cảm ơn cũng không nói.

Đỗ Lan cười cười: Cố gắng bảo trọng đi, cùng Na Nhi sống thật tốt.

Hắn tưng tưng quang cầu trong tay, sau đó ném ra ngoài, nhắm ngay Trịnh Xá đang rèn sắt trong phòng.

Đỗ Lan làm một cú Tình không phích lịch tuyệt kỹ của nữ cầu thủ bóng chuyền Tiểu Lộc Thuần Tử, cũng chính là nhảy lên đập bóng.

Quang cầu bị Đỗ Lan đánh ra xoay tròn xuyên qua vách tường, trúng ngay ngực Trịnh Xá, chìm vào trong đó.

Trịnh Xá bị quang mang bao bọc, sau đó biết được rất nhiều chuyện về Chủ Thần không gian.

Đồng thời cũng đưa ra lựa chọn, là lưu lại trong đội ngũ, hay là đi Thiên Sứ đội.

Hiển nhiên Trịnh Xá lựa chọn đồng bạn của mình.

Tại cái không gian ngươi lừa ta gạt, gian hiểm dị thường này, có thể gặp được đồng bạn để mình tín nhiệm là khó khăn dường nào.

Sự tin tưởng xây dựng lên cũng không dễ dàng, cho nên Trịnh Xá lựa chọn bảo hộ phần tình cảm đáng quý này.

Bất quá cho dù trở thành đội trưởng Trung Châu đội, công việc rèn sắt vẫn là phải do hắn tới hoàn thành.

Chương 340

Nguyên liệu to bằng nắm tay, bị thiết chùy gõ đập ngàn vạn lần trở thành một khối nhỏ bằng ngón tay cái.

Làm không tệ, Trịnh Xá, loại công việc không cần động não này quả nhiên thích hợp với ngươi.

Đỗ Lan cầm lấy khối ma pháp nguyên liệu nhỏ xíu kia, Hiện tại tiến hành bước tiếp theo, làm cái khuôn đúc.

Mọi người cùng nhau thiết kế hình dạng một chiếc nhẫn đi.

Chí Tôn Ma Giới tạo hình này quá mộc mạc, một chút cũng không bá khí.

Hình rồng.

Quá thô tục.

Hình rắn.

Không đẹp.

Rốt cuộc chế tạo nhẫn hình dạng gì mới vừa bá khí lại không rơi vào lối mòn, hơn nữa còn phải hoa lệ.

Nhìn Đỗ Lan rối rắm trên vấn đề tạo hình nhẫn như thế, khiến tất cả mọi người Trung Châu đội đều cạn lời.

Đại sư, Ma Giới dáng dấp ra sao cũng không quan trọng, quan trọng là mau chóng đem nhẫn chế tạo ra.

Chiêm Lam nói, Hơn nữa đó là dùng để tiêu diệt Tác Luân Sauron, cuối cùng sẽ bị tiêu hủy, hình dạng gì đều không quan hệ.

Như thế sao được, làm kẻ địch cấp bậc Bán Thần thì cũng nên cho đủ sự tôn trọng.

Quan tài phải hơi tốt chút mới được.

Hơn nữa đã làm thì phải làm cho tốt, không thể không có truy cầu a.

Người mà không có truy cầu, thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Cạn lời, nói nhăng nói cuội gì đó.

Đúng rồi, ta có linh cảm rồi.

Lời vừa nói xong, Đỗ Lan liền tạo ra một cái khuôn, Được rồi, hiện tại chúng ta đem nguyên liệu nóng chảy thành chất lỏng, lại gia nhập bột kim cương là được rồi.

Nổi lửa lên.

Sau khi nóng chảy, cẩn thận cho vào bột phấn của Tinh Linh Chi Toản, cuối cùng đem toàn bộ nước cốt đổ vào khuôn, chờ đợi nguội đi.

Mọi người đều tụ lại một chỗ muốn nhìn xem Đỗ Lan rốt cuộc năng thiết kế ra chiếc nhẫn dáng dấp gì vừa hoa lệ lại thoát tục.

Mấy đôi mắt đều nhìn chằm chằm Đỗ Lan, bất quá khi hắn mở khuôn đúc ra, tất cả mọi người đều khiếp sợ.

Thẩm mỹ quan của Đỗ Lan đã đổi mới giới hạn của bọn họ.

Giản dị lại không mất nội hàm, ổn trọng mà lại không mất vẻ đẹp hiện đại, quả thực chính là sự kết hợp hoàn mỹ giữa cổ và kim.

Ha ha.

Tịch mịch, bởi vì Đỗ Lan là đại sư, cho nên người của Trung Châu đội không tiện đưa ra bình luận.

Đây không phải là cái đai ốc con tán sao.

Đột nhiên truyền ra thanh âm phá vỡ sự yên lặng.

Không sai, Đỗ Lan thiết kế chính là giống hệt một cái đai ốc.

A ha ha, các ngươi không hiểu cái gì gọi là nghệ thuật hiện đại.

Đỗ Lan nói.

Cho dù là nghệ thuật hiện đại, cái này cũng không tính là hoa lệ đâu, ái nhân của ta.

Không sai, người vô tình vạch trần Đỗ Lan chính là thê tử của hắn Địch Ny Toa.

Địch Ny Toa, nàng cũng nên đọc kỹ mấy quyển sách về phương diện nghệ thuật đi.

Nếu thẩm mỹ biến thành cái dạng này của chàng, ta thấy vẫn là thôi đi.

Địch Ny Toa tiếp tục độc miệng, Được rồi, vẫn là tiến hành bước cuối cùng đi, vị tiểu đệ họ Sở này đã đợi không kịp rồi.

Bước cuối cùng là khắc ma văn, đây là lĩnh vực công việc của Sở Hiên.

Dùng linh hồn khắc họa.

Sở Hiên từ sau lưng vươn ra xúc tu, đem Ma Giới nhận lấy.

Cũng không động thủ, chỉ là nhìn Ma Giới.

Sau đó chuyện khiến người ta kinh ngạc đã xảy ra, mặt ngoài Ma Giới giống như bị ngòi bút vô hình viết xuống chữ: Chí Tôn giới ngự chúng giới, Chí Tôn giới tầm chúng giới, Chí Tôn giới dẫn chúng giới, cấm cố chúng giới hắc ám trung.

Một nhẫn thống lĩnh tất cả, một nhẫn tìm ra tất cả, một nhẫn quy tụ tất cả và trong bóng tối giam cầm tất cả.

Theo ma văn khắc xong, Chí Tôn Ma Giới quang mang đại thịnh.

Đại công cáo thành.

Hiện tại chúng ta đi Mordor kết thúc nhiệm vụ lần này.

Các ngươi động tác nhanh lên, trước tiên đem mấy cái Giới Linh Nazgul biến thành điểm thưởng, các ngươi ở thế giới này cũng không có bao nhiêu phần thưởng.

Sau đó giết chết Tác Luân là vạn sự đại cát rồi.

Đỗ Lan thúc giục, hắn đã chuẩn bị chuồn người.

Ta thấy Ác Ma đội sẽ không để chúng ta kết thúc thế giới này nhẹ nhàng như vậy.

Trịnh Xá nói.

Ác Ma đội chuẩn bị là việc của họ, hiện tại Ma Giới ở trong tay chúng ta, chúng ta nắm giữ quyền chủ động.

Ma Giới có thể hấp dẫn Giới Linh, chúng ta giết tất cả Giới Linh, liền hủy diệt Ma Giới, quản bọn hắn làm cái gì.

Vậy nếu như lúc chúng ta đang cùng Giới Linh chiến đấu, tên Vô Không kia tập kích chúng ta thì làm sao bây giờ.

Hắn hiện tại cũng là Vu sư, cũng không biết bọn họ có hậu chiêu gì.

Trịnh Xá vẫn là đang lo lắng mạo muội khai chiến cùng Giới Linh, bọn họ sẽ không rảnh lo việc khác, cho Ác Ma đội cơ hội thừa nước đục thả câu.

Đến lúc đó ngươi và Sở Hiên cũng hợp thể, sợ tên Vô Không kia làm cái gì.

Được rồi, cứ quyết định như vậy đi, chúng ta tìm một chỗ đem Giới Linh toàn bộ hấp dẫn lại đây, sau đó cày điểm.

Mordor, nằm ở phía đông Trung Thổ đại lục, dựa vào núi lửa Doom Tận Thế Hỏa Sơn.

Nơi này quanh năm không thấy ánh mặt trời, bầu trời bị tro bụi từ núi lửa bay ra che khuất.

Sở Hiên thế nhưng lựa chọn nơi này làm địa điểm cày điểm, cũng coi như là to gan lớn mật.

Giới Linh rất nhanh liền bị tiêu diệt, Đỗ Lan đứng tại cửa lớn Thượng Hải, thở dài một hơi: Hiện tại là lúc nói tạm biệt, chờ các ngươi hủy diệt Ma Giới xong, sẽ không còn cơ hội nói tạm biệt nữa.

Vậy được rồi, đa tạ ngươi tặng quà, đại sư.

Chiêm Lam và Trịnh Xá đều nhận được một khoản tài sản mấy đời đều tiêu không hết.

Cửa Vô Giới một lần nữa xuất hiện, thạch môn cực lớn cổ phác ổn trọng.

Các vị tạm biệt.

Đỗ Lan mang theo người nhà bội thu đi rồi.

Cửa lớn biến mất, người Trung Châu đội buồn bã mất mát: Đại sư sẽ đi đến thế giới mới nào đây.

Mặc kệ đại sư đi đâu, nhất định sẽ làm cho thế giới đó trở nên đặc sắc vô cùng.

Chiêm Lam nói.

Lời của Chiêm Lam khiến tất cả mọi người đều tán đồng, mặc kệ là thế giới gì, đều sẽ bởi vì Đỗ Lan gia nhập mà trở nên khác biệt.

Tại Gondor, Vô Không đứng lên: Giống như ta dự tính, Chủ Thần sẽ không để người kia lưu lại lâu dài, hiện tại là lúc chúng ta hành động, để Triệu Chuế Không dựa theo kế hoạch hành sự.

Từ yếu đến mạnh tiêu diệt từng bộ phận.

Đồng thời một cái ma pháp trận quy mô lớn bắt đầu vận hành, đây là đại lễ Vô Không đặc biệt chuẩn bị cho Trung Châu đội: Cái chính nghĩa cảm buồn cười của các ngươi sẽ là nhược điểm trí mạng nhất, hiện tại phục sinh đi Tác Luân.

Ngọn lửa giáng sinh, hắc ám tập kích, mang đến bạo quân tham lam nhất.

Tất cả đều ở trong tay Vô Không nắm giữ, hắn biết Chủ Thần sẽ không để Đỗ Lan vẫn luôn lưu lại, hơn nữa hắn phán đoán thế giới này chính là thế giới Đỗ Lan dừng lại cuối cùng.

Đỗ Lan sẽ ở trước khi thế giới này kết thúc sắp xếp tốt tất cả rồi rời đi, sau khi Đỗ Lan rời đi thế giới này sẽ bị Trung Châu đội kết thúc trong vòng vài phút, mấy phút kia đủ để cho Ác Ma đội hành động.

Âm ảnh triều Trung Châu đội đánh tới.

Các ngươi đám người phương Đông ti vi này, dám phản bội Hắc Ám Ma Quân ta, các ngươi là tự tìm đường chết.

Tác Luân phục sinh, một thân khôi giáp đen tuyền, trong tay cầm một thanh búa lớn, đạp hổ bộ triều Trung Châu đội giết tới.

Là Ác Ma đội, nhất định là Ác Ma đội.

Nhìn thấy biến hóa này, ngay cả Trịnh Xá đều đoán được nhất định chính là Ác Ma đội đang giở trò quỷ, Sở Hiên mau hủy diệt nhẫn.

Bất quá Sở Hiên lại không động: Điểm tích lũy của chúng ta còn âm hai điểm.

Làm sao có khả năng.

Trương Kiệt rõ ràng xác định điểm tích lũy của mình đã là số dương, Không thể nào là điểm âm, ta trước đó mới xem qua.

Thế nhưng khi Trương Kiệt nhìn lại lần nữa, điểm tích lũy đã biến thành màu đỏ chót, âm hai điểm.

Chiêm Lam cũng nhìn thấy: Đúng rồi, là đại sư và Tiểu Sa Chức, hai người bọn họ nhất định bị Chủ Thần phán định tử vong.

Không thể nào, đại sư, ngươi hại chết chúng ta rồi.

Trịnh Xá kêu khổ.

Mà trong bóng tối Triệu Chuế Không cũng động, người chết đầu tiên chính là Tề Đằng Nhất.

Cổ bị cắt ra, Tề Đằng Nhất mắt mở trừng trừng, vẻ mặt kinh khủng.

Tề Đằng Nhất.

Ngay tại trước mặt mình, chiến hữu của mình vô thanh vô tức địa bị giết chết, làm cho Trịnh Xá nổi giận xung thiên, Đáng chết, là ai, cút ra đây.

Nhất định không phải Tác Luân, mà là một sát thủ trong bóng tối.

Triệu Anh Không nhíu mày, thủ pháp này nàng nhận thức, hơn nữa vô cùng quen thuộc.

Trong tay chủy thủ nắm chặt, nàng mở ra Cơ Nhân Tỏa Genetic Lock.

Đến rồi, đối tượng thứ hai của Triệu Chuế Không là Na Nhi.

Trương Kiệt nhìn thấy một đạo hàn quang triều ái nhân của mình đâm tới, toàn thân như rơi vào hầm băng, đầu óc trắng bệch: Na Nhi.

Na Nhi cũng cảm giác được cái chết của mình, ánh mắt hàm lệ nhìn về phía Trương Kiệt, tình cảm hai người trong một ánh mắt hoàn toàn truyền đến trong lòng đối phương.

Máu từ ngực Na Nhi trào ra, váy dài khiết bạch bị nhuộm thành màu đỏ.

A.

Tinh thần lực của Trương Kiệt lập tức bạo tạc ra, Cơ Nhân Tỏa của hắn cũng mở ra.

Vốn dĩ trở thành Luân Hồi Giả bình thường đang định cùng ái nhân nghênh đón cuộc sống mới, thế nhưng hiện tại tất cả đều bị tên sát thủ đê hèn kia hủy diệt, Ta muốn giết ngươi.

Trương Kiệt đột nhiên bạo phát, ngay cả Triệu Chuế Không cũng ngẩn ra, bởi vì người tiếp theo hắn muốn giết chính là Trương Kiệt, thế nhưng hiện tại xem ra Trương Kiệt mạnh hơn tưởng tượng của hắn quá nhiều.

Bất quá, đã bị bi thương cùng phẫn nộ làm hỏng não, một gã nam nhân đáng thương.

Triệu Chuế Không không có bởi vì Trương Kiệt bạo phát mà thay đổi mục tiêu, mà là lần thứ hai triều Trương Kiệt đang quỳ trước thi thể Na Nhi giết tới, Người thứ ba.

Bất quá lần này chủy thủ của hắn không có đâm xuyên Trương Kiệt, mà là bị chủy thủ của Triệu Anh Không ngăn cản.

Nhìn thấy người trở ngại mình, Triệu Chuế Không cười: Ngươi trưởng thành rồi, muội muội ngu xuẩn của ta.

Triệu Anh Không không có trả lời, mà là phẫn nộ trừng mắt, từng tia từng tia màu đỏ chết chóc xuất hiện trong mắt nàng.

Chương 341

Tại dưới sự đề nghị của Sở Hiên, Triệu Anh Không đã hối đoái Trực Tử Ma Nhãn.

Chủy thủ ngăn cản vũ khí của Triệu Chuế Không, một tay khác tụ kiếm đâm về phía tử tuyến của ca ca mình.

Nguy hiểm, lui.

Triệu Chuế Không trên mặt mang theo mỉm cười: A, muội muội ngươi muốn giết người anh trai kính yêu của mình sao.

Sự vô tình của sát thủ, ngươi cũng đã đạt tiêu chuẩn rồi.

Ngươi không phải ca ca của ta.

Triệu Anh Không lạnh lùng nói.

Bất quá hiện tại không phải lúc ôn chuyện, sát thủ hiện thân, lửa giận của Trương Kiệt giống như thủy triều vọt hướng về phía hắn: Giết ngươi a.

Tinh thần bạo phá, đem tinh thần lực của mình biến thành bom, một chiêu thức giết địch một ngàn tự tổn tám trăm.

Trong cả không gian đều bị tinh thần lực cuồng bạo của Trương Kiệt lấp đầy, giống như trong không khí viết đầy báo thù.

Thanh thế to lớn, bất quá vô dụng.

Chủy thủ trong tay xoay tròn thành phong xa, thế nhưng cắt ra tinh thần lực.

Chủy thủ của Triệu Chuế Không cũng không phải chủy thủ bình thường, mà là trứ danh Thí Quân Chủy Thủ Dao găm giết vua.

Một kiện binh khí không tưởng, xuất xứ từ một bộ tiểu thuyết nào đó, trong truyền thuyết là vũ khí phá tan thiên tứ thần niệm bao bọc bạo quân và giết chết bạo quân, đối với loại sức mạnh hư vô mờ mịt kia có năng lực khắc chế.

Bạo tạc đi.

Trương Kiệt đương cơ lập đoạn, cũng mặc kệ chung quanh còn có chiến hữu của hắn, hắn đã bị cái chết của Na Nhi làm váng đầu óc.

Vô dụng thôi, hiện tại ta phải đi rồi, tạm biệt.

Triệu Chuế Không cười gằn rồi biến mất, đây là sử dụng đạo cụ tương tự như quyển trục hồi thành.

Không.

Trương Kiệt nộ hống vang vọng chân trời.

Hiện tại Trung Châu đội âm bốn điểm, cũng chính là nói phải giết bốn người Ác Ma đội mới được.

Nếu như có Thần, ngài sẽ tha thứ cho tội nghiệt của thế nhân sao.

Không thể, bởi vì Thần cũng có tội của mình.

Không có Thần sẽ vì nhân loại làm chủ, cho nên con người chỉ có thể tự mình nắm chắc vận mệnh của mình.

Chứng kiến mình sinh ra, trải qua người thân ly biệt, vượt qua cuộc sống khác nhau, cuối cùng nhắm hai mắt hoặc không cam lòng hoặc thỏa mãn rời khỏi nhân thế.

Bởi vì quỹ tích nhân sinh như thế, tràn ngập bi hoan ly hợp, cho nên có người nói đây là vận mệnh, có người nói đây là trùng hợp.

Vô luận trải qua cái gì đều phải kiên cường sống tiếp.

Thế nhưng nhân loại quá mức nhỏ yếu, đến mức sẽ ở lúc gặp phải bất công muốn có anh hùng xuất hiện cứu vớt bản thân ti vi.

Nhưng cho dù là anh hùng cũng có lúc bất đắc dĩ, hiện tại Trung Châu đội gặp đả kích trầm trọng.

Bất quá đây mới là đợt công kích đầu tiên của Ác Ma đội, chuyện đáng sợ hơn còn ở phía sau.

Vô Không đã nắm giữ tất cả động hướng của Trung Châu đội: Tiêu diệt bọn họ từng người một, cho đến khi chúng ta đạt được thắng lợi.

Hoặc là chúng ta có thể đổi phương pháp, trước tiên giết chết một nửa số người của bọn họ, ta thích nghe tiếng gào khóc bi thương của kẻ mất đi người yêu.

Triệu Chuế Không đã trở lại.

Mặc kệ như thế nào, hiện tại chúng ta cần chỉ là hưởng thụ quá trình này thật tốt.

Ha.

Người nói chuyện là kẻ cầm cung Hậu Nghệ Xạ Nhật.

Vô Không trong tay cầm quyền trượng: Quá trình thế nào cũng sẽ không thay đổi kết quả thắng lợi của chúng ta.

Trung Châu đội không chỉ giảm quân số hai người, hiện tại lại phải đối mặt Tác Luân công kích.

Trịnh Xá mở ra Cơ Nhân Tỏa, hơn nữa bạo phát Thái Thản Chi Lực Titans Power toàn lực công về phía Tác Luân.

Đảo cũng là năng duy trì, bất quá rất khổ sở.

Trịnh ca, em tới giúp anh.

La Lỵ biến thành gấu lớn cũng tham gia chiến đấu.

Ta cũng tới, Nguyên Lực dữ ngã đồng tại.

Chiêm Lam sử dụng lực đẩy làm chậm lại tốc độ của Tác Luân.

Sở Hiên chỉ nhìn, sau đó hai mắt lộ ra tinh quang: Như vậy bắt đầu hành động đi.

Nói xong hắn thế nhưng đem Ma Giới đeo vào trên tay mình.

Chí Tôn Ma Giới hào lệnh chúng giới.

Tinh thần lực của Sở Hiên đầu nhập vào trong Ma Giới hình dạng đai ốc do Đỗ Lan chế tạo, lập tức chia làm mấy phần thông qua Chí Tôn Ma Giới truyền lại đến các Ma Giới khác.

Tại Rivendell, trong tay Elrond Vương là Thiên Chi Giới Vilya, trong tay Gandalf Cam Đạo Phu là Hỏa Chi Giới Narya, còn có Tinh Linh Nữ Vương Galadriel nắm giữ Thủy Chi Giới Nenya.

Bảy chiếc nhẫn của người lùn sớm bị ô nhiễm hiện tại cũng đa phần mai táng tại lòng đất, mà chín chiếc nhẫn của con người đã bị Trung Châu đội tiêu diệt biến thành điểm thưởng.

Cho nên hiện tại Sở Hiên chỉ liên hệ được với ba chiếc nhẫn Tinh Linh.

Sở Hiên thông qua Ma Giới lấy được quyền khống chế của ba người, không hổ là Sở Hiên, tuy rằng tam vô nhưng quả thực cường đại.

Hai vương giả lãnh địa Tinh Linh, một Vu sư, tuyệt đối là siêu cấp sức chiến đấu.

Bất quá Sở Hiên an bài còn chưa kết thúc, còn có chuyện cuối cùng chưa làm chính là tiêu diệt Tác Luân, Chí Tôn Ma Giới không cần hai chủ nhân.

Sở Hiên và Tác Luân triển khai chiến đấu trong Ma Giới.

Linh hồn tổn thương phản hồi đến trên thân thể, trán Sở Hiên nứt ra một cái khe, máu tươi chảy xuống lông mi.

Bất quá Sở Hiên đã thắng lợi.

A.

Không thể nào, khu khu phàm nhân.

Thân thể Tác Luân vừa phục sinh lập tức sụp đổ.

Tuy rằng phục sinh, thế nhưng không lấy được Ma Giới, Tác Luân cũng cũng không hoàn chỉnh, hiện tại linh hồn Tác Luân trong Ma Giới bị Sở Hiên tiêu diệt.

Tác Luân cũng cùng bị tiêu diệt, Ma Quân của Trung Thổ thế giới biến mất, thế giới một lần nữa hòa bình.

Mới là lạ, cuộc chiến Luân Hồi Giả thảm liệt nhất của Trung Châu đội mới bắt đầu.

Mục tiêu là thủ đô Gondor, lần này chúng ta nhất định phải giết sạch Ác Ma đội.

Trung Châu đội cùng Tinh Linh Vương còn có Vu sư đối chiến quân đội Gondor và Ác Ma đội.

Vì sinh tồn, Trung Châu đội lần này không thể không ra tay với quân đội loài người.

Quả nhiên là chính nghĩa hư ngụy.

Vô Không càng thêm coi thường bọn họ, Giết cho ta.

Dưới tòa thành màu trắng trên bình nguyên, một bên chiếm cứ thành hiểm người đông thế mạnh, mà bên kia lác đác vài người chỉ có một trái tim bi thương.

Gió từ bờ sông thổi qua sườn đồi, sau đó cuộn qua cả bình nguyên.

Chiến mã hí vang, vó ngựa nện đất, tiếng binh khí leng keng như sấm rền.

Chúng ta đi thôi.

Nhìn trận thế này của Ác Ma đội, Trung Châu đội lại không có lựa chọn.

Chủ Thần không gian không có khả năng trốn tránh, muốn chiến liền chiến cho đặc sắc.

Trịnh Xá trong tay cầm một cây gậy sắt, giơ cao quá đỉnh đầu, tất cả mọi người đều kỳ quái nhìn hắn.

Không chỉ chiến hữu của Trịnh Xá, còn có thị dân thủ đô Gondor, bọn họ đều nhìn thấy Trung Châu đội đang châu chấu đá xe.

A.

Trịnh Xá đột nhiên gào thét lên, tiếng gào theo gió truyền khắp cả bình nguyên.

Tiếng gào phát ra từ sâu trong linh hồn, gió vô hình đều bị tiếng nộ hống này nhuộm đẫm huyết sắc.

Cho dù phía trước chỉ có hi sinh, hắn cũng sẽ không lui lại, không chỉ vì đồng bạn đã chết đi, cũng là vì Trung Châu đội, vì chính mình.

A.

La Lỵ cũng đi theo kêu lên, tuy rằng thanh âm non nớt, phía sau còn rách cả giọng, bất quá La Lỵ cũng là biểu đạt quyết tâm.

Đã liên La Lỵ đều như vậy, như vậy Trương Kiệt và Chiêm Lam đương nhiên cũng sẽ không để bọn họ độc tự phấn chiến.

A.

Nha.

Thanh âm chỉ mấy người lại cái qua thiên quân vạn mã, thị dân

Gondor khiếp sợ, đây là thanh âm chỉ có mấy người có thể phát ra sao.

Chương 342

Ta và Lâm Vũ ở lại cầm chân quân đội.

La Ly, Chiêm Lam các ngươi mở ra thông đạo.

Trương Kiệt, Triệu Anh Không, Trịnh Xá ba người các ngươi đối chiến Ác Ma đội, hãy nhớ kỹ sự tình các ngươi đã trải qua, ta tin tưởng các ngươi.

Sở Hiên.

Trịnh Xá biết Sở Hiên có thể nói ra lời như vậy cũng không dễ dàng, Tin tưởng ta đi, mọi người, tin tưởng ta đi, tin tưởng ta đi, ta sẽ dẫn dắt Trung Châu đội đi hướng thắng lợi, mặc kệ là Ác Ma đội hay là kẻ địch nào khác, đều sẽ bị chúng ta đánh bại, Trung Châu đội chúng ta toàn bộ mọi người đều phải sống sót rời đi Chủ Thần không gian.

Giết.

Trịnh Xá đi đầu xông ra ngoài.

Bất quá Sở Hiên so với hắn càng nhanh hơn, chỉ thấy Sở Hiên vừa ra tay, năm ngón tay mở ra từ trường toàn khai, quân đội giống như bị bàn tay vô hình gạt ra, nhường ra thông đạo.

Xông.

Trịnh Xá bọn họ càng nhanh hơn, hắn muốn tiết kiệm thời gian.

Sở Hiên khống chế tốt quân đội, sau đó các chủ nhân nhẫn Tinh Linh dưới tay hắn như cắt cỏ giết về phía quân đội.

Triệu Anh Không và Trương Kiệt đồng thời vọt tới Triệu Chuế Không.

Ngươi tránh ra, hắn là của ta, ta muốn báo thù cho Na Nhi.

Trương Kiệt nộ hống nói.

Là ngươi muốn tránh ra, hắn là con mồi của ta.

Triệu Chuế Không trào phúng hai người: Hai người các ngươi cùng lên đi, ta sẽ giết sạch các ngươi.

Trong tay Thí Quân Chủy Thủ xoay hoa, sau đó một đạo vết đao xuất hiện trên mặt Trương Kiệt.

Thế nhưng Trương Kiệt sẽ không lui: Chết đi.

Tinh thần lực lo xoàn kiếm.

Triệu Anh Không nghiêng người, tránh thoát công kích: Vô dụng thôi, ha.

Muốn báo thù cho nữ nhân kia sao.

Chờ thêm một trăm năm nữa đi.

Giảo sát.

Lưỡi dao không hề nhìn thấy, thế nhưng Trương Kiệt vẫn cảm giác được yết hầu của mình bị cắt phá.

Chết cho ta.

Trương Kiệt chuẩn bị đồng quy vu tận.

Triệu Chuế Không trào phúng, chủy thủ trong tay vung lên, công kích của Trương Kiệt lần thứ hai bị hóa giải: Ta đã nói rồi, ngươi còn quá yếu.

Còn có ta.

Triệu Anh Không mở ra Trực Tử Ma Nhãn, tụ kiếm ở hai tay hóa thành vô hình.

Nga nga, muội muội ngu xuẩn của ta, ngươi căn bản cái gì cũng

không biết.

Ta biết, một khắc trở thành sát thủ kia ta đã biết, chúng ta đều sẽ không có kết quả tốt, chỉ là tại sao báo ứng lại ứng nghiệm lên trên người những người khác.

Tụ kiếm của Triệu Anh Không trong nháy mắt chặt bỏ tay phải của Triệu Chuế Không, Thí Quân Chủy Thủ bay ra ngoài.

Cái này.

Ngươi.

Triệu Chuế Không khó có thể tin, tay của mình thế nhưng bị muội muội chặt bỏ.

Ta đã siêu việt ngươi.

Triệu Anh Không lạnh lùng nhìn ca ca mình.

Ha, tốt, muội muội ngu xuẩn của ta dĩ nhiên trưởng thành đến tình trạng này, thật là làm cho ta cao hứng.

Phải không.

Mà ta không cảm thấy cao hứng, làm một sát thủ dù cường đại lại có thể thế nào.

Cũng chẳng qua là công cụ giết người.

Đúng vậy, Triệu Anh Không không thích giết người, thế nhưng xuất thân tại gia tộc như thế lại không thể không đối mặt với chuyện giết người.

Nói thật đã là sát thủ, hơn nữa là sát thủ chuyên nghiệp, vốn là không nên xem trọng tình cảm, thế nhưng Triệu Anh Không làm không được, mới có thể thống khổ như thế, Đôi mắt của ta đã nhìn thấy cái chết của ngươi.

Rất náo nhiệt, thì ra là thế, nếu ta không ở đây thì sẽ phát triển như thế này, cũng thú vị đấy.

Đỗ Lan không có đi, chỉ là vì muốn nhìn xem Trung Châu đội sau khi mình đi rồi sẽ thế nào, cho nên giả bộ đã đi rồi.

Hắn chính là sợ Chủ Thần động tay chân, hiện tại xem ra so với Chủ Thần, Ác Ma đội cũng rất biết cho người ta ăn hành.

Bà xã, có phải hay không nên biểu diễn một chút, đem thế giới này kết thúc rồi.

Đỗ Lan đã có thể nhìn thấy Trung Châu đội và Ác Ma đội tiếp tục như vậy nhất định là lưỡng bại câu thương.

Cho nên hắn muốn trợ giúp Trung Châu đội một chùy định âm.

Trịnh Xá ở trước mặt Vô Không hoàn toàn không có lực hoàn thủ, bất quá hắn sẽ không buông tha, một lần hai lần đứng lên, thân thể bị thương tổn, thế nhưng tinh thần lại sẽ không bị đánh bại.

Trịnh Xá mỗi một lần đều phải thừa nhận đả kích mạnh hơn trước, máu toàn thân đều muốn dâng trào ra ngoài cơ thể, thế nhưng hắn sẽ không cứ thế ngã xuống không dậy nổi.

Ngươi thật đúng là đủ giãy giụa, vì sao không muốn tiếp thu vận mệnh thất bại.

Tại Chủ Thần thế giới này, tử vong chính là giải thoát, tại sao không muốn cứ thế mang theo hồi ức tốt đẹp chết đi.

Tử vong sẽ không phải là giải thoát, bất quá là trốn tránh mà thôi, ta muốn dẫn dắt Trung Châu đội đi hướng thắng lợi, ai cũng không thể ngăn cản ta.

A.

Da dẻ đều biến thành đỏ bừng, Trịnh Xá lần thứ hai bạo phát.

Hát.

Ngu xuẩn, ngươi không sợ chết, thế nhưng ngươi chết rồi, cũng đại biểu La Lỵ yêu dấu của ngươi cũng phải chết.

Ngươi nguyện ý sao.

Ai nói ta muốn chết, ta là sẽ không chết.

Trịnh Xá không hổ là nhân vật chính, Thái Thản Chi Lực và nội lực hai luồng sức mạnh điên cuồng tu phục thân thể của mình, đồng thời cho nhau dung hợp hình thành một luồng sức mạnh mới dữ dội khác biệt.

Đương nhiên so với cao thủ đối quyết, chiến thuật biển người trên bình nguyên dường như chấn động lòng người hơn.

Mấy người bị binh sĩ bao vây hoàn toàn không tìm thấy bóng người, chỉ có thuận theo đầu nguồn tiếng thảm thiết nhìn lại mới có thể tìm được bọn họ.

Tại trong biển người phấn lực khai tịch một khối trận địa thuộc về mình, đem quân đội ngăn cản tại đó không thể đi tới một bước.

Trung Châu đội triển hiện thực lực rất mạnh, trải qua Đỗ Lan huấn luyện, mỗi một người đều nắm giữ sức mạnh của chính mình, tịnh thả tố chất thân thể cũng là đề cao rất nhiều.

Nếu như Chủ Thần là áp bách bọn họ bạo phát giữa ranh giới sinh tử, thì Đỗ Lan chính là để cho bọn họ trải qua tử vong rồi trùng sinh.

Thủ đoạn rèn luyện của hắn cũng là rất biến thái, năng chống đỡ được cũng đa phần nhờ các đội viên Trung Châu đội đều là phạm trù nhân vật chính.

Trận chiến này, triển khai dưới tình huống nhân số hai bên hoàn toàn không cân bằng, sau đó sẽ kết thúc dưới tình huống Đỗ Lan loạn nhập.

Kỳ thực Đỗ Lan luôn luôn bỉnh trì lý niệm chính là không cần đánh đánh giết giết, có chuyện gì đều có thể ngồi xuống nói chuyện.

Đương nhiên nói không xong lại đánh cũng không muộn, phản chính Đỗ Lan cũng không sợ động thủ với người khác.

Cái gọi là tiên lễ hậu binh mới là phong phạm người của lễ nghi chi bang nên có.

Có thể đánh thành như vậy, đã không tệ.

Đỗ Lan đầu tiên khẳng định thành quả của Trung Châu đội, sau đó hắn mới chậm rì rì đi xuống phía dưới.

Đại sư.

Ngươi không phải đi rồi sao.

Người Trung Châu đội tỏ vẻ áp lực rất lớn.

Lừa các ngươi đấy, nếu như ta thật sự đi rồi, kết cục của các ngươi chính là rất thê thảm.

Đỗ Lan nói xong nhìn về phía Vô Không cười nói, Không nghĩ tới ngươi cũng sẽ tin là ta đi.

Vô Không cũng là bị Đỗ Lan lừa: Xác thực không nghĩ tới, ngươi thế nhưng không đi.

Như vậy làm cái giá cho việc ngươi tính sai, ngươi hiện tại rời đi đi.

Đỗ Lan rất độ lượng.

Vô Không cũng không có do dự, lập tức liền chuồn người.

Những người còn sống sót của Ác Ma đội đều đi hết.

Đại sư, điểm tích lũy của chúng ta vẫn là âm, sao ngài lại để cho bọn họ đi.

Trịnh Xá đã sắp đứng không dậy nổi, bất quá vẫn kiên cường hỏi.

Bởi vì hắn là đối thủ ngươi hiện tại không thể chiến thắng, mà hắn lại là túc địch chỉ có ngươi mới có thể chiến thắng.

Cho nên lần này dừng ở đây, lần sau gặp mặt lại chiến không muộn.

Thế nhưng nếu lần này đoàn chiến mà thua, thì không còn lần sau nữa.

Trịnh Xá không cam lòng nói, tuy rằng hắn cảm thấy mình không có bao nhiêu cơ hội thắng lợi, thế nhưng chưa đến cuối cùng ai cũng sẽ không biết kết quả.

Được rồi, các ngươi sẽ không thua, hiện tại ta liền đem biện pháp phục sinh người ở Chủ Thần thế giới nói cho ngươi.

Sau đó ta đích thân đem các đội viên bị Ác Ma đội giết chết lần này toàn bộ phục sinh lại.

Bất quá.

Bất quá sau lần này, Trương Kiệt khả năng sẽ không nguyện ý để Na Nhi tham gia chiến đấu nữa, ngươi nhất định phải thuyết phục hắn.

Còn có Tề Đằng Nhất là đàn em của ta, thế nhưng cứ như vậy bị giết, thực sự là mất mặt, ngươi phải cố gắng thao luyện hắn mới được.

Còn có Trương Hằng chàng trai kia, Minh Yên Vi bị con gái ta mang đi, hắn nhất định sẽ tiêu trầm, ngươi cũng phải khai đạo hắn mới được.

Không thành vấn đề, khụ khụ.

Nói chuyện, một ngụm máu phun ra, Trịnh Xá thật sự thương rất nặng.

Trịnh ca, em trị liệu cho anh.

La Lỵ biến thành tiểu thụ nhân, xoát một cái buff máu cho Trịnh Xá, làm cho thân thể Trịnh Xá khôi phục một ít.

Đỗ Lan kỳ thực trong túi còn có rất nhiều Tiên Đậu, bất quá nhìn dáng vẻ đôi vợ chồng son Trịnh Xá một người bơm máu một người hưởng thụ thì không muốn phá hư bầu không khí này.

Chương 343

Hắn đem Tiên Đậu đưa cho những người bị thương khác.

Tiểu thích khách của Trung Châu đội, ngươi đang nhìn cái gì.

Đỗ Lan nhìn thấy Triệu Anh Không hai mắt trống rỗng nhìn phương xa, cũng không biết đang suy tư cái gì.

Triệu Anh Không cuối cùng vẫn là không có giết chết ca ca của mình, bị hắn đào tẩu.

Trong lòng có chút may mắn lại có chút không cam lòng, nàng hiện tại cũng mê mang.

Bởi vì lúc nhỏ nhập ma, Triệu Chuế Không vì cứu Triệu Anh Không mà lỡ tay giết chết bạn tốt của nàng, cho nên hắn phong ấn thực lực và ký ức của chính mình, đồng thời phân liệt ra nhân cách khác, nhiều thêm sự tăng hận đối với ca ca mình.

Nàng thề muốn giết ca ca báo thù cho bạn tốt, thế nhưng thật sự chờ đến lúc mình có cơ hội báo thù, lại phát hiện mình xuống tay vẫn là không đủ tàn nhẫn.

Nói thật từ tính cách đa sầu đa cảm của Triệu Anh Không là có thể biết nàng không thích hợp tu luyện loại Cơ Nhân Tỏa cực đoan này.

Mở ra Cơ Nhân Tỏa tuy rằng là thủ đoạn biến cường nhanh chóng, thế nhưng không có tâm trí kiên cường duy trì, sức mạnh cường đại ngược lại sẽ cắn nuốt chính mình.

Cánh tay kia là của ca ca ngươi.

Đỗ Lan nhìn cánh tay bên chân nàng, Thật là đáng thương, nguyên bản hai người bạn gái hiện tại chỉ còn lại một cái, tội nghiệp Triệu Chuế Không.

Không để ý tới Đỗ Lan hồ ngôn loạn ngữ, Triệu Anh Không vẫn trầm mặc, nàng thích thế giới một người, tâm tình của nàng sẽ không dễ dàng biểu lộ với người khác, cho dù Đỗ Lan là đại sư cũng không được.

Đây là Tiên Đậu, bổ sung một chút thể lực đi.

Muốn giết ca ca ngươi, cũng còn phải cố gắng thêm mới được.

Nếu cảm thấy mình làm không được thì đổi mục tiêu, không cần thiết treo cổ trên một thân cây.

Ngươi còn trẻ không phải sao, ở đây ngươi không phải truyền nhân của gia tộc thích khách, mà là một phần tử của Trung Châu đội.

Chuyện cũ có thể buông xuống thì hãy để gió cuốn đi đi, chỉ có như vậy ngươi mới có thể càng thêm cường đại.

Cừu hận cũng không thể làm cho người ta trở nên mạnh mẽ, chỉ biết làm cho người ta biến thành điên cuồng, nó sẽ che kín đôi mắt ngươi, làm cho ngươi không nhìn thấy bản thân mình nguyên bản.

Đỗ Lan ồn ào nói một đống lớn, làm một lần nhân sinh đạo sư không tính là thành công, sau đó xoay người đi tìm Trương Kiệt.

Đại sư, xin hãy cứu Na Nhi.

Trương Kiệt lập tức quỳ gối trước mặt Đỗ Lan, hắn là một hán tử, lại vì Na Nhi mà hướng Đỗ Lan quỳ xuống, có thể thấy được hắn thật sự rất yêu Na Nhi.

Ngươi đứng lên đi, ta sẽ để cho Na Nhi và Tề Đằng Nhất đều phục sinh.

Thật sự.

Trong mắt Trương Kiệt ầng ậng nước mắt.

Đỗ Lan gật đầu: Thi thể Na Nhi và Tề Đằng Nhất các ngươi còn giữ chứ.

Còn.

Hai thi thể còn để trong hầm băng Ice Cellar trên Băng Diếu.

Phục sinh hai người, Tề Đằng Nhất không giống Na Nhi có Trương Kiệt, hắn là một mình, bất quá hắn cũng sẽ không cô đơn, Trịnh Xá lập tức câu lấy cổ hắn: Hoan nghênh về đơn vị.

Tuy rằng trải qua tử vong và phục sinh, Tề Đằng Nhất vẫn có chút như lọt vào trong sương mù, thế nhưng nụ cười của hắn lại là chân thành tha thiết, hiện tại hắn có nơi dung nạp chính mình, Trung Châu đội chính là nhà mới của hắn.

Được rồi, các vị, lần này thật sự phải đi, các ngươi hủy diệt Ma Giới xong thì đi trước đi.

Hai đội người, nhóm Trung Châu đội và gia đình Đỗ Lan mặt đối mặt.

Sở Hiên dùng từ trường đem Chí Tôn Ma Giới hủy diệt, còn cái đai ốc kia của Đỗ Lan hiện tại đã là trang bị của Sở Hiên.

Tạm biệt, đại sư.

Chiêm Lam, Na Nhi và La Lỵ ba cô gái đều rơi lệ.

Quang trụ hạ xuống, đem Trung Châu đội bao phủ.

Tạm biệt.

Trịnh Xá, Trương Kiệt, Tề Đằng Nhất đều vẫy tay từ biệt.

Mà Sở Hiên hàm súc, Lâm Vũ, còn có Triệu Anh Không chỉ dùng ánh mắt truyền lại tin tức.

Quang trụ biến mất, Đỗ Lan triều không trung vẫy vẫy tay: Ta sẽ không nhớ kỹ các ngươi, Trung Châu đội.

Sau đó lộ ra nụ cười, Đi thôi, hiện tại còn có thế giới mới đang chờ chúng ta.

Đỗ Lan mang theo người nhà đầu cũng không ngoảnh lại đi vào trong cửa Vô Giới.

Lịch sử biến thành truyền thuyết, truyền thuyết biến thành thần thoại.

Đỗ Lan để lại thần thoại, mang đi Chủ Thần trúc giang. 243 năm một lần Thánh Chiến, lão đại Minh Giới là Minh Vương Hades sẽ thức tỉnh, sau đó mang theo Minh Đấu Sĩ tới cướp địa bàn của cháu gái Athena.

Tác vi nữ thần tiếp nhận y bát của cha mình trở thành lão đại tân nhất đại của đại địa, Athena cũng không phải ăn chay, dẫn dắt đám tiểu đệ Thánh Đấu Sĩ của mình thề chết bảo vệ địa bàn của mình.

Khác với xã hội đen tranh giành địa bàn ở chỗ, khả năng chỉ là các Thánh Đấu Sĩ sẽ không dùng dao gọt dưa hấu.

Còn việc vì sao Hades cứ phải ngủ 243 năm, kia khả năng giống như đáp án giải khai tất cả huyền bí vũ trụ là 42 vậy, chỉ có người hiểu rõ mới có thể lý giải.

Tóm lại Thánh Chiến lần trước thuộc về Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ đã kết thúc, hiện tại là thế kỷ hai mươi thập niên tám mươi, Thánh Chiến mới sắp sửa bắt đầu.

Thánh Vực hôm nay tới mấy vị khách không mời mà đến.

Phải biết rằng nơi này bình thường sẽ không có người tiến vào, bởi vì đây là nơi Thánh Đấu Sĩ huấn luyện và thủ hộ, Hoàng Kim Thập Nhị Cung cũng ở nơi này.

Thánh Vực bị một luồng khí tức thần thánh bao phủ, tuy rằng Athena chuyển thế đã không ở nơi này, thế nhưng tác vi đại bản doanh của nữ thần, khí tức của nàng đã sớm thẩm thấu nơi này, huống chi Thánh Y của nàng còn ở đây.

Thật là một chỗ tốt, cổ phác trang trọng, hơn nữa còn có tiểu đệ Thánh Đấu Sĩ.

Chàng lại đang nói hươu nói vượn cái gì đó.

Địch Ny Toa nói, Chàng thật sự quyết định cứ định cư ở đây, nơi này chính là địa bàn của Athena kia.

Thánh Vực lớn như vậy, chỉ cần không động đến Hoàng Kim Thập Nhị Cung của nàng, nhường ra một khoảnh đất cho chúng ta cũng không có vấn đề gì.

Chúng ta có thể cùng Thánh Vực làm hàng xóm, sau đó lại huấn luyện mấy tên đấu sĩ của chính chúng ta, đến lúc đó bắt cóc Athena, để Ngũ Tiểu Cường tới sấm quan cứu người, ngẫm lại đã thấy vui.

Lại nói hiện tại nữ thần nàng cũng không ở đây, chúng ta có thể trước tiên cùng Giáo Hoàng hiện tại đang phụ trách tất cả sự vụ Thánh Vực ký kết hợp đồng, đến lúc đó cho dù nữ thần cũng không còn lời nào để nói.

Chàng đừng có nghĩ quá tốt, người ta còn chưa đáp ứng cho chàng mượn chỗ đâu.

Địch Ny Toa đả kích nói.

Bọn họ sẽ mượn.

Đỗ Lan tự tin, làm cho người nhà của hắn cạn lời.

Hắn nhất định là lại muốn uy bức lợi dụ, quả thực là tên gia hỏa không biết xấu hổ.

Này, các ngươi là người mới tới.

Ta chưa thấy qua các ngươi.

Tinh Thỉ Seiya còn chưa trở thành Thánh Đấu Sĩ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt gia đình Đỗ Lan, hắn là trốn việc đi ra ngoài chơi, vừa lúc gặp được bọn Đỗ Lan.

Đây chính là cái gọi là hào quang nhân vật chính.

Tuy rằng Tinh Thỉ tuổi còn nhỏ, hơn nữa huấn luyện cũng không đủ, bất quá ánh mắt thông tuệ, đảo cũng là phi phàm.

Bạn nhỏ, chúng ta xác thực là lần đầu tiên tới, là tới làm việc.

Đỗ Lan nói.

Các ngươi gạt người.

Tinh Thỉ tuy rằng tới Thánh Vực không lâu, thế nhưng cũng biết Thánh Vực khắp nơi đều có thủ vệ, người bình thường không có khả năng tiến vào, Nói các ngươi là người nào.

Nói xong Tinh Thỉ bày ra một tư thế chiến đấu, không thể không nói công tác giáo dục của Thánh Vực phi thường xuất sắc, chỉ cần người đi tới nơi này đều sẽ đối với Athena trung thành cảnh cảnh, ngay cả người mới cũng như thế, bất quá Tinh Thỉ vẫn là có chút phản nghịch.

Bạn nhỏ, ngươi thông minh như vậy, người nhà ngươi có biết không.

Đỗ Lan cười nói.

Hừ, quan hệ gì tới ngươi.

Mau nói các ngươi là người nào, đến Thánh Vực có mục đích gì.

Ở cái tuổi này, trung nhị cũng là có thể lý giải, không biết tự lượng sức mình cũng là có thể bị lý giải.

Tinh Thỉ.

Cũng may trước khi Tinh Thỉ động thủ, lão sư Ma Linh Marin của hắn đã chạy tới, Tinh Thỉ, ngươi lại trốn việc, ta muốn trừng phạt ngươi.

Lão sư, xem ta bắt được kẻ xâm nhập.

Tinh Thỉ tự hào nói, hắn hiện tại cũng chỉ có thể coi là một đứa trẻ hoang dã, cách việc trở thành Thánh Đấu Sĩ còn có cự ly rất dài.

Ma Linh cũng nhìn thấy bọn Đỗ Lan, phi thường nghi hoặc bọn họ làm sao tiến vào Thánh Vực.

Phải biết rằng tuy rằng hộ vệ Thánh Vực không có Thánh Y, thế nhưng thực lực cũng phải có trình độ Thanh Đồng chiến sĩ, chỉ là không có lĩnh ngộ Tiểu Vũ Trụ mà thôi.

Người bình thường căn bản là không có năng lực đi vào nơi này, ở bên ngoài đã bị người ta mời đi ra ngoài.

Mà mấy người Đỗ Lan này thoạt nhìn cũng không có chỗ đặc biệt, tuy rằng ăn mặc thời thượng, có sự bất đồng rất lớn so với phong cách Thánh Vực.

Chúng ta là tới gặp Giáo Hoàng.

Cảm giác được Ma Linh nghi hoặc, Đỗ Lan bình tĩnh nói.

Các ngươi là khách nhân của Giáo Hoàng.

Ma Linh kỳ quái nói, nàng không biết Giáo Hoàng gặp những người thường này làm cái gì.

Hơn nữa nếu là khách nhân làm sao không có người dẫn đường, Nếu là khách nhân của Giáo Hoàng, vậy để ta đưa các ngươi đi gặp Giáo Hoàng đi.

Ma Linh cũng không sợ bọn Đỗ Lan tâm hoài bất quỹ, bởi vì có Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ ở đó, hơn nữa Giáo Hoàng cũng là thực lực siêu quần.

Nếu Đỗ Lan bọn họ động thủ, Ma Linh tuyệt đối tin tưởng các Thánh Đấu Sĩ sẽ làm cho bọn họ chết rất khó coi.

Vậy đa tạ.

Một đường đi qua Thập Nhị Cung, cũng không nhìn thấy bất luận Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ nào, những Thánh Đấu Sĩ này bình thường thật sự là nhàn tản, chỉ có thủ cung mới phải liều mạng.

Thập Nhị Cung đều là trống rỗng, từng trận âm phong tập người.

Vị tiểu thư này, quý tính đại danh.

Sư phụ ta rất lợi hại, người là Thiên Ưng Tọa Thánh Đấu Sĩ.

Tinh Thỉ đoạt trước khi Ma Linh giới thiệu nói.

Chương 344

Thì ra là nữ Thánh Đấu Sĩ, hèn gì đeo mặt nạ.

Không thể không nói diễn xuất của Đỗ Lan là nhất lưu, giả vờ giống như mình không biết Ma Linh vậy, rất tự đắc.

Ngươi biết sư phụ vì sao đeo mặt nạ.

Tinh Thỉ tò mò hỏi, kỳ thực hắn đến nơi này về sau vấn đề buồn rầu nhất chính là cái này, vì sao sư phụ của mình luôn đeo cái mặt nạ.

Ta đương nhiên biết, đây là cái giá để nữ tính trở thành Thánh Đấu Sĩ, nữ thần Athena chỉ thích soái ca mặc Thánh Y lạp phong.

Bất quá hiện tại thời đại thay đổi, nữ nhân cũng có thể làm Thánh Đấu Sĩ, chỉ là cái giá phải trả là nữ Thánh Đấu Sĩ nhất định phải đeo lên mặt nạ bỏ đi thân phận nữ tính của mình.

Đỗ Lan ác độc nói.

Vậy tính là nữ thần cái gì chứ.

Tinh Thỉ rốt cuộc là tiếp nhận giáo dục không lâu, nói xấu nữ thần cũng không cảm thấy có gì.

Tinh Thỉ.

Bất quá tuy rằng không thể giáo huấn khách nhân của Giáo Hoàng, đồ đệ của mình vẫn là phải quản giáo, Ngươi cho ta trở về làm một vạn cái hít xà đơn.

A.

Còn không mau đi.

Ma Linh quát.

Biết rồi, biết rồi Nói xong Tinh Thỉ còn triều mọi người làm cái mặt quỷ, sau đó trước khi Ma Linh phát hỏa liền chuồn mất.

Ma Linh quay mặt nạ băng lãnh về hướng Đỗ Lan: Xin ngươi đừng vũ nhục nữ thần nữa, nếu không cho dù là khách nhân của Giáo Hoàng, ta cũng sẽ không khách khí.

Được rồi, ngươi không nói lời nào là được.

Đỗ Lan nói, bất quá không được bao lâu Đỗ Lan liền lại nhịn không được, Nghe nói nữ Thánh Đấu Sĩ nếu bị người nhìn thấy chân dung dưới mặt nạ, thì phải gả cho người kia, bằng không cũng chỉ có thể giết người kia.

Đây có phải là thật hay không.

Đối với việc Đỗ Lan bát quái như vậy, Ma Linh dứt khoát cũng không để ý tới bọn họ nữa, nàng chỉ đem người đưa tới chỗ Giáo Hoàng sau đó rời đi mới là lựa chọn tốt nhất.

Thánh Vực Thập Nhị Cung bị một luồng sức mạnh áp chế, tất cả mọi người cho dù là Thánh Đấu Sĩ cường đại nhất cũng không thể từ phía trên cung điện bay qua, đây là sự kính trọng đối với nữ thần.

Bất quá chậm rãi đi bộ thật đúng là chậm, cũng may đây là lần đầu tiên cũng là duy nhất một lần đi hết toàn bộ lộ trình Thập Nhị Cung, cứ coi như là ngắm cảnh.

Chờ lát nữa lúc đi xuống, nhất định phải dùng Vũ Không Thuật bay xuống.

Đi bộ quá nhàm chán.

Chờ đến lúc đi tới Xử Nữ cung, Đỗ Lan dừng bước chân, nhìn tiêu chí Xử Nữ tọa trước cung, ung dung nói: Kỳ thực ta cũng là Xử Nữ tọa, cho nên đối với cung điện này có cỗ cảm giác thân cận.

Không biết Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ thủ cung có phải cũng đi ra ngoài làm việc riêng rồi hay không.

Ma Linh ngẩn ra, không nghĩ tới đối phương còn biết Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ, cho dù tại Thánh Vực, người biết Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ cũng chỉ có Thánh Đấu Sĩ cấp bậc Bạch Ngân mới có tư cách.

Trong nguyên tác Tinh Thỉ tu luyện tại Thánh Vực cũng không biết sự tồn tại của Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ, mãi đến khi Sư Tử Tọa Aiolia xuất hiện dạy cho bọn họ một bài học.

Nếu là Sa Gia Shaka đại nhân thì nhất định là đang tu hành tại thiền thất.

Ma Linh nói.

Vậy thì thôi, sau này gặp lại đi, chúng ta tiếp tục đi thôi.

Cuối cùng tiêu tốn hơn bốn tiếng, mới đi tới Giáo Hoàng sảnh.

Các ngươi là ai.

Hiển nhiên Giáo Hoàng sẽ không nhận thức bọn Đỗ Lan.

Chúng ta muốn mượn Giáo Hoàng một miếng đất.

Là như vậy, chúng ta muốn ở lại Thánh Vực, dính chút tiên khí của nữ thần, cho nên không biết Giáo Hoàng nguyện ý hay không cho chúng ta mượn miếng đất để người một nhà xây phòng ở.

Đương nhiên rồi, coi như thù lao ta có thể chi trả đầy đủ tài chính.

Nếu ngươi lấy chi phiếu cũng được, ta là VIP ngân hàng Thụy Sĩ.

Giáo Hoàng trầm mặc, hắn động tâm.

Bởi vì cho dù là Thánh Đấu Sĩ cũng là cần ăn cơm, nữ thần lại không trả lương cho bọn họ, cho nên bọn họ bình thường đều phải tự cấp tự túc.

Bất quá nói thật Thánh Đấu Sĩ chiến đấu còn có thể, trồng rau thì đúng là tam lưu.

Trước đây Thánh Vực còn có thể tiếp nhận thôn làng xung quanh cúng bái, thế nhưng thời đại thay đổi, hiện tại người tin thần ít đi.

Thôn làng quanh Thánh Vực cũng xuống dốc, thậm chí nói Thánh Vực đã cùng thế giới tách rời.

Hiện tại nguồn tài chính của Thánh Vực chủ yếu chính là dựa vào việc thu nhận một ít đồ đệ ngoại vi, sau đó để những đồ đệ kia đến thành thị lân cận làm công.

Cho nên nếu có thể nhận được một khoản tài chính duy trì chi tiêu cho Thánh Vực, Giáo Hoàng sẽ không cự tuyệt: Có thể, ta có thể cho ngươi thuê một miếng đất, bất quá ta muốn tiền mặt, chỉ thu Bảng Anh.

Vậy chúng ta hợp tác vui vẻ.

Đỗ Lan cười lấy ra hợp đồng đã sớm chuẩn bị xong, tên Song Tử Tọa Tát Gia Saga này thật đúng là thực tế.

Tát Gia rất thực tế, hơn nữa rất phúc hắc, hắn cho Đỗ Lan thuê miếng đất.

Thế nhưng Đỗ Lan đến thực địa xem xét mới biết được, một nửa miếng đất này đều ở trong biển, diện tích lục địa ít đến đáng thương.

Sau này tìm ngươi tính sổ.

Đỗ Lan ghi nhớ.

Ở nơi này, nữ thần có Thập Nhị Cung của nàng, Odin có cung điện của hắn, Poseidon có thành dưới đáy biển, Hades càng là có cả Địa Ngục, cho nên trụ sở có thể thể hiện ra thân phận chủ nhân.

Đỗ Lan mang theo người nhà đương nhiên cũng không thể để người nhà mất mặt, cho nên hắn cũng là lấy ra thứ mình mang ra từ Chủ Thần thế giới.

Lãnh địa Tinh Linh Rivendell.

Ha, bà xã chúng ta đem nơi này mang ra quả nhiên là mang đúng rồi.

Lần này mới là cao cấp sang trọng quý phái, cái gì Thập Nhị Cung, Thần Điện Odin, so với chỗ ở của chúng ta thực sự là kém xa, diệt ha.

Vợ chồng Đỗ Lan mang đi không chỉ là kiến trúc Rivendell, mà là cả thung lũng vịnh biển.

Hiện tại nơi này vừa vặn đặt chỗ sơn thủy hữu tình làm hàng xóm này, một nửa ở dưới nước, một nửa ở trên lục địa, Rivendell thần bí mà ưu nhã, thậm chí quanh năm nổi lên sương mù.

Sau này đây chính là địa bàn của chúng ta, chúng ta đi.

Ngọn núi lớn mọc lên từ mặt đất, một con đường nhỏ u tịch, rêu xanh phủ chân, hoa rơi cát mịn, tạo thành đối lập rõ ràng với tông màu xám của Thánh Vực.

Vốc một vốc nước, hóa thành thác nước chảy xiết, tiếng nước không dứt bên tai có thể tịnh hóa tâm linh con người.

Được rồi, qua hai ngày nữa, chúng ta lại đi ban bố quảng cáo toàn cầu chiêu thu Thánh Đấu Sĩ.

Không đúng, Thánh Đấu Sĩ là tiểu đệ của Athena, đấu sĩ của chúng ta gọi là gì cho hay đây.

Kiếm Đấu Sĩ thế nào.

Địch Ny Toa đề nghị.

Đấu sĩ đánh nhau làm sao có thể dùng kiếm chứ.

Không được không được.

Ma Đấu Sĩ.

Sa Chức cũng nói.

Không thành.

Hải Đấu Sĩ.

Đây là La Tân Robin.

Trùng tên với Poseidon.

Cự Nhân Đấu Sĩ.

Đều không có người khổng lồ, gọi gì là Cự Nhân Đấu Sĩ a.

Đỗ Lan đem đề nghị của người nhà toàn bộ phủ quyết, làm cho mọi người đều không cao hứng.

Chàng tự mình một mình cân nhắc đi, con gái, chúng ta đi chọn phòng trước.

Địch Ny Toa mang theo ba cô con gái đáng yêu của nàng đi mất, lưu lại Đỗ Lan một mình ở bên ngoài minh tư khổ tưởng.

Đến cùng gọi là đấu sĩ gì đây.

Cuối cùng rối rắm tới rối rắm lui, vẫn là cảm thấy Thánh Đấu Sĩ dễ nghe nhất, bất quá có thể hay không bị Athena kiện xâm quyền a.

Giáo Hoàng, không xong, bờ biển, bờ biển.

Hộ vệ thượng khí không tiếp hạ khí chạy tới Giáo Hoàng sảnh.

Làm sao vậy.

Đại nhân, tại bờ biển xuất hiện một ngọn núi.

Đưa ta đi xem.

Giáo Hoàng đảo là rất bình tĩnh, từ trên chỗ ngồi đứng dậy chậm rãi đi xuống.

Bờ biển đột nhiên xuất hiện một ngọn núi lớn, bao phủ trong sương mù, huyền diệu vô cùng.

Oa, cool.

Tinh Thỉ cũng không phải người yên tĩnh, tại Thánh Vực loại địa phương trừ bỏ huấn luyện ra cái gì giải trí cũng không có này, có chuyện kỳ quái như vậy xuất hiện đúng là đại sự kiện, hấp dẫn rất nhiều người xem náo nhiệt.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Xuất hiện lúc nào.

Tinh Thỉ chen vào đám người, đi tới trước nhất, dùng tay sờ sờ sườn núi, loại cảm giác đó không giống như là giả mạo, Thật nha, thật sự là ngọn núi a.

Vốn tưởng rằng Thánh Đấu Sĩ đã đủ thần bí, không nghĩ tới Thánh Vực còn có chuyện khoa trương như vậy.

Tinh Thỉ.

Ma Linh cũng là lo lắng tiểu đồ đệ của mình cũng tới nơi này, nhìn thấy sơn cốc trong vân vụ cũng là kinh hãi, bất quá không nhìn thấy kiến trúc bên trong sương mù, cho nên không cảm nhận được vẻ đẹp nghệ thuật của Tinh Linh.

Đây không phải là Ma Linh thu nhận một tiểu quỷ đầu sao.

Người nói chuyện là Xà Phu Tọa Thánh Đấu Sĩ Toa Nhĩ Na Shaina, nhân vật trật tự tà ác thời kỳ đầu, đồ đệ Tạp Tây Âu Sĩ Cassios của nàng là đối thủ tranh đoạt Thánh Y Thiên Mã Tọa với Tinh Thỉ, cho nên nàng đối với Ma Linh cũng không hữu hảo cho lắm.

Toa Nhĩ Na.

Ma Linh không có độc miệng như Toa Nhĩ Na, có thể nói Ma Linh cũng không biết nói chuyện cho lắm, nàng là một Thánh Đấu Sĩ nội liễm, chỉ là yên lặng quan tâm bằng hữu của mình, hoàn thành sứ mệnh hiệu trung Athena của mình.

Sao.

Ngươi cái bà bảo mẫu này là tới tìm tên nhóc con kia sao.

Toa Nhĩ Na tiếp tục nói, nàng là không biết tương lai Tinh Thỉ sẽ trở thành người đánh bại nàng.

Bất quá hiện tại mà nhìn, Tinh Thỉ xác thực không phải là đối thủ của tên to xác Tạp Tây Âu Sĩ kia, dáng người mảnh khảnh, nhìn thế nào cũng không giống như là người có sức mạnh.

Ma Linh không có đáp lại Toa Nhĩ Na, làm cho Xà Phu Tọa cảm giác vô thú, bất quá nàng rất nhanh liền phát hiện đồ đệ của mình thế nhưng chen đến bên cạnh Tinh Thỉ, đang muốn đem Tinh Thỉ chen sang một bên.

Làm tốt lắm, Toa Nhĩ Na ở trong lòng khen hay cho đồ đệ của mình, cố gắng giáo huấn tên tiểu tử kia, tên nhóc con từ Nhật Bản tới này hoàn toàn không thể đảm nhiệm Thánh Đấu Sĩ, không có khả năng mặc vào Thánh Y.

Chương 345

Tinh Thỉ cắn răng cùng tên to xác có chiều cao và thể trọng đều gấp đôi mình kia giác lực, tên to xác kia thế nhưng muốn đem mình chen xuống biển.

Làm sao có thể để hắn thực hiện được, toàn thân dùng sức chen trở lại.

Tạp Tây Âu Sĩ lộ ra nụ cười gằn, hắn có thể cảm giác được sức mạnh của Tinh Thỉ, quá yếu, so với mình thì nhỏ đến đáng thương.

Loại người này không xứng đạt được Thánh Y.

Hắn từ nhỏ đã ở Thánh Vực tiếp thụ huấn luyện, luyện được một thân sức mạnh còn có khối người hiện tại, cùng với tên tiểu quỷ mới tới này không biết mạnh hơn bao nhiêu, Thánh Y nhất định là của mình.

Tên Tạp Tây Âu Sĩ đáng chết.

Tinh Thỉ hoàn toàn chen không lại hắn.

Xuống dưới bơi lội đi.

Tinh Thỉ.

Ma Linh cũng nhìn thấy đồ đệ của mình bị khi dễ, bất quá tình huống này nàng là Bạch Ngân Thánh Đấu Sĩ không tiện ra tay.

Chỉ có thể lo lắng nhìn Tinh Thỉ.

Ta chen.

Cho dù là ở thế yếu, Tinh Thỉ cũng sẽ không buông tha.

Trẻ con rốt cuộc là trẻ con.

Sa Chức nhìn hai gã Thánh Đấu Sĩ dự bị phía dưới, buồn cười nói.

Một tiểu nữ hài có chiều cao còn thấp hơn Tinh Thỉ lại ông cụ non nói hai người phía dưới là trẻ con, hình ảnh này thực sự quỷ dị.

Được rồi, người ta cãi nhau ngay tại cửa nhà, chàng làm chủ nhà cũng không đi quản quản.

Địch Ny Toa nhìn Đỗ Lan một cái.

Đỗ Lan tỏ vẻ thu được mệnh lệnh, hiện tại lập tức xuất phát giải quyết tranh chấp.

Mọi người đừng ồn ào, chỗ tốt của Thánh Y đều có xá, ai nói đúng thì cho người đó.

Đỗ Lan một cái thuấn di thổ tào xuất hiện ở trước mặt Tinh Thỉ và Tạp Tây Âu Sĩ, làm cho hai đứa nhỏ giật mình.

Là ngươi.

Tinh Thỉ nhận ra Đỗ Lan.

Được rồi, sư phụ các ngươi đều đang nhìn các ngươi kìa.

Đừng ầm ĩ, nếu không sư phụ các ngươi sẽ xử phạt các ngươi đấy.

Tinh Thỉ nhìn lên, quả nhiên Ma Linh đang ở sau đám người, ngượng ngùng đi qua.

Tạp Tây Âu Sĩ cũng cúi đầu trở lại bên cạnh sư phụ của mình.

Thật là mất mặt, trở về ta muốn hảo hảo tu lý ngươi.

Đối với việc Tạp Tây Âu Sĩ tốn nhiều thời gian như vậy cũng không làm cho Tinh Thỉ xấu mặt, Toa Nhĩ Na phi thường không hài lòng.

Đương nhiên Tinh Thỉ cũng sẽ không dễ chịu, hắn bị Ma Linh kéo trở về làm ba vạn cái gập bụng ngược.

Đồng thời Ma Linh cũng đang suy nghĩ, có phải hay không bắt đầu dạy bảo Tinh Thỉ về Tiểu Vũ Trụ.

Tinh Thỉ có thể dưới áp lực của Tạp Tây Âu Sĩ kiên trì lâu như vậy, tố chất thân thể đã rất xuất sắc.

Bất quá Tiểu Vũ Trụ cũng không phải nói biết là có thể biết, con đường Tinh Thỉ phải đi còn rất dài.

Đỗ Lan hai tay chắp sau lưng, thẳng tắp đứng trước sương mù, một phái phong phạm cao thủ.

Đám người vây xem tách ra hai bên, Giáo Hoàng chậm rì rì đi tới.

Đây chẳng phải là Giáo hoàng sao.

Hoan nghênh quang lâm hàn xá.

Đỗ Lan thân thiện nói.

Giáo hoàng nhìn thung lũng phía sau Đỗ Lan, trong lòng cũng kinh ngạc, nhưng dù sao cũng là Song Tử Tọa đấu sĩ lập chí muốn lật đổ thần quyền để giành lấy tự do, cho nên Tát Gia cũng không có biểu hiện quá lớn ra bên ngoài.

Tuy nhiên, trong lòng hắn lại đang toan tính một kế hoạch.

Đỗ Lan này rất thần bí, nhưng lại không phải là thần, dường như có thể lôi kéo về đứng cùng một chiến tuyến với mình.

Đỗ Lan mời Tát Gia vào Thụy Văn Đái Nhĩ làm khách, hai người đạt được một thỏa thuận.

Tát Gia cho Đỗ Lan mượn Hoàng Kim Thánh Y Song Tử Tọa để nghiên cứu, còn Đỗ Lan ủng hộ Tát Gia phản đối Nhã Điển Na.

Có thể dự kiến trong tương lai không xa, Hoàng Kim Thánh Y được sản xuất hàng loạt sẽ xuất hiện trên thế giới này.

Có điều, Hoàng Kim Thánh Y dù có thể sản xuất hàng loạt thì vẫn phải xem có người mặc được hay không.

Yêu cầu phải đạt tới Giác quan thứ bảy Đệ thất cảm có thể nói là tiêu diệt gọn đại đa số các chiến sĩ trên Trái Đất.

Đối với thái độ thẳng thắn như vậy của Tát Gia, Đỗ Lan rất tán thưởng, cho nên quyết định giúp Tát Gia một tay.

Thánh y vừa tới tay, Đỗ Lan liền bắt đầu công tác nghiên cứu, đầu tiên đương nhiên là chụp ảnh rồi.

Thời gian này vẫn là quá muộn, nếu không thì cho mười hai Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ chụp chung một tấm, đó mới là vô cùng có giá trị kỷ niệm.

Đáng tiếc hiện tại Bạch Dương Tọa Mục trốn ở Mạt Mễ Á cao nguyên, Song Tử Tọa Tát Gia nhân cách phân liệt thành Giáo hoàng, Xạ Thủ Tọa lại đã không còn một ai, Thiên Bình Tọa Đồng Hổ lại ở Ngũ Lão Phong canh giữ phong ấn Minh Đấu Sĩ, mười hai cung đều không đủ.

Nhã Điển Na đúng là thất bại.

Hiện tại Hoàng Kim Thánh Y Song Tử Tọa đang ở ngay trước mặt, Đỗ Lan ngứa ngáy trong lòng.

Cẩn thận đóng cửa sổ, bày xong máy quay phim, hắn không hy vọng tôn nghiêm làm phụ huynh của mình bị chà đạp.

Mô phỏng Tiểu vũ trụ của Tát Gia là chuyện nhỏ, Giác quan thứ bảy cũng là chuyện nhỏ.

Đỗ Lan muốn mặc thử Thánh y.

Chỉ nghe thấy vài tiếng leng keng, Thánh y hóa thành kim quang lao về phía hắn, tuy rằng không có nhạc nền, nhưng không tốn bao nhiêu thời gian Thánh y đã mặc trên người Đỗ Lan.

Cả người đều được bao bọc trong bộ áo giáp màu vàng kim sáng lấp lánh, rất nhẹ, gần như không cảm giác được trọng lượng.

Đây chính là Thần Thánh Y, có thể cung cấp sự bảo vệ cho con người.

Phải biết rằng trong thế giới Thánh Đấu Sĩ, có sự tồn tại của cái gọi là Tiểu vũ trụ Cosmo.

Hiểu rằng vật thể đều do nguyên tử tạo thành, mà cơ thể chính là một vũ trụ khổng lồ.

Thánh Đấu Sĩ đôi chân có thể đạp nát đại địa, nắm đấm có thể xé rách bầu trời.

Mỗi một quyền của bọn họ đều có thể làm cho vật thể vỡ nát thành hạt, có thể chịu đựng được cú đấm như vậy, đủ thấy sự mạnh mẽ của Thánh y.

Đỗ Lan vô cùng hào nhoáng tạo đủ loại dáng vẻ lực sĩ thể hình trước gương, Thánh y trên người tuy rằng không hợp với chòm sao của hắn, nhưng có quan hệ gì đâu.

Đỗ Lan mới không để ý.

Mẹ, bố vẫn luôn như vậy sao.

Sa Chức cảm thấy rất mất mặt.

Cho dù Đỗ Lan đóng cửa làm loại chuyện này, nhưng người nhà của hắn đâu phải người thường, không cảm giác được mới là lạ.

Đúng vậy, ba con vẫn luôn ham chơi như thế, sau này con đừng có học theo hắn.

Địch Ny Toa cười nói.

Sa Chức cạn lời, mình cũng không còn nhỏ, sao có thể làm chuyện mất mặt như vậy.

Hahaha, chiêu thức đã gặp thì không có tác dụng với Thánh Đấu Sĩ đâu.

Đỗ Lan hoàn toàn là chơi đến nghiện rồi, Bùng cháy đi, Tiểu vũ trụ.

Quả thực chính là đang chơi cosplay, có điều phối hợp với lời thoại, độ xấu hổ quả thực là bùng nổ.

Sa Chức muốn quỳ lạy lão cha nhà mình luôn, tại sao mình lại là con gái của loại người này chứ.

Đỗ Lan chơi đủ rồi mới thả Thánh y trở về, sau đó nhìn về phía cái hộp Thánh y.

Trong phim hoạt hình, lúc bắt đầu dường như cần kéo cơ quan một chút thì cái hộp mới mở ra, đương nhiên về sau Thánh y bao gồm cả hộp đều là hoàn toàn tự động.

Đỗ Lan tò mò nhìn cái hộp, đúng là có một cơ quan nhỏ, nhưng hộp Hoàng Kim Thánh Y không thể giống như Thánh y Thanh Đồng cần dây kéo như vậy được.

Chỉ cần Tiểu vũ trụ bùng cháy, cơ quan Thánh y sẽ được mở ra, đây mới là kỹ năng mở rương mà Thánh Đấu Sĩ nên có.

Chương 346

Được rồi, hiện tại bắt đầu chế tạo Thánh y thuộc về chính ta.

Mặc Thánh y vào gần như có thể phòng ngự đại đa số các đòn tấn công vật lý, cho dù là tên lửa, thậm chí là bom hạt nhân cũng không làm bị thương được Thánh Đấu Sĩ.

Có thể đánh vỡ Thánh y chỉ có sức mạnh cấp độ Tiểu vũ trụ.

Khi Đỗ Lan đang mày mò ở nhà, Ma Linh cuối cùng cũng bắt đầu truyền thụ cho Tinh Thỉ áo nghĩa tối cao của Thánh Đấu Sĩ: Tiểu vũ trụ.

Nắm đấm của con người sao có thể đánh vỡ tảng đá này chứ.

Tinh Thỉ ôm nắm tay đang chảy máu của mình, dỗi nói.

Trước mặt cậu ta là một tảng đá to bằng quả bóng rổ, bên trên dính vết máu của Tinh Thỉ.

Tinh Thỉ, đừng dừng lại, tiếp tục.

Ma Linh tuy rằng cũng đau lòng cho Tinh Thỉ, nhưng vì để đồ đệ của mình nắm giữ được Tiểu vũ trụ, cô bắt buộc phải nhẫn tâm.

Tôi không đánh nữa.

Tinh Thỉ nằm vật ra đất.

Tinh Thỉ.

Ma Linh thở dài một hơi, thiên phú của Tinh Thỉ rất tốt, đáng tiếc chính là quá ham chơi, Tinh Thỉ, cậu nhìn đây.

Tinh Thỉ chống người dậy, nhìn về phía sư phụ của mình, cậu cảm giác được trên người Ma Linh phát ra khí tức đáng sợ.

Hự Ma Linh sử dụng sức mạnh Tiểu vũ trụ, cô muốn làm mẫu cho Tinh Thỉ, việc cậu ta cho rằng không thể làm được, Thánh Đấu Sĩ có thể làm được.

Chỉ dùng một ngón tay liền biến tảng đá thành những mảnh vụn.

A.

Tinh Thỉ phát ra tiếng kinh thán.

Tinh Thỉ, cậu phải nhớ kỹ, đây chính là sức mạnh Tiểu vũ trụ, bí mật mạnh mẽ của Thánh Đấu Sĩ.

Ma Linh nói, Hiện tại cậu muốn học không.

Đầu gật như gà mổ thóc.

Được, hiện tại tiếp tục, cho đến khi đánh vỡ tảng đá này.

Ma Linh như làm ảo thuật lại lấy ra một tảng đá lớn, Tinh Thỉ, cậu phải hiểu rõ bản chất vật chất đều là nguyên tử, nắm đấm của Thánh Đấu Sĩ đánh vỡ không phải là tảng đá, mà là nguyên tử cấu tạo nên tảng đá.

Trong cơ thể mỗi Thánh Đấu Sĩ đều có một Tiểu vũ trụ, chỉ cần bùng cháy sức mạnh Tiểu vũ trụ, là có thể khiến cậu phá hoại nguyên tử.

Tinh Thỉ đăm chiêu suy nghĩ.

Đối diện với tảng đá, Tinh Thỉ cứ ngồi như vậy, Ma Linh đã rời đi rồi, cô tin tưởng với sự thông minh của đồ đệ mình nhất định sẽ ngộ ra.

Đột nhiên Tinh Thỉ động, đấm thẳng ra một quyền, đánh lên tảng đá, chỉ nghe rắc một tiếng, xương gãy rồi.

Á.

Tinh Thỉ ôm nắm tay nhảy dựng lên, vẫn không thành công, rõ ràng cảm giác rất tốt mà.

Tiểu vũ trụ cũng không phải đơn giản như vậy là có thể học được, Tinh Thỉ tuy rằng thông minh, hơn nữa cũng chạm tới ngưỡng cửa, nhưng muốn thành công bùng cháy Tiểu vũ trụ còn sớm lắm.

Tại Thụy Văn Đái Nhĩ, Đỗ Lan mặc vào bộ Thánh y do chính hắn thiết kế chế tạo, Bùng cháy đi, Tiểu vũ trụ.

Một luồng Tiểu vũ trụ khổng lồ bùng nổ, thậm chí áp chế cả Tiểu vũ trụ trong Thánh y của Nhã Điển Na.

Quá mạnh mẽ, ngay cả Sa Gia đang tĩnh tu cũng mở mắt ra, luồng Tiểu vũ trụ này Sa Gia có toàn lực đề kháng cũng bất lực.

Đỗ Lan rất vô sỉ, bởi vì mình là Song Tử Tọa, cho nên liền chế tạo Thánh y của mình thành kiểu dáng của Song Tử Tọa, chỉ là sửa đổi ở các chi tiết, làm cho hàng nhái Song Tử Tọa Thánh Y càng thêm bá khí.

Đầu tiên giáp vai càng thêm sắc nhọn và vểnh lên, cổ đứng trước ngực cũng in hình ngọn lửa, còn có giáp váy bên hông cũng được thay đổi, cuối cùng sự khác biệt lớn nhất chính là ở vị trí ngực có một chữ Địch Teresa.

Được rồi, đây là truyền thống của Quy Tiên Lưu, trên quần áo chiến đấu nếu không có chữ, sao có thể mặt dày nói mình là truyền nhân Quy Tiên Lưu được.

Giáo hoàng nhếch khóe miệng, luồng Tiểu vũ trụ này quá mạnh mẽ, nhưng Đỗ Lan hiện tại là đồng minh của hắn, Đỗ Lan càng mạnh càng tốt, đấu sĩ tự do như hắn mới có thể thực sự lật đổ Nhã Điển Na.

Hoặc có lẽ có thể tiêu diệt hoàn toàn Nhã Điển Na, chứ không phải chỉ đơn thuần là giết chết chuyển thế của nàng.

Thời gian trôi nhanh, đã đến trận đấu tranh đoạt Thánh y Thiên Mã Pegasus.

Giáo hoàng đích thân tới dự, đương nhiên Đỗ Lan cũng sẽ không bỏ lỡ sự kiện náo nhiệt như vậy, ngày này hắn cầm máy quay phim ra khỏi nhà từ sớm.

Trên đường đi chào hỏi những người quen biết, làm hàng xóm với Thánh Vực cũng đã hơn nửa năm.

Cơ bản người đi lại đều đã quen mặt, hơn nữa Đỗ Lan cũng thường xuyên mời bọn họ tới Thụy Văn Đái Nhĩ tham gia yến tiệc.

Người Thánh Vực ăn đồ ngon của nhà Đỗ Lan, đối với bọn họ cũng càng thêm khách khí.

Hôm nay rất nhiều người đều giống Đỗ Lan đi xem náo nhiệt, bởi vì cuộc sống bình thường ở Thánh Vực quả thực là quá nhàm chán, chán đến nổ phổi.

Cả Thánh Vực chính là một di tích cổ đại, khắp nơi đều có thể nhìn thấy tàn tích đổ nát, nhưng điều này không những không phá hoại mỹ cảm tổng thể của Thánh Vực, ngược lại còn mang đến cho nơi này một cảm giác tang thương và dày dạn.

Đấu trường tiến hành thi đấu cũng có lịch sử lâu đời, khoảng đất trống được vây quanh bởi những tảng đá toàn một màu trắng xám.

Nhưng những vết tích đen sì ở góc, vẫn có thể nhìn ra thời cổ đại nơi này đã từng diễn ra những cuộc quyết đấu sinh tử đẫm máu, vết máu của kẻ thua cuộc chảy tới nơi đó, trăm năm đều không bị rửa sạch.

Đấu trường rất nhanh đã bị những người nhàm chán lấp đầy, bọn họ đều đang chờ Giáo hoàng tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Thanh Đồng Thánh Y Thiên Mã được đặt trên đài vinh dự tối cao, đó chính là phần thưởng cho trận chiến này.

Úc Giáo hoàng vừa ra, mọi người phát ra tiếng gào thét hưng phấn.

Hai tay giơ cao khiến đám đông yên lặng lại, sau đó Tinh Thỉ và Tạp Tây Âu Sĩ Cassios lên sân khấu.

Hai thằng nhóc vắt mũi chưa sạch này trong nửa năm qua cũng đã có tiến bộ vượt bậc, hiện tại chính là lúc kiểm nghiệm thành quả tu luyện.

Hai người các ngươi sẽ dựa theo truyền thống Thánh Vực tiến hành chiến tranh đoạt Thánh y, người thắng lợi sẽ trở thành Thánh Đấu Sĩ Thiên Mã Tọa, và đạt được bộ Thánh y này, các ngươi chuẩn bị xong chưa.

Chuẩn bị xong rồi.

Hai người đồng thanh đáp, nhưng ánh điện bắn ra từ bốn mắt lại tràn đầy chiến ý.

Tốt, vậy thì chiến tranh đoạt Thánh y bắt đầu.

Giáo hoàng tiêu sái vung tay lên.

Đỗ Lan nhìn hai đứa trẻ đang đối đầu bên dưới, chép miệng, Mở đầu bị đánh tơi tả đến cuối cùng nhất định thắng lợi.

Hả.

Lời của Đỗ Lan gợi lên sự tò mò của một người trẻ tuổi bên cạnh hắn, Sao anh biết.

Nếu bị đánh thê thảm quá thì thua luôn chứ.

Cậu cái này không hiểu rồi, bởi vì cậu xem, nhìn thế nào thì đứa bé tên Tinh Thỉ kia cũng trông dễ nhìn hơn chứ.

Thánh Đấu Sĩ của nữ thần không thể nào tìm cái bộ dạng như Tạp Tây Âu Sĩ kia được, trông dọa người quá.

Sư Tử Tọa Ngải Âu Lý Á vừa từ nước ngoài học tập bằng công quỹ trở về, làm Thánh Đấu Sĩ nữ thần thế kỷ mới, không chỉ cần biết đánh nhau, học thức cũng là cần thiết.

Vừa về thì đúng lúc có chiến tranh đoạt Thánh y, cho nên liền tới xem.

Nghe thấy Đỗ Lan ở đó dự đoán kết quả, nên tò mò bắt chuyện.

Có điều câu trả lời Đỗ Lan đưa ra, thực sự là không biết phản bác thế nào.

Thánh Đấu Sĩ của nữ thần không thể trông quá xấu, Ngải Âu Lý Á sờ sờ mặt mình, thầm nghĩ mình trông cũng coi như khá đẹp trai, không làm mất mặt nữ thần.

Tuy nhiên Ngải Âu Lý Á vẫn không đánh giá cao tên nhóc con Tinh Thỉ kia, bị đánh quá thảm, mà tên to xác Tạp Tây Âu Sĩ lại vẫn chưa chịu chút thương tổn nào.

Cơ bản kết cục đã định rồi, ít nhất hắn cảm thấy như vậy.

Tinh Thỉ đứng lên đi.

Mắt thấy Tinh Thỉ lại một lần nữa bị đòn nặng ngã xuống đất, sư phụ Tinh Thỉ là Ma Linh thực sự không nhịn được hét lên thành tiếng, mà điều này đã buff trạng thái cho Tinh Thỉ.

Máu làm mờ đôi mắt, nhưng Tinh Thỉ vẫn đứng lên.

Hơn nữa cậu ta còn bùng cháy Tiểu vũ trụ.

Ngải Âu Lý Á sửng sốt, không ngờ lại có thể sử dụng Tiểu vũ trụ.

Hai tay vẽ ra vị trí 13 ngôi sao của chòm Thiên Mã, giữ cho Tiểu vũ trụ ở trạng thái bùng cháy, Xem chiêu, Thiên Mã.

Lưu Tinh Quyền.

Mỗi giây hàng trăm cú đấm, tuy rằng hiện tại nắm đấm của Tinh Thỉ chưa đạt tốc độ âm thanh cũng chưa có tốc độ ánh sáng, hơn nữa trong một trăm cú đấm đa số vẫn chỉ là ảo ảnh, nắm đấm thực sự tấn công đến kẻ địch cũng chỉ là hai ba mươi quyền mà thôi.

Nhưng đã đủ rồi, nắm đấm được Tiểu vũ trụ chống đỡ đánh ra từng cái hố trên cơ thể Tạp Tây Âu Sĩ.

Cơ thể to lớn ầm ầm ngã xuống đất, thắng bại đã phân.

Trên tay Tinh Thỉ vẩy ra một vệt máu tươi, một điểm đen bay ra.

Lúc bị tấn công, tai của Tạp Tây Âu Sĩ đã bị Tinh Thỉ cắt đứt.

Thắng rồi.

Tinh Thỉ cũng sắp đứng không vững, nhưng may là không ngã xuống.

Ngải Âu Lý Á cũng không biết nói gì cho phải, không ngờ cuối cùng chiến cục lại xoay chuyển, tên nhóc con mình không đánh giá cao lại thắng lợi.

Chương 347

Người trẻ tuổi, cậu vẫn còn quá trẻ, ngây thơ lắm.

Đỗ Lan vỗ vỗ vai Ngải Âu Lý Á, thấm thía nói.

Bị một người lạ mặt trông chẳng lớn hơn mấy tuổi nói như vậy, cảm giác rất kỳ quái.

Đỗ Lan đi, bởi vì tiếp theo chính là lúc Giáo hoàng giáo dục Tinh Thỉ cái gì mà Thánh y chỉ có chiến đấu vì chính nghĩa mới có thể mặc các loại.

Ngải Âu Lý Á cũng đi, có điều trước đó hắn còn phải thỉnh an Giáo hoàng.

Trở lại trước mười hai cung, dường như chẳng có gì thay đổi, vẫn yên tĩnh như vậy.

Bạch Dương Cung vẫn trống không, ngược lại Kim Ngưu Cung A Lỗ Địch Ba đang ở đó.

Ngải Âu Lý Á, cậu về hôm nay à.

A Lỗ Địch Ba mặc thường phục đứng ở đó.

Đúng vậy, vừa về.

Anh định đi ra ngoài à.

Nơi này là cửa Kim Ngưu Cung, A Lỗ Địch Ba ở chỗ này chắc chắn không phải là để nghênh đón mình.

Đúng thế, hôm nay Thụy Văn Đái Nhĩ lại có yến tiệc, tôi phải đi ăn một bữa cho đã.

A Lỗ Địch Ba nói xong liền cảm thấy nước miếng mình tiết ra nhiều hơn bình thường rất nhiều.

Thụy Văn Đái Nhĩ.

Ngải Âu Lý Á hoàn toàn không biết Kim Ngưu Tọa đang nói cái gì.

Đó là vùng đất thần kỳ chuyển đến bên cạnh Thánh Vực chúng ta nửa năm trước, thức ăn của họ vô cùng mỹ vị, hơn nữa người cũng rất thân thiện.

Giáo hoàng nói bọn họ là bạn của Thánh Vực.

Thế nào.

Đi cùng tôi đi, còn có vài Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ cũng sẽ đi.

Ngải Âu Lý Á ngược lại rất tò mò rốt cuộc sau khi mình đi, Thánh Vực có biến hóa gì, Vậy mang theo tôi không vấn đề gì chứ.

Sẽ không có việc gì đâu, Đỗ Lan tiên sinh và người nhà của ngài ấy đều vô cùng hiếu khách, mỗi lần bọn họ đều sẽ chuẩn bị đủ mỹ thực, đi cùng tôi đi.

Tiện thể cũng kể cho tôi nghe thế giới bên ngoài thay đổi thế nào rồi.

Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ nếu muốn đương nhiên cũng có thể rời khỏi Thánh Vực đi nơi khác, nhưng bình thường Thánh Vực đều sẽ không thanh toán lộ phí.

Cho nên Thánh Đấu Sĩ xuất hành hoặc là đi bộ, hoặc là đi nhờ xe.

Thỉnh thoảng lúc đi công tác mới có thể đi máy bay hoặc tàu thuyền.

Đương nhiên nhiều nhất vẫn là đi bộ du lịch, với thể chất của Thánh Đấu Sĩ, nơi trên Trái Đất không thể đi thật sự là không nhiều.

Sa mạc tuyết nguyên, núi cao dòng chảy xiết, không có nơi nào bọn họ không qua được.

Đương nhiên nếu không sợ kinh thế hãi tục, Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ thậm chí có thể bay một đoạn đường.

Thụy Văn Đái Nhĩ, hiện tại đã trở thành một nơi được yêu thích nhất của rất nhiều người Thánh Vực.

Bởi vì mỗi lần tới nơi này, không chỉ có đồ ngon, hơn nữa còn có đủ loại đồ vật kỳ quái làm cho bọn họ mở rộng tầm mắt.

Lục tục có người từ đường nhỏ trên núi đi tới lãnh địa Tinh Linh Thụy Văn Đái Nhĩ nơi tập hợp đủ mọi lời ca tụng về vẻ đẹp, sự thần bí và tao nhã.

Đèn ma pháp sáng không thua gì đèn điện, chiếu sáng cả thung lũng này.

Nhìn từ trong sương mù, là một vịnh biển khoáng đạt, một cái bến tàu vươn ra mặt biển, vài chiếc thuyền buồm tràn ngập phong tình dị vực đang neo đậu tại cảng.

Vòng qua sườn núi, ánh đèn kia liền xuất hiện trước mắt, một cây cầu đá nối liền hai giới.

Thật đúng là sơn cùng thủy tận ngờ hết lối, liễu ám hoa minh lại một thôn, cảnh đẹp tuyệt trần.

Hoàn toàn khác biệt với kiến trúc Thánh Vực, làm cho người ta tâm thần sảng khoái, bố trí sai biệt hấp dẫn giống như thế giới cổ tích vậy.

Nơi này chính là gia viên Thụy Văn Đái Nhĩ thuộc về gia đình Đỗ Lan Căn cứ huấn luyện Đấu Sĩ Đầu Bếp chuyên nghiệp.

Đấu Sĩ Đầu Bếp, hay còn gọi là Trù Đấu Sĩ.

Thế giới mỹ thực phồn vinh đa dạng, đến hiện đại sự xung đột và dung hợp giữa đổi mới và truyền thống lại sáng tạo ra vô số món ăn mới.

Hiện tại đang là thời đại thức tỉnh của mỹ thực thế giới, cái gọi là thời đại Chiến Quốc của mỹ thực.

Tiểu vũ trụ bùng cháy đi, xem ta Thanh Tiêu Nhục Ti Thịt lợn xào ớt xanh.

Một đĩa thức ăn nhỏ hương thơm nức mũi, màu sắc tươi đẹp đã lên bàn.

Chuyện nhỏ, Thực Thần a ban cho ta sức mạnh, a đạt a đạt a đạt.

Đặc sản Thánh Vực: Pudding trái cây Nữ thần Nhã Điển Na.

Đứng trong đĩa là một cái bánh pudding nhỏ y hệt bức tượng Nhã Điển Na.

Các người vẫn còn quá non nớt, để các người kiến thức một chút thực lực đệ tử đứng đầu môn hạ đại sư Đỗ Lan học tập nửa năm là ta đây, xem ta mặc vào bộ Thánh y Mỹ thực trong truyền thuyết nấu ra món ngon tuyệt thế.

Người nói chuyện là một thanh niên chưa đến ba mươi, khuôn mặt cương nghị, có biểu cảm hoàn toàn khác biệt với tính cách, Bùng cháy đi Tiểu vũ trụ.

Một đạo hoa quang từ nội điện bắn ra, sau đó dừng lại ngắn ngủi giữa không trung.

Để tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy đó là một bộ Thánh y như thế nào.

Một con dao phay tỏa ánh vàng kim lấp lánh.

Dao phay rất lớn, bên trên điểm xuyết vô số đường nét hoa mỹ và phù điêu, phần lưỡi dao quả thực lạnh lẽo mà trong suốt như màu xanh lam, có thể nói chỉ là ngoại hình trông giống con dao phay, nhưng thực tế nó vẫn là một bộ Thánh y.

Con dao phay lập tức tách ra, sau đó mặc lên người thanh niên, cán dao tách làm hai nửa mỗi bên bao lấy chân, thân dao chính là áo giáp chủ thể.

Lưỡi dao màu xanh lam trong suốt biến thành một cái thắt lưng buộc ngang hông.

Còn có mũ giáp và hộ uyển vốn giấu trong thân dao toàn bộ chui ra mặc vào hoàn tất, trên mũ giáp cấy vô số sợi tơ giống như tóc suôn mượt, chia làm năm màu, tầng tầng lớp lớp đẹp đẽ vô cùng.

Đây chính là Thánh y Vĩnh Linh Đao trong truyền thuyết.

Thánh y Mỹ thực trong bộ dụng cụ nhà bếp truyền thuyết, là Thánh y chuyên dụng cho Trù Đấu Sĩ do Đỗ Lan thiết kế dựa trên nguyên mẫu bảy món dụng cụ bếp truyền thuyết trong Tiểu Đương Gia Tiểu Đầu Bếp Cung Đình.

Hiện tại chỉ có Thánh y Vĩnh Linh Đao là có chủ nhân.

Các Thánh y Mỹ thực khác lần lượt là Thánh y Già Lâu La Đao, Thánh y Chuyển Long Hồ, Thánh y Ma Thánh Đồng Khí, Thánh y Tham Lang Hồ, Thánh y Linh Tàng Khố, Thánh y Ngọc Long Oa.

Trong đó Thánh y Ngọc Long Oa có hai bộ.

Sở hữu một bộ Thánh y Mỹ thực có thể kích thích vị tươi ngon của món ăn là điều mỗi Trù Đấu Sĩ đều mơ ước.

Thánh y Mỹ thực không chỉ có thể tăng cường độ khống chế nguyên liệu nấu ăn của Trù Đấu Sĩ, mà còn có thể thêm vào món ăn một loại hương vị khó tả trong khi bùng cháy Tiểu vũ trụ.

Hiện tại chính là lúc ta đại hiển thân thủ, mang cá lên đây.

Thánh y Vĩnh Linh Đao gia công hải sản, có thể làm cho thủy sản càng thêm tươi ngon.

Một con bạch tuộc đặt trong bể nước lớn được đẩy lên.

Bể nước là bể lớn kích thước 5x2x3 mét, con bạch tuộc bát trảo ngư bên trong ít nhất cũng phải dài bảy tám mét, cũng không biết là bắt được từ độ sâu nào dưới biển.

Nhưng mà nguồn gốc từ đâu không quan trọng, có ăn được không, ăn ngon không, ăn như thế nào mới là quan trọng.

Đối với vị Trù Đấu Sĩ đầu tiên thấm nhuần chân truyền của Đỗ Lan, người thanh niên tên là Khải Kỳ này đã thấu hiểu ba vị trong đó, Bất kể là chạy trên đất, bay trên trời, hay là bơi dưới biển, chỉ cần ở trước mặt Trù Đấu Sĩ chúng ta đều chỉ có thể biến thành món ngon.

Bùng cháy đi Tiểu vũ trụ, xem Vĩnh Linh Bích Lam Nhận của ta đây.

Thắt lưng màu xanh lam trong suốt bên hông được cuốn lên tay, bao lấy bàn tay biến thành một con dao.

Cảm tạ các sinh linh ban cho chúng ta thức ăn, ta sẽ dùng hai trăm phần trăm nhiệt tình nấu các ngươi trở thành món ngon.

Khải Kỳ ra tay rồi, dao quá nhanh.

Ngay cả Sư Tử Tọa Ngải Âu Lý Á với Lightning Plasma Thiểm Điện Quang Tốc Quyền cũng vô cùng chấn kinh, tốc độ này có thể so sánh với hắn khi chưa lĩnh ngộ Giác quan thứ bảy.

Thật là mong đợi, đây chính là Thánh y Mỹ thực sao.

Thánh y lấy nguyên mẫu từ dụng cụ bếp trong truyền thuyết sao.

Hôm nay đúng là được mở rộng tầm mắt, hóa ra trên đời còn có loại Thánh y như vậy.

Kim Ngưu Tọa và Khải Kỳ cũng coi như là quen biết, cũng nghe hắn nói qua về chuyện Thánh y Mỹ thực, nhưng hôm nay mới là lần đầu tiên thấy, Khải Kỳ, chúc mừng cậu.

Khải Kỳ cũng là lần đầu tiên chính thức mặc Thánh y Mỹ thực nấu ăn cho mọi người, cũng là thập phần dụng tâm, mỗi một bước đều vô cùng chính xác.

Hơn nữa cảm giác mệt mỏi khi bùng cháy Tiểu vũ trụ bình thường cũng biến mất, không chỉ động tác trôi chảy hơn, ngay cả thể lực cũng tiêu hao rất ít, đây chính là hiệu quả mà Thánh y Mỹ thực thần kỳ mang lại.

Chương 348

Bọn họ cũng là Thánh Đấu Sĩ sao.

Ngải Âu Lý Á có chút kỳ quái nói.

Đương nhiên.

Người trả lời hắn lại không phải A Lỗ Địch Ba, mà là Đỗ Lan.

Là anh.

Ngải Âu Lý Á không ngờ sẽ gặp được người ở đấu trường.

Bọn họ đương nhiên đều là Thánh Đấu Sĩ, kỳ thực mỗi người đều có thể trở thành Thánh Đấu Sĩ, chỉ cần có một trái tim tràn ngập chính nghĩa và tình yêu.

Không thể không nói Đỗ Lan rất biết chém gió, Thánh Đấu Sĩ nếu dễ dàng xuất hiện như vậy thì Minh Vương Hades đã sớm bị loài người diệt vài trăm vài nghìn lần rồi.

Có điều những lời cao sang như vậy, Ngải Âu Lý Á cũng không có chỗ nào phủ nhận được, trong lòng hắn Thánh Đấu Sĩ chính là phải có phẩm cách như vậy mới được.

Cho nên hắn mới có thể càng thêm căm hận người anh trai ruột đã làm ô nhục phẩm cách Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ.

Chẳng lẽ Trù Đấu Sĩ chính là Thánh Đấu Sĩ hầu hạ Thực Thần.

Tôi chưa từng nghe nói có vị thần nào như Thực Thần.

Mỗi người đều có thể trở thành Thực Thần, quan trọng chính là phải dụng tâm.

Đỗ Lan tiếp tục nói.

Ngải Âu Lý Á đã không biết nên làm biểu tình gì nữa rồi, cái tên Đỗ Lan này nói chuyện sao lại như vậy.

Hắn tỏ vẻ não mình không lý giải nổi lời của Đỗ Lan nữa.

Mỗi người vừa có thể là Thực Thần, cũng có thể là Trù Đấu Sĩ, không phải rất mâu thuẫn sao.

Chẳng lẽ mỗi Trù Đấu Sĩ đều là vì bản thân họ mà tồn tại.

Phải, cũng không phải.

Trù Đấu Sĩ tồn tại là vì để tất cả những người có trái tim lương thiện trên thế giới đều được ăn món ngon, đây mới là ý nghĩa tồn tại của Trù Đấu Sĩ và Thánh y Mỹ thực, chứ không phải vì một vị thần nào đó.

Thật là vĩ đại.

Cũng vĩ đại giống như Thánh Đấu Sĩ chúng ta chiến đấu vì đại địa vậy.

Khen người khác xong cũng không quên khen bản thân một chút, Sư Tử Tọa Ngải Âu Lý Á cậu đúng là một tên đáng sợ.

Rất nhanh tiệc toàn bạch tuộc chuẩn bị hoàn tất, mọi người ùa lên, bưng đĩa, cầm dao nĩa, giống như binh sĩ thời cổ đại xung kích vậy, phong quyển tàn vân tiêu diệt thức ăn mỹ vị.

Ngon quá.

Kim Ngưu Tọa A Lỗ Địch Ba rơi xuống giọt nước mắt vui sướng.

Trong đó còn có Thiên Hạt Tọa Mễ La và Sơn Dương Tọa Tu La, cộng thêm Song Ngư Tọa A Bố La Địch cũng đang ở trong đó ăn như hổ đói.

Một nửa số người của mười hai cung Hoàng Kim đều ở chỗ này, Cự Giải Tọa Địch Tư Mã Tư Khắc không có hứng thú với đồ ăn ngon, Xử Nữ Tọa Sa Gia kiêng kỵ Đỗ Lan nên không tới, Thủy Bình Tọa Tạp Diệu Hữu Camus đi Tây Bá Lợi Á thăm đồ đệ của hắn rồi.

Tóm lại quan hệ giữa Đỗ Lan và Thánh Vực vô cùng tốt, từ chỗ này là có thể nhìn ra.

Chỉ là không biết Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ sẽ lựa chọn cái nào giữa đồ ăn ngon và nữ thần.

Tại nội điện Thụy Văn Đái Nhĩ, các bộ Thánh y Mỹ thực khác toàn bộ đặt ở đó, Tạp Tây Âu Sĩ lén lút lẻn vào, sau đó lấy đi Thánh y Tham Lang Hồ, Tinh Thỉ, ta nhất định phải báo thù cắt tai.

Không thể không nói cơ thể Tạp Tây Âu Sĩ rất tốt, tuy rằng hiện tại toàn thân quấn băng vải, nhưng hắn vẫn cắn răng nhịn đau đi tới nơi này, lửa giận phục thù làm cho hắn quên đi thống khổ của thân thể.

Hắn đã sớm nghe nói nơi này có cái gì mà Thánh y Mỹ thực.

Trước kia hắn một lòng muốn làm Thánh Đấu Sĩ của nữ thần, hiện tại bại trận hắn đã không có khả năng mặc vào Thánh y của Thánh Vực, cho nên hắn mới nghĩ đến việc tới đây trộm một bộ Thánh y Mỹ thực.

Hắn còn muốn chiến một trận với Tinh Thỉ, Thánh y Thánh Đấu Sĩ đấu với Thánh y Thánh Đấu Sĩ.

Vốn dĩ lấy được Thánh y là một chuyện vui vẻ, nhưng Tinh Thỉ lại vô luận như thế nào cũng không vui nổi, bởi vì nửa đêm canh ba, cậu ta đã bị sư phụ Ma Linh đuổi ra ngoài.

Ma Linh tỏ ra vô cùng vô tình, trực tiếp bảo Tinh Thỉ ngay trong đêm trở về Nhật Bản.

Tinh Thỉ nghĩ mãi không thông, ngay cả ăn mừng cũng còn chưa ăn mừng nữa.

Nhưng cậu ta lại không biết nguyên nhân Ma Linh gấp gáp muốn cậu rời đi như vậy là sợ Xà Phu Tọa Toa Nhĩ Na tới tìm Tinh Thỉ gây phiền toái.

Ma Linh hiểu rõ Toa Nhĩ Na, người phụ nữ kia nổi tiếng là sĩ diện.

Cõng Thánh y Thiên Mã, Tinh Thỉ chuẩn bị rời khỏi Thánh Vực.

Nhưng cậu ta lại không biết hành tung của mình đã sớm bị Toa Nhĩ Na nắm rõ.

Toa Nhĩ Na muốn thay đồ đệ của mình đoạt lại Thánh y.

Xem ra trận chiến đầu tiên của Tinh Thỉ sắp đến rồi.

Tạp Tây Âu Sĩ trộm được Thánh y Tham Lang Hồ, cũng chạy tới chỗ Tinh Thỉ.

Toa Nhĩ Na là điển hình của vai phản diện nói nhiều, lải nhải nói với Tinh Thỉ một đống lớn, sau đó còn đánh Tinh Thỉ cùng với Thánh y rơi xuống sườn núi, tạo cơ hội cho Tinh Thỉ mặc vào Thánh y.

Có điều lần đầu tiên mặc Thánh y, Tinh Thỉ chỉ cảm thấy rất nặng, nặng đến mức ngay cả nắm tay cũng không nhấc lên nổi.

Cậu ta hiện tại còn chưa nắm được bí quyết mặc Thánh y nằm ở Tiểu vũ trụ, chứ không phải lắp từng bộ phận lên người.

Nhưng Tinh Thỉ chính là Tinh Thỉ, sau khi bị Toa Nhĩ Na đánh ngã vài lần liền kích hoạt hào quang nhân vật chính, lập tức giao tiếp hoàn tất với Thánh y, chính thức trở thành chủ nhân của Thiên Mã Tọa.

Thiên Mã Lưu Tinh Quyền.

Tinh Thỉ tuyệt địa phản kích.

Dưới mặt nạ của Toa Nhĩ Na tràn đầy kinh ngạc, theo cô thấy Tinh Thỉ chẳng qua là một Thánh Đấu Sĩ mới tấn thăng, không có khả năng làm bị thương chính mình.

Cô tốt xấu gì cũng là Bạch Ngân Thánh Đấu Sĩ cao hơn Thiên Mã Tọa một cấp bậc, nhưng sự thật tàn khốc như thế, đó là Tinh Thỉ bùng nổ Tiểu vũ trụ trong nháy mắt vượt qua cô, quyền tốc của Thiên Mã Tọa cũng nhanh hơn cô, Không thể nào.

Nhưng nắm đấm của Tinh Thỉ cũng không đánh trúng Toa Nhĩ Na, mà là bị một cơ thể cao lớn chắn lại.

Người tới chính là Tạp Tây Âu Sĩ mặc Thánh y Tham Lang Hồ, ở đây so sánh một chút, là có thể nhìn ra Thánh y của Đỗ Lan ít nhất là cấp bậc Hoàng Kim Thánh Y, vũ trang đầy đủ, hoa lệ hơn Thánh y Thanh Đồng rất nhiều.

Thánh y Tham Lang Hồ là dụng cụ bếp truyền kỳ dùng để cắt sợi nhanh hoặc băm nát nguyên liệu nấu ăn, sau khi trở thành Thánh y, Đỗ Lan cũng giữ lại đặc tính như vậy, có thể làm cho Trù Đấu Sĩ trong thời gian ngắn đan ra một tấm lưới tấn công lớn, xử lý sạch nguyên liệu.

Có điều Tạp Tây Âu Sĩ chưa từng học qua trù nghệ, không có khả năng nắm giữ áo nghĩa.

Tinh Thỉ, ta muốn đánh bại ngươi.

Dưới trọng thương, nhưng Tạp Tây Âu Sĩ vẫn đứng ở chỗ này.

Tạp Tây Âu Sĩ, ngươi đã bại rồi, nhường đường đi, tôi phải về Nhật Bản.

Tinh Thỉ không có hứng thú đánh lại một lần nữa với bại tướng dưới tay, nhưng nhìn bộ Thánh y kỳ quái trên người Tạp Tây Âu Sĩ, cậu ta không buông lỏng cảnh giác.

A.

Mãnh Thú Hống Khiếu Quyền.

Không nói nhảm nữa, Tạp Tây Âu Sĩ trực tiếp tấn công tới, bùng cháy Tiểu vũ trụ của mình, hắn ôm quyết tâm phải chết để rửa sạch sỉ nhục cho mình.

Nhưng Tạp Tây Âu Sĩ còn đang bị thương, cho dù bùng cháy Tiểu vũ trụ, vẫn sẽ không phải là đối thủ của Tinh Thỉ.

Đối mặt với kẻ địch, Tinh Thỉ cũng không do dự chút nào mà tấn công, Thiên Mã Lưu Tinh Quyền.

Nắm đấm của hai người trong nháy mắt giao nhau làm kinh động những chú chim đang ngủ đêm, đêm tối yên tĩnh vì chim chóc kinh sợ mà trở nên náo nhiệt dị thường.

Tạp Tây Âu Sĩ chỉ có một quyền, lại ngăn cản được đại đa số nắm đấm của Tinh Thỉ, nhưng vẫn có những nắm đấm lọt lưới toàn bộ đánh lên Thánh y.

Tinh Thỉ đương nhiên cũng không phải không bị thương, bụng cậu ta cũng bị đánh trúng, cả người đều bị lực lớn đánh bay ra ngoài, miễn cưỡng đứng lên, Tinh Thỉ nở nụ cười, Làm không tệ nha.

Tạp Tây Âu Sĩ, lại đến đi.

Bùng cháy Tiểu vũ trụ của mình, chiến ý của Tinh Thỉ một lần nữa sôi trào lên.

Nhưng Tạp Tây Âu Sĩ lại không có hồi đáp, bởi vì hắn đã ngất xỉu rồi, thương càng thêm thương, cho dù cường tráng như trâu cũng không chịu nổi nữa.

Này, còn đánh hay không.

Rầm.

Tạp Tây Âu Sĩ ngã vật ra đất.

Tinh Thỉ vô vị bĩu môi, sau đó tiếp tục lên đường, cứ như thể trước đó người bị đánh không phải là cậu ta vậy, không hổ là Tiểu Cường.

Toa Nhĩ Na đã bị Tinh Thỉ đánh bại, cho nên hiện tại cũng không dám cản cậu lại, thầy trò bọn họ đều bại dưới tay một Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ, lần này mặt mũi đúng là mất sạch.

Có điều dường như còn có một việc, chính là bộ Thánh y trên người Tạp Tây Âu Sĩ, rốt cuộc từ đâu mà có, Tạp Tây Âu Sĩ, Thánh y của ngươi.

Thánh y đó là của ta, nữ sĩ.

Xem ra cô cũng không biết dạy đồ đệ, thế mà lại dạy đồ đệ thành một tên trộm.

Ta nghĩ nữ thần có linh thiêng nhất định sẽ tước bỏ danh hiệu Thánh Đấu Sĩ của cô.

Xem xong kịch vui, Đỗ Lan mới đi ra.

Nói thật là quá thất vọng, Tinh Thỉ đều không bị đánh thành đầu heo.

Chương 349

Chỉ chút lực tấn công ấy, còn mặt mũi nào nói mình là Thánh Đấu Sĩ chân đạp đại địa, quyền xé trời xanh.

Được rồi, hiện tại Giáo hoàng nhất định sẽ nguyện ý xử lý tên trộm của Thánh Vực.

Đỗ Lan nói xong liền muốn đưa Tạp Tây Âu Sĩ đi gặp Giáo hoàng.

Nó là đệ tử của tôi, tôi sẽ không để anh động vào nó.

Toa Nhĩ Na chắn trước mặt Đỗ Lan, Thánh y thì cứ lấy về, chúng tôi không cần.

Toa Nhĩ Na nhận ra Đỗ Lan, cô biết Đỗ Lan chính là nhân vật ngồi ngang hàng với Giáo hoàng, không phải đối thủ cô có thể trêu chọc.

Nếu ta cứ muốn động vào thì sao.

Đỗ Lan cười, sau đó từng bước từng bước tới gần.

Là anh ép tôi.

Nói xong Toa Nhĩ Na liền muốn động thủ.

Chính thức chiến đấu với Thánh Đấu Sĩ, Đỗ Lan cũng là lần đầu tiên, chỉ là không ngờ sẽ là Toa Nhĩ Na, vỏn vẹn chỉ là một Bạch Ngân Thánh Đấu Sĩ.

Đỗ Lan vẫn không lùi bước.

Lôi Minh Ưng Câu.

Toa Nhĩ Na giơ cao tay phải, móng tay biến thành móng vuốt chim ưng.

Điêu trùng tiểu kỹ.

Thậm chí không nhìn thấy Đỗ Lan ra tay, Toa Nhĩ Na đã bại, vô số ánh sáng từ cơ thể cô bắn ra, Thánh y trên người cô thế mà trong nháy mắt toàn bộ bị chính Tiểu vũ trụ của mình đánh tan.

Không sai, ngay trong nháy mắt lướt qua Toa Nhĩ Na, Đỗ Lan đã kích phát Tiểu vũ trụ trong cơ thể Toa Nhĩ Na, sau đó làm cho Tiểu vũ trụ của cô từ trong ra ngoài tạo thành phá hoại đối với chính Thánh y của cô.

Tuy rằng bắt nạt phụ nữ rất không có phẩm vị, nhưng Đỗ Lan cũng không đánh cô, chỉ là phá hoại Thánh y của cô mà thôi.

Không thể không nói một cái chớp mắt giao phong, sự nắm giữ sức mạnh của Đỗ Lan thực sự làm cho người ta khó mà nhìn theo bóng lưng.

Toa Nhĩ Na lại một lần nữa thất bại, thậm chí ngay cả mình bại như thế nào cũng không biết.

Đối phương thậm chí đều không có ra tay, mình đã bại, bại một cách không minh bạch như vậy.

Kiêu ngạo như Toa Nhĩ Na, xuất thân từ quý tộc cổ lão nước Ý, nhưng lại không hề coi trọng thế tục, trong lúc cơ duyên xảo hợp tới Thánh Vực biết được sự tồn tại của Thánh Đấu Sĩ nữ thần.

Chiến đấu vì nữ thần, lãng mạn biết bao, so với lăn lộn chờ chết ở thế tục, trở thành Thánh Đấu Sĩ thú vị hơn nhiều.

Cho nên Toa Nhĩ Na không do dự chút nào gia nhập huấn luyện, hơn nữa vào năm mười sáu tuổi liền trở thành Bạch Ngân Thánh Đấu Sĩ Xà Phu Tọa, cũng ưu tú giống như lúc trước ở thế tục vậy.

Nhưng ở Thánh Vực còn có người ưu tú y hệt, Thiên Ưng Tọa Ma Linh cũng mười sáu tuổi, cũng là Bạch Ngân Thánh Đấu Sĩ.

Ưu tú giống như cô.

Toa Nhĩ Na tự ngạo không cho phép có người giống mình, cô muốn đánh bại Ma Linh.

Vì thế lợi dụng cơ hội huấn luyện Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ, cô muốn vượt qua Ma Linh.

Đáng tiếc sự đời không như mong muốn, Tinh Thỉ ưu tú vượt quá tưởng tượng.

Toa Nhĩ Na và Tạp Tây Âu Sĩ đều bại dưới tay Tinh Thỉ.

Hiện tại cô lại bị Đỗ Lan đánh bại, tôn nghiêm làm Thánh Đấu Sĩ hoàn toàn biến mất, cô nhất thời thế mà quỳ ở đó lục thần vô chủ.

Đỗ Lan nhìn Tạp Tây Âu Sĩ, tháo Thánh y Tham Lang Hồ xuống.

Trong Thánh y, vết thương của Tạp Tây Âu Sĩ đã toàn bộ toác ra, máu chảy không ngừng, hiện tại lập tức toàn bộ chảy ra ngoài, nhuộm đỏ mặt đất.

Cũng là một hán tử, nhưng thiên phú có hạn.

Đỗ Lan lấy ra Tiên Đậu cho Tạp Tây Âu Sĩ nuốt xuống, nếu không hắn sẽ phải lên thiên đường trước thời hạn.

Chuyện hôm nay, ta sẽ không truy cứu, nhưng ta không hy vọng có lần sau.

Cô phải biết núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn, trên thế giới này người lợi hại hơn cô còn rất nhiều, sau này đừng tự ngạo như vậy nữa.

Đỗ Lan nhìn bộ dạng đáng thương kia của Toa Nhĩ Na, vẫn là có chút không đành lòng, dù sao cũng vẫn là một đứa trẻ, Nếu muốn trở nên mạnh mẽ thì đến Thụy Văn Đái Nhĩ tìm thê tử của ta, nàng sẽ huấn luyện cô.

Đỗ Lan không phá hoại mặt nạ của Toa Nhĩ Na, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Nhưng ở trước mặt Đỗ Lan, đeo hay không đeo mặt nạ đều chẳng khác gì nhau.

Dung nhan thiên sứ của Toa Nhĩ Na đã sớm bị Đỗ Lan nhìn thấy, đương nhiên Ma Linh cũng vậy, các nữ Thánh Đấu Sĩ khác của Thánh Vực cũng vậy.

Có đôi khi thực lực quá mạnh, loại chuyện này là không tránh khỏi, Đỗ Lan tỏ vẻ đây cũng không phải là nhìn trộm.

Mặt không phải là để cho người ta nhìn sao.

Ngân Hà Chiến Tranh, cũng chính là cuộc chiến tranh đoạt Hoàng Kim Thánh Y Xạ Thủ Tọa.

Một đám Thanh Đồng Thánh Y ngay cả Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ cũng không biết lại muốn tranh đoạt bộ Hoàng Kim Thánh Y này, cũng không thể không nói là một chuyện thú vị.

Chuyện như vậy đương nhiên không thể thiếu Đỗ Lan, hắn tới Tokyo, nhưng không phải đi một mình, mà là mang theo một đám người hạo hạo đãng đãng tới Tokyo du ngoạn.

Bạch Điểu Tọa Băng Hà, Thiên Long Tọa Tử Long, Tiên Nữ Tọa Thuấn, cộng thêm Thiên Mã Tọa Tinh Thỉ, chính là bốn vị tiểu cường chủ lực.

Tác phong ngầu nhất, nơi nào có nguy hiểm nơi đó có anh, Phượng Hoàng Tọa Nhất Huy còn chưa xuất hiện, hắn phải đợi sau khi Ngân Hà Chiến Tranh bắt đầu mới loạn nhập vào.

Trong truyền thuyết có 100 đứa con, Thành Hộ Quang Chính Mimasa Kido nhìn thế nào cũng không giống người thường, may là đã chết nhiều năm.

Nếu không Đỗ Lan gặp ông ta, cũng phải quỳ. 100 đứa con đấy, độ tuổi bình quân cũng chỉ mười mấy tuổi, nghĩa là Thành Hộ Quang Chính cái lão già này lúc hơn năm mươi tuổi mới trở thành máy gieo giống, quả thực là thần tượng cực phẩm của đàn ông.

Hơn nữa 100 đứa trẻ này còn đa số là con lai, nói cách khác hạt giống của Thành Hộ Quang Chính là gieo rắc khắp nơi trên toàn thế giới.

Cũng thật sự bội phục lão già này vì bảo vệ nữ thần Nhã Điển Na, cam nguyện đưa con mình tới nơi nguy hiểm tiến hành huấn luyện Thánh Đấu Sĩ cửu tử nhất sinh, phải biết rằng trong 100 đứa trẻ cuối cùng trở thành Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ cũng chỉ có mười người, những người khác trong nguyên tác cũng không có bao nhiêu đề cập, đa phần là lành ít dữ nhiều.

Hơn nữa còn có những bé gái như chị gái Tinh Hoa của Tinh Thỉ không được tính vào nhân viên dự bị Thánh Đấu Sĩ.

Có lẽ con của Thành Hộ Quang Chính vượt quá 100, còn có rất nhiều đứa con người ta không biết đang sinh sống ở nơi nào đó trên thế giới.

Nghĩ thôi cũng thấy đáng sợ, vì một cái gọi là nữ thần, thế mà lại đưa toàn bộ con mình lên con đường không lối về.

Đối với một người đàn ông như vậy, Đỗ Lan có chút hâm mộ, cũng có chút bội phục, đương nhiên còn có chút bỉ ổi.

Hâm mộ mị lực của ông ta, nhìn xem mẹ của Băng Hà là một đại mỹ nữ, mẹ của các con riêng khác cũng sẽ không kém đi đâu, rốt cuộc phải có mị lực bao nhiêu mới có thể làm cho nhiều cô gái rung động như vậy.

Bội phục là năng lực sinh dục của ông ta, ngắn ngủi vài năm đã có thể sinh hơn 100 đứa con trai, làm cho Đỗ Lan mấy trăm năm chỉ có một đứa con gái phải toát mồ hôi hột.

Bỉ ổi đương nhiên là vì ông ta chưa từng làm tròn trách nhiệm người cha, tình thương của ông ta toàn bộ dành cho nữ thần Nhã Điển Na, đối với con mình lại lạnh nhạt thậm chí là tàn khốc.

Có điều Thành Hộ Quang Chính đã chết, cho nên Đỗ Lan cũng không đi nghĩ nhiều.

Ta đã sắp xếp xong rồi, đến lúc đó các người đi xem thi đấu.

Sao, ông không đi cùng chúng tôi.

Địch Ny Toa nhướng mày nói.

Ta còn phải đi làm chuyện khác, yên tâm lúc thi đấu, nàng sẽ gặp ta.

Đỗ Lan nói xong liền chạy mất, hắn muốn đi ứng tuyển làm trọng tài cho trận đấu lần này.

Đỗ Lan đi thẳng tới dinh thự Thành Hộ Sa Chức, Thần Tị Đức Hoàn cái gã đầu trọc kia, trúc đao không rời tay đang đứng trong sân, cũng không biết đang làm gì.

Cửa sắt đóng chặt, ấn chuông cửa, lúc này đại quản gia nhà Thành Hộ mới phát hiện Đỗ Lan, Anh tìm ai.

Thành Hộ Sa Chức.

Cùng tên với con gái mình, đúng là đặc biệt không nói nên lời.

Tiểu thư đang nghỉ ngơi, không tiếp khách, mời về cho.

Hiện tại là 10 giờ sáng, có ngủ nướng nữa cũng phải dậy rồi chứ.

Còn nghỉ ngơi.

Phải không.

Vậy đến lúc đó Ngân Hà Chiến Tranh không thể bắt đầu đúng giờ, thì đừng trách tôi không nhắc nhở các người.

Đỗ Lan nói xong xoay người rời đi.

Ngân Hà Chiến Tranh là do tập đoàn Cổ Lạp Xã của gia tộc Thành Hộ bắt đầu chuẩn bị từ thời đại Thành Hộ Quang Chính, đã tốn một lượng lớn vốn liếng, thậm chí quy hoạch lại cả kiến thiết thành phố Tokyo, cho nên không được phép sai sót.

Này, anh nói cái gì.

Chương 350

Đứng lại cho tôi.

Thần Tị Đức Hoàn gọi Đỗ Lan lại.

Tôi nói Ngân Hà Chiến Tranh của các người có một lỗ hổng cực lớn, cho nên chắc chắn sẽ thất bại.

Tên khốn kiếp nhà ngươi rốt cuộc đang nói cái gì.

Ông không làm chủ được, vẫn là đưa tôi đi gặp chủ nhân của ông đi.

Dáng vẻ tự tin của Đỗ Lan làm cho đại quản gia cuối cùng cũng tin, có lẽ người này thật sự có việc quan trọng, thậm chí quan hệ đến thành bại của cả Ngân Hà Chiến Tranh, Được, tôi đi gọi tiểu thư nhà tôi.

Tình huống ở cửa cũng thu hút sự chú ý của các Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ đã tụ tập gần đủ, từng người một đều nhìn sang.

Thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, hiện tại lại mặc vào Thánh y bước lên con đường chiến đấu không ngừng, Đỗ Lan vẫn luôn có một nghi vấn, đám thiếu niên Thánh Đấu Sĩ này ngoại trừ đấm đá ra thì còn biết làm bài tập toán không nhỉ.

Được rồi, Đỗ Lan thừa nhận mình rất nhàm chán, nhưng dù sao chờ đợi Nhã Điển Na xuất hiện cũng phải tốn không ít thời gian.

Tuy rằng chỉ có 13 tuổi, nhưng nữ thần cũng là phụ nữ, rời giường trang điểm phải lãng phí rất nhiều thời gian.

Tôi nhớ ra rồi, anh là cái gã ở Thánh Vực kia.

Tinh Thỉ cuối cùng cũng nhớ ra mình đã gặp Đỗ Lan ở đâu.

Tinh Thỉ, sư phụ Ma Linh của cậu nhờ tôi gửi lời hỏi thăm cậu.

Đỗ Lan nói.

Sư phụ.

Nhắc tới Ma Linh, Tinh Thỉ vẫn rất hoài niệm, hiện tại cậu cũng đã biết ban đầu Ma Linh quan tâm mình biết bao nhiêu.

Nhã Điển Na cuối cùng cũng ra, mười ba tuổi đã trổ mã duyên dáng yêu kiều.

Tóc dài màu tím ngang lưng, một bộ váy dài màu trắng ưu nhã đi ra, quả thực là rất xinh đẹp, nhưng vẫn là Sa Chức nhà mình đáng yêu hơn.

Nhã Điển Na vừa ra liền thu hút ánh mắt của đại đa số Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ, Là anh muốn gặp tôi.

Không sai, tôi tới để nói cho cô biết, Ngân Hà Chiến Tranh của cô thiếu một thứ quan trọng, có thể sẽ làm cho cả giải đấu đều thất bại.

Đỗ Lan tiếp tục giật gân.

Thiếu cái gì.

Hiện tại Tiểu vũ trụ của Nhã Điển Na còn chưa thức tỉnh, cho nên với tư cách là Thành Hộ Sa Chức, cô vẫn là một đại tiểu thư mang theo ngạo khí và sự kiêu kỳ.

Điều không thích nhất chính là bị người khác phê bình.

Một thứ rất quan trọng, Ngân Hà Chiến Tranh thiếu linh hồn của trận đấu.

Thành Hộ Sa Chức căn bản không nghe hiểu, Đó là cái gì.

Đương nhiên là một trọng tài và bình luận viên hợp lệ.

Đỗ Lan nói thẳng vào vấn đề, Mà tôi lần này tới tự đề cử mình, tự nguyện đảm nhiệm trọng tài cho giải đấu của các cô, do tôi phán quyết thắng bại của trận đấu, đồng thời thông qua lời bình luận của tôi để người trên thế giới hiểu rõ tinh túy của cả giải đấu.

Hả.

Anh đang nói cái gì.

Anh là ai, dựa vào cái gì phán quyết thắng bại chiến đấu của Thánh Đấu Sĩ chúng tôi.

Nhã Điển Na còn chưa lên tiếng, Độc Giác Thú Tọa Tà Vũ đã nhìn không nổi nữa. 8.

Hiện tại đám Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ này có cảm giác khá là coi trời bằng vung, dường như đã lăng giá lên trên người phàm rồi.

Nhưng đối với Tà Vũ xen mồm, Đỗ Lan cũng không tức giận, Tà Vũ cũng chẳng qua là một đứa trẻ, cho nên hắn tiếp tục chào hàng bản thân với Nhã Điển Na, Tinh Thỉ cũng biết đấy, tôi từng đích thân đến Thánh Vực tìm hiểu truyền thống Thánh Đấu Sĩ, tôi dám nói tất cả Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ ngồi đây bao gồm cả các cô cậu đều không hiểu rõ lịch sử Thánh Đấu Sĩ bằng tôi, thậm chí hiểu rõ giá trị bản thân của Thánh Đấu Sĩ.

Hơn nữa tôi và Giáo hoàng Thánh Vực cũng là bạn tốt, tư cách cũng là đủ.

Đồng thời tôi có kinh nghiệm trọng tài và bình luận phong phú, là có thể đảm nhiệm được.

Cô phải biết rằng, một bình luận viên giỏi, có thể làm cho trận đấu tăng thêm gấp trăm lần sự đặc sắc.

Không biết ý cô thế nào.

Thành Hộ Sa Chức chỉ suy nghĩ một chút, tiến hành giao lưu ánh mắt đơn giản với Tinh Thỉ, xác nhận lời Đỗ Lan nói.

Sau đó lập tức đồng ý lời Đỗ Lan, đồng thời chấp nhận sự tự đề cử của Đỗ Lan, Được, tôi thuê anh làm trọng tài Ngân Hà Chiến Tranh.

Thế là Đỗ Lan lại có thể mặc âu phục màu đen, đeo kính râm, cầm microphone, chủ trì một trận thi đấu cấp bậc quốc tế.

Hội trường ồn ào yên tĩnh lại.

Một đạo đèn chiếu vào giữa, một người ngồi ở trung tâm võ đài, âu phục màu đen, đeo kính râm.

Sa Chức nhìn thấy cha mình lại công khai làm mấy trò xấu hổ trước mặt mọi người, mặt đỏ bừng lên, cô là đang đỏ mặt thay cho Đỗ Lan.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tụ tập trên người Đỗ Lan đang cúi đầu tựa hồ trầm tư.

Các vị.

Giọng nói của Đỗ Lan thông qua microphone truyền khắp cả hội trường, hắn không đứng dậy, Hoan nghênh đi tới Ngân Hà võ đài, nơi này sắp sửa triển hiện cho mọi người cuộc chiến đấu của Thánh Đấu Sĩ, màn trình diễn đặc sắc không dung bỏ lỡ.

Các vị chắc hẳn đã biết tất cả các tuyển thủ tham dự, nhưng trước khi trận đấu bắt đầu, vẫn xin dung thứ cho tôi giới thiệu lại một lần nữa.

Đỗ Lan không nề hà phiền toái giới thiệu mười Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ một lượt, mỗi lần giới thiệu một người, ảnh chụp của họ sẽ xuất hiện trên màn hình lớn.

Đợi đến khi ảnh chụp của Thuấn xuất hiện, một lượng lớn các cô gái hét lên chói tai.

Thuấn mỹ diễm động nhân, nhân khí của cậu ta cao đến mức không chịu nổi.

Vậy thì hiện tại mọi người chuẩn bị xong chưa.

Ngân Hà Chiến Tranh chính thức bắt đầu.

Đỗ Lan hô to một tiếng, ánh đèn mạnh mẽ sáng lên.

Toàn bộ diện mạo hội trường hiện ra trước mắt mọi người, trần nhà chính là tinh không, tất cả khán giả đều thỏa thích bơi lội giữa các vì sao.

Sa Chức ngồi trên khán đài giữa các vì sao, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy vị đại tiểu thư nhà Thành Hộ này.

Trận đầu tiên là Độc Giác Thú Tọa Tà Vũ đấu với Ấu Sư Tọa Tố Man Lionet Ban, Tà Vũ thắng.

Tiếp theo là Tinh Thỉ đấu với Đại Hùng Tọa Hịch Bear Geki.

Một người là Tiểu Cường, một người là cuồng ma giết gấu.

Mở đầu đương nhiên là Tinh Thỉ bị đập, sau đó lại nghịch tập.

Đỗ Lan xem hai trận chiến đấu, phát hiện đám Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ này chất lượng đáng lo ngại nha.

Tiểu vũ trụ đều chưa hoàn toàn nắm giữ cứ đánh tới đánh lui, quả thực là làm mất mặt Nhã Điển Na.

Cũng không biết sư phụ của bọn họ nghĩ thế nào, thế mà lại đồng ý giao Thánh y cho bọn họ.

Hoặc là nói bởi vì cuộc thánh chiến 243 năm trước đã bị lãng quên, cho nên Thánh Đấu Sĩ trưởng thành trong thời đại hòa bình hoàn toàn không khai quật được tiềm lực Tiểu vũ trụ của bọn họ.

Nghĩ lại cũng đúng, đợi đến khi Hades thức tỉnh, mười hai cung toàn diệt gần như chỉ là chuyện trong khoảnh khắc.

Mà năm Tiểu Cường nhờ vào những trận ác chiến liên tiếp mới nhanh chóng trưởng thành vượt qua Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ trở thành Thánh Đấu Sĩ có thể quyết một trận cao thấp với Minh Đấu Sĩ.

Chỉ có chiến đấu không ngừng mới là thủ đoạn tốt nhất để Tiểu vũ trụ bùng cháy đến cực hạn.

Nhóm Tinh Thỉ gần như từ sau khi lấy được Thánh y thì không ngừng nghỉ chút nào, Ngân Hà Chiến Tranh, Hắc Ám Thánh Đấu Sĩ, Bạch Ngân Thánh Đấu Sĩ, Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ, Áo Đinh Odin Thần Đấu Sĩ, Hải Đấu Sĩ, cuối cùng là Minh Đấu Sĩ.

Một đường đẩy mạnh, phát huy sức sống của loài gián đánh bại toàn bộ kẻ địch.

Đâu có giống lần thánh chiến trước, đùng một cái là Minh Đấu Sĩ, Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ đều bị ngược lên bờ xuống ruộng, Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ càng là dục tiên dục tử.

Cuối cùng Băng Hà trong nhóm Tiểu Cường lên sân khấu, đối chiến Thủy Xà Tọa Hi Lạp Hydra Ichi.

Cuối cùng cũng có một Thánh Đấu Sĩ ra hồn, Băng Hà ít nhất có thể tự chủ khống chế Tiểu vũ trụ.

Trận đấu này đặc sắc hơn hai trận trước nhiều, ít nhất có rất nhiều hiệu quả thị giác, ví dụ như Kim Cương Tinh Thần Quyền của Băng Hà tự mang theo hiệu ứng băng sương.

Các vị, đánh tới đánh lui cũng rất chán, hiện tại chúng ta hãy giới thiệu một chút về tuyển thủ Băng Hà này của chúng ta.

Thánh Đấu Sĩ của Bạch Điểu Tọa.

Đỗ Lan không hề có chút khẩu đức nào chuẩn bị kể ra câu chuyện bi thảm của Băng Hà, Băng Hà là một đứa trẻ đáng thương, cha là người Nhật Bản, mẹ là người Liên Xô cũ.

Nhưng từ nhỏ cha cậu ta đã rời bỏ hai mẹ con, cậu ta vẫn luôn sống cùng mẹ, vào lúc cậu ta khoảng mười tuổi, người cha của cậu ta khó khăn lắm mới lương tâm phát hiện muốn đón hai mẹ con tới Nhật Bản.

Nhưng trời có mưa gió thất thường, thuyền gặp phải tai nạn biển lớn, chìm nghỉm.

Mẹ của Băng Hà hiện tại cùng chiếc thuyền kia cùng chìm dưới tầng băng biển Đông Siberia.

Mà tuyển thủ Băng Hà của chúng ta, vì có thể phá vỡ tầng băng mặt biển, khắc khổ huấn luyện từ rất sớm đã trở thành Thánh Đấu Sĩ.

Có thể nói trong các Thánh Đấu Sĩ tại hiện trường, thực lực của Băng Hà mạnh mẽ ngang ngửa với Thiên Long Tọa Tử Long.

Đỗ Lan đánh giá cao nhất chính là hai người bọn họ, đương nhiên Hồ Nhất Huy, à không, là Nhất Phỉ, không, là Nhất Huy cũng rất lợi hại.

Nhưng thiên phú của hắn có hạn, giống hệt Vegeta trong thế giới Dragon Ball, tuy rằng mạnh mẽ, nhưng luôn bị nhân vật chính đầy ắp thiên phú vượt qua.

Đây chính là mệnh.

Chương 351

Băng Hà và Tử Long thiên phú đều không tồi, đặc biệt là thiên phú nổ giáp của Tử Long, đó quả thực là nghịch thiên a.

Đỗ Lan vẫn luôn cảm thấy nếu Tử Long vừa lên đã cởi Thánh y ra, đoán chừng Hades cũng không phải đối thủ của cậu ta.

Ta đã cởi áo, còn không mau lui tránh, là muốn để ta giết chết ngươi sao.

Ngầu biết bao.

Bất tử Tiểu Cường kỳ thực mỗi người đều có thiên phú đặc biệt của riêng mình, Tinh Thỉ là sau khi ăn đòn thì bùng nổ thuộc về chiến binh tanker, Tử Long là cởi quần áo thuộc về DPS sát thương chủ lực, Băng Hà là pháp sư tư niệm mẹ hiền, Nhất Thuấn là triệu hồi sư triệu hồi anh trai.

Nghe xong sự tích của Băng Hà, rất nhiều khán giả đều rơi xuống giọt nước mắt đồng cảm, đồng thời nhao nhao yêu cầu Đỗ Lan nói cho bọn họ biết tên của gã bạc tình kia, kẻ đó quả thực là làm mất mặt đàn ông Nhật Bản bọn họ.

Sắc mặt Băng Hà đen kịt, chuyện của cậu ta chưa từng nhớ là đã nói cho người khác biết, đặc biệt chuyện cậu ta phá vỡ tầng băng lặn xuống gặp mẹ mình.

Tên Đỗ Lan này rốt cuộc là ai.

Sắc mặt Băng Hà trầm xuống, nắm tay phát lực, Thủy Xà bị đánh bay ra ngoài, Ngươi rốt cuộc là ai.

Tuyển thủ Băng Hà thắng.

Đỗ Lan bỏ ống nói xuống, Chỉ cần trả cái giá xứng đáng là có thể thực hiện bất kỳ nguyện vọng nào của cậu, mẹ hay là nữ thần.

Sau khi sự việc kết thúc cậu có thể tới tìm ta, ta ở ngay tại Thánh Vực, hiện tại đừng hỏi cũng đừng nói.

Bởi vì ta sẽ không cho cậu bất cứ đáp án nào.

Cậu chỉ cần nhớ kỹ cái giá và nguyện vọng.

Đỗ Lan đã chuẩn bị làm kẻ địch của nữ thần, đương nhiên phải sắp xếp chút việc, ví dụ như cài cắm một nội gián gì đó.

Càng thần bí, độ tin cậy cũng càng cao.

Hạt giống đã được chôn xuống trong lòng Băng Hà.

Tiếp theo là Tử Long đấu với Tinh Thỉ, cũng là trận đấu đặc sắc nhất trong số ít ỏi mấy trận của Ngân Hà Chiến Tranh.

Tại Ngũ Lão Phong tu luyện tới trình độ có thể làm cho thác nước chảy ngược, thực lực của Tử Long không cần phải nói, ít nhất tại hiện tại có thể áp chế Tinh Thỉ.

Tử Long từ Âu Lạc Trung Quốc tu luyện trở về, đối chiến với Tinh Thỉ tu luyện tại Thánh Vực.

Thiên Mã Lưu Tinh Quyền của Tinh Thỉ toàn bộ bị tấm khiên Thiên Long của Tử Long đỡ được, mà nắm đấm trái của Tử Long càng là sắc bén vô cùng quả thực là đè Tinh Thỉ xuống mà đánh.

Nhưng Tinh Thỉ cũng không phải kẻ ngốc, cuối cùng nghĩ đến câu chuyện mâu thuẫn, dùng khuôn mặt đẹp trai của mình làm mồi nhử đâm vào khiên của Tử Long, khiến cho nắm đấm trái của Tử Long đánh vào khiên của chính mình.

Lưỡng bại câu thương, nhưng lại hủy đi hai món vũ khí lợi hại nhất của Tử Long.

Nhưng Tử Long còn có thứ lợi hại hơn, cuối cùng cậu ta lấy ra bản lĩnh giữ nhà Lư Sơn Thăng Long Bá, đánh bay Tinh Thỉ ra ngoài.

Mọi người đều thấy rồi đấy, đây chính là Lư Sơn Thăng Long Bá, đòn tấn công vô cùng lợi hại, nhưng lại có một sơ hở trí mạng, chỉ cần tuyển thủ Tinh Thỉ có thể phát hiện, là có thể đánh bại Tử Long, thậm chí giết chết cậu ta.

Vậy thì mọi người hãy xem Tinh Thỉ rốt cuộc có thể phát hiện ra sơ hở trí mạng này hay không.

Phải biết rằng Thánh Đấu Sĩ có một câu cửa miệng chính là chiêu thức đã gặp thì không có tác dụng với Thánh Đấu Sĩ.

Cho nên nếu tôi là Tử Long thì tuyệt đối sẽ không sử dụng lại Lư Sơn Thăng Long Bá một lần nữa, bởi vì đối thủ của cậu ta cũng là Thánh Đấu Sĩ.

Không thể không nói có Đỗ Lan giới thiệu, rất nhiều khán giả cũng xem say sưa ngon lành, bởi vì chuyện vốn dĩ mơ hồ Đỗ Lan đều sẽ nói ra rất rõ ràng, bọn họ cũng liền hiểu.

Sắc mặt Tử Long cũng biến đổi, sơ hở trí mạng.

Bản thân cậu ta đương nhiên cũng biết, nhưng cậu ta không tin Tinh Thỉ có thể nhìn ra được, cơ hội một phần ngàn giây đó.

Người yêu Xuân Lệ của cậu ta đang ở bên cạnh võ đài nhìn cậu ta, cậu ta không thể thua.

Tử Long mới 14 tuổi thôi, thế mà đã có một em gái thề non hẹn biển rồi, ai nói yêu sớm không có tiền đồ.

Lư Sơn Thăng Long Bá.

Tử Long lại một lần nữa sử dụng tuyệt chiêu của mình.

Tinh Thỉ lại một lần nữa bị đánh bay ra ngoài, nhưng lần này cậu ta cũng phát hiện ra lúc Tử Long ra quyền, tay bảo vệ ngực sẽ hạ xuống trong thời gian một phần ngàn giây.

Mình nếu đủ nhanh là có thể đánh bại cậu ta.

Hiện tại nắm đấm của Tinh Thỉ là một phần trăm giây, muốn đạt tới một phần ngàn, còn cần nâng cao Tiểu vũ trụ của mình mới được.

Nhưng Tinh Thỉ sẽ không nhận thua, cậu ta nhất định sẽ thành công, cho dù tan xương nát thịt, bởi vì cậu ta muốn Thành Hộ Sa Chức chính miệng nói cho cậu ta biết tung tích của chị gái, cậu ta bắt buộc phải thắng.

Hai chàng trai trên võ đài kẻ đến người đi, nắm đấm của Tinh Thỉ càng ngày càng nhanh, cho dù cậu ta đã bị Lư Sơn Thăng Long Bá đánh trúng mấy lần rồi.

Chiêu thức giống nhau lại vô dụng với Thánh Đấu Sĩ, mấy lần Lư Sơn Thăng Long Bá sát thương lần sau không bằng lần trước, cơ thể Tinh Thỉ đã bắt đầu thích ứng với đả kích như vậy.

Thiên Mã Lưu Tinh Quyền.

Tinh Thỉ bắt đầu phản kích.

Tinh Thỉ thắng lợi, cơ hội một phần ngàn giây, cậu ta đã nắm được.

Trái tim của Tử Long bị đánh trúng thật mạnh, đập càng ngày càng chậm, sau đó ngã xuống đất không dậy nổi.

Tử Long.

Xuân Lệ cuống cuồng lao tới.

Nhân viên y tế cũng tới, nhưng Tử Long đã sắp không xong rồi, Mau đưa bệnh viện, nếu không không kịp nữa.

Tử Long tim không đập.

Tử Long.

Xuân Lệ thương tâm nhào lên thi thể Tử Long.

Đúng là một cô gái tốt, Đỗ Lan nhìn không nổi nữa, lấy ra Tiên Đậu.

Này, anh làm gì đấy, đừng cho bệnh nhân ăn linh tinh.

Nhân viên y tế ngây người, bởi vì hắn nhìn thấy Tử Long không có nhịp tim đã đứng lên, Sao có thể.

Vạn sự đều có thể.

Được rồi, trận đấu của chúng ta tiếp tục.

Nhưng trận đấu này là trận của Tiên Nữ Tọa Thuấn, có Thuấn thì có Nhất Huy.

Cho nên Nhất Huy loạn nhập.

Mang theo vô số oán niệm trở lại cái nước Nhật Bản khiến hắn căm hận này, hắn muốn báo thù gia tộc Thành Hộ.

Anh hai.

Thuấn lê hoa đái vũ gọi, nhưng Nhất Huy tuyệt tình ra tay với em trai mình.

Hỏi đáp vô dụng, trận đấu này do ta làm trọng tài, người dưới võ đài không có quyền lợi tấn công người trên võ đài.

Đỗ Lan đỡ đòn tấn công của Nhất Huy.

Ngươi là ai.

Nhất Huy không ngờ một người không mặc Thánh y đều có thể đỡ được đòn tấn công của mình.

Ta.

Đã ngươi thành tâm muốn biết, ta liền đại phát từ bi nói cho

ngươi.

Khi thì là anh hùng cứu vớt thế giới, khi thì là chiến binh theo đuổi cực hạn, khi thì lại là lữ khách du sơn ngoạn thủy, khi thì là người chủ trì võ đài, khi thì lại là đạo sư nhân sinh cho cừu non lạc lối, ta chính là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, Xử Nữ Tọa nhân sĩ.

Lạnh trường rồi.

Sa Chức hận không thể đào cái lỗ chui xuống, Toa Nhĩ Na và Ma Linh đang ở ngay bên cạnh cô.

Đã hoàn toàn hóa đá rồi.

Quá mất mặt.

Nhưng Đỗ Lan hoàn toàn không có cảm giác, bởi vì hắn còn chưa nói xong, Hiện tại nhìn cho kỹ, ta sẽ hảo tâm cho ngươi xem trạng thái chân thực của ta.

Vũ trang lên.

Đột nhiên cả võ đài vang lên tiếng trống dồn dập, thùng.

Sau đó trên bầu trời dường như có cánh hoa rơi xuống, mấy đoạn tơ lụa tươi đẹp hoa lệ đột nhiên từ dưới chân Đỗ Lan bay ra bao bọc lấy hắn.

Một cái chân, rồi chân kia.

Khôi giáp hoàng kim trong liệt hỏa mặc lên người Đỗ Lan, hắn cải trang Thánh y xuất hiện, hơn nữa còn dùng ảo thuật diện rộng cho mọi người nhìn thấy hiệu quả thay đồ hoa lệ, Thụy Văn Đái Nhĩ Trù Sư Trưởng Đỗ Lan tham thượng.

Trên đây là Đỗ Lan sao chép Khải Truyện trên Yoroiden Samurai Troopers.

Đỗ Lan đích thân ra tay, tên Ám Hắc Thánh Đấu Sĩ đáng thương kia ngay cả một sợi lông của Thánh y Nhân Mã cũng không lấy đi được.

Muốn có Thánh y thì phải tham gia thi đấu, bằng không thì từ đâu đến hãy cút về đó.

Nhất Huy nhìn Đỗ Lan trong bộ Thánh y hoa mỹ, ký ức bị Xử Nữ Tọa phong ấn trong hồi ức bỗng chốc ùa về.

Chương 352

Không sai, hắn từng gặp một Thánh Đấu Sĩ mặc Thánh y vàng kim vô cùng mạnh mẽ.

Tiểu vũ trụ của Thánh Đấu Sĩ Vàng khiến hắn cảm thấy kinh hồn bạt vía, dù hắn có đốt cháy tiểu vũ trụ cũng chẳng thể nào là đối thủ của người đó.

Đây mới là Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ chân chính, chủ nhân của Hoàng Kim Thánh y.

Sao hả, Phượng Hoàng Tọa Nhất Huy, hoặc là ngươi có thể thử đánh bại ta.

Đỗ Lan cười nói, hắn ngược lại rất mong chờ Nhất Huy vung quyền về phía mình, như vậy hắn có thể đánh trả.

Nhưng Nhất Huy không hề mạo nhiên ra tay.

Tuy hắn muốn báo thù, nhưng hắn biết mình không phải đối thủ của Đỗ Lan.

Nếu không dám động thủ, thì xuống đây cho ta, đứng cao như thế, hại ta mỏi cả cổ.

Đỗ Lan đưa tay phải thành trảo, loáng cái đã kéo Nhất Huy xuống.

Nhất Huy đứng trên lôi đài.

Hiện tại hai huynh đệ các ngươi có thể làm một trận đấu, ta nghĩ các bạn khán giả đã chờ đến mất kiên nhẫn rồi.

Đỗ Lan nói, Khán giả chính là thượng đế, huynh đệ các ngươi phải dâng lên một trận đấu đặc sắc đấy.

Nhất Huy nhìn Đỗ Lan, đang cân nhắc xem có nên ra tay hay

không.

Tuy không có bao nhiêu phần thắng, nhưng hắn vẫn ôm một tia tự tin vào nắm đấm của chính mình.

Phượng Hoàng Huyễn Ma Quyền.

Ca ca.

Thấy Nhất Huy ra tay, Thuấn vì không muốn thương cập vô tội, cũng ra tay theo, cậu muốn ngăn cản anh trai mình.

Tinh Vân Tỏa Liên.

Một sợi tấn công, một sợi phòng ngự, hai sợi xích có khả năng tự chủ cảm ứng đồng thời bắn ra.

Đứa em trai ngu xuẩn.

Hai tay biến thành đôi cánh, vỗ mạnh hai cái, hình thành áp lực gió khổng lồ, Phượng Dực Thiên Tường.

A.

Thuấn bay ra ngoài, đầu đập mạnh vào tường, vậy mà lại tắt thở.

Bản thân Nhất Huy cũng giật nảy mình, hắn vậy mà lại giết chết em trai mình, người thân thiết nhất của hắn.

A.

Tiểu vũ trụ trong cơ thể như lửa đốt, sau đó Phượng Hoàng Tọa bị liệt diễm của tiểu vũ trụ cắn nuốt.

Được rồi, ngươi có thể tỉnh lại rồi đấy.

Đỗ Lan vẫn mỉm cười, em trai Thuấn của hắn vẫn đứng trên lôi đài, Nhất Huy cũng vẫn giữ nguyên tư thế xuất quyền.

Chỉ là Nhất Huy hiện tại toàn thân đẫm mồ hôi, mồ hôi trên mặt như mưa rơi tí tách xuống sàn đấu, hắn vậy mà lại trúng huyễn thuật.

Đối phương thậm chí còn chưa ra tay, đây chính là thực lực của Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ sao.

Bịch, tuy chỉ là ảo giác, nhưng Nhất Huy vẫn đã tiêu hao hết thể lực và tiểu vũ trụ của mình, hai chân mềm nhũn, quỳ một gối xuống lôi đài.

Ca ca.

Thuấn vô cùng kỳ lạ, tại sao anh trai mình lại đột nhiên ngã xuống, bởi vì cậu chỉ thấy Nhất Huy xuất quyền, chứ không hề thấy Đỗ Lan ra tay.

Nhất Huy một lần nữa cảm nhận được sự vô lực của bản thân, trước tiên là bị tên Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ không rõ danh tính kia phong ấn ký ức, lần này lại bị Đỗ Lan dễ dàng đánh trúng.

Hắn rõ ràng là Thánh Đấu Sĩ mạnh nhất, nhưng tại sao lại yếu ớt như vậy, mối thù hận của hắn chẳng lẽ chỉ có trình độ này thôi sao.

A.

Tiểu vũ trụ của Nhất Huy bùng cháy dữ dội, lửa nghiệp Phượng Hoàng cũng đồng thời bốc lên.

Ngọn lửa vốn dĩ dùng để tịnh hóa bản thân, hiện tại lại dùng hận thù để thắp lên.

Nhất Huy, xem ra ngươi vẫn chưa hiểu, chiến đấu vì phục thù sẽ không thể mạnh mẽ được.

Đỗ Lan vươn một bàn tay ra, Hiện tại ngươi vẫn chưa được tính là Thánh Đấu Sĩ.

Thánh y Phượng Hoàng Tọa trong nháy mắt bị Đỗ Lan lột xuống, tự động khôi phục thành hình dạng chim phượng hoàng.

Thánh y ta giúp ngươi bảo quản, đợi khi nào ngươi thực sự có giác ngộ trở thành Thánh Đấu Sĩ, hãy đến tìm ta, ta ở ngay Thánh Vực.

Sau đó Nhất Huy biến mất, bị Đỗ Lan tống đến một góc nào đó trên thế giới.

Lột bộ Thánh y dùng để làm màu xuống, Đỗ Lan một lần nữa biến thân thành bình luận viên: Vô cùng xin lỗi, vì một số nguyên nhân nội bộ của Thánh Đấu Sĩ nên trận đấu bất đắc dĩ bị gián đoạn, hiện tại trận đấu tiếp tục.

Nhất Huy xuất hiện trong một căn bếp, nơi này khí thế ngất trời đang nấu nướng các loại món ăn, khói bốc nghi ngút, hương thơm ngào ngạt.

Tại nơi này đột nhiên xuất hiện một người, nhưng những đầu bếp đang chuyên tâm kia lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Nhất Huy hoàn toàn không biết đây là đâu.

Mê mê hồ hồ muốn tìm lối ra rời khỏi, nhưng lại bị hai ông chú to con ở cửa chặn lại: Trọng địa nhà bếp chỉ có thể vào không thể ra.

Đây là cái nhà bếp quái quỷ gì vậy.

Nhất Huy còn chưa nói gì, một ông chú khác lại nói: Muốn ra ngoài thì chỉ có một con đường, đó là thông qua Thập Bát Đồng Nhân Trận.

Nơi này là trại huấn luyện đầu bếp Thụy Văn Đái Nhĩ, Đỗ Lan đưa Nhất Huy đến đây chính là muốn để hắn tiếp nhận sự huấn luyện nghiêm khắc nhất.

Có điều Thập Bát Đồng Nhân gì đó, nơi này cũng đâu phải nhà bếp Thiếu Lâm Tự.

Để ta rời khỏi đây.

Nhất Huy cũng không phải người có tính khí tốt, đặc biệt là hiện

tại.

Hai ông chú gác cửa trừng mắt, sau đó Nhất Huy cảm giác được hai luồng tiểu vũ trụ cường đại đẩy mình ngược trở lại vào trong bếp.

Nơi này rốt cuộc là đâu a.

Tiểu tử, đừng có lười biếng, người mới đến đều rửa rau ở đằng kia, cậu cũng mau qua đó đi, đừng để tôi nhắc nhở lần thứ hai.

Một người xách cổ Nhất Huy ném đến bên bồn nước.

Ở đó đã có không ít người đang rửa rau, tuổi tác có lớn có nhỏ, màu da cũng khác nhau, nhưng trên mặt đều vô cùng nghiêm túc.

Họ đều vì trở thành Trù Đấu Sĩ mà nỗ lực tu luyện.

Dùng tiểu vũ trụ rửa rau, chuyện này không hề dễ dàng, bởi vì họ phải rửa rau sạch sẽ mà không được làm hỏng phẩm chất của rau.

Nhất Huy hiện tại cũng phát hiện ra, hóa ra mỗi người ở đây đều đang sử dụng tiểu vũ trụ, quả thực đáng sợ.

Còn đang nghĩ gì thế, còn không mau động thủ, nếu không tối nay đừng hòng nghỉ ngơi, nhanh lên.

Nhất Huy cũng học theo cầm lấy cây rau rửa, nhưng lập tức bị người ta giáo huấn: Dùng tiểu vũ trụ của cậu ấy, đồ ngốc.

Không còn cách nào khác, Nhất Huy chỉ đành từ từ làm quen.

Nhưng không bao lâu sau, tất cả mọi người đều xôn xao hẳn lên: Nhìn kìa, Tạp Tây Âu Sĩ Cassios sắp đi sấm Thập Bát Đồng Nhân Trận rồi.

Thật sao, nếu thành công thì bộ Mỹ Thực Thánh y thứ hai cũng có chủ nhân rồi.

Đâu có dễ dàng như vậy, thông qua Thập Bát Đồng Nhân Trận xong, còn phải làm một món ngon có thể khiến mọi người hạnh phúc mới được.

Nghe nói Khải Kỳ của Vĩnh Linh Đao đã phải mất một tháng suy nghĩ mới làm ra được món bánh kem anh đào khiến mọi người hạnh phúc đến rơi lệ.

Ta thấy thực lực của Tạp Tây Âu Sĩ thì đủ đấy, nhưng trình độ nấu ăn còn chưa cao bằng ta đâu.

Chưa thấy ai tự luyến như ngươi, món ngươi nấu cũng chỉ có thể nuốt trôi thôi, ngay cả mỹ vị cũng không tính là được, hoàn toàn không thể khiến người ta cảm giác hạnh phúc.

Tốt hơn ngươi là được rồi, món của ngươi đã làm chết mấy con chuột rồi đấy.

Ngươi.

Hai người cãi nhau ỏm tỏi.

Tất cả mọi người đều chạy đi xem Thập Bát Đồng Nhân Trận.

Nhất Huy lúc này mới phát hiện ra nhà bếp còn có mấy tầng nữa, hắn đi theo đám đông lên tầng hai.

Mười tám con rối xếp thành ba hàng đứng ở đó, Tạp Tây Âu Sĩ đứng trước mặt chúng, sau đó cúi chào một cái.

Nhất Huy kinh ngạc nhìn thấy những con rối bằng đồng đối diện cũng cúi chào với động tác đồng đều như một.

Bắt đầu rồi, bắt đầu rồi.

Nín thở tập trung, không khí căng như dây đàn.

Bài thi thứ nhất bắt đầu, báo tên món ăn.

Nhất Huy té ngửa, cái trò gì vậy, không phải là muốn động thủ

sao.

Nhưng nơi này là căn cứ huấn luyện Trù Đấu Sĩ, trù nghệ đương nhiên quan trọng hơn.

Ngoại trừ báo tên món ăn, còn có thuyết trình về món ăn, tức là nói ra dùng bao nhiêu nguyên liệu, các bước như thế nào, còn có kiểm tra kiến thức dinh dưỡng.

Những việc khảo sát trù nghệ này xong xuôi, cuối cùng mới là phần động thủ.

Có điều động thủ cũng là chiến đấu trong quá trình nấu ăn, vừa nấu ăn vừa chiến đấu.

Tiểu vũ trụ và đại não đều phải nhất tâm nhị dụng.

Chiến đấu vượt ra khỏi phạm vi Thánh Đấu Sĩ thông thường, Nhất Huy được mở rộng tầm mắt.

Nhưng điều khiến hắn kinh ngạc hơn là ở giữa trận đấu, thỉnh thoảng có Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ đứng ở góc xem náo nhiệt.

Hắn tưởng rằng Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ có một hai người đã là không tệ rồi, nhưng bây giờ hắn mới biết hóa ra Hoàng Đạo Mười Hai Cung chính là mười hai vị Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ.

Hắn một Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ chẳng qua chỉ là tên nhóc miệng còn hôi sữa, vẫn chưa đủ trình.

Chiến tranh Ngân Hà viên mãn kết thúc, liên tiếp ba ngày ác đấu không ngừng, Tinh Thỉ cuối cùng đã thắng lợi, trở thành quán quân cuối cùng.

Tuy nhiên cậu ta lấy được Thánh y Nhân Mã cũng không có tác dụng gì, bởi vì tiểu vũ trụ tàn dư của Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ đời trước căn bản sẽ không thừa nhận cậu.

Chương 353

Nhưng so với Thánh y, Tinh Thỉ còn có thứ muốn đạt được hơn, đó chính là tin tức về chị gái mình.

Cậu đi hỏi Thành Hộ Sa Chức, đáng tiếc Sa Chức chỉ có thể nói cho cậu biết Tinh Hoa Seika đã theo Tinh Thỉ sang Hy Lạp, sau đó bặt vô âm tín.

Thế này chẳng phải bằng không nói sao.

Hy Lạp rộng lớn như vậy, biết tìm chị ở đâu.

Tinh Thỉ rất muốn đấm cho một quyền, nhưng đánh phụ nữ không phải là tính cách của cậu.

Tiếp theo cơn sốt Thánh Đấu Sĩ sẽ được thổi bùng lên, sau đó mấy Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ này sẽ được lăng xê thành thần tượng đại chúng, ngôi sao toàn thế giới.

Từng xấp từng xấp tiền sẽ bay vào túi nhà Thành Hộ.

Nhưng sự đời không như ý, bởi vì vận mệnh của Thánh Đấu Sĩ là chiến đấu không ngừng.

Tuy Nhất Huy mất tích, nhưng đám Ám Hắc Thánh Đấu Sĩ bị nữ thần vứt bỏ vẫn còn đó, bọn chúng vẫn thèm nhỏ dãi bộ Hoàng Kim Thánh y.

Dường như cứ mặc Hoàng Kim Thánh y vào là có thể trở thành Thánh Đấu Sĩ chân chính vậy.

Ám Hắc Tứ Thiên Vương mang theo đám lính lác xuất động.

Hắc Thiên Mã, Hắc Thiên Nga, Hắc Tiên Nữ, Hắc Thiên Long, còn có một đám Thánh Đấu Sĩ hàng nhái khác xuất hiện.

Cũng không biết bọn chúng tìm đâu ra sự tự tin mà lại trực tiếp xông vào biệt thự nhà Thành Hộ.

Đương nhiên rồi, Ám Hắc Thánh y tuy không nhận được lời chúc phúc của nữ thần, nhưng sức mạnh lại không thua kém Thanh Đồng Thánh y.

Chiến một trận toàn lực, cũng chưa chắc đã thua Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ.

Giao Hoàng Kim Thánh y ra đây.

Người sợ nổi danh heo sợ mập, thông qua truyền hình trực tiếp, chuyện này ầm ĩ đến mức toàn cầu đều biết.

Phiền phức của Thành Hộ Sa Chức bây giờ mới bắt đầu.

Trên đảo Tử Vong Hoàng Hậu phát hiện ra Ám Hắc Thánh y, những kẻ không cam lòng vì không trở thành Thánh Đấu Sĩ sẽ đến đó mặc Ám Hắc Thánh y vào, cho đỡ ghiền.

Ám Hắc Thánh y dường như chỉ là một loại sắt nào đó, không phải đồng, không phải vàng, đương nhiên cũng không phải bạc, chỉ là hắc thiết.

Là đẳng cấp sơ cấp nhất trong thế giới Thánh Đấu Sĩ, độ kiên cố của Ám Hắc Thánh y nhỏ đến đáng thương.

Có người đến cướp Thánh y, Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ đương nhiên cũng sẽ không nguyện ý chắp tay dâng tặng, thế là một trận ác chiến lại nổ ra.

Nhưng rất đáng tiếc, Thánh y của Tinh Thỉ và Tử Long vì màn đánh đấm trên lôi đài trước đó nên đã rách nát không chịu nổi.

Dưới sự tấn công của Ám Hắc Thánh Đấu Sĩ, chúng vậy mà chủ động thoát khỏi thân thể họ, biến thành một đống sắt vụn.

Không có Thánh y, Tinh Thỉ và Tử Long bị đối thủ của mình đánh bay ra ngoài.

Mà mất đi hai Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ chủ lực, trận tuyến toàn diện sụp đổ, toàn bộ bị đánh bại.

Thánh y Nhân Mã bị chia thành mấy phần, nằm trong tay mấy tên Ám Hắc Thánh Đấu Sĩ, sau đó bọn chúng quay về đảo Tử Vong Hoàng Hậu.

Tinh Thỉ.

Tử Long.

Hai người hoàn toàn mất đi ý thức, trọng thương không dậy nổi.

Sĩ khí của các Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ đều đã mất hết.

Có lẽ chúng ta có thể đi tìm Đỗ Lan tiên sinh giúp đỡ.

Thuấn đề nghị, Các cậu xem, anh ta có loại đậu thần kỳ kia, Tinh Thỉ và Tử Long sẽ rất nhanh bình phục thôi.

Hơn nữa anh ta có khả năng biết cách sửa chữa Thánh y.

Đỗ Lan chính là đang đợi bọn họ đến đây, có điều đám Ám Hắc Thánh Đấu Sĩ đi rồi quay lại cũng thật to gan.

Để Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ chịu chút khổ sở cũng không tệ, nếu không bọn họ còn chưa biết thế giới rộng lớn thế nào đâu.

Cuối cùng vẫn là Nhã Điển Na Athena chuyển thế đích thân tìm đến Đỗ Lan, dù sao cũng là thỉnh cầu giúp đỡ, đương nhiên phải biểu thị một chút thành ý.

Đỗ Lan đến bệnh viện, Tinh Thỉ và Tử Long đều đang ở khu chăm sóc đặc biệt.

Hai hạt Tiên Đậu liền khiến bọn họ một lần nữa nhảy nhót tưng bừng, nhưng chuyện tu bổ Thánh y thì hắn không chuẩn bị quản: Tử Long, cậu có thể về Trung Quốc, tìm thầy của cậu là Đồng Hổ, ông ấy có thể dạy cậu cách làm, chỉ cần cậu có thể thành công, Thánh y sẽ được sửa chữa.

Sau đó lại đưa cho Tử Long thêm một hạt Tiên Đậu, Đến lúc đó cậu sẽ dùng tới.

Đỗ Lan dường như đã nhìn thấy dáng vẻ mất máu quá nhiều của Tử Long rồi.

Các Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ vì cướp lại Thánh y Nhân Mã, quyết định đi đến đảo Tử Vong Hoàng Hậu.

Những chuyện này Đỗ Lan không quản, hắn chỉ việc đợi đến khi thời cơ chín muồi, đưa Nhã Điển Na về Thánh Vực.

Đến lúc đó hắn phải chuẩn bị bữa tiệc lớn chiêu đãi Nhã Điển Na.

Trước đây đám phản diện không bắt Nhã Điển Na thiêu đốt tiểu vũ trụ thì cũng là rút sinh mệnh lực của cô, hoặc trực tiếp là lấy máu.

Đỗ Lan đâu có sở thích ngược đãi bé gái, hắn không những không lấy đi cái gì từ Nhã Điển Na, ngược lại còn sẽ cho cô ăn không ngừng.

Tốt nhất là nuôi Nhã Điển Na thành một cô nàng béo ú, nghĩ đến đây Đỗ Lan cười tà ác.

Nhưng có lẽ nữ thần chính là trời sinh cơ thể ăn mãi không béo, ăn thế nào hưởng thụ thế nào cũng không phát phì được.

Tử Long từ miệng sư phụ mình biết được tại cao nguyên Mạt Mễ Á Jamir có người có thể sửa chữa Thánh y, cho nên lập tức khởi hành bay đi.

Còn Đỗ Lan thì đi tham quan phòng thí nghiệm phát triển Hắc khoa kỹ, Cương Thiết Thánh Đấu Sĩ Steel Saints của thế giới này.

So với bộ đồ sắt của Iron Man thì cũng gần như kẻ tám lạng người nửa cân, nhưng năng lượng chủ yếu của Cương Thiết Thánh y lại không phải năng lượng hạt nhân mà là người sử dụng.

Sử dụng Cương Thiết Thánh y cần có thể phách siêu nhân mới có thể vận hành và chiến đấu với Thánh Đấu Sĩ.

Tuy Cương Thiết Thánh Đấu Sĩ không có tiểu vũ trụ, nhưng lại dùng máy móc chế tạo ra các loại hiệu quả, có thực lực không kém gì Bạch Ngân Thánh Đấu Sĩ.

Thực ra trước khi lĩnh ngộ giác quan thứ bảy, các Thánh Đấu Sĩ tuy mạnh nhưng cũng không quá khoa trương.

Đợi sau khi đốn ngộ giác quan thứ bảy, cấp bậc của Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ là thứ mà các Thánh Đấu Sĩ trước đó hoàn toàn không thể so sánh được, một bên là mặt trời, một bên chẳng qua chỉ là ánh sáng đom đóm.

Cho nên về sau Cương Thiết Thánh Đấu Sĩ cơ bản sẽ không xuất hiện, bởi vì có ra cũng chỉ để bị ăn hành.

Đỗ Lan rất dễ dàng tìm được nơi này, nhìn thấy ba bộ Cương Thiết Thánh y hải lục không đang được phát triển.

Cũng nhìn thấy quá trình huấn luyện gian khổ của ba thiếu niên kia.

Giống như tất cả các tác phẩm nhiệt huyết, muốn mạnh mẽ thì phải bỏ ra nỗ lực gấp trăm gấp ngàn lần.

Bất kể là Dragon Ball, Naruto, One Piece hay Saint Seiya, tất cả mọi người đều trải qua như vậy, không ngừng huấn luyện và huấn luyện.

Điều này khiến Đỗ Lan nhớ lại thời gian trước kia, hắn cũng từng đeo tạ mỗi ngày không gián đoạn như vậy.

Tuổi trẻ thật tốt, Đỗ Lan bùi ngùi cảm thán, cứ như thể bản thân đã già lắm rồi vậy.

Đi dạo tứ tung phát hiện thời gian trôi qua cũng khá nhanh.

Thánh y Nhân Mã biến thành một luồng sáng tự bay về trong Mười Hai Cung.

Đỗ Lan nhìn thời gian thấy cũng gần đến lúc rồi: Đi hành hạ bọn Tiểu Cường, à nhầm, đi tìm Nhã Điển Na thôi.

Lũ Tiểu Cường từ đảo Hoàng Hậu trở về, lại đụng độ Bạch Ngân Thánh Đấu Sĩ.

Phải nói rằng mặt ám hắc của Song Tử Tọa Tát Gia Saga sau khi mất đi sự áp chế của mặt lương thiện quả thực rất bệnh hoạn, thời khắc mấu chốt này lại trực tiếp hạ lệnh ra tay tàn độc với các Thánh Đấu Sĩ trung thành với nữ thần.

Những cuộc ám sát liên tiếp khiến Đồng Hổ ở tận Ngũ Lão Phong cũng cảm thấy phẫn nộ.

Nhưng khoa trương hơn là Tát Gia lại còn phái cả Cự Giải Tọa đến ám sát Đồng Hổ.

Đúng là ông thọ thắt cổ chán sống.

Chương 354

Ngay lúc này, Đỗ Lan ra tay, khiến tất cả những Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ tưởng Đỗ Lan là đồng bạn đều kinh hãi.

Đỗ Lan rõ ràng đã năm lần bảy lượt giúp đỡ bọn họ, không ngờ mục tiêu của hắn lại cũng là thượng Nhã Điển Na.

Không muốn Nhã Điển Na biến thành bà béo thì hãy đến Thánh Vực tìm ta đi, a ha.

Đỗ Lan để lại một tràng cười gian rồi biến mất.

Thức ăn mang lại hạnh phúc cho con người, đó mới là mỹ vị tối thượng mà đầu bếp theo đuổi.

Có lẽ không phải là thứ hoa lệ nhất, chỉ là những nguyên liệu đơn giản, thông qua sự nấu nướng tỉ mỉ cũng có thể phối hợp ra món ăn hương vị vẹn toàn.

So với những nguyên liệu đắt đỏ khó tìm, những thứ đại chúng có thể tùy ý có được lại càng thích hợp làm ra món ăn khiến người ta hạnh phúc hơn.

Đây là lời dạy của các chương trình ẩm thực, nấu ăn tuy rất coi trọng nguyên liệu, nhưng càng coi trọng cái tâm.

Khải Kỳ dâng lên cho nữ thần Nhã Điển Na món đầu tiên, là một món Ý kinh điển: nui xào giăm bông cà chua, phối hợp với món rau trộn thanh mát.

Ngon tuyệt, Thành Hộ Sa Chức cũng là tiểu thư nhà đại gia, cũng từng nếm qua mỹ thực các nước trên thế giới, nhưng cô không thể không nói thức ăn ở nơi này đặc biệt ngon, ngon đến mức miệng cô hoàn toàn không dừng lại được.

Nơi này là Thụy Văn Đái Nhĩ Rivendell, là cái nôi của Trù Đấu Sĩ, cũng là thắng địa mỹ thực được cư dân Thánh Vực yêu thích nhất.

Mỗi một vị đầu bếp ở đây đều có tuyệt kỹ riêng, bất kể mỹ thực của quốc gia nào cũng có thể nếm được tại đây.

Sa Chức ngồi bên cạnh Nhã Điển Na Địch Ny Toa, cô ngược lại rất tò mò vị nữ thần cùng tên với mình này khẩu vị cũng lớn thật kỳ lạ.

Gia đình Đỗ Lan vốn dĩ ba người đều có khẩu vị cực lớn, về sau thêm hai chị em Tam Lạp và La Tân khẩu vị cũng ngày càng lớn.

Vị Nhã Điển Na này cũng không chịu kém cạnh, không hổ là nữ thần, chính là có lồng ngực siêu nhân, còn có cái bụng dung nạp cả đại địa.

Ăn xong, Thành Hộ Sa Chức ưu nhã lau khóe miệng: Không biết Đỗ Lan tiên sinh đưa tôi đến đây là vì chuyện gì.

Mục tiêu của ta không phải là cô, mà là các Thánh Đấu Sĩ của cô.

Đỗ Lan nói, Ta muốn xem bọn họ rốt cuộc có thể trưởng thành đến mức nào.

Thánh Đấu Sĩ của cô, và Trù Đấu Sĩ của ta, rốt cuộc bên nào lợi hại hơn.

Anh không phải cùng một giuộc với Giáo Hoàng sao.

Thành Hộ Sa Chức kỳ quái hỏi, cô cho rằng bắt cóc cô đến Thánh Vực thì Đỗ Lan chính là cùng phe với Giáo Hoàng.

Tuy nhiên cũng không thể phủ nhận, bởi vì Đỗ Lan và Tát Gia là đồng minh.

Máy bay rơi, đại chiến sắp nổ ra.

Giáo Hoàng biết Đỗ Lan đã đắc thủ, cho nên lập tức phái Bạch

Ngân Thánh Đấu Sĩ ngăn cản Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ.

Chiến đấu hết trận này đến trận khác, đợi đến khi tới được Thánh Vực, các Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ đã thương tích đầy mình.

Các ngươi đến muộn rồi.

Toa Nhĩ Na Shaina đứng trên một tảng đá lớn nói, Phía trước có hai con đường, một là thông đến Thụy Văn Đái Nhĩ, một là thông đến Mười Hai Cung.

Các ngươi muốn chọn đường nào.

Hoặc nói bất luận các ngươi chọn đường nào cũng đều định sẵn là phải đi về phía diệt vong.

Toa Nhĩ Na, Sa Chức tiểu thư ở đâu.

Tinh Thỉ hét lên.

Ngươi tìm Sa Chức nào.

Đừng có giả ngây giả ngô.

Toa Nhĩ Na, mau nói cho ta biết nữ thần ở đâu.

Chà, ai biết được nhỉ.

Các ngươi tự mình chọn đi.

Toa Nhĩ Na nói, rõ ràng là đang trêu chọc đám Tiểu Cường.

Vậy ta sẽ khiến cô phải nói ra.

Tinh Thỉ xuất quyền đánh vào tảng đá dưới chân Toa Nhĩ Na.

Đá vụn bay tứ tung, Toa Nhĩ Na nhào lộn ra sau một cái đẹp mắt rồi đứng trên mặt đất: Các ngươi vẫn nên suy nghĩ kỹ xem nữ thần của các ngươi ở nơi nào đi.

Toa Nhĩ Na chính là đến để làm họ rối trí, chứ không phải đến để chiến đấu.

Làm sao bây giờ.

Hai con đường, đi đường nào.

Tinh Thỉ, cậu quen biết tên Đỗ Lan đó, cậu nói xem hắn sẽ ở đâu.

Tử Long hỏi.

Hắn là chủ nhân của Thụy Văn Đái Nhĩ, nhưng hắn cũng thường xuyên đến chỗ Giáo Hoàng làm khách.

Tinh Thỉ vô cùng đau đầu, Nếu có thể cảm nhận được tiểu vũ trụ của Nhã Điển Na thì tốt rồi.

Thế này đi, chia thành hai đội, một đội đi Thụy Văn Đái Nhĩ, một đội đi Mười Hai Cung.

Băng Hà nói.

Nhưng bọn họ thế này đúng là tìm chết, bởi vì thực lực của họ hoàn toàn không thể nào đồng thời công lược hai nơi.

Lúc này cần có người giúp đỡ, Quý Quỷ Kiki xuất hiện, cậu bé phụng mệnh lệnh của Mục ở cung Bạch Dương đến giúp đám Tiểu Cường: Nếu em là các anh thì sẽ không chia nhau ra đâu.

Quý Quỷ.

Tử Long có quen cậu bé, trước đó lúc sửa Thánh y đã gặp qua.

Tử Long, đã lâu không gặp.

Bớt nói nhảm, tiểu quỷ nhóc có ý gì.

Tinh Thỉ sốt ruột nói.

Bởi vì các anh hiện tại quá yếu, hai người căn bản không thể nào vượt qua Mười Hai Cung, các anh đi theo em, em đưa các anh đi gặp một người.

Vì có Tử Long dẫn đầu, bốn Tiểu Cường đều chọn tin tưởng Quý

Quỷ.

Bạch Dương Cung, một chiến sĩ mặc giáp vàng đĩnh đạc đứng ở cửa cung.

Bạch Dương Tọa Thánh Đấu Sĩ Mục.

Khí tức bình hòa tỏa ra từ trên người Mục.

Tử Long vô cùng kinh ngạc, không ngờ Mục tiên sinh lại là người trấn thủ đầu tiên của Mười Hai Cung.

Hiện tại các cậu không nên tiến thêm một bước nào nữa, bởi vì nếu tiến lên nữa, các cậu đều sẽ mất mạng.

Anh đang nói gì vậy, chúng tôi là Thánh Đấu Sĩ của nữ thần, nhất định phải cứu được Nhã Điển Na về, vạch trần âm mưu của Giáo Hoàng.

Tinh Thỉ hét lên.

Vậy sao.

Thế thì thử vung quyền về phía ta xem.

Vung quyền về phía Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ là ta đây.

Thay vì để các cậu bị người khác giết chết, chi bằng để ta giết các cậu.

Bởi vì ta sẽ không để các cậu tiến thêm một bước nào nữa.

Khốn kiếp.

Thiên Mã Lưu Tinh Quyền.

Tinh Thỉ xuất quyền.

Bành.

Thánh y trên cánh tay trong nháy mắt biến thành mảnh vụn.

Sao cơ.

Tinh Thỉ vẻ mặt không dám tin.

Thánh y của các cậu đã đạt đến giới hạn rồi, tuy nhìn không thấy nhưng kỳ thực đầy rẫy vết nứt, hơn nữa không chỉ là Thánh y, thực lực hiện tại của các cậu không thể nào đánh bại Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ.

Mục chỉ hơi thiêu đốt tiểu vũ trụ, đã khiến nhóm Tinh Thỉ rất kinh hãi, Bởi vì Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ có cảnh giới vượt xa các cậu, sở dĩ Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ có thể đứng trên tất cả các Thánh Đấu Sĩ khác, đó là vì.

Đám Tiểu Cường lờ mờ biết được, điều Mục tiên sinh sắp nói tiếp theo sẽ là thứ thay đổi nhận thức của họ.

Giác quan thứ bảy.

Không sai, tầng thứ cao hơn vượt qua ngũ quan và giác quan thứ sáu, giác quan thứ bảy.

Chỉ có lĩnh ngộ được giác quan thứ bảy mới có cơ hội đánh một trận với Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ.

Nếu không, các cậu đều sẽ chết ở đây.

Mục nói vô cùng nghiêm túc, bởi vì anh biết, Giáo Hoàng đã bị mạo danh thay thế, cũng biết có mấy Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ không còn hiệu trung với Nhã Điển Na.

Chỉ là anh không tiện ra tay.

Cho nên anh hy vọng nhóm Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ trẻ tuổi này có thể vạch trần chân tướng.

Mục giúp họ sửa Thánh y, nhưng cần một giờ đồng hồ.

Trong lúc đó, Quý Quỷ đi một chuyến đến Thụy Văn Đái Nhĩ, mang về một hộp đồ ăn lớn: Lão sư, Thánh Vực có nhiều đồ ăn ngon lắm.

Hoàn toàn không ý thức được đồ cậu bé ăn có thể là do kẻ địch của cậu làm.

Hương thơm từ cung Bạch Dương bay tỏa ra mãi, len lỏi vào những nơi khác của Mười Hai Cung.

Mấy Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ đang đợi ở cung điện của mình đều thèm nhỏ dãi, hận không thể lập tức bảo người vượt ải lên đây, sau đó nhanh chóng giải quyết vấn đề, rồi đi Thụy Văn Đái Nhĩ ăn một bữa ngon.

Thánh y sửa xong, Mục nói: Bốn người các cậu tốt nhất hãy hành động cùng nhau, bởi vì đi tiếp nữa, ngoại trừ Nhân Mã Tọa và Thiên Xứng Tọa ra, các cung điện còn lại đều có Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ trấn thủ, nếu các cậu chia làm hai đội, tuyệt đối không thể sống sót qua khỏi Mười Hai Cung.

Còn Thụy Văn Đái Nhĩ.

Về phần Thụy Văn Đái Nhĩ, Mục cũng biết không nhiều, bởi vì nơi đó xuất hiện sau khi anh rời đi.

Nhưng dựa vào sơn cốc đầy sương mù thần bí đột nhiên xuất hiện kia, anh cũng có thể nhận định bên trong sẽ không đơn giản.

Chương 355

Tuy tôi biết không nhiều, nhưng Trù Đấu Sĩ không chỉ có khả năng làm ra mỹ thực, thực lực của họ cũng thâm sâu khó lường, tịnh không kém hơn Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ đâu.

Nữ thần đang ở một trong hai nơi đó, nhưng Thánh y của nữ thần lại ở phía trên này, cho nên các cậu cứ đến Mười Hai Cung trước, cho dù nữ thần không ở đó, nhưng lấy được Thánh y của nữ thần cũng có thể giúp nữ thần giành thắng lợi trong cuộc chiến này.

Thế là bốn con Tiểu Cường xuất phát về phía cung thứ hai Kim Ngưu Cung.

Nhà bếp Thụy Văn Đái Nhĩ vẫn náo nhiệt như mọi khi, mỗi vị đầu bếp đều dụng tâm muốn làm ra mỹ thực được mọi người công nhận.

Quãng thời gian Nhất Huy sống ở đây, nghe thấy nhiều nhất chính là những cuộc thảo luận về việc mỹ thực khiến người ta hạnh phúc nên có hình dáng thế nào.

Đây là vấn đề không có đáp án cố định, mỗi đầu bếp đều có đáp án riêng của mình.

Đương nhiên Nhất Huy không hề muốn trở thành Trù Đấu Sĩ, nên chưa bao giờ suy nghĩ về những vấn đề này.

Nhưng ở đây lâu, tư tưởng của hắn cũng dần dần xuất hiện chuyển biến, trở nên không còn cực đoan như vậy nữa.

Có điều khi nhìn thấy Đỗ Lan, hắn vẫn không nhịn được mà nổi trận lôi đình: Mau thả ta về.

Hôm nay Đỗ Lan hiếm khi lại xuất hiện ở nhà bếp, tất cả Trù Đấu Sĩ đều vô cùng kích động, chỉ có Nhất Huy là ác ngôn tương hướng.

Nhất Huy, sao có thể nói chuyện với Đỗ Lan Bếp trưởng như vậy.

Các đầu bếp nhìn không đặng.

Là hắn bắt ta đến đây.

Nhất Huy rất kích động.

Bình tĩnh chớ nóng, Nhất Huy, xem ra ngươi vẫn chưa học được tâm bình khí hòa.

Nếu cứ cuồng nộ như vậy thì không thể lĩnh ngộ tiểu vũ trụ giác quan thứ bảy đâu.

Đến lúc đó đừng nói là Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ, ngay cả nhà bếp chúng ta tùy tiện tìm một người ra cũng có thể biến Phượng Hoàng Tọa ngươi thành gà nướng đấy.

Nhất Huy giận dữ trừng mắt nhìn Đỗ Lan.

Xem ra ngươi không thích làm gà nướng, vậy thì làm gà ăn mày đi.

Cũng không thích.

Vậy chẳng lẽ ngươi còn muốn làm canh gà.

Vẫn không hài lòng.

Vậy chẳng lẽ muốn làm vịt quay hay sao.

Đỗ Lan trêu chọc.

Tên khốn kiếp này, Phượng Dực Thiên Tường.

Đối với nắm đấm Nhất Huy vung tới, Đỗ Lan không hề ra tay, các đầu bếp đã vây lấy Nhất Huy rồi.

Nhất Huy, đừng quá đáng, sao có thể xuất quyền ở nơi thần thánh như nhà bếp chứ.

Không sai, nơi này là nhà bếp chứ không phải chiến trường.

Muốn đánh nhau thì chúng ta lên tầng hai.

Được rồi, mọi người giải tán cả đi, Nhất Huy, ngươi có phải rất lo lắng cho em trai Thuấn của ngươi không.

Cậu ta hiện tại đang xông vào Mười Hai Cung đấy, hôm nay ta đến là để cho mọi người nghỉ phép.

Mọi người cùng lại đây đi, ta đã chuẩn bị sẵn truyền hình trực tiếp rồi.

Lần này Đỗ Lan ngược lại không giống như trước kia hễ chút là livestream toàn cầu, lần này trực tiếp chỉ giới hạn trong Thụy Văn Đái Nhĩ.

Đối tượng trực tiếp đương nhiên là bốn con Tiểu Cường cường công Mười Hai Cung.

Nhã Điển Na cũng ở đó, tuy cô năm lần bảy lượt kháng nghị nói Thánh Đấu Sĩ không nên làm chuyện vô vị như thế.

Nhưng Đỗ Lan mới thèm quản cô.

Kỳ thực Đỗ Lan rất muốn nói cho cô nhóc này biết, nếu không phải đưa cô đến Thụy Văn Đái Nhĩ, cô làm sao được ăn nhiều món ngon thế này.

Nếu không ở đây thì chắc chắn đã bị mũi tên vàng cắm ngực nằm dưới chân Mười Hai Cung rồi.

Nhưng Đỗ Lan xưa nay làm việc tốt không lưu danh, nên hắn cũng chẳng nói gì, chỉ xem thôi.

Vừa ăn vừa xem trực tiếp, đương nhiên Đỗ Lan không nhàn nhã như vậy, hắn là muốn đi xem hiện trường.

Thánh y của bốn con Tiểu Cường va đập trên những bậc thang đá xám trắng, một bước nhảy qua mấy bậc thang bay nhanh về phía Kim

Ngưu Cung.

Cuối cùng mái vòm cao ngất của Kim Ngưu Cung cũng hiện ra trước mắt họ.

Hình dáng giống hệt Bạch Dương Cung, chỉ là chòm sao trên cửa đã thay đổi.

Trong đại sảnh, tiếng bước chân vang vọng.

A Lỗ Địch Ba Aldebaran là một gã to con, ấn tượng sâu sắc nhất của Đỗ Lan về hắn ngoại trừ việc một cái sừng trên mũ giáp Thánh y bị Tinh Thỉ chặt đứt ra, thì chính là cảnh hắn ngồi trên tảng đá, tay mân mê đóa hoa do một cô bé tặng.

Vốn tưởng là một gã thô lỗ lỗ mãng, kỳ thực lại là một người đàn ông có tình cảm tinh tế.

Ta là người trấn thủ Kim Ngưu Tọa A Lỗ Địch Ba, các ngươi không ai có thể thông qua cung thứ hai.

Tránh ra, chúng tôi phải cứu Nhã Điển Na.

Tinh Thỉ nói.

Bất luận thế nào, các ngươi đều không thể thông qua.

A Lỗ Địch Ba nói, tay hắn khoanh trước ngực, đã sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Tránh ra cho tôi.

Tinh Thỉ ra tay, nhưng còn chưa đánh trúng, bản thân đã bay ra ngoài.

Cự Hình Hào Giác Great Horn.

Tuyệt kỹ của A Lỗ Địch Ba, trong nháy mắt đánh bay đám Tinh Thỉ ra ngoài.

Đối mặt với đòn tấn công của Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ, đám Tinh Thỉ căn bản không có bất kỳ dư địa nào để phản ứng.

Đỗ Lan không bỏ lỡ màn này, hắn dịch chuyển tức thời đến Kim Ngưu Cung: Ra tay thật đúng là không lưu tình nhỉ.

Là anh.

A Lỗ Địch Ba không ngờ Đỗ Lan lại đột nhiên xuất hiện, Có chuyện gì sao.

Thủ lĩnh Trù Đấu Sĩ.

Không có gì, chỉ là đến xem thôi, anh cứ tiếp tục.

Anh không cần để ý đến ta, tiếp tục đánh đi.

Đỗ Lan chính là muốn xem Tiểu Cường bị ăn đòn.

Kim Ngưu Tọa không thèm nhìn đám Tinh Thỉ, toàn bộ sự chú ý đặt lên người Đỗ Lan.

Bởi vì hắn cho rằng bốn Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ kia đã bị mình đánh bại rồi, không thể nào đứng dậy nổi dưới đòn tấn công của hắn.

So với Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ, tên Đỗ Lan này đáng chú ý hơn.

Thực ra A Lỗ Địch Ba cũng đã cảm nhận được sự thay đổi của Thánh Vực, đặc biệt là mấy Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ thường xuyên rời khỏi Thánh Vực, mỗi lần trở về đều mang theo sát khí.

A Lỗ Địch Ba biết chắc chắn đã xảy ra chiến đấu bên ngoài Thánh Vực, hơn nữa còn giết người.

Điều này vô cùng bất thường.

Nhưng hiện tại trên mặt nổi, Giáo Hoàng vẫn là người đại diện của nữ thần, trước khi chân thân nữ thần xuất hiện, tất cả Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ bọn họ đều phải nghe theo mệnh lệnh của Giáo Hoàng.

Cho nên cho dù đám Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ luôn miệng nói gì mà cứu rỗi nữ thần, nhưng Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ bọn họ sẽ không nghe.

A Lỗ Địch Ba, họ đứng dậy rồi kìa.

Đỗ Lan nhắc nhở.

Không thể nào.

A Lỗ Địch Ba kinh ngạc nhìn đám Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ đứng dậy, Sao có thể.

Bởi vì chúng tôi là Thánh Đấu Sĩ của nữ thần, đòn tấn công kiểu này sao có thể đánh bại chúng tôi.

Không sai, trước khi cứu được Nhã Điển Na, chúng tôi sẽ không ngã xuống.

Bùng cháy đi, tiểu vũ trụ.

Nữ thần vẫn đang đợi chúng tôi.

Vô dụng thôi, cho dù các ngươi đứng dậy, ta vẫn có thể đánh ngã các ngươi.

Các ngươi ngay cả Thánh y của ta cũng không chạm vào được.

A Lỗ Địch Ba nói, Nếu các ngươi chạm được vào Thánh y của ta, ta sẽ thả các ngươi qua.

Giờ thì đỡ chiêu đi, Cự Hình Hào Giác.

Á.

Bốn tiếng thảm thiết vang lên, bốn bóng người lại bay ra ngoài.

Nhưng A Lỗ Địch Ba lại tính sai rồi, Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ một lần nữa đứng dậy.

Tuy không nhìn thấy đòn tấn công của Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ, nhưng trong lòng họ có tín niệm bảo vệ nữ thần.

Vô dụng thôi, bất kể các ngươi đứng dậy thêm bao nhiêu lần, ta vẫn sẽ đánh gục các ngươi.

A Lỗ Địch Ba đã bắt đầu bị họ làm cảm động, hắn là một hán tử hào sảng, thưởng thức sự cố chấp của Tinh Thỉ và đồng đội.

Đồng thời, lúc này não bộ Tinh Thỉ cũng đang suy nghĩ rất nhanh.

Tuy A Lỗ Địch Ba luôn khoanh tay trước ngực, giữ tư thế thoạt nhìn như hoàn toàn không phòng bị.

Chương 356

Nhưng hiện tại cậu coi như đã biết, tư thế này vừa công vừa thủ, khiến cậu liên tưởng đến Cư Hợp Kiếm Đạo Iaido của Nhật Bản.

Bình thường chính là động tác phòng thủ như vậy, tấn công chỉ trong nháy mắt đó, trong sát na có thể phát ra đòn công kích cường lực.

Mà chính khoảnh khắc đó đã đánh gục họ mấy lần.

Chỉ có thể đánh bại hắn trước khi hắn ra tay, Tinh Thỉ đốt cháy tiểu vũ trụ của chính mình, kích phát đấu chí.

A Lỗ Địch Ba cười, tiểu vũ trụ như thế này đối với hắn mà nói sẽ không có tác dụng.

Ta phải nói bao nhiêu lần các ngươi mới hiểu, tiểu vũ trụ của các ngươi quá yếu.

Cự Hình Hào Giác.

Đám Tinh Thỉ một lần nữa bay ra ngoài, đặc biệt là Tinh Thỉ ở ngay phía trước, lập tức bị đánh bay đập vào tường, tường vách nứt toác, sau đó đầu chúi xuống đất rơi bịch xuống sàn, thậm chí có thể thấy mảnh vỡ Thánh y nhỏ bé lẫn với mảnh sàn nhà bắn tứ tung.

Tinh Thỉ đáng thương lại càng ngất đi.

Lần này không phải Băng Hà, Thuấn và Tử Long đi trước một bước, mà là cả bốn người đều bị giữ lại ở Kim Ngưu Cung.

Hiện tại bốn chiến binh Thanh Đồng lần đầu tiên đối mặt với Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ, đã kiến thức được sức mạnh khó lòng địch nổi.

Giác quan thứ bảy chỉ có thể ý hội không thể ngôn truyền, từ từ thể nghiệm trong từng lần từng lần bị đánh ngã.

Đương nhiên rồi, giác quan thứ bảy sẽ không dễ dàng nắm bắt như vậy, cho nên cho dù Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ trong khoảnh khắc thiêu đốt tiểu vũ trụ đạt đến giác quan thứ bảy, nhưng rất nhanh sẽ lại thoát khỏi cảnh giới đó.

So với việc hoàn toàn nắm giữ giác quan thứ bảy như Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ thì khoảng cách vẫn còn rất xa.

Tinh Thỉ đang hôn mê dường như gặp được chị gái mình, đương nhiên trên thực tế là tiểu vũ trụ của sư phụ Ma Linh.

Tinh Thỉ, Tinh Thỉ.

Ma Linh đang gọi cậu, đánh thức Tinh Thỉ khỏi cơn hôn mê.

A.

Tiểu vũ trụ bùng cháy, đột phá giác quan thứ bảy.

Trong mắt A Lỗ Địch Ba tràn đầy kinh ngạc, không ngờ lại có Thánh Đấu Sĩ đột phá giác quan thứ bảy trong tình huống này.

Nhưng vô dụng thôi, cho dù chớp mắt đột phá giác quan thứ bảy, nhưng so với Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ chúng ta vẫn còn kém quá xa.

Cự Hình Hào Giác.

Thiên Mã Lưu Tinh Quyền.

Thiên Mã Lưu Tinh Quyền vốn dĩ chỉ đạt tốc độ âm thanh vậy mà trở nên nhanh hơn, nhanh đến mức A Lỗ Địch Ba cũng không thể tránh được toàn bộ.

Tinh Thỉ bay ra ngoài, nhưng A Lỗ Địch Ba biết mình cũng trúng chiêu rồi.

Đinh.

Một tiếng nứt vỡ thanh thúy, sau đó một khối vàng rơi xuống đất phát ra âm thanh vui tai.

Một chiếc sừng trên mũ giáp Kim Ngưu Tọa bị Tinh Thỉ đánh gãy.

Đó chính là Hoàng Kim Thánh y, độ cứng gấp mấy trăm mấy ngàn lần Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ, vậy mà lại bị người ta đánh gãy.

Tinh Thỉ xác xác thực thực đã đột phá giác quan thứ bảy.

Khụ khụ.

Tuy khóe miệng chảy máu tươi, nhưng Tinh Thỉ vẫn miễn cưỡng đứng dậy, Tôi đánh trúng Thánh y của ông rồi, bây giờ tôi có thể qua được rồi chứ.

A Lỗ Địch Ba sững sờ, sau đó cười lớn: Ha, ta nói lời giữ lời, Thiên Mã Tọa, cậu có thể đi đến cung điện tiếp theo.

Tốt, chúng ta đi.

Khoan đã, Thiên Mã Tọa cậu xác thực có thể qua, nhưng ba người này thì không nằm trong phạm vi đó.

A Lỗ Địch Ba nói.

Tinh Thỉ, cậu đi trước đi, không cần lo cho bọn tớ.

Đi đi, Tinh Thỉ, bọn tớ sẽ rất nhanh đuổi kịp thôi.

Thuấn tuy không nói gì, nhưng cũng gật đầu với Tinh Thỉ.

Mọi người, nhất định phải đuổi theo đấy.

Tinh Thỉ đi rồi.

Hiện tại ba đấu một.

Các ngươi cùng lên đi, ta sẽ không thủ hạ lưu tình đâu.

A. x3 Kim Cương Tinh Thần Quyền.

Lư Sơn Thăng Long Bá.

Tinh Vân Tỏa Liên.

Ba người đốt cháy tiểu vũ trụ đến đỉnh điểm, đồng thời xuất chiêu.

Tuyệt chiêu ba hợp một lao về phía Kim Ngưu Tọa.

Ha.

A Lỗ Địch Ba cười lớn, chân hắn bị đóng băng, Không tệ, ba người các ngươi đều có thể qua rồi.

Nhưng các ngươi phải cẩn thận, Song Tử Tọa sẽ không dễ dàng như cung điện của ta đâu.

Rất rõ ràng là nhường rồi, nếu không A Lỗ Địch Ba đánh thêm mấy quyền nữa, Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ cũng chỉ có nước chết ở đây.

A Lỗ Địch Ba, anh là đang ngay trước mặt ta vi phạm mệnh lệnh của Giáo Hoàng đấy.

Không sợ ta đi mách lẻo sao.

Đỗ Lan nói.

Cho dù là vi phạm mệnh lệnh của Giáo Hoàng, nhưng ta cũng chẳng qua chỉ thực hiện lời hứa mà thôi.

Bốn người bọn họ quả thực đã chạm vào Thánh y của ta.

Giáo Hoàng sẽ không trách tội đâu.

A Lỗ Địch Ba không hề sợ hãi.

Đỗ Lan nhặt chiếc sừng bò dưới đất lên: Tùy anh vậy, cái thứ này ta lấy làm kỷ niệm.

Ngươi dám.

Dù sao đó cũng là một phần của Thánh y, tuy rơi xuống rồi nhưng cũng không thể tặng cho người khác được.

Đừng keo kiệt thế, chuyện mất mặt như bị Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ đánh hỏng Thánh y anh cũng trải qua rồi, đem bộ phận Thánh y tặng người cũng chẳng tính là gì.

Đỗ Lan nói, Cứ quyết định thế đi.

Ngươi đây là đang ép ta ra tay.

Mặt A Lỗ Địch Ba đen lại.

Ra tay thì ra tay, sợ anh chắc.

Đỗ Lan xin xỏ không thành, biến thành cướp công khai, chẳng phải chỉ là cái đồ lưu niệm thôi sao.

Ngón trỏ điểm ra, A Lỗ Địch Ba chỉ cảm thấy tiểu vũ trụ trong cơ thể biến mất, Thánh y Kim Ngưu Tọa cũng trong nháy mắt tách khỏi cơ thể.

Ngươi đã làm gì ta.

Tiểu vũ trụ dường như biến mất, A Lỗ Địch Ba kinh khủng nói.

Ta điểm tinh huyệt trên người anh, tiểu vũ trụ của anh có thể nghỉ ngơi một lát.

Đỗ Lan nói, A Lỗ Địch Ba, anh quá không thông minh, vậy mà lại chọn đối đầu với Giáo Hoàng.

Phải biết Giáo Hoàng là đồng minh của ta, đối đầu với đồng minh của ta chính là đối đầu với ta.

Mà đối đầu với ta sẽ không có kết quả tốt đẹp đâu.

Hy vọng lần sau gặp lại, anh sẽ đưa ra lựa chọn chính xác.

Tại sao lại trợ Trụ vi ngược.

A Lỗ Địch Ba không hiểu, hắn cho rằng Đỗ Lan không phải hạng người như vậy, không phải loại người cùng một giuộc với Giáo Hoàng.

Trước tiên anh phải làm rõ, kỳ thực ta cũng không thích cách làm người hiện tại của Giáo Hoàng, hễ chút là diệt trừ dị kỷ.

Nhưng ai bảo chúng ta đã kết minh trước khi tính cách hắn biến chất chứ.

Đỗ Lan nói, Một chút tinh thần khế ước này ta vẫn phải có.

Sau đó Đỗ Lan nghiêm mặt: Có lẽ các người cho rằng nữ thần Nhã Điển Na hết lần này đến lần khác bảo vệ đại địa, mà các Thánh Đấu Sĩ của nữ thần như các người cũng là chiến đấu vì đại địa.

Nhưng chiến hỏa từ đâu mà ra chứ.

Ta nghĩ trong lòng các người cũng rất rõ ràng, chính là những vị được gọi là Thần kia, đang dòm ngó đại địa nơi chúng ta nương thân.

Nhã Điển Na tuy vẫn luôn bảo vệ đại địa, nhưng cô ấy cũng là Thần, mà kẻ địch của cô ấy cũng là Thần.

Tư tưởng của Thần chúng ta không thể suy đoán, nói không chừng một ngày nào đó họ sẽ đạt được một nhận thức chung, cuối cùng đại địa sẽ bị Thần chia chác sạch sẽ.

Mà các Thánh Đấu Sĩ như các người lại vô năng vi lực, mà những liệt sĩ hy sinh trước kia cũng chẳng qua là chiến tử vì những chuyện vô nghĩa.

Cho nên anh nên hiểu cho Giáo Hoàng, ít nhất trước kia hắn vẫn nỗ lực vì nhân loại đoạt lấy đại địa.

Đương nhiên hiện tại có khả năng chính hắn muốn làm chủ đại địa.

Phải nói rằng tâm địa mặt tà ác của Song Tử Tọa cũng quá lớn, nếu mặt thiện lương và tà ác trung hòa một chút thì tốt rồi.

A Lỗ Địch Ba trầm mặc không nói, lời Đỗ Lan nói không thể coi là sai, nhưng đó chỉ là phỏng đoán, cũng chỉ có thể tính là có lẽ có khả năng mà thôi.

Nhưng chính vì có tính khả năng nên mới cần sự phán đoán của mỗi cá nhân.

Chương 357

A Lỗ Địch Ba cũng đang suy tư về lựa chọn của mình.

Ta tin tưởng Nhã Điển Na, tin tưởng mục tiêu mà các tiền bối của ta đã vì đó mà chiến đấu.

Cho nên, bùng cháy đi tiểu vũ trụ của ta, cho dù là chết, ta cũng phải ngăn cản tên Giáo Hoàng giả mạo đó, a.

Cuối cùng A Lỗ Địch Ba lựa chọn lòng trung thành, lựa chọn tin tưởng nữ thần Nhã Điển Na, hắn quyết tâm phải đánh một trận với Đỗ Lan.

Rất tốt, lòng trung thành của anh đã làm ta cảm động.

Đỗ Lan vô cùng thưởng thức loại người này, Anh, hãy để cho ta kiến thức xem con người trong năm tháng ngắn ngủi có thể đạt đến trình độ như thế nào đi.

A Lỗ Địch Ba dùng tiểu vũ trụ xung khai tinh huyệt, sau đó nâng tiểu vũ trụ giác quan thứ bảy lên đến cực hạn: Cự Hình Hào Giác.

Đỗ Lan đã muốn dìm hàng từ sớm, rõ ràng Thánh Đấu Sĩ tự mình nói cùng một chiêu thức sẽ không có tác dụng với bản thân, nhưng rất nhiều Thánh Đấu Sĩ chiêu thức chỉ có đúng một loại đó, không đánh giống nhau cũng không được a.

Cũng không biết Thánh Đấu Sĩ rốt cuộc có từng nghĩ đến việc phát triển tuyệt chiêu mới hay không.

Nhưng hiện tại trong nháy mắt, hai quyền tốc độ ánh sáng lao tới, Đỗ Lan hào không sợ hãi, cũng xuất hai quyền: A đạt, a đạt.

Hai người đổi vị trí, đứng xoay lưng vào nhau.

Ngươi đã chết rồi.

Đỗ Lan nói một cách cực ngầu.

A Lỗ Địch Ba không mặc Thánh y trực tiếp tấn công, sức phá hoại vẫn mười phần.

Chỉ là hắn vẫn ngã xuống, sau khi trúng quyền của Đỗ Lan thì ngã xuống, nhưng trên mặt hắn nở nụ cười.

A Lỗ Địch Ba, anh là đối thủ đáng kính.

Đỗ Lan hiện tại hai tay trống trơn, chiếc sừng bò trong tay đã bị A Lỗ Địch Ba cướp lại.

Ngay từ đầu A Lỗ Địch Ba đã biết mình không phải đối thủ của Đỗ Lan, cho nên mục tiêu của hắn chính là đoạt lại bộ phận Thánh y của mình, để Thánh y Kim Ngưu Tọa có thể hoàn chỉnh.

Người như A Lỗ Địch Ba, Đỗ Lan rất kính trọng, bởi vì nhân cách của hắn tỏa ra ánh hào quang tốt đẹp của tính người.

Đóa hoa nhỏ kia rơi xuống một cánh hoa màu tím, xoay tròn trong không trung, khẽ khàng chạm hai đầu rơi xuống đất.

Ánh nắng từ cửa cung chiếu vào, bao trùm đóa hoa nhỏ, ánh sáng ấm áp ban cho hoa sức mạnh nở rộ thêm lần nữa.

Hữu kinh vô hiểm thông qua Song Tử Tọa không người trấn thủ nhưng lại thông tới dị thứ nguyên, đội tiên phong Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ tiến về phía đệ tứ cung Cự Giải Tọa của Địch Tư Mã Tư Khắc Deathmask.

Kim Ngưu Tọa.

Tiểu vũ trụ của Kim Ngưu Tọa biến mất rồi.

Tinh Thỉ đã tụt lại phía sau ba người không thể tin nổi quay người nhìn về hướng Kim Ngưu Tọa.

Nhưng cậu còn phải đi cứu Nhã Điển Na, Tinh Thỉ cắn răng tiếp tục tiến lên.

Mà tại Cự Giải Tọa, Tử Long đã giao thủ với Cự Giải Tọa rồi.

Cự Giải Tọa trước đó đến Ngũ Lão Phong ám sát Đồng Hổ không thành, cũng coi như đã từng chạm trán với Tử Long, Tử Long biết rõ sự đáng sợ của đối thủ.

Nhưng để rút ngắn thời gian, cậu vẫn quyết định một mình ở lại đối chiến, để Thuấn và Băng Hà đi trước.

Lư Sơn Thăng Long Bá.

Đối mặt cường địch, không hề do dự, Tử Long tung ra tuyệt kỹ của mình.

Quyền như rồng bay, đánh về phía Cự Giải Tọa.

Nơi này là Cự Giải Cung, bị bao vây bởi khí tức tà ác và âm ám.

Trên tường cung điện là vô số biểu cảm của người chết.

Thậm chí còn có rất nhiều người già và trẻ em, dùng biểu cảm đau khổ của người chết làm đồ trang trí, có thể thấy tính cách của Cự Giải Tọa ác liệt đến mức nào.

Ngu xuẩn, sức mạnh yếu ớt này của ngươi mà còn muốn đối đầu với Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ, quá ngây thơ rồi.

Chỉ vươn một ngón tay, cự long của Tử Long đã bị điểm phá, không những thế, tay trái của Tử Long cũng bị trọng thương.

Đối mặt với Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ cường đại lại ra tay không lưu tình như vậy, trừ khi Tử Long biến thân thành Super Saiyan, bằng không thì cơ bản là thua chắc rồi.

Nhưng cho dù kẻ địch mạnh mẽ, Tử Long vẫn không lùi bước, một lần nữa giơ nắm đấm lên: Lư Sơn Thăng Long Bá.

Vô dụng thôi, vô dụng thôi.

Biểu cảm dữ tợn nói ra những lời nói cường thế nhất, chỉ khẽ đẩy chưởng phong đã đánh bay Tử Long ra ngoài một lần nữa, Trò chơi vô vị đến đây là kết thúc, giờ ta sẽ tiễn ngươi xuống suối vàng.

Tích Thi Khí Minh Giới Ba.

Tử Long.

Một luồng tử quang bắn trúng trán Tử Long, đưa cậu đến lối vào của hoàng tuyền, dốc Hoàng Tuyền Tỷ Lương Yomo Hirasaka.

Tiểu vũ trụ của cậu bỗng chốc biến mất, khiến đồng đội của cậu tim đập chân run.

Từng hàng vong linh không mặc gì cả vô thần tụ tập về một nơi, đó là một cái hố khổng lồ nuốt chửng linh hồn.

Tất cả vong linh không do dự, không sợ hãi bước vào cái động không đáy, đi thẳng xuống địa ngục.

Tử Long cũng xếp vào hàng, từ từ, từ từ đi về phía cái động đó.

Chỉ cần rơi vào đó thì vĩnh viễn không thể quay lại nhân gian.

Đương nhiên Tử Long sẽ không chết như vậy, bởi vì cậu có em gái nuôi.

Xuân Lệ ở tận Ngũ Lão Phong xa xôi, lời cầu nguyện của cô tuy chỉ nhắm vào Tử Long, nhưng hiệu quả lại chẳng kém gì tiểu vũ trụ của Nhã Điển Na.

Xuân Lệ cầu nguyện hết lần này đến lần khác, thậm chí xuyên thấu cả rào cản giữa các thứ nguyên, đến được lối vào của hoàng tuyền.

Tử Long.

Tại cung điện Cự Giải Tọa, Địch Tư Mã Tư Khắc đã chuẩn bị nhặt xác Tử Long lên treo lên tường rồi, hắn sắp có thêm một món đồ sưu tập nữa.

Nhưng đột nhiên tiểu vũ trụ của tên Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ tên Tử Long này lại bùng cháy một lần nữa.

Tử Long đã đứng dậy, tuy vô cùng miễn cưỡng, nhưng cậu quả thực đã đứng dậy.

Sao có thể.

Câu thoại kinh điển của vai phản diện, Ngươi lẽ ra đã rơi xuống hoàng tuyền rồi mới đúng.

Khi chưa cứu được Nhã Điển Na, ta sẽ không ngã xuống.

Tử Long vẫn muốn tái chiến.

Được, rất tốt, ta ngược lại muốn xem xem ngươi rốt cuộc có thể từ hoàng tuyền trở về nữa hay không.

Một lần nữa sử dụng Tích Thi Khí Minh Giới Ba đưa Tử Long xuống hoàng tuyền.

Nhưng lần này chính Địch Tư Mã Tư Khắc cũng đi theo qua đó.

Có thể tự do đi lại giữa lối vào hoàng tuyền và nhân gian, Cự Giải Tọa cũng coi như rất lợi hại rồi, chỉ là về phương diện tấn công vật lý có khả năng hơi yếu.

Nhưng cái yếu này cũng chỉ là so với Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ, còn đối phó với Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ thì dư sức.

Tử Long một lần nữa vô thần xếp hàng, đi về phía lối vào địa ngục.

Sau đó Địch Tư Mã Tư Khắc nghe thấy tiếng gọi của một cô gái, Tử Long cũng theo đó khôi phục thần trí.

Quay trở lại cung điện lần nữa, Địch Tư Mã Tư Khắc đã biết nguyên do: Hóa ra là con nhỏ đó đã gọi ngươi tỉnh lại, nhưng lần sau ngươi sẽ không may mắn như thế đâu, a.

Ý niệm công kích, tất cả các Thánh Đấu Sĩ kỳ thực ít nhiều đều biết kỹ xảo này, chỉ là có mạnh có yếu.

Cự Giải Tọa không nghi ngờ gì là kẻ kiệt xuất về ý niệm công kích, từ Thánh Vực tấn công thẳng tới Ngũ Lão Phong.

Hắn vậy mà trực tiếp phát động tấn công về phía Xuân Lệ.

Xuân Lệ.

Địch Tư Mã Tư Khắc chiếu hình ảnh hành động của mình lên tường cung điện, hắn dùng ý niệm đẩy Xuân Lệ ngã xuống vách núi.

Thù giết cha Địch Tư Mã Tư Khắc ám sát sư phụ Tử Long không thành, hận cướp vợ đẩy Xuân Lệ xuống núi sống chết chưa rõ, toàn bộ đều chiếm đủ.

Tử Long cuối cùng cũng sắp bùng nổ rồi.

Bùng cháy đi tiểu vũ trụ.

Lư Sơn Thăng Long Bá.

Ta đã nói rồi, vô dụng thôi.

Địch Tư Mã Tư Khắc đánh trả một quyền, Tử Long lại bay ra ngoài đập vào tường.

Một tiếng bịch trầm đục, hiển nhiên đập rất mạnh.

Rũ bỏ đá vụn trên người, Tử Long đứng dậy: Ta sẽ không bị ngươi đánh ngã đâu, ta là Thánh Đấu Sĩ của nữ thần, phải chiến đấu vì chính nghĩa, sẽ không bị cái ác đánh bại.

Đối với lời của Tử Long, Địch Tư Mã Tư Khắc tỏ ra vô cùng khinh thường: Chính nghĩa.

Tội ác.

Chương 358

Toàn bộ là chuyện cười.

Để ta nói cho ngươi một chân lý, sức mạnh mới là chính nghĩa, mà cái ác sau khi đánh bại chính nghĩa, thì cũng sẽ biến thành chính nghĩa.

A.

Xuất quyền, xuất quyền, liên tục không ngừng xuất quyền.

Tuy không phải áo nghĩa, nhưng Tử Long vẫn bị đánh thổ huyết không ngừng.

Chết đi, chết đi, chết đi, a ha Thánh y Thiên Long Tọa xuất hiện vết nứt.

Nhưng Tử Long vẫn chưa bỏ cuộc, cậu vẫn đang toàn lực thiêu đốt tiểu vũ trụ, đồng thời nỗ lực dùng khiên tay phải phòng ngự đòn tấn công của đối phương.

Tại sao không đi chết đi.

Nhìn Tử Long chịu sát thương siêu cường mà vẫn còn đang đốt cháy tiểu vũ trụ, Địch Tư Mã Tư Khắc vô cùng khó hiểu, hắn không biết thứ gì đang chống đỡ cho tên Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ ngu xuẩn này.

Thụy Văn Đái Nhĩ, trước màn hình không có âm thanh, bọn họ đều bị những món đồ trang trí đáng sợ của Cự Giải Tọa dọa sợ rồi, bọn họ không ngờ Thánh Đấu Sĩ của nữ thần lại có một kẻ cặn bã như vậy tồn tại.

Tiếp đó Tử Long bị bạo hành, càng khiến người ta phẫn nộ.

Lửa giận tích tụ trong sự im lặng.

Thế này mà gọi là Thánh Đấu Sĩ sao, chỉ là một tên giết người.

Sao Nhã Điển Na có thể để loại người này mặc bộ Thánh y thần thánh chứ.

Thành Hộ Sa Chức cũng rất kinh ngạc, nhưng trong sự kinh ngạc, tiểu vũ trụ nữ thần của cô cuối cùng cũng bắt đầu thức tỉnh.

Không sai, cô là nữ thần, Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ là chiến binh của cô, hiện tại Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ xuất hiện một tên bại hoại tam quan bất chính như vậy, cô phải chịu trách nhiệm chủ yếu.

Trong ánh mắt kinh ngạc của các đầu bếp Thụy Văn Đái Nhĩ, cơ thể Thành Hộ Sa Chức phát ra hào quang, tiểu vũ trụ của cô lần đầu tiên bùng cháy, cô hiện tại chính là nữ thần: Tử Long, bây giờ ta sẽ cho ngươi thấy, thế nào là chính nghĩa chân chính, thế nào là tà ác chân chính.

Thánh y Cự Giải Tọa dưới ảnh hưởng của tiểu vũ trụ Nhã Điển Na bỗng chốc rời khỏi chủ nhân của nó.

Chuyện gì thế này.

Địch Tư Mã Tư Khắc không biết chuyện gì xảy ra, nhưng Tử Long biết, cậu đã nghe thấy giọng nói của Nhã Điển Na rồi.

Nhã Điển Na.

Nắm bắt sự ngỡ ngàng ngắn ngủi của kẻ địch, Tử Long phát động tấn công, thiêu đốt tiểu vũ trụ đến cực hạn, thù giết cha hận cướp vợ cùng nhau bùng phát, giác quan thứ bảy trong khoảnh khắc: Lư Sơn Thăng Long Bá.

A.

Cùng với tiếng thảm thiết của Địch Tư Mã Tư Khắc, sau đó hắn ngã xuống đất không còn động đậy, máu tươi từ vết thương chảy ra.

Không có Thánh y bảo vệ, bị Lư Sơn Thăng Long Bá mang theo giác quan thứ bảy trực tiếp đánh trúng, hắn phải chết.

Tử Long lê thân thể bị thương tiếp tục đi về phía cung tiếp theo, nhưng đột nhiên hai chân cậu mềm nhũn, cũng ngã rầm xuống đất.

Những quyền nhanh trước đó đã đánh tổn thương nội tạng Tử Long, hơn nữa Tử Long còn sử dụng Lư Sơn Thăng Long Bá khiến máu chảy ngược, đó là thương càng thêm thương, cậu cuối cùng cũng đứng không vững mà ngã xuống.

Lúc này Đỗ Lan xuất hiện, nhìn Tử Long, lại nhìn Cự Giải Tọa: Cự Giải Tọa đúng là đánh không lại, Tử Long còn chưa cởi quần áo, sao đã ngã rồi nhỉ.

Sau đó lòng bàn tay dựng đứng, bồi thêm một quả khí đạn giết chết Cự Giải Tọa.

Với loại cặn bã giết người như thế này thì chẳng có gì phải nể nang, trực tiếp tiễn hắn xuống suối vàng là được.

Đằng nào không cứu hắn thì hắn cũng sẽ mất máu quá nhiều mà chết, tiễn hắn một đoạn cũng coi như Đỗ Lan nhân từ rồi.

Tiếp theo là phải hỏa táng toàn bộ mặt nạ người chết trong cung điện này, coi như là siêu độ.

Tro bụi về với tro bụi.

Ánh sáng, toàn bộ không gian đều bị ánh sáng bao vây.

Đây chính là Thiểm Điện Ly Tử Quyền của Sư Tử Tọa, một giây tung ra cả tỷ nắm đấm, hơn nữa toàn bộ đều là quyền thật chứ không hề có hư ảnh.

A.

Tinh Thỉ cuối cùng cũng đuổi tới nơi này, nhưng hắn để Băng Hà và Thuấn đi trước, bản thân ở lại cũng chỉ là chịu mệnh bị ngược đãi.

Sư Tử Tọa Ngải Âu Lý Á có thể là người có nắm đấm nhanh nhất trong các Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ, Tinh Thỉ hoàn toàn không nhìn thấy công kích của hắn.

Tinh Thỉ, ngươi vẫn là nhận thua đi, nắm đấm của Sư Tử Tọa ngươi không có khả năng đánh bại đâu, trừ phi ngươi hoàn toàn nắm giữ Đệ Thất Cảm mới được.

Đỗ Lan ở một bên nói.

Đương nhiên hiện tại Sư Tử Tọa không hề bị Giáo Hoàng khống chế, hắn chỉ là hoàn thành sứ mệnh thủ cung của mình mà thôi, bất quá cho dù không lấy ra toàn bộ thực lực, nhưng Tinh Thỉ vẫn bị đánh không còn chút sức đánh trả nào.

Đỗ Lan, tại sao ngươi lại tới đây.

Ngải Âu Lý Á kỳ quái hỏi.

Đương nhiên là tới xem kịch, các ngươi phải biểu hiện cho tốt, Nữ thần Nhã Điển Na cũng đang nhìn các ngươi đấy, các ngươi đừng để nàng thất vọng, làm nhục danh tiếng Thánh Đấu Sĩ.

Đem Nhã Điển Na trả lại cho chúng ta.

Tinh Thỉ bị đánh bay ra ngoài lại một lần nữa ngoan cường đứng lên.

Ngải Âu Lý Á xem ra vẫn chưa hiểu rõ nguyên ủy sự tình, Cái gì Nhã Điển Na.

Đương nhiên là Đại Địa Nữ Thần Nhã Điển Na của Thánh Đấu Sĩ các ngươi, hiện tại nàng đang được ta và Giáo Hoàng thỉnh về làm khách.

Đỗ Lan nhìn như tùy ý nói.

Là các ngươi bắt cóc Nữ thần, chúng ta nhất định sẽ cứu Nữ thần ra.

Tinh Thỉ hét lên.

Vậy ngươi phải cố gắng lên, trình độ hiện tại của ngươi ngay cả Sư Tử Tọa cũng không qua được.

Đỗ Lan cười nói.

Đáng ghét.

Tinh Thỉ sao lại không biết thực lực của mình và Sư Tử Tọa chênh lệch quá lớn, nhưng hắn không muốn cứ thế bỏ cuộc.

Thiên Mã Tọa, ngươi trung thành với Nữ thần.

Đương nhiên, ta vì Nữ thần mà chiến.

Cho nên ta nhất định phải vượt qua, bùng cháy đi, Tiểu Vũ Trụ.

Tinh Thỉ cứ thế nhận thua sao, hắn còn muốn chiến.

Ngải Âu Lý Á xoay người lại, Thiên Mã Tọa, ngươi qua đi, bất quá ngươi phải cẩn thận, Xử Nữ Tọa cũng không phải là người biết nương tay.

Tinh Thỉ tuy rằng nghi hoặc, nhưng cuối cùng vẫn đi.

Hiện tại, Đỗ Lan, ngươi có thể nói cho ta biết những chuyện ta không biết rồi chứ.

Ngải Âu Lý Á nhìn về phía Đỗ Lan.

Ngươi muốn nghe cái gì.

Có phải là chuyện về ca ca ngươi.

Xạ Thủ Tọa mười ba năm trước vì bảo vệ Nhã Điển Na vừa mới sinh ra miễn chịu sự sát hại của Giáo Hoàng, mang theo Thánh Y trốn khỏi Thánh Vực.

Không biết ngươi có hài lòng không.

Ngươi nói đều là sự thật.

Ngải Âu Lý Á lửa giận đã không thể ức chế, chẳng lẽ ca ca hắn lại là vì bị oan uổng mới chịu đựng ô danh phản bội.

Đương nhiên là sự thật, bất quá thì tính sao.

Trên thế giới chuyện bất công bình nhiều lắm, giống như Thánh Đấu Sĩ các ngươi cũng chẳng qua là món đồ chơi của thần mà thôi.

Chúng ta là Thánh Đấu Sĩ của Nữ thần, ta vậy mà vẫn luôn hiệu lực cho kẻ mưu hại Nữ thần.

Mà ca ca ta lại bởi vì cứu Nữ thần mà mang tiếng xấu, chính nghĩa lại bị tà ác bóp méo, chuyện này tuyệt đối không cho phép.

Đỗ Lan, thỉnh ngươi đưa Nhã Điển Na trở về, như vậy chúng ta có thể cùng Giáo Hoàng đối chất.

Sư Tử Tọa thật đúng là ngây thơ, hắn không biết Đỗ Lan là đồng minh của Giáo Hoàng sao.

Cái đó thứ cho khó tòng mệnh, Nhã Điển Na là khách nhân ta thỉnh về, các ngươi muốn mang đi, vẫn là xem chính mình có thủ đoạn đó hay không đi.

Chẳng lẽ chỉ có thể một trận chiến.

Ngải Âu Lý Á kỳ thật cảm thấy Đỗ Lan người không tồi, cũng không muốn cùng hắn chiến đấu.

Chỉ có thể một trận chiến.

Đỗ Lan cũng muốn nhìn xem thực lực Sư Tử Tọa rốt cuộc mạnh bao nhiêu.

Vậy ta sẽ không khách khí, Thiểm Điện Ly Tử Quyền.

Quyền lãng phợp trời rợp đất ập tới, Đỗ Lan chắp hai tay sau lưng, khom lưng cúi đầu, nghiêng người thu bụng, bước chân hư huyễn, thế nhưng ở trong quyền võng kín không kẽ hở lại thành thạo điêu luyện.

Nhanh hơn chút nữa, nhanh hơn chút nữa.

Đỗ Lan thiếu đánh nói.

Trong lòng Ngải Âu Lý Á lại là khó giấu kinh hãi, thân hình Đỗ Lan vậy mà còn nhanh hơn nắm đấm của mình.

Bất quá làm Thánh Đấu Sĩ hắn vẫn còn dư lực, thiêu đốt Tiểu Vũ Trụ, nắm đấm gia tốc.

Một giây tung cả ức quyền, đem tất cả không gian Đỗ Lan né tránh đều chặn lại.

Tránh cũng không thể tránh, Đỗ Lan ra tay, hai nắm đấm của Ngải Âu Lý Á đều bị hắn đỡ trong tay, Sư Tử Tọa Ngải Âu Lý Á, ngươi hẳn là không chỉ như thế mới đúng.

Nắm đấm của Ngải Âu Lý Á nhanh thì nhanh thật, khiến Đỗ Lan cũng rất tán thán, bất quá uy lực thì lại có chút thương cảm.

Đương nhiên nắm đấm nhanh như vậy nếu đánh trúng người bình thường khẳng định là trí mạng, nhưng kẻ địch của Thánh Đấu Sĩ không có người bình thường.

Ngươi rốt cuộc là người phương nào.

Ngải Âu Lý Á kinh ngạc hỏi.

Lại nghe được câu hỏi này, Đỗ Lan rất thích nghe người khác hỏi hắn vấn đề này, bởi vì mỗi lần có người hỏi, hắn liền có thể trang bức: Ha, ta là ai cũng không quan trọng, chỉ cần biết ta là người giết ngươi là đủ rồi.

Đỗ Lan đem Ngải Âu Lý Á ném về một bên, sau đó mặc vào Thánh Y của chính mình, Chiến đấu hiện tại mới chính thức bắt đầu.

Vì tỏ vẻ tôn kính, ta cũng mặc vào Thánh Y, hiện tại chuẩn bị tái chiến đi.

Ngải Âu Lý Á không nói gì, chỉ thiêu đốt Tiểu Vũ Trụ của hắn, Thiểm Điện Quang Tốc Quyền.

Tất cả nắm đấm đều công kích một điểm, là siêu cường quyền pháp.

Đỗ Lan cười, đôi tay như bông vải đem nắm đấm của Ngải Âu Lý Á bao lấy, sau đó vặn một cái, cả người Ngải Âu Lý Á đều bay lên, trên không trung bay mấy vòng rồi rơi xuống đất.

Tứ lạng bạt thiên cân.

Đây là sỉ nhục, Ngải Âu Lý Á bò dậy, sau khi trở thành Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ chính mình chưa bao giờ bị đánh ngã quá, lần này chính là sỉ nhục.

Chương 359

Sắc mặt thiết thanh, bất quá Ngải Âu Lý Á coi như bình tĩnh, hắn phân tích Đỗ Lan nhất định là sử dụng một loại kỹ xảo cao thâm lợi dụng lực phát ra của chính mình, hời hợt đem sức mạnh phản chuyển lên trên người mình.

Tiểu Vũ Trụ lại bùng cháy, Sư Tử Tọa lần nữa phát động công kích, hắn muốn nhìn xem Đỗ Lan dùng kỹ xảo gì, Thiểm Điện Ly Tử Quyền.

Lại là chiêu này, vô số nắm đấm biến thành ánh sáng.

Chiêu thức tương tự đối với Thánh Đấu Sĩ là vô dụng, cho nên ta đối với Thánh Đấu Sĩ chưa bao giờ dùng chiêu thức giống nhau, nhìn đi, nắm đấm của ta đang hô hào ta đánh bại ngươi.

Cao Tốc Quyền.

Cao Tốc Kiếm biến thành Cao Tốc Quyền, bất quá uy lực không giảm.

Tinh Thỉ kinh hãi nhìn thấy cung điện Sư Tử Tọa phía sau nứt toạc ra, vô số ánh sáng từ khe hở dật xuất, cung điện thế nhưng ở trong cuộc giao phong quyền cước giữa Sư Tử Tọa và Đỗ Lan đi về hướng hủy diệt.

Tiểu Vũ Trụ của Sư Tử dường như có thể nhìn thấy được, hiện tại lại đồi phế dị thường, hiển nhiên Đỗ Lan công kích thành công.

Bất quá Sư Tử còn đang gầm thét, Ngải Âu Lý Á còn đang xuất quyền, hơn nữa càng ngày càng nhanh, Tiểu Vũ Trụ rốt cuộc đạt tới đỉnh phong.

A.

Oanh —— Một tiếng vang thật lớn, lực đạo cường đại từ trong cung điện truyền ra, toàn bộ kiến trúc giống như từ bên trong nổ tung, mạnh mẽ bành trướng ra, cuối cùng biến thành mảnh nhỏ.

Đây chính là chiến đấu của Thánh Đấu Sĩ đỉnh phong, kinh thiên động địa, nghe rợn cả người.

Nắm đấm còn đang huy vũ, Tiểu Vũ Trụ cũng không ngừng thiêu đốt duy trì tại đỉnh phong.

Có lẽ đây lại sẽ là một trận Bách Nhật Chiến Tranh.

Đối với Thánh Đấu Sĩ thế quân lực địch mà nói, giao thủ trăm ngày, không ăn không uống cũng là rất bình thường.

Bất quá thực lực Ngải Âu Lý Á sẽ không phải là đối thủ của Đỗ Lan, Đỗ Lan cũng không muốn dây dưa với hắn đến một trăm ngày sau.

Như Lai Thần Chưởng.

Đỗ Lan hét lớn một tiếng, chung kết trận chiến đấu này.

Tại trong ánh mắt dại ra của mọi người, nơi cung điện Sư Tử Tọa tọa lạc bị một bàn tay to lớn màu vàng áp xuống, sau đó Tiểu Vũ Trụ của Ngải Âu Lý Á biến mất.

Mà địa bàn này đều biến thành khe núi, cung điện Sư Tử Tọa càng là vô ảnh vô tung, ngay cả di tích cũng không lưu lại.

Sức mạnh to lớn như thế, chính là kẻ địch bọn họ phải đối mặt, Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ lần đầu tiên cảm giác được tuyệt vọng.

Chỉ có tiếng bước chân của chính mình, lại không thấy đám người Tinh Thỉ, ngay cả Tử Long vừa mới qua cũng không thấy tung tích.

Đại sảnh trống trải, chỉ ở nơi sâu nhất có một cái đài sen.

Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ Xử Nữ Tọa đang ngồi ở mặt trên.

Chẳng lẽ Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ đều bị ngươi đưa vào dị thứ nguyên.

Đỗ Lan hỏi.

Bọn họ đều đã thông qua.

Sa Gia nhắm chặt hai mắt từ từ nói, hiện tại hắn rốt cuộc phải đối mặt với người mình vẫn luôn kiêng kị.

Ngay cả ngươi cũng phản bội Giáo Hoàng rồi sao.

Đỗ Lan dậm chân một cái, trong đại sảnh xuất hiện một cái ghế đá màu xám, cổ xưa nhưng rắn chắc.

Xoay người, ngồi xuống, Đỗ Lan và Sa Gia mặt đối mặt.

Thánh Đấu Sĩ chúng ta chỉ hiệu trung với Nữ thần, Giáo Hoàng chẳng qua là người đại diện của Nữ thần mà thôi.

Hơn nữa hiện tại Giáo Hoàng cũng bất quá là kẻ giả mạo, ta vì sao phải nghe lệnh hắn.

Đối với điểm này, Đỗ Lan cũng không có gì để nói, cho nên hắn chuyển đề tài, Nghe nói ngươi có thể cùng Phật đối thoại.

Không biết Phật có Thánh Đấu Sĩ của chính mình hay không.

Phật tại tâm trung, hà tất tranh đấu.

Nói chuyện còn rất có thiền lý a, Đỗ Lan âm thầm cho Sa Gia một like, Vậy Phật và Nhã Điển Na ai vĩ đại hơn.

Phật là Nhã Điển Na, Nhã Điển Na cũng là Phật.

Sa Gia, ngươi là đang nói Nhã Điển Na là ni cô sao.

Đỗ Lan thổ tào nói.

Sa Gia không có trả lời, bởi vì không cần thiết.

Sa Gia, ngươi đối với vân vân chúng sinh nhìn nhận như thế nào.

Xem ra Đỗ Lan là muốn cùng Sa Gia tham thảo một chút sự tình thâm trầm.

Như khói như sương, thoảng qua tức thì, không thể cưỡng cầu.

Vẻn vẹn như thế.

Vũ trụ, ngân hà, hằng tinh, ức vạn năm biến đổi, cũng có thọ hạn.

Sinh mệnh con người so với những thứ đó xác thực ngắn ngủi, cả đời cho dù lóng lánh cũng bất quá là đàm hoa nhất hiện, trong khoảnh khắc liền đã điêu tàn.

Nhân sinh trong nháy mắt như thế, lại có hỉ nộ ai nhạc ngũ vị tạp đàm, thật sự đáng buồn đáng tiếc.

Sa Gia chính là đứng ở độ cao cực cao như vậy nhìn chúng sinh và chính mình, một đời ngắn ngủi, trong một đời theo đuổi đến cuối cùng cũng chẳng qua là hư vô, cho nên hắn là thương xót thế nhân.

Đây là Phật dạy ngươi.

Vậy ngươi có nghĩ tới hay không chính mình cũng bất quá là con người.

Phải.

Phật nói hoa tàn là lúc bắt đầu đợi hoa nở.

Cho nên ta và thế nhân có suy nghĩ khác biệt, bạch kỵ quá khích, mặt trời mọc mặt trời lặn, sinh mệnh hoàn quy về tử vong, lại sẽ không đem cho ta bi thương.

Một bộ dáng nhìn thấu nhân sinh, bất quá sự tham ngộ của Sa Gia còn không tính là đến nơi đến chốn.

Thực tốt, xem ra ngươi là một dũng sĩ, dám trực diện nhân sinh ảm đạm, trực diện máu tươi đầm đìa, như vậy hiện tại ta đưa ngươi xuống địa ngục, ta tưởng ngươi cũng sẽ không có ý kiến gì.

Đỗ Lan cười nói.

Sa Gia cố nhiên sẽ chết, lại sẽ không chết dưới tay ngươi.

Xem ra, ngươi là không chuẩn bị ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ rồi, vi phạm mệnh lệnh Giáo Hoàng, ngươi còn không dẫn cảnh chịu chết, thật là đại nghịch bất đạo.

Vạn vật nhập định, thiên hạ thái bình.

Sa Gia đã chuẩn bị một trận chiến, đôi mắt xanh thẳm của hắn chậm rãi mở ra, toàn bộ đại điện tựa hồ nháy mắt bị nước biển ấm áp thẩm thấu.

Đối mặt cường địch, Sa Gia cũng là toàn lực nghênh chiến, lúc này không toàn lực thiêu đốt Tiểu Vũ Trụ, còn đợi khi nào.

Tiểu Vũ Trụ của Sa Gia dường như đã hoàn toàn thực chất hóa, làm người ta có thể trực quan nhìn thấy được.

Ghế đá màu xám dưới mông Đỗ Lan lập tức bị Tiểu Vũ Trụ của Sa Gia đè ép rách nát, bất quá Đỗ Lan không có khả năng ngã sấp xuống, hắn chậm rãi đứng lên, giống như thần ma: Vốn dĩ hai chúng ta đều là Xử Nữ Tọa, Xử Nữ Tọa hà tất làm khó Xử Nữ Tọa, nhưng hiện tại xem ra một trận chiến này là không thể miễn trừ, như vậy liền do ta đưa ngươi đi Tây Phương Cực Lạc thế giới đi.

Vũ trang lên.

Thánh Y thượng thân, Đỗ Lan cũng chuẩn bị tốt chiến đấu.

Cung điện Xử Nữ Tọa trong tiếng nổ mạnh khổng lồ biến mất, hai nhân ảnh hoàng kim bay lên không trung, giống như hai mặt trời màu vàng.

Sức mạnh Tiểu Vũ Trụ bao trùm Mười Hai Cung, thậm chí ngay cả tượng Nữ thần cũng run rẩy lên.

Sa Gia, ngươi không hổ là người tiếp cận thần nhất.

Quả nhiên có một tay.

Thực lực Sa Gia phi thường không tồi, hơn nữa đã là Đệ Thất Cảm đỉnh phong, lập tức liền phải chạm đến Đệ Bát Cảm.

Lục Đạo Luân Hồi.

Sa Gia không nói chuyện mà là trực tiếp xuất chiêu, đây là một chiêu đánh người vào dị thứ nguyên.

Loại chiêu thức đem người đưa vào dị thứ nguyên này, nói thật Đỗ Lan cũng là sau khi tới thế giới này mới học được.

Trước kia hắn tối đa cũng chỉ dùng ảo thuật làm người ta cảm giác ở dị thế giới mà thôi.

Nhưng thế giới Thánh Đấu Sĩ này lại có thể cắt ra không gian sau đó còn có thể đem kẻ địch đưa vào.

Nhưng loại chiêu thức này đối với Đỗ Lan là vô dụng, Muốn đánh bại ta, ngươi tốt nhất dùng chút chiêu thức uy lực lớn hơn.

Đỗ Lan nói, đồng thời Thánh Y của hắn không ngừng phát ra kim quang, làm hắn thoạt nhìn giống như một cái bóng đèn điện.

Thiên Vũ Bảo Luân.

Đây là chiêu thức cường đại có thể tước đoạt lục cảm của con người, nhưng đối với Đỗ Lan vẫn là vô dụng.

Ta đã sớm siêu việt lục cảm, đạt tới Đệ Thất Cảm, thậm chí cấp bậc cao hơn.

Sa Gia, cùng là Xử Nữ Tọa, ta thật là thay ngươi mất mặt.

Đỗ Lan ra tay, Hiện tại để ngươi nhìn xem chiêu thức của ta, Loa Toàn Hoàn.

Đỗ Lan khi thân tiến lên, Loa Toàn Hoàn xé rách Tiểu Vũ Trụ của Sa Gia đánh về phía thân thể hắn.

Đương —— Thánh Y vai trái của Sa Gia bị Loa Toàn Hoàn đánh nát, bất quá Sa Gia cũng không bị thương, vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, hắn tránh thoát công kích.

Bắt buộc phải dùng một chiêu mạnh nhất của chính mình, Sa Gia rốt cuộc biết thực lực đối phương viễn siêu mình, nếu hiện tại không buông tay đánh cược một lần như vậy chính mình liền không có cơ hội.

Bất quá công thế của Đỗ Lan hiện tại còn chưa kết thúc, tuy rằng Sa Gia tránh khỏi một cú Loa Toàn Hoàn trí mạng, nhưng bụng hắn vẫn bị trọng quyền đánh trúng.

Sa Gia giống như đạn pháo bị đánh bay ra ngoài.

Tuy rằng phía trên Mười Hai Cung không thể bay vọt, nhưng bị đánh bay không tính.

Sa Gia bị Đỗ Lan một quyền đánh tới dưới tượng Nhã Điển Na, bình đạm lau đi máu tươi nơi khóe miệng, Sa Gia miễn cưỡng ngồi xếp bằng xuống, nhắm mắt vì đại chiêu làm chuẩn bị.

Đỗ Lan thuấn di lại đây, Xem ra ngươi vẫn là không rõ, Sa Gia, con người ngươi quá không hiểu tình cảm con người.

Chương 360

Như vậy liền để ta tiếp tục dùng nắm đấm của ta truyền lại cho ngươi, nội tâm gào thét của ta đi.

Bát Thủ Quyền.

Đông.

Đỗ Lan biến thành tám cánh tay, kỳ thật là bởi vì tốc độ quá nhanh cho nên mắt thường sinh ra ảo giác.

Sa Gia khổ cực chống đỡ Tiểu Vũ Trụ phòng ngự Đỗ Lan công kích, sát chiêu mạnh nhất của hắn Thiên Ma Hàng Phục còn cần thời gian chuẩn bị.

Sa Gia, tử vong cũng không phải kết thúc.

Ngay tại lúc Sa Gia bị đánh sắp chống đỡ không được, đột nhiên hắn nghe được Phật nói nhỏ.

Sa Gia, ngươi phải nhớ kỹ, tử vong tuyệt đối không phải cuối cùng, các thánh nhân từng sống ở thế giới này, đều xuyên việt cảnh giới cái chết.

Sa Gia a, nếu ngươi có thể lĩnh ngộ một điểm này, vậy ngươi cũng liền trở thành người trong nhân loại tiếp cận thần nhất.

Sa Gia, siêu việt Đệ Thất Cảm, lĩnh ngộ Đệ Bát Cảm đi.

Khi lắng nghe thanh âm của Phật, còn có một thanh âm đang gào thét.

Sa Gia mở mắt, đó là từ trong nắm đấm Đỗ Lan truyền đến, đây là cái gọi là nắm đấm chân chí nhất, nắm đấm có thể truyền đạt nhiệt huyết nam nhi.

Sa Gia ngộ, giống như Kim Ngưu Tọa, Sư Tử Tọa ngộ, hắn biết hắn phải thản nhiên chấp nhận tử vong.

Hoa nở, hoa tàn.

Tinh tinh lóng lánh, nhưng quang mang kia cũng có lúc biến mất.

địa cầu này, mặt trời, hệ ngân hà, còn có vũ trụ hạo hãn này đều sẽ có một ngày chết đi.

Một đời nhân loại, so với những thứ này chẳng qua là một cái chớp mắt ngắn ngủi mà thôi.

Ở trong thời gian ngắn ngủi như vậy, mọi người sinh ra, cười vui, rơi lệ, chiến đấu, bị thương, vui sướng, bi thương. căm ghét người nào đó, yêu thương người nào đó, tất cả hết thảy, đều chỉ là khoảnh khắc sát na.

Chung quy sẽ quy nhập cái chết vĩnh hằng.

Sa Gia nói, sau đó toàn bộ Tiểu Vũ Trụ bùng cháy mạnh mẽ, Bất quá chính là như thế, con người mới sống, sẽ không bởi vì chết đi mà hối hận.

Chết đối với người tới nói chỉ là một cái bắt đầu khác, bởi vì sự thật tự thân tồn tại sẽ không thay đổi.

Từ cung điện Xử Nữ Tọa bay tới hoa Sa La, so với hoa anh đào càng thêm xán lạn.

Một trăm linh tám hạt phật châu tán lạc đầy đất, lăn lộn cùng cánh hoa rơi va vào nhau, dường như có mấy điểm tinh quang nhảy lên.

Nước mắt lăn xuống từ trên mặt tượng Nữ thần cũng không phải bi thương, mà là vui sướng.

Đỗ Lan thở dài, đóng vai người tốt ngoài lạnh trong nóng, thật đúng là mệt người, bất quá tiếp theo là thời gian châm ngòi quan hệ tiểu cường, hạt giống chôn xuống trước kia có thể nảy mầm, hắn có thể nghỉ ngơi một chút.

Có rất nhiều sự tình đều sẽ làm người bi thương không thôi, thân nhân ly thế, bằng hữu phân ly.

Những thứ này đều là tiếc nuối khó có thể nói nên lời, làm người ảm đạm thương thần.

Mẫu thân và Nữ thần, ngươi lựa chọn cái nào.

Trong tai Băng Hà lại một lần nữa vang lên thanh âm Đỗ Lan.

Nơi này là Thiên Bình Tọa, người thủ hộ Đồng Hổ còn ở Ngũ Lão Phong nhìn chằm chằm phong ấn Minh Đấu Sĩ.

Bất quá ngay tại lúc Băng Hà chuẩn bị đáp lại Đỗ Lan, Thủy Bình Tọa Tạp Diệu ra tay, hắn không thể nhìn đồ đệ của mình làm sai lựa chọn.

Trong nhận thức của hắn, chuyện chết đi sống lại này là tuyệt đối không có khả năng, cho nên Đỗ Lan nhất định là đang lừa gạt Băng Hà.

Hơn nữa cũng là vì an toàn của Băng Hà mà suy nghĩ, Tạp Diệu là người phi thường thông minh, đã sớm nhìn thấu bộ mặt thật của Giáo Hoàng, nhưng hắn cũng biết hiện tại Thánh Vực đã toàn bộ bị Giáo Hoàng nắm giữ, chính mình cũng không thể làm được gì.

Mà đám Băng Hà bọn họ thế nhưng không biết tự lượng sức mình xông vào Mười Hai Cung, làm sư phụ, Tạp Diệu cũng không thể nhìn Băng Hà đi chịu chết.

Một đạo ánh sáng từ cung điện Thủy Bình Tọa bay về phía Thiên Xứng Tọa Thiên Bình.

Băng Linh Cữu, năng lực dùng băng cực hàn đem người đóng băng lại, loại băng này kiên cố vô cùng, hơn nữa muốn bảo hộ an toàn cho người bên trong, muốn phá hủy tảng băng như vậy, trừ vũ khí của Thiên Xứng Tọa ra, chỉ có dùng Tiểu Vũ Trụ lạnh hơn để phá giải.

Mục tiêu chính là Băng Hà.

A.

Khí lạnh làm toàn bộ Thiên Xứng Tọa đều trở nên hàn lãnh vô cùng.

Bất quá Băng Hà cũng không có bị đóng băng, công kích của Tạp Diệu bị chặn lại.

Người tới là Trù Đấu Sĩ Vĩnh Linh Đao Khải Kỳ, Băng Hà chính là tủ lạnh hình người mà Thụy Văn Đái Nhĩ chúng ta dự định, cũng không thể để người làm bị thương.

Ngươi là ai.

Các Thánh Đấu Sĩ Thanh Đồng hỏi, đối với người đàn ông mặc Thánh Y kỳ quái đột nhiên xuất hiện, bọn họ phi thường nghi hoặc.

Ta là Trù Đấu Sĩ Vĩnh Linh Đao Khải Kỳ, người để mọi người trên thế giới nhấm nháp được mỹ thực.

Khải Kỳ đứng bút thẳng, đây là lần đầu tiên hắn mặc Thánh Y ở ngoài Thụy Văn Đái Nhĩ.

Người Thụy Văn Đái Nhĩ các ngươi cũng rốt cuộc muốn ra tay rồi sao.

Từ bên ngoài cung điện Thiên Xứng Tọa truyền đến thanh âm phẫn nộ của Bạch Dương Tọa.

Bởi vì Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ nối tiếp nhau bị Đỗ Lan đánh ngã, Mục tiên sinh cũng rốt cuộc không giữ được bình tĩnh đuổi tới nơi này.

Băng Hà vốn là người Trù Sư Trưởng coi trọng, đối với Trù Đấu Sĩ chúng ta có tác dụng rất lớn, hơn nữa hắn hiện tại cũng đã quyết định cùng chúng ta về Thụy Văn Đái Nhĩ.

Ngươi đang nói bậy bạ gì đó, Băng Hà sao có thể đi cùng các ngươi.

Chúng ta chính là muốn đi cứu Nhã Điển Na.

Tinh Thỉ không phục nói.

Nhưng Nhã Điển Na sẽ không làm mẫu thân Băng Hà sống lại.

Khải Kỳ nói.

Ngươi nói cái gì.

Sao có thể làm người chết sống lại, đừng có nói hươu nói vượn.

Tinh Thỉ nói, Băng Hà, ngươi đừng nghe bọn họ cổ hoặc.

Người khác có lẽ làm không được, nhưng Thụy Văn Đái Nhĩ là Kỳ Tích Trù Phòng, tại Thụy Văn Đái Nhĩ chuyện gì đều có khả năng.

Khải Kỳ đối với Đỗ Lan chính là sùng bái mù quáng, Thiên Mã Tọa ngươi tên là Tinh Thỉ phải không.

Ngươi còn có một tỷ tỷ phải không.

Tinh Thỉ rất kỳ quái, vì sao chuyện của hắn đối phương cũng biết, Ngươi làm sao biết được.

Tinh Hoa hiện tại chính là Trù Đấu Sĩ trọng điểm bồi dưỡng của Thụy Văn Đái Nhĩ, ta nghĩ tỷ đệ các ngươi rất nhanh sẽ gặp mặt thôi.

Đến lúc đó tỷ tỷ ngươi nhất định sẽ hung hăng giáo huấn ngươi.

Thực lực hiện tại của ngươi quá yếu.

Khốn kiếp, các ngươi đem tỷ tỷ ta làm sao vậy.

Tinh Thỉ tức giận.

Ngươi có thể sống sót mà nói, tự mình đi hỏi tỷ tỷ ngươi đi.

Ngươi.

Tinh Thỉ, bình tĩnh.

Mục tiên sinh mở miệng, Các ngươi còn có nhiệm vụ, hiện tại mau đi cung điện tiếp theo.

Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ cảm nhận được sự phó thác của Mục tiên sinh, cho nên tiếp tục triều cung điện tiếp theo đi tới, nhưng Băng Hà lại không động.

Băng Hà, mau đi thôi.

Tinh Thỉ hô hoán đồng bạn của hắn.

Các ngươi đi đi.

Băng Hà xuất quyền, dựng lên một đạo tường băng ngăn cách hắn và đám người Tinh Thỉ.

Băng Hà.

Mục tiên sinh hiển nhiên là không nghĩ tới tình cảm của Băng Hà đối với mẫu thân lại sâu như vậy, thế nhưng lựa chọn phản bội Nhã Điển Na cũng muốn đi nếm thử cấm kỵ phục sinh người chết.

Băng Hà, ngươi quá làm ta thất vọng rồi.

Trong cung điện Thiên Xứng Tọa, Tạp Diệu tới chậm một bước.

Sau khi công kích bị ngăn cản, hắn tự mình đi vào trước mặt Băng Hà chính là để ngăn cản Băng Hà làm sai.

Sư phụ.

Mục và Tạp Diệu trao đổi một ánh mắt, bọn họ đạt thành cộng thức: trước đánh bại Trù Đấu Sĩ, lại giáo huấn tiểu tử Băng Hà này.

Ai da ai da, sao thế.

Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ các ngươi chuẩn bị lấy nhiều hiếp ít.

Khải Kỳ đồng thời đối mặt hai Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ lại chút nào không khẩn trương, bởi vì ở đây hắn cũng có người giúp đỡ, Tạp Tây Âu Sĩ, còn chờ cái gì.

Còn không động thủ ta sẽ bị Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ vô sỉ đánh chết.

Ta tới ngay, ta cảm thấy hạnh phúc mỹ thực của ta không thể để Toa Nhĩ Na rơi lệ, ta cảm thấy ta quá thất bại.

Tạp Tây Âu Sĩ hiện tại nhưng thật ra khai lãng hơn rất nhiều.

Ngươi cũng đừng cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga, sư phụ ngươi sẽ không coi trọng ngươi đâu.

Khải Kỳ không chút lưu tình đả kích.

Ta chỉ là muốn làm nàng cao hứng mà thôi, không có nghĩ tới cái khác.

Tạp Tây Âu Sĩ, ngươi là một người tốt.

Được rồi, hiện tại vẫn là trước đem Băng Hà mang về rồi nói sau, cùng Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ chiến đấu, ngươi sẽ không sợ hãi đi.

Tuy rằng ta không có trở thành Thánh Đấu Sĩ, nhưng ta tại phòng bếp Thụy Văn Đái Nhĩ trải qua huấn luyện nghiêm khắc nhất, nắm giữ Tiểu Vũ Trụ Đệ Thất Cảm, mặc vào Mỹ Thực Thánh Y.

Ta sẽ không sợ hãi, cho dù đối thủ là Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ.

Tạp Tây Âu Sĩ chiến ý mười phần, Lấy Tham Lang Hồ Thánh Y của ta thề.

Như vậy liền đánh đi.

Đai lưng của Khải Kỳ quấn quanh trên tay biến thành đao nhận, Vĩnh Linh Đao.

Kim Cương Tinh Thần Quyền.

Cùng một chiêu thức, ở trong tay Tạp Diệu uy lực gấp Băng Hà mấy trăm lần.

Hai chiêu thức tương đâm giống như tên lửa nổ mạnh.

Mỹ Thực Thánh Y cũng không kém hơn Hoàng Kim Thánh Y, nhưng Khải Kỳ nắm giữ Tiểu Vũ Trụ cũng bất quá nửa năm mà thôi, sẽ không phải là đối thủ của tay lão luyện như Tạp Diệu.

Chương 361

Bên kia Tạp Tây Âu Sĩ cũng giống vậy, bị Bạch Dương Tọa Mục tiên sinh đè nặng đánh.

Quá mất mặt, quả thực là ném hết mặt mũi Trù Đấu Sĩ Thụy Văn Đái Nhĩ.

Băng Hà, Tạp Tây Âu Sĩ, chúng ta xuất tuyệt chiêu.

Băng Hà tỏ vẻ tuyệt chiêu gì.

Hắn hoàn toàn không biết.

Tuyệt chiêu gì.

Ngay cả Tạp Tây Âu Sĩ cũng không biết.

Các ngươi chỉ cần thiêu đốt Tiểu Vũ Trụ là được, để ta làm chủ đạo.

Khải Kỳ quỳ một gối xuống đất, hai tay duỗi ra.

Mà Tiểu Vũ Trụ của hai người Băng Hà và Tạp Tây Âu Sĩ cũng bị dẫn đường, lưng đối lưng đứng ở phía sau Khải Kỳ.

Đây là.

Mục và Tạp Diệu cùng lúc phát ra thanh âm kinh hãi, Nhã Điển Na Chi Kinh Thán.

Trong truyền thuyết chiêu thức bị Nhã Điển Na phong ấn, cấm chỉ Thánh Đấu Sĩ sử dụng, chí cường áo nghĩa sở hữu uy lực bễ mỹ vũ trụ nổ mạnh.

Bất quá chiêu này yêu cầu ba Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ Tiểu Vũ Trụ mới được, hiển nhiên Băng Hà không thể thỏa mãn yêu cầu này, hơn nữa Tạp Tây Âu Sĩ cũng bất quá là mới nắm giữ Đệ Thất Cảm, Nhã Điển Na Chi Kinh Thán của bọn họ cũng không biết có uy lực đó hay không.

Mau dừng tay, các ngươi không biết uy lực của chiêu này đâu.

Mục tiên sinh hô.

Nhưng ba người không để ý tới, bởi vì sức mạnh Tiểu Vũ Trụ đã tụ tập, không có khả năng thu hồi.

Mục, Tạp Diệu, chúng ta cũng tới.

Một thanh âm kiên định truyền đến, lại là Sơn Dương Tọa Tu La cảm ứng được Tiểu Vũ Trụ của Nữ thần mà đi tới nơi này, Chúng ta không thể để bọn họ hủy diệt Thánh Vực.

Không còn cách nào khác, Mục.

Tạp Diệu cũng biết chỉ có thể lấy độc trị độc.

Mục thở dài một hơi, sau đó cùng hai Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ khác đứng ở cùng nhau, Nhã Điển Na tha thứ cho chúng ta.

Nhã Điển Na Chi Kinh Thán.

Đại chiêu của Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ.

Thiệt Tiêm Thượng Áo Nghĩa Hạnh Phúc Mỹ Vị Đích Lệ.

Lại là áo nghĩa mang phong cách đầu bếp của Thụy Văn Đái Nhĩ.

Thánh Vực đang chiến đấu.

Một cái là Nhã Điển Na Chi Kinh Thán, một cái là Thiệt Tiêm Thượng Áo Nghĩa bị Đỗ Lan cải lương qua.

Hai cái đều là kỹ năng tổ hợp, uy lực vô cùng, dưới sự kiên trì của ba vị Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ và hai vị Trù Đấu Sĩ, một vị Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ, hai luồng sức mạnh không ngừng va chạm.

Đại địa đang chậm rãi sụp đổ, thậm chí người ngoài Thần Vực đều cảm giác được địa động sơn dao.

Quá đáng sợ, nhật nguyệt vô quang, tinh thần trụy lạc, chấn hám nội tâm mỗi người xem.

Đây chính là hiệu quả do Tiểu Vũ Trụ cường đại nhất thế giới này hợp tác sinh ra.

Xung kích, giằng co.

Sáu người hiện tại đều là có khổ nói không nên lời, bọn họ không dám có bất luận lơi lỏng gì, bảo trì Tiểu Vũ Trụ của chính mình không ngừng thiêu đốt, làm cho bọn họ không đến mức bị luồng sức mạnh đáng sợ này cắn nuốt.

Kỳ thật ta cảm thấy, Thánh Vực các ngươi có thể phát triển năng lượng bảo vệ môi trường, tưởng tượng một chút Tiểu Vũ Trụ phát điện, có phải hay không cảm thấy rất đái cảm kích thích.

Đỗ Lan đứng ở bên cạnh Giáo Hoàng, nhìn Thiên Xứng Tọa nơi đó phát ra quang mang xích liệt.

Ngay cả Giáo Hoàng giả mạo Tát Gia cũng hiếm thấy tim đập nhanh hơn.

Loại sức mạnh này cho dù tự phụ như hắn cũng không có tin tưởng đỡ được.

Đều dừng lại cho ta.

Ngay tại lúc Thánh Vực sắp sụp đổ, Nữ thần Nhã Điển Na rốt cuộc nhịn không được, nàng cũng không muốn đại bản doanh của mình cứ như vậy bị hủy diệt.

Tiểu Vũ Trụ cấp bậc thần, đáng sợ đến mức có thể hấp thu mất sức mạnh của hai cái Nhã Điển Na Chi Kinh Thán.

Bởi vì uy lực như vậy cũng chỉ làm nàng kinh thán một chút mà thôi, cũng không thể làm nàng bị thương.

Quả cầu ánh sáng khổng lồ bay lên không trung, sau đó lẳng lặng biến mất.

Đỗ Lan không nghĩ tới lúc Nhã Điển Na ra tay lại quyết đoán như vậy, ngay cả tiết mục hay như vậy nói ngắt là ngắt.

Được rồi, xem ra Nữ thần tức giận.

Đỗ Lan đã thấy Nhã Điển Na từ Thụy Văn Đái Nhĩ bay đến trước mặt Mười Hai Cung, sau đó từng bậc thang từng bậc thang đi lên.

Mười Hai Cung cũng theo Tiểu Vũ Trụ của Nữ thần hồi quy bắt đầu khôi phục, cung điện bị Đỗ Lan đánh hỏng cũng giống như thời gian chảy ngược mà phục nguyên lại.

Nữ thần chính là Nữ thần, ăn gian cũng làm quanh minh chính đại như vậy.

Đỗ Lan thổ tào nói, bất quá Tát Gia bên cạnh hắn lại có chút khẩn trương, hắn rốt cuộc là không nghĩ tới chính mình còn có một ngày trực tiếp đối mặt Nữ thần.

Tiểu Vũ Trụ ấm áp của Nữ thần lại đem cho hắn áp lực vô cùng.

Nữ thần tuy rằng là đi bộ, nhưng tốc độ vẫn rất nhanh, một bước di trừ hơn mười mét cũng là bình thường.

Không một lát sau nàng liền mang theo tất cả Thánh Đấu Sĩ đứng ở trước mặt Đỗ Lan và Giáo Hoàng.

Các Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ còn lại đều quỳ xuống hướng Nữ thần hiệu trung.

Song Tử Tọa Tát Gia, ngươi làm quá đáng.

Nhã Điển Na nói, Thánh Đấu Sĩ và Thánh Vực đều bởi vì ngươi tùy ý làm bậy mà gặp tổn thất to lớn.

Nhã Điển Na, ngươi mới là vạn ác chi nguyên, chỉ cần giết ngươi, ta liền có thể tự do.

Không hổ là Hắc Tát Gia, thế nhưng có thể kháng trụ Tiểu Vũ Trụ của Nữ thần.

Tát Gia, còn không nhận tội.

Sơn Dương Tọa Tu La là người trung tâm nhất.

Tội.

Tội nghiệt của ta chỉ có một, đó chính là mười ba năm trước ta không có thành công giết chết hài nhi Nữ thần chuyển thế.

Hắc Tát Gia nói, Đỗ Lan, minh hữu của ta, hiện tại cùng ta cùng nhau giết Nữ thần, chúng ta chính là tân chủ nhân của đại địa.

Làm chủ nhân đại địa loại sự tình này, vẫn là thôi đi.

Còn nữa tuy rằng cùng thần đánh một trận khả năng không tồi, bất quá nàng mới mười ba tuổi, ta cũng không xuống tay được.

Như vậy đi, ngươi lên đánh, ta vì ngươi cổ vũ thế nào.

Đỗ Lan nói.

Hỗn đản, ngươi cũng muốn phản bội minh ước sao.

Minh ước chúng ta định ra không phải lật đổ thần quyền sao.

Cũng không có điều khoản làm chủ nhân đại địa nha.

Ngươi.

Ngươi chẳng lẽ không muốn trở thành chủ nhân đại địa sao.

Đừng giỡn, loại chuyện tốn công mà không có kết quả này có cái gì ý tứ.

Ngươi cũng không nhìn xem Nhã Điển Na, cũng chẳng qua là 243 năm chuyển thế một lần, bình thường cũng là tiêu cực làm việc.

Ai lại nhàm chán muốn đại địa a.

Đại địa cũng không phải chiến lợi phẩm, cũng không phải huân chương, cầm tới tay đã không thể ăn cũng không thể dùng, trừ bỏ thỏa mãn một chút hư vinh tâm còn có tác dụng gì.

Đỗ Lan vô tình nói.

Tát Gia sửng sốt, đúng vậy, đại địa chính là tới tay mình, kia chính mình lại có thể làm cái gì đâu.

Giống như cái gì cũng không thể làm.

Một tia dao động, Bạch Tát Gia thừa cơ áp chế Hắc Tát Gia, tóc của hắn đổi màu, Nhã Điển Na Nữ thần, thỉnh giết ta đi, mặt hắc ám của ta quá cường đại, ta không thể áp chế được.

Tát Gia, chuyện này cũng không phải lỗi của ngươi.

Ngươi phải tin tưởng chính mình.

Nữ thần khoan dung nói.

Nhưng ta không thể tha thứ hành vi của ta, Nữ thần, thỉnh cầu ngài.

Bạch Tát Gia hiện tại chỉ cầu một chết.

Không, Tát Gia, ngươi biết ta sẽ không giết ngươi.

Nữ thần không động thủ, vậy Bạch Tát Gia liền chính mình động thủ, chút nào không do dự, ngón tay xuyên thủng Thánh Y, phá hủy trái tim.

Vẫn là tự sát, Đỗ Lan thở dài một hơi, như vậy ước định giữa hắn và Tát Gia cũng liền giải trừ.

Đỗ Lan tiên sinh, ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì.

Tát Gia tự sát, Nhã Điển Na vì hắn mặc niệm vài phút, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Đỗ Lan.

Ai nha, đây không phải Thành Hộ Sa Chức tiểu thư sao.

Thật khéo a, nữ nhi ta cũng tên là Sa Chức, tuổi tác cũng xấp xỉ ngươi a, ngươi nói có phải hay không rất khéo.

Bị mấy người hung tợn nhìn chằm chằm, Đỗ Lan vẫn là có chút áp lực.

Đỗ Lan tiên sinh, ta và nữ nhi Sa Chức tiểu thư của ngươi đã là bằng hữu, cho nên thỉnh ngươi không cần nói sang chuyện khác.

Nữ thần nói.

Kỳ thật đi, là như thế này, ta đã nhìn thấy bóng tối dưới lòng đất đang ngo ngoe rục rịch, cho nên ta cảm thấy tăng lên một chút thực lực của Thánh Đấu Sĩ thế hệ này là việc cấp bách.

Chương 362

Phải biết rằng thế hệ Thánh Đấu Sĩ này không chỉ số lượng ít mà thực lực cũng rất kém.

Cho nên ta liền cho bọn hắn biết một chút thực lực chân chính là cái gì.

Lại nói, ngươi chính là Nữ thần, chuyện của đại địa sao có thể cứ làm phiền ngươi đâu.

Ta là Đại Địa Nữ Thần, bảo hộ đại địa là trách nhiệm của ta.

Ngươi thật vĩ đại, so nha đầu nhà ta lợi hại hơn nhiều.

Nàng cũng chẳng qua là thống trị trăm tỷ nhân khẩu, di dân mấy cái tinh cầu mà thôi.

So với Nữ thần ngươi, Sa Chức thật đúng là quá trẻ tuổi.

Luận tuổi tác nói, Nhã Điển Na đương nhiên lớn hơn Sa Chức.

Quá khen.

Bất quá kỳ thật Nhã Điển Na cảm thấy Đỗ Lan giống như là đang trào phúng nàng.

Nàng cái Nữ thần này từ thời đại thần thoại liền vẫn luôn bảo hộ đại địa miễn chịu chư thần khác xâm lược.

Ngay cả chính nàng cũng đã không nhớ rõ trải qua bao nhiêu lần thánh chiến, đại địa dưới sự bảo hộ của nàng cũng xác thực là vẫn luôn sinh cơ bừng bừng như thế, bất quá có đôi khi nàng cũng sẽ tự hỏi chính mình có phải hay không đã làm đủ tốt.

Được rồi, Băng Hà, nếu ngươi đã làm ra lựa chọn, như vậy hiện tại liền cùng ta đi thôi, chúng ta không quấy rầy Nữ thần.

Băng Hà, ngươi nếu là phản bội Nữ thần, ta liền phải thanh lý môn hộ.

Tạp Diệu nói.

Sư phụ.

Băng Hà hiện tại cũng là rối rắm.

Băng Hà.

Tinh Thỉ và Tử Long, Thuấn cũng chắn ở trước mặt Băng Hà, Băng Hà, tuy rằng ta không biết ngươi nghĩ như thế nào, nhưng chúng ta là Thánh Đấu Sĩ của Nữ thần, ngươi cũng không thể cứ như vậy đi.

Mọi người.

Băng Hà lại dao động.

Đỗ Lan biết xem ra không cho hắn xem chút gì đó cấp lực, Băng Hà còn không hạ được quyết tâm, cho nên Đỗ Lan muốn chặt đứt nghi lự cuối cùng của hắn.

Thế giới này là có Minh Giới, không giống thế giới Khuyển Dạ Xoa, nơi này cũng không có tiểu quỷ câu hồn, mà là linh hồn tự mình đi Minh Giới, cho nên Truy Hồn Kiếm là không dùng được.

Như vậy liền dùng Ngọc Rồng đi, không phải là phục sinh một người sao.

Cho dù Minh Vương biết Đỗ Lan đào góc tường của hắn, chẳng lẽ còn có thể làm gì được Đỗ Lan sao.

Lão bà, các con gái, tới giúp một tay.

Muốn tụ tập Ngọc Rồng, liền phải cả nhà ở bên nhau.

Không cần chớp mắt, hiện tại là thời khắc chứng kiến kỳ tích.

Trong ánh mắt kinh dị của mọi người, Thần Long từ trong tầng mây hạ thấp đầu lâu.

Nói ra nguyện vọng của ngươi.

Làm mười ba năm qua Thánh Đấu Sĩ tâm tồn thiện lương phục sinh, tu phục Thánh Y của tất cả mọi người, để Thánh Đấu Sĩ lĩnh ngộ Đệ Bát Cảm trở lại Thánh Vực đi.

Đỗ Lan liên tiếp nói ra ba cái nguyện vọng.

Nguyện vọng của ngươi có thể thực hiện.

Quang mang đại tác, cho người ta một loại cảm giác kỳ diệu, thế giới tựa hồ đang thay đổi.

Lúc này Đỗ Lan tận chức tận trách bắt đầu thuyết minh, Mười ba năm tới nay, Thánh Đấu Sĩ vì bảo hộ Nữ thần và Thánh Vực chiến đấu vĩnh thùy bất hủ. 243 năm tới nay, Thánh Đấu Sĩ vì bảo vệ đại địa và sinh mệnh chiến đấu vĩnh thùy bất hủ.

Ngược dòng đến thời đại thần thoại, từ lúc ấy, Thánh Đấu Sĩ vì tự do và chính nghĩa chiến đấu, vì chân lý vĩnh tồn chiến đấu vĩnh thùy bất hủ.

Theo thanh âm Đỗ Lan rơi xuống, thân ảnh màu vàng, thân ảnh màu bạc, thân ảnh thanh đồng lục tục từ trong ánh sáng đi ra.

Những Thánh Đấu Sĩ này nếu là chết đi trong chi loạn của Tát Gia thì quá đáng tiếc, người có tâm thiện lương không nên rơi vào kết cục như thế, người tốt nên có hảo báo.

Bất quá chuyện tốt Đỗ Lan làm, tựa hồ người được phục sinh không cảm kích cho lắm.

Bọn họ là Thánh Đấu Sĩ của Nữ thần, cũng không phải Thánh Đấu Sĩ của Đỗ Lan.

Cải tử hồi sinh.

Ngải Nga La Tư, Xạ Thủ Tọa Thánh Đấu Sĩ thế nhưng phục sinh lại đây.

Không chỉ có như thế, nơi này còn có Bạch Tát Gia, thậm chí Địch Tư Mã Tư Khắc cũng ở.

Đỗ Lan nhìn thấy Cự Giải Tọa, biểu tình kia giống như ăn phải ruồi bọ, chẳng lẽ ngay cả hắn cũng coi là Thánh Đấu Sĩ thiện lương.

Không hổ là quan phương tẩy trắng, cuối cùng trước Bức Tường Than Khóc cũng có hắn một phần.

Còn có một thân ảnh cao lớn cũng ở trong đó, khuôn mặt trầm tĩnh, ánh mắt từ tường, thế nhưng là Sử Ngang.

Đương nhiên còn có các Thánh Đấu Sĩ lĩnh ngộ Đệ Bát Cảm, Kim Ngưu Tọa, Xử Nữ Tọa, Sư Tử Tọa cũng từ Minh Giới bị triệu hoán trở lại Thánh Vực.

Đương nhiên còn có một người là Đồng Hổ, cũng bị Thần Long đưa tới.

Nguyện vọng của Đỗ Lan là để Thánh Đấu Sĩ lĩnh ngộ Đệ Bát Cảm trở lại Thánh Vực, không chỉ có là ở Minh Giới, ở Ngũ Lão Phong cũng tính ở bên trong.

Đại tập hợp không tiền khoáng hậu, mười hai Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ toàn bộ tụ tập đến Thánh Vực.

Tràng diện thật lớn, nào mọi người cùng nhau cười một cái, chúng ta tới chụp tấm ảnh chung.

Đỗ Lan lấy ra cái máy ảnh ghi lại một tấm hình khó nắc khả quý.

Ca ca.

Đệ đệ.

Ngải Âu Lý Á và Ngải Nga La Tư hai người ôm nhau, hiển nhiên huynh đệ hai người đã lâu không gặp khó nén nỗi niềm nhớ mong.

Mà người một bên hoàn toàn nhìn ngây người, người chết sống lại, còn có chuyện gì so với cái này càng làm cho người ta kinh kỳ.

Băng Hà đã hoàn toàn tin, Đỗ Lan tiên sinh, chỉ cần ngài có thể phục sinh mẫu thân ta, ta nguyện ý hiệu khuyển mã chi lao.

Cho dù để ta bỏ đi Thánh Y, ta cũng nguyện ý.

Chỉ cần có thể làm mẫu thân ta phục sinh.

Thực tốt, vậy thì cùng ta đi thôi.

Chờ đã.

Nhã Điển Na ngăn cản Đỗ Lan, Nếu ngươi có thể làm người phục sinh, như vậy vì sao ngươi không nguyện ý trợ giúp Băng Hà, mà một hai phải bắt Băng Hà bỏ đi thân phận Thánh Đấu Sĩ.

Băng Hà tiềm lực mười phần, Nhã Điển Na cũng không muốn thả người.

Kỳ thật ta chính là muốn nhìn xem kịch vui hảo hữu trở mặt mà thôi.

Đỗ Lan chút nào không giấu giếm, Tìm Thanh Đồng nào cũng như nhau, tỷ như tỷ tỷ Tinh Thỉ cũng ở trong tay ta, Tử Long có Xuân Lệ muốn khống chế lại cũng rất đơn giản, Thuấn có ca ca cũng bị ta nhốt, chỉ là Băng Hà điểm yếu lớn nhất, những người khác các ngươi quan tâm đều còn sống, mà mẫu thân hắn lại đã chết, cho nên ta mới lựa chọn Băng Hà.

Hiển nhiên ta là không nhìn lầm.

Đỗ Lan tỏ vẻ hết thảy đều ở trong lòng bàn tay, không có người có thể bay ra khỏi lòng bàn tay hắn.

Tứ tiểu cường vừa nghe, sắc mặt đều thay đổi, cái tên Đỗ Lan này thật độc.

Hảo cảm vì phục sinh Thánh Đấu Sĩ trước đó cũng lập tức bị phai nhạt.

Băng Hà, ngươi cũng nghe thấy rồi chứ, Đỗ Lan này chính là tên tiểu nhân ti bỉ.

Tinh Thỉ nói, Đỗ Lan, đem tỷ tỷ ta giao ra đây.

Có thể a, chỉ cần các ngươi có thể thông qua Hải Thượng Liệt Xa của Thụy Văn Đái Nhĩ, ngươi là có thể nhìn thấy tỷ tỷ ngươi.

Nếu là ngươi cảm thấy thực lực ngươi không đủ, ngươi có thể mang theo tiểu đồng bọn của ngươi cùng nhau tới.

Cái gì Hải Thượng Liệt Xa.

Đó là lối vào trên biển của Thụy Văn Đái Nhĩ, đến lúc đó ngươi sẽ biết, bất quá ngươi tốt nhất nên học tập một chút bơi lội.

Đỗ Lan đã gấp không chờ nổi, Băng Hà, chúng ta đi.

Một cái thuấn di, gia đình Đỗ Lan mang theo Băng Hà biến mất.

Minh Giới, linh hồn đột nhiên biến mất, chuyện này đã khiến cho ảnh hưởng to lớn.

Phan Đa Lạp Pandora cảm thụ Minh Giới cự biến, Tiểu Vũ Trụ của Minh Vương Cáp Địch Tư Hades thúc giục nàng phải nhanh chóng tìm được thân thể chuyển thế, Minh Giới là địa bàn của Cáp Địch Tư, hiện tại người ta tay đều duỗi đến trong nhà mình, hắn có thể không gấp sao.

Cáp Địch Tư còn chưa hướng đại địa động thủ đâu, sao có thể dung nhẫn Minh Giới của mình bị người tùy ý ra vào.

Bất quá Cáp Địch Tư muốn ra tới còn phải chờ đoạn thời gian, hiện tại là thời gian trò chơi của Đỗ Lan.

Đường sắt cũng không hiếm lạ, các nơi trên thế giới đều có, cầu đường sắt cũng không hiếm lạ, rất nhiều địa phương cũng có.

Nhưng dán ở trên mặt biển, thông qua mặt nước lại là nghe chưa từng nghe thấy chưa từng thấy.

Thông đạo trên bộ của Thụy Văn Đái Nhĩ bị Đỗ Lan gián đoạn, tất cả mọi người chỉ có thể đi đường biển.

Nhã Điển Na dùng tài lực của gia tộc Thành Hộ, đem tất cả mọi người đưa lên du thuyền, sau đó dựa theo bản đồ tọa độ Đỗ Lan lưu lại đi tới khởi điểm của đường sắt trên biển.

Đường sắt trên mặt biển, không chỉ có là đường sắt, còn có xe lửa.

Thuấn nhìn thấy, xe lửa bốc hơi nước từ xa chạy tới, hoàn toàn là kinh ngốc.

Loại kỳ huyễn khoa kỹ này, cho dù là trong tiểu thuyết cũng không thấy nhiều.

Ô.

Xe lửa minh địch, dừng ở trạm khởi điểm.

Hải Thượng Liệt Xa đi Thụy Văn Đái Nhĩ đã đến trạm, thỉnh các Thánh Đấu Sĩ tham gia sấm quan lên xe.

Chuyến tàu lần này sẽ đi qua Trạm Hỏa Ảnh, Trạm Hải Tặc Vương, Trạm Long Châu, cuối cùng tới phòng bếp Thụy Văn Đái Nhĩ.

Chương 363

Thỉnh các hành khách nhanh chóng lên xe.

Ô ô Không chỉ có Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ, còn có Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ cũng lên xe, bởi vì Nhã Điển Na cũng đi.

Kỳ thật Nhã Điển Na đã nhìn thấu Đỗ Lan, nàng biết Đỗ Lan là người tốt, cho nên nàng rất yên tâm để Thánh Đấu Sĩ đều đi tiếp thu lịch luyện của hắn.

Thiết đạo theo nước biển lưu động phập phồng, cùng đường sắt trên lục địa hoàn toàn bất đồng, quả thực là thiên nhưỡng chi biệt.

Nhã Điển Na đi đầu, một đoàn người từ du thuyền đi lên Hải Thượng Liệt Xa.

Tất cả mọi người đều phi thường tò mò, cho dù là Nữ thần Nhã Điển Na cũng chưa thấy qua thứ này.

Không lấy ra chút đồ tốt còn trấn không được Nhã Điển Na và Thánh Đấu Sĩ của nàng.

Hải Thượng Liệt Xa đi Thụy Văn Đái Nhĩ hiện tại xuất phát, trạm kế tiếp Trạm Hỏa Ảnh, dự tính thời gian một tiếng đồng hồ.

Xe lửa khả năng sẽ có lay động, bất quá mọi người không cần lo lắng.

Chậm rãi di động, xe lửa trên biển rốt cuộc chạy.

Cảm giác không khác đi thuyền là mấy, nhưng loại cảm giác này lại chân thật phi thường tân kỳ.

Đỗ Lan đã có thể có đồ vật thần kỳ như vậy, các Thánh Đấu Sĩ đối với ba trạm đài ở giữa càng thêm tò mò.

Ba cái trạm đài kia sẽ có thứ gì đâu.

Trạm thứ nhất Trạm Hỏa Ảnh đã đến, trạm thứ nhất Trạm Hỏa Ảnh đã đến, thỉnh các hành khách xuống xe.

Mọi người đi xuống Hải Thượng Liệt Xa, chỉ có một cái bình đài đơn giản cung người đứng thẳng trên mặt nước.

Nơi xa mặt nước đứng năm nhân ảnh, mỗi người đều là áo choàng trắng gia thân, nón lá đỏ che khuất biểu tình.

Chỉ là trên nón lá của mỗi người, ở giữa màu đỏ lại có một khối màu trắng, bên trên viết một chữ Hỏa.

Không sai, chính là năm vị Hỏa Ảnh, đương nhiên Đệ Lục đại lý Hỏa Ảnh Đoàn Tạng bị Đỗ Lan làm lơ.

Ở trong mắt Đỗ Lan, Đoàn Tạng coi như là một chính trị gia ưu tú, nhưng nếu nói đến Hỏa Ảnh, tâm ức của hắn còn chưa đủ.

Đây vẫn là dựa theo trong manga, mà không phải thế giới Hỏa Ảnh hiện thực, thế giới Hỏa Ảnh hiện thực, sau Cương Thủ chính là Minh Nhân Naruto, sau Minh Nhân chính là Sa Chức.

Nếu để Sa Chức lên sân khấu, còn làm sao để Đỗ Lan vui vẻ chơi đùa nữa.

Cho nên ở đây là năm người, là Đệ Nhất Thiên Thủ Trụ Gian, Đệ Nhị Thiên Thủ Phi Gian, Đệ Tam Viên Phi Nhật Trảm, Đệ Tứ Ba Phong Thủy Môn, Đệ Ngũ Thiên Thủ Cương Thủ.

Hoan nghênh các vị.

Thanh âm Đỗ Lan từ không trung vang lên, kịch hay chính mình thiết kế, hắn đương nhiên muốn đến tràng, Năm vị này chính là đối thủ các ngươi muốn chiến thắng, toàn bộ đều là tối cường giả trong Nhẫn Giả, chỉ có đánh bại năm người bọn họ, các ngươi mới có thể đi trạm kế tiếp.

Không, toàn bộ đánh bại bọn họ khả năng độ khó quá cao, không bằng năm cục ba thắng đi, chỉ cần các ngươi có thể đánh bại ba người trong bọn họ là được.

Hiện tại các ngươi có phải hay không có rất nhiều nghi lự.

Đương nhiên là có rất nhiều nghi vấn rồi.

Năm người kia là người phương nào.

Lai lịch ra sao.

Bọn họ đều chờ Đỗ Lan cho một lời giải thích.

Từ thuở ban đầu, Nhẫn Giả cũng đã xuất hiện, bất quá bọn họ tịnh không được người biết đến.

Bởi vì trở thành Nhẫn Giả liền đại biểu cho trở thành một kiện công cụ.

Nhẫn Giả cũng là binh sĩ, sát thủ trong đêm tối.

Cho đến khi có một ngày có một Nhẫn Giả đứng ra kết thúc những ngày tháng đó, hắn thành lập một cái thôn, một cái thôn do Nhẫn Giả thống trị để Nhẫn Giả có thể hoạt động dưới ánh mặt trời, tên của thôn này gọi là Mộc Diệp Thôn, mà người lãnh đạo đời thứ nhất được tôn xưng là Hỏa Ảnh.

Chỉ cần nơi nào có lá cây, nơi đó sẽ có bóng dáng của lửa.

Hỏa Ảnh Nhẫn Giả tức là lãnh đạo tối cao của thôn cũng là sự bảo hộ cường đại nhất của thôn.

Hiện tại trước mặt các ngươi năm vị chính là năm vị Hỏa Ảnh Nhẫn Giả từ khi khai sáng thôn vẫn luôn đến hiện tại.

Nửa thật nửa giả nói một đoạn lịch sử, Đỗ Lan coi như là đưa ra giải thích, Hiện tại các ngươi từng người lên, cũng có thể cùng nhau lên, chuẩn bị xong chưa.

Nữ thần, xin cho ta xuất chiến.

Người thứ nhất tự cáo phấn dũng chính là Sơn Dương Tọa Tu La, Thánh Kiếm của hắn đã cơ khát nan nại rồi.

Tu La.

Nhìn thấy ánh mắt chấp nhất kia của Tu La, Nhã Điển Na gật đầu, Cẩn thận.

Thánh Vực ra một Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ, phương diện Hỏa Ảnh đương nhiên cũng muốn ra một người.

Các vị Hỏa Ảnh đại nhân, làm vãn bối của các người, trận chiến đấu này liền do ta đi.

Người nói chuyện là Hoàng Sắc Thiểm Quang Ba Phong Thủy Môn, tuổi tác hắn xác thực là nhỏ nhất trong năm người.

Như vậy liền giao cho ngươi.

Các Hỏa Ảnh cũng không có bất luận cái gì vô nghĩa.

Hai người đứng ra, toàn bộ là đứng ở trên mặt biển.

Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ loại năng lực này vẫn phải có.

Tại hạ Ba Phong Thủy Môn, thỉnh chỉ giáo.

Sơn Dương Tọa Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ, Tu La.

Mười ba năm trước, chính mình ngộ tín sàm ngôn, nghe theo mệnh lệnh Giáo Hoàng giả, suýt nữa giết chết Nữ thần chuyển thế, hiện tại là lúc chính mình chuộc tội.

Tu La không có động thủ trước, bất quá Tiểu Vũ Trụ của hắn đã bắt đầu thiêu đốt, nhưng kỳ quái chính là người trẻ tuổi tóc vàng đối diện lại không có bất luận dáng vẻ Tiểu Vũ Trụ nào.

Không cần khách khí, Thủy Môn ngươi ngược lại là động thủ a.

Đỗ Lan đều chờ đến không kiên nhẫn.

Thủy Môn hết cách chỉ có thể động thủ.

Kỳ thật năm người này chính là người nhân bản trong truyền thuyết, hoàn mỹ kế thừa hết thảy của Hỏa Ảnh, bao gồm tính cách và thực lực.

Đây là dựa trên cơ sở Yêu Ma ăn thịt người của thế giới Đại Kiếm Claymore có thể hoàn mỹ mô phỏng năng lực người bị hại mà khai phá ra siêu cấp nhân bản thể.

Ra tay chính là bốn cái thủ lý kiếm, dùng để thăm dò là thích hợp nhất.

Đương đương.

Tu La huy vũ thủ đao đem thủ lý kiếm đỡ xuống, không đau không ngứa.

Ngay cả đạn đều thương không được Thánh Y, càng đừng nói thủ lý kiếm bình bình thường thường.

Bùm, thủ lý kiếm rơi vào trong nước biển.

Như vậy ta lên đây.

Vòng thứ nhất thăm dò hoàn tất, Thủy Môn động, trên mặt biển gia tốc một cái, đồng thời khổ vô đã cầm ở trên tay.

Ném mạnh mà ra.

Loại trò trẻ con này.

Thánh Kiếm Excalibur.

Tay phải triển khai không khí, ngay cả nước biển đều bị cắt ra.

Hoàn hảo động tác Thủy Môn không chậm, eo phát lực, xoay người một cái tránh thoát một kích.

Địch nhân không thể khinh thường, bất quá hiện tại có thể dụ đạo ra phương thức công kích của địch nhân vẫn là đáng giá.

Phi Lôi Thần Chi Thuật.

Thủy Môn trước đó còn kham kham tránh thoát công kích lập tức biến mất.

Ở phía dưới, tại sườn phía dưới bên phải Tu La.

Một cú quét đường, làm Tu La ngã xuống.

Thủy Môn tiến công còn đang tiếp tục, Loa Toàn Hoàn.

Tu La cũng không phải người mặc cho người ta xâu xé, Thánh Kiếm.

Không tránh không né, Thánh Kiếm triều Loa Toàn Hoàn đâm tới.

Oanh.

Tu La chật vật ngã trên mặt biển, theo nước biển phập phập phồng phồng, lại lần nữa không thấy tung tích Thủy Môn.

Thủy Môn đã trở lại vị trí cũ, ngay tại nháy mắt Loa Toàn Hoàn bị đâm, trực giác của hắn để hắn làm ra lựa chọn rút lui.

Hiển nhiên trực giác của Thủy Môn đã cứu hắn, lòng bàn tay hắn bị rạch một đường khẩu tử.

Chương 364

Đây chính là Tiểu Vũ Trụ và Thánh Đấu Sĩ, cộng thêm sức mạnh Thánh Y, một cái Loa Toàn Hoàn nho nhỏ dễ dàng đã bị phá giải.

Phòng ngự rất mạnh, công kích lực cũng rất mãnh, cần phải tìm ra nhược điểm mới được.

Ba Phong Thủy Môn cũng đang tự hỏi, trình độ rắn chắc của thân thể Thánh Đấu Sĩ còn bạo đại đa số Nhẫn Giả.

Máu trong lòng bàn tay nhỏ xuống, giọt máu dung nhập biển rộng.

Mà Tu La cũng đứng lên, chính mình đại ý, thế nhưng ném đi mặt mũi lớn như vậy.

Hắn hiện tại cũng phát hiện, đối phương tuy rằng phương thức công kích phi thường quỷ dị, nhưng lực công kích tịnh không lớn, hơn nữa thân thể đối phương cũng xa không lợi hại bằng Thánh Đấu Sĩ.

Chỉ cần bị hắn đánh trúng, như vậy đối phương hẳn phải chết không nghi ngờ.

Cũng phải, cao thủ quyết đấu trong thế giới Hỏa Ảnh Nhẫn Giả, là đánh cờ phi thường xuất sắc.

Chiến thuật giống nhau đều là bảo tồn thực lực chính mình, tiêu hao thực lực địch nhân, sau đó lại một kích tất sát.

Quá trình đánh cờ thường thường chính là xuất sắc nhất, nhưng đến lúc quyết thắng bại cuối cùng, luôn là rất đột nhiên, làm người ta có loại cảm giác chưa thỏa mãn.

Nhẫn Giả bình thường đều thiếu khuyết cách đánh ngươi một quyền ta một quyền, lấy thương đổi thương, loại phản phái có năng lực trị liệu khoa trương kia không tính.

Mà loại đấu pháp này lại là cơ bản nhất của thế giới Thánh Đấu Sĩ, chính là so tốc độ so thể chất.

Tốc độ nhanh là có thể đi trước một bước công kích, thể chất tốt thì tính là bị công kích còn có thể đứng lên phản kích.

Nếu là thể chất siêu tốt, giống như đám tứ tiểu cường mà nói, kia chính là không dứt, cho dù bị đánh dở sống dở chết, bọn họ vẫn là sẽ bùng nổ Tiểu Vũ Trụ.

Lúc Thánh Đấu Sĩ chiến đấu không có ý đồ bảo tồn thực lực chính mình, chỉ có ý tưởng chiến thắng địch nhân.

Nhẫn Giả vì nhiệm vụ mà chiến, còn muốn suy xét suy xét nhiệm vụ có đáng giá để chính mình liều mạng hay không.

Thánh Đấu Sĩ vì Nữ thần mà chiến, trước nay đều là đem sinh tử trí chi độ ngoại.

Thánh Kiếm Excalibur.

Tu La lần đầu tiên chủ động tiến công.

Thủy Môn tránh thoát, sau đó nhanh chóng kết ấn, Ảnh Phân Thân Chi Thuật.

Một phân thành ba, Thủy Môn hiện tại còn chưa nghĩ ra biện pháp gì phá phòng ngự của Thánh Đấu Sĩ, chỉ có thể trì hoãn chút thời gian.

Cái gọi là nhẫn thuật, nằm ở tâm và thể của con người, đem sức mạnh của cả hai kết hợp lại thành Tra Khắc Lạp Chakra.

Mà nhẫn thuật chính là kỹ pháp chiến đấu ra đời dựa trên cơ sở Tra Khắc Lạp, Tra Khắc Lạp càng nhiều, uy lực nhẫn thuật càng lớn.

Nhưng nhẫn thuật cũng không thoát khỏi hạn chế của nhục thể con người, cho nên nhẫn giả càng cường đại lại càng xa rời sự tồn tại của bản thân nhân loại.

Thế là Tra Khắc Lạp xuất hiện biến hóa, dung nhập sức mạnh của tự nhiên, biến thành Tiên thuật Tra Khắc Lạp.

Cái gọi là Tiểu Vũ Trụ Cosmo, cơ sở là đột phá cực hạn thân thể, lý giải bản chất vạn vật.

Nhưng theo sự trưởng thành của Tiểu Vũ Trụ, Đệ Lục Cảm, Đệ Thất Cảm, Đệ Bát Cảm vân vân, những cảnh giới phi khoa học cứ thế lần lượt mọc ra.

Thánh Đấu Sĩ cũng sẽ càng ngày càng mạnh, trở thành chiến sĩ chân chính có thể chân đạp nát đại địa, quyền đấm rách bầu trời.

Bản thân Tiểu Vũ Trụ cũng trở nên càng ngày càng chân thực, khiến Thánh Đấu Sĩ biến thành siêu nhân có khả năng thí thần.

Ta cần thời gian, làm phiền các ngươi rồi.

Đối đãi với phân thân của chính mình cũng khách khí như vậy, không hổ là người từng làm Hỏa Ảnh.

Đối thủ như thế này, chúng ta cũng không kéo chân được bao nhiêu thời gian, ngươi phải nhanh lên đấy.

Đã biết.

Vậy chúng ta lên.

Hai cái phân thân chia ra bao vây từ hai bên.

Tu La nhìn thấy phân thân chỉ hơi lộ ra biểu tình kỳ quái, sau đó lập tức nghiêm túc lên: Thật là kẻ địch kỳ quái, bất quá chênh lệch giữa chúng ta không phải nhân số có thể kéo gần.

Thánh Kiếm Excalibur.

Chém ngang một đao, lưỡi kiếm vô hình khuếch tán ra ngoài, đem hai cái phân thân đều bao trùm ở bên trong.

Động tác của phân thân vẫn rất nhanh, gần như đồng thời hoàn thành mấy động tác: ném Khổ Vô Kunai, sau đó kết ấn, cuối cùng dùng Thế Thân Thuật rời đi.

Thánh Kiếm chỉ cắt đứt hai khúc gỗ.

Còn thật là biết trốn.

Là một Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ, Tu La từ đầu đến cuối đều chỉ đứng ở nơi đó, thậm chí ngay cả một bước cũng không có di động qua.

Phốc.

Mấy tiếng phá nước mà ra vang lên, nguyên bản chỉ có hai cái phân thân, hiện tại lại xuất hiện tám cái.

Bạo Phá Phù đồng thời nổ tung, kích khởi bọt nước, che khuất thân ảnh của tám cái phân thân.

Tu La giống như đang đứng tại trung tâm đài phun nước, mất đi tầm nhìn, bất quá hắn chính là Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ, Đệ Thất Cảm sớm đã thông thạo, cũng không cần dùng mắt nhìn cũng có thể xác định phương hướng kẻ địch.

Chỗ này.

Tu La mãnh liệt giơ tay, một chiếc Khổ Vô bị hắn kẹp ở trong hai ngón tay.

Oanh.

Lại là Bạo Phá Phù.

Sau đó càng nhiều Khổ Vô gắn Bạo Phá Phù từ sau tường nước bay vào.

Oanh.

Tiếp nhị liên tam nổ tung, nhưng ngoại trừ làm cho mặt mũi Tu La có chút lấm lem ra, ngay cả lông tóc của hắn cũng không thương tổn được.

Loa Toàn Hoàn, Loa Toàn Hoàn.

Phi Lôi Thần Chi Thuật, cộng thêm Loa Toàn Hoàn.

Trực tiếp xuyên qua tường nước, tám cái phân thân vây quanh Tu La đồng thời phát khởi tiến công.

Tu La vậy mà không có dư địa để né tránh.

Đứng ở đằng xa chuẩn bị Tiên Nhân Hình Thức, Thủy Môn hiếm thấy lộ ra mặt cười: Ai nói số lượng nhiều là vô dụng.

Là ta nói, vô dụng, coi như là nhiều người hơn nữa cũng vô dụng.

Tu La tức giận rồi, Thánh Kiếm Excalibur.

Đồng thời với hai tay vũ động, hắn giơ lên một chân, ba thanh Thánh Kiếm đồng thời công kích, tám cái phân thân cũng chỉ trong phiến khắc đã bị tiêu diệt.

Hai tay hạ xuống, kim kê độc lập, tư thế của Tu La tuy rằng không ưu mỹ, nhưng lực công kích lại biến thành gấp ba lần ban đầu.

Cái này ngược lại là không nghĩ tới.

Nằm ngoài dự liệu của Thủy Môn, xem ra tứ chi đối phương đều có thể phát ra Thánh Kiếm, thật đúng là khó làm.

Uy lực của Thánh Kiếm quá lớn, chính hắn cũng chịu không nổi.

Phân thân biến mất, bất quá Thủy Môn cũng chuẩn bị xong: Vốn dĩ cũng không nghĩ tới ta sẽ sử dụng chiêu kia.

Tra Khắc Lạp màu vàng trong nháy mắt bao vây lấy Thủy Môn, sau đó bám vào trên da hắn lưu lại hoa văn đồ đằng.

Tiên Nhân Hình Thức mở ra.

Trò vặt của ngươi cũng thật nhiều.

Tu La lạnh lùng nói.

Ta muốn lên đây.

Kinh điển nhẫn giả xung phong.

Đám người các ngươi thật đúng là vô lo, đã nói công kích của các ngươi là vô dụng cơ mà.

Tu La lần nữa huy kiếm.

Lướt qua nước biển, sức mạnh Thánh Kiếm dễ như trở bàn tay lao về phía Thủy Môn.

Hưu.

Tất cả mọi người đều trừng lớn mắt, tưởng rằng chính mình nhìn lầm, nhưng không sai.

Nhẫn giả bị Thánh Kiếm chém qua vậy mà bình an vô sự, sự tình không có khả năng phát sinh lại phát sinh.

Làm sao có thể.

Chương 365

Excalibur.

Tu La không tin tà tiếp tục công kích.

Nhưng sự thật lại là Thủy Môn cứ như vậy một mực xông thẳng tới, đối với công kích của Thánh Kiếm không tránh không né.

Không Gian Nhẫn Thuật —— Thần Uy.

Thủy Môn học được từ chỗ học sinh Đới Thổ Obito của mình, tuy rằng chỉ là mấy lần giao phong ngắn ngủi, nhưng Thủy Môn chính là Thủy Môn, đã nắm giữ biện pháp đem thân thể của mình đưa vào dị không gian.

Cho nên hắn mới nói không nghĩ tới chính mình sẽ dùng đến cái nhẫn thuật này, phải biết đây chính là nhẫn thuật cuối cùng hắn kiến thức được trước khi lâm chung.

Tiên Thuật Loa Toàn Hoàn.

Tĩnh, cực kỳ tĩnh.

Tu La không nghe thấy bất cứ thanh âm gì, chỉ là cảnh sắc trước mắt phi nhanh tiến lên.

Lần thứ nhất Tu La nhận lấy công kích chính diện từ đối phương, mặc dù có Thánh Y bảo hộ sẽ không thụ thương, nhưng vẫn bị đánh bay ra ngoài.

Lần này Tu La là nằm ngang bị đánh bay, cùng kiểu ngửa ra sau bị đánh bay của Thánh Đấu Sĩ hoàn toàn không giống nhau.

Hai người thuộc hai phong cách vẽ art style khác nhau ở cùng một chỗ sinh ra cảm giác vi hòa vi diệu.

Hiệu quả giống như ném đá trên mặt nước, Tu La nằm ngang trên mặt biển biu, biu bay ra.

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Rõ ràng công kích của mình đều đánh trúng, vì sao không có hiệu quả.

Tu La lần thứ hai ngã trên mặt biển.

Vẫn là không có thương tổn được đối thủ, Thủy Môn nhíu mày, chiêu này nhưng là thủ đoạn công kích mạnh nhất của hắn, xem ra chính mình phải đổi tư duy khác.

Đã không thể chiến thắng Thánh Đấu Sĩ trên nhục thể, vậy thì động thủ trên linh hồn.

Phi Lôi Thần Chi Thuật.

Thủy Môn trong nháy mắt xuất hiện tại sau lưng Tu La, ngay trong đợt phân thân công kích trước đó, hắn đã lưu lại một cái chú ấn trên Thánh Y của đối phương.

Cho dù địch nhân không phải Tử Long, nhưng Tu La vẫn bị người khác ôm chặt từ phía sau.

Đây cũng là vì hoàn thành nhiệm vụ.

Thi Quỷ Phong Tận.

Ha, ta đi ra rồi.

Ta vậy mà đi ra rồi.

Cáp Địch Tư Hades chính mình cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, bất quá hắn rất nhanh liền biết, hóa ra là có nhân loại muốn cùng mình ký kết khế ước: Không nghĩ tới thế giới một mực không thay đổi, vì sức mạnh, vẫn là có người nguyện ý đem linh hồn của chính mình bán cho ta, ha, Nhã Điển Na Athena ngươi nhìn thấy

không.

Đây chính là hiện thực, mà ta mới là chủ nhân chân chính của đại địa.

Cáp Địch Tư được đi ra hóng gió nên vô cùng vui vẻ.

Thủy Môn không nghĩ tới Tử Thần của thế giới này lại nói nhiều như vậy: Vẫn là trước để cho ta phong ấn hắn lại đi.

A.

Ngươi vậy mà muốn phong ấn Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ, vậy cứ để cho ta nhìn xem năng lực của ngươi đi, hiện tại ta đem sức mạnh của ta mượn cho ngươi.

Cáp Địch Tư mặc Thánh Y lập tức đem tay thò vào trong thân thể Thủy Môn.

Mà Thủy Môn đang ôm chặt Tu La, từ phần bụng Thủy Môn, một cánh tay phá y phục mà ra, cũng thò vào trong thân thể Tu La.

Xuyên qua Thánh Y và nhục thể, trực tiếp kéo lại linh hồn Tu La.

Nhân loại, kỹ xảo rất khéo léo.

Cáp Địch Tư phi thường thưởng thức Thủy Môn, Ngươi có muốn trở thành Minh Đấu Sĩ không.

Thủy Môn không nói chuyện, mà là toàn tâm toàn ý lôi kéo linh hồn Tu La.

Thiêu đốt Tiểu Vũ Trụ, Tu La cũng đang chống cự, nhưng là Thủy Môn mượn nhờ sức mạnh của Cáp Địch Tư, Tu La đã chống cự không nổi.

Tu La.

Nhã Điển Na xuất thủ, Tiểu Vũ Trụ ấm áp trực tiếp chiếu rọi hướng về phía Cáp Địch Tư.

Cáp Địch Tư đến cùng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại, chỉ là lâm thời bị bắt tráng đinh.

Cái bóng của hắn chịu không nổi Tiểu Vũ Trụ của Nhã Điển Na.

Nhã Điển Na, ngươi vậy mà dám ra tay với ta, ta sẽ để cho ngươi hối hận.

Đài từ phản diện tiêu chuẩn, trước khi rời đi lưu lại chút lời hung ác, Bất quá tế phẩm ta mang đi.

Cáp Địch Tư mang theo linh hồn Thủy Môn cùng một chỗ chạy đi, linh hồn đã bị kéo ra một nửa cũng bắt đầu trở lại trong thân thể Tu La.

Thủy Môn ngã xuống đất không dậy nổi, thân thể hắn đã chỉ còn vỏ rỗng.

Nhã Điển Na ngươi làm như thế cũng không tốt, bất quá lần này coi như xong, lần này tính chúng ta thua.

Tiếp theo chúng ta tiết kiệm chút thời gian, chúng ta nơi này có một đôi sư đồ, một đôi huynh đệ.

Vừa vặn các ngươi nơi đó cũng có một đôi sư đồ một đôi huynh đệ, như vậy đi, bốn đối bốn cùng một chỗ cho tốt.

Nhã Điển Na biểu thị có thể.

Còn món nợ Cáp Địch Tư mang theo Thủy Môn, sau này chậm rãi tính, Đỗ Lan cũng sẽ không quên.

Đồng Hổ và Tử Long, Ngải Nga La Tư và Ngải Âu Lý Á.

Cương Thủ và Viên Phi Hiruzen, Đệ Nhất và Đệ Nhị.

Đồng Hổ vẫn là bộ dạng ông lão già nua kia: Tử Long đừng muốn chủ quan, toàn lực ứng phó.

Vâng, sư phụ.

Ca ca, chúng ta rốt cục có thể kề vai chiến đấu.

Ừ, Ngải Âu Lý Á, cũng đừng thua đó.

Ca ca mới là.

Mà bốn vị Hỏa Ảnh thì bình tĩnh hơn nhiều.

Người trẻ tuổi bây giờ thật đúng là không đơn giản a.

Cương Thủ chỉ chính là ba cái Thánh Đấu Sĩ trẻ tuổi đối diện.

Cũng phải, bốn vị Hỏa Ảnh tuổi tác đều không nhỏ, cộng lại so với Thánh Đấu Sĩ đối diện tuổi tác xác thực lớn hơn không ít.

Trong đám Thánh Đấu Sĩ ngoại trừ Đồng Hổ, ba người khác toàn bộ đều chẳng qua là hăm mấy tuổi đầu mà thôi, có thể nói là tuổi trẻ tài cao.

Chiến đấu bắt đầu.

Vậy thì bớt nói nhảm, ta lên trước đây.

Đệ Nhị Thiên Thủ Phi Gian một bước đạp ra, Trên đại hải là sân nhà của ta.

Thoại âm vừa dứt, kết ấn đã hoàn thành: Thủy Độn Thủy Đoạn Ba.

Cột nước cao áp từ trong miệng phun ra, nước vốn chí nhu biến thành thứ đoạt mệnh người.

Liệt xa trên biển đều bị cắt đứt thành hai đoạn, lúc này Xạ Thủ Tọa ra tay rồi, không, là ra quyền, nắm đấm đánh về phía cột nước.

Oanh.

Hoàng Kim Thánh Y hoàn toàn không có bị phá hư, không thể không nói Thánh Đấu Sĩ mặc Thánh Y thật đúng là gian lận.

Quả nhiên sao.

Đệ Nhất lên tiếng.

Đệ Nhất đại nhân, ngài nhìn ra cái gì rồi.

Đệ Tam hỏi.

Khôi giáp đối phương dùng công kích phổ thông là không có tác dụng, chỉ có dùng thiên quân chi lực công kích một điểm mới có khả năng hữu hiệu, hoặc là từ nội bộ làm cho sụp đổ mới được.

Đã biết, vậy chúng ta lên.

Đệ Tam mang theo Cương Thủ cũng lên.

Đem áo choàng xé bỏ, ném đi mũ, hai tay Đệ Tam bay nhanh kết ấn.

Thông Linh Thuật Viên Ma.

A.

Viên Ma lập tức biến thành Kim Cương Bổng, Đệ Tam cũng là toàn lực ứng phó.

Hô.

Kim Cương Bổng được Đệ Tam múa đến hổ hổ sinh phong.

Cương Thủ hai tay nắm tay, mãnh liệt đánh về phía mặt biển.

Lực đạo to lớn lại có thể đánh ra một cái hố lõm hình cầu trên mặt biển.

Chân các Thánh Đấu Sĩ hẫng một cái, trong nháy mắt mất đi thăng bằng, cung cấp cơ hội tiến công cho nhẫn giả.

Kim Cương Bổng bỗng chốc biến thành to như cái chậu rửa mặt, đánh về phía Sư Tử Tọa.

Sư Tử Tọa bị thọc bay ra ngoài.

Chương 366

Còn có ta, Thủy Độn Thủy Trận Trụ.

Thánh Đấu Sĩ còn chưa kịp cân bằng, nước dưới chân lại bỗng nhiên dâng cao biến thành cột nước đem bọn hắn toàn bộ dìm ngập.

Thánh Đấu Sĩ cũng là người, cũng là cần hô hấp.

Bị nước biển bao vây cũng là phi thường khó chịu.

Còn chưa đủ, Viên Phi.

A.

Ta đát.

Kim Cương Bổng biến thành hư ảnh, giống như là liên tục xuất quyền, giữa mỗi lần co duỗi phát động tấn công về phía Thánh Đấu Sĩ.

Được rồi, mọi người lui ra.

Đệ Nhị giải khai thuật, nước biển tựa như sóng thần một hướng đem Thánh Đấu Sĩ vọt xuống, vọt vào trong biển.

Giống như hiệu quả xả nước bồn cầu.

Đệ Nhất nhíu mày, hắn biết mặc dù tiến công của bọn hắn tựa hồ rất mãnh liệt, nhưng tịnh không có tác dụng quyết định, bởi vì đối phương ngay cả chiêu đều không có xuất đâu.

Lư Sơn Thăng Long Bá.

Từ trong nước biển, một con rồng bay cá chép vượt long môn mà ra, đánh về phía Viên Phi.

Viên Phi mẫn tiệp liên tục lộn ra sau, tránh thoát: Hỏa Độn Hỏa

Long Viêm Đạn.

Lửa vậy mà thiêu đốt ngay trong nước biển.

Thiểm Điện Ly Tử Quyền.

Một tiếng cao hét, nước biển vì đó mà trống không, nắm đấm cao tốc đem nước biển toàn bộ đẩy đi ra.

Ngay cả Hỏa Long Viêm Đạn cũng bị áp diệt.

Đồng thời lại có thể tránh đi chiến hữu bên cạnh mình, Sư Tử Tọa nắm giữ Đệ Bát Cảm càng thêm cường đại.

Thánh Đấu Sĩ lần nữa về tới trên mặt biển.

Thật nhanh.

Quyền tốc bực này, nhẫn giả là nhìn mà than thở.

Viên Phi cẩn thận, nắm đấm như vậy ta cũng đỡ không nổi.

Viên Ma cũng là nơm nớp lo sợ.

Đã biết, Viên Ma.

Đột nhiên giằng co, song phương đều dừng lại.

Đồng Hổ và Đệ Nhất đều là người lớn tuổi của hai đội, cũng là quân sư của hai đội, bọn hắn hiện tại đều đang mưu tính vì thắng lợi.

Nếu là Thánh Đấu Sĩ có thể nghiền ép nhẫn giả về thực lực thì còn tốt, nhưng đối diện có hai vị nhẫn giả trong truyền thuyết, Đệ Nhất và Đệ Nhị thực lực thâm bất khả trắc, mà Đệ Tam được xưng là Giáo sư Nhẫn Thuật, cơ sở cũng vững chắc.

Cương Thủ lại nắm giữ y liệu nhẫn thuật.

Bốn cái nhẫn giả vừa vặn tạo thành một đội ngũ nhẫn giả thường thấy nhất trong thế giới Naruto, bất quá nếu đội ngũ này mà xuất hiện tại thế giới cũ thì nhất định là sấm sét vang dội cả thế giới.

Phi Gian, chuẩn bị xong chưa.

Chuẩn bị xong rồi ca ca.

Cứ giao cho ta đi.

Đa Trọng Ảnh Phân Thân Chi Thuật.

Trong nháy mắt Thánh Đấu Sĩ liền bị mười mấy cái Đệ Nhị bao vây.

Đỗ Lan có chút hiếu kỳ, tự hồ các nhẫn giả có biện pháp đối phó Thánh Đấu Sĩ, cũng không biết có được hay không.

Trước đó chính mình giống như có giảng giải tỉ mỉ đặc điểm Thánh Đấu Sĩ với bọn hắn, Thủy Môn lại từ trong ra ngoài tiến hành công kích đối với Thánh Đấu Sĩ, hiện tại bốn vị kia hẳn là đã có không ít hiểu biết về Thánh Đấu Sĩ.

Các ngươi phải cố lên a.

Bất quá Đỗ Lan đột nhiên cảm thấy chính mình làm việc có chút dư thừa, chính mình kiến lập ba cái nhà ga, nếu là các Thánh Đấu Sĩ ngay cả nhà ga thứ nhất cũng qua không được, các nhà ga phía sau chẳng phải là vô dụng sao.

Mặc kệ, nếu là bọn họ thông không qua, người bị đánh bại lưu lại, những người khác tiếp tục tiến về cửa ải tiếp theo là được.

Đỗ Lan nghĩ thầm.

Từ trong túi nhẫn cụ lấy ra Khổ Vô, mười mấy cái Đệ Nhị đồng thời đem Khổ Vô ném vào trong biển.

Khổ Vô này.

Cặp mắt bị nón lá che khuất của Đồng Hổ lộ ra nghi hoặc, trong lòng hắn có loại dự cảm không tốt.

Phi Lôi Thần Chi Thuật.

Khổ Vô theo hải lưu lưu động, Đệ Nhị lựa chọn từ trong biển phát khởi tiến công.

Cương Thủ, chuẩn bị xong.

A.

Các Thánh Đấu Sĩ lần nữa bị kéo vào trong nước biển, bất quá đây còn chưa kết thúc.

Nước biển ở khu vực này tựa hồ cô lập ra khỏi đại dương, dòng chảy toàn bộ phi thường quái dị, Thánh Đấu Sĩ và Khổ Vô toàn bộ bao bọc trong nước biển.

Dòng nước rất gấp, cuốn lấy Thánh Đấu Sĩ và Khổ Vô trôi đi, cuối cùng Khổ Vô cách Thánh Đấu Sĩ càng ngày càng gần.

Lần nữa Phi Lôi Thần Chi Thuật.

Bất quá lần này lại là Đệ Nhị mang theo Cương Thủ.

Tra Khắc Lạp Thủ Thuật Đao.

Cho dù là Hoàng Kim Thánh Y cũng có chỗ che không hết, những chỗ kia chính là mục tiêu công kích của Cương Thủ: cắt đứt thần kinh và cơ bắp.

Thánh Đấu Sĩ gặp đại nguy cơ, nhẫn giả lựa chọn kéo ra cự ly với Thánh Đấu Sĩ, dùng Phi Lôi Thần tiến hành công kích thuấn gian, chiến thuật du kích nhất kích tức tẩu.

Đệ Nhất quan sát Đệ Tứ chiến đấu, cũng nhìn thấy Phi Lôi Thần Chi Thuật đối với Thánh Đấu Sĩ vẫn có thể lên tác dụng, cho nên đã chốt lại chiến thuật của mình.

Ngăn trở không gian và thời cơ công kích của Thánh Đấu Sĩ, sáng tạo cơ hội công kích cho mình, đây chính là chiến thuật Đệ Nhất lựa

chọn.

Trước mắt xem ra vẫn là dùng được, tối thiểu huynh đệ Đại Tiểu Ngải Aiolos & Aiolia và Tử Long cánh tay cùng hai chân đều chịu tổn thất ở các mức độ khác nhau.

Bất quá thắng lợi sẽ thuộc về nhẫn giả sao.

Bị cắt đứt cơ bắp và thần kinh, Thánh Đấu Sĩ còn có thể đứng lên sao.

Hiển nhiên là có thể, chỉ cần thiêu đốt Tiểu Vũ Trụ, cho dù đã mất đi sinh mệnh, thân thể Thánh Đấu Sĩ vẫn như cũ có thể bộc phát chiến đấu lực.

Cho nên cho dù mất đi khống chế đối với thân thể, thậm chí mất đi ngũ cảm, chỉ cần Tiểu Vũ Trụ của Thánh Đấu Sĩ còn đang thiêu đốt, bọn hắn liền có thể đứng lên.

Nhã Điển Na tứ dư ta sức mạnh đi.

Các Thánh Đấu Sĩ xông ra mặt biển, vết thương chằng chịt đứng ở nơi đó.

Bất quá chờ đợi bọn hắn sẽ là một kích của Hỏa Ảnh mạnh nhất: Thụ Giới Hàng Lâm.

Thanh âm cự đại ầm ầm vang dội, từ đáy biển truyền đến, tựa như núi lửa bộc phát, dây leo tựa như xúc tu điên cuồng mọc ra, đem các Thánh Đấu Sĩ toàn bộ bao bọc cùng một chỗ.

Trên mặt biển vô duyên vô cớ xuất hiện một cây đại thụ che trời, thực sự là làm cho người ta than thở không thôi.

Chiến đấu kết thúc.

Từng dùng Mộc Độn sáng tạo qua sâm lâm, Đệ Nhất phi thường tự tin nói, bốn cái Thánh Đấu Sĩ đã bị thân cây bao bọc đến rắn chắc, không động đậy được nữa.

Bất quá tựa hồ đã hạ kết luận quá sớm.

Tuy rằng chiêu thức của Thánh Đấu Sĩ đều cần các loại tư thế, hơn nữa đều lấy xuất quyền làm chủ.

Thân thể bị khống chế, không thể xuất quyền, làm cho Thánh Đấu Sĩ chiến đấu bị hạn chế.

Nhưng là thiêu đốt Tiểu Vũ Trụ không cần động tác, mà sức mạnh Tiểu Vũ Trụ chỉ cần đầy đủ cường đại liền có thể ảnh hưởng đến thế giới hiện thực.

Thiêu đốt đi, Tiểu Vũ Trụ.

Đối mặt với kẻ địch giống như Tiểu Cường gián thế này, ngay cả Đệ Nhất cũng nhíu mày, thật đúng là không dứt.

Sức mạnh Tiểu Vũ Trụ thiêu hủy thụ mộc, Thánh Đấu Sĩ còn có thể tái chiến đấu.

Stop.

Đỗ Lan hô ngừng, đánh tiếp trừ phi xảy ra án mạng, nếu không Thánh Đấu Sĩ và nhẫn giả rất khó phân ra thắng bại.

Bởi vì nhẫn giả luôn luôn là một loại chức nghiệp năng đánh thì đánh, năng đánh lén thì đánh lén, đánh không lại thì chạy.

Mà Thánh Đấu Sĩ là điển hình của chiến đấu chính diện.

Thánh Đấu Sĩ gặp gỡ nhẫn giả, khả năng phải tốn rất nhiều thời gian mới có thể phân ra thắng bại, trừ phi bọn hắn riêng phần mình ôm suy nghĩ giết chết đối phương, mới có thể kết thúc chiến đấu trong thời gian ngắn.

Nhưng Đỗ Lan không muốn đợi: Đến đây kết thúc thôi, các ngươi có thể đi nhà ga tiếp theo rồi.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên từ dưới mặt biển dũng mãnh trào lên một cỗ sức mạnh, đây là Tiểu Vũ Trụ đang thiêu đốt.

Chương 367

Là chủ nhân của bảy đại dương, Hải Thần Ba Tắc Đông Poseidon đối với sự lưu động của nước biển là như lòng bàn tay, thế nhưng nước biển ở vùng này lại xuất hiện dị thường, cho nên Ba Tắc Đông phái Hải Đấu Sĩ mặc lân y Hải Mã là Ba Nhĩ An Baian tiến đến xem xét.

Ba Nhĩ An vừa nhìn, ái chà, đây không phải Nhã Điển Na sao.

Sao lại đứng ở giữa biển, lúc này không động thủ còn đợi khi nào.

Một quyền xuất ra, phong áp cường đại đem Nhã Điển Na cuốn lại, sau đó trở về trong biển.

Vậy mà ở ngay trước mặt Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ, Nhã Điển Na cứ như vậy bị cướp đi, quả thực là sỉ nhục to lớn đối với Thánh Đấu Sĩ.

Nhưng là Nhã Điển Na sớm đã biến mất trong đại hải, biển lớn như vậy, bọn hắn làm sao đi tìm nữ thần của bọn hắn đây.

Hết chơi rồi, Đỗ Lan vừa nhìn Nhã Điển Na bị bắt xuống biển, vậy thì không thể không xuống biển.

Nhã Điển Na của các ngươi rốt cuộc vẫn là tiểu nha đầu, động một chút lại bị người bắt đi, một điểm tôn nghiêm nữ thần cũng không có.

Đỗ Lan oán thầm.

Bất quá các Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ không có để ý tới, bọn hắn đều đang chờ mệnh lệnh của Sử Ngang Shion và Đồng Hổ.

Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ khi không có mệnh lệnh của nữ thần thì không được chiến đấu với Thần Linh Đấu Sĩ khác, cho nên ai cũng không thể rời đi.

Sử Ngang nói.

Nhưng là Giáo Hoàng đại nhân, nữ thần đã bị bắt đi.

Tu La sốt ruột nói.

Chính là bởi vì nữ thần bị bắt đi, mệnh lệnh nữ thần mới càng thêm phải tuân thủ.

Sử Ngang tỉnh táo nói.

Không sai.

Đồng Hổ cũng nói như vậy, Nếu có người vi phạm mệnh lệnh của Nhã Điển Na, sẽ bị tước đoạt chức vị Thánh Đấu Sĩ.

Vậy làm sao bây giờ.

Làm sao bây giờ.

Đương nhiên là để Tinh Thỉ Seiya bọn hắn xuất mã.

Các ngươi chờ một chút, đã Nhã Điển Na bị mất ở trên lãnh hải Thụy Văn Đái Nhĩ ta, vậy Thụy Văn Đái Nhĩ chúng ta cũng phải chịu trách nhiệm, như vậy đi, ta để Trù Đấu Sĩ cùng đi với các ngươi.

Đỗ Lan đại nghĩa lẫm nhiên nói, Chờ Nhã Điển Na trở về, chúng ta tiếp tục sấm quan.

Thế là Tinh Thỉ, Tử Long, Thuấn Shun, Băng Hà Hyoga, còn có Khải Kỳ Kiki, Tạp Tây Âu Sĩ Cassios tạo thành đội ngũ.

Tay nắm tay, ta đưa các ngươi đi vào.

Đỗ Lan sử dụng Thuấn Di.

Không thể không nói, Đỗ Lan chính là đi đến chỗ Hải Hoàng Ba Tắc Đông phá đám, nếu không muốn cứu người thì chẳng phải là chuyện trong vài phút sao.

Dưới đáy biển là một không gian cự đại, dựng đứng bảy cây cột, đó chính là bảy cây cột đại biểu cho bảy đại dương.

Bọn Đỗ Lan tới quá nhanh, Hải Hoàng còn vừa mới gặp mặt Nhã Điển Na mà thôi, còn chưa nói hào ngôn tráng ngữ tranh đoạt đại địa gì, hắn liền không thể không ra lệnh cho Hải Đấu Sĩ đi đánh nhau.

Sau đó đem Nhã Điển Na nhốt vào trong cây cột trung ương.

Hóa ra tất cả đều là hải sản.

Khải Kỳ kích động, trù sư chi hồn của hắn đã giác tỉnh, Mặc kệ là dạng hải sản gì, ta đều có thể làm ra mỹ vị.

Khải Kỳ, khoan hãy nói mạnh miệng, các ngươi tự mình thương lượng đi như thế nào đi, ta nghĩ Nhã Điển Na bị nhốt ở nơi đó.

Đỗ Lan chỉ một ngón tay về phía cây cột trung ương, Đừng đánh phá cây cột này, nhất định phải đánh gãy những cây cột khác trước, các ngươi có thể an bài lộ tuyến một chút, chia binh mấy đường cũng có thể.

Cái này các ngươi tự mình quyết định, ta đi trước.

Đỗ Lan một cái thuấn di biến mất.

Tạp Tây Âu Sĩ, chúng ta là Trù Đấu Sĩ, cũng không thể thua Thánh Đấu Sĩ, hai người chúng ta cùng một chỗ, hiện đi tìm một tên Hải Tiên Đấu Sĩ thử tay nghề một chút.

A.

Sau đó lưu lại Băng Hà và Tinh Thỉ bọn hắn nhìn nhau không nói gì.

Băng Hà, trở về đi.

Thuấn mở miệng, cậu ta tương đối thích hợp làm người tốt.

Ta đã quyết định, chỉ cần có thể để cho mẹ ta phục sinh, ta nguyện ý hiệu trung với Đỗ Lan tiên sinh.

Hắn chỉ là tên tiểu nhân hèn hạ, Băng Hà ngươi đừng để bọn hắn lừa.

Tinh Thỉ làm một thiếu niên nhiệt huyết, rất có nghĩa khí, liền sợ bạn tốt ngày xưa của mình bị lừa.

Tinh Thỉ, Đỗ Lan tiên sinh sẽ không lừa người, không nói tử nhi phục sinh Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ, ngay cả tỷ tỷ Tinh Hoa Seika của ngươi, ta cũng đã gặp qua.

Băng Hà nói, Hắn còn hướng ta hỏi thăm tình hình gần đây của ngươi, hắn rất mong đợi gặp lại ngươi.

Tỷ tỷ.

Tinh Thỉ đều muốn khóc, lại hồi ức lên tràng diện chính mình lúc nhỏ phân biệt với tỷ tỷ.

Chúng ta không có thời gian lề mề, phải nhanh một chút đem Nhã Điển Na cứu ra.

Tử Long coi như là người chăm chú đối đãi công việc.

Tử Long vừa nói, bọn hắn mới nhớ tới, bọn hắn là tới cứu người, mà không phải đến để tán dóc: Đúng, trước đi cứu ra nữ thần, sự tình khác nói sau.

Ngươi đem cô bé kia một mình lưu tại đáy biển rồi.

Địch Ny Toa sắc mặt không dễ nhìn cho lắm.

Chính nàng đều không có phản kháng, liền nói rõ nàng là tự nguyện.

Bất quá là ăn chút đau khổ mà thôi, nàng chính là Nhã Điển Na chuyển thế, đã quen rồi.

Làm sao có thể vô sở vị như thế, coi như nàng là nữ thần chuyển thế, cũng chỉ là đứa bé mười ba tuổi.

Đối với việc Đỗ Lan đem Thành Hộ Sa Chức Saori Kido một mình lưu tại đáy biển, Địch Ny Toa phi thường có ý kiến.

Bất quá nàng cũng không ngẫm lại tuổi tác Nhã Điển Na khả năng còn lớn hơn cả nhà Đỗ Lan cộng lại, có nguy hiểm mới là lạ.

Tiểu Vũ Trụ của Nhã Điển Na đừng quá có sức sống, lại nói coi như một thế này nàng chết rồi, lần sau lại chuyển thế là được, hoàn toàn không cần thiết lo lắng an toàn của nàng.

Bất quá lời này Đỗ Lan cũng không dám trực tiếp nói với Địch Ny Toa, hắn sợ bị Địch Ny Toa bạo hành gia đình.

Mọi người không cần khách khí, Nhã Điển Na không ở nơi này, các ngươi có thể tùy ý.

Bàn tròn cự đại, phía trên bày đầy mỹ vị món ngon.

Đây là phòng yến khách của Thụy Văn Đái Nhĩ, các Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ đều ngồi cùng một chỗ, nhưng không có tâm tư hưởng thụ bữa tiệc lớn này.

Các ngươi sao không ăn a.

Đỗ Lan một người ăn rất đã nghiền, nhưng là các Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ hiện tại vẫn còn đang lo lắng cho nữ thần của bọn hắn.

Đỗ Lan tiên sinh, có câu không biết có nên nói hay không.

Đồng Hổ nói.

Mời nói.

Đồng Hổ đứng lên ghế: Rất lâu trước kia, Thánh Đấu Sĩ chúng ta liền dưới sự dẫn dắt của nữ thần Nhã Điển Na, vì đại địa mà chiến.

Đặc biệt là những Thần Linh khác thèm muốn đại lục.

Ta tịnh không phải kể công, nhưng là các tiền bối chúng ta xác thực vẫn luôn bảo hộ mảnh đại địa này hòa bình.

Mà Đỗ Lan ngươi, đột nhiên xuất hiện, làm rối loạn Thánh Vực hòa bình, mục đích của ngươi đến cùng là cái gì.

Ta đương nhiên cũng là chiến sĩ theo đuổi Chân Thiện Mỹ, tin tưởng Yêu và Hòa Bình rồi.

Đỗ Lan nói lời này một điểm cũng không đỏ mặt, Mục đích của ta, kỳ thật rất đơn giản, bởi vì Thánh Đấu Sĩ các ngươi sinh hoạt quá đáng thương, cho nên muốn cải thiện một chút sinh hoạt của các ngươi.

Đáng thương.

Có cái gì đáng thương, các Thánh Đấu Sĩ cảm thấy chính mình không có chỗ nào đáng thương.

Thánh Đấu Sĩ các ngươi từ lúc còn nhỏ liền tiếp nhận huấn luyện, học chính là kỹ năng giết người, tuy rằng các ngươi tựa hồ có lý do phi thường đầy đủ để chiến đấu.

Nhưng là trên thực tế, Thánh Đấu Sĩ các ngươi đại đa số đều anh niên tảo thệ, chết không yên lành.

Hơn nữa thời gian chiến đấu cũng chỉ là những lúc đó, thời gian còn lại Thánh Đấu Sĩ các ngươi đều là không có việc gì làm, lãng phí niên hoa mỹ hảo.

Kỳ thật không có bất kham như Đỗ Lan nói, sau khi lĩnh ngộ Tiểu Vũ Trụ, chỉ cần không bị đánh chết, như vậy tuổi thọ bọn hắn bình thường đều rất dài, giống Sử Ngang, không bệnh không tai mà sống hai trăm năm.

Hơn nữa các Thánh Đấu Sĩ cũng có ái hảo của riêng mình, bình thường trồng hoa gì đó cũng là rất tốt.

Bất quá đối với việc anh niên tảo thệ chết sớm, ngược lại là thật, Thánh Đấu Sĩ chiến đấu hạ kỳ tàn khốc, động một chút lại là ngươi chết ta sống.

Đỗ Lan tiên sinh, ngươi nói sai rồi.

Vì nữ thần và đại địa, Thánh Đấu Sĩ chúng ta sớm đã làm giác ngộ hi sinh.

Đồng Hổ nói.

Thánh Đấu Sĩ chính là giác ngộ cao như thế, Đỗ Lan rất bội phục, cho nên hắn càng thêm muốn để những người trẻ tuổi này hảo hảo sống sót.

Vậy tuy rằng nữ thần không có ở đây, bất quá chúng ta vẫn là tiếp tục sấm quan, các ngươi ăn trước, ăn xong về sau chúng ta liền đi Nhà ga Hải Tặc Vương One Piece.

Nữ thần các ngươi không cho các ngươi cùng Thần Đấu Sĩ khác chiến đấu, không có nói không cùng những người khác chiến đấu.

Cũng không đợi Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ cự tuyệt, Đỗ Lan liền chào hỏi bọn hắn ăn nhiều một chút.

Suy nghĩ của Đỗ Lan rất đơn giản, Thánh Đấu Sĩ chính là thần tượng lúc nhỏ của hắn, chỉ cần để bọn hắn trở nên mạnh mẽ, như vậy đám Minh Đấu Sĩ kia còn không phải là đồ ăn, muốn làm sao xử thì làm sao xử.

Ta là nam nhân muốn trở thành Hải Tặc Vương.

Đỗ Lan đứng ở trên biển hô.

Cái này khiến Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ đều một đầu mồ hôi lạnh, cái tên Đỗ Lan này thực sự là bệnh cũng không nhẹ.

Được rồi, được rồi, ta giới thiệu cho các ngươi một chút mấy vị này, Hải quân Đại tướng Thanh Trĩ Aokiji, Hoàng Viên Kizaru, Xích Khuyển Akainu.

Còn có Thất Vũ Hải Ưng Nhãn Mihawk, Tứ Hoàng Hương Khắc Tư Shanks.

Năm vị này sẽ là đối thủ của các ngươi, các ngươi chuẩn bị xong chưa.

Nhẫn giả là dùng Tra Khắc Lạp của mình phát ra nhẫn thuật, hậu kỳ sử dụng sức mạnh tự nhiên.

Mà trong thế giới Hải Tặc, Trái Ác Quỷ năng lực giả chính là bản thân cải biến, để sức mạnh của tự nhiên biến thành một bộ phận thân thể mình.

Tựa như tắc kè hoa có thể đổi màu là bản năng kỳ lạ, tự nhiên quả thực có thể đem người cải tạo thành người có năng lực đặc biệt.

Hệ Logia quả thực năng lực giả lại càng là cường đại vô cùng, mỗi người đều có thể trở thành một bộ phận của tự nhiên.

Tạp Diệu Camus đấu Thanh Trĩ.

Chương 368

Thật đúng là địch nhân chưa từng thấy qua, bất quá trên đại hải ai lại có thể toàn tri toàn năng đâu.

Thanh Trĩ vừa lên đến liền phát cảm khái.

Đại tướng là áo gió, Thánh Đấu Sĩ là áo choàng.

Hai bên đều là nhân vật trang bức, hiện tại chiến đấu sắp bắt đầu.

Các ngươi từ từ đánh đi, vừa đánh vừa chờ Nhã Điển Na bọn hắn.

Đỗ Lan cảm thấy vẫn là phải chờ đám Tiểu Cường cùng một chỗ huấn luyện, cho nên không vội từ từ sẽ đến.

Băng đối băng.

Tại độ linh hoạt hiển nhiên là Thanh Trĩ tương đối lợi hại, nhưng là tại độ ấm thì là Tạp Diệu lợi hại.

Nhưng là độ ấm thấp hơn nữa cũng là băng a, Thanh Trĩ biểu thị tạm thời không có áp lực.

Hai người ngươi tới ta đi, nhiệt độ toàn bộ nước biển đều hạ thấp, nhiệt độ hải lưu đều thay đổi.

Hai vị đều là thân sĩ, thời điểm chiến đấu đường đường chính chính.

Một ngày một đêm, mặt trời một thăng một lặn, chiến đấu của Thanh Trĩ và Tạp Diệu đã ảnh hưởng đến khí hậu địa cầu.

Thánh Vực bắt đầu rơi tuyết, những nơi khác cũng bắt đầu hạ nhiệt độ.

Nghiên cứu khoa học cho thấy, nhiệt độ địa cầu chịu ảnh hưởng của dòng hải lưu, hiển nhiên đây là sự thật.

Các đầu bếp Thụy Văn Đái Nhĩ mặc áo đông, rất nhiều người đều ở trên bờ biển dựng kính viễn vọng quan sát chiến đấu nơi xa.

Nước biển kia đã băng sơn san sát, như thủy tinh cung đồng dạng.

Kim Cương Tinh Thần Quyền.

Tạp Diệu chưa bao giờ hưởng thụ qua niềm vui thú chiến đấu như thế, có thể gặp gỡ một người đồng dạng chơi băng tốt như vậy, thật đúng là lần thứ nhất.

Lãnh khí bay ra ngoài, gặp phải cũng là lãnh khí, trong nháy mắt nước biển lại biến thành băng sau đó phiêu trên biển.

Thân ở trong đó, cảm giác không giống như là tại phụ cận Thánh Vực, ngược lại là giống như tại bên trong vòng cực.

Địa cầu quá nhỏ.

Đỗ Lan nhìn xem khí hậu dị biến nói ra.

Trước kia tại trên địa cầu động thủ đều bó tay bó chân, chính là bởi vì địa cầu quá yếu ớt, hiện tại xem ra sự yếu ớt của địa cầu so với Đỗ Lan nghĩ còn nghiêm trọng hơn.

Sức mạnh của hai người Thanh Trĩ và Tạp Diệu đều chịu không nổi.

Bất quá kỳ thật khổ cũng không chỉ người trên đại địa, còn có Nhã Điển Na dưới đáy biển.

Bởi vì nước của bảy đại dương đều chú nhập vào cây cột trung ương, Nhã Điển Na bị ngâm trong nước lạnh, hơn nữa nhiệt độ nước còn luôn luôn biến lạnh, Tiểu Vũ Trụ của nàng thiêu đốt càng thêm vượng thịnh.

Nhã Điển Na thầm nghĩ, nhất định lại là cái tên Đỗ Lan kia đang giở trò, lạnh chết người.

Không thể không nói trực giác nữ thần chính là chuẩn.

Người kia rất kỳ quái, cứ như thể người chính là khối băng.

Ngải Âu Lý Á kỳ quái nói, Đồng Hổ lão sư, đây rốt cuộc là người nào.

Đồng Hổ làm sao biết a, vẫn là Đỗ Lan tới giải thích giải thích, lại đến thời gian hắn hồ huyên rồi.

Đây chính là Nhà ga Hải Tặc, các ngươi phải biết sau khi thời đại hàng hải bắt đầu, kỳ thật một mực không có kết thúc, cho dù là hiện tại y nguyên là thời đại đại hàng hải.

Hoàn toàn nói nhảm, thật đúng là coi Thánh Đấu Sĩ không đọc sách sao.

Bất quá Thánh Đấu Sĩ không có lên tiếng, mà là tiếp tục lắng nghe, Từ thời đại đại hàng hải, mọi người phát hiện tịnh không vẻn vẹn phát hiện tân đại lục, mà lại còn có đồ vật thần kỳ khác.

Tồn tại thần kỳ giống như Thánh Y và Tiểu Vũ Trụ của các ngươi: Trái Ác Quỷ và Bá Khí.

Nếu Thánh Y các ngươi là thần chúc phúc, Trái Ác Quỷ chính là khế ước cùng ác ma.

Mà nếu Tiểu Vũ Trụ là lý giải vạn vật, thì Bá Khí chính là quyết tâm tự mình cải biến thế giới.

Tuy rằng Thánh Đấu Sĩ đối với lời nói của Đỗ Lan, một nửa là khịt mũi coi thường.

Nhưng là liên quan tới Trái Ác Quỷ và Bá Khí, bọn hắn là tin tưởng.

Thánh Đấu Sĩ cũng không phải kẻ ngu, biết phân thật giả.

Bất quá chính là như vậy, bọn hắn đối với lai lịch Đỗ Lan càng thêm hiếu kỳ.

Tựa hồ so với nữ thần Nhã Điển Na còn thần bí hơn, trong tay Đỗ Lan tựa hồ vĩnh viễn là những thứ có thể làm cho người ta ngạc nhiên.

Chẳng lẽ hắn chính là Chí Cao Thần, phụ thân của Nhã Điển Na.

Cảm giác được sao.

Tiểu Vũ Trụ của sư phụ chúng ta, xuyên qua vực sâu nước biển vẫn là có thể cảm nhận được một cỗ hàn ý thấu xương.

Cá Đuối Ngải Nhĩ Trát Khắc Isaac, cũng chính là sư huynh của Băng Hà.

Nói thật người tranh đoạt Thánh Y cùng đám Tiểu Cường cơ bản đều không có kết cục tốt gì.

Bản TV, sư huynh của Tử Long là Vương Hổ, chết.

Đối thủ của Tinh Thỉ là Tạp Tây Âu Sĩ, chết.

Vị sư huynh này của Băng Hà nếu như không có ngoài ý muốn cũng sẽ vẫn mệnh tại đáy biển.

Ngải Nhĩ Trát Khắc thiên phú viễn siêu Băng Hà, tịnh lại có tâm kiên định hơn Băng Hà.

Hắn lập chí muốn vì đại địa mà chiến, so với mục tiêu đục xuyên tầng băng đi gặp mẹ của Băng Hà thì cao thượng hơn rất nhiều.

Mà sở dĩ hắn lại tới đáy biển, cũng là bởi vì Băng Hà tự lượng sức mình đi đáy biển gặp di thể mẫu thân, Ngải Nhĩ Trát Khắc vì cứu Băng Hà bị hải lưu cuốn đi, không chỉ mù một con mắt, tịnh thả còn bị vọt tới nơi này.

Băng Hà cũng cảm ứng được, Tiểu Vũ Trụ của sư phụ Tạp Diệu: Sư phụ cũng là đang chiến đấu.

Lại là chiến đấu vô vị, cái gì mà Thánh Đấu Sĩ chiến đấu vì đại địa, cũng bất quá là một đám người lạm dụng bạo lực mà thôi.

Ngải Nhĩ Trát Khắc do sung cảnh ngưỡng mộ biến thành thất vọng.

Hắn tưởng rằng Thánh Đấu Sĩ chỉ chiến đấu vì chính nghĩa, nhưng là Loạn Saga, Thánh Đấu Sĩ cùng Thánh Đấu Sĩ chiến đấu lại luôn luôn phát sinh, ngay cả nữ thần đều không có ngăn cản.

Thế là Ngải Nhĩ Trát Khắc cho rằng Thánh Đấu Sĩ cũng bất quá là một đám người vì tư dục của chính mình mà lạm dụng bạo lực.

Băng Hà lại không biết vì sao Ngải Nhĩ Trát Khắc như thế.

Băng Hà, ngươi bây giờ đã trở thành Thánh Đấu Sĩ, có phải hay không vẫn là vì muốn gặp mẫu thân ngươi, đi đáy biển Đông Siberia.

Phải.

Băng Hà nói.

Ngươi quá làm ta thất vọng rồi, Băng Hà.

Nói xong chính là một quyền.

Băng Hà bị đánh bay ra ngoài, bất quá tịnh không phải hắn không thể tránh thoát, mà là hắn không muốn tránh.

Con mắt của Ngải Nhĩ Trát Khắc là vì cứu hắn mới mù đi, cho nên y là ân nhân của Băng Hà.

Băng Hà tại sao không đánh trả.

Chẳng lẽ trở thành Thánh Đấu Sĩ ngươi đã quên làm sao huy quyền rồi sao.

Băng Hà lau vết máu bên khóe miệng, không có lên tiếng.

Hắn thực sự là không nghĩ tới Ngải Nhĩ Trát Khắc không chỉ không có chết, mà lại còn sẽ gặp nhau trong tình huống như vậy.

Chẳng lẽ thật sự muốn cùng ân nhân cứu mạng của mình thù tử vật lộn.

Mẹ ơi nói cho con biết, con nên làm thế nào.

Băng Hà.

Lại là một quyền.

Băng Hà lần nữa bay ra ngoài, sau đó trùng điệp ngã tại đáy biển.

Đứng lên, Băng Hà, giống một nam nhân, giống một Thánh Đấu Sĩ.

Ngải Nhĩ Trát Khắc nhìn bộ dạng tiểu tức phụ chịu nhục này của Băng Hà, càng là tức giận.

Phải biết hắn đã từng cỡ nào sung cảnh Thánh Đấu Sĩ, cỡ nào hi vọng chính mình có thể trở thành Thánh Đấu Sĩ.

Nhưng là Thánh Đấu Sĩ quá làm cho hắn thất vọng: Băng Hà, ngươi cứ với tư cách Thánh Đấu Sĩ mà chết đi thôi.

Chương 369

Bắc Chi Cực Quang.

Hai tay ôm ở trước ngực, một cái cầu lãnh khí tập thành.

Băng Hà lần nữa bị đánh bay ra ngoài, lần này bay rất cao, trực tiếp đụng vào cây cột Bắc Hải.

Ba, ba, ba.

Tiếng thứ nhất là đụng vào trên cây cột, tiếng thứ hai là rơi trên mặt đất, tiếng thứ ba là rơi xuống đất lại bắn lên, rồi lại rơi xuống đất.

Trên thân Băng Hà bị đông cứng một tầng băng sương.

Kết thúc, Băng Hà, đi thế giới bên kia đoàn tụ cùng mẹ ngươi đi.

Ngải Nhĩ Trát Khắc nhìn thân thể bất động của Băng Hà nói.

Bất quá dựa theo định luật Anime, khi nhân vật chính ngã xuống đất, mà phản diện phi thường tự tin đã xử xong nhân vật chính, tịnh thả không đi tiến hành xác nhận và bổ đao, khi phản diện quay người về sau, nhân vật chính liền có thể đứng lên.

Cho nên khi Ngải Nhĩ Trát Khắc quay người, Băng Hà đứng lên.

Tiểu Vũ Trụ của Băng Hà quật cường thiêu đốt, để Ngải Nhĩ Trát Khắc chấn kinh: Làm sao có thể.

Mặt biển và đáy biển, đều là lãnh khí đối lãnh khí.

Cấp số chiến đấu lại hoàn toàn khác biệt, trên biển Tạp Diệu và Thanh Trĩ chiến đấu ảnh hưởng tới khí hậu cả địa cầu.

Mà đáy biển, Băng Hà đối với sư huynh Ngải Nhĩ Trát Khắc của hắn lại không có kinh khởi phong ba.

Ta sẽ không thua, ta còn muốn cùng mẹ ta đoàn viên, ở trên thế giới này, cho nên Ngải Nhĩ Trát Khắc, ta là sẽ không thua.

Băng Hà nói.

Nói hươu nói vượn, đã xuất hiện ảo giác sao.

Ngải Nhĩ Trát Khắc thương hại nhìn xem Băng Hà, Bởi vì tưởng niệm mẫu thân của mình mà sinh ra ảo giác, thật đúng là đáng thương.

Xem ra Thánh Đấu Sĩ cũng bất quá như thế, Thánh Đấu Sĩ của Nhã Điển Na là không có khả năng bảo hộ đại địa, cho nên đại địa vẫn là giao cho Hải Đấu Sĩ chúng ta đi.

Băng Hà, an nghỉ đi.

Bắc Chi Cực Quang.

Băng Hà lần nữa bay ra ngoài.

Nhưng là Băng Hà vẫn là không có chết, hắn lần nữa đứng lên: Ngải Nhĩ Trát Khắc, ngươi cứu được ta, bất quá ta sẽ không thua.

Nói xong hắn giơ tay lên, đem mắt phải của mình đâm mù.

Băng Hà, ngươi.

Ngải Nhĩ Trát Khắc tức giận.

Hành vi như vậy của Băng Hà chẳng phải là đang nói sở dĩ không có đánh trả, đó là bởi vì nể tình ngươi mù một con mắt.

Mà không phải bởi vì ta đánh không lại ngươi.

Máu nhuộm Thánh Y.

Ngải Nhĩ Trát Khắc, đến đây đi, ta sẽ dưới điều kiện công bằng đánh bại ngươi.

Băng Hà, ngươi là đang xem thường ta.

Ngải Nhĩ Trát Khắc xuất chiêu, Bắc Chi Cực Quang.

Kim Cương Tinh Thần Quyền.

Băng Hà lần nữa ngã xuống.

Linh hồn Băng Hà xuyên qua hải dương, đi tới chiến trường của Tạp Diệu.

Băng Hà.

Tiểu Vũ Trụ của Tạp Diệu đang hô hoán đồ đệ của y.

Tiểu Vũ Trụ của sư phụ bề ngoài hàn lãnh, nội tại lại ôn nhu như thế.

Sư phụ.

Băng Hà không nghĩ tới y phản bội Thánh Vực, sư phụ của hắn lại còn sẽ trợ giúp hắn.

Cảm thụ đi, Tiểu Vũ Trụ của Thánh Đấu Sĩ, siêu việt Lục Cảm Đệ Thất Cảm.

Nhớ kỹ ngươi vĩnh viễn là Thánh Đấu Sĩ.

Băng Hà không biết nên trả lời thế nào.

Tại trên chiến trường, Tạp Diệu bày ra tư thế Thự Quang Nữ Thần Chi Khoan Thứ Aurora Execution.

Đối diện Thanh Trĩ vừa nhìn, biết chính mình cũng phải phóng đại chiêu.

Đồng thời Băng Hà lần nữa đứng lên, Tiểu Vũ Trụ của hắn và Tiểu Vũ Trụ của sư phụ hắn sinh ra cộng hưởng vi diệu, hắn cũng bày ra tư thế Thự Quang Nữ Thần Chi Khoan Thứ.

Thiêu đốt đi, Tiểu Vũ Trụ.

Ngải Nhĩ Trát Khắc hiển nhiên là bị Tiểu Vũ Trụ thiêu đốt của Băng Hà hù dọa, Tiểu Vũ Trụ bàng đại như thế, đã vượt qua đẳng cấp

Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ, thậm chí vượt qua chính mình thân là Hải Đấu Sĩ: Tốt, rất tốt, Băng Hà, hãy để cho ta nhìn xem thực lực chân chính của Thánh Đấu Sĩ các ngươi đi, Bắc Chi Cực Quang.

Mặt vặn vẹo thành một đoàn, Tiểu Vũ Trụ điên cuồng thiêu đốt, nhưng vẫn là so với Băng Hà kém một bậc.

Thự Quang Nữ Thần Chi Khoan Thứ.

Hai thầy trò đồng thời phát ra chiêu thức mạnh nhất.

Oanh, oanh.

Mặt biển, Thanh Trĩ cảm giác hàn ý đập vào mặt: Kỷ Băng Hà.

Tuyệt đối độ không.

Nhiệt độ là do hạt particle vận động mà tạo thành, mà tuyệt đối độ không, chính là không có nhiệt độ, cũng chính là trạng thái hạt đình chỉ vận động.

Trên thế giới có tuyệt đối đình chỉ sao.

Thế giới khác không biết, tối thiểu tại thế giới Thánh Đấu Sĩ bên trong là có.

Tiểu Vũ Trụ thần kỳ đem vận động của hạt toàn bộ đình chỉ lại, cảnh giới mà Thanh Trĩ đều chưa từng đạt tới, lần thứ nhất hắn cảm giác được hàn ý đến từ băng.

Đó là hàn lãnh mà giới tự nhiên đều không có.

Mà ở trong biển, Ngải Nhĩ Trát Khắc thua.

Ngã tại trước Thự Quang Nữ Thần Chi Khoan Thứ, lãnh khí độ không tuyệt đối kia để sinh mệnh của hắn trôi qua hầu như không còn.

Băng Hà Ngươi vẫn là nam tử hán như cũ.

Ngải Nhĩ Trát Khắc nói.

Ngải Nhĩ Trát Khắc, đừng nói nữa, ăn cái này.

Ngải Nhĩ Trát Khắc chỉ cảm thấy Băng Hà đem thứ gì đó nhét cho hắn ăn, sau đó thân thể cấp tốc hồi ấm, rất nhanh liền lại có thể đứng lên, Băng Hà.

Đây là Tiên Đậu, chỉ cần người chưa chết, mặc kệ thương nặng bao nhiêu đều có thể khỏi.

Vì sao muốn cứu ta.

Cũng giống lý do ngươi trước kia cứu ta vậy.

Hai huynh đệ, hợp lại chỉ có hai con mắt, nhìn nhau một cái, kích tình bắn ra bốn phía.

Khả năng không phải bốn phía, mà là hai phía.

Hoàng Viên đối Sư Tử Tọa Ngải Âu Lý Á.

Hai vị khoái nam quyết đấu.

Người trẻ tuổi, tốc độ chính là sức mạnh, để cho ta nhìn xem ngươi có thể đuổi kịp ta hay không.

Quang Tốc Thích.

Đem quang tử tập trung ở bộ pháp, sau đó mãnh liệt đá ra.

Tập kích đến từ ánh sáng, bất quá Ngải Âu Lý Á nhìn thấy: Thiêu đốt đi, Tiểu Vũ Trụ của ta, Thiểm Điện Ly Tử Quyền.

Một cái là ánh sáng thật, một cái là quyền đầu hóa thành ánh sáng.

Hiển nhiên chất lượng lớn uy lực càng lớn.

Băng sơn trên mặt biển bị đẩy đi ra, động tác của hai người đều quá nhanh.

Đỗ Lan nhìn hai người chiến đấu, trong lòng lại đang suy nghĩ, Hoàng Viên hơn năm mươi tuổi đều không có tìm được bà xã, có phải hay không có quan hệ với việc hắn quá nhanh.

Hoàng Viên toàn thân rùng mình một cái, cảm giác trúng trớ chú.

Đỗ Lan tiên sinh, vị Hoàng Viên tiên sinh kia, có thể khống chế ánh sáng, cũng là nguyên nhân do Trái Ác Quỷ.

Đồng Hổ hỏi.

Đương nhiên, Trái Ác Quỷ có thể làm cho người ta có các loại năng lực thần kỳ, chỉ là ăn Trái Ác Quỷ về sau liền không thể xuống nước bơi lội.

Đối với giải thích của Đỗ Lan, các Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ đều cảm thấy rất thần kỳ, trên thế giới thật đúng là không thiếu cái lạ a.

Bất quá chỉ cần nhìn, Đỗ Lan cũng biết kết quả chiến đấu của hai người.

Ngải Âu Lý Á chỉ là nắm đấm là tốc độ ánh sáng, mà Hoàng Viên toàn thân đều có thể đạt tới tốc độ ánh sáng.

Hơn nữa Hoàng Viên còn có thể quang tử hóa, tránh đi nắm đấm của Ngải Âu Lý Á.

Cho nên Ngải Âu Lý Á chỉ có thể bị áp chế mà đánh.

Bất quá Đỗ Lan khắc long clone Hoàng Viên và Xích Khuyển đi ra, đối thủ tuyển cho bọn hắn là hai huynh đệ Ngải Âu Lý Á và Ngải Nga La Tư.

Chương 370

Chính là để Sư Tử Tọa và Xạ Thủ Tọa ngược đãi bọn hắn.

Cho nên Đỗ Lan biết Đại Ngải Aiolos và Tiểu Ngải Aiolia sẽ lần lượt đứng lên, sau đó đánh ngã Hoàng Viên và Xích Khuyển.

Thân ái, có người tìm chàng.

Đỗ Lan đang xem kịch vui, Địch Ny Toa đột nhiên tới gọi hắn.

Tìm ta.

Thế giới này, người hắn quen biết cũng không nhiều: Nam hay nữ.

Là vị đại mỹ nữ.

Địch Ny Toa cười nói.

Bà xã, vậy còn chờ gì nữa, đợi vi phu đi đi rồi về.

Đỗ Lan giống như một tên hát tuồng.

Chàng mau đi đi, nếu không thì sắp cùng Nhất Huy đánh nhau rồi.

Cùng Nhất Huy đánh nhau.

Còn là một mỹ nữ.

Đỗ Lan dường như biết người tới là ai.

Tóc dài màu đen, váy dài thẫm màu, một đôi mắt màu đen.

Tuy rằng chỉ là bộ dáng thiếu nữ thanh lãnh tịnh lệ, nhưng trong cơ thể nàng lại có Tiểu Vũ Trụ.

Loại Tiểu Vũ Trụ kia tựa hồ tịnh không thuộc về thiếu nữ, mà là mỗ nhân cưỡng chế nhét vào thân thể nàng.

Phan Đa Lạp Pandora và Nhất Huy lúc còn nhỏ đã đụng mặt, tranh giành qua Thuấn Shun khi còn là hài nhi, cho nên hiện tại là cừu nhân gặp mặt.

Ngươi tới làm gì.

Nhất Huy cảnh giới hỏi.

Ta không phải tới tìm ngươi, ta là tới tìm Đỗ Lan.

Tìm ta làm gì.

Mỹ nữ.

Đỗ Lan trở về.

Phan Đa Lạp nhìn về phía Đỗ Lan, trong mắt không thấy bất cứ tình cảm gì: Ta là đại biểu Minh Vương Cáp Địch Tư đại nhân tới.

A.

Ngồi.

Đỗ Lan để Phan Đa Lạp ngồi xuống, Còn chưa thỉnh giáo ngươi tên là gì.

Phan Đa Lạp.

Cái tên này nghe quen, không phải là cô gái mở ra ma hạp thả ra tai nạn sao.

Đỗ Lan từ trong kiến thức thần thoại nghèo nàn của mình tìm ra cố sự liên quan tới Pandora.

Ngươi nói đó là thần thoại, mà ta chỉ là một nhân loại bình thường.

Vậy thật đúng là thất lễ.

Thế thì Cáp Địch Tư đến cùng là có chuyện gì tới tìm ta đây.

Minh Vương đại nhân từ chỗ Thủy Môn tìm hiểu được rất nhiều thứ, cho nên ngài muốn nhờ ngươi giúp ngài chế tác một cái dung khí có thể dung nạp thần.

Phan Đa Lạp nói.

A.

Đỗ Lan ngược lại là không nghĩ tới Minh Vương Cáp Địch Tư sẽ đánh chủ ý tới trên đầu hắn, Hiện tại Minh Vương còn tại Cực Lạc Tịnh Thổ sao.

Đúng thế.

Phan Đa Lạp lúc này mới nhìn nhiều Đỗ Lan một chút, không nghĩ tới người trước mắt này biết đến cũng không ít.

Nói thật, Minh Vương Cáp Địch Tư và Nhã Điển Na thánh chiến còn chưa thắng qua lần nào.

Một vị thần đáng thương, không, vị thần đáng thương.

Dù sao Cáp Địch Tư cũng là thần cấp bậc chú bác của Nhã Điển Na, nhưng lại ngay cả cháu gái đều đánh không lại, thật đúng là mất mặt.

Hơn nữa còn là lũ bại lũ chiến, lũ chiến lũ bại, ngoan cố như Cáp Địch Tư thật đúng là không nhiều.

Sự ngoan cố như vậy không phải một ngày hai ngày, cũng không phải một năm hai năm, mà là ức vạn năm.

Cáp Địch Tư cũng chưa từng bị đánh sợ qua, chẳng lẽ là bởi vì nhàm chán, cho nên cho dù là lão thua nhưng vẫn muốn cùng Nhã Điển Na chơi đùa.

Cho nên Cáp Địch Tư là M Masochist.

Kỳ thật cẩn thận nghĩ một chút, Nhã Điển Na là rất mạnh, ngay cả lão cha Trụ Tư Zeus đều kiêng kị nàng ba phần.

Xưng hào Chiến Tranh Nữ Thần và Trí Tuệ Nữ Thần cũng không phải tùy tiện mà có, tại viễn cổ, niên đại còn chưa có Thánh Đấu Sĩ, nữ thần cũng là thường xuyên xắn tay áo đích thân lên tràng.

Bất quá đến hiện đại, nữ thần cũng chỉ là chuyển thế xuống, mang theo Thánh Đấu Sĩ cùng Minh Vương Cáp Địch Tư chơi đùa.

Kỳ thật theo Đỗ Lan thấy, Nhã Điển Na khi Tiểu Vũ Trụ thiêu đốt đến cực hạn thì sẽ không kém hơn nữ nhi Sa Chức của hắn.

Phải biết Sa Chức chính là kế thừa thiên phú song trọng của hắn và Địch Ny Toa, thực lực đã cùng mẫu thân nàng ngang bằng.

Đỗ Lan cả nhà thế nhưng là trải qua lữ hành đằng đẵng, hải nạp bách xuyên, thực lực bọn hắn đã siêu phàm nhập thánh.

Ví dụ như trạng thái chung cực của Đỗ Lan, phất tay quả thực có thể cắt ra tinh hệ, nếu toàn lực phát ra, bom phản vật chất có thể làm cho cả vũ trụ mẫn diệt.

Bất quá hắn không phải cái gì kẻ thích giết chóc, bình thường trên tay chân đều mang theo vòng trọng lực, hơn nữa hiện tại thời gian động cơ vĩnh cửu ngủ đông cũng càng ngày càng dài.

Mà Địch Ny Toa cũng là cắt tinh cầu tựa như cắt đậu hũ, hơi dùng sức liền có thể cắt ra không gian.

Hiện tại cường độ thân thể Địch Ny Toa đã vượt qua Phá Hư Thần, bình thường khí kết thành Kim Đan cự đại trói buộc tại trong thân thể, cũng sẽ không tuỳ tiện phóng xuất.

Mà Sa Chức, trên cơ sở Giới Vương Quyền cực hạn, có thể đem sức mạnh vũ trụ toàn bộ quy về mình dùng.

Hơn nữa còn có Trực Tử Ma Nhãn, đối với sự lĩnh ngộ về Tử đã có thể đem tử tuyến của tử vong cắt ra, hoàn toàn nắm giữ sinh tử của người, điểm ấy ngay cả Đỗ Lan cũng làm không được.

Còn có La Tân Robin và Tam Lạp Sarah cũng là đang nhanh chóng trưởng thành.

Nói xa, nói trở lại.

Kỳ thật nói cái gì tranh đoạt đại địa, mảnh đại địa này đối với thần mà nói tịnh không tính là gì.

Tựa như Cực Lạc Tịnh Thổ, còn không phải Minh Vương phất tay ở giữa liền có thể sáng tạo ra.

Muốn kiến tạo một mảnh đại địa giống nhau như đúc cũng rất đơn giản, cho nên Đỗ Lan thực sự là làm không rõ Cáp Địch Tư đến cùng là vì cái gì cứ luôn tìm Thánh Đấu Sĩ gây phiền phức.

Không có vấn đề, ta cân nhắc xong, ta đáp ứng, chờ ta xử lý tốt sự tình, ta sẽ đi tìm ngươi.

Đỗ Lan nói.

Cần bao lâu.

Hai ba ngày đi.

Được, ba ngày sau ta tại thành bảo chờ ngươi.

Nói xong, Phan Đa Lạp hóa thành một đạo hắc ảnh biến mất.

Nhất Huy ngươi sao lại nhìn ta như vậy, ngươi rất hận ta.

Đỗ Lan nhìn thấy con mắt Nhất Huy muốn toé ra lửa.

Đỗ Lan, vì sao muốn trợ giúp địch nhân của Nhã Điển Na.

Nếu là ta không xuất thủ, đệ đệ của ngươi có thể sẽ bị bọn hắn cướp đi đấy.

Đỗ Lan khủng bố nói, Hơn nữa, không phải chỉ là Minh Vương thôi sao, ngươi ngẫm lại, Minh Vương lúc nào thắng qua Nhã Điển Na.

Ngươi phải có chút lòng tin đối với nữ thần của các ngươi, còn có chính các ngươi.

Coi như Thánh Đấu Sĩ các ngươi đều bị Minh Vương đánh bại, coi như Nhã Điển Na không xuất thủ, còn có thể mời lão cha Trụ Tư của nàng ra, Cáp Địch Tư còn dám đối với đệ đệ hắn ra tay sao.

Cho nên nói Cáp Địch Tư là thua chắc, cho nên cho dù ta cho hắn chế tạo cái dung khí cũng không cải biến được sự thật này.

Ai bảo hắn không có một cái chỗ dựa chứ.

Đỗ Lan nói một tràng như thế, Nhất Huy ngược lại là tin.

Cũng đúng, nếu là Cáp Địch Tư lại nhắm vào Thuấn, chính mình cũng chưa chắc bảo hộ được đệ đệ.

Hiện tại như vậy cũng tốt.

Đồng thời Nhất Huy cũng có chút đồng tình Cáp Địch Tư, cả đời Cáp Địch Tư chính là một lịch trình của tên khổ dâm M a.

Chưa đến phút cuối cùng, ta tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc.

Câu thoại này nghe có quen không.

Trong manga nhiệt huyết thiếu niên, tần suất xuất hiện cực kỳ cao.

Mà cái gọi là tối hậu của nhân vật chính và đồng đội, chính là lúc bọn họ giành chiến thắng.

Cho nên, bất kể phản diện có lợi hại đến đâu, vẫn không tránh khỏi vận mệnh bị chính nghĩa lật kèo, đây chính là manga nhiệt huyết thiếu niên.

Tiểu Vũ Trụ của Ba Tắc Đông tràn ra từ trong biển, chấn động cả Địa Cầu.

Trên mặt biển, Tu La và Ưng Nhãn đang giao thủ, hai người pha chút cảm giác anh hùng trọng anh hùng.

Đây là Tiểu Vũ Trụ của Hải Hoàng.

Các Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ đều cảm nhận được luồng Tiểu Vũ Trụ hủy thiên diệt địa này.

Chương 371

Đã xảy ra chuyện gì.

Dưới đáy biển, bảy cây cột trụ đã bị đánh phá, hiện tại các Thánh Đấu Sĩ Đồng thau thương tích đầy mình đã đi tới trước mặt Ba Tắc Đông, mà trước mặt bọn họ là hai vị Trù Đấu Sĩ đã ngã xuống đất không dậy nổi.

Khải Kỳ có chút đánh giá cao chính mình, mang theo Tạp Tây Âu Sĩ trực tiếp tìm đến Hải Hoàng.

Các Trù Đấu Sĩ đã thành công khiến Ba Tắc Đông triển khai Tiểu Vũ Trụ của mình.

Băng Hà, các ngươi thật đúng là quá chậm.

Khải Kỳ ngay cả khí lực đút cho chính mình ăn Tiên Đậu cũng không còn, chỉ nằm ở đó nghe tiếng bước chân nói chuyện.

Tinh Thỉ, cậu đến rồi sao.

Ta rốt cuộc nhanh hơn cậu một bước.

Tạp Tây Âu Sĩ cũng giống như vậy.

Tạp Tây Âu Sĩ.

Tinh Thỉ đối với đối thủ trong quá khứ vẫn là quan tâm, chứng minh hắn xác thực đã trưởng thành, tâm tư tranh cường háo thắng đã bớt đi rất nhiều.

Tinh Thỉ, cậu phải cẩn thận, tên Hải Hoàng kia rất lợi hại.

Giao cho tớ đi.

Tinh Thỉ tự tin nói, Ba Tắc Đông, trả Nhã Điển Na lại cho chúng ta.

Ba Tắc Đông không để ý tới, chỉ ngẩng đầu 45 độ nhìn lên từ đáy biển, ánh mắt thâm thúy của hắn có thể xuyên qua đáy biển, nhìn thấy bầu trời: Thế giới ngày nay đã không còn những người có phẩm hạnh cao thượng làm cảm động thần linh nữa, nhân loại giống như sâu mọt ký sinh trên đại địa.

Đây là sự chà đạp và ô nhiễm đối với đại địa, nước biển của ta sẽ gột rửa tất cả tội ác, gột rửa tất cả sự xấu xí trên Địa Cầu này.

Giao Nhã Điển Na cho chúng ta.

A.

Đám Đồng thau bay ra ngoài, ngay cả Trù Đấu Sĩ đang nằm trên mặt đất cũng bay ra ngoài.

Ba Tắc Đông ngay cả ngón tay cũng không động, chỉ thiêu đốt Tiểu Vũ Trụ một chút, liền thổi bay đám Đồng thau: Vẫn là phải cảm tạ hai vị Thánh Đấu Sĩ kỳ quái này, để Tiểu Vũ Trụ của ta và cỗ nhân gian thể này có thể dung hợp hoàn mỹ, nhân loại này sẽ trở thành nhục thể mới của ta.

Vốn dĩ thân thể thần linh thuộc về Ba Tắc Đông đã bị hủy trong một lần thánh chiến nào đó, cho nên mỗi lần Ba Tắc Đông đều chỉ có thể phụ thân vào nhân gian thể, không thể phát huy toàn bộ thực lực.

Mà hiện tại, bởi vì sự kích thích của Trù Đấu Sĩ, độ dung hợp giữa Tiểu Vũ Trụ và nhân gian thể thế mà lại được nâng cao.

Đáng ghét.

Tinh Thỉ đứng lên, Thiên Mã Lưu Tinh Quyền.

Nắm đấm còn chưa bay đến trước mặt Ba Tắc Đông, thì đã toàn bộ bị bắn ngược trở lại, toàn bộ đánh vào người Tinh Thỉ.

A.

Tinh Thỉ bị chính Thiên Mã Lưu Tinh Quyền của mình đánh trúng, Thánh Y đều vỡ nát.

Ta đã nói rồi, vô dụng thôi, các ngươi những Thánh Đấu Sĩ Đồng thau sơ cấp nhất trong các Thánh Đấu Sĩ đừng vọng tưởng có thể đánh bại ta.

Ba Tắc Đông từ trên cao nhìn xuống Tinh Thỉ bọn họ, giống như nhìn sâu kiến, Các ngươi cứ nhìn ta tịnh hóa Địa Cầu đi.

Không đúng.

Lúc này Thuấn đứng lên, Không đúng.

Hử.

Không đúng, trên thế giới này còn có những thứ tốt đẹp, con người cũng đều lương thiện như vậy, tuyệt đối không phải dơ bẩn như ngươi nói.

Chỉ cần trong lòng mọi người còn có tình yêu, Nhã Điển Na nữ thần còn có chúng ta là Thánh Đấu Sĩ thì tuyệt đối sẽ không để nhân loại gặp nguy hiểm.

Thuấn vẫn luôn nhìn nhận mọi người một cách dịu dàng như vậy.

Thuấn, nói hay lắm, cho cậu 32 cái like.

A, Thuấn nói đúng, nhân loại vẫn lương thiện.

Tử Long cũng đứng lên, trong đầu hắn là hình ảnh Xuân Lệ.

Cũng là do Tử Long mới quen biết vài người a, lương thiện nhất đương nhiên là Xuân Lệ.

Buồn cười.

Thánh Đấu Sĩ các ngươi không có tư cách nói câu đó.

Trước đó tên Gia Long bị các ngươi đánh bại còn mưu toan lừa gạt vị thần là ta để đạt thành mục đích hiểm ác của chính mình, tà ác cùng cực.

Còn có tên Bạch Điểu Tọa này, không phải cũng vì phục sinh mẫu thân mình, không tiếc phản bội Nhã Điển Na sao.

Còn có những kẻ tự xưng là Trù Đấu Sĩ này, vì tham lam ham muốn ăn uống, tùy ý sát lục các sinh vật khác.

Nhiều tội nghiệt như vậy, ta không nhìn ra được một chút xíu lương thiện nào trong lòng nhân loại.

Ba Tắc Đông, không chuẩn ngươi làm hoen ố linh hồn đầu bếp của chúng ta, ngươi biết chúng ta vì để tất cả nhân loại đều có thể ăn được món ngon mang lại hạnh phúc đã nỗ lực bao nhiêu không, ngươi căn bản cái gì cũng không biết.

Vĩnh Linh Đao.

Ngu xuẩn, công kích của ngươi sẽ không có tác dụng đâu, xem ta đánh nát con dao làm bếp của ngươi.

Thánh Y của Khải Kỳ cũng hoàn toàn biến thành phấn vụn.

Cái gì mà khiến người ta ăn được mỹ thực, chẳng qua là cái cớ để sát sinh.

Không phải.

Tiểu Vũ Trụ của Khải Kỳ sắp cháy hết rồi, hiện tại hắn chỉ có thể mở miệng nói chuyện, đòn cuối cùng trước đó cũng không có bất kỳ hiệu quả nào.

Không cho phép ngươi chà đạp ước mơ của nhân loại, Tinh Vân Phong Bạo.

Thuấn lần đầu tiên tức giận như thế, sử xuất đòn mạnh nhất của cậu.

Nhân loại nhỏ bé, bàn gì ước mơ.

Ba Tắc Đông chỉ giơ tay lên, Tinh Vân Phong Bạo của Thuấn liền bị dập tắt, Thứ này ngay cả gió nhẹ cũng không tính, để cho các ngươi kiến thức một chút phong bạo chân chính.

Ba Tắc Đông giơ tay phải lên, tất cả Đấu Sĩ đều bị cuốn vào trong gió sau đó vọt lên xuyên qua nước biển, bị đánh lên mặt biển, bay đến vạn mét trên cao, sau đó vút một cái rơi xuống.

Thánh Y của tất cả mọi người toàn bộ vỡ nát, hơn nữa đòn này có thể nói là đáng sợ, đã đánh bay nửa cái mạng của đám tiểu cường.

Bất quá Tiểu Vũ Trụ của bọn họ vẫn còn.

Đừng bỏ cuộc, đứng lên, chưa đến phút cuối cùng đừng bỏ cuộc, Tinh Thỉ, Băng Hà, Tử Long, Thuấn, Khải Kỳ, Tạp Tây Âu Sĩ.

Tiểu Vũ Trụ của Nhã Điển Na đang hô hoán.

Gia Long ngươi lại muốn phản bội sao.

Giống như phản bội Nhã Điển Na, phản bội ta.

Ba Tắc Đông nhìn thấy Gia Long, lạnh lùng nói.

Ta đã biết, tính mạng của ta là do Nhã Điển Na cứu, cho nên ta sẽ không phản bội Nhã Điển Na nữa.

Ba Tắc Đông, ta muốn đánh bại ngươi.

Gia Long xuất quyền.

Chó nhà có tang, sao dám sủa bậy, Gia Long, làm cái giá cho việc lừa gạt thần linh, ta ban cho ngươi giấc ngủ vĩnh hằng.

Gia Long hai mắt tối sầm, ngã xuống đất không dậy nổi, sinh mệnh lực cấp tốc xói mòn, Tiểu Vũ Trụ của hắn trực tiếp bị Ba Tắc Đông kích xuyên.

Hiện tại nên đi tìm cô cháu gái tốt của ta tính sổ rồi, ngươi hủy diệt nhục thân của ta, vậy hãy để ta giết chết chuyển thế của ngươi làm báo đáp đi.

Tiểu Vũ Trụ của Ba Tắc Đông biến thành lưỡi kiếm đâm về phía Nhã Điển Na đang ở trong Trụ Sinh Mệnh.

Nhã Điển Na có khổ nói không nên lời, nàng không ngờ Ba Tắc Đông ra tay quả đoán như vậy, nàng còn chuẩn bị đánh thức đám Đồng thau, diễn lại một màn lấy yếu thắng mạnh, chính nghĩa chiến thắng tà ác nữa chứ.

Hoàng Kim Tiễn.

Nguy cơ quan đầu vẫn là Xạ Thủ Tọa đáng tin cậy, mũi tên vàng chặn lại đòn tấn công Tiểu Vũ Trụ của Ba Tắc Đông.

Ba Tắc Đông tiếp lấy Hoàng Kim Tiễn, sắc mặt trở nên khó coi.

Đám Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ đáng ghét còn muốn trở ngại ta sao.

Vậy ta liền giết các ngươi trước là được.

Bên người Ba Tắc Đông vô cớ xuất hiện nước biển bao bọc hắn rồi biến mất, một giây sau hắn liền xuất hiện ở ngoài lãnh hải Thụy Văn Đái Nhĩ.

Mũi tên này trả lại cho ngươi.

Ba Tắc Đông nói xong liền ném Hoàng Kim Tiễn về phía Ngải Nga Lạc Tư.

Ba Tắc Đông sắp là vị thần đầu tiên nổi điên.

A Nha.

Hoàng Kim Tiễn bay tới, Xạ Thủ Tọa thiêu đốt Tiểu Vũ Trụ, lấy nắm đấm của chính mình ngạnh kháng.

Oanh.

Vụ nổ kịch liệt đánh nát cả mũ giáp và cánh tay của Thánh Y Xạ Thủ Tọa.

Máu tươi từ trên cánh tay nhỏ xuống.

Ồ ồ.

Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ chướng mắt thế mà có thể đỡ được một đòn của ta, không hổ là Thánh Đấu Sĩ mạnh nhất dưới trướng Nhã Điển Na.

Ba Tắc Đông tán thán, thủ hạ của hắn chính là thiếu đi những Đấu Sĩ cường đại như vậy.

Ba Tắc Đông, chúng ta phải chiến đấu vì Nhã Điển Na.

Các Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ đứng cùng một chỗ, vàng óng ánh lấp lánh quả thực là muốn chói mù mắt người ta.

Lại dám có gan vung nắm đấm về phía thần, vậy ta sẽ cho các ngươi kiến thức một chút uy năng của thần, để các ngươi biết sự nhỏ bé của chính mình, Tiểu Vũ Trụ của các ngươi ở trước mặt thần, chẳng qua là đứa bé bi bô tập nói.

Tiểu Vũ Trụ của Ba Tắc Đông thiêu đốt, áp chế Tiểu Vũ Trụ của các Thánh Đấu Sĩ xuống, Ha, hảo hảo nhấm nháp sức mạnh của thần đi, đám phàm nhân các ngươi.

Mạnh quá.

Đồng Hổ đều sắp quên mất bao lâu không có cảm nhận được Tiểu Vũ Trụ cường đại như vậy, Bất quá, chúng ta là Thánh Đấu Sĩ của Nhã Điển Na, phải chiến đấu để bảo vệ đại địa.

Không sai, bất kể là thần cũng tốt, ma cũng tốt, chỉ cần uy hiếp an toàn của đại địa, Thánh Đấu Sĩ chúng ta sẽ phải phấn chiến đến cùng.

Tiểu Vũ Trụ của Đồng Hổ và Sử Ngang mãnh liệt thiêu đốt, những Thánh Đấu Sĩ trẻ tuổi khác dưới sự cổ vũ của hai vị tiền bối, cũng ra sức thiêu đốt Tiểu Vũ Trụ.

Các Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ đồng thời hô: Đúng, chúng ta là Thánh Đấu Sĩ của Nhã Điển Na, vì chính nghĩa và tình yêu, chúng ta sẽ chiến đấu đến cùng, thiêu đốt đi, Tiểu Vũ Trụ của Thánh Đấu Sĩ.

Tiểu Vũ Trụ của các Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ hợp lại cùng nhau thế mà có thể chống lại Tiểu Vũ Trụ của Ba Tắc Đông.

Sao có thể.

Ba Tắc Đông cũng bị quyết tâm và Tiểu Vũ Trụ của các Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ dọa sợ, Đáng ghét, đám Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ đáng ghét.

Ta là thần, các ngươi thế mà dám khiêu khích thần, vậy thì đi địa ngục sám hối đi.

A Tiểu Vũ Trụ của Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ bị đẩy trở lại, sau đó bọn họ toàn bộ bị đánh bay ra ngoài.

Tứ tán, ngã ngửa, văng đi khắp nơi.

Biến mất đi, Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ.

Oanh.

Mảnh vỡ màu vàng bắn tung lên bầu trời, một đòn mang theo sát ý của Ba Tắc Đông, ngay cả Hoàng Kim Thánh Y cũng chịu không nổi.

A a, khu khu phàm nhân.

Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ bị đánh tàn phế, Ba Tắc Đông khinh thường cười lạnh một tiếng.

Thần chính là thần, Đỗ Lan không thể không thừa nhận thần của thế giới này vẫn là có chút bản lĩnh.

Chương 372

Vừa rồi Tiểu Vũ Trụ của Ba Tắc Đông nếu không phải nhắm vào Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ, thì Địa Cầu cũng sẽ bị đánh nổ.

Ngươi là ai.

Ba Tắc Đông nhìn về phía Đỗ Lan.

Ta cũng là chiến sĩ của tình yêu, Ba Tắc Đông có muốn giao thủ với ta không.

Ngươi cũng muốn ngăn cản ta tiến hóa mảnh đất này sao.

Vậy thì cũng chỉ có thể đánh bại ngươi.

Ba Tắc Đông nói.

Vậy thì tới đi.

Nói xong Đỗ Lan bay lên bầu trời, trực tiếp bay đến quỹ đạo cận địa.

Ba Tắc Đông cũng không cam lòng yếu thế, đi theo Đỗ Lan bay lên: Phàm nhân, nếu ngươi cho rằng ở bầu trời là có thể đánh bại ta, vậy thì ngươi sai rồi.

Ta tuy là Hải Hoàng, nhưng cho dù không có biển cả, ta y nguyên vẫn là thần.

Ta cũng không có nghĩ như vậy, chỉ là sợ đánh hỏng Địa Cầu mà thôi.

Hai người lơ lửng tại quỹ đạo cận địa, dưới chân chính là Địa Cầu.

Hành tinh xinh đẹp biết bao, nhưng chính vì có nhiều nhân loại, mà làm cho hành tinh này trở nên dơ bẩn không chịu nổi, cho nên ta mới muốn tịnh hóa nhân loại.

Ba Tắc Đông nói.

Thứ nhân loại dơ bẩn mà ngươi nói, cũng là những đứa con của Địa Cầu, ngươi muốn giết con của Địa Cầu, còn nói là muốn tốt cho Địa Cầu, ngươi thật đúng là không biết xấu hổ.

Cái gì con của Địa Cầu, đây chỉ là thác từ để nhân loại tự nâng cao thân phận mình mà thôi, vốn dĩ chẳng qua chỉ là sản phẩm thất bại của thần, đối với thần mà nói, nhân loại ngay cả rác rưởi cũng không bằng.

Không hổ là thần, căn bản chướng mắt nhân loại.

Đám người các ngươi tự xưng là thần, miệt thị nhân loại, nhưng các ngươi lại không biết sức mạnh của nhân loại, cho nên chú định là sẽ bị nhân loại chúng ta đánh bại.

Bị đánh bại.

Chỉ bằng mấy tên Thánh Đấu Sĩ kia.

Nếu không phải Nhã Điển Na hết lần này tới lần khác giúp đỡ bọn hắn, đám phàm nhân này làm sao có thể thắng trong thánh chiến.

Tiểu Vũ Trụ của bọn hắn so với thần chúng ta, giống như đốm lửa nhỏ so với ánh trăng vậy.

Đỗ Lan nhìn dáng vẻ ghét bỏ của Ba Tắc Đông, biết muốn thuyết phục hắn là không thể nào, vậy thì đánh thôi: Vũ trang.

Tại thế giới Thánh Đấu Sĩ nếu mặc võ đạo phục thì quá hạ thấp thân phận, cho nên đã có Thánh Y của riêng mình, tại sao lại không mặc.

Ba Tắc Đông nhìn bộ Thánh Y có phong cách kỳ lạ của Đỗ Lan, cũng không nhìn ra trò trống gì.

Bộ Thánh Y kỳ quái.

Ngươi quản nó kỳ hay không kỳ, chỉ cần tốt hơn Thánh Y của ngươi là được rồi.

Ba Tắc Đông, ngươi phải nghĩ cho kỹ, dừng tay ở đây quay về ngủ đông, chí ít còn có thể giữ được thần cách của ngươi, bằng không nếu ta động thủ, ngươi sẽ chết đấy.

Hử.

Ngươi đây là đang thương hại ta sao.

Một phàm nhân thế mà dám nói chuyện với thần như vậy, ngươi là tên ngốc sao.

Ha Ba Tắc Đông cười.

Cái gì nên nói ta đều đã nói, vậy thì bắt đầu đi.

Đỗ Lan đã suy nghĩ kỹ, đã là thế giới Thánh Đấu Sĩ, vậy thì dùng Tiểu Vũ Trụ tác chiến đi.

Tiểu Vũ Trụ của Đỗ Lan thiêu đốt, toàn bộ không gian đều đang phát sáng, từ mặt đất nhìn lên thì không có ban đêm, chỉ còn lại ban ngày.

Ba Tắc Đông chưa bao giờ thấy Tiểu Vũ Trụ của nhân loại nào cường đại như thế, ngay cả tên được xưng là Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ mạnh nhất từng hủy diệt nhục thân hắn cũng không mạnh như vậy, Không thể nào, ngươi rốt cuộc là ai.

Chiến đấu đi, kính sợ đi.

Buồn cười, thế mà muốn để thần cúi đầu trước phàm nhân, nằm mơ giữa ban ngày.

Xem Tam Xoa Kích của ta.

Hóa thành ánh sáng, Tam Xoa Kích trong nháy mắt đâm tới.

Đỗ Lan chỉ nhẹ nhàng duỗi ra một ngón tay, Tam Xoa Kích liền bị chặn lại: Ta đã nói rồi, ngươi sẽ chết.

Ba Tắc Đông, cho ngươi cơ hội cuối cùng, trở về biển cả của ngươi đi.

Đại địa do nhân loại làm chủ.

Không cho phép nhân loại ti tiện làm hoen ố đại địa.

A Ba Tắc Đông chuẩn bị liều mạng, Tiểu Vũ Trụ thiêu đốt đến cực hạn.

Sau đó Đỗ Lan phát hiện cảnh tượng bên người mình thay đổi, dưới chân không còn là Địa Cầu, mà biến thành một hành tinh nào đó không quen biết.

Chính mình thế mà thân ở trong vũ trụ chưa biết.

Đây là Lãnh địa của thần, vũ trụ có thể để Tiểu Vũ Trụ phát huy đến mạnh nhất, đến đây đi, phàm nhân cuồng vọng, nơi này chính là nơi chôn thây của ngươi.

Lãnh địa của thần.

Chẳng lẽ là dị không gian.

Đỗ Lan nghi hoặc, đây chính là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với thứ gọi là Lãnh địa này.

Chẳng lẽ giống như Cố Hữu Kết Giới.

Hình như cũng không phải, loại cảm giác vô biên vô tận này, hành tinh chân thực, vũ trụ chân thực, tuyệt đối không phải Cố Hữu Kết Giới có thể so sánh.

Chẳng lẽ đây chính là thiên phú của thần.

Thế giới của thần.

Tiểu Vũ Trụ của Ba Tắc Đông bành trướng vô số lần, áp đảo Tiểu Vũ Trụ của Đỗ Lan: Sai lầm giống nhau ta sẽ không phạm hai lần, lần trước sơ ý tại Địa Cầu bị nhân loại hủy diệt nhục thân, lần này hãy để chúng ta chiến đấu trong Lãnh địa của ta đi.

Chính hợp ý ta.

Đỗ Lan cười.

Lãnh địa của thần, vũ trụ thần kỳ.

Cho dù là ở trong vũ trụ, Đỗ Lan cũng có thể hô hấp.

Tam Xoa Kích.

Ba Tắc Đông công kích.

Hoàn toàn khác biệt với công kích trước đó, công kích lần này, Tiểu Vũ Trụ của Ba Tắc Đông khiến Tam Xoa Kích mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Đỗ Lan né tránh, tuy rằng Tam Xoa Kích đánh không chết hắn, nhưng đánh vào người nhất định rất đau.

Núp vào phía sau hành tinh, nhưng Tam Xoa Kích giống như tên lửa dẫn đường, trực tiếp lao về phía hành tinh, sau đó đâm thủng địa tâm, từ mặt bên kia hành tinh vọt ra.

Ác như vậy.

Đỗ Lan hết cách rồi, đành phải xuất quyền.

Một quyền chặn lại Tam Xoa Kích, cả cánh tay đều tê dại.

Hiện tại đến phiên ta, thiêu đốt đi Tiểu Vũ Trụ, xem Cao Tốc Quyền của ta.

Cách một hành tinh, Đỗ Lan xuất quyền.

Hành tinh dưới nắm đấm của hắn biến thành bột mịn, hơn nữa uy lực của Cao Tốc Quyền không giảm tiếp tục tập kích về phía Ba Tắc Đông.

Ba Tắc Đông bị quyền võng kín không kẽ hở bức phải lui lại liên tục: Xác thực rất mạnh, vậy thì ta cũng phải sử xuất toàn lực.

Trong lúc nói chuyện, Ba Tắc Đông đã không biết bay đi đâu rồi.

Vũ trụ này rộng lớn như vũ trụ thật, Ba Tắc Đông chỉ trong chớp mắt đã chạy đến mấy năm ánh sáng bên ngoài.

Cái này.

Tốc độ cảm ứng của Đỗ Lan cũng đuổi không kịp.

Công kích của Ba Tắc Đông đã vượt qua tốc độ ánh sáng, ở trong vũ trụ chỉ là độ trễ ngắn ngủi có thể bỏ qua, công kích của hắn liền từ mấy vạn năm ánh sáng bên ngoài đánh tới chỗ Đỗ Lan.

Đỗ Lan bị đánh bay ra ngoài, đụng vào một hành tinh.

Hành tinh dưới sự va chạm kịch liệt từ từ lệch khỏi quỹ đạo.

Vui quá, thật vui quá.

Trong vũ trụ này, Đỗ Lan ngược lại có thể không chút kiêng kỵ, Thiêu đốt đi, Tiểu Vũ Trụ.

Hành tinh bị hai chân tích lực của Đỗ Lan đạp ra vết nứt.

Đỗ Lan đạp mạnh một cái, hành tinh khuyết mất một khối.

Chỉ cần thiêu đốt Tiểu Vũ Trụ, ở trong cái Lãnh địa này có thể làm ra rất nhiều chuyện không thể tin nổi: Xem ta đây.

Hai tay Đỗ Lan biến thành hư ảo, mấy hành tinh liền bị hắn kéo lại với nhau, sau đó áp suất nén lại biến thành một quả bóng bàn: Ba Tắc Đông, ăn ta một quả cầu.

Nặng bằng ba hành tinh, nhưng chỉ to bằng quả bóng bàn, dưới sự gia trì từ Tiểu Vũ Trụ của Đỗ Lan.

Quả bóng bàn siêu trọng này gần như trong nháy mắt liền vượt qua khoảng cách năm ánh sáng đi tới trước mặt Ba Tắc Đông.

Vô dụng thôi.

Ba Tắc Đông giơ tay lên, hộ thuẫn Tiểu Vũ Trụ chặn quả bóng bàn lại, Tiểu Vũ Trụ của ngươi căn bản không thương tổn được ta.

Thanh âm của Ba Tắc Đông trực tiếp vang lên trên màng nhĩ Đỗ Lan, đây cũng là kỹ xảo của thần.

Ba Tắc Đông, ta còn có rất nhiều ý tưởng đầy sáng tạo đấy.

Bất quá ngươi nợ đòn như vậy, cứ để ta đấm ngươi một quyền trước rồi nói sau.

Tiểu Vũ Trụ thiêu đốt đến cực hạn, Đỗ Lan xuất quyền.

Chỉ là một quyền, quyền thẳng đơn giản, không có bất kỳ hoa mỹ nào, hoàn toàn là một quyền kích xuất từ sức mạnh của Tiểu Vũ Trụ và thân thể.

Chương 373

Vút.

Hành tinh chắn trước nắm đấm toàn bộ bị một quyền này của Đỗ Lan đánh nát, Ba Tắc Đông còn chưa phản ứng kịp, bụng của hắn đã trúng quyền: A.

Kích nát hành tinh, đánh trúng Ba Tắc Đông, nắm đấm của Đỗ Lan vẫn còn sức mạnh, đẩy Ba Tắc Đông bay ra ngoài, lại đụng nát một hành tinh mới dừng lại.

Hai người cách nhau mấy năm ánh sáng, lại có thể chiến đấu qua lại.

Cái Lãnh địa của thần này, quá thú vị.

Đỗ Lan có chút thích nơi này rồi, có thể thỏa thích phá hoại, A.

Đem tất cả năng lượng chuyển hóa thành Tiểu Vũ Trụ, Đỗ Lan muốn hảo hảo hoạt động một chút: Ba Tắc Đông tới đi, để chúng ta chơi cho thống khoái.

Đáng ghét, ta muốn giết ngươi, mới có thể rửa sạch sỉ nhục ta chịu hôm nay.

Ba Tắc Đông bị đánh trúng, vô cùng tức giận, huy vũ Tam Xoa Kích, mười mấy hành tinh bay về phía Đỗ Lan.

Ngươi cũng dùng chiêu này.

Không có sáng tạo bằng chiêu tam hợp nhất trước đó của ta.

Đỗ Lan một quyền một cái, liền đem hành tinh bay tới đánh nổ.

Phàm nhân khinh nhờn thần linh, đi chết đi.

Ba Tắc Đông hóa ra nấp sau hành tinh, hiện tại hắn xuyên qua mảnh vỡ, giơ Tam Xoa Kích đâm về phía Đỗ Lan.

Thiêu đốt đi, Tiểu Vũ Trụ.

Đỗ Lan triển khai Tiểu Vũ Trụ, thời không chung quanh hắn cũng vì đó mà ngưng trệ.

Tam Xoa Kích của Ba Tắc Đông dừng lại trước mặt Đỗ Lan: Sao vậy.

Tại sao ta không thể động đậy.

Đương nhiên là vì Tiểu Vũ Trụ của ta.

Ngươi còn nói mình là thần cơ đấy.

Ngươi hoàn toàn không hiểu rõ ở trong vũ trụ này, sức mạnh Tiểu Vũ Trụ có thể mạnh đến mức nào.

Đỗ Lan cầm lấy Tam Xoa Kích trong tay Ba Tắc Đông, Ngươi cứ nói tạm biệt với vũ khí của ngươi đi.

Ngươi dám.

Tam Xoa Kích chính là tiêu chí của Ba Tắc Đông, giống như quyền trượng của Nhã Điển Na, kiếm của Cáp Địch Tư, tia chớp của Trụ Tư vậy.

Ngươi là thần, thì nên có tâm hung xứng đôi với thần, đừng có hẹp hòi như vậy, chẳng qua là một món vũ khí mà thôi.

Đỗ Lan chính là muốn chọc tức chết tên Ba Tắc Đông này, thần cái gì chứ, chỉ biết coi thường nhân loại.

Đáng ghét, ngươi tìm chết.

Bởi vì phẫn nộ, Tiểu Vũ Trụ của Ba Tắc Đông thế mà lần nữa thiêu đốt, hắn lại có thể cử động, đem Tiểu Vũ Trụ hóa thành nắm đấm đánh về phía Đỗ Lan.

Chiêu thức giống nhau đối với Thánh Đấu Sĩ là vô dụng.

Đỗ Lan cũng sẽ không bị Ba Tắc Đông đánh trúng lần thứ hai.

Né tránh công kích, Đỗ Lan cầm Tam Xoa Kích trở tay quét ngang, đánh bay mũ giáp Thánh Y của Ba Tắc Đông.

Tóc tai xõa tung, trên trán chảy xuống giọt máu.

Máu thần.

Nhìn thấy một chút xíu giọt máu trên Tam Xoa Kích, Đỗ Lan cũng không muốn lãng phí, máu thần chính là dược liệu tất yếu để làm Thần Thánh Y a.

Mau thu thập lại.

Trong huyết dịch của thần cũng ẩn chứa năng lượng cực lớn.

Ba Tắc Đông, ngươi có phải thiếu máu hay không a, sao chỉ chảy có chút xíu máu như vậy, trở về ăn nhiều rau xanh vào.

Hỗn đản, ngươi chọc giận một vị thần, ta sẽ không tha cho ngươi.

Sau lưng Ba Tắc Đông xuất hiện một thân ảnh to lớn, đó là bản thể Hải Hoàng: Lấy danh nghĩa của thần chế tài.

Hải Hoàng tựa như hư ảnh tiến công về phía Đỗ Lan, một đạo năng lượng ba từ trong mắt hắn bắn ra.

Hư ảnh rất lớn, mắt của hắn cũng rất lớn, tia sáng bắn ra rất to.

Đỗ Lan cứ đứng ở đó, ném Tam Xoa Kích cướp được ra ngoài.

Năng lượng ba đụng phải thần vũ khí, ầm ầm nổ tung.

Sóng xung kích lan đến khu vực vũ trụ này, các hành tinh chung quanh dường như bị hòa tan, từng chút từng chút biến mất hầu như không còn.

Sóng xung kích lấy điểm va chạm làm tâm, khuếch tán ra hình tròn, càng ngày càng lớn, vô số hành tinh biến mất trong lần va chạm này.

Cuối cùng nơi này không còn gì cả, chỉ còn lại một thần, một người.

Mũ giáp Thánh Y của Đỗ Lan vỡ nát, bất quá hắn không thèm để ý, người ngầu đều không đội mũ giáp.

Thánh Y trên người cũng xuất hiện vết nứt, có thể thấy được sức mạnh xung kích lần này mãnh liệt cỡ nào.

Ba Tắc Đông cũng không khá hơn chút nào, Thánh Y của hắn mặc dù là Thần Thánh Y, nhưng vụ nổ trước đó thật sự là quá mạnh, Thần Thánh Y cũng bị mẻ góc.

Nếu sức mạnh của ba vị Thánh Đấu Sĩ có thể khiến Nhã Điển Na kinh thán, thì cỗ lực lượng vừa rồi kia phải khiến Nhã Điển Na kinh hách.

Ngươi rốt cuộc là ai.

Tuyệt đối không phải nhân loại.

Sức mạnh đó không phải thứ nhân loại nên có.

Ba Tắc Đông khiếp sợ nói.

Thần sao, ngươi trừ coi thường nhân loại, còn biết cái gì.

Nhãn giới của ngươi nếu chỉ có thế, vậy thì ngươi căn bản không xứng làm thần.

Đã ngươi coi thường nhân loại, ta sẽ cho ngươi nhìn xem sức mạnh của toàn nhân loại.

Đỗ Lan giơ lên hai tay: Nhân loại toàn thế giới, giơ cao hai tay của các ngươi lên, cho ta mượn sức mạnh.

Thanh âm của Đỗ Lan truyền đến trên Địa Cầu, tất cả mọi người đều nghe thấy, bất quá bọn họ không có giơ tay, mà là tràn đầy nghi lự.

Địch Ny Toa vừa nghe, liền biết trượng phu của mình lại đang làm hành động lớn, thân là thê tử đương nhiên phải giúp trượng phu một tay, cho nên nàng sử dụng Khí Tức Đồng Điều đối với hàng tỷ người trên toàn cầu, khiến mọi người giơ tay lên.

Nguyên khí của tất cả nhân loại trên Địa Cầu xuyên qua bích lũy thứ nguyên và khoảng cách vũ trụ, tụ tập đến trong tay Đỗ Lan, từng chút từng chút hội tụ, cuối cùng biến thành năng lượng khổng lồ khiến người ta không cách nào coi nhẹ.

Nguyên Khí Đạn xuất hiện.

Ba Tắc Đông, đây chính là sức mạnh của toàn nhân loại mà ngươi coi thường, hảo hảo nhấm nháp đi.

Nguyên Khí Đạn.

Ào.

A.

Ba Tắc Đông đem Tiểu Vũ Trụ thiêu đốt đến cực hạn, nhưng Nguyên Khí Đạn lại chậm rãi thẩm thấu qua khe hở Tiểu Vũ Trụ của hắn tiến vào, Sao có thể.

Đây chính là sức mạnh của toàn nhân loại sao Không thể nào Cuối cùng Tiểu Vũ Trụ của Ba Tắc Đông biến mất, chỉ để lại nỗi sợ hãi đối với sức mạnh nhân loại, và nhân gian thể của hắn.

Lãnh địa của thần mất đi chủ nhân, cũng bắt đầu sụp đổ.

Cảm ơn, bà xã, các con gái.

Nếu không phải người nhà của mình cũng cung cấp nguyên khí, muốn hoàn toàn tiêu diệt Tiểu Vũ Trụ của Ba Tắc Đông quả thật có chút khó khăn.

Đem nhân gian thể của Ba Tắc Đông giao cho cô em gái Hải Đấu Sĩ thầm mến hắn, Đỗ Lan lần này rốt cuộc là đại công cáo thành.

Khi bóng tối buông xuống sẽ có Thánh Đấu Sĩ của ánh sáng xuất hiện.

Nhân loại và đại địa, dưới sự bảo vệ của Thánh Đấu Sĩ đã đạt được tự do.

Nhưng ở đây cũng có một hiện tượng phổ biến, đó chính là một đời không bằng một đời, Thánh Đấu Sĩ cũng như thế.

Thời đại viễn cổ, thần còn chưa ngủ say, Thánh Đấu Sĩ đều là trực tiếp đối đầu với khu thể của thần và ý chí của thần.

Nhưng Thánh Đấu Sĩ hiện đại đã rất khó gặp phải chiến đấu như thế.

Điểm này rất kỳ quái, nhưng nói toạc ra cũng không kỳ quái.

Bởi vì cho dù là thần cũng không thể thoát khỏi sự tàn phá của thời gian.

Thời gian là một con dao mổ lợn, thần sau khi trải qua đỉnh phong, đi xuống dốc cũng là bình thường.

Kẻ địch yếu đi, Thánh Đấu Sĩ biến yếu dường như cũng không kỳ quái.

Từ cổ đại đấu tranh kịch liệt, đến hiện đại tiểu đả tiểu nháo này.

Chuyện thần làm vẫn luôn chưa từng thay đổi, đó chính là muốn cưỡi lên cổ nhân loại, thống trị mảnh đất này.

Nhã Điển Na, y phục của cô sao một chút cũng không ướt.

Chẳng lẽ Tiểu Vũ Trụ bốc hơi hơi nước đi rồi.

Đỗ Lan cười nói.

Cái này khiến Nhã Điển Na trả lời thế nào cho phải, nàng dù sao cũng là nữ thần bảo vệ đại địa, không có ai sẽ nói chuyện với nàng giống như Đỗ Lan, Đỗ Lan tiên sinh, Tiểu Vũ Trụ của Ba Tắc Đông hoàn toàn biến mất rồi.

Không sai, trên thế giới thiếu đi một vị thần.

Đỗ Lan tiên sinh, ngài biết điều này có ý nghĩa gì không.

Nhã Điển Na chưa bao giờ nghiêm túc như vậy, Chư thần sẽ thức tỉnh.

Đã có thể tỉnh lại, tại sao còn muốn ngủ say.

Đỗ Lan hỏi.

Chương 374

Nhã Điển Na nghĩ một chút, cuối cùng vẫn trả lời vấn đề của Đỗ Lan: Bởi vì sinh mệnh của thần cũng là có hạn.

Thần thông qua ngủ say để kéo dài thời gian sinh tồn của chính mình.

Thần các ngươi cũng sợ hãi cái chết.

Thần cũng có khổ não của riêng mình, cũng có hỉ nộ ai nhạc.

Tại Thần Quốc, thần và chúng sinh cũng không khác biệt.

Cho nên thần cũng sợ hãi quy về hư vô.

Rất khó tin tưởng lời này là từ trong miệng thần nói ra, có lẽ chính vì Nhã Điển Na có suy nghĩ như vậy, nàng mới có thể trong thời gian dài đằng đẵng vẫn luôn đứng ở một bên nhân loại đi.

Đỗ Lan đại khái cũng có thể minh bạch tại sao thần sợ hãi cái chết, trên thế giới này, người chết đi còn có thể đi Minh Giới.

Mà thần chết, thì thật sự đã chết, sẽ không còn tồn tại thứ gì nữa.

Cho nên thần so với người càng sợ hãi cái chết.

Nói cho cùng thần cũng giống như người, sống vì bản thân mình.

Đem dục vọng của chính mình thi gia lên trên người nhân loại.

Điểm này giống hệt bạo quân nhân loại, chỉ là sinh mệnh của nhân loại chẳng qua một cái chớp mắt, mà thần thi ngược lại có thể kéo dài rất lâu rất lâu.

Hiện tại Thần Quốc sẽ xuất hiện lần nữa trong tầm mắt của nhân loại, mà ngài sẽ trở thành mục tiêu của chư thần.

Chẳng lẽ chỉ vì ta có thể giết chết thần, thần liền muốn trừ khử ta.

Nhã Điển Na không nói gì, nhưng biểu cảm kia đã nói rõ vấn đề.

Thần không cho phép một người có thể uy hiếp bọn họ tồn tại, nhất định sẽ đến giết người diệt khẩu, trừ cho sướng tay.

Cho nên nói, tình cảnh hiện tại của Đỗ Lan thật đúng là không mấy thuận lợi.

Chẳng lẽ muốn Đỗ Lan làm một lần Kratos, giết lên đỉnh Olympus.

Quá phiền toái, Vậy thì đi nói với đám ba ba mạ mạ thúc thúc thẩm thẩm, ca ca tỷ tỷ, cô cô cữu cữu của cô một tiếng, Ba Tắc Đông là chết đuối ở trong biển.

Ngạch.

Nhã Điển Na cũng không biết nói gì, Ba Tắc Đông là thần chưởng quản hải dương, sao có thể chết đuối.

Ai da, uổng cho cô sống lâu như vậy, chẳng lẽ chưa nghe qua một câu nói cũ sao.

Chết đuối đều là người biết bơi, cho nên Ba Tắc Đông quanh năm ở trong nước, chết đuối cũng không kỳ quái.

Nhã Điển Na đã bó tay rồi, Đỗ Lan tiên sinh, thần sẽ không bị chết đuối.

Đỗ Lan bĩu môi, cô chưa từng chết đuối sao biết được, thần thì dìm không chết, trước đó Ba Tắc Đông không phải lấy nước dìm cô sao.

Bất quá Đỗ Lan lười so đo vấn đề này: Vậy thì nói với bọn họ, Ba Tắc Đông là tử vong tự nhiên, hắn cũng sống mấy vạn năm rồi, chết cũng không kỳ quái.

Đỗ Lan tiên sinh, thần không có khả năng bị lời nói dối như vậy lừa gạt.

Được rồi, vậy thì để đám thân thích kia của cô đến đi, bất quá ta nói lời khó nghe trước, nếu ta đánh chết thân thích của cô, cô cũng đừng trách ta.

Đỗ Lan nói.

Haiz.

Nhã Điển Na thở dài một hơi, hiện tại tình huống này nàng cũng không biết nên làm thế nào.

Đương nhiên nàng càng lo lắng chính là an nguy của đại địa.

Nàng còn nhớ rõ Chư Thần Hoàng Hôn, chiến trường của thần và cự nhân, vô số thần vẫn lạc, đại địa cũng cảnh còn người mất.

Nếu Đỗ Lan khai chiến với thần, vậy chiến trường nhất định sẽ không kém phần thảm liệt so với Chư Thần Hoàng Hôn, sẽ có càng nhiều thần bị Đỗ Lan giết chết.

Nhưng Nhã Điển Na cũng không có tự tin có thể thuyết phục thần không động thủ với Đỗ Lan, bởi vì đại đa số thần đều cao ngạo hơn nữa cố chấp.

Nếu thần có thể nghe người ta khuyên, rất nhiều câu chuyện thần thoại đã không phát sinh.

Nhã Điển Na mang theo Thánh Đấu Sĩ về Thánh Vực, nàng đã nói rõ ràng, tiếp theo làm thế nào thì xem Đỗ Lan.

Đương nhiên nàng cũng sẽ tận lực dùng năng lực lớn nhất của chính mình đi điều đình một chút.

Bất quá con người Đỗ Lan này thật đúng là đáng sợ, thế mà tuỳ tiện liền giết chết Ba Tắc Đông.

Nhã Điển Na cũng không thể không nhắc nhở chính mình cũng phải cẩn thận: Đại địa khi nào mới có thể đạt được an ninh dài lâu a.

Tại Thụy Văn Đái Nhĩ, Đỗ Lan tụ tập người nhà lại: Mọi người xem nên làm thế nào.

Đến một cái đánh một cái, đến một đôi đánh một đôi.

Tam Lạp là hoạt bát nhất.

Kỳ thật cũng đúng, với thực lực cả nhà bọn họ cũng không cần sợ thần gì cả.

Chỉ là thỉnh thoảng đánh nhau coi như hoạt động thân thể, nhưng lão thị đánh nhau thì không có ý nghĩa.

Vậy thì tới đâu hay tới đó.

Thần Quốc hiện tại còn chưa có bóng dáng đâu, chúng ta lo lắng cũng không có tác dụng gì.

Thế giới Thánh Đấu Sĩ thật đúng là phiền toái, để đề phòng vạn nhất, Thánh Y của mình phải cường hóa một chút.

Đúng lúc Thánh Y của Hải Hoàng, còn có thần huyết của Ba Tắc Đông đều ở trên tay Đỗ Lan, có thể hảo hảo nghiên cứu Thần Thánh Y của mình một chút.

Thánh Y của Trù Đấu Sĩ cũng có thể thăng cấp.

Còn phải chuẩn bị Thần Thánh Y cho người nhà: Chút máu này hình như không đủ làm nghiên cứu a, còn phải tìm Nhã Điển Na quyên hiến một ít.

Đỗ Lan nói, Đúng rồi, Thánh Y của Nhã Điển Na cũng có thể lấy tới nghiên cứu một chút.

Đỗ Lan tiên sinh.

Ngay lúc Đỗ Lan nghiên cứu Thần Thánh Y, Băng Hà tìm tới.

Vừa nhìn thấy Băng Hà, liền biết hắn nhất định là vì chuyện mẫu thân hắn, thật đúng là đứa trẻ chấp nhất.

Biết rồi biết rồi, tôi đã vớt thi thể mẫu thân cậu lên, hiện tại đang trong quá trình phục sinh, đợi mấy ngày là được rồi.

Bởi vì Long Châu đang cool down, cho nên Đỗ Lan dùng biện pháp càng không khoa học hơn phục sinh mẫu thân Băng Hà, Cậu đừng nóng vội, mẫu tử các cậu sẽ có ngày gặp mặt.

Băng Hà kích động: Cảm ơn, cảm ơn Đỗ Lan tiên sinh.

Không cần khách khí, đúng rồi, cậu đi tìm Tinh Thỉ đến đây, đã đến lúc để chị em bọn họ gặp mặt rồi.

Không cần, Đỗ Lan tiên sinh, tôi sẽ tự mình đi tìm em trai tôi.

Một thanh âm thanh lãnh vang lên, trên người cô mặc Thánh Y Thất Tinh Đao, mặc dù không phải Trù Cụ trong truyền thuyết, nhưng cũng là Thánh Y Mỹ Thực Đỗ Lan chuyên môn chuẩn bị cho cô.

Thánh Y Thất Tinh Đao vô cùng mộc mạc, mộc mạc đến mức thiếu vải, lộ ra tinh hoa phần bụng và đùi.

Chỉ là sau lưng cô có một cái bao kiếm khoa trương, bên trong có chứa bảy thanh kiếm lớn nhỏ.

Đỗ Lan vô cùng không biết xấu hổ làm Thất Tinh Đao thành bộ dạng cây dao gọt dưa hấu tổ hợp của Cloud trong Final Fantasy, chỉ là nhiều hơn hai thanh kiếm nhỏ, nhưng đại thể dáng vẻ xác thực vừa nhìn liền có thể nhận ra.

Tôi đích thân đi gặp em trai tôi.

Tinh Hoa được huấn luyện vô cùng già dặn, vừa nói xong liền đi Thánh Vực tìm em trai cô rồi.

Dừng lại mấy năm, Thần Quốc lại một mực không có hàng lâm.

Ngay cả Minh Vương sau khi lấy đi thân thể Đỗ Lan đưa cho hắn cũng bặt vô âm tín, chỉ để lại một mình Phan Đa Lạp, cũng hoàn toàn không biết gì về tung tích Cáp Địch Tư.

Đỗ Lan không biết thần cũng phải chuẩn bị trang bị, mới có thể cùng hắn làm một trận lớn.

Thế là vào năm 1996, sau khi chờ đợi vài năm, Thần Quốc lặng yên không một tiếng động hàng lâm.

Mà địa điểm hàng lâm lại không ở Thánh Vực, cũng không ở Minh Giới, thậm chí không ở trên biển cả, mà là tại Nhật Bản, Tokyo.

Chí ít tại sao Thần Quốc lại giáng lâm ở đó, có lẽ là giống như quái thú thôi, chính là thích phá hoại Tokyo.

Không phải người Nhật Bản đều thích câu nói này sao: Sống như hoa mùa hạ rực rỡ, chết như lá mùa thu tinh mỹ.

Bọn họ thật đúng là làm như thế, mà sự rực rỡ của bọn họ đương nhiên chính là thỏa mãn dục vọng phá hoại, sau đó sau khi phá hoại thì duỗi thẳng cẳng chính là tinh mỹ.

Như thế bọn họ liền trải qua thanh xuân không hối hận.

Thần Quốc giáng lâm, Tam Giới hoàn toàn loạn, khí hậu trên Địa Cầu kịch biến, nhân loại và đại địa đến quan đầu nguy hiểm nhất.

Khi bóng tối buông xuống, sẽ có Thánh Đấu Sĩ của ánh sáng xuất hiện.

Lần này không chỉ là Thánh Đấu Sĩ, còn có Trù Đấu Sĩ.

Thời gian mấy năm, tám vị Trù Đấu Sĩ đã đầy đủ, thậm chí còn dư ra mấy vị Trù Đấu Sĩ biên chế ngoại lai như Tinh Hoa.

Chiến đấu kéo dài suốt một tháng.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa hợp thể tiêu diệt hoàn toàn Thần Quốc, mà những vị thần đứng ở lập trường nhân loại lựa chọn ở lại nhân gian, trải qua tuế nguyệt lâu dài còn lại của bọn họ.

Một tháng, ba mươi ngày, Địa Cầu, đặc biệt là Nhật Bản đã bị hủy diệt hầu như không còn.

Thế là Thần Long một lần nữa lấp lánh đăng tràng, ba điều ước: tu phục Địa Cầu, phục sinh người lương thiện, tiêu trừ ký ức của nhân loại về trận thánh chiến cuối cùng.

Nhưng thần vốn dĩ là ai làm việc nấy, Đỗ Lan tính thiếu một thứ, đó chính là ảnh hưởng của thần đối với Địa Cầu.

Sự cân bằng của Tam Giới bị đánh vỡ, hắn không thể không ở lại duy trì hòa bình của Địa Cầu.

Thế là câu chuyện giữa các Thánh Đấu Sĩ phát sinh biến đổi.

Thụy Văn Đái Nhĩ, Đỗ Lan tìm khắp nơi cũng không thấy Địch Ny Toa, cuối cùng tìm được một tờ giấy nhắn của Địch Ny Toa trong góc.

Ông xã thân yêu, em mang theo các con gái đi Tokyo thăm những đứa trẻ chúng ta nhận nuôi rồi, đừng mong nhớ.

Đại chiến Tokyo, vô cùng thảm liệt.

Mặc dù cuối cùng dùng Long Châu phục sinh đại đa số người, nhưng một số người thần hồn câu diệt, ngay cả Thần Long cũng không có cách nào.

Chương 375

Địch Ny Toa nhận nuôi ba chị em, vốn họ Nam: chị cả Nam Xuân Hương, con thứ Nam Hạ Nại, con thứ ba Nam Thiên Thu.

Xuân Hương sắp lên cấp ba nha.

Tuy rằng trên lý thuyết Đỗ Lan là cha nuôi của bọn họ, nhưng chuyện của ba chị em bọn họ, thật đúng là Địch Ny Toa vẫn luôn quan tâm lo liệu, Thoáng cái đã sắp bảy tám năm rồi sao.

Mấy năm nay vì nghĩ biện pháp khôi phục Địa Cầu không có thần trở lại bình thường, Đỗ Lan đã tốn rất nhiều tâm tư: Hiện tại cũng hứa có thể lười biếng một chút.

Thuấn di đến Giáo Hoàng sảnh, tìm được Nhã Điển Na, để Nhã Điển Na hỗ trợ trông coi khí hậu và mạng lưới giám sát sinh thái quyển, Đỗ Lan cũng muốn đi thăm con gái của hắn.

Đỗ Lan, vẫn là không có tin tức của Cáp Địch Tư sao.

Nhã Điển Na đối với việc Cáp Địch Tư lẩn trốn vẫn là rất lo lắng.

Không thành vấn đề, hắn hiện tại tuyệt đối sẽ không nhảy ra đâu, đương nhiên nếu muốn tự sát thì ngoại lệ.

Đỗ Lan không thèm để ý chút nào nói, Minh Vương thật đúng là không được hắn để vào mắt, Nói đi cũng phải nói lại, cô cũng đã lớn tuổi rồi, có phải nên nhanh chóng kết hôn với Tinh Thỉ, sinh thêm mấy tiểu Thánh Đấu Sĩ hay không a.

Đỗ Lan tiên sinh, ngài đang nói cái gì vậy.

Nhã Điển Na không có xấu hổ, Tinh Thỉ ở một bên lại xấu hổ rồi.

Tinh Thỉ hiện tại đã mặc vào Thần Thánh Y, là hộ vệ thiếp thân của Nhã Điển Na.

Phan Đa Lạp và Nhất Huy đều đã đính hôn, cô cũng phải nắm chắc chút đi, đến lúc đó hai cái hôn lễ cùng một chỗ làm, không, còn có hôn lễ của Tử Long và Xuân Lệ, ba cái cùng làm một thể.

Vừa thuận tiện lại náo nhiệt a.

Đỗ Lan xúi giục nói.

Vốn là chuẩn bị phục sinh người yêu của Nhất Huy là Ngải Ti Mỹ Lạp Đạt, đáng tiếc Ngải Ti Mỹ Lạp Đạt đã chết nhiều năm, không còn muốn về nhân gian nữa.

Cho nên cuối cùng Nhất Huy và Phan Đa Lạp đi tới cùng một chỗ.

Đỗ Lan, nếu không có việc gì, tôi còn có việc phải xử lý, sẽ không giữ ngài lại.

Thấy Đỗ Lan càng nói càng không có biên giới, Nhã Điển Na không khách khí hạ lệnh trục khách.

Được rồi, được rồi, hai người các ngươi đều như vậy rồi, còn sợ người khác nói.

Đỗ Lan nói xong liền thuấn di rời đi.

Hắn còn muốn mua vé máy bay đi Nhật Bản.

Bởi vì Địch Ny Toa yêu cầu cho ba chị em một hoàn cảnh sinh hoạt bình thường, cho nên không cho phép người trong nhà ở trước mặt bọn họ bày ra siêu năng lực.

Đồ ngốc mau rời giường, dì Địch Ny Toa sắp đến rồi, chị mau dậy đi.

Thiên Thu liều mạng muốn kéo bà chị hai của mình dậy, đáng tiếc cái chăn giống như lỗ đen hút chặt lấy Hạ Nại.

Ngủ thêm năm phút nữa, năm phút thôi.

Không được, xe đã đợi ở dưới lầu, nếu không sẽ không kịp đón máy bay.

Hạ Nại dậy chưa.

Xuân Hương từ ngoài cửa thò người vào.

Chị Xuân Hương, lập tức dậy ngay.

Thiên Thu nói.

Nhanh lên đi, nghe chị Sa Chức nói, bọn họ mang đến cho chúng ta rất nhiều quà.

Ồ, Sa Chức nội tang tỷ tỷ.

Trong đầu Thiên Thu xuất hiện cô gái cao bằng mình kia, từ nhỏ đến lớn đều không lớn lên chút nào.

Thiên Thu có đoạn thời gian còn rất khẩn trương, tưởng rằng chính mình cũng sẽ không lớn nổi, về sau nghe chị Xuân Hương nói mới biết được hóa ra chị Sa Chức mắc bệnh lạ mới có thể biến thành như vậy, bản thân mình sẽ không không lớn lên.

Quà.

Hạ Nại nghe được từ quà này, lập tức ngồi dậy, Còn chờ cái gì, nhanh lên nhanh lên, đừng có lề mề chậm chạp, quà đang chờ chúng ta.

Bát dát đồ ngốc.

Thiên Thu không chút khách khí đả kích chị hai của mình.

Nói cái gì, chỉ có người nói người ta là đồ ngốc mới là đồ ngốc.

Hạ Nại thỉnh thoảng đánh trả lại.

Nhìn các em gái của mình thường ngày, Xuân Hương đột nhiên có loại cảm giác, rất ấm áp, đây chẳng lẽ chính là cảm giác của nữ sinh cấp ba.

Đúng rồi qua kỳ nghỉ này, cô chính là nữ sinh cấp ba.

Nghĩ tới đây, Xuân Hương cũng không khỏi nở nụ cười.

Đợi Hạ Nại chuẩn bị xong xuôi, ba người bọn họ ngồi lên xe đi về phía sân bay.

Rất lâu không gặp mẹ Địch Ny Toa rồi, cũng không biết bà ấy sẽ mang quà gì cho em, em muốn nhất là con tuần lộc biết bay.

Hạ Nại, cho dù mẹ có đi khắp thế giới, nhưng tuần lộc biết bay chỉ có ông già Noel mới có thôi.

Xuân Hương buồn cười nói.

Cách xưng hô của ba chị em đối với Địch Ny Toa đều khác nhau, Xuân Hương trực tiếp gọi là mẹ, Hạ Nại gọi là mẹ Địch Ny Toa, mà Thiên Thu gọi là dì Địch Ny Toa.

Kỳ thật Thiên Thu cũng coi Địch Ny Toa là mẹ, nhưng lúc mẹ ruột cô bé qua đời, cô bé đã hiểu chuyện, cho nên rất khó đổi giọng.

Bất quá từ nơi này cũng có thể nhìn ra Thiên Thu rốt cuộc vẫn là một đứa bé, rất nhạy cảm.

Mà Hạ Nại mặc dù tùy tiện, nhưng cũng có chút cảm tính.

Còn Xuân Hương là hiểu chuyện nhất.

Sân bay, nhóm Địch Ny Toa vừa đứng ở đó, siêu cấp hấp dẫn ánh mắt, đặc biệt là ánh mắt đàn ông.

Nhìn thế nào mấy mẹ con Địch Ny Toa đều là siêu cấp mỹ nữ, hơn nữa khí chất mỗi người mỗi vẻ.

Đợi đến lúc ba chị em nhà họ Nam chạy tới, Địch Ny Toa đã bị một đám người vây xem.

Các con gái đáng yêu của ta.

Địch Ny Toa liếc mắt liền thấy được đám Xuân Hương, nhẹ nhõm gạt đám người ra, ôm lấy ba chị em, Có nhớ ta không.

Mẹ lần này không đi nữa, sẽ ở lại chăm sóc các con.

Thật sao.

Thiên Thu ngẩng đầu lên.

Thật.

Địch Ny Toa ôm Thiên Thu vào trong ngực, mặc dù Thiên Thu đã mười tuổi.

Nhưng trọng lượng của Thiên Thu đối với Địch Ny Toa mà nói không tính là gì.

Sa Chức, chị vẫn không cao lên chút nào a.

Hạ Nại nhìn thấy Sa Chức, miễn không được muốn nhắc tới chuyện này.

Hạ Nại, quà của em bị tịch thu.

Sa Chức còn không trị được một con nhóc sao.

Cô đã sớm biết trị Hạ Nại thế nào.

Quả nhiên vừa nghe muốn tịch thu quà của mình, Hạ Nại lập tức cúi đầu chín mươi độ: Em sai rồi, chị Sa Chức đại nhân.

Thái độ như vậy còn tạm được, duy trì đến lúc về nhà, nếu tâm tình ta tốt, thì trả quà lại cho em.

Sa Chức nói.

Nhất định khiến chị hài lòng, chị Sa Chức đại nhân.

Bát dát.

Thiên Thu lại công kích chị hai.

Xuân Hương, có quyết định trường cấp ba nào chưa.

La Tân ở một bên hỏi.

Đã quyết định rồi.

Sau đó Xuân Hương sủng nịch nhìn Hạ Nại và Thiên Thu, Vẫn là Học viện Thanh Xuân.

La Tân gật gật đầu, nhất định là bởi vì Thiên Thu và Xuân Hương đều ở sơ trung bộ và tiểu học bộ của Học viện Thanh Xuân, cho nên Xuân Hương mới có thể lên cao trung bộ của Học viện Thanh Xuân.

Nếu không với thành tích của Xuân Hương, vào trường danh tiếng cũng là rất đơn giản.

Vậy thì chúng ta về nhà đi, trở về xong ta làm món ngon cho các con, Hạ Nại con phải giúp một tay.

Tam Lạp và Hạ Nại hợp nhau nhất, bởi vì bọn họ đều là người tùy tiện.

Mà lúc này, Đỗ Lan mới lên máy bay, cũng bay về phía Nhật Bản, hơn nữa ngay vừa rồi, hắn ra một quyết định, đó chính là hắn cũng muốn ở lại Nhật Bản, đồng thời hảo hảo buông lỏng một chút.

Nghĩ nghĩ Đỗ Lan cười lên: Đợi bọn họ nhìn thấy ta, bọn họ nhất định sẽ giật mình, oa ha.

Hiện tại vẫn là kỳ nghỉ, nhưng rất nhiều câu lạc bộ vận động đã bắt đầu huấn luyện, làm chuẩn bị vì trận đấu trong tương lai.

Nghe tiếng khẩu hiệu của các thiếu niên, Đỗ Lan nhắm mắt hít sâu một hơi: Đây mới là thanh xuân a.

Hiện tại Đỗ Lan cũng muốn thanh xuân một lần, hắn nhìn qua chí ít cũng phải 30 tuổi rồi, nhưng lại có một trái tim không già.

Hắn muốn làm học sinh trong trường học, làm thầy giáo đủ rồi, vẫn là làm học sinh nhẹ nhõm hơn một chút.

Thế là Đỗ Lan mặt dày mày dạn tới tìm hiệu trưởng đưa đơn xin nhập học.

Đã có lòng như vậy, đồng thời nguyện ý ủng hộ sự nghiệp giáo dục, nhiệt ái trường học của chúng ta, toàn thể sư sinh trường học chúng ta đều vô cùng hoan nghênh ngài.

Hiệu trưởng nhìn tấm chi phiếu trong tay, miệng đều cười không khép lại được.

Khoản tiền vốn này có thể hảo hảo sửa sang lại trường học, mua thêm rất nhiều thiết bị mới rồi.

Không phải chỉ là một học sinh lớn tuổi thôi sao, hoàn toàn không có vấn đề.

Cộp.

Con dấu đóng xuống, sau khi khai giảng, Đỗ Lan chính là học sinh cấp ba Học viện Thanh Xuân.

Nếu Địch Ny Toa biết, nhất định sẽ kinh ngạc đến rớt mắt kính, oa ha.

Chuyện khiến người nhà giật nảy mình mà Đỗ Lan nói chính là chuyện này.

Nhưng Đỗ Lan không chỉ muốn làm một học sinh lớn tuổi, còn muốn xưng bá cả ngôi trường, hắn muốn làm Hội trưởng Hội học sinh.

Bất quá đầu tiên chính là phải đạt được sự ủng hộ của các trưởng câu lạc bộ.

Uy bức lợi dụ, Đỗ Lan nhất định sẽ thành công.

Thành công đánh bại CLB Cờ vây, CLB Cờ tướng, CLB Máy tính, bộ Bóng đá, bộ Bóng rổ, bộ Bóng chuyền, vân vân và mây mây, hối lộ CLB Thiên văn, CLB Tinh tượng linh dị, v. v.

Đỗ Lan thành công đạt được sự ủng hộ của đại bộ phận xã trưởng.

Chương 376

Đây chính là thủ đoạn của người lớn a.

Đỗ Lan cảm khái khiến các câu lạc bộ ủng hộ hắn một trận im lặng.

Cũng không phải tất cả xã trưởng đều tự nguyện ủng hộ, chỉ là thực lực của Đỗ Lan quá mạnh, nguyện cược chịu thua.

Lúc đối chiến bộ Bóng đá, một người đấu mười một người, còn thu được thắng lợi 20 0, quả thực vô tình.

Bất quá dùng lời của Đỗ Lan mà nói, chính là dạy cho đám học sinh sơ trung cao trung các ngươi sự tàn khốc của việc làm người, đây là trách nhiệm của hắn với tư cách người lớn.

Phản chính là các loại ngược đãi, cái tên học sinh lớn tuổi Đỗ Lan này cũng bắt đầu lưu truyền ra.

Hôm nay rốt cục học kỳ mới bắt đầu rồi, trường học lần nữa náo nhiệt lên.

Trên đường đi học, truyền thuyết về Đỗ Lan đã truyền ra.

Nghe nói chưa.

Bộ Bóng đá cao trung bị người ta đánh bại, đối phương hình như mới chỉ một người.

Học sinh A nói.

Hả.

Thật hay giả.

Lời của học sinh A, học sinh B biểu thị không thể tiếp nhận.

Thật đó, đàn anh sống ở gần nhà tớ chính là bộ Bóng đá, anh ấy trải qua trận đấu kia, nghe nói vô cùng đáng sợ.

Đối phương chỉ có một người, liền đem mười một cầu thủ toàn bộ đánh bại.

Hơn nữa còn không chỉ như vậy, còn có mấy câu lạc bộ trong trường đều bị người kia khiêu chiến, hơn nữa toàn bộ bị đánh bại.

Học sinh C nói.

Không thể nào.

Học sinh B vẫn không tin tưởng.

Thật đó, nghe nói đợi sau khi khai giảng, khiêu chiến còn sẽ tiếp tục, không tin thì chúng ta cùng đi, hình như là bộ Quần vợt sơ trung.

Tin tức của học sinh C rõ ràng vô cùng linh thông.

Đây chính là trường học, một nơi không ngừng phát sinh những câu chuyện đặc sắc.

Tình yêu là cái gì.

Khiến người ta hân hoan lại xao động.

Xe máy ầm ầm vang dội, nam nhân tên là Bá Ma Quyền Nhi sắp bắt đầu cuộc sống lớp 11 của cậu ta, nhưng cậu ta không biết cậu ta bị lưu ban.

Hiện tại cậu ta còn một lòng muốn cùng Trủng Bản Thiên Mãn mà mình thầm mến tiếp tục ở chung trong một phòng học.

Cho dù tâm tình của cậu ta chưa bao giờ được Thiên Mãn biết đến, nhưng chỉ cần ở bên cạnh Thiên Mãn cậu ta đã thỏa mãn.

Tiểu tử có bản lĩnh.

Nhìn thấy Bá Ma Quyền Nhi để ria mép đeo kính râm tiêu sái dừng xe máy lại giống như đặc kỹ, Đỗ Lan cũng nhịn không được khen hay.

Bá Ma Quyền Nhi hoàn toàn lơ đi Đỗ Lan.

Mặc dù trong lòng rất thuần khiết, nhưng quá mức thô tâm đại ý, hơn nữa cách ăn mặc kia vừa nhìn liền giống như côn đồ, cho nên thường xuyên khiến người ta hiểu lầm là học sinh cá biệt.

Bước đi tiêu hồn, Bá Ma Quyền Nhi lảo đảo đi về phía bên người Đỗ Lan.

Sau đó đột nhiên đứng sựng lại, bởi vì cậu ta nhìn thấy Trủng Bản Thiên Mãn ngay ở phía trước.

Lớp 11 phân ban, danh sách đã công bố, hiện tại học sinh lớp 11 đều tụ tập tại bảng thông báo xem lớp mới của mình.

A, nơi này chính là cao trung a, Linh, hôm nay bắt đầu chúng ta cũng là nữ sinh cấp ba, vì giấc mơ của chúng ta.

Luật Tử, đừng có lớn tiếng như vậy, quá mất mặt.

Thu Sơn Linh đối với bạn tốt của mình là cạn lời rồi, căn bản không nhìn hoàn cảnh chung quanh.

Chung quanh đều là thiếu nam thiếu nữ thanh xuân, tâm tình của Đỗ Lan rốt cục nhẹ nhõm: Ngôi trường này người thú vị thật đúng là nhiều.

Hắn lại không biết, vị học sinh cấp ba lớn tuổi là hắn đây, cũng là người thú vị trong mắt người khác.

Nam Xuân Hương không để Địch Ny Toa đưa tới, bởi vì cô ở Học viện Thanh Xuân đã vượt qua tiểu học và sơ trung, đối với nơi này hiểu rõ không thể rõ hơn.

Cho dù hiện tại là lên cấp ba, cũng không có vấn đề gì.

Xuân Hương, cậu rốt cuộc đã tới sao.

Tớ tưởng cậu phải chăm sóc các em gái nên đến muộn chứ.

Người nói chuyện là một trong hai người mắt híp của Học viện Thanh Xuân, Tốc Thủy của CLB Bóng chuyền cao trung.

Một người mắt híp khác là Bất Nhị Chu Trợ của bộ Quần vợt sơ trung.

Tốc Thủy tiền bối, chào anh.

Thế nào.

Đến cao trung, gia nhập bộ Bóng chuyền chúng ta đi.

Tốc Thủy muốn để Xuân Hương gia nhập bộ Bóng chuyền đã rất lâu rồi.

Đáng tiếc Xuân Hương muốn quyền huynh thế phụ chăm sóc hai em gái.

Xuân Hương áy náy cười cười: Thật xin lỗi, Tốc Thủy tiền bối, sau khi tan học em còn phải về nhà nấu cơm.

Được rồi được rồi, mẹ Xuân Hương vĩ đại.

Tốc Thủy tiền bối.

Ha.

Xuân Hương, Tốc Thủy tiền bối, chào mọi người a.

Xuân Hương, chúng ta lại cùng một lớp rồi.

Còn có Đôn Tử cũng cùng nhau.

Chào cậu, Chân Hi, Đôn Tử.

Chân Hi, Đôn Tử, đều là bạn tốt của Xuân Hương.

Xuân Hương không gia nhập bộ Bóng chuyền, hai người các em nhất định phải gia nhập.

Tốc Thủy nói.

Tốc Thủy tiền bối, em nghe nói bộ Bóng chuyền cao trung bị khiêu chiến.

Nghe được lời đồn, Chân Hi tò mò hỏi.

Bầu không khí lập tức lạnh xuống, bộ Bóng chuyền bị khiêu chiến quả thực là ngày sỉ nhục của toàn thể bộ viên, bất quá hiện tại nhớ lại tình cảnh ngày đó, Tốc Thủy vẫn sẽ rùng mình, bởi vì người đàn ông kia quá mạnh, chỉ là một người liền luân phiên đánh bại tất cả chủ lực trong CLB.

Tốc Thủy tiền bối, anh không sao chứ.

Xuân Hương cẩn thận hỏi.

A a, anh không sao, hai người các em nhất định phải tới đấy, anh ở bộ Bóng chuyền chờ các em.

Vậy thì gặp lại sau khi tan học.

Nhìn bóng lưng của Tốc Thủy, Chân Hi vẫn rất tò mò: Vừa rồi biểu tình của Tốc Thủy tiền bối thật đáng sợ, thật không biết đã xảy ra chuyện gì.

Bất quá tớ nghe nói, không chỉ là bộ Bóng chuyền, các câu lạc bộ khác cũng nhận được khiêu chiến, hình như tất cả câu lạc bộ trường chúng ta đều bại.

Thật không biết là người trường nào mà phách lối như vậy.

Chà, ai biết được chứ.

Đối với loại chuyện này, Xuân Hương biểu thị không mấy quan tâm.

Từ hôm nay trở đi chính là nữ sinh cấp ba, rất nhiều học sinh lớp 10 ôm tâm tình như vậy bước vào Học viện Thanh Xuân.

Ví dụ như Bình Trạch Duy, Trủng Bản Bát Vân.

Nhưng không có ai biết, việc tiến vào Học viện Thanh Xuân đại biểu cho kích thích và phiền toái.

Như vậy, ta cũng không sai biệt lắm nên đi chuẩn bị bài diễn thuyết lần đầu tiên của ta với tư cách Chủ tịch Hội học sinh rồi.

Làm diễn thuyết trên lễ khai giảng thật đúng là lần đầu tiên a.

Đỗ Lan cười, bất quá trước đó, hắn muốn thay đồng phục.

Alo alo, để một ông chú làm Hội trưởng Hội học sinh thì có vấn đề gì à.

Khi Đỗ Lan với tư cách là tân Hội trưởng Hội học sinh bước lên bục, các học sinh bên dưới bắt đầu xì xào bàn tán.

Tôi xin tự giới thiệu trước một chút, tôi tên là Đỗ Lan, Hội trưởng Hội học sinh của các bạn.

Trong số các bạn chắc chắn có rất nhiều người không phục việc để tôi làm Hội trưởng, bất quá không sao cả, nếu các bạn không phục và có tuyệt kỹ gì có thể mang ra, tôi hoan nghênh các bạn khiêu chiến, chỉ cần là các hạng mục thi đấu chính thống thì đều được.

Đương nhiên rồi, nếu các bạn gặp rắc rối, bất kể bạn là người ngoài hành tinh, người đến từ tương lai, người dị thế giới, hay là siêu năng lực giả, đều có thể thoải mái đến Hội học sinh tìm chúng tôi.

Đồng thời tôi cũng chân thành hoan nghênh các bạn tham gia Hội học sinh.

Cuối cùng, tôi đại diện Thanh Xuân Học Viện gửi lời chào mừng nhiệt liệt đến các tân sinh.

Đợi đến khi Đỗ Lan nói ra câu người ngoài hành tinh, người đến từ tương lai, người dị thế giới, siêu năng lực giả, Lương Cung Xuân

Nhật Haruhi Suzumiya lúc này mới đang học lớp 10 ngồi trong đám đông học sinh lập tức không bình tĩnh nổi, bởi vì lời thoại của Đỗ Lan chẳng phải là câu mà đối tượng quan sát của cô nên nói sao.

Hiện tại Lương Cung Xuân Nhật vẫn chỉ là học sinh cấp hai, chưa thi vào Thanh Xuân Học Viện.

Đỗ Lan quét mắt nhìn một vòng qua đám học sinh, liền nhìn thấy đủ loại thân ảnh thú vị.

Chương 377

Cũng không biết là nguyên nhân gì khiến cho nhiều nhân vật trong ký ức đều xuất hiện như vậy.

Chẳng lẽ là vì Thần Quốc biến mất, cái thế giới này giống như hạt dưa, càng chạy càng lệch.

Bất quá mặc kệ thế nào, ở đây có những chuyện thú vị có thể làm thả lỏng tâm tình là điều chắc chắn.

Sự dũng cảm khiêu chiến cả trường của Đỗ Lan, còn có những ngôn luận cổ quái, cộng thêm tuổi tác của hắn, nhanh chóng trở thành đề tài bàn tán của cả trường.

Nam Xuân Hương Minami Haruka đã không biết nên đối mặt thế nào nữa, cha nuôi của cô thế mà lại học cùng một trường với cô, hơn nữa không phải là giáo viên mà là học sinh, lại còn là Hội trưởng Hội học sinh, cái thế giới này điên rồi sao.

Cái gã kỳ quái.

Bạn thân của Xuân Hương là Chân Hi Maki không chút che giấu phát biểu ý kiến của mình.

Không chỉ là một hai người, mà là tất cả học sinh đều cảm thấy vô cùng quái dị, một học sinh lớn tuổi đã đủ kỳ quái rồi, cái học sinh lớn tuổi này còn là Hội trưởng Hội học sinh thì lại càng kỳ quái hơn.

Hơn nữa loại trừ những điều kiện này, chỉ riêng những lời Đỗ Lan nói cũng đủ để quy hắn vào hàng ngũ quái nhân.

Đã có tân sinh cảm thấy mình tiến vào Thanh Xuân Học Viện là một sai lầm.

Bất quá những tân sinh đang do dự này sẽ thay đổi suy nghĩ của mình sau buổi lễ đón người mới.

Lễ đón người mới là nhiệm vụ đầu tiên sau khi Đỗ Lan trở thành Hội trưởng Hội học sinh, thế là hắn triệu tập tất cả xã trưởng và phó xã trưởng các câu lạc bộ lại.

Lễ đón người mới không chỉ đơn thuần là hoạt động hoan nghênh tân sinh, đồng thời cũng là mấu chốt để các câu lạc bộ của các bạn hấp thu dòng máu mới.

Các bạn hẳn là biết quy củ, xã viên ít nhất năm người, còn phải có một vị giáo viên chỉ đạo.

Đây là điều kiện cơ bản nhất của câu lạc bộ.

Cho nên nếu các bạn không chiêu mộ được năm người, thì phải giải tán, nghe rõ chưa.

Câu lạc bộ Văn học và cả Bộ Âm nhạc nhẹ K On.

Đỗ Lan điểm danh hai nơi về cơ bản chỉ còn lại mỗi xã trưởng.

Cái này còn cần ông nói sao, đại thúc ông không có chủ đề gì mang tính xây dựng hơn à.

Một giọng nói khiêu khích vang lên từ phía sau phòng học bậc thang.

Đỗ Lan nhìn lại, nhận ra đó là xã trưởng Bộ Karate.

Bơ đi bơ đi, bại tướng dưới tay mà thôi.

Mọi người có hai tuần lễ thời gian chuẩn bị, nhất định phải toàn lực ứng phó.

Tôi sẽ giám sát các bạn, nếu câu lạc bộ nào làm hỏng việc, sẽ trực tiếp cắt bỏ dự toán của câu lạc bộ đó.

Sao có thể như vậy.

Đối với bạo chính của Đỗ Lan, các học sinh tỏ vẻ không thể tiếp nhận.

Khụ khụ, mọi người trật tự.

Đỗ Lan nói, Không muốn bị cắt giảm dự toán thì phải toàn lực ứng phó, đương nhiên trong hai tuần lễ này các bạn có bất kỳ vấn đề gì đều có thể tới Hội học sinh tìm tôi, tôi lúc nào cũng ở đó.

Hiện tại tan họp.

Thế là hai tuần lễ bận rộn bắt đầu.

Hội trưởng, ông đã nói có việc có thể tìm ông, tôi cần giấy phép sử dụng nhà thể chất.

Xã trưởng Câu lạc bộ Kịch nói tìm tới.

Nhà thể chất đã bị Câu lạc bộ Cầu lông và Bóng chuyền đặt trước rồi.

Đỗ Lan ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, hiện tại hắn mới biết làm Hội trưởng Hội học sinh phiền phức thế nào, tài nguyên trường học chỉ có bấy nhiêu, nhiều câu lạc bộ như vậy đều phải tranh nhau dùng, Tôi còn phải sắp xếp thời gian biểu hoạt động, không có việc gì thì có thể đi rồi.

Ông còn chưa giải quyết vấn đề của chúng tôi mà.

Chính vì nhà thể chất đều bị chiếm, Câu lạc bộ Kịch nói chúng tôi không có chỗ tập luyện.

Lên sân thượng đi, ở đó tạm thời không có ai dùng.

Sao có thể để chúng tôi lên sân thượng tập luyện, quá bất công với Câu lạc bộ Kịch nói.

Vậy thì ra phía sau nhà thể chất, chỗ đó không phải có một bãi đất trống sắp bị rừng cây bao vây sao.

Không được, Câu lạc bộ Kịch nói chúng tôi nhất định phải tập luyện trong nhà.

Được.

Thật bất công.

Hả.

Xã trưởng Câu lạc bộ Kịch nói nghẹn lời, Hội trưởng hình như nói là được, Hội trưởng, vậy ông đồng ý cho chúng tôi sử dụng nhà thể chất.

Nhà thể chất đã không còn khung giờ trống cho các cậu, cầm lấy cái này.

Một viên nhộng.

Hay là cái lọ thủy tinh.

Xã trưởng Câu lạc bộ Kịch nói nghi hoặc, Đây là cái gì.

Cậu đến bãi đất trống sau nhà thể chất, ấn cái nút bên trên, sau đó ném Vạn Năng Giao Nang Capsule vào bãi đất trống là được.

Hiện tại cậu có thể đi rồi.

Thành công giải quyết một vấn đề.

Bất quá còn có những vấn đề khác.

Hội trưởng, ông phải chủ trì công đạo cho chúng tôi.

Người đến là xã trưởng Câu lạc bộ Nghiên cứu Anime.

Nói.

Đỗ Lan ngắn gọn đáp.

Giáo viên của chúng tôi không chuẩn cho chúng tôi mặc đồ Cosplay, chúng tôi là nghe lời Hội trưởng mới toàn lực ứng phó.

Cosplay là phương thức hoa lệ nhất mà chúng tôi nghĩ ra để thể hiện bản thân.

Biết rồi, tôi sẽ trao đổi với các giáo viên.

Còn chuyện gì nữa không.

Còn một việc nữa, chính là phòng hoạt động của câu lạc bộ chúng tôi quá nhỏ, nếu lần này tuyển người mới thành công, phòng hoạt động của chúng tôi sẽ không đủ dùng.

Đợi các cậu tuyển người thành công rồi nói tiếp.

Đỗ Lan cũng sẽ không bị lừa, nhất định là trong phòng nghiên cứu Anime nhét quá nhiều truyện tranh và đồ lưu niệm goods mới trở nên chật chội.

Như thế thì không kịp mất.

Vậy thì mang truyện tranh của các cậu về nhà, đừng để ở phòng hoạt động.

Đỗ Lan vô tình nói.

Mắt thấy không có khả năng đổi phòng hoạt động, lập tức chuồn lẹ.

Đều là mấy đứa trẻ ranh.

Chàng cũng chẳng khá hơn là bao đâu.

Là ai đang tiếp lời mình.

Trên mặt Đỗ Lan nở nụ cười, Hóa ra là bà xã à.

Không ngờ chàng lại trà trộn vào trường học của con gái.

Địch Ny Toa Teresa lộ ra nụ cười tiêu chuẩn.

Chuyện nhỏ ấy mà.

Đỗ Lan làm ra loại chuyện mặt dày này, ngược lại còn cảm thấy rất kiêu ngạo.

Vậy sao chàng không gọi thiếp đi cùng.

Thiếp còn chưa được đi học bao giờ đâu.

Ách.

Không ngờ Địch Ny Toa sẽ nói như vậy, Bà xã nàng cũng muốn làm học sinh.

Vậy còn không đơn giản.

Không thành vấn đề, ta sẽ lo liệu.

Thế còn tạm được.

Địch Ny Toa thấy Đỗ Lan tham gia chuyện thú vị như vậy, thế mà cũng động tâm.

Nàng lại không biết trong lòng Đỗ Lan đang nghĩ đến chế phục dụ hoặc đây.

Cốc cốc, tiếng gõ cửa vang lên.

Mời vào.

Người vào là một thiếu niên đeo kính, gương mặt lạnh lùng.

Là Thủ Trủng Tezuka à.

Là tôi, Hội trưởng, ông tìm tôi.

Thủ Trủng Quốc Quang Tezuka Kunimi nhìn về phía Đỗ Lan, bất quá vẫn hơi để ý đến vị nữ thần đang mỉm cười đứng bên cạnh Đỗ Lan.

Đúng, tôi vốn định khiêu chiến xã trưởng Bộ Quần vợt khối Trung học cơ sở các cậu, nhưng cậu ta nói cái gì mà mình lớp 9 rồi, đã già rồi, đánh không nổi, liền tiến cử cậu là ứng cử viên xã trưởng này.

Cho nên sau hai tuần nữa, cậu và tôi phải đánh một trận.

Sớm biết Hội trưởng cười hi hi thì chẳng có chuyện gì tốt, Thủ Trủng Quốc Quang vẫn không ngờ mình lại phải thi đấu với Hội trưởng Hội học sinh, Đã biết, vậy tôi đi trước.

Tạm biệt.

Địch Ny Toa thực sự bật cười, Chàng thế mà lại muốn thi đấu quần vợt với học sinh cấp hai.

Đó không phải là bắt nạt người ta sao.

Tuy rằng Địch Ny Toa không nói ra câu đó, nhưng Đỗ Lan vẫn từ nụ cười của Địch Ny Toa nhìn ra ý tứ này, Địch Ny Toa, nàng cũng đừng coi thường học sinh cấp hai và cấp ba Nhật Bản, bọn họ rất đáng sợ đấy.

Đến lúc thi đấu, có khi nàng phải lo lắng thay cho ta ấy chứ.

Xì, Địch Ny Toa hoàn toàn không tin lời quỷ quái này.

Gió thổi huyên náo, gió xuân tháng tư thổi qua đất nước Nhật Bản hẹp dài.

Buổi sáng, Nam Xuân Hương dậy từ rất sớm, giống như mọi khi chuẩn bị bữa sáng cho hai cô em gái.

Cô đã quen rồi, không khí se lạnh buổi sáng sớm làm cho đầu óc thanh tỉnh.

Được rồi, hôm nay cũng phải cố gắng.

Căn phòng bình thường, phòng khách bình thường, nhà bếp bình thường, nơi đây chính là ngôi nhà ấm áp của nhà Nam Minami.

Mỗi một ngày đều bắt đầu từ sự bận rộn.

Chị cả thay mẹ hiền Nam Xuân Hương, đã luyện được một thân bản lĩnh xử lý việc nhà, thậm chí còn lợi hại hơn cả bảo mẫu.

Giặt quần áo, nấu cơm đan xen vào nhau, đâu vào đấy.

Đúng là một đứa trẻ ngoan, Sa Chức Saori Athena lúc lớn ngần này cũng không có tài cán được như vậy.

Đỗ Lan nói.

Sa Chức không có cách nào phản bác, cô đối với việc nhà cũng không có hứng thú.

Chương 378

Địch Ny Toa tuy rằng đã chuyển đến gần đó nhưng cũng không quấy rầy cuộc sống của ba chị em, không phá vỡ quy luật sinh hoạt của họ.

Hương vị của hạnh phúc đơn giản chính là hương thơm của ba bữa cơm.

Được rồi, chúng ta cũng bắt đầu nấu cơm thôi.

Hôm nay cũng phải đến trường học đại náo một phen mới được.

Đỗ Lan cười nói.

Lễ đón tân sinh hôm nay con cũng sẽ đi, trận đấu của bố, bố phải cố lên đấy.

Không thành vấn đề, ta nghĩ ta nhất định sẽ chơi rất vui vẻ.

Nhìn biểu cảm kia của ông bố mình, Sa Chức cạn lời rồi, không phải chỉ là bắt nạt trẻ con thôi sao, vẫn không biết xấu hổ như vậy.

Bật TV lên, truyền đến hai thanh âm.

Thầy giáo.

Nhị Cung trò.

Thầy giáo.

Nhị Cung trò.

Là bộ phim truyền hình chiếu lại hôm qua, đi đi lại lại nói nhiều nhất hai câu thoại này.

Chậc, biên kịch của bộ phim truyền hình này bị não tàn à.

Cái này gọi là thiên ngôn vạn ngữ không bằng một tiếng gọi thâm tình của người yêu.

Địch Ny Toa cũng đi tới phòng khách.

Là như vậy sao.

Đỗ Lan đột nhiên trở nên thâm trầm, sau đó nhìn vào mắt Địch Ny Toa, Địch Ny Toa.

Đáp lại Đỗ Lan là một trận nắm đấm phấn hồng, Đừng có nhìn thiếp như thế, buồn nôn quá.

Không phải nàng nói, thiên ngôn vạn ngữ không bằng một tiếng gọi thâm tình sao.

Mắt Đỗ Lan đen đi một vòng, Xem ra phải ăn Tiên Đậu mới có thể đến trường rồi.

Phụt.

Sa Chức nhịn không được bật cười.

Không có chiến đấu như thế này, không cần tranh luận chính nghĩa và tà ác với người khác, cũng không cần bát loạn phản chính, thời gian cùng người nhà ngồi trước bàn ăn nói nói cười cười thật đúng là hiếm có.

Ăn xong bữa sáng, Vậy thì bố và mẹ các con đi học đây, ở nhà giao lại cho các con nhé.

Luôn cảm thấy câu nói này vô cùng quái dị, cha mẹ đi học, mà con cái ở lại trông nhà, đại khái cũng chỉ có nhà Đỗ Lan mới có đặc sắc như vậy thôi.

Buổi chiều bọn con sẽ đến xem trận đấu của bố, gặp lại sau bữa trưa.

Trên đường đến trường, Đỗ Lan và Địch Ny Toa gặp ba chị em cùng nhau đi học.

Mẹ, chú Đỗ Lan, chào buổi sáng.

Xuân Hương lúc trước còn khen con là đứa trẻ ngoan mà, Đỗ Lan lệ rơi đầy mặt, tại sao mình lại là chú rồi.

Là ông chú Hội trưởng Hội học sinh kỳ quái.

Cách xưng hô của Hạ Nại càng đả kích người ta hơn.

Này này, ta dẫu gì cũng là người giám hộ của mấy đứa, cho chút mặt mũi được không.

Đỗ Lan khổ sở nói.

À, đúng vậy, ông chú Hội trưởng Hội học sinh.

Hạ Nại đổi giọng.

Nhưng mà chỉ là bỏ đi một cái tính từ kỳ quái thôi a, bất quá Đỗ Lan nhận rồi, cười chào hỏi Thiên Thu, Chào buổi sáng nha, Thiên Thu.

Thiên Thu thế mà lại trốn ra sau lưng Xuân Hương.

Đại thất bại.

Tim Đỗ Lan đều sắp vỡ nát, muốn tạo quan hệ tốt với con gái thật đúng là không dễ dàng.

Tại sao Địch Ny Toa lần nào cũng có thể được nhận khả, nhưng mình lại không thể chứ.

Đỗ Lan hoài nghi, dù nói thế nào mình cũng không có tướng mạo của quái thúc thúc ông chú biến thái chứ.

Không được, mình phải nỗ lực tranh thủ hơn nữa mới được.

Phải nghĩ biện pháp thu hoạch phương tâm của các con gái mới là chính đạo.

Thế là suốt cả quãng đường, Đỗ Lan đều đang suy nghĩ.

Chào buổi sáng, Xuân Hương.

Chân Hi, Đôn Tử, chào buổi sáng.

Sau khi tách khỏi Địch Ny Toa và Đỗ Lan, Xuân Hương liền gặp được bạn thân của mình.

Xuân Hương, tớ nhìn thấy cậu đi cùng với ông chú Hội trưởng Hội học sinh kỳ quái và một người nước ngoài a.

Người nước ngoài.

Xuân Hương không ý thức được người nước ngoài mà Chân Hi nói chính là mẹ cô Địch Ny Toa.

Đúng đúng, siêu cấp đại mỹ nhân a, người nước ngoài tóc vàng a.

Cô ấy là học sinh mới đến.

Hay là giáo viên mới đến.

Chân Hi tò mò hỏi.

Mỹ nhân tóc vàng.

Lúc này Xuân Hương mới ý thức được Chân Hi hỏi là Địch Ny Toa, nhưng mà nên trả lời thế nào đây.

Chẳng lẽ nói mẹ nuôi của mình vì để trải nghiệm cuộc sống cấp ba Nhật Bản nên cùng cha nuôi mình đến trường làm học sinh sao.

Quá xấu hổ rồi, Cái này.

Sao vậy, Xuân Hương.

Mỹ nhân nước ngoài kia qua đây rồi.

Đối mặt với khí trường của Địch Ny Toa, ngay cả cô nàng tính tình hào sảng như Chân Hi cũng khẩn trương, bởi vì quá đẹp, Holla Lưỡi của Chân Hi cứ như bị thắt nút vậy.

Chào buổi sáng, các cháu là bạn của Xuân Hương nhỉ.

Xuân Hương nhà cô được các cháu chiếu cố rồi.

Với tư cách là một người mẹ, Địch Ny Toa vô cùng hào phóng đúng mực, sẽ không để con gái mất mặt trước bạn bè, từng chịu sự giáo dục quý tộc của thế giới Đại Kiếm Claymore, nàng ưu nhã như một hoàng hậu.

Đâu có đâu có.

Địch Ny Toa chào hỏi bằng tiếng Nhật lưu loát khiến Chân Hi giật mình, vội vàng cúi đầu đáp lễ.

Đúng rồi, Xuân Hương, đây là bữa trưa cô chuẩn bị cho các cháu.

Phải ăn cho hết nhé, cô còn phải đi đưa cho Hạ Nại và Thiên Thu nữa, gặp lại sau giờ học.

Mỹ nhân, siêu cấp đại mỹ nhân, hơn nữa còn là người nước ngoài.

Chân Hi đã hoàn toàn luân hãm, Xuân Hương, là họ hàng nhà cậu à.

Cái này, đại khái, có khả năng là.

Thật ra là mẹ mình a, Xuân Hương đã không biết nên làm biểu tình gì rồi, Đôn Tử, chúng ta mau đi thôi, sắp muộn rồi.

Lễ đón tân sinh, cũng là bước đầu tiên để tân sinh bắt đầu làm quen với trường học và các đàn anh đàn chị.

Dưới sự chủ trì của Đỗ Lan, lễ đón người mới đại thành công.

Hơn nữa rất nhiều xã trưởng biết chỗ thần kỳ của Đỗ Lan cũng thật tâm bội phục hắn.

Náo nhiệt cả buổi sáng, Chân Hi kéo Xuân Hương và Đôn Tử ghép bàn lại cùng nhau hưởng dụng bữa trưa.

Xuân Hương lấy hộp cơm bento Địch Ny Toa đưa đặt lên bàn, thật ra chính cô cũng đã làm cơm hộp.

Bất quá vẫn là ăn cơm hộp của Địch Ny Toa trước, đây là phép lịch sự.

Nam Xuân Hương chính là một vị thục nữ tri thư đạt lý như vậy.

Hộp cơm ngược lại rất giản dị, nhưng khi nắp hộp vừa được mở ra, từ khe hở của nắp hộp tràn ra ánh sáng lưu quang dật thải.

Cả phòng học, thậm chí ở dưới sân thể dục, đều có thể nhìn thấy luồng ánh sáng này.

Cái cái.

Ngay tại đối diện Xuân Hương, Chân Hi che mắt mình lại, đã không nói nên lời, rốt cuộc là đồ ăn gì mới có thể phát ra ánh sáng như vậy, Chẳng lẽ Đây chính là.

Đây chính là món ăn Việt Nam trong truyền thuyết.

Không sai, đây chính là món ăn Âu Lạc phát sáng được làm bằng Tiểu Vũ Trụ.

Địch Ny Toa làm cho Xuân Hương món Phu Thê Phế Phiến, hương vị nồng đậm bay a bay a, phát tán ra khắp trường học.

Ực, Xuân Hương nghe thấy các bạn học trong phòng học đều bị mùi hương này kích thích mà nuốt nước miếng, đặc biệt là bạn tốt Chân Hi của cô hai mắt càng là phóng ra hổ quang.

Xuân Hương, cho tớ, cho tớ.

Chân Hi hoàn toàn bị thực dục khống chế.

Hình ảnh này đồng thời phát sinh ở khối tiểu học, trung học cơ sở, trung học phổ thông, học sinh cả Thanh Xuân Học Viện đều biến thành sói đói, chỉ là người có thể ăn được một miếng mỹ thực trong truyền thuyết chỉ có ba chị em nhà Nam mới sở hữu lại chỉ đếm trên đầu ngón tay, thế là các cô được xưng là con riêng của Nữ thần Vận mệnh.

Truyền thuyết mới lại ra đời ở trong trường.

Đến buổi chiều, trận đấu Hội trưởng Hội học sinh khiêu chiến Thủ Trủng Quốc Quang của Bộ Quần vợt Trung học cơ sở đã hấp dẫn đại bộ phận mọi người.

Sau khi trọng tài tuyên bố Đỗ Lan đấu với Thủ Trủng Quốc Quang, trận đấu bắt đầu, Thủ Trủng Quốc Quang phát bóng. , trận đấu chính thức bắt đầu.

Bóng vàng bay lên không trung, thiếu niên duỗi thẳng thân thể, đứng một chân, giơ cao vợt bóng, nhắm chuẩn quả bóng tennis dùng sức đánh xuống.

Bốp bốp.

Liên tục những thanh âm vang dội hầu như không có khoảng cách truyền ra, bóng đã rơi vào khu vực của Đỗ Lan. 15 0.

Cái gì mà, ông chú kia ngay cả động cũng không động a, quả nhiên thực lực của Thủ Trủng Quốc Quang đã đạt cấp độ quốc tế rồi sao.

Tốc độ bóng nhanh đến mức ngay cả đối thủ cũng không nhìn rõ.

Đúng thế đúng thế, cái gì mà.

Chương 379

Cái gã Hội trưởng Hội học sinh kia chỉ biết nói khoác.

Căn bản ngay cả bóng cũng không đuổi kịp.

Quần chúng vây xem bắt đầu nghị luận.

Nhưng mà những xã trưởng từng bị Đỗ Lan khiêu chiến thì biết, Trận đấu mới vừa bắt đầu.

Tốc Thủy Hayami Volleyball club của Bộ Bóng chuyền thế mà lại mở mắt, cậu ta đã mở to mắt nhìn thân tư của Đỗ Lan một lần nữa.

Loại thân ảnh cường đại đến mức làm người ta hít thở không thông nhưng lại tràn ngập tinh thần thể thao kia, mới là thứ mà vận động viên hướng tới nhất.

Tuy rằng phát bóng ghi điểm nhưng Thủ Trủng Quốc Quang không hề lơ là, vẫn như cũ đứng ở khu phát bóng toàn lực phát bóng.

Quả thứ hai tới, tốc độ bóng của Thủ Trủng Quốc Quang so với tuyển thủ phát bóng cao tốc tuy có chút khiếm khuyết, nhưng tốc độ vẫn nhanh hơn tuyển thủ cùng lứa rất nhiều.

Bốp.

Phát bóng ghi điểm, 30 0.

Còn một quả nữa, ván đầu tiên sẽ kết thúc, Bất Nhị, cậu thấy thế nào.

Đại Thạch Tú Nhất Lang Oishi Syuichirou để kiểu tóc cổ quái ngược lại rất lạc quan, Cái tên Đỗ Lan kia có lẽ cũng chỉ có hư danh.

Bất Nhị Chu Trợ Fuji Syusuke đương nhiên là híp mắt nhìn, Trận đấu chưa đến cuối cùng, ai cũng sẽ không biết kết quả.

Bất Nhị Chu Trợ có loại dự cảm không tốt, tuy rằng nhìn từ biểu tình của cậu ta thì cái gì cũng không nhìn ra được.

Nhưng trong lòng cậu ta lại đang lo lắng cho bạn tốt của mình, Thủ Trủng cậu phải cố lên a.

Chậc.

Mọi người nhìn lại, hóa ra là một bé gái đang tắc lưỡi, đây chẳng lẽ là học sinh tiểu học trốn học.

Bạn nhỏ, em cũng tới xem thi đấu.

Đúng không.

Sa Chức ngẩng đầu lên, người bắt chuyện lại là Cúc Hoàn Anh Nhị Kikumaru Eiji trên mặt dán băng cá nhân, một học sinh quá mức cởi mở.

Đáng tiếc Sa Chức không biết tên đầu đỏ am hiểu đặc kỹ đánh bóng Acrobatic Play này là kiểu người tự nhiên quen.

Vâng, em tới xem bố em thi đấu.

Sa Chức đáp.

Bố em.

Bố.

Chẳng lẽ em là con gái Thủ Trủng.

A Cúc Hoàn bị chính mình dọa sợ.

Đồ ngốc, nhìn thế nào thì cô bé này cũng là con gái của Đỗ Lan kia, chỉ là không ngờ Đỗ Lan thế mà lại có cô con gái đáng yêu như vậy.

Này này, Đại Thạch cái phát ngôn sặc mùi loli con người mê bé gái của cậu là thế nào đây.

Cũng đúng.

Cúc Hoàn đập hai tay vào nhau, làm ra biểu tình bừng tỉnh đại ngộ.

Người quen biết Cúc Hoàn đều đổ mồ hôi hột, nhìn thế nào thì cô bé này cũng là con của Đỗ Lan a.

Thủ Trủng năm nay mới 14 tuổi, làm sao có thể có một đứa con gái mười tuổi.

Bất quá rất nhanh mọi người đều ý thức được một vấn đề, cũng chính là nói con gái của gã Đỗ Lan này đều đã mười tuổi, nhưng hắn thế mà còn mặt dày đi học cùng bọn họ.

Đỗ Lan tên này rốt cuộc có tính toán gì a. 40 0, ván đầu tiên kết thúc, Thủ Trủng dẫn trước.

Hiện tại là Đỗ Lan phát bóng.

Quả đầu tiên, phát bóng thất bại.

Tiếng nghị luận của mọi người càng lớn hơn.

Hội trưởng Hội học sinh cái gì chứ.

Rõ ràng là giở thủ đoạn ti bỉ gì đó mới làm được Hội trưởng Hội học sinh.

Chính là, chính là, rõ ràng không có một chút thực lực.

Tôi thấy nhất định là các câu lạc bộ khác quá yếu, chỉ có Bộ Quần vợt nam Trung học cơ sở chúng ta mới là mạnh nhất, ha.

Cố lên tiền bối Thủ Trủng, đánh bại hắn.

Người này nhất định là tên mới gia nhập năm nhất, vô cùng kiêu ngạo.

Lần phát bóng thứ hai, Đỗ Lan không vội vã phát bóng, mà là ngẩng đầu nhìn về phía Thủ Trủng Quốc Quang.

Tới rồi.

Tốc Thủy nhớ rõ, sự thảm bại của câu lạc bộ bọn họ cũng bắt đầu từ cái động tác ngẩng đầu này của Đỗ Lan.

Đỗ Lan rốt cục muốn bắt đầu rồi sao.

Lần đầu tiên đánh quần vợt có chút không quen, xin lỗi nhé, lần này tôi sẽ nghiêm túc.

Thủ Trủng, thực lực của cậu xác thực không tệ, bất quá tôi thân là Hội trưởng Hội học sinh, vì muốn xưng bá Thanh Xuân Học Viện đành phải đánh bại cậu, cậu cũng đừng trách tôi.

Vậy thì, mở to hai mắt, toàn lực ứng phó mà đỡ lấy bóng của tôi đi.

Thiên Mã Lưu Tinh Cầu.

Vù.

Quả bóng bị Đỗ Lan đánh ra một chia làm hai, hai chia làm bốn, bốn chia làm tám, tám chia mười sáu.

Vô số quả bóng xoay tròn trước mắt Thủ Trủng, làm cho cậu ta nhìn không ra quả nào mới là thật.

Giống như Thiên Mã Lưu Tinh Quyền vậy, hư hư thực thực.

Ngược lại khá giống với tuyệt chiêu Ảo Ảnh của Kevin đội Mỹ sau này, nhưng Kevin là dùng khung vợt đánh bóng, mà Đỗ Lan chính là trực tiếp dùng vợt đánh ra bóng ảo ảnh như vậy.

Hơn nữa còn hậu nhan vô sỉ đặt tên cho nó là Thiên Mã Lưu Tinh Cầu.

Chẳng lẽ là ảo giác tập thể sao.

Tại sao lại nhìn thấy nhiều bóng như vậy.

Huấn luyện viên Long Khi Ryuzaki, đây là.

Hà Thôn Long Kawamura Takashi kinh ngạc hỏi.

Nhưng cho dù là huấn luyện viên quần vợt thâm niên, Long Khi Cẩn cũng không biết loại bóng này rốt cuộc xuất hiện như thế nào.

Nhưng ngay khi mọi người đang lo lắng, Thủ Trủng Quốc Quang đứng đối diện Đỗ Lan ánh mắt lại sắc bén, nhanh chóng phán đoán ra đường bóng, cuối cùng quả đoán vung vợt đánh trả, Nha.

Nhìn như bóng huyền ảo, lại dị thường nặng, ngay cả Thủ Trủng cũng phải phát ra thanh âm cật lực mới đánh bóng trả về được.

Cố lên, không hổ là tiền bối Thủ Trủng.

Đào Thành Vũ Momoshiro Takeshi năm nhất kích động.

Các thành viên chủ lực tương lai của Bộ Quần vợt nam Trung học cơ sở Thanh Xuân Học Viện về cơ bản đều đã tới, đây là một trận đấu quan trọng, quan hệ đến danh dự của Bộ Quần vợt.

Thêm xoáy vào bóng.

Ánh mắt Đỗ Lan sắc bén cỡ nào, liếc mắt một cái liền nhìn thấu tính toán của Thủ Trủng, Thủ Trủng Lãnh Địa Tezuka Zone sao.

Vậy thì để cho tôi xem chỗ thần kỳ của chiêu thức này đi.

Động tác giống y hệt tiền bối Thủ Trủng.

Chẳng lẽ cũng là Thủ Trủng Lãnh Địa.

Ngay cả Bất Nhị cũng mở mắt, trận đối quyết này có khả năng là trận khổ chiến chưa từng có cũng không chừng.

Đỗ Lan đỡ được bóng rồi, bóng bay qua lưới, rẽ ngoặt bay về phía Thủ Trủng.

Đây chính là Thủ Trủng Lãnh Địa, vô luận bóng trả về như thế nào đều sẽ tự động bị kéo đến bên cạnh mình.

Đánh bóng ưu nhã như một quý công tử.

Sau đó bóng quay lại cũng không chịu khống chế bay về phía bên người Đỗ Lan.

Thật sự là Thủ Trủng Lãnh Địa, cả hai người đều đang sử dụng Thủ Trủng Lãnh Địa a.

Khán giả phát ra tiếng kinh hô.

Quần vợt đi lại giữa hai người, vẽ ra hình bầu dục, mà hai người đứng ở hai đầu mút của hình bầu dục.

Chỉ là ở chỗ người ngoài nhìn không thấy, hai người so tài lại vô cùng kịch liệt.

Chính là ở trên độ xoáy của bóng, cả hai người đều muốn làm cho bóng mang theo độ xoáy có lợi cho mình, cho nên mỗi một lần khoảnh khắc bóng và vợt tiếp xúc, hai người đều đang sử dụng kỹ xảo của mình.

Cuối cùng tích lũy lâu dài sinh ra biến hóa, bóng thế mà càng lúc càng cao.

Chương 380

Cơ hội tới.

Đỗ Lan cười, hắn muốn dùng cú đập bóng smash để ghi một điểm, Xem Hoàng Kim Tiễn của ta.

Quả bóng tennis biến thành một tia chớp, thậm chí lúc bóng lần đầu tiên chạm đất còn xuất hiện mũi tên vàng.

Cú đập bóng thật nhanh.

Thủ Trủng Quốc Quang không nhìn rõ, hơn nữa độ xoáy của bóng thoáng cái đã bị phá vỡ, Thủ Trủng Lãnh Địa cũng mất đi tác dụng. 0 15.

Vậy tôi muốn phát quả thứ hai đây, chuẩn bị xong chưa, Thủ Trủng.

Đỗ Lan nghĩ ra chiêu thức mới, Lư Sơn Thăng Long Cầu.

Phát bóng rất cao, cao đến mức khiến người ta không thể tin được.

Đây là bóng bổng.

Không, không phải.

Quá cao rồi.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu, chờ bóng rơi xuống, nhưng bóng dường như biến mất giữa không trung.

Ngay cả trọng tài cũng định tuyên bố Đỗ Lan phát bóng thất bại, nhưng bị Đỗ Lan ngăn lại.

Đỗ Lan nhàn nhạt nói: Để bóng bay một lúc đã.

Đỗ Lan lâm thời nhớ ra các loại đường bóng, ốp lên đủ loại tên chiêu thức của Thánh Đấu Sĩ, biến thành đấu pháp đặc thù của chính hắn.

Sát nhân quần vợt, biểu nhân ma tướng.

Điểm chung lớn nhất của cả hai chính là xem người bị đánh người kích động.

Lư Sơn Thăng Long Cầu trên cao không cuối cùng cũng rơi xuống, mang theo tiếng gió hô hô đã vượt qua tốc độ âm thanh.

Giống như tên lửa đạn đạo vậy, sau khi đầu đạn và động cơ đẩy tách rời, dưới tác dụng của trọng lực, gia tốc đến mười mấy Mach căn bản không phải vấn đề.

Mà Đỗ Lan không đánh bóng cao như thế, nhưng lúc rơi xuống cũng là thanh thế to lớn.

Quả bóng này, Thủ Trủng Quốc Quang muốn đỡ được, cho dù là hủy hoại đôi tay cũng không thể buông lỏng.

A Nha.

Bóng âm tốc xoay tròn trên mặt vợt bốc lên khói xanh, nhưng xác thực là đã bị đỡ được, sau đó Thủ Trủng hai tay nắm vợt tăng thêm độ xoáy cho bóng.

Linh Thức Tước Cầu Zero shiki Drop Shot. 15 15.

Không hổ là Đế vương Thanh Học tương lai, loại bóng âm tốc này cũng có thể đỡ được, hơn nữa còn đánh trả lại.

Thủ Trủng, có hay không một loại cảm giác.

Đỗ Lan đột nhiên mở miệng, Thủ Trủng sững sờ, cậu ta không biết Đỗ Lan muốn nói cái gì.

Đánh quần vợt thật tmd vui a.

Câu thoại này chính là lời thoại của Đại Ma Vương a.

Có hay không cảm giác như vậy.

Đỗ Lan cười hỏi.

Bất quá Thủ Trủng vẫn luôn xụ mặt, một chút cũng nhìn không ra sóng gió, làm cho Đỗ Lan cảm thấy vô cùng mất hứng.

Vậy thì tôi lại phát bóng đây.

Xem Linh Thức Tước Cầu phát bóng của ta.

Nani Cái gì.

Khán giả chấn kinh, chẳng lẽ gã Đỗ Lan kia chỉ cần nhìn qua một lần là có thể sao chép lại chiêu thức của Thủ Trủng sao.

Ngược lại Sa Chức ôm mặt, bắt nạt trẻ con mà còn vui vẻ như vậy, ông bố của mình thật đúng là không lớn nổi mà. 15 30.

Linh Thức phát bóng.

Ngay cả Thủ Trủng Quốc Quang cũng chưa hoàn toàn nắm vững, thế mà bị Đỗ Lan sử dụng ra.

Đối thủ này xác thực cường đại đến mức làm người ta khó tin, ván phát bóng lúc trước chắc cũng là Đỗ Lan nhường cho mình đi.

Bất quá Thủ Trủng Quốc Quang thích quần vợt, cũng không sợ hãi khiêu chiến, Đừng lơ là mà giao bóng đi.

Ồ.

Khí thế của Thủ Trủng thế mà lại bị cú phát bóng của mình kích lệ, như vậy mới thú vị, Vậy tôi tới đây.

Hai người đều thật lợi hại, Thủ Trủng thật sự là trình độ lớp 8 sao.

Khán giả hoàn toàn bị kinh ngạc đến ngây người, trận đấu đặc sắc như vậy khiến bọn họ hô to đã nghiền.

Những kẻ trước đó nói năng lỗ mãng cũng ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Thực lực của Thủ Trủng Quốc Quang đã vượt xa tuổi tác của cậu ta, hoàn toàn có thể cùng các cầu thủ đỉnh cao quốc tế đại chiến một trận.

Mà thực lực Đỗ Lan thể hiện ra còn có đủ loại chiêu thức hoa mắt, quả thực là ngay cả cầu thủ chuyên nghiệp cũng không có.

Đỗ Lan này thật sự rất mạnh, mạnh đến không biên giới.

Không có bất kỳ quả bóng nào có thể thoát khỏi mắt hắn, mà toàn bộ cú đánh của Thủ Trủng đều bị hắn mô phỏng lại.

Hội trưởng Hội học sinh thật lợi hại.

Ừ ừ, quả thực là còn lợi hại hơn cả tuyển thủ quần vợt chuyên nghiệp a.

Lúc này trận đấu đã đến ván thứ bảy chung cuộc, chỉ cần lấy thêm một quả cuối cùng, Đỗ Lan có thể lấy tỉ số 6 1 giành chiến thắng.

Thủ Trủng vẫn chưa từ bỏ, chỉ cần trận đấu chưa kết thúc, cậu ta sẽ không từ bỏ, cho dù chỉ có một tia cơ hội.

Thủ Trủng Lãnh Địa tái khai.

Thủ Trủng chuẩn bị xong chưa.

Đỡ quả cuối cùng của tôi, Thiểm Điện Ly Tử Quang Tốc Cầu Lightning Plasma.

Vợt bóng như tia chớp vung xuống.

Tất cả mọi người đều chỉ nhìn thấy một đạo quang, cánh tay Đỗ Lan liền biến mất.

Đây sẽ là một quả bóng như thế nào.

Tốc độ vung vợt cao tốc hữu lực như vậy quả thực là chưa từng thấy, kình phong sinh ra do vung vợt thế mà khuếch tán đến cả sân bóng, thổi cho người xung quanh đứng không vững.

Bóng rơi xuống rồi, nhưng lại ở bên phía Đỗ Lan.

A a, vung vợt gấp quá sao.

Đỗ Lan nhìn nửa cái vợt trong tay mình, quả nhiên vợt bình thường không chịu nổi kiểu múa may như thế sao.

Nếu dùng vật liệu Thánh Y làm vợt thì sẽ không có vấn đề như vậy, Hôm nay tới đây thôi, quả cuối cùng đợi tôi chuẩn bị xong vợt rồi lại tiếp tục đi.

Trở về nhất định phải làm một cái vợt Hoàng Kim Thánh Y.

Kết thúc rồi sao.

Thủ Trủng Quốc Quang đã đầy đầu mồ hôi, bất quá hô hấp ngược lại không bị rối loạn, đánh tiếp nữa cũng không thành vấn đề.

Bất quá đối thủ Đỗ Lan này thật sự rất mạnh, mạnh đến mức làm người ta nhiệt huyết sôi trào.

Cảm giác như vậy, cái loại cảm giác vui sướng trong khoảnh khắc đánh bóng, chưa bao giờ có qua.

Đây chính là cảm giác đối quyết với cao thủ sao.

Đánh quần vợt xác thực rất thú vị.

Tuy rằng không có kết quả, nhưng sự cường đại của Đỗ Lan xác thực làm người ta nhìn qua khó quên.

Vẫn là cái dạng đó, Đỗ Lan ngay cả mồ hôi cũng không đổ.

Giống hệt lúc trước khiêu chiến chúng ta.

Tốc Thủy biết Đỗ Lan thực ra chưa dùng toàn lực, đã đánh bại cả câu lạc bộ bọn họ.

Sau này có rắc rối gì đều có thể tới Hội học sinh tìm tôi, Thủ Trủng.

Vậy tạm biệt, trận đấu hôm nay vô cùng thú vị.

Đánh bại giải quần vợt khối trung học cơ sở, Đỗ Lan rốt cục có thể quân lâm Thanh Xuân Học Viện.

Tớ quyết định rồi tớ muốn đi đánh quần vợt.

Sau bữa cơm chiều, Trủng Bản Thiên Mãn kamoto Tenma đột nhiên nói, Bát Vân Yakumo, giúp chị lấy vợt quần vợt ra đây.

Hả.

Chị hai.

Làm em gái Bát Vân, lại phải thỏa mãn đủ loại yêu cầu vô lý của chị gái, Sao vậy, chị hai.

Bởi vì đánh quần vợt thực sự quá ngầu.

Thiên Mãn lại là muốn để Ô Tống Karasuma nhìn thấy dáng vẻ soái khí vung vẩy mồ hôi trên sân bóng của mình, sau đó hấp dẫn cậu ta, Giống như thế này, thế này, thế này.

Tay múa chân đạp vung vào không khí, Thiên Mãn hoàn toàn bị trận đấu diễn ra chiều nay kích thích, Có phải rất ngầu không, Bát Vân.

Vâng.

Chị hai Thiên Mãn ở trong mắt Bát Vân luôn là ngầu nhất, Nhưng mà chị hai, nhà chúng ta không có vợt.

Hả hả.

Bát Vân, chị muốn vợt mà .

Thiên Mãn ngược lại không giống chị gái mà giống cô em gái bướng bỉnh.

Ngược lại Bát Vân còn phải phụ trách chăm sóc bà chị có suy nghĩ đơn giản này.

Nhưng mà, chị hai.

Bát Vân nhìn chị gái lăn lộn đầy đất, cũng là không có cách nào.

Chương 381

Thôi bỏ đi, tớ không tìm Bát Vân, tớ đi tìm Ái Lý Eri và Mỹ Cầm Mikoto, các cậu ấy nhất định có thể giúp tớ.

Thiên Mãn thật đúng là hay thay đổi, ngoại trừ tình cảm đối với Ô Tống, những cái khác đều thay đổi quá nhanh.

Chị hai.

Nhìn bóng lưng chị gái, Bát Vân cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

Thế là ngày hôm sau, Bát Vân liền tìm đến ba người bạn tốt của cô, đại tiểu thư tóc vàng hai bím ngạo kiều ndere Trạch Cận Ái Lý, nữ hán tử tinh thông Thiếu Lâm quyền pháp Chu Phòng Mỹ Cầm, còn có Cao Dã Tinh Takano Akira thần thần bí bí.

Ba vị đều là những người phụ nữ xuất sắc, so với bọn họ thì Thiên Mãn bình thường hơn nhiều.

Cũng chính vì ở cùng với ba người bạn này, cho nên Thiên Mãn mới không chú ý tới kỳ thật cô cũng là một mỹ nhân, nhân khí trong lớp cũng không thấp.

Có thể có ba người bạn ưu tú, Thiên Mãn cũng có những điểm sáng khiến người ta không tưởng tượng nổi.

Chúng ta đi đánh quần vợt đi.

Hả.

Đối với đề tài nhảy cóc như vậy của Thiên Mãn, Ái Lý vẫn không thể lý giải.

Quần vợt sao.

Không tệ a.

Cao Dã Tinh ngược lại có hứng thú.

Tớ thì không có vấn đề gì, dù sao chủ nhật cũng rảnh, Ái Lý cùng đi đi.

Ba chọi một, Ái Lý đương nhiên cũng chỉ đành đồng ý.

Vị đại tiểu thư này cũng chỉ có ba người bạn giao tâm này, cho nên nếu có thể tụ tập cùng nhau chơi đùa, đương nhiên cũng là nguyện ý, nhưng cô có một nghi vấn, Thiên Mãn cậu biết đánh quần vợt sao.

Đương nhiên là không biết rồi, Thiên Mãn chính là kẻ mù thể thao nổi tiếng, hơn nữa tốc độ học bất cứ thứ gì cũng chậm hơn người khác.

Bất quá Thiên Mãn cũng là người lạc quan nổi tiếng, Không sao, không sao, đến lúc đó cầm được vợt, tớ sẽ biết thôi.

Cũng là kẻ không biết tự lượng sức mình nổi tiếng.

Thế là tổ bốn người quyết định đi đánh quần vợt, mà Bá Ma Quyền Nhi Harima Kenji vẫn luôn dựng lỗ tai lên cũng nghe được, cười ngây ngô cũng muốn đi theo đến sân quần vợt.

Hiện tại hình ảnh tưởng tượng trong đầu cậu ta và Thiên Mãn giống nhau như đúc, đó chính là bày ra thân tư soái khí vung vợt trước mặt Thiên Mãn mà mình thầm mến.

A a, a, a.

Thiên Mãn có lau mồ hôi cho mình không nhỉ.

Bá Ma Quyền Nhi cậu đừng biến thành tên côn đồ si tình buồn nôn nữa, cậu nghĩ nhiều rồi a.

Đây chính là thanh xuân a.

Đỗ Lan nhìn thiếu nam thiếu nữ diễn vở kịch lớn thanh xuân luyến ái, pha chút cảm khái.

Đây không phải là Hội trưởng Hội học sinh sao.

Chẳng lẽ ông đang theo dõi chúng tôi.

Không thể không nói Trạch Cận Ái Lý vị đại tiểu thư này, là nghĩ gì nói nấy.

Vị bạn học này, không thấy tôi là đi cùng người nhà tôi sao.

Trạch Cận Ái Lý biết Địch Ny Toa, là lớp bên cạnh bọn họ, cũng biết Xuân Hương, là đàn em của cô.

Bọn họ và Đỗ Lan là người một nhà.

Cô dường như nghĩ tới chuyện gì đó không tốt, cả khuôn mặt đều vặn vẹo, Tôi phải đi báo cảnh sát, để cảnh sát bắt ông lại.

Đỗ Lan hoàn toàn không biết mình trong trí tưởng tượng của Ái Lý đã biến thành một đại ác nhân hiếp bức thiếu nữ đi vào khuôn khổ.

Ái Lý, bình tĩnh.

Bạn học Cao Dã kéo Trạch Cận Ái Lý lại.

Đừng kéo tớ, tớ phải đi báo cảnh sát, bắt cái tên này lại.

Vị bạn học Trạch Cận Ái Lý này em thật là quá không thuần khiết, tôi và Địch Ny Toa là vợ chồng hợp pháp, mà Xuân Hương là chúng tôi.

Em là em gái Hội trưởng, đúng, em gái.

Xuân Hương xấu hổ nói.

Ngược lại Hạ Nại và Thiên Thu kỳ quái nhìn chị gái mình, không biết tại sao Xuân Hương lại nói dối.

Thật ra cũng không trách Xuân Hương, nếu để người khác đều biết Hội trưởng Hội học sinh và bạn học chỉ hơn mình một lớp là cha mẹ nuôi của mình, thì cuộc sống trường học của cô sẽ xong đời mất.

Không thể nào.

Ái Lý không tin Địch Ny Toa sẽ là vợ chồng với Đỗ Lan, Địch Ny Toa trẻ như vậy.

Nhưng mà trên thực tế tuổi của Địch Ny Toa có khả năng còn lớn hơn Đỗ Lan một chút, bởi vì lúc Đỗ Lan gặp Địch Ny Toa, Địch Ny Toa đã là Đại Kiếm nổi danh, mà hắn chẳng qua là tay mơ mới xuyên việt vài năm.

Ái Lý, không sai đâu, căn cứ vào tư liệu của tớ hiển thị, Địch Ny Toa xác thực là vợ kết tóc của Đỗ Lan.

Cao Dã Tinh nói, cũng không biết tư liệu của cô nàng là từ đâu tới.

Địch Ny Toa cũng mỉm cười gật đầu, Trạch Cận Ái Lý thoáng cái liền bị nụ cười của Địch Ny Toa công hãm.

Đã người đều đến rồi, chúng ta bắt đầu đi, Bát Vân em đi sang bên kia.

Nhưng mà, chị hai.

Bát Vân còn chưa nói xong, đã bị chị gái đẩy đi về phía bên kia.

Bát Vân đánh với chị trước.

Chị hai, chị không biết đánh quần vợt a.

Bát Vân nghĩ thầm trong lòng, đương nhiên chính cô cũng không biết.

Nơi này là một sân huấn luyện quần vợt không tệ, còn là Ái Lý chạy quan hệ mới đặt được giờ, bình thường nơi này toàn là mấy người đạt quan quý nhân.

Bất quá học sinh cũng không luống cuống, hào phóng bày ra trận thế bắt đầu chuẩn bị thi đấu.

Nói trở lại, tại sao cả nhà Đỗ Lan lại ở chỗ này.

Đó đương nhiên là vì trực giác của Đỗ Lan nói cho hắn biết, sẽ có chuyện xảy ra, cho nên dẫn cả nhà tới xem kịch vui.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Đỗ Lan liếc mắt liền nhìn thấy trong bụi cây có một bóng người.

Không phải Bá Ma Quyền Nhi thì còn là ai.

Bát Vân, chị hai muốn phát bóng.

Thiên Mãn cả người lâm vào trạng thái lâng lâng cực đoan, Nha hắc.

Bóng bay ra ngoài, Thiên Mãn ngửa đầu nhìn chằm chằm bóng hướng lên trên, sau đó lại nhìn bóng rơi xuống, nhưng vẫn luôn không vung vợt.

Bóng trực tiếp nện vào trán Thiên Mãn.

Người hiểu Thiên Mãn đều đã cạn lời, kết quả này đã coi như là tốt rồi, nằm trong dự liệu.

Nhưng người không hiểu Thiên Mãn, ví dụ như Bá Ma Quyền Nhi thì hoàn toàn lâm vào trong ảo tưởng, trong mắt cậu ta Thiên Mãn biến thành công chúa trong truyện cổ tích, bởi vì muốn chơi đùa với em gái mà nghịch ngợm đảo loạn, A a, Thiên Mãn, rốt cuộc làm thế nào mới có thể để em biết tâm ý của tôi đây.

Thiếu niên khổ não a, nội tâm của cậu tràn ngập nghi lự.

Vâng.

Thiếu niên, cậu thích cô nương như đóa hoa kia sao.

Vâng.

Bá Ma Quyền Nhi đang lâm vào ảo tưởng hoàn toàn không ý thức được cậu ta đang đối thoại với người khác.

Đó là không thể nào, bởi vì tơ hồng của cậu và vị cô nương Thiên Mãn kia cũng không buộc cùng một chỗ.

Sao có thể.

Chịu kích thích, Bá Ma Quyền Nhi mới ý thức được có một giọng nói bên tai cậu ta, Ông là ai.

Ta là Nguyệt Lão trong truyền thuyết.

Nguyệt Lão.

Không sai, ta chính là Nguyệt Lão giúp người kết nhân duyên buộc tơ hồng.

Ông nói bậy, tôi và Thiên Mãn tương là có duyên phận.

Không, bởi vì cậu chú định cô độc cả đời, cho nên sẽ không có nhân duyên với bất kỳ cô gái nào.

Trừ khi.

Không thể nào, tôi làm sao có thể cô độc cả đời.

Bá Ma Quyền Nhi hiển nhiên là bị đả kích.

Thật đúng là một cậu bé đáng yêu, đơn tế bào như vậy.

Đỗ Lan cười thầm, kỳ thật Bá Ma Quyền Nhi cũng khá đáng thương, thầm mến Thiên Mãn, nhưng Thiên Mãn cuối cùng lại đến với Ô Tống.

Đồng thời chính mình được mấy cô gái ưu tú hướng về, lại bởi vì một lòng nhớ thương Thiên Mãn mà không chú ý tới, Bá Ma Quyền Nhi đáng thương, cậu có tiềm lực mở Harem, cứ để tôi giúp cậu một

tay.

Bất quá Trạch Cận Ái Lý và Bát Vân, còn có cô giáo y tế Tỷ Khi Diệu Itoko Osakabe đều có quan hệ vi diệu với Bá Ma.

Đỗ Lan chỉ có thể giúp đỡ chút, kết quả cuối cùng còn phải xem tạo hóa của Bá Ma Quyền Nhi.

Bất quá Đỗ Lan cũng không coi trọng vận khí của Bá Ma Quyền Nhi, rất có khả năng đến cuối cùng vẫn là bộ dạng cũ, kết thúc không rõ ràng.

Nhưng mà rất vui không phải sao.

Nơi này là sân quần vợt, nhiều nhất là quyền quý, thế là Đỗ Lan chỉ thoáng động tay chân, một đám người đi tới, kẻ đến không thiện.

Này, đám ranh con các người, cút cho tao.

Địa bàn này là của lão tử.

Lúc này phải miêu tả thật đậm nét, ánh mắt của tất cả mọi người đều phải đặc tả.

Lạnh lùng, kinh khủng, bình thản, phẫn nộ.

Nước bọt bay bắn ra, làm một cái định hình freeze frame.

Bố, bố đừng quậy nữa.

Sa Chức nhìn không nổi nữa, Quay thì quay đi, có cần thêm hiệu ứng cắt ghép không.

Bởi vì vở kịch lớn này là ta chuẩn bị mà, đương nhiên phải quay cho đặc sắc.

Đỗ Lan đương nhiên nói.

Lại thấy kẻ mới tới cổ tay rung lên, vợt bóng vào tay.

Túi đựng vợt tự rơi xuống.

Cút hoặc là đánh với bọn tao một trận.

Thiên Mãn có chút sợ hãi, nhưng Chu Phòng Mỹ Cầm, Trạch Cận Ái Lý, Cao Dã Tinh cũng không phải hạng người vô danh tiểu tốt gì.

Muốn uy hiếp các cô, tên phú nhị đại con nhà giàu này còn kém xa.

Đánh thì đánh, đánh xong, cái sân bóng này nhường cho chúng tôi dùng.

Ái Lý bước ra một bước, phú quý chi khí bức người, xác thực không có ý tứ lui bước.

Chương 382

Thú vị.

Như vậy đi, chúng ta đánh đôi, bên tao ra hai đội, chúng mày cũng ra hai đội, nếu là một thắng một thua cũng coi như bên tao thua.

Chỉ cần chúng mày thắng một trận là có thể thắng lợi.

Ái Lý nhìn quanh bốn phía, cô biết đánh quần vợt, Cao Dã hẳn là cũng biết.

Chu Phòng vẫn luôn lắc đầu, xem ra là không biết rồi, Thiên Mãn cũng không biết.

Cho nên cô nhìn về phía Bát Vân.

Bát Vân vội vàng xua tay, cô cũng không biết đánh quần vợt gì cả.

Ái Lý không có cách nào đành phải nhìn về phía Đỗ Lan, hy vọng vị Hội trưởng Hội học sinh lợi hại này có thể giúp đỡ mình, Có thể, tôi và Bá Ma Quyền Nhi một tổ.

Đỗ Lan từ trong bụi cây kéo Bá Ma Quyền Nhi ra, Không thành vấn đề chứ, trò Bá Ma.

A, không thành vấn đề.

Bá Ma Quyền Nhi vốn chính là vì để Thiên Mãn nhìn thấy một mặt soái khí của mình mới đi theo, hiện tại có cơ hội đương nhiên muốn lên.

Vậy được, chúng ta bắt đầu thi đấu đi.

Tên phú nhị đại kiêu ngạo vặn cổ, sau lưng hắn bước ra hai người.

Ái Lý, Cao Dã đấu với tổ hai người qua đường.

Đương nhiên là Ái Lý, Cao Dã bại.

Bởi vì hai người kia tuy rằng không nổi danh, nhưng cũng là tuyển thủ chuyên nghiệp.

Bón hành cho hai nữ sinh trung học vẫn là có thể.

Sao có thể.

Đối với thất bại của mình, Ái Lý vô cùng không cam lòng, thật đúng là một thiếu nữ hiếu thắng, Bá Ma, cậu mà dám thua, tôi sẽ cho cậu biết tay.

Bá Ma Quyền Nhi mạc danh kỳ diệu, vị đại tiểu thư này nói với tôi cái này làm gì, nhưng nhìn thấy Thiên Mãn cũng đang nhìn mình, Quyền Nhi lập tức đấu chí sục sôi, Không vấn đề, cứ giao cho tôi.

Nói xong một bàn tay còn không quy củ vỗ lên vai Ái Lý.

Ái Lý không gạt tay Bá Ma ra, chỉ là đỏ mặt.

Thiếu niên, chúng ta lên, lát nữa càng phải theo tiết tấu của tôi.

Đỗ Lan đưa máy quay phim cho Địch Ny Toa, một bước bước vào trong sân.

Yên tĩnh lại không phải vì khí thế của Đỗ Lan, mà là bởi vì hắn và Bá Ma hai người đều không mang vợt.

Này này, tao nói hai đứa chúng mày ngay cả vợt cũng không có, đến thi đấu kiểu gì.

Mãi đến hiện tại Bá Ma Quyền Nhi mới nhớ ra, cậu ta hóa ra không biết đánh quần vợt a, cậu ta chỉ biết đánh nhau.

Tôi không chuẩn bị vợt.

Bá Ma Quyền Nhi ngốc nghếch nói.

Dùng của tôi là được.

Trong tay Đỗ Lan vốn không có gì cả, nhưng đột nhiên kim quang nổi lên, sau đó hai cái vợt màu vàng xuất hiện trong tay.

Cầm lấy đi.

Vợt hoàng kim.

Phong cách thổ hào nhà giàu mới nổi mười phần.

Hiện tại cậu đứng lên phía trước, tôi phát bóng ở cuối sân, lát nữa cậu chỉ cần phát huy toàn lực của cậu đánh bóng sang đối diện là được.

Đỗ Lan nói.

Không thành vấn đề.

Bá Ma Quyền Nhi trả lời, nhưng ánh mắt lại luôn nhìn Thiên Mãn ở ngoài sân.

A Thiên Mãn tương ánh mắt đó, là đang lo lắng cho mình sao.

Mình nhất định nhân cơ hội này biểu hiện thật tốt một phen.

Trong đầu Bá Ma chưa bao giờ nghĩ qua cậu ta là một kẻ mù quần vợt.

Vợt vàng lóe lên, Đỗ Lan phát bóng, đương nhiên chỉ là một cú phát bóng bình thường, Bá Ma toàn tâm toàn ý chuẩn bị thi đấu đi.

A.

Nhất định phải để Thiên Mãn tương nhìn thấy thân tư quang huy đón bóng của mình, Tôi nhất định sẽ đỡ được.

Bóng bị đánh trở lại.

Tôi tới đỡ.

Quyền Nhi đuổi theo bóng chạy qua, vung vẩy vợt, muốn đỡ bóng.

Nhưng đâu có đơn giản như vậy.

Bóng rơi xuống lại nảy lên, bay về phía mặt Quyền Nhi.

Bốp.

Quyền Nhi ứng thanh ngã xuống đất.

Trạch Cận Ái Lý ôm mặt, cái tên Bá Ma Quyền Nhi này căn bản không biết đánh quần vợt, yếu y như Thiên Mãn vậy.

Hiện tại chỉ có thể kỳ vọng Đỗ Lan có thể có biểu hiện gì đó. 15 0.

Đau quá.

Bá Ma Quyền Nhi kêu rên, Khốn kiếp, mày muốn đánh nhau hả.

Hung tướng tất lộ.

Bá Ma bình tĩnh, Thiên Mãn đang ở kia, giữ gìn hình tượng.

Lời của Đỗ Lan vô cùng hữu dụng.

Thiên Mãn tương Tớ không sao, tớ hoàn toàn không sao, tớ chỉ đang đùa giỡn thôi, ha.

Cứ việc phóng ngựa tới đây đi, ta nhất định sẽ đánh bóng trở lại.

Nhóc con, có chí khí, vậy thì ông chú mau phát bóng đi.

Đỗ Lan đứng ở cuối sân, sau đó vung vợt phát bóng.

Một quả, hai quả.

Mấy quả bóng đều đánh vào mặt Bá Ma Quyền Nhi.

Quả thực là thảm không nỡ nhìn a.

Ái Lý đã nhìn không nổi nữa, nhưng Bá Ma Quyền Nhi hết lần này tới lần khác bị đánh ngã xuống đất, lại đấu chí sục sôi đứng lên.

Loại tinh thần này, làm cho Ái Lý có loại cảm giác kỳ quái.

Người đàn ông này dường như cũng không phải vô dụng, ở một số phương diện có sự chấp trứ mà người thường không thể so bì.

Tới đi, ta nhất định sẽ đánh bóng trở lại.

Hiện tại là ván thứ tư, đối phương phát bóng.

Hôm nay sẽ cho đám nhóc con chúng mày biết quần vợt không phải giống như con bé tết tóc ngu ngốc đằng kia có thể chơi được đâu, loại ngu ngốc đó vẫn là đi chơi đồ hàng thì hơn.

Cô nàng tết tóc ngu ngốc.

Cô nàng tết tóc có không ít, nhưng trong mắt Bá Ma Quyền Nhi cô nàng tết tóc chỉ có một, đó chính là Thiên Mãn tương.

Thế mà lại gọi Thiên Mãn tương yêu dấu của mình là đồ ngu ngốc, Khốn kiếp, tao sẽ không tha thứ cho mày đâu, cô ấy không phải người mày có thể phê bình, thu lại lời nói mau.

Có gan thì đánh bóng trở lại đi.

Bóng bay tới.

Bá Ma Quyền Nhi có loại cảm giác, vợt trong tay trở nên nhẹ đi.

Mắt cậu ta cũng có thể nhìn thấy lộ tuyến của bóng, Ta, Bá Ma Quyền Nhi, muốn đánh bóng trở lại.

Bốp.

Sao có thể.

Lúc bóng và vợt vàng va chạm vào nhau, hào quang tỏa sáng, biểu tình của tên phú nhị đại biến đổi.

Đây rốt cuộc là tình huống gì.

Ô.

Bá Ma Quyền Nhi cuối cùng cũng đánh trúng bóng, hơn nữa còn đánh bóng bật trở lại.

Không thể nào, một tên mù quần vợt làm sao có thể đánh bóng trở

lại.

Phú nhị đại hoàn toàn không tin sự thật mình nhìn thấy.

Bành.

Bóng rơi xuống đất, ở phía đối diện.

Yesh Giờ khắc này, Bá Ma Quyền Nhi chính là ngôi sao chói mắt nhất trên sân, tiêu điểm của tất cả mọi người đều tụ tập trên người cậu ta.

Quá tuyệt vời, bạn học Bá Ma.

Thiên Mãn cũng mừng cho Bá Ma.

Tiền bối Bá Ma, anh rốt cục thành công rồi.

Bát Vân cũng vậy.

Bá Ma, cậu là vì tôi sao.

Đây là suy nghĩ trong nội tâm Ái Lý, bởi vì cô cũng buộc tóc hai bên, cũng coi như là tết tóc đi.

Chương 383

Cho nên cô tưởng rằng Bá Ma là vì cô bị người ta mắng mới bộc phát.

Chỉ có Cao Dã Tinh nhìn bao quát toàn cục, cười mà không nói, cô thu hết biểu hiện của tất cả mọi người vào đáy mắt.

Quả bóng này không được điểm, bởi vì ra ngoài.

Đỗ Lan tuy rằng không muốn đả kích Bá Ma Quyền Nhi, nhưng hắn vẫn phải nhắc nhở cậu ta một chút, Trận đấu còn chưa kết thúc, làm ra biểu tình như vậy còn sớm lắm.

Bá Ma Quyền Nhi hoàn toàn không biết quy tắc quần vợt, Không phải đánh bóng trở lại là được rồi sao.

Ha Loại người như mày còn tới đây đánh quần vợt, đúng là mất mặt xấu hổ.

Phú nhị đại kiêu ngạo cười nói, Chỉ đánh bóng trở lại thì không tính điểm, nhất định phải đánh bóng vào trong khu vực màu trắng mới được.

Chúng ta là đánh đôi, cho nên đánh bóng vào khu vực hình chữ nhật dài hai bên cũng tính điểm, nếu là đánh đơn thì không tính.

Mà bóng của mày cách chỗ ghi điểm còn xa lắm, ha, ngay cả cơ bản nhất cũng không biết, còn tới đánh quần vợt, mày cũng là đồ ngu ngốc sao.

Giống y như con bé tết tóc kia là đồ ngu ngốc, ha ha.

Đáng ghét.

Bất quá Bá Ma Quyền Nhi tức thì tức, nhưng nhiều hơn là giận

chính mình.

Chính mình vô dụng, còn làm cho Thiên Mãn tương bị liên lụy.

Đều là lỗi của mình.

Đáng ghét.

Tại sao mình lại vô dụng như vậy, ngay cả quần vợt cũng không biết đánh.

Bá Ma đừng bỏ cuộc, trận đấu còn chưa kết thúc.

Đỗ Lan hô.

Đúng, tao nhất định sẽ làm cho chúng mày nuốt lại lời vừa rồi.

Tiếp tục phát bóng đi.

Nhóc con, vậy thì nhìn cho kỹ đây.

Nhất định phải đỡ được, nhất định phải đỡ được, Bá Ma Quyền Nhi chạy lên, đón lấy lộ tuyến của bóng.

Cánh tay mở ra, vợt vung ra ngoài.

Bốp, lại đánh trúng rồi.

Chính là cảm giác này, Đi đi, ghi điểm đi.

Lần này bóng không bay ra ngoài biên, mà là trực tiếp rơi về phía trong sân.

Được rồi.

Bá Ma lại muốn lộ ra nụ cười.

Được.

Còn sớm lắm, nhóc con.

Phú nhị đại đã đứng ở phía sau bóng, dẫn vợt đánh trả, bóng lại bay trở về, Loại bóng trả về bình thường như mày, muốn ghi điểm là vọng tưởng.

Chúng mày nhận thua đi, chúng mày không thể nào đánh bại tao.

Phú nhị đại kiêu ngạo nói.

Nhận thua.

Đột nhiên một giọng nói vang lên, Muốn nhận thua, tôi thấy là cậu đấy.

Ánh chớp vàng chiếu sáng cả hội trường, ngay cả thanh âm đánh bóng dường như cũng biến mất.

Thiểm Điện Ly Tử Quang Tốc Cầu.

Hồi lâu sau, giọng nói của Đỗ Lan mới u u vang lên.

Đối thủ ngã xuống đất, hai chân run rẩy, đây là bóng gì.

Quá đáng sợ rồi, quả thực chính là quần vợt giết người.

Một phần tư sân quần vợt bị phá hoại.

Gây nên sự chấn kinh cho mọi người, nhưng Đỗ Lan không để ý, hắn chỉ cảm thấy cái vợt Thánh Y này quả nhiên vô cùng ra sức.

Chính là lúc bóng tennis bị đánh trúng đã bị cắt ra, tạo thành sức mạnh phân tán.

Nếu không thì, sẽ không phá hoại mặt sân, mà chỉ sẽ đánh ra một cái hố sâu trên sân.

Bất quá hiện tại đều không sao cả, trận đấu tiếp tục thôi.

Chuẩn bị xong chưa nhỉ.

Trận đấu còn chưa kết thúc đâu.

A Hiển nhiên Đỗ Lan một quả bóng đã dọa vỡ mật đối thủ, hét lên chạy mất.

Chậc chậc, đúng là không chịu nổi một đòn.

Thắng rồi.

Bá Ma Quyền Nhi còn có chút không dám tin, cậu ta thế mà đánh thắng trận đấu.

Tôi thắng rồi, tôi thật sự thắng rồi a.

Bạn học Bá Ma, thật lợi hại.

A, Bá Ma, tớ nhìn cậu với cặp mắt khác xưa rồi đấy, cậu quá tuyệt vời.

Ái Lý kích động ôm chầm lấy Bá Ma.

Đáng tiếc Bá Ma vẫn chỉ nhìn chằm chằm Thiên Mãn.

Tên này hết cứu rồi, đại mỹ nữ như Ái Lý ôm lấy cậu ta, cậu ta thế mà không có hà tưởng gì.

Có lẽ thật sự vì cậu ta một gân như vậy mới có thể nhận được hảo cảm của nhiều cô gái đi.

Chỉ tiếc, cậu ta thích nhầm người.

Cơ hội Đỗ Lan khó khăn lắm mới chế tạo ra, đáng tiếc Bá Ma hoàn toàn không cảm nhận được tình cảm của Ái Lý.

Xem ra cậu ta thật sự là chú định cô độc cả đời a.

Về tinh thần thể thao, có người cho rằng quan trọng là ở sự tham gia.

Lại có người cho rằng, thắng lợi mới là tất cả.

Nhưng dù thế nào đi nữa, thi đấu thì phải phân định thắng thua, sẽ có kẻ thắng và người bại.

Câu lạc bộ thể thao của Thanh Xuân Học Viên đang nỗ lực luyện tập, kỳ vọng có thể giành được vé tham dự giải toàn quốc.

Thanh xuân và sức sống tràn ngập khắp sân trường.

Tuy nhiên, việc Đỗ Lan phải xử lý hiện tại lại không phải chuyện của câu lạc bộ thể thao, mà là chuyện của câu lạc bộ nhạc nhẹ K On.

Thực ra tại Thanh Xuân Học Viên đã có một ban nhạc trình độ không thấp, cho nên câu lạc bộ nhạc nhẹ cũ đã chuẩn bị giải tán.

Bây giờ Điền Tỉnh Trung Luật Ri lại muốn tái tổ chức câu lạc bộ nhạc nhẹ, cũng coi như là có khí phách.

Nhà trường không có bộ nhạc cụ thứ hai đâu, cho nên nếu các cô muốn tái tổ chức câu lạc bộ thì không thành vấn đề, nhưng trường chỉ có thể cung cấp phòng hoạt động, không thể cung cấp nhạc cụ.

Còn nữa, câu lạc bộ nhạc nhẹ của các cô không đủ nhân số, cũng chưa có giáo viên cố vấn.

Cô giải quyết hai vấn đề này trước rồi hãy đến nộp đơn nhé.

Không thành vấn đề, tôi nhất định sẽ quay lại.

Ừm, thế này đi, nếu các cô thực sự muốn thành lập câu lạc bộ nhạc nhẹ, tôi sẽ phái cán sự hội học sinh là Chân Oa Hòa hỗ trợ, có gì không hiểu có thể hỏi cô ấy.

Cảm ơn nhiều, Hội trưởng Hội học sinh, cậu đúng là người tốt.

Một cái cúi đầu cảm ơn và một tấm thẻ người tốt.

Điền Tỉnh Trung Luật vốn tưởng rằng Hội trưởng Hội học sinh xưng bá Thanh Học sẽ là một ông chú khó tính quái gở, không ngờ lại dễ nói chuyện như vậy.

Linh, chúng ta có thể thành lập câu lạc bộ nhạc nhẹ rồi.

Luật Tử kích động chạy ra ngoài, ôm chầm lấy Thu Sơn Linh đang đợi ở cửa, Linh, ước mơ của chúng ta sắp thành hiện thực rồi, yeah yeah.

Luật Tử, Luật Tử, mất mặt quá.

Bọn họ đang ở hành lang mà, ôm nhau như thế này bị mọi người nhìn thấy hết rồi.

Đúng là thanh xuân thật a.

Đỗ Lan vô hạn cảm khái, Ta cũng phải chơi cho vui vẻ mới được.

Đỗ Lan không biết rằng, thực ra Địch Ny Toa còn thoải mái hơn hắn nhiều.

Địch Ny Toa đã là tồn tại cấp bậc thần tượng trong trường.

Mỗi ngày đều nhận được thư tình của nữ sinh và quà nhỏ.

Còn có rất nhiều nam sinh không biết quan hệ giữa Địch Ny Toa và Đỗ Lan cũng lén lút trộm nhìn nàng.

Bộ đồng phục Địch Ny Toa đang mặc là do nàng tự sửa, từng cùng Đỗ Lan sinh hoạt nơi dã ngoại vô số ngày đêm, nàng đã sớm luyện được một thân bản lĩnh, bao gồm cả may vá.

Váy đồng phục cấp ba vốn có quá ngắn, nàng không quen.

Tất nhiên, dáng vẻ Địch Ny Toa mặc đồ thủy thủ đã được Đỗ Lan ghi lại rất kỹ.

Hiện tại váy của Địch Ny Toa là váy dài thục nữ, áo thì không thay đổi gì nhiều.

Nhưng cho dù Địch Ny Toa cứ ngồi bình thường như vậy, cũng vẫn là vạn chúng chú mục.

Chương 384

Địch Ny Toa, cậu là người nước nào.

Mỗi khi tan học, xung quanh Địch Ny Toa sẽ vây quanh một đám nữ sinh.

Đứng bên cạnh Địch Ny Toa, họ luôn cảm thấy một cỗ khí tràng khiến họ tâm hoa nộ phóng, không thể kiềm chế.

Tôi đến từ Athens.

Hộ chiếu của Địch Ny Toa là Athens, Hy Lạp, cho nên ở thế giới này nàng cứ tạm coi là người Hy Lạp đi.

Á á.

Là thủ đô của Hy Lạp á.

Athens tớ biết, là được đặt theo tên của nữ thần Athena trong Sử thi Homer.

A, muốn đi quá đi.

Địch Ny Toa bị bao vây, bị hỏi đủ loại vấn đề, cũng đành bất lực.

Chính nàng cũng không ngờ mình lại được hoan nghênh như vậy, nữ sinh cấp ba Nhật Bản cũng quá nhiệt tình rồi.

Bạn Địch Ny Toa, tiếng Nhật của cậu nói tốt thật đấy.

Đâu chỉ tiếng Nhật, thành tích tiếng Anh cũng rất tốt mà.

Đúng vậy đúng vậy, không chỉ học giỏi, thể dục cũng rất tốt nữa.

Quả thực là văn võ song toàn, hơn nữa còn là đại mỹ nhân, ngưỡng mộ quá đi.

Một cô bé nào đó phát bệnh mê gái.

Cũng khó trách họ thích Địch Ny Toa, bởi vì Địch Ny Toa quá ưu tú.

Nói thừa, tích lũy mấy trăm năm, từng chạm mặt với các nhân vật lớn ở khắp các thế giới, lại còn qua nỗ lực học tập của bản thân, nếu bị kiến thức cấp ba làm khó thì mới là lạ.

Bạn Địch Ny Toa, trong nhà cậu còn có ai không.

Còn có mấy đứa con gái.

Địch Ny Toa nói, Đỗ Lan bị nàng lờ đi.

Con gái.

Âm thanh truyền khắp mọi ngóc ngách phòng học, tất cả mọi người đều nghi ngờ tai mình có vấn đề hay không.

Địch Ny Toa nói nàng có con gái, mà còn là mấy đứa.

Sau một hồi yên lặng, rốt cuộc cũng có người lên tiếng.

A a, bạn Địch Ny Toa, cậu thật biết đùa, cậu làm sao có con gái được chứ.

Cậu mới học lớp 11 mà.

Hahaha.

Có nữ sinh không tin, Đúng rồi, chắc chắn là tớ nghe nhầm, chắc chắn là mấy người chị hoặc em gái thôi.

Ừ ừ, tớ cũng nghe nhầm rồi.

Đúng thế đúng thế, chúng ta chắc chắn đều nghe nhầm.

Nhưng sự thật lại vô cùng tàn khốc, ngay khi họ đang tự an ủi bản thân, Hạ Nại Kana hùng hùng hổ hổ từ khu sơ trung lao tới khu cao trung.

Địch Ny Toa mụ mụ, Địch Ny Toa mụ mụ.

Hửm.

Nam Hạ Nại xông vào phòng học lớp 11, gần như bay nhào tới chỗ Địch Ny Toa, bò lên bàn của nàng.

Tối nay con muốn ăn thịt kho tàu.

Hạ Nại sợ tan học nói thì không kịp, thế mà giờ giải lao đã chạy tới tìm người giám hộ.

Đây không phải là cô con gái thứ hai của Tiện đương nam Nam làm cơm hộp trong truyền thuyết sao.

Hạ Nại vừa vào cửa đã bị bạn học của Địch Ny Toa nhận ra.

Ba chị em nhà Minami Nam gia chính là những người làm cơm hộp ngon trong truyền thuyết, hiện tại đã nổi danh ở Thanh Học.

Người từng nếm thử cơm hộp truyền thuyết đều gặp may mắn, lời đồn này đã là chuyện ai ai cũng biết trong Thanh Xuân Học Viên.

Con gái thứ hai nhà Nam gia thế mà chạy tới khu cao trung bắt Địch Ny Toa nấu cơm.

Hơn nữa cô bé gọi Địch Ny Toa là Địch Ny Toa mụ mụ.

Chẳng lẽ ba chị em nhà Nam gia chính là con gái của Địch Ny Toa.

Mà cơm hộp trong truyền thuyết chính là xuất phát từ tay bạn học Địch Ny Toa này.

Mẹ.

Địch Ny Toa mụ mụ.

Rất nhiều trái tim nam sinh tan vỡ.

Tuy nhiên rất nhanh họ phát hiện ra vấn đề, Địch Ny Toa học lớp 11, mà chị cả nhà Nam gia học lớp 10, là đàn em của Địch Ny Toa.

Sao có thể là quan hệ mẹ con được.

Bạn Địch Ny Toa, ba chị em nhà Nam gia là con gái cậu sao.

Đương nhiên rồi.

Địch Ny Toa nở nụ cười.

Quá chói mắt rồi, đây là ánh sáng gì.

Nụ cười này mang theo hào quang khiến người ta không mở nổi mắt, nhưng lại làm người ta thấy ấm áp như vậy, chẳng lẽ đây chính là nụ cười của người mẹ.

Những người chứng kiến nụ cười của Địch Ny Toa sẽ vĩnh viễn không quên cảm giác hôm nay, cái cảm giác tim cũng bị tan chảy.

Muốn trở thành con của Địch Ny Toa quá.

Đây chính là tâm trạng của đông đảo bạn học lúc này.

Bọn họ đối với ba chị em nhà Nam gia thế mà sinh ra một chút ghen tị.

Ba chị em nhà Nam gia thật sự quá hạnh phúc rồi.

Địch Ny Toa và ba chị em nhà Nam gia trở thành mẹ con, nhất định là có câu chuyện cảm động gì đó.

Địch Ny Toa thật sự quá vĩ đại, mới lớp 11 đã có thể chăm sóc ba đứa con gái.

Đủ loại suy diễn brainstorm nháy mắt lấp đầy đại não các bạn học.

Thậm chí có vài nữ sinh vì nội dung tự suy diễn mà khóc thút thít, Thật sự quá vĩ đại, chỉ nhìn thấy nụ cười của bạn Địch Ny Toa, tớ đã biết Địch Ny Toa nhất định là một người mẹ tốt.

Chỉ cần nghĩ đến quá khứ cảm động của họ, nước mắt liền không cầm được.

Bạn nữ này, bạn nghĩ nhiều rồi.

Sau hôm nay, nụ cười của Địch Ny Toa sẽ trở thành truyền thuyết mới.

Có điều Hạ Nại xuất hiện đã làm lộ hết quan hệ giữa ba chị em nhà Nam gia và Địch Ny Toa, Xuân Hương Haruka có khả năng sẽ phát điên, Hạ Nại, em tự cầu phúc đi.

A a, thật là thanh xuân a, chất lượng mấy cô bé bây giờ tốt thật, tốt thật.

Một ông chú bỉ ổi đi tới Thanh Xuân Học Viên, mắt la mày liếc nhìn tứ phía, chủ yếu là nhìn các nữ sinh.

Oa nga.

Thanh xuân a.

Ông chú định đi bắt chuyện, Hi hi, tôi đến từ Mỹ, xin hỏi các em có rảnh không.

Hello, cùng đi ăn cơm nhé.

Nơi này là trường cấp hai mà, ông chú này đang phạm tội đấy.

Nam Thứ Lang, cậu vẫn chứng nào tật nấy nhỉ.

Lão thái bà.

Người đàn ông bỉ ổi thế mà lại là võ sĩ quần vợt Việt Tiền Nam Thứ Lang Echizen Nanjiro.

Cậu nhóc nhà ngươi, đúng là chẳng tiến bộ chút nào.

Đi theo ta.

Long Khi Ryuzaki lắc đầu, đối với người học trò này của mình, bà quá hiểu rõ.

Lâu rồi không gặp, lão thái bà đúng là biến thành lão thái bà thật

rồi.

Cái thằng nhóc thối này, vẫn đáng ghét như thế.

Tại sân quần vợt, các thiếu niên đang nỗ lực luyện tập.

Thanh xuân a, nhưng mà trong câu lạc bộ chẳng lẽ không có cô bé đáng yêu nào sao.

Bà cũng nên biến thông một chút, chiêu mộ vài cô bé đáng yêu vào câu lạc bộ, như thế sẽ làm bọn nhỏ nỗ lực tu luyện hơn đấy.

Việt Tiền Nam Thứ Lang nói.

Cậu đang nói nhảm gì thế.

Tôi bảo này, lão thái bà, bà đưa tôi đến câu lạc bộ quần vợt làm gì.

Tôi đến để làm thủ tục du học cho Long Mã mà.

Cậu thật sự muốn để con trai cậu vào học ở Thanh Học.

Long Khi Cận nói.

Ánh mắt Nam Thứ Lang đột nhiên trở nên sắc bén, Đương nhiên, tôi đợi ngày này đã lâu lắm rồi.

Tùy cậu thôi, nhưng tôi phải nói cho cậu biết, Thanh Học chúng tôi mạnh lắm đấy.

Haha, chẳng lẽ mạnh hơn tôi.

Hahaha.

Việt Tiền Nam Thứ Lang cười lớn.

Nhưng Long Khi Cận lại vô cùng nghiêm túc, Có lẽ luận về võ sĩ thì còn mạnh hơn Nam Thứ Lang đấy.

Ồ.

Trong ánh mắt lộ ra khí tức nguy hiểm, Việt Tiền Nam Thứ Lang biết huấn luyện viên Ryuzaki sẽ không nói đùa chuyện này.

Chương 385

Đã nói có khả năng mạnh hơn hắn, vậy thì thật sự rất có khả năng mạnh hơn hắn, Chuyện này thú vị đấy, cũng là học sinh Thanh Học.

Coi là vậy đi.

Long Khi nghĩ đến tuổi của Đỗ Lan, có chút không biết nên trả lời thế nào, Ít nhất thân phận là học sinh lớp 11, nhưng tuổi tác thì có lẽ chỉ nhỏ hơn cậu một chút thôi.

Còn có người như vậy sao.

Nhỏ hơn tôi một chút mà lại đang học lớp 11.

Thú vị thật là thú vị, vậy thì lát nữa không biết có thể kiến thức một chút hay không.

Phát sáng, võ sĩ Nam Thứ Lang phát sáng.

Sao thế.

Nam Thứ Lang ngứa tay rồi à.

Đương nhiên là ngứa tay rồi, Nam Thứ Lang thích quần vợt, nhưng không tìm được đối thủ, cho nên mới muốn bồi dưỡng con trai mình.

Đáng tiếc hiện tại Long Mã tuy đã có chút danh tiếng ở Mỹ, nhưng so với đẳng cấp thế giới thì còn kém xa.

Cho nên Nam Thứ Lang mới muốn để con trai đến Thanh Xuân Học Viên.

Vậy thì, lát nữa cậu sẽ được gặp cậu ta.

Năm sau, Việt Tiền Long Mã sẽ đến học tại Thanh Học.

Đỗ Lan cầm bảng biểu này, với tư cách Hội trưởng Hội học sinh cũng cần tìm hiểu về học sinh chuyển trường, du học sinh.

Vậy, ông chính là cha của Việt Tiền Long Mã, Việt Tiền Nam Thứ Lang.

Võ sĩ Nam Thứ Lang đó hả.

Đỗ Lan nhìn thêm hai lần ông chú bỉ ổi trước mặt.

Cậu cũng nghe qua danh hiệu của tôi.

Nghe nói cậu đánh quần vợt cũng khá, có muốn đánh hai ván xem sao không.

Nam Thứ Lang rất ít khi khiêu chiến người khác, nhưng Đỗ Lan mang lại cho hắn cảm giác không nhìn thấu, thế mà lại gợi lên ham muốn thi đấu của hắn.

Đánh hai ván.

Cũng được.

Nhưng bây giờ không được, vì vợ tôi mang cơm đến rồi.

Địch Ny Toa uyển chuyển đi tới, hai tay bưng một hộp cơm lớn.

Sự xinh đẹp của Địch Ny Toa khiến Nam Thứ Lang cũng phải liếc nhìn, nhưng hắn tuy mồm mép trơn tru, cũng thích xem mấy tạp chí mát mẻ, nhưng thực ra là một người đàn ông truyền thống, tuyệt đối trung thành với gia đình, cho nên tuy thưởng thức sắc đẹp của Địch Ny Toa, nhưng cũng không có ý nghĩ sai trái gì.

Có điều, Địch Ny Toa mặc đồng phục cấp ba, lại đã là vợ của Đỗ Lan rồi.

Đây thật sự là vợ chồng sao.

Nếu là thật thì đôi vợ chồng này rốt cuộc đang làm cái trò gì vậy.

Đều đã nhiều tuổi rồi còn trà trộn vào trường cấp ba.

Chỉ có thể nói là ác thú vị của Đỗ Lan.

Ăn cơm xong, Đỗ Lan và Việt Tiền Nam Thứ Lang đi đến sân quần vợt.

Hiện tại là giờ nghỉ trưa, cơ bản không có ai luyện tập.

Hai người đứng trong sân, Đỗ Lan trên tay vẫn là cây vợt vàng chói lọi.

Huấn luyện viên Ryuzaki làm trọng tài.

Mặt sấp hay mặt ngửa.

Đỗ Lan chọn mặt sấp, đáng tiếc vận khí không tốt, vợt ra mặt ngửa, Nam Thứ Lang phát bóng trước.

Cảm giác căng thẳng này, đã rất lâu rồi không có, Việt Tiền Nam Thứ Lang nghĩ thầm, đây nhất định sẽ là một trận đấu khó quên.

Phát bóng.

Rất bình thường, Đỗ Lan cũng trả bóng rất bình thường.

Bóng qua lại giữa hai người, nhưng người xem luôn có một loại cảm giác khó nói thành lời.

Rất áp lực, đặc biệt áp lực.

Đỗ Lan và Nam Thứ Lang đánh bóng quá bình thường, bình thường đến mức hoàn toàn không giống trận đấu của hai tuyển thủ hạng nặng.

Nhưng chỉ có hai người trong cuộc mới biết, thực ra bọn họ đã đang giao thủ rồi.

Mỗi một lần mình ra chiêu, đều bị đối phương hóa giải.

Cuối cùng biến thành cái dạng này.

Bóng tuy bay tới bay lui, nhưng không hề có bất kỳ độ xoáy nào.

Không hổ là võ sĩ Nam Thứ Lang, năng lực khống chế bóng đúng là xuất thần nhập hóa.

Cậu cũng không tồi, tuy cổ quái nhưng quần vợt đánh rất tốt.

Vậy thì thật cảm ơn lời khen của ông, thế thì chúng ta cũng nên bắt đầu làm thật rồi.

Đang có ý đó.

Đối thoại kết thúc, bóng nháy mắt tăng tốc.

Đọ sức bóng tốc độ cao.

Bốp.

Nhanh đến hoa cả mắt.

Nhưng trạng thái của Việt Tiền Nam Thứ Lang bắt đầu từ từ trở lại, loại trận đấu khiến người ta căng thẳng thế này mới có thể bức ra võ sĩ trong lòng hắn.

Một trong ba cánh cửa của Vô Ngã Cảnh Giới: Thiên Chùy Bách Luyện Lĩnh Ngộ Chi Cực Hạn Pinnacle of Hard Work.

Xem ra, linh hồn của võ sĩ cuối cùng cũng tỉnh rồi.

Nhưng muốn đánh bại ta thì còn chưa đủ.

Nhìn Nam Thứ Lang được bao bọc bởi ánh sáng, Đỗ Lan cũng nghiêm túc hẳn lên.

Chuyện gì thế này.

Huấn luyện viên Ryuzaki nhìn biểu hiện của Đỗ Lan, cảm giác như mình đang nhìn thấy cả một vũ trụ vậy.

Võ sĩ Nam Thứ Lang, hãy nỗ lực đánh trả bóng của ta đi.

Thiểm Điện Lạp Tử Quang Tốc Cầu.

Quả bóng biến mất, nhưng Nam Thứ Lang có thể nhìn thấy, hơn nữa hắn nháy mắt xuất hiện trước bóng, Xem ta trả lại gấp đôi.

Bùm.

Đem sức mạnh của Thiên Chùy Bách Luyện tập trung vào một bộ phận cơ thể, khiến cơ thể vượt qua giới hạn.

Hiện tại Nam Thứ Lang tụ tập sức mạnh này vào cánh tay cầm vợt, có thể mô phỏng chiêu thức của đối phương, đồng thời trả lại gấp đôi.

Chiêu thức quần vợt không khoa học, phi thường không khoa học.

Nhưng vốn dĩ quần vợt giết người Murder Tennis đã không khoa học rồi, cho nên Nam Thứ Lang thật sự đã gia tốc đánh trả bóng của Đỗ Lan.

Chẳng lẽ vợt của Nam Thứ Lang cũng là hàng đặc chế sao.

Hay là Vô Ngã Cảnh Giới có thể tăng độ bền cho vợt.

Nam Thứ Lang, 15 0.

Rất tốt, võ sĩ Nam Thứ Lang, không hổ là cựu tuyển thủ chuyên nghiệp đại danh đỉnh đỉnh.

Nhưng hôm nay ta sẽ cho ông thấy cảnh giới cao hơn cả Vô Ngã Cảnh Giới.

Tiểu vũ trụ của Đỗ Lan vận hành, Nào, phát bóng đi.

Nha.

Nam Thứ Lang phát bóng.

Cảnh giới cao hơn cả Vô Ngã Cảnh Giới.

Ngay cả võ sĩ Nam Thứ Lang cũng khó che giấu sự kinh ngạc trong lòng.

Phải biết rằng sau khi hắn mở ra cảnh giới mạnh nhất là Thiên Y Vô Phùng Chi Cực Hạn Pinnacle of Perfection, đã hai mươi năm không có ai đạt đến Vô Ngã Cảnh Giới như vậy.

Bây giờ lại có người nói với hắn, chuyện sắp xảy ra trước mắt sẽ là cảnh giới cao hơn một tầng so với Vô Ngã Cảnh Giới, làm sao có thể không khiến hắn kinh ngạc.

Nhưng rất tốt, Nam Thứ Lang thích cảm giác này, Tôi sẽ mở to mắt mà nhìn, cậu đừng làm tôi thất vọng đấy.

Đương nhiên, nếu nói hưởng thụ niềm vui quần vợt không chút tà niệm là Thiên Y Vô Phùng, thì vượt qua Vô Ngã Thiên Y Vô Phùng chính là Chân Ngã Cảnh Giới, đó chính là quyết tâm giành thắng lợi.

Cả một tinh hệ dung nhập vào quả bóng này.

Nhìn đi, vũ trụ cầu thắng trong tim dũng nhập vào quả bóng này Chân Ngã Cảnh Giới.

Chương 386

Trong thi đấu, nếu không thắng lợi thì chẳng có ý nghĩa gì.

Bóng bay về phía Việt Tiền Nam Thứ Lang.

Inui Càn nhất định đã thu thập được tư liệu thú vị, đúng không.

Fuji Bất Nhị hỏi.

Ừm.

Các thành viên câu lạc bộ quần vợt lục tục trở lại sân, chứng kiến một trận đấu khó quên.

Người đàn ông kia không phải người trường ta, nhưng sao quen mắt thế nhỉ.

Fuji không nhớ nổi Nam Thứ Lang rốt cuộc là ai.

Người đàn ông đó có lẽ là tuyển thủ quần vợt nổi tiếng hơn mười năm trước Võ sĩ Nam Thứ Lang.

Inui nói.

Lại là người đó sao.

Nhưng Hội trưởng Hội học sinh của chúng ta dường như còn lợi hại hơn chúng ta tưởng tượng.

Từ bóng của anh ấy, tớ thậm chí có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh khiến người ta tim đập nhanh, quần vợt của anh ấy quá đáng sợ.

Inui không nói nữa, mà tụ tinh hội thần nhìn trận đấu trong sân. 3 0.

Võ sĩ kia thế mà một điểm cũng không ghi được.

Oishi Đại Thạch cảm thấy không thể tin nổi.

Trước kia dù có lợi hại thế nào, bây giờ cũng chỉ là một tuyển thủ đã giải nghệ, cho nên đánh không lại Hội trưởng Hội học sinh cũng rất bình thường thôi.

Câu này là Momoshiro Đào Thành nói, cậu ta năm nay mới gia nhập bộ quần vợt.

Không thể nói như vậy, cho dù là đã giải nghệ, nhưng Nam Thứ Lang tiên sinh là tuyển thủ đã sáng tạo ra Nhị Đao Lưu, hơn nữa còn sở hữu kỹ thuật Thiên Y Vô Phùng, cảnh giới của ông ấy cho đến tận bây giờ vẫn chưa có ai đạt được.

Cho nên thực lực của võ sĩ Nam Thứ Lang là không thể nghi ngờ.

Nhưng một tuyển thủ huyền thoại như vậy lại không thể lấy được một điểm từ tay Hội trưởng.

Fuji Syusuke mở mắt ra, Hội trưởng mạnh quá.

Biểu cảm nghiêm túc của Fuji làm Momoshiro ý thức được sự lớn mạnh của Hội trưởng.

Chân Ngã Cảnh Giới Bách Luyện Thành Cương Chi Kỹ.

Bóng bay qua chân Nam Thứ Lang, hắn thế mà không kịp phản ứng, Chân Ngã Cảnh Giới.

Quả thực là lợi hại.

Cú smash vừa rồi quá nhanh.

Nam Thứ Lang vì Vô Ngã Cảnh Giới mà tiêu hao không ít thể lực, nhưng lại không thấy hiệu quả.

Không phải hắn không nỗ lực, chỉ có thể nói đối thủ quá lợi hại.

Cứ tiếp tục thế này thật sự sẽ thua mất, chẳng lẽ thật sự phải dùng đến tuyệt chiêu giữ nhà sao.

Phù, phù, phù.

Dường như nổi gió rồi, nhưng lại không có tiếng động, chỉ có tiếng gió khe khẽ phát ra từ trong sân bóng.

Tinh điểm hoa quang dật xuất, ngũ sắc tân phân.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, võ sĩ Nam Thứ Lang tiến vào cảnh giới Thiên Y Vô Phùng Chi Cực Hạn.

Một võ sĩ trong truyền thuyết xuất hiện trên vũ đài, Đỗ Lan, tới đi, tôi sẽ đánh trả tất cả các quả bóng.

Ánh mắt Nam Thứ Lang biến thành lưỡi dao.

Ánh mắt rất tốt, vậy ông thử xem.

Bốp.

Bóng biến mất, người cũng biến mất.

Biến. biến mất rồi.

Oishi dụi dụi mắt, trong mắt cậu ta, trong sân bóng chẳng còn gì cả.

Không biến mất đâu, không những không biến mất, mà còn xuất hiện rất nhiều người.

Kikumaru Cúc Hoàn có thị lực động vô cùng xuất sắc, cho nên cậu ta nhìn thấy khác với bọn Oishi.

Trong mắt cậu ta, sân bóng đột nhiên có thêm rất nhiều phân thân.

Thì ra là thế.

Inui Sadaharu viết xoát xoát vào sổ tay, vừa viết vừa nói, Thị lực động của Kikumaru sao.

Lại có được tình báo rất tốt.

Loại áp bách cảm này thật sự quá lợi hại.

Ngay cả huấn luyện viên Ryuzaki cũng giật mình, bức bách Nam Thứ Lang đến tình trạng này, Đỗ Lan có khả năng vẫn là người đầu tiên.

Nhưng bà hiểu học trò của mình, Nam Thứ Lang không phải là người đàn ông dễ dàng bỏ cuộc.

A.

Thiên Y Vô Phùng Chi Cực Hạn, trên người Nam Thứ Lang tỏa ra ánh sáng, vẻ mặt bình tĩnh, dường như tâm của hắn đã rời xa sân đấu kịch liệt, mà chỉ toàn tâm toàn ý hưởng thụ cảm giác vung vợt, còn có khoái cảm khi đánh trả bóng.

Nam Thứ Lang, như vậy chẳng lẽ ông đã thỏa mãn rồi sao.

Bóng lại một lần nữa bị Đỗ Lan đánh trả, Như vậy chẳng lẽ chính là quần vợt của ông sao.

Khinh bạc, thảo suất qua loa.

Chỉ đang lạm dụng thiên phú của ông mà thôi.

Từ trong quần vợt đạt được niềm vui chẳng lẽ còn chưa đủ sao.

Nam Thứ Lang cũng nói.

Đã là thi đấu thì phải phân định thắng thua, chẳng lẽ ông không muốn trở thành quán quân sao.

Đương nhiên muốn giành quán quân, nhưng điều đó và hưởng thụ niềm vui không hề xung đột.

Không chỉ là quần vợt, mà còn là võ mồm qua lại.

Cùng đứng trên sân, ông đánh bại rất nhiều đối thủ, ông hẳn đã biết rồi chứ, hưởng thụ niềm vui quần vợt không đại biểu là có thể giành quán quân.

Có rất nhiều người thích quần vợt đều bại dưới tay ông, chẳng lẽ tình yêu của họ đối với quần vợt ít hơn ông sao.

Chẳng lẽ họ không nhận được niềm vui từ thi đấu quần vợt sao.

Tại sao chỉ có ông có thể trở thành võ sĩ Nam Thứ Lang, mà những người khác chỉ có thể thất bại.

Bóng chạm đất.

Ván này cũng là của ta, hiện tại là 4 0.

Đỗ Lan vung vợt vàng, tiêu sái nhìn Nam Thứ Lang.

Thiên Y Vô Phùng Chi Cực Hạn của Nam Thứ Lang đã toàn khai, nhưng vẫn ở thế yếu.

Điều này làm hắn không kìm được mà suy ngẫm, hồi ức lại vô số đối thủ mình từng gặp, cuối cùng toàn bộ đều bị mình đánh bại, bản thân quả thực chưa từng quan tâm đến những tuyển thủ đứng sau lưng mình.

Những tuyển thủ đó có thích quần vợt hay không, hắn không biết.

Nhưng bản thân Nam Thứ Lang thì tuyệt đối yêu thích, Tình yêu của tôi đối với quần vợt tuyệt đối sẽ không thua bất kỳ ai, tôi có thể đạt tới Thiên Y Vô Phùng Chi Cực Hạn chính là minh chứng.

Cho nên Thiên Y Vô Phùng Chi Cực Hạn đã là giới hạn của ông rồi, đối với quần vợt, không chỉ vẻn vẹn thích là đủ.

Nam Thứ Lang, hãy lắng nghe kỹ đi, âm thanh đó.

Âm thanh.

Nam Thứ Lang nín thở ngưng thần, nhưng lại không nghe thấy gì.

Không, nghe thấy rồi.

Thật sự, sắc mặt Nam Thứ Lang biến đổi, hắn thật sự nghe thấy âm thanh rồi.

Võ sĩ Nam Thứ Lang sao thế.

Kikumaru đứng xem hỏi.

Không biết.

Fuji mở mắt nhưng hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ ở đây thật sự có âm thanh gì đó người thường không nghe thấy.

Từ khi Thanh Học thành lập câu lạc bộ quần vợt đến nay, đã có rất nhiều thành viên học tập quần vợt ở đây.

Có lẽ cấp hai thì không giống lắm, nhưng cuối cùng đứng trong sân, tất cả mọi người đều chỉ có một mục tiêu là làm tốt nhất để giành quán quân.

Ngay cả người cà lơ phất phơ ở đây cũng sẽ trở thành một vận động viên hợp cách, nỗ lực đi tranh thủ vị trí số một.

Nhưng Nam Thứ Lang thì khác, Nam Thứ Lang thích quần vợt không sai, nhưng thiên phú của hắn cũng quả thực là nghịch thiên.

Hắn gần như chưa từng thất bại, điều này làm hắn rất nỗ lực cảm nhận niềm vui quần vợt, cho nên dù luyện tập nhiều bao nhiêu cũng không thấy mệt.

Cuối cùng trở thành tuyển thủ quần vợt số một thế giới cũng là chuyện trong dự liệu, thiên phú vô nhân năng địch cộng thêm sự dạy dỗ tận tâm của huấn luyện viên Ryuzaki, còn có sự nỗ lực của bản thân.

Tất cả nguyên nhân cộng lại đã thành tựu nên Việt Tiền Nam Thứ Lang.

Nhưng thiên phú như vậy chỉ có một mình Nam Thứ Lang, cho nên người đạt tới cảnh giới này cũng chỉ có một mình hắn.

Chương 387

Còn có rất nhiều người thích quần vợt nhưng lại không thể giành quán quân, cuối cùng ảm đạm rời đi.

Tôi hiểu rồi.

Võ sĩ Nam Thứ Lang nhìn về phía Đỗ Lan, Bởi vì thiên phú, tôi có thể tâm vô bàng vụ không vướng bận hưởng thụ niềm vui quần vợt, còn có sự vui sướng khi giành quán quân.

Có lẽ những người khác vì tôi mà không thể trở thành quán quân, cũng không thể đạt tới cảnh giới Thiên Y Vô Phùng.

Nhưng thiên phú là trời ban, tôi sẽ không phủ nhận.

Chân Ngã Cảnh Giới của cậu, tôi nhất định sẽ phá vỡ nó.

Tôi sẽ chứng minh quần vợt của tôi là chính xác.

Đúng là rất tự tin đấy, Nam Thứ Lang.

Ta thích đánh bại loại thiên tài tự tin như ông.

Bách luyện thành cương, cần cù bù thông minh, nước chảy thành sông.

Hôm nay ta sẽ dạy cho ông một bài học, thứ mạnh hơn thiên phú chính là ngoại hack cheat.

Giác ngộ đi.

Không phải nỗ lực, mà là hack.

Bởi vì Nam Thứ Lang vừa có thiên phú lại rất nỗ lực, chỉ dùng nỗ lực thì không đánh bại được hắn, chỉ có dùng hack mới được.

Đỗ Lan quả thực là vì bắt nạt người mà bắt nạt người.

Ba cánh cửa của Vô Ngã Cảnh Giới: Thiên Chùy Bách Luyện Lĩnh Ngộ Chi Cực Hạn.

Tài Khí Hoán Phát Chi Cực Hạn. cùng với cánh cửa cuối cùng là Thiên Y Vô Phùng Chi Cực Hạn.

Còn Chân Ngã Cảnh Giới của Đỗ Lan cũng là ba cánh cửa: Bách Luyện Thành Cương Chi Kỹ, Cần Năng Bổ Chuyết Chi Pháp, Thủy Đáo Cừ Thành Chi Đạo.

Thực ra hai cảnh giới cũng không khác biệt bao nhiêu, chỉ là cái trước yêu cầu thiên phú của tuyển thủ khá cao, đồng thời hưởng thụ niềm vui quần vợt, dùng thiên phú chiến thắng các đối thủ khác.

Mà cái sau, là dùng lòng nhiệt thành với quần vợt, cộng thêm sự chấp nhất, để nâng ý chí bản thân lên cực hạn nhằm giành thắng lợi.

Hoàng Kim Tiễn.

Đỗ Lan có bóng cơ hội, hắn không chút do dự lựa chọn đập bóng smash.

Sẽ không để cậu thành công đâu.

Võ sĩ Nam Thứ Lang nhanh chóng lên lưới, đã đứng trên đường bóng, giơ ngang vợt, Xem ta đánh lại đây.

Cú đập bóng đó chính là lấy điểm từ tay Tezuka, Nam Thứ Lang thế mà trả lại cú đập bóng như thế.

Fuji kinh ngạc nói.

Trận đấu dị thường kịch liệt, đương nhiên vẫn là Đỗ Lan chiếm ưu thế.

Nam Thứ Lang vẫn chưa ghi được điểm nào.

Hai người trong sân đều tập trung chú ý vào quả bóng.

Bóng rơi xuống, ván thứ năm kết thúc, Đỗ Lan đã thắng tất cả 5 ván.

Quá đáng sợ, nếu là tớ ở trong sân, có lẽ đã thua rồi.

Oishi nói, kỹ thuật của Đỗ Lan quá đáng sợ.

Không sai, đáng sợ nhưng lại hoa lệ như vậy, ai cũng sẽ không hy vọng đứng ở phía đối diện Hội trưởng, nhưng nếu chỉ là xem thì kỹ thuật của anh ấy kinh diễm như sao băng vậy.

Không sai, dáng người Đỗ Lan trên sân quần vợt giống như bức tượng hoàn mỹ bày ra các loại tư thế.

Vừa ưu mỹ lại vừa có lực cảm.

Nam Thứ Lang này, ván cuối cùng, thất bại của ông là khó tránh khỏi.

Đỗ Lan đã nhìn thấy thắng lợi của mình.

Nam Thứ Lang tuy tiêu hao rất nhiều thể lực, nhưng ánh mắt vẫn sắc bén, khóe miệng nhếch lên.

Trận đấu như thế này thực sự quá kích thích, Nam Thứ Lang đã đắm chìm trong đó rồi.

Trên thế giới còn có đối thủ thực lực như thế này, thực sự quá tốt rồi.

Mình tịch mịch đã lâu như vậy, thì ra đối thủ mình mong muốn đang ở ngay đây.

Trận đấu còn chưa kết thúc.

Nam Thứ Lang nắm chặt vợt, Tôi sẽ không bỏ cuộc.

Tinh thần đáng khen, đáng tiếc ván cuối cùng là lượt giao bóng của ta, ông không có cơ hội lật bàn đâu.

Đỗ Lan đứng ở đường biên cuối sân, Đã ông tự tin như vậy, thì tiếp tục đi.

Đỗ Lan đánh bóng đi, phát bóng xoáy ngoại Twist Serve.

Quả bóng này không làm khó được Nam Thứ Lang, vì khi hắn đấu với Long Mã, Long Mã càng mạnh chính là dùng chiêu này đối phó hắn.

Hắn nhẹ nhàng đánh trả.

Đỗ Lan lại đánh một cú lốp bóng bóng câu.

Cơ hội, Việt Tiền Nam Thứ Lang muốn dùng cơ hội này đập bóng trả lại, Điểm này, tôi lấy chắc rồi.

A.

Hãy tưởng tượng, tuyển thủ trình độ cao như Nam Thứ Lang, thế mà trước mặt Đỗ Lan lại biến thành bộ dạng chắt chiu từng điểm.

Dường như mất đi một điểm thì sẽ không thắng được trận đấu.

Khán giả cũng đang xem Nam Thứ Lang có lấy được điểm này hay không.

Trên sân đột nhiên nổi lên lốc xoáy, Đỗ Lan thế mà quay lưng lại với Nam Thứ Lang, mà cú đập bóng của Nam Thứ Lang lại không lệch không nghiêng rơi đúng vào vợt của Đỗ Lan.

Tông Hùng Lạc Võng Gấu Bự Sập Bẫy.

Đây là Tông Hùng Lạc Võng của tiền bối Fuji.

Momoshiro nhảy dựng lên, không ngờ kỹ thuật của đàn anh mình thế mà lại bị Hội trưởng sử dụng ra.

Fuji cũng sững sờ, hiển nhiên không ngờ sự phát triển này.

Nhưng trận đấu chưa kết thúc, Tông Hùng Lạc Võng hất bóng bay cao về phía sau lưng Nam Thứ Lang, Nam Thứ Lang gần như không chút do dự xoay người, chạy lấy đà rồi đã đón được bóng.

Lần này là Đỗ Lan lên lưới, đứng trước lưới, Đỗ Lan cười, Lư Sơn Thăng Long Cầu.

Bóng biến thành con rồng bay lên trời cao.

Nhưng Nam Thứ Lang trước khi bóng xuất hiện trong tầm mắt, đã phán đoán được đường bóng, đứng ở vị trí tốt nhất.

Khi Lư Sơn Thăng Long Cầu rơi xuống, bị Nam Thứ Lang đánh trả lại.

Trận đấu đến tận bây giờ, Nam Thứ Lang tiên sinh vẫn chưa bỏ cuộc.

Oishi rõ ràng bị tinh thần của võ sĩ Nam Thứ Lang cảm động.

Bởi vì trận đấu còn chưa kết thúc.

Tezuka bình tĩnh nói, Là tuyển thủ thì không thể dừng bước, cũng không thể lơ là.

Ba tuyệt chiêu của Đỗ Lan bị phá mất hai, nhưng không vội, còn một chiêu nữa, Thiên Mã Lưu Tinh Cầu.

Vô số quả bóng bay tới.

Nhưng Nam Thứ Lang không nhanh không chậm, đứng đúng vị trí, sau đó vợt biến thành kiếm của võ sĩ, cấp tốc vung xuống, bóng lại bay ngược lại.

Nam Thứ Lang không hổ là tay vợt số một thế giới, hiện tại tất cả chiêu thức của Đỗ Lan đối với hắn đều vô dụng.

Chiêu thức của Hội trưởng đều bị phá rồi, quả bóng này Nam Thứ Lang tiên sinh có cơ hội.

Oishi khẩn trương nói.

Cơ hội ghi điểm là 99%.

Inui cũng nói.

Bóng cấp tốc bay tới, Đỗ Lan lại không nhanh không chậm.

Tại sân bóng này chỉ biết đánh quần vợt thôi là chưa đủ, làm màu trang bức trên trang 13 cũng là kỹ năng tất yếu.

Chỉ thấy Đỗ Lan không nhìn bóng, mà nhìn chằm chằm vào vợt, Không ngờ, thế mà lại khiến ta phải dùng đến chiêu thức khác.

Nam Thứ Lang không hổ là người đàn ông có danh hiệu Võ sĩ.

Chỉ thấy Đỗ Lan giơ cao vợt, mặt lưới hướng về phía trước, khi bóng bay tới, vợt dường như bị hút vào một cái bình, sau đó mạnh mẽ lại như bị nước lũ đẩy vọt ra khỏi bình.

Tốc độ và lực đạo của bóng gần như vượt quá tình huống thông thường gấp mấy chục lần, loại bóng đó khiến người ta lạnh sống lưng, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Thự Quang Nữ Thần Chi Khoan Thứ Sự Khoan Dung Của Nữ Thần Ánh Bình Minh.

Đánh bóng ra, Đỗ Lan còn không quên báo tên kỹ năng một cách cực ngầu. 15 0, Đỗ Lan dẫn trước.

Thự Quang Nữ Thần Chi Khoan Thứ Aurora Execution, một cái tên duy mỹ lại ý nghĩa ra đời do dịch sai từ Saint Seiya.

Hiện tại trên sân quần vợt lại phát huy ra uy lực của mình.

Mọi người có thấy không.

Sau lưng Hội trưởng hình như có một vị nữ thần.

Tớ cũng thấy.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy, đồng thời trong lòng kinh hô, đây vẫn là quần vợt sao.

Chương 388

Nhưng những người này không có tư cách nói câu đó, vì quần vợt của bọn họ cũng chẳng đơn giản, cũng toàn là quần vợt giết người.

Sau đó Thự Quang Nữ Thần Chi Khoan Thứ lại thắng ba quả.

Trận đấu kết thúc, Đỗ Lan thắng Nam Thứ Lang 6 0.

Thiên Y Vô Phùng Chi Cực Hạn bị đánh bại.

Đỗ Lan thắng vô cùng nhẹ nhàng, thậm chí ngay cả mồ hôi cũng không chảy.

Việt Tiền Nam Thứ Lang thế mà bại rồi.

Khán giả toàn bộ đều là vẻ mặt như gặp quỷ.

Bản thân Nam Thứ Lang cũng vẻ mặt không thể tin nổi, từ sau khi tiếp xúc quần vợt, chưa bao giờ thua thảm như vậy.

Thế mà ngay cả một điểm cũng không lấy được, Đỗ Lan này quá đáng sợ.

Cậu rốt cuộc là ai.

Nam Thứ Lang thở hổn hển hỏi.

Thu lại vợt vàng, Đỗ Lan mỉm cười, Tôi là Chủ tịch Hội học sinh xưng bá Thanh Xuân Học Viên, con trai ông sau này cũng sẽ chịu sự lãnh đạo của tôi.

Thật sướng, cảm giác ngược đãi cha của nhân vật chính này thật tuyệt vời.

Đỗ Lan mang theo ánh mắt kinh thán của mọi người ung dung bỏ đi, không mang theo một quả bóng, chỉ để lại sự kinh ngạc đầy đất.

Nhất định phải để Đỗ Lan vào câu lạc bộ quần vợt, huấn luyện viên Ryuzaki đột nhiên có một suy nghĩ như vậy, đối thủ mạnh mẽ như thế có thể dựng nên một tấm gương rất tốt cho thành viên của bà.

Đỗ Lan vừa đi tới ngã rẽ tòa nhà dạy học, đã thấy Địch Ny Toa cười tủm tỉm nhìn mình, ánh mắt gửi tới thông điệp cái dạng nhỏ mọn là biết ngay đi bắt nạt người khác.

Đỗ Lan cũng đáp lại bằng nụ cười, cho vợ mình một ánh mắt anh chính là người như thế đấy.

Sau đó Địch Ny Toa lườm một cái, phong tình vạn chủng.

Đỗ Lan nhún vai, chẳng qua là hoạt động một chút mà thôi, thế giới này thế mà đã trở nên kỳ quái như vậy, thì hắn đương nhiên phải tận hưởng cho tốt.

Trong Prince of Tennis nhiều nhất chính là mấy tên hay làm màu, mới học cấp hai mà đã biết làm màu như vậy, cũng không biết cha mẹ chúng nó có biết không.

Nhưng Đỗ Lan không thể dung thứ cho kẻ biết làm màu hơn hắn, cho nên hắn phải cho mấy tên vương tử kia biết làm màu chân chính là có cảnh giới, mà cảnh giới của hắn là thứ các vương tử chỉ có thể ngưỡng vọng, hít khói không kịp.

Muốn tôi gia nhập bộ quần vợt.

Đỗ Lan thậm chí không cần suy nghĩ, lập tức đồng ý, Đương nhiên là có thể, nhưng với tư cách là Chủ tịch Hội học sinh thống trị Thanh Học, tôi không thể ngày nào cũng tham gia hoạt động câu lạc bộ đâu.

Không vấn đề, bình thường cậu không cần qua đây, chỉ cần có thời gian đến câu lạc bộ dạy dỗ mấy thành viên của tôi một chút là được.

Huấn luyện viên Ryuzaki nói.

Vậy thì một lời đã định, tôi đi trước đây.

Thời gian trôi nhanh, học kỳ mới sắp kết thúc, nhưng trước khi học kỳ kết thúc, lại có một sự kiện lớn sắp xảy ra.

Hai nữ sinh nhân khí cao nhất khối 10, chính là Trủng Bản Bát Vân Yakumo kamoto và Nam Xuân Hương Haruka Minami.

Cả hai vị đều là cao thủ chăm sóc người nhà, việc nhà vạn năng, ôn nhu mỹ lệ, quả thực là hình tượng người vợ lý tưởng trong lòng đàn ông.

Nhưng thực ra bản chất hai cô gái lại hoàn toàn khác nhau, Bát Vân còn có năng lực đọc được lòng người.

Chỉ cần có ai có hảo cảm với Bát Vân, suy nghĩ của người đó sẽ bị Bát Vân biết.

Đương nhiên người Bát Vân để ý nhất là chị gái mình.

Nam Xuân Hương thì cởi mở hơn Bát Vân nhiều, đương nhiên so với năng lực của Bát Vân, Nam Xuân Hương bình phàm hơn.

Vì không có kinh nghiệm yêu đương gì, nên rất để ý đến chủ đề tình yêu.

Hơn nữa quan trọng nhất là, Xuân Hương khi ở một mình thực ra rất lười biếng.

Tóm lại Bát Vân thêm phần thần bí, còn Xuân Hương thì giống như cô gái nhà bên.

Hiện tại trong trường học, có một luồng sức mạnh đang trỗi dậy.

Họ chính là Tổ chức quần thể xếp hạng tổng hợp thực lực nữ sinh Thanh Học dành cho toàn thể nam sinh rảnh rỗi trong trường, gọi tắt là QQQ hoặc 3Q.

Trong phòng họp tối tăm, hàng chục nam sinh chen chúc cùng nhau, nhìn chằm chằm vào màn hình phía trước, trên đó ảnh chụp một số nữ sinh không ngừng thay đổi.

Hồi lâu sau, hình ảnh mới tối sầm lại.

Không gian chật chội, toàn mùi mồ hôi, trong thời gian đầu hè này, đám thiếu niên này đã hưng phấn quá độ rồi.

Các vị, chúng ta đang đối mặt với một vấn đề trọng đại, liên quan đến thanh danh 3Q chúng ta.

Ngồi ở đầu bàn chính là người khởi xướng 3Q, gã béo được xưng là Phật chi Tây Bản Buddha Nishimoto, người xây dựng uy vọng trong nam sinh thông qua phim người lớn, biến thái nhưng lại có sức kêu gọi mười phần Tây Bản Nguyện Ti.

Giọng Tây Bản trầm thấp, làm các thành viên 3Q cảm thấy áp lực.

Boss, rốt cuộc làm sao vậy.

Một loại cảm giác khẩn trương đang lan tỏa, rất nhiều nam sinh trán đều đổ mồ hôi lạnh.

Vấn đề này vô cùng nghiêm trọng, gần như là vấn đề chí mạng nhất đối với tổ chức chúng ta.

Nếu không thể giải quyết, tổ chức của chúng ta cũng không cần thiết tồn tại nữa.

Boss, rốt cuộc làm sao.

Rốt cuộc là vấn đề gì ảnh hưởng đến sự sống còn của tổ chức chúng ta.

QQQ là lạc viên cuối cùng của những nam sinh biến thái này, là nơi che chở cuối cùng của các quý ông biến thái.

Cho nên tuyệt đối không thể để tổ chức xảy ra chuyện.

Cho dù là hy sinh sinh mệnh, chúng ta cũng nhất định sẽ giải quyết vấn đề, Boss, cậu cứ nói đi.

Các nam sinh tuy khẩn trương nuốt nước bọt, nhưng họ kiên định nhìn về phía Tây Bản Nguyện Ti, biểu đạt lòng trung thành với tổ chức, và quyết tâm hiến thân cho sự nghiệp thân sĩ quý ông.

Quyết tâm của chư quân, tôi đã thấy, vậy thì tôi nói đây, mọi người hãy chuẩn bị tâm thế quyết tử mà nghe nhé.

Phật chi Tây Bản vô cùng nghiêm túc.

Vấn đề lớn nhất mà tổ chức chúng ta gặp phải kể từ khi thành lập, đó chính là tổ chức chúng ta không thu thập được, dù chỉ một tấm, dù chỉ một tấm, ảnh chụp mỹ nhân số một Thanh Học được toàn thể nam sinh công nhận.

Chuyện như vậy, tôi tuyệt đối không thể dung thứ, chuyện này chính là sự vũ nhục đối với tổ chức, và là sự trào phúng đối với tất cả thành viên chúng ta.

Một thiếu niên đứng dậy, sắc mặt tái xanh, đầy vẻ xấu hổ, khóe mắt ngấn lệ, Đây là lỗi của một mình tôi, không phải lỗi của tổ chức.

Tôi không còn tư cách trở thành nhiếp ảnh gia công khẩu chân chính nữa, tôi xin nộp đơn rút khỏi tổ chức ngay bây giờ.

Đeo một cặp kính mắt, trông cũng tư văn, trên cổ treo một chiếc máy ảnh kinh điển.

Cậu ta chính là Đông Mộc Vũ Nhất, nhiếp ảnh gia chiến địa giỏi nhất của QQQ.

Đông Mộc quân, đây không phải lỗi của một mình cậu.

Là lỗi của toàn thể nhân viên tổ chức chúng ta, là chúng ta không thể tạo cơ hội chụp trộm cho cậu, cho nên cậu không cần tự trách.

Tây Bản nói, Ngồi xuống đi, cậu nhất định sẽ thành trở thành nhiếp ảnh gia công khẩu.

Cậu phải tin tưởng vào cái tôi đang tin tưởng cậu.

Tây Bản san.

Đó là giọt nước mắt vui sướng khi được người khác khẳng định, Đông Mộc cúi gập người chín mươi độ hướng về phía Phật chi Tây Bản, Cảm ơn.

Phật chi Tây Bản không hổ là người có thể sáng lập QQQ, được người ta tôn kính không phải do vận may, mà là hắn có nhân cách mị lực xuất sắc.

Đông Mộc quân, trong khoảng thời gian tới, chúng ta sẽ tạo đủ mọi cơ hội cho cậu, cậu nhất định phải chụp được ảnh.

Tây Bản nói, Bây giờ chúng ta thảo luận vấn đề thứ hai, đó chính là bảng xếp hạng nữ sinh nhân khí cao nhất khối 10.

Màn hình lại sáng lên, xuất hiện ba tấm ảnh.

Thu Sơn Linh Mio Akiyama, Trủng Bản Bát Vân Yakumo kamoto, Nam Xuân Hương Haruka Minami.

Ba vị này chính là những tân sinh siêu nhân khí gây tranh cãi không ngừng.

Đặc biệt là Trủng Bản Bát Vân và Nam Xuân Hương.

Hai người đều là văn võ song toàn, việc nhà vạn năng, quả thực là tình nhân trong mộng của toàn thể nam sinh.

Nhưng chính vì nhân khí quá cao, tỷ lệ ủng hộ cả hai đều vô cùng cao, cho nên thứ hạng của họ vẫn chưa thể quyết định được.

Thật là nhiệm vụ của 3Q, cũng là nhiệm vụ gian khổ chúng ta cần hoàn thành.

Boss, vậy Thu Sơn Linh.

Đã Bát Vân và Xuân Hương nhân khí cao, tại sao lại có ảnh Thu Sơn.

Có người khó hiểu.

Khóe mắt Tây Bản thấu ra lãnh quang, trầm giọng nói, Tôi là Hội phó Hội hậu viện của Thu Sơn Linh, ủng hộ thần tượng của mình một chút có gì không được sao.

Ngạch.

Không ai lên tiếng nữa, Tây Bản đều nói thế rồi, chẳng lẽ họ còn có thể nói gì sao.

Thực ra nhân khí của Thu Sơn Linh cũng không thấp, đặc biệt là sau khi bị ngã chổng vó trên sân khấu trong lễ hội trường không lâu trước đó, nhân khí tăng vọt.

Đương nhiên so với Bát Vân và Xuân Hương đã tích lũy nhân khí ngay từ khi khai giảng, nhân khí của Thu Sơn Linh vẫn kém một bậc.

Boss, chúng ta làm thế nào.

Tục ngữ nói rất hay, văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị.

Chương 389

Bảng xếp hạng nữ sinh nhân khí cũng không thể có đồng hạng nhất, cho nên tôi quyết định tiến hành một cuộc bỏ phiếu sử thi trong toàn thể nam sinh khối sơ trung và cao trung toàn trường, dùng kết quả bỏ phiếu để quyết định ai mới là nữ sinh nhân khí No. 1 khối 10.

Mỗi nam sinh đều sẽ có một lá phiếu trang nghiêm và thần thánh.

Tây Bản trang nghiêm đứng dậy, tất cả nhân viên dự họp của 3Q cũng đồng thời đứng dậy, trong mắt mọi người lộ ra ánh nhìn thanh triệt mà kiên định.

Đây là khoảnh khắc trang nghiêm túc mục, là lúc hoàn thành mục tiêu mà các thân sĩ quý ông cả đời say mê.

Chư quân, hãy coi trọng mỗi lá phiếu trong tay các cậu, đó đều là ý chí thần thánh quyết định hướng đi tương lai của tổ chức chúng ta.

Chư quân, xin hãy dùng trái tim thuần khiết nhất, tư tưởng bản nguyên nhất, đối đãi mỗi lá phiếu trong tay.

Khi lựa chọn nữ sinh nhân khí trong lòng các cậu, xin hãy dùng thái độ chân thành nhất để điền tên.

Chư quân, lá phiếu không chỉ là tờ giấy ghi tên, càng là đạo cụ biểu minh thẩm mỹ, tam quan, nhân cách của nam sinh chúng ta, cho nên chư quân nhất định phải thận trọng lại thận trọng.

Nữ sinh nhân khí tối giai khối 10 đang nằm trong tay các cậu, chư quân, trân trọng.

Tây Bản nói xong, tất cả nam sinh đều ôm lấy ngực mình, sau đó trang nghiêm khởi thệ, âm thanh trầm thấp chỉnh tề vang lên, đây chính là sức mạnh đoàn kết của thế giới thân sĩ.

Nhất định hoàn thành nhiệm vụ, cho dù dầu sôi lửa bỏng, lên núi đao xuống biển lửa, nhảy vào vạc dầu, lặn lội địa ngục, cũng nhất định sẽ giao lá phiếu đến tận tay mỗi nam sinh, và thu thập lại lá phiếu một cách hoàn chỉnh.

Lấy linh hồn thân sĩ ra thề, nhất định vì QQQ bầu chọn ra học sinh nhân khí tối giai khối 10.

Vì QQQ, vì linh hồn thân sĩ, vì thế giới công khẩu.

Thế là cuộc bỏ phiếu nữ sinh nhân khí tối giai khối 10 cấp sử thi được ghi vào lịch sử trường học cuối cùng cũng mở màn.

Trong nam sinh Thanh Xuân Học Viên lan tràn một loại không khí kỳ quái.

Tất cả nam sinh đều nhíu mày, biểu cảm nghiêm túc.

Từng lá phiếu được truyền đi trong trường.

Đỗ Lan đương nhiên cũng nhận được một lá.

Lá phiếu to cỡ tờ tiền, trên đó còn có ký hiệu chống giả, có tính duy nhất và tính chân thực. 3Q đúng là bỏ vốn gốc rồi.

Đỗ Lan cười nói.

Hội trưởng, bây giờ không phải lúc cười đâu.

Người nói là Phó hội trưởng, Tằng Ngã Bộ Huệ Souoya, cũng là một mỹ nữ hiếm thấy, mặt mũi nghiêm túc.

Dù sao hiện tại trong Thanh Học, trai xinh gái đẹp nhiều vô kể.

Phó hội trưởng là mỹ nữ cũng chẳng có gì kỳ lạ.

Phó hội trưởng, vậy cậu nói xem bây giờ nên làm gì.

Đỗ Lan nhìn Phó hội trưởng, hắn biết vị Phó hội trưởng này còn kiêm nhiệm chức người khởi xướng kiêm hội trưởng Hội hậu viện

Thu Sơn Linh.

Cho nên nguyên nhân khiến vị Phó hội trưởng này tức giận như vậy chỉ có một, đó chính là Thu Sơn Linh mà cô ta thích không được đưa vào danh sách ứng cử viên nữ sinh nhân khí tối giai khối 10.

Chúng ta phải xử lý nghiêm túc những kẻ cầm đầu, đồng thời tịch thu tất cả các lá phiếu.

Được thôi, vậy cậu đi đi.

Đỗ Lan nghĩ thầm, Phó hội trưởng này có ý đồ riêng a, nhất định là chuẩn bị dùng những lá phiếu tịch thu được để xác lập địa vị cho Thu Sơn Linh.

Nhưng mà rất thú vị không phải sao, Vậy cậu đi làm đi.

Cảm ơn Hội trưởng.

Tằng Ngã Bộ Huệ nói, khóe mắt khó giấu ý cười.

Đồng thời chuyện bỏ phiếu cũng ngày càng nhiều người biết đến, cuộc bầu cử nữ sinh nhân khí tối giai khối 10 vốn có, dần dần biến thành một cuộc thi sắc đẹp trong phạm vi toàn trường.

Còn có rất nhiều nam sinh vì muốn đổi lấy nụ cười của nữ sinh mình thích, thế mà viết tên nữ sinh mình thích lên đó.

Cuộc bầu cử vì những suy nghĩ khác nhau của mỗi nam sinh mà đều xuất hiện biến chất.

Nữ sinh số một của trường phải là Tenma chan Thiên Mãn, chọn nữ sinh khác đều không thể tha thứ.

Tên ngốc siêu cấp Bá Ma Quyền Nhi Harima Kenji tuy còn chưa tỏ tình, nhưng hắn vẫn luôn âm thầm trả giá cho Thiên Mãn trong bóng tối.

Cho nên sau khi biết hoạt động này, việc đầu tiên nghĩ đến chính là phải để Thiên Mãn của hắn chiến thắng, bất kể dùng thủ đoạn gì.

Này, giao lá phiếu của mày ra đây.

Bá Ma Quyền Nhi vẻ mặt hung dữ lựa chọn cướp đoạt trực tiếp nhất.

Một số nam sinh yếu đuối trong lớp đã mất đi lá phiếu của họ.

Còn học sinh ba tốt Hoa Tỉnh Xuân Thụ Hanai Haruki cũng thần kinh thô tương tự thì không tiếc sức lực tuyên truyền cho nữ thần Bát Vân của mình, cậu ta sẽ không động thủ cướp đoạt, chỉ biết lớn tiếng kêu gọi, giống như một đấu sĩ đi xin phiếu cho nữ thần.

Đừng nói là thật sự có rất nhiều nam sinh bị Hoa Tỉnh Xuân Thụ thuyết phục, bỏ cho Bát Vân một phiếu.

Nhất thời cả trường phong vân dũng động, vì mục đích của mỗi người, không chỉ nam sinh, ngay cả nữ sinh cũng tham gia vào đó.

Chiến tranh xoay quanh lá phiếu bắt đầu rồi, nhất thời khói lửa nổi lên bốn phía, nhân tài xuất hiện lớp lớp.

Dùng sức mạnh chinh phục, cướp đoạt lá phiếu từ tay nam sinh là Bá Ma Quyền Nhi, cũng được gọi là Ma Vương Quyền Nhi.

Dùng tài ăn nói khuyên bảo, nhận được sự ủng hộ của lượng lớn nam sinh là Hoa Tỉnh Xuân Thụ, được gọi là Võ sĩ Hoa và Kiếm.

Lợi dụng quyền lợi Hội học sinh tịch thu lá phiếu, kéo phiếu bầu cho thần tượng của mình là Tằng Ngã Bộ Huệ, được gọi là Nữ hoàng Bàn tay sắt.

Ba người này chính là thế chân vạc của Thanh Học, cộng thêm QQQ làm công chứng, cuộc bầu cử đã diễn ra hừng hực khí thế, sôi sục ngất trời.

Giao lá phiếu của chúng mày ra đây.

Áo khoác đồng phục khoác hờ trên vai, cả người Bá Ma Quyền Nhi lạnh lùng như đao phong.

Ma Vương Quyền Nhi, Hội cùng sở thích Bát Vân bọn tao và mày nước sông không phạm nước giếng, tại sao lại vượt giới.

Đây là một nam sinh qua đường nào đó ủng hộ Bát Vân.

Loại tạp toái như mày không có tư cách nói chuyện với tao, giao lá phiếu ra đây.

Chỉ là một cái lướt người, nam sinh vừa hỏi đã bị đánh bay ra ngoài, mà lá phiếu trong túi cậu ta cũng đã bị Quyền Nhi lấy được.

Mau đi thông báo cho Hoa Tỉnh đội trưởng, Ma Vương Quyền Nhi tới cướp phiếu.

Dứt lời, nam sinh ngã xuống đất đã ngoẹo đầu bất tỉnh nhân sự.

A quân, cậu sẽ không hy sinh vô ích đâu.

Nam sinh qua đường đi cùng cao giọng hô, nỗi bi thương khi chiến hữu ngã xuống làm cậu ta rơi lệ, Tớ sẽ cầm chân Ma Vương Quyền Nhi, C quân, cậu đi báo tin.

Không được, B quân, cậu không cản nổi Ma Vương đâu, để tớ cũng ở lại đi.

C quân kéo tay áo B quân nói.

Đồ khốn, nếu chúng ta đều chết ở đây, ai đi thông báo tin tức về Ma Vương.

C quân, tớ sẽ không sao đâu, tớ còn chưa tỏ tình với Hương Tử mà.

Đồ khốn, cậu nhất định càng không thể xảy ra chuyện a, nếu không tớ biết ăn nói thế nào với Hương Tử.

C quân vừa khóc vừa cười, cuối cùng vẫn chạy đi.

Đừng hòng đi báo tin.

Ma Vương Quyền Nhi ra tay, nhưng lại là hai viên phấn viết.

Xoát xoát, B quân nhảy lên, trong tay có thêm một cái thước thẳng, đánh rơi phấn viết.

Ồ.

Quyền Nhi lộ ra nụ cười dữ tợn, Mày cũng có chút tài đấy.

B quân hơi run rẩy, nhưng cậu ta vẫn kiên cường đứng ở đây, tranh thủ thời gian cho C quân.

Tao tôn trọng dũng khí của mày, nhưng đến đây là chấm dứt rồi, lá phiếu của mày, tao nhận.

Quyền Nhi biến thành một đạo ánh sáng, nháy mắt đã đến trước mặt B quân.

A.

C quân nghe thấy tiếng thảm thiết của B quân, yên lặng rơi lệ, cậu ta biết B quân nhất định hy sinh rồi, cho nên cậu ta mới càng phải mang tin tức Ma Vương đột kích đến cho Hoa Tỉnh đội trưởng, Tớ sẽ không để cậu hy sinh vô ích, tớ sẽ báo thù cho cậu, ngô hữu bạn ta B quân.

Ma Vương cười như không cười, từ trong túi B quân đang ngã dưới đất lục ra lá phiếu, Không chịu nổi một đòn.

Bây giờ nên đi gặp lão đại của chúng nó rồi.

Ma Vương Quyền Nhi không hổ danh là Ma Vương, dùng sức một mình đã dám xông vào trận doanh địch phương, khí phách mười phần.

Xa xa trên sân thượng phòng học, một bóng người thông qua kính ngắm của súng bắn tỉa nhìn thấy cảnh này, mồ hôi lạnh chảy dọc theo gò má trắng nõn.

Đây là một nữ sinh, là thuộc hạ của Nữ hoàng Bàn tay sắt.

Phụng mệnh đến giám thị hành động của Ma Vương.

Nhưng sự mạnh mẽ của Ma Vương vượt quá tưởng tượng.

Vậy thì để ta thử thực lực của ngươi xem.

Pằng, bóp cò, viên đạn súng bắn tỉa bay ra.

Sau đó Ma Vương trong kính ngắm ngửa mặt ngã ra sau.

Thành công rồi, tay súng bắn tỉa thầm vui mừng.

Đáng tiếc kết luận của cô ta đưa ra quá sớm.

Kính ngắm bị hắc khí bao phủ, Ma Vương Quyền Nhi thế mà đứng dậy.

Viên đạn không hề làm hắn bị thương, mà bị hắn cắn trong miệng.

Chương 390

Không ổn, nữ xạ thủ muốn rời đi, nhưng đã không kịp.

Phấn viết của Ma Vương Quyền Nhi còn nhanh hơn đạn, đã đánh trúng trán nữ xạ thủ.

A Nữ xạ thủ trận vong.

Vì trên người nữ sinh không có lá phiếu, cho nên Quyền Nhi cũng không thèm để ý đến nữ xạ thủ đã trận vong.

Đồng thời tại Hội học sinh, Nữ hoàng Bàn tay sắt thất thần đứng dậy, cô ta cảm nhận được thuộc hạ của mình gặp nạn rồi, hai tay nắm chặt, Ma Vương Quyền Nhi, món nợ này ta nhất định sẽ tính.

Ba thế lực giác lực, đặc sắc muôn phần.

Nhưng cũng vì thế, Nam Xuân Hương vốn nhân khí rất cao lại bị tụt hậu rất nhiều về số lượng phiếu bầu.

Nếu cứ tiếp tục thế này, Nam Xuân Hương rớt đài cũng là chuyện sớm muộn.

Chuyện như vậy tuyệt đối không thể để nó phát sinh, cho nên thế lực thứ tư, cũng rục rịch ngóc đầu dậy, chuẩn bị gia nhập vào cuộc chiến thảm liệt này.

Ma Vương bị khói đen bao trùm, đạp lên thi thể kẻ thù, bước về phía lâu đài của địch thủ.

Võ sĩ của hoa và kiếm, thân sĩ chính trực, chiến sĩ trung thành với nữ thần Bát Vân.

Hắn dẫn đầu những binh sĩ tinh nhuệ đối chiến với Ma Vương, các chiến sĩ đều mặc khôi giáp tinh xảo, tay cầm trường kiếm được chế tạo tỉ mỉ.

Bầu không khí ngưng trọng đủ để đè sập cánh chim đang bay.

Đương nhiên rồi, đây là hình ảnh tự sướng trong mắt lũ con trai mà thôi.

Còn trong mắt nữ sinh: Mấy tên con trai kia đều là đồ ngốc hả.

Sự lãng mạn của đàn ông, con gái không hiểu được.

Ma Vương Quyền Nhi quả nhiên là một kẻ đáng sợ, quá nửa thành viên Bát Vân Đồng Hảo Hội đã bị đánh bại rồi.

Là một đối thủ đáng kính.

Hoa Tỉnh Xuân Thụ nghiêm túc nói, sau đó đột nhiên sắc mặt biến đổi, bởi vì cậu ta nhìn thấy bóng dáng của Ma Vương.

Người chưa đến, khí thế đáng sợ của Ma Vương đã áp chế các thành viên Bát Vân Đồng Hảo Hội.

Mọi người, hãy lấy hết dũng khí lên, vì Bát Vân.

Hoa Tỉnh không hổ là thống soái xuất sắc, kịp thời xốc lại dũng khí cho thủ hạ.

Ồ.

Ma Vương Quyền Nhi tiên sinh vừa xuất hiện đã khiến mọi người kinh ngạc.

Trong làn sương đen, Bá Ma Quyền Nhi lại mặc một bộ quần áo được dệt bằng những lá phiếu bầu, từ trên phiếu bầu toát ra hơi thở khiến người ta tim đập nhanh.

Đỗ Lan ở phía xa cười rất vui vẻ, bởi vì cái này là do hắn động tay chân.

Hiện tại mỗi một lá phiếu đều là thần khí có thể rót sức mạnh cho người sở hữu, phiếu bầu càng nhiều, lực chiến đấu cũng càng cao.

Bá Ma Quyền Nhi đã mạnh đến mức có hơn bốn trăm lá phiếu, chiến lực tăng vọt, đã không phải là người bình thường có thể đối kháng.

Hoa Tỉnh Xuân Thụ, cổ đã rửa sạch sẽ chưa.

Ha ha.

Ma Vương Quyền Nhi.

Sao có thể mạnh như vậy.

Hoa Tỉnh còn chưa biết bí mật về phiếu bầu.

Trong lòng ta tràn ngập tình yêu đối với Thiên Mãn, chính tình yêu này đã cho ta sức mạnh vô tận.

Khí thế mãnh liệt phát ra từ người Quyền Nhi, thổi đến mức Hoa Tỉnh Xuân Thụ đứng không vững.

Mọi người, đừng sợ, những gì chúng ta làm không chỉ vì bản thân, mà là vì nữ thần, phiếu bầu do chúng ta bảo vệ.

Lên.

Ô.

Vô dụng thôi, vô dụng thôi.

Những chiến sĩ xông lên vây công Ma Vương, toàn bộ thảm thiết kêu la rồi bị đánh bay ra ngoài.

Từng lá phiếu bị Ma Vương cướp đi, mà các chiến sĩ cũng từng người ngã xuống.

Hoa Tỉnh Xuân Thụ nhìn thấy một màn thảm liệt này, khóe mắt muốn nứt ra, Mọi người.

Mọi người.

Vì nữ thần Bát Vân trong lòng, người của Bát Vân Đồng Hảo Hội đều phấn đấu quên mình mà chiến đấu, nhưng sức mạnh của bọn họ nhỏ bé như vậy, trước mặt Ma Vương chẳng khác nào sâu kiến.

Mọi người.

Sức mạnh của Ma Vương, chính mình không thể địch lại, quá đáng sợ rồi.

Hoa Tỉnh Xuân Thụ nhịn không được rơi xuống giọt lệ bi thương, vô vọng quỳ rạp trên mặt đất, Mọi người.

Tại sao mình lại yếu đuối như vậy, chẳng lẽ mình không thể giúp Bát Vân nữa sao.

Không, ta còn có thể chiến đấu.

Sức mạnh, ta cần sức mạnh.

Hoa Tỉnh Xuân Thụ lớn tiếng hét lên.

Sau đó phiếu bầu trong tay Hoa Tỉnh Xuân Thụ phát ra quang mang, sức mạnh rót vào thân thể cậu ta.

A.

Ma Vương Quyền Nhi, đối thủ của ngươi ở đây.

Oanh.

Hoa Tỉnh Xuân Thụ và Ma Vương lao vào nhau.

Quá yếu, đây chính là thực lực của ngươi sao.

Quyền Nhi chính là người có chiến lực 400 lá phiếu, mà Hoa Tỉnh chỉ có chiến lực một lá phiếu.

Hoa Tỉnh bị Quyền Nhi ném ra ngoài, bất quá không có ngã xuống đất, mà là bán quỳ trên mặt đất, tiếp đất vững vàng, Sức mạnh còn chưa đủ, còn chưa đủ, mọi người hãy cho ta mượn sức mạnh đi.

Hoa Tỉnh đội trưởng.

Đội trưởng.

Xuân Thụ đại nhân.

Ngô hữu.

Từng lá phiếu từ chủ nhân nguyên bản bay đến trên người Xuân Thụ, chiến lực của cậu ta cũng đề cao.

Ngay cả Ma Vương Quyền Nhi biểu tình cũng không thể không ngưng trọng lên.

A.

Mọi người, cảm ơn, ta nhất định sẽ bảo vệ ngôi vị số một cho Bát Vân.

Hoa Tỉnh bị khí màu vàng bao vây, cả người toát ra vẻ trầm ổn, như cung tên đã lên dây.

Thế này mới thú vị, đây mới là Hoa Tỉnh Xuân Thụ mà ta quen biết.

Đến đây đi, mang đến cho ta khoái cảm đi.

Oanh.

Hai người hóa thành kim tuyến và hắc tuyến, triển khai chiến đấu kịch liệt giữa không trung.

Quang ảnh chớp động, như sấm như điện, chấn thiên động địa.

Bá Ma.

Hoa Tỉnh.

Hai gã nam tử hán vì cô gái mình thích mà chiến đấu.

Cuối cùng, hai người rơi xuống đất, đứng đưa lưng về phía nhau.

Bá Ma Quyền Nhi, tình yêu của ngươi đối với cô ấy, ta đã cảm nhận được, ngươi là một đối thủ đáng kính, khụ khụ.

Hoa Tỉnh phun ra một ngụm máu tươi, thẳng tắp ngã xuống đất.

Tình yêu của ngươi đối với cô ấy, cũng không thua gì ta, Hoa Tỉnh.

Đáng tiếc ta sẽ không thất bại, ngủ yên đi, ngô hữu.

Bá Ma Quyền Nhi cũng kiên trì không được nữa, lảo đảo quỳ xuống, Ta không thể ngã xuống, phải đem phiếu bầu giao ra mới được.

Bạch.

Bá Ma Quyền Nhi vẫn là nằm rạp trên mặt đất, nhưng hắn vẫn còn ý thức, cho nên chậm rãi bò về phía trước.

Tình yêu đối với Thiên Mãn trong lòng đang chống đỡ hắn.

Đột nhiên tay Bá Ma Quyền Nhi chạm vào một đôi giày, hắn gian nan ngẩng đầu, liền nhìn thấy một đôi mắt như cười như không.

Thiết Oản Nữ Hoàng.

Ma Vương, thật sự là phải cảm ơn ngươi, nhờ có ngươi, phiếu bầu của ngươi và võ sĩ hiện tại toàn bộ thuộc về ta rồi.

Người tới chính là Tằng Ngã Bộ Huệ, cô ta diễn một màn bọ ngựa bắt ve sầu chim sẻ rình sau.

Đừng hòng lấy đi phiếu bầu của ta.

Ma Vương Quyền Nhi giãy dụa nói, nhưng hắn căn bản không còn bao nhiêu khí lực, hắn đè tất cả phiếu bầu dưới thân, hy vọng có thể bảo vệ những lá phiếu này.

Không biết tự lượng sức mình.

Tằng Ngã Bộ Huệ một cước đá văng Ma Vương Quyền Nhi, lấy được phiếu bầu của hắn, Ha, không sai biệt lắm có một ngàn lá phiếu, vị trí nữ sinh nhân khí cao nhất đã bị ta bắt được.

Ngay tại lúc Tằng Ngã Bộ Huệ vui vẻ, trong tai nghe của cô ta truyền đến một trận tạp âm, sau đó là thanh âm sốt ruột của thuộc hạ, Hội trưởng, không xong rồi, hội trưởng.

Những nam sinh không có phiếu bầu kia, bọn họ.

Chương 391

bọn họ.

Nguy hiểm.

Tút.

Tằng Ngã Bộ Huệ vội vàng tháo tai nghe phát ra thanh âm chói tai xuống, xảy ra chuyện gì rồi.

Bất quá có loại dự cảm không tốt.

Những nam sinh mất đi phiếu bầu đã biến thành cái xác không hồn, hiện tại đang hợp vây về phía bên này.

Đát.

Tiếng súng dày đặc vang lên, càng ngày càng gần, chiến đấu phía xa phi thường kịch liệt.

Hỏng bét.

Tằng Ngã Bộ Huệ biết đó là nơi bộ hạ của mình tụ tập, cô ta không thể ngây người ở đây nữa, phải đi chi viện.

Nhưng cô ta vừa bước đi, liền cảm giác có thứ gì kéo cổ chân mình lại.

Cúi đầu xem xét, trong mắt Bá Ma Quyền Nhi phóng ra hồng quang, trong miệng toàn là nước miếng, đã không còn dáng vẻ của người bình thường.

Phiếu bầu Phiếu bầu Không chỉ là Quyền Nhi, Hoa Tỉnh vừa ngã xuống trước đó cũng loạng choạng đứng lên.

Phiếu bầu Phiếu bầu .

Những thành viên Bát Vân Đồng Hảo Hội bị Bá Ma Quyền Nhi đánh bại cũng toàn bộ đứng lên, lắc lư đi về phía Tằng Ngã Bộ Huệ.

Zombie vây thành.

Bất quá Tằng Ngã Bộ Huệ hiện tại chính là có chiến lực ngàn phiếu bầu, lập tức vọt ra khỏi bầy zombie, nhưng zombie cứ như virus, lớp trước ngã xuống, lớp sau tiến lên liên miên không dứt.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đương nhiên là có người ra tay rồi, Ác Tâm Soái ủng hộ Nam Xuân Hương đã ra tay.

Cậu ta nhận được sự tài trợ của Đỗ Lan, đạt được sức mạnh có thể điều khiển những nam sinh mất đi phiếu bầu.

Ác Tâm Soái Bảo Phản say mê nhìn tất cả những thứ này, sau đó quên mình cởi áo sơ mi ra, lộ ra xương quai xanh, rồi dùng tay vong tình vuốt ve cơ ngực của mình, A a, Xuân Hương, em mới là người đẹp nhất khối 10 Thanh Học.

Nếu đạt được hạng nhất, có lẽ em sẽ có thể không còn vướng bận gì mà gia nhập CLB bóng chuyền, sau đó lau mồ hôi cho tôi.

Xem ra ở thời điểm này Bảo Phản đã chú ý tới Xuân Hương rồi, hơn nữa đã ảo tưởng để Xuân Hương lau mồ hôi cho mình sau khi vận động.

Quyết chiến cuối cùng rốt cục sắp bắt đầu.

Thanh Xuân Học Viện, zombie xuất lồng.

Đoàn hậu viện của Thu Sơn Linh chỉ còn lại Tằng Ngã Bộ Huệ, những người khác đều đã bị zombie tiêu diệt, cũng biến thành zombie phiếu bầu.

Phải đưa phiếu bầu đến tổng bộ 3Q, để Linh ngồi vững bảo tọa.

Nhưng tổng bộ 3Q ở bên kia trường học, Tằng Ngã Bộ Huệ phải xuyên qua cả học viện mới được.

Cô ta tuy rằng có chiến lực ngàn phiếu bầu, nhưng cũng không thể xác định mình có thể hào phát vô tổn xuyên qua trường học.

Phải biết rằng zombie phiếu bầu truyền nhiễm lực rất mạnh, chỉ cần hơi có chút tiếp xúc, liền có khả năng bị lây nhiễm.

Oán niệm khi mất đi phiếu bầu chính là phi thường đáng sợ.

Không còn cách nào, phải thành công.

Trong tay Tằng Ngã Bộ Huệ xuất hiện hai khẩu súng lục, cái này cũng là Đỗ Lan hữu tình tài trợ, có thể đem lực lượng phiếu bầu hóa thành đạn bắn ra.

Vô hạn đạn dược, cộng thêm Gun kata Thương Đấu Thuật, Tằng Ngã Bộ Huệ cứng rắn mở ra một con đường máu từ trong đống zombie.

Hai tay giao nhau trước người, họng súng của hai khẩu súng lục cỡ nòng lớn như u linh bắn tứ phía.

Nhưng zombie quá nhiều, để tránh mũi nhọn, Tằng Ngã Bộ Huệ không thể không bay lên.

Nhưng làm như vậy thì hoàn toàn bại lộ ra ngoài, từ phía xa một tiếng súng vang lên, Tằng Ngã Bộ Huệ bị bắn tỉa.

Thật là phong thủy luân chuyển, ngay trước đó không lâu còn là kẻ chủ mưu sau màn, hiện tại lại bị người khác coi là con mồi.

Tằng Ngã Bộ Huệ chồng hai khẩu súng lục lên nhau, đỡ được viên đạn súng ngắm.

Đỗ Lan xuất phẩm, tất thuộc tinh phẩm.

Cô ta nhìn về phía đạn bắn tới, chỉ thấy một soái ca phanh áo sơ mi đang bưng một khẩu súng ngắm nhìn cô ta.

Bảo Phản của CLB bóng chuyền khối 11.

Là phó hội trưởng, Tằng Ngã Bộ Huệ quen biết đại bộ phận học sinh trong trường.

Phó hội trưởng, mời cô giao toàn bộ phiếu bầu cho tôi.

Bảo Phản nói xong bưng súng ngắm chĩa về phía đối thủ, tùy thời chuẩn bị xạ kích.

Đừng hòng.

Mặc dù bị súng ngắm nhắm chuẩn, nhưng cô ta không hề lùi bước.

Vậy thì xin lỗi nhé, phó hội trưởng.

Tiếng súng ngắm Barrett vang lên.

Tằng Ngã Bộ Huệ nhanh chóng di chuyển, vừa lao về phía Bảo Phản.

Đồng thời hai khẩu súng lục cũng không nhàn rỗi, Pằng liên tục xạ kích.

Cuối cùng hai người gặp nhau tại sân thượng tòa nhà giảng đường.

Đương.

Súng lục bị súng ngắm dựng ngang đỡ được.

Bảo Phản thế mà cũng dùng Gun kata, có điều là Gun kata múa súng ngắm.

Đinh đinh đương đương.

Tiếng kim loại va chạm thanh thúy, truyền khắp cả học viện.

Súng lục của Tằng Ngã Bộ Huệ, khi thì đại khai đại hợp, khi thì xạ kích đầy kỹ xảo, cả bộ Gun kata linh hoạt đa biến.

Cùng là Gun kata, Bảo Phản lại thiếu rất nhiều biến hóa, bởi vì độ dài của súng ngắm Barrett hầu như có thể sánh ngang chiều cao một người trưởng thành, cho nên khi sử dụng Gun kata phải để súng ngắm du tẩu bên người mình, lấy phòng thủ làm chủ, chỉ có khi họng súng nhắm ngay kẻ địch mới có cơ hội nổ súng.

Tuy rằng Gun kata súng ngắm linh hoạt độ có hạn, nhưng uy lực của súng ngắm so với súng lục thì lớn hơn quá nhiều.

Mỗi một lần Bảo Phản công kích đều làm cho Tằng Ngã Bộ Huệ kinh hãi không thôi.

Bất quá chiến lực ngàn phiếu bầu không phải để làm cảnh, hầu như tất cả phiếu bầu đều ở trên người phó hội trưởng.

Nhưng càng như vậy, Tằng Ngã Bộ Huệ cũng càng ngày càng nghi hoặc, vì sao đối phương rõ ràng không có bao nhiêu phiếu bầu mà còn có thể đánh ngang tay với mình.

Cô ta lại không biết trên thế giới còn có một loại sinh vật tên là Biến thái.

Mà Bảo Phản chính là một tên biến thái, cậu ta có thể thời thời khắc khắc rơi vào vọng tưởng của chính mình, bất phân thời gian bất phân địa điểm.

Cho nên vị tiên sinh biến thái này dùng năng lực huyễn tưởng của mình tăng lên lực chiến đấu.

Oanh.

Đạn Barrett bắn thủng một lỗ lớn trên sân thượng, Tằng Ngã Bộ Huệ liên tục lui về phía sau, vừa lui vừa nổ súng.

Bảo Phản xoay tròn khẩu Barrett, đỡ được toàn bộ đạn.

Sau đó ngay khe hở khi Tằng Ngã ngừng công kích, quả đoán kẹp súng ở bên hông, mạnh mẽ bắn ra một viên đạn.

Viên đạn súng ngắm này cũng là sức mạnh phiếu bầu.

Hai người ngươi tới ta đi đánh nhau kịch liệt trên sân thượng.

Bảo Phản, chẳng lẽ ngươi còn chưa buông tha cái vọng tưởng không thực tế kia sao.

Chuyện của Bảo Phản là do tên bụng đen Tốc Thủy kia nói cho Tằng Ngã biết.

Chương 392

Đó là nguyện vọng có thể thực hiện, là lý tưởng vĩ đại.

Bảo Phản nghĩa chính ngôn từ nói, Để Nam Xuân Hương lau mồ hôi cho tôi là mộng tưởng cả đời tôi.

Nếu là mộng tưởng, vẫn là giữ lại trong mơ thì hơn.

Tằng Ngã đả kích Bảo Phản, cô ta cũng không cho rằng tên Ác Tâm Soái có thể xứng với Nam Xuân Hương.

Bảo Phản đẹp trai thì có đẹp trai, nhưng cá tính quá ác liệt.

Cô không hiểu.

Tôi đúng là không hiểu, cho dù Nam Xuân Hương trở thành nữ sinh nhân khí cao nhất khối 10, cô ấy cũng sẽ không tham gia CLB bóng chuyền.

Không thử làm sao biết kết quả.

Bảo Phản thật đúng là chấp nhất.

Đạn xuyên qua lại, phá hủy sân thượng hầu như không còn gì.

Cuối cùng hai người đều không có vật che chắn, chỉ có thể mặt đối mặt.

Một người là phó hội trưởng hội học sinh, đoàn trưởng đoàn hậu viện Thu Sơn Linh.

Một người là chủ lực CLB bóng chuyền, người ủng hộ cuồng nhiệt của Nam Xuân Hương.

Giữa hai người không có giao tập gì, nhưng hiện tại vì người con gái trong lòng mỗi người, không thể không chiến.

Ở dưới tòa nhà giảng đường, zombie đã bắt đầu bò lên trên, rất nhanh sân thượng cũng sẽ bị công hãm.

Phó hội trưởng, cô chạy không thoát đâu, phiếu bầu của cô sớm muộn gì cũng sẽ trở thành vật trong túi của tôi.

Mà cô sẽ trở thành một thành viên trong đám kia.

Bảo Phản nói.

Nhìn bộ dạng Bảo Phản một chút cũng không khẩn trương, Tằng Ngã Bộ Huệ đột nhiên nhớ tới cái gì, Ngươi chính là kẻ đầu têu.

Mẫu thể của đám zombie này.

Không sai, tôi nhất định phải làm cho Nam Xuân Hương đạt được hạng nhất.

Đồ điên.

Ha ha, tôi không có điên, chỉ là vì nắm bắt khả năng duy nhất mà thôi.

Không thể ở lại chỗ này nữa, cho dù là mạo hiểm, cũng nhất định phải đem toàn bộ phiếu bầu giao ra, nhất định phải đến được tổng bộ 3Q.

Tằng Ngã Bộ Huệ bay lên, cho dù mạo hiểm bị bắn tỉa.

Bay hình chữ Z, để giảm thiểu xác suất trúng đạn từ Bảo Phản.

Nhưng Tằng Ngã Bộ Huệ vẫn bị bắn trúng ở đoạn đường cuối cùng.

Máu tươi tán lạc bầu trời, bất quá cô ta vẫn vọt vào trong kiến trúc.

Trong hành lang u ám, Tằng Ngã Bộ Huệ dựa vào tường chậm rãi di chuyển về phía trước, cửa lớn tổng bộ 3Q ngay tại đó, chỉ cần đến được đó, đem phiếu bầu giao cho Tây Bản béo, như vậy Thu Sơn Linh có thể trở thành nữ sinh nhân khí đệ nhất khối 10.

Chính mình nhất định phải thành công.

Tầm mắt cũng mơ hồ, mất máu quá nhiều làm cho Tằng Ngã Bộ Huệ đã không còn bao nhiêu khí lực, trên tường vạch ra vết máu thật dài.

Hai chân đã không chống đỡ nổi thân thể, ngay cả vách tường cũng giống như đang di động.

Nhưng Tằng Ngã Bộ Huệ vẫn đi về phía trước, cánh cửa lớn kia chính là điểm cuối, chính là dấu chấm hết cho tất cả.

Cuối cùng, đôi tay đầy máu tươi của Tằng Ngã Bộ Huệ dùng hết khí lực cuối cùng đẩy cửa lớn ra, cô ta dường như nhìn thấy Thu Sơn Linh sau cửa đang mỉm cười với mình.

Bộp.

Tiếng vỗ tay vang lên.

Chúc mừng cô.

Chúc mừng.

Từng tiếng chúc mừng truyền đến trong tai Tằng Ngã Bộ Huệ, cô ta mở mắt ra, đứng lên, nhưng không có hình ảnh trong tưởng tượng.

Chỉ có gia đình Đỗ Lan ở chỗ này.

Hội trưởng, sao anh lại ở đây.

Đồng phục tuy rằng bẩn, nhưng Tằng Ngã Bộ Huệ hiện tại đâu còn dáng vẻ bị thương.

Tất cả những gì trước đó chỉ là diễn xuất chân thực.

Phó hội trưởng, biểu hiện không tệ, tôi đã quay được một bộ phim khá đấy.

Đỗ Lan nói, sau đó hắn còn có một tin xấu muốn nói cho phó hội trưởng, Một tin tức không tốt, bởi vì lập tức phải lên lớp, cho nên hoạt động bầu cử nữ sinh nhân khí khối 10 toàn bộ hủy bỏ.

QQQ đang chuẩn bị hoạt động nữ sinh đẹp nhất khối 11.

Phó hội trưởng tiên là kinh ngạc, tiếp đó chính là phẫn nộ, đây không phải là trêu người sao, Tây Bản cút ra đây cho bà.

Dư âm lượn lờ, không dứt ở Thanh Học.

Hoạt động bầu cử lần này, do tạo thành sự tao loạn khá lớn, nên hiệu trưởng vô cùng tức giận.

Bất quá nể tình Đỗ Lan nguyện ý phụ trách tu sửa, hiệu trưởng cũng không đưa ra hình phạt nghiêm trọng đối với học sinh tham dự, chỉ phạt bọn họ chạy một trăm vòng ở sân tập mà thôi.

Đồng thời vì học kỳ kết thúc, hoạt động bầu cử nữ sinh nhân khí khối 10 cũng bị hủy bỏ, không có bất kỳ kết quả nào.

Chỉ có một sự thật được toàn trường công nhận, đó chính là nữ sinh đẹp nhất toàn trường.

Không có bất kỳ tấm ảnh nào lưu truyền, lại nhận được sự tán đồng của tất cả mọi người.

Đó chính là Địch Ny Toa, nữ thần mỉm cười của Thanh Học, bất kể nam nữ chỉ cần nhìn thấy nụ cười của nàng đều sẽ trung thành ủng hộ nàng.

Học kỳ mới, Thanh Xuân Học Viện vẫn như cũ náo nhiệt.

Cấp ba có thêm Lương Cung Xuân Nhật, cấp hai có thêm Việt Tiền Long Mã.

Bất quá hiện tại nói về A Hư trước đã.

Đạp xe đạp với những suy nghĩ lung tung, A Hư rốt cục đi tới cổng trường Thanh Học.

Nghe nói hội trưởng hội học sinh Thanh Học rất lợi hại, có khả năng còn lợi hại hơn cả ông già Noel.

Bất quá tôi không tin ông già Noel, cho nên cũng không cảm thấy hội trưởng hội học sinh nơi này có bao nhiêu lợi hại.

A Hư vừa dừng xe đạp, vừa thầm oán thầm trong lòng.

Thân phận mới, trường học mới, bạn học mới, đồng phục mới, tại ngôi trường Thanh Xuân Học Viện này, tôi đón chào cuộc sống cấp ba mới toanh, nhưng vẫn bình phàm như trước kia.

Dường như tất cả những thứ mới mẻ này đều không thể thay đổi được tôi.

A Hư tiếp tục lải nhải.

Hôm nay chính thức khai giảng, đỗ xe xong, A Hư về phòng học của mình trước.

Vừa tiến vào liền sửng sốt, bởi vì cô gái rất xinh đẹp ngồi trước mặt cậu ta thế mà đã đổi kiểu tóc.

Cô gái này cũng thật thích chưng diện, A Hư nghĩ thầm.

Giáo viên rất nhanh đã tới, Các em lát nữa xếp hàng, chúng ta đi nhà thi đấu tham gia lễ khai giảng.

Thật đúng là chuyện muôn thuở không đổi, lát nữa nhất định là hiệu trưởng, chủ nhiệm lần lượt lên đài phát biểu.

Chỉ là không biết có cơ hội nhìn thấy hội trưởng trong truyền thuyết hay không.

A Hư thực ra trong lòng ẩn ẩn cũng mong đợi chuyện kỳ quái gì đó phát sinh, mặt ngoài tuy rằng thành thật, nhưng nội tâm thiếu niên cũng là xao động bất an.

Nghe nói gì chưa.

Hôm nay các tiền bối khối 11, 12 cũng đều đến trường, chúng ta có khả năng có cơ hội gặp được nữ thần mỉm cười trong truyền thuyết của Thanh Học đó.

Ừ ừ, ông anh hàng xóm của tớ là tiền bối Thanh Học, nghe anh ấy nói, còn có người vì muốn luôn được ở lại Thanh Học, nhìn thấy nữ thần mỉm cười mà cố tình lưu ban.

A Hư nghe được hai nam sinh phía trước thảo luận.

Về nữ thần mỉm cười này thì lần đầu tiên nghe nói, bất quá hẳn là một đàn chị xinh đẹp đi.

Không biết so với cô gái thích chưng diện trong lớp mình thì ai xinh đẹp hơn nhỉ.

Còn nữa còn nữa, nghe nói hội trưởng hội học sinh Thanh Học là một ông chú kỳ quái.

Hội trưởng hội học sinh.

A Hư dỏng tai lên, cậu ta cũng rất tò mò vị hội trưởng sáng tạo ra truyền thuyết còn lợi hại hơn ông già Noel rốt cuộc là người như thế nào.

Đúng là một ông chú, hắn ta đã đánh bại tất cả các CLB ở Thanh Học mới làm hội trưởng hội học sinh, hắn chính là nhân vật siêu cấp lợi hại một mình xưng bá Thanh Học.

Thật hay giả.

Đương nhiên là thật, hồi cấp hai tớ cũng học bộ sơ trung của Thanh Học, chính là CLB Cờ Vây.

Một mình hắn đồng thời đánh cờ với tất cả thành viên CLB Cờ

Vây chúng tớ.

Ngày đó quả thực là ngày kiếp nạn của CLB Cờ Vây sơ trung.

Quá đáng sợ.

Vị bạn học kia toàn thân run lên, hiển nhiên hồi ức lại chuyện ngày đó vẫn còn sợ hãi, Mặc kệ chúng tớ đi nước cờ gì, đều sẽ bị hắn nhìn thấu, hơn nữa tốc độ hạ cờ của hắn rất nhanh, hầu như đều không cần thời gian suy nghĩ.

Cảm giác cứ như đang nghe Nghìn lẻ một đêm vậy.

Chương 393

Trên thế giới sao có thể có người như vậy tồn tại chứ.

Trong lòng A Hư không tin, nếu có người như vậy tồn tại, không, nên nói nếu có tồn tại lợi hại như vậy, thế thì hắn nhất định không phải nhân loại.

Có khả năng là người ngoài hành tinh hoặc người máy gì đó.

Chào tiền bối.

Học sinh phía trước A Hư đột nhiên dừng lại cúi chào người đi tới từ đối diện.

Một tên béo, dưới vẻ ngoài bình phàm lại toát ra một loại uy nghiêm không hài hòa, khiến người ta không thể coi thường.

Đây chính là người tổ chức QQQ, Phật Chi Tây Bản.

A Hư thậm chí nhìn thấy hào quang sau lưng tên béo.

Khi đi ngang qua người A Hư, Tây Bản nhìn A Hư một cái.

Bình phàm, quá bình phàm, nhưng nhìn thấu vẻ ngoài bình phàm của A Hư, nhìn thấy nội tại của cậu ta.

Tây Hương nhìn thấy một thân sĩ tiềm lực mười phần.

Cho nên Tây Hương cười với A Hư một cái, sau đó bỏ đi.

Tất cả tự có thiên số, A Hư sau này nhất định sẽ tiếp xúc với QQQ.

Người kia nhất định là đàn anh Phật Chi Tây Bản trứ danh của Thanh Học rồi, nghe nói anh ấy đã tiếp xúc qua lĩnh vực thần bí mà chúng ta chưa từng tiếp xúc.

Là một tiền bối rất có uy vọng.

Một học sinh nào đó nói.

Đúng là thiếu niên thuần khiết.

Người của tất cả các khối đều tụ tập đến nhà thi đấu, hơn hai ngàn giáo viên và học sinh hội tụ một đường.

Người thật đúng là nhiều, nhiều hơn trường học trước kia của mình nhiều.

A Hư đi theo đội ngũ tiến về phía trước.

Chỉ là hai ngàn người lại đã khiến người ta có cảm giác đặt mình trong biển người, nhân loại loại sinh vật này thật đúng là nhỏ bé, trong tình huống như vậy càng làm cho người ta cảm thấy bản thân chẳng qua là một thành viên trong chúng sinh, không có chỗ nào xuất sắc.

Tiếng nghị luận ông ông vang vọng trong nhà thi đấu.

Phụt phụt.

Hiệu trưởng đứng ra, bắt đầu đọc diễn văn, đại khái chính là hoan nghênh tân sinh, sau đó bla bla nói một chút về lịch sử trường và lời răn dạy, đều là mấy thứ cũ rích.

Sau đó giáo đạo chủ nhiệm lên sân khấu nói về nội quy kỷ luật.

A Hư nghe đến mức chỉ muốn ngáp, không chỉ cậu ta, học sinh chung quanh cũng vậy.

Bất kể là nam sinh hay nữ sinh, đối với loại sáo rỗng này đã toàn bộ nhạt nhẽo rồi.

Hiện tại xin mời chủ tịch hội học sinh Đỗ Lan đồng học lên phát biểu.

Cuối cùng cũng kết thúc.

A Hư từ trạng thái hôn hôn dục thụy khôi phục lại, cuối cùng đến lượt hội trưởng hội học sinh rồi sao.

A Hư mở to hai mắt, đối với vị hội trưởng hội học sinh sáng tạo truyền thuyết rồi cuối cùng trở thành truyền thuyết kia phi thường tò mò.

Một ông chú có chút đẹp trai, thật đúng là một ông chú.

A Hư thầm oán, biết ngay là không nên kỳ vọng quá nhiều.

Tuy rằng có chút đẹp trai, nhưng lớn tuổi như vậy còn đi học cấp ba không có vấn đề gì sao.

Hơn nữa còn là hội trưởng hội học sinh, không có vấn đề gì sao.

Mình học ở một ngôi trường như thế này, không có vấn đề gì sao.

Một chuỗi thầm oán.

Lại có thêm một lớp những gương mặt thanh xuân ngồi ở đây.

Đỗ Lan cũng có chút cảm xúc, một năm lại một năm, trong trường học có người rời đi cũng có người tiến vào.

Giống như máy in vậy, giấy đã dùng rồi thì sẽ không quay lại lần nữa, trừ khi in cả hai mặt, đó coi như là lưu ban.

Hơi có chút tiếng nghị luận, nhưng rất nhanh đã bị tiếng nói của Đỗ Lan át đi, Đỗ Lan hôm nay ngược lại nói một tràng rất bình thường: Các học sinh của Thanh Xuân Học Viện, đời sống học đường là ngắn ngủi.

Chỉ chớp mắt, thời gian liền như bạch câu quá khích bóng câu qua cửa sổ, một đi không trở lại.

Nên trải qua thời học sinh như thế nào.

Ta nói cho các vị biết, nên tận tình đi hưởng thụ.

Bởi vì mỗi một ngày mỗi một khắc, tất cả những gì các vị trải qua đều sẽ trở thành hồi ức trân quý sau này.

Thanh xuân là ngắn ngủi, khi các ngươi đắm chìm trong đó, bất tri bất giác nó đã vội vã rời đi.

Có lẽ nhiều năm sau, trong một đêm không người, mọi người đều sẽ hồi ức lại khoảng thời gian này của chính mình, mọi người đã trải qua chuyện gì.

Lại gặp gỡ những ai.

Những điểm tích lũy này chính là tài phú quý giá của các ngươi.

Cho nên mọi người đừng e ngại, cũng không cần khiếp đảm, tận tình đi hưởng thụ cuộc sống học đường đi, biến khoảng thời gian này thành trải nghiệm đặc sắc nhất trong đời các ngươi.

Ta sẽ dẫn dắt toàn thể thành viên hội học sinh cung cấp trợ giúp cho các ngươi.

Cảm ơn mọi người.

Bộp.

Lời của Đỗ Lan giành được tràng pháo tay của toàn thể mọi người, thậm chí một số giáo viên cũng dành cho tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

A Hư cũng đang vỗ tay, bởi vì cậu ta bị xúc động.

Đỗ Lan nói không sai, tất cả đều sẽ trở thành hồi ức trân quý, A Hư vĩnh viễn cũng sẽ không quên những lời Đỗ Lan nói hôm nay.

Thế là học kỳ mới chính thức kéo ra màn che.

Đỗ Lan một mình cũng rất buồn chán, tuy rằng trong ngôi trường này có vợ và con gái hắn.

Nhưng bọn họ còn bận hơn hắn, đặc biệt là Địch Ny Toa, suốt ngày giao tiếp với đám nữ sinh nhỏ, phải giải quyết đủ loại vấn đề cho các cô bé.

Bất quá Địch Ny Toa ngược lại vui vẻ chịu đựng, bởi vì nàng vốn dĩ là một loli con, được các bé gái vây quanh đương nhiên tâm mãn ý túc rồi.

Dù sao cũng không có việc gì, đi CLB Tennis xem sao vậy.

Đỗ Lan lúc này mới nhớ ra mình cũng coi như là thành viên CLB Tennis, nhưng chưa đi được mấy lần.

Hôm nay hình như là giải tuyển chọn cầu thủ chính thức của CLB Tennis.

Vừa đúng lúc đi quấy rối.

Đỗ Lan nói thật lòng rồi.

Một khung cảnh hừng hực khí thế, chính vì sự cạnh tranh kịch liệt mới làm cho Thanh Học trở nên mạnh mẽ.

Cậu ta chính là Việt Tiền Long Mã.

Đỗ Lan nhìn thấy trong sân một cậu nhóc vóc dáng nhỏ bé di chuyển cực nhanh truy đuổi cú Snake Bóng rắn của Hải Đường Huân.

Ái chà chà, đây không phải là hội trưởng hội học sinh sao.

Chương 394

Hôm nay là ngọn gió nào thổi cậu đến đây vậy.

Huấn luyện viên Long Khi Ryuzaki đối với việc Đỗ Lan mãi không lộ diện phi thường không hài lòng, cho nên cũng không cho Đỗ Lan sắc mặt tốt.

Huấn luyện viên Long Khi, tôi đây không phải đã tới rồi sao.

Đỗ Lan cười nói, Cậu ta chính là con trai của Việt Tiền Nam Thứ Lang à.

Đúng vậy, chính là cậu ta.

Cậu cảm thấy cậu ta thế nào.

Không ra sao cả.

Đỗ Lan nói.

Điều này làm cho huấn luyện viên Long Khi vô cùng cạn lời, thực lực cỡ Đỗ Lan xác thực có tư bản không để Việt Tiền Long Mã vào mắt, Vậy cậu cho rằng cậu ta còn có gì thiếu sót.

Thiếu sót thì nhiều lắm, tay phải vô lực, tay trái không tinh, bước chân rời rạc, nói chung cũng chỉ như vậy, tối đa cũng chỉ đạt đến cảnh giới Việt Tiền Nam Thứ Lang.

Cảnh giới Việt Tiền Nam Thứ Lang đã là rất tốt rồi, huấn luyện viên Long Khi thầm nói trong lòng, đó chính là số một thế giới đấy.

Xem ra tiềm lực của Việt Tiền Long Mã vẫn rất tốt, bà không thể lãng phí một khối ngọc thô như vậy.

Này, anh đang nói tôi sao.

Việt Tiền Long Mã đột nhiên dừng lại, nhìn Đỗ Lan.

Quả nhiên có phong phạm vương tử nha, ánh mắt đó là không sợ hãi chút nào.

Ánh mắt không tệ, nhóc con, bất quá nếu muốn giao đấu với ta thì có khả năng còn phải đợi thêm một trăm năm nữa.

Đỗ Lan cũng không ngại đả kích trẻ nhỏ.

Cậu còn thi đấu hay không.

Hải Đường Huân không đợi được nữa, trạng thái của cậu ta rất tốt nha.

Long Mã đè thấp mũ xuống, Hiện tại là anh phát bóng.

Phải nói phong cách đánh bóng của Hải Đường Huân thật đúng là người đàn ông cứng rắn, so đấu thể lực với đối thủ.

Phản phục trái phải đánh ra những đường bóng cong có cự ly chênh lệch cực lớn, làm cho đối thủ mệt mỏi chạy tới chạy lui, hao phí thể lực.

Bất quá Việt Tiền Long Mã cũng sẽ không bó tay chịu trói, cách cậu ta ứng đối chính là đánh trả bóng áp thấp, làm cho Hải Đường Huân không thể không hạ thấp đầu gối để đánh trả.

Cả hai người đều rất tự tin a.

Đỗ Lan thấy hai người đều quyết định so đấu thể lực, không khỏi lên tiếng.

Trận đấu đã sắp tiến vào bước ngoặt, cho nên không có ai trả lời Đỗ Lan, bởi vì bọn họ đều đắm chìm trong trận đấu.

Đầu gối của Hải Đường Huân vì cong xuống thường xuyên nên đã mệt mỏi rồi.

Thắng bại đã định, tuy rằng vóc dáng rất nhỏ, nhưng đầu óc ngược lại rất linh hoạt nhỉ.

Câu thoại này sao mà quen tai thế, chính Đỗ Lan cũng sửng sốt, đây không phải là câu Kha Nam Conan vẫn luôn treo bên miệng sao.

Tennis không chỉ đơn giản là huy động vợt bóng là có thể thắng lợi, mà là một trận đấu kỹ xảo và chiến thuật cũng quan trọng như nhau.

Huấn luyện viên Long Khi dạy tennis cả đời, đối với cái này thấm sâu trong người.

Hải Đường Huân còn chưa buông xuôi, cho dù đầu gối đã không thể duỗi thẳng, nhưng cậu ta vẫn muốn tiếp tục.

Cậu ta dùng ý chí lực kinh người đánh xong trận đấu này, tuy rằng thua.

Tennis sơ trung đạt thành cái dạng này coi như không tệ, bất quá cú bóng rắn của Hải Đường Huân góc độ lớn thì lớn thật, nhưng thiếu biến hóa.

Tuy nói là lấy tiêu hao thể lực đối thủ làm chủ, nhưng thường xuyên đánh bóng cong trái phải như vậy rất dễ làm cho người ta đoán được mục đích, hơn nữa nghĩ ra biện pháp châm đối.

Cho nên vẫn cần cải tiến, hơn nữa đã là so đấu thể năng, thể lực của Hải Đường Huân vẫn là kém một chút.

Xùy xùy.

Nghe được lời Đỗ Lan, Hải Đường Huân không phục trừng mắt nhìn hắn một cái.

Bất quá thi đấu thua lại là sự thật, hơn nữa còn là thua ở thể năng mà mình tự tin, đây là điều chính mình không thể phản bác.

Cho nên Hải Đường Huân không lên tiếng nữa, mà yên lặng bỏ đi.

Từ sân bóng đi ra, Việt Tiền Long Mã đứng trước mặt Đỗ Lan, Anh là hội trưởng hội học sinh.

Sao nào, nhóc muốn so tài với ta một chút.

Ta thấy hay là thôi đi, ta sẽ đánh cho nhóc khóc gọi mẹ đấy.

Xì.

Long Mã đâu có tin.

Không tin sao.

Vậy nhóc có thể đỡ được một quả này của ta không.

Đỗ Lan lấy ra cây vợt vàng kim Hoàng Kim Cầu Phách của hắn, cầm lấy một quả bóng tennis, chỉ tùy tiện vung vợt một cái.

Bóng tennis liền biến mất trong tầm mắt Long Mã, đợi cậu ta hồi thần lại, bóng lại đã ở trong tay cậu ta.

Cậu ta hoàn toàn không có cảm giác.

Cái này.

Nhìn quả bóng trong tay, Long Mã ngây ngốc, quả bóng này rốt cuộc làm sao đến trong tay mình.

Chẳng lẽ thật sự là ông chú hội trưởng kỳ quái kia dùng vợt đánh vào tay tôi.

Sao mình hoàn toàn không có cảm giác gì.

Đây chính là Thủy Đáo Cừ Thành Chi Đạo, tầng cao nhất của Chân Ngã Cảnh Giới.

Có thể tùy ý khống chế tốc độ bóng và lực độ bóng.

Khi bóng bay đến tay Long Mã, đã tĩnh chỉ lại.

Bóng bay tốc độ cao lại có thể nhanh chóng dừng lại, khả năng khống bóng như vậy là chưa từng có trong lịch sử.

Huấn luyện viên Long Khi hai mắt sáng lên, đường bóng như vậy quả thực chính là thần kỹ, hơn nữa hoàn toàn vi phạm nguyên tắc vật lý.

Bất quá trên sân bóng của Prince of Tennis, vật lý là cái thứ có thể ăn được sao.

Tôi nhất định sẽ đánh trả lại.

Long Mã biết mình hiện tại còn chưa có năng lực đánh trả một quả này, bất quá cậu ta tin tưởng mình nhất định sẽ đánh trả lại được.

Ta sẽ chờ nhóc.

Đỗ Lan nói.

Lúc này, Thủ Trủng Quốc Quang đi tới, cũng là một đối thủ mà Long Mã rất muốn giao đấu, đáng tiếc hiện tại còn chưa có cơ hội.

Hội trưởng, đến CLB Tennis chúng tôi có chuyện gì không.

Thủ Trủng Quốc Quang đúng là một bộ dạng việc công xử theo phép công.

Hóa ra là Thủ Trủng à, xem ra cậu thật sự đã thành đội trưởng rồi, chúc mừng.

Bất quá nếu CLB các cậu có việc, hội trưởng như tôi cũng sẽ không đích thân đến.

Tôi là tới với tư cách cố vấn CLB Tennis để quan sát, hoan nghênh không.

Vậy xin anh đừng quấy rầy giải tuyển chọn của chúng tôi, cũng đừng ảnh hưởng tuyển thủ của chúng tôi.

Thủ Trủng nghiêm túc nói.

Không vấn đề.

Còn nhỏ như vậy đã mặt lạnh như tiền, thật đúng là đứa nhỏ đáng thương.

Đỗ Lan gật gật đầu, tỏ vẻ không thành vấn đề, Hôm nay tới chào hỏi trước, ngày mai tôi còn sẽ đến xem các cậu thi đấu, các cậu phải biểu hiện cho tốt.

Tiểu quỷ, ta xem trọng các cậu.

Ngữ điệu nói chuyện của Đỗ Lan cứ như thủ trưởng đối thoại với binh sĩ trẻ tuổi vậy.

Dù sao cũng là bộ dạng rất gợi đòn.

Đỗ Lan, tôi để cậu gia nhập CLB Tennis là hy vọng cậu có thể giúp đỡ các tuyển thủ của chúng tôi trở nên mạnh hơn, cũng không phải để cậu đến xem chê cười.

Huấn luyện viên Long Khi nói.

Có đôi khi trào phúng cũng có thể cho người ta sức mạnh, đặc biệt là đám tuyển thủ này, bọn họ đều phi thường xuất sắc, sẽ không vì bị trào phúng mà tức giận, ngược lại sẽ vì người khác trào phúng mà trở nên càng thêm nỗ lực.

Thanh Học sẽ trở nên càng ngày càng mạnh.

Đỗ Lan nói, nói nhảm, hắn đã xem qua anime rồi, năm nay tất cả tuyển thủ của Thanh Học đều phi thường ưu tú, Tôi là thật tâm kỳ vọng biểu hiện của bọn họ.

Thiên tài Bất Nhị Chu Trợ, có hứng thú làm một ván không.

Dù sao cậu cũng đã lấy được tư cách tuyển thủ chính thức rồi, có muốn hoạt động một chút không.

Híp mắt lại, Bất Nhị Chu Trợ cười, Hội trưởng nếu nguyện ý, tôi đương nhiên phụng bồi.

Vậy thì mời.

Thiên tài Bất Nhị đấu với hội trưởng hội học sinh.

Sau này mỗi ngày, tôi sẽ tìm một người trong các cậu đánh bóng, hôm nay trước hết là Bất Nhị, những người khác các cậu cũng chuẩn bị sẵn sàng đi.

Sự huấn luyện của Đỗ Lan đối với CLB Tennis rốt cục bắt đầu rồi.

Đứng vào trong sân, Bất Nhị phát bóng.

Bất Nhị, cậu phải toàn lực ứng phó, nếu không thì huấn luyện sẽ không có hiệu quả đâu.

Tôi sẽ không thủ hạ lưu tình.

Bất Nhị Chu Trợ mở mắt ra.

Lên tay chính là một cú Phát bóng biến mất.

Thêm độ xoáy cho bóng, sau đó mới đánh ra.

Bóng tennis sẽ đột nhiên gia tốc trong quá trình di chuyển, giống như biến mất khỏi tầm mắt vậy.

Rất tốt, lấy hết tuyệt kỹ của cậu ra đi, ta sẽ cho cậu thấy điểm yếu trong kỹ thuật của cậu.

Đỗ Lan động, chỉ là một cái xoay người, cú phát bóng biến mất kia đã đụng phải vợt bóng.

Bộp.

Chương 395

Cú phát bóng biến mất bị đánh trở về.

Thật lợi hại.

Quần chúng vây xem lại bắt đầu kích động.

Đây chỉ là một cách phá giải, dùng cảm giác bóng siêu nhân, cảm ứng vị trí bóng, và đánh trả.

Đỗ Lan nói, Bất Nhị, tiếp tục.

Lần thứ hai phát bóng biến mất.

Đỗ Lan lần này động càng nhanh, Cách phá giải thứ hai, chính là trước khi bóng biến mất thì đánh bóng trở về.

Bộp. 30 0.

Tiếp theo Tam Trọng Hồi Kích của Bất Nhị Chu Trợ: Yến Hồi Thiểm bame Gaeshi, Tông Hùng Lạc Võng Higuma Otoshi, Bạch Kình Phản Kích Hakugei toàn bộ bị Đỗ Lan phá giải.

Bất Nhị tiền bối.

Mắt thấy đàn anh mình sùng bái bị Đỗ Lan áp chế, các thành viên mới lớp 10 toàn bộ lộ ra biểu tình lo lắng.

Bất Nhị Chu Trợ thở hổn hển, quá mạnh, quả thực chính là quái vật.

Thi đấu với đối thủ như vậy, căn bản không có phần thắng, không cùng một đẳng cấp.

Đỗ Lan có thể cảm giác được ý chí chiến đấu của Bất Nhị đã không còn bao nhiêu.

Bất Nhị xác thực là thiên tài không giả, cậu ta sáng tạo ra chiêu thức hoa lệ hơn nữa còn cường đại.

Nhưng khi thi đấu, cậu ta đối với kết cục trận đấu lại tịnh không chấp nhất theo đuổi thắng lợi.

Tam Trọng Hồi Kích toàn bộ bị phá, Bất Nhị đã không còn hậu chiêu gì.

Bất Nhị, lấy lại tinh thần đi, trận đấu còn chưa kết thúc đâu.

Đã đứng ở chỗ này, mục tiêu chỉ có một cái đó chính là đạt được thắng lợi.

Cho dù thắng lợi xa không thể chạm, nhưng trước khi trận đấu kết thúc, bản thân không thể buông xuôi.

Bởi vì một khi từ bỏ, trận đấu coi như kết thúc trước thời hạn.

Lúc này Đỗ Lan không phải một mình đang trang bức, mà là huấn luyện viên An Tây Anzai của Slam Dunk phụ thể.

Đỗ Lan nói xong câu thoại này, liền chờ Bất Nhị khóc lóc hô: Huấn luyện viên, em muốn chơi bóng rổ.

à nhầm, chơi tennis.

Đáng tiếc nơi này rốt cuộc không phải thế giới Slam Dunk, cho nên Bất Nhị Chu Trợ không khóc.

Bất quá tinh thần lại chấn động, hiển nhiên lời của Đỗ Lan vẫn có ảnh hưởng đối với Bất Nhị.

Hội trưởng, phát bóng đi.

Rất tốt, Bất Nhị, chính là loại sĩ khí này.

Phải biết rằng đã là thể dục cạnh tranh, chính là cần loại tinh thần này.

Cho nên Bất Nhị, siêu việt trói buộc của thiên tài, trở thành một vận động viên chân chính đi.

Tiếp tục thi đấu.

Phong cách chơi bóng của Bất Nhị Chu Trợ thay đổi.

Vốn dĩ là phiêu dật, hiện tại thêm chút trầm ổn.

Kịch liệt như vậy, người này rốt cuộc là ai.

Với tư cách phóng viên nguyệt san tennis, bản thân cũng là người mê tennis, Tỉnh Thượng Inoue đối với tennis hiểu biết có thể nói là tinh thông, nhưng cũng không biết Đỗ Lan.

Tỉnh Thượng mang theo hậu bối Chi Sa Chức Shiba Saori tới Thanh Học nơi năm ngoái có biểu hiện không tầm thường trong giải toàn quốc để thu thập tình báo.

Người đàn ông kia thật đẹp trai.

Chi Sa Chức thấy khí tức thành thục của Đỗ Lan, bị mê hoặc.

Huấn luyện viên Long Khi, đây chẳng lẽ là huấn luyện viên mới của Thanh Học.

Thế mà làm cho Bất Nhị Chu Trợ có biến hóa về bản chất.

Tỉnh Thượng biết rõ phong cách chơi bóng quan trọng thế nào đối với một tuyển thủ.

Có một số tuyển thủ cả đời phong cách chơi bóng cũng sẽ không thay đổi.

Một khi từ bỏ, trận đấu coi như kết thúc trước thời hạn.

Huấn luyện viên Long Khi lẩm bẩm tự nói, câu nói này nói ra chân lý của bao nhiêu môn thể thao a, Chỉ bằng câu nói này, liền chứng minh tôi kéo hội trưởng hội học sinh vào CLB Tennis không sai.

Hội trưởng hội học sinh.

Người kia là học sinh.

Tỉnh Thượng tỏ vẻ không tin, cho dù người kia nhỏ tuổi hơn mình, nhưng cũng phải gần 30 rồi chứ, Sao có thể là học sinh.

Cậu ta chính là đế vương Thanh Học, hội trưởng hội học sinh được học sinh ủng hộ, không sai đâu.

Huấn luyện viên Long Khi nói.

Tỉnh Thượng cạn lời rồi, cái trường Thanh Học này thật đúng là chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Bất quá không đi quản thân phận Đỗ Lan, chỉ nhìn kỹ thuật bóng của Đỗ Lan, Tỉnh Thượng đã bị thuyết phục, Thực lực loại này, đã vượt qua rất nhiều cầu thủ chuyên nghiệp.

Đâu chỉ là vượt qua rất nhiều cầu thủ chuyên nghiệp, Đỗ Lan đã vượt qua đệ nhất thế giới Việt Tiền Nam Thứ Lang.

Huấn luyện viên Long Khi nghĩ thầm.

Bất Nhị, còn chưa đủ, cậu có thể mạnh hơn, cho dù là không còn Tam Trọng Hồi Kích, cậu chẳng lẽ không thể ghi điểm sao.

Đỗ Lan kích thích đối thủ.

Bất Nhị đến hiện tại cũng chưa ghi được một điểm nào, trận đấu đều đã sắp kết thúc, cậu ta vẫn đang tiếp tục chạy.

Cười khổ, muốn mình từ trong tay một người có thể đánh bại võ sĩ Nam Thứ Lang lấy được một điểm, độ khó này cũng không nhỏ a.

Nhưng với tư cách thiên tài, Bất Nhị cũng đang toàn lực tự hỏi, lúc này cậu ta đột nhiên phát hiện danh hiệu thiên tài của mình dường như có chút danh không xứng với thực.

Không có bất kỳ đối sách nào, chỉ có thể dựa vào thân thể đánh trả một cách máy móc.

Rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể ghi điểm từ tay hội trưởng.

Bóng bay tới, Bất Nhị đột nhiên mở bừng hai mắt, trong mắt phóng ra một tia chớp nóng rực.

Cái này là Chân Ngã Cảnh Giới Muga no Kyochi, Bách Luyện Thành Cương chi kỹ.

Thiên Mã Lưu Tinh Cầu.

Bộp.

Đỗ Lan ngẩn người, thiên tài không hổ là thiên tài, thế mà học được cú bóng của hắn, đồng thời còn vì tâm cầu thắng mà mở ra Chân Ngã Cảnh Giới, từ trong tay Đỗ Lan lấy được một điểm.

Bất Nhị tiền bối, quả bóng kia thật lợi hại, là cú hồi kích mới sao.

Đó không phải là Bất Nhị hồi kích, mà là hồi năm ngoái, lúc hội trưởng thi đấu với đội trưởng Thủ Trủng đã triển hiện ra kỹ thuật bóng.

Thiên Mã Lưu Tinh Cầu.

Đại Thạch nói.

Hội trưởng hội học sinh đó.

Đỗ Lan thất thần một cái, liền mất một điểm, Bất Nhị, xem ra cậu vẫn là nghiên cứu qua ta.

Kỳ thực không chỉ là Bất Nhị, những thành viên từng chứng kiến trận đấu không có kết quả kia của Thủ Trủng và Đỗ Lan đều nghiêm túc nghiên cứu qua.

Bất quá kỹ thuật bóng của Đỗ Lan yêu cầu quá cao, không có ai có thể mô phỏng hoàn mỹ.

Nhưng hiện tại xem ra, Bất Nhị rốt cuộc là thiên tài, cú bóng kia đã mô phỏng hoàn mỹ hiệu quả Thiên Mã Lưu Tinh Quyền.

Giỏi cho một chiêu gậy ông đập lưng ông, ngay cả Đỗ Lan cũng không nghĩ tới kỹ thuật bóng phản khoa học như vậy của mình cũng có thể bị người ta mô phỏng ra.

Giỏi lắm.

Đỗ Lan cũng không thể không khen.

Bất Nhị thở hổn hển đứng lên, Bách Luyện Thành Cương chi kỹ làm cho đồng tử của cậu ta đều hóa thành bảy màu, Tiếp tục đi, trận đấu còn chưa kết thúc.

Vậy ta sẽ không khách khí.

Trận đấu tiếp theo giống như là mộng ảo, làm cho tất cả mọi người đều có loại cảm giác mông lung.

Đó chính là siêu cấp thi đấu vượt qua cấp bậc tuyển thủ bình thường, quả thực giống như một bữa tiệc hoa lệ, khiến người ta vĩnh sinh khó quên.

Ba, con nói này, ba suốt ngày lăn lộn cùng đám nhóc con kia có thú vị không.

Sa Chức Saori thực sự là không thể lý giải phụ thân của mình.

Cô bé không biết trong mắt Đỗ Lan, những người ở Thanh Học kia đều là hồi ức tốt đẹp lúc hắn còn ở Trái Đất.

Sa Chức, con đừng có coi thường ba con, ba con hiện tại cũng là có người sùng bái đấy.

Nghe nói ở khối 10 có một nữ sinh tên là Lương Cung Xuân Nhật, cũng học theo ba con nói cái gì mà Đối với người bình thường không có hứng thú, nếu có người tương lai, người ngoài hành tinh, siêu năng lực giả, khách đến từ dị thế giới hoan nghênh đi tìm cô ấy.

Hơn nữa còn gia nhập đại đa số các CLB trong trường, và toàn bộ đều đạt được sự công nhận của các chủ tịch CLB đó, đáng tiếc cuối cùng hình như toàn bộ đều rút khỏi CLB.

Vị nữ sĩ đó hiện tại chính là học sinh truyền kỳ của trường học.

Địch Ny Toa cười nhìn Đỗ Lan, bất quá nụ cười kia làm cho Đỗ Lan cảm giác cả người không được tự nhiên.

Chương 396

A a, hai người đừng có nhìn anh như vậy.

Cũng không phải anh dạy hư người ta.

Đỗ Lan tỏ vẻ rất oan uổng, Bà xã, em làm sao biết cô bạn Lương Cung đó.

Là cô bé đó từng tới tìm em, nói là muốn tự mình thành lập một CLB, muốn em nhập hội.

Thật đúng là làm cho Đỗ Lan chép miệng, Lương Cung Xuân Nhật quả nhiên là nhắm một cái là chuẩn, người ngoài hành tinh, người tương lai, siêu năng lực giả, toàn bộ bị cô ấy tìm được, hiện tại ngay cả người dị thế giới cũng tìm rất chuẩn nha.

Em đồng ý rồi.

Cái đó thì chưa, CLB của cô bé còn chưa thành lập mà.

Cố kỵ ngày mai cô bé phải tới hội học sinh xin phép.

Nhìn vẻ mặt cười trộm của Địch Ny Toa, Đỗ Lan biết Địch Ny Toa nhất định sẽ gia nhập, có lẽ nàng cũng đã phát hiện Lương Cung Xuân Nhật khác biệt với mọi người.

Ở trong nhà, Hạ Nại Kana và Thiên Thu Chiaki lại nháo lên, bọn nó đang thảo luận vấn đề hôn môi.

Hạ Nại muốn thử xem cảm giác hôn môi một chút, cho nên đuổi theo Thiên Thu chạy loạn.

Dù sao cũng là chị em, hôn một cái không sao đâu.

Hạ Nại nói.

Không muốn.

Đến đây đi mà, chỉ một cái thôi.

Hai chị em chạy khắp nơi trong phòng, cuối cùng vẫn là Hạ Nại lớn tuổi hơn đuổi kịp Thiên Thu.

Đẩy Thiên Thu ngã xuống chiếu Tatami, Hạ Nại chu mỏ định hôn xuống.

Nhưng Thiên Thu thà chết không theo, tả trốn hữu tránh, chính là không thể để Hạ Nại thực hiện được.

Em gái à, chẳng lẽ em không nguyện ý để chị gái đại nhân hôn một cái sao.

Không muốn.

Vậy thì không do em định đoạt, ưm.

Hạ Nại thật đúng là nghịch ngợm.

Bất quá Đỗ Lan và Địch Ny Toa đều sẽ không quản, bởi vì đây mới là người một nhà.

Hạ Nại, em hiện tại còn quá nhỏ, không nên tiếp xúc những thứ này.

Người nói chuyện thế mà là Sa Chức.

Vậy chị Sa Chức, chị biết kiss là cảm giác gì sao.

Hạ Nại nói.

Vấn đề này, chờ em lớn lên sẽ biết.

Em đã học lớp 8 rồi, hôm nay nhất định phải hiểu rõ.

Hạ Nại thật đúng là chấp nhất.

Đồ ngốc, mau buông em ra.

Thiên Thu thấy Hạ Nại lại muốn tới, giãy dụa muốn thoát thân.

Thiên Thu, quả nhiên chị vẫn là không được sao.

Hạ Nại làm một cái biểu tình bi thương, Vậy nếu là chị Xuân Hương Haruka thì sao, em nguyện ý không.

Nói xong nhảy nhỏ một cái đứng lên, đẩy chị cả của cô bé tới.

Thiên Thu nhìn đôi môi như chi ngọc của đại tỷ mình, gò má đỏ bừng.

Hả.

Xuân Hương tỏ vẻ áp lực rất lớn, chẳng lẽ nụ hôn đầu phải dành cho em gái mình sao.

Được rồi, ba đứa chúng bay, tuổi còn quá nhỏ, chờ chúng bay lớn lên, tìm được một nửa kia yêu thương của mình, thì cái gì cũng sẽ hiểu thôi.

Địch Ny Toa nói, Được rồi, hiện tại không còn sớm, Hạ Nại đừng làm rộn nữa, con nên đi tắm rồi.

Đêm nay, Địch Ny Toa đột nhiên an tĩnh lại.

Trên ban công, Đỗ Lan và Địch Ny Toa đứng vai kề vai, ngẩng đầu nhìn đầy trời sao.

Lại đang lo lắng chuyện của con cái.

Có thể làm cho Địch Ny Toa như thế cũng chỉ có mấy đứa con gái.

Không sai Địch Ny Toa chính là đang lo lắng cho tương lai của con gái mình, Chúng ta vẫn luôn du hành ở các thế giới, cơ bản không có thời gian an ổn.

Em lo lắng các con không thể có một cuộc đời hoàn chỉnh.

Giống như khoảng thời gian Địch Ny Toa làm Đại Kiếm Claymore, nếu không có Đỗ Lan xuất hiện, nàng tối đa chỉ là một giống cái, mà không thể trở thành một người phụ nữ.

Địch Ny Toa, không cần lo lắng, giống như lúc đầu chúng ta để Sa Chức ở lại thế giới Naruto.

Chúng ta tưởng rằng chúng ta làm là vì con, lại coi nhẹ ý kiến của chính bản thân con cái.

Hại Sa Chức cuối cùng vì tìm chúng ta mà mạo hiểm tiến hành du hành thời không.

Còn có Khắc Lôi Nhã Clare, con bé lựa chọn kết hôn với Lạp Cơ Raki, kỳ thực cũng là chính con bé lựa chọn.

Con cái nếu cảm thấy hạnh phúc, cho dù là vẫn luôn du hành, chúng nó cũng sẽ nguyện ý.

Chúng ta chỉ cần tôn trọng lựa chọn của chúng nó là được rồi.

Con gái của chúng ta, bất luận ở phương diện nào đều là ưu tú nhất.

Địch Ny Toa và Đỗ Lan ôm nhau, nàng rất cảm động.

Bất quá lời của Đỗ Lan còn chưa nói hết: Lại nói, cho dù các con đều ở lại thế giới chúng nó thích, chúng ta không phải còn có thể sinh thêm sao.

Đáng đánh.

Địch Ny Toa dở khóc dở cười, đương nhiên cũng sẽ không đánh thật, chỉ là nhẹ nhàng đấm vào ngực chồng mình.

Kỳ thực đến cảnh giới như gia đình Đỗ Lan, cuộc sống phàm nhân kỳ thực đã không còn ràng buộc bọn họ nữa.

Bọn họ có thể nhìn xa hơn chút, siêu thoát sinh tử luân hồi, theo đuổi cái gọi là Đạo.

Chỉ là Đỗ Lan không có giác ngộ này, cho nên người nhà của hắn cũng liền đi theo hắn dạo chơi các thế giới.

Sa Chức nghe được cha mẹ nói chuyện, cô bé là con gái ruột của Đỗ Lan và Địch Ny Toa, kỳ thực cô bé cảm thấy chỉ cần cả nhà ở cùng một chỗ là thỏa mãn rồi.

Mà Robin và Sanji Wait, text says Tam Lạp.

No, context implies Cậu nói là những quái vật này đều xuất hiện vì tâm trạng của Lương Cung bạn học không tốt sao.

Trước mặt A Hư hiện tại là một con quái vật ve sầu khổng lồ, còn bên cạnh cậu chính là Đại Manh Thần Trường Môn Hữu Hi, bộ viên cuối cùng của Câu lạc bộ Văn học.

Không sai.

Trường Môn Hữu Hi dùng chất giọng trầm đặc trưng của mình nói một tràng danh từ mà A Hư hoàn toàn không hiểu, Bất quá, căn cứ vào việc phân tích dữ liệu phản hồi, tôi không tìm thấy điểm kỳ dị của Lương Cung Xuân Nhật.

Nhưng thông tin dị thường sẽ không xuất hiện từ hư không, cho nên cô ấy nhất định là đã gặp phải chuyện gì đó.

Trường Môn Hữu Hi đôi mắt thấu qua tròng kính nhìn về phía A Hư, tựa hồ đang dò hỏi: Bạn học Lương Cung Xuân Nhật của cậu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà A Hư làm sao biết được, Quái vật qua đây rồi.

Nơi này là hành lang trường học, quái vật xuất hiện từ hư không nhưng lại chỉ có A Hư và Trường Môn Hữu Hi nhìn thấy.

Các bạn học qua lại đều hoàn toàn phớt lờ cảnh tượng nảy lửa này.

Trường Môn bạn học, cậu mau nghĩ cách đi a.

A Hư hồn vía đều sắp bị quái vật dọa chạy mất rồi.

Nếu không thể làm cho Lương Cung bạn học bình tĩnh lại, thông tin dị thường sẽ không biến mất.

A, sao lại như vậy.

Con ve sầu cao hơn hai mét nhìn chằm chằm A Hư, sau đó bay lên, phần bụng hướng về phía trước bắn ra một luồng chất lỏng bốc khói.

Hành lang bị ăn mòn rồi a.

A Hư hét lên.

Trường Môn Hữu Hi túm lấy cổ áo A Hư nhảy ra khỏi cửa sổ hành lang, A Hư chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó cảnh tượng đáng sợ đập vào mắt.

Toàn bộ trường học, trên tất cả các tòa nhà đều treo đầy loại quái vật ve sầu khổng lồ đó.

Thông tin dị thường vẫn đang gia tăng, tôi chỉ có thể khống chế một khoảng thời gian, rất nhanh bọn chúng sẽ có thể ảnh hưởng đến thế giới hiện thực, đến lúc đó cả hành tinh này đều sẽ bị loại ve sầu này chiếm lĩnh.

Cho nên cậu cần phải tìm được điểm kỳ dị của Lương Cung bạn học trước khi sự việc mất kiểm soát.

Nói xong với tốc độ cực nhanh, Trường Môn Hữu Hi đẩy A Hư ra khỏi dị không gian.

A Hư nhìn thấy hình ảnh cuối cùng là vô số con ve sầu lao về phía Trường Môn bạn học gầy yếu.

Trường Môn bạn học.

A Hư cảm thấy mình thật vô dụng, chuyện gì cũng làm không được.

Phải cứu Trường Môn bạn học, đúng, đi tìm Lương Cung.

Phòng học, sân thể dục, còn có phòng hoạt động, nhưng tìm đâu cũng không thấy bóng dáng Lương Cung.

Rốt cuộc chạy đi đâu rồi.

A Hư đã mệt đến mức sắp đứng không nổi, nhưng cậu vẫn phải tìm, nếu không Trường Môn bạn học sẽ gặp nguy hiểm.

Lúc này, bởi vì đơn xin thành lập câu lạc bộ bị bác bỏ, Lương Cung Xuân Nhật đang ở trên sân thượng trút giận, Hỗn đản, hỗn đản.

Không lấy được chữ ký của Đỗ Lan, SOS Đoàn sẽ không thể thành lập.

Mà trong dị không gian khống chế quái vật do Trường Môn Hữu Hi tạo ra, Đại Manh Thần đang phấn lực chiến đấu.

Bởi vì Lương Cung bạn học mà nảy sinh dị biến sao.

Điều này chẳng lẽ là vì Thần Quốc bị tiêu diệt, cho nên thần lực đã xảy ra chuyển dịch.

Địch Ny Toa có chút nghi hoặc.

Bất quá Đỗ Lan thì không có những suy nghĩ này, bởi vì ở thế giới như thế này, có một số việc cũng không cần truy bản trục nguyên.

Bởi vì có rất nhiều chuyện vốn dĩ đã không hợp lý, ví dụ như chính bản thân Đỗ Lan, bất quá đã tồn tại rồi, cho dù là không hợp lý thì cũng không có quan hệ gì.

Lão bà, nàng cảm thấy người ngoài hành tinh này thế nào.

Đỗ Lan nói.

Một cô bé rất khá.

Chính là không biết cái đám người ngoài hành tinh kia tại sao lại phải làm thiết bị đầu cuối hình người thành một cô bé đáng yêu như vậy nhỉ.

Đỗ Lan cảm thấy cái Tư Tấn Thống Hòa Tư Niệm Thể kia cũng nhất định không phải thứ tốt lành gì, có thời gian thì có thể tìm nó cùng nhau trao đổi lý niệm nghệ thuật một chút.

Chương 397

Đã là quan sát Lương Cung, đương nhiên là con gái thì sẽ thuận tiện hơn.

Đây là cách nhìn của Địch Ny Toa, Không ổn, cô bé kia gặp nguy hiểm.

Trường Môn Hữu Hi tuy rằng lợi hại nhưng quả bất địch chúng, dần dần bị quái vật bức tới gần, mắt thấy sắp bị chất lỏng ăn mòn bắn trúng.

May mà Địch Ny Toa vẫn luôn quan chú, cho nên lập tức thuấn di giúp Trường Môn Hữu Hi một tay.

Chỉ là một cái phất tay, tất cả quái vật ve sầu khổng lồ liền bị kình phong thổi bay ra ngoài, đập vào tường tòa nhà dạy học, bắn ra máu xanh, sau đó chết đi.

Đối với Địch Ny Toa đột nhiên xuất hiện trong không gian của mình, Đại Manh Thần mở to mắt, tựa hồ là đang phân tích dữ liệu tình huống này.

Đáng tiếc dữ liệu quá ít, phân tích bất năng.

Chị là Địch Ny Toa học tỷ.

Trường Môn Hữu Hi lại nhận thức Địch Ny Toa.

Chào em, Trường Môn bạn học.

Xin chào.

Đối mặt với nụ cười của Địch Ny Toa, ngay cả Đại Manh Thần cũng bị công hãm.

Khuôn mặt trắng nõn của Trường Môn Hữu Hi lộ ra vẻ hồng nhuận.

Quái vật ve sầu bị giết chết một đợt, nhưng chỉ cần Lương Cung Xuân Nhật không khôi phục bình thường, như vậy ve sầu sẽ lại đổi mới một lần nữa, hơn nữa số lượng so với lần đầu tiên còn nhiều hơn.

Còn thực sự là phiền phức.

Địch Ny Toa thấy lại có một đợt ve sầu quái xuất hiện, tay phải duỗi ra, tất cả ve sầu đều bị định trụ, Như vậy hẳn là có thể kéo dài chút thời gian.

Chị là ai.

Ta là chiến sĩ dị thế giới đến từ thế giới khác.

Địch Ny Toa nói.

Đáp án này của Địch Ny Toa ngược lại không nằm ngoài dự đoán, Trường Môn Hữu Hi liền biết Địch Ny Toa cũng nhất định là một trong mấy loại quái nhân mà Lương Cung Xuân Nhật đề cập, chỉ là không thể xác định rốt cuộc là loại nào.

Chỉ cần Lương Cung Xuân Nhật không khôi phục bình thường, những thứ này sẽ còn tiếp tục xuất hiện.

Ngay trong lúc nói chuyện, đã lại có không ít quái vật xuất hiện, hơn nữa thể tích càng ngày càng lớn.

Thật đúng là thứ không làm người ta thích nổi.

Địch Ny Toa nói.

Bên ngoài, A Hư vẫn đang tiếp tục tìm, đột nhiên cậu nhớ tới hôm nay Lương Cung Xuân Nhật hình như là đi nộp đơn xin thành lập, cho nên cậu tìm đến Hội Học Sinh.

Xin hỏi, Lương Cung Xuân Nhật lớp tôi có tới đây không.

A Hư tìm được Đỗ Lan.

Đã tới, bất quá đã đi rồi.

Sao thế, cô đại tiểu thư tùy hứng đó đá cậu rồi à.

Cậu là muốn quỳ trước mặt cô ấy sám hối, muốn nhận được sự tha thứ của cô ấy.

Hội trưởng Hội Học Sinh, anh đừng đùa nữa.

A Hư hiện tại gấp muốn chết, không có tâm trạng đó.

A Hư, Lương Cung Xuân Nhật thì hẳn là đang ở trên sân thượng, cậu đi tìm xem.

Cũng không kịp suy nghĩ kỹ tại sao Đỗ Lan lại biết ngoại hiệu của mình, A Hư ba chân bốn cẳng chạy đi.

Đỗ Lan đi theo, hắn ngược lại muốn xem xem ảnh hưởng của A Hư đối với Lương Cung Xuân Nhật rốt cuộc lớn bao nhiêu.

Trên sân thượng, A Hư rốt cục tìm được Lương Cung Xuân Nhật.

Lương Cung bạn học, hóa ra cậu ở đây a.

Trước khi lên bắt chuyện, A Hư lấy hơi vài cái, cậu cũng không muốn để Lương Cung Xuân Nhật nhìn ra mình đang rất sốt ruột.

Hóa ra là cậu, A Hư, cậu có chuyện gì không.

Sắc mặt Lương Cung cũng không dễ nhìn cho lắm.

A Hư cũng nhìn ra rồi, cho nên cậu cười trừ, Cũng không có gì to tát, đúng rồi, chuyện xin thành lập câu lạc bộ làm thế nào rồi.

Thuận lợi không.

A Hư vừa nhắc tới, sắc mặt Lương Cung liền càng kém hơn.

Tiêu rồi, nhất định là không thuận lợi.

Cái tên Hội trưởng Hội Học Sinh đáng ghét đó, nói cái gì mà muốn làm cho thế giới náo nhiệt hơn cho nên từ chối đơn của tôi.

Lương Cung Xuân Nhật đối với A Hư ngược lại không có giấu giếm.

Quả nhiên không thuận lợi sao.

Cái loại lý do hồ đồ đó, làm sao có thể được chấp nhận, A Hư lý giải sơ trung của Đỗ Lan là như vậy.

Lại không biết Đỗ Lan cũng chẳng đứng đắn như thế.

Loại câu lạc bộ không rõ ràng này nếu không thể thành lập, như vậy mình có thể khôi phục cuộc sống bình thường rồi, như vậy vừa vặn hợp với tâm ý của A Hư.

Lúc này A Hư vẫn chưa ý thức được ảnh hưởng của Lương Cung Xuân Nhật đối với thế giới lớn bao nhiêu.

Chỉ là cảm thấy cô bạn học nữ của mình quá mức tự ngã, sẽ không suy xét đến suy nghĩ của người khác.

Quả nhiên là tên hỗn đản, thế mà lại từ chối đơn của cậu, bất quá cũng không có gì, dù sao cái loại câu lạc bộ không bình thường đó cũng chẳng có ý nghĩa gì.

A Hư, cậu đây là lửa cháy đổ thêm dầu a.

A Hư cậu cũng là đồ ngốc.

Tâm trạng của Lương Cung Xuân Nhật đã tệ đến cực điểm.

Ngay tại lúc này, A Hư nhìn thấy giữa không trung xuất hiện vết nứt, một con quái vật ve sầu khổng lồ cao mấy tầng lầu đang giãy dụa cái đầu trong khe hở muốn xông ra.

Toang rồi, nói sai rồi.

Khe hở càng ngày càng lớn, A Hư cũng càng ngày càng khẩn trương, chẳng lẽ thế giới sắp hủy diệt rồi sao.

Thế giới hủy diệt rồi.

Không có ai sẽ quên ngày đó, quái vật đáng sợ đột ngột từ hư không xông ra giáng lâm nhân gian, giết chóc và máu tươi tẩm nhiễm toàn bộ Nhật Bản.

Ngắn ngủi vài tháng, thế giới thường ngày đã sụp đổ, chỉ có đao và súng mới là chỗ dựa của con người.

A Hư, Trường Môn chết rồi sao.

Là Hư Muội, trên khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy vết bẩn, bộ đồng phục tiểu học trên người cũng rách rưới, bên hông không phải ba lô mà là một con dao găm.

Đây là thế giới đáng sợ, chỉ có lấy ra can đảm, chiến đấu với quái vật mới có thể có cơ hội sống sót.

A Hư không nói gì, cậu ngẩng đầu hồi ức lại lúc tận thế vừa ập đến, các bạn học trong trường bị đội tự vệ đưa vào hầm trú ẩn.

Mà chính mình vì lo lắng cho người nhà, liền cùng Trường Môn Hữu Hi về nhà.

Đáng tiếc lúc trở về đã muộn, cha mẹ đã đi rồi, chỉ cứu được Hư Muội.

Sau đó ba người muốn đi tìm nơi an toàn, đáng tiếc thành phố này đã không còn nơi nào an toàn.

Ngay cả hầm trú ẩn cũng đã bị những con quái vật kia ăn mòn tiến vào, A Hư từng nhìn thấy thảm tượng của hầm trú ẩn bị công phá.

Thi thể vặn vẹo, dịch nhầy ghê tởm, còn có ấu trùng tiềm phục trong bóng tối.

Từ sau lần đó, ba người bọn họ liền không bao giờ mạo mạo thất thất tiến vào hầm trú ẩn nữa, bởi vì nơi đó cũng không an toàn.

Vài tháng thời gian, A Hư đã trưởng thành trở thành một chiến sĩ, chứng kiến cái chết của chiến hữu, hiện tại ngay cả Trường Môn cũng đi rồi sao.

Ngửa mặt lên trời thở dài, Ta nhất định phải kết thúc tất cả chuyện này.

Điểm khởi đầu của tất cả, ác ma chế tạo quái vật, ngay tại trường Seishun, Ta nhất định phải kết thúc bi kịch.

Trên mặt A Hư có một vết sẹo, đó chính là dấu ấn do quái vật lưu lại, lúc đầu nếu không phải Trường Môn bạn học cứu mình, có lẽ mình sớm đã chết rồi.

Hiện tại Trường Môn cũng đi rồi, A Hư đã hạ quyết tâm, nhất định phải giết chết Lương Cung Xuân Nhật, để thế giới khôi phục bình thường.

A Hư chưa bao giờ sở hữu nhiều dũng khí đến thế.

Em gái, em ở lại đây, anh hai phải đi làm một chuyện.

Vâng.

Hư Muội ngoan ngoãn gật đầu.

Thanh võ sĩ đao trong tay là nhặt được dưới xác một con quái vật, hiện tại chính là vũ khí của A Hư.

Trên con đường hoang vu, A Hư cẩn thận tiến về phía trước, càng đến gần trường Seishun, quái vật cũng càng mạnh và số lượng cũng càng nhiều.

Trước kia A Hư tuyệt đối sẽ không đến gần hướng này, hiện tại sự hy sinh của Trường Môn bạn học rốt cục để cậu đạt được dũng khí chưa từng có, thời điểm trảm đoạn nhân quả đã đến.

Tại thành phố bị bao vây bởi bi thương và huyết lệ này, A Hư chính là dũng sĩ đạp về phía sào huyệt ác ma.

Trong mắt Hư Muội, bóng lưng anh hai, tuy rằng quần áo rách nát còn dính đầy vết bẩn, nhưng lại thẳng tắp và kiên cường.

Đó chính là anh hai của cô bé, người anh trai thích phun tào nhưng. lại trong hoàn cảnh này, trong thời khắc như vậy, đứng chắn trước mặt mình.

Chương 398

Hiện tại chuyển ánh mắt sang thế giới hiện thực.

Vô số khán giả từ các loại kênh nhìn thấy một hồi thị giác thịnh yến to lớn này.

Không sai, A Hư trải qua sự tình thảm liệt như vậy, kỳ thực chính là một cuộc thử nghiệm võng du thực tế ảo livestream.

Ngay tại ngày đó, trên sân thượng, lúc quái vật trùng phá khe hở không gian, A Hư cũng đã bị kéo vào trò chơi rồi.

Khoản siêu cấp trò chơi này, đánh dấu hiệu chân thực, sáng tạo bắt đầu công tác tuyên truyền, đương nhiên phương thức tuyên truyền cũng khác biệt, chính là toàn trình trực tiếp hình ảnh A Hư giãy dụa trong tận thế.

Đương nhiên bởi vì thời gian trong trò chơi kỳ thực không đồng bộ với thời gian của thế giới hiện thực, cho nên A Hư ở trong trò chơi trải qua vài tháng, khán giả bên ngoài nhìn thấy cơ bản chính là những thứ đã được biên tập, cũng là những hình ảnh cảm động, bùng nổ nhất.

Ví dụ như lúc nhìn thấy ác ma phá không xuất hiện, biểu cảm sợ vỡ mật đó của A Hư.

Còn có lúc Trường Môn Hữu Hi một mình yểm hộ A Hư và Hư Muội rút lui, đối mặt với hàng nghìn quái vật, hình ảnh anh dũng trận vong cuối cùng.

Đương nhiên còn có lúc A Hư cuối cùng đối chiến đại Boss Lương Cung Xuân Nhật, hình ảnh bi tráng như vậy.

Cảnh tượng dĩ giả loạn chân lấy giả làm thật, còn có xúc cảm chân thực, quái vật khiến người ta kinh tâm.

Phim quảng cáo vừa ra, Thụy Văn Đái Nhĩ vốn dĩ chỉ nổi danh ở giới ẩm thực và đầu bếp, trong một đêm liền được toàn thế giới biết đến.

Tận Thế Cầu Sinh, trò chơi này chính là kiệt tác linh quang nhất thiểm của Đỗ Lan khi nhìn thấy A Hư bị dọa vỡ mật.

Để gia tăng hiệu quả phim tuyên truyền, cho nên A Hư vô cùng xui xẻo bị đưa vào trò chơi dưới tiền đề không hề được thông báo bất cứ điều gì.

Giãy dụa trong thế giới giống hệt thế giới thực.

Tất cả mọi người trong đó toàn là NPC giả, ngoại trừ A Hư.

Đại Môn Thần là NPC, Hư Muội cũng là NPC.

Đỗ Lan sẽ không lo lắng A Hư sụp đổ, bởi vì A Hư chính là người đàn ông được Thần chọn a.

Nằm mơ.

A Hư ngồi dậy trên giường nhà mình, cô em gái dính người đè lên người cậu, gọi cậu rời giường.

A Hư, mau dậy ăn cơm, anh sắp muộn rồi.

Anh tốt xấu gì cũng là anh trai của em đấy.

Nhưng mà A Hư chính là A Hư, mau dậy đi.

Hư Muội điên điên trên bụng A Hư, đè lên bàng quang A Hư.

A Hư vội vàng đuổi em gái mình xuống.

Xem ra thật sự là làm một giấc mộng, quả nhiên cái gì mà Tư Tấn Thống Hòa Tư Niệm Thể, còn có cái gì điểm kỳ dị, còn có cái gì quái vật đều là mơ.

Bất quá giấc mơ thật chân thực a.

Cậu lại không biết ngay tại tối hôm qua, giấc mơ của cậu đã được hàng ngàn hàng vạn hộ gia đình biết đến, mà cậu cũng trở thành một người nổi tiếng.

Hữu Hi.

Trước mặt A Hư là hai người bạn xấu của cậu, bắt chước trong phim tuyên truyền hôm qua, động tác của A Hư đối với Trường Môn Hữu Hi ở lại đoạn hậu, cao giọng hô, giống như sinh ly tử biệt vậy.

A, các cậu đang làm cái gì vậy.

A Hư cảm thấy rất quen mắt, nhưng lại không nhớ ra động tác này thực ra chính là cậu tự làm lúc ở trong mơ.

A Hư, cậu cũng biết diễn thật đấy, không ngờ người bình thường nhất như cậu lại được Thụy Văn Đái Nhĩ chọn trúng.

Vừa nói xong, bạn xấu lại đổi một tư thế, từ quyết biệt biến thành quyết chiến, Lương Cung, hôm nay chính là lúc kết thúc.

A, đẹp trai a, không ngờ A Hư cậu cũng có lúc đẹp trai như vậy, sao trước đây không nhìn ra nhỉ.

Các cậu rốt cuộc đang nói cái gì.

Đừng giả bộ nữa, phim tuyên truyền đều phát sóng rồi, cậu cũng đừng bảo mật cho công ty các cậu nữa.

Bất quá trò chơi kia thật sự vui như vậy sao.

Cái gì với cái gì.

A Hư hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Thấy cái dạng kia của A Hư, bạn cậu cũng phát hiện không đúng, cậu ta lấy điện thoại ra, mở trang chủ Tận Thế Cầu Sinh, Chính là cái này a.

Trên trang chủ, ngay tiêu đề chính là hình ảnh A Hư mặc đồng phục nhuốm máu, tay cầm võ sĩ đao, lạnh lùng đối mặt với quái vật.

Mà những chỗ khác chính là hình quái vật, từng con dữ tợn vô cùng.

Chỉ nhìn hình thôi đã khiến người ta sợ mất mật.

Đây không phải là quái vật xuất hiện trong mơ sao.

A Hư nghi hoặc rồi.

Hơn nữa soái ca trên trang chủ hình như chính là mình a.

Nhưng mà mình không nhớ mình có chụp bức ảnh như thế này.

Bất quá mình cũng thật là đẹp trai, A Hư trong lòng tự sướng.

Cái này rốt cuộc là cái gì.

Cái này a, chính là trò chơi thực tế ảo Tận Thế Cầu Sinh đột nhiên hot lên vào đêm qua a.

Người ở trên đó không phải là cậu sao.

Hơn nữa trong phim tuyên truyền trực tiếp tối qua còn có đàn chị Trường Môn lớp 11 và bạn học Lương Cung Xuân Nhật lớp mình nữa.

A.

A Hư hoàn toàn chấn kinh, chẳng lẽ hôm qua không phải mơ mà là hiện thực.

Trường Môn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

A Hư chạy đến phòng hoạt động, theo cậu thấy đàn chị Câu lạc bộ Văn học là người có thể tin cậy được.

Trường Môn vẫn đang đọc sách, ngồi ở vị trí cũ bên cửa sổ.

Có người trấn an Lương Cung bạn học, để cô ấy tạm thời khôi phục bình thường, điểm kỳ dị đã biến mất.

Tôi không phải nói cái này, tôi là nói hôm qua tôi đã mơ một giấc mơ, nhưng đột nhiên giấc mơ biến thành trò chơi, tôi rõ ràng cái gì cũng không biết, chỉ là một giấc mơ mà thôi a.

Tôi không hiểu tại sao, chuyện này rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

A Hư đã sắp nói năng lộn xộn rồi.

Tối qua tịnh không có xuất hiện điểm kỳ dị thông tin.

Trường Môn bình tĩnh nói.

A.

A Hư cảm giác mình sắp điên rồi, Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

A Hư, cậu an tĩnh một chút.

Cửa bị mở ra, Lương Cung Xuân Nhật khí thế hung hăng đi vào, A Hư, quyền chân dung của chúng ta bị xâm phạm rồi.

Hiện tại không phải là lúc nói những cái này.

A Hư vẫn đang rối rắm đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ni.

A Hư, phim tuyên truyền Tận Thế Cầu Sinh xem chưa.

Vẫn chưa.

Vậy cậu mau đi xem a, mở to mắt ra mà xem cho hết, đừng bỏ sót một chút manh mối nào, chúng ta nhất định phải tìm ra những kẻ xâm phạm quyền chân dung của chúng ta.

Lương Cung Xuân Nhật ý chí chiến đấu sục sôi, hoàn toàn không có dáng vẻ tức giận, chỉ là cảm thấy quá thú vị, quả thực là vui cực kỳ.

Xem ngay bây giờ.

A Hư nhún vai, cậu cũng nghĩ tới, hoặc là từ trong đoạn phim kia nhìn ra một chút đầu mối.

Không bảo cậu xem bây giờ, thứ đó dài mấy tiếng đồng hồ, tối nay lúc về nhà cậu hãy xem lại.

Lương Cung nói, Đúng rồi, Thực Cửu Lưu và Cổ Tuyền đâu.

Bọn họ cũng là xã viên câu lạc bộ chúng ta, sao có thể như vậy, như vậy, lâu như vậy không lộ diện ở câu lạc bộ.

Đơn xin thành lập câu lạc bộ không phải không được thông qua sao.

Hừ, cái tên Hội trưởng Hội Học Sinh đáng ghét đó tưởng rằng như vậy là có thể ngăn cản tôi sao.

Tôi không muốn trải qua cuộc sống cấp ba của mình một cách nhàm chán đâu.

Thân là Đoàn trưởng SOS Đoàn, tôi nhất định sẽ khiến Hội trưởng Hội Học Sinh đồng ý.

Bất quá trước đó, tôi cần tất cả, tất cả các xã viên đều xuất tịch hoạt động của chúng ta.

Chúng ta vốn dĩ đâu có hoạt động gì.

Không có hoạt động đó là bởi vì xã viên của chúng ta một chút cũng không đoàn kết, A Hư hiện tại cậu đi tìm hai người bọn họ về đây cho tôi.

Lương Cung Xuân Nhật vẫn như mọi khi đối với A Hư sai bảo, Hiện tại, lập tức, ngay.

Được, được, được.

A Hư vừa lúc muốn về trước, đây vừa vặn là cơ hội, Tạm biệt, Trường Môn.

Tạm biệt.

Còn chưa tới cổng trường, cậu liền nhìn thấy Cổ Tuyền vẻ mặt tươi cười nhìn mình.

A Hư, cậu đến vừa khéo, bởi vì một số nguyên nhân, một số việc cần phải làm trước thời hạn.

Một chiếc xe hơi sang trọng dừng ở cổng trường, A Hư, nếu không ngại, đi cùng đi.

Kỳ thực là ngại đấy, bất quá nhìn cái dạng đó của Cổ Tuyền hẳn là cũng sẽ không cho mình bất cứ cơ hội từ chối nào.

Trong xe.

Kỳ thực tôi ngoại trừ là học sinh ra, còn có một thân phận khác.

Lương Cung bạn học từng nói rồi nhỉ, người ngoài hành tinh, người tương lai, siêu năng lực giả, khách đến từ dị thế giới.

Trường Môn bạn học là người ngoài hành tinh, mà tôi.

Cổ Tuyền dừng lại, cho A Hư thời gian phun tào.

Người tương lai.

Cổ Tuyền lắc đầu.

Khách đến từ dị thế giới.

Cổ Tuyền lại lắc đầu.

Vậy tôi không biết rồi.

A Hư công lực của cậu đã thâm bất khả trắc rồi.

Cổ Tuyền vẫn luôn cười híp mắt, duy trì lễ phép, Bởi vì nguyên nhân từ Lương Cung bạn học, tôi và một số người có siêu năng lực.

Đối với chúng tôi mà nói, Lương Cung bạn học giống như sự tồn tại của Sáng Thế Thần vậy.

Cảm giác so với Trường Môn nói còn không đáng tin hơn.

Chương 399

Tôi biết cậu hiện tại vẫn chưa tin tưởng tôi, bất quá cậu rất nhanh sẽ biết những gì tôi nói đều là sự thật.

Xe dừng ở cửa nhà A Hư, Cổ Tuyền nhìn A Hư xuống xe, cuối cùng ở trong cửa xe nói, Còn nữa, cậu nhất định phải cẩn thận Hội trưởng Hội Học Sinh, bởi vì Hội trưởng Hội Học Sinh hiện tại đang đối đầu với Lương Cung bạn học, điều đó sẽ làm cho thế giới rơi vào nguy hiểm, tuy rằng hiện tại còn không biết nguyên nhân Hội trưởng Hội Học Sinh làm như vậy, nhưng cậu vẫn phải cẩn thận.

Quan hệ với Lương Cung bạn học không tốt, tại sao tôi phải cẩn thận.

Hơn nữa tôi không cảm thấy Hội trưởng Hội Học Sinh làm sai, SOS Đoàn vốn dĩ rất hoang đường, bị từ chối cũng rất bình thường.

Trọng điểm chính là ở chỗ này, SOS Đoàn là nguyện vọng lớn nhất trong lòng Lương Cung bạn học.

Mà Hội trưởng Hội Học Sinh lại từ chối nguyện vọng của Thần, cho nên hắn nhất định không phải người bình thường.

Mà cậu là người được Lương Cung bạn học chọn trúng, mục tiêu của Hội trưởng Hội Học Sinh nếu là Lương Cung bạn học, cậu cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Cái gì với cái gì a, A Hư nhìn chiếc xe ô tô đi xa, đã cạn lời rồi.

Thôi bỏ đi, vẫn là về nhà xem phim tuyên truyền do chính mình đóng vai chính đi, hy vọng có thể tìm được một ít manh mối về giấc mơ của mình.

Đạp.

Tiếng giày cao gót gõ xuống mặt đất, càng ngày càng gần.

A Hư quay đầu nhìn lại, một nữ sĩ thân hình bốc lửa đi tới.

Có chút quen mắt, nhưng hoàn toàn không nhớ mình từng quen biết một vị đại tỷ tỷ xinh đẹp như vậy.

Chẳng lẽ mình vẫn là gặp cô ấy trong mơ.

A Hư đã lâu không gặp.

Ngạch, chị là.

Thật đúng là bạc tình, chơi đùa xong rồi liền vứt bỏ tôi sao.

Đại Triều Bỉ Nại ưỡn bộ ngực ngạo nhân, Thật sự không nhớ rõ rồi sao.

Rất quen thuộc, tuy rằng có chút bất đồng, tựa hồ trưởng thành hơn một chút, nhưng cái này rõ ràng vẫn là khuôn mặt búp bê và thân hình đường cong ma quỷ của Triều Bỉ Nại học tỷ a.

Chị là chị gái của Triều Bỉ Nại học tỷ nhỉ.

A Hư còn chưa biết Thực Cửu Lưu thực ra là người tương lai.

Bởi vì một số hạng mục cấm, tôi không thể không đến gặp cậu trước thời hạn, A Hư.

Tôi không phải chị gái Triều Bỉ Nại, mà là bản thân Triều Bỉ Nại.

Tôi chính là Triều Bỉ Nại học tỷ của cậu, bất quá chỉ là Triều Bỉ Nại ở thời gian khác nhau.

Tương lai là sự chồng chất vô cùng của vô số sát na, mà tôi chính là người tương lai đến từ một sát na nào đó trong tương lai đến sát na này.

Người ngoài hành tinh, siêu năng lực giả đều đã tìm mình, hiện tại người tương lai cũng xuất hiện, A Hư đã cảm thấy thế giới này điên rồi, hoặc là chính cậu điên rồi.

Vậy, Triều Bỉ Nại học tỷ tương lai chị tới tìm em có chuyện gì thế.

Tôi tới nhắc nhở cậu, tương lai vô cùng nguy hiểm, sẽ có rất nhiều hạng mục cấm uy hiếp đến tính mạng của cậu.

Thứ gì sẽ uy hiếp tính mạng em.

Hạng mục cấm gì.

Hạng mục cấm chính là hạng mục cấm, cũng chính là những chuyện tôi chưa được cho phép, không thể tiết lộ.

Tóm lại tình cảnh hiện tại của cậu vô cùng nguy hiểm, không chỉ riêng cậu, còn có cả SOS Đoàn đều vô cùng nguy hiểm.

Rốt cuộc là thứ gì.

Đó là hạng mục cấm.

Được rồi, tôi phải đi trước, đợi một lát nữa, tôi của quá khứ sẽ đến, cô ấy sẽ giải thích với cậu một số chuyện.

Vậy tạm biệt, A Hư.

Hoàn toàn không hiểu, sau ngày hôm qua thì không gặp được một người bình thường nào.

Cái đó, cái đó.

Sau lưng vang lên giọng nói của Triều Bỉ Nại học tỷ đáng yêu, A Hư, hiện tại cậu có thời gian không.

Thật đúng là hết người này đến người khác a.

A Hư ôm mặt.

Tại bầu trời xa xăm, Sa Chức đầy hứng thú nhìn tất cả những chuyện này, Cái tên A Hư đó thật đúng là có mệnh nhân vật chính, thảo nào lão đa muốn chọn cậu ta làm tuyên truyền.

Sự dẻo dai thần kinh như vậy, xác thực sẽ không bởi vì ngày tận thế trong trò chơi mà bị đánh gục.

Sau đó Sa Chức chuyển ánh mắt sang Đại Triều Bỉ Nại đang vội vã lên đường.

Người tương lai sao.

Cũng không biết là đến từ tương lai bao xa, sao cảm giác nhân loại vẫn yếu nhớt như vậy.

Sa Chức không biết, người tương lai xuyên việt thời gian đều được tuyển chọn nghiêm ngặt, là một nhóm người không thể ảnh hưởng đến trật tự thời gian.

Kỳ thực những người tương lai này là tự làm tự chịu, bởi vì xuyên việt thời gian mà ảnh hưởng đến thời gian, cho nên lại phải phái một nhóm người sửa chữa sự vặn vẹo của thời gian, nhưng người phái tới lại sẽ ảnh hưởng thời gian.

Tuần hoàn như thế, cuối cùng biến thành không thể dừng lại.

Triều Bỉ Nại Thực Cửu Lưu là vì điều tra nguyên nhân thông đạo thời gian ba năm trước bị tắc nghẽn mà đến.

Ba năm trước cũng chính là lúc Lương Cung Xuân Nhật giác tỉnh, thời gian cũng bị ảnh hưởng, người tương lai không thể đến quá khứ xa hơn ba năm trước nữa.

Mà thế giới này, so với thế giới ban đầu, bởi vì sự hiện diện của Đỗ Lan, tựa hồ so với trước kia càng náo nhiệt hơn.

Rốt cục về đến nhà, A Hư đã bị từng tên quái nhân đả kích đến cả người vô lực, giống như bị cưỡng bức qua vậy.

Không khí trong nhà tựa hồ không đúng lắm.

Sao lại yên tĩnh thế này.

Con về rồi.

A Hư hét vào trong nhà trống.

Một lát sau tiếng chạy bịch bịch quen thuộc của A Hư truyền đến, là Hư Muội.

A Hư, A Hư, hôm nay mẹ trúng thưởng rồi.

Còn chưa chạy đến huyền quan, giọng Hư Muội đã từ trong phòng khách truyền ra.

Trúng thưởng.

A Hư nghi hoặc bị em gái mình kéo vào phòng khách.

Cha mẹ cậu đều ở đó, cúi đầu không biết đang làm cái gì.

Trên bàn bày mấy cái thùng to nhỏ không đều, bên trên toàn là hình vẽ sản phẩm điện tử.

Thứ gì đây.

A Hư cầm lấy một tờ hướng dẫn nói, Thiết bị đầu cuối tiếp nhận tín hiệu hạt hình che phủ, đây là cái gì.

Hình như là máy tính, hôm nay mới lên kệ tại siêu cấp thương thành, vận khí của mẹ thật tốt, rút thưởng đều có thể trúng, một cái cũng phải mấy chục vạn yên Nhật đấy, mẹ còn một lần trúng cả gói combo gia đình, quá may mắn rồi.

Bất quá hoàn toàn không biết cái máy tính này dùng như thế nào.

A Hư lại lấy ra một cuốn sổ hoa hoa lục lục, bên trên in mấy chữ Hán thể đen hiển hách Tận Thế Cầu Sinh, Cái này là thiết bị trò chơi nhỉ.

Cho đến lúc ăn cơm tối, cả nhà đều đang nghiên cứu thứ này.

Với tốc độ thần thánh, tuyên truyền, tiêu thụ, Tận Thế Cầu Sinh xuất hiện trước mặt mọi người với thế sét đánh không kịp bưng tai.

Công ty Thụy Văn Đái Nhĩ.

Hoàn toàn chưa từng nghe nói qua.

Đêm, A Hư một mình trốn trong phòng bắt đầu hoàn thành nhiệm vụ Lương Cung giao cho cậu.

Hình ảnh quen thuộc lại một lần nữa hiện ra trước mắt cậu.

A Hư không biết, sáng sớm ngày mai cậu sẽ gặp phải khiêu chiến mới.

Không thể để Lương Cung Xuân Nhật biết cô ấy là Thần.

Bởi vì tất cả người ngoài hành tinh, người tương lai, siêu năng lực giả đều không tin Lương Cung Xuân Nhật sau khi biết thân phận của mình còn có thể giữ được một trái tim bình thường.

Nếu Lương Cung Xuân Nhật biết chân tướng, rất có khả năng tạo thành tai nạn to lớn không thể bù đắp.

Đương nhiên có người cho rằng đối với việc giám sát Lương Cung, đối với việc quan sát thực tại là quá mức bị động, nên tự mình chế tạo chút sự kiện kích thích Lương Cung Xuân Nhật, để nắm bắt quyền chủ động.

Ví dụ như giết chết người đàn ông được Lương Cung chọn trúng A Hư.

Đương nhiên phái cấp tiến này chỉ là thiểu số.

Trong đó Triều Thương Lương Tử người đóng vai trò dự bị cho Trường Môn Hữu Hi đứng trước mặt Đỗ Lan, bởi vì cô ta đối với hành vi Đỗ Lan từ chối Lương Cung vô cùng coi trọng.

Đồng thời thông qua chuyện này phát hiện năng lực của Lương

Cung Xuân Nhật xác thực là phi đồng tiểu khả, điểm kỳ dị hôm đó nếu không phải có Địch Ny Toa ra tay, sớm đã khiến Đại Manh Thần bị thương rồi.

Cho nên thân là phái cấp tiến, Triều Thương Lương Tử cảm thấy vị Hội trưởng Hội Học Sinh kia vô cùng hợp khẩu vị của mình, có thể tiếp xúc một chút.

Lớp trưởng lớp 10 5, cô có chuyện gì không.

Đỗ Lan hầu như sẽ không đi phòng học, mà là thời gian dài trú đóng tại Hội Học Sinh.

Hắn tuy rằng là tới làm học sinh, nhưng hắn là vì chế bá trường học mới đến, cũng không chỉ vì lên lớp.

Khách đến từ dị thế giới.

Triều Thương Lương Tử mở miệng nói, chút nào không có ý tứ lằng nhằng.

Chương 400

Nga.

Đồng chí người ngoài hành tinh có chuyện gì có thể giúp cô không.

Đỗ Lan nói.

Phương thức xử lý của anh đối với Lương Cung Xuân Nhật là phương thức thích hợp nhất, chủ động kích thích Lương Cung Xuân Nhật, từ đó thu được nhiều tình báo hơn.

Chúng ta có thể hợp tác.

Tôi nghĩ cô nhầm rồi, tôi đối với việc quan sát Lương Cung hoàn toàn không hứng thú, trong mắt tôi cô ấy chẳng qua là một người thú vị mà thôi, cái tôi muốn là làm cho thế giới trở nên thú vị hơn.

Cái gì.

Triều Thương Lương Tử còn tưởng rằng mình nghe lầm rồi.

Phi nhân loại đi tới Trái Đất còn có người không hứng thú với Lương Cung.

Có một điểm, khả năng cô không biết.

Tôi tịnh không phải vì nguyên nhân Lương Cung mà đi tới thế giới này.

Sớm trước khi các người phát hiện sức mạnh của Lương Cung bạn học, tôi đã ở trên Trái Đất này rồi.

Các người đại khái là bởi vì ba năm trước Lương Cung Xuân Nhật giác tỉnh mới đến, mà tôi thì không phải.

Khách dị thế giới giáng lâm vũ trụ này thời gian còn sớm hơn ba năm trước, điều này làm cho Triều Thương Lương Tử kinh ngạc.

Tôi nghĩ nếu là sớm hơn vài năm, Tư Tấn Thống Hòa Tư Niệm Thể của các người cũng không có gan dòm ngó Trái Đất đâu.

Đỗ Lan đổi một tư thế ngồi, vắt chéo chân, khuỷu tay chống trên tay vịn ghế, mười ngón tay đan chéo trước bụng, Tại thời điểm Trái Đất còn là thời đại Chư Thần, người ngoài hành tinh các người cũng không dám tới Trái Đất.

Hiện tại sao gan lại lớn như vậy chứ.

Năng lực của Lương Cung Xuân Nhật vô cùng cường đại, đó có khả năng là một vòng của sự tự luật tiến hóa, cho nên chúng tôi mới có thể đi tới nơi này.

Không không, sức mạnh của Lương Cung Xuân Nhật tịnh không cường đại, bởi vì cô ấy hoàn toàn không thể khống chế.

Cô biết tại sao tôi không cho SOS Đoàn thông qua không.

Lúc này, đối mặt với Đỗ Lan, người ngoài hành tinh phái cấp tiến Triều Thương Lương Tử cảm giác giống như là giáo phụ vậy.

Triều Thương Lương Tử cảm giác vô cùng không tốt, người khách dị thế giới này cho cô cảm giác so với Tư Niệm Thể nắm giữ sinh tử của cô còn đáng sợ hơn.

Đó là bởi vì trong SOS Đoàn có người ngoài hành tinh, người tương lai, siêu năng lực giả, bọn họ sẽ dỗ dành Lương Cung Xuân Nhật, điều đó sẽ làm cho Lương Cung càng thêm khó nắm bắt sức mạnh của chính mình.

Không, hoặc là dùng từ sức mạnh này không thích hợp, tôi muốn dùng từ năng lực thì tốt hơn.

Năng lực sở hữu của Lương Cung, là tiềm thức ảnh hưởng đối với thế giới hiện thực.

Chặn đứt thời gian, làm cho người tương lai không thể lai vãng giữa quá khứ và tương lai.

Có thể sáng tạo Thần Nhân, làm cho siêu năng lực giả mệt mỏi vì chiến đấu.

Đương nhiên ngoại lệ duy nhất khả năng chính là để cho người ngoài hành tinh các người có cớ giáng lâm.

Sức mạnh của người ngoài hành tinh các người còn cường đại hơn năng lực của Lương Cung a.

Các người sẽ cần thông qua quan sát Lương Cung tiến hành tiến hóa.

Lời nói không có ý tốt của Đỗ Lan khiến lưng Triều Thương Lương Tử phát lạnh.

Đây chính là cách nhìn của người dị thế giới các người đối với Lương Cung Xuân Nhật và những người xung quanh sao.

Anh đối với người xung quanh Lương Cung Xuân Nhật đều tồn tại một loại địch ý không có duyên do.

Không không, tôi tịnh không tồn tại địch ý với bất cứ ai, tôi chỉ là làm cho thế giới trở nên náo nhiệt hơn mà thôi, chỉ là sự náo nhiệt này và sự náo nhiệt trong miệng Lương Cung bất đồng, tịnh sẽ không nằm trong sự nắm bắt của các người.

Các người cũng không cần phản kháng, hảo hảo hưởng thụ trò chơi tôi chuẩn bị đi.

Trò chơi này các người và Lương Cung cũng giống nhau đều là người chơi.

Triều Thương Lương Tử nghe được sự tình không thể tưởng tượng nổi, người dị thế giới này quả thực là một kẻ điên, không những không lo lắng Trái Đất bị Lương Cung phá hoại, ngược lại muốn làm cho sự tình trở nên càng tồi tệ hơn.

Tuy rằng Triều Thương Lương Tử cảm thấy sự phát triển như vậy đối với việc bọn họ quan sát Lương Cung là có chỗ tốt, nhưng Đỗ Lan tựa hồ là chuẩn bị đem toàn bộ Tư Niệm Thể đều cuốn vào.

Vậy đến lúc đó, bọn họ sẽ không chỉ đơn thuần là người quan sát, không thể giữ vị trí người bàng quan, đối với bọn họ bất lợi.

Các người coi Lương Cung là động vật trong lồng, thú cưng tự nuôi dưỡng, nhưng hiện tại các người phải cùng Lương Cung tiến hành trò chơi này.

Vũ trụ nhân tự ngạo, người tương lai ngu xuẩn, còn có siêu năng lực giả bất ổn định, hoan nghênh đi tới khu vui chơi của người dị thế giới.

Nơi này là trường Seishun, sân khấu ca tụng thanh xuân, nơi bao dung hỉ nộ ai nhạc của thiếu niên thiếu nữ.

Mà hiện tại nơi này sẽ biến thành địa phương Đỗ Lan làm bậy, hắn muốn biến nơi này thành phó bản kinh điển nhất trong trò chơi tận thế, sau đó để mọi người cùng nhau đến thử nghiệm.

Bọn họ, tôi mượn đi, sẽ trả lại cho cô, Athena.

Từ Thánh Vực mượn đi mười hai Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ dùng để làm tuyên truyền, cũng chỉ có Đỗ Lan nghĩ ra được.

Hiện tại Mạt Thế Cầu Sinh nội trắc sắp bắt đầu rồi.

Hội Học Sinh hiện tại thông báo một tin tức, mời tất cả giáo viên đang lên lớp tại phòng học hiện tại lập tức tổ chức học sinh đến sân thể dục, đây không phải diễn tập.

Lặp lại một lần.

Đi sân thể dục, đùa kiểu gì vậy, bên ngoài đang mưa a.

Không ít học sinh oán giận lên, mưa bên ngoài còn không nhỏ.

Được rồi, các em, động tác nhanh lên, tuy rằng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng chúng ta phải đi sân thể dục.

Giáo viên hô.

Thật là xui xẻo.

Hội Học Sinh đang làm cái gì a.

Đương nhiên tuy rằng oán giận, nhưng học sinh làm sao có cơ hội vi kháng.

Đi đến hành lang, tất cả mọi người đều nhìn thấy một hình ảnh kỳ quái.

Trong hành lang xuất hiện rất nhiều dây cáp điện kỳ kỳ quái quái, giống như biến thành công xưởng vậy.

Sau đó lúc đi vào trong mưa, tất cả mọi người đều kinh ngây người, bởi vì vị trí vốn là sân thể dục, đột nhiên xuất hiện một tòa kiến trúc khổng lồ.

Mái vòm thương khung, giống như một sân vận động vạn người xuất hiện từ hư không.

Bất quá người tinh mắt có thể nhìn thấy trên bức tường trắng tinh bên ngoài, có đồ án mười hai chòm sao.

Đỗ Lan tiên sinh, sau khi kết thúc, có thể khôi phục dáng vẻ vốn có của trường học chúng tôi chứ.

Hiệu trưởng nhét tấm séc vào trong túi, sau đó hỏi.

Đương nhiên sẽ khôi phục, ông yên tâm đi.

Tôi làm việc, ông yên tâm.

Vậy thì tốt, vậy thì tốt.

Đúng rồi, còn có một chuyện muốn nhờ cậu.

Ông nói đi.

Đứa con trai đang học đại học của tôi, cũng muốn gia nhập thử nghiệm trò chơi, không biết có được không.

Đương nhiên có thể, ông bảo cậu ta đến đi.

Vậy thật đúng là cảm tạ.

Tách, tách.

Vừa tiến vào kiến trúc màu trắng, liền nghe thấy tiếng màn trập máy ảnh, còn có rất nhiều phóng viên đang đưa tin.

Trò chơi thời đại mới do tập đoàn thần bí khai phát, hôm nay sẽ tiến hành nội trắc tại trường Seishun.

Hiện tại những học sinh Thanh Xuân Học Viện đang đi vào này chính là thành viên nội trắc.

Hơn nữa tại nơi này, chúng tôi còn phát hiện một nhóm người kỳ quái, bọn họ mặc những bộ áo giáp màu vàng kỳ lạ.

Thật đẹp trai.

Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ, ở đâu cũng rất thu hút ánh mắt.

A Hư cũng là thầm tắc lưỡi, có phải vàng thật không a.

Thật đúng là đại thủ bút, mười hai bộ áo giáp như vậy, nếu là vàng thật, vậy phải bao nhiêu tiền a.

Bất quá rất nhanh sự chú ý của học sinh liền bị số lượng lớn mũ trò chơi trong sân hấp dẫn.

Chào buổi sáng mọi người, tuy rằng hôm nay thời tiết không tốt, nhưng vẫn phải cảm ơn các vị đã đến.

Các vị bạn bè truyền thông, còn có các vị bạn học đáng yêu.

Chúng ta bớt nói nhảm, hiện tại mời mọi người dựa theo số thứ tự trong tay tìm đến vị trí của chính mình, sau đó làm theo chỉ thị trên màn hình lớn, bắt đầu chuyến đi tận thế.

Lục tục tiến vào trò chơi.

A Hư phát hiện vị trí SOS Đoàn bọn họ lại ở cùng một chỗ, còn có lớp trưởng Triều Thương Lương Tử của cậu cũng ở bên cạnh.

Trường Môn, có phải là âm mưu của Hội trưởng Hội Học Sinh không.

A Hư hỏi.

A Hư, cậu nghĩ nhiều quá rồi, sao có thể là âm mưu của tôi chứ.

An tâm đi hưởng thụ trò chơi đi.

Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện trước mặt SOS Đoàn.

Còn nữa, Lương Cung bạn học, nếu lần này biểu hiện của cô có thể làm tôi hài lòng, tôi ngược lại có thể suy xét để SOS Đoàn thành lập.

Nhất ngôn vi định, tôi nhất định sẽ tận lực.

Bất quá rốt cuộc thế nào mới có thể làm anh hài lòng.

Rất đơn giản, trở thành Thần.

Lương Cung Xuân Nhật sửng sốt, Tuy rằng không biết anh đang nói cái gì, bất quá tôi sẽ tận lực.

Rất tốt, các vị hảo hảo hưởng thụ đi, như vậy trò chơi bắt đầu.

Sau bóng tối, đập vào mắt chính là một căn phòng bình thường, bình thường đến mức giống như chính phòng của A Hư.

Chương 401

Nơi này chính là trò chơi rồi.

Nhưng sao cảm giác là ở phòng mình a.

Đã là trò chơi bắt đầu, vậy tôi nên làm cái gì.

Trò chơi không phải nên có NPC đến phát nhiệm vụ a.

A Hư nằm rất lâu, vẫn là không có chuyện gì xảy ra, đành phải đứng lên, đi ra khỏi phòng.

Giống hệt trang trí trong nhà mình, Rốt cuộc nên làm cái gì.

Nếu không trò chơi này cũng quá nhàm chán rồi đi.

Tôi muốn nói cho cậu biết nơi này tịnh không phải trò chơi bình thường, mà là một thế giới chân thực khác có thiết lập trò chơi.

Đột nhiên sau lưng A Hư truyền đến giọng nói của Đỗ Lan.

Anh là Hội trưởng Hội Học Sinh hay là NPC.

Tùy cậu nói thế nào, hiện tại tôi tới nói cho cậu nhiệm vụ, nhiệm vụ của riêng cậu.

Đó chính là giúp Lương Cung Xuân Nhật trở thành Thần.

Nếu cậu thất bại, cậu và những bạn học kia của cậu sẽ vĩnh viễn ở lại thế giới này đi, vĩnh viễn nói lời tạm biệt với người nhà cậu.

Đỗ Lan nói.

Anh đang nói cái gì a.

A Hư hoàn toàn không hiểu.

Cậu biết tôi đang nói cái gì, đương nhiên thế giới này rất nguy hiểm, cho nên vì tăng tỷ lệ thành công nhiệm vụ của cậu, tôi sẽ cho cậu một năng lực Huyễn Tưởng Sát Thủ.

Nói xong, Đỗ Lan dùng khuỷu tay đỉnh đỉnh vai A Hư, làm cho A Hư không hiểu ra sao.

Tay tán gái đều cho cậu rồi, tỷ lệ thành công của cậu ít nhất nhiều thêm chín tầng, bất quá còn có một điểm tôi phải nói cho cậu, nơi này là thế giới rất chân thực, cậu sẽ cảm giác được đau đớn và đói khát, bất quá sẽ không chết.

Bởi vì là thiết lập trò chơi, cho nên các cậu sau khi nếm trải đau khổ, sẽ sống lại, bất quá sẽ tiếp nhận trừng phạt suy yếu.

Tóm lại thế giới này ngoại trừ có những thứ không bình thường không tồn tại trong thế giới hiện thực, những cái khác đều giống hệt hiện thực.

Đỗ Lan đi rồi, A Hư hoàn toàn không biết Không để Lương Cung thành thần, tất cả mọi người đều phải ở lại thế giới trò chơi có ý nghĩa gì.

Vẫn là tìm Trường Môn bạn học thương lượng trước một chút thì tốt hơn.

Dù sao có chuyện gì, người đầu tiên A Hư nghĩ đến chính là Trường Môn, Còn có cái gì Huyễn Tưởng Sát Thủ, là cái thứ gì, năng lực của tôi trong game sao.

Không có cảm giác a.

Còn về việc đi đâu tìm Đại Môn Thần, đương nhiên là đi phòng hoạt động.

Nói đi là đi, A Hư lập tức liền ra khỏi cửa.

Bên ngoài tựa hồ cũng không có nguy hiểm gì, ánh nắng rất tốt, đường phố rất yên tĩnh, tựa hồ tất cả đều giống như hiện thực.

Trường Môn bạn học, cậu ở đây a.

Ở trong trường nhìn thấy Trường Môn, làm cho A Hư thở phào nhẹ nhõm, Không ổn rồi, vừa nãy tớ gặp Hội trưởng Hội Học Sinh.

Trường Môn an tĩnh nghe xong, Liên hệ giữa tôi và Tư Niệm Thể đã bị gián đoạn, bất quá tôi hiện tại cũng giống cậu sở hữu năng lực khác.

Nơi này tịnh không phải Trái Đất, lại cho người ta một loại cảm giác vô cùng chân thực, hoặc là chúng ta có thể làm cho Lương Cung bạn học trở thành Thần, bất quá lại ở nơi này.

Trước đó, chúng ta cần tìm được những người khác.

Vậy chúng ta mau đi tìm đi.

Chờ đã.

Trường Môn kéo áo A Hư lại, Hiện tại tôi đã không có năng lực xác định vị trí người khác rồi, chúng ta không thể trong tình huống không có chút thông tin nào mà tìm loạn như vậy.

Chúng ta chờ ở đây trước một chút, xem xem những người khác có giống cậu đến đây tập hợp hay không.

A Hư nghĩ cũng phải, thế là quyết định ở lại trong phòng hoạt động.

Đỗ Lan ngồi ở bên ngoài nhìn, như vậy thì không biết ảnh hưởng của Lương Cung sẽ là ở trong trò chơi hay là thế giới hiện thực đây.

Thật đúng là đáng để xem xem.

Trò chơi này cũng không phải trò chơi kỹ thuật số, mà là dùng một quả cầu ánh sáng loại Chủ Thần làm máy chủ, hơn nữa địa điểm trò chơi chính là một hành tinh.

Thân thể bọn họ chính là thể nhân bản Chủ Thần, năng lực đương nhiên cũng là Đỗ Lan từ không gian Chủ Thần tống tiền mà đến.

Cho nên quái vật bên trong cũng sẽ không phải quái vật bình thường, mà là các vai phản diện siêu kinh điển trong các thế giới.

Những nhân viên nội trắc kia có cái để chịu rồi.

Không có Lương Cung, SOS Đoàn mấy người tụ tại phòng hoạt động.

Có gương mặt quen thuộc ở đây, A Hư cũng hơi an tâm một chút.

Thế giới chân thực có thiết lập trò chơi sao.

Cổ Tuyền nói, Nơi này có khả năng cũng là dị thế giới xuất hiện do ảnh hưởng của Lương Cung bạn học.

Mặc kệ là dạng gì, hiện tại chúng ta không có cách nào trở về.

Tuy rằng Hội trưởng Hội Học Sinh nói nơi này là trò chơi, nhưng hoàn toàn không tìm thấy cách thoát ra a.

Không có thanh kỹ năng, không có chỉ số HP, MP, rốt cuộc tính là trò chơi gì a.

A Hư nói.

Đây xác thực là một vấn đề.

Trong bốn người, Trường Môn thì vốn dĩ không thích nói chuyện, mà Thực Cửu Lưu xác thực không có bất cứ chủ kiến gì, cho nên chỉ có A Hư và Cổ Tuyền hai người đang thảo luận.

A a, tên Hội trưởng Hội Học Sinh kia rốt cuộc có lai lịch gì a, thế mà có thể khai phát loại đồ vật này, hoàn toàn không phải thứ nên có trên Trái Đất.

Nha, A Hư cậu hiện tại còn chưa biết thân phận Hội trưởng Hội Học Sinh sao.

Cổ Tuyền cố làm ra vẻ kinh ngạc nói.

Kỳ thực nhìn xem xung quanh ba người, A Hư cũng đại khái có thể đoán được Đỗ Lan chính là người dị thế giới gì đó, nhưng người dị thế giới làm những chuyện này có ý nghĩa gì chứ.

Cổ Tuyền, cậu biết tên người dị thế giới kia rốt cuộc đang muốn làm gì không.

Sát, A Hư bình tĩnh chớ nóng.

Đã là một trò chơi, thì cứ để chúng ta chơi thật tốt một chút trước đã.

Tôi lo lắng là người dị thế giới tiếp xúc trực tiếp với Lương Cung bạn học như thế, không biết có đem lại ảnh hưởng gì cho Trái Đất hay không.

A Hư vẫn cảm thấy khoa trương, Lương Cung bạn học làm gì có năng lực khoa trương như thế a.

Bất quá nhiều quái nhân như vậy đều xuất hiện bên cạnh cô ấy, A Hư thật sự cảm thấy có chút không chịu nổi.

Rõ ràng nhìn thế nào cũng chỉ là một nữ sinh cấp ba xinh đẹp bình thường mà thôi.

Vậy tiếp theo chúng ta làm thế nào.

A Hư hỏi.

Kỳ thực lúc đi vào, tôi phát hiện trong túi xuất hiện một chiếc điện thoại.

Tôi nghĩ trong túi các cậu cũng có.

Thật đúng là, A Hư, Đại Môn Thần, Thực Cửu Lưu đều tìm thấy một chiếc điện thoại.

Tiến vào phó bản, muốn thực sự sống sao.

CÓ.

KHÔNG.

Trên tất cả màn hình đều hiển thị lựa chọn như vậy.

Đây rốt cuộc là cái gì.

Trò chơi này lại rốt cuộc là cái gì.

A Hư hoàn toàn sờ không được đầu não rồi.

Hoặc là cái này mới là bộ mặt thật của trò chơi, muốn thực sự sống sao.

Một sự lựa chọn.

Cổ Tuyền phân tích nói, Bất quá tôi nghĩ chúng ta tịnh không có bao nhiêu lựa chọn, bởi vì trước khi tới, tôi đã nhìn qua xung quanh.

Nếu Hội trưởng Hội Học Sinh không nói dối, như vậy chúng ta hiện tại cũng giống thế giới hiện thực là cần ăn cơm uống nước.

Nhưng tôi đã xem qua nhà tôi còn có cửa hàng, tất cả mọi nơi đều không tìm thấy thức ăn.

Cũng chính là những vật phẩm tiêu hao cần thiết này là phải thông qua trò chơi đạt được.

Mà phương thức của trò chơi này, hiển nhiên phải đợi sau khi chúng ta lựa chọn mới có thể xuất hiện.

Vậy chúng ta bây giờ.

A Hư còn có chút không thể xác định.

Đô, đô, đô.

A Hư còn chưa hỏi xong, ba người khác đã đưa ra lựa chọn rồi, đương nhiên vẫn là bắt đầu trò chơi rồi.

Hỗn đản.

A Hư cắn răng một cái cũng tiến vào trò chơi.

Chỉ cần lựa chọn, trò chơi sẽ bắt đầu, quái vật sẽ xuất hiện.

Chính như Cổ Tuyền nói, thức ăn và kỹ năng còn có đạo cụ đều cần đánh giết quái vật mới có thể đạt được.

Sau khi chọn bắt đầu trò chơi, quái vật sẽ liên tiếp xuất hiện, cho đến khi nhiệm vụ phó bản hoàn thành.

Chương 402

Sau đó nhặt xong đồ vật thoát khỏi phó bản.

Thiết lập vô cùng đơn giản, quái vật chỉ sẽ xuất hiện trong phó bản.

Chiến đấu giữa người chơi và người chơi, chỉ có tiến hành tại đấu trường.

Vốn dĩ để thể hiện sự tàn khốc của tận thế, Đỗ Lan thiết lập là bất cứ nơi nào cũng có thể tiến hành chiến đấu giữa người chơi, đồng thời có thể tiến hành hoạt động cướp bóc, chính là chiến thắng đối thủ đồng thời từ trong tay đối phương lấy được chiến lợi phẩm.

Nhưng thiết lập này bị Đỗ Lan từ bỏ, bởi vì Đỗ Lan cảm thấy nếu như vậy thì trò chơi chẳng bao lâu sẽ trở nên chướng khí mù mịt.

Đây rốt cuộc chỉ là trò chơi, người ở bên trong không có đạo đức ước thúc, có khả năng làm ra rất nhiều chuyện quá đáng.

Cho nên Đỗ Lan từ bỏ thiết lập đó.

Tuy rằng là trò chơi lấy đề tài tận thế, nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là một trò chơi.

Loại trò chơi này cho dù có chân thực hơn nữa, trong tâm lý đại đa số người vẫn chỉ là trò chơi.

Cho nên bọn họ tịnh sẽ không có tâm thái cầu sinh tận thế chân thực, nếu có thể thông qua sát lục đối với người để tiến hành cướp bóc, rất nhiều người đều sẽ không ngại đâu.

Tận thế chân chính còn có người như thế, thì đừng nói là trò chơi tận thế.

Đến lúc đó nếu tất cả mọi người đều không đi đánh phó bản, chỉ biết cướp bóc, thì trò chơi này cũng hỏng rồi.

Tóm lại hiện tại trong trò chơi, không có tổ đội, chỉ có hợp tác.

Không thể công kích lẫn nhau, muốn quyết đấu chỉ có đi giác đấu trường.

Trò chơi thì phải có quy củ, cho nên Đỗ Lan chỉ định nguyên tắc vô cùng nghiêm ngặt.

Thì ra là thế, quy tắc trò chơi nhất định phải lúc tiến vào trò chơi phó bản mới có thể xuất hiện.

Tôi liền biết nếu cái gì nhắc nhở cũng không có, còn chơi tiếp thế nào.

Cổ Tuyền tỏ vẻ mình đoán trúng bảy tám phần.

Đánh giết quái vật là có thể đạt được tất cả đồ vật, hình như cũng chẳng có gì khác biệt với các trò chơi khác.

A Hư nói, cậu còn tưởng rằng sẽ là loại cảnh tượng tận thế giống như trong mơ của mình, hiện tại xem ra hình như chỉ là giết quái a.

Đương nhiên chỉ là giết quái, chỉ là trò chơi mà thôi a, muốn bán chạy thì đương nhiên phải phù hợp khẩu vị đại bộ phận người.

Đương nhiên là đánh quái được hoan nghênh hơn.

Nếu ở trong trò chơi bị quái vật đuổi chạy trối chết, vậy còn có ý nghĩa gì.

Chỉ cần không tiến vào phó bản, bình thường trong thành phố vô cùng an toàn, có thể an tâm nghỉ ngơi.

Về phần vị trí phó bản đương nhiên là bảo mật, bất cứ nơi nào đều có khả năng.

Có thể là nhà vệ sinh trung tâm thương mại, cũng có thể là ngõ nhỏ không bắt mắt, càng có khả năng ngay trong một chiếc ô tô, đương nhiên còn có khả năng ở dưới cống thoát nước.

Thành phố trong game và thành phố trên Trái Đất là cập nhật đồng bộ.

Cũng chính là nói nếu hôm nay con phố này bắt đầu sửa đường, như vậy trong trò chơi đồng thời cùng địa điểm cũng sẽ xuất hiện kịch tình sửa đường.

Có thể tin tưởng, sau khi công trắc, vô số người dân sẽ phát ngốc tại các góc trong thành phố, suy tư xem nơi này ở trong trò chơi có thể là phó bản hay không.

Nhìn qua tiến trình trò chơi đã bị quy định chết, nhưng về phương diện chiến đấu lại có cảm giác sảng khoái khó tin a.

Cổ Tuyền tuy rằng không có siêu năng lực, nhưng cậu ta tốt xấu gì cũng là thành viên cơ quan, trải qua không ít chiến đấu, đối mặt với tiểu binh sâu bọ nho nhỏ, vẫn là có thể nhanh chóng đánh giết, dùng chính là chân mèo cào, Hoàn toàn có thể tự do phát huy, lợi dụng hoàn cảnh xung quanh, còn có kẻ địch chân thực.

Điểm bán của Tận Thế Cầu Sinh xem ra tịnh không phải tận thế, mà là chiến đấu.

Cổ Tuyền, cậu đừng nói nữa, mau tới giúp một tay a.

A Hư kéo sinh vật học tỷ chạy trốn khắp nơi, Không phải nói cho tôi siêu năng lực rồi sao.

Rốt cuộc là năng lực gì a, hoàn toàn vô dụng a.

Bất quá may mà Cổ Tuyền và Đại Manh Thần đều ở đây, phó bản sơ cấp vẫn là rất nhanh cày xong.

Đại phong thu, mười miếng thịt thần bí, hai cái huy chương đánh giết, thế mà còn rơi ra một cái máy bán nước tự động.

Cổ Tuyền lúc nhìn thấy máy bán hàng tự động cũng là toát mồ hôi hột.

Lại không có tiền, cho chúng ta một cái máy bán hàng có tác dụng gì a.

A Hư phun tào nói.

Cái máy bán hàng này tựa hồ không cần tiền, cậu xem.

Cổ Tuyền để A Hư nhìn qua.

Hóa ra Đại Môn Thần đã đang thao tác rồi, cầm một miếng thịt thần bí tiếp cận máy bán hàng, chỉ thấy thịt biến thành ánh sáng đi vào máy bán hàng, tiếp đó các nút bấm trên máy đều sáng lên.

Có thể dùng.

Đại Môn Thần thật vất vả mới mở miệng.

Thật đúng là tận thế, không cần tiền tệ, toàn bộ lấy vật đổi vật a.

Cổ Tuyền nói, trò chơi này tựa hồ chơi cũng khá vui đấy.

Đây chẳng phải là Tinh Thỉ sao.

Không đi bảo vệ Nhã Điển Na của ngươi, chạy đến chỗ ta làm gì.

Đỗ Lan cảm thấy kỳ quái, sao tự nhiên lại gặp Tinh Thỉ.

Thực ra Tinh Thỉ đến để giục Đỗ Lan mau chóng thả các Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ về, bởi vì mười hai cung đều trống rỗng rồi, chuyện này thực sự là không được.

Bất quá Tinh Thỉ không nói thẳng: Ta đến xem công việc của ngươi có thuận lợi không.

Vô cùng thuận lợi.

Đỗ Lan nói, Ta nghĩ chẳng bao lâu nữa là có thể công trắc đồng bộ toàn cầu.

Có điều hiện tại ta lại có chú ý mới, cho nên các Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ còn phải ở lại đây thêm một thời gian.

Đúng vậy, Đỗ Lan lại có ý tưởng, một ý tưởng kiếm tiền rất tốt.

Tinh Thỉ cười khổ, hiện tại mười hai cung trống trơn, chuyện này ra thể thống gì chứ: Vậy Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ còn cần bao lâu mới có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Chẳng lẽ Nhã Điển Na thiếu cảm giác an toàn.

Nếu là như vậy, nàng có thể tới Nhật Bản mà.

Dù sao nơi này cũng coi như là quê hương thứ hai của nàng.

Nhã Điển Na còn phải đề phòng kẻ địch trong bóng tối, không thể tùy tiện rời khỏi Thánh Vực.

Được rồi được rồi, ta sẽ mau chóng để bọn họ trở về.

Bất quá Thánh Y phải giữ lại làm triển lãm, dù sao Thánh Đấu Sĩ các ngươi chỉ cần bùng nổ Tiểu Vũ Trụ là có thể khiến Thánh Y bay đến bên cạnh mình.

Yêu cầu này không thành vấn đề chứ.

Không thành vấn đề.

Chính như Đỗ Lan nói, chỉ cần người ở mười hai cung, nếu có tình huống xảy ra, hô gọi Thánh Y cũng chỉ là chuyện trong phút chốc.

Tinh Thỉ ở Nhật Bản còn có bạn bè, cáo biệt Đỗ Lan xong liền đi thăm bạn bè của mình, chi phí chuyến đi này xem ra là Thánh Vực báo tiêu.

Kỳ thực sinh hoạt của Thánh Vực hiện tại cải thiện không ít, sản nghiệp dưới danh nghĩa Thành Hộ gia quả thực rất nhiều, cho nên tiền vốn dư dả của Thánh Vực cũng nhiều lên.

Làm nữ thần cũng không dễ dàng a.

Tiễn bước Tinh Thỉ, lại có vị khách mới tới.

Lại là phiên bản người lớn của Triêu Bỉ Nại Thực Cửu Lưu.

Đỗ Lan tiên sinh, lần đầu gặp mặt, xin được chiếu cố nhiều hơn.

Cũng không tính là lần đầu gặp mặt đâu nhỉ, không phải vừa mới gặp sao.

Triêu Bỉ Nại Thực Cửu Lưu tiểu thư.

Đỗ Lan lại cảm thấy vị Đại Triêu Bỉ Nại tiểu thư này so với Tiểu Triêu Bỉ Nại, ngoại trừ tính cách có biến hóa tương đối lớn, ngoại hình xác thực không khác biệt lắm.

Đỗ Lan tiên sinh, hiện tại ngài có thời gian không.

Cô đang nói ta của hiện tại, hay là ta của tương lai.

Ta của hiện tại thì không có thời gian, bởi vì ta đang nói chuyện với cô, mà ta của tương lai cũng không có thời gian, bởi vì ta của tương lai cũng phải nói chuyện với cô.

Cho nên.

Nói chuyện kiểu này rất mệt, bất quá Đỗ Lan cảm thấy nói chuyện như vậy với một người tương lai cũng khá thú vị.

Đỗ Lan tiên sinh quả thật có khiếu hài hước ngoài dự đoán, đã nhiên ngài của hiện tại và tương lai đều dùng thời gian để đối thoại với tôi, vậy tôi xin nói thẳng.

Đại Triêu Bỉ Nại trong bộ chế phục nữ tính công sở nói.

Mời, cứ thoải mái nói.

Đỗ Lan dừng lại một chút, bởi vì hắn nhớ tới đặc điểm của người tương lai này, Hình như cô cũng không thể muốn nói gì thì nói, vậy thì mời đem toàn bộ sự tình ngoại trừ hạng mục cấm nói ra đi.

Đỗ Lan hiểu rõ mình như vậy, Đại Triêu Bỉ Nại cũng không cảm thấy kỳ quái, bởi vì cấp trên của cô đã sớm nói qua, Đỗ Lan là một người khiến người ta nắm bắt không thấu.

Vậy thì xin thứ lỗi cho tôi mạo phạm, mời ngài rời khỏi thế giới này.

Quả nhiên là trực tiếp, Đỗ Lan lại rất bình tĩnh: Vậy tổng phải có một lý do để ta rời đi chứ.

Ta đang nghe đây, cô nói cái lý do trước xem.

Bởi vì sự xuất hiện của ngài, sự ngăn cách thời gian trở nên càng thêm nghiêm trọng.

Chỉ vậy thôi.

Đỗ Lan cảm thấy khe hở giữa các tầng thời gian biến lớn thì có quan hệ gì với hắn.

Đúng vậy, bởi vì sự tồn tại của ngài, khiến Lương Cung Xuân Nhật biến thành càng thêm không ổn định, sự ngăn cách giữa thời gian cũng trở nên ngày càng nghiêm trọng.

Chương 403

Nếu cứ phát triển như vậy, du hành thời gian sẽ không thể tiến hành được nữa.

Các ngươi không thể tiến hành du hành thời gian thì có quan hệ gì với ta, tại sao ta phải rời đi.

Lại nói người tương lai các ngươi mất đi năng lực du hành thời gian, chẳng phải là do Lương Cung sao, tại sao các ngươi không để cô ta rời khỏi thế giới này.

Bởi vì sự xuất hiện của Lương Cung là sự lựa chọn của tự nhiên, là quá trình tất yếu của thế giới này.

Chúng tôi cần thông qua việc quan sát Lương Cung, để quyết định tương lai chúng tôi khi gặp lại hiện tượng như vậy sẽ chọn dùng sách lược ứng đối thế nào.

Đại Triêu Bỉ Nại nói.

Nói như vậy, Đỗ Lan lại thấy hứng thú: Xem ra các ngươi quan tâm không chỉ là vấn đề ngăn cách thời gian a, cũng có chút viễn kiến.

Bất quá loại tồn tại như Lương Cung Xuân Nhật, ta thấy sẽ không có quá nhiều.

Không cần quá nhiều.

Có một hai cái đã khiến người ta đủ sặc rồi, ý của Đại Triêu Bỉ Nại chính là như vậy.

Ta lại rất tò mò, các ngươi vây quanh bên cạnh Lương Cung đồng học như vậy, các ngươi có thể lấy được tư liệu hữu dụng sao.

Trong mắt Đỗ Lan, một đám người vì không muốn để thế giới chịu ảnh hưởng, cho nên để Lương Cung Xuân Nhật thuận tâm như ý, tình báo thu thập trong tình huống như vậy còn có thể dùng.

Cái này.

Đại Triêu Bỉ Nại trầm mặc.

Đỗ Lan nhìn thấy đối phương dường như đang hồi ức cái gì.

Bởi vì Lương Cung là bạn của tôi, tuy rằng cô ấy tùy hứng, tự mình, nhưng bạn bè chính là bạn bè.

Cho dù nhiệm vụ của tôi là phải quan sát cô ấy, nhưng với tư cách là bạn bè, khiến cô ấy vui vẻ cũng là việc tôi nên làm.

Lúc này thì đến phiên Đỗ Lan câm nín, hắn tuy rằng coi thường người ngoài hành tinh, người tương lai và siêu năng lực giả của thế giới này.

Nhưng chỉ nhìn ba người trong SOS Đoàn, xác thực đều là bạn bè không tệ của Lương Cung.

Tuy rằng mỗi người đều có sứ mệnh, nhưng vào thời điểm mấu chốt vẫn sẽ lựa chọn bạn bè mà không phải là nhiệm vụ.

Vậy hiện tại cô đứng trên lập trường người tương lai, hay là lập trường bạn bè của Lương Cung để yêu cầu ta rời khỏi thế giới này.

Cả hai đều có.

Vậy thì khó làm rồi, ta còn chưa khiến thế giới này trở nên náo nhiệt lên mà.

Thế này đi, các ngươi cũng có thể cho ta đãi ngộ như Lương Cung đồng học, phái vài người gia nhập Hội Học Sinh.

Đỗ Lan nói đùa.

Vậy không được.

Đại Triêu Bỉ Nại lập tức cự tuyệt.

Đỗ Lan tuy rằng lợi hại, nhưng còn chưa đạt tới trình độ của Lương Cung Xuân Nhật.

Ảnh hưởng của Lương Cung Xuân Nhật đối với thế giới là toàn phương vị lập thể không góc chết, thời gian hoành khóa quá khứ tương lai, không gian bao quát địa cầu vũ trụ.

Tuy rằng loại ảnh hưởng này cũng không phải trên phương diện chủ quan, nhưng lợi hại chính là lợi hại.

Đã nhiên thế này không được, vậy ta vô duyên vô cớ rời khỏi thế giới này, đương nhiên cũng không được.

Bởi vì ta còn chưa chơi đủ.

Thế này đi, khi nào ta muốn rời đi, sẽ báo trước cho cô.

Thế thì có tác dụng gì, hiện tại Lương Cung ngày càng sinh động, bất cứ lúc nào cũng có khả năng đem thời gian hoàn toàn ngăn cách.

Bất quá hiển nhiên Đỗ Lan không chuẩn bị rời đi, mình hình như cũng không có biện pháp gì.

Nhiệm vụ cấp trên giao hoàn toàn không thể hoàn thành.

Đỗ Lan tiên sinh, đã nhiên như thế, vậy cũng xin ngài đừng kích thích Lương Cung nữa.

Nếu để cô ấy biết năng lực của chính mình, thế giới này rất có khả năng sẽ sụp đổ trong khoảnh khắc.

Vậy thì xây dựng lại một thế giới mới là được chứ gì.

Quả nhiên là tên gia hỏa hoàn toàn không thể câu thông, người dị thế giới đều đáng ghét như vậy sao.

Đại Triêu Bỉ Nại đã rất lâu không tức giận như vậy, Đỗ Lan tên gia hỏa này dầu muối không ăn.

Kỳ thực các ngươi không phải nói thời gian là do vô số tầng chồng chất mà thành sao, vậy thì sự tình phát sinh hiện tại chỉ sẽ ảnh hưởng đoạn thời gian này, sẽ không ảnh hưởng tương lai.

Muốn nói ảnh hưởng, tối đa cũng chỉ là người tương lai các ngươi không thể tự do xuyên việt thời gian nữa mà thôi.

Chẳng lẽ xuyên việt thời gian đối với các ngươi rất quan trọng sao.

Đỗ Lan não động đột nhiên mở ra, Chẳng lẽ người tương lai các ngươi đã không còn chỗ để cư trú, cho nên chỉ có thể sống trong quá khứ, mà xuyên việt thời gian chính là phương thức sinh tồn của các ngươi.

Đây là hạng mục cấm.

Cuối cùng cũng nghe được câu này, Đỗ Lan tỏ vẻ thỏa mãn, bất quá hắn lấy ra máy quay phim: Xin hãy lặp lại câu vừa rồi một lần nữa đi.

Vốn dĩ chỉ là một vở kịch thanh xuân vườn trường nhẹ nhàng, đâu ra lắm thứ kỳ quái như vậy, Đỗ Lan thật sự là muốn không việc kiếm việc, không làm lớn chuyện thì không thoải mái.

Ý tưởng này của ta không tồi chứ.

Mười hai mẫu điện thoại chòm sao, có thể bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu ở thế giới hiện thực tiến hành đồng bộ với trò chơi, đồng thời khai quật phó bản.

Tuy rằng không thể lập tức tiến vào trò chơi, nhưng lại có thể tiến hành một lần đánh dấu.

Tức là làm đánh dấu phó bản ở thế giới hiện thực, có thể xuất hiện tại thế giới trò chơi.

Đỗ Lan cảm thấy chú ý của mình không phải tốt bình thường, hơn nữa còn có thể gia tăng thu nhập.

Vậy ngươi chuẩn bị tự mình thành lập một công ty thiết bị thông tin di động, hay là tìm một đối tác.

Người nói chuyện là Địch Ny Toa, nàng đương nhiên không đi chơi game, nàng đối với trò chơi không có hứng thú.

Đương nhiên là để Chủ Thần làm rồi, ta chỉ phụ trách bán.

Ngươi không sợ ảnh hưởng hoàn cảnh tài chính của thế giới này sao.

Không có quá trình từ nguyên liệu đến linh kiện rồi đến thành phẩm, vận hành tư bản sẽ không hoàn chỉnh.

Đỗ Lan rất kỳ quái, Địch Ny Toa bắt đầu quan tâm tài chính từ lúc nào.

Không sao, cho dù mỗi người một cái điện thoại cũng sẽ không có bao nhiêu dòng vốn, thiết bị trò chơi của ta chẳng phải cũng giống như vậy, là Chủ Thần chế tạo, ta đem bán.

Đỗ Lan cảm thấy không sao cả, bởi vì thế giới này cũng chỉ đến thế, còn có thể hỏng đến mức nào chứ.

Thế giới này là thế giới loạn nhất mà Đỗ Lan từng gặp, quả thực chính là một mớ hỗn độn.

Đúng rồi, Địch Ny Toa, nàng có cách nhìn gì đối với người tương lai kia.

Đỗ Lan đột nhiên nhớ tới Đại Triêu Bỉ Nại lúc trước tức giận bỏ đi.

Lương Cung Xuân Nhật xác thực là có năng lực đó, tuy rằng trong mắt chúng ta cũng không tính là gì.

Nhưng bất kể là người tương lai, siêu năng lực giả, hay là người vũ trụ, bọn họ không giống với chúng ta.

Chúng ta chơi đủ rồi có thể thông qua Cửa Vô Giới rời khỏi thế giới này.

Nhưng bọn họ lại phải luôn sinh sống trên Trái Đất, cho nên năng lực của Lương Cung Xuân Nhật đối với bọn họ mà nói không nghi ngờ gì là vô cùng cường đại, đặc biệt là đối với người tương lai và siêu năng lực giả.

Bên cạnh tồn tại một vị Thần có thể hủy diệt thế giới hoặc sáng tạo thế giới bất cứ lúc nào, bọn họ không khẩn trương mới là lạ.

Địch Ny Toa nói.

Đỗ Lan liên tục gật đầu, Địch Ny Toa nói một chút cũng không sai.

Bọn họ chẳng qua là người xem, cũng không phải người trong cuộc, cho nên khi Đỗ Lan không kiêng nể gì kích thích Lương Cung Xuân Nhật, những người khác lại là vô cùng khẩn trương.

Trong trò chơi, SOS Đoàn đã hiểu rõ quy tắc của trò chơi, nhưng vẫn như cũ không tìm thấy biện pháp đi ra.

A Hư, cậu đi tìm Đoàn trưởng về đây, chúng ta ở lại đây tiếp tục nghiên cứu xem làm thế nào mới có thể đi ra.

Cổ Tuyền nói như vậy.

A Hư không nguyện ý đi tìm Lương Cung, bất quá thấy cả ba người đều đang nhìn mình, cho nên cậu chỉ có thể đi tìm.

Nhưng Lương Cung hiện tại ở đâu, cậu cũng không biết.

Cậu cứ men theo con đường từ trường học đến nhà cô ấy tìm một mạch là được, dù sao nếu chúng tôi tìm được biện pháp rời khỏi nơi này xong cũng sẽ đi tìm cậu.

Cổ Tuyền đem địa chỉ nhà Lương Cung báo cho A Hư.

Cơ quan của bọn họ quả nhiên là không chỗ nào không lọt, A Hư kỳ quái nhìn Cổ Tuyền, giống như đang nhìn một tên thân sĩ thích nhìn trộm riêng tư vậy.

Vậy nếu tìm không thấy thì sao.

A Hư nói.

Cổ Tuyền cười một cái: Cậu sẽ tìm thấy.

A Hư chính là người được Lương Cung Xuân Nhật lựa chọn, giữa hai người có mối liên hệ vi diệu.

A Hư bị đẩy ra khỏi phòng hoạt động, sau đó đi lại trong ngôi trường không người.

A Hư vẫn luôn cho rằng mình sẽ bình phàm trải qua cả đời, nhưng từ sau khi vào lớp 10, sau khi gặp Lương Cung Xuân Nhật, thường ngày của cậu liền biến thành rất kỳ quái.

Đầu tiên là bị Lương Cung Xuân Nhật bắt tráng đinh, lại bị cuốn vào sự kiện kỳ quái, bên người còn toàn là một đám người quái dị.

A Hư tự hỏi mình chẳng qua là một người bình thường, đã không phải người tương lai, siêu năng lực giả, cũng không phải người dị thế giới, người vũ trụ, nếu Lương Cung thật sự là Thần, tại sao lại chọn trúng mình bình phàm như vậy chứ.

A Hư không rõ, những người khác kỳ thực cũng không biết đáp án, hoặc có lẽ chỉ có Cổ Tuyền tên gia hỏa tảo thục kia biết: khi người với người ở chung, sẽ dùng các loại tình cảm khác nhau để duy trì quan hệ đôi bên.

Giữa A Hư và Lương Cung cũng tồn tại loại tình cảm ăn ý đó, chỉ là bọn họ đều chưa phát hiện ra mà thôi.

Rốt cuộc đi đâu tìm a.

A Hư đi suốt một đường, lại chỉ gặp vài người, những người cùng tham gia trò chơi khác toàn bộ phân tán tại các ngóc ngách thành phố, không gặp được cũng bình thường.

Chương 404

A Hư, hóa ra cậu ở đây a.

A Hư bị người gọi lại, xoay người nhìn, hóa ra là lớp trưởng Triêu Thương Lương Tử: Hóa ra là lớp trưởng a, sao cậu lại ở đây.

Tớ đang chuẩn bị đi đến trường học đây.

Trò chơi này thật dọa người, khắp nơi đều trống không.

Triêu Thương Lương Tử làm bộ làm tịch nói.

Đúng vậy, thành phố yên tĩnh thế này thật sự là không quen.

A Hư cũng có cảm giác như vậy, Bất quá trong trường cũng không có bao nhiêu người, cũng không khác gì trên đường phố.

Tớ chính là từ trường học đi ra.

Như vậy sao.

Triêu Thương Lương Tử cúi đầu, giả vờ bất an, Vậy tớ ở đây một mình cũng rất sợ hãi, chi bằng tớ đi theo cậu nhé.

A.

A Hư thật sự là trở tay không kịp.

Lớp trưởng đại nhân chính là một mỹ nữ, hơn nữa lạc lạc đại phương, chỉ là đột nhiên bị yêu cầu như vậy, A Hư thật sự có chút chột dạ.

Đi cùng một mỹ nữ như vậy, có áp lực.

Không được sao.

Tiếp tục phát huy diễn xuất.

Vậy thì không phải, chỉ là hiện tại tớ đang tìm Lương Cung tên kia.

Chúng ta cùng đi tìm đi, chúng ta đều là cùng một lớp, ở cùng một chỗ sẽ tốt hơn.

Triêu Thương Lương Tử căn bản không cho A Hư cơ hội suy nghĩ, Tớ biết nhà Lương Cung đồng học ở ngay gần đây, chúng ta cùng đi thôi.

A.

Ừ.

A Hư bị Triêu Thương Lương Tử kéo tay đi về phía trước.

Bất quá một màn này thật khéo làm sao lại bị Lương Cung Xuân Nhật nhìn thấy, kỳ thực Lương Cung Xuân Nhật cũng chuẩn bị tới trường học, chỉ là vì đi dạo khắp nơi nên trễ, nhưng ở chỗ này vừa vặn nhìn thấy Triêu Thương Lương Tử nắm tay A Hư.

Ghen tị, Thần ghen tị, cho nên A Hư sắp gặp xui xẻo.

A Hư đáng chết.

Tâm trạng Lương Cung Xuân Nhật lập tức không tốt, vốn dĩ còn chuẩn bị cho A Hư xem năng lực của mình, hiện tại không còn tâm trạng.

Lương Cung Xuân Nhật một mình đi tới trường học.

Lớp trưởng, chỗ này thật sự là đường đi nhà Lương Cung sao.

Không giống Cổ Tuyền nói a.

A Hư phát hiện lớp trưởng của cậu kéo cậu đến một nơi kỳ quái, là một quán mì Ramen.

Chưa nghe nói nhà Lương Cung mở quán mì.

Nè, tớ nói A Hư.

Sao vậy, lớp trưởng.

Không cần sợ, chỉ cần không bắt đầu trò chơi sẽ không có quái vật xuất hiện.

A Hư thấy Triêu Thương Lương Tử cúi đầu còn tưởng rằng cô ấy sợ hãi.

Tớ biết.

Triêu Thương chuẩn bị hắc hóa, A Hư, muốn chết một lần không.

Cái gì.

Lớp trưởng cậu đang nói gì vậy.

A Hư còn tưởng rằng mình nghe lầm.

Tớ là đang nói, cậu muốn chết một lần không.

Triêu Thương ngẩng đầu lên, cả biểu tình đều từ hình thức khả ái biến thành hình thức Ma Vương, nụ cười gằn làm cho A Hư không rét mà run.

Cậu muốn làm gì.

A Hư giật nảy mình.

Đương nhiên là giết cậu.

A Hư không cho rằng Triêu Thương Lương Tử đang nói đùa, bởi vì cậu nhìn thấy trên người Triêu Thương Lương Tử lại toát ra tia chớp.

Cửa quán mì đóng lại, cả không gian đều phong bế, trong tay Triêu Thương xuất hiện hai cái điện thoại.

Một cái A Hư vô cùng quen thuộc, bởi vì chính là điện thoại trò chơi của cậu.

Tuy rằng thế giới trò chơi này không thể chiến đấu, nhưng ở chỗ này tớ lại có thể tẩn cậu.

Triêu Thương Lương Tử ấn xuống nút đồng ý quyết đấu, sau đó thân phận quyết đấu của hai người xác định.

Cái quán mì này chính là một đấu trường cỡ nhỏ.

Cậu rốt cuộc là ai.

Người như vậy nhất định không phải vị lớp trưởng ôn uyển khả nhân kia.

Tớ là Triêu Thương Lương Tử, cậu cũng có thể xưng hô tớ là Đối Nhân Chung Đoan của Tư Tấn Thống Hợp Tư Niệm Thể.

A Hư sững sờ, rất nhanh liền nhớ tới Trường Môn Hữu Hi cũng là thân phận như vậy a: Cậu là người ngoài hành tinh.

A Hư hiển nhiên không ngờ tới ngoại trừ Đại Môn Thần Nagato ra còn có người ngoài hành tinh khác, hơn nữa lại ở ngay bên cạnh cậu.

Không sai, hiện tại cậu có thể an nghỉ rồi.

Trên người Triêu Thương Lương Tử điện quang đại mạo.

Hồ quang điện thậm chí đã đâm vào da dẻ A Hư, sự việc phát sinh trước mắt, ngoài dự đoán của mọi người.

Loại cảm giác này thật tốt, tuy rằng là thế giới trò chơi, bất quá tớ nghĩ nếu giết chết cậu, hẳn là cũng có thể kích thích đến năng lực của Lương Cung đồng học, đây cũng là có thể quan sát được tư liệu không tồi.

Tiếp tục cười gằn, từng bước từng bước tới gần A Hư.

Cậu đừng qua đây.

A Hư liên tục lui lại, cho dù chỉ là trò chơi cậu cũng không muốn chết, bởi vì hiện tại cậu căn bản không có cảm giác đang ở trong trò chơi, cảm giác của thân thể quá chân thực, cho nên cậu không muốn nếm thử mùi vị tử vong.

Giờ khắc này Triêu Thương Lương Tử Pháo Tỷ Misaka Mikoto phụ thể, chẳng qua cô nàng không có mặc quần bảo hộ, cho nên trong hồ quang điện kích động, A Hư loáng thoáng nhìn thấy đùi trắng nõn dưới tà váy bay lên.

Muốn nhìn lên nữa, lại là rốt cuộc không thấy được, bởi vì hồ quang điện giống như thánh quang làm A Hư lóa mắt.

Trong lòng A Hư, Thiên Sứ A Hư và Ác Ma A Hư tà ác đang giao chiến.

Ác Ma A Hư nói: Thánh kỵ của tổ nào.

Kéo ra chém.

Thiên Sứ A Hư nói: Xem và không xem lại cần gì coi quá trọng, cậu như vậy không tốt.

Đáng giận rõ ràng chỉ thiếu chút nữa.

Tại sao không thấy được, tại sao không thấy được.

Đừng lo lắng, chỉ cần tâm bình khí hòa, lấy ra dũng khí, không cần chớp mắt, vẫn là có thể nhìn thấy được.

Thiên Sứ trong lòng A Hư cũng là một tên không hơn không kém.

Lắc đầu đem suy nghĩ thiên nhân giao chiến vứt ra ngoài, A Hư biết mình sắp chết rồi, bởi vì khí thế của Triêu Thương Lương Tử thực sự quá đáng sợ.

Bất chấp rủi ro lộ hàng dưới váy, Triêu Thương Lương Tử tiến công.

Lui không thể lui, tránh không thể tránh, A Hư đã dựa vào bức tường trong cùng quán mì, chỉ có thể theo phản xạ đưa hai tay chắn trước mặt.

Điện từ pháo thanh thế to lớn ầm ầm đánh về phía A Hư, dọa A Hư một hồn xuất khiếu hai hồn thăng thiên.

Nhưng mà sau khi bình tĩnh lại, A Hư phát hiện mình dường như không chết a.

Mình không sao.

A Hư sờ sờ thân thể mình, vẫn giống như trước kia.

Chuyện gì xảy ra.

Triêu Thương Lương Tử đã thí nghiệm qua năng lực của mình, tuyệt đối cường đại.

Nhưng A Hư bị trực tiếp bắn trúng lại chuyện gì cũng không có.

Không, rất nhanh Triêu Thương Lương Tử liền nhìn thấy tay phải A Hư đang bốc khói, công kích là bị cánh tay này chặn lại.

Tất cả người chơi nội trắc đều có thể sở hữu một siêu năng lực, xem ra năng lực của cậu chính là ở tay phải cậu.

Không hổ là người ngoài hành tinh do Tư Niệm Thể sáng tạo, liếc mắt liền nhìn thấy mấu chốt, Vậy thì xem xem cậu rốt cuộc có thể đỡ được tất cả công kích của tôi hay không.

Lại là một kích, tay phải A Hư lần nữa đỡ được.

Bất khả tư nghị nhìn tay phải của mình, chẳng lẽ đây chính là cái gì Huyễn Tưởng Sát Thủ, cũng chính là cái gì Bả Muội Thủ Tay Sát Gái mà tên Hội trưởng Hội học sinh khốn kiếp kia nói.

Lại có thể đem công kích lợi hại như vậy chặn lại, cái năng lực này quả thực không bình thường a.

Hiện tại A Hư cảm thấy cần cảm tạ Đỗ Lan một chút.

Lớp trưởng, chúng ta có chuyện hảo hảo nói, tại sao phải động thủ a.

A Hư thấy hiện tại có cơ hội lập tức cùng đối phương tiến hành giao thiệp.

Bởi vì cậu là người được Lương Cung chọn trúng, sau khi xóa bỏ sự tồn tại của cậu, Lương Cung sẽ có phản ứng dạng gì, đó là tư tấn mà Tư Niệm Thể vô cùng kỳ vọng có thể đạt được.

Triêu Thương Lương Tử nói.

Các cậu đều chỉ là muốn quan sát Lương Cung thôi, đừng có cuốn tớ vào chứ, tớ cái gì cũng không biết, cho đến hiện tại tớ còn đang mơ hồ đây.

A Hư đó là thật tâm vô tội, bị đả kích cũng thì thôi, nhưng bọn họ tìm đến mình toàn là vì Lương Cung Xuân Nhật, cậu và Lương Cung Xuân Nhật ngoại trừ là bạn ngồi trước sau ra, hình như cũng không có quan hệ gì khác.

Tại sao không đi tìm người ngồi phía trước Lương Cung chứ.

A Hư trong lòng kêu rên, Cậu cùng một giuộc với Trường Môn, tại sao không giống như Trường Môn quan sát cô ấy.

Bốn năm trước Trái Đất phát ra tập hợp tư tấn siêu thường quy, đưa tới sự chú ý của Tư Tấn Thống Hợp Tư Niệm Thể, sau đó mấy cái Đối Nhân Chung Đoan đi tới Trái Đất, tiến hành quan sát đối với nguyên điểm của tập hợp tư tấn siêu thường Lương Cung đồng học.

Trong các Đối Nhân Chung Đoan hạ xuống, chia làm hai phái, một phương diện là phái Ổn Kiện quan sát không ảnh hưởng Lương Cung thường ngày, phái còn lại là phái Kích Tiến nơi tôi ở.

Cậu hẳn là biết cách làm của phái Kích Tiến chúng tôi rồi.

Đương nhiên biết, một đám điên không vô pháp vô thiên, Nhưng các cậu cũng có thể làm chút chuyện khác a, không cần đánh đánh giết giết.

Bởi vì cậu là đặc biệt, là người bị Lương Cung chọn trúng.

A Hư lại không có cảm giác như vậy, chỉ là cảm thấy phiền toái.

Hiện tại cậu còn chưa trải qua sự tình sau này, cũng không có xuyên việt về ba năm trước đi giúp đỡ Lương Cung, cho nên A Hư còn không biết duyên phận giữa cậu và Lương Cung.

Nhân duyên cường đại ẩn tàng trong thường ngày sẽ kéo A Hư và Lương Cung lại cùng nhau, mà người vũ trụ, người tương lai, siêu năng lực giả, bọn họ chính là đoàn thể Nguyệt Lão mạnh nhất lịch sử.

Chương 405

Có những thứ cho dù là Thần cũng không thay đổi được, đó chính là bản thân bọn họ.

Năng lực của Lương Cung có thể thay đổi đất trời, lại không thể khiến chính mình trở nên hạnh phúc, cho nên liền xuất hiện một người có thể khiến Thần hạnh phúc.

Xem ra cậu còn chưa ý thức được tầm quan trọng của mình.

Giải thích cho A Hư một chút về các phái của người vũ trụ xong, Triêu Thương Lương Tử hiện tại muốn hạ tử thủ, Bất quá chờ cậu chết một lần, cậu sẽ hiểu được, cậu đối với Lương Cung Xuân Nhật mà nói là quan trọng biết bao nhiêu.

A Hư hiện tại dựa vào chỉ có tay phải, bất quá đối mặt lớp trưởng tiến công thì là bách phát bách trúng, sẽ không xảy ra chuyện.

Lúc Đỗ Lan phân phối năng lực, tại sao đem Điện Từ Pháo giao cho Triêu Thương Lương Tử, còn không phải là vì biết cô ta sẽ ra tay với A Hư.

Cho nên cho cậu một năng lực khắc chế cô ta.

Rốt cuộc là trò chơi, phát đại chiêu là cần thể lực, thể lực không còn, bụng cũng sẽ đói, bụng đói thì sẽ không còn lực công kích.

Cho nên hệ thống Chủ Thần sẽ tự động phán định người chơi trạng thái đói khát thất bại.

A Hư chính mình cũng không tin mình lại thắng: Hội trưởng Hội học sinh, tớ cảm ơn cậu, tớ xin lỗi vì trước đó gọi cậu là khốn kiếp.

Cậu đừng có cao hứng quá sớm, tớ còn sẽ tìm cậu.

Triêu Thương Lương Tử bỏ đi, A Hư cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Không tìm được Lương Cung, A Hư cũng chỉ có thể về trường trước, trong phòng hoạt động, Lương Cung Xuân Nhật đã ngồi trên bảo tọa Đoàn trưởng của cô.

Nhìn thấy A Hư, Lương Cung Xuân Nhật rất không có lễ phép chỉ vào cậu: Cậu đến muộn, phạt cậu mua cho mỗi người chúng tôi nước uống trong một tuần lễ.

Rõ ràng tớ đã đến từ trước.

Hai tuần lễ.

Lương Cung Xuân Nhật hiển nhiên tâm trạng không tốt, lập tức lại thêm một tuần lễ.

Được được.

A Hư biết, vị Đoàn trưởng đại nhân này của mình là sẽ không giảng đạo lý, chỉ có thể trước khi biến thành ba tuần lễ mà đáp ứng.

Lương Cung Xuân Nhật ngẩng đầu, liếc mắt nhìn A Hư, hơi hơi hài lòng một chút: Tại sao cậu đến muộn.

Đương nhiên là bị người ngoài hành tinh truy sát rồi, bất quá A Hư không thể nói: Tớ đi tìm cậu.

Hừ, nói dối.

Sau này tất cả việc vệ sinh phòng hoạt động giao cho cậu bao hết.

Ách.

Cái này thật đúng là không thể nói gì, bất quá Lương Cung làm sao biết mình đang nói dối.

Nhìn Cổ Tuyền, chỉ thấy Cổ Tuyền vẫn luôn cười tủm tỉm, cũng không biết chuyện gì khiến cậu ta cao hứng như vậy.

Mà Đại Manh Thần Nagato cũng có chút nghi hoặc, vốn dĩ cô dự tính Lương Cung hẳn là sẽ cùng A Hư đi tới, không ngờ chỉ có một mình Lương Cung tức giận đi tới trước, A Hư lại là hiện tại mới đến.

A Hư đang nói dối, nhưng tại sao nói dối thì lại không rõ ràng.

Bầu không khí xấu hổ khiến Triêu Bỉ Nại Thực Cửu Lưu luống cuống tay chân.

Mà đánh vỡ loại không khí này chính là bá chủ Thanh Học, Hội trưởng Hội học sinh Đỗ Lan chúng ta, với màn đăng tràng cực kỳ chấn hám trấn trụ các vị trong SOS Đoàn.

Pháo hoa, ráng mây, còn có tiên hạc bạch hổ, xe tiên lọng che.

Giống như Tiên Giới hạ phàm, Đỗ Lan từ bên trong đi ra.

Đỗ Lan tham thượng.

Đỗ Lan đại đại liệt liệt ngồi lên bảo tọa Đoàn trưởng của Lương Cung, máy tính bên trên đã chờ: Sao các ngươi không mở máy tính.

Đối với Đỗ Lan đột nhiên xông vào, những người khác thật tâm không biết nên đối mặt thế nào.

Thế giới này cũng giống vậy, có mạng internet.

Đỗ Lan lại giống như người không có việc gì, Các ngươi có thể thiết lập một trang web, sau đó có thể đem các loại tin tức trò chơi đăng lên.

Tuy rằng không có tiền tệ, nhưng thế giới này bất luận thiết bị độc lập nào, ví dụ như ô tô máy bay đều cần đồ vật từ quái vật rơi ra kích hoạt mới được.

Cho nên vật phẩm rơi ra từ quái thú và địa điểm là tin tức vô cùng hữu dụng.

Hội trưởng, hiện tại không phải là lúc nói những thứ này, cậu mau để bọn tớ đi ra.

A Hư nói.

Ta không.

Đỗ Lan manh manh từ chối.

A Hư rất muốn hét lớn, bán manh em gái cậu.

Được rồi, không đùa nữa, trước đó nói cái gì Thần hay không Thần đối với những người mới học như các ngươi có thể hơi khó.

Ta lần này tới chính là muốn nói cho các ngươi biết, lần trò chơi này chỉ cần hoàn thành nội trắc là có thể để các ngươi về Trái Đất.

Nội dung test rất đơn giản, chính là các hạng mục cấu thành trò chơi, kỹ năng, phó bản, quái vật, đạo cụ, vũ khí vân vân.

Lương Cung, chỉ cần cô có thể dẫn dắt đoàn viên của mình làm việc tốt, SOS Đoàn là có thể thông qua, ta lấy danh dự Hội trưởng Hội học sinh của ta bảo đảm.

Được thôi.

Lương Cung lấy điện thoại ra, kỳ thực trò chơi này quá thú vị, không chỉ có đủ loại quái vật, hơn nữa trong thành phố trống rỗng này cái gì cũng không có người.

Lương Cung trước đó đã có một loạt ý tưởng rồi, Tôi muốn đem cờ hiệu SOS Đoàn cắm ở nơi cao nhất thành phố.

A Hư nghe được ý tưởng này của Lương Cung, đã vô lực rồi, cái gì chuẩn bị cờ hiệu, cắm cờ nhất định toàn là công việc của mình.

A Hư, hiện tại tôi ra lệnh cho cậu đi chuẩn bị một lá cờ lớn, sau đó in huy hiệu của chúng ta lên đó.

Quả nhiên người đầu tiên Lương Cung nghĩ đến chính là A Hư, Cổ Tuyền cậu đi tìm ra kiến trúc cao nhất trong thành của chúng ta, Trường Môn cô đi thu thập đạo cụ trò chơi.

Thực Cửu Lưu, ân, Thực Cửu Lưu cô đi thay quần áo thành trang phục hầu gái.

Ai.

Triêu Bỉ Nại đồng học hiển nhiên không ngờ nhiệm vụ của mình sẽ là như vậy.

Bất quá đối phương là Lương Cung Xuân Nhật, Triêu Bỉ Nại cũng phải mau chóng tập quen thôi.

Mọi người hành động lên.

Nga.

Cứ như vậy, các ngươi rất có nhiệt huyết, rất không tồi, ta xem trọng các ngươi.

Ta cũng không thể cái gì cũng không làm, A Hư cậu đi theo ta, chúng ta đi chuẩn bị cờ.

A Hư biết nhất định là Đỗ Lan có lời muốn nói với cậu, cũng không lên tiếng, bởi vì người vũ trụ, người tương lai, siêu năng lực giả đều đã tán gẫu với cậu, chỉ thiếu mỗi người dị thế giới.

Hai người xuyên qua hơn nửa học viện, đi tới tòa nhà văn phòng, nơi này là chỗ làm việc của giáo viên.

Ta nhớ là ở đây có rất nhiều cờ trống.

Đỗ Lan từ một căn phòng không bắt mắt lấy ra một lá cờ lớn màu lam, Thế nào.

Khá thích hợp.

A Hư vẫn đang đợi Đỗ Lan nói chuyện.

Vậy chúng ta đi, đến phòng mỹ thuật.

Bị các loại tượng điêu khắc thạch cao, tượng toàn thân, tượng bán thân bao vây.

A Hư luôn cảm thấy phòng mỹ thuật sẽ phát sinh sự kiện linh dị, cùng với tượng người giải phẫu trong phòng y tế tranh nhau đứng đầu bảng xếp hạng sự kiện linh dị.

A Hư, cậu có vẻ rất căng thẳng.

Không có, chỉ là nơi này tượng điêu khắc nhiều quá, không quen thôi.

A Hư cảm thấy trò chơi này thế nào.

Đỗ Lan hỏi.

Khá thú vị, chân thực đến mức khiến người ta không tin đây là trò chơi.

Vậy thì tốt, hảo hảo hưởng thụ đi.

Thật kỳ quái, sao không có thuật ngữ khiến người ta nghe không hiểu, cũng không có lý luận khiến người ta mạc danh kỳ diệu, càng không có giải thích khiến người ta nghi hoặc khó giải.

Có phải cảm thấy người dị thế giới là ta sao lại không giống như những người khác nói cho cậu một đống lớn Lương Cung cái gì cái gì.

A Hư gật gật đầu, lập tức lại lắc đầu.

Nếu ta muốn làm gì đều bị cậu đoán trúng, người dị thế giới là ta chẳng phải quá thất bại sao.

Đỗ Lan cười nói.

Thật là người có ác thú vị, người dị thế giới chẳng lẽ thật sự đều đáng ghét như vậy sao.

A Hư, trong mắt cậu thế giới là cái gì.

Tới rồi tới rồi, A Hư trong lòng đang gào thét, cậu biết ngay là tránh không khỏi, bất quá cậu đã quen rồi.

Thế giới còn có thể có cái gì.

Chẳng phải cứ như vậy sao.

Thế giới của A Hư, dường như bình phàm đến mức khiến người ta tức lộn ruột.

Cậu đang chán ghét bản thân bình phàm của mình sao.

Dùng tự giễu để che giấu sự tự ti của chính mình.

A Hư không nói gì, bởi vì không chỉ có cậu, rất nhiều phàm nhân đều giống như vậy.

Cậu và ta đều là phàm nhân, hoặc có lẽ cậu ở nhà trẻ thường xuyên được cô giáo biểu dương, sau đó lên tiểu học thành tích cũng có thể ưu tú.

Nhưng theo thời gian trôi qua, tuổi tác tăng trưởng, ưu việt thuở nhỏ dần dần đánh mất, bên người xuất hiện tồn tại còn chói mắt hơn chính mình.

Bản thân liền cũng bị hào quang của người khác che lấp, trở thành một người trong chúng sinh muôn nghìn.

Đỗ Lan đang nói A Hư, cũng là đang nói chính hắn, trước khi xuyên việt, hắn nào có khác gì A Hư đâu.

Bất quá hắn và A Hư đều là may mắn, bởi vì Đỗ Lan xuyên việt, mà bên người A Hư xuất hiện một Lương Cung.

Không tin ông già Noel, không mong chờ kỳ tích, cũng sẽ không đi tín ngưỡng vận may.

Bởi vì là phàm nhân, bình phàm đến mức ngay cả ông già Noel cũng sẽ hốt thị.

Lời của Đỗ Lan khiến A Hư sững sờ.

A Hư cảm giác mỗi một câu của Đỗ Lan đều nói vào tâm khảm cậu.

A Hư, cậu hướng tới Lương Cung đồng học.

A, sao tự nhiên nói cái này, nào có sự tình đó.

A Hư khẩn trương phủ nhận.

Không cần phủ nhận, Lương Cung cô ấy vừa xinh đẹp lại văn võ song toàn, tuy rằng tính cách có chút tự mình trung tâm, nhưng xác thực là ngôi sao chói mắt không giống với người thường.

Hiển nhiên Đỗ Lan và những người phi nhân khác nói không giống nhau, không có cường điệu Lương Cung vĩ đại, mà là làm nổi bật A Hư nhỏ bé.

Cảm giác hành vi của Đỗ Lan càng tổn thương người ta hơn a.

A Hư tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng cậu xác thực là bị Lương Cung hấp dẫn, trong lòng cũng từng trộm vui, tuy rằng toàn là mấy người quái dị, nhưng chính mình một người bình thường như vậy có thể gặp được nhiều quái sự như vậy, còn có gì không thỏa mãn đây.

Tuy rằng có đôi khi cậu cũng sẽ nghi hoặc, tại sao chính mình bình phàm lại bị cuốn vào sự tình như thế này.

Chương 406

Chính mình là tài đức gì chứ.

A Hư, cậu có khí chất rất đặc biệt.

Đỗ Lan đột nhiên nói.

Khí chất gì.

Mình có sao.

Khí chất mở Hậu Cung.

Lời đoạn ngôn chắc nịch lại khiến A Hư câm nín: Hội trưởng đừng nói đùa.

Ta là người dị thế giới, xuyên việt các thế giới, từng gặp qua rất nhiều nhân vật.

Cậu và bọn họ có khí chất giống nhau.

Tuy rằng cậu không phải có xe có nhà, cha mẹ đều mất.

Nhưng bộ dạng cậu bình phàm, lại rất ôn nhu, thần kinh thô nhưng nhận tính mười phần, quan trọng nhất là cậu là học sinh cấp ba.

Hậu Cung chi nam, học sinh cấp ba chiếm mười thì chín.

Hoàn toàn câm nín rồi, đây coi là khí chất gì a, đây là đang trêu chọc mình đúng không, đúng không.

Đúng không.

Nhất định là rồi: Hội trưởng, không có thời gian đùa giỡn nữa, chúng ta vẫn là bắt đầu làm việc đi, không chuẩn bị cờ xong, còn không biết Lương Cung sẽ thế nào đây.

A Hư, cậu chính là người thừa kế Bả Muội Thủ Tay Sát Gái ta chỉ định, cho nên sinh hoạt cấp ba chú định sẽ không bình tĩnh, cho nên cậu hãy tự giải quyết cho tốt.

Bất quá không cho phép cậu ra tay với Đại Manh Thần.

Ách.

Đại Manh Thần là ai.

Trường Môn a, cô ấy rất đơn thuần, cậu đừng quá ôn nhu với cô ấy, nếu không sẽ làm tổn thương cô ấy.

Như vậy cậu sẽ biến thành tra nam, cậu cũng không thể làm như vậy.

Đỗ Lan cuối cùng vẫn cảm thấy có cần thiết nói một câu vì nhân vật mình thích, không thể để Trường Môn nảy sinh hảo cảm với A Hư, cuối cùng trở nên luống cuống.

Tớ sẽ không, còn nữa tớ không phải tra nam, tớ cũng không muốn mở Hậu Cung.

A Hư giảo biện.

Bất quá Đỗ Lan chỉ cười , có một số việc không phải muốn thay đổi là có thể thay đổi.

A Hư cảm giác vô cùng kỳ quái, vị Hội trưởng Hội học sinh đến từ dị thế giới này không giống với những người khác, dường như hứng thú đối với Lương Cung không lớn.

Khi ở cùng hắn, có đôi khi giống như đang đứng cùng trưởng bối, có đôi khi lại giống như đang ở cùng một tên khốn kiếp hay kể chuyện cười nhạt.

Tóm lại cảm giác rất kỳ quái.

Hội trưởng, tớ có một vấn đề.

A Hư nói với Đỗ Lan đang khoa tay múa chân với lá cờ màu lam.

Hỏi đi.

Đỗ Lan đã chuẩn bị hạ bút vẽ tranh.

Hội trưởng, mục đích cậu tới thế giới này rốt cuộc là gì.

Đỗ Lan không lập tức trả lời, mà là quẹt xuống nét đầu tiên trên lá cờ.

Thuốc màu dính lên cờ, hơi có chút loạn, hơn nữa bởi vì màu nền, màu sắc thuốc màu nguyên bản cũng biến đổi chút ít.

Sao hả, A Hư cậu chuẩn bị giải cứu thế giới sao.

Vậy thì không phải, tớ chỉ tò mò.

Một người có thể xuyên việt du lịch ở các thế giới, rốt cuộc sẽ làm những gì ở những thế giới đó.

A Hư xác thực là tò mò.

Đỗ Lan nghĩ nghĩ: Ta thích quay phim chụp ảnh, ghi lại nhân văn và phong cảnh của các thế giới, còn phải thưởng thức mỹ thực các thế giới.

Đương nhiên rồi thỉnh thoảng ta cũng sẽ giải cứu thế giới một chút, hoặc là làm bừa vài phát minh nhỏ mà mình có hứng thú.

Cậu có hứng thú xem các tác phẩm ta quay chụp ở thế giới khác không.

Có thể sao.

A Hư không ngờ mình lại còn có cơ hội nhìn thấy ảnh chụp thế giới khác.

Đương nhiên có thể.

Đỗ Lan vừa nói chuyện, vừa vung mực múa bút, rất nhanh đồ án huy chương kỳ quái kia của SOS Đoàn đã vẽ xong, Rất lâu không tự mình động thủ làm đồ vật, xem ra công lực của ta vẫn chưa thụt lùi.

Xác thực không tồi, cứ như là in ra vậy, A Hư nghĩ thầm.

Được rồi, hiện tại có thể xem ảnh.

Đỗ Lan lấy ra một viên Vạn Năng Giao Nang, bên trong là cái máy chiếu hình.

Cái máy chiếu này cũng không phải 3D, chỉ là loại cửa hàng bình thường cũng mua được.

Nhưng Vạn Năng Giao Nang vẫn khiến A Hư cảm giác vô cùng mới lạ.

Ca sát, máy chiếu khởi động.

Bức ảnh đầu tiên đã khiến A Hư phát ra kinh thán.

Đó là Tháp Karin trong thế giới Dragon Ball, tòa tháp cao chọc trời kia quả thực làm cho người ta cảm giác có loại áp bách cảm không thể nhìn thẳng.

Sau đó từng tấm từng tấm ảnh, Đỗ Lan cũng đơn giản làm giải thuyết.

A Hư thậm chí cảm giác giống như mình đang đi dạo ở dị thế giới vậy.

Kinh khủng khi xuất hiện quái vật, chấn kinh khi xuất hiện Gundam, còn có Vũ Không Thuật, Quy Phái Khí Công, Vệ Tinh Pháo, Chiến Hạm.

Tất cả mọi thứ đều làm cho người ta cảm giác như đang trong mộng ảo.

Những thứ này thật sự tồn tại sao.

A Hư lẩm bẩm tự nói.

Đương nhiên rồi, trong trò chơi này sẽ có.

A.

Hội trưởng, cậu sẽ không phải lấy CG trò chơi lừa tớ chứ.

A Hư đột nhiên nghĩ đến một khả năng như vậy.

Vậy đương nhiên sẽ không, phải nói trò chơi này chính là tập hợp của mấy thế giới.

Tất cả quái vật đều sẽ xuất hiện, tất cả kỹ năng và vũ khí cùng với người máy cũng có thể đạt được ở nơi này, xem năng lực của các ngươi.

Ảnh chụp rất nhiều, A Hư cũng chỉ xem một phần trăm nội dung, cũng đã như lọt vào sương mù, không biết nam bắc.

Vậy Hội trưởng, cậu ở thế giới này chính là vì khai phát trò chơi này.

Đương nhiên không phải, ta đến để quan sát Lương Cung.

A Hư cảm thấy sao lại vòng về rồi, bất quá Đỗ Lan sẽ không để cậu thất vọng.

Còn có các vị trong SOS Đoàn các ngươi cũng là đối tượng quan sát của ta.

Hội trưởng cậu thật đúng là.

A Hư cũng không biết nên nói thế nào, người khác đều chỉ quan sát một mình Lương Cung, Hội trưởng Hội học sinh thì tốt rồi, một lần đem SOS Đoàn một lưới bắt hết, Vậy cậu cũng muốn gia nhập SOS Đoàn.

Cái xã đoàn vô vị như vậy đương nhiên sẽ không gia nhập, ta là

Hội trưởng Hội học sinh, lại là cố vấn danh dự bộ quần vợt, không có thời gian khác cùng Lương Cung hồ nháo.

A Hư đã không thể thổ tào, tuy rằng cậu cảm thấy SOS Đoàn xác thực là rất không đứng đắn, nhưng Hội trưởng à cậu cũng quá trực tiếp rồi.

A Hư, có cậu ở bên cạnh Lương Cung, Lương Cung sẽ không xảy ra vấn đề, cho nên cậu cũng đừng tạo áp lực cho mình.

Được rồi, thuốc màu khô rồi, cậu đem cờ về đi.

Ở thế giới này tùy các ngươi làm thế nào, chỉ cần một kiện là có thể hoàn nguyên, cho nên cứ buông tay chân mà chơi đi.

Ta đi trước một bước, còn có nhớ kỹ lời ta, có đôi khi buông bỏ trị liệu cũng là lựa chọn không tồi.

Không uống thuốc mới có thể moe moe da. 9.

Gương mặt A Hư biến thành hình chữ Quýnh đầy vẻ dở khóc dở cười.

Người dị thế giới kỳ quái, A Hư cảm thấy Đỗ Lan thật sự rất kỳ quái.

Đều không giống với những người khác.

Đi trên đường trở về, A Hư mới nhớ tới, Đỗ Lan dường như không nói ba năm trước xuất hiện cái gì cái gì như thế nào, tạo thành hậu quả gì, sau đó nguyên điểm là Lương Cung.

Thảo nào cảm thấy kỳ quái, hóa ra là như vậy a, A Hư hoảng nhiên đại ngộ.

Nghĩ thông suốt, cũng liền thuận sướng, bước chân cũng nhẹ nhàng.

Đây là một trò chơi ý tưởng kỳ diệu thiên mã hành không, lại cũng là trò chơi ảo siêu thời đại chân thực chấn hám vô cùng.

Trò chơi Tận Thế Cầu Sinh rốt cục công trắc.

Vô số người xếp hàng mua mũ trò chơi sau đó cấp thiết chờ đợi tiến vào trò chơi.

Chương 407

Đây là một trò chơi hoàn toàn mới, ngoại trừ có quái vật tận thế, siêu năng lực mà người chơi có thể nắm giữ trong đó càng là tầng tầng lớp lớp.

Trò chơi tuyệt đối khiến người ta adrenalin tiêu thăng, ít nhất người từng chơi đều biết.

Ngày đầu tiên số người online toàn cầu đã vượt qua một trăm triệu.

Mà người chơi đăng nhập ở bổn thị, có thể nhìn thấy trên đỉnh lầu cao nhất cắm đoàn kỳ của SOS Đoàn, đây cũng là nơi duy nhất trong trò chơi có kiến trúc bất đồng với thế giới hiện thực.

Coi như là một phần thưởng cho SOS Đoàn đi.

Mà ở Trái Đất, Lương Cung cũng lấy được thứ cô tha thiết ước mơ, SOS Đoàn chính thức thành lập.

Trong trò chơi, tất cả mọi người đều đang mang theo ánh mắt hiếu kỳ nhìn hết thảy bốn phía, giống như không phải đang trong trò chơi, mà là ở trong thành phố mình cư trú vậy.

Tất cả mọi người đều là tỉnh lại ở trong nhà mình cư trú, đồ trang trí giống hệt như trong nhà.

Chuyện này khiến rất nhiều người chú trọng riêng tư đều nổ tung, cái này còn có vương pháp hay không, ngay cả trong nhà mình quần lót để chỗ nào đều bị người ta tra xét rõ ràng, cái này còn để cho người ta sống hay không.

Cho nên khi đại đa số người đang hưởng thụ trò chơi, có một nhóm người liên hợp lại trên mạng phát động kháng nghị liên danh hướng về chính phủ.

Trong thời gian ngắn ngủi, Tận Thế Cầu Sinh liền đứng ở đầu sóng ngọn gió.

Tiếng thảo phạt đối với Tận Thế Cầu Sinh là đợt sau cao hơn đợt trước.

Âm thanh phản đối lớn nhất chính là khống cáo đối với việc Tận Thế Cầu Sinh nhìn trộm và nghe lén, chứng cứ rất nhiều.

Bởi vì sau khi âm thanh này xuất hiện, rất nhiều người chơi còn đặc biệt về nhà trong trò chơi nhìn một chút, xác thực là như thế, có một số người thậm chí phát hiện trong trò chơi những đồ vật mà mình trước kia tìm không thấy, sau đó ở chỗ tương tự trong hiện thực tìm được đồ vật y hệt.

Chuyện này khiến khống cáo càng thăng cấp, thậm chí rất nhiều người đều rơi vào khủng hoảng.

Hãy tưởng tượng rốt cuộc là ai mới có năng lực như thế nắm giữ tất cả chi tiết của toàn bộ Trái Đất.

Bất quá dưới phong trào như vậy, cũng có rất nhiều người hiếu kỳ tiến vào trò chơi, khiến tiêu thụ trò chơi càng lên một tầng lầu.

Những người hiếu kỳ này chính là muốn xem xem trò chơi này có phải tà môn như trên mạng nói hay không.

Bỏ qua những thứ trên luân lý này, vẫn có một bộ phận nhỏ người hưởng thụ trò chơi.

Chỉ nói về trò chơi, trò chơi này tuyệt đối là trò chơi hoàn mỹ siêu cấp vô địch hạng nhất thế giới.

Bức chân thú vị, khiến người ta không thể tự kềm chế.

Công ty khai phát Tận Thế Cầu Sinh cũng không đưa ra bất kỳ phản hồi nào đối với những tiếng ồn ào trên mạng kia.

Bất kể người tiêu dùng bọn họ khống tố thế nào, trò chơi vẫn mở ra ở đó, hoan nghênh mọi người tiến vào.

Đương nhiên, bất kể trò chơi gì, muốn chơi tốt thì cần tận lượng tìm hiểu tin tức các phương diện của trò chơi này.

Chỉ cắm đầu chơi thì sẽ đi rất nhiều đường vòng, cho nên cao thủ trò chơi cũng sẽ là khách quen của diễn đàn trò chơi, học hỏi điểm mạnh của trăm nhà mới là quyết khiếu đản sinh cao thủ.

Bất quá bởi vì trò chơi vừa mới bắt đầu công trắc, tuy rằng nhân khí trong diễn đàn rất cao, nhưng tin tức hữu dụng cơ bản không có.

Rất nhiều bài viết đều là đang phát lao tao, hoặc là hô hào mọi người tẩy chay cái trò chơi dòm ngó riêng tư này.

Công Đằng Tân Binh Vệ Kudo Shinbei, là một người Nhật gốc Mỹ, sinh ra tại Nhật Bản, lúc hai tuổi liền di dân sang Mỹ.

Hai năm trước cậu ta vì nguyên nhân công việc của cha mẹ lại về tới Nhật Bản.

Lúc ấu niên đã rời khỏi Nhật Bản, cho nên hiểu biết của Công Đằng Tân Binh Vệ đối với Nhật Bản trước đó là ít lại càng ít.

Chỉ có các loại trò chơi Nhật Bản cha mẹ mua cho cậu ta khiến cậu ta coi như có ấn tượng cơ bản đối với Nhật Bản, cũng khiến cậu ta trở thành một người mê game.

Về tới Nhật Bản, trò chơi vẫn như cũ chưa từng rời khỏi cậu ta.

Trong nhà rất giàu có, cho nên sau khi Tận Thế Cầu Sinh đột nhiên xuất hiện, cậu ta lập tức liền chú ý.

Một trò chơi dữ chúng bất đồng, nhìn thấy phương thức tuyên truyền kỳ quái kia, còn có những hình ảnh trò chơi vô cùng chân thực kia, chỉ nhìn thoáng qua, Công Đằng Tân Binh Vệ liền biết trò chơi này tuyệt đối không đơn giản.

Cho nên hiện tại Công Đằng đã trở thành người chơi trung thực của Tận Thế Cầu Sinh.

Tẩy chay trò chơi vi pháp, Hô hào bộ môn liên quan tiến hành điều tra đối với Tận Thế Cầu Sinh và công ty đứng sau, Thế giới bất khả tư nghị, nhà sản xuất bất khả tư nghị, vô thị riêng tư bất khả tư nghị, Trong game tôi tìm thấy quần lót vợ tôi làm mất, còn có một đôi của con trai lạ mặt không quen biết.

Công Đằng lật vài trang ở diễn đàn, đều không có bài viết đứng đắn nào, Đội mũ xanh còn đăng bài, các người rốt cuộc có phải đang chơi game không vậy.

Kỳ thực Công Đằng cũng quan sát phòng của mình trong thế giới trò chơi, xác thực giống hệt thế giới hiện thực, lúc bắt đầu cậu ta cũng lo lắng qua có người giám sát mình, nhưng về sau cũng liền nghĩ thông suốt.

Ngay cả trò chơi lợi hại như vậy đều có thể chế tạo ra, vậy thì một thế giới giống hệt Trái Đất cũng không có gì kỳ quái.

Đặc biệt là sau khi xem một lời giải thích tương đối đáng tin cậy, cậu ta liền nghĩ thông suốt.

Đó là một bài viết có lượt click hơn ngàn vạn, đưa ra một suy đoán đối với loại hiện tượng chân thực này trong thế giới trò chơi.

Bài viết nói, kỳ thực thế giới kia là do tiềm ý thức của người chơi hình chiếu ra, cho nên các loại chi tiết sẽ giống hệt thế giới hiện thực.

Đối với loại suy tưởng này của người chơi, người ủng hộ không ít, người phản đối cũng rất nhiều.

Người phản đối cho rằng rất nhiều đồ vật chính mình cũng không biết, trong trò chơi lại có, đây là điều không thể giải thích.

Thậm chí còn có rất nhiều học giả cũng lưu lại lời nhắn trong bài viết, đến cuối cùng toàn là thuật ngữ Công Đằng không biết, những luận thuật ngắt quãng quả thực là làm người ta hoa mắt.

Đối với một người chơi game mà nói, Công Đằng cảm thấy cái suy đoán hình chiếu tiềm ý thức kia đã đủ rồi.

Cậu ta tin tưởng phòng ốc trong trò chơi là bởi vì trong não cậu ta có mới có thể xuất hiện trong trò chơi, tuy rằng bị đọc não khiến người ta không có cảm giác an toàn.

Nhưng Công Đằng chính mình lại không phải nhân vật lớn gì, trong não không có cơ mật, chỉ cần trò chơi vui, cậu ta mới mặc kệ những cái khác.

Không có, không có, không có bài viết về nội dung trò chơi a.

Công Đằng đã lấy được một kỹ năng không tồi là Linh Hoàn trong thế giới trò chơi, chỉ là sau khi sử dụng, sẽ lập tức cảm thấy đói khát.

Là một cao thủ trò chơi, Công Đằng bản năng cho rằng đây nhất định là mình chưa đạt tới yêu cầu sử dụng kỹ năng.

Cho nên cậu ta hiện tại hy vọng tìm được một biện pháp có thể khiến mình tự do sử dụng kỹ năng.

Đột nhiên một bài viết bị các loại bài viết chửi bới đè xuống đáy hấp dẫn sự chú ý của cậu ta.

Tiêu đề bài viết là NPC ẩn tàng trong trò chơi.

Có chút ý tứ, ai cũng biết, trong Tận Thế Cầu Sinh là không có NPC, ít nhất trước mắt chưa ai phát hiện qua NPC, điểm này không giống với các trò chơi trước kia.

Trò chơi truyền thống, bất kể là game online hay là game offline, NPC đều là một khâu không thể thiếu, phát bố nhiệm vụ, thúc đẩy kịch tình, gần như đều phải dựa vào NPC.

Nhưng trong Tận Thế Cầu Sinh tịnh không có công bố kịch tình cố định, tuy rằng treo cái danh hiệu tận thế, nhưng càng giống như phương thức chiến đấu của Monster Hunter, tiến vào phó bản chiến đấu với quái vật.

Không chỉ không có kịch tình, ngay cả tất cả vật phẩm đều là quái vật rơi ra, dường như NPC cũng mất đi tác dụng, trò chơi này hoàn toàn có thể do người chơi chủ đạo.

Công Đằng vốn dĩ cũng cho là như vậy, bất quá bài viết này đã nhiên nhắc tới NPC, đương nhiên phải đi vào xem thử.

Vừa xem cái này, bối cảnh trò chơi hùng vĩ của Tận Thế Cầu Sinh rốt cục từ từ bắt đầu triển hiện ra.

Người đăng bài là một người nước ngoài, cả bài đều là tiếng Anh, bất quá Công Đằng cũng là người Mỹ, đương nhiên có thể xem hiểu.

Người đăng bài tự xưng là một người yêu thích du lịch và trò chơi, sau đó sau khi giới thiệu đơn giản, tiến vào quá trình phát hiện NPC.

Thời gian là lúc người đăng bài du lịch tại Athens.

Lúc mới bắt đầu người chơi thân ở nơi nào, lúc đăng nhập trò chơi sẽ xuất hiện tại nơi đó.

Chương 408

Cho nên người đăng bài đương nhiên cũng là xuất hiện tại Athens.

Sau đó khi hắn đi loạn khắp nơi trong thế giới trò chơi, đi tới trong cổ tích Athens.

Lúc này điện thoại trò chơi nhắc nhở hắn tiến vào phó bản, người đăng bài hiếu kỳ đương nhiên muốn xem thử xuất hiện ở loại địa phương này sẽ là quái vật gì.

Nhưng khi phó bản mở ra, lại là giật nảy mình, đó là một nơi được xưng là Thánh Vực.

Khi người đăng bài lấy lại tinh thần, hắn đã đứng tại lối vào của một bậc thang dài dằng dặc.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy phó bản kiến trúc bất đồng với thế giới, kiến trúc hùng vĩ như vậy, hắn ở trong hiện thực chưa từng thấy qua.

Hơn nữa nơi hắn vốn dĩ đang đứng cũng chẳng qua là tàn viên đoạn bích mà thôi, phó bản lại hùng vĩ vô cùng.

Không giống với phó bản bình thường, lại có thể không có quái vật, mà lại thay đổi kiến trúc.

Phó bản bình thường chỉ là xuất hiện quái vật trên cơ sở kiến trúc cũ mà thôi.

Công Đằng Tân Binh Vệ nổi lên hứng thú, tiếp tục xem tiếp.

Tiếp theo người đăng bài miêu tả tràng diện chính mình nhìn thấy NPC.

NPC mặc áo giáp kỳ quái, sau đó ngăn cản người đăng bài đang chuẩn bị bước lên bậc thang lại.

Tiếp theo hắn liền thoát khỏi phó bản, trở về trong phế tích của mình tại trò chơi.

Không có quái vật, lại xuất hiện một quái nhân đuổi người chơi ra khỏi phó bản.

Một bài viết đầu voi đuôi chuột, sau đó khi người đăng bài chuẩn bị lần nữa tiến vào phó bản, lại phát hiện phó bản tiến vào thời gian cooldown, không thể lần nữa mở ra.

Thế là hắn liền đăng một cái bài viết như vậy.

Nhất định là chưa thỏa mãn điều kiện, cho nên không có kích phát đối thoại với NPC.

Công Đằng Tân Binh Vệ hưng phấn, trò chơi này xa không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Độ khó rất lớn, nhưng trò chơi như vậy mới là khảo nghiệm lớn nhất đối với người chơi, Hơn nữa Athens có phó bản như vậy, vậy thì Nhật Bản hẳn là cũng có.

Nghĩ tới đây Công Đằng đã không kịp chờ đợi muốn tiến vào trò chơi.

Ngoại mạo nhân vật trong game và trong hiện thực là giống nhau, không có dư địa lựa chọn.

Công Đằng vội vội vàng vàng chạy ra ngoài, cậu ta muốn đi tới kiến trúc cổ lão nhất địa phương xem thử, có phải có một nơi như vậy hay không.

Một đoạn đồi đất thấp bé, đó là cổ tích gần nhà Công Đằng nhất, hình như là di tích tường thành gì đó.

Quả nhiên, sau khi đứng trên tường thành, Công Đằng nhìn thấy lựa chọn mở ra phó bản.

Phải.

Họa diện thay đổi.

Biên niên sử Tận Thế Cầu Sinh, do Công Đằng Tân Binh Vệ viết.

Tự chương Một trò chơi thay đổi thế giới, dùng thần tác để miêu tả nó cũng là quá mức thương bạch vô lực, không thể diễn tả được một phần trăm sự tuyệt vời của nó.

Một trò chơi hoàn mỹ như thế, ta không biết phải miêu tả ra sao, kẻ hèn mọn như ta cũng chỉ có thể ghi chép lại những sự kiện trọng đại trong trò chơi.

Có những chuyện ta may mắn được tham dự, có những chuyện cũng chỉ là nghe thấy.

Cho dù phí hết miệng lưỡi, dùng hết bút lực, ta cũng không thể ghi lại tất cả mọi chuyện trong trò chơi, nhưng ta sẽ kiệt tận toàn lực để triển hiện thế giới hùng vĩ trong Tận Thế Cầu Sinh cho những người đã quen thuộc và cả những người chưa biết đến nó.

Viết ở phần đầu, ta lấy kiến thức nông cạn của mình để bàn sơ qua một chút về thế giới quan của trò chơi vĩ đại này, để những người chưa từng tiếp xúc có chút hiểu biết về thế giới ấy.

Tận Thế Cầu Sinh xuất hiện như măng mọc sau mưa, đột ngột không báo trước.

Video quảng bá ban đầu đã phô diễn một thế giới tương lai nơi quái vật hoành hành, mức độ đặc sắc của nó còn hơn bất kỳ bộ phim bom tấn kỹ xảo nào, ta nghĩ đoạn quảng bá này đã thu hút ánh nhìn của vô số game thủ.

Sau khi trò chơi mở bản công khai Open Beta, ta rất vinh hạnh được là nhóm người đầu tiên tiến vào trò chơi, nhưng lại phát hiện trò chơi và video quảng bá khác biệt rất lớn.

Có lẽ sẽ có người cho rằng trò chơi này cũng giống như những trò chơi không nhập lưu trước kia, đem toàn bộ kinh phí đổ vào trailer và quảng cáo.

Ở đây ta có thể khẳng định rõ ràng với các bạn, cái sự khác biệt mà ta nói không phải mang ý nghĩa đó.

Chất lượng trò chơi thậm chí còn tốt hơn cả trailer, điểm khác biệt là quái vật không hề hoành hành ngang ngược như trong quảng cáo, mà toàn bộ đều bị giam hãm trong các phó bản.

Hiện tại, do ta đơn giản giải thích một chút về thuật ngữ trong trò chơi, tuy rằng đây đã là chuyện chúng sở chu tri trong giới game thủ, nhưng văn tự của ta nhất định cũng sẽ có người chưa từng tiếp xúc qua trò chơi đọc được, cho nên ta cảm thấy cần thiết phải nhấn mạnh lại một lần nữa.

Thế giới Tận Thế Cầu Sinh chia làm hai phần.

Một là thế giới nơi người chơi đăng nhập, không có quái vật cũng không phải tận thế, là một sự tồn tại giống hệt như Trái Đất mà chúng ta đang sinh sống, cũng được người chơi gọi là Biểu Thế Giới.

Tại Biểu Thế Giới, các bạn có thể nhìn thấy tất cả những gì mình thấy trong ngày thường, cũng có thể lợi dụng mọi thứ xung quanh để tìm thấy một bản thân khác biệt so với đời sống thường nhật.

Mà một phần khác, chính là phó bản, chỉ xuất hiện tại những vị trí đặc định, bên trong quái vật tung hoành, hiểm tượng hoàn sinh, được gọi là Lý Thế Giới.

Bất quá Lý Thế Giới tuy rằng nguy hiểm, lại có thể thông qua việc đánh giết quái vật mà đạt được những phần thưởng không ngờ tới.

Môi giới để tiến vào phó bản chính là Hướng dẫn trò chơi, cũng chính là chiếc điện thoại thông minh mà mỗi người chơi đều nhận được sau khi vào game.

Ban đầu, Hướng dẫn trò chơi chỉ có chức năng nhắc nhở phó bản, tiến vào phó bản và hiển thị quy tắc trò chơi.

Theo đà phát triển của game, Hướng dẫn trò chơi cũng có thêm các tác dụng khác, ví dụ như giám định đạo cụ và kỹ năng, hiển thị công năng thuộc tính bản thân.

Đương nhiên trong trò chơi cũng tồn tại các NPC, bất quá người chơi thích gọi bọn họ là Nguyên Trú Dân hơn.

Trong rất nhiều trò chơi truyền thống, nhân vật mà người chơi sắm vai thông thường là chúa cứu thế của NPC, hoặc là du hiệp đi khắp nơi giúp đỡ NPC, cuối cùng trở thành anh hùng.

Nhưng mà tại Tận Thế Cầu Sinh, loại tình huống này sẽ không phát sinh, bởi vì kẻ được bảo hộ chính là đám người chơi chúng ta.

NPC trong game tuy có mạnh có yếu, nhưng chiến đấu lực tổng thể lại cao hơn đám người chơi chúng ta rất xa.

Chính vì bọn họ đã ngăn cản quái vật tại vô số phó bản, mới có được Biểu Thế Giới hòa bình cho người chơi.

Không sai, trong Tận Thế Cầu Sinh không phải là không có tận thế, chỉ là nó rời xa đám người chơi chúng ta mà thôi.

Đáng tiếc tình huống này có khả năng rất nhanh sẽ bị phá vỡ, bởi vì sự ngu xuẩn của một số người khiến cho Nguyên Trú Dân phải chịu tổn thất to lớn, quái vật đã bắt đầu giáng lâm xuống Biểu Thế Giới, tận thế hoặc giả đã cách chúng ta không xa, Nguyên Trú Dân thương vong thảm thống, khiến trách nhiệm bảo vệ Biểu Thế Giới rơi xuống trên người đám người chơi chúng ta.

Đây là sự kiện trọng đại nổi tiếng trong game, ta sẽ đề cập chi tiết ở phần sau.

Nguyên Trú Dân trong trò chơi ngoại trừ bảo vệ Biểu Thế Giới ra, cũng đảm đương vai trò đạo sư cho người chơi.

Trong game có vô số hệ thống sức mạnh, mỗi một hệ thống đều là sáng kiến vĩ đại, rất nhiều lúc ta đều luôn chìm trong tiếng tán thưởng trí tưởng tượng của nhà phát triển game.

Rất nhiều hệ thống sức mạnh đều có kỹ năng và đạo cụ đặc biệt, đương nhiên còn có lý luận tu luyện hoàn mỹ, khiến ta thậm chí nhịn không được cũng thử tu luyện trong đời thực, bất quá không có hiệu quả gì là được rồi, chỉ có những lúc này ta mới cảm thấy Tận Thế Cầu Sinh là một trò chơi.

Lại nói về kỹ năng, đạo cụ. có quá nhiều thông tin, cho dù tốn cả đời ta cũng nói không hết.

Mỗi một kỹ năng, mỗi một đạo cụ đều có câu chuyện và xuất xứ riêng của nó.

Thế giới Tận Thế Cầu Sinh có cấu trúc cốt truyện siêu hồ tưởng tượng, bao gồm thần thoại, truyền thuyết đô thị, truyện huyền huyễn, chiến tranh khoa học viễn tưởng. mỗi cái đều có hệ thống hoàn chỉnh, được tổ thành từ vô số câu chuyện nhỏ cảm động hoặc kích động lòng người, đó cũng là câu chuyện của Nguyên Trú Dân, nói không hết, kể không xong.

Tại đây ta muốn nhắc tới vị lão sư Nguyên Trú Dân của ta, một vu nữ vĩ đại, tên của nàng là Kết Ngạnh, một người con gái như hoa kết ngạnh hoa cát cánh.

Lão sư, nàng cũng như tất cả Nguyên Trú Dân khác, có câu chuyện phức tạp của riêng mình.

Chương 409

Kết Ngạnh lão sư không chỉ dạy ta cách vận dụng linh lực, mà còn dùng linh hồn cao khiết của nàng cảm nhiễm ta, cho ta biết thiện sở dĩ là thiện, là bởi vì không che giấu nội tâm của chính mình.

Một mình đối diện với nội tâm, chọn cái thiện mà theo, chọn cái bất thiện mà sửa đổi.

Rất nhiều người đều đã tiếp thu sự dạy bảo của Nguyên Trú Dân, từ chỗ bọn họ ngoại trừ kỹ năng còn học được cách đối nhân xử thế.

Cho nên ngoại trừ tính khả thi của bản thân trò chơi, game này cũng là một tác phẩm hoàn mỹ tập kết cả triết học và khoa học kỹ thuật.

Trên đây là ba yếu tố cơ bản của Tận Thế Cầu Sinh, cũng là cội nguồn khiến trò chơi này mị lực vô cùng.

Rất nhiều thứ sẽ được đề cập chi tiết ở phần sau, trong tự chương sẽ không thuật lại rườm rà.

Khi mới đặt bút, trong lòng lo sợ bất an, nhưng ý khí sai khiến, nhất định sẽ có đầu có cuối.

Phải nói mị lực của Kết Ngạnh rất mạnh, học sinh của nàng, vốn là một người Mỹ chính gốc, hiện tại viết văn chương lại văn vẻ nho nhã, hơn nữa còn trở nên khiêm hư như thế, quả thực là điển phạm cho câu gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, tiềm di mặc hóa.

Cuốn biên niên sử trò chơi này của Công Đằng Tân Binh Vệ ghi lại hàng vạn sự kiện lớn nhỏ trong thế giới Tận Thế Cầu Sinh.

Nhỏ đến chuyện tu luyện, lớn đến sự thay đổi thay triều đổi đại của thế giới game.

Về sau nó được vô số người yêu thích trò chơi này tôn làm kinh điển.

Ngay cả những người không chơi game cũng bị những câu chuyện đặc sắc và các nhân vật muôn màu muôn vẻ bên trong hấp dẫn, sau đó thậm chí còn được phiên dịch thành hàng chục loại ngôn ngữ, lọt vào top 5 trong mười cuốn sách bán chạy nhất.

Tác giả của cuốn sách cũng trong quá trình vừa chơi game vừa viết sách mà trở thành một người nổi tiếng thế giới.

Mà trong sách có rất nhiều chỗ làm nổi bật sự tán dương đối với các NPC trong game, ghi lại rất nhiều câu chuyện không ai biết đến.

Cũng khiến rất nhiều người coi cuốn sách này như tiểu thuyết để đọc, những câu chuyện chân thực vô cùng kia dường như làm độc giả thực sự tưởng rằng ở một góc nào đó trên thế giới này có Thánh Đấu Sĩ, Hỏa Ảnh Nhẫn Giả, Long Châu Chiến Sĩ, Bán Yêu Vu Sư.

đang bảo vệ Trái Đất.

Tóm lại, theo thời gian trôi qua, Tận Thế Cầu Sinh đã bắt đầu được đại chúng tiếp nhận và yêu thích.

Bầu trời đêm mùa hè sáng hơn bất cứ lúc nào, vành đai của chòm sao Lạp Hộ Orion cũng hiện rõ mồn một.

Côn trùng mùa hạ nấp trong bụi cỏ kêu vang, còn có ếch nhái dưới sông cũng đang cùng nhau hợp xướng khúc ca ngày hè.

Thiếu nữ tóc xanh nằm ngửa trên bãi cỏ, không hề để ý đến đám côn trùng đang cao giọng kháng nghị.

Đã quá lâu rồi không được nhàn nhã như thế này, cho nên thiếu nữ hưởng thụ cảm giác ngửa mặt nhìn lên bầu trời đầy sao.

Nếu nàng là thi nhân, vào cái đêm như thế này, ít nhiều cũng phải ngâm một bài thơ để giải tỏa nỗi niềm trong lồng ngực.

Những ngôi sao đẹp biết bao, thật muốn đi lên những vì sao đó, nơi ấy sẽ không có ai sợ hãi chính mình.

Thiếu nữ nghĩ như vậy, nhưng nàng lại không biết Trái Đất nơi nàng đang ở hà cớ gì không phải là một trong vô số ngôi sao trong vũ trụ kia chứ.

Đột nhiên, từ vành đai chòm Lạp Hộ bay ra một điểm sáng.

Sao băng.

Thiếu nữ C.

C. ngồi dậy, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy sao băng.

Trong truyền thuyết, sao băng là thứ mang đến bất hạnh cho con người.

Bất quá nàng đã đủ bất hạnh rồi, cũng không cần lo lắng thêm nữa, chỉ lặng yên thưởng thức ngôi sao băng đang vẽ ra những đường nét trên bầu trời.

C. nhìn sao băng dường như có chút kỳ quái, sao hình như càng ngày càng gần thế này.

Không phải hình như, mà chính là càng ngày càng gần.

Hô hào, thổi tới không khí nóng rực, sao băng thế mà lại lướt qua đỉnh đầu C.

C.

ép đám cỏ cứng phải cong lưng.

Oanh.

Tiếng nổ cực lớn chấn động khiến C.

C. không thể không bịt tai lại.

Cũng may sao băng rơi xuống ở sườn núi bên kia, nếu không chỉ riêng sóng xung kích cũng đủ cho C.

C. uống một bình rồi.

Sao băng rơi xuống rồi.

Chấn kinh, tuy rằng đã đạt được sức mạnh Code, nhưng hoàn cảnh sinh hoạt hiện tại của C.

C.

đã quyết định kiến thức của nàng.

Thiếu nữ tò mò bò lên sườn đồi, nhìn về phía bên kia.

Bãi cỏ nguyên bản đã bị lực va chạm cực lớn biến thành cái hố đen to tướng, một vài nơi trong hố còn đang bốc lửa.

Một cảnh tượng chỉ có ở địa ngục.

C. hầu như không tin vào mắt mình, bởi vì dưới đáy hố, thế mà lại có thứ đang cử động.

Khốc, khố tỳ khố tỳ.

Một cái bóng đen khổng lồ vừa biến hình vừa đứng dậy.

Hống.

Cái bóng đen to lớn mà dữ tợn phát ra tiếng gầm giận dữ, Ta, Uy Chấn Thiên Megatron nhất định sẽ trở về.

Kình Thiên Trụ Optimus Prime, ngươi không ngăn cản được ta đâu.

Hiện tại hãy yên lặng chờ chết đi.

Đây là đang nói chuyện với đáy hố, dưới đáy hố còn có thứ gì đó.

Mặc kệ phải trả cái giá gì, ta nhất định phải ngăn cản dã tâm của ngươi, vì tự do và bình đẳng.

Khác với giọng nói cuồng dã của Uy Chấn Thiên, giọng nói của Kình Thiên Trụ tuy yếu ớt nhưng vẫn y nguyên sự chính trực.

Khi đột phá tầng khí quyển của thế giới này, mạch điện của ngươi đã bị thiêu hỏng, hiện tại ngươi còn năng lực gì để ngăn cản ta.

Vì sao không nguyện ý nghênh đón cái chết như một chiến sĩ.

Khụ khụ.

Kình Thiên Trụ xác thực bị thương nặng, nhưng hắn vẫn chưa đến mức không thể chiến đấu, A, Uy Chấn Thiên, tử vong không phải là chủ đề của ngày hôm nay.

Hai con quái vật khổng lồ xới tung bãi cỏ, kịch chiến không ngừng.

Hưu hưu.

Oanh oanh.

Đát đát.

Pháo hỏa liên thiên, nổ tung không dứt.

C. chỉ có thể ép thấp thân thể mình xuống mới không bị thổi bay.

Đây chẳng lẽ chính là Thần sao.

Chương 410

Thiếu nữ vô tri chỉ có thể phỏng đoán như vậy, nếu không phải Thần, làm sao lại có sức mạnh to lớn đến thế.

Oanh.

Kình Thiên Trụ rốt cuộc vẫn là bị thương, bị Uy Chấn Thiên đánh trúng ngực, chỉ kém một chút nữa là trúng Hỏa Chủng Spark.

Úc úc Sức mạnh của Kình Thiên Trụ đang dần biến mất.

Kình Thiên Trụ kết thúc tại đây.

Cổ tay biến thành đại pháo của Uy Chấn Thiên chỉ hướng túc địch của hắn.

Không.

Dùng chút sức mạnh cuối cùng, Kình Thiên Trụ phát tín hiệu lên bầu trời.

Ô Tô Nhân Autobots, ta đã phát hiện Trái Đất.

Báo cho Sáng Thế Giả, Trái Đất ở ngay tại đây.

Ngươi thế mà lại phát tín hiệu cho Tạo Vật Chủ, ngươi biết điều này có ý nghĩa gì không hả.

Trong tất cả mạch điện của Uy Chấn Thiên, tín hiệu đều đang chảy ngược, từ ngữ mang tên kinh khủng tập kích bộ xử lý của hắn.

Sáng Thế Giả sẽ trở lại Tái Bác Thản Cybertron, Bá Thiên Hổ Decepticons và Ô Tô Nhân chúng ta đều sẽ trở về nguyên điểm, trở về vòng tay của Sáng Thế Giả.

Không, ngươi đây là tự tìm đường chết.

Kinh khủng hóa thành phẫn nộ, Uy Chấn Thiên khai hỏa.

Oanh.

Thân thể khổng lồ của Kình Thiên Trụ nổ tung, để lại một đống mảnh vỡ trên mặt đất.

Uy Chấn Thiên phải đi tìm các Bá Thiên Hổ khác để chuẩn bị trước, khố tỳ khố tỳ biến thân thành một chiếc phi hành khí kỳ quái rồi bay đi mất.

C.

đã hoàn toàn bị kinh hãi đến mức không dám động đậy, giống như con cừu nhỏ giả chết vậy.

Mãi cho đến khi trời sáng, C.

C. mới to gan đi đến bên cạnh Kình Thiên Trụ.

Đống mảnh vỡ kim loại cứng rắn nằm rải rác thảm liệt trên mặt đất, bãi cỏ bên sườn núi này hoàn toàn bị hủy.

C.

đi tới bên cạnh cái đầu của Kình Thiên Trụ, chỉ riêng cái đầu thôi cũng đã cao hơn C.

C. không ít.

Tò mò dùng tay sờ sờ, xúc cảm lạnh băng.

Thật sự chết rồi sao.

C. thấy vị khách ngoài hành tinh không có phản ứng cũng liền lấy can đảm bò lên trên, muốn xem cái mặt to này rốt cuộc trông như thế nào.

Nhưng khi bò lên đến ngực, chuẩn bị nhìn xuống khuôn mặt lớn thì chân đứng không vững nên ngã nhào, tay đè lên một mảnh vỡ.

Chỉ đè một cái như vậy, mảnh vỡ liền nghiêng ra ngoài rồi rơi xuống.

Khụ khụ.

Kình Thiên Trụ tỉnh lại.

Tuy bị thương rất nặng nhưng Hỏa Chủng tịnh không bị tổn hại, trước đó là do mảnh vỡ găm vào động cơ nên mới mất đi ý thức.

Sau khi khởi động lại, Kình Thiên Trụ lập tức khóa chặt C.

C. cũng tiến hành quét hình nàng, xác định đây là động vật có vú bản địa, thuộc về sinh mệnh thể gốc cacbon.

Tên của ta là Kình Thiên Trụ, đến từ hành tinh Tái Bác Thản xa xôi, hiện tại ta thỉnh cầu viện trợ từ ngươi.

Cỗ thân thể này của Kình Thiên Trụ bị tổn hại nghiêm trọng, chỉ có đợi Cứu Hộ Xa Ratchet đến Trái Đất mới có khả năng tu phục.

Ta, ta tên là C.

C. run rẩy trả lời.

Ta thỉnh cầu viện trợ, thỉnh cầu viện trợ.

Xa tại mấy vạn ức năm ánh sáng bên ngoài, trên phi thuyền của Ô Tô Nhân, bọn họ rốt cuộc nhận được tin tức của Lĩnh Tụ, rơi vào trầm mặc.

Thật sự phải liên hệ Sáng Thế Giả sao.

Người nói chuyện là Đại Hoàng Phong Bumblebee.

Ngài ấy sớm muộn gì cũng sẽ biết, cậu nên biết sức mạnh của ngài ấy.

Cả hành tinh Tái Bác Thản cũng chỉ trong nháy mắt đã bị ngài ấy sáng tạo ra.

Thiết Bì Ironhide nói.

Nhưng đó chỉ là truyền thuyết, không ai biết là thật hay giả.

Ta chỉ nghe Kình Thiên Trụ.

Huống chi cậu cũng nói đó chỉ là truyền thuyết, vậy thì chuyện Sáng Thế Giả sẽ đưa tất cả Biến Hình Kim Cương Transformers về lại nguyên điểm cũng bất quá là truyền thuyết mà thôi.

Hiện tại Kình Thiên Trụ không có ở đây, ta là phó quan cần phải đưa ra quyết định phát tín hiệu, sau đó chúng ta cùng Sáng Thế Giả đi tới Trái Đất.

Thiết Bì kiên định nói.

Được, Kình Thiên Trụ đại ca không có ở đây, ông định đoạt.

Trong vũ trụ đen kịt, một chiếc phi thuyền lẳng lặng trôi nổi.

Cả nhà Đỗ Lan đều đang ngủ trong khoang đông lạnh, sự chờ đợi nhàm chán đã khiến hắn không muốn tỉnh nữa.

Đỗ Lan và Tư Niệm Thể Thống Hợp Vũ Trụ đã đạt thành hiệp nghị, để hắn tiếp quản hệ thống sinh thái trên Trái Đất, sau đó hắn tự mình rời đi.

Bất quá lúc sắp đi, hắn bị người tương lai và siêu năng lực giả liên thủ tính kế, đem Vô Giới Môn phong ấn trong sự ngăn cách của thời gian, làm nhiễu loạn năng lực xuyên việt của Vô Giới Môn.

Khi Đỗ Lan cùng gia đình đến vũ trụ này, hắn hoàn toàn không biết mình đang ở đâu.

Mà Vô Giới Môn cũng vì đang tự sửa chữa nên không thể sử dụng.

Vũ trụ này quá lớn, cho dù Đỗ Lan và Địch Ny Toa hợp thể cũng không thể nhìn trộm một góc.

Cho nên để làm rõ thế giới này rốt cuộc là thế giới gì, hắn đã tìm người giúp đỡ, chính là Biến Hình Kim Cương.

Sinh mệnh Silicon Silic có ưu thế rất lớn trong việc thám hiểm vũ trụ.

Đỗ Lan lấy ra Khối Lập Phương Năng Lượng AllSpark, kiến tạo nên hành tinh Tái Bác Thản, để bọn họ đi tìm kiếm Trái Đất, hoặc hành tinh có nhân loại sinh tồn.

Hiện tại trăm vạn năm trôi qua, Đỗ Lan trong vũ trụ buồn chán đã ngủ quá lâu, là lúc tỉnh lại rồi.

Hắn kỳ thực không biết rằng mấy trăm vạn năm trước hắn thực ra đã quét qua Trái Đất, chỉ là Trái Đất lúc đó và Trái Đất mà Đỗ Lan biết không giống nhau mà thôi.

Đỗ Lan không lập tức gọi người nhà dậy, mà một mình đi tới hành tinh Tái Bác Thản.

Đây là siêu cấp hành tinh do một mình hắn hoàn toàn sáng tạo ra, cả tinh cầu chính là một chiếc chiến hạm khổng lồ, nhưng không ai có thể khởi động nó.

Cho nên Tái Bác Thản cứ luôn quay quanh hằng tinh, đứng ở đó vận chuyển.

Lúc này Tái Bác Thản đã không còn sự náo nhiệt lúc ban đầu, đám Biến Hình Kim Cương vẫn khai chiến, khiến tinh cầu suy bại.

Đúng là bản tính khó dời a.

Đỗ Lan đi trên tinh cầu kim loại, hắn chính là vì để Biến Hình Kim Cương đi ra ngoài thám hiểm mới xây dựng một căn cứ hậu cần khổng lồ như thế này, tài nguyên bên trong tuyệt đối đủ dùng.

Xem ra Bác Phái Autobots và Cuồng Phái Decepticons cho dù có điều kiện sống tốt cũng không thể yên ổn.

Thi thể vỡ vụn của Biến Hình Kim Cương rải rác khắp nơi, nói cho Đỗ Lan biết nơi này từng diễn ra chiến tranh thảm liệt.

Để ta xem nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đỗ Lan đặt tay lên con đường dưới chân, tiếng ồn lớn vang lên.

Sau đó tinh cầu này khẽ rung động, mặt đất bắt đầu hoạt động.

Khố khố Dưới chân Đỗ Lan đột nhiên dâng lên, biến thành đài khống chế khổng lồ.

Nhìn xem ghi chép của Tái Bác Thản, Đỗ Lan biết vẫn là Uy Chấn Thiên phát động chiến tranh, cuối cùng Kình Thiên Trụ phấn lực đề kháng, dường như vẫn là bộ dáng cũ.

Chương 411

Rõ ràng là bảo bọn họ đi tìm Trái Đất, thế mà vẫn đánh nhau.

Thôi được rồi, phản chính hiện tại Trái Đất cũng đã tìm được, cứ đi xem trước rốt cuộc là thế giới gì đi.

Đỗ Lan lại lấy ra một cái Hỏa Chủng Nguyên bỏ vào rãnh năng lượng của Tái Bác Thản, Thiết lập tọa độ, chúng ta đi tìm Bác Phái trước.

Trong phi thuyền của Ô Tô Nhân, các thành viên khẩn trương chờ đợi tin tức.

Tín hiệu đã phát đi, rốt cuộc Sáng Thế Giả trông như thế nào, bọn họ cũng không biết.

Chỉ có Kình Thiên Trụ và Uy Chấn Thiên mới từng gặp Sáng Thế Giả, các Biến Hình Kim Cương khác đều là do Kình Thiên Trụ và Uy Chấn Thiên kích hoạt.

Kình Thiên Trụ lựa chọn kích hoạt đều là những nhân viên khoa học kỹ thuật hoặc nhân viên hậu cần, hắn cho rằng thám hiểm vũ trụ, hoàn thành nhiệm vụ của Đỗ Lan cần sức mạnh của những Biến Hình Kim Cương này, đây chính là thành phần sơ khởi của Bác Phái.

Mà Uy Chấn Thiên cho rằng trong vũ trụ tràn ngập những điều chưa biết, cần càng nhiều sức mạnh vũ trang, cho nên Biến Hình Kim Cương mà hắn kích hoạt toàn là trang bị vũ trang tận răng, cũng chính là khởi đầu của Cuồng Phái.

Hai Biến Hình Kim Cương tính cách bất đồng vì cùng một nhiệm vụ mà bắt đầu tiến vào vũ trụ mênh mông.

Nhưng năm sáu trăm vạn năm trôi qua, Uy Chấn Thiên chán ghét việc tìm kiếm không mục đích như vậy, nỗi sợ hãi đối với Đỗ Lan cũng ngày càng yếu đi.

Cuối cùng dã tâm của hắn lộ ra, hắn muốn xưng bá Tái Bác Thản, trở thành Vua của Biến Hình Kim Cương, thống soái cả Bác Phái và Cuồng Phái, sau đó đi chinh phục vũ trụ.

Để cái nhiệm vụ tìm kiếm Trái Đất nực cười kia xuống địa ngục đi.

Chiến tranh bắt đầu.

Khởi đầu Cuồng Phái chiếm ưu thế tuyệt đối, bởi vì vũ trang vốn có của bọn họ mạnh hơn Bác Phái quá nhiều.

Nhưng Kình Thiên Trụ vẫn luôn ngoan cường chống cự.

Mấy vạn năm trôi qua, Bác Phái dựa vào tinh thần ngoan cường trong chiến tranh mà nhanh chóng trưởng thành, các nhà khoa học, công nhân cũng biến thành những chiến sĩ xuất sắc, đồng thời dùng chiến tranh du kích làm tiêu hao sức mạnh của Cuồng Phái.

Bác Phái cũng vì không có quyền kiểm soát bầu trời nên chỉ có thể biến thành ô tô, bị Cuồng Phái gọi là Ô Tô Nhân, còn Cuồng Phái thì bị Bác Phái gọi là Bá Thiên Hổ.

Kịch chiến giữa hai phái thậm chí ảnh hưởng đến toàn bộ dây chuyền sản xuất của Tái Bác Thản, ngay cả Hỏa Chủng Nguyên cũng bị Kình Thiên Trụ tống đi mất.

Để ngăn cản Bá Thiên Hổ sản xuất thêm nhiều đồng bọn, Kình Thiên Trụ bất đắc dĩ mới làm ra hi sinh như vậy.

Không còn Hỏa Chủng Nguyên, cho dù dây chuyền sản xuất có chế tạo ra Biến Hình Kim Cương thì đó cũng chỉ là những cái xác kim loại không hồn.

Tái Bác Thản cũng dần dần bị hoang phế.

Tất cả thành viên Bá Thiên Hổ ngồi lên chiến hạm tiên tiến nhất của bọn họ đi tìm kiếm Hỏa Chủng bị thất lạc, Kình Thiên Trụ dẫn theo đồng bạn ngồi lên thuyền thám hiểm tìm kiếm Trái Đất bám sát phía sau.

Lại là vạn năm người truy ta đuổi, song phương lại mất đi không ít bạn bè Biến Hình Kim Cương, mãi cho đến không lâu trước đây, khi đang tranh đoạt nguồn năng lượng vũ trụ, Kình Thiên Trụ và Uy Chấn Thiên đã đến được hành tinh hẻo lánh này: Trái Đất.

Thiết Bì, sao không có phản ứng, không phải là phát sai chỗ rồi chứ.

Đại Hoàng Phong nói.

Không thể nào.

Đợi đã, có phản ứng rồi, là không gian ba, ngay trước phi thuyền chúng ta, rất lớn.

Mau lùi xe.

Thiết Bì hoảng mang hét lên.

Nhưng đã không còn kịp nữa, phi thuyền bị cả không gian thông đạo cuốn vào, đâm vào một hành tinh cứng rắn, sau đó lại bị đẩy ra, hoàn toàn mất đi khống chế.

Là bước nhảy không gian.

Cứu Hộ Xa nói, Thứ rất lớn.

Sao vậy.

Đại Hoàng Phong đứng lên, Ông nói hết câu xem nào.

Bất quá rất nhanh Đại Hoàng Phong cũng không nói nên lời, bởi vì trước mặt bọn họ chính là cố hương Tái Bác Thản.

Sao có thể.

Đại Hoàng Phong chấn kinh.

Thiết Bì thật lâu không nói, hắn là Biến Hình Kim Cương thứ hai tỉnh lại sau Kình Thiên Trụ, từng thấy qua phi thuyền của Sáng Thế Giả đi xa.

Hiện tại nhìn thấy một màn này, hồi lâu sau hắn mới mở miệng, dùng một loại ngữ khí không biết hình dung thế nào nói: Sáng Thế Giả đã trở về.

Đám Biến Hình Kim Cương yên lặng, dường như cảm thấy bất an đối với vận mệnh tương lai chưa biết.

Rất nhanh bọn họ liền nhìn thấy Đỗ Lan xuất hiện trong phi thuyền.

Khác với tưởng tượng của đám Biến Hình Kim Cương, Đỗ Lan một chút cũng không cao lớn, hơn nữa bộ dáng gầy yếu, cũng không có một tia dáng vẻ công nghệ nào, chỉ là một sinh vật vũ trụ bình thường.

Nhưng khi dùng máy đo năng lượng quét qua, loại sức mạnh trực tiếp làm nổ tung máy đo kia lại báo hiệu người này chính là Sáng Thế Giả của bọn họ.

Kình Thiên Trụ không có ở đây.

Đỗ Lan mở miệng, không có hàn huyên.

Kình Thiên Trụ đại ca và Uy Chấn Thiên đều rơi xuống Trái Đất.

Đại Hoàng Phong khẩn trương nói.

Đỗ Lan gật gật đầu: Vậy còn chờ gì nữa, đi chuẩn bị phi thuyền mới, chúng ta đi Trái Đất.

Không ai động đậy.

Còn ngẩn ra đó làm gì, mau hành động đi, hiện tại không có thời gian cho các ngươi lãng phí đâu, nhanh.

Phi thuyền ở ngay trên bãi đáp, chỉ cần nạp nhiên liệu là được rồi.

Năm 1099, phi thuyền khổng lồ giáng lâm xuống lãnh địa của người Germanic, nơi đây vẫn chỉ là một quốc gia phong kiến mới nổi, nước Đức cũng mới vừa xuất hiện chưa lâu.

C. tuy bị người ta cho là phù thủy, chịu đãi ngộ bất công, nhưng dù sao nàng cũng là Code, có năng lực ban cho người khác Geass.

Trên thế giới này tuyệt đối sẽ không thiếu những kẻ vì sức mạnh mà bán đứng linh hồn, cho nên C.

C. tìm được bốn năm người, cho bọn họ Geass, bảo bọn họ đem thân thể tàn phá của Kình Thiên Trụ giấu vào một cái kho thóc.

C. tuyệt đối sẽ không quên hình ảnh phi thuyền từ trên trời giáng xuống.

Là thần điện rơi xuống từ thiên đường, là lâu đài trên mây từ bầu trời trầm xuống ngay trước mặt nàng.

Thiếu nữ chắp tay đặt trước ngực, nàng đang cầu nguyện hi vọng Thần có thể mang đi sự bất hạnh của nàng.

Đáng tiếc rơi xuống không phải Thần, mà là một đám cục sắt kim loại, còn có một tên Đỗ Lan thích đảo loạn.

Sáng Thế Giả.

Kình Thiên Trụ nhìn thấy Đỗ Lan ngược lại rất bình tĩnh.

Không tệ, ngươi đã hoàn thành nhiệm vụ.

Hiện tại ta trả tự do cho các ngươi, Biến Hình Kim Cương các ngươi có thể đi vũ trụ tiếp tục thám hiểm.

Đỗ Lan lấy ra một đống lớn kim loại, sau đó trực tiếp dùng thuật giả kim tu sửa xong Kình Thiên Trụ.

Ngay cả Cứu Hộ Xa cũng nhìn đến mục trừng khẩu ngốc, hiện tại hắn tin Đỗ Lan chính là Sáng Thế Giả, cái loại sức mạnh vung tay là có thể đúc lại Kình Thiên Trụ kia, quả thực là thần lực.

Kình Thiên Trụ đứng lên: Ta thay mặt Bác Phái cảm tạ ngài, Sáng Thế Giả vĩ đại.

Khách sáo gì, ta còn phải cảm ơn các ngươi đã giúp ta tìm được Trái Đất đấy.

Kỳ thực Kình Thiên Trụ hiện tại cũng coi như biết vì sao Đỗ Lan muốn tìm Trái Đất rồi, bởi vì nhân loại trên Trái Đất và Đỗ Lan giống nhau như đúc.

Sáng Thế Giả nhất định cũng có câu chuyện rất dài.

Sáng Thế Giả, Bá Thiên Hổ cũng đã đến Trái Đất, bọn chúng có thể sẽ gây ra ảnh hưởng không thể dự đoán đối với sự phát triển văn minh của Trái Đất.

Ngươi đang nói tên nhóc Uy Chấn Thiên sao.

Ta đã sớm biết dã tâm hắn không nhỏ, không ngờ hắn thế mà dám làm trái mệnh lệnh của ta.

Chuyện giữa Bác Phái và Cuồng Phái các ngươi ta đều biết, bất quá hiện tại ta đã ban cho các ngươi tự do, chiến tranh của Biến Hình Kim Cương các ngươi chính là chuyện riêng của các ngươi, chỉ có thể tự các ngươi giải quyết, ta sẽ không ra tay.

Chúng ta sẽ tìm ra tất cả Bá Thiên Hổ, vì chính nghĩa.

Kình Thiên Trụ vẫn ghét cái ác như kẻ thù như xưa.

Đi đi, đi đi, Đỗ Lan dù sao cũng có thể dọn dẹp hậu quả cho Biến Hình Kim Cương.

Lộ Ti Lucy là một phóng viên, từ thời đại học đã bắt đầu đi khắp nơi khai quật tin tức, cuối cùng sau khi tốt nghiệp thuận lợi trở thành một phóng viên chuyên nghiệp.

Nhưng chế độ trong tòa soạn quá cứng nhắc, Lộ Ti giống như chú chim nhỏ bị nhốt trong lồng, bị giam hãm trong thành phố, tìm đâu ra tin tức lớn.

Những gì mắt thấy tai nghe quanh năm suốt tháng cũng chỉ là những chuyện vụn vặt lặp đi lặp lại từ thời học sinh, hoặc là hết lần này đến lần khác ca tụng tổ quốc Britannia của mình vĩ đại như thế nào, đem một phần ba Trái Đất nắm trong tay.

Chương 412

Lộ Ti chán ghét việc theo dõi những tin tức như vậy, cô khát vọng tin tức giật gân hơn, cô muốn ra tiền tuyến chiến trường lấy tài liệu trực tiếp.

Đáng tiếc đơn xin của cô bị từ chối, bởi vì phóng viên chiến trường đã không còn chỗ để thêm một người ngoài vào.

Lộ Ti thất vọng từ chức, rời khỏi vị trí của mình sau đó trở thành một phóng viên tự do độc lập, bắt đầu theo đuổi tin tức theo cách riêng.

Trăm nhàm chán lười biếng đi trên đường phố, Lộ Ti cảm thấy hiện thực sao mà vô vị quá đi.

Đột nhiên cô nhìn thấy hai người Á Đông đang tranh chấp trên đường.

Vốn dĩ Lộ Ti sẽ không quan tâm đến loại chuyện này, nhưng lần này ma xui quỷ khiến thế nào cô lại dừng bước nhìn sang.

Hai người Á Đông thân hình cao lớn, nghe bọn họ nói chuyện hình như là người Nhật Bản.

Chuyện này hiếm thấy, phải biết hiện tại là đầu năm 2009, quan hệ giữa Nhật Bản và Britannia đã ngày càng căng thẳng.

Rất nhiều người Nhật Bản đã ngửi thấy mùi chiến tranh nên sớm rời khỏi nơi này.

Hiện tại hai người Nhật Bản cứ thế đứng cãi nhau trên đường lớn, muốn không gây chú ý cũng thật khó khăn.

Tá Tá Mộc Sasaki, về với tôi, hiện tại quốc gia cần chúng ta.

Người nói chuyện là một người đàn ông trung niên mày kiếm mắt sáng, võ sĩ 29 tuổi Đằng Đường Kính Chí Minh Todoh Kyoshiro, từng đạt quán quân ba lần cuộc thi kiếm đạo trước năm hai mươi tuổi, được xưng là võ sĩ sinh nhầm thời đại.

Tôi không phải quân nhân, tôi chỉ là nhà khảo cổ học, chiến trường không phải nghề nghiệp của tôi.

Xin lỗi, tôi còn có việc, phải đi trước.

Người tên là Tá Tá Mộc Tiểu Thứ Lang Sasaki Kojirou, là hậu nhân của Kiếm Thánh Nhật Bản Tiểu Thứ Lang Kojirou, kế thừa cái tên của tiền bối, cũng là một soái ca, chỉ là thân hình không kiện tráng như Đằng Đường Kính Chí Minh, hơi gầy, đeo một cặp kính mắt, tác phong của một học giả.

Chẳng lẽ cậu quên thân phận của mình rồi sao.

Ánh mắt Đằng Đường như đao phong nhìn thẳng vào bạn tốt của mình.

Tôi không quên, nhưng việc tôi đang làm hiện tại là vì sự nghiệp của toàn nhân loại, xin lỗi nhé, Đằng Đường.

Tá Tá Mộc nói.

Trong mắt anh, Nhật Bản cũng chỉ là một quốc gia trên Trái Đất mà thôi, người Nhật Bản cũng chỉ là một thành viên trong đông đảo nhân loại.

Bảo vệ Nhật Bản cũng chỉ là bảo vệ bá tánh một phương, cống hiến so với nghiên cứu hiện tại của anh hoàn toàn không sánh bằng.

Cậu.

Nhìn bóng lưng bạn tốt, Đằng Đường Kính Chí Minh nắm chặt song quyền, Tá Tá Mộc.

Bốp.

Một quyền đánh vào mặt Tá Tá Mộc, đánh anh ngã xuống đất.

Hiện tại cậu thỏa mãn chưa.

Khóe miệng Tá Tá Mộc chảy ra chút máu, anh dùng tay áo lau đi, Vậy tôi đi đây, máy bay đã chờ tôi rồi.

Đáng ghét, thế mà không thể khuyên bảo bạn tốt của mình, Đằng Đường Kính Chí Minh cảm thấy cảm giác thất bại sâu sắc.

Một chiếc ô tô màu đen đậu bên đường, Tá Tá Mộc lên xe.

Tin tức lớn.

Là trực giác của phóng viên, Lộ Ti bản năng cảm thấy giá trị tin tức tồn tại, bởi vì người ngồi trong chiếc xe kia không phải là một thành viên trong Viên Trác Kỵ Sĩ Knights of the Round sao.

Viên Trác Kỵ Sĩ và một người Nhật Bản ngồi cùng một xe, nhất định có tin tức.

Lộ Ti lập tức gọi xe đuổi theo, một lần đuổi theo này liền vượt qua Đại Tây Dương đến tận một thị trấn nhỏ ở Trung Đông.

Hi vọng cảm giác của mình không sai.

Lộ Ti mặc một bộ trang bị thám hiểm, trong ba lô đặt chiếc máy ảnh yêu quý.

Tại cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này, Lộ Ti nằm bò trên một sườn núi, dùng ống nhòm nhìn về phía trước.

Viên Trác Kỵ Sĩ và người Nhật Bản kia đang ở trong doanh địa đằng xa.

Lộ Ti đã tìm kiếm trên đường đi, người Nhật Bản kia là một nhà khảo cổ học nổi tiếng, nhưng một nhà khảo cổ học và Viên Trác Kỵ

Sĩ làm sao lại đi cùng nhau chứ.

Nhất định là tin tức lớn, nhưng Lộ Ti thực sự đoán không ra nơi này có gì mờ ám, Nếu có thể trà trộn vào thì tốt rồi.

Nói làm là làm, qua quan sát, Lộ Ti phát hiện mỗi ngày đều có một chiếc xe đưa cơm ba bữa cho doanh địa này.

Bởi vì nơi này cũng là khu chiếm đóng của Britannia, cho nên không cần đặc biệt để ý tiếp tế, mỗi ngày đưa tới cũng không kém.

Cái này vừa vặn cho Lộ Ti một cơ hội trà trộn vào.

Mọi việc thuận lợi, chỉ là tốn chút tiền liền kiếm được một vị trí trên xe tạp hóa, sau đó nhẹ nhàng trà trộn vào.

Nhìn lính canh lỏng lẻo, nơi này dường như thực sự là hiện trường khảo cổ chứ không phải doanh trại lính.

Lộ Ti nhân lúc người ta không chú ý, chạy về phía cái lều lớn nhất ở trung ương doanh địa.

Cô đã quan sát rồi, cho rằng đồ vật quan trọng nằm ở bên trong.

Kiếm, vô số kiếm, các loại binh khí lạnh, cái hố to này chính là mộ địa của chúng.

Di tích chiến trường cổ đại.

Lộ Ti nghi hoặc, Nếu chỉ là khảo cổ bình thường, có cần dùng đến Viên Trác Kỵ Sĩ không.

Không sai, khảo cổ bình thường không cần Viên Trác Kỵ Sĩ, nhất định có bí mật không thể cho ai biết.

Lộ Ti liếc mắt nhìn một cái, phát hiện bên phải mình có cái thang gỗ tạm thời, có thể đi vào trong di tích.

Tách tách, chụp ảnh, không bỏ qua một tia khả nghi nào.

Lộ Ti đi lại trong mộ địa kiếm, cảm nhận sự dày nặng của lịch sử, nghĩ tất chủ nhân của những vũ khí này hiện tại cũng đã biến thành bùn đất dưới chân.

Đi vào trung ương, một tảng đá nham thạch khổng lồ cao ba bốn mét, dài hơn hai mươi mét nằm ngang ở đó.

Đến gần xem xét, Lộ Ti nhìn thấy trên đó vô số vết khắc tạo thành những đồ án khiến người ta khó hiểu.

Đây là văn tự.

Lộ Ti cũng coi như có chút mắt nhìn, nhưng tự xưng là biết ngôn ngữ bảy nước như cô cũng không nhận ra loại văn tự này.

Nhất định là cổ văn tự, Lộ Ti phỏng đoán.

Nhìn tới nhìn lui, di tích được khai quật ra dường như cũng không có chỗ nào đặc biệt, có cần thiết để Viên Trác Kỵ Sĩ tọa trấn không.

Lộ Ti nghi hoặc.

Oanh.

Tiếng nổ ầm ầm rung chuyển cả di tích, Lộ Ti đứng không vững ngã xuống đất.

Tiếng này là nổ mạnh, có người đang tập kích doanh địa.

Tuy rằng Britannia chiếm đóng thành phố nơi này, nhưng vẫn có một số người tổ chức du kích đội, đứng lên phản kháng kẻ xâm lược.

Viên Trác Kỵ Sĩ lập tức xuất động, nhưng nhân số đối phương không ít, rất nhanh doanh địa đã bị công phá.

Lộ Ti khẩn trương chụp ảnh, đây chính là cảm giác của phóng viên chiến trường a.

Cô là ai.

Nơi này rất nguy hiểm, mau rời khỏi đây.

Lộ Ti mải chụp ảnh, ngay cả Tá Tá Mộc đứng sau lưng cô cũng không hề phát giác.

Bị giật mình, Lộ Ti giấu máy ảnh ra sau lưng, nhưng đã không kịp.

Ai cho cô chụp ảnh.

Động tác của Tá Tá Mộc rất nhanh, giật lấy máy ảnh cầm trong tay, bất quá anh vẫn chưa quên kẻ địch đang ở bên ngoài, Mau đi đi, bọn họ đến rồi.

Người của du kích đội cầm súng lục tục tiến vào di tích bị cái lều trung ương che khuất.

Kẻ cầm đầu cả kinh, liếc mắt liền phát hiện Lộ Ti và Tá Tá Mộc.

Tá Tá Mộc tiên sinh.

Thủ lĩnh này thế mà lại quen biết Tá Tá Mộc.

Nhưng Tá Tá Mộc lại không quen đối phương.

Nhà khảo cổ học nổi tiếng thế giới, đặc biệt có hiểu biết sâu sắc đối với siêu văn minh cách đây một ngàn năm.

Thủ lĩnh tự mình nói, Từng phát biểu về siêu cấp văn minh trong kẽ hở văn minh nhân loại, bị người ta coi là nhà khảo cổ điên khùng.

Chương 413

Không biết hiện tại còn kiên trì quan điểm của ngài như trước không.

Nếu tôi thay đổi, sẽ không xuất hiện ở đây.

Tá Tá Mộc đối với nghiên cứu của mình là tuyệt đối cố chấp.

Vậy có thể phiên dịch một chút văn tự bên trên không.

Đừng hòng.

Bị cự tuyệt, thủ lĩnh du kích đội cũng không tức giận, chỉ phất phất tay ra hiệu binh sĩ vác RPG phía sau tiến lên, Đã như vậy, tảng đá này cũng không có tác dụng gì, nổ đi cho rồi.

Anh, đây chính là di tích ngàn năm, là côi bảo lịch sử nhân loại.

Tá Tá Mộc quả thực muốn tức nổ phổi.

Vậy ngài có thể phiên dịch một chút hay không.

Chính là uy hiếp a.

Được, tôi dịch.

Vì bảo vệ di tích này, Tá Tá Mộc Tiểu Thứ Lang chỉ có thể thỏa hiệp, Tôi đối với loại văn tự này cũng không thể phá dịch toàn bộ, cho nên tôi chỉ có thể đại khái dựa vào phỏng đoán của mình để dịch, đúng hay sai, tôi không thể xác định.

Không vấn đề, mời.

Tá Tá Mộc đi lại trước họng súng của kẻ địch, cuối cùng đứng trước cự thạch, anh muốn bắt đầu rồi.

Tất cả mọi người đều vểnh tai, chờ đợi vị nhà khảo cổ học trứ danh này phiên dịch.

Tại đây ta báo cho chúng nhân, nguyên tắc đồng giá trao đổi, muốn đạt được cái gì thì cần phải mất đi thứ có cái giá tương đương.

Muốn trọng sinh, tất phải trả giá sinh mệnh. muốn tiền tài, liền phải trả giá hoàng kim tương đồng. nếu muốn tự do, tất phải trả giá tự do.

Đây không phải là trêu người chơi sao.

Muốn cái gì thì phải lấy cái gì ra đổi, nếu mình đã có thứ như vậy, lại có gì cần thiết phải đi đổi.

Đây là suy nghĩ đơn thuần của Lộ Ti.

Nhưng con người tịnh không phải sinh vật đơn thuần như vậy, vì lợi ích bản thân, dùng sinh mệnh và tự do của người khác để trao đổi cũng có thể làm ra được.

Cho nên nghe Tá Tá Mộc Tiểu Thứ Lang phiên dịch, đám người du kích đội đã kích động không thôi, không sai, truyền thuyết quê hương bọn họ không sai.

Thật sự có một thần linh đồng giá trao đổi như vậy.

Tá Tá Mộc Tiểu Thứ Lang nhìn như vô ý đi vài bước, bên tay vừa vặn là chuôi của một thanh cổ kiếm, anh đang do dự có nên động thủ hay không.

Là hậu nhân của Kiếm Thánh, kiếm thuật của anh còn mạnh hơn Đằng Đường Kính Chí Minh gấp mấy lần.

Ở đây động thủ anh có lòng tin chạy thoát, chỉ là kẻ xâm nhập bên cạnh anh có khả năng sẽ phải chết dưới súng của đối phương.

Cuối cùng Tá Tá Mộc thở dài một hơi, anh buông tha, dùng tính mạng người khác mạo hiểm tịnh không phải tác phong của anh.

Tiến sĩ, tiếp tục phiên dịch.

Thủ lĩnh quát, Nói cho ta biết nơi nào tiến hành cái đồng giá trao đổi này.

Nhanh.

Tá Tá Mộc nhíu mày, nếu biết thì mình đã không cần ở lại đây tiếp tục nghiên cứu.

Bất quá nếu mình nói không biết, đối phương cũng nhất định sẽ không bỏ qua.

Viên Trác Kỵ Sĩ anh rốt cuộc đang làm cái gì a.

Lúc này Tá Tá Mộc Tiểu Thứ Lang hô hoán tên Viên Trác Kỵ Sĩ vẫn luôn giống như cái đuôi theo sau mình.

Không khí có chút khẩn trương, bởi vì Tá Tá Mộc Tiểu Thứ Lang tịnh không biết vị trí di tích này chỉ dẫn là ở đâu.

Nhưng kẻ địch hổ thị đăm đăm, nếu anh nói một chữ Không, kẻ địch có thể sẽ lập tức nổ súng.

Tiến sĩ không cần khẩn trương, kỳ thực ta là người ủng hộ trung thành của ngài, phi thường cảm hứng thú đối với nghiên cứu của ngài, đặc biệt là siêu cấp văn minh ngàn năm trước kia.

Thủ lĩnh du kích đội dường như đang làm dịu bầu không khí căng thẳng, Tiến sĩ ngài yên tâm, kỳ thực ngài và ta giống nhau, đều có kẻ thù tương đồng, đó chính là Britannia.

Quốc gia của ta bị chiếm đóng, mà tổ quốc của ngài cũng sắp sửa đối mặt vấn đề tương tự.

Cho nên chúng ta có thể trở thành chiến hữu cùng chung chiến hào.

Tá Tá Mộc không nói gì, đối với lời của du kích đội không tỏ ý kiến.

Trong quan niệm của anh, chỉ có nghiên cứu của mình, tịnh không có quá nhiều lập trường, cừu hận đối với Britannia cũng không nhiều.

Tá Tá Mộc tin tưởng vững chắc nghiên cứu của mình có thể tạo phúc cho toàn nhân loại.

Siêu cấp văn minh biến mất, sản vật kết hợp hoàn mỹ giữa thần học và khoa học kỹ thuật, đó là văn minh trình độ cao nhất của Trái Đất.

Tiến sĩ chẳng lẽ ngài không muốn để siêu cấp văn minh tái hiện thế gian sao.

Cho nên nói cho ta biết đi, địa điểm tiến hành đồng giá trao đổi.

Anh nói sai rồi.

Tá Tá Mộc đột nhiên nói.

Hả.

Ta nói sai cái gì.

Còn thỉnh tiến sĩ chỉ điểm.

Thủ lĩnh du kích đội cười, chỉ cần Tá Tá Mộc nguyện ý nói chuyện là tốt, nghĩa là sự tình còn có thương lượng.

Siêu cấp văn minh tịnh không biến mất, mà là ở ngay bên cạnh chúng ta.

Lời của Tá Tá Mộc lại làm mọi người an tĩnh, bởi vì loại lời nói này thực sự là quá giả.

Ha, tiến sĩ là nghiêm túc.

Ngài thật sự cho rằng siêu cấp văn minh tịnh không biến mất.

Thủ lĩnh du kích đội cười nói, hiển nhiên cũng không tin, chỉ là cảm thấy hứng thú mà thôi.

Siêu cấp văn minh không biến mất, mà là ẩn tàng ngay bên cạnh chúng ta, tồn tại ngay trong cuộc sống của chúng ta.

Tá Tá Mộc Tiểu Thứ Lang trịnh trọng lặp lại một lần, Loại văn tự trên di tích này tồn tại trên các văn vật xuất thổ ở các thời kỳ trong ngàn năm qua, bất kể là châu lục nào, đều có chứng cứ xác thực.

Siêu cấp văn minh chưa bao giờ rời xa chúng ta.

Là Tá Tá Mộc Tiểu Thứ Lang từ khi bước vào giới khảo cổ đã phát hiện loại văn tự này, trải qua hơn mười năm nghiên cứu, anh phát hiện loại văn tự này kỳ thực vẫn luôn xuất hiện trong cuộc sống, thậm chí báo chí thập niên 80 90 thế kỷ trước còn đăng tải hình ảnh loại văn tự này trên trang giải trí.

Cho nên Tá Tá Mộc cho rằng siêu cấp văn minh chỉ là ẩn tàng đi, chứ không phải biến mất.

Nghe được lời này, mọi người chỉ thấy có chút kỳ quái, dường như xung quanh đều bị người giám thị, dường như có một loại sức mạnh thần kỳ lăng giá trên nhân loại đang ảnh hưởng thế giới phát triển.

Lộ Ti đứng sau lưng Tá Tá Mộc, cảm giác cổ dường như bị một trận gió âm thổi qua, không khỏi nổi da gà toàn thân.

Quỷ dị an tĩnh lại, chỉ có tiếng hít thở của mọi người quanh quẩn trong di tích.

Tá Tá Mộc tiên sinh, ngài nói một điểm không sai, không hổ là người có thể viết ra bài văn chương kia, ngài đối với siêu cấp văn minh đã có hiểu biết sơ bộ.

Giọng nói chói tai vang lên từ sau lưng Lộ Ti, làm cô giật nảy mình.

Ngải Thác Aito.

Nguyên lai là Viên Trác Kỵ Sĩ.

Thủ lĩnh du kích đội nhíu mày, bên ngoài chính là có mấy trăm hào nhân, còn có hai chiếc xe tăng, năm khẩu đại pháo, mấy chục ống phóng rocket, cho dù Viên Trác Kỵ Sĩ có Nhân Hình Binh Khí, bất quá đó cũng chỉ là cái lon kim loại mà thôi.

Viên Trác Kỵ Sĩ, tại năm 2009 cũng chỉ trang bị Nhân Hình Binh Khí thế hệ thứ tư, chiến đấu lực tịnh không mạnh.

Ngươi rất kinh ngạc.

Vị tiên sinh này, dường như ngươi tịnh không cho rằng ta có thể từ trong mai phục của các ngươi trở về.

Viên Trác Kỵ Sĩ tên là Ngải Thác, tóc vàng mắt xanh, anh khí bức người, Tuy rằng tốn chút thời gian, tổn thất một chiếc Glasgow, bất quá thuộc hạ của ngươi đã bị ta tiêu diệt toàn bộ rồi.

Người du kích đội đại kinh thất sắc, toàn bộ ba trăm người thế mà bị một người giết sạch.

Lập tức liên hệ, nhưng trong bộ đàm chỉ có tạp âm, sự thật còn đáng sợ hơn tưởng tượng.

Họng súng toàn bộ nhắm ngay ba người: Ngươi đừng quá cuồng vọng, hiện tại ngươi cũng chỉ là huyết nhục chi khu, làm sao có thể đối kháng với súng pháo của bọn ta.

Không có Nhân Hình Binh Khí, Viên Trác Kỵ Sĩ cũng chỉ là phàm nhân.

Ngươi có thể thử xem.

Ngải Thác đi lên phía trước, từng bước tiếp cận thủ lĩnh du kích đội.

Ngươi đừng qua đây, lại gần nữa, ta sẽ nổ súng.

Đối với cảnh cáo của kẻ địch, Ngải Thác không hề để ý tới, chỉ đi về phía trước.

Nổ súng.

Đát đát.

A.

Lộ Ti thét lên.

Tá Tá Mộc bổ nhào Lộ Ti xuống đất, tránh cho bị đạn bắn trúng, chính mình chấn kinh nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trong tiếng súng vang lên thanh âm khố tư, Ngải Thác thế mà biến hình, lớp da người bên ngoài nứt ra trở thành một người máy.

Tiếng kêu thảm thiết của đội du kích liên tiếp không ngừng, chỉ trong hai phút đồng hồ, tất cả mọi người đều biến thành thi thể.

Ngải Thác biến thành người máy không sợ đao thương, hơn nữa giết người không chớp mắt.

Các ngươi mới là phàm nhân.

Người máy Ngải Thác khinh miệt nói.

Giết sạch đội du kích, sự chú ý của Ngải Thác hướng về phía hai người Tá Tá Mộc và Lộ Ti: Tuy rằng thời gian ở chung rất ngắn ngủi, bất quá Tá Tá Mộc ngươi là một nhân loại không tệ, có kiến thức lịch sử bác học.

Chương 414

Nhưng nếu ngươi đã nhìn thấy thân phận của ta, vậy ta chỉ có thể nói lời xin lỗi.

Kiếm kim loại vươn ra từ cánh tay vẫn còn dính vết máu.

Trước khi ta chết có thể trả lời ta một vấn đề hay không.

Tá Tá Mộc lúc này ngược lại rất sái thoát.

Ngươi hỏi đi, ta sẽ cho ngươi chết được nhắm mắt.

Ngải Thác đại khái cũng biết Tá Tá Mộc muốn hỏi cái gì, nhất định là về siêu cấp văn minh.

Siêu cấp văn minh rốt cuộc là cái gì.

Tá Tá Mộc hỏi, Lại vì sao biến mất trong tầm mắt mọi người.

Ngải Thác lộ ra bộ dáng quả nhiên không ngoài dự đoán, hơi mỉm cười: Siêu cấp văn minh kỳ thực tịnh không có gì đặc biệt, chẳng qua là trong khoảng thời gian đó ta và đồng bạn tương đối hoạt động mà thôi.

Về phần vấn đề thứ hai, lại càng đơn giản, bởi vì nhân loại các ngươi không ngừng phát triển, thủ lĩnh của chúng ta cho rằng an toàn của chúng ta chịu uy hiếp.

Cho nên chúng ta dung nhập vào xã hội loài người, sẽ không xuất hiện trước mặt các ngươi nữa.

Vậy các ngươi.

Tá Tá Mộc tiến sĩ, ngươi là học giả ưu tú, nhiệm vụ của ta chính là bảo đảm ngươi sẽ không khai quật ra bất kỳ tin tức gì về chúng ta.

Nói rồi mắt máy của Ngải Thác bắn ra tia laser quét qua tảng đá di tích kia.

Bên trên xuất hiện văn tự mới.

Tá Tá Mộc mục trừng khẩu ngốc, vốn dĩ vẫn luôn cảm thấy văn tự trên này không đầy đủ, hóa ra là bị Ngải Thác che giấu.

Tá Tá Mộc tiến sĩ, chuẩn bị xong nghênh đón cái chết chưa.

Ngải Thác cảm thấy mình đã nhân chí nghĩa tận, có thể cho hai nhân loại một cái thống khoái.

Kiếm còn nhanh hơn tia chớp, là Tá Tá Mộc Tiểu Thứ Lang ra tay.

Rút ra cổ kiếm, một chiêu Yến Phản Thân bame Gaeshi chém đứt cổ địch nhân.

Đây là kiếm pháp của Kiếm Thánh Nhật Bản cổ đại, trong nháy mắt tia chớp rơi xuống, liền có thể chém xuống đầu lâu kẻ địch.

Oanh, cái đầu máy của Ngải Thác rơi xuống, cả thân thể ngửa mặt ngã xuống.

Kiếm trong tay Tá Tá Mộc tuy rằng là cổ kiếm, nhưng độ sắc bén không giảm năm xưa.

Đi.

Kéo Lộ Ti lại, Tá Tá Mộc không chút do dự bỏ chạy, bởi vì anh nhìn thấy người máy kia vẫn còn đang giãy dụa, căn bản chưa chết hẳn.

Trong lữ quán ở thị trấn vô danh.

Lộ Ti còn đang mơ hồ, người máy kia rốt cuộc là cái gì, di tích kia rốt cuộc lại là cái gì.

Hoàn toàn không có đầu mối.

Tá Tá Mộc cắm đầu ngồi một bên viết viết vẽ vẽ, thỉnh thoảng còn gõ vài cái máy tính.

Nói cho tôi biết, thứ đó rốt cuộc là cái gì.

Đó là Biến Hình Kim Cương, là kẻ đẽo gọt nên siêu cấp văn minh.

Tá Tá Mộc trả lời.

Biến Hình Kim Cương đó lại là cái gì.

Tá Tá Mộc ngẩng đầu nhìn về phía người phụ nữ phiền toái kia: Vì an toàn của cô, tốt nhất cô vẫn nên rời đi.

Tin tức có giá trị như vậy ngay trước mắt, làm sao có thể rời đi, Chẳng lẽ anh lại nhẫn tâm để một tiểu nữ tử như tôi rời đi, con quái vật kia đáng sợ như vậy.

Đó không phải quái vật, là một loại sinh mệnh thể khác.

Tá Tá Mộc lại vẽ vài nét, xong rồi.

Dựa vào bản lĩnh đã gặp qua là không quên của mình, đem mấy văn tự cuối cùng ghi lại, hiện tại rốt cuộc phiên dịch ra, là một tọa độ.

Nhất định là địa phương tiến hành đồng giá trao đổi.

Vậy cô tiếp tục ở lại đây đi, tôi phải đi đây.

Tá Tá Mộc một khắc cũng không thể dừng lại, anh còn rất nhiều việc phải làm.

Anh phải đi hoàn thành nghiên cứu của mình, vạch trần chân tướng siêu cấp văn minh.

Nhưng sự tình tịnh sẽ không thuận lợi như vậy.

Khi ánh mắt của tất cả mọi người đều bị tình thế quốc tế đa biến hấp dẫn, có hai người lại trốn trong bóng tối nỗ lực giải khai bí ẩn ngàn năm.

Tá Tá Mộc Tiểu Thứ Lang và Lộ Ti truy tìm manh mối ít ỏi, mạo hiểm bị Biến Hình Kim Cương truy sát, tiếp tục nỗ lực.

Cách doanh địa mục đích còn ba bốn mươi dặm, xe Jeep men theo con đường đất hầu như không nhìn thấy xóc nảy tiến lên.

Lộ Ti cảm giác ngũ tạng lục phủ của mình đều đã đảo lộn, khó chịu cực độ.

Tá Tá Mộc ngồi ở ghế phó lái chăm chú nhìn phía trước, mục tiêu của bọn họ nằm trong một khu rừng mưa nhiệt đới khổng lồ ở tỉnh Việt Nam thuộc Khu vực Đông Nam Á của Liên Bang.

Lái xe là hướng đạo viên bản địa do Tá Tá Mộc thuê, tên Hồ Chỉ Nam.

Chúng ta sắp đến rồi.

Hồ Chỉ Nam đã không biết là lần thứ mấy nói câu này, nhưng mỗi một lần nói xong đều không thấy cái thôn nào cả.

Lộ Ti đều sắp nôn cả mật xanh mật vàng ra rồi.

Tá Tá Mộc ngược lại đã quen với loại đường này, cho nên sắc mặt tuy cũng không dễ nhìn, nhưng ít nhất không đến nỗi không kiên trì nổi.

Lại không biết qua bao lâu, rốt cuộc trong hoàng hôn cũng nhìn thấy vài cột khói bếp, lần này bọn họ thực sự đến nơi.

Nhà cửa đơn sơ, cư dân bản địa toàn bộ đều mặt vàng da sấu, đây là một địa phương nghèo khó.

Thôn trưởng, người nắm quyền trong thôn này, cũng là cha của hướng đạo viên Hồ Chỉ Nam, ông hoan nghênh hai vị khách nhân.

Lộ Ti đi nghỉ ngơi, cô thực sự không gượng dậy nổi.

Cho nên bữa tối chỉ có một mình Tá Tá Mộc, trong lúc đó anh hỏi thăm vị thôn trưởng lớn tuổi về chuyện đồng giá trao đổi.

Thôn trưởng nhắm mắt lại, hồi lâu sau đôi mắt đục ngầu lần nữa phản chiếu ánh đèn.

Từ chỗ ông nội ta, ta xác thực từng nghe nói ở sâu trong tùng lâm có một tế đàn, bên trên có một cái thiên bình cán cân, đại khái chính là tế đàn đồng giá trao đổi mà ngài nói.

Trước kia rất nhiều người trong thôn chúng ta đều sẽ đến đó đổi đồ, trứng gà đổi muối gì đó.

Tá Tá Mộc kích động, siêu cấp văn minh ở ngay đó.

Phương thức trao đổi thần kỳ, thực sự là quá thần kỳ, Vậy hiện tại thì sao.

Thôn trưởng thở dài một hơi: Chúng ta quá tham lam.

Có những thứ cái giá phải trả là thứ chúng ta không trả nổi.

Đại khái là tám mươi năm trước đi.

Có người thế mà muốn làm hoàng đế, cái giá để cuộc trao đổi này thành lập lại quá lớn, nhân khẩu thôn chúng ta khi đó còn nhiều hơn hiện tại gấp ba lần, thế mà chỉ vì nguyên nhân này mà chết đi hơn nửa, cuối cùng người muốn làm hoàng đế kia cũng bị thôn dân phẫn nộ giết chết.

Về sau thôn chúng ta liền có một quy củ, không được phép đi sử dụng cái tế đàn kia nữa.

Thôn trưởng, có thể dẫn tôi đi xem không, tôi là nhà khảo cổ học.

Thôn trưởng lắc đầu: Ngài đến muộn rồi, thiên bình trên tế đàn đã bị người ta lấy đi.

Cái gì.

Tá Tá Mộc đại kinh, Ai đã tới.

Tới khi nào.

Hình như là quan viên Liên Bang, ngay tuần trước.

Tá Tá Mộc nhíu mày.

Đáng ghét, đến chậm một bước.

Bất quá nơi cần đi vẫn phải đi.

Băng qua rừng mưa, Tá Tá Mộc và Lộ Ti đứng trước tế đàn.

Văn tự cổ xưa bên trên, còn có một số cổ vật đều được bảo tồn rất tốt.

Tá Tá Mộc lập tức lao vào công việc phiên dịch.

Văn tự nơi này ghi lại một quá trình chi tiết, khiến Tá Tá Mộc kiến thức được một góc của siêu cấp văn minh.

Chiến tranh lan tràn đến Trái Đất, Cuồng Phái y nguyên thực lực mười phần, hơn nữa bọn chúng đòi hỏi Sáng Thế Giả đạo cụ có thể tiến hành đồng giá trao đổi, như vậy bọn chúng có thể không kiêng nể gì, nhanh chóng và hiệu quả cao đoạt được vũ khí.

Bác Phái liên tiếp bại lui.

Phe chính nghĩa thất bại, tà ác liền đem đến cho nhân loại khổ nạn vô tận, sau đó có một người nhận được sự triệu hoán của đạo cụ đồng giá trao đổi, đạt được sức mạnh thần kỳ gọi là Thuật Giả Kim.

Người đó và Bác Phái kết thành đồng minh phát khởi khiêu chiến với Bá Thiên Hổ.

Chiến đấu từ đại lục này lan đến đại lục khác, mấy chục năm không ngừng nghỉ.

Luyện kim thuật sĩ chết đi, nhưng trước khi chết ông ta đã trộm đạo cụ đồng giá trao đổi của Bá Thiên Hổ và giấu đi.

Chương 415

Địa điểm được ông ta ghi lại trên một tảng cự thạch.

Ghi chép đến đây là chấm dứt.

Nhưng Tá Tá Mộc vẫn có thể cảm nhận được một cỗ sợ hãi, từ ngữ nhạy cảm chiến tranh lần đầu tiên xuất hiện trong ghi chép của Biến Hình Kim Cương.

Trước kia anh nghiên cứu văn tự đều là ghi chép về sinh thái Trái Đất, hoặc là nội dung phát tín hiệu liên hệ, lần này lại phát hiện siêu cấp văn minh xa xa không đơn giản như vậy.

Đột nhiên bầu trời tối sầm lại.

Tá Tá Mộc và Lộ Ti đồng thời kỳ quái ngẩng đầu nhìn lên, lại nhìn thấy một chiếc máy bay khổng lồ không tiếng động trôi nổi trên bầu trời.

Thứ, khốc.

Phi hành khí vặn người một cái, toàn bộ bắt đầu biến hình, cuối cùng trên bầu trời biến thành một người máy khổng lồ cao tám chín mét rơi xuống đất: Nhân loại, nói cho ta biết Thiên Bình ở nơi này đã đi đâu rồi.

Người máy bán quỳ trên mặt đất, trên khuôn mặt máy móc thế mà há miệng ra, ồm ồm nói chuyện.

Ngữ khí là trách vấn, không chút khách khí.

Còn chấn kinh hơn lần đầu tiên nhìn thấy người máy, bởi vì người máy này to lớn hơn cái tên Ngải Thác kia quá nhiều.

Nhân loại, mau trả lời, đừng cố gắng lừa gạt Thiên Hỏa Jetfire ta.

Nguyên lai là Thiên Hỏa, một trong số ít sức mạnh trên không của Bác Phái.

Tôi không biết, tôi cũng mới tới.

Tá Tá Mộc cũng còn thốt lên được thành tiếng.

Đôi mắt điện tử của Thiên Hỏa quét qua nhịp tim của Tá Tá Mộc, phát hiện anh không nói dối: Nhân loại, ngươi biết Thiên Bình ở đâu không.

Tôi không biết.

Tá Tá Mộc khẩn trương nói.

Thiên Hỏa đứng lên: Xem ra ta vẫn đến chậm một bước, Bá Thiên Hổ lại sắp phục tô rồi.

Bá Thiên Hổ.

Đúng vậy, Bá Thiên Hổ, bọn chúng là một đám trong não toàn là bạo lực, vì đạt được mục tiêu bọn chúng sẽ không từ thủ đoạn.

Thiên Hỏa nói, Ta cần phải báo cho Kình Thiên Trụ chuyện của Bá Thiên Hổ.

Lúc này trong tùng lâm đằng xa, Ngải Thác dùng mắt điện tử bội số cao nhìn thấy tất cả, hắn là Bá Thiên Hổ tiềm nhập thế giới loài người.

Vốn dĩ chuẩn bị gây trở ngại cho nhân loại phát hiện sự tồn tại của Biến Hình Kim Cương, nhưng hiện tại xem ra nhiệm vụ của hắn đã thất bại.

Bác Phái đã tiếp xúc với nhân loại.

Phải báo cáo Uy Chấn Thiên, không thể để nhân loại kia trở thành chướng ngại.

Kỳ thực tại sao Uy Chấn Thiên phải sợ hãi nhân loại.

Còn không phải vì Sáng Thế Giả Đỗ Lan khắp nơi thiên vị nhân loại, khiến hắn không thể không cẩn thận.

Nhân loại không đáng sợ, đáng sợ là Đỗ Lan.

Tại một căn cứ nào đó của Bá Thiên Hổ ở Châu Phi, một nhân loại ăn mặc như hoạn quan cung kính đặt Thiên Bình trước mặt Uy Chấn Thiên: Hạnh bất nhục mệnh, đã lấy được Thiên Bình.

Uy Chấn Thiên nhìn Thiên Bình mất mà tìm lại được, quả thực rất cao hứng: Rất nhanh sẽ có vô số vũ khí để trang bị cho Bá Thiên Hổ, tận thế của Ô Tô Nhân đến rồi.

Tên hoạn quan kia chỉ đứng lặng một bên, một bộ dáng trung thành.

Gia tộc bọn họ từ mấy trăm năm trước đã nghe theo mệnh lệnh của Bá Thiên Hổ, làm gian tế trên Trái Đất, phục vụ cho Bá Thiên Hổ là nghĩa vụ của bọn họ.

Kình Thiên Trụ đang biến thành một đầu xe tải yên lặng vô danh nhận được tin tức của Thiên Hỏa, hắn ra một mệnh lệnh cho Thiên Hỏa, đó chính là đưa Tá Tá Mộc và Lộ Ti đến tìm hắn.

Trong mắt hắn, nhân loại là đồng minh, tuy rằng có thiểu số đầu quân cho Bá Thiên Hổ, nhưng đại đa số vẫn xứng đáng được tin tưởng.

Kình Thiên Trụ chưa bao giờ thay đổi.

Thiên Hỏa không chỉ là một máy bay trinh sát tốc độ cao, mà còn được phú cho rất nhiều năng lực.

Ngụy trang quang học, tàng hình và đột phá tầng khí quyển, đều là chuyện dễ như trở bàn tay.

Thế là trong tình huống thần không biết quỷ không hay, Thiên Hỏa mang theo Tá Tá Mộc và Lộ Ti bay ra khỏi tầng khí quyển, sau đó đường hoàng hạ xuống nội thành Bắc Kinh.

Ra đa của tất cả các quốc gia trên Trái Đất đều không có bất kỳ phản ứng nào, Biến Hình Kim Cương với tư cách là sinh mệnh thể gốc silic tiên tiến, so với khoa học kỹ thuật mà nhân loại hiện tại nắm giữ thực sự là cao hơn quá nhiều.

Tá Tá Mộc và Lộ Ti có chút khó hiểu, tại sao lại đưa bọn họ đến một con hẻm nhỏ này.

Thiên Hỏa, tại sao lại đưa chúng ta đến nơi này.

Tá Tá Mộc hỏi.

Để các ngươi gặp thủ lĩnh Bác Phái của chúng ta, Kình Thiên Trụ.

Thiên Hỏa đã nghe thấy tiếng động cơ của Kình Thiên Trụ rồi.

Sau đó, một chiếc xe tải được bao quanh bởi màu đỏ và ngọn lửa từ từ lái vào đầu hẻm.

Tiếng động cơ trầm thấp hữu lực đã thu hút sự chú ý của hai người trái đất.

Chiếc xe tải dừng lại trước mặt hai người, mang lại cho bọn họ một loại cảm giác xung kích trầm ổn, dường như chiếc xe này có sinh mệnh.

Ô Tô Nhân, biến hình.

Ca sát, khốc Tạp tỳ tạp tỳ.

Đôi tay xuất hiện đầu tiên chống xuống mặt đất làm điểm tựa, cơ thể máy móc từ từ xuất hiện từ trong chiếc xe tải, sau đó Kình Thiên Trụ đứng dậy, vặn mình 180 độ, cuối cùng cùng với tiếng phanh xe hơi chói tai, Kình Thiên Trụ đã biến thân xong.

Kình Thiên Trụ quỳ một chân xuống đất, tự giới thiệu với hai vị bạn nhỏ đang kinh ngạc đến ngây người: Ta là Kình Thiên Trụ, đến từ hành tinh Tái Bác Thản.

Bất kể là Tá Tá Mộc hay Lộ Ti đều không trả lời.

So với Thiên Hỏa, cảm giác mà Kình Thiên Trụ mang lại càng thêm chấn động.

Là thủ lĩnh của Bác Phái, Kình Thiên Trụ chính trực, lương thiện, công chính, gần như không có khuyết điểm, nếu nhất định phải nói ra một khuyết điểm thì đó chính là tâm quá mềm yếu.

Cho nên sự xuất hiện của Kình Thiên Trụ so với Thiên Hỏa còn trực tiếp đánh vào tâm linh hai người hơn, hơn nữa Thiên Hỏa biến hình là máy bay trinh sát đậm chất khoa học viễn tưởng, còn Kình Thiên Trụ chỉ là đầu xe tải bình thường mà thôi, có lẽ bọn họ trên đường còn từng gặp qua nó.

Hai cái này đối chiếu một chút, vẫn là Kình Thiên Trụ khiến người ta kinh ngạc hơn.

Ách.

Lộ Ti lúc này đã quẳng cả chuyện tin tức lớn ra sau đầu, mình gặp được lão đại của người ngoài hành tinh rồi, thật là quá kích thích.

Xin chào.

Tá Tá Mộc nửa ngày mới thốt ra được hai chữ này.

Xin chào, nhân loại.

Kình Thiên Trụ nói, Tình huống hiện tại rất khẩn cấp, sau trăm năm trầm tịch, Bá Thiên Hổ lại muốn quay lại.

Nhân loại, chúng ta cần sự giúp đỡ của các ngươi.

Ách, ông nói cần chúng tôi giúp đỡ.

Tá Tá Mộc có chút không chắc chắn nói.

Đúng vậy, nhân loại.

Trái Đất là cố hương của các ngươi, cũng là hành tinh xinh đẹp mà Biến Hình Kim Cương chúng ta yêu mến.

Nhưng Bá Thiên Hổ muốn biến Trái Đất thành chiến trường, như vậy sẽ làm cho hành tinh này đi vào vết xe đổ của Tái Bác Thản.

Nhưng chúng tôi có thể giúp gì cho ông, nhân loại chúng tôi chẳng qua chỉ là người đứng xem mà thôi.

Chiến tranh một khi bắt đầu, thì không có người đứng xem.

Vận mệnh của nhân loại cần chính các ngươi nắm giữ, Bá Thiên Hổ sẽ không từ thủ đoạn để tiêu diệt Ô Tô Nhân chúng ta, nhân loại các ngươi nhất định sẽ bị vạ lây.

Vậy các ông có thể rời khỏi Trái Đất.

Lộ Ti, cô phóng viên này nói một câu không qua não.

Ha ha.

Thiên Hỏa cười đầy ẩn ý, trong mắt hắn, nhân loại tuy sức sáng tạo mười phần, nhưng bản tính ác liệt.

Nếu chúng ta rời đi bây giờ, Bá Thiên Hổ sẽ tiêu hao tất cả tài nguyên trên Trái Đất để chuẩn bị cho cuộc viễn chinh vũ trụ, mà nhân loại các ngươi cũng sẽ bị cải tạo thành nô lệ.

Kình Thiên Trụ trịnh trọng nói, đây không phải nói đùa, Uy Chấn Thiên thực sự sẽ làm như vậy.

Vẫn là Tá Tá Mộc bình tĩnh hơn: Thời đại đã khác rồi, trước đây tôi từng gặp một Biến Hình Kim Cương ẩn náu trong thế giới loài người, hắn nói nhân loại đã phát triển đến mức uy hiếp sự an toàn của các ông.

Chúng tôi cũng có vũ khí hình người mạnh mẽ, cũng không kém hơn các ông đâu.

Quả thật ngàn năm nay nhân loại các ngươi đã phát triển rất nhiều, nhưng trong mắt chúng ta chẳng qua chỉ là hài nhi vừa mới sinh ra.

Bá Thiên Hổ sở dĩ ẩn nấp, hoàn toàn là vì có Sang Thế Giả không muốn sự phát triển của nhân loại bị trở ngại, cho nên vẫn luôn ước thúc bọn chúng.

Nhưng hiện tại Sang Thế Giả đã biến mất, gông xiềng của Bá Thiên Hổ đã mở ra, hơn nữa bọn chúng lại có được Thiên Bình có thể sản xuất vũ khí vô hạn, chiến tranh đã ngàn cân treo sợi tóc.

Tá Tá Mộc hoàn toàn không biết nên nói cái gì rồi.

Nhân loại, hiện tại là thời điểm sinh tử tồn vong của Trái Đất, các ngươi phải hợp tác với chúng ta, toàn lực ngăn cản Bá Thiên Hổ.

Chúng tôi có thể làm gì.

Ngực Kình Thiên Trụ mở ra, một viên giao nang rơi xuống đất: Đây là thứ Sang Thế Giả đưa cho ta trước khi biến mất, ngài ấy đã sớm nhìn thấy dã tâm của Bá Thiên Hổ, cho nên bảo ta giao thứ này cho nhân loại các ngươi.

Một thứ nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn, Tá Tá Mộc nhặt lên xem một chút, hoàn toàn không biết nên dùng như thế nào.

Vẫn là Kình Thiên Trụ dạy bọn họ.

Trong giao nang có không ít đồ, nhưng đều là từng đôi một.

Quần áo, giày, đồng hồ, kính râm.

Ngay cả người thường xuyên chui rừng lội suối như Tá Tá Mộc cũng phải thừa nhận những thứ này rất hợp thời trang, nhưng cái này thì có quan hệ gì với bảo vệ Trái Đất.

Kình Thiên Trụ chỉ huy Tá Tá Mộc và Lộ Ti đeo đồng hồ lên, sau đó hai màn hình cùng lúc xuất hiện.

Chương 416

Cùng một bối cảnh, một chiếc ghế xoay quay lưng về phía bọn họ, không nhìn thấy người ngồi trên ghế, tiếp theo giọng nói của một thanh niên truyền đến: Khi ngươi nhìn thấy hình ảnh này, bất kể chủng tộc của ngươi, bất kể giới tính của ngươi, bất kể ngươi là ai, ngươi sẽ có khả năng trở thành một thành viên của Hắc Y Nhân.

Chiến tranh của người ngoài hành tinh sắp bắt đầu rồi, các ngươi cần che giấu cho người ngoài hành tinh, xóa bỏ tất cả thông tin bọn họ xuất hiện trong thế giới loài người, tránh sự khủng hoảng của xã hội loài người, đây chính là trách nhiệm của các ngươi.

Tá Tá Mộc và Lộ Ti đều trầm mặc, cái gọi là trách nhiệm hình như chính là giúp Biến Hình Kim Cương chùi đít dọn dẹp tàn cuộc a.

Giọng nói kia tiếp tục: Hãy giác ngộ đi, sau khi trở thành Hắc Y Nhân, tất cả thân phận của các ngươi sẽ bị xóa bỏ, đồng thời các ngươi sẽ sinh hoạt theo giờ vũ trụ, vài tháng mới cần ngủ một lần.

Cuộc sống của Hắc Y Nhân là gian khổ, nhưng lại mang ý nghĩa vĩ đại.

Hình ảnh biến mất, hai người nhìn nhau.

Kình Thiên Trụ và Thiên Hỏa đều không nói gì, sự lựa chọn này chỉ có thể do hai người nhân loại tự mình quyết định.

Vậy tấm thẻ này sử dụng ở bất kỳ cổng kết nối mạng nào, cũng có thể nháy mắt xóa bỏ tất cả thông tin của bản thân.

Tá Tá Mộc đối với việc trở thành Hắc Y Nhân hứng thú không lớn, nhưng nếu có thể nhìn thấy một góc của nền văn minh siêu cấp, hắn nguyện ý.

Để nghiên cứu văn minh siêu cấp, hắn đã tiêu tốn khoảng thời gian đẹp nhất của mình, hiện tại lúc này không có lý do gì để bỏ chạy.

Ở đầu hẻm có một cây ATM, Tá Tá Mộc từ từ di chuyển qua, đút thẻ vào.

Vân tay và giọng nói xác định thân phận của Tá Tá Mộc, trong nháy mắt trên mạng của tất cả các quốc gia, tất cả những gì về Tá Tá Mộc Tiểu Thứ Lang đều biến mất, để lại chỉ có một vài tin tức vặt vãnh từng đăng trên báo chí tạp chí trước kia.

Khi bộ âu phục màu đen được mặc vào, bộ quần áo vốn không vừa vặn lập tức co lại trở nên vừa người.

Giày da bóng loáng, kính râm cực ngầu, vũ khí, gậy xóa ký ức được cất kỹ, một Hắc Y Nhân mới ra lò cứ thế đứng trong con hẻm nhỏ.

Lộ Ti cảm thấy Tá Tá Mộc nhất định là điên rồi, trở thành Hắc Y Nhân, bạn bè người thân trước kia đều không tìm thấy mình, mình cũng không thể tự do đi thăm bọn họ.

Làm như vậy không đáng, chẳng lẽ chỉ là vì giúp mấy con robot to xác kia chùi đít.

Không thể bỏ mặc người này, Lộ Ti đột nhiên nảy ra một suy nghĩ như vậy, sau đó ma xui quỷ khiến cũng nhét tấm thẻ trong tay vào khe thẻ.

Hắc Y Nhân thứ hai ra đời.

Mà chứng kiến giờ khắc này chỉ có hai Ô Tô Nhân là Kình Thiên Trụ và Thiên Hỏa, về sau dấu chân của hai người sẽ trải rộng khắp thế giới, nhưng lại không có ai còn nhận ra bọn họ.

Bọn họ là Hắc Y Nhân, vĩnh viễn sẽ không dừng lại trong tầm mắt của mọi người.

Năm 2010, thủ đô Nhật Bản, chiến hỏa đã lan đến nơi này, trong phủ Thủ tướng, Xu Mộc Huyền Vũ đấm một quyền xuống bàn, thân là lãnh đạo quốc gia, đối với việc quốc gia mình bị xâm lược mà lại bất lực kháng cự, tình huống này khiến ông vừa tức giận vừa xấu hổ.

Thất thủ, thất thủ, từng cái báo cáo thất thủ, khiến bản đồ chi chít màu đỏ, cuối cùng trận địa phe mình lại càng ngày càng ít, cuối cùng thu hẹp lại xung quanh phủ Thủ tướng.

Quân đội Bố Lý Tháp Ni Á thế như chẻ tre, sự kháng cự của phía Nhật Bản giống như thiếu nữ yếu đuối đối mặt với võ sĩ trưởng thành vậy, bị đẩy ngã cũng là sự thật chắc chắn rồi.

Có điều thân là Thủ tướng Nhật Bản, ông đã chuẩn bị sẵn sàng để ngọc nát.

Phụ thân.

Thiếu niên Chu Tước khẽ gọi.

Xu Mộc Huyền Vũ mới ý thức được con trai mình vẫn còn trong phòng.

Con và Lỗ Lỗ Tu còn cả Na Na Ly mau đi tị nạn đi.

Đối với Vương tử và Công chúa bị Bố Lý Tháp Ni Á vứt bỏ, Xu Mộc Huyền Vũ còn có thể dành cho sự đồng cảm cơ bản.

Phụ thân, người cũng đi cùng đi.

Chu Tước cầu khẩn.

Bốp, một cái tát đánh bay Chu Tước.

Nói lời hỗn xược gì vậy, ta là lãnh tụ của quốc gia này, làm sao có thể bỏ lại những binh sĩ đang tắm máu chiến đấu kia.

Những lời như vậy, con đừng nói lại lần thứ hai.

Chu Tước cũng không vì bị phụ thân đánh mà tức giận, cậu chỉ cảm thấy Nhật Bản đã định bại cục, cứ tiếp tục kháng cự như vậy cũng chẳng qua là thêm những hy sinh vô vị mà thôi.

Phụ thân, chúng ta đã thua rồi, không cần thiết phải để binh sĩ bên ngoài đi chịu chết nữa.

Xu Mộc Huyền Vũ bạo nộ, túm lấy cổ áo con trai nhấc bổng cơ thể nhỏ bé của Chu Tước lên, ánh mắt như muốn đâm xuyên qua Chu Tước.

Nhưng cuối cùng ông không ra tay cũng không mắng chửi, chỉ thả Chu Tước xuống đất, cả người giống như già đi mười mấy tuổi.

Chu Tước, mau đi tị nạn.

Giống như một ông già đã nhìn thấu trần thế, Sống cho tốt vào, con là hạt giống của Nhật Bản, tương lai các con phải chiến thắng Bố Lý Tháp Ni Á trên chiến trường.

Phụ thân.

Nhìn bóng lưng còng xuống của cha mình, Chu Tước không hiểu tại sao còn phải đánh trận, chẳng lẽ mạng người lại không đáng giá như vậy sao.

Huyền Vũ phất phất tay, đã không định nói chuyện nữa.

Tại sao, còn phải chiến đấu, bọn họ sắp chiếm được nơi này rồi, chúng ta cùng nhau tị nạn đi.

Chu Tước không màng cảm nhận của phụ thân mình cứ lặp đi lặp lại, cuối cùng khiến cơn giận của Huyền Vũ lại bốc lên.

Ông xoay người ép Chu Tước vào tường, Bốp, trái phải hai đôi bốn cái tát, đánh sưng cả mặt Chu Tước.

Mày rốt cuộc có phải là con tao không.

Đừng quên thân phận của mày, sau này mày phải lấy tư cách là một người Nhật Bản chiến đấu với những kẻ xâm lược kia cho đến chết.

Không, cho dù chết rồi, linh hồn mày cũng phải nguyền rủa người Bố Lý Tháp Ni Á, chính vì bọn chúng mới khiến Nhật Bản chịu đựng vận mệnh bi thảm như vậy.

Nhớ kỹ chưa, Xu Mộc Chu Tước.

Trên thế giới không có thứ gì vĩ đại hơn hòa bình, chúng ta đã mất nước rồi, chẳng lẽ còn muốn để những người ở độ tuổi như chúng ta lên chiến trường chịu chết sao.

Đây là sai lầm, sai lầm.

Nghịch tử.

Thanh kiếm võ sĩ dùng để trang trí, cũng là xuất từ danh gia.

Trong lúc giãy dụa, Chu Tước rút kiếm ra, đâm vào cơ thể phụ thân mình.

Oanh.

Tiếng nổ lớn vang lên, phủ Thủ tướng bị công phá, Nhật Bản từ đây trở thành lịch sử.

Chu Tước, Lỗ Lỗ Tu và Na Na Lỵ không có bất kỳ phản kháng nào, cho nên chỉ bị khống chế lại.

Đối với ba đứa trẻ này, binh lính Bố Lý Tháp Ni Á cũng không làm khó dễ, thậm chí ngay cả lính canh cũng không phái.

Tốp binh lính đầu tiên công vào số lượng có hạn, bọn họ cần nhanh chóng chiếm lĩnh toàn bộ phủ đệ, không thể dừng lại nhiều.

Dư âm chiến tranh vẫn còn tiếp tục, ba đứa trẻ đứng giữa đống đổ nát.

Chu Tước cúi đầu trầm mặc không nói, cậu đã giết chết cha ruột của mình, hòa bình hẳn là sẽ rất nhanh buông xuống thôi, đúng vậy, chỉ cần nhẫn nại thêm một chút, hòa bình sẽ đến.

Chu Tước không phát hiện trong mắt người bạn tốt Lỗ Lỗ Tu của mình là hận ý vô tận, cùng lửa giận giao thoa với ánh lửa trên đống đổ nát.

Ta muốn hủy diệt Bố Lý Tháp Ni Á.

Thiếu niên tóc đen lúc này phát hạ lời thề, không chỉ vì bạn tốt của mình, cũng là vì cô em gái đáng thương và người mẹ chết oan của mình.

Người đàn ông trên ngai vàng kia đã không còn là phụ thân của hắn nữa.

Đột nhiên trong đống gạch vụn vang lên tiếng bước chân, ba đứa trẻ căng thẳng nhìn sang, là binh lính Bố Lý Tháp Ni Á quay lại sao.

Đương nhiên không phải, người đến là hai người mặc âu phục đen, một nam một nữ.

Nếu là bình thường cách ăn mặc như vậy không có vấn đề gì, nhưng lúc này xuất hiện ở đây lại vô cùng lạc quẻ.

Bộ âu phục đen này không hợp với đống đổ nát này chút nào.

Z, dường như là báo động giả, không có dấu vết của Biến Hình Kim Cương.

Lộ Ti nói, Z là mật danh của Tá Tá Mộc Tiểu Thứ Lang.

Mật danh của Lộ Ti là R.

Tá Tá Mộc không nói gì, hoặc là hắn cũng không phải đến tìm Biến Hình Kim Cương, chỉ là đến tưởng nhớ tổ quốc đã mất của mình một chút: Ở đây có ba đứa trẻ, chuẩn bị đi.

Tôi nói này, Z, thường xuyên sử dụng cái này sẽ biến người ta thành kẻ đần độn đấy, ba đứa trẻ này lại chưa từng gặp Biến Hình Kim Cương, thì thôi đi.

Lộ Ti nói.

Nhưng Tá Tá Mộc không quan tâm, hắn muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, cuối cùng đi gặp Sang Thế Giả.

Thấy Tá Tá Mộc đeo kính râm lên, Lộ Ti cũng chỉ đành đeo lên.

Chu Tước và Lỗ Lỗ Tu che chở Na Na Lỵ ở sau lưng, bọn họ vô cùng cảnh giác với hai người kỳ quái này.

Nhìn vào đây.

Tá Tá Mộc giơ gậy xóa ký ức lên nói.

Chu Tước và Lỗ Lỗ Tu chỉ phản xạ nhìn sang, liền bị chớp sáng.

Chương 417

Hôm nay các ngươi không gặp bất kỳ ai cả.

Lộ Ti cất kính râm, sau đó nói.

Nhưng cô nhìn thấy Na Na Lỵ đang run lẩy bẩy, khác với hai người đang ngẩn ngơ kia, liền biết Na Na Lỵ vẫn chưa bị ánh sáng chiếu vào.

Nhìn kỹ lại, Lộ Ti phát hiện Na Na Lỵ hóa ra là người mù luôn nhắm mắt, với tư cách là dì tốt bụng, Lộ Ti nói với Na Na Lỵ một câu: Cháu đừng nghĩ đến việc để hai người anh của cháu nhớ lại chuyện gặp chúng ta, nếu không bọn họ sẽ chết đấy.

Hù dọa cô bé, hiệu quả của câu nói này rất tốt.

Na Na Lỵ hoàn toàn tin tưởng, đến mức sau này một thời gian dài đều sống trong sợ hãi, hơn nữa còn lo lắng anh trai mình sẽ bị giết, mãi đến sau khi cô bé lớn lên, mới đỡ hơn một chút.

Có điều chuyện này cô vẫn luôn không nhắc tới với hai người anh, trong lòng cô, đây coi như là bí mật chôn sâu, chỉ là vô cùng tò mò về thân phận của hai người đó.

Lộ Ti và Tá Tá Mộc chỉ là đi ra ngoài đánh quả lẻ, nhưng thời gian lại tiếp tục tiến về phía trước, Nhật Bản mất nước, Khu 11 thành lập, Tam hoàng tử trở thành Tổng đốc Khu 11 nhiệm kỳ đầu tiên.

Đây là chuyện xảy ra trong tương lai.

Zero, ta tuy vẫn chưa biết thân phận của ngươi, nhưng ta đã biết ngươi sống ở Tokyo, hơn nữa tuổi tác từ mười sáu đến mười tám tuổi.

Tuy ngươi đeo mặt nạ, nhưng nhất cử nhất động của ngươi đã để lộ quá nhiều thông tin.

Hình ảnh trực tiếp xuất hiện trên đường lớn ngõ nhỏ, trên màn hình là một chữ D kỳ quái, cái logo này trên quốc tế cũng không nhỏ, đó chính là mật danh của thám tử lừng danh Đỗ Lan D.

Phá vô số trọng án, hiện tại Tam hoàng tử bị mưu sát, Đỗ Lan được mời ra mặt.

D ở Nhật Bản tuyên chiến với Zero: Zero, kẻ tự xưng là chính nghĩa kia, hung thủ mưu sát Tam hoàng tử, ta lấy danh nghĩa thám tử lừng danh cam kết, tất sẽ tìm ra ngươi, cho ngươi sự chế tài công chính.

Chính nghĩa sở dĩ là chính nghĩa, chính là có trật tự của nó, không dung thứ bất kỳ ai phá hoại, cho nên Zero, ngươi đợi ta bắt ngươi đi.

Đỗ Lan đây là đang cosplay L a, tên khốn này hoàn toàn biết Lỗ Lỗ Tu chính là Zero, còn làm bộ làm tịch như vậy, thực sự là thiếu đòn.

Hình ảnh chỉ là một chữ D khổng lồ, trừ cái đó ra chỉ có âm thanh, nhưng vẫn khiến Lỗ Lỗ Tu nghiến răng.

C.

ý vị thâm trường nhìn Lỗ Lỗ Tu, sau đó nở nụ cười nhàn nhạt.

Khu phố phồn hoa trong quá khứ hiện tại biến thành phế tích, những người dân bị chiến hỏa tàn phá trốn dưới những bức tường đổ nát.

Thiếu thốn thức ăn, áo không đủ che thân, dưới gót sắt của Bố Lý Tháp Ni Á mà run lẩy bẩy.

Tiếng nức nở không dứt, người già trẻ em khoác những tấm chăn bẩn thỉu muốn giữ ấm cho mình.

Mà cách phế tích một con đường chính là khu cư trú của Người

Bố Lý Tháp Ni Á danh dự, nhà lầu kiểu tây, có công việc thể diện, có thể đến nhà hàng cao cấp ăn cơm.

Hai thế giới dường như không có giao thoa, nhưng sau màn đêm, một số quý ông ăn mặc chỉnh tề sẽ nắm lấy vũ khí lẻn vào phế tích, trở thành một phần tử của tổ chức phản kháng.

Cuộc sống ở Khu 11 dường như vẫn luôn như thế, bản waltz kháng cự và trấn áp không ngừng vang lên.

Nhưng những người an phận thủ thường lại sẽ không nhìn thấy bất kỳ tin tức nào về chiến đấu trên báo đài.

Dường như dưới sự chiếm đóng của Bố Lý Tháp Ni Á, Khu 11 đã khôi phục sự phồn vinh của quá khứ.

Chỉ có những chiến binh được tôi luyện trong máu và lửa mới biết bộ dạng thật sự của thành phố này.

Trong kính viễn vọng bội số cao xuất hiện hai người kỳ quái, Phiến cẩn thận lùi lại, vội vàng chạy về cứ điểm: Trực Nhân, có hai người kỳ quái.

Trực Nhân rất anh tuấn, nhưng đường nét khuôn mặt quá mức nhu hòa, ngược lại làm cho người ta cảm giác giống con gái, nhưng đồng bạn của anh đều tin tưởng anh.

Chính người đàn ông tên là Hồng Nguyệt Trực Nhân này, đã tập hợp bọn họ lại tạo thành tổ chức phòng kháng, chiến đấu vì giải phóng Nhật Bản.

Người nào.

Trực Nhân kỳ quái hỏi, nếu Bố Lý Tháp Ni Á muốn càn quét, nhất định là lượng lớn vũ khí hình người tiến hành tìm kiếm kiểu thảm, chứ sẽ không chỉ phái hai người.

Không biết, dù sao rất kỳ quái, vừa nhìn đã biết không phải người tốt.

Phiến lúc này vẫn chưa trưởng thành, vẫn chưa phải là chiến sĩ giải phóng dũng cảm quả đoán kia.

Trực Nhân đi theo Phiến qua xem, quả nhiên kỳ quái.

Ở loại địa phương này còn âu phục giày da, quá lạc quẻ.

Trực Nhân, chúng ta đi bắt bọn họ đi.

Phiến nắm khẩu súng trường trong tay hưng phấn nói.

Cũng phải, tuy nói là tổ chức phản kháng, nhưng đến hiện tại cũng vẫn luôn là đánh nhỏ làm mò mà thôi, ngay cả vũ khí cũng chỉ là trang bị bộ binh, ngay cả vũ khí hình người cũng không có, làm sao đạt được chiến quả.

Hiện tại hai người có vẻ là chiến quả xuất hiện, Phiến không kích động mới là lạ.

Đợi thêm chút nữa, bọn họ dường như còn đang đợi người nào đó.

Nếu là âm mưu của Bố Lý Tháp Ni Á, chúng ta phải xem bọn họ muốn làm gì.

Rõ.

Lời của Trực Nhân, Phiến vẫn nghe.

Nằm rạp trên tầng ba của phế tích, Trực Nhân có thể nhìn thấy một nam một nữ mặc âu phục đen dường như đang nói gì đó, đáng tiếc không nghe được âm thanh.

Không bao lâu sau, một chiếc xe thể thao sang trọng từ từ lái từ con đường trong phế tích tới.

Hai người kia nhìn thấy xe, liền lập tức tiến lên, xem ra đúng là đang đợi người.

Nhưng phô trương như vậy không có vấn đề gì sao.

Trực Nhân chỉ cảm thấy càng ngày càng kỳ quái.

Đại Hoàng Phong, cậu đến sớm rồi, Kình Thiên Trụ còn chưa tới.

Tá Tá Mộc nói.

Tôi vừa nhận được tin tức là chạy tới ngay, Bá Thiên Hổ đâu.

Âm thanh từ trong xe truyền đến.

Không biết, là Kình Thiên Trụ thông báo cho chúng tôi, nhưng không thấy Kình Thiên Trụ, cũng không thấy Bá Thiên Hổ.

Lộ Ti nói, hiện tại cô đã là một Hắc Y Nhân hợp lệ, tuy tin tức lớn ngay trước mắt lại không thể đăng bài khiến cô rất khó chịu, nhưng hiển nhiên công việc Hắc Y Nhân thú vị hơn phóng viên nhiều.

Hai người một xe lại đợi một lát, Kình Thiên Trụ cuối cùng cũng khoan thai đến muộn: Ta nhận được tình báo Bá Thiên Hổ sẽ tới đây giao tiếp năng lượng.

Theo sát Kình Thiên Trụ là Thiết Bì, Cứu Hộ Xa, Thám Trưởng.

Tổng cộng năm Ô Tô Nhân tụ tập ở đây.

Trực Nhân, toàn là xe.

Phiến lúc này cũng cảm thấy mình có thể đã nghĩ sai rồi, những chiếc xe này sẽ không phải là âm mưu của Bố Lý Tháp Ni Á, ngược lại giống một buổi tụ tập của hội chơi xe, nhưng tụ tập chơi xe tại sao lại chọn nơi này.

Tiếp tục quan sát.

Trực Nhân hiện tại cũng nhìn không hiểu.

Tiếp theo bọn họ nhìn thấy Ô Tô và người đều tách ra, từ từ ẩn nấp vào trong phế tích, còn có tình huống, xem ra chính chủ vẫn chưa tới.

Lại rất lâu sau, lại là một chiếc xe tải lớn, nhưng lần này chiếc xe tải này lại chở đầy hàng, bên trong toàn là Anh Thạch năng lượng muốn giao cho Bá Thiên Hổ.

Hô hô.

Oanh.

Tiếng nổ siêu thanh khổng lồ từ bầu trời truyền đến, mấy chiếc máy bay chiến đấu lướt qua bầu trời, sau khi qua lại vài lần cuối cùng máy bay bổ nhào xuống mặt đất.

A.

Phiến gần như sợ đến mức muốn co giò chạy.

May mà Trực Nhân tinh ý, anh nhìn thấy tài xế xe tải ở bãi đất trống đều không sợ hãi, thì biết mình rất an toàn, anh kéo Phiến lại: Trấn định, không sao đâu.

Nhưng nói còn chưa dứt, chuyện càng khiếp sợ hơn đã xảy ra, máy bay trong quá trình bổ nhào lại bắt đầu biến hình, cuối cùng biến thành người máy khổng lồ đứng trên phế tích, giẫm nát mặt đất vốn đã tàn tạ.

A, a, a.

Phiến há hốc mồm, phát ra âm thanh không rõ nghĩa, hắn thật sự bị kinh hách rồi.

Mà Trực Nhân cũng khó giấu sự chấn kinh, nhưng anh vẫn có thể giữ bình tĩnh, đây là vũ khí mới của Bố Lý Tháp Ni Á sao.

Đây là suy nghĩ đầu tiên trong đầu anh.

Thùng xe tải mở ra, từng thùng từng thùng Anh Thạch lộ ra.

Uy Chấn Thiên vĩ đại, sau này giao dịch của chúng ta có thể phải dừng lại rồi, Bố Lý Tháp Ni Á đã khống chế tất cả mỏ quặng dưới danh nghĩa của tôi, thật không biết rốt cuộc là ai đã tiết lộ tin tức cho bọn họ, mỏ quặng của tôi rõ ràng không ai biết là sản xuất Anh Thạch.

Người trên xe tải nói.

Đừng có than khổ với ta, ngươi cho ta tài nguyên, ta cho ngươi công nghệ, chúng ta chỉ là hai bên giao dịch, cũng không có giao tình gì.

Bá Thiên Hổ trầm giọng nói.

Phải, phải.

Hiển nhiên tài xế xe tải cũng không quá sợ hãi Bá Thiên Hổ.

Chương 418

Hồng Tri Chu và Độc Thứ đang nén Anh Thạch, đồ đạc của cả một xe tải nén lại chỉ còn to bằng cái vali bảo hiểm.

Hoàn thành.

Hồng Tri Chu lắc đầu nói.

Tốt, chúng ta đi.

Lúc này, Ô Tô Nhân đang chờ thời cơ đã hành động.

Ô Tô Nhân, tấn công.

Oanh.

Thép đối thép, kim loại đối kim loại, trận chiến nảy lửa trong nháy mắt kịch liệt triển khai.

Là Ô Tô Nhân.

Hồng Tri Chu thét lên chói tai, hỏa pháo trong tay lại vô cùng nhanh chóng, tuy nhân phẩm không tốt, nhưng Hồng Tri Chu cũng là một Bá Thiên Hổ.

Uy Chấn Thiên cũng không chậm, lập tức liền nhắm vào Kình Thiên Trụ: Các ngươi đây là tự tìm đường chết.

Oanh, oanh, oanh.

Nổ tung, nổ tung, nổ tung.

Tài xế xe tải sợ đến vãi tè chạy trốn, Trực Nhân và Phiến nhìn những người máy đang nhảy nhót khai pháo biến phế tích thành chiến trường kia, mắt chữ A mồm chữ O.

Mau đi, nơi này không an toàn.

Mắt thấy chiến trường càng ngày càng mở rộng, Trực Nhân kéo Phiến chuẩn bị rút lui.

Biến Hình Kim Cương bản thân chính là kim loại, bị đánh bay ra ngoài thì uy lực cũng xấp xỉ đạn pháo.

Lực xung kích khổng lồ có thể đâm sập tường, kiến trúc vốn đã là nhà nguy hiểm, có thể trong khoảnh khắc biến thành một đống phế liệu kiến trúc.

Bọn kia rốt cuộc là cái gì.

Phiến kinh khủng hỏi.

Không biết.

Chạy, về đến căn cứ là an toàn rồi.

Nhưng sự thực lại không thuận lợi như vậy, bởi vì bọn họ gặp phải Hắc Y Nhân R.

Đạp đạp, vốn là trạm tàu điện ngầm, lúc này lại là lối vào thông tới căn cứ tổ chức phản kháng, vang vọng tiếng giày da cao gót.

Trực Nhân ngăn Phiến lại, đồng thời rút súng lục từ thắt lưng ra.

Mà Phiến cũng cảnh giác bưng súng trường lên.

Các cậu không cần căng thẳng, tôi không có ác ý.

Trong không gian hôn ám lại còn đeo kính râm, nhìn thế nào cũng không giống người bình thường.

Trực Nhân, là người phụ nữ vừa rồi.

Phiến nhỏ giọng nói.

Trực Nhân gật đầu, anh cũng đã phát hiện người chặn đường bọn họ chính là một trong hai người theo dõi trước đó.

Cô là ai.

Trực Nhân hỏi.

Lộ Ti nhìn thấy hai người tuổi tác đều không lớn, cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi, vốn dĩ người ở độ tuổi này nên mơ mộng về tương lai của mình mới phải, hiện tại lại đứng ở chiến trường: Tôi là R, tôi nghĩ hai vị cũng đã nhìn thấy trận chiến bên ngoài rồi.

Không, chúng tôi cái gì cũng chưa thấy.

Trực Nhân lập tức phủ nhận, chuyện bên ngoài nhất định là cơ mật, những người như mình nếu biết cơ mật, hậu quả có thể nghĩ mà biết.

Có chút thú vị, Lộ Ti cảm thấy tố chất của người thanh niên này không tệ, nhưng hiện tại là công việc, cho nên cô vẫn lấy ra gậy xóa ký ức.

Đừng có lộn xộn, nếu không tôi nổ súng đấy.

Phiến ngoài mạnh trong yếu hét lên.

Đừng căng thẳng, chẳng qua là một món đồ chơi nhỏ, sẽ không làm tổn thương các cậu, đương nhiên rồi nếu thường xuyên bị chiếu có thể sẽ biến thành kẻ đần độn.

Nhưng ai biết được chứ, tạm thời vẫn chưa từng xảy ra.

Cho nên các cậu không cần lo lắng, được rồi, nhìn vào đây.

Vốn dĩ mọi chuyện thuận lợi, nhưng trận chiến bên ngoài quá kịch liệt.

Phía trên tàu điện ngầm, Uy Chấn Thiên và Kình Thiên Trụ đang đánh nhau to, mảnh vỡ bay loạn, đạn pháo bay tứ tung.

Kình Thiên Trụ, ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu, ta mạnh hơn ngươi.

Một quyền đánh vào ngực Kình Thiên Trụ, lớp sơn đỏ rực bị đánh bay một mảng lớn, hơn nữa giáp ngực còn lõm vào.

Kình Thiên Trụ lùi lại vài bước, sau đó chân bước hụt, mặt đất vốn đã tàn tạ lại không chống đỡ nổi cơ thể Kình Thiên Trụ, cả mảng sụp xuống.

Oanh.

Kình Thiên Trụ rơi vào trong trạm tàu điện ngầm.

Lộ Ti đứng không vững, gậy xóa ký ức bay ra ngoài, cùng với tiếng vang lanh lảnh nhảy đến bên chân Trực Nhân.

Mau chạy.

Trực Nhân nhặt cái gậy màu bạc kia lên, kéo Phiến chạy.

Đáng ghét.

Lộ Ti hận a, gậy xóa ký ức sao có thể để bình dân lấy đi, lập tức muốn đuổi theo.

Nhưng Uy Chấn Thiên xuất hiện, ngăn cản cô.

Kình Thiên Trụ, Ô Tô Nhân các ngươi không phải đối thủ của chúng ta, thần phục hay là chết.

Nô dịch sinh mệnh là sự thụt lùi của văn minh vũ trụ.

Kình Thiên Trụ liên tục bắn ra hai phát đạn, một viên bắn trúng trán Uy Chấn Thiên.

Hống.

Uy Chấn Thiên chấn nộ, lớn tiếng gầm thét, hai tay biến thành cự pháo nhắm vào Kình Thiên Trụ.

Kình Thiên Trụ, tôi tới đây.

A.

Thấy Kình Thiên Trụ gặp nguy hiểm, Thiết Bì mặc kệ Hồng Tri

Chu đi cứu viện thủ lĩnh của mình.

Với tư cách là chuyên gia vũ khí, Thiết Bì có năng lực xạ kích khiến người ta thán phục.

Cơ thể máy móc xuyên qua phế tích, nhảy qua hố sụp, đồng thời bắn về phía Uy Chấn Thiên đang di động.

Hai phát súng đều trúng, tranh thủ được thời gian quan trọng cho Kình Thiên Trụ.

Uy Chấn Thiên, nộp mạng đi.

Cánh tay vươn ra rìu nhiệt năng, chém về phía Uy Chấn Thiên.

Ô Tô Nhân ti hèn, thất bại của các ngươi từ sáu triệu năm trước đã được xác định rồi.

Uy Chấn Thiên tuy trúng ba phát đạn, nhưng vẫn cường hãn như cũ, lại một lần nữa ôm lấy Kình Thiên Trụ.

Phim hành động người máy tại hiện trường, đó là kinh thiên động địa, nhưng dị thường thảm liệt.

Có lẽ Biến Hình Kim Cương có cơ thể kim loại, nhưng mỗi người bọn họ đều giống như con người, sẽ cảm thấy đau đớn, chỉ là Kình Thiên Trụ bọn họ có dũng khí, làm cho cơ thể kim loại của bọn họ càng thêm mạnh mẽ.

Từ mặt đất đánh xuống lòng đất, lại từ lòng đất đánh lên mặt đất, cuộc chiến của hai bên, cuối cùng kết thúc với ưu thế thuộc về Ô Tô Nhân.

Bá Thiên Hổ, rút lui.

Uy Chấn Thiên mang theo những tên Decepticon khác nhanh như chớp biến lại thành máy bay chiến đấu, sau đó chạy mất.

Kình Thiên Trụ quỳ một chân xuống, hắn bị thương cũng không nhẹ.

Kình Thiên Trụ, tôi trị liệu cho ông.

Cứu Hộ Xa đi tới.

Các Ô Tô Nhân khác cũng tụ lại, Kình Thiên Trụ trầm giọng nói: Các bạn, chúng ta đã giành được một thắng lợi, nhưng âm mưu của Bá Thiên Hổ vẫn chưa bị đập tan, cho nên mọi người vẫn không thể thả lỏng cảnh giác.

Nghe theo sự phân phó, lão đại Kình Thiên Trụ.

Đại Hoàng Phong lại bắt đầu tấu hài rồi.

Kình Thiên Trụ, ông cần nghỉ ngơi.

Cứu Hộ Xa nói.

Ta phải vận chuyển những năng lượng nén này về căn cứ.

Kình Thiên Trụ nói, chiến lợi phẩm của Bá Thiên Hổ vẫn phải xử lý.

Để tôi đi.

Thiết Bì nói, Nghỉ ngơi cho khỏe, tôi sẽ đưa những thứ này đến đích an toàn.

Nói xong Thiết Bì đã cầm lấy chỗ năng lượng nén kia trong tay, sau đó cơ thể một trận biến đổi, biến thành một chiếc xe bán tải chở hàng.

Lộ Ti bò ra từ trong đống gạch vụn, bộ âu phục trên người cô không chỉ là để cho đẹp, chịu áp lực cao kháng áp lực cao, hơn nữa còn có thể chống đạn, càng có thể để Hắc Y Nhân trở thành cao thủ cách đấu hoặc điều khiển các loại phương tiện giao thông, sử dụng các loại kỹ năng.

Xui xẻo thấu.

Lộ Ti mặt đầy bụi đất nói.

Sao vậy.

Đại Hoàng Phong tò mò hỏi.

Tôi cần giúp đỡ, Đại Hoàng Phong, có thể chở tôi một đoạn không.

Lộ Ti nói.

Đương nhiên có thể.

Đại Hoàng Phong biến thành xe thể thao, Lên đi.

Kình Thiên Trụ, giúp tôi nhắn một câu với Z, cứ nói tôi xử lý một số việc riêng.

Lộ Ti nói.

Chương 419

Không vấn đề, ta sẽ chuyển lời cho hắn.

Chiếc xe thể thao màu vàng phóng đi như bay, chạy ra khỏi phế tích.

Gậy xóa ký ức có hệ thống theo dõi, cho nên Lộ Ti chỉ đường, Đại Hoàng Phong rất nhanh đã tìm được một khu biệt thự nhà ở.

Xem ra Trực Nhân đã mang gậy xóa ký ức về nhà mình.

Rốt cuộc là quá trẻ, quá đơn giản, đôi khi còn có chút ngây thơ.

Không ngờ người của tổ chức kháng chiến thân phận lại tôn quý như vậy.

Nhìn khu nhà ở canh phòng nghiêm ngặt, Lộ Ti vô cùng bình tĩnh điều khiển Đại Hoàng Phong đi đến cửa khẩu.

Bảo vệ tận chức đi tới, muốn kiểm tra giấy tờ.

Cung Điện Cửu Cục.

Có người khiếu nại với chúng tôi nói điện áp không ổn định, tôi tới kiểm tra.

Lái xe thể thao sang trọng như vậy.

Nhưng giấy tờ lại là thật, cho nên cho dù bảo vệ cảm thấy không thể tin nổi, nhưng vẫn cho đi.

Lộ Ti cất giấy tờ trống đặc biệt của Hắc Y Nhân đi, đây chính là đạo cụ cô thích nhất, bất kể giấy tờ gì cũng có thể biến hóa, quả thực còn thần kỳ hơn cả Biến Hình Kim Cương.

Nếu cô vui, thậm chí có thể mạo danh quan chức lãnh đạo quốc gia.

Tóm lại Lộ Ti muốn thân phận gì cũng được.

Trực Nhân tỉ mỉ kiểm tra thứ trong tay, chất địa rất kỳ quái, tuy là kim loại nhưng một chút cũng không lạnh lẽo.

Rất cứng, trước đó rơi xuống đất, ngay cả vết xước cũng không có.

Anh hai, anh về rồi a.

Em gái của Trực Nhân là Tạp Liên, hiện tại vẫn chỉ là một học sinh tiểu học, thích dính lấy anh trai.

Tạp Liên, em đã tan học rồi sao.

Gì chứ, anh hai đều không quan tâm em, hôm nay rõ ràng là thứ bảy, em vốn dĩ không có tiết, em chỉ là đến nhà bạn học chơi thôi.

À, ra vậy, xin lỗi, Tạp Liên, anh hai dạo này bận quá.

Cất gậy ký ức vào ngăn kéo, Trực Nhân cảm thấy vẫn là nên an trí em gái cho tốt rồi hãy nói.

Nhưng lúc này Lộ Ti đã đến cửa nhà bọn họ.

Đinh đoong.

Tôi là cảnh quan Lộ Ti, đây là thẻ cảnh sát của tôi, tôi cần tìm ông Hồng Nguyệt Trực Nhân.

Cửa mở, một vị phu nhân trẻ tuổi với vẻ mặt lo lắng: Xin hỏi, Trực Nhân nhà chúng tôi xảy ra chuyện gì sao.

Không có, chỉ là có chút việc cần ông Trực Nhân phối hợp thôi.

Lộ Ti mỉm cười nói.

Trực Nhân, có người tìm con.

Trực Nhân tim đập thót một cái, đưa Tạp Liên về phòng của cô bé, sau đó quay lại phòng mình, nhét súng lục vào thắt lưng, dùng quần áo che lại.

Trực Nhân đi xuống cầu thang, liền nhìn thấy người phụ nữ mặc âu phục đen đang nhìn anh, khiến anh vô cùng căng thẳng.

Anh biết nhất định là trên thứ kia có thiết bị truy tìm, mình sơ ý rồi.

Ông Trực Nhân, động tác của ông cũng không chậm đâu.

Lộ Ti cười nói.

Trực Nhân lại càng căng thẳng, suýt chút nữa là rút súng bắn rồi.

Tạp Liên lén lút nằm rạp ở cầu thang nhìn tất cả mọi chuyện bên dưới, bức tường treo tivi ở phòng khách bị bắn thủng một lỗ đen ngòm.

Lộ Ti phải nghĩ cách để Trực Nhân giao đồ ra, cho nên cô trực tiếp dùng bạo lực uy hiếp.

Hiện tại cô đã lấy lại gậy xóa ký ức rồi: Thật xin lỗi đã quấy rầy, nhưng các người rất nhanh sẽ quên cuộc gặp gỡ không vui vẻ này thôi.

Cài đặt thời gian xong, Được rồi, mọi người nhìn vào đây.

Một cái chớp mắt.

Vô cùng cảm ơn mọi người đã chỉ đường cho tôi, mọi người đều là người tốt, cảm ơn mọi người nhé, tivi nhà mọi người cần thay rồi, tôi biết hiện tại trung tâm thương mại đang giảm giá, mọi người có thể đi xem.

Còn có bức tường nền cũng cần sửa lại một chút, vừa hay đổi màu khác, màu xanh lam cũng không tệ.

Mọi người thật là một gia đình may mắn, tivi phát nổ cũng không thường gặp đâu, vậy tôi đi trước đây.

Lộ Ti thích nói mấy ký ức linh tinh cho người bị mất trí nhớ như vậy.

Lộ Ti đi, cô lại không biết, Tạp Liên lúc đó vì mỏi cổ mà rụt về sau bức tường, tránh được ánh chớp gây mất trí nhớ.

Đại Hoàng Phong, đi.

Một đường đua tốc độ, Lộ Ti quay về hội hợp với Z.

Anh hai, mẹ.

Nhìn thấy anh trai và mẹ mình ngơ ngơ ngác ngác, Tạp Liên quả thực là muốn khóc.

Vài phút sau, hai người mới hoàn hồn lại: Ái chà, tivi hỏng rồi.

Mẹ Tạp Liên nói.

Mẹ, không sao là tốt rồi, đi mua cái khác là được.

Chỉ là tường treo tivi phải sửa lại một chút, đổi cái màu xanh lam. màu xanh lam cũng không tệ.

Con nhất định phải khiếu nại hãng tivi kia.

Trực Nhân cũng nói.

Anh hai, mẹ.

Phản ứng của bọn họ khiến Tạp Liên vừa kinh vừa sợ, Người vừa rồi là ai.

Tạp Liên, sao vậy.

Chẳng qua là người qua đường hỏi đường thôi, không cần sợ.

Mẹ đi chuẩn bị bữa tối, hai đứa đợi lát nữa là được ăn rồi.

Bọn họ hoàn toàn không nhớ đã xảy ra chuyện gì, Tạp Liên thật sự sợ hãi.

Buổi tối về đến phòng, Tạp Liên trằn trọc, cuối cùng cầm giấy bút lên, cô bé muốn viết thư cho thám tử nổi tiếng nhất thế giới.

Thám tử lừng danh thế giới kiêm tác giả tiểu thuyết trinh thám, mật danh mà ai cũng biết là D, không ai biết tên họ của hắn, chỉ có số ít người biết dung mạo hắn, chỉ có một địa chỉ, nói rõ hắn là nhân sĩ của Liên bang Việt Nam.

Bất kỳ ai gặp sự kiện kỳ quái khó giải quyết đều có thể viết thư đến địa chỉ đó, đương nhiên cũng có hòm thư điện tử, nhưng hiện tại trong phòng Tạp Liên không có máy tính, chỉ có thể chọn phương thức tốc độ chậm hơn.

Tạp Liên từ hai năm trước qua sự giới thiệu của người khác đã mê mẩn tiểu thuyết của D, cho nên cô bé tin tưởng thám tử lừng danh nhất định có thể giúp đỡ cô bé, đúng là rất ngốc rất ngây thơ.

Vài ngày sau, Tạp Liên thử thăm dò hỏi anh trai và mẹ về sự việc tối hôm đó, nhưng không ai có thể nhớ lại chân tướng, hai người thực sự đã coi người phụ nữ nguy hiểm kia thành người hỏi đường, nhưng nếu chỉ hỏi đường, thì có bắn nổ tivi nhà người ta không.

Càng như vậy, Tạp Liên càng lo lắng cho an toàn của người nhà mình.

Nhưng sự lo âu của cô bé đã kết thúc vào năm ngày sau, bởi vì một quý ông đã gõ cửa nhà bọn họ.

Xin hỏi là.

Đỗ Lan bỏ mũ xuống mỉm cười với phu nhân ra mở cửa, lại khiến mẹ Tạp Liên thất thần: Tôi là D, tôi nhận được thư của con gái bà, cho nên đặc biệt từ Liên bang Việt Nam tới đây.

Khách của Tạp Liên.

Vậy mời vào.

Bởi vì Đỗ Lan nhìn qua không phải người xấu, cho nên phu nhân mời Đỗ Lan vào.

Đột nhiên phu nhân dừng bước, xoay người lại: Cậu là thám tử lừng danh D đó sao.

Cái vị đại thám tử đã phá vụ cướp đá quý ức vạn, vụ án giết người trong mật thất trên không, chứng cứ ngoại phạm không thể tin nổi.

Đỗ Lan gật đầu: Chính là tôi.

A, tôi rất thích tiểu thuyết của cậu a, thám tử dưới ngòi bút của cậu nhất định là lấy cậu làm nguyên mẫu nhỉ.

Xem ra mẹ Tạp Liên cũng là fan của Đỗ Lan.

Đa tạ khen ngợi.

Có thể nhìn thấy chân diện mục của Đỗ Lan đó là vinh hạnh lớn lao a: Tôi vui quá.

Dâng trà lên, mẹ Tạp Liên mới hỏi Tạp Liên viết thư gì cho Đỗ Lan.

Bà biết Đỗ Lan xuất hiện, nhất định là xảy ra một số chuyện khiến hắn cảm thấy thú vị, nhưng con gái của mình có thể có chuyện gì khiến thám tử lừng danh quốc tế cảm thấy hứng thú đây.

Nhưng Đỗ Lan cứ không nói, chỉ từ từ uống trà, bộ dạng ưu nhã kia khiến mẹ Tạp Liên không còn nghi ngờ Đỗ Lan là kẻ lừa đảo nữa, nhưng con gái mình rốt cuộc gặp phải chuyện gì.

Là một người mẹ bà bắt đầu lo lắng.

Phu nhân, bà không cần lo lắng, con gái bà không có vấn đề gì, bà yên tâm đi.

Đỗ Lan nghĩ nghĩ, nói như vậy hình như không ổn, Ý tôi là, vấn đề của con gái bà tôi nhất định sẽ giúp giải quyết, cho nên bà yên tâm đi.

Nói như vậy càng làm cho mẹ Tạp Liên lo lắng a.

Cuối cùng Tạp Liên tan học trở về: Mẹ, con về rồi.

Sau đó Tạp Liên gặp mặt thám tử lừng danh đã thay đổi cả cuộc đời cô bé, lần gặp mặt này, cô bé cả đời cũng sẽ không quên.

Đỗ Lan vươn tay, bắt tay với Tạp Liên còn nhỏ tuổi: Xin chào, ta là D, cháu nhất định là tiểu thư Hồng Nguyệt Tạp Liên đi.

Vâng.

Tạp Liên thế mà lại đỏ mặt.

Mẹ Tạp Liên nhường không gian cho hai người, Đỗ Lan ngồi trên sô pha không lập tức đặt câu hỏi.

Mà Tạp Liên cũng thực sự không ngờ thám tử lừng danh lại thực sự tới.

Chương 420

Được rồi, tiểu thư Tạp Liên, những gì cháu viết trong thư ta cơ bản đã xác định là sự thật, ký ức của mẹ cháu quả thực đã bị sửa đổi.

Thật sao.

Tạp Liên kỳ thực thật lòng không tin ký ức còn có thể bị sửa đổi.

Đúng vậy.

Đỗ Lan đi đến trước bức tường nền tivi đã rực rỡ hẳn lên, vẫn có thể nhìn thấy chỗ tu bổ và chỗ cũ màu sắc có chút khác biệt, Vụ nổ như vậy, sẽ không phải là tivi phát nổ, bởi vì sức nổ toàn bộ là hướng về phía tường, cũng không lan ra các hướng khác, cho nên nhất định là một loại vũ khí đặc thù tạo thành.

Cũng chính là loại súng kỳ quái mà trong thư cháu nói.

Hơn nữa trước khi tới ta đã đi dạo một vòng ở khu nhà này.

Nhà các cháu ở sâu nhất, đến đây hỏi đường tám mươi phần trăm là lừa người.

Hơn nữa ta đã hỏi mẹ cháu, bà ấy chỉ nhớ có người đến hỏi đường, lại không nhớ người tới hỏi nhà nào.

Còn có cụ thể hơn cần phải đợi anh trai cháu trở về mới có thể tìm hiểu.

Quả nhiên là thám tử lừng danh, quá đáng tin cậy.

Vậy thám tử tiên sinh, chú có thể tìm được người phụ nữ mặc âu phục đen kia không.

Tạp Liên hỏi.

Cái này còn rất khó nói, cầm vũ khí đặc thù hơn nữa còn có đạo cụ có thể xóa ký ức, nhất định không phải người thường, nếu xử lý không tốt, có thể sẽ bị bọn họ xoay như chong chóng.

Rất có khả năng, cho dù ta tìm được cô ta, cũng sẽ bị bọn họ xóa ký ức.

Tiểu thư Tạp Liên, ta còn một vấn đề.

Bị gọi là tiểu thư, thiếu nữ mới mười hai tuổi thực sự là không quen: A, xin, xin hỏi.

Trước khi mẹ và anh trai cháu mất trí nhớ, có chuyện gì đặc biệt không.

Người phụ nữ kia dùng cái gậy màu bạc phát ra ánh sáng.

Ánh sáng sao.

Cháu cũng nhìn thấy rồi.

Nhìn thấy rồi.

Cháu miêu tả lại trang phục của người phụ nữ kia một chút đi.

Vâng.

Tạp Liên lại nói một lần.

Đỗ Lan làm bộ làm tịch sờ sờ cằm: Ta đã nhìn thấy mấu chốt rồi, câu hỏi cuối cùng của ta, tiểu thư Tạp Liên cháu không trực tiếp nhìn thấy nguồn sáng phát sáng đúng không.

Vâng, lúc đó, cháu rụt đầu về sau tường, chỉ là nhìn thấy ánh sáng như đèn flash.

Vậy thì không sai, điều kiện cần thiết để gây mất trí nhớ, nhất định phải là nhìn thẳng vào nguồn sáng, hơn nữa là có hiệu quả với bất kỳ ai, cho nên người sử dụng, cũng chính là người phụ nữ mặc âu phục đen kia, cho nên cô ta mới đeo một cặp kính râm, tránh trực tiếp nhìn thấy nguồn sáng.

Như vậy thì ta cũng phải đi chuẩn bị một cặp kính râm mới được.

Tạp Liên quả thực là muốn phục sát đất Đỗ Lan, mới thời gian ngắn như vậy, D đã tìm được biện pháp đối phó Hắc Y Nhân, không hổ là thám tử lừng danh, quả nhiên danh bất hư truyền.

Đối với ánh mắt sùng bái của thiếu nữ, Đỗ Lan chỉ cười hàm súc, kỳ thực trong lòng vẫn rất hưởng thụ: Hiện tại phải đợi anh trai cháu trở về, chúng ta sẽ tìm hiểu chân tướng sự việc thêm một bước.

Vâng.

Có Đỗ Lan ở đây, Tạp Liên đã không sợ hãi.

Hồng Nguyệt Trực Nhân dường như còn giống thục nữ hơn cả Hồng Nguyệt Tạp Liên trong tương lai.

Khi Đỗ Lan và tay anh bắt vào nhau, Đỗ Lan nói: Cậu là người của tổ chức vũ trang kháng chiến chống Bố Lý Tháp Ni Á đúng không.

Sắc mặt Trực Nhân biến đổi liên tục, cuối cùng thành cười khổ: Thám tử D đúng là danh bất hư truyền a, xin hỏi ngài làm sao nhìn ra được.

Trừ chấn kinh ra, nhiều hơn vẫn là tò mò, thám tử lừng danh rốt cuộc làm sao nhìn ra thân phận của mình.

Ta không phải nhìn ra, mà là thông qua bắt tay cảm giác được.

Nhưng cậu yên tâm, ta là người Liên bang Việt Nam, cũng sẽ không giúp Bố Lý Tháp Ni Á.

Trên thế giới này chẳng lẽ thực sự có thám tử giống như Sherlock Holmes.

Cảm giác không chân thực.

Vết chai trong lòng bàn tay cậu phân bố chỉ có người thường xuyên sử dụng súng mới có, hơn nữa từ trong kẽ móng tay cậu ta còn nhìn thấy một ít tàn lưu của dầu súng, điều này chứng tỏ cậu giao thiệp với súng ống.

Nhưng nhìn tư thế đứng của cậu, lại không giống quân nhân chính quy, cộng thêm trên người cậu có mùi cống rãnh nhàn nhạt, ta có thể xác định cậu chính là thành viên của tổ chức phản kháng, hơn nữa vừa từ căn cứ bí mật của các cậu ra đúng không.

Đỗ Lan nói, Không tồi, xây căn cứ dưới lòng đất rất không tồi.

Sao cảm giác Đỗ Lan đang châm biếm mình nhỉ.

Trực Nhân không biết Đỗ Lan là đang thực sự khen ngợi anh, bởi vì bản thân Đỗ Lan cũng thích xây căn cứ dưới lòng đất.

Mọi người ngồi xuống, Đỗ Lan đi thẳng vào vấn đề nói: Anh Trực Nhân, ta chính là vì xác nhận chứng mất trí nhớ của cậu mới đến.

Mất trí nhớ.

Không có a.

Trực Nhân nói.

Đỗ Lan không nề hà lặp lại một lần những lời đã nói với Tạp Liên trước đó.

Nghe xong, Trực Nhân cũng có chút nghi ngờ rồi.

Nhớ lại vụ nổ tối hôm đó, quả thực là rất đáng ngờ, hình thức nổ ngược lại giống như nổ định hướng vậy.

Nghĩ lại, Trực Nhân chỉ cảm thấy toát mồ hôi lạnh sau lưng: Thật sự có thứ có thể thay đổi ký ức.

Trước kia có lẽ không có, nhưng hiện tại có.

Đỗ Lan nói, Vậy cậu có thể nhớ lại kỹ càng xem ngày hôm đó cậu đã làm những gì không.

Là cùng đồng bạn của tôi giám sát một cuộc hành động quân sự của Bố Lý Tháp Ni Á.

Trực Nhân khẳng định nói.

Ừm, có thể đưa ta đi xem địa điểm xảy ra sự việc không.

Có thể.

Anh, em cũng muốn đi.

Tạp Liên hiện tại đã giống như một nữ hán tử.

Không được.

Anh Trực Nhân, mang theo tiểu thư Tạp Liên cũng không sao.

Là hậu duệ quý tộc, thì phải đối mặt với các loại khiêu chiến.

Đúng vậy, đúng vậy, D chú nói quá đúng, cháu muốn đối mặt với các loại khiêu chiến.

Có Đỗ Lan nói giúp, Tạp Liên vội vàng gật đầu.

Đi xe của tôi đi.

Trực Nhân nói.

Không, tôi có lái xe tới.

Đỗ Lan mỉm cười, ấn chìa khóa xe, một tiếng nổ lớn như sư tử gầm nhẹ truyền đến từ góc đường.

Hô hô, hô.

Một chiếc xe bọc thép màu đen nằm ở đó, trước đó lại không ai phát hiện.

Ngầu quá.

Tạp Liên thích hai loại đồ vật, một loại là người tràn đầy trí tuệ giống như anh trai và D, một loại chính là điều khiển máy móc.

Toàn thế giới chỉ có một chiếc, siêu xe được đo ni đóng giày cho ta, hai vị mời.

Nhìn qua xe không lớn, nhưng không gian lại có thể ngồi bốn người, Đỗ Lan điều khiển xe oanh một tiếng lao ra ngoài, tốc độ rất nhanh.

Thân xe nặng nề lại có mã lực mạnh mẽ.

Ngầu quá.

Tạp Liên đánh giá đồng hồ đo bên trong xe, rất phức tạp, hoàn toàn còn nhiều hơn đồng hồ đo của máy bay: Cái nút này là làm gì vậy.

Đó là nút mở khóa vũ khí, ta là một thám tử thường xuyên chạy ở bên ngoài, chiếc xe này chính là người bạn tốt nhất của ta rồi.

Quả thực chính là xe tăng a.

Tạp Liên tưởng rằng chỉ là xe bọc thép, không ngờ trên này còn có vũ khí.

Không phải xe tăng, là Biên Bức Xa Batmobile.

Đỗ Lan sửa lại, không sai hắn lại bắt đầu đạo cụ của Batman.

Bất kể đường đi gập ghềnh thế nào, Biên Bức Xa đều có thể khiến người trong xe cảm giác rất êm ái, ngay cả Trực Nhân cũng có chút hâm mộ rồi.

Anh mỗi tuần đều phải chạy vài lần, nhưng tình trạng đường xá ở đây rất khiến người ta buồn nôn, có mấy lần còn chết máy giữa đường, suýt chút nữa hỏng việc lớn.

Chiếc xe này lại có thể đi như trên đất bằng quả thực là cực phẩm xe tốt a.

Đến địa điểm, ba người chui ra khỏi xe, Đỗ Lan từ từ tản bộ, khiến hai người kia có loại cảm giác cao thâm khó lường.

Kỳ thực Đỗ Lan thật sự đang nghĩ, Biến Hình Kim Cương đều đánh nhau mấy triệu năm rồi, vẫn cứ mãi đánh nhỏ làm mò như vậy, ngay cả cái phế tích cũng dỡ không sạch sẽ.

Là vũ khí hình người chiến đấu sao, cũng không giống, quá cao lớn rồi, hiện tại trên thế giới vẫn chưa có vũ khí lớn như vậy.

Đỗ Lan vừa đi vừa nói, đột nhiên hắn nhặt lên một khối kim loại kỳ quái.

Đây là cái gì.

Tạp Liên tò mò hỏi.

Ta không biết, dường như là loại kim loại rất kỳ lạ, ta chưa từng thấy bao giờ, có lẽ là vật liệu mới nhất, có lẽ là vật liệu ngoài hành tinh.

Hiện tại ta cảm thấy Hắc Y Nhân có lẽ không phải là người Bố Lý Tháp Ni Á rồi.

Tại sao.

Trực Nhân nói, Chính là vì tôi nhìn thấy hành động của bọn họ, bọn họ mới xóa ký ức của tôi, cô ta nhất định là một bộ phận bí mật nào đó của Bố Lý Tháp Ni Á.

Nếu muốn diệt khẩu, tại sao bọn họ không giết các người, mà ngược lại muốn xóa ký ức của các người chứ.

Đỗ Lan hỏi ngược lại.

Ách, có thể.

Nghĩ rất lâu, Trực Nhân mới nghĩ đến một khả năng, Có thể cha tôi là quý tộc chăng.

Quý tộc.

Đỗ Lan cười không thành tiếng, khiến Trực Nhân rất xấu hổ, Nếu vì quý tộc mà tha cho các người, người phụ nữ mặc đồ đen kia nhất định là phái thuần huyết, cậu nói xem.

Trực Nhân xấu hổ nhếch miệng, anh và em gái là con lai, nếu là phái thuần huyết nhất định sẽ giết bọn họ, mà không phải xóa ký ức của bọn họ.

Vậy D ngài có cách nhìn gì.

Cách nhìn của ta rất đơn giản, đó chính là Hắc Y Nhân kia không chỉ có một người, hơn nữa cũng không thuộc về bất kỳ quốc gia nào, hơn nữa chiến đấu ở đây tuyệt đối không phải vũ khí hình người, mà là một loại vũ khí mạnh mẽ hơn.

Mà mục đích của Hắc Y Nhân chính là muốn xóa bỏ ký ức của tất cả nhân chứng, cho nên cậu đi gọi các bạn nhỏ của cậu ra đây, bảo bọn họ đi dạo quanh đây hỏi thăm, xem xem còn có người bị sửa đổi ký ức không.

Hỏi một cái mới biết, người có ký ức mơ hồ về ngày hôm đó còn thật không ít, Phiến chính là một người.

Toàn bộ bị Đỗ Lan đoán trúng, tình cảm sùng kính của Tạp Liên đối với Đỗ Lan đó là như nước sông Hoàng Hà cuồn cuộn không dứt.

Được rồi, chúng ta có thể đi rồi, điều tra ở đây kết thúc, chúng ta đi địa điểm tiếp theo.

Địa điểm tiếp theo là gì.

Cửa hàng, mua kính râm.

Ngài đã biết người phụ nữ mặc đồ đen ở đâu rồi sao.

Chuẩn bị đi bắt bọn họ.

Không biết, chỉ là mặt trời chỗ các người quá chói mắt, ta phải bảo vệ tốt đôi mắt của ta một chút.

Tạp Liên cạn lời, nhưng vẫn đi theo Đỗ Lan.

Trực Nhân, cậu đừng đi nữa, ta sẽ rất nhanh trở về.

Yên tâm, ta sẽ không làm lạc mất em gái cậu đâu.

Tiên sinh nói đùa, Tạp Liên đi theo ngài tôi rất yên tâm.

Trực Nhân nói.

Ừm, đúng rồi, cậu đến gần đây xem xem còn có mảnh vỡ kim loại như thế này không, có thì thu thập toàn bộ lại, làm phiền cậu rồi.

Là tôi nên cảm ơn tiên sinh, có thể hợp tác với tiên sinh là vinh hạnh của tôi.

Trực Nhân ngược lại rất khiêm tốn.

Đỗ Lan tại sao muốn tìm một lý do để đi, đó là vì hắn cảm giác được từ xa có một đội quân Bố Lý Tháp Ni Á xuất kích đang đi về phía này, hắn là sợ ảnh hưởng cốt truyện, cho nên chuồn trước.

Đến lúc đó Trực Nhân nếu xảy ra chuyện, hắn có thể cải tạo Trực Nhân một chút, cho anh ta tám múi cơ bụng, để anh ta cũng gia nhập Kamen Rider một hồi.

Chương 421

Sau khi mua xong kính râm, Đỗ Lan không lập tức đưa Tạp Liên quay về.

Đi đường vòng một chút.

Đỗ Lan nói rồi lái xe vào sở cảnh sát.

Tạp Liên nhìn thấy cảnh sát thì có chút căng thẳng, cô biết những việc anh trai làm là phạm pháp, nên lo lắng Đỗ Lan sẽ tố giác Trực Nhân.

Nhưng Đỗ Lan là kẻ nhàm chán như vậy sao.

Đương nhiên là không, hắn đi thẳng về phía bộ phận giao thông.

Hắn muốn kiểm tra camera ghi hình vài ngày trước.

Làm thám tử đương nhiên phải dùng thủ pháp bình thường để tìm ra tài hành của Biến Hình Kim Cương Transformers.

Nếu tìm không thấy, lúc đó mới dùng thủ đoạn phi thường.

Trưởng bộ phận giao thông nhanh chóng sai người sao chép một bản tư liệu, sau đó cung kính đưa tận tay Đỗ Lan: Có thể gặp được thám tử D tiên sinh, thật là may mắn ba đời của tôi.

Suýt chút nữa thì ông ta đã cầu xin Đỗ Lan ở lại làm cứu thế chủ cho cảnh sát Khu 11.

Cũng đã đến lúc quay về, hy vọng nhóm Trực Nhân chưa chết.

Khói thuốc súng lơ lửng bay lên không trung, gió nhẹ nhảy múa, tôn lên những đám mây.

Trực Nhân bị đè dưới một khối bê tông khổng lồ, Phiến quỳ rạp bên cạnh đau khổ không thôi.

Nếu không phải anh quá sơ suất đứng ở đó, cũng sẽ không xảy ra chuyện Trực Nhân lao tới đẩy mình ra.

Phiến, sau này giao lại cho cậu.

Trực Nhân, cậu đừng chết.

Nhưng những lời này thật vô lực, chẳng thể thay đổi hiện thực mảy may.

Trực Nhân chết rồi.

Tạp Liên gần như không thể nhấc nổi bước chân, vũng máu kia, là máu của anh trai.

Tạp Liên, đừng qua đây.

Phiến không thể để cô bé nhìn thấy thảm trạng của anh mình.

Tuy nước mắt không ngừng rơi, nhưng hiện tại anh cần phải trưởng thành, bởi vì Trực Nhân đã không còn nữa.

Đỗ Lan cũng giữ chặt Tạp Liên: Đi thông báo cho cha mẹ cô.

Nhét Tạp Liên trở lại xe sidecar, Đỗ Lan đứng bên cạnh Phiến: Là quân đội Bố Lý Tháp Ni Á sao.

Chính là bọn chó đẻ đó.

Phiến nghiến răng nghiến lợi, người thân của anh đều bị giết, hiện tại ngay cả bạn bè cũng bị giết, cừu hận gần như chiếm trọn tâm trí anh.

Cha mẹ Trực Nhân đến rất nhanh, ba người còn lại của gia đình ôm nhau khóc lóc bi thương.

Đỗ Lan nhìn không nổi nữa: Nếu mọi người đồng ý, tôi có thể mang thi thể Trực Nhân đi.

D tiên sinh, ngài đang nói cái gì vậy.

Ý tôi là để giảm bớt nỗi đau cho mọi người, hãy để tôi mang thi thể con của các vị đi.

Không nhìn thấy nữa, cũng sẽ đỡ hơn một chút.

Xin đừng đùa kiểu đó.

Đỗ Lan nói câu này lúc người ta đang chịu nỗi đau mất con chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa, may mà gia đình họ là quý tộc, tu dưỡng tốt nên không động thủ với Đỗ Lan.

Tôi giống đang nói đùa sao.

Đỗ Lan nói, Mọi người biết thế giới này thực ra có rất nhiều chuyện kỳ quái, ví dụ như Tân Nhân Loại Newtype, người ngoài hành tinh, còn có cả kẻ trường sinh bất lão.

Khi tôi đi khắp thế giới, đã phát hiện ra rất nhiều bí mật kinh người và không được người đời biết đến.

Họ hoàn toàn không hiểu Đỗ Lan muốn nói gì.

Tôi có thể khiến Trực Nhân phục sinh.

Đỗ Lan đúng là lời không kinh người thì chết không thôi.

Khi nói ra câu này, Đỗ Lan không giống thám tử, mà giống thầy bói lừa đảo hơn.

Ngay cả Tạp Liên cũng cảm thấy chuyện này có chút hoang đường.

Sao có thể chứ.

Ngài có thể làm con tôi sống lại.

Tôi đương nhiên không thể, nhưng những Hắc Y Nhân Men in Black kia thì có thể.

Đỗ Lan nói, Chỉ cần tìm được bọn họ.

Thật thất vọng, còn tưởng Đỗ Lan có siêu năng lực gì chứ.

Tôi quen một nhà khoa học, biết một loại kỹ thuật đông lạnh con người, mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Tôi lấy danh nghĩa thám tử lừng danh ra đảm bảo, có thể tìm được Hắc Y Nhân, và để họ hồi sinh Trực Nhân.

Đỗ Lan nói chắc như đinh đóng cột, nhưng thực ra vẫn là đang lừa người, hắn chỉ muốn mang Trực Nhân đi mà thôi.

Tuy nghe không đáng tin, nhưng cuối cùng họ vẫn đồng ý, vì chút ánh sáng và hy vọng mong manh đó.

Động tác rất nhanh, Trực Nhân bị đóng băng, sau đó Đỗ Lan từ biệt Tạp Liên.

Trong băng ghi hình, những Hắc Y Nhân đó rời đi cùng một số chiếc xe kỳ lạ, hiện tại những chiếc xe đó đã không còn ở Khu 11 nữa, tôi cần tiếp tục truy tra, cho nên tôi phải đi rồi.

Tạp Liên, trước khi đi tôi có món quà tặng cô.

Đó là một bộ phần mềm học tập.

Cô chỉ cần cài vào máy tính là được, phần mềm học tập này là tiên tiến nhất thế giới đấy.

Tập hợp trí tuệ của rất nhiều tinh anh trên thế giới để phát triển.

Cháu nhất định sẽ học tập chăm chỉ.

Chỉ thiếu điều nói thêm câu mỗi ngày vươn lên.

Trụ sở Hắc Y Nhân nhận được một bưu kiện chuyển phát nhanh, cũng chỉ có Đỗ Lan mới gửi người kiểu này.

Thành viên thứ ba của trụ sở Hắc Y Nhân đã gia nhập, Tá Tá Mộc Sasaki thăng chức thành chỉ huy trưởng trụ sở Hắc Y Nhân, không còn đi làm nhiệm vụ ngoại cần nữa, bạn đồng hành ngoại cần của Lộ Ti Lucie chuyển thành Trực Nhân.

Đến cùng với bưu kiện còn có rất nhiều linh kiện, sau khi được Đại Hoàng Phong Bumblebee và Thiết Bì Ironhide lắp ráp lại, hóa ra là một chiếc xe Hắc Y Nhân.

Trước kia Hắc Y Nhân hành động đa phần phải đi cùng nhóm Kình Thiên Trụ Optimus Prime, nhưng hiện tại họ cũng có thể tự do đi lại trên Trái Đất.

Đây là quà tặng từ Đấng Sáng Thế.

Kình Thiên Trụ nói, Ngài ấy vẫn còn ở trên Trái Đất.

Trực Nhân mở mắt ra, sau khi được Đỗ Lan cứu sống, anh bị hắn gửi bưu kiện thẳng tới đây, giữa chừng chưa từng tỉnh lại.

Hiện tại ánh sáng đột ngột lọt vào mắt khiến anh có chút không thích ứng.

Đây là số mấy.

Lộ Ti giơ ba ngón tay ra hỏi.

Ba.

Xem ra đã tỉnh táo rồi, còn nhận ra tôi không.

Lộ Ti cười tươi như hoa.

Cô là người hỏi đường hôm đó. không, là nữ Hắc Y Nhân.

Trực Nhân kinh hãi, sao mình lại ở đây.

Rất tốt, xem ra ký ức của cậu vẫn là cái chưa bị tôi sửa đổi, chào mừng cậu gia nhập Hắc Y Nhân, lính mới.

Bị Đấng Sáng Thế cưỡng chế bắt lính, khác hoàn toàn với hai người tự nguyện là Lộ Ti và Tá Tá Mộc.

Lộ Ti tuổi đã 30, nhưng nhìn qua vẫn rất trẻ, chỉ là thành thục và trầm ổn hơn Trực Nhân nhiều.

Hắc Y Nhân.

Lúc này Trực Nhân mới nhìn thấy hoàn cảnh xung quanh, quá đáng sợ, robot khổng lồ đang đứng sừng sững bên cạnh.

A.

Đừng sợ lính mới, đây là Kình Thiên Trụ, bọn họ là đồng minh của người Trái Đất chúng ta.

Cần chút thời gian để thích ứng.

Sao tôi lại ở đây.

Rõ ràng mình bị bê tông đè lên mà.

Cậu được người ta cứu, sau đó gửi tới đây.

Hơn nữa cậu hiện tại đã là một thành viên Hắc Y Nhân, cho nên cậu không thể quay về.

Mất một lúc lâu, Trực Nhân mới nghĩ thông suốt, mình nhặt lại được cái mạng, gia nhập tổ chức bí ẩn này cũng coi như báo ân đi.

Lính mới.

Có thể đừng gọi tôi là lính mới không, tôi tên là Trực Nhân.

Trực Nhân nói.

Dà, lính mới cậu yêu cầu cũng nhiều thật, Hắc Y Nhân không có tên cũng không có thân phận, chỉ có mật danh, mật danh của cậu là H.

Cũng là thành viên loài người thứ ba của tổ chức Hắc Y Nhân chúng ta.

Hiện tại tôi dẫn cậu đi tham quan một chút.

Lộ Ti nói, Quên nói, mật danh của tôi là R.

Sau này cậu phải gọi tôi là R.

Trụ sở Hắc Y Nhân nằm ở Lạc Dương, thủ đô của Liên bang Việt Nam, ngay sát vách hoàng cung, không gian ngầm kéo dài thẳng đến dưới lòng đất hoàng cung.

Thân phận đối ngoại là Viện nghiên cứu Tự nhiên, chuyên nghiên cứu môi trường tự nhiên và biến đổi khí tượng, nhưng thực tế cơ bản không có hạng mục nghiên cứu thực chất nào.

Cùng với sự phát triển của nhân loại, việc tiếp xúc với các thể sống khác trong vũ trụ đã là không thể tránh khỏi, thực ra từ ngàn năm trước, Biến Hình Kim Cương đã giáng lâm xuống Trái Đất, và ẩn náu trên mặt đất cho đến tận bây giờ.

Lộ Ti đang nói thì Trực Nhân khiếp sợ nhìn chiếc xe cứu thương biến hình thành robot.

Chương 422

Trước đó ký ức về Bá Thiên Hổ Decepticons biến hình đã biến mất, nên đây coi như lần đầu tiên anh tận mắt thấy Biến Hình Kim Cương biến hình.

Ngầu quá.

Lát nữa sẽ giới thiệu cậu với họ sau.

Lộ Ti hiện tại phải dẫn Trực Nhân làm quen hoàn cảnh trước.

Nhiệm vụ của Hắc Y Nhân chúng ta chính là ngăn chặn người ngoài hành tinh bị lộ tẩy, bởi vì hiện tại nhân loại vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Đồng thời chúng ta còn có kẻ địch, là bọn Bá Thiên Hổ tà ác, những chuyện này sau này cậu sẽ biết.

Trực Nhân giống như Lưu mỗ mỗ vào Đại Quan Viên, mọi sự vật đều mới lạ như vậy, Thiên Võng Skynet giám sát toàn cầu càng khiến anh kinh ngạc không thôi.

Cuối cùng Trực Nhân đã biến mất, để lại một Hắc Y Nhân mang mật danh H.

Năm 2015, còn hai năm nữa cốt truyện chính mới bắt đầu.

Tại trụ sở ngầm của Hắc Y Nhân vang lên tiếng còi báo động chói tai, họ nhận được một tín hiệu cầu cứu từ phi thuyền ngoài hành tinh.

Tín hiệu đang tiếp cận với tốc độ cao, rất nhanh sẽ va chạm với Trái Đất, địa điểm va chạm dự kiến ở đây.

Là một nơi hẻo lánh ở Trung Đông.

Tại sao không phát hiện sớm hơn.

Lộ Ti phàn nàn.

Trước đó không hề có bất kỳ tin tức nào, vừa rồi mới phát hiện, nguyên nhân không rõ, đã bắt đầu đột nhập bầu khí quyển.

Trực Nhân nói.

Còn lề mề gì nữa, H đi thôi.

Năng lượng đã sạc đầy, hơn nữa còn giúp các cậu đánh bóng rồi đấy, dùng cẩn thận nhé.

Đại Hoàng Phong nói, cậu ta hiện tại kiêm chức nhân viên trang bị.

Biết rồi, biết rồi.

Trực Nhân nói, đột nhiên nhìn về phía Lộ Ti, Có phải để tôi lái xe không.

Không.

Lộ Ti từ chối không nể mặt, Lính mới làm phó lái là truyền thống của Hắc Y Nhân.

Truyền thống cái gì, rõ ràng chỉ có ba người.

Trực Nhân gia nhập Hắc Y Nhân cũng sắp ba năm, bình thường Lộ Ti cũng sẽ không gọi anh là lính mới nữa, nhưng mỗi lần đến lúc thể hiện thì lại lôi thân phận lính mới của anh ra nói chuyện.

Phải tìm thêm người nhập bọn thôi, Trực Nhân tính toán, nếu không mình sẽ không có ngày ngóc đầu lên được.

Chuyển sang chế độ bay.

Chiếc xe con màu đen bình thường bỗng mọc ra đôi cánh.

Mở chế độ tàng hình.

Như vậy chiếc xe có thể vô thanh vô tức, ngay cả radar cũng không dò ra được.

Khi ô tô đến nơi, họ đã có thể dùng mắt thường nhìn thấy chiếc phi thuyền kéo theo cái đuôi lửa như sao băng rơi xuống.

To thật.

Phi thuyền to cỡ sân vận động.

Tôi phải bay gần hơn chút, xem trên đó có biểu tượng gì chứng minh sở thuộc của phi thuyền không.

Kỹ thuật lái của Lộ Ti vẫn rất tốt.

Tôi thấy ba hình tròn tạo thành hình tam giác, cô thì sao.

Có thấy gì không.

Trực Nhân nói.

Cũng là ba hình tròn, xem ra đây là dấu hiệu duy nhất bên ngoài phi thuyền, truyền hình ảnh về căn cứ.

Lộ Ti nói.

Đã làm rồi, Kình Thiên Trụ đang tìm kiếm trong kho dữ liệu phi thuyền của họ.

Thật ra lúc này Biến Hình Kim Cương đã tìm thấy tư liệu họ cần, chỉ là họ không chắc chắn, vì những người ngoài hành tinh này không nên xuất hiện ở đây.

Bọn họ là gì.

Tá Tá Mộc đã xem tư liệu từ Kình Thiên Trụ.

Một đám thợ săn, những thợ săn lấy việc săn giết sinh vật vũ trụ làm vinh quang.

Kình Thiên Trụ nói, Tên của chúng là Thiết Huyết Chiến Sĩ Predator.

Kình Thiên Trụ nói không sai, bọn họ tuy có nền khoa học kỹ thuật rất cao, nhưng lối sống lại vô cùng cổ xưa.

Tôi đoán, công nghệ của họ không phải vốn có, mà là thừa kế từ một nền văn minh đã diệt tuyệt nào đó.

Nhưng vị trí của họ không nên là Trái Đất.

Nhưng bọn họ đã đến rồi, hơn nữa là địch hay bạn còn chưa biết.

Tá Tá Mộc nói.

Thiết Huyết Chiến Sĩ thích săn bắn sinh vật mạnh mẽ, nhân loại các cậu không phải là loại con mồi mà họ thích.

Thiết Bì nói, ý là nhân loại các cậu quá yếu ớt.

R, H, các cậu cẩn thận, kẻ đến không có thiện ý.

Oanh.

Phi thuyền cày sâu một đường trên mặt đất, chấn động cực lớn khiến cả khu vực như có động đất.

Bụi mù lớn thật.

Trực Nhân và Lộ Ti đều mặc đồ phòng bức xạ vào, vì đây là lần đầu tiên họ xử lý người vũ trụ ngoài Biến Hình Kim Cương, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

Chỉ số bình thường, xem ra không có nguy hiểm bức xạ.

Lộ Ti nói, H, chuẩn bị xong để vào chưa.

Không vấn đề, súng hạt của tôi đã sạc đầy điện.

Trên tay Trực Nhân bưng một khẩu súng ngắn khổng lồ.

Tổng bộ, nhìn thấy hình ảnh không.

Thấy rồi, rất rõ ràng, tôi đã để Đại Hoàng Phong và Tước Sĩ Jazz đến chi viện, các cậu cẩn thận.

Thấy mọi người đều đã chuẩn bị xong, Lộ Ti lấy ra một thanh kiếm laser công suất lớn, không tốn chút sức lực nào cắt một cái lỗ trên phi thuyền vũ trụ: Chúng ta đi, chú ý tình huống xung quanh.

Phi thuyền sau cú va chạm kịch liệt dường như bị treo máy, tất cả đèn đóm đều tắt ngấm.

Rất yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân của Hắc Y Nhân.

Trực Nhân nhặt được một cái phi tiêu trên mặt đất, bên trên đầy vết xước loang lổ, nhìn có vẻ niên đại đã lâu.

Không có bất kỳ dấu hiệu sự sống nào.

Máy quét trong tay Lộ Ti không có phản ứng.

Hai người đi đi dừng dừng trong không gian u tối, mất gần mười phút mới đến được phòng điều khiển trung tâm, nơi này đồng thời cũng là kho vũ khí của Thiết Huyết Chiến Sĩ.

Trên tường treo đủ loại vũ khí, vũ khí lạnh đầy đủ, rất nhiều cái còn như mới tinh.

Nhưng đài điều khiển lại đã mục nát không chịu nổi, hiển nhiên chiếc phi thuyền này không phải do người thao tác lái tới, mà là trôi dạt tới.

Không biết đã trôi dạt bao lâu mới rơi xuống Trái Đất.

Hình như là vì chấn động mà khởi động máy phát tín hiệu, mới phát ra tín hiệu cầu cứu.

Người trên con tàu này hẳn là đã triệt thoái từ lâu rồi.

Lộ Ti suy đoán.

Trực Nhân cũng nghĩ như vậy, nhưng để an toàn, hai người vẫn phải kiểm tra kỹ con tàu từ trên xuống dưới một lần nữa.

Tại trung tâm con tàu, họ phát hiện tình huống không ổn, dường như phi thuyền này không phải là không có bất kỳ sinh vật nào.

Ở giữa tàu bị đào một cái lỗ đường kính bảy tám mét, cái lỗ kéo dài thẳng xuống lòng đất.

Hai người nhìn nhau, có thứ gì đó đã đào tẩu xuống lòng đất rồi.

Xem ra thứ đó không nhỏ, chúng ta cần máy truy tìm.

Làm Hắc Y Nhân cũng đã năm năm, thứ gặp phải lần này quả thực kỳ quái nhất, khiến Lộ Ti thận trọng hẳn lên.

Hai người nhanh chóng lui ra khỏi phi thuyền chuẩn bị đi lấy đồ, lại phát hiện mình bị một đám binh lính bao vây.

Còn có mười mấy đài Knightmare Vũ khí hình người thế hệ thứ tư, năm năm trước chỉ trang bị cho tinh anh, hiện tại lại đã sản xuất hàng loạt.

Giơ tay lên, đừng hòng phản kháng.

Nhị Hoàng nữ của Bố Lý Tháp Ni Á Kha Nại Lỵ Á li Bố Lý Tháp Ni Á Cornelia li Britannia tò mò nhìn người ngoài hành tinh bước ra từ phi thuyền, hình như cũng giống con người mà.

Nhị Hoàng nữ đã đánh ra một vùng trời ở Trung Đông, được xưng là Ma nữ, sức chiến đấu mười phần, hiện tại Trung Đông cơ bản đã nằm trong tay Bố Lý Tháp Ni Á.

Sau khi nhận được tin vật thể bay không xác định rơi xuống, Hoàng nữ đang ở gần đó, nên lập tức dẫn người xuất phát chạy tới đây.

Phi thuyền như vậy tuyệt đối không phải của Trái Đất.

Trong lúc khiếp sợ, Nhị Hoàng nữ cũng không sợ hãi, mà lập tức cho người mai phục, chờ đợi người ngoài hành tinh bên trong phi thuyền xuất hiện.

Vuốt lại mái tóc đỏ rực của mình, Kha Nại Lỵ Á tiêu sái bước về phía trước, cô muốn hội kiến người ngoài hành tinh, có lẽ cô có thể trở thành người đầu tiên đối thoại với người ngoài hành tinh.

Nhị Hoàng nữ vừa xuất hiện, Lộ Ti và Trực Nhân liền cởi mũ bảo hiểm, hành động này khiến Kha Nại Lỵ Á có chút không hiểu, hai người này cũng là người Trái Đất sao.

Nhưng là người Trái Đất tại sao lại nhanh hơn cả cô, hơn nữa nhìn bộ dạng bọn họ là đã có chuẩn bị từ trước.

Chẳng lẽ người ngoài hành tinh đã sớm liên hệ với người của quốc gia khác, bọn họ là gián điệp của nước khác.

Ta là Nhị Hoàng nữ Bố Lý Tháp Ni Á Kha Nại Lỵ Á li Bố Lý Tháp Ni Á, các ngươi là ai.

Đứng trên cỗ máy hình người có màu sơn đỏ rực giống màu tóc cô, Hoàng nữ từ trên cao nhìn xuống hỏi.

Hiện tại không có thời gian tự giới thiệu đâu, trong phi thuyền có thứ rất nguy hiểm đã chạy ra ngoài, các người tránh ra cho tôi.

Trực Nhân hét lên.

Lộ Ti lắc đầu, Trực Nhân vẫn là không có kinh nghiệm a.

Chương 423

Chúng tôi là Cục tình báo số 9 của Bố Lý Tháp Ni Á, đây là giấy tờ của chúng tôi.

Trực Nhân lúc này mới nhớ ra mình còn có đạo cụ giấy tờ thần kỳ có thể tùy ý biến hóa, vội vàng lấy ra: Cục tình báo số 9.

Vương quốc của mình có Cục tình báo số 9 sao.

Ngay cả Hoàng nữ của quốc gia cũng không biết, nhưng giấy tờ của hai người này lại là thật, hỏi tả hữu cũng không ai biết Cục tình báo số 9 này rốt cuộc làm cái gì.

Ta vẫn chưa thể xác định thân phận các ngươi, cho nên tạm thời phải giam giữ các ngươi.

Dám giả làm người ngoài hành tinh lừa gạt tình cảm của mình, nhốt vài ngày cũng là đáng đời, Nhị Hoàng nữ nghĩ như vậy.

Cô chẳng lẽ muốn vi kháng mệnh lệnh Quốc vương sao.

Nơi này giao cho Cục tình báo số 9 chúng tôi là được rồi, Nhị Hoàng nữ điện hạ mời về cho.

Lộ Ti nếu vẫn là phóng viên thì nhất định không dám nói chuyện với Vương tộc tổ quốc mình như vậy.

Nhưng hiện tại đã khác, cô giờ là Hắc Y Nhân, không thuộc về bất kỳ quốc gia nào.

Nhị Hoàng nữ lại không muốn nói nhảm nữa, vung tay lên, binh lính xông lên định còng tay hai người.

Lúc này radar của Nhị Hoàng nữ đột nhiên kêu lên, trên bầu trời Đại Hoàng Phong và Tước Sĩ trang bị thiết bị bay đang tiếp cận với tốc độ cao gần 20 Mach.

Ba lô không trung là trang bị giúp Ô Tô Nhân Autobots bay lượn, mã lực mạnh mẽ, cũng là một trong những trang bị Đỗ Lan gửi cho họ gần đây.

Thấy bạn bè bị bao vây, Đại Hoàng Phong không khách khí nổ súng, trận chiến đầu tiên giữa Biến Hình Kim Cương và Knightmare sắp bắt đầu.

Đại Hoàng Phong dẫn đầu, khi rơi từ trên trời xuống, hai tay đồng thời xạ kích, trong nháy mắt đã đánh hỏng một nửa số vũ khí hình người.

Công kích.

Nhị Hoàng nữ hoảng hốt hạ lệnh công kích, đồng thời trong lòng cũng kinh hãi, loại vũ khí mới này là do quốc gia nào phát triển.

Lại linh hoạt đến thế.

Bụi đất tung bay, Đại Hoàng Phong lăn lộn trên mặt đất tránh né đạn bắn trong ánh mắt kinh ngạc của các phi công điều khiển vũ khí hình người.

Động tác như vậy quả thực không dám tưởng tượng, đây là động tác mà Knightmare có thể làm được sao.

Vũ khí hình người ngoài việc có thể di chuyển cực nhanh trên mặt đất bằng phẳng, cũng có thể hành quân trong vùng núi gồ ghề.

Điểm sau là thứ xe tăng truyền thống không đạt được, cho nên vũ khí hình người thay thế xe tăng cũng là chuyện bình thường.

Đại Hoàng Phong, tiết tấu nhanh quá, chúng ta không thể làm hại con người.

Tước Sĩ nhắc nhở.

Không vấn đề.

Đại Hoàng Phong cũng không nhắm vào buồng lái, cho nên mỗi lần cơ giáp bị bắn phá, phi công đều có thể kịp thời thoát ly.

Khác với Đại Hoàng Phong, Tước Sĩ chọn cận chiến, cổ tay vươn ra đoản kiếm, dễ dàng cắt qua lớp giáp của vũ khí hình người.

Chỉ trong vài phút, trên chiến trường chỉ còn lại cỗ máy màu đỏ của Nhị Hoàng nữ là còn đứng vững, quả thực khiến người ta khó tin, mười chiếc cơ giáp, lại bị hai kẻ địch đánh bại.

Các ngươi rốt cuộc là ai.

Dám động thủ với quân đội Bố Lý Tháp Ni Á.

Bạn của tôi quá xúc động rồi.

Lộ Ti nói, Đại Hoàng Phong đúng là quá xúc động, nhưng hiện tại cũng hết cách, Nhị Hoàng nữ các hạ, mời cô giơ tay đi ra.

Kha Nại Lỵ Á bất đắc dĩ chỉ có thể làm tù binh, đối với một người hiếu thắng mà nói, đây quả là sỉ nhục lớn nhất.

Biểu cảm đừng khó coi như vậy.

Lộ Ti cười nói, cô đột nhiên nhớ ra, Nhị Hoàng nữ có khả năng là tù binh có thân phận cao nhất trên chiến trường rồi.

Còn có việc phải làm, Trực Nhân và Lộ Ti khởi động máy truy tìm, dọc theo miệng hố một đường đuổi theo.

Còn Kha Nại Lỵ Á tò mò quan sát Đại Hoàng Phong và Tước Sĩ, bọn họ căn bản không giống binh khí bị người ta thao túng, mà giống như có linh hồn vậy.

Vị trí máy truy tìm hiển thị trên bản đồ điện tử, nhấp nháy tiến về một hướng, mà Trực Nhân còn phải nhìn chằm chằm hình ảnh máy truy tìm gửi về.

Chỉ có một con đường, chắc sẽ nhanh chóng tìm thấy thôi.

Rốt cuộc là sinh vật ngoài hành tinh gì nhỉ.

Chiếc phi thuyền này chắc là phi thuyền đi săn của Thiết Huyết Chiến Sĩ, sinh vật bên trong nhất định là do Thiết Huyết Chiến Sĩ bắt từ hành tinh nào đó.

Chỉ là vì nguyên nhân nào đó mà bị vứt bỏ cùng với phi thuyền.

Phi thuyền chắc đã trôi dạt trong vũ trụ mấy vạn năm rồi.

Nhưng sinh vật đó còn sống, tồn tại mấy vạn năm có khả năng sao.

Trực Nhân hỏi.

Đương nhiên có khả năng, vũ trụ là vô cùng lớn, ngay cả đại ca Kình Thiên Trụ sống sáu triệu năm cũng không dám nói ngài ấy hiểu hết mọi thứ về vũ trụ.

Đại Hoàng Phong tôn kính nhất là Kình Thiên Trụ.

Cũng phải, Trực Nhân nghĩ đến tuổi của Biến Hình Kim Cương cũng thấy nhẹ nhõm, đột nhiên trên màn hình xuất hiện ánh sáng: Là lối ra.

Màn hình sáng lên, nhưng lọt vào khung hình lại không phải trời xanh mây trắng, mà là khói thuốc súng.

Nơi này là doanh trại của doanh thứ ba.

Nhị Hoàng nữ ghé mắt nhìn, giật mình kinh hãi.

Trong hình là một mảnh hỗn độn, kiến trúc đang bốc cháy, nhân viên la hét chạy trốn tứ tán.

Quân đội Bố Lý Tháp Ni Á nào có khi nào thất bại thảm hại như vậy.

Đồ ngu, phản kích đi.

Nhị Hoàng nữ mắng.

Trực Nhân điều khiển ống kính, cuối cùng trong làn khói cũng nhìn thấy một con quái thú khổng lồ.

Dài 30 mét, cao bảy tám mét, giống như một con tê tê khổng lồ vô cùng.

Bốn cái chân ngắn to chống đỡ cơ thể to lớn, đang phá hoại trong cả doanh trại.

Nó thực ra đang tìm năng lượng làm thức ăn, vừa ngủ dậy bụng đang đói meo đây.

Cuối cùng trong hình cũng xuất hiện bóng dáng quân đội, Knightmare Glasgow thế hệ thứ tư bắn về phía quái thú.

Như thế mới giống quân nhân Bố Lý Tháp Ni Á.

Nhị Hoàng nữ quyết định quay về sẽ khen thưởng toàn thể sĩ quan doanh thứ ba.

Đạn bắn vào người quái thú, kêu đinh đinh đang đang rồi nảy ra, cơ bản không có tác dụng gì, sau đó đội trưởng tiểu đội Knightmare doanh thứ ba quyết đoán bỏ súng tiến hành cận chiến, hắn muốn dùng dây cáp trói quái thú lại.

Đầu quái thú chui vào kho nhiên liệu, ừng ực nuốt hết toàn bộ nhiên liệu bên trong vào bụng, sau đó mới bắt đầu để ý đến mấy cục sắt đang ồn ào quấy rầy mình ăn cơm.

Đông.

Chân trước bên phải giơ lên rồi hạ xuống, một luồng sóng điện từ nhanh chóng khuếch tán, Knightmare mất kiểm soát, hệ thống offline.

Ngay cả máy truy tìm của Hắc Y Nhân cũng bị vạ lây, xoay vòng

vòng rồi rơi xuống.

Sau đó toàn bộ màn hình tối đen.

Đây là EMP, mạch xung điện từ có thể gây nhiễu thiết bị điện tử.

Đại Hoàng Phong nói, Mạch xung điện từ mạnh thậm chí có thể ảnh hưởng đến mạch điện của chúng tôi, cho nên lần này có khả năng chúng tôi cũng không giúp được gì.

Không sao, Đại Hoàng Phong, chúng tôi sẽ giải quyết.

Lộ Ti và Trực Nhân muốn đi đến hiện trường xem sao.

Nhị Hoàng nữ cũng muốn đi cùng, Lộ Ti cân nhắc một chút rồi đồng ý, lần hành động này có thể sẽ dùng đến sức mạnh của Bố Lý Tháp Ni Á.

Đại Hoàng Phong và Tước Sĩ ở lại nguyên tại chỗ bảo vệ phi thuyền.

Các ngươi rốt cuộc là ai.

Vừa rồi người máy kia không phải binh khí, mà là người ngoài hành tinh.

Nhị Hoàng nữ nói.

Không sai, bọn họ là Biến Hình Kim Cương, là người ngoài hành tinh.

Lộ Ti trả lời.

Vậy các ngươi rốt cuộc là ai.

Chúng tôi là Hắc Y Nhân, chuyên xử lý các sự vụ liên quan đến người ngoài hành tinh.

Các ngươi thuộc quốc gia nào.

Chúng tôi không thuộc về bất kỳ quốc gia nào, chúng tôi là tổ chức độc lập.

Không có quốc gia đứng sau hỗ trợ.

Nhị Hoàng nữ rất hoài nghi tính chân thực của câu nói này, bởi vì không có quốc gia hỗ trợ, vậy những thiết bị công nghệ cao này từ đâu ra.

Nhưng vấn đề này đối phương cũng chưa chắc sẽ thành thật trả lời, vẫn là phải tự mình quan sát.

Trên Trái Đất có rất nhiều người ngoài hành tinh sao.

Không nhiều, cũng chỉ hơn bốn mươi người mà thôi.

Lộ Ti nói, Bác Phái Autobots cộng Cuồng Phái Decepticons cũng xấp xỉ con số này.

Bọn họ có phải bị các ngươi nhốt lại rồi không.

Sao có thể, chúng tôi chỉ phụ trách visa và giám sát, ngăn chặn những điểm đặc dị của họ xuất hiện trước mặt mọi người gây ra khủng hoảng, bình thường thì họ sống ngay xung quanh chúng ta, có lẽ cô còn từng gặp qua rồi ấy chứ.

Kha Nại Lỵ Á cảm giác mình đang diễn một vở hài kịch nào đó, thường thức hàng ngày bỗng chốc hoàn toàn thay đổi.

Trước đó còn đang tranh giành bá quyền Trái Đất cho Bố Lý Tháp Ni Á, nhưng chớp mắt đã có người nói với mình rằng, trên Trái Đất có không ít người ngoài hành tinh, họ đến từ không gian vũ trụ xa xôi.

Chương 424

Giống như vô duyên vô cớ có thêm mấy khán giả, nhất cử nhất động của nhân loại đều bị nhìn chằm chằm vậy.

Có phải rất chấn động không.

Lần đầu tiên tôi biết về người ngoài hành tinh cũng giống cô vậy, cảm giác nhân loại tranh giành qua lại trên Trái Đất cứ như mấy gã hề.

Nhưng tiếp xúc với người ngoài hành tinh rồi mới biết, vũ trụ càng tàn khốc hơn, họ cũng có tranh đấu, chỉ là sự tranh đấu của họ không phải vì bá quyền một phương diện mà là vì hòa bình của vũ trụ.

Lộ Ti nói rất nhiều, vì cô biết lát nữa sẽ có gậy xóa trí nhớ tẩy đi ký ức của Nhị Hoàng nữ, cho nên mới nói thẳng không kiêng dè.

Ngày hôm nay đối với Kha Nại Lỵ Á là một ngày khó bình tĩnh, nhưng cô rất nhanh đã tính toán xem nên báo cáo chuyện Hắc Y Nhân và người ngoài hành tinh cho phụ thân như thế nào.

Chúng ta tới rồi, bây giờ cho cô mở mang tầm mắt một chút về công việc của Hắc Y Nhân chúng tôi.

Lộ Ti lấy từ cốp sau ra một khẩu súng ngắn to cỡ khẩu trong tay Trực Nhân, H, chúng ta đi.

R, cô đừng có cướp hết nổi bật như lần trước đấy.

Trực Nhân nói.

Đối đãi với người ngoài hành tinh tàn bạo, hỏa lực của Hắc Y Nhân tuyệt đối đủ mạnh.

Thế giới có đủ loại sự vật kỳ lạ, sinh vật thiên hình vạn trạng.

Dưới đáy biển sâu, trên đỉnh núi cao, dưới đáy vực thẳm, tồn tại những thứ con người chưa từng thấy.

Đối với sự hiểu biết về Trái Đất, nhân loại cũng chỉ biết một phần của tảng băng chìm mà thôi, nhưng hiện tại sinh vật đến từ ngoài Trái Đất đã giáng lâm, vũ trụ đang vén bức màn bí ẩn của nó với nhân loại.

Hai người các ngươi đợi đã, ta cũng đi.

Nhị Hoàng nữ cửu kinh sa trường, lần này đối chiến người ngoài hành tinh đương nhiên cũng sẽ không sợ hãi, thậm chí còn có chút kích động, đó là đánh người ngoài hành tinh đấy.

Kha Nại Lỵ Á trong tay có thêm một khẩu súng trường không biết lấy từ đâu đi theo.

Cô đừng có hối hận đấy.

Lộ Ti chỉ nói một câu như vậy.

Ba người cũng không tìm chỗ ẩn nấp mà đi thẳng vào doanh trại, tất cả vũ khí hình người đều xiêu vẹo ngã lổng chổng loạn thành một đoàn.

Mạch xung điện từ không chỉ đánh hỏng vũ khí hình người, mà còn phá hủy cả hệ thống thông tin liên lạc, biến nơi này thành vùng đất cô lập không viện trợ.

Điện hạ.

Nhìn thấy Nhị Hoàng nữ như nhìn thấy người thân, đám binh lính Bố Lý Tháp Ni Á này đúng là bị dọa sợ chết khiếp rồi.

Quái thú vũ trụ đang ngủ, cái gã to xác khiến cả Thiết Huyết Chiến Sĩ cũng phải bó tay này, tướng ngủ ngược lại khá đáng yêu.

Cái bụng tròn vo hướng lên trời, một cái móng vuốt che mặt.

Bụng phập phồng có nhịp điệu, ngủ rất say.

Ngủ rồi thì càng tốt, H cậu đi sang bên kia cảnh giới, chúng ta bắt sống con quái thú này.

Lộ Ti lấy ra một quả cầu nhỏ màu trắng đỏ xen kẽ, kích thước chỉ to hơn quả bóng tennis một chút.

R, cô lại giấu đồ tốt đi rồi.

Trực Nhân đối với điểm này vô cùng bất mãn, đạo cụ dùng tốt toàn bộ không có phần của mình.

Đây là thứ Đấng Sáng Thế cung cấp chuyên dùng để bắt sinh vật ngoài hành tinh, gọi là Tinh Linh Cầu Poké Ball.

Được rồi, Đỗ Lan xem ra đồ tốt thật sự không thiếu, thực ra mấy thứ như Khối Lập Phương AllSpark, Tinh Linh Cầu đều là hắn tống tiền từ Chủ Thần mà có.

Cái này dùng tốt không đấy.

Trực Nhân cảm thấy quả cầu nhỏ như vậy không đáng tin lắm.

Nếu là quái thú tàn bạo bắt buộc phải đánh gần chết mới được, không, nên nói thế này: người ngoài hành tinh thuộc phe Tà Ác Hỗn Loạn, Tà Ác Trung Lập, Tà Ác Trật Tự đều phải đánh gần chết mới có thể bắt.

Còn người ngoài hành tinh thuộc phe Trung Lập Hỗn Loạn, Tuyệt Đối Trung Lập, Trung Lập Trật Tự bắt buộc phải chiến thắng bọn họ mới có thể bắt.

Người ngoài hành tinh phe Thiện Lương Hỗn Loạn, Thiện Lương Trung Lập, Thiện Lương Trật Tự thì phải xem tình huống cụ thể.

Lộ Ti nói toàn là nguyên văn trên hướng dẫn sử dụng.

Đỗ Lan quả thực là coi người ngoài hành tinh như Sủng Vật Tiểu Tinh Linh Pokémon rồi.

Vậy con quái thú này thuộc phân loại nào.

Cô biết không, R.

Tôi không biết.

Nhưng thử một chút cũng chả sai.

Nói rồi Lộ Ti ném Tinh Linh Cầu ra.

Tinh Linh Cầu mở ra giữa không trung, một luồng sáng bắn ra bao vây lấy quái thú vũ trụ.

Lúc này tại một nơi nào đó ở Liên bang Việt Nam, Đỗ Lan mở mắt, TV trước mặt hắn vẫn đang mở.

Trước đó để lớn mạnh thực lực Hắc Y Nhân, hắn đem rất nhiều rất nhiều đạo cụ mình không dùng đến gửi một thể cho Hắc Y Nhân, không ngờ hiện tại lại dùng đến rồi.

Tinh Linh Cầu.

Đỗ Lan đột nhiên cười rộ lên, hắn có một ý tưởng vô cùng hoang đường, hắn muốn phổ cập trò chơi Sủng Vật Tiểu Tinh Linh ở thế giới này.

Một trò chơi chân thực có thể sử dụng thú cưng tiến hành đối chiến, một trò chơi tràn ngập sự ngây thơ của trẻ nhỏ mà lại nhiệt huyết.

Ngoài lúc phá án, tìm chút việc vui cho mình cũng được mà.

Sau đó hắn bắt tay vào làm.

Hắc Y Nhân còn chưa biết, một động tác nhỏ của họ đã tạo ra một trò chơi vĩ đại nhất cho thế giới này.

Hiện tại họ vẫn đang chìm đắm trong niềm vui thành công, lại thành công rồi, Tinh Linh Cầu đã thu phục được quái thú vũ trụ khổng lồ như vậy.

Ngay cả người sử dụng là Lộ Ti cũng không ngờ cái gọi là Tinh Linh Cầu này lại dùng tốt thế.

Thật sự thành công rồi.

Ngày hôm nay, những thứ không thể tin nổi xuất hiện quá nhiều, Kha Nại Lỵ Á có chút không phản ứng kịp.

Ngay cả Trực Nhân cũng có chút không dám tin, gia nhập Hắc Y Nhân hai năm, làm nhiều nhất chính là dọn dẹp hậu quả chiến đấu cho Biến Hình Kim Cương, xóa ký ức nhân chứng, thỉnh thoảng giúp Bác Phái đối chiến Cuồng Phái.

Nhưng chuyện thần kỳ như thế này cũng là lần đầu tiên trải qua.

Công việc của Hắc Y Nhân quả nhiên không thể dùng lẽ thường để nhìn nhận.

Được rồi, tuy thời gian ở chung rất ngắn, nhưng tôi sẽ nhớ kỹ cô, Nhị Hoàng nữ các hạ.

Kha Nại Lỵ Á nhìn hai Hắc Y Nhân đeo kính râm lên, còn chưa biết bọn họ muốn làm gì, Ta cũng sẽ không quên các ngươi.

Thế thì không được.

Cô vẫn nên quên chúng tôi đi thì hơn.

Ánh chớp lóe lên.

Nhị Hoàng nữ các hạ, cảnh tượng thảm hại này là do kho nhiên liệu phát nổ, còn có virus máy tính gây ra, binh lính của cô rất anh dũng, cô có thể tự hào về họ.

Lại thấy màn sửa đổi ký ức.

Trước đó radar xuất hiện dị thường cũng là do virus máy tính gây ra, hiện tại đã qua rồi.

Rất lâu sau, Kha Nại Lỵ Á mới hồi thần: Sao ta lại ở đây.

Đúng rồi, virus máy tính, đáng ghét, lại dám dùng biện pháp ti bỉ như vậy, có bản lĩnh thì phân thắng bại trên chiến trường chính diện xem.

Mọi người mau dọn dẹp, sau đó chúng ta đi báo thù.

Rõ.

Đám binh lính cũng bị xóa ký ức lớn tiếng đáp lời.

Phi thuyền Thiết Huyết Chiến Sĩ bị phi thuyền Biến Hình Kim Cương lôi kéo bay vào vũ trụ, tiến hành kiểm tra sâu hơn.

H, sau khi đưa đồ về, chúng ta sẽ phải tác nghiệp vũ trụ, đây là lần đầu tiên Hắc Y Nhân chúng ta tác nghiệp vũ trụ, đến lúc đó đừng có phân tâm.

Lộ Ti nói.

Không vấn đề, cô còn không biết tôi sao.

Trực Nhân tự tin nói.

Không ngờ mình cũng có ngày trở thành phi hành gia, thật là không thể tưởng tượng nổi.

Hắc Y Nhân đúng là quá thú vị.

Đúng rồi, sau khi từ trên trời về, có thể để tôi lái xe không.

Trực Nhân nói.

Không được, cho dù cậu lên mặt trăng cũng không được.

Lộ Ti thật đúng là tuyệt tình.

Khi ngoại cần làm việc, Tá Tá Mộc cũng không nhàn rỗi, Thiên Võng thu thập bất kỳ tin tức nào có khả năng là tin tức về người ngoài hành tinh, đồng thời còn phải thu thập tình báo về Bá Thiên Hổ.

Bá Thiên Hổ gần đây dường như đang mưu toan chuyện gì đó, vô cùng cẩn thận, điều này làm Tá Tá Mộc có dự cảm không lành.

Nhưng Tá Tá Mộc sẽ không sợ hãi, vì bất kể âm mưu gì, nhất định sẽ thất bại dưới sự liên thủ của Bác Phái và Hắc Y Nhân.

Chương 425

Đột nhiên giọng nói của Kình Thiên Trụ truyền đến: Z, chuyển phát nhanh tới rồi.

Trước đây có chuyển phát nhanh không phải toàn là dùng nhân vật ảo ký nhận sau đó qua kiểm nghiệm đưa xuống căn cứ bên dưới sao.

Nhưng lần này Kình Thiên Trụ sao lại đột nhiên gọi mình.

Cần tôi đi lên không.

Hình như là vậy, nhưng không có vấn đề gì, đối phương không có vũ khí.

Kình Thiên Trụ nói.

Tá Tá Mộc đi lên xem, vẫn là vị nhân viên chuyển phát nhanh trước kia, đội mũ thu gọn toàn bộ tóc vào trong, mặc một bộ đồng phục chuyển phát nhanh rộng thùng thình.

Trước kia chỉ thấy qua camera, đây là lần đầu tiên đối mặt, phát hiện đối phương lại là con gái.

Mũ bỏ xuống, một mái tóc dài màu xanh lục nhu thuận xõa xuống: Xin chào, Tá Tá Mộc tiên sinh.

Lại biết tên mình, phải biết sau khi trở thành Hắc Y Nhân, người quen biết anh chỉ còn lại người thân và bạn bè của chính mình.

Đừng lo lắng, tôi là người đại diện của Đấng Sáng Thế, tên tôi là C.

C.

Tôi cũng được coi là thành viên Hắc Y Nhân, phải biết tôi chính là người đầu tiên nhìn thấy Biến Hình Kim Cương.

Thậm chí căn cứ này tôi cũng có phần kiến tạo, cái phòng tắm kia là do tôi thiết kế đấy.

Đó chẳng phải là bà lão nghìn tuổi rồi sao.

Tá Tá Mộc không nghi ngờ lời C.

C. bởi vì trong Hắc Y Nhân chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Lúc này Kình Thiên Trụ cũng truyền tin đến: Hóa ra là C.

C. trước đây tôi đều không nhận ra.

Z, cậu có thể yên tâm, người này xác thực là nhân loại đầu tiên nhìn thấy chúng tôi.

Gặp cô rất vinh hạnh.

Đó chính là người kiến tạo Hắc Y Nhân đấy.

Hơn nữa nhân viên chuyển phát nhanh vẫn luôn đưa đồ cho Hắc Y Nhân lại là người đại diện của Đấng Sáng Thế, như vậy rất nhiều chuyện đã có thể giải thích được.

Thảo nào tất cả đồ đạc đều dùng chuyển phát nhanh, hóa ra nhân viên chuyển phát nhanh là người mình, thật khiến người ta không ngờ tới.

Xin hỏi cô có việc gì không.

Thực ra không phải việc của tôi, là việc của Đấng Sáng Thế, ngài ấy cần mượn Thiên Võng làm máy chủ.

Máy chủ.

Không sai, Đấng Sáng Thế đã chuẩn bị một trò chơi khổng lồ, cho nên tạm thời mượn một số chức năng của Thiên Võng.

Hả.

Hình tượng Đấng Sáng Thế trang nghiêm trong lòng Tá Tá Mộc sụp đổ.

Yên tâm, chỉ sử dụng một phần rất nhỏ, công việc của Hắc Y Nhân sẽ không bị ảnh hưởng.

Đỗ Lan đây là vật tận kỳ dụng, dù sao chức năng của Thiên Võng cũng mạnh mẽ, để không ở đó cũng phí phạm.

Thế là mọi chuyện bắt đầu.

Năm 2017, một năm bình thường, nhưng chỉ có Đỗ Lan biết, một Ma Vương sắp sửa ra đời.

Nhưng trước khi Ma Vương ra đời còn vài tháng nữa, kế hoạch hai năm chuẩn bị của Đỗ Lan cuối cùng cũng bắt đầu, đã rất lâu rồi không tốn nhiều thời gian như vậy để chuẩn bị thứ gì, huống chi chỉ là một trò chơi, cho nên Đỗ Lan đối với hệ thống Tiểu Tinh Linh này vô cùng tự tin.

Ngày hôm nay, trên bầu trời Học viện Ashford lóe lên vài luồng sáng, sau đó mấy vật thể nhỏ rơi xuống các góc trong học viện.

Tích Hội trưởng Hội học sinh Mễ Lôi Milly vì trốn tránh cha mẹ bắt đi xem mắt nên trốn vào rừng cây trong trường: Thật là, bắt mình đi xem mắt với mấy lão già nhàm chán đó, thà giết mình đi còn hơn.

Đột nhiên cô dẫm phải một vật cứng, cúi đầu nhìn hóa ra là một chiếc đồng hồ: Sao ở đây lại có đồng hồ.

Chắc chắn là học sinh lơ đễnh nào đó đánh rơi, còn rất mới, học sinh làm mất chắc đang cuống lắm, hay là đem giao cho bảo vệ thôi, rồi phát thanh thông báo một chút là được.

Nhưng chiếc đồng hồ này thật kỳ lạ, sao lại có hai màu đỏ trắng, ngay khi cô nhìn thẳng vào mặt đồng hồ, chiếc đồng hồ lại phát ra một tia sáng quét qua mắt cô.

Người sử dụng xác định, bắt đầu quét, bắt đầu quét, phát hiện Tiểu Tinh Linh thuộc tính Hỏa Tiểu Hỏa Long Charmander, có bắt giữ hay không.

Giới hạn số lượng thú cưng là ba, mời Người Được Chọn cẩn thận lựa chọn Tiểu Tinh Linh.

Người Được Chọn.

Danh xưng mộng ảo biết bao, con người một đời bình đạm vô kỳ, dường như đã bị thiên mệnh vứt bỏ, đột nhiên có người chọn trúng mình, dường như có một thanh âm đang triệu gọi mình hoàn thành một sứ mệnh.

Vị ngọt bất ngờ xuất hiện trong sự bình đạm này khiến người ta dư vị vô cùng.

Thú vị, bắt đầu bắt giữ.

Mễ Lôi là đại tiểu thư, từ nhỏ, tương lai dường như đã được cha chú sắp đặt sẵn.

Nhưng lần này, dường như có gì đó khác biệt, hoàn toàn là sự phát triển ngoài dự liệu.

Bắt đầu xác định, Tiểu Hỏa Long, khỏe mạnh, bắt đầu bắt giữ.

Từ mặt đồng hồ bắn ra tia sáng về phía rừng cây, sau đó truyền đến tiếng gầm non nớt của Tiểu Hỏa Long.

Toàn thân màu vàng, trên đuôi cháy một ngọn lửa nhỏ, chú khủng long nhỏ từ trong bụi cỏ lao ra.

Đây chính là Tiểu Tinh Linh.

Dễ thương quá.

Mắt Mễ Lôi sắp biến thành hình ngôi sao rồi.

Nhưng Tiểu Hỏa Long thì không cảm kích chút nào, gầm gừ kêu lên.

Ánh sáng bao bọc lấy Tiểu Hỏa Long, khiến nó càng lúc càng nhỏ lại, cuối cùng biến thành một quả cầu Tinh Linh Cầu màu đỏ trắng xen kẽ: Bắt giữ thành công.

Mễ Lôi cầm Tinh Linh Cầu nhỏ bé này, biết mình dường như thực sự gặp được thứ gì đó ghê gớm.

Đây rốt cuộc là gì.

Không ai biết nó xuất hiện khi nào, cũng không ai biết tại sao lại xuất hiện.

Chỉ là khi mọi người hoàn hồn lại, trên Trái Đất dường như xuất hiện rất nhiều sinh vật kỳ lạ.

Chúng khác với sinh vật bình thường, toàn bộ đều sở hữu năng lực đặc thù, loại sinh vật này được một số người gọi là Sủng Vật Tiểu Tinh Linh Pokémon, còn những người có thể bắt giữ Tiểu Tinh Linh được gọi là Người Được Chọn.

Mục tiêu là bồi dục ra Thần Thú mạnh nhất, thông qua chiến đấu không ngừng nghỉ, nuôi dưỡng Tiểu Tinh Linh thành Thần Thú tối cường.

Quy tắc Sủng Vật Tiểu Tinh Linh: Người Được Chọn có và chỉ có ba danh ngạch bắt giữ Tinh Linh, một khi bắt giữ xác định thì không thể thay đổi.

Đồng hồ Tinh Linh chỉ có thể một người sử dụng, và không thể trao đổi.

Tinh Linh Cầu là đạo cụ duy nhất chứa Tiểu Tinh Linh, sau khi làm mất không thể làm lại.

Tinh Linh chiến đấu không được vạ lây đến con người, địa điểm và phương thức chiến đấu có thể do hai bên Người Được Chọn tham chiến quyết định.

Chiến thắng trận đấu có thể nhận được kinh nghiệm thăng cấp, kinh nghiệm tích lũy sau đó đổi lấy đạo cụ thăng cấp, Tiểu Tinh Linh có thể thăng cấp.

Cuối cùng, không được sát hại Tiểu Tinh Linh, nếu không sẽ chịu lời nguyền của Tinh Linh.

Người Được Chọn cần biết: Cần phải chiến thắng ba trận đấu, mới có thể mở ra Đại Bách Khoa Tiểu Tinh Linh.

Cần yêu thương mỗi một Sủng Vật Tiểu Tinh Linh, cho dù là Sủng Vật Tiểu Tinh Linh của đối thủ.

Sủng Vật Tiểu Tinh Linh sau khi bị thương có thể thông qua việc trở lại Tinh Linh Cầu để hồi phục, cũng có thể tìm đến Bệnh viện Sủng Vật Tiểu Tinh Linh để tiến hành trị liệu.

Mỗi lần chiến đấu đều sẽ được ghi lại, có thể thông qua Đại Bách Khoa Tiểu Tinh Linh xem lại lịch sử chiến đấu của mình.

Chiến đấu và huấn luyện là lộ trình cơ bản để Tiểu Tinh Linh mạnh lên.

Cuối cùng, mục tiêu tối cường.

Trò chơi đột nhiên xuất hiện, ngẫu nhiên rút trúng người chơi.

Sự tồn tại mang tên Sủng Vật Tiểu Tinh Linh từ từ thịnh hành trên Trái Đất.

Hóa ra là trò chơi à.

Mễ Lôi còn tưởng mình là thiên tuyển chi nhân, có thể trở thành tồn tại đặc thù chứ, nhìn thấy những quy tắc này xong thì thất vọng tràn trề.

Nhưng nghĩ lại thì trò chơi như thế này có vẻ rất thú vị, rốt cuộc là ai mới có thể chế tạo ra trò chơi như vậy chứ.

Quay về phải tìm kiếm kỹ xem có tư liệu về công ty game này không.

Tại căn hộ gia tộc Ashford sắp xếp cho anh em Lỗ Lỗ Tu Lelouch, Lỗ Lỗ Tu mệt mỏi trở về, cuộc sống khô khan ở trường học quả thực muốn cái mạng nhỏ của cậu.

Anh về rồi đây.

Không ai trả lời.

Chẳng lẽ Na Na Lỵ Nunnally ra ngoài rồi.

Lỗ Lỗ Tu có chút kỳ quái, cho dù ra ngoài, giờ này cũng nên về rồi.

Bì Tạp Thu Lỗ Lỗ Tu nhìn thấy cái gì.

Một con chuột màu vàng đang phóng điện.

Na Na Lỵ và người hầu Tiếu Thế Tử Sayoko đang ở ngay bên cạnh con chuột điện.

Chương 426

Bì Tạp Khâu Pikachu lại phóng điện à.

Na Na Lỵ tuy không nhìn thấy, nhưng trên mặt vẫn tràn ngập nụ cười.

Vâng, tiểu thư, Bì Tạp Khâu rất nỗ lực nha.

Lỗ Lỗ Tu lần đầu tiên thấy loại chuột này: Đây là cái gì.

Anh hai, là buổi chiều có người gửi quà cho em.

Tên của nó là Bì Tạp Khâu.

Bì Tạp, Bì Tạp, Bì Tạp Thu Tia điện xẹt xẹt nhảy múa trên cái má phúng phính của nó.

Lỗ Lỗ Tu cầm lấy hộp chuyển phát nhanh bên cạnh, người nhận là Na Na Lỵ, bên trong còn có một bức thư.

Đại ý chính là đây là quà tặng cho Na Na Lỵ, hy vọng Na Na Lỵ thích.

Mình đổi họ đã bảy năm, chỉ có số ít người biết thân phận của mình, còn ai sẽ gửi đồ đến đây cho Na Na Lỵ chứ.

Không có tên người gửi, Lỗ Lỗ Tu có dự cảm không lành.

Hơn nữa sinh vật này quá kỳ quái rồi, rốt cuộc là gì.

Bì Tạp Khâu lại đây nào.

Na Na Lỵ đưa tay ra, để Bì Tạp Khâu nhảy vào lòng bàn tay.

Mềm mại, ôm thật thoải mái.

Trong hộp chuyển phát nhanh còn có đồ, một tấm thẻ, bên trên viết một thời gian và một địa điểm, khiến Lỗ Lỗ Tu vô cùng khó hiểu.

Lỗ Lỗ Tu trí thương không thấp, nhưng cậu vẫn cảm thấy quá kỳ quái, gói bưu kiện này bản thân nó đã vô cùng kỳ quái, quả thực là kỳ quái đến mức khiến người ta không biết bắt đầu nói từ đâu.

Ngày hôm nay còn có rất nhiều người gặp phải chuyện kỳ quái tương tự, nhìn thấy Sủng Vật Tiểu Tinh Linh thần kỳ.

Vô số nhân chứng, nhao nhao đăng tải những gì họ thấy, những bức ảnh họ chụp lên mạng, và lứa Người Được Chọn người chơi đầu tiên cũng sốt ruột muốn tìm kiếm mọi thông tin có thể giúp đỡ họ.

Thậm chí rất nhiều nhà sinh vật học cũng bị kinh động, sinh vật mới đột nhiên xuất hiện với quy mô như vậy, quả thực khiến người ta phát điên.

Trong vòng ba ngày, vô số Otaku kỹ thuật đã làm xong trang web cho Sủng Vật Tiểu Tinh Linh, trên đó xuất hiện bài viết của một nhà sinh vật học nổi tiếng, ông viết: Sủng Vật Tiểu Tinh Linh là sinh vật hoàn toàn mới là điều không thể nghi ngờ, có rất nhiều người nói đây là trò chơi, nhưng tôi không cho rằng có công ty game nào có thể chế tạo ra nhiều sinh vật thần kỳ như vậy.

Tóm lại các nhà sinh vật học nhìn thấy những sinh vật này rất vui mừng, nhưng họ không có Tinh Linh Cầu, không dễ bắt giữ Tiểu Tinh Linh.

Cho nên họ bắt đầu tìm kiếm sự giúp đỡ của Người Được Chọn.

Người Được Chọn chính thức ra mắt công chúng.

Thời đại Sủng Vật Tiểu Tinh Linh sắp bắt đầu rồi, nhưng Đỗ Lan đã quyết định trước khi giải đấu lớn Tiểu Tinh Linh lần thứ nhất kết thúc, sẽ không phát hành đồng hồ Tinh Linh quy mô lớn.

C. mau chui vào bát đi.

Ngươi không thể đổi cái vật chứa nào to hơn chút à.

Còn nữa không phải là đưa Geass cho thằng nhóc đó sao.

Tại sao ta phải chui vào thứ này.

Cô cũng sống lâu như vậy rồi, sao lại không học được chút sức sáng tạo nào thế, chẳng lẽ cô không biết lần đầu tiên gặp mặt quan trọng thế nào sao.

Đỗ Lan lắc đầu ra vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, quả thực là gợi đòn.

C. câm nín, tuy cô sống dưới sự quan tâm của Biến Hình Kim Cương và Đỗ Lan đã trải qua một năm náo nhiệt, nhưng tính cách vẫn ngạo kiều như thế.

Cô mau vào đi, tài xế đã đến rồi.

Chu Tước Suzaku nhận được mệnh lệnh, đến vận chuyển một kiện hàng hóa, hơn nữa lộ trình còn là nguy hiểm nhất đi qua nơi tổ chức phản kháng thường xuyên xuất hiện.

Binh nhất Chu Tước, chuẩn bị xong chưa.

Đỗ Lan mặc một bộ quân phục phòng độc che kín đầu, hắn chuẩn bị đi xem xem Lỗ Lỗ Tu rốt cuộc đẹp trai cỡ nào.

Chu Tước đứng nghiêm chào: Trung sĩ các hạ, tôi chuẩn bị xong rồi.

Đỗ Lan gật đầu, Chu Tước này thật đúng là nghe lời: Vậy chúng ta chuẩn bị xuất phát, bọn khủng bố sẽ không cho chúng ta quá nhiều thời gian đâu.

Khởi động xe, xe tải từ từ lăn bánh.

Mục tiêu là cảng hàng không Tokyo, máy tính sẽ chỉ đường cho chúng ta, bất kể phía trước là gì, cậu chỉ cần tiến lên theo lộ trình là được, biết chưa.

Rõ.

Lúc này tin tức quân đội vận chuyển vật tư quan trọng đã bị tổ chức phản kháng nắm được, cho nên họ đã mai phục sẵn.

Đương nhiên tin tức này là do Đỗ Lan truyền ra.

Khác với việc Tạp Liên cướp đoạt thiết bị y tế trong nguyên tác, lần này sự sắp xếp của Đỗ Lan hoàn toàn là để kịch tình nguyên tác có thể phát triển tiếp mà thôi.

Đồ trên xe tải rất quan trọng, không chỉ tổ chức phản kháng biết, ngay cả quân đội Bố Lý Tháp Ni Á cũng nghĩ như vậy.

Cho nên hai bên tất sẽ vì tranh đoạt hàng hóa mà kịch chiến.

Chỉ có Lỗ Lỗ Tu trong tay cầm một tấm thẻ bài, ngốc nghếch đứng ở địa điểm chỉ thị trên đó.

Oanh.

Tạp Liên nhìn thấy không.

Phiến truyền hình ảnh đến vũ khí hình người của Tạp Liên.

Thấy rồi, quân số không ít.

Tạp Liên bình tĩnh nói.

Để vận chuyển bom khí độc, lại sử dụng nhiều binh lực như vậy, đáng ghét, lại muốn sử dụng thứ đó trong chiến tranh, Bố Lý Tháp Ni Á chết tiệt.

Phiến hung tợn nói.

Không cần nói nhảm, kẻ địch đã chọn lộ trình này, có sự chuẩn bị như vậy cũng là điều dễ hiểu.

Chuẩn bị hành động đi.

Oanh.

Chiến tranh bắt đầu rồi.

Chiến tranh trong khu ổ chuột.

Là tổ chức phản kháng.

Chu Tước qua mũ bảo hiểm nhìn ra bên ngoài, đường bị cắt đứt rồi.

Không cần quan tâm, sẽ có người xử lý.

Nói rồi trên bầu trời xuất hiện trực thăng vũ trang, bắt đầu bắn quét bốn phía xe tải.

Nhưng mà, đường phía trước.

Đạp chân ga, binh nhất.

A.

Chu Tước đạp mạnh chân ga, xe tải lao thẳng qua đường.

C. xoay mấy vòng trong vật chứa, trong lòng phàn nàn Đỗ Lan lái xe thế này nhất định là cố ý.

Binh nhất Chu Tước, làm khá lắm, cậu biết hàng hóa lần này của chúng ta vận chuyển là gì không.

Đỗ Lan đột nhiên nói.

Không biết.

Bom khí độc, là bom khí độc, cho nên bọn khủng bố và chúng ta mới triển khai chiến đấu không chút kế hoạch như thế này.

Bởi vì họ sợ bom khí độc sẽ được sử dụng tại Khu 11.

Tay Chu Tước run lên, cậu không ngờ thứ mình vận chuyển lại là vũ khí giết người.

Thảo nào nhân viên vận chuyển như họ phải mặc quân phục phòng độc thế này.

Oanh.

Thời gian quy định, địa điểm quy định, trước mặt Lỗ Lỗ Tu xuất hiện một chiếc xe tải.

Dường như vì mất kiểm soát mà đâm vào tường.

Binh nhất Chu Tước, cậu ở trên xe tải canh giữ, tôi xuống dưới ngăn cản bọn khủng bố.

Đỗ Lan cầm một khẩu súng lục nhỏ đi ra ngoài.

Chu Tước hiện tại trong lòng rất loạn, căn bản không có tâm trạng ngăn cản Đỗ Lan.

Lỗ Lỗ Tu thấy chiến đấu sắp lan đến mình, hết cách đành phải trốn vào trong xe tải.

Binh khí của Tạp Liên bị đánh hỏng, cho dù kỹ thuật điều khiển của cô không tồi, nhưng vẫn không có cách nào cùng lúc đối chiến với kẻ địch đông gấp mấy lần mình.

Cho nên hiện tại cô và nhóm Phiến cùng nhau cầm súng trường tiến về phía xe tải, chỉ là từng bước khó khăn.

Tạp Liên, rút lui.

Phiến hét lên, anh biết nếu tiếp tục nữa, họ chỉ có nước bị kẻ địch bao vây.

Nhưng đó là bom khí độc.

Tạp Liên quật cường muốn tiêu hủy bom khí độc.

Đi thôi, nếu chúng ta chết hết ở đây, còn ai có thể kế thừa ý chí của Trực Nhân.

Phiến nói.

Nghe thấy tên anh trai, Tạp Liên cũng ý thức được lần này thực sự thất bại rồi: Chúng ta đi.

Lỗ Lỗ Tu từ chỗ ẩn nấp nhìn thấy một cô gái tóc đỏ, nhưng cũng không quá để ý, bản thân cậu ốc còn không mang nổi mình ốc, vẫn là chui vào xe tải trước rồi tính sau.

Chương 427

Cửa thùng xe lại không khóa, Lỗ Lỗ Tu leo lên, liền nhìn thấy một quả cầu sắt hình tròn.

Đừng cử động, lũ khủng bố các ngươi đừng hòng cướp đi bom khí độc, không thể để các ngươi dùng cái này giết người.

Chu Tước đẩy ngã Lỗ Lỗ Tu.

Cậu đang nói cái gì thế, tôi không phải.

Lỗ Lỗ Tu đá về phía Chu Tước, bị né tránh linh hoạt, Bảo bọn tôi đừng giết người, bom khí độc này cũng là do Bố Lý Tháp Ni Á các cậu chế tạo mà.

Muốn không còn hy sinh nữa, thì đi mà hủy diệt Bố Lý Tháp Ni Á ấy.

Cậu là.

Chu Tước nhìn thấy Lỗ Lỗ Tu, cảnh tượng đó rất đẹp, hai mỹ nam tử bốn mắt nhìn nhau, Cậu là Lỗ Lỗ Tu.

Chu Tước nhìn thấy bạn thân thời thơ ấu của mình thì vô cùng kích động: Tớ là Chu Tước.

Xu Mộc Kururugi.

Chu Tước.

Ca sát, bom khí độc mở ra.

Nguy hiểm.

Chu Tước vội vàng đè mặt nạ của mình lên mặt Lỗ Lỗ Tu, đủ thấy tính cách thánh mẫu của cậu ta.

Không có khí độc, chỉ có một cô em tóc xanh bị trói trong dung dịch trong suốt.

Không phải khí độc.

Hai người trẻ tuổi đều giật mình kinh hãi, nhưng rất nhanh họ bắt đầu hành động muốn cứu cô gái bên trong ra.

Không phải nói là khí độc sao.

Lỗ Lỗ Tu hỏi.

Là cấp trên nói cho tớ biết bên trong là khí độc.

Chu Tước tỏ vẻ mình thật sự bị oan uổng.

Đúng lúc này, Đội thân vệ của Tổng đốc Khu 11 cuối cùng cũng bao vây nơi này: Này này, ta cũng không ngờ sẽ nhìn thấy cảnh tượng như vậy, các ngươi bị bắt rồi.

Không phải như vậy, vị Lỗ Lỗ Tu này không phải khủng bố.

Chu Tước muốn tiến lên giải thích, nhưng trực tiếp bị sĩ quan Đội thân vệ bắn.

Có phải khủng bố hay không, ta nói mới tính.

Chu Tước.

Bành.

Lỗ Lỗ Tu dường như có thể nhìn thấy cái chết của mình, quỹ đạo của viên đạn dường như cũng có dấu vết để lần theo.

Máu bắn ra rất xa, nhưng người ngã xuống không phải Lỗ Lỗ Tu mà là C.

C.

A.

Lỗ Lỗ Tu quả thực không dám tin vào mắt mình, thiếu nữ này, lại vì mình chắn đạn.

Ngồi xổm xuống, tay chạm vào ngón tay lạnh băng của thiếu nữ.

Ngươi muốn có được sức mạnh không.

Trong đầu Lỗ Lỗ Tu truyền đến âm thanh.

Một chuỗi những mảnh vỡ ký ức, như những mảnh ghép tranh vỡ nát không chịu nổi, không thể ghép thành hình ảnh hoàn chỉnh: Vậy thì ký kết khế ước đi.

Lỗ Lỗ Tu gần như không do dự liền quyết định.

Ban cho ngươi sức mạnh của Vương.

Khoảnh khắc này Lỗ Lỗ Tu trùng sinh.

Lỗ Lỗ Tu đứng dậy: Lấy danh nghĩa của ta, tất cả các ngươi đi chết đi.

Yes, Your Highness.

Tuân theo mệnh lệnh.

Đội thân vệ biến thành con rối, toàn bộ giơ súng tự sát.

Đây chính là sức mạnh sao.

Lỗ Lỗ Tu nhìn thi thể đầy đất cười lớn, Ha, được lắm, được lắm, ta có thể hủy diệt tất cả.

Lại không biết C.

C. nằm sấp trên mặt đất đang đảo mắt xem thường: Vương thất Bố Lý Tháp Ni Á chả có ai là người bình thường.

Lúc này người của Thuần Huyết Phái Jeremiah Gottwalds faction cũng xông vào, Lỗ Lỗ Tu dùng lý do kiểm tra thân phận quý tộc của mình lừa đối phương xuống, sau đó dùng Geass đoạt lấy một chiếc vũ khí hình người.

Sau đó lại dùng vô tuyến điện liên hệ tổ chức phản kháng, lợi dụng tư liệu trong cơ thể Thuần Huyết, dẫn dắt họ đến chỗ đoàn tàu vận chuyển vũ khí của quân đội.

Tiếp theo là một loạt các động tác quả thực hoa cả mắt, trong nháy mắt đã khiến quân phản loạn giành được ưu thế trong chiến dịch lần này.

Khốc khốc, tư tư Xe tải biến thành Kình Thiên Trụ: C.

C. cô không sao chứ.

C. bò dậy: Không sao, đạn không làm tôi bị thương được.

Vậy thì tốt.

Kình Thiên Trụ nhìn trận chiến nảy lửa, không khỏi cảm khái, Tại sao chiến tranh không có hồi kết thúc.

Có lẽ đó chẳng qua là sự kéo dài của những tranh chấp trong nội tâm thôi.

C. dù sao cũng sống lâu như vậy rồi, chém gió một hai câu nghe có vẻ thâm sâu khó hiểu bất minh giác lệ chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao.

Chiến đấu vẫn đang tiếp tục, lúc này Chu Tước nhặt lại được cái mạng đang điều khiển vũ khí hình người thế hệ thứ bảy Lancelot Lan Tư Lạc Đặc xông vào chiến trường, trong nháy mắt đánh cho tổ chức phản kháng tơi bời hoa lá.

Lỗ Lỗ Tu và Chu Tước, hai người lần đầu tiên đối đầu nhau.

Tại chính diện chiến trường, Lan Tư Lạc Đặc chiếm ưu thế tuyệt đối, Lỗ Lỗ Tu buộc phải lựa chọn biện pháp khác để giành thắng lợi.

Trảm thủ, lợi dụng năng lực Geass của chính mình để dễ dàng tiềm nhập vào kỳ hạm của Tổng đốc Khu 11, thuận tiện hắn cũng muốn đi hỏi vị Tổng đốc đương nhiệm, cũng chính là người anh trai cùng cha khác mẹ Tam hoàng tử, xem rốt cuộc là kẻ nào đã sát hại mẫu thân mình.

Chỉ là vừa mới đạt được sức mạnh, Lỗ Lỗ Tu liền không chút kiêng dè mà sử dụng, đến hậu kỳ bị bạo tẩu cũng là chuyện rất bình thường.

Nhị hoàng nữ, chị ấy biết chân tướng.

Bị Geass khống chế, Tam hoàng tử đem những gì mình biết nói ra, kỳ thực hắn biết cũng không nhiều.

A, Lỗ Lỗ Tu, cùng ta trở về đi.

Tam hoàng tử bị súng chĩa vào, khẩn trương nói.

Lại trở về cái lồng giam băng lãnh kia sao.

Lỗ Lỗ Tu lạnh lùng nói, hắn chính là muốn hủy diệt người Bố Lý Tháp Ni Á a.

Vậy em và Na Na Lỵ vẫn khỏe chứ.

Cái này không cần ngươi lo lắng.

Lỗ Lỗ Tu chuẩn bị nổ súng.

Kiệt Ni Quy mau tới cứu ta.

Tổng đốc Khu 11 đối mặt họng súng rốt cuộc cũng thê thảm hét lên.

Một đạo thủy tiễn từ sau lưng Lỗ Lỗ Tu bắn tới, trực tiếp lướt qua gò má hắn.

Sủng vật tiểu tinh linh không được trực tiếp làm hại nhân loại, đây là khái niệm cơ bản mà Đỗ Lan thực nhập vào tiểu tinh linh.

Nếu là gián tiếp thì đương nhiên không thành vấn đề, nhưng bình thường tiểu tinh linh sẽ không chủ động công kích nhân loại, cho dù chủ nhân của chúng cũng không thể ra lệnh cho chúng trực tiếp công kích con người.

Đương nhiên, tiểu tinh linh cũng có trí tuệ, có thể phán đoán tốt xấu đối với con người.

Cho nên chúng cũng sẽ không nhất nhất tuân theo mệnh lệnh của người chơi, nếu người chơi không tốt, còn có khả năng bị tiểu tinh linh phản phệ.

Lỗ Lỗ Tu lăn về một bên, lúc này Tam hoàng tử đã chạy đến sau lưng Kiệt Ni Quy.

Kiệt Ni Quy, cảm ơn ngươi.

Kiệt Ni Quy của Tam hoàng tử rất mập, xem ra không thiếu đồ ăn ngon.

Kiệt Ni Quy gật gật đầu, ra hiệu cứ giao cho nó.

Đáng ghét.

Lỗ Lỗ Tu không ngờ nửa đường lại nhảy ra một con Kiệt Ni Quy.

Nhưng ở trong sảnh tác chiến này, một kẻ mù tịt về vận động như Lỗ Lỗ Tu không có chút tự tin nào có thể vượt qua Kiệt Ni Quy để giết Tam hoàng tử.

Đúng lúc này, một con chuột điện màu vàng bước chân ngắn ngủn, loạng choạng đi vào, trước mặt hai người một Kiệt Ni Quy, nó đi lại nghênh ngang không chút e sợ.

Bì Tạp Khâu.

Lỗ Lỗ Tu không ngờ Bì Tạp Khâu của Na Na Lỵ lại tới đây, Sao ngươi lại ở đây.

Bì tạp, bì tạp.

Bì Tạp Khâu dường như đang nói với Lỗ Lỗ Tu rằng nó bị Đỗ Lan dùng dịch chuyển tức thời đưa tới, nhưng chỉ uổng phí miệng lưỡi mà thôi, bởi vì Lỗ Lỗ Tu căn bản nghe không hiểu nó nói gì.

Cũng không cần Lỗ Lỗ Tu nói gì, Bì Tạp Khâu đã đối đầu với Kiệt Ni Quy, nó biết Lỗ Lỗ Tu chính là anh trai của chủ nhân nó.

Hai con tiểu tinh linh triển khai chiến đấu, thủy kiếm của Kiệt Ni Quy không chút lưu tình bắn về phía Bì Tạp Khâu.

Bì Tạp Khâu linh hoạt né tránh, sau đó phóng điện đánh trả.

Trong loại cảnh tượng này, sủng vật tiểu tinh linh phản khách vi chủ, cướp hết danh tiếng của Lỗ Lỗ Tu, bất quá Lỗ Lỗ Tu vẫn hoàn thành được việc của hắn, bắn chết Tam hoàng tử.

Đoàng.

Một viên đạn xuyên qua lồng ngực Tam hoàng tử, Lỗ Lỗ Tu vẫn thành công.

Bên kia Bì Tạp Khâu sử dụng mười vạn vôn, đem Kiệt Ni Quy điện cho ngất đi.

Bì tạp thu Bì Tạp Khâu vô cùng đắc ý, bất quá nhìn thấy thi thể Tam hoàng tử vẫn có chút nghi hoặc mà nghiêng đầu.

Nó tuy rằng có chút trí tuệ, nhưng vẫn không thể lý giải vì sao nhân loại lại muốn tàn sát lẫn nhau.

Do mệnh lệnh của Tổng đốc Khu 11 trước khi chết trên bị Geass, quân đội đình chỉ vây công, để cho đám Tạp Liên chạy thoát.

Mà Chu Tước vẫn thập phần mờ mịt cho Lan Tư Lạc Đặc dừng lại, rõ ràng sắp tóm gọn đám khủng bố kia rồi a.

Chương 428

Hắn còn không biết, kỳ thực trong bóng tối có rất nhiều đứa trẻ tụ tập lại một chỗ, nếu Lan Tư Lạc Đặc tiếp tục tiến lên, đám trẻ con kia sẽ dùng sủng vật tiểu tinh linh công kích.

Thực sự là linh kiện không tồi, thế nào, có hứng thú gia nhập chúng ta không.

La Y Đức rất cao hứng, với tư cách là lãnh đạo Đặc phái hướng đạo kỹ thuật bộ, vì thí nghiệm cơ thể robot mà hắn buộc phải chạy khắp nơi, lại không được lãnh đạo địa phương tin tưởng.

Mỗi lần đều phải đợi đến lúc lãnh đạo địa phương bó tay hết cách mới nhớ tới một bộ phận như thế này, cũng là vô cùng bất đắc dĩ.

Bất quá chỉ cần có cơ hội trắc thí cơ thể thì đều đáng giá.

Lan Tư Lạc Đặc không hổ là chiếc cơ giáp thế hệ thứ bảy duy nhất, công năng cường đại, không chỉ phòng ngự toàn bộ đạn thật, mà tính cơ động càng mạnh hơn các vũ khí hình người khác quá nhiều.

Số liệu như vậy quá kinh người.

Tắc Tây Nhĩ kinh ngạc nhìn số liệu thu thập được, Chu Tước này quả thực là thiên tài, lần đầu tiên điều khiển Lan Tư Lạc Đặc mà lại có biểu hiện xuất sắc như thế.

Bất quá Chu Tước đắc ý không được bao lâu, hiến binh đội liền tới bắt Chu Tước đi.

Chu Tước tưởng rằng vẫn là chuyện mình giúp Lỗ Lỗ Tu nói chuyện trước đó, cho nên không chút sợ hãi để bọn họ giải đi.

Lại không biết hiến binh đội nghi ngờ Chu Tước chính là phạm nhân giết chết Tam hoàng tử.

Tuy nhiên trước khi Nhị hoàng nữ từ Trung Đông tới đây, Chu Tước chỉ bị giam giữ lại.

Tam hoàng tử bị bắn chết, đây chính là sự kiện lớn, nhưng tin tức lại không có bất kỳ báo cáo nào, quan phương đem tin tức che giấu, điều này làm cho Lỗ Lỗ Tu rất khó chịu.

Hắn chính là vì muốn tạo tin tức lớn mới giết chết ca ca của mình, đương nhiên mặt khác cũng là vì Tam hoàng tử đồ sát bình dân.

Lỗ Lỗ Tu chỉ thu hoạch tin tức thông qua xem tivi, nhưng tivi sẽ không nói cho hắn biết kỳ thực Nhị hoàng nữ đã bí mật tới Khu 11, tiếp quản các thiết bị quân sự tại Khu 11, chỉ là những tin tức này đều chưa tiết lộ mà thôi.

Một tin tức khác mà Lỗ Lỗ Tu không biết chính là, Nhị hoàng nữ nghe theo kiến nghị của thủ hạ, mời danh thám tử D đến tìm hung thủ giết người.

Người này chính là danh thám tử trong truyền thuyết.

Nhị hoàng nữ Kha Nại Lỵ Á nhìn Đỗ Lan cảm thấy có chút không thể tin, quá trẻ tuổi.

Lúc này bọn họ đang ở hiện trường nơi Tam hoàng tử bị giết.

Các ngươi có nghi phạm không.

Đỗ Lan hỏi.

Đã bắt giữ một người Bố Lý Tháp Ni Á danh dự, tên là Xu Mộc Chu Tước.

Đỗ Lan gật gật đầu tỏ vẻ đã biết: Con trai cựu Thủ tướng Nhật Bản, đúng là có động cơ giết Tam hoàng tử.

Đáng tiếc hung thủ không phải hắn, các ngươi bắt sai người rồi.

Đối với việc Đỗ Lan khẳng định mình bắt sai người như vậy, Nhị hoàng nữ rất không phục: Tại sao.

Trí tuệ của phàm nhân.

Nói rồi, nói rồi, Đỗ Lan rốt cuộc cũng có thể sau khi bị khinh bỉ vô số lần bắt đầu khinh bỉ chỉ số thông minh của người khác.

Thái độ của Đỗ Lan quá ác liệt, bất quá Nhị hoàng nữ còn phải dựa vào Đỗ Lan tìm ra hung thủ, cho nên cũng không thể đánh hắn.

Đồng thời đối với thám tử đệ nhất thế giới, Nhị hoàng nữ cũng có chút chờ mong, cái danh hiệu lớn như vậy, hẳn là phải có chút tài năng thật sự, cho nên trong lòng đại độ tha thứ cho sự bất tốn của Đỗ Lan.

Tuy rằng hình thể hung thủ quay được trong camera và Chu Tước không khác biệt lắm, hơn nữa cũng mặc quân phục binh sĩ giống nhau, nhưng ta nghĩ các ngươi nhất định cũng đã biết Chu Tước kỳ thực tịnh không có thời gian tới nơi này bắn chết Tam hoàng tử rồi lại trở về Đặc phái kỹ thuật bộ.

Các ngươi bắt giữ hắn, nguyên nhân rất lớn là vì thân phận của hắn đi.

Con trai cựu Thủ tướng Nhật Bản, hiện tại lại mưu sát Tổng đốc Khu 11, lại có thể làm không ít văn chương rồi.

Không sai, Đỗ Lan nói một điểm cũng không sai, Nhị hoàng nữ trong lòng nghĩ thầm, nhưng ngoài miệng lại không thể thừa nhận: Trong lòng người Liên bang Việt Nam các ngươi, người Bố Lý Tháp Ni Á chúng ta lại không nói lý như vậy sao.

Lại nói chúng ta không phải đã mời ngươi tới rồi sao.

Cho nên ngươi nhất định phải tìm ra hung thủ.

Nếu không tìm thấy, tên con trai cựu Thủ tướng kia sẽ phải chôn cùng, đồng thời còn muốn tiến hành đại thanh tẩy tại Khu 11, Kha Nại

Lỵ Á đã quyết định xong.

Yên tâm, ta đã có phương hướng sơ bộ.

Đỗ Lan nói, Hung thủ không phải người bình thường, có năng lực che giấu bản thân xuất sắc, tiến vào kỳ hạm như chốn không người, có thể thấy hắn không phải bậc thầy thôi miên thì là cao thủ dịch dung.

Nhị hoàng nữ đợi Đỗ Lan nói tiếp.

Thông qua dò hỏi binh sĩ cảnh giới xung quanh, bọn họ đều nói không nhìn thấy bất kỳ kẻ nào.

Đó là không có khả năng, bởi vì camera ghi lại rõ ràng thời gian hung thủ tiến vào trùng khớp với thời gian những binh sĩ kia tuần tra, cho nên bọn họ nhất định đã gặp mặt, lại không có ai có ấn tượng về hung thủ, điểm này có thể cho ta xác định hung thủ nhất định có thủ đoạn đặc biệt, nhưng cụ thể còn chưa biết.

Chúng ta có thể đặt cho hung thủ này một cái biệt danh, ta thấy cứ gọi hung thủ là Zero đi.

Zero.

Nhị hoàng nữ gật gật đầu, Có thể, biệt danh hung thủ này cứ gọi là Zero, vậy khi nào ngươi mới có thể tìm được hắn.

Manh mối hiện có nghiêm trọng không đủ, bởi vì sau khi giết Tam hoàng tử, ai cũng không biết hắn sẽ trốn đi đâu.

Việc chúng ta cần làm đầu tiên chính là tìm ra địa điểm ẩn náu hiện tại của hắn, sau đó mới là khảo vấn về thủ đoạn tiềm nhập của hắn.

Khả năng khống chế tín hiệu mạng lưới truyền hình của các ngươi thế nào.

Sao đột nhiên hỏi vấn đề này.

Bởi vì ta phán đoán tên Zero này giết chết Tam hoàng tử chẳng qua chỉ là sự khởi đầu, hắn nhất định sẽ tiếp tục phạm án.

Ngươi nói hắn là phần tử khủng bố.

Cái này còn chưa thể xác định, nhưng cao điệu đi qua dưới camera không chút che giấu như vậy, chứng minh tên tội phạm này nhất định vô cùng tự tin, thậm chí đến mức tự đại.

Cho nên hắn nhất định sẽ không nguyện ý nhìn thấy phương pháp giết người mà mình lấy làm kiêu ngạo bị một kẻ không quen biết cướp mất, vì thế ta muốn các ngươi phát bố trên tivi rằng hung thủ chính là Xu Mộc Chu Tước, đồng thời muốn công khai xử tử hắn.

Như vậy có thể tìm được Zero.

Chỉ như vậy đương nhiên không được, bất quá chúng ta có thể tách thời gian phát sóng tin tức này tại các khu vực khác nhau của Khu 11.

Cho nên ta mới hỏi năng lực phong tỏa tin tức của các ngươi, chỉ cần tại một khu vực nào đó khi phát sóng có thể dẫn dụ hắn ra thì có thể xác định địa điểm hắn ẩn nấp.

Đương nhiên khi phát sóng nhất định phải làm cho mọi người tưởng là toàn bộ Khu 11 đồng bộ phát sóng.

Kha Nại Lỵ Á hiện tại rốt cuộc đã biết danh hiệu thám tử của Đỗ Lan làm sao mà có, quả nhiên giảo hoạt, Được, ta hiện tại liền đi chuẩn bị.

Trước tiên bắt đầu từ khu vực gần Tokyo đi, ta cho rằng người như vậy cho dù trốn cũng sẽ không trốn quá xa.

Được, ta đã biết.

Tiếp đó Chu Tước trải qua mấy ngày vô cùng thống khổ, mỗi một lần đều nói muốn đi xử quyết, nhưng đến hình trường lại không động thủ.

Sau đó đổi chỗ khác, tiếp tục xử quyết, sau đó lại đổi chỗ.

Chu Tước đều sắp suy nhược thần kinh, hắn không biết đây kỳ thực là đang diễn trò dụ dỗ Lỗ Lỗ Tu.

Thực lực cường đại của Bố Lý Tháp Ni Á bộc lộ không sót gì, tin tức phong tỏa kín kẽ, thậm chí ngay cả con phố bên cạnh cũng không biết cùng một tin tức này.

Các cửa ải giao thông cũng toàn bộ hạn chế đi lại, bảo đảm sẽ không có nhân viên lưu động.

Đương nhiên đối ngoại lấy cớ là vì khủng bố tập kích, cho nên muốn giới nghiêm một thời gian.

Tín hiệu điện thoại toàn bộ bị nghe lén, chỉ cần có gió thổi cỏ lay lập tức liền đi lên bắt người.

Mấy ngày sau Lỗ Lỗ Tu rốt cuộc ở trên tivi nhìn thấy tin tức Chu Tước sắp bị xử quyết, hắn phải hành động rồi.

Kỳ thực biện pháp này chính là Đỗ Lan lấy ra lừa dối Nhị hoàng nữ, bằng không làm sao có thể hiển thị ra bản lĩnh danh thám tử của mình chứ.

Lỗ Lỗ Tu đang ở trong trường học, là không có khả năng chạy trốn, dù sao chỉ cần đợi đến lúc tivi trường học phát tin tức, hắn nhất định sẽ nhảy ra thôi.

Bất quá hiển nhiên biện pháp của Đỗ Lan vẫn có tác dụng, cho dù Đỗ Lan không biết trước vị trí của Lỗ Lỗ Tu, biện pháp này cũng có thể thành công dẫn dụ Lỗ Lỗ Tu ra.

Như vậy mới có thể hiện ra Đỗ Lan trí thương siêu quần, ha, hắn dường như đều đã có thể nhìn thấy ánh mắt kính phục của mọi người.

Xu Mộc Chu Tước.

Đỗ Lan đứng ngoài lồng giam, nhìn Chu Tước bị hạn chế tự do.

Ngươi là ai.

Tuy rằng bị kéo lên hình trường mấy lần nhưng không chết, hắn cũng đoán ra chỗ bất thường rồi.

Ta là D, là một thám tử.

Đỗ Lan nói, Vẫn luôn để ngươi lên hình trường thật là xin lỗi, bất quá ta nghĩ rất nhanh hung thủ chân chính sẽ xuất hiện.

Chu Tước nhìn Đỗ Lan, hai mắt tràn đầy cảm kích: Ta biết, nhất định sẽ có người chứng minh sự trong sạch của ta.

Đối với việc bị bắt, Chu Tước tịnh không có oán hận.

Cho dù bị kinh hách vài lần, nhưng Đỗ Lan đứng ra nói như vậy, Chu Tước liền lại an tâm.

Nhìn mặt ngươi, nhất định là bị đánh rồi đi.

Hiện tại quân đội bị Thuần Huyết Phái nắm giữ, cho dù là Nhị hoàng nữ điện hạ cũng không thể hoàn toàn ước thúc bọn họ, ngươi là người Bố Lý Tháp Ni Á danh dự chịu sự chiếu cố cũng là bình thường, Chu Tước, ngươi oán hận Bố Lý Tháp Ni Á sao.

Tuy rằng không biết vì sao một thám tử lại hỏi hắn vấn đề này, nhưng Chu Tước vẫn đưa ra câu trả lời: Ta không oán hận bất luận kẻ nào, bởi vì tình huống nhất định sẽ trở nên tốt hơn.

Thật đúng là một người khoan tâm, Đỗ Lan đối với người có lập trường và hành động không thống nhất như Chu Tước cũng không biết nên bình luận thế nào, mỗi người đều có thứ mình kiên tin, cho dù không được người khác tán đồng, có thể kiên trì cũng rất không dễ dàng.

Chu Tước, nhẫn nại thêm hai ngày đi, ta sẽ bắt được hung thủ.

Hiện tại thời gian vừa vặn tốt, lúc Đỗ Lan trở về chỗ ở, Nhị hoàng nữ mang theo một người đàn ông trung niên vừa lúc đến nơi.

Người ngươi bảo ta tìm.

Nhị hoàng nữ chỉ vào người đàn ông kia nói.

Diethard Ried.

Người đàn ông này chính là nhà sản xuất của đài truyền hình, một phóng viên tin tức năng động.

Ried tiên sinh, ngài chính là người trực tiếp áp giải phạm nhân.

Đúng vậy, tiên sinh.

Bởi vì đối mặt là khách nhân của Nhị hoàng nữ, Diethard vẫn rất khách khí.

Cái này, hy vọng ngài đến lúc đó có thể phát sóng.

Đỗ Lan lấy ra một cái USB nói.

Đây là.

Đến lúc đó ngài sẽ biết.

Kỳ thực đồ vật bên trong chính là thứ Đỗ Lan dùng để cướp nổi bật của Lỗ Lỗ Tu.

Xem ra lần này, ngươi là tính trước kỹ càng, nắm chắc thắng lợi a, D.

Nhị hoàng nữ đã sắp không còn kiên nhẫn.

Chương 429

Thời khắc chân tướng công bố rất nhanh sẽ đến, đây là trực giác của ta với tư cách thám tử.

Cho nên ta mới sớm chuẩn bị tốt thứ này, trên thế giới này không có phạm tội hoàn mỹ.

Đỗ Lan nói.

Diethard ở một bên trong lòng dấy lên sóng to gió lớn, chẳng lẽ người trước mặt mình chính là danh thám tử D lừng danh thế giới.

Không ngờ vì điều tra hung thủ mưu sát Tam hoàng tử, lại mời cả người này tới.

Bất quá D thật trẻ tuổi a, tối đa ba mươi.

Còn tưởng rằng người có thể viết ra những tiểu thuyết kia và phá các vụ án lớn thế giới sẽ là một lão đầu năm sáu mươi tuổi chứ.

Vậy xem ra tên Chu Tước kia không phải hung thủ thật sự, mà là một con mồi.

Thú vị, Diethard có chút chờ mong trong cái USB trên tay mình rốt cuộc là thứ gì.

Lỗ Lỗ Tu sau khi nhìn thấy tin tức liền bắt đầu hành động, đầu tiên là tự xưng Zero, sau đó thông qua Tạp Liên tìm được người của tổ chức phản kháng.

Sau đó lấy cớ triển hiện sức mạnh, lừa dối người tổ chức phản kháng hiệp trợ hắn kiếp ngục cứu Chu Tước bị oan uổng.

Vở kịch hay rốt cuộc cũng sắp mở màn.

Đoàn xe vận chuyển phạm nhân do binh sĩ Thuần Huyết Phái phụ trách, Nhị hoàng nữ tịnh không xuất hiện, một mặt việc cô ta tới Khu 11 vẫn là bí mật, mặt khác là kiến nghị của Đỗ Lan.

Đỗ Lan nói do còn chưa biết thủ đoạn của hung thủ cho nên vì an toàn vẫn là không nên đích thân xuất mã thì tốt hơn.

Kha Nại Lỵ Á cũng rất đồng ý, cho nên liền cùng Đỗ Lan ngồi trong xe chỉ huy ở phía xa.

Lại bị áp lên xe tù, Chu Tước tỏ vẻ đã quen.

Bên đường đứng rất nhiều người vây xem, đều đang lớn tiếng mắng Chu Tước.

Những người mắng chửi này đa phần là người Bố Lý Tháp Ni Á danh dự, bọn họ an phận với hoàn cảnh hiện tại, không muốn lại bị chiến tranh lan đến.

Bọn họ không hẳn là ủng hộ Bố Lý Tháp Ni Á, chỉ là vì không nhìn thấy khả năng chiến thắng Bố Lý Tháp Ni Á, cho nên lựa chọn cuộc sống yên tĩnh, đối với kẻ phá hoại cuộc sống của bọn họ, bọn họ đương nhiên sẽ không cho sắc mặt tốt.

Chu Tước quỳ trên xe tù, cúi đầu không nhúc nhích.

Trên cổ hắn đeo thiết bị hạn chế phát ra tiếng.

Điện hạ, có xe đi tới.

Đột nhiên người trong xe chỉ huy phát hiện động tĩnh, Là linh xa của Tam hoàng tử điện hạ.

Không có khả năng.

Kha Nại Lỵ Á hét lên, thi thể em trai cô ta còn đang trong phòng lạnh, làm sao có thể xuất hiện linh xa.

Tới rồi.

Đỗ Lan vẻ mặt không ngoài dự liệu.

Là hung thủ.

Nhị hoàng nữ lập tức ý thức được ý tứ của Đỗ Lan, Bắt giữ bọn họ.

Chờ một chút, hiện tại còn chưa biết bọn họ có hậu chiêu gì, ta đoán phạm nhân sẽ không vô mưu như vậy.

Trong chiếc linh xa kia nói không chừng toàn là bom.

Cái gì, chẳng lẽ hắn điên rồi sao.

Không muốn sống nữa.

Chưa chắc là không muốn sống nữa, hoặc có lẽ là muốn uy hiếp chúng ta thả người đi.

Phạm nhân trù mã không nhiều, cho nên rất có khả năng sẽ đặt cược tính mạng chính mình và những bình dân kia.

Nếu Bố Lý Tháp Ni Á mang tội danh không màng sống chết của công dân danh dự, nhất định lại sẽ dẫn tới khủng hoảng.

Cho nên cứ tĩnh quan kỳ biến.

Đỗ Lan nói đạo lý rõ ràng, hắn biết trong linh xa của Lỗ Lỗ Tu kỳ thực chỉ là bom khí độc giả mà thôi.

Bất quá vẫn phải để Lỗ Lỗ Tu nổi bật, mới có thể để chính mình dẫm đạp càng vui vẻ.

Lúc này Tạp Liên đang lái chiếc linh xa bằng giấy bồi, lòng bàn tay đều là mồ hôi a, quá khẩn trương, quá kích thích, nếu bị lộ tẩy, vậy thì chết chắc rồi.

Hơn nữa còn sẽ chết rất thảm.

Tất cả ánh mắt đều rơi vào hai chiếc xe, một chiếc xe tù, một chiếc linh xa.

Diethard của đài truyền hình thì hưng phấn đến cực điểm, tin tức lớn a, đây mới là tin tức lớn.

Từ trong linh xa dâng lên một người mặc đồ đen, áo choàng đen, mũ giáp mặt nạ đen, ống kính bắt trọn một cú đặc tả từ trên xuống dưới người này.

Màn xuất hiện ngầu lòi như vậy khiến ánh mắt mọi người đều nhìn về phía người này, quần chúng vây xem, khán giả trước tivi, còn có quân nhân đối diện.

Kinh ngạc, tò mò khó diễn tả bằng lời.

Tên của ta là Zero.

Lỗ Lỗ Tu chậm rãi mở miệng.

Zero, người này tự xưng là Zero.

Phóng viên đài truyền hình đều sắp vui chết rồi, mình lấy được tin tức lớn.

Bất quá Nhị hoàng nữ lại kỳ quái nhìn về phía Đỗ Lan, tại sao cái tên này lại giống hệt biệt danh Đỗ Lan đặt, là trùng hợp, hay là D trước đó đã thông đồng với tên hung thủ này.

Lúc này Zero hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người, bình dân, quân nhân, người phản kháng.

Bất quá quân nhân áp giải Chu Tước sẽ không để Zero vẫn luôn nổi bật, bọn họ lập tức bao vây Zero: Mặc kệ ngươi là ai, giơ tay lên, không, hay là trước tiên tháo mũ giáp xuống.

Lỗ Lỗ Tu dưới mặt nạ tự tin cười, thùng xe linh xa mở ra, lộ ra một cái bình chứa.

Quân nhân Bố Lý Tháp Ni Á kinh hãi, bọn họ biết đó là bom khí độc a: Hỗn đản, ngươi rốt cuộc muốn làm gì.

Nếu khí độc tiết lậu, thành phố này sẽ chết hàng chục vạn người.

Đương nhiên là tới nói cho tất cả mọi người chân tướng, người giết Tam hoàng tử là ta.

Lỗ Lỗ Tu cao điệu thừa nhận mình chính là hung thủ, gây ra một mảnh xôn xao.

Ngươi biết ngươi đang nói cái gì không.

Chẳng lẽ ngươi không sợ chúng ta lập tức bắn chết ngươi sao.

Phụ trách áp vận lần này là Kiệt Lôi Mễ Á của Thuần Huyết Phái.

Giết ta.

Ngươi sẽ hối hận đấy.

Orange.

Lỗ Lỗ Tu đã sớm nghĩ kỹ đường lui, chính là lợi dụng Geass khống chế quân quan, sau đó thừa dịp loạn chạy trốn.

Cái gì Orange, Kiệt Lôi Mễ Á hoàn toàn không biết Lỗ Lỗ Tu đang nói cái gì.

Thả Xu Mộc Chu Tước, đồng thời hiệp trợ chúng ta chạy trốn, bao gồm cả người đàn ông kia.

Geass phát động.

Rõ, thả phạm nhân.

Mệnh lệnh của Kiệt Lôi Mễ Á càng làm rớt cằm mọi người, hơn nữa thái độ cường ngạnh khiến thủ hạ của hắn đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Bất quá cuối cùng Lỗ Lỗ Tu vẫn đứng cùng một chỗ với Chu Tước.

Sau đó khói tím từ trong bình phóng ra, hiện trường một mảnh hỗn loạn, cộng thêm Kiệt Lôi Mễ Á yểm hộ, Lỗ Lỗ Tu mang theo Chu Tước, còn có Tạp Liên nhảy xuống đường cái, trong sự tiếp ứng mà đào tẩu.

Sự tình bất quá mười mấy phút, quả thực là phong hồi lộ chuyển, làm cho người ta nhìn không kịp, chuyện như vậy quả thực là chưa từng có a.

Không ngờ, thật sự thành công rồi.

Những nhân viên tổ chức phản kháng kia đều mở rộng tầm mắt, vốn dĩ tưởng là hành động đi vào cõi chết, hiện tại lại thật sự thành công, đối với hành động không đáng tin cậy lần này quả thực không biết nên nói cái gì cho phải.

Chỉ ba người liền hoàn thành kế hoạch lớn như vậy, quá không thể tin nổi.

Cái tên Zero để lại cho người ta quá nhiều hình ảnh khó quên, trang phục ngầu lòi, ngữ khí vương giả, còn có kế hoạch thiên mã hành không, tuy rằng nhìn qua nếu không phải tên Orange kia hiệp trợ, hắn cũng trốn không thoát, nhưng sự thật là hắn đã thành công.

Đã đủ để khiến người ta cảm thấy khoa trương rồi.

Nhưng sự tình đêm nay còn chưa kết thúc.

Ngay tại lúc mọi người còn đang kinh thán và khó hiểu, hình ảnh trên tivi thay đổi.

Danh thám tử, để ta xem ngươi rốt cuộc ứng đối thế nào.

Diethard vẫn nhớ kỹ chuyện Đỗ Lan muốn hắn làm.

Chương 430

Hình ảnh thay đổi, xuất hiện một chữ nghệ thuật D thật lớn, sau đó thanh âm Đỗ Lan truyền ra.

Hẳn là mọi người đều đã biết hung thủ thật sự sát hại Tam hoàng tử.

Sao vậy.

Mới xem một màn kịch hay, sao diễn biến còn chưa kết thúc.

Lại là ai đang nói chuyện trên tivi.

Tivi lần nữa hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Ta là D, là danh thám tử.

Hôm nay rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, trước đó là một tên tội phạm công khai thừa nhận mình là hung thủ trên tivi rồi chạy trốn, hiện tại lại xuất hiện một thám tử, rốt cuộc là làm cái gì.

Zero, hoặc là ngươi cho rằng thủ pháp của ngươi không có sơ hở, nhưng bất kỳ phạm tội nào đều sẽ không hoàn mỹ, từ lúc ngươi bắn chết Tam hoàng tử bắt đầu, ngươi đã không có khả năng vẫn luôn ẩn giấu thân phận.

Tuy rằng hiện tại thân phận của ngươi và thủ đoạn gây án của ngươi vẫn là ẩn số, nhưng ta hiện tại đã có thể xác định ngươi đang ở tại Tô giới Tokyo.

Phạm vi Tô giới Tokyo so với Tokyo mà nói đã nhỏ hơn không ít, tuy rằng muốn tìm một người ẩn tính mai danh vẫn không dễ dàng, bất quá hiện tại chủ yếu là muốn dập tắt nhuệ khí của Lỗ Lỗ Tu.

Mọi người đều rất hoài nghi, vì sao vị thám tử này lại khẳng định

Zero sống ở trong Tô giới như vậy.

Bởi vì tin tức xử tử phạm nhân trước đó kỳ thực tịnh không phải Khu 11 đồng bộ phát sóng, mà là trong một khoảng thời gian chỉ phát sóng tại một địa phương, đồng thời tiến hành khống chế nghiêm ngặt đối với sự lưu động của tin tức này.

Lần này Zero ngươi xuất hiện chính là sau khi tin tức được phát sóng tại Tô giới, cũng tức là nói địa điểm duy nhất Zero nhìn thấy tin tức chính là tại Tô giới Tokyo.

Từ đó ta phán đoán ra nơi cư trú của Zero chính là ở đó.

Có lý có cứ, làm người tin phục.

Lúc này Lỗ Lỗ Tu cũng vẻ mặt chấn kinh, tưởng rằng có Geass liền vạn sự đại cát, không ngờ trên thế giới còn có người như vậy tồn tại.

Tạp Liên thì biểu tình phức tạp, cô thừa nhận Đỗ Lan rất lợi hại, nhưng lần này lại đứng ở phía đối lập với mình.

Quả thực yêu nghiệt, tất cả mọi người đều chấn kinh, còn chấn kinh hơn lúc Zero xuất hiện.

Bởi vì Đỗ Lan suy luận to gan hơn nữa kế hoạch chu mật, tuy rằng chỉ là suy luận ra khu vực đại khái của Zero, nhưng đó là trong tình huống không có manh mối mà cuối cùng có thể xác định được điểm này, thật tâm đã rất lợi hại rồi.

Không hổ là danh thám tử.

Bất quá cái này là chuẩn bị trước khi Zero xuất hiện a.

Hắn làm sao biết cái tên Zero này.

Chẳng lẽ là tiên tri.

Nhà sản xuất truyền hình cũng kinh thán không thôi.

Nhưng suy luận của Đỗ Lan còn chưa kết thúc.

Từ hình thể, sự nặng nhẹ của bước chân, da tay, còn có chiều cao suy đoán, tuổi của ngươi hẳn là khoảng mười tám tuổi.

Về phần vì sao muốn đeo mặt nạ, ta cũng làm một số suy đoán.

Vốn dĩ với tư cách phần tử khủng bố đương nhiên hy vọng có càng nhiều sự chú ý và hấp thụ ánh sáng, nhưng ngươi lại đeo mặt nạ, khác với phần tử khủng bố bình thường, có thể nhìn ra việc ngươi đeo mặt nạ không phải bản ý của ngươi, mà là xuất phát từ mục đích bảo hộ một số người bên cạnh ngươi.

Cho nên ngươi hẳn là có ít nhất một vị thân nhân mà mình trân quý.

Đây có khả năng cũng là nguyên nhân ngươi không thể rời khỏi Tô giới Tokyo đi.

Đỗ Lan nói đến đây, lưng Lỗ Lỗ Tu đều ướt đẫm, tên thám tử này quá đáng sợ, cứ như thể hắn đã quen biết mình vậy.

Không sai, nếu không phải vì không để Na Na Lỵ bị thương, Lỗ Lỗ Tu mới sẽ không đeo mặt nạ.

Ta có thể thông qua các điều kiện trên suy luận ra Zero tuổi mười tám trên dưới, nam, cư trú tại Tô giới Tokyo, trong nhà có một hoặc nhiều vị thân nhân.

Người như vậy cho dù tại Tô giới Tokyo cũng có rất nhiều, vẫn là không thể tìm được Lỗ Lỗ Tu, điều này làm cho Lỗ Lỗ Tu hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng nhịp tim vẫn không chậm lại.

Bởi vì nếu Bố Lý Tháp Ni Á thật sự dựa theo suy luận của Đỗ Lan mà lục soát, hắn sớm muộn sẽ lọt vào tầm mắt của bọn họ.

Zero, ta nhất định sẽ tìm ra thủ đoạn thao túng nhân tâm của ngươi, đồng thời đem tên mưu sát phạm ngươi thẳng chi dĩ pháp, trả lại thế gian thanh minh, cho người chết công đạo.

Sự tình đêm nay quá mức kỳ ảo, giống như là tiểu thuyết vậy không chân thực, nhưng lại chân thực phát sinh, trước là Zero, tiếp đó lại là màn suy luận đặc sắc của thám tử thần bí.

Toàn bộ quá đặc sắc, đêm nay nhất định có rất nhiều người trằn trọc khó ngủ.

Onii chan, Bì Tạp Khâu bị bệnh rồi.

Na Na Lỵ tuy rằng không nhìn thấy, nhưng vẫn có thể cảm giác được dáng vẻ ủ rũ của Bì Tạp Khâu.

Lỗ Lỗ Tu cũng phát hiện Bì Tạp Khâu nằm bò trong ổ, không nhúc nhích.

Cái ổ nhỏ này là Na Na Lỵ nhờ người hầu gái Tiếu Thế Tử giúp đỡ chế tác thú bông.

Dường như thật sự bị bệnh rồi.

Lỗ Lỗ Tu nói.

Anh hai, anh giúp Bì Tạp Khâu đi.

Na Na Lỵ chính là coi Bì Tạp Khâu như bạn bè mà đối đãi.

Phải đưa đến bệnh viện mới được.

Gần đây sủng vật tiểu tinh linh rất hot, Hội trưởng hội học sinh Mễ Lôi chính là một người được chọn, đang chăm sóc một con Tiểu Hỏa Long, cho nên Lỗ Lỗ Tu cũng biết không ít chuyện, Anh gọi điện thoại hỏi một chút, xem Hội trưởng có biết địa chỉ bệnh viện tiểu tinh linh không.

Rất nhanh Mễ Lôi liền đích thân tới, đương nhiên cô là được tài xế nhà mình đưa tới.

Lỗ Lỗ Tu, cậu cũng bắt đầu chăm sóc tiểu tinh linh.

Để tôi xem tiểu tinh linh nhà cậu trông như thế nào.

Mễ Lôi là chưa thấy người đã nghe tiếng.

Mễ Lôi tỷ tỷ, chị mau giúp Bì Tạp Khâu đi.

Na Na Lỵ đau lòng nói.

Không thành vấn đề, tiểu tinh linh sẽ không yếu ớt như vậy.

Hóa ra là Bì Tạp Khâu a, không tồi, bất quá không có Tiểu Hỏa Long của tôi soái khí.

Cậu tới, không phải là vì khoe khoang Tiểu Hỏa Long của cậu chứ.

Lỗ Lỗ Tu đều sắp cạn lời.

Được rồi, không nói nữa, xe đang ở bên ngoài, các cậu đều đi theo tôi, tôi đưa các cậu đến bệnh viện tiểu tinh linh.

Đó chính là nơi chỉ có người được chọn mới có thể đi.

Ý của Mễ Lôi chính là các cậu không có tôi thì không được.

Đi đường cẩn thận.

Nữ hầu Tiếu Thế Tử đứng tại cửa nhìn theo chủ nhân rời đi.

Trong xe, Mễ Lôi lại bắt đầu thao thao bất tuyệt nói về chuyện sủng vật tiểu tinh linh: Tôi nói này Lỗ Lỗ Tu, kỳ thực cậu cũng nên đi tìm cách mua một cái tinh linh đồng hồ, sủng vật tiểu tinh linh quá thú vị.

Bồi dưỡng tiểu tinh linh rất có cảm giác thành tựu.

Tiểu Hỏa Long của tôi sắp tiến hóa rồi, chỉ cần tôi có thể đạt được huy chương tiến hóa.

Tuy rằng còn chưa phát hành quy mô lớn, nhưng trên chợ đen vẫn có tinh linh đồng hồ chưa kích hoạt.

Huy chương tiến hóa.

Lỗ Lỗ Tu không cảm thấy hứng thú, nhưng Na Na Lỵ nghe không sót một chữ.

Đúng vậy, chính là phải giúp tiểu tinh linh hoàn thành một nguyện vọng, sau đó bọn chúng sẽ tặng cho cậu một cái huy chương tiến hóa.

Cậu biết không.

Trong đại bách khoa nói tiểu tinh linh tổng cộng có 17 hệ: hệ Normal, Thảo hệ, Hỏa hệ, Thủy hệ, Băng hệ, Điện hệ, Siêu năng hệ, Ác hệ, hệ Ghost, Địa diện hệ, hệ Flying, Cách đấu hệ, Cương hệ, Độc hệ, Nham thạch hệ, hệ Bug.

Tiểu Hỏa Long của tôi có thể tiến hóa theo mấy hướng, tôi đều không biết nên lựa chọn thế nào.

A.

Hội trưởng, Tiểu Hỏa Long của cậu có thể tiến hóa theo hướng nào.

Nghe thấy hệ thống phức tạp như vậy, Lỗ Lỗ Tu cũng có hứng thú.

Hỏa hệ, hệ Flying, Cách đấu hệ.

Ba cái, Hỏa hệ chính là cường hóa công kích hỏa diễm của Tiểu Hỏa Long, hệ Flying giúp Tiểu Hỏa Long có thể phi hành, còn có chính là cường hóa cách đấu.

Ba cái đều rất muốn a.

Tiến hóa là không thể đảo ngược.

Lỗ Lỗ Tu lại hỏi một câu.

Chính vì vậy mới rối rắm a, kỳ thực tôi muốn chọn hệ Flying, như vậy Tiểu Hỏa Long có thể đưa tôi bay lượn.

Nhưng phi hành sẽ làm giảm công kích và phòng ngự của Tiểu Hỏa Long, như vậy Tiểu Hỏa Long của tôi sẽ không thể xưng bá học viện nữa.

Mễ Lôi nói, làm Hội trưởng hội học sinh nuôi sủng vật tiểu tinh linh cũng thật tâm không dễ dàng.

Đã là trò chơi thì khẳng định là công bằng, sự lấy bỏ giữa công kích, phòng ngự và tốc độ chỉ có thể xem sở thích cá nhân thôi.

Lỗ Lỗ Tu nói, trò chơi này xác thực rất thú vị, hèn gì hiện tại rất nhiều người đều thích nuôi tiểu tinh linh.

Chúng ta tới rồi.

Buông xuống sự rối rắm, Mễ Lôi nhìn thấy phong cảnh ngoài xe, liền biết bọn họ sắp đến đích.

Chương 431

Nơi này nằm ở khu vực tiếp giáp giữa phế tích và thành phố, ở giữa một dãy lầu cũ nát xuất hiện một kiến trúc màu trắng không hài hòa.

Trên tấm biển hiệu là hình một viên con nhộng màu đỏ trắng thật lớn.

Đây chính là bệnh viện sủng vật tiểu tinh linh.

Mễ Lôi đi đầu, Chúng ta vào đi.

Lỗ Lỗ Tu đẩy Na Na Lỵ đi theo sau Mễ Lôi, Bì Tạp Khâu thì nằm trên đùi Na Na Lỵ.

Đại sảnh trống trải, một mảnh khiết bạch, chỉ có vài chậu cây cảnh ở góc tường tăng thêm chút màu sắc trên nền vải trắng.

Nhìn về phía trước, trên tường phía sau quầy tiếp tân treo một màn hình cực lớn, bên trên đang thông báo tin tức về Giải tranh bá sủng vật tiểu tinh linh lần thứ nhất.

Khu chờ đợi một bên đã có vài người ngồi, người lớn trẻ nhỏ đều có, cách ăn mặc cũng khác nhau.

Bất quá ở nơi này, mặc kệ bọn họ là quý tộc đến từ Tô giới hay là bần dân đến từ phế tích đều chỉ có một thân phận, đó chính là người được chọn, huấn luyện sư tới trị liệu cho tiểu tinh linh.

Lỗ Lỗ Tu sao vậy.

Mau lại đây a.

Không biết vì sao Lỗ Lỗ Tu lại đứng ngẩn người ở đó.

Kỳ thực không trách Lỗ Lỗ Tu, bởi vì hắn gặp quỷ.

Rõ ràng nhớ kỹ người phụ nữ tóc xanh kia bị đạn bắn xuyên qua trán, chết đến không thể chết lại.

Vì sao lại xuất hiện ở nơi này.

Không sai, bác sĩ của bệnh viện sủng vật tiểu tinh linh chính là C.

C. mặc một bộ đồng phục y tá váy ngắn màu trắng, hiện rõ vẻ yêu kiều.

Bì Tạp Khâu, bệnh không nhẹ a, C.

C.

đón lấy Bì Tạp Khâu bỏ vào trong máy trị liệu, Các người có thể đi đằng kia nghỉ ngơi một lát, trị liệu xong ta sẽ gọi.

Lỗ Lỗ Tu đầu óc gần như trống rỗng mà ngồi xuống, hoàn toàn không biết người phụ nữ này và người phụ nữ đã chết kia có quan hệ gì.

Khu chờ đợi có người đang dùng điện thoại xem tin tức, tin tức hot nhất đương nhiên vẫn là đêm đó, Zero đối trận thám tử D.

Tràng diện kia quả thực là ngầu hết chỗ nói.

Tiếng thảo luận cũng rất nhiều, đây cũng là đề tài lớn mang tính toàn cầu.

Có người ủng hộ Zero, đa số đều là người trẻ tuổi.

Còn có rất nhiều người ủng hộ D, một số vốn dĩ là fan của D, còn có một số là người trưởng thành ổn trọng.

Thảo luận, mắng chiến không ngừng, hai người này coi như là hoàn toàn nổi tiếng, bất quá người quen biết hai người này thật đúng là không nhiều.

Cho nên rất nhiều thứ đều là phỏng đoán mà thôi.

Nhiệt độ tiếp tục tăng lên, rất nhiều người đều tán dương Đỗ Lan cơ trí mưu kế ép Zero vào góc tường, rất nhanh một cuộc biện luận về việc rốt cuộc ai lợi hại hơn liền bắt đầu.

Với tư cách đương sự của cả hai bên, Lỗ Lỗ Tu kỳ thực hiện tại đã bắt đầu chuẩn bị cho việc di chuyển, bởi vì suy đoán của Đỗ Lan thu nhỏ phạm vi quá nhiều, chỉ cần Bố Lý Tháp Ni Á ra tay, mình nhất định sẽ lọt vào tầm mắt.

Cho dù chính mình sẽ không bị bắt, nhưng thân phận hoàng tử bị hấp thụ ánh sáng, sau này muốn mượn sức mạnh của tổ chức phản kháng sẽ trở nên càng thêm khó khăn.

Mà mặt khác Đỗ Lan cầm mệnh lệnh của Nhị hoàng nữ, tiến vào bộ môn Đặc phái kỹ thuật, cũng chính là bộ môn nghiên cứu phát minh Lan Tư Lạc Đặc.

Đỗ Lan chỉ nói với Nhị hoàng nữ mình cần trước tiên tiến vào hiện trường, mà bộ Đặc phái kỹ thuật phù hợp điều kiện này, hơn nữa sẽ không ảnh hưởng đại cục của Kha Nại Lỵ Á.

Tuy rằng Kha Nại Lỵ Á vì hoài nghi Đỗ Lan và phạm nhân thông đồng mà từng thẩm vấn hắn, bất quá bị Đỗ Lan dùng một câu Trí tuệ của phàm nhân phản bác đến vô địa tự dung.

Đỗ Lan chính là trang bức như vậy, các ngươi có thể làm gì hắn.

Lỗ Lỗ Tu khống chế không được chính mình nhìn trộm C.

C. hắn thực sự là hồ đồ rồi, chẳng lẽ là chị em, nhưng cũng quá giống.

Cửa lần nữa bị mở ra, đi vào lại không giống như người chơi, mà là một người đàn ông mặc âu phục đen.

Nếu Tạp Liên nhìn thấy, nhất định sẽ khóc nhào lên, đó không phải là anh trai Trực Nhân của cô sao.

Trực Nhân đi thẳng đến trước mặt C.

C. nhỏ giọng nói gì đó, sau đó hai người đi vào cửa hông.

Bởi vì C.

C. không làm chuyển phát nhanh, cho nên đám người áo đen bọn họ chỉ có thể tới cửa lấy kiện hàng.

Đây chính là trang bị mới.

Trực Nhân nhìn món đồ chơi nhỏ trong tay không xác định hỏi.

Chính là cái này, cầu điện kích cỡ nhỏ, ném ra ngoài có thể tiến hành điện kích đối với kẻ địch, khiến kẻ địch tê liệt.

Là dùng để hạn chế hành động của kẻ địch.

C. giới thiệu.

Được rồi, lần này Bá Thiên Hổ lại thuê lính đánh thuê, thật không biết bọn họ nghĩ thế nào, khiến chúng ta buộc phải chuẩn bị lại vũ khí trang bị.

Đám lính đánh thuê ngoài hành tinh kia nếu xảy ra chuyện trên Trái Đất, có khả năng sẽ gây ra tranh chấp tinh tế.

Trực Nhân oán giận nói.

Bớt nói nhảm đi, gần đây người ngoài hành tinh nhập cư trái phép dường như đột nhiên nhiều lên, ngay cả nơi này cũng bắt đầu có người ngoài hành tinh biết đến, còn từng mua vũ khí từ ta, các ngươi cẩn thận một chút.

Trực Nhân biểu tình rất rối rắm: Ta nói cô sao có thể giúp đỡ người ngoài chứ, dù sao cô cũng là người áo đen a.

Ta tối đa trước kia từng là, hiện tại ta làm riêng rồi, Sáng Thủy Giả cũng đồng ý, nếu không hắn cũng sẽ không đưa cho ta nhiều đạo cụ như vậy.

C. nói.

Được rồi, được rồi.

Kỳ thực Trực Nhân cũng biết ý của Sáng Thủy Giả, đó là hy vọng người áo đen có thể bắt đầu tự mình nghiên cứu khoa học kỹ thuật ngoại tinh để tiến hành nghiên cứu phát minh, nhưng vấn đề là đến hiện tại người áo đen cũng chỉ có ba người, tuy rằng Thiết Bì bọn họ cũng đang giúp đỡ, nhưng dù sao thuật nghiệp hữu chuyên công, Biến Hình Kim Cương về phương diện năng lượng cơ giới rất lợi hại, nhưng phương diện sinh hóa thì có chút không ra sức.

Người kỳ quái, Lỗ Lỗ Tu nhìn Trực Nhân đi vào và đi ra, trong lòng nghĩ như vậy.

Đồng thời hắn cũng quyết định muốn bám đuôi C.

C. xem cô ta rốt cuộc có phải có quan hệ với người phụ nữ đã bị bắn chết kia hay không.

Thế hệ thứ bảy.

Đỗ Lan nhàn nhã ngồi trong xe chỉ huy, dễ dàng phá giải mật mã máy tính, toàn bộ tư liệu quan trọng về Lan Tư Lạc Đặc bị hắn xem sạch sành sanh.

Đợi đến lúc Trung úy Tắc Tây Nhĩ phát hiện, đã không còn kịp.

Tiên sinh, xin ngài giải thích một chút vì sao phải làm như vậy.

Tắc Tây Nhĩ hùng hổ dọa người đặt câu hỏi, cô coi Đỗ Lan là gián điệp dò hỏi tình báo.

La Y Đức kính mắt phản quang, nhìn không rõ suy nghĩ của hắn.

Bất quá với tư cách người phụ trách bộ môn hắn ngược lại rất bình tĩnh.

Ngươi cũng biết làm thám tử, cần duy trì lòng hiếu kỳ đầy đủ, chỉ là tò mò xem thử mà thôi.

Đỗ Lan giải thích.

Vậy ngài có thể giải thích một chút ngài làm sao biết mật mã không.

Tắc Tây Nhĩ lần nữa hỏi.

Cái này rất đơn giản, nhập sinh nhật mẹ cô vào không phải là được rồi sao.

Tắc Tây Nhĩ kinh hãi: Sao ngài biết.

Căn cứ thói quen bình thường cùng tính cách của cô, rất dễ dàng có thể suy đoán ra.

Đỗ Lan nói dường như rất đơn giản tự đắc, nhưng người bình thường sao có thể có loại năng lực suy luận cường đại này.

Thật đúng là thú vị.

La Y Đức rốt cuộc mở miệng, Tuy rằng những tư liệu này đều là cơ mật, bất quá thám tử tiên sinh muốn xem thì xem đi, dù sao có một số thứ cho dù biết cũng không thể chế tạo ra.

Hoặc có lẽ thám tử tiên sinh còn có thể cho ta một vài gợi ý thú vị.

La Y Đức có sự tự tin này, chỉ có quốc gia cường đại như Bố Lý Tháp Ni Á mới có thể chế tạo ra loại vũ khí thế hệ thứ bảy trực tiếp lợi dụng anh thạch làm năng lượng này.

Vũ khí hình người ở thế giới này không chỉ phụ trách tác chiến đô thị, cũng phụ trách đi theo bộ đội cơ giáp tiến hành đột kích, ngẫu nhiên còn phải khách mời một chút bộ đội kỳ tập.

Bất quá khi tiến hành đại chiến, phụ trách tiêu diệt chủ lực địch quân vẫn là bom.

Không kích phô thiên cái địa, cộng thêm tên lửa tầm xa đả kích chính xác.

Vũ khí hình người bất quá là vũ khí cận chiến ra chiến trường vào hậu kỳ.

Đương nhiên không phải nói vũ khí hình người không có tác dụng, loại vũ khí này có thể giảm thiểu hữu hiệu tỷ lệ tử vong của chiến sĩ tiền tuyến, hơn nữa hiệu quả trấn áp phi thường tốt, đồng thời cũng có thể sinh ra tác dụng uy hiếp.

Chương 432

Ý kiến thì ta ngược lại thật sự có không ít, đầu tiên là màu sơn, ta không thích loại màu trắng này.

Không giống chiến sĩ mà lại giống một thân sĩ.

Đỗ Lan nói một đống lời vô nghĩa.

Bất quá những người khác cũng không nghĩ tới Đỗ Lan sẽ đưa ra kiến nghị có tính xây dựng gì.

Chu Tước trở về, hắn tiếp nhận hai nhiệm vụ mới.

Một là gia nhập Đặc phái kỹ thuật bộ làm người điều khiển, hai là tiến vào học viện Ashford tiến hành điều tra bí mật.

Đỗ Lan suy luận ra đặc điểm đại khái của Zero, nhưng phạm vi y nguyên không nhỏ.

Hơn nữa người như vậy cũng có khả năng là quý tộc Bố Lý Tháp Ni Á, cho nên Nhị hoàng nữ để không gây ra đại xao động, quyết định phái người trộm đi điều tra.

Mà trong trường học tụ tập rất nhiều người phù hợp điều kiện, đương nhiên cũng không thể bỏ qua.

Về phần vì sao để Chu Tước đi, cũng là xuất phát từ việc ổn định cảm xúc của người Bố Lý Tháp Ni Á danh dự.

Chu Tước, hoan nghênh gia nhập Đặc phái kỹ thuật bộ.

Tắc Tây Nhĩ đại biểu cả bộ môn hoan nghênh Chu Tước.

Kỳ thực nhân viên chủ yếu của bộ phận này cũng chỉ có vài người đếm trên đầu ngón tay.

Chu Tước lúc này ngược lại có chút thẹn thùng, sau đó cúi đầu chào Đỗ Lan một cái: Cảm ơn.

Kỳ thực cho dù không có ta, tên Zero kia cũng sẽ ra mặt chứng minh sự trong sạch của ngươi.

Đỗ Lan nói.

Mặc kệ thế nào, ta đều phải cảm ơn ngài.

Chu Tước cúi đầu tôn kính nói.

Được rồi, nếu ngươi thật sự cảm tạ ta, thì giúp ta một việc đi.

Nói rồi Đỗ Lan lấy ra một chiếc chìa khóa, chìa khóa được bao phủ bởi hoa văn hỏa diễm, Ngươi đến trường học có một học sinh tên là Tạp Liên, đưa cái chìa khóa này cho cô ấy.

Vâng.

Chẳng qua là việc nhỏ, Chu Tước cho rằng nhất định là Đỗ Lan để không làm hắn cảm thấy nợ ân tình mới có thể nhờ hắn việc nhỏ này.

Đỗ Lan thật là một người tốt, thông minh, chính trực mà còn thiện lương.

Trong lòng Chu Tước, người như Đỗ Lan mới là bách tính mà hắn vì đó chiến đấu, vì đó hiến thân.

Xin lỗi, Na Na Lỵ, anh nhớ ra anh còn có việc, em cùng Mễ Lôi về nhà trước đi.

Nói xong Lỗ Lỗ Tu đã chạy vào trong ngõ nhỏ.

Anh hai.

Na Na Lỵ tuy rằng không nhìn thấy, nhưng trực giác của cô bé rất nhạy bén, cô lo lắng anh trai mình cuốn vào chuyện đáng sợ nào đó.

Được rồi, Na Na Lỵ, đừng lo lắng cho Lỗ Lỗ Tu, hiếm khi ra ngoài một lần, chị đưa em đi ăn bữa tiệc lớn, sau đó lại đi mua vài bộ quần áo đẹp.

Thuận tiện mua thêm chút đồ trang sức cho Bì Tạp Khâu.

Hôm nay chỉ có hai chúng ta, nhất định phải tận hứng.

Mễ Lôi là đại tỷ tỷ, cho nên muốn để Na Na Lỵ luôn giữ tâm tình tốt.

Vâng, Mễ Lôi tỷ, chúng ta đi thôi.

Na Na Lỵ cũng là đứa trẻ hiểu chuyện, biết mình lộ ra bất an sẽ ảnh hưởng cảm xúc của mọi người, cho nên cô bé đã sớm học được cách chỉ thể hiện ra mặt lạc quan của mình.

Lỗ Lỗ Tu trốn ở cửa sau bệnh viện sủng vật tiểu tinh linh, hắn muốn đợi C.

C.

đi ra.

Mãi cho đến khi đèn hoa mới lên, đêm khuya thanh vắng, C.

C. mới kết thúc công việc.

Thay một bộ áo liền quần kỳ quái, C.

C.

đây là muốn về nhà.

Lỗ Lỗ Tu lặng lẽ đi theo, tuy rằng động tác rất vụng về, bất quá hắn tự nhận là còn chưa đến mức bị người phụ nữ phía trước phát hiện.

Nhưng Lỗ Lỗ Tu vẫn là quá ngây thơ rồi, C.

C. tuy rằng là phụ nữ, nhưng cô sống ngàn năm, đã đi đến đa số nơi trên Trái Đất, kỹ năng và tầm mắt giống nhau cường đại, tính cảnh giác đương nhiên cũng sẽ không kém.

Hơn nữa tại Liên bang Việt Nam, C.

C. còn từng học công phu mấy chục năm, một mình đánh mười người cũng bất quá là chuyện nhỏ.

Cho nên Lỗ Lỗ Tu coi như là phải cẩn thận rồi.

Người phụ nữ này quả nhiên có vấn đề, cô ta lại đi về phía khu ổ chuột, người phụ nữ như vậy nhìn thế nào cũng sẽ không sống ở loại địa phương đó.

Tiếp tục theo dõi, hai người đã từ từ thâm nhập khu bần dân.

Nhưng C.

C. lại một chút cũng không có dáng vẻ dừng lại.

Người phụ nữ này, thể lực thật tốt, chẳng lẽ cô ta mỗi ngày đều phải đi lại cự ly dài như vậy để đi làm sao.

Lỗ Lỗ Tu đã thượng khí bất tiếp hạ khí, thể lực vốn dĩ không phải thế mạnh của hắn, hắn cảm giác chân mình sắp gãy rồi.

Rốt cuộc C.

C. dừng lại, cũng gần được rồi, tiếp tục nữa Lỗ Lỗ Tu sẽ bị cô chơi chết.

Lấy ra Vạn Năng Giao Nang, ném về phía một bãi đất trống.

BOOM.

Một căn nhà phong cách quái dị xuất hiện, làm Lỗ Lỗ Tu giật nảy mình.

Thứ thần kỳ như vậy, so với Geass trên người mình, nói như vậy rất có khả năng cô ta và người phụ nữ trước đó có liên hệ.

Lỗ Lỗ Tu đừng trốn nữa.

C.

đã sớm phát hiện Lỗ Lỗ Tu, cố ý dẫn hắn đi con đường dài hơn dĩ vãng, chính là muốn đùa giỡn hắn.

Hóa ra mình đã bị phát hiện, sớm biết vậy thì không theo dõi, trực tiếp dùng Geass cho rồi.

Lỗ Lỗ Tu hối hận.

Lỗ Lỗ Tu đi ra, tùy thời chuẩn bị sử dụng Geass.

Nói cho ta biết các ngươi rốt cuộc là người nào.

Lỗ Lỗ Tu phát động Geass.

Mạo thất đối đãi với một vị thục nữ như vậy, cũng không phải chuyện hoàng thất Bố Lý Tháp Ni Á nên làm.

Không có tác dụng.

Cái này cũng không nằm trong tính toán.

Trán Lỗ Lỗ Tu đã chảy mồ hôi lạnh, chỗ dựa lớn nhất hiện tại của hắn chính là cái Geass này.

Hiện tại lại mất linh, Lỗ Lỗ Tu khẩn trương hẳn lên.

Có phải rất bất ngờ không, nhưng cậu hẳn là có thể lý giải, thứ ta ban cho cậu làm sao có thể có hiệu quả đối với ta chứ.

Quả nhiên, tuy rằng phi thường không khoa học, nhưng vốn dĩ loại sức mạnh đó đã rất không khoa học: Quả nhiên ngươi chính là người phụ nữ kia, ngươi không chết.

Viên đạn kia lại không làm ngươi mất mạng.

Nếu viên đạn có thể giết chết ta, ta sẽ không khổ não như vậy.

Ta đã tốn rất nhiều rất nhiều thời gian để tìm kiếm biện pháp giết chết chính mình.

C. bình tĩnh nói, Đã tới nơi này rồi, chúng ta nói chuyện đi, mời vào.

Lỗ Lỗ Tu trong lòng tuy rằng đang đánh trống, nhưng vẫn kiên trì đi vào căn phòng đột nhiên xuất hiện này.

Một bước này hoàn toàn là không biết, mà cái không biết là thứ Lỗ Lỗ Tu ghét nhất.

Chương 433

Bởi vì không biết đại biểu cho không thể chưởng khống.

Trong căn phòng thần kỳ có vô số đồ vật thần kỳ.

Lỗ Lỗ Tu vừa vào cửa liền bị những thứ kia hấp dẫn.

Trên tường, trên gia cụ, treo, bày biện, toàn là ảnh chụp.

Bối cảnh nhân vật trong ảnh đều có sự khác biệt, nhưng có một điểm giống nhau, đó chính là C.

C. xuất hiện trong mỗi một tấm ảnh.

Mặc kệ số lượng nhân vật bên trong có bao nhiêu, đều có thể tìm thấy C.

C. với dáng vẻ chưa từng thay đổi.

Mọi người cùng nhau tìm xem, từ trong rất nhiều ảnh chụp tìm ra cùng một người.

Đây là chụp tại Vương quốc Jerusalem, đứng bên cạnh ta mang mặt nạ chính là Baldwin IV.

C. chậm rãi nói, Ta vốn định chữa khỏi bệnh phong cho hắn, nhưng hắn từ chối.

Hắn là một người vĩ đại, chưa bao giờ vì bệnh tật của mình mà thương thần, chưa bao giờ đi nghĩ về thế giới sau khi chết, thứ hắn coi trọng là Thánh địa vương quốc khi hắn còn sống.

Lỗ Lỗ Tu đương nhiên biết đoạn lịch sử kia, bất quá đột nhiên có người nói với hắn quen biết người gần ngàn năm trước, còn để lại ảnh chụp, vậy thì có chút hoang đường rồi.

Tấm này là chụp chung với Thành Cát Tư Hãn, tên nhóc đầu trọc phía sau chính là Hoàng đế khai quốc nhà Nguyên trong lịch sử Liên bang Việt Nam Hốt Tất Liệt.

Tấm này là tại Nam Mỹ, văn minh Maya còn chưa tiêu vong.

Đây là Picasso, đây là Da Vinci, đây là.

Theo lời giới thiệu của C.

C.

Lỗ Lỗ Tu đã hoàn toàn hỗn loạn, là thật hay giả.

Giản trực chính là Người đàn ông đến từ Trái Đất phiên bản nữ sinh.

Chẳng lẽ thật sự có người có thể sống qua ngàn năm lịch sử sao.

Không đúng, Lỗ Lỗ Tu đột nhiên nghĩ đến một chỗ vi hòa: Những tấm ảnh này rõ nét như thế, không có khả năng, cổ đại làm sao có kỹ thuật này.

C. cười: Lúc đó trên Trái Đất xác thực không có kỹ thuật này, nhưng vũ trụ rộng lớn nhường nào, cậu sẽ không cho rằng trong vũ trụ chỉ có nhân loại chứ.

Từ sự trường thọ khoa trương, và ảnh chụp lịch sử quỷ dị, lại kéo đến văn minh ngoài hành tinh.

Lỗ Lỗ Tu cảm giác não bộ không đủ dùng.

Đột nhiên Lỗ Lỗ Tu nhìn thấy một gương mặt vô cùng quen thuộc, đó là một vị nữ sĩ từ tường.

Mái tóc xoăn dài màu đen, còn có làn da khiết bạch.

Mẹ.

So với dáng vẻ của mẫu thân trong ký ức dường như trẻ hơn rất nhiều.

Marianne vi Britannia Vương phi, là một người không tồi.

C. thản nhiên nói.

Ngay cả Lỗ Lỗ Tu cũng không có ảnh chụp mẫu thân hắn, lại ở chỗ một người phụ nữ kỳ quái nhìn thấy ảnh chụp mẫu thân mình, hơn nữa còn là lúc vô cùng trẻ tuổi.

Trong ảnh là hai người phụ nữ, toàn bộ mặc đồ luyện công, một tóc đen, một tóc xanh.

Cô ấy là đồ đệ xuất sắc nhất của ta, ta gặp được cô ấy trong một lần du lịch, thiên phú thập túc, với độ tuổi chưa đầy hai mươi, đồng thời với thân phận bình dân trở thành Đệ lục Viên trác Kỵ sĩ, là đồ đệ kiêu ngạo của ta, đáng tiếc chết quá sớm.

Lời của C.

C. quả thực giống như trọng pháo, nổ tung trong lòng Lỗ Lỗ Tu.

Mẫu thân của mình lại là đồ đệ của người phụ nữ tóc xanh trước mắt này, không thể nào.

Không có khả năng đi.

Vậy ngươi biết mẫu thân ta bị ai ám sát.

Ánh mắt Lỗ Lỗ Tu trở nên tê lợi vô cùng.

Ánh mắt rất tốt, rất giống mẫu thân cậu, bất quá.

Ngữ điệu C.

C. xoay chuyển, Ta ban cho cậu sức mạnh, chính là để cậu tự mình tìm ra chân tướng, đừng quá ỷ lại người ngoài.

Tuy rằng rất không cam tâm, nhưng Lỗ Lỗ Tu không hỏi lại, cho dù hỏi, C.

C. cũng sẽ không đưa ra đáp án.

Ta sẽ tự mình tìm ra đáp án, nhất định sẽ báo thù cho mẹ, còn có vì Na Na Lỵ.

Lỗ Lỗ Tu nói.

Ta coi trọng cậu.

Bất quá cậu phải cẩn thận, thế giới này không đơn giản như cậu tưởng tượng, bằng không cậu ngay cả chết như thế nào cũng không biết.

Ngươi là nói người ngoài hành tinh.

Không, ta đang nói tên thám tử kia.

C. nói, Tên thám tử đã ép cậu vào tuyệt cảnh.

Cậu quá xem thường người của thế giới này, cho dù là người ngoài hành tinh trên Trái Đất cũng phải chịu sự quản lý của nhân loại, có một số nhân loại còn đáng sợ hơn cả người ngoài hành tinh.

Lỗ Lỗ Tu cảm thấy C.

C. có chút chuyện bé xé ra to, tuy rằng tên thám tử kia không tồi, nhưng trình độ suy luận của hắn, đối với cậu mà nói vẫn tương đối an toàn.

Chỉ cần sau này mình cẩn thận là được.

C. vừa nhìn liền biết Lỗ Lỗ Tu tịnh không coi trọng kiến nghị của mình, trong lòng thầm nhủ không nghe lời người già chịu thiệt ở trước mắt: Lỗ Lỗ Tu, thời gian không còn sớm, giúp ta mang chút quà cho Na Na Lỵ đi.

Quà của C.

C.

đương nhiên là món pizza yêu thích nhất của cô.

Lỗ Lỗ Tu nhìn pizza trong tay không biết nên nói cái gì, một kỳ nhân như vậy, quà tặng cũng quá, quá kỳ quặc rồi.

Ai lại lấy pizza làm quà tặng chứ.

Cái pizza này rất ngon, là khẩu vị ta thích nhất, trở về nhất định phải cho Na Na Lỵ ăn trước, ta không tiễn cậu.

Lỗ Lỗ Tu bị đẩy ra ngoài cửa.

Trong đầu có chút hồ đồ, dường như giải quyết được một số vấn đề, nhưng lại có càng nhiều vấn đề bị nhét vào não.

Một người phụ nữ sống ngàn năm, tự xưng là sư phụ của mẫu thân mình, còn có vô số ảnh chụp nhân vật lịch sử cổ đại.

Một người phụ nữ luôn miệng nói có người ngoài hành tinh, lại lấy pizza làm quà tặng.

Bất quá nếu Trái Đất thật sự giống như người phụ nữ kia nói có rất nhiều người ngoài hành tinh, vậy mình phải cẩn thận rồi, khoa học kỹ thuật ngoài hành tinh có khả năng còn thần kỳ hơn Geass của mình.

Lần gặp mặt này, Lỗ Lỗ Tu sẽ không nói với bất luận kẻ nào.

Khi hắn mang theo pizza về đến nhà, Mễ Lôi đã bồi Na Na Lỵ ngủ rồi.

Kỳ thực biệt thự này cũng là sản nghiệp nhà Mễ Lôi, là gia tộc cô cho huynh muội Lỗ Lỗ Tu sự che chở.

Một ngày mới, chuyện đêm qua dường như chỉ là một giấc mộng, bất quá sau khi nhìn thấy bữa sáng biến thành pizza, Lỗ Lỗ Tu biết hết thảy đều là thật.

Mễ Lôi tỷ đã đi trước rồi, chị ấy bảo anh đừng đến muộn, còn có tan học thì đến Hội học sinh báo danh.

Na Na Lỵ nói.

Lỗ Lỗ Tu gật đầu.

Anh, cái pizza này mua ở đâu vậy.

Thật ngon.

Na Na Lỵ ý chưa thỏa mãn liếm liếm môi.

Một cái pizza lớn bị Na Na Lỵ và Mễ Lôi hai cô gái ăn sạch, Lỗ Lỗ Tu ngay cả cơ hội nếm thử cũng không có.

Là bạn bè tự tay làm, hôm qua anh đi tham gia tiệc pizza của cô ấy.

Thật sự ngon.

Lỗ Lỗ Tu không quá xác định hỏi.

Vâng, rất ngon.

Na Na Lỵ gật đầu.

Chương 434

Vậy lần sau cô ấy lại tổ chức, anh sẽ dẫn em đi.

Lỗ Lỗ Tu từng nói không nói dối với Na Na Lỵ, nhưng trên thực tế lại không làm được.

Ánh mặt trời trường học vẫn sáng rỡ như trước, tiếng cười nói vui vẻ không ngừng nghỉ.

Học sinh vô ưu vô lo sinh hoạt, dường như chiến tranh và mình không có bất kỳ quan hệ nào.

Quý tộc, người Bố Lý Tháp Ni Á danh dự, còn có một số người phục vụ cho Bố Lý Tháp Ni Á, người trong trường học cơ bản toàn là thuận dân, đương nhiên một mảnh yên tĩnh tường hòa.

Tuy nhiên hằng ngày cũng sẽ có sự tình đặc thù phát sinh, ví dụ như học sinh chuyển trường.

Chu Tước đều không cần tự giới thiệu, một số người quan tâm thời sự liền nhận ra hắn, không phải là người bị oan uổng ám sát Tổng đốc sao.

Lỗ Lỗ Tu nhìn thấy Chu Tước thì kinh hãi, phản ứng đầu tiên chính là hắn bị Bố Lý Tháp Ni Á phát hiện.

Bất quá hắn trầm trụ khí, chuẩn bị thăm dò lời nói của Chu Tước rồi tính tiếp.

Nếu mình phán đoán sai lầm, làm ra động tác sai lầm, vậy chính là tự lộ sơ hở.

Trấn định, ta chính là người đàn ông muốn trở thành phần tử khủng bố a.

Lỗ Lỗ Tu.

Chu Tước cũng không ngờ mình sẽ học cùng lớp với Lỗ Lỗ Tu.

Chào cậu, Chu Tước.

Đã lâu không gặp.

Lần gặp mặt này, bình thường hơn rất nhiều.

Chu Tước không hoài nghi Lỗ Lỗ Tu.

Bởi vì hắn biết Lỗ Lỗ Tu là hoàng tử Bố Lý Tháp Ni Á, làm sao có thể đối đầu với phụ thân mình chứ.

Chu Tước chính là đơn thuần như vậy.

Đã lâu không gặp.

Chu Tước đưa tay.

Lỗ Lỗ Tu do dự một chút, bắt tay với Chu Tước.

Bạn cơ hữu tốt, cả đời bị chết.

Bá Thiên Hổ đã hành động, mục tiêu của bọn chúng là tàu vận tải chở Anh Thạch Sakuradite của Britannia.

Bên trong có loại quặng năng lượng cao được nén bằng kỹ thuật mới nhất của Britannia, chúng ta nhất định phải ngăn cản bọn chúng.

Nếu không, hắn sẽ sản xuất ra vũ khí có thể tiêu diệt mặt trời, bức bách nhân loại thần phục.

Kình Thiên Trụ nói.

Chúng ta sẽ ngăn cản bọn chúng, giống như trước đây vậy.

Thiết Bì rất tự tin.

Đại Hoàng Phong, Tước Sĩ, Cứu Hộ Xa, Thập Tự Tuyến, Thiên Hoả, Thám Trưởng. một nhóm Ô Tô Nhân tập hợp lại cùng nhau.

Lần này kế hoạch của Bá Thiên Hổ đã chuẩn bị rất lâu, cho nên chúng ta phải cẩn thận.

Kình Thiên Trụ chưa bao giờ coi thường kế hoạch của Uy Chấn Thiên.

Tuy rằng thủ hạ của Uy Chấn Thiên là một đám heo đồng đội, nhưng kế hoạch của Uy Chấn Thiên luôn có mục đích rõ ràng.

Trên đời có rất nhiều chuyện kỳ quái, ví dụ như Kình Thiên Trụ và Uy Chấn Thiên đã chiến đấu mấy trăm vạn năm, lại vẫn luôn không giết chết đối phương.

Rất kỳ quái đi, Kình Thiên Trụ là không xuống tay được, bởi vì hắn cho rằng Uy Chấn Thiên và hắn là huynh đệ cùng thời kỳ, mà Uy Chấn Thiên thì là vì thường xuyên quên mất việc bổ đao.

Tuy rằng Ô Tô Nhân cũng không thích chiến đấu, nhưng chưa bao giờ úy kỵ chiến đấu, chỉ cần đó là chiến đấu vì chính nghĩa.

Trực Nhân và Lộ Ti cũng toàn phó vũ trang, chuẩn bị chiến đấu, lần này có khả năng sẽ là trận chiến kịch liệt nhất sau khi bọn họ trở thành Hắc Y Nhân.

Bởi vì xuất hiện Bá Thiên Hổ, bọn chúng còn có lính đánh thuê được thuê tới, những Biến Hình Kim Cương vô phái biệt.

Bọn họ là những kẻ đã sớm nhận nhiệm vụ rời khỏi Tái Bác Thản Cybertron, trong thời gian Tái Bác Thản nội chiến không có trở về, du hành trong vũ trụ rất lâu rất lâu, hiện tại Bá Thiên Hổ tìm được bọn họ, hơn nữa lừa gạt bọn họ.

Uy Chấn Thiên nói với bọn họ rằng hắn có biện pháp chế tạo ra Hỏa Chủng Nguyên, hơn nữa có thể làm cho văn minh Biến Hình Kim Cương trải rộng vũ trụ.

Một bộ phận Biến Hình Kim Cương vô phái biệt đã hưởng ứng

Bá Thiên Hổ, gia nhập bọn chúng, làm cho thực lực Bá Thiên Hổ tăng mạnh.

Có thể nói tình thế của Ô Tô Nhân không lạc quan, nhưng bọn họ không sợ hãi gì cả.

Ô Tô Nhân, xuất phát.

Trong bãi đậu xe khổng lồ của phân căn cứ Khu 11, sau màn biến hình đặc sắc tuyệt luân của Ô Tô Nhân, một đoàn xe xuất hiện.

Mỗi một chiếc xe đều là mới tinh, màu sắc tươi sáng, làm cho người ta hai mắt tỏa sáng.

Các anh em, chúng ta đi.

Lộ Ti phát động ô tô, đi theo sau lưng Kình Thiên Trụ, chiếm vị trí thứ hai.

Thiên Hoả phụ trách trinh sát tiên phong từ bầu trời, lặng yên không một tiếng động biến mất.

Mà lúc này Lỗ Lỗ Tu cũng đang chuẩn bị một kế hoạch, đảo hủy một địa điểm chế độc.

Kỳ thật hắn rất muốn làm chút chuyện có thể nâng cao danh dự của Zero, nhưng hắn cũng biết sự tình luôn phải đi từng bước một.

Cho nên làm trước chút chuyện nhỏ, tích lũy chút nhân khí cũng không tệ.

Việc đầu tiên hắn phải làm chính là tiến hành định vị cho đoàn thể của bọn họ, một đoàn thể chính nghĩa, mà không phải là phần tử khủng bố như Britannia tuyên bố.

Cho dù là phần tử khủng bố, cũng là phần tử khủng bố đứng về phía Nhật Bản.

Đi đến gần nhà kho bến tàu, Phiến và Tạp Liên mang theo người của bọn họ đi theo Lỗ Lỗ Tu lẻn vào trong.

Bọn họ cũng không được báo cho biết nội dung nhiệm vụ lần này.

Bất quá Phiến và Tạp Liên vẫn quyết định đi theo Zero, bởi vì sự xuất hiện của Zero đã làm cho bọn họ đạt được hai lần thắng lợi ngắn ngủi.

Trước đó bọn họ ngay cả chữ thắng lợi viết như thế nào cũng không biết, mỗi một lần đều là tập kích một số thiết bị có cũng được mà không có cũng không sao của Britannia, giống như con ruồi bọ vô thưởng vô phạt.

Nhưng hiện tại đã khác, Zero người này có thể mang lại thắng lợi cho bọn họ.

Zero, những thứ này toàn là độc phẩm.

Tạp Liên là lẻn vào từ trên cao, hiện tại đứng ở trên đài cao của nhà kho nhìn xuống, rất rõ ràng đó là độc phẩm không nghi ngờ gì.

Giống hệt loại mẹ cô sử dụng.

Mẹ của Tạp Liên là một bình dân, gả cho quý tộc phải chịu áp lực rất lớn, hơn nữa con trai của mình vẫn luôn sống chết chưa rõ, áp lực cực lớn khiến mẹ Tạp Liên, người phụ nữ đáng thương đó đã sử dụng độc phẩm.

Không sai, chúng ta chính là muốn vì người bị hại mà tiêu diệt đám cặn bã này.

Nhưng chúng ta ở rất gần căn cứ hải quân, tiếng súng sẽ hấp dẫn quân đội qua đây.

Phiến lo lắng nói.

Cho nên chúng ta cần tốc chiến tốc thắng, giải quyết bọn họ trước khi quân đội tới.

Zero nói, Tạp Liên, cô phụ trách tấn công, Phiến, anh đi mai phục ở các ngả đường, đừng thả đi một người nào.

Phân phối xong nhiệm vụ, Lỗ Lỗ Tu tự mình cầm súng đứng ở trong bóng tối, cầm súng chiến đấu không phải phong cách của hắn.

Cầm súng lục tạo dáng mới là thứ hắn am hiểu.

Tạp Liên nổ phát súng đầu tiên.

Không có Knightmare Nhân Hình Binh Khí, chiến đấu bộ binh, cô vẫn rất giỏi.

Nhịp điệu điểm xạ của súng trường rất tốt, mỗi một lần Tạp Liên ấn xuống cò súng là có thể lấy đi sinh mệnh của một người.

Máu bắn lên tường, chảy trên mặt đất.

Bất quá loại máu này so với những bá tánh Khu 11 bị tàn sát trong khu nghèo khó, vẫn là quá ít.

Chương 435

Ngay tại lúc chiến đấu sắp kết thúc, Lỗ Lỗ Tu đột nhiên nghe được thanh âm, đó là thanh âm ô tô, truyền đến từ xa.

Tiếng động cơ khác với ô tô bình thường, càng thêm hữu lực.

Tiếp theo tiếng nổ mạnh cực lớn truyền đến từ nơi đó.

BOOM.

Bầu trời phía xa biến thành màu cam, tiếng nổ mạnh không dứt bên tai.

Zero, xảy ra chuyện gì.

Tạp Liên cũng nhìn thấy bầu trời không bình thường kia, nghe được tiếng nổ lớn.

Cho nên hỏi trong thiết bị thông tin.

Ta cũng không biết.

Thanh âm vừa dứt, một quả pháo đạn liền rơi xuống bên cạnh hắn.

Oanh —— Sóng xung kích của vụ nổ thổi bay Lỗ Lỗ Tu ra ngoài, may mắn Tạp Liên mắt sắc tay nhanh đỡ được hắn: Zero, không sao chứ.

Vẫn ổn.

Tuy rằng toàn thân đau nhức, nhưng hẳn là không có gì đáng ngại.

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Tạp Liên lại hỏi một lần.

Lần này Lỗ Lỗ Tu không trả lời, bởi vì đáp án vẫn như cũ, hắn cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Phương hướng bên kia là căn cứ quân sự, chẳng lẽ là Mặt Trận Thống Nhất Nhật Bản đang tập kích.

Nhưng làm như vậy cũng quá vô mưu.

Ngay tại lúc Lỗ Lỗ Tu đưa ra suy đoán, bầu trời có thứ gì đó đang đến gần.

Tại sao.

Hai cái bóng đen to lớn bay tới từ chỗ có ánh sáng, từ bầu trời truyền ra thanh âm phẫn nộ.

Tại sao, tại sao mỗi một lần ngươi đều phải đứng về phía nhân loại.

Uy Chấn Thiên gầm lên giận dữ.

Sinh mệnh đều giống nhau, chúng ta và nhân loại cũng giống nhau, chúng ta không thể tước đoạt quyền lợi sinh tồn của nhân loại.

Kình Thiên Trụ với màu đỏ chủ đạo bị ấn trên mặt đất, nhưng vẫn chính khí lẫm nhiên.

Sinh mệnh loài sâu kiến, làm sao so được với chúng ta.

Biến Hình Kim Cương chúng ta mới là sinh mệnh thích hợp nhất với vũ trụ.

Tay của Uy Chấn Thiên biến thành họng pháo, bắn về phía Kình Thiên Trụ.

May mắn Kình Thiên Trụ cũng là người trải qua trăm trận chiến, một cước đá bay Uy Chấn Thiên, hai tay biến thành song phủ lao về phía Uy Chấn Thiên.

Oanh —— Tiếng súng lạnh vang lên.

Lưng Kình Thiên Trụ bị bắn trúng, cả người ngã sấp xuống.

Biến Hình Kim Cương đen kịt từ trong bóng tối đi ra: Ta cho rằng Uy Chấn Thiên nói một điểm cũng không sai, Kình Thiên Trụ, ngươi quá mức hủ lậu.

Gian nan xoay người nhìn lại, Kình Thiên Trụ lộ ra biểu tình kinh ngạc: Thế nhưng là ngươi.

Không sai, chính là ta, Cấm Bế Lockdown ta đã trở lại.

Cấm Bế nguyên lai là nhóm Biến Hình Kim Cương thứ hai do Uy Chấn Thiên kích hoạt, bất quá cá tính cô tịch, sớm đã rời khỏi Uy Chấn Thiên, tự mình mang theo đồng bạn đi thám hiểm vũ trụ, Kình Thiên Trụ, sáu trăm vạn năm rồi, ngươi cũng nên học được cách thích ứng với vũ trụ này đi.

Bình đẳng tự do thuộc về chúng sinh, ta, chưa bao giờ thay đổi, cũng không cần thay đổi.

Kình Thiên Trụ đứng lên, cho dù đối mặt hai kẻ địch cường đại, hắn vẫn muốn chiến đấu đến cùng.

Tạp Liên, Lỗ Lỗ Tu, còn có Phiến há to miệng nhìn ba quái vật khổng lồ chiến đấu ngay trước mắt mình, hoàn toàn mất đi ngôn ngữ.

Người ngoài hành tinh.

Trong đầu Lỗ Lỗ Tu hồi tưởng lại lời của C.

C.

Nhân loại là sinh vật ti vi như thế, ngay cả động vật cũng không bằng.

Cấm Bế cao giọng hô, Kình Thiên Trụ đừng có chấp mê bất ngộ.

A Kình Thiên Trụ một lần nữa lấy một chọi hai, Ta sẽ ngăn cản các ngươi, Địa Cầu không phải sân vui chơi của các ngươi.

Hỏa tinh tứ tung —— Chiến đấu hỏa bạo đến mức làm cho người ta tắc lưỡi, Lỗ Lỗ Tu và Tạp Liên bọn họ trốn ở trong góc, không biết nên làm cái gì bây giờ.

Những kẻ này chính là người ngoài hành tinh.

Không phải nói người ngoài hành tinh phải chấp nhận sự quản lý của nhân loại sao.

Sao lại xảy ra chiến tranh.

Từ bầu trời xuất hiện quần thể máy bay chiến đấu, trận chiến đã chiêu dụ quân đội Britannia tới.

Đệ Nhị Hoàng Nữ đang mang theo thân vệ đội của cô ta chạy tới.

Thông qua hình ảnh máy bay trinh sát truyền đến, Đệ Nhị Hoàng Nữ cũng nhìn thấy những người máy khổng lồ đang kịch chiến trong ngọn lửa kia, còn to lớn hơn cả Knightmare, còn linh hoạt hơn.

Hầu như là đang bày ra sự khác biệt giữa Biến Hình Kim Cương và nhân loại bằng một loại chiến đấu khiến tim người ta ngừng đập.

Bất quá loại cảm giác đã từng gặp này deja vu, rốt cuộc là gì.

Đệ Nhị Hoàng Nữ đã bị gậy xóa ký ức chiếu qua một lần rồi.

Điện hạ.

Tấn công không.

Câu hỏi của thuộc hạ làm cho cô ta không biết nên trả lời như thế nào.

Cuối cùng nhìn cả bến tàu đều bị ngọn lửa bao phủ, Cornelia cắn răng nhả ra hai chữ: Tấn công.

Nhưng thuộc hạ của cô ta còn có vấn đề: Điện hạ, tấn công bên nào.

Đột nhiên Đệ Nhị Hoàng Nữ nhìn thấy hai người ở trong góc màn hình, hai người mặc âu phục đen, bọn họ đang cầm vũ khí kỳ quái trợ giúp một bên người máy trong đó.

Toàn bộ đi theo.

Đệ Nhị Hoàng Nữ đi đầu.

Cô ta muốn đi bắt hai người kia, căn cứ bị hủy thì cứ bị hủy, nhưng chỉ cần tìm được một ít đầu mối, vậy mình có thể giao đại với phụ vương.

Vâng, điện hạ.

Knightmare vừa tới gần, lập tức chịu sự đả kích hỏa lực trên không của Bá Thiên Hổ.

Đáng giận, tại sao radar không có bất cứ phản ứng nào.

Đệ Nhị Hoàng Nữ gian nan tránh thoát công kích của tên lửa, hung hăng mắng.

Hoàng nữ điện hạ, hay không cần chúng tôi xuất kích.

La Y Đức Lloyd lại xuất hiện phi thường thích hợp.

Đáng giận.

Đệ Nhị Hoàng Nữ không đáp ứng cũng không cự tuyệt.

Bất quá La Y Đức đã biết ý tứ của Đệ Nhị Hoàng Nữ: Chu Tước, chuẩn bị xuất kích.

Lắp vào thanh nhiên liệu.

Chu Tước hít sâu một hơi, Lan Tư Lạc Đốt Lancelot, xuất kích.

Kỵ sĩ màu trắng không chút sợ hãi vọt ra ngoài.

Đỗ Lan nhìn chiến trường rối tinh rối mù, trong lòng thầm vui.

Càng loạn càng thú vị.

Lan Tư Lạc Đốt rất nhanh liền thay thế trắc dực ban đầu của Đệ Nhị Hoàng Nữ, cung cấp yểm hộ cho Đệ Nhị Hoàng Nữ.

Đệ Nhị Hoàng Nữ điện hạ, không sao chứ.

Cornelia không trả lời, chỉ là tiếp tục đội tên lửa tiến về phía trước.

Lần này tổn thất quá lớn, rõ ràng chẳng qua chỉ là một trận chiến đấu quy mô nhỏ, quả thực là làm cho mình bị sỉ nhục.

Quân đội nhân loại tới.

Hồng Tri Chu Starscream âm sâm sâm nói, sau đó nháy mắt biến thành một chiếc máy bay chiến đấu Britannia bay về phía nơi Đệ Nhị Hoàng Nữ đang ở.

Hưu — oanh —— Bị máy bay của mình công kích.

Quần thể chiến cơ trên bầu trời đấu đá lẫn nhau.

Hỗn đản, ngươi không muốn sống nữa sao.

May mắn Lan Tư Lạc Đốt động tác nhanh đỡ được một quả tên lửa bay về phía Đệ Nhị Hoàng Nữ, nếu không Đệ Nhị Hoàng Nữ có thể sẽ chết ở chỗ này.

Điện hạ cẩn thận.

Hỗn đản.

Cornelia đều sắp bị tức chết rồi, mình chưa bao giờ nghẹn khuất như vậy.

Chiến đấu liên tục thăng cấp, đã vượt ra khỏi phạm vi bến tàu, lan tràn về phía khu dân cư.

Kình Thiên Trụ.

Thiết Bì lại đánh chết một tên lính đánh thuê, liều mạng chạy về phía Kình Thiên Trụ.

Kẻ địch quá nhiều, Ô Tô Nhân hoàn toàn bị chia cắt, mắt thấy sắp bị tiêu diệt từng bộ phận, Thiết Bì hiện tại muốn chỉnh đốn lại chiến tuyến, nhưng lại bị tha trụ bước chân.

Thiết Bì tôi tới đây.

Thiên Hoả biến thành máy bay muốn từ trên trời bay qua, nhưng chưa bay được bao cao đã bị Bá Thiên Hổ bắt xuống.

Oanh —— Tình huống của Đại Hoàng Phong cũng không tốt, hoàn toàn bị bao vây, hỏa pháo hai tay đều đã nóng rực, nhưng kẻ địch vẫn không ngừng toát ra.

Chương 436

Kẻ địch chuẩn bị quá đầy đủ, đây là một cái bẫy.

Đại Hoàng Phong biến thân thành ô tô chen qua từ khe hở, nhưng lập tức bị hỏa pháo mãnh liệt đánh bay lên, không thể không lần nữa biến thành người máy chiến đấu.

Oanh oanh —— Kình Thiên Trụ, bọn họ đều sẽ bởi vì ngươi mà chết.

Uy Chấn Thiên nhìn thấy chiến huống, biết thắng bại đã định, Bá Thiên Hổ vì hôm nay đã chuẩn bị rất nhiều rất nhiều vũ khí.

Tuy tử do vinh.

Chiến.

Rìu bên tay phải Kình Thiên Trụ đã gãy, chỉ còn lại một vũ khí bên tay trái, trên người cũng toàn là vết thương.

Vậy ta sẽ tiễn ngươi trở về Hỏa Chủng Nguyên.

Cấm Bế và Uy Chấn Thiên đồng thời nhắm ngay Kình Thiên Trụ, hôm nay thề phải đánh chết thủ lĩnh Bác Phái này.

Tạm biệt, Kình Thiên Trụ.

Lúc này Kình Thiên Trụ tuy rằng đứng, nhưng chỉ có thể vịn vào vách tường, đã không còn sức lực tránh né.

Ô Hỏa pháo lên nòng.

Đát —— Mắt của Cấm Bế đột nhiên bị công kích, làm cho hắn không thể không ngừng bắn.

A —— Tạp Liên đã lấy hết dũng khí nổ súng vào người máy to lớn như vậy.

Trong đối thoại của người máy, cô đã nghe rõ ràng rành mạch.

Người máy màu đỏ kia là người tốt, vì ngăn cản kẻ màu đen và màu bạc chinh phục nhân loại mới chiến đấu.

Vậy mình làm nhân loại thì không thể mặc kệ, không thể nhìn cái tên gọi là Kình Thiên Trụ này bị đánh chết.

Tạp Liên nhiệt huyết khai hỏa.

Chúng ta cũng tới.

Lỗ Lỗ Tu thì không phải nhiệt huyết, mà là dưới tình huống như vậy, chung quy là phải làm chút gì đó, cho nên hắn và Phiến bắn vào khuôn mặt dữ tợn của Uy Chấn Thiên, bắn đầy mặt Uy Chấn Thiên.

Kình Thiên Trụ vừa thấy cơ hội, lập tức nhảy lên, từ không trung cho Uy Chấn Thiên một băng đạn, sau đó lại quăng Uy Chấn Thiên đi, ném về phía Cấm Bế.

Hai người máy đâm vào nhau đè bẹp nhà kho.

Đây là sức mạnh cuối cùng của Kình Thiên Trụ, làm xong hết thảy, Kình Thiên Trụ đã đứng không vững, quỳ một gối xuống đất, ho ra linh kiện và dầu máy.

Cảm ơn.

Kình Thiên Trụ suy yếu nói.

Không khách khí.

Lỗ Lỗ Tu mang mặt nạ trả lời, Các ngươi là ai.

Chúng ta là Biến Hình Kim Cương đến từ Tái Bác Thản, tên của ta là Kình Thiên Trụ.

Vậy bọn họ là.

Lỗ Lỗ Tu còn tính là bình tĩnh, có thể đặt câu hỏi chuẩn xác, mà

Tạp Liên và Phiến đã không nói lên lời, đây chính là người máy a.

Bọn họ cũng là Biến Hình Kim Cương Tái Bác Thản, chúng ta từng là đồng bạn, nhưng dã tâm làm cho bọn họ trở nên điên cuồng.

Kình Thiên Trụ hoãn lại sức lực, thân thể bọn họ có thể tự mình chữa trị, cho nên cho dù hiện tại còn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng Kình Thiên Trụ vẫn muốn đi trợ giúp các Ô Tô Nhân khác.

Một lần nữa bày tỏ cảm tạ, hiện tại ta nhất định phải đi trợ giúp Ô Tô Nhân giành thắng lợi.

Nói xong hắn gửi một tin tức lên bầu trời, vệ tinh của Hắc Y Nhân lập tức vào vị trí sau đó gửi xuống ba lô không trung chuyên dụng cho Lĩnh Tụ.

Đôi cánh từ trên trời giáng xuống, kết nối tinh mật với lưng Kình Thiên Trụ, sau đó Kình Thiên Trụ đeo lên một cái đai lưng, hai tay hóa thành cự pháo.

Cả thân thể đều to lớn hóa.

A —— Kình Thiên Trụ phát ra tiếng gầm nhẹ, Trận chiến vô vị này nên kết thúc rồi, Ô Tô Nhân tiến công.

Thanh âm của Kình Thiên Trụ làm cho tất cả Ô Tô Nhân phấn chấn tinh thần.

Đại ca.

Đại Hoàng Phong mạnh mẽ nhảy lên, hai tay không ngừng khai pháo, vọt ra khỏi vòng vây.

Kình Thiên Trụ, ngài rốt cục đã trở lại.

Thiết Bì từ sau vật che chắn đi ra, chút nào không ngừng nghỉ khai pháo.

Ý thức chiến đấu của Ô Tô Nhân mạnh hơn Bá Thiên Hổ quá nhiều.

Hồng Tri Chu là kẻ đầu tiên bỏ chạy, đối với hắn mà nói phán đoán hình thế là kỹ xảo để hắn sống sót.

Hồng Tri Chu vừa dẫn đầu, đám Bá Thiên Hổ sôi nổi bỏ chạy.

Chờ đến khi Uy Chấn Thiên bò dậy thì đại thế đã mất.

Bá Thiên Hổ và Cấm Bế thấy thế không ổn cũng lập tức trốn.

Heo đồng đội một lần nữa lập công, kế hoạch nguyên bản có thể thành công lại thất bại.

Bất quá Uy Chấn Thiên hẳn là đã quen rồi.

Lúc này Ô Tô Nhân tụ lại cùng một chỗ, hình ảnh nguy nga hùng vĩ, Cứu Hộ Xa bắt đầu trị liệu cho mọi người, gia tốc mọi người khôi phục.

Trận chiến đấu này quá kịch liệt, mỗi Ô Tô Nhân đều bị thương, Kình Thiên Trụ bị thương nặng nhất.

Vừa đi vừa ném vũ khí xuống đất, giống như linh kiện rơi xuống từ trên người bọn họ vậy, rất đẹp, cũng rất bi thương.

Bọn họ vốn là không cần chiến đấu, nhưng vì chính nghĩa không thể không chiến đấu.

Nhưng sau khi chiến đấu kết thúc, bọn họ đều sẽ buông vũ khí xuống.

Nhưng chỉ cần còn có kẻ địch tà ác, bọn họ sẽ lại một lần nữa cầm lấy vũ khí chiến đấu.

Không biết khi nào bọn họ mới có thể hoàn toàn ném vũ khí đi, không còn cần thiết phải sử dụng nữa.

Nhân loại bị chấn hám đứng ở nơi đó không thể di động bước chân, trận chiến đấu này đã hấp dẫn ánh mắt rất nhiều người, tiếng nổ mạnh kia thậm chí chấn động cả Tokyo.

Thế nhưng có nhiều nhân chứng như vậy.

Cũng không trách được Trực Nhân Naoto oán giận, sau khi mặt trời mới mọc, cư dân phụ cận đều vây lại đây, hầu như vây kín cả bến tàu.

Thi thể những Biến Hình Kim Cương kia còn chưa được thu dọn xong, rất nhiều người vây xem đều đang chụp ảnh đăng lên mạng.

Thiên Võng sẽ quản lý toàn bộ những thứ đó, sẽ không để lọt ra ngoài.

Chờ sau khi tiêu trừ ký ức của quần chúng, những thứ này toàn bộ sẽ bị xóa bỏ.

Bất quá số lượng nhân chứng nhiều như vậy, dưới tiền đề không có gậy xóa ký ức cỡ lớn, cũng là lượng công việc khổng lồ.

Vậy bắt đầu từ các ngươi đi.

Lộ Ti Rolo đeo kính râm lên.

Lỗ Lỗ Tu nhìn thấy hai gã kỳ quái đi tới.

Nhưng Tạp Liên lại rất kích động, cho dù Trực Nhân đeo kính cô vẫn nhận ra anh trai mình.

Anh hai.

Phiến sửng sốt, sau đó nhìn lại, anh ta cũng phát hiện người đàn ông mặc âu phục đen kia không phải là bạn tốt Trực Nhân của mình sao, Trực Nhân.

Thật sự là cậu.

Phiến, cậu còn chưa chết a.

Trực Nhân cười nói.

Anh hai.

Trực Nhân.

Z, đừng quên công việc.

Lộ Ti nói.

Không nghĩ tới mình sẽ tiêu trừ ký ức của em gái và bạn tốt mình, thật đúng là cảm giác không nói nên lời.

Vị tiểu ca này, bỏ mặt nạ xuống thế nào.

Mời phối hợp với công việc của chúng tôi.

Lộ Ti thì không nhận ra, Lỗ Lỗ Tu chính là cậu bé trước kia từng bị hắn tiêu trừ ký ức một lần.

Các ngươi là muốn tiêu trừ ký ức của chúng tôi sao.

Lỗ Lỗ Tu nói trúng tim đen.

Trải qua suy đoán, hắn cảm thấy khả năng này lớn nhất.

Tiểu ca đoán không sai, Hắc Y Nhân chúng tôi chính là muốn che giấu sự thật về sự tồn tại của người ngoài hành tinh.

Lộ Ti nói.

Vừa nghe muốn tiêu trừ ký ức của mình, Phiến khẩn trương lên: Trực Nhân, cậu sẽ không làm như vậy chứ.

Phiến, tớ cũng không nguyện ý, nhưng đây là công việc của Hắc Y Nhân, chúng tớ cần phải bảo hộ bí mật của người ngoài hành tinh, cho nên xin lỗi.

Ngược lại Tạp Liên vẫn luôn rất trấn định, bởi vì cô đã gặp qua Hắc Y Nhân một lần, người phụ nữ kia càng là gặp lần thứ hai.

Chỉ là không nghĩ tới người anh trai sống lại cũng sẽ trở thành Hắc

Y Nhân.

Chương 437

Hắc Y Nhân từng bước ép sát, làm cho người của tổ chức phản kháng đại vi khẩn trương.

Nhưng đúng lúc này, từ trên bầu trời rơi xuống một cô gái tóc xanh: Ba người này không cần tiêu trừ ký ức, bởi vì bọn họ sẽ không cố ý đi gây sự chú ý, bọn họ chính là tội phạm.

C. như vậy không thành vấn đề sao.

Lộ Ti nói.

Không thành vấn đề, ý của Sáng Thế Giả, các ngươi đừng lo lắng.

Vậy được rồi, chúng tôi đi nơi khác.

Tạp Liên, có thời gian anh sẽ về nhà, em chăm sóc tốt cho ba mẹ.

Trực Nhân nói.

Hắc Y Nhân còn phải đi tiêu trừ ký ức người khác, cho nên đi luôn.

Trực Nhân và thân hữu tái ngộ cũng không vui vẻ.

Chúng ta cũng phải đi, trừ khi các ngươi nguyện ý lộ ra ánh sáng thân phận.

C. nói.

Nhưng nhìn đại môn phía xa bị vây nghẽn chật như nêm cối, trừ bỏ quần chúng vây xem còn có không ít quân đội cũng ở nơi đó.

Lần này xong đời.

Phiến nhụt chí nói.

Muốn đi thì nắm tay nhau.

Lỗ Lỗ Tu vừa nghe lựa chọn tin tưởng C.

C. hắn nắm lấy tay Tạp Liên và Phiến.

Rất tốt.

C. vỗ vỗ bả vai Lỗ Lỗ Tu, một cái thuấn di đưa cả ba người về khu ổ chuột.

Bất khả tư nghị, quá bất khả tư nghị.

Chúng ta đã về.

Tạp Liên ngây ngốc nói.

Đúng vậy, tiểu thư, các người đã an toàn.

C. nói, Bất quá chuyện tối hôm qua, các người tốt nhất đừng nói lung tung, nếu không những Hắc Y Nhân đó vẫn sẽ tìm được các người, sau đó tiêu trừ ký ức của các người.

Bọn họ rốt cuộc là ai.

Đối với sự bá đạo của Hắc Y Nhân, Phiến căm giận bất bình.

Bọn họ là người bảo vệ Địa Cầu, người thủ hộ nhân loại.

C. thản nhiên nói, Không có bọn họ, các người đã sớm trở thành nô lệ của người ngoài hành tinh rồi.

Vậy bọn họ liền có thể tiêu trừ ký ức chúng ta.

Phiến vẫn không phục, đặc biệt trong đó còn có một người là bạn của mình, lại một chút mặt mũi cũng không cho mình.

Cũng không phải tiêu trừ tất cả ký ức, chỉ là ký ức tối hôm qua, hơn nữa không chỉ đơn giản là tiêu trừ, bọn họ còn sẽ tiến hành điền bổ vào ký ức trống rỗng của các người, ví dụ nói đó là sự cố nổ mạnh ngoài ý muốn, từ đó che giấu bí mật cho người ngoài hành tinh.

C. giải thích, dù sao cũng rảnh rỗi, nói nhiều chút cũng không sao.

Đáng giận, cái thế đạo này rốt cuộc là làm sao vậy.

Thế giới này vẫn luôn như vậy, chỉ là các người không biết mà thôi.

C. nói, Được rồi, các người nếu đã an toàn, vậy tôi đi trước.

Chờ một chút, Sáng Thế Giả cô nói trước đó rốt cuộc là ai.

Lỗ Lỗ Tu đột nhiên hỏi.

Một kẻ có tính cách ác liệt.

C. nói xong liền biến mất.

Thuấn gian di động, loại đồ vật này chỉ có xem trong tiểu thuyết, không nghĩ tới sẽ xuất hiện ngay trước mắt mình.

Người phụ nữ này nhất định cũng là người ngoài hành tinh.

Phiến nói.

Tạp Liên và Lỗ Lỗ Tu không nói gì, từng người suy nghĩ sự tình.

Tại hiện trường, Trực Nhân và Lộ Ti bận tối mày tối mặt, từng đám người xem bị bọn họ đưa đi.

Rốt cục bọn họ bị quân đội Britannia bao vây.

Các ngươi là ai.

Hai người bị đưa đến trước mặt Đệ Nhị Hoàng Nữ.

Lộ Ti cũng không vô nghĩa, trực tiếp lóe lên một cái: Tuy rằng lóe nhiều có thể biến thành đần độn, nhưng ai bảo cô xui xẻo như vậy, gặp chúng tôi lần thứ hai đâu.

Lần hỏa hoạn bến tàu này hoàn toàn là sự cố, công tác an toàn Britannia các người còn chưa làm đúng chỗ, cần nỗ lực nhiều hơn.

Lúc này người ở Ban Kỹ Thuật Đặc Phái đều nhìn thấy hình ảnh này, hoàn toàn kinh ngây người.

Bọn họ tới rồi.

Chu Tước chuẩn bị đi ra ngoài chiến đấu.

Nhưng bị Tắc Tây Nhĩ ngăn cản: Đừng làm chuyện ngu ngốc.

Đỗ Lan lúc này mở miệng: Chu Tước, Tắc Tây Nhĩ tiểu thư nói không sai, đừng làm chuyện ngu ngốc, cậu không nhất định là đối thủ của bọn họ, hơn nữa bọn họ dường như cũng sẽ không giết người diệt khẩu, tĩnh quan kỳ biến đi.

Hiện tại lúc này làm sao có thể tĩnh quan kỳ biến a, bọn họ lập tức liền phải tới rồi.

Chu Tước nói.

Vậy cậu còn không đi nổ máy xe, lập tức rời khỏi nơi này.

Đỗ Lan trợn trắng mắt nói.

Nhưng Cornelia các hạ còn ở bên ngoài.

Yên tâm đi, Hoàng nữ điện hạ sẽ không có việc gì đâu, chúng ta rời khỏi nơi này trước.

La Y Đức cũng đồng ý ý kiến của Đỗ Lan, chạy trước rồi nói sau.

Vì thế trong ánh mắt thác ngạc của Hắc Y Nhân, xe của Ban Kỹ Thuật Đặc Phái giống như mông bị lửa đốt vọt ra ngoài.

Trước mặc kệ bọn hắn, tiếp tục dọn dẹp chiến trường.

Thi thể Biến Hình Kim Cương cần phải thu dọn sạch sẽ mới được, bằng không bị người nhặt đi, vấn đề liền lớn.

Bọn họ không có đuổi theo.

Tắc Tây Nhĩ nói, Bọn họ rốt cuộc là người nào.

Hẳn là đồng bạn của người ngoài hành tinh.

Đỗ Lan lại bắt đầu lừa người.

Mặc kệ là ai, bản thân sự tồn tại của bọn họ chính là phục vụ cho người ngoài hành tinh, điểm này là sẽ không sai.

Thật là không thể tưởng được trên thế giới này còn có loại sinh mệnh như vậy.

Nếu có thể có cỗ thi thể để nghiên cứu thì tốt rồi.

Hai mắt La Y Đức toát ra ánh sáng cầu tri, giống như sắc lang nhìn thấy mỹ nữ khỏa thân, kẻ tham ăn nhìn thấy mỹ thực.

Chúng ta hiện tại an toàn sao.

Tắc Tây Nhĩ vẫn có chút lo lắng.

Ai biết.

La Y Đức nói, kỳ thật hắn hy vọng người ngoài hành tinh đích thân tìm tới, như vậy hắn có thể giao lưu với người ngoài hành tinh.

Hỗn loạn bình ổn, công tác trùng kiến bến tàu cũng đang tiến hành đâu vào đấy, nhưng dư ba của người ngoài hành tinh lại chưa hoàn toàn đình chỉ.

La Y Đức, tên quý tộc túy tâm với kỹ thuật máy móc này, nảy sinh nhiệt tình vô cùng đối với Biến Hình Kim Cương.

Thường xuyên một mình ngốc tại phòng xem đi xem lại hình ảnh đêm đó.

Bọn họ là có linh hồn.

La Y Đức tay múa chân khoái chạy ra khỏi phòng, cao giọng hô ở trong hầm chứa máy bay.

Lãnh đạo của cô điên rồi.

Đỗ Lan nói với Tắc Tây Nhĩ.

Anh mới điên rồi.

Tắc Tây Nhĩ chỉ là theo bản năng phản bác một câu, trên thực tế cô cũng cảm thấy La Y Đức không bình thường.

Các người biết không.

Những người ngoài hành tinh kia tuy rằng là thân hình sắt thép, lại cũng là có linh hồn, đó không phải trí tuệ nhân tạo, mà là linh hồn chân chính.

La Y Đức nói, Các người biết điều này ý nghĩa cái gì không.

Những người ngoài hành tinh kia không chỉ là người máy, mà là một loại sinh mệnh thể hoàn toàn bất đồng với nhận thức của nhân loại chúng ta.

Yêu, đơn giản nhìn video là có thể nhìn ra cái này, tên La Y Đức này cũng xác thực lợi hại.

Thiếu tá nói không sai, tôi cũng cho rằng bọn họ kỳ thật không khác biệt lắm với nhân loại chúng ta, chỉ bất quá cấu thành thân thể bọn họ bất đồng với chúng ta, nếu chúng ta là sinh mệnh thể Thang Cơ Carbon based, thì bọn họ chính là sinh mệnh thể Khuê Cơ Silicon based.

Lời của Đỗ Lan làm cho Tắc Tây Nhĩ rất kỳ quái: Anh làm sao biết được.

Mà La Y Đức thì nhìn Đỗ Lan với cặp mắt khác xưa: Không nghĩ tới anh còn có kiến giải độc đáo loại này.

Bất quá Tắc Tây Nhĩ nói đúng, tôi cũng rất tò mò anh làm sao nghĩ đến.

Đỗ Lan cười: Là một thám tử, tôi đã đi qua mỗi một góc của Địa Cầu, kiến thức vô số thứ kỳ quái, người ngoài hành tinh như vậy kỳ thật tôi cũng không phải lần đầu tiên gặp, hai gã Hắc Y Nhân kia kỳ thật tôi cũng không phải lần đầu tiên gặp.

Chỉ bất quá tôi biết loại đồ vật này cho dù tôi nói ra, đại khái cũng sẽ không có người tin tưởng.

Cho nên tôi đến hiện tại mới nói ra.

Thật sự.

Anh thật sự đã gặp người ngoài hành tinh.

La Y Đức kích động, Nói cho tôi biết bọn họ giao lưu như thế nào, sinh sôi nảy nở như thế nào, còn có tại sao lại chiến đấu.

Anh coi tôi là người ngoài hành tinh sao.

Tôi biết cũng không nhiều, chỉ biết bọn họ có một cái tên, gọi là Biến Hình Kim Cương, những cái khác tôi cũng không biết, tôi cũng không phải nhà khoa học, cũng không phải nhà vũ trụ học, càng không phải nhà sinh vật học, tôi chỉ là một thám tử.

Muốn tìm tòi bí mật người ngoài hành tinh, vẫn là cần nhà khoa học loại này như các anh mới được.

Sẽ không, thám tử lợi hại như anh làm sao có thể chỉ biết một cái tên.

Chương 438

Tôi không tin.

La Y Đức nói.

Được rồi, kỳ thật tôi quen biết một nhà khảo cổ học, ông ấy là chuyên gia phương diện này.

Đáng tiếc ông ấy đã mất tích nhiều năm.

Nghiên cứu di tích cổ đại của ông ấy phát hiện người ngoài hành tinh kỳ thật đã sớm buông xuống Địa Cầu từ rất lâu trước kia.

Hơn nữa bọn họ chia làm hai phái choảng nhau chinh chiến đã kéo dài mấy trăm vạn năm, hiện tại chiến trường đã lan tràn đến trên Địa Cầu.

Lời Đỗ Lan hấp dẫn sự chú ý của hai người, nhìn biểu tình hai người dường như còn chưa hoàn toàn tiếp thu lời Đỗ Lan, Một phái là Bác Phái Autobots, một phái là Cuồng Phái Decepticons.

Hiện tại bọn họ ở thế giới nhân loại hẳn cũng là có minh hữu.

Hắc Y Nhân kia hẳn chính là minh hữu của Bác Phái, mà minh hữu của Cuồng Phái có khả năng có địa vị cao hơn trên Địa Cầu.

La Y Đức tiêu hóa lời Đỗ Lan, sau đó hỏi, Anh làm sao biết Hắc Y Nhân là minh hữu Bác Phái, mà Bác Phái và Cuồng Phái lại là cái gì.

Cụ thể tôi cũng không biết, tôi chỉ biết Bác Phái đại biểu trật tự, mà Cuồng Phái đại biểu hỗn loạn.

Đỗ Lan nửa thật nửa giả nói, Cuồng Phái là sẽ không lựa chọn loại người chỉ biết tiêu trừ ký ức như Hắc Y Nhân làm minh hữu.

Nếu anh nói là thật, vậy thì có thể lý giải.

La Y Đức nói, A, thật muốn tháo người ngoài hành tinh ra nghiên cứu a.

Đỗ Lan có chút buồn cười: Nếu muốn nghiên cứu, chỗ tôi có một mảnh nhỏ của Biến Hình Kim Cương, anh cầm đi.

Hai mắt quang mang đại tác, La Y Đức hầu như muốn đẩy ngã Đỗ Lan, với tốc độ âm thanh cướp lấy mảnh nhỏ trong tay Đỗ Lan rồi biến mất ở trong kho chứa máy bay.

Thật nhanh, bất quá tôi còn chưa nói cái mảnh nhỏ này kỳ thật tôi cũng không thể xác định cứ nhất định là mảnh nhỏ của người ngoài hành tinh.

Đỗ Lan nói với không khí.

Tắc Tây Nhĩ cười khổ, trưởng quan của mình thật đúng là nóng vội.

Tắc Tây Nhĩ, tôi đi ra ngoài hít thở không khí, có việc gọi điện thoại cho tôi.

Đỗ Lan nói.

Tôi có thể có việc gì tìm anh.

Anh lại không phải thành viên chính thức của bộ môn đặc phái chúng tôi.

Tắc Tây Nhĩ trong lòng phun tào thầm mắng.

Đỗ Lan chậm rãi đi đến bờ biển, một bóng dáng xinh đẹp màu xanh lá đã đứng ở nơi đó.

Đây không phải là C.

C. sao.

Thật khéo a.

Đỗ Lan nói.

C. không nói gì, thời gian cô và Đỗ Lan ở chung cộng lại vượt qua bảy tám đời người bình thường, đối với Đỗ Lan cũng coi như rất hiểu biết.

Cho nên cô biết Đỗ Lan nhất định là cố ý tìm mình.

Anh có thể gọi tên tôi.

C. nói.

Đỗ Lan cười cười: Cái tên C.

C. này chẳng phải do tôi đặt cho cô sao.

Sao lại một mình đứng ở chỗ này ngắm biển.

Chỉ là đột nhiên cảm thấy có chút nhàm chán mà thôi.

Cái đó không được, nhàm chán thì nên tìm chút việc làm, sao có thể tới ngắm biển chứ.

Nếu suy nghĩ lung tung đột nhiên nghĩ không thông, vậy chẳng phải bùm một cái nhảy xuống biển tự sát a.

Đỗ Lan khoa trương nói, hắn đương nhiên biết C.

C. sẽ không bị chết đuối, cô thậm chí có thể từ nơi này bơi tới Britannia.

Đỗ.

C.

đột nhiên gọi Đỗ Lan như vậy.

Muốn hỏng, chẳng lẽ C.

C. là muốn biểu bạch với mình.

Kỳ thật Đỗ Lan cũng là vài năm gần đây mới biết được C.

C. có hảo cảm với mình.

Kỳ thật cũng không trách C.

C. sẽ nhìn trúng Đỗ Lan, thật sự là người có thể trường thọ giống như mình, trừ bỏ Đỗ Lan, trên thế giới này không có người khác.

Hai người vượt qua vô số ngày đêm, trải qua rất nhiều chuyện, loại tình cảm này đều là chậm rãi bồi dưỡng lên.

Nhưng Đỗ Lan vẫn luôn coi C.

C. là em gái nhỏ mà thôi.

Lúc ban đầu hắn không nhận C.

C. làm con gái, chính là bởi vì C.

C. lúc đó đã mười bảy mười tám tuổi, điều này làm cho một tên loli con người cuồng bé gái làm sao chấp nhận được.

Tuy rằng Tam Lạp Mikasa, La Tân Robin cũng đều lớn lên, nhưng Tam Lạp và La Tân là Đỗ Lan nhìn lớn lên, tình cảm cha con đã rất lao cố.

Nhưng C.

C. lại bất đồng, Đỗ Lan coi cô là em gái, nhưng C.

C. dần dần coi loại tình cảm này là tình yêu có thể dựa vào, làm bạn cả đời.

Loại biến hóa này, Đỗ Lan vài năm trước mới cảm giác được, chỉ là khi đó hắn chạy khắp thế giới, thời gian ở chung với C.

C. quá ngắn, không có đi giải quyết.

Hiện tại xem ra không được, nếu không mình thật sự muốn biến thành cặn bã, Đỗ Lan nghĩ.

Là một loli con tuyệt đối không thể biến thành cặn bã, biến thành cặn bã còn làm sao nghĩa chính ngôn từ giáo dục con gái mình a, như vậy mình liền không có lập trường.

Bất quá nên giải quyết như thế nào đây.

Sớm biết vậy thì không ham chơi, sớm chút đánh thức Địch Ny Toa Teresa, sẽ không có chuyện này.

Như thế nào mới có thể không thương tổn trái tim C.

C. còn có thể cự tuyệt cô đây.

Bất quá tình cảm loại đồ vật này nếu đã nảy sinh, lại làm sao có thể không chút thương tổn mà bị xóa đi chứ.

Gậy xóa ký ức.

Đỗ Lan đột nhiên nghĩ đến biện pháp này, không được không được, mình nếu ngay cả loại chuyện này cũng không thể giải quyết, vậy chẳng phải sống uổng phí nhiều thời gian như vậy sao.

Vậy rốt cuộc làm sao mới có thể giải quyết chuyện khó xử này đây.

Đỗ Lan thiếu chút nữa là muốn vò đầu bứt tai, nhưng nghĩ không ra một biện pháp giải quyết hoàn mỹ.

Chẳng lẽ mình thật sự muốn biến thành cặn bã.

Khoan nói đến mình có thể chấp nhận hay không, chỉ riêng Địch Ny Toa nơi đó cũng không dễ giao đại.

Chẳng lẽ giữa Địch Ny Toa và C.

C. nhất định phải thương tổn một người.

Chương 439

Thật khó xử.

Đại não Đỗ Lan sắp bị chết máy treo rồi.

Chìa khóa kỳ quái, hoa văn xoắn ốc màu đỏ, dường như tạp loạn vô chương, nhưng nhìn kỹ lại có thể thấy quy luật.

Chu Tước giao chìa khóa cho Tạp Liên, lại không biết đây là đưa đi một thanh lợi kiếm cho kẻ địch của cậu ta.

Tạp Liên đã xem qua chương trình giáo học Đỗ Lan đưa cho cô, cho nên cô nhận ra đây là một câu đố, một loại câu đố ít ai biết đến.

Bên trong những hoa văn này có giấu tin tức, nhưng phải giải khai câu đố mới có thể biết tin tức đó.

Tạp Liên lập tức đầu nhập vào quá trình giải mã, đáng tiếc đầu óc của cô dường như không thích hợp giải mã.

Cho nên cô nhớ tới Lỗ Lỗ Tu.

Người bạn học yếu đuối mong manh kia, dường như đầu óc rất dễ dùng.

Lỗ Lỗ Tu xác thực là rất thông minh, chỉ là nghe Tạp Liên nói vài quy tắc đơn giản liền giải khai tất cả câu đố.

Cám ơn cậu, Lỗ Lỗ Tu.

Tạp Liên thấy câu đố đã giải khai, lập tức muốn chạy tới tọa độ đáp án hiển thị.

Cô ngược lại muốn nhìn xem D vì sao lại đưa cho mình cái chìa khóa này, địa điểm tọa độ kia lại sẽ có thứ gì.

Địa điểm có chút xa xôi, bất quá không sao, Tạp Liên từ trường học về sớm thì có đủ thời gian về Tokyo trước nửa đêm hôm nay.

Ở trường học ngụy trang thành một đại tiểu thư ốm yếu, cho nên Tạp Liên rất nhẹ nhàng liền lấy được giấy nghỉ bệnh.

D, ông rốt cuộc là người nào.

Tạp Liên hiện tại mới không tin Đỗ Lan chỉ là một thám tử đâu, kỹ xảo chiến đấu của cô, kỹ thuật điều khiển của cô toàn bộ là lấy được từ cái phần mềm học tập kia, đó quả thực là thế giới côi bảo, một tập hợp thể trí tuệ.

Tri thức bao gồm bên trong, rất nhiều Tạp Liên đều không hiểu, nhưng cô vẫn có thể nhìn ra thứ đó lợi hại.

Đương nhiên với tính cách Tạp Liên, cô chỉ biết chọn thứ bên trong mình có hứng thú để học tập, cách đấu và điều khiển.

Địa điểm tọa độ là ở vùng núi, phương tiện giao thông cũng không thể tiến vào.

Tạp Liên chỉ có thể đi bộ vào núi.

Đi thẳng đến khi sắc trời tối sầm, Tạp Liên rốt cục đi tới địa điểm tọa độ chỉ định.

Cái gì cũng không có.

Tạp Liên cũng không nhìn thấy bất cứ tung tích gì, cũng không gặp được bản nhân Đỗ Lan.

Tạp Liên cảm thấy mình có khả năng bị chơi xỏ, bất quá nghĩ lại, D dường như cũng không phải người nhàm chán như vậy, hẳn là ngay tại phụ cận.

Nhất định có thứ gì đó.

Tạp Liên tổng coi như vẫn có chút kiên nhẫn, rốt cục phát hiện một lối vào trên mặt đất, bị cửa ngầm che lấp dưới cỏ dại.

Trong động còn sáng hơn bên ngoài: Nơi này rốt cuộc là đâu.

D, ông ở đây sao.

Thanh âm Tạp Liên hình thành hồi âm trong cái động nhân tạo này, giống như trong phim kinh dị.

Đi qua dũng đạo thật dài, Tạp Liên rốt cục đi tới một cái đại sảnh, cũng là điểm cuối của địa động này.

Một không gian hình trụ tròn sáng sủa, diện tích không lớn, cũng chỉ hơn năm mét đường kính, cao lại có bảy tám mét.

Sẽ có một ngày các ngươi sẽ biết bảo hộ Địa Cầu là những ông chú yên lặng vô danh, mà không phải đám học sinh cấp ba các ngươi.

Một thanh âm truyền đến từ bốn phía, làm cho Tạp Liên cảnh giác lên.

Không cần sợ cô bé, ta cũng sẽ không thương tổn cô đâu, khi cô tới có nhìn thấy con Diệu Oa Chủng Tử Bulbasaur đáng ghét kia không, nó luôn làm chút chuyện khiến người ta tức giận ở trước cửa nhà ta.

Rốt cuộc là ai.

Tên của ta sao.

Người sáng tạo gọi ta là Hồng Liên Loa Nham Gurren Lagann, bất quá ta thích tự xưng là Tiền bá, hoặc là ta cũng thích được người ta gọi là Vũ trụ dung phiếm lãnh địa cường tập nhân hình chung đoan binh khí.

Ngươi rốt cuộc ở đâu.

Tiểu thư, cô đang đứng ở trên đầu ta.

Tạp Liên vội vàng lui về phía sau, sàn nhà mở ra, một cỗ nhân hình binh khí đỏ rực xuất hiện.

Cỗ binh khí này kỳ thật chính là Đỗ Lan hạt đảo cổ làm ra hàng tứ bất tượng, hiện tại tặng cho Tạp Liên.

Đỗ Lan biên soạn cho nó một AI ông chú tinh nghịch, như vậy lúc Tạp Liên chiến đấu sẽ không tịch mịch.

Rất cao hứng được gặp cô, người điều khiển của ta, hiện tại có phải hay không lập tức bắt đầu kiểm tra thân thể cho ta.

Đừng bởi vì ta là binh khí tiên tiến nhất trên Địa Cầu liền thương tiếc ta, tới đi, a Tiếng rên rỉ làm cho người ta hiểu lầm, bất quá thanh âm ông chú một chút cũng không moe, ngược lại làm cho Tạp Liên có chút buồn nôn.

D sao lại đưa cho mình một thứ như vậy.

Đương nhiên cái nhân hình binh khí này tuy rằng ác liệt nhưng cũng không thể phủ nhận chiến đấu lực của nó, chỉ cần Tạp Liên đủ Loa Toàn Lực Spiral Power, cơ giáp ông chú này giống nhau có thể đột phá thiên nguyên.

Tạp Liên ngồi vào bên trong cơ giáp.

Ta sẽ cảm tạ người sáng tạo của ta, hắn tìm cho ta một nữ sĩ trẻ tuổi mạo mỹ làm điều khiển viên của ta, ta thật lòng cảm tạ hắn.

Nga nga Thật thoải mái Câm miệng.

Tạp Liên đỏ bừng cả mặt, một quyền gõ lên màn hình.

Được rồi, nói giỡn đến đây thôi, hiện tại, tiểu thư hãy hướng ta bày ra Loa Toàn Lực của cô đi, xem cô có thể giá ngự ta hay không.

Ông chú ngươi là thanh ưu chuyên nghiệp sao.

Một hồi khinh điêu, một hồi nghiêm túc, thanh tuyến biến đổi rất linh hoạt đi.

Có hứng thú học phối âm với tôi không.

Tạp Liên ở trong lòng phun tào.

Cái gì là Loa Toàn Lực.

Đó là một loại sức mạnh cao thâm khó lường, động lực nguyên thủy khu động nhân loại quật khởi và hủy diệt, một loại thần bí từ trong ra ngoài, một loại vĩ đại biến hư vô thành hiện thực.

Ngươi có thể giải thích rõ ràng hơn chút không.

Ta nghe không hiểu a.

Đồ ngốc.

Hồng Liên Loa Nham nói, Chính là muốn nhiệt huyết, muốn hò hét, muốn hiển thị ra khí khái của cô.

Thật sự không được thì bạo y xé quần áo tăng thêm nộ khí.

Ba.

Tạp Liên nghe được đoạn sau lại cho Hồng Liên Loa Nham một quyền.

Tóm lại muốn nhiệt huyết sôi trào là được rồi.

Muốn nhiệt huyết sao.

Ta thử xem.

A Tới, tới, vào rồi a, a Người máy lại rên rỉ.

Bất quá Tạp Liên hiện tại tiến vào trạng thái rồi, cô cảm giác được một cỗ sức mạnh dũng mãnh tuôn ra.

Bảng điều khiển xoắn ốc trước mặt, từng vòng từng vòng được thắp sáng.

Tiểu thư làm không tệ, ta muốn động.

Nghe thế nào cũng cảm giác thật tà ác, nhưng động tác của Hồng Liên lại như biến thân Super Saiyan, từ dưới đất phá thổ mà ra.

Oanh —— Con Diệu Oa Chủng Tử đáng thương bị giật nảy mình, chạy trốn vào trong rừng cây, thậm chí còn có thể nhìn thấy một hai con Bỉ Bỉ Điểu Pidgeotto lẫn trong đàn chim bị kinh hách.

Thật lợi hại.

Thế nhưng có thể bay.

Tạp Liên quả thực là kinh ngây người.

Ta đã nói rồi, cứu vớt thế giới nhất định là ông chú, mà không phải đám học sinh cấp ba các ngươi, ha ha, hiện tại biết sự lợi hại của ta rồi chứ.

Đỗ Lan AI cùng hắn giống nhau, thật đúng là vật giống chủ nhân.

Nhưng lúc này Đỗ Lan lại không vui vẻ như tác phẩm của mình, hắn đang trốn ở góc tường vẽ vòng tròn đây.

Bởi vì C.

C. bị Địch Ny Toa thu vào hậu cung đại vụ.

Chương 440

Đỗ Lan mới biết được nguyên lai Địch Ny Toa trước khi trở thành Vi Tiểu Nữ Thần, cũng từng có một đoạn ký ức bi thương.

Thời điểm tiếp thu máu thịt yêu ma, cô cũng gần như chết đi, nếu không phải một vị thiếu nữ vẫn luôn ở bên cạnh cổ vũ cô, cô có khả năng trước khi trở thành Đại Kiếm Claymore thì đã không chịu đựng nổi rồi.

Đáng tiếc thiếu nữ kia lại bởi vì máu thịt yêu ma mà chết đi, đây là một đạo vết thương vĩnh viễn trong lòng Địch Ny Toa.

Tuy rằng cô chưa bao giờ nhắc tới với ai, nhưng kỳ thật cô vẫn luôn nhớ rõ thiếu nữ kia.

Hiện tại Địch Ny Toa cho rằng C.

C. chính là vị thiếu nữ kia chuyển thế.

Đỗ Lan rất muốn phun tào, rõ ràng họa phong không giống nhau a.

Đáng tiếc bị Địch Ny Toa trừng mắt trở về, sau đó cô mang theo C.

C.

đi mất.

Vốn dĩ Đỗ Lan chuẩn bị giới thiệu thê tử của mình cho C.

C.

để cho cô hết hy vọng.

Tuy rằng muốn giải quyết vấn đề này một cách hoàn mỹ, đáng tiếc Đỗ Lan tuy rằng chiến đấu lực cường kính, nhưng cũng không phải thần linh toàn năng gì.

Cho nên hắn chỉ có thể lựa chọn biện pháp trực tiếp nhất, cũng đơn giản nhất, đau dài không bằng đau ngắn.

Vốn tưởng rằng sau khi C.

C. và Địch Ny Toa gặp mặt, tuy rằng sẽ bi thương một đoạn thời gian, nhưng thời gian sẽ chữa khỏi tâm linh cô, cũng có thể làm cho Đỗ Lan hắn giữ được tiết thao.

Nhưng Đỗ Lan phát hiện chút tiết thao ít ỏi đáng thương của mình thì giữ được, nhưng tiết thao của thê tử hắn không thấy đâu nữa, Địch Ny Toa vừa thấy C.

C. liền là một cái hôn.

Chọc thủng một cái lỗ trên nội tâm thúy nhược của Đỗ Lan.

Khả hỉ khả hạ, Địch Ny Toa và C.

C. sống cuộc sống hạnh phúc, Đỗ Lan cô độc sống quãng đời còn lại.

Quyển sách hết. mới là lạ.

Tuy rằng trong lòng Địch Ny Toa trừ bỏ mình ra còn có một người phụ nữ khắc cốt ghi tâm, bất quá Đỗ Lan cũng sẽ không chấp nhặt với người chết.

Cứ để Địch Ny Toa và C.

C.

ở cùng một chỗ một thời gian đi.

Nói không chừng đến lúc đó mình thật sự có thể đại bị cùng ngủ ngủ chung, Đỗ Lan lại tà ác.

Đương nhiên nếu hắn thật sự dám làm như vậy, cho dù Địch Ny Toa không đánh chết hắn, Sa Chức Saori cũng sẽ không nhận người cha già này nữa.

Đỗ Lan đi dạo trên đường cái cả đêm, trong lòng phân loạn, nhưng cũng bất đắc dĩ.

Hắn tự nhận là không có vận đào hoa, cũng không biết điểm nào của mình bị C.

C. nhìn trúng.

Chẳng lẽ là ưu điểm của mình giấu quá sâu, đến nỗi ngay cả mình cũng không phát hiện.

D tiên sinh.

Lấy lại tinh thần, trời đã sáng choang, Đỗ Lan nghe được có người gọi hắn, xoay người nhìn lại thì ra là Chu Tước, bên cạnh cậu ta là một thiếu nữ tóc phấn đáng yêu.

Bạn gái mới của cậu.

Đỗ Lan sau khi bị Địch Ny Toa làm tổn thương, xem ra là chuẩn bị gia nhập đoàn FFF rồi, thế nhưng mở miệng liền phá hoại hình tượng Chu Tước.

Anh đừng nói lung tung, cái gì bạn gái mới, cô ấy không phải.

Hơn nữa tôi cũng chưa từng có bạn gái được không.

Chu Tước vã mồ hôi, may mắn vị tiểu thư này không phải người nào đó của mình, nếu không thật là muốn bị Đỗ Lan hại chết.

Nga.

Là tôi hiểu lầm sao.

Đỗ Lan chuyển hướng Vưu Phỉ Mễ Á Euphemia nói, Vị tiểu thư đáng yêu này, cô phải tin tưởng nhân phẩm chàng trai trẻ này, cậu ta thật sự chưa từng yêu đương, cũng chưa từng có bạn gái, cũng thật sự không có qua lại với người phụ nữ không đàng hoàng nào cả.

Chu Tước há miệng, Đỗ Lan nói đều không sai, mình không thể phản bác, nhưng từ trong miệng Đỗ Lan nói ra sao lại không đúng vị như vậy chứ, có loại cảm giác càng tô càng đen.

May mắn Vưu Phỉ Mễ Á là người đơn thuần, cũng tịnh chưa nghĩ đến chỗ khác, chỉ là cảm thấy người tên D này rất thú vị, che miệng cười trộm lên.

Không tán gẫu nữa, người trẻ tuổi các cậu tiếp tục hẹn hò đi, tôi đi dạo tiếp đây.

Đỗ Lan biết Chu Tước là gặp được Đệ Tam Hoàng Nữ, một lát nữa nhất định sẽ bị người của Phái Thuần Huyết kéo đi đơn đả độc đấu, cũng không có gì hay để xem.

Hơn nữa hiện tại hắn cũng không có tâm tình xem kịch vui.

Đệ Tam Hoàng Nữ đều tới, như vậy cách thời điểm Geass của Lỗ Lỗ Tu bạo tẩu cũng không còn bao nhiêu thời gian.

Nhưng hiện tại Đỗ Lan lại còn có chuyện khác làm cho hắn phân tâm.

Hắn rất muốn đi nghe lén đối thoại giữa Địch Ny Toa và C.

C. bất quá tốt xấu gì hắn vẫn tôn trọng nữ sĩ, cho nên nhịn xuống.

Địch Ny Toa mang theo C.

C.

đi rất xa, trực tiếp đến Liên Bang Việt Nam.

Hai người phụ nữ bồi hồi trên đường phố ồn ào náo nhiệt, Địch Ny Toa rất nhạy bén, cô có thể nhìn ra tình ý của C.

C.

đối với Đỗ Lan, cho nên cô mới có thể mang C.

C. từ chỗ Đỗ Lan đi.

Nhưng C.

C. xác thực là lớn lên rất giống thiếu nữ trong lòng Địch Ny Toa a.

Kết hôn và cùng sinh hoạt với Đỗ Lan vượt qua trăm vạn năm, hai người nâng đỡ nhau trải qua những ngày tháng ở mấy thế giới rất tốt đẹp rất hạnh phúc.

Nhưng hiện tại kịch bản cẩu huyết xuất hiện trên người gia đình bọn họ.

Là chủ mẫu một gia đình, Địch Ny Toa muốn thay gia đình giải quyết chuyện này.

Tình yêu là gì, vấn đề này là nhân loại vĩnh hằng thảo luận, nhưng trước nay không có một đáp án tiêu chuẩn.

Có người cho rằng tình yêu là chuyên nhất, nắm lấy tay người, cùng nhau bạc đầu.

Có người cho rằng tình yêu là vĩ đại, oanh oanh liệt liệt, không cầu mỹ mãn, nhưng cầu cả đời khó quên kinh lịch yêu nhau.

Có người cho rằng tình yêu là ích kỷ, là chiếm hữu, không thể chia sẻ.

Có người cho rằng tình yêu là dâng hiến, để thương đau lại cho mình, cho dù tim đau như cắt cũng muốn yên lặng thừa nhận.

Có người coi tình yêu là sinh mệnh, có được không nguyện buông xuống, dù cho tan xương nát thịt cũng muốn bảo vệ tình yêu.

Có người coi tình yêu như mãnh thú, khiến người mù quáng, hại người ngu độn, không thể không đề phòng.

Nhưng tổng thể mà nói cũng bất quá là chia làm hai loại, một loại là hạnh phúc của chính mình, một loại là hạnh phúc của người khác.

Đương nhiên nếu hai người thập phần hợp phách, đó chính là hai người hạnh phúc.

Chương 441

Cho dù là hai vợ chồng Địch Ny Toa và Đỗ Lan đối đãi tình yêu cũng có quan điểm bất đồng.

Đương nhiên cũng có quan hệ với kinh lịch của bọn họ, quá trình Đỗ Lan và Địch Ny Toa yêu nhau, là Đỗ Lan chủ động, tuy rằng quá trình bắt đầu có chột dạ, nhưng cuối cùng gan lớn lên thì rất thuận lợi nhận được sự ưu ái của Địch Ny Toa.

Cho nên Đỗ Lan cảm thấy tình yêu bất quá là chuyện như vậy, có thể rất nhẹ nhàng là có thể đạt được.

Quan niệm tình yêu của Đỗ Lan tiện là, tình yêu tuy tốt, nhưng tình yêu cũng không phải duy nhất, thế gian chi tình còn có thân tình, hữu tình giống nhau là không thể thiếu. 10.

Giống như giữa hắn và Địch Ny Toa, từ tình yêu nồng cháy thổn thức lúc ban đầu hiện tại cũng đã biến thành thân tình tương kính như tân.

Mà Địch Ny Toa không giống vậy, hoàn cảnh cô sinh ra chú định cô không thể tùy ý biểu lộ tình cảm của mình.

Cho nên khi cô tiếp thu lời cầu ái của Đỗ Lan, cũng có thời điểm cục xúc.

Cô là lấy hết dũng khí mới tiếp nhận Đỗ Lan.

Cho nên cô coi trọng đoạn tình cảm này, tuy rằng Đỗ Lan có đôi khi rất trẻ con, nhưng Địch Ny Toa thích ngốc ở bên cạnh Đỗ Lan, nhìn hắn hồ nháo, có đôi khi Đỗ Lan còn có thể làm nũng với cô, điều này cũng làm cho Địch Ny Toa tâm mãn ý túc.

Đây là bởi vì tình yêu có thể có giải thích bất đồng, hay là bởi vì giữa người với người có sự khác biệt.

Nhưng có một điểm là giống nhau, Đỗ Lan và Địch Ny Toa đều không muốn làm cho gia đình rạn nứt.

Hai người trên quan niệm gia đình lại xuất kỳ nhất trí, kết tinh đản sinh từ tình yêu lại cao hơn tình yêu.

C. có thể cảm nhận sức mạnh của Địch Ny Toa, mình ở trước mặt người phụ nữ này quá miểu nhỏ.

Địch Ny Toa giống như nữ thần, làm cho mình hổ thẹn.

C. có chút khẩn trương, Đỗ Lan chính là trượng phu của Địch Ny Toa.

Trong lòng Địch Ny Toa cũng đang tự hỏi, C.

C. và người kia quá giống nhau, cô sẽ không thương tổn C.

C.

Nhưng C.

C. thế nhưng lại thích trượng phu của mình, điều này cũng là không được.

Cho nên Địch Ny Toa nghĩ đến một biện pháp, cô muốn biến C.

C. trở lại thành loli, sau đó giữ ở bên người.

Tuy rằng có chút xin lỗi C.

C. nhưng đây là biện pháp tốt nhất Địch Ny Toa nghĩ đến.

C. có thể trở thành người một nhà, đến lúc đó có thể ngày ngày ngốc ở bên cạnh Đỗ Lan cũng không sao, bởi vì là con gái a.

Địch Ny Toa cảm thấy kế này khả thi.

Chỉ cần biến thành con gái của mình, như vậy bọn họ có thể chiếu cố C.

C. cũng không sợ Đỗ Lan xuống độc thủ với C.

C.

Đỗ Lan hắt xì một cái, dường như mình bị người ta oan uổng, hắn chính là rất chính trực, đại khái là vậy.

Địch Ny Toa đương nhiên sẽ không cưỡng bách C.

C. cho nên cô tìm một quán cà phê hoàn cảnh không tồi ngồi xuống, nói ý tưởng của mình với C.

C. : Tôi cũng sẽ không cưỡng bách cô, C.

C. cô là một cô gái rất tốt, cô chỉ là quá tịch mịch mà thôi.

Tôi biết cô trước khi gặp được Đỗ Lan nhất định sống rất vất vả, tôi có thể hiểu được ý tưởng muốn ở bên cạnh hắn của cô.

Người kia tuy rằng không đáng tin cậy, hơn nữa có đôi khi còn không đứng đắn, nhưng hắn xác thực là một người thần kỳ.

Chỉ cần cô trở thành con gái của chúng tôi, cô có thể vẫn luôn ở bên cạnh chúng tôi.

C. cuối cùng vẫn đáp ứng, bởi vì cô đối với tình cảm của mình cũng nói không rõ, là tình yêu sao.

Hay là chỉ bởi vì mình quá mức tịch mịch, cho nên mới nảy sinh ỷ lại với Đỗ Lan.

Nhưng có một điểm C.

C. xác định, đó chính là cô không bao giờ muốn trở lại những ngày trước khi gặp Đỗ Lan nữa, những ngày tháng bất lực nơm nớp lo sợ đó.

Đó là ác mộng cả đời của cô.

Địch Ny Toa lần đầu tiên triển hiện tác phong đại gia trưởng của cô, bất quá vì gia đình suy nghĩ, sau này cô sẽ tốt với C.

C. nhất định còn tốt hơn đối với Đỗ Lan.

Địch Ny Toa ở phương diện đối đãi con gái, dường như vẫn luôn tốt hơn so với Đỗ Lan a.

Trong gia đình, địa vị thấp nhất chính là Đỗ Lan.

Nhưng mang lại nhiều niềm vui nhất cho người nhà cũng là Đỗ Lan.

Trải qua chuyện của C.

C.

Đỗ Lan cũng ngộ ra một đạo lý, đó chính là nội tâm hắn vẫn rất có nguyên tắc, đối đãi với cám dỗ vẫn là có sức đề kháng.

Mình đã thoát ly giai đoạn bị bản năng khống chế, tiến hóa thành người cao cấp hơn, một người có phẩm cách cao thượng.

Có thú vị không.

Saori tỏ vẻ cực kỳ bất mãn, tại sao em gái đều phải cao hơn cô chứ.

Như thế này thì cô còn cần tôn nghiêm của chị cả nữa hay không.

Giới Vương Quyền Cực Hạn.

Saori dồn sức phát chiêu, cơ thể nhanh chóng biến thành hình dáng thiếu nữ.

Thế nhưng so với Robin thì vẫn thấp hơn một chút, chỉ cao xấp xỉ Mikasa.

So với C.

C. thì cũng chỉ ngang ngửa mà thôi.

Saori đường đường là chị cả, nhưng về chiều cao lại thực sự không chiếm ưu thế.

Nhìn cha mẹ mình, không có lý nào a, họ đều rất cao mà, tại sao mình lại không thể cao thêm chút nữa chứ.

Saori vô cùng buồn bực.

Được rồi, Saori đừng quậy nữa, lấy Ngọc Rồng ra đi, chúng ta hãy để C.

C. trở về thời điểm năm tuổi.

Năm tuổi là loli dễ thương nhất, Teresa nói.

Đỗ Lan cho rằng Teresa nói đúng.

Biến dị thời tiết phi tự nhiên mang tính toàn cầu xảy ra, trước đó trời vẫn còn quang đãng vạn dặm, thế nhưng trong nháy mắt bầu trời đã hoàn toàn tối sầm lại.

Rất nhiều người xem giờ, rõ ràng mới là giữa trưa, nhìn lại lên đỉnh đầu, bầu trời đã biến thành màn đêm đen kịt.

Nói ra nguyện vọng của ngươi đi.

Thần Long lại xuất hiện, sinh vật thần bí khổng lồ đã gây ra phản ứng Code trên Trái Đất này.

Chương 442

C. chính là như vậy, vầng trán cô phát ra ánh sáng giống như công chúa đội vương miện.

C. nói ra nguyện vọng của cô đi, ba điều ước.

Những người khác đều không có nguyện vọng gì quá cấp thiết, cho nên ba điều ước toàn bộ dành cho C.

C.

Nguyện vọng, nguyện vọng của C.

C.

Nguyện vọng trước kia của cô đương nhiên là trở thành người bình thường, không còn bất tử chi thân, cũng không còn năng lực ban Geass cho người khác.

Thế nhưng sau khi quen biết Đỗ Lan, cô phát hiện thế giới này còn rất nhiều sự tồn tại kỳ lạ, chút năng lực trên người mình căn bản không đáng nhắc tới.

Cho nên C.

C. sẽ không muốn rũ bỏ siêu năng lực nữa, cô phải nghĩ ra nguyện vọng mới.

Một nguyện vọng đã được xác định, đó là trở về tuổi thơ, còn những nguyện vọng khác phải suy nghĩ thật kỹ.

Thần Long chớp chớp mắt nhìn những người cầu nguyện kia, kiên nhẫn chờ đợi.

Nguyện vọng gì cũng được sao.

C.

đột nhiên hỏi.

Đương nhiên, miễn là Thần Long có thể thực hiện được.

Teresa mỉm cười, khích lệ C.

C.

Nhưng C.

C. cuối cùng chẳng qua chỉ ước hai điều, một là để bản thân cải lão hoàn đồng, một là tiêu trừ cái năng lực Geass đáng ghét kia.

Như vậy về sau cũng sẽ không còn nhiều chuyện phiền toái nữa.

C. cô thật sự quá dịu dàng.

Teresa ôm C.

C. phiên bản thu nhỏ vào trong lòng.

Trên gương mặt phấn điêu ngọc trác xuất hiện ráng hồng, đây chính là cảm giác của người mẹ.

Còn lại một điều ước, ai trong các con muốn có đồ chơi mới thì cứ nói đi.

Lời của Đỗ Lan khiến mấy cô con gái của hắn toàn bộ câm nín, bọn họ đều không còn nhỏ, ai mà còn muốn đồ chơi chứ.

Cha, cha tự mình ước đi.

Các con thật sự đều không cần sao.

Đỗ Lan nhìn Teresa, phát hiện thê tử của mình đã hoàn toàn chìm đắm trong niềm vui có thêm một cô con gái, loli con.

Đỗ Lan thầm nghĩ trong lòng.

Cũng không biết hắn đang đứng ở lập trường gì để nói câu đó.

Đã vậy, các người đều không cần, thế thì ta ước đây.

Vậy thì thế này đi, hãy để Nunnally vi Britannia khôi phục khỏe mạnh.

Nguyện vọng này có thể thực hiện.

Một luồng sáng xuyên qua bầu trời chiếu rọi lên người Nunnally, mắt và đôi chân của cô bé đều có thể sử dụng được.

Nguyện vọng đã được thực hiện, tạm biệt.

Oanh.

Thần Long biến mất, bầu trời lại sáng lên, ánh sáng trên trán C.

C. cũng biến mất.

Cha, Nunnally đó là ai.

Saori tỏ vẻ còn chưa biết Nunnally là ai.

Anh trai của cô bé là tội phạm mà ta đang truy bắt, ta muốn để anh trai cô bé là Lelouch biết rằng thế giới này đang bị vận mệnh không thể nhìn thấy thao túng, hắn không thể trốn thoát khỏi vận mệnh của thế giới.

Oa ha.

Xùy, có phải vì hắn thích làm màu cho nên cha mới muốn trêu chọc hắn không.

Saori rất hiểu cha mình.

Sao con có thể nói cha mình như vậy hả.

Ta là loại người đó sao.

Dám không tin tưởng nhân phẩm của ta, ta phạt các con toàn bộ đi đến tổ chức Áo Đen MIB làm công.

OK, dù sao cũng là tìm việc để giết thời gian, giao lưu với người ngoài hành tinh cũng khá thú vị.

Bởi vì lệnh cấm lính đánh thuê đến Trái Đất, hiện tại rất nhiều người ngoài hành tinh trong vũ trụ đều đã phát hiện ra Trái Đất, đồng thời bắt đầu đổ xô về hành tinh hoàn toàn mới này.

Trong số người ngoài hành tinh cũng không thiếu những kẻ có tinh thần thám hiểm, bọn họ tìm đến hành tinh mới để tiến hành thám hiểm, phát hiện những điều mới mẻ.

Giống như những nhà thám hiểm của nhân loại, thông qua việc tìm tòi trong môi trường mới để thực hiện giá trị bản thân, đồng thời phát tài.

Trong đám người ngoài hành tinh cũng sẽ không thiếu những kẻ bắt kịp xu hướng.

Thế là công việc của tổ chức Áo Đen MIB trở nên bận rộn.

Sự gia nhập của nhóm Saori vừa vặn có thể giảm bớt áp lực cho MIB.

Đồng thời, một số hành tinh mới nổi tương tự Trái Đất cũng đến tìm kiếm đồng minh mới, nhằm tăng cường sức mạnh của bản thân trong vũ trụ.

Vũ trụ cũng không phải rất thái bình, giữa các Liên bang tinh minh to lớn cũng có thế lực riêng, hơn nữa tại một số vùng vũ trụ xa xôi thường xuyên sẽ phát sinh xung đột.

Cho nên sự xuất hiện của Trái Đất cũng mang lại cho một số hành tinh nhỏ yếu không nơi nương tựa một tia cơ hội.

Trái Đất tuy nhỏ yếu, nhưng nếu có thể kết tình hữu nghị thì cũng là một lựa chọn không tồi.

Huống chi trên Trái Đất cũng có không ít thứ hấp dẫn người ngoài hành tinh: thực vật, văn hóa, và cả sinh vật mới.

Sứ tiết Đế quốc muốn gặp người thống trị Trái Đất.

Sasaki rất khó xử, trên Trái Đất vẫn đang công phạt lẫn nhau, làm gì có người thống trị nào chứ.

Nhưng Đế quốc mà Optimus Prime giới thiệu lại có thế lực to lớn trong Ngân Hà, Trái Đất muốn sinh tồn trong Ngân Hà thì giao hảo với Đế quốc là rất cần thiết.

Cho nên Sasaki mới càng thêm khó xử.

Có thể để cho bọn họ gặp Thiên Tử của Liên bang Việt Nam.

Đột nhiên giọng nói của một cô gái vang lên, làm Sasaki giật nảy mình.

Là ai.

Đừng căng thẳng, chúng tôi tới để giúp ông.

Tôi là Saori, mật danh S, đây là hai em gái tôi, Robin mật danh L, còn có Mikasa mật danh J, chúng tôi đều là đặc vụ Áo Đen mới.

Saori nói.

Chẳng lẽ là Người Sáng Lập phái các cô tới.

Ông có thể cho là như vậy.

Saori có chút ý tứ phản khách vi chủ, Liên bang Việt Nam chưa bị cuốn vào chiến tranh, đối với người ngoài hành tinh mà nói là an toàn, đồng thời có thể đại diện cho một phần ba nhân khẩu trên Trái Đất Ấn Độ cũng thuộc Liên bang Việt Nam.

Thiên Tử có tư cách tiếp kiến sứ tiết.

Hơn nữa tổng bộ Áo Đen của chúng ta cũng nằm ở Liên bang Việt Nam, vậy thì nơi này sau này chắc chắn sẽ trở thành nơi tập trung người ngoài hành tinh.

Để Thiên Tử chuẩn bị sẵn sàng cũng là điều nên làm.

Cô nói cũng đúng, nhưng tổ chức Áo Đen chúng ta còn chưa có năng lực xử lý nhiều sự vụ ngoại tinh như vậy.

Việc này cũng không quan trọng, ông có thể tìm kiếm sự giúp đỡ từ người ngoài hành tinh.

Trên hành tinh của bọn họ hẳn là cũng có cơ quan chuyên môn xử lý sự vụ ngoại giao, tổ chức Áo Đen chúng ta có thể tiến hành mô phỏng và học tập.

Saori không hổ danh là người từng làm lãnh đạo quốc gia siêu cấp tinh tế, nói chuyện rất có sức nặng, có thể dẫn dắt người khác về phương hướng chính xác, đây chính là mị lực của lãnh tụ.

Lúc này Optimus Prime cũng mở miệng: S nói đúng, rất nhiều hành tinh đều có tổ chức tương tự Áo Đen, chỉ là chức năng của bọn họ vượt xa những gì các ông biết mà thôi.

Nhưng năng lực hành động và hình thức tổ chức của bọn họ lại đáng để các ông học tập.

Vậy được rồi, nhưng ai sẽ đi giao lưu với Thiên Tử đây.

Tôi đưa bọn họ đi gặp Thiên Tử là được rồi, tôi nghĩ Thiên Tử có thể triển hiện nghi thái mà một thiên niên cổ quốc nên có.

Saori biến mất.

Sasaki dụi dụi mắt, mới xác định mình không nhìn lầm.

Được rồi, ngài Sasaki, không, là Z.

Tổng bộ Áo Đen giao cho ông, tôi và em gái đi thiết lập bộ phận mới, sau này tổ chức chúng ta cần rất nhiều nhân thủ.

Đúng rồi, tốt nhất ông nên giúp chuẩn bị thêm một ít cà phê, nhiều chủng loại khác nhau, trà cũng vậy, hồng trà, lục trà gì đó đều cần.

Nói xong Robin cũng biến mất.

Tôi thích uống nước trái cây.

Mikasa nói xong cũng biến mất theo.

Chương 443

Bọn họ rốt cuộc là người phương nào.

Tại sao chị gái lại còn nhỏ hơn em gái nhiều như vậy, tại sao đều có thể đột nhiên biến mất, đột nhiên xuất hiện.

Có quá nhiều nghi vấn khiến Sasaki sờ mãi không thấy đầu mối.

Optimus Prime trầm ngâm một tiếng, mở miệng nói: Họ là các con gái của Người Sáng Lập.

Con gái của Người Sáng Lập.

Vốn đã biết Người Sáng Lập và nhân loại rất giống nhau, hiện tại nhìn thấy con gái của ngài ấy, Sasaki càng xác định Người Sáng Lập nhất định có mối uyên nguyên nào đó với nhân loại.

Người Sáng Lập chẳng lẽ chính là thần linh trong thần thoại sao.

Sasaki thầm nghĩ.

Saori trực tiếp đến khuê phòng của Thiên Tử, cô muốn chào hỏi Thiên Tử trước, để tránh lúc gặp mặt phái đoàn sứ tiết ngoại tinh lại mất đi chừng mực.

Thiên Tử 13 tuổi rất đáng yêu nha, dường như Saori đã thừa kế thứ gì đó ghê gớm từ cha mẹ mình.

Thiên Tử với vẻ mặt đáng thương sợ sệt nhìn Saori, đối với cô gái đột nhiên xuất hiện trong phòng mình, Thiên Tử hoàn toàn không thể lý giải.

Sứ tiết đến từ Đế quốc muốn gặp cô, nếu cô đã chuẩn bị xong, cần lấy tư cách Thiên Tử dùng tiêu chuẩn lễ nghi cao nhất tiếp kiến bọn họ.

Là quan viên Britannia sao.

Thiên Tử còn tưởng rằng Saori là thị nữ mới do hoạn quan tìm tới.

Không, là Đế quốc Ngân Hà.

Cô có thể rất nghi hoặc, tuổi cô nhìn qua đúng là có hơi nhỏ.

Saori cũng không thèm để ý mình trông còn nhỏ hơn Thiên Tử một số, Cô có thể gọi thân tín của mình tới.

Lần hội kiến này đại biểu cho bước đầu tiên trong việc thiết lập quan hệ ngoại giao giữa Trái Đất và ngoại tinh, cho nên vô cùng quan trọng.

Biểu cảm nghiêm túc của Saori dọa Thiên Tử sợ, cô bé sắp khóc rồi.

Được rồi, Saori không ngờ Thiên Tử này lại có bộ dạng như vậy, làm thủ lĩnh của một quốc gia to lớn, bộ dạng này cũng không tốt lắm đâu.

Thiên Tử, cô đang sợ hãi điều gì.

Ta không có không sợ gì cả.

Thiên Tử nước mắt lưng tròng nói.

Saori đổ mồ hôi hột, Thiên Tử cô đừng bày ra cái biểu cảm như tôi đang bắt nạt cô chứ, như vậy làm cho Saori rất có cảm giác tội lỗi.

Đúng rồi, không phải cô có quen một người tên Li Xingke Lê Tinh Khắc sao.

Hắn có thể giúp cô, hiện tại cô hãy tuyên hắn vào gặp.

Saori cảm thấy có Li Xingke ở đây, Thiên Tử hẳn sẽ không động một tí là khóc như vậy.

Saori đã nắm rõ tình hình Trái Đất này như lòng bàn tay.

Ân.

Li Xingke đột nhiên được Thiên Tử triệu kiến, cũng không dám chậm trễ, lập tức lên đường tiến cung.

Nhưng hành động của Thiên Tử và Li Xingke không thoát khỏi tai mắt của hoạn quan, Li Xingke vừa tiến vào ngự thư phòng, lập tức đã bị nghe lén.

Đương nhiên có Saori ở đây, sẽ không có ai có thể nghe lén được bất kỳ thứ gì hữu dụng.

Thiên Tử trốn sau lưng Li Xingke, xem ra Saori vẫn chưa nhận được sự tín nhiệm của Thiên Tử.

Cho dù đối tượng chỉ là một cô bé, nhưng Thiên Tử vẫn thận trọng như cũ.

Cô bé lớn lên trong hoàn cảnh ngươi lừa ta gạt này, nếu tùy tiện tin tưởng người khác thì đã sớm bị độc thủ.

Các hạ là người phương nào.

Tôi là người của tổ chức Áo Đen chuyên giải quyết sự vụ ngoại tinh, các người yên tâm, tất cả máy nghe lén đều đã bị che chắn, không cần lo lắng.

Hiển nhiên Li Xingke và Thiên Tử đều không chắc chắn lắm Saori rốt cuộc đang diễn đạt ý gì.

Được rồi, làm người bình thường có thể xác thực nhất thời không cách nào tiếp nhận hiện thực như vậy, mắt thấy mới là thật, chúng ta bây giờ sẽ đi tới tổng bộ.

Saori giơ tay lên, bất quá đầu tiên phải nhắc nhở hai người đối diện, Các người đứng cho vững.

Cạch cạch.

Ô.

Sàn nhà của cả căn phòng đều đang hạ xuống.

Từ mười lăm năm trước, Cục Khí tượng được thành lập bên cạnh hoàng cung thực ra chính là vỏ bọc của tổng bộ Áo Đen, căn cứ của tổ chức Áo Đen nằm ngay dưới lòng đất Lạc Dương.

Các người ngay cả hoàng cung cũng cải tạo.

Li Xingke nghi ngờ Saori thực ra là thủ hạ của hoạn quan, chỉ có hoạn quan mới có thể cải tạo hoàng cung một cách thần không biết quỷ không hay.

Trên thế giới này có rất nhiều chuyện không ai biết, rất nhanh các người sẽ được thấy thôi.

Sâu dưới lòng đất, ít nhất cũng phải một trăm tám mươi mét, sàn nhà không còn hạ xuống nữa.

Ánh sáng lóe lên, đập vào mắt chính là một không gian to lớn vô cùng, mà đi lại trong không gian đó chính là các Transformer Biến Hình Kim Cương.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của hai người, Saori nói: Các người có một khoảng thời gian để làm quen với nơi này, sau đó phải đi tiếp kiến sứ tiết Đế quốc.

Còn rất nhiều việc cần Li Xingke và Thiên Tử làm quen.

Vận mệnh, một loại sức mạnh đùa giỡn nhân sinh.

Vô cùng thú vị, thưa quý cô S, lý luận túc mệnh trên Trái Đất các cô vô cùng thú vị.

Đại sứ Đế quốc vừa đến Trái Đất đã đọc không ít sách vở của Trái Đất.

Đại sứ có cái nhìn gì.

Saori hiện tại đang trên đường đưa đại sứ đi gặp Thiên Tử.

Vô cùng thú vị, phải biết rằng ở chỗ chúng tôi hoàn toàn không có lý luận như vậy, chúng tôi sẽ không đi suy nghĩ nguyên nhân căn bản đằng sau sự việc, trong mắt chúng tôi sự vật phát triển đều là phù hợp, phù hợp. tự nhiên.

Sứ tiết nói, Vô cùng xin lỗi, chúng tôi dùng ngôn ngữ Trái Đất vẫn chưa thông thạo.

Không sao, ngài sứ tiết.

Saori nói, Các ngài học tập vô cùng nhanh chóng.

Bởi vì chúng tôi bắt buộc phải thích ứng với vũ trụ.

Xem ra Đế quốc Ngân Hà cũng phải trải qua khổ nạn mới quật khởi.

Sứ tiết, ngài hẳn đã biết, Trái Đất chúng tôi vẫn đang trong thời kỳ chiến tranh, cho nên tôi chỉ có thể để ngài tiếp kiến Thiên Tử, người đại diện cho một phần ba nhân khẩu Trái Đất.

Tôi hiểu, có người đã phát động cuộc chiến tranh nực cười.

Cũng không biết là do thời gian học tập ngắn ngủi mà dùng từ không thỏa đáng, hay là cố ý trào phúng.

Đúng thế, xác thực là một cuộc chiến tranh nực cười.

Saori nói, cô chính là đang trào phúng.

Đừng lo lắng, ta sẽ bảo vệ ngươi.

Li Xingke nói, hắn đã thay quân phục, đứng sau lưng Thiên Tử đang mặc long bào.

Tuy rằng tràng diện không lớn, nhưng lễ nghi vẫn phải làm cho tốt.

Từ trong cửa, một đám sinh vật nối đuôi nhau đi vào, bọn họ mặc trường bào, có làn da màu xanh lục, còn có những sinh vật mang khuôn mặt động vật đáng sợ.

Cũng may Thiên Tử trước đó đã gặp không ít người ngoài hành tinh, cho nên không bị dọa khóc.

Xin chào, Thiên Tử của Trái Đất.

Xin, xin chào.

Thiên Tử có chút lắp bắp, nhưng vẫn chưa quên cách nói chuyện.

Sứ tiết dường như đang kinh ngạc về tuổi tác của Thiên Tử, nhưng hắn sẽ không nói ra lời gì đả kích cô bé.

Nhiều nhất cũng chỉ là nghĩ thầm trong lòng.

Về việc thiết lập quan hệ ngoại giao giữa hai hành tinh, phái đoàn sứ tiết mang đến một bản sơ thảo.

Nói là cho Thiên Tử, kỳ thực là đưa cho Saori kiểm duyệt.

Có một điểm tôi không thể không đề xuất, việc xây dựng đường cao tốc tinh tế trên quỹ đạo Mặt Trăng, các ngài muốn một trăm năm quyền quản lý là quá dài, tính theo thời gian Trái Đất thì đó là 3000 năm, đối với nhân loại chúng tôi thời gian này quá dài.

Nhưng cô phải biết tu kiến đường cao tốc tinh tế là vô cùng tốn kém, 100 năm vũ trụ đã là thời gian ngắn nhất rồi.

Saori mỉm cười: Hoặc là chúng ta có thể dùng vài thứ khác thay thế, ví dụ như một loại kỹ thuật nén không gian nào đó.

Quý cô S, tôi không hề có ý mạo phạm, nhưng có một điểm tin tưởng cô rõ hơn tôi, chỉ xét về kỹ thuật mà người Trái Đất thể hiện ra, lời của cô, tôi không dám gật bừa.

Vậy ngài cũng nên biết Transformer là đồng minh không thể phá vỡ của chúng tôi.

Bọn họ tồn tại trong vũ trụ này lâu hơn đại đa số sinh vật vũ trụ.

Điểm này ngược lại không nghĩ tới, Nếu là sử dụng kỹ thuật để trao đổi, chúng tôi có thể cân nhắc lại.

Ân, còn điều này nữa, để bảo vệ an toàn cho cư dân đến Trái Đất thám hiểm sinh hoạt, các ngài muốn phái quân hộ tống, điều này có phải hơi quá đáng không.

Không không, quý cô S, một chút cũng không quá đáng, bởi vì trên Trái Đất các cô có người vì lý do nực cười mà có thể phát động một cuộc chiến tranh cơ hồ quét sạch cả hành tinh, chúng tôi cần xác thực bảo vệ tốt cư dân Đế quốc đến Trái Đất không bị thương tổn.

Tuy rằng nhân loại luôn vì những chuyện không thực tế mà phát sinh tranh đấu, nhưng tinh thần này cũng có một mặt tích cực, đó là động lực theo đuổi sự tốt đẹp và không ngừng phấn đấu.

Tôi không cho là như vậy, chúng tôi đối với rất nhiều chuyện trên Trái Đất đều đã tiến hành quan sát, đưa ra một kết luận, đó là dục vọng phá hoại của nhân loại nhiều hơn dục vọng xây dựng.

Sứ tiết nói như vậy, chỉ thiếu điều nói thẳng nhân loại các người chính là sinh vật cấp thấp.

Chiến tranh trở thành thẻ đánh bạc tốt nhất để người ngoài hành tinh ép giá, ngay cả Saori cũng cảm thấy rất khó giải quyết.

Bởi vì đây là giảng đạo lý chứ không phải chiến đấu.

Cuối cùng Saori chỉ có thể tận lực tranh thủ một số chỗ tốt, ví dụ như giữ được tính độc lập của Trái Đất, nhận được sự chi viện về kỹ thuật và nhân viên của Đế quốc Ngân Hà.

Đương nhiên đại sứ còn phải liên hệ với mẫu tinh sau đó mới có thể xác định, trước khi ký kết, tất cả các điều kiện đều có thể phát sinh thay đổi.

Thiên Tử cảm thấy rất mệt, tuy rằng cô bé chỉ nhìn Saori và người ngoài hành tinh cò kè mặc cả, nhưng cô bé vẫn thấy rất mệt.

Đồng thời cô bé cũng đặc biệt khâm phục Saori, rõ ràng nhìn qua còn nhỏ hơn mình, nhưng lại có thể không nhượng bộ chút nào mà ra điều kiện với người ngoài hành tinh.

Nếu mình có được vài phần thực lực của Saori thì sẽ không bị đám hoạn quan bắt nạt mãi rồi.

Saori cảm nhận được ánh mắt sùng bái lấp lánh từ đôi mắt to của Thiên Tử, trong lòng cũng rất hưởng thụ.

Li Xingke, ngươi về đi, hôm nay ta muốn ở cùng một chỗ với Saori.

Thiên Tử đột nhiên nói.

Việc này.

Li Xingke rất khó xử, Thiên Tử nếu biến mất, hắn rất khó giải thích a.

Saori cũng cảm thấy như vậy không tốt: Thiên Tử, cô còn hai tỷ thần dân cần lãnh đạo, đừng tùy hứng.

Không có ta, bọn họ cũng sẽ làm xong mọi việc.

Thiên Tử nói.

Chương 444

Cô là nói đám hoạn quan sính ngoại kia.

Thiên Tử gật đầu, cô bé thật sự vô cùng không muốn về hoàng cung, không muốn đối mặt với đám hoạn quan đó.

Không sao đâu, Thiên Tử cô rất kiên cường, đám hoạn quan kia tuy rằng cường thế, nhưng cũng sẽ không làm gì cô đâu, cho dù cô có trở nên cường thế cũng không có bất cứ vấn đề gì, cô mới là Thiên Tử của Liên bang Việt Nam.

Nhưng ta không giống cô.

Thiên Tử đáng thương nói.

Đó là vì cô còn cần học tập cách thống trị một quốc gia, cô có thể thành công.

Vậy hãy để ta ở lại bên cạnh cô, ta muốn học tập từ cô.

Thiên Tử ôm lấy Saori, không buông tay, xem ra cô bé thật sự rất không muốn về.

Saori đối với nữ sinh nhỏ tuổi không có biện pháp, đành phải để Li Xingke về trước, tìm một cái cớ Thiên Tử không muốn gặp người ngoài để kéo dài một hai ngày.

Được rồi, Thiên Tử, hiện tại cô có thời gian hai ngày, bắt đầu từ bây giờ cô có thể đi theo tôi.

Tuyệt quá.

Thiên Tử ôm lấy Saori, cơ thể hai cô gái dán vào nhau.

Saori và Thiên Tử đi dạo một vòng trong căn cứ, cũng không có việc gì để làm.

Thiên Tử, cô đi theo tôi muốn học tập cái gì.

Cách trị lý một quốc gia.

Vấn đề này rất khó trả lời, dù sao hôm nay cũng không có việc gì, sẽ cho cô lên một tiết học hiện trường sinh động vậy.

Dịch chuyển tức thời.

Muốn học cách trị lý một quốc gia, tốt nhất là tìm hiểu xem quốc gia mình cai trị đang như thế nào, sau đó đi xem các quốc gia khác, tiến hành so sánh.

Liên bang Việt Nam rất lớn, sẽ không phải tất cả mọi nơi đều thái bình như nhau.

Saori mang theo Thiên Tử cưỡi ngựa xem hoa đi từ nơi này đến nơi khác.

Từ đô thị phồn hoa đến khe núi nghèo khó hẻo lánh, để Thiên Tử có cái nhìn trực quan về Liên bang Việt Nam.

Sau đó từ trong nước dịch chuyển ra nước ngoài, cuối cùng hạ cánh tại một chiến trường.

Chiến đấu đã kết thúc, trên chiến trường một mảnh hỗn độn.

Thiên Tử bị những cái xác bị đạn bắn xuyên dọa sợ, ôm chặt lấy Saori.

Không cần sợ hãi, chẳng qua là thi thể mà thôi, ngồi trên ngai vàng cô sẽ không nhìn thấy những thứ này.

Saori nói, Nhưng ngồi trên ngai vàng lại có thể tạo ra tất cả những điều này.

Nơi này quá đáng sợ.

Thiên Tử muốn rời đi.

Đúng vậy, rất đáng sợ, nhưng cô nhìn chỗ kia đi.

Saori để Thiên Tử nhìn về một nơi, là một doanh trại quân đội Britannia ở phía xa.

Dưới sự trợ giúp của Saori, Thiên Tử có thể nhìn rất rõ ràng.

Bọn họ hiển nhiên là vừa đánh thắng một trận, đang chúc mừng.

Cô nhìn thấy cái gì.

Sao bọn họ có thể như vậy, bọn họ mới giết nhiều người như thế, vậy mà lại đang ăn mừng.

Sao bọn họ có thể như vậy.

Thiên Tử nói xong sắp rơi nước mắt.

Bởi vì bọn họ là binh sĩ của Britannia, chiến tranh mang lại cho bọn họ vinh quang và của cải.

Cho nên bọn họ sẽ nhiệt tình với chiến tranh.

Mà đối với binh sĩ mà nói, đánh trận chẳng qua là công việc mà thôi.

Đối với Hoàng đế Britannia mà nói, chiến tranh là thủ đoạn đạt được mục đích.

Đương nhiên đối với những người bị chiến tranh lan đến, đây chính là từng màn từng màn bi kịch.

Hoàng đế Britannia.

Hắn rốt cuộc muốn làm gì.

Tại sao lại phát động chiến tranh.

Thiên Tử vẫn rất nhạy bén.

Với tư cách là thủ lĩnh thống trị quốc gia to lớn, cô cũng có thể dễ dàng phát động một cuộc chiến tranh quét sạch Trái Đất, ví dụ như cô cảm thấy đường biên giới Britannia không đủ mỹ quan, hoặc là râu của Hoàng đế bọn họ quá khó coi, bất luận lý do gì đều có thể.

Ta sẽ không làm như vậy.

Ta sẽ không để tử dân của ta uổng mạng.

Đương nhiên, kỳ thực trong hoàn cảnh này, Liên bang Việt Nam chỉ cần tả hữu phùng nguyên, đầu cơ trục lợi quân hỏa là có thể trải qua rất tốt.

Bất quá đám hoạn quan kia thực sự là quá mức chú trọng lợi ích của bản thân, thủ đoạn lộng quyền quá kém cỏi.

Saori nói, Nếu trước đó tích lũy đủ sức mạnh, rất nhanh sẽ là lúc phản kích Britannia.

Đến lúc đó với tư cách là nước chiến thắng có thể nhận được càng nhiều lợi ích.

Thiên Tử cảm thấy Saori dường như đã thay đổi, những điều cô nói đều thật tàn khốc.

Ta quả nhiên không thích hợp làm Thiên Tử sao.

Không, rất thích hợp, bởi vì chiến tranh rất nhanh sẽ kết thúc, về sau chính là thời kỳ hòa bình, cô vô cùng thích hợp phụ trách xây dựng đất nước trong thời bình, cô có thể dẫn dắt nhân dân của mình sống những ngày tháng tốt đẹp.

Đương nhiên chỉ dựa vào sức mạnh của chính cô là không đủ, cô có thể tìm thêm người giúp đỡ.

Sao cô biết chiến tranh sắp kết thúc.

Kết luận này của Saori, Thiên Tử cảm thấy không đúng lắm, Quân đội Britannia cường đại như vậy.

Tốc độ đẩy quân của Britannia hiện tại đã là chậm nhất trong những năm gần đây, hơn nữa các sự kiện tại khu chiếm đóng không ngừng xảy ra, cộng thêm việc Hoàng đế Britannia chỉ tin tưởng con cái của lão, khốn cảnh của bọn họ sẽ càng ngày càng rõ ràng.

Điểm quan trọng nhất chính là Hoàng đế Britannia sẽ không dừng bước chân, bất kể tình huống có bao nhiêu tồi tệ.

Lão già giống như kẻ bạch si đó, sẽ bị chính mục tiêu của mình hại chết.

Thiên Tử nhìn Saori, bản thân cô bé tuyệt đối sẽ không nói Hoàng đế Britannia kẻ chiếm lĩnh một phần ba lãnh thổ Trái Đất là bạch si.

Được rồi, bạch si có khả năng không thích hợp với lão.

Loại người ngây thơ không thực tế như lão trở thành Hoàng đế, có thể đưa đế quốc cường thịnh, cũng có thể khiến đế quốc sụp đổ trong một đêm.

Lão rất có tài năng, nói bạch si là không thích hợp.

Phải nói là kẻ hoang tưởng thiên chấp cuồng.

Kỳ thực Saori còn rất nhiều từ chưa nói ra, như người theo chủ nghĩa hoàn hảo, chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế OCD, Xử Nữ gì đó.

Rốt cuộc là lý do gì mới khiến hắn phát động chiến tranh.

Một thế giới lý tưởng, một thế giới không có lời nói dối.

Saori buồn cười, tuy rằng mục tiêu này không tồi, nhưng loại thế giới vốn dĩ được xây dựng trên cơ sở giết chóc và dối trá thì lại có ý nghĩa gì.

Thiên Tử chỉ cảm thấy không thể tin nổi, chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân chiến tranh.

Cho dù cô bé mới 13 tuổi, cũng chưa từng thấy qua thế gian tật khổ, nhưng cũng sẽ không có ý niệm như vậy.

Rất hoang đường, tuy rằng cười không nổi, nhưng vẫn cảm thấy điều này rất hoang đường.

Thiên Tử, cô phải lấy đó làm gương a.

Thiên Tử vội vàng gật đầu, cô bé mới sẽ không vì loại chuyện đó mà phát động chiến tranh đâu.

Lý do này cũng không thể tin nổi giống như việc vì ghét râu người ta mà phát động chiến tranh vậy, nhưng lại cứ có người sẽ làm như thế, không đâu vào đâu như thế.

Nunnally có thể đi lại và nhìn thấy rồi, không chỉ có thể đi còn có thể khiêu vũ nữa.

Điều này làm cho Lelouch áp lực rất lớn, là một người có thân phận song trùng, sau khi bên cạnh có thêm một cô em gái nhạy bén thì lại càng không dễ dàng.

Còn có rất nhiều điểm đáng ngờ, ngay cả bác sĩ cũng không nói rõ nguyên nhân, Nunnally mù là do nguyên nhân tâm lý, phục hồi còn có thể hiểu được.

Nhưng đôi chân của cô bé xác thực là sau khi bị thương tổn mới không thể sử dụng.

Bác sĩ chỉ có thể dùng kỳ tích để hình dung việc Nunnally khôi phục.

Lelouch trong lòng tuy rằng cũng vui mừng, nhưng lại có một tia ám ảnh xua đi không được, dường như bên cạnh mình có thứ gì đó đang khống chế tất cả.

Loại cảm giác này vô cùng khó chịu.

Anh hai, nhìn này, đây là bướm Papilio mà Pikachu giúp em bắt được, có phải rất đẹp không.

Pikachu, Pika.

Pikachu đứng trên vai Nunnally, tự hào vỗ ngực.

Thật lợi hại.

Lelouch sờ sờ đầu Pikachu, Nunnally, con bướm rất đẹp.

Chỉ là Lelouch trong lòng lại đang nghĩ em gái mình hiện tại suốt ngày chạy nhảy với Pikachu trong học viện cũng không phải là cách.

Thứ nhất hắn không yên tâm, thứ hai là cũng mang lại bất tiện cho hành động giả danh Zero của hắn.

Nunnally, đi học đi.

Anh hai.

Tuy rằng Nunnally cũng rất muốn đi học, chỉ là cô bé không muốn lại làm phiền chị Milly nữa.

Bất quá nếu anh hai đã nói, Nunnally vẫn là nguyện ý, Vâng.

Lelouch đang phiền não, Đỗ Lan cũng gặp rắc rối, chính là Đệ tam Hoàng nữ, cô ta dường như rất thân với Suzaku, có việc không có việc gì cũng chạy tới Ban Kỹ thuật Đặc biệt.

Sau đó chính là quấn lấy Đỗ Lan bắt hắn kể về mấy vụ án gì đó, cô ta đối với danh thám tử cũng có hứng thú vượt xa bình thường.

Gần đây chị gái cũng không biết đang làm gì, thường xuyên không thấy người đâu, chỉ có nơi này mới có thể tìm được người nói chuyện.

Lúc Euphemia nói câu này thì nhìn về phía Suzaku đang kiểm tra trang bị.

Chị gái cô nhất định là đang nghĩ cách bắt giữ Zero.

Đỗ Lan nói, Đại khái là chuẩn bị tiến hành càn quét tại khu ổ chuột sau đó dụ Zero và đồng bọn của hắn ra đi.

Sao có thể chứ.

Euphemia đương nhiên biết càn quét nhất định sẽ đi kèm với thương vong.

Cô tuy là Hoàng nữ, nhưng đối với sinh mệnh vẫn có sự tôn trọng cơ bản, cũng nguyện ý mang lại an định và ổn định cho Khu 11, đương nhiên điều này là dưới sự lãnh đạo của Britannia.

Chương 445

Bởi vì nếu Zero không xuất hiện, cho dù là tôi cũng không có cách nào tìm được Zero.

Nhưng sẽ có người bị thương.

Euphemia nói.

Quả nhiên là thiếu nữ có tấm lòng đại từ bi.

Vậy cô có thể đi thương lượng với Đệ nhị Hoàng nữ một chút.

Đỗ Lan hiến cho cô một kế, bất quá hắn cảm thấy Đệ nhị Hoàng nữ tuyệt đối sẽ không nhượng bộ, bởi vì Zero xuất hiện đã trợ giúp khí thế của tổ chức phản kháng, cứ kéo dài mãi sẽ vô cùng bất lợi cho việc thống trị Khu 11.

Euphemia cứ thế bị Đỗ Lan lừa phỉnh, thật sự đi tìm chị gái cô thương lượng chuyện càn quét.

Điện hạ Đệ nhị Hoàng nữ thật sự sẽ vì dẫn dụ Zero mà đi càn quét sao.

Lời Đỗ Lan vừa nói, Suzaku cũng nghe được.

Đương nhiên sẽ.

Vậy Zero sẽ xuất hiện sao.

Không nhất định, bất quá đại khái sẽ xuất hiện, nếu phán đoán theo tác phong của hắn.

Đỗ Lan nói.

Zero đáng chết.

Suzaku không đi mắng Đệ nhị Hoàng nữ càn quét, ngược lại mắng

Zero.

Xem ra trong lòng Suzaku vẫn nghĩ như vậy: chỉ cần không phản kháng thì có thể an toàn.

Có cái gì không tốt, nếu không có Zero, loại phi công thiên tài như cậu sẽ không có đất dụng võ rồi.

Sao có thể nói như vậy.

Tôi cũng đâu phải nguyện ý đi điều khiển Lancelot.

Suzaku cảm thấy Đỗ Lan đây là coi thường chiến tranh, cũng là đang châm chọc mình.

Suzaku này, hòa bình trong lòng cậu là như thế nào.

Đương nhiên là không có chiến tranh, tất cả mọi người đều có thể bình tĩnh mà sống.

Vậy giả như hiện tại Britannia rút khỏi Khu 11, đi tấn công Liên bang Việt Nam hoặc EU thì sao.

Như vậy Khu 11 sẽ có thể rời xa chiến tranh, các người sẽ có thể hòa bình.

Tôi không phải có ý đó.

Vậy thì đem người Britannia giết sạch toàn bộ, các người cũng có thể đạt được hòa bình.

Cũng không phải ý tứ như vậy.

Vậy thì người Khu 11 các cậu toàn bộ tự sát, đem lãnh thổ toàn bộ nhường cho người Britannia, như vậy bọn họ liền hòa bình.

Thưa ngài D, tại sao chúng tôi và người Britannia lại không thể chung sống hòa bình.

Suzaku cảm thấy rất mệt, không muốn nói chuyện với Đỗ Lan

nữa.

Chung sống hòa bình.

Đỗ Lan nhìn Cecile, lại nhìn binh sĩ đi tới đi lui bên ngoài, đột nhiên cười, Đương nhiên có thể.

Thật sao.

Ngài có cách để mọi người chung sống hòa bình.

Suzaku vẻ mặt vui mừng, một chút cũng không nghi ngờ Đỗ Lan đang trêu chọc mình.

Ngay cả Cecile cũng nhìn sang.

Hòa bình không ngoài mấy loại.

Một chính là thống nhất, Trái Đất biến thành một quốc gia thì có thể hòa bình một đoạn thời gian rất dài.

Hai chính là bình hành, nhiều thế lực có thể đạt tới một sự cân bằng vi diệu, giống như Trái Đất trước khi Britannia phát động chiến tranh, chỉ cần có thể khôi phục, cũng có thể hòa bình một đoạn thời gian.

Ba, nếu như có một kẻ địch siêu cấp cường đại uy hiếp sự sinh tồn của toàn nhân loại, như vậy con người hẳn là cũng có thể đoàn kết lại với nhau, nhưng con đường hòa bình lại vô cùng gian nan.

Bốn là diệt tuyệt dục vọng con người, đương nhiên nhân loại như thế cũng sẽ không còn là nhân loại nữa.

Còn có năm, sáu, bảy, tám, chín.

Cậu còn muốn nghe tiếp không.

Hoàn toàn không đáng tin cậy, không có cái nào dễ dàng đạt được.

Suzaku, cậu phải biết nếu không có chiến tranh, nhân loại sẽ không biết hòa bình đáng quý.

Lại nói lý do để nhân loại chiến đấu quá nhiều, cũng có thể chỉ là vì nhìn thêm cậu một cái trong đám người.

Đỗ Lan nói.

Ngươi nhìn cái gì Nhìn đểu cũng là dây dẫn nổ siêu cấp, trả lời phải thận trọng.

Chẳng lẽ không có cách nào chấm dứt chiến tranh sao.

Suzaku vẫn không cam lòng.

Britannia và Khu 11, cậu cho rằng bên nào nên buông bỏ vũ trang và chiến đấu.

Là kẻ xâm lược, hay là dân bản xứ Khu 11 các cậu.

Việc này, là chúng tôi thua.

Suzaku cúi đầu, Chúng tôi đã thua rồi.

Thua là phải trả giá đắt, hiển nhiên một số đồng bào của cậu không chấp nhận thất bại, cũng không muốn chấp nhận cái giá của thất bại.

Của cải, đất đai, tài nguyên, còn có tôn nghiêm, thậm chí là linh hồn.

Suzaku cậu nguyện ý tiếp nhận tất cả xử lý của Britannia đối với cậu, cũng nguyện ý hòa nhập vào bọn họ.

Nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều giống như cậu.

Đỗ Lan nói, Tôi nghĩ không chỉ là tổ chức phản kháng, thậm chí rất nhiều người Britannia danh dự cũng đang chờ đợi, chờ đợi một người có thể giải phóng bọn họ.

Làm sao có thể.

Sao lại không thể.

Bởi vì bọn họ thực tế hơn cậu.

Ngài D, xin ngài đừng nói nữa.

Cecile cảm thấy nếu để Đỗ Lan nói tiếp, Suzaku đều sắp bị hắn sách phản rồi, Hoàng đế Britannia đối đãi với người Britannia và người Britannia danh dự đều có thái độ như nhau.

Cái này tôi ngược lại là tin tưởng.

Đỗ Lan nói nửa câu đầu làm cho Suzaku và Cecile đều lộ ra ý cười, nhưng hắn còn có nửa câu sau.

Các người đều chẳng qua là gia súc lão nuôi nhốt mà thôi.

Ngài.

Cecile thiếu chút nữa thì muốn nhào lên liều mạng với Đỗ Lan, hiển nhiên là giận điên lên rồi, Ngài đây là đang phỉ báng Hoàng đế bệ hạ, tôi có thể bắt giữ ngài.

Xin ngài đừng nói loại lời này nữa.

Đỗ Lan cười mà không nói, mà là dùng ánh mắt pha chút thâm ý nhìn Suzaku, dường như đang nói: Cậu cứ tiếp tục như vậy, chú định sẽ không được bất cứ bên nào tiếp nhận.

Cuộc càn quét vẫn diễn ra, Zero cũng xuất hiện, rơi vào cạm bẫy của Đệ nhị Hoàng nữ.

Đệ nhị Hoàng nữ đã sắp xếp một bối cảnh giống hệt ngày hôm đó, chính là ngày Lelouch ám sát huynh đệ của mình.

Lelouch bại, lần thất bại này cũng làm cho hắn nhận thức được bản thân một mình mang theo một đám ô hợp thì không có khả năng lật đổ Britannia, hắn bắt buộc phải có tổ chức của riêng mình mới được.

Thế là lúc người của Mặt trận Giải phóng Nhật Bản bắt cóc con tin, đã cho Lelouch một cơ hội.

Đỗ Lan vốn dĩ là tới ăn chực uống chực, cho nên dù bị súng chĩa vào cũng không có buông cái đĩa xuống.

Để tay ra sau đầu, ngồi xổm xuống.

Cách làm của cường đạo vô cùng tiêu chuẩn, một chút cũng không giống chiến sĩ đấu tranh vì tự do chính nghĩa.

Đỗ Lan tỏ vẻ tay đều không rảnh, trong đĩa còn có một ít thức ăn: Lãng phí thức ăn là chuyện đáng xấu hổ, để tôi ăn hết rồi hẵng phối hợp với các người.

Đùa kiểu gì vậy, mau qua đây cho tao.

Tiên sinh, mau qua đây.

Euphemia lo lắng hô.

Mọi người đừng kích động, các người cầm súng cũng không muốn khi chưa đưa ra yêu cầu đã phải gánh án mạng, không phải sao.

Đỗ Lan là đang chọc giận đám người kia.

Bớt nói nhảm.

Choang.

Cái đĩa vỡ tan tành đầy đất, giống như tiết tháo của Đỗ Lan vậy.

Cho nên Đỗ Lan rất khó chịu, nhưng cũng không nói gì, đã tới đây tham gia một chân, đương nhiên không thể cứ thế đánh ngã hết người ta được.

Hắn vẫn chọn ngồi bên cạnh Euphemia.

Cô không sao chứ.

Đương nhiên không sao, ngược lại là anh phải cẩn thận.

Mục tiêu của những người này chính là người Britannia, tình cảnh của anh còn nguy hiểm hơn tôi.

Tôi, tôi không sao.

Euphemia nói, nhưng Đỗ Lan có thể nghe ra sự sợ hãi trong giọng nói của cô.

Một thiếu nữ mười mấy tuổi, bị một đám đạo tặc cầm súng uy hiếp, chung quy vẫn là sợ hãi.

Bên ngoài khách sạn, Đệ nhị Hoàng nữ đã đến, đồng thời đài truyền hình, quân đội, Ban Kỹ thuật Đặc biệt đều đã đến đông đủ.

Chỉ chờ một mệnh lệnh của Cornelia.

Nhưng em gái của mình cũng đang ở bên trong, điều này làm cho Cornelia ném chuột sợ vỡ bình.

Đỗ Lan kỳ thực đã sớm nhìn thấy Milly, Shirley, còn có Nina Einstein người trong tương lai chế tạo ra bom hạt nhân.

Đối với việc có thể ở độ tuổi nhỏ như vậy đã chế tạo ra bom hạt nhân, thật đúng là không thể đơn giản dùng từ thiên tài để hình dung, quả thực chính là bật hack.

Bầu không khí rất khẩn trương, đám đạo tặc trong tòa nhà đều vẻ mặt hung ác, hiển nhiên đàm phán không thuận lợi.

Tuyệt đối sẽ không đàm phán điều kiện với phần tử khủng bố, đây là ranh giới cuối cùng của Cornelia, cho dù Euphemia ở bên trong, ranh giới này cũng tuyệt đối sẽ không bị đột phá.

Nhưng vì em gái mình, Cornelia đang nhẫn nại, nếu không thì đã sớm toàn tuyến đột kích, tiêu diệt toàn bộ cướp phỉ bên trong rồi.

Đáng chết, bọn người Khu 11 ti bỉ.

Điện hạ, hãy để thần đột phá từ dưới lòng đất.

Suzaku chủ động xin đi giết giặc.

Từ dưới lòng đất.

Đúng, dưới lòng đất khách sạn này có một lối thoát hiểm khẩn cấp, thần có thể điều khiển Lancelot từ đó tiến vào bên trong khách sạn cứu Đệ tam Hoàng nữ.

Cornelia trầm ngâm một chút: Được, chuẩn tấu.

Cảm ơn Điện hạ.

Đám cướp phỉ không đợi được nữa, bọn chúng muốn cho Đệ nhị Hoàng nữ biết bọn chúng là nghiêm túc.

Sẽ dùng máu của người Britannia để chứng minh lời bọn chúng.

Cho nên Nina xui xẻo đã bị chọn trúng, một thiếu nữ đeo kính đang run lẩy bẩy.

Buông tôi ra.

Nina thét lên, nhưng cô ta một thân nữ nhi thì có năng lực gì.

Chương 446

Milly và Shirley muốn đi hỗ trợ, nhưng bị đẩy ngã sấp xuống: Nina.

Cứu tôi với.

Nina bị giải đến cửa chính, nếu bị đưa ra đó, người trở về có khả năng cũng chỉ có thể là một cái xác.

Thả cô ấy ra.

Đỗ Lan che mặt, Đệ tam Hoàng nữ này thật đúng là thấy việc nghĩa hăng hái làm.

Bất quá chính vì Euphemia là cô gái như vậy mới là người Đỗ Lan nhìn trúng, loại người này sẽ không vì lập trường thay đổi mà thay đổi nhân cách của mình.

Cô muốn làm gì, mau ngồi xuống.

Tôi là Đệ tam Hoàng nữ Britannia, Euphemia li Britannia, thả cô gái kia ra, tôi sẽ làm con tin của các người.

Euphemia không biết cô đã công lược một thiếu nữ, Nina từ đây sẽ yêu cô.

Có Hoàng nữ, đương nhiên không cần giết bình dân nữa.

Hoàng nữ chính là con bài chưa tốt hơn.

Suzaku bị chặn lại dưới lòng đất, thân phận Euphemia lại bị bại lộ, dường như tất cả đều đang phát triển theo hướng mình không hy vọng nhất.

Cornelia nắm chặt quyền, nếu bọn chúng dám làm tổn thương em gái cô, cô nhất định sẽ bắt bọn chúng trả giá đắt.

Người của Mặt trận Giải phóng vô cùng vui vẻ, lần này thực sự là vô cùng thuận lợi a, bọn chúng dường như đã nhìn thấy mục tiêu đạt thành rồi.

Đến rồi, Đỗ Lan nghe thấy tiếng bước chân, Zero rốt cuộc cũng đến.

Ai cho mày đứng lên.

Nhìn thấy Đỗ Lan đứng lên, tên lính cầm súng chĩa họng súng vào Đỗ Lan, Ngồi xuống, không tao nổ súng đấy.

Các người đã cài bom ở khắp nơi trong khách sạn, đúng không.

Đỗ Lan hỏi.

Cái gì.

Con tin náo loạn cả lên, vốn tưởng rằng chỉ là bị bắt làm con tin, nhưng khách sạn đều bị gài bom, cái này thì khác rồi a.

Đoàng.

Tiếng súng chỉ thiên khiến đám đông lại yên tĩnh trở lại: Không nhìn ra mày ngược lại biết rất nhiều chuyện nhỉ.

Không có gì có thể qua mắt được Thám tử lừng danh D ta.

Đỗ Lan ngầu lòi nói, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng đó, cơ thể soái khí tạo thành một đường cong ưu mỹ hướng về phía trước.

D.

Hắn chính là thám tử D.

Vị thám tử lừng danh đó a, đẹp trai quá.

Sao lại ở chỗ này.

D nguyên lai trông như thế này.

Người đã đối quyết với Zero, thám tử lừng danh thế giới D a.

Thật sự là quá hưng phấn.

Ngay cả người của Mặt trận Giải phóng cũng giật mình kinh hãi, nhưng bọn chúng ngạc nhiên như vậy làm gì.

Thật đúng là phối hợp, vai quần chúng chuyên nghiệp.

Các người lúc mới đến rõ ràng còn có mấy cái túi, nhưng sau khi mang đến cầu thang bộ thì biến mất.

Hơn nữa trong các người có mấy kẻ cũng biến mất một khoảng thời gian, hẳn là đi đặt bom rồi đi.

Các người làm như vậy là chơi không đẹp, chẳng lẽ các người muốn giết sạch chúng tôi sao.

Biết thì làm được gì.

Còn việc có giết bọn mày hay không thì phải xem thái độ của Britannia rồi.

Hiện tại ngồi xuống cho tao.

Các người đã thất bại rồi, hay là mau đi đi.

Bất quá các người hiện tại đi, chờ đợi các người cũng nhất định là sự báo thù điên cuồng của Cornelia.

Đệ tam Hoàng nữ, người phụ nữ kia cũng không phải đèn cạn dầu, cô ta nhất định sẽ xuất động binh lực tinh nhuệ đi chinh phạt căn cứ của các người.

Thằng khốn này, nói hươu nói vượn cái gì.

Tao nổ súng đấy.

Chĩa súng vào bình dân, cho dù sau này các người đuổi được Britannia đi, cũng bất quá chỉ là một nền bạo chính mà thôi.

Ngươi nếu nguyện ý đương nhiên có thể nổ súng, nhưng cho dù ngươi nổ súng cũng không thể ngăn cản ta nói chuyện.

Bởi vì cơ thể ta tuy rằng sẽ bị đạn làm tổn thương, nhưng tinh thần và niềm tin của ta lại sẽ không sợ hãi đạn dược.

Bất kể là Britannia cũng tốt, Mặt trận Giải phóng Nhật Bản các người cũng được, đều không có khả năng khống chế tư tưởng của mọi người.

Đỗ Lan nói hươu nói vượn cuối cùng đã chọc giận tên lính canh: Tao ngược lại muốn xem xem sau khi bắn chết mày, mày còn tư khảo thế nào.

Đoàng.

Đỗ Lan động, cực nhanh tiến lên đỡ lấy họng súng, để đạn bắn lên trời, sau đó tay phải đoạt súng.

Điểm xạ, điểm xạ, tất cả mọi người đều là bị bắn rơi vũ khí trước rồi mới bị bắn trúng đầu gối.

Đáng chết, đừng qua đây.

Tên cuối cùng thế mà lại trốn sau lưng Shirley, lấy cô làm tấm khiên, Vứt súng đi, nếu không tao sẽ bắn chết con đàn bà này.

Shirley.

Milly hô lên, là cô đưa mọi người ra ngoài chơi, nếu Shirley bị thương cô sẽ không tha thứ cho chính mình.

Tiểu thư, cô có tin đạn biết rẽ ngoặt không.

Đỗ Lan nhìn Shirley nói.

Người này đang nói cái gì vậy, cái gì mà đạn biết rẽ ngoặt a.

Milly chỉ hy vọng Đỗ Lan có thể phối hợp với tên cướp.

Xem ra cô không tin.

Đoàng.

Tên khốn kia thế mà nổ súng rồi.

Khốn kiếp, Milly nhắm mắt lại, không dám nhìn hình ảnh bạn học mình bị giết đầy máu tanh.

Tất cả mọi người đều rất mê hoặc bởi vì Đỗ Lan cũng không bắn về phía trước, mà là vung họng súng sang một bên.

Viên đạn từ mặt ngoài vai tên cướp xuyên vào, khiến hắn vứt bỏ vũ khí.

Đã xảy ra chuyện gì.

Tất cả mọi người đều kinh ngây người, tại sao tên cướp lại bị bắn trúng a, cái này không khoa học a.

Viên đạn biết rẽ ngoặt.

Bất kể các người tin hay không, nhưng nó chính là tồn tại.

Đỗ Lan ném súng xuống đất, bình tĩnh làm màu nói.

Bởi vì quá mức không thể tin nổi, cho nên mọi người đều không biết nên dùng biểu cảm gì để đối mặt.

Trạng thái tốt đẹp, như vậy là có thể tranh nổi bật với Lelouch, Đỗ Lan cứ nghĩ như vậy, cũng làm như vậy.

Euphemia ngay lần đầu tiên nhìn thấy Lelouch đã nhận ra Zero này là Lelouch, trực giác đáng sợ của phụ nữ.

Euphemia, tòa nhà này đã bị gài bom, cô đưa con tin đi mau đi.

Zero này cứ giao cho tôi.

Đỗ Lan mỉm cười.

Euphemia tuy rằng lo lắng cho anh trai mình, nhưng thấy Đỗ Lan cho cô ánh mắt an tâm, cũng liền yên tâm.

Đợi đến lúc Euphemia đưa người đi hết, Đỗ Lan và Lelouch còn đứng đối diện nhau.

Ngươi chính là thám tử kia.

Không phải cái kia, là thám tử bắt giữ ngươi.

Ngươi nên biết thân thủ của ngươi sẽ không phải là đối thủ của ta, ngươi vẫn là đầu hàng đi.

Lelouch thấu qua mặt nạ có thể nhìn thấy dáng vẻ của Đỗ Lan, đồng thời hắn đã chuẩn bị kỹ càng Geass.

Chỉ là hắn hiện tại muốn xem xem tên thám tử này rốt cuộc hiểu rõ mình bao nhiêu: Chẳng lẽ ngươi không sử dụng suy luận của ngươi sao.

Ngươi muốn nghe thì đương nhiên có thể.

Thời gian của ta không nhiều, ngươi cứ chọn cái quan trọng mà nói đi.

Lát nữa Lelouch còn muốn tuyên bố thành lập Hắc Sắc Kỵ Sĩ Đoàn đây.

Được, vậy ta sẽ nói ngắn gọn.

Đỗ Lan dừng lại một chút, mới tiếp tục nói, Zero, ngươi chính là Đệ thập nhất Hoàng tử Britannia, Lelouch.

Nani.

Lelouch đại kinh thất sắc, không ngờ Đỗ Lan lại trực tiếp như vậy.

Ta có thể tưởng tượng biểu cảm trầm mặc chấn kinh dưới mặt nạ của ngươi, rất nhiều tội phạm ta bắt giữ đều có biểu cảm như thế.

Chương 447

Lelouch, ngươi có phải rất ngạc nhiên rốt cuộc ta làm sao biết được thân phận của ngươi không.

Ngươi làm sao biết được.

Lelouch cảm giác Đỗ Lan dường như có thuật đọc tâm vậy, cái gì cũng không thoát khỏi mắt hắn.

Rất đơn giản, ta đã điều tra tư liệu một chút, ngươi và em gái ngươi mười năm trước bị đưa đến nơi này làm con tin, sau đó hành tung bất minh.

Lại thêm biểu cảm kinh ngạc của Đệ tam Hoàng tử trước khi chết kia, rất dễ dàng có thể đoán được là ngươi.

Bất quá yên tâm ta cũng không nói cho người khác biết, bởi vì ta là người Liên bang Việt Nam, vui vẻ nhìn Britannia các người nội đấu.

Người này rất đáng sợ, Lelouch có sự cảnh giác đối với Đỗ Lan.

Ta có thể giúp ngươi đánh bại Britannia, sau đó Liên bang Việt Nam chúng ta tiếp nhận tất cả lợi ích tại khu thuộc địa của Britannia.

Đỗ Lan không hề giấu giếm tính toán của mình, điều này làm cho Lelouch nhíu mày.

Lelouch đối đầu với tổ quốc mình, chỉ là xuất phát từ sự căm hận đối với cha mình mà thôi, đến hậu kỳ mới là vì hòa bình mà đi lật đổ bạo chính, nhưng từ đầu đến cuối hắn đều chưa từng cân nhắc qua lợi ích quốc gia, bởi vì hắn cho rằng mình đã không thuộc về bất kỳ quốc gia nào.

Nguyện ý, hay là không nguyện ý.

Nguyện ý thì như thế nào, không nguyện ý thì lại như thế nào.

Nguyện ý thì ta sẽ cho ngươi rất nhiều trợ giúp, vũ khí, kỹ thuật, thậm chí là nhân viên.

Không nguyện ý sao, ta sẽ giết ngươi.

Vọng tưởng.

Lelouch mở Geass ra, Vĩnh viễn đừng bại lộ thân phận của ta, tự mình về Liên bang Việt Nam, vĩnh viễn không bước vào lãnh thổ Nhật Bản.

Lelouch sử dụng Geass với Đỗ Lan, không có bất kỳ hiệu quả nào.

Đỗ Lan sử dụng cú gõ vào gáy với Lelouch, Lelouch ngã xuống, nhưng không ngất xỉu.

Đỗ Lan lấy ra bộ quần áo giống hệt Zero mà mình đã chuẩn bị sẵn, nhanh chóng mặc vào, hắn hiện tại phải thay thế Lelouch đi tuyên bố thành lập Hắc Sắc Kỵ Sĩ Đoàn.

Lelouch, giãy dụa đi, giãy dụa trong vòng xoáy vận mệnh đi, ngươi sẽ phát hiện mình nhỏ bé như thế nào, không chịu nổi một kích như thế nào, ngươi người nào cũng bảo vệ không được, cái gì cũng không tranh thủ được, điều duy nhất ngươi có thể làm chính là đứng ở bên cạnh, giống như hiện tại vậy, nhìn bánh xe lịch sử nghiền qua người mình.

Lời của Đỗ Lan giống như lợi kiếm đâm qua lồng ngực Lelouch, khiến hắn không thể hô hấp.

Nhân viên ánh sáng đã vào vị trí, nhiếp ảnh gia cũng đã chuẩn bị xong.

Đỗ Lan đi ra: Các vị chuẩn bị xong đối mặt với thế giới chưa.

Kallen cảm thấy Zero hình như đã đổi thành người khác, bất quá lúc này cũng không phải lúc truy cứu.

Chỉ cùng mọi người gật đầu.

Một nhóm người đứng sóng vai nhau.

Vì chính nghĩa, vì cứu trợ kẻ yếu, Hắc Sắc Kỵ Sĩ Đoàn chúng ta hôm nay thành lập.

Những người nhỏ yếu a, cầu nguyện đi, chúng ta sẽ là sứ giả chính nghĩa, mang lại hy vọng cho các người.

Chúng ta sẽ ở cùng các người.

Đỗ Lan đứng trong ánh đèn, cao giọng tuyên cáo, Chúng ta là Hắc Sắc Kỵ Sĩ Đoàn.

Lại là tin tức lớn.

Lelouch vô lực nhìn tất cả xảy ra, giống như linh hồn bị Đỗ Lan rút đi vậy.

Vận mệnh quá tàn khốc.

Đương nhiên Đỗ Lan sẽ không vứt Lelouch ở đó, hắn cũng không phải muốn bắt nạt học sinh cấp ba, hắn là vì để Lelouch trưởng thành nhanh hơn chút.

Tuy rằng thủ đoạn có chút tàn khốc, nhưng con đường Lelouch chọn bản thân đã rất tàn khốc.

Con đường tràn ngập giết chóc và bi thương, nếu không có chút dẻo dai thì làm sao có thể đi đến cuối cùng.

Đỗ Lan hiện tại chính là đang rèn luyện tính dẻo dai cho hắn.

Giờ này khắc này Đỗ Lan là người thầy trên đường đời của Lelouch.

Cảm giác thế nào.

Lelouch còn rất suy yếu, thủ đoạn của Đỗ Lan cũng không tầm thường, đánh hắn đến mức toàn thân không dùng được chút sức lực nào.

Ngươi rốt cuộc muốn làm gì.

Sắc mặt Lelouch vô cùng khó coi, hắn tưởng mình sắp tiêu đời rồi chứ.

Sau này loại chuyện này ngươi có thể sẽ gặp phải rất nhiều lần, ngươi có thể sẽ bị đại quân bao vây, ngươi tưởng rằng ngươi có Geass là có thể vạn sự đại cát rồi.

Ngươi quá trẻ tuổi quá ngây thơ, có đôi khi còn rất ngốc.

Đỗ Lan nói, Ngươi tưởng một mình ngươi là có thể hoàn thành việc lật đổ Britannia.

Vậy thì đại sai đặc sai rồi.

Trong nguyên tác nếu không phải C.

C. mấy lần tương cứu, Lelouch đã sớm chết không thể chết lại rồi.

Hiện tại C.

C.

đã sẽ không tới giúp đỡ, cho nên phải để Đỗ Lan đích thân xuất mã.

Lelouch vẫn không nói gì, hắn hiện tại vẫn đang tính toán trong lòng xem mình rốt cuộc nên làm gì.

Sự việc xảy ra còn khoa trương hơn xa so với mình tưởng tượng, Geass mất đi tác dụng, hơn nữa sinh tử của mình đều bị đối phương nắm giữ.

Thế nào.

Đề nghị trước đó của ta vẫn không thay đổi.

Ngươi tới lật đổ Britannia, Liên bang Việt Nam chúng ta tới tiếp nhận tất cả lợi ích của Britannia trên toàn cầu.

Suy nghĩ kỹ chưa.

Lần này ngươi mà từ chối nữa, có thể sẽ chết thật đấy.

Đáng chết, bị hoàn toàn dồn vào tuyệt lộ, trong lòng Lelouch thầm sốt ruột, lại không nhìn thấy con đường nào khác ngoài chấp nhận.

Lelouch, ta còn quên nói cho ngươi biết, con Pikachu của Nunnally là ta gửi qua, cơ thể của cô bé cũng là ta dùng Ngọc Rồng có thể ước bất cứ điều gì chữa khỏi.

Cái gì.

Lelouch không dám tin, nhưng hắn biết Đỗ Lan không cần thiết phải nói dối.

Nói như vậy tình huống của mình và em gái vẫn luôn bị hắn biết rõ.

Ta đã sớm nói rồi, ngươi quá mức nhỏ yếu, ngươi muốn đạt thành mộng tưởng, đồng thời bảo vệ tốt em gái của mình.

Ngươi cần sự giúp đỡ của ta.

Đương nhiên ngươi cũng có thể coi đây là một cuộc giao dịch công bằng.

Nào, nói ra đáp án của ngươi đi.

Được, ta đồng ý với ngươi.

Đều đã đến nước này rồi, Lelouch cũng chỉ có thể đồng ý.

Rất tốt, vì một khởi đầu tốt đẹp.

Lelouch, hiện tại ta sẽ nói cho ngươi biết tên thật của ta, ta là Đỗ Lan, mật danh D, là một thám tử, nhân sĩ Liên bang Việt Nam.

Lelouch không tự giới thiệu, bởi vì tất cả của hắn đều bị Đỗ Lan nắm rõ.

Với tư cách là người có hai thân phận, thế thân là không thể thiếu, đồng thời ngươi cũng cần một vệ sĩ.

Thân thủ của ngươi thực sự là quá tệ.

Ngươi đi theo ta.

Lelouch đi theo Đỗ Lan ra cửa, lại phát hiện ngoài cửa không phải là ngoài trời, mà là viện nghiên cứu có phong cách hoàn toàn khác biệt với căn phòng trước đó.

Nơi này là.

Nơi này là phân bộ Khu 11 thuộc Viện Khoa học Liên bang Việt Nam, cũng là trung tâm phát triển thiết bị điện tử tinh vi và trí tuệ nhân tạo.

Hôm nay đưa ngươi tới nơi này chính là để tìm cho ngươi một trợ thủ.

Làm sao ngươi biết ta sẽ đồng ý.

Lelouch trước khi bị đưa tới đây nhưng là cái gì cũng chưa đồng ý.

Bởi vì nơi này cũng có thể hủy thi diệt tích.

Đỗ Lan cười.

Cho ngươi một trợ thủ người máy, ngươi tự mình lựa chọn giới tính, tuổi tác, còn có kỹ năng mà nó biết.

Ngươi có thể thiết kế một trợ thủ lý tưởng trong lòng mình.

Một người máy tương tự C.

C. xuất hiện, xem ra Lelouch tuy rằng chỉ gặp C.

C. mấy lần, nhưng ấn tượng đối với C.

C. khắc sâu, thậm chí còn thêm vào kỹ năng làm Pizza cho người máy.

Đỗ Lan cười trộm một bên, con gái mình thật đúng là có mị lực.

Tiện thể đồng cảm một chút với Lelouch.

Chương 448

Một đoạn video trên mạng về việc Hắc Sắc Kỵ Sĩ Đoàn thành lập bỗng trở nên vô cùng nổi tiếng.

Viên đạn biết rẽ ngoặt, hình ảnh được camera giám sát cứu ra từ đống đổ nát của tòa nhà cao tầng ghi lại, bị người ta tung lên mạng.

Sau đó liền dấy lên một phong trào.

Khoa học hay là phản khoa học.

Tuy rằng có video, nhưng không ai tin đạn có thể rẽ ngoặt, bởi vì quá siêu việt thường thức.

Có tranh luận thì sẽ có nhân khí độ nổi tiếng.

Đương nhiên việc Hắc Sắc Kỵ Sĩ Đoàn thành lập cũng gây ra một số sóng gió, bất quá chỉ giới hạn trong Khu 11, loại tin tức này chỉ có kẻ ngốc mới đi phát sóng quy mô lớn.

Hiển nhiên Nhị Hoàng nữ không phải kẻ ngốc, tuy rằng không thể mạo hiểm làm chuyện đại nghịch bất đạo là cấm tiệt tin tức, nhưng giảm thiểu diện ảnh hưởng thì vẫn là việc nên làm.

Vô số người đã tiến hành nghiên cứu cái video này, mưu toan giải thích chân tướng của nó.

Thậm chí còn có rất nhiều vận động viên bắn súng đích thân ra trận, nhưng đều không thành công.

Không ít người muốn tìm ra người nổ súng trong video, cũng chính là Đỗ Lan.

Nhưng do độ nét của video không đủ, cộng thêm cơ bản không có ai quen biết Đỗ Lan, cho nên chẳng ai nhận ra hắn.

Cũng chính vì nguyên nhân này, mọi người cảm thấy cái video này chẳng qua chỉ là một trò đùa.

Cho đến khi nhân chứng tại hiện trường lên tiếng, điều này khiến toàn bộ sự kiện trở nên phức tạp hơn.

Những con tin đó thề thốt đảm bảo, thậm chí trực tiếp chỉ ra thân phận của Đỗ Lan, chính là vị thám tử D trứ danh kia.

Điều này làm cho cư dân mạng càng thêm điên cuồng: Thám tử truyền kỳ, thương pháp thần kỳ, còn có cái gì bùng nổ hơn thế này nữa.

Thực sự bắn ra được viên đạn rẽ ngoặt sao.

Chu Tước cũng đã xem video kia, cho nên cậu ta đang hỏi Đỗ Lan.

Đây là thực lực của ta.

Đỗ Lan thì một chút cũng không khiêm tốn.

Làm sao có thể.

Làm sao có khả năng.

Chu Tước chính mình cũng từng bắn súng, nhưng chưa từng nghe nói qua còn có đạn biết rẽ ngoặt.

Nếu các ngươi đều biết cả rồi, thì kỹ năng này liền không đáng giá nữa.

Cho dù ngươi cầu xin ta, ta cũng sẽ không dạy ngươi đâu.

Chu Tước cười khổ, cậu cũng là vì quá kinh ngạc cho nên mới hỏi thăm, vốn dĩ cũng không chuẩn bị học tập.

Cái tên Đỗ Lan này thật là, thật là keo kiệt.

Đỗ Lan mượn Chu Tước một khẩu súng lục, Hôm nay cho ngươi mở rộng tầm mắt.

Chu Tước trừng lớn mắt, cũng tràn đầy tò mò, tuy rằng chính mình không nhất định phải học, nhưng có thể hiểu biết một kỹ xảo chưa từng nghe thấy cũng là rất không tồi.

Ngươi ra đứng ở đằng kia, chính là trước cái bàn làm việc ấy.

Đỗ Lan chỉ huy Chu Tước, muốn để cậu làm chút chuyện nguy hiểm.

Như vậy.

Chu Tước quả nhiên là một đứa trẻ ngoan, quả thực là răm rắp nghe theo mà đứng ở đó.

Không tồi, không tồi.

Đỗ Lan chĩa súng về phía Chu Tước.

Không phải là muốn bắn ta chứ.

Chu Tước toát mồ hôi lạnh.

Không phải bắn ngươi, mà là cái cờ lê ở phía sau ngươi.

Đỗ Lan nói xong, nổ súng.

Lần này Chu Tước đã có trải nghiệm sâu sắc, chỉ thấy Đỗ Lan vung tay một cái, thậm chí có thể nhìn thấy nòng súng phun ra lửa.

Cũng may Chu Tước rất có định lực, không có hoảng loạn mà di chuyển.

Viên đạn vẽ ra một đường vòng cung ưu mỹ lượn qua thân thể Chu Tước, bắn trúng cái cờ lê trên bàn làm việc.

Tất cả những điều này xảy ra dưới tiền đề Đỗ Lan và Chu Tước đứng trên một đường thẳng, hơn nữa Chu Tước đã che khuất mục tiêu, nói cách khác viên đạn thực sự đã rẽ ngoặt.

Cái, cái này.

Chu Tước cầm lấy mục tiêu bị bắn trúng, kinh ngạc đến rớt cả cằm.

Xem video và tận mắt nhìn thấy hoàn toàn là hai loại khái niệm, trong lòng Chu Tước giống như bị viên đạn rẽ ngoặt này đập nát tam quan rồi xây lại.

Đồng thời đối với sự thần kỳ của Đỗ Lan lại có nhận thức mới.

Vị thám tử này thật đúng là không gì không làm được a, nắm giữ những kỹ xảo mà người thường tuyệt đối không biết.

Bất kể là trí tuệ hay là sức mạnh đều quá xuất sắc.

Ngươi có nhìn ta đầy thành ý thế nào đi nữa, ta cũng sẽ không dạy ngươi đâu.

Đỗ Lan nói.

Chu Tước cạn lời, cá tính tồi tệ của Đỗ Lan thực sự là khiến người ta sùng bái không nổi.

Nhưng bản thân Chu Tước là một người khoát đạt, cho nên dù Đỗ Lan có ác liệt thế nào, cậu đều có thể ở cùng một chỗ với Đỗ Lan.

Trong cả đội đặc nhiệm, cũng chỉ có Chu Tước là thường xuyên nói chuyện với Đỗ Lan.

Chu Tước, không có thời gian nói giỡn nữa, có hành động.

Tắc Tây Nhĩ bản mặt nghiêm túc đi tới.

Có phải hay không chuẩn bị tập kích Thành Điền Liên Sơn.

Đỗ Lan làm ra bộ dáng bấm tay tính toán.

Ngươi thật đúng là toàn tri toàn năng a.

Tắc Tây Nhĩ nói, bất quá nghe thế nào cũng đều giống như đang trào phúng.

Ở cùng Đỗ Lan lâu, luôn cảm thấy không thoải mái, bởi vì chuyện gì cũng không gạt được hắn, cảm giác như vậy không tốt chút nào.

Ai cũng sẽ không muốn kết bạn với người như Đỗ Lan.

Ngươi làm sao mà biết được.

Cũng may còn có một Chu Tước ngốc nghếch, rất phối hợp với Đỗ Lan.

Đây là một hành động báo thù, những tên khủng bố kia đã làm ra sự tình vô lễ như vậy với muội muội cô ấy, Nhị Hoàng nữ đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Chu Tước như có điều suy tư, sau đó nói: Việc này rõ ràng chỉ đem lại thương tổn, vì sao bọn họ còn muốn ngoan cố như vậy.

Trong Nhật Bản Giải Phóng Chiến Tuyến có không ít người đều là lão thần của Nhật Bản, Chu Tước còn quen biết không ít.

Cậu tịnh không muốn nhìn thấy bọn họ chết đi, nhưng cậu cũng sẽ không tán đồng những hành động khủng bố đó.

Lần này Nhị Hoàng nữ chính là động thật, vượt qua 100 cỗ máy hình người tập kết dưới chân núi.

Nơi này thật đúng là. thật không biết nên hình dung địa phương này thế nào.

Thế mà lại chọn một ngọn núi làm cứ điểm.

Chỉ cần bao vây lại thì cơ bản là không có đường nào để chạy.

Cũng không phải nói núi không tốt, chỉ là ngọn núi này quá nhỏ, tuy rằng dễ thủ khó công, nhưng một khi bị vây lại, thì sẽ hoàn toàn bị vây chết.

Hiện tại cơ động bộ đội tinh nhuệ của Đế quốc đã lái tới, ngày tận thế của đám khủng bố này đã đến.

Xem ra không tới phiên chúng ta xuất trận rồi.

Tắc Tây Nhĩ có chút may mắn.

Tuy rằng cô phụ trách nghiên cứu chế tạo binh khí, nhưng tịnh không có nghĩa là cô hy vọng Chu Tước lái Lan Tư Lạc Đặc lên chiến trường.

Đỗ Lan chỉ cười cười, hắn tuy rằng thay đổi không ít tình tiết, nhưng hắn biết Lỗ Lỗ Tu tất nhiên sẽ xuất hiện, bởi vì hắn ta sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để tiêu diệt Nhị Hoàng nữ.

Tích lũy từ từng chút chiến tích một, chỉ có như vậy Lỗ Lỗ Tu mới có cơ hội tiến về mục tiêu cao hơn, tranh thủ được càng nhiều sự ủng hộ.

Chương 449

Nhị Hoàng nữ tung hoành Trung Đông, rốt cuộc cũng sắp bắt đầu bày ra thực lực của cô ta.

Tiến công bắt đầu.

Ba người làm một tiểu đội, đội hình tam giác bắt đầu tiến công, từ bốn phía ngọn núi giết lên.

Chu Tước tuy rằng không thể thượng tràng, nhưng trong lòng lại tràn đầy lo âu.

Cậu sẽ không biết, bạn chí cốt của mình lại đang mưu tính một sự tình nguy hiểm.

Tạp Liên, nếu không phải ngươi quá mức nhu nhược, ta vốn dĩ có thể đột phá chính diện.

Hồng Liên Loa Nham ồn ào nói.

Biết rồi, ngươi câm miệng, đây là chiến đấu của ta.

Ta không cảm thấy thế, đây là chiến đấu của chúng ta mới đúng.

Ta chính là mạo hiểm bị cào hoa lớp sơn để cùng ngươi đứng ở chỗ này đấy.

Tuy rằng là một trí tuệ nhân tạo, lại phi thường nhân tính, nhân tính đến mức làm người ta muốn lôi nó ra đánh cho một trận.

Ít nhất Tạp Liên liền rất muốn tẩn nó một trận.

Chỉ có Tạp Liên được thông báo là tới chiến đấu, những người khác trong Hắc Sắc Kỵ Sĩ Đoàn còn tưởng rằng chỉ là tới leo núi.

Zero sẽ bức bọn họ vào tuyệt địa, để bọn họ lựa chọn.

Một đám ô hợp muốn trở thành kỵ sĩ mà không có ngoại lực bức bách, cả đời cũng không có khả năng thành công.

Trận kịch chiến ở Thành Điền Liên Sơn kéo dài nửa ngày, toàn bộ ngọn núi đều hoàn toàn thay đổi bộ dáng.

Lỗ Lỗ Tu vẫn là chế tạo ra lũ bùn, không tiếc hết thảy đại giới đem đến cho tỷ tỷ mình tổn thất cực lớn.

Tinh nhuệ của Kha Nại Lỵ Á toàn diệt, nếu không phải Chu Tước cứu viện, chính cô ta đều muốn bị Lỗ Lỗ Tu bắt sống.

Sỉ nhục.

Kha Nại Lỵ Á đấm tay vào tường, không cam lòng nói.

Chu Tước đảo mắt muốn an ủi Nhị Hoàng nữ, nhưng không biết nên nói cái gì.

Lúc này thì nên để Đỗ Lan ra tay rồi, bất quá hắn sẽ không an ủi Nhị Hoàng nữ, Đao kiếm không có mắt, chẳng lẽ ngươi chưa từng suy xét qua chuyện chiến tử sao.

Không ai dám nói chuyện với Kha Nại Lỵ Á như vậy, cho nên cô lạnh lùng nhìn về phía Đỗ Lan, Ngươi muốn nói cái gì.

Ta không có ý gì khác, chỉ là nói mấy Hoàng tử Hoàng nữ Bố Lý Tháp Ni Á các ngươi, chết ai, ta cũng sẽ không kinh ngạc.

Ngươi sao có thể nói như vậy.

Chu Tước so với Nhị Hoàng nữ còn kích động hơn, bởi vì Đỗ Lan nói như vậy, cũng bao gồm cả Vưu Phỉ Mễ Á.

Nhưng Tam Hoàng nữ rõ ràng thiện lương như vậy, không nên gặp tai nạn.

Ngoài cửa sổ, bộ đội cứu viện đang khai quật những nhân viên bị đất bùn chôn vùi, lần lũ bùn nhân tạo này gây thương tổn diện tích rất lớn, trừ bỏ quân đội, còn có rất nhiều bình dân vô tội cũng bị vạ lây.

Các ngươi nhìn thấy cái gì.

Đỗ Lan hỏi.

Đó là bi kịch do Zero một tay tạo thành.

Chu Tước nói, Tên sát nhân kia.

Còn Nhị Hoàng nữ nhìn thấy chính là vết nhơ khó có thể tẩy sạch trong cuộc đời mình, chính mình thế mà lại mông thụ thất bại như thế, toàn quân bị diệt.

Chu Tước, ta và ngươi nhìn thấy bất đồng, ta chỉ nhìn thấy túc mệnh.

Có một số người chú định phải chết, nhưng người chết cũng sẽ không cứ thế rời đi, sự dây dưa giữa người sống và người chết sẽ không dừng lại.

Đêm nay vô số người phải vượt qua trong tiếng than thở và khóc lóc rồi.

Lời nói của Đỗ Lan chậm rãi thốt ra, trầm trọng rơi xuống đất.

Chu Tước nhìn đến xuất thần, cậu tựa hồ đã nghe thấy tiếng khóc, chiến tranh vẫn tàn khốc như vậy.

Còn Nhị Hoàng nữ khinh thường cười cười, cô là từ trong núi đao biển lửa giết ra, làm gì có chuyện đa sầu đa cảm.

Người cô tự tay giết khả năng không nhiều lắm, nhưng người cô hạ lệnh giết chết thì lại quá nhiều.

Cho nên cô đối với lời nói của Đỗ Lan phi thường khinh thường.

Túc mệnh.

Cái loại đồ vật hư vô mờ mịt đó sao có thể tin tưởng.

Trời mưa.

Tiên sinh, cùng chúng tôi trở về sao.

Chu Tước bọn họ đã thu thập xong rồi.

Mưa rơi thật lớn, ta đợi mưa tạnh rồi đi sau.

Được rồi, vậy tôi về trước, ngày mai tôi còn phải đi học.

Tạm biệt.

Có người chán ghét mưa, nói mưa làm người ta phiền táo.

Có người lại thích mưa, tiếng mưa rơi tí tách có thể chữa khỏi tâm linh con người.

Hiện tại có người dùng nước mưa che giấu nước mắt của chính mình.

Hạ Lợi nhận được điện thoại, mới biết được phụ thân mình xảy ra chuyện.

Sáng hôm nay rõ ràng vẫn còn êm đẹp, lại ngoài ý muốn bị cuốn vào trong dòng lũ bùn.

Cùng mẹ tới nhận thi thể, trái tim Hạ Lợi cũng bị một tầng âm ảnh bao phủ.

Cô đã biết phụ thân mình là vì bị cuốn vào cuộc chiến đấu giữa Zero và Nhị Hoàng nữ mới gặp nạn.

Mẹ khóc rất thương tâm, ngất xỉu, Hạ Lợi chỉ có thể gượng ép tinh thần, dìu mẹ đi khu nghỉ ngơi tìm bác sĩ chiếu cố.

Một mình cô đi làm thủ tục nhận xác.

Hạ Lợi bi thương nhìn thấy một người đàn ông, giống như cô không che dù đứng dưới mưa.

Nhưng có một điểm bất đồng, không giống cô cả người bị nước mưa xối ướt, quần áo của người đàn ông kia lại khô ráo.

Nước mưa giống như bị một tầng hộ tráo vô hình bên người đàn ông bắn ra.

Người đàn ông kia xoay người bỏ đi, Hạ Lợi giống như bị một cỗ sức mạnh cường đại hấp dẫn, đi theo sát từng bước.

Bởi vì nước mưa làm nhòe mắt Hạ Lợi, cô mới không phát hiện người đàn ông kia kỳ thực chính là vị thám tử ở trong tòa nhà lớn trước đó.

Đi rất xa, Đỗ Lan giống như cái bóng đèn chỉ dẫn Hạ Lợi.

Thẳng đến khi xuyên qua vài con phố lớn, đi tới một nơi ít ai lui tới.

Chung quanh toàn là những tòa nhà cao tầng bỏ dở, trong không gian mọc đầy cỏ dại.

Mưa tạnh rồi.

Hạ Lợi ngẩng đầu nhìn lại.

Lại phát hiện không phải mưa tạnh, mà là bị một tầng đồ vật nhìn không thấy che lại.

Hạt mưa rơi không được xuống mặt đất.

Hạ Lợi mờ mịt nhìn Đỗ Lan, cô hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Đỗ Lan cũng không nói chuyện, chỉ đưa cho Hạ Lợi một khẩu súng lục.

Hạ Lợi nhìn Đỗ Lan, lúc này cô mới nhận ra hắn, Thám tử.

Tuy rằng mở miệng, nhưng thanh âm cứ như đang thần du, không chân thực.

Vạn sự giai hư, vạn sự giai doãn.

Đây là tín điều, thế giới này chỉ là lời nói dối, bất cứ chuyện gì cũng đều được cho phép.

Khẩu súng này có thể giúp ngươi chế tài kẻ thù của ngươi.

Hạ Lợi vươn tay, nhưng đầu ngón tay chạm đến thân súng thì lại rụt về.

Khí tràng băng lãnh của khẩu súng làm cô thanh tỉnh lại, Ngài muốn làm cái gì.

Tao ngộ của ngươi ta đã biết, có phải cảm thấy trời cao rất không công bằng với ngươi hay không.

Đỗ Lan nhìn Hạ Lợi, dùng câu từ nghiêm khắc nói, Tao ngộ của ngươi tịnh không đặc thù, còn có rất nhiều người so với ngươi còn bi thảm hơn.

Ngươi có thể cảm nhận được không.

Hạ Lợi cảm nhận không được, nhưng cô biết trời cao đối với mình quá bất công, vì sao phải cướp đi ba ba của mình, người cha từ ái.

Đã đến lúc có người đứng ra rồi, đứng ra ngăn cản càng nhiều bi kịch phát sinh.

Đỗ Lan điêm điêm khẩu súng, ra hiệu Hạ Lợi cầm lấy.

Chương 450

Nhưng Hạ Lợi tịnh không nhận, cô còn không biết Đỗ Lan rốt cuộc có ý tứ gì.

Ngươi đi theo ta.

Đỗ Lan đã quyết định thay đổi Hạ Lợi, thì phải làm cho cô trở nên có năng lực tự vệ.

Không thì sau này bị người ta bắn một phát chết tươi, vậy thì oan uổng lắm.

Mà muốn giáo dục một cô gái nhu nhược, Đỗ Lan cũng tốn một chút tâm tư, đầu tiên chính là phải làm kiên cường tâm lý của cô.

Ở thời điểm này xác thực là cơ hội lý tưởng nhất.

Ca sát ca sát, một cỗ máy dệt cũ kỹ đang vận hành trong đống phế tích, quả thực giống như tình tiết miêu tả trong tiểu thuyết.

Đây là máy dệt vận mệnh, chỉ dẫn vận mệnh cho thích khách.

Ngài không phải thám tử sao.

Hạ Lợi sắc bén phun tào.

Kỳ thực thám tử và thích khách là giống nhau, đều là vì cứu vớt người đời.

Ta mỗi khi bắt giữ một hung thủ tội đại ác cực thì có thể làm cho càng nhiều người an toàn.

Mà thích khách chỉ cần giết chết một tội nhân liền có thể cứu ngàn vạn người khỏi cảnh dầu sôi lửa bỏng.

Đỗ Lan nói.

Kỳ thực loại chuyện đánh tráo khái niệm này là dễ lừa người nhất.

Giết người đã là cứu người, chỉ là cái giá phải trả chính là bản thân cũng phải đọa nhập địa ngục.

Lần thứ hai đưa súng qua, để Hạ Lợi lựa chọn.

Lần này Hạ Lợi rốt cuộc cũng nhận lấy khẩu súng.

Rất tốt.

Đỗ Lan cắt một miếng vải từ trên máy dệt xuống, Đây là mật mã, vận mệnh sẽ báo cho biết mục tiêu ám sát.

Đông Thần Nhất, là một trong những thủ não của Nhật Bản Giải Phóng Chiến Tuyến.

Đây là mục tiêu của ngươi.

Bất quá trước khi ngươi hành động ngươi cần rèn luyện một chút, thuận tiện học tập một chút kỹ xảo ám sát.

Sau đó ngươi sẽ đạt được chế phục thích khách, trở thành một thích khách.

Từ nay về sau ngươi chính là Dạ Hắc U Linh, người lau kính của thành phố, độc hành giả của chính nghĩa, người quán triệt tín điều thích khách.

Vạn sự giai hư, vạn sự giai doãn.

Đỗ Lan thấy Hạ Lợi không có phản ứng, lần thứ hai lặp lại nói, Vạn sự giai hư, vạn sự giai doãn.

Vạn sự giai hư, vạn sự giai doãn.

Hạ Lợi rốt cuộc đi theo thanh âm Đỗ Lan lặp lại nói ra tín điều thích khách, hiện tại cô còn không biết câu nói này rốt cuộc ý nghĩa là gì, nhưng cô biết đây là cơ hội báo thù duy nhất của mình, học tập chiến đấu mới có thể tự tay kết liễu tên Zero đã hại cha mình tử vong.

Ánh mắt không tồi, hiện tại bắt đầu huấn luyện.

Chủ nhật, mưa vẫn đang rơi.

Đã liên tục mấy ngày đều là mưa dầm rả rích, người đi đường che dù đi trên đường.

Na Na Lỵ, em chậm một chút.

Muội muội của mình tràn đầy hoạt lực như vậy, làm ca ca cũng so không bằng.

Ca, anh nhanh lên, chúng ta còn rất nhiều nơi muốn đi dạo nè.

Na Na Lỵ thích tự mình đi đường, thích dùng đôi mắt quan sát thế giới ngũ sắc tân phân, cho nên sau khi ra phố liền giống như chim nhỏ bay khỏi lồng sắt, tận tình hưởng thụ thế giới xinh đẹp.

Nhìn thấy muội muội mình cao hứng như vậy, Lỗ Lỗ Tu cũng rất cao hứng, bất quá sau khi nghĩ đến chuyện của Hạ Lợi, tâm tình hắn lại trầm trọng.

Chiến dịch quân sự do mình trù hoạch thế mà lại vạ lây đến phụ thân của bạn mình, điều này làm hắn rất tự trách, thậm chí bắt đầu hoài nghi tính hợp lý và tính chính xác trong hành vi của mình.

Trong mưa, Na Na Lỵ che dù như tinh linh bước đi trên mặt đất ướt đẫm.

Nước mưa trượt theo nan dù rơi xuống, lại bởi vì động tác của Na Na Lỵ mà vẽ ra những đường nét bất đồng.

Na Na Lỵ đã rất lâu không có đi dạo trong mưa thế này, La cao hứng ngâm nga khúc điệu đơn giản.

Mà tại sân thượng một tòa nhà cao tầng, Hạ Lợi đang banh mặt nhìn đám người lui tới bên dưới, cô hiện tại là lần thứ hai chấp hành nhiệm vụ.

Lần trước nhiệm vụ ám sát của cô thất bại, cho nên cô không thể dung thứ chính mình thất bại lần thứ hai.

Nếu chính mình không thể hoàn thành nhiệm vụ, lại làm sao có thể đi giết chết kẻ thù.

Trên người mặc bộ đồ chiến đấu người máy nano do Đỗ Lan đặc chế, lại khoác lên một thân hành đầu thích khách, Hạ Lợi đã có thể lấy thủ cấp tướng địch trong thiên quân vạn mã.

Chỉ là trước đó Hạ Lợi còn chưa điều chỉnh tốt tâm thái, bất quá hiện tại cô đã trải qua huyễn thuật tẩy lễ, học được như thế nào không chút do dự giết chết một người, hữu hiệu mà lại hào vô thống khổ, tuyệt đối nhân đạo.

Sau lưng dắt hai khẩu Desert Eagle, bên hông một khẩu súng lục ổ xoay, đương nhiên cũng thiếu không được Tụ Kiếm Hidden Blade, trong xã hội hiện tại vẫn là phải dùng đạn dọn dẹp lính lác mới được, Tụ Kiếm là trang bị dùng để làm màu trang bức vào phút cuối.

Đông Thần Nhất xuất môn, bởi vì vụ ám sát thất bại trước đó của Hạ Lợi, cho nên mục tiêu chuẩn bị mười mấy tên vệ sĩ vũ trang.

Hôm nay hắn tới thế gia tộc để làm việc.

Tuy rằng hắn là người của Giải Phóng Chiến Tuyến, nhưng cũng là một thành viên trong sáu đại gia tộc được Bố Lý Tháp Ni Á chiêu mộ ủng hộ.

Mượn thế lực của Bố Lý Tháp Ni Á, nhanh chóng quật khởi, danh xứng với thực là phái hai mặt.

Hạ Lợi đứng lên, đi đến biên giới sân thượng.

Hành vi này lập tức bị người ở trạm xe buýt phía xa nhìn thấy, những người bị thu hút sôi nổi dời đi dù che mưa, ngẩng đầu nhìn về phía chỗ cao.

Tơ mưa nhè nhẹ rơi trên mặt, xuyên qua màn mưa bọn họ nhìn thấy một màn làm người ta nơm nớp lo sợ.

Một bóng người đứng ở biên giới tòa nhà cao tầng, đây là muốn nhảy lầu a.

Lập tức lấy ra điện thoại, hoặc là chụp ảnh, hoặc là báo cảnh sát, hoặc là tự sướng một tấm.

Na Na Lỵ.

Lỗ Lỗ Tu kéo Na Na Lỵ đến bên người, che dù cho cô bé.

Ca ca, xảy ra chuyện gì.

Lỗ Lỗ Tu cũng không biết, bất quá tổng sẽ không phải chuyện tốt.

Đông Thần Nhất cũng tò mò ngẩng đầu nhìn lại, đồng tử lại mãnh liệt co rút, đây chẳng phải là tên thích khách trước đó tới ám sát mình sao.

Mau đi, vào trong xe.

A.

Rất nhiều người đột nhiên thét chói tai, bởi vì người trên lầu đã nhảy lầu.

Na Na Lỵ vùi mặt vào trong ngực ca ca, không dám nhìn một màn người kia rơi xuống đất.

Người nhát gan đều quay đầu đi không dám nhìn, còn có người vì khiếp sợ mà quên mất quay đầu.

Giờ khắc này thời gian tựa hồ định cách, tất cả mọi người đều quên mất chính mình nên làm cái gì.

Gió thổi qua gương mặt, nhưng mũ trùm đầu của Hạ Lợi lại không có chút nào lật xuống, tận trung che giấu dung mạo chủ nhân.

Bên dưới không có đống rơm Dược phẩm tín ngưỡng.

Oanh.

Hạ Lợi chuẩn xác rơi xuống trên nóc chiếc xe ô tô, đè nóc xe lõm vào trong, các trụ chống đều toàn bộ cong vẹo, kính cửa xe nổ tung văng ra, làm những người chung quanh đều bị thương nhẹ.

Phải biết rằng dưới tình huống bình thường, kính cửa xe cho dù là vỡ cũng sẽ không biến thành mảnh nhỏ bay ra ngoài, là loại kính an toàn phi thường an toàn.

Nhưng lực đạo Hạ Lợi rơi xuống lại làm kính an toàn đều bị chấn bay ra ngoài, thực sự là quá mức kinh người.

Người đi đường sau khi ngẩn ra ngắn ngủi, lập tức phát ra tiếng thét chói tai.

Trong bối cảnh âm thanh thét chói tai, Hạ Lợi đứng thẳng trên nóc xe, tiêu sái rút ra hai khẩu súng lục từ sau lưng, tả hữu khai cung, gần như đồng thời nổ súng, bắn trúng đầu gối các vệ sĩ.

Mục tiêu của Hạ Lợi chỉ có một, những người khác không cần giết chết.

Nhưng đám vệ sĩ cũng bày ra tố dưỡng chuyên nghiệp, đồng sự bị thương càng kích thích ý chí chiến đấu của bọn họ, rút súng xạ kích.

Lần thứ hai sự tình làm người ta không thể tưởng tượng đã xảy ra, chỉ thấy thích khách từ trên nóc xe nhảy dựng lên, thế mà nhảy cao hai ba mét, hoàn toàn vượt ra khỏi nhận thức của nhân loại.

Chương 451

Đáng giận, người này là quái vật sao.

Đám vệ sĩ hô.

Ở giữa không trung, Hạ Lợi lại liên tiếp bắn hai phát súng.

Không nhanh không chậm, không giống một thích khách, đảo mắt như nhạc trưởng của dàn nhạc, hết thảy đều nằm trong sự nắm giữ của cô.

Đây là đóng phim điện ảnh sao.

Cho dù rất nhiều người chung quanh đều đang thét chói tai, nhưng vẫn có người cho rằng hình ảnh khoa trương chấn hám như vậy chỉ là đang quay một cảnh phim.

Đông Thần Nhất vừa thấy tình huống không đúng, lập tức chạy về phía đường cái, hắn cho rằng chỉ cần băng qua đường cái, trốn vào trong hẻm nhỏ, là có thể cắt đuôi tên thích khách này.

Quá đáng sợ, từ nơi cao như vậy nhảy xuống lại còn sinh long hoạt hổ như thế, hoàn toàn chính là quái vật.

Vệ sĩ rất nhanh đã bị giải quyết hoàn toàn, để lại một đám người trúng thương ở đầu gối đang kêu rên trên mặt đất, Hạ Lợi muốn đi hoàn thành nhiệm vụ của chính mình.

Hô.

Đông Thần Nhất cảm giác trái tim mình sắp nổ tung, vì sao lại bị quái vật như vậy nhìn trúng a, mình quá xui xẻo rồi.

Trên người hoàn toàn ướt đẫm, cũng không biết là mồ hôi hay là mưa.

Trước mắt là hai người trẻ tuổi, bọn họ chắn đường, Đông Thần Nhất không có thời gian vòng qua, chỉ có thể đâm vào.

Lỗ Lỗ Tu thấy một người đàn ông mạo mạo thất thất lao tới, vội vàng hộ muội muội.

Kỳ thực hoàn toàn không cần thiết, bởi vì Hạ Lợi đã đuổi kịp.

Thân tư ưu mỹ dừng lại giữa không trung, hai chân hơi hơi uốn lượn đồng thời nhảy lên rời mặt đất, đường cong cơ thể bị gió phác họa ra.

Một bức tranh thị nữ múa, lại mang theo sát phạt chi khí.

Hạ Lợi vươn tay phải để vào sau ót Đông Thần Nhất.

Tư.

Tụ Kiếm từ sau ót đi vào, đi ra từ miệng, máu tươi bắn ra, vừa vặn rơi trên người Lỗ Lỗ Tu và Na Na Ly.

Lỗ Lỗ Tu thậm chí có thể nhìn thấy mũi kiếm trong miệng người đàn ông ghê tởm kia chậm rãi rút về, biến mất tại cổ tay tên thích khách.

Trên lưỡi kiếm lại đã không thấy vết máu.

Mũ trùm đầu bảo hộ thân phận Hạ Lợi, ngay cả Lỗ Lỗ Tu cũng nhìn không rõ cô chính là bạn tốt của mình.

Một lần ám sát hoàn mỹ, không chỉ có lưu lại ấn tượng khắc sâu cho quần chúng vây xem, mà còn hướng mọi người bày ra thực lực vô song của thích khách, đồng thời thành công trừ khử nhân vật mục tiêu.

Lướt qua huynh muội Lỗ Lỗ Tu, Hạ Lợi ẩn vào hẻm nhỏ, không thấy tăm hơi.

Người do Đỗ Lan huấn luyện chính là trâu bò như vậy, giữa ban ngày ban mặt, ở trên đường cái thành công ám sát một phú hào Khu

11, thậm chí ngay cả cảnh sát cũng không tìm được bất luận manh mối gì.

Nhưng đây chỉ là bắt đầu, những kẻ cầm quyền ở Khu 11 và Bố Lý Tháp Ni Á toàn bộ là mục tiêu ám sát, như vậy là có thể làm suy yếu thực lực hai bên, cũng coi như là bảo vệ hòa bình thế giới.

Nếu phần tử cực đoan của hai phương diện toàn bộ bị ám sát, tuyệt đối có thể làm cho tình hình Khu 11 phát sinh biến hóa cực lớn.

Hạ Lợi hiện tại còn không biết cô sắp thành tựu sự nghiệp.

Đây là niên đại của chiến tranh, máu tươi và bi minh cùng tồn tại.

Con người giống như bèo tấm, không hề có cảm giác an toàn.

Cho dù ngồi ở trong nhà, cũng sẽ tai bay vạ gió, làm chính mình chết ngay trước bàn ăn.

Nhân tâm hoảng hoảng, bất an độ nhật.

Tuy nhiên ở trong lúc này, mọi người vẫn là cần giải trí, thế là Giải đấu Pokemon đối kháng lớn lần thứ nhất Sủng vật Tiểu Tinh Linh bắt đầu, phần thưởng là bản đồ Mộng Ảo, có thể hiển thị sự phân bố của tất cả Tiểu Tinh Linh trên toàn địa cầu, bao gồm cả vị trí Thần thú.

Lỗ Lỗ Tu và Na Na Lỵ bị Hội trưởng Hội học sinh Mễ Lôi kéo qua cùng nhau tham gia thi đấu, Mễ Lôi cần hậu viện đoàn tới cố vũ.

Chiến trường là ở trên biển.

Vốn dĩ chị còn muốn kéo cả Hạ Lợi, để em ấy giải sầu, nhưng gần đây rất ít gặp được em ấy.

Em ấy nhất định rất thương tâm.

Mễ Lôi nói, Còn có Ny Na và Tạp Liên, ngay cả Chu Tước cũng không thể tới, cuối cùng chỉ có ba người chúng ta a.

Trong lòng Lỗ Lỗ Tu cũng không dễ chịu, bởi vì thống khổ mà Hạ Lợi phải nhẫn chịu, đều là do hắn độc đoán tạo thành.

Mễ Lôi tỷ, chị nhìn bên kia kìa.

Na Na Lỵ nhìn thấy một điểm xuất hiện trên mặt biển.

Trên boong tàu du lịch, tất cả mọi người đều xôn xao, bởi vì đó là một tòa Kim Tự Tháp ma huyễn a, thế mà đứng sừng sững trên sóng biếc, thực sự là quá lớn.

Cho dù là lôi đài cộng thêm khách sạn cộng thêm các loại thiết bị sinh hoạt cũng không cần diện tích như vậy, Kim Tự Tháp lớn thế này rốt cuộc là cái gì a.

Kỳ thực nơi này là địa phương tiếp đãi người ngoài hành tinh bắt buộc phải sinh hoạt trong nước, cũng sẽ là phân bộ của Hắc Y Nhân.

Đồng thời bên trong còn phải có thể đỗ và duy tu phi thuyền, cho nên mới lớn như vậy.

Loại kiến trúc này rốt cuộc xuất hiện thế nào.

Lỗ Lỗ Tu cũng ôm lòng hoài nghi, kiến trúc như vậy thực sự quá khoa trương, nhân loại chẳng lẽ đã có thực lực xây dựng kỳ tích như vậy trên mặt biển rồi sao.

Ca ca, thật nhiều Tiểu Tinh Linh.

Vừa vào bến tàu, Na Na Lỵ liền nhìn thấy rất nhiều Tiểu Tinh Linh mình không quen biết, đang làm nũng bên cạnh chủ nhân bọn chúng.

Người chơi được chọn từ khắp nơi trên thế giới tề tụ một đường, cùng trải qua thịnh hội.

Là Phun Lửa Long Charizard a.

Mắt Mễ Lôi đều nhìn thẳng, cô cuối cùng vẫn là đem Tiểu Hỏa

Long tiến hóa thành phi long có thể phi hành tốc độ cao, cho nên đối với Phun Lửa Long có lực công kích cường đại vẫn là rất hâm mộ.

Kỹ năng phi tường của Phun Lửa Long bị Đỗ Lan làm suy yếu, chỉ có thể dừng lại trên không trung một khoảng thời gian ngắn.

Thủy Tiễn Quy Blastoise a.

Chủ yếu toàn là chủ lực công kích, bởi vì chủ nhân của bọn chúng đều là hán tử, cho nên thiên trọng chiến đấu.

Hống.

Một con phi long bay qua từ trên boong tàu, trên lưng rồng truyền đến tiếng hoan hô.

Ở trong thành phố thì không được chuẩn cho phi long phi hành.

Tùy theo việc Tiểu Tinh Linh tiến hóa biến cường, chính phủ cũng ban bố một số lệnh cấm để hạn chế người chơi và Tiểu Tinh Linh.

Đương nhiên cũng không chỉ là hạn chế, cũng có mệnh lệnh bảo hộ lãnh địa của Tiểu Tinh Linh hoang dã.

Rất nhiều Tiểu Tinh Linh đều đã tiến hóa, giải đấu lớn lần này nhất định rất thú vị.

Lỗ Lỗ Tu cầm đồ vật chúng ta đi.

Lỗ Lỗ Tu bất đắc dĩ chỉ đành làm cu li.

Kỳ thực Lỗ Lỗ Tu cũng là có kế hoạch, lúc này Tạp Liên hẳn là đã ở phụ cận, cô ấy tùy thời đều có thể mang hắn trở lại lục địa, như vậy có thể tránh cho việc Zero không thể kịp thời xuất hiện.

Đương nhiên Tạp Liên chỉ là bị Zero gọi tới chờ lệnh, những cái khác hoàn toàn không biết gì cả, vì mệnh lệnh của Zero, cô còn cố ý từ chối lời mời của Hội trưởng.

Na Na Lỵ và Mễ Lôi rảo bước tiến vào Kim Tự Tháp, liền bị vô số dụng cụ cho Tiểu Tinh Linh bên trong làm kinh ngạc, chủ yếu chính là các loại quần áo trang sức nhỏ, còn có rất nhiều mỹ phẩm.

Có thể tận tình trang điểm chưng diện cho Tiểu Tinh Linh của mình.

Cho nên rất nhiều Tiểu Tinh Linh đều mang một khuôn mặt trang điểm đậm, biểu tình phi thường buồn bực.

Thẩm mỹ của nhân loại, bọn chúng không hiểu.

Đương nhiên người thích chưng diện cho Tiểu Tinh Linh đại đa số vẫn là con gái, bao gồm Na Na Lỵ và Mễ Lôi, các cô cũng bị những món đồ nhỏ hoa hòe loè loẹt kia hấp dẫn.

Chương 452

Tớ đi cất đồ vào phòng trước, lát nữa sẽ quay lại.

Lỗ Lỗ Tu muốn chuồn.

Để người phục vụ cất đi là được rồi, Lỗ Lỗ Tu mau tới giúp bọn chị cầm đồ.

Mễ Lôi tỏ vẻ thẻ tín dụng của chính mình đã cơ khát nan nại rồi.

Ca ca, cùng nhau đi a.

Na Na Lỵ cũng lâm vào cảm xúc cuồng nhiệt mua sắm.

Lỗ Lỗ Tu cảm giác chân mình đã không phải là của mình nữa, giống như rất nhiều người đàn ông khác than ngồi tại khu nghỉ ngơi.

Nơi này là hành lang lầu ba, được kính bao quanh, có thể nhìn thấy dưới lầu.

Hạ Lợi.

Lỗ Lỗ Tu nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc chợt lóe qua, chính mình nhất định là nhìn lầm rồi, Hạ Lợi làm sao sẽ đến nơi này chứ.

Lỗ Lỗ Tu cảm thấy chính mình là quá mệt mỏi, vẫn luôn suy xét làm thế nào mới có thể lật đổ Bố Lý Tháp Ni Á, đã rất lâu không có nghỉ ngơi tử tế.

Lúc này tại đáy biển, Hắc Y Nhân cũng hành động, rốt cuộc là giải đấu cấp thế giới, cũng hấp dẫn rất nhiều người ngoài hành tinh tới quan khán, Hắc Y Nhân phải phụ trách an toàn cho những người ngoài hành tinh này tại hội trường, đương nhiên cũng không thể để bọn họ gây ra loạn tử gì.

Tất cả người ngoài hành tinh đều phải giả trang thành nhân loại, đương nhiên có một số kẻ thực sự không muốn thì giả trang thành Tiểu Tinh Linh là được, dù sao thì chỉ cần không để người ta phát hiện sự tồn tại của người ngoài hành tinh là được.

Một đoàn người từ trên tàu ngầm dưới đáy biển đi xuống, bất quá nhìn những người đó thấy thế nào cũng không giống nhân loại, tư thế đi đường hoàn toàn không đúng.

Nhưng ngoại hình ngược lại nhìn không ra khác biệt, cho nên chỉ là làm người ta cảm thấy quái dị mà thôi.

Các ngươi cần phải cố lên, tỷ muội bọn ta đi hoạt động tự do đây, bái bai.

Sa Chức cũng sẽ không lãng phí thời gian làm chuyện bảo hộ người ngoài hành tinh, hơn nữa Địch Ny Toa đều đã chờ các cô, hôm nay đương nhiên là chơi cho thật vui vẻ.

Lộ Ti và Trực Nhân vỗ ngực tỏ vẻ không thành vấn đề, hơn nữa bọn họ hiện tại cũng có trợ thủ.

Hắc Y Nhân đã là tổ chức cấp bậc vũ trụ, ở trên Trái Đất không chỉ có Hắc Y Nhân ngoài hành tinh, thậm chí một số tinh cầu bên ngoài nhìn thấy Hắc Y Nhân Trái Đất thì cũng học theo mà thành lập tổ chức Hắc Y Nhân.

Hiện tại Tá Tá Mộc Sasaki. chính là đang đi công tác ở ngoại tinh.

Ai nha.

Na Na Lỵ quá mức vui vẻ, nhất thời sơ ý lúc lùi lại phía sau đụng phải người.

Không sao chứ, Na Na Lỵ.

Mễ Lôi vội vàng lại đây xem xét.

Em không sao.

Na Na Ly chỉ là làm rơi đồ vật, quan trọng là phải xin lỗi, Thực xin lỗi, em quá không cẩn thận.

Không quan hệ, cô bé.

Đồ của em này.

Đồ vật Na Na Ly làm rơi trước đó đã bị đối phương nhặt lên.

Cảm ơn.

Na Na Ly ngẩng đầu nhìn lên, thật đẹp, cô bé thế mà đỏ mặt.

Mễ Lôi cũng chưa từng gặp qua người phụ nữ xinh đẹp như vậy, giống cô đều có mái tóc vàng, dáng người cao gầy, thân mặc một bộ váy dài màu nhạt, tay phải còn dắt một cô bé vẻ mặt bình tĩnh.

Địch Ny Toa.

A.

Mễ Lôi và Na Na Ly đều không có phản ứng lại, đối phương là đang tự giới thiệu.

Ta là nói tên của ta, Địch Ny Toa.

Nga nga, em là Mễ Lôi, đây là Na Na Ly.

Mễ Lôi hoảng loạn giới thiệu, cô thật sự là bị khí chất của Địch Ny Toa chấn nhiếp.

Mụ mụ, hóa ra người ở đây a.

Sa Chức mang theo hai người muội muội đi tới.

Sa Chức, La Tân, Tam Lạp, ta làm quen được bạn mới.

Địch Ny Toa nói, Đây là Mễ Lôi và Na Na Ly.

Chào các cậu, các cậu cũng là chị em sao.

Sa Chức hỏi.

Ngạch, bọn tớ không phải chị em, chỉ là tớ coi Na Na Lỵ giống như em gái ruột vậy.

Mễ Lôi nói, mấy người trước mắt thực sự là quá mức lóa mắt.

Bất quá năm người là mẹ con.

Mễ Lôi cảm giác não mình không đủ dùng, tuy rằng từ trên người Địch Ny Toa xác thực có thể nhìn thấy quang mang, nhưng cô ấy cũng quá trẻ tuổi.

Mượn lần giải đấu cấp thế giới này, rốt cuộc làm mọi người tụ tập lại một chỗ.

Lỗ Lỗ Tu hoàn toàn bị người ta làm lơ, Na Na Lỵ và Mễ Lôi bị năm vị nữ tính ưu tú hấp dẫn hoàn toàn vứt bỏ hắn.

Đặc biệt là Na Na Lỵ hoàn toàn bị Địch Ny Toa mê hoặc, điều này làm Lỗ Lỗ Tu không yên tâm.

Sau khi muội muội có thể đi lại có thể nhìn thấy, Lỗ Lỗ Tu liền có loại cảm giác muội muội sắp rời xa mình.

Hiện tại loại cảm giác này càng mãnh liệt, cho nên hắn đối với đám người Địch Ny Toa có giới tâm.

Nhưng Địch Ny Toa là người nào, cô và các con gái của cô không có một ai là nhân vật đơn giản, cho nên tâm tư của Lỗ Lỗ Tu hoàn toàn bị các cô nhìn thấu.

Là một người anh tốt, bất quá quá yếu ớt.

Na Na Lỵ từ trên người Địch Ny Toa cảm giác được quang huy mẫu tính đã rất lâu không cảm nhận được, Địch Ny Toa cứ như mẫu thân của cô bé vậy, cho nên cô bé mới sẽ thân cận Địch Ny Toa.

Nơi này là nhà hàng trên đỉnh Kim Tự Tháp khổng lồ, nằm ở trung tâm Thái Bình Dương, tại kỳ tích độc lập trên biển cả này lẳng lặng chờ đợi mặt trời lặn trên biển.

Tại nhà hàng này có thể nhìn thấy phong cảnh đẹp nhất.

Toàn bộ nhà hàng đều được bao quanh bởi kính, đứng ở trong cũng giống như đứng ở ngoài trời có tầm nhìn tốt.

Nhưng sẽ không bị gió thổi mưa sa, là một địa điểm ngắm cảnh phi thường thích hợp.

Mặt trời màu cam chậm rãi tây trầm, nó muốn đi một nửa kia của địa cầu tiếp tục công tác, mặt trời đáng thương.

Bên trong khoang tàu du lịch, phi thường yên tĩnh, đột nhiên ca sát một tiếng, cửa áp lực thông hướng đáy khoang mở ra.

Đỗ Lan dẫn đầu đi ra, phía sau là Chu Tước và Vưu Phỉ Mễ Á.

Quá kích thích.

Vưu Phỉ Mễ Á, vị Tam Hoàng nữ này chưa bao giờ làm qua loại sự tình xuất cách này, không chỉ không từ mà biệt còn đi lậu vé trốn theo tàu.

Trốn ở đáy khoang đi thẳng đến trung tâm biển rộng.

Điện hạ, chúng ta không nên như vậy.

Chu Tước cảm thấy chính mình có trách nhiệm uốn nắn một chút tâm thái của Hoàng nữ.

Toàn là lỗi của Đỗ Lan, hắn xúi giục Vưu Phỉ Mễ Á bỏ trốn, hại mình cũng đi theo.

Lần này trở về nhất định lại muốn bị xử phạt rồi.

Chu Tước nghĩ đến đây đầu lại to ra.

Ngươi nói Hoàng nữ nếu muốn tham quan giải đấu Tiểu Tinh Linh chỉ cần nói một câu, chẳng phải rất đơn giản sao, có cần thiết lén lút như vậy không.

Hiện tại làm giống như làm tặc vậy, có gì hay chứ.

Chu Tước là không rõ tâm lý của Vưu Phỉ Mễ Á, vị Tam Hoàng nữ bình thường tuân quy đạo củ này, kỳ thực trong lòng đối với những quy củ đó cũng là rất chán ghét, có người mời cô cùng nhau mạo hiểm, cô là rất vui lòng.

Được rồi, các ngươi đều đói bụng rồi đi, trước đi tìm cách kiếm chút cái ăn, hôm nay chúng ta cứ ở chỗ này qua đêm, ngày mai đi ra ngoài.

Đỗ Lan nói.

Làm sao có thể để Điện hạ ở nơi này.

Chu Tước tử bản cứng nhắc nói.

Đỗ Lan vỗ vỗ vai Chu Tước, sau đó kéo cậu ta đến góc tường, Ngươi sao lại không khai khiếu thế hả.

Ngươi không có nhìn thấy quang mang trong mắt Vưu Phỉ Mễ Á sao.

Đừng có giống như kẻ ngốc vậy, hiện tại cục diện Khu 11 càng ngày càng khẩn trương, đây khả năng là cơ hội cuối cùng cô ấy có thể thả lỏng chính mình, ngươi chẳng lẽ không thể thỏa mãn một chút hy vọng của Hoàng nữ sao.

Cái này.

Chu Tước nhìn thấy biểu tình của Vưu Phỉ Mễ Á, cũng bất đắc dĩ chỉ đành gật đầu, Chỉ có một lần này thôi đấy.

Thế mới đúng chứ, Đỗ Lan chính là chuẩn bị làm Nguyệt Lão, xem xem Chu Tước và Vưu Phỉ Mễ Á có thể đến với nhau hay không.

Được rồi, các ngươi cứ ở lại chỗ này, ta đi tìm đồ ăn.

Kỳ thực Đỗ Lan không phải đi tìm đồ ăn, mà là đi một cái kho hàng khác xem Tạp Liên có việc gì không.

Đỗ Lan cảm thấy chính mình cứ như là bảo mẫu vậy, mỗi chuyện của đám thiếu nam thiếu nữ trong nguyên tác này đều phải quan tâm một chút.

Còn phải thật cẩn thận lo lắng bọn họ chơi quá trớn.

Đương nhiên đối với Lỗ Lỗ Tu là ngoại lệ, Đỗ Lan chính là phi thường xem trọng nhân vật chính này, cho nên cho hắn đãi ngộ nhân vật chính.

Chương 453

Nơi Tạp Liên chờ lệnh chính là ở trong khoang điều khiển của Hồng Liên Loa Nham, mà Hồng Liên Loa Nham bị coi như hàng hóa bỏ trong container đỗ trong khoang thuyền.

Lúc này Tạp Liên đã nhàm chán đến ngủ thiếp đi.

Hóa ra là ngươi a.

Hồng Liên Loa Nham phát hiện người tới là Đỗ Lan, tuy rằng là người sáng tạo ra nó, lại một chút cũng không khách khí, Ngươi chết ở đâu thế, đem ta giao cho con nhóc thối này, còn không bằng đem ta format đi cho rồi.

Bớt nói nhảm, không thì format ngươi thật đấy.

Tạp Liên thế nào.

Xì, có thể thế nào, kém đến không ra hình dạng gì.

Hồng Liên Loa Nham đối với việc chính mình không thể phát huy thực lực rất bất mãn.

Vậy là tốt rồi, đây là đồ ăn ngươi giao cho Tạp Liên.

Sao ngươi không gặp cô ấy.

Tạp Liên chính là còn đang chờ ngươi nói cho cô ấy chuyện về anh trai cô ấy đấy.

Hồng Liên Loa Nham nói.

Sớm muộn gì cũng sẽ biết, không vội ở thời điểm này.

Theo một ý nghĩa nào đó Tạp Liên là Đỗ Lan nhìn lớn lên, cho nên Đỗ Lan đối với Tạp Liên vẫn là rất chiếu cố, người điều khiển có thiên phú lẫm nhiên này có thể điều khiển Hồng Liên Loa Nham đột phá bầu trời hay không đây.

Đỗ Lan tỏ vẻ rất chờ mong.

Được rồi, coi ta là bảo mẫu, ta sẽ nhớ kỹ ngươi.

Cảm ơn đã nhớ kỹ.

Đỗ Lan cười nói.

Sau khi Đỗ Lan đi, Hồng Liên Loa Nham gọi Tạp Liên dậy, Ăn cơm.

Tạp Liên từ trên màn hình nhìn thấy trên tay sắt của Hồng Liên Loa Nham có một phần đồ ăn nhìn qua phi thường mỹ vị, Có ai tới sao.

Mau ăn cơm đi, ăn xong rồi, ta giảng cho ngươi làm thế nào mới có thể phát huy uy lực mạnh nhất của ta.

Được a.

Tạp Liên đang đau đầu đây, đối với Loa Toàn Lực, cô vẫn là chưa hoàn toàn nắm giữ.

Đồ ăn đương nhiên không phải đi tìm, mà là Đỗ Lan tự mình mang theo, cho nên sau khi cầm trên tay, hắn liền trực tiếp trở về.

Sau khi đêm xuống, Đỗ Lan một mình đi tới boong tàu, trong Kim Tự Tháp y nguyên đèn đuốc sáng trưng, hôm nay rất nhiều người đều muốn chơi thâu đêm, mà hắn một mình đứng ở đó lại đang tự khảo rốt cuộc nên cho Hoàng đế Bố Lý Tháp Ni Á một kết cục như thế nào.

Chu Tước, ngươi nói sức mạnh con người là hữu hạn hay là vô hạn.

Đỗ Lan nghe được Chu Tước đi lên, cho nên hỏi.

Chu Tước sửng sốt, loại vấn đề này, cậu đâu biết đáp án, cho nên cậu thành thật trả lời: Tôi không biết.

Đồng thời tại kho hàng, Hồng Liên Loa Nham cũng đang cùng Tạp Liên nói vấn đề này, Nhân loại là có cực hạn.

Bị một trí tuệ nhân tạo nói như vậy, Tạp Liên nhưng không cao hứng nổi.

Loa Toàn Lực Spiral Power chính là sức mạnh có thể đánh vỡ cực hạn của nhân loại.

Lần này Hồng Liên Loa Nham không có nói đông nói tây, mà là trực tiếp đi vào chính đề.

Nắm giữ Loa Toàn Lực, có thể làm nhân loại đột phá vũ trụ, bay về phía phương xa càng xa hơn.

Tạp Liên tựa hồ có thể cảm giác được sự vĩ đại của loại sức mạnh này, cũng làm cho cô càng thêm bức thiết muốn đạt được.

Trước đó giao thủ với Lan Tư Lạc Đặc, cũng bất quá là bất phân thắng bại.

Cô biết tính năng của Hồng Liên Loa Nham cao hơn Lan Tư Lạc Đặc, lại không có thắng lợi, đây là vấn đề của người điều khiển là cô, Vậy ta làm thế nào mới có thể chân chính nắm giữ Loa Toàn Chi Lực.

Thứ nhất, nhiệt huyết.

Thứ hai, nhiệt huyết.

Thứ ba, vẫn là nhiệt huyết.

Trước khi Tạp Liên phát bưu, Hồng Liên Loa Nham tiếp tục nói, Tin tưởng chính mình, đối với việc làm của chính mình kiên tin không nghi ngờ, mỗi một lần chiến đấu đều hao hết tất cả nhiệt tình của chính mình.

Chiến đấu của ngươi không chỉ là giết người, càng là vì sự nghiệp giải phóng nhân loại vĩ đại, ngươi phải kiên tin điểm này.

Không chỉ là giết người.

Tạp Liên cảm thấy điểm này rất khó làm được, Chẳng lẽ sau khi được tô vẽ, ta liền không cần tự trách nữa sao.

Ngươi vì sao lại hồ đồ như thế, nhân loại các ngươi mỗi người mỗi khác, con đường lựa chọn cũng không hoàn toàn tương đồng, vậy ngươi nói cho ta biết con đường ngươi lựa chọn, ngươi chính mình tin tưởng sao.

Ta đương nhiên tin tưởng, bởi vì đây là con đường ca ca ta lựa chọn.

Vậy thì đừng tin tưởng chính mình.

Hãy đi tin tưởng cái ta đang tin tưởng ngươi, tin tưởng vào ca ca đang tin tưởng chính mình.

Ca ca tin tưởng ta.

Tạp Liên rốt cuộc đã minh bạch, con đường của chính mình sẽ không sai, mà vì đạt tới mục tiêu, liền nhất định phải có hy sinh, chính mình không phải đã sớm làm tốt giác ngộ rồi sao.

Cảm ơn ngươi, Hồng Liên Loa Nham.

Không khách khí.

Trên boong tàu Chu Tước cũng có đáp án, Tôi không biết nhân loại có vô hạn khả năng tính hay không, bất quá tôi biết hết thảy phát sinh trên thế giới này đều hẳn là có quy luật, chỉ cần con người tuân thủ quy tắc, liền sẽ không bị thương.

Trong mắt cậu Bố Lý Tháp Ni Á phát khởi chiến tranh cũng là quy luật, bởi vì tính tất nhiên của vạn vật.

Không có Bố Lý Tháp Ni Á phát động chiến tranh, hoặc hứa sẽ là quốc gia khác.

Chiến tranh phát động lúc sau, con người liền phải tuân thủ quy tắc được làm vua thua làm giặc, Tôi sẽ liều mạng hết thảy của chính mình, bảo hộ quy tắc này.

Bảo hộ các hạ Vưu Phỉ Mễ Á, cô ấy có thể đem đến khí tượng mới cho Khu 11.

Mà Đỗ Lan chỉ là nghe, Chu Tước cố chấp như thế cũng là trong tình lý, cậu ta nếu không kiên trì con đường của chính mình, như vậy việc giết chết phụ thân của chính mình liền trở nên không có bất luận ý nghĩa gì.

Bì Tạp Khâu Pikachu, đừng chạy.

Na Na Lỵ đuổi theo Pikachu đi thẳng đến tầng thấp của Kim Tự Tháp.

Nơi này là khu vực tham quan dưới biển, đương nhiên đây còn không phải tầng thấp nhất của Kim Tự Tháp.

Người ở đây cũng không ít, vào thời gian trống của giải đấu, ngắm nhìn phong cảnh dưới biển cũng là lựa chọn không tồi.

Pikachu một đường thông thạo xuyên qua đám người, làm Na Na Lỵ không thể không rất cố sức chen qua đám người mới có thể đuổi kịp.

Cô bé, đây là Tiểu Tinh Linh của em.

Hắc Y Nhân Lộ Ti bắt được Pikachu, đưa nó cho Na Na Lỵ đang đuổi tới.

Thanh âm này.

Na Na Lỵ sẽ không quên, chính là buổi tối hôm đó, buổi tối Phủ Thủ tướng Nhật Bản bị công kích, người phụ nữ xuất hiện trong đống phế tích sửa đổi ký ức của ca ca và Chu Tước.

Ác mộng nhiều năm trước lại hiện lên, Na Na Lỵ hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Cô bé, không sao chứ.

A.

Pika.

Pikachu nghiêng đầu, tựa hồ cũng đối với phản ứng như vậy của chủ nhân mình có nghi hoặc.

Thực xin lỗi.

Na Na Lỵ đoạt lại Pikachu về trong tay mình, ôm vào trong ngực, đầu cũng không ngoảnh lại mà bỏ đi.

Đứa bé kỳ quái.

Lộ Ti đối với hành vi của Na Na Lỵ tỏ vẻ phi thường khó hiểu.

Có phải hay không con bé trước kia đã gặp cô.

Trực Nhân nói.

Không có khả năng.

Tính chất công việc của Hắc Y Nhân, không thể để người ta có ấn tượng khắc sâu, nếu là có ấn tượng bình thường đều sẽ tiêu trừ ký ức.

Tôi thấy vẫn là cẩn thận một chút thì tốt hơn, điều tra một chút đi.

Trực Nhân cảm thấy cẩn thận vẫn hơn.

Lộ Ti gật gật đầu, cô bé này rõ ràng là bị chính mình dọa sợ, chính mình thế nào cũng phải tra cho ra lẽ mới được.

Phương thức điều tra của Hắc Y Nhân nhất hướng rất thô bạo, chính là giáp mặt đi nói chuyện, nếu là đối phương đề cập người ngoài hành tinh, vậy thì tiêu trừ ký ức đối phương.

Nếu là không có, vậy thì hết thảy OK.

Chính là đơn giản như vậy.

Na Na Lỵ vĩnh viễn sẽ không quên thanh âm kia, thanh âm uy hiếp chính mình muốn giết chết ca ca và Chu Tước.

Không nghĩ tới bọn họ sẽ xuất hiện ở chỗ này.

Na Na Lỵ, không sao chứ.

Lỗ Lỗ Tu đối với thịnh hội không có hứng thú, cho nên ở lại trong phòng nghỉ ngơi.

Phòng của bọn họ là phòng xép hào hoa, ba người cùng nhau, bất quá lại ai nấy đều có phòng riêng.

Mễ Lôi bởi vì là tuyển thủ dự thi cho nên cần đi báo danh trước, lát nữa mới có thể trở về.

Thi đấu vào buổi tối hôm nay mới có thể chính thức bắt đầu, vẫn luôn tiến hành 3 ngày.

Na Na Lỵ ôm Pikachu, trong lòng phi thường bất an, cô bé không biết đối phương có thể hay không tìm được chính mình.

Cũng giống như đối đãi ca ca trước đây mà đối đãi chính mình, tiêu trừ ký ức của chính mình.

Đông đông.

Lỗ Lỗ Tu đi mở cửa, hắn còn tưởng rằng là Mễ Lôi hồ đồ không có mang chìa khóa đâu.

Nhưng vừa thấy lại là Hắc Y Nhân, hắn chính là đã gặp qua a, trong lòng tuy rằng kinh ngạc, nhưng biểu tình lại bảo trì lãnh tĩnh.

Lúc ấy chính mình mang mũ giáp, bọn họ không nhất định sẽ nhận ra chính mình.

Nhưng lại nghĩ một chút nếu bọn họ không biết, lại làm sao sẽ tìm tới nơi này.

Lỗ Lỗ Tu cuối cùng vẫn quyết định trấn định ứng đối tình huống có thể xảy ra.

Các ngươi là ai.

Kỳ thực Lỗ Lỗ Tu biết trong đó một người là ca ca của Tạp Liên.

Chúng tôi là tổ 9 phục vụ phòng.

Chứng kiện vạn dùng.

Lỗ Lỗ Tu nhìn qua quả nhiên nhìn thấy trên chứng kiện viết là nhân viên bộ phận phòng ốc của Kim Tự Tháp, cũng chính là tổ 9 phục vụ phòng.

Nhưng Lỗ Lỗ Tu sẽ không tin tưởng, Chúng tôi không có gọi phục vụ phòng.

Là vị tiểu thư của phòng này đánh rơi đồ vật, tôi đưa tới.

Trực Nhân cho Lỗ Lỗ Tu xem sợi dây chuyền trong lòng bàn tay mình.

Chương 454

Sợi dây chuyền này xác thực là của Na Na Lỵ, buổi tối hôm qua Địch Ny Toa tặng.

Các ngươi đưa đồ cho tôi đi.

Lỗ Lỗ Tu nói, hắn muốn bảo vệ muội muội mình, cho nên không thể để bọn họ đi gặp Na Na Lỵ.

Căn cứ quy định bộ phận chúng tôi, chúng tôi cần chủ nhân vật thất lạc tự mình ký tên mới được.

Mời ngài phối hợp công tác của chúng tôi.

Trực Nhân vẫn luôn bảo trì nụ cười, thật sự giống như một nhân viên phục vụ nhân súc vô hại.

Mà Lộ Ti tắc nhíu mày, cô luôn cảm thấy người tên Lỗ Lỗ Tu này có chút quen mắt.

Ca ca, là ai.

Na Na Lỵ vẫn luôn nghe thấy có tiếng nói chuyện, cho nên đi ra.

Nhưng vừa nhìn thấy Hắc Y Nhân, sắc mặt lập tức trở nên thiết thanh, bọn họ thật sự tìm tới cửa.

Tiểu thư, đồ của cô bị rơi.

Trực Nhân quơ quơ sợi dây chuyền trong tay.

Na Na Lỵ nhìn thấy dây chuyền, vài bước đi đến trước mặt Trực Nhân, cầm dây chuyền về, chỉ là sắc mặt y nguyên phi thường khó coi.

Hiện tại Trực Nhân và Lộ Ti lại càng thêm xác định cô bé này trước kia đã gặp qua Hắc Y Nhân.

Xem ra chúng ta cần thiết nói chuyện.

Trực Nhân và Lộ Ti chen vào trong cửa, thuận tay đóng cửa lại.

Lỗ Lỗ Tu đại kinh thất sắc, thiếu chút nữa thì muốn phát động Geass, nhưng nghĩ đến muội muội mình cũng ở bên cạnh, hắn không tiện động thủ.

Cho nên hắn hiện tại đối với khách không mời mà đến là mắt lạnh tương đối.

Các ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì.

Lỗ Lỗ Tu lệ sắc quát.

Đừng lo lắng, chúng tôi sẽ không thương hại các người, chỉ là nói chuyện mà thôi.

Lộ Ti nói, Vị tiểu muội muội này, em có phải hay không đã gặp chúng tôi ở nơi nào.

Lỗ Lỗ Tu thấy bọn họ là hướng về phía muội muội mình mà đến, càng thêm khẩn trương.

Na Na Lỵ còn không biết nói dối, cho nên nín đỏ mặt chỉ là lắc đầu.

Cũng không biết cái lắc đầu này là chưa gặp qua, hay là không biết.

Vậy em có hay không nhìn thấy qua cái gì kỳ quái, tỷ như chó biết nói chuyện, bạch tuộc biết đứng đi đường, hoặc là xe không người lái cũng có thể động.

Lộ Ti tiếp tục hỏi.

Na Na Lỵ tiếp tục lắc đầu.

Lúc này Lỗ Lỗ Tu coi như đã biết, bọn họ tịnh không biết người đội mũ giáp hôm đó chính là mình, hiện tại bọn họ là đang hoài nghi muội muội mình mục kích những người ngoài hành tinh kỳ quái kia.

Nghĩ đến đây, Lỗ Lỗ Tu liền thở phào nhẹ nhõm, bất quá vẫn là phải nghĩ cách làm cho muội muội mình thoát thân.

Các ngươi nhất định hiểu lầm cái gì rồi, em gái tôi thời gian trước mới chữa khỏi mắt, trước đó em ấy hoàn toàn không nhìn thấy gì cả, làm sao sẽ nhìn thấy những thứ kỳ kỳ quái quái kia.

Lại nói loại đồ vật các ngươi nói chỉ có tồn tại trong phim điện ảnh thôi nhỉ.

Lỗ Lỗ Tu nói, chỉ cần Na Na Lỵ không thể làm nhân chứng mục kích, bọn họ sẽ không ở lại chỗ này nữa.

Trực Nhân nhìn về phía Lộ Ti, nếu cô nương này trước kia vẫn luôn có bệnh về mắt, không nhìn thấy gì, thì xác thực là không có khả năng đã gặp Lộ Ti ở nơi đó.

Ít nhất trong một khoảng thời gian gần đây, bọn họ vẫn luôn ở tổng bộ tiếp đãi người ngoài hành tinh chứ không có đi ngoại cần, xem ra vị tiểu muội muội này là nhận sai người rồi.

Nhưng Lộ Ti lại cười, cười đến mức Trực Nhân đều không biết nguyên cớ.

R hoặc L. , làm sao vậy.

Tôi nhớ ra rồi, hèn gì vẫn luôn cảm thấy hai người này quen mắt.

Lộ Ti cười nói, Bảy năm trước, chúng ta đã gặp qua bọn họ, lúc ấy bên cạnh bọn họ hẳn là còn có một bé trai.

Lỗ Lỗ Tu sửng sốt, chính mình hoàn toàn không nhớ rõ chính mình tại bảy năm trước gặp qua bọn họ.

Lúc ấy mắt của cô em gái này còn chưa chữa khỏi.

Lộ Ti nói, Cho nên gậy tiêu trừ ký ức không có tác dụng với em ấy.

Trực Nhân minh bạch, nhất định là thanh âm của Lộ Ti bị người ta nhớ kỹ.

Bất quá hiện tại làm sao bây giờ đây.

Trực Nhân còn đang suy nghĩ làm sao bây giờ, Lộ Ti đã lấy ra kính râm.

Trực Nhân cũng vội vàng lấy ra kính râm đeo vào.

Được rồi, tuy rằng có chút ngượng ngùng, bất quá tôi phải tiêu trừ ký ức của các người, các người phải phối hợp một chút.

Lộ Ti nói.

Trực Nhân sao cứ cảm thấy Lộ Ti vui vẻ ở trong đó nhỉ, tuy rằng mỗi lần Lộ Ti đều sẽ nói bị chớp nhiều khả năng biến thành bạch si, nhưng cô xuống tay chưa bao giờ do dự qua.

Hắc Y Nhân đeo kính râm, Geass cũng mất đi tác dụng, chẳng lẽ ký ức của chính mình cứ thế bị tiêu trừ sao.

Hơn nữa Na Na Lỵ cũng phải gặp tai ương, chính mình rốt cuộc có thể làm chút gì.

Lỗ Lỗ Tu gào thét trong lòng.

Gậy xóa ký ức đối với việc xóa ký ức sẽ không kén chọn, nó chỉ có thể xóa bỏ toàn bộ ký ức trong một khoảng thời gian nhất định.

Chỉ cần cài đặt thời gian bắt đầu và kết thúc là có thể sử dụng.

Nhưng nếu muốn cùng lúc xóa bỏ hai nhóm ký ức, thì bắt buộc phải cách nhau một khoảng thời gian.

Ví dụ như hai đoạn ký ức của Na Na Lỵ, một lần là bảy năm trước, một lần là hiện tại.

Nếu không sợ biến cô bé thành kẻ ngốc, thì có thể trực tiếp xóa bỏ tất cả ký ức trong vòng bảy năm qua.

Bất quá Lộ Ti sẽ không làm như vậy, cô ta muốn xóa ký ức bảy năm trước trước, sau đó mới xóa ký ức hiện tại.

Điều chỉnh xong thời gian, buổi tối Phủ Thủ tướng Nhật Bản bị tấn công bảy năm trước.

Lộ Ti lầm bầm lầu bầu, Các người đừng căng thẳng, cứ như là nhìn thấy đèn flash máy ảnh thôi, bình thường lắm, sau đó các người sẽ quên hết mọi thứ.

Được rồi, nhìn vào đây.

Lộ Ti đã chuẩn bị xong.

Quỷ mới thèm nhìn, Lỗ Lỗ Tu liền lấy tay che mắt Na Na Lỵ lại, chính mình cũng nhắm mắt.

Các người làm thế là không đúng, bỏ tay xuống.

Lộ Ti bực bội nói.

Nhưng anh em Lỗ Lỗ Tu đều không muốn ký ức của mình bị xóa bỏ.

Lộ Ti gạt tay Lỗ Lỗ Tu ra, lại phát hiện Na Na Lỵ cũng đã nhắm mắt lại.

Cái này.

Lộ Ti cùng Trực Nhân nhìn nhau, lần đầu tiên gặp phải tình huống như thế này.

R, xem ra chúng ta nói quá nhiều rồi.

Trực Nhân cười khổ, lại bị đối phương tìm được cách phòng ngự gậy xóa ký ức.

Lộ Ti rất bực bội, đối phương nhắm mắt lại, đây là sự sỉ nhục đối với nghề nghiệp của Hắc y nhân.

Các người mở mắt ra.

Được rồi, chúng ta hết cách rồi, chúng ta đi thôi.

Trực Nhân nháy mắt liên tục với Lộ Ti, ra hiệu cô nàng phối hợp diễn kịch.

Được rồi, chúng ta đi.

Đây là để lừa Lỗ Lỗ Tu và Na Na Lỵ mở mắt.

Bất quá Lỗ Lỗ Tu sẽ không mắc lừa, cho dù Lộ Ti và Trực Nhân diễn xuất không tệ.

Na Na Lỵ, đừng mở mắt, bọn họ đang lừa chúng ta.

Vâng, ca ca, muội sẽ không mở mắt đâu.

Na Na Lỵ nói.

Trực Nhân và Lộ Ti bị đả kích, lần đầu tiên gặp phải loại người này.

Ta ngược lại muốn xem các người có thể nhắm mắt đến bao giờ.

Lộ Ti tức tối, ngồi phịch xuống ghế sô pha, Z, rót cho ta cốc nước.

Được rồi.

Bốn người, không khí cổ quái ngây người trong phòng khách.

Hai người đeo kính râm, hai người nhắm mắt.

Trong lòng Lỗ Lỗ Tu lại đang suy nghĩ nên giải quyết cục diện bế tắc này như thế nào, nếu không bọn họ sau này đều phải nhắm mắt, chính mình cũng không có bao nhiêu thời gian để giằng co như vậy.

Hơn nữa Mễ Lôi tùy thời sẽ trở lại, đến lúc đó phe mình sẽ trở thành bên yếu thế.

Ngươi là ai.

Đột nhiên truyền đến thanh âm kinh ngạc của Trực Nhân.

Chương 455

Lại đang diễn kịch, Lỗ Lỗ Tu nghĩ thầm.

Đã biết.

Một lúc lâu sau, giọng nói của Lộ Ti cũng vang lên, Nơi này giao cho ngươi, ta và Z đi trước, rất vinh hạnh được gặp ngài.

Được rồi, chúng tôi sẽ chuyển lời cho Kình Thiên Trụ.

Không nghĩ tới sẽ gặp được nhân vật như ngài ở đây, thật là vinh hạnh.

Giọng Trực Nhân rất kích động.

Tạm biệt.

Hai người trò chuyện với một nhân vật bí ẩn nào đó vẫn chưa lên tiếng.

Lừa gạt, nhất định là lừa gạt.

Lỗ Lỗ Tu nghĩ thầm: Na Na Lỵ, nhất định phải nhịn, không được mở mắt.

Vâng, muội sẽ không mở mắt, ca ca.

Câu trả lời của Na Na Lỵ làm cho Lỗ Lỗ Tu an tâm hơn một chút.

Đỗ Lan nhìn thấy Trực Nhân và Lộ Ti mặt lộ vẻ cười khổ chuẩn bị rời đi, liền gọi bọn họ lại, dùng phương thức truyền âm nhập mật tiếp tục giao đàm với hai người bọn họ: Các ngươi yếu nhớt, xem ta đây.

Hắc y nhân dừng bước nhìn về phía Đỗ Lan, bọn họ ngược lại muốn xem vị Sáng Thế Giả bí ẩn này sẽ làm như thế nào.

Đỗ Lan vặn vặn cổ, sau đó dùng tay xoa xoa cổ họng, mở miệng: Na Na Lỵ, mau chạy đi, a Thanh âm vang lên từ miệng Đỗ Lan lại giống hệt Lỗ Lỗ Tu.

Ca ca, huynh không sao chứ.

Na Na Lỵ tuy rằng không mở mắt, nhưng vẫn rất lo lắng.

Lỗ Lỗ Tu thầm kêu không ổn, đó không phải là hắn đang nói chuyện, là có người đang bắt chước giọng nói của hắn.

Na Na Lỵ, đừng mắc lừa, đó không phải là huynh.

A, Na Na Lỵ, nguy hiểm, đừng lo cho huynh.

Kẻ đó không phải là huynh đang nói chuyện, Na Na Lỵ.

Hai giọng nói làm cho Na Na Lỵ hoàn toàn không biết nên làm thế nào, cô bé thật muốn mở mắt ra xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cô bé lo lắng anh trai mình xảy ra chuyện.

Trực Nhân và Lộ Ti trợn mắt há hốc mồm, còn có thể làm như vậy sao.

A.

Cuối cùng, trong tiếng thảm thiết mà Đỗ Lan bắt chước giống y như thật, Na Na Lỵ lo lắng mở mắt ra.

Ca ca.

Na Na Lỵ mở mắt ra liền phát hiện Hắc y nhân vẫn còn đó, sợ tới mức giọng nói cũng lạc đi.

Lỗ Lỗ Tu vừa nghe giọng nói kinh khủng của Na Na Lỵ, liền biết Na Na Lỵ đã mở mắt, cũng vội vàng mở mắt định đi bảo vệ em gái.

Lại nhìn thấy Đỗ Lan đang cười như không cười nhìn hắn.

Được rồi, các ngươi đi trước đi, nơi này giao cho ta.

Được rồi, tạm biệt.

Hai Hắc y nhân đầu cũng không ngoảnh lại mà đi thẳng, bởi vì bọn họ rốt cục nhìn thấy Sáng Thế Giả trong truyền thuyết, thủ đoạn của hắn quá cao minh, không cần mở miệng mà vẫn có thể nghe được giọng hắn, còn có thể bắt chước giọng người khác, quá thần kỳ.

Ca ca.

Na Na Lỵ nhào vào lòng Lỗ Lỗ Tu, hiển nhiên là bị dọa không nhẹ.

Mà Lỗ Lỗ Tu nhìn Đỗ Lan, bắt đầu nghi ngờ thân phận của Đỗ Lan.

Nếu chỉ là đại biểu cho lợi ích của Việt Nam Liên Bang, vì sao có thể chỉ huy những Hắc y nhân bí ẩn kia.

Đã lâu không gặp, Na Na Lỵ tiểu thư, ta là bạn của anh trai cô.

Đỗ Lan nói.

Na Na Lỵ, muội về phòng mình trước đi.

Lỗ Lỗ Tu ném cho em gái một ánh mắt an tâm.

Na Na Lỵ rất ngoan ngoãn trở về, để lại Lỗ Lỗ Tu nhìn Đỗ Lan: Sao anh lại ở đây.

Tôi đã bắt cóc Đệ Tam Hoàng Nữ và phi công thiên tài của Bố Lý Tháp Ni Á là Chu Tước ra ngoài.

Đỗ Lan ngồi trên sô pha, Tiện thể còn đi thăm Tạp Liên đáng thương một chút, cứ ru rú trong buồng lái mãi sẽ làm cô ta biến thành đồ ngốc nhiệt huyết đấy.

Lỗ Lỗ Tu nhìn Đỗ Lan, người đối diện quá khó nắm bắt, hoàn toàn không biết mục đích của hắn.

Hơn nữa còn nắm giữ công nghệ siêu cấp, hiện tại ở 11 Khu thu thập tư liệu về trợ thủ người máy, đồng thời còn có quan hệ với Hắc y nhân.

Toàn bộ những điều này làm cho Đỗ Lan trở nên không chân thực.

Nhất cử nhất động của chính mình đều nằm trong lòng bàn tay hắn, làm cho Lỗ Lỗ Tu cả người không được tự nhiên.

Kế hoạch đã bắt đầu, Việt Nam Liên Bang đã bắt đầu đưa ra tuyên bố nghiêm trọng đối với Bố Lý Tháp Ni Á, hiện tại chỉ chờ vật vị ngôn chi bất dự dã chớ bảo là không báo trước.

Vốn dĩ Đỗ Lan định giải quyết Bố Lý Tháp Ni Á một cách không đổ máu, bất quá hiện tại xem ra khả năng không lớn, cuối cùng vẫn là phải xuất binh, nhưng lý do vẫn phải chuẩn bị trước cho tốt.

Những Hắc y nhân đó là ai.

Lỗ Lỗ Tu hỏi.

Những thứ này cậu không cần biết, bởi vì với địa vị của cậu cho dù có biết cũng chỉ tăng thêm phiền não.

Đỗ Lan nói giọng rất gợi đòn.

Tôi nghĩ tôi cần phải biết, bởi vì một lần hành động của tôi đã bị bọn họ phá hoại.

Những người máy khổng lồ đó quá mạnh.

Bọn họ là Biến Hình Kim Cương Transformers, người ngoài hành tinh đến từ Tái Bác Thản Cybertron.

Yên tâm, cậu sẽ không có quá nhiều cơ hội nhìn thấy bọn họ đâu, vận may của cậu không tệ.

Lỗ Lỗ Tu đột nhiên cảm thấy mình giống như một kẻ ngốc, cái gì cũng không biết, chỉ là ngu muội lao về một hướng, cũng không biết nơi đó rốt cuộc sẽ có thứ gì.

Đây là một khởi đầu tốt, ý thức được sự thiếu sót của bản thân mới có thể tiến thêm một bước.

Kim Tự Tháp hào hoa, bên trong đầy đủ tiện nghi.

Đỗ Lan lão không khách khí đi vào phòng bếp, từ trong tủ lạnh lấy ra một chai nước trái cây: Nếu thế giới bùng phát virus khắp nơi, thì Kim Tự Tháp nơi này tuyệt đối là mảnh đất an toàn cuối cùng.

Cậu nói có đúng không.

Lỗ Lỗ Tu không có hứng thú trả lời loại câu hỏi vô vị này, hắn hiện tại còn hãm sâu trong sự mờ mịt đối với tương lai.

Thế giới này trở nên xa lạ, làm cho hắn hoàn toàn không tìm ra manh mối.

Hắc y nhân, người ngoài hành tinh, còn có Sủng vật tiểu tinh linh đột nhiên xuất hiện, đều phân loạn đan xen vào nhau, làm cho hắn không nhìn thấy vị trí của chính mình.

Bố Lý Tháp Ni Á cũng có cơ sở của Hắc y nhân.

Đương nhiên, bất quá phụ thân của cậu còn đắm chìm trong mộng tưởng của chính mình, cho nên ông ta không biết sự tồn tại của Hắc y nhân, đương nhiên cũng không biết trên Địa Cầu có rất nhiều người ngoài hành tinh.

Trước mắt kiến giao với người ngoài hành tinh chỉ có Việt Nam Liên Bang, Thiên Tử Tưởng Lệ Hoa đã ký kết một loạt điều ước, hơn nữa đã được phái đoàn sứ giả ngoại tinh công nhận là người phát ngôn của Địa Cầu.

Đỗ Lan chính là muốn đả kích Bố Lý Tháp Ni Á, tuy rằng trên thế giới này bọn họ được coi là tiên phong kháng Nhật.

Lỗ Lỗ Tu hoàn toàn không biết nên nói cái gì, cảm giác mình giống như bị người ta chỉ vào mũi mắng mà không thể cãi lại.

Lỗ Lỗ Tu, cậu không cần lo lắng những chuyện này, cậu chỉ cần làm theo kế hoạch trong lòng cậu để hoàn thành nguyện vọng.

Những chuyện còn lại cứ giao cho tôi là được.

Chờ sau khi chiến tranh kết thúc, thế giới sẽ hoàn toàn đổi mới.

Những chuyện kia đều là kiệt tác của anh, phải không.

Lỗ Lỗ Tu đột nhiên đứng lên hỏi.

Thứ gì.

Cái Kim Tự Tháp này, còn có Tiểu tinh linh, cùng với tất cả những thứ khác.

Những thứ không phù hợp lẽ thường, khiến người ta không sờ được đầu óc đó.

Lỗ Lỗ Tu muốn hỏi cho rõ ràng, Đỗ Lan rốt cuộc đã động tay động chân bao nhiêu.

Mấy thứ này vô thương đại nhã, cậu không cần lo lắng những thứ tôi chế tạo sẽ ảnh hưởng đến chiến tranh của cậu.

Điểm này cậu có thể hoàn toàn yên tâm.

Lấy trò chơi Sủng vật tiểu tinh linh mà nói, Tiểu tinh linh tuyệt đối sẽ không trở thành vũ khí xuất hiện trong chiến tranh.

Đương nhiên người ngoài hành tinh cũng vậy, sự an toàn của bọn họ tại Địa Cầu là do Hắc y nhân phụ trách.

Trừ một số cá biệt di dân, người ngoài hành tinh có quốc tịch ngoại tinh không thể nào lấy được thị thực đi đến khu vực chiến tranh.

Nhưng còn những Biến Hình Kim Cương trước đó thì sao.

Bọn họ đã đến Địa Cầu từ trước khi người Bố Lý Tháp Ni Á các cậu được khai hóa, thậm chí ở thời đại xa xưa hơn, trước khi con người xuất hiện, đã phát hiện ra Địa Cầu.

Hơn nữa Bác Phái Biến Hình Kim Cương Autobots đại diện cho chính nghĩa và tự do, nếu không có bọn họ, nhân loại đã sớm bị Cuồng Phái Decepticons nô dịch rồi.

Cậu có thể ở đây nghĩ cách lật đổ lão cha của mình, còn phải cảm ơn bọn họ nhiều đấy.

Lỗ Lỗ Tu không tỏ ý kiến, nhưng vẫn muốn tìm hiểu đại khái về Biến Hình Kim Cương, như vậy sau này có khả năng còn có thể lợi dụng.

Sủng vật tiểu tinh linh thì sao.

Đó là linh cảm đột nhiên xuất hiện, cộng thêm chút sở thích cá nhân của tôi.

Có phải rất thần bí, gây ra rất nhiều đề tài không.

Đỗ Lan nói, Con người trên thế giới này cần hiểu được giá trị của đồng bạn, chờ đến khi bọn họ học được sự khiêm tốn từ trên người Tiểu tinh linh, khi đối xử với người khác cũng sẽ học được cách giao tiếp.

Người với người sau khi thấu hiểu, cảm thông lẫn nhau, là có thể giảm bớt đấu tranh rồi.

Lỗ Lỗ Tu nhìn Đỗ Lan, cảm thấy những lời này thốt ra từ miệng Đỗ Lan hoàn toàn không có sức thuyết phục.

Bởi vì ấn tượng Đỗ Lan mang lại cho Lỗ Lỗ Tu chính là một người Việt Nam Liên Bang luôn treo lợi ích bên miệng, không ngờ hắn còn có suy nghĩ viễn đại như vậy, thông qua Tiểu tinh linh để giảm bớt phân tranh giữa người với người.

Anh đang nói đùa sao.

Lỗ Lỗ Tu cũng học được cách phun tào châm chọc.

Đương nhiên không, tôi thuộc về kiểu người không thích chiến tranh.

Có thể giải quyết hòa bình thì tôi chưa bao giờ thích động thủ.

Chương 456

Lỗ Lỗ Tu, cậu vẫn chưa hiểu tôi, bất quá tôi không trách cậu.

Bởi vì tôi là một nam tử thâm trầm có nội hàm như vậy, không phải học sinh cấp ba như cậu có thể hiểu được.

Đây chính là khoảng cách giữa con trai và đàn ông.

Nói xong, Đỗ Lan còn nở một nụ cười thật tươi với Lỗ Lỗ Tu.

Lỗ Lỗ Tu thật tâm muốn đấm vào mặt Đỗ Lan một cái.

Được rồi không đùa nữa, Lỗ Lỗ Tu, trừ chi viện ra, tôi cũng không muốn can dự vào hành động của cậu.

Còn có cái gì cần, cứ việc đề xuất, còn có cái gì cần hỏi, cũng cứ việc hỏi.

Vậy được, tôi hy vọng cuộc sống sau này của tôi và Na Na Lỵ không bị can thiệp.

Không thành vấn đề.

Còn gì nữa không.

Tôi cần biết tất cả những thứ tôi có thể biết.

Cậu phải nói cho tôi biết cậu rốt cuộc muốn biết cái gì mới được, những thứ cậu không biết thực sự quá nhiều.

Đỗ Lan rất thích nói chuyện với Lỗ Lỗ Tu kiểu này.

Tôi muốn biết chân tướng mẹ tôi bị ám sát.

Cậu muốn biết chân tướng.

Đúng vậy.

Ánh mắt Lỗ Lỗ Tu kiên nghị, đây chính là một trong những mục tiêu mà hắn phấn đấu.

Rất tốt, xem ra cậu đã quen đối thoại với tôi, cũng nhận đồng người hợp tác là tôi đây.

Vậy thì tôi có thể nói cho cậu biết rất rõ ràng, mẫu thân của cậu cũng chưa chết.

Sắc mặt Lỗ Lỗ Tu trở nên rất khó coi, hắn cho rằng Đỗ Lan đang nói đùa: Tôi tận mắt nhìn thấy mẫu thân tôi trọng thương ngã xuống đất, hơn nữa tận mắt nhìn thấy di thể của bà được đưa vào lăng mộ.

Đỗ Lan, xin anh nghiêm túc trả lời câu hỏi của tôi.

Tôi đang trả lời câu hỏi của cậu rất nghiêm túc, Lỗ Lỗ Tu, cậu phải học cách nhìn thấu biểu hiện, như vậy mới có thể nhìn thấy chân tướng thế giới.

Đỗ Lan lúc này biến thành một tên thần côn, Nói cho tôi biết cái gì mới là tử vong.

Lại ra vẻ bí hiểm, Lỗ Lỗ Tu đã miễn dịch rồi, chỉ cần im lặng, Đỗ Lan sẽ tự mình cho hắn đáp án.

Những nhân vật từng sất trá phong vân, đế vương của quốc gia, anh hùng của nhân dân, bọn họ đều chết rồi sao.

Lỗ Lỗ Tu cảm thấy mình hoa mắt, bởi vì hắn nhìn thấy sau lưng Đỗ Lan xuất hiện một đám nhân ảnh, mỗi một người đều có ngoại mạo bất phàm, khí khái anh dũng lộ ra ngoài.

Đó đều là những Anh linh ký sinh trên người Đỗ Lan, đi ra lộ mặt, làm nền hiệu ứng đặc biệt cho Đỗ Lan.

Chiêu này hoàn toàn dọa Lỗ Lỗ Tu sợ chết khiếp.

Mẫu thân của cậu với tư cách là một thành viên Viên Trác Kỵ Sĩ Knights of the Round, anh hùng của Bố Lý Tháp Ni Á, Hoàng phi của

Quốc vương, cũng là một nhân vật rất giỏi.

Người như vậy cũng sẽ không cứ thế mà chết đi.

Mẫu thân còn sống.

Lỗ Lỗ Tu hoàn toàn thất thần.

Bà ấy chết rồi.

Lỗ Lỗ Tu lăng loạn, trong lòng nghĩ, nếu không phải mình là đồ mù vận động, nhất định phải lao lên đánh Đỗ Lan một trận.

Thân chết mà linh hồn bất diệt, Lỗ Lỗ Tu chuẩn bị xong chưa.

Chuẩn bị cái gì.

Lỗ Lỗ Tu thất thanh hỏi, hắn bị quang mang bao vây, tất cả đồ vật trong phòng khách đều tự động di dời, chừa ra không gian trống.

Trên sàn nhà toát ra ánh sáng chói mắt, giống như bút vẽ họa ra đồ án.

Lỗ Lỗ Tu, đi theo ta niệm đi.

Ta sẽ cho ngươi sức mạnh, để ngươi thành công lật đổ Bố Lý Tháp Ni Á.

Đỗ Lan hưng phấn nói, Tuyên cáo.

Hiện tại liền bắt đầu rồi.

Lỗ Lỗ Tu hết cách chỉ có thể đi theo nói: Tuyên cáo. chú ngữ tỉnh lược Thiên bình thủ hộ giả a.

Sau khi chú văn kết thúc, Lỗ Lỗ Tu chỉ cảm giác mu bàn tay mình như bị thiêu đốt.

Không có Chén Thánh, Đỗ Lan cung cấp ma lực.

Không có ma pháp hồi lộ, cũng không quan hệ, phản chính Đỗ Lan có biện pháp để Lỗ Lỗ Tu trở thành chủ nhân Anh linh.

A.

Mu bàn tay xuất hiện Chú lệnh đỏ như máu, ba cái Geass cỡ lớn nối đuôi nhau thành một vòng tròn.

Xảy ra chuyện gì rồi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đỗ Lan, anh đã làm gì.

Không có gì, chẳng qua là ma pháp mà thôi.

Quang vụ tản đi, Lỗ Lỗ Tu nhìn thấy mẫu thân hắn Mã Lệ An Na V Bố Lý Tháp Ni Á.

Đệ Lục Kỵ Sĩ ưu nhã, đồ đệ của C.

C. mẫu thân của Lỗ Lỗ Tu và Na Na Lỵ.

Hoan nghênh trở lại thế giới tự do.

Đỗ Lan kéo Mã Lệ An Na ra khỏi thân thể bé gái, cho bà ta một linh thể có thể tự do hoạt động, chỉ bất quá chịu mệnh lệnh từ con trai mình là Lỗ Lỗ Tu.

Đối với Chú lệnh bắt buộc phải phục tùng, Mã Lệ An Na sau này phải đưa ra lựa chọn giữa con trai và trượng phu.

Thủ đoạn của Đỗ Lan thật thần quỷ khó lường, Lỗ Lỗ Tu lần này coi như thật sự phục.

Kích động nhìn mẫu thân mình, hắn mất đi năng lực ngôn ngữ.

Mẹ.

So với sự chấn kinh của Lỗ Lỗ Tu, Na Na Lỵ càng thêm kích động, trực tiếp nhào vào trong lòng Mã Lệ An Na.

Đây không phải là cải tử hoàn sinh, người trước mặt các ngươi là Anh linh.

Đỗ Lan nói.

Kỳ thực rốt cuộc không phải là Chén Thánh, cho nên hắn không có năng lực kéo Lỗ Lỗ Tu tương lai qua đây, nếu không thì càng đặc sắc hơn.

Lỗ Lỗ Tu, hiện tại cậu có thể chính miệng hỏi mẹ cậu chuyện ngày hôm đó rồi.

Đỗ Lan nhắc nhở.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mã Lệ An Na còn chưa hiểu rõ tình huống đâu.

Lại không phải Anh Linh Điện hay Gaia thật sự tồn tại để có thể nhét tất cả kiến thức vào não Anh linh, cho nên bà ta chỉ nhớ được một khắc trước bà ta còn tiềm phục tại thân thể bé gái, một khắc sau đã bị kéo đến nơi này.

Không chỉ sở hữu thân thể của chính mình, còn nhìn thấy một đôi con cái.

Còn nhớ ta không.

Đỗ Lan đứng trước mặt Mã Lệ An Na nói.

Ta nhớ ngươi là Đỗ Lan.

Trước đây Đỗ Lan và C.

C. từng cùng nhau huấn luyện Mã Lệ An Na một thời gian.

C.

đâu.

Xưng hô sư phụ ngươi như vậy là không tốt đâu, cô ấy đã dạy cho ngươi rất nhiều thứ, ngươi có thể có thành tựu như vậy, một nửa công lao là của cô ấy.

Chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa rồi.

Mã Lệ An Na cười khẽ một tiếng, C.

C. vẫn là bộ dáng cũ sao.

Lúc đầu trước khi bà trở thành Hoàng phi đã cãi nhau với C.

C. một trận, vì chính cái mục tiêu vĩ đại hùng vĩ kia, một thế giới không có lời nói dối.

C. phản đối quyết định của đồ đệ mình, bởi vì cô sống đã lâu như vậy, biết lời nói dối là một phần của nhân loại, không có lời nói dối cũng sẽ không có nhân loại.

Cho nên C.

C. sau khi biết chuyện này, muốn ngăn cản đồ đệ của mình làm chuyện ngu ngốc, nhưng thất bại.

Từ đó về sau C.

C. liền không còn gặp mặt Mã Lệ An Na nữa.

Nhưng C.

C. vẫn luôn cho rằng đồ đệ duy nhất của mình rất ưu tú, tuy rằng không ủng hộ đồ đệ, nhưng C.

C. cũng không chuẩn bị ngăn cản bà.

Mặc kệ tự nhiên, trải qua gió mưa, tự thân hối ngộ.

Gọi tắt là giáo dục kiểu thả rông.

Đối với C.

C.

Mã Lệ An Na cảm giác rất phức tạp.

Từ nhỏ là sùng bái, sau khi quen biết Tiêu Lộ Lộ Charles zi

Britannia thì bà thay đổi.

Vì tình yêu mà trở nên mù quáng, mục tiêu của Tiêu Lộ Lộ và anh trai ông ta, cuối cùng cũng thành mục tiêu của Mã Lệ An Na.

Hai thầy trò tuy rằng tan rã trong không vui, nhưng C.

C.

Chương 457

vẫn rất quan tâm Mã Lệ An Na, khi nghe tin bà chết còn chuẩn bị đi báo thù, cuối cùng vẫn là bị Đỗ Lan điểm rõ chân tướng, biết linh hồn đồ đệ mình vẫn còn, cho nên mới không đi tìm Bố Lý Tháp Ni Á gây phiền toái nữa.

Hiện tại Mã Lệ An Na nhìn thấy Đỗ Lan thường xuyên ở cùng C.

C. liền nghĩ tới sư phụ của mình.

Đỗ Lan cúi đầu thở dài một hơi: C.

C.

đã.

Chẳng lẽ C.

C.

Không thể nào, cô ta không phải là Ma nữ bất lão bất tử sao.

Nhìn thấy bộ dáng kia của Đỗ Lan, sắc mặt Mã Lệ An Na lập tức thay đổi, tuy rằng bà dường như rất lãnh đạm với C.

C. nhưng trong lòng vẫn coi C.

C. là sư phụ.

Bộ dáng kia của Đỗ Lan cứ như đang nói cho bà biết C.

C.

đã chết vậy.

Ai nói C.

C. chết.

Ta chỉ nói cô ấy không giống trước kia, cho dù đứng trước mặt ngươi, ngươi cũng nhất định không nhận ra cô ấy nữa.

Đỗ Lan nói, Được rồi, hiện tại ngươi với tư cách Anh linh trở lại thế giới này, muốn ăn thì ăn, muốn chơi thì chơi đi.

Nói cứ như muốn để Mã Lệ An Na giao phó hậu sự vậy.

Trên mu bàn tay Lỗ Lỗ Tu là Chú lệnh có thể sai khiến Anh linh làm ba việc trái với tâm ý của họ.

Nếu bà ta không muốn nói cho cậu biết chân tướng, cậu cũng có thể cưỡng chế mẫu thân cậu trả lời.

Đương nhiên dùng hết ba cái Chú lệnh, cũng đại biểu mẫu thân cậu phải trở về một thế giới khác.

Ba mệnh lệnh vi phạm ý nguyện.

Điều này rốt cuộc là có ý gì.

Lỗ Lỗ Tu cảm thấy Chú lệnh như vậy chính là đang coi khinh tình thân giữa hắn và mẫu thân.

Bất quá Đỗ Lan biết rõ, tuy rằng Mã Lệ An Na là một từ mẫu, nhưng trên phương diện giá trị quan thì tuyệt đối ủng hộ trượng phu của mình, nếu con mình muốn phá hoại kế hoạch vĩ đại của trượng phu, bà ta sẽ không đồng ý.

Lỗ Lỗ Tu, cậu vẫn còn quá trẻ, được rồi, không quấy rầy cả nhà các người đoàn tụ, tôi đi trước.

Đỗ Lan ra khỏi cửa liền nhìn thấy Mễ Lôi đang chạy tới, bèn chặn cô lại và đưa đến nhà hàng.

Anh là ai.

Tâm trạng tốt vốn có của Mễ Lôi bị Đỗ Lan phá hỏng hết.

Ngồi đi.

Tôi là lo cô quấy rầy Lỗ Lỗ Tu mới kéo cô tới đây.

Đỗ Lan nói.

Anh là bạn của Lỗ Lỗ Tu.

Mễ Lôi đánh giá Đỗ Lan từ trên xuống dưới, cảm thấy Đỗ Lan rất khả nghi.

Cô không cần hoài nghi tôi, kỳ thật thân phận của tôi là giám đốc công ty trò chơi Sủng vật tiểu tinh linh.

Đỗ Lan nói.

Không thể nào chứ.

Phải biết rằng hiện tại ngoại trừ một trang web chính thức ra, không có bất kỳ ai tự xưng là nhân viên công ty Tiểu tinh linh, còn có bác sĩ trong bệnh viện Tiểu tinh linh nữa.

Người tự xưng Đỗ Lan này nhìn thế nào cũng không giống nhân viên công ty a.

Mễ Lôi, hiện tại công ty chúng tôi đang chuẩn bị một chương trình truyền hình, chuyên môn giới thiệu về bồi dưỡng và chiến đấu Sủng vật tiểu tinh linh, còn có câu chuyện về những người chơi được chọn.

Thật sao.

Đây chính là tin tức lớn nha, Mễ Lôi cao hứng nói, cô là thật tâm thích Tiểu tinh linh, Khi nào phát sóng.

Khung sườn đã hoàn thành, nhưng hiện tại còn thiếu một bộ phận quan trọng nhất, đúng là ngọc có tì vết.

Đỗ Lan sờ sờ cằm, hắn lại chuẩn bị lừa người.

Mễ Lôi trọng nghĩa khí, là một người không tệ.

Thiếu đồ.

Không phải chỉ là chương trình thôi sao, trực tiếp phát sóng không phải là được rồi sao.

Chẳng lẽ là phương diện đài truyền hình có vấn đề.

Không vấn đề, trong nhà tôi có chút thế lực, có thể giúp các anh giải quyết vấn đề đài truyền hình.

Không cần.

Về đài truyền hình, chúng tôi đã mua một vệ tinh thông tin, đồng thời đã lấy được giấy phép phát sóng ở tất cả các quốc gia có điều kiện.

Thật lợi hại, cho dù Mễ Lôi là quý tộc, cũng chưa từng thấy qua sức mạnh cường thế như vậy.

Cho dù là Hoàng đế Bố Lý Tháp Ni Á cũng không thể có thủ đoạn như vậy, cự hạm và binh khí hình người cũng có lúc bị ngăn cản.

Nhưng công ty thần bí này lại có thể tiến hành phát sóng tại toàn bộ quốc gia trên toàn cầu, không thể tin nổi.

Anh không phải đang lừa tôi đấy chứ.

Mễ Lôi giới tâm vẫn rất nặng.

Cô có thể tự mình tra, hiện tại trên trang web chính thức hẳn là đã đồng bộ công bố kế hoạch của tôi.

Lấy điện thoại ra lên mạng xem trang chủ, không sai, thật sự giống như Đỗ Lan nói, kế hoạch phát sóng đồng bộ toàn cầu.

Quá tuyệt vời.

Ảnh hưởng của Sủng vật tiểu tinh linh trở nên lớn hơn, Mễ Lôi vui vẻ cực kỳ, Vậy rốt cuộc thiếu cái gì.

Đương nhiên là một người dẫn chương trình nhiệt huyết yêu thích Sủng vật tiểu tinh linh.

Đỗ Lan nhìn về phía Mễ Lôi, Tôi cảm thấy cô vô cùng thích hợp.

Sau một thoáng kinh ngạc ngắn ngủi, Mễ Lôi cười: Sao có thể, tôi vẫn chỉ là một học sinh, bình thường còn phải đi học.

Cái này không phải vấn đề, cô chỉ cần tu mãn tín chỉ trước thời hạn là được.

Tôi nghĩ đây là một cơ hội rất tốt, để người trên toàn thế giới đều có thể biết đến cô, hơn nữa còn là làm công việc có liên quan đến Tiểu tinh linh, cô có thể suy nghĩ một chút.

Thành thật mà nói, Mễ Lôi đã động tâm.

Nhưng cô thực sự không có tin tưởng thuyết phục được người trong nhà.

Sau khi cuộc thi đấu lần này hoàn thành, đồng hồ người chơi Sủng vật tiểu tinh linh sẽ chính thức phát hành, đến lúc đó sẽ có hàng ức người chơi gia nhập trò chơi, với tư cách là người dẫn chương trình duy nhất của một tiết mục chính thức, cô sẽ trở thành người nổi tiếng thế giới, độ nổi tiếng có thể so sánh với Hoàng đế, không, là siêu việt hơn cả Hoàng đế.

Đỗ Lan có tự tin, Hơn nữa tại các địa điểm nguy hiểm trên thế giới, còn có vô số Tiểu tinh linh tồn tại, với tư cách người dẫn chương trình có thể ngay lập tức đi phát hiện, chứng kiến sự tồn tại của Tiểu tinh linh thần kỳ.

Lại nói, người dẫn chương trình cũng có thể quen biết rất nhiều người chơi, với tư cách người chơi cô cũng có thể khiêu chiến những người đó.

Mễ Lôi thật sự động tâm.

Động tâm không bằng hành động, cả đời người nên tự mình đưa ra quyết định.

Chỉ biết phục tùng cha mẹ, chẳng lẽ cô muốn làm một quý tộc hủ bại đến già sao.

Bốp, Mễ Lôi quyết định, cô không muốn già đi như vậy, cô muốn cuộc sống mà mình mong muốn: Tôi đồng ý với anh.

Đỗ Lan gật gật đầu: Sau khi cuộc thi kết thúc sẽ tìm cô.

Cuộc thi đấu rất kịch liệt, từ sáng đến tối an bài rất kín.

Khán giả không thể không lợi dụng vài phút rảnh rỗi giữa các trận đấu để nghỉ ngơi, thời gian còn lại chỉ có thể trừng lớn mắt nhìn sân thi đấu.

Người chơi bắt buộc phải cùng Sủng vật tiểu tinh linh lên sân thi đấu, bất kể là núi cao hay dòng nước xiết, đều phải kề vai chiến đấu.

Đây là một trận thi đấu chiến đấu của Tiểu tinh linh, cũng là cuộc thi khảo nghiệm ý chí lực của người chơi.

Chu Tước, chúng ta mau tới xem chỗ kia.

Nhìn chỗ này nhìn chỗ kia, Chu Tước và Vưu Phỉ Mễ Á hai người cứ như tình nhân đang yêu nhau say đắm vậy.

Mà Tạp Liên thì thật đáng thương, chỉ có thể lén lút đội mũ che kín mặt chạy loạn trong hội trường.

Còn có Lỗ Lỗ Tu với vẻ mặt khổ đại cừu thâm, giống như Đỗ Lan dự đoán, Mã Lệ An Na không nói ra chân tướng với con mình.

Mà Lỗ Lỗ Tu cũng không nhẫn tâm sử dụng Chú lệnh đối với mẫu thân, cho nên hắn hiện tại rất khổ muộn.

Mẫu thân lại giấu giếm mình, thực sự làm cho Lỗ Lỗ Tu thất vọng.

Hắn lang thang không mục đích trong Kim Tự Tháp.

Kim Tự Tháp rất lớn, đi tới đi lui Lỗ Lỗ Tu liền lạc đường, tâm tình sa sút cộng thêm vì trốn tránh Vưu Phỉ Mễ Á, Lỗ Lỗ Tu đi tới lối đi mà chỉ có nhân viên công tác mới được vào.

Một bóng người cũng không có, Lỗ Lỗ Tu hoàn toàn không biết nên đi bên nào.

Gọi điện thoại cho lễ tân đi, hoàn toàn lạc đường, chỉ có thể tìm kiếm sự giúp đỡ.

Nhưng mà trên đời việc không như ý rất nhiều, ví dụ như hiện tại, điện thoại Lỗ Lỗ Tu hết pin.

Bởi vì xảy ra quá nhiều chuyện, cho nên quên sạc điện thoại.

Hôm nay thật là xui xẻo tột cùng, không có người vẫn là không có người.

Sao biển người bình thường hiện tại lập tức biến mất hết rồi.

Quá yên tĩnh, Lỗ Lỗ Tu cảm giác bên cạnh mình dường như có thứ gì đó đang nhìn mình.

Đỗ Lan là anh sao.

Gặp phải chuyện gì không thể tưởng tượng nổi, kẻ đầu sỏ gây chuyện đầu tiên nghĩ đến chính là Đỗ Lan.

Bất quá lần này Đỗ Lan nằm cũng trúng đạn, bởi vì hắn đã trở lại Nhật Bản, chuẩn bị kế hoạch đặc khu cho Vưu Phỉ Mễ Á.

Chương 458

Trên đường tới Kim Tự Tháp, Đỗ Lan đã nói với Chu Tước và Vưu Phỉ Mễ Á không ít thứ.

Vưu Phỉ Mễ Á cũng đồng ý với lời Đỗ Lan, cho nên ủy thác Đỗ Lan giúp đỡ cô.

Tuy rằng Đỗ Lan cảm thấy 11 Khu cũng không tệ, nhưng hết thảy đều là vì kịch tình.

Lỗ Lỗ Tu đứng giữa một đoạn hành lang dài, cảm giác mình dường như tiến vào ảo cảnh, loại cảm giác bị giám thị kia càng ngày càng nghiêm trọng, chính mình cũng càng ngày càng không có cảm giác an toàn.

Cộp.

Có tiếng bước chân, quanh quẩn trong hành lang yên tĩnh, truyền vào tai Lỗ Lỗ Tu, giống như đếm ngược kích nổ nguy cơ.

Cái bóng kéo dài tới gần từ góc cua hành lang.

Lỗ Lỗ Tu rất khẩn trương, cảm giác tim mình sắp nhảy ra ngoài rồi.

Lỗ Lỗ Tu.

Thanh âm thanh thúy truyền đến, cuối hành lang xuất hiện một đứa bé.

Một bé gái nhỏ nhắn xinh xắn, giống như búp bê sứ.

Nhưng Lỗ Lỗ Tu không quen biết đứa bé như vậy, bất quá bộ quần áo liền thân của bé gái ngược lại rất quen mắt, đó không phải là loại quần áo mà người phụ nữ tên C.

C. kia mặc sao.

Nhắc mới nhớ, màu tóc cũng giống nhau.

C.

Đồng thời hai tiếng nghi vấn, một tiếng là Lỗ Lỗ Tu, tiếng còn lại truyền đến từ sau lưng Lỗ Lỗ Tu.

Mã Lệ An Na, đã lâu không gặp.

Lỗ Lỗ Tu xoay người nhìn lại, quả nhiên là mẫu thân của mình.

Thầy trò trước kia, hiện tại mỗi người đứng một bên hành lang, nhìn nhau.

Lỗ Lỗ Tu đứng ở giữa cảm giác nhiệt độ trong hành lang đều đã tăng cao.

Lỗ Lỗ Tu, lui ra.

Ánh mắt Mã Lệ An Na nhìn chằm chằm C.

C. bà và sư phụ của mình còn có chuyện chưa giải quyết xong.

Không ngờ năng lực Code còn có thể làm cho người ta cải lão hoàn đồng.

Mã Lệ An Na bước ra một bước, khí thế mười phần.

C. cũng đi về phía trước, hai người phụ nữ toàn bộ đều có khí trường mãnh liệt.

Lỗ Lỗ Tu chỉ cảm thấy mình càng ngày càng nhỏ bé dường như sắp bị hai người phụ nữ nuốt chửng, thật đáng sợ.

Lỗ Lỗ Tu, con trở về chỗ Na Na Lỵ đi.

Mã Lệ An Na nói.

Đối với con trai mình ngươi cũng lãnh đạm như vậy, ta không nhớ ta đã dạy ngươi thành một kẻ máu lạnh như thế.

C. khắc nghiệt nói.

Ngươi bây giờ bộ dạng này còn có tư cách gì dạy ta.

Rõ ràng đã một đống tuổi rồi, còn giả trang thành bé gái, đừng làm người ta cười chết.

Mã Lệ An Na đáp trả.

Lỗ Lỗ Tu dán vào trên tường, từ từ di chuyển sang một bên.

Mình vẫn là đừng can thiệp thì tốt hơn, Lỗ Lỗ Tu hiện tại hận không thể biến thành con ruồi bay đi.

Thật là tiểu gia hỏa không biết tôn sư trọng đạo.

Không so được với cái loại ma nữ giả nai như ngươi.

Hai người phụ nữ lời qua tiếng lại, dường như giữa thầy trò có tình kết khó giải khai.

Thật là không đáng yêu.

C. tiếp tục nói, cô hiện tại đã đứng cùng một chỗ với Mã Lệ An Na.

Như nhau cả thôi.

Mã Lệ An Na cũng đứng lại.

Thật là không ngờ còn có thể gặp lại ngươi, Mã Lệ An Na.

Ta cũng không nghĩ tới gặp lại ngươi lần nữa, ngươi sẽ biến thành cái dạng này.

Hai người đều cười, sau đó Mã Lệ An Na bế thốc C.

C. lên: Đã lâu không gặp, C.

C.

Đã lâu không gặp.

Cũng không có động thủ, có thể thấy được tình phân thầy trò giữa bọn họ vẫn còn.

Chỉ bất quá sự tình trước kia làm cho phần tình cảm này xuất hiện vết rạn.

Nhưng khi hai người gặp lại lần nữa, vẫn là tình cảm chiếm thượng phong.

Hai người đều chưa từng nghĩ tới sẽ gặp lại lần nữa, cho nên bọn họ đều tạm thời quên đi chuyện không vui.

Thả ta xuống, thế này rất xấu hổ.

C. thở dài trong lòng, cô còn chưa quen với thân phận bé gái.

Cảm giác mình cũng trẻ lại, giống như lúc Na Na Lỵ còn nhỏ, thường xuyên được ta bế trong lòng như vậy.

Được rồi, ta không phải trẻ con.

C. bất đắc dĩ nói.

Lỗ Lỗ Tu hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, hai con cọp cái khí thế hùng hổ lúc trước trong nháy mắt biến thành mèo con ôn thuận, thực sự là quá đáng sợ, loại chuyển ngoặt chênh lệch cực lớn này thực sự làm cho người ta không tiếp thụ được.

Cho nên nói lòng dạ đàn bà như kim dưới đáy biển, thiếu niên như Lỗ Lỗ Tu còn chưa hiểu được đâu.

C. vẫn được thả xuống, sau đó hai người phụ nữ cứ như vậy nhìn vào mắt đối phương, cuối cùng C.

C. thở dài một hơi: Xem ra ngươi vẫn chưa từ bỏ ý nghĩ kia.

Mã Lệ An Na ngươi hẳn là đã biết kết quả rồi chứ.

Mã Lệ An Na trầm mặc một lát, nói: Ngươi còn muốn ngăn cản ta.

Ta chưa bao giờ ngăn cản ngươi, ta chỉ là sợ hãi ta lại một lần nữa mất đi đồ đệ.

Kỳ thực C.

C. cũng biết đồ đệ của mình nguyện ý vì trượng phu mà chết, quả thực là hoàn toàn hiến dâng tất cả của chính mình cho Hoàng đế Bố Lý Tháp Ni Á.

Tại sao C.

C. ngươi không tin tưởng mục tiêu của chúng ta.

Mã Lệ An Na còn muốn thuyết phục sư phụ của mình cơ.

C. thật sự không biết nên nói như thế nào, bởi vì cái loại mục tiêu hư giả kia, người bình thường đều sẽ không tin tưởng.

Nhưng Hoàng đế và Hoàng phi Bố Lý Tháp Ni Á lại tin tưởng không nghi ngờ.

Điển hình của việc ăn no rửng mỡ, liền bắt đầu theo đuổi mấy thứ hư vô.

Chế tạo thế giới không có lời nói dối, mục tiêu đẹp đẽ biết bao.

Tiêu Lộ Lộ vì mục tiêu này chinh chiến tứ phương, tạo thành vô số sát lục, đương nhiên trong đó có vô số lời nói dối.

Không chỉ là đối với người đời, thậm chí là đối với con cái của mình cũng là che che giấu giấu.

Đây là thiên kiến sinh ra do sự ngạo mạn bẩm sinh, thiên kiến đối với thế giới.

Nhận định chính mình mới là nhân vật chính có thể hoàn thành hết thảy, cao hơn người khác một bậc, không cùng một giuộc với người phàm.

Nhận định mục tiêu của chính mình là sự nghiệp vĩ đại nhất trên thế giới, người phàm vì thế mà hy sinh là thiên mệnh.

Chương 459

Đỗ Lan thích nhất là đả kích loại người này, nói cho loại người này biết thế giới tàn khốc thế nào.

Ba ngày thời gian rất nhanh liền trôi qua, Kim Tự Tháp rất nhanh liền trở nên trống trải.

Nhưng ở dưới đáy biển vẫn như cũ náo nhiệt, người ngoài hành tinh nối liền không dứt. 11 Khu đột nhiên trở nên rất yên tĩnh, tổ chức phản kháng và Bố Lý Tháp Ni Á dường như đã hẹn nhau cùng lúc bình tĩnh lại.

Nhưng điều này làm cho cư dân cảm giác rất kỳ quái, bởi vì vài năm trước, trước khi Bố Lý Tháp Ni Á tiến công bản thổ Nhật Bản cũng là cái dạng này.

Bất an chậm rãi lan tràn ra.

Lỗ Lỗ Tu sau khi trở về nhà, vẫn như cũ đóng giả làm Zero chỉ huy Hắc Sắc Kỵ Sĩ Đoàn.

Bất quá hắn hiện tại phải tránh hai người, em gái hắn và mẫu thân.

Đối với sự thật Mã Lệ An Na giấu giếm hắn, Lỗ Lỗ Tu cũng đưa ra phản ứng, hắn đối với mẫu thân mình cũng trở nên không thẳng thắn.

Hắn nhất định sẽ dùng phương thức của mình tìm ra chân tướng.

Chỉ là muốn giấu giếm Đệ Lục Viên Trác Kỵ Sĩ ngày xưa, độ khó rất cao.

Trước kia sau khi Na Na Lỵ khỏe lại, muốn ẩn giấu thân phận cũng đã rất khó khăn.

Đồng thời phải giấu được hai người, độ khó có thể nói là cấp bậc địa ngục.

May mà Đỗ Lan tặng cho Lỗ Lỗ Tu trợ thủ người máy, chỉ có hai người bọn họ biết.

Cho nên Lỗ Lỗ Tu nghĩ tới việc để trợ thủ người máy làm thế thân của mình, giả trang Zero.

Mà hiện tại kế hoạch đầu tiên chính là tiến hành bắt giữ Lan Tư Lạc Đốt Lancelot, kẻ đã nhiều lần phá hoại kế hoạch của hắn.

Có kỹ thuật Đỗ Lan cung cấp, Lỗ Lỗ Tu chuẩn bị kế hoạch chi tiết.

Sử dụng bom EMP làm tê liệt Lan Tư Lạc Đốt, sau đó bắt lấy Chu Tước.

Chỉ là bom xung điện từ là phạm vi công kích không phân biệt địch ta, cho nên phe mình cũng phải chuẩn bị cho tốt.

Bất quá trước khi hành động, Lục đại gia tộc của Kyoto đã tìm đến Hắc Sắc Kỵ Sĩ Đoàn.

Trong nguyên tác bởi vì muốn mở rộng thực lực mới câu kết với Lục đại gia.

Hiện tại bởi vì Đỗ Lan ủng hộ, Lỗ Lỗ Tu căn bản không nghĩ tới việc liên hệ với Lục đại gia tộc.

Nhưng đối phương lại coi trọng sức ảnh hưởng của Zero.

Hai bên cũng là ăn nhịp với nhau, dù sao lợi ích của mỗi bên cũng không xung đột, hợp tác là một lựa chọn rất tốt.

Tuy nhiên Lục đại gia tộc tuy rằng có thể giúp đỡ Lỗ Lỗ Tu, nhưng trong đó không ít kẻ là phái hai mặt, một đầu ủng hộ Mặt trận giải phóng, một đầu lại quỳ liếm Bố Lý Tháp Ni Á.

Sau khi Zero và Lục đại gia tộc hợp tác, Bố Lý Tháp Ni Á cũng lập tức lấy được phần tình báo này.

Để thể hiện thành ý hợp tác, Lục đại gia tộc để Tứ Thánh Kiếm phối hợp kế hoạch bắt giữ của Lỗ Lỗ Tu.

Thế là kế hoạch tác chiến nhắm vào Chu Tước bắt đầu.

Không thể không nói Lỗ Lỗ Tu đau đầu đã lâu đối với cái tên Vương Loạn Nhập Chu Tước này, cho dù tác chiến có tinh mật đến đâu, chỉ cần để Chu Tước loạn nhập một cái, mục đích tác chiến cuối cùng sẽ rất khó đạt được.

Lấy chính mình làm mồi nhử, Zero chỉ huy Hắc Sắc Kỵ Sĩ Đoàn phát động tấn công vào một căn cứ quân sự ở đảo ngoài.

Một là nơi đó binh sĩ tương đối ít, có thể dễ dàng công hạ.

Hai là nơi đó cách xa thành phố, không cần lo lắng chiến đấu lan đến bình dân.

Trải qua chuyện của cha Hạ Lợi, Lỗ Lỗ Tu cũng cẩn thận hơn không ít.

Xử lý xong kế hoạch, Zero liền bắt đầu hành động.

Dù sao hai người bạn tốt tương ái tương sát, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Dựa theo định luật nhân vật chính bất tử, hai người cho dù bị tên lửa trực tiếp bắn trúng cũng sẽ không rời sân khấu.

Bởi vì Đỗ Lan sẽ cứu bọn họ.

Không đi quản những chuyện loạn thất bát tao đó, Vưu Phỉ Mễ Á đang chuẩn bị thành lập Đặc khu, nhưng cô cũng biết chị gái mình tuyệt đối sẽ không thay đổi thiên kiến đối với người 11 Khu, cho nên cô quyết định tiền trảm hậu tấu.

Tuyên bố chuyện Đặc khu trước, đến lúc đó Đệ Nhị Hoàng Nữ tỷ tỷ vì bảo vệ danh dự hoàng thất của mình nhất định sẽ đồng ý thành lập Đặc khu.

Vưu Phỉ Mễ Á nhìn thấu nhược điểm của nhân tính một cách rõ ràng.

Mọi người đều đang chuẩn bị vì chuyện riêng của mình, Đỗ Lan cũng vậy, hắn muốn đi hạ đạt mệnh lệnh ám sát cho Hạ Lợi.

Mục tiêu ám sát tiếp theo của cô tên là Ny Na Ái Nhân Tư Thản Nina Einstein.

Đỗ Lan nói, trong tay hắn cầm một miếng vải.

Biểu tình vẫn luôn âm trầm của Hạ Lợi cũng xuất hiện một tia hoảng sợ, bởi vì chủ nhân cái tên đó là bạn học cũng là bạn tốt của cô: Tại sao.

Cái gì tại sao.

Đỗ Lan biết rõ còn cố hỏi.

Ny Na chỉ là một học sinh bình thường mà thôi, vì sao lại xuất hiện trên Máy dệt vận mệnh.

Hạ Lợi hỏi.

Đây là vận mệnh, cho nên người xuất hiện tên đều đáng chết, cô hẳn là biết rõ.

Chúng ta không cần biết nguyên nhân.

Đỗ Lan nói, Còn có, cho dù là học sinh cũng có khả năng tạo thành vô số sát lục.

Hạ Lợi cô không phải cũng là học sinh sao.

Hạ Lợi không có cách nào phản bác, bởi vì Đỗ Lan nói rất có đạo

lý.

Nhưng Hạ Lợi vẫn không muốn ra tay với Ny Na.

Hạ Lợi, tôi cũng không ép buộc cô, bất quá cô có thể đi hỏi Ny Na xem, gần đây cô ta có phải đang nghiên cứu thứ gì đáng sợ hay không.

Hạ Lợi tâm sự nặng nề trở lại trường học, vừa về tới liền bị Mễ Lôi kéo đến Hội học sinh.

Bởi vì Mễ Lôi có chuyện quan trọng muốn tuyên bố, cô đã đồng ý trở thành người dẫn chương trình Tiểu tinh linh.

Cho nên thời gian cô ở chung với bạn bè trong Hội học sinh đã không còn nhiều, cô hiện tại muốn tuyên bố tin tức này với mọi người.

Hạ Lợi đã lâu không gặp.

Ny Na nhìn thấy Hạ Lợi, rất cao hứng.

Chuyện cha của Hạ Lợi cô cũng đã nghe nói, hiện tại gặp lại Hạ Lợi, Ny Na cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ny Na.

Hạ Lợi vừa nghĩ tới việc Ny Na trở thành mục tiêu ám sát của Thích Khách trong lòng liền không khỏi lo lắng, cô không biết Ny Na rốt cuộc đã làm cái gì.

Bất quá mặc kệ Ny Na làm cái gì, Hạ Lợi đều sẽ giúp đỡ cô ấy, nếu có cách thì phải khuyên Ny Na từ bỏ nghiên cứu.

Được rồi, không tìm thấy Lỗ Lỗ Tu, Chu Tước và Tạp Liên.

Vị trí của Lỗ Lỗ Tu do Na Na Lỵ thay thế, chị hiện tại liền tuyên bố quyết định của chị.

Mễ Lôi nói, Chị chuẩn bị tốt nghiệp sớm.

Hội trưởng Hội học sinh chính là linh hồn của Hội học sinh, lời này vừa nói ra, liền gây ra xôn xao.

Nhưng Hạ Lợi lại chỉ thở dài một hơi, gần đây cô dường như đã quen với ly biệt.

Thời gian vui cười cũng sẽ qua đi, Hội học sinh tụ tập cùng bạn bè cũng sẽ có ngày giải tán.

Mọi người đều sẽ trưởng thành, gánh vác trách nhiệm của riêng mình.

Mọi người phấn chấn lên, cho dù chị không còn ở đây, nhưng Hội học sinh vẫn còn, mọi người vẫn có thể tụ tập cùng một chỗ.

Mễ Lôi thấy cảm xúc của mọi người lập tức trùng xuống, liền cổ vũ mọi người.

Chương 460

Đúng vậy, mọi người sau này vẫn có thể gặp mặt mà.

Mọi người cố gắng phấn chấn cười lên.

Hạ Lợi tìm được Ny Na dò hỏi nghiên cứu gần đây của cô, Ny Na cũng không có cảnh giác, nói hết toàn bộ ra.

Nghiên cứu của cô bất quá vừa mới đi vào quỹ đạo, còn cách thành công rất xa.

Bất quá vẫn đủ để cô kiêu ngạo, đây chính là nghiên cứu chưa từng có.

Nhưng cô cũng không nghĩ đến việc chế tạo bom, chỉ nói sẽ là một loại năng lượng mới, Hạ Lợi nghe giới thiệu, cũng tin tưởng nghiên cứu của Ny Na sẽ tạo phúc cho nhân loại.

Chẳng lẽ Máy dệt vận mệnh chẳng qua là một trò cười.

Một nghiên cứu có thể tạo phúc cho nhân loại, người nghiên cứu nó lại biến thành đối tượng ám sát, sao có thể như vậy.

Duy trì cân bằng cái gì.

Chẳng lẽ là muốn cấm cố sự phát triển của nhân loại.

Hạ Lợi sinh ra nghi ngờ đối với sự tồn tại của Thích Khách, chính mình nên làm cái gì bây giờ.

Chính mình vì thân trương chính nghĩa mới trở thành Thích Khách, hiện tại lại muốn loạn sát người vô tội, tín điều chính mình kiên định rốt cuộc là làm sao vậy.

Hạ Lợi hoàn toàn rơi vào sự giằng co.

Hiện tại vào lúc này, Hạ Lợi cần tự mình đưa ra quyết định, bất kể lựa chọn gì cũng rất làm người ta khó xử.

Giết Ny Na, tuy rằng có thể để Hạ Lợi tiếp tục trở thành Thích Khách cho đến khi báo thù cho phụ thân mình, nhưng cô sẽ tự trách cả đời.

Không giết Ny Na, vậy chính là để mình từ bỏ cơ hội báo thù.

Nhưng Ny Na rõ ràng không làm sai cái gì, chính mình thực sự không xuống tay được, bởi vì lần này không phải vì chính nghĩa.

Nhưng vì báo thù cho cha chính mình mới làm nhiều sát lục như vậy, nếu không thể hoàn thành mục tiêu của mình, vậy mình làm nhiều như vậy liền không có ý nghĩa nữa rồi.

Thật giằng co, Hạ Lợi cảm giác mình đi tới một ngã ba đường, hơn nữa có một cỗ sức mạnh không ngừng thúc giục mình đưa ra lựa chọn.

Đệ Nhị Hoàng Nữ Kha Nại Lỵ Á mang theo binh sĩ thân vệ của cô khí thế hung hăng vây quanh Đỗ Lan.

Bắt hắn lại.

Đỗ Lan bị còng tay, sau đó đưa đến phòng thẩm vấn, do Đệ Nhị Hoàng Nữ đích thân thẩm vấn.

Đỗ Lan ngược lại hồ đồ rồi, Đệ Nhị Hoàng Nữ sao lại bắt mình.

Ha ha, ngài D, ngài có gì muốn nói không.

Kha Nại Lỵ Á ngồi đối diện Đỗ Lan, cười lạnh nói.

Cô muốn tôi nói cái gì.

Cô không hỏi tôi làm sao biết cô muốn biết cái gì.

Tôi không biết tôi nên nói cái gì, cô đương nhiên không thể từ trong miệng tôi nghe được cái gì.

Những lời như nói líu lưỡi thốt ra từ miệng Đỗ Lan, làm cho Kha Nại Lỵ Á cũng bị xoay đến hồ đồ.

Câm miệng, thành thật khai báo cho ta.

Có phải ngươi đưa tình báo cho Zero không.

Kha Nại Lỵ Á nói.

Không cần phải nói, Kha Nại Lỵ Á lại bị Zero đánh bại, cho nên cô hoài nghi nội bộ có người đưa tình báo cho địch nhân, cũng chính là có nội gián.

Mà người đáng ngờ nhất đương nhiên là Đỗ Lan đến từ Việt Nam Liên Bang.

Tuy rằng là đại thám tử, nhưng trừ lần đầu tiên tiến hành suy luận không đau không ngứa đối với thân phận Zero ra, thì không có thêm động tác nào.

Hơn nữa còn luôn ở lại trong đội kỹ thuật đặc biệt.

Xác thực là phi thường đáng ngờ.

Còn thật sự bị Kha Nại Lỵ Á đoán trúng rồi, Đỗ Lan là có liên hệ với Zero, còn cho hắn rất nhiều trợ giúp.

Ha.

Đỗ Lan nở nụ cười, Cô đây là đang phỉ báng phẩm cách của một thám tử ưu tú.

Đỗ Lan xem ra là không định thừa nhận.

Bởi vì hắn biết Đệ Nhị Hoàng Nữ không có khả năng có bất kỳ chứng cứ nào, cô bắt hắn cũng bất quá là xuất phát từ sự hoài nghi cơ bản nhất mà thôi.

Là một thám tử đã bắt giữ vô số tội phạm, Đỗ Lan chẳng lẽ sẽ phạm phải sai lầm mà những tội phạm kia từng phạm sao.

Đương nhiên là đánh chết không nhận.

Đừng có ngụy biện, mau thành thật khai báo.

Khai báo cái gì.

Khai báo tôi có nói dối cô hay không à.

Đỗ Lan lại cười nói.

Khốn kiếp, ngươi còn cười.

Kha Nại Lỵ Á quả thực sắp bị Đỗ Lan chọc tức chết, Còn không nói ra phương thức liên lạc giữa Zero và ngươi, chúng ta liền không khách khí với ngươi.

Nhưng bất kể Kha Nại Lỵ Á có nghiêm sắc mặt thế nào, đối với Đỗ Lan mà nói vẫn không có bất kỳ hiệu quả gì: Không có chuyện gì có thể qua mắt tôi.

Kha Nại Lỵ Á cô là từ chiến trường trở về lập tức liền tìm tôi.

Có phải hay không tổn thất rất thảm trọng, cho nên không có cách nào giao đãi với Hoàng đế Bố Lý Tháp Ni Á, cho nên mới tìm tôi làm con dê thế tội.

Ngươi đang nói hươu nói vượn cái gì.

Tuy rằng phần lớn lời Đỗ Lan nói là đúng, nhưng Đệ Nhị Hoàng Nữ cũng không phải vì để Đỗ Lan gánh nồi đen mới tìm hắn, mà là thật sự hoài nghi động cơ của Đỗ Lan.

Kha Nại Lỵ Á sẽ không hiểu Đỗ Lan ở lại chỗ này là vì xem kịch vui, mà không phải vì giúp Lỗ Lỗ Tu thu thập tình báo.

Ở tại bộ phận kỹ thuật đặc biệt, không chỉ ăn ngon uống ngon, còn có thể ngay lập tức nhìn thấy kịch vui.

Xem ra cô thật sự là cái gì cũng không biết.

Đỗ Lan đứng lên, muốn bắt đầu đại pháp lừa người của hắn.

Phòng thẩm vấn không lớn, Đỗ Lan lại giống như đang dạo bước trên thảo nguyên rộng lớn.

Kha Nại Lỵ Á tuy rằng tức giận, bất quá đối với lời Đỗ Lan muốn nói vẫn rất tò mò.

Cô ngược lại muốn xem Đỗ Lan còn có thể nói cái gì.

Không có bóng tối, thì không có ánh sáng.

Không có Bố Lý Tháp Ni Á các người thì không có Zero.

Khốn kiếp, ý của ngươi là Bố Lý Tháp Ni Á chúng ta là bóng tối.

Còn tên khủng bố kia lại biến thành ánh sáng rồi.

Không thì cô nghĩ sao.

Khốn kiếp.

Đừng tưởng rằng ngươi là người Việt Nam Liên Bang, chúng ta liền không dám động vào ngươi.

Đừng vì tôi nói sự thật mà thất thái như vậy.

Đừng quên người nắm giữ thân phận của Zero chỉ có một mình tôi.

Ngươi nói cái gì.

Ngươi biết thân phận của Zero.

Kha Nại Lỵ Á kích động.

Đương nhiên, tôi đã sớm nói không ai có thể thoát khỏi mắt tôi.

Bất quá so với Zero, các người càng giống tội phạm hơn.

Nếu có khả năng, việc tôi muốn làm nhất không phải là bắt giữ

Zero, mà là ném toàn bộ người của gia tộc Bố Lý Tháp Ni Á các người vào ngục giam, để các người ở đó tiếp nhận cải tạo.

Đỗ Lan đứng lại, nhìn biểu tình phẫn nộ của Kha Nại Lỵ Á, tiếp tục nói, Đừng tưởng rằng tội phạm chiến tranh thì không phải là tội phạm.

Đừng tưởng rằng không chính tay giết người thì không phải là hung thủ.

Đệ Nhị Hoàng Nữ Bố Lý Tháp Ni Á các hạ.

Ngươi.

Thật sự là sắp bị Đỗ Lan chọc tức chết, Không nói cho ta biết thân phận của Zero, ta liền nhốt ngươi cả đời, để ngươi không bao giờ trở về được Việt Nam Liên Bang, cũng không bao giờ cho ngươi cơ hội xuất đầu lộ diện nữa.

Kha Nại Lỵ Á đừng có thẹn quá hóa giận, kỳ thật sự suy bại của Bố Lý Tháp Ni Á các người là sự thật không thể tránh khỏi.

Bởi vì Zero là kẻ các người tuyệt đối không có khả năng chiến thắng.

Đỗ Lan nói.

Nói hươu nói vượn, chỉ cần để ta biết thân phận của hắn, ta có thể lập tức bắt hắn lại, đến lúc đó muốn giết hay muốn chém là chuyện của ta.

Hừ, thật là ngu xuẩn.

Chương 461

Kha Nại Lỵ Á.

Thật là ngu xuẩn.

Rắc một tiếng, còng tay trên tay Đỗ Lan ứng thanh bung ra, rơi xuống đất.

Động tác này làm cho Kha Nại Lỵ Á giật mình.

Nhưng Đỗ Lan cũng không phải muốn hại cô, mà là muốn hảo hảo nói chuyện với cô, nói đến cô không thể phản bác là tốt nhất: Zero một ngày nào đó sẽ trở thành một tín hiệu phản kích đối với Bố Lý Tháp Ni Á, một ký hiệu.

Sẽ có vô số người tranh nhau trở thành Zero, đến lúc đó ngày tận thế của các người cũng đến.

Ngày đó vĩnh viễn cũng sẽ không đến.

Kha Nại Lỵ Á nói.

Tự lừa mình dối người.

Đối với thái độ kia của Đỗ Lan, Kha Nại Lỵ Á rất muốn động thủ.

Cô là Hoàng nữ của Bố Lý Tháp Ni Á, hết thảy những việc làm đều là vì quốc gia, chính mình cho dù tạo ra rất nhiều sát lục, cũng là vì quốc gia và quốc dân.

Tên thám tử này mới là kẻ cái gì cũng không hiểu, làm Hoàng nữ của một nước, vì quốc gia làm cái gì cũng đều là đáng giá, cho dù chính mình đầy tay dính đầy máu tươi, nhưng vẫn như cũ là anh hùng quốc dân.

Thám tử độc thân như D mới không hiểu được giá trị của quốc gia, còn có ý nghĩa của anh hùng quốc gia.

Anh hùng của một quốc gia, hoặc là ác ma của một quốc gia khác, đây chính là thế giới chân thực.

Kha Nại Lỵ Á sẽ không hối hận vì mình đã phát động nhiều chiến tranh như vậy.

Đỗ Lan dường như biết suy nghĩ của Kha Nại Lỵ Á, cười khẽ một tiếng, bả vai rung động: Thời đại mới sắp buông xuống, mà những người thuộc về thời đại cũ như các người sẽ bị đào thải, bởi vì trong thời đại mới không có Bố Lý Tháp Ni Á các người tồn tại, cũng sẽ không có 11 Khu tồn tại.

Có một điểm cô nghĩ không sai, làm anh hùng của quốc gia có thể vì quốc dân làm tất cả, rất không khéo, kỳ thật tôi cũng giống như vậy.

Ánh mắt Đỗ Lan trong nháy mắt trở nên sắc bén.

Cái gì.

Kha Nại Lỵ Á nhìn Đỗ Lan, chỉ cảm thấy sống lưng phát lạnh.

Lời này có ý gì.

Chẳng lẽ tên thám tử này có thân phận đặc biệt gì, giống như mình.

Vì quốc gia không tiếc tất cả.

Kha Nại Lỵ Á chỉ cảm thấy uy lực của câu nói này có thể so với bom, làm cho cô hoàn toàn không biết nên ứng đối như thế nào.

Đỗ Lan rốt cục có dáng vẻ của trùm màn bạc mạc hậu hắc thủ.

Các quốc gia như các người đều sẽ bị quét vào thùng rác lịch sử, tương lai Địa Cầu sẽ do Việt Nam Liên Bang lãnh đạo.

Đỗ Lan cười âm trầm, khiến cho trán Kha Nại Lỵ Á chảy đầy mồ hôi lạnh, không nói được gì.

Cảm giác Đỗ Lan mang lại cho Đệ Nhị Hoàng Nữ quá đáng sợ, người đàn ông thần bí rốt cục lộ ra răng nanh của hắn.

Làm cho cô không biết phải tự xử lý như thế nào.

Đỗ Lan bị nhốt lại, nằm trong nơi sâu nhất của nhà ngục kiên cố.

Đây là lần đầu tiên Đỗ Lan ngồi tù, mà tội danh lại còn là gián điệp.

Kha Nại Lỵ Á thực ra cũng biết Đỗ Lan thủ đoạn phi phàm, nhưng nàng có lòng tin đối với binh sĩ của Bố Lý Tháp Ni Á.

Cho dù Đỗ Lan có thủ đoạn thông thiên, nhưng dưới sự bao vây chặt chẽ như thùng sắt của Bố Lý Tháp Ni Á, cũng nhất định phải ngoan ngoãn ngồi trong ngục.

Trong lao lung ám vô thiên nhật, Đỗ Lan lại vẫn giữ nụ cười, bởi vì hắn biết sẽ có người đến tìm hắn.

Quả nhiên, ăn cơm tù chưa quá ba ngày, đã có người xuất hiện bên ngoài phòng giam, cách song sắt nhìn Đỗ Lan chằm chằm.

Mái tóc vàng óng ánh dù trong bóng tối cũng rực rỡ, giống như đom đóm trong đêm, khiến người ta không thể khinh thị.

Thân hình tu trường còn kiện thạc hơn nhiều vận động viên, khí tức hoàng tử ưu nhã không ngừng toát ra.

Tu Nại Trạch Nhĩ E·Bố Lý Tháp Ni Á.

Chính là tại hạ.

Chàng soái ca tóc vàng ưu nhã đáp.

Đệ Nhị Hoàng tử, người tiệm cận ngai vàng nhất, Tể tướng đế quốc, kẻ còn lợi hại hơn Lỗ Lỗ Tu về mặt mưu lược.

Đỗ Lan gây được sự chú ý của hắn cũng là bình thường, bởi vì Đỗ Lan quá mức thần bí.

Ta biết ngay Kha Nại Lỵ Á nha đầu kia không thể nhốt ta quá lâu, có phải hay không muốn mang ta ra ngoài.

Đỗ Lan vặn vẹo cái cổ, hắn đã chuẩn bị xuất ngục.

Ngươi biết ngã sẽ đến.

Ta biết sẽ có người đến, vốn dĩ ta tưởng là Hoàng đế Bố Lý Tháp Ni Á đích thân tới tìm ta, không nghĩ tới sẽ là ngươi.

Bất quá không sao cả, chỉ cần đưa ta ra ngoài là được.

Làm ngươi thất vọng rồi, thật là xin lỗi.

Đệ Nhị Hoàng tử tuy rằng ngoài miệng rất khách khí, nhưng chút nào không có ý định mở cửa thả Đỗ Lan ra.

Đỗ Lan biết Đệ Nhị Hoàng tử tính cách có vấn đề, nếu sinh ra ở gia đình bình dân nhất định sẽ sống cuộc đời nhàn vân dã hạc.

Đáng tiếc hắn hiện tại là Đệ Nhị Hoàng tử, phải làm rất nhiều chuyện mình không hứng thú.

Đồng thời bởi vì thân phận này, trên vai hắn có một loại sứ mệnh cảm, khiến hắn không thể không cân nhắc rất nhiều, ví dụ như làm thế nào để trở thành Hoàng đế.

Hoàng vị với hắn, chẳng qua là thứ đại biểu cho thân phận, hắn là Hoàng tử, đương nhiên phải trở thành Hoàng đế.

Hắn có tài hoa cũng có rất nhiều người ủng hộ, hết thảy đều là thuận theo tự nhiên.

Loại người này quá ưu tú, thậm chí làm cho người ta không nhìn thấy nhược điểm.

Sao thế, ngươi không định mở cánh cửa này cho ta à.

Đỗ Lan nói.

Ta phải làm rõ một số chuyện mới có thể quyết định có thả ngươi ra hay không, Đỗ Lan tiên sinh.

Tu Nại Trạch Nhĩ gọi tên Đỗ Lan.

Đỗ Lan và C.

C.

đã lưu lại không ít dấu vết trong lịch sử, chỉ cần người có tâm điều tra kỹ một chút là có thể biết tên Đỗ Lan.

Hiển nhiên Đệ Nhị Hoàng tử đã điều tra kỹ, nhưng hắn chỉ cho rằng Đỗ Lan sở hữu Code giống như C.

C. và V.

V.

Dô, thế mà lại biết tên thật của ta, không tồi đâu, thanh niên.

Nếu ngươi đã điều tra ta, vậy thì cũng nên biết địa vị của ta tại Việt Nam Liên Bang, nếu gây ra chiến tranh giữa hai nước, Bố Lý Tháp Ni Á các ngươi có thể sẽ gặp xui xẻo đấy.

Ta đương nhiên biết tài hoa của ngươi.

Ngươi có thể sáng tạo một thời đại, cũng có thể hủy diệt một quốc gia.

Tu Nại Trạch Nhĩ nói, sau khi điều tra kỹ càng, hắn mới biết được một sự thật kinh người, đó là Việt Nam Liên Bang có thể có lãnh thổ to lớn như vậy chính là nhờ cơ sở do Đỗ Lan đánh xuống, Nhưng ta còn chưa thể xác định trả tự do cho ngươi là đúng hay sai.

Cho dù ngươi không cho ta ra, ta cũng có biện pháp ra ngoài.

Hơn nữa, cái lão cha hủ bại kia của ngươi còn có gì đáng để lưu luyến đâu.

Ngươi hoàn toàn có thể thay thế.

Đỗ Lan hóa thân thành ác ma.

Bất quá Tu Nại Trạch Nhĩ cũng không dễ dàng bị thuyết phục như vậy: Ta biết ta không nhốt được ngươi, cho nên ta sẽ trả tự do cho ngươi.

Nhưng có một điều kiện.

Ngươi là không muốn khai chiến với Việt Nam Liên Bang chứ gì.

Đỗ Lan nói trúng tim đen.

Đúng vậy.

Việt Nam Liên Bang chính là quốc gia duy nhất hiện tại có thể tranh cao thấp trực diện với Bố Lý Tháp Ni Á.

Nếu Việt Nam Liên Bang tham chiến, đối với Bố Lý Tháp Ni Á mà nói tuyệt đối là đả kích trí mạng.

Đương nhiên Việt Nam Liên Bang nội bộ tuy rằng hủ bại, nhưng cũng không thiếu năng nhân chí sĩ, bọn họ cũng biết trong tình huống không có lợi ích mà khai chiến với Bố Lý Tháp Ni Á là không lý trí.

Biện pháp tốt nhất chính là lôi kéo một đám tiểu quốc bị Bố Lý Tháp Ni Á xâm lược làm bia đỡ đạn.

Mà Việt Nam Liên Bang chỉ cần xuất một số ít binh sĩ nhưng lại chiếm cứ quyền lên tiếng, đây mới là kế hoạch tốt nhất.

Chương 462

Những tiểu quốc kia cho dù vì làm bia đỡ đạn mà phẫn nộ bất bình, nhưng muốn chống lại Bố Lý Tháp Ni Á thì sức mạnh của Việt Nam Liên Bang là không thể thiếu.

Vì nguyên nhân như vậy mà giận nhưng không dám nói gì, khiến mấy tiểu quốc này nghẹn đến nội thương.

Nếu phụ thân ngươi vẫn là Hoàng đế.

Ý của Đỗ Lan là chỉ cần Hoàng đế hiện tại còn tại vị, hắn không thể bảo đảm Việt Nam Liên Bang không tham chiến.

Nếu phụ thân của ta vẫn là Hoàng đế sao.

Đệ Nhị Hoàng tử hiển nhiên đã hiểu ý Đỗ Lan, sau đó hắn gật gật đầu, Đã hiểu.

Cửa được mở ra, Đỗ Lan từ từ đi ra.

Tu Nại Trạch Nhĩ cũng biết phụ thân mình hiện tại cùng binh độc vũ, sớm muộn gì cũng sẽ đưa một quốc gia vĩ đại đi về hướng hủy diệt.

Hiện tại tổ quốc của mình đã sa lầy trong vũng bùn, khởi nghĩa tại các khu vực bị thống trị liên tiếp không ngừng.

Chỉ là tên Zero ở Khu 11 kia là cao điệu nhất.

Đi thôi, đừng lề mề nữa, còn có rất nhiều đại sự quốc gia chờ chúng ta xử lý đấy.

Đỗ Lan nói.

Đối với thiện ý mà Đệ Nhị Hoàng tử truyền đến, Đỗ Lan tiếp nhận.

Loại người chỉ số thông minh cao này dễ dàng đi vào cực đoan, cho nên Đỗ Lan cảm thấy cần thiết phải hảo hảo uốn nắn một chút.

Ngoài nhà ngục, Kha Nại Lỵ Á hung tợn nhìn Đỗ Lan, hận không thể xé xác hắn.

Ngược lại Đỗ Lan vẻ mặt cười hì hì: Đệ Nhị Hoàng nữ, cô còn kém xa lắm, trên mọi phương diện.

Đáng ghét.

Chăm sóc tốt Vưu Phỉ Mễ Á, có thời gian, ta sẽ đến Khu 11 thăm các cô.

Coi như còn có chút dáng vẻ của một người anh.

Hoàng đế Bố Lý Tháp Ni Á có không ít con cái, nghe nói so với Thành Hộ Quang Chính Kido Mimasa trong thế giới Saint Seiya cũng không kém cạnh là bao.

Con cái đông đúc, bất quá hắn chỉ gặp qua những kẻ ưu tú nhất.

Đối với con cái của mình, Tiêu Lộ Lộ Charles cũng luôn đối đãi theo quy tắc cá lớn nuốt cá bé, rất nhiều đứa con đều đã chết trên chiến trường.

Nếu có thể chuẩn bị xuyên việt thời không, Đỗ Lan nhất định giới thiệu lão đầu Thành Hộ cho Tiêu Lộ Lộ, để hai người này hảo hảo giao lưu một chút cách sinh con đẻ cái.

Nói không chừng hai người này đều không cần phụ nữ cũng có thể sinh con được.

Ngồi trên phi thuyền của Tu Nại Trạch Nhĩ, Đỗ Lan tiến cử Ny Na Nina cho hắn.

Đồng thời viết một kịch bản dùng nỗi sợ hãi để khống chế thế giới.

Kịch bản này vốn dĩ là do Tu Nại Trạch Nhĩ tên soái ca tóc vàng này nghĩ ra, cho nên Đỗ Lan vừa đưa ra liền rất hợp khẩu vị Đệ Nhị Hoàng tử.

Đối phó với hạng người này, Đỗ Lan rất có biện pháp, chính là để bọn họ đi đâm đầu vào tường nam.

Người thông minh hoặc ít hoặc nhiều đều có cái tật xấu không nghe lọt lời khuyên của người khác, cho nên Đỗ Lan trực tiếp lấy kế hoạch chú định thất bại ra để hắn đi thực thi, chờ đến khi hắn đâm đến đầu rơi máu chảy thì lại nhảy ra thu hắn vào trướng hạ.

Đến lúc đó để hắn làm cánh tay phải của Thiên Tử, cùng Lê Tinh Khắc một văn một võ.

Ny Na Einstein.

Hạch đạn Bom hạt nhân.

Thú vị.

Đệ Nhị Hoàng tử tuy rằng cảm thấy Đỗ Lan lấy ra thứ này là đang đào hố chờ hắn nhảy vào, nhưng hắn cảm thấy chỉ cần mình cẩn thận thì tuyệt đối có thể đạt được loại vũ khí sát thương quy mô lớn uy lực cường hoành này.

Bom hạt nhân, không phải là một lá bài rất tốt sao.

Đệ Nhị Hoàng tử vẫn là nhảy vào cái hố Đỗ Lan đào.

Để bảo vệ bạn học Ny Na của mình, Hạ Lợi Harley mỗi đêm đều ở ngoài cửa sổ của Ny Na giám thị xung quanh.

Thật ra Hạ Lợi hoàn toàn không cần thiết phải làm như vậy, bởi vì thủ hạ của Đỗ Lan chỉ có mình Hạ Lợi là thích khách.

Hạ Lợi nếu không động thủ, sẽ không có người khác động thủ.

Ở bên ngoài phòng Ny Na, Hạ Lợi nhìn thấy cô nàng đeo kính này mê luyến Đệ Tam Hoàng nữ Vưu Phỉ Mễ Á đến mức nào.

Không chỉ trong phòng toàn là poster Hoàng nữ, thậm chí còn đối với ảnh chụp của Vưu Phỉ Mễ Á làm rất nhiều chuyện xấu hổ.

Điều này làm cho Hạ Lợi đỏ bừng cả mặt, nàng không ngờ Ny Na bình thường trầm mặc ít lời lại ở trong phòng mình làm loại chuyện đó.

Tình yêu của Ny Na đối với Vưu Phỉ Mễ Á đã trở nên bệnh hoạn.

Sau đó Ny Na nhận được lời mời của Đệ Nhị Hoàng tử đi nghiên cứu bom hạt nhân.

Lúc này Vưu Phỉ Mễ Á chưa xảy ra chuyện, cho nên Ny Na cuối cùng vẫn cự tuyệt, bởi vì Vưu Phỉ Mễ Á hiện tại vẫn là Phó Tổng đốc Khu 11, ở lại đây có thể trước tiên nhìn thấy tin tức về Vưu Phỉ Mễ Á.

Việc này nằm trong dự liệu của Đỗ Lan.

Nếu dùng một con búp bê Vưu Phỉ Mễ Á tỉ lệ 1:1 làm gối ôm làm điều kiện, nói không chừng có thể làm Ny Na đáp ứng.

Hoặc là để Đệ Tam Hoàng nữ đi cùng Ny Na trải qua một đêm lãng mạn, đây nhất định cũng là một biện pháp tốt.

Đỗ Lan tà ác nghĩ.

Đỗ Lan cáo biệt Đệ Nhị Hoàng tử, trở lại Khu 11.

Hắn bị yêu cầu đi thuyết phục Ny Na gia nhập tổ nghiên cứu, coi như là tờ trình danh trạng để hợp tác.

Đỗ Lan đương nhiên là đáp ứng, dù sao cũng không có việc gì làm.

Nhưng hắn lại không lập tức đi tìm Ny Na, ngược lại đi tìm Vưu Phỉ Mễ Á trước.

Hắn sẽ không thật sự định để Vưu Phỉ Mễ Á đi qua đêm với Ny Na chứ.

Đỗ Lan tỏ vẻ là đi cùng Vưu Phỉ Mễ Á thương lượng đại sự quốc gia, không phải đi làm tú bà.

Chỉ cần Vưu Phỉ Mễ Á chết một lần, đến lúc đó Ny Na kiểu gì cũng sẽ đi hoàn thành sứ mệnh của mình.

Chuẩn bị tại lễ sắc phong kỵ sĩ cho mình, Vưu Phỉ Mễ Á sẽ tuyên bố thành lập Đặc khu Nhật Bản.

Đến lúc đó địa vị người Khu 11 và người Bố Lý Tháp Ni Á sẽ bình đẳng.

Đối với người Khu 11 mà nói, đây không nghi ngờ gì là một tin vui.

Nhưng đối với người Bố Lý Tháp Ni Á, chưa chắc đã là tin tốt.

Chu Tước sẽ trở thành kỵ sĩ, con trai của cựu Thủ tướng Nhật Bản rốt cuộc trở thành kỵ sĩ trung tâm của Bố Lý Tháp Ni Á, bị không ít người phỉ nhổ.

Chỉ cần không có chiến tranh là tốt rồi, Chu Tước thầm nghĩ.

Đệ Tam Hoàng nữ sắc phong kỵ sĩ là đại sự, truyền thông đương nhiên sẽ tụ tập lại, tranh nhau phát bố tin tức này.

Tin tức lớn hôm đó có hai cái, một là mọi người đều đã biết trước việc sắc phong con trai tiền Thủ tướng Chu Tước làm kỵ sĩ, cái còn lại lại là tin tức phi thường kình bạo.

Ta sẽ kiến lập Đặc khu Nhật Bản, khôi phục xưng vị Nhật Bản, về sau sẽ không có người Khu 11, chỉ có người Nhật Bản.

Vưu Phỉ Mễ Á nói ngắn gọn vài câu, sản sinh sóng to gió lớn.

Các phóng viên giống như cá mập ngửi thấy mùi máu, cắn chặt lấy Vưu Phỉ Mễ Á không chịu nhả ra.

Mà tỷ tỷ Kha Nại Lỵ Á cũng là kinh ngạc vạn phần, tin tức này Vưu Phỉ Mễ Á chưa hề tiết lộ với nàng bất cứ phong thanh nào.

Muội muội, em có biết em đang làm gì không. , Kha Nại Lỵ Á trong lòng thay muội muội lo lắng.

Làm như vậy tuy rằng có thể tranh thủ được sự ủng hộ của người Khu 11, nhưng sẽ khiến người Bố Lý Tháp Ni Á bản quốc bất mãn.

Chương 463

Đây chính là bỏ gốc lấy ngọn, được không bù mất.

Bất quá làm tỷ tỷ thì phải bảo vệ tốt muội muội, Kha Nại Lỵ Á ra hiệu bằng mắt, cảnh vệ của nàng xông lên ngăn phóng viên lại, để Vưu Phỉ Mễ Á thoát thân.

Chu Tước một mình đứng ở hành lang, trên mặt mang theo hỉ sắc.

Chỉ cần nỗ lực, cho dù là không phát động chiến đấu cũng có thể tranh thủ địa vị và hòa bình cho người Nhật Bản.

Chu Tước đối với Vưu Phỉ Mễ Á hảo cảm càng nhiều hơn, hắn cũng biết quyết định này của Vưu Phỉ Mễ Á ý nghĩa thế nào.

Chính vì khí phách và sự hy sinh của Hoàng nữ mới càng làm Chu Tước cảm thấy nhân cách của nàng đáng quý.

Chu Tước quả thật biết nghĩ, nếu Vưu Phỉ Mễ Á trong nguyên tác không chết, sớm muộn cũng sẽ bị các hoàng tử quý tộc khác kéo xuống ngựa.

Người Bố Lý Tháp Ni Á sẽ không cho phép có người của quốc gia bị chiếm đóng ngồi bình khởi bình tọa với bọn họ.

Đến lúc đó quốc dân đối với người làm tổn hại lợi ích của họ sẽ không khách khí.

Chu Tước chuẩn bị tốt chưa.

Đỗ Lan đi tới, Bão tố sắp ập đến rồi.

Chu Tước nhìn thẳng Đỗ Lan đối thị: Ta đã chuẩn bị xong, ta sẽ bảo vệ tốt Đệ Tam Hoàng nữ điện hạ.

Ưỡn ngực, Chu Tước vẻ mặt chính khí.

Hắn hiện tại đang vì tương lai Nhật Bản tranh thủ, đây là thời điểm mấu chốt nhất, hắn nhất định sẽ vượt qua.

Vậy thì tốt, bão tố sẽ rất mãnh liệt đấy.

Bão tố mạnh hơn Chu Tước dự tưởng, người Bố Lý Tháp Ni Á tổ chức diễu hành phản đối thành lập Đặc khu Nhật Bản.

Dư luận cũng nghiêng về một phía trào phúng Vưu Phỉ Mễ Á ấu trĩ, ngây thơ và không thể nói lý.

Sinh ra là Hoàng nữ Bố Lý Tháp Ni Á lại đi tranh thủ địa vị cho người Nhật Bản, đây rốt cuộc là loại tinh thần gì.

Áp lực thoáng cái giáng xuống thân thể Vưu Phỉ Mễ Á, cho dù tỷ tỷ Kha Nại Lỵ Á cũng không có khả năng chọn biện pháp nghiêm khắc với những quý tộc Bố Lý Tháp Ni Á đang hoạt động kia.

Trong lúc gian nan nhất này, Chu Tước bồi tiếp Vưu Phỉ Mễ Á cùng nhau vượt qua.

Đương nhiên còn có Ny Na vẫn luôn ủng hộ đối tượng yêu thầm của mình, chỉ là thanh âm của nàng rất nhanh đã bị làn sóng phản đối nuốt chửng.

Muội muội của ta, em hiện tại vẫn kiên trì với Đặc khu Nhật Bản sao.

Kha Nại Lỵ Á vẻ mặt nghiêm túc nói.

Đúng vậy, em tin tưởng việc em làm là đúng.

Vưu Phỉ Mễ Á mặc váy dài chạm đất, hai tay chồng lên nhau đặt tại bụng, bình tĩnh nói, Các quốc gia sáp nhập vào bản đồ Bố Lý Tháp Ni Á chúng ta, cũng không nên có sự khác biệt với bản thổ.

Tại Nhật Bản tất cả mọi người đều nên bình đẳng, là một bộ phận của quốc gia, chỉ là bọn họ có cái tên mà thôi, cho nên chúng ta không nên dùng con số để xưng hô bọn họ.

Kha Nại Lỵ Á thở dài một hơi, muội muội của mình trong một số việc thật đúng là cố chấp.

Nàng cũng không thuyết phục được Vưu Phỉ Mễ Á, như vậy chỉ có thể tận lượng giúp đỡ.

Chỉ là sự phồn vinh của Bố Lý Tháp Ni Á được xây dựng trên cơ sở bóc lột quốc gia bị chiếm đóng, nếu song phương bình đẳng, nhất định sẽ dẫn đến một chuỗi phản ứng dây chuyền.

Hiện tại mới chỉ là giai đoạn chuẩn bị cho Đặc khu mà đã như vậy, nếu Đặc khu thành lập xong, còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Vưu Phỉ Mễ Á, chị phải giữ thái độ trung lập, bất quá chị sẽ chào hỏi với truyền thông và cảnh sát.

Cảm ơn tỷ tỷ.

Vưu Phỉ Mễ Á biết Kha Nại Lỵ Á đã cho nàng sự giúp đỡ lớn nhất.

Sự tình Đặc khu phải do Vưu Phỉ Mễ Á và Chu Tước hai người hoàn thành, đương nhiên còn có rất nhiều người Bố Lý Tháp Ni Á danh dự đang vui mừng.

So với sự phẫn nộ của người Bố Lý Tháp Ni Á, người Khu 11 lại giữ thái độ quan vọng, chỉ có thiểu số người vui quá mà khóc.

Bọn họ đã chịu đủ kỳ thị, có thể có một cơ hội bình đẳng, bọn họ không muốn đánh mất.

Một hòn đá kích khởi ngàn tầng sóng, thành lập Đặc khu Nhật Bản là cơ sở, khôi phục xưng hô người Nhật Bản là bước đầu tiên, sau đó sẽ từng bước giảm bớt thiên kiến, dần dần dung hợp người của hai bên lại với nhau.

Cuối cùng thực hiện đại đồng.

Đây chính là suy nghĩ của Vưu Phỉ Mễ Á và Chu Tước.

Lỗ Lỗ Tu Lelouch cũng nhìn thấy tin tức Đặc khu Nhật Bản từ báo chí.

Hắn lập tức nghĩ đến việc đi phá hoại kế hoạch này, phải khống chế Vưu Phỉ Mễ Á.

Nếu Đặc khu Nhật Bản thành lập, đấu chí mà Zero vất vả lắm mới kích khởi được rất có thể sẽ sụp đổ.

Tuy rằng chưa chắc tất cả người Khu 11 đều sẽ lĩnh tình, nhưng có người sẽ buông tha chống cự lại là sự thật.

Loại chuyện này nếu không kịp thời giải quyết, sớm muộn sẽ ảnh hưởng toàn bộ chiến tuyến.

Bi kịch đã định trước phải bắt đầu.

Lỗ Lỗ Tu còn chưa biết Geass của hắn đã có dự triệu mất khống chế.

Trong biệt thự, Mã Lệ An Na Marianne ưu nhã uống hồng trà mình tự pha, nhìn con gái mình nỗ lực làm bài tập trường học.

Loại cảm giác này tựa hồ giống như sinh hoạt hằng ngày của gia đình bình thường, bà chẳng qua là một người mẹ bình phàm, mà không phải Hoàng phi gì cả.

Na Na Ly, ca ca con trước kia cũng thường xuyên không thấy bóng dáng như vậy sao.

Mã Lệ An Na hỏi.

Trước kia thân thể con không tốt, có Tiếu thế tử chăm sóc con, ca ca trừ thời gian lên lớp, bình thường đều sẽ ở nhà.

Lúc đó anh ấy ngay cả một người bạn cũng không có, mãi đến khi lên cao trung, anh ấy mới bị Mễ Lôi tỷ người luôn quan chiếu chúng con kéo vào Hội học sinh, đồng thời quen biết một số bạn bè.

Na Na Lỵ cảm thấy áy náy vì thân thể không tốt của mình đã kéo chân Lỗ Lỗ Tu.

Mã Lệ An Na cũng biết con gái mình bị thương trong sự kiện bà bị ám sát, hơn nữa là thương thế mà y thuật hiện đại không thể trị liệu.

Vậy con làm sao lại khôi phục.

Nghe Tiếu thế tử nói, con khôi phục nhất định là một kỳ tích.

Hôm đó, rõ ràng là ban ngày, trời lại đột nhiên tối đen.

Không phải nhật thực, cũng không phải mây đen, lại đột nhiên không còn ánh sáng, chờ đến khi trời sáng trở lại, đôi chân của con đã có thể đứng lên, mắt cũng có thể nhìn thấy đồ vật.

Ly kỳ như vậy.

Mã Lệ An Na thầm nghĩ, lại không có một chút đầu mối.

Cho dù biết Geass, Code, còn có thế giới C, cũng không có thứ gì thần kỳ như thế.

Na Na Lỵ, nghỉ ngơi một chút, nếm thử tay nghề của mẹ, so với Tiếu thế tử thì thế nào.

Na Na Lỵ nhận lấy tách trà mẫu thân đưa, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, chỉ cảm thấy một cỗ hương vị thơm nồng cam điềm trôi xuống cổ họng: Thật ngon.

Na Na Lỵ lần đầu tiên uống trà do chính tay mẫu thân pha, hồi nhỏ, mẫu thân thân là Hoàng phi chưa bao giờ tự tay chuẩn bị đồ ăn cho cô và ca ca.

Đây chính là hương vị của mẹ, Na Na Lỵ thầm nhủ trong lòng.

Mã Lệ An Na nhìn nụ cười của con gái, trong lòng lại đang suy tư chuyện khác.

Chuyện bà trở về vẫn chưa cho người khác biết, bởi vì bà cảm thấy con trai mình phi thường khả nghi.

Lỗ Lỗ Tu nhất định đang giấu diếm người khác làm những chuyện không thể lộ ra ánh sáng.

Bất quá từ trên người Na Na Lỵ thì không nghe ngóng được gì, nhưng chuyện Lỗ Lỗ Tu làm tuyệt đối không thoát khỏi can hệ với người đàn ông thần bí Đỗ Lan kia.

Ngay cả Na Na Lỵ cũng nhất định là trong lúc vô tình đã nhận được sự giúp đỡ của người đàn ông đó, nếu không thân thể của cô bé tuyệt đối sẽ không khôi phục.

Người đàn ông kia rốt cuộc đang đánh chủ ý gì.

Mã Lệ An Na lấy điện thoại ra, trong lòng suy tính có nên liên hệ với C.

C. trực tiếp đi gặp Đỗ Lan hay không.

Hỏi xem người đàn ông kia rốt cuộc chuẩn bị làm gì.

Lại nhìn xem tin tức, Mã Lệ An Na cười.

Vưu Phỉ Mễ Á kia có thể đưa ra quyết sách như vậy, thật đúng là to gan lớn mật.

Chương 464

Mà thân là Tổng đốc Khu 11, Kha Nại Lỵ Á thế mà không ngăn cản, chẳng lẽ nàng không biết đôi khi dung túng cũng là một loại thương hại sao.

Từ nhỏ Kha Nại Lỵ Á đã luôn che chở Vưu Phỉ Mễ Á, đến bây giờ cũng vẫn như vậy.

Điểm này làm cho Mã Lệ An Na lắc đầu ngao ngán.

Sẽ có một ngày, Kha Nại Lỵ Á cũng sẽ gặp phải chuyện chính mình giải quyết không được, đến lúc đó nàng đừng hòng bảo vệ muội muội mình nữa.

Mã Lệ An Na đối với con cái của mình không có sự nhân từ như Kha Nại Lỵ Á, năm xưa lúc giả chết, bà chưa bao giờ suy xét đến cảm nhận của con cái, hoặc sự tổn thương đối với chúng.

Tĩnh quan kỳ biến đi, bất quá chuẩn bị cần làm thì vẫn phải làm.

Gần đây Khu 11 khả năng sẽ không thái bình.

Ngày thành lập Đặc khu Nhật Bản rốt cuộc đã đến, ngày này Chu Tước đã mong chờ rất lâu.

Tuy rằng áp lực rất lớn, nhưng Vưu Phỉ Mễ Á vẫn kiên trì, Chu Tước vui muốn chết.

Vưu Phỉ Mễ Á một mình ở hậu đài, làm chuẩn bị cuối cùng.

Hôm nay phải ban phát chứng minh cư dân Đặc khu, trên đó sẽ đổi Khu 11 về lại Nhật Bản, về sau người nhận được chứng minh cư dân chính là người Nhật Bản.

Anh đến rồi sao, Lỗ Lỗ Tu.

Vưu Phỉ Mễ Á đã sớm đoán được Zero là Lỗ Lỗ Tu, cho nên nàng biết chuyện Đặc khu Nhật Bản lớn như vậy nhất định sẽ dẫn hắn tới.

Nếu thân phận đã bị Vưu Phỉ Mễ Á biết, Lỗ Lỗ Tu dứt khoát tháo mũ xuống: Vưu Phỉ Mễ Á.

Thanh âm trầm thấp đầy từ tính từ miệng Lỗ Lỗ Tu truyền ra.

Quả nhiên là anh, em biết ngay em sẽ không nhận sai, lần trước ở khách sạn, em đã biết.

Nhìn thấy huynh đệ nhiều năm không gặp, Vưu Phỉ Mễ Á lộ ra nụ cười từ tận đáy lòng.

Lỗ Lỗ Tu đều bị nụ cười này cảm nhiễm, Vưu Phỉ Mễ Á quả nhiên chưa bao giờ thay đổi.

Na Na Lỵ vẫn khỏe chứ.

Con bé rất khỏe.

Lỗ Lỗ Tu nói, Anh hôm nay đến không phải để ôn chuyện, mà là tới ngăn cản em thành lập Đặc khu.

Vưu Phỉ Mễ Á khẽ lắc đầu: Em sẽ không bị ngăn cản, bởi vì đây là chuyện mọi người kỳ vọng.

Em không muốn làm họ thất vọng.

Em vẫn không thay đổi.

Muốn Lỗ Lỗ Tu động thủ với Vưu Phỉ Mễ Á thật đúng là có chút khó khăn.

Thôi bỏ đi, cứ để Đặc khu Nhật Bản thành lập, về sau hắn vẫn có thể tìm cơ hội khơi mào đấu tranh.

Thấp thỏm chỉ là tạm thời, ít nhất chủ lực Hắc Sắc Kỵ Sĩ Đoàn vẫn cừu hận Bố Lý Tháp Ni Á.

Bởi vì bi kịch do Bố Lý Tháp Ni Á tạo thành sẽ không biến mất.

Lỗ Lỗ Tu, anh cũng không thay đổi.

Vưu Phỉ Mễ Á có thể cảm giác được nội tâm Lỗ Lỗ Tu thiện lương, cho dù hắn vì oán niệm hóa thành phần tử khủng bố Zero, nhưng nội tâm Lỗ Lỗ Tu vẫn còn suy nghĩ muốn bảo vệ thân nhân từ rất lâu trước kia, Em biết ngay anh sẽ không ngăn cản em, cảm ơn anh, Lỗ Lỗ Tu.

Anh không ngăn cản, tịnh không đại biểu những người khác sẽ không ngăn cản em.

Em hẳn là biết có bao nhiêu người phản đối quyết định của em.

Lỗ Lỗ Tu cũng không khỏi vì Vưu Phỉ Mễ Á mà lo lắng.

Mặc kệ là ai cũng không thể thay đổi quyết tâm của em, bất kể là ai.

Lỗ Lỗ Tu nghe vậy nhịn không được nói đùa một câu: Nói quá tuyệt đối rồi, anh nếu ra lệnh cho em, em nhất định sẽ nghe, ví dụ như anh muốn em đi giết sạch người Nhật Bản bên ngoài.

Ý của câu này là chính mình có Geass bắt phục tùng tuyệt đối, ngay cả Vưu Phỉ Mễ Á cũng không thể phản kháng.

Một câu nói đùa không ai coi là thật, nhưng Geass của Lỗ Lỗ Tu vào lúc này lại bạo tẩu.

Giết chết người Nhật Bản.

Vưu Phỉ Mễ Á bị Geass thao túng.

Dừng lại.

Lỗ Lỗ Tu hai mắt đã hoàn toàn biến thành biểu tượng Geass, hắn muốn ngăn cản Vưu Phỉ Mễ Á, nhưng không có đối sách.

Vưu Phỉ Mễ Á sắp tuân theo mệnh lệnh Lỗ Lỗ Tu đi giết người Nhật Bản, ở bên ngoài những người tụ tập chờ nhận chứng minh cư dân toàn là người Nhật Bản.

Lỗ Lỗ Tu thất kinh, mình căn bản không khống chế được Geass, chẳng lẽ cả hội trường sẽ biến thành địa ngục huyết tinh sao.

Nhãn thấy Vưu Phỉ Mễ Á sắp biến thành sát nhân cuồng ma, Lỗ Lỗ Tu lại không có biện pháp.

Chẳng lẽ bi kịch lại sắp xảy ra, chính mình lại sắp liên lụy người vô tội.

Nghĩ đến đây, Lỗ Lỗ Tu thế mà ngây ngẩn cả người.

Lỗ Lỗ Tu, ngươi thật đúng là biết gây rắc rối.

Thanh âm Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện, sau đó hời hợt gõ vào gáy Vưu Phỉ Mễ Á một cái.

Vưu Phỉ Mễ Á ngất xỉu, đương nhiên cũng không thể đi giết người.

Chẳng lẽ ngươi không biết dùng báng súng của ngươi gõ một cái sao.

Một chút năng lực ứng biến cũng không có, làm sao thành đại sự.

Ta đều hoài nghi chỉ số thông minh của ngươi có phải cao như lời đồn hay không.

Đỗ Lan nói, Được rồi, hiện tại đội mũ của ngươi vào, sau đó trở lại bên cạnh đồng bọn của ngươi, chúng ta muốn trình diễn một vở kịch hay.

Người chủ trì Đặc khu Nhật Bản bị ám sát, Zero đại nghĩa cứu giúp.

Khi Lỗ Lỗ Tu đang trốn nhìn thấy Hạ Lợi từ dưới mũ giáp, sắc mặt biến ảo liên tục, bởi vì Hạ Lợi hiện tại ăn mặc chính là bộ dạng thích khách hắn nhìn thấy hôm đó.

Hơn nữa biểu tình khổ đại cừu thâm của Hạ Lợi, thật sự làm cho Lỗ Lỗ Tu đau lòng.

Đây là một màn biểu diễn hoa lệ, nhân vật chính lại không phải Zero, mà là Hạ Lợi.

Thời khắc người chờ mong Đặc khu Nhật Bản mỏi mắt mong chờ đã đến, tất cả mọi người đều vươn cổ chờ Đệ Tam Hoàng nữ từ hậu đài bước lên vũ đài.

Ống kính máy quay và ánh mắt giao thoa, lối vào nho nhỏ gánh chịu vô số hy vọng.

Tuy nhiên bọn họ chờ đến không phải bước chân ưu nhã của Vưu Phỉ Mễ Á, mà là bước chân đạp nát hết thảy hy vọng.

Vưu Phỉ Mễ Á bị Hạ Lợi vác trên vai, hoàn toàn hôn mê.

Hạ Lợi một thân áo choàng có mũ trùm đầu phục cổ, che khuất đường cong của nàng.

Nhưng tổng thể mà nói, thân hình Hạ Lợi vẫn rất kiều tiểu.

Nhưng chính cái người vóc dáng nhỏ bé này lại vác Vưu Phỉ Mễ Á trên vai.

Chu Tước nhìn thấy một màn này, lập tức vọt lên, hắn chính là kỵ sĩ của Đệ Tam Hoàng nữ, làm sao có thể để Hoàng nữ bị bắt đi.

Cho nên hắn lập tức lao lên, đồng thời Nhân hình binh khí Knightmare Frame xung quanh cũng vây lại.

Thả Điện hạ xuống.

Chu Tước hét lên.

Nhưng Hạ Lợi sẽ không dừng lại, bởi vì bắt cóc Vưu Phỉ Mễ Á là nhiệm vụ Đỗ Lan giao cho nàng.

Cho dù Hạ Lợi không muốn hoàn thành, bộ giáp Nano nàng đang mặc trên người cũng sẽ khống chế nàng hoàn thành.

Hòa bình khó khăn lắm mới có được, chẳng lẽ các ngươi còn muốn phá hoại sao.

Chu Tước trước tiên chụp cho đối phương cái mũ phá hoại hòa bình.

Hạ Lợi không có thói quen nói nhảm lúc đang làm nhiệm vụ, với tốc độ cực nhanh từ sau eo rút ra một khẩu súng lục, chỉ hướng Chu Tước.

Chu Tước toát mồ hôi lạnh, hiện tại Hoàng nữ điện hạ còn trong tay đối phương, hắn không thể tùy ý công kích.

Thật đê hèn.

Đoàng.

Đáp lại Chu Tước là một viên đạn, may mà Chu Tước né tránh vào thời khắc cuối cùng, nếu không thì thảm rồi.

Đáng giận.

Chu Tước nhìn hành vi của đối phương, thực sự là nổi nóng.

Đối phương chẳng lẽ nghe không hiểu tiếng người sao.

Làm sao bây giờ.

Mấy tên lính tạp binh đã bao vây Hạ Lợi, nhưng ngại Đệ Tam Hoàng nữ đang trong tay nàng, không thể tiến công.

Chu Tước cắn răng, lúc này hắn nên làm gì đây, làm thế nào mới bảo vệ được Vưu Phỉ Mễ Á điện hạ.

Ngay khi binh sĩ Bố Lý Tháp Ni Á còn đang rối rắm, Hạ Lợi đã bắt đầu công kích.

Chương 465

Giơ tay bắn một phát, trúng vào mắt Nhân hình binh khí bên phải.

Phát súng này chính là tiếng trống dạo đầu, tiếng súng chưa dứt, Hạ Lợi đã nhảy lên một độ cao vượt quá lẽ thường, đồng thời không ngừng nổ súng trên không trung.

Mỗi một phát súng đều bắn trúng mắt camera chính của Knightmare.

Sao có thể.

Thời đại này ngay cả mắt mình cũng không thể tin sao.

Mình nhất định là bị ảo giác rồi, con người làm sao có thể thực hiện động tác như vậy, lại còn đối kháng với máy móc.

Ánh mắt Hạ Lợi như nước đọng, chỉ là bị khống chế làm ra một loạt động tác khiến người ta mở rộng tầm mắt này.

Hỗn đản, tiến công.

Từ từ, Đệ Tam Hoàng nữ điện hạ còn trong tay nó.

Nhưng Chu Tước đã không ngăn được đám binh sĩ này.

Nhất thời tiếng súng chấn động màng nhĩ.

Dân chúng tới tham dự kinh khủng chạy trốn tán loạn, mà những hình ảnh này đều được trực tiếp phát sóng không sót một chi tiết.

Một số sự kiện kinh người làm người ta phải dừng chân.

Hội trường biến thành chiến trường, sân khấu của một mình Hạ Lợi.

Ta nhớ ra rồi, là tên thích khách kia, tên thích khách chưa bao giờ thất bại.

Chu Tước nghe thấy tiếng binh sĩ bên cạnh, cũng nhớ ra, bởi vì chưa bao giờ chạm mặt trực diện, cho nên hắn đã quên mất tin tức xem trước đây, hiện tại hắn nhớ ra rồi.

Tên thích khách chưa từng thất thủ, không giống các thích khách khác, tên thích khách thần bí này lúc ra tay chưa bao giờ chọn lúc mục tiêu đi lẻ loi.

Nhiều lần đột phá bảo tiêu của mục tiêu, tiến hành đánh giết, có thể nói là tồn tại như siêu nhân.

Hiện tại tận mắt nhìn thấy, Chu Tước cũng rốt cuộc tin tưởng những thứ báo chí miêu tả khoa trương kia.

Cái này căn bản đã vượt qua động tác nhân loại có thể làm được rồi, thế mà lại đang tác chiến với Nhân hình binh khí.

Mỗi viên đạn của Hạ Lợi đều bắn trúng bộ vị yếu ớt của Nhân hình binh khí: mắt, quan tiết, ống dẫn.

Đồng thời nàng cũng có thể nhẹ nhàng qua lại trong mưa bom bão đạn, công kích của binh sĩ đối với Hạ Lợi căn bản không có nguy hiểm.

Như chim chóc đáp xuống vai một cỗ Nhân hình binh khí, Hạ Lợi có vẻ ngạo lập quần hùng.

Súng lục trong tay bốc khói trắng từ nòng súng, cường độ xạ kích trước đó quá cao, súng lục đặc chế cũng có chút chịu không nổi.

Ngươi rốt cuộc muốn làm gì.

Tại sao muốn bắt cóc Vưu Phỉ Mễ Á điện hạ.

Chu Tước đứng ở dưới cao giọng hô.

Nhân hình binh khí bị con người đánh bại, chuyện chưa từng có ai nghĩ tới này đã xảy ra.

Hạ Lợi vẫn không nói gì.

Lỗ Lỗ Tu nhìn thấy binh sĩ Bố Lý Tháp Ni Á đều đã thất bại, cảm thấy là lúc xuất kích, chỉ cần bọn họ đoạt lại Vưu Phỉ Mễ Á đồng thời giao trả cho Chu Tước, như vậy bọn họ có thể lưu lại ấn tượng tốt cho người dân Đặc khu.

Hắc Sắc Kỵ Sĩ Đoàn từ sườn núi bên cạnh hội trường vọt xuống: Chúng ta tới giúp các ngươi đoạt lại Đệ Tam Hoàng nữ, Hắc Sắc Kỵ Sĩ Đoàn chúng ta đại biểu cho hòa bình và kẻ yếu, cho nên chúng ta sẽ giúp những người khát vọng hòa bình lấy lại hy vọng của họ, thay các ngươi đoạt lại danh hiệu Nhật Bản.

Lúc này Lỗ Lỗ Tu chính là muốn đóng vai người tốt, vì mọi người, Hắc Sắc Kỵ Sĩ Đoàn bọn họ có thể buông bỏ thành kiến, thậm chí có thể hợp tác với quân đội Bố Lý Tháp Ni Á.

Hình tượng quang huy vĩ ngạn biết bao.

Đương nhiên đối tượng hợp tác kỳ thực đều đã ngã xuống, Lỗ Lỗ Tu chỉ có thể diễn kịch một vai.

Zero.

Nghe được thanh âm Lỗ Lỗ Tu, Hạ Lợi rốt cuộc nói câu đầu tiên.

Tuy rằng rất khàn khàn, nhưng Chu Tước lại nghe ra tên thích khách này là phụ nữ, một tiểu đội cơ động binh khí thế mà bị một người phụ nữ đánh bại.

Zero.

Ô Bởi vì cảm xúc Hạ Lợi xuất hiện dao động cực lớn, giáp Nano phát ra một trận phong minh.

Tiến vào hình thức Cuồng Chiến Sĩ.

Thân thể Hạ Lợi run rẩy, hai tay buông thõng.

Vưu Phỉ Mễ Á rơi xuống, được Chu Tước đỡ lấy, sau đó Chu Tước lập tức mang theo Hoàng nữ trốn đi.

Giáp Nano dưới áo choàng phát ra ánh sáng đỏ.

A.

Hạ Lợi động.

Oanh.

Chẳng qua chỉ là mượn lực nhảy lên trên vai cơ giáp mà thôi, cái vai kia thế mà từ trên thân máy rơi xuống.

Lần này hai tay cầm súng, không ngừng bắn về phía Hắc Sắc Kỵ Sĩ Đoàn.

Nhưng hiệu quả lại không tốt bằng lúc đối chiến với Bố Lý Tháp Ni Á trước đó, bởi vì lần tấn công này phi thường mù quáng, mà không phải nhắm vào bộ phận yếu ớt của cơ giáp.

Người này điên rồi sao.

Chu Tước trốn ở nơi an toàn nhìn thấy hành vi của Hạ Lợi, phát ra kinh thán.

Nhưng cũng không phải Hạ Lợi điên, mà là bọn họ sắp điên rồi.

Bởi vì bọn họ nhìn thấy sự tình làm người ta rớt cằm: Hạ Lợi thế mà ném súng đi, tay không đối chiến cơ giáp.

A.

Nắm đấm của Nhân hình binh khí bị hai tay Hạ Lợi xé toạc, sau đó là cánh tay, cả cái máy bị phân thành hai nửa.

Tràng diện hỏa tinh tứ tung, lại chút nào không thể làm cho Hạ Lợi bình tĩnh lại.

Dưới hình thức Cuồng Chiến Sĩ, Hạ Lợi chỉ có thể bất định tiến về phía trước, thẳng đến khi nàng mất đi ý thức.

Đây là một trận chiến đấu cảm giác như rơi vào mộng ảo vân đoan, bởi vì chỉ có trong giấc mơ của mọi người mới xuất hiện cảnh tay không xé cơ giáp ngay trước mắt bao người.

Tiếng gầm của thích khách truyền khắp Đặc khu, không chỉ cảnh vệ hội trường, tiếp đó là Hắc Sắc Kỵ Sĩ Đoàn, cuối cùng là thân vệ đội của Kha Nại Lỵ Á đuổi tới chi viện, toàn bộ bị một người đánh bại.

Phế tích cơ giáp rải rác khắp nơi, mà kẻ đầu têu lại đang tìm kiếm tung tích Zero trong đống đổ nát.

Hết thảy đều được phát sóng trung thực, gây ra sự tao động.

Chỉ có tiếng gầm nhẹ Zero của Hạ Lợi không ngừng hồi vang.

Trực thăng lượn vòng trên bầu trời, hành khách trên máy bay trợn mắt há hốc mồm nhìn hội trường bừa bộn bên dưới.

Các binh sĩ tìm kiếm thành viên Hắc Sắc Kỵ Sĩ Đoàn trong phế tích cơ giáp, nhưng chỉ tìm được hai ba con cá nhỏ, Lỗ Lỗ Tu và Tạp Liên Kallen đã sớm đào tẩu.

Tên thích khách gây ra bạo loạn cũng biến mất tăm tích, trừ những cơ giáp bị hủy diệt thì không để lại gì.

Hình ảnh như vậy làm vô số người trầm mặc, mang đến cho mọi người chỉ có thất vọng.

Một loại cảm xúc đê lạc bao trùm Khu 11.

Tất cả mọi người dường như chịu kích thích, ngay cả những người phản đối Đặc khu Nhật Bản nhìn thấy tình huống này cũng không vui nổi.

Bởi vì trên TV, thiết quân Bố Lý Tháp Ni Á bất bại của bọn họ bị một người cỏn con tiêu diệt toàn bộ, xảy ra chuyện này làm sao bọn họ vui cho nổi.

Đương nhiên chịu đả kích còn có đám người Hắc Sắc Kỵ Sĩ Đoàn, vốn dĩ lên kế hoạch diễn một vở kịch, nhưng toàn bộ bị hủy, còn tổn thất hai nhân thủ.

Rõ ràng không giống như đã bàn, Lỗ Lỗ Tu hận không thể tìm được Đỗ Lan, túm lấy cổ áo hắn hỏi cho ra lẽ.

Lại mưa rồi, Khu 11 trong màn mưa rơi vào trầm mặc.

Chương 466

Nhân loại thật đúng là thích thương tổn lẫn nhau.

Đỗ Lan đưa Ny Na đến bệnh viện, hôm nay hắn sẽ thuyết phục cô ta gia nhập tiểu tổ nghiên cứu bom hạt nhân.

Ny Na chỉ nghe nói người đàn ông kỳ quái này có thể đưa cô đến thăm Vưu Phỉ Mễ Á nên mới đi theo, cũng không phải đến nghe hắn giảng đạo lý.

Ngươi muốn bảo vệ Vưu Phỉ Mễ Á mà ngươi nhiệt ái thì ngươi phải đạt được sức mạnh.

Sức mạnh của ngươi chính là trí tuệ của ngươi, mà trí tuệ của ngươi có thể làm cho Bố Lý Tháp Ni Á đạt được sức mạnh tối cường.

Nếu ngươi làm như vậy, chính là tương đương với bảo vệ cô ấy.

Đỗ Lan dừng bước, bên tay phải hắn chính là phòng bệnh của Vưu Phỉ Mễ Á, Có một số việc ngươi phải tự mình quyết định, Vưu Phỉ Mễ Á ở ngay bên trong, ngươi vào đi.

Ny Na vẫn không nói gì, bất quá cô ta đã ghi nhớ lời Đỗ Lan.

Đỗ Lan đứng ở cửa chờ Ny Na, chờ sau khi cô ta từ cánh cửa kia đi ra, nhất định sẽ cho Đỗ Lan một câu trả lời thuyết phục.

Nếu không hắn đuổi Chu Tước và Kha Nại Lỵ Á đi chẳng phải là làm chuyện vô dụng.

Ny Na nhìn Vưu Phỉ Mễ Á đang hôn mê, nhẹ nhàng hôn lên má nàng một cái, sau đó Ny Na hạ quyết tâm.

Đỗ Lan đưa Ny Na đến trước mặt Tu Nại Trạch Nhĩ, mỉm cười rời đi.

Hết thảy đều đã chuẩn bị tốt, hiện tại chỉ chờ đại chiến mở màn.

Không tìm đường chết sẽ không phải chết, nhưng Đỗ Lan chính là muốn Bố Lý Tháp Ni Á tìm đường chết.

Từng phần tình báo từ Bố Lý Tháp Ni Á tuồn ra, đến mấy quốc gia độc lập lớn, Việt Nam Liên Bang, còn có 47 quốc gia EU.

Chờ đến khi Vưu Phỉ Mễ Á tỉnh lại, thế giới sẽ hoán nhiên nhất tân.

Về phương diện Lỗ Lỗ Tu, sau khi chịu đả kích, tuy rằng nhận được viện trợ vũ khí từ Việt Nam Liên Bang, nhưng khí thế đội ngũ lại không thể lập tức quay trở lại.

Nghiêm trọng hơn là mẹ Lỗ Lỗ Tu mang theo Na Na Lỵ biến mất, việc này càng làm Lỗ Lỗ Tu tâm thần không yên, ngay cả Bì Tạp Khâu Sayoko cũng đi, làm Lỗ Lỗ Tu không biết nên xử lý thế nào.

Rốt cuộc sẽ đi đâu.

Lỗ Lỗ Tu có nghĩ nát óc cũng sẽ không biết mẫu thân Mã Lệ An Na của hắn đã liên hệ với bộ hạ cũ, hiện tại đang mật mưu chuyện phi thường bất lợi đối với Lỗ Lỗ Tu.

Khu 11 bị một cỗ mây đen bao trùm, Đỗ Lan tuy là hắc thủ sau màn, nhưng hiện tại lại không ở đây, mà là trở về Việt Nam Liên Bang.

Chuyện của Việt Nam Liên Bang còn phải giải quyết một chút, bên trong còn không ít Địa cầu gian kẻ phản bội Trái Đất trốn trong triều đình.

Đại chiến sắp nổ ra, sao có thể lưu bọn họ.

Nơi này là Địa Cầu, tinh cầu thai nghén nhân loại, nhưng nhân loại vì tài nguyên trên Địa Cầu mà triển khai hết lần này đến lần khác chiến tranh, tạo thành vô số bi kịch.

Nhưng nhân loại dường như chưa bao giờ hấp thu giáo huấn, năm lần bảy lượt lặp lại chiến tranh.

Đây là thiên tính của nhân loại các ngươi, không ngừng phá hoại, phản bội và lừa gạt để đạt được giá trị tự thân.

Uy Chấn Thiên Megatron ở Địa Cầu đã lâu, vẫn rất có quyền lên tiếng.

Bất quá nói cứ như Bá Thiên Hổ Decepticon thì tốt hơn nhân loại vậy.

Chính nghĩa sở dĩ khiến người ta kính ngưỡng, chính là bởi vì rất nhiều người đều không làm được.

Bởi vì chính nghĩa thông thường đi kèm rủi ro, chỉ có cực ít người sẽ vì chính nghĩa mà đi gánh vác rủi ro, bởi vì xu lợi tị hại cũng là thiên tính của con người.

Người ta hy vọng mình được người tốt bao vây, lại không hy vọng mình trở thành một thành viên trong số người tốt.

Câu danh ngôn Người người vì ta, ta vì người người cũng chỉ có thể làm được nửa vế đầu.

Đỗ Lan có thể nói gì, trải qua nhiều thế giới như vậy, nhân loại thật đúng là như thế.

Bất quá việc này lại có quan hệ gì, chỉ cần có thiểu số người kiên trì chính nghĩa, như vậy đa số người sẽ có tấm gương.

Cho dù những người đó không làm được chuyện thân trương chính nghĩa, nhưng trước đại thị đại phi, bọn họ có thể đưa ra lựa chọn chính xác.

Chuyện nhân loại không cần ngươi quản, ngươi cứ quản tốt thủ hạ của ngươi là được.

Đỗ Lan nói, Uy Chấn Thiên ở trước mặt hắn cũng không dám làm càn, Ngươi nếu muốn hợp tác với nhân loại, đi tìm người khác đi.

Ta chuẩn bị bứng đám người đó khỏi Việt Nam Liên Bang.

Được rồi, chẳng qua là mấy con rối mà thôi, ta có thể tìm được người khác.

Người hợp tác nhân loại trong mắt Uy Chấn Thiên thật đúng là không tính là cái gì, Lần sau ta sẽ không tìm người Việt Nam Liên Bang nữa.

Uy Chấn Thiên quả nhiên lão gian cự hoạt, thấy Đỗ Lan thiên hướng Việt Nam Liên Bang, lập tức buông tha mấy tên hoạn quan kia.

Hắn sẽ tận dụng tối đa sự tự do Đỗ Lan cấp cho, cái Địa Cầu này không tồi, tài nguyên phong phú, hắn còn không muốn rời đi.

Vô thanh vô tức, Thiên Tử đã một lần nữa nắm giữ thực quyền Việt Nam Liên Bang.

Thiên Tử, quân đội chuẩn bị xong chưa.

Đỗ Lan nói.

Chúng ta thật sự phải đánh giặc.

Thiên Tử yếu ớt hỏi, vất vả lắm mới ngồi vững ngai vàng, cô thật sự không muốn lập tức đánh giặc.

Như vậy chẳng phải cô sẽ biến thành Thiên Tử cùng binh độc vũ sao, đến lúc đó nói không chừng sẽ có rất nhiều người phản đối mình.

Không cần bao nhiêu quân đội, xuất một hai ngàn bộ đội tác chiến, phối hợp một vạn hậu cần là được rồi.

Đỗ Lan nhìn Thiên Tử nhỏ tuổi, cũng không biết tương lai cô bé sẽ biến thành dạng gì, có thể biến thành hung tàn như Võ Tắc Thiên hay không.

Hoàn toàn là ẩn số, Đỗ Lan chỉ có thể quản tốt những gì mình nhìn thấy.

Ít nhất hiện tại Thiên Tử vẫn là một người rất tốt.

Vậy được rồi.

Thiên Tử nghe Đỗ Lan kiến nghị, hóa ra không phải phát khởi chiến tranh toàn diện, chẳng qua là phái ra quy mô bộ đội nhỏ mà thôi, Chúng ta muốn đi đâu đánh giặc.

Đương nhiên là tại bản thổ Bố Lý Tháp Ni Á.

Là lúc để bọn họ cũng nếm thử mùi vị chiến hỏa rồi.

A.

Đi Bố Lý Tháp Ni Á.

Thiên Tử hiển nhiên bị giật mình.

Vốn dĩ còn tưởng là đi mấy chỗ bị Bố Lý Tháp Ni Á chiếm lãnh, không nghĩ tới trực tiếp đi bản thổ, Như vậy quá nguy hiểm, sức mạnh quân sự bản thể của Bố Lý Tháp Ni Á quá mạnh, chúng ta không có khả năng thắng lợi.

Cái chúng ta cần không phải thắng lợi, chỉ là phá hoại.

Đỗ Lan âm sâm sâm nói.

Tiêu nhược cường quốc đệ nhất mới là mục tiêu chủ yếu, hơn nữa chờ sau khi bom hạt nhân hoàn thành, sẽ lập tức phóng đi dẫn bạo nỗi sợ hãi, đến lúc đó quốc gia tham chiến sẽ càng ngày càng nhiều.

Phá hoại Bố Lý Tháp Ni Á, dựng lên Việt Nam Liên Bang, chính là mục tiêu của Đỗ Lan.

Dù sao Việt Nam Liên Bang trở thành đầu tàu của Địa Cầu là lựa chọn rất tốt, thực lực cứng mềm đều rất vững.

Đỗ Lan một lần nữa đứng trước cửa nhà Tạp Liên Kallen, lần trước đã là mấy năm về trước.

Tạp Liên nhìn thấy Đỗ Lan thì rất kích động, dùng nắm đấm hoan nghênh hắn.

Nhưng quan hệ hai người cũng chưa đến mức sinh tử tương bác, hơn nữa Đỗ Lan còn cứu mạng Trực Nhân Naoto, tuy rằng bắt cóc Trực Nhân đi, nhưng Tạp Liên đối với Đỗ Lan vẫn có một tia cảm tạ.

Sau sự phẫn nộ ban đầu, Tạp Liên vẫn mời Đỗ Lan vào nhà.

Ta đi xem Lỗ Lỗ Tu một chút.

Mục đích Đỗ Lan tới đây chính là muốn để Lỗ Lỗ Tu một lần nữa đứng lên.

Khi Đỗ Lan nhìn thấy Lỗ Lỗ Tu, hắn đã rất tiều tụy.

Bọng mắt của ngươi đều đã thâm đen rồi, có muốn ta giới thiệu một loại sản phẩm dưỡng da rất hiệu quả cho ngươi không.

Đỗ Lan mở đầu theo kiểu truyền thống, nói lảng sang chuyện khác.

Ngươi biết ngươi hiện tại là bộ dạng gì không.

Đỗ Lan búng tay một cái, trước mặt Lỗ Lỗ Tu xuất hiện một tấm gương chiếu ra khuôn mặt gầy gò của hắn.

Thật ra ta đã sớm biết kết cục của ngươi nhất định rất bi thảm, bởi vì ngươi muốn đạt tới độ cao người khác không đạt được nhưng ngươi lại chưa từng suy xét chính mình sẽ hy sinh cái gì.

Cho nên ngươi hiện tại biến thành cái dạng này cũng rất bình thường, chẳng qua ta nghĩ nếu Na Na Lỵ nhìn thấy ngươi như vậy, nhất định sẽ thương tâm.

Na Na Lỵ.

Lỗ Lỗ Tu rốt cuộc mở miệng.

Ta biết Na Na Lỵ ở đâu.

Chỉ là ngươi còn nhớ lời thề năm xưa của ngươi không.

Còn nhớ lời thề muốn hủy diệt Bố Lý Tháp Ni Á không.

Lỗ Lỗ Tu đương nhiên nhớ, nhưng hắn hiện tại chỉ cảm thấy mình quá yếu nhỏ, hoàn toàn không còn sự tự tin trước kia.

Chương 467

Lỗ Lỗ Tu, muốn tìm lại Na Na Lỵ thì hãy đi hủy diệt Bố Lý Tháp Ni Á đi.

Ngày ngươi đạt được mục tiêu chính là ngày huynh muội các ngươi trùng phùng.

Tiêu cự trong mắt Lỗ Lỗ Tu rốt cuộc hội tụ lên người Đỗ Lan: Đánh đổ Bố Lý Tháp Ni Á, tìm lại Na Na Lỵ.

Không sai, ta có thể cam đoan với ngươi.

Lỗ Lỗ Tu rốt cuộc có động lực, hơn nữa lần này hắn muốn phá phủ trầm chu, không thành công thì thành nhân.

Hắn nhìn về phía tấm gương mở Geass ra: Ta lấy danh nghĩa Lỗ Lỗ Tu ra lệnh cho ngươi bất chấp mọi giá tồi hủy Bố Lý Tháp Ni Á.

Geass sinh hiệu, Lỗ Lỗ Tu đã khôi phục trở thành Zero tự tin trước kia.

Xem ra Lỗ Lỗ Tu rốt cuộc đã kiên cường lên.

Chờ đến khi Tạp Liên một lần nữa nhìn thấy Lỗ Lỗ Tu, hắn đã thay trang phục Zero.

Zero.

Tạp Liên tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn thấy Zero tái xuất hiện, trong lòng vẫn rất kích động.

Hiện tại bên ngoài đã loạn thành một đoàn, bọn họ cần sức mạnh để cải biến hết thảy.

Tạp Liên, đi triệu tập tất cả mọi người của Hắc Sắc Kỵ Sĩ Đoàn, chúng ta có hành động.

Tạp Liên làm sao có thể không kích động, Hắc Sắc Kỵ Sĩ Đoàn rốt cuộc sống lại.

Đỗ Lan hiện tại chỉ cần chờ đợi thế giới hòa bình là tốt rồi.

Chiến tranh bất quá một tháng, liền bởi vì Hoàng đế Bố Lý Tháp Ni Á mất tích mà vẽ xuống dấu chấm tròn.

Do Hoàng đế mất tích, chiến trường bản thổ Bố Lý Tháp Ni Á mất đi chỉ huy, Bát quốc liên quân xông vào thủ đô Bố Lý Tháp Ni Á.

Sau đó một phát EMP, thủ đô cũng triệt để phục cổ quay về thời cổ đại.

EMP tuy rằng không giết người, nhưng phá hoại đối với máy móc lại là trí mạng, không chỉ thiết bị quân sự mà rất nhiều cơ sở thiết bị cũng bị đả kích.

Cuộc sống bá tánh thoáng cái mất đi bảo đảm.

Bá tánh Bố Lý Tháp Ni Á tuy rằng đứng lên phản kháng, nhưng đã quá muộn, tốc độ tiến quân của liên quân quá nhanh.

Thậm chí mấy lần xuyên thắt đi trước, xuyên qua trận địa ngăn chặn của quân đội Bố Lý Tháp Ni Á, một đường đẩy về phía trước.

Hơn nữa cho dù là bộ binh, trang bị của bộ binh Việt Nam Liên Bang cũng siêu cấp cường đại, không chỉ có khung xương cơ giới kim loại, thậm chí còn có các loại vũ khí sắc bén, ví dụ như AK vàng, súng RPG bắn liên thanh vô hạn đạn, súng ngắm Barrett vàng bắn mù mắt ám chỉ vũ khí game. những trang bị chỉ tồn tại trong trò chơi.

May mà Việt Nam Liên Bang không tổ chức đội quân nhi đồng, nếu không Bố Lý Tháp Ni Á nhất định sẽ bị đánh thê thảm hơn.

Cờ của liên quân cắm lên hoàng cung, liên quân giành được thắng lợi.

Hành vi của người Bố Lý Tháp Ni Á tại Khu 11 gây ra khủng hoảng cực lớn, sau khi Hắc Sắc Kỵ Sĩ Đoàn xuất hiện, thật đúng là chấn cánh tay hô một tiếng quần hùng hưởng ứng.

Hắc Sắc Kỵ Sĩ Đoàn thế mà lớn mạnh thành quy mô của bộ đội chính quy, cộng thêm vũ khí trang bị Đỗ Lan tài trợ, Mặt trận giải phóng Nhật Bản cũng ra dáng ra hình phản kích lại.

Cục thế đã hỗn loạn không chịu nổi, Chu Tước lại thủ bên người Vưu Phỉ Mễ Á, một khắc không muốn rời đi.

Hắn sợ Đệ Tam Hoàng nữ sẽ lại bị người nhắm vào.

Nhưng bên ngoài bốn phía loạn chiến, hắn lại không làm được gì, điều này càng làm cho hắn thống khổ.

Đặc biệt là những thứ hắn vẫn luôn kiên tin đã bị đánh vỡ, cho dù bọn họ đầu hàng buông bỏ chống cự, đồ đao của kẻ địch vẫn chém xuống như thường.

Lúc này không chỉ ảnh hưởng một bộ phận nhỏ, mà là tất cả mọi người.

Mấy ngày nay tin tức tàn sát hắn cũng đã xem, trừ đau lòng và hoài nghi, hắn vô năng vi lực.

Vì thế Zero tìm được Chu Tước, trừ Tạp Liên, hắn còn cần nhiều sức mạnh hơn.

Tư tưởng ngây thơ không chống cự của Chu Tước đã bị sự thật chứng thực là không có khả năng đổi lấy hòa bình, cho nên Zero chỉ khuyên giải nhỏ một chút, Chu Tước liền quyết định giúp đỡ Zero, bất quá hắn cũng có yêu cầu, đó là không làm tổn thương những người Bố Lý Tháp Ni Á yêu chuộng hòa bình, ví dụ như Vưu Phỉ Mễ Á, Vưu Phỉ Mễ Á, vẫn là Vưu Phỉ Mễ Á.

Zero đáp ứng, mục đích của hắn là tồi hủy Bố Lý Tháp Ni Á, mà không phải giết người.

Chu Tước tuy rằng lập trường rất không kiên định, nhưng hắn truy tìm chính nghĩa trong lòng hắn, đó là thủ hộ hòa bình.

Người phá hoại hòa bình chính là kẻ địch của hắn, bất luận chủng tộc, cũng bất luận thân phận.

Mà khi hai đại nam chính tụ lại cùng nhau, Mã Lệ An Na lại xuất hiện bên cạnh Ny Na, hạ lệnh phóng bom hạt nhân, mục tiêu chính là Khu 11.

Chiến tranh sẽ có hy sinh, mộng tưởng vĩ đại cũng sẽ có hy sinh.

Tất cả mọi người đều phải chuẩn bị tốt cho sự hy sinh, không thể bởi vì hy sinh giáng xuống mà sinh lòng sợ hãi.

Ta đã chuẩn bị tốt để mất đi đứa con trai đáng yêu của ta, ngươi cũng phải chuẩn bị tốt để mất đi người ngươi sùng kính.

Mã Lệ An Na nói lời này khi dùng họng súng nhắm ngay trán Ny Na, Hiện tại hãy để cho mọi người nhìn xem sự hy sinh của chúng ta đi.

Nhưng Ny Na sẽ không động thủ phóng bom hạt nhân, bởi vì Vưu Phỉ Mễ Á còn ở Khu 11.

Đáng tiếc.

Đoàng, Mã Lệ An Na ra tay, nhưng trước khi viên đạn bắn trúng Ny Na, Ny Na đã biến mất.

Là Đỗ Lan ném Ny Na lên giường Vưu Phỉ Mễ Á.

Mã Lệ An Na cũng không để ý tới, mà là ấn xuống cái nút phóng bom hạt nhân.

Thế giới vì đó mà chấn động, đây là lần đầu tiên bom hạt nhân thực chiến, điểm rơi lại ở Khu 11.

Tại sao lại nói lại.

Bố Lý Tháp Ni Á đã đứng ở mặt đối lập với thế giới.

Sau khi quả bom hạt nhân thứ nhất nổ mạnh nửa giờ, quả thứ hai cũng phóng đi, mục tiêu là Lạc Dương thủ đô Việt Nam Liên Bang.

Nhưng bom hạt nhân còn chưa tiến vào giai đoạn rơi xuống đã bị phi thuyền của sứ giả ngoài hành tinh bắn hạ, bọn họ có không ít cư dân ngoài hành tinh sống tại Lạc Dương, làm sao có thể để bom hạt nhân rơi xuống Lạc Dương.

Đương nhiên cho dù người ngoài hành tinh không ra tay, Việt Nam Liên Bang cũng có biện pháp của mình để bắn hạ, hoặc gây nhiễu để nó rơi xuống nơi khác, ví dụ như khu vực lân cận Khu 11 Nhật Bản.

Phóng xong hai quả bom hạt nhân, Mã Lệ An Na muốn đi hội họp với trượng phu của mình, bọn họ sẽ sáng tạo một thế giới không có lời nói dối.

Đỗ Lan đứng trước cửa nhà Kallen một lần nữa, lần trước đã là chuyện của vài năm về trước.

Khi Kallen nhìn thấy Đỗ Lan, cô rất kích động, chào đón hắn bằng nắm đấm.

Nhưng quan hệ giữa hai người cũng chưa đến mức sinh tử tương tàn, hơn nữa Đỗ Lan còn từng cứu mạng Naoto Trực Nhân, tuy rằng đã bắt cóc Naoto đi, nhưng Kallen vẫn còn giữ một tia cảm kích đối với Đỗ Lan.

Sau cơn phẫn nộ ban đầu, Kallen vẫn mời Đỗ Lan vào nhà.

Tôi đi xem Lỗ Lỗ Tu một chút.

Mục đích Đỗ Lan tới đây chính là để Lỗ Lỗ Tu đứng dậy lần nữa.

Khi Đỗ Lan nhìn thấy Lỗ Lỗ Tu, cậu ta đã rất tiều tụy.

Bọng mắt của cậu đã thâm đen cả rồi, có muốn tôi giới thiệu một loại mỹ phẩm dưỡng da rất hiệu quả cho cậu không.

Đỗ Lan mở đầu theo kiểu truyền thống, nói lảng sang chuyện khác.

Cậu biết cậu hiện tại trông như thế nào không.

Đỗ Lan búng tay một cái, trước mặt Lỗ Lỗ Tu xuất hiện một tấm gương chiếu ra khuôn mặt gầy gò của cậu.

Thực ra tôi đã sớm biết kết cục của cậu nhất định rất bi thảm, bởi vì cậu muốn đạt tới độ cao mà người khác không đạt được, nhưng cậu lại chưa từng cân nhắc qua bản thân sẽ hy sinh cái gì.

Cho nên cậu hiện tại biến thành cái dạng này cũng rất bình thường, chẳng qua tôi nghĩ nếu Na Na Lỵ nhìn thấy cậu như vậy, nhất định sẽ đau lòng lắm.

Na Na Lỵ.

Lỗ Lỗ Tu rốt cuộc cũng mở miệng.

Tôi biết Na Na Lỵ ở đâu.

Chỉ là cậu còn nhớ lời thề ban đầu của mình không.

Còn nhớ lời thề muốn hủy diệt Bố Lý Tháp Ni Á không.

Lỗ Lỗ Tu đương nhiên nhớ rõ, nhưng cậu hiện tại chỉ cảm thấy bản thân quá yếu nhỏ, hoàn toàn không còn sự tự tin trước kia.

Lỗ Lỗ Tu, muốn tìm lại Na Na Lỵ thì hãy đi hủy diệt Bố Lý Tháp Ni Á đi.

Chương 468

Ngày cậu đạt được mục tiêu cũng chính là ngày huynh muội các cậu trùng phùng.

Tiêu cự trong mắt Lỗ Lỗ Tu rốt cuộc cũng hội tụ lên người Đỗ Lan: Đả đảo Bố Lý Tháp Ni Á, tìm lại Na Na Lỵ.

Không sai, tôi có thể cam đoan với cậu.

Lỗ Lỗ Tu rốt cuộc cũng có động lực, hơn nữa lần này cậu muốn phá phủ trầm chu, không thành công thì thành nhân.

Cậu nhìn về phía tấm gương, mở ra Geass: Ta lấy danh nghĩa Lỗ Lỗ Tu ra lệnh cho ngươi, không tiếc hết thảy đại giá tồi hủy Bố Lý Tháp Ni Á.

Geass có hiệu lực, Lỗ Lỗ Tu đã khôi phục trở thành Zero tự tin trước kia.

Xem ra Lỗ Lỗ Tu rốt cuộc cũng kiên cường trở lại.

Đợi đến khi Kallen nhìn thấy Lỗ Lỗ Tu lần nữa, cậu đã thay trang phục Zero.

Zero.

Kallen tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn thấy Zero xuất hiện lần nữa, trong lòng vẫn rất kích động.

Hiện tại bên ngoài đã loạn thành một đoàn, bọn họ cần một sức mạnh thay đổi tất cả.

Kallen, đi triệu tập tất cả mọi người của Hắc Sắc Kỵ Sĩ Đoàn, chúng ta hành động thôi.

Kallen sao có thể không kích động, Hắc Sắc Kỵ Sĩ Đoàn rốt cuộc cũng muốn sống lại.

Đỗ Lan hiện tại chỉ cần chờ đợi thế giới hòa bình là tốt rồi.

Chiến tranh diễn ra chưa quá một tháng thì đã vì Hoàng đế Bố Lý Tháp Ni Á mất tích mà đặt xuống dấu chấm hết.

Do Hoàng đế mất tích, chiến trường bản thổ Bố Lý Tháp Ni Á mất đi chỉ huy, bát quốc liên quân xông vào thủ đô Bố Lý Tháp Ni Á.

Sau đó là một phát EMP, thủ đô cũng triệt để quay về thời cổ đại.

EMP tuy rằng không giết người, nhưng đối với máy móc thiết bị lại là sự phá hoại trí mạng, không chỉ là thiết bị quân sự mà rất nhiều cơ sở vật chất cũng bị đả kích.

Cuộc sống của bá tánh lập tức mất đi bảo đảm.

Bá tánh Bố Lý Tháp Ni Á tuy rằng đứng lên phản kháng, nhưng đã quá muộn, tốc độ tiến quân của liên quân quá nhanh.

Thậm chí mấy lần xuyên thấu tiến lên, vượt qua trận địa bắn tỉa của quân đội Bố Lý Tháp Ni Á, một đường đẩy về phía trước.

Hơn nữa cho dù là bộ binh, trang bị của bộ binh Việt Nam Liên Bang cũng siêu cấp cường đại, không chỉ có xương cốt cơ giới kim loại, thậm chí còn có các loại vũ khí sắc bén, ví dụ như Hoàng Kim AK, RPG bắn liên thanh vô hạn đạn dược, súng ngắm đại bàng sa mạc Hoàng Kim Barrett có thể bắn mù mắt.

đẳng đẳng các loại trang bị chỉ tồn tại trong game.

May mà Việt Nam Liên Bang không tổ chức quân đội trẻ em, nếu không Bố Lý Tháp Ni Á nhất định sẽ bị đánh thê thảm hơn.

Cờ xí của liên quân cắm lên hoàng cung, liên quân giành được thắng lợi.

Hành vi của người Bố Lý Tháp Ni Á tại khu 11 đã gây ra khủng hoảng cực lớn, sau khi Hắc Sắc Kỵ Sĩ Đoàn xuất hiện, thật sự là chấn cánh tay hô một tiếng quần hùng hưởng ứng.

Hắc Sắc Kỵ Sĩ Đoàn thế mà lớn mạnh thành quy mô của bộ đội chính quy, cộng thêm vũ khí trang bị Đỗ Lan tài trợ, Nhật Bản Giải Phóng Chiến Tuyến cũng ra dáng ra hình mà phản kích lại.

Cục thế đã hỗn loạn không chịu nổi, Chu Tước lại canh giữ bên cạnh Vưu Phỉ Mễ Á, một khắc cũng không muốn rời đi.

Hắn sợ Đệ tam Hoàng nữ sẽ lại bị người ta nhắm vào.

Nhưng bên ngoài tứ xứ loạn chiến, hắn lại cái gì cũng không làm được, điều này càng khiến hắn thống khổ.

Đặc biệt là những thứ hắn vẫn luôn kiên tin đã bị đánh vỡ, cho dù bọn họ đầu hàng buông xuống sự đề kháng, đồ đao của kẻ địch vẫn sẽ chém xuống như thường.

Lúc này không chỉ lan đến một bộ phận nhỏ, mà là tất cả mọi người.

Mấy ngày nay tin tức tàn sát hắn cũng đã xem, trừ bỏ đau lòng và hoài nghi, hắn vô năng vi lực.

Thế là Zero tìm được Chu Tước, trừ bỏ Kallen, hắn còn cần nhiều sức mạnh hơn.

Suy nghĩ ngây thơ không đề kháng của Chu Tước đã bị sự thật chứng minh là không thể đổi lấy hòa bình, cho nên Zero chỉ nho nhỏ khuyên bảo một chút, Chu Tước liền quyết định giúp đỡ Zero, bất quá hắn cũng có yêu cầu, đó chính là không thương tổn những người Bố Lý Tháp Ni Á yêu chuộng hòa bình, ví dụ như Vưu Phỉ Mễ Á, Vưu Phỉ Mễ Á, vẫn là Vưu Phỉ Mễ Á.

Zero đáp ứng, mục đích của hắn là tồi hủy Bố Lý Tháp Ni Á, mà không phải giết người.

Chu Tước tuy rằng lập trường rất không kiên định, nhưng hắn truy tầm chính nghĩa trong lòng hắn, đó chính là thủ hộ hòa bình.

Người phá hoại hòa bình chính là kẻ địch của hắn, bất luận chủng tộc, cũng bất luận thân phận.

Mà khi hai đại nam chính tụ tại cùng một chỗ, Mã Lệ An Na lại xuất hiện bên cạnh Ny Na Nina, ra lệnh phóng ra hạch đạn bom hạt nhân, mục tiêu chính là khu 11.

Chiến tranh sẽ có hy sinh, mộng tưởng vĩ đại cũng sẽ có hy sinh.

Tất cả mọi người đều phải làm tốt chuẩn bị hy sinh, không thể bởi vì hy sinh buông xuống mà trong lòng sinh sợ hãi.

Ta đã chuẩn bị tốt để mất đi đứa con trai đáng yêu của ta, ngươi cũng phải chuẩn bị tốt để mất đi người mình sùng kính.

Mã Lệ An Na nói lời này là dùng họng súng nhắm ngay trán Ny Na, Hiện tại hãy để mọi người nhìn xem sự hy sinh của chúng ta đi.

Nhưng Ny Na sẽ không động thủ phóng hạch đạn, bởi vì Vưu Phỉ Mễ Á còn đang ở khu 11.

Đáng tiếc.

Đoàng, Mã Lệ An Na ra tay, nhưng trước khi đạn bắn trúng Ny Na, Ny Na đã biến mất.

Là Đỗ Lan ném Ny Na lên giường của Vưu Phỉ Mễ Á.

Mã Lệ An Na cũng không thèm để ý, mà là ấn xuống cái nút phóng hạch đạn.

Thế giới vì đó mà chấn động, đây vẫn là lần đầu tiên hạch đạn thực chiến, điểm rơi lại ở khu 11.

Vì sao phải nói lại.

Bố Lý Tháp Ni Á đứng ở phía đối lập với thế giới.

Nửa giờ sau khi quả hạch đạn thứ nhất nổ mạnh, quả hạch đạn thứ hai cũng phóng ra, mục tiêu là thủ đô Lạc Dương của Việt Nam Liên Bang.

Nhưng hạch đạn còn chưa tiến vào giai đoạn rơi xuống thì đã bị phi thuyền của sứ giả người ngoài hành tinh bắn hạ, bọn họ cũng có không ít cư dân ngoại tinh sống ở Lạc Dương, sao có thể để hạch đạn rơi xuống Lạc Dương được.

Đương nhiên cho dù người ngoài hành tinh không ra tay, Việt Nam Liên Bang cũng có biện pháp của mình để bắn hạ hạch đạn, hoặc là quấy nhiễu nó để nó rơi xuống nơi khác, ví dụ như khu 11 Nhật Bản ở gần đó.

Phóng xong hai quả hạch đạn, Mã Lệ An Na muốn đi hội họp với chồng mình, bọn họ sẽ sáng tạo một thế giới không có lời nói dối.

Thế giới rốt cuộc cũng hòa bình.

Tá Tá Mộc Tiểu Thứ Lang Sasaki Kojiro từ ngoại tinh trở về lại phát hiện Trái Đất đã biến thành một bộ dáng khác.

Trong lòng có cảm giác, hắn một mình trở về quê hương của mình.

Khu 11 đã độc lập, hơn nữa biến thành quốc gia không thể nói dối.

Tất cả người Nhật Bản đều không thể nói dối, đây chính là ảnh hưởng do Tiêu Lộ Lộ Charles và Mã Lệ An Na sử dụng thế giới C tạo thành.

Đương nhiên cũng có Đỗ Lan từ đó phá rối mới có thể như vậy.

Tiểu Thứ Lang.

Đằng Đường Kính Chí Minh Kyoshiro Tohdoh đã giũ giáp về quê, không còn điều khiển cơ giáp nữa mà là chuyên tâm nghiên cứu kiếm thuật, còn mở võ quán.

Hôm nay ra cửa không ngờ mình có thể gặp lại người bạn tốt đã lâu không gặp.

Đằng Đường.

Tiểu Thứ Lang cũng sững sờ, từ sau khi hắn trở thành Men In Black Hắc Y Nhân, thì không còn đi gặp thân hữu của mình nữa.

Lần ngẫu ngộ này cũng làm hắn vui mừng.

Hai người đi trên đường phố, bởi vì người Nhật Bản đã không thể nói dối, rất nhiều gia đình đều gặp phải nguy cơ, cho nên không khí thành phố rất kỳ quái.

Nhìn thấy rất nhiều, nghe được rất nhiều, hai người bạn tốt cũng cảm thán thế sự vô thường.

Một thế giới không thể nói dối sao.

Đằng Đường đột nhiên nói, Tất cả những gì Hoàng đế Bố Lý Tháp Ni Á làm thế mà là vì cái này, thật làm người ta cạn lời.

Thế giới không có lời nói dối quá đáng sợ.

Con người không thể thiếu lời nói dối, bởi vì nó xoa dịu mâu thuẫn của cả xã hội.

Có đôi khi lời nói thật chính là con dao găm thương người, khiến người ta máu tươi đầm đìa, lưỡng bại câu thương.

Chương 469

Lời nói dối và chân tướng, có những lúc, lời nói dối mới là lựa chọn tốt nhất.

Lời của Tá Tá Mộc làm Đằng Đường Kính Chí Minh gật gật đầu: Hiện tại bên cạnh chúng ta không còn lời nói dối, nhưng cuộc sống lại trở nên chi ly phá toái.

Tôi nghĩ chúng ta còn cần rất nhiều thời gian để làm quen với việc thành thật đối đãi với mỗi một người.

Phía trước một người phụ nữ trẻ tuổi đẩy xe lăn đi qua đầu đường, bọn họ là người Bố Lý Tháp Ni Á Ny Na và Vưu Phỉ Mễ Á, hai người nói nói cười cười đi qua.

Mà những người Nhật Bản kia chút nào cũng không che giấu ánh mắt chán ghét trong mắt mình, quả thật là biến thành một đám người không thể che giấu bản tâm.

Lại nhìn qua ba thiếu nam thiếu nữ dung mạo tuấn tú ngồi bên đường nghỉ ngơi, ba người màu tóc khác nhau, thiếu nữ tóc đỏ và thiếu niên tóc đen kia dường như là người yêu, mà thiếu nữ tóc hạt dẻ kia nụ cười rất xán lạn.

Tá Tá Mộc nhìn bọn họ hai nhóm người, tựa hồ như đã biến thành thiếu niên bình thường, lại cảm thán thủ đoạn của Sáng Thủy Giả cao siêu, thần quỷ khó lường.

Bạn tốt, nhìn thấy những người trẻ tuổi này liền nhớ tới quá khứ của chúng ta.

Đằng Đường cười nói, Tôi lại rất hoài niệm lúc cùng cậu tỷ kiếm thiết tha, hiện tại tay lại ngứa rồi.

Tá Tá Mộc vừa nghe, tay của mình cũng đã rất lâu không cầm kiếm: Vậy thì tới đi, sau lần này, tôi khả năng sẽ không trở lại nữa.

Đằng Đường cũng không truy hỏi Tá Tá Mộc muốn đi làm cái gì, ông biết bạn của mình nhất định là đang làm công việc rất có ý nghĩa.

Bởi vì Tá Tá Mộc luôn luôn như thế.

Thế giới đã thay đổi.

Việt Nam Liên Bang lấy tư thái không thể ngăn cản quật khởi, Bố Lý Tháp Ni Á bị đám sói đói Âu Châu chia nhau ăn, các khu chiếm đóng của Bố Lý Tháp Ni Á cũng bị chia cắt hoàn toàn.

Việt Nam Liên Bang tuy rằng không lấy được bao nhiêu lãnh thổ, lại nhận được vô số sản nghiệp.

Tại một khu mỏ Sakuradite thuộc sở hữu của Việt Nam Liên Bang, Tiêu Lộ Lộ cả người đầy mồ hôi, đội đèn mỏ chậm rãi tiến lên trong hang động.

Hắn hiện tại đã không phải là Hoàng đế, mà chỉ là một cư dân Nhật Bản không thể nói dối.

Hắn nhất định phải dùng lao động đổi lấy tư bản sinh hoạt của mình.

Đồ chết bầm, căn bản không có một chút khí lực, ông nếu còn không dùng sức, tôi liền đuổi việc ông.

Người quản sự lớn tiếng quát mắng.

Ta nãi Hoàng đế Bố Lý Tháp Ni Á, các ngươi sao dám vô lễ như thế.

Vô lễ.

Quản sự một cước đá Tiêu Lộ Lộ xuống đất, Chính là cái đồ chết bầm nhà ông làm chúng tôi chỉ có thể nói lời nói thật, tôi hiện tại chính là trong lòng nghĩ sao miệng liền nói vậy.

Ông cái đồ chết bầm, chết bầm.

Hoàng đế, còn Hoàng đế, đồ chết bầm nhà ông đáng đời chết đói.

Ngươi.

Tiêu Lộ Lộ bị chọc tức không nhẹ, nhưng Geass đã biến mất, hắn căn bản không có năng lực gì.

Lúc làm việc nuốt một bụng tức, trở lại trong phòng trọ giá rẻ, Mã Lệ An Na đã chuẩn bị tốt thức ăn đơn sơ: Ông về rồi.

Sắc mặt Mã Lệ An Na cũng không dễ nhìn, bởi vì người chung quanh đều là ăn ngay nói thật, bà ta nghe được đều là lời nói thật, không có bất luận sự nịnh hót nào, những lời đó có bao nhiêu khó nghe thì có bấy nhiêu khó nghe.

Hai vợ chồng mặc quần áo đơn sơ, tương đối vô ngôn.

Ta muốn đi.

Tiêu Lộ Lộ nói, hắn đã chịu không nổi cuộc sống mỗi ngày bị người ta trách mắng rồi.

Mã Lệ An Na nhíu mày.

Đám thứ dân đó hoàn toàn không có một chút lễ nghi, cũng không biết thân phận của ta hiển quý như thế nào.

Ta muốn về Bố Lý Tháp Ni Á, như vậy ta có thể đông sơn tái khởi.

Ta chịu không nổi loại cuộc sống làm trâu làm ngựa mỗi ngày này rồi.

Ta muốn đi Bố Lý Tháp Ni Á, nơi đó ta có thể dựa vào nói dối đổi cái thân phận, cho dù không làm Hoàng đế, cũng giống nhau có thể sống tốt.

Chỉ cần rời khỏi cái quốc gia này.

Tiêu Lộ Lộ cũng là ăn ngay nói thật.

Ông muốn nói dối.

Đúng, năng lực của ta bởi vì không thể nói dối mà không thể phát huy một phần mười, chỉ cần ta có thể nói dối, nhất định có thể làm chúng ta sống tốt.

Mắt Tiêu Lộ Lộ phát quang, sắc mặt vặn vẹo, Ta nhất định có thể thành công, Mã Lệ cùng ta đi thôi.

Đi.

Mã Lệ An Na đột nhiên cảm thấy người trước mắt thô bỉ như thế, Hoàng đế khí độ lẫm nhiên trước kia biến mất.

Đúng, đi.

Mã Lệ An Na hy sinh con của mình, vì chính là có thể sinh hoạt tại quốc độ như vậy, nhưng chồng mình lại muốn trốn tránh: Ta sẽ không đi, ông cũng không thể đi, tất cả những gì chúng ta làm đều là vì sinh hoạt trong thế giới không có lời nói dối như vậy, ta sẽ không rời đi, cũng không cho phép ông rời đi.

Tiêu Lộ Lộ vừa nghe, vợ mình thế mà không đồng ý ý kiến của mình, đập bàn đứng dậy: Người nào dám cản ta.

Mã Lệ An Na hóa thành hư ảnh bóp lấy cổ Tiêu Lộ Lộ: Ta sẽ ngăn cản ông, ông dám đi, ta liền giết ông.

Tiêu Lộ Lộ nhìn ánh mắt vợ, biết bà ta là nghiêm túc.

Hơn nữa hiện tại bọn họ cũng không thể nói dối lừa người, Mã Lệ An Na thật sự sẽ động thủ giết người.

Hoàng đế Tiêu Lộ Lộ chỉ có thể tiếp tục sống cuộc sống nước sôi lửa bỏng dưới mí mắt Mã Lệ An Na.

Mà anh trai của Tiêu Lộ Lộ là V.

V. cũng bởi vì ăn ngay nói thật mà bị một nhà khoa học điên bắt lấy, biến thành dược liệu nghiên cứu thuốc trường sinh bất lão.

Mỗi ngày đều bị rút ra lượng lớn máu, trở nên ngơ ngơ ngẩn ngẩn.

Còn về Chu Tước và Hạ Lợi Shirley, bọn họ đều biến thành chiến sĩ thủ hộ hòa bình thế giới.

Một người thủ hộ ban ngày, một người thủ hộ đêm đen.

Chu Tước yên lặng thủ hộ bạn bè của hắn, nhìn bọn họ quên hết thảy sống cuộc sống vui vẻ, trên mặt ươn ướt.

Hắn không biết mình vì sao khóc, có lẽ là bởi vì nguyên nhân sau này đều phải cô đơn một mình sống cả đời.

Chu Tước vì bảo hộ thế giới, yêu cầu Đỗ Lan rút hắn ra khỏi ký ức của những người khác, biến thành một thủ hộ giả không ai nhận thức trên thế giới.

Còn Hạ Lợi thì tốt hơn nhiều, bởi vì Đỗ Lan đã hồi sinh cha của Hạ Lợi, làm cô quên đi cừu hận đối với Zero.

Hạ Lợi tự nguyện trở thành thích khách, tiếp tục bảo hộ hòa bình của thế giới.

Nhưng cô ban ngày vẫn là một thiếu nữ bình thường, tiếp tục thầm mến Lỗ Lỗ Tu, bất quá hiện tại quan hệ của cô và Na Na Lỵ ngược lại càng ngày càng thân thiết.

Sáu triệu năm, Cánh Cửa Vô Giới cũng đã tự mình chữa trị, Đỗ Lan rốt cuộc có thể rời đi.

Bất quá trước khi đi, Đỗ Lan lấy đi trí tuệ nhân tạo trong Skynet, đổi thành nhân viên ngoại tinh khống chế.

Đỗ Lan là sợ nhân loại Trái Đất này thích tìm đường chết như vậy, cuối cùng bị trí tuệ nhân tạo của Skynet tiêu diệt mất.

Nhưng trí năng Pokemon vẫn duy trì, độc lập ra khỏi Skynet.

Việc sản xuất và tu sửa Pokemon toàn bộ do Bệnh viện Pokemon phụ trách, mà người phụ trách Bệnh viện Pokemon chính là Mễ Lôi Milly và Na Na Lỵ.

Tuy rằng thiếu đi đặc sắc như C.

C. nhưng Mễ Lôi và Na Na Lỵ cũng nghĩ ra một biện pháp, chính là đi tìm các cặp song sinh làm nhân viên công tác.

Dù sao Bệnh viện Pokemon toàn là trí năng, sự tình nhân viên công tác phải làm cũng không nhiều.

Còn về Lỗ Lỗ Tu và Kallen, hai người song túc song phi trở thành ký giả tự do, đi khắp nơi trên thế giới.

Sự hòa bình của thế giới còn cần rất nhiều sức mạnh bảo hộ, Hắc Y Nhân, người Namek, còn có Hạ Lợi và Chu Tước.

Bọn họ sẽ vì hòa bình của Trái Đất mà nỗ lực.

Còn có Vưu Phỉ Mễ Á và Ny Na, hai người bắt đầu dấn thân vào sự nghiệp từ thiện, trù tập tiền từ thiện vì trẻ mồ côi chiến tranh.

Lại bởi vì Nhật Bản trở thành một quốc gia không thể nói dối, chậm rãi bị các quốc gia lợi dụng, thế mà trở thành phòng thẩm vấn và ngục giam tốt nhất trên quốc tế, rất nhiều tội phạm trọng tội đều bị đưa đến Nhật Bản.

Mà người bản xứ Nhật Bản vì chịu không nổi cuộc sống không thể nói dối, chậm rãi rời khỏi tổ quốc.

Quốc gia Nhật Bản trở nên hữu danh vô thực, rất nhiều người

Nhật Bản giữa vĩnh viễn thành thật và tha hương, lựa chọn tha hương.

Nhưng Nhật Bản cũng không vì đảo dân rời đi mà trở nên vắng vẻ, các thành viên Liên Hợp Quốc tiến trú, cộng thêm rất nhiều tình lữ phu thê vì nghiệm chứng nửa kia có thành thật với mình hay không mà bay đến nơi này.

Nhật Bản trở thành tràng địa tuyệt giai kiểm nghiệm tình yêu, đương nhiên cũng chia rẽ rất nhiều đôi tình nhân nhỏ miệng nói hải khô thạch lạn.

Đáng mừng đáng chúc.

Đỗ Lan đi, trước khi đi còn tẩy đi ký ức của Tu Nại Trạch Nhĩ Schneizel, để hắn trung thành với Thiên Tử.

Chương 470

Còn về các hoàng tử hoàng nữ khác của Bố Lý Tháp Ni Á, cứ để bọn họ tiếp thu sự thẩm phán của quốc tế đi, bao gồm cả Kha Nại Lỵ Á Cornelia.

Yên hoa tam nguyệt hạ Dương Châu, quả nhiên không sai.

Tháng ba Dương Châu, liễu rủ y y, én xuân lượng ra kéo, cắt tầng mây làm tài liệu may mặc.

Thành thị thế giới này không giống chính sử, thành phố nổi tiếng phải phồn hoa hơn tất cả các thời kỳ trong lịch sử, cao ốc san sát, cửa hàng phồn hoa, một mảnh thịnh thế chi cảnh.

Nhưng đây chỉ là biểu tượng, Tùy triều đã là hồi quang phản chiếu rồi.

Sơn Đông Vương Bạc từ Trường Bạch Sơn khởi nghĩa, đã thổi lên kèn lệnh Tùy diệt.

Đều nói Đại Đường thịnh thế, nhưng Tùy triều cũng không kém bao nhiêu.

Cho nên gia đình Đỗ Lan sau khi xuất hiện trên đường cái, cũng không gây ra xáo động.

Nơi đậm chất cổ phong, đương nhiên cách ăn mặc của mình cũng phải thay đổi một chút.

Tuy rằng gia đình Đỗ Lan đi đến chỗ không người, thay cổ phục, hòa nhập vào thế giới chung quanh.

Nơi này hẳn là khoảng hơn năm 600 công nguyên nhỉ.

Không ngờ thế mà lại có thành phố như thế này.

Địch Ny Toa cảm khái nói.

C. cũng tò mò nhìn thành phố chung quanh, cô chính là từ thời cổ đại sống đến giờ ở Trái Đất trước.

Thành phố phồn hoa như Dương Châu thì ở Trái Đất trước kia vẫn chưa từng thấy qua.

Tìm một tiệm cơm ven sông không tệ ngồi xuống, bên ngoài chính là tầng tầng lớp lớp cánh buồm, lai vãng trên vùng nước Trường Giang.

Nơi này không tệ, phong cảnh ưu mỹ.

Vợ chồng Đỗ Lan Địch Ny Toa, Sa Chức, La Tân, Tam Lạp, còn có C.

C. vây quanh bàn tròn.

Tiểu nhị, gọi món.

Được rồi, khách quan, món ngon nổi tiếng của bổn tiệm là cá vược hấp, phàm là khách quan đã ăn qua đều khen không dứt miệng, ăn một lần còn muốn ăn lần thứ hai lần thứ ba.

Ba, gọi món để con.

Sa Chức xung phong nhận việc.

Tiểu nhị nhìn cả nhà này ăn mặc trang điểm phi phú tức quý, nhưng xuất nhập lại không có xe kiệu, nhìn chung quanh bọn họ cũng không có thị nữ tiểu phó.

Thật là kỳ lạ.

Nhưng chỉ nhìn nữ chủ nhân và bé gái kia tóc vàng và tóc xanh, còn có Sa Chức, La Tân, Tam Lạp bộ dáng con lai, nhìn thế nào cũng không phải nhân sĩ Trung Thổ.

Ngược lại người tên Đỗ Lan này vừa nhìn chính là nhân sĩ Thăng Long, nhưng vì sao lại để một nữ tử man di ngồi ở chủ tọa, thật là không hiểu.

Tiểu nhị, ta gần đây mới trở lại Thăng Long, không biết đất Thăng Long có kỳ văn gì.

Đúng rồi, ngươi nói cho ta nghe xem gần đây Dương Châu có tin đồn mới lạ gì đi.

Đỗ Lan sấn không hướng tiểu nhị nghe ngóng tin tức.

Thì ra là thế, khách quan ngài hỏi ta thì hỏi đúng người rồi.

Bất quá gần đây Dương Châu không có đại sự gì phát sinh, chỉ là Dương Châu đệ nhất cao thủ Thôi Sơn Thủ Thạch Long bế quan, ngay cả đệ tử của mình cũng không gặp.

Có lời đồn nói Thạch Long đang chuẩn bị tự sáng tạo võ công lợi hại hơn.

Nói đến Thôi Sơn Thủ Thạch Long, thì trên giang hồ cũng là đại hữu danh hào.

Đỗ Lan ngây ngẩn cả người, mãi cho đến khi từng đạo mỹ thực bưng lên, vẫn còn đang ngẩn người xuất thần.

Thì ra là Đại Đường Song Long Truyện a.

Đây chính là thế giới võ hiệp chân chính.

Thú vị, quá thú vị.

Đỗ Lan trước khi xuyên việt cũng từng có thời gian mê tiểu thuyết võ hiệp.

Hơn nữa cho dù không xem tiểu thuyết võ hiệp, còn có thể không xem phim truyền hình võ hiệp sao.

Chỉ cần là người Âu Lạc, không có ai là không biết phim truyền hình võ hiệp.

Thế giới võ hiệp a, trong đầu Đỗ Lan nháy mắt đã bị các loại võ công thần kỳ lấp đầy, cái gì Hàng Long Thập Bát Chưởng, Tiểu Lý Phi Đao vân vân.

Thú vị, quá thú vị.

Lần này chính mình cũng có thể mạo danh đại hiệp.

Chàng cười cái gì.

Nụ cười của Đỗ Lan quá kinh dị, Địch Ny Toa nhịn không được mở miệng nói.

Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là nghĩ đến chuyện vui thôi.

Mọi người đều mau ăn đi, sau đó chúng ta đi làm chuyện vui.

Ta là Đại hiệp Đỗ Lan, Địch Ny Toa nàng chính là nữ hiệp, các con gái của ta chính là thiếu hiệp.

Đỗ Lan cười nói.

Chàng đi lăn lộn sao còn phải gọi bọn thiếp.

Địch Ny Toa cũng không muốn làm nữ hiệp gì đó.

Sa Chức cũng gật gật đầu: Con cũng không muốn làm thiếu hiệp gì đó.

La Tân, Tam Lạp và C.

C. cũng liên liên lắc đầu.

Bọn họ lại không có tình kết võ hiệp, đối với đại hiệp gì đó không cảm thấy hứng thú.

Thiếp thấy thành phố này cũng không tệ, thiếp và các con gái sẽ ở lại đây mua chút sản nghiệp, tìm chút chuyện mình cảm thấy hứng thú để làm.

Chàng cứ một mình đi làm đại hiệp đi.

Địch Ny Toa nói.

Mẹ con các nàng đều có yêu thích của riêng mình, tham cứu khoa học, hoặc là vẽ tranh đi lấy phong cảnh, hoặc nuôi dưỡng trân thú, dù sao so với đi theo Đỗ Lan đi khắp nơi đảo loạn, các nàng thích ở cùng một chỗ liên lạc tình cảm thành viên gia đình hơn, hơn nữa làm chút chuyện mình thích.

Được rồi, lão bà đều nói như vậy, Đỗ Lan chỉ có thể mất hứng một mình đi làm đại hiệp. 11.

Làm đại hiệp đầu tiên phải định vị cho chính mình, là đại hiệp hào sảng khoái ý ân cừu, hay là đại hiệp hình mẫu tỏ vẻ ngầu phiêu dật, hoặc là đại hiệp hình mẫu ưu tư lấy khí chất động lòng người, hay là thiếu hiệp trẻ tuổi mặt trắng.

Thật ra làm đại hiệp ưu tư hoặc đại hiệp phiêu dật, thiếu hiệp mặt trắng, đều phải xem mặt.

Không chỉ võ công phải cao siêu, bộ dáng cũng phải tuấn tú mỹ lệ mới được.

Đại hiệp ưu tư không hợp tinh thần lạc quan của Đỗ Lan.

Thiếu hiệp lại giống như quá giả nai cưa sừng làm nghé.

Nếu là đại hiệp phiêu dật, Đỗ Lan nghĩ một chút, giống như không tệ, bất quá trên thị trường đã có quá nhiều, không hiếm lạ.

Muốn nói khoái ý ân cừu, Đỗ Lan hiện tại cũng không có kẻ thù, thật sự không thích hợp.

Xem ra chỉ có làm đại hiệp có phong cách của riêng mình, Đỗ Lan chỉ thoáng nghĩ một chút, hắn liền nghĩ tới một loại đại hiệp hiếm thấy mà lại rất có đặc điểm.

Đó chính là đại hiệp trong đại hiệp.

Đại hiệp cao lai cao khứ, làm người bình thường tróc nã không thấu.

Chương 471

Đỗ Lan muốn làm một đại hiệp khiến đại hiệp cũng cân nhắc không thấu.

Ta biết sư phụ ngươi bế quan, bất quá chỉ cần ngươi đưa tờ giấy này cho sư phụ ngươi, hắn nhất định sẽ coi ta là thượng tân nghênh tiến vào.

Đỗ Lan đứng ở ngoài Thạch Long đạo trường.

Muốn tiến vào giang hồ làm đại hiệp, nhanh nhất đương nhiên là nhận được sự thừa nhận của người trong giang hồ.

Quả nhiên không quá bao lâu, một hán tử trung niên rảo bước đi tới, thậm chí ngay cả giày cũng chưa mang xong.

Đỗ Lan sáng sớm tinh mơ đã làm người ta không an ổn.

Người nào, người đưa giấy là người nào.

Thạch Long hô, nhìn thấy một người đàn ông mặc nho bào trắng xám, Là ngươi sao.

Tờ giấy này là ngươi đưa cho ta.

Là tôi.

Đỗ Lan chắp tay thi lễ, Xin chào, tại hạ Đỗ Lan.

Đối diện chắc là Thạch Long sư phụ của Thạch Long đạo trường.

Tại hạ chính là Thạch Long.

Những gì viết trên giấy có phải lời thật.

Phải biết rằng cả Dương Châu không có ai dám đùa giỡn với ta.

Nếu ngươi không thể cho ta đáp án hài lòng, ta cũng sẽ không khinh tha cho ngươi.

Đỗ Lan mỉm cười: Không biết ông có từng nghe qua một câu nói chưa.

Câu nói gì.

Thạch Long nhíu mày, Đỗ Lan trước mắt này tựa hồ không giống người sẽ đọc hiểu Trường Sinh Quyết.

Đỗ Lan chính là đưa cho hắn một tờ giấy nói dối là có thể đọc hiểu Trường Sinh Quyết, rất nhẹ nhàng liền dẫn dụ Thạch Long ra.

Đó chính là đại hiệp có văn hóa, Hoàng đế cũng cản không được.

Đỗ Lan nói, Ông xem cái dạng này của tôi, cũng nên biết tôi học phú ngũ xa, tài cao bát đấu, trên thông thiên văn dưới tường địa lý, nho nhỏ Trường Sinh Quyết sao có thể làm khó được tôi.

Tên này da mặt thật dày, Thạch Long lui nửa bước, tựa hồ là bị hơi thở vô sỉ của Đỗ Lan đánh bị thương.

Chỉ cần Thạch Long sư phụ không chê để tôi xem qua Trường Sinh Quyết một lần, tôi nhất định cho ông một câu trả lời hài lòng.

Đỗ Lan dùng ánh mắt Ông có dám cho mượn sách không nhìn Thạch Long.

Khí độ Đỗ Lan bất phàm, nhưng Thạch Long thật sự là nhớ không nổi trên giang hồ khi nào có thêm nhân vật số má này.

Rõ ràng bộ dáng không có võ công, khẩu khí lại cực lớn.

Nhưng rốt cuộc hắn làm sao biết mình có Trường Sinh Quyết.

Đáng giận, mình còn tưởng là rất cơ mật chứ.

Dù sao ông cũng xem không hiểu, nếu tôi có thể để ông đọc hiểu Trường Sinh Quyết, há chẳng phải rất tuyệt sao.

Vậy ta làm sao biết, sách cho ngươi xem, ngươi xem hiểu lại không đem nội dung nói cho ta.

Thạch Long không hổ là lão giang hồ, một châm kiến huyết.

Với ông bất quá là đánh bạc năm ăn năm thua mà thôi, ông có thể lựa chọn tin, cũng có thể lựa chọn không tin.

Đỗ Lan nói, Không sai, đây là lựa chọn, đáp án do ông quyết định.

Với tôi là không có bất cứ quan hệ nào.

Nếu có thể mượn sách xem một lần, với tôi là tốt.

Nếu không được, với tôi cũng không tổn hại.

Thạch Long đứng ở đó chừng mười nhịp thở, cuối cùng mới cắn răng đáp ứng, dẫn Đỗ Lan vào nơi hắn bế quan.

Đỗ Lan nhìn thấy Trường Sinh Quyết, dược liệu làm sách quả nhiên rất kỳ đặc, tựa hồ là loại tơ hợp kim.

Trách không được người cổ đại không nhận biết, khả năng Quảng Thành Tử lão nhân gia cũng không nhất định nhận biết.

Lật ra bìa mặt, đập vào mắt là văn tự hoàn toàn không nhận biết.

Đỗ Lan từng nghiên cứu giáp cốt văn, nhưng cũng không nhận ra.

Không quan hệ, phía sau còn có hình, xem hết một bức không sót.

Đỗ Lan tỏ vẻ mình chỉ xem hiểu ba bốn phần, lời mình nói lớn rồi, sắp mất mặt rồi.

Xem một lần xem ra là không đủ.

Nhìn thấy Đỗ Lan xem từ đầu đến đuôi, cuối cùng gấp sách lại, Thạch Long khẩn trương hỏi: Thế nào rồi.

Đỗ thiếu hiệp.

Thạch Long tuổi tác nhìn qua lớn hơn Đỗ Lan hơn mười tuổi, hắn gọi Đỗ Lan là thiếu hiệp cũng không sai.

Đỗ Lan đương nhiên sẽ không nói mình xem không hiểu: Vừa rồi tôi xem qua một lần, cũng hiểu được ba bốn phần, đợi tôi xem lại hai lần đại khái là có thể xem hiểu toàn bộ.

Thạch Long nghe được líu lưỡi, vị Đỗ Lan này quả nhiên thần kỳ như thế.

Có thể xem hiểu Trường Sinh Quyết.

Đỗ hiệp sĩ, vậy ngươi xem lại, xem lại, xem nhiều mấy lần, nhất định phải xem hiểu toàn bộ a.

Thạch Long mắt không chuyển tình nhìn Đỗ Lan, toàn bộ ngưỡng trượng người đột nhiên xuất hiện này.

Đỗ Lan lại từ đầu đến đuôi xem một lần, lần này hắn là tụ tinh hội thần, ký ức trong đại não trào ra, tiến hành đối chiếu từng cái với văn tự học được từ nhiều thế giới, những giáp cốt văn kia rốt cuộc cũng xem hiểu hơn phân nửa.

Còn lại một phần nhỏ vừa đoán vừa mò cũng biết được không sai biệt lắm.

Không sai, không hổ là đại tác của Đế sư Quảng Thành Tử.

Cuốn Trường Sinh Quyết này quả nhiên thần kỳ.

Đỗ Lan biết tác dụng của cuốn danh tác dưỡng sinh này, dùng khí dưỡng sinh, có thể khiến người trường mệnh bách tuế, còn về sức chiến đấu chẳng qua là năng lực kèm theo.

Mau nói cho ta biết nội dung.

Thạch Long sốt ruột nói.

Đỗ Lan lại không vội, thật ra vốn dĩ định đợi Song Long học được Trường Sinh Quyết xong, sau đó mô phỏng chân khí của bọn họ là trực tiếp học được Trường Sinh Quyết.

Nhưng ngẫm lại Song Long chẳng qua học được hai bức đồ, cho nên cuối cùng vẫn quyết định tự mình qua đây thân tự nghiên cứu một trong Tứ Đại Kỳ Thư.

Nghe nói Vũ Văn Hóa Cập đã ở trên đường, hắn sẽ xuôi dòng xuống, đến đây đoạt lấy Trường Sinh Quyết.

Cho dù ông hiện tại bắt đầu luyện tập cuốn sách này, cũng không kịp.

Chi bằng như vậy ông đem sách giấu đi trước, tôi ở lại cùng ông ngồi mà luận đạo.

Vốn dĩ Thạch Long cũng chuẩn bị cho người đem Trường Sinh Quyết giấu đi, nghe Đỗ Lan nói như vậy cũng không do dự nữa.

Chỉ cần Đỗ Lan người xem hiểu Trường Sinh Quyết không rời đi, sách giấu đi trước cũng tốt.

Đúng, tiên sinh nói đúng.

Thạch Long đối với xưng hô của Đỗ Lan thật đúng là một ngày biến ba lần.

Thạch Long an bài xong xuôi, cùng Đỗ Lan tương đối mà ngồi, đốt lên hương lô, pha thượng trà đậm.

Chờ đợi Đỗ Lan, ánh mắt đầy vẻ cấp bách.

Thạch Long này tuy rằng thực lực không tệ, nhưng cũng bất quá được coi là nhị lưu đỉnh phong, nhất lưu lót đế.

So với cao thủ nhất lưu Vũ Văn Hóa Cập, vẫn là xa xa không bằng.

Tuy rằng ở Dương Châu này cũng là có đầu có mặt, nhưng đó là bởi vì nguyên nhân Dương Châu vốn dĩ không có cao thủ gì.

Quan sát chân khí trong cơ thể Thạch Long tuy rằng nhìn qua rất hồn hậu, nhưng tạp chủng rất nhiều.

Ông nếu muốn học, hiện tại liền làm theo tôi.

Đỗ Lan ngồi ở đó, hai tay nâng cao quá đầu.

Thạch Long biết đây là một trong bảy bức đồ trong Trường Sinh Quyết, bởi vì hắn đã làm qua rất nhiều lần.

Nhưng hiện tại hắn vẫn học theo Đỗ Lan làm.

Cảm nhận được cái gì rồi.

Đỗ Lan nói.

Cái gì cũng không có, bảy bức đồ kia ta đều đã mô phỏng vô số lần, căn bản không có hiệu quả.

Thạch Long nói, bất quá hắn vẫn một tia không cẩu thả mà giơ tay.

Đỗ Lan tự mình buông tay xuống, đứng lên, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà lắc đầu: Đó là bởi vì ông không tìm đúng phương pháp, hiện tại tiếp tục.

Chương 472

Trường Sinh Quyết là công pháp cao thâm tinh hóa khí, cần thiên phú phi thường cao.

Không sai, cần thiên phú não động trí tưởng tượng phi thường cao, bảo trì động tác trên tranh vẽ, sau đó thông qua động tác này liên tưởng.

Liên tưởng tự nhiên, hoặc là cảnh giới võ thuật.

Cuối cùng liên tưởng sẽ thông qua động tác này hóa thành hiện thực khiến người học được Trường Sinh chân khí.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chính là tình huống đó, não động của bọn họ không phải lớn bình thường, tâm tư cũng rất linh hoạt.

Cho nên sau khi bày ra động tác trong đại tự nhiên, dung nhập tự nhiên, cảm giác chính là liên tưởng bản thân giống như tự nhiên.

Sau đó liền luyện thành.

Đây chính là thiên phú, người đầu óc chết trong tình huống không có người dạy dỗ tuyệt đối luyện không thành Trường Sinh Quyết.

Ngươi nếu không thể nghĩ đến tư thế này là đại biểu cho cái gì, thì vĩnh viễn cũng không thể luyện thành Trường Sinh Quyết.

Động tác này chính là thích hợp nhất với ông.

Đỗ Lan nói.

Ngươi nói cho ta biết, rốt cuộc đại biểu cho cái gì.

Thạch Long cũng là một phương đại lão, đối với Đỗ Lan đã đủ khách khí rồi.

Hiện tại cảm thấy Đỗ Lan là đang chơi hắn, cũng là nhịn xuống tỳ khí không có phát tác.

Thạch Long a Thạch Long, ông thật đúng là ngu độn.

Đỗ Lan lắc đầu nói, Hai tay giơ cao, chẳng lẽ ông liền không nghĩ tới nâng lên núi cao.

Đại sơn áp đỉnh, ông có cảm giác gì không.

Đại sơn áp đỉnh.

Đó là cảm giác gì.

Thạch Long vẫn là nhớ không nổi.

Hắn tuy rằng gọi là Thôi Sơn Thủ Thạch Long, nhưng hắn căn bản tưởng tượng không ra cái chí thôi sơn đẩy núi.

Đỗ Lan lắc đầu, tên này hết cứu rồi, là trốn không thoát vận mệnh bị Vũ Văn Hóa Cập đánh chết rồi.

Nguy nga sừng sững trên mặt sông, chiến hạm Ngũ Nha khoa trương của Đại Tùy phá nước mà đi, hung hãn tiến về phía trước.

Vũ Văn Hóa Cập đứng trên lầu hạm, nhìn xuống toàn bộ hạm đội.

Nghe nói Thạch Long ở Dương Châu cũng là một hảo thủ, hắn lại có chút mong chờ giao thủ với Thạch Long, hai tay nắm quyền, một luồng hàn khí lẫm nhiên mà ra.

Trên khuôn mặt cương nghị lộ ra nụ cười.

Hai bên bờ Trường Giang, địa thế hoặc hiểm hoặc hoãn, biến ảo khó lường, một hàng phiêu kỵ từ đường mòn trên bờ lao vun vút qua.

Đại kinh dẫn đầu thấy mặt sông đèn đuốc sáng trưng, không dám đối diện, suất thủ hạ đổi đường mà đi, tránh đi phong mang.

Lại nhìn Thạch Long sống chết luyện Trường Sinh Quyết nhưng không được yếu lĩnh, nhưng hắn cũng không dám bất kính với Đỗ

Lan, bởi vì Đỗ Lan chính là ở trước mắt hắn thi triển võ công trên bảy bức Trường Sinh Quyết, trong nháy mắt đánh hắn nằm bò trên mặt đất.

Thạch Long lúc này mới tin tưởng Đỗ Lan thật sự xem hiểu Trường Sinh Quyết, cũng nghiêm túc dạy dỗ mình, chỉ là mình ngu dốt khó có thể nhìn trộm được ảo diệu trong đó.

Nhưng Đỗ Lan đối với mình tận tâm dạy bảo, cũng làm cho mình thu hoạch khá phong phú.

Cho nên đối đãi Đỗ Lan càng thêm tôn kính.

Một ngày giữa tháng ba, Vũ Văn Hóa Cập rốt cuộc cũng tới.

Vũ Văn Hóa Cập tới đòi Trường Sinh Quyết, Thạch Long đương nhiên không cho.

Hai người cũng không có gì để nói chuyện.

Thạch Long bị khí thế cao thủ nhất lưu của Vũ Văn Hóa Cập uy hiếp, dẫn đầu ra tay, tay phải thành chưởng mạnh mẽ đẩy ra.

Thật là một chiêu Ngũ Đinh Khai Sơn, lực đạo vừa trầm vừa mạnh, thế mà đẩy ra một dấu tay thật lớn trên cửa gỗ.

Tới hay lắm.

Vũ Văn Hóa Cập đã thành danh từ lâu, làm cao thủ thế hệ trẻ của Vũ Văn gia, Băng Huyền Kính của hắn cũng đã lô hỏa thuần thanh.

Hàn khí từ lỗ chân lông toát ra, hình thành tầng tầng bình chướng, ngăn cản mảnh gỗ bắn tới.

Mà chưởng lực Thạch Long đẩy ra thế mà chỉ làm chéo áo Vũ Văn Hóa Cập lay động, tịnh không có thương tổn được hắn.

Trán Thạch Long chảy xuống mồ hôi lạnh, chính mình bốn mươi có hai, Vũ Văn Hóa Cập bất quá ba mươi xuất đầu.

Luận kinh nghiệm chính mình hẳn là mạnh hơn, nội lực cũng mạnh hơn, nhưng đối mặt so với Vũ Văn Hóa Cập, Thạch Long chút nào không có tự tin.

Ngược lại Đỗ Lan vẫn luôn ngồi xem kịch, đây chính là lần đầu tiên hắn ở thế giới này xem cao thủ võ lâm chiến đấu.

Khác với chiến đấu thẳng thừng trong những thế giới trước kia, cao thủ võ lâm chiến đấu, nhìn kỹ thậm chí có thể nhìn thấy mỗi một khối cơ bắp dưới da bọn họ run rẩy.

Võ thuật tịnh không phải đơn thuần là xuất quyền so tài, mà là so tài tố chất tổng hợp của thân thể.

Băng Phong Tam Xích.

Vũ Văn Hóa Cập ra chiêu, Băng Huyền Kính từ trong quyền đánh ra, phác hướng Thạch Long.

Thạch Long cắn răng ngạnh bính: Ngu Công Di Sơn.

Oanh.

Hai luồng nội lực va chạm, thế mà làm tiểu lâu nơi Thạch Long bế quan phân băng ly tích.

Sức phá hoại không tệ a, Đỗ Lan thật muốn vỗ tay khen ngợi.

Đáng tiếc người quen Thạch Long của hắn đã bị Băng Huyền Kính nhập thể, bị trọng thương, ngã trong phế tích không thể đứng dậy.

Vũ Văn Hóa Cập chậm rãi tìm kiếm Trường Sinh Quyết trong phế tích, đáng tiếc sách đã bị Thạch Long nhờ người khác đưa ra ngoài, hiện tại đại khái đã bị Song Long trộm mất.

Ngược lại lúc tìm kiếm, Vũ Văn Hóa Cập nhìn thấy Đỗ Lan vẫn luôn xem kịch: Ngươi là người của Thạch Long đạo trường.

Đỗ Lan hơi lắc đầu: Ta và ngươi giống nhau là vì Trường Sinh Quyết mà đến, chỉ là ta khách khí hơn ngươi nhiều, giống như một vị khách vậy.

Cùng Thạch Long sư phụ lấy lễ đối đãi, kỳ thực ngươi cũng có thể học theo ta dùng chân thành đả động Thạch Long, hắn khả năng sẽ đưa sách cho ngươi.

Lại hà tất phải đại động can qua như thế chứ.

Ngươi biết Trường Sinh Quyết bị giấu ở đâu.

Nói mau.

Vũ Văn Hóa Cập nói.

Đỗ Lan đứng lên, đi đến bên cạnh Thạch Long, thấy Thạch Long còn chưa chết, bất quá loại thương thế này cho dù chữa khỏi, sau này cũng chỉ có thể sống cuộc sống hưu nhàn, không thể nào tiếp tục kiên trì trong huyết vũ tinh phong của giang hồ.

Ngươi chính là Vũ Văn Hóa Cập.

Đỗ Lan vươn tay, ngoắc ngoắc ngón tay, Cùng ta qua hai chiêu, ta gần đây tự sáng tạo một môn chân khí, còn chưa có cơ hội dùng qua đâu.

Tìm chết.

Vũ Văn Hóa Cập thấy bộ dáng Đỗ Lan văn nhược thư sinh, lại nhìn thái độ kiêu ngạo của hắn, thì lửa giận bốc lên ba trượng.

Hàn Băng Thấu Cốt.

Vũ Văn Hóa Cập sát chiêu vừa ra, Băng Huyền Kính biến thành băng long bay về phía Đỗ Lan.

Đỗ Lan vẻ mặt bình tĩnh, hai tay ngang bằng, trước ngực vẽ ra một cái vòng tròn: Thái Cực Trường Sinh Khí.

Băng long gặp phải vòng tròn Đỗ Lan vẽ, thế mà vặn eo quay lại, đánh về phía chính mình Vũ Văn Hóa Cập.

Không chỉ như thế, băng long trở nên lớn hơn trước đó một vòng, Đỗ Lan cũng là sử dụng chân khí băng lãnh.

Thế mà đem chính mình phản hồi lại đây, loại chiêu thức này chưa từng nghe thấy.

Oanh.

Vũ Văn Hóa Cập trong kinh ngạc bị đánh bay ra ngoài, nhưng sau khi ngã xuống đất hắn mới phát hiện chính mình tịnh không có chịu bao nhiêu thương.

Hôm nay không giết ngươi, mau rời khỏi Thạch Long võ tràng.

Đỗ Lan nói, Trường Sinh Quyết đã không ở nơi này, ngươi cứ việc đi tìm người ở trong thành Dương Châu tìm kiếm.

Vũ Văn Hóa Cập chỉ cảm thấy thanh âm Đỗ Lan quán nhập trong tai hắn, làm hắn đầu váng mắt hoa, bò dậy lập tức đào tẩu.

Chương 473

Đỗ Lan thì đem Thạch Long cứu lên, sau này Thạch Long khả năng chính là đàn em của hắn.

Một chiêu đánh lui Vũ Văn Hóa Cập, danh tiếng Đỗ Lan rất nhanh sẽ truyền khắp giang hồ, hắn sắp nổi danh rồi.

Bất quá còn chưa đủ.

Tốc độ truyền lại tin tức trong giang hồ không thể bảo là không nhanh, kế hoạch Đỗ Lan đại hiệp coi như là đi ra bước đầu tiên.

Lại nói Vũ Văn Hóa Cập nghe lời Đỗ Lan, phái người tìm kiếm tin tức Trường Sinh Quyết trong thành Dương Châu, rất nhanh liền nghe ngóng được Trường Sinh Quyết bị Dương Châu Song Long trộm đi, thế là hạ lệnh trảo bộ Song Long.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, một người mười bảy, một người mười sáu, đều là trẻ mồ côi trong thành Dương Châu, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình đồng huynh đệ, không rời không bỏ.

Bọn họ biết được có người muốn tìm bọn họ gây phiền toái, cơ linh từ cống thoát nước trốn ra ngoài thành.

Ngay tại lúc rửa sạch một thân mùi thúi, bọn họ gặp được Phó Quân Sước người sẽ thay đổi cả đời bọn họ.

Nữ kiếm khách tuyệt thế khuynh thành, ngạo nhân đình lập ở một bên bờ sông.

Đối với hai thằng nhóc choai choai cởi trần, cũng không tị hiềm.

Bất quá ở bờ bên kia con sông nhỏ bọn họ tắm rửa còn đứng một người đàn ông, vẻ mặt cười ngâm ngâm, cũng rất đẹp trai.

Chính là Đỗ Lan.

Đỗ Lan một chiêu đánh lui Vũ Văn Hóa Cập, chính là tại hạ.

Tên Đỗ Lan này vì nổi danh thật đúng là vứt bỏ da mặt.

Cái gọi là rượu thơm cũng sợ ngõ sâu, tuyên truyền loại đồ vật này vẫn là phải bắt đầu từ chính mình.

Đỗ Lan tự mình giới thiệu như thế, ngược lại làm nữ kiếm khách Cao Ly sửng sốt, mi thanh tú hơi nhíu lại.

Bất quá nhìn hai tiểu tử này bất quá mười sáu mười bảy tuổi hẳn là cũng không biết đại sự gì, lại nhìn người đàn ông ở đối diện kia kỳ kỳ quái quái, vẫn là đi trước là hơn.

Chân ngọc đạp gió mà lên, nhoáng cái đã theo một trận hương phong bay về phía cuối sông.

Lưu lại ba người đàn ông hai mặt nhìn nhau.

Vị đại hiệp này, có thể thỉnh ngài quay mặt qua chỗ khác không.

Vẫn là Khấu Trọng lớn mật hơn chút, cười hì hì hỏi.

Có đạo là đưa tay không đánh người mặt cười, làm côn đồ bọn họ đã quen đem biểu tình nịnh nọt treo ở trên mặt.

Đỗ Lan không nói lời nào, thân thể lăng không bay lên trôi nổi trên mặt nước, bay đến bên cạnh y phục Song Long để ở bờ sông, cách không lấy Trường Sinh Quyết vào trong tay.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn thủ đoạn của Đỗ Lan đến trợn mắt há hốc mồm, so với thủ đoạn của Phó Quân Sước càng thêm ghê gớm.

Cao nhân, cao nhân.

Nụ cười trên mặt Khấu Trọng đọng lại, chỉ lẩm bẩm.

Ánh mắt Từ Tử Lăng cũng tràn ngập hâm mộ và sùng kính, nếu là chính mình có thể giống như người này, thì không có ai dám bắt nạt mình và Khấu Trọng.

Các ngươi vẫn là mau mặc quần áo vào đi, tùy binh lập tức sẽ đuổi tới.

Đỗ Lan nói.

Đỗ Lan nhắc nhở Song Long, làm Song Long cảm thấy Đỗ Lan hẳn là một người tốt.

Hơn nữa nhìn Đỗ Lan bất động thanh sắc liền có thể chân không chạm nước mà bay qua sông, lại có thể cách không lấy vật, đó là thủ đoạn thông thiên, hẳn là sẽ không so đo với hai tiểu tử.

Khấu Trọng lớn mật mở miệng: Tiểu tử Khấu Trọng, vị này là Từ Tử Lăng, hai người vốn là trẻ mồ côi thành Dương Châu, còn mong đại sư thu chúng con làm đồ đệ.

Chết đói gan nhỏ, chết no gan lớn.

Đỗ Lan nhìn hai tiểu tử kia, Từ Tử Lăng cũng vẻ mặt chân thành.

Các ngươi mặc quần áo vào, thuận dòng mà xuống.

Sông này hối nhập Trường Giang, các ngươi trốn đến trong sông, hẳn là có thể thoát hiểm.

Cuốn sách này giao cho các ngươi bảo quản, nếu lần sau có thể gặp lại các ngươi, dạy các ngươi một chiêu nửa thức cũng không phải không thể.

Nói xong Đỗ Lan đem Trường Sinh Quyết để lại chỗ cũ, chính mình bay đi.

Song Long cũng không dám trễ nải, mặc lại quần áo, nhảy vào trong sông bơi về phía cửa sông.

Tiếng chó sủa sau lưng bọn họ đã không xa.

Đồng thời trong lòng chờ mong lần gặp mặt thứ hai với Đỗ Lan.

Song Long được Phó Quân Sước vớt lên thuyền, tuy rằng Phó Quân Sước ngoài miệng luôn một bộ dạng hận không thể giết sạch người Thăng Long, nhưng trong nội tâm kỳ thực là một nữ tính chịu ảnh hưởng sâu sắc của văn hóa Nho gia.

Đối với trẻ con nàng còn không xuống tay được, cho nên ngoài miệng nghiêm khắc, nhưng trên hành vi vẫn tận tâm tận lực giúp đỡ Khấu Trọng và Từ Tử Lăng.

Qua Trường Giang, bọn họ đến Đan Dương, Phó Quân Sước tuy rằng một đường hô đánh hô giết, khủng bố dọa nạt với hai tiểu tử.

Nhưng đến Đan Dương, nàng vẫn thay quần áo cho Song Long, còn mang bọn họ đi tiệm cơm ăn cơm.

Đương nhiên trước khi ăn cơm, Phó Quân Sước cũng cảm khái qua thiên phú của Song Long, đáng tiếc Song Long đều đã qua mười lăm, thật sự là qua độ tuổi tốt nhất để luyện võ.

Nửa canh giờ trước, Tống Sư Đạo một mình tranh thủ lúc rảnh rỗi tìm đến tiệm cơm này ăn cơm, gọi mấy đĩa thức ăn, một bầu rượu lâu năm.

Đang uống đến cao hứng, lại thấy một người đàn ông mặc nho bào trắng xám đi đến.

Tống Sư Đạo vốn dĩ chỉ liếc nhìn Đỗ Lan một cái, lại thấy người nọ thế mà đang cười với mình.

Tống Sư Đạo là con trai Tống Khuyết, hàm dưỡng mười phần, cũng cười đáp lại Đỗ Lan, sau đó liền thấy người nọ nhấc chân dời bước đi về phía bàn ăn của mình.

Đỗ Lan cứ như vậy đại đại liệt liệt ngồi đối diện Tống Sư Đạo, hành vi này rất vô lễ, bởi vì Tống Sư Đạo căn bản không mời hắn.

Bất quá Tống Sư Đạo nổi tiếng là không có tỳ khí, cho nên cho dù Đỗ Lan vô lễ, nhưng y vẫn rất hữu lễ mà chắp tay: Xin hỏi các hạ vì sao phải chọn vị trí này.

Chung quanh bàn trống không ít, ngài có thể đi ngồi.

Bất quá tại hạ xưa nay thích kết giao bằng hữu giang hồ, tại hạ Tống Sư Đạo, không biết bằng hữu tính danh là gì.

Đỗ Lan.

Đỗ Lan ngắn gọn nói, Tôi ngồi ở đây, tịnh không phải là tới kết giao bằng hữu, mà là tới làm mai.

Tôi thấy cậu hồng loan tinh động, đặc địa tới đưa cho cậu một đoạn nhân duyên.

Các hạ tinh thông thuật mệnh toán.

Tống Sư Đạo ngược lại không có một cái tát đánh vào mặt Đỗ Lan, đại mắng ngươi cái tên giang hồ thuật sĩ này.

Ngược lại là rất hứng thú đáp lời Đỗ Lan.

Biết sơ một hai, bất quá cậu tuy rằng sẽ gặp được một nửa kia trong thiên mệnh của mình, lại tất định là tình đồ khẩm khẩm.

Phụ thân cậu, gia tộc, tộc quy đều sẽ ngăn cản cậu.

Tống Sư Đạo sửng sốt: Các hạ biết thân phận của tại hạ.

Vậy thì không phải là ngoài ý muốn đáp lời, mà là cố ý tiếp cận mình.

Cậu là Thiên Đao công tử, tôi đương nhiên biết.

Bất quá điều này với tôi mà nói không quan trọng.

Đỗ Lan một bộ dạng tôi không phải tới tán gẫu chuyện cha cậu với cậu.

Bộ dáng của Đỗ Lan lừa được Tống Sư Đạo, bộ dáng Đỗ Lan nhắc tới phụ thân mình tịnh không phải hạng người a du nịnh hót: Tộc quy của tại hạ sẽ ngăn cản tại hạ.

Chẳng lẽ tại hạ sẽ yêu một nữ tử dị tộc.

Tống Sư Đạo trời sinh thông minh, nếu mình sẽ bị gia quy ngăn cản vậy thì chỉ có một điều không được thông hôn với dị tộc này.

Nghĩ đến đây Tống Sư Đạo cảm thấy buồn cười, Đỗ Lan này là lấy mình làm trò vui đi, bất quá Tống Sư Đạo cũng không để ý ngược lại hứng thú hỏi: Vậy khi nào tại hạ mới có thể gặp được nàng ấy đây.

Đỗ Lan cười nhạt một chút, tịnh không nói lời nào, mà là đem ánh mắt dừng ở trên rượu và thức ăn.

Tống Sư Đạo đã ngồi một lúc rồi, rượu và thức ăn đều đã động qua.

Thấy Đỗ Lan như thế, Tống Sư Đạo thầm nghĩ thì ra là muốn lừa một bữa cơm, nhưng thấy Đỗ Lan thú vị, y cũng không thiếu tiền một bàn rượu ngon thức ăn tốt, cho nên ra hiệu tiểu nhị đem bát đĩa rượu đũa dọn xuống, đổi món mới lên: Mời dùng.

Đỗ Lan cũng không khách khí, dù sao hắn chỉ cần ngồi cùng Tống Sư Đạo ở đây, Phó Quân Sước luôn sẽ tới.

Thế là Đỗ Lan bắt đầu ăn, không nói chuyện nữa.

Chương 474

Tống Sư Đạo cũng không muốn đi, y ngược lại muốn biết Đỗ Lan sẽ nói cái gì.

Không sai biệt lắm, chậm rãi ăn xong rượu và thức ăn, Đỗ Lan ngẩng đầu nhìn về phía Tống Sư Đạo: Tình yêu của cậu sắp tới rồi.

Hắn đã cảm giác được Phó Quân Sước mang theo Song Long tới cửa.

Này.

Cậu quay đầu nhìn ra cửa.

Tống Sư Đạo nghe vậy ánh mắt xuyên qua khách khứa trong đại sảnh, nhìn ra cửa.

Nhìn một cái này, ánh mắt lại rốt cuộc dời không ra.

Chỉ thấy một nữ tử ngạo khí mang theo hai thiếu niên đứng ở trong cửa, trường kiếm đeo ngược sau lưng, khí chất giống như băng liên nở rộ.

Thế giới trong mắt Tống Sư Đạo biến mất, chỉ còn lại có người con gái xinh đẹp kia.

Tại hạ Tống Sư Đạo, không biết cô nương phương danh.

Tống Sư Đạo cậu đủ rồi, một điểm cũng không rụt rè.

Đỗ Lan đều cảm thấy Tống Sư Đạo giống như thay đổi thành một người khác, từ phiên phiên công tử biến thành Trư Ca dại gái.

Bất quá hành động này của y tịnh không nhận được bất luận hảo cảm nào của Phó Quân Sước, Tống Sư Đạo hoàn toàn bị làm lơ, ngơ ngác nhìn bóng lưng cô gái.

Đỗ huynh.

Tống Sư Đạo lần này là thật sự tin, tim của mình giống như nai con chạy loạn, Xin hãy nói cho tại hạ biết nên làm cái gì bây giờ.

Chính cậu có ý tưởng gì.

Đỗ Lan hỏi.

Đúng, tại hạ đi thanh toán cho vị cô nương này.

Tống Sư Đạo nói xong liền đứng lên muốn đi quầy thanh toán, nhưng bị Đỗ Lan cản lại.

Không thể không thể, tôi không phải đã nói rồi sao, cậu và người phụ nữ này sẽ bị rất nhiều người trở ngại.

Ý huynh là cô nương kia là dị tộc.

Đỗ Lan gật đầu: Đồ đệ của Cao Ly Dịch Kiếm đại sư, cậu nói có phải dị tộc hay không.

A.

Trong lòng Tống Sư Đạo như bị chặn lại, nếu thật là như vậy, mình và cô nương kia khả năng thật sự không có kết quả, trong nháy mắt liền thất hồn lạc phách.

Người này thật đúng là tính tình trung nhân.

Bất quá vừa rồi Song Long bị Tống Sư Đạo chắn tầm mắt, không nhìn thấy mình, cũng là thời vận như thế.

Dù sao mình hiện tại không có việc gì, liền giúp Tống Sư Đạo một phen đi.

Đừng nản lòng, bất quá cũng chỉ là tộc quy mà thôi.

Đỗ huynh, huynh có điều không biết, phụ thân tại hạ coi trọng nhất là tộc quy, là tuyệt đối không cho phép tại hạ cưới nữ tử dị tộc.

Tống Sư Đạo ngồi phịch xuống ghế, cúi đầu ủ rũ nói.

Y không nói cái điều tộc quy không chuẩn thông hôn với dị tộc kia chính là do lão cha y định ra.

Cậu sao lại vô dụng như thế, cho dù là đại tự nhiên cũng sẽ có vật đổi sao dời, xuân hạ thu đông cũng có dài ngắn bất đồng, thiên hạ khi nào có quy củ bất biến.

Tống gia các cậu lập tộc trăm năm, lại cũng thay đổi không ít, chưa từng nghe nói qua điều gia quy này không thể thay đổi.

Đỗ Lan nói, Hiện thiên hạ đại loạn, nếu không cầu đồng tồn dị, thiên hạ khó có thể thống nhất lần nữa.

Thử xem Xuân Thu gia quốc quy về Tần triều, Sở Kinh quy về Đại Kinh Hán, Tam Quốc quy về Tấn, sau Ngũ Hồ lại quy về Tùy, lần nào không phải cầu đồng tồn dị, khiến Thăng Long càng phát phồn hoa.

Nếu thống nhất chi quốc giết sạch người dị quốc, nơi nào sẽ có thịnh cảnh như thế.

Cho nên thuyết huyết thống không thể chọn.

Nhưng phụ thân tại hạ.

Cậu là cậu, phụ thân cậu là phụ thân cậu.

Đỗ Lan nói, Điểm này cậu có thể làm rõ không.

Chuyện này.

Tống Sư Đạo vốn dĩ chính là tính cách không tranh, nhưng lần này gặp được người trong lòng lại là một cửa đột phá thay đổi y, có thể khiến y không còn giống như trong nguyên tác tịch mịch vô danh.

Tống Sư Đạo, tôi có thể truyền cho cậu Trường Sinh Quyết, Thái Cực Quyền.

Nữ tử có thể làm chính mình động tâm cũng không dễ tìm, tâm động không bằng hành động a.

Đỗ Lan cảm giác mình giống như một tay chào hàng bảo hiểm.

Tống Sư Đạo dậm chân một cái: Còn thỉnh Đỗ tiên sinh theo tại hạ về thuyền.

Tống gia là đại gia tộc Nam Lĩnh, nhân kinh thương mà giàu nhất thiên hạ.

Gia chủ Thiên Đao Tống Khuyết, năm xưa danh hào vang dội trên giang hồ, sau trung niên ít khi ra tay, lại càng thâm sâu khó lường.

Trong phòng có một tảng đá mài dao, trên khắc tên những người muốn giao thủ, không ai không phải là cao nhân giang hồ, người tầm thường hiếm khi nhìn thấy.

Nếu cậu thành tâm mời tôi lên thuyền, tôi sẽ nói cho cậu biết thêm một tin tức.

Cô nương kia mang theo hai thiếu niên trốn tránh tùy binh truy kích, nhất định sẽ tìm thuyền ngược dòng mà lên, cậu có thể đến bến tàu chờ đợi, mời bọn họ lên thuyền.

Tôi ở trên thuyền chờ cậu.

Đỗ Lan nói.

Lần thứ nhất bị nói trúng, khả năng là trùng hợp.

Lần thứ hai lại bị nói trúng, Tống Sư Đạo hiện tại biết Đỗ Lan thật sự là thần toán, có lẽ có hắn hỗ trợ, mình thật sự có thể ôm được mỹ nhân về cũng nên.

Tâm tư người thành thật cũng hoạt lạc hẳn lên.

Đỗ Lan ngồi ngẩn ngơ trong phòng, chuyện Song Long nhận mẹ nuôi, rồi cả chuyện Phó Quân Sước dạy Cửu Huyền Đại Pháp hắn đều nghe rõ mồn một.

Bất quá cái não động của Song Long kia cũng không phải lớn bình thường, Phó Quân Sước chẳng qua chỉ nói một, bọn hắn vậy mà đã có thể suy một ra ba.

Không bao lâu sau bữa tối đã chuẩn bị xong, Đỗ Lan cảm thấy thời gian trôi qua thật quá nhanh, mới ăn một bữa, giờ cơm tối lại tới rồi.

Đời người a, quả nhiên ăn cơm mới là chủ đề chính.

Bất quá làm đại hiệp trong các đại hiệp thì không thể không có cái giá của mình.

Song Long ngồi bên bàn ăn, nhìn Tống Sư Đạo tần tần ân cần với mẹ nuôi mình mà cảm thấy không vui, cho nên bọn hắn luôn miệng chen ngang.

Nhưng mà sao mãi vẫn chưa khai tiệc, chẳng lẽ còn có người khác.

Chờ lâu không thấy khai tiệc, Phó Quân Sước dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần, nhưng hai đứa con nuôi của nàng thì không chịu nổi nữa.

Bụng vừa đói, ngồi cũng ngồi không yên, nhưng lại cảm thấy hối thúc chủ nhà Tống Sư Đạo sẽ làm mẹ nuôi mất mặt, thật là nhịn cũng không nhịn được.

Ngay cả Tống Sư Đạo cũng nhìn ra phía hành lang, Đỗ huynh sao còn chưa ra a.

Gọi người hầu đến, rồi lại phất tay cho lui, hắn cuối cùng vẫn không đi giục Đỗ Lan.

Mãi cho đến khi tất cả mọi người đều mất kiên nhẫn, thúc thúc của Tống Sư Đạo là Tống Lỗ đều bất mãn nhìn về phía cháu trai mình: Nhìn xem người ngươi mang về kìa, sao lại không hiểu lễ phép như vậy.

Tống Sư Đạo chỉ có thể cười khổ, thật không biết Đỗ huynh đang làm cái gì, Vậy thì khai tiệc thôi.

Lời vừa dứt, Đỗ Lan khoan thai đến muộn đi tới từ hành lang: Mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của ta, ta biết ngay giờ khai tiệc sẽ bị hoãn lại mà.

Cho nên ta mới xuất hiện lúc này.

Còn có thể như vậy sao.

Mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, giờ khai tiệc bị hoãn lại là vì ai a.

Còn không phải là để chờ ngươi sao.

Trên đời này lại còn có loại người mặt dày như thế.

Mọi người nhìn ta làm gì.

Chẳng lẽ ta tú sắc khả xan đẹp thay cơm.

Đỗ Lan nói đùa.

Thật sự muốn ném cái đĩa trên bàn vào mặt Đỗ Lan, chưa từng thấy người nào không biết xấu hổ như vậy.

Song Long nhìn thấy Đỗ Lan vốn định cao giọng quỳ lạy, cầu Đỗ Lan thu làm đồ đệ.

Nhưng một là bọn hắn đã nhận một mẹ nuôi truyền công, làm vậy không hợp tình lý.

Hai là người này cổ quái kỳ lạ, thật sự là phá vỡ hình tượng cao nhân của Đỗ Lan.

Đỗ huynh, mời ngồi.

Tống Sư Đạo vẫn là hoàn toàn ngưỡng trượng vị đại ca này.

Đỗ Lan vừa đến, bầu không khí vốn đang náo nhiệt bỗng nhiên lạnh tanh.

Lúc này chính là lúc Đỗ Lan, kẻ mặt dày này phải mở miệng rồi: Phó Quân Sước cô nương, đã từng cưới gả chưa.

Phụt.

Khấu Trọng phun luôn ngụm trà ra ngoài, hơn nữa còn là phun thẳng vào mặt Đỗ Lan.

Có Phó Quân Sước làm chỗ dựa, gan của hắn cũng lớn hơn rồi.

Chương 475

Đỗ Lan chỉ mỉm cười, sau đó trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người đưa tay ra.

Cổ tay phải rung động, lòng bàn tay như vẽ vòng tròn.

Những giọt nước trà Khấu Trọng phun ra vậy mà toàn bộ bị định trụ, sau đó giống như bị hố đen hấp dẫn, toàn bộ tập trung vào lòng bàn tay Đỗ Lan.

Cuối cùng lại nhẹ nhàng đẩy một cái, quả cầu nước tụ tập kia liền bay ngược trở lại chén trà của Khấu Trọng.

Thật lợi hại.

Phó Quân Sước hai mắt tròn xoe, nam nhân này thâm sâu khó lường.

Lúc trước hắn nói một chiêu đánh lui Vũ Văn Hóa Cập tuyệt đối không phải nói dối.

Chính mình có lẽ cũng không đỡ nổi một chiêu của hắn.

Bất quá người đàn ông này rốt cuộc muốn làm gì.

Tiểu lộ một tay, liền làm cho người ta giật mình kinh hãi.

Tống Lỗ hơi suy tư, cao thủ như vậy lại kết giao với đứa cháu trai cảnh trực nhà mình, rốt cuộc có toan tính gì: Vị Đỗ Lan huynh đệ này quả nhiên thủ đoạn cao cường, không biết sư thừa từ ai.

Cái này không thể nói cho ông, bất quá cũng có thể nói cho ông biết ta học võ công gì.

Đỗ Lan nói: Thứ ta học chính là một trong Tứ Đại Kỳ Thư Trường Sinh Quyết, mà quyền pháp của ta chính là Thái Cực Quyền.

Các ngươi nếu nguyện ý cũng có thể gọi ta là Thái Cực Tông Sư.

Người này vậy mà tự mình phong mình là tông sư.

Tam đại tông sư là được võ lâm thừa nhận, không phải tự phong.

Bất kể mọi người trong lòng nghĩ thế nào, Đỗ Lan vẫn còn phải tìm vợ cho người anh em tốt của mình: Phó cô nương, cô và vị Tống Sư Đạo này môn đăng hộ đối, có thể nói là kim ngọc lương duyên.

Tống huynh làm người hữu tình hữu nghĩa, lại là người chuyên tình, tuyệt đối là nam nhân tốt, có muốn suy nghĩ một chút hay không.

Đỗ Lan huynh đệ, chớ có nói bậy.

Tống Lỗ biết thân phận của Phó Quân Sước, đại ca Tống Khuyết của ông nhất định sẽ không đồng ý chuyện này.

Ta sao lại nói bậy.

Trai tài gái sắc, chẳng lẽ ông còn không tin vào nhân phẩm cháu trai mình sao.

Chẳng lẽ ông sợ Tống Sư Đạo sẽ bắt nạt con gái nhà người ta.

Câu hỏi của Đỗ Lan làm Tống Lỗ cười khổ, đâu phải vì cái này a, hoàn toàn là vì huynh trưởng mình không thích người Hồ.

Nhưng loại chuyện này sao có thể nói thẳng ra trước mặt người ta.

Á khẩu không trả lời được, cái tên Đỗ Lan này thật sự là biết nói chuyện.

Mà Phó Quân Sước thấy Tống Sư Đạo đẹp trai cứ nhìn mình chằm chằm, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại.

Nàng đối với Tống Sư Đạo không có ý tứ.

Bất quá chỉ cần để lại ấn tượng, sau này gặp lại sẽ dễ nói chuyện.

Phó Quân Sước đi, Song Long lại bị Đỗ Lan cản lại: Trước kia đã nói, gặp lại sẽ dạy các ngươi một chiêu nửa thức.

Hiện tại thấy các ngươi, ta cũng nên thực hiện lời hứa rồi.

Đỗ Lan nói rất lớn tiếng, Phó Quân Sước cũng nghe được.

Thật sao.

Có phải muốn dạy bọn ta cái gì Thái Cực Quyền kia không.

Còn về Trường Sinh Quyếtthì đang ở trên người mình, Khấu Trọng cảm thấy bọn hắn sớm muộn gì cũng sẽ học được, cho nên không bằng học Thái Cực Quyền.

Đỗ Lan cười: Ta khi nào nói muốn dạy các ngươi võ công, các ngươi qua đây, đi theo ta vào bếp.

Ta muốn dạy các ngươi kỹ năng sinh hoạt trong cái loạn thế này: Nấu ăn.

A.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngẩn ra, bất quá vẫn là Từ Tử Lăng hiểu chuyện, học một môn tay nghề chung quy là không sai.

Những chuyện xảy ra tiếp theo không nằm trong dự liệu của bọn hắn, trong phòng bếp kình khí tung hoành, con dao thái trong tay Đỗ Lan hóa thành hồng quang, nguyên liệu nấu ăn chỉ trong nháy mắt đã được phân loại rõ ràng đặt vào trong các đồ chứa.

Con dao thái trong tay Đỗ Lan vậy mà làm cho Tống Lỗ cảm giác giống như chiến đao trong tay đại ca mình.

Mấy đứa tiểu bối các ngươi nhìn cho kỹ.

Nhìn cái thớt kia.

Tống Lỗ thấy con dao thái tuy nhanh và mạnh, nhưng mỗi lần lưỡi dao rơi xuống thớt lại không hề để lại dấu vết.

Năng lực kiểm soát kiểu này quá mạnh mẽ.

Dao thái cũng có thể lợi hại như vậy sao.

Khấu Trọng kinh ngạc nói.

Đỗ Lan nghe vậy không khỏi cười: Tiểu tử, ngươi chẳng lẽ không biết thiện thư giả bất trạch bút người viết thư pháp giỏi không chọn bút sao.

Đao khách chân chính, cho dù trong tay chỉ có dao thái, cũng vẫn có thể sử dụng bất kỳ đao pháp nào.

Nội lực thôi hỏa, bạo sao.

Một đĩa Cung Bảo Kê Đinh Gà xào Cung Bảo xuất hiện.

Được rồi, ta chỉ dạy các ngươi những thứ này, ta nghĩ mẹ nuôi các ngươi cũng sẽ không ngăn cản ta dạy các ngươi nấu cơm, bởi vì nàng không thể nuôi các ngươi cả đời, các ngươi sớm muộn gì cũng phải tìm việc mà làm.

Tuy rằng đầu bếp rất mệt, nhưng lại có thể giúp các ngươi có miếng cơm no.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thì lại không cho là đúng.

Lúc này từ bên bờ truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, một tiếng quát lớn vang lên: Tại hạ Vũ Văn Hóa Cập, mời La Sát Nữ ra gặp mặt, giao ra Trường Sinh Quyết.

Song Long vội vàng chạy ra boong tàu, đã thấy Phó Quân Sước đánh nhau với Vũ Văn Hóa Cập, hơn nữa còn rơi vào thế hạ phong.

Tư duy xoay chuyển, Phó Quân Sước cảm thấy ở lại cũng không an toàn, bèn mang theo Song Long rời đi.

Tống Sư Đạo thấy Phó Quân Sước mang theo Song Long đi xa, buồn bã mất mát.

Tống Sư Đạo, quyết định xong chưa.

Giang sơn hay là mỹ nhân.

Phụ thân hay là ái nhân.

Đỗ Lan nói: Nàng có khả năng sẽ chết đấy.

Tống Sư Đạo nhìn bầu trời đêm, sau đó cúi đầu trước Đỗ Lan: Còn xin Đỗ huynh ra tay cứu giúp.

Đỗ Lan gật đầu, nói với Tống Lỗ: Mượn cháu trai ông dùng một chút, lúc đưa về nhất định sẽ trả lại cho ông hai người, thậm chí là ba người.

Nói rồi Đỗ Lan mang theo Tống Sư Đạo đi.

Phó Quân Sước trọng thương, ngay cả kiếm cũng bị Vũ Văn Hóa Cập cướp đi, nhưng Đỗ Lan vẫn không có ý định ra tay.

Mãi cho đến khi Phó Quân Sước mang theo Song Long tiến vào một sơn cốc nhỏ, Đỗ Lan mới mang theo Tống Sư Đạo đi tới.

Đệ tử của Dịch Kiếm Đại Sư vậy mà bị bại tướng dưới tay ta đánh thành cái dạng này, có thể thấy được Cao Lệ rốt cuộc chỉ là nơi nhỏ bé, không sinh ra được tông sư hàng thật giá thật.

Đỗ Lan tiếp tục độc miệng.

Phó Quân Sước thấy ân sư bị vũ nhục, càng tức giận đến mức thương càng thêm thương, mắt thấy sắp nhất mệnh ô hô, ngay cả chuyện Dương Công Bảo Khố cũng không kịp báo cho Song Long.

May mà có Đỗ Lan ở đây, hắn lấy ra Tiên Đậu nhét vào miệng Phó Quân Sước: Tống huynh, ta là vì người trong lòng của ngươi mới lấy ra viên Tiên Đậu này đấy.

Tiên Đậu nhập khẩu, nuốt xuống cổ họng, Phó Quân Sước đột nhiên mở to mắt.

Song Long thấy mẹ nuôi tỉnh lại, trên mặt lộ vẻ vui mừng: Cảm ơn.

Tống Sư Đạo cũng nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, Đỗ Lan rốt cuộc cho nàng ăn loại thuốc gì, vậy mà cứu sống một người đang hấp hối.

Không chỉ như thế, Phó Quân Sước cô nương nhìn thế nào cũng không giống người bị thương, nhưng vết máu nơi khóe miệng nàng lại không phải giả.

Tiên Đậu.

Chẳng lẽ Đỗ Lan này là thần tiên.

Đỗ Lan có đủ loại thủ đoạn, không chỉ thần toán, mà còn võ lực cao cường, đao pháp xuất thần nhập hóa, hiện tại càng là có Tiên Đậu thần kỳ, hoàn toàn không nên là người trần gian.

Có phải rất tò mò về thân phận của ta.

Đỗ Lan thấy ánh mắt bọn họ, tự tin nói: Ta là người thay đổi vận mệnh các ngươi.

Gần đây giang hồ lưu truyền tin đồn, hai tên côn đồ xuất thân Dương Châu biết tin tức về Dương Công Bảo Khố, tất cả mọi người trên giang hồ đều bắt đầu lưu ý động hướng của Song Long.

Nhưng lúc này Song Long lại bị giữ lại trong sơn cốc, cửa cốc bị Đỗ Lan để lại cấm chế, Song Long chỉ có đạt tới trình độ tam lưu mới có thể ra khỏi cốc.

Đây cũng là vì tốt cho bọn hắn, đồng thời Phó Quân Sước cũng giao cho con nuôi một nhiệm vụ, chính là đoạt lại thanh kiếm bị Vũ

Văn Hóa Cập cướp đi.

Mà Đỗ Lan dẫn theo Tống Sư Đạo và Phó Quân Sước xuất phát đi Nam Lĩnh làm mai.

Phó Quân Sước tuy rằng không tình nguyện, nhưng bị Đỗ Lan cưỡng ép, nàng cũng không có bản lĩnh phản kháng.

Chương 476

Lần này đi Lĩnh Nam, đương nhiên vẫn là đi đường thủy.

Không chỉ vì đường thủy thời gian ngắn, mà cũng vì hải tặc trên biển ít hơn nhiều so với cường đạo trên bộ.

Vốn dĩ Tống Sư Đạo lần này là muốn buôn lậu muối tư vào đất Thục, nhưng hiện tại vì mỹ nhân mà tự ý rời bỏ đội thuyền.

Nếu là thúc thúc hắn bẩm báo với Tống Khuyết, Tống Sư Đạo nhất định sẽ bị xử phạt nghiêm khắc.

Bất quá cho dù Tống Lỗ không bẩm báo, Tống Sư Đạo về nhà trước thời hạn cũng nhất định sẽ bị Tống Khuyết trách mắng.

Thuê một chiếc hải thuyền, thuận dòng mà xuống, đi qua Dương Châu, tiến vào cửa biển, hướng ra đại dương.

Giữa đường lại gặp phải Đông Minh Phái.

Đỗ huynh, đây là thuyền của Đông Minh Phái, vũ khí của bọn họ rất được hoan nghênh, ngay cả Tống gia chúng ta cũng có một bộ phận nhỏ vũ khí là mua từ môn phái bọn họ.

Tống Sư Đạo đã biết Đỗ Lan là thế ngoại cao nhân, đối với chuyện thế tục biết không nhiều, cho nên tận tâm giới thiệu.

Ra là vậy, không tệ.

Chúng ta dựa sát vào.

Đỗ Lan nói, thấy người khác không hiểu, hắn lại nói: Kiếm của Phó cô nương không phải bị cướp rồi sao.

Đương nhiên phải chuẩn bị cho nàng một thanh kiếm tốt, nếu ngay cả kiếm cũng không có, còn dùng Dịch Kiếm Thuật thế nào.

Tống Sư Đạo nghe xong thật sự là toát mồ hôi, sao mình lại không nghĩ tới nhỉ.

Mắt hắn chưa từng rời khỏi Phó cô nương, trong đại não cũng toàn là hình bóng của nàng.

Các ngươi là ai.

Vì sao vô cớ tới gần thuyền của Đông Minh Phái chúng ta.

Xuất hiện là một cô gái trẻ tuổi, mặc một thân kình phục, anh khí mười phần, nàng chính là Đông Minh công chúa Đan Uyển Tinh.

Tại hạ Lĩnh Nam Tống gia Tống Sư Đạo, có việc muốn nhờ.

Vì để lấy lòng người yêu, Tống Sư Đạo đã hạ thấp tư thái.

Nghe tên, đó chẳng phải là công tử Tống gia sao.

Tống Khuyết có hai nữ một nam, đại tỷ gả cho Giải gia ở đất Thục, nam thứ hai chính là Tống Sư Đạo, mà nữ thứ ba chính là Tống Ngọc Trí.

Đã là Tống gia, đương nhiên bán cái nhân tình cũng tốt.

Đan Uyển Tinh cho thuyền dừng lại, thuận tiện cho thuyền Tống Sư Đạo tới gần.

Tại hạ Tống Sư Đạo.

Tống Sư Đạo lại giới thiệu mình một lần nữa: Vị này là cao đồ của Cao Lệ Dịch Kiếm Đại Sư Phó Thải Lâm Phó Quân Sước.

Vị này.

Đỗ Lan bảo Tống Sư Đạo dừng lại ở đó, hắn không cần người giới thiệu: Tại hạ Đỗ Lan, người ở Dương Châu một chiêu đánh lui Vũ Văn Hóa Cập, nửa ngày học được Trường Sinh Quyết, tự sáng tạo Thái Cực Quyền Đỗ Lan.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, đây là tự giới thiệu hay là tự khoe khoang a.

Còn nữa, Vũ Văn Hóa Cập nếu biết Đỗ Lan cứ treo chuyện hắn bị một chiêu đánh lui ở bên miệng, nhất định sẽ tức chết.

Đan Uyển Tinh.

May mà Đông Minh công chúa vẫn có chút hàm dưỡng, sau khi thất thần ngắn ngủi liền nói tên mình: Không biết Tống huynh có chỗ nào cần Đông Minh Phái chúng ta giúp đỡ.

Hắn là muốn chế tạo một thanh bảo kiếm cho người trong lòng.

Đỗ Lan lại cướp lời: Bất quá ta cho rằng một thanh không đủ, phải hai thanh, phân ra thư hùng đực cái, hùng kiếm là Quân Tử Kiếm, thư kiếm là Thục Nữ Kiếm, vừa vặn là tình lữ kiếm.

Nếu là người thường đương nhiên mặc áo đôi, giày đôi gì đó, đại hiệp đương nhiên phải đeo kiếm đôi.

Về phần kiểu dáng ta cũng nghĩ xong rồi, tuyệt đối kinh điển.

Đỗ Lan càng nói càng hăng: Đến lúc đó hai người các ngươi có thể thành song thành đối sấm truyền giang hồ, làm một đôi thần tiên hiệp lữ khiến người ta hâm mộ, há chẳng phải là mỹ đàm.

Tống Sư Đạo cảm kích nhìn Đỗ Lan, thật sự là còn thân hơn anh em ruột, phần ân tình này cả đời đều sẽ không quên.

Ngược lại Phó Quân Sước trong lòng có chút không vui, nhưng không thể nói gì.

Quân Tử Kiếm, Thục Nữ Kiếm.

Đan Uyển Tinh nhìn về phía Tống Sư Đạo và Phó Quân Sước, quả nhiên trai tài gái sắc, rất hợp với tên hai thanh kiếm: Tốt, tốt, tốt.

Liên tục nói ba chữ tốt: Chuyện này cứ giao cho Đông Minh Phái

chúng ta đi.

Chiêu đãi người vào khoang thuyền uống trà, Đỗ Lan mới phát hiện không gian bên trong thuyền này lớn hơn nhiều so với nhìn từ bên ngoài, trang trí cũng rất nhã nhặn.

Không biết Đỗ Lan ngươi có nghĩ ra kiểu dáng kiếm chưa.

Đan Uyển Tinh nói: Nếu đã xác định, chúng ta chỉ cần một tháng là có thể rèn ra lợi kiếm các ngươi muốn.

Trong dự liệu của Đỗ Lan, nếu là kiếm tốt thì phải đập đi đập lại loại bỏ tạp chất, một tháng được coi là nhanh rồi.

Bất quá Đỗ Lan sớm biết như vậy, đương nhiên cũng không phải vì Đông Minh Phái đúc kiếm mà đến.

Mà là muốn lưu lại tin tức trong sổ sách bị trộm của Song Long, còn về đúc kiếm hắn sẽ tự mình giải quyết.

Một tháng quá chậm, không biết các ngươi có sắt tốt không, ta chỉ cần thời gian một chén trà là có thể hoàn thành.

Đương nhiên rồi, tiền công sẽ không thiếu các ngươi.

Lời của Đỗ Lan làm Đan Uyển Tinh cười rộ lên: Ngươi là kẻ ngốc sao.

Tiểu thư nếu không tin, có thể thử xem, ta không ngại cho ngươi xem thủ đoạn của ta.

Đỗ Lan cười rất tự tin.

Thời gian một chén trà.

Ngươi chẳng lẽ là thần tiên sao.

Ngữ khí tràn đầy trào phúng.

Ta không phải thần tiên, nhưng ta có thủ đoạn của thần tiên.

Đỗ Lan cầm lấy chén trà trên bàn, nâng trong lòng bàn tay.

Mọi người nín thở nhìn Đỗ Lan, không biết hắn muốn làm gì.

Đột nhiên chén trà trong tay Đỗ Lan chuyển động, không phải lắc lư rung động, mà là vặn vẹo.

Vật liệu chén trà vặn vẹo kéo dài sau đó trở thành búp bê sứ, bộ dáng giống hệt Đan Uyển Tinh, vậy mà khó phân biệt thật giả.

Thủ đoạn thần tiên, thật sự là thủ đoạn thần tiên, Đan Uyển Tinh ngơ ngác hỏi: Ngươi rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Bớt nói nhảm, mang quặng sắt lại đây.

Đỗ Lan đại đao khoát phủ ngồi ở đó, bày ra bộ dạng muốn cho các ngươi kiến thức một chút trông rất gợi đòn.

Sắt của Đông Minh Phái xác thực không tệ, bất quá trong mắt Đỗ Lan kỳ thật đều như nhau, hắn sử dụng là Thuật Luyện Kim chứ không phải rèn sắt.

Đỗ Lan hai tay vỗ lên đống quặng sắt do hai người toàn lực khiêng tới.

Dưới ánh mắt chấn kinh của mọi người, quặng sắt giống như chén trà bắt đầu chuyển động, sau đó dần dần hình thành hình dạng kiếm.

Một khối đá chia làm hai kiếm, một quân tử một thục nữ.

Quân Tử Kiếm dài, thân kiếm rộng, trung chính khí trực.

Thục Nữ Kiếm ngắn, thân kiếm hẹp, ủy uyển ôn lương.

Hai thanh kiếm vừa xuất hiện, chiếu sáng cả khoang thuyền, đó là nhật nguyệt tân thiên khó phân, thiên địa chi khí khó tách.

Thời tiết bên ngoài thuyền cũng vì thế mà biến đổi, sương mù dày đặc, gió rít gào, gió sương quấn quýt, che kín cả cửa biển.

Hai thanh thần kiếm, làm người xem trợn mắt há hốc mồm.

Thư hùng kiếm đản sinh, lập tức khiến các phương chú ý, Tam đại tông sư, các đại ẩn sĩ cao nhân toàn bộ nhìn về một hướng.

Cỗ kiếm khí lẫm liệt kia thật sự là làm cho người ta kinh hãi.

Thần binh xuất thế.

Tất cả mọi người trong lòng đều có ý niệm này.

Một số kẻ lòng mang quỷ thai lập tức nảy sinh tham niệm đối với thần binh, bắt đầu nghe ngóng nơi thần binh xuất hiện.

Hạm thuyền Đông Minh Phái dị trạng rõ ràng, rất nhanh sẽ bị người theo dõi.

Mà Đỗ Lan cầm lấy hai thanh thần binh, tặng cho Tống Sư Đạo và Phó Quân Sước: Đây là quà kết hôn ta tặng các ngươi.

Phó Quân Sước nghe xong, tay hơi khựng lại, tuy rất khó nhận ra, nhưng lập tức liền thu kiếm vào trong tay.

Kỳ thật biểu hiện mấy ngày nay của Tống Sư Đạo đều lọt vào mắt nàng, vừa đẹp trai lại chu đáo, chỉ là sự nghi ngại hắn là người Hán vẫn còn trong lòng nàng.

Hiện tại nàng nhận lấy Thục Nữ Kiếm, ngược lại giống như đã thừa nhận Tống Sư Đạo.

Đan Uyển Tinh cũng dùng kiếm, cho nên nàng hâm mộ nhìn hai vị quyến lữ hữu tình, ghen tị muốn chết.

Thầm nghĩ Đỗ Lan này lợi hại như thế, không biết có thể mời hắn đúc cho mình một thanh kiếm tốt hay không, cứ để mẫu thân mở miệng là được.

Đỗ Lan hẳn là sẽ không cự tuyệt yêu cầu của chủ nhân Đông Minh Phái.

Đông Minh phu nhân đích thân tiếp kiến ba người Đỗ Lan, đây chính là rất hiếm có.

Xem ra sự thần bí của Đỗ Lan đã khiến Đông Minh phu nhân coi trọng, cách một tấm rèm, khách nhân gặp được chủ nhân.

Quả nhiên là một mỹ nhân, thảo nào cùng loại người như Biên Bất Phụ cũng có thể sinh hạ đứa con gái như Đan Uyển Tinh.

Chương 477

Xem ra là hoàn toàn di truyền gien của Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên a.

Xin thứ cho bản nhân vô lễ, chỉ có thể gặp nhau như thế này.

Giọng Đan Mỹ Tiên rất nhu hòa, thân mang ma môn nội công, tự có tự không sẽ phát ra mị hoặc chi âm.

Phó Quân Sước âm thầm nhíu mày, bất quá nàng quan tâm nhất không phải giọng nói của Đan Mỹ Tiên, mà là phản ứng của Tống Sư Đạo.

Lại chỉ thấy Tống Sư Đạo vẻ mặt đạm nhiên, hoàn toàn không chịu sự dụ dỗ của thanh âm.

Phó Quân Sước biết công phu Tống Sư Đạo bình thường, thậm chí còn không bằng nàng, có thể ngăn cản dụ dỗ tịnh không phải do nội lực của hắn, mà là một thân chính khí, thản thản đãng đãng.

Quả nhiên là một nam nhân chính trực, Phó Quân Sước thầm nghĩ, trong lòng sinh ra một tia vui sướng.

Đan Uyển Tinh ở sau lưng mẫu thân ám chỉ mẫu thân mình mau chóng bảo Đỗ Lan giúp nàng cũng làm một thanh kiếm tốt.

Đan Mỹ Tiên cười khổ, cái này là muốn nàng nợ nhân tình a.

Thời buổi này nợ tiền nợ bạc đừng nợ nhân tình, tiền tài dễ trả, nhân tình khó trả.

Đặc biệt còn là nhân tình của một thanh thần binh lợi khí.

Bất quá con gái mình tuy rằng nghịch ngợm tùy hứng, lại là người thân thiết duy nhất của mình.

Làm mẹ không giúp con gái, thực sự quá không được: Đỗ tiên sinh, ta có một thỉnh cầu quá đáng, không biết có nên nói hay không.

Ngươi nếu cảm thấy không nên nói, thì đừng nói nữa.

Nếu ngươi nói, ta không đáp ứng thì có vẻ ta bất cận nhân tình, nếu ta đáp ứng, lại giống như người như ta chịu không nổi dụ dỗ, ngăn cản không nổi mỹ sắc.

Phải biết ta cũng là người có gia thất, ảnh chụp người nhà vẫn luôn để trong ví tiền.

Làm thế ta thực sự sợ có lỗi với người nhà của ta.

Bị Đỗ Lan nói một tràng chặn họng, mẹ con Đan gia ngẩn người.

Lúc này Đỗ Lan còn thật sự lấy ra ví tiền của mình, bên trong toàn là kim diệp, ngân diệp.

Hắn đem vàng bạc cán mỏng như tiền giấy nhét vào cái ví tiền do mình thiết kế.

Ở bên trong còn có danh thiếp, bất quá hiện tại hắn còn chưa nghĩ ra danh hiệu cuối cùng của mình, nên không tiện tặng.

Đỗ Lan còn chưa biết hắn rất nhanh sẽ dẫn đầu trào lưu thời trang của cả thế giới Đại Đường, vô số người trong võ lâm đều sẽ học tập trang phục của Đỗ Lan, làm nhái các loại đồ vật nhỏ trên người hắn.

Từ trong ví lấy ra tấm ảnh, triển khai cho các nàng xem.

Chính là ảnh gia đình toàn thân của Đỗ Lan cùng Teresa và mấy cô con gái đáng yêu.

Đây chính là ái nhân của ta, còn có mấy vị này đều là con gái của ta.

Đỗ Lan giới thiệu.

Không thể nào.

Sao lại có con gái tuổi tác xấp xỉ Đan Uyển Tinh.

Đỗ Lan rốt cuộc bao nhiêu tuổi.

Nhìn ra nghi vấn của mọi người, Đỗ Lan cười nói: Kỳ thật tuổi ta không lớn, chỉ là con gái ta phát dục sớm mà thôi.

Hắn ngược lại không sợ bị Teresa tẩn cho một trận.

Nhìn thấy bức ảnh, mọi người lần nữa kinh ngạc sự thần kỳ trên người Đỗ Lan.

Bức họa chân thực như thế quá mức kinh người rồi, phải biết người trong nước thích ý cảnh sơn thủy, tranh thủy mặc tuy tả ý nhưng hiếm có cảm giác chân thực như vậy.

Trên bức ảnh này màu sắc diễm lệ, nhân vật chân thực thực tại là không phù hợp với thẩm mỹ của người trong nước.

Đỗ huynh, bức họa này là do ai vẽ, vậy mà chân thực sống động như thế.

Tống Sư Đạo kinh kỳ nói, mắt nhìn trái nhìn phải tấm ảnh.

Hắn cũng là thanh niên tốt tinh thông cầm kỳ thi họa, lại nhìn không ra bức ảnh này rốt cuộc là dùng thủ pháp hội họa gì.

Phi dã, phi dã không phải, bức ảnh này không phải xuất phát từ bút vẽ tay người, mà là do khí giới chụp mà thành.

Đỗ Lan nói.

Sao có thể như thế.

Tống Sư Đạo hiển nhiên không tin máy móc có thể vẽ ra bức ảnh như vậy.

Hắn còn tưởng rằng máy ảnh là cỗ máy tạo thành từ bánh răng và đòn bẩy cộng thêm một cái bút chứ.

Tống huynh ngươi không tin lời ta.

Đỗ Lan giả vờ tức giận nói.

Không dám, không dám.

Tống Sư Đạo liên tục xua tay: Chỉ là Sư Đạo thực sự nghĩ không ra máy móc làm sao vẽ ra đồ họa như vậy.

Ha, Tống huynh, ngươi là chưa từng tận mắt nhìn thấy, cho nên không tin.

Cũng tốt, hôm nay phản chính ta cũng đã ra tay rồi, liền để cho các ngươi kiến thức một chút.

Mọi người chỉ thấy hai tay Đỗ Lan hóa thành hư ảnh, nhìn lại thì trong tay hắn đã có thêm một cái hộp kỳ quái màu trắng bạc.

Đó là Đỗ Lan dùng tốc độ mắt thường khó phân biệt lấy ra Vạn Năng Giao Nang Capsule, từ trong giao nang lấy ra máy ảnh.

Đỗ huynh.

Đối với đồ vật đột nhiên xuất hiện trong tay Đỗ Lan, Tống Sư Đạo cảm giác mình đã sắp chết lặng rồi.

Ngược lại Đan Uyển Tinh vẻ mặt tò mò thò đầu ra từ sau rèm, đôi mắt to tò mò nhìn máy ảnh trong tay Đỗ Lan.

Đan Mỹ Tiên thấy con gái mình như thế, trong lòng đã có tính toán.

Sư Đạo huynh mau cùng Phó cô nương ngồi lại với nhau.

Đỗ Lan bày ra cái giá của nhiếp ảnh gia, đẩy Tống Sư Đạo đến bên cạnh Phó Quân Sước: Cười một cái.

Tách.

Đây là máy ảnh chụp lấy ngay, ảnh chụp rất nhanh liền được nhả

ra.

Đỗ Lan vẩy một cái, nụ cười khó coi của Tống Sư Đạo và biểu tình nghiêm túc của Phó Quân Sước liền xuất hiện trên tấm ảnh: Các ngươi tự mình xem, quả nhiên là trai tài gái sắc.

Tống Sư Đạo nhìn thấy nụ cười ngây ngô của mình trên ảnh, ngại ngùng cười với Phó Quân Sước.

Hắn muốn giữ tấm ảnh, nhưng lại bị Phó Quân Sước lấy mất.

Đỗ Lan trong lòng cười thầm, vị Cao Lệ La Sát Nữ này xem ra là bị Tống Sư Đạo làm cảm động rồi.

Tống Sư Đạo loại nam nhân tốt vừa cao phú soái lại chuyên tình này chính là trăm năm khó gặp a, nếu nàng không động tâm mới là lạ.

Chỉ là Tống Sư Đạo dường như vẫn chưa lưu ý đến hảo cảm trong lòng Phó Quân Sước đối với hắn.

Đỗ Lan tiên sinh.

Đan Mỹ Tiên đột nhiên mở miệng.

Không biết Đông Minh phu nhân có chuyện gì.

Trước đó ta nói có việc muốn nhờ, Đỗ Lan tiên sinh còn chưa cho câu trả lời.

Ngươi nói trước là chuyện gì, nghe xong, ta mới quyết định.

Đan Mỹ Tiên đưa mắt nhìn cô con gái đang sáp vào Phó Quân Sước đòi xem ảnh chụp, môi son khẽ mở: Không biết Đỗ Lan tiên sinh có thể thu Uyển Tinh nhà ta làm đồ đệ hay không.

Đan Mỹ Tiên hiển nhiên là sau khi nhìn thấy sự thần kỳ của Đỗ Lan, muốn để con gái mình ôm đùi Đỗ Lan.

Đan Uyển Tinh nghe xong cũng ngẩn ra, không phải là muốn một thanh kiếm sao.

Sao lại biến thành mình phải làm đồ đệ của người đàn ông kỳ quái này rồi.

Tuy rằng Đỗ Lan xác thực thần kỳ, nhưng mà, nhưng mà.

Nàng tự mình cũng nghĩ không ra một lý do cự tuyệt bái sư Đỗ Lan.

Không biết ý tiên sinh như thế nào, Uyển Tinh nhà ta tuy rằng nghịch ngợm ham chơi, nhưng tư chất cũng là thượng tầng.

Đan Mỹ Tiên lúc chào hàng con gái mình, cũng chỉ lựa lời hay mà nói.

Đan Uyển Tinh tư chất là không tệ, nhưng đầu óc quá một gân, cho dù là học được võ học cao thâm cũng không thành được đại tông sư.

Cộng thêm cái tính khí kia của nàng, trong lúc đọ sức với cao thủ cùng cấp cũng chiếm không được chỗ tốt, không thích hợp đánh nhau.

Đỗ Lan vừa nghĩ, vị Đan Uyển Tinh bạn nhỏ này không phải là cháu ngoại của Chúc Ngọc Nghiên sao.

Làm sư phụ nàng, chính là cơ hội tốt để nâng cao độ nổi tiếng của mình: Đương nhiên không có vấn đề.

Đỗ Lan đã nghĩ kỹ rồi, hắn muốn ghi trên danh thiếp là Sư phụ của Thiếu chủ Đông Minh Phái Đan Uyển Tinh.

Sau này đi ra ngoài phát lung tung, nhất định rất nhanh liền có thể dẫn tới sự chú ý của Ma Môn.

Nghĩ tới đây, Đỗ Lan cười gian trá.

Chương 478

Ta đồng ý thu Đan Uyển Tinh cô nương làm đồ đệ, chỉ là không biết bản thân nàng có nguyện ý bái ta làm sư phụ hay không.

Uyển Tinh, còn không mau bái sư dâng trà.

Đan Mỹ Tiên nói.

Đan Uyển Tinh nghe xong cũng nguyện ý, Đỗ Lan xác thực là rất lợi hại.

Hơn nữa nhìn con gái hắn tuổi tác xấp xỉ mình, nhất định là luyện Trú Nhan Chi Thuật, cũng rất lợi hại.

Chính mình bái hắn làm sư, cũng sẽ không làm nhục mình.

Cô nương nhỏ cung kính quỳ trước mặt Đỗ Lan, giơ cao chén trà: Uyển Tinh bái kiến sư phụ.

Đỗ Lan uống trà bái sư xong, bảo Đan Uyển Tinh đứng lên: Tuy rằng nghi thức đơn sơ, nhưng ngươi đã bái ta làm sư, thì ta cũng phải nói cho ngươi biết môn phái của vi sư.

Vi sư từng bái một thầy, tên là Võ Thiên, hiệu Quy Tiên Nhân, lúc đó ta bái sư, người đã ba trăm hai mươi tư tuổi.

Dưới danh nghĩa sư phụ ta trừ ta ra còn có vài vị sư huynh.

Đại sư huynh gọi là Tôn Ngộ Phạn, nhị sư huynh gọi là Ngưu Ma Vương, tam sư huynh gọi là Tôn Ngộ Không, tứ sư huynh là Khắc Lâm, ngũ sư huynh và lục sư huynh gọi là Nhã Mộc Trà và Thiên Tân Phạn.

Ta là đệ tử quan môn của sư phụ.

Mà ngươi là đồ đệ đầu tiên của ta trên thế giới này.

Đỗ Lan nghiêm túc nói, tuy rằng thực lực hắn vượt xa Quy Tiên Nhân, nhưng Quy Tiên Nhân xác thực là ân sư thụ nghiệp của hắn, điểm này cho dù trải qua bao nhiêu thế giới, cũng sẽ không thay đổi.

Tất cả mọi người đều choáng váng, Quy Tiên Nhân hơn ba trăm tuổi.

Có khả năng sao.

Đan Uyển Tinh cũng bị sư môn mình có một tồn tại hơn ba trăm tuổi dọa cho ngốc, lại không biết Đỗ Lan đã mấy triệu tuổi rồi.

Đỗ Lan lại làm sư phụ, đó là xe nhẹ đường quen, không phải là dạy đồ đệ sao.

Hắn ngay cả dạy làm người cũng biết, còn sợ dạy đồ đệ.

Đương nhiên đầu tiên vẫn là phải xem đồ đệ đã học cái gì.

Đan Mỹ Tiên tuy rằng thân mang Thiên Ma Đại Pháp, nhưng vì để phủi sạch quan hệ với Ma Môn, nàng tịnh không truyền môn tuyệt học này cho con gái mình.

Mà là tìm cho Đan Uyển Tinh một bộ kiếm pháp trung dung, để con gái nghiền ngẫm.

May mà Đan Uyển Tinh tuy đầu óc một gân, nhưng tư chất thân thể rất tốt, tự mình luyện đến trình độ nhị lưu trung kiên.

Thấy đồ đệ mình luyện kiếm trên boong tàu, Đỗ Lan liên tục lắc đầu.

Đồ đệ ngốc như vậy, thật đúng là không dễ dạy.

Bất quá hắn có biện pháp, đầu tiên phải giúp nàng nghĩ một môn nội công thích hợp.

Trường Sinh Quyết thì lĩnh ngộ không nổi rồi, phải nghĩ cái gì đơn giản hơn, luyện tập lại hiệu quả rõ rệt thích hợp cho kẻ một gân luyện.

Dù sao cũng là đồ đệ của mình, không thể để nàng đi ra ngoài làm mất mặt mình được.

Vậy thì Cửu Âm Chân Kinh đi, ngay cả Quách Tĩnh cũng có thể luyện thành, Đan Uyển Tinh chỉ cần tĩnh tâm lại cũng có thể luyện thành.

Không thành được đại tông sư, làm một cao thủ nhất lưu vẫn là không có vấn đề.

Nhưng trong Cửu Âm Chân Kinh có chưởng pháp, quyền pháp, trảo pháp, tiên pháp roi v. v. chính là không có kiếm pháp.

Như vậy Đỗ Lan còn phải giúp Đan Uyển Tinh sáng tạo một bộ kiếm pháp, gọi là Cửu Âm Mạch Tang Kiếm, tổng cộng mười hai thức.

Tần Lâu Kiến Dương Mặt trời chiếu lầu Tần, Mỹ Phụ Sơ Trang Người đẹp trang điểm, Vạn Chúng Chú Mục Vạn người ngắm nhìn, Lạc Mạo Chỉnh Cân Rớt mũ sửa khăn, Bồi Hồi Bất Tiền Bồi hồi không tiến, La Phu Kiến Lễ La Phu hành lễ, Thái Thú Thỉnh Xa Thái thú mời xe, La Phu Tán Phu La Phu khen chồng, Thiên Kim Nan Cầu Ngàn vàng khó cầu, Phu Phụ Cộng Vinh Vợ chồng cùng vinh, Từ Cự Quyền Quý Chối từ quyền quý, Mạch Thượng Tang Dâu bên đường.

Lấy danh thiên Mạch Thượng Tang của Nhạc phủ đời Hán làm chủ đề, Đỗ Lan sáng tạo mười hai kiếm, phối với nội lực Cửu Âm Chân Kinh, liền thành Cửu Âm Mạch Tang Kiếm.

Đan Mỹ Tiên thấy Đỗ Lan trong thời gian ngắn đã truyền cho con gái mình võ công cao thâm, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra mình không nhìn lầm người.

Đan Uyển Tinh cũng ánh mắt sáng ngời, hiển nhiên là bị võ công của Đỗ Lan làm cho kinh ngạc, bất quá trong lòng càng nhiều là hoan hỉ.

Vị sư phụ này thật không tệ, không chỉ cho mình máy ảnh lại truyền cho võ học cao thâm chưa từng nghe nói qua.

Hơn nữa mình dường như rất thích hợp Cửu Âm Chân Kinh, kiếm pháp cũng linh động phiêu dật rất hợp tâm ý mình.

Nếu đã bái sư, Đỗ Lan mang theo Đan Uyển Tinh trở lại thương thuyền Tống Sư Đạo thuê tiếp tục xuôi nam.

Một đường không nói chuyện, thuận buồm xuôi gió đến đất Lĩnh Nam.

Nhưng muốn đến Tống gia, lại còn phải đi đường bộ.

Lại nói Lĩnh Nam lúc này cũng là nơi hiểm địa chướng khí độc trùng tàn phá bừa bãi.

Đoàn người đổi sang ngựa, chậm rãi tiến tới.

Ngày hôm đó đến một trấn nhỏ, tên là Vương Gia Tập.

Bốn người tìm một quán cơm mua chút đồ ăn, cơm nước tạm được, nhưng rượu thì thực sự là kém đến mức không uống nổi.

Mọi người dứt khoát bỏ rượu, chỉ ăn đồ trong đĩa.

Tống huynh, ta thấy ngươi có vẻ rất khẩn trương.

Đỗ Lan đột nhiên nói.

Tống Sư Đạo thở dài, cũng thản nhiên nói thẳng: Ta là sợ gặp phụ thân ta.

Phó Quân Sước nghe xong, hừ lạnh một tiếng.

Nam nhân này sao đến lúc này lại không có đảm đương.

Nếu Thiên Đao kia không hứa, chẳng lẽ hắn lại không để ý đến ta

nữa.

Phó Quân Sước là giận Tống Sư Đạo không có khí phách.

Tống huynh, chớ làm ra tư thái nhi nữ thường tình kia.

Nếu ngươi đã quyết định muốn cùng Phó cô nương tư thủ chung thân, đừng có than ngắn thở dài như vậy.

Chỉ cần ngươi theo lời ta nói, dùng Thái Cực Kiếm nghênh chiến Thiên Đao, cũng không sợ mấy chục năm công lực của ông ta.

Đỗ Lan nói.

Thái Cực Kiếm cũng là Đỗ Lan sáng tạo trên thế giới này, truyền cho Tống Sư Đạo.

Tống Sư Đạo ngược lại tinh tiến cực nhanh, hiện tại đã đem kiếm chiêu quên hết, đạt tới cảnh giới vô chiêu thắng hữu chiêu.

Còn Trường Sinh Quyết mới luyện thời gian không nhiều, hiệu quả rất ít.

Đỗ huynh nói rất đúng, nhưng dù sao cũng là phụ thân ta, ta lần này nhất định là muốn chọc ông ấy tức giận, cho nên trong lòng mới bất an.

Con trai chọc phụ thân tức giận, là bất hiếu a.

Phó Quân Sước nghe xong, trong lòng lại vui, tuy rằng người này là bà mẹ một chút.

Nhưng thân làm con cái, lo lắng cho cha cũng là thiên lý, là hiếu đạo.

Mình trước kia chẳng phải cũng vì gây họa mà sợ sư phụ trách mắng sao.

Xem ra là mình trách oan người ta.

Phó Quân Sước lại không biết hiện tại tâm lý nàng trăm chuyển ngàn hồi, khác xa trước kia, càng thêm nữ tính rồi.

Ngươi cứ yên tâm đi, đợi ngươi đánh bại phụ thân ngươi, ông ta không những không trách ngươi, cũng sẽ không tức giận.

Chương 479

Ngược lại sẽ càng thêm coi trọng ngươi, tôn trọng ý kiến của ngươi.

Đỗ Lan nói: Ngươi phải tin tưởng ta, dùng Thái Cực Kiếm ta sáng tạo, cái gì Thiên Đao cũng chỉ là chút lòng thành.

Bốp.

Lời Đỗ Lan vừa dứt, bàn bên cạnh có người phẫn nộ đứng lên: Tiểu nhân vô tri lại dám cuồng vọng như thế, cũng không cân xem chính mình mấy cân mấy lượng.

Đỗ Lan nhìn sang, một người nữ cải nam trang minh mâu hạo thỉ mắt sáng răng trắng đứng ở đó, hai mắt tóe lửa nhìn Đỗ Lan.

Có người kiếm chuyện, cái này là chuyện thường ngày ở giang hồ a, cho nên Đỗ Lan biểu thị rất bình tĩnh: Ta có mấy cân mấy lượng ta tự mình biết, không lao tiểu ca phí tâm.

Đỗ Lan cũng không vạch trần người đó nữ cải nam trang.

Khẩu xuất cuồng ngôn, vậy mà coi thường Thiên Đao, chính là khinh Lĩnh Nam ta không có người, hôm nay phải cho ngươi biết lợi hại.

Thiếu nữ kia nói xong liền cởi roi dài bên hông xuống, vun vút quất về phía Đỗ Lan.

Đối phương chẳng qua là tiểu bối, sao có thể để Đỗ Lan ra tay.

Chỉ nghe một tiếng trường kiếm tê minh, hàn quang đã chiếu sáng cả quán rượu.

Đan Uyển Tinh đã học được Cửu Âm Mạch Tang Kiếm, lần này tiện thể kiểm nghiệm một chút thành quả.

Xuất kiếm liền là một chiêu tam biến kiếm chiêu Thiên Kim Nan Cầu.

Hốt tả hốt hữu lúc trái lúc phải, cuối cùng đâm thẳng trung môn.

Đan Uyển Tinh vốn là Đông Minh công chúa, kiêu khí tung hoành, ra tay không hề khách khí.

Nhưng thiếu nữ đối diện cũng không phải hạng người vô danh, thấy kiếm đâm tới, trường roi trong tay bỗng nhiên cuốn lại, lao thẳng vào mặt Đan Uyển Tinh.

Hai người giao thủ không dưới trăm chiêu, quật nát bàn ghế trong quán vô số, vậy mà khó phân thắng bại.

Quả thực giống như con gái đánh nhau, đánh ra chân hỏa, ai cũng không muốn dừng tay trước.

Đỗ Lan coi như xem kịch, mà Phó Quân Sước thì dùng ánh mắt chuyên nghiệp của đại hiệp quan khán trận chiến này: Cửu Âm Mạch Tang Kiếm quả nhiên thần kỳ, biến hóa giữa các kiếm chiêu tự như, linh động còn hơn cả Dịch Kiếm Thuật sư truyền của mình.

Kiếm pháp như nữ tử, hoặc bi, hoặc nộ, đều có thể để kiếm khách truyền tải ra.

Mạch Thượng Tang, vốn là miêu tả câu chuyện nữ tử Tần La Phu dung mạo vô song hơn nữa trung trinh dũng cảm không sợ quyền quý.

Lấy chuyện nàng đi hái dâu bên đường bị vây xem, bị thái thú khinh bạc, rồi đến chuyện nàng đại nghĩa tán dương trượng phu của mình, cuối cùng nói lui thái thú trong quá trình ngắn ngủi làm chủ đạo.

Lại đã đem cái kỳ, dũng, tài của nữ tử Tần La Phu biểu hiện ra.

Mà Cửu Âm Mạch Tang Kiếm cũng là đột xuất ba chữ Kỳ, Dũng, Tài, cái kỳ của kiếm chiêu, cái dũng của kiếm thế, cái tài của kiếm giả.

Thế gian vậy mà có kiếm pháp như thế.

Thiếu nữ nam trang hóa ra là muội muội của Tống Sư Đạo Tống Ngọc Trí, lần này Tống Lỗ gửi thư nhanh về nhà.

Nàng lo lắng ca ca mình chọc giận phụ thân, mới chạy ra muốn báo trước cho ca ca.

Hôm nay nhìn thấy ca ca cùng đám nam nam nữ nữ không quen biết vào cửa, liền âm thầm ngồi một bên nghe lén mấy người đối thoại.

Lại không ngờ ca ca cùng loại người mục hạ vô nhân đồng lưu hợp ô.

Nghe đến phát bực liền muốn giáo huấn kẻ cuồng vọng, không ngờ nữ tử ra nghênh chiến kiếm pháp cao minh vượt xa dự tính của nàng.

Tống Ngọc Trí hiện tại là đâm lao phải theo lao.

Kiếm pháp này quỷ dị đa biến, thực sự là không dễ đối phó.

May mà Tống Sư Đạo nhận ra muội muội của mình, lúc này mới làm cho hai cô nương dừng lại.

Chỉ là Tống Ngọc Trí hỏa khí mười phần, không thèm để ý ca ca nàng, trực tiếp từ cửa sổ quán rượu nhảy ra trà trộn vào đám người biến mất không thấy.

Tuy rằng trên đường có nhạc đệm, nhưng cuối cùng bốn người vẫn đến phủ đệ Tống gia.

Không hổ là nhà của Thiên Đao Tống Khuyết, đình đài lầu các san sát, cầu nhỏ nước chảy bao quanh.

Vừa đến cửa liền cảm giác từ trong tường truyền đến thao thiên đao ý, cuồn cuộn như sóng biển giang hà.

Ba người Tống Sư Đạo sắc mặt trắng bệch, bị đao ý của Thiên Đao định trụ bất động.

Đây chẳng lẽ chính là dùng ý niệm chiến đấu trong truyền thuyết của võ lâm cao thủ sao.

Đỗ Lan tuy rằng chiến đấu qua vô số lần, ở thế giới hiện thực hay là trong ảo giác đều có, nhưng kiểu dùng ý niệm yy chiến đấu như này đúng là lần đầu tiên.

Đây là cao thủ thăm dò trước khi ra tay, triển hiện võ đạo mình lĩnh ngộ.

Nội tức điều lý, không khí chung quanh lưu động, phối hợp mà ra tiến hành đối chiến.

Đỗ Lan tiến lên một bước, cũng không có bất kỳ động tác gì, chỉ là tư duy khẽ động.

Không khí biến thành một nắm đấm sắt vô kiên bất tồi, vậy mà như dời non lấp biển hướng về phía trước.

Tường cửa Tống phủ, đại sảnh hóa thành phế tích, quyền thế cũng không dừng lại, chỉ hướng về phía trước.

Thế như chẻ tre, cuối cùng nắm đấm dừng lại trước mặt Thiên Đao.

Thiên Đao trực giác sau lưng phát lạnh, nhìn lại phía sau, tảng đá mài dao kia mạnh mẽ nổ tung không còn tồn tại.

Cho ngươi làm màu trước mặt ta, Đỗ Lan thầm nghĩ.

Quyền ý vậy mà cường đại như thế, phải biết ý cảnh của người bình thường cường đại cũng bất quá là dung nhập tự nhiên, điều động một chút hoàn cảnh tự nhiên mà thôi.

Mà người trước mắt này rõ ràng đã thiên nhân hợp nhất, có thể tùy tâm sở dục khống chế tự nhiên.

Quá đáng sợ.

Ngươi là Tống Khuyết.

Đỗ Lan cách đống phế tích hỏi.

Đúng vậy.

Vậy thật là ngại quá.

Nói xong Đỗ Lan bay lên, phế tích dưới chân hắn lập tức dùng tốc độ kinh người khôi phục.

Mảnh vỡ tự nhiên như nhiên toàn bộ tái tổ hợp, giống như màn vừa rồi tiến hành tua ngược.

Chờ đến khi Đỗ Lan đứng trước mặt Tống Khuyết, Tống phủ đã khôi phục nguyên mạo.

Không, hẳn là nói trừ tảng đá mài dao sau lưng Tống Khuyết ra, những thứ khác hết thảy đều khôi phục.

Đây là danh thiếp tại hạ.

Đỗ Lan móc ra danh thiếp đưa cho Thiên Đao.

Tống Khuyết nhận lấy xem xét: Chức vụ: Sư phụ Thiếu chủ Đông Minh, Họ tên: Đỗ Lan, Phương thức liên hệ: Hét to ba tiếng Cân Đẩu Vân, Địa chỉ: Thành Dương Châu.

Cái quái gì thế này.

Nhân vật cấp bậc như Tống Khuyết cũng là lần đầu tiên nhìn thấy phương thức liên hệ như vậy.

Tuy rằng Đỗ Lan không thể ngồi Cân Đẩu Vân, nhưng không ngại hắn có thể liên hệ Cân Đẩu Vân, chỉ cần Cân Đẩu Vân khẽ động, hắn liền có thể lập tức thuấn di đến mục đích địa của Cân Đẩu Vân.

Ngươi rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Tống Khuyết hỏi, trong lòng hắn kinh ngạc vạn phần, bởi vì những thứ vừa nhìn thấy quá đáng sợ.

Ta là bà mối của con trai ông.

Lời vừa dứt, Tống Sư Đạo cũng đã đi tới ngoài phòng: Phụ thân.

Tống Khuyết chỉ liếc mắt nhìn cửa ra vào một chút: Vào đi, người ngươi mang đến cũng cùng vào đi.

Ba người vừa vào cửa, Tống Khuyết liền nhìn về phía Phó Quân Sước, liếc mắt một cái nhìn thấu Cửu Thiên Huyền Nữ Đại Pháp: Là đồ đệ Phó Thải Lâm.

Đúng vậy.

Đối với cao nhân đồng bối với sư phụ mình, Phó Quân Sước vẫn biết lễ.

Vị này chính là người trong lòng của con trai ông.

Chắc hẳn ông cũng biết tình huống rồi.

Con trai ông là coi trọng vị Phó Quân Sước cô nương này, mà ta chính là người làm mối.

Ý của ta là, bảo ông cứ thế đồng ý hôn sự này, ông cũng nhất định không vui lòng.

Chương 480

Cho nên ông cứ cùng con trai ông tỷ thí bảy tám trăm, chín trăm một ngàn hiệp, đến lúc đó nếu con trai ông thắng ông một chiêu nửa thức, ông liền đồng ý.

Nếu thua, vậy ông cứ coi như chưa sinh ra đứa con trai này.

Ta mang theo con trai ông và con dâu sấm truyền giang hồ, đại khái một hai năm sau mọi người sẽ quên Lĩnh Nam Tống gia, chỉ biết Tắc Bắc Tống gia, Thăng Long Tống gia, hoặc là Sa Hải Tống gia gì đó.

Tống Khuyết đây là lỗ to rồi, thắng luận võ thua con trai, thua luận võ thua gia quy.

Phụ thân, người đừng đáp ứng hắn.

Lúc này Tống Ngọc Trí xông vào.

Lúc này nàng đã khôi phục nữ trang, tóc xanh xõa vai, tẫn hiển thiếu nữ tư thái.

Nhưng hiện tại Tống Ngọc Trí mày ngài dựng ngược, trong mắt tóe ra lửa.

May mà đối tượng nàng trừng là Đan Uyển Tinh đang tranh kỳ khoe sắc với nàng, không phải Đỗ Lan.

Đan Uyển Tinh khiêu khích trừng lại, ý tứ chính là không phục đánh tiếp a.

Gần đây nàng cần luyện kiếm pháp, chính là chờ gặp lại Tống Ngọc Trí này đây.

Nếu lại giao thủ nhất định phải làm cho Tống Ngọc Trí bại bắc.

Ngươi cái cô em gái này sao lại muốn trở ngại đại sự cả đời của ca ca, làm lỡ hạnh phúc cả đời của hắn chứ.

Đỗ Lan nói.

Ngươi nói hươu nói vượn.

Tống Ngọc Trí tức đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Trẻ con đi chỗ khác chơi, đại ca ngươi hiện tại muốn vì hồng nhan, lấy hết dũng khí cùng lão cha luận võ, đây chính là thời khắc quan trọng nhất của ca ca ngươi.

Ngươi đừng có đảo loạn lung tung.

Ngữ khí nói chuyện của Đỗ Lan giống như đuổi trẻ trâu vậy.

Ngươi.

Ngọc Trí, lui ra.

Tống Khuyết lại không sợ khiêu chiến, cho dù khiêu chiến hắn là con trai hắn: Tốt, chúng ta đi diễn võ trường.

Thái Cực Kiếm đối Thiên Đao.

Tống Khuyết dù sao cũng biết mình là trưởng bối, cũng không sử dụng nội lực, chỉ lấy đao chiêu đối chiến.

Phụ tử đại chiến mấy trăm hiệp.

Đao quang kiếm ảnh, bức người nhãn mục.

Vừa rồi chính là ngươi đánh hỏng nhà ta.

Tống Ngọc Trí hỏi, nàng trước đó tịnh không ở trong nhà, nghe người hầu bẩm báo mới biết được chuyện này.

Lại nghĩ tới trong phòng phụ thân xác thực là thiếu mất tảng đá mài dao, lúc này mới tin lời người hầu.

Chỉ là lại có người có thể khôi phục đồ vật bị đánh hỏng sao.

Tống Ngọc Trí vẫn muốn xác nhận với Đỗ Lan.

Nhất thời ngứa tay, không thu được tay.

Bất quá ta đã sửa xong nhà cho ngươi rồi.

Lừa đảo, ngươi rõ ràng không có sửa xong đá mài dao trong phòng cha ta.

Tống Ngọc Trí nói, người trong thiên hạ ai không biết Thiên Đao có một tảng đá mài dao khắc tên cao thủ hắn muốn giao thủ nhất.

Đỗ Lan khẽ cười một tiếng.

Ngươi cười cái gì mà cười.

Tống Ngọc Trí thật muốn xé rách miệng Đỗ Lan.

Bởi vì trên đá mài dao thiếu một cái tên.

Đỗ Lan ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn lên bầu trời.

Nói khoác không biết ngượng, người như ngươi sao có tư cách lên đá mài dao của cha ta.

Tống Ngọc Trí cười lạnh nói.

Ta có nói là tên của ta sao.

Đỗ Lan nói: Ta là nói tên của chính ông ấy, cái tên Thiên Đao Tống Khuyết.

Tên cha ta.

Ngươi quả nhiên là kẻ ngu xuẩn.

Tống Ngọc Trí trào phúng nói: Làm gì có ai cùng chính mình luận võ.

Đỗ Lan lắc đầu, ngươi còn quá trẻ: Đối với cao thủ như phụ thân ngươi mà nói, kẻ địch vĩnh viễn sẽ không là người khác, mà là chính bản thân ông ấy.

Kẻ địch lớn nhất vĩnh viễn là chính mình, đối với võ giả càng là như thế.

Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức.

Võ giả vì cầu càng cao càng xa càng mạnh, tất định là tìm kiếm cao thủ so chiêu, để đột phá chính mình.

Nhưng bọn họ lại ít có người biết, giao thủ với chính mình mới là biện pháp thăng tiến tốt nhất.

Người làm sao có thể một phân thành hai, ngươi tên ngu này toàn là chủ ý ngu ngốc.

Một phân thành hai không thể, nhưng người có hai tay, có thể Tả Hữu Hỗ Bác.

Đỗ Lan nói.

Không chỉ là Tống Ngọc Trí, ngay cả Phó Quân Sước đều dùng ánh mắt nhìn thằng ngốc nhìn về phía Đỗ Lan.

Tả Hữu Hỗ Bác là cái chủ ý tồi tệ gì, như vậy đâu phải là để người ta đối chiến với chính mình, bất quá là trò tạp kỹ mà thôi.

Xem ra các ngươi không thích chủ ý này, kỳ thật ta có chủ ý tốt hơn.

Bởi vì chính mình đối chiến với chính mình, không chỉ là ý tưởng chiêu thức toàn bộ sẽ bị kẻ địch biết, chính mình phá giải như thế nào cũng bị biết rõ mồn một.

Như vậy mới là biện pháp tốt tìm kiếm đột phá.

Không phải ta chém gió, chỉ cần cho ta thời gian ba ngày, ta liền có thể làm ra một đao khách giống hệt Thiên Đao.

Vậy ngươi hiện tại bắt đầu đi, ba ngày sau ta ngược lại muốn xem ngươi có thể làm ra cái gì.

Tống Ngọc Trí không tin nói.

Thái Cực Kiếm bỉnh thừa tinh túy Thái Cực Quyền lấy chậm chế nhanh, kiếm pháp gặp chiêu phá chiêu, lấy bất biến ứng vạn biến.

Thiên Đao dù có vạn biến, khó nhập bên trong Thái Cực.

Nhưng mấy trăm hiệp cũng có ý Tống Khuyết thấy cái lạ thì mừng, đút chiêu cho Tống Sư Đạo, dẫn xuất sự tinh diệu của Thái Cực Kiếm.

Trong đối chiến Thiên Đao cũng dần dần biến hóa, hoàn mỹ hoàn mỹ.

Tống Khuyết trong tay chẳng qua là thanh đao phàm, mà con trai hắn trong tay lại là đại tác phẩm Quân Tử Kiếm của Đỗ Lan.

Kỳ thật ai ưu ai liệt, sớm đã quyết định trước khi khai chiến.

Nhưng nhân vật chính của trận đấu này không phải Thiên Đao, mà là con trai Thiên Đao Tống Sư Đạo.

Rõ ràng không địch lại phụ thân, lại muốn lấy gan dạ hơn người nghênh chiến.

Khiêu chiến gia quy môn huấn, không chỉ vẻn vẹn là vì hồng nhan tri kỷ của mình, càng là vì chứng minh hắn không chỉ vẻn vẹn là con trai Tống Khuyết, mà là Tống Sư Đạo.

Đều nói kiếm tẩu khinh linh nhẹ nhàng linh hoạt, nhưng đao của Tống Khuyết so với kiếm còn linh động hơn.

Tống Sư Đạo tuy rằng đã đạt tới cảnh giới vong chiêu, nhưng so với phụ thân hắn còn kém xa.

Biết rõ mình không địch lại phụ thân, trong lòng phát khổ.

Hắn đúng thật là người thành thật, lại không nhìn thấy vẻ hân thưởng trong mắt phụ thân hắn.

Con trai mình vậy mà có gan khiêu chiến với hắn, nói rõ con trai đã là nam nhân đỉnh thiên lập địa, mà không phải cậu bé vẫn luôn rụt rè trước mặt mình.

Nhưng cũng chính vì như thế, sau khi kiến thức xong cái hay của Thái Cực Kiếm, Thiên Đao sẽ hào không bảo lưu mà ra tay.

Sư Đạo huynh sắp bại rồi.

Đỗ Lan lắc đầu, Thiên Đao người này thật đúng là không biết thủ hạ lưu tình.

Phó Quân Sước trong lòng âm thầm lo lắng.

Phó cô nương, nếu ngươi lo lắng Sư Đạo huynh đệ, chi bằng ngươi cũng gia nhập chiến trường.

Quân Tử Kiếm và Thục Nữ Kiếm song kiếm hợp bích, tất có thể đại phá Thiên Đao.

Tống Ngọc Trí sớm đã nhìn ra trường kiếm trong tay ca ca sắc bén vô cùng, tất không phải vật phàm.

Hiện tại nghe được Quân Tử Kiếm và Thục Nữ Kiếm càng là tò mò nhìn về phía kiếm trong tay Phó Quân Sước.

Kiểu dáng hoa văn quả nhiên giống nhau như đúc, tương phụ tương thành.

Thầm nghĩ ông anh thật thà nhà mình thật sự là cùng vị nữ tử Cao Lệ này lưỡng tình tương duyệt.

Chương 481

Ca ca mình có thể tìm được người trong lòng, muội muội đương nhiên cao hứng.

Nhưng người phụ nữ kia lại là nữ tử Cao Lệ, phụ thân mình cố nhiên không thích.

Thật khó xử, nhưng Tống Ngọc Trí cuối cùng vẫn muốn giúp ca ca một phen.

Tiểu nữ sinh đối với chuyện tình tình ái ái xưa nay để tâm, nếu ca ca mình có thể cưới được nữ tử Cao Lệ, nhất định là chuyện tốt đẹp.

Chỉ là Tống Ngọc Trí hữu tâm vô lực.

Ngược lại Đỗ Lan muốn cho Phó Quân Sước cũng tiến vào chiến cục, quấy đục nước.

Đao pháp Thiên Đao triển hiện uy lực, như mây tùy gió, lưỡi đao đi qua khí hòa thần chí.

Tuy không dùng nội lực, lại cũng làm cho Tống Sư Đạo khó mà tiếp chiêu.

Thái Cực Kiếm thế mà xuất hiện sơ hở.

Tống Sư Đạo mắt thấy sắp thua, lại nghe một tiếng kiều quát: Đắc tội.

Phó Quân Sước rốt cuộc vẫn nhảy vào chiến cục, nàng cũng không hy vọng mất đi trượng phu.

Tốt, song kiếm hợp bích.

Hiện tại ta sẽ dạy các ngươi Thần Điêu Hiệp Lữ Kiếm Pháp.

Kỳ thật chính là Ngọc Nữ Kiếm Pháp và Toàn Chân Kiếm Pháp, nguyên danh là Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp.

Thế giới Đại Đường không nghi ngờ gì là thế giới cao võ, tồn tại Phá Toái Hư Không.

Võ công trong tiểu thuyết võ hiệp truyền thống uy lực so với thế giới Đại Đường thì không bằng, nhưng nếu không bàn nội lực chân khí, chỉ bàn chiêu thức, tiểu thuyết võ hiệp truyền thống cũng có lực đánh một trận.

Sư Đạo huynh nhìn tay trái ta, Phó cô nương nhìn tay phải ta.

Chỉ thấy hai tay Đỗ Lan thi triển riêng biệt, hai bộ kiếm pháp phiêu nhiên mà ra.

Tả Hữu Hỗ Bác.

Tống Ngọc Trí tắc lập tức nghĩ đến lời Đỗ Lan nói trước đó.

Hóa ra thật sự có thể a, hai tay đồng thời sử ra hai bộ kiếm pháp.

Nhưng nhìn như hai bộ, lại có thể hợp kích.

Một cương một nhu, bổ trợ lẫn nhau.

Xạ Điêu Hiệp Lữ Kiếm Pháp.

Quả nhiên là chuẩn bị cho người tâm hữu linh tê.

Hai vị hữu tình nhân đem kiếm pháp song thủ của Đỗ Lan nhìn vào trong mắt, từ từ thi triển ra.

Tống Khuyết hai mắt tỏa sáng, quả nhiên kiếm pháp tốt.

Thục Nữ Kiếm như thiếu nữ ủy uyển, Quân Tử Kiếm như thanh niên chính trực, từ trong kiếm pháp Tống Khuyết liền nhìn thấy một đoạn tình yêu triền miên lâm ly.

Thiên Đao càng đánh càng nhanh, là muốn xem hết bộ kiếm pháp này.

Trên mặt Tống Ngọc Trí cũng lộ ra nụ cười, tương lai chị dâu quả nhiên không tệ, vì ca ca vậy mà có thể xả thân mà ra.

Cố lên a, ca ca tẩu tử.

Keng.

Tiếng kim qua bỗng nổi lên, lưỡi đao trong tay Tống Khuyết vậy mà gãy làm hai đoạn.

Luận võ kết thúc.

Tất cả mọi người đều nín thở, muốn xem Tống Khuyết thế nào.

Tống Khuyết chỉ nhìn đoạn đao trong tay, sắc mặt như thường, dường như trận chiến đấu trước đó ngay cả khởi động cũng không tính.

Vung tay đem đoạn đao trở lại vỏ đao, hắn mở miệng: Thôi được.

Chỉ bỏ lại hai chữ, Thiên Đao đi mất.

Tích chữ như vàng, cộng thêm khuôn mặt đẹp trai của Thiên Đao, cả một bầu trời làm màu.

Nhưng trên mặt Tống Sư Đạo rốt cục lộ ra mỉm cười, hắn biết phụ thân mình đồng ý rồi: Đa tạ Phó cô nương tương trợ.

Hừ.

Phó Quân Sước vẻ mặt ngạo kiều, giống như mình ra tay không phải vì Tống Sư Đạo vậy.

Sư Đạo huynh sao còn xưng hô nàng là Phó cô nương, ngươi nên gọi tên nàng là Quân Sước.

Đỗ Lan cái ông nguyệt lão này thật sự là cái gì cũng phải quan tâm thay hắn.

Mặt Tống Sư Đạo và Phó Quân Sước đều đỏ lên.

Tẩu tử, Ngọc Trí hữu lễ.

Tống Ngọc Trí cũng tới đây đảo loạn, làm cho mặt hai người biến thành quả táo chín mọng.

Thiên Đao trở lại trong phòng, nhìn thấy đá mài dao đầy đất, lại nhớ tới lời Đỗ Lan nói trước đó.

Cho dù trong chiến đấu, hắn cũng nghe được rất rõ ràng: Trên đá mài dao thiếu mất tên, Thiên Đao Tống Khuyết.

Xác thực là chưa bao giờ nghĩ tới đem tên của mình khắc lên đó, Tống Khuyết cứ đứng như vậy, vậy mà bất động rơi vào minh tưởng.

Hắn muốn trong minh tưởng chiến đấu với chính mình.

Tống Ngọc Trí tuy rằng đối với Phó Quân Sước cười mặt đón chào, nhưng đối với thầy trò Đỗ Lan thì rất không khách khí, đặc biệt là đối với Đan Uyển Tinh.

Hai người đều là xuất thân đại gia tộc, thân phận hiển quý, võ công cũng kẻ tám lạng người nửa cân, cho nên nhìn nhau không thuận mắt.

Hai vị chuẩn bị khi nào kết hôn.

Đỗ Lan hỏi.

Kết hôn.

Tống Sư Đạo lén nhìn Phó Quân Sước một cái, lại thấy cô nương kia như cây xấu hổ vùi sâu khuôn mặt.

Loại chuyện này hai tiểu bối các ngươi xác thực khó mà quyết định, chi bằng như vậy.

Đã gặp người nhà đằng trai, lần này chúng ta lại đi gặp phụ huynh đằng gái xem sao.

Nên làm, nên làm.

Tống Sư Đạo mặt mày đều vui nở hoa rồi, gặp qua Phó Thải Lâm, sau đó hắn liền có thể ôm mỹ nhân về rồi.

Phó Quân Sước nghe xong thầm nghĩ, sư phụ không biết có thể tiếp nhận Tống Sư Đạo hay không.

Bất quá Tống Sư Đạo ưu tú như thế, lại là con trai Tống Khuyết, cùng mình cũng là môn đăng hộ đối, nghĩ đến sư phụ sẽ không phản đối.

Bất quá rốt cuộc là phải đi gặp sư phụ, trong lòng Phó Quân Sước vẫn thấp thỏm lo âu.

Nàng vốn là vì khuấy đảo Thăng Long mà đến, lại mang theo người yêu trở về, sư phụ cùng sư muội có thể hay không cho rằng nàng thành kẻ phản bội Cao Lệ.

Nghĩ tới đây, Phó Quân Sước sinh ra một tia sợ hãi.

Lúc này lại nghe thấy Đỗ Lan hét lên một tiếng: Cân Đẩu Vân.

Mọi người đều học Đỗ Lan ngẩng đầu nhìn lên, không bao lâu, chân trời vậy mà xuất hiện một điểm trắng, càng lúc càng lớn, cuối cùng lao xuống dừng ở trước mặt mọi người.

Một đám mây, đám mây mềm nhũn.

Mây này gọi là Cân Đẩu Vân, có thể đi vạn dặm trong ngày, đi tới Cao Lệ chỉ một ngày là được.

Đỗ Lan nói.

Sư phụ, người thật sự là thần tiên.

Có thể cưỡi mây này chẳng lẽ không phải thần tiên là gì, Đan Uyển Tinh kích động, mình vậy mà bái một thần tiên làm sư phụ.

Hiện tại nhớ tới sư phụ của sư phụ tên gọi Quy Tiên Nhân, chẳng phải chính là tiên nhân sao.

Nha đầu ngốc suy nghĩ lung tung cái gì.

Cân Đẩu Vân này tuy nhanh, nhưng chỉ có người tâm địa chính trực thuần khiết mới có thể ngồi, nếu tâm tồn tà ác hoặc là quá nhiều dục vọng thì sẽ ngã xuống đấy.

Đỗ Lan nhìn bốn phía dường như cũng chỉ có Tống Sư Đạo có thể ngồi.

Các ngươi nếu là không tin có thể thử xem.

Đan Uyển Tinh không tin, người đầu tiên đi lên, bộp ngã xuống, mông đều ngã thành tám cánh: Sư phụ, có phải người bắt nạt ta không.

Phi dã, phi dã, ngươi xem Sư Đạo huynh liền có thể đứng lên.

Quả nhiên Tống Sư Đạo đã đứng ở đó, dưới chân giẫm giẫm đám mây, tuy rằng mềm mại, lại giữ được hắn: Thật thần kỳ.

Ca, muội cũng tới.

Tống Ngọc Trí cũng bò lên, sau đó rơi xuống, mặt nhăn thành khổ qua.

Chương 482

Cái này ngược lại làm cho La Sát Nữ không dám đi lên thử.

Đỗ Lan lắc đầu, người vô dục vô cầu rốt cuộc ít a, cho nên lần nữa ngẩng đầu: Ô Đẩu Vân.

Một lát sau, lại từ trên trời hạ xuống một đám Cân Đẩu Vân màu đen: Đây là chuẩn bị chuyên môn cho hư hài tử trẻ hư.

Đương nhiên Đỗ Lan cũng sẽ không nói chính mình cũng ngồi không được Cân Đẩu Vân, cho nên hắn lựa chọn Vũ Không Thuật.

Mà Phó Quân Sước không có đi thử Cân Đẩu Vân, mà là lấy lý do nam nữ thụ thụ bất thân cùng Đan Uyển Tinh và Tống Ngọc Trí cùng thừa Ô Đẩu Vân, thật sự là La Sát Nữ cơ trí.

Địa hình Cao Lệ nhiều núi non hiểm trở, đất đai cằn cỗi, định trước việc bọn họ phải chịu đói chịu nghèo trong nền văn minh canh tác.

Cân Đẩu Vân và Ô Đẩu Vân cùng tiến lên, mà Đỗ Lan bay được một đoạn thì dừng lại, bảo là để bọn họ đi trước một bước.

Đỗ Lan nghĩ bản thân vẫn là nên dùng dịch chuyển tức thời thì hơn, bay qua đó trông ngốc quá.

Cho nên hắn chuyển hướng đi Dương Châu, hắn muốn về nhà ăn cơm, đợi đến khi thời gian gần kề thì trực tiếp dịch chuyển đến Cao Lệ.

Sao anh lại về rồi.

Địch Ny Toa vô cùng kỳ quái, nàng nhớ người chồng nghịch ngợm này của mình từng nói không trở thành đại hiệp thì không về nhà.

Trong nhà dường như có thêm không ít người làm, hơn nữa Địch Ny Toa cũng mặc lên một bộ váy lụa màu vàng kem, càng thêm vũ mị.

Bà xã, gu thẩm mỹ của em ngày càng cao nhã rồi, thật xinh đẹp.

Đỗ Lan nói.

Tuy rằng là vợ chồng già, nhưng Địch Ny Toa vẫn thoáng hiện một ráng hồng trên mặt: Dẻo miệng.

Trưa nay ăn gì.

Đỗ Lan về chính là để ăn cơm, ăn xong nghỉ ngơi một chút, Cân Đẩu Vân cũng sắp đến Cao Lệ, lúc đó lại dịch chuyển cũng không muộn.

Anh đến nhà ăn là biết.

Đỗ Lan cảm thấy kỳ quái, đi đến nhà ăn nhìn thử, hóa ra là bánh bao thịt.

Buổi trưa ăn bánh bao thịt.

Anh nói này bà xã, em không phải là nhân lúc anh không có nhà mà ngược đãi con gái đấy chứ.

Địch Ny Toa nhéo tay Đỗ Lan một vòng 360 độ: Nói bậy bạ gì đó, đây chính là bánh bao thịt nổi tiếng nhất thành Dương Châu, Sa Chức hôm nay đặc biệt từ bên ngoài mua về đấy.

Chẳng lẽ là bánh bao Trinh tẩu trong truyền thuyết.

Đó là thứ mà ngay cả Tùy Dạng Đế cũng thích ăn.

Chỉ tiếc vì trong bánh bao có xương cá, đã xử tử tất cả người nhà họ Phùng, bánh bao từ đó thất truyền.

Chỉ có Vệ Trinh Trinh bị Vũ Văn Hóa Cập nhìn trúng giấu trong phủ, nhưng cuối cùng Vũ Văn Hóa Cập chết dưới tay Song Long, Vệ

Trinh Trinh cũng hương tiêu ngọc tổn.

Có thể nói là một nhân vật bi kịch.

Đỗ Lan dùng đũa gắp một cái lên, mùi vị quả nhiên không tầm thường.

Không tệ không tệ, trình độ này hoàn toàn có thể mở chuỗi cửa hàng.

Ở cái thế giới này mở chuỗi cửa hàng, cũng chỉ có anh mới nghĩ ra được.

Địch Ny Toa nói, Bất quá hình như cũng không tệ, món ăn thì nên làm cho người ta hạnh phúc, nếu như tất cả mọi người trên thế giới này đều có thể ăn được bánh bao như vậy, thế thì tốt nhất rồi.

Đem hạnh phúc nho nhỏ chia sẻ cho người toàn thế giới.

Tuy rằng Địch Ny Toa đã xuyên việt rất nhiều năm, nhưng trong xương tủy vẫn là vị chiến sĩ Claymore Đại Kiếm ghét cái ác như kẻ thù.

Cứu trợ kẻ yếu là trách nhiệm của chiến sĩ Claymore, mà Địch Ny Toa chưa bao giờ quên.

Không tệ không tệ, bà xã em thật vĩ đại.

Đỗ Lan khen ngợi, Nếu vậy thì mở chuỗi cửa hàng xác thực là biện pháp rất tốt.

Bất quá chỉ có chuỗi cửa hàng thì vẫn chưa đủ để hoàn thành kế hoạch to lớn đó.

Còn cần rất nhiều nhân thủ, và rất nhiều đối tác mới được.

Tỷ như bột mì, thịt heo các loại, đều phải do chúng ta tự tìm, hoặc là trực tiếp xây dựng trang trại chăn nuôi và xưởng gia công.

Địch Ny Toa cũng biết, bất quá nàng phát hiện mở chuỗi cửa hàng thú vị hơn nhiều so với việc mỗi ngày đọc sách: Không sao, em hoàn toàn có thể hoàn thành.

Đỗ Lan tin tưởng năng lực của Địch Ny Toa: Bất quá đầu tiên có phải hay không nên mua lại cửa tiệm này trước, rồi hãy tính toán.

Em đang có ý đó.

Anh tự mình ăn đi, em không đợi kịp muốn hoàn thành giấc mơ vĩ đại này rồi, em sẽ để tất cả mọi người đều có thể ăn được bánh bao mỹ vị này.

Bà xã đi rồi, các con gái cũng không biết đang ở đâu, một mình Đỗ Lan ăn hết toàn bộ bánh bao, ăn được lưng lửng bụng, nhìn thời gian, vẫn còn sớm.

Chi bằng đi đến chỗ Thạch Long xem sao, Đỗ Lan chính là đã bảo hắn mở một công ty chuyển phát nhanh, không, là tiêu cục.

Đông Phong chuyển phát sứ mệnh tất đạt, không, là Đông Phong Tiêu Cục sứ mệnh tất đạt.

Thời điểm này đã có dịch trạm để triều đình truyền thư tín, nhưng đó là phục vụ cho quan phủ.

Mà Đông Phong Tiêu Cục lại là doanh nghiệp dân doanh đầu tiên, khai sáng tiền lệ, để cho hình thức tiêu cục mãi đến thời nhà Thanh mới thành hình xuất hiện sớm cả mấy thế kỷ.

Người của thế giới này nhãn quang vẫn rất siêu tiền, Đông Phong Tiêu Cục vừa xuất hiện đã nhận được sự nhiệt liệt hoan nghênh của một số tiểu thương ở Dương Châu.

Đại tài phiệt đều có thương đội của riêng mình, hộ vệ cũng là tư binh của bọn họ.

Bang hội cũng giống như vậy, tụ tập côn đồ bảo kê thương nhân của họ.

Nhưng tiểu thương nhân thì không được, không tiền nuôi người, nhưng việc buôn bán vẫn phải làm a.

Cho nên mỗi lần đi nam về bắc xuất nhập mậu dịch đều phải tự thân vận động.

Nhưng thiên hạ binh hoang mã loạn này, cướp phỉ nhiều như lông trâu, không cẩn thận liền sẽ chết trên đường, người và của đều mất.

Cho nên nếu có một tổ chức nguyện ý tiếp nhận tiểu thương hộ ủy thác hộ tống hàng hóa, không chỉ có thể bảo đảm đồ vật đến nơi kịp thời, hơn nữa chỉ cần mua bảo hiểm vận chuyển, nếu đồ vật có mất mát còn có thể đạt được bồi thường, quả thực là quá hời.

Tiên sinh đại tài, bất quá chỉ ngắn ngủi hơn mười ngày, Đông Phong Tiêu Cục chúng ta đã có mấy chục thương hộ đạt thành hiệp nghị với chúng ta, ký kết khế ước.

Thạch Long nhìn thấy Đỗ Lan, lập tức cung kính đón chào.

Không tệ, vậy Trường Sinh Quyết của ngươi luyện thế nào rồi.

Đỗ Lan hỏi.

Nói đến đây Thạch Long xụ mặt xuống: Đa tạ ngày đó tiên sinh dùng Trường Sinh Khí dẫn đạo, để ta lĩnh ngộ Trường Sinh Quyết, nhưng ta tư chất ngu dốt, Trường Sinh chi khí chỉ có thể hộ trụ không tan, lại không có nửa điểm tinh tiến.

Đỗ Lan thầm nghĩ quả nhiên, não động vẫn là quá nông cạn.

Không sao, chỉ cần chăm chỉ luyện tập cho dù không thể trường sinh bất lão, cũng có thể kéo dài tuổi thọ.

Đỗ Lan nói, Võ công của ngươi không yếu bất quá cũng tịnh không phải thiên hạ vô địch, nếu như áp tiêu gặp phải khó khăn có thể hô to ba tiếng Cân Đẩu Vân, ta sẽ tự mình đến giúp ngươi.

Đa tạ tiên sinh.

Ta thấy Đông Phong Tiêu Cục này còn có rất nhiều chỗ có thể cải tiến.

Đỗ Lan nói, Cắm lên tiêu kỳ, tiêu sư áp tiêu cũng phải thống nhất y phục.

Trên kiện hàng hóa vật phải dán niêm phong, cũng do vật chủ và người nhận kiện kiểm tra, tất cả đồ đạc bên trong hàng hóa đều phải đăng ký vào sổ sách.

Đông Phong Tiêu Cục sứ mệnh tất đạt, biết không.

Không thể đập bảng hiệu.

Xin nghe tiên sinh dạy bảo.

Đỗ Lan lại đưa ra cho Đông Phong Tiêu Cục bản lam đồ tương lai tốt đẹp, một lộ trình logistics hùng vĩ trải rộng khắp Thăng Long và các quốc gia lân cận.

Thạch Long tức thì nhiệt huyết sôi trào.

Bất quá Đỗ Lan cũng nhắc nhở việc tống tiêu rất nguy hiểm, cần nâng cao võ công của tiêu sư, có thể tìm chút đệ tử tục gia Thiếu Lâm.

Một mặt là xuất thân giáo dục chính quy, thực lực có bảo đảm, mặt khác cái danh đầu thánh địa Phật giáo Thiếu Lâm Tự vẫn là có thể hù dọa người.

Đến đời Đường, bởi vì quan hệ Thập bát côn tăng cứu Đường vương, Phật giáo đại hưng, đến lúc đó đệ tử tục gia Thiếu Lâm lại càng dễ dùng.

Đối với lời của Đỗ Lan, Thạch Long biểu thị nhất định tuân theo, nhất định tìm đệ tử tục gia Thiếu Lâm đến chống đỡ thể diện.

Lúc này thời gian cũng sắp đến rồi, Đỗ Lan cáo biệt Thạch Long, một cái dịch chuyển đến Cao Lệ.

Sự trỗi dậy của Đông Phong Tiêu Cục là một truyền kỳ, trên sử sách viết rất nhiều, đồng thời xưng nó là tổ chức vận chuyển quốc tế truyền kỳ đầu tiên trên thế giới.

Trong quá trình phát triển của tiêu sư Đông Phong còn phát sinh rất nhiều sự tình, nhưng trong đó ảnh hưởng sâu sắc nhất chính là sự kiện Một phong thư nhà.

Thời điểm nhà Tùy, đã có người Đại Tần phương Tây La Mã lưu lạc đến Thăng Long.

Kỳ thực lúc đó La Mã đã biến thành tro bụi, hơn năm 600 công nguyên đã là thời đại Byzantine Đông La Mã rồi.

Chỉ là hai nơi không thông qua lại, người Thăng Long vẫn cho rằng phương Tây là Đại Tần được ghi chép trong Hán Thư.

Bất quá dù sao đều rất xa, đến Thăng Long thì người Byzantine cả đời đều không có khả năng trở về.

Nhưng có một người Byzantine nhớ nhung vợ mình ở quê hương, liền viết một phong thư tìm đến Đông Phong Tiêu Cục, hy vọng Đông Phong Tiêu Cục thần kỳ có thể đem thư nhà của hắn đưa đến nhà hắn.

Đây là bắt đầu của truyền kỳ, Đông Phong Tiêu Cục nhận lấy thư tín gửi đi Byzantine, đồng thời một năm sau mang về thư hồi âm cho người Byzantine kia.

Đây là chuyến lữ đồ siêu dài xuyên việt nửa thế giới, nhưng Đông Phong Tiêu Cục đã hoàn thành, từ đó về sau Đông Phong Tiêu Cục chính thức trở thành công ty logistics siêu cấp nổi danh trên quốc tế.

Phó Thải Lâm và Tống Khuyết hoàn toàn là hai thái cực, Tống Khuyết là đẹp trai đến không có bạn bè.

Chương 483

Mà Phó Thải Lâm vừa nhìn qua, liền khiến người ta có một loại cảm giác: Người này sao lại trông như vậy.

Quá kỳ quái, thật khó chịu.

Bất quá Dịch Kiếm Đại Sư Phó Thải Lâm thân là một trong ba đại tông sư, danh tiếng không phải thổi phồng mà ra.

Chỉ là đứng ở nơi đó, liền như một thanh kiếm, thanh kiếm này không sắc bén, nhưng lại là thanh khoái kiếm khiến người ta kinh tâm.

Dịch Kiếm chi thuật chính là liệu địch tiên cơ, kiếm thuật tiên phát chế nhân, giết người đương nhiên nhanh.

Lại nhìn ba đồ đệ của Phó Thải Lâm thì thuận mắt hơn nhiều.

Phó Quân Xước bị chân tình của Tống Sư Đạo cảm động không cần phải nói, một cỗ khí chất ngự tỷ ập vào mặt.

Mà nhị đồ đệ Phó Quân Du, tuy là em gái song sinh của Phó Quân Xước, bộ dáng cùng tỷ tỷ nàng giống nhau như đúc, nhưng khí chất lại hoàn toàn bất đồng, tỷ tỷ nếu là ngự tỷ, nàng chính là tinh linh trên núi tuyết.

Tam sư muội Phó Quân Tường vẫn là một đứa trẻ, tuổi tác cùng Song Long cũng không kém bao nhiêu, trên mặt vẫn là ngây thơ chưa thoát.

Bản lĩnh chọn đồ đệ của Phó Thải Lâm quả thật làm cho người ta tắc lưỡi, chọn một cái chuẩn một cái, mỗi người đều là mỹ nữ.

Bất quá đối với hôn sự của đồ đệ mình, hắn ngược lại nhìn rất thoáng, Tống Sư Đạo người không tệ gia cảnh cũng không tệ, còn là con trai của Thiên Đao danh tiếng ngang ngửa mình, làm cháu rể mình không có vấn đề.

Đảo loạn ngược lại là hai sư muội của Phó Quân Xước, bất quá cũng may Tống Ngọc Trí và Đan Uyển Tinh cùng đi tới.

Hai đấu hai, cứ để bọn họ đi chơi đi.

Nhóm người được an trí vào phòng khách, tối hôm đó Phó Quân Xước liền kể lại một lượt những chuyện nàng gặp phải ở Thăng Long với sư phụ mình.

Từ việc ám sát Tùy Dạng Đế chưa thành, đến nhập Dương Công Bảo Khố, rồi đến gặp được Song Long và Đỗ Lan, rồi đến gặp được Tống Sư Đạo, cuối cùng lại đến cùng Thiên Đao đối chiến, ngồi Cân Đẩu Vân bay về Cao Lệ.

Hai sư muội của nàng nghe đến ngẩn người, bọn họ sớm đã nghe nói Thăng Long phồn hoa cao thủ xuất hiện lớp lớp, không nghĩ tới đại sư tỷ bọn họ chỉ là đi dạo một vòng liền trải qua nhiều chuyện vui như vậy.

Sư tỷ, tỷ thật sự là ngồi mây bay trở về.

Phó Quân Tường hiếu kỳ hỏi, ngồi ở trên mây rốt cuộc là cảm giác gì đây.

Bất quá Phó Quân Du hiếu kỳ chính là, sư tỷ của mình lại cùng Thiên Đao trong truyền thuyết giao thủ qua, đó chính là nhân vật lợi hại tề danh cùng sư phụ mình, tuy rằng không xưng tông sư, nhưng cái danh hiệu Thăng Long Đệ Nhất Đao cùng tông sư cũng như nhau.

Ngược lại Phó Thải Lâm vẫn luôn cân nhắc Đỗ Lan này rốt cuộc là thần thánh phương nào, chẳng lẽ là cao nhân sau khi Phá Toái Hư Không lại trở về nhân gian.

Bên kia Tống Sư Đạo khó có thể đi vào giấc ngủ, liền đứng dậy gõ cửa phòng Đỗ Lan.

Sư Đạo huynh, chẳng lẽ là bữa tối hôm nay kim chi không hợp khẩu vị.

Đó chính là kim chi Cao Lệ chính tông, là trân phẩm Cao Lệ bọn họ tiến cống đấy.

Kỳ thực mùi vị cùng kim chi nông gia Thăng Long cũng xêm xêm, chỉ là hiện tại binh hoang mã loạn, gia đình bình thường cũng không có tâm tình ngâm chế kim chi, mà trong tiệm cơm ở thành phố lớn cũng coi thường loại rau dưa nhà nông này, cho nên Tống Sư Đạo ăn không quen kim chi cũng là có nguyên nhân.

Đỗ Lan tâm điện cấp chuyển chi gian đã tìm cho Tống Sư Đạo lý do đứng ở đây.

Tống Sư Đạo cười khổ, Đỗ huynh cái gì cũng tốt, làm người trượng nghĩa, võ công cao, người cũng rất đẹp trai, chỉ là nói chuyện quá không đứng đắn rồi.

Buổi tối kim chi kia, hắn hoàn toàn là thực bất tri vị, đâu còn nhớ mùi vị của nó.

Hắn rõ ràng là vì lo lắng cách nhìn của Phó Thải Lâm đối với hắn, mới đến tìm Đỗ huynh bài ưu giải nạn.

Vào đi.

Tống Sư Đạo ngồi xuống, tự mình rót cho mình một ly nước: Đỗ huynh, ta trằn trọc khó ngủ, chỉ giác sau khi trời sáng, ta sẽ bị từ chối.

An tâm an tâm, ta thấy Phó Thải Lâm đối với huynh vẫn rất hài lòng.

Hắn nhất định sẽ nhận đồng huynh.

Đỗ Lan trong lòng lại đang nghĩ, tên người tốt này, vừa nhìn chính là có tiềm lực mở hậu cung.

Đẹp trai, có người cha tốt, còn có cô em gái, tính tình tốt, em gái mắng hắn thế nào cũng sẽ không tức giận, đại độ vì em gái làm chuyện gì cũng nguyện ý.

Nếu không phải trái tim của hắn bị Phó Quân Xước trộm đi, tiêu chuẩn nhân vật chính hậu cung a.

Chỉ cần để Tống Sư Đạo cùng hai sư muội của Phó Quân Xước ở chung một đoạn thời gian, công lược hai cô em kia còn không phải dễ như trở bàn tay.

Cũng không nhìn xem Phó Quân Xước và hắn mới ở chung mấy ngày, liền đã từ lãnh đạm đến tình trạng bàn chuyện cưới hỏi rồi, tốc độ cày độ hảo cảm quả thực tang tâm bệnh cuồng.

Cho nên Sư Đạo huynh đừng lo lắng, đừng lo lắng.

Đỗ Lan nói.

Sao lại cho nên rồi.

Tống Sư Đạo biểu thị hoàn toàn không hiểu a.

Bên phía Phó Quân Xước, Phó Thải Lâm nhìn đại đồ đệ mà hắn lấy làm kiêu ngạo: Con thật sự nguyện ý gả cho hắn.

Phó Quân Xước vẻ mặt đỏ bừng.

Đại tỷ tỷ chớ có bị đàn ông Thăng Long lừa gạt, đàn ông Thăng Long thích lừa gạt người nhất.

Phó Quân Du nói, Bọn họ hoa tâm, nhát gan, thiện biến, hơn nữa còn keo kiệt tham tài, một bụng ý xấu.

Đại tỷ tỷ chớ có hồ đồ a.

Tiểu muội, đâu có bất kham như muội nói.

Phó Quân Xước nhỏ giọng nói một câu.

A, a a, không xong rồi, đại tỷ thật sự bị tên Tống Sư Đạo kia lừa đến chết tâm sụp đổ.

Những lời đó nguyên lai chính là tỷ nói cho hai chúng ta biết mà.

Phó Quân Xước biểu thị mình hoàn toàn không nhớ nữa, những lời đó thật sự chính mình có nói qua sao.

Phó Quân Du không nói nữa, trong lòng lại âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải cho tên Tống Sư Đạo kia đẹp mặt, đuổi hắn về Thăng Long.

Quân Xước, Ngự Hư bảo kiếm của con đâu.

Phó Thải Lâm hỏi.

Xin lỗi sư phụ, đồ nhi bất tài, bảo kiếm bị Vũ Văn Hóa Cập tên cẩu tặc kia đoạt đi rồi.

Phó Quân Xước quỳ xuống nói.

Không sao, thanh thần binh trên tay con lại là duyên cớ gì.

Đây là, đây là.

Cũng không thể nói đây là quà kết hôn Đỗ Lan tặng nàng và Tống Sư Đạo chứ.

Nếu nói ra, vậy chính là thừa nhận chính mình đã đáp ứng gả cho Tống Sư Đạo rồi a.

Phó Thải Lâm cũng nhìn ra đồ đệ xấu hổ, không truy vấn nữa: Để vi sư xem một chút.

Vâng, sư phụ.

Phó Quân Xước hai tay dâng Thục Nữ Kiếm lên.

Kiếm vừa vào tay, Phó Thải Lâm liền có thể cảm giác được thanh kiếm này đang cự tuyệt chính mình, hô hoán chủ nhân của nó.

Kiếm thật có linh tính.

Rút kiếm ra khỏi vỏ, trực giác giữa thiên địa sáng ngời.

Thần binh.

Cho dù là Phó Thải Lâm cũng không khỏi trong lòng run lên.

Đây chính là thần khí hiếm thấy trong thiên địa, ngay cả kiếm ý của chính mình cũng dường như muốn bị lưỡi kiếm này cắt đứt.

Nhưng chủ nhân của nó cho dù đem tay vuốt qua lưỡi dao lạnh lẽo, cũng sẽ không bị thương mảy may.

Đây mới là chân thần khí.

Thanh kiếm trong tay đồ đệ mình và thanh kiếm trong tay tên Tống Sư Đạo kia hẳn là một đôi, đại khái là do Đỗ Lan thần kỳ kia tặng.

Thần khí như vậy tùy tiện tặng người, rốt cuộc là có ý gì.

Thục Nữ.

Chỉ thấy dưới chuôi kiếm có khắc hoa văn, nhiếp nhân tâm hồn, từ trong câu chữ hoàn toàn có thể nhìn ra một vị diệu linh thiếu nữ phong tư yểu điệu đình đình ngọc lập.

Thục Nữ, Quân Tử.

Phó Thải Lâm rất dễ dàng liền liên tưởng đến thanh trong tay Tống Sư Đạo là Quân Tử Kiếm.

Tra kiếm vào vỏ, đem kiếm trả lại cho đồ đệ.

Phó Thải Lâm tuy là Cao Mỹ Nhân, nhưng còn chưa có ác tha đến mức độ cướp đồ của đồ đệ mình: Kiếm này tuy sắc bén, nhưng con thiết không thể quên bản thân tu luyện, quá mức ỷ lại lợi kiếm trong tay, sẽ làm thân thể chậm chạp, đó là mạt lộ của võ giả.

Đa tạ sư phụ dạy bảo, đồ nhi khắc ghi trong tâm.

Ân, sắc trời không còn sớm, ba đứa các con đều đi nghỉ ngơi đi.

Chuyện khác ngày mai lại bàn.

Phó Thải Lâm nói, đợi đến khi ba đồ đệ lui ra, hắn chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng lại vẫn luôn suy nghĩ về nhân vật Đỗ Lan này.

Chương 484

Hai người lưỡng tình tương duyệt, cho dù bỏ trốn cũng sẽ đi đến cùng một chỗ.

Lại nói Phó Thải Lâm cũng không có ý tứ phản đối, Tống Sư Đạo thiếu niên tài tuấn có thể làm con rể Cao Lệ, rất khiến người ta hài lòng.

Còn về hai sư muội của Phó Quân Xước, sau khi náo quá một trận, cũng chấp nhận vị tỷ phu này.

Thế là thời hạn đính hôn còn lại, đưa sính lễ gì đó, Đỗ Lan liền không muốn quản, dù sao Tống Khuyết thế nào cũng sẽ không bạc đãi Phó Quân Xước.

Loại chuyện này toàn là việc vặt, nhưng lại một cái cũng không thể thiếu, cho nên ít nhất còn phải mất nửa năm, người mới mới có thể kết hợp cùng một chỗ.

Đỗ Lan mang theo Đan Uyển Tinh trở lại Tống gia, liền ở lại.

Không đi quản những chuyện loạn thất bát tao kia, bắt đầu dạy bảo Đan Uyển Tinh võ thuật.

Bất quá hắn không có tự mình động thủ, mà là làm một con rối, thô ráp lộ ra lớp vỏ sắt, lại có phương thức tư duy và chiến đấu lực giống hệt Đan Uyển Tinh.

Đây chính là hệ thống tự mình chiến đấu với chính mình, Đỗ Lan mỗi ngày đều xem tiểu đồ đệ của mình bị con rối hành hạ đến chết đi sống lại.

Đỗ Lan nói ba ngày, kỳ thực hắn chỉ tốn nửa ngày thời gian, đại bộ phận thời gian vẫn là để sao chép ký ức chiến đấu của Đan Uyển

Tinh.

Động tác nhỏ của Đan Uyển Tinh bị con rối nắm giữ rõ như lòng bàn tay, cho nên nàng bị đánh cũng là thường tình.

Muốn trở thành cao thủ, bị đòn là điều bắt buộc phải học được.

Đan Uyển Tinh trường kiếm run lên, tháo bỏ một kích của con rối, bước nhanh về phía trước, một chiêu thoát mạo chỉnh cân rời tay mà ra.

Con rối chính là một tên vỏ sắt, cho nên cũng không có biểu tình, chỉ thấy động tác.

Một nhấc một đề, chuôi kiếm của nó đã ngăn trở lưỡi kiếm của Đan Uyển Tinh.

Lại đẩy một cái chen một cái, Đan Uyển Tinh lại bị đánh bay ra ngoài.

Quen rồi, quen rồi sẽ tốt thôi, Đan Uyển Tinh lúc ở trên không trung nghĩ tới.

Dừng.

Đỗ Lan vừa lên tiếng, con rối liền dừng lại.

Điều khiển bằng giọng nói, hơn nữa lớp vỏ sắt nhìn như thô kệch bên ngoài kỳ thực là trang thiết bị cảm ứng độ nhạy cao, có thể thông qua không khí lưu động để xác nhận động tác của Đan Uyển Tinh.

Cho nên con rối luôn nhanh hơn bản tôn một bước.

Đan Uyển Tinh nằm trên mặt đất giả chết.

Mau dậy đi, tiến bộ rất lớn.

Chỉ là muốn đánh bại con rối của ngươi thì còn sớm.

Hôm nay đến đây thôi.

Vâng, sư phụ.

Đan Uyển Tinh có chút chán nản, đều sắp một tháng rồi, nàng vẫn luôn bị đánh.

Xem ra ngươi rất không vui, ta cũng biết kỳ thực hứng thú của ngươi đối với võ công cũng chỉ là bình thường.

Đỗ Lan nói, với tư cách là chủ nhân Đông Minh Phái, Đan Uyển Tinh nên học tập là kinh doanh, chứ không phải chiến đấu, Bất quá ở cái loạn thế này, thực lực tự vệ vẫn là cần thiết, võ công ít nhất cũng phải đạt đến trình độ mẫu thân ngươi mới được.

Vâng.

Thôi bỏ đi, hôm nay ta tiện dạy ngươi một ít thứ khác.

Đỗ Lan kỳ thực có chút hối hận rồi, một đồ đệ không thông minh như vậy, mang theo thực sự là quá mệt mỏi.

Lúc đầu vì dẫn xuất Ma Môn mới thu đồ đệ, hiện tại xem ra chính mình thất sách rồi, Ma Môn dường như đối với Đan Uyển Tinh không có hứng thú.

Thôi, tính toán thời gian, Song Long hẳn là cũng đã xuất cốc.

Hiện tại đại khái đã gặp được Tố Tố rồi đi, cũng học được Huyết Chiến Thập Thức.

Sơ nhập giang hồ cũng nhất định rất vất vả đi, bất quá Song Long nhất định sẽ hóa hiểm thành an.

Ngồi trên Ô Đẩu Vân mang theo Đan Uyển Tinh đi đến một chỗ đỉnh núi.

Ba mặt vách núi, chỉ có một chỗ dốc đứng vượt quá sáu mươi độ có thể lên xuống, nơi này nhất định là rất ít có người đến.

Sư phụ, người muốn dạy con cái gì.

Đứng ở nơi tráng lệ tú mỹ này, Đan Uyển Tinh rất hiếu kỳ Đỗ Lan chuẩn bị dạy mình cái gì, Chẳng lẽ là muốn dạy khinh công.

Sẽ không phải muốn để mình nhảy xuống chứ.

Đan Uyển Tinh trong lòng lo lắng lên.

Hôm nay ta dạy cho ngươi một bài học tu dưỡng của trùm buôn vũ khí.

Hiện tại Đại Tùy có tổng cộng xấp xỉ năm ngàn vạn nhân khẩu, trong đó người biết sử dụng vũ khí không sai biệt lắm mười vạn, đây còn là chưa tính đến quân đội và tư binh.

Ngươi nói cho ta biết, binh khí Đông Minh Phái các ngươi một năm có bao nhiêu lượng tiêu thụ.

Trùm buôn vũ khí là gì.

Chẳng lẽ chính là nói thương nhân bán binh khí.

Xấp xỉ năm vạn thanh vũ khí.

Đông Minh Phái các ngươi nắm giữ một trong những nghề kiếm tiền nhất thế giới, nhưng trong hàng triệu kiện binh khí lại chỉ chiếm chưa đến nửa tầng, ngươi có biết nguyên nhân.

Người cầm binh khí thế mà có hàng triệu.

Vậy binh khí Đông Minh Phái bán ra xác thực là ít lại càng ít.

Nhưng mua binh khí Đông Minh Phái đa phần là môn phiệt, Vũ Văn gia, Lý gia vân vân, toàn là khách hàng lớn.

Đông Minh Phái đã rất không tệ rồi, chỉ là bởi vì Đông Minh Phái chúng ta chỉ có thuyền vận, lại đến không được rất nhiều nơi.

Đan Uyển Tinh nói.

Đỗ Lan lắc đầu: Nghĩ lại rồi nói.

Đan Uyển Tinh ngoài ý muốn, bất quá nàng vẫn là đi tìm nguyên nhân khác: Là Đông Minh Phái chúng ta lực cầu tinh phẩm, tất cả vật kiện sản xuất mỗi cái đều phải trải qua kiểm tra nghiêm ngặt.

Một năm năm vạn đã là số mục chúng ta toàn lực sản xuất.

Cho dù khách hàng lại muốn càng nhiều vũ khí, chúng ta cũng bất lực.

Lần này Đỗ Lan gật đầu rồi, không hổ là thiếu chủ Đông Minh Phái, cho dù có ngu dốt thế nào, mưa dầm thấm đất cũng biết sơ qua về sự vụ trong nhà mình.

Điểm này ngươi xác thực nói đúng rồi, đương nhiên còn có một điểm khác ngươi không nói trúng đó là nguyên nhân từ mẫu thân ngươi.

Dường như bà ấy tịnh không có ý nghĩ tiến thêm một bước mở rộng buôn bán.

Điểm này cũng rất quan trọng.

Đỗ Lan nói, Hôm nay muốn giảng chính là làm một trùm buôn vũ khí nên có chí hướng, ngươi cũng không thể học theo mẫu thân ngươi.

Mẫu thân con đã đem Đông Minh Phái tráng đại rồi, căn bản không phải giống như người nói.

Đan Uyển Tinh thay mẫu thân mình biện hộ một tiếng.

Đó là thân phận mẫu thân ngươi bày ở đó, quen biết rất nhiều môn phiệt, cho nên mới có thể đem vũ khí Đông Minh Phái rất nhanh bán đi, cái này tịnh không cần bao nhiêu kỹ thuật.

Đỗ Lan cũng không sợ đả kích đồ đệ của mình, Nhưng tình huống hiện tại của ngươi không giống vậy, lớp trẻ các ngươi, đa phần là kẻ gian hiểm giảo trá, tình nghị giữa các ngươi không đáng một xu.

Cho nên Đông Minh Phái hiện tại đã lâm vào trong trùng trùng nguy cơ.

Đan Uyển Tinh trong lòng không cho là đúng, nàng đối với Lý nhị công tử của Lý phiệt chính là rất có hảo cảm.

Nàng cảm thấy giữa bọn họ vẫn là có tình nghị mà nói, nếu như Đông Minh Phái gặp nạn, hắn nhất định sẽ không thấy chết không cứu.

Đối với ảo tưởng trong lòng đồ đệ mình, Đỗ Lan cũng không đi đánh vỡ: Trong hai trăm người mới có một người sử dụng vũ khí Đông Minh Phái, còn chưa đủ, phải để một trăm chín mươi chín người còn lại cũng cầm lên đao của Đông Minh Phái các ngươi.

Sao có thể.

Đan Uyển Tinh nghe lời này liền cảm thấy huyền hoặc.

Có khả năng hay không là một chuyện, muốn hay không lại là một chuyện khác.

Mục tiêu không có người đạt thành, tịnh không đại biểu liền nhất định không thể đạt được.

Ngươi chưa nỗ lực nếm thử, lại làm sao như thế xác định không thể thực hiện.

Đỗ Lan nói.

Đan Uyển Tinh vừa nghe cũng đúng a, chỉ cần nỗ lực nói không chừng liền thành công.

Lúc đó Đông Minh Phái chẳng phải là nơi xuất xứ binh khí của thiên hạ.

Ngẫm lại thật đúng là có chút kích động.

Đồ ngốc.

Đỗ Lan một tiếng đoạn quát, Loại chuyện này ngay cả kẻ đần cũng biết là không thể nào, ngươi thế mà còn có ảo tưởng, ngươi quá làm ta thất vọng rồi.

A.

Cả biểu tình của Đan Uyển Tinh đều cứng đờ, Nhưng mà, sư phụ là người nói.

Ta nói cái gì ngươi liền tin cái đó sao.

Ngươi hồ đồ như thế làm sao cùng người ta đàm làm ăn.

Đỗ Lan tức giận nói, Trùm buôn vũ khí lớn nhất thế giới chính là Tùy Dạng Đế, Đông Minh Phái các ngươi môn phái nhỏ bé chuẩn bị chút vũ khí cho binh sĩ của mấy môn phiệt kia còn được, làm sao chuẩn bị vũ khí cho mấy chục vạn mấy trăm vạn quân đội.

Ngươi phải học được phân biệt.

Biết rồi, sư phụ, con sai rồi.

Đan Uyển Tinh cúi đầu nói, trong lòng lại nhỏ giọng oán thầm.

Chỉ có thể nói nàng đi theo Đỗ Lan thời gian còn quá ngắn, không hiểu rõ phong cách của hắn.

Chương 485

Đợi đến khi quen rồi sau đó liền sẽ tê liệt thôi, lúc đó sẽ ổn.

Được rồi, hiện tại ta tiếp tục.

Ngày hôm đó Đỗ Lan nói rất nhiều, Đan Uyển Tinh cũng nghe rất nhiều.

Sau này Đan Uyển Tinh có thể hay không trở thành đại trùm buôn vũ khí ngược lại vẫn là một ẩn số.

Đan Uyển Tinh đi theo Đỗ Lan đi bộ trong chợ, tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy, hành vi ác liệt của sư phụ Đỗ Lan.

Đây là Dư Hàng, náo nhiệt phi phàm.

Vị huynh đài này, trước đó nghe thấy ngươi đề cập hai tên côn đồ quấy rối kế hoạch của Hải Sa Bang, không biết tường tình thế nào.

Đỗ Lan bắt chuyện với một thực khách đang uống rượu say sưa, Tiểu nhị, lại lên cho vị khách nhân này một bình rượu ngon, tiền rượu tính cho ta.

Nghe thấy thanh niên anh tuấn trước mắt mời mình uống rượu, hứng thú của thực khách được khơi dậy.

Hắn vốn dĩ là người thích nói chuyện, có người mời uống rượu lại muốn nghe mình nói chuyện, hắn một trăm cái nguyện ý.

Ngươi đúng là tìm đúng người rồi, ta có mấy biểu huynh đệ chính là người trong Hải Sa Bang, cho nên những chuyện đó đều là bọn họ nói, tuyệt đối chân thực.

Thực khách mở máy hát nói, Nói là.

Đỗ Lan nghe lời thêm mắm dặm muối của tên thực khách kia, ngược lại cũng nghe ra được ngọn ngành.

Hóa ra lão mụ của đồ đệ mình muốn ở chỗ này chiêu mộ một ít thanh tráng niên trở về, nhưng gặp phải Hải Sa Bang công kích.

Song Long xông ra không chỉ quấy rối toàn bộ kế hoạch công kích, còn trộm đi một thuyền tư muối của Hải Sa Bang.

Hai người kia thế mà phạm phải sai lầm lớn như vậy, lại không thấy Hải Sa Bang tứ xứ tuần tra, xem ra hai tên côn đồ kia đã bị bắt rồi.

Đỗ Lan nói.

Chứ còn gì nữa, bất quá hai tên côn đồ có gì đáng nhắc tới, còn không phải dễ như trở bàn tay.

Chỉ là Cự Côn Bang kia đáng hận nhân lúc Hải Sa Bang tân chiến chưa bình, thế mà đánh lén Hải Sa Bang, biểu huynh kia của ta cũng bị tên lạc làm bị thương cái mông.

Hai tên côn đồ kia hiện tại cũng không biết đang ở nơi nào.

Nguyên lai như thế, bất quá nghe huynh đài nói, hai tên côn đồ kia cũng phi thường nhân.

Thế mà hai lần từ trong tay Hải Sa Bang chạy thoát.

Đỗ Lan cố làm ra vẻ suy tư, Ta nghe Dương Châu từng xuất hiện hai thiếu niên, bộ dáng được miêu tả ngược lại cùng côn đồ ngươi nói rất có tương tự.

Một tên gọi là Khấu Trọng, một tên gọi là Từ Tử Lăng.

Hai người tuy rằng niên thiếu, lại kỳ ngộ không ngừng, không chỉ trong người mang võ công Trường Sinh Quyết, càng là biết được bí tân Dương Công Bảo Khố, có thể nói là thiếu niên giỏi giang.

Đỗ Lan cười thầm, người nghe hữu ý, bởi vì trong quán rượu, không ít lỗ tai người đều dựng lên rồi.

Lại cùng tên thực khách kia nói nửa ngày, uống cạn rượu nước, ăn xong đồ ăn.

Đỗ Lan đứng dậy cáo từ.

Đan Uyển Tinh chính là biết Song Long là con nuôi của Phó Quân Xước, Đỗ Lan đem gốc gác của bọn họ đều ném ra, quả thực là đem bọn họ đẩy vào hố lửa a.

Sư phụ của mình, quá đáng sợ rồi.

Nhưng Đan Uyển Tinh càng lo lắng mẫu thân mình, nghe được Đông Minh Phái bị tập kích, nàng liền muốn trở về xem một chút: Sư phụ.

Ta biết rồi, hiện tại chúng ta liền về Đông Minh Phái.

Đỗ Lan nói.

Đan Uyển Tinh cảm kích nhìn sư phụ mình.

Thuyền lớn của Đông Minh Phái, dường như vẫn rất tốt, không có dáng vẻ bị công kích.

Mấy tên thủy thủ lười biếng lau sàn tàu, qua lại mấy lần, cứ như là người máy vậy.

Mấy người các ngươi dám lười biếng.

Vừa lên thuyền, Đan Uyển Tinh lại biến thành Đông Minh công chúa, cao thanh quát lớn.

Hai vị thủy thủ vội vàng quỳ xuống, dập đầu nhận sai.

Đan Uyển Tinh cũng không phải muốn trừng phạt bọn họ: Đừng có lười biếng nữa, biết không.

Tiểu nhân biết, biết ạ.

Cảm ơn thiếu chủ ơn không phạt.

Không để ý tới thủy thủ nữa, Đan Uyển Tinh rảo bước đi vào phòng: Mẫu thân, Uyển Tinh về rồi.

Đan Mỹ Tiên sớm đã nghe được tiếng bước chân của con gái mình, bước chân nhẹ nhàng xem ra võ công tinh tiến không nhỏ.

Hai mẹ con kể lể tình cảm, Đỗ Lan liền không vào nữa.

Hắn lần này tới đây, chủ yếu là bởi vì gần đây Song Long sẽ đến trộm sổ sách Đông Minh, cho nên đến xem náo nhiệt.

Đợi sau khi cảm xúc của mẹ con họ Đan an định, Đỗ Lan mới gõ cửa đi vào: Đã lâu không gặp, Đan nữ sĩ.

Vẫn là kỳ quái như trước: Đỗ tiên sinh, tiểu nữ làm phiền ngài rồi.

Không có gì, ngoại trừ ngốc một chút, kỳ thực cũng không có gì không tốt.

Cái miệng của Đỗ Lan một chút cũng không lưu tình.

Đan Uyển Tinh trừng Đỗ Lan một cái, ở trước mặt mẫu thân mình cũng không cho mình giữ chút mặt mũi, sư phụ quá đáng ghét rồi.

Lần này tới, là muốn quấy rầy mấy ngày, gần đây ở Lĩnh Nam vẫn luôn ăn sơn hào, ta muốn đổi khẩu vị, phẩm thường phẩm thường hải sản.

Đỗ Lan nói.

Tiểu nữ đa tạ tiên sinh dạy bảo, nếu chỉ là phẩm thường hải sản lại có gì khó.

Ta bảo nhà bếp chuẩn bị là được.

Đan Mỹ Tiên nói.

Vậy thì cảm ơn.

Sắp xếp cho Đỗ Lan phòng khách, mấy ngày tiếp theo Đỗ Lan sẽ ở trên thuyền.

Hẳn là không cần mấy ngày, Song Long sẽ từ chỗ Hồng Phấn Bang Chủ Vân Ngọc Chân học được khinh công Điểu Độ Chi Thuật, sau đó bởi vì Đỗ Phục Uy đột kích, nhân lúc loạn đào ly Cự Côn Bang.

Sau đó lại sẽ gặp Lý Thế Dân, lại sau nữa sẽ lên thuyền Đông Minh Phái.

Nói thật hiện tại Song Long tuy rằng có kỳ ngộ không ít, nhưng ở trong mắt nhân vật môn phiệt căn bản không tính là gì, trong nguyên tác bọn họ ở Đông Minh Phái hai lần bị khinh thị, cuối cùng mới ngoan tâm trộm sổ sách Đông Minh Phái.

Mà người khinh thị bọn họ chính là Đan Uyển Tinh.

Chỉ là lần này Đan Uyển Tinh có thể hay không xuất ngôn vũ nhục con nuôi của Phó Quân Xước lại vẫn là ẩn số.

Nhưng Đỗ Lan biết bản tính khó dời, Đan Uyển Tinh trong xương tủy vẫn là một công chúa cao ngạo, nếu như Song Long có chỗ nào khiến nàng nhìn không thuận mắt, nàng nhất định sẽ hung hăng bỉ thị Song Long.

Nhưng Đỗ Lan sẽ không chờ kịch tình phát sinh, hắn muốn thúc đẩy kịch tình.

Cho nên hắn đi tới đảo nhỏ nơi Song Long học tập Điểu Độ Thuật.

Song Long nhảy lên ngã xuống, thật đúng là như chú hề, nhưng chính là không nắm được yếu lĩnh Điểu Độ Thuật, mỗi lần đều ngã đến thất điên bát đảo.

Đỗ Lan nhìn mà buồn cười.

Là ai.

Hai người sau khi tập võ, ngũ quan mẫn duệ, Khấu Trọng nghe được tiếng cười của Đỗ Lan, lập tức nhìn về phía rừng cây.

Các ngươi thật đúng là không có chút tiến bộ nào a.

Đỗ Lan chậm rãi đi ra, Một đống hỗn độn.

Là ngươi.

Khấu Trọng nhíu mày nói.

Song Long lúc mới gặp Đỗ Lan thì kinh vi thiên nhân, nhưng sau khi ở chung mới biết Đỗ Lan là tên khốn kiếp không hơn không kém.

Không chỉ tác hợp mẹ nuôi bọn họ cùng một tên tiểu bạch kiểm ở một chỗ, còn hại bọn họ ở đáy cốc gió tát sương sa hơn một tháng.

Tuy rằng sau khi bọn họ luyện được Trường Sinh Quyết thì ra khỏi đáy cốc, nhưng tác phong cường quyền kia của Đỗ Lan lại làm cho bọn họ thâm ác thống tuyệt.

Bọn họ vốn là côn đồ Dương Châu, hành động toàn dựa vào tâm nguyện của mình.

Lại không thích có người đối với bọn họ chỉ tay năm ngón, cho dù Đỗ Lan là vì tốt cho bọn họ.

Không sai chính là ta, người làm mối cho mẹ nuôi các ngươi, ta là tới thông báo cho các ngươi nửa năm sau, hôn lễ của Phó cô nương và Sư Đạo huynh cử hành tại Lĩnh Nam, hai người các ngươi trong nửa năm này phải hảo hảo lăn lộn ra danh đường trên giang hồ, mới có thể có thân phận ở trước mặt những đại tông sư kia mời rượu mẹ nuôi các ngươi.

Cái gì.

Nương của mình sắp thành thân rồi.

Hai thiếu niên thật vất vả mới có trưởng bối quan tâm bọn họ, hiện tại giống như lại bị cướp đi vậy.

Hai vị thiếu niên đột nhiên tình cảm sa sút, Đỗ Lan cũng chỉ cười cười: Các ngươi đây là cớ gì, nương của các ngươi cũng đã hơn hai mươi tuổi kỳ thực đã hai mươi bảy, hiện tại có thể thành thân còn phải đa tạ ta vị này người làm mối hao phí nước bọt, đây là hỷ sự, đừng có lộ ra biểu tình như khóc tang vậy.

Hai mươi bảy ở cổ đại tuyệt đối là gái ế lớn tuổi.

Hai người chỉ là nhất thời nghĩ không thông, sau khi tĩnh tâm cũng cảm thấy Đỗ Lan nói có lý.

Nương của mình khẩu xà tâm phật, hơn nữa tuổi tác đã không nhỏ, khó tìm nhà chồng nhất.

Hiện tại thành thân xác thực là hỷ sự đáng mừng.

Chỉ là hai thiếu niên xuất thân bần khổ, đối với công tử ca như Tống Sư Đạo trời sinh kháng cự.

Chương 486

Cuối cùng cũng chỉ có thể âm thầm hạ quyết tâm sau này nhất định phải khảo nghiệm nhân phẩm tên Tống Sư Đạo kia một chút.

Nhìn Song Long tiếp tục khổ luyện khinh công, Đỗ Lan rất không phúc hậu mà cười.

Khấu Trọng tức giận: Ngươi cười cái gì mà cười, chim non học bay, há có lý một lần là công thành.

Từ Tử Lăng tuy rằng ngoài mặt bình tĩnh, trong lòng kỳ thực cũng hy vọng Đỗ Lan mau chóng rời đi.

Người này võ công cao cường, lại cứ khinh phù như thế, đâu có dáng vẻ của cao thủ.

Ta không phải muốn trào lộng các ngươi, chỉ là cười ông trời bất công.

Các ngươi chẳng lẽ không cảm thấy ông trời buồn cười sao.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Từ Tử Lăng mở miệng: Không cảm thấy.

Chim chóc hay bươm bướm có cánh có thể bay lượn trời xanh, cho dù là ruồi muỗi cũng có cánh có thể bay hành.

Nhưng con người chúng ta là vạn vật chi linh, lại không thể bay lượn, há chẳng phải ông trời bất công.

Nếu người sinh ra có cánh, các ngươi chẳng phải không cần vất vả như vậy.

Nói nghe có vẻ rất có đạo lý, bất quá nghe thế nào vẫn là đang cười nhạo mình.

Ánh mắt Song Long nhìn về phía Đỗ Lan lập tức liền không tốt: Chớ có quấy rầy chúng ta luyện công.

Nhân loại vì sao không biết bay, các ngươi có nghĩ tới nguyên nhân không.

Đỗ Lan hỏi.

Khấu Trọng cạn lời, ngươi trước đó không phải đã nói rồi sao.

Bởi vì không có cánh.

Bởi vì không nhận được Song Long đáp lại, Đỗ Lan chỉ có thể tự hỏi tự trả lời: Đó là bởi vì người sợ hãi chỗ cao.

Bởi vì không biết bơi lội mà sợ hãi sông nước, lại bởi vì sợ hãi sông nước, mà vĩnh viễn sẽ không học được bơi lội.

Từ Tử Lăng lẩm bẩm lặp lại, đột nhiên hắn nghĩ tới điều gì đó.

Khấu Trọng cũng có suy nghĩ giống Từ Tử Lăng, hắn mở miệng nói: Bởi vì người không biết bay cho nên sợ hãi chỗ cao, bởi vì sợ hãi chỗ cao, mà học không được bay.

Hai người nhìn nhau một cái, đi về phía một chỗ cao phong.

Bọn họ muốn từ nơi đó nhảy xuống, không thành công thì thành nhân.

Hai tiểu tử này, thật đúng là nói một cái liền thông, nhân vật chính chính là nhân vật chính.

So với đồ đệ nhà mình, thì thông minh hơn quá nhiều.

Song Long nhảy từ trên vách núi xuống, thuận lợi lĩnh ngộ Điểu Độ Thuật.

Đợi đến khi nhìn tứ phía, đã không tìm thấy bóng dáng Đỗ Lan.

Khấu Trọng, hình như người kia cũng không có xấu như vậy.

Từ Tử Lăng nói, Hắn hình như là cố ý đến chỉ điểm chúng ta.

Khấu Trọng cũng gật gật đầu: Người kia thật đúng là kỳ quái.

Bất quá nhất định là cao thủ cấp bậc tông sư, lai vô ảnh khứ vô tung.

Đỗ Lan đi rồi, cũng như khi hắn nhẹ nhàng đến, vẫy vẫy ống tay áo, không mang đi Song Long.

Cứ để bọn họ tiếp tục chịu tội đi.

Đỗ Lan lúc này y nguyên trở về Đông Minh Phái, hắn vô sở sự sự đi dạo khắp nơi trên thuyền.

Người trên thuyền cũng biết Đỗ Lan là sư phụ của thiếu chủ bọn họ, cho nên rất khách khí.

Thuyền biển đời Tùy, lai vãng giữa Lưu Cầu và đại lục Thăng Long, đã phi thường tiên tiến.

Không chỉ mớn nước lớn, hơn nữa rất kiên cố, có thể chịu được sóng gió.

Thuyền như vậy nếu như làm lớn hơn chút nữa, hoàn toàn có thể tiến hành hàng hải viễn dương.

Chỉ là đặc điểm của thuyền buồm chính là phải xem hướng gió, gió thổi hướng nào thuyền liền phải đi hướng đó, điểm này xác thực rất trí mạng.

Cho nên thuyền bắt buộc phải đi theo dòng hải lưu, nhưng hải lưu cũng là có chu kỳ, muốn tự do hàng hải ở đại hải, tốt nhất vẫn là đợi đến khi phát minh chân vịt và động cơ sau đó.

Đứng tại mạn thuyền, Đỗ Lan nhìn thấy trên bến tàu có hai người cách ăn mặc như thương nhân đang cùng hộ vệ Đông Minh Phái trao đổi cái gì đó.

Đỗ Lan lắng tai nghe một chút, hóa ra là muốn tới cùng Đông Minh Phái bàn làm ăn, muốn từ nơi này nhập một lô binh khí trở về.

Nhưng hộ vệ cự tuyệt bọn họ, bởi vì Đông Minh Phái không tiếp loại khách lẻ này.

Đỗ Lan nghe thấy thú vị, trong hai vị thương nhân có một người nói chuyện phong thú, hơn nữa lộ ra một cỗ tự tin, khẩu tài cũng rất xuất sắc: Để bọn họ lên đây.

Đỗ Lan là quý khách, hộ vệ tránh ra nhường đường.

Đa tạ, tại hạ Lý Quý, nếu không phải các hạ tương trợ, chúng ta chính là phải ăn canh bế môn rồi.

Lý Quý tuổi tác đại khái khoảng bốn mươi, kinh doanh một cửa tiệm tạp hóa ở Tô Châu, chỉ vì gần đây không thái bình, người đến chỗ hắn mua bán đao kiếm cũng càng ngày càng nhiều, hắn liền nghĩ đến việc tới Đông Minh Phái mua một ít vũ khí trở về, tiện bề tọa địa khởi giới.

Tại hạ Chương Nhai Hàn.

Người này trẻ hơn, chưa tới ba mươi, là hàng xóm nhiều năm của Lý Quý, nhưng gia cảnh lại tốt hơn Lý Quý không ít.

Trong nhà có nhiều cửa hàng, tiệm cầm đồ, quán cơm còn có cửa hàng tơ lụa vân vân, lại được coi là tiểu hữu tài phú.

Hắn lần này không phải tới nhập hàng, mà là muốn vì hỏa kế trong tiệm chuẩn bị chút vũ khí, để phòng vạn nhất.

Hai người đều mặc áo dài tơ lụa, mặt mũi sạch sẽ, xem ra nhất định là từ trong quán trọ tắm rửa sạch sẽ mới qua đây.

Không biết vũ khí Đông Minh Phái cần đủ số lượng bao nhiêu, mới có thể bán ra.

Trước đó hộ vệ đã nói rõ, bảo số lượng hai người cần quá ít.

Hiện tại thấy Đỗ Lan, liền coi hắn là người quản sự.

Đỗ Lan hỏi ngược lại: Các ngươi cần bao nhiêu.

Hai nhà chúng ta tổng cộng cần năm mươi thanh đao, mười thanh kiếm.

Thật đúng là rất ít, đao kiếm Đông Minh Phái ít nhất cũng phải đủ trăm mới bán.

Tiệm thợ rèn rất nhiều, nhưng hai người này nhận chuẩn chính là bảng hiệu Đông Minh Phái, mới có thể tìm tới cửa.

Là quá ít rồi.

Không ít không ít, đây bất quá là lần đầu tiên chúng ta nhập hàng, nếu như dễ bán lần sau nhất định sẽ nhập đủ một trăm thanh.

Lý Quý vội vàng mở miệng, trước đó cũng là hắn vẫn luôn cùng hộ vệ dây dưa.

Ngược lại Chương Nhai Hàn chẳng qua là vừa tiếp thủ gia nghiệp của phụ thân, không quá nhiều lời.

Bất quá từ ý tứ truyền đạt trong mắt hắn cũng không sai biệt lắm.

Ta tịnh không phải nói không bán, chỉ là số lượng quá ít, chúng ta không thể bao ship bao bưu.

Đỗ Lan nói.

Thế nào là bao ship.

Lý Quý không hiểu nói.

Vì để bảo đảm an toàn cho hàng hóa Đông Minh Phái chúng ta vận chuyển ra, chúng ta đều sẽ yêu cầu khách hàng tự chuẩn bị vũ trang dùng để áp vận.

Nhưng tán hộ như hai người các ngươi, chúng ta lại sẽ đem hàng hóa gửi gắm cho Đông Phong Tiêu Cục vận chuyển.

Nếu như số lượng đủ trăm, chúng ta có thể trả tiền tiêu cục, gọi là bao ship.

Nếu không đủ trăm, chúng ta vẫn là sẽ gửi gắm Đông Phong Tiêu Cục, chỉ là phí dụng tiêu cục cần các ngươi tự mình bỏ ra, gọi là không bao ship vậy.

Hai vị khách nhân trong mắt toát ra thần sắc tư duy kỳ quái.

Đông Phong Tiêu Cục trải qua mấy tháng phát triển đã xây dựng lên mạng lưới logistics ở các thành phố lớn Giang Chiết Hỗ, hai vị này cư trú lâu dài ở Tô Châu, đương nhiên cũng biết Đông Phong Tiêu Cục.

Nhưng không nghĩ tới chuyện làm ăn của tiêu cục còn có thể làm như vậy, vũ khí Đông Minh Phái thế mà chỉ để Đông Phong Tiêu Cục vận chuyển.

Cái này ngược lại là lần đầu tiên nghe nói.

Bọn họ vốn dĩ là chuẩn bị tự mình tìm người vận chuyển, cũng là cần bỏ tiền, đổi thành Đông Phong Tiêu Cục, tự mình bỏ tiền thì cũng như nhau.

Nhưng thương nhân trục lợi, nếu như nhập đủ một trăm thanh có thể tiết kiệm được một khoản phí vận chuyển thì cũng không tệ.

Có thể cho chúng ta thương lượng lại một chút không.

Cứ tự nhiên.

Đan Mỹ Tiên vận dụng nội lực, kỳ thực đã đem lời của Đỗ Lan nghe được rõ ràng rành mạch, Đông Minh Phái các nàng lúc nào cùng Đông Phong Tiêu Cục có qua hợp tác.

Hoàn toàn không có chuyện đó, bất quá đầu óc buôn bán này của Đỗ Lan tuyệt đối nhất lưu.

Đan Mỹ Tiên lại rõ ràng bất quá, chỉ cần đối phương nhập đủ một trăm thanh, như vậy cho dù các nàng trả tiền áp vận cũng sẽ kiếm được nhiều hơn rất nhiều so với chỉ bán sáu mươi thanh.

Hai người kia nếu như thật quyết định thêm bốn mươi số lượng nữa, bọn họ là tốn thêm tiền, nhưng cũng tiết kiệm được tiền phí vận chuyển vốn dĩ bắt buộc phải tốn.

Hai bên hình như đều chiếm được tiện nghi, đây là đôi bên cùng có lợi win win.

Chương 487

Đan Mỹ Tiên trong lòng đánh giá đối với Đỗ Lan lại cao thêm mấy phần.

Xem ra sư phụ mình chọn cho con gái quả nhiên không sai.

Chúng ta quyết định rồi, cứ lấy thêm ba mươi thanh đao, mười thanh kiếm nữa.

Cho đủ một trăm chẵn.

Quyết định thông minh, như vậy chúng ta có thể lập khế ước rồi.

Đỗ Lan nói, Sau này Đông Minh Phái chúng ta nếu như có sản phẩm mới, sẽ thông qua Đông Phong Tiêu Cục phát hành đến các thành phố, nếu như các ngươi có nhu cầu, có thể đi Đông Phong Tiêu Cục tiến hành tìm hiểu.

Nếu như có ý mua sắm, các ngươi cũng không cần tự thân vận động, chỉ cần đem số lượng các ngươi cần và tiền giao cho Đông Phong Tiêu Cục, bọn họ sẽ lấy tốc độ nhanh nhất đem đồ vật vận chuyển đến trên tay các ngươi, để các ngươi tiến hành nghiệm hàng.

Đợi đến khi các ngươi cảm thấy hài lòng, Đông Phong Tiêu Cục sẽ đem tiền cho chúng ta.

Nếu như các ngươi không hài lòng có thể trả hàng, tiền của các ngươi sẽ hoàn lại cho các ngươi, bất quá sẽ khấu trừ phí vận chuyển hàng hóa qua lại.

Tiền khách thương không cần vận chuyển, ví dụ như phân cục Tô Châu thu tiền xong sẽ tồn tại ở phân cục Tô Châu.

Phân cục Dư Hàng sau khi nhận được đơn đặt hàng Tô Châu, liền sẽ từ trong kho hàng Dư Hàng lấy tiền ra trả tiền.

Như vậy chỉ cần vận chuyển hàng hóa, lại không cần vận chuyển tiền, cũng coi như thêm một phần an toàn.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, xem ra lý niệm mua sắm qua mạng của Đỗ Lan quá siêu tiền, bọn họ có chút không thích ứng.

Vì lôi kéo sinh ý cho Đông Phong Tiêu Cục, Đỗ Lan cũng không dễ dàng.

Thế gian phân nhiễu không nghỉ, tất có hùng chủ xuất thế.

Ngày này Đỗ Lan mang theo đồ đệ của mình thể nghiệm cuộc sống, dẫn Đan Uyển Tinh đến một tiệm cơm khí phái.

Gọi lên một bàn mỹ thực, sau đó để Đan Uyển Tinh trả tiền.

Sư phụ, chẳng lẽ chúng ta ra ngoài chính là để ăn cơm.

Hôm nay Lý gia nhị ca thật vất vả mới qua Đông Minh Phái, Đan Uyển Tinh nha đầu này còn muốn cùng Lý Thế Dân gặp mặt, trò chuyện vài câu đây.

Người là sắt cơm là thép, một bữa không ăn đói đến hoảng.

Mau ăn.

Ăn no rồi, chúng ta lại nói chuyện khác.

Cơm nước của tiệm cơm này thật đúng là không tệ, sắc hương vị đều đủ, Đỗ Lan tặc lưỡi liền gọi rất nhiều.

Hoàn toàn vượt quá sức ăn mà hai người nên có.

Bất quá Đỗ Lan sẽ không lãng phí thức ăn, đồ ăn đầy một bàn, trong ánh mắt kinh khủng của người chung quanh toàn bộ đi vào miệng Đỗ Lan.

Hắn đã rất lâu không có sảng khoái mở bụng ăn như vậy, những món ăn này rất hợp khẩu vị.

Đan Uyển Tinh cùng những người khác giống nhau mắt trợn mồm há, ngay cả tiểu nhị bên cạnh nàng làm đổ nước trà lên vai nàng cũng không có phát giác được.

Lý Thế Dân mang theo một đám tiểu đệ trung thành của hắn cũng vào tiệm cơm này, tối hôm qua hắn cũng là ăn cơm ở đây, mùi vị xác thực không tệ, cho nên hôm nay trước khi đi Đông Minh Phái, hắn liền dẫn người đến nơi này, vừa ăn cơm vừa đàm đạo công việc mua sắm binh khí.

Chỉ là sau khi vào cửa, liền phát hiện tình huống trong tiệm cơm hôm nay có chút phản thường.

Yên tĩnh, bất quá người gây ra tình huống này lại rất dễ tìm.

Ở phía sau một cái bàn tròn, đó là một cái bàn tròn bày đầy mâm thức ăn, người là một vị đang chậm rãi dùng cơm.

Nhưng chỉ cần liếc mắt nhìn qua, tất cả mọi người đều sẽ bị dọa sợ, bởi vì mỗi một động tác dùng cơm của Đỗ Lan đều không thiếu, hắn không phải ăn tươi nuốt sống mà là từng bước gắp thức ăn bỏ xương, nhai nuốt xuống, các bước đều không thiếu, chỉ là mỗi một động tác đều vô cùng nhanh.

Cho nên mới sẽ làm cho người ta chấn kinh, hắn rốt cuộc làm thế nào mới có thể dùng tốc độ như vậy để ăn.

Một cao thủ, Lý Thế Dân và tiểu đệ của hắn chỉ có duy nhất một ý nghĩ này.

Lý Thế Dân lập tức nảy sinh tâm kết giao, quen biết một nhân vật lợi hại như vậy không có chỗ xấu.

Cho nên hắn đứng ở đó đợi mãi đến khi Đỗ Lan ăn xong.

Trên bàn ăn của Đỗ Lan chồng chất những chiếc đĩa cao ngất, hầu như đều đã chạm đến trần nhà, đĩa trong tiệm đều ở đây cả rồi.

Nếu như Đỗ Lan còn muốn ăn nữa, bọn họ sẽ phải bê nồi ra.

Cuối cùng cũng ăn xong, cái này phải tốn bao nhiêu tiền a, Đan Uyển Tinh trong lòng tính toán, chỗ này đều đuổi kịp phân lượng yến hội rồi, trên người mình hình như không có nhiều bạc như vậy.

Xin chào, tại hạ Lý Thế Dân, không biết có thể vinh hạnh làm quen với tiên sinh.

Lý Thế Dân cũng là bị Đỗ Lan trấn trụ, cho nên ngay cả Đan Uyển Tinh cũng không nhìn thấy, nếu là bình thường hắn sẽ không phạm sai lầm như vậy.

Sư phụ của thiếu chủ Đông Minh Phái, Đỗ Lan.

Chính là ta.

Đỗ Lan nói ra danh hiệu của hắn.

Lý Thế Dân sững sờ, đâu có người nào giới thiệu chính mình như vậy, sư phụ của mỗ mỗ.

Nếu như mỗ mỗ không nổi tiếng, muốn Lý Thế Dân trả lời thế nào.

Bất quá hiện tại Lý Thế Dân cũng cuối cùng nhớ ra Đan Uyển Tinh rồi: Đan tiểu thư, vị này hóa ra là ân sư của cô, thật là thất lễ rồi.

Đan Uyển Tinh vừa nhìn thấy Lý Thế Dân, hoàn toàn mất đi chừng mực, rơi vào trạng thái mê trai.

Ngươi là Lý Thế Dân.

Nhị công tử của Lý gia Thái Nguyên.

Nghe nói phụ thân ngươi Lý Uyên và trai chủ Từ Hàng Tĩnh Trai có đoạn tình không dứt có phải là thật hay không.

Đỗ Lan cố ý nói như vậy.

Trong mắt Lý Thế Dân lóe lên vẻ không vui, bất quá rất nhanh liền cười: Đó chẳng qua là giang hồ dao truyền, không đủ để tin.

Lời đồn chỉ dừng ở trí giả.

Lý Thế Dân không dấu vết mà nho nhỏ cười nhạo Đỗ Lan một chút.

Trí giả cũng không chỉ vẻn vẹn như thế, trí giả cũng sẽ chế tạo lời đồn.

Hòa Thị Bích, Dương Công Bảo Khố, hai người được một có thể được thiên hạ.

Những lời như vậy cũng không phải kẻ ngốc truyền ra.

Đỗ Lan nói.

Loại lời này kỳ thực cũng là người có tâm lưu truyền ra ngoài.

Hòa Thị Bích, tượng trưng của thiên hạ cộng chủ bị thế lực do Từ Hàng Tĩnh Trai đại biểu nắm giữ.

Dương Công Bảo Khố, tạo phản phái lưu lại bảo vật, còn cất giấu bí bảo Ma Môn, vẫn luôn ở dưới mí mắt Thạch Chi Hiên.

Ngẫm lại cũng biết câu Hòa Thị Bích, Dương Công Bảo Khố, hai người được một có thể được thiên hạ là chuyện gì xảy ra.

Bất quá là nhân sĩ chính đạo và Ma Môn vì tranh đoạt thiên hạ tạo thế dùng lời đồn mà thôi.

Tiên sinh quả nhiên phi phàm nhân dã.

Lý Thế Dân đã điều chỉnh tốt tâm thái, ám tự tự trách sự lỗ mãng trước đó, Đông Minh Phái cùng Lý gia ta xưa nay lai vãng mật thiết, tiên sinh đã là sư phụ của Uyển Tinh, cũng là bằng hữu của Lý gia ta.

Vì lôi kéo quan hệ, Lý Thế Dân là liên đới Đông Minh Phái cũng cùng nhau lôi kéo rồi.

Bất quá Đông Minh Phái xuất sản binh khí, xác thực là trù mã tốt để Lý gia tranh đoạt thiên hạ.

Đem Đông Minh Phái cột vào trên chiến thuyền của mình, rất nhiều nhà dã tâm đều nghĩ như vậy.

Hành vi của Lý Thế Dân cũng không kỳ quái.

Đương nhiên, chúng ta có thể trở thành bằng hữu, bất quá đầu tiên ngươi bắt buộc phải làm một chuyện mới được.

Đỗ Lan nói, Ta nghe nói đệ tử đệ nhất của Từ Hàng Tĩnh Trai sắp xuất thế lịch luyện, đồng thời mang theo Hòa Thị Bích.

Ta nghĩ một cô gái hoặc là mấy tên đầu trọc mang theo Hòa Thị Bích không an toàn, chi bằng thế này, ngươi thuyết phục mấy kẻ ăn chay đó để bọn họ đem Hòa Thị Bích gửi vận chuyển cho Đông Phong Tiêu Cục đất Thục.

Chỉ cần tiêu cục làm thành chuyến sinh ý này, ta và Lý gia chính là bằng hữu.

Sắc mặt Lý Thế Dân cấp biến, người này rốt cuộc là ai, vì sao lại biết những chuyện này.

Chương 488

Thế nào.

Những lời đồn giang hồ kia, tại hạ cũng bất quá là lần đầu tiên nghe nói, tiên sinh quả nhiên là người thông minh.

Ý tứ chính là trước đó Đỗ Lan nói trí giả sẽ truyền bá lời đồn, cũng chính là chỉ rõ Đỗ Lan là nói bậy.

Đỗ Lan nhún nhún vai: Dù sao chuyến sinh ý này, Đông Phong Tiêu Cục nhất định sẽ nhận.

Ta vốn định thuận nước đẩy thuyền cho Lý gia ngươi một cái nhân tình, hiện tại xem ra bằng hữu duyên của các ngươi vẫn chưa tới.

Ta không biết ngươi đang nói cái gì, Hòa Thị Bích sớm đã thất tung làm gì có chuyện đang ở trong tay Từ Hàng Tĩnh Trai.

Tiên sinh phỉ báng danh môn chính phái như thế, không sợ bị bọn họ chinh phạt sao.

Lý Thế Dân muốn nhìn xem phản ứng của Đỗ Lan, thăm dò thực lực của hắn.

Đợi đến khi bọn họ có thể đánh bại đồ đệ của ta, ta có thể sẽ lo lắng, bất quá điều này có khả năng cần rất nhiều thời gian.

Đỗ Lan nói.

Lý Thế Dân nhìn Đỗ Lan, lại nhìn Đan Uyển Tinh, lại nhìn trở về: Tiên sinh chẳng lẽ còn có đệ tử khác.

Không có.

Bất quá ngươi cũng đừng xem thường Uyển Tinh, nàng tuy rằng thiên tư có hạn, nhưng nàng có ta người sư phụ tốt này.

Đợi đến khi truyền nhân Từ Hàng Tĩnh Trai xuất thế, Uyển Tinh nhất định đã siêu việt những người đó rồi.

Bởi vì đồ đệ ta thích ăn mặn, so với ăn chay hiển nhiên phải lợi hại hơn chút.

Hoàn toàn không có đạo lý suy đoán, nhưng trong lòng Lý Thế Dân lại thêm một phần bất an.

Đan Uyển Tinh đem tiền trên người đều móc ra, vẫn là không đủ, cũng may Đỗ Lan sẽ không nợ tiền.

Hắn từ trên bàn cầm một cái chén rượu nhỏ nhất, ngón giữa ngón trỏ ngón cái niết trụ xoay một cái, cái chén rượu bạch từ kia phát ra kim quang, thế mà biến thành một chiếc chén rượu vàng.

Không cần thối lại.

Tiểu nhị nơm nớp lo sợ nhận lấy chén rượu vàng, hoàn toàn bị định trụ.

Hắn nhìn thấy thần tiên.

Lý Thế Dân và tiểu đệ của hắn ngây dại, hắn hiện tại biết vì sao mình bất an rồi, bởi vì Đỗ Lan còn đáng sợ hơn so với tưởng tượng của bọn họ.

Chỉ riêng thủ đoạn điểm thạch thành kim này, đã có thể làm rớt cằm bọn họ.

Lý Thế Dân hối hận rồi, chính mình tại sao không đáp ứng đi tìm Từ Hàng Tĩnh Trai nói chuyện, làm bộ làm tịch một chút chứ.

Chính mình thật là quá ngốc.

Song Long đã tới, lấy trộm sổ sách.

Khấu Trọng lại do sai sót ngẫu nhiên mà quen biết muội muội của Lý Thế Dân là Lý Tú Ninh, vừa gặp đã yêu, nhưng lại bị Lý Tú Ninh cùng vị hôn phu Sài Thiệu làm nhục một phen.

Cũng không tính là khuất nhục, chỉ là khinh thị mà thôi.

Song Long chẳng qua chỉ là lũ côn đồ, bị đại gia tộc xem thường cũng là chuyện bình thường.

Nhưng Song Long lại có lòng tự trọng rất mạnh, hơn nữa Khấu Trọng còn bị nữ tử mình vừa gặp đã yêu đả kích, trong lòng thật sự khó mà chấp nhận.

Cho nên Song Long mang theo sổ sách xuống thuyền của Lý gia, Khấu Trọng càng kiên định quyết tâm tranh bá thiên hạ, Từ Tử Lăng đương nhiên sẽ giúp đỡ huynh đệ tốt của mình, Song Long bắt đầu đoạn truyền kỳ của chính họ.

Song Long trước là lĩnh ngộ tâm cảnh Tỉnh Trung Nguyệt, lại đi tới Huỳnh Dương đầu quân cho Tố Tố tỷ của bọn họ.

Lại không biết lúc này Tố Tố đã không còn ở Huỳnh Dương, hôm đó thủ hạ của Lý Mật có người thấy sắc nảy lòng tham, muốn lấy cô thị nữ nho nhỏ này về thị tẩm.

Ngay tại lúc Long Đầu Địch Nhượng chuẩn bị đáp ứng, Đỗ Lan mang theo Đan Uyển Tinh xuất hiện.

Phải nói rằng, mặt mũi của Đan Uyển Tinh vẫn rất lớn, chỉ cần thông báo tính danh, ngay cả Địch Nhượng cũng phải đứng dậy nghênh đón.

Hơn nữa thanh danh của Đỗ Lan cũng đã dần dần truyền ra, người có tâm chỉ cần thoáng điều tra một chút là có thể biết sư phụ của thiếu chủ Đông Minh Phái này lai lịch rất thần bí, bối cảnh cũng rất thâm hậu.

Tại Dương Châu một chiêu đánh bại thanh niên cao thủ của Vũ Văn gia tộc là Vũ Văn Hóa Cập, lại cùng Thạch Long mở Đông Phong Tiêu Cục, sau đó lại cùng Lĩnh Nam Tống gia thiết lập quan hệ, còn chiếm vị trí rất quan trọng trong Đông Minh Phái.

Kỳ nhân như vậy vừa vào yến hội liền lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Địch Nhượng, Lý Mật, còn có Thẩm Lạc Nhạn và các danh nhân khác đều vây xem.

Đỗ Lan đi trước, đồ đệ theo sau, Đan Uyển Tinh ngẩng cao đầu.

Hiện tại Ô Đấu Vân coi như là đưa cho nàng, cho nên nàng rất thích chạy lung tung, đặc biệt là đi theo một sư phụ lợi hại như vậy chạy khắp nơi, nàng làm đồ đệ cũng rất nở mày nở mặt.

Hai vị quý khách đến chỗ ta có việc gì.

Thế giới này có thể làm bá chủ một phương nhất định phải văn võ song toàn, võ công của Địch Nhượng hiển nhiên cũng đã là cấp bậc cao thủ nhất lưu.

Đỗ Lan đứng trong tầm mắt của mọi người: Không có việc gì, chỉ là mượn hai người mà thôi.

Không biết tiên sinh muốn mượn ai.

Địch Nhượng đã định chủ ý, nếu như Đỗ Lan yêu cầu không quá phận, liền kết giao bằng hữu với Đỗ Lan, làm một cái thuận nước giong thuyền.

Tố Tố và Sở Sở.

Địch Nhượng nhíu mày, Tố Tố thì hắn biết, nha hoàn của con gái mình, còn Sở Sở là ai.

Bất quá chính mình ngay cả biết cũng không biết, chắc cũng giống như Tố Tố chẳng qua là nhân vật không quan trọng trong phủ.

Chỉ là trước đó thủ hạ của Lý Mật là Vương Bá Đương đã đòi Tố Tố, nếu lúc này mình đem Tố Tố tặng cho người khác, nhất định sẽ khiến Vương Bá Đương không vui.

Gọi quản gia tới hỏi thăm một phen, quả nhiên Sở Sở cũng chỉ là một giới tỳ nữ.

Trong nháy mắt Địch Nhượng đưa ra quyết định: Chỉ là hai tỳ nữ mà thôi, có gì không thể, chỉ là trước đó Vương tướng quân đã hướng ta đòi Tố Tố, thả cũng phải có cái lý đến trước đến sau.

Dù sao Địch Nhượng cùng Lý Mật cũng bằng mặt không bằng lòng, lần này thăm dò một chút thì có làm sao.

Sắc mặt Lý Mật khẽ biến, hắn muốn nhắc nhở thuộc hạ của mình, nhưng vị trí hai người ngồi cách nhau khá xa.

Lý Mật chỉ có thể đứng dậy trước Vương Bá Đương, thay thuộc hạ từ chối.

Đáng tiếc Vương Bá Đương mặt mày đã đỏ bừng, mang theo men say, nếu không cũng sẽ không mất thể diện hướng Long Đầu đòi nữ nhân như vậy, còn là thiếp thân thị nữ của con gái Long Đầu.

Cho nên Vương Bá Đương đột ngột đứng dậy: Đúng đúng, Long Đầu nói đúng, đến trước đến sau.

Vừa nói vừa nhìn Đỗ Lan, ý tứ là ngươi từ đâu đến thì cút về đó đi.

Vốn dĩ ta chuẩn bị vì thê tử ta mà tuyển người cho tiệm bánh bao.

Tiệm Bánh Bao Hạnh Phúc, mấy ngày nữa sẽ khai trương, bất quá hiện tại xem ra, các người dường như không có thành ý gì hoan nghênh tiệm bánh bao đến a.

Đỗ Lan vừa đến, Thẩm Lạc Nhạn vẫn luôn quan sát, hiện tại sắc mặt hiển lộ vẻ tư lự, lại là đang nghĩ mục đích của Đỗ Lan.

Chẳng lẽ thật sự chỉ vì muốn hai thị nữ thân phận ti vi.

Còn có tin tức hắn tiết lộ, Tiệm Bánh Bao Hạnh Phúc.

Chưa từng nghe thấy.

Địch Nhượng và Lý Mật đồng thời nhíu mày, nhân vật lợi hại như Đỗ Lan lại thích làm những chuyện khiến người ta nghĩ không thông, nếu hắn cũng giống như Tam Đại Tông Sư tọa trấn một phương, bọn họ cũng sẽ không phiền não như thế.

Quân tử không đoạt cái yêu thích của người khác.

Vương Bá Đương men say đang nồng vẫn còn nói bậy.

Địch trại chủ, ngươi đưa ra quyết định đi.

Ta rốt cuộc có thể mang hai người này đi hay không.

Đỗ Lan nói, Hoặc là nói ngươi càng muốn để ta mang đi người khác, ví dụ như nhân vật nào đó công cao chấn chủ chẳng hạn.

Sắc mặt Lý Mật khẽ biến.

Ha ha, tiên sinh nói đùa, như vậy ta hứa cho ngài không được sao.

Địch Nhượng bị ánh mắt Đỗ Lan nhìn đến sống lưng phát tê, dứt khoát đáp ứng.

Ta không phục.

Vương Bá Đương một cước đá văng cái ghế, Đến trước đến sau, sao lại không còn quy củ.

Vô tín như thế, Trại chủ e rằng khó mà phục chúng.

Vương tướng quân, ngươi say rồi.

Sắc mặt Địch Nhượng trở nên rất khó coi.

Còn xin Trại chủ chủ trì công đạo.

Vương Bá Đương lại là không nhìn bầu không khí, cứng đầu muốn lấy được Tố Tố.

Nói thật loại người mặt dày mày dạn như ngươi, ta ghét nhất.

Giữa lúc Đỗ Lan nói chuyện đã đến trước mặt Vương Bá Đương.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, bởi vì Đỗ Lan đột nhiên biến mất trước mắt bọn họ, lại đột nhiên xuất hiện ở đó, kia tuyệt đối không phải tốc độ bình thường.

Tốc độ đó hoàn toàn vượt ra khỏi tốc độ mà cao thủ nên có.

Tiên sinh bớt giận.

Vương Bá Đương là tướng tài đắc lực dưới trướng Lý Mật, mắt thấy Đỗ Lan muốn động thủ, Lý Mật vội vàng lên tiếng, Là ta quản giáo không nghiêm, Bá Đương mau xin lỗi tiên sinh.

Đừng hòng.

Vương Bá Đương hoàn toàn là mụ mẫm đầu óc.

Chương 489

Đỗ Lan mỉm cười, vươn ngón trỏ điểm vào trán Vương Bá Đương.

Một cỗ kình khí quán xuyên toàn thân kinh mạch Vương Bá Đương, lại là thấu thể mà ra, kình khí như kiếm lao về bốn phương tám hướng, phá hoại đồ trang trí trong phòng khách.

Các vị khách không ai không vận khí đề kháng.

Phá Thể Trường Sinh Khí.

Đỗ Lan sẽ không giết người, bất quá cho hắn một bài học mà thôi, đừng để tinh trùng lên não thì không biết trời cao đất rộng.

Vương Bá Đương toàn thân xuất hiện vô số vết thương nhỏ, nhưng không có vết thương trí mạng, chỉ là cảm giác không có một chỗ nào không đau.

A.

Vương Bá Đương kêu lên, để người ta biết hắn còn chưa chết.

Nhưng bộ dáng của hắn còn đáng sợ hơn cái chết, toàn thân là máu.

Vốn dĩ ta không muốn ra tay, đáng tiếc người này say rồi, ta cũng chỉ đành giúp hắn tỉnh rượu.

Đỗ Lan nói, Được rồi, Địch Nhượng gọi bọn họ ra đi, sau này miễn phí trọn đời cho ngươi, cả đời này ngươi và con gái ngươi có thể đến Tiệm Bánh Bao Hạnh Phúc ăn đến no.

Đỗ Lan cho Địch Nhượng một ánh mắt rất rõ ràng, Địch Nhượng rất nhanh sẽ bị Lý Mật đánh bại, nếu hắn không chết, sau này bánh bao hạnh phúc sẽ miễn phí cho hắn ăn cả đời.

Tố Tố và Sở Sở vẻ mặt bi thương, vận mệnh của mình nhưng mình lại không làm chủ được, các nàng bị tặng đi.

Chờ đợi các nàng còn không biết sẽ là tương lai như thế nào.

Đồ đệ, con đưa bọn họ đến chỗ sư mẫu con đi.

Đỗ Lan nói.

Dạ.

Bất quá Đan Uyển Tinh lập tức lại dừng lại, Sư phụ, sư mẫu ở đâu a.

Nàng cũng chỉ xem qua ảnh chụp gia đình của Đỗ Lan, nhưng chưa từng gặp người nhà của hắn, càng không biết bọn họ ở đâu.

Con ngồi lên Ô Đấu Vân, nó sẽ đưa con về nhà.

Đỗ Lan nói, Con đi trước một bước, ta đến sau.

Vâng.

Đan Uyển Tinh đã biết sư phụ của mình không kém gì thần tiên, mỗi lần đều là nàng đi trước, nhưng chỉ nháy mắt, sư phụ cũng đã xuất hiện trước mặt mình.

Đem Tố Tố và Sở Sở đang thấp thỏm lo âu đến bãi đất trống không người, Đan Uyển Tinh triều thiên không hô cao: Ô Đấu Vân.

Sau đó một đám mây hòa cùng màu sắc với màn đêm rơi xuống, dọa sợ hai vị tiểu thị nữ.

Lên đi.

Đan Uyển Tinh là người đầu tiên nhảy lên, sau đó kéo hai vị tiểu thư đứng không vững lên cùng, rồi nói một tiếng về nhà.

Ô Đấu Vân bay lên, sau đó tiến vào tinh không biến mất.

Màn này vừa vặn bị Thẩm Lạc Nhạn theo dõi nhìn thấy, trong lòng nàng dấy lên kinh đào hải lãng.

Chẳng lẽ trong Đông Minh Phái có thần tiên, mà hai thị nữ bị thần tiên nhìn trúng.

Cho nên nói người cổ đại chính là mê tín, chỉ biết thần tiên.

Xem ra sau này chỉ cần Đỗ Lan ra tay nữa, số lần bị coi là thần tiên sẽ càng ngày càng nhiều.

Không tìm thấy Tố Tố, còn bị Địch Kiều bắt vào phòng bếp làm khổ sai.

Lúc này Thẩm Lạc Nhạn tìm tới cửa, trước đó ba người đã quen biết.

Thẩm Lạc Nhạn khá là thưởng thức Song Long, muốn chiêu làm của riêng, sau khi bị cự tuyệt, không tiếc mạt sát Song Long.

Nghĩa tỷ mà các người tới tìm có phải là thị nữ Tố Tố bên cạnh tiểu thư.

Chính thị, chính thị, mỹ nhân quân sư, cầu xin cô nói cho bọn ta biết, Tố Tố tỷ rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Khấu Trọng nà người co được dãn được, lúc cần mặt dày lấy lòng địch nhân cũng sẽ buông xuống ngạo khí.

Đại tiểu thư chẳng lẽ không nói cho các ngươi sao.

Thẩm Lạc Nhạn cười xấu xa nói, nàng cũng không phải hảo tâm tới cung cấp tình báo, mà là đến xem tình trạng Song Long.

Nếu như có cơ hội, nàng không ngại động thủ trừ khử bọn họ.

Nói cho bọn ta cái gì.

Sự tình quan hệ đến thân nhân số ít của mình, Song Long không thể không quan tâm.

Đã tiểu thư không nói cho các ngươi, ta làm thuộc hạ cũng không thể vượt quyền.

Việc này vẫn là đợi tiểu thư nói cho các ngươi đi.

Nói xong Thẩm Lạc Nhạn liền muốn rời đi.

Mỹ nhân quân sư, cô sao có thể như vậy.

Nói chuyện cũng không thể chỉ nói một nửa.

Khấu Trọng muốn đuổi theo, nhưng bị binh sĩ ở cửa ngăn lại.

Cô đừng đi a, nói cho bọn ta biết.

Chỉ là Thẩm Lạc Nhạn cũng không phải người tốt lành gì, nhìn Song Long buồn bã, nàng rất vui vẻ.

Hai người này dăm ba lần trượt khỏi tay nàng, khiến nàng căm tức không thôi.

Trọng thiếu, ta rất lo lắng cho Tố tỷ.

Ta cũng vậy, nhưng những người này rõ ràng là không muốn nói cho chúng ta biết, vậy chúng ta chỉ có thể tự mình đi tra xét.

Song Long nhìn nhau, lộ ra mỉm cười.

Bọn họ biết được tin tức Lý Mật mưu phản, tới đây một mặt là lo lắng nghĩa tỷ của mình, mặt khác cũng là muốn nhắc nhở Long Đầu Địch Nhượng.

Dưới phạm thượng, tổng không phải chuyện tốt gì.

Bất quá Song Long không biết bọn họ đã bị cuốn vào vòng xoáy quyền lực đấu tranh của Ngõa Cương Trại, lần này sẽ là một lần tử đấu khác của bọn họ.

Bất quá nhân vật chính không chết, chỉ là luyện cấp.

Một trận chiến với Lý Mật, một trận chiến với Ảnh Tử Thích Khách Dương Hư Ngạn, đại đại nâng cao thực lực Song Long.

Sau đó Song Long còn muốn đi Giang Đô ám sát Dương Quảng, cũng chính vì lần này thăng cấp, bọn họ mới có thể từ hoàng cung đào tẩu.

Trước không quản Song Long.

Đan Uyển Tinh mang theo hai người bay đến phủ đệ của Đỗ Lan ở Dương Châu, nơi này là Địch Ny Toa mua lại một con phố ở trung tâm thành phố, ngoại trừ cửa hàng flagship Tiệm Bánh Bao Hạnh Phúc, còn có các cửa hàng khác cho thuê.

Đương nhiên tiệm bánh bao cũng không phải chỉ bán bánh bao, còn có rất nhiều hệ thống món ăn, chỉ là chủ đạo bánh bao hạnh phúc mà thôi.

Chính là nơi này.

Đan Uyển Tinh từ trên mây nhảy xuống, Các người đi theo ta.

Cửa hàng flagship Tiệm Bánh Bao Hạnh Phúc là nơi duy nhất trên cả con phố dựng bảng hiệu đèn neon, cho dù là buổi tối cũng liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy.

Xin hỏi ông chủ các người có ở đây không.

Ở trên lầu.

Tiểu nhị nói.

Đan Uyển Tinh dẫn người đi lên, gõ cửa, tiến vào thất nội.

Đệ tử Đan Uyển Tinh bái kiến sư mẫu.

Trước đó đã xem qua ảnh chụp, ngược lại cũng sẽ không nhận lầm.

Địch Ny Toa tóc vàng xoăn cùng nụ cười, làm cho người ta gặp một lần là khó quên.

Địch Ny Toa vẫn rất bình dị gần gũi, bảo Đan Uyển Tinh đứng dậy, từ trong ngực lấy ra một cây trâm.

Xem ra Địch Ny Toa đã hoàn toàn thích ứng thế giới này, ngay cả quà gặp mặt cũng mang theo bên người.

Cây trâm này điêu khắc bằng bạch ngọc thượng đẳng, dùng kỹ nghệ Cao Tốc Kiếm tạo nên.

Trong mắt người biết nhìn hàng, đây chính là một pháp bảo uẩn tàng kiếm ý vô tận và kiếm pháp cao thâm.

Đáng tiếc Đan Uyển Tinh không biết nhìn hàng, nàng chỉ cảm thấy cây trâm này rất đẹp, hơn nữa cầm trong tay rất thoải mái.

Uyển Tinh đừng câu nệ, ở chỗ này cứ coi như nhà mình là được rồi.

Vâng.

Thật là một mỹ nhân, Đan Uyển Tinh cũng không thể không thừa nhận, mặc dù sư mẫu không phải người Thăng Long, nhưng nhìn thế nào cũng rất xinh đẹp.

Lúc này Địch Ny Toa đoan trang ngồi ở chủ tọa, sau lưng đứng vài vị nữ nhi, một phen tác phong gia chủ.

Thảo nào có thể kết hôn với thần tiên sư phụ của mình.

Tiếp theo Sa Chức, La Tân, Tam Lạp, C.

C. lần lượt tặng quà cho Đan Uyển Tinh, Đan Uyển Tinh hoàn toàn là muốn từ chối lại thôi, cao hứng muốn hỏng.

Bất kể là món đồ nào, đều là bảo vật.

Hơn nữa còn là đồ trang sức con gái thích nhất.

Chương 490

Hai vị này là.

Chờ mọi người đều quen biết, Địch Ny Toa mới hướng Đan Uyển Tinh hỏi.

Đây là sư phụ bảo con mang tới, nói là người tuyển cho Tiệm Bánh Bao Hạnh Phúc.

Đan Uyển Tinh nói thật.

Địch Ny Toa gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: Hai người các ngươi đừng khẩn trương, hôm nay cứ ở chỗ này nghỉ ngơi, ngày mai ta dẫn các ngươi đi gặp Trinh tẩu, sau này các ngươi thực tập ở chỗ này trước, sau này đi ra ngoài làm cửa hàng trưởng, phụ trách phân điếm.

Các ngươi còn có vấn đề gì không.

Ta còn có thể về Ngõa Cương Trại không.

Ngoài dự liệu của mọi người, Tố Tố lại hỏi một câu như vậy.

Bất quá Địch Ny Toa cũng không lộ ra biểu tình giật mình, trước đó nàng đi tìm Vệ Trinh Trinh, dường như cũng gặp tình huống như vậy.

Vệ Trinh Trinh mặc dù ở nhà bị chịu trách cứ và ngược đãi, thế nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới rời đi.

Cuối cùng vẫn là Địch Ny Toa đem cả nhà bọn họ toàn bộ thu làm của riêng, Vệ Trinh Trinh mới đồng ý làm việc cho Địch Ny Toa.

Hiện tại Vệ Trinh Trinh vẫn là tiểu thiếp Phùng gia, cho nên mọi người vẫn gọi nàng là Trinh tẩu.

Nhưng hiện tại địa vị của Vệ Trinh Trinh ở nhà đã cao rồi, người

Phùng gia cũng không dám đối với nàng kêu đi hét lại.

Chỉ là Vệ Trinh Trinh không quên thân phận của nàng, đối với trượng phu mình vẫn tôn kính có thừa.

Một nữ tính truyền thống, ngàn năm lễ giáo đã xâm nhập tận xương tủy.

Không phải tất cả nữ nhân đều hào phóng giống như nữ tử võ lâm.

Tố Tố và Vệ Trinh Trinh cũng giống nhau, nàng không quên được thân phận thị nữ của mình, mới có thể có câu hỏi này.

Thay đổi một con người, không phải đơn giản như vậy.

Lại nói Địch Ny Toa cũng chưa từng nghĩ tới muốn thay đổi suy nghĩ của một người, nàng cũng không phải loại người có ham muốn khống chế mạnh.

Hạnh phúc của người hiện đại, đối với người cổ đại mà nói, lại không nhất định là hạnh phúc.

Tố Tố từ nhỏ được phủ Long Đầu thu dưỡng, vẫn luôn là một thị nữ cẩn thận tỉ mỉ.

Lại chưa bao giờ nghĩ tới thay đổi, mặc dù giống như những thiếu nữ khác, cũng từng nghĩ tới ái nhân tương lai của mình sẽ là anh hùng đỉnh thiên lập địa, nhưng chưa từng nghĩ tới nếu thật sự thành công, cuộc sống của mình cũng sẽ phát sinh biến đổi nghiêng trời lệch đất.

Chỉ cần ngươi có thể bồi dưỡng cho chúng ta mấy nhân viên ưu tú trung thành giống như ngươi, ngươi có thể trở về.

Địch Ny Toa nói.

Tố Tố đem yêu cầu này ghi tạc trong lòng, có mục tiêu là có thể hoàn thành công tác xuất sắc hơn.

Làm thị nữ, nàng tuyệt đối là loại xuất sắc nhất.

Đan Uyển Tinh cùng Tố Tố, Sở Sở đều đi nghỉ ngơi, lưu lại một nhà nữ quyến lại đang thảo luận.

Quả nhiên là một cô nương thú vị.

C. nói, Mặc dù đã trải qua nhiều như vậy, vẫn cảm thấy Liên Bang Việt Nam thời đại này thật sự quá xuất sắc.

Mỗi người đều có hành vi chuẩn tắc của riêng mình, lại sẽ không vượt ra khỏi những gì bọn họ đã học đã biết, mỗi người mỗi vẻ nhưng lại không không hợp.

Tất cả mọi người đều tuân thủ đạo đức tương ứng với thân phận của mình, một thời đại quán triệt hoàn mỹ trung nghĩa lễ trí tín.

Thật sự là quá hoàn mỹ.

Hoàn mỹ, nhưng không nhân đạo.

La Tân nói.

La Tân và C.

C. rất giống nhau, đều trải qua tuổi thơ khổ nạn, đều từng có quá trình tự chán ghét bản thân, hiện tại lại toàn bộ biến thành văn nghệ nữ thanh niên, chỉ là La Tân thích thông qua sách vở tìm hiểu tri thức, mà C.

C. quen thông qua thực tiễn tìm hiểu thế giới.

Vấn đề hai người thảo luận, vốn dĩ là biện không rõ nói không minh, thứ mà người cổ đại tin tưởng sâu sắc ở trong mắt người hiện đại lại biến thành thứ ngu muội.

Thói quen của người hiện đại trong mắt người cổ đại cũng là ly kinh phản đạo.

Bởi vì hành vi chuẩn tắc của con người luôn gắn liền mật thiết với đại hoàn cảnh nơi bọn họ sống, que diêm ở trong bao diêm là tuyệt đối sẽ không không hợp, nếu bị nhét vào bật lửa thì sẽ không đúng chỗ.

Đương nhiên có những thứ lại sẽ không thay đổi, loại trải qua lịch sử sóng to gió lớn, chôn sâu trong lòng người kia lại sẽ không thay đổi: cần lao và dũng khí.

Một đạo thánh chỉ đến Dương Châu, cũng không biết là kẻ thiếu tâm nhãn nào hướng Tùy Dượng Đế tiến cử Tiệm Bánh Bao Hạnh Phúc, khiến hắn động tâm tư, cho nên tìm ông chủ Tiệm Bánh Bao Hạnh Phúc tiến cung.

Vẫn là rất thú vị.

Địch Ny Toa nhìn thánh chỉ trong tay, Đây chính là chỉ lệnh cao nhất của thế giới này a.

Mẹ, mẹ muốn đi.

Sa Chức kỳ quái hỏi.

Là con đi, nhất định sẽ muốn đi.

Địch Ny Toa nói, nói xong nàng cất kỹ thánh chỉ để Cân Đẩu Vân đưa đi.

Đỗ Lan đương nhiên sẽ đi, cho nên hắn vừa cầm được thánh chỉ liền cười.

Ngày này Tùy Dượng Đế từ trong đống thịt trắng lóa bò dậy, mắt nhập nhèm buồn ngủ đứng ở nơi đó, mặc cho thái giám thị nữ mặc long bào cho hắn.

Đêm qua lại là đại bị đồng miên ngủ chung chăn lớn, tinh lực tiêu hao quá nhiều.

Có việc bẩm tấu, không việc bãi triều.

Thanh âm bén nhọn của thái giám truyền khắp đại điện.

Trong điện vũ rồng cuộn hổ ngồi, quý khí bức người.

Thần có việc khởi tấu.

Một đại thần đứng ra.

Ái khanh, nói.

Tùy Dượng Đế ngồi cao trên long ỷ, nhưng cả người khí tức lười biếng, hoàn toàn không giống như bộ dáng làm việc.

Bệ hạ, có người muốn tạo phản.

Người này không kêu thì thôi, một tiếng hót lên làm kinh người.

Tùy Dượng Đế nghe xong, rốt cục nghiêm mặt.

Hoàng đế sợ nhất chính là có người muốn tạo phản hắn.

Bốp một cái vỗ long ỷ, hắn không hề hoài nghi lời đại thần kia: Kẻ nào, nói cho Quả nhân, kẻ nào to gan như thế, ta muốn tru sát cửu tộc hắn, không, thập tộc.

Đối với tạo phản, đó nhất định là thà giết lầm không bỏ sót.

Bệ hạ, thần bắt được hai người, trong tay bọn họ có một cuốn sổ sách, phía trên ghi chép danh mục mua bán binh khí tường tận, bệ hạ xem xét liền biết.

Tùy Dượng Đế híp mắt lại, ánh mắt quan sát qua lại trong quần thần.

Các đại thần đều cúi đầu, không dám tiếp xúc với ánh mắt này.

Tùy Dượng Đế dù sao cũng là hoàng đế, trong lòng cũng đã có tính toán: Gọi hai người kia đem sổ sách trình lên.

Vâng, bệ hạ.

Ngay khi sai người đi gọi Song Long, chân trời đột nhiên truyền đến một tiếng ca vang dội mà to rõ.

Phi thần phi thánh diệc phi tiên, Bán nho bán đạo thị bán hiền.

Trường sinh bán nhật phá hư không, Tứ thư quan tẫn vô chân phật.

Mọi người chỉ cảm thấy thanh âm truyền đến từ cửa đại điện, lại không nhìn thấy bất kỳ bóng người nào.

Đợi đến khi thanh âm rơi xuống, cửa đại điện vốn không có một ai, đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Bóng nghiêng của một người, gió và ánh sáng đều là hiệu ứng đặc biệt tốt nhất.

Vạt áo bồng bềnh, quang ảnh vũ động.

Người nọ dáng người thẳng tắp, bộ dáng soái khí, vừa nhìn đã biết phi hồng trần trung nhân.

Tại hạ Tố Hoàn Chân. mới lạ, Tố Hoàn Chân khóc ngất trong nhà xí.

Rất kỳ quái, thế mà không có một thị vệ nào.

Bởi vì thị vệ hoàng cung hôm nay đã toàn bộ bị đổi thành người của Vũ Văn gia, cho nên bọn họ sẽ không vì bảo hộ hoàng đế mà vây quanh Đỗ Lan.

Cho nên Đỗ Lan một mình đứng ở nơi đó, tỏ vẻ rất tịch mịch.

Chương 491

Cũng may Tùy Dượng Đế sẽ không để Đỗ Lan tịch mịch tiếp: Kẻ nào dám ở trước mặt trẫm cố lộng huyền hư, không sợ trẫm tru cửu tộc ngươi sao.

Đỗ Lan cũng không nói chuyện, lấy thánh chỉ ra: Thật ngại quá, ta chỉ có một tộc.

Nói xong Đỗ Lan ném thánh chỉ ra, thánh chỉ mở ra giữa không trung, cuối cùng thế mà rơi vào trong tay thái giám bên cạnh hoàng đế.

Bệ hạ, đây là thánh chỉ.

Thái giám xem xong nói.

Thánh chỉ gì.

Tùy Dượng Đế chính mình cũng quên mất.

Bệ hạ, là thánh chỉ triệu kiến ông chủ Tiệm Bánh Bao Hạnh Phúc Dương Châu.

Thái giám đáp.

Tùy Dượng Đế nhớ ra rồi, bất quá nhìn về phía cửa đại điện, gã đàn ông thích ra vẻ kia chẳng lẽ chính là ông chủ Tiệm Bánh Bao Hạnh Phúc.

Ngươi là ông chủ Tiệm Bánh Bao Hạnh Phúc Dương Châu.

Chính thị.

Mặc dù người quản lý là Địch Ny Toa.

Quả nhân nhìn ngươi không giống, ngược lại giống một nhân sĩ võ lâm.

Thân mang tuyệt kỹ.

Tùy Dượng Đế cũng không phải thằng ngu, Đỗ Lan nói cái gì hắn cũng tin.

Phi thần phi thánh diệc phi tiên, bán nho bán đạo thị bán hiền.

Trường sinh bán nhật phá hư không, tứ thư quan tẫn vô chân phật.

Bệ hạ ngài có thể tự mình nhấm nuốt.

Khẩu khí thật lớn.

Tùy Dượng Đế hai mắt bắn ra tinh quang lăng lệ.

Khẩu khí không lớn, một chút cũng không lớn.

Đỗ Lan đứng ở cửa hồi lâu rốt cục động: Ta Đỗ Lan xưa nay sẽ không nói khoác.

Vũ Văn Hóa Cập đã phun ra lửa, hắn rốt cục nhớ ra rồi, nam nhân hôm đó tại Dương Châu một chiêu liền đả thương nặng chính mình, không phải là người hiện tại đột nhiên xuất hiện này sao.

Đỗ Lan một chân bước qua ngạch cửa cao, tiến vào bên trong đại điện: So với phụ thân ngươi, xem ra mức sống của ngươi cao hơn không ít a.

Ta nghe nói phụ thân ngươi là một người gầy, nhìn ngươi béo thành cái dạng gì rồi.

Tùy Dượng Đế lông mày giật giật: Không ai dám nói chuyện với Quả nhân như thế, rất tốt, ngươi rất tốt.

Ha ha.

Đỗ Lan cười gợi đòn: Tùy Dượng Đế, tử kỳ của ngươi sắp đến, còn không tự biết.

Bốp.

Tùy Dượng Đế mạnh mẽ đứng dậy, lại ngồi trở về.

Đỗ Lan toàn thân toát ra vẻ thần bí, nói không chừng là một cao nhân, Tùy Dượng Đế nhịn xuống lửa giận của mình: Sao ngươi biết được.

Hôm nay vì để nổi danh, Đỗ Lan liền làm bộ một hồi.

Đương nhiên là bởi vì ngươi đã sớm quấy đến mức quốc gia thiên nộ nhân oán.

Ngươi nói Quả nhân thiên nộ nhân oán.

Tùy Dượng Đế lại đứng lên, Quả nhân từ khi kế vị tới nay, mười bốn năm, đào kênh đào, mở khoa cử, chinh Cao Ly, có gì sai.

Ăn hai cái bánh bao cảm thấy mỹ vị, ăn ba cái cảm thấy buồn nôn, ăn mười cái sẽ no chết.

Đỗ Lan nói, Tham nhiều nhai không nát, người ta cần chính là hưu dưỡng sinh tức mà không phải đánh trận.

Kênh đào có thể mở, bất quá Cao Ly cho dù đánh hạ thì có thể đem lại chỗ tốt gì cho bách tính.

Quần thần thầm nghĩ người này quả nhiên là ông chủ tiệm bánh bao, ví dụ đều dùng bánh bao.

Cái này.

Tùy Dượng Đế nghĩ tới chính là mình có thể danh dương thiên cổ, nhưng chưa từng cân nhắc qua bách tính cái gì.

Hiện tại bị Đỗ Lan hỏi một câu, hắn trả lời không được.

Cho nên ngươi mới có thể chết.

Ngươi chỉ biết chính ngươi, lại không biết bách tính.

Đỗ Lan nói xong xoay người lại nhìn Vũ Văn Hóa Cập, Ngươi nói có đúng hay không, Vũ Văn Hóa Cập tiên sinh bị ta một chiêu đánh bại ở Dương Châu.

Đáng ghét.

Vũ Văn Hóa Cập cắn răng một cái, dù sao chuyện tạo phản này lạ nước lạ cái, khai cung không có tên quay đầu, coi như hiện tại nhận tội cũng sẽ chết.

Lại nói hiện tại Đỗ Lan đều đã chỉ hắn ra, không bằng liều mạng: Tùy Dượng Đế, ngươi làm nhiều việc ác, hôm nay Vũ Văn gia tộc ta liền thế thiên hành đạo, người đâu, bắt tên bạo quân này lại.

Thị vệ ùa vào.

To gan, Vũ Văn Hóa Cập, ngươi dám phạm thượng làm loạn.

Tùy Dượng Đế cũng không ngờ người tạo phản lại là Vũ Văn gia mà mình tin tưởng nhất.

Bạo quân, nói nhiều vô dụng, tử kỳ của ngươi đến rồi.

Binh sĩ vừa vào cửa, các đại thần đều co lại đến góc tường, chỉ còn một mình Đỗ Lan đứng ở trung ương đại điện.

Vở tuồng lớn này thật sự là nói bắt đầu là bắt đầu, ngay cả thời gian để người ta chuẩn bị cũng không có.

Ngươi mau cứu ta, ngươi không phải rất lợi hại sao.

Mau giết hết những người này đi, sau khi chuyện thành công, Quả nhân phong ngươi làm Quốc sư.

Tùy Dượng Đế nhìn về phía Đỗ Lan, hy vọng hắn có thể ra tay cứu giúp.

Xuân hoa thu nguyệt hà thời liễu, vãng sự tri đa thiếu.

Tiểu lâu tạc dạ hựu đông phong, cố quốc bất kham hồi thủ minh nguyệt trung.

Điêu lan ngọc thế ứng do tại, chích thị chu nhan cải.

Vấn quân năng hữu kỷ đa sầu, kháp tự nhất giang xuân thủy hướng đông lưu.

Bài này tặng cho ngươi, Dương Quảng.

Đỗ Lan lúc này còn đạo văn một hồi, Tùy Dượng Đế, hôm nay ngươi hãy bỏ ý định này đi, cho dù ta muốn cứu ngươi, bách tính bị ngươi tai họa cũng sẽ không đáp ứng, an nghỉ đi.

Sắc mặt Tùy Dượng Đế biến rồi lại biến, rốt cục biến thành dữ tợn vô cùng: Được được, các ngươi một kẻ hai kẻ đều muốn Quả nhân chết, ta lại cứ không theo ý các ngươi.

Quả nhân mới là chân long thiên tử, Quả nhân sẽ không thất bại.

Tùy Dượng Đế xem ra cũng là có luyện qua, Chân Long chân khí từ trong cơ thể tuôn ra, hướng. thế mà hướng Đỗ Lan công tới.

Bất quá Đỗ Lan sẽ không giao thủ với Tùy Dượng Đế, Tùy Dượng Đế chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, Đỗ Lan biến thành Vũ Văn Hóa Cập.

Bất quá mặc kệ là ai, Đỗ Lan và Vũ Văn Hóa Cập đều phải chết.

Vũ Văn Hóa Cập tỏ vẻ mình rất oan uổng, vốn dĩ trốn sau lưng binh sĩ rất tốt, nhưng đột nhiên lại đứng ở trước mặt Tùy Dượng Đế, còn phải đối mặt với công kích cuồng bạo của Tùy Dượng Đế, thật sự là oan uổng.

Đương nhiên hắn sẽ không ngồi chờ chết, vận khởi Băng Huyền Kình ngạnh kháng Chân Long chân khí.

Hàng tiền đạo bán bắp rang nước trái cây, xem quân thần tương đấu.

Bên trong đại điện, chân khí tung hoành, Dương Quảng mặc dù hung ác lên, nhưng kẻ sống trong nhung lụa như hắn, làm sao có thể là đối thủ của Vũ Văn Hóa Cập vẫn luôn chinh chiến bên ngoài.

Lui một bước, từng bước lui, thẳng đến khi lui không thể lui.

Chiến đấu bên ngoài đại điện cũng đang bắt đầu, quân đội Vũ Văn Hóa Cập và quân đội Cần Vương trung thành với Dương Quảng cũng đánh đến túi bụi.

Bạo quân, hôm nay chính là tử kỳ của ngươi, Băng Phong Tam Xích.

A.

Dương Quảng bị Huyền Băng Kình của Vũ Văn Hóa Cập đánh trúng, rơi vào trong hồ tắm hỗn dục bình thường.

Nước trong hồ tắm nhanh chóng kết băng, mắt thấy sắp đóng băng Dương Quảng lại: Ái khanh, đừng giết ta, ta có thể phong ngươi làm Nhất Tự Tịnh Kiên Vương, đừng giết ta.

Hoàng đế đã hoàn toàn không còn lòng tự trọng.

Vũ Văn Hóa Cập cười lạnh một tiếng: Ta không muốn làm Nhất Tự Tịnh Kiên Vương, ta muốn thay thế ngươi làm hoàng đế.

Nói xong thôi sinh chưởng lực, một chưởng vỗ vào ngực Dương Quảng, đem Dương Quảng hoàn toàn chết cóng.

Vị hoàng đế thứ hai của Tùy triều, cũng là hoàng đế cuối cùng, cứ thế kết thúc.

Bên trong đại điện, Song Long đã đến chậm, bất quá vừa vặn thừa dịp loạn giết về phía Vũ Văn Hóa Cập.

Đỗ Lan cùng các đại thần đứng chung một chỗ, tỏ vẻ Song Long thật sự là trưởng thành không ít.

Hai người cùng Vũ Văn Hóa Cập vừa mới giết chết hoàng đế đấu ngang ngửa, phải biết mấy tháng trước bọn họ gặp Vũ Văn Hóa Cập chỉ có phần chạy trốn.

Bị hai tiểu nhân vật ép đến không thể đi chỉ huy quân đội bên ngoài, Vũ Văn Hóa Cập tức giận, vận khởi mười tầng Huyền Băng Kình, do như hổ nha lợi trảo cào ra, bức lui Song Long: Hai tên tiểu tử các ngươi, hôm nay đừng hòng sống sót trở về.

Nói xong Vũ Văn Hóa Cập thế mà từ sau lưng cởi ra bảo kiếm của Phó Quân Sước, giết về phía Song Long.

Song Long cũng là hét lớn một tiếng, hào vô sợ hãi xông qua.

Ba người chiến đến phong khởi vân dũng, thiên địa biến sắc.

Không tệ thật không tệ, bất quá Đỗ Lan không chuẩn bị tiếp tục ở lại, Song Long nhất định có thể đoạt lại Ngự Hư bảo kiếm.

Cho nên Đỗ Lan đạp ca rời đi.

Song Long sau đó còn có thể bị Đỗ Phục Uy bắt được, sau đó Khấu Trọng sẽ tiết lộ dã tâm với hắn, Đỗ Phục Uy thưởng thức Khấu Trọng, tỏ vẻ nguyện ý giúp đỡ Khấu Trọng tranh bá.

Nhưng cuối cùng Khấu Trọng cự tuyệt Đỗ Phục Uy giúp đỡ, mà là quyết định tay trắng dựng nghiệp.

Sau đó Song Long còn có thể đi tham gia yến hội của Vương Thông, gặp Bạt Phong Hàn và Phó Quân Du, sau đó lại vinh hạnh nghe được tiếng tiêu của Thạch Thanh Tuyền.

Lại đến là Khấu Trọng đạt được bảo đao Tỉnh Trung Nguyệt, sau đó cùng nhau ám sát Nhậm Thiếu Danh, danh dương thiên hạ.

Tạm không đi quản hắn, Đỗ Lan đầu tiên đi Phi Mã Mục Trường.

Đi tìm thiên hạ đệ nhất diệu thủ Lỗ Diệu Tử, người đã dạy tạp học cho Song Long.

Cách lúc Tùy Dượng Đế bị giết đã được một khoảng thời gian, Đỗ Lan lại làm không ít chuyện.

Chương 492

Hôm nay tới Phi Mã Mục Trường, Đỗ Lan cũng không có bài ca gì để vịnh chí, cấm địa Phi Mã Mục Trường cũng chỉ có cái lão già lụ khụ Lỗ Diệu Tử kia, không cần thiết phải ra vẻ.

Ngược lại Lỗ Diệu Tử rất phong lưu uống rượu nhỏ, hiện tại chẳng qua là tám giờ tối, thời gian vừa ăn xong cơm tối.

Lão đầu tử này thật đúng là tịch mịch, một mình dựa vào cửa sổ lầu hai tiểu lâu, từng chén nhỏ từng chén nhỏ không ngừng rót vào trong miệng.

Cử bôi yêu minh nguyệt, đối ảnh thành tam nhân.

Lão đầu nhà ngươi ngược lại là hảo ý cảnh.

Đỗ Lan lại đạo văn rồi.

Chén rượu của Lỗ Diệu Tử dừng lại giữa không trung, hiển nhiên là bị câu thơ Thi Tiên mà Đỗ Lan thuận miệng đạo văn làm chấn trụ.

Nâng chén mời trăng sáng, đối ảnh thành ba người.

Câu thơ tịch mịch cỡ nào, lãng mạn cỡ nào, Lỗ Diệu Tử cảm giác câu này chính là sinh ra vì hắn, mà tác giả câu thơ nhất định là người hiểu hắn.

Đại môn mở ra, tự động.

Mời vào, mời lên lầu.

Lỗ Diệu Tử từ trong câu thơ hồi thần, mời Đỗ Lan tiến vào.

Lỗ Diệu Tử đánh giá Đỗ Lan, phát hiện người này anh vũ hơn người, hơn nữa giống như hòa nhập vào tự nhiên, người tuy rằng đứng ở trước mặt mình, nhưng lại giống như gió.

Biết tồn tại, lại không bắt được.

Tiểu hữu, câu thơ trước đó là ngươi làm.

Lỗ Diệu Tử hỏi.

Đương nhiên không phải, cho nên Đỗ Lan chỉ mỉm cười: Ai làm cũng không quan trọng, quan trọng là có hợp tâm ý ngươi hay không.

Hợp tâm ý, quá hợp tâm ý.

Lỗ Diệu Tử chưa bao giờ cảm thấy sẽ có người hiểu rõ mình như thế, nghĩ nghĩ, thế mà lại xuất thần.

Đỗ Lan nhân cơ hội đánh giá một chút tạp vật trong tiểu lâu này, thật đúng là thiên nam địa bắc cái gì cần có đều có a, thảo nào lão đầu này tự xưng thông hiểu thiên văn địa lý.

Chính là cơ quan tự động mở cửa lúc trước kia, đã là đồ vật rất không tệ rồi.

Bất quá trong mắt Đỗ Lan những thứ này chẳng qua là sở thích cá nhân, không có công dụng gì lợi quốc lợi dân.

Đương nhiên Đỗ Lan vẫn rất tôn kính người có tinh thần nghiên cứu như Lỗ Diệu Tử, bọn họ một chút một giọt tích lũy đối với người đời sau mà nói đều là tài phú vô cùng quý báu.

Chắc hẳn tiểu hữu chính là Đỗ Lan tiên sinh đã tặng cho Dương Quảng câu Vấn quân năng hữu kỷ đa sầu, kháp tự nhất giang xuân thủy hướng đông lưu vào lúc hắn sắp chết đi.

Lỗ Diệu Tử chỉ thoáng suy nghĩ, liền đoán ra thân phận Đỗ Lan.

Chính là ta.

Không hổ là thế giới võ hiệp, tin tức truyền gọi là nhanh.

Thi tài đương vi thiên hạ đệ nhất.

Lỗ Diệu Tử nói, tâng bốc Đỗ Lan lên trời, Chỉ là câu Phi thần phi thánh diệc phi tiên, bán nho bán đạo thị bán hiền.

Trường sinh bán nhật phá hư không, tứ thư quan tẫn vô chân phật dường như không thỏa.

Lỗ Diệu Tử là thật thích thi từ Đỗ Lan đạo văn, cho nên mới nhắc nhở Đỗ Lan: Ngươi có biết thiên hạ chính đạo lấy Từ Hàng Tĩnh Trai cầm đầu, bọn họ cũng là thủ lĩnh Phật giáo.

Ta quản bọn họ làm gì.

Đỗ Lan trợn trắng mắt, nếu sợ thì sẽ không dùng làm thơ xuất hiện của mình, lại nói bài thơ xuyên tạc này chính là nói cho bọn họ nghe: Hôm nay ta tới kỳ thật là chuẩn bị trù bị một ngôi trường học, mời ngươi tới làm hiệu trưởng, kiêm giáo viên các môn toán học, hóa học, thiên văn, địa lý, lịch sử, cơ khí, kiến tạo, làm vườn, y học.

Đỗ Lan đây là muốn mệt chết Lỗ Diệu Tử.

Sau đó Đỗ Lan lại giảng cho Lỗ Diệu Tử một chút lý niệm mở trường đại học, lại hồ loạn nói chút kiến thức sơ trung, cái gì trái đất hình tròn, cái gì định luật lực học Newton các kiểu, nói đến mức Lỗ Diệu Tử sững sốt một chút, hắn đối với đại học động tâm.

Tiểu hữu, lão phu tuy có tâm nhưng lực bất tòng tâm.

Chuyện mình mình biết, Lỗ Diệu Tử biết thân thể mình không được, bất cứ lúc nào cũng có thể đi thế giới bên kia.

Ám thương nho nhỏ, có gì khó.

Chỉ cần ngươi nguyện ý làm hiệu trưởng đại học, ta liền chữa khỏi cho ngươi thì có gì khó.

Đỗ Lan nói.

Lỗ Diệu Tử nhíu mày, Đỗ Lan hiển nhiên có ý tứ uy hiếp ở bên trong.

Chính mình đáp ứng hay là không đáp ứng.

Túc túc thời gian một chén trà, Lỗ Diệu Tử mới ngẩng đầu lên: Thôi được, cái mạng tàn này của ta nếu còn có thể vinh hạnh được tiểu hữu coi trọng, lại là dạy dỗ đại chúng, ta còn có cái gì không nghĩ ra.

Lão phu liền đáp ứng.

Đỗ Lan gật đầu: Không thành vấn đề, chỉ là tạm thời thiên hạ đại loạn, ta cũng không có địa điểm gì tốt để mở trường, không bằng ta đưa học sinh đến chỗ ngươi trước.

Một là nơi này của ngươi khí giới đầy đủ thuận tiện dạy học, hai là Phi Mã Mục Trường dễ thủ khó công vừa vặn thích hợp.

Không biết ý ngươi như thế nào.

Không thành vấn đề.

Lỗ Diệu Tử vừa đáp ứng, Đỗ Lan lấy ra Tiên Đậu.

Lão đầu ăn vào xong, quả nhiên ám thương thuyên giảm, thân thể cũng phảng phất trẻ lại mười tuổi.

Hai người tại An Nhạc Tiểu Oa, đàm luận mấy ngày, mới thương định xong một bộ chế độ đại học thích hợp thời đại, biên soạn mấy bộ giáo trình.

Thế giới bên ngoài đã biến thiên.

Song Long ám sát Nhậm Thiếu Danh, nhất chiến thành danh.

Rất nhanh bọn họ sẽ đến chỗ Lỗ Diệu Tử, theo đó mà đến còn có truyền nhân Ma Môn Loan Loan.

Ngày này Đỗ Lan nghe được tiếng đánh nhau truyền đến từ ngoài vài dặm, Lỗ Diệu Tử từ trong giáo trình ngẩng đầu lên, trầm ngâm một tiếng quyết định đi qua xem một chút.

Nơi này vốn là nơi dấu chân người hiếm thấy, cũng không biết vì sao đột nhiên nhân khí nhiều lên.

Sư phụ.

Đan Uyển Tinh ngày hôm qua mới tới, chờ mong nhìn Đỗ Lan, nàng tới nơi này bị bức bách xem mấy cuốn sách nhàm chán gọi là cái gì Kinh tế học, đã sớm muốn trốn.

Hiện tại nàng đi xem náo nhiệt trước.

Cái đồ đệ này, thật đúng là không nên thân: Đi thôi, bất quá phải nghe lời tiền bối Lỗ Diệu Tử.

Biết rồi.

Đan Uyển Tinh theo Lỗ Diệu Tử vận khởi khinh công bay về phía đầu nguồn âm thanh.

Đỗ Lan chỉ dùng Khí cảm ứng một chút, liền biết đó là Song Long lần thứ hai gặp Loan Loan, đang đánh nhau kịch liệt.

Lần thứ nhất Song Long cơ hồ là bị Loan Loan tính kế mà chết, nếu không phải nhân vật chính khí vận gia thân, đã sớm chết rồi.

Nhưng lần đó cũng là bọn họ trong họa được phúc, không chỉ tìm được đường sống trong cỗ chết mà còn lĩnh ngộ Loa Toàn Kình, làm cho võ công bọn họ nâng cao một bước.

Loan Loan hiển nhiên không phải đối thủ bọn họ hiện tại có thể chống lại, Thiên Ma Đại Pháp của Loan Loan đã tiểu thành, so với Trường Sinh chân khí của Song Long thì thành thục hơn nhiều.

Cho dù Song Long tiến vào tâm cảnh Tỉnh Trung Nguyệt, bảo đao và Ngự Hư kiếm trong tay hung mãnh công về phía Loan Loan, vẫn là bị thân đoạn như quỷ mị của Loan Loan hóa giải.

Song Long căn bản vô lực hoạch thắng.

Chỉ thấy Loan Loan cởi bỏ đai lưng quần, không, là cởi bỏ hai thanh Thiên Ma Nhận quấn quanh eo, nhuyễn kiếm công kích chạy thẳng tới chỗ hiểm Song Long, làm cho bọn họ âm thầm kinh hãi.

Thiếu nữ trước mắt tuổi tác cũng không lớn, tương đương với mình, nhưng công lực lại thâm hậu không tưởng nổi.

Song Long đã thở hồng hộc, nhưng yêu nữ kia lại mặt không đỏ hơi không suyễn, giống như chiến đấu trước đó chẳng qua chỉ là làm nóng người mà thôi.

Song Long nhìn nhau một cái, chiến ý càng nồng.

Sát.

Đan Uyển Tinh nhìn ba người chiến thành một đoàn, nàng trải qua Đỗ Lan huấn luyện, đã khác xưa.

Trong mắt nàng trong ba người chỉ có Loan Loan có thể có lực đánh một trận với nàng.

Nàng sử xuất Cửu Âm Mạch Tang Kiếm, đại khái mười chiêu có thể làm cho Loan Loan lộ ra sơ hở.

Cùng là nữ tử, lại đều là hảo thủ, Đan Uyển Tinh thế mà cảm thấy Loan Loan là người không tệ.

Mà Lỗ Diệu Tử lập tức liền nhận ra chân khí Thiên Ma Đại Pháp, cũng đoán được thiếu nữ này nhất định là đồ đệ của Chúc Ngọc Nghiên.

Nữ tử này rất lợi hại, nhưng Song Long thế mà có thể trong nguy cơ tìm được sinh cơ, thật sự là thiên tài thiên phú lẫm nhiên.

Thật sự là nữ oa oa đáng thương.

Đỗ Lan thuấn di đi tới bên cạnh hai người.

Sư phụ, người đang nói cái gì.

Đan Uyển Tinh mặc dù vẫn luôn nghe Đỗ Lan hồ ngôn loạn ngữ, nhưng vẫn không làm sao thích ứng.

Ta là đang nói cái nữ oa tử kia, nghèo đến mức ngay cả giày cũng mua không nổi.

Chương 493

Trong nhà nghèo như vậy còn muốn luyện võ, thật sự là có chí khí.

Cái gọi là nhân nghèo chí không đoản nói chính là người như vậy đi.

Đỗ Lan thưởng thức nói, bất quá thưởng thức không đúng chỗ.

Thanh âm Đỗ Lan bị Loan Loan nghe được, nàng chỉ cảm thấy ngực buồn bực, một cỗ khí vọt lên não môn.

Đúng a, đúng a.

Cô nương này sinh đẹp như thế, lại nghèo đến mức ngay cả giày cũng mua không nổi, có chỗ nào khó xử có thể nói với bọn ta.

Khấu Trọng cũng là mạnh miệng nói, Ta và Lăng thiếu tuy rằng ít có tiền tài, nhưng giày vẫn có thể giúp cô nương mua một đôi.

Trên mặt Từ Tử Lăng cũng mang theo ý cười.

Trên mặt Loan Loan lạnh lẽo, song nhận tung bay, bức lui Song Long.

Thế mà giết về phía Đỗ Lan.

Lục Mạch Thần Kiếm, bản Trường Sinh chân khí.

Đỗ Lan chỉ là điểm ra ngón trỏ, từng đạo kiếm khí giống như súng máy bắn đi từ bên người Loan Loan, sát qua y phục của nàng, đánh trên mặt đất phía sau nàng, thế mà đánh cho mặt đất mấp mô.

Mỗi một chỉ kiếm khí giống như lựu đạn vậy.

Lưng Loan Loan đều ướt đẫm, đây rốt cuộc là chiêu thức gì.

Nam nhân này lại là người nào.

Đợi nhìn kỹ Loan Loan, quả nhiên là nhân vật giống như tinh linh.

Làn da trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, ngược lại giống như nhân vật từ trong tranh đi ra.

Lại nhìn đôi chân trần bóng loáng của nàng, không vướng bụi trần, làm cho người ta thương cảm.

Vân tưởng y thường hoa tưởng dung, xuân phong phất hạm lộ hoa nùng.

Nhược phi Quần Ngọc sơn đầu kiến, hội hướng Dao Đài nguyệt hạ phùng.

Đỗ Lan đây là đạo văn đến nghiện rồi.

Lỗ Diệu Tử nhắm mắt thể hội câu thơ hoa mỹ này, trong lòng cảm thán Đỗ Lan quả nhiên lợi hại, tùy tiện đều có thể ngâm tụng ra câu thơ mỹ diệu như thế.

Bất quá thật đúng là thích hợp, dung mạo yêu nữ này thật sự là quốc sắc thiên hương.

Điều này làm cho Lỗ Diệu Tử nhớ tới Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên.

Nhớ năm đó.

Lỗ Diệu Tử lâm vào trong hồi ức tốt đẹp, năm đó mình cũng từng niên thiếu khinh cuồng.

Được người khen như vậy, trên mặt Loan Loan cũng lộ ra nụ cười, bài thơ này là viết cho mình, nói đương nhiên cũng là mình.

Nam nhân này không chỉ võ công lợi hại, còn có tài hoa như thế, nhất định chính là người kia rồi.

Trước khi mình xuống núi, sư phụ của mình đã nói với mình, muốn mình nhất định phải cẩn thận một nhân vật tên là Đỗ Lan.

Vốn tưởng rằng chỉ là hạng người vô danh, hiện tại xem ra là mình nghĩ sai rồi.

Sư phụ còn nói qua ngoại trừ phải cẩn thận hắn, còn phải tiếp xúc hắn thỏa đáng, người kia không chỉ mang trong mình Trường Sinh Quyết, dường như còn biết tin tức của tứ đại kỳ thư khác.

Lại làm Tứ thư quan tẫn vô chân phật, xem ra đối với Phật môn cũng không có hảo cảm, có thể lôi kéo.

Nghĩ tới đây Loan Loan thu hồi Thiên Ma Nhận, trên mặt mang theo nụ cười thương mại: Nô gia đẹp như vậy sao.

Nói xong đôi mắt ầng ậc nước nhìn Đỗ Lan.

Đỗ Lan thầm nghĩ quả nhiên là yêu nữ, vừa rồi là phẫn nộ, khiếp sợ, cuối cùng thăm dò, biến đổi thật đúng là nhanh.

Tùy miệng nói ra, ngược lại là để ngươi chê cười.

Ngươi nhất định là đệ tử của Âm Hậu, yêu nữ không đi giày Loan Loan.

Trong lòng Loan Loan hận không thể chém Đỗ Lan, cái gì mà yêu nữ không đi giày.

Danh hào của mình nếu như cùi bắp như vậy, nàng thà đi treo cổ còn hơn.

Tách.

Đỗ Lan chụp cho bản thể Loan Loan một tấm ảnh, tấm ảnh này sau này có thể đi trao đổi đồ với đám túc khống cuồng chân.

Hắn cũng không phải yêu thích sưu tầm vì bản thân đâu, thật đó, thật sự là thật đó.

Đỗ Lan giấu máy ảnh đi, rất cẩn thận.

Đó là cái gì.

Loan Loan hỏi, động tác Đỗ Lan quá nhanh, nàng không nhìn rõ.

Song Long cũng thu binh khí, dựa vào.

Bọn họ kỳ thật cũng rất tò mò vì sao Đỗ Lan lại âm hồn bất tán, giống như đi đến đâu cũng có thể gặp hắn.

Đồng thời bọn họ cũng rất tò mò cơ quan Đỗ Lan cầm là cái gì.

Ngay cả Lỗ Diệu Tử cũng nhìn Đỗ Lan, hi vọng có thể nhìn cho đã mắt, ừm, hắn là muốn xem máy ảnh, không phải muốn xem ảnh chụp bên trong.

Đồ đệ, cho bọn họ xem của con.

Đỗ Lan lười giải thích.

Đan Uyển Tinh không tình nguyện lấy ra pháp bảo máy ảnh của mình, giảng giải cho mọi người máy ảnh là một loại pháp bảo vẽ tranh, toàn bộ hành trình đều là cầm ở trong tay mình.

Mấy lần đẩy ra cái tay tò mò vươn ra của Loan Loan.

Ồn ào xong xuôi, Loan Loan lại đổi một biểu tình nghiêm túc nhìn về phía Đỗ Lan: Đỗ Lan, ngươi đã biết thân phận của ta, cho nên ta mở cửa nói chuyện.

Ta hỏi ngươi, có phải nguyện ý đứng ở một bên Thánh Môn chúng ta hay không.

Đứng ở bên các ngươi, có chỗ tốt gì không.

Đỗ Lan vẫn thẳng thắn như mọi khi.

Loan Loan còn tưởng rằng Đỗ Lan sẽ giống như đại tông sư nói một đống lớn đạo lý đâu, không ngờ sẽ trực tiếp đòi chỗ tốt.

Bất quá thật đúng là hợp khẩu vị: Tài phú và quyền lợi, cái gì cần có đều có.

Xùy, ngay cả mỹ nhân kế cũng không có, Đỗ Lan tỏ vẻ không thèm.

Cho nên hắn muốn làm màu: Thảo nào các ngươi sẽ bị người ta gọi là Ma Môn, tài phú và quyền lợi là thứ làm cho người ta sa đọa nhất trên thế giới, nhưng đối với ta mà nói lại cũng không coi trọng.

Ta coi trọng chính là sự nghiệp có thể chứng minh bản thân và lòng dạ khuông phò lê dân bách tính.

Cảm giác cùng tài phú và quyền lợi cũng không có gì khác biệt, chỉ là đổi một cách nói, trong nháy mắt thăng hoa.

Tất cả mọi người đều chỉ có một biểu tình, đó chính là tên Đỗ Lan này thật không biết xấu hổ.

Các ngươi chính là bởi vì không biết làm công phu mặt ngoài mới có thể thất bại.

Đỗ Lan một bộ biểu tình ta dạy cho ngươi: Đương nhiên nếu các ngươi đủ phúc hắc, cũng không đến mức bị người ta kêu đánh kêu giết.

Hừ.

Loan Loan coi thường nhất những ngụy quân tử hư đầu giả diện kia.

Đỗ Lan thế mà muốn người Thánh Môn học làm loại người này, làm cho Loan Loan không vui.

Người trong Ma Môn chính là không câu nệ tiểu tiết, không tuân lễ pháp, tự do tự tại mới được xưng là Ma Môn, đương nhiên đây là Ma Môn trong lòng Loan Loan.

Ma Môn chân thực lại là vì hoàn thành mục tiêu không từ thủ đoạn, đốt giết cướp đoạt không chuyện ác nào không làm.

Ở trình độ nhất định coi như là tập đoàn tội phạm coi thường pháp kỷ.

Nhìn xem ngươi kìa, vừa lên đã kêu đánh kêu giết đối với hai vị tiểu huynh đệ này, có chuyện gì có thể ngồi xuống giảng đạo lý mà.

Hà tất đánh đánh giết giết.

Hừ, bất quá là hai tên tiểu tử, bọn hắn đã không nguyện ý nói cho ta biết tin tức Dương Công Bảo Khố, giết liền giết.

Loan Loan nói.

Cô nương, người sống trên đời, phải giảng một chữ Lý.

Lý lẽ cái gì, trước mặt Thánh Môn chúng ta, chỉ có thuận ta thì sống nghịch ta thì chết.

Giáo dục của Âm Hậu thật đúng là trực tiếp, giáo dục Loan Loan thành tiểu yêu tinh không nói lý.

Không không, phương thức giáo dục của các ngươi xem ra rất có vấn đề.

Như vậy đi, ta đã là sư phụ Đan Uyển Tinh, cùng các ngươi cũng có chút uyên nguyên.

Không bằng ngươi đến trường học của ta tu nghiệp một đoạn thời gian đi, để ta hảo hảo uốn nắn tư tưởng nguy hiểm của ngươi.

Sư phụ Đan Uyển Tinh.

Chương 494

Đó là thân phận gì, cùng Thánh Môn có quan hệ gì.

Loan Loan cũng không biết Đan Mỹ Tiên là con gái Âm Hậu, mà Đan Uyển Tinh trước mắt chính là cháu gái ngoại của Âm Hậu.

Thân phận này của Đỗ Lan, Âm Hậu không có đề cập với đồ đệ tốt của mình.

Loan Loan không ngờ hắn và Đan Uyển Tinh sẽ dính líu quan hệ gì, cho nên nhìn Đỗ Lan dường như đang dùng ánh mắt hỏi thăm.

Làm việc tùy theo yêu ghét, chính là nhược điểm lớn nhất của Ma Môn các ngươi.

Nhược điểm của nhân tính sẽ bị các ngươi phóng đại vô hạn, con người sở dĩ sẽ có đạo đức và pháp luật chính là vì khắc phục nhược điểm trên nhân tính.

Mà cách làm của Ma Môn các ngươi không thể nghi ngờ là nguyên thủy nhất và lạc hậu nhất, là văn minh nhân loại đi lùi.

Đỗ Lan nói, Các ngươi có thể tưởng tượng thời viễn cổ hồng hoang, nam nữ đi lại trần truồng, tùy ý bôn tẩu trong núi rừng, săn bắt động vật, ăn lông ở lỗ.

Khi đó người ta muốn nằm thì nằm, muốn ngồi thì ngồi, muốn leo cây thì có thể leo cây, muốn làm gì đều không cần cố kỵ ánh mắt chung quanh.

Chuyện Ma Môn các ngươi làm cùng những dã nhân kia lại có gì khác biệt.

Loan Loan làm sao biết người nguyên thủy sống cuộc sống như thế nào, Ngươi lại làm sao biết được sinh hoạt viễn cổ hồng hoang.

Ngươi quên ta đã học qua Trường Sinh Quyết sao.

Những cái này đều là Đế sư Quảng Thành Tử ghi chép lại.

Đỗ Lan nói bậy, Phía trên còn có gian nan kinh lịch của Tam Hoàng Ngũ Đế giáo hóa chúng nhân.

Ngươi cho rằng nhân vật nào trong Ma Môn các ngươi có thể so sánh cùng Tam Hoàng Ngũ Đế.

Mọi người đều bị lời Đỗ Lan hấp dẫn.

Nói như vậy, Ma Môn xem ra thật đúng là loại môn phái nên bị đánh giết.

Mọi người không thích Ma Môn cũng là nên, ai sẽ thích sống cuộc sống của dã nhân kia chứ.

Ít nhất người ở đây đều sẽ không thích.

Cái kia, Đỗ, Đỗ tiên sinh, ngài nói có phải là thật hay không.

Khấu Trọng hỏi.

Đương nhiên, ngươi cho rằng vì sao Ma Môn sẽ biến thành chuột chạy qua đường.

Đó cũng không phải nhân sĩ chính đạo nói vài câu là có thể làm cho bọn họ biến thành công địch của tất cả mọi người.

Duyên cớ trong đó, nghĩ đến người Ma Môn các ngươi cũng chưa từng nghĩ tới, có phải không Loan Loan tiểu thư.

Sắc mặt Loan Loan bình tĩnh, trong lòng lại nổi lên sát tâm đối với Đỗ Lan.

Lời nói của tên Đỗ Lan này quá mức nguy hiểm, cực kỳ bất lợi đối với Thánh Môn: Ngươi là muốn đứng ở bên những ngụy quân tử chính đạo tự xưng kia.

Giống như Ninh Đạo Kỳ trong danh môn chính phái.

Không không, ta không đứng ở bất kỳ bên nào.

Thật sự phải nói, ta và các ngươi quan hệ gần hơn một chút.

Đỗ Lan nói, Đương nhiên chính xác mà nói, ta đứng ở bên phía chân lý.

Người này quả nhiên kỳ quái, bất quá trong lòng Loan Loan xác thực nổi lên gợn sóng, tâm cảnh thế mà có chấn động: Chớ có nói bậy, Thánh Môn chúng ta từ Xuân Thu Chiến Quốc tới nay, sinh tồn đến nay, nếu không phải những chính đạo ngụy quân tử kia bịa đặt, sao lại rơi vào tình cảnh như vậy.

Loan Loan từ nhỏ chịu giáo dục chính là bọn họ là bên bị chính đạo bắt nạt, cho nên đi Thăng Long đảo loạn chẳng qua là tìm lại danh dự.

Quả thực chính là đứa nhỏ bị cướp đồ, nhất định phải cướp về vậy.

Đương nhiên, cũng không trách các ngươi.

Người trong Ma Môn các ngươi đều không có bằng hữu, cho nên không có ai phân tích cho các ngươi nghe, hôm nay ta liền nói cho ngươi một chút.

Ngươi nghe xong, có thể trở về nói lại cho sư phụ ngươi.

Đỗ Lan nói, Chúng ta trở về trước, sau đó ta dạy cho ngươi một bài học tử tế.

Hoàn cảnh nơi đó cũng tốt, mọi người cùng nhau ngồi xuống từ từ nói chuyện.

Từ từ đi trở về, cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Đỗ Lan vẫn luôn quan sát Loan Loan chân trần đi đường như thế

nào.

Nhìn đôi chân trần như ngọc thế mà không hề có chút không thích ứng nào.

Nhìn cũng không giống như lòng bàn chân có vết chai, chẳng lẽ là bởi vì dây thần kinh lòng bàn chân đã hoại tử, cho nên cảm giác không thấy khó chịu.

Đương nhiên Đỗ Lan cũng biết đây kỳ thật cũng là một loại tu luyện, đem chân khí mọi lúc mọi nơi bảo hộ đôi chân, là tu hành nhắm vào lực khống chế và lực bền bỉ của chân khí.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng các ngươi tu luyện Điểu Độ Thuật, sao không triển hiện một chút.

Đỗ Lan nói.

Mọi người đều đang đi, Song Long cũng ngại sử dụng khinh công: Chúng ta không có việc gấp, cùng đi cùng đi.

Qua một ngọn núi nhỏ, xuyên qua rừng cây nhỏ, đối diện chính là vách đá dựng đứng.

Tiểu lâu ở ngay dưới vách đá, khiến người ta khó mà đến được.

Bất quá người ở đây đều là cao thủ, huyền nhai nho nhỏ không làm khó được bọn họ.

Hiện tại các ngươi không muốn dùng Điểu Độ Thuật cũng không được, Song Long đi trước, các tiền bối võ học chúng ta sẽ khảo sát võ công các ngươi một chút.

Song Long nhìn nhau một cái, cũng không luống cuống, vận khởi chân khí, thân thể trở nên nhẹ nhàng vô cùng, sau đó nhảy xuống vách núi.

Hậu bối đi rồi, chúng ta cũng xuống thôi.

Nói xong Đỗ Lan đã nhảy xuống.

Không có khinh công, Đỗ Lan chỉ là nhảy xuống.

Độ cao như vậy, đối với hắn mà nói dễ như ăn cháo.

Uỳnh.

Đôi chân Đỗ Lan hạ xuống làm mặt đất lõm vào, hình thành hai cái hố mạng nhện.

Loan Loan điểm hai cái trên vách núi, phiêu nhiên rơi xuống đất, nhìn thấy tình cảnh dưới chân Đỗ Lan, hơi thất thần.

Người này thật lợi hại, nhục thể đã cường tráng đến mức làm cho người ta giận sôi.

Song Long cũng lần nữa bị Đỗ Lan làm kinh ngạc đến ngây người, trước khi học võ, bọn họ chỉ cảm thấy Đỗ Lan lợi hại, tưởng rằng mỗi người học võ đều có thể bay tới bay lui như thế.

Sau khi học võ, bọn họ mới biết được muốn đạt tới cảnh giới kia của Đỗ Lan, bọn họ có khả năng cả một đời không ăn không uống chỉ luyện công cũng không đạt được.

Đỗ Lan đã cường đại đến mức bọn họ không thể lý giải, hiện tại ấn tượng này càng sâu.

Đợi mọi người ngồi xuống, Đỗ Lan một mình đứng ở phía trước, thao thao bất tuyệt: Lần này quan hệ đến thuyết giải chính tà hai phái, mọi người có vấn đề gì đều có thể hỏi ta.

Giảng đường nhỏ của Đỗ Lan khai giảng, chỉ thấy hắn mở miệng, từ câu rõ ràng rơi ra: Các người biết Đông Phong bán hàng đa cấp không.

Nếu có thể lừa dối Loan Loan thành nhân viên nghiệp vụ Đông Phong Tiêu Cục thì tốt rồi, Đỗ Lan nghĩ như vậy.

Loan Loan nhìn Đỗ Lan, cảm giác một cánh cửa trong lòng đã được mở ra.

Nhưng những gì tiến vào từ ngoài cửa lại không thể thay đổi những thứ đã tồn tại bên trong.

Vì vậy, trong phút chốc, quan niệm cũ và mới cùng tồn tại, chen chúc nhau trong không gian hữu hạn, khiến nàng cảm thấy tức ngực không thôi.

Loan Loan cũng không cảm thấy làm kẻ thù của nhân dân có gì không tốt, nàng không quan tâm đến thân phận của mình.

Nhưng những lời phủ định Ma môn của Đỗ Lan lại khiến nàng rất khó chịu, vạch trần những quy định tưởng chừng vô lý của Ma môn, để lộ ra vô số thi hài thối rữa, khiến người ta buồn nôn.

Đúng vậy, cảm giác này chính là buồn nôn.

Trong Ma môn có rất nhiều người giết người không chỉ vì tiền và quyền, mà còn để thỏa mãn tâm lý méo mó của bản thân, từ từ hành hạ người ta đến chết.

Chuyện này không nghi ngờ gì là rất đáng ghê tởm.

Loan Loan cũng giết người, nhưng đó là vì nhiệm vụ trong lòng và lập trường của mình, dĩ nhiên lúc tâm trạng tốt cũng sẽ trêu chọc người khác một chút.

Nàng cũng sẽ coi người ta như đồ chơi, nhưng lúc ra tay phá hủy thì tuyệt đối là một đòn kết liễu, chứ không phải ngược sát.

Nói bậy, ngươi lại không phải người trong Thánh môn của ta, sao biết rõ như vậy.

Loan Loan trước đây cũng biết môn phái của mình không phải nơi sạch sẽ gì, nhưng bị người khác thẳng thừng chỉ ra, trong lòng vẫn rất khó chịu.

Xấu chàng hổ ai, môn phái cũng vậy.

Dù Ma môn đầy rẫy cảnh đồng môn tương tàn, còn có chứa chấp những thứ dơ bẩn, nhưng những chuyện đó đều không thành vấn đề, duy chỉ có việc nói ra từ miệng Đỗ Lan mới khiến người ta khó chịu.

Xem ra ngươi vẫn còn có một mặt bình thường, cũng có những thứ yêu ghét của riêng mình.

Bây giờ trông mới giống một tiểu cô nương.

Đúng, đúng vậy, bây giờ mới giống người bình thường.

Chương 495

Chỉ là tức giận, nhưng không có cái vẻ hung tợn đó.

Giống như một cô gái bình thường.

Từ Tử Lăng luôn rất tinh tế, có thể phát hiện những thay đổi nhỏ nhặt.

Giống như tâm tình của Loan Loan, sau khi luyện thành Trường Sinh Quyết cũng có thể cảm nhận được.

Khấu Trọng cũng gật đầu lia lịa.

Song Long cũng không vì Đỗ Lan nói nhiều điều xấu về Ma môn mà cho rằng Loan Loan là người xấu xa tột độ.

Đây chính là nguyên nhân khiến họ không thể đi chung đường với danh môn chính phái.

Nếu là danh môn chính phái thì tuyệt đối sẽ không dung thứ cho người như Loan Loan, nhưng Song Long thì không.

Sắc mặt Loan Loan không khá hơn, mà nhìn chằm chằm Đỗ Lan, hy vọng hắn đưa ra một lời giải thích hợp lý. 12.

Loan Loan tiểu thư, đợi đến khi cô buông bỏ đồ đao, cô sẽ có thể thành Phật.

Không phải loại Phật giả dối của Từ Hàng Tĩnh Trai, mà là Phật thật.

Đỗ Lan dụ dỗ, Cô có tiềm năng lĩnh ngộ đại trí tuệ, mạnh hơn tất cả mọi người ở Từ Hàng Tĩnh Trai.

Không phải cứ ôm mộng thiên hạ là có thể thành Phật, nếu cô có thể thành Phật, không nghi ngờ gì đó sẽ là đòn đả kích lớn nhất đối với họ.

Từ Hàng Tĩnh Trai là gì, Song Long vẫn chưa có hiểu biết chính xác, nhưng dường như là một môn phái rất lợi hại.

Nhưng chỉ cần Khấu Trọng quyết tâm tranh bá, sớm muộn gì họ cũng sẽ gặp phải những người đó.

Ngươi vẫn chưa nói cho ta biết, vì sao ngươi lại biết nhiều chuyện như vậy.

Loan Loan tiếp tục truy hỏi, rất nhiều chuyện đều là bí mật của Ma môn, ngay cả nàng cũng không biết chi tiết, nhưng Đỗ Lan lại biết rõ như vậy, nàng nhất định phải hỏi cho rõ, nếu không đó sẽ là một mối họa ngầm cho Ma môn.

Tại sao ta biết rõ như vậy ư.

Dĩ nhiên là vì ta đã luyện Trường Sinh Quyết, thiên hạ đều nằm trong tay ta.

Đỗ Lan đưa tay phải ra, nắm chặt lại, dường như đã nắm cả địa cầu trong lòng bàn tay.

Lời này, mọi người đều không tin, Trường Sinh Quyết lợi hại đến thế sao.

Đó chẳng phải chỉ là một cuốn bí kíp võ lâm thôi ư.

Chỉ có Đan Uyển Tinh tin tưởng, nhưng nàng không cho rằng Trường Sinh Quyết lợi hại, mà là cho rằng sư phụ của mình chính là thần tiên.

Thần tiên thì không có gì là không làm được.

Vì vậy, nhìn vẻ mặt kinh ngạc của những người khác, trong lòng nàng tràn đầy kiêu ngạo.

Lỗ Diệu Tử vuốt vuốt chòm râu dê của mình, mở miệng nói: Tiểu hữu, hà tất phải nói đùa.

Trường Sinh Quyết dù có lợi hại đến đâu, cũng chỉ là một cuốn bí kíp võ công, làm sao có được thần thông biết rõ thiên hạ như vậy.

Chẳng lẽ ngươi đã luyện thành cảnh giới mà người luyện võ khao khát nhất, Phá Toái Hư Không.

Nói đến đây, ngay cả sắc mặt Lỗ Diệu Tử cũng thay đổi.

Không chỉ Lỗ Diệu Tử, mà cả Loan Loan cũng kinh ngạc nhìn Đỗ Lan.

Chẳng lẽ người này là cao nhân cấp bậc Phá Toái Hư Không, như vậy có thể giải thích được nguyên nhân Đỗ Lan mạnh mẽ.

Phá Toái Hư Không.

Đỗ Lan tỏ vẻ đó là cái gì, Các ngươi đang nói đến cái chết phải không.

Trong suy nghĩ của Đỗ Lan, Phá Toái Hư Không hay xuyên không, thực ra đều là khái niệm giống như cái chết.

Bản thân hoàn toàn biến mất khỏi một thế giới, không còn tồn tại, đối với thế giới cũ mà nói chính là đã chết.

Cho nên mỗi khi xuyên qua từng thế giới, Đỗ Lan đều sẽ để lại dấu vết của mình, chứng minh mình đã từng đến.

Để tránh sau khi hắn đi, thế giới đó ngay cả dấu vết hắn từng đi qua cũng không có.

Giống như chưa làm gì đã chết, cuộc đời như vậy thật quá đáng thương.

Người Phá Toái Hư Không sẽ không trở về, cho nên ta khác với họ.

Hơn nữa, dù có Phá Toái Hư Không, cũng không học được nhiều kỹ năng lợi hại như vậy.

Đỗ Lan có thể đạt tới trình độ hiện tại là đã trải qua quá nhiều thế giới mới đạt được.

Thân xác tan rã, linh hồn đảo lộn, Thần Long thay đổi tính chất của khí, học tập kiểm soát hạt từ Bác sĩ Manhattan.

Có thể nói mỗi lần đều là điều mà những người Phá Toái Hư Không của thế giới này khó mà vươn tới.

Cho nên dù Đỗ Lan đã học Trường Sinh Quyết, cũng không có cảm giác Phá Toái Hư Không gì cả.

Càng không nói đến chuyện biến mất khỏi thế giới này.

Các ngươi không cần phải ngạc nhiên, tuy ta khá lợi hại, nhưng ta không phải người Ma môn, cho nên sẽ không làm theo kiểu của các ngươi.

Ta cũng chỉ là nghe ngóng được một vài thứ thôi, sẽ không ra tay với các ngươi.

Loan Loan nhíu mày, Ngươi nói chuyện thật kỳ lạ, rốt cuộc ngươi có quan hệ gì với Thánh môn chúng ta.

Ngươi cứ một tiếng Ma môn hai tiếng Ma môn, sao nghe mà nô gia thấy khó chịu quá.

Đỗ Lan kéo Đan Uyển Tinh ra, giải thích một phen.

Loan Loan lúc này mới hiểu ra phần nào, Ngươi lại là cháu ngoại của sư phụ ta.

Sắc mặt Đan Uyển Tinh lại không tốt, tất cả những khổ nạn mà mẹ con nàng phải chịu đều do bà ngoại tốt của nàng gây ra.

Cho nên sau khi biết thân phận của Loan Loan, thiện cảm của Đan

Uyển Tinh đối với Loan Loan đã không còn sót lại chút nào, Hừ, ta không phải cháu ngoại của ai cả, ta chỉ là con gái của mẹ ta.

Loan Loan cũng biết quy củ của Ma môn, không được phép phát sinh quan hệ với người mình yêu.

Chắc hẳn mẹ của Đan Uyển Tinh năm đó cũng có một câu chuyện đau lòng, cho nên nàng không nói thêm gì nữa, bây giờ không phải là lúc trêu chọc người khác.

Được rồi, nói chuyện chính.

Đỗ Lan thu hút sự chú ý của mọi người trở lại mình, Hôm nay nói đến đây thôi, sau này nếu các ngươi có vấn đề gì, có thể đến hỏi ta riêng.

Mấy câu cuối cùng dành cho cô, Loan Loan.

Loan Loan lộ vẻ nghi hoặc.

Bây giờ có một cơ hội, một cơ hội thành Phật, để cô đạt đến một tầm cao mà người đời không thể vươn tới.

Cô có bằng lòng chấp nhận không.

Đỗ Lan rất nghiêm túc, nhưng Loan Loan lại mỉm cười, Hôm nay xin cảm ơn Đỗ Lan tiên sinh đã giải đáp thắc mắc, Loan Loan xin cáo từ.

Dứt lời, người đã phiêu diêu ra khỏi tiểu lâu, đáp xuống đình nhỏ trong sân, Đỗ Lan tiên sinh, Loan Loan không muốn thành đầu trọc, cho nên chuyện thành Phật mà ngài nói thôi đi, nô gia ghét nhất là đầu trọc.

Nói rồi đã nhẹ nhàng bay lên giữa vách đá.

Lại một cú điểm chân, Loan Loan đã biến mất bên ngoài vách đá.

Song Long nhìn nơi bóng hình xinh đẹp biến mất, thất hồn lạc phách.

Mặc dù trước đó lúc giao đấu không ai nhường ai, nhưng đồng hành cùng mỹ nhân là chuyện vui, họ sẽ không từ chối.

Lúc này lại nghe Đỗ Lan thở dài một tiếng, thong thả nói: Thời cơ chưa đến, đợi đến khi nàng nhìn thấu thì chính là ngày thành Phật.

Tiên sinh, ta thấy chưa chắc.

Từ Tử Lăng đột nhiên lên tiếng, Nữ tử đó coi thiên hạ không ra gì, cực kỳ tự phụ, sẽ không phải là người thành Phật.

Dáng vẻ yêu nữ thì mười phần.

Cho nên mới nói thời cơ chưa đến, đợi đến khi nàng lĩnh ngộ đại trí tuệ, thành Phật chỉ trong gang tấc.

Lỗ Diệu Tử cũng rất kỳ lạ vì sao Đỗ Lan lại cho rằng Loan Loan có thể thành Phật, Thứ cho lão phu nói thẳng, tiên sinh vì sao lại coi trọng Loan Loan.

Từ Hàng Tĩnh Trai mới là chính đạo Phật môn, xác suất họ thành Phật không phải lớn hơn sao.

Đỗ Lan lắc đầu, Người của Từ Hàng Tĩnh Trai chẳng qua chỉ có chút thông minh vặt, nhưng không có đại trí tuệ.

Ta xem khắp thiên hạ, chỉ có Loan Loan có được tuệ căn này.

Nói đơn giản là Đỗ Lan thích nhân vật Loan Loan, sau này nhất định sẽ giúp nàng thành Phật, đến lúc đó tức chết mấy người đàn bà vì người trong thiên hạ đi khắp nơi tìm minh chủ kia.

Song Long học được chút ít từ Lỗ Diệu Tử rồi vui vẻ rời đi, Đỗ Lan giao Đan Uyển Tinh cho Lỗ Diệu Tử rồi cũng đi.

Đỗ Lan quay lại Dương Châu một chuyến, trong nhà không có ai, bây giờ Bánh Bao Hạnh Phúc đã vươn ra khỏi Giang Chiết Hỗ, đi khắp cả nước, họ cần phải đến các nơi trong nước để huấn luyện nhân viên.

Đến Đông Phong Tiêu Cục, Thạch Long cũng không ở đó.

Đỗ Lan mới nhớ ra, trước khi đi gặp Lỗ Diệu Tử, hắn đã giao cho Thạch Long một nhiệm vụ.

Bảo y đến Từ Hàng Tĩnh Trai để giành lấy mối làm ăn vận chuyển Hòa Thị Bích.

Đỗ Lan vốn định tự mình đi, nhưng cảm thấy mình đi thì mất giá quá, không bằng để tiểu đệ đi cho rồi.

Bây giờ thực lực của Thạch Long không tồi, tuyệt đối có thể đấu với trai chủ Từ Hàng Tĩnh Trai là Phạm Thanh Huệ được hơn mười chiêu.

Chương 496

Cũng không biết Thạch Long có hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi không.

Lúc này, Thạch Long chỉ mang theo hai tùy tùng, tay không đứng giữa núi non trùng điệp.

Trước mắt là sườn núi xanh mướt, thấp thoáng có thể nhìn thấy đình đài lầu các trên núi.

Đỗ tiên sinh quả nhiên lợi hại, ngay cả vị trí của Từ Hàng Tĩnh Trai cũng có thể tìm được, hơn nữa không khác chút nào so với những gì ngài ấy miêu tả, ngay cả số bậc thang cũng không sai.

Lợi hại, lợi hại.

Tình cảm kính ngưỡng của Thạch Long đối với Đỗ Lan đã như nước sông Hoàng Hà cuồn cuộn không dứt.

Thánh địa của chính đạo đang ở ngay trước mắt, Thạch Long cũng không tránh khỏi tâm trạng kích động.

Nhưng y bây giờ là đại diện cho Đỗ Lan và Đông Phong Tiêu Cục đến để bàn chuyện làm ăn, điều chỉnh lại tâm trạng, Thạch Long một chân bước lên bậc đá.

Chỉ cảm thấy vô số khí tức cao thâm khó lường ập về phía mình, Thạch Long vận chân khí ổn định thân hình, còn tùy tùng sau lưng lại như bị định trụ, không hề nhúc nhích.

Quả nhiên như Đỗ tiên sinh nói, Từ Hàng Tĩnh Trai quả nhiên sẽ không chào đón mình.

Thạch Long cũng đã sớm chuẩn bị, vì vậy vận khí hô lớn: Tại hạ Đông Phong Tiêu Cục Thạch Long, có việc muốn bàn với Phạm

Thanh Huệ trai chủ.

Giọng nói của Thạch Long truyền khắp cả dãy núi.

Rất nhanh, từ trên núi truyền đến một giọng nữ trong trẻo, Nơi thanh tịnh của Phật môn, Thạch Long thí chủ xin mời trở về.

Lại giống hệt như lời Đỗ tiên sinh nói, cho đến hiện tại, những gì Thạch Long gặp phải đều là những gì Đỗ Lan đã dặn dò mình.

Thế là Thạch Long lấy ra một túi gấm từ trong lòng.

Đúng vậy, trước khi Thạch Long xuất phát, Đỗ Lan đã cho y ba túi gấm để giúp y bàn được mối làm ăn.

Nhìn thấy diệu kế trong túi gấm, Thạch Long cũng nửa tin nửa ngờ, nhưng Đỗ Lan đã tạo cho y một ấn tượng thần cơ diệu toán, cho nên Thạch Long quyết định làm theo những gì viết trên giấy: Việc liên quan đến an nguy của công tử Lý Thế Dân ở Thái Nguyên, cần phải gặp mặt bàn bạc chi tiết.

Tốc độ đáp lại còn nhanh hơn trước, Thạch Long thí chủ, mời.

Lần này Thạch Long thực sự ngây người, Đỗ tiên sinh thật sự là thần nhân.

Nơi mà người trong giang hồ mơ ước, muốn tiến vào thánh địa, hôm nay mình sắp được mở rộng tầm mắt.

Khí tức khóa chặt mình đã biến mất, Thạch Long nhanh chân tiến lên.

Cánh cửa tường trang nghiêm ở ngay trước mắt, khắc ghi dấu vết của lịch sử.

Cửa lớn mở ra, bên trong dường như phát ra ánh sáng, đó là ánh sáng của hạo nhiên chính khí.

Thạch Long đối với Từ Hàng Tĩnh Trai vô cùng sùng bái, hôm nay định sẵn là một ngày khó quên.

Đặc biệt là khi biết người tiếp đón mình chính là trai chủ Từ Hàng Tĩnh Trai Phạm Thanh Huệ, y càng kích động đến mức không thể diễn tả.

Chào trai chủ, tại hạ là Thạch Long ở Dương Châu.

Phạm Thanh Huệ quả nhiên xinh đẹp hơn người, tuy đã ngoài năm mươi, nhưng vẫn còn phong vận.

Là thủ lĩnh chính đạo, bà ta rất có khí độ, đối với Thạch Long cũng chỉ khẽ gật đầu, cũng không mời Thạch Long vào trong.

Cứ đứng trong sân trước đại sảnh, Không biết lời nói trước đó của Thạch thí chủ có duyên cớ gì.

Việc gì liên quan đến an nguy của công tử Lý Thế Dân ở Thái Nguyên.

Quỷ mới biết, Thạch Long chỉ nói theo những gì trên giấy mà thôi.

Y còn chưa từng gặp mặt Lý Thế Dân, ai biết hắn ta bị làm sao.

Cho nên đối phương hỏi, Thạch Long không trả lời được.

Nhưng y cũng không bị khí thế của Phạm Thanh Huệ ép đến mức quên mất nhiệm vụ của mình.

Hai nữ đệ tử sau lưng Phạm Thanh Huệ cũng là cao thủ, hơn nữa ở đây dường như còn có tông sư như Ninh Đạo Kỳ ẩn mình trong đó, mình vẫn nên nói thật thì hơn, Thạch Long trong nháy mắt đưa ra quyết định: Thực ra hôm nay ta đến đây đại diện cho Đông Phong Tiêu Cục, là muốn bàn với trai chủ một mối làm ăn.

Trước đó ta bị ép vào đường cùng, mới nói năng hồ đồ, mong trai chủ thứ tội.

Phạm Thanh Huệ nghe thấy mình bị lừa, trên mặt thoáng lộ vẻ tức giận.

Nhưng dù sao cũng là minh chủ chính đạo, không thể lập tức nổi giận, Thạch Long thí chủ, nếu đã như vậy thì ngài hãy về đi.

Bà ta không muốn lãng phí lời lẽ với một nhân vật nhỏ.

Đông Phong Tiêu Cục, bà ta biết, giống như trạm dịch của triều đình.

Chỉ có điều tiêu cục là nhận tiền của người ta để vận chuyển hàng hóa, còn trạm dịch là phục vụ miễn phí cho triều đình.

Một tổ chức vận chuyển hàng hóa nhỏ bé, bà ta còn chưa coi vào mắt.

Hơn nữa, võ công của Thạch Long, bị bà ta nhìn thấu ngay từ đầu, người phụ trách Đông Phong Tiêu Cục chỉ có thực lực như vậy, thực sự không cần thiết phải lôi kéo.

Ngược lại, Đỗ Lan đứng sau tiêu cục thì đáng để gặp một lần, Phạm Thanh Huệ cũng đang tính toán, đuổi nhân vật nhỏ về, để dụ con cá lớn ra.

Chỉ cần cho tôi một chút thời gian là được.

Thạch Long vẫn muốn tranh thủ, nhưng đã bị đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai dùng nội kình nhẹ nhàng đẩy ra đến cửa, y cũng không dám vận khí chống cự, dù sao đây cũng là địa bàn của ni cô, Trai chủ, xin hãy để chúng tôi vận chuyển Hòa Thị Bích đến Lạc Dương, nhất định phải để Đông Phong Tiêu Cục chúng tôi vận chuyển, Đông Phong Tiêu Cục, sứ mệnh tất đạt.

Cửa đóng lại, ba người mắt to trừng mắt nhỏ, mặt đầy bất lực.

Thạch Long cảm thấy mình đã làm hỏng chuyện, nghĩ lại cũng phải, người ta là thân phận gì, mình lại là thân phận gì.

Hòa Thị Bích lại là thứ gì.

Họ mà đồng ý mới là lạ.

Dương Công Bảo Khố, Hòa Thị Bích, có được một trong hai có thể có được thiên hạ.

Người của Từ Hàng Tĩnh Trai làm sao có thể giao một thứ quan trọng như vậy cho Đông Phong Tiêu Cục vận chuyển chứ.

Chủ nhân, không phải Đỗ tiên sinh đã cho ba túi gấm sao.

Bây giờ xem cái thứ hai đi.

Tùy tùng nhắc nhở Thạch Long, y vội vàng mở túi gấm có thêu chữ nhị ra, bên trong vẫn là một tờ giấy, trên đó viết: Lý Thế Dân đã trúng độc, không muốn hắn chết, thì tiếp tục nói chuyện.

Đỗ Lan dường như không có chút thiện chí nào với Từ Hàng Tĩnh Trai, ngược lại còn đầy địch ý.

Thạch Long do dự, nếu cứ tiếp tục như vậy, dường như Đông Phong Tiêu Cục sẽ đứng ở phía đối lập với Từ Hàng Tĩnh Trai.

Nhưng y còn có một thắc mắc, sao lại là Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân này chẳng lẽ là con riêng của Phạm Thanh Huệ.

Thạch Long ác ý nghĩ.

Để hoàn thành nhiệm vụ, Thạch Long mở miệng: Ta biết chuyện gì liên quan đến an nguy của Lý Thế Dân rồi, hắn đã trúng độc.

Cuối cùng Thạch Long vẫn chọn Đỗ Lan, có lẽ đây là quyết định tồi tệ nhất mà y từng đưa ra trong đời, nhưng lại là quyết định đúng đắn nhất, Trai chủ, có thể nói chuyện tiếp được không.

Cửa lại mở ra, sắc mặt Phạm Thanh Huệ tái mét, Lý Thế Dân là thiên tử mà họ đã định sẵn, không thể có sai sót, Có ý đồ gì, lại dám hạ độc.

Đây chẳng lẽ là tác phong của Đông Phong Tiêu Cục các ngươi sao.

Bà ta thực ra cũng có nghi ngờ, nhưng vẫn nên nghiêm khắc một chút thì tốt hơn, để tên Thạch Long này không bày ra trò mới, Hắn trúng độc gì.

Thạch Long lại không trả lời được, nhưng lần này y dứt khoát lấy ra túi gấm thứ ba, mở ra xem, quả nhiên là lời uy hiếp, dùng mạng của Lý Thế Dân để đổi lấy sự thành công của nhiệm vụ lần này.

Sắc mặt Thạch Long cũng trở nên rất khó coi, khoan hãy nói Lý Thế Dân có quan trọng đến vậy không.

Chỉ cần nhìn nơi mình đang ở, dường như cũng không ổn cho lắm.

Quả nhiên nội dung trên giấy bị Phạm Thanh Huệ nhìn thấy, bà ta cười lạnh một tiếng, Gan lớn thật.

Đệ tử sau lưng bà ta còn có vẻ muốn ra tay.

Thấy vậy, Thạch Long lại thở phào một hơi, xem ra Lý Thế Dân quả nhiên rất quan trọng, con bài tẩy mà Đỗ Lan tiên sinh chọn rất đủ sức nặng.

Thạch Long ở Dương Châu vốn không phải là chính nhân quân tử gì, y tuy thuộc chính đạo, nhưng để sinh tồn cũng đã làm không ít chuyện xấu.

Cho nên y dứt khoát buông thả, sự tôn kính đối với Từ Hàng Tĩnh Trai trong phút chốc biến mất.

Đã đứng ở phía đối diện của họ, dứt khoát cứ bung xõa, trên mặt lộ ra nụ cười bá khí, Thạch Long ưỡn ngực, Trai chủ quá khen, không biết sau khi xem yêu cầu của Đỗ Lan tiên sinh, ý ngài thế nào.

Dùng tính mạng của Lý Thế Dân đổi lấy tư cách vận chuyển Hòa Thị Bích.

Đông Phong Tiêu Cục chúng tôi nhất định sẽ giao Hòa Thị Bích đến Lạc Dương trong thời gian quy định.

Nói xong, Thạch Long lại thêm một câu, Bà không tin lời tôi, chẳng lẽ còn không tin lời Đỗ Lan tiên sinh.

Ba túi gấm này là do ngài ấy đưa cho tôi mấy ngày trước, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của ngài ấy.

Từ Hàng Tĩnh Trai bao giờ bị một nhân vật nhỏ bé ép đến tình cảnh này.

Phạm Thanh Huệ hai tay nắm chặt, lửa giận trong lòng bùng lên, Tốt, tốt, tốt, gọi Phi Huyên đến.

Trong lòng lại đang nghĩ cách gài bẫy Đông Phong Tiêu Cục và Đỗ Lan đứng sau họ.

Không bao lâu, tiên tử từ nội điện bước ra, xuyên qua đại sảnh từ tối đến sáng, Đệ tử Phi Huyên ra mắt sư phụ.

Ngươi đi cùng vị Thạch Long thí chủ này, cùng nhau đến Lạc Dương.

Sư Phi Huyên có chút nghi hoặc, Thạch Long này là nhân vật gì.

Chương 497

Hoàn toàn không có ấn tượng.

Thạch Long nghe vậy, cũng hiểu nhiệm vụ lần này của mình đã hoàn thành, chỉ là ngoài Hòa Thị Bích ra, còn phải đưa thêm một người cùng đến Lạc Dương.

Không sao, dù sao Đỗ Lan tiên sinh cũng không nói chỉ đưa Hòa Thị Bích.

Vị Phi Huyên tiểu thư này là đệ tử của trai chủ, vậy chính là truyền nhân của Từ Hàng Tĩnh Trai, chỉ cần tuyên truyền tốt, Đông Phong Tiêu Cục lần này nhất định có thể nổi danh.

Vị tiểu thư này, xin chiếu cố nhiều hơn.

Tại hạ Thạch Long của Đông Phong Tiêu Cục.

Trong lòng Thạch Long, địa vị của Đỗ Lan đã thành công vượt qua minh chủ chính đạo.

Đây nhất định sẽ là một chuyến đi khó quên, Thạch Long thầm nghĩ.

Cũng nhất định sẽ là một chuyến đi khó quên đối với truyền nhân của Từ Hàng Tĩnh Trai.

Sắc mặt Phạm Thanh Huệ đã khôi phục bình tĩnh, chỉ cần xác định Lý Thế Dân an toàn, sau này có khối thời gian để từ từ chơi.

Chuyện hôm nay, bà ta sẽ không quên.

Đơn hàng Hòa Thị Bích, bất kể Hòa Thị Bích có thật sự ở trên người Sư Phi Huyên hay không, Đông Phong Tiêu Cục cứ tuyên truyền như vậy.

Sư Phi Huyên vốn nghĩ, Đông Phong Tiêu Cục sẽ cẩn thận canh giữ nàng, nhưng sự thật hoàn toàn ngoài dự đoán.

Đông Phong Tiêu Cục chỉ muốn cho mọi người biết mình có thực lực, thực lực có thể hợp tác với Từ Hàng Tĩnh Trai, một kiểu thao túng mượn oai hùm dọa cáo điển hình.

Cứ như sợ mọi người không biết Hòa Thị Bích đã lên đường, ngựa nhanh không ngừng đi lại khắp nơi trên toàn quốc.

Mỗi khi đến một nơi, lập tức sẽ dự đoán thời gian cho đoạn đường tiếp theo, và hoàn thành đoạn đường đó một cách chính xác trong thời gian dự định.

Sư Phi Huyên phát hiện tất cả các tiêu sư của Đông Phong Tiêu Cục trên tay hoặc trong lòng đều mang một cái máy móc kỳ lạ, nàng tò mò hỏi nữ tiêu sư đi cùng mình, mới biết đó là một thứ gọi là đồng hồ, là một loại dụng cụ tính giờ.

Tinh xảo hơn cả canh giờ và đồng hồ mặt trời mà họ dùng.

Một ngày mười hai canh giờ biến thành hai mươi bốn giờ, và mỗi giờ lại được chia thành sáu mươi phút, một phút chia thành sáu mươi giây.

Trong một khoảnh khắc tích tắc, một giây đã trôi qua.

Và đồng hồ có kim giờ, kim phút, kim giây, tương ứng với giờ, phút, giây.

Sư Phi Huyên nắm lấy cánh tay của nữ tiêu sư, mắt bị kim giây không ngừng tiến về phía trước thu hút.

Chính vì có chiếc đồng hồ này, Đông Phong Tiêu Cục của chúng ta mới trở thành tiêu cục sứ mệnh tất đạt.

Cô nhìn kim giây không ngừng chạy, giống như đang thúc giục chúng ta không được dừng lại vậy.

Đỗ Lan tiên sinh từng nói với mọi người, đời người có hạn, mỗi giây trôi qua, bản thân lại thiếu đi một giây.

Và người của Đông Phong Tiêu Cục chúng ta chính là phải nắm bắt từng giây, từng phút.

Cái tên Đỗ Lan, Sư Phi Huyên biết, nàng biết Đỗ Lan chủ yếu là vì màn xuất hiện hoành tráng của hắn vào ngày Tùy Dương Đế băng hà, còn có hai bài thơ của hắn.

Đặc biệt là thi hiệu của Đỗ Lan Phi thần phi thánh diệc phi tiên, bán nho bán đạo thị bán hiền. trường sinh bán nhật phá hư không, tứ thư quan tẫn vô chân phật với sự tự đại và địch ý rõ ràng đối với Phật môn.

Đỗ Lan rốt cuộc là người như thế nào.

Sư Phi Huyên tò mò.

Có thể làm ra tài học Kháp tự nhất giang đông lưu khứ, lại có thể chế tạo ra thủ nghệ tinh xảo như đồng hồ và đồng hồ quả quýt, còn có học thức về cách phân chia thời gian, quả thực khiến Đỗ Lan ngày càng trở nên bí ẩn.

Nhưng một nhân tài như vậy lại có địch ý với Phật môn, thực sự không ổn, xem ra có thời gian cũng phải thăm dò hắn một chút.

Nếu nhân vật này có thể phò tá Tần Vương, vậy công tử Lý Thế Dân sẽ như hổ thêm cánh.

Dù không thể để Đỗ Lan quy hàng Tần Vương, cũng phải để hắn giữ thái độ trung lập.

Nếu hắn đối địch với Tần Vương, thật không dám tưởng tượng.

Chuyến đi Lạc Dương lần này, nhất định sẽ có không ít biến số, Sư Phi Huyên nắm chặt Sắc Không Kiếm, nhất định phải trả lại cho thiên hạ một nền thái bình.

Trên đường đi, thực ra Thạch Long cảm nhận được còn có một cao thủ đi theo sau họ.

Y đoán có thể là người do Từ Hàng Tĩnh Trai phái ra để giám sát họ trong bóng tối, Thạch Long cũng không thấy kỳ lạ, nếu không có cái đuôi mới thấy kỳ lạ.

Tuy không nhìn thấy Hòa Thị Bích, nhưng hành lý của Sư Phi Huyên rõ ràng lớn hơn bình thường, một người xuất gia không nên có nhiều hành lý như vậy, bên trong chắc là giấu Hòa Thị Bích.

Lần này lão ni cô cũng thật thà, thật sự để đồ đệ của mình mang theo Hòa Thị Bích.

Thạch Long cũng biết đây là vì Đỗ Lan dùng tính mạng của Lý Thế Dân uy hiếp, mới khiến họ làm vậy.

Trong lòng càng thêm nghi ngờ về thân phận của Lý Thế Dân, sau đó một ý nghĩ khiến người ta tức giận xuất hiện trong đầu Thạch Long.

Chẳng lẽ Lý Thế Dân đó chính là chủ nhân của Hòa Thị Bích mà Từ Hàng Tĩnh Trai đã công nhận, cũng chính là thiên hạ cộng chủ tương lai.

Nghĩ đến đây, chỉ cảm thấy một luồng hơi lạnh xông lên trán Thạch Long.

Trước đây y ở Dương Châu có lẽ cũng là một nhân vật, nhưng trong mắt các đại môn phiệt chẳng qua chỉ là một con sâu, trong mắt hoàng đế, lại càng không được tính là con sâu.

Bây giờ thiên hạ đại loạn, quân phiệt nổi lên khắp nơi, ai cũng thèm muốn ngôi vị hoàng đế, Thạch Long không nhìn ra quân phiệt nào có mệnh làm hoàng đế.

Nhưng Từ Hàng Tĩnh Trai lại đã chọn Lý Thế Dân đó.

Họ chọn người này như thế nào.

Chẳng lẽ họ có thể biết trước tương lai.

Hay là họ vì muốn khống chế thiên hạ, mà chọn một người có lợi nhất cho họ để làm hoàng đế.

Lý Thế Dân đó có thể trở thành một hoàng đế tốt không.

Một loạt câu hỏi khiến đầu Thạch Long đau nhức, chuyện quốc gia đại sự này quả nhiên không phải là thứ mà một kẻ tiểu dân như mình nên nghĩ đến.

Nhưng lần này Đỗ Lan tiên sinh trở mặt với Từ Hàng Tĩnh Trai, chẳng lẽ là vì hắn cũng muốn làm hoàng đế.

Thạch Long nghĩ rất nhiều, nhưng càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Nếu Đỗ Lan làm hoàng đế, y nhất định sẽ ủng hộ, mình mà kiếm được một chức quan quèn thì càng tốt, tốt nhất là loại quan cần phải lên triều.

Thạch Long càng nghĩ càng xa.

Đỗ Lan sẽ không làm hoàng đế, bây giờ hắn đã đến Lạc Dương trước một bước.

Tìm thấy quán Bánh Bao Hạnh Phúc cao cấp, sang trọng, gọi một ít đồ ăn, từ từ thưởng thức.

Bây giờ đã qua giờ cơm, nhưng trong đại sảnh vẫn ngồi đầy hơn một nửa.

Đỗ Lan nghiêng tai lắng nghe, nghe được tin tức về Song Long.

Sau khi rời khỏi Lỗ Diệu Tử, Song Long đã có một trận công phòng chiến thảm khốc với Đỗ Phục Uy ở Cánh Lăng, Song Long giữ được mười ngày, khiến Đỗ Phục Uy chỉ nhận được một tòa thành trống, sau đó họ còn có một trận đại chiến không rõ thắng bại với Đỗ Phục Uy.

Vậy thì bây giờ Song Long hẳn đã gặp Bạt Phong Hàn, ba người vì Phó Quân Du mà đi cùng nhau.

Nói lại, hôn kỳ của sư tỷ Phó Quân Du sắp đến, là sư muội mà lại tùy tiện chạy đến đây.

Chương 498

Xem ra lão già Phó Thái Lâm kia vẫn chưa từ bỏ dã tâm khuấy đảo Trung Nguyên.

Nhưng không biết lão ta làm sao lại cho rằng đứa đồ đệ thứ hai bất tài của mình có thể hoàn thành nhiệm vụ lớn lao.

Lại nói, Song Long và Bạt Phong Hàn vì nghĩa khí tương đầu, trở thành bạn tốt của nhau.

Sau đó ba người này lại gặp phải Đổng Thục Ny đang bị Ngõa Cương Trại truy sát, bốn người sau một hồi làm quen, chia thành hai đội cùng hướng về Lạc Dương.

Chỉ là Khấu Trọng và Đổng Thục Ny hai người trên đường gặp phải trắc trở.

Đổng Thục Ny là cháu gái của Lạc Dương vương Vương Thế Sung, cho nên Lý Mật của Ngõa Cương Trại muốn bắt nàng làm con tin.

Thêm vào đó, Khấu Trọng lại biết bí mật của Dương Công Bảo Khố, cả hai đều là mục tiêu của Ngõa Cương Trại.

Lần này Thẩm Lạc Nhạn dẫn quân, còn có cao thủ được Lý Mật mời đến là Triều Công Thác gia nhập, khiến Khấu Trọng rơi vào tình thế nguy hiểm.

Triều Công Thác cùng với Ninh Đạo Kỳ, Tống Khuyết là cao thủ thành danh cùng thời, kinh nghiệm đối chiến phong phú.

Đấu với Khấu Trọng, lại càng toàn lực ứng phó, thề phải tiêu diệt Khấu Trọng, biến Song Long thành đơn trùng.

Khấu Trọng biết rõ lúc này mình không địch lại, trong lòng suy nghĩ muôn vàn, cuối cùng vẫn quyết định mang theo Đổng Thục Ny chạy trốn trước.

Ở đây có rất nhiều người của Ngõa Cương Trại, mình dù có liều mạng giết chết kẻ địch, cũng sẽ không có kết quả tốt.

Nhưng Khấu Trọng biết chuyện sinh tử quan trọng, phải xem vào diễn xuất, cho nên toàn lực tấn công Triều Công Thác, làm tê liệt kẻ địch, để họ không biết mục đích thực sự của mình là muốn chạy trốn.

Và quả thực đã thành công, Khấu Trọng trong cảnh thập tử nhất sinh đã tìm được cơ hội, mang theo Đổng Thục Ny chạy trốn.

Khiến Triều Công Thác tức đến bốc khói.

Lúc này đoàn xe của Đông Phong Tiêu Cục vừa đến, đụng phải đám người Ngõa Cương Trại đang tức tối.

Có phải là quân sư Thẩm Lạc Nhạn của Ngõa Cương Trại không.

Thấy Ngõa Cương Trại còn có cờ hiệu chữ Thẩm, Thạch Long đoán người phía trước nhất định là xà hạt quân sư Thẩm Lạc Nhạn nổi danh.

Thẩm Lạc Nhạn cũng thấy cờ hiệu của Đông Phong Tiêu Cục, trong lòng tính toán nên xử trí thế nào.

Đông Phong Tiêu Cục đang quảng bá rầm rộ rằng mình đang vận chuyển Hòa Thị Bích.

Tuy có kiêng kỵ Đỗ Lan, nhưng chủ nhân của nàng là Lý Mật muốn làm hoàng đế, Hòa Thị Bích này nếu có thể lấy được vào tay Ngõa Cương Trại thì sẽ có thêm một phần thắng.

Cân nhắc đi cân nhắc lại, cuối cùng lòng trung thành với chủ nhân đã chiến thắng sự e dè đối với cao thủ, Có phải là đoàn xe vận chuyển Hòa Thị Bích không.

Chính là.

Thạch Long cũng không hề che giấu, Lần này chính là Đông Phong Tiêu Cục chúng tôi vận chuyển Hòa Thị Bích và Sư Phi Huyên tiểu thư, từ Từ Hàng Tĩnh Trai đến Tịnh Niệm Thiền Viện.

Cao điệu, cái gì gọi là cao điệu, đây chính là cao điệu.

Cảm giác nặng nề của lịch sử, chính là được tích lũy từ từng chút bi kịch và hỉ kịch.

Hòa Thị Bích không nghi ngờ gì là một biểu tượng mà tất cả những người tranh bá đều muốn có, biểu tượng của thiên hạ cộng chủ.

Đồng thời Hòa Thị Bích còn mang dị năng, ngay cả Ninh Đạo Kỳ cũng không thể lĩnh ngộ được sự thần kỳ của nó.

Bây giờ Ngõa Cương Trại gặp Đông Phong Tiêu Cục, trong lòng Thẩm Lạc Nhạn suy nghĩ như điện, cuối cùng mở miệng nói: Chủ công của ta là Lý Mật, chinh phạt bốn phương, ngưỡng mộ Từ Hàng Tĩnh Trai đã lâu, hôm nay có may mắn gặp được truyền nhân của Từ Hàng Tĩnh Trai là Sư Phi Huyên tiểu thư, thành tâm thành ý mời tiểu thư đến Ngõa Cương Trại ở lại vài ngày, không biết có được không.

Người đến không có ý tốt, nhưng Thạch Long bây giờ có Đỗ Lan làm hậu thuẫn, hiển nhiên sẽ không để Ngõa Cương Trại mang Sư Phi Huyên đi, Nếu Lý Mật có lòng, nên tự mình đến Lạc Dương mới thể hiện được thành ý của hắn.

Chủ công của ta công vụ bận rộn, chỉ có thể do chúng ta thay mặt mời.

Thạch Long tiên sinh, nếu không phiền, cũng có thể cùng truyền nhân đến Ngõa Cương Trại.

Thẩm Lạc Nhạn xem ra muốn động thủ, cướp đi tất cả mọi

người.

Thạch Long giơ tay lên nhìn đồng hồ, còn hơn một giờ nữa là đến giờ hẹn.

Bây giờ người của Tịnh Niệm Thiền Viện hẳn đã chuẩn bị xong để đón Hòa Thị Bích, Thẩm Lạc Nhạn xin hãy nhường đường, thời gian không chờ đợi ai, chúng ta đã không còn thời gian để nói chuyện phiếm, sau này gặp lại.

Lạc Nhạn hảo tâm mời, ngươi đừng rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.

Thẩm Lạc Nhạn giơ tay phải lên, chuẩn bị ra lệnh tấn công.

Thạch Long nhíu mày, đám người này thật là ngang ngược.

Sư Phi Huyên cũng đã nghe thấy cuộc đối thoại bên ngoài, lúc tình thế căng như dây đàn, nàng cũng không thể tiếp tục im lặng, Lý Mật là một đại anh hùng, Phi Huyên cũng đã nghe danh từ lâu, chỉ là không có duyên gặp mặt.

Quân sư mời, Phi Huyên không dám không theo, nhưng hôm nay Phi Huyên thân mang trọng trách, thực sự không tiện đến.

Nói rồi Sư Phi Huyên đã chui ra khỏi xe ngựa chống xóc, đứng trên nóc xe.

Gió nhẹ thổi, áo và tóc bay phất phơ như tiên nữ hạ phàm, nữ thần giáng thế.

Thẩm Lạc Nhạn thấy Sư Phi Huyên, cũng không khỏi thất thần, quá đẹp, trên đời sao lại có một nữ tử xinh đẹp thoát tục như vậy.

Thẩm Lạc Nhạn tự thấy hổ thẹn.

Quân sĩ Ngõa Cương Trại cũng bị tiên khí của Sư Phi Huyên làm cho chấn động, ai nấy đều mắt tròn mắt dẹt.

Đối mặt với nhiều ánh mắt như vậy, Sư Phi Huyên lần đầu ra đời lại không hề nao núng, nàng là truyền nhân của Từ Hàng Tĩnh Trai, được người ta kính ngưỡng là lẽ đương nhiên, không cần lý do.

Ngay cả Triều Công Thác cũng bị trấn trụ, vì hắn lại không nhìn ra được sâu cạn của nữ tử này.

Trong lòng kinh hãi, Kiếm Điển quả nhiên sâu không lường được.

Sư Phi Huyên xin ra mắt.

Sư Phi Huyên miệng tuy khiêm tốn, nhưng đứng ở nơi cao nhìn xuống, trông thế nào cũng không giống như đang khách sáo với người khác.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Thạch Long trong lòng lo lắng, nếu đến muộn thì tiền thưởng năm nay sẽ không có, Quân sư xin hãy nhường đường, Đông Phong Tiêu Cục chúng ta là sứ mệnh tất đạt, không thể chậm trễ.

Nhưng Thẩm Lạc Nhạn vẫn không nhường, dường như trận chiến chỉ còn trong gang tấc.

Thấy hành vi của đám người Ngõa Cương Trại, Sư Phi Huyên cũng nhíu mày.

Lúc này lại nghe từ chân trời truyền đến một tiếng hát cao vút: Phi thần phi thánh diệc phi tiên, bán nho bán đạo thị bán hiền. trường sinh bán nhật phá hư không, tứ thư quan tẫn vô chân phật.

Giọng điệu lên xuống có trật tự, khiến người ta khoan khoái.

Tiếng hát vừa dứt, bóng người đã nửa ẩn nửa hiện xuất hiện trên bầu trời.

Đỗ Lan lơ lửng giữa không trung, còn cao hơn Sư Phi Huyên đang đứng trên nóc xe cả một cái đầu.

Vì vậy tất cả mọi người đều phải ngẩng đầu mới có thể nhìn thấy Đỗ Lan.

Không chỉ xuất hiện từ không trung, mà còn bay trên trời, đây không phải là ảo thuật.

Đôi mắt đẹp của Sư Phi Huyên lóe lên tia sáng, người hát bài hát cao vút đó nhất định là Đỗ Lan.

Quả nhiên bí ẩn, lại có thủ đoạn như vậy.

Bái kiến Đỗ tiên sinh.

Thạch Long vừa thấy là Đỗ Lan, lòng lập tức ổn định.

Các ngươi còn ở lại đây làm gì, còn chưa đến một giờ nữa là các ngươi sẽ quá giờ.

Đối với Đông Phong Tiêu Cục mà nói, quá giờ là kết cục khó chấp nhận nhất, biết chưa.

Thạch Long lộ vẻ khó xử, khóe mắt không ngừng liếc nhìn đám binh sĩ Ngõa Cương Trại đang chặn đường.

Đỗ Lan biết ý của Thạch Long, Các ngươi cũng quá không biết lễ phép, đã gặp quân đội Ngõa Cương Trại, sao không nhường đường cho họ đi trước.

Thực sự là vì họ quá đông, trong một lúc khó mà đi qua.

Mong tiên sinh giúp ta.

Thạch Long nói rất uyển chuyển.

Đỗ Lan gật đầu, đưa tay phải về phía mặt đất, trong phút chốc mặt đất rung chuyển, sau đó ở phía trước và sau quân đội Ngõa Cương Trại, đột nhiên nhô lên hai nền móng khổng lồ.

Nền móng từ mặt đất nhô lên bốn năm mét, sau đó tạo thành hai con dốc, rồi từ nền móng vươn ra mặt cầu liền thành một thể, trở thành một cây cầu cạn lớn.

Xe ngựa có thể đi qua trên đầu người, tuy không phải là lật sông đảo biển, nhưng cũng khiến một số người tâm trí không vững quỳ xuống lạy, coi Đỗ Lan như thần tiên.

Ta sống sáu mươi năm, chưa từng thấy thần thông như vậy.

Triều Công Thác lẩm bẩm.

Tuy Đỗ Lan đã nói trong bài thơ của mình rằng hắn không phải là thần tiên, nhưng thủ đoạn của hắn quá không thể tưởng tượng nổi, cho nên những người trong xã hội phong kiến này chỉ có thể thần thánh hóa nó để giải thích và hiểu.

Ngay cả Sư Phi Huyên cũng mở to mắt, dường như muốn nhìn rõ cây cầu lớn này rốt cuộc là được cơ quan gì nâng lên.

Nhưng lại không hiểu gì cả.

Chương 499

Thậm chí quên cả việc giới thiệu mình với Đỗ Lan, đây là lần đầu tiên trong đời nàng thất thố như vậy.

Đỗ Lan lơ lửng trên không nói: Thạch Long, còn không mau đi.

Thạch Long nghe xong vung tay lớn, Mời sư cô nương vào xe, chúng ta tiếp tục tiến lên.

Nói xong hướng về phía cầu đi tới.

Xe qua cầu cao, vượt qua quân đội Ngõa Cương Trại, tiếp tục đi về phía Tịnh Niệm Thiền Viện.

Lâu rồi không gặp, quân sư Thẩm Lạc Nhạn lại càng phong độ hơn xưa, xem ra Lý Mật cũng biết dùng người.

Đỗ Lan từ từ hạ xuống mặt đất, hắn cũng không thích cúi đầu nói chuyện với người khác.

Đỗ Lan đột nhiên nói chuyện với mình, khiến Thẩm Lạc Nhạn kinh ngạc, Tiên sinh, lâu rồi không gặp.

Thực ra cũng chỉ mới gặp một lần, Không biết Tố Tố và Sở Sở dạo này thế nào.

Không tệ, Sở Sở hiện đang phụ trách tất cả các cửa hàng ở Thục Trung.

Tố Tố lại càng lợi hại hơn, đi xa đến Cao Lệ, phụ trách các cửa hàng ở đó.

Hai vị bây giờ cũng là những nữ cường nhân thành đạt.

Đỗ Lan nói, Nếu Thẩm cô nương có ý, cũng có thể gia nhập Bánh Bao Hạnh Phúc, hoặc gia nhập Đông Phong Tiêu Cục, càng có thể thể hiện tài năng.

Hôm nay Đông Phong Tiêu Cục sắp mở rộng, trong đó có một kế hoạch, đó là thông suốt Con đường tơ lụa, thiết lập tuyến đường logistics với các quốc gia phương xa.

Thực ra Đỗ Lan còn chuẩn bị mở cả Con đường tơ lụa trên biển, để Đông Phong Tiêu Cục có ảnh hưởng quốc tế.

Không đợi Thẩm Lạc Nhạn từ chối Đỗ Lan, Đỗ Lan đã tự mình nói: Ta cũng biết cô muốn báo đáp ơn tri ngộ của Lý Mật, sẽ không rời bỏ hắn.

Nhưng dù cô có lòng phò tá hắn trở thành chân mệnh thiên tử, bản thân hắn chưa chắc đã vì mục tiêu cao vời đó mà chịu hy sinh.

Cô chỉ cần nhớ, nếu không thích cảnh chồng con, cửa của Đông Phong Tiêu Cục chúng ta sẽ luôn mở rộng vì cô.

Vẻ mặt Thẩm Lạc Nhạn rất phức tạp, những lời định nói đều nuốt xuống, lời của Đỗ Lan có ẩn ý, hiện tại nàng vẫn chưa hiểu.

Nhưng nàng sẽ sớm biết ý nghĩa trong đó, vì Lý Mật sẽ quy hàng Lý phiệt.

Nhưng Lý Mật trời sinh phản cốt, sau khi phản bội Địch Nhượng, cũng sẽ phản bội Lý phiệt, cuối cùng không được chết tử tế.

Dưới sự hiệu triệu của Từ Hàng Tĩnh Trai vĩ đại, các đại lão các phương đều sẽ lựa chọn đầu hàng Lý phiệt, cuối cùng thiên hạ quy về nhà Lý.

Đại Đường là một thời đại khiến tất cả người châu Âu đều có thể tự hào, Đỗ Lan cũng rất thích Đại Đường.

Nhưng triều Đường từ thịnh vượng đến suy tàn sau Loạn An Sử, chưa đầy hai trăm năm đã đi xuống dốc, quá nhanh.

Đỗ Lan muốn thông qua Đông Phong Tiêu Cục để uy danh Đại Đường truyền khắp địa cầu, nhưng để hoàn thành mục tiêu này cần rất nhiều nhân tài.

Cho nên ngoài việc tự mình bồi dưỡng, hắn còn đi săn đầu người.

Sư Phi Huyên cho đến khi được đón vào Tịnh Niệm Thiền Viện vẫn chưa hoàn hồn.

Ninh Đạo Kỳ thấy Hòa Thị Bích và Sư Phi Huyên đều đã an toàn, liền đứng dậy rời đi, nhiệm vụ hộ tống của ông đã hoàn thành.

Năm đó mượn đọc Kiếm Điển, khiến ông nợ Từ Hàng Tĩnh Trai một ân tình, không thể không làm trâu làm ngựa.

Nhưng dường như ở giữa đám mỹ nữ, ông sống cũng khá thoải mái.

Ông bây giờ có chút lơ đãng, vì ông cũng đã thấy thần thông của Đỗ Lan, khiến ông nghĩ mãi không ra.

Phải nói rằng thiên phú của Ninh Đạo Kỳ thực sự kém, có được thành tựu hôm nay cảm giác là do nỗ lực tu luyện sau này mới có.

Mượn đọc Kiếm Điển, nghiên cứu Hòa Thị Bích, lại không nhìn ra được gì.

Thực sự là một mớ hỗn độn, cuối cùng chỉ có thể ở lại Từ Hàng Tĩnh Trai.

Một kẻ đáng thương.

Hoặc có thể nói, nhân phẩm của Ninh Đạo Kỳ lúc trẻ đã dùng hết, đến khi già thì bi kịch.

Đạo hữu, xin dừng bước.

Ninh Đạo Kỳ không khỏi dừng lại, rõ ràng là đang gọi mình.

Nhìn hai bên, liền thấy một người ngồi trên cành cây.

Đó chính là Đỗ Lan sau khi từ biệt Thẩm Lạc Nhạn, đặc biệt ở đây chờ Ninh Đạo Kỳ.

Đạo hữu, ta đã ở đây chờ lâu rồi.

Đỗ Lan nhảy xuống, đi đến trước mặt lão đạo.

Ninh Đạo Kỳ không ngờ Đỗ Lan sẽ tìm đến mình, ông đã từng thấy thủ đoạn của Đỗ Lan.

Sớm đã có ý kết giao, chỉ là nhiệm vụ trong người, không tiện tiến lên.

Lúc trở về đặc biệt đi qua cây cầu lớn đó, nhưng đã sớm không còn bóng dáng Đỗ Lan.

Ninh Đạo Kỳ vốn còn tưởng mình và Đỗ Lan không có duyên gặp mặt, không ngờ cuối cùng vẫn gặp.

Lúc này Ninh Đạo Kỳ lại có chút kích động, với tính cách thấy người tài là mừng của ông, thấy được thần thông sao có thể không kích động.

Đạo hữu muốn gặp bần đạo, có phải là có việc muốn bàn bạc.

Ninh Đạo Kỳ chắp tay hỏi.

Đúng vậy.

Đỗ Lan đáp lễ nói, Ta thấy đạo hữu có duyên với phương Tây, không bằng để ta độ ngươi đi về phía Tây, đến Phật quốc lấy chân kinh trở về đây, viết một cuốn Tây Du Thích Ách Truyện, cũng có thể thành một giai thoại.

Ừm.

Có ý gì.

Ninh Đạo Kỳ có chút không hiểu, nhưng dù sao ông cũng đã sống hơn trăm tuổi, nghe ra được chút manh mối, Đạo hữu nói là muốn ta đến nơi khởi nguồn của Phật học ở phương Tây.

Đúng vậy.

Bần đạo là người tu Đạo, không thích hợp, không thích hợp.

Ninh Đạo Kỳ vẫn còn nhớ mình là người tu Đạo.

Không có gì là không thể, ngươi không biết thiên đạo có kiếp số, hiện tại vô lượng kiếp nổi lên, trời long đất lở, sinh linh đồ thán.

Nhưng thiên đạo có một tia sinh cơ, lại cần có người hóa giải kiếp nạn.

Đỗ Lan hôm nay định bụng sẽ nói nhảm, khiến Ninh Đạo Kỳ nghe mà ngây người.

Chẳng lẽ ta chính là người ứng kiếp đó.

Ninh Đạo Kỳ thật sự tin rồi, vì Đỗ Lan thực sự quá lợi hại.

Lại thấy hắn nói chuyện trong rừng cây hoang vu, cũng là miệng phun hoa sen, đất trào suối vàng, một phong thái tiên nhân.

Để lừa Ninh Đạo Kỳ đi uống nước sông Hằng, Đỗ Lan cũng đã hạ vốn. 13.

Thực ra Phật giáo khởi nguồn ở khu vực Nepal, không phải ở Ấn Độ Ngươi là một trong số đó, con đường đi về phía Tây hiểm trở vô thường, cần bốn người ứng kiếp cùng nhau dìu dắt tiến về phía trước.

Đỗ Lan tiếp tục nói, Ngươi là một trong số đó, nên có pháp hiệu là Ngộ Tịnh.

Ba người còn lại là Thạch Chi Hiên, pháp hiệu Ngộ Không.

Chúc Ngọc Nghiên, pháp hiệu Ngộ Năng. còn có người dẫn đầu là pháp hiệu Huyền Trang, chính là Sư Phi Huyên.

Bốn người mỗi người một việc, chắc chắn có thể lấy được chân kinh.

Một mình Đỗ Lan đi mở bản đồ, tốc độ vẫn quá chậm, cho nên lừa cao thủ ra ngoài mở bản đồ cũng là một lựa chọn không tồi.

Bản đồ Thiên Trúc cứ giao cho người đi lấy kinh là được, đến lúc đó cũng có thể để bốn người này lưu danh sử sách.

Tây Du Ký đó nha, bốn thầy trò, không nổi tiếng mới là lạ.

Vì sao lại là Sư cô nương.

Ninh Đạo Kỳ kỳ lạ hỏi.

Đỗ Lan dĩ nhiên sẽ không nói cho ông biết, đó là hắn tạm thời nghĩ ra, tất cả mọi người đều là tạm thời nghĩ ra, Bởi vì cô ấy trẻ, người trẻ là mặt trời buổi sáng, tràn đầy sức sống.

Thế giới này là của chúng ta, cũng là của người trẻ, nhưng cuối cùng vẫn thuộc về người trẻ.

Ninh Đạo Kỳ nghĩ thầm, quả nhiên huyền diệu vô cùng, khiến người ta được lợi ích không nhỏ.

Không phải sao.

Lớp già sớm muộn cũng sẽ chết, tương lai là do người trẻ làm chủ.

Nhưng ông vẫn còn nghi hoặc khác, Đạo hữu, ta vốn tu Nam Hoa Kinh, bây giờ đi Phật quốc Thiên Trúc, có hợp lý không.

Không có gì là không thể, ngươi há không nghe Phật vốn là Đạo.

Trời đất vạn vật đều quy về thiên đạo, không có ngoại lệ.

Phật vốn là Đạo.

Ninh Đạo Kỳ chỉ cảm thấy trong lòng thông suốt, uất khí trong ngực trong nháy mắt tan biến, khí huyết trên dưới lưu thông, tu vi lại vù vù tăng lên. 14.

Hóa ra Ninh Đạo Kỳ ở Từ Hàng Tĩnh Trai luôn muốn thông qua Phật học để nghiên cứu Kiếm Điển, lại chưa từng nghĩ đến việc dùng tư tưởng Đạo gia để lý giải.

Chương 500

Cho nên nói Ninh Đạo Kỳ là càng sống càng thụt lùi, sau khi tiếp xúc với Từ Hàng Tĩnh Trai, bị tẩy não đến mức quên cả con đường ban đầu của mình.

Bị Đỗ Lan điểm một cái, những điều trong Kiếm Điển vốn nghĩ không thông lại hoàn toàn thông suốt.

Thoát thai từ Chiến Thần Đồ Lục, Kiếm Điển nói thế nào cũng không thể coi là tuyệt học Phật gia, Ninh Đạo Kỳ ngay từ đầu đã nghĩ sai.

Không phải nói ni cô sáng tạo ra thì nhất định là kinh điển Phật gia, cũng có thể là hàng ngoại nhập được tô vẽ lại rồi nói là Phật điển.

Nghĩ lại bao nhiêu năm qua ta đều không nghĩ thông được, hôm nay lại được bốn chữ điểm thông, thật hổ thẹn là tông sư.

Không tệ, không tệ, nghĩ như vậy là tốt nhất.

Có Phật vốn là Đạo làm nền, đi Thiên Trúc cũng không thành vấn đề.

Sau khi lấy được chân kinh, để các hòa thượng ni cô ở đây biết rõ cái gì là tu Phật.

Tu Phật không phải là mồm mép nói thiên hạ, thao túng quyền lực giữa các môn phiệt, còn không biết xấu hổ mà đề cử thiên hạ cộng chủ.

Bần đạo, Thạch Chi Hiên, Chúc Ngọc Nghiên, Sư Phi Huyên.

Ninh Đạo Kỳ nói, dường như cảm thấy mình và ba người kia được chọn làm người ứng kiếp vẫn là chuyện không thể tin nổi, Thạch Chi Hiên và Chúc Ngọc Nghiên, thân là người Ma môn, giết người vô số vì sao cũng có thể làm đại công đức này. 15.

Chẳng lẽ thật sự là buông hạ đồ đao, lập địa thành Phật.

Không phải, con đường đi về phía Tây không bằng phẳng, cần người đánh đấm.

Buông bỏ đồ đao cũng không thành Phật, Phật lập trong tâm, chém nghiệp chứ không chém người, đây mới là Phật.

Đỗ Lan không ghét Phật giáo, chỉ ghét người trong Từ Hàng Tĩnh Trai và Tịnh Niệm Thiền Viện mà thôi, đồ tốt đều bị họ làm ô uế.

Ninh đạo hữu, bây giờ ngươi có thể đến Từ Hàng Tĩnh Trai chờ đợi, đợi ta điểm hóa ba người còn lại, sẽ tìm ngươi cùng xuất phát.

Đỗ Lan chắp tay từ biệt Ninh Đạo Kỳ, bay về hướng Lạc Dương.

Lão già Ninh Đạo Kỳ này dễ lừa hơn tưởng tượng, Đỗ Lan nghĩ, cũng không nghĩ lại xem mình đã bỏ ra bao nhiêu vốn liếng, tạo ra bao nhiêu hiệu ứng đặc biệt.

Người bình thường nếu thấy hiệu ứng đặc biệt như vậy sớm đã đứng không vững, Ninh Đạo Kỳ còn có thể nói chuyện tự nhiên với Đỗ Lan đã là rất lợi hại rồi.

Bước tiếp theo là đi lừa Sư Phi Huyên, sau đó đi tìm Chúc Ngọc Nghiên, cuối cùng mới đi tìm Thạch Chi Hiên.

Kiếp nạn a.

Ninh Đạo Kỳ nhìn trời, trong lòng than thở.

Lễ nhạc băng hoại, bách tính mất nơi nương tựa, hy vọng chuyến đi về phía Tây này có thể lấy được chân kinh, hóa giải sát khí trong lòng người, trả lại cho trời đất một khoảng không trong lành.

Phần Đỗ Lan không nói kỹ, Ninh Đạo Kỳ tự mình não bổ.

Đạo gia vô vi phiêu diêu, Nho gia lại toàn là kinh thư học thuật khó nhập môn.

Chỉ có Phật kinh nhập môn đơn giản, đối với lão bách tính mà nói rất dễ tiếp thu.

Ninh Đạo Kỳ đột nhiên cảm thấy trách nhiệm của mình thật nặng nề, vận khinh công đứng dậy, tiếp tục trở về, nhưng võ công đại tiến, tốc độ khinh công cũng nhanh hơn, chân khí cuồn cuộn không dứt.

Tâm cảnh thay đổi, ánh mắt của ông cũng thay đổi.

Khấu Trọng muốn tranh bá cho nên chuẩn bị lợi dụng quan hệ của Đổng Thục Ny để tiếp cận Vương Thế Sung, tốt nhất là có thể lập nên một đội quân cho mình.

Còn Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đến phòng đã chuẩn bị sẵn từ trước, chuẩn bị một vài món ăn đơn giản, ăn một bữa cơm trước.

Lúc này lại là Lý Tĩnh đến thăm, Song Long vốn coi Lý Tĩnh như anh rể, bây giờ gặp lại y, Từ Tử Lăng cũng rất khách khí.

Song Long vẫn chưa biết bây giờ Lý Tĩnh đã có một người yêu tên là Hồng Phất Nữ.

Hôm nay Lý Tĩnh đến chính là để nói cho Song Long biết, y đã làm chuyện có lỗi với Tố Tố.

Dĩ nhiên còn là muốn khuyên Song Long, nếu có thể để họ gia nhập Thiên Sách Phủ thì tốt nhất.

Song Long thiên tư thông minh, là nhân tài hiếm có.

Nhưng đợi đến khi Lý Tĩnh vừa nói mình và Hồng Phất Nữ kết duyên, bí mật kết trái tình yêu, đã khiến Từ Tử Lăng tức giận.

Người bị tổn thương là chị gái của mình, chuyện của Lý Tĩnh, mình nên nói với Tố Tố tỷ thế nào đây.

Chẳng lẽ nói với nghĩa tỷ của mình rằng cô bị Lý Tĩnh đá rồi.

Cho nên Từ Tử Lăng tức giận bỏ ra ngoài đường.

Tâm tình phiền muộn, bất tri bất giác đã đi đến đầu cầu Thiên Tân, nhìn lại trên cầu đã có một thanh niên anh vũ đứng đó, giữa hai hàng lông mày dường như mang theo tình cảm bi thương cho thiên hạ.

Lâu rồi không gặp, Tử Lăng huynh.

Thế Dân huynh.

Không ngờ lại gặp Lý Thế Dân ở đây.

Lý Thế Dân trong tay cầm một bầu rượu, hiển nhiên là đang ở đây chờ Từ Tử Lăng, chứ không phải là tình cờ gặp, Ngươi đã hiểu lầm Lý Tĩnh đại ca của ngươi rồi.

Nói rồi ném bầu rượu ra, để Từ Tử Lăng uống cạn.

Ngươi là do Lý Tĩnh gọi đến.

Nói giúp cho hắn.

Nhưng là sự thật.

Lý Thế Dân nói, sau đó kể lại chuyện Lý Tĩnh bị thương được Hồng Phất Nữ cứu, hai người lâu ngày sinh tình, Không phải Lý Tĩnh đại ca của ngươi tuyệt tình, mà là Hồng Phất Nữ cũng là một nữ tử tốt.

Từ Tử Lăng cũng không phải người không biết điều, chỉ là Hồng Phất Nữ là nữ tử tốt, chẳng lẽ Tố Tố tỷ của mình không phải sao.

Lý Tĩnh chọn một trong hai, cuối cùng để nghĩa tỷ bị tổn thương, hiển nhiên là coi trọng Hồng Phất Nữ hơn.

Từ Tử Lăng trong lòng vẫn còn tức.

Chuyện tình cảm nam nữ vốn là người ngoài cuộc khó mà bình luận.

Lời của Lý Thế Dân khiến Từ Tử Lăng không nói nên lời, lại nghe Lý Thế Dân đột nhiên chuyển chủ đề, hướng câu chuyện sang hắn, Tử Lăng huynh đã thay đổi rất nhiều, trước đó ta suýt chút nữa không nhận ra, khí độ bức người.

Đâu dám so với Thế Dân huynh.

Tại hạ chẳng qua chỉ là một thường dân, sao có thể so được với thành tựu của Thế Dân huynh, chiếm giữ nơi hiểm yếu Quan Trung, nghỉ ngơi dưỡng sức, từng bước tiến lên, có thể gọi là một đại bá chủ.

Từ Tử Lăng nói, những lời này cũng có ý khách sáo, nhưng Lý Thế Dân lợi hại, Từ Tử Lăng cũng thừa nhận.

Ta chẳng qua là nhờ ơn cha, làm một tiểu tốt tiên phong, đâu được tính là bá chủ.

Nói đến đây Lý Thế Dân có vẻ hơi buồn bã, Ban đầu ta ở Thái Nguyên khởi binh, phụ thân ta từng hứa với ba huynh đệ chúng ta.

Trong số huynh đệ chúng ta ai dẫn đầu công hạ Quan Trung, sẽ lập người đó làm thái tử.

Đáng tiếc bây giờ mọi người đều thấy rồi, thái tử là ca ca của ta.

Thế Dân huynh chắc hẳn không cam chịu đứng sau người khác.

Vốn dĩ trưởng ấu có thứ tự, lại có tổ huấn lập trưởng làm trữ quân, ta cũng không có gì để nói. 16.

Lý Thế Dân ngẩng đầu nhìn những vì sao trên bầu trời đêm, buồn bã vô cùng, Ta sợ đại ca của ta sẽ trở thành một Tùy Dương Đế khác a Từ Tử Lăng nghe những lời này, trong lời nói chân tình bộc lộ, khiến hắn không khỏi bất bình thay cho Lý Thế Dân.

Cho nên nói Từ Tử Lăng là một người tốt quá mức, Lý Thế Dân là kẻ thù của huynh đệ mình, không đáng đồng tình, nên một đao đâm cho hắn một nhát thấu tim mới phải.

Nghĩ lại Lý Thế Dân, vì ngôi vị hoàng đế mà đã giết hai người huynh đệ của mình, còn ép cha mình thoái vị.

Ra tay tàn độc đến mức người ta không dám nhìn thẳng, Từ Tử Lăng vẫn còn quá ngây thơ.

Tần Vương nói hay lắm.

Đột nhiên hai người nghe thấy tiếng trong như suối reo trên vàng từ trên đầu truyền đến, với thực lực của họ lại không phát hiện có người ở gần, không khỏi kinh hãi, theo tiếng nói nhìn qua, thấy lại là một vị tiên tử dưới ánh trăng.

Hai người trong nháy mắt ngây người, quá đẹp.

Trong lòng Từ Tử Lăng lại xuất hiện một người phụ nữ xinh đẹp không kém, Loan Loan.

Chỉ là Loan Loan kiều diễm, còn vị tiên tử dưới trăng này lại thánh khiết và cao nhã.

Hai nữ tử là hai loại hoàn toàn khác nhau.

Sư Phi Huyên lần đầu tiên chính thức gặp mặt Lý Thế Dân, cũng là một cuộc gặp mặt mang tính lịch sử.

Bởi vì Sư Phi Huyên đã xuất kiếm, một chiêu kiếm mang theo ý sát thương bi thương vô tận.

Trong sát ý có sự tuyệt vọng vô cùng, chỉ có một tia sinh cơ.

Nếu Lý Thế Dân có thể nắm bắt được sinh cơ thì thôi, nếu không nắm bắt được nhất định sẽ bị trọng thương về tâm cảnh, bị cảm giác tuyệt vọng lây nhiễm.

Nhưng dù sao cũng là Lý Thế Dân được Từ Hàng Tĩnh Trai chọn trúng, rất nhanh đã hồi phục.

Chương 501

Sau đó Sư Phi Huyên và Lý Thế Dân bỏ Từ Tử Lăng sang một bên, bắt đầu bàn luận về đạo làm vua, khiến Từ Tử Lăng ngây người.

Cũng khiến Đỗ Lan đang bay lơ lửng trên không ngây người, cuối cùng cũng thấy được người vô sỉ hơn mình.

Thiên hạ còn chưa định, hai người này nói cứ như thể thiên hạ đã mang họ Lý.

Lùi một bước mà nói, dù có mang họ Lý, hoàng đế cũng không nhất định tên là Lý Thế Dân, người kế vị của nhà Lý bây giờ là đại ca của hắn, Lý Kiến Thành.

Nếu Sư tiểu thư nói cho ta biết duyên do của vấn đề này, Thế Dân trả lời một lần cũng không sao.

Huy động Thiên Sách Phủ rộng như một tiểu triều đình, có thể thấy Thế Dân huynh mưu đồ không phải là công lao một trận chiến, mà là một mục tiêu lớn hơn.

Không biết lý do này có đủ không.

Hiển nhiên là đủ, Lý Thế Dân trầm ngâm một lát, thực ra đạo làm vua hắn đã nghĩ vô số lần, đâu cần phải suy nghĩ, hoàn toàn có thể nói ra ngay, sở dĩ trầm ngâm là để ra vẻ trước mặt mỹ nữ.

Một lúc lâu sau hắn mới mở miệng, Đạo làm vua quan trọng nhất là biết dùng người.

Sách lược trị quốc, nếu không có người thực thi hoặc người thực thi năng lực không đủ, dù có quốc sách tốt đến đâu cũng chỉ là vô ích.

Vậy sau đại loạn làm sao để đại trị.

Sau đạo làm vua, lại hỏi đến đạo đại trị.

Sau loạn lạc, bách tính dễ giáo hóa trị lý, nên phát triển giáo hóa, coi trọng nông nghiệp, giảm lao dịch, giảm thuế khóa, để bách tính cảm nhận được ân đức của thiên tử, để họ trên dưới một lòng, thì quốc gia an định, bốn biển đều phục.

Ta sẽ nhắm vào chính sách của tiền triều, cố gắng dùng tĩnh để trị quốc.

Lý Thế Dân không hề có chút ngập ngừng, những chuyện này hắn đã nghĩ không biết bao nhiêu lần rồi, dĩ nhiên cảnh mình mặc long bào ngồi trên long ỷ cũng không biết đã tưởng tượng bao nhiêu lần.

Từ huynh, thấy thế nào.

Từ Tử Lăng ngẩn ra, mỹ nữ lại hỏi mình, khiến hắn mừng rỡ, Ta đối với việc trị quốc không hiểu lắm, nhưng việc Thế Dân huynh dùng tĩnh để trị quốc khá hợp với tính cách của ta.

Cũng không nói rốt cuộc là tốt hay không.

Sư Phi Huyên nhìn Từ Tử Lăng một lát rồi tiếp tục nói chuyện với Lý Thế Dân, Ban đầu Tùy Văn Đế cũng rất cố gắng trị nước, nhưng chỉ hai đời đã vong, không biết Tần Vương có cách nhìn gì.

Vấn đề này lại chưa từng nghĩ đến, Lý Thế Dân lập tức thay đổi chủ đề, Sư tiểu thư không biết có thể cho ta biết nguyên nhân cô khảo hạch ta không, nói thật, ta rất tò mò.

Chim khôn chọn cành mà đậu, không biết Tần Vương có hài lòng không.

Ý là Từ Hàng Tĩnh Trai coi trọng cành cây tốt là Tần Vương.

Câu trả lời này khiến Từ Tử Lăng biến sắc, vậy chẳng phải Khấu Trọng lại có thêm một kẻ thù mạnh đến vô biên sao.

Nghĩ đến đây hắn không thể ở lại được nữa, chuẩn bị rời đi.

Ba người các ngươi, vẫn còn quá trẻ quá ngây thơ, trị quốc như vậy sao có thể là đạo lâu dài.

Đỗ Lan bay xuống, Cứ để ta dạy các ngươi cách trị quốc.

Đỗ Lan và Ninh Đạo Kỳ cáo biệt xong liền thuê một phòng trọ bên cầu Thiên Tân, tùy thời chờ đợi vở kịch lớn trên cầu.

Vốn dĩ hắn đã chuẩn bị chờ thêm vài ngày, nhưng không ngờ Song Long vừa đến, vở kịch hay đã bắt đầu.

Lý Thế Dân và Sư Phi Huyên biểu hiện càng khiến người ta kinh ngạc, nói năng thẳng thắn, cứ như thể thiên hạ đã nằm trong tay họ rồi vậy.

Nhưng mà làm hoàng đế, đặc biệt là một vị minh quân, mặt dày cũng là điều bắt buộc.

Về điểm này, Lý Thế Dân lại rất thích hợp.

Lý Thế Dân có thể trở thành một vị hoàng đế tốt, điều này đã được lịch sử chứng minh.

Nhưng Đỗ Lan cảm thấy nói không chừng sẽ có lựa chọn tốt hơn Lý Thế Dân.

Cho nên nói ba người các ngươi vẫn còn quá trẻ quá ngây thơ.

Vừa nói, Đỗ Lan đã từ trên trời hạ xuống đầu cầu Thiên Tân.

Đỗ tiên sinh.

Từ Tử Lăng kinh ngạc nói, thật đúng là đi đâu cũng gặp được hắn.

Tiên sinh, thật là trùng hợp.

Lý Thế Dân thấy Đỗ Lan thì vô cùng phấn khích, thủ đoạn điểm đá thành vàng của Đỗ Lan, muốn quên cũng không quên được, Dư

Hàng từ biệt, không ngờ lại gặp nhau ở Lạc Dương.

Ta rất muốn nói là kinh hỉ, tiếc là thực ra ta cố ý ở đây chờ các ngươi.

Đỗ Lan nói, Không ngờ lại nghe được một bài luận dài như vậy, không tệ không tệ, đợi ngày mai Từ Hàng Tĩnh Trai giao Hòa Thị Bích cho ngươi, ngươi chỉ cần cởi truồng ôm Hòa Thị Bích đi một vòng Trường Giang Hoàng Hà, chuyện ngươi là thiên hạ cộng chủ, tất cả mọi người sẽ đều biết.

Mọi người sẽ không cần phải đánh nhau nữa, thật đáng mừng.

Lý Thế Dân và Sư Phi Huyên bị một tràng lời lẽ này nói cho trong lòng không vui.

Ngược lại Từ Tử Lăng lại âm thầm khen hay.

Không biết lời tiên sinh vừa nói có phải nhắm vào Tần vương không.

Sư Phi Huyên nói, đây là lần đầu tiên nàng và Đỗ Lan chính thức tiếp xúc.

Không sai.

Đỗ Lan không thích đứng nói chuyện, dậm chân một cái, mặt cầu Thiên Tân uốn lượn chống lên thành bàn ghế, một chiếc bàn bát tiên, bốn chiếc ghế vây quanh.

Chỉ thiếu một bộ mạt chược, Mọi người ngồi đi.

Không thể tin được, lại có thể xuất hiện bàn ghế từ hư không.

Thần tiên, vị Đỗ tiên sinh này nhất định là thần tiên.

Hôm nay có thể nghe được thần tiên dạy bảo, ta Lý Thế Dân quả nhiên là người mệnh trời.

Còn Sư Phi Huyên lại rất phức tạp, tuy nàng không tin Đỗ Lan là thần tiên, nhưng nếu hắn không phải thần tiên, thì những thủ đoạn thần kỳ đó lại quá khó giải thích.

Từ Tử Lăng và Lý Thế Dân gần như cùng lúc ngồi xuống, sau đó Sư Phi Huyên mới từ từ ngồi vào chỗ.

Hoàng vị chẳng phải thứ gì thần thánh, ai cũng có thể ngồi, chỉ khác ở chỗ một số người trở thành hôn quân để lại tiếng xấu vạn năm, số ít người có thể trở thành minh quân lưu danh sử sách, chỉ có vài người mới có thể lưu danh thiên cổ.

Đỗ Lan nói.

Sao có thể như vậy.

Sư Phi Huyên suýt nữa đứng dậy chỉ vào mặt Đỗ Lan mà nói, giọng điệu rất kích động, Hoàng vị đương nhiên phải do người có đức nắm giữ, mới có thể khiến bá tánh hạnh phúc an lạc.

Lời này của Sư tiểu thư ta cũng rất tán thành, người có đức nắm giữ.

Ta thấy ở đây Lý Thế Dân và Từ Tử Lăng đều là người có đức, nếu Sư Phi Huyên tiểu thư lựa chọn, ngươi sẽ chọn quỳ lạy vị hoàng đế nào.

Lời của Đỗ Lan thật sự rất trực tiếp, nhưng trong lòng Sư Phi Huyên lại nghĩ, nếu Lý Thế Dân trở thành hoàng đế, người của Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta không cần quỳ lạy, Đương nhiên chọn Tần vương.

Tần vương không chỉ có đức, mà trong lòng còn có lê dân bá tánh thiên hạ.

Không hổ là chuyên gia quan hệ công chúng, nói chuyện quả là lợi hại.

Sư tiểu thư nói trong lòng ngươi không có lê dân bá tánh, Tử Lăng huynh không muốn phát biểu ý kiến sao.

Thấy Đỗ Lan dẫn mối thù hận sang mình, Từ Tử Lăng cười khổ, Tâm của ta quả thực không rộng lớn bằng Thế Dân huynh.

Hắn không có ý định làm hoàng đế.

Không thể tự hạ thấp mình như vậy, nếu Tử Lăng huynh có thể ngồi vững ngai vàng, ngươi cũng nhất định sẽ tận tâm tận lực vì dân.

Thực ra Tử Lăng huynh là không ở vị trí đó thì không lo việc đó, là một tính cách rất tốt.

Đỗ Lan khen Từ Tử Lăng một câu rồi quay họng súng về phía Lý Thế Dân, Ngược lại Thế Dân huynh chí lớn cao xa, người đời khó mà theo kịp a.

Tiên sinh chê cười rồi.

Lý Thế Dân phớt lờ giọng điệu trêu chọc của Đỗ Lan, coi lời này là lời khen, Có thể nào chỉ bảo cho Thế Dân về sách lược trị quốc không.

Quả nhiên mặt dày.

Nền móng đặt lệch, dù có xây lên cao ốc lầu các, bất kể nó hoa lệ vĩ đại thế nào, cũng sẽ sụp đổ trong khoảnh khắc.

Nghe như lời cảnh báo đáng sợ, Không biết điều ta nói cái nào là nền móng bị lệch.

Hoàng vị thế tập chính là sai lầm lớn nhất.

Lời này đặt ở thời cổ đại tuyệt đối là đại nghịch bất đạo, nhưng Sư Phi Huyên và Lý Thế Dân gộp lại cũng không đánh lại Đỗ Lan, cho nên họ chỉ có thể kinh hãi thất sắc, mà không làm được gì.

Tiên sinh có biết ngài nói lời này là đại nghịch bất đạo không.

Sư Phi Huyên kinh ngạc nói.

Xem ra các ngươi vẫn chưa ý thức được việc giao vận mệnh quốc gia vào tay một gia tộc mang một họ là đáng sợ đến mức nào.

Đỗ Lan ung dung nói, Lý huynh có hai người anh em, gộp lại ba người, nhưng Từ Hàng Tĩnh Trai chỉ chọn một.

Vì sao.

Đó là vì Lý huynh quả thực là một nhân tài, còn hai người anh em của hắn chỉ là kẻ tầm thường.

Vậy Lý gia các ngươi đã qua bao nhiêu đời mới sinh ra một Lý Thế Dân.

Lý huynh lại có bao nhiêu tự tin rằng con cháu đời sau của mình sẽ có một người tài năng xuất chúng, hiếu tử hiền tôn như ngươi.

Thế Dân huynh, Sư tiểu thư, rốt cuộc các ngươi muốn cho bá tánh một thời an lạc hay một đời an lạc.

Ta chỉ có thể cố hết sức mình để làm tốt nhất.

Lý Thế Dân lí nhí nói.

Vấn đề của Đỗ Lan từ xưa đến nay chưa ai giải quyết được.

Đúng đúng, sinh thêm vài đứa con trai, cuối cùng cũng sẽ có đứa có triển vọng đúng không.

Đỗ Lan châm chọc nói, Dù có xuất hiện một hai người lợi hại như Lý huynh, đến lúc đó bọn họ cũng sẽ giống như ngươi bây giờ, như hổ rình mồi nhìn chằm chằm vào những người anh em cùng cha cùng mẹ hoặc cùng cha khác mẹ của họ.

Ta có chút mong chờ được thấy cảnh con cái ngươi cốt nhục tương tàn, đến lúc đó ta nhất định sẽ cười.

Ngọn gió đêm mát lạnh thổi qua cầu Thiên Tân, nước sông gợn sóng, liễu hai bờ uốn mình.

Gió thổi tan sương mỏng trên mặt nước, nhưng không thổi tan được phiền muộn trong lòng ba người.

Lời của Đỗ Lan cứ như một lời tiên tri sắp xảy ra, khiến người ta không rét mà run.

Từ Tử Lăng trước đó đã nghe lời gan ruột của Lý Thế Dân, Lý Thế Dân không cam chịu sau người, tuyệt đối muốn làm hoàng đế.

Nhưng hiện tại Lý Kiến Thành mới là người thừa kế của Lý phiệt, để có thể kế vị, không có gì bất ngờ thì Lý Thế Dân và Lý Kiến Thành tất có một trận chiến, đó chẳng phải là huynh đệ tương tàn sao.

Quá đáng sợ, Từ Tử Lăng có chút lo lắng cho người huynh đệ tốt đang một lòng tranh bá là Khấu Trọng, vị trí hoàng đế không dễ làm a.
17.

Minh quân xuất hiện thì đại trị, hôn quân xuất hiện thì dân không cách nào sinh sống.

Tử Lăng huynh, ngươi có bằng lòng đem vận mệnh của mình, và cả vận mệnh của con cháu mình, ký thác vào việc hoàng đế có thể sinh ra con trai tốt không.

Đương nhiên là không thể, nhưng Từ Tử Lăng không mở miệng, chỉ có ánh mắt đã bán đứng hắn.

Hắn rõ ràng không muốn chấp nhận vận mệnh như vậy.

Xem đi, kết quả rất rõ ràng.

Tử Lăng huynh không thể đại diện cho bá tánh, bá tánh cần cù lao động, họ cần một người dạy dỗ họ.

Chương 502

Từ Tam Hoàng Ngũ Đế, đến Hạ Thương Chu, bá tánh đều mong chờ minh quân.

Chỉ cần minh quân xuất thế, thiên hạ sẽ bớt chiến tranh, mọi người đều có thể an cư lạc nghiệp.

Sư Phi Huyên vùng vẫy nói, lúc này mặt nàng càng trắng hơn.

Sư tiểu thư cô nói không sai, nhưng cô cũng nói rồi, họ cần là minh chủ.

Một người ngủ ít hơn họ, làm nhiều hơn họ, sống lâu hơn họ, có thể mang lại cho họ cảm giác vinh dự về một đại quốc và đủ lợi ích mới có thể làm hoàng đế.

Chứ không phải tùy tiện một người nào cũng có thể thỏa mãn họ.

Nếu theo yêu cầu này, có lẽ chỉ có Tam Hoàng Ngũ Đế sống lại mới có thể thỏa mãn điều kiện minh quân.

Rõ ràng Lý Thế Dân tiểu huynh đệ còn kém xa.

Đỗ Lan nói, Yêu cầu của bá tánh cao lắm, cho nên Từ Hàng Tĩnh Trai muốn tùy tiện tìm một người lừa gạt họ là không được đâu.

Đêm trên cầu Thiên Tân hôm nay đặc biệt dài, sao mệt có thể trốn sau mây, nhưng Từ Tử Lăng, Sư Phi Huyên, Lý Thế Dân lại chỉ có thể ngồi trên cầu hứng gió lạnh chịu sự tàn phá của Đỗ Lan.

Lý Thế Dân đương nhiên không bằng Tam Hoàng Ngũ Đế, nhưng lời của Đỗ Lan hắn cũng không để trong lòng.

Đây là thế giới Đại Đường, cao võ và rất nhiều nhân vật có chỉ số thông minh cao hơn Đỗ Lan.

Cho nên cấp độ võ mồm của Đỗ Lan bị áp chế không ít.

Tuy có thể dựa vào một số kỹ năng lợi hại để cộng điểm cho mình, nhưng tâm tư của ba người trước mắt này lại có quá nhiều khúc khuỷu hơn Ninh Đạo Kỳ.

Lý Thế Dân hai tay đặt trên bàn bát tiên, dường như đang suy nghĩ làm thế nào để quốc gia trường trị cửu an, Thế gian không có lý lẽ và pháp luật nào không thay đổi, không có quốc gia và gia tộc nào trường tồn vĩnh thịnh.

Thế Dân không biết phải làm thế nào, xin tiên sinh dạy cho ta.

Nói xong Lý Thế Dân lại đứng dậy vòng qua bàn bát tiên quỳ trước mặt Đỗ Lan, Tiên sinh tiên pháp huyền diệu, tất nhiên biết đạo hưng quốc an bang.

Thế Dân ở đây bái tạ, xin tiên sinh dạy cho ta.

Từ Tử Lăng thấy hành động của Lý Thế Dân, biểu cảm trên mặt rất kỳ quái, là kinh ngạc hay là khinh bỉ, tóm lại rất phức tạp.

Rõ ràng là không ngờ Lý Thế Dân lại có thể hạ mình đến vậy.

Đây chính là điểm lợi hại hiếm có của Lý Thế Dân so với Song Long, đó chính là bỏ được tôn nghiêm, vì thành công hắn có thể làm bất cứ điều gì, gần như không có giới hạn.

Mà giới hạn của Song Long chính là tự tôn của mình, xuất thân tiểu hỗn hỗn của Song Long rất coi trọng tự tôn.

Ban đầu chính là bị Lý Tú Ninh khinh thường, mới kích khởi ngạo khí của Song Long, khiến Khấu Trọng quyết định tranh bá.

Nếu không có tự tôn, Song Long cũng sẽ không đi được đến ngày hôm nay.

Ngược lại Sư Phi Huyên rất tán thưởng Lý Thế Dân, cảm thấy hắn làm rất tốt.

Đây mới là quân vương lễ hiền hạ sĩ, có thể thừa nhận thiếu sót của mình, và còn khiêm tốn cầu giáo, quả nhiên là người làm nên đại sự.

Đỗ Lan nhìn Lý Thế Dân, trong lòng cũng cảm khái, Lý Thế Dân lại hành đại lễ với mình, thật sự khiến người ta chịu không nổi, Ngươi muốn ta giúp ngươi đoạt thiên hạ.

Có thể so với Tiêu Hà, Trương Lương.

Trước mặt người thật không nói lời giả, dù sao muốn làm hoàng đế cũng không phải chuyện đáng xấu hổ, đây gọi là có chí khí.

Vương hầu tướng lĩnh há có dòng dõi riêng.

Nước không có vua, tự nhiên quần hùng nổi lên tranh đoạt.

Đỗ Lan từ từ đứng dậy, một dáng vẻ như người khổng lồ đứng lên.

Giúp ngươi đoạt thiên hạ tự nhiên đơn giản, nhưng muốn có được cái gì thì phải mất đi cái đó, trên người ngươi có thứ gì có thể ngang giá với thiên hạ này.

Lời của Đỗ Lan thật sự quá lớn, đến mức Từ Tử Lăng và Sư Phi Huyên đều không mấy tin tưởng.

Cái giá.

Tiên sinh muốn gì.

Lý Thế Dân hỏi, tiền tài quyền lực.

Bất kể là gì, hắn nhất định sẽ cố gắng hết sức thỏa mãn.

Nếu không ngại, ta sẽ thể hiện một chút thực lực của mình trước.

Đỗ Lan nói, Đỗ gia hữu tình phá nhan quyền.

Không hề có bất kỳ điềm báo nào, Lý Thế Dân bị một quyền đánh bay ra ngoài, đâm hỏng lan can, rơi xuống nước.

Lý huynh.

Sư Phi Huyên và Từ Tử Lăng đồng thời bày ra thế thủ với Đỗ Lan, đặc biệt là Sư Phi Huyên thấy Lý Thế Dân bị đánh bay, tim như bị bóp nghẹt.

Lâu rồi không xuất tuyệt chiêu, có chút gượng gạo.

Đỗ Lan vươn tay, Lý Thế Dân lại bị một bàn tay vô hình tóm lên mặt cầu.

Giống như một con búp bê rách ướt sũng trong máy gắp thú.

Từ Tử Lăng tiến lên kiểm tra, phát hiện Lý Thế Dân bị thương rất nặng, sắp chết.

Đỗ Lan ra tay, sinh tử nắm chắc rất chuẩn, chỉ treo lại một hơi thở của Lý Thế Dân.

Xem ra không phải tay nghề của ta gượng gạo, mà là mặt Lý huynh quá dày.

Đỗ Lan lắc đầu nói một cách đáng đòn, Đây là tiên đậu, cho hắn ăn đi, ăn vào là khỏi.

Sư Phi Huyên vẫn còn rất cẩn thận, nhưng Từ Tử Lăng lại không quan tâm được nhiều như vậy, lúc này Lý Thế Dân không phải là kẻ thù của Khấu Trọng, mà là một thương binh, Sư tiểu thư, đừng do dự nữa, hắn sắp chết rồi.

Sư Phi Huyên cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể nhét tiên đậu vào miệng Lý Thế Dân đã được Từ Tử Lăng cạy ra.

Cạch, tiếng nhai đậu giòn tan phát ra từ miệng Lý Thế Dân.

Hạt đậu vào bụng hắn, vết thương trên mặt Lý Thế Dân như bị chảo đáy bằng đánh trúng lập tức biến mất.

Lý Thế Dân có thể đứng dậy, không chỉ đứng dậy, mà còn có thể chạy có thể nhảy nữa.

Từ Tử Lăng vốn tưởng hạt đậu đó chỉ có thể ổn định vết thương của Lý Thế Dân, không ngờ lại có hiệu quả nhanh như vậy, đây chẳng phải là đánh không chết sao.

Vết thương như vậy cũng có thể khỏi ngay lập tức a, hơn nữa nhìn bộ dạng của Lý Thế Dân hoàn toàn giống như chưa từng bị thương, không thể tin được, quá chấn động.

Nếu không tin, ta có thể cho mỗi người các ngươi một quyền, rồi cho các ngươi ăn tiên đậu.

Để các ngươi tự mình trải nghiệm sự thần kỳ của tiên đậu.

Lời của Đỗ Lan dọa hai người nhảy dựng lên.

Tiên sinh, cái, cái này.

Lý Thế Dân sờ sờ thân thể mình, nhìn hai tay, nói năng không hoàn chỉnh, Ta tưởng ta đã chết rồi.

Nhưng, nhưng, bây giờ ta cảm thấy rất tuyệt.

Đỗ Lan cầm một hạt tiên đậu trong tay, Tiên đậu, chỉ cần còn một hơi thở, bất kể vết thương nặng đến đâu cũng có thể chữa khỏi, và như Lý huynh đã thể hiện, hoàn toàn giống như chưa từng bị thương.

Loại tiên đậu này ta có rất nhiều, đủ cho trăm vạn quân đội ăn thay cơm.

Cho nên nói chỉ cần các ngươi trả nổi cái giá, ta có thể rất dễ dàng giúp các ngươi đoạt được thiên hạ.

Cái giá, rốt cuộc là cái giá gì.

Chẳng lẽ lê dân thiên hạ trong mắt tiên sinh chỉ là con bài mặc cả sao.

Sư Phi Huyên đã chịu đủ hành vi dồn ép người của Đỗ Lan.

Từ Hàng Tĩnh Trai các ngươi làm mọi việc đều vì bá tánh, chẳng lẽ Đỗ Lan ta làm lại không phải vì bá tánh sao.

Đỗ Lan châm chọc nói, Ngươi không phải ta, làm sao biết ta coi tử dân là con bài mặc cả.

Đừng lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Ngươi luôn miệng nói cái giá này cái giá kia, chẳng lẽ bất kỳ ai, dù là kẻ ngu muội như Dương Quảng, chỉ cần đưa ra cái giá ngươi muốn, ngươi cũng giúp hắn đoạt thiên hạ sao.

Có gì mà không được, ta cũng tự tin như Lý huynh, với sự giúp đỡ của ta, dù là một tên ngốc cũng có thể quản lý quốc gia rất tốt.

Dùng pháp trị quốc, quyền lực tam phân, quân chính phân ly, còn có quân chủ lập hiến gì đó, tiện thể làm kinh tế thị trường, phát triển khoa học kỹ thuật, rồi tăng cường xây dựng văn minh tinh thần quốc dân, trị quốc mà thôi, chỉ cần không sợ phiền phức, bỏ ra mười năm, trên thế giới sẽ chỉ còn một Âu Lạc.

Những gì Đỗ Lan nói họ đều không hiểu, nhưng việc Đỗ Lan nói trị quốc đơn giản thì họ vẫn hiểu.

Người này thật sự không thể dùng lẽ thường để phán đoán.

Ngược lại Lý Thế Dân không hiểu nhưng cảm thấy lợi hại, càng ngày càng cảm thấy việc có được sự giúp đỡ của Đỗ Lan đối với đại nghiệp tranh bá của mình là quá quan trọng.

Ngươi chẳng qua chỉ muốn một hoàng đế bù nhìn.

Dụng tâm hiểm ác, còn hơn cả Ma Môn.

Sư Phi Huyên cũng biết đối đầu với người như Đỗ Lan không phải là ý hay, nhưng hiện tại Đỗ Lan rõ ràng đã chạm đến lợi ích cốt lõi của Từ Hàng Tĩnh Trai.

Hay cho một câu còn hơn cả Ma Môn.

Xem ra Thánh Môn chúng ta vẫn không lọt vào mắt xanh của Sư tỷ.

Loan Loan đã lẻn vào Lạc Dương từ lâu, hôm nay vốn là biết tin Song Long đến Lạc Dương, chuẩn bị đi gặp họ.

Chỉ là không ngờ đến cầu Thiên Tân lại thấy bốn người ở đây cao đàm khoát luận, lại nghe Đỗ Lan chọc Sư Phi Huyên tức điên, lúc này mới từ bờ sông thuận tay lấy một tấm ván, đi đường thủy đến dưới cầu Thiên Tân.

Để Từ Hàng Tĩnh Trai đưa ra đánh giá còn hơn cả Ma Môn, quả thật không dễ dàng a.

Loan Loan bây giờ lại cảm thấy Đỗ Lan thuận mắt hơn nhiều.

Yêu tinh chân trần và tiên tử ánh trăng gặp nhau, thú vị, quá thú vị, Đỗ Lan cũng không nhịn được muốn xem hai mỹ nữ đánh nhau, hắn nhất định sẽ quay lại.

Chương 503

Thật là một cảnh tượng chưa từng có, đệ tử đương đại của Từ Hàng Tĩnh Trai và Ma Môn đều tụ tập tại cầu Thiên Tân.

Trong nguyên tác, hai vị này và Từ Tử Lăng yêu qua yêu lại, tiếc là cuối cùng Từ Tử Lăng đều bị bỏ rơi.

Hai nữ tử này đều không phải người thường, đều có lý tưởng cao xa.

Loan Loan muốn thông qua việc nắm giữ thiên hạ để chứng minh địa vị của bản thân và Ma Môn, còn Sư Phi Huyên muốn đột phá tử quan.

Tình yêu không phải là điều quan trọng nhất trong cuộc sống của họ, cho nên Từ Tử Lăng không có phúc hưởng tam thê tứ thiếp.

Loan Loan với dáng người quyến rũ đứng trên cầu, Từ công tử cũng ở đây à, nô gia có lễ.

Từ Tử Lăng biết đây chỉ là vẻ bề ngoài của Loan Loan, nàng có thể trở mặt làm hại người bất cứ lúc nào, nữ nhân này không thể tin.

Cho nên Từ Tử Lăng cũng không có biểu cảm gì.

Loan Loan cũng không định hàn huyên với Từ Tử Lăng mà quay sang Sư Phi Huyên, Vị công tử tuấn tú này chẳng lẽ là tình lang của Sư sư tỷ.

Loan sư muội nói đùa rồi, ta là người xuất gia.

Vị này là Tần vương điện hạ của Lý gia Thái Nguyên.

Sư Phi Huyên cũng không tức giận, ít nhất người khác không nhìn ra nàng có tức giận hay không.

Loan Loan nghe họ nói không ít, đã biết Tần vương chính là hoàng đế mà Từ Hàng Tĩnh Trai chọn.

Quả nhiên anh khí bức người, ẩn ẩn còn có thể thấy một luồng quý khí bức người, hoàng giả chi khí đã hiện rõ.

Loan Loan âm thầm tức giận, vì sao nhân tài như vậy lại không được Ma Môn sử dụng.

Quả nhiên là một biểu nhân tài.

Đa tạ Loan cô nương khen ngợi.

Lý Thế Dân nói một cách lễ phép.

Không ai để ý đến Đỗ Lan, khiến Đỗ Lan rất tổn thương.

Quả nhiên vẫn là con gái được chào đón.

Cảnh tượng vốn đã trấn áp toàn trường, vì mỹ nữ xuất hiện, khiến Đỗ Lan hoàn toàn bị người khác phớt lờ.

Loan Loan cô nương, ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng tiếp nhận sự điểm hóa của ta, xả thân thành Phật chưa.

Nếu vậy, cũng coi như một phần cơ duyên.

Đỗ Lan nói, Loan Loan cô nương, ngươi là người có đại trí tuệ, ta rất coi trọng ngươi.

Loan Loan lúc này lại không phản đối, vì nàng biết đây là một chủ đề hay để đả kích Sư Phi Huyên, Nô gia chưa từng nghĩ như vậy, nhưng thành Phật hình như rất vui.

Ai nha, nô gia thật sự có tuệ căn như vậy sao, lại có thể thành Phật trước cả Sư sư tỷ.

Như vậy chẳng phải là rất không nể mặt Từ Hàng Tĩnh Trai sao.

Nô gia chưa từng tu Phật pháp, lại sắp thành Phật, chẳng phải là làm xấu hổ những người học Phật đó sao.

Loan Loan diễn kịch, cũng rất đáng đòn, trước đây nàng còn nói ghét nhất là đầu trọc.

Đúng vậy, chỉ cần Loan Loan tiểu thư ngươi có thể nhìn rõ bản tướng của thế giới, liền có thể thành Phật.

Lần này đến lượt Đỗ Lan và Loan Loan hai người nói chuyện không để ý đến người khác.

Đương nhiên Loan Loan thực ra vẫn luôn quan sát sắc mặt của Sư Phi Huyên, tuy sắc mặt Sư Phi Huyên vẫn như thường, nhưng trong ánh mắt vẫn mang một tầng tức giận.

Tức giận là tốt, trong lòng Loan Loan vui mừng khôn xiết, Bản tướng của thế giới.

Chính xác, duyên khởi duyên diệt trong đại thiên thế giới, nhìn thấu những điều này là có thể thành Phật.

Ví dụ như trước mặt ngươi có một mâm sơn hào hải vị ngon nhất thiên hạ, ngươi sẽ ăn hết nó, hay là không ăn nó.

Đỗ Lan nói.

Xem tâm trạng.

Loan Loan lộ ra vẻ mặt tinh nghịch quyến rũ, tùy ý nói.

Không sai, đây chính là Phật tính.

Ta quả nhiên không nhìn lầm người.

Đỗ Lan nói, Càng là chuyện nhỏ như vậy càng có thể nhìn ra Phật tính.

Nếu là người bình thường tất sẽ cân nhắc rất nhiều, được mất lo âu, không thể tiêu sái như vậy.

Loan Loan ta lại hỏi ngươi, nếu ngươi đang lái xe ngựa chạy nhanh trên đường, đột nhiên phía trước có ba vị lão nhân, họ hành động chậm chạp hoàn toàn không tránh được xe ngựa, xe ngựa cũng không kịp giảm tốc.

Mắt thấy sắp đâm phải, chỉ có thể vào đường rẽ, nhưng trên đường rẽ lại có một vị phụ nữ mang thai, ngựa nhanh không thể dừng, vào đường rẽ cũng sẽ một xác hai mạng.

Đường chính ba mạng, đường rẽ hai mạng.

Nếu xe ngựa bây giờ chỉ có thể chạy trên đường, ngươi sẽ chọn thế nào.

Còn nữa, ngươi vì bị nội thương không thể vận khí, nếu không sẽ thương nặng không chữa được mà chết.

Không chỉ là Loan Loan, những người khác cũng có thể tự hỏi mình trong tình huống như vậy sẽ xử sự thế nào.

Bốn người đồng thời lâm vào trầm tư, vấn đề này rất khảo nghiệm nhân tính.

Ba lão nhân hay là phụ nữ mang thai.

Toàn bộ đều là kẻ yếu, cho nên bất kể đâm phải ai cũng sẽ khiến lương tâm bị khiển trách.

Lý Thế Dân và Sư Phi Huyên càng giống như sắp khóc, họ gặp phải một quyết định buộc phải giết người, lựa chọn này quá tàn khốc.

Còn Từ Tử Lăng cũng mặt mày bi thương, Nếu ta lái xe, dù chết cũng phải vận khởi chân khí, cứu người phía trước.

Tử Lăng huynh nói rất phải, ta Lý Thế Dân cũng sẽ liều mạng cứu người.

Sư Phi Huyên cũng vậy.

Ba người đưa ra câu trả lời giống nhau, hai người sau có nghi ngờ sao chép của Từ Tử Lăng.

Nhưng không sao, vì không ai có thể chứng minh điểm này.

Lý Thế Dân và Sư Phi Huyên đều rất hài lòng với câu trả lời này.

Chỉ là Đỗ Lan cũng không có biểu hiện gì, hắn đang chờ câu trả lời của Loan Loan.

Sắc mặt Loan Loan lại không khoa trương như vậy, Nếu là ta, ta sẽ tiếp tục đi thẳng, ta chỉ cần điều khiển tốt xe ngựa là được.

Loan Loan sư muội, chẳng lẽ lòng dạ ngươi lại ác độc như vậy sao.

Lại không màng đến tính mạng của ba vị trưởng giả.

Sư Phi Huyên có cơ hội là nhất định phải hung hăng phê phán nàng ta một phen, để mọi người đều biết bản tính của người trong Ma Môn, họ đều là tự tư tự lợi.

Người từ Ma Môn ra cũng có thể thành Phật, cũng xứng thành Phật sao.

Quả là trò cười lớn nhất thiên hạ.

Không biết Đỗ tiên sinh có hài lòng với câu trả lời của bốn người chúng ta không.

Sư Phi Huyên nhìn Đỗ Lan, nàng muốn xem tên Đỗ Lan này còn có thể nói gì.

Câu trả lời của ba người các ngươi đã chứng minh đầy đủ rằng các ngươi không có Phật tính.

Trên mặt Đỗ Lan mang theo nụ cười nhàn nhạt, nhưng nụ cười này rõ ràng không thể chinh phục được ba người họ, họ đều bất mãn nhìn Đỗ Lan.

Tại sao.

Sư Phi Huyên hôm nay thật sự nổi giận, tên Đỗ Lan này rõ ràng là thiên vị Ma Môn.

Tại sao.

Bởi vì câu trả lời của các ngươi chỉ nghĩ đến bản thân, còn Loan Loan lại nghĩ đến chúng sinh.

Câu trả lời của Đỗ Lan khiến người ta không hiểu, cho nên hắn giải thích, Các ngươi chỉ nghĩ đến việc mình sẽ đâm chết người, sẽ bị lương tâm khiển trách.

Mà không nghĩ đến bên đường cũng có vô số người, họ vốn có cơ hội cứu người trước khi bị đâm, một việc công đức vốn có, lại bị các ngươi cướp đi.

Không những không có công đức mà còn bị người ta mắng là thấy chết không cứu.

Cho nên câu trả lời của các ngươi chỉ là để an ủi bản thân, nhưng câu trả lời của Loan Loan lại là trả lại cho chúng sinh một cơ hội thành Phật.

Một người vì mình, một người vì người khác, so sánh hai bên, ta nghĩ các ngươi cũng nên biết khoảng cách giữa các ngươi và Loan Loan rồi.

Chấn động, cảm giác như hơi thở của mình sắp ngừng lại.

Đỗ Lan nói như vậy, thật sự là đả kích ba người đến mức suy sụp.

Còn Loan Loan cũng không nói gì nữa, nàng vốn chỉ nói bừa.

Loại vấn đề giả thiết này nàng không quan tâm, dù sao mình là người xấu, làm loại chuyện này mới là bình thường.

Thực ra câu trả lời ban đầu của nàng sẽ là vận khí giết ngựa, vì nàng không chắc mình bị thương nặng còn có thể cứu được người, nhưng nàng có binh khí giết ngựa thì vẫn có thể.

Nhưng câu trả lời này nàng chỉ giấu trong lòng, vì nói ra không phù hợp với thân phận Ma Môn của nàng.

Nhưng bị Đỗ Lan giải thích như vậy, dường như rất có lý, nàng lại không nói nên lời.

Chương 504

Đây chính là cạm bẫy, Đỗ Lan cũng không nói bên đường có người, hay là người qua đường có khả năng cứu lão nhân và phụ nữ mang thai.

Chỉ là hắn tùy tiện thêm vào, hắn biết những người có võ công quá tự tin vào võ công của mình, cho rằng mình có thể hy sinh cứu tất cả mọi người.

Đặc biệt là sau khi Đỗ Lan thêm vào điều kiện cuối cùng, khiến việc hy sinh bản thân cứu người trở nên thực tế và mang đặc sắc chủ nghĩa anh hùng hơn.

Mà Loan Loan có khả năng sẽ trả lời là lao thẳng về phía trước, khả năng này cao đến chín phần.

Kết quả cũng rất rõ ràng.

Chỉ là không ngờ câu trả lời mình đưa ra lại khiến ba người bị đả kích lớn như vậy, đây là điều Đỗ Lan cũng không ngờ tới.

Lúc này Đỗ Lan đột nhiên có cảm giác ưu việt về trí tuệ, ba vị nhân tài lại bị ngụy biện của mình lừa.

Mọi người đừng nhìn ta với vẻ mặt khổ đại cừu thâm như vậy, ngồi đi.

Đỗ Lan vẫy tay, chiếc bàn bát tiên bốn cạnh trở thành một chiếc bàn dị dạng năm cạnh, ghế cũng thêm một chiếc, Đêm nay còn dài lắm.

Vẫn là cầu Thiên Tân.

Thứ tự chỗ ngồi là Đỗ Lan, Loan Loan, Từ Tử Lăng, Sư Phi Huyên, Lý Thế Dân.

Gần đây các đầu lĩnh quân phiệt lớn đều tụ tập ở Lạc Dương, chính là để tranh đoạt Hòa Thị Bích.

Họ lại không ngờ rằng hoa rơi vào tay ai đã có định số, chỉ có thể vất vả tranh giành một trận vô ích.

Sư Phi Huyên có ý muốn rời đi, lại không yên tâm để Tần vương một mình ở đây.

Ta ở đây có vài cuốn sách, các vị có thể xem.

Ngồi xuống lại, Đỗ Lan trở nên nghiêm túc, bốn người trẻ tuổi trước mặt hắn đều cực kỳ ưu tú, bất kể họ có suy nghĩ gì, điểm này lại không thể thay đổi.

Đây là sách.

Ba cái máy tính bảng.

Không sai, các ngươi thấy trên đó có hình một cuốn sách nhỏ, bấm vào đó.

Văn tự xuất hiện trên màn hình, khiến người ta kinh ngạc.

Vốn dĩ chỉ cái màn hình phát sáng trong đêm đã khiến người ta kinh ngạc, bây giờ thấy thứ này lại còn có thể sử dụng khiến họ cho rằng đây lại là pháp bảo của tiên nhân.

Đây là một số sách về lý luận quốc gia, quan hệ quốc tế, và một số cơ sở của chính đảng.

Một quốc gia cứ mãi dựa vào hoàng đế là không có lối thoát, dù hoàng đế là do lão bá tánh chống lưng mà ra.

Những cuốn sách này, các ngươi có thể về xem từ từ, chúng ta tiếp tục chủ đề trị quốc và thành Phật lúc nãy.

Đỗ Lan ba la ba la nói.

Bốn người, ba cái máy tính bảng, Đỗ Lan phát cho Loan Loan, Từ Tử Lăng, Lý Thế Dân mỗi người một cái, chỉ có Sư Phi Huyên tay không, khiến nàng rất khó xử.

Tiên sinh, không biết có còn loại. sách này khác không, Sư cô nương vẫn chưa nhận được.

Lý Thế Dân nhắc như vậy, khiến Sư Phi Huyên càng khó xử, còn rất tủi thân.

Bị Đỗ Lan nhắm vào như vậy, có thể dễ chịu mới lạ.

Chúng ta đang bàn chuyện quốc gia đại sự, người xuất gia vẫn nên tiềm tâm tu hành thì hơn.

Đỗ Lan nói.

Từ Hàng Tĩnh Trai ta thân là thủ lĩnh chính đạo, lý nên làm gương.

Vì thiên hạ nhân chọn cộng chủ cứu thiên hạ, trách nhiệm không thể thoái thác.

Sư Phi Huyên cứng rắn nói.

Trước đó, các ngươi là người xuất gia, xin đừng quên điểm này.

Tổ sư của các ngươi xây dựng Từ Hàng Tĩnh Trai ở nơi núi non xa xôi, chẳng phải cũng vì nơi đó thanh tịnh, xa rời phàm trần có lợi cho tu hành sao.

Cho nên loại sách lược trị quốc này ngươi không cần, sau này ta còn có chuyện quan trọng hơn cần ngươi đi làm.

Sư Phi Huyên bị Đỗ Lan nói cho đi cũng không được ở cũng không xong, chỉ có thể đợi họ nói xong, rồi tính tiếp.

Đỗ Lan giảng không ít, nhưng chủ yếu vẫn là phân tích đơn giản về định nghĩa quốc gia, tình hình quốc tế, và đặc sắc Việt Nam.

Không chỉ nói, Đỗ Lan còn tiện tay hiển thị trên mặt bàn bản đồ, số liệu, và các loại danh từ mà người khác không được giải thích sẽ không hiểu.

Giảng mãi đến rạng sáng, lúc nhiệt độ lạnh nhất, tất cả mọi người bao gồm cả Sư Phi Huyên lại vì bị lời nói của Đỗ Lan thu hút, chuyên chú đến quên cả cái lạnh.

Từ những lời trình bày đơn giản của Đỗ Lan, họ biết được sự phát triển của xã hội, từ thiền nhượng của Tam Hoàng Ngũ Đế, đến phân phong của Hạ Thương Chu, rồi đến chế độ quân chủ tập trung nhất thống thiên hạ của Đại Việt, thậm chí còn giảng đến đa chính đảng nghị chính mà chỉ có sau khi chế độ quân chủ sụp đổ mới có.

Khiến tất cả mọi người đều thu được lợi ích không nhỏ, lần này họ đã thoát ra khỏi giới hạn của lịch sử, thông suốt dòng sông dài và thấy được rất nhiều thứ.

Thời đại đang thay đổi, rất nhiều thứ cũng đang thay đổi. 18.

Nhưng muốn quốc gia này kéo dài từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế, để cho chủng tộc Long Quân được sinh ra thị thịnh vượng, thì các ngươi cần phải làm rất nhiều việc, hy vọng những cuốn sách này có thể cho các ngươi gợi ý, ta hy vọng các ngươi có thể xây dựng nên một quốc gia đa chính đảng, chứ không phải chỉ là một quốc gia của hoàng đế.

Những việc này Tử Lăng huynh ngươi có thể chuyển lời cho Khấu Trọng, nếu hắn quyết tâm tranh bá thiên hạ, thì phải chuẩn bị sẵn sàng, kẻ thù cuối cùng của hắn không phải là Lý Thế Dân, mà là làm thế nào để trị lý thiên hạ.

Sau khi tranh bá sẽ là trách nhiệm to lớn, bảo hắn chuẩn bị sẵn sàng.

Nếu tùy tiện vứt bỏ, không chỉ là không có trách nhiệm với bản thân, mà còn là không có trách nhiệm với thuộc hạ của hắn.

Còn về lê dân bá tánh thì ta không nhắc đến, ta nghĩ các vị đang ngồi đây cũng sẽ không để trong lòng.

Đỗ Lan tổng kết, Tử Lăng huynh và Thế Dân huynh, các ngươi có thể đi rồi.

Hai người nhìn nhau, cuối cùng đứng dậy, Cáo từ, sau này còn gặp lại.

Sư cô nương, ta có một việc rất có ý nghĩa, cần ngươi hoàn thành, không biết ngươi có bằng lòng không.

Tiên sinh cứ nói không sao.

Sư Phi Huyên nói, lúc này nàng đã bình tĩnh lại.

Đỗ Lan tuyệt phi phàm nhân, nếu đối địch với hắn, đối với Từ Hàng Tĩnh Trai tuyệt đối có hại không lợi.

Đối mặt với người như vậy, nếu xử lý không tốt, sẽ khiến Từ Hàng Tĩnh Trai rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Ta có ý điểm hóa bốn người đi đến Thiên Trúc Phật quốc lấy chân kinh, dịch tu xong truyền lại cho thế nhân, không biết Sư cô nương có bằng lòng tham gia không.

Tây Thiên lấy kinh.

Tên Đỗ Lan này rốt cuộc định làm gì.

Nếu nói là thù địch Phật giáo, đưa ra quyết định như vậy dường như không hợp tình lý.

Ta nghĩ Sư cô nương đối với ta vẫn còn chút hiểu lầm, thực sự ta rất chán ghét cách xử sự của Từ Hàng Tĩnh Trai, hận không thể nghiền nát cả Từ Hàng Tĩnh Trai thành tro bụi, nhưng ta sẽ không làm vậy.

Bởi vì đây chỉ là quan điểm và lập trường khác nhau, không cần phải hạ sát thủ.

Ta nghĩ trước đây ta cũng đã nói về chuyện chính đảng, ý kiến giữa các chính đảng không hợp nhau cũng là chuyện rất bình thường, nhưng tư tưởng trung tâm của họ lại thống nhất là nỗ lực vì sự phồn vinh và thịnh vượng của quốc gia.

Các chính đảng có chính kiến không hợp thường sẽ chửi bới nhau, nhưng cũng sẽ không vì lợi ích của chính đảng mà tổn hại đến lợi ích của quốc gia mới lạ.

Sự tồn tại của Từ Hàng Tĩnh Trai đối với Thăng Long là cần thiết, có thể ổn định võ lâm điểm này công lao không thể không kể.

Đối với Phật giáo ta không có bất kỳ quan điểm nào, ta càng hy vọng mọi người đều có thể nhận thức đúng đắn về Phật giáo.

Chỉ cần các ngươi rút lui khỏi quốc sự, chuyên tâm phát triển Phật giáo, ta vẫn rất ủng hộ.

Tiên sinh thâm minh đại nghĩa, Sư Phi Huyên ở đây xin tạ lỗi, được, ta tham gia.

Chỉ cần đợi sau khi thiên hạ thái bình.

Sư Phi Huyên nói, cũng là đang tranh thủ thời gian.

Mấy năm nay, chính là vì những ni cô này tiến cử hoàng đế mới khiến Từ Hàng Tĩnh Trai mạnh mẽ như vậy, muốn rút lui ra ngoài nói dễ hơn làm.

Hiện tại trước tiên kéo dài thời gian, chuyện đối phó với Đỗ Lan sau này hẵng bàn.

Hiện tại bốn người đã xác định được hai người, đợi đến khi bốn người toàn bộ xác định, thì phải xuất phát.

Đỗ Lan nhìn Sư Phi Huyên nói.

Không biết những người khác là.

Đã chuẩn bị sẵn sàng là tán nhân Ninh Đạo Kỳ, đồng ý gia nhập là ngươi.

Còn hai vị một là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, còn một vị chính là Tà Vương Thạch Chi Hiên.

Ba cái tên khiến Sư Phi Huyên kinh ngạc, ba người này đều là cao thủ tông sư, hơn nữa còn có hai vị là người của Ma Môn.

Tồn tại tức là hợp lý, Sư tiểu thư đừng quá để ý chính tà.

Trong mắt Phật, chúng sinh đều bình đẳng, thiện ác đều có báo ứng.

Đỗ Lan nói, Ngươi phải mở rộng lòng mình, mới có thể thực sự hiểu được Phật pháp vô biên.

Phi Huyên thụ giáo.

Ừm, ngươi bây giờ nên làm gì thì làm đi, đợi người lấy kinh chuẩn bị xong, ta sẽ đi tìm ngươi.

Vâng, Phi Huyên cáo lui.

Sư Phi Huyên bay lên, bóng người hòa vào ánh bình minh.

Rõ ràng một đêm, Đỗ Lan đã để lại ấn tượng sâu sắc cho Sư Phi Huyên, khiến Sư Phi Huyên đối với Đỗ Lan tôn kính hơn không ít.

Chương 505

Loan Loan, ngươi dẫn ta đi tìm sư phụ của ngươi.

Chỉ biết sai khiến nô gia.

Loan Loan mềm mỏng nói, Ngươi sao biết sư phụ ta đã đến Lạc Dương.

Đợi ngươi thành Phật rồi, ngươi cũng sẽ biết.

Chúng ta đi thôi.

Loan Loan chỉ cảm thấy cảnh vật trước mắt méo mó biến dạng, sau đó nàng và Đỗ Lan đã xuất hiện ngoài cửa khách sạn nơi sư phụ nàng ở.

Dịch chuyển tức thời qua mấy con phố, lần này nàng thật sự tin Đỗ Lan là thần tiên.

Sử gọi là Thiên Tân Kiều chi hội, Đỗ Lan khai sáng cho bốn thanh niên mới, gieo mầm cho biến cách.

Lăng thiếu, có phải ngươi đi tìm cô nương không.

Suốt đêm không về rất đáng nghi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cũng thường xuyên nói đùa.

Bạt Phong Hàn cười tủm tỉm nhìn Từ Tử Lăng, tuy hắn quen Từ Tử Lăng không lâu, nhưng cũng biết tính cách của hắn, biết hắn sẽ không đi lầu xanh, chỉ là tò mò tối qua hắn đi làm gì.

Ta đi gặp thần tiên.

Từ Tử Lăng tức giận đáp lại.

Không phải chứ, Lăng thiếu, chẳng lẽ con gái Chu Công đã để ý đến ngươi, Chu Công muốn chiêu ngươi làm con rể.

Khấu Trọng khoa trương nói.

Tử Lăng một biểu nhân tài, con gái Chu Công chắc cũng bị vẻ anh tuấn trẻ tuổi của Tử Lăng thu hút.

Bạt Phong Hàn cũng cười nói.

Từ Tử Lăng đối với sự trêu chọc của hai vị hảo hữu cũng không hề động lòng, chuyện tối qua quá khoa trương, đến bây giờ hắn vẫn còn có chút không thông suốt.

Chỉ là hắn lấy ra máy tính bảng, những người khác cũng ngây người.

Đây là Chu Công cho ngươi.

Khấu Trọng lấy lại, lật qua lật lại xem xét, cũng không nhìn ra cái gì.

Đây là Đỗ tiên sinh cho ta.

Từ Tử Lăng nói.

Đỗ Lan.

Sao hắn cũng ở Lạc Dương, thật là âm hồn không tan.

Hắn không làm khó ngươi chứ.

Khấu Trọng lo lắng nói.

Người có thể được Từ Tử Lăng gọi là Đỗ tiên sinh, chỉ có một mình Đỗ Lan, Chẳng lẽ tối qua ngươi đi gặp hắn.

Đỗ Lan là ai.

Bạt Phong Hàn vẫn chưa gặp Đỗ Lan.

Người này võ công cực cao, là một nhân vật lợi hại khó lường.

Lăng thiếu, rốt cuộc ngươi gặp hắn thế nào, kể cho chúng ta nghe.

Thế là kể một hồi, khiến Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lý Thế Dân, Loan Loan, còn có cái gì Sư Phi Huyên của Từ Hàng Tĩnh Trai.

Trời ạ, Lăng thiếu, tối qua ngươi thật là mở mang tầm mắt.

Ba người này đều không phải nhân vật đơn giản.

Khấu Trọng khoa trương nói, Nói xem Sư Phi Huyên của Từ Hàng Tĩnh Trai có xinh không.

So với Loan Loan, thế nào, đẹp hơn hay xấu hơn.

Từ Tử Lăng cười khổ, Khấu Trọng lại rất lạc quan, Trọng thiếu, lần này Sư Phi Huyên rõ ràng đã chọn Lý Thế Dân, định giao Hòa Thị Bích cho hắn.

Không ngờ đường đường Từ Hàng Tĩnh Trai, thủ lĩnh chính đạo, làm việc lại cũng ác độc như vậy.

Là bạn của Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn thay hảo hữu bất bình, Bất kể là Hòa Thị Bích hay thiên hạ, nên thuộc về người có năng lực.

Họ làm như vậy, chẳng phải là nói một đằng làm một nẻo, trong ngoài bất nhất sao.

Có lập trường gì để lãnh đạo chính đạo hướng thiện.

Hòa Thị Bích là thứ tốt, bây giờ người muốn nó, nhiều vô kể, chỉ riêng ở Lạc Dương cũng phải có bảy tám người.

Chúng ta gộp lại không quá ba người, lại không dễ tranh đoạt.

Lời của Khấu Trọng khiến hai người ngây người, họ nghi ngờ Khấu Trọng trước mắt có phải bị người khác giả mạo không.

Khấu Trọng mà họ biết sẽ không nhận thua như vậy.

Trọng thiếu sao ngươi lại tăng chí khí người khác diệt uy phong của mình.

Tử Lăng, đừng vội.

Ta thấy Khấu Trọng là trong lòng đã có kế hoạch, tất nhiên đã định ra mưu lược.

Từ Tử Lăng nhìn vẻ mặt bình tĩnh, hơi mỉm cười của Khấu Trọng, cũng biết Khấu Trọng nhất định đã nghĩ ra cách, Khấu Trọng có diệu kế gì.

Bạt huynh nói không sai, Hòa Thị Bích nên thuộc về người có năng lực, chúng ta ba người thế đơn lực bạc, nhưng Lăng thiếu cũng không nghĩ xem chúng ta vốn làm gì.

Ý của ngươi là. trộm.

Không sai, trước khi mọi người ra tay, trộm Hòa Thị Bích ra.

Khấu Trọng tự tin nói.

Hai người kia cũng xuất thân từ tầng lớp thấp, đối với việc trộm cắp không coi trọng.

Lập tức quyết định hôm nay trước tiên đi thám thính Tịnh Niệm Thiền Viện, tìm ra nơi cất giấu Hòa Thị Bích, rồi từ từ tính kế.

Từ Tử Lăng lại mở sách điện tử ra, để Khấu Trọng nghiên cứu.

Khấu Trọng chỉ xem một chút, chỉ cảm thấy quốc gia thiên hạ lại bỗng nhiên rộng mở.

Chỉ có một điểm hắn không hiểu, đó là một quốc gia không có hoàng đế, có thể sao.

Khấu Trọng cũng biết thay đổi triều đại là lúc bá tánh khổ sở nhất, chiến loạn và đói kém khiến bá tánh khó mà chịu đựng.

Bất kể hoàng đế khai quốc anh minh thế nào, con cháu của họ cũng sẽ xuất hiện một đứa bất tài.

Nghĩ đến nhà Chu dùng lễ trị quốc, cũng xuất hiện một Chu U Vương khinh miệt lễ pháp tổ tông, diễn ra một vở kịch hay là đốt lửa hiệu trêu chọc chư hầu.

Chưa kể đến Tùy Văn Đế cần cù thế nào, dùng hết tài năng mới có thể trị lý thiên hạ, nhưng lại bị chính con trai mình mấy năm đã phá sạch mấy chục năm tích lũy.

Một câu nói của hoàng đế, có thể khiến lão bá tánh vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên.

Nếu không có hoàng đế, dùng chính đảng trị quốc, toàn dân bầu cử tổng thống, đó sẽ là một quốc gia như thế nào.

Khấu Trọng nghĩ cũng không dám nghĩ.

Thấy sắc mặt thay đổi liên tục của Khấu Trọng, Từ Tử Lăng đại khái biết Khấu Trọng đã thấy gì, tối qua sắc mặt của họ cũng như vậy, Có phải cảm thấy không thể tin được không.

Ừm, ta cảm thấy như đang xem thiên thư vậy.

Không có hoàng đế, lấy dân trị dân, có thể sao.

Đỗ tiên sinh đã nói, có thể làm được, chỉ là rất khó.

Không chỉ phải nâng cao quốc lực của quốc gia hiện tại, còn phải giáo dục hệ thống cho bá tánh, để bá tánh tự biết quyền lợi và nghĩa vụ của mình, đồng thời cũng phải chế định pháp lệnh hoàn thiện để ràng buộc hành vi của chính đảng và nhân dân.

Khiến tất cả mọi người đều nên biết nên làm gì, không nên làm gì.

Tiên sinh nói ít nhất cần một thế hệ thậm chí nhiều thế hệ nỗ lực mới có thể đạt được.

Thật muốn xem quốc gia như vậy.

Khấu Trọng nói.

Trọng thiếu đừng nản lòng, nếu ngươi có tâm, chúng ta cứ hướng tới mục tiêu này mà nỗ lực là được.

Một thế hệ không được, thì mấy thế hệ.

Chúng ta có cái máy tính này, chỉ cần theo trên đó từ từ tìm tòi sẽ thành công.

Con cháu của chúng ta sẽ thấy được quốc gia không có hoàng đế.

Từ Tử Lăng cổ vũ người huynh đệ tốt của mình.

Đúng, có chí thì nên.

Ta Khấu Trọng sẽ sáng tạo ra một quốc gia hoàn toàn mới chưa từng có, một quốc gia không có hoàng đế.

Tít, nhận được mật mã giải khóa.

Máy tính trong tay Khấu Trọng đột nhiên phát ra âm thanh, Bắt đầu kiểm tra, giải khóa bản thiết kế quân giới, giải khóa sự tích vĩ đại của chủ tịch, giải khóa chi tiết xây dựng quân đội tiên tiến, giải khóa kế hoạch năm năm lần thứ nhất để phát triển quốc gia.

Cái gì.

Ba người hoàn toàn ngây người.

Kế hoạch xây dựng một Âu Lạc mới không có hoàng đế đã giải khóa hoàn tất, quyền giải thích cuối cùng của phần mềm này thuộc về người chế tác, nếu có gì không hiểu xin hỏi Đỗ Lan.

Âm thanh của máy tính trở về hư vô, nhưng ba người vẫn chưa hoàn hồn, Trọng thiếu, mau xem bên trong giải khóa thứ gì.

Vốn trên màn hình chỉ có một hình cuốn sách, giờ có bốn biểu tượng.

Sách chỉ là lý luận chỉ đạo, còn bốn biểu tượng này lại rất cụ thể đưa ra bản thiết kế và kế hoạch chi tiết để tham khảo, thậm chí còn đưa ra cả thời gian biểu.

Ba người mất một ngày, xem qua loa bốn nội dung, cuối cùng đưa ra một kết luận, đó là việc họ phải làm thật sự rất nhiều.

Nguyên lai Khấu Trọng muốn tranh bá thiên hạ chẳng qua là muốn chứng minh bản thân, so với Lý Thế Dân vì nước vì dân thì thiếu đi đại nghĩa.

Hơn nữa Khấu Trọng đánh trận thì lợi hại, nhưng sau khi thiên hạ đại định, không phải nói đánh trận lợi hại là được.

Được thiên hạ dễ, trị thiên hạ khó.

Khấu Trọng một mình muốn trị lý quốc gia, hoàn toàn không thể, hắn cũng không có nhân tài tinh thông nội chính, Hư Hành Chi duy nhất rõ ràng cấp độ còn chưa luyện đủ.

Chương 506

So với nhân tài như mây dưới trướng Lý Thế Dân lại kém một bậc.

Nhưng bây giờ Đỗ Lan đến, chỉ cần Khấu Trọng kiên định muốn xây dựng tân Âu Lạc, có thể tin rằng Lý Thế Dân sau này chỉ có thể thông qua con đường pháp luật để thành lập một chính đảng, sau đó vận động quần chúng để giành phiếu bầu cử tổng thống.

Nhưng ngày đó đến có thể là rất nhiều năm sau.

Nhưng hắn không nhất định đợi được đến lúc đó.

Tịnh Niệm Thiền Viện phù hợp với khí chất phồn hoa của Lạc Dương, cũng được xây dựng rất hoành tráng, dựa vào núi thấp, lầu vũ hiên đài tầng tầng lớp lớp.

Sau khi đến gần, chỉ nghe thấy một mùi hương thoang thoảng nhẹ nhàng, như thiếu nữ mới chải chuốt.

Từ Tử Lăng toàn lực vận khởi điểu độ thuật bay qua nửa thiền viện, đến trung tâm.

Lại thấy ở đó có một đại điện bằng đồng khổng lồ.

Dù cách bức tường đồng dày, Trường Sinh Khí của Từ Tử Lăng vẫn và dị năng của Hòa Thị Bích gây ra cộng hưởng, bị hút vào vũ trụ vô tận.

Chính là ở đây.

Từ Tử Lăng xác định, sau đó bay đậu trên lầu chuông bên cạnh, quan sát kỹ lưỡng.

Trộm đồ còn cần biết những hòa thượng này có tuần tra hay

không.

Chờ đến khi mặt trăng sắp nghỉ ngơi, cũng không thấy có hòa thượng đi qua.

Nhưng Từ Tử Lăng không dám lơ là, hắn có cảm giác dù không có tuần tra, nhưng trong bóng tối nhất định có người đang nhìn chằm chằm vào đây.

Chỉ cần đại điện có bất kỳ dị thường nào, nhất định sẽ có cao nhân xuất hiện.

Tử Lăng, có thu hoạch gì không.

Ba người cùng đến, nhưng lại tự mình tách ra tìm kiếm, một là để tiết kiệm thời gian, hai là cũng có thể tăng khả năng tìm thấy nơi cất giấu Hòa Thị Bích.

Chính là cái đại điện bằng đồng đó.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn nhìn qua quả nhiên lợi hại, Trời ạ, ta cảm giác bên trong cao thủ không chỉ một người.

Hòa Thị Bích quý giá như vậy, phòng bị nghiêm ngặt cũng là nên.

Bạt Phong Hàn chỉ cần nhìn cũng biết ở đây cao thủ như mây, xông vào không phải là cách hay.

Có động tĩnh.

Ba người đồng thời nằm xuống, cửa điện mở ra, từ trong đi ra một đại hòa thượng, diện mạo tuấn tú, hai tay chắp lại.

Đồng thời từ bốn phía đi ra mấy trăm đại hòa thượng, gần như bao vây đại điện lại, khiến người ta không thể đến gần.

Trời ạ.

Liễu Không hơi nhíu mày, ngẩng đầu nhìn về phía lầu chuông.

Lại chỉ thấy đại chung, không thấy người.

Người xuất gia cũng là từ bi, tiểu nhân cũng không thể giết.

Cho nên Liễu Không búng ngón tay bắn ra một hạt Phật châu, đánh trúng đại chung bằng đồng.

Keng.

Ba người chỉ cảm thấy chấn động đến điếc tai, tiếng chuông hùng hậu như một cú đánh toàn lực của một cao thủ hạng nhất.

Chim trong rừng kinh sợ bay lên, tiếng chuông truyền thẳng vào thành Lạc Dương.

Trụ trì, giờ làm lễ sáng đã đến.

Liễu Không tu bế khẩu thiền, không mở miệng, cho nên gật đầu, sau đó không quan tâm ba người mà đi thẳng về phía tiền viện.

Nhưng dù vậy ba người cũng không dám ở lâu, vị Liễu Không trụ trì đó lợi hại vô cùng, ba người họ tự biết không địch lại.

Nhưng họ vẫn phải trộm Hòa Thị Bích, chỉ là cách trộm thế nào còn cần phải bàn bạc.

Sau khi thảo luận, để giảm bớt nghi ngờ của mình, họ quyết định chỉ cử một mình Từ Tử Lăng đi, sau khi dịch dung có thể giảm bớt nghi ngờ cho Song Long.

Song Long và Bạt Phong Hàn nếu ba người cùng hành động sẽ quá gây chú ý.

Thời gian chính là lúc làm lễ sáng, những lúc khác Liễu Không nhất định đều ở trong đại điện bằng đồng.

Lại nói về rạng sáng hôm qua, Đỗ Lan và Loan Loan đột nhiên xuất hiện ngoài một khách sạn.

Dọa tiểu nhị đang chuẩn bị mở cửa dỡ ván một phen, nhưng dù sao cũng là tiểu nhị ở thành Lạc Dương kiến thức rộng rãi, lập tức coi hai người là đại hiệp đến không ảnh đi không tung.

Hai vị ăn cơm hay ở trọ.

Có khách đến, không thể chậm trễ.

Tìm người.

Đỗ Lan nói, hắn phát hiện mắt của tiểu nhị cứ nhìn chằm chằm vào Loan Loan, không khỏi lắc đầu.

Không biết khách nhân muốn tìm ai. tiểu nhị nói.

Ngươi đi gọi khách phòng chữ Thiên dậy, nói chúng ta ở phòng khách đợi hắn.

Còn nữa, đi Hạnh Phúc Bánh Bao gọi cho chúng ta ba phần bánh nướng thịt lừa, thỏi bạc này dư ra không cần thối lại.

Được rồi, khách quan, ngài đợi một chút, tôi đi gọi cửa cho ngài trước.

Sau đó sẽ tìm người đi mua điểm tâm.

Hai vị mời trước đi Tiểu nhị dẫn người lên lầu hai, tìm một cái bàn ngồi xuống, Hai vị đợi một chút, tôi đi ngay.

Có tiền sai khiến được cả ma, đưa tiền rồi, tiểu nhị cũng tích cực hơn nhiều, làm việc cũng nhanh hơn.

Nô gia từ trước đến nay không mang tiền. 19.

Loan Loan nũng nịu cười nói, Có thể cho nô gia biết, vì sao trong chớp mắt, chúng ta có thể từ cầu Thiên Tân đến khách sạn này không.

Khách sạn này thực ra cũng là sản nghiệp của Ma Môn, người của Ma Môn có mặt ở khắp các ngành nghề, cho nên Loan Loan ra ngoài không bao giờ cần mang tiền, ở các thành phố lớn bình thường đều có thể tìm thấy người phục vụ cho Ma Môn.

Đợi ngươi thành Phật rồi, ngươi sẽ biết vì sao trong chớp mắt chúng ta có thể từ một nơi đến một nơi khác, thậm chí có thể xa hơn, từ đây đến Dương Châu, đến Tứ Xuyên, thậm chí đến tổng đàn Ma Môn của các ngươi.

Cũng chỉ là trong chớp mắt.

Nô gia không muốn thành Phật, ngươi nói cho nô gia biết bây giờ đi.

Mắt Loan Loan phóng điện.

Tạm thời không bàn chuyện này nữa, ngươi và sư phụ ngươi nghỉ ngơi cũng ngủ trên giường à.

Đỗ Lan chuyển chủ đề.

Loan Loan kỳ quái nhìn Đỗ Lan một cái, thầm nghĩ hắn không phải đang có ý đồ xấu xa gì đó chứ, Sư phụ ta nói giang hồ hiểm ác, cần phải đề phòng nhiều hơn, cho nên khi ở ngoài, chúng ta đều ngồi thiền vận khí, rất ít khi ngủ.

Cũng đúng, ngủ trên giường nhà trọ quá tầm thường, không phù hợp với khí chất thần bí của Ma Môn các ngươi.

Vừa hay bây giờ không có việc gì, hay là ta dạy các ngươi một chiêu ngủ cao cấp.

Nhất định sẽ khiến các ngươi thu được lợi ích không nhỏ.

Nói xong Đỗ Lan vung tay, từ mái nhà cách đó mười thước đẩy xuống hai sợi dây, hai sợi dây như rắn uốn lượn trong không trung, sau đó va vào nhau, để lại một cái đu quay lỏng lẻo.

Có thể ngủ trên dây.

Đỗ Lan biểu diễn một lần, lưng vẫn dựa vào một sợi dây, lắc lư, nhưng người lại rất vững vàng đứng trên đó, Ngủ như vậy mới thể hiện được sự thần bí của nữ tử trong Ma Môn, hơn nữa cũng rất ưu nhã.

Và buổi tối nằm như vậy sẽ không bị tê chân vì ngồi quá lâu.

Loan Loan cũng sáng mắt lên, quả nhiên dường như rất thú vị, Nô gia ở đây thay mặt các tỷ muội Thánh Môn đa tạ tiên sinh giáo huấn.

Khách sáo gì, dù sao Đỗ Lan cũng chỉ sao chép tư thế ngủ của Tiểu Long Nữ mà thôi.

Loan Loan, ngươi tìm được vi sư thế nào.

Chưa thấy người đã nghe tiếng, giọng Chúc Ngọc Nghiên sang sảng, điểm này lại rất giống mấy bà thím trung niên.

Sư phụ.

Loan Loan thu lại biểu cảm, đối với sư phụ nàng thể hiện sự tôn trọng tối thiểu.

Một vị mỹ phụ, chỉ là trong mắt toàn là âm u, vừa nhìn đã biết là một người không dễ chọc.

Đây chính là người tình cũ của Lỗ Diệu Tử.

Đỗ Lan từ trên dây nhảy xuống, đứng trước mặt Chúc Ngọc Nghiên, hai người đồng thời đánh giá đối phương.

Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên.

Đông Phong Tiêu Cục Đỗ Lan.

Ta hy vọng ngươi gọi ta là sư phụ của thiếu chủ Đông Minh Phái, Đỗ Lan.

Hừ, ngươi vì sao ở đây.

Nói xong liền nhìn về phía đồ đệ của mình.

Sư phụ, là hắn dẫn con đến.

Loan Loan nói.

Chắc là Đỗ Lan ở Lạc Dương cũng có rất nhiều tai mắt, Chúc Ngọc Nghiên chỉ có thể nghĩ đến lý do này.

Còn việc Đỗ Lan là sư phụ của ngoại tôn nữ của mình, bà ta đã biết từ lâu, Không biết ngươi tìm ta có chuyện gì thương lượng.

Có lẽ chúng ta có thể nói chuyện chính sau, trước tiên nói về đồ đệ ngu độn của ta.

Đỗ Lan nói, Ta đã mất rất nhiều thời gian dạy dỗ nó, nhưng nó về mặt võ công lại không thể đuổi kịp Loan Loan, vượt qua Sư Phi Huyên, điều này thật sự khiến ta rất xấu hổ.

Ngươi muốn nói gì.

Chúc Ngọc Nghiên tự mình ngồi xuống, không vui nói, tay trái đặt trên bàn nắm thành quyền.

Không có gì, chỉ cảm thấy gen di truyền của Ma Môn các ngươi quá kém.

Ngươi không hiểu gen di truyền là gì, nói đơn giản là khuyết điểm của trưởng bối các ngươi bị vãn bối kế thừa.

Chương 507

Đan Uyển Tinh ngu như vậy, ngươi phải chịu trách nhiệm.

Một lũ hồ ngôn.

Ta không cho rằng đây là một lũ hồ ngôn.

Để tích chút đức cho hậu nhân của ngươi, ta đề cử ngươi gia nhập đội ngũ Tây Thiên lấy kinh.

Đỗ Lan lộ rõ mục đích.

Khách quan, đồ ăn sáng ngài gọi tôi đã mua về rồi đây.

Tiểu nhị đặt ba túi giấy lên bàn, Ba phần combo bánh mì kẹp thịt lừa, mới ra lò.

Khách quan từ từ thưởng thức, tôi xin xuống trước, có gì cứ gọi tôi.

Trời đã sáng, dưới sảnh cũng có tiếng động, có khách tới cửa, có thể nghe thấy tiếng tiểu nhị mời chào cần mẫn.

Lầu hai vẫn còn rất trống, chỉ có ba người ngồi.

Ăn đi, đừng khách sáo.

Không hổ là sản phẩm của tiệm Hạnh Phúc Bao Tử, hương vị đã lan tỏa ra ngoài.

Đỗ Lan tự mình mở một túi giấy, bên trong là một cái bánh mì kẹp thịt lừa, một quả trứng luộc nước trà, và một cốc sữa đậu nành đựng trong hũ sứ.

Mùi vị rất ngon, hoàn toàn không giống sản phẩm sản xuất hàng loạt.

Béo mà không ngấy, tan ngay trong miệng, quả là hương vị tuyệt hảo.

Loan Loan và Chúc Ngọc Nghiên nhìn dáng vẻ ăn uống của Đỗ Lan, cũng thấy thèm thuồng, thôi thì ăn vậy.

Quả nhiên Âm Quỳ Phái dạy dỗ ra toàn yêu nữ, ngay cả ăn cơm cũng đầy vẻ yêu mị.

Mày ngài cúi xuống, tay ngọc cầm lấy, từng miếng từng miếng nhỏ đưa vào miệng.

Đỗ Lan cũng không nhìn kỹ, thật sự muốn ngắm thì thà ngắm vợ mình ăn cơm còn hơn.

Hắn đứng bên cửa sổ lầu hai, nhìn thấy đã có không ít người đi đường.

Phần lớn mặc áo vải, những người làm công và tiểu tư vội vã chen chúc nhau, hoặc đi mua sắm cho chủ, hoặc đi làm.

Đương nhiên cũng có những thương nhân dậy sớm, mặc lụa là gấm vóc rảo bước trong đám đông.

Đây chỉ là một góc của Lạc Dương, nhưng lại là thứ đại diện rõ nhất cho sự phồn hoa của thành phố này.

Thiên hạ nhộn nhịp đều vì lợi mà đến, thiên hạ ồn ào đều vì lợi mà đi.

Tư Mã Thiên viết quả đã nói hết đạo lý lớn của nhân gian.

Đỗ Lan cảm khái nói.

Ngươi không giống đám ni cô ở Từ Hàng Tĩnh Trai.

Chúc Ngọc Nghiên ăn xong, đứng sau lưng Đỗ Lan, Nhưng tại sao ngươi lại muốn người ta đi lấy chân kinh.

Phật giáo đã bén rễ, chi bằng trả lại bản tướng cho nó.

Điều quan trọng nhất là phải để chuyện Huyền Trang lấy kinh xảy ra, nếu lịch sử thay đổi, không có câu chuyện đi Tây Thiên lấy kinh, Tây Du Ký cũng sẽ biến mất, đây là điều Đỗ Lan không muốn thấy.

Như vậy Phật giáo sẽ càng hưng thịnh, đến lúc đó chẳng phải Thánh Môn sẽ không có chỗ đứng hay sao.

Ma Môn các người có phải đều mắc chứng hoang tưởng bị hại không.

Sao Phật giáo hưng thịnh thì các người lại không có chỗ đứng.

Lẽ nào các người không nghĩ đến việc gạn đục khơi trong, ngược lại lợi dụng cơ hội này để phát triển bản thân.

Nếu Phật học được phát dương quang đại, đám ni cô Phật Môn kia làm sao có thể dung túng cho chúng ta sinh tồn.

Ngươi cũng quá ngây thơ rồi, Từ Hàng Tĩnh Trai và Thánh Môn ta thế như nước với lửa, không chết không ngừng.

Quan niệm đối địch này đã ăn sâu bén rễ, cộng thêm một số ân oán tình thù, quan hệ hai bên có thể nói là ngày không hiểu đêm đen.

Năm đó Lỗ Diệu Tử thích Chúc Ngọc Nghiên, Chúc Ngọc Nghiên thích Thạch Chi Hiên, Thạch Chi Hiên cuối cùng lại đến với Bích Tú Tâm.

Sau đó Chúc Ngọc Nghiên và Nhạc Sơn lại sinh một đứa con gái.

Quan hệ rất loạn, dính líu rất rộng.

Thánh Môn có quy định không được phát sinh quan hệ với người mình yêu, Từ Hàng Tĩnh Trai lại có thói quen lợi dụng tình yêu để đột phá tử quan.

Tóm lại, phụ nữ của cả hai môn phái đều rất lợi hại.

Cho nên các người lấy thiên hạ ra tranh đấu, khiến bá tánh lưu lạc, chịu đói chịu rét.

Còn các người thì nấp sau lưng vơ vét của cải, cũng là vì sinh tồn sao.

Câu này nên đi tìm Phạm Thanh Huệ mà nói, liên quan gì đến ta.

Thánh Môn chúng ta trước giờ làm việc vẫn như vậy.

Chúc Ngọc Nghiên nói.

Ngươi đang từ chối đề nghị của ta sao.

Từ chối gia nhập đội ngũ lấy kinh.

Đám Ma Môn này thật đúng là vô pháp vô thiên, tưởng mình võ công cao cường là có thể không coi ai ra gì.

Tại sao ta phải giúp kẻ địch của mình lớn mạnh.

Chúc Ngọc Nghiên nói.

Từ Hàng Tĩnh Trai là kẻ địch, học Phật pháp cũng đều là kẻ địch, lấy chân kinh chính là giúp đỡ kẻ địch.

Nếu để Thạch Chi Hiên đổi ý chấp nhận ngươi thì sao.

Lấy điều này làm điều kiện, ngày ngươi lấy được chân kinh, cũng là ngày ngươi và Thạch Chi Hiên thành thân, như vậy ngươi có bằng lòng không.

Chuyện cũ nhắc lại, sắc mặt Chúc Ngọc Nghiên lập tức trở nên khó coi, trong mắt cũng phủ một tầng sát ý.

Trước đây toàn là ngươi uy hiếp lợi dụ người khác, hôm nay để ta cũng lấy gậy ông đập lưng ông, Đỗ Lan nghĩ thầm.

Nếu không thích nhân duyên, ta còn có thể để Thánh Môn các người đường đường chính chính tìm người truyền giáo.

Đất Thăng Long đất rộng của nhiều, biển lớn dung nạp trăm sông, chỉ cần các người không làm việc phi pháp, tất cả mọi người đều có thể chấp nhận các người.

Huống hồ các người còn có Loan Loan là át chủ bài, chỉ cần biến nàng thành nữ hiệp, lo gì không thu hút được thanh niên tuấn kiệt.

Duyên phận và danh vọng, ta có thể cho Ma Môn các người tất cả, lẽ nào ngươi không nghĩ đến việc vì môn phái mà hi sinh một chuyến đến Thiên Trúc sao.

Đỗ Lan tiếp tục nói, Thậm chí ta còn có thể giúp ngươi lấy lại tuổi xuân, như vậy có lẽ sẽ thu hút được Thạch Chi Hiên.

Hoặc ta có thể cho ngươi trường sinh bất lão.

Chỉ cần tham gia, ta có thể thỏa mãn bất kỳ nguyện vọng nào của ngươi.

Hủy diệt Từ Hàng Tĩnh Trai, nếu ngươi thật sự có thể thực hiện mọi nguyện vọng của ta, thì đi giết sạch đám ni cô giả tạo đó đi.

Chúc Ngọc Nghiên nở nụ cười lạnh nói, Nếu không được thì đừng có nói khoác.

Đương nhiên là được, không chỉ có thể khiến bọn họ chết, mà còn có thể khiến họ chết đi sống lại, sống lại rồi chết đi.

Đỗ Lan nói, Nhưng nếu Từ Hàng Tĩnh Trai biến mất, ta sẽ tiêu diệt luôn cả các người.

Các người muốn thử không.

Nói năng hồ đồ, ngươi tưởng mình là ai.

Chẳng qua chỉ là một chủ tiêu cục nhỏ, cậy mình có chút bản lĩnh mà không coi Thánh Môn ra gì, đúng là tự tìm đường chết.

Nói rồi Chúc Ngọc Nghiên đã tấn công về phía Đỗ Lan.

Vậy thì thể hiện thực lực một chút vậy, Đỗ Lan đưa ngón trỏ tay phải ra, trong ánh mắt không thể tin nổi của Chúc Ngọc Nghiên, xé nát Thiên Ma Tràng của nàng.

Ngón tay Đỗ Lan dừng ngay trước con ngươi của nàng, chỉ cần nàng dám tiến thêm một chút nữa, mắt của Chúc Ngọc Nghiên chắc chắn sẽ bị chọc mù.

Mồ hôi lạnh chảy xuống từ trán nàng, đòn tấn công bất ngờ của mình lại bị hóa giải như vậy.

Cứ như thể mình tự đâm vào ngón tay của Đỗ Lan.

Không thể nào, dù là Đại Tông Sư cũng không thể nhẹ như lông hồng mà đánh bại mình như vậy.

Lại nữa đi.

Thấy Chúc Ngọc Nghiên không phục, Đỗ Lan thu ngón tay lại, Ngươi cứ tự nhiên tấn công.

Thiên Ma Đại Pháp lại xuất ra, lực đẩy dồn vào lòng bàn tay, không khí hoàn toàn bị một lập trường vô hình bao vây, đây là chiêu thức dồn toàn bộ nội lực vào lòng bàn tay để đánh ra, cũng là sát chiêu thực sự.

Chết đi.

Lực lượng như chẻ tre khô nát ập về phía Đỗ Lan.

Đỗ Lan lại rất bình tĩnh, cao giọng nói: Lần này ta làm chậm một chút, hai người các ngươi nhìn cho rõ.

Chỉ thấy tay Đỗ Lan hóa thành ngàn vạn ảo ảnh, như Thiên Thủ Quan Âm xòe ra.

Sau đó lòng bàn tay Đỗ Lan áp sát vào cổ tay Chúc Ngọc Nghiên, một bắt một đẩy. 20.

Chưởng lực uy mãnh của Chúc Ngọc Nghiên đã lệch sang chiếc bàn ăn bên cạnh.

Oành.

Cái bàn bị đánh tan thành từng mảnh, vẫn chưa đủ, thậm chí còn khoét một cái lỗ trên sàn nhà.

Gia nhập, ngươi chỉ có một lựa chọn.

Đỗ Lan vận chuyển Trường Sinh chân khí, bầu trời biến sắc.

Chỉ trong nháy mắt, mây đen giăng kín, sấm chớp rền vang.

Chương 508

Uy thế như vậy khiến Chúc Ngọc Nghiên và Loan Loan kinh hãi, không dám nhìn thẳng.

Khí thế của Đỗ Lan quá mạnh, mạnh hơn tất cả những người họ từng gặp.

Bất kể là Thạch Chi Hiên hay bất kỳ ai khác.

Nội lực có thể gây ra thiên địa biến sắc như vậy, làm sao họ có thể chống cự được.

Ngoài việc răm rắp nghe theo lời Đỗ Lan, Chúc Ngọc Nghiên không còn suy nghĩ nào khác.

Đối phó với loại người ương ngạnh này, quả nhiên giảng đạo lý là vô dụng, quy tắc trò chơi của họ chính là kẻ mạnh làm vua, ai có nắm đấm to thì nghe người đó.

Họ và đám ni cô Từ Hàng Tĩnh Trai hoàn toàn là hai loại người, tuân theo những nguyên tắc khác nhau.

Hòa Thị Bích vẫn bị ba tiểu cường trộm mất, nhất thời Lạc Dương đại loạn, mũi nhọn chĩa thẳng vào ba tiểu cường.

Dù Từ Tử Lăng đeo mặt nạ của Nhạc Sơn, cũng không hề để lộ võ công của mình, nhưng loại trừ những người không thể, kẻ tình nghi nhất chính là bọn họ.

Hơn nữa, hòa thượng của Tịnh Niệm Thiền Viện đoán người giao đấu với họ chính là Từ Tử Lăng, mọi chuyện cứ thế thuận theo tự nhiên. 21.

Trên đường phố Lạc Dương, vô số cao thủ vây chặn, đại chiến sắp sửa nổ ra.

Chỉ là Song Long và Bạt Phong Hàn đã hấp thu dị năng của Hòa Thị Bích, võ công đại tiến, cũng không sợ bị vây công.

Ngõa Cương Trại, Lý Phiệt, Độc Cô Phiệt, còn có Hầu Hi Bạch, Sư Phi Huyên, không ai không nhúng tay vào.

Một khối Hòa Thị Bích đã làm Lạc Dương náo nhiệt hẳn lên.

Loan Loan đi theo sau Đỗ Lan, đây là sư phụ nàng phân phó, có chút cảm giác lấy thân tự ma của Từ Hàng Tĩnh Trai.

Đương nhiên Ma Môn không thể nói như vậy, đây là sắc dụ.

Đỗ Lan vốn đang rất vui, cho đến khi hắn đang xem náo nhiệt thì nhìn thấy vợ con mình.

Chuyện là thế này.

Cuộc chiến lan đến tiệm Hạnh Phúc Bao Tử, chưởng phong nội lực giao nhau tàn phá trên đường phố.

Khấu Trọng đối chiến với lão bà bà của Độc Cô Phiệt là Vưu Sở Hồng, cũng là một cao thủ trong thế hệ trước, một nữ cao thủ.

Phi Phong Thất Sát trượng pháp, uy lực cường đại, ép tiệm Hạnh Phúc Bao Tử phải đóng cửa nghỉ bán. 22.

Khấu Trọng ở đây bị trượng pháp uy mãnh ép đến khó lòng chống đỡ.

Tuy đã hấp thu dị năng của Hòa Thị Bích, võ công đại tiến, nhưng vẫn cần không ít thời gian để thích ứng.

Oành.

Tường tiệm liên tiếp bị đánh vỡ, cuộc chiến lại leo thang.

Mà những người khác vẫn đang đối đầu với Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn.

Lý Thế Dân đứng ở phía trước nhất, sau lưng là một dàn nhân tài của Thiên Sách Phủ.

Lý Thế Dân dẫn theo rất nhiều người, nhưng hắn định dùng những cao thủ khác đang nóng lòng tìm Hòa Thị Bích làm bia đỡ đạn, cuối cùng mình sẽ cho binh lính xông lên, dồn chết ba người họ.

Lý Thế Dân không thể chấp nhận việc chính đảng thống trị thế giới, vì hắn cho rằng ngoài hắn ra không có quân phiệt nào quan tâm đến sinh tử của bá tánh, chỉ có hắn mới là chúa cứu thế.

Cho nên hắn vẫn muốn làm hoàng đế, và là một minh quân.

Lý Thế Dân vẫn chưa nhận thức đúng đắn về sự cường đại của Đỗ Lan.

Cuộc chiến trên đường phố, trong lúc di chuyển, thân ảnh hai người đã trao đổi hơn chục hiệp.

Không ngờ tên nhóc Khấu Trọng này, võ công lại trở nên lợi hại như vậy.

Loan Loan nói.

Bởi vì họ đã trộm Hòa Thị Bích.

Giọng Đỗ Lan không nhỏ, mọi người đều nghe thấy.

Trong lòng họ thầm nghĩ quả nhiên, nhưng người đứng cùng yêu nữ này lẽ nào chính là Đỗ Lan, người gần đây đang dần nổi danh.

Cao thủ tự xưng Vô Chân Phật, bây giờ thấy hắn đứng cùng yêu nữ, quả nhiên là người của Ma Môn sao.

Họ đã tự xếp Đỗ Lan vào một phe rồi.

Oành.

Khấu Trọng một đao hóa giải lực đạo trên cây trượng của Vưu Sở

Hồng, phiến đá dưới chân vỡ nát, thầm nghĩ bà lão này lợi hại, nếu bà ta trẻ hơn vài tuổi, mình thật sự không phải là đối thủ, nhưng bây giờ thắng bại vẫn chưa chắc.

Suy nghĩ xoay chuyển, nhưng trên mặt hắn không hề lộ ra điều gì, Ngươi đừng có nói bậy, ta chưa từng thấy Hòa Thị Bích, ngay cả nó trông như thế nào cũng chưa từng thấy.

Có những chuyện không thể thừa nhận, hơn nữa Hòa Thị Bích bây giờ đã vỡ thành mảnh vụn, chết không đối chứng càng không thể thừa nhận.

Đỗ Lan cười cười cũng không nói gì thêm.

Tiểu tử đừng có ngụy biện nữa, mọi người đều biết Hòa Thị Bích đã bị ba người các ngươi trộm đi.

Tối qua ngoại ô có dị tượng đột nhiên xuất hiện, chắc chắn là Hòa Thị Bích hiện thế.

Sáng nay lại có người thấy các ngươi từ ngoại ô trở về, không phải bị các ngươi trộm thì còn ai vào đây.

Đó chắc chắn là ánh sáng phát ra khi hấp thu dị năng của Hòa Thị Bích, không ngờ ở trong thành Lạc Dương cũng nhìn thấy được.

Khấu Trọng chép miệng, nhưng hắn vẫn sẽ không thừa nhận, Chúng ta cũng bị thu hút nên mới đi xem náo nhiệt, đáng tiếc không phát hiện được gì.

Không thể vì chúng ta ra khỏi thành mà khẳng định là chúng ta trộm.

Bà bà, nói nhiều với tiểu tặc vô ích.

Độc Cô Phượng có dáng vẻ yêu kiều nói với phe Độc Cô Phiệt.

Khấu Trọng thầm nghĩ, các người có nhiều người trẻ như vậy, lại cử một bà lão ra, đúng là có tiền đồ.

Tiểu tử xem đây.

Bảo đao Tỉnh Trung Nguyệt và Như Ý thủ trượng lại chiến đấu với nhau.

Mọi người đều kinh ngạc trước tốc độ tiến bộ của Khấu Trọng, không ngờ hắn có thể ngang tài ngang sức với một cao thủ như Vưu Sở Hồng.

Cuộc chiến ngày càng kịch liệt, sự phá hoại đối với tiệm Hạnh Phúc Bao Tử cũng ngày càng lớn.

Cuối cùng, chủ tiệm chi nhánh Lạc Dương đã gọi Địch Ny Toa.

Khấu Trọng thực ra không hề thoải mái như vẻ bề ngoài, Vưu Sở Hồng tuy tuổi đã cao, nhưng ra đòn vừa nặng vừa ổn.

Chân khí trong cơ thể Khấu Trọng lại có một chút đình trệ.

Trọng thiếu có vẻ không ổn.

Bạt Phong Hàn nhíu mày, thực ra hắn lúc nào cũng có vẻ mặt nghiêm túc như vậy.

Từ Tử Lăng cũng phát hiện ra, Chúng ta không thể chờ được, phải lên giúp.

Sớm đã có ý này.

Ba người hợp lại, cứng rắn chống lại Vưu Sở Hồng.

Chân khí của bốn người như biến thành một vũ trụ, một vũ trụ bị nén lại có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Nếu tất cả chân khí này bộc phát ra, cả con phố sẽ bị hủy diệt.

Lùi lại, thấy tình hình không ổn, mọi người đều lùi về sau, uy lực như vậy, ngay cả Loan Loan hay Sư Phi Huyên cũng không thể chịu đựng được.

Nhưng Đỗ Lan vẫn đứng đó, chỉ cách chiến trường một khoảng ngắn.

Chương 509

Loan Loan thấy Đỗ Lan không lùi, cắn răng cũng ở lại đây, nàng không tin Đỗ Lan sẽ thấy chết không cứu.

Sau đó, sức mạnh của bốn người cuối cùng cũng hoàn toàn bộc phát.

Oành.

Một chấn động cực lớn làm rung chuyển cả thành Lạc Dương.

Trong bụi và ánh sáng, mọi người nhìn thấy đột nhiên xuất hiện thêm hai bóng người, một lớn một nhỏ.

Song Long, Bạt Phong Hàn và cả Vưu Sở Hồng đều bị đẩy ra, sức mạnh vô hình sinh ra giữa họ khiến họ không ngừng lùi lại.

Táo tợn, kẻ nào.

Vưu Sở Hồng nheo mắt, muốn nhìn rõ hơn trong bụi, đáng tiếc chỉ thấy hai bóng người.

Người lớn có lẽ là một phụ nữ, còn người thấp bé thì không thể phân biệt được.

Ba người kia cũng đang đoán xem rốt cuộc là ai đột nhiên xuất hiện, thì nghe thấy giọng nữ trong trẻo truyền ra từ trong khói bụi: Không được đánh nhau ở đây.

Ngươi nói không đánh là không đánh sao.

Vưu Sở Hồng cảm thấy lực đạo trên người biến mất, lập tức tiến lên, cây trượng phát ra tiếng gió vù vù, khuấy động cát bụi.

Phi Phong Thất Sát Hưng Phong Tác Lãng, chiêu này là muốn phá hủy tất cả những thứ cản trở cây trượng.

Rõ ràng bà lão Độc Cô Phiệt thích giải quyết vấn đề theo cách của mình, những thứ không vừa ý bà ta cứ đập nát là được.

Chà chà.

Khấu Trọng thấy Vưu Sở Hồng không phân biệt trắng đen đã tấn công người đột nhiên xuất hiện, chép miệng không thôi, đúng là tác phong của gia tộc lớn.

Chết đi.

Cây trượng hung hãn đập xuống bóng dáng người phụ nữ.

Mọi người đều nhìn chằm chằm, khói bụi bị chia làm hai, bóng người đó cũng tách ra cùng với khói bụi.

Người đó chắc chắn đã bị đánh trúng, dù không chết cũng chắc chắn bị thương nặng.

Nhưng không ai trong số họ nhìn thấy mồ hôi lạnh trên trán Vưu Sở Hồng.

Bà ta đã thấy, cây trượng của mình đã xuyên qua cơ thể người phụ nữ tóc vàng đó, đúng vậy, xuyên qua, cứ như thể mình đánh trúng ảnh phản chiếu trong nước vậy.

Lão bà bà, hà tất phải nổi giận như vậy.

Tiếng Hán chuẩn, khói bụi tan đi để lộ ra hình bóng một nữ tử Tây Vực xinh đẹp, Nếu người của tiệm chúng tôi có chỗ nào vô lễ, xin hãy bao dung nhiều hơn.

Trừ Loan Loan phát hiện Đỗ Lan hơi nhích chân sang một bên, những người khác đều đang nhìn Địch Ny Toa và Sa Chức.

Ngươi là ai.

Vưu Sở Hồng lùi lại một bước hỏi, nữ tử Tây Vực này thật lợi hại, không thể không khiến bà ta cảnh giác.

Địch Ny Toa, Địch Ny Toa Đỗ.

Nụ cười của nữ thần mỉm cười trong nháy mắt hóa giải tất cả sát ý của mọi người.

Địch Ny Toa là vợ của Đỗ Lan, nên đã mang họ của Đỗ Lan.

Nữ tử Tây Vực xuất hiện, vóc người cao ráo, mái tóc vàng óng ánh như vàng, cùng đôi mắt màu bạc khiến người ta phải ngoái nhìn.

Địch Ny Toa xuất hiện một cách lộng lẫy.

Nữ thần, chỉ có nữ thần mới có khí chất như vậy.

Loan Loan cũng tự thấy xấu hổ, nụ cười này thật đẹp.

Ba tiểu bối các ngươi vây công một lão nhân gia, không thấy xấu hổ sao.

Địch Ny Toa đã biết chuyện gì xảy ra ở đây, sau đó nàng nhìn về phía Đỗ Lan, dường như đang trách chồng mình không kính già yêu trẻ.

Đỗ Lan cảm thấy oan uổng, trước đó tinh thần của Vưu Sở Hồng đâu có phải là sung mãn bình thường, rõ ràng là vì Địch Ny Toa dễ dàng hóa giải sát chiêu của bà ta nên mới suy sụp.

Chuyện này phải trách ngươi đó Địch Ny Toa.

Tiểu bối, đừng có nói bậy.

Khụ khụ.

Chiêu vừa rồi không trúng, ngược lại khiến nội lực phản phệ, làm Vưu Sở Hồng bị nội thương, Ngươi nói, khụ khụ, ai là lão nhân gia.

Khụ khụ Bà bà.

Độc Cô Phượng vội vàng tiến lên đỡ lấy bà lão đang lảo đảo, ánh mắt lạnh lùng nhìn Địch Ny Toa, dường như muốn báo thù cho vết thương của Vưu Sở Hồng.

Lúc này Đỗ Lan không thể không ra mặt, vì Sa Chức đã nhìn chằm chằm vào hắn một cách hung dữ.

Là chồng và là cha, sao có thể để vợ con thất vọng, hắn bước lên, không ngâm thơ vịnh phú, cũng không vận dụng thần thông, chỉ là bước đi bình thường, Vị cô nương này xin đừng tức giận, để ta chữa trị cho bà của ngươi.

Đỗ Lan không lấy Tiên Đậu, mà ngưng tụ chân khí thành kim châm, đâm vào mấy huyệt đạo lớn của Vưu Sở Hồng.

Tình hình của Vưu Sở Hồng lập tức cải thiện, sắc mặt cũng hồng hào hơn không ít.

Trường Sinh chân khí quả nhiên lợi hại, thảo nào hai tên nhóc đó có thể tiến bộ võ công nhanh như vậy.

Vưu Sở Hồng nói như vậy coi như là từ bỏ Hòa Thị Bích.

Có một người lợi hại như Đỗ Lan ở đây, hơn nữa Đỗ Lan rõ ràng vừa là thầy vừa là bạn của Song Long, không thể xem thường.

Hầu hết mọi người đều cho rằng Song Long có thể luyện thành Trường Sinh Quyết là do Đỗ Lan chỉ dạy.

Độc Cô Phượng không phục, nhưng thấy ngay cả bà mình cũng không phải là đối thủ của mấy người phía trước, cũng biết bây giờ ra tay không phải là lựa chọn tốt nhất, Hừ.

Nhưng lại kinh ngạc thấy ở bên kia, Địch Ny Toa xinh đẹp như nữ thần lại hành lễ với Đỗ Lan, Tướng công vạn phúc.

Hóa đá, thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim vỡ.

Mỹ nữ tóc vàng này lại là vợ của Đỗ Lan.

Không thể tin được, quá khó tưởng tượng.

Những người có mặt ở đó cảm thấy như mưa dập gió vùi, tâm tư tan nát.

Địch Ny Toa lại học được chiêu này, Đỗ Lan rất vui, thật là quá thể diện.

Ừm.

Đỗ Lan ra vẻ gật đầu, sau đó lớn tiếng nói: Các ngươi đến tiệm Hạnh Phúc Bao Tử của ta, làm phiền việc kinh doanh của vợ chồng ta thật không phải.

Chi bằng đổi chỗ khác đánh tiếp, ta thấy ba người này vẫn đang tranh thủ hồi phục nội lực, rõ ràng là chuẩn bị tái chiến.

Các ngươi đi xa một chút đi.

Song Long toát mồ hôi hột, Đỗ Lan nhà ngươi giỏi lắm, không những không cứu bọn họ, còn nhắc nhở mọi người phải tranh thủ thời gian tấn công, thật là lòng dạ khó lường.

Ba chúng tôi còn chưa ăn sáng, hay là trước tiên đến chỗ tiên sinh ăn sáng, sau đó nghỉ ngơi hai ba canh giờ cũng không muộn.

Tôi nghĩ mọi người đều không có ý kiến gì đâu.

Bây giờ trước mặt Đỗ Lan mọi người cũng không tiện ra tay, Khấu Trọng lập tức tìm cớ nói.

Lý Thế Dân tiến lên một bước, chắp tay, Tiên sinh, chuyện liên quan đến Hòa Thị Bích, xin tiên sinh chủ trì công đạo.

Hòa Thị Bích bị trộm, nếu không có lời giải thích, không chỉ làm Tịnh Niệm Thiền Viện mất mặt, mà còn khiến hào kiệt thiên hạ nghi ngờ.

Hắn định đá quả bóng sang chân Đỗ Lan.

Có gì để nói đâu, Hòa Thị Bích vỡ cả rồi.

Đỗ Lan bĩu môi, Lý Thế Dân này thật biết nói chuyện, quả là một đại hùng chủ.

Loại bỏ tất cả những điều không thể, thứ còn lại dù khó tin đến đâu cũng chắc chắn là sự thật.

Đỗ Lan đẩy gọng kính, Chân tướng chỉ có một, đó chính là.

Đó chính là.

Đó chính là Hòa Thị Bích ở ngay trong lòng các vị, lòng có thiên hạ thì lòng có Hòa Thị Bích.

Đỗ Lan nói.

Lời này có quỷ mới tin, nhưng cũng không ai dám chửi bới, vì không biết sâu cạn của Đỗ Lan.

Ngược lại, ba người kia thở phào nhẹ nhõm, xem ra Đỗ Lan vẫn còn chút nghĩa khí.

Tiên sinh quả nhiên tài cao, lời nói câu nào cũng đầy thiền lý.

Nhưng Hòa Thị Bích do Từ Hàng Tĩnh Trai bị mất, Sư Phi Huyên lý ra nên tìm ra kẻ trộm.

Vốn dĩ Sư Phi Huyên định đợi sau khi trận chiến xa luân kết thúc mới ra mặt đối chiến với ba người, giải quyết một lần cho xong.

Nhưng bây giờ Đỗ Lan đột nhiên xen vào, cho Song Long cơ hội thở dốc.

Hơn nữa cứ thế này, Song Long sẽ trốn thoát được. 23.

Chương 510

Cho nên bây giờ nàng phải đứng ra lãnh đạo những người đang vây chặn Song Long này.

Quả nhiên Sư Phi Huyên vừa đến, trên mặt mọi người lập tức lại có vẻ vui mừng.

Có truyền nhân của Từ Hàng Tĩnh Trai ở đây, còn sợ Đỗ Lan giở trò gì sao.

Ba người này có nghi vấn lớn, không thể không giết.

Sư Phi Huyên không khách khí nói.

Từ Tử Lăng lúc này tâm trạng phức tạp, Sư Phi Huyên là người phụ nữ khiến hắn tim đập nhanh, nhưng bây giờ lại đứng ở phía đối lập, thật khiến người ta khó chịu.

Khấu Trọng bước ra, vẻ mặt khoa trương như đang diễn kịch, Chắc hẳn vị này là Sư cô nương, nói chuyện phải có lương tâm.

Cô có thấy ba người chúng tôi đi trộm Hòa Thị Bích không.

Nếu không có bằng chứng chính là vu oan giá họa.

Dù là người của Từ Hàng Tĩnh Trai, ba người chúng tôi tuy thế đơn lực mỏng, nhưng vì công lý thiên hạ, cũng thề phải đòi lại một công đạo.

Sư Phi Huyên đương nhiên không có bằng chứng, nàng chỉ muốn lừa bọn họ.

Nhưng Song Long đều là cáo già, từ nhỏ đã lăn lộn ở đầu đường xó chợ, nói dối lại càng như cơm bữa, làm sao để Sư Phi Huyên nhìn ra sơ hở.

Nhưng nghi vấn lớn nhất chính là họ, hai bên cứ thế đối đầu nhau, nhất thời cũng không có kết quả.

Cho nên họ đều nhìn về phía bên thứ ba là gia đình Đỗ Lan.

Lúc này lại là Sa Chức lên tiếng, Chuyện trộm cắp tuy đáng khinh, nhưng không có bằng chứng cũng không thể oan uổng người tốt.

Hay là thế này, ba vị nghi phạm này cứ ở lại đây, các vị cứ về điều tra kỹ càng manh mối chứng cứ.

Chỉ cần chứng cứ xác thực, ba người sẽ giao cho các vị xử lý.

Hợp tình hợp lý hợp pháp, thế nào.

Nhìn Sa Chức chỉ là một đứa trẻ chín tuổi, nhưng lời nói lại mang một khí phách không cho phép nghi ngờ, khiến người ta khó lòng chống lại.

Vậy cứ thế đi.

Lý Thế Dân và Sư Phi Huyên nhìn nhau, cũng chỉ có thể như vậy.

Khoan đã.

Độc Cô Phượng lại lên tiếng, Trước đó không phải ngươi nói bọn họ trộm Hòa Thị Bích mới võ công đại tiến sao.

Nàng chỉ vào Đỗ Lan nói.

Cô nương tin lời ta như vậy, hay là làm con gái nuôi của ta đi.

Đỗ Lan cười nói, Ta còn nói mặt đất chúng ta đang đứng là một quả cầu.

Mặt trời mọc lặn không phải là mặt trời mọc ở đằng đông lặn ở đằng tây, mà là quả cầu đất dưới chân chúng ta vẫn luôn quay, mặt hướng về mặt trời là ngày, lưng quay về mặt trời là đêm.

Những điều này ngươi có tin không.

Độc Cô Phượng đương nhiên không tin, ai tin người đó là đồ ngốc, Toàn nói nhảm.

Cũng không biết người đàn ông như vậy sao lại cưới được người vợ xinh đẹp đến thế.

Mọi người đều đi hết, ba người tiến lên cảm ơn Đỗ Lan.

Tiên sinh quả nhiên lợi hại, rõ ràng nói toàn lời thật, mà lại có thể khiến họ không tin.

Song Long đã từng ở chỗ của Lỗ Diệu Tử, đã có hiểu biết nhất định về kiến thức thiên văn.

Nhưng Loan Loan lúc đó đi rất nhanh, không học được gì, Cái lý luận hoang đường này sao lại thành lời thật rồi.

Nếu đất là quả cầu, chúng ta làm sao đứng trên đó được.

Có Đỗ Lan ở đây, Song Long cũng không sợ Loan Loan, Biển cả mênh mông vô bờ, thuyền từ xa đến lại thường thấy đỉnh cột buồm trước, sau đó mới thấy thân thuyền.

Nếu đất bằng phẳng, sao lại có chuyện như vậy.

Cho nên đất là một quả cầu, một quả cầu rất lớn, từ xa đến gần mới có cảnh tượng đó.

Khấu Trọng khoe khoang.

Nếu như vậy, chúng ta đi đến dưới quả cầu chẳng phải sẽ rơi xuống sao.

Loan Loan ham học hỏi trông đặc biệt đáng yêu.

Cái này Song Long chưa học qua, lúc này vẫn là Sa Chức giải thích, Vị muội muội này không biết rồi, vạn vật trên mặt đất đều bị trọng lực hút giữ lại trên mặt đất.

Chẳng phải muội thấy bất kể ném thứ gì lên trời, cuối cùng đều sẽ rơi trở lại mặt đất sao.

Chính vì có trọng lực, cho nên bất kể muội ở vị trí nào trên quả cầu, cũng sẽ không bị rơi xuống.

Tiểu muội muội, ta là Loan Loan tỷ tỷ đó.

Loan Loan cúi người xuống, trong lòng đã tin vào thuyết đất là quả cầu, nhưng cô bé búp bê sứ đáng yêu này gọi mình là muội muội thì không được, tuy ra vẻ người lớn, nhưng dáng vẻ rành rành ở đó mà.

Lại bị coi là trẻ con, Sa Chức cạn lời, nhưng cô bé đã quen rồi.

Lại nói Thẩm Lạc Nhạn thực ra không đi xa, nàng biết chắc chắn là Song Long đã trộm Hòa Thị Bích, nên ở lại giám sát, muốn xem Song Long có đi lấy tang vật không, lại nghe được những đoạn đối thoại này.

Thầm nghĩ, nếu mỗi câu Đỗ Lan này nói đều là sự thật, vậy thì đúng là Song Long đã trộm Hòa Thị Bích, mình không nghĩ sai.

Chỉ là những kiến thức kinh người này, để nàng tiêu hóa thật có chút khó khăn.

Lẽ nào đây là thế giới trong mắt thần tiên.

Thẩm Lạc Nhạn trong lòng không cam tâm, tại sao thần tiên lại biết những thứ này, lẽ nào đây chính là khoảng cách giữa người và thần.

Thần có thể nhìn thấu mọi thứ, còn những người phàm như mình lại chỉ có thể sống trong ngu muội.

Nghĩ đến đây, Thẩm Lạc Nhạn cũng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Thiên hạ không có bữa trưa miễn phí, ba người các ngươi muốn ở lại đây thì phải làm việc.

Đỗ Lan đứng trước mặt ba tiểu cường nói, Gần đây tiệm Hạnh Phúc Bao Tử đã chuẩn bị combo siêu cấp cho trẻ em, ba người các ngươi phải mặc những bộ đồ này đứng ở cửa mời khách.

Nhìn bộ đồ gấu trúc bông ngộ nghĩnh, ba người không nói nên lời, rõ ràng là ngươi giữ chúng ta lại mà.

Các ngươi nhanh tay lên, sắp đến giờ ăn trưa rồi.

Ba người cũng không có lựa chọn, mặc bộ đồ gấu trúc mập mạp đáng yêu đứng ở cửa.

Trẻ con nhát gan thì bị dọa cho khóc ré lên, trẻ con bạo dạn thì lại ôm lấy bộ đồ của họ không buông.

Nhất thời tiệm Hạnh Phúc Bao Tử náo nhiệt hẳn lên.

Nỗi khổ của các quân phiệt dường như không ảnh hưởng đến cuộc sống của bá tánh, dù sao cũng có truyền nhân của Từ Hàng Tĩnh Trai ở đây, họ dù thế nào cũng phải nhẫn nhịn.

Độc Cô Phượng sau khi đưa Vưu Sở Hồng về, một mình quay lại, chuyện tìm chứng cứ không đến lượt nhà Độc Cô bọn họ.

Cho nên nàng quyết định trông chừng ba tên tiểu tặc Song Long và Bạt Phong Hàn, nhưng khi trở lại tiệm Hạnh Phúc Bao Tử, lại bị ba con gấu trúc ở cửa dọa cho giật mình.

Nhưng sau khi thích ứng, Độc Cô Phượng cảm thấy con gấu trúc lông xù mập mạp này thật đáng yêu, rất muốn ôm một cái, dù sao cũng là con gái.

Cưỡng lại sự thôi thúc, Độc Cô Phượng bước vào trong tiệm.

Nàng trước đây thường đến đây ăn cơm, nên cũng rất quen thuộc với bài trí trong tiệm.

Chỉ là lần này nàng không đến ăn cơm, quét mắt qua đại sảnh lại không thấy bóng dáng ba người đâu, thế là nàng bước lên lầu.

Trên lầu là khu văn phòng, bây giờ lại chỉ có bốn người, gia đình ba người của Đỗ Lan và Loan Loan.

Ba tên đó quả nhiên đã chạy rồi, Các ngươi nói mà không giữ lời.

Độc Cô Phượng tức giận nói.

Nếu ngươi tìm ba người đó, thì họ đang ở ngoài cửa.

Đỗ Lan lười cả quay đầu.

Hừ.

Độc Cô Phượng lại hùng hổ chạy xuống.

Thật là vô lễ.

Đỗ Lan lắc đầu, nhưng ngay lập tức tiếp tục chủ đề trước đó, Nếu hôm nay đã trùng hợp, hay là gọi mọi người đến đây ăn một bữa cơm.

La Tân bọn họ đang bận, hiện nay rất nhiều nơi bá tánh lưu lạc, họ cần cung cấp công việc cho họ, nông trường, mục trường và các xưởng gia công, còn phải tổ chức mọi người tái thiết nhà cửa, làm màu mỡ đất đai, một đống việc phải làm.

Địch Ny Toa nói.

Để người trong thiên hạ đều được ăn bánh bao hạnh phúc không phải là chuyện dễ.

Đỗ Lan cảm thấy mục tiêu của vợ con mình thật vĩ đại, hơn nữa còn là cho cần câu chứ không cho con cá, bắt đầu từ xây dựng cơ sở hạ tầng, lại càng vất vả.

Loan Loan ở đây cảm thấy rất kỳ lạ, khí tức của gia đình Đỗ Lan đều trung chính tường hòa, cũng không bài xích nàng tu luyện ma công cực âm.

Nhưng ở đây nàng cảm thấy mình như người ngoài, không tự tại.

Bất kể là Địch Ny Toa hay Sa Chức đều không giống người phàm, khiến Loan Loan ngưỡng mộ.

Hơn nữa từ lời nói của họ cũng nghe ra được rất nhiều thông tin.

Đó là thế lực của tiệm Hạnh Phúc Bao Tử và Đông Phong Tiêu Cục thậm chí đã vươn ra nước ngoài.

Chương 511

Đặc biệt là tiệm Hạnh Phúc Bao Tử, để đảm bảo nguyên liệu tươi ngon, lại còn xây dựng một chuỗi cơ sở hậu cần ở các nơi.

Thật không dám tưởng tượng chỉ trong vài tháng đã hoàn thành nhiều công việc như vậy.

Từ sản xuất đến gia công, rồi đến bán hàng cuối cùng, một chuỗi công nghiệp khép kín.

Ngoài tốc độ này, điều càng khiến người ta khó tưởng tượng hơn là, tiệm Hạnh Phúc Bao Tử gần như nắm giữ một lượng lớn lương thực để bán trong lãnh thổ của tất cả các thế lực.

Trong thời kỳ chiến tranh, không có quân phiệt nào đồng ý.

Nhưng lại không có một quân phiệt nào ngăn cản, khiến người ta cảm thấy không thể tin nổi.

Loan Loan, ngươi đang nghĩ gì vậy.

Địch Ny Toa khá thích Loan Loan, trải qua tuổi thơ trắc trở, tuy làm người hay thay đổi, hành sự quỷ quyệt, nhưng chỉ cần giáo dục tốt một phen chắc chắn có thể cải tà quy chính.

Có lẽ Loan Loan phải bắt đầu cẩn thận kẻo bị Địch Ny Toa biến trở lại thành loli.

Ta chỉ cảm thấy tỷ tỷ có thể tạo dựng sự nghiệp kinh người như vậy ở nơi của quân phiệt, thật là hiếm có.

Không biết tỷ tỷ đã dùng phương pháp gì để các quân phiệt mặc kệ chuyện này.

Loan Loan thấy Địch Ny Toa trẻ trung xinh đẹp, liền gọi là tỷ tỷ.

Gọi Sa Chức là muội muội, vai vế của Địch Ny Toa và Sa Chức đã bị Loan Loan làm loạn cả lên.

Lúc đầu quả thực bị làm phiền không ngớt, nhưng chỉ cần sửa đổi ký ức của họ một chút, là có thể vui vẻ cả làng.

Địch Ny Toa thản nhiên nói, Rất đơn giản.

Sửa đổi ký ức, Loan Loan dường như nghe thấy chuyện gì đó kinh khủng, mà còn nói rất đơn giản.

Dù Thiên Ma Tràng có tu luyện đến tầng cao nhất, cũng chưa từng nghe nói có võ công nào có thể đơn giản thay đổi ký ức của người khác.

Nhìn vẻ mặt thản nhiên của Địch Ny Toa, Loan Loan không thể không tin.

Gia đình này rốt cuộc là sao vậy.

Gần đây đại quân Ngõa Cương Trại đi qua khu căn cứ Lạc Dương, vốn định trưng dụng mục trường của chúng ta, cuối cùng phải tốn một phen công phu mới khiến họ đi đường vòng.

Muốn đánh Lạc Dương sao.

Đỗ Lan cảm thấy loại đại chiến này ngoài việc nội hao ra chẳng là gì cả, Đúng là quốc bất tương quốc.

Vậy ba ba có định ngăn cản họ không.

Cô bé nhìn về phía cha mình.

Thiên hạ đại thế, hợp lâu tất phân, phân lâu tất hợp, đã trở thành thói quen của Thăng Long.

Sau chiến loạn, quốc lực tất suy yếu, khó chống ngoại tộc xâm lược.

Mỗi lần hòa thân để cầu an định, sau khi tu dưỡng sinh tức, lại hưng binh để báo thù nỗi nhục.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, khiến bá tánh khó lòng chịu đựng.

Lại sẽ là đại loạn nổi lên, sinh linh bị diệt.

Nhưng còn một điểm Đỗ Lan cũng biết, nếu không có chiến tranh, nhân loại cũng sẽ không có sức sống như vậy.

Thông qua phá hoại và giết chóc, có thể thỏa mãn dục vọng nguyên thủy của con người.

Ngay cả Đỗ Lan đôi khi cũng có xung động muốn ra tay, những người khác cũng vậy.

Cho nên Đỗ Lan không định ngăn cản họ tấn công Lạc Dương, nhưng cung cấp cho họ một ít thuốc men thì vẫn được.

Để trên chiến trường ít người chết hơn.

Lão binh sống sót sau này cũng có thể tuyển vào Đông Phong Tiêu Cục, có thể ra nước ngoài tuyên dương uy thế của Long quân.

Lịch sử đã dùng cách tàn khốc như vậy để cảnh báo nhân loại, nhưng lại không ngừng bị một số người phớt lờ.

Cho nên ta không định ngăn cản chiến tranh, cung cấp cho họ một ít thuốc men, để hai bên đều ít người chết đi là được rồi.

Thật là tốt bụng.

Loan Loan cười nói, cũng không biết có phải đang chế giễu sự ngụy thiện của Đỗ Lan không.

Chiến tranh là thủ đoạn để đạt được mục đích, chết người là chuyện nên có, cho nên Loan Loan không cảm thấy việc Đỗ Lan cung cấp thuốc men có gì cao minh.

Những loại thuốc này trong mắt Loan Loan chẳng qua chỉ là một thủ đoạn Đỗ Lan tự an ủi mình.

Nàng không nhìn xa trông rộng như Đỗ Lan, Đỗ Lan làm vậy là vì ngay cả hắn cũng không thể làm cho thế giới hòa bình.

Cảm ơn lời khen, có lẽ ta nên giao việc này cho các ngươi làm.

Cũng có thể thay đổi một chút hình tượng của các ngươi trong lòng mọi người.

Nô gia chỉ sợ họ không dám ăn thuốc của Thánh Môn đưa.

Loan Loan vẫn đang cười.

Loan Loan muội muội lo xa rồi, trong ngoài Lạc Dương, Vương Thế Sung hay Lý Mật, đều sẽ không từ chối sự ủng hộ của các ngươi.

Chỉ cần có thể đoạt được thiên hạ, thủ đoạn nào cũng không quan trọng.

Bất kể các ngươi là Ma Môn hay Thánh Môn, chỉ cần có thể mang lại lợi ích cho họ, hơn nữa còn là lợi ích không cần báo đáp, họ nhất định sẽ chấp nhận.

Tỷ tỷ, tỷ tỷ.

Loan Loan không biết đã sửa bao nhiêu lần, nhưng cô bé này cứ gọi sai, Lời tuy như vậy.

Đột nhiên ngắt lời, Loan Loan nghĩ rằng có lẽ trong chuyện này thật sự có thể mưu lợi cho Ma Môn, Nếu đã như vậy, Loan Loan xin nhận lời, nhưng một mình ta khó đảm đương trọng trách, hay là để Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng đến giúp nô gia.

Được, đương nhiên là được, cứ để họ đi theo ngươi là được.

Còn việc họ có trốn không, Đỗ Lan không thể đảm bảo, Đợi sau khi vụ án Hòa Thị Bích kết thúc, ta sẽ để họ đi theo ngươi, mọi việc nghe ngươi chỉ huy.

Nô gia rất mong đợi.

Một mặt là mong đợi mình bắt được Song Long, một mặt cũng là mong đợi xem Đỗ Lan rốt cuộc sẽ giải quyết chuyện Hòa Thị Bích như thế nào.

Đến khi đèn hoa mới lên, Lý Thế Dân cũng không nhận được tin tức tốt lành gì.

Động tác của Từ Tử Lăng rất nhanh nhẹn, tuy đã giao đấu với vài hòa thượng, nhưng cũng không để lại dấu vết gì.

Tần Vương, lần này Khấu Trọng và Từ Tử Lăng được Đỗ Lan tương trợ, e là sẽ không giao lại Hòa Thị Bích cho chúng ta.

Sư Phi Huyên cảm thấy rất ấm ức, nhiệm vụ đầu tiên của mình lại thất bại như vậy, khiến mình không còn mặt mũi nào đối diện với sư phụ.

Đỗ Lan tiên sinh thông tình đạt lý, lại có học thức, chắc sẽ không thiên vị kẻ trộm.

Chỉ là chúng ta không tìm được chứng cứ, quả thực không thể oan uổng Tiểu Trọng và Tử Lăng.

Tần Vương nói đúng, là Phi Huyên hấp tấp.

Sư Phi Huyên từ từ cúi đầu, dường như đang xấu hổ vì hành vi trước đó của mình.

Hòa Thị Bích chẳng qua chỉ là một vật chết, có thì gấm thêm hoa, không có cũng không cần để trong lòng.

Tranh đoạt thiên hạ này cuối cùng vẫn phải xem ai có thủ đoạn cao minh hơn.

Tần Vương nói rất đúng, vậy Phi Huyên xin về thiền viện trước.

Cũng không đi qua cửa, từ cửa sổ bay ra đáp xuống ngọn cây trong sân, Sư Phi Huyên quay người lại nói, Thiên hạ có Tần Vương, là may mắn của vạn dân trăm họ.

Được Sư Phi Huyên đánh giá như vậy, ngược lại khiến tâm trạng Lý Thế Dân rất tốt.

Thực ra hắn vốn không định tiếp nhận Hòa Thị Bích, vì nhận thứ này có thể hiệu lệnh thiên hạ, cũng có nghĩa là hắn đứng về phía đối lập với tất cả các quân phiệt.

Cũng chỉ có những kẻ như Vương Thế Sung, Lý Mật mới ngốc nghếch tranh giành qua lại.

Chẳng phải Tam Quốc Viên Thuật đi đầu xưng đế đã trở thành cái gai trong mắt các quân phiệt thiên hạ sao, cho nên chim đầu đàn không có kết cục tốt đẹp.

Lý Thế Dân không phải kẻ ngốc, hiện tại hắn vẫn chưa có thực lực quét sạch lục hợp.

Nếu Hòa Thị Bích được đưa đến trước mặt hắn, hắn cũng nhất định sẽ chính nghĩa lẫm liệt từ chối.

Lần này Song Long trộm đi Hòa Thị Bích, ngược lại giúp Lý Thế Dân bớt đi một chuyện phiền phức.

Mà những người khác thì không nhìn thoáng được như Lý Thế Dân, đặc biệt là Lý Mật.

Hắn quyết tâm làm hoàng đế, hiện tại Ngõa Cương Trại đã nằm trong tay, hắn có ý tự coi mình là nhất thiên hạ.

Biết Song Long đang ở tiệm Hạnh Phúc Bao Tử, Lý Mật lệnh cho Thẩm Lạc Nhạn điều ngàn người vào Lạc Dương, bao vây tiệm Hạnh

Phúc Bao Tử, chuẩn bị tấn công vào buổi tối, quyết phải để Song Long có đi không có về.

Thẩm Lạc Nhạn tuy đưa ra ý kiến phản đối, nhưng những thuộc hạ khác của Lý Mật cũng giống như chủ tử của họ, vì nhiều lần thắng trận mà trở nên kiêu ngạo.

Nào là cho ta ba trăm binh sĩ, ta sẽ lấy đầu Đỗ Lan, nào là hợp sức lại, chắc chắn khiến ruồi trong tiệm bánh bao cũng không bay ra được.

Tóm lại, họ đã quên mất Địch Nhượng, người bị trọng thương năm xưa, đã biến mất đột ngột như thế nào, cũng quên mất thực lực sâu không thấy đáy của Đỗ Lan khi đứng trước mặt họ.

Trong lòng những người này, dù là Đại Tông Sư, cũng có thể dùng binh lính để đè chết.

Ngõa Cương Trại có mấy chục vạn binh sĩ, lẽ nào còn sợ một kẻ luyện võ.

Thế là đợi đến đêm, hành động bắt đầu.

Những người như Độc Cô Phượng đến theo dõi cũng lặng lẽ rút lui, chỉ đứng nhìn diễn biến.

Thẩm Lạc Nhạn trong lòng bất an, nhưng quân lệnh tại thân, không thể không tuân, Năm mươi binh mã vào từ cửa trước, một trăm binh sĩ mai phục ở cửa sau.

Cung thủ trên phố giương cung nhắm, một tiếng lệnh là đồng loạt bắn.

Chương 512

Các binh sĩ còn lại ẩn nấp trong các ngõ nhỏ, nếu có người đi qua lập tức xông ra giết.

Mệnh lệnh được ban ra, sau đó các binh sĩ nghiêm trận chờ đợi.

Binh sĩ ở cửa chính càng là tinh nhuệ mặc giáp sắt, đao phong lạnh lẽo, như một đoạn trường thành chặn ở cửa.

Loan Loan giật mình tỉnh dậy trên sợi dây treo, tao nhã ngồi trên dây, dải lụa bên hông rủ xuống, đung đưa khiến người ta khó rời mắt.

Gương mặt tinh xảo nở nụ cười, tối nay có trò hay để xem rồi.

Bên ngoài tiệm, Thẩm Lạc Nhạn nghiêm nghị nhìn cánh cửa sáng đèn, nỗi bất an trong lòng ngày càng nặng.

Bây giờ đã chuẩn bị xong xuôi cả, nhưng xông vào hay không lại trở thành một quyết định khó khăn.

Nghĩ đến Lý Mật không kể mình là thân nữ nhi, không chỉ cho mình làm quân sư trong quân, mà còn để tam quân nghe lệnh mình.

Lý Mật có ơn tri ngộ với mình, mình không thể không báo đáp, Thẩm Lạc Nhạn cắn răng, Quân lệnh như sơn, xông vào.

Giết.

Những binh sĩ tinh nhuệ từng trải sa trường, từ cổ họng phát ra tiếng gầm giận dữ, giơ cao trường đao xông về phía cửa tiệm, một đi không trở lại, có tiến không lùi.

Con gái, con ra giải quyết bọn họ đi.

Đỗ Lan nằm trên giường gọi, hôm nay vốn định cùng Địch Ny Toa trải qua đêm xuân, ai ngờ lại có nhiều người đến vậy.

Chỉ biết kêu con làm mấy chuyện vô vị này.

Sa Chức nghe thấy cha mình gọi ở phòng bên cạnh, lẩm bẩm bò dậy khỏi chăn, thay một bộ quần áo. 24.

Trong đại sảnh, cô bé thấy Song Long và Bạt Phong Hàn đã cầm vũ khí, bộ dạng như muốn liều mạng.

Ba người các ngươi tối rồi không ngủ, có phải thấy ban ngày làm chưa đủ việc không.

Tiểu muội muội, bên ngoài có binh lính, Đỗ tiên sinh đâu.

Khấu Trọng hỏi.

Ba ta không định bò ra khỏi giường.

Sa Chức đảo mắt nói, Ngươi cũng mau về phòng đi, đao kiếm không có mắt.

Câu này phải là ta nói mới đúng, tiểu muội muội.

Ngươi mau về ngủ đi, ở đây giao cho chúng ta.

Khấu Trọng đã dồn nội lực vào Tỉnh Trung Nguyệt, trên đao phát ra ánh sáng vàng, chiếu sáng cả đại sảnh, Cứ để họ xem Song Long chúng ta và lão Bạt lợi hại thế nào.

Ba người khí thế như hồng, không hề sợ bị binh lính vây công.

Về đi.

Kẻ địch đã tấn công, Sa Chức cũng không nói nhiều nữa.

Giọng nói mang theo mệnh lệnh khiến Song Long thu lại vũ khí, bất giác quay về phòng mình.

Sau đó Sa Chức một mình đứng ở ngoài cửa lớn.

Binh lính thấy là một cô bé cũng không do dự, trên chiến trường, không phải ngươi chết thì là ta vong, không dung một chút thương hại.

Thẩm Lạc Nhạn muốn ngăn cản, nhưng đã không kịp, không ai có thể ngăn cản đám binh sĩ này.

Đúng vậy, dù là trẻ con, cũng có thể cầm đao giết người.

Huống hồ Sa Chức giết người không cần đao.

Keng.

Những thanh đao tốt mua từ Đông Minh Phái, trong nháy mắt đã gãy hết, nửa lưỡi đao rơi xuống đất phát ra tiếng va chạm giòn tan.

Không chỉ vậy, giáp sắt trên người các binh sĩ tinh nhuệ cũng vỡ tan trong nháy mắt, họ thậm chí không nhìn thấy bất kỳ thay đổi nào.

Sa Chức vẫn giữ nguyên dáng vẻ lúc mới ra khỏi cửa, xung quanh cũng không thấy ai khác.

Nhưng chuyện không thể tin nổi vẫn xảy ra.

Sa Chức vung tay, năm mươi người liền bị đẩy ra ngoài.

Quá đáng sợ, vì chuyện trước mắt không hợp lẽ thường.

Yêu pháp, là yêu pháp.

Bắn.

Chuyện bất thường khiến binh lính hoảng loạn, và nỗi sợ hãi khiến viên chỉ huy phát ra mệnh lệnh sai lầm.

Mũi tên như sao băng bay về phía Sa Chức.

Thẩm Lạc Nhạn trong lòng than thở, mình lại tạo ra sát nghiệt.

Nếu con gái Đỗ Lan chết ở đây, không biết hắn sẽ báo thù Ngõa Cương Trại như thế nào.

Mũi tên dày đặc đến mức gần như che khuất mọi tầm nhìn, cũng khiến lòng Thẩm Lạc Nhạn càng thêm nặng trĩu.

Loan Loan ở trên lầu hai cũng kinh ngạc che miệng, lưới tên dày đặc như vậy, ngay cả nàng cũng không tự tin có thể toàn thân trở ra, huống hồ Sa Chức còn là một đứa trẻ.

Loan Loan rất thích Sa Chức, không thể nhìn Sa Chức bị nhấn chìm như vậy, nhưng khi nàng chuẩn bị nhảy xuống cứu người, lại thấy Sa Chức truyền đến ánh mắt đừng tới.

Diễn biến của sự việc hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Loan Loan, không chỉ không thấy Đỗ Lan ra tay, lẽ nào còn phải nhìn Sa Chức bỏ mạng ở đây.

Loan Loan cuối cùng vẫn dừng lại, nhưng Sa Chức đã động.

Nhanh chóng đưa tay ra, sau đó lòng bàn tay hướng xuống dùng sức ấn một cái.

Tất cả mũi tên đều dừng lại trên không, sau đó đột ngột xảy ra biến hóa, mũi tên đột nhiên hướng xuống, rồi tất cả đều cắm xuống mặt đường.

Con đường trở thành một cánh đồng mọc đầy mũi tên.

Lại thấy Sa Chức dậm chân một cái, tất cả binh lính đều lún xuống đất, chỉ lộ ra phần từ eo trở lên.

Còn cung thủ trên lầu thì trực tiếp bị kẹt vào sàn nhà lầu hai, vô cùng bất lực.

Các ngươi hãy tự kiểm điểm đi.

Sa Chức quay người vào nhà, tiếp tục đi ngủ.

Chỉ còn lại những người của thế giới cũ ngây ngẩn không thể hoàn hồn.

Tình hình Lạc Dương ngày càng hỗn loạn, địch ta khó phân.

Bên ngoài có Lý Mật, bên trong có Vương Thế Sung, Độc Cô

Phiệt, Lý Thế Dân, đều đang nhòm ngó Lạc Dương.

Nhưng trận chiến ở tiệm bánh bao đã khiến tất cả mọi người phải im lặng.

Sức mạnh đến mức khó hiểu, khả năng chỉ vung tay đã khiến hơn ngàn quân sĩ bị kẹt trong đất, ngay cả Đại Tông Sư cũng phải thán phục.

Hơn nữa, người gây ra tất cả chuyện này chỉ là một đứa trẻ, chưa đến tuổi trưởng thành, một đứa trẻ còn có thể làm được như vậy, e rằng người cha Đỗ Lan còn lợi hại hơn.

Vưu Sở Hồng nhận được báo cáo của cháu gái, cười lạnh một tiếng, họ và Lý Mật có qua lại, nhưng Lý Mật quá nôn nóng, khiến Vưu Sở Hồng cũng không dám ủng hộ Lý Mật nữa.

Vưu Sở Hồng từng đối mặt trực diện với Địch Ny Toa, biết Địch Ny Toa lợi hại.

Những người phàm như họ căn bản không thể địch lại, Báo cho Phượng nhi, chúng ta phải giữ khoảng cách với Lý Mật. 25.

Nhưng, bà bà, Vương Thế Sung luôn có ý đồ xấu với chúng ta, nếu không có sự ủng hộ của Lý Mật, e là nhà Độc Cô chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.

Độc Cô Phượng tuyệt đối không chỉ có võ công cao cường, đầu óc nàng cũng không ngốc.

Chúng ta có thể có đối tác tốt hơn.

Vưu Sở Hồng nói.

Bà bà nói là Đỗ Lan đó sao.

Có thể hợp tác với Đỗ Lan là tốt nhất, nếu không thành, chúng ta cũng có thể liên minh với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng.

Ánh mắt Vưu Sở Hồng sáng rực nhìn cháu gái mình, Họ trước thì giấu bí mật Dương Công Bảo Khố, sau lại trộm Hòa Thị Bích.

Nếu không có gì bất ngờ, cả hai đều là vật trong túi của họ, có được bảo tàng có thể tăng cường binh mã lương thảo, có được Hòa Thị Bích có thể chính danh.

Chỉ cần không có gì bất ngờ, hai người họ nhất định là những ứng cử viên mạnh mẽ tranh đoạt thiên hạ.

Bà bà lại đánh giá cao Song Long như vậy, Độc Cô Phượng rất ngạc nhiên, hai tên du côn có thể đạt đến tầm cao như vậy không phải là chuyện dễ, Vậy bây giờ con đi nói chuyện với họ.

Ừ, nhưng phải nhớ, trước tiên phải xin lỗi Đỗ Lan, sau đó con đến kho lấy hai mươi bảy tấm lụa hoàng gia mang đi.

Vâng, con biết rồi, bà bà.

Người tặng quà tuyệt đối không chỉ có nhà Độc Cô, sức mạnh một chọi ngàn người mà không làm ai bị thương đó, thực sự khiến người ta không thể xem thường.

Cho nên các nhân vật lớn nhỏ ở Lạc Dương đều chuẩn bị quà tặng đến tiệm Hạnh Phúc Bao Tử.

Đỗ Lan cũng nhận hết, sau này có cơ hội có thể mang sang châu Âu bán.

Chương 513

Thậm chí để nhận quà mà không ảnh hưởng đến việc kinh doanh của tiệm, Đỗ Lan còn đặc biệt bày một gian hàng ở đầu phố, mọi người cứ đặt quà ở đó là được.

Thân phận của Độc Cô Phượng tôn quý, đương nhiên được ưu đãi đặc biệt, được mời lên lầu hai.

Bà bà tôi không khỏe, nên đặc biệt sai tôi đến xin lỗi hai vị, xin hai vị hãy lượng thứ.

Độc Cô Phượng hạ thấp mình, thành khẩn xin lỗi.

Không sao đâu, muội muội.

Địch Ny Toa nói, Mời ngồi, đừng câu nệ.

Cảm ơn.

Độc Cô Phượng ngồi xuống, Tôi xin đi thẳng vào vấn đề, nhà Độc Cô chúng tôi muốn kết thành đồng minh với Đỗ Lan tiên sinh, cùng tiến cùng lùi, không biết ý tiên sinh thế nào.

Đỗ Lan nghe xong đứng dậy, Che chở cho nhà Độc Cô đương nhiên không có vấn đề gì, nhưng gia tộc các người có thể cho ta lợi ích gì.

Lời của Đỗ Lan khiến Độc Cô Phượng cảm thấy hắn vô cùng thô lỗ, nghĩ đến nhà Độc Cô của nàng truyền thừa trăm năm, lẽ nào còn không đủ tư cách làm minh hữu sao.

Ngay lúc Độc Cô Phượng chuẩn bị mở miệng khoe khoang lịch sử vinh quang của gia đình mình, Đỗ Lan lại mở lời trước, Có lẽ họ của gia đình ngươi có thể mang lại cho ta không ít niềm vui.

Không biết nhà ngươi có Độc Cô Cửu Kiếm không.

Độc Cô Phượng ngẩn người, Đỗ Lan này nói chuyện kỳ quái, thật khó hiểu.

Nhưng Độc Cô Cửu Kiếm thì là lần đầu tiên nghe thấy, Nhà tôi chưa từng có Độc Cô Cửu Kiếm gì cả.

Vậy thì đáng tiếc quá.

Độc Cô Cửu Kiếm rốt cuộc là gì.

Là vũ khí hay là kiếm pháp.

Độc Cô Phượng tò mò.

Vung kiếm giang hồ mấy chục năm, chỉ cầu một lần thất bại mà không được.

Đỗ Lan ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn trần nhà, Đó chính là cuộc đời của Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại, Độc Cô Cửu Kiếm là kiếm pháp phá tận võ kỹ thiên hạ do ông ta sáng tạo từ kinh nghiệm chiến đấu cả đời.

Ngươi đã không biết, xem ra Độc Cô Cầu Bại không phải người nhà ngươi.

Giọng điệu tự đại như vậy, lại không khiến người ta tức giận, chỉ cảm thấy lời này bá khí vô cùng, người nói ra lời này nhất định là đại hào kiệt.

Cùng họ với mình, tên lại gọi là Cầu Bại.

Độc Cô Cầu Bại, chỉ cái tên này thôi đã khiến Độc Cô Phượng có cảm tình và ngưỡng mộ.

Vị tiền bối Kiếm Ma này nhất định là tiên nhân của nhà Độc Cô, Độc Cô Phượng nghĩ.

Năm xưa Độc Cô Cầu Bại nhờ ta tìm truyền nhân cho Độc Cô Cửu Kiếm, tìm kiếm đã lâu mà không được.

Hôm nay nếu ngươi và Độc Cô Cầu Bại là đồng tông đồng nguyên, dù tư chất không tốt, nhưng cũng coi như là có người kế thừa.

Không biết tiền bối Kiếm Ma là người ở đâu.

Người ở đâu thì đã khó biết, vì ta chưa từng hỏi.

Nhưng theo ta biết, ông ấy là người Tiên Ti.

Độc Cô Phượng trong lòng vui mừng, nàng biết ngay mà, họ Độc Cô này nhất định là người Tiên Ti được Hán hóa, cùng tông đồng nguyên với nhà họ, Quả nhiên là tiên tổ nhà ta.

Đỗ Lan thầm cười, nhận họ hàng cũng nhanh thật, nhưng nàng đã nói là phải thì cứ là phải đi, dù sao kế hoạch ban đầu cũng là muốn truyền Độc Cô Cửu Kiếm cho Độc Cô Phượng.

Độc Cô Phượng tập hợp võ công của nhà Độc Cô và nhà Vưu, võ lực chỉ kém Loan Loan và Sư Phi Huyên một chút, nếu tu luyện được Độc Cô Cửu Kiếm thì có thể khiến thế gian thêm một nữ tông sư.

Như vậy rất tốt, hôm nay ta sẽ hoàn thành tâm nguyện của Độc Cô, truyền Độc Cô Cửu Kiếm cho ngươi.

Nhìn cho kỹ.

Dứt lời, trong tay Đỗ Lan đã có thêm một thanh trường kiếm bình thường.

Sau đó chậm rãi khởi thế, mũi kiếm hơi nhấc lên phát ra tiếng ong ong.

Sau đó Độc Cô Cửu Kiếm được Đỗ Lan diễn dịch một cách hoàn mỹ, chiêu thức phá tận thiên hạ, hóa chiêu thức vào trong vô hình.

Độc Cô Cửu Kiếm ra kiếm cực nhanh, có nét tinh diệu của Dịch Kiếm Thuật.

Nhưng chỉ tương tự ở chỗ tiên phát chế nhân, bản chất lại có sự khác biệt rất lớn.

Dịch Kiếm Thuật chú trọng đoán trước tiên cơ của địch, tức là dự đoán.

Còn Độc Cô Cửu Kiếm chỉ có một chữ nhanh, nhanh hơn kẻ địch, trước khi kẻ địch ra chiêu đã phải phá chiêu kết liễu kẻ địch.

Đợi đến khi tốc độ ra kiếm nhanh hơn tất cả mọi người, cũng không cần chiêu thức gì nữa.

Cho nên Độc Cô Cửu Kiếm ra kiếm đều rất đơn giản, và đường kiếm đều chọn con đường ngắn nhất, nhanh nhất, chính là để nhanh hơn kẻ địch.

Động tác của kiếm khách cũng vô cùng nhỏ, ra kiếm, ra kiếm vẫn là ra kiếm, hoàn toàn không phòng thủ, cũng là để tiết kiệm thời gian.

Động tác của Đỗ Lan từ chậm đến cực nhanh, cuối cùng Độc Cô Phượng chỉ thấy cả căn phòng đều là bóng của Đỗ Lan, mỗi một động tác đều như được định hình lại, tất cả những khung hình định lại liên tục tạo thành một bộ kiếm pháp hoàn chỉnh.

Nhìn những động tác này, Độc Cô Phượng cũng tự mình suy nghĩ, nghĩ rằng nếu mình đối mặt với kiếm pháp như vậy thì phải làm thế nào.

Lại phát hiện bất kể mình dùng kiếm, dùng chưởng hay dùng trường tiên kỳ môn, cũng đều bị chiêu kiếm này công đến mức khó chịu, không thể phát huy.

Độc Cô Cửu Kiếm thật lợi hại.

Độc Cô Phượng dùng ngón tay làm kiếm, bắt đầu chuyển động theo động tác của Đỗ Lan, bắt đầu hành trình Độc Cô Cửu Kiếm đầu tiên của mình.

Nhưng trước khi học được Độc Cô Cửu Kiếm, tố chất thân thể của Độc Cô Phượng vẫn cần được nâng cao.

Thực ra, yêu khí cảm tri của Địch Ny Toa phối hợp với cao tốc kiếm cũng khá giống Độc Cô Cửu Kiếm.

Như vậy chúng ta đã kết minh, đãi ngộ của các ngươi giống như nhà họ Tống ở Lĩnh Nam.

Đỗ Lan nói, Độc Cô Cửu Kiếm này ngươi về nhà luyện tập cho tốt, nói với bà của ngươi, không lâu nữa ta sẽ đến thăm, tốt nhất là chuẩn bị nhiều món ngon một chút.

Đây là muốn đến nhà mình ăn chực sao.

Độc Cô Phượng cạn lời, Đỗ Lan này quả nhiên kỳ quái vô cùng.

Nàng không biết Đỗ Lan rất hay đi ăn chực ở nhà giàu.

Lúc này lại nghe có người báo, Thẩm Lạc Nhạn của Ngõa Cương Trại cầu kiến.

Đỗ Lan cười, đến rồi, xem ra những ngày khổ cực của đám binh lính này đã đến hồi kết, Mời.

Quân sư rắn rết Thẩm Lạc Nhạn cũng mang theo rất nhiều lễ vật đến, mục đích đương nhiên là muốn Đỗ Lan thả những binh sĩ Thiên Danh vẫn đang giãy giụa kia.

Dễ nói thôi, nhưng chuyện bọn họ vây công cửa hàng của ta không thể cứ thế cho qua được.

Một binh sĩ mười lạng bạc, một nghìn binh sĩ vừa tròn một vạn lạng, Ngõa Cương Trại các người không thiếu chút tiền này chứ.

Không vấn đề, Đỗ tiên sinh có thể giơ cao đánh khẽ đã là vinh hạnh của Ngõa Cương Trại chúng tôi.

Một vạn lạng bạc trắng một ngày là có thể chuẩn bị xong, tôi sẽ mau chóng mang đến.

Thẩm Lạc Nhạn nhận lời trước, trong suy nghĩ của nàng, Lý Mật hẳn cũng sẽ bằng lòng bỏ ra số tiền này.

Tiếc là lần này Thẩm Lạc Nhạn đã nghĩ sai, một vạn lạng bạc không phải là mời khách ăn cơm.

Toàn bộ Ngõa Cương Trại đều là của Lý Mật, một vạn lạng này cũng là của Lý Mật, quả thực là vặt lông từ trên người gà sắt.

Thẩm Lạc Nhạn trở về đại doanh nói lại yêu cầu của Đỗ Lan cho Lý Mật, sắc mặt Lý Mật lập tức trở nên khó coi, Quân sư, việc này cô nên bàn bạc với ta trước rồi hãy quyết định.

Thẩm Lạc Nhạn đã nhận lời người ta, Lý Mật cũng chỉ có thể đau lòng bỏ tiền ra.

Nhưng hành vi tiền trảm hậu tấu này của Thẩm Lạc Nhạn lại khiến hắn vô cùng không vui.

Thiên hạ sớm muộn cũng là của Lý Mật hắn, vậy mà lại có người muốn lấy tiền từ chỗ hắn, đây không phải tìm chết thì là gì.

Quân sư chắc cũng mệt rồi, sớm đi nghỉ ngơi đi.

Thẩm Lạc Nhạn lui ra, nhưng nàng rõ ràng cảm nhận được thái độ của Lý Mật đã thay đổi.

Minh chủ trong lòng mình đã thay đổi, dường như đã biến thành một tên nô lệ của đồng tiền.

Trong ngày tiếp theo, Thẩm Lạc Nhạn càng cảm nhận rõ hơn điều này, vì thái độ của Lý Mật đã hoàn toàn thay đổi, thậm chí hội nghị quân sự cũng không thông báo cho nàng.

Đầu tiên là tốc độ chuẩn bị bạc của Lý Mật rất chậm, khiến các binh sĩ phải đợi thêm hai ngày.

Hơn nữa khi nàng nhìn thấy một vạn lạng bạc trắng mà Lý Mật chuẩn bị, phát hiện trong số bạc này đều pha tạp những thứ khác, hoàn toàn không tinh khiết.

Lý Mật vậy mà keo kiệt đến mức độ này, Thẩm Lạc Nhạn thất vọng ngồi trong phòng, trò lừa gạt đến cả mình cũng không qua mắt được này, lại định đi lừa Đỗ Lan, chúa công của mình rốt cuộc đang nghĩ gì vậy.

Chúa công cớ sao lại keo kiệt chút bạc này.

Thẩm Lạc Nhạn không ngốc đến mức nghĩ rằng Đỗ Lan dễ nói chuyện như vậy, hành vi lấy đồ dỏm thay đồ tốt của Lý Mật thực sự quá đáng.

Quân sư, không có lệnh của ta, tự ý xông vào đại doanh của bản soái là tội nặng đấy.

Lý Mật nói.

Thẩm Lạc Nhạn quỳ xuống, Đại soái, Lạc Nhạn biết tội.

Ừm, nể tình ngươi mới phạm lần đầu, chỉ lần này thôi.

Lý Mật ra vẻ độ lượng nói, Quân sư, có chuyện gì.

Đại soái, một vạn lạng bạc kia.

Bạc không phải đã chuẩn bị xong rồi sao.

Phiền quân sư mang đi là được.

Nếu không có việc gì thì lui đi, ta còn có việc phải xử lý.

Lý Mật đây là có tật giật mình, ngắt lời Thẩm Lạc Nhạn, trực tiếp đuổi nàng đi.

Một vạn lạng bạc trắng, Ngõa Cương Trại đương nhiên có thể lấy ra, chỉ là Lý Mật không muốn lấy mà thôi, nhưng vì sĩ diện lại không thể không chấp nhận sự tống tiền của Đỗ Lan, nên hắn đã nghĩ ra cách này, dùng bạc giả.

Đến lúc đó nếu Đỗ Lan thả người thì tốt nhất.

Nếu Đỗ Lan không thả người mà tung tin ra ngoài, mình chỉ cần một mực cắn chặt là Đỗ Lan nuốt bạc còn vu khống Ngõa Cương Trại là được.

Thẩm Lạc Nhạn nhìn bộ dạng của Lý Mật, biết rằng nếu mình cố chấp nói tiếp thì nhất định sẽ không giữ được mạng nhỏ, Vâng, hôm nay tôi sẽ xuất phát, thuộc hạ cáo lui.

Lý Mật không kiên nhẫn phất tay.

Chương 514

Bên ngoài trướng của Lý Mật, Thẩm Lạc Nhạn gặp được Lý Thế Tích, vị này cũng là trọng thần dưới trướng Lý Mật, cũng là vị hôn phu của Thẩm Lạc Nhạn.

Lạc Nhạn, đại soái nói sao.

Ngài ấy không nói gì cả, ta phải đi chuẩn bị, hôm nay sẽ vào Lạc Dương.

Thẩm Lạc Nhạn bây giờ không muốn bàn chuyện cưới hỏi, thậm chí cả tình cảm cá nhân cũng không muốn đề cập.

Bây giờ nàng muốn làm một quân sư chứ không phải một người phụ nữ.

Đổi người khác đi, không an toàn.

Lý Thế Tích hiển nhiên cũng biết hành vi của Lý Mật, Đỗ Lan kia rất quỷ dị, hành vi càng không phải người thường có thể lường được, bây giờ đại soái lại quyết định như vậy, ta sợ nàng xảy ra chuyện.

Việc này do ta khởi xướng, cũng nên do ta kết thúc.

Ta nhất định sẽ để các binh sĩ an toàn trở về.

Thẩm Lạc Nhạn nghiêm nghị nói, Lúc trước ta nên lấy cái chết ra can ngăn đại soái.

Lạc Nhạn, việc này không thể trách nàng.

Ai biết Đỗ Lan kia lợi hại như vậy.

Lý Thế Tích nói, Nghe ta khuyên một câu, vẫn nên để người khác mang bạc đi.

Không cần khuyên ta, ta đi đây.

Thẩm Lạc Nhạn không quay đầu lại nữa.

Trong ba ngày, Đỗ Lan bỏ tiền thuê người đến đút cơm đút nước cho những người bị chôn dưới đất, ngược lại khiến các binh sĩ cảm kích sự nhân nghĩa của Đỗ Lan.

Đến khi Thẩm Lạc Nhạn tới, bọn họ thậm chí cảm thấy sớm biết vậy đã không nên đối đầu với một người nhân nghĩa như thế.

Thẩm Lạc Nhạn mang tiền đến, Đỗ Lan vừa nhìn đã thấy buồn cười, mình cũng có ngày bị xem thường như vậy.

Lý Mật thất bại, xem ra là do tính cách của hắn cũng là một vấn đề lớn, ngay cả cơ hội mua chuộc lòng người như thế này cũng không cần, thật là quá yếu.

Thẩm Lạc Nhạn căng thẳng nhìn biểu cảm của Đỗ Lan.

Địch Ny Toa và Sa Chức cũng đang quan sát, chồng và cha của họ lần đầu tiên bị đối xử qua loa như vậy.

Đỗ Lan cầm một thỏi bạc lên, đột nhiên cười, Số bạc này không cần chuyển nữa, chia cho một nghìn binh sĩ kia, ba ngày gió thổi mưa dập cũng vất vả rồi, mỗi người mười lạng bạc coi như là phí cực nhọc.

Và nói cho họ biết số bạc này là do Lý Mật đại soái của họ cho, cất kỹ vào trong túi.

Sắc mặt Thẩm Lạc Nhạn biến đổi, lô bạc này rõ ràng là bạc giả làm vội, hàm lượng bạc không đủ, rất dễ nhận ra là giả.

Mặc dù mình đã rất cẩn thận tìm một con hẻm không người để giao dịch, nhưng khó tránh khỏi có người nhìn thấy.

Nếu số bạc giả này rơi vào tay các binh sĩ, vậy thì cách lòng người ly tán không còn xa nữa.

Trại chủ Ngõa Cương Trại lại dùng bạc giả để chuộc binh sĩ của mình, thực sự là mất hết mặt mũi, đặc biệt là trong tình huống không qua tay ai.

Sớm đã biết Đỗ Lan không phải người tham tài, một vạn lạng bạc này chỉ là cho mình một lối thoát mà thôi.

Lần này đại soái làm quá rồi, Thẩm Lạc Nhạn nghĩ.

Không ổn, số bạc này là đại soái đưa cho tiên sinh, vẫn nên thanh toán một chút, kẻo người ta nói Ngõa Cương Trại chúng ta thiếu cân hụt lạng.

Bây giờ chính là phải để Đỗ Lan chuyển hòm vào trong tiệm, sau này dù hòm nguyên vẹn được mang ra cũng có thể có cớ để nói, cứ nói là bị Đỗ Lan đổi trong tiệm.

Nếu cứ để hòm còn trên xe của Ngõa Cương Trại mà chia ra, vậy thì nàng không thể chối cãi được nữa, mọi người đều đang nhìn.

Không cần đâu, Ngõa Cương Trại các người dưới sự lãnh đạo của Lý Mật quả là ngày càng có tiền đồ.

Đỗ Lan nói, Bạc phát ra đi, Thẩm quân sư cô ở lại, chi nhánh La Mã còn thiếu một chưởng quỹ, ta thấy cô rất hợp.

Ngươi.

Thẩm Lạc Nhạn không ngờ Đỗ Lan lại muốn giữ mình lại.

Ta cái gì mà ta, mấy thủ đoạn này của Lý Mật ta không thèm để vào mắt.

Loại người này mà làm hoàng đế, quả thực là nằm mơ, hơn nữa còn là mơ giữa ban ngày.

Đỗ Lan nói, rồi thỏi bạc trong tay hắn xoay chuyển thành chất lỏng, cuối cùng biến thành một cây trâm, hình dạng là hai nữ thần song sinh lưng tựa lưng mỗi người một cánh, trụ dưới chân chính là thân trâm, Lão bà, quà tặng.

Địch Ny Toa mỉm cười cúi đầu, Đỗ Lan cẩn thận cài cây trâm vào mái tóc vàng óng của nữ thần, khiến Địch Ny Toa càng thêm xinh đẹp.

Thẩm Lạc Nhạn nhìn thấy cảnh này, đã không còn sinh ra ý nghĩ chống cự nữa.

Sa Chức, con đưa vị tiểu bối này đi tìm hiểu phong tình châu Âu, đi do thám trước.

Sa Chức làm mặt quỷ, rồi cùng Thẩm Lạc Nhạn biến mất khỏi con phố lớn.

Đỗ Lan phất tay, cho thuộc hạ đi phát bạc.

Hắn phải chuẩn bị một chút, đi đến nhà Độc Cô ăn chực.

Về chuyện Hòa Thị Bích, Từ Hàng Tịnh Trai cũng đành chịu thiệt, ai bảo họ không có chứng cứ.

Không có Hòa Thị Bích, Sư Phi Huyên đổi cách khác để chứng minh Lý Thế Dân là minh chủ do Từ Hàng Tịnh Trai định ra, đó là nhiều lần đồng hành cùng Lý Thế Dân.

Dù sao người có mắt nhìn cũng biết thái độ của Từ Hàng Tịnh Trai đối với Lý Thế Dân, nên danh vọng của Tần Vương lại tăng lên không ít.

Hôm nay Sư Phi Huyên và Lý Thế Dân cùng đến tiệm Bánh Bao Hạnh Phúc, để giải quyết chuyện Hòa Thị Bích.

Chỉ là đại quân Ngõa Cương Trại áp sát biên giới, họ không quản, vì một miếng Hòa Thị Bích mà chạy đôn chạy đáo, thật khó hiểu trong lòng họ vì dân thỉnh mệnh là phải làm gì.

Thẩm Lạc Nhạn mất tích khiến Lý Mật do dự một thời gian.

Nhưng đám thuộc hạ của hắn sớm đã không muốn để một người phụ nữ cưỡi lên đầu mình, như vậy vừa hay, họ muốn chứng minh Ngõa Cương Trại không có người phụ nữ Thẩm Lạc Nhạn vẫn có thể đánh thắng trận.

Vì vậy họ bắt đầu xúi giục Lý Mật khai chiến.

Lời lẽ nhất trí, nói đến mức Lý Mật động lòng.

Lý Mật nào đâu không muốn chứng minh năng lực của mình.

Nếu mình chỉ huy đại chiến Lạc Dương và giành thắng lợi, danh vọng của mình nhất định sẽ tăng lên rất nhiều, nói không chừng có thể thu phục các đội quân khởi nghĩa khác.

Sau đó hắn có thể yên vị ở Lạc Dương, dựa vào địa thế hiểm trở để chống lại lưỡi đao của các quân phiệt khác, đến lúc đó địa lợi nhân hòa đều có, lo gì thiên hạ không định.

Tốt, đại quân xuất phát, công hướng thành Lạc Dương.

Rõ.

Nhất thời xe ngựa phi nước đại, bụi đất cuồn cuộn, kéo dài mấy cây số.

Ngay lúc Sư Phi Huyên và Lý Thế Dân đang nghe Đỗ Lan chém gió, người của Thiên Sách Phủ xông vào, Báo cáo khẩn.

Nhưng thấy Đỗ Lan cũng ở đây, binh sĩ kia dường như không tiện mở miệng.

Không có chuyện gì có thể giấu được, nói đi.

Vâng, đại quân Ngõa Cương Trại đã khởi hành, hiện đã đến ngoài thành Lạc Dương.

Nhanh thật.

Sư Phi Huyên nói.

Lý Thế Dân thì không có vẻ gì là kinh ngạc, bất kể là về chiến lược hay chiến thuật, hắn đều có sự tự tin mạnh mẽ, chỉ có tầm nhìn xuất chúng mới có thể thành công xưng vương xưng bá.

Hành động này của Lý Mật thực sự không khôn ngoan. 26.

Lý Thế Dân nói, hắn muốn thể hiện tài năng trước mặt Đỗ Lan, hy vọng Đỗ Lan có thể thưởng thức tài hoa của hắn, rồi đi giúp hắn thống nhất thiên hạ, Ngõa Cương Trại mấy lần đại thắng có quan hệ rất lớn với quân sư Thẩm Lạc Nhạn của họ, Thẩm Lạc Nhạn nắm bắt thế cục cực kỳ chuẩn xác, nhìn khắp thiên hạ cũng chỉ có một hai người có thể sánh vai với nàng.

Hơn nữa Thẩm Lạc Nhạn thấu hiểu đạo dụng binh lại trị quân nghiêm khắc, binh sĩ dưới tay nàng mỗi lần đều có thể phát huy sức chiến đấu cực lớn.

Nhưng Lý Mật tuy có vũ lực, nhưng chỉ có thể làm đại tướng, chứ không hiểu biết thiện dụng binh pháp như Thẩm Lạc Nhạn.

Sư Phi Huyên nghe mà liên tục gật đầu, Lý Thế Dân phân tích rất hay.

Vậy ngươi phân tích thêm thực lực trong thành Lạc Dương đi.

Đỗ Lan thì rất tò mò về sự phân tích của một vị đế vương.

Trong Lạc Dương, Vương Thế Sung là mạnh nhất, nắm giữ phòng ngự trong thành.

Vương Thế Sung và Lý Mật là kẻ tám lạng người nửa cân, binh lính trong thành Lạc Dương tuy không bằng Ngõa Cương Trại, nhưng từ xưa đến nay giữ thành dễ, công thành khó. 27.

Hơn nữa tường thành Lạc Dương cao vút, Lý Mật muốn chiếm được Lạc Dương lại càng khó hơn.

Lý Thế Dân dừng lại một chút, dường như đang cân nhắc những lời tiếp theo có nên nói không.

Có gì nói thẳng.

Tôi chỉ lo Vương Thế Sung sợ hãi số lượng đông đảo của Ngõa Cương Trại, chưa đánh đã khiếp, không đánh mà bại, dâng Lạc Dương hai tay.

Đỗ Lan cũng liên tục gật đầu, hắn là người xuyên không đương nhiên biết, nhưng Lý Thế Dân thân ở trong cuộc mà có thể nhìn rõ như vậy, quả nhiên lợi hại, Có thể để Khấu Trọng, Từ Tử Lăng đi giúp Vương Thế Sung, sau đó đánh bại Lý Mật.

Đỗ Lan vừa nói xong kế hoạch của mình, lập tức có người lên tiếng.

Như vậy không được.

Loan Loan đẩy cửa bước vào, Ngươi không phải đã hứa với nô gia giao họ cho nô gia quản giáo rồi sao.

Sư Phi Huyên nhìn thấy Loan Loan, sắc mặt biến đổi.

Dường như sau khi gặp Đỗ Lan, tâm cảnh bình ổn của nàng vẫn luôn xuất hiện gợn sóng.

Loan Loan sao lại ở đây, đây là ma môn.

Sư sư tỷ đừng căng thẳng như vậy, ta chỉ là khách ở đây, giống như cô, là khách của ông chủ tiệm bánh bao này.

Loan Loan uốn éo eo, đi vào trong phòng, Đỗ tiên sinh, sẽ không nói lời mà không giữ lời chứ.

Đương nhiên không, nhưng cô vội gì, đợi họ đẩy lui Lý Mật cũng không mất bao nhiêu thời gian.

Hơn nữa cô muốn họ, chẳng qua là muốn bí mật Dương Công Bảo Khố trong tay họ mà thôi.

Cô há không biết Dương Công Bảo Khố là do Lỗ Diệu Tử xây dựng, nếu Âm Quỳ Phái các người thật sự cần bảo khố đó, chỉ cần đến chỗ Lỗ Diệu Tử hỏi một tiếng, ông ta tự nhiên sẽ nói cho cô.

Đỗ tiên sinh, nô gia với lão đầu tử kia không thân.

Loan Loan nói, nàng cũng biết quan hệ giữa sư tôn của mình và Lỗ Diệu Tử, năm đó sư tôn còn từng trọng thương ông ta, Ta chỉ nhớ ngươi đã hứa với ta để họ hoàn toàn nghe theo chỉ huy của ta, đừng có nuốt lời đấy.

Được được, ta sẽ để Song Long đi cùng cô.

Còn về chuyện lui binh.

Đỗ Lan nhìn về phía Lý Thế Dân, Không biết Thế Dân huynh có ý định chiếm Lạc Dương không.

Cái gì.

Chương 515

Đỗ Lan lại có thể nói như vậy, đương nhiên là có ý định rồi, chỉ là tại sao Đỗ Lan lại làm vậy.

Không biết tiên sinh có ý gì.

Ý trên mặt chữ thôi, ta tặng Lạc Dương cho ngươi.

Các ngươi không cần lo lắng, ta không có ác ý.

Ta chỉ cảm thấy Lý Thế Dân ngươi nếu đánh bại Lý Mật, chiếm cứ thành Lạc Dương cũng không có vấn đề gì.

Chỉ cần ngươi đánh bại Lý Mật, không biết ngươi có tự tin đó không.

Đương nhiên, tôi nguyện ý thử một lần, bảo toàn Lạc Dương.

Có thể thể hiện trước mặt Đỗ Lan, Lý Thế Dân đương nhiên bằng lòng, hơn nữa đây còn là cơ hội tốt để kéo gần quan hệ với Đỗ Lan.

Trong lòng Lý Thế Dân, Đỗ Lan chính là thần tiên chuyển thế, nhất định phải tạo quan hệ tốt.

Vậy ngươi chuẩn bị đi, Đổng Thục Ny đã đến tìm Khấu Trọng giúp đỡ rồi.

Đỗ Lan nói rồi đứng dậy dẫn người đến phòng của Song Long và Bạt Phong Hàn.

Một thiếu nữ đầy đặn diễm lệ đang khóc lóc trong lòng Khấu Trọng.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn, các ngươi đi cùng Loan Loan đi đưa thuốc cho các thế lực lớn.

Lạc Dương giao cho Thế Dân huynh đệ bảo vệ.

Sắc mặt Khấu Trọng biến đổi, ngay cả Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn cũng cảm thấy không ổn.

Đây không phải là cướp bát cơm sao.

Vốn dĩ họ đã định đi tìm Vương Thế Sung cùng bảo vệ Lạc Dương, nhưng Đỗ Lan lại chen ngang một chân như vậy, là có ý gì.

Tiên sinh rốt cuộc định để chúng tôi làm gì.

Khấu Trọng không nhịn được hỏi, giọng điệu cũng không thân thiện, Chỉ tay năm ngón với chúng tôi là có ý đồ gì.

Để các ngươi tiếp xúc nhiều hơn với ma môn, tiện thể tiếp xúc nhiều hơn với các quân phiệt khác.

Như vậy các ngươi có thể hiểu rõ hơn về thực tế, thế giới này không phải võ công cao là có thể giải quyết mọi vấn đề, phải biết chiến tranh chẳng qua là sự tiếp nối của chính trị.

Nếu các ngươi ngây thơ cho rằng chiến tranh chỉ xảy ra trên chiến trường thì đã sai lầm lớn, thực ra trước khi cuộc chiến trên chiến trường xảy ra, cuộc chiến khốc liệt và tàn nhẫn hơn đã diễn ra giữa triều đình.

Sự chia rẽ giữa phe chủ chiến và phe chủ hòa, vì lợi ích của bản thân, vì lợi ích của chúa công và vì lợi ích của bá tánh, các phe phái tranh đấu lẫn nhau, sự va chạm kịch liệt giữa các nhóm người khác nhau mới là điều các ngươi cần tìm hiểu bây giờ.

Bây giờ các ngươi cần phải xem nhiều, nghe nhiều, nghĩ nhiều, các ngươi chính là thiếu những thứ này.

Muốn trị vì quốc gia, các ngươi còn phải đi một đoạn đường rất dài.

Song Long im lặng hồi lâu, họ bước vào giang hồ đã cảm thấy lòng người khó lường, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng trên triều đình lại là nơi ngươi lừa ta gạt, giết người không thấy máu, ăn người không nhả xương.

Cho dù Khấu Trọng trong nguyên tác đánh bại Lý Thế Dân trở thành hoàng đế, sớm muộn cũng sẽ bị các thế tộc cũ mới kia ăn sạch cả thịt lẫn xương.

Bất kể là cao thủ hay hoàng đế cũng chỉ là con bài trong mắt họ mà thôi.

Khi cần có thể tươi cười chào đón, nếu đụng đến lợi ích cốt lõi của họ, họ tuyệt đối không tiếc rẻ những thủ đoạn hèn hạ để giết sạch những người cản đường.

Mà với tính cách của Khấu Trọng, tuy cũng sẽ sử dụng âm mưu, nhưng chỉ là để chiến thắng, chứ không phải để hại người.

Vì vậy hắn tuyệt đối sẽ bị hại chết.

Hơn nữa đợi đến khi Khấu Trọng làm hoàng đế, thuộc hạ của hắn chính là đại thần, mối quan hệ từng thân mật không kẽ hở cũng sẽ bị quyền lực ăn mòn.

Chẳng phải có mấy vị hoàng đế xuất thân từ dân thường mà các đại thần khai quốc có thể chết yên lành đâu, phần lớn đều sẽ bị vòng xoáy quyền lực nghiền nát.

Đỗ Lan cũng dụng tâm lương khổ, hy vọng Song Long sớm được chứng kiến cuộc đấu tranh tàn khốc nhất trên thế giới này, như vậy có thể khiến họ trưởng thành nhanh hơn.

Họ bây giờ mới mười sáu, mười bảy tuổi, tuy có tiềm lực, nếu không được bồi dưỡng mà cứ đi theo con đường hoang dã, cũng khó thành đại khí.

Song Long có thầy khai sáng về võ công, thầy về binh pháp tạp học, chỉ là không giống những thiếu niên lớn lên trong các gia tộc lớn có thầy về quyền mưu.

Bây giờ Đỗ Lan muốn bổ sung cho Song Long một bài học.

Đối với kẻ dã tâm, đây là một thời đại đáng yêu, nhưng đối với bá tánh lại là một thời đại tồi tệ. 28.

Trong có quân phiệt hỗn chiến, ngoài có Đột Quyết, Thổ Phồn hổ thị đam đam rình rập, binh đao không ngớt, chiến loạn không dứt, lễ nhạc băng hoại, luân lý thất thường.

Cuộc sống không dễ dàng, nhưng vẫn phải tiếp tục.

Lạc Dương khai chiến, lửa khói nổi lên, tiếng chém giết vang trời.

Đánh nhau rồi, đây là suy nghĩ duy nhất trong lòng người dân Lạc Dương, thật đáng sợ.

Sáng sớm hơn bảy giờ sau khi nấu cơm ăn xong, Lý Mật phất tay, ba nghìn tiên phong vác thang xông lên.

Cho dù trước mặt họ là đá và mưa tên, họ vẫn sĩ khí cao ngất.

Chỉ là sau đó chắc chắn có người không ăn được bữa tối. 29.

Lý Mật ngồi trong đại doanh trung quân, một bộ dạng đầy tự tin.

Mà trong thành Lạc Dương, tuy có Lý Thế Dân giúp đỡ, nhưng tính cách của hắn cũng không giống người có thể ra tiền tuyến.

Lạc Dương bị vây, lúc này với tư cách là đại lão Lạc Dương nên lên tường thành để cổ vũ sĩ khí mới phải, hắn lại trốn trong dinh thự trong thành, còn phải phái binh canh gác.

Âm thầm còn gọi người nhà thu dọn tài sản, chôn giấu, cất giấu.

Lý Thế Dân âm thầm lắc đầu, chỉ có thể tự mình lên.

Vừa hay thể hiện một chút tài năng trước mặt Đỗ Lan, chỉ là thủ thành mà thôi.

Cũng quả thực là lợi hại, sau khi Lý Thế Dân tiếp quản quân đội, rất nhanh đã tổ chức phòng ngự trên tường thành, cung tiễn được phân phát, còn tiện thể tổ chức cho bá tánh gần tường thành sơ tán.

Sự quen thuộc của Lý Thế Dân đối với Lạc Dương thật không tầm thường, vừa nhìn đã biết là người mang hoài bão thiên hạ.

Khấu Trọng nếu thật sự so với Lý Thế Dân, có lẽ chỉ có ba ưu điểm là trẻ tuổi, võ công tốt và trọng tình cảm.

Về trình độ đánh trận, hẳn cũng tương đương.

Ban ngày ba đợt, binh sĩ của Ngõa Cương Trại đều không leo lên được tường thành, điều này khiến Lý Mật vô cùng tức giận, tổn thất hơn sáu trăm người, mà đến đỉnh tường còn chưa chạm tới.

Nếu là đánh trận, Đỗ Lan cũng không giỏi, dùng cấp bậc áp chế thì hắn biết.

Càng tiếp xúc với Lý Thế Dân, càng biết Lý Thế Dân lợi hại.

Bỏ qua chuyện Lý Thế Dân ra tay với huynh đệ của mình, căn bản không tìm ra được khuyết điểm của hắn.

Nếu Lý Thế Dân quản lý chính trị tài chính, Khấu Trọng thống lĩnh quân đội, Thăng Long chi quốc trỗi dậy trên địa cầu, nói không chừng còn có thể làm một quốc gia thực dân.

Chuỗi phản ứng liên hoàn đó nói không chừng có thể khiến người Ấn Độ An cũng nảy ra ý đồ.

Chỉ là muốn thực thi chế độ tiên tiến, trước hết phải nâng cao giáo dục quốc dân.

Tuy Thăng Long sùng thượng giáo hóa nghìn năm, văn minh khai hóa, nhưng thời gian dài cũng không có gì thay đổi, đồ của tổ tiên quá tốt, hậu nhân không có ý chí phấn đấu.

Đợi đến khi gia viên tan nát, bài vị của tổ tiên đều bị giẫm trong bùn lầy, lúc đó mới thức tỉnh phấn đấu thì đã quá muộn.

Bị đánh ngã rồi đứng dậy phải kéo theo nỗi đau toàn thân, điều đó không đáng.

Vì vậy Đỗ Lan muốn thúc đẩy giáo dục toàn dân, thực thi số lý hóa, song hành với lục nghệ.

Bốn năm tiểu học bắt buộc, hai năm trung học cơ sở bắt buộc, hai năm trung học phổ thông, ba năm đại học, như vậy mười năm sau, sẽ có rất nhiều công nhân đạt tiêu chuẩn.

Đừng xem thường học sinh tiểu học, trung học cơ sở, khi Liên Xô mới bắt đầu chính là dựa vào những chiếc cờ lê trong tay học sinh trung học cơ sở mà vặn ra.

Chương 516

Tài năng có thể trở thành nhà khoa học chỉ cần vài người là đủ, nhưng công nhân đặt nền móng cho toàn bộ cơ sở công nghiệp lại cần rất nhiều, cả hai đều không thể thiếu.

Tên nhóc Lý Thế Dân kia lại đến rồi, nhưng sau khi Sa Chức đi, Địch Ny Toa cũng đã rời đi bận rộn, còn lại Đỗ Lan cũng buồn chán.

Tiên sinh.

Lý Thế Dân đã vô cùng khách khí, người khiến hắn gọi là tiên sinh không có mấy ai.

Là thỉnh giáo đạo dụng binh.

Hay là muốn thỉnh giáo phép trị quốc.

Tiên sinh, Lý Thế Dân tôi tự hỏi lòng mình một lòng son sắt, vì nước vì dân cam nguyện vứt đầu lâu đổ máu nóng, vì sao tiên sinh lại coi trọng Khấu Trọng mà xem nhẹ tôi.

Lý Thế Dân hôm nay thể hiện rất tốt, nhưng Đỗ Lan ngay cả mặt cũng không lộ, khiến hắn không phục.

Ngươi và Khấu Trọng, Lý Mật và Vương Thế Sung, Đỗ Phục Uy và Vương Bạc.

Đỗ Lan ba la ba la nói một đống quân phiệt thế lực lớn nhỏ, Chỉ có ngươi và Khấu Trọng hai người có tiềm lực thống nhất thiên hạ, ta coi trọng Khấu Trọng là vì hắn không có anh chị em, sẽ không có tranh đấu hoàng vị, hơn nữa hắn có thể chấp nhận một quốc gia không có hoàng đế, ngươi có thể không.

Lý Thế Dân im lặng, hắn có huynh đệ, hơn nữa còn là loại huynh đệ chắc chắn sẽ trở thành hòn đá ngáng đường trên con đường xưng đế.

Mà hắn muốn làm hoàng đế, đây là mục tiêu nỗ lực của hắn.

Lý Thế Dân suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên ngẩng đầu, Không có hoàng đế, thiên hạ này thật sự có thể trường trị cửu an.

Đương nhiên khả năng lớn hơn việc ngươi sinh ra con trai tốt.

Đỗ Lan cười nói, Chuyện hổ phụ sinh khuyển tử ta thấy nhiều rồi, mà ta thấy con trai ngươi cũng sẽ không có biểu hiện gì tốt.

Lý Thế Dân nếu ngươi làm hoàng đế, ta tin ngươi là một hoàng đế tốt, cũng tin ngươi sẽ là một Tùy Văn Đế khác.

Nhưng ngươi trị vì tốt quốc gia, ngươi để con trai ngươi làm gì.

Nếu là con hiếu thảo sẽ học theo ngươi kế thừa mệnh lệnh của ngươi tiếp tục cần cù trị quốc, nhưng như vậy nó không thể vượt qua ngươi, quốc gia cũng tất định như nước ao tù.

Nếu là con bất hiếu ham hưởng lạc hoặc hiếu đại hỷ công, vậy thì là một Dương Quảng khác.

Quốc gia một họ, thịnh suy khó lường, nếu hưng thịnh thì là hoàng đế có công, nếu suy bại quân chủ vẫn có thể hưởng vinh hoa phú quý quyền sinh sát, đợi đến khi khói lửa nổi lên bốn phía, thì đã quá muộn.

Nếu là chế độ tổng thống đa đảng, chính sách của một đảng sai lầm, cũng có đảng phái khác chỉ ra.

Bình đẳng khác với quân muốn thần chết thần không thể không chết, đây chính là sự khác biệt lớn nhất.

Bình đẳng.

Lý Thế Dân cuối cùng cũng nghe được từ mấu chốt từ miệng Đỗ Lan, từ từ nghiền ngẫm lại đột nhiên hai gối quỳ xuống, Lý Thế Dân nguyện ý hiệp trợ tiên sinh kiến lập một quốc gia bình đẳng.

Đỗ Lan còn chưa nói đến tự do và dân chủ.

Thực ra Lý Thế Dân cũng không chỉ đơn thuần là hạ thấp tư thái, mà là biết Đỗ Lan lợi hại, nếu lần này còn không tỏ thái độ, có lẽ nhà Lý của họ thật sự sẽ đứng ở phe đối lập với Đỗ Lan.

Đỗ Lan là thần tiên hạ phàm, đối đầu với thần tiên có thể có kết quả tốt sao.

Vì vậy Lý Thế Dân đã đưa ra quyết định, dù sao chỉ cần làm tổng thống cũng có thể trị vì quốc gia, quyền lực của tổng thống tuy không lớn bằng hoàng đế, nhưng cũng có thể mưu cầu phúc lợi cho bá tánh.

Ừm, thực ra ta đã đang làm.

Ngươi và Khấu Trọng bất kể cuối cùng ai được thiên hạ, ta đều sẽ không để các ngươi làm hoàng đế.

Đợi đến khi thực lực của các ngươi tương đương nhau, ta sẽ cho người tiến hành bỏ phiếu, người được nhiều phiếu sẽ làm tổng thống, còn người kia làm phó tổng thống.

Đồng thời ta sẽ hoàn thiện pháp luật chế độ bầu cử, cung cấp cho các ngươi kỹ thuật có thể giúp các ngươi thực hiện giấc mơ vạn quốc lai triều.

Vạn quốc lai triều, đây là giấc mơ của Lý Thế Dân, không, đây nên là giấc mơ cuối cùng của tất cả các hoàng đế.

Vì vậy các triều đại của thiên triều vì mục tiêu này đều ban ân huệ cho các nước xung quanh, chính là vì điều này.

Một mặt là vấn đề sĩ diện, mặt khác cũng là thái độ của nước lớn.

Nước nhỏ tôn ta, thiên triều liền có thể bảo hộ và cho lợi ích.

Chỉ là trước đây cống phẩm của nước nhỏ là cho hoàng đế, bị cất trong quốc khố không có lợi ích gì cho bá tánh.

Nhưng ân huệ cho nước nhỏ lại là thu từ trên người bá tánh, cho người ngoài, bá tánh cũng không còn.

Loại vạn quốc lai triều này đối với bá tánh ngoài niềm tự hào là dân thiên triều, về vật chất không có lợi ích gì.

Nhưng vạn quốc lai triều mà Đỗ Lan nói, không phải là nước nhỏ tặng một trăm lễ vật, hoàng đế phải trả lại một nghìn loại kinh doanh thua lỗ này, mà là kinh tế thương mại.

Đỗ Lan muốn cho các tổ tiên tư bản gia châu Âu biết cái gì gọi là thương nhân thiên triều.

Đỗ Lan bảo Lý Thế Dân ngồi xuống, có một số chuyện nói với Lý Thế Dân rất tiện, vì Lý Thế Dân rất thông minh, nghe một lần là hiểu ý của Đỗ Lan.

Đỗ Lan nói rất nhiều, điều Lý Thế Dân quan tâm nhất chính là tình hình thế giới này, và quy tắc Liên Hợp Quốc mà Đỗ Lan đề xuất.

Lý Thế Dân dường như đã thấy được mình tung hoành trên chính trường quốc tế, trong đời mình hắn đã có mục tiêu mới.

Thời đại này, thiên triều với dân số 70 triệu hộ tuyệt đối là quốc gia lớn nhất thế giới, cộng thêm văn hóa tiên tiến, dẫn đầu thành lập Liên Hợp Quốc tuyệt đối không có vấn đề gì, làm vị trí thứ nhất trong năm nước lớn cũng không có vấn đề gì.

Lý Thế Dân mang theo lý tưởng cao xa rời đi, ngày mai, hắn sẽ phái Lý Tĩnh dẫn đội quân tinh nhuệ nhất xuất thành tiến hành tập kích, trực tiếp xông vào trung doanh của Ngõa Cương Trại, bắt được thủ lĩnh giặc.

Đỗ Lan cũng đi, Lạc Dương có Lý Thế Dân, không có lý do gì không ổn định.

Đã đến lúc nói chuyện với chủ nhân của Phi Mã Mục Tràng về việc xây dựng học viện.

Phi Mã Mục Tràng tuyệt đối là một nơi tốt, nếu dùng để xây dựng một thành phố học viện thì không còn gì thích hợp hơn.

Đồ đệ, có nghe lời Lỗ Diệu Tử không.

Đỗ Lan vẫn dùng dịch chuyển tức thời, đột nhiên xuất hiện trong căn nhà nhỏ ấm cúng của Lỗ Diệu Tử.

Chỉ là bây giờ trong nhà nhỏ có thêm rất nhiều thứ, động cơ hơi nước, đèn điện gì đó.

Lỗ Diệu Tử quả thật là một nhân vật không thể ngồi yên.

Sư phụ, ngài cuối cùng cũng về rồi, xem mấy quyển sách này làm đầu con muốn nổ tung luôn.

Tuy buồn chán nhưng đồ đệ ngốc này vẫn ngoan ngoãn ở lại đây, mỗi ngày đều xem kinh tế học một lúc, vô cùng ngoan.

Mặc dù Đỗ Lan luôn nói đồ đệ mình ngốc, nhưng đó thực ra chỉ là về võ công, chỉ số thông minh của Đan Uyển Tinh tuyệt đối không thấp, chỉ số cảm xúc có lẽ không cao, nhưng cũng có thể coi là đạt chuẩn.

Lỗ Diệu Tử đâu.

Tiền bối đang uống rượu giải sầu trong mật thất dưới đất.

Đan Uyển Tinh nói, Hóa ra chủ nhân Phi Mã Mục Tràng Thương Tú Tuần là con gái của tiền bối.

Đây là tin đồn lớn nhất mà nàng biết được trong mấy ngày qua.

Nàng ấy đến rồi.

Đến hai lần, nhưng đều không vào cửa, không chỉ không vào cửa mà còn đứng ngoài la hét đòi đuổi Lỗ Diệu Tử tiền bối đi, quan hệ cha con họ chắc chắn không tốt.

Đan Uyển Tinh nói.

Con có nói chuyện với nàng ấy không.

Đỗ Lan hỏi vậy, Đan Uyển Tinh oán trách nhìn hắn, khiến Đỗ Lan cảm thấy mình như phạm phải sai lầm lớn gì đó: Sư phụ, ngài không cho con ra ngoài.

Thương Tú Tuần lại không vào, chúng con nói chuyện thế nào được.

Chỉ có con là nghe lời, được rồi, bây giờ con có thể ra ngoài, đi tìm Thương Tú Tuần tràng chủ, giúp ta truyền lời.

Cứ nói ta muốn mua lại Phi Mã Mục Tràng của nàng ấy.

Con không đi.

Loại chủ đề chắc chắn không nói được lâu này, nàng mới không đi.

Yên tâm, điều kiện ta đưa ra nàng ấy tuyệt đối không từ chối.

Đỗ Lan cười một cách cao thâm khó lường, Cứ nói với nàng ấy, cái giá của ta là có thể cho nàng lựa chọn hồi sinh một người.

Đan Uyển Tinh không nói nữa, chỉ ngây ngốc nhìn sư phụ của mình.

Hồi sinh một người, nàng không nghe nhầm chứ.

Con không nghe nhầm.

Không cần đọc tâm cũng có thể biết Đan Uyển Tinh đang nghĩ gì, Chính là hồi sinh một người, đương nhiên nếu nàng muốn cũng có thể hồi sinh những thứ khác, bảo mã hoặc thú cưng.

Chỉ là ta giỏi nhất vẫn là hồi sinh người, động vật thì cảm thấy không đáng.

Ở đây có thể thấy Đỗ Lan không có chút tiên khí nào, trong lòng vẫn cho rằng nhân loại mới là thứ hắn nên quan tâm nhất.

Thực ra rất nhiều thánh linh đến cảnh giới của hắn đều chọn siêu thoát khỏi vật ngoại, không can thiệp vào sự phát triển của thế giới.

Nhưng Đỗ Lan lại không, hắn thích sống như vậy.

Thật sự được sao.

Thật thật, ta là sư phụ của con, tại sao phải lừa con.

Vậy con đi truyền lời.

Đỗ Lan liền xuống mật thất khai thông cho Lỗ Diệu Tử, bây giờ Lỗ Diệu Tử không phải đang uống rượu, mà là còn nghiêm trọng hơn cả uống rượu, cả người dựa vào dạ minh châu cúi đầu trên bản đồ không biết đang nghiên cứu cái gì.

Rõ ràng là muốn dùng công việc để tê liệt bản thân.

Tìm gì trên bản đồ này vậy.

Lỗ Diệu Tử đã nghe thấy tiếng bước chân của Đỗ Lan, đương nhiên là Đỗ Lan cố ý phát ra để thay cho tiếng gõ cửa, Ngươi không phải đã nói với ta về dầu mỏ sao.

Ta nhớ khi còn trẻ ta đã thấy loại nước đen có thể cháy này, chỉ là đã lâu nên có chút mơ hồ, vì vậy đang xác định lại địa điểm.

Tìm dầu mỏ làm gì, ta không phải đã nói rồi sao, chúng ta cần là phản ứng tổng hợp hạt nhân, năng lượng mặt trời hiệu suất cao và năng lượng gió ổn định, lui một bước nữa còn có thủy điện.

Đỗ Lan không chuẩn bị để môi trường cổ đại này bị ô nhiễm sớm.

Lỗ Diệu Tử vẫn tiếp tục tìm, Gỗ, than đá, dầu mỏ, khí thiên nhiên, sau đó mới là năng lượng hạt nhân.

Đây là quá trình phát triển trên tài liệu, chúng ta không thể đốt cháy giai đoạn, dầu mỏ và than đá mới là cơ sở.

Không, ngươi đã xem nhiều tài liệu như vậy, hẳn cũng biết người phát minh ra đèn điện là Edison.

Ông ta trước khi tìm ra sợi vonfram đã thử rất nhiều loại vật liệu, cuối cùng mới xác định là vonfram.

Chương 517

Lẽ nào khi ngươi làm thí nghiệm trên lầu cũng đã thử rất nhiều loại sợi đèn mới chọn ra sợi vonfram đó.

Không phải, ta trực tiếp dùng đồ trong hòm công cụ ngươi để lại.

Lỗ Diệu Tử cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, ông ta đã hiểu ý của Đỗ Lan.

Đã biết có nguồn năng lượng tốt hơn tại sao còn phải đi thử loại năng lượng tiêu hao sẽ gây ô nhiễm kia.

Chỉ là Lỗ Diệu Tử cảm thấy nếu không tuần tự tiến lên, gây ra đứt gãy thì phải làm sao.

Đứt gãy gì chứ, trước khi Đỗ Lan xuyên không, cũng chỉ thấy động cơ hơi nước trong sách, cũng không cản trở hắn sử dụng điện thoại thông minh, Những thứ này chỉ cần xuất hiện trong sách, sẽ không xuất hiện đứt gãy, vì vậy ngươi không cần lo lắng.

Chỉ cần có sự truyền thừa trên trang sách, là đủ để người ta có đủ kiến thức hiểu rõ toàn bộ quá trình.

Không ai hiểu rõ câu nói này hơn người Thiên triều, vì sự ghi chép của văn tự mới khiến văn hóa Thiên triều tỏa sáng nghìn năm.

Đúng đúng, là ta nghĩ sai rồi.

Lỗ Diệu Tử nghĩ thông suốt rồi, không tìm dầu mỏ nữa, ông ta lại cầm lấy chén rượu.

Mặc dù công nghiệp không thể thiếu dầu mỏ và cao su, nhưng Đỗ Lan sẽ cố gắng giảm thiểu lượng sử dụng.

Thấy Lỗ Diệu Tử lại mượn rượu giải sầu, Đỗ Lan đưa tay một cái, chén rượu và bình rượu đã đến tay hắn, Ta chữa khỏi cho ngươi, không phải để ngươi cứ uống rượu mãi.

Ta nói thẳng nhé, ta sẽ mua lại toàn bộ Phi Mã Mục Tràng, xây dựng nơi này thành một thành phố học viện.

Cái gì, ngươi muốn mua Phi Mã Mục Tràng.

Lỗ Diệu Tử trợn to mắt nhìn Đỗ Lan, Tú Tuần nó sẽ không bán.

Cái giá của ta, nó sẽ không từ chối.

Đỗ Lan rất tự tin.

Lỗ Diệu Tử lắc đầu, Ta biết ngươi có núi vàng núi bạc, nhưng ngươi không biết, mục tràng này là do mẹ của Tú Tuần để lại cho nó, cho nó bao nhiêu vàng bạc tiền tài nó cũng không bán đâu.

Ông ta thì không sợ Đỗ Lan sẽ mua ép bán ép, vì nhân phẩm của Đỗ Lan vẫn đáng tin.

Di sản của mẹ nó.

Đỗ Lan biết rõ còn hỏi.

Đúng vậy, nên ngươi vẫn nên từ bỏ ý định mua đi, nếu hợp tác với nó thì còn có thể thương lượng.

Lỗ Diệu Tử nói, tiền đề là con gái của mình có thể chịu gặp mình, không thì ngay cả thương lượng cũng miễn.

Nếu ta trả lại cho nó một người mẹ thì sao, có lẽ nó sẽ thay đổi ý định.

Cái gì.

Lời nói không gây kinh ngạc thì chết không thôi, lời của Đỗ Lan khiến những nếp nhăn trên khuôn mặt già nua của Lỗ Diệu Tử đều hiện rõ ra, ông ta là người thứ hai trong ngày hôm nay nghi ngờ tai mình, người đầu tiên đương nhiên là đồ đệ ngoan của Đỗ Lan, Đan Uyển Tinh.

Hôm nay ta đã lặp lại rất nhiều lần rồi, hy vọng đây sẽ là lần cuối cùng ta lặp lại trong hôm nay.

Ta nói là, ta có thể hồi sinh mẹ của nó để đổi lấy mục tràng này.

Đỗ Lan quá lạc quan, câu nói này hôm nay hắn chắc chắn còn phải lặp lại nhiều lần nữa.

Vì Thương Tú Tuần đã đến.

Vốn là một nữ cường nhân, CEO của mục tràng, nàng không tin lời của Đan Uyển Tinh.

Nếu không phải nể mặt Đông Minh Phái, sớm đã đuổi Đan Uyển Tinh nói năng bậy bạ ra ngoài rồi.

May mà Đan Uyển Tinh chợt lóe lên ý nghĩ, gọi Cân Đẩu Vân, điều này mới khiến Thương Tú Tuần dao động, cuối cùng đồng ý đi cùng Đan Uyển Tinh một chuyến.

Nhưng đến trước tiểu lâu của Lỗ Diệu Tử, nàng dừng lại, không ngờ Đỗ Lan lại ở đây.

Người mà nàng căm hận nhất, không muốn gặp nhất cũng ở đây.

Khi Cân Đẩu Vân dừng ở cửa, Thương Tú Tuần lại không xuống, trong lòng nàng vẫn đang giãy giụa.

Vào hay không vào.

Hai nỗi chấp niệm đang giằng co trong lòng Thương Tú Tuần.

Mà trong lòng Lỗ Diệu Tử cũng đang đập thình thịch, có lẽ ông ta có thể nhận lại con gái của mình, ông ta thầm cầu nguyện Thương Tú Tuần bước qua ngưỡng cửa của căn nhà nhỏ ấm cúng này.

Thương Tú Tuần, khác với những mỹ nữ da trắng như tuyết thời đại này, làn da của nàng là màu lúa mì, nàng là một người phụ nữ khỏe mạnh và xinh đẹp.

Trên cánh tay còn có thể thấy những đường cơ bắp mềm mại, khuôn mặt nàng vốn rất tròn trịa, nhưng đôi lông mày đen cong vút lên thái dương khiến nàng thêm phần cương nghị.

Trong cửa và ngoài cửa đối với Thương Tú Tuần chính là hai thế giới, cũng là ranh giới trong nội tâm của chính mình.

Đợi gì nữa, xuống đi.

Đan Uyển Tinh và Thương Tú Tuần đứng cạnh nhau cũng là một cảnh đẹp, Yên tâm, tuy ta cũng cảm thấy hồi sinh người có chút khoa trương, nhưng sư phụ ta là thần tiên tại thế, nói không chừng thật sự có thể.

Tiếc là Thương Tú Tuần không lo lắng về điều này, mà là đang nghĩ về người cha mà mình ghét bỏ.

Lỗ Diệu Tử nhìn bộ dạng do dự của con gái mình, trong lòng đau nhói.

Đều là nghiệp do mình tạo ra khi còn trẻ, hại chết mẹ của nó.

Con gái không muốn gặp mình, Lỗ Diệu Tử cũng chấp nhận.

Con gái của ngươi, không đi mời nó vào sao.

Đỗ Lan nói, Sắp tới cả nhà các ngươi có thể đoàn tụ rồi, lão già nhà ngươi còn có rất nhiều năm phúc khí để hưởng đấy.

Lỗ Diệu Tử lắc đầu, ông ta căn bản chưa làm tròn trách nhiệm của một người cha, nên cảm thấy không có mặt mũi nào để gặp nó.

Ngươi có người bạn là ta, coi như ngươi may mắn.

Lúc này còn cần có người đẩy giúp hai cha con các ngươi một cái.

Đỗ Lan nói, rồi hắn truyền âm cho đồ đệ của mình, bảo Đan Uyển Tinh kéo người vào.

Đan Uyển Tinh ra tay rồi, nhưng Thương Tú Tuần cũng là người luyện võ, đối với việc Đan Uyển Tinh đột nhiên kéo cổ tay mình, bản năng né tránh và phản kích.

Hai vị cô nương đánh nhau.

Đỗ Lan không nói nên lời, đây là chuyện gì vậy.

Nhưng bây giờ xem thử võ công của Đan Uyển Tinh rốt cuộc luyện đến đâu cũng không tệ, rất rõ ràng, Đan Uyển Tinh dưới sự giáo dục của Đỗ Lan, đã có trình độ rất cao.

Võ kỹ của Thương Tú Tuần tuy không kém, nhưng so với Đan Uyển Tinh vẫn kém không ít.

Tú Tuần muội muội, hà cớ gì phải khổ như vậy, đã đến cửa rồi, bước qua một bước là được.

Hà cớ gì dừng lại không tiến.

Ngươi không hiểu được đâu.

Giữa các chiêu thức, hai giọng nói cũng như suối trong va vào nhau.

Đan Uyển Tinh sao có thể không hiểu, nàng cũng hận cha mình Biên Bất Phụ.

So với Biên Bất Phụ, Lỗ Diệu Tử đã là rất tốt rồi, Ít nhất bây giờ ngươi có cơ hội cả nhà đoàn tụ, chỉ cần ngươi để sư phụ ta hồi sinh mẹ của ngươi.

Nói rồi trong mắt Đan Uyển Tinh lại ứa lệ.

Nàng nhớ đến người cha có cũng như không của mình, sống còn không bằng chết.

Loại người cặn bã như Biên Bất Phụ thật sự là quá đủ rồi.

Muội muội ngươi sao vậy.

Mình hình như không đánh trúng Đan Uyển Tinh mà, sao lại khóc rồi.

Thương Tú Tuần vội vàng dừng tay, thực sự không biết đã xảy ra chuyện gì.

Đỗ Lan trong lòng thở dài, xem ra tuy mình đã dạy võ công cho đồ đệ, nhưng nút thắt trong lòng nàng lại không giải được bao nhiêu.

Nhưng loại người như Biên Bất Phụ, nếu là một bình thường giết cũng đã giết rồi, nhưng hắn lại là cha của Đan Uyển Tinh.

Có lẽ nên đau một lần rồi thôi, trực tiếp để Song Long xử lý hắn là được.

Qua một thời gian, Đan Uyển Tinh và Đan Mỹ Tiên tự nhiên sẽ quên đi người đã gây tổn thương cho họ.

Cứ vậy đi, Đỗ Lan quyết định.

Đan Uyển Tinh rất kiên cường, chỉ là bây giờ gặp phải người có hoàn cảnh tương tự, khiến nàng xúc cảnh sinh tình, nhớ lại cảnh ngộ của mình, Ta không sao.

Nói rồi lau khô nước mắt, Vào đi, đừng bỏ lỡ hạnh phúc.

Sau khi quen biết Lỗ Diệu Tử một thời gian, nàng biết Lỗ Diệu Tử là một người cha đủ tiêu chuẩn, trong lòng ông ta luôn có mẹ con Thương Tú Tuần, Vào đi, vào đi.

Dường như là đang cầu xin, Đan Uyển Tinh không muốn bi kịch xảy ra trước mặt mình.

Nhìn Thương Tú Tuần giống như nhìn chính mình, gửi gắm nguyện vọng không thể thực hiện của mình lên người Thương Tú

Tuần.

Trong cửa, Lỗ Diệu Tử đứng trong bóng tối sâu nhất của đại sảnh, ông ta mong đợi con gái vào cửa.

Vào đi.

Trong đầu Thương Tú Tuần vang lên lặp đi lặp lại, bước chân tiến về phía trước mấy bước, cuối cùng cũng bước vào một chân.

Đỗ Lan thấy trên mặt Lỗ Diệu Tử chảy xuống nước mắt, tuy ông ta rất nhanh lau đi, nhưng mắt đều đã đỏ, vẫn bị người ta nhìn thấy: Đi đi, đi gặp con gái của ngươi đi.

Tú Tuần.

Lỗ Diệu Tử từng bước từng bước đi ra.

Thương Tú Tuần dừng bước, tuy đã vào cửa, nhưng vẫn chưa nghĩ ra nên đối mặt với cha mình như thế nào.

Quả thật là một khung cảnh cảm động, Đỗ Lan không tham gia, Đồ đệ, cùng ta lên lầu.

Vâng.

Sau khi để lại không gian cho hai cha con, Đỗ Lan mở miệng, Đồ đệ, ta chuẩn bị để Song Long ám sát Biên Bất Phụ.

Chương 518

Tin tức này, con và mẹ con báo cáo một chút, bây giờ đi đi, tối về.

Giọng điệu của Đỗ Lan như đã quyết định rồi.

Đan Uyển Tinh đầu tiên là sững sờ, sau đó lập tức gọi Cân Đẩu Vân về Đông Minh Phái.

Đan Mỹ Tiên đối với Biên Bất Phụ không có tình cảm gì, hắn chết hay không thực ra chủ yếu vẫn là xem thái độ của Đan Uyển Tinh.

Đợi tối vậy, Đỗ Lan tự rót cho mình một ly trà thơm, tiện tay lấy túi đồ ăn vặt mà Đan Uyển Tinh giấu đi, những thứ này cũng là do Lỗ Diệu Tử chuẩn bị.

Mấy ngày nay, Lỗ Diệu Tử coi Đan Uyển Tinh như con gái mà nuôi.

Đan Uyển Tinh không thể rời đi, Lỗ Diệu Tử liền đi đi lại lại chợ búa mua đồ cho nàng.

Vài ngày nữa, hẳn sẽ có tin tức từ Lạc Dương, chiếm được Lạc Dương, thực lực của Lý Thế Dân lại mạnh thêm hai phần.

Mà Thiếu Soái Quân của Khấu Trọng vẫn chưa có tăm hơi, chậm không phải một hai bước.

Nhưng Khấu Trọng hẳn sẽ không từ bỏ.

Cộp, tiếng bước chân của hai người, xem ra Lỗ Diệu Tử và Thương Tú Tuần đã nhận nhau.

Nụ cười trên mặt Lỗ Diệu Tử rất tươi, chỉ là Thương Tú Tuần dường như không vui như vậy, mặt cứ xị ra.

Lỗ Diệu Tử không phải vì gặp được con gái mà vui như vậy chứ.

Ngươi chính là Đỗ Lan.

Đôi mắt đẹp của Thương Tú Tuần nhìn Đỗ Lan từ trên xuống dưới, Đỗ Lan cũng đang đánh giá nàng.

Phải.

Đặt chén trà xuống, Đỗ Lan đứng dậy, Cân nhắc thế nào rồi.

Phi Mã Mục Tràng là tổ nghiệp của nhà họ Thương ta, há có thể dễ dàng bị ta hủy trong một sớm một chiều.

Thương Tú Tuần nói.

Vậy là từ chối.

Mỹ nhân tràng chủ nghiến răng, một bên là hy vọng hồi sinh mẹ, một bên là sản nghiệp tổ tiên, không thể lựa chọn.

Ta biết ngươi đến để thăm dò hư thực của ta, xem ta có thật sự có năng lực hồi sinh người không, hay nói cách khác là mẹ của ngươi.

Phải không.

Đỗ Lan đi đi lại lại, đột nhiên dừng lại, Rất đơn giản, ta có thể hồi sinh mẹ của ngươi trước, sau đó chúng ta nói chuyện.

Đỗ Lan giơ tay phải lên, búng một tiếng.

Mỗi tiếng búng tay đều khiến toàn bộ tầng hai xuất hiện biến hóa, tiếng búng tay đầu tiên khiến tất cả đồ đạc lộn xộn trên tầng hai đột nhiên biến mất, xuất hiện một không gian lớn, chỉ còn lại bốn cây cột gỗ lớn xung quanh chống đỡ, và bên cạnh còn có một cầu thang.

Tiếng búng tay thứ hai, trên sàn nhà xuất hiện một luyện thành trận phức tạp.

Tiếp theo mỗi tiếng búng tay sẽ xuất hiện thêm một thứ.

Cuối cùng là hương đài, nến lửa, kiếm gỗ đào, giấy vàng, phướn chiêu hồn.

Không phải Đỗ Lan xuất gia làm đạo sĩ, chỉ là cảm thấy như vậy dễ khiến người ta chấp nhận hơn.

Nhân thể luyện thành cấm kỵ, dược liệu đều đã chuẩn bị xong.

Lần này không nhờ đến ngọc rồng, vì nếu xuất hiện thần long, bị người ta coi là chân long thiên tử thì phiền phức, không bằng sử dụng phiên bản cải tiến của nhân thể luyện thành tiện lợi hơn.

Động tĩnh nhỏ, hiệu quả cũng không kém.

Khiêm tốn, khiêm tốn.

Cấp cấp như luật lệnh Đỗ Lan khai đàn, tuy mặc áo nho, nhưng dáng vẻ đạo sĩ thì lại rất đầy đủ.

Đỗ Lan nhảy tới nhảy lui, mãi đến chạng vạng, cuối cùng phát công, A.

Mũi kiếm gỗ đào đâm mạnh xuống, trong luyện thành trận tuôn ra vô số ánh sáng.

Hai cha con Lỗ Diệu Tử nhắm mắt lại, không thấy được động tác nhỏ của Đỗ Lan, lắc lắc đầu, sau đó sử dụng luyện thành.

Các nguyên liệu ở giữa kết hợp lại với nhau, thành hình người.

Oxy 65, carbon 18, hydro, nito, canxi, phốt pho, kali, natri, clo, lưu huỳnh, magie, sắt, silic, kẽm, đồng, mangan, coban, iốt, molypden, crom mỗi loại 15, boron, nhôm, vàng, bạc, thủy ngân mỗi loại 3.

Đương nhiên chỉ có những thứ như công thức nấu ăn này vẫn chưa hoàn chỉnh, còn cần một chút linh hồn.

Không chỉ là công thức nấu ăn, mà còn là công thức món ăn Trung Hoa, đây chính là thành phần nguyên liệu của thuật luyện kim đã được cải tiến. 4 gram linh hồn chính xác ban đầu bị Đỗ Lan sửa thành một

chút.

Vốn dĩ, linh hồn của con người cũng có nặng nhẹ, sao có thể đều giống nhau được.

Vì vậy, cái gọi là một chút này tuyệt đối là kỹ xảo chỉ có số ít người mới có thể nắm vững.

Giống như muối trong tay đầu bếp vậy, bỏ bao nhiêu hoàn toàn dựa vào cảm giác.

Thành công rồi.

Đỗ Lan biết mình đã thành công.

Lỗ Diệu Tử và Thương Tú Tuần mở mắt ra, quả nhiên trong luyện thành trận chính là người thân của họ, Thanh Nhã.

Không dám tin, không dám nhận.

Trên thế giới thật sự có thuật chết đi sống lại.

Dù tận mắt nhìn thấy, cũng không thể khiến người ta dễ dàng tin tưởng.

Người phụ nữ quen thuộc trước mắt thật sự là người mà mình quen thuộc trở về từ âm phủ địa phủ sao.

Vẻ ngoài xinh đẹp, thân hình đầy đặn, mắt sáng mày ngài, quả là một vị mỹ phu nhân trưởng thành.

Vì quá phi thường, nên khiến người ta không dám tin, thậm chí có chút sợ hãi.

Thanh Nhã nhìn đôi tay của mình, lại nhìn xung quanh, nàng cũng kinh ngạc che miệng, Ta không phải đã chết rồi sao.

Nàng vẫn nhớ cảnh mình trút hơi thở cuối cùng trên giường, Đã xảy ra chuyện gì.

Chúc mừng cô, cô đã hồi sinh.

Đến bây giờ Đỗ Lan lại có thêm một cách để khiến người ta hồi sinh.

Trước đây nếu là người mới chết, có thể dùng cấy ghép não hoặc linh hồn, nếu cơ thể người đó còn tốt có thể dùng Truy Hồn Kiếm giết chết tiểu quỷ câu hồn.

Nếu đã tan thành tro bụi hoặc hồi sinh quy mô lớn, có thể sử dụng ngọc rồng.

Bây giờ hắn lại có thể sử dụng nhân thể luyện thành để hồi sinh.

Kỹ năng của hắn ngày càng nhiều.

Hồi sinh.

Thanh Nhã vẫn còn chút không rõ tình hình, đã bị Thương Tú Tuần ôm chặt.

Nỗi nhớ mẹ khiến Thương Tú Tuần quên đi sợ hãi, xông lên ôm lấy mẹ mình, Mẹ, mẹ.

Tú Tuần.

Nhớ rằng con gái mình còn chưa lớn như vậy, ký ức của nàng vẫn dừng lại ở lúc mình qua đời.

Cách lần tử vong trước của cô đã mấy năm rồi, đây là con gái cô Thương Tú Tuần, vị này cô cũng nhận ra, người chồng không ra gì của cô Lỗ Diệu Tử.

Còn đây là Phi Mã Mục Tràng của tôi, tôi có thể cho các người mượn chỗ để cả nhà ba người các người ôn lại chuyện cũ.

Tôi đi mua đồ ăn cho các người đây, các người cứ nói chuyện trước.

Đỗ Lan biến mất, như vậy Thanh Nhã hồi sinh cũng có thể thoải mái đoàn tụ với người thân.

Lúc này hãy chuyển ánh mắt sang châu Âu xa xôi.

Cũng không biết là dinh thự của quý tộc nơi nào, bây giờ đã bị Sa Chức và Thẩm Lạc Nhạn mua lại, mà cái giá chính là hai bộ quần áo lụa là trên người Thẩm Lạc Nhạn và Sa Chức ban đầu.

Dinh thự quý tộc này vốn là dạng biệt thự, đối với quý tộc kia cũng không quan tâm, quan trọng là có thể đổi được hai bộ quần áo lụa một lớn một nhỏ kia.

Sa Chức vẫn còn nhớ khi nàng và Thẩm Lạc Nhạn vừa đến châu Âu, mới đi đến con đường chính đã bị vây xem.

Sau đó một quý bà nói tiếng Latin chạy đến trước mặt Sa Chức và Thẩm Lạc Nhạn, cân nặng của bà ta còn nặng hơn cả hai người họ cộng lại.

Vừa đến đã nắm lấy tay áo lụa của Thẩm Lạc Nhạn không buông, còn áp má dầu mỡ của mình lên tay áo.

Chương 519

Thẩm Lạc Nhạn bị hành động điên cuồng này dọa cho một phen, sau đó chỉ thấy Sa Chức và người phụ nữ kia nói chuyện một hồi, tiếp đó nghe Sa Chức nói với nàng, Cởi quần áo.

Sau này Thẩm Lạc Nhạn mới biết Sa Chức dùng hai bộ quần áo cũ đổi lấy một căn nhà nhỏ không tệ này.

Lại ăn cái này.

Nhìn món bột mì trong đĩa, còn có sữa dê tanh đến không thể che giấu, rất ghét bỏ nói.

Thẩm Lạc Nhạn mới ở hai ngày đã cảm thấy trên người có mùi tanh rồi.

Hai ngày nữa chúng ta sẽ về.

Sa Chức nói, Cảm giác ở xứ người thế nào.

Thẩm Lạc Nhạn nhìn chiếc đĩa đồng trên bàn, còn có đôi đũa tạm thời dùng cành cây làm thay dao nĩa, trong lòng than thở, Phong tục nhân tình và Thăng Long khác xa một trời một vực.

Tuy mới lạ, nhưng trong thành hỗn loạn, dân chúng qua lại đa phần quần áo không che thân.

Người giàu sang không biết dân chúng khốn khổ, có thể thấy hoàng đế nước này không phải minh quân.

Hơn nữa còn có kẻ dùng nhà cửa để đổi lấy quần áo chưa từng thấy, xa hoa đến cực điểm là sự sa đọa của quốc gia.

Nơi đây quả là man di ngoài vùng giáo hóa, nước không biết dân, dân không biết nước, có thể từ từ mưu đồ, khôi phục văn minh an lạc.

Sa Chức nhìn Thẩm Lạc Nhạn, thầm nghĩ quả nhiên là người làm quân sư, tầm nhìn vấn đề thật cao, mới hai ngày đã chuẩn bị động thủ với nơi này.

Chỉ là bây giờ cũng không thực tế, Không sai, đây chính là nơi chúng ta đánh thương chiến, chúng ta sẽ xuất khẩu những thứ khiến quý tộc điên cuồng đến đây.

Cô cũng thấy rồi đấy, quần áo lụa bình thường, đều có người dùng nhà cửa để đổi, nếu mang lụa Giang Nam đến đây, chắc chắn giá trị ngang vàng, chúng ta còn có đồ gốm sứ, trà lá các loại hàng hóa, đến lúc đó chắc chắn có thể đứng vững ở thế chủ động trong giao dịch.

Thẩm Lạc Nhạn liên tục gật đầu, Từ xưa lụa đã là vật phẩm giá cao, chỉ là không ngờ lại cao như vậy.

Nhưng chúng ta nên làm thế nào.

Rất đơn giản, lần này chúng ta về sẽ mang theo một số người đại lý, số lượng có hạn, người trả giá cao sẽ được, sau đó chúng ta về nhà, đây chính là bắt đầu.

Cái gì mà số lượng có hạn người trả giá cao sẽ được.

Số lượng người đại lý chỉ có mười người, phụ trách toàn bộ thương mại châu Âu.

Mỗi suất, hai nghìn kim hồn tệ.

Còn chưa bắt đầu kinh doanh, Sa Chức đã chuẩn bị thu tiền rồi.

Thẩm Lạc Nhạn thì không nghi ngờ tính khả thi của phương án này, nàng hiểu thương nhân, đã có lợi ích thì sẽ có thương nhân mạo hiểm đi làm.

Tìm đến chủ nhân cũ của căn nhà, một nữ bá tước góa chồng, lụa là bây giờ đã biến thành ba bộ , khiến bà ta nổi bật trong giới quý tộc.

Nghe ý tưởng của Sa Chức, nữ bá tước lập tức tự mình bỏ ra hai nghìn kim hồn tệ, trở thành đại lý thương đầu tiên của Sa Chức.

Nhưng Sa Chức đã trả lại một nghìn kim hồn tệ cho bà ta, vì Sa Chức còn cần vị phu nhân này đi tuyên truyền nữa.

Thẩm Lạc Nhạn lần đầu tiên chứng kiến mặt đối nhân xử thế của Sa Chức, hoàn toàn không giống một cô bé ngây thơ, mà giống như một thương nhân khôn khéo đã được rèn giũa trong xã hội.

Mấy ngày tiếp theo, thương nhân quý tộc liên tục tìm đến cửa, thậm chí cả vương thân quốc thích xung quanh cũng chạy đến.

Suất đại lý thương được bán ra ngoài cũng tăng giá liên tục, giá cả đều vượt qua một vạn kim hồn tệ thậm chí còn cao hơn.

Hơn một tháng, lâu hơn thời gian dự định, Thẩm Lạc Nhạn cuối cùng cũng lên đường về nhà.

Lúc này nàng đã đổi kiểu tóc xoăn sóng lớn, trên người mặc chiếc váy công chúa dài bó eo, giống như một quý bà nước ngoài.

Bây giờ nàng đã có thể dùng tiếng Latin, tiếng Anh và tiếng Pháp lưu loát để giao tiếp với các nhân vật khác nhau trong các vũ hội quý tộc một cách dễ dàng.

Thậm chí còn có hoàng tử cầu hôn nàng.

Nhưng cha mẹ chi mệnh, mai mối chi ngôn đều không có, Thẩm Lạc Nhạn mới không chấp nhận lời cầu hôn khinh suất như vậy.

Đương nhiên cuộc sống thác loạn của giới quý tộc cũng để lại ấn tượng sâu sắc cho Thẩm Lạc Nhạn, còn có sức mạnh của tôn giáo cũng khiến nàng ghi nhớ như mới.

Bây giờ nàng cuối cùng cũng sắp về rồi.

Sa Chức lấy ra máy bay, như vậy là nhanh nhất, cũng có thể mang theo gần trăm người trong đoàn thương nhân, còn có thể hạ cánh tại học viện đô thị.

Đỗ Lan đã cải tạo xong Phi Mã Mục Tràng.

Chào đón những người giàu tinh thần mạo hiểm này sẽ là một thế giới hoàn toàn mới.

Trong một tháng đã xảy ra rất nhiều chuyện, Phó Quân Sước và Tống Sư Đạo đã tổ chức một hôn lễ xuyên quốc gia vô cùng náo nhiệt.

Song Long cũng tham gia, trong thời gian đó Khấu Trọng được Thiên Đao Tống Khuyết chỉ điểm, sau lại vì Tống Ngọc Trí mà kết minh với Tống Phiệt.

Tống Phiệt toàn lực ủng hộ Thiếu Soái Quân mới thành lập, khiến Khấu Trọng và Lý Thế Dân tạo thành thế nam bắc cát cứ.

Cũng vào lúc này, đã xảy ra hai chuyện.

Một là Song Long tách ra, bắt đầu hành trình riêng của mỗi người.

Hai là Học Viện Phi Mã chính thức khai giảng chiêu sinh.

Một nơi đột nhiên mọc lên chỉ sau một đêm như thiên đình, đình đài lầu các sừng sững, hồ nước hòn non bộ bổ sung cho nhau, thềm đá hành lang dài uốn lượn khúc khuỷu.

Còn có cả cột bóng rổ và khung thành bóng đá trên sân cỏ, cho thấy nơi đây là một ngôi trường.

Cổng núi cũ của Mục trường Phi Mã từ chất liệu gỗ đã biến thành đá, dung hợp làm một với hai ngọn núi đá bên cạnh.

Trên sườn núi bên phải, người ta tạo ra một khu vực bằng phẳng, viết bốn chữ Học Viện Phi Mã, nét bút rồng bay phượng múa, khiến người ta phải ngưỡng mộ.

Toàn bộ Mục trường Phi Mã ngoài trường học ra còn có sân bay và các loại cơ sở vật chất sinh hoạt khác, chiếm mất không gian sống của bầy ngựa, nhưng có thể cho phép hàng vạn người sống thoải mái ở đây.

Việc chiêu sinh khó khăn hơn tưởng tượng.

Mặc dù chế độ khoa cử đã được thực hiện nhiều năm, nhưng đến tận bây giờ vẫn chưa được phần lớn mọi người chấp nhận.

Vì vậy, Đỗ Lan chỉ có thể để Lý Thế Dân và Khấu Trọng hạ lệnh, tiến hành một hành động tương tự như cử hiếu liêm đối với người dân dưới quyền, tiến cử học sinh đi học, độ tuổi từ mười hai đến ba mươi.

Nếu họ không muốn, cũng chỉ đành ép buộc họ đến.

Đợi đến khi thiên hạ thống nhất, các nơi đều xây dựng trường học, tất cả học sinh trong độ tuổi đều phải học tiểu học và trung học cơ sở.

Tất nhiên cũng có một số người tình nguyện, ví dụ như những gia đình không nuôi nổi con, nghe nói trường học bao ăn bao ở, liền lập tức gửi con đến.

Cũng có những du tử thật lòng ham học, không quản ngại vạn dặm đường xa, vượt núi trèo sông đến đây.

Cuối cùng, trong vòng một tháng, mọi việc cũng đã được giải quyết ổn thỏa.

Khi chiếc máy bay của Sa Chức hạ cánh, toàn bộ học viện đèn đuốc sáng trưng, tựa như một thiên đình không bao giờ ngủ.

Cha ta đâu.

Sa Chức thấy Loan Loan đến đón họ, không khỏi tò mò hỏi.

Cha hình như đi gặp Thạch Chi Hiên rồi.

Loan Loan nói.

Sa Chức tỏ vẻ đã biết.

Trước đó, Loan Loan bị Song Long giảo hoạt trốn thoát, đành phải đến đây tìm Đỗ Lan đòi một lời giải thích, lại bị Đỗ Lan giữ lại phụ trách giúp đỡ Lỗ Diệu Tử.

Hắn thì tự mình đi gặp Thạch Chi Hiên, tiện thể gặp cả Thạch Thanh Toàn.

Khi những người châu Âu trên máy bay bước xuống, Loan Loan nhíu mày, vì những người đó cứ nhìn chằm chằm vào cô, như thể sắp lao tới tấn công.

Thực ra họ đang quan sát quần áo trên người Loan Loan.

Khác với bộ trang phục giản dị của Thẩm Lạc Nhạn, y phục của Loan Loan được làm từ lụa tơ màu vàng nhạt, thêu hoa văn vàng, trông vô cùng sang trọng quý phái, ngay cả quốc vương và vương hậu của họ cũng không có quần áo đẹp như vậy.

Trong lòng họ thầm vui mừng, chuyến đi này quả nhiên không uổng công, người đầu tiên gặp đã mặc trang phục tơ lụa quý giá như vậy, đất nước này thật quá giàu có.

Đây chính là quốc gia sở hữu những cỗ máy bay lượn sao, chẳng trách ai cũng giàu có như vậy, nơi đây chính là thiên đường.

Nơi này dĩ nhiên không phải thiên đường, nhưng Đỗ Lan sẽ xây dựng nơi này thành thiên đường.

Địch Ny Toa phụ trách xây dựng vật chất, Đỗ Lan phụ trách xây dựng văn minh tinh thần, hai vợ chồng cùng chung tay, lại có các con gái giúp đỡ, nhất định sẽ thành công.

Chương 520

Nhìn ánh sáng phía xa, đây vẫn là ban đêm sao.

Những cây cột hai bên đường kia là mặt trời ư, lẽ nào nơi đây là vùng đất được Chúa trời chiếu cố.

Hai vị linh mục đeo thánh giá không ngừng vẽ dấu thánh trước ngực, cảnh tượng này thực sự quá thần kỳ, chỉ có Thượng Đế mới có thể tạo ra một nơi như vậy.

Đi mau thôi, đi ăn cơm trước, sau đó đưa họ đi tắm rửa, mùi trên người họ khiến nô gia không thở nổi.

Loan Loan phàn nàn, dù sao những người ở đây cũng chỉ nói được một hai câu tiếng Trung, thậm chí có người còn không biết nói.

Loan Loan chê bai họ ngay trước mặt mà cũng không ai tức giận.

Thẩm Lạc Nhạn lúc này phụ trách phiên dịch.

Mặc dù những người này đang rục rịch, rất muốn đi tham quan khắp nơi ngay bây giờ, nhưng nghĩ lại mình cũng đã đói, hơn nữa trời đã tối, chi bằng nghỉ ngơi sớm.

Trong phòng, vị linh mục trung niên và vị linh mục thực tập trẻ tuổi ngồi đối diện nhau.

Vị linh mục trẻ dường như rất hứng thú với chiếc đèn điện trên trần nhà.

Lúc cầu nguyện trước khi ngủ, cậu ta đã lơ đãng.

Tiểu Robert, con như vậy, Thượng Đế sẽ thấy đấy.

Vị linh mục trung niên không cần mở mắt cũng biết hành động nhỏ của chàng trai trẻ.

Robert lập tức nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt cây thánh giá cầu nguyện, nhưng lời cầu nguyện trên môi rõ ràng đã loạn cả lên, khiến vị linh mục chuyên nghiệp cũng không thể tiếp tục, Tiểu Robert, đối với Thượng Đế phải thành kính.

Vâng, thưa cha.

Không phải hứa với ta, mà là phải hứa với Thượng Đế, giao phó mọi thứ của con cho Ngài.

Linh mục nói, tu hành của vị linh mục thực tập trẻ tuổi này vẫn chưa đủ.

Nhưng chuyến đi này sẽ là một thử thách kiên định, hy vọng Chúa Cha có thể ban phước cho họ.

Amen.

Tiểu Robert nghe nói phải trung thành với Thượng Đế, cũng thấy chột dạ, bèn sửa lại thái độ.

Chính là nhờ Chúa Cha sủng ái mà chúng ta mới đến được quốc gia này, vì vậy chúng ta không thể phụ lòng hy vọng của Ngài, phải toàn tâm toàn ý truyền bá vinh quang của Chúa Cha.

Chúa Cha ở cùng chúng ta.

Ngài hôn lên cây thánh giá.

Hai người này đi theo một quý tộc Cơ Đốc giáo trong đoàn thương nhân.

Là linh mục, dĩ nhiên họ muốn phát triển tín đồ cho Thượng Đế, đây là công việc.

Vì vậy ngày mai, ngài sẽ không đi tham quan cùng đoàn mà sẽ tự mình đi phát triển tín đồ.

Khi trời sáng, vị linh mục ăn mặc chỉnh tề, bước ra khỏi phòng.

Bên ngoài đã có không ít người thức dậy, đặc biệt là một số thanh niên ham học, đang lớn tiếng ngâm đọc Luận Ngữ vào buổi sáng.

Một năm bắt đầu từ mùa xuân, một ngày bắt đầu từ buổi sáng, thời gian buổi sáng không thể lãng phí.

Cũng có những vị khách từ châu Âu, vì quá phấn khích mà không ngủ được, sáng sớm đã ra ngoài đi lang thang khắp nơi.

Chiếc đĩa ăn tối qua đẹp đến mức chưa từng thấy, trên đó còn in hình hoa cỏ động vật.

Trong lúc đó, hai quý tộc không biết xấu hổ thậm chí còn sai thuộc hạ lén giấu đi hai chiếc đĩa sứ.

Đến sáng hôm nay lại thiếu thêm nhiều đĩa hơn, có người trộm thì sẽ có người bắt chước.

Cho đến trưa, họ mới phát hiện ra, loại đĩa mà họ yêu thích không thôi này, thực ra ở đất nước này chẳng hề hiếm, trong nhà ăn toàn là loại đĩa này.

Quá giàu có, quá giàu có, những người này sắp phát điên rồi.

Thực ra chẳng qua là đặc sắc khác nhau, bát vàng bát bạc của họ ở đây cũng có thể được chào đón.

Cả buổi sáng, vị linh mục không thu hoạch được gì, vì mặc dù đã học được vài câu tiếng Trung, nhưng để giao tiếp vẫn có vấn đề.

Xem ra phải vừa truyền bá giáo huấn của Chúa Cha, vừa học tập.

Ngược lại, tiểu Robert lại lơ là, kết bạn được với một học sinh dạn dĩ.

Vị linh mục cũng mặc cho tiểu Robert tự do hoạt động, vì bây giờ ngài có quá nhiều việc phải làm, không lo được cho tiểu đồ đệ.

Người đầu tiên kết bạn với người nước ngoài tên là Hồ Tĩnh, tự

Hán Tam, đến từ Đông Bắc, thuộc dạng nhân vật giống như Song Long trước khi phất lên.

Lý do đến Mục trường Phi Mã là vì có thể ăn no ngủ kỹ trong thời buổi loạn lạc này.

May mắn là lúc nhỏ cậu cũng từng học tư thục vài năm, sau khi cha mẹ qua đời, trong những năm tháng lang thang cũng không quên bổ sung kiến thức, có thời gian cũng sẽ đọc vài cuốn sử ký hoặc xuân thu.

Khi đại loạn bắt đầu, cậu cũng từng nghĩ có lẽ có thể đầu quân cho một minh chủ nào đó, để thi triển tài năng.

Tiếc là thực tế rất tàn khốc, người như cậu, không xuất thân, không danh sư, lại không có danh tiếng, các quân phiệt còn chẳng thèm liếc mắt nhìn một cái.

Sau khi thất vọng, Hồ Hán Tam đến Mục trường Phi Mã.

Đã hai mươi chín tuổi, cậu mặt dày đăng ký cùng những người trẻ tuổi khác, sau đó may mắn vượt qua kỳ thi nhập học, trở thành một học sinh của Mục trường Phi Mã.

Trong thời gian qua, cậu đã học được rất nhiều, rất nhiều thứ kinh thế hãi tục đã mở rộng tầm mắt của cậu, cũng khiến trái tim ưa thích mạo hiểm của cậu rục rịch.

Cậu muốn xem phong cảnh ở những nơi khác trong thế giới rộng lớn này.

Vì vậy sau khi gặp vị linh mục và tiểu Robert, cậu đã chủ động đến giao lưu.

Dùng chút tiếng Anh vỡ lòng mà cậu học được trong thư viện, cậu bập bẹ kết bạn với tiểu Robert.

Tiểu Robert là người Anh, khi cùng cha ra khơi gặp phải bão biển, trôi dạt đến Pháp, sau đó lại ăn xin lang thang một thời gian mới vào nhà thờ làm tiểu linh mục, kinh nghiệm cũng được xem là phong phú.

Tiểu Robert và Hồ Hán Tam có khá nhiều điểm tương đồng, nên dù chênh nhau mười tuổi, họ vẫn rất hợp nhau.

Robert được Hồ Hán Tam dẫn đi tham quan học viện, cũng nảy sinh lòng ngưỡng mộ đối với nơi này.

Đây sẽ là lần va chạm chính thức đầu tiên giữa văn hóa và ý thức Đông Tây.

Nói về truyền giáo, Sư Phi Huyên chưa chắc đã đọ lại được với vị linh mục này.

Những tiếng hô vang dội khiến các vị khách kinh ngạc, đây là học sinh đang học tiết thể dục.

Thể dục là môn bắt buộc, nhưng các hạng mục học tập là tự chọn, chủ yếu chia thành quyền cước và binh khí.

Bóng đá và bóng rổ cũng rất được ưa chuộng, nhưng vì không có giáo viên, nên đều là tự chơi trong giờ ngoại khóa.

Một lớp có ba mươi học sinh thiếu niên, dạy họ là người của Mục trường Phi Mã cũ.

Ngay cả Thương Tú Tuần cũng phụ trách môn cưỡi ngựa, có thể thấy Đỗ Lan bóc lột nhân lực đến mức nào.

Tất nhiên, trước khi những giáo viên này lên lớp, Đỗ Lan đã nhiều lần nhấn mạnh rằng chỉ cần dạy theo giáo trình là được, nếu các người muốn tìm đồ đệ riêng thì có thể tự tìm, nhưng chỉ được tìm những học sinh đã tốt nghiệp trung học cơ sở.

Do Mục trường Phi Mã rất coi trọng tiết thể dục, nên thể lực của những đứa trẻ này tiêu hao rất lớn, dẫn đến khẩu vị của chúng cũng rất lớn.

Mỗi ngày Mục trường Phi Mã đều tiêu hao rất nhiều lương thực.

May mắn là Địch Ny Toa có thể cung cấp lương thực một cách ổn định.

Ăn no rồi thì càng trân trọng cuộc sống ở Mục trường Phi Mã hơn.

Các học sinh rất nhanh đã quen với cuộc sống học tập.

Hiện tại, các học sinh trên sân tập đang hăng say luyện tập, khiến các vị khách vô cùng kinh ngạc.

Chương 521

Đây là quân đội sao.

Thẩm Lạc Nhạn giải thích rằng đây là tiết thể dục rèn luyện thân thể, những người kia cũng không hiểu lắm, chỉ biết đây chắc không phải là quân đội.

Suốt hai ngày, đoàn thương nhân đều tham quan Học Viện Phi Mã, từ phòng học đến phòng thí nghiệm, từ ký túc xá đến nhà ăn.

Mỗi nơi đều có những điều bất ngờ, có quá nhiều thứ muốn mang về châu Âu bán, đến mức nhiều người lo lắng tiền trong nhà không đủ.

Hai ngày sau, đoàn thương nhân vẫn chưa bắt đầu bàn chuyện làm ăn, mà tham gia một lớp học tiếng Hán cấp tốc, bắt đầu học một số từ tiếng Hán.

Hồ Hán Tam còn tìm một nhóm người hợp cạ mở một lớp học ngoại ngữ.

Hồ Hán Tam nhạy bén phát hiện ra rằng phát triển sang châu Âu là một cơ hội rất tốt.

Ngoài ra, cậu còn nhận được tin từ giáo viên, rằng thực ra còn có hai trường tổng hợp đang được xây dựng, một ở Thái Nguyên, một ở Lĩnh Nam.

Mục tiêu ban đầu của Hồ Hán Tam là đến hai ngôi trường kia làm giáo viên, nhưng bây giờ lý tưởng của cậu đã thay đổi, cậu muốn chinh phục phương Tây, muốn đến xem Đại Tần.

Vì vậy, dưới sự nhiệt tình của hai bên, thiên phú ngôn ngữ của họ đều được kích phát.

Cùng với sự lan truyền thông tin về đoàn thương nhân châu Âu, cũng có rất nhiều thương nhân địa phương nghe danh kéo đến, tự nguyện trở thành nhà cung cấp.

Mũi của thương nhân thật sự rất thính.

Cùng với lượng lớn thương nhân đến Mục trường Phi Mã, nơi đây cũng trở nên náo nhiệt hơn.

Có người thì sẽ có người chiếm chỗ làm ăn, khách sạn, quán ăn mọc lên như nấm sau mưa.

Hồ, đây là bản thiết kế đồng hồ, do chính tôi thiết kế, chiếc đồng hồ chỉ thuộc về tôi.

Tiểu Robert rất hứng thú với máy móc, nên thường nhờ Hồ Hán Tam dùng thẻ thư viện mượn cho cậu một số sách về máy móc.

Hồ Hán Tam đã từng thấy đồng hồ của giáo viên, nên cũng không cảm thấy thiết kế này của bạn mình có gì đáng kinh ngạc, Hình như hơi lớn.

Hồ, anh đã nói chỉ cần tôi đưa ra bản thiết kế, sẽ cho tôi đến xưởng tự mình làm.

Được thì được, nhưng tôi không biết sử dụng máy móc trong xưởng, những máy đó chỉ có hiệu trưởng mới biết dùng.

Hồ Hán Tam khó xử nói, máy tiện CNC trong xưởng, cậu đều không biết sử dụng, Nếu cậu muốn, có thể học cùng với các học sinh lớp tiện, sau đó tự mình làm.

Được không.

Dĩ nhiên, hiệu trưởng là người rất tốt, tôi cũng đã từng nghe giảng bài của ông ấy, tiếc là hoàn toàn không hiểu.

Hồ Hán Tam vì tuổi tác nên được phân thẳng vào đại học, vì vậy có khá nhiều thời gian tự sắp xếp.

Bài giảng của Lỗ Diệu Tử rất khó, là chương trình hoàn toàn vượt xa thời đại, không có ai nghe cũng rất bình thường, nhưng ông vẫn sẽ kiên trì giảng, vì gia công dược liệu là kỹ thuật không thể thiếu trong tương lai.

Thực ra ngoài việc nghe không hiểu ra, khái niệm sĩ nông công thương vẫn ảnh hưởng sâu sắc đến các học sinh trong trường.

Nhưng những điều này chỉ có thể thay đổi từ từ, đợi đến khi thế hệ công nhân và thương nhân mới tạo ra thành tích được người ta công nhận, sẽ có nhiều người hơn sẵn lòng tiếp nhận loại giáo dục này.

Học Viện Phi Mã đang phát triển phồn thịnh, tràn đầy sức sống, nhưng trong bóng tối cũng có một số người kết bè kết phái mưu lợi riêng.

Tụ tập là một cách sinh tồn, nhưng đôi khi lại rất đáng ghét, giao lưu quan niệm trong một nhóm nhỏ sẽ càng ngày càng lệch lạc.

Ví dụ như có người cho rằng điều kiện ở Mục trường Phi Mã quá tốt, trong khi bên ngoài vẫn còn chiến loạn, điều này là không công bằng, nên cướp lương thực của Mục trường Phi Mã chia cho dân chúng, nhà cửa ở đây cũng nên cho dân chúng ở.

Sau đó họ có thể lãnh đạo những dân chúng này, chiếm núi làm vua ở Mục trường Phi Mã.

Nếu chỉ nghĩ thôi thì cũng đành, nhưng Tứ Đại Khấu vốn đã cài nội gián ở Mục trường Phi Mã, vừa tiếp xúc, mọi người lại bàn bạc ra một kế sách nội ứng ngoại hợp, chuẩn bị đánh úp Mục trường Phi Mã.

Đặc biệt là những người châu Âu mang đến toàn là vàng bạc thật, khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Chỉ mới một tháng, nhóm học sinh mà trong tương lai sẽ thường xuyên gây chuyện đã đưa ra một quyết định sai lầm, cướp của người giàu chia cho người nghèo.

Liên kết với Tứ Đại Khấu, cướp bóc Mục trường Phi Mã rồi đi cứu tế dân chúng khổ nạn.

Ý tưởng có vẻ rất tốt, nhưng phá hoại Học Viện Phi Mã không nghi ngờ gì chính là phá hoại động cơ cất cánh của Thiên Triều, hoàn toàn là lợi bất cập hại.

Lần này Tứ Đại Khấu cũng đã tốn chút tâm tư, lại còn xúi giục dân lưu vong đến bên ngoài Học Viện Phi Mã, để người của chúng trà trộn vào trong.

Dân lưu vong gây náo loạn, ngược lại khiến đoàn thương nhân biết được quốc gia này cũng không phải thiên đường, bên ngoài vẫn đang đánh nhau, còn có rất nhiều người không đủ ăn không đủ mặc.

Ôi, Chúa Cha ơi.

Cơ hội đến rồi, vị linh mục sau mấy ngày khổ học đã học được những từ ngữ truyền giáo đơn giản.

Theo kinh nghiệm của ngài, người nghèo càng dễ dàng dâng hiến tín ngưỡng, đây là cơ hội truyền giáo tốt.

Đối với những người tị nạn bất ngờ xuất hiện, với tư cách là hiệu trưởng, Lỗ Diệu Tử cũng không có biện pháp gì đặc biệt.

Những người tị nạn đó tức giận cũng là chuyện bình thường, vì điều kiện ở Mục trường Phi Mã quá tốt, tốt đến mức khiến người ta không dám tin.

Bữa nào cũng có thịt ăn, hơn nữa muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, chỉ mới một tháng mà một số học sinh đã từ chỗ cái gì cũng nhét vào miệng chuyển sang kén cá chọn canh.

Trong khi những người tị nạn kia phải ăn vỏ cây, gặm rễ cỏ mà vẫn không no, sao có thể không tức giận.

Đứng ở cổng trường, nhìn những biểu cảm hoặc tức giận hoặc chết lặng, cùng với những khuôn mặt gầy gò, Lỗ Diệu Tử trong lòng bi thương, Tú Tuần, con đi gọi mẹ con chuẩn bị lương thực, mau phân phát cho họ ăn.

Vâng, con đi ngay.

Thương Tú Tuần dắt con ngựa khỏe, đi vào học viện.

Lỗ Diệu Tử vận nội lực nói ra chuyện chuẩn bị lương thực, nhưng không nhận được sự ủng hộ của dân tị nạn, ngược lại còn gây ra cảnh họ chen lấn về phía trước.

Thậm chí có người trong đám đông hét lên, Họ có lương thực, cướp của họ đi.

Nghe là biết người của Tứ Đại Khấu.

Trong học viện, một nhóm học sinh đã sẵn sàng làm kẻ dẫn đường, chỉ cần dân tị nạn tràn vào, họ sẽ đi tiếp ứng Tứ Đại Khấu, đưa chúng đến chỗ đoàn thương nhân.

Họ còn tưởng mình đang vì dân thỉnh mệnh, mà không biết rằng chỉ là đang tiếp tay cho giặc.

Người của Tứ Đại Khấu trà trộn trong đám đông, không ngừng kích động quần chúng, tình hình sắp mất kiểm soát.

Đúng lúc này, Sa Chức dẫn Thương Tú Tuần quay lại.

Lương thực bắt đầu chuẩn bị chưa.

Lỗ Diệu Tử lo lắng hỏi, ông sợ hành động chậm, sẽ không kiểm soát được tình hình.

Tôi.

Thương Tú Tuần đi được nửa đường thì bị Sa Chức chặn lại, làm gì có cơ hội đi tìm mẹ chuẩn bị lương thực.

Sa Chức không chỉ chặn Thương Tú Tuần lại mà còn mang theo rất nhiều học sinh, Không cần chuẩn bị lương thực nữa.

Sa Chức lúc này đã thể hiện sự trưởng thành không phù hợp với thân phận, tiếp quản quyền chỉ huy, Các bạn học, đây là đồng bào của chúng ta, hiện tại lại bị người ta kích động vây hãm học viện của chúng ta.

Chúng ta nên làm gì.

Nói rõ sự thật, giảng giải đạo lý.

Theo lời Sa Chức đã dạy trước đó, các học sinh đồng thanh hô lớn.

Đúng, chúng ta phải nói rõ sự thật, giảng giải đạo lý, nói cho họ biết các em đã làm thế nào để được ăn no.

Cũng nói cho họ biết trước đây các em sống những ngày tháng như thế nào.

Hôm nay các em hãy ôn lại chuyện xưa, trở về với dân chúng, nói cho họ biết làm thế nào mới có thể ăn no mặc ấm.

Nói cho họ biết các em học tập bây giờ là vì điều gì.

Nói cho họ biết trách nhiệm và nghĩa vụ của các em.

Đọc sách vì sự thống nhất của quốc gia, đọc sách để phục vụ dân chúng.

Sa Chức gật đầu, mặc dù chỉ là huấn luyện cấp tốc, nhưng hiệu quả vẫn có, những đứa trẻ này rất có ngộ tính.

Tốt, mọi người đừng sợ, cứ theo lời ta nói, đi vào giữa họ và nói cho họ biết.

Hành động.

Sa Chức vung tay, mấy trăm học sinh non nớt đi vào giữa đám dân tị nạn.

Sa Chức đặc biệt chọn những học sinh nhỏ tuổi mà lanh lợi.

Muốn khai dân trí, cần phải tuyên truyền mặt đối mặt như vậy.

Vị linh mục cũng gia nhập vào nhóm học sinh, ngài không sợ hãi dân tị nạn, vì ngài là con dân của Chúa Cha.

Nhưng ngài sẽ sớm được chứng kiến sự lợi hại của công tác tuyên truyền tư tưởng của quốc gia này.

Lỗ Diệu Tử thán phục sự độc đáo của Sa Chức, nhưng cũng lo lắng, Nếu không chuẩn bị lương thực, dân tị nạn vẫn sẽ làm loạn.

Không vấn đề gì, lát nữa sẽ tổ chức cho họ xếp hàng nhận lương thực.

Sa Chức lấy ra một cái túi căng phồng, Đây là Tiên Đậu, một người ăn một viên, một tháng sẽ không đói.

Phân phát cho dân tị nạn ăn, sau đó sắp xếp cho họ, chúng ta không phải vẫn còn thiếu công nhân cho nhà máy xử lý nước thải sao, còn có rất nhiều nơi cần bảo trì, ngoài ra xung quanh còn có những mảnh ruộng lớn đang bỏ hoang, chắc chắn có đủ việc cho họ làm.

Về phần nhà ở, tôi sẽ chuẩn bị.

Đã từng thấy khả năng cải tạo Mục trường Phi Mã từ hư không của Đỗ Lan, Lỗ Diệu Tử không hề nghi ngờ Sa Chức cũng có thể làm được, cũng không nghi ngờ tính xác thực của Tiên Đậu này.

Chương 522

Ông thậm chí còn có chút mong đợi vào biểu hiện của Sa Chức.

Có lẽ trăm năm sau, cả gia đình Đỗ Lan đều có thể thành thần, giống như Môn Thần, Táo Thần, trở thành những vị thần làm việc tốt bảo vệ dân chúng.

Lỗ Diệu Tử có Tiên Đậu chống lưng, trong lòng bình tĩnh hơn một chút, định thần nhìn lại, trong đám dân tị nạn rõ ràng còn có những kẻ có ý đồ khác.

Trước đó đám đông tuy hỗn loạn, nhưng mấy người này rõ ràng là kẻ cầm đầu hò hét.

Chỉ thấy những người đó tuy quần áo rách rưới, nhưng ánh mắt sắc lẹm, không qua được mắt Lỗ Diệu Tử.

Ông ra lệnh cho mấy vị lão nhân của Mục trường Phi Mã, lặng lẽ bắt những người đó ra.

Người của Tứ Đại Khấu thấy tình hình không ổn, không giữ được bình tĩnh liền rút dao chém về phía dân tị nạn bên cạnh.

Chết đi.

Loan Loan và Lỗ Diệu Tử đồng thời ra tay, khí thế của hai đại cao thủ trong nháy mắt đã khóa chặt những tên cường đạo đó.

Loảng xoảng.

Những kẻ nhát gan buông tay, ném đao xuống đất.

Trong Thiên Ma Trường, chúng thấy được nữ quỷ, toàn thân rã rời, không biết mình là ai. 30.

Còn Lỗ Diệu Tử không có chân khí âm sâm khủng bố như vậy, chỉ có thể ra tay, những viên đá trong tay bắn ra, điểm trúng huyệt đạo của cường đạo, đây là chiêu thức ông mới học được.

Lợi hại, điểm trúng huyệt đạo là có thể khiến người ta đứng yên tại chỗ, quả là thần kỹ.

Dân chúng thấy người cầm dao, phản ứng đầu tiên là né tránh, đám đông xảy ra chen lấn, rất nhanh xung quanh những tên cường đạo đó đã trống ra từng vòng tròn.

Tìm lợi tránh hại là bản năng của con người, nên những người này không làm sai.

Trói lại, những kẻ này nhất định là người của Tứ Đại Khấu.

Tứ Đại Khấu đã thèm muốn Mục trường Phi Mã từ lâu, Lỗ Diệu Tử trước đây đã biết.

Chỉ là không ngờ Tứ Đại Khấu vẫn chưa từ bỏ ý định ngu xuẩn này.

Những kẻ này chỉ là tiểu tốt, chủ lực của cường đạo nhất định đã tập kết ở nơi nào đó.

Mau chóng thu xếp dân tị nạn, chuẩn bị chiến đấu.

Lỗ Diệu Tử đột nhiên dừng lại, ông nghĩ một lát, Đỗ Lan hình như đã nói phải cố gắng tránh đổ máu.

Nhìn mấy tên cường đạo bị bắt, Lỗ Diệu Tử có ý tưởng mới.

Song Long học binh pháp đều là do Lỗ Diệu Tử chỉnh lý hoặc biên soạn, vỗ vỗ đầu là có thể nghĩ ra biện pháp không đổ máu.

Cảm hóa mấy tên cường đạo này, sau đó để chúng đi phân hóa Tứ Đại Khấu.

Có Đỗ Lan thần kỳ chống lưng, Lỗ Diệu Tử có thể tha hồ chém gió, nhất định sẽ khiến những kẻ này phản chiến.

Nguy cơ của Học Viện Phi Mã sẽ nhanh chóng được giải quyết, điểm này Lỗ Diệu Tử không hề nghi ngờ.

Thêm mấy ngàn dân tị nạn, đợi họ ăn Tiên Đậu xong, lòng kính sợ đối với Mục trường Phi Mã sẽ tự nhiên nảy sinh.

Đây chẳng qua chỉ là một đoạn nhạc đệm nhỏ, nhưng lại khiến những người nước ngoài trong đoàn thương nhân càng thêm tin tưởng vào đối tác tương lai của mình.

Đây là một nhân vật có năng lực, có thủ đoạn, hợp tác với người như vậy, đối với bản thân là vô cùng có lợi.

Trong trường nhất định còn có người cấu kết với Tứ Đại Khấu.

Lỗ Diệu Tử nói, Tú Tuần, con đi tìm Sa Chức, xem nó có cách nào tìm ra những người đó không.

Ăn cây táo rào cây sung là không thể tha thứ.

Tìm người rất đơn giản.

Sau khi biết được từ Sa Chức có những ai cấu kết với Tứ Đại Khấu, Thương Tú Tuần lập tức bắt mấy học sinh đó cùng với một người làm cũ của Mục trường Phi Mã lại.

Lũ quan lại vơ vét của dân các ngươi sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu.

Bọn họ còn chưa làm gì, những kẻ phản bội này đã mắng chửi trước.

Tuổi đều không lớn, khoảng 20, cũng chỉ là một bộ phận nhỏ trong số học sinh.

Lũ tiểu nhân không biết báo đáp các ngươi, uổng công đọc sách thánh hiền.

Thương Tú Tuần chính mắt thấy Đỗ Lan hồi sinh mẹ mình, lại vung tay một cái đã xây dựng nên Học Viện Phi Mã.

Những người này căn bản không biết họ có thể sống cuộc sống như vậy hoàn toàn là nhờ phúc của Đỗ Lan, Ngoài những lời này, các ngươi còn gì để khai báo không.

Lũ tham quan ô lại các ngươi, ta sẽ không nói gì hết.

Hay lắm, mình lại thành tham quan ô lại.

Thương Tú Tuần hừ lạnh một tiếng, Các ngươi căn bản chẳng biết gì cả, mới ăn đồ mặn được một tháng, đầu óc các ngươi đã bị mỡ heo che lấp rồi sao.

Cũng không nghĩ xem các ngươi làm thế nào mới có được cuộc sống cơm áo không lo.

Ha ha, ta và ngươi, kẻ hút máu dân chúng, không cùng một đường.

Một học sinh cứng rắn nói.

Đúng, đúng. 31.

Các học sinh khác lần lượt hưởng ứng.

Sắc mặt Thương Tú Tuần rất khó coi, những người này thật không biết tình hình, Lũ sói mắt trắng nuôi không thuần.

Cần gì phải tức giận.

Sa Chức đi tới.

Đây là sân tập, đã có không ít học sinh đến vây xem, phải nhanh chóng giải quyết mấy học sinh này.

Sa Chức thay thế vị trí của Thương Tú Tuần, Các ngươi có biết người liên lạc với các ngươi là ai không.

Không phải là quan thanh liêm gì, cũng không phải hiền sĩ nho nhã tin cậy, mà là Tứ Đại Khấu.

Tứ Đại Khấu là gì.

Chính là những tên cướp chuyên chọn những nơi có tiền, như Học Viện Phi Mã, để tiến hành giết chóc cướp bóc.

Các ngươi tưởng mình vĩ đại lắm sao.

Nhưng lại không có cả con mắt cơ bản nhất, còn muốn học người ta tế thế cứu dân.

Chết đi.

Các ngươi tưởng Tứ Đại Khấu cướp học viện, sẽ đem tiền tài cướp được chia cho dân chúng sao.

Đúng là ngu xuẩn.

Sa Chức cũng không muốn nói nhiều với họ nữa.

Đã phạm lỗi thì phải bị trừng phạt, ở một mức độ nào đó, cô còn có trái tim sắt đá hơn cả cha mình, vì cô từng là lãnh đạo thống trị hàng chục tỷ người, Đưa tất cả bọn họ đến trại của Tứ Đại Khấu, ba đời sau, Học Viện Phi Mã sẽ không nhận người nhà của họ.

Tao muốn mạng mày.

Nội gián của Mục trường Phi Mã đột nhiên rút con dao găm từ trong ủng ngựa ra, lao về phía Sa Chức, tốc độ nhanh đến mức Thương Tú Tuần cũng không kịp phản ứng.

Nhưng Sa Chức thậm chí còn không thèm liếc nhìn hắn, chỉ nhẹ nhàng thốt ra bốn chữ từ miệng, Tự quật phần mộ.

Bàn tay của tên nội gián cùng với con dao găm đâm ra trong nháy mắt bị xé thành vô số mảnh vụn.

Những mảnh vụn li ti hòa lẫn với sương máu phun ra, như thể đột nhiên xuất hiện một quả cầu pha lê đang có tuyết đỏ rơi trong không trung.

Miệng há ra nhưng không phát ra được âm thanh, trong đầu toàn là tín hiệu đau đớn nhưng không thể phản ứng, vì đại não đã che lấp sự thật đáng sợ đang xảy ra trước mắt.

Nếu không, người này sẽ lập tức phát điên.

Bây giờ cùng với những tên cường đạo bị bắt kia cút về chỗ Tứ Đại Khấu, đừng để ta thấy các ngươi xuất hiện quanh Học Viện Phi Mã nữa.

Sa Chức tỏa ra sát khí, ngay cả Thương Tú Tuần cũng cảm thấy khí lạnh vô tận, còn lợi hại hơn cả Loan Loan.

Lẽ nào vì là con gái của Đỗ Lan, nên Sa Chức cũng thần thông quảng đại.

Chiêu chặt tay đó, cô căn bản không nhìn thấy, quá mạnh.

Sa Chức không muốn nói nhảm nhiều, hình phạt nghiêm khắc như vậy chắc có thể trấn áp được những kẻ không thành thật khác.

Sa Chức, em thật lợi hại.

Thương Tú Tuần tuy xử lý công việc rất quả quyết, nhưng nội tâm vẫn có tình cảm thiếu nữ, Sa Chức đáng yêu như vậy, cô rất thích.

Bây giờ biết Sa Chức mạnh mẽ, sự tương phản mãnh liệt trên người cô ấy lại khiến tim Thương Tú Tuần đập thình thịch.

Chương 523

Đây chính là cái gọi là moe, Thương Tú Tuần bị Sa Chức làm cho moe.

Cảm ơn lời khen.

Sa Chức nói, Học Viện Phi Mã có gia đình chị, em rất yên tâm.

Chuyện của đoàn thương nhân giao cho Thẩm Lạc Nhạn, chị đi giúp thông báo cho Đông Phong Tiêu Cục, đợi đoàn thương nhân bàn xong chuyện làm ăn, sẽ cần họ đưa người về.

Không vấn đề gì.

Ừm, vậy em đi trước.

Sa Chức cũng có rất nhiều việc phải làm, cả gia đình này trừ Đỗ Lan ra, ai cũng rất bận.

Chưa đầy mấy ngày, Đông Phong Tiêu Cục đã rầm rộ kéo đến, người dẫn đầu lại là một người không ngờ tới, Vân Ngọc Chân.

Hóa ra thế lực của cô đã bị Đông Phong Tiêu Cục thu phục, hiện tại là một tiểu tiêu đầu của tiêu cục, được Thạch Long cử đến phụ trách việc vận chuyển cho đoàn thương nhân châu Âu.

Ban đầu, để bảo toàn thế lực bang phái do cha truyền lại, cô đã đầu quân cho Độc Cô Phiệt, duy trì quan hệ thể xác với thiếu chủ Độc Cô.

Nhưng Độc Cô Phiệt thế đơn lực bạc không bảo vệ được cô, khi cô chuẩn bị đầu quân cho người khác, lại bị Thạch Long dùng thực lực tuyệt đối thu phục, đành bất lực nhìn bang phái do cha mình một tay gầy dựng hóa thành hư không.

Mặc dù hổ thẹn với tiên phụ, nhưng thực ra Vân Ngọc Chân cũng đã nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Bây giờ làm một tiểu tiêu đầu, cảm giác cũng không tệ.

Lần này Đông Phong Tiêu Cục phải làm chính là học ngôn ngữ, tìm hiểu phong thổ nhân tình châu Âu, sau đó là học lái máy bay, lái tàu hỏa, lái tàu thủy, và cả lái ô tô.

Đây chính là đội vận tải cơ giới hóa đầu tiên của Đông Phong Khoái Đệ.

Vị cô nương này, xin hỏi gần đây có nhà họ Thạch nào không.

Đỗ Lan mặc trường y không một hạt bụi, nhàn nhã đi dạo xuyên rừng qua suối.

Sáng sớm hôm nay hắn gặp một cô gái đang gánh nước, nghĩ thầm đây chính là Thạch Thanh Toàn, liền lập tức tiến lên bắt chuyện.

Thạch Thanh Toàn sáng sớm ra suối lấy nước, trong lòng đang tính toán làm sao đối phó với Tứ Đại Ma Ni, đâu ngờ lại có người xuất hiện ở nơi núi sâu này.

Ngẩng đầu lên, một thanh niên phi phàm đứng bên kia bờ suối, hai tay một trước một sau, cũng ra dáng nho nhã.

Hỏi nhà họ Thạch, gần đây chỉ có một nhà họ Thạch là nhà của Thạch Thanh Toàn, vậy không phải là tìm nhà cô sao.

Không biết tiên sinh tìm nhà họ Thạch có việc gì.

Thạch Thanh Toàn xắn tay áo, để lộ cánh tay trắng như đậu hũ non, trong bàn tay trắng ngần cầm một chiếc thùng gỗ.

Ánh sáng dường như phản chiếu qua lại giữa cánh tay và mặt nước trong thùng không ngừng nghỉ.

Dĩ nhiên là có việc quan trọng.

Việc quan trọng gì.

Việc vô cùng quan trọng.

Việc vô cùng quan trọng gì.

Hai người một hỏi một đáp không dứt, như thể trẻ con đang chơi trò chơi.

Dừng lại, cô nương, cô chỉ cần cho ta biết nhà họ Thạch ở đâu là được.

Anh không nói cho tôi biết anh tìm nhà họ Thạch làm gì, tôi sẽ không nói cho anh biết nhà họ Thạch ở đâu.

Thiếu nữ duyên dáng xách nước như muốn về nhà.

Thạch Thanh Toàn quả là người thẳng thắn, nói không nói là không nói.

Đỗ Lan đã lâu không gặp người thẳng thắn như vậy, Cô nương đi thong thả, ta muốn tìm một người tên là Thạch Chi Hiên, ông ta có một cô con gái tên là Thạch Thanh Toàn, người này ngày thường điên điên khùng khùng, ta lần này đến là đặc biệt vì bệnh của cô ấy.

Thạch Thanh Toàn dậm chân, trong lòng nghi hoặc, người này chắc không phải người của Ma môn, nhưng lại hiểu rõ về cha mình như vậy, e là có lai lịch lớn.

Mặc dù không thấy hắn có ác ý, nhưng mình cũng không thể lơ là, Người anh tìm đã không còn ở đây nữa, anh về đi.

Thạch Chi Hiên không ở đây, vậy tìm con gái ông ta ăn một bữa cơm cũng được chứ.

Đỗ Lan nói.

Không được.

Giọng nói của Thạch Thanh Toàn vừa dứt, bóng người đã đi xa.

Khinh công của cô được xem là tuyệt đỉnh, nhẹ nhàng như lá, theo gió đến theo gió đi.

Tuy tay cầm thùng nước, nhưng nước không một giọt nào đổ ra.

Đi một vòng lớn, Thạch Thanh Toàn xác định không có ai theo sau mới đi về hướng nhà.

Giữa rừng trúc có một ngôi nhà nhỏ, con đường mòn uốn lượn ẩn mình trong đó, chỉ có người quen mới có thể đi đến đây.

Ba gian nhà thông nhau đơn giản, yên tĩnh và thanh bình, là một nơi ẩn thế tốt.

Thạch Thanh Toàn đổ nước vào lu, bắt đầu nhóm lửa nấu cơm.

Sống một mình ở nơi hoang dã, nếu không có võ nghệ bên người, có lẽ cô đã sớm trở thành một thôn phụ.

Chi tiêu sinh hoạt phần lớn do Thạch Chi Hiên gửi đến, nhưng không gặp mặt, chỉ để lại trên bàn số tiền đủ dùng hơn một tháng rồi lặng lẽ ra đi.

Dĩ nhiên thỉnh thoảng Thạch Chi Hiên cũng mang đến một ít đồ ăn vặt mà con gái thích, làm tròn nghĩa vụ của người cha.

Thiếu nữ rất thành thạo làm việc nhà, đồ đạc trong nhà cô đã lo liệu nhiều năm, nhắm mắt cũng có thể nấu cơm chín.

Cốc cốc.

Có người gõ cửa, Thạch Thanh Toàn trong lòng kinh ngạc, vì cô không nghe thấy tiếng bước chân.

Có lẽ là thợ săn lạc đường, vô ý đi đến đây, mình không để ý.

Ai vậy.

Thạch Thanh Toàn hỏi bằng giọng trong như chim hoàng oanh.

Đây có phải nhà của Thạch Chi Hiên không.

Vừa nghe đã biết là giọng của thư sinh xa lạ lúc trước, lẽ nào hắn vẫn luôn theo dõi mình.

Thạch Thanh Toàn thầm nghĩ, nhưng mình không phát hiện ra.

Thạch Thanh Toàn tự nhận khinh công của mình sánh ngang tông sư, trên đời hiếm có người nào có thể đuổi kịp mình.

Đối phương đã ở đây, Thạch Thanh Toàn do dự một lúc rồi quyết định mở cửa, Làm sao anh tìm được đến đây.

Đỗ Lan mỉm cười, Tự nhiên là gặp được người tốt bụng hơn cô nương, chỉ đường cho ta.

Cô đang nấu cơm à.

Lời trước không ăn nhập lời sau.

Thạch Thanh Toàn nhìn Đỗ Lan, thầm nghĩ người này không phải mình có thể đối phó, Đúng vậy, không phải anh muốn ăn cơm tôi nấu sao.

Đó chẳng qua là tiện đường, ta đến tìm cha cô.

Đỗ Lan nói như vậy, Thạch Thanh Toàn đoán có lẽ người này đến tìm cha cô thách đấu, Tôi vẫn chưa biết tên anh.

Đỗ Lan.

Thạch Thanh Toàn biết, chỉ vì danh tiếng của hắn quá lớn, trong dân gian lưu truyền đủ loại lời đồn về Đỗ Lan, hắn quả thực còn thần kỳ hơn cả thần tiên.

Nhưng Thạch Thanh Toàn không nhìn ra được điểm thần kỳ của Đỗ Lan.

Bây giờ có thể cho ta vào chưa.

Thạch Thanh Toàn cúi người, Tiên sinh mời vào.

Cơm nấu bằng nước suối tự nhiên, quả là thơm.

Đỗ Lan cảm thấy mình như đang ở một khu du lịch sinh thái, chỉ là bà chủ rất trẻ và xinh đẹp, Còn có trứng xào và bắp cải cay.

Sáng sớm đã ăn cay.

Cần anh quản à.

Khẩu vị cũng khá nặng, không hổ là đứa trẻ lớn lên ở Tứ Xuyên.

Đỗ Lan nhìn căn nhà bốn bức tường, thật sự đơn sơ đến mức đáng thương, nhưng được dọn dẹp rất sạch sẽ, Thạch Thanh Toàn là một cô gái cần cù.

Sư Phi Huyên là tiên tử, ăn mặc ở đi đều có người sắp xếp, hơn nữa mỗi lần đều là tốt nhất.

Loan Loan là yêu nữ, làm gì cũng không theo lẽ thường, nhưng muốn ăn gì là có cái đó.

Còn Thạch Thanh Toàn chính là một cô gái nhân gian tú lệ, vì cô biết làm việc nhà, hơn nữa còn làm rất tốt.

Ăn cơm, vì chỉ có một mình nên Thạch Thanh Toàn thực ra chỉ nấu một ít.

Sống một mình ở đây rất buồn chán, cần tìm rất nhiều việc để làm, dọn dẹp, nấu cơm, luyện công, ngủ, có việc để làm thật không tệ.

Cho nên mỗi bữa cơm đều nấu lại từ đầu, cũng có thể khiến mình có việc để làm.

Thạch Thanh Toàn ngược lại không có thiên phú trồng rau, nếu không có thể chơi trò trộm rau rồi, trộm rau của chính mình.

Bữa sáng chia cho Đỗ Lan một ít cũng không có vấn đề gì, tiếc là trong căn nhà này chỉ có ba bộ chén đũa, chính là của gia đình Thạch Thanh Toàn.

Thạch Thanh Toàn không cho Đỗ Lan dùng, mà đi sang nhà của Bá Đao Khâu Sơn đã mất bên cạnh lấy chén đũa qua.

Rất sạch sẽ, xem ra nơi đó cô cũng có dọn dẹp.

Vị không tệ, Đỗ Lan thầm nghĩ cô nhóc này lúc rảnh rỗi chắc chắn đã dành không ít thời gian nghiên cứu những món ăn thường ngày này.

Có nên tranh con gái với Thạch Thanh Toàn không nhỉ.

Chương 524

Sau này việc nấu cơm trong nhà không để Địch Ny Toa làm nữa, để cô ấy làm cho xong. 32.

May mà Đỗ Lan lập tức phủ định, đây đâu phải con gái, đúng là người hầu, vẫn là đừng hại người ta.

Cô mời ta ăn cơm, ta cũng phải mời cô ăn cơm.

Nếu cha cô không có ở đây, ta sẽ nói trước với cô chuyện của chúng ta.

Lần này ta đại diện cho Học Viện Phi Mã đến, hiện tại học viện vẫn chưa tuyển nữ sinh, nhưng không lâu nữa lớp nữ sẽ ra đời, ta cần một giáo viên môn gia chánh, dạy cho các tiểu thư, dĩ nhiên còn có các thiếu gia cách làm việc nhà.

Mặc dù tiêu của Thạch Thanh Toàn thổi cũng không tệ, nhưng nếu thật sự phải chọn giáo viên âm nhạc, Đỗ Lan vẫn sẽ chọn Thượng Tú Phương.

Những điều Đỗ Lan nói đều rất mới lạ, Thạch Thanh Toàn rất hứng thú, Anh muốn mời tôi ăn cơm.

Tôi sẽ xem xét yêu cầu của anh.

Mặc dù Thạch Thanh Toàn sống một mình, cũng không có nhiều tiền, nhưng xuất thân của cô không hề thấp, sau này lại có Bá Đao Khâu Sơn chăm sóc, cô cũng đã ăn qua mỹ thực khắp nơi, tự nhận mình rất kén ăn, Nếu là đồ khó ăn, tôi không thèm ăn đâu.

Tuyệt đối ngon, và cô tuyệt đối chưa từng ăn qua.

Đỗ Lan thầm nghĩ mình đã trải qua bao nhiêu thế giới, chủ yếu học tập chính là kỹ xảo chiến đấu và khoa học kỹ thuật, còn có kỹ xảo nấu ăn, sao có thể bị một tiểu tham ăn như cô làm khó được.

Cô cứ việc chờ xem, nhưng món ăn của ta không thích hợp với nơi yên tĩnh như thế này, chúng ta phải vào thành phố, chọn một nơi náo nhiệt bày ra ăn cho đã.

Được.

Thạch Thanh Toàn tin rằng Đỗ Lan sẽ không hại cô.

Thạch Thanh Toàn rất tự nhiên và duyên dáng đi xuyên qua dòng người qua lại, bất kể là giữa núi xanh nước biếc, hay ở nơi đèn đuốc huy hoàng, cô dường như đều có thể hòa nhập một cách tự nhiên, không có chút gì lạc lõng.

Hạnh Phúc Bao Tử.

Nơi Đỗ Lan đưa Thạch Thanh Toàn đến dĩ nhiên là nơi có nhiều nguyên liệu và gia vị nhất.

Thạch Thanh Toàn ngẩng đầu nhìn tấm biển hiệu đang vẫy gọi, trong lòng cũng có chút mong chờ.

Chào mừng quý khách.

Đỗ Lan tìm một chỗ ngồi, sau đó cho người gọi Sở Sở xuống, có một số thứ phải để cô ấy đi chuẩn bị.

Sở Sở bây giờ cũng là quản lý khu vực của một chi nhánh, làm việc gọn gàng dứt khoát, những thứ Đỗ Lan cần rất nhanh đã được chuẩn bị đầy đủ.

Hôm nay mời cô ăn lẩu uyên ương.

Đỗ Lan vén màn bí mật, Lát nữa Sở Sở em cũng lại đây, đông người mới náo nhiệt.

Chuẩn bị không ít thứ, bữa cơm này ăn rất thỏa thích.

Thạch Thanh Toàn mồ hôi đầm đìa, nhưng trên mặt lại tràn đầy nụ cười, quá thoải mái, quá ngon.

Thạch Thanh Toàn lau mồ hôi trên trán, sau đó nhìn Đỗ Lan, Tiên sinh quả nhiên lợi hại, ta còn tưởng đại năng của tiên sinh chẳng qua chỉ là lời đồn vỉa hè, không ngờ chỉ riêng việc ăn uống cũng có thể có ý tưởng kỳ diệu như vậy.

Ta nghĩ ta đã thích món lẩu rồi, nếu sau này không được ăn, sẽ rất khổ sở.

Sau này cửa hàng sẽ ra mắt món lẩu.

Sở Sở cũng ăn đến mặt đỏ bừng, nhưng chuyện liên quan đến kinh doanh, cô sẽ không lơ là.

Cô đã biết Đỗ Lan là chồng của bà chủ Địch Ny Toa, cũng là nửa ông chủ, vậy thì món lẩu ngon như vậy nhất định sẽ được bán tại Hạnh Phúc Bao Tử.

Không sai, rất nhanh sẽ ra mắt món lẩu ở đây.

Đỗ Lan vừa nói vậy, các thực khách bên cạnh đang nuốt nước bọt cũng hô to vạn tuế, sớm đã bị khơi dậy con sâu tham ăn, bây giờ biết mình cũng có thể ăn được món ngon này, quả là cầu còn không được.

Thiên Phủ chi quốc, dân sinh giàu có, biết hưởng thụ cuộc sống.

Ăn no rồi, từ biệt Sở Sở, Đỗ Lan dẫn Thạch Thanh Toàn đi một vòng về căn nhà tre trong rừng tre.

Lại thấy trong nhà đã có thêm một bóng người.

Có người khác ở đây, Thạch Chi Hiên chỉ cần liếc nhìn hai đôi chén đũa sạch sẽ trên bàn là biết nơi này có người lạ.

Là ai.

Sát khí của Thạch Chi Hiên lập tức tỏa ra bốn phía.

Nhưng gần đây không còn khí tức của con gái và kẻ xâm nhập kia, Thạch Chi Hiên nhíu mày, chỉ có thể ngồi trong nhà chờ họ trở về.

Đợi đến chạng vạng, Đỗ Lan dẫn Thạch Thanh Toàn trở về, họ đã đi một vòng khá xa, ngắm phong cảnh khắp nơi.

Dĩ nhiên Thạch Thanh Toàn cũng rất tò mò về chiếc máy ảnh mà Đỗ Lan đang cầm trên tay.

Hôm nay có một người mẫu đẹp, nên Đỗ Lan đặc biệt chụp không ít ảnh.

Thạch Thanh Toàn dường như cảm nhận được điều gì, dừng bước trên con đường nhỏ.

Đỗ Lan cũng dừng lại sau lưng cô, hắn đã sớm cảm nhận được sự tồn tại của Thạch Chi Hiên, chỉ không ngờ mình lại may mắn như vậy, gặp được ông ta ở đây, Là cha cô.

Thạch Thanh Toàn dĩ nhiên biết, luồng chân khí quen thuộc đó là của ai.

Chỉ là không ngờ ông ấy lại xuất hiện hôm nay.

Vừa hay, có việc tìm ông ta.

Đỗ Lan vượt qua Thạch Thanh Toàn, đi đến trước mặt cô, lớn tiếng gọi, Là Thạch Chi Hiên sao.

Không có tiếng trả lời, nhưng khi Đỗ Lan đi đến trước căn nhà nhỏ, cửa chính của căn nhà đột nhiên bị đẩy ra từ bên trong, cánh cửa đã vỡ thành từng mảnh vì không chịu nổi sức mạnh, lao về phía Đỗ Lan.

Xem ra là Thạch Chi Hiên điên.

Đối với mức độ tấn công này, Đỗ Lan thậm chí không cần động ngón tay.

Những mảnh gỗ từ cánh cửa vỡ ra sắp đánh trúng Đỗ Lan, nhưng đột nhiên biến mất.

Đúng vậy, biến mất rồi, tất cả những mảnh gỗ bay với tốc độ cao đều biến mất, không một dấu vết.

Dĩ nhiên vật chất không thể đột nhiên bị hủy diệt, chỉ là bị Đỗ Lan đập vỡ thành những hạt mà mắt thường không thể nhìn thấy mà thôi.

Đây không phải là cách tiếp khách, đây là nhà con gái ông, ông làm cha mà tiếp khách như vậy, không sợ làm mất mặt con gái ông sao.

Đỗ Lan nói.

Vụt một tiếng.

Tay áo dài phất động, Thạch Chi Hiên đã bay ra ngoài nhà, đứng đối diện Đỗ Lan.

Chiêu thức vừa rồi của Đỗ Lan, ngay cả Thạch Chi Hiên cũng không nhìn ra manh mối, là võ công gì.

Ngươi là Đỗ Lan.

Chưởng môn của hai phái Hoa Gian và Bổ Thiên Đạo, Tà Vương Thạch Chi Hiên biết rất nhiều chuyện.

Chỉ có điều thân phận thật sự của Đỗ Lan lại không nằm trong số đó, trong mật báo thường miêu tả Đỗ Lan thần kỳ, nhưng lại không có chút manh mối nào về lai lịch thân phận thực sự của hắn, nên ông ta cũng luôn rất nghi hoặc.

Không sai.

Ngươi đến tìm ta đi Tây Kinh.

Khóe miệng Thạch Chi Hiên mang theo nụ cười lạnh, ông ta sẽ không đi làm chuyện vô vị đó.

Xem ra ông đã biết.

Có phải là hai đồ đệ tốt của ông nói cho ông biết không.

Như vậy cũng tốt, ta có thể đỡ lo.

Đỗ Lan nói, Vậy câu trả lời của ông là gì.

Thạch Chi Hiên đáp lại bằng mười thành công lực của Bất Tử Ấn Pháp.

Thạch Thanh Toàn thấy cha mình điên cuồng tấn công Đỗ Lan, che miệng nhỏ.

Tại sao cha mình lại biến thành một kẻ sát nhân như vậy.

Nhưng nhìn vẻ mặt bình thản của Đỗ Lan, Thạch Thanh Toàn lại lo lắng cho cha mình.

Đỗ Lan sâu không lường được, e là cha mình đã gặp phải đối thủ.

Đánh nhau sinh tử trong khoảnh khắc, là con gái lo lắng cho cha cũng là lẽ thường, dù cho cha cô là một kẻ điên.

Song chưởng. 33.

Đỗ Lan nhìn lòng bàn tay đang ngày càng gần, chưởng lực trong đó như sóng biển trong bão tố, cuồn cuộn không dứt, một lớp tiếp một lớp, quả thực là tầng tầng lớp lớp, uy lực cực lớn.

Nhưng trong mắt Đỗ Lan, Chỉ có trình độ như vậy thôi sao.

Sự khinh miệt của Đỗ Lan khiến gân xanh trên trán Thạch Chi Hiên nổi lên, A.

Tà Vương từng sợ ai.

Lại có bao giờ bị người ta xem thường như vậy.

Trong lòng tức giận, chưởng lực lại tăng thêm một phần.

Đỗ Lan a a một tiếng, Thạch Chi Hiên chỉ cảm thấy bụng đau dữ dội, sức mạnh ngàn cân hội tụ vào bụng ông, thân thể ông bất giác rời khỏi mặt đất.

Chương 525

Đòn tấn công vô hình này lại xuyên qua cơ thể Thạch Chi Hiên, đánh nát toàn bộ quần áo sau lưng ông, cả người đều bay lên, chưởng lực cũng không có chỗ thi triển, nội lực chảy ngược, một ngụm máu tươi từ cổ họng trào ra.

Phụt.

Máu phun về phía Đỗ Lan, nhưng khi những giọt máu bay đến gần Đỗ Lan, chúng đã biến mất.

Để Thạch Chi Hiên bay một lúc.

Xem ông cũng là một đại nhân vật, nếu ta không động thủ, có lẽ ông sẽ không cam tâm.

Như vậy ông chết cũng sẽ không đồng ý yêu cầu đi Thiên Trúc thỉnh kinh.

Dựa vào đó, ta sẽ ra tay.

Đỗ Lan nói, chân trái bước sang một bên, tay phải thu về eo nắm quyền, hắn muốn đợi lúc Thạch Chi Hiên rơi xuống, cho ông ta một quyền.

Thạch Chi Hiên bay lên trên không trung của rừng tre, nhìn thấy ráng chiều màu cam ở chân trời, và cả sao Trường Canh trên bầu trời.

Đầu óc ông trống rỗng, vì ông chưa bao giờ thất bại như vậy.

Rơi xuống rồi, nắm đấm của Đỗ Lan vươn ra, đánh trúng vai Thạch Chi Hiên.

Một tiếng rắc, tất cả xương trên người Thạch Chi Hiên đều đã vỡ nát.

Đồng thời ông ta còn chưa chạm đất đã bay ngang ra ngoài, đâm xuyên qua bức tường đất của căn nhà nhỏ, làm gãy những cây tre sau nhà.

Cuối cùng như một đống bùn nhão rơi xuống đất.

Trên mặt Thạch Thanh Toàn mát lạnh, nước mắt đã chảy xuống, khóc cho cha mình.

Yên tâm, không chết được, cứ để ông ta nằm ở đó một đêm, suy ngẫm cho kỹ.

Đỗ Lan vỗ hai tay, căn nhà đã được phục hồi, cũng không vội đi cứu người.

Nhưng Thạch Chi Hiên nhất định không chết được, chỉ là đêm nay không dễ chịu mà thôi.

Thạch Thanh Toàn không thể tin vào mắt mình, Đỗ Lan này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Căn nhà nát này tại sao lại phục hồi.

Ngay cả chuyện cha mình bị trọng thương cũng không gây chấn động bằng cảnh tượng này.

Thạch Thanh Toàn hoang mang.

Người như Thạch Chi Hiên ngoài việc đối mặt với nội tâm của mình ra thì không sợ gì cả, nên Đỗ Lan cũng không sợ đả kích lòng tin của ông ta.

Lần này trọng thương ông ta, chỉ kích thích lòng hiếu thắng của ông ta, tương lai Thạch Chi Hiên sẽ càng mạnh hơn, và hành trình huấn luyện chính là chuyến đi Tây Thiên thỉnh kinh lần này.

Thạch Chi Hiên vẫn còn ý thức, cũng có thể mở mắt, nhưng ngoài ra, ông ta đã không còn cử động được nữa.

Dưới ánh trăng xuyên qua lá tre, ông thấy một con gấu trúc đi lảo đảo, dáng vẻ ngây thơ đáng yêu dừng lại bên cạnh ông.

Sau đó, một bàn chân to đầy lông đặt lên vai Thạch Chi Hiên, kéo ông ta vào sâu trong rừng tre.

Mình sắp bị con vật đen trắng này ăn thịt sao.

Con gấu trúc đó chính là gấu trúc.

Dĩ nhiên con gấu trúc này không phải là gấu trúc bình thường, mà là do Đỗ Lan phái đến để giáo dục Thạch Chi Hiên.

Thạch Chi Hiên không bị ăn thịt, mà được con gấu trúc tên là A Bảo cứu đến một hang động sâu trong núi.

A Bảo dĩ nhiên là hậu duệ của linh thú của Sa Chức.

Trên đường đi, Thạch Chi Hiên cảm giác mình đã chết, không biết đầu và lưng đã va vào bao nhiêu tảng đá và rễ cây, quần áo trên người cũng không biết vướng bao nhiêu cỏ dại và lá cây.

Dù sao cũng không phải là một chuyến đi vui vẻ, xương vốn đã vỡ nát, lần này lại càng sai vị, ngay cả khả năng chữa trị cũng không còn.

Ăn đi.

Gấu trúc A Bảo mở miệng.

Thạch Chi Hiên kinh hãi, tiếc là bây giờ ông ta không cử động được, nên chỉ có thể dùng ánh mắt biểu thị sự kinh ngạc của mình.

Đây là Tiên Đậu, ăn xong sẽ khỏe lại hoàn toàn.

A Bảo nói, Há miệng ra.

Nó cũng biết Thạch Chi Hiên không cử động được, dùng móng vuốt bẻ cái cằm mềm oặt của ông ta ra, nhét Tiên Đậu vào miệng ông ta, lại ừng ực đổ nước vào cổ họng, để Thạch Chi Hiên nuốt Tiên

Đậu xuống.

Cơ thể Thạch Chi Hiên nhanh chóng phục hồi, không thể tin nổi, ông ta cũng không biết mình đã ăn gì, nhưng cơn đau trên người đã biến mất, vết thương trong cơ thể trong nháy mắt đã lành lại hoàn toàn, đây nhất định là công lao của hạt đậu nhỏ kia.

Ta là A Bảo, ngươi có thể gọi ta là Kung Fu Panda.

A Bảo đứng bằng hai chân sau, mặc một chiếc quần tứ giác, tạo hình y hệt A Bảo trong phim hoạt hình Kung Fu Panda, chỉ là A Bảo này không có bụng bự.

Ngươi là tinh quái.

Yêu tộc tu luyện.

Thạch Chi Hiên ngồi xếp bằng trên đất, cũng không sợ hãi một con gấu trúc biết nói.

Tinh quái gì, yêu tộc gì, ta là gấu trúc.

A Bảo nói, Nếu cơ thể đã khỏe rồi, vậy thì theo ta.

Cũng không đi xa lắm, chỉ là ra khỏi hang động, đi vào trong rừng một lúc, không quá hai mươi phút.

Ánh trăng mờ ảo, có thể thấy lờ mờ cảnh vật xung quanh, nhưng Thạch Chi Hiên võ công cao cường, thị lực siêu phàm, dưới ánh trăng, những thay đổi nhỏ trong rừng đều không thoát khỏi mắt ông ta.

Xuyên qua rừng cây, Thạch Chi Hiên sáng mắt lên, chỉ thấy hai cây cột đá đứng hai bên con đường nhỏ lát đá, trên đó khắc, Sơn cùng thủy tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn.

Câu hay.

Lục Du còn chưa ra đời, câu này đã bị Đỗ Lan ăn cắp, sao có thể không hay, Đúng là cảnh sắc khiến người ta sáng mắt.

Ánh mắt nhìn dọc theo con đường, lại thấy một kiến trúc kỳ quái, bên trong có thể nghe thấy tiếng quyền cước va chạm.

Đây là.

Đây là võ đài tập hợp các chiến sĩ đấu vật từ khắp nơi trên thế giới, từ hôm nay trở đi ngươi phải vào tham gia chiến đấu.

Chết chắc chắn là không chết được, vì có Tiên Đậu.

A Bảo nói, Còn có cái kim cô này, ngươi đeo vào, như vậy ngươi sẽ không thể hạ sát thủ.

Kim cô sẽ đo được giá trị sinh mệnh của kẻ địch, chỉ cần sinh mệnh của đối phương tiến vào giới tuyến cảnh báo, kim cô sẽ ngăn cản ngươi tiếp tục động thủ.

Thạch Chi Hiên còn chưa kịp phản ứng, A Bảo đã đội kim cô lên đầu ông ta rồi.

Quá nhanh, Thạch Chi Hiên âm thầm toát mồ hôi, A Bảo này quả nhiên tà môn, mình không phải đối thủ.

Đây rốt cuộc là nơi nào.

Thạch Chi Hiên lại hỏi.

Ta đã nói cho ngươi rồi, chính là nơi để chiến đấu, trừ phi ngươi chiến thắng tất cả mọi người trong đó, nếu không ngươi vĩnh viễn không thể rời khỏi nơi này.

Được rồi, bây giờ chúng ta vào trong.

Thạch Chi Hiên đội một chiếc kim cô trên trán, cũng có vài phần giống Tôn Ngộ Không.

Kiến trúc đèn đuốc sáng trưng, kết cấu nhà rất đơn giản, ở giữa là nơi tỷ thí, hai bên là khu vực sinh hoạt, tổng cộng có hai mươi cánh cửa phòng màu trắng tuyết.

Đây là nơi Đỗ Lan xây dựng theo không gian của Chủ Thần, ở giữa vốn là quả cầu ánh sáng của Chủ Thần, bây giờ đổi thành trọng tài A Bảo, dĩ nhiên nơi này cũng không thần kỳ như không gian của Chủ Thần, sau hai mươi cánh cửa đều là những căn hộ giống hệt nhau.

Lúc này ở giữa đại sảnh, một cao thủ Muay Thái đang đối chiến với một cao thủ quyền anh.

Vốn chỉ là sự va chạm sức mạnh thể xác, nhưng vì là người sinh hóa, nắm đấm của họ có thể dễ dàng đột phá tốc độ âm thanh.

Khi toàn lực thi triển, Thạch Chi Hiên lại phát hiện mắt mình không theo kịp tiết tấu của họ.

Quá nhanh, một cú đá của võ sĩ Muay Thái sinh hóa có thể cắt ra một vệt trên tường.

Thạch Chi Hiên tự nhận mình phải dùng nội lực mới có thể tạo ra sự phá hoại như vậy.

Nhưng người kia chỉ một cú đá bình thường đã có uy lực như vậy.

Còn một cú đấm của võ sĩ quyền anh sinh hóa có thể đấm thủng một lỗ trên tường, lực đạo lớn đến mức khiến người ta lạnh gáy.

Thạch Chi Hiên thầm nghĩ nếu giao thủ với họ, mình có lẽ cũng chỉ có thể thắng hiểm.

Nhìn lại những người xung quanh, người cầm kiếm, người cầm đao, người vác thương, người dựng khiên, tất cả đều ánh mắt sắc lẹm.

Những người này đối với trận giao chiến trên sân, chỉ thờ ơ quan sát, dường như thực lực của hai người trên sân còn chưa được họ để vào mắt.

Chương 526

Lại là hai tên không có chí tiến thủ này à.

Rõ ràng thực lực không ra gì, lại cứ ngày nào cũng phải đánh mấy trận.

Thật sự coi Tiên Đậu là đồ miễn phí sao.

A Bảo hừ nói, Đừng đánh nữa, hôm nay giới thiệu cho các ngươi một người, Thạch Chi Hiên, sau này các ngươi phải chiếu cố hắn.

Lời của A Bảo khiến Thạch Chi Hiên căng thẳng, hai người lợi hại như vậy lại là kẻ yếu nhất trong số mười mấy người này, vậy người mạnh nhất trong số họ phải lợi hại đến mức nào.

A Bảo đại hiệp, đừng như vậy chứ, lão gia hỏa này đã lớn tuổi rồi, có bị bệnh tim đột tử không, Tiên Đậu không đáng cho bệnh đó đâu.

Một binh sĩ cầm trường thương bước ra, phàn nàn với A Bảo.

Không chết được đâu, ngay cả tay chân các ngươi bị chặt đứt còn nối lại được, bệnh tim nhỏ nhặt có là gì.

A Bảo ngồi lại vào chiếc ghế hình quả trứng gà lớn của nó, lơ lửng giữa không trung, Được rồi, ai trong các ngươi thử thực lực của vị Thạch Chi Hiên này trước đi.

Để ta.

Thương binh lúc nãy nói chuyện bước ra, ngũ quan rõ ràng không khác gì người Hán, nhưng tóc lại màu bạc.

Nhìn tuổi tác cũng chỉ mới ngoài hai mươi, mái tóc bạc đó lại rất không hợp.

Đây là nguyên nhân do điều chỉnh gen, mấy người này là do Đỗ Lan tốn không ít thời gian nặn ra những nhân vật phù hợp với thẩm mỹ của hắn.

Thạch Chi Hiên và thương binh đứng đối diện nhau, phát hiện trên đầu đối phương không có kim cô, Họ không đội kim cô.

Vậy chẳng phải là khi họ đánh mình có thể hạ sát thủ sao.

Dĩ nhiên, họ quý giá hơn ngươi nhiều, có biết những người này đã tốn bao nhiêu dược liệu quý giá mới tạo ra không.

Đỗ Lan đó dĩ nhiên không nỡ để ngươi giết họ.

Còn ngươi, tuy ngươi là cha của Thạch Thanh Toàn, nhưng đầu óc ngươi có vấn đề, chết thì chết, còn có thể dùng người khác thay thế ngươi, Tống Khuyết, Phạm Thanh Tuệ, thậm chí cả con gái ngươi cũng có thể thay thế ngươi.

Mạng của ngươi không đáng tiền, được rồi bây giờ bắt đầu đi, đừng nói nhảm nữa.

Theo quy trình tiểu thuyết thông thường, Đỗ Lan muốn biến Thạch Chi Hiên thành Long Ngạo Thiên.

Ya.

Thương binh đâm thương tới.

Một cú đâm bình thường như vậy, lại trực tiếp đâm xuyên qua vai Thạch Chi Hiên.

Quá nhanh, ngay cả tốc độ vận hành của hộ thể chân khí cũng không theo kịp cú đâm này.

Thạch Chi Hiên bị trường thương ghim chặt trên tường.

A Bảo đại hiệp, lão già này yếu quá.

Ngay cả một cú đâm của tôi cũng không né được.

Thương binh hai tay dang ra, tỏ vẻ bùn nhão không trát được tường.

Được rồi, hôm nay đi ngủ trước.

Để hắn ở đây tự suy ngẫm.

Tất cả mọi người đều biến mất, còn chiếc ghế của A Bảo bay lên trần nhà cũng không thấy đâu, chỉ còn lại Thạch Chi Hiên bị ghim trên tường, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

Sau đó ông ta nhắm mắt lại, từ từ vận khí, đột nhiên bước ra một bước, chậm rãi rút người ra khỏi trường thương, để cán thương nhuốm đầy máu tươi. 34.

Ngồi xuống vận công trị thương, ông ta, Thạch Chi Hiên, sẽ không dễ dàng bị đánh bại như vậy.

Nơi này có nhiều cao thủ như vậy, quá thú vị.

Hôm nay Đỗ Lan lại cùng Thạch Thanh Toàn ra ngoài mua sắm.

Thạch Thanh Toàn bây giờ đã bái Đỗ Lan làm thầy, học hỏi một số kỹ năng nấu ăn, không chỉ món Trung và các loại món Tây, mà còn có cả các món nóng lạnh, món ngọt.

Hôm nay lại gặp phải một ngọn núi lớn, Hướng Ngọc Sơn.

Sòng bạc và kỹ viện nhà họ Hướng trải rộng khắp Thăng Long, có thể nói là bá chủ trong giới kỹ nữ, vua trong giới cờ bạc, sở hữu mạng lưới tình báo rộng khắp, tin tức vô cùng linh thông.

Vì có Đỗ Lan ở đây, nên Song Long và y vẫn chưa có giao tiếp gì, y cũng không quen biết Tố Tố.

Vì vậy, trong cơ thể y vẫn còn ám tật tác quái, không thể luyện thành võ công.

Y vẫn luôn nghe nói Đỗ Lan thần kỳ, bây giờ muốn tìm Đỗ Lan cầu cứu, thật sự là không còn cách nào khác.

Gần đây y cảm thấy cơ thể ngày một sa sút, đã là những ngày cuối cùng, nên mới nghĩ đến cách này.

Bệnh tật trên người Hướng Ngọc Sơn thực chất là do luyện tà công không hoàn chỉnh dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, chỉ có Trường Sinh Chân Khí mới cứu được y.

Vị tiên sinh đây có phải là Đỗ Lan tiên sinh không.

Hướng Ngọc Sơn cũng là một người có tướng mạo hơn người, nếu đặt ở thời hiện đại cũng là một siêu sao quốc tế, đáng tiếc bây giờ sắc mặt trắng bệch, hai mắt vô hồn, trông lại giống một vai phản diện.

Hướng Ngọc Sơn tuy nói chuyện với Đỗ Lan, nhưng ánh mắt lại rơi trên người Thạch Thanh Toàn đứng bên cạnh.

Thật là một mỹ nhân, Hướng Ngọc Sơn chưa từng gặp một nữ tử thoát tục như vậy, so với các nữ tử trong kỹ viện nhà y, vị cô nương này quả thực là tiên nữ.

Thạch Thanh Toàn nhíu mày, Hướng Ngọc Sơn lập tức thu hồi ánh mắt, chút nhãn lực này y vẫn có.

Tại hạ Hướng Ngọc Sơn.

Ồ, nghe qua rồi.

Đỗ Lan nói một cách thờ ơ, chỉ nheo mắt nhìn Hướng Ngọc Sơn, Ngươi đứng ở đây có mấy ý.

Xin lỗi, ta chỉ là ngưỡng mộ đại danh của tiên sinh đã lâu, hôm nay may mắn được gặp, vô cùng vinh hạnh.

Không biết tiên sinh có thể nể mặt cùng tại hạ dùng bữa không.

Hướng Ngọc Sơn nói.

Ta không có hứng thú ăn cơm cùng người chết.

Đỗ Lan thật sự không nể nang chút nào.

Một kẻ mở kỹ viện, vi phạm pháp luật, ép buộc dân lành làm gái điếm, chuyện xấu làm không thiếu, huống hồ bản thân kẻ này cũng chẳng phải người tốt gì, phát tài trong chiến tranh, còn tiến hành mua bán người quy mô lớn, có thể nói là tội ác tày trời.

Hướng Ngọc Sơn sắc mặt tái đi, nhưng y còn có việc cầu xin Đỗ Lan, nên trên mặt lập tức lại nở nụ cười, Ta đã mời Thượng Tú Phương đại gia đến biểu diễn một khúc ca múa.

Đỗ Lan nghe vậy, biết lần gặp này không phải ngẫu nhiên, mà là Hướng Ngọc Sơn cố ý sắp đặt.

Nhưng có thể gặp được Thượng Tú Phương cũng không tệ, hắn đang thiếu một giáo viên âm nhạc.

Nếu ngươi đã sắp xếp xong rồi, ta sẽ đi, coi như là ăn bữa cuối cùng với ngươi.

Hướng Ngọc Sơn này không chỉ tẩu hỏa nhập ma, mà còn hoang dâm quá độ, đúng là sống không còn bao lâu nữa.

Trong nguyên tác y có Song Long cứu giúp, bây giờ vận may không tốt như vậy nữa.

Đỗ Lan sẽ không cứu y.

Nhưng Hướng Ngọc Sơn không biết suy nghĩ của Đỗ Lan, nên gượng cười dẫn Đỗ Lan và Thạch Thanh Toàn đi về phía một tửu điếm.

Tửu điếm này là sản nghiệp của gia tộc Hướng Ngọc Sơn, tương đương với một khu giải trí phức hợp hiện đại, bên trong có sòng bạc, phòng khách và các loại dịch vụ đặc biệt.

Chỉ là bây giờ là ban ngày, người ban ngày ban mặt dâm dật dù sao cũng ít, nên nơi đây khá yên tĩnh, chỉ có tiếng người ồn ào từ sòng bạc ở sân sau, con bạc quả thực không phân biệt ngày đêm.

Phòng riêng, thức ăn đều đã chuẩn bị xong, rèm cửa khẽ lay động, ngăn phòng riêng thành hai nửa.

Mơ hồ có thể thấy hai bóng người ở phía sau cửa tròn.

Hẳn là chủ tớ Thượng Tú Phương, quả nhiên phong thái duyên dáng, một nghệ sĩ theo đuổi nghệ thuật.

Mỗi món đều là món ta thích ăn, ngươi thật có tâm.

Đỗ Lan cũng là một kẻ ham ăn, chỉ cần ngon, hắn không kén chọn, Nhị đồ đệ, lát nữa con đừng có giành với ta.

Thạch Thanh Toàn mới không vô vị như vậy, nhưng dù biết mình có một sư tỷ, mỗi lần nghe Đỗ Lan gọi mình là nhị đồ đệ, nàng luôn cảm thấy sư phụ mình có ý đồ xấu.

Đợi đến mấy năm sau, khi Tây Du Ký ra đời, Thạch Thanh Toàn mới biết nhị đồ đệ là một con heo.

Đáng tiếc lúc đó cả nhà Đỗ Lan đã đi mất rồi.

Đừng khách khí, mọi người ngồi đi.

Đỗ Lan đảo khách thành chủ, Những thứ này đa số đều là đặc sản địa phương, lại do đầu bếp am hiểu đặc tính sản vật nơi đây chế biến, đương nhiên là mỹ vị không thể cưỡng lại.

Nhị đồ đệ, con phải nếm thử những món này cho kỹ, sau đó ta sẽ kiểm tra con.

Không vấn đề.

Thạch Thanh Toàn giống hệt mẹ mình, không sợ thử thách.

Hướng Ngọc Sơn nhất thời không tìm được chủ đề, bây giờ nghe họ đối thoại, không khỏi nảy ra ý, Vị cô nương này nếu đã học nấu ăn, hay là do ta bỏ vốn xây cho cô nương một tửu điếm ở Thành Đô được không.

Thạch Thanh Toàn còn chưa kịp mở miệng, Đỗ Lan đã thay đồ đệ đáp ứng, Được chứ, những nơi khác có thể nhỏ, nhưng nhà bếp không được nhỏ.

Ta đã nghĩ xong tên tiệm rồi, cứ gọi là Cúc Hạ Lâu đi.

Chỉ là muốn biến Thạch Thanh Toàn thành tiên nữ đầu bếp Tứ Xuyên ư.

Mười năm nữa không biết có xuất hiện đầu bếp thiếu niên lúc nào cũng lẩm bẩm mùi vị của mẹ không.

Cúc Hạ Lâu.

Thạch Thanh Toàn cảm thấy cái tên này khá đặc biệt, Chẳng lẽ lấy từ câu thơ của Đào Uyên Minh Thái cúc đông ly hạ, du nhiên kiến Nam sơn Hái cúc dưới giậu đông, nhàn nhã thấy núi Nam.

Cũng coi là vậy đi.

Thực ra là từ Vua Đầu Bếp Tiểu Đương Gia, đương nhiên Đỗ Lan không thể nói ra.

Chương 527

Cứ làm theo lời tiên sinh, nhất định sẽ chuẩn bị đầy đủ dụng cụ nhà bếp.

Hướng Ngọc Sơn thầm nghĩ như vậy là tốt nhất, cứ nợ ân tình trước, sau này dễ gặp nhau.

Sư phụ, không phải con sắp đến Học viện Phi Mã làm giáo viên sao.

Sao còn có thể mở tửu điếm.

Việc này không xung đột, con hoàn toàn có thể kiêm cả hai.

Hơn nữa, tạo dựng danh tiếng cho Cúc Hạ Lâu cũng có thể khiến học sinh của con nghe lời hơn.

Đỗ Lan phân tích, Ta sẽ cho con một đóa Cân Đẩu Vân, như vậy con có thể nhanh chóng đi lại giữa hai nơi.

Thạch Thanh Toàn nghe sư phụ đã sắp xếp xong, cũng chỉ có thể nhận lời.

Tiên sinh, không biết muốn nghe khúc gì.

Từ sau rèm cửa truyền đến âm thanh trong trẻo như chuông gió, là Thượng Tú Phương đợi đến chán rồi, nàng còn không biết Hướng Ngọc Sơn mời vị khách nào.

Lần này chẳng qua là nể mặt Hướng Ngọc Sơn mà thôi, nàng không thể đợi mãi được.

Vậy thì một khúc Tần Phong Vô Y đi. 35.

Là khúc quân ca đất Tần Khởi viết vô y, dữ tử đồng bào Sao nói không áo, cùng chàng chung bào sao.

Thượng Tú Phương không ngờ có người lại gọi một khúc như vậy, đây là sao.

Chẳng lẽ là muốn làm khó mình.

Biết không.

Biết.

Thượng Tú Phương sẽ không chịu thua, không những không chịu thua, mà còn muốn diễn dịch lại một cách hoàn hảo thiên thơ nổi tiếng này trongThi Kinh.

Sau rèm yên lặng một lúc, rồi tiếng đàn vang lên, tiếng hát cũng cất lên.

Không có sát khí, mà lại có thêm cốt cách sắt đá nhưng tình cảm dịu dàng, thêm một nỗi bi thương ngoài chiến trường, một nỗi ly sầu.

Quả nhiên lợi hại, Thượng tiểu thư lợi hại như vậy, xem ra ta không làm khó được cô rồi, ta ở đây có một công việc, có lẽ cô sẽ thích.

Đỗ Lan nói, Ta nghĩ cô sẽ thích.

Thượng Tú Phương đến giờ vẫn không biết thân phận của Đỗ Lan.

Nhưng để Hướng Ngọc Sơn phải nịnh bợ như vậy, chắc chắn không phải nhân vật tầm thường, nhưng rốt cuộc hắn là ai.

Nghĩ nát óc cũng không ra được lần này Hướng Ngọc Sơn lại mời được một người như thần tiên là Đỗ Lan.

Trong phòng riêng, trầm hương lượn lờ, Thượng Tú Phương không còn ca hát đàn tấu, xung quanh chỉ còn tiếng ăn uống của Đỗ Lan. 36.

Đỗ Lan cũng coi như là lịch sự, nhưng chỉ có miệng hắn cử động, nên lúc nào cũng có âm thanh.

Hơn nữa phòng riêng cách âm tốt như vậy, âm thanh không truyền ra ngoài được cũng chỉ có thể truyền trong phòng, truyền đến tai mỗi người.

Nhưng Đỗ Lan không hề cảm thấy ngại ngùng, ngược lại ăn rất ngon miệng, đồ ăn thật sự rất ngon.

Một bàn mười tám món bị hắn ăn sạch sành sanh, Hướng Ngọc Sơn thậm chí còn không có cơ hội động đũa.

Ăn no rồi, vậy tạm biệt.

Đỗ Lan đặt đũa xuống, duỗi ra hai ngón tay, trong ánh mắt kinh ngạc của Hướng Ngọc Sơn, một tấm danh thiếp màu trắng xuất hiện từ hư không giữa hai ngón tay, bị ném vào trong rèm cửa.

Đây là danh thiếp của ta, nếu có ý định thì đến Học viện Phi Mã, bây giờ nơi đó đang cần nhân tài như cô.

Đỗ Lan ra hiệu cho Thạch Thanh Toàn chuẩn bị đi.

Hướng Ngọc Sơn kinh hãi, mình còn đang đợi Đỗ Lan cứu mạng, Tiên sinh xin dừng bước.

Hơi thở nhất thời gấp gáp, y lại ho dữ dội.

Ho không ngừng, ho không ngớt, máu từ trong cổ họng phun ra như không cần tiền.

Ngươi sắp chết rồi.

Đỗ Lan lạnh lùng nói một câu.

Cứu ta.

Hướng Ngọc Sơn đã quỳ xuống đất, tay ôm lấy ngực, y cảm thấy phổi mình sắp nổ tung.

Quần áo hoa lệ đã bị máu nhuộm đỏ.

Thạch Thanh Toàn nhìn Đỗ Lan, dường như muốn xem sư phụ mình có ra tay không.

Hướng Ngọc Sơn là người thế nào nàng cũng có nghe qua, không phải người tốt.

Vì vậy Thạch Thanh Toàn muốn xem lựa chọn của sư phụ mình.

Còn có Thượng Tú Phương, cầm danh thiếp cũng đang quan tâm tình hình bên ngoài.

Nếu Hướng Ngọc Sơn chết ở đây, nhất định sẽ gây ra phản ứng dữ dội từ nhà họ Hướng, lúc đó nàng cũng không biết phải đối phó thế nào, nên thực ra nàng hy vọng Đỗ Lan có thể ra tay cứu Hướng Ngọc Sơn.

Đỗ Lan đứng đó nhìn Hướng Ngọc Sơn đau đớn giãy giụa, như một pho tượng đá, chỉ nhìn Hướng Ngọc Sơn không ngừng cầu cứu hắn.

Rồi hắn đột nhiên động, Vốn dĩ ta nên đưa ngươi đến một nơi không ai thấy được, để ngươi từ từ chết đi.

Nhưng bây giờ ta để ngươi chết ở đây, như vậy cũng không đến nỗi ngươi không có người nhặt xác.

Đỗ Lan nói, Chấp nhận lòng nhân từ của ta đi.

Nhân từ.

Máu trong miệng Hướng Ngọc Sơn tiếp tục chảy ra, Ngươi không biết xấu hổ.

Đỗ Lan chính là không biết xấu hổ, Hướng Ngọc Sơn cũng không làm gì được hắn.

Gia tộc chúng ta sẽ không tha cho ngươi.

Hướng Ngọc Sơn biết Đỗ Lan sẽ không cứu mình, chỉ có thể bất lực buông lời cay độc.

Tiên sinh.

Thượng Tú Phương vốn định mở miệng cầu Đỗ Lan giúp đỡ, nhưng bị lão bộc của nàng kéo lại.

Lão bộc lắc đầu ra hiệu Thượng Tú Phương đừng nói gì, Đỗ Lan quá thần bí, hơn nữa còn có quan hệ với cả Ma Môn và Từ Hàng Tịnh Trai, nhà họ Hướng tuy thế lực không nhỏ nhưng chưa chắc đã dám làm gì Đỗ Lan.

Hơi thở ngày càng yếu, Hướng Ngọc Sơn sắp chết rồi.

Y ngửa mặt nằm trên đất, ngay cả giọng nói cũng không phát ra được.

Nội thương phát tác, cộng thêm tức giận công tâm, Hướng Ngọc Sơn cứ như vậy mà chết.

Được rồi, con về trước đi.

Đỗ Lan nói với Thạch Thanh Toàn.

Tiên sinh xin dừng bước.

Thượng Tú Phương nói, tiếp theo tiếng bước chân vang lên, nàng từ trong phòng riêng bước ra trước mặt Đỗ Lan, Tiên sinh, xin ngài lát nữa hãy giải thích tình hình với người nhà họ Hướng, là thiếu gia nhà họ Hướng tự mình trọng thương không qua khỏi mà chết, không liên quan đến chúng ta.

Thượng Tú Phương chỉ muốn yên tĩnh làm một ca kỹ, không muốn dính vào những chuyện thị phi này.

Tình hình cô đều biết cả rồi, cô có thể tự mình nói với họ, ta và đồ đệ còn có việc, không thể ở lâu.

Thượng Tú Phương chau mày, dường như chịu ấm ức, Tiên sinh lẽ nào nhẫn tâm để tiểu nữ tử một mình đối phó với những người đó sao.

Thượng đại gia là ai, thiên hạ không ai không biết, ai dám gây khó dễ cho cô chứ.

Đỗ Lan liếc nhìn thi thể của Hướng Ngọc Sơn, Người có mắt nhìn một cái là biết y chết thế nào, hơn nữa nếu họ cứ khăng khăng nói có người hại y, các người có thể nói với họ là ta thấy chết không cứu.

Đương nhiên danh tiếng của ta có thể không lớn bằng cô, cô cứ nói với họ, thời đại của họ đã qua rồi.

Tương lai sẽ là nam nữ cùng chung một bầu trời, bảo họ bớt làm chuyện buôn bán phụ nữ đi.

Tiên sinh đánh giá cao tiểu nữ tử rồi, lời của ta làm gì có sức nặng như vậy.

Thượng Tú Phương vẫn có chút tự biết mình, người khác kính trọng nàng, một là vì trưởng bối của nàng, hai là nàng chỉ là ca kỹ không có lợi ích xung đột với họ.

Nếu mình làm tổn hại lợi ích của họ, thân phận của mình cũng chẳng dọa được mấy người.

Cũng phải.

Đỗ Lan thầm nghĩ mình cứ thế đi quả thực là quá vô trách nhiệm, dù sao Thượng Tú Phương này cũng là giáo viên âm nhạc mà mình đã định sẵn, mình đi rồi làm sao để giáo viên tin tưởng Học viện Phi Mã, Vậy thì để ta thông báo cho tất cả mọi người, để mọi người đều biết Hướng Ngọc Sơn là tự mình tức chết.

Đồ đệ, đợi ta một lát.

Đỗ Lan đứng bên cạnh thi thể, rồi cùng thi thể biến mất.

Chỉ trong vài phút, Đỗ Lan mang thi thể của Hướng Ngọc Sơn đi diễu phố khắp nơi tìm những người có liên quan đến y, Đỗ Lan gặp từng người, rồi dăm ba câu nói ngắn gọn, nói rằng Hướng Ngọc Sơn là bị hắn chọc tức chết, sau đó lại đưa thi thể về nhà họ Hướng. 37.

Tuy người tóc bạc tiễn người tóc đen rất đáng thương, nhưng đáng tiếc trời làm nghiệt còn có thể sống, tự làm nghiệt không thể sống.

Đỗ Lan còn thuận tiện nói với họ, bảo họ mau chóng đưa những người phụ nữ bị bắt cóc về, kẻo Đỗ Lan phải tự mình ra tay.

Nhưng bi thương biến thành thù hận, Đỗ Lan cũng không thể dăm ba câu nói dọa người ta không dám báo thù.

Đỗ Lan rất nhanh trở lại phòng riêng, Được rồi, đi thôi đi thôi, đừng ở lại đây nữa, cũng không phải nơi tốt đẹp gì.

Thượng Tú Phương nghĩ một lúc, cũng cùng người hầu đi theo sư đồ Đỗ Lan ra ngoài, Tiên sinh, tiên sinh.

Thượng tiểu thư lại có chuyện gì.

Tiên sinh, ta chỉ là vẫn chưa biết Học viện Phi Mã ở đâu.

Muốn hỏi tiên sinh, nếu tiên sinh không kiên nhẫn, có thể cứ thế rời đi.

Thượng Tú Phương đã từng gặp đủ loại đàn ông, tuy đều không kết giao sâu, nhưng thấy nhiều, đối phó cũng rất thuận tay.

Tuy vẫn chưa biết Đỗ Lan tính cách thế nào, nhưng thông thường chỉ cần thể hiện mặt yếu mềm, đa số họ sẽ động lòng.

Đơn giản, cô đi tìm một tiêu cục Đông Phong, họ sẽ đưa cô đến đó.

Đãi ngộ giáo viên của Học viện Phi Mã rất tốt, cô bây giờ còn trẻ, ăn cơm tuổi trẻ tự nhiên có thể, nhưng người không thể nhìn ngắn, vẫn phải suy nghĩ xa hơn một chút.

Cô nương rất có tài hoa, tin rằng Học viện Phi Mã sẽ là nơi để cô thi triển tài hoa, ta rất coi trọng cô.

Sao cảm giác kỳ kỳ, Thượng Tú Phương thầm nghĩ kỳ lạ, nhưng lại có chút hướng tới Học viện Phi Mã, Nếu là do tiên sinh đề cử, tiểu nữ tử đương nhiên sẽ đến.

Sẽ không làm cô thất vọng đâu, cô đến xem là biết.

Gần đây nơi đó lại có thêm không ít người nước ngoài, những thương nhân nước ngoài đó không có việc gì lại thích mở tiệc rượu, cô có thể đến cùng họ trao đổi kỹ năng âm nhạc, giao lưu Trung Tây.

Đỗ Lan nói, Lời thừa không nói nhiều nữa, đồ đệ của ta còn có mười mấy, hai mươi món ăn chưa làm cho ta ăn đâu.

Không phải vừa mới ăn cơm sao.

Chương 528

Thượng Tú Phương đối với khẩu vị của Đỗ Lan cũng phải nể, Vậy không làm phiền tiên sinh dùng bữa nữa, tiểu nữ tử sẽ tự đến tiêu cục Đông Phong, rồi đến Học viện Phi Mã.

Đỗ Lan lại lừa được một cô gái.

Xe đạp, đèn pin năng lượng mặt trời và những thứ tương tự đã lặng lẽ lưu hành trong các thành phố lớn.

Thời đại bùng nổ thay đổi từng ngày đang dần hình thành trong quá trình ấp ủ.

Giữa Nam và Bắc tuy có những xích mích nhỏ, nhưng do sự tồn tại của Đỗ Lan, vẫn chưa có đại chiến dịch nào xảy ra.

Hơn nữa, một loạt hành động của Khấu Trọng ở phương Nam đã gây ra chấn động dữ dội ở Thăng Long.

Khấu Trọng vì đã mở khóa được tiểu sử của Mao Chủ tịch và các tài liệu về các chính đảng, nên đã thành lập một chính đảng tên là Dân Ý Đảng trong khu vực mình cai quản, tự mình đảm nhiệm chức Chủ tịch đảng, và để Tống Khuyết làm người đứng thứ hai.

Hơn nữa, hắn còn chọn ra các đại biểu từ các tầng lớp sĩ tộc, nông dân, thương nhân, thợ thủ công, và trao cho họ quyền bầu cử.

Việc này khiến rất nhiều người ở Thăng Long kinh ngạc, thủ đoạn này của Khấu Trọng họ chưa từng thấy.

Nhưng rất nhanh sau đó, những tiếng nói phản đối đã xuất hiện.

Không có hoàng đế, lại để một đám chân đất nắm quyền bầu cử, thậm chí có thể quyết định việc thay đổi người đứng đầu một quốc gia, đó là điều không thể chấp nhận được, là phá hoại quy củ của tổ tiên.

Lý Thế Dân ở Quan Trung, cũng luôn chú ý đến tin tức phương Nam.

Hắn không thể không thừa nhận Khấu Trọng còn táo bạo hơn hắn, dám cả gan tiến hành cải cách ruộng đất, tranh thủ lòng dân của những người nông dân đó.

Nhưng hành động này lại không gây ra chấn động trong giới thế tộc phương Nam, vì người đầu tiên ủng hộ Khấu Trọng chính là Tống Khuyết, là thế tộc lớn nhất Lĩnh Nam.

Nói đến đây, không thể không nhắc đến sự giác ngộ của Tống Khuyết, thật quá cao. 38.

Sau khi biết được chế độ hoàn toàn mới không thể tưởng tượng nổi của Khấu Trọng, ông chỉ suy nghĩ một đêm đã quyết định tán tận gia tài, toàn lực ủng hộ Khấu Trọng.

Vì vậy, tuy tiếng nói phản đối Khấu Trọng vẫn rất nhiều, nhưng có Tống Khuyết trấn giữ, những người ở phương Nam đó không gây ra được sóng gió gì.

Đương nhiên, Khấu Trọng sau khi đọc tài liệu biết rằng mình không thể quá dựa dẫm vào Tống Khuyết, điều quan trọng là phải nắm vững súng ống, và giành được sự ủng hộ của đông đảo nông dân.

Như vậy, chính đảng của mình sẽ không trở thành công cụ ký sinh của thế tộc.

Đối với những tiếng nói phản đối, Khấu Trọng cũng có cách của mình, đó là tổ chức các đội tuyên truyền xuống các thôn trấn để tuyên truyền.

Nói với họ rằng hoàng đế không đáng tin cậy.

Nhưng quá trình này không hề thuận lợi.

Vì tư tưởng minh quân cứu vạn dân khỏi nước sôi lửa bỏng đã khắc sâu vào xương tủy của nhiều người, cộng thêm tính cách không thích gánh vác trách nhiệm của đại chúng, hiệu quả của đội tuyên truyền rất thấp.

Khấu Trọng cũng không vội, hắn biết công việc này có thể mất vài năm, thậm chí vài chục năm mới hoàn thành.

Phải thông qua giáo dục, tuyên truyền để ý thức của người dân thức tỉnh, đến lúc đó nếu còn có người muốn làm hoàng đế, nhất định sẽ chết rất thảm.

Phương Nam đã thực hiện những cải cách long trời lở đất, hiệu quả của cải cách tạm thời chưa rõ rệt, nhưng có một điểm có thể xác định, đó là tất cả mọi người đều đang nhìn vào Khấu Trọng, nhìn vào một loạt hành động khiến người ta hoa mắt của hắn.

Những người thông minh đã đoán ra rằng một người xuất thân đầu đường xó chợ như Khấu Trọng tuyệt đối không thể nghĩ ra một thể chế mới hoàn thiện như vậy.

Mọi người thông qua báo chí do Học viện Phi Mã in ấn có thể hiểu rõ những thay đổi chính sách ở hai miền Nam Bắc, và thông qua báo chí Phi Mã để tranh luận.

Ở phương Nam, Khấu Trọng thậm chí đã tự mình soạn thảo các bài viết luận thuật chính kiến của mình.

Hắn đang dần trở thành một nhà cầm quyền đủ tư cách, dành cả thời gian luyện võ của mình để viết lách.

Còn sĩ nhân phương Bắc chính là đối tượng tranh luận chính của Khấu Trọng.

Về phần Lý Thế Dân thì vẫn chưa từng viết gì, hắn bây giờ giống như một con báo ẩn mình trong bụi cỏ, quan sát xung quanh.

Những người nước ngoài ở Học viện Phi Mã vui quên đường về cũng thích đọc báo, vì ngoài những cuộc thảo luận chính trị khó hiểu này, còn có rất nhiều bài giới thiệu về đặc sản các nơi, điều này giúp ích cho việc kinh doanh của họ.

Đương nhiên, trong số họ cũng có không ít quý tộc có liên hệ trực tiếp với quốc vương, sau khi đọc những luận điểm khác nhau này, họ cũng học hỏi một cách khao khát.

Thăng Long có hơn nghìn năm thảo luận về chế độ quản lý quốc gia, và có một phần ba thời gian là một đế quốc thống nhất cao độ.

Bất kể là thể chế chính trị mới hay cũ đều rất mới lạ, quan trọng nhất là tờ báo này có phiên bản ngoại ngữ chuyên dụng, rất dễ đọc, và có rất nhiều sự kiện mới mẻ rất thú vị, là một thứ tốt.

Thế giới đang thay đổi, chỉ từ một tờ báo nhỏ cũng có thể nhìn ra.

Vì vậy, lượng tiêu thụ của báo chí vẫn đang tăng lên, ban đầu chỉ cung cấp cho nội bộ Học viện Phi Mã và hai chính thể Nam Bắc, hiện thực là các thành phố lớn trên cả nước đều có nhu cầu lớn.

Thậm chí một số thầy đồ ở các thôn làng cũng đọc báo.

Lượng tiêu thụ như vậy khiến vị thần phụ động lòng, ông ta đã viết một câu chuyện nhỏ về Kinh Thánh, dùng để truyền bá vinh quang của Thượng Đế.

Người xét duyệt bản thảo báo chí là Thanh Nhã, khi cô thấy bản thảo này đã thông qua rất đơn giản, vì Đỗ Lan đã đưa ra chỉ thị rõ ràng về tự do tín ngưỡng.

Chỉ cần vị thần phụ này không phát biểu những điều lật đổ Thăng Long, thì có lý do gì không đăng.

Sau đó, một chiến điểm mới xuất hiện.

Nhiều thư sinh không có cơ hội tham gia cuộc tranh luận cấp quốc gia.

Nhưng con người đều có tội, điều này chẳng phải đi ngược lại với học thuyết tính thiện của Mạnh Tử sao, không được, nhất định phải công kích nó.

Vị thần phụ vui mừng, cuối cùng mình cũng đã thu hút được sự chú ý của mọi người, hơn nữa còn không cần dùng tiếng Hán vụng về để tranh luận, chỉ cần viết ra, tự có người phiên dịch, thật quá tiện lợi.

Trong một thời gian, trên báo chí xuất hiện hai chiến trường lớn, tranh luận không ngớt. 39.

Lâu ngày, hòa thượng và đạo sĩ cũng không nhịn được nữa, nườm nượp đến Học viện Phi Mã xin gửi bài.

Tiếng nói về luận trị quốc nhỏ đi, tiếng tranh luận của tôn giáo và học phái lớn lên.

Từ Tử Lăng đã chia tay Khấu Trọng được hơn một tháng, lúc này hắn đang cầm một tờ báo, tìm hiểu tình hình gần đây của người bạn tốt của mình.

Trên đó có một bài viết của Khấu TrọngThế giới không có Chúa cứu thế.

Trọng thiếu thật sự đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Trước đây Khấu Trọng tuy luôn muốn tranh bá, nhưng chỉ là tranh giành vì sĩ diện, bây giờ lại thật tâm vì xây dựng một quốc gia vĩ đại, là vì quốc dân.

Mấy bài viết của Khấu Trọng, Từ Tử Lăng đều đã đọc, thay đổi rất lớn.

Ngay khi Từ Tử Lăng đang vui mừng cho huynh đệ của mình, đột nhiên nghe thấy từ xa truyền đến một tiếng sáo, hắn lập tức nhận ra đó là tiếng sáo của Thạch Thanh Toàn.

Giai nhân đang ở đó, Từ Tử Lăng đương nhiên phải đến.

Tuy chỉ là thoáng qua một lần, nhưng bóng hình của giai nhân đã khắc sâu trong tâm trí hắn, không thể quên, không thể vứt bỏ.

Giai nhân ở trong một đạo quan đổ nát, nhưng bên ngoài đạo quan lại đứng Tứ đại ma, Đinh Cửu Trọng, Chu Lão Thán, Kim Hoàn Chân, Vưu Điểu Quyển.

Không ai không phải là cao thủ hàng đầu giang hồ, Từ Tử Lăng bị chấn động kinh hãi, đây không phải là hiện tượng tốt lành gì.

Rõ ràng mục đích của họ cũng giống như mình, đều là vì giai nhân, nhưng Từ Tử Lăng chỉ muốn ngắm nhìn dung nhan, còn bốn người này thì không đơn giản như vậy.

Từ Tử Lăng ẩn mình trong bụi cây, lặng lẽ quan sát.

Chương 529

Bốn người này dường như đang thương lượng điều gì đó, và nói chuyện không mấy vui vẻ, sắc mặt đều rất khó coi.

Hay là mình đi đường vòng vào đạo quan đổ nát trước, thông báo cho giai nhân.

Nghĩ đến đây, Từ Tử Lăng lặng lẽ lùi lại, rồi đi đường vòng lẻn đến bên hông tiểu đạo quan, lật cửa sổ vào trong.

Nhưng chân còn chưa chạm đất, mắt cũng chưa nhìn thấy giai nhân, hắn đã cảm thấy trên đỉnh đầu có một luồng sức mạnh khổng lồ ập xuống, không khỏi kinh hãi, bản năng vận khí chống cự.

Một chưởng chỉ có ba thành chân khí đánh ra, lại không địch lại được, Từ Tử Lăng thầm nghĩ mạng ta xong rồi.

Lúc này lại nghe thấy giọng nói của tiên nữ, Thiểm Thiểm, dừng tay.

Lại nghe, Này, ngươi không phải là bọn họ.

Từ Tử Lăng thu hồi chưởng lực ngẩng đầu nhìn, lại thấy một con kỳ thú đen trắng đang lắc lư, dáng vẻ ngây thơ đáng yêu quay về bên tà váy màu xanh.

Ngẩng đầu lên nữa, liền thấy một dung nhan tuyệt sắc, chính là giai nhân mà mình không thể quên.

Từ Tử Lăng ngẩn ngơ.

Động vật đáng yêu và thiếu nữ xinh đẹp, hài hòa trong cùng một khung hình, hiện ra trước mắt Từ Tử Lăng.

Sự kết hợp giữa mỹ nữ và gấu trúc có sức sát thương quá lớn.

Nhưng may là Từ Tử Lăng không phải kẻ mê gái, hắn còn nhớ bên ngoài có Tứ đại ma đầu đang rình mò đạo quan, Thạch cô nương, bên ngoài có bốn người lòng dạ bất chính, cô phải cẩn thận.

Ngươi nghĩ tại sao chúng ta lại ở đây, chẳng phải chúng ta đang đợi họ sao.

Người nói lại là con gấu trúc Thiểm Thiểm, là con cái, nên giọng nói cũng gần giống con gái.

Lần này Từ Tử Lăng thật sự ngây người, lại có cả động vật biết nói tiếng người, Ờ.

Thiểm Thiểm, không được vô lễ.

Thạch Thanh Toàn nói với thú cưng của mình.

Đây là một trong những món quà sư phụ tặng trước khi đi, còn có một tòa Cúc Hạ Lâu và một đóa Cân Đẩu Vân.

Nàng vốn đã thu xếp xong chuẩn bị đến Học viện Phi Mã, nhưng Tứ đại ma đầu ngày càng đến gần nơi ẩn cư của mình, nàng quyết định giải quyết bốn người này trước rồi mới khởi hành.

Thiểm Thiểm ngồi phịch xuống đất, rồi không biết từ đâu lấy ra một măng tre, bóc tách rồi gặm.

Rõ ràng nó không thích tên nhóc Từ Tử Lăng này.

Ngươi nhất định là Từ Tử Lăng.

Do sự xuất hiện của Đỗ Lan, bây giờ Song Long đều rất an toàn, không cần phải bị cả hắc bạch lưỡng đạo truy sát vì bí mật của Dương Công Bảo Khố, nên lần này hắn không dịch dung, Là tại hạ.

Thạch cô nương biết tại hạ sao.

Quả là vinh hạnh, được Thạch Thanh Toàn nhớ tên mình.

Từ Tử Lăng xương cốt như muốn bay lên.

Ta biết ngươi, ngươi là Dương Châu Song Long.

Danh tiếng lớn lắm.

Quá khen quá khen.

Từ Tử Lăng mặt đỏ bừng.

Ừm, bây giờ ngươi có thể rời đi rồi, bốn người bên ngoài đều tìm ta.

Lời của Thạch Thanh Toàn khiến Từ Tử Lăng bị đả kích, hắn đương nhiên không thể để một cô gái một mình đối mặt với nguy hiểm.

Thạch cô nương, ta ở lại giúp cô.

Từ Tử Lăng nói, Tuy võ công tại hạ thấp kém, nhưng cũng có thể góp chút sức mọn.

Nó đã muốn chết thì cứ để nó ở lại đi, lát nữa cứ để nó lên đánh trước.

Thiểm Thiểm nói, Vừa hay cho ta chút thời gian, ta còn mấy củ măng nữa.

Tính cách của con gấu trúc này rõ ràng không đáng yêu như vẻ ngoài của nó.

Biểu cảm áy náy của Thạch Thanh Toàn khiến Từ Tử Lăng không nổi giận được, Thạch cô nương, cô không cần lo cho ta, ta có thể đối phó.

Giọng của Từ Tử Lăng vừa dứt, đã nghe thấy tượng Thái Bạch Kim Tinh trong đạo quan phát ra một tiếng hét lớn, Khẩu khí lớn thật.

Tượng đá vỡ nát bay ra, sau những mảnh vỡ chính là Kim Hoàn

Chân, người này tuy là nữ tử, nhưng lòng dạ độc ác, người đầu tiên lao đến chính là Thạch Thanh Toàn.

Từ Tử Lăng kinh hãi, nhưng động tác của hắn cũng không chậm, vận dụng Trường Sinh Chân Khí hỗn hợp với dị năng của Hòa Thị Bích, đánh ra một chưởng mạnh mẽ.

Gan lớn.

Kim Hoàn Chân thấy Từ Tử Lăng tuổi còn trẻ, nội lực lại cao thâm như vậy, cũng không kịp trở tay, chỉ có thể xoay eo giữa không trung, né tránh một chưởng này.

Từ Tử Lăng đánh hụt một chưởng, nhưng vẫn còn hậu chiêu, biến chưởng thành quyền mạnh mẽ ấn xuống, đánh trúng lưng của Kim Hoàn Chân.

Chỉ trong nháy mắt, hai người giao thủ nhanh như điện xẹt.

Từ Tử Lăng không dám lơ là, bên ngoài còn có ba người nữa, nữ ma đầu này chỉ là mở màn.

Hơn nữa mình dường như còn chưa đánh bại được nữ ma đầu này.

Lúc cuối cùng đánh vào lưng ả, Từ Tử Lăng đã cảm nhận được quyền của mình bị hộ thể chân khí của đối phương chặn lại phần lớn.

Ha, ngay cả một tiểu bối cũng không giải quyết được, ngươi cũng quá vô dụng rồi.

Người nói là kẻ mạnh nhất trong bốn người, Vưu Điểu Quyển, chỉ thấy y dẫn theo hai ma đầu còn lại đứng ở cửa đạo quan, không cần âm mưu quỷ kế gì, thực lực của y hoàn toàn nghiền ép hai tiểu bối, Từ Tử Lăng.

Không ngờ hôm nay có thể một mũi tên trúng hai con chim.

Ma Môn nội bộ chia làm sáu môn phái, mỗi phái tự trị, tuy bây giờ Âm Hậu và Tà Vương đều bị Đỗ Lan đè nén, nhưng vẫn có người không phục hiệu lệnh của họ, Vưu Điểu Quyển là một trong số đó.

Tà Đế Xá Lợi và Dương Công Bảo Khố đều là của ta.

Gay go rồi, Từ Tử Lăng biết mình đã quá tự cao, cho dù hôm nay Song Long cùng ứng chiến, cũng là thua nhiều thắng ít.

Huống hồ hôm nay chỉ có một mình hắn, bên cạnh còn có một Thạch Thanh Toàn cần bảo vệ.

Giao Tà Đế Xá Lợi ra đây, có lẽ ta còn có thể nể mặt phụ thân ngươi mà tha cho ngươi một mạng.

Ngươi cũng có thể tha cho Từ Tử Lăng sao.

Ngươi nói tên nhóc này sao.

Vưu Điểu Quyển chặn ở cửa, cảm thấy mình đã nắm chắc phần thắng, Nếu nó chịu nói ra Dương Công Bảo Khố ở đâu, ta cũng sẵn lòng bán cho cháu gái ngươi một cái mặt mũi.

Từ Tử Lăng không tin lời của loại người này.

Trong lòng không ngừng tính toán xác suất thắng của mình, cơ bản là không có, mình nhiều nhất cũng chỉ có thể cầm chân hai người một lúc, không có cơ hội tạo cơ hội cho Thạch Thanh Toàn chạy trốn.

Có lẽ mình có thể phá sập cái đạo quan này để tạo ra hỗn loạn.

Nghĩ là làm, bây giờ cũng chỉ có cơ hội này, A Từ Tử Lăng toàn lực vận chuyển chân khí, rồi trời đất quay cuồng, hắn bị đánh ngã xuống đất.

Không có năng lực thì bớt làm anh hùng, anh hùng cứu mỹ nhân là có rủi ro đó.

Người đánh ngã Từ Tử Lăng chính là gấu trúc Thiểm Thiểm.

Động vật nói chuyện rồi, tất cả mọi người đều giật mình, nhưng những người này đều là kẻ đã trải qua gió tanh mưa máu, rất nhanh đã trấn tĩnh lại, Giả thần giả quỷ.

Thiểm Thiểm ném nửa khúc măng trong tay vào miệng mình, gặm vỡ, nuốt xuống, Được rồi, bây giờ đến giờ hoạt động sau bữa ăn rồi.

Sau đó trong tầm mắt của mọi người, xung quanh con gấu trúc bỗng nhiên bốc lên khói mù, che khuất nó.

Bí thuật Gấu Trúc Thiếu Nữ Chi Thuật.

Một luồng kình phong thổi tan khói mù, một thiếu nữ mặc sườn xám đỏ rực, đầu búi hai búi tóc xuất hiện.

Trên búi tóc bên phải có chữ Ăn, bên trái có chữ Hóa.

Đại biến người sống, thật sự khiến người ta cảm thấy không thể chấp nhận được.

Ta, Thiểm Thiểm, đánh nhau chưa từng thua, các ngươi cùng lên đi.

Không ai động đậy, động vật biến thành người, chỉ có yêu ma quỷ quái mới làm được.

Tiểu cô nương trước mắt này là yêu quái.

Các ngươi không ra tay, ta sẽ không khách khí nữa đâu, đắc tội rồi.

Giọng nói dịu dàng như ngọc châu rơi trên mâm bạc, leng keng leng keng.

Thiểm Thiểm cũng đã có tuổi tu luyện rất nhiều năm, tuy trông còn vị thành niên, nhưng thực tế đã tu luyện rất lâu, dù chỉ là sức mạnh thuần túy cũng đã khiến bốn người kia khó lòng chịu đựng.

Thiểm Thiểm thích cảm giác dùng nắm đấm đánh người, cú đấm đó đánh vào da thịt, kình đạo thấm sâu vào cơ bắp truyền đến xương cốt, rồi khiến xương cốt kêu răng rắc.

Bạo lực, bạo lực thuần túy, Thiểm Thiểm thích nhất.

Đôi giày thêu dẫm lên phiến đá phủ đầy bụi, nơi vốn không nên xuất hiện vết nứt lại xuất hiện.

Phiến đá cũ kỹ vốn đã không chịu nổi sức nặng bị Thiểm Thiểm dẫm nứt, để lại từng dấu chân nhỏ.

Thạch Thanh Toàn lần đầu tiên thấy Thiểm Thiểm đánh nhau, lại là đánh nhau bạo lực như vậy, che miệng, mở to mắt kinh ngạc không nói nên lời.

Đầu tiên là cú đấm thứ nhất.

Thời gian và không gian như ngưng đọng trên nắm đấm của Thiểm Thiểm, nắm đấm rõ ràng rất đáng yêu lại khiến người ta sợ hãi không nói nên lời.

Mục tiêu là Vưu Điểu Quyển, tốc độ quá nhanh, hộ thể chân khí không kịp rồi, chỉ có thể đá ra một cước hy vọng đẩy lùi nha đầu kỳ quái đó, Gan lớn Hừ.

Thiểm Thiểm biến mất trước mắt Vưu Điểu Quyển, Ta ở đây.

Thiểm Thiểm nhảy lên không trung, xoay một vòng, một cước đá vào má phải của Vưu Điểu Quyển.

Rắc Ngũ quan của Vưu Điểu Quyển vặn vẹo lại với nhau, mắt lồi ra, lưỡi thè ra, mũi lệch, cằm vỡ.

Người y xoay tròn trên không, bay đi, dường như muốn bay từ sườn núi xuống chân núi mới cam lòng.

Còn ba người.

Chỉ nghe thấy tiếng bộp, cạch, rầm.

Ba tiếng đánh dứt khoát, ba người còn lại đều bị đánh gục.

Sau đó, Từ Tử Lăng ngơ ngác nhìn Thiểm Thiểm như một cô bé nhảy lên người Thạch Thanh Toàn, tay ôm cổ, chân quấn quanh eo thon của nàng, làm nũng như một con lười.

Chương 530

Từ Tử Lăng thật sự ghen tị với Thiểm Thiểm.

Nhưng bây giờ hắn không dám động đậy, vì Thiểm Thiểm quá lợi hại, thực lực này quá gian lận.

Tóm lại là ngũ vị tạp trần, lòng đau như cắt, một cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân tốt đẹp cứ thế mà mất đi.

Cưỡi ngựa, cưỡi lừa đều đã thấy, nhưng đây là lần đầu tiên thấy cưỡi gấu trúc.

Từ Tử Lăng lại thấy gấu trúc Thiểm Thiểm sau khi biến về hình dạng gấu trúc còn có thể biến lớn hơn, lớn đến mức đủ để Thạch Thanh Toàn ngồi lên.

Thạch cô nương, cô định đi đâu vậy.

Từ Tử Lăng hỏi.

Đến Học viện Phi Mã chứ đâu, ta muốn đến Học viện Phi Mã.

Thạch Thanh Toàn nói.

Từ Tử Lăng thầm nghĩ mình cũng không có mục tiêu rõ ràng, sao không đồng hành cùng mỹ nhân.

Vừa hay mình cũng rất tò mò về Học viện Phi Mã, hơn nữa nơi đây cách học viện cũng không xa, Tại hạ không biết có thể đồng hành cùng cô nương không.

Ta lại không phải tiêu sư, cũng không phải người dẫn đường, tại sao ngươi lại muốn đồng hành cùng ta.

Đương nhiên là vì lòng yêu cái đẹp nổi lên, hormone đang điều khiển cơ thể.

Nhưng đường cũng không phải của nhà ta, ngươi muốn đi đâu, ta cũng không quản được.

Thạch Thanh Toàn vuốt ve tấm lưng mềm mại của Thiểm Thiểm.

Thế là Từ Tử Lăng đến chợ mua một con ngựa tốt thích hợp để đi đường, cùng Thạch Thanh Toàn khởi hành.

Trên đường đi, họ thu hút mọi ánh nhìn, vì cưỡi gấu trúc là chuyện lần đầu tiên thấy.

Từ Tử Lăng cảm thấy rất hạnh phúc, hy vọng đoạn hành trình này sẽ không bao giờ kết thúc, đáng tiếc ảo tưởng này sẽ không thành hiện thực.

Học viện Phi Mã đã ở ngay trước mắt.

Chưa nhìn thấy học viện, xung quanh rõ ràng đã náo nhiệt hẳn lên, cửa hàng, khách sạn san sát, giống như một thành phố nhỏ.

Tiên sinh, tiểu thư, ở đây không được cưỡi ngựa, cũng không được cưỡi con động vật kỳ lạ này.

Một thiếu niên có băng tay ghi chữ thành quản bước tới, Xin mời hai vị gửi tọa kỵ của mình vào chuồng ngựa bên kia, cảm ơn đã hợp tác.

Thạch Thanh Toàn và Từ Tử Lăng đều là người biết điều, họ đi đến chuồng ngựa, Từ Tử Lăng gửi ngựa, còn Thạch Thanh Toàn tìm một nơi không người để Thiểm Thiểm biến thành cô gái.

Thiểm Thiểm là vệ sĩ thân cận của Thạch Thanh Toàn, đương nhiên phải không rời nửa bước.

Nơi này rất mới lạ, xe ngựa không cần ngựa kéo, mà tự động chạy qua lại kêu ù ù.

Đương nhiên, các cửa hàng bán đủ thứ, từ trà lá, lụa là đến xe đạp, ô tô, đều có, quả thật là muôn màu muôn vẻ.

Trước đây ta đã từng đến đây, nhưng nơi này đã hoàn toàn thay đổi.

Từ Tử Lăng vốn còn định giới thiệu cho Thạch Thanh Toàn một số kiến thức của mình.

Nhưng mọi thứ đã thay đổi quá nhiều, hắn đã không còn nhận ra được phương hướng.

Để ta dẫn hai người đi xem một vòng trước, sau đó mới đến học viện báo danh.

Thiểm Thiểm lại ra vẻ rất quen thuộc, Đến bảo tàng trước.

Chiều lại ra ngoài mua sắm.

Ngay cả Từ Tử Lăng cũng chỉ có thể đi theo con gấu trúc ăn hàng có tính cách xấu xa này.

Bảo tàng ngoài việc trưng bày các sản phẩm khoa học kỹ thuật tiên tiến, còn có các loại cổ vật khảo cổ, đương nhiên còn có cả hàng hóa, tác phẩm nghệ thuật.

Đây là Lan Đình Tập Tự à.

Là hàng thật sao.

Thạch Thanh Toàn cũng từng luyện thư pháp, thích nhất là chữ của Vương Hi Chi.

Đúng vậy, đồ ở đây toàn là thật.

Vậy đây thật sự là thanh kiếm Kinh Kha dùng để ám sát Tần Thủy Hoàng sao.

Từ Tử Lăng cũng phát hiện ra thứ mình hứng thú, từ thời Tần đến nay cũng đã hơn 600 năm, thanh kiếm này có cảm giác là giả.

Vì thanh kiếm trông như mới được đúc ra.

Đương nhiên rồi, tất cả đồ vật ở đây đều là do những nhân vật vĩ đại trong lịch sử để lại, có thể coi là thánh di vật.

Dùng để triệu hoán Anh Linh hoàn toàn không có vấn đề, bảo tàng này chứa đựng vô số linh hồn vĩ đại, Thanh kiếm này là thật, điểm này ngươi không cần nghi ngờ, còn tại sao lại mới như vậy.

Đó là vì có người chuyên bảo dưỡng.

Thực ra là do Đỗ Lan dùng thủ đoạn lấy từ tay Kinh Kha.

Đây là gì.

Từ Tử Lăng thấy một số mảnh xương, trên đó khắc những hình vẽ kỳ lạ.

Đây là văn tự của người cổ đại, giáp cốt văn, hiện tại học viện vẫn đang giải mã.

Thiểm Thiểm nói, tuy Đỗ Lan đều nhận ra, nhưng hắn không thể việc gì cũng tự làm, phải bồi dưỡng nhân tài cho thế giới này.

Nơi này quả thực tuyệt vời, dường như có thể thấy được cả những thứ của quá khứ, hiện tại và tương lai.

Đi trong khu vực lịch sử, Thạch Thanh Toàn và Từ Tử Lăng giống như đang du ngoạn trong dòng sông dài của lịch sử.

Thánh đạo của Khổng Mạnh, tình cảm của Khuất Nguyên trong Ly Tao.

Xa hơn một chút thậm chí có thể khảo cứu đến Tam Hoàng Ngũ Đế, Cửu Đỉnh của Đại Vũ.

Gần hơn một chút, binh giáp thời Tam Quốc, văn chương của văn nhân thời Tấn.

Sau đó, tiếp nối khu vực lịch sử là khu vực hiện đại, mô hình thu nhỏ của Lạc Dương, Dương Châu, Trường An, tinh xảo đến mức có thể tìm thấy nơi ở của mình.

Còn có giới thiệu về đặc sản và phong tục các nơi, trang phục của dân tộc thiểu số, và quả địa cầu.

Đương nhiên khu vực này không thể chỉ có những thứ này, còn có không ít mô hình thuyền.

Nhìn thấy quả địa cầu rồi lại thấy những mô hình này, rất dễ khiến người ta liên tưởng đến việc ra khơi xa, đến những nơi hoàn toàn mới lạ chưa được biết đến.

Ánh mắt của Từ Tử Lăng dừng lại trên quả địa cầu rất lâu, tính cách của hắn điềm đạm, nhưng tuyệt đối không phải là người bảo thủ.

Ngược lại, Trường Sinh Chân Khí của hắn có nhiệt độ như lửa, trong lòng Từ Tử Lăng thực ra cũng có lòng hiếu kỳ khám phá thế giới mới.

Được rồi, tiếp theo chúng ta sẽ đến khu khoa học kỹ thuật, đó mới là tương lai.

Nói là khoa học kỹ thuật, không bằng nói là khoa học viễn tưởng thì đúng hơn.

Đương nhiên vẫn bắt đầu từ động cơ hơi nước, cho đến pin mặt trời hiệu suất cao, rồi đến mô hình hệ mặt trời.

Trước đó nhìn thấy quả địa cầu đã dừng lại khá lâu, bây giờ nhìn thấy mô hình hệ mặt trời, Từ Tử Lăng không còn bình tĩnh được nữa, Đây, đây là.

Trước đó nhìn thấy quả địa cầu đã biến thành một quả cầu nhỏ xíu.

Đây là hệ mặt trời, một hệ sao nhỏ bé trong vô số hệ sao của vũ trụ.

Đây là Trái Đất, trước đó các ngươi cũng đã xem quả địa cầu rồi.

Tên nhóc nhà ngươi chẳng phải còn tìm Dương Châu trên quả địa cầu sao.

Thiểm Thiểm liếc mắt nói.

Đúng vậy, Từ Tử Lăng đã tìm Dương Châu trên quả địa cầu, nhưng đó chỉ là một điểm nhỏ, so với Trái Đất, Dương Châu quá nhỏ.

Nhưng không ngờ Trái Đất đối với vũ trụ lại càng không đáng kể.

Từ Tử Lăng chấn kinh, rồi nỗi buồn ập đến, đột nhiên cảm thấy ý nghĩa tồn tại của mình hoàn toàn biến mất, ngay cả hành tinh mình đang ở cũng nhỏ bé như vậy, mình đối với vũ trụ này có là gì.

Vậy một mình nhỏ bé như vậy đối với vũ trụ có ý nghĩa gì.

Nghĩ đến đây, chân khí của Từ Tử Lăng sôi trào, hắn sắp tẩu hỏa nhập ma.

Nào có khác chi sông và trăng.

Sông cứ chảy hoài mà không đi mất. trăng khi tròn khi khuyết mà chưa hề thêm bớt.

Nếu nhìn từ góc độ biến đổi, thì trời đất chẳng lúc nào là không thay đổi trong chớp mắt. còn nếu nhìn từ góc độ bất biến, thì vạn vật và ta đều là vô tận, có gì đáng phải hâm mộ đâu.

Vả lại, trong khoảng trời đất, vạn vật đều có chủ, nếu không phải là của ta, thì dù một hào cũng không lấy.

Miệng của Thiểm Thiểm đột nhiên thốt ra một đoạn trích từ Xích Bích Phú.

Giọng nữ du dương vang lên bên tai Từ Tử Lăng, đúng vậy, mình chỉ nhìn thấy sự nhỏ bé của bản thân, nhưng chỉ cần đổi một góc nhìn, trong cơ thể mình há chẳng phải cũng ẩn chứa một vũ trụ sao.

Chính là vô số vũ trụ nhỏ bé như mình tích lũy lại, mới tạo nên vũ trụ vô hạn.

Nghĩ đến đây, nội lực của Từ Tử Lăng đột nhiên bình ổn, toàn bộ tinh thần khí của hắn đều thay đổi, bây giờ hắn chính là vũ trụ.

Chương 531

Nội lực của hắn đã có sự thay đổi lớn, xoay quanh một trung tâm, hô hấp, dường như nội lực có sinh mệnh, Lấy thân thể phàm nhân du ngoạn trong vũ trụ, chẳng phải chính là giá trị của mình sao.

Từ Tử Lăng ngộ đạo, chính là mình, võ công đại tiến. 40.

Biết được sự yếu đuối của mình, có người run rẩy tự ti, có người phấn khởi cường đại bản thân. 41.

Thạch Chi Hiên không nghi ngờ gì là loại người sau, sau khi biết được sự yếu đuối của mình, hắn phấn khởi đuổi theo, trong quá trình bị đánh đập không ngừng học tập tiến bộ, bây giờ thực lực xếp hạng đã tăng lên hai bậc.

Nhưng vẫn còn quá nhiều kẻ địch, Thạch Chi Hiên tận mắt thấy chiến sĩ xếp hạng nhất một kiếm chém đứt đỉnh núi, ở thế giới này không có sức chiến đấu như vậy.

Vì vậy Thạch Chi Hiên càng mong đợi mình có thể trưởng thành đến mức độ nào.

Đến trình độ của kiếm sĩ đó, đã giống như pháp thuật hơn là võ công.

Chân khí vận chuyển áp sập một tòa nhà đã là cao thủ cấp tông sư, muốn hủy đi đỉnh núi là tuyệt đối không thể.

Trước đây Thạch Chi Hiên không tin, nhưng mắt thấy là thật, không thể không tin.

Nhưng cũng có một điểm hắn thật sự không hiểu, đó là rốt cuộc làm thế nào mới có thể tăng cường uy lực chân khí của mình.

Thạch Chi Hiên tuy trông trẻ, mới ba mươi, nhưng thực tế đã ngoài năm mươi, đối với người luyện võ mà nói, đỉnh phong đã qua, sau này chỉ có ngày một sa sút.

Làm thế nào để nâng cao thực lực của mình vẫn còn phải xem xét.

Phá Toái Hư Không.

Thạch Chi Hiên đã nghĩ rất nhiều, nhưng cuối cùng vẫn dừng ánh mắt của mình trên bốn chữ này.

Nhưng đến tầng thứ của hắn, muốn nâng cao thực lực nữa, có thể nói là khó hơn lên trời xanh, cho dù hắn học là Thiên Ma Bí Sách, bây giờ muốn đạt đến độ cao của Tà Đế Hướng Vũ Thiên cũng không thể, huống chi là Phá Toái Hư Không.

Vì vậy Thạch Chi Hiên ngoài sự phấn khích, còn rất khổ não.

Gấu trúc A Bảo ngồi trên cao, thu hết mọi thứ vào mắt.

Theo nó thấy, luyện võ chủ yếu là xem thân thể.

Giống như siêu Saiyan Tôn Ngộ Không và người Trái Đất Khắc Lâm, hai người học võ thiên phú không chênh lệch bao nhiêu, nhưng vì nguyên nhân thân thể, Tôn Ngộ Không đỉnh phong có thể miểu sát Khắc Lâm đỉnh phong.

Thiên phú của Thạch Chi Hiên tuyệt đối cao hơn tất cả mọi người trong đấu trường, nhưng vì hắn có một thân thể người bình thường, nên dù luyện thế nào cũng không thể vượt qua người sinh hóa.

Hắn có thể đánh bại hai người sinh hóa xếp cuối bảng, là vì họ căn bản chỉ biết một số quyền cước, ngay cả nội lực cũng không có.

Còn những người khác thì khác, họ ngoài thân thể, còn có nội lực.

Những người sinh hóa này chính là được sinh ra chuyên để vận hành nội lực.

Cùng một lượng nội lực, người sinh hóa có thể phát huy chín phần, thì người bình thường chỉ có thể phát huy năm phần.

Thạch Chi Hiên muốn thắng, thì phải kiểm soát chính xác cơ thể của mình, làm cho chân khí không bị lãng phí, đó mới là cách để tiến lên một tầng cao hơn, chứ không phải tìm cách tăng thêm chân khí.

Hơn nữa sau khi có thể kiểm soát cơ thể của mình, đối với việc tinh lọc chân khí cũng có lợi.

Thân thể là thiết côn, quyết định giới hạn trên của uy lực võ công, cái gọi là căn cốt từ trước đến nay luôn là tư chất được người tu luyện coi trọng nhất, chứ không phải trí thông minh.

Sớm muộn gì Thạch Chi Hiên cũng sẽ phát hiện ra sự khác biệt giữa những người ở đây và hắn, đến lúc đó hắn sẽ nghĩ ra cách để cường đại bản thân.

Tóm lại bây giờ cứ để hắn tiếp tục bị người ta ngược đãi đi.

Lại có chuyện du hiệp thương nhân nữa sao.

Khấu Trọng cũng không biết tháng này đã xử lý bao nhiêu vụ việc như vậy.

Từ xưa nho dùng văn loạn pháp, hiệp dùng võ phạm cấm, Khấu Trọng muốn xây dựng một xã hội pháp trị, nhưng trên thế giới này có rất nhiều người luyện võ, chuyện dăm ba câu không hợp, ra tay đánh nhau không phải là ít, huống chi còn có không ít cao thủ tác loạn.

Võ giả tam lưu cũng có thể đối phó với vài người bình thường, cao thủ nhị lưu, nhất lưu càng có thể đánh bại cả một nha môn nha dịch.

Đối phó với những nhân sĩ giang hồ không quen bị ràng buộc này, là việc mà người cầm quyền không thể tránh khỏi.

Khấu Trọng trước đây cũng là nhân sĩ giang hồ, hiểu những người này, nhưng bây giờ lập trường đã khác.

Hắn cần một môi trường xã hội ổn định để phát triển kinh tế, không thể để những nhân sĩ võ lâm này phá hoại cục diện đoàn kết tốt đẹp này.

Cấm võ.

Không thực tế.

Khấu Trọng không muốn mình là người đầu tiên bị cấm.

Như vậy, vẫn là triệu tập hội nghị, mọi người cùng nhau thảo luận đi.

Gọi thuộc hạ thần tử mưu sĩ của mình đến, bàn bạc một hồi, Khấu Trọng và họ đã có kết luận, chỉ có thể cấm vũ khí, rồi nghiêm trị.

Những nhân sĩ võ lâm phạm tội phải bắt lại thụ hình, còn phải phế bỏ võ công.

Khấu Trọng cũng chỉ có thể cố hết sức mình để ổn định nửa giang sơn này, đột nhiên hắn thay đổi.

Vì hắn đột nhiên phát hiện ra những việc mình làm trước đây, trong mắt người thống trị xem ra cũng giống như những võ giả này, hành động bừa bãi không có quy tắc.

Nhưng trước đây hắn ghét nhất là bị quản thúc, giống như những nhân sĩ giang hồ đó.

Sự thay đổi giữa hai thân phận, khiến Khấu Trọng cảm thấy như linh hồn của mình bị xé toạc làm hai nửa.

Tương hỗ không dung, tương hỗ ghét bỏ.

Giang hồ, triều đình.

Khấu Trọng chính mình cũng không rõ mình rốt cuộc thích cái nào.

Tống Khuyết đứng bên cạnh Khấu Trọng, nói thật ông rất coi trọng Khấu Trọng, giống như thấy được bản thân mình thời trẻ, tâm cao khí ngạo.

Chỉ là thời trẻ của mình, chẳng qua là đi khắp nơi thách đấu các cao thủ dùng đao thành danh, cho đến khi mình có con mới dần dần ổn định lại tiếp quản Tống gia.

Nhưng Khấu Trọng còn chưa đầy mười tám, lại đã phải trải qua hai đoạn đời sống hoàn toàn đối lập.

Con gái của mình lại đem lòng yêu một người như vậy, hy vọng không xảy ra chuyện gì.

Tống công, nếu để ngài lựa chọn, ngài sẽ chọn cái nào.

Lựa chọn giữa giang hồ và triều đình sao.

Tống Khuyết hỏi.

Đúng vậy.

Khấu Trọng bây giờ cần một người chỉ dẫn.

Quyết định cuộc đời của một người thường không phải là chính người đó.

Thời trẻ của ta, khi du lịch tuy cũng không nghĩ đến việc quay về lo lắng cho gia nghiệp Tống gia, nhưng lại lo lắng cho cha mẹ già.

Nếu ví Tống gia như triều đình, thì dù ta thân ở giang hồ, trong lòng cũng không thể không canh cánh về triều đình này. 42.

Sau đó ta tiếp quản gia nghiệp, vì bảo vệ gia nghiệp không ngừng làm việc, sự bồng bột bôn ba giang hồ cũng dần dần quên đi.

Nhưng ta lại chưa từng ngắt quãng tin tức giang hồ, vì muốn bảo vệ gia nghiệp, thì mọi chuyện trong giang hồ không thể không quản.

Giang hồ và triều đình có lúc ta chính mình cũng phân không rõ, ta là Tống gia gia chủ hay là Thiên Đao Tống Khuyết.

Tống Khuyết nói, tầm mắt xuyên qua trần nhà nhìn thấy bầu trời, Thực ra giang hồ và triều đình cũng không phân rõ ràng như vậy, ta nói vậy, ngươi hiểu chưa.

Câu trả lời của Tống Khuyết khiến Khấu Trọng cúi đầu, hắn cần thời gian để suy nghĩ.

Khấu Trọng từ khi bước chân vào giang hồ đến khi đạt được thành tựu như vậy, trở thành thiếu soái thống lĩnh một phương cũng chỉ mất chưa đầy một năm.

Chương 532

Trong thời gian đó hắn đã trải qua rất nhiều chuyện, hôm nay đột nhiên tất cả đều hiện lên trong đầu hắn.

Rõ ràng như vậy, giống như mình lại trải qua một lần nữa.

Lời của Tống Khuyết khiến Khấu Trọng cảm xúc rất sâu sắc, hắn hiểu Tống Khuyết.

Nhưng Khấu Trọng không phải là Tống Khuyết, Tống Khuyết có thể nhìn thấu mọi thứ, xem Tống gia và giang hồ như một, nhưng Khấu Trọng không thể.

Vì cảm giác hoàn toàn khác biệt, Khấu Trọng là người có trực giác rất nhạy, chính vì trực giác mà hắn mới sống được đến bây giờ, dựa vào trực giác để quyết định tốt xấu của mình, đó là cách làm trước nay của hắn.

Nhưng bây giờ trực giác của hắn đột nhiên mất linh, giữa giang hồ và triều đình, hắn lại không thể đưa ra lựa chọn.

Khi ở trong giang hồ, hướng tới thân phận và quyền lực của triều đình.

Sau khi ở trong triều đình, lại phải đả kích sự tự do giang hồ mà mình yêu thích nhất.

Mâu thuẫn quá, hoàn toàn không tìm được điểm cân bằng.

Khấu Trọng cũng chỉ có thể tiếp tục mâu thuẫn như vậy, vì quyền lực và tự do mà hắn muốn vốn dĩ không thể thống nhất.

Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, võ công của hắn sớm muộn cũng sẽ có vấn đề.

Học viện Phi Mã điên cuồng tuôn ra thành tựu khoa học kỹ thuật, khiến rất nhiều người đỏ mắt ghen tị.

Lý Thế Dân đẩy nhanh tốc độ xây dựng trường học, chỉ cần trường học xây xong là có thể nhận được viện trợ của Đỗ Lan.

Rất nhanh, Lý Thế Dân đã chuẩn bị một địa điểm ở Lạc Dương để khởi công xây dựng, hiện tại đã hoàn thành được một nửa, sau đó Lý Thế Dân liền không thể chờ đợi được nữa mà phái người đến Học viện Phi Mã tìm người đảm nhiệm chức vụ giáo sư.

Tốc độ tuyển sinh học viên mới vô cùng nhanh, mấy đứa con trai con gái dưới trướng hắn đều bị tống hết vào trong.

Đáng tiếc, mảnh đất này không phải chỉ một mình Lý Thế Dân nhìn trúng, đại ca của hắn đã chuẩn bị xây một biệt viện ở đó.

Ở Lý gia, Lý Thế Dân vẫn chưa phải là người quyết định.

Lý Kiến Thành tố cáo một phen với Lý Uyên, Lý Uyên liền gọi Lý Thế Dân về Thái Nguyên.

Lý Uyên nhận ra sự thay đổi của Lý Thế Dân, nên quyết định đàn áp đứa con thứ hai của mình.

Hiện tại thế đối lập Nam Bắc đã hình thành, dường như Lý Thế Dân cũng không còn nhiều tác dụng nữa.

Lý Thế Dân lên đường, nhưng lần này không mang theo bao nhiêu người, thuộc hạ của hắn toàn bộ bị hắn giữ lại để ổn định cục diện.

Hắn không hy vọng mình vừa đi, đại ca của mình đã phái thân tín chiếm đoạt địa bàn.

Động thái của Lý Thế Dân rất nhanh đã bị Khấu Trọng biết được.

Cả hai bên đều cài cắm rất nhiều nội ứng vào phe đối phương.

Khấu Trọng biết rất rõ tình thế khó xử của Lý Thế Dân, Lý Uyên không phải là không thích Lý Thế Dân, chỉ là đối thủ cạnh tranh của Lý Thế Dân quá nhiều.

Lý Uyên lại không phải người khôn khéo gì, bị con trai mình nói vài câu gièm pha liền có thành kiến với Lý Thế Dân.

Tốt, bí mật điều động quân đội, cơ hội của chúng ta tới rồi.

Khấu Trọng biết khoảng thời gian Lý Thế Dân rời đi sẽ là cơ hội tốt nhất của hắn, Cho nội ứng của chúng ta ở Thái Nguyên thêm chút lợi lộc, nhất định phải giữ Lý Thế Dân ở lại Thái Nguyên không thể ra ngoài.

Cục diện ổn định sắp bị phá vỡ.

Mặc dù Khấu Trọng liên tục dặn dò phải cẩn thận tránh để lộ tin tức, nhưng tin tức phát động chiến tranh vẫn bị rò rỉ.

Thế là, đại diện của Từ Hàng Tĩnh Trai, Sư Phi Huyên tiểu thư đã lâu không xuất hiện tìm đến Đỗ Lan.

Đúng vậy, cô không đi tìm Khấu Trọng, mà lại tìm đến Đỗ Lan.

Đỗ Lan vốn dĩ đi lang thang khắp nơi chẳng có mục đích gì, rời khỏi nhị đồ đệ của mình, hắn phải đi xem khắp nơi xem có cơ hội thu nhận tam đồ đệ không.

Phó Thải Lâm thu ba nữ đồ đệ, Đỗ Lan cảm thấy về chuyện này, hắn là một người xuyên không không thể thua được.

Với một chuyện nhàm chán như vậy, Đỗ Lan lại trở nên nghiêm túc.

Ngày hôm đó, Đỗ Lan đi lang thang không mục đích, hy vọng mình có cơ hội tìm được một đồ đệ tư chất thượng thừa, đáng tiếc thời buổi này đồ đệ cũng không dễ tìm.

Đối với việc Sư Phi Huyên có thể tìm được mình, Đỗ Lan cũng rất kinh ngạc, thế giới này không có điện thoại, cũng không biết hành tung của mình làm sao bị người ta nắm giữ, mà lại nhanh đến thế.

Nói thật, ta đối với năng lực tình báo của các ngươi ở Từ Hàng Tĩnh Trai phải nói là hết sức thán phục, ngay cả mạng lưới tình báo của Hương gia cũng không lợi hại bằng các ngươi.

Đỗ Lan nói, so sánh ni cô am với sòng bạc, cũng chỉ có hắn mới dám nói thẳng trước mặt Sư Phi Huyên.

Sư Phi Huyên không nói nhảm, cũng không muốn nói nhảm, Đỗ Lan này nhiều lần có những lời lẽ vũ nhục Phật môn, cô đã nhịn.

Đỗ tiên sinh, lần này ta đến tìm ngài, là vì chuyện Khấu Trọng khởi binh bắc phạt.

Bắc phạt.

Đỗ Lan không quan tâm thời sự gần đây, nhưng bây giờ biết cũng không muộn, Không tệ nha, bắc phạt tốt mà.

Vương sư bắc định Thăng Long nhật, gia tế vô vong cáo nãi ông.

Tốt lắm.

Sớm biết Đỗ Lan có tài hoa, không ngờ tùy miệng cũng có thể nói ra câu như vậy, nhưng hình như không thích hợp lắm.

Vương sư chỉ quân đội của hoàng đế chính thống, Khấu Trọng nói thế nào cũng không thể coi là chính thống.

Theo tiên sinh thấy, chẳng lẽ Khấu Trọng là người kế thừa đại thống.

Chẳng có gì là không thể, chỉ cần Khấu Trọng muốn.

Đỗ Lan nói, Hôm nay ngươi tìm ta chẳng lẽ là muốn ta ngăn cản Khấu Trọng xuất binh.

Đúng vậy.

Sư Phi Huyên đứng dưới mái hiên của một quán nhỏ ven đường, nhìn Đỗ Lan.

Lúc này trời bắt đầu lất phất mưa bụi.

Ngươi có thể đi thẳng đến nói chuyện với Khấu Trọng, hắn mới là Thiếu soái.

Hơn nữa giữa các ngươi chắc cũng không có khoảng cách gì lớn.

Đánh thì cứ đánh đi, dù sao đánh xong rồi cũng yên ổn.

Ta cho rằng Khấu Trọng càng muốn nghe lời tiên sinh hơn.

Sư Phi Huyên nói.

Đỗ Lan ha hả cười.

Tiên sinh có phải đang cười Phi Huyên không biết tự lượng sức mình.

Ngay cả việc thuyết phục Khấu Trọng cũng không nắm chắc, lại tìm đến tiên sinh.

Thực ra Sư Phi Huyên cảm thấy Khấu Trọng chẳng qua là một đứa trẻ, còn Đỗ Lan mới là người có thể nói lý lẽ, Tiên sinh tất sẽ hiểu sâu đại nghĩa, không nỡ trơ mắt nhìn bá tánh lại chịu cảnh binh đao.

Hơn nữa trước đây tiên sinh không phải cũng nói rằng Nam Bắc nên thông qua đàm phán hòa bình để thống nhất hòa bình sao.

Hình như hắn có nói qua, nhưng hắn thực sự không muốn quản chuyện của Khấu Trọng, Đó thực sự là nội chính của họ, ta không tiện tham gia, ta chỉ đưa ra ý kiến.

Phải biết không can thiệp vào nội chính là tác phong trước sau như một của ta.

Ngươi can thiệp đã đủ nhiều rồi, trong lòng Sư Phi Huyên đã làm vô số mặt quỷ với Đỗ Lan, Tiên sinh hà tất phải như vậy.

Chẳng lẽ ngài nhẫn tâm nhìn con trẻ mất mẹ, người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh sao.

Đại chiến một khi nổ ra, với bá tánh trăm hại mà không có một lợi.

Chẳng lẽ tiên sinh muốn thấy sinh linh đồ thán sao.

Nếu là Tần Vương xuất binh, ngươi có tìm ta để ngăn cản hắn không.

Đỗ Lan cảm thấy tiêu chuẩn kép của Sư Phi Huyên có hơi quá.

Khấu Trọng xuất binh đánh giặc là sinh linh đồ thán, Lý Thế Dân đánh giặc là quang phục Thăng Long, vì dân thỉnh mệnh.

Thái độ này khiến người ta không thích.

Tần Vương là người nhân nghĩa, sao có thể vô cớ gây chiến loạn.

Xem kìa, cứ như thể những trận chiến Lý Thế Dân từng đánh, những người từng giết đều không tồn tại vậy.

Nếu Khấu Trọng ở đây, chắc chắn mặt đã tức đến đen sì.

Vậy thì để Tần Vương đầu hàng đi, như vậy Nam Bắc thống nhất, thiên hạ thái bình, lê dân bá tánh cũng không cần chịu nạn.

Sư Phi Huyên bị dồn vào thế bí, Tần Vương làm sao có thể đầu hàng, hắn là chân mệnh thiên tử do Từ Hàng Tĩnh Trai lựa chọn.

Thực ra Sư Phi Huyên đã trở về Từ Hàng Tĩnh Trai, sư phụ của cô đã nói với cô rất nhiều.

Do Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện, khiến kế hoạch của họ toàn bộ bị gãy, nên họ không thể không đánh giá lại tình hình, xây dựng kế hoạch mới, đảm bảo họ có thể nhận được sự ủng hộ toàn lực của chính quyền mới.

Chương 533

Chơi đùa quyền thuật, thiên hạ cũng chẳng qua là con bài mặc cả.

Dưới trướng Tần Vương tài tuấn vô số, binh hùng ngựa mạnh, lại có đất hiểm Quan Trung, Khấu Trọng không thể bì được một phần.

Theo lẽ thường, Khấu Trọng mới là bên nên đầu hàng Tần Vương.

Mưa càng lúc càng dày, Đỗ Lan đứng trong mưa, nhưng không một giọt mưa nào rơi trên người hắn.

Điểm này Sư Phi Huyên tuy cũng làm được, nhưng không thể duy trì trong thời gian dài như vậy.

Mưa thật là đáng ghét, phải không.

Đỗ Lan đột nhiên đổi chủ đề, rồi chỉ thấy hắn đưa tay ra, lòng bàn tay ngửa lên trời xoay một vòng, giống như đã vặn chặt vòi nước của đám mây đen, mưa liền tạnh.

Sư Phi Huyên phải thừa nhận chiêu này, cô không biết.

Ngươi có biết tại sao ta thích nói lý lẽ không.

Đỗ Lan lại mở miệng.

Nếu kẻ mạnh nói lý với kẻ yếu, đó là một loại nhân từ.

Kẻ yếu nói lý với kẻ mạnh, đó là một loại cầu xin.

Ngươi phải biết điểm này.

Đỗ Lan nhìn lên trời, tay vẫn giơ lên, mây đen trên trời đột nhiên co rút lại, tụ tập về phía lòng bàn tay của Đỗ Lan.

Giống như một tấm màn muỗi được thu lại, vo thành một quả cầu, Bởi vì khi kẻ mạnh không thuyết phục được kẻ yếu, họ còn có vũ lực.

Ta rất ghét như vậy, nhưng ta càng ghét thái độ ngoan cố không chịu sửa đổi của ngươi.

Sư Phi Huyên nhìn quả cầu mây đen to bằng quả cầu thủy tinh trong tay Đỗ Lan, bên trong lóe lên từng tia sét kinh người.

Nhớ kỹ, lúc ngụy biện cũng đừng chọn sai đối tượng.

Đỗ Lan nhét quả cầu mây đen vào tay Sư Phi Huyên, Ta không can thiệp nội chính.

Ngươi tự mình đi nói chuyện với Khấu Trọng đi, ta đi đây.

Lần này Sư Phi Huyên thật sự biết rằng Đỗ Lan không phải là người cô có thể thao túng.

Trường An, Đỗ Lan đi một vòng cuối cùng cũng đến được tòa thành cổ này.

Dương Công Bảo Khố ở ngay đây, Đỗ Lan nghĩ mình có nên đến đó để thêm vài cuốn bí tịch, làm phong phú thêm bảo khố không.

Nhưng khi đi dạo qua các con phố, Đỗ Lan gặp phải đặc sản của thế giới võ hiệp: tỷ võ chiêu thân.

Phải nói là Đỗ Lan cũng không ngờ mình sẽ gặp phải chuyện này, nhưng xem náo nhiệt, không xem thì phí.

Lôi đài được dựng ở khu chợ phía tây Trường An, trên một cái đài gỗ cao một mét, treo đầy dải lụa màu, hai bên dựng hai lá cờ, Quyền cước hạ xuất hiền tế, đao kiếm tương kháng định phu phụ.

Hai nha dịch đứng dưới đài giữ trật tự, xem ra đây là một buổi tỷ võ chiêu thân hợp pháp.

Thực ra, ghi chép sớm nhất về tỷ võ chiêu thân chính là vào thời kỳ này, và đối tượng là Lý Uyên.

Năm đó Lý Uyên nhờ tài bắn tên trúng mắt con công trên bình phong mới giành được chiến thắng, cưới được vợ.

Hỏi ra mới biết thì ra là một vị có biệt danh Phích Lịch Thiết Quyền ở Trường An đang kén rể.

Phích Lịch Thiết Quyền Vương Đại Song này cũng là một võ giả có chút danh tiếng ở Trường An, dưới trướng có mấy tiệm gạo, coi như là phú thương.

Chỉ là xuất thân là một tay đấm giang hồ, cho đến tận bây giờ, ông vẫn không quên được việc luyện võ.

Hiện tại đã gần tuổi cổ hy, dưới gối chỉ có một cô con gái, tên là Vương Thiến Thiến, cũng luyện võ từ nhỏ.

Sau này được gửi đến võ quán lớn nhất Trường An tu luyện, cũng chính là tiểu sư muội của võ quán.

Cha con nhà họ Vương đều thích luyện võ, nên muốn tìm một người cũng luyện võ để kế thừa gia nghiệp.

Nhưng tiểu sư muội trời sinh đã rất được hoan nghênh, đặc biệt là trong giới luyện võ vốn đã ít con gái, cộng thêm Vương Thiến Thiến dung mạo thượng thừa, nên ngưỡng cửa nhà họ Vương sắp bị giẫm nát.

Điều này khiến Phích Lịch Thiết Quyền vừa mừng vừa lo, hai cha con bàn bạc, liền nghĩ ra chiêu tỷ võ chiêu thân.

Lúc Đỗ Lan đến, đã có mấy hảo hán bị Vương Thiến Thiến đánh bay khỏi lôi đài.

Cô bé này lợi hại vậy sao.

Đỗ Lan hỏi một người đang cùng xem náo nhiệt bên cạnh.

Lợi hại lắm, Lục Xích Đại Kinh trong tay cô ta qua không được mười chiêu.

Người xem nói, Liên tiếp đánh bại ba người, bây giờ không ai dám lên nữa, bị một cô bé đánh bay xuống, mất mặt.

Loại con gái này tuy xinh đẹp, nhưng cưới về nhà thì không chịu nổi đâu.

Xem ra là quá mạnh mẽ, đến mức không ai dám lên nữa.

Đỗ Lan đứng trong đám đông, chờ một lúc lâu, một thanh niên khoảng hai mươi tuổi bị đẩy lên đài.

Là Đoạn Lưu đại sư huynh của võ quán Đông Thành.

Tai Đỗ Lan nghe được thân phận của thanh niên này.

Tiểu sư muội.

Thanh niên có vẻ rất lúng túng, hình như anh ta không muốn lên lắm.

Bởi vì anh ta rõ ràng có cảm tình với tiểu sư muội, nhưng lại rất nhút nhát, lần này bị các sư đệ đẩy lên, thật là cưỡi hổ khó xuống.

Đại sư huynh, huynh cũng muốn thử sao.

Giọng của Vương Thiến Thiến thì không nghe ra cảm xúc gì, chỉ có một chút mùi vị khiêu khích bên trong.

Một nữ cường nhân à, cưới người phụ nữ này, nếu không có chút bản lĩnh thì thật sự sẽ bị đè đầu cả đời.

Tiểu sư muội, đây không phải ý của ta.

Đại sư huynh Đoạn Lưu trông như một thư sinh, nói chuyện chậm rãi, có trật tự.

Vậy rốt cuộc có đánh hay không.

Không đánh, đại sư huynh cứ xuống đi.

Tiểu sư muội mất kiên nhẫn nói.

Đoạn Lưu này tính tình quá chậm chạp, nên mới bị hậu bối vượt qua, thực lực của hắn còn không bằng hai người trước đó, thà tự mình nhảy xuống, đỡ phải lát nữa bị sư muội mình đá xuống, mất mặt.

Đúng đúng, xuống đi, tự nhảy đi.

Không phải là sợ độ cao chứ, ha.

Đúng, như một người đàn ông nhảy xuống đi.

Người xem vĩnh viễn không sợ chuyện lớn, đại sư huynh càng thêm lúng túng.

Nhưng dù sao anh ta cũng là đàn ông, sao có thể cứ thế nhảy xuống, Đã lên rồi, ta cũng phải giao đấu với tiểu sư muội vài chiêu.

Vậy thì tới đi.

Tiểu sư muội bày ra thế võ.

Vậy thì đắc tội, tiểu sư muội.

Đoạn Lưu cũng chuẩn bị xong.

Đỗ Lan nhìn một cái, hai người kẻ tám lạng người nửa cân, nói thật thì nội lực của tiểu sư muội vẫn sâu hơn đại sư huynh một chút.

Quyền cước công phu của hai người thì lỏng lẻo bình thường.

Nhưng trong đám người này, hai người họ là lợi hại nhất, nên đại sư huynh tuyệt đối không phải vô dụng như những người khác nói.

Giữa những đòn qua lại, trông có vẻ rất đặc sắc, rất phóng khoáng, nhưng thực tế chỉ là võ giả hạng ba đang giao đấu.

Hay, đánh hay lắm.

Đánh tên mặt trắng kia xuống đi.

Cố lên, đánh tên mặt trắng đi.

Xem ra Đoạn Lưu đẹp trai, nên khiến nhiều người ghen tị.

Đỗ Lan thầm cười, dân ý khó trái à, vốn dĩ đại sư huynh đã không bằng tiểu sư muội, bị đánh bay xuống cũng là khó tránh khỏi.

Sau hai mươi chiêu, đại sư huynh lộ ra sơ hở, bị tiểu sư muội đá một cước vào lưng, ngã xuống lôi đài.

Thừa nhận.

Điểm đến là dừng, tiểu sư muội dừng lại.

Tiểu sư muội, em lợi hại hơn ta.

Ta thua rồi.

Trái tim Đoạn Lưu đang rỉ máu, anh ta và tiểu sư muội cuối cùng cũng không có cơ hội ở bên nhau, anh ta đã thua.

Nhảy xuống lôi đài, Đoạn Lưu một mình cô đơn rời đi.

Mấy sư đệ thân thiết của anh ta cũng đi theo sư huynh.

Cô gái bạo lực thế này, có gì tốt đâu.

Đỗ Lan cảm thấy Đoạn Lưu đã thích sai người.

Còn ai nữa.

Vương Thiến Thiến kiêu ngạo ngẩng đầu, liếc mắt nhìn tất cả mọi người dưới đài, đặc biệt là khinh bỉ mấy vị sư huynh ở lại tiếp tục xem.

Chậc, không có một người đàn ông ra hồn.

Chương 534

Đúng là ếch ngồi đáy giếng, không biết trời cao đất rộng, đánh bại mấy nhân vật nhỏ, lại thật sự cho rằng mình thiên hạ vô địch.

Cô bé này không tệ, xem có cơ hội để cô ta gia nhập môn phái chúng ta không.

Có thể tiếp xúc, tính cách cô bé này, trai chủ sẽ thích.

Từ quán trà đối diện khu chợ truyền đến âm thanh nhỏ.

Tai Đỗ Lan vừa hay nghe được âm thanh không hài hòa này, người của Từ Hàng Tĩnh Trai.

Xem ra thành phần của Từ Hàng Tĩnh Trai phức tạp hơn nhiều so với mọi người tưởng tượng.

Đám đông xem náo nhiệt im lặng, bị một cô gái coi thường cũng đủ mất mặt.

Nhưng bây giờ cũng không ai dám lên thử nữa, Đoạn Lưu là một cao thủ, cũng bị đánh bay xuống, họ không có tự tin đó. 43.

Lúc này trên lôi đài xuất hiện một lão nhân, chính là cha của Vương Thiến Thiến, nhìn là biết ông già mới có con gái, cưng chiều con gái đến hư hỏng, Ha, đã hôm nay không có ai khiêu chiến nữa, cộng thêm tiểu nữ cũng đã đánh bại bốn người, cần nghỉ ngơi, hôm nay đến đây thôi, chúng ta ngày mai tiếp tục.

Lão phu kỳ vọng vị hảo hán nào có thể đánh bại tiểu nữ, trở thành đông sàng khoái tế của nhà ta.

Ha.

Thu dọn rồi, tối nay chúng ta đến bái phỏng Vương gia đi, con gái có thể gia nhập Từ Hàng Tĩnh Trai là vinh hạnh của họ.

Chính là như vậy.

Lại là hai người đó.

Màn hay đã tàn, mọi người đều giải tán, Đỗ Lan cũng tiếp tục đi về phía Dương Công Bảo Khố.

Hắn không muốn quản chuyện bao đồng, Từ Hàng Tĩnh Trai dù sao sớm muộn cũng tiêu vong, Đỗ Lan không lo.

Hoặc có thể nói trên đời không có thứ gì là vĩnh hằng, không cần Đỗ Lan ra tay, mấy trăm năm sau Từ Hàng Tĩnh Trai tự nhiên sẽ tiêu vong.

Đỗ Lan có thể chờ, nhìn Từ Hàng Tĩnh Trai một đời không bằng một đời chắc chắn sẽ rất hả hê.

Dược Mã Kiều, một cây cầu đá ở trung tâm Trường An, bốn góc cầu có bốn con ngựa đang nhảy nên được gọi là Dược Mã Kiều.

Nơi này cất giấu cơ quan mở cửa bảo khố, Lỗ Diệu Tử không hổ là xảo thủ đệ nhất thiên hạ, bảo khố chế tạo tinh diệu, vượt xa thời đại này.

Nhưng trước khi tìm cơ quan, Đỗ Lan lại nhìn thấy đại sư huynh Đoạn Lưu bị đánh bại trên lôi đài tỷ võ chiêu thân.

Bây giờ anh ta đang một mình cô đơn tựa vào lan can, nhìn dòng sông dưới Dược Mã Kiều xuất thần, các sư đệ đều bị anh ta đuổi về rồi.

Xem ra là duyên phận, để mình lại thấy người này, Đỗ Lan thầm nghĩ có lẽ mình có thể giúp anh ta một tay.

Tỷ võ chiêu thân, chung quy vẫn là tỷ võ, Đoạn Lưu tự biết mình quả thực không bằng tiểu sư muội.

Bình thường tâm tư của anh ta không đặt nhiều vào việc học võ.

Ở võ quán tuy không lo ăn mặc, nhưng trong nhà anh ta còn có mẹ già và một người em gái chưa thành niên.

Hễ có thời gian là anh ta phải đi làm thêm để kiếm ít tiền phụ giúp gia đình.

Mặc dù sư phụ võ quán coi trọng tư chất của Đoạn Lưu, nhưng chuyện vặt vãnh trong nhà đệ tử, ông mà can thiệp quá nhiều, đồ nhi Đoạn Lưu cũng không muốn tiếp nhận.

Vì vậy thời gian Đoạn Lưu luyện võ bình thường ít hơn tiểu sư muội rất nhiều.

Dòng sông lững lờ trôi, Đoạn Lưu vốn cũng là con nhà thư hương, ban đầu chán văn theo võ, chỉ là sau khi cha mất, sư phụ tuy miễn học phí võ quán cho mình, nhưng cuộc sống gia đình ngày một khó khăn, mình lại vẫn cứ vô tích sự như vậy, có lẽ mình không phải là người có tài học võ.

Ai.

Một tiếng thở dài, Đoạn Lưu chỉ cảm thấy cả đời mình giống như một vũng nước tù.

Nếu không có mẹ và em gái, có lẽ mình đã sớm rời khỏi Trường An.

Công tử, cậu định nhảy sông sao.

Đoạn Lưu đột nhiên giật mình, quay đầu lại đã thấy Đỗ Lan đứng cách đó ba thước, trông như một nho sinh, Tiên sinh, ngài hiểu lầm rồi, tôi không định nhảy sông.

Vậy thì tốt, lúc trước ta thấy cậu bị một cô gái đánh bay khỏi lôi đài, chắc là hổ thẹn không muốn sống, nếu muốn nhảy sông, ta cũng có thể hiểu được.

Tiên sinh nói bậy, tôi đường đường là nam tử hán, sao có thể vì chút chuyện nhỏ này mà tìm đến cái chết.

Tôi trên có mẹ già, dưới có em gái, nếu tôi chết đi, làm sao có thể đối mặt với người thân trong nhà.

Đoạn Lưu quả quyết nói, giọng cũng lớn hơn không ít.

Không tệ, cũng là một tay hảo hán, trừ việc võ công không ra gì.

Có ai lại đi vạch trần khuyết điểm của người khác ngay trước mặt như vậy không.

Đoạn Lưu cũng chỉ có thể cười khổ, Tiên sinh, nói phải.

Cậu cũng rộng lượng đấy, nghĩ thoáng ra là tốt rồi.

Đỗ Lan cũng nhìn ra mặt hồ, Trong nhà có người thân, vậy tại sao cậu không đi tìm một công việc, mà lại đến võ quán học võ.

Đoạn Lưu cũng không biết tại sao.

Thực ra là do anh ta vẫn chưa định vị được bản thân, trong lòng vẫn ôm một vài ảo tưởng không thực tế.

Hôm nay cậu không chỉ thua về võ công, mà còn thua vì thiếu tự tin.

Thực ra cậu cảm thấy mình không xứng với tiểu sư muội, nên mới bị đánh bại nhanh như vậy.

Lời Đỗ Lan nói cũng là một trong những nguyên nhân, tâm thái của Đoạn Lưu không tốt, anh ta vốn không định lên lôi đài, sau khi bị các sư đệ đẩy lên, anh ta cũng rất lúng túng, cuối cùng không thể không đánh, từ đầu tâm thái đã là tiêu cực, không hề theo đuổi chiến thắng.

Trên lôi đài đánh loạn xạ, không thua mới lạ.

Là sư muội lợi hại.

Đoạn Lưu vẫn không chấp nhận hiện thực tự ti và mơ hồ trong lòng mình.

Cô ấy chỉ lợi hại hơn cậu một chút thôi, cậu hoàn toàn có cơ hội chiến thắng.

Đỗ Lan nói.

Thua là thua, nhắc lại làm gì.

Đoạn Lưu cảm thấy mình đã nói đủ với người lạ này, Tôi phải đi rồi, cáo từ.

Chàng trai trẻ, ta thấy cậu là người không tệ, có lẽ ta có thể sắp xếp cho cậu một công việc, nếu cậu có ý định thì ngày mai giờ Dần đến đây gặp ta.

Đây là cơ hội tuyệt vời, quá giờ không đợi.

Đoạn Lưu mang theo nghi hoặc rời đi, Đỗ Lan ở lại đây, nếu ngày mai Đoạn Lưu đến, hắn sẽ cùng Đoạn Lưu đào kho báu, nếu không đến, hắn sẽ tự mình đi đào.

Đứng trên Dược Mã Kiều, dùng cảm giác dò xuống dưới, rất dễ dàng tìm thấy Tà Đế Xá Lợi, thật là một thứ kỳ lạ.

Các đời chưởng môn Ma Môn trước khi chết đều truyền toàn bộ nội lực cả đời vào trong đó, gần như đã có mấy trăm năm lịch sử, hiện tại nó đã biến thành một kết tinh nội lực.

Nội lực ẩn chứa trong thứ này, đủ để làm vỡ kinh mạch của tất cả mọi người.

Nhưng nếu có thể từng chút một hấp thu nội lực trong đó, tiến hành luyện hóa, cũng không phải là không phải là con đường tắt để tăng cường nội lực.

Vì vậy một số kẻ tà ma ngoại đạo đều muốn có được xá lợi này.

Thứ này làm vật thừa kế thì không tệ, nhưng một số kẻ tham lam lại cứ động lòng tham.

Đỗ Lan cũng rất tò mò về Tà Đế Xá Lợi, hắn kỳ lạ tại sao nội lực có thể lưu lại bên trong mãi, phải biết nội lực sau khi rời khỏi kinh mạch sẽ tiêu tan.

Nhưng xá lợi này lại có thể khiến nội lực tồn tại bên ngoài cơ thể võ giả, nếu chế tạo nó thành vật phẩm, nhất định sẽ rất lợi hại.

Thử tưởng tượng, một vũ khí không chỉ vận hành chân khí, mà còn là một vũ khí tích trữ nội lực.

Khi đối thủ tưởng rằng nội lực của ngươi đã cạn kiệt, đột nhiên vung vũ khí ra, nội lực tích trữ bên trong tuôn ra, đánh bại kẻ thù.

Biểu cảm trên mặt kẻ thù nhất định sẽ rất thú vị.

Đỗ Lan dịch chuyển tức thời đến Dương Công Bảo Khố, bên trong dùng dạ minh châu điểm xuyết làm nguồn sáng, nên dưỡng khí không bị tiêu hao bao nhiêu, mặc dù Đỗ Lan vốn dĩ không cần dưỡng khí.

Dương Công Bảo Khố thực ra là một đường hầm kiêm căn cứ dưới lòng đất được xây dựng để mưu phản, nên bên trong đặt toàn vũ khí, đương nhiên đó chỉ là bề nổi.

Trong bảo khố còn có những mật thất khác, bên trong có mấy rương lớn châu báu, và còn có Tà Đế Xá Lợi.

Bảo khố được xây dựng vô cùng tinh xảo, lối vào và con đường dẫn đến mật thất đều có cạm bẫy.

Đương nhiên những cạm bẫy này, bị Đỗ Lan dịch chuyển tức thời phớt lờ.

Cũng không biết Lỗ Diệu Tử đã tốn bao nhiêu thời gian để xây dựng nơi này.

Thật là một nơi tốt, mọi người đều biết, Đỗ Lan rất thích những căn cứ bí mật dưới lòng đất.

Nơi này nối liền với hoàng cung Trường An, thông đến cống ngầm dưới Dược Mã Kiều, lại có một lối vào ở ngoại thành, và một lối vào ở giếng nước của Tây Ký Viện.

Có thể nói là liên thông hơn nửa thành phố.

Công trình lớn như vậy, dưới sự thiết kế tính toán của Lỗ Diệu Tử lại có thể xây dựng xong mà không gây nghi ngờ, thật quá phi thường.

Chương 535

Đỗ Lan đi một vòng trong bảo khố, lại nhìn Tà Đế Xá Lợi ngâm trong thủy ngân, nhưng không động đến thứ gì.

Những thứ này đều là vật ngoài thân, ngược lại bản thân bảo khố này lại cho Đỗ Lan không ít kinh hỉ.

Bảo khố này có giá trị hơn xa những thứ bên trong, đại diện cho kỹ nghệ kiến trúc đỉnh cao của thời đại này, hoàn toàn có thể cải tạo thành một bảo tàng.

Cơ quan bên trong mạnh mẽ, thậm chí cả tông sư cũng có thể bị ám toán.

Song Long hai người có thể đi qua cơ quan cũng là nhờ Lỗ Diệu Tử trong nguyên tác chỉ dạy, nếu không ở đây chết mấy lần cũng không quá.

Còn muốn lấy được Tà Đế Xá Lợi thì càng là mơ mộng hão huyền.

Sáng sớm hôm sau mặt trời mới mọc, Đỗ Lan không đợi được Đoạn Lưu, xem ra cao nhân như hắn cũng không phải lần nào cũng lừa được người.

Quay lại khu chợ phía tây, trên lôi đài tỷ võ chiêu thân vẫn chưa có ai.

Vì vậy Đỗ Lan tìm một quán trà đối diện ngồi xuống, gọi một ấm trà thơm, mấy đĩa bánh ngọt ăn.

Mãi đến gần trưa, cha con nhà họ Vương mới mang theo gia đinh và nha dịch đến lôi đài.

Lúc này dưới lôi đài đã chật ních người xem náo nhiệt.

Đoạn Lưu trốn trong góc cũng đã chờ đợi từ lâu.

Đoạn Lưu này do dự không quyết đoán, không có mệnh nhân vật chính.

Đỗ Lan lắc đầu, nhét bánh ngọt vào miệng.

Hai người của Từ Hàng Tĩnh Trai hôm qua cũng đã đến, khu chợ càng thêm náo nhiệt.

Vẫn là lão nhân Vương Đại Song ra nói mấy câu vô thưởng vô phạt, nhưng cũng chỉ ra hôm nay là ngày cuối cùng, nếu không chọn được rể, sẽ dỡ bỏ lôi đài, để con gái đến Từ Hàng Tĩnh Trai xuất gia.

Chỉ ra con gái được Từ Hàng Tĩnh Trai coi trọng, cũng là một chút tâm cơ thương nhân và lòng hư vinh của nhà họ Vương, sau này ở thành Trường An này, nhân vật giang hồ đều sẽ nể mặt họ ba phần.

Về phần chuyện nối dõi tông đường, có thể nói sau.

Người của Từ Hàng Tĩnh Trai cũng không nói xuất gia rồi thì không thể hoàn tục, để con gái đến đó tu luyện vài năm, rồi ra ngoài kết hôn cũng không muộn.

Vương Đại Song tính toán rất hay, nhưng ông không biết năng lực tẩy não của Từ Hàng Tĩnh Trai, con gái ông đến đó là bánh bao thịt ném chó, có đi không có về.

Vì vậy hai người của Từ Hàng Tĩnh Trai đều không biểu cảm nhìn lão nhân biểu diễn, giống như xem khỉ diễn trò.

Cuối cùng Vương Đại Song dõng dạc tuyên bố tỷ võ lại bắt đầu.

Trà hương và trà khách, hương khí quấn quanh trà khách, huyên náo lấn át trà hương.

Đỗ Lan hóa thân thành một khán giả, tay xoay chén trà, nước trà trong vắt xoáy thành một vòng xoáy trong chén.

Do tốc độ quá nhanh, trên chén trà của Đỗ Lan bốc lên một tầng sương nước, sau đó sương nước lại bị Đỗ Lan dùng miệng mũi hít vào cơ thể, phương pháp uống trà kiểu mới này là do Đỗ Lan phát minh.

Các trà khách cùng ở lầu hai thấy Đỗ Lan ra vẻ như vậy, đều kinh ngạc.

Đặc biệt là một số nhân sĩ giang hồ.

Họ biết chiêu này của Đỗ Lan ít nhất cũng phải có tu vi đại tông sư.

Hai người của Từ Hàng Tĩnh Trai càng nhận ra thân phận của Đỗ Lan, nhìn nhau đều không che giấu được sự kinh ngạc.

Dưới quán trà, trên lôi đài tỷ võ chiêu thân cũng rất náo nhiệt.

Chỉ là hôm nay mới có một người đàn ông trung niên ngoài ba mươi lên lôi đài, đấu với Vương Thiến Thiến mấy chục hiệp.

Lúc bị Đại Kinh đánh bay khỏi lôi đài rõ ràng là không dám tin, vì hắn là người có chuẩn bị mà đến.

Nhưng võ công của cô nương nhỏ này rõ ràng cao hơn hôm qua không ít, chỉ sau một đêm mà như biến thành người khác.

Đỗ Lan biết chắc chắn là hai người của Từ Hàng Tĩnh Trai đã truyền cho Vương Thiến Thiến vài chiêu, lý niệm của Từ Hàng Tĩnh Trai tuy không ra gì, nhưng võ công thì là thật, so với võ quán dạy thì cao minh hơn không biết bao nhiêu.

Đại Kinh này hôm qua xem cả ngày, lại suy ngẫm cả đêm về chiêu thức của Vương Thiến Thiến, vốn nghĩ là mười phần chắc chín, không ngờ vẫn bị đánh bay xuống.

Hừ.

Vương Thiến Thiến được Từ Hàng Tĩnh Trai coi trọng, lại càng coi thường những nam tử bình thường này.

Ngay cả người lợi hại như Đại Kinh cũng bị đánh bại, những người còn lại cũng không dám lên nữa.

Tiểu nhị, tính tiền.

Đỗ Lan hô một tiếng, dù sao hôm nay cũng không có màn hay gì, thà mình tự sắp xếp một màn hay.

Tới ngay, khách quan ngài uống xong rồi ạ.

Tổng cộng ba mươi văn tiền.

Đỗ Lan vung ra một lạng bạc vụn, Không cần thối.

Cảm ơn, cảm ơn khách quan.

Mặt tiểu nhị cười toe toét.

Thấy Đỗ Lan định đi, một trong hai người của Từ Hàng Tĩnh Trai vội vàng đứng dậy đi theo.

Nhưng lại không biết Đỗ Lan còn chưa chuẩn bị rời đi, thấy Đỗ Lan chậm rãi xuống lầu, rồi đến giữa khu chợ, hòa vào đám đông.

Đỗ Lan này muốn làm gì.

Rất nhanh vị nữ đệ tử theo dõi đã biết, thì ra Đỗ Lan là từ trong đám đông tìm ra một đứa ăn mày nhỏ tám, chín tuổi.

Đứa ăn mày đó rách rưới, quần áo trên người đã bị vết bẩn che lấp đổi màu, tóc cũng rối bù như tổ chim.

Nhưng đôi mắt trên khuôn mặt bẩn thỉu lại rất linh hoạt.

Cậu bé, cháu tên gì.

Đỗ Lan hỏi.

Đứa ăn mày nhỏ đó cũng gan lớn, hôm nay ngay cả một văn tiền cũng không xin được, dù sao cũng không có gì đáng sợ bị cướp, nói không chừng làm hài lòng người trước mắt còn có thể được thưởng.

Thưa đại gia, tiểu nhân tên là Cẩu Thặng.

Tiểu ăn mày trả lời.

Đứa ăn mày rất gầy, cũng không cao, lẫn trong đám đông rất khó bị phát hiện.

Cẩu Thặng, vậy họ gì.

Chỉ gọi là Cẩu Thặng, không có họ gì cả, mẹ tôi đã mất cũng không nói với tôi, vẫn cứ gọi tôi là Cẩu Thặng Cẩu Thặng.

Được, Cẩu Thặng cháu có thấy chị gái ở trên kia không.

Có thích không.

Cẩu Thặng tròn mắt nhìn Đỗ Lan, lại quay đầu nhìn người trên lôi đài, gật gật đầu, Thích.

Vậy cháu lên đi, chỉ cần đánh thắng chị gái đó, cháu có thể lấy chị ấy làm vợ.

Đỗ Lan xúi giục.

Cẩu Thặng nhìn Đỗ Lan, cảm thấy Đỗ Lan đang đùa giỡn, Đại gia, nếu ngài cho tiền thưởng, tôi sẽ lên.

Xem ra Cẩu Thặng tuy nghèo nhưng không ngốc, tuổi nhỏ nhưng cũng không phải là đứa ngốc cái gì cũng tin.

Chỉ cần cháu lên, ta bảo đảm cháu sẽ cưới được chị gái, chẳng lẽ không tốt sao.

Không tốt, ngài không bằng cho tôi tiền thưởng, tôi lên chịu một trận đòn, cũng đáng.

Dù sao tôi cũng không đánh lại chị gái đó, không thể nào cưới được chị ấy.

Đứa ăn mày nhỏ này nói chuyện cũng khá có trật tự, đầu óc lại vô cùng linh hoạt, cũng biết tỷ võ chiêu thân, là phải đánh bại người trên kia mới tính.

Cuộc đối thoại giữa Đỗ Lan và tiểu ăn mày lập tức thu hút sự chú ý của đám đông xung quanh, tất cả mọi người đều nhìn về phía này.

Mọi người đều nghĩ Đỗ Lan đang trêu chọc đứa ăn mày nhỏ này, nên có người liền hò hét, lớn tiếng bảo tiểu ăn mày lên.

Bị nhiều người nhìn như vậy, tiểu ăn mày cũng không tỏ ra sợ hãi, Cho tiền thưởng, tôi mới lên.

Cẩu Thặng đã quyết tâm phải nhận tiền trước, rồi mới chịu đòn.

Xem này. 44.

Xem ra không đưa tiền, Cẩu Thặng này còn không định hợp tác, Đỗ Lan chỉ có thể lấy ra một viên gạch vàng, Thấy chưa, chỉ cần lên, thua thì viên gạch vàng này là của cháu.

Thắng thì gạch vàng và vợ đẹp đều là của cháu.

Chương 536

Bây giờ cháu đồng ý chưa.

Tiểu ăn mày hai mắt sáng rực, hai tay run rẩy nhận lấy viên gạch vàng. 45.

Ngay cả đám đông xem náo nhiệt cũng im lặng, lấy ra viên gạch vàng lớn như vậy ra đùa, không phải là điên thì cũng là kẻ phá gia chi tử, còn không thì là lừa đảo.

Nhưng bộ dạng của Đỗ Lan rõ ràng không phải là lừa đảo.

Thật sự cho tôi.

Thật, chỉ cần cháu lên lôi đài.

Được, tôi lên. 46.

Gạch vàng đã lấy được tay, còn có lý do gì không lên.

Yên tâm, hôm nay ta không chỉ cho cháu gạch vàng, mà còn cho cháu cưới một người vợ.

Cẩu Thặng bây giờ cháu nhìn ta, ta dạy cháu bốn chiêu, cháu lên đài rồi lần lượt sử dụng, nhất định sẽ giúp cháu đánh thắng đại tỷ tỷ.

Đỗ Lan nói rồi liền ở giữa đám đông chỉ đạo Cẩu Thặng, Ngụ thanh vu trọc.

Động tác của Đỗ Lan rất chậm, có thể để tiểu ăn mày nhớ được một lần, hắn không chuẩn bị luyện lần thứ hai.

Lúc này Đoạn Lưu cũng đã nhìn thấy bên này, cũng nhận ra Đỗ Lan chính là nho sinh kỳ lạ hôm qua.

Bây giờ xem ra người đó quả nhiên là một quái nhân, nhưng rất có thể là một cao nhân.

Nghĩ đến đây, Đoạn Lưu không khỏi hối hận, sao sáng nay mình lại do dự không quyết đoán mà không đến Dược Mã Kiều.

Dụng hối nhi minh.

Các võ giả xung quanh nhìn động tác của Đỗ Lan nhíu mày, bởi vì động tác của Đỗ Lan cũng không phức tạp, nhưng lại có một khí chất phiêu dật.

Tàng chuyết vu xảo, dĩ khuất vi thân.

Tên bốn chiêu xuất từ bộ phim võ hiệp kinh điển Kiếm Vũ Bốn chiêu dạy xong, Đỗ Lan dừng lại, Cháu có thể lên rồi. 47.

Cẩu Thặng đảo mắt một vòng, dù sao gạch vàng đã vào tay, đến lúc đó cho dù là trực tiếp nhận thua, cũng có gạch vàng rồi.

Lần này đáng giá, Được, tôi lên. 48.

Thấy tiểu ăn mày leo lên, tất cả mọi người đều nhìn qua, họ lại muốn xem chuyện này sẽ phát triển thế nào, nhà họ Vương sẽ thu dọn ra sao.

Lão nhân Vương Đại Song thấy một đứa ăn mày lên, sắc mặt cũng không tốt.

Nhưng cũng không ngăn cản, bởi vì mình cũng không nói tiểu ăn mày không thể lên lôi đài, nếu mình lên tiếng ngăn cản, nhất định sẽ bị người ta đàm tiếu, lúc đó mặt mũi của mình sẽ không còn.

Mà mặt Vương Thiến Thiến càng tái xanh, lửa giận như một con ác long lao về phía Đỗ Lan. 49.

Toàn bộ là vì tên Đỗ Lan này mới để đứa ăn mày này lên.

Lại còn muốn để đứa ăn mày thắng mình, đúng là nằm mơ.

Nhưng để cô đánh một đứa trẻ, Vương Thiến Thiến cũng không nỡ xuống tay ác, cô cũng không phải là loại người thích bắt nạt trẻ con.

Nhưng hiện tại họ đang ở trên lôi đài, Vương Thiến Thiến nghĩ mình cẩn thận một chút vẫn có thể ném tiểu ăn mày xuống mà không làm nó bị thương.

Nghĩ xong, Vương Thiến Thiến nhìn về phía Cẩu Thặng.

Cẩu Thặng tuy gan dạ, nhưng đối mặt với đại tỷ tỷ cấp nữ thần mà mình không thể với tới, vẫn có chút xấu hổ, làm bộ làm tịch ôm quyền, Tôi là Cẩu Thặng.

Ha Mới báo tên xong, mọi người đều cười.

Mặt Cẩu Thặng càng đỏ hơn.

Được rồi, nói nhiều thế làm gì, ra tay đi, ta đưa ngươi xuống.

Yên tâm không làm ngươi đau đâu.

Nói rồi Vương Thiến Thiến đã công kích về phía Cẩu Thặng.

Cẩu Thặng thấy đối phương tấn công, bên tai chỉ cảm thấy một âm thanh vang lên, cơ thể mình đã động.

Tàng chuyết vu xảo Vương Thiến Thiến trực giác không nhìn thấy đứa ăn mày rách rưới đó đâu, rồi cảm thấy bụng đau nhói.

Nhưng đối phương dù sao cũng còn nhỏ, lại suy dinh dưỡng, làm gì có bao nhiêu sức lực.

Cú đập này ngoài việc để lại một dấu tay nhỏ trên bộ quần áo sạch sẽ của Vương Thiến Thiến, không có hiệu quả gì.

Lại đến, dụng hối nhi minh.

Tiểu ăn mày nhanh chóng xoay người vòng ra bên cạnh Vương Thiến Thiến, đập vào eo cô.

Sau đó hai chiêu còn lại cũng toàn bộ sử dụng, lại khiến Vương

Thiến Thiến không có sức chống đỡ.

Đặc biệt chiêu cuối cùng nhảy lên đánh trúng huyệt tráo môn sau lưng Vương Thiến Thiến, tuy sức lực nhỏ, nhưng vẫn khiến Vương Thiến Thiến không thể động đậy.

Tiểu ăn mày Cẩu Thặng đã thắng, Đỗ Lan thậm chí có thể nghe thấy tiếng mọi người kinh ngạc đến rơi cả mắt kính, còn có tiếng trái tim tan vỡ của Đoạn Lưu vì hối hận.

Sự phát triển của sự việc thật sự khiến người ta bất ngờ, trong một lúc mọi người đều im lặng, im lặng một cách quỷ dị.

Đây là cái gì.

Tính thế nào.

Có tính không.

Tiểu ăn mày thắng tỷ võ chiêu thân, lần này cả khu chợ đều tụ tập lại, hai nha dịch phải vất vả chống đỡ.

Trán Vương Đại Song mồ hôi lạnh như mưa, khăn tay lau cũng ướt đẫm.

Nhưng ông vẫn phải ra ngoài ổn định tình hình, lão nhân đứng dậy đi đến giữa lôi đài, Các vị, các vị, vị tiểu anh hùng này tuy thắng tiểu nữ một chiêu nửa thức, nhưng tuổi còn nhỏ, không thể cưới tiểu nữ.

Không để ý đến những lời chế giễu châm chọc của những người bên dưới, ông tiếp tục nói, Hơn nữa ta là tỷ võ chiêu thân, vị tiểu anh hùng này cũng không biết võ công, toàn bộ là do vị hiệp sĩ kia tạm thời dạy bốn chiêu mới giúp tiểu anh hùng chiến thắng, điều này không tính, không. tính.

Đây là tiết tấu nuốt lời, nhưng vì con gái mình, vứt bỏ cái mặt già này cũng đáng.

Sao có thể nói mà không giữ lời như vậy.

Không phải ta nói mà không giữ lời, thực sự là tiểu anh hùng này tuổi còn quá nhỏ. 50.

Như vậy đi, ta lấy ra năm thỏi vàng, còn có một căn nhà tặng cho tiểu anh hùng, sau này đợi cậu ấy lớn ta sẽ mai mối cho tiểu anh hùng một mối tốt.

Ta nhất định sẽ coi tiểu anh hùng như con ruột mà chăm sóc.

Mọi người hài lòng chưa.

Làm con của ông, thế không phải là em trai cưới chị gái, đại đại vi phạm cương thường sao.

Ha Đám đông xem náo nhiệt toàn là những người gây rối, Vương Đại Song thật sự sắp bị họ bức chết, Không phải như vậy, không phải như vậy, không làm con, cũng không thành thân với tiểu nữ.

Nhưng đám đông vẫn không đồng ý.

Tiên sinh, vị tiên sinh này, chuyện là do ngài gây ra, ngài cũng phải nói vài câu chứ.

Vương Đại Song thực sự không còn cách nào, ánh mắt liếc thấy Đỗ Lan đang mỉm cười, giống như bắt được cọng rơm cứu mạng cuối cùng, Mọi người nhường đường, mời tiên sinh lên. 51.

Một lối đi mở ra trước mặt Đỗ Lan, người hai bên cũng thật sự không ngại chuyện lớn, họ lại muốn xem kẻ đầu sỏ này sẽ có lời giải thích gì.

Đỗ Lan chậm rãi đi đến dưới lôi đài, rồi bay lên lôi đài.

Tiên sinh, ngài hại ta thảm rồi.

Vương Đại Song bây giờ cũng chỉ có thể hạ mình, ông có thể thấy lai lịch của Đỗ Lan nhất định không nhỏ, nếu không mình đã tuyên bố tiểu nữ được Từ Hàng Tĩnh Trai coi trọng, người bình thường sao dám đến gây rối.

Đỗ Lan không để ý đến ông ta, mà nhìn về phía tiểu ăn mày, Không tệ không tệ, tư chất thượng thừa, so với vợ đẹp của cháu thì mạnh hơn nhiều.

Bây giờ tiểu ăn mày hoàn toàn đã luống cuống tay chân, sự việc biến thành thế này thật không theo lẽ thường.

Tiểu ăn mày chưa bao giờ nghĩ mình có thể thắng, bây giờ đầu óc trống rỗng, cũng không biết là vui hay buồn.

Vì vậy khi Đỗ Lan hỏi, tiểu ăn mày vẫn đang lơ đãng.

Rốt cuộc vẫn là một đứa trẻ, vào lúc này lại còn mất tập trung.

Tiên sinh, tiên sinh, vẫn chưa hỏi tiên sinh quý danh, môn phái nào.

52.

Chương 537

Điều này không cần nói cho ngươi biết, ngươi chỉ cần biết con gái ngươi cho dù là vào Từ Hàng Tĩnh Trai, sư tôn của nó cũng sẽ không tìm ta gây phiền phức là được rồi.

Vì vậy ngươi cứ từ bỏ ý định để Từ Hàng Tĩnh Trai ra mặt đi, hai đệ tử Từ Hàng bên kia tự nhiên cũng sẽ không đứng ra.

Lời của Đỗ Lan, tất cả mọi người đều nghe thấy, bá tánh bình thường không hiểu ý nghĩa của lời này.

Nhưng các nhân sĩ võ lâm có mặt đều cảm thấy Đỗ Lan điên rồi, Từ Hàng Tĩnh Trai ngoài Ma Môn ra còn ai có thể chọc vào. 53.

Chẳng lẽ người đàn ông này là người của Ma Môn, xem tác phong của hắn quả thật là rất giống.

Nghĩ đến đây, các nhân sĩ võ lâm sợ hãi, thậm chí có người từ từ lùi lại rời đi.

Đỗ Lan nói như vậy, Vương Đại Song cũng bất lực, hiện tại không biết rõ lai lịch của Đỗ Lan, cũng không biết thật giả của hắn, xem ra chỉ có thể dùng lời lẽ tốt đẹp khuyên bảo, Tiên sinh, ngài đây không phải là muốn hủy hoại con gái ta, phá hoại gia đình ta sao.

Đương nhiên không phải, cậu bé Cẩu Thặng này, tuy tuổi nhỏ, nhưng tư chất thượng thừa, chỉ cần tìm được danh sư chỉ điểm, nhất định sẽ thành tựu một phen sự nghiệp.

Đột nhiên Đỗ Lan làm ra vẻ bừng tỉnh, Các ngươi là chê cái tên Cẩu Thặng này chứ gì, không bằng ta đặt cho nó một cái tên.

Nghe người ta nói, nhà ngươi họ Vương, ngươi tên Vương Đại Song, con gái ngươi tên Vương Thiến Thiến.

Vậy đi, ta đặt cho Cẩu Thặng một cái tên là Tiêu Dao Tử được rồi.

Ngạch.

Cạn lời, tên của cha con nhà họ Vương có quan hệ gì đâu, người này nói chuyện sao lại không đâu vào đâu thế này.

Đại danh gọi là Tiêu Dao Tử, tiểu danh vẫn gọi là Cẩu Thặng.

Đỗ Lan nói, Cẩu Thặng, cháu nghe thấy chưa.

Giọng Đỗ Lan đột nhiên như sấm rền vang, khiến tiểu ăn mày tỉnh lại, Được ạ.

Ừm, vậy Tiêu Dao Tử, ta thay cho cháu một bộ quần áo, đỡ phải để người ta coi thường.

Đỗ Lan nhìn từ trên xuống dưới một lượt, nhìn thấu vóc dáng của tiểu ăn mày, rồi nhẹ nhàng vỗ tay một cái, tiểu ăn mày đã thay đổi.

Đây không phải là ma thuật, tiểu ăn mày đã sạch sẽ, còn thay một bộ quần áo mới, biến thành một tiểu chính thái phấn điêu ngọc trác.

Tĩnh lặng như chết, đây không phải là võ công, đây là thần thông, quá lợi hại rồi.

Thượng tiên.

Lần này, Vương Đại Song hoàn toàn bái phục, thậm chí quỳ xuống lôi đài, có thần thông như vậy, không phải là thần tiên thì còn là gì.

Nghĩ đến đây, mắt Vương Đại Song đều sáng lên, vậy hôn sự của con gái mình là do thần tiên ban cho, nhà họ Vương chúng ta không phải là sắp phát đạt rồi sao.

Nghĩ đến đây, trong lòng Vương Đại Song cảm tạ liệt tổ liệt tông, nhất định là tổ tiên tích đức mới để cho cha con họ gặp được thần tiên.

Lần này tốt rồi, chuyện xấu biến thành chuyện tốt.

Bá tánh vô tri cũng quỳ xuống, Đỗ Lan biến tiểu ăn mày thành quý công tử, chiêu này thật sự quá huyền diệu.

Đỗ Lan cũng không phủ nhận, cậu bé này và Vương Thiến Thiến chênh nhau mười tuổi, đây thật sự có chút loạn điểm uyên ương phổ. 54.

Vương Thiến Thiến vốn là một người độc lập, ghét nhất là bị người khác sắp đặt tương lai của mình, cho dù là thần tiên, muốn cô gả cho tiểu ăn mày này, đừng có mà mơ. 55.

Mà tiểu ăn mày lại mặt đỏ bừng, mắt to không ngừng liếc về phía vợ mà mình thắng được. 56.

Hôm nay mục đích chính của Đỗ Lan là đả kích danh tiếng của Từ Hàng Tĩnh Trai, ngay cả khi Vương Đại Song không tự mình đề xuất chuyện con gái được chọn, Đỗ Lan cũng sẽ tìm cơ hội nói ra.

Danh vọng của Từ Hàng Tĩnh Trai quá cao, đến mức có thể rất đơn giản tập hợp được sức mạnh to lớn, điều này đối với sự ổn định trong tương lai là cực kỳ bất lợi.

Vì vậy Từ Hàng Tĩnh Trai hoặc là tự mình khiêm tốn đi, nếu không việc đả kích sẽ còn tiếp tục.

Người sáng mắt nhìn vào là biết vị thần tiên này đang đối đầu với Từ Hàng Tĩnh Trai, điều đó đại diện cho cái gì.

Từ Hàng Tĩnh Trai không được lòng thần tiên, vấn đề này lớn rồi.

Từ Hàng Tĩnh Trai lợi hại, hay là thần tiên lợi hại.

Đương nhiên là thần tiên lợi hại, đối đầu với thần tiên có thể có lợi ích gì không.

Cách nói này chỉ cần truyền ra ngoài, đối với danh vọng của Từ

Hàng Tĩnh Trai trong dân gian đả kích rất lớn.

Chỉ là chuyện trên lôi đài này, vẫn phải xem Đỗ Lan giải quyết thế nào.

Tiểu chính thái được Đỗ Lan vô trách nhiệm đặt tên là Tiêu Dao Tử, cũng quả thực rất có thiên phú, chỉ cần Đỗ Lan bồi dưỡng, nhất định có thể trở thành kỳ nam tử mà vạn ngàn thiếu nữ tranh đoạt.

Vương Thiến Thiến nếu bây giờ gả cho tiểu chính thái này tuyệt đối là lời. 57.

Nếu không muốn, dù sao Đỗ Lan cũng sẽ dẫn đi tiểu chính thái, rồi sửa đổi ký ức của tất cả mọi người có mặt, nhà họ Vương vẫn có thể sống qua ngày.

Hai người các ngươi tự nói đi. 58.

Đỗ Lan lại quẳng quả bóng cho hai tiểu bối Vương Thiến Thiến và Tiêu Dao Tử.

Lúc này, tuy phương Nam thực thi pháp chế, nhưng hôn nhân đại sự, lời mai mối mệnh cha mẹ vẫn là kim khoa ngọc luật.

Trên lôi đài tỷ võ chiêu thân này, Đỗ Lan tuy có ý để hai tiểu bối tự nói ý kiến.

Nhưng Vương Đại Song đã nhận định Đỗ Lan là thượng tiên tìm chồng cho con gái mình.

Nhìn bộ dạng của Tiêu Dao Tử, trước đây bẩn thỉu không nhìn ra, bây giờ bị Đỗ Lan làm cho một phen, quả thật là đầu hổ não hổ đáng yêu vô cùng.

Vương Đại Song càng nhìn càng thích, tuy bây giờ tuổi còn nhỏ, nhưng chỉ cần lớn lên một chút, nhất định sẽ là người làm nên chuyện lớn.

Nhân vật như vậy làm con rể của mình, mình hài lòng, con gái cũng có thể hạnh phúc.

Về lâu dài đương nhiên là như vậy, nhưng Vương Thiến Thiến hiện tại đang ở độ tuổi đẹp nhất, còn Tiêu Dao Tử ít nhất phải đợi mười năm nữa mới lớn.

Mười năm sau, hoa vàng cũng đã nguội lạnh, tuổi thanh xuân tươi đẹp đều lãng phí.

Thượng tiên, chuyện này ta làm cha quyết định, ngài yên tâm, ta lập tức cho người chuẩn bị hôn lễ.

Thái độ của Vương Đại Song thay đổi một trăm tám mươi độ.

Đỗ Lan không coi thường Vương Đại Song, đây mới là phản ứng của người bình thường.

Gặp được thần tiên ban hôn, làm gì có lý do từ chối.

Thượng tiên, ở đây nói chuyện không tiện, không bằng ta bây giờ tuyên bố hôn sự của tiểu nữ và vị Tiêu Dao Tử tiểu anh hùng này, sau đó chúng ta di bộ đến nhà ta bàn bạc chi tiết.

Vương Đại Song nói rồi dường như đột nhiên nghĩ ra điều gì, cười toe toét hỏi Tiêu Dao Tử, Tiểu anh hùng, cậu còn có thân nhân nào không, ta bây giờ cho người đi mời.

Cháu không có cha mẹ, cũng không có anh chị em, chỉ có một mình cháu.

Đừng buồn, sau này ta và Thiến nhi chính là thân nhân của ngươi.

Vương Đại Song thấy đứa trẻ đáng thương, từ ái nói, Thượng tiên, bây giờ ta tuyên bố hôn sự.

Ngươi tuyên bố đi.

Đã như vậy, Đỗ Lan đương nhiên vui vẻ tác thành cho cuộc hôn nhân này.

Cha.

Mắt thấy hôn sự của mình cứ thế bị quyết định, Vương Thiến Thiến cuối cùng cũng sốt ruột.

Nửa kia trong mộng của cô là một đại hiệp áo trắng phiêu diêu, chứ không phải một cậu nhóc ranh như thế này, không, là một cậu nhóc còn chưa mọc đủ lông.

Im miệng.

Con gái của mình mình biết, ông đương nhiên sẽ không để con gái mình nói những lời khiến Đỗ Lan tức giận.

Đỗ Lan thầm nghĩ Vương Thiến Thiến này thật là có phúc mà không biết hưởng, căn bản không hiểu được niềm vui của việc dưỡng thành.

Có thể hợp pháp dưỡng thành tiểu chính thái là một chuyện tốt mà rất nhiều nữ thanh niên lớn tuổi nằm mơ cũng cười thành tiếng.

Vương Đại Song tại chỗ tuyên bố hôn sự, nhận được lời chúc phúc của bá tánh, thần tiên ban hôn sao có thể không tốt.

Nhưng Vương Thiến Thiến lại cảm thấy trước mắt một mảng tăm tối, tương lai dường như đã vẫy tay từ biệt cô.

Về nhà, nhà họ Vương cũng là phú thương, sân nhà ba lớp ba gian, hơn nữa vị trí lại ở trên trục đường chính của Trường An, sau khi về nhà, Vương Đại Song trước tiên cho hạ nhân chuẩn bị một bàn thức ăn ngon.

Chương 538

59.

Thiến nhi dẫn Tiêu Dao Tử tiểu anh hùng đi, làm quen với nhà chúng ta.

Vương Đại Song đích thân ân cần rót trà dâng nước cho Đỗ Lan, Thượng tiên, đa tạ ngài đã chọn cho tiểu nữ một người chồng tốt, sau này ta nhất định mỗi ngày làm một việc thiện.

Ông cũng không nghĩ ra thần tiên sẽ thích quà gì, nên muốn xây một ngôi miếu cho Đỗ Lan, Ta muốn lập tượng vàng cho tiên trưởng, xây miếu thờ cúng, nhất định đảm bảo hương hỏa của tiên trưởng không dứt.

Không biết tiên trưởng tên họ là gì.

Cái này không cần, ta không thích kiểu đó.

Hôm nay ta đến thực ra chỉ để đả kích người của Từ Hàng Tĩnh Trai mà thôi, nói không chừng việc làm của ta lần này đã hại con gái của ngươi.

Bây giờ cũng không có đám đông xem náo nhiệt, Đỗ Lan lại nói thật với lão nhân nhà họ Vương.

Tay Vương Đại Song run lên, nước trà đổ ra bàn trà.

Có phải bị dọa rồi không.

Đỗ Lan vung tay, nước trà trên bàn trà lập tức hóa thành hơi nước tiêu tán trong không khí, Vốn dĩ con gái nhà ngươi được Từ Hàng Tĩnh Trai coi trọng cũng không phải chuyện xấu, thậm chí có thể nói bản thân Từ Hàng Tĩnh Trai cũng là môn phái có cống hiến trong lịch sử.

Chỉ là trật tự mà họ duy trì lại mâu thuẫn với trật tự mới đang trỗi dậy, nói như vậy, ngươi có hiểu không.

Vương Đại Song hiểu, ông là thương nhân, cũng thích đọc báo Phi Mã, biết không ít thời sự.

Từ Hàng Tĩnh Trai ủng hộ Tần Vương ở Thái Nguyên, đã là sự thật mà ai cũng biết, Thượng tiên ngài là người phương Nam.

Không sai, hiện tại đại chiến sắp xảy ra, việc đả kích Từ Hàng Tĩnh Trai là chuyện cấp bách, nên ta chỉ có thể xin lỗi cha con ngươi.

Đỗ Lan đương nhiên đứng về phía Khấu Trọng, nếu không hắn cũng không cần làm nhiều chuyện như vậy.

Dù sao đả kích Từ Hàng Tĩnh Trai cũng không phải là can thiệp trực tiếp vào phương châm thống trị của Lý Thế Dân.

Chuyện này Sắc mặt lão giả biến đổi không ngừng, lần này thật sự là tai bay vạ gió.

Lão bá tánh nhỏ bé như mình sao có thể chịu đựng được những chuyện lộn xộn này.

Nhưng bây giờ lời nói nặng ngàn cân đã từ miệng Đỗ Lan nói ra, sự việc cũng đã xảy ra, nhà họ trước là Từ Hàng Tĩnh Trai tìm đến cửa, bây giờ lại là một nhân vật lợi hại hơn tìm đến mình, mà phong cách hành sự lại ngoài dự đoán, thủ đoạn khiến người ta chưa từng nghe thấy.

Kinh nghiệm mấy chục năm lăn lộn của Vương Đại Song cuối cùng cũng phải dùng hết.

Đột nhiên ông ngộ ra, hoặc có thể nói là đã quyết định.

Cắn răng một cái, Thượng tiên, ngài có thủ đoạn như thần tiên, người chồng ngài tìm cho con gái ta sẽ không kém.

Về phần chuyện của Từ Hàng Tĩnh Trai, một thường dân như ta cũng không hiểu rõ lắm. 60.

Nhưng, đã thượng tiên muốn đả áp họ, nhất định có lý do của thượng tiên, ta vô điều kiện ủng hộ.

Chỉ mong thượng tiên có thể bồi dưỡng Tiêu Dao Tử, không uổng công ta gả con gái cho nó.

Cái này đương nhiên không thành vấn đề.

Vương Đại Song tỏ thái độ, cho thấy mình sẵn sàng đứng ở phía đối lập với Từ Hàng Tĩnh Trai. 61.

Hơn nữa ông còn nhạy bén cảm nhận được cơ hội của mình, người trước mắt này cho dù không phải là người của Khấu Trọng, cũng nhất định là người có thể ảnh hưởng đến Khấu Trọng, vậy mình có phải cũng có cơ hội làm quan không.

Sĩ nông công thương, thương vẫn là cuối cùng.

Nếu có thể từ cuối cùng nhảy lên hàng đầu, đó chính là quang tông diệu tổ.

Thượng tiên, còn xin ngài tham dự hôn lễ của con gái ta, ăn một bữa tiệc mừng. 62.

Đỗ Lan gật đầu, có thể ăn chực là chuyện tốt, Ngươi đi dẫn hai tiểu bối vào đây, ta giới thiệu cho chúng một vị sư phụ.

Chỉ là thời gian đi ra cửa dặn dò một chút, vừa quay người, Vương Đại Song đã thấy bên cạnh Đỗ Lan đứng một lão giả tóc bạc da hồng, tiên phong đạo cốt, rõ ràng còn giống thần tiên hơn cả Đỗ Lan.

Tại hạ Trương Tam Phong.

Lão giả tự giới thiệu.

Đúng vậy, đây chính là không tưởng anh linh mà Đỗ Lan triệu hồi ra, Trương Tam Phong, dùng Ỷ Thiên Đồ Long Ký triệu hồi, đồng thời được Đỗ Lan ban cho các loại võ công và chiêu thức trong các tiểu thuyết võ hiệp, quả thực là một siêu cấp võ học bác sĩ.

Chào ngài, chào ngài.

Rõ ràng trước đó trong phòng khách chỉ có một người, vừa quay người đã xuất hiện thêm một người.

Hai người này nhất định đều là thần tiên, Vương Đại Song thầm nghĩ, Họ sắp qua rồi.

Trương Tam Phong đã hơn trăm tuổi, lại còn trở thành siêu cấp võ học bác sĩ, dạy hai đứa trẻ vẫn không thành vấn đề. 63.

Nhìn Vương Thiến Thiến với sắc mặt cực kỳ kém, Đỗ Lan lấy ra một lọ thuốc, Đây là Trú Nhan Đan, sau khi các ngươi kết hôn, ngươi không cần lo lắng Quân sinh ta vị sinh, ta sinh quân dĩ lão.

Quân hận ta sinh trì, ta hận quân sinh tảo.

Lại nhìn về phía đứa trẻ được Đỗ Lan đặt tên là Tiêu Dao Tử, Đỗ Lan thầm nghĩ ta đã mở cho ngươi khuôn mẫu nhân vật chính, đồng dưỡng tức, sư phụ đều tìm sẵn cho ngươi rồi, nhất định phải cố gắng nhé.

Mười năm nữa chính là lúc Tiêu Dao Tử ngươi uy phong. 64.

Ngược lại là cô gái này, Đỗ Lan nói nhiều như vậy vẫn là bộ mặt cứng đờ đó, thôi bỏ đi, đã Tiêu Dao Tử có cảm tình với cô ta, sau này có thể tự mình giải quyết được cô ta.

Nhân vật chính mà, bên cạnh sao có thể không có một cô em gái ngạo kiều thân thể trong sạch.

Đỗ Lan tuy là nảy ra ý định tạm thời, nhưng chuyện này sớm muộn cũng phải làm, chính là bồi dưỡng một nhân vật chính bảo vệ hòa bình thế giới.

Đợi đến khi họ đi rồi, luôn phải có nhân vật chính mới đứng ra làm kẻ chịu thiệt này.

Lần này vận khí không tệ gặp được đứa trẻ này, Tiêu Dao Tử thiên tư rất tốt, tuy tham tài nhưng lại có lòng lương thiện, lại lanh lợi, là một ứng cử viên không tồi.

Đỗ Lan đã bắt đầu chuẩn bị cho việc rời khỏi thế giới này.

Gần đây Lỗ Diệu Tử rất phiền não, tất cả là vì vị thần phụ châu Âu kia muốn xây một nhà thờ.

Vốn dĩ Lỗ Diệu Tử cũng không để chuyện này trong lòng, chỉ bảo thần phụ tự mình lo liệu kinh phí, không ngờ chỉ mới hai ngày, thần phụ đã nói mình đã gom đủ tiền rồi.

Lỗ Diệu Tử đi hỏi thăm mới biết, thần phụ đã tìm đến mấy quý tộc châu Âu, cùng với các tín đồ bản địa, đề cập đến việc gây quỹ xây nhà thờ và nhận được sự tài trợ của họ, ai nấy đều hào phóng móc hầu bao.

Vốn dĩ đã có tiền rồi thì Lỗ Diệu Tử chia đất cho ông ta thuê cũng không thành vấn đề, nhưng lúc này ông mới phát hiện ra đất đai ở Phi Mã Mục Tràng đều đã cho thuê hết, gần đó căn bản không có chỗ nào để xây nhà thờ.

Thế là ngày nào thần phụ cũng đến, khiến Lỗ Diệu Tử phiền không chịu nổi.

Thần phụ tích cực như vậy cũng có lý do, vì cuộc sống ở Phi Mã Mục Tràng giống như ở thiên đường, mặc tơ lụa, dùng đồ sứ, ngay cả bồn tắm cũng bằng sứ, còn nơi nào có đãi ngộ như vậy.

Sạch sẽ, thoải mái, lại có mỹ thực, nơi này chính là thiên đường.

Chuyện làm ăn thì nhờ người nhà ở châu Âu lo, dù sao Đông Phong Tiêu Cục nhất định sẽ giao hàng của mình đến nơi, mình ở lại thiên đường hưởng thụ thì có gì không được.

Nhưng đã là thiên đường, sao có thể không có nhà thờ để ban phát ân điển của Chúa.

Sao có thể thiếu nơi sám hối tội lỗi.

Thần phụ phát hiện ra nơi trù phú này quả thực là một địa điểm tốt để phát triển giáo nghĩa.

Ông đã viết thư cho Giáo hoàng yêu cầu cử thêm thần phụ đến đây.

Hiệu trưởng tiên sinh, xin ngài nhất định phải tìm cho chúng tôi một mảnh đất ở Phi Mã Mục Tràng.

Nếu ở xa Phi Mã Mục Tràng thì sẽ không có điện nước, vị thần phụ đã quen với cuộc sống tiện nghi này cũng sợ mình không chịu nổi cuộc sống trước kia.

Hơn nữa, dùng đèn điện trang trí nhà thờ có thể khiến nó càng thêm thần thánh.

Lại đến rồi, lại đến rồi.

Lỗ Diệu Tử tôn trọng thần phụ là một thần chức nhân viên đủ tư cách, nhưng cứ đến làm phiền ông mãi thế này, ông cũng không có bản lĩnh biến ra đất từ không khí.

Hết cách, Lỗ Diệu Tử cuối cùng nghĩ đến bên cạnh trạm xử lý nước thải vẫn còn một mảnh đất trống, vì không thích hợp để ở, cũng không hợp làm ăn nên vẫn để không.

Thần phụ đã cấp thiết như vậy, cũng chỉ đành cho ông ta thuê mảnh đất này.

Lỗ Diệu Tử vừa nói vậy, thần phụ cũng không quan tâm vị trí đất ở đâu, cứ xây nhà thờ lên trước đã rồi tính.

Gần đây ông đã thấy các hòa thượng, đạo sĩ bản địa bắt đầu giành bát cơm với mình.

Cho nên phải nhanh lên, mình là giáo hội từ bên ngoài đến, không có căn cứ địa thì không thể phát triển được.

Chương 539

Ngươi bận rộn quá nhỉ.

Đỗ Lan ăn xong tiệc cưới, từ Trường An trở về.

Sao ngươi lại về.

Thấy Đỗ Lan, Lỗ Diệu Tử rất kinh ngạc, Xảy ra chuyện gì à.

Không phải sắp đánh nhau sao, bên ngoài nguy hiểm như vậy, đương nhiên là về đây an toàn hơn.

Đỗ Lan nói bừa.

Ta thấy là muốn Phi Mã Học Viện chúng ta góp sức chứ gì.

Lỗ Diệu Tử nói, Thanh niên tiến bộ của học viện đã không ít, nhưng ra chiến trường thì vẫn là muối bỏ bể.

Ngươi muốn họ làm gì.

Nhân tài do học viện bồi dưỡng đương nhiên không cần ra chiến trường, truyền bá tư tưởng mới mới là việc họ cần làm, tuy con đường này cũng nguy hiểm như chiến trường.

Nhưng tương lai đất nước, trí tuệ nhân dân phải dựa vào những người tiên phong này khai phá.

Máu và hy sinh là không thể tránh khỏi, ta nghĩ họ cũng đã có giác ngộ.

Máu và hy sinh.

Họ đều là những học sinh đáng yêu của ta.

Đỗ Lan, ngươi có đại uy năng như vậy sao không trực tiếp giúp Khấu Trọng.

Chỉ cần ngươi ra tay, dù là Lý Thế Dân hay Từ Hàng Tĩnh Trai, ai sẽ là đối thủ của ngươi.

Lỗ Diệu Tử có chút không nỡ để học sinh của mình làm công tác ngầm, làm gián điệp loại chuyện này quá nguy hiểm, Học sinh trong trường đều còn trẻ.

Không thể nói vậy được, lẽ nào ngươi muốn sử sách đời sau toàn là tên của ta sao.

Lịch sử như vậy quá vô vị, người đời sau sẽ không thích đâu.

Nếu ta ra tay, thời đại vĩ đại này sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Vẫn tự tin như mọi khi, Lỗ Diệu Tử đối với Đỗ Lan đã không còn lời nào để nói, Không còn cách nào khác sao.

Có, thực ra kế hoạch này ta đã nghĩ rất lâu rồi.

Ha.

Nghĩ đến kế hoạch này, Đỗ Lan cũng không nhịn được cười, đây chính là đang sáng tạo ra một lịch sử hoàn toàn mới a.

Chúng ta cứ làm như thế này.

Lỗ Diệu Tử ngây người, Đỗ Lan này thật đúng là âm hiểm, quá xấu xa.

Kế này rất khả thi.

Lỗ Diệu Tử tuyệt đối đồng ý với kế hoạch này, dù sao ba mươi sáu kế, âm mưu dương mưu đều dùng hết, mục tiêu chỉ có một, ly gián quan hệ giữa Lý Thế Dân và cha anh hắn.

Hơn nữa còn phải ủng hộ Lý Uyên và Lý Kiến Thành, phải toàn lực áp bức, bức hại Lý Thế Dân, khiến Lý Thế Dân không có đất dung thân ở phương bắc.

Đến lúc đó lại để Khấu Trọng đi tìm Lý Thế Dân khuyên hàng, nếu Lý Thế Dân quy hàng phương nam, vậy thì thế lực cũ của Lý Thế Dân đa phần cũng sẽ chọn quy thuận.

Vậy thì thiên hạ thống nhất chỉ trong nay mai.

Nếu Lý Thế Dân muốn tự lập môn hộ, đông sơn tái khởi, vậy tất sẽ xung đột với nhà Lý, đến lúc đó loan tin đồn bất hiếu, đối với danh dự của Lý Thế Dân chắc chắn là một đả kích cực lớn.

Hơn nữa đông sơn tái khởi không phải chuyện đơn giản, dệt hoa trên gấm thì nhiều mà đưa than sưởi ấm trong tuyết lại ít, đến lúc đó, Lý Thế Dân thật sự là cô quân phấn chiến, ngay cả Từ Hàng Tĩnh Trai cũng sẽ không ủng hộ hắn.

Từ Hàng Tĩnh Trai cũng không phải kẻ ngốc, ban đầu chọn Lý Thế Dân, thế lực và thân phận của nhà Lý là một yếu tố tham khảo quan trọng.

Chẳng phải cá nhân Khấu Trọng cũng không thua kém Lý Thế Dân, nhưng có bao giờ được Từ Hàng Tĩnh Trai để mắt tới đâu.

Đương nhiên vẫn còn khả năng cuối cùng, đó là Lý Thế Dân không chịu nổi đả kích thất bại, cứ thế tìm đến cái chết.

Với một người cao ngạo như Lý Thế Dân, không chịu nổi trắc trở mà tự sát cũng là có khả năng.

Đương nhiên kết quả tốt nhất là loại thứ nhất, Lý Thế Dân và Khấu Trọng chung tay trị vì, Thăng Long nhất định sẽ phát triển với tốc độ phi thường.

Lỗ Diệu Tử cùng Đỗ Lan bàn bạc chi tiết xong, lập tức phái người đi làm.

Đối với việc này Lỗ Diệu Tử còn khá cảm khái, Lý Thế Dân hùng tài đại lược, lại là con thứ nhà Lý, ôi thôi ai tai.

Cái này không trách được ai, chỉ là trò đùa của vận mệnh mà thôi.

Nếu bây giờ Đỗ Lan không thay đổi vận mệnh, sau sự biến cửa Huyền Vũ của Lý Thế Dân, con gái của hắn cũng học theo làm phản, đây cũng là vận mệnh a.

Lúc này Lý Thế Dân bị Lý Uyên giam lỏng ở Thái Nguyên, cho dù đại quân của Khấu Trọng đã chiếm được hai thành, Lý Uyên vẫn chưa từng đến tìm hắn.

Trong lòng sốt ruột, nhưng cũng không dám làm chuyện vượt quyền.

Hắn đã nghe thấy những lời đồn đại, nói rằng hắn Lý Thế Dân muốn thí phụ sát huynh, đoạt quyền soán vị.

Lời lẽ chắc như đinh đóng cột, khiến người ta lạnh gáy.

Hiện tại Lý Thế Dân là đại môn không xuất, nhị môn không mại, tỏ ra cho cha mình thấy những lời đồn đó không liên quan đến mình.

Đồng thời cũng lo lắng cha và anh trai sẽ hãm hại mình.

Hơn nữa thời gian càng lâu, Lý Thế Dân càng lo lắng, bởi vì người trong phủ đã bị thay đổi toàn bộ, thư tín của mình cũng không gửi đi được, tin tức của thuộc hạ cũng không truyền vào được.

Hắn đã hoàn toàn bị cách ly.

Tất cả mọi người nhà Lý dường như đang lau chùi bảo kiếm, giương căng dây cung, sẵn sàng cho một trận đại chiến bất cứ lúc nào.

Lý Thế Dân chỉ cảm thấy phủ đệ của mình cũng biến thành đao sơn hỏa hải, ngột ngạt đến không thở nổi.

Cuối cùng, một tin tức kinh người truyền đến tai Lý Thế Dân, đại ca của hắn Lý Kiến Thành đại thắng ở tiền tuyến, đánh bại Khấu Trọng lui hơn trăm dặm, không chỉ đoạt lại thành trì bị chiếm, mà còn vượt qua Trường Giang, chiếm lĩnh toàn bộ Kim Lăng, tiêu diệt vô số quân địch.

Nghe tin này Lý Thế Dân như bị sét đánh ngang tai, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, kêu lên: Mạng ta xong rồi.

Công thần một người là đủ, hai người là thừa, bây giờ Lý Thế Dân đã trở thành người thừa.

Khấu Trọng cùng Phi Mã Học Viện mưu tính, cùng nhau hãm hại Lý Thế Dân.

Nghe có vẻ rất ti tiện, nhưng sau này sử sách sẽ ghi chép rất nhiều, về sự vĩ đại của kế hoạch này.

Giống như rất nhiều sử gia ca ngợi sự biến cửa Huyền Vũ, chỉ sau khi chiến thắng, thế giới mới biết đúng sai.

Đây cũng có thể coi là thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý.

Từ góc độ hoàng đế xã hội phong kiến mà nói, Lý Thế Dân quả thực rất vĩ đại.

Nhưng bây giờ dù vĩ đại đến đâu cũng đã biến thành tàn dư phong kiến, trước mặt phe phái mới nổi do Khấu Trọng đứng đầu, Lý Thế Dân chính là một chướng ngại vật khổng lồ.

Nhận được tin Lý Thế Dân bỏ trốn trong đêm, Khấu Trọng cười, cười rất vui vẻ.

Bây giờ thân phận của hai người họ đã hoàn toàn hoán đổi, Chỉ là giả vờ thua một chút, vậy mà lại có hiệu quả lớn như vậy, nhà Lý quả nhiên chỉ có Lý Thế Dân là nhân tài.

Cảm giác này chính là cảm giác chiến thắng, tâm cảnh của Khấu Trọng bỗng nhiên rộng mở, bá đạo mà hắn tu luyện lại có tiểu thành, Mau chóng nắm bắt hướng đi của Lý Thế Dân, bây giờ là lúc đánh qua Trường Giang lần nữa.

Phi Mã Học Viện, người anh em tốt của Khấu Trọng là Từ Tử Lăng đã ở đây rất lâu, hắn phát hiện mình đã thích nơi này.

Anh em sự nghiệp thành công, còn mình cũng có thể sống yên tĩnh, trạng thái hiện tại quả thực là hoàn mỹ.

Khác với trước kia, bây giờ Khấu Trọng dù không có Từ Tử Lăng, cũng có thể dưới sự hỗ trợ ngầm của Đỗ Lan mà làm nên sự nghiệp.

Vì vậy Từ Tử Lăng có nhiều thời gian hơn để thỏa thích rong chơi sơn thủy, lưu luyến giữa các cô gái.

Hôm nay lại có buổi học công khai của Thạch Thanh Tuyền, trong lòng Từ Tử Lăng không nguôi nhớ về gương mặt xinh đẹp ấy.

Đi trên đường, không ít thanh niên cầm báo, đứng trên cao lớn tiếng diễn thuyết, rất nhiều người cắt tóc ngắn, chứng tỏ quyết tâm từ chối hoàng quyền của mình.

Thân thể tóc da là do cha mẹ ban cho, thời đại này cắt tóc ngắn là đại nghịch bất đạo, nhưng lại vừa vặn thể hiện được quyết tâm của thanh niên tiên tiến.

Những người này đều ủng hộ Khấu Trọng, chính Từ Tử Lăng cũng từng nhận được truyền đơn, viết rằng hãy về phương nam đầu quân cho tân quân của Khấu Trọng. 65.

Những người đó khang khái kích ngang, miệng thì chỉ trích những sai lầm của hoàng đế đương quyền, Từ Tử Lăng rất đồng tình.

Nhưng đối với hắn, những chuyện này còn không quan trọng bằng buổi học của Thạch Thanh Tuyền sắp bắt đầu.

Mọi thứ thuận theo tự nhiên, thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý, đối với câu nói này, Từ Tử Lăng bội phục vô cùng.

Chiến thắng của Khấu Trọng chính là minh chứng chân thực cho câu nói này.

Lớp học của Thạch Thanh Tuyền là lớp gia chính, cùng với việc ngày càng nhiều công tử tiểu thư đến, lớp học của Thạch Thanh Tuyền ngày càng được hoan nghênh.

Đối với họ, nấu ăn chỉ là tiêu khiển, một hoạt động thú vị, hơn nữa một nhân vật nổi tiếng như Thạch Thanh Tuyền dạy họ nấu ăn, họ vui còn không kịp.

Chương 540

Thạch Thanh Tuyền mặc một bộ sườn xám, càng thêm yêu kiều uyển chuyển, giống như bước ra từ tranh sơn dầu.

Hiện tại Phi Mã Học Viện giống như tinh hoa văn hóa ngàn năm của Việt Nam được cô đọng lại, bao dung thể hiện ra ánh hào quang.

Chỉ riêng quần áo thôi cũng đủ khiến người ta hoa cả mắt, lại thêm các loại trang phục tây của quý tộc từ châu Âu đến, thực sự kinh ngạc.

Thạch lão sư, bộ quần áo này của cô.

Không chỉ các công tử mắt sáng lên, ngay cả các tiểu thư cũng cảm thấy tim mình đập nhanh hơn.

Đẹp quá, nếu họ có thể mặc bộ sườn xám như vậy, nhất định có thể đẹp như lão sư.

Đây là sư phụ của ta tặng.

Thạch Thanh Tuyền nói, Nhưng rất nhanh sẽ có bán ở trung tâm thương mại.

Thật tốt quá, lão sư, sư phụ của cô có phải là Lỗ Diệu Tử không.

Nếu không sao lại luôn có được những thứ chưa bán ra.

Có tiểu thư nhà giàu không nhịn được hỏi.

Từ khi Đỗ Lan đến, Đỗ Lan thật sự giống như một người cha mua quà cho con gái, tặng Thạch Thanh Tuyền rất nhiều quà.

Đặc biệt là những món đồ trang sức nhỏ và quần áo giày dép mà con gái thích nhất.

Sao có thể là hiệu trưởng, tuy ông ấy là thiên hạ đệ nhất diệu thủ, nhưng ông ấy sẽ không làm những thứ của con gái này.

Vị công tử này rõ ràng là fan của Lỗ Diệu Tử, Sư phụ của Thạch lão sư nhất định là người khác.

Từ Tử Lăng cũng rất tò mò, muốn biết sư phụ của Thạch Thanh Tuyền rốt cuộc là ai, như vậy hắn cũng có thể hiểu rõ hơn về Thạch Thanh Tuyền.

Ta cũng muốn biết sư phụ của ngươi là ai.

Bên cửa sổ không biết từ lúc nào xuất hiện một bóng người, mặc áo choàng tay cánh dơi, đứng trên khung cửa, nhưng trên đầu lại là chiếc kim cô chưa được tháo bỏ Thạch Chi Hiên.

Thạch Chi Hiên vậy mà đã ra khỏi giác đấu trường, hơn nữa còn đến Phi Mã Học Viện.

Vốn dĩ hắn chuẩn bị tìm Đỗ Lan tháo kim cô trên đầu, nhưng cuối cùng tình thân vẫn chiếm ưu thế, khiến hắn đến gặp Thạch Thanh Tuyền trước.

Từ Tử Lăng giật mình một cái, người này quá đáng sợ, sâu không lường được.

Người này rốt cuộc là ai.

Phụ thân.

Thạch Thanh Tuyền cũng không ngờ Thạch Chi Hiên sẽ đột nhiên xuất hiện ở đây, Đỗ Lan đã nói với nàng, Thạch Chi Hiên đi bế quan rồi.

Một giác đấu trường nho nhỏ làm sao nhốt được ta.

Chỉ cần tìm được cách, Thạch Chi Hiên rất nhanh đã đánh bại tất cả mọi người bên trong, hơn nữa còn trung hòa được hai tính cách thiện ác của mình, trở thành một người càng khó phân thiện ác hơn.

Ầm.

Thiểm Thiểm va cửa xông vào, bây giờ nàng biến thành một cô bé gái, mặc bộ đồ luyện công truyền thống màu đỏ thẫm, sở dĩ đứng ở cửa ngoài việc bảo vệ Thạch Thanh Tuyền, còn là để đợi lớp gia chính kết thúc, tiêu diệt món ăn Thạch Thanh Tuyền làm.

Thạch Chi Hiên.

Ngươi không phải đang tu luyện ở chỗ đại ca ta sao.

Rõ ràng Thiểm Thiểm cũng biết chuyện của Thạch Chi Hiên.

Ngươi là A Bảo muội muội.

A Bảo luôn là dáng vẻ gấu trúc, chưa từng dùng thuật biến thân.

Gấu trúc muội muội có thể là cô bé gái sao.

Thú vị, A Bảo cho rằng ta đã có thể ra ngoài rồi.

Thiểm Thiểm nhìn dáng vẻ của Thạch Chi Hiên, cười khinh bỉ, Hai mắt đại ca ta đúng là mù rồi, còn không bằng khoét hai cái lỗ.

Thực lực như ngươi mà cũng dám xuất hiện trước mặt ta.

Đừng tưởng ngươi là ba của Thanh Tuyền tỷ mà ta không dám động thủ.

Khóe miệng Thạch Chi Hiên cứng lại, thực lực của hắn bây giờ, tuyệt đối là nghiền ép tam đại tông sư, nhưng lại bị một cô bé gái coi thường như vậy, sao có thể nhịn được, Ranh con.

Sau khi hai tính cách dung hợp, dường như khiến Thạch Chi Hiên càng thêm bạo lực.

Ba.

May mà tiếng hét đầy giận dữ của Thạch Thanh Tuyền đã khiến hắn dừng động tác.

Phụ thân của mình đã thay đổi, nếu là trước kia, cho dù Thạch Thanh Tuyền có gào rách cổ họng cũng không thể khiến Thạch Chi Hiên dừng lại.

Trước đây Thạch Chi Hiên phát điên lên là lục thân không nhận, phải giết người đến mỏi tay mới dừng.

Hồ đồ rồi, ngươi là A Bảo muội muội, tự nhiên có thể nói ta như vậy, ta Thạch Chi Hiên cũng không phải người không có khí lượng.

Thạch Chi Hiên vậy mà cứ thế nhận, sự bạo lực tan biến vào hư không.

Nữ nhi, chúng ta đã lâu không ăn cơm cùng nhau, hay là hôm nay chúng ta cùng ăn một bữa.

Thạch Chi Hiên nói, Ta đã ăn cơm ở Cúc Hạ Lâu rồi, rất ngon, tiếc là không phải do con tự tay làm.

Lần này ta muốn ăn món con tự tay làm.

Được.

Đợi con dạy xong lớp đã.

Thạch Thanh Tuyền rất thích công việc hiện tại, là một giáo viên tận tụy.

Cũng được.

Ta cũng mới đến đây, còn chưa đi xem xét xung quanh.

Ánh mắt Thạch Chi Hiên lướt qua, khóa chặt Từ Tử Lăng, Ngươi, dẫn ta đi dạo loanh quanh.

Từ Tử Lăng thầm nghĩ thôi cũng được, ở đây cũng không sợ Thạch Chi Hiên động thủ, Nguyện ý hiệu lao.

Đây là Thạch Chi Hiên.

Biểu cảm của Lỗ Diệu Tử rất buồn cười, cũng không biết là tức giận, ghét bỏ hay cảm khái.

Bệnh của Thạch Chi Hiên vậy mà đã khỏi, rồi ông nhìn về phía Đỗ Lan, thầm nghĩ nhất định lại là do hắn giở trò.

Thạch Chi Hiên đã tốn ít thời gian hơn nhiều, bây giờ đội ngũ Tây Du cuối cùng cũng có thể xuất phát rồi.

Đỗ Lan lẩm bẩm cười một mình.

Cũng không biết còn phải đánh bao nhiêu trận nữa.

Mỗi ngày, trên báo đều có tin tức chiến sự mới nhất, tuy ở xa chiến trường, nhưng những tin tức căng thẳng này vẫn khiến người ta cảm nhận được sự tàn khốc của chiến tranh.

Hơn nữa ở đây cũng có rất nhiều nạn dân chính là từ đống xác chết trên chiến trường bò ra, càng là tránh chiến tranh không kịp.

Nghe nói quân đội phương nam ngoài đánh trận, còn phải giúp đỡ người dân địa phương làm việc.

Làm gì có chuyện tốt như vậy.

Không cướp đồ đã là nhân quân rồi, còn giúp làm việc.

Phương nam mới là quốc gia của bách tính thực sự, quân đội cũng là quân đội của bách tính, quân đội của mình làm việc cho mình thì có gì không được.

Nếu không ngươi nghĩ tại sao nhiều người ủng hộ họ như vậy.

Ồ.

Vậy thì là lòng dân hướng về rồi.

Không ngờ quân đội phương nam lại như vậy.

Tiếng tăm của Khấu Trọng lan truyền trong trận chiến này, còn phương bắc không có Lý Thế Dân, quân đội rõ ràng có vấn đề, tố chất quân nhân sa sút nhanh chóng.

Đối với sự thay đổi của phương bắc, mọi người cũng rất quan tâm, đương nhiên điều quan tâm nhất chỉ có một điểm đó là Lý Thế Dân ở đâu.

Sau khi Lý Thế Dân trốn khỏi Thái Nguyên, đã chạy đến thảo nguyên, sau đó thì không còn tung tích.

Đây đều là thời sự, bây giờ nam bắc đại chiến, đã là chuyện trà dư tửu hậu của bách tính.

Tờ báo này rất tốt.

Thạch Chi Hiên gập tờ báo lại, món ăn vẫn chưa lên, nên tranh thủ xem thời sự cũng không tồi.

Từ Tử Lăng ngồi đối diện hắn, cũng không biết nên trả lời thế nào, Đó đều là nhờ những phóng viên không ngại nguy hiểm tác nghiệp trên chiến trường.

Ừm, huynh đệ của ngươi đang đắc ý xuân phong, thống nhất toàn quốc cũng chỉ là vấn đề thời gian, qua được Hoàng Hà, thì thật sự không có gì có thể ngăn cản Khấu Trọng.

Không ngờ chỉ trong một năm, hắn có thể từ một tên côn đồ biến thành anh hùng dân tộc, công thần khai quốc.

Thạch Chi Hiên rất xem trọng Khấu Trọng, hắn từng ẩn mình trong triều đình nhà Tùy, hiến kế ly gián các bộ lạc trên thảo nguyên, nên nhãn quang và mưu lược đều có.

Đột nhiên hắn ngẩng mắt, ánh mắt từ tờ báo chuyển sang khuôn mặt của Từ Tử Lăng, Còn ngươi.

Cái gì.

Từ Tử Lăng không biết Thạch Chi Hiên có ý gì.

Ta muốn hỏi, mục tiêu của ngươi là gì.

Ngươi và Khấu Trọng tự xưng là Dương Châu Song Long, bây giờ Khấu Trọng là cá chép vượt long môn, lột bỏ lớp da quá khứ, đã trở thành rồng thật sự.

Vậy còn ngươi trong song long bây giờ có thành tựu gì.

Hoặc nói, ngươi muốn có thành tựu gì.

Ánh mắt sắc bén của Thạch Chi Hiên đâm vào trái tim Từ Tử Lăng.

Đang hỏi mục tiêu của mình.

Từ Tử Lăng vốn dĩ vì giúp đỡ Khấu Trọng mới đi đến đây, nhưng bây giờ nghĩ lại, từ khi họ tách ra, thế lực của Khấu Trọng vẫn không ngừng tăng trưởng, dù có mình hay không, hắn đều có thể thành công.

Tính cách Từ Tử Lăng tôn sùng tự nhiên, yêu tự do.

Ban đầu luyện võ là để báo thù, nhưng thù đã báo rồi.

Sau này luyện võ là để giúp Khấu Trọng, thuận tiện chống lại những kẻ địch có sát ý với song long, bây giờ những kẻ địch đó cũng đã biến mất.

Từ Tử Lăng bị Thạch Chi Hiên hỏi vậy, vậy mà lại ngẩn người.

Chương 541

Người luyện võ dù cao hay thấp đều có một mục tiêu, nhưng Từ Tử Lăng không có mục tiêu, cũng không có dã tâm như Khấu Trọng.

Mình nên làm gì.

Muốn làm gì.

Ta rất hài lòng với hiện tại, tại sao lại phải nghĩ đến những điều xa vời như vậy.

Từ Tử Lăng tự nói, Tại sao cứ phải đặt ra một mục tiêu cho mình.

Nước chảy chỗ trũng, người đi chỗ cao.

Bất kể là ai, đều sẽ có một mục tiêu.

Nông dân vì miếng ăn, thương nhân vì kiếm tiền, không có mục tiêu, người ta sống để làm gì.

Thạch Chi Hiên nhìn Từ Tử Lăng, dường như muốn nhìn thấu hắn.

Suy nghĩ của Từ Tử Lăng này thật kỳ lạ, hắn sẽ không bao giờ nghĩ đến vấn đề của chính mình sao.

Sống để làm gì.

Trong đầu Từ Tử Lăng hiện lên không phải là hình ảnh vĩ đại của đế vương tướng quân, mà là Sư Phi Huyên, Thạch Thanh Tuyền hai vị tuyệt sắc mỹ nhân.

Không yêu giang sơn chỉ yêu mỹ nhân, Từ Tử Lăng chính là loại người này.

Quyền lực, tiền bạc, mỹ nhân, luôn có một thứ là mục tiêu mà đàn ông phấn đấu cả đời.

Đương nhiên vì hai thứ đầu tiên, trong mắt người khác đó là cầu tiến, nếu là vì thứ cuối cùng, thì lại khiến người ta khinh bỉ.

Đại hảo nam nhi sao có thể vì chữ sắc mà tự hủy tiền đồ.

Từ Tử Lăng thì tốt rồi, nhìn là biết là người không có hứng thú với quyền lực tiền bạc, chỉ có mỹ nhân mới khiến hắn động lòng.

Đời người giống như một cuộc hành trình có vô số ngã rẽ, quan trọng không phải là điểm cuối, mà là phong cảnh ven đường.

Những phong cảnh đó mới là say lòng người nhất.

Từ Tử Lăng nói rồi nhìn về phía Thạch Thanh Tuyền đang bận rộn trong bếp, phong cảnh ở đó chính là tuyệt mỹ.

Dám có ý đồ không trong sáng với con gái mình, một người không có chí lớn như vậy, sao có thể để hắn và con gái quá thân cận.

Bốp.

Thạch Chi Hiên đập một chưởng xuống bàn, Cùng được xưng là song long, sao ngươi lại như vậy.

Không bằng Khấu Trọng, cũng không học theo tông sư.

Cứ thế này, chẳng phải là một phế nhân sao.

Từ Tử Lăng không đồng ý, Vũ trụ hồng mông, con người chẳng qua như con thiêu thân, một đời dù có chí lớn theo đuổi cực hạn, nhưng so với vũ trụ vẫn chẳng bằng một sợi lông.

Cuối cùng cũng là hư vô, tại sao không tận hưởng quá trình, lĩnh ngộ sự vĩ đại của vũ trụ, vẻ đẹp của thế giới, thể nghiệm tất cả hỉ nộ ái ố.

Lẽ nào chỉ vì cái gọi là mục tiêu mới là nhân sinh sao.

Ta lại không nghĩ vậy.

Sao không biến thành một làn gió mát, thổi qua sông ngòi, vượt qua nhân gian, bao dung vạn vật, mà không có bắt đầu cũng không có kết thúc, thổi đến đâu thì là đến đó.

Thạch Chi Hiên không ngờ Từ Tử Lăng lại có suy nghĩ như vậy, quá tiêu cực.

Cho dù Thạch Chi Hiên sống tùy ý, nhưng ít nhất còn có thành tựu sáng tạo ra Bất Tử Ấn Pháp.

Lại không biết suy nghĩ này đã tích cực hơn trước rất nhiều, lần đầu tiên Từ Tử Lăng nhìn thấy hệ mặt trời, còn phủ định ý nghĩa sống của mình.

Bây giờ ít nhất biết mình là vì ngước nhìn vũ trụ, cúi xem thu hào, sống vẫn còn có ý nghĩa.

Thôi vậy, người có chí riêng, cái gì mình không muốn đừng làm cho người, sau này vẫn là để con gái mình tránh xa hắn một chút.

Nếu có thể tìm được một người đẹp tri âm tri kỷ, trải qua một đời, cũng là đủ rồi.

Nhớ lại cô gái theo đuổi dưới ánh hoàng hôn, là thanh xuân đã qua của Từ Tử Lăng.

Đại khái là ý này.

Thạch Chi Hiên càng không nói nên lời, xem ra đối phương thật sự đã để ý đến con gái mình.

Chỉ không biết con gái mình có suy nghĩ hoang đường như vậy không.

Thạch Chi Hiên tuy là cha, nhưng cũng không hiểu con gái mình.

Thạch Thanh Tuyền thực ra rất truyền thống, nàng chỉ hy vọng mình có thể giống như mẹ tìm được người chồng yêu thương, rồi ở bên nhau xây dựng gia đình.

Chỉ là hiện tại nàng đối với Từ Tử Lăng còn chưa nảy sinh tình yêu gì, nhiều nhất cũng chỉ là hảo cảm.

Bữa cơm này, không khí rất kỳ lạ, Thạch Chi Hiên không còn để ý đến Từ Tử Lăng nữa, mà cùng con gái trò chuyện, trong lời nói cũng có thêm một chút áy náy.

Phụ thân của mình thật sự đã thay đổi, Thạch Thanh Tuyền đương nhiên vui mừng, nàng khao khát sự bình phàm, gia đình hòa thuận chính là hạnh phúc.

Từ Tử Lăng rất lúng túng, ăn xong cơm, lập tức cáo từ rời đi.

Lại nhạy bén cảm giác được sự bất mãn của Thạch Chi Hiên đối với mình, hắn lại không biết mình đã làm sai điều gì.

Hắn nói đều là lời thật, tiền đủ dùng là được, võ công cũng vậy.

Lẽ nào chỉ vì vậy mà khiến Thạch Chi Hiên ghét mình.

Lại không nói Từ Tử Lăng vốn dĩ thiên tư cực tốt, bây giờ võ công cũng đã đăng đường nhập thất, chỉ cần thời gian tích lũy, sau này trở thành đại tông sư cũng không phải vấn đề gì, mọi thứ nước chảy thành sông.

Từ Tử Lăng có vốn để sống với thái độ như vậy, giống như phú nhị đại nói muốn trải nghiệm cuộc sống, người bình thường nếu thật sự giống hắn tuyệt đối sẽ phế đi.

Dù sao bây giờ Thạch Chi Hiên đã quyết định để con gái và Từ Tử Lăng giữ khoảng cách, hơn nữa rất nhanh Sư Phi Huyên cũng sắp đi, hai mỹ nhân trong lòng Từ Tử Lăng chẳng phải đều không thể trở thành người yêu của hắn.

Đơn giản là vì sự can thiệp của Đỗ Lan, Từ Tử Lăng sắp biến thành nhịp điệu định mệnh cô độc cả đời.

Đỗ Lan gửi thư cho bốn người Tây Du, bảo họ tập hợp ở Trường An.

Kèm theo thư là điện thoại để liên lạc.

Dương Công Bảo Khố bị Đỗ Lan trưng dụng, biến thành tổng bộ Tây Du.

Lập kế hoạch lộ trình, thu thập tài liệu các nước, tổng hợp vật chất, đều dựa vào nơi này.

Đỗ Lan sẽ biến chuyến Tây Du bốn người lần này thành một chương trình thực tế xa hoa nhất, theo dõi ghi hình toàn bộ quá trình.

Bây giờ có thể phát sóng ngay tại Phi Mã Mục Tràng, có lúc Đỗ Lan cũng không thể không khâm phục mình, linh quang lóe lên vẫn khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Ha, Đỗ Lan giống như đại boss ngồi trước tường màn hình cười lớn.

Bốn người đều không phát hiện trước khi họ xuất phát, đã có những chiếc máy quay vô hình ghi lại cảnh họ từ biệt người thân.

Đối với một chương trình mà nói, những cảnh này tuy bình dị nhưng có thể thấy được tính cách của các nhân vật.

Bốn người đều là những người có tâm trí kiên định, cũng không có cảnh thất thố, tất cả đều sắc mặt bình tĩnh, chỉ từ ánh mắt lấp lánh của họ mới có thể thấy được cảm xúc nội tâm.

Sau đó bốn người đồng thời nhìn về một hướng, lá thư trong tay hoặc là được cất đi bỏ lại vào phong bì, hoặc là trực tiếp để lá thư bay theo gió, cũng có người dùng nội lực đốt cháy lá thư, tóm lại bốn người đều có hành động riêng, nhưng cuối cùng tất cả đều thi triển khinh công hướng về Trường An, nhẹ nhàng bay đi.

Tuyệt.

Đỗ Lan cảm thấy công lực nắm bắt ống kính của mình không hề thụt lùi, chương trình thực tế do ông bố của điện ảnh này quay vẫn rất đỉnh.

Đúng rồi, mình còn phải thiết kế cho họ một logo Tây Du.

Vài ngày nữa, họ sẽ đến được Trường An, sau đó lập tức xuất phát.

Chương 542

Trước đó Đỗ Lan còn có không ít thứ phải chuẩn bị, một con bạch long mã, và rất nhiều yêu quái.

Gen yêu quái thu thập được ở thế giới Inuyasha, còn có các loại pháp bảo có thể tận dụng.

Nữ Nhi Quốc nổi tiếng trong Tây Du Ký, tuy không thực tế, nhưng quá kinh điển, cũng không thể bỏ qua.

Nhưng công chúa Nữ Nhi Quốc để mắt đến Đường Tăng, bây giờ để mắt đến Sư Phi Huyên cũng rất hợp lý.

Thử nghĩ xem người Nữ Nhi Quốc đều chưa từng thấy đàn ông, làm sao có thể lần đầu tiên thấy đàn ông đã thích đàn ông.

Rõ ràng là không khoa học.

Cho nên quốc vương Nữ Nhi Quốc để ý đến Sư Phi Huyên xinh đẹp như vậy, cải biên một chút là khoa học ngay.

Dù sao Đỗ Lan đã phá hủy không ít thứ rồi, không nhiều hơn một bộ Tây Du Ký.

Yêu quái cũng không thể quá xấu, chỉ cần nâng cao sức chiến đấu, mỗi tập chương trình thực tế đều phải kinh điển như phim điện ảnh.

Con long mã trắng như tuyết chạy nước kiệu, lắc đầu, vung lên bờm tóc phiêu dật.

Đôi mắt như bảo thạch nhìn Đỗ Lan, dường như đang xác nhận Đỗ Lan có phải là chủ nhân của nó không.

Không hề sắp xếp cho bạch long mã thân phận long vương tam thái tử gì, cũng không có kỹ năng biến thân, chỉ là một con ngựa rất thông minh và thể lực cực tốt.

Ngay cả yêu quái cũng phải tạo hình lại, chủ yếu là sợ yêu quái dọa đến người khác.

Có phong cảnh dị quốc, lại có chiến đấu nhiệt huyết, chương trình thực tế Tây Du này không hot cũng không được.

Nếu thành công, sau này lại đến châu Âu quay một cái Thập Tự Chinh Đông chinh, hoặc làm một cái Khuê Gia Nghịch Thôi Áo Lâm Thất Tư Sơn, nhất định cũng sẽ hot.

Đỗ Lan trong lòng đắc ý, lại nhận được điện thoại của đại đồ đệ mình, đại đồ đệ này của hắn sau khi về Đông Minh Phái, cũng là đại triển quyền cước, trở thành trùm buôn vũ khí.

Sư phụ, Đông Minh Phái bị người ta để ý rồi.

Đan Uyển Tinh lo lắng nói.

Ở Thăng Long ai mà không biết Đông Minh Phái.

Ai dám động đến các ngươi.

Không phải ở Thăng Long, là đại bản doanh của chúng ta ở Lưu Cầu.

Xảy ra chuyện gì rồi.

Đỗ Lan hứng thú, Lưu Cầu nơi đó hẻo lánh như vậy, chắc hẳn ở Thăng Long cũng không có mấy người muốn đến đó.

Vậy lẽ nào là người trên đảo Nhật Bản.

Đỗ Lan nghĩ đúng mà cũng không đúng.

Bởi vì lần này nhắm vào Đông Minh Phái, đại bộ phận là tổ tiên của người Nhật Bản, nhưng kẻ cầm đầu lại là mấy tên hải tặc từ Thăng Long trốn sang.

Chẳng phải chỉ là một đám ô hợp sao.

Đông Minh Phái các ngươi còn sợ đám đó.

Nhật Bản lúc này có được bao nhiêu người, hơn nữa người của Đông Minh Phái cũng không ít, cộng thêm đao kiếm sắc bén, dân bản xứ tuyệt đối không phải là đối thủ của họ.

Là do chúng quá ti tiện, không chỉ hạ độc chúng ta, còn muốn dùng lửa đốt trại của chúng ta.

Sư phụ ngài mau đến đây đi, nếu không sẽ không kịp nữa.

Đan Uyển Tinh sắp khóc đến nơi, nếu không phải tin tưởng Đỗ Lan, nàng đã sớm nhận mệnh, nhắm mắt chờ chết rồi.

Đồ đệ, ngươi thật là làm mất mặt ta.

Giọng nói của Đỗ Lan vang lên ở hai nơi, Trường An và Lưu Cầu.

Sư phụ.

Thấy sư phụ, Đan Uyển Tinh cuối cùng cũng an tâm, trên quần áo nàng dính vết máu, tóc bị mồ hôi dính trên mặt, gò má lem luốc, Mẹ con bị trúng độc rồi.

Thực ra rất nhiều người đã trúng độc, nhưng không sao cả, Đỗ Lan lấy ra một lọ thuốc, Cho họ uống trước đi.

Đỗ Lan vốn có thể trực tiếp rút độc tố ra khỏi cơ thể, nhưng không làm, vì quá phiền phức, không bằng để họ uống thuốc từ từ.

Đi ra ngoài, lửa đã bùng lên, cũng không biết đám người này định làm gì.

Đỗ Lan giơ tay, dòng sông cách đó không xa bay lên như một con rồng nước, rồi lao vào ngọn lửa.

Xèo xèo.

Ngọn lửa nhanh chóng bị dập tắt, sau đó Đỗ Lan lại vung tay, để rồng nước lao về phía kẻ địch, cuốn phăng tất cả mọi người đi, không một lời thừa thãi.

Mau chạy.

Đám phỉ tặc đó cũng đã nhìn thấy con rồng nước không thể tưởng tượng nổi, nhưng làm sao chạy thoát, chỉ có thể bị nhấn chìm trong con rồng nước khổng lồ, lộn nhào lên xuống, giống như diều đứt dây.

Giãy giụa trong nước rồi mất đi ý thức, rồng nước lao thẳng một mạch cho đến khi hòa vào biển lớn, cuối cùng trở lại bình lặng.

Sư phụ, ngài đã làm gì đám người đó.

Ném xuống biển rồi.

Đan Uyển Tinh nghiến răng, hung dữ nói là quá hời cho chúng, nếu rơi vào tay nàng, nhất định sẽ khiến chúng sống không bằng chết, Tiếc là không biết sau lưng chúng có người khác chỉ huy không.

Cái này không quan trọng.

Ngược lại, việc kinh doanh của con sao vẫn là mấy thứ đao kiếm này.

Không phải bảo con xây xưởng đóng tàu sao.

Đan Uyển Tinh xấu hổ, Sư phụ, xưởng đóng tàu đâu có dễ xây như vậy.

Đông Minh Phái chúng con tuy có không ít thuyền, nhưng thuyền của chúng con cũng là mua.

Ngoài chế tạo đao kiếm, chúng con đâu biết đóng thuyền gì.

Thôi thôi, bây giờ vẫn là giáo dục còn quá ít, Đông Minh Phái các con có cử người đến Phi Mã Học Viện tu nghiệp không.

Đi rồi, đi rồi, không chỉ Đông Minh Phái chúng con, ngay cả quốc vương Phù Tang quốc cũng cử người cùng với con em Đông Minh Phái chúng con đến học viện.

Hửm.

Người Nhật Bản cũng cử người đi.

Xem ra phải tìm Khấu Trọng chú ý một chút, quốc thổ Nhật Bản như gân gà.

Lại không phải là địa cầu thời sau, đối diện Thái Bình Dương có một Mỹ đế, Nhật Bản là cái hàng không mẫu hạm không chìm gì đó, hay là cái chuỗi đảo thứ nhất linh tinh gì.

Bây giờ cả địa cầu giống như một thiếu nữ trinh nữ không mặc quần áo, trần trụi phơi bày trước mặt dân tộc An Lạc, chẳng phải là muốn tư thế nào thì có tư thế đó sao.

Bây giờ Thái Bình Dương nói không chừng bất cẩn một cái là thành nội hải, đến lúc đó Nhật Bản ngoài quy thuận ra thì còn lựa chọn nào khác.

Vậy cứ thế đi, đã muốn làm quân hỏa, thì không thể chỉ nhìn vào Thăng Long, thị trường châu Âu cũng phải khai thác.

Đỗ Lan nói.

Đã liên lạc với họ rồi, đơn hàng đầu tiên rất nhanh sẽ được xác định.

Nhưng kiểu dáng họ muốn khác với chúng ta dùng, các sư phó cần thời gian để thích ứng.

Những chuyện này con tự nắm bắt, con là đại đồ đệ của ta, phải làm gương cho sư muội của con.

Dù muốn làm thương nhân, cũng phải làm ra thành tích mới được.

Đan Uyển Tinh biết sư muội của mình là Thạch Thanh Tuyền, hiện là giáo viên kiêm chủ quán ăn, thầm nghĩ hai đồ đệ chúng con chẳng phải đều do người dạy ra sao.

Không có tiền đồ cũng là vì sư phụ dạy không tốt, rõ ràng võ công cái thế, thần thông quảng đại, nhưng lại cứ dạy con kinh tế, lại dạy sư muội nấu ăn.

Đều nói một người đắc đạo gà chó lên trời, Đan Uyển Tinh không có cảm giác này.

Sư phụ cũng không dạy họ bản lĩnh tu đạo.

Lại không biết bản lĩnh của Đỗ Lan cũng không phải người thường có thể học được, xem cả nhà Đỗ Lan có ai là người bình thường đâu.

Đỗ Lan không muốn thế giới này xuất hiện quá nhiều tồn tại phi nhân, dù nâng cao sức chiến đấu, cũng là cực hạn của phàm nhân.

Nhưng nếu có thể tu luyện đến trình độ của Khắc Lâm, cũng là rất lợi hại.

Đan Uyển Tinh nếu luyện tập Cửu Âm Mạch Táng Kiếm tu luyện đến cực hạn, cũng có thể sống được năm sáu trăm tuổi, cho nên vẫn phải xem trình độ tu luyện.

Ta về trước đây, chuyện ở Trường An còn chưa làm xong, làm ăn quan trọng, nhưng tu luyện cũng không được quên, đừng để sư muội con vượt qua.

Con biết rồi, tạm biệt sư phụ.

Trong một năm, Đỗ Lan thu hai đồ đệ, mở một tiêu cục, một trường học.

Mà những việc vợ con hắn làm còn vĩ đại hơn Đỗ Lan nhiều, thiết lập hệ thống nông nghiệp và công nghiệp mới, thậm chí thay đổi cả hình thức thương nghiệp.

Không có những thay đổi này, Đỗ Lan dù có bản lĩnh ngút trời cũng không thể để Khấu Trọng nhanh chóng giành thắng lợi và ổn định như vậy.

Cả nhà chỉ có Đỗ Lan là nhảy nhót nhất, những người khác đều từng bước ổn định, trong một năm làm được việc không ít hơn Đỗ Lan.

Bây giờ cả nhà họ lại đoàn tụ, cả nhà ở trong trường học khiến người của Phi Mã Mục Tràng trước kia đều kinh ngạc.

Đều không ngờ con gái của Đỗ Lan đã lớn như vậy, hơn nữa còn có bốn cô con gái.

Vợ cũng xinh đẹp như vậy, và cũng sâu không lường được.

Chương 543

Tiên sinh, lần này chọn đại biểu học sinh và đại biểu giáo viên tham gia lễ khai quốc, nhưng nếu chỉ chọn từ Phi Mã Học Viện chúng ta, e rằng không ổn.

Chúng ta vẫn nên chọn thêm một số người từ các trường khác, đặc biệt là sĩ tử phương bắc.

Lời nói lần này của Lỗ Diệu Tử cũng là để giúp Khấu Trọng.

Những chuyện này, Khấu Trọng cuối cùng cũng có tính toán của riêng mình, ngươi có thể đề xuất ý kiến, để họ tự thảo luận.

Đỗ Lan nói.

Lần này đến Kim Lăng, lại cảm thấy còn rất nhiều việc chưa làm, thuyền sắt chưa đóng, đường sắt chưa tu, lại không có nhiều thời gian để làm.

Sau này hy vọng phát triển của quốc gia này chính là nằm ở vô số tri thức được lưu trữ trong Phi Mã Học Viện, giao cho ngươi quản lý, ta cũng yên tâm.

Gốc rễ của phát triển, nằm ở việc coi trọng khí cụ, hiện tại Thăng Long chi quốc đã bình định, tứ hải nhất thống, là lúc đại triển quyền cước, thể hiện tư thái hùng vĩ trang nghiêm của thiên triều.

Đỗ Lan cảm khái nói.

Lỗ Diệu Tử liên tục gật đầu, Tiên sinh nói phải.

Một nhóm người chọn ra những học sinh và giáo viên tiến bộ đến Kim Lăng.

Trên đường gặp quan binh khuyên hàng tứ đại khấu, nghiêm trị phỉ thủ, đối với thổ phỉ bình thường xử lý khoan hồng.

Lại thấy bách tính các nơi tự bỏ tiền đi Kim Lăng xem lễ khai quốc.

Khác với hoàng đế đăng cơ trước đây, bây giờ lễ khai quốc có thể để bách tính tham gia.

Đỗ Lan cùng sư sinh Phi Mã Học Viện, đi bộ suốt đường, ngắm nhìn những phong cảnh thường ngày không thấy.

Không dùng thuấn di và cân đẩu vân vũ không thuật, chân đạp đất thật mà đi.

Càng gần phương nam, càng phồn hoa, rất nhiều nơi đã xây dựng những con đường lớn bằng phẳng.

Xe ô tô của Đông Phong Tiêu Cục qua lại, có chở hàng cũng có chở người.

Lại có các loại phương ngữ từ nam chí bắc không ngừng vang lên trên đường.

Vốn dĩ một đường bình yên, lại tại một quán trà ven đường nghỉ ngơi, đã xảy ra sự cố.

Rõ ràng là một đám người mang theo binh khí, hiển nhiên là đã dịch dung, nhưng họ lại xui xẻo gặp phải Đỗ Lan, không thể qua mắt được Đỗ Lan.

Ây da, đây chẳng phải là Lý Thế Dân, Lý Tĩnh, Hồng Phất Nữ mấy người sao, xem ra là muốn đến Kim Lăng gây rối.

Nhưng bây giờ các cửa ải đều nghiêm ngặt, lệnh truy nã có ảnh của Lý Thế Dân được dán khắp nơi.

Ban đầu Lý Thế Dân nếu đầu hàng phương nam thì mọi chuyện đã tốt đẹp, nhưng hắn lại không phục Khấu Trọng, chỉ có thể đi về phía bắc để mưu đồ đại sự.

Lại không ngờ Lý Tĩnh luôn thâm minh đại nghĩa, vậy mà lại hội hợp với Lý Thế Dân làm chuyện hoang đường này.

Họ như vậy căn bản ngay cả cổng thành Kim Lăng cũng không vào được, vì ở đó có máy dò, vũ khí và mặt nạ dịch dung của họ sẽ bị vạch trần ngay lập tức.

Đỗ Lan quyết định cả đội ngũ theo sau Lý Thế Dân, xem trò hề của họ.

Càng theo lâu, càng thấy nhiều người liên lạc với Lý Thế Dân, đa số là người Hồ.

Đỗ Lan nghĩ một chút liền biết đây là Lý Thế Dân muốn học theo Khấu Trọng cũng làm một kế hoạch trảm thủ.

Người Hồ từ tứ phương tám hướng tiến vào Kim Lăng, sau đó khởi binh công hạ Kim Lăng, tiêu diệt đầu não Khấu Trọng.

Lại không biết đội đặc chủng của Khấu Trọng cầm súng điện kích liên thanh uy lực mạnh, một phát có thể làm choáng một cao thủ hạng hai, mấy phát có thể làm choáng một cao thủ hạng nhất.

Lại có máy bay vận chuyển, từ trên trời giáng xuống, đâu có lén lút như Lý Thế Dân, còn phải tránh tai mắt người khác.

Tiếp đó Đỗ Lan lại phát hiện một người, Dương Hư Ngạn, Ảnh Tử Thích Khách cũng bị Lý Thế Dân mời đến.

So với một đồ đệ khác của Thạch Chi Hiên, Dương Hư Ngạn này không thành thật hơn nhiều.

Khấu Trọng chắc đã đoán được Lý Thế Dân sẽ có chiêu này.

Sa Chức đột nhiên nói, với nhãn quang của nàng, Lý Thế Dân từ khi trốn khỏi nhà Lý, đã bước nào cũng sai lầm.

Vậy sao ngươi lại nhìn ra hắn không phải đi cứu người, mà là đi giết Khấu Trọng.

Đây là Thương Tú Tuần hỏi, Gia quyến của Lý Thế Dân đều ở Kim Lăng, nói không chừng hắn là đi cứu người.

Nếu là cứu người, không bằng Lý Thế Dân tự mình đến xin gặp Khấu Trọng, nói chuyện trực tiếp với Khấu Trọng.

Cần gì phải động đao kiếm.

Sa Chức nhắm mắt cũng biết đám người này định làm gì, nàng luôn có thể nắm bắt đại cục, Khấu Trọng đối với trên dưới nhà Lý đều là dùng pháp luật định đoạt, trên dưới nhà Lý cũng không chịu cảnh tù tội gì, ngược lại là tiến hành lao động cải tạo, chỉ cần qua vài năm, tự nhiên có thể giống như người bình thường tiếp tục sống.

Lại cần gì Lý Thế Dân đến cứu.

Nói đến chuyện nhà của nhà Lý, Sa Chức cũng không muốn nói nhiều, Dù sao lần này là tự chui đầu vào lưới, Lý Thế Dân không có quyền thế sau lưng, mất đi chỗ dựa, cũng khó thành sự.

Người của Lý Thế Dân tụ rồi lại tán, để tránh gây nghi ngờ.

Sau khi đến gần Kim Lăng, lại càng không thể liên lạc, mấy người một đường cẩn thận cuối cùng cũng đến dưới thành Kim Lăng.

Loan Loan từ Trường An xuất phát lại đến trước cả Đỗ Lan và bọn họ, bây giờ nàng là nữ MC được yêu thích nhất của Phi Mã Học Viện.

Danh tiếng trong học viện thậm chí còn cao hơn cả Khấu Trọng.

Đài truyền hình Phi Mã, cũng là đài truyền hình đầu tiên trên địa cầu này.

Còn có sức hút kinh người hơn cả báo chí.

Dù trong Phi Mã Học Viện cũng có người mù chữ, nhưng xem TV thì không liên quan đến mù chữ hay không.

Bây giờ chương trình không nhiều, ngoài chương trình thực tế Tây Du, chỉ có một bản tin dự báo thời tiết.

Nhưng dù chỉ là dự báo thời tiết, cũng là vạn người đổ ra đường xem.

Đến giờ, tất cả mọi người ở Phi Mã Học Viện bao gồm cả giáo viên đều sẽ tập trung trước mấy chiếc TV màn hình lớn độ nét cao để xem chương trình.

Loan Loan trên TV quyến rũ mà không diễm lệ, giống như đang đứng trước mặt mọi người.

Ban đầu dọa mọi người một phen, sau khi quen rồi, mỗi ngày đều không thể thiếu nàng, không nghe được giọng Loan Loan, không thấy được bóng dáng nàng, sẽ có rất nhiều người ngủ không ngon ăn không yên.

Quả thực là mắc hội chứng Loan Loan.

Đương nhiên Loan Loan trên TV cũng thường xuyên cài cắm tư tưởng cá nhân, đả kích Từ Hàng Tĩnh Trai.

Nhưng ai bảo Loan Loan người đẹp giọng ngọt, nam nữ đều mê.

Mấy ngày nay Loan Loan là vì làm phóng sự truyền hình nên mới nhanh hơn Đỗ Lan, ở Kim Lăng làm chuyên đề phỏng vấn Khấu Trọng.

Lễ kiến quốc sắp bắt đầu, phong vân hội tụ, rồng cá lẫn lộn.

Lần này Khấu Trọng mời rất nhiều người, còn có quốc vương châu Âu và giáo hoàng mang đến các loại lễ vật.

Ngày đó, ta và Sư Phi Huyên đều đã xem nhẹ ngươi.

Loan Loan cười nói, nàng bây giờ vẫn đi chân trần, Nhưng ta thông minh hơn Sư Phi Huyên, biết anh hùng không hỏi xuất thân, nàng lại cứ khư khư ôm lấy Lý Thế Dân thế gia ở Thái Nguyên, bây giờ không thể không thay Từ Hàng Tĩnh Trai chuộc tội đi về phương tây khổ địa du hành.

Chuyện Tây Du, Khấu Trọng cũng biết, bây giờ hắn nghiêm mặt, đã quen với cuộc sống không có nụ cười, Loan Loan tiểu thư ngược lại không thay đổi, ta có được thành tựu như vậy, cũng có một phần công lao của ngươi.

Đâu dám nhận công.

Loan Loan, ngươi có vấn đề gì cứ hỏi đi, sau này mặt ta cũng có thể lên TV rồi chứ.

Khấu Trọng đột nhiên nói đùa một câu, nhưng không có nụ cười.

Khấu Trọng đã thay đổi quá nhiều, Loan Loan cảm thấy Khấu Trọng đã không còn là tên nhóc hoang dã trước kia, mà là một kẻ bề trên thực sự, uy mà không giận.

Khấu Trọng quả thực đã thay đổi, nhưng hắn sẽ không hối hận, lựa chọn của mình không oán không hối, dù đến tuổi già, nhớ lại những việc mình đã làm cho cả quốc gia, cũng có thể an giấc.

Cuộc phỏng vấn lần này cũng sẽ được ghi vào sử sách, để hậu thế chiêm ngưỡng.

Để phát sóng buổi phỏng vấn Khấu Trọng, trước đó đã lắp thêm vài màn hình lớn trong thành Kim Lăng.

Trẻ trung, khi khuôn mặt trẻ trung của Khấu Trọng xuất hiện trước mặt mọi người, ý niệm đầu tiên của tất cả mọi người đều là Khấu Trọng quá trẻ.

Thời xưa hoàng đế sống trong thâm cung, bách tính có lẽ cả đời cũng không biết hoàng đế của họ trông như thế nào, chỉ biết trên đầu họ còn có một hoàng đế.

Tuy báo chí cũng đăng ảnh của Khấu Trọng, nhưng đó chỉ là đen trắng, khi nhìn trên màn hình độ nét cao.

Mọi người cuối cùng mới cảm nhận trực quan được sự trẻ trung của Khấu Trọng.

Xưa có Hạng Thác bảy tuổi làm thầy của Khổng Tử, lại có Cam La mười hai tuổi hiến kế cho Lã Bất Vi, Khấu Trọng tuy so với hai vị thần đồng kia lớn hơn vài tuổi, nhưng mười chín tuổi kiến quốc cũng đủ để sử gia ghi một bút đậm.

Chương 544

Từ Tử Lăng nhận được lời mời đặc biệt của Khấu Trọng, không ngờ mới xa nhau vài tháng, gặp lại đã vật đổi sao dời.

Thân phận của Dương Châu Song Long đã khác xa một trời một vực, một người được coi là quốc phụ khai quốc đại thần, người kia chỉ là một giới áo vải không có thành tựu gì.

Trọng thiếu, chúc mừng ngươi, ngươi cuối cùng đã thành công.

Từ Tử Lăng cũng cảm khái muôn vàn, bây giờ trong lòng cũng là một mớ hỗn độn.

Vui cho Khấu Trọng, cũng cảm thấy mờ mịt về số phận của song long bọn họ, còn có nỗi buồn mất đi huynh đệ.

Họ không bao giờ có thể quay lại những ngày tháng cùng nhau cà khịa, cùng nhau ăn một cái bánh bao nữa.

Tử Lăng, lần này gọi ngươi đến, thực ra là hy vọng ngươi có thể thiết lập một tấm gương trong giang hồ.

Khấu Trọng nói ra mục tiêu của mình, Người trong giang hồ có quá nhiều ân oán dây dưa, đối với sự ổn định xã hội rất bất lợi.

Ta cần một nhân vật giang hồ khác biệt, một đại hiệp giang hồ thân dân.

Sẽ không dùng đao thương giải quyết vấn đề, cũng sẽ không lạm dụng bạo lực.

Từ Tử Lăng thầm nghĩ nếu như vậy, cuộc sống của mình sẽ không thể thoải mái được nữa.

Hắn đã thấy qua cái gọi là tuyên truyền, những bức ảnh tràn ngập trên báo, còn có những bài văn sướt mướt dài dòng, quả thực là muốn viết người ta thành thần quỷ.

Quan trọng nhất là cuộc sống của người đó bị ảnh hưởng nghiêm trọng bởi những người xung quanh.

Ngươi muốn ta làm Lôi Phong.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đều đã xem rất nhiều tài liệu Đỗ Lan cho.

Khấu Trọng gật đầu, Ta biết là đang làm khó ngươi, nhưng vấn đề giang hồ thực sự khiến ta đau đầu, ta cũng là bệnh gấp thì vái tứ phương.

Tử Lăng, ngươi bằng lòng giúp ta không.

Từ Tử Lăng không lập tức đồng ý, nếu hắn đồng ý, có nghĩa là hắn sẽ nổi tiếng, sau này ai cũng sẽ biết hắn.

Như vậy dù đi đến đâu cũng sẽ bị nhận ra, nhưng ngoài việc này ra, cũng không có ảnh hưởng gì khác.

Trọng thiếu ngươi nói thật cho ta biết, ban đầu ngươi chuẩn bị xử lý chuyện trong võ lâm như thế nào.

Từ Tử Lăng nhìn thẳng Khấu Trọng.

Ánh mắt Khấu Trọng chân thành, từ từ nói, Ban đầu ta chuẩn bị cấm võ, và không được mang vũ khí ra đường, cũng không cho tư nhân mua bán.

Dùng pháp lệnh nghiêm khắc để đàn áp nhân sĩ võ lâm.

Nếu ở nơi công cộng sử dụng vũ lực, ta sẽ phế võ công của họ, và bắt vào tù.

Giọng Khấu Trọng không có cảm xúc, vang vọng trong cung điện, hắn đã làm như vậy ở hai nơi thí điểm rồi, và quả thực đã đuổi nhân sĩ võ lâm ở hai nơi đó đi.

Nhưng như vậy vẫn là trị ngọn không trị gốc, Khấu Trọng biết trừ phi hắn giết sạch, không cho võ công lưu truyền, nếu không nhân sĩ võ lâm sẽ không biến mất.

Cho nên hắn thay đổi tư duy, chặn không bằng khơi, nhân sĩ võ lâm cũng là một bộ phận của quốc gia, nếu được dẫn dắt đúng đắn sẽ trở thành một sức mạnh xây dựng đất nước.

Trọng thiếu, ngươi đã thay đổi.

Ta đương nhiên đã thay đổi, không còn là tên côn đồ đó nữa.

Ta không nói về thân phận của ngươi, mà là cách ngươi xử lý sự việc, nếu là ngươi trước kia, chuyện này ngươi nhất định sẽ kích động nội loạn của nhân sĩ võ lâm, để làm suy yếu họ, sau đó một lưới bắt hết.

Bây giờ ngươi lại nghĩ đến việc dẫn dắt họ, dùng chính sách mềm dẻo để thay đổi họ.

Từ Tử Lăng nói, Ta sẽ giúp ngươi.

Cảm ơn.

Khấu Trọng đưa tay vỗ lên vai Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng cũng vậy.

Tình cảm giữa họ vẫn như huynh đệ, Từ Tử Lăng không mất đi Khấu Trọng.

Sau này vất vả cho ngươi.

Từ Tử Lăng cũng biết tương lai của mình sẽ rất bận rộn, nhưng ít nhất hắn cũng có thể làm chút gì đó cho đất nước này, Ta cũng kính phục tinh thần con ốc vít của Lôi Phong, không biết ta có làm được không.

Làm một nhân sĩ võ lâm vì nước vì dân, đầu tiên là phải để họ thay đổi thái độ đối với quan phủ.

Trong giới võ lâm người tốt cũng không ít, nhưng không ít là có lòng tốt làm việc xấu.

Làm việc không theo quy củ chính là khuyết điểm lớn nhất của họ, cho nên bây giờ việc Từ Tử Lăng cần làm là trước tiên phải xây dựng mối quan hệ tốt với người của quan phủ.

Tuyên truyền tấm gương làm việc tốt theo quy định của quan phủ.

Ví dụ như thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ, cũng không thể làm hại tính mạng người ta, phải sau khi đánh kẻ xấu mất khả năng hành động thì lập tức liên hệ với quan phủ, sau đó phối hợp với quan phủ điều tra rõ chân tướng.

Không phải nói một đao chém chết là xong, mười bước giết một người, ngàn dặm không lưu hành ở xã hội mới là không được.

Tử Lăng, tối nay cùng ta xem một màn kịch hay, tình báo nói Lý Thế Dân đã mang một đám người Hồ lẻn vào Kim Lăng.

Tối nay chắc sẽ nhân lúc ta về nhà mà phục kích ta, lần này nhất định phải bắt được hắn.

Khấu Trọng nói, Hôm nay, ngươi cùng ta về nhà.

Khấu Trọng tách nơi làm việc và nơi ở của mình ra, cũng là để cho mình trông khác với hoàng đế.

Lãnh đạo quốc gia cũng lĩnh lương, tiền điện nước trong phủ đệ cũng phải tự mình trả, không thể dùng tiền của quốc gia.

Một phương diện khác, Đỗ Lan tập hợp hai đồ đệ, hỏi về dự định tương lai của họ.

Đan Uyển Tinh vậy mà nói muốn vào học viện tiếp tục tu nghiệp, khiến Đỗ Lan vô cùng bất ngờ.

Đại đồ đệ, con không phải là bị sốt đấy chứ.

Sư phụ, là mẹ con đã nói chuyện với con, bà cho con hai lựa chọn, một là kết hôn một là đi học viện, con đương nhiên chỉ có thể chọn đi học viện.

Xem ra Đan Mỹ Tiên là người có tầm nhìn xa, biết con gái bây giờ nếu chỉ ở nhà làm ăn, muốn quản lý Đông Minh Phái ngày càng lớn mạnh là không được.

Nàng cần học tập nhiều hơn, quen biết nhiều nhân tài hơn, mới có thể quản lý tốt Đông Minh Phái.

Vị mẫu thân vĩ đại này rất rõ năng lực của con gái mình, cũng biết nhân tài tương lai đều sẽ tập trung ở học viện.

Còn Thạch Thanh Tuyền thì nói mình muốn quản lý tốt Cúc Hạ Lâu, và tiếp tục dạy học, trong thời gian rảnh rỗi nghiên cứu thêm mỹ thực, cố gắng viết ra thực đơn của riêng mình.

Đợi sau khi cha nàng trở về, họ có thể mang theo món ăn nàng làm đi tế mẹ.

Đúng rồi, sư phụ, lúc con đến Kim Lăng có gặp Hầu Hi Bạch, anh ta hình như muốn gặp người.

Đan Uyển Tinh đột nhiên nói.

Gặp ta.

Đỗ Lan và hắn cũng chỉ mới gặp một lần ở Lạc Dương, Hắn muốn gặp ta làm gì.

Không biết, con chỉ là người truyền lời thôi, sư phụ, nếu người đồng ý, ngày mai con để anh ta qua.

Không cần đâu, các con nghỉ ngơi sớm đi, ta tự mình đi gặp hắn.

Đỗ Lan thầm nghĩ, tên đồ đệ hiếu thuận này tám chín phần là đến vì chuyện của Thạch Chi Hiên.

Hầu Hi Bạch thuê một chiếc thuyền hoa trên sông Tần Hoài, cây quạt đặt trên bàn, hai tay một cầm chén rượu một cầm đũa, rất là thảnh thơi.

Rồi trong tình huống căn bản không nóng, lại cầm quạt phe phẩy vào mặt mình, tóc mai dài bên thái dương bay theo gió, rất ra vẻ.

Đỗ Lan mắt nhanh tay lẹ giật lấy cây quạt, trên đó lại có bức họa của Địch Ny Toa.

Tốt rồi, cây quạt này sẽ bị Đỗ Lan tịch thu.

Để phát sóng buổi phỏng vấn Khấu Trọng, mấy màn hình lớn đã được lắp đặt thêm trong thành Kim Lăng.

Trẻ trung, khi gương mặt trẻ trung của Khấu Trọng xuất hiện trước mặt mọi người, ý nghĩ đầu tiên của tất cả mọi người là Khấu Trọng quá trẻ.

Thời xưa hoàng đế sống trong thâm cung, bá tánh có lẽ cả đời cũng không biết hoàng đế của họ trông như thế nào, chỉ biết trên đầu mình còn có một vị hoàng đế.

Mặc dù báo chí cũng đã đăng ảnh của Khấu Trọng, nhưng đó chỉ là ảnh đen trắng, khi nhìn trên màn hình độ nét cao, mọi người mới cuối cùng cảm nhận được sự trẻ trung của Khấu Trọng một cách trực quan.

Xưa có Hạng Thác bảy tuổi làm thầy của Khổng Tử, lại có Cam La mười hai tuổi hiến kế cho Lã Bất Vi, Khấu Trọng tuy lớn hơn hai vị thần đồng kia vài tuổi, nhưng mười chín tuổi kiến quốc cũng đủ để các sử gia phải ghi một nét bút đậm.

Từ Tử Lăng nhận được lời mời đặc biệt của Khấu Trọng, không ngờ mới xa nhau mấy tháng, gặp lại đã vật đổi sao dời.

Thân phận của Dương Châu Song Long đã khác nhau một trời một vực, một người được xem là quốc phụ, đại thần khai quốc, người kia chỉ là một giới áo vải không có thành tựu gì.

Trọng thiếu, chúc mừng ngươi, cuối cùng ngươi đã thành công.

Từ Tử Lăng cũng cảm khái vạn phần, trong lòng lúc này cũng là một mớ tơ vò.

Vui mừng cho Khấu Trọng, cũng cảm thấy mờ mịt về những gì Song Long đã trải qua, càng có nỗi bi thương mất đi huynh đệ.

Bọn họ không thể nào quay lại những ngày tháng cùng nhau bông đùa, cùng nhau ăn chung một cái bánh bao được nữa.

Tử Lăng, lần này gọi ngươi đến, thực ra là hy vọng ngươi có thể trở thành một tấm gương trong giang hồ.

Khấu Trọng nói ra mục tiêu của mình, Người trong giang hồ có quá nhiều ân oán rối rắm, rất bất lợi cho sự ổn định của xã hội.

Ta cần một nhân vật giang hồ khác biệt, một đại hiệp gần gũi với dân và sẵn lòng phục vụ nhân dân.

Không dùng đao thương để giải quyết vấn đề, cũng không lạm dụng bạo lực.

Từ Tử Lăng thầm nghĩ nếu như vậy, cuộc sống của mình sẽ không thể thảnh thơi được nữa. 66.

Hắn đã thấy qua cái gọi là tuyên truyền, những bức ảnh tràn ngập trên báo, còn có những bài văn sướt mướt dài dòng, quả thực là muốn viết con người thành thần quỷ.

Chương 545

Quan trọng nhất là cuộc sống của người đó bị ảnh hưởng nghiêm trọng bởi những người xung quanh.

Ngươi muốn ta làm.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đều đã xem rất nhiều tài liệu mà Đỗ Lan đưa.

Khấu Trọng gật đầu, Ta biết là đang làm khó ngươi, nhưng vấn đề giang hồ thực sự khiến ta đau đầu, ta cũng là có bệnh thì vái tứ phương thôi.

Tử Lăng, ngươi có bằng lòng giúp ta không.

Từ Tử Lăng không lập tức đồng ý, nếu hắn đồng ý, có nghĩa là hắn sẽ nổi tiếng, sau này mọi người đều sẽ biết hắn.

Như vậy dù đi đến đâu cũng sẽ bị người ta nhận ra, nhưng ngoài điều này ra, dường như cũng không có ảnh hưởng gì khác.

Trọng thiếu, ngươi nói thật cho ta biết, ban đầu ngươi định xử lý chuyện trong võ lâm như thế nào.

Từ Tử Lăng nhìn thẳng Khấu Trọng.

Ánh mắt Khấu Trọng chân thành, chậm rãi nói, Ban đầu ta chuẩn bị cấm võ, không được mang vũ khí ra đường, cũng không cho phép mua bán tư nhân.

Dùng pháp lệnh nghiêm khắc để đàn áp võ lâm nhân sĩ.

Nếu sử dụng vũ lực ở nơi công cộng, ta sẽ phế võ công của họ, rồi tống vào tù.

Giọng Khấu Trọng không có cảm xúc, vang vọng trong cung điện, hắn đã làm như vậy ở hai nơi thí điểm, và quả thực đã đuổi hết võ lâm nhân sĩ ở hai nơi đó đi.

Nhưng như vậy vẫn là trị ngọn không trị gốc, Khấu Trọng biết trừ phi hắn cấm tiệt, không cho võ công lưu truyền, nếu không võ lâm nhân sĩ sẽ không biến mất.

Vì vậy hắn thay đổi tư duy, ngăn không bằng khơi thông, võ lâm nhân sĩ cũng là một phần của quốc gia, nếu được dẫn dắt đúng đắn sẽ trở thành một sức mạnh xây dựng đất nước.

Trọng thiếu, ngươi đã thay đổi.

Ta đương nhiên đã thay đổi, không còn là tên côn đồ đó nữa.

Ta không nói về thân phận của ngươi, mà là cách ngươi xử lý sự việc.

Nếu là ngươi trước đây, chuyện này ngươi nhất định sẽ kích động nội loạn trong võ lâm, để làm suy yếu họ, sau đó một lưới bắt hết.

Bây giờ ngươi lại nghĩ đến việc dẫn dắt họ, dùng chính sách mềm dẻo để thay đổi họ.

Từ Tử Lăng nói, Ta sẽ giúp ngươi.

Cảm ơn.

Khấu Trọng đưa tay vỗ lên vai Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng cũng vậy.

Tình cảm giữa họ vẫn như huynh đệ, Từ Tử Lăng không mất đi Khấu Trọng.

Sau này vất vả cho ngươi rồi.

Từ Tử Lăng cũng biết tương lai của mình sẽ rất bận rộn, nhưng ít nhất hắn cũng có thể làm gì đó cho đất nước này, Ta cũng kính phục tinh thần của , không biết ta có làm được không.

Muốn trở thành một võ lâm nhân sĩ vì nước vì dân, trước hết phải để họ thay đổi thái độ đối với quan phủ.

Trong giới võ lâm cũng không thiếu người tốt, nhưng không ít người lại có lòng tốt làm việc xấu.

Làm việc không theo quy tắc chính là khuyết điểm lớn nhất của họ, vì vậy điều Từ Tử Lăng cần làm bây giờ là tạo dựng mối quan hệ tốt với người trong quan phủ trước.

Tuyên truyền tấm gương làm việc tốt theo quy định của quan phủ.

Ví dụ như thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ, cũng không thể làm hại tính mạng người ta, phải đánh cho kẻ xấu mất khả năng hành động rồi lập tức liên hệ quan phủ, sau đó phối hợp với quan phủ điều tra rõ chân tướng.

Không phải cứ chém một nhát là xong, mười bước giết một người, ngàn dặm không để lại dấu vết trong xã hội mới là không được.

Tử Lăng, tối nay cùng ta xem một màn kịch hay.

Tình báo cho biết Lý Thế Dân đã dẫn một đám người Hồ lẻn vào Kim Lăng.

Tối nay hẳn sẽ nhân lúc ta về nhà mà phục kích ta, lần này nhất định phải bắt được hắn.

Khấu Trọng nói, Hôm nay, ngươi cùng ta về nhà.

Khấu Trọng tách riêng nơi làm việc và nơi ở của mình, cũng là để trông hắn khác với hoàng đế.

Lãnh đạo quốc gia cũng lĩnh lương, tiền điện nước trong phủ đệ của mình cũng phải tự trả, không thể dùng tiền của quốc gia.

Mặt khác, Đỗ Lan tập hợp hai đồ đệ của mình, hỏi thăm dự định tương lai của họ.

Đan Uyển Tinh lại nói muốn vào học viện để học lên cao, khiến Đỗ Lan vô cùng bất ngờ.

Đại đồ đệ, ngươi không phải bị sốt đấy chứ.

Sư phụ, là mẫu thân đã nói chuyện với con, bà ấy cho con hai lựa chọn, một là kết hôn, hai là đi học viện, con đương nhiên chỉ có thể chọn đi học viện.

Xem ra Đan Mỹ Tiên đúng là nhìn xa trông rộng, biết rằng con gái mình bây giờ nếu chỉ ở nhà kinh doanh thì không thể quản lý được Đông Minh Phái ngày càng lớn mạnh.

Nàng cần học hỏi nhiều hơn, quen biết nhiều nhân tài hơn, mới có thể quản lý tốt Đông Minh Phái.

Vị mẫu thân vĩ đại này rất rõ năng lực của con gái mình, cũng biết nhân tài tương lai đều sẽ tập trung ở học viện.

Còn Thạch Thanh Tuyền thì nói mình muốn quản lý tốt Cúc Hạ Lâu, tiếp tục dạy học, trong thời gian rảnh rỗi sẽ nghiên cứu thêm về mỹ thực, cố gắng viết ra thực đơn của riêng mình.

Đợi khi phụ thân trở về, họ có thể mang những món ngon nàng làm đi cúng tế mẫu thân.

Đúng rồi, sư phụ, lúc con đến Kim Lăng đã gặp Hầu Hi Bạch, hình như anh ta muốn gặp người.

Đan Uyển Tinh đột nhiên nói.

Gặp ta.

Đỗ Lan và hắn cũng chỉ mới gặp nhau một lần ở Lạc Dương, Hắn muốn gặp ta làm gì.

Con không biết, con chỉ truyền lời thôi, sư phụ, nếu người muốn, ngày mai con sẽ bảo anh ta qua.

Không cần, các con nghỉ sớm đi, ta sẽ tự mình đi gặp hắn.

Đỗ Lan thầm nghĩ, tên đồ đệ hiếu thuận này tám chín phần mười là đến vì chuyện của Thạch Chi Hiên.

Hầu Hi Bạch thuê một chiếc thuyền hoa trên sông Tần Hoài, cây quạt đặt trên bàn, một tay cầm chén rượu, một tay cầm đũa, trông rất thảnh thơi.

Sau đó, trong tình huống không hề nóng, hắn lại cầm quạt phe phẩy vào mặt, mái tóc dài bên thái dương bay theo gió, trông rất điệu đà.

Đỗ Lan mắt nhanh tay lẹ giật lấy cây quạt, trên đó lại có hình của Địch Ny Toa.

Được rồi, cây quạt này sẽ bị Đỗ Lan tịch thu.

Hầu Hi Bạch mất đi cây quạt của mình, nhưng cũng chỉ đành tự nhận xui xẻo, Tiên sinh quả nhiên xuất quỷ nhập thần, ta lại không hề hay biết chút nào.

Bớt lời thừa đi, ngươi tìm ta có việc gì.

Cây quạt trong tay Đỗ Lan đã biến mất không dấu vết.

Tiên sinh, ngài hẳn là biết sư thừa của ta.

Hầu Hi Bạch không đợi Đỗ Lan trả lời, đã tự khai ra, Năm xưa Song Long ám sát Biên Bất Phụ, tính ra chính là sư thúc của ta.

Đại đồ đệ của tiên sinh, Đan Uyển Tinh, là sư điệt nữ của ta.

Những chuyện này ta đều biết.

Ngươi là đồ đệ của Thạch Chi Hiên khiến ngươi có phiền não gì

sao.

Đỗ Lan kỳ quái hỏi.

Không, tiên sinh, thực ra ta tìm ngài là muốn ngài giúp ta một việc.

Sắc mặt Hầu Hi Bạch bình tĩnh, nhưng ánh mắt kiên định, dường như những lời sắp nói ra là do hắn đã hạ quyết tâm rất lớn mới nói được.

Ngươi nói đi.

Ta muốn lên truyền hình, nói cho mọi người biết ta là đồ đệ của Thạch Chi Hiên.

Trước đây Hầu Hi Bạch rất kiêng kỵ sư môn của mình, cũng không muốn người khác biết mình là người của Hoa Gian Phái.

Nhưng bây giờ hắn đã quyết định, đối mặt với sư môn truyền thừa của mình, làm một Ma Môn trung nhân chân chính.

Thực ra là do Hầu Hi Bạch ẩn mình trong học viện Phi Mã xem Tây Du Ký xong, những biểu hiện của sư tôn khiến hắn hạ quyết tâm.

Tà ác sở dĩ là tà ác, không liên quan đến xuất thân của mình, quan trọng là hành vi của mình.

Chuyện này không vấn đề gì, ngươi có thể làm như vậy ta ủng hộ ngươi.

Đây có một viên Tà Đế Xá Lợi giao cho ngươi.

Quyết định của Hầu Hi Bạch khiến Đỗ Lan phải nhìn bằng con mắt khác.

Hầu Hi Bạch không ngờ Đỗ Lan lại đưa cho hắn một thứ quan trọng như vậy.

Coi như là trao đổi với cây quạt của ngươi đi, sau đó ta sẽ giúp ngươi luyện hóa nội lực bên trong, để ngươi đạt đến cảnh giới Phá Toái Hư Không.

Đỗ Lan nói rồi nhìn Hầu Hi Bạch, chờ đợi phản ứng của hắn.

Phá Toái Hư Không.

Hầu Hi Bạch ngây người, mình có thể sao.

Phá Toái Hư Không là gì.

Sau khi Phá Toái Hư Không sẽ như thế nào.

Hắn ngẩng đầu lên, chân thành hy vọng Đỗ Lan có thể trả lời câu hỏi này.

Thiên địa âm dương, nhật nguyệt xoay chuyển, sự vĩnh hằng của vạn vật nằm ở luân hồi.

Đỗ Lan nói, Con người là linh hồn của trời đất, mà võ giả lại là hào kiệt trong loài người, nội tu nội lực chân khí, ngoại dẫn thiên địa nguyên khí.

Nhưng người có tuổi thọ, đèn có lúc tắt, thiên địa nguyên khí cũng không phải vô cùng vô tận.

Nguyên khí giúp võ giả tu hành, nhưng khi võ giả đắc đạo cũng là ngày họ phải trả lại.

Võ giả Phá Toái Hư Không sẽ đi xa tận chân trời, bù đắp cho cội nguồn của nguyên khí.

Tiên sinh nói, Phá Toái Hư Không chính là hóa thành nguyên khí giữa trời đất.

Chấn động, lời của Đỗ Lan đã lật đổ tam quan của Hầu Hi Bạch.

Phá Toái Hư Không không phải là đến tiên giới, cũng không phải đi đến một nơi xa xôi hơn, mà là biến mất.

Nhưng võ giả Phá Toái Hư Không hiếm hoi như vậy, võ giả tiêu hao nguyên khí lại nhiều đến thế, cuối cùng thiên địa nguyên khí sẽ cạn kiệt, đến lúc đó chính là ngày tàn của võ giả.

Chương 546

Bất kể là nội gia nội công hay ngoại gia quyền cước, đều sẽ bị hạn chế.

Theo lời tiên sinh nói, vậy thì cho dù ta có Phá Toái Hư Không cũng không thể thay đổi được kết cục này.

Hầu Hi Bạch nói, tỏ ra khá bình tĩnh.

Đúng vậy, trừ phi tất cả võ giả hiện tại đều Phá Toái Hư Không mới được.

Nhưng điều đó là không thể, vì tư chất kém thì dù võ công có lợi hại đến đâu cũng không thể phá toái, hơn nữa điều kiện cần thiết để Phá Toái Hư Không là phải tiêu hao một lượng lớn nguyên khí.

Đỗ Lan đột nhiên cười, Rất mâu thuẫn phải không.

Nhưng Tà Đế Xá Lợi này có thể thay thế nguyên khí cần thiết để Phá Toái Hư Không, giúp ngươi phá toái mà không tiêu hao nguyên khí.

Ngươi có bằng lòng không.

Đương nhiên là không bằng lòng, Hầu Hi Bạch mới hai mươi mấy tuổi, còn độc thân, căn bản không muốn chết, Tiên sinh.

Đỗ Lan ngăn Hầu Hi Bạch lại, Ánh mắt của ngươi đã nói cho ta biết câu trả lời của ngươi.

Xin lỗi.

Hầu Hi Bạch cúi đầu.

Không có gì phải xin lỗi cả, nhưng để duy trì nguyên khí giữa trời đất, đảm bảo võ học Trung Nguyên trường thịnh không suy, ta chuẩn bị cải tạo Tà Đế Xá Lợi thành một cỗ máy chuyển hóa nguyên khí.

Chỉ cần truyền nội lực vào trong đó, nó sẽ chuyển hóa thành nguyên khí.

Ta hy vọng ngươi trong những năm còn sống sẽ tìm kiếm những võ giả có tấm lòng vĩ đại, trước khi họ qua đời, hãy truyền nội lực của họ vào đó, chuyển hóa thành thiên địa nguyên khí.

Không biết ngươi có bằng lòng nhận công việc luôn đồng hành cùng cái chết này không.

Công việc này rất quan trọng, nếu tiên sinh đã coi trọng ta, ta bằng lòng nhận.

Không chỉ ta, đồ đệ và con cháu của ta cũng sẽ đời đời kiếp kiếp bảo vệ khí cụ này, hoàn thành chức trách vĩ đại.

Hầu Hi Bạch nhận lấy Tà Đế Xá Lợi.

Chúng ta cũng chỉ là tận nhân sự mà thôi, sự tiêu hao của nguyên khí là không thể tránh khỏi, nhưng có thứ này, ít nhất có thể giúp chúng ta tiếp tục tu luyện nội lực trước khi tìm được thứ thay thế nguyên khí.

Tiên sinh thật sự suy nghĩ cho chúng ta, ta ở đây thay mặt cho hàng ngàn vạn người trong võ lâm cảm tạ tiên sinh.

Lúc này, từ xa vọng lại tiếng đánh nhau, Đỗ Lan vừa nghe đã biết là Lý Thế Dân đã ra tay, nhưng hắn rất nhanh phát hiện đây chỉ là một cái bẫy.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng nhau xuất chiến, đây có lẽ là lần cuối cùng Song Long chiến đấu cùng nhau.

Võ công của Từ Tử Lăng tiến bộ vượt bậc, sự bá đạo của Khấu Trọng cũng ngày càng thuần thục, hai người hợp tác uy lực kinh người, băng long và hỏa long gào thét bay vào tinh không.

Với thanh thế như vậy, Hầu Hi Bạch kinh ngạc đến rớt cả cằm, đôi mắt nhìn về hướng đó gần như muốn rơi ra ngoài.

Nội lực lại có thể hóa thành thực chất, lúc này ở Kim Lăng, những người tham gia lễ mừng ngày mai như Vũ Tôn Tất Huyền, Dịch Kiếm Đại Sư Phó Thải Lâm đều đang chăm chú theo dõi trận chiến này.

Nếu không phải là đại biểu cho quốc gia dân tộc của họ, họ cũng muốn nhảy vào vòng chiến đấu một trận cho đã.

Bộ lạc Đột Quyết mà Vũ Tôn Tất Huyền thuộc về và bộ lạc mà Lý Thế Dân mời lại không phải là một.

Thậm chí ở tận Đôn Hoàng xa xôi, nhóm bốn người Tây Du cũng có cảm ứng, cùng nhau nhìn về phía đông.

Gầm Tiếng rồng gầm làm rung chuyển cả Kim Lăng, Song Long cũng biết sau này có lẽ họ sẽ không còn cơ hội kề vai chiến đấu nữa, nên hợp tác càng thêm chặt chẽ.

Lý Thế Dân ngây người, Lý Tĩnh ngây người, Hồng Phất Nữ cũng ngây người, Dương Hư Ngạn cũng ngây người.

Lính quèn trước mặt Song Long căn bản không chịu nổi một đòn, một luồng kình khí xoắn ốc hỗn hợp giữa hai dòng chân khí một lạnh một nóng kẹp theo dị năng của Hòa Thị Bích có sức hủy thiên diệt địa.

Đột nhiên có một bóng người xông vào, Ha, đánh nhau sao có thể thiếu ta.

Người đến chính là Bạt Phong Hàn vội vã từ ngoài ải trở về, vừa vào thành đã tham gia vào trận chiến hôm nay.

Bạt Phong Hàn dùng thuật người ngựa hợp nhất chạy từ cổng thành đến đây, chỉ mất vài phút, đúng vào lúc trận chiến đang diễn ra ác liệt.

Rút ra hai món vũ khí vừa tay, từ trên lưng ngựa nhảy vào chiến trường.

Bạt thiếu.

Song Long vui mừng khôn xiết, không ngờ đại chiến hôm nay, ba người họ lại có thể tụ họp cùng nhau, thật đúng là thiên ý.

Hãy để chúng ta chiến một trận cho thỏa thích.

Hay cho câu chiến một trận cho thỏa thích, Khấu Trọng nói hay lắm.

Bạt Phong Hàn lớn tiếng tán thưởng, hai tay múa vũ khí, đánh bay kẻ địch.

Khí thế của ba người càng thêm hừng hực, kẻ địch dù có chặn kín cả con phố dài cũng không hề nao núng.

Quả nhiên là thiếu niên anh hùng, không thể xem thường.

Đỗ Lan nhìn cách chiến đấu điên cuồng của ba người, biết rằng lần này Lý Thế Dân tiêu đời rồi.

Thiếu một Lý Thế Dân, thiếu đi sự biến Huyền Vũ Môn, cũng thiếu đi những đứa con cháu bất hiếu như công chúa Cao Dương, loạn An Sử và đủ loại lịch sử khác, tương lai đã trở nên xa lạ ngay cả với Đỗ Lan, nhưng Đỗ Lan tin rằng nó sẽ ngày càng tốt hơn.

Ngày hôm sau, Khấu Trọng cùng một nhóm nhân viên đứng trên tường cao của hành cung, trang nghiêm tuyên bố, Trung Ương Cộng Hòa Quốc chính thức thành lập.

Sau đó lại giải thích về việc tự vệ phản kích ngày hôm qua, đồng thời tuyên bố sẽ xét xử công bằng Lý Thế Dân và đồng bọn của hắn.

Sau đó, các sứ tiết ngoại giao xuất phát, đi khắp các nước, mở rộng thương mại, xác định di dân, mọi thứ đều đang vận hành theo hướng tốt đẹp.

Trong lúc cả nước hân hoan, Đỗ Lan đã lặng lẽ đưa gia đình mình rời đi.

Hắn sợ hai đồ đệ của mình sẽ khóc, đến lúc đó hắn khóc cũng không được, không khóc cũng không xong, rất khó xử.

Dù sao Đỗ Lan cũng là đàn ông, mấy màn chia tay sướt mướt cứ bỏ qua đi, dù sao hắn cũng đã để lại đủ thứ tốt cho hai đồ đệ.

Đi thôi, đến thế giới tiếp theo.

Ngay lúc Vô Giới Môn hạ xuống, Đỗ Lan lại nghe thấy tiếng đàn cổ tranh.

Quay đầu nhìn lại thì ra là Thượng Tú Phương.

Không ngờ nàng lại xuất hiện ở đây, vốn tưởng nàng không đến học viện Phi Mã, lại đi chu du khắp nơi rồi chứ.

Bây giờ lại là Thượng Tú Phương đang tiễn cả gia đình hắn, vận mệnh quả thật rất kỳ diệu.

Thượng Tú Phương dường như đang hát một khúc thơ ly biệt, uyển chuyển du dương, tiếc là Đỗ Lan đã không thể nghe rõ, lần xuyên không mới đã bắt đầu.

Mọi người ở thế giới Đại Đường bảo trọng, Đỗ Lan biết hắn đã rời đi, nhưng con người ở thế giới này vẫn sẽ tiếp tục sống dưới sự ảnh hưởng và dẫn dắt của hắn, và sẽ sống ngày càng đặc sắc.

Cánh cổng biến mất, Thượng Tú Phương dừng khúc nhạc, thu lại cây đàn cổ, đứng trên con dốc thoai thoải mặc cho gió nhẹ thổi qua.

Đỗ Lan quả nhiên là thần tiên, đến bất ngờ rồi đi cũng bất ngờ.

Nàng đứng rất lâu, rồi đột nhiên mỉm cười, Đỗ Lan, ta sẽ nhớ

ngươi.

Nói xong xoay người lên chiếc xe ngựa đang đợi trên đường, theo tiếng chuông leng keng trên cổ ngựa, nàng cũng giống như gia đình Đỗ Lan, xuất phát đến một đích đến tiếp theo.

Trong vòng một tháng, Đỗ Lan thông qua điệp viên tân binh Hạ Khả Khả đã liên lạc được với bộ phận đặc biệt của chính phủ, sau đó tiến hành một loạt chuẩn bị.

Việc đầu tiên cần làm là chiếm lấy mặt trăng.

Gửi một trăm kẻ làm bia đỡ đạn lên đó, có thể nói là kết quả của sự thỏa hiệp giữa các quốc gia trong Liên Hợp Quốc.

Và tỷ lệ 100 người cũng được xác định sau khi các quốc gia tranh cãi qua lại.

Ý nghĩa chính trị của hành động lần này lớn hơn ý nghĩa nghiên cứu khoa học, hành động trên sao Hỏa chẳng qua là sự kéo dài thủ đoạn của các chính trị gia trên Trái Đất.

Thông qua hành động lần này để xác định việc phân chia sao Hỏa trong tương lai, còn đối với những con gián trên sao Hỏa, trong mắt các chính trị gia xa xôi ở Trái Đất, chúng cũng chẳng khác gì những con gián trong nhà bếp.

Vì vậy, kế hoạch ANNEX 1, ngay từ đầu đã không được những người hiểu chuyện đánh giá cao.

Chỉ có những thành viên phi hành đoàn được chọn mới ngây thơ tin rằng họ có thể tìm lại thuốc giải cho virus A.

E.

Phi thuyền đã xuất phát, còn 39 ngày nữa họ sẽ đến được sao Hỏa.

Còn Đỗ Lan vẫn ở Trái Đất, việc đầu tiên là phải xây dựng một tiền đồn giữa mặt trăng và Trái Đất, huấn luyện các phi công chiến cơ vũ trụ.

Chiến trường tương lai sẽ là trong vũ trụ, điều này đã được định sẵn bởi bước tiến của nhân loại.

Các binh sĩ được chọn ra từ hải, lục, không quân để tiến hành huấn luyện, nhưng họ không được cho biết sẽ đi đâu.

Kia có phải là binh vương lục quân không.

Một phi công không quân kinh ngạc nhìn người đàn ông mặt mày cương nghị, chất phác đối diện và kêu lên.

Cậu ta tên là Cung Vũ, một tân binh không quân mới tốt nghiệp với thành tích xuất sắc, có gần 300 giờ bay kinh nghiệm.

Nhưng so với những quân nhân khác ở đây, cậu ta chỉ là một lính mới.

Chương 547

Đồng chí Cung Vũ đừng có ngạc nhiên quá, mỗi người ở đây đều là tinh anh trong số những tinh anh.

Người nói là Lam Thiên Hiểu, cùng phi đội với Cung Vũ và cũng được chọn cùng lúc, lời mới nói được một nửa, cậu ta lập tức kinh ngạc hét lên, Là Lam Thiên Thiên Sứ Liễu Vân Vân.

Cung Vũ cũng không có tâm trạng trêu chọc người bạn thân Lam Thiên Hiểu của mình, mà lập tức quay đầu lại.

Lam Thiên Thiên Sứ là thần tượng của không quân, không chỉ xinh đẹp mà thực lực cũng rất mạnh.

Từng trong một cuộc diễn tập, cô đã thâm nhập vào địa bàn địch, oanh tạc bộ chỉ huy của đối phương, sau đó còn trong tình thế bị bốn chiến đấu cơ vây công mà lập được chiến tích phá hủy một chiếc, làm hỏng một chiếc, cuối cùng an toàn thoát ly.

Trận không chiến kinh điển này thậm chí còn được đưa vào sách giáo khoa của học viện không quân.

Từ đó về sau, Liễu Vân Vân không chỉ là một bình hoa, mà còn là một chiến sĩ được người người kính trọng, được gọi là Lam Thiên Thiên Sứ.

Quả nhiên một bóng hình xinh đẹp đang đứng ở đó, nói chuyện với một người đàn ông không quen biết.

Rất nhiều binh sĩ trẻ tuổi đã bị Liễu Vân Vân thu hút.

Đột nhiên, mặt boong dưới chân nghiêng đi, không hề có dấu hiệu báo trước, mọi người đều không chuẩn bị kịp nên đứng không vững, ngã nghiêng ngã ngửa.

Chẳng lẽ bị tấn công.

Ở đây đều là binh sĩ, nên suy nghĩ đầu tiên là bị tấn công.

Tiếc là không phải cuộc tấn công như họ nghĩ, mà là chiếc tàu vận tải đã rời khỏi mặt nước, bắt đầu bay lên trời.

Cảm giác này, là áp lực gia tốc hướng lên trên.

Các phi công đồng thời nghĩ đến, Chúng ta đang đi lên.

Rõ ràng chỉ là một con tàu bình thường, tại sao lại có thể bay.

Mọi người bình tĩnh, tôi là thuyền trưởng, chúng ta sắp đến đích, một pháo đài nằm trong vũ trụ.

Từ bây giờ, các bạn không còn thuộc biên chế cũ của mình nữa, mà thuộc về Thái Không Quân.

Một phen xôn xao, mặc dù nhân loại đã có ý định di dân ra ngoài hành tinh, nhưng đó cũng chỉ là ý định mà thôi.

Hai chuyến đi sao Hỏa trước đây đều là bi kịch, tuy chính phủ không công bố sự thật, nhưng việc có người chết là điều chắc chắn.

Vũ trụ đối với nhân loại vẫn là một thế giới đầy những điều chưa biết.

Bây. giờ quốc gia của mình đột nhiên xuất hiện một cái gì đó gọi là Thái Không Quân, khiến mọi người đều không biết phải làm sao.

Nhưng có người sợ hãi thì cũng có người phấn khích.

Thành lập Thái Không Quân, chứng tỏ quốc gia muốn tiến vào vũ trụ.

Chẳng lẽ chúng ta sắp được biên chế vào chiến hạm mới.

Cung Vũ xuất thân từ gia đình quân nhân, cũng biết không ít chuyện nội bộ.

ANNEX 1 tuy là phi thuyền của NASA, nhưng các quốc gia khác cũng đang âm thầm chế tạo phi thuyền của riêng mình, và đó là chiến hạm.

Ví dụ như châu Âu đã chế tạo một chiếc chiến hạm hệ xúc tu.

Chiến hạm.

Lam Thiên Hiểu thì không biết những thứ này.

Là chiến hạm được chế tạo bí mật, các quốc gia khác cũng đang làm, nghe nói sẽ bay theo sau ANNEX 1 vào vũ trụ.

Không thể nào, ANNEX 1 đã xuất phát rồi, bây giờ mới gọi chúng ta lên chiến hạm, thời gian không khớp.

Cung Vũ nghĩ lại cũng thấy đúng, có lẽ còn có những chiến hạm khác.

Nhưng chỉ hai tiếng sau, họ còn chưa kịp thích nghi với tình trạng không trọng lực thì đã đến nơi.

Không có cơ hội nhìn ngó xung quanh, họ trực tiếp bị phân chia theo giới tính, rồi đưa đến ký túc xá, sau khi xem xong sổ tay hướng dẫn sử dụng và các điều cần lưu ý, lại được gọi dậy tập trung ở kho chứa máy bay.

Từng chiếc Thiết Cầu dùng trong vũ trụ hoàn toàn mới đang đậu ở đó, đây không phải là Thiết Cầu thông thường, mà là vũ khí lợi hại trong vũ trụ được trang bị pháo điện từ và trường phòng ngự.

Thế giới này do đi chệch hướng cây công nghệ, nên khoa học kỹ thuật trở nên chẳng ra đâu vào đâu.

Những công nghệ không cần sử dụng nguồn năng lượng mạnh thì đều không tồi, ví dụ như công nghệ biến đổi gen.

Còn những thứ cần năng lượng khổng lồ như phi thuyền thì chỉ ở mức trung bình, rõ ràng là sự phát triển của khoa học kỹ thuật đã đi vào ngõ cụt do không có nguồn năng lượng mạnh hỗ trợ.

Nếu biến đổi gen tốt, cũng không phải là không phải là một con đường tắt để tiến hóa.

Nhưng rõ ràng gián sao Hỏa có ưu thế tiến hóa mạnh hơn con người.

Phẫu thuật gen của con người đã bị gián giải mã, vũ khí của con người dễ dàng bị gián học được.

Mặc dù vũ khí của con người hiện tại cũng phổ biến là loại ngốc nghếch, nhưng sự khác biệt lớn nhất giữa con người và động vật là con người biết sử dụng công cụ, bây giờ gián sao Hỏa cũng biết dùng, vậy thì ưu thế của con người cũng không còn nữa.

Nhưng bây giờ Đỗ Lan đã đến, trong tay hắn có vô số công nghệ mà chính hắn cũng không nhớ hết, chẳng phải chỉ là năng lượng thôi sao.

Pin hạt nhân cỡ nhỏ, không được thì dùng pin sinh học, vẫn không được thì tung ra năng lượng lượng tử.

Dù sao thì năng lượng cũng có thừa.

Năng lượng cộng với hệ thống công nghiệp đã rất hoàn thiện của thế giới này, chế tạo những thứ này cũng chỉ mất hơn một tháng.

Đương nhiên đây không phải là do Đỗ Lan phụ trách, một người thích náo nhiệt như hắn làm sao có thể ở lại Trái Đất một mình khi có chuyện thú vị như vậy xảy ra.

Hiện tại hắn đã ngụy trang thành thành viên thứ 101 và lên phi thuyền ANNEX 1.

Tốc độ của phi thuyền này thật sự rất chậm, chậm đến mức khiến

Đỗ Lan buồn ngủ gật gù.

Không ngờ lại có thể lên đây một cách âm thầm như vậy.

Huấn luyện viên Đỗ Lan.

Lưu Tường Vũ dẫn toàn bộ thành viên Trung Quốc đứng trước mặt Đỗ Lan, trong tháng qua, Đỗ Lan đã dùng Ảnh Phân Thân làm huấn luyện viên cho họ, dạy họ cách sử dụng năng lượng biến dị thay thế nội lực để thi triển võ thuật sau khi biến đổi nhân tạo.

Mặc dù giảm bớt uy lực của các cơ quan động vật, nhưng lại tăng cường sức mạnh của cơ thể con người, đó là kỹ xảo tinh diệu hơn nhiều so với việc dựa vào các cơ quan động vật, khiến sức mạnh và tốc độ của con người tăng lên theo cấp số nhân, một mình đấu với cả một quân đoàn gián cũng không thành vấn đề.

Cộng thêm vũ khí bí mật mà họ mang lên thuyền, về cơ bản là không có nguy hiểm gì trên sao Hỏa.

Chuyện này có gì khó đâu.

Đỗ Lan cười nói, nhưng đột nhiên nhìn thấy một cô gái, Người mới.

Lúc huấn luyện không thấy.

Huấn luyện viên, đây là Hồng.

Sau đó Lưu Tường Vũ nhỏ giọng nói với Đỗ Lan, Là người tạm thời gia nhập, có vẻ như cấp trên vẫn không tin vào thực lực của chúng ta.

Cô ấy là vũ khí NBC.

Vũ khí NBC chính là bom sinh học hạt nhân, nói một cách đơn giản là bom khí độc có sức sát thương quy mô lớn.

Đối tượng của phẫu thuật BUGS là côn trùng, còn đối tượng của phẫu thuật M.

O thì được mở rộng ra các sinh vật, động vật và vi khuẩn.

Hồng chính là vũ khí sát thương quy mô lớn dung hợp vi khuẩn.

Rõ ràng vẫn còn là một đứa trẻ, chuyện này, những người ở trên làm quá đáng rồi.

Đỗ Lan nói.

Những người khác đều không nói gì, chỉ có Đỗ Lan mới có tư cách nói như vậy, những người khác đều là quân nhân, trung thành với tổ quốc.

Không sao, dù sao cũng không có cơ hội cho trẻ con ra trận, lần này mục tiêu của các ngươi là thu thập tài liệu về những người có năng lực M.

O của các quốc gia khác, còn có bắt giữ Tất Hoàn Đăng của Nhật Bản và Mễ Hiết Nhĩ của Mỹ, nhiệm vụ không thay đổi chứ.

Huấn luyện viên, nhiệm vụ không thay đổi.

Hồng tò mò nhìn Đỗ Lan, tướng quân luôn nghiêm túc đáng sợ lại kính trọng người này như vậy, người này rốt cuộc là ai.

Đôi mắt to tròn long lanh của cô bé bị Đỗ Lan thu hút.

Theo kế hoạch, vật thí nghiệm gián trên tàu ANNEX 1 đã thoát ra, tàn sát thỏa thích trong số 100 kẻ làm bia đỡ đạn tay không tấc sắt.

Chỉ là một con gián mà thôi, đã nghiền nát những chiến binh gen chưa có thuốc tiêm thành bã.

Theo kế hoạch B, khi phi thuyền không thể hạ cánh an toàn, toàn bộ thành viên sẽ chia thành sáu đội nhỏ, phân tán ra để bảo toàn thực lực.

Sau khi phi thuyền tiến vào tầng khí quyển, vô số người gián bay đến bám vào vỏ ngoài phi thuyền, điên cuồng xé rách, đập phá, những âm thanh này khiến các thành viên bia đỡ đạn bên trong càng thêm căng thẳng, quay lưng về phía kẻ địch muốn thoát khỏi phi thuyền.

Nhưng lối đi chật hẹp đã làm chậm tốc độ của những người trốn thoát, mà tốc độ lại là điều kiện quan trọng để sống sót.

Tiếng la hét thảm thiết vang vọng không ngớt trong ANNEX 1.

Chương 548

Cuối cùng, những người may mắn đã thoát lên được sáu chiếc phi thuyền nhỏ, phóng đi theo sáu hướng, đây là sao Hỏa, bất kể hướng nào cũng đều đầy rẫy những điều chưa biết và nguy hiểm. 500 năm trước, để thay đổi khí hậu sao Hỏa, con người đã đưa rêu và gián lên sao Hỏa. 500 năm sau, môi trường sao Hỏa đã thích hợp cho con người sinh tồn, nhưng những con gián không có thiên địch lại tiến hóa thành một loài sinh vật khiến người ta càng đau đầu hơn, đi thẳng đứng, thân hình cơ bắp cuồn cuộn, còn có lớp vỏ ngoài cứng rắn, đôi cánh có thể bay, quan trọng nhất là bộ não thông minh và khả năng học hỏi không thua kém con người.

Sao Hỏa đã biến thành hành tinh của gián, con người trở thành kẻ xâm lược.

Đội thứ hai của liên quân Nhật Mỹ, nơi có nhân vật chính người Nhật Tất Hoàn Đăng và nữ chính người Mỹ Mễ Hiết Nhĩ, là một trong sáu đội nhỏ.

Nhưng vì cả nhân vật chính và nữ chính đều không cần trải qua phẫu thuật gen mà vẫn xác định được năng lực BUGS của mình, năng lực đến từ sự di truyền của cha mẹ, điểm này đã khiến họ trở thành mục tiêu của đội châu Âu.

Bắt giữ những người có năng lực M.

O để nghiên cứu, đây chính là nhiệm vụ của đội châu Âu, bây giờ nhiệm vụ này do Đỗ Lan hoàn thành.

Những người khác phụ trách chiếm lĩnh phi thuyền, lắp đặt vũ khí phòng ngự các cuộc tấn công của người gián.

Hầu như tất cả các phi thuyền nhỏ được phóng ra sau khi hạ cánh đều ngay lập tức bị những con gián dị chủng để mắt tới.

Cuộc tàn sát không ngừng nghỉ, mà phi thuyền xuất phát từ Trái Đất dù nhanh nhất cũng cần 39 ngày, có nghĩa là những người sống sót này rất không may phải sống sót trên sao Hỏa trong 39 ngày.

Và trong 39 ngày này, họ phải đối mặt với các cuộc tấn công của đủ loại gián.

Kế thừa năng lực kiến đạn của cha mình, lại thông qua phẫu thuật tăng thêm năng lực kiến bom, Mễ Hiết Nhĩ với tư cách là sức chiến đấu mạnh nhất trong đội thứ hai, đã đẩy lùi đợt tấn công thăm dò đầu tiên của gián sao Hỏa.

Nhưng họ đều biết nếu ở lại, gián sao Hỏa sẽ còn quay lại, nên chỉ có thể di chuyển.

Tôi nói này, ai trong các người lái xe vậy, có để cho người ta ngủ không.

Ngay lúc mọi người đang căng thẳng muốn chết, đột nhiên từ phía sau chiếc phi thuyền nhỏ lưỡng dụng không lục vang lên tiếng phàn nàn.

Mọi người quay đầu lại thấy một người đàn ông mặc đồng phục châu Âu chui ra từ không gian vốn dùng để chứa thực phẩm và nước ngọt.

Không ai nhận ra hắn, ngay cả phó thuyền trưởng Mễ Hiết Nhĩ cũng chưa từng thấy người này, nhưng bây giờ không phải là lúc truy cứu những chuyện này, vì kho chứa vốn nên đầy, bây giờ bên trong lại trống rỗng, có nghĩa là họ không còn thức ăn và nước uống, mà họ còn phải ở lại sao Hỏa 39 ngày.

Tên khốn nhà ngươi.

Cơn giận của Mễ Hiết Nhĩ cũng bùng phát ngay lập tức, vài bước xuyên qua lối đi giữa các ghế ngồi đứng trước mặt Đỗ Lan, Xem ngươi đã làm gì này.

Nước ngọt và thức ăn của chúng ta đâu.

Mễ Hiết Nhĩ thấp hơn Đỗ Lan một chút, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Đỗ Lan.

Ồ, cô nói những thứ lặt vặt bên trong à.

Tôi đã chuyển chúng đến góc sân bay, yên tâm sẽ không gây phiền phức cho ai, tôi đã phân loại và xếp gọn gàng rồi.

Nói rồi Đỗ Lan còn nở một nụ cười an tâm.

Khốn kiếp.

Cuối cùng Mễ Hiết Nhĩ không nhịn được nữa, một quyền đấm về phía Đỗ Lan.

Nắm đấm còn chưa tới, phi thuyền nghiêng đi, tất cả mọi người đều bị quăng cho tối tăm mặt mũi, Mễ Hiết Nhĩ cũng không ngoại lệ.

Cuộc tấn công của gián sao Hỏa lại đến.

Mấy con gián đã nhảy lên kính chắn gió phía trước buồng lái, dùng sức đập mạnh.

Phi công hoảng sợ, bẻ lái, phi thuyền đâm vào sườn núi không thể di chuyển được nữa.

Xem ra không thể không chiến đấu.

Nhưng người có thể chiến đấu chỉ có vài người, những kẻ bia đỡ đạn khác co rúm trên ghế ngồi, hoàn toàn không có ý chí chiến đấu.

Đưa thuốc của ngươi ra đây.

Mễ Hiết Nhĩ đột nhiên nói với Đỗ Lan.

Để kích hoạt gen côn trùng trong cơ thể cần có thuốc, nhưng do thuốc trên phi thuyền đã bị gián phá hủy, bây giờ trên người họ chỉ có một số ít thuốc cấp cứu.

Đỗ Lan nhún vai, Không có, không tin cô có thể khám người.

Chết tiệt.

Người đàn ông này có phải là đồ ngốc không.

Hoàn toàn không hiểu rõ tình hình.

Đăng, chuẩn bị bắt giữ vật thí nghiệm.

Ồ.

Để không để bi kịch xảy ra với người bạn thanh mai trúc mã lặp lại với người khác, để tìm ra phương pháp chữa trị virus A.

E, nam chính Tất Hoàn Đăng đã nhanh chóng thích nghi với cuộc sống thường ngày trên sao Hỏa, đối mặt trực diện với máu tươi sắp đổ.

Năm người gián, đã đủ để tiêu diệt tất cả mọi người ở đây.

Trận chiến ban đầu chẳng qua chỉ để loại bỏ những kẻ bia đỡ đạn có tâm lý yếu đuối mà thôi.

Nhưng Mễ Hiết Nhĩ sẽ không để mọi chuyện trở nên như vậy.

Sức mạnh man rợ của kiến đạn, cùng với vụ nổ giãn nở khí do kiến bom làm nóng, đối phó với những con gián thông thường giống như cắt cỏ.

Những người được bảo vệ khác đang chìm đắm trong ảo tưởng rằng đội trưởng thật lợi hại, Đỗ Lan lên tiếng, Nếu chỉ có vậy, cô ta cũng sắp chết rồi.

Ngay lúc mọi người đang trừng mắt giận dữ với Đỗ Lan, quả nhiên từ xa bắn tới một tia sáng đen hất văng Mễ Hiết Nhĩ ra ngoài.

Một con gián đặc biệt đã cướp lấy năng lực BUGS của thành viên phi hành đoàn hai mươi năm trước, đôi chân của nó giống như đôi chân voi được bao bọc bởi từng lớp cơ bắp, cho thấy nó có sức bộc phát siêu cường.

Không thể nào.

Mễ Hiết Nhĩ kinh hãi thất sắc, con gián đặc biệt như vậy, vừa nhìn đã biết là sản phẩm của phẫu thuật BUGS, nhưng đây là sao Hỏa, tại sao gián lại có năng lực như vậy.

Gián bây giờ không chỉ ở trên cạn, trên trời, mà ngay cả dưới nước cũng có.

Để sinh tồn trên sao Hỏa, sớm muộn gì cũng phải quen với cảnh gặp đủ loại gián kỳ quái.

Con gián đã cầm chân được lực lượng chiến đấu chính, sau đó con gián đặc biệt này đột nhiên xông vào phi thuyền, gây ra náo loạn.

Xem ra vẫn phải tự mình ra tay.

Đỗ Lan đi về phía con gián, mọi người đều nhìn thấy con gián dường như ngây người ra, mặc cho Đỗ Lan tiếp cận.

Đỗ Lan tuyệt đối cách ly, con gián tuy nhìn thấy hắn, nhưng các giác quan khác của nó lại hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của kẻ địch, vì vậy nó sinh ra nghi hoặc.

Trong khoảnh khắc này, Đỗ Lan đã đi đến trước mặt nó, sau đó đưa nắm đấm ra nhẹ nhàng gõ một cái vào cơ bụng săn chắc của nó.

Kẻ hủy diệt cơ bụng từ đó ra đời.

Người gián ngơ ngác cúi đầu nhìn xuống, lại phát hiện phần thân trên và thân dưới của nó đã không còn được kết nối bởi phần eo, toàn bộ phần eo đã bị một cú đấm nhẹ của Đỗ Lan đánh cho bốc hơi.

Rầm, nửa thân trên của con gián rơi xuống đất, nửa thân dưới vạm vỡ của nó vẫn đứng đó, nhưng đã chết.

Người đàn ông này.

Mạnh quá.

Còn mạnh hơn cả đội trưởng của họ, mạnh đến mức khó tin như một con quái vật.

Ai đi nhóm lửa, nướng mấy miếng thịt này lên xem mùi vị thế nào.

Đỗ Lan nói, nhưng không có ai hưởng ứng.

Phải biết rằng trên sao Hỏa này chỉ có rêu và gián, nếu không ăn gián thì đi ăn rêu, chỉ có hai lựa chọn. 67.

Phiêu lưu trên sao Hỏa không phải là mời khách ăn cơm, bây giờ là cuộc đấu tranh sinh tồn, không phải là lúc thể hiện sự cao thượng của con người, bây giờ chúng ta, con người và dị chủng sao Hỏa, đều muốn có sao Hỏa, vì vậy đã chúng có thể tàn sát con người, thì chúng ta cũng có thể coi chúng là thức ăn mà ăn đi, phải cho chúng biết chúng ta mới là kẻ đứng trên đỉnh chuỗi thức ăn.

Một câu nói của Đỗ Lan khiến không ít người tỉnh ngộ, lại nhìn thấy huy hiệu quốc kỳ châu Âu trên cổ áo Đỗ Lan, họ hiểu ra, Đỗ Lan này nhất định là người châu Âu, chỉ có người châu Âu mới dám ăn những thứ như thế này.

Truyền thuyết kể rằng chỉ cần bổ thận, họ có thể ăn bất cứ thứ gì, thật đáng sợ.

Ở một nơi nào đó xa xôi trên sao Hỏa, thủ lĩnh của dị chủng sao Hỏa rùng mình một cái, dường như có chuyện gì đó đáng sợ sắp xảy ra, mơ hồ hắn như thấy được ở một góc nào đó trên Trái Đất, vô số người cầm đũa bát, hai mắt sáng rực ngẩng đầu nhìn sao Hỏa.

Đỗ Lan thật sự đã nướng gián sao Hỏa, rắc một ít muối tinh, một ít thì là, mùi thơm đã khơi dậy khẩu vị của những người khác.

Đỗ Lan có thể không ăn cơm, nhưng những người khác thì không.

Mặc dù vẫn còn chút sợ hãi với thịt gián, nhưng sợ hãi không thể chống lại cơn đói.

Chương 549

Con người khi sinh tồn thật sự rất đáng sợ.

Hai chàng trai dũng cảm đi tới, xin Đỗ Lan hai miếng thịt ăn thử, một khi đã ăn là không thể dừng lại, vì mùi vị cũng không tệ, mặc dù hơi dai.

Ăn xong, lại ra ao múc nước, đun sôi uống, cả người ấm áp, ít nhất là tạm thời không chết được.

Còn những người nhát gan chỉ có thể tiếp tục đói bụng.

Đợi đến khi Tất Hoàn Đăng chậm chạp đánh xong trận, bên Đỗ Lan đã dập lửa rồi.

Sức chiến đấu của các ngươi mà cũng dám đến sao Hỏa, đúng là tìm chết.

Đỗ Lan đứng đó nói không biết ngượng, Phi thuyền sửa xong chưa.

Những người này cũng toàn là nửa vời, nói là quân nhân nhưng chỉ có năng lực gen mà không có ý chí chiến đấu, nói là nhà nghiên cứu nhưng lại không có kiến thức, nhiệm vụ của họ là bắt gián sao Hỏa, tiếc là trên sao Hỏa, gián mới là thợ săn.

Mấy người đi kiểm tra phi thuyền, nhưng căn bản không tìm ra vấn đề, cộng thêm lúc phi thuyền bị tấn công gần như là buổi tối theo đồng hồ sinh học, sau khi trốn thoát thì sao Hỏa lại là ban ngày, tính ra họ đã có mười mấy tiếng không ăn không nghỉ, trước đó lại bị thịt gián khơi dậy cảm giác thèm ăn, bây giờ bụng đang réo lên kế hoạch không thành.

Mễ Hiết Nhĩ bây giờ phải đưa ra lựa chọn, là tiếp tục ở lại đây, hay chủ động đi tìm các đội viên khác.

Cả hai phương án đều có rủi ro.

Nhưng sau khi cân nhắc lợi hại, lại bàn bạc với Tất Hoàn Đăng, tình cảnh của họ tương tự nên càng dễ gây được sự đồng cảm.

Sau khi hai người bàn bạc vẫn quyết định chủ động tấn công.

Một mặt là nơi này đã bị phát hiện, sau này nhất định sẽ có nhiều gián hơn đến, hai là cả hai đều không phải là người bị động.

Mang theo máy liên lạc và đồ dùng sinh tồn, cho nổ phi thuyền đi.

Đây là quyết định của hai người.

Đỗ Lan đứng trên phi thuyền nhìn ra xa, phía trước là một vùng đồng bằng, từng cơn gió thổi qua khiến người ta cảm thấy bất an, vì quá yên tĩnh.

Cả đoàn chuẩn bị xong xuôi, phi thuyền quá tải tự nổ, ba lô trên lưng có hành lý hữu dụng, đi bộ xuyên qua vùng đồng bằng vô tận.

Trên đường thỉnh thoảng có gián từ xa quan sát, may mà không tấn công.

Nhưng càng có nhiều gián như vậy cũng có nghĩa là phía sau có thể sẽ xuất hiện một đàn gián lớn lao tới.

Mọi người đều rất căng thẳng, áp lực như trước cơn bão này quá khiến người ta suy sụp.

Rốt cuộc ngươi là ai.

Ta không nhớ có một thành viên phi hành đoàn như ngươi.

Mễ Hiết Nhĩ vừa đi vừa hỏi Đỗ Lan, giọng điệu không được tốt cho lắm.

Tất Hoàn Đăng bên cạnh cũng vậy, quan trọng nhất là máy liên lạc đang đeo sau lưng hắn, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng nhiễu phát ra, bây giờ họ đang tiến gần đến đội thứ nhất, nhưng những con gián liên tục xuất hiện khiến họ phải nhiều lần thay đổi lộ trình.

Ta đương nhiên cũng là thành viên của ANNEX 1, cô chỉ là phó thuyền trưởng, cấp bậc còn chưa đủ.

Đỗ Lan lại nói bừa.

Chết tiệt, nếu không phải không liên lạc được với thuyền trưởng, mình nhất định phải hỏi cho rõ, tên người châu Âu này rốt cuộc có lai lịch gì. 68.

Hành vi lấy hết thức ăn và nước uống trong phi thuyền ra khỏi phi thuyền quả thực là mưu sát.

Nghĩ đến đây, bụng cô réo lên.

Đỗ Lan mỉm cười, Tôi ở đây chỉ có gia vị, cô tự đi bắt một con dị chủng về, tôi có thể cho cô mượn.

Đồ ngốc, ngươi mang thứ này có ý nghĩa gì không.

Mễ Hiết Nhĩ sắp tức điên rồi, người này chẳng lẽ không nghĩ rằng họ đến sao Hỏa là để dã ngoại sao.

Lại mang theo nhiều gia vị như vậy.

Sao Hỏa và vùng hoang dã trên Trái Đất là môi trường giống nhau, quan trọng là sinh tồn, đương nhiên phải mang theo những thứ này.

Mấy người các cô đầu óc thật sự bị cuộc sống thành thị làm cho hỏng rồi, ngay cả một chút kiến thức sinh tồn nơi hoang dã cũng không có.

Nếu phi thuyền không bị phá hủy thì.

Lời của Mễ Hiết Nhĩ mới nói được một nửa, đã bị Đỗ Lan cắt ngang, Nếu.

Trên thế giới này không có nếu.

Trước khi xuất phát phải tính đến tình huống xấu nhất, đây cũng là kiến thức cơ bản của thám hiểm.

Thật không biết các cô đã học được những gì ở NASA.

Lại nghĩ rằng mọi thứ sẽ thuận lợi, là ngốc hay là ngu.

Ngươi.

Mễ Hiết Nhĩ bị Tất Hoàn Đăng kéo lại, với tư cách là nam chính, hắn tuy không nói nhiều, nhưng mỗi lần đều có trực giác kinh người giúp hắn đưa ra quyết định đúng đắn.

Một cô gái đi cuối cùng vì kiệt sức đột nhiên ngã xuống, cả đội đều dừng lại.

Không được rồi, mọi người đều hết sức rồi.

Thực ra chủ yếu là những người trước đó không ăn thịt gián đã hết sức, những người đã ăn thì bây giờ vẫn còn sức.

Không có thức ăn sẽ có người chết, nhưng bây giờ cách đội gần nhất còn một đoạn đường khá xa.

Mọi người yên lặng.

Đột nhiên Tất Hoàn Đăng bảo mọi người yên lặng, phía xa dường như có một thứ gì đó khổng lồ đang di chuyển.

Đỗ Lan nhìn qua, xa xa bụi bay mù mịt, hóa ra là một phương trận gián đang tiến về một hướng nào đó, rõ ràng phía trước cũng có một đội nhỏ.

Thức ăn đến rồi.

Đỗ Lan nói, Ai trong các ngươi đi bắt một con gián về, cùng nhau làm thịt ăn là được.

Nhưng vẫn có thành viên đội tỏ ra dù chết cũng không ăn thịt gián, Đỗ Lan tỏ vẻ vậy thì các ngươi đi chết đi.

Đỗ Lan, ngươi nói chuyện chú ý một chút. 69.

Biết rồi biết rồi, đã có người không muốn ăn, vậy thì cứ đi theo đám gián đó đi, có lẽ phía trước có thể tìm thấy đội giống chúng ta.

Đương nhiên là rủi ro rất lớn, vì cho dù tìm được họ, có lẽ họ đã bị dị chủng bao vây, căn bản không có cơ hội gặp mặt.

Mặc dù có rủi ro, nhưng bây giờ sắp có người chết, dựa theo tính cách thánh mẫu hận không thể cứu vớt chúng sinh của nam chính và nữ chính, vì cứu đội viên mà mạo hiểm thì có sao đâu.

Họ lại không nghĩ rằng quyết định của họ có thể sẽ hại chết nhiều người hơn, vì cứu người có thể chết người chuyện này, họ lại chọn cách phớt lờ có chọn lọc, có lẽ họ tự tin vào năng lực của mình. 70.

Thế là cả đoàn người từ xa bám theo sau đại quân gián, tiếc là gián sao Hỏa không phải đồ ngốc, chúng cũng đã phát hiện ra con người phía sau.

Như vậy cũng tốt, dồn chúng lại với nhau, rồi cùng nhau bao vây.

Từ trong phương trận tách ra hơn năm mươi con gián thần không biết quỷ không hay vòng ra sau lưng đội thứ hai, đợi thời cơ đến, giống như lùa cừu dồn người lại với nhau.

Phía trước là đội thứ năm của Đức và Nam Mỹ, đội trưởng là người đàn ông Đức có thực lực thứ hai A Đạo Phu.

Các ngươi chết chắc rồi.

Đỗ Lan nhìn đám gián trái phải, Cho dù các ngươi dùng thuốc tiêm như thuốc kích thích cũng không cứu được đâu.

Mau đi hội quân với đội thứ hai, có lẽ còn một tia hy vọng.

Mễ Hiết Nhĩ nói, nhưng một nửa đội của họ đã đói đến đứng không vững, cho dù hội quân được, cũng chỉ là làm gánh nặng cho đội thứ năm mà thôi.

Quá trình hội quân lại thuận lợi đến mức kỳ lạ, Những con dị chủng đó cố ý để chúng ta đi về hướng này.

Nghĩ đến đây, Mễ Hiết Nhĩ và Tất Hoàn Đăng đều cảm thấy lạnh sống lưng, chẳng lẽ ngay từ đầu họ đã trúng kế của gián.

Những con dị chủng liên tục xuất hiện chính là để dồn họ về hướng này.

Nhưng bây giờ không còn kịp nghĩ nữa, Ngài A Đạo Phu.

Là các người.

Cằm và nửa khuôn mặt của A Đạo Phu bị chiếc cổ áo cao che khuất, giọng nói ồm ồm, Phi thuyền của các người đâu.

Đã tự hủy rồi.

Mễ Hiết Nhĩ nói, Bây giờ làm sao đây. 71.

Ánh mắt A Đạo Phu dừng lại trên người Đỗ Lan một lúc, vì hắn cũng không nhận ra Đỗ Lan, nhưng hắn cũng biết bây giờ không phải là lúc truy cứu thân phận của đối phương, tình hình hiện tại quả thực là tuyệt cảnh, trừ phi đánh bại kẻ địch phía trước, nếu không căn bản không thể toàn thân trở ra, Các người có thuốc chứ.

Có.

A Đạo Phu hỏi như vậy, Mễ Hiết Nhĩ và Tất Hoàn Đăng cũng biết đây là tín hiệu chiến đấu.

Đỗ Lan khoanh tay, gọi những người không có sức chiến đấu khác, Mọi người lùi lại, đừng cản trở họ đánh nhau.

Vừa nói, vừa dẫn những người khác trèo lên phi thuyền của đội thứ năm, lại đem thức ăn và nước ngọt phân phát cho những đội viên sắp chết của đội thứ hai.

Làm xong những việc này, Đỗ Lan ngồi vào ghế gần mép một cách đáng ăn đòn, Thực ra mọi người không cần phải đánh đấm chém giết làm gì, nói với bọn dị chủng, chỉ cần chúng cung cấp đủ dị chủng làm thịt ăn định kỳ là được rồi.

Chúng ta có thể cung cấp cho chúng thức ăn gia súc chất lượng cao, tuyệt đối ngon hơn rêu xanh.

Người này.

Mễ Hiết Nhĩ đã coi Đỗ Lan là kẻ điên rồi.

Lắc đầu để vứt bỏ khuôn mặt đáng ăn đòn của Đỗ Lan ra khỏi đầu, bây giờ vẫn phải chuyên tâm chiến đấu.

Những người ở đây đều đã trải qua phẫu thuật BUGS hoặc phẫu thuật M.

O và sống sót, nhưng đa số không phải là tinh anh mà chỉ là may mắn thôi.

Tinh anh dẫn theo một đám gánh nặng, còn muốn bảo vệ những người này giữa bầy gián, là điều không thực tế.

Chương 550

Nhưng luôn có một số người được gọi là người tốt, sẽ đi làm những việc ngu ngốc này.

A Đạo Phu chính là một người tốt, nếu hắn bỏ lại những gánh nặng đó tự mình chạy trốn, đám gián này cũng không làm gì được người có thực lực thứ hai như hắn.

Nhưng trận chiến vẫn nổ ra, năng lực M.

O của A Đạo Phu là lươn điện, nên hắn có thể phóng điện.

Thông qua những con dao găm trên người để truyền dòng điện, từ đó đốt cháy khí quản, yết hầu và nội tạng của gián.

Đối mặt với đại quân gián sao Hỏa đen nghịt không ngừng tập trung, ngay cả bầu trời cũng trở nên u ám, gió tanh mưa máu sắp nổi lên, gần như không thấy bất kỳ hy vọng sống sót nào.

Một con gián đội vòng kim cô, mặc áo yếm đang chỉ huy đại quân này.

Chúng phân biệt với những con gián thông thường bằng cách đeo những món trang sức khác nhau, trang sức càng nhiều, địa vị càng cao.

Bất kể là Mễ Hiết Nhĩ, Tất Hoàn Đăng, hay A Đạo Phu, cả ba người đều dốc toàn lực, nhưng kẻ địch quá đông, vượt xa sức chịu đựng của họ.

A Đạo Phu cởi áo khoác ra, để lộ khuôn mặt đáng sợ đầy sẹo, những vết sẹo không thể xóa mờ trong các cuộc thí nghiệm này là minh chứng duy nhất cho quá khứ của hắn.

A Hầu hết gián đều bị A Đạo Phu chặn lại, chỉ có một số ít lọt lưới đến chỗ hai nhân vật chính và hai nhân vật phụ làm nền.

Nhìn họ chiến đấu, cảm giác như đang xem thế giới động vật vậy, rất mệt mỏi.

Nhưng trong đầu Đỗ Lan lại cứ vang vọng câu nói của chú Triệu trước khi xuyên không lại đến mùa giao phối rồi.

Nghĩ đến đây không khỏi bật cười, nhưng tiếng cười này trong một chiến trường căng thẳng như vậy lại rất không hợp thời.

Đội trưởng, ngài A Đạo Phu đang liều mạng bảo vệ chúng ta, sao anh có thể cười nhạo anh ấy.

Tiếng cười của Đỗ Lan bị một cô bé ngây thơ tên Y Oa cho là đang cười nhạo đội trưởng của cô.

Đỗ Lan thu lại nụ cười, Tôi không cười anh ta, anh ta cũng không có gì đáng cười.

Mặc dù anh ta bị vợ cắm sừng, nhưng Đỗ Lan sẽ không cười, chỉ là thế giới động vật trước mắt thật sự rất thú vị.

Nghe nói anh rất lợi hại, tại sao anh không đi chiến đấu.

Cô bé Y Oa vẫn chưa xong, trước đó nghe người của đội thứ hai nói, người này một quyền đã đánh chết một con dị chủng, vô cùng lợi hại, bây giờ lại không biết tại sao lại ngồi đây như xem kịch, Chẳng lẽ ở châu Âu các người không có câu môi hở răng lạnh sao.

Nếu đội trưởng họ chết, anh cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu.

Y Oa có dũng khí nói ra, những người khác cũng đồng thời nhìn về phía Đỗ Lan.

Nếu Đỗ Lan cũng tham chiến, sự an toàn của họ sẽ có thêm một phần đảm bảo.

Để bảo vệ đám gánh nặng các người, không cần phải phí sức lực, đợi các người bị giết hết, ta tự nhiên sẽ ra tay xử lý đám dị chủng này.

Ánh mắt Đỗ Lan rất bình tĩnh, nhưng lại nói ra những lời khiến những người này vừa xấu hổ vừa phẫn nộ.

Tên khốn nhà ngươi.

Họ cũng chỉ có thể chửi bằng miệng, căn bản không dám động thủ.

Đợi đến khi họ ngã xuống, đám dị chủng sẽ giết các người, sau đó cắt xác các người ra từng mảnh để nghiên cứu.

Nhưng đừng lo, đợi ta về Trái Đất, sẽ đến mộ các người dâng hoa.

Ngươi.

Y Oa sắp bị Đỗ Lan làm cho tức khóc, Chúng tôi lại không phải quân nhân, nhiệm vụ của chúng tôi chẳng qua chỉ là đến bắt dị chủng sao Hỏa mà thôi, tại sao chúng tôi phải gặp phải chuyện này, tại sao.

Vừa nói, nước mắt đã chảy xuống.

Mà cục diện chiến trường cũng đã rất rõ ràng, chiến binh gen của nhân loại sắp bị kẻ địch man rợ nhất xé xác.

Chiến sĩ bị cắm sừng cuối cùng cũng kiệt sức quỳ xuống, sử dụng năng lực điện giật trong thời gian dài cũng sẽ phản phệ lại cơ thể của người sử dụng.

Đã có mấy chục con gián bị giết, nhưng vẫn còn nhiều gián hơn đang chờ lệnh xung phong.

Thấy lực lượng chiến đấu sắp bị chúng tiêu diệt sạch, cô bé Y Oa, người mà trong nguyên tác cho đến chết cũng không từ bỏ đội trưởng của mình, nói với Đỗ Lan, Tôi cầu xin anh, nếu anh có năng lực, tôi cầu xin anh hãy cứu đội trưởng.

Tôi cầu xin anh.

Đỗ Lan nhìn cô gái này, người sẵn lòng đặt hy vọng vào người khác như vậy thật sự là quá ngây thơ.

Nhưng đối phương đã cầu xin mình, mình cũng nên có chút biểu hiện, dù sao mình đến đây vốn là để cứu người.

A Đạo Phu đã nghĩ rất nhiều, nhưng nhiều nhất vẫn là người phụ nữ anh yêu, cô ấy hoàn hảo như vậy, đối với anh chân thành như vậy.

Tiếc là tất cả cuối cùng chỉ là một trò lừa, cô ấy chỉ là diễn kịch, trái tim cô ấy căn bản không yêu anh.

Vậy tại sao trong lòng anh vẫn không thể quên được cô ấy, tại sao.

Tình cảm mang tên vợ vẫn nồng nàn như vậy.

Là yêu hay là hận, A Đạo Phu đã không thể phân biệt được nữa.

Thời gian hạnh phúc nhất trong đời anh là ở bên cô ấy, mà vết thương lòng sâu nhất cũng là do cô ấy gây ra.

Tim đập ngày càng chậm, cứ để mình mang theo niềm vui và nỗi buồn mà chết đi như vậy, thế giới của cái chết nhất định không có lời nói dối.

Cộp.

Tiếng bước chân dừng lại bên cạnh nguyên thủ, Ăn đi, người tốt.

Nguyên thủ nheo mắt lại thấy một bàn tay cầm một hạt đậu đưa đến trước mặt mình, anh đến sao Hỏa vốn dĩ không nghĩ sẽ trở về.

Biết vợ mình ngoại tình, con không phải là con ruột của mình, để không làm họ bị tổn thương, A Đạo Phu còn phải diễn vai một người chồng tốt.

Thật sự quá mệt mỏi, chuyến đi sao Hỏa lần này, anh vốn dĩ không nghĩ sẽ trở về.

Có lẽ kết quả như vậy đối với họ ở Trái Đất xa xôi cũng là tốt nhất, cứ để mình lặng lẽ chết ở sao Hỏa, để sao Hỏa trở thành nơi yên nghỉ của mình.

Thấy A Đạo Phu không hề động đậy, Đỗ Lan trực tiếp nhét hạt đậu vào miệng anh ta, bắt anh ta nuốt xuống, Anh là một người tốt, chết như vậy quá đáng tiếc.

Không phải chỉ là vợ ngoại tình thôi sao.

Nếu anh thật sự yêu cô ấy thì hãy giành lại cô ấy, để cô ấy biết anh mới là người đàn ông của cô ấy.

Nếu anh hận cô ấy, cũng hãy giành lại cô ấy, để cô ấy mãi mãi sống trong bóng tối của anh.

Nếu anh cứ chết như vậy, chẳng phải là quá hời cho cô ta sao.

Vết thương trên người A Đạo Phu lại lành lại một cách khó tin, cộng thêm lúc Đỗ Lan cạy miệng anh ta, cũng đã phá hủy nửa khuôn mặt dưới của anh ta, lần này hiệu quả của Tiên Đậu lại phục hồi cả khuôn mặt của anh ta.

A Đạo Phu biến trở lại thành một anh chàng đẹp trai.

Đây là thuốc gì.

Sự thay đổi của A Đạo Phu đã khiến tất cả mọi người kinh ngạc, chẳng lẽ đây là trình độ khoa học kỹ thuật của Việt Nam, đã chế tạo ra được loại thuốc thần kỳ như vậy rồi sao.

Được rồi, tất cả các người lui về cho ta, ở đây giao cho ta.

Đỗ Lan đứng trước mặt A Đạo Phu, cho anh ta một bóng lưng vĩ đại.

Những lời nói nghe có vẻ tự đại, nhưng lại khiến người ta tin phục một cách bất ngờ.

Mọi người đều nhìn Đỗ Lan, tò mò muốn biết hắn sẽ đánh bại những con dị chủng sao Hỏa đáng sợ này như thế nào.

Mặc dù chỉ cần vung tay là có thể giết hết chúng, nhưng như vậy thì không đủ chấn động.

Quan trọng là phải hoa lệ, thị giác kỳ quan lấp lánh mới có thể khiến người ta kinh ngạc.

Vì vậy Đỗ Lan suy nghĩ một chút, không định sử dụng tấn công phạm vi rộng.

Tấn công phạm vi rộng tuy hiệu suất nhanh, nhưng không thể làm nổi bật sự kiên cường hùng vĩ của mình với tư cách là con người, vậy thì chỉ có thể đánh từ từ, vở kịch hay đã bắt đầu.

Trước tiên mặc cho mình bộ Thánh Y Xử Nữ, bộ thánh y vàng óng ánh mang lại sức tác động kinh người.

Tất cả mọi người đều im lặng, tên người châu Âu này rốt cuộc đang làm gì.

Tại sao lại đột nhiên mặc bộ chiến giáp cổ xưa lòe loẹt như vậy, đây lại là công nghệ gì.

Ngay cả Mễ Hiết Nhĩ của Mỹ cũng không thể trả lời được.

Chính là muốn có hiệu quả mắt tròn miệng dẹt này, sau khi trận đấu bắt đầu cũng phải có cảm giác trời long đất lở.

Đỗ Lan động rồi, hắn áp chế sức chiến đấu của mình, nhưng vừa xông lên, bóng dáng vẫn vượt qua tốc độ âm thanh, sóng âm thổi bay cát đá, mắt thường rất khó theo kịp động tác của hắn.

Chương 551

Sau đó những con gián đều bị đánh thành hai mảnh.

Năng lực này tuyệt đối không phải là kết quả của phẫu thuật M.

O, tất cả mọi người đều có một nghi vấn, chẳng lẽ đây là hắc khoa kỹ của Việt Nam.

Đủ loại quyền pháp, không có con gián nào chịu nổi một quyền của Đỗ Lan.

Có vài con gián biến chủng muốn lợi dụng sức bộc phát cao để trốn thoát, nhưng cũng bị Đỗ Lan đuổi kịp giết chết.

Chiến trường biến thành lò mổ, Đỗ Lan đã thống trị.

Không chỉ có gián, mặt đất bị Đỗ Lan giẫm qua cũng nứt ra, những tảng đá bị nắm đấm lướt qua cũng vỡ nát, mọi thứ cản đường Đỗ Lan đều bị hủy diệt.

Đương nhiên đây chỉ là tấn công thông thường, lúc kết thúc, Đỗ Lan chuẩn bị tung ra một chiêu lớn, đặc biệt để họ biết trên sao Hỏa ai mới là kẻ mạnh nhất.

Quang Tốc Quyền.

Ánh sáng từ dưới đất tuôn ra, chói lòa mắt người, từ trên trời rơi xuống, rẽ mây thấy mặt trời.

Rất đẹp rất nguy hiểm, vì vậy những thứ chạm vào ánh sáng đó đều biến thành tro bụi.

Đỗ Lan đứng yên, cả chiến trường chỉ còn lại một mình hắn là sinh mệnh, bộ thánh y chất lượng kém tạm thời không chịu nổi công thế mạnh mẽ của Đỗ Lan lại xuất hiện vết nứt, nhiệt độ cao do ma sát khiến thánh y bốc lên khói xanh.

Quả nhiên thánh y không được sắp xếp cẩn thận thì không bền, Đỗ Lan thầm nghĩ.

Nhưng ấn tượng mà hắn để lại cho những người khác, lại là cả đời cũng không thể quên.

Nuốt nước bọt, đầu óc trống rỗng, mặc dù Đỗ Lan đã hạ thấp sức mạnh, nhưng mọi người vẫn không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra trước mắt.

Rốt cuộc gián là quái vật, hay người ăn gián mới là quái vật.

Người này rốt cuộc có phải là người không.

Đỗ Lan đứng trên vùng hoang dã rộng lớn, đứng giữa vô số xác gián, cho mọi người một bóng lưng, hắn đứng đó rất lâu, chính là để ra vẻ cho họ thưởng thức sự mạnh mẽ của mình.

Đối mặt với chiến thần giữa chiến trường man rợ, mọi người đều mất khả năng biểu đạt bằng lời nói.

Lãnh đạo của đội 2 và đội 5 tụ tập lại họp với nhau, nếu đổi Mễ Hiết Nhĩ thành người Ý thì chẳng khác nào phe Trục tà ác lại mở một cuộc họp hội đồng.

Nhưng bây giờ xem ra giống như phe Trục và quân chủ lực của phe Đồng Minh cấu kết với nhau, lòng dạ khó lường, chuẩn bị gài bẫy Đỗ Lan.

Vốn dĩ với thực lực của Đỗ Lan, hắn cũng có thể tham gia cuộc họp như thế này, nhưng lai lịch của hắn thực sự quá thần bí, đến mức khiến người ta sinh lòng nghi ngờ.

Hơn nữa, vấn đề chủ yếu được thảo luận trong cuộc họp lần này chính là có cho phép Đỗ Lan gia nhập vào tầng lớp quyết sách hay

không.

Cuối cùng, ý kiến đã được thống nhất, chỉ cần Đỗ Lan có thể trả lời thành thật mấy câu hỏi của họ, xóa tan nghi ngờ, thì sẽ để Đỗ Lan có được địa vị xứng đáng.

Với tư cách là phó thuyền trưởng của ANNEX 1, tôi chưa từng xem qua tài liệu của anh, vì vậy đối với lai lịch của anh, cũng như việc anh có phải là thành viên đội châu Âu hay không, chúng tôi vẫn còn nghi vấn, Mễ Hiết Nhĩ với tư cách là đại biểu đã đưa ra câu hỏi, Mời anh cho chúng tôi biết thân phận của mình.

Tên là Đỗ Lan, quốc tịch châu Âu, thân phận là thành viên của tổ chức bảo vệ môi trường Lam Sắc Ba Tư Cúc.

Mục tiêu của chúng tôi là vì một Trái Đất xanh tươi mà tiêu trừ tất cả các yếu tố bất lợi đe dọa đến an toàn của Trái Đất.

Dù sao thì, cái nên nói thì nói, cái không nên nói thì cứ bịa ra, ngay cả Lam Sắc Ba Tư Cúc cũng bị hắn bẻ thành tổ chức bảo vệ môi trường, còn có gì mà không thể nói ra từ miệng hắn được chứ.

Một tổ chức chưa từng nghe nói đến, bởi vì tổ chức này chỉ có một mình Đỗ Lan.

Nhưng mà tiêu trừ tất cả những thứ đe dọa Trái Đất, mục tiêu này cũng quá lớn rồi, hơn nữa cái gì là thứ có hại cho Trái Đất.

Là tiểu cường trên Sao Hỏa sao.

Hay là những kẻ điên rồ trên Trái Đất.

Chẳng lẽ là vì virus A.

E đã đe dọa Trái Đất, nên anh mới vượt biên đến Sao Hỏa.

Tất Hoàn Đăng hỏi, nếu lời của mình được chứng thực, anh ta ngược lại sẽ có cái nhìn khác về Đỗ Lan.

Một người vì tiêu trừ virus A.

E mà mạo hiểm, là người đáng được tôn trọng.

Đương nhiên không phải, nhưng Đỗ Lan cảm thấy cái cớ này rất hay, tỏ ra mình cao thượng, Thứ trên Sao Hỏa đã ảnh hưởng đến nhân loại rồi, cho nên bắt buộc phải sửa chữa.

Vừa không khẳng định cũng không phủ nhận, nhưng câu trả lời này rất dễ khiến người ta hiểu lầm rằng Tất Hoàn Đăng đã nói đúng.

Năng lực của anh là gì.

Đây thực ra mới là vấn đề mà tất cả mọi người đều quan tâm, nhưng người hỏi lại là A Đạo Phu.

Một bên là Mỹ, một bên là đàn em của Mỹ, chuyện đắc tội người khác này vẫn là để Đức làm.

Thực lực của Đỗ Lan khiến người ta cảm thấy rợn tóc gáy, quá mạnh mẽ, nếu loại sức mạnh này có thể sản xuất hàng loạt, tuyệt đối có thể thay đổi cục diện Trái Đất, đó sẽ là một sự kiện lớn động một sợi tóc mà lay cả toàn thân, không thể không đề phòng.

Ta biết suy nghĩ của các ngươi, cho nên ta có thể nói rõ cho các ngươi biết, các ngươi không cần lo lắng, người mạnh như ta trên Trái Đất chỉ có một mình ta thôi.

Đỗ Lan nói như vậy, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng tò mò, sức mạnh lớn đến thế rốt cuộc là gì.

Sức mạnh của anh chẳng lẽ cũng là khoa học kỹ thuật.

Đương nhiên là khoa học kỹ thuật, dĩ nhiên loại khoa học kỹ thuật này là cơ mật, thứ cho tôi không thể nói rõ.

Đỗ Lan nói như vậy là để mọi người đều biết hắn là một người rất thần bí.

Đàn ông có bí mật và phụ nữ có bí mật luôn có sức hấp dẫn.

Được rồi, mọi người còn nghi vấn gì nữa không, tôi cũng nói luôn một thể.

Với tư cách là một con người, những gì tôi làm trên Sao Hỏa đương nhiên là có lợi cho sự phát triển của nhân loại, cho nên chúng ta không phải là kẻ địch.

Về phần dị chủng Sao Hỏa là mục tiêu của chuyến đi lần này, cũng là mục tiêu của tôi, chắc mọi người cũng đã thấy sự dã man và vô lý của chúng, chúng có địch ý vô tận đối với nhân loại chúng ta.

Cho nên bây giờ nhiệm vụ của chúng ta nên thay đổi thành sinh tồn trên Sao Hỏa, còn nhiệm vụ bắt giữ đã trở thành thứ yếu.

Không được.

Tất Hoàn Đăng là người đầu tiên lên tiếng phản đối, anh ta còn có ước hẹn trên Trái Đất, lần này nhất định phải bắt được dị chủng Sao Hỏa mang về.

Những người khác tuy trong lòng đồng ý, nhưng mấy vị đội trưởng không tỏ thái độ, những thuyền viên bình thường như họ cũng không tiện lên tiếng.

Đỗ Lan nhìn Tất Hoàn Đăng, rồi chậm rãi nói, Tôi cũng chỉ là bày tỏ lập trường của mình mà thôi, các người có muốn nghe hay không là chuyện của các người.

Tôi sẽ không can thiệp vào các người, dù sao dị chủng tôi bắt được toàn bộ là để làm thức ăn, sẽ không giao cho anh đâu.

Bây giờ cái nhìn của Tất Hoàn Đăng đối với Đỗ Lan lại thay đổi, cái gì mà Lam Sắc Ba Tư Cúc, hoàn toàn là một kẻ nói suông, Đỗ Lan căn bản không quan tâm đến sự sống chết của nhân loại trên Trái Đất.

Tìm ra cách tiêu diệt virus A.

E là nhiệm vụ duy nhất của chúng ta lần này, cho dù tất cả chúng ta hy sinh cũng nhất định phải hoàn thành, đây là vì hàng chục triệu bệnh nhân trên Trái Đất.

Lời này nói ra thật cao thượng, nếu không có hào quang nhân vật chính, có lẽ họ đã sớm bị tiểu cường xé xác rồi.

Tùy các người.

Đỗ Lan chính là không nói ra sự thật rằng thuốc kháng virus A.

E đã bước vào giai đoạn thử nghiệm lâm sàng, lần này cả thế giới đều đang đổ dồn sự chú ý vào một nhà nghiên cứu vô danh tên là Địch Ny Toa.

Địch Ny Toa đã công bố tất cả những điều này với tư cách cá nhân, thân phận hiện tại của cô gần như là quốc bảo của Trái Đất, các quốc gia đều đang tranh giành cô.

Đây là chuyện có lợi cho Trái Đất, không cần phải giấu giếm làm gì.

Chỉ là những người trên Sao Hỏa không biết, giá trị của những kẻ làm bia đỡ đạn này ngày càng nhỏ đi.

Cả đội chỉnh trang xuất phát, lần này tiếp tục tiến về phía đội phía trước, hai đội chen chúc cùng nhau.

Như vậy lượng tiêu thụ thức ăn sẽ càng nhiều hơn.

Phi thuyền lao nhanh trên mặt đất, Đỗ Lan không ngồi trong phi thuyền, mà ngồi ở phía sau.

A Đạo Phu đi tới, gió mạnh cũng không thể lay chuyển bước chân của anh.

Lần này anh đến tìm Đỗ Lan vì chuyện riêng.

Anh có phải muốn hỏi tôi làm sao biết chuyện của anh không.

Đỗ Lan không quay người, cũng đã biết được biểu cảm của A Đạo Phu.

Phải, tôi muốn biết nguyên nhân.

A Đạo Phu nói, rồi ngồi xuống bên cạnh Đỗ Lan.

Phong cảnh của bình nguyên tráng lệ lạ thường, khiến lòng người thư thái.

Sau khi trở về Trái Đất anh định làm thế nào.

Đỗ Lan không trả lời mà hỏi ngược lại.

A Đạo Phu chưa từng nghĩ tới, nhưng bây giờ nghĩ cũng kịp, Nếu có thể quay về, có lẽ sẽ ly hôn với cô ấy.

Quả thực là một người đàn ông tốt.

Hy vọng lúc anh gặp cô ấy có thể hạ quyết tâm.

Đỗ Lan biết nếu A Đạo Phu ly hôn với vợ, kết cục của cô ta cũng sẽ không thẩm.

Chương 552

Giá trị của cô ta nằm ở việc sinh ra một đứa con có năng lực di truyền với A Đạo Phu, nhưng cô ta lại sinh con với người đàn ông khác, đối với chính phủ Đức mà nói, đây quả thực là một cái tát vang dội.

Nếu A Đạo Phu chết trên Sao Hỏa, tài sản của anh ta sẽ lập tức bị quốc gia đóng băng, vậy thì vợ anh ta càng không nhận được gì, người đàn ông kia chưa chắc đã nuôi mẹ con họ, kết cục của cô ta sẽ rất thảm.

Nhưng nếu chỉ là ly hôn, A Đạo Phu nhất định sẽ cấp phí nuôi dưỡng, người phụ nữ này vẫn có thể sống một cách dễ dàng.

Tôi không hận cô ấy, cũng không hận người đàn ông đó.

A Đạo Phu nhấn mạnh.

Trong lòng Đỗ Lan ngoài việc thầm hô đại hảo nhân ra, cũng không có gì để nói.

Nhưng chuyện này ngay cả người trong cuộc cũng đã nghĩ thông, Đỗ Lan cũng không tiện làm gì.

Rốt cuộc anh làm sao biết chuyện của tôi.

Quả thực là cố chấp, Trên Trái Đất này không có chuyện gì mà tôi không biết.

Dù sao cũng muốn làm một người đàn ông thần bí, chi bằng nói khoác một chút cho oai.

Coi như không nói gì, A Đạo Phu cũng biết Đỗ Lan không muốn nói cho anh biết, Tôi biết rồi, lại là cơ mật.

Phi thuyền đột nhiên dừng lại, phía trước đã xảy ra chuyện.

Mảnh vỡ của phi thuyền bị thiêu rụi, cách đó không xa còn có mấy cỗ thi thể bị thiêu đến mức không thể nhận ra.

Đỗ Lan thầm bĩu môi, Lưu Tường Vũ làm việc quả thực quá thô lỗ.

Nếu là bị thiêu chết, thì nên đặt thi thể trong phi thuyền rồi thiêu cùng.

Nếu bị dị chủng giết chết, cho dù là thi thể cháy đen cũng nhất định sẽ bị chúng mang đi, làm gì có chuyện để lại.

Bây giờ phi thuyền và thi thể tách rời nhau, đây là chuyện gì, chỉ có thể nói hắn vẫn chưa hiểu rõ thủ đoạn của dị chủng Sao Hỏa.

Là đội châu Âu.

Sau khi có kết luận này, tất cả mọi người đều nhìn về phía Đỗ Lan, người cũng đến từ châu Âu.

Hy sinh vì đất nước, là vinh quang của họ.

Đỗ Lan thuận miệng nói, thái độ tuy kỳ quái, nhưng những người khác cũng không nghi ngờ nhiều.

Bởi vì trong ấn tượng của họ, châu Âu chính là một nơi không coi trọng cá nhân như vậy, một quốc gia có thể chấp nhận bất kỳ sự hy sinh nào vì lợi ích quốc gia.

Đơn giản chôn cất mấy cỗ thi thể, bọn họ Đỗ Lan tiếp tục tiến lên.

Phía trước xuất hiện tiểu cường.

Mặc dù diện tích bề mặt Sao Hỏa chỉ bằng một phần tư Trái Đất, nhưng mật độ tiểu cường cũng quá cao rồi.

Dù tiểu cường có khả năng sinh sản siêu phàm, nhưng sau khi biến dị, chỉ có con cái mới có thể sinh sản.

Mật độ hiện tại cũng quá cao, hoặc có thể nói khu vực này là khu vực thống trị của tiểu cường, vậy thì chỉ có thể nói mọi người xui xẻo.

Nếu không phải, vậy thì dị chủng thực sự đã kiểm soát Sao Hỏa, nếu tính theo mật độ này, trên Sao Hỏa ít nhất phải có hơn ba tỷ tiểu cường.

Hy vọng chỉ là họ xui xẻo, nếu không việc di dân đến Sao Hỏa quả thực là nằm mơ.

Với khoa học kỹ thuật hiện tại của nhân loại, trừ khi từ bỏ môi trường di dân Sao Hỏa và tiến hành một cuộc tấn công hủy diệt, nếu không không thể tiêu diệt được đám tiểu cường này.

Đỗ Lan vẫn ngồi bên ngoài phi thuyền, mặc cho gió tạt vào mặt.

Như vậy mới có thể thể hiện sự mạnh mẽ và thần bí của hắn, cao nhân thì phải có phong thái của cao nhân.

Còn A Đạo Phu vì bên trong quá đông, cũng chiếm một vị trí bên ngoài thuyền.

Chúng đang sợ anh.

A Đạo Phu nói, Giữa các dị chủng nhất định tồn tại một phương thức liên lạc đặc biệt nào đó.

Kệ chúng nó, nhanh chóng trở về Trái Đất mới là chính sự.

Đỗ Lan lại biết rằng mình bây giờ đã nổi danh trong đám tiểu cường, tất cả tiểu cường đều bị ra lệnh không được ra tay với những người này.

Điều quan trọng bây giờ là tập hợp lực lượng chiến đấu siêu cấp trong đám tiểu cường, sau đó tiêu diệt Đỗ Lan.

Mức độ nguy hiểm của Đỗ Lan đã được tiểu cường xác định là mối đe dọa đến sự tồn vong của chủng tộc, vì vậy là mục tiêu phải bị tiêu diệt.

Tất Hoàn tiên sinh, anh cũng ra ngoài làm màu à.

Không biết tại sao Tất Hoàn Đăng cũng đi ra ngoài phi thuyền, mặc dù bị gió thổi đứng không vững, nhưng vẫn đi đến bên cạnh Đỗ Lan.

Tôi đến để cầu xin sự giúp đỡ của anh, với năng lực của anh tại sao không muốn giúp chúng tôi bắt giữ mẫu vật.

Tất Hoàn Đăng vốn nghĩ rằng mình có thể giải quyết được mẫu vật, nhưng gần đây những con tiểu cường xuất hiện đều chạy trốn quá nhanh, anh ta căn bản không đuổi kịp.

Mấy lần như vậy, Tất Hoàn Đăng thực sự lo lắng, những con tiểu cường trước kia lao vào như thiêu thân, bây giờ lại biến thành những con thỏ cảnh giác, hoàn toàn không cho anh ta cơ hội chiến đấu đối mặt.

Khẩu súng lưới trong tay anh ta cứ như sắt vụn, không có đất dụng võ.

Bây giờ còn 37 ngày nữa mới có phi thuyền đến đón các người, anh vội cái gì.

Cho dù bắt được dị chủng, anh định nuôi nó mãi à.

Đỗ Lan cảm thấy người này chẳng lẽ không suy nghĩ đến vấn đề này sao.

Bây giờ họ đang ở trên Sao Hỏa đầy rẫy nguy hiểm, có sống sót qua mấy ngày này hay không còn chưa biết, đầu óc nóng lên là chỉ nghĩ đến việc bắt mẫu vật.

Dù có bắt được, cũng phải có năng lực mang mẫu vật về Trái Đất mới được chứ.

Chuyện này.

Tất Hoàn Đăng chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Cho nên mới nói các người làm việc không động não, hơn nữa còn quá coi trọng bản thân.

Chưa nói đến việc sau 30 ngày có phi thuyền đến đón chúng ta hay không.

Cho dù có phi thuyền đến, chúng ta cũng phải có mạng sống đến lúc đó mới được.

Bắt mẫu vật, bắt mẫu vật, trong đầu anh ngoài cái này ra có từng nghĩ đến mấy ngày nữa chúng ta ăn gì không.

Đỗ Lan nói với giọng hận rèn sắt không thành thép.

Tất Hoàn Đăng bị Đỗ Lan nói đến không còn lời nào để đáp lại, chỉ lẩm bẩm nói, Nếu chúng ta không trở về được, virus A.

E phải làm sao.

Anh ta vẫn nhớ lúc mình ở Trái Đất đã cho một thiếu niên hy vọng, mình muốn bảo vệ hy vọng nhỏ nhoi này, dù phải hiến dâng cả mạng sống cũng cam lòng.

Các người trở về, virus A.

E sẽ được cứu sao.

Anh đừng quên hai mươi năm trước đã có người mang mẫu vật dị chủng về, nhưng ngoài việc có thêm một loại virus, cũng không có thuốc giải.

Anh mang mẫu vật về, anh có thể đảm bảo sẽ không xuất hiện virus mới không.

Rốt cuộc là ai nói với anh chỉ cần có mẫu vật là có thể chế tạo ra thuốc giải một trăm phần trăm.

Đỗ Lan không ngừng đả kích Tất Hoàn Đăng, Hiện thực không dễ dàng thuận theo hy vọng của anh mà phát triển đâu, chúng ta phải dám hy vọng, nhưng phải cẩn thận thực hiện.

Cứ hấp tấp như anh, làm sao có thể thành công.

A Đạo Phu vẫn luôn lắng nghe, anh ta cũng cảm thấy Đỗ Lan nói rất đúng, trên Sao Hỏa có quá nhiều nguy hiểm, sinh tồn của bản thân đã là vấn đề lớn, còn nói gì đến việc bắt giữ mẫu vật.

Bây giờ anh ta đã không chuẩn bị liều chết, nên góc độ suy nghĩ vấn đề cũng thay đổi, tránh chiến đấu mới là mục tiêu sinh tồn hàng đầu.

Đăng, Đỗ Lan nói không sai, điều quan trọng nhất của chúng ta bây giờ là hội hợp với các đội khác, sau đó liên lạc với Trái Đất, rồi mới tính toán những việc khác.

A Đạo Phu cũng biết rằng lứa người này tuy mang danh nghĩa tìm kiếm phương pháp giải quyết bệnh tật đến Sao Hỏa, nhưng trong mắt các chính khách trên Trái Đất, họ cũng chỉ là một đám con chốt thí có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào.

Chẳng lẽ bây giờ chúng ta không làm gì cả.

Mễ Hiết Nhĩ không biết từ lúc nào đã đi ra, bước chân của anh ta vững vàng hơn Tất Hoàn Đăng rất nhiều.

Đỗ Lan mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía phong cảnh đã lâu không thay đổi, Đương nhiên là có rồi, chúng ta hiện đang ở Sao Hỏa, vùng đất di dân tương lai của nhân loại.

Nếu lứa người chúng ta có thể thông qua việc thám hiểm, ghi chép lại môi trường và địa lý Sao Hỏa, đặt nền móng cho việc di dân trong tương lai, vậy thì chúng ta chính là những người tiên phong, nhất định sẽ được hậu thế ghi nhớ.

Lời Đỗ Lan nói, lại khiến mọi người cảm thấy lòng dạ đột nhiên rộng mở.

Đỗ Lan, Lam Sắc Ba Tư Cúc của các anh không phải là vì việc di dân của nhân loại nên mới để anh vượt biên đến Sao Hỏa chứ.

A Đạo Phu đột nhiên nói, thấy những người khác không hiểu, nên anh ta tiếp tục giải thích, Mối đe dọa lớn nhất của nhân loại chúng ta hiện nay thực ra không phải là virus hay dị chủng Sao Hỏa, mà là số lượng nhân loại tăng nhanh đột biến, đã đạt đến giới hạn chịu tải của Trái Đất, nếu không di dân nữa, có lẽ các quốc gia trên Trái Đất sẽ phải đánh nhau, hơn nữa còn là chiến tranh thế giới, nhân loại có lẽ sẽ vì cuộc chiến này mà tuyệt chủng.

A Đạo Phu nói như vậy, Đỗ Lan liền biến thành người tiên phong nỗ lực tìm kiếm lối thoát cho nhân loại.

Nói đến đây, mọi người đều im lặng, vì trên Trái Đất quả thực mỗi ngày đều có tin tức bạo động, rất nhiều nơi rất hỗn loạn, giống như một thùng thuốc súng có thể phát nổ bất cứ lúc nào, chỉ thiếu một tia lửa.

Ở một nơi khác trên Sao Hỏa, Tây Xuân Lệ một mình đi bắt Kiều Sắt Phu G Ngưu Đốn, người có thực lực số một.

Thực lực của mấy thành viên đội châu Âu tăng mạnh, để thể hiện thực lực của mình, họ đã mở rộng kế hoạch vốn định bắt Tất Hoàn Đăng và Mễ Hiết Nhĩ và cố gắng bắt giữ càng nhiều người có M.

O thủ thuật càng tốt thành kế hoạch bắt giữ mười thuyền viên cao cấp có thực lực hàng đầu.

Có thể nói thực lực tăng cường, cũng đã làm tăng thêm dã tâm của họ.

Mỗi người đều rút thăm quyết định đối tượng bắt giữ, Tây Xuân Lệ rất may mắn đã rút được lá thăm tốt nhất.

Dù phải đối mặt với người mạnh nhất đồng thời cũng là người bí ẩn nhất của gia tộc Ngưu Đốn, Tây Xuân Lệ vẫn tràn đầy tự tin.

Chương 553

Đội 6 của Kiều Sắt Phu vừa hạ cánh đã bị một lượng lớn tiểu cường vây công giống như đội của A Đạo Phu, nhưng thực lực của Kiều Sắt Phu mạnh hơn A Đạo Phu, anh ta yểm trợ mấy người đồng đội rút lui và xông ra khỏi trận địa của quân tiểu cường.

Chỉ là tiểu cường hết đợt này đến đợt khác cứ như không có hồi kết.

Chỉ là hôm nay đối thủ của anh ta không phải tiểu cường, mà là mỹ nữ anh khí Tây Xuân Lệ.

Tôi biết bảng xếp hạng của các người có gian lận, hóa ra mục đích che giấu thực lực là để bắt giữ những người có M.

O thủ thuật của các quốc gia khác.

Đối mặt với một cô gái, Kiều Sắt Phu rất bình tĩnh, thậm chí còn có chút trào phúng, rốt cuộc là ai cho họ lá gan mà lại chỉ phái một người phụ nữ đến bắt mình, đám lão già châu Âu coi thường người khác đó, nhất định phải khiến chúng trả giá, Tôi sẽ không vì cô là phụ nữ mà nương tay đâu.

Đúng ý tôi.

Tây Xuân Lệ kéo lại găng tay, buông thõng cánh tay chuẩn bị chiến đấu.

Cuộc chiến giữa hai người sắp bắt đầu.

Tây Xuân Lệ, nữ, 24 tuổi, cao 1m73, thuộc dạng mỹ nữ cao ráo, từ nhỏ đã luyện quyền pháp, cô có một thể chất cường tráng.

Mặc dù không nhìn ra được dưới lớp chiến phục kiểu áo gió, nhưng cô cũng là một người phụ nữ có cơ bụng.

Tay chân thon dài, lại mang đến một cảm giác mỹ cảm, khuôn mặt toát lên một khí chất ngự tỷ.

Một người là cao thủ số một với khí chất vương giả, một người từ nhỏ đã tinh thông quyền pháp, lại được Đỗ Lan dạy dỗ.

Cuộc chiến giữa hai người quả thực rất đáng xem.

Cả hai đều không lập tức sử dụng thuốc, mà dùng sức mạnh của cơ thể để đối kháng.

Nắm đấm của Kiều Sắt Phu rất có lực, là thủ pháp quyền anh truyền thống, bộ pháp biến hóa cực nhanh, quỹ đạo ra đòn cũng khó lường.

Còn Tây Xuân Lệ thì dùng quyền pháp có pha trộn nhiều loại quyền pháp cổ đại để đối kháng, quyền cước cùng lúc, di chuyển ra đòn quanh người Kiều Sắt Phu.

Trong mấy hiệp, tay đụng tay, hai người đồng thời nghiêng người mà chiến.

Đối với một người phụ nữ mà nói, thực lực của cô quả thực không tồi, nhưng nếu muốn bắt tôi, vẫn là để Lưu Tường Vũ tự mình đến đi.

Sau mấy lần giao thủ, Kiều Sắt Phu tự nhận đã biết được nông sâu của Tây Xuân Lệ.

Ngươi là con mồi của ta.

Tây Xuân Lệ thu tay lại, nhảy lùi hai bước, sau đó lấy thuốc từ chiếc túi nhỏ bên hông, Có bắt được ngươi hay không, vẫn là đợi chúng ta dốc toàn lực rồi nói sau.

Ồ.

Kỹ thuật M.

O của Việt Nam sao.

Tôi cũng rất tò mò.

Thực ra căn bản là xem thường, kỹ thuật M.

O trên Trái Đất nhà nào mạnh còn phải xem Âu Mỹ.

Tiêm một ống thuốc vào cổ, Tây Xuân Lệ hít thở sâu mấy lần, thuốc là chất xúc tác, là thủ đoạn thúc đẩy sự biến thái của con người.

Nhưng sau khi được Đỗ Lan cải tiến, chất xúc tác sẽ hỗn hợp với hormone do cơ quan động vật trong cơ thể người phẫu thuật tạo ra, biến thành một loại năng lượng mới.

Tây Xuân Lệ được bao bọc bởi một lớp ánh sáng mỏng, hiện tượng phát sáng đặc biệt này chính là dấu hiệu của việc nắm giữ năng lượng mới.

Cảnh tượng trước mắt rõ ràng không phải là hiệu quả của M.

O thủ thuật, xem ra không thể xem thường châu Âu, họ nhất định đã phát triển ra thứ gì đó đặc biệt.

Nếu đã như vậy, mình cũng không thể chủ quan, Kiều Sắt Phu cũng tiêm thuốc cho mình, khuôn mặt được bao phủ bởi đặc trưng của động vật, nhưng rất khó phân biệt là động vật gì.

Để ta xem kỹ thuật mới của các người ra sao.

Nói xong, Kiều Sắt Phu ra tay không chút phong độ lịch lãm.

Hai tay duỗi thẳng chắp lại trước người, sau đó tách ra trên dưới.

Khoảnh khắc hai tay tách ra, những lưỡi đao vô hình đã rời khỏi tay mà bay ra.

Màn sáng xung quanh Tây Xuân Lệ cảm nhận được nguy hiểm, bộ pháp di chuyển, nghiêng người né tránh.

Lưỡi đao khí sượt qua chóp mũi cô, để lại một vết hằn trên mặt đất.

Đây là không khí nhận được tạo ra do hai tay tách ra với tốc độ cao làm rung động không khí.

Kiều Sắt Phu G Ngưu Đốn quả nhiên lợi hại, năng lực của ngươi hẳn là sinh vật có cánh.

Tây Xuân Lệ phỏng đoán.

Ai biết được chứ.

Có lẽ đợi các người bắt được tôi rồi sẽ nghiên cứu ra.

Kiều Sắt Phu tự tin rằng Tây Xuân Lệ không có năng lực đó.

Cũng không cần nhiều lời, lập trường của hai người đã sớm đối lập rõ ràng, nói vạn lời cũng không thể thay đổi được vận mệnh một trận chiến.

Ầm.

Tây Xuân Lệ nhanh như tia chớp, vì ánh sáng trên người nên đã để lại những tàn ảnh lấp lánh trong không khí.

Một quyền, phóng đại trong mắt Kiều Sắt Phu, thật nhanh, còn nhanh hơn cả những dị chủng kia.

Kiều Sắt Phu chỉ có thể giơ cao hai tay, xoay eo, làm ra một động tác của vận động viên thể hình khoe cơ dưới nách, né được đòn này.

Nhưng quần áo của anh ta lại bị quyền phong xé rách, để lộ ra cơ bụng săn chắc do động tác này mà co lại, còn có cả chuột túi.

Cuộc tấn công vẫn chưa kết thúc, một đòn không thành, Tây Xuân Lệ dùng một chân làm trụ, đột ngột nhấc chân kia ra sau, làm một động tác có độ khó cao đá về phía Kiều Sắt Phu.

Kiều Sắt Phu hai tay ôm quyền che mặt, bị lực xung kích cực lớn đá bay ra ngoài.

Lại một tiếng va chạm lớn vang lên.

Khụ.

Kiều Sắt Phu quả thực đã xem thường phụ nữ, không ngờ lại để mình bị thương, ngay cả quần áo cũng rách, quần áo ở bụng và tay đều đã hỏng, chi bằng cởi ra luôn, để lộ nửa thân trên trần trụi.

Những đường cơ bắp hoàn hảo như một bức tượng được điêu khắc bởi dao bút của nghệ sĩ.

Đây chính là người của gia tộc Ngưu Đốn, người đang đi trên con đường tiến hóa chính xác nhất.

Khuôn mặt tuấn tú lần đầu tiên lộ ra vẻ nghiêm túc, hai tay vang lên tiếng rắc rắc.

Cuối cùng cũng nghiêm túc rồi sao.

Ta đã nói rồi, ngươi là mục tiêu ta phải có được.

Tây Xuân Lệ tự tin tăng vọt, quả nhiên không sai, kỹ thuật của giáo quan là số một thế giới, Ta tấn công đây.

Tàn ảnh của ánh sáng liên tục biến đổi tốc độ, Kiều Sắt Phu bị áp chế.

Nhưng anh ta trông có vẻ vụng về khi đỡ trái né phải, thực ra lại ngày càng thuần thục, anh ta đang thích ứng với cách tấn công của Tây Xuân Lệ với tốc độ kinh người.

Tây Xuân Lệ nhíu mày, Kiều Sắt Phu rốt cuộc có năng lực gì.

Tại sao lại thể hiện kinh người như vậy.

Cảm giác này, cảm giác này giống hệt như lúc mình không dùng thuốc mà đối chiến với dị chủng.

Cả hai đều đang học cách thích ứng với phương thức tấn công của mình.

Không đùa với ngươi nữa, ta phải dốc toàn lực.

Tây Xuân Lệ biết mình càng kéo dài càng bất lợi, A.

Ánh sáng đột nhiên khuếch tán rồi co lại, giống như một hằng tinh phát nổ biến thành siêu tân tinh, sự hủy diệt không phải ở khoảnh khắc bùng nổ, mà là ở sóng xung kích gamma khổng lồ sau khi bùng nổ.

Khi ánh sáng khuếch tán, Kiều Sắt Phu cảnh giác lùi lại mấy bước, đứng vững làm tư thế phòng ngự.

Nhưng cho đến khi ánh sáng co lại hoàn toàn, ngoài cảm giác nguy hiểm, anh ta lại không chờ đợi được cuộc tấn công.

Tây Xuân Lệ ra chiêu rồi, lần này cô không lao tới tiếp cận như trước, chỉ đứng tại chỗ nhanh chóng tung quyền về phía trước.

Kiều Sắt Phu chính mình cũng không biết cơ thể mình đã xảy ra chuyện gì, cơ thể từng trải trăm trận, cùng với dây thần kinh cảm ứng nguy hiểm nhạy bén đã hành động trước khi đại não của anh ta kịp phản ứng.

Ầm.

Tiếng sấm sao.

Nhưng những người của đội châu Âu ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy trời quang mây tạnh, không thể nào có sấm.

Vậy tiếng sấm đó từ đâu ra.

Chương 554

Ánh mắt lại quay về chiến trường, lại phát hiện chiến trường đã biến mất, một cái hố khổng lồ đột nhiên xuất hiện ở đó.

Đã xảy ra chuyện gì.

Kiều Sắt Phu đang lơ lửng trên không toát mồ hôi lạnh, chỉ có anh ta nhìn thấy chuyện gì đã xảy ra.

Âm thanh giống như tiếng sấm đó thực ra là âm thanh ra đòn của Tây Xuân Lệ.

Như thể một xúc tu khổng lồ xuất hiện từ hư không cuồng loạn trên mặt đất, phá hủy mặt đất.

Xúc tu đó tuyệt đối không phải là cơ quan của động vật, mà là sự cụ thể hóa của một loại năng lượng thuần túy.

Phương thức phát sáng đặc biệt trước đó, cùng với phương pháp tấn công sau khi ánh sáng biến mất, đều chứng minh rằng họ đã đạt đến cấp độ dùng thân thể để khống chế năng lượng, đây rốt cuộc là kỹ thuật gì.

Tây Xuân Lệ thấy trong tình huống như vậy mà vẫn có thể né tránh được, cũng vô cùng khâm phục, quả nhiên là cường giả xếp hạng nhất.

Nhưng mình bắt buộc phải bắt được anh ta.

Hít một hơi thật sâu, Tây Xuân Lệ đi hai bước, sau đó nhanh chóng đá những tảng đá lớn nhỏ trên mặt đất về phía Kiều Sắt Phu đang ở trên không.

Che khuôn mặt đẹp trai, mặc cho đá đập vào người, vang lên tiếng lốp bốp.

Lại đột nhiên cảm thấy mình bị thứ gì đó bao bọc, Kiều Sắt Phu buông tay xuống, mình đã bị lưới tóm gọn.

Cái lưới chuyên dùng để bắt tiểu cường lần này lại thành công tóm được anh ta.

Bụp, lưới co lại, Kiều Sắt Phu không thể cử động mà rơi xuống đất.

Nhiệm vụ hoàn thành, Tây Xuân Lệ gửi một tin nhắn cho Lưu Tường, cô sẽ sớm trở về.

Khi kim tự tháp xuất hiện trước mặt mọi người, ai nấy đều kinh ngạc.

Đây là Sao Hỏa, không phải Ai Cập.

Tại sao lại có kim tự tháp.

Chẳng lẽ là kiệt tác của dị chủng.

Mễ Hiết Nhĩ lẩm bẩm.

Tôi thấy không phải, có lẽ là tác phẩm của người ngoài hành tinh khác, vũ trụ lớn lắm.

Đây là A Đạo Phu.

Ai ở đó.

Có thứ gì đó lén lút trốn ở một chỗ trũng gần đó, ló đầu ra quan sát đội hỗn hợp gồm các thành viên Trung Đức Mỹ Nhật này.

Tiếc là đã bị A Đạo Phu cảnh giác phát hiện.

Mấy người trẻ tuổi bước ra, trên người họ đều dính máu, trên cổ áo có biểu tượng của Nga.

Mấy người này rõ ràng đã bị kinh hãi, thấy đồng loại cũng không dám lại gần.

Đội trưởng của các người đâu.

Không thấy người lãnh đạo đội Nga.

Không có câu trả lời, họ vừa mới bị người của đội châu Âu tấn công, đội trưởng của họ đều bị bắt đi, cho nên dù gặp được con người, họ vẫn phải giữ cảnh giác.

Đặc biệt là khi họ nhìn thấy quốc kỳ trên cổ áo của Đỗ Lan, Lão già châu Âu chết tiệt, tao liều mạng với mày.

Y Vạn bị kích động rất lớn, không chỉ chị gái Ái Liên Na bị đội châu Âu đánh trọng thương, ngay cả đội trưởng quan trọng cũng bị họ bắt đi, bây giờ lại xuất hiện trước mặt mình, cậu không nhịn được ngọn lửa giận trong lòng liền xông ra.

Chỉ có thể nói Y Vạn này quá trẻ, một chút cũng không giữ được bình tĩnh.

Tìm mình sao, Đỗ Lan cũng đoán được Lưu Tường Vũ đã tấn công nơi này, nhưng cũng không hạ sát thủ, coi như không tồi, còn để lại thuốc cho họ.

Có lẽ còn tiện tay giải quyết đám tiểu cường gần đó.

Y Vạn bị người ta giữ lại, cũng không nhìn xem ở đây có bao nhiêu người.

Xảy ra chuyện gì vậy.

Mễ Hiết Nhĩ và A Đạo Phu đều hỏi.

Y Vạn gắt gao nhìn chằm chằm Đỗ Lan, trong mắt gần như phát ra tia tử quang muốn xuyên thủng hắn, Các người cũng giống như lão già châu Âu, toàn là cá mè một lứa.

Không biết đã xảy ra chuyện gì, khiến người này hận đội châu Âu và Đỗ Lan đến vậy.

Lãnh đạo của hai đội đều nhìn Y Vạn rồi lại nhìn Đỗ Lan, thực lực của Đỗ Lan họ đều biết, nếu đắc tội hắn, sẽ không có kết quả tốt.

Các người có ai bị thương không.

Hay là xem thương binh trước đi.

Chuyện đợi lát nữa nói sau.

A Đạo Phu muốn kéo dài thời gian, tuy có rất nhiều nghi vấn, nhưng vấn đề nhất định có liên quan đến đội châu Âu, nhưng đội châu Âu không phải đã bị tiêu diệt toàn bộ rồi sao.

Chẳng lẽ là Đỗ Lan.

Nhưng nghe Mễ Hiết Nhĩ nói họ từ lúc hạ cánh đã luôn ở cùng nhau, vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ái Liên Na bị gãy mấy cái xương sườn, nếu trong nguyên tác, cô đã bị tiểu cường biến dị giật đứt đầu chết rồi, chỉ gãy mấy cái xương sườn đã là may mắn lắm.

Thông qua cuộc trò chuyện, Mễ Hiết Nhĩ và những người khác cũng biết đội 3 của Nga bị đội châu Âu tấn công, trong chốc lát tất cả mọi người đều nhìn về phía Đỗ Lan.

Sự việc rất rõ ràng, đội châu Âu giả chết, mục đích là để bắt những người có thủ thuật như họ đến Sao Hỏa.

Nếu đã như vậy, thì Đỗ Lan nên cho một lời giải thích.

Đỗ Lan ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn lên trời, giả vờ như không nghe thấy gì, vừa hay nhìn thấy đỉnh kim tự tháp, thầm nghĩ thế giới này có không ít thứ lộn xộn, bây giờ lại còn xuất hiện một công trình kiến trúc cổ đại của người ngoài hành tinh, có lẽ kim tự tháp này thực ra là một phi thuyền cũng không chừng.

Lão già châu Âu, thái độ của ngươi là gì vậy.

Y Vạn gần như sắp bị tức chết, tên gọi là Đỗ Lan này quả thực là một tên khốn.

Đỗ Lan trực tiếp phớt lờ những ánh mắt tò mò hoặc chán ghét này, Nếu đã nhìn thấy trên Sao Hỏa có thể tồn tại nền văn minh ngoài hành tinh khác, vậy chúng ta không thể không vào kiểm tra một chút.

Chuyển chủ đề rõ ràng như vậy, nhưng A Đạo Phu vẫn tiếp lời, Lẽ ra phải như vậy, vậy tôi và anh hai người vào kiểm tra, những người khác ở đây chờ lệnh, chú ý cảnh giới.

A Đạo Phu quyết định hai người cùng Đỗ Lan vào trong, cũng là sợ nếu một lời không hợp thực sự phải động thủ, cũng không muốn liên lụy đến người khác.

Mạng này của mình là do Đỗ Lan cứu, nếu có chết trong tay hắn cũng không hối tiếc.

Vậy chúng ta đi thôi.

Hai người bước vào kim tự tháp, lại thấy nó cực kỳ giống với kim tự tháp trên Trái Đất, A Đạo Phu, anh nghĩ ai sẽ xây kim tự tháp ở đây.

Không biết.

Nhưng tôi có một phỏng đoán, có lẽ kim tự tháp trên Trái Đất cũng không phải do nhân loại chúng ta xây dựng.

A Đạo Phu ngẩng đầu nhìn kỳ quan này cũng lòng đầy cảm khái.

Lối vào hẳn là ở kia.

Đỗ Lan chỉ tay, ở chỗ cao khoảng mười mấy mét trên kim tự tháp có một cái hố đen.

Khi Đỗ Lan không ở đây, Y Vạn nghiêm túc nhìn tất cả mọi người, nói với họ phải cẩn thận đội châu Âu, Họ đã phát triển một loại kỹ thuật mà chúng ta chưa từng thấy, không phải sử dụng cơ quan động vật, mà là trực tiếp khống chế một loại năng lượng thần kỳ để gây sát thương.

Vết nứt mà chúng ta đang trốn này chính là do họ để lại.

Người của đội 2 và đội 5 nhìn nhau cười khổ, họ đều đã thấy qua loại sức mạnh hủy thiên diệt địa đó.

Cho dù tất cả chúng ta cộng lại cũng không phải là đối thủ của một mình Đỗ Lan.

Nói rồi, Mễ Hiết Nhĩ kể lại chuyện Đỗ Lan lúc trước tiêu diệt toàn bộ một quân đoàn dị chủng, Đỗ Lan có biết họ rốt cuộc đang làm gì không.

Tất Hoàn Đăng cũng ngày càng không hiểu, họ rõ ràng là đến Sao Hỏa để tìm kiếm virus A.

E, nhưng một loạt sự việc xảy ra đều cho thấy có người muốn cản trở mục tiêu này.

Bất kể là ai, nếu cản trở anh ta bắt tiểu cường, Tất Hoàn Đăng đều sẽ quyết chiến.

Hai người tiến vào kim tự tháp, đi qua một hành lang chật hẹp, lúc xuống lúc lên, sau đó đến một không gian lớn, cũng không có gì đặc biệt, chỉ có một thanh kiếm.

Thanh kiếm này cũng không phải của người ngoài hành tinh, mà là do một người nào đó để lại từ hai mươi năm trước.

Đến đây, A Đạo Phu cũng hỏi thẳng, Các thành viên đội châu Âu đều không chết phải không.

Mục tiêu của các người cũng không phải là vì virus A.

E, mà là vì kỹ thuật M.

O thủ thuật của các quốc gia.

Đỗ Lan tiếp tục quan sát xung quanh, Anh đã biết rồi, thì nói với tôi làm gì.

Chuyến đi Sao Hỏa lần này, các quốc gia đều có tính toán riêng, còn mục tiêu của tôi chính là Tất Hoàn Đăng và Mễ Hiết Nhĩ.

Tại sao.

Tại sao các người mạnh như vậy, lại không nghĩ cho những bệnh nhân mắc virus A.

E.

A Đạo Phu hỏi.

Mỗi ngày có bao nhiêu người chết vì bệnh tật, tại sao cứ phải vì virus A.

E mà tốn nhiều công sức như vậy.

Chương 555

Chẳng lẽ bệnh nhân mắc bệnh này lại quan trọng và vĩ đại hơn những bệnh nhân khác.

Đỗ Lan hỏi ngược lại.

A Đạo Phu bị Đỗ Lan hỏi đến không còn lời nào để đáp lại, tài ăn nói của Đỗ Lan rất tốt.

Bị hỏi như vậy, A Đạo Phu hoàn toàn nghĩ thông suốt, lần này chẳng qua chỉ là mượn cớ tìm thuốc giải để đến Sao Hỏa làm những việc khác.

Hầu hết các quốc gia đều có tính toán riêng, cũng có nghĩa là các người làm gì trên Sao Hỏa cũng không sai, chỉ có việc bắt dị chủng tìm thuốc giải là nực cười nhất.

Đi thôi, đến mấy kim tự tháp khác xem sao.

Tình hình ở mấy kim tự tháp khác cũng tương tự, ngoài một trong số đó có những bức bích họa mờ ảo, những cái khác không thu hoạch được gì.

Còn có không ít dấu vết sinh hoạt của tiểu cường, nhưng trong loại kim tự tháp này chỉ có hai lỗ thông gió, vừa ngột ngạt vừa nóng, ngay cả tiểu cường cũng không thích ở.

A Đạo Phu rất im lặng, chỉ đi theo sau Đỗ Lan, có lẽ anh ta đã bị những chính khách kia làm tổn thương.

Mấy cái kim tự tháp lộn xộn, không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Đỗ Lan kết luận, sau đó cầm một tảng đá đưa cho A Đạo Phu, Anh mang về Trái Đất, làm quà cho con trai.

Bị Đỗ Lan làm vậy, A Đạo Phu dở khóc dở cười, tâm trạng cũng hồi phục lại.

Chỉ là những người bên ngoài kim tự tháp lại đều đang chờ Đỗ Lan trở về cho họ một câu trả lời.

Lại thêm mấy người nữa, đồ ăn rõ ràng là không đủ, hơn nữa thực phẩm vũ trụ này đều là đồ ăn dạng lỏng, ngon nhất cũng chỉ là bánh quy nén, ăn vào miệng cũng như nhai sáp.

Mấy người đã ăn thịt tiểu cường, sau khi ăn những thứ này, cũng có chút nhớ nhung thịt tiểu cường, tiếc là gần đây tiểu cường đột nhiên biến mất hết, ngay cả những kẻ theo dõi cũng biến mất.

Đỗ Lan mở miệng, Tình hình không ổn, nếu các người đều đã biết mục tiêu của tôi, vậy thì tất cả các người bây giờ đều là tù binh của tôi, hôm nay chúng ta sẽ dựng trại ở bên cạnh kim tự tháp này, tôi sẽ cho người lái phi thuyền đến đây.

Một cuộc điện thoại, đội châu Âu nhận được một tọa độ, vội vàng khởi động phi thuyền bay về hướng kim tự tháp.

Trên đường bị Tiểu Đinh Tiểu Ji của đội Nhật Mỹ 1 nhìn thấy, anh ta là một trong những người sống sót từ hai mươi năm trước, cũng là kẻ đầu sỏ gây ra virus A.

E.

Lần này anh ta là người duy nhất đánh bại thành viên đội châu Âu, vốn định đến phi thuyền báo thù, không ngờ phi thuyền lại cất cánh, chỉ có thể chuyển hướng đuổi theo.

Lúc này, siêu quân đoàn của tiểu cường cũng đã tập hợp lại, những con tiểu cường biến dị từ khắp nơi trên Sao Hỏa kéo đến, có thể nói là các cao nhân dị sĩ tề tựu một nơi.

Trang phục đủ loại, còn có rất nhiều con cầm gậy gộc và các loại vũ khí khác, mười vạn tiểu cường này, không có một con nào là tầm thường.

Có thể nói là lực lượng chiến đấu tinh nhuệ nhất trên Sao Hỏa.

Radar sinh mệnh trên ANNEX 1 cũng phát hiện ra hiện tượng đáng sợ này.

Vì vậy, sau khi đến kim tự tháp, Lưu Tường Vũ thấy Tất Hoàn Đăng và Mễ Hiết Nhĩ đã bị Đỗ Lan bắt giữ, lập tức đề nghị rời khỏi Sao Hỏa, đợi trên quỹ đạo đồng bộ ngoài không gian để chờ chiến hạm tiếp theo đến.

Nhưng Tất Hoàn Đăng và những người khác phản đối, không thể trở về tay không, ít nhất cũng phải bắt một mẫu vật rồi mới đi.

Cuối cùng vẫn là Đỗ Lan lên tiếng, Các người đi hết đi, chuyện trên mặt đất giao cho tôi.

Mặc dù A Đạo Phu bày tỏ nguyện ý ở lại chiến đấu kề vai với Đỗ Lan, nhưng Đỗ Lan nói một câu không ai được ở lại, nếu không chính hắn sẽ rút lui, cứ thế trực tiếp đuổi tất cả mọi người lên phi thuyền.

ANNEX 1 cất cánh, bay lên quỹ đạo đồng bộ.

Sau đó lập tức bắt đầu phóng vệ tinh, đây vốn là những việc phải làm, chỉ là lần hạ cánh trước đó bị tiểu cường làm hại phải hạ cánh khẩn cấp, lần này trở lại vũ trụ, việc cần làm vẫn phải làm tốt.

Có vệ tinh, hình ảnh ở kim tự tháp cũng có thể nhìn thấy.

Hai ngày, Đỗ Lan ngồi bất động trên đỉnh kim tự tháp, như thể hóa thành đá, hợp làm một với kim tự tháp.

Nhưng thực ra hắn đang ổn định tâm trạng phấn khích của mình, tiểu cường có mười vạn tinh binh biến dị, lại có trăm vạn quân tạp nham, đã lâu rồi không đối mặt với nhiều kẻ địch như vậy, lại có thể thỏa mãn cơn ghiền.

Mặc dù so với kẻ địch tính bằng đơn vị trăm triệu vẫn còn ít, nhưng có còn hơn không.

Khi đội 1 của Tiểu Đinh Tiểu Ji đến kim tự tháp, cảnh tượng họ nhìn thấy quả thực chỉ có trong phim ảnh.

Nhiều tiểu cường đứng bằng hai chân dày đặc như vậy, đừng nói là trên Sao Hỏa, ngay cả trên Trái Đất cũng khó thấy cảnh trăm vạn người tụ tập cùng một chỗ.

Đây là một cảnh tượng thực sự lớn, toàn bộ bình nguyên xung quanh kim tự tháp đều biến thành màu đen, trong hình ảnh vệ tinh đã không còn thấy mặt đất, chỉ có một mảng đen ngòm đang ngọ nguậy.

Đội trưởng.

Giọng nói cũng run rẩy, đối mặt với mấy con tiểu cường đã khiến người ta chết đi sống lại, huống chi là đối mặt với nhiều tiểu cường như vậy, mọi người đều sợ hãi.

Ngay cả đội trưởng Tiểu Đinh, trong lòng anh ta cũng đang run rẩy.

Anh ta không trả lời, chỉ dùng ống nhòm quan sát quân trận phía trước.

Càng nhìn càng kinh ngạc, bên trong có rất nhiều kẻ mang băng đầu, những tiểu cường đó đều là những tiểu cường có năng lực đặc biệt.

Lại có nhiều đến thế, cũng có nghĩa là dị chủng đã có năng lực sản xuất hàng loạt bugs thủ thuật.

Đột nhiên, ống nhòm có độ phóng đại cao lướt qua đỉnh kim tự tháp, lại nhìn thấy một người.

Một người mặc đồng phục đội châu Âu, đó là một thanh niên tay không tấc sắt.

Chỉ có một mình anh ta.

Đỗ Lan không động thủ, vì hắn đang chờ đám tiểu cường chỉnh đốn đội ngũ, xếp thành phương trận, bao vây hoàn toàn kim tự tháp nơi hắn đang ở.

Nhìn một cái, đám tiểu cường đen kịt đó gần như không thấy điểm cuối.

Tiếng bước chân của đám tiểu cường cuối cùng cũng dừng lại, gió thổi qua, cát bụi trên mặt đất bị bàn chân đè chặt không hề lay động.

Chúng đã chuẩn bị xong, đối mặt với kẻ địch đe dọa sự tồn vong của cả chủng tộc phía trước, chúng cũng không thể không dốc toàn lực một trận.

Những chiến binh kiêu ngạo từ các phương diện khác nhau bây giờ trộn lẫn vào nhau, hợp đồng tác chiến, không quân và lục quân, cận chiến và tầm xa, tất cả đều đã tập hợp.

Có lẽ đây là lần đầu tiên trong lịch sử tiểu cường có một hành động quân sự quy mô lớn như vậy, mặc dù đối tượng chỉ là một người.

Đỗ Lan đứng ở nơi cao nhất của kim tự tháp, cho chúng cơ hội ra đòn đầu tiên.

Sự im lặng kéo dài nửa giờ, đội 1 Nhật Mỹ bên cạnh căng thẳng đến mức quên cả thở, không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Mặc dù kỹ thuật mới do đội châu Âu phát triển quả thực không tồi, nhưng Tiểu Đinh không cho rằng người này có thể sống sót.

Cũng không cho rằng những người như họ có thể sống sót dưới sự tấn công của nhiều tiểu cường như vậy.

Gầm.

Thủ lĩnh phát ra một tiếng gầm giận dữ, cả phương trận tiểu cường nghe tiếng mà động.

Thủy triều đen cuồn cuộn dâng lên, như muốn nuốt chửng cả kim tự tháp, đội quân tiên phong nhanh chóng bò lên kim tự tháp, toàn lực xông về phía Đỗ Lan.

Bắt đầu rồi.

Tiểu Đinh thầm nghĩ, càng nín thở tập trung, chỉ sợ bỏ lỡ bất kỳ một khoảnh khắc nào, độ rõ nét của ống nhòm cũng được điều chỉnh đến mức cao nhất.

Đỗ Lan vẫn không động, cho đến khi con tiểu cường nhanh nhất đã bay đến trước mặt hắn, mở cái miệng đầy răng nhọn lao về phía Đỗ Lan.

Chỉ thấy Đỗ Lan đưa tay ra tóm lấy cổ nó, vặn một cái rồi ném con tiểu cường bay xuống dưới chân kim tự tháp, nhưng nó đã bị gãy cổ, không thể sống được nữa.

Càng lúc càng nhiều tiểu cường từ trên dưới xông tới, lần này Đỗ Lan thực sự phải ra chiêu.

Giơ tay bắn ra một tia sáng vào giữa đám dị chủng bay dày đặc.

Vút.

Tia sáng đó lấy đỉnh kim tự tháp làm điểm xuất phát, xuyên qua bầy tiểu cường bay, cắt đôi tầng mây, bay thẳng vào không gian.

Người xem hít một hơi lạnh, đó còn là người sao.

Đó rốt cuộc là khoa học kỹ thuật gì, chiêu thức gì.

Lại có thể dùng thân thể con người phát động một cuộc tấn công như vậy, trực tiếp ảnh hưởng đến quỹ đạo vũ trụ.

Chương 556

ANNEX 1 đang đậu gần đó, khi tia sáng đi qua, cả sảnh chỉ huy của phi thuyền đều bị chiếu sáng, thứ ánh sáng không thể nhìn thẳng đó quá đáng sợ.

Những con tiểu cường bị trúng đòn trực tiếp biến thành tro bụi bay theo gió, những con ở gần bị nhiệt lượng của tia sáng cũng lập tức bị nướng thành than, những con ở xa hơn cũng bị bỏng năng lượng, nhiều con bị cháy cánh, rơi xuống đất cũng khó sống sót.

Chiến trường đột nhiên lại yên tĩnh, đòn tấn công đó của Đỗ Lan đã làm kinh ngạc tất cả tiểu cường.

Chỉ một đòn, đã tiêu diệt toàn bộ tiểu cường trên không, tiểu cường cũng sinh ra sợ hãi.

Vẫn chưa kết thúc đâu, chúng ta tiếp tục.

Đỗ Lan vẫn chưa thỏa mãn, nói xong hắn đã biến mất.

Chỉ trong nháy mắt, thân ảnh của hắn đã trải khắp bề mặt kim tự tháp, gần như trước mặt mỗi con tiểu cường đều có một Đỗ Lan, chỉ một chiêu, mỗi lần đều đánh trúng cơ bụng.

Trong nháy mắt, Đỗ Lan đã trở lại đỉnh kim tự tháp, cả kim tự tháp trên đó cũng chỉ còn lại một mình hắn còn thở, những con tiểu cường khác đều đã biến thành hai đoạn, thứ dịch màu tím đó đã nhuộm màu cho kim tự tháp.

Hoàn toàn không thể đánh lại, mặc dù tiểu cường biết người này là mối đe dọa đối với chủng tộc của chúng, nhưng bây giờ chúng lại cảm thấy sợ hãi.

Gầm.

Cuối cùng vẫn là thủ lĩnh tiểu cường gầm lên một tiếng lớn, vực dậy sĩ khí, một đợt tấn công mới bắt đầu.

Đồng thời, các đòn tấn công tầm xa cũng bắt đầu, những cỗ máy ném đá bằng năng lượng sinh học.

Những tảng đá to bằng quả bóng rổ, bóng đá vù vù bay tới, Đỗ Lan búng tay phản kích, những tảng đá vỡ nát biến thành hàng vạn mảnh đạn bay ngược trở lại, biến những con tiểu cường trong phạm vi thành cái sàng.

Cuộc chiến kéo dài bốn mươi phút, Đỗ Lan thay đổi đủ loại cách thức để tiến hành một cuộc tấn công hủy diệt đối với dị chủng Sao Hỏa.

Một trận chiến một chiều, trăm vạn tiểu cường tan thành mây khói, Đỗ Lan lại thỏa mãn cơn ghiền chiến đấu.

Xác chết la liệt khắp nơi, đủ loại thi thể, bị thiêu chết, bị ngã chết, bị đập chết. những thi thể kỳ quái đó biến nơi đây thành luyện ngục.

Chắc là trong một thời gian nữa, dị chủng sẽ không đến đây.

Đỗ Lan tâm niệm vừa động, tất cả thi thể lại nổi lên, giống như bầy quỷ múa loạn, cuối cùng tập trung lại một chỗ, biến thành một kinh quan khổng lồ cao hơn kim tự tháp một chút.

Dùng dã man để đáp lại dã man, đây cũng là lời dạy của thánh nhân a.

Đỗ Lan mỉm cười.

Nhìn thấy nụ cười này, Tiểu Đinh cảm thấy hai mắt hoa lên, hai chân cũng không còn sức đứng vững, lại ngã ngồi xuống đất.

Anh ta đã là khá rồi, mấy thành viên nhát gan trong đội, bất kể nam nữ đều đã sợ đến tiểu ra quần.

Tinh thần họ hoảng loạn, cũng không biết mình đang ở trong mơ hay trong địa ngục.

Trong 39 ngày đã xảy ra rất nhiều chuyện, đầu tiên là châu Âu và Nga tuyên bố đã xây dựng thang máy vũ trụ ở Bắc Cực, có thể trực tiếp tiến vào cảng trên quỹ đạo đồng bộ, nơi có phi thuyền đi đến Mặt Trăng.

Thành phố di dân trên Mặt Trăng, Nguyệt Cung thành, đang được xây dựng, tuy thành phố chưa xây xong, nhưng từng mảnh ruộng đã được khai khẩn trong mái vòm dưỡng khí, mặt trời nhân tạo có thể cung cấp đủ ánh sáng cho cải thảo.

Những công nhân đến từ Việt Nam này, phát huy năng lực sinh tồn ngoan cường của mình, trong lúc rảnh rỗi chăm sóc những cây cải thảo này.

Không ai có thể ngờ châu Âu lại ra tay nhanh như vậy, một thành phố di dân vũ trụ hoàn chỉnh, thậm chí còn có cả vệ tinh di dân, từng kế hoạch một vượt xa dự đoán của mọi người.

Hơn nữa, dưới sức mạnh thực thi siêu cường, công việc được triển khai nhanh chóng.

Lúc này người Âu Mỹ không thể ngồi yên được nữa, trước đó không ai nhận được tin tức, không ai ngờ châu Âu lại đi nhanh như vậy.

Trong lúc mọi người còn đang tranh cãi về chuyện Sao Hỏa, người châu Âu đã trồng rau trên Mặt Trăng.

Nơi vốn không thích hợp để sinh sống, lại bị chinh phục.

Có thực lực, nói chuyện ở Liên Hợp Quốc cũng có thể lớn tiếng hơn một chút.

Âu Mỹ lên án, những việc châu Âu và Nga làm ở Bắc Cực và Mặt

Trăng là vi phạm công ước của Liên Hợp Quốc.

Đối mặt với sự lên án như vậy, hai quốc gia cũng cử các nhà ngoại giao ra cãi cùn.

Chỉ cần không đánh nhau, xây rồi thì cũng đã xây rồi.

Mặc dù Âu Mỹ luôn xem thường kỹ thuật của Việt Nam, nhưng lần này bất kể là thang máy vũ trụ hay thành phố di dân trên Mặt Trăng đều là những cái tát đau điếng vào mặt các quốc gia phương Tây đó.

Những cư dân Trái Đất lý trí nhìn thấy cơ hội cho nhân loại tiến vào vũ trụ, đương nhiên cũng có người chờ xem trò cười của châu Âu và Nga, họ không tin rằng không có sự hỗ trợ của các chuyên gia Âu Mỹ, hai quốc gia này có thể làm nên chuyện.

Nhưng không lâu sau, các quốc gia Âu Mỹ đột nhiên im bặt.

Bởi vì Mỹ tự nhận là bá chủ Trái Đất, không, là bá chủ hệ Mặt Trời, bây giờ lại muốn di dân vũ trụ mà không trả phí bảo kê, đây không phải là tìm chết sao.

Thế là quân đội Mỹ tự tin cho phi cơ chiến đấu vũ trụ tiên tiến nhất của họ đi khiêu khích tàu vận chuyển tài nguyên lên Mặt Trăng.

Phi cơ chiến đấu vũ trụ F Nữ Võ Thần, được chế tạo bằng công nghệ số một thế giới mà họ tự tin, cộng với những phi công tinh nhuệ nhất của Mỹ.

Đây là những thành viên của quân đội vũ trụ mà họ bí mật thành lập, đây cũng là lần đầu tiên họ chính thức tác chiến.

Nhưng F Nữ Võ Thần đã gặp phải quả cầu sắt.

Trận giao chiến đầu tiên trong vũ trụ, diễn ra gần quỹ đạo Mặt Trăng, hai chọi hai.

Kết quả là F Nữ Võ Thần bị tiêu diệt hoàn toàn, một quả cầu sắt bị thương nhẹ.

Kết quả như vậy khiến giới lãnh đạo cấp cao của châu Âu vô cùng phấn chấn, còn khiến các nước Âu Mỹ do Mỹ đứng đầu kinh ngạc tột độ.

Nhưng họ cũng nhận ra rằng châu Âu trong lĩnh vực vũ trụ đã có công nghệ cao hơn và tốt hơn họ.

Một sự kiện lớn khác là thuốc giải cho virus A.

E đã được nghiên cứu thành công, đồng thời cũng nghiên cứu ra vắc xin.

Chỉ cần tiêm vắc xin, virus A.

E sẽ không xâm nhập vào cơ thể người.

Còn những người đã mắc bệnh, cũng có thuốc giải để cứu chữa.

Một loạt sự kiện lớn khiến người trên Trái Đất quên mất những người trên Sao Hỏa. 39 ngày đối với những người trên Sao Hỏa ngoài đội châu Âu ra mà nói là một sự tra tấn, họ bị nhốt gần cái kinh quan kinh tởm đó, mùi hôi thối khiến họ buồn nôn không thôi.

Còn phải để đội châu Âu định kỳ rút máu làm kiểm tra, có thể nói là rất bất lực.

Nhưng có cái kinh quan khổng lồ kinh tởm này, đám tiểu cường quả thực không còn lại gần đây nữa.

Đội châu Âu đã tiến hành thám hiểm trên Sao Hỏa, vẽ ra một bản đồ chính xác, tiện thể cũng làm rất nhiều thí nghiệm.

Giáo quan, đây là tin tốt, cục diện Trái Đất đã ổn định, chúng ta có thể khởi hành trở về.

Lưu Tường Vũ nói, Tôi đã gửi tình hình hoàn thành nhiệm vụ về rồi, năm phút sau là có thể nhận được hồi âm.

Đỗ Lan biết rằng thông tin liên lạc tức thời giữa Sao Hỏa và Trái Đất hiện có độ trễ năm phút, Sau khi trở về Trái Đất, dị chủng Sao Hỏa lại sẽ bị người ta lãng quên một thời gian nữa nhỉ.

Giáo quan, ngài đang lo lắng dị chủng sẽ chỉnh đốn lại lực lượng.

Dị chủng thì ta không lo, đợi công nghệ của Trái Đất phát triển thêm vài năm nữa, nếu thực sự cảm thấy dị chủng là phiền phức, có thể trực tiếp hủy diệt Sao Hỏa cũng được.

Ta lo lắng là những người ngoài hành tinh đã tạo ra kim tự tháp trên Sao Hỏa.

Ta luôn có một cảm giác, người Trái Đất chúng ta sẽ sớm gặp gỡ họ.

Những thứ đó chẳng phải là nền văn minh cổ đại của Sao Hỏa sao.

Lưu Tường Vũ nghĩ như vậy, Họ có lẽ đã tuyệt chủng rồi.

Bất kể là nền văn minh cổ đại của Sao Hỏa hay là người ngoài hành tinh khác, họ nhất định sẽ không đơn giản tuyệt chủng như vậy.

Nói không chừng họ sắp trở về hệ Mặt Trời rồi.

Lưu Tường Vũ không nghi ngờ, vì lời của giáo quan đều rất chính xác, Quân nhân chúng ta luôn sẵn sàng.

Nếu thực sự phải đánh, lúc đó sẽ là chiến tranh vũ trụ, đối với người Trái Đất không có chút hiểu biết nào về văn minh vũ trụ mà nói, tuyệt đối sẽ ở thế yếu.

Nếu có thể không đánh thì tốt nhất đừng đánh.

Đỗ Lan nói như vậy, Lưu Tường Vũ tưởng hắn đang lo lắng cho sự nguy hiểm của quân nhân, thầm nghĩ giáo quan quả nhiên là người

tốt.

Tin tức đã đến, nói rằng phi thuyền bổ sung đã đến Sao Hỏa, sau khi giao nhận và hoàn thành việc bổ sung là có thể để ANNEX 1 trở về.

Chậm một bước trên Mặt Trăng, có người muốn đuổi kịp trên Sao Hỏa.

Vì vậy, phi thuyền cứu viện sau khi gặp ANNEX 1, sẽ ở lại Sao Hỏa, không cùng ANNEX 1 trở về Trái Đất.

Nhưng đối với Đỗ Lan mà nói, họ có nhanh cũng không nhanh bằng hắn.

Chương 557

Sau khi chiếm lĩnh Mặt Trăng, các phi thuyền từ Trái Đất đến Sao Hỏa đều không thoát khỏi tầm mắt của Mặt Trăng, lúc đó thu phí đường bộ thế nào, chẳng phải là do Mặt Trăng quyết định sao.

Hơn nữa, hành trình 39 ngày hiện tại đã đủ mệt mỏi rồi, nếu người trên Sao Hỏa muốn tự lập, chính phủ Trái Đất muốn quản cũng không quản được.

Giống như Mỹ độc lập ngày xưa vậy.

Phi thuyền cứu viện của NASA đã đến, khi họ nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ đó, lúc đó đã có một đám người sợ khóc, lại có một đám người nôn mửa.

Đối với việc người trên ANNEX 1 lại làm ra chuyện dã man như vậy, lập tức có người đưa ra kháng nghị, sao có thể làm như vậy.

Đỗ Lan lười để ý đến những đấu sĩ này, cứ để các thuyền viên khác chịu sự oanh tạc đi.

Về phần kỹ thuật M.

O thủ thuật của các quốc gia khác, trong mấy ngày qua đã thu thập đủ tài liệu và mẫu vật.

Vì vậy, đợi đến khi phi thuyền cứu viện đến, họ cũng được tự do, nhưng họ tìm khắp cả phi thuyền cũng không tìm thấy bất kỳ một thành viên nào của đội châu Âu.

Đợi đến khi phi thuyền trở về, họ cũng không tìm thấy bóng dáng của đội châu Âu.

Sao Hỏa tuy chỉ có diện tích bề mặt bằng một phần tư Trái Đất, nhưng cũng không nhỏ, vì vậy sau khi Đỗ Lan dẫn đội châu Âu rời khỏi kim tự tháp, đã tìm một nơi không có người, lấy ra một chiếc phi thuyền, cả nhóm đi trước, hắn không muốn đợi thêm 39 ngày nữa.

Bắt đầu bước nhảy không gian.

Hồng tò mò nhìn không gian bảy màu bên ngoài thuyền, cô bé luôn được Xuân Lệ chăm sóc, nên khi thấy cảnh đẹp như vậy liền kéo Xuân Lệ cùng xem.

Chuyến đi lần này giống như đi dã ngoại, tuy có chút nguy hiểm, nhưng kết quả cuối cùng vẫn rất tốt.

Còn ba mươi chín ngày nữa, đợi đến khi những người đó trở về Trái Đất sẽ phát hiện ra, họ đã lỗi thời, có lẽ Tất Hoàn Đăng còn phải trở về võ đài ngầm.

Đỗ Lan đi tới, Hồng, em không phải rất hợp với cậu ta sao.

Có cơ hội có thể đến cổ vũ cho cậu ta.

Hồng quay đầu lại, không hiểu hỏi, Giáo quan, tại sao ạ.

Đăng không phải là một chiến sĩ ưu tú sao.

Ta cũng chỉ là nói có lẽ, có lẽ cậu ta sẽ tiếp tục phục vụ cho chính phủ Nhật Bản, nhưng theo tính cách của cậu ta, cậu ta sẽ không thích cuộc sống bị các chính khách sai bảo đâu.

Hồng đáng yêu gật đầu, cô bé cũng cảm thấy Tất Hoàn Đăng không phải loại người đó, Vậy còn em ạ.

Cô bé cũng lo lắng cho tương lai của mình.

Em có thể tự mình lựa chọn, nhập ngũ hay sống cuộc sống của người bình thường đều được.

Đây là Tây Xuân Lệ trả lời thay Đỗ Lan.

Câu trả lời của Đỗ Lan cũng tương tự.

Đôi mắt to của Hồng lấp lánh, dường như đang suy nghĩ về điều mình muốn.

Nhưng cô bé còn chưa nghĩ xong, phi thuyền đã lao ra khỏi không gian phụ, trở về Trái Đất.

Chúng ta về nhà rồi.

Quá nhanh, hai mắt Lưu Tường Vũ sáng lên, nếu tổ quốc có công nghệ như vậy, vũ trụ chẳng phải là mặc ta tung hoành sao.

Tiếc là Đỗ Lan không có ý định đưa động cơ không gian cho họ, vì hắn cũng chỉ là cầm động cơ để dùng, chứ không hiểu nguyên lý của nó, vẫn chưa học được.

Tàu ANNEX1 đột nhiên không thể liên lạc được với Trái Đất, khiến họ vô cùng lo lắng, nhưng tốc độ của phi thuyền vẫn rất chậm, chậm đến mức khiến người ta sốt ruột như lửa đốt.

Nhưng giữa Hỏa Tinh và Trái Đất, không có cách nào để thay đổi tình hình hiện tại, họ giống như những thủy thủ bị mắc kẹt giữa đại dương bao la, chỉ có thể dựa vào một con tàu duy nhất.

Sau khi mất liên lạc, họ càng cảm thấy cô lập và bất lực.

Cảm giác này không khá hơn là bao so với việc đối mặt với lũ gián trên Hỏa Tinh.

Lại 39 ngày nữa trôi qua, các thành viên trên ANNEX1 sống một ngày dài như một năm.

Khi họ trở về Trái Đất, họ sẽ phát hiện ra rằng Trái Đất không còn là nơi họ quen thuộc nữa.

Ngay cả Đỗ Lan khi nhìn thấy sự thay đổi này cũng phải thán phục.

Hắn căn bản không làm gì cả, ngoài việc cung cấp một số công nghệ, còn lại đều do các chính trị gia trên Trái Đất tự mình làm.

Người ra tay đầu tiên lại là các quốc gia Châu Âu.

Trước sự trỗi dậy mạnh mẽ của Việt Nam và sự áp bức của Mỹ, họ cuối cùng đã gạt bỏ những định kiến hàng nghìn năm để cùng nhau thành lập Hợp chúng quốc Châu Âu, thiết lập cơ quan quyền lực tối cao là Viện Nguyên lão Đồng minh.

Châu Âu vừa ra chiêu, các quốc gia khác cũng lập tức tung ra quyết định của mình.

Nga tuyên bố thiết lập quan hệ đối tác hợp tác chiến lược toàn diện với Châu Âu, và tuyên bố thành lập Liên minh Cách tân Nhân loại.

Ấn Độ cùng Nhật Bản và các nước nhỏ Đông Nam Á khác hợp tác thành lập Thần Chúng Quốc, tự xưng Thiên Chiếu và Phạn Thiên là những vị thần thực sự trên thế giới.

Đế quốc Mỹ thì kết minh với Canada.

Chuyện xảy ra tiếp theo càng không thể tưởng tượng nổi, Liên Hợp Quốc tuyên bố giải tán, các quốc gia đột nhiên chuẩn bị chiến tranh. 72.

Vũ khí mới liên tục được tung ra, Mỹ đưa ra giáp đơn binh, Nhật Bản đưa ra robot khổng lồ.

Vũ khí của Liên minh Châu Âu lại là siêu cấp chiến hạm nổi có khả năng trang bị vũ khí khí hậu Lôi Thần.

Bọn họ đúng là rảnh rỗi, lẽ nào vì muốn có được sự ủng hộ của người dân nên mới nỗ lực như vậy.

Đỗ Lan nói.

Thực sự là Liên minh Cách tân Nhân loại do Châu Âu và Nga thành lập đã thể hiện quá mạnh mẽ trong lĩnh vực khai phá vũ trụ, khiến các quốc gia khác cảm thấy nguy hiểm.

Việc họ phô trương vũ lực không phải để gây chiến, mà chỉ để cho thấy họ cũng có sức mạnh để phản kháng.

Hơn nữa, đây cũng là một cách để chuyển hướng sự chú ý của Liên minh Cách tân.

Khi một nhà độc chiếm vị thế, những kẻ yếu thế sẽ tụ tập lại với nhau, bí mật bàn bạc điều gì đó.

Hiện tại quan hệ giữa Đế quốc Mỹ và Châu Âu không tệ, không cần lo lắng về việc không thể tiến vào vũ trụ, nhưng Thần Chúng Quốc của Nhật Bản và Ấn Độ thì không được thong thả như vậy. 73.

Nhưng đã Liên Hợp Quốc đã giải tán, trật tự mới nên được thiết lập từ trong khói lửa chiến tranh.

Chính phủ Nhật Bản một lần nữa không tuyên chiến mà đã tấn công Nga với toàn bộ binh lực quốc gia.

Dù sao thì đánh cược vận mệnh quốc gia cũng không phải là lần đầu.

Chỉ là, đã nói sẽ cùng tấn công Việt Nam nhưng Ấn Độ lại lùi bước, bởi vì ở biên giới Châu Âu đột nhiên xuất hiện rất nhiều, rất nhiều bò, khiến quân đội Ấn Độ giảm tốc độ.

Đương nhiên, đây thực ra là trò đùa ác ý của Đỗ Lan, khiến toàn bộ quân Ấn bị trúng ảo thuật.

Kế hoạch ban đầu xảy ra sai sót, khi quân đội Nhật Bản và quân đội Nga giao chiến, với tư cách là đồng minh của Nga, Châu Âu đương nhiên cũng phải giúp một tay, vì vậy đã tiến hành trừng phạt kinh tế đối với Nhật Bản, đồng thời mạnh mẽ lên án hành vi tự sát của Nhật Bản.

Không tự tìm đường chết thì sẽ không chết, chọn sai đồng đội cũng sẽ không chết thảm như vậy.

Nga vô tình nghiền ép Nhật Bản, đến khi quân đội Ấn Độ tiến vào lãnh thổ Châu Âu, đồng minh của họ đã thua.

Họ vốn định tiếp tục tiến về phía đông, nhưng thật đáng tiếc, tầng lớp đẳng cấp thấp lại đột nhiên nổi dậy vào lúc này, quân đội Ấn Độ không thể không quay về dẹp loạn.

Thế là Châu Âu vô cùng vui vẻ cùng Nga thương lượng xem nên chia chác Nhật Bản như thế nào.

Để bịt miệng Đế quốc Mỹ và Liên minh Châu Âu, họ cũng mời cả hai cùng tham gia.

Thực ra, nơi như Nhật Bản không có tài nguyên, diện tích cũng nhỏ đến mức thảm hại, chiếm lĩnh cũng không có nhiều tác dụng.

Hơn nữa, trong thời đại vũ trụ, Thái Bình Dương cũng chỉ là một cái ao nhỏ.

Vì vậy, ngoài tiền bồi thường, Nhật Bản thực sự không có gì hấp dẫn.

Nhưng các quốc gia vẫn cử quân đội đến đóng quân ở đó, chia Nhật Bản thành bốn mảnh.

Chương 558

Từ nam đến bắc chia làm ba đoạn, đoạn giữa lại chia làm hai bên trái phải, cứ như vậy chia bốn.

Thần Chúng Quốc chỉ còn trên danh nghĩa.

Tàu ANNEX1 trở về, nhưng đội Nhật Bản đau buồn phát hiện ra rằng đất nước của họ đã chỉ còn trên danh nghĩa, biến thành thuộc địa của các quốc gia khác.

Chỉ có thể trách Nhật Bản không ôm đúng đùi, không tự tìm đường chết thì sẽ không chết, cứ ngoan ngoãn làm chó cho Mỹ là được rồi.

Muốn hy vọng chia một chén canh trong thời đại vũ trụ đầy biến động này, cũng không thèm nhìn sắc mặt của bố Mỹ.

Bây giờ thì hay rồi, sau một trận chiến với Nga, vận mệnh quốc gia đã mất hết.

Mỹ cũng không khách khí mà xé một miếng thịt từ con chó không nghe lời này.

Nói đi nói lại, vẫn là Châu Âu phúc hậu, đã dùng toàn bộ tiền bồi thường của Nhật Bản để xây dựng cảng Thái Bình Dương tại Nhật Bản, lại còn tuyển rất nhiều công nhân Nhật, cũng coi như lấy của dân dùng cho dân.

Khoản bồi thường khổng lồ, cộng với lệnh trừng phạt kinh tế của các quốc gia, khiến người dân Nhật Bản khổ không tả xiết.

Một đám sĩ quan cấp thấp tự sát, còn có một lượng lớn binh lính tử trận, lao động cũng thiếu hụt trầm trọng.

Tóm lại là rất thảm.

Tiểu Đinh Tiểu Ji không ngờ rằng chỉ sau ba lần 39 ngày, tổ quốc của mình trên Trái Đất đã trở thành một cảnh tượng tan nát như vậy.

Nhưng ngoài việc tức giận với các chính trị gia đang cai trị đất nước, anh ta cũng không dám nổi giận với các quốc gia khác.

Đã nhân lúc các nước đang cải cách thể chế để phát động chiến tranh xâm lược, bị đánh bại cũng không có gì để nói, lần sau thắng là được.

Ha ha.

Lũ khốn đó, Tiểu Đinh Tiểu Ji hận không thể xông qua ép những người đó tự sát, rốt cuộc là đánh trận kiểu gì vậy.

Bây giờ, những người Nhật trở về từ Hỏa Tinh này lại trở thành những người không nhà để về.

Nếu các vị không phiền, có thể ở lại Mỹ.

NASA tuy đã cải tổ, nhưng vẫn còn đó, các vị vẫn là thành viên của NASA.

Mễ Hiết Nhĩ mời.

Nhưng Tiểu Đinh Tiểu Ji không đồng ý, mà để lại mấy người khác.

Với tư cách là người sống sót từ hai mươi năm trước, anh quyết định đi làm những việc mình muốn làm.

Mà chuyện Tất Hoàn Đăng quan tâm nhất là mình đã không hoàn thành nhiệm vụ, không biết phải đối mặt với đứa trẻ đã hẹn ước với mình như thế nào.

Về chuyện virus A.

E.

Mễ Hiết Nhĩ ngập ngừng, cuối cùng vẫn quyết định nói cho anh biết sự thật.

Họ vì vấn đề thân phận nên bị cách ly ở đây, rất nhiều chuyện không biết, Virus A.

E.

đã được một nhà khoa học tên là Địch Ny Toa giải quyết, tất cả bệnh nhân đều đã xuất viện.

Tất Hoàn Đăng sững sờ, rồi cười khổ, hàng trăm ngày qua mình rốt cuộc đã làm gì vậy.

Vậy đứa trẻ đó thì sao.

Tất Hoàn Đăng thầm nghĩ có cơ hội vẫn có thể đi thăm nó.

Sắc mặt Mễ Hiết Nhĩ đột nhiên trở nên khó coi, rồi ánh mắt né tránh nói: Đứa trẻ đó, nó, con tàu nó đi đã bị cuốn vào chiến trường, cả tàu đã mất tích.

Mất tích gần như đồng nghĩa với cái chết.

Tất Hoàn Đăng chỉ cảm thấy thế giới này bị sao vậy.

Thế giới này rốt cuộc là bị làm sao.

Là anh đã làm sai, hay cả thế giới này vốn dĩ đã là một sai lầm.

Thực ra là tình hình Trái Đất đã bị kìm nén quá lâu, công nghệ đã trì trệ quá lâu.

Bây giờ Đỗ Lan mang đến nguồn năng lượng mới, khiến công nghệ phát triển vượt bậc trong nháy mắt, sự trỗi dậy của Châu Âu là không thể cản phá.

Lại đúng vào thời điểm quan trọng các quốc gia quyết tâm tiến quân vào vũ trụ, tất cả các nước đều phản ứng ngay lập tức, còn việc

Nhật Bản khai chiến và thất bại chỉ là một mắt xích nhỏ trong phản ứng dây chuyền.

Mang theo hy vọng ra đi, trải qua hành trình thấp thỏm không yên, cuối cùng trở về đối mặt với bi kịch.

Cả người Tất Hoàn Đăng trở nên xám xịt.

Mễ Hiết Nhĩ ôm Tất Hoàn Đăng vào lòng, hai người dựa vào nhau.

Tiểu Đinh Tiểu Ji thông qua kênh riêng của mình đã biết được nội tình cuộc chiến.

Binh sĩ M.

O của Nhật Bản hoàn toàn không có sức kháng cự trước dòng lũ sắt thép của Liên minh Cách tân.

Mặc dù một số cơ quan động vật rất có uy lực, nhưng không thể chịu nổi việc đối phương đã nổ súng từ khoảng cách vài dặm, thậm chí còn có cả laser.

Những binh sĩ M.

O đó không đáng nhắc đến trước những vũ khí công nghệ này.

Về phần giáp của Nhật Bản, thứ được đưa ra chỉ là sản phẩm thử nghiệm, hoàn toàn không thể sử dụng trên chiến trường.

Sinh mệnh thật nhỏ bé, sau khi xem xong, Tiểu Đinh Tiểu Ji cũng chỉ có một suy nghĩ như vậy. 74.

Chẳng trách bây giờ các quốc gia khác không còn nhắc đến kỹ thuật phẫu thuật M.

O nữa, mà chuyển sang tung ra hết những vũ khí công nghệ cao mà họ giấu giếm.

Đột nhiên anh ta nhớ ra, nếu mình sở hữu kỹ thuật như của đội

Châu Âu, có lẽ vẫn còn hy vọng.

Mặc dù anh đã đánh bại người của đội Châu Âu, nhưng anh cũng biết người đó chỉ là một tên lính vô danh, và kỹ năng của hắn suýt nữa đã khiến mình phải chịu thiệt.

Bây giờ đội Châu Âu đã có được tài liệu di truyền trên người Tất Hoàn Đăng, họ có thể tạo ra chiến binh di truyền.

Thử tưởng tượng nếu sức mạnh đó có thể di truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác, đó sẽ là một điều kinh khủng đến mức nào.

Điều đó có nghĩa là từ khi còn nhỏ, họ đã có thể nắm giữ sức mạnh đáng sợ đó, sẽ trở thành những chiến binh mạnh nhất.

Anh ta lại không nghe thấy ở phía bên kia Trái Đất, cô gái mang đại sát khí tên Hồng đang nói gì: Tôi chỉ muốn sống một cuộc sống bình lặng, vì vậy tôi quyết định đi học.

Cô đang từ chối sức mạnh trên người mình.

Hôm nay là ngày thang máy vũ trụ lần đầu tiên mở cửa, rất nhiều người đã nghe tin mà đến.

Bây giờ công nghệ rất phát triển, nên có rất nhiều người đi du lịch Bắc Cực, việc tham quan thang máy vũ trụ trong một ngày cũng không có gì khó khăn.

Lão hương, anh cũng đến chơi à.

Đây là hai nhóm du khách tự lái xe ở Bắc Cực, trước đó đã gặp nhau ở một điểm tham quan khe băng lớn, không ngờ hôm nay lại gặp nhau ở thang máy quỹ đạo.

Mọi người đều đến từ Châu Âu, sau khi làm quen mới biết đều là đồng hương, không ngờ hôm nay lại gặp.

Cái gọi là đồng hương gặp đồng hương, hai mắt lưng tròng.

Gặp được đồng hương ở Bắc Cực lại càng hiếm có.

Không ngờ lại gặp nhau nhanh như vậy, lão hương.

Cả hai bên đều là một nam một nữ, nhưng một bên là vợ chồng già đã kết hôn năm sáu năm, bên kia là cặp vợ chồng mới cưới.

Hai người đàn ông đều là người vui vẻ nhiệt tình, gặp lại nhau không khỏi chém gió một trận, quyết định hôm nay sẽ đi cùng nhau.

Vé vào cửa không rẻ, nhưng cả bốn người đều không thiếu tiền, nên mua vé vào thẳng.

Lại có nhiều tầng như vậy, còn có cả khách sạn, nơi này quả thực là một khu du lịch ba chiều, muốn đi hết chắc phải mất mấy tháng.

Bốn người cầm bản đồ, nhìn cuốn sách dày cộp, nhìn nhau ngơ ngác.

Làm sao bây giờ, anh Lý.

Quách Tuấn Bảo nhìn người lớn tuổi hơn mình vài tuổi là Lý Quý hỏi.

Chương 559

Thang máy vũ trụ này cũng quá lớn rồi, chỉ riêng cuốn sách hướng dẫn dày như từ điển trong tay, đọc thôi cũng mất rất nhiều thời gian.

Còn phải nói sao, đương nhiên là đi lên vũ trụ rồi.

Lý Quý nói, anh ta lớn tuổi nhất nên đưa ra quyết định, ba người còn lại cũng không có ý kiến.

Nhưng khi họ đến chỗ thang máy thì thấy hàng người đã xếp thành mấy vòng, thang máy có thể chở ba trăm người một lần, ba chiếc hoạt động cùng lúc mà vẫn bị tắc.

Bởi vì sau khi lô đầu tiên chín trăm người đi lên, không có mấy người đi xuống, mà cảng không gian tuy lớn, cũng chỉ có thể chứa tối đa một vạn người.

Nhưng khách hôm nay đâu chỉ có mấy vạn, những người có thời gian và khả năng kinh tế trên toàn cầu cơ bản đều đã đổ về đây.

Ai cũng muốn lên vũ trụ xem thử.

Xem ra không lên vũ trụ được rồi, hay là chúng ta đi xem những nơi khác trước đi.

Lý Quý tùy ý lật cuốn sổ tay, Mọi người cũng xem xem có chỗ nào thú vị không.

Vừa lật liền không dừng lại được, hóa ra thang máy vũ trụ này có một đoạn rất dài là tấm pin mặt trời, cung cấp một phần điện năng cho thang máy.

Lại nhìn những tầng mở cửa cho công chúng có gần bảy trăm tầng, ăn mặc ở đi lại đều có, ngay cả máy bay cũng có bán, thậm chí còn có cả nông trại vui vẻ.

Không ngờ trong thời gian ngắn như vậy mà đã quy tụ được nhiều doanh nghiệp đến thế.

Ngay cả nông trại vui vẻ trồng cây không cần đất cũng làm ra được.

Lý Quý cười nói.

Quách Tuấn Bảo cũng cười.

Thang máy quỹ đạo này không phải của chính phủ sao.

Sao lại làm giống như công viên chủ đề vậy.

Người hỏi là vợ trẻ của Quách Tuấn Bảo.

Em gái không hiểu rồi, thang máy quỹ đạo đúng là của chính phủ, nhưng thang máy lớn như vậy cũng không thể hoàn toàn là của chính phủ được, vì kỹ thuật thang máy này thuộc về một quỹ cá nhân, nên chủ nhân của quỹ sở hữu một phần quyền sử dụng thang máy quỹ đạo.

Xem ra bình thường em không quan tâm đến thời sự.

Thời gian trước, việc thang máy quỹ đạo chiêu thương là một sự kiện toàn cầu, lúc đó công ty chúng tôi cũng đi đấu thầu quyền sử dụng một khu vực trong mười năm.

Nói đến đây, Lý Quý đột nhiên tự hào, kỳ nghỉ này của anh ta chính là nhờ anh ta đã lãnh đạo đội của mình đấu thầu thành công khu vực mà lãnh đạo nhắm đến mới kiếm được.

Vậy nói cách khác, sau này anh Lý có cơ hội làm việc ở đây rồi.

Quách Tuấn Bảo ngưỡng mộ.

Khả năng không lớn, đó là phòng thí nghiệm, tôi làm quan hệ công chúng, không có nhiều cơ hội được điều đến đây.

Lý Quý có chút tiếc nuối.

Bốn người lại bàn bạc một chút, mặc dù không lên vũ trụ được rất tiếc, nhưng đã đến rồi thì vẫn phải xem những cảnh quan đặc sắc nhất trong thang máy vũ trụ.

Chúng ta đi đến đây đi.

Đột nhiên vợ của Lý Quý chỉ vào một trang trong sổ tay nói.

Cô ấy bình thường không hay nói chuyện, nhưng mỗi khi nói đều có thể giúp mọi người giải quyết vấn đề, là một hình mẫu hiền thê lương mẫu điển hình.

Không hổ là chị dâu.

Nhìn thấy nơi cô ấy chỉ, Quách Tuấn Bảo cũng động lòng.

Mọi người đều động lòng.

Thế là họ đi tìm thang máy để đến tầng hai trăm lẻ mấy.

Nơi này là gì.

Đây là mô phỏng vũ trụ, tuy không phải là vũ trụ thật, nhưng lại có trạng thái không trọng lực, hơn nữa còn có thể lái xe đụng trong môi trường không trọng lực.

Trong thang máy vũ trụ không chỉ có ba thang máy lên vũ trụ, mà còn có rất nhiều thang máy khác.

Loại thang máy này tốc độ cực nhanh, không phải dùng dây cáp kéo, mà dùng từ trường đẩy.

Hai trăm tầng, nghìn mét chỉ mất mười mấy giây là đến, nên trong thang máy đều có chỗ ngồi chứ không phải đứng.

Người ở đây không nhiều, có nhân viên phục vụ tiếp đãi: Bầu trời sao ở đây giống hệt như ở cảng không gian, vì những hình ảnh này được quay từ camera ở đó, tình trạng không trọng lực cũng giống hệt, tuyệt đối là môi trường vũ trụ chân thực nhất.

Hơn nữa, ở đây các bạn có thể trực tiếp trải nghiệm điều khiển phi thuyền tác nghiệp trong vũ trụ.

Đương nhiên, phi thuyền ở đây là dụng cụ giải trí, giống như xe đụng, sinh ra là để va chạm.

Hãy tưởng tượng cảnh những quả bóng bay va chạm vào nhau trong không khí, hoạt động giải trí ở đây cũng tương tự, chỉ là bạn đang ở trong quả bóng bay, và còn có thể điều khiển nó để va vào nơi bạn muốn.

Diện tích rất lớn, đã có mấy người la hét vui chơi trong môi trường không trọng lực, đầu lộn ngược xuống mà không sao lộn lại được.

Điều khiển mọi thứ trong môi trường không trọng lực rất khó.

Không trọng lực, hai cặp vợ chồng nắm chặt tay người thương của mình, để người ấy không bị trôi đi mất.

Mặc dù có nhân viên giải thích bí quyết di chuyển trong trạng thái không trọng lực, và có không ít tay vịn nổi, nhưng khi con người rời xa mặt đất, trong lòng luôn có cảm giác bất an, nhất thời khó thích ứng cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng rất nhanh họ đã bị những chiếc phi thuyền va chạm vào nhau trên đầu thu hút.

Tầng này rất cao, chia làm hai phần, phần dưới cho người nghỉ ngơi ngắm sao, phần trên cho người lái xe đụng.

Giữa hai phần được ngăn cách bằng lưới, thỉnh thoảng có xe va vào lưới rồi bật ra, người trong phi thuyền la hét a, cũng không biết là sợ hãi hay phấn khích.

Hai người đàn ông động lòng, trò vui như vậy, đương nhiên phải chơi.

Chúng tôi ở đây cũng cung cấp phi thuyền đôi và phi thuyền gia đình.

Thế là bốn người lấy hai chiếc phi thuyền tình nhân đôi để vui chơi trong môi trường không trọng lực.

Loại máy này có thể quẹt thẻ hoặc bỏ xu, mười phút tính phí một lần.

Thao tác cũng không khó, trên đó có một la bàn hình cầu, chỉ cần xoay là có thể điều khiển tư thế phi thuyền, ga điều khiển tốc độ, số tiến lùi điều khiển hướng tiến lùi.

La bàn hình cầu rất nhạy, nhiều người mới lên chỉ cần lướt qua la bàn, phi thuyền hình cầu đã lộn ngược lại, sau đó không tài nào chỉnh lại được.

Thang máy vũ trụ không chỉ là một kỳ quan, không chỉ là cầu nối để nhân loại tiến vào vũ trụ, mà còn là nơi thỏa mãn trí tò mò của người bình thường về vũ trụ, cho phép người bình thường cũng có cơ hội hiểu biết trực quan về vũ trụ.

Đợi đến khi mọi người đều đã trải nghiệm môi trường vũ trụ, sẽ có nhiều người hơn sẵn lòng đến các vệ tinh di dân và thành phố Nguyệt Cung trên Mặt Trăng đang được khai phá.

Đỗ Lan ngồi trong một nhà hàng nông trại vui vẻ trên thang máy vũ trụ, gọi rất nhiều món ngon, hắn đang suy nghĩ về chuyện người ngoài hành tinh.

Tương lai của Trái Đất trong vũ trụ nên áp dụng Quy tắc Rừng Đen, hay là Năm nguyên tắc chung sống hòa bình.

Một vấn đề nhàm chán như vậy, hắn lại đang suy nghĩ rất nghiêm túc.

Chuyện này thực ra chỉ có thể quyết định khi thực sự gặp người ngoài hành tinh.

Nếu người ngoài hành tinh mạnh, đương nhiên phải theo quy tắc trò chơi của họ.

Nếu người ngoài hành tinh yếu, thì sẽ theo quy tắc của Trái Đất.

Hơn nữa, Quy tắc Rừng Đen là một nguyên tắc giống như hội chứng bị hại, tiền đề của nó là giả định tồn tại một nền văn minh ngoài hành tinh mạnh hơn mình và cũng tuân theo Quy tắc Rừng Đen.

Năm nguyên tắc chung sống hòa bình thì tốt hơn nhiều, vũ trụ rộng lớn như vậy, mọi người cùng nhau sống tốt, tiền đề là nắm đấm phải đủ cứng.

Đỗ Lan uống một ngụm nước trái cây, thầm nghĩ chuyện này cứ để sau khi mình đi rồi, để người Trái Đất ở đây tự lo liệu.

Mình chỉ cần để lại vài cửa sau trên Trái Đất, đến lúc đó dù có thật sự bị người ngoài hành tinh tuân theo Quy tắc Rừng Đen bắt gặp, cũng có thể trốn thoát.

Trái Đất quay một vòng, ngày đêm thay đổi, Đỗ Lan làm giấy tờ tùy thân ở Mỹ, sau đó không sử dụng siêu năng lực nữa mà chọn đi máy bay về nước.

Một thân vest, đeo kính râm, trong thế giới bình thường này, Đỗ Lan cuối cùng đã tìm lại được một chút cảm giác trước khi xuyên không.

Từng bước một, cho đến khi lên máy bay, mất không ít thời gian.

Đây chính là cuộc sống của người bình thường, Đỗ Lan thầm nghĩ vẫn cần phải làm quen nhiều hơn.

Trong lúc đó, hắn tính toán, rốt cuộc nên làm thế nào để biến thế giới này thành sân chơi của mình.

Chương 560

Quái thú không thể thiếu, và còn không thể là hàng nhái do hắn tạo ra bằng công nghệ gen, nhất định phải là bản gốc bắt từ thế giới khác.

Sứ giả của chính nghĩa cũng phải có, vậy thì nên bắt cóc từ thế giới khác, hay là bồi dưỡng anh hùng bản địa.

Vẫn chưa quyết định.

Nơi này sau này sẽ là đại bản doanh của mình, đương nhiên phải dốc lòng.

Ai bảo Đỗ Lan là cung Xử Nữ cơ chứ.

Cảm giác giống như khi còn nhỏ chơi xếp gỗ, sau khi xây xong còn phải điều khiển đồ chơi khủng long làm quái thú phá hủy những thứ này, sau đó lại dùng đồ chơi Ultraman đánh bại khủng long quái thú.

Con trai đều thích chơi như vậy.

Bây giờ Đỗ Lan có thể chơi phiên bản người thật.

Nhưng chỉ có đại chiến quái thú và siêu anh hùng dường như vẫn hơi đơn điệu, còn phải có cả thiếu nữ phép thuật, Đỗ Lan thầm nghĩ.

Thiếu nữ phép thuật không tồi, càng nghĩ càng thấy khả thi, liền quyết định phải có thiếu nữ phép thuật.

Những thứ này Đỗ Lan quyết định đều sẽ lấy bản gốc từ thế giới khác, nhưng việc xuyên không đến thế giới mới vẫn là ngẫu nhiên, nên không chắc có thể thuận lợi có được những thứ này.

Trước hết vẫn là tìm một vài người cùng lên kế hoạch, tiện nhất đương nhiên là triệu tập một nhóm người trên mạng cùng thảo luận, sau đó chọn ra một số tinh anh để cùng nhau xuyên không.

Chọn người thì nhất định phải kiểm tra.

Đỗ Lan càng nghĩ càng vui, đã lâu rồi không vui vẻ như vậy, không khỏi lộ ra nụ cười.

Không được không được, phải chú ý hình tượng, uống chút gì đó để bình tĩnh lại.

Hắn nhấn nút gọi, gọi tiếp viên hàng không, xin một ly nước.

Nữ tiếp viên hàng không thướt tha đi qua lối đi, không lâu sau đã mang một ly nước, từ bên cạnh Đỗ Lan đưa đến bàn nhỏ.

Đỗ Lan, đừng có nghĩ bậy bạ, tôi và anh không có khả năng đâu.

Vốn dĩ Đỗ Lan không để ý, nhưng nữ tiếp viên đột nhiên nói câu này bên tai hắn, khiến hắn kinh ngạc quay đầu nhìn cô.

Vừa nhìn, Đỗ Lan đã sững sờ, Chị.

Chỉ thấy nữ tiếp viên cũng có đôi mắt sáng và hàm răng trắng, xinh đẹp đáng yêu.

Hơn nữa, bộ đồng phục của tiếp viên hàng không hoàn hảo ôm sát đường cong cơ thể, cộng thêm đôi tất đen và giày cao gót, khiến cô trông nổi bật như một ngôi sao.

Đỗ Lan ngây người, Liễu Mạc Tiếu cũng ngây người.

Trước khi Đỗ Lan xuyên không, trên có cha mẹ, chị gái ba người đè nặng, hắn sống rất thoải mái.

Sau khi xuyên không vẫn bình tĩnh như vậy là vì người chị gái kiên cường nhất định sẽ an ủi chăm sóc tốt cho hai ông bà. 75.

Nhưng sau khi đến thế giới song song này, Đỗ Lan đã xác định rằng trên thế giới này không có gia đình mình, nên mới hạ quyết tâm tùy hứng một lần.

Không ngờ lại gặp một người giống hệt chị gái mình trên máy bay, và rõ ràng đối phương cũng quen biết hắn.

Liễu Mạc Tiếu nhìn người đàn ông gọi mình là chị, từ khi mình lên cấp ba, hắn đã không còn gọi mình là chị nữa rồi.

Hóa ra, Liễu Mạc Tiếu này có thân thế éo le, từ nhỏ đã mất cha mẹ, cuối cùng lớn lên trong cô nhi viện.

Khi cô học cấp hai, một phú ông họ Đỗ đã tìm thấy cô, nói là bạn thân của cha mẹ cô, và đã chi trả toàn bộ chi phí sinh hoạt và học phí cho cô, chu cấp cho cô đến khi học xong đại học.

Mà Đỗ Lan và cô thực ra cũng chỉ gặp nhau vài lần.

Cậu bé lúc nhỏ luôn miệng gọi chị ơi chị à.

Nhưng sau khi lớn lên, cậu bé đã hư hỏng, vừa gặp mặt đã nói lời ong bướm còn động tay động chân, còn nói gì mà mình là vợ nuôi từ nhỏ của hắn.

Vì vậy, sau khi tốt nghiệp, Liễu Mạc Tiếu đã lâu không liên lạc với nhà họ Đỗ, không ngờ lại gặp Đỗ Lan trên chuyến bay của mình.

Cô còn tưởng là Đỗ Lan đã dò hỏi được nơi làm việc của mình nên đến quấy rầy.

Có nguyên do như vậy nên mới nói ra câu đó, muốn dập tắt suy nghĩ lung tung của Đỗ Lan.

Nhưng bây giờ nhìn bộ dạng của Đỗ Lan như bị kinh hãi, cô lại thấy hồ đồ.

Đỗ Lan lập tức lại dùng năng lực nhanh chóng xâm nhập vào hệ thống điều tra dân số, chỉ mất vài giây đã tìm thấy gã có ngoại hình và tên giống hệt mình.

Tiếp tục xem, Đỗ Lan cười khổ, hóa ra gia đình của Đỗ Lan bản địa đã chết hết trong một vụ tai nạn xe hơi.

Chắc hẳn cô gái được gia chủ nhà họ Đỗ tài trợ này vẫn chưa biết tin dữ.

Xin lỗi, tôi nhận nhầm người rồi, cô trông rất giống chị gái tôi. 76.

Đỗ Lan đã biết người này không phải là chị gái mình, cũng không muốn làm phiền cuộc sống của đối phương.

Là tôi mới phải xin lỗi, tôi cũng nhận nhầm người, xin lỗi.

Thấy bộ dạng của Đỗ Lan, có vẻ như cô thật sự đã nhận nhầm người.

Nhưng trên đời thật sự có người giống nhau đến vậy sao.

Nhưng khi cô nhìn vào danh sách ghế ngồi, tên trên đó rõ ràng là Đỗ Lan.

Nếu chỉ là ngoại hình giống nhau thì thôi đi, lẽ nào lại có sự trùng hợp cả họ tên lẫn ngoại hình sao.

Nghĩ đến diễn xuất chân thực của Đỗ Lan, Liễu Mạc Tiếu càng nghĩ càng tức, hai phiến môi mỏng mím chặt lại, đôi mày thanh tú nhíu lại.

Nhất định phải bình tĩnh, xem xem Đỗ Lan rốt cuộc có ý đồ gì.

Lại phát hiện trong mấy tiếng đồng hồ, Đỗ Lan hoàn toàn không để ý đến cô. 77.

Ngược lại, Liễu Mạc Tiếu lại luôn quan sát Đỗ Lan.

Không thể không nói, Đỗ Lan quả thực rất đẹp trai, trong lòng Liễu Mạc Tiếu lại có một chút cảm giác tội lỗi, thầm nghĩ có lẽ Đỗ Lan thật sự đã thay đổi.

Trong thế giới trọng ngoại hình này, trai đẹp mới có tư cách trêu ghẹo, xấu trai thì gọi là quấy rối.

Mình đã nhận sự tài trợ của chú Đỗ, nhưng đã lâu không liên lạc với họ, đợi hạ cánh sẽ gọi điện cho họ, hẹn họ ra ngoài ăn cơm.

Nghĩ vậy, cô cũng làm vậy.

Sau đó cô mới biết cả ba người nhà họ Đỗ đã qua đời trong một vụ tai nạn giao thông vào năm ngoái.

Lúc đó, điện thoại rơi thẳng xuống đất, cả người cô đứng không vững.

Chết hết rồi.

Vậy người trên máy bay đó là ai.

Càng nghĩ càng kinh hãi, cuối cùng run rẩy nhặt điện thoại lên tiếp tục nói chuyện với vị luật sư đang cầm điện thoại của chú Đỗ. 78.

Hóa ra vị luật sư cũng luôn tìm cô, vì cha của Đỗ Lan bản địa sợ con trai mình quấy rầy Liễu Mạc Tiếu, nên đã xóa hết thông tin liên lạc của cô.

Chương 561

Cộng thêm việc Liễu Mạc Tiếu chuyển nhà mấy lần, nên liên lạc giữa hai bên đã hoàn toàn cắt đứt.

Cha của nhà họ Đỗ tài trợ cho con gái của bạn thân, vốn không nghĩ đến việc báo đáp, nên rất không vui với việc con trai mình luôn mồm nói gì mà vợ nuôi từ nhỏ.

Làm triệt để như vậy, cũng chứng tỏ ông là người quang minh lỗi lạc, không phải kẻ thừa cơ lúc người khác gặp khó khăn.

Hơn nữa, trong di chúc ông còn để lại bốn mươi phần trăm tài sản cho Liễu Mạc Tiếu.

Bây giờ Đỗ Lan đó cũng đã chết, Liễu Mạc Tiếu có thể nhận được toàn bộ tài sản của nhà anh ta. 79.

Vị luật sư vẫn luôn đợi điện thoại của Liễu Mạc Tiếu, bây giờ cuối cùng đã đợi được. 80.

Mà trong đầu Liễu Mạc Tiếu lại vẫn luôn nghĩ đến người tên Đỗ Lan trên máy bay đó rốt cuộc là ai.

Lẽ nào là lệ quỷ trở về, chỉ để cho mình biết tin dữ này.

Nghĩ vậy, cô chỉ thấy sau lưng lạnh toát, tay chân bủn rủn.

Đỗ Lan không biết những chuyện lắt léo này, sau khi xuống máy bay, hắn trực tiếp thuê một máy chủ, lập một trang web.

Sau đó viết một dòng chữ lớn trên đầu trang: Kế hoạch Đại Quái Thú Gia truyền Anh, Úc, Nhật Bản.

Chữ gia truyền chỉ là trò đùa, dán phim cũng có gia truyền, kế hoạch quái thú đương nhiên cũng là gia truyền.

Đỗ Lan có thể truyền kế hoạch này cho con gái Sa Chức, thế chẳng phải sẽ thành gia truyền sao.

Sa Chức đang ngủ say bỗng nhíu mày, như thể gặp ác mộng.

Trang web của Đỗ Lan không ai ngó ngàng, xem ra không lên kế hoạch một số hoạt động thì không thể thu hút người đến được.

Vậy thì mình cứ xuyên không trước xem có thể lấy được thứ gì tốt về không.

Thế là Đỗ Lan tìm một nơi hẻo lánh, mở Vô Giới Môn, tìm kiếm tọa độ, khóa mục tiêu, mở cửa, một mạch thành công.

Đợi đến khi Đỗ Lan biến mất ở đó, một chiếc xe khách chạy qua.

Trong xe, Liễu Mạc Tiếu tựa vào cửa sổ nhìn về hướng không có gì, dường như đã phát hiện ra điều gì đó.

Điểm đến của chiếc xe khách này chính là thành phố mà Đỗ Lan đang tạm trú.

Có lẽ người phụ nữ giống chị gái của Đỗ Lan và Đỗ Lan vẫn còn cơ hội gặp lại.

Phía bên kia cánh cửa, Đỗ Lan chỉ thấy biển máu ngút trời, còn tưởng mình đã xuyên không đến tầng thứ mười tám địa ngục.

Nhưng không có mùi hôi, đây thực sự là nước biển, chỉ là một đại dương màu đỏ không có sự sống mà thôi.

EVA sao.

Đỗ Lan mở mắt, đột ngột ngẩng đầu, trên vũ trụ, Minh Nhật Hương và Chân Hi Ba đang nỗ lực tìm lại Sơ Hào Cơ.

Hắn lập tức biết đây là đoạn đầu của bản điện ảnh Q.

Dù sao cũng chỉ có một mình, làm nhanh thì xong nhanh.

Trên chiếc hộp phong ấn Sơ Hào Cơ có một Sứ Đồ ký sinh, Nhị Hào Cơ của Minh Nhật Hương tiếp cận với tốc độ cao, sau khi tiêu diệt vệ tinh phòng thủ của Trái Đất, cuối cùng đã va vào phong ấn hình chữ thập.

Chân Hi Ba bắn tỉa yểm trợ từ xa, nhưng Bát Hào Cơ của cô đã đi vào quỹ đạo hạ cánh, không thể đuổi kịp Nhị Hào Cơ.

Đỗ Lan ngẩng đầu có thể thấy rõ cảnh tượng diễn ra trên quỹ đạo vệ tinh, khóe miệng nhếch lên, nước biển dưới chân hắn bị đẩy ra, cả người bay thẳng lên trời.

Lúc này, tại phòng chỉ huy tác chiến, mí mắt của Mỹ Lý giật một cái, tiếp đó nghe thấy CIC hét lớn: Có vật thể từ mặt đất đang tiếp cận mục tiêu với tốc độ cao, phân tích máu cho thấy màu đỏ.

Lúc này, Minh Nhật Hương đã bị các xúc tu của Sứ Đồ bao vây tầng tầng lớp lớp, lớn tiếng gọi Đĩnh Chân Tự: Đồ ngốc Chân Tự.

Đôi mắt của Sơ Hào Cơ phát ra ánh sáng đỏ, cuối cùng cũng tỉnh lại dưới tiếng gọi của Minh Nhật Hương, và nhanh chóng tấn công Sứ Đồ.

Nhưng bây giờ quỹ đạo của Nhị Hào Cơ đã thay đổi, nếu đi vào bầu khí quyển ở góc độ này, Nhị Hào Cơ không có điện năng chắc chắn sẽ tan rã.

Đỗ Lan cuối cùng cũng đến nơi.

Nhưng Nhị Hào Cơ đã hết điện, khoang lái tối om, Minh Nhật Hương không nhìn thấy gì cả.

Đỗ Lan đứng trên chiếc hộp chứa Sơ Hào Cơ, Thứ này là của ta.

Nói rồi, hắn bảo vệ hai cỗ máy đi vào bầu khí quyển, hóa thành một ngôi sao băng.

Mà Sứ Đồ đã bị Sơ Hào Cơ xé nát trong đợt tấn công trước đó, các mảnh vỡ cũng cùng lúc đi vào bầu khí quyển và bị nhiệt độ cao thiêu thành tro.

Đó rốt cuộc là cái gì.

Trên màn hình lớn của phòng chỉ huy mặt đất, đã bắt được hình ảnh của Sơ Hào Cơ và Nhị Hào Cơ.

Nhưng họ nhìn thấy trên chiếc hộp chữ thập màu đen lại có một người đàn ông đang đứng.

Cả Mỹ Lý và Luật Tử đều không biết người đó rốt cuộc là gì, lẽ nào là Sứ Đồ.

Phân tích máu cho thấy màu đỏ, chính là vật thể không xác định lúc nãy.

Phân tích máu là phân tích quang phổ máu của sinh vật, Sứ Đồ có màu xanh lam, con người có màu hơi đỏ.

Con người.

Mỹ Lý cũng không biết lời mình vừa nói có phải là nói nhảm không, làm sao con người có thể bay ra ngoài không gian rồi lại từ ngoài không gian trở về như vậy.

Mỹ Lý.

Luật Tử vẫn còn bình tĩnh, nhắc nhở Mỹ Lý phải cử người đi mang Sơ Hào Cơ và Nhị Hào Cơ về.

Mỹ Lý hoàn hồn lại, Hạm đội thứ nhất tiến đến điểm hạ cánh, thu hồi Nhị Hào Cơ, và bắt giữ Sơ Hào Cơ.

Mang cả người đàn ông đó về đây.

Nói rồi, đôi mày dưới cặp kính râm nhíu chặt lại, trong lòng thầm niệm nhất định phải ngăn chặn Đệ Tứ Trùng Kích.

Trái Đất đã trải qua ba lần Trùng Kích.

Lần thứ nhất là trận đại hồng thủy trong con tàu của Noah, lần thứ hai là vụ nổ ở Nam Cực năm 2000, lần thứ ba là 14 năm trước, khi Đĩnh Chân Tự để cứu Lăng Ba Lệ đã khiến Sơ Hào Cơ hoàn toàn thức tỉnh, gây ra sự phá hoại trên diện rộng.

Mỗi lần Trùng Kích đều là một cuộc tuyệt chủng chưa từng có đối với nhân loại.

Và Đệ Tứ Trùng Kích, Đĩnh Chân Tự chính là chiếc chìa khóa quan trọng.

Trên đại dương đỏ, hạm đội của tổ chức WILLE Ý Chí đã đến điểm hạ cánh ở Thái Bình Dương với tốc độ nhanh nhất, bao vây Đỗ Lan.

WILLE là tổ chức được thành lập để chống lại NERV Tế bào thần kinh đang thực hiện Kế hoạch Bổ sung Nhân loại, người phụ trách chính là Cát Thành Mỹ Lý.

Đỗ Lan không thèm để ý đến những họng pháo đen ngòm này, trực tiếp lôi Đĩnh Chân Tự đã ngủ 14 năm ra khỏi Sơ Hào Cơ, Vẫn chưa chết.

Bỏ tay ra, không thì tôi bắn đấy.

Một giọng nữ trong trẻo vang lên, Minh Nhật Hương bước ra từ Nhị Hào Cơ, giơ một khẩu súng ngắn chĩa vào Đỗ Lan.

Ta đang cứu nó mà.

Đỗ Lan cầm một viên tiên đậu nói, đồng thời tay hắn nhanh chóng nhét viên tiên đậu vào miệng cậu bé.

Anh đang làm gì vậy.

Chuyện liên quan đến an toàn của Đĩnh Chân Tự, Minh Nhật

Hương lo lắng hỏi.

Đỗ Lan không trả lời nữa, đặt cậu bé xuống, đứng dậy nhìn những chiến hạm xung quanh.

Hắn biết Sơ Hào Cơ là một nguồn năng lượng quan trọng đối với họ.

Con tàu được mệnh danh là có sức mạnh diệt thần WUNDER Kỳ Tích cần lõi của Sơ Hào Cơ mới có thể khởi động, phi thuyền này là chỗ dựa lớn nhất của tổ chức WILLE.

Vì vậy, Sơ Hào Cơ là thứ phải có được.

Đỗ Lan nhìn những chiến hạm hùng hổ này rồi quay sang nói với Minh Nhật Hương: Thiếu niên này giao cho ta, Sơ Hào Cơ các ngươi cứ lấy đi.

Minh Nhật Hương không biết Đỗ Lan đang có ý đồ gì. 81.

Đã ngươi đã ngầm đồng ý, vậy thì giao dịch của chúng ta đã thành.

Minh Nhật Hương không thể tin được khi thấy hình ảnh của Đỗ Lan và Đĩnh Chân Tự dần dần mờ đi như sắp biến mất, lại nghe người đàn ông bí ẩn đó nói: Thứ quan trọng không phải là vũ khí, mà là bàn tay có thể bóp cò.

Chương 562

Khi nào các ngươi hiểu được điều này, các ngươi sẽ có thể tiến thêm một bước.

Thiếu niên ta mang đi, tạm biệt.

Biến mất rồi.

Minh Nhật Hương hạ súng xuống, tìm kiếm ở nơi Đỗ Lan từng đứng, nhưng không có gì cả.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Những người khác cũng nhìn thấy cảnh này qua màn hình, trong phòng tác chiến nhất thời lặng ngắt.

Câu nói cuối cùng của Đỗ Lan khiến Mỹ Lý vô cùng để ý.

Lập tức tìm ra người đó, nhất định phải tìm lại phi công của Sơ Hào Cơ.

Lúc này, Đỗ Lan đang mang theo Đĩnh Chân Tự ngồi trong một nhà hàng đổ nát, cũng chỉ có một chiếc bàn này còn có thể ngồi được.

Thiếu niên đã tỉnh lại, nhưng cậu hoàn toàn không quen biết người đối diện, cũng không biết mình đang ở đâu.

Vì vậy, cậu căng thẳng đến mức không biết nên nhìn vào đâu.

Cậu không cần căng thẳng, thế giới này chỉ còn lại hai chúng ta, cùng là con người, chúng ta nên đối xử tốt với nhau.

Đỗ Lan mở miệng đã nói dối, dựng lên cho hai người một bối cảnh tận thế.

Thực ra Đĩnh Chân Tự không quan tâm đến tận thế, điều cậu quan tâm là Ngài Đỗ, lúc ngài tìm thấy tôi có phát hiện ra người nào khác

không.

Không có, trong khoang lái chỉ có một mình cậu.

Người đi cùng cậu chắc cũng đã chết rồi.

Đỗ Lan bề ngoài tỏ ra rất tiếc nuối.

Không thể nào, Lăng Ba Lệ, cô ấy sẽ không chết, tôi đã cứu cô ấy ra rồi.

Điều này còn khiến Đĩnh Chân Tự kích động hơn cả việc nghe tin mình đang ở trong tận thế, Lăng Ba Lệ, cô ấy nhất định sẽ không sao đâu.

Đỗ Lan không tỏ ý kiến, Thư giãn đi, chúng ta là hai người cuối cùng trên thế giới, nếu có thể, ta cũng hy vọng sẽ có người thứ ba.

Đỗ Lan liên tục nhắc đến tận thế, Đĩnh Chân Tự cuối cùng cũng mở miệng: Xin hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tân Tokyo 3 thì sao.

NERV thì sao.

Còn Sứ Đồ nữa.

Đỗ Lan cầm lấy chiếc cốc sứ cũ trước mặt, bên trong không phải cà phê mà chỉ là nước lọc.

Nhưng diễn xuất của hắn rất tốt, uống nước mà như đang hoài niệm về cà phê, Phế tích mà chúng ta đang ở chính là Tân Tokyo 3, đó là chuyện xảy ra mười bốn năm trước, mọi thứ diễn ra quá nhanh, cụ thể ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, sau khi tỉnh lại, ta phát hiện xung quanh im phăng phắc, sau đó tất cả mọi người xung quanh đều biến mất.

Đỗ Lan chậm rãi nói, cũng không có nhiều bi thương, chỉ có sầu muộn, Mười mấy năm qua, ta đã đi khắp Nhật Bản nhưng vẫn không tìm thấy ai, ta thậm chí đã ra biển, đến đại lục, cũng không có ai.

Tất cả các đài phát thanh, điện thoại đều đã im lặng.

Cuối cùng ta xác định rằng trên thế giới này thực sự chỉ còn lại một mình ta.

Nói đến đây, Đỗ Lan lại dừng một chút, giọng điệu trở nên vui vẻ hơn, Nhưng bây giờ chúng ta có hai người rồi.

Ngài Đỗ.

Đĩnh Chân Tự tuy vẫn chưa hiểu rõ hoàn cảnh của mình, nhưng câu chuyện của Đỗ Lan thực sự quá thảm, nếu mình phải sống một mình mười mấy năm, có lẽ đã phát điên rồi.

Đỗ Lan lại cười, nhưng ngay cả thiếu niên ngây thơ cũng có thể nhìn ra sự cay đắng trong nụ cười đó, Về phần NERV, ở đó đã không còn ai nữa, bây giờ ở đó chỉ có một cái hố khổng lồ, không có gì cả.

Lát nữa ta sẽ đưa cậu đến đó xem.

Cậu có người thân làm việc ở đó sao.

Đĩnh Chân Tự nhớ đến người cha nghiêm khắc của mình, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Chỉ uống một ít nước, ăn một ít thức ăn rất khó nuốt mà Đỗ Lan đưa cho, họ liền rời khỏi quán ăn đó.

Bên ngoài, những tòa nhà bị phá hủy ngả nghiêng, trên đó lưu lại những dấu vết mục nát của thời gian.

Đĩnh Chân Tự đi giữa chúng, thực sự có cảm giác tận thế.

Thực ra, ra khỏi thành phố này, những nơi khác vẫn rất náo nhiệt, nhưng diễn xuất của Đỗ Lan quá tốt, khiến cho một kẻ ngây thơ như Đĩnh Chân Tự tin rằng họ thực sự đang ở trong tận thế.

Lẽ nào mình đã không cứu được Lăng Ba Lệ.

Nhất định phải đến NERV xác nhận một chút.

Tĩnh lặng, ngay cả một con chim bay cũng không có, chỉ có những cây con màu xanh lục ngoan cường mọc lên từ những phế tích rỉ sét, mang lại sức sống giữa sự tĩnh mịch.

Cuối cùng, họ đến trước một cái hố khổng lồ sâu không thấy đáy.

Đỗ Lan nói với Đĩnh Chân Tự rằng bên dưới chính là tổng bộ cũ của NERV, chính mình đã tìm thấy Đĩnh Chân Tự ở trong đó.

Lúc này, Đĩnh Chân Tự đã sụp đổ, vì càng đến gần nơi này, càng có nhiều thi thể, đủ loại thi thể đáng sợ, đều là những người đã chết trong Đệ Tam Trùng Kích mười bốn năm trước.

Vô cùng đáng sợ, dù Đỗ Lan đã dặn trước, nhưng sự kinh hoàng đã vượt quá sức chịu đựng của thiếu niên.

Mùi hôi thối qua mười bốn năm vẫn chưa tan đi, nên Đỗ Lan đã chuẩn bị mặt nạ phòng độc cho cả hai.

Đừng nghĩ nhiều nữa, ta đã nói rồi, trên thế giới này chỉ còn lại hai chúng ta.

Đỗ Lan nói rồi bắt đầu mò mẫm trong đống thi thể, tìm thấy một lối vào cống ngầm, Từ đây đi xuống là có thể đến bên dưới, có muốn xuống không.

Đi chứ, chỉ cần trong lòng có Lăng Ba Lệ, núi đao biển lửa cũng đi.

Đối với một thanh thiếu niên như Đĩnh Chân Tự, người khác giới khiến mình rung động chính là tín ngưỡng của mình, là sự tồn tại đáng để trả giá bằng mọi thứ.

Đỗ Lan thắp sáng một cây đèn dầu tự chế cũ kỹ, xử lý các chi tiết khiến hắn không hổ danh là bậc thầy điện ảnh, tất cả chỉ để khiến Đĩnh Chân Tự tin rằng mình đang ở trong tận thế.

Cũng không biết sau khi Đĩnh Chân Tự biết được sự thật của trò đùa ác ý này, có chửi bới hay không.

Ánh sáng của ngọn đèn dầu bị nuốt chửng bởi con đường tối đen, Đĩnh Chân Tự chỉ có thể nhìn thấy ngọn đèn lấp lóe bên hông Đỗ Lan, giống như một con đom đóm đang vùng vẫy trong bóng tối.

Đột nhiên, thiếu niên dường như hiểu được sự cô đơn của Đỗ Lan khi sống trong tận thế.

Cống ngầm không thể thông đến tầng thấp nhất, nó chỉ có thể đưa hai người dừng lại ở cửa thang máy đã bỏ hoang.

Từ đường thang máy trèo xuống tiếp, là có thể đến một hành lang đã sập một nửa.

Cẩn thận đi qua hành lang, đến cuối con đường nơi có ánh sáng phát ra, một luồng gió mát mang lại cảm giác dễ chịu cho làn da lộ ra ngoài.

Đĩnh Chân Tự ngây người kinh ngạc, vị trí của họ hóa ra chỉ mới xuống được khoảng bốn mươi mét, dưới chân vẫn còn một đoạn đường rất dài phải đi.

Cảnh sắc trước mắt rất đẹp, rìa của hố sâu giống như một tấm gương phản chiếu bầu trời xanh, bọn họ bây giờ giống như đang đi trên bầu trời xanh vậy.

Từng tấm sắt được khảm vào vách đá như gương, nhìn không thấy điểm cuối, thông thẳng xuống tận đáy.

Chúng ta đi thôi.

Đỗ Lan dập tắt đèn dầu, tiếp tục dẫn đường.

Bởi vì quá cao, hơn nữa khoảng hở giữa các tấm sắt lại không hề được che chắn, ánh mắt có thể xuyên qua đó để nhìn thấy mây mù bên dưới, Đĩnh Chân Tự mắc chứng sợ độ cao.

Đỗ Lan không thúc giục cũng không giúp đỡ, chỉ đi được một đoạn lại dừng lại chờ đợi thiếu niên.

Đĩnh Chân Tự có chút ngại ngùng, Xin lỗi, Đỗ tiên sinh, tôi thật vô dụng.

Không sao, đối mặt với nỗi sợ hãi, không có lý nào có thể chiến thắng nó ngay lập tức, nếu không nó cũng sẽ không được người ta gọi là nỗi sợ hãi.

Đỗ Lan dường như đột nhiên hóa thân thành một nhà triết học.

Trong bản điện ảnh này, ai nói chuyện thẳng thắn thì người đó coi như không có đẳng cấp, chẳng dám ra ngoài nói với người khác là mình đã từng thấy EVA.

Chẳng biết vì sao, Đĩnh Chân Tự cảm thấy những lời Đỗ Lan nói rất có lý.

Tiếp tục đi, cũng không biết đã mất bao lâu, Đĩnh Chân Tự đã thở không ra hơi, cuối cùng cũng có thể đặt chân lên mặt đất vững chắc.

Việc khó khăn đến thế, cậu vậy mà đã tự mình hoàn thành trong tình huống không có ai giúp đỡ, nghĩ lại còn có chút cảm giác thành tựu nho nhỏ.

Dưới lòng đất cũng không có gì đặc biệt, toàn là những thiết bị cũ nát của NERV, có xe đạp đã qua sử dụng, xe đạp và cả xe đạp nữa.

Nơi này vẫn còn rất lớn, chúng ta đi xe sẽ nhanh hơn.

Đỗ Lan chọn hai chiếc xe vẫn còn đi được.

Loại xe này toàn là lốp đặc, cũng không sợ hết hơi, Cậu biết đi xe đạp không.

Biết ạ.

Vậy thì tốt.

Vẫn là Đỗ Lan dẫn đường, hai người đi với tốc độ không nhanh.

Bởi vì xích xe đã lâu không tra dầu, đạp lên còn có tiếng kẽo kẹt nhẹ, vang vọng trong không gian dưới lòng đất.

Cái đó.

Đĩnh Chân Tự dường như có điều muốn nói.

Có chuyện gì thì cậu cứ nói đi.

Đỗ Lan nói.

Vâng, là. tôi muốn hỏi Đỗ Lan tiên sinh tại sao ngài lại phải xuống đây.

Sau khi xuống đây Đĩnh Chân Tự mới nhớ ra, Đỗ Lan tốn nhiều thời gian như vậy để đi xuống là hoàn toàn không hợp lý, vừa nguy hiểm lại chẳng có lợi ích gì.

Chương 563

Đỗ Lan trả lời: Bởi vì ta muốn ngắm nhìn bầu trời từ những nơi khác nhau.

Sau khi biết thế giới chỉ còn lại một mình ta, ta liền thích ngắm bầu trời.

Cậu có biết không, bầu trời trên biển càng rộng lớn và xanh thẳm hơn, bầu trời trên núi khi có sương mù sẽ trở nên rất mộng ảo.

Bầu trời thành phố thật sự rất trống rỗng, không có gì cả.

Ta chưa bao giờ ngắm bầu trời từ dưới lòng đất, cho nên ta đã xuống đây.

Vậy Đỗ tiên sinh, ngài cảm thấy bầu trời ở đây như thế nào.

Đĩnh Chân Tự ngẩng đầu nhìn lên, chờ đợi câu trả lời của Đỗ Lan.

Cậu thấy bầu trời rất xanh, rất đẹp.

Nhưng câu trả lời của Đỗ Lan lại nằm ngoài dự đoán của Đĩnh Chân Tự, Bầu trời ở đây tràn ngập sự dối trá.

Tiên sinh. tại sao.

Đĩnh Chân Tự không biết tại sao Đỗ Lan lại nói như vậy.

Bởi vì bầu trời này chỉ là một mảng nhỏ mà cái hố khổng lồ này trưng ra cho ngươi xem.

Ngoài phạm vi đó, ngươi không biết có mây trắng lướt qua hay không, hay có giọt mưa rơi xuống.

Những gì ngươi nhìn thấy vĩnh viễn chỉ là thứ mà cái hố này trưng ra cho ngươi, một bầu trời không thành thật.

Đĩnh Chân Tự có chút hiểu ra, tương tự như câu chuyện ếch ngồi đáy giếng.

Nhưng Đỗ Lan tiên sinh thật là người có học vấn, ở tuổi của cậu vẫn không thể hoàn toàn hiểu được lời của Đỗ Lan, chỉ có thể không hiểu nhưng vẫn thấy rất lợi hại.

Chúng ta đến rồi.

Đỗ Lan dừng xe đạp, một chân chống xuống đất, Ta chính là ở đây phát hiện ra ngươi.

Động tác của Đĩnh Chân Tự đột nhiên nhanh hơn, mấy bước đã đến trước buồng lái cắm trơ trọi trong một công trình bên đường.

Cậu cũng không nghĩ xem nếu không có A.

T Field, làm sao cậu có thể sống sót được mười bốn năm.

Đáng tiếc dù thiếu niên có nhanh đến đâu, cậu cũng đã định trước là không thể tìm thấy Lăng Ba Lệ bên trong.

Lăng Ba Lệ.

Thiếu niên gào thét, nhưng ngoài một chiếc máy nghe nhạc cá nhân thì không tìm thấy gì cả, tiếng gọi Lăng Ba Lệ vang vọng, nhưng không nhận được hồi âm.

Ta đã nói rồi, không có người nào khác.

Thế giới này cũng không có người thứ ba.

Nén bi thương đi.

Lời của Đỗ Lan càng giống như một con dao găm, khiến trái tim Đĩnh Chân Tự tan nát.

Nghĩ đến việc mình không cứu được Lăng Ba Lệ, cậu cảm thấy mình sống cũng là một sai lầm, cả người đều biến thành một màu xám xịt âm u.

Thiếu niên.

Đỗ Lan biết Đĩnh Chân Tự có chút tự kỷ và còn rất u ám, không ngờ lại thay đổi nhanh như vậy.

Tạm thời bỏ qua đã, để giáo dục một thiếu niên có vấn đề, Đỗ Lan cũng có một bộ phương pháp của riêng mình.

Nhìn thấy Đĩnh Chân Tự trước đó vì mình xuống dưới lòng đất mà hai mắt sáng rỡ, liền biết cậu ta thiếu sự tự công nhận, hơn nữa lại cực kỳ để tâm đến cách nhìn của người khác, đồng thời còn là một người tiêu cực không biết tự kiểm điểm và nâng cao bản thân, chỉ có thể để người khác từng bước đẩy đi.

Có lẽ chỉ có Lăng Ba Lệ mới khiến cậu ta chủ động theo đuổi.

Nếu không thay đổi tính cách như vậy của Đĩnh Chân Tự, cuối cùng cậu ta cũng chỉ có thể bị người ta xem như công cụ.

Hành động của Đỗ Lan cuối cùng cũng thu hút được Đĩnh Chân Tự, chỉ thấy Đỗ Lan từ một đống phế tích chọn ra mấy linh kiện, loay hoay một hồi liền biến thành một món đồ có thể sử dụng được.

Bây giờ hắn đã làm ra một chiếc đèn pin quay tay, Thiếu niên, đã hết đau buồn chưa.

Đỗ tiên sinh, ngài thật lợi hại.

Tâm trạng của Đĩnh Chân Tự lúc này tuy sa sút, nhưng vẫn giả vờ là một đứa trẻ ngoan.

Chỉ là đồ chơi giết thời gian mà thôi.

Nói rồi Đỗ Lan đặt món đồ đó xuống đất, hung hăng giẫm mấy cái, vậy mà lại phá hủy tác phẩm vừa hoàn thành.

Đĩnh Chân Tự giật mình, Tiên sinh, ngài.

Chân Tự kun, có người từng nói giá trị tồn tại của vạn vật nằm ở chỗ một ngày nào đó vạn vật đều sẽ quy về hư vô.

Từ khi sinh ra đến khi hủy diệt, có bắt đầu và kết thúc là có thể nói là một sinh mệnh hoàn chỉnh, ngươi thấy có đúng không.

Đỗ Lan cũng không trông mong Đĩnh Chân Tự này có thể hiểu được.

Thực ra đối với loại thiếu niên có vấn đề này, giảng đạo lý là không thông, cách thực tế nhất vẫn là lợi dụng và dụ dỗ.

Đĩnh Chân Tự không nói gì, vì cậu biết lời của Đỗ Lan vẫn chưa nói hết.

Quả nhiên Đỗ Lan tiếp tục nói: Thiếu niên, đã đến lúc nên nói cho ngươi biết sự thật.

Đĩnh Chân Tự mở to mắt chờ Đỗ Lan tiếp tục.

Thực ra nguyên nhân tận thế chính là ngươi, là ngươi đã gây ra Cú Va Chạm Thứ Ba hủy diệt toàn bộ thế giới, giết chết tất cả mọi người.

Đỗ Lan nói rất chậm, nhưng mỗi một chữ đều là đẩy Đĩnh Chân Tự xuống vực sâu không đáy.

Trước tiên là đả kích Đĩnh Chân Tự, sau đó là một màn thuyết giáo, cuối cùng là dụ dỗ, hiệu quả như vậy hẳn là không tệ, tốt nhất là lại có thêm một bước ngoặt, rồi hoàn toàn đùa cho Đĩnh Chân Tự hỏng luôn.

Lại là một khoảng lặng, Đĩnh Chân Tự ngồi bệt trên đống đổ nát, miệng lẩm bẩm toàn là tên của Lăng Ba Lệ.

Rất nhiều người đã chết, lẽ nào ngươi chỉ nghĩ đến Lăng Ba Lệ của ngươi thôi sao.

Đỗ Lan rất bình tĩnh nói: Nhân loại từ khi sinh ra đến khi hủy diệt đã hoàn thành một vòng luân hồi, ta sẽ không trách ngươi, chỉ cảm thấy ngươi nên biết sự thật mà thôi.

Chỉ là không ngoài dự đoán, ngươi không thể chấp nhận được.

Ngươi trách ta sao.

Hoàn toàn không có chút tinh thần nào, đối với lời của Đỗ Lan thì như điếc làm ngơ.

Cho nên mới nói nhân vật chính như thế này thật khiến người ta phiền phức, cứ lờ đờ như chết rồi.

Đỗ Lan gặp phải thử thách chưa từng có, nhưng có độ khó mới có thú vị.

Giáo dục loại nhân vật chính như thể cả thế giới đều nợ hắn này mới có thể thể hiện được năng lực của Đỗ Lan.

Thế là Đỗ Lan kéo Đĩnh Chân Tự đi sâu hơn vào bên trong, nơi đó có những thiết bị NERV còn nguyên vẹn, xem ra vẫn phải dùng đến một vài thủ đoạn.

Trên đường đi, Đỗ Lan cảm thấy mình như đang kéo một con lợn chết, xem ra Đĩnh Chân Tự đã hoàn toàn chìm vào sự tự trách.

Bây giờ tự trách vẫn còn hơi sớm, Đỗ Lan còn sắp xếp cả một vở kịch hay nữa kìa.

Lúc này, tất cả mọi thứ đều bị camera quay lại, nhưng trên màn hình chỉ xuất hiện một mình Đĩnh Chân Tự, hoàn toàn không có bóng dáng của Đỗ Lan.

Lại cử người đi tìm, nhưng hoàn toàn không tìm thấy Đĩnh Chân Tự, rõ ràng trên màn hình Đĩnh Chân Tự và những người khác đều xuất hiện, nhưng lại không có giao điểm, như thể hoàn toàn ở trong hai chiều không gian khác nhau.

Nguyên Đường.

Đĩnh Nguyên Đường đeo một cặp kính hình dải đầy cảm giác khoa học viễn tưởng, giống như cosplayer Cyclops, nhưng không nói gì, bởi vì những chuyện đang xảy ra, hiện tại ông cũng không thể sắp xếp được cảm xúc của mình.

Con trai của ông đột nhiên xuất hiện ở đây, hơn nữa còn giống như bị một thế lực vô hình ảnh hưởng, Cử Chử Huân qua đó.

Ông ta hy vọng sức mạnh của Sứ Đồ có thể tìm thấy con trai mình, cũng là chiếc chìa khóa không thể thiếu cho Kế Hoạch Bổ Sung Nhân Loại.

Rõ.

Đỗ Lan đột nhiên dừng bước, Đĩnh Chân Tự cũng chỉ có thể dừng lại, ngẩng đầu nhìn thì phát hiện trước mặt họ đang đứng một thiếu niên tuấn tú.

Chân Tự kun, cuối cùng chúng ta cũng gặp nhau.

Chử Huân tuy có thể nhìn thấy Đĩnh Chân Tự, mạnh hơn người thường một chút, nhưng vẫn không thể nhìn thấy Đỗ Lan.

Cậu là.

Đĩnh Chân Tự tuy kỳ quái tại sao thiếu niên trước mặt không để ý đến Đỗ Lan, nhưng vì đối phương là Chử Huân, ít nhiều cũng mở miệng, đồng thời trên mặt không hiểu sao lại ửng hồng.

Hơn nữa không phải Đỗ Lan nói trên thế giới chỉ còn lại hai người sao.

Đĩnh Chân Tự bắt đầu nghi ngờ Đỗ Lan, liếc mắt nhìn qua, lại đột nhiên phát hiện khóe miệng Đỗ Lan thoáng hiện một nụ cười gian xảo, nhìn lại thì đã không còn nữa, lại là hình tượng chú già hiền lành.

Trong lòng Đĩnh Chân Tự đã gieo xuống một hạt giống nghi ngờ.

Tên của tớ là Chử Huân, chào cậu, Chân Tự kun.

Chử Huân cảm nhận được bên cạnh có một luồng năng lượng dao động lúc có lúc không, giống như một cây gậy trêu mèo, mỗi lần cậu ta đi dò xét thì nó lại biến mất, nhưng Chử Huân khẳng định vẫn còn có thứ gì đó ở đó, chỉ là không biết đó rốt cuộc là gì.

Cậu còn sống.

Đĩnh Chân Tự hỏi một câu ngớ ngẩn.

Đương nhiên rồi, tớ là người sống sờ sờ.

Tại sao lại hỏi câu này.

Chử Huân muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với Đĩnh Chân Tự.

Đỗ tiên sinh, không phải ngài nói trên thế giới này chỉ còn lại hai chúng ta thôi sao.

Chử Huân nhìn thấy Đĩnh Chân Tự nói chuyện với không khí, trong lòng thầm có tính toán, xem ra trên người Đĩnh Chân Tự quả thực đã bị ảnh hưởng gì đó.

Chương 564

Là Sứ Đồ khác sao.

Chử Huân vẫn chưa thể xác định, cần phải quan sát thêm.

Sao có thể chứ.

Tuy quả thực đã xảy ra Cú Va Chạm Thứ Ba, nhưng thế giới vẫn chưa tận thế, dân số của Lilin vẫn được tính bằng hàng trăm triệu, ngay cả ở NERV vẫn có hàng trăm Lilin đang làm việc cho nó.

Tuy không biết Lilin là gì, nhưng Đĩnh Chân Tự vẫn biết mình đã bị lừa, cậu nhìn về phía Đỗ Lan rồi lại nhìn về phía Chử Huân.

Thiếu niên, ngươi đang nói chuyện với ai vậy.

Trên thế giới này chỉ còn lại hai chúng ta thôi.

Đỗ Lan tiếp tục diễn, giả vờ như không nhìn thấy Chử Huân, Ngươi nhất định đã sinh ra ảo giác rồi, lúc đầu ta cũng từng có trải nghiệm như vậy, việc ngươi cần làm là chiến thắng nó.

Chân Tự kun, cậu sao vậy.

Cậu đang nói chuyện với ai thế.

Chử Huân hỏi.

Đĩnh Chân Tự hoàn toàn ngây người, cậu không biết mình đã bị làm sao.

Cũng không phân biệt được rốt cuộc nên tin ai.

Đỗ Lan hay Chử Huân.

Vậy Lăng Ba Lệ thì sao.

Lăng Ba Lệ cũng còn sống sao.

Cái gã Đĩnh Chân Tự này hết thuốc chữa rồi.

Chử Huân mỉm cười nói: Đương nhiên, Lăng Ba Lệ đương nhiên cũng còn sống.

Tốt quá rồi.

Đỗ Lan thấy biểu cảm của Đĩnh Chân Tự lại từ u ám chuyển sang tươi sáng, trong lòng thầm than sức mạnh của Lăng Ba Lệ thật là cường đại.

Nhưng sự việc sẽ không kết thúc dễ dàng như vậy, Thiếu niên, đừng bị lừa, bây giờ những gì ngươi thấy và nghe trước mắt đều là ảo giác, thiếu niên, thiếu niên.

Đĩnh Chân Tự phớt lờ Đỗ Lan, đi đến trước mặt Chử Huân, Cậu mau đưa tôi đi gặp cô ấy.

Chử Huân cũng không nói nhiều, dẫn Đĩnh Chân Tự đến căn lều tạm bợ mà Lăng Ba Lệ ở.

Bên trong có mùi của Lăng Ba Lệ, thiếu niên nhà ngươi thật biến thái.

Nhưng lại không thấy Lăng Ba Lệ đâu.

Ta đã nói rồi, thiếu niên, ngươi đừng bị ảo giác lừa gạt.

Tận thế khó khăn lắm mới tìm được một người bạn đồng hành, ngươi tỉnh táo lại một chút đi.

Đỗ Lan vỗ vỗ vai Đĩnh Chân Tự, cảm giác rắn chắc đó khiến Đĩnh Chân Tự ngẩn người.

Cậu càng lúc càng không phân biệt rõ được nữa.

Chân Tự kun.

Thiếu niên.

Đĩnh Chân Tự không gặp được Lăng Ba Lệ, chỉ cảm thấy hai người trước mắt đều là kẻ lừa đảo, cậu ôm đầu gối ngồi xổm trên mặt đất.

Chân Tự kun, từ nãy đến giờ rốt cuộc cậu đang nói chuyện với ai.

Chử Huân nói, thực ra từ nãy đến giờ cậu ta đã phát hiện có mấy Lilin con người đi qua, nhưng cậu ta lại không gặp được ai cả, điều đó cho thấy cậu ta và Đĩnh Chân Tự này rất có khả năng đã tiến vào một không gian chiều không gian chồng chéo với thế giới thực.

Làm rõ Chân Tự đang nói chuyện với ai, có lẽ có thể giúp họ thoát khỏi không gian này.

Là Đỗ Lan, tự xưng là người cuối cùng của tận thế.

Đĩnh Chân Tự trả lời một cách máy móc, cậu đã hoàn toàn hồ đồ rồi.

Có thể miêu tả cho tớ dáng vẻ của ông ta không.

Đĩnh Chân Tự thuật lại ngoại hình của Đỗ Lan một cách chi tiết, khiến Chử Huân nhíu mày, người đàn ông đó rốt cuộc là gì.

Chân Tự, đừng nói chuyện với ảo giác của ngươi nữa, ngươi sẽ càng lún càng sâu.

Đỗ Lan rõ ràng nhìn thấy Chử Huân rành rành, thậm chí còn ngồi ngay bên cạnh Chử Huân, nhưng lại cứ khăng khăng lừa Đĩnh Chân Tự đó là ảo giác.

Lại nghe Chử Huân nói: Chân Tự kun, tớ và cậu có lẽ đã bị mắc kẹt trong một không gian chiều không gian, một không gian chồng chéo với thế giới thực, khiến chúng ta không thể gặp được những người khác.

Cho nên bây giờ tớ muốn cậu đi hỏi cái người tên Đỗ Lan đó, ông ta rốt cuộc có ý đồ gì, rốt cuộc phải làm thế nào mới chịu thả chúng ta ra ngoài.

Không ngờ cậu ta, đường đường là Sứ Đồ Thứ Nhất thiết lập bản điện ảnh, vậy mà lại rơi vào tình cảnh bị mắc kẹt, đây cũng là tính toán của Vua Lilin Đĩnh Nguyên Đường sao.

Đĩnh Chân Tự biến thành một cái loa truyền tin, nhưng Đỗ Lan vẫn một mực khẳng định họ đang ở trong tận thế, những gì Đĩnh Chân Tự nhìn thấy đều là ảo giác.

Sau đó mặt trời mọc rồi lặn, Đĩnh Chân Tự cũng không gặp được người thứ tư nào nữa, và cậu cũng cảm thấy trong hai người trước mắt có một người là ảo giác, hoặc có lẽ cả hai đều là ảo giác, thế giới này có lẽ chỉ có một mình cậu sống sót.

Người càng lúc càng tiều tụy, tuy Đỗ Lan chuẩn bị nước và thức ăn cho cậu, cậu cũng ăn, nhưng đả kích về mặt tinh thần lại ngày càng rõ rệt, đặc biệt là sau khi biết mình là thủ phạm gây ra Cú Va Chạm Thứ Ba, Đỗ Lan và Chử Huân ở điểm này lại rất thống nhất.

Vài ngày nữa, Đĩnh Chân Tự nhất định sẽ bị nhân cách phân liệt, hoặc là phát điên.

Đương nhiên hành vi của cậu đều bị camera ghi lại không sót một chi tiết nào, cho mọi người xem.

Là Sứ Đồ sao.

Phó Tư lệnh Đông Nguyệt nói.

Bởi vì không dò được bất kỳ dấu vết Sứ Đồ nào, nên ngay cả Tư lệnh Đĩnh Nguyên Đường cũng không thể xác định.

Nếu Cát Thành Mỹ Lý và Xích Mộc Luật Tử còn ở đây, có lẽ còn có thể nghĩ ra cách.

Chử Huân và Đĩnh Chân Tự đều là những chiếc chìa khóa không thể thiếu, nhất định phải đoạt lại, Bảo người liên lạc với WILLE.

Đông Nguyệt biết người bạn đồng hành nhiều năm của mình cuối cùng cũng đã khuất phục trước sức mạnh bí ẩn này, Rõ, tôi đi liên lạc ngay.

Nhưng không biết họ có đồng ý giúp không.

Họ sẽ.

Tư lệnh nói một cách dứt khoát, Đĩnh Chân Tự chính là đứa trẻ được họ cưng chiều. 82.

Nội bộ WILLE triển khai một loạt thảo luận, cuối cùng Cát Thành Mỹ Lý vẫn quyết định đi, Sức mạnh có thể khiến NERV cảm thấy khó giải quyết, có lẽ là một sức mạnh còn đáng sợ hơn cả Sứ Đồ, chúng ta không thể làm ngơ.

Cô cũng không đề cập đến việc mình lo lắng cho thằng nhóc Đĩnh Chân Tự, chỉ nói là đi nghiên cứu sức mạnh bí ẩn.

Đại tá Mỹ Lý đã nói vậy, vậy thì đi thôi.

Phi thuyền WUNDER dừng lại phía trên hố sâu, hai bên liên lạc qua bộ đàm.

Trên phi thuyền, Mỹ Lý, Luật Tử, Minh Nhật Hương, Trân Hi Ba bọn họ đều nhìn thấy hành vi thần kinh của Đĩnh Chân Tự, giống như đã phát điên.

Tên ngốc Chân Tự.

Minh Nhật Hương một chân đạp lên ghế, hung hăng nói.

Sự kiện lần này tuyệt đối có liên quan đến người đàn ông bí ẩn đó.

Đây là lời của Luật Tử, tuy vẫn chưa nghiên cứu, nhưng trực giác của phụ nữ đã cho cô biết câu trả lời.

Được rồi, lần này tuy là hợp tác, nhưng vẫn không thể lơi lỏng cảnh giác, mọi người hành động đi.

Bất kể thế lực kia là lai lịch gì, nhất định phải điều tra rõ ràng.

Rõ.

Mọi người đồng thanh đáp.

Trò chơi của Đỗ Lan đã và đang hủy hoại tâm hồn của Đĩnh Chân Tự.

Dao động này rất đặc biệt, không phải là A.

T Field, nhưng hiệu quả lại rất giống, đều là tiến hành một loại rào cản vật lý.

Luật Tử nói, cô đã nghĩ ra cách rồi, Cho nên lợi dụng A.

T Field để xâm thực dao động này, hẳn là sẽ có hiệu quả.

Vậy còn chờ gì nữa, bắt đầu đi.

Mỹ Lý ra lệnh, lò phản ứng hạt nhân của phi thuyền WUNDER xuất ra toàn bộ công suất, lấy năng lượng từ lõi của Unit 01, phát ra A.

T Field xung quanh thân tàu.

Đỗ Lan cảm nhận được sự cách ly tuyệt đối của mình bị chấn động, xem ra công năng của A.

T Field này cũng khá mạnh.

Chử Huân cũng cảm nhận được, Lilin đang hành động.

Tâm trạng của Đĩnh Chân Tự đã rơi xuống vực sâu, ngồi trong góc mấy ngày không nhúc nhích, như thể chỉ cần ngồi ở đây thì mọi thứ bên ngoài đều không liên quan đến cậu.

Tự trốn tránh, đúng là sở trường của Đĩnh Chân Tự.

Đối với loại người này dùng dao kiếm ép buộc là vô dụng, chỉ có chạm đến sự mềm yếu trong lòng họ mới có tác dụng.

Mà trên thần đàn trong lòng thiếu niên, người được thờ phụng tuyệt đối là Lăng Ba Lệ.

Không có Lăng Ba Lệ, thế giới này hủy diệt thì có liên quan gì đến cậu.

Có Lăng Ba Lệ, cho dù hủy diệt thế giới thì có sao đâu.

Mấy ngày ở chung, Chử Huân rất kiên nhẫn bầu bạn với Đĩnh Chân Tự, giống như một người anh trai.

Còn Đỗ Lan thì đã để mặc Đĩnh Chân Tự trong một thời gian dài, không biết đang làm gì.

Hôm nay cảm nhận được NERV và WILLE hợp tác phá giải kỹ năng của mình, hắn cuối cùng cũng hành động.

Phân tích máu là màu xanh, là Sứ Đồ.

Đỗ Lan trong mấy ngày đã nghiên cứu thấu đáo A.

T Field, mô phỏng Sứ Đồ cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Đỗ Lan xuất hiện, nhưng Chử Huân và Đĩnh Chân Tự vẫn bị mắc kẹt trong sự cách ly tuyệt đối.

Chương 565

Tất cả các cảnh báo đều vang lên, mọi ánh mắt đều tập trung vào người đàn ông trên màn hình.

Vị trí hắn đang đứng lại ở ngay gần họ.

Phân tích máu lại chuyển sang màu đỏ.

Đỗ Lan liên tục thay đổi hình thái của mình, khiến nhân viên giám sát hoang mang.

Hắn rốt cuộc là thứ gì.

Luật Tử tin rằng tuyệt đối không phải vấn đề của thiết bị, mà là vấn đề của người đàn ông này.

Ra lệnh, để tôi và nhỏ bốn mắt xuất kích.

Minh Nhật Hương nói một cách khẩn thiết, bất kể kẻ địch là ngưu quỷ xà thần gì, cô đều có thể đánh bại.

Không được.

Lúc này, vẫn là nên xem hành động của NERV trước, sau đó mới tính toán.

Nếu mình liều lĩnh tấn công thất bại, sẽ bị NERV thừa cơ lợi dụng.

Mỹ Lý vẫn không tin tưởng tổ chức đang thực thi Kế Hoạch Bổ Sung Nhân Loại.

Kế Hoạch Bổ Sung Nhân Loại, chính là để nhân loại trở về với hợp thể của sự sống và trí tuệ Trứng Lilith, thực chất là một phương thức hủy diệt nhân loại.

Nhưng có một số người tin rằng đó không phải là kết thúc của nhân loại, mà là một hình thức tồn tại khác, ở đó họ sẽ đoàn tụ với những người thân đã mất.

Để Lăng Ba Lệ xuất kích.

Đĩnh Nguyên Đường cuối cùng cũng ra lệnh.

Lăng Ba Lệ trong bộ đồ chiến đấu màu đen điều khiển Unit 09 xuất kích, tấn công không chút lưu tình, những viên đạn vèo vèo gào thét bay về phía Đỗ Lan, che khuất tầm nhìn của hắn.

Unit 09 nhân cơ hội cầm vũ khí triển khai lực trường bổ xuống đỉnh đầu Đỗ Lan, muốn đánh nát Đỗ Lan thành sương máu, như vậy, lõi của Đỗ Lan cũng nhất định sẽ bị phá hủy.

Bùm.

Hai luồng A.

T Field va chạm, nhưng Unit 09 lực bất tòng tâm, cả người bị chấn bay ra ngoài.

Đĩnh Nguyên Đường, kịch bản của ngươi đã bị ta sửa rồi.

Nói rồi Đỗ Lan đột nhiên ấn xuống rồi kéo lên một cái, thi thể màu trắng cắm hai cây thương Longinus và Cassius từ dưới đất phá vỡ phong ấn chui ra.

Đây là thi thể của Sứ Đồ Thứ Mười ngụy trang thành Lilith, kẻ đã nuốt chửng Unit 00, cuối cùng bị Unit 01 biến thành một Lăng Ba Lệ khổng lồ màu đỏ máu.

Vốn dĩ Unit 01 sẽ bị phong ấn cùng với Sứ Đồ Thứ Mười, nhưng cuối cùng lại biến thành Unit 01 bị phong ấn trên quỹ đạo đồng bộ không gian, còn Sứ Đồ Thứ Mười và Unit 06 bị phong ấn ở đây.

Thậm chí ngay cả Chử Huân cũng không biết sự thật, đây chính là tính toán của Vua Lilin Đĩnh Nguyên Đường.

Để Chử Huân tưởng rằng đây là Lilith, là mẹ của các Sứ Đồ, giải phóng nó sẽ có thể khiến thế giới quay trở lại thời viễn cổ, Trái Đất sẽ một lần nữa biến thành thiên đường của Sứ Đồ.

Mà Lăng Ba Lệ và Đĩnh Chân Tự sẽ là Adam và Eva trong thiên đường đó.

Đây chính là kịch bản của Chử Huân.

Rõ ràng kịch bản của Chử Huân đại diện cho lợi ích của Sứ Đồ, còn Kế Hoạch Bổ Sung Nhân Loại của tổ chức SEELE trước khi bị Đĩnh Nguyên Đường sửa đổi lại cho rằng nhân loại mới là vị thần thực sự trên Trái Đất, phủ định tất cả các Sứ Đồ.

Mâu thuẫn giữa hai kịch bản này là vô cùng gay gắt, gần như không có chỗ cho sự hòa giải.

Kịch bản của Đĩnh Nguyên Đường còn khoa trương hơn, nhân loại phải chết, Sứ Đồ cũng phải chết, tất cả đều chết sạch, mới là trở về với Trứng Lilith.

Mà cách thức trở về chính là Cú Va Chạm được ghi lại trong Cuộn Sách Biển Chết.

Bây giờ là lúc tuyên bố kịch bản của ta, Kế Hoạch Bổ Sung Nhân Loại của ta.

Giọng nói của Đỗ Lan xuyên qua sóng điện truyền đến phi thuyền WUNDER, đương nhiên Đĩnh Nguyên Đường cũng nghe rõ mồn một.

Người đàn ông này, tuy không biết gã này định làm gì, nhưng trong lòng Mỹ Lý cảm thấy nguy hiểm đang đến gần, Minh Nhật Hương, Trân Hi Ba xuất kích.

Nhưng đã không kịp nữa, Đỗ Lan đã tuyên bố kế hoạch bổ sung nhân loại của mình, Thế giới này cứ giữ nguyên trạng là tốt nhất, người nên đau buồn cứ đau buồn, người nên vui vẻ cứ vui vẻ.

Nói rồi hai cây thương dài từ từ rút ra khỏi thi thể màu trắng, bay vào tay Đỗ Lan.

Lúc này nên có âm nhạc.

Không có phong ấn của hai cây thương, thi thể biến thành một quả bóng bay bị chọc thủng.

Từ bên trong tuôn ra máu, như thác nước cuồn cuộn đổ xuống đất.

Unit 06 bên trong biến thành Sứ Đồ muốn tấn công Đỗ Lan, nhưng đột nhiên phát hiện nó không thể cử động, sau đó nó cảm nhận được A.

T Field mạnh mẽ trên người Đỗ Lan, cuối cùng thần phục kẻ mạnh.

Unit 09 vẫn muốn tấn công, nhưng bị Đỗ Lan sử dụng đồng bộ hóa để khống chế, mấy ngày nay nhìn bộ dạng không có chí tiến thủ của Đĩnh Chân Tự, Đỗ Lan cũng tích tụ không ít bực tức, lần này tung đại chiêu một phát bắt được hai gã to xác.

Nhìn chiếc phi thuyền kia, tuy không thể nhảy không gian, nhưng cũng đủ để Đỗ Lan động lòng, trước khi đi nhất định phải mang cả phi thuyền đi.

Nhỏ bốn mắt đừng lại gần, có chút kỳ quái.

Trân Hi Ba cũng không phải người mù, tuy cô đeo một cặp kính, nhưng so với Minh Nhật Hương một mắt thì còn nhiều hơn một con mắt, Biết rồi, hình như đã bị khống chế.

Rất nhanh họ liền biết đã xảy ra chuyện gì, hệ thống toàn bộ offline, Đỗ Lan học được từ vợ mình kỹ năng đồng bộ hóa toàn cầu tất cả Sứ Đồ và EVA, bất kể là nhân tạo hay tự nhiên.

Cả những cây thương Longinus giả được chế tạo ở các quốc gia khác nữa.

Không có những thứ này, con người đừng hòng thực hiện kế hoạch bổ sung nhân loại nào nữa, kịch bản cuối cùng chỉ có kịch bản của Đỗ Lan là khả thi.

Đỗ Lan tung một chiêu lớn, ảnh hưởng đến cả Chử Huân, hắn suýt quên mất cậu bé tuấn mỹ này cũng là Sứ Đồ.

Ngươi chính là Đỗ Lan.

Chử Huân cuối cùng cũng gặp được Đỗ Lan.

Đỗ Lan thầm nghĩ mình đã sơ suất, nhưng không sao, lát nữa sẽ đưa Đĩnh Nguyên Đường đến bên cạnh Đĩnh Chân Tự, để hai cha con họ tiếp tục dằn vặt trong tận thế không người.

Quan trọng không phải là các Sứ Đồ mà là lõi của chúng, chính là Trái Cây Sự Sống.

Cuộn Sách Biển Chết ghi lại, khi trời đất hỗn độn, có Cây Sự Sống, trên đó có vài Trái Cây Sự Sống, và một Trái Cây Trí Tuệ.

Sứ Đồ chính là Trái Cây Sự Sống, còn Lilin nhân loại chính là Trái Cây Trí Tuệ.

Giải thích theo một góc độ khác, Trái Cây Sự Sống cũng có thể được xem là một loại siêu năng lượng mà con người chưa thể chế tạo được.

Những thứ này đều quá nguy hiểm, tịch thu hết.

Để các ngươi khỏi phá hỏng Trái Đất.

Nói rồi Đỗ Lan liền gói ghém tất cả Sứ Đồ và EVA, rồi đưa Đĩnh Nguyên Đường đến chỗ con trai ông ta.

Đỗ Lan bày tỏ rằng đối với loại đứa trẻ cứng đầu như lợn chết không sợ nước sôi này, hắn bất lực, vẫn là nên để cha nó tự mình giáo dục.

Còn việc hai cha con họ có xảy ra bi kịch thảm khốc nào không, thì không phải là chuyện hắn quan tâm.

Mỹ Lý và những người khác phát hiện Unit 01 đã offline, cả phi thuyền đều rơi xuống, sau đó tất cả họ đều cầm súng biến thành chiến sĩ, chạy ra khỏi phi thuyền chuẩn bị quyết một trận tử chiến với Đỗ Lan.

Lại phát hiện Đỗ Lan đã chuẩn bị một bàn tiệc thịnh soạn chờ đợi họ, bên cạnh hắn, Minh Nhật Hương, Trân Hi Ba, Lăng Ba Lệ, và một thiếu niên không quen biết, cả bốn đứa trẻ đều ở đó, chỉ thiếu mỗi Đĩnh Chân Tự.

Chân Tự kun đâu.

Còn ngươi rốt cuộc là thứ gì.

Nhân loại hay Sứ Đồ.

Mỹ Lý hỏi, cô biết rõ với người mạnh như vậy, ngay cả A.

T Field cũng không làm gì được, súng ngắn lại càng vô dụng.

Tôi là nhà làm phim, cũng là nhà quân sự, đồng thời cũng là anh hùng và một nhân vật phản diện đáng yêu quyến rũ, nhưng nghề nghiệp tôi thích nhất vẫn là nhiếp ảnh gia.

Tôi là Đỗ Lan, tôi tự đại diện cho mình.

Sượng trân.

Sau một hồi im lặng, Mỹ Lý cuối cùng cũng lên tiếng, Ngươi là con người.

Không sai, tôi là con người.

Chân Tự kun đâu.

Mỹ Lý lo lắng nhất chính là đứa trẻ đó, vốn dĩ mọi chuyện không liên quan đến nó, nhưng vì để chiến thắng Sứ Đồ, bất đắc dĩ mới phải để đứa trẻ đó ngồi lên EVA.

Trong nguyên tác không nói cho nó biết chuyện mười bốn năm trước cũng là để bảo vệ nó, muốn sau khi mọi chuyện kết thúc sẽ để nó tiếp tục sống một cuộc sống bình thường.

Nó và ba nó đang ở một nơi mà các người không thể nào tìm thấy để nghiên cứu mệnh đề sâu sắc nhất của nhân loại, sự sống và cái chết.

Yên tâm, họ sẽ sống rất tốt.

Ngươi nhốt họ trong không gian chiều không gian.

Tại sao lại làm vậy.

Đương nhiên là để hai cha con họ bồi đắp tình cảm.

Đỗ Lan dừng lại một chút, đột nhiên đổi sang một giọng điệu âm u, Hoặc là tương ái tương sát.

Chương 566

Như vậy thì chính là tình thù cha con, nếu Đĩnh Chân Tự biết cha mình đã hại chết mẹ mình, liệu có ra tay sát hại cha không.

Các người có thể xem chương trình này qua màn hình giám sát, hoàn toàn trực tiếp, diễn xuất chân thật.

Ngươi.

Thái độ coi con người như đồ chơi của Đỗ Lan thật quá đáng tức.

Đừng có ngươi ngươi ta ta nữa, Trái Đất bị các người làm thành ra thế này, các người phải sửa chữa môi trường Trái Đất cho con cháu đời sau mới phải.

Chứ không phải ở đây nói nhảm với tôi.

Hai cha con Đĩnh Chân Tự và Đĩnh Nguyên Đường cũng không có gì đáng thương cả, hai tay họ đều dính đầy máu tươi.

Cô có thể nói Đĩnh Chân Tự là bị ép buộc, nhưng nó căn bản còn không học được cách từ chối, đương nhiên cũng không học được cách gánh vác, cho nên nó vẫn nên ở trong tận thế học hỏi cho tốt làm thế nào để tự mình đưa ra quyết định.

Bị Đỗ Lan nói một tràng, Mỹ Lý cũng không biết nên nói gì.

Được rồi, bây giờ kịch bản của tôi, nghe theo tôi.

Các người cứ ăn uống đi, ăn xong thì mau đi cứu Trái Đất, duy trì hòa bình thế giới, còn có chăm sóc mấy đứa nhỏ này nữa.

Ngươi nói ai là trẻ con.

Minh Nhật Hương nổi nóng, cô không thể lớn lên đã đủ tức rồi, bây giờ còn bị người ta nói là trẻ con, quả thực là đổ thêm dầu vào lửa.

Làm trẻ con có gì không tốt.

Chẳng lẽ cô muốn giống như hai bà cô này sao.

Đỗ Lan đang tự tìm đường chết, chỉ vào Mỹ Lý và Luật Tử nói.

Mỹ Lý sắp bùng nổ rồi.

Nhưng bị Minh Nhật Hương và Đỗ Lan làm một trận như vậy, không khí ngược lại trở nên sôi động hơn, Đĩnh Chân Tự cũng bị họ quên mất, không có Đĩnh Chân Tự, họ vẫn có thể sống rất tốt, giống như mười bốn năm qua.

Giải quyết tất cả những việc này không cần nhiều thời gian, và còn dễ hơn nhiều so với việc giải quyết Đĩnh Chân Tự.

Khi mọi người đang ăn uống no say, Đỗ Lan một mình lại biến mất, hắn trở về bên cạnh Đĩnh Chân Tự.

Lúc này, Đĩnh Chân Tự vì sự xuất hiện đột ngột của cha mình, thay thế cho Chử Huân, mà sợ hãi co rúm trong góc.

Đỗ Lan tự trang điểm cho mình một chút, thêm chút máu tương lên mặt, cắm một nửa cây thép vào bụng làm đạo cụ, bây giờ là lúc thể hiện kỹ năng diễn xuất, lần này nhất định phải khiến Đĩnh Chân Tự tự trách đến mức muốn tự sát.

Đỗ Lan đã trang điểm xong, chính là tình tiết vô tình bị ngã từ trên cao xuống, rồi bị một thanh thép đâm xuyên bụng.

Sau đó lại khoác thêm một chiếc áo khoác công sở cũ của NERV bên ngoài chiếc áo khoác cũ của mình.

Diễn vai một người vì đồng đội mà bị thương, lại không muốn để đồng đội lo lắng, hội tụ đủ mọi phẩm chất cao thượng.

Sống ở trên đời, tất cả đều dựa vào diễn xuất.

Đỗ Lan lại rửa tay, khuôn mặt dính máu tương cũng được rửa qua một lần.

Sau đó bôi chút mồ hôi lên trán, chấm vài vết máu lên tay áo.

Chuẩn bị hoàn tất, hắn trở lại bên cạnh Đĩnh Chân Tự.

Ăn đi, ở đây không có gì ăn được, chúng ta phải rời đi càng sớm càng tốt.

Nói rồi Đỗ Lan ngồi xuống bên cạnh Đĩnh Chân Tự, động tác vô cùng khó nhọc, nhưng Đĩnh Chân Tự căn bản không có phản ứng, thậm chí ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

Cho nên cũng không nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch đầy mồ hôi lạnh của Đỗ Lan.

Vẫn còn buồn phiền vì chuyện ảo giác sao.

Đỗ Lan hỏi, cũng không nhận được câu trả lời, cho nên tiếp tục tự nói một mình, Ảo giác chỉ là vì ngươi quá cô đơn, cho nên ngươi nhất định phải kiên cường hơn.

Sống sót trong tận thế này không phải là chuyện dễ dàng.

Đây là để lót đường cho sự hy sinh của nhân vật này.

Đĩnh Chân Tự cầm lấy đồ ăn lặng lẽ ăn hết, một chút cũng không quan tâm đến người bạn đồng hành của mình.

Còn cha cậu, vì không nhìn thấy Đỗ Lan, nên một mình đứng trong góc vẫn đang hy vọng có người đến cứu viện.

Ăn xong, Đĩnh Chân Tự ngồi đó tiếp tục âm thầm đau buồn.

Thế giới này đã không còn gì đáng để lưu luyến, nhưng cậu vẫn sống, cũng không có dũng khí đi tự sát.

Cũng không biết đã ngồi bao lâu, Đĩnh Chân Tự đột nhiên cảm thấy quần mình bị ướt, lúc này cậu mới cúi đầu liếc nhìn mặt đất, liền thấy chất lỏng màu đỏ đã bao vây lấy mình.

A.

Đĩnh Chân Tự bị dọa giật mình, đây không phải là máu sao.

Sau đó cậu theo phản xạ nhìn về phía Đỗ Lan, liền thấy quần áo của Đỗ Lan đã bị nhuộm đỏ một nửa, máu đó đều là từ bụng hắn chảy ra.

Đỗ tiên sinh.

Đĩnh Chân Tự kinh hãi, vội vàng chạy tới kiểm tra cho Đỗ Lan, liền thấy vết thương dưới lớp áo khoác ngoài, một thanh thép to bằng ba ngón tay đâm xuyên qua nội tạng trong bụng Đỗ Lan.

Tiên sinh, Đỗ Lan.

Mặt Đỗ Lan đã trắng bệch, không còn chút sinh khí, Đĩnh Chân Tự sợ hãi tột độ.

Còn Đĩnh Nguyên Đường thì chỉ thấy con trai mình như phát điên gào thét vào không khí, thầm nghĩ quả nhiên là đứa con vô dụng, hừ lạnh một tiếng rồi không nhìn nữa.

Đỗ Lan dường như bị tiếng gọi của Đĩnh Chân Tự đánh thức, yếu ớt nheo mắt, nhãn cầu đảo loạn, dường như đang tìm kiếm bóng dáng của Đĩnh Chân Tự, Ta sắp chết rồi, thiếu niên.

Không đâu, ở đây hẳn là có thiết bị y tế, tôi sẽ đưa ngài đi ngay.

Nói rồi định đỡ Đỗ Lan dậy.

Nhưng Đỗ Lan đã ngăn Đĩnh Chân Tự lại, Không kịp nữa rồi, thiếu niên, ngươi phải sống cho tốt.

Nói rồi từ trong túi quần lấy ra một chiếc máy nghe nhạc cá nhân, Đây là thứ ta tìm được trước đó, sẽ có ích cho ngươi, hãy sống cho tốt. 83.

Nói rồi, hơi thở đã yếu ớt, bộ dạng sắp chết đến nơi.

Đỗ tiên sinh.

Đĩnh Chân Tự nhận lấy đồ vật, lại phát hiện tay Đỗ Lan lạnh ngắt, nhìn lại thì Đỗ Lan đã không còn thở nữa.

Hoàn hảo, Đỗ Lan thầm nghĩ diễn xuất của mình không làm đạo diễn thì làm diễn viên cũng không tồi.

A a.

Nước mắt hối hận không kìm được tuôn rơi, đều là lỗi của mình, đều là mình đã hại chết Đỗ Lan.

Thiếu niên chìm sâu vào sự tự trách, không thể thoát ra.

Nếu mình phát hiện sớm hơn, nói không chừng đã có thể cứu được Đỗ Lan, là lỗi của mình.

Hai tay dùng sức lại vô tình ấn vào nút phát của máy nghe nhạc, bên trong chỉ có một thứ duy nhất là cảnh mẹ của Đĩnh Chân Tự, Đĩnh Duy, biến mất trong lần khởi động đầu tiên của Unit 01.

Lúc đó Đĩnh Chân Tự cũng có mặt ở đó, chỉ là đại não của cậu đã chọn cách quên đi cảnh tượng đó.

Nhưng bây giờ lại hiện ra trước mắt.

Đĩnh Chân Tự hoàn toàn suy sụp, con ngươi lồi ra, toàn bộ biểu cảm đều bị vặn vẹo và kéo dài một cách kỳ dị, giống như hình ảnh trong gương cầu lồi.

Một lần nữa tận mắt chứng kiến người mình quen biết chết thảm bên cạnh, bản thân lại bất lực, lại nhớ lại cảnh mất đi mẹ mình, thiếu niên đã hoàn toàn chìm vào bóng tối, đầu óc mất đi khả năng suy nghĩ.

Lúc này nếu không có kích thích từ bên ngoài, Đĩnh Chân Tự thật sự sẽ tự trách đến chết.

Chân Tự kun.

Đĩnh Chân Tự dường như nghe thấy Chử Huân đang gọi mình, hào quang nhân vật chính cộng với hiệu ứng bạn thân.

Đĩnh Chân Tự chỉ cảm thấy mình đang ở trong ảo cảnh, cuộc đời ngắn ngủi của mình không ngừng trốn tránh, hết lần này đến lần khác.

Lần duy nhất cố gắng, lại cũng không thành công cứu được Lăng Ba Lệ.

Bởi vì tất cả đã quá muộn, những hiệu ứng tiêu cực tích tụ do trốn tránh, không thể nào vì một lần nỗ lực mà biến mất hết.

Mình đã thất bại, tất cả đều là lỗi của mình.

Lúc này, sự cách ly tuyệt đối của Đỗ Lan đột nhiên bị chấn động dữ dội, mà nguồn gốc lại chính là Unit 01.

Linh hồn của Đĩnh Duy tồn tại trong Unit 01 cảm nhận được sinh lực của con trai mình đang suy giảm, để bảo vệ con trai, nó đã tự khởi động, sử dụng hệ thống WUNDER để khuếch đại A.

T Field.

Kỹ năng giả chết của Đỗ Lan vậy mà bị Unit 01 xâm thực, tất cả đều bị phơi bày trước mặt mọi người.

Hóa ra từ màn hình thấy tình hình của Đĩnh Chân Tự không ổn định, tất cả mọi người đã chạy đến đây, nhưng lại không tìm thấy gì cả.

Nhưng bây giờ mọi người đều có thể nhìn thấy, người đàn ông bí ẩn kia vậy mà lại nằm trong vũng máu, còn Đĩnh Chân Tự thì mặt mày bi quan, nước mắt lưng tròng, hai mắt vô thần, giống như bị sốc, đối với môi trường bên ngoài không nghe không hỏi.

Chương 567

Tên ngốc Chân Tự.

Minh Nhật Hương là người đầu tiên lên tiếng.

Mọi người đừng động đậy, tỷ lệ đồng bộ của nó với Unit 01 đã vượt quá năm trăm phần trăm, và vẫn đang tăng lên.

Bác sĩ Luật Tử nói với vẻ không thể tin được.

Nó hiện đang giao tiếp với Unit 01, các người đừng làm phiền nó.

Đỗ Lan đột nhiên mở mắt, chống nửa người trên lên nói với mọi người.

Cạn lời, quá cạn lời.

Hóa ra là giả chết, đối với việc Đỗ Lan làm ra chuyện này, thực sự khiến người ta không nói nên lời.

Vẫn là Mỹ Lý đi qua, từ trên cao nhìn xuống Đỗ Lan, Ngươi rốt cuộc là ai.

Đỗ Lan lập tức nằm xuống, góc độ này ngược lại có thể nhìn thấy phong cảnh dưới lãnh địa tuyệt đối của Mỹ Lý.

Tôi là con người, chỉ là mạnh hơn người bình thường một chút thôi.

Đỗ Lan còn khiêm tốn, Bây giờ Đĩnh Chân Tự đang gặp mẹ của nó.

Cảnh tượng cảm động tạm thời không bàn.

Lại nói Đỗ Lan thấy sức mạnh linh hồn của Unit 01 đang tiêu hao nhanh chóng, đến lúc đó Unit 01 sẽ không thể sử dụng bình thường.

Lúc này Chử Huân đứng ra, bày tỏ rằng mình nguyện ý thay thế Đĩnh Duy, tiếp tục để Unit 01 tồn tại như một động lực cho phi thuyền.

Dưới đây xin mời xem tin tức chính.

Đỗ Lan bày tỏ, dưới sự thương lượng hữu nghị của nhân dân hai thế giới, không có vấn đề nào có thể ảnh hưởng đến kịch bản của hắn.

Đồng thời hắn kêu gọi bạn học Lăng Ba Lệ cũng phải cùng hắn rời khỏi thế giới này, bởi vì với tư cách là một cơ thể nhân bản mang tế bào Sứ Đồ, có khả năng trở thành mục tiêu của các quốc gia khác.

Đỗ Lan lại chỉ ra, tổ chức WILLE do Mỹ Lý đứng đầu nên mau chóng đạt được thỏa thuận với chính phủ các nước, thúc giục chính phủ các nước giữ kiềm chế, bình tĩnh đối đãi với nội dung được ghi lại trong Cuộn Sách Biển Chết.

Đỗ Lan nói: Nhân loại của thế giới này vẫn còn hy vọng, vẫn sẵn lòng sống trên Trái Đất, các tổ chức tà ác như NERV hay SEELE không thể đại diện cho toàn bộ nhân loại trên Trái Đất.

WILLE đại diện cho lợi ích của nhân loại, nên mau chóng khôi phục sản xuất, tái thiết trật tự, không ngừng sửa chữa môi trường Trái Đất.

Đại tá Mỹ Lý của WILLE bày tỏ, cô sẽ dốc hết khả năng của mình, nỗ lực vì việc khôi phục sản xuất xã hội và xây dựng.

Kiên quyết không đi theo con đường cũ, con đường sai lầm.

Cô đồng thời bày tỏ nguyện ý chăm sóc Minh Nhật Hương, Trân Hi Ba, và Đĩnh Chân Tự, ba đứa trẻ, để chúng sinh ra trong thế kỷ mới, lớn lên dưới lá cờ đỏ.

Hai bên lại thảo luận về vấn đề nơi ở của Lăng Ba Lệ, cuối cùng bạn học Lăng Ba Lệ trong điều kiện công bằng, chính trực, công khai, đã tự nguyện quyết định rời khỏi thế giới này, đi theo Đỗ Lan phiêu lưu, đồng thời Đỗ Lan đã ký vào bản bạch thư trở thành người giám hộ của Lăng Ba Lệ.

Sau cuộc hội đàm hữu nghị kết thúc, Đỗ Lan rời đi, Đĩnh Nguyên Đường bị hắn lãng quên, ông ta sẽ phải một mình sống trong tận thế này, không ai có thể nhìn thấy ông ta, ông ta cũng không thể nhìn thấy bất kỳ ai.

Còn Đĩnh Chân Tự, sau khi gặp mẹ mình, có lẽ sẽ thay đổi, nhưng trong thời kỳ hòa bình, cho dù không thay đổi cũng không có vấn đề gì, nhiều nhất chỉ là không có bạn bè mà thôi, không chết được.

Vậy thì tạm biệt mọi người, có cơ hội tôi sẽ quay lại thăm các người.

Vậy mà lại nói tạm biệt trước Vô Giới Môn, đây là lần đầu tiên, với hệ thống có ghi lại tọa độ, Đỗ Lan có thể đi lại tự do giữa các thế giới.

Trở về cùng một thế giới vẫn là lần đầu tiên, trước khi quay lại, Đỗ Lan thầm nghĩ mình có lại rơi xuống giữa đường không nhỉ. 84.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, cánh cửa vừa mở ra, hắn đã cảm thấy tiếng ồn ào náo nhiệt rót vào tai mình.

Ây da.

Tuy cánh cửa là vô hình, nhưng vẫn sẽ bị người ta đụng phải, Đỗ Lan ở bên trong cửa cũng không làm gì được.

Nhưng may mà tốc độ rất nhanh, chỉ có một hai người đụng phải, Đỗ Lan đã thu lại cánh cửa, mọi thứ trở lại bình thường.

Người qua đường bị đụng trán bầm tím ôm mặt, ngơ ngác không hiểu gì.

Sau khi đứng dậy đi tiếp, liền phải cẩn thận hơn, trong lòng thầm mắng gặp ma.

Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện trong đám đông cũng không ai cảm thấy kỳ lạ, mọi thứ đều rất tự nhiên.

Giữa trưa, thầm nghĩ vẫn nên nhanh chóng quay video quái thú.

Loáng một cái đã viết xong một kịch bản ngắn, nơi quái thú xuất hiện cứ đặt ở sông Trường Giang là được, dù sao thành phố này cũng nằm ở bờ bắc sông Trường Giang.

Video không thể quá rõ, nhưng cũng không thể quá mờ, có thể nhìn rõ là được, ống kính phải rung lắc để thể hiện sự căng thẳng và sợ hãi trong lòng người quay phim.

Cứ dùng camera có sẵn của điện thoại là được.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, Đỗ Lan dùng chiếc xe bán tải cũ mình kiếm được lái đến đê sông Trường Giang.

Mặt đê hướng ra sông là hỗn hợp xi măng và đá, mặt sau là đất, trên đó có những khoảng trống giữa các hàng cây được nông dân gần đó trồng một số loại cây nông nghiệp.

Nước sông rất đục, nhưng không sao, chủ yếu là quay quái thú, chứ không phải quay phong cảnh.

Bởi vì quyết định không sử dụng các kỹ năng như dịch chuyển tức thời, nên Đỗ Lan cũng không có nhiều kinh phí để ra nước ngoài quay phim.

Cho nên sau này nhất định phải tìm một kẻ lắm tiền đầu tư cho trang web của mình, đến lúc đó có thể ném quái thú đến mấy hòn đảo Nhật Bản rồi.

Buổi tối, Đỗ Lan điều khiển Unit 06 chìm xuống mặt sông, còn mình thì quay phim từ xa trên đê.

Ngoài ông chú trông ao cá gần đó, xung quanh cũng không có ai đến, cho nên Đỗ Lan để Unit 06 trồi lên lặn xuống mấy lần, cho đến khi quay được cảnh mình hài lòng.

Đôi mắt đỏ như máu của Unit 06 trong dòng sông đục ngầu cũng rất rõ ràng, giống như một con ác quỷ màu máu trong đêm tối đang bơi một đoạn rất dài trong dòng sông.

Máy quay liên tục theo dõi, rung lắc dữ dội, bên ngoài là tiếng thở dốc và những tiếng kêu kinh hãi khe khẽ của Đỗ Lan.

Hoàn hảo.

Lập tức tải video quay bằng điện thoại thông minh lên trang web của mình, đặt một cái tên giật gân Quái thú cổ đại xuất hiện trên sông Trường Giang, có video có sự thật.

Đương nhiên chỉ như vậy vẫn chưa đủ, Đỗ Lan còn phải quảng bá video này, sau khi về nhà liền chia sẻ link lên các trang web lớn.

Đỗ Lan cười hắc hắc, vẻ mặt bỉ ổi đó thật khiến người ta dở khóc dở cười.

Một đêm không có gì xảy ra, dưới sự quảng bá theo kiểu virus của Đỗ Lan, video của hắn cuối cùng cũng lan truyền, lượt xem cũng không ngừng tăng lên.

Video dài chưa đầy một phút, không dài không ngắn, nhưng lại rõ hơn nhiều so với quái vật hồ Loch Ness.

Cũng không phải quay từ xa, khoảng cách từ quái thú đến người quay phim không quá một trăm mét.

Tuy vì trời tối nên các chi tiết của quái thú rất mờ, nhưng đường nét tổng thể lại rất rõ ràng cho mọi người biết con quái vật trong video là một con quái vật hình người khổng lồ.

Thật hay giả.

Rất nhiều người tham gia thảo luận, tranh luận đến mức gay gắt.

Có người nói đây chỉ là chiêu trò của trang web, tên trang web là Trang web Quái thú, cho nên đã làm một video quái thú chân thực như vậy để quảng cáo, tăng độ nổi tiếng.

Nhưng cũng có người nói sông Trường Giang là một trong hai con sông mẹ của Âu Lạc, bên trong có quái thú cũng rất bình thường.

Nhưng suy nghĩ hiển nhiên này rất nhanh đã bị phe dữ liệu dập tắt.

Video nổi tiếng, bởi vì dù là quái vật hồ Loch Ness hay quái thú Thiên Trì, luôn có người tin tưởng.

Bởi vì không thể chứng minh nó không tồn tại, cũng có lý do để người ta tin tưởng.

Nhưng hiệu quả của video vẫn chưa đạt đến mức độ hài lòng của Đỗ Lan, cho nên trong một tuần sau đó, Đỗ Lan mỗi ngày đều tải lên một video, và ngày càng rõ ràng hơn, video cuối cùng cuối cùng cũng tạo ra hiệu quả bùng nổ.

Bởi vì Đỗ Lan để theo đuổi hiệu quả, đã đổi một địa điểm khác, để Unit 06 phá hủy một bến tàu hàng hóa cũ sắp bị phá dỡ.

Thế là lập tức có người dân địa phương lên tiếng, nói rằng quái thú trong video tuy thật giả khó phân, nhưng bến tàu cũ quả thực đã bị phá hủy.

Còn có người quay video bến tàu bị phá hủy, các chuyên gia tiến hành so sánh, phát hiện trừ khi là hiệu ứng đặc biệt cấp độ phim bom tấn Hollywood, nếu không video này là thật, cũng có nghĩa là quái thú có tồn tại.

Chẳng lẽ là tuyên truyền phim mới của Hollywood, cố tình làm ra vẻ bí ẩn.

Chương 568

Nhưng chưa nghe nói Hollywood sẽ đặt địa điểm quay phim ở Việt Nam.

Hơn nữa sau khi bến tàu bị phá hủy, cảnh sát và đội cứu hỏa đều đến, trận địa rất lớn hoàn toàn không giống như đã được sắp xếp trước.

Vậy thì vấn đề ở đây là, tại sao chủ trang web này lại có thể liên tiếp quay được quái thú.

Chẳng lẽ đây là loại vũ khí mới nào đó.

Cứ như vậy, ngay cả chính phủ cũng để mắt đến Trang web Quái thú này.

Cuối cùng cũng có người liên lạc với Đỗ Lan, nhưng Đỗ Lan không thèm để ý, những người này hoặc là người yêu thích quái thú, hoặc là bày tỏ lòng ngưỡng mộ, không có một ai là tinh anh có thể mạo hiểm.

Mãi cho đến hôm nay, Đỗ Lan đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại, có thể tìm được số điện thoại của hắn cũng coi như có bản lĩnh, cho nên Đỗ Lan cũng không nói nhiều trong điện thoại, chỉ nói một địa điểm, nói là gặp mặt rồi nói chuyện.

Người đàn ông trẻ tuổi kia cũng rất dứt khoát đồng ý, hai người hẹn xong liền cúp máy.

Đỗ Lan thay một bộ vest lịch lãm, ra ngoài sớm mười phút, đến địa điểm hẹn đúng giờ.

Mà đối phương vậy mà cũng không sai một phút một giây, hai người từ hai hướng đồng thời dừng lại.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đồng thời cười.

Một người trẻ tuổi có ngoại hình bình thường, chưa đến ba mươi, tóc ngắn đầu đinh, quần jean áo khoác da phong cách cổ điển, chiều cao tương đương với Đỗ Lan.

Dũng Hạo Nam.

Người trẻ tuổi đưa tay ra.

Đỗ Lan.

Đỗ Lan liếc mắt một cái đã nhận ra người này là quân nhân, xem ra vẫn là người của chính phủ hành động nhanh chóng, nhanh như vậy đã tìm ra mình.

Hai người ngồi xuống, gọi một ít đồ ăn, liền bắt đầu trò chuyện.

Dũng Hạo Nam che giấu thân phận của mình, chỉ nói mình là người yêu thích quái thú.

Thực ra quân đội sở dĩ nhanh chóng tìm được Đỗ Lan như vậy, là vì ở bến tàu cũ có một camera giám sát, cũng quay được quái thú.

Video Đỗ Lan tải lên mạng có thể là giả, nhưng video của bộ giao thông quay được thì không thể làm giả được, bộ giao thông lập tức báo cáo cấp trên, sau đó nhiệm vụ này được giao cho quân khu sở tại điều tra.

Dũng Hạo Nam đã sử dụng không ít nguồn lực mới tìm được số điện thoại của Đỗ Lan, vốn định thăm dò một phen, không ngờ Đỗ Lan lại dứt khoát như vậy nói muốn gặp mặt.

Chào hỏi một hồi, Đỗ Lan ho khan một tiếng, để đối phương chuẩn bị sẵn sàng, màn chính đến rồi.

Dũng Hạo Nam cũng tinh thần phấn chấn, thầm nghĩ đến rồi.

Kế hoạch của tôi là đưa quái thú đến Anh, Nhật Bản, Úc, những hòn đảo này, anh có ý định giúp tôi không.

Tại sao lại làm vậy.

Đương nhiên là để chiến đấu với quái thú, để thế giới trở nên thú vị hơn.

À. anh có thể khống chế quái thú.

Quái thú lại từ đâu đến.

Dũng Hạo Nam không phải là quân nhân bình thường, từng được huấn luyện trong đội đặc nhiệm nổi tiếng nhất, còn từng đi du học, nghiên cứu tâm lý học, tội phạm học, thậm chí còn chuyên nghiên cứu vi biểu cảm, cho nên mỗi một biểu cảm nhỏ của Đỗ Lan đều lọt vào mắt anh ta, anh ta biết Đỗ Lan nói thật.

Tuy rất hoang đường, nhưng quả thực là lời thật.

Có một số có thể, một số không thể.

Ý anh là quái thú không chỉ có một con.

Chắc chắn không chỉ một con, có mấy con lận, nhưng tôi chỉ quen biết một con này thôi.

Đỗ Lan miệng một mở một khép, lời nói dối lại tuôn ra.

Dũng Hạo Nam nhìn chằm chằm vào khóe miệng, khóe mắt, lông mày, trán của Đỗ Lan, chú ý đến tất cả các vi biểu cảm của Đỗ Lan, muốn phân biệt xem hắn nói thật hay nói dối.

Đáng tiếc diễn xuất của Đỗ Lan đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa, e là sẽ làm Dũng Hạo Nam thất vọng.

Sức phá hoại của chúng lớn không.

Nếu những gì Đỗ Lan nói đều là thật, vậy thì còn có mấy con quái thú không biết đang trốn ở đâu, nói không chừng sẽ gây ra vấn đề lớn.

Lợi hại lắm, bom hạt nhân cũng không làm gì được chúng.

Lại là lời thật, Dũng Hạo Nam nhíu mày, Đỗ Lan này rốt cuộc có lai lịch gì, Nếu quái thú lợi hại như vậy, thế giới này sẽ biến thành đống đổ nát, có gì thú vị đâu.

Khi trả lời câu hỏi này, Đỗ Lan đột nhiên nhìn thẳng vào mắt Dũng Hạo Nam, chậm rãi mà mạnh mẽ nói: Cho nên tôi chuẩn bị tổ chức một đội tinh nhuệ ba người xuyên không đến thế giới khác, tìm kiếm sức mạnh cường đại trở về chiến thắng quái thú.

Người đàn ông chỉ cảm thấy hai mắt bị ánh sao thiêu đốt, lại không dám nhắm mắt né tránh, vậy mà bị lời của Đỗ Lan kinh ngạc đến mức mắt tròn miệng dẹt, Đỗ Lan này lẽ nào có năng lực xuyên không gian sao.

Nếu là thật, vậy thì đây là siêu năng lực, hơn nữa còn là nhân tài vô cùng quan trọng đối với quốc gia.

Dũng Hạo Nam thầm tính toán, làm thế nào để Đỗ Lan này làm việc cho chính phủ.

Dũng Hạo Nam và Đỗ Lan ngồi đối diện nhau trong một quán Tứ Xuyên trang trí đơn giản, vừa ăn vừa trò chuyện.

Lời của Đỗ Lan có thể nói là hoa rơi đủ sắc mê người, khiến Dũng Hạo Nam đầu óc quay cuồng.

Những câu chuyện kỳ lạ, thậm chí hoang đường đến cực điểm, qua lời Đỗ Lan lại trở nên chắc chắn khó phân thật giả.

Nếu đúng là như vậy, Dũng tôi đương nhiên sẵn lòng cùng anh Đỗ Lan đồng hành mạo hiểm.

Bản thân tôi vốn yêu thích quái thú, lại từng đi lính, chắc chắn sẽ là một trợ thủ đắc lực.

Khó phân thật giả, vậy thì phải mắt thấy tai nghe.

Nếu Đỗ Lan thật sự có thể xuyên qua không gian, vậy thì mình nhất định phải nắm chắc người này.

Còn nếu đối phương chỉ là kẻ khoác lác, đến lúc đó xử lý hắn cũng chưa muộn.

Đương nhiên, vì lần đầu tiên xuyên không của tôi đã xảy ra sự cố, hại bao nhiêu quái thú đi theo qua đây, nên lần xuyên không tiếp theo, tôi muốn chuẩn bị một vài thứ.

Nếu anh đã muốn gia nhập đội của tôi, chúng ta hãy cùng nhau bàn bạc, anh thấy thế nào.

Tất nhiên là tốt rồi.

Nhưng thế giới tiếp theo là quay về nơi anh từng đến.

Hay là một thế giới nào khác.

Anh có biết không.

Có thể quay về thế giới đã từng đi qua, nhưng tôi muốn đến một thế giới hoàn toàn mới.

Còn về thế giới đó là gì, thì hoàn toàn ngẫu nhiên, không phải do tôi quyết định.

Lần này Đỗ Lan nói thật, Cánh cổng xuyên không đột nhiên xuất hiện trong cơ thể tôi có thể tìm kiếm tọa độ thế giới, sau đó tiến hành xuyên không.

Tọa độ thế giới đã đi qua sẽ được ghi lại, có thể sử dụng nhiều lần.

Tọa độ mới chính là đại diện cho một thế giới hoàn toàn mới.

Thì ra là vậy, xem ra Đỗ Lan này thật sự định để mình gia nhập đội của hắn.

Nhưng dù sao cũng còn trẻ, lại dễ dàng nói ra bí mật như vậy.

Không biết là do ngây thơ hay có chỗ dựa nào khác.

Vẫn phải tiếp tục qua lại mới biết được.

Không thể xác định thế giới sẽ đến, quả thật phải sắp xếp ổn thỏa mới được.

Tôi lớn hơn cậu vài tuổi, cũng không thể để cậu coi thường.

Thật ra, đại ca đây ở trong quân đội quen biết không ít người, có thể lấy được một ít trang bị quân dụng.

Đợi tôi vài ngày, tôi sẽ giúp chúng ta kiếm được một bộ trang bị.

Súng đạn thì không có, nhưng dao găm quân dụng thì mỗi người một cây là được.

Tốt quá rồi.

Đỗ Lan thầm nghĩ, biết ngay gã này là người của quân đội mà, nhưng cũng không vạch trần, mọi người cùng chơi mới vui chứ.

Đôi khi nói toạc ra hết thì lại mất hay.

Hai người lại nói thêm một vài chuyện về việc xuyên không.

Đỗ Lan nhắc đến việc xuyên không có thể diễn ra ở bất kỳ địa điểm nào, nhưng khi trở về lại cố định tại một con phố nào đó.

Đỗ Lan chỉ thuận miệng nói vậy, nhưng Dũng Hạo Nam lại ghi nhớ, trong lòng tính toán dùng cớ gì để phong tỏa con đường đó.

Sau khi hẹn gặp lại sau một tuần và trao đổi số điện thoại, hai người liền tạm biệt.

Chương 569

Trước khi đi, Dũng Hạo Nam tranh trả tiền rồi tiện thể bảo ông chủ xuất hóa đơn.

Đỗ Lan thầm nghĩ đây là định thanh toán công tác phí à, người đàn ông trông cao to thô kệch này cũng khá tỉ mỉ đấy chứ.

Đỗ Lan một mình rời đi, không phát hiện có người theo dõi nên quyết định về nhà trước, sau đó điều khiển Sứ Đồ đến một vài nơi ở Thái Bình Dương lộ diện.

Sứ Đồ với trường lực A.

T phòng thủ mọi đòn tấn công vật lý chắc chắn là quái thú cấp boss, nên cứ đi dạo một vòng trước, sau này có cơ hội sẽ để nó đến vài nơi vớ vẩn phá hoại một chút, thể hiện sức mạnh của Sứ Đồ, như vậy mới làm nổi bật tầm quan trọng của tiểu đội Đỗ Lan.

Trong khi đó, Dũng Hạo Nam báo cáo trung thực những gì mình nghe thấy, đồng thời cũng nói rằng mình đã có được thông tin quan trọng hơn cả quái thú, đó là việc Đỗ Lan sở hữu năng lực xuyên không.

Giống như Dũng Hạo Nam, cấp trên của anh ta cũng tỏ vẻ không tin, nhưng với suy nghĩ phòng hờ bất trắc, vẫn đồng ý kế hoạch của Dũng Hạo Nam, đồng ý cung cấp hai bộ trang bị.

Nếu thật sự có thể xuyên qua thế giới khác, điều thủ trưởng nghĩ đến chính là có thể thu được công nghệ từ các thế giới khác.

Hạo Nam à, nếu xác định những gì người này nói không có chút giả dối nào, cậu có biết điều đó đại biểu cho cái gì không.

Thủ trưởng vẻ mặt bình tĩnh, không biết ông đang nghĩ gì.

Tôi biết, chúng ta có thể thu được công nghệ và năng lượng từ vô số thế giới.

Thậm chí có thể vượt qua cả Mỹ, nhưng câu này anh không nói ra.

Biết là tốt rồi, vậy cậu đi đi, nhất định phải xác định xem Đỗ Lan đó có nói thật không.

Còn nữa, cho dù hắn không thể xuyên không, cũng phải làm rõ mối quan hệ giữa hắn và những sinh vật khổng lồ kia, liệu chúng có bị hắn khống chế hay không.

Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.

Dũng Hạo Nam đứng nghiêm, nghiêm trang giơ tay chào.

Còn Đỗ Lan vẫn đang tìm kiếm đội viên thứ ba, một quân nhân coi như là DPS.

Hắn còn cần một nhân viên hậu cần, nói ngắn gọn là người có tiền.

Có tiền mới có thể đi chơi khắp nơi, nên Đỗ Lan đăng một tin tuyển dụng trên trang web: Tuyển một người có tiền, tài sản trên mười triệu, nam dưới 52 tuổi, nữ dưới 38 tuổi.

Nội dung công việc thương lượng khi gặp mặt, nhưng khá nguy hiểm, từ chối người nhát gan.

Nhiều người coi Đỗ Lan là thằng ngốc, nhưng không sao, hắn còn nhiều thời gian để từ từ tìm.

Nếu không tìm được, cùng lắm thì lập đội hai người với Dũng Hạo Nam trước vậy.

Lại đợi thêm sáu ngày, sắp đến thời gian xuất phát cùng Dũng Hạo Nam, vẫn chưa có kẻ lắm tiền nào liên lạc với mình.

Lăng Ba Lệ, vẫn chưa có ứng viên nào phù hợp sao.

Hiện tại trang web do Lăng Ba Lệ phụ trách, tuy tính cách trầm lặng, nhưng dù sao cũng là người nhân tạo nên hoạt động não bộ cao hơn người thường rất nhiều, làm công việc xử lý thông tin này là thích hợp nhất.

Không có.

Đã có tám người ứng tuyển, nhưng không ai phù hợp điều kiện.

Ngoài ra trong tuần này, trang web đã bị tấn công hơn trăm lần.

Đừng quan tâm những cuộc tấn công đó, tiếp tục đăng quảng cáo, chờ người đến ứng tuyển.

Rõ.

Lăng Ba Lệ vẫn chưa có năng lực phán đoán, chỉ cần là mệnh lệnh thì sẽ hoàn thành.

Tạm thời vẫn chưa cần tiền gấp, trên trang Quái Thú, đã có không ít video về quái thú được các quốc gia khác đăng lại, trong đó có vài hình ảnh mờ ảo của Sứ Đồ.

Sứ Đồ thường chỉ xuất hiện thoáng qua, chỉ có người may mắn mới có thể thấy được một phần của nó.

Lượt truy cập của trang web Quái Thú cũng tăng vọt, đương nhiên cũng bị hacker để mắt tới, nhưng kỹ thuật của Lăng Ba Lệ rất tốt, tường lửa của Đỗ Lan lại rất mạnh, nên bọn họ cũng chỉ có thể tốn công vô ích.

Đến ngày hẹn, Dũng Hạo Nam lòng đầy tâm tư.

Anh đã điều tra thân phận của Đỗ Lan, lại phát hiện ra Đỗ Lan đáng lẽ đã chết vào năm ngoái.

Biết được điều này càng khiến anh cảm thấy sự việc ngày càng kỳ lạ.

Một người đã chết lại tự xưng mình có siêu năng lực, quả thật là tình tiết chỉ có trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng.

Hơn nữa, trong một tuần điều tra, Dũng Hạo Nam đã đi đến không ít nơi, biết được Đỗ Lan đã chết là một kẻ vô học, đồng thời cũng biết tài sản của nhà Đỗ Lan đã được một cô gái từng nhận tài trợ của nhà họ Đỗ kế thừa, nói cách khác Đỗ Lan này không có một xu dính túi.

Sau khi xem qua hồ sơ ngân hàng của hắn, xác định số dư của Đỗ Lan là con số không, thẻ tín dụng thấu chi, có thể nói là một kẻ nghèo kiết xác.

Thú vị, thú vị thật, rốt cuộc Đỗ Lan là người như thế nào.

Thế là hôm nay hai người họ lại gặp nhau.

So với lần trước, Dũng Hạo Nam tự cho rằng mình đã hiểu rất rõ về Đỗ Lan, nên lần này không hỏi nhiều, chủ yếu là âm thầm quan sát.

Hai người thay trang bị quân dụng, hoàn toàn biến thành quân nhân.

Vậy chúng ta bắt đầu thôi.

Dũng Hạo Nam cuối cùng cũng biết tại sao Đỗ Lan lại chọn địa điểm gặp mặt ở một nơi vắng vẻ, trống trải.

Một cánh cửa khổng lồ xuất hiện từ hư không, nếu ở trong nhà thì chắc chắn đã chọc thủng trần nhà.

Chuẩn bị xong chưa.

Đỗ Lan hỏi Dũng Hạo Nam.

Dũng Hạo Nam nuốt nước bọt, gật đầu, thầm nghĩ không biết thiết bị theo dõi trên người mình sau khi qua cửa có còn tín hiệu không.

Cánh cửa mở ra, Dũng Hạo Nam chỉ thấy những thứ sặc sỡ, giống như kẹo que cầu vồng đang lưu chuyển bên trong.

Chỉ cần bước vào là có thể xuyên đến thế giới khác sao.

Hoàn toàn không hiểu nguyên lý, nhưng anh vẫn dũng cảm bước một bước, thậm chí không cần Đỗ Lan thúc giục.

Quả là hảo hán, Đỗ Lan thầm khen một tiếng, rồi cũng nhanh chóng bước vào theo.

Thấy chưa.

Thiếu tá thật sự biến mất rồi.

Đây là hai binh sĩ lái xe đưa Dũng Hạo Nam đến, dùng ống nhòm quan sát nhất cử nhất động ở đây, bây giờ thì hai mắt họ đang nhìn trừng trừng.

Không chần chừ thêm nữa, hai người lập tức đi báo cáo cấp trên.

Thế giới mới, hình như cũng không có gì đặc biệt.

Dũng Hạo Nam chớp mắt, quay cổ nhìn về phía Đỗ Lan.

Đỗ Lan nhìn khung cảnh quen thuộc xung quanh, thầm nghĩ lại đến Nhật Bản rồi.

Nhưng nhìn hoàn cảnh này cũng chỉ là những năm 90, xem ra lại là một tác phẩm cũ nào đó.

Biết nói tiếng Nhật không.

Đỗ Lan hỏi.

Biết thì biết.

Chúng ta đã xuyên không rồi sao.

Sao lại có cảm giác mình chỉ di chuyển đến Nhật Bản thôi vậy.

Đương nhiên, anh xem thời gian đi.

Đỗ Lan chỉ vào tờ báo tiếng Nhật trong một sạp báo ở xa nói.

Quả nhiên trên đó ghi là năm 198, vẫn còn là những năm tám mươi.

Dũng Hạo Nam thầm chửi, quay về Nhật Bản những năm tám mươi thì có cái gì hay ho chứ, cho dù là Mỹ vào thời điểm này cũng không có công nghệ gì đáng giá.

Đỗ Lan không để ý đến anh ta, mà ngẩng đầu nhìn lên một tòa nhà cao tầng khoa trương.

Nhật Bản thực tế không có tòa nhà nào như thế này.

Ba tòa nhà đứng ở ba góc của một tam giác đều, ở giữa có một hành lang trên không hình đĩa tròn nối liền.

Kiến trúc này có chút quen mắt, rồi lại nhìn thấy một sinh vật kỳ lạ nửa người nửa thú bay qua trên trời, ký ức xa xôi của Đỗ Lan chợt ùa về, đây không phải là thế giới của Cường Thực Trang Giáp Khải Phổ sao.

Cái hố vũ trụ đó, không biết đã lừa bao nhiêu người.

Không ngờ mình lại đến thế giới này, cũng có chút thú vị.

Chương 570

Thú Hóa Binh trên trời kia chắc chắn là được cử đi tìm Khải Phổ.

Đi theo tôi.

Đỗ Lan không nói nhiều lời, trực tiếp dẫn người đi theo.

Dũng Hạo Nam tuy không hiểu gì nhưng cũng đi theo.

Đêm, người đi đường không nhiều, nhưng hai người mặc đồ rằn ri đi qua vẫn khiến người ta phải ngoái nhìn.

Người đi đường đồng thời thầm chửi lũ otaku, muộn thế này rồi còn diễu võ dương oai.

Đỗ Lan và Dũng Hạo Nam bị người ta coi là fan cuồng quân sự.

Đỗ Lan dường như rất quen thuộc với việc xuyên qua các thế giới, Dũng Hạo Nam không khỏi tò mò.

Trước đây Đỗ Lan từng nói đây là một thế giới hoàn toàn mới, tại sao hắn lại hiểu rõ một thế giới mới mà mình chưa từng đến.

Đỗ Lan bám theo Thú Hóa Binh trên trời, thân thủ còn nhanh nhẹn hơn cả Dũng Hạo Nam.

Kỳ lạ, quá kỳ lạ.

Trong lòng Dũng Hạo Nam đầy rẫy nghi vấn.

Thú Hóa Binh bay hơn nửa tiếng, cuối cùng dừng lại trên một cột điện ở khu đất trống trong thành phố.

Phía trước là một công xưởng bỏ hoang.

Kinh tế Nhật Bản vừa bị ảnh hưởng bởi Hiệp định Plaza, rất nhiều công trình mới xây trở thành dự án chết, cũng có nhiều nhà máy đóng cửa, doanh nhân phá sản.

Dù là ở Tokyo phồn hoa, cũng có không ít những nơi hoang phế như vậy.

Tuy thế giới này có tổ chức thần bí như Khắc Nặc Tư, nhưng trước khi họ ra oai, lịch sử vẫn tương tự một cách đáng kinh ngạc.

Sau một hồi truy đuổi vất vả, cuối cùng cũng đến được đích.

Nhìn kìa.

Đỗ Lan đưa tay chỉ, Dũng Hạo Nam thấy trong công xưởng bỏ hoang tối om kia thỉnh thoảng lại lóe lên những tia lửa.

Nhìn theo những tia lửa, hai bóng người đang giao chiến với tốc độ kinh người.

Đỗ Lan thầm nghĩ vận khí quả thật rất tốt, lại gặp được tình tiết Khải Phổ Nhất Hào và Khải Phổ Nhị Hào tác chiến, đúng là đến kịp lúc.

Con Thú Hóa Binh bay lượn kia chắc là đến để thu thập tình báo.

Cường Thực Trang Giáp Khải Phổ, nhân vật chính Thâm Đinh Tinh và người bạn thân mập mạp Lại Xuyên Triết Lang trong một lần tan học tình cờ gặp một sinh hóa thú đang chạy trốn, nhặt được vật phẩm bí ẩn Đan Nguyên G mà sinh hóa thú đó trộm được.

Khi bị tổ chức Khắc Nặc Tư truy sát đến để diệt khẩu, Thâm Đinh Tinh đã kích hoạt Đan Nguyên G và bị nó nhập vào người, trở thành Khải Phổ Nhất Hào.

Từ đó, cuộc sống của Thâm Đinh Tinh bị đảo lộn, đủ loại kẻ thù kéo đến, và để đoạt lại Đan Nguyên G, người thân bạn bè của Thâm Đinh Tinh đều bị uy hiếp.

Tình tiết lần này dựa theo OVA cũ, không phải phim hoạt hình TV và manga, nên có thể có chút khác biệt.

Ví dụ như lần này chính là vì người bạn thân mập Lại Xuyên bị bắt cóc, Thâm Đinh Tinh mới buộc phải chiến đấu.

Dũng Hạo Nam đeo kính ảnh nhiệt lên, thấy hai bóng người màu đỏ đang di chuyển loạn xạ, nhưng có một điều kỳ lạ là vùng khuỷu tay kéo dài của hai bóng người đó lại có nhiệt độ cao hơn cơ thể một cách khó tin.

Đỗ Lan, có nghe thấy tiếng gì không.

Tiếng gì.

Đỗ Lan ngẩn ra, rồi lập tức biết đó là do thanh kiếm cao tần rung động gây ra, khiến Dũng Hạo Nam bị ù tai.

Tình thế hiện tại là Khải Phổ Nhị Hào đang đuổi đánh Nhất Hào.

Cũng không có cách nào khác, đối phương tuy là học sinh trung học Nhật Bản nhưng vẫn chưa quen chiến đấu, đây cũng mới chỉ là lần chiến đấu thứ hai của Thâm Đinh Tinh.

Lần đầu tiên là ngay sau khi dung hợp Đan Nguyên G, lúc đó còn chưa có ý thức tự chủ.

Khải Phổ là thứ tốt, tuy lúc ký sinh giống như xúc tu play, nhưng kỹ năng của nó rất nhiều, thực lực mạnh mẽ.

Đáng để đoạt lấy.

Đing Đột nhiên một tiếng nổ lớn cuốn theo khói bụi bay mù mịt, khiến người ta giật nảy mình.

Thì ra là Khải Phổ Nhất Hào bị dồn vào đường cùng cũng đã kích hoạt kiếm cao tần.

Hai thanh kiếm va vào nhau, làm rung động cả không khí trong không gian, không khí bị khuấy động bay lên như những nàng tiên mang theo bụi bặm, ngay cả Đỗ Lan cách đó trăm mét cũng cảm nhận được luồng gió mạnh tạt vào mặt.

Rốt cuộc đây là cái gì.

Dũng Hạo Nam cảm thấy mình như đang xem phim võ hiệp, hai gã có sừng trên trán này sao lại lợi hại đến thế.

Uy lực này không thua gì lựu đạn nổ mạnh đâu.

Khải Phổ Nhị Hào thầm chửi Nhất Hào ăn may, rõ ràng chỉ là lính mới mà lại may mắn kích hoạt được kiếm cao tần.

Nhưng dù thế nào đi nữa, thắng lợi nhất định thuộc về mình, hắn sẽ thu hồi Đan Nguyên G, sau đó được cấp trên khen thưởng, thăng quan phát tài, bước lên đỉnh cao cuộc đời.

Đúng vậy, chỉ cần có sức mạnh của Khải Phổ.

A.

Hắn dùng sức ấn mạnh thanh kiếm cao tần ở khuỷu tay, đè Nhất Hào xuống đất, Ngươi hoàn toàn không hiểu sức mạnh của Khải Phổ.

Từ bây giờ chúng ta là đặc phái viên của quân đội Mỹ.

Đỗ Lan đột nhiên nói, Nghe lệnh tôi, chúng ta đi cứu cậu thiếu niên mập kia.

Quả nhiên trong làn khói bụi xuất hiện thêm một bóng người màu đỏ.

Dũng Hạo Nam biết Đỗ Lan muốn tiếp xúc với người của thế giới bản địa, nhưng làm thế nào mà Đỗ Lan lại có thể nhìn thấy người đó trong đêm tối và giữa làn khói bụi dày đặc, lại còn biết đó là một thiếu niên mập.

Đỗ Lan đã lâu không làm người bình thường, đặc biệt là trong thế giới anime, nên vẫn vô tình thể hiện ra năng lực đặc biệt.

Nhưng cũng dễ dàng lấp liếm, cứ nói đây là phúc lợi đi kèm của cánh cổng xuyên không là được.

Rõ.

Nhưng quân nhân vẫn là quân nhân, lúc này không phải lúc để hỏi, nên lập tức gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Lúc này, chiến cuộc đột nhiên có chuyển biến kịch tính.

Nhị Hào vốn đang áp chế Nhất Hào, đột nhiên ôm đầu lùi lại.

Thì ra kim loại khống chế cốt lõi của Khải Phổ trên trán Nhị Hào xuất hiện vết nứt, do trước đó bị hư hại khi bị sinh hóa thú trộm ra.

Thâm Đinh Tinh chớp lấy thời cơ, không chút do dự đấm một cú vào trán Nhị Hào.

Chính là lúc này, chúng ta lên.

GO.

Đỗ Lan đi đầu xông ra, Đội đặc nhiệm Mỹ đây, các cậu an toàn rồi, mau qua đây.

Vừa nói, tay hắn vừa ôm một thanh gỗ mục cũ, dùng sức đâm vào người Nhị Hào đang tan chảy, đồng thời lăn một vòng trên đất, nhanh nhẹn nhặt lấy kim loại khống chế bị hỏng của Nhị Hào mà Nhất Hào đã đánh rơi.

Dũng Hạo Nam cũng đã đến bên cạnh Lại Xuyên mập, bảo vệ cậu ta đi ra.

Mau đi thôi, Thú Hóa Binh đang đến gần, bây giờ không đi là không còn cơ hội đâu.

Đỗ Lan lo lắng hét lên với Thâm Đinh Tinh đang hoàn toàn bị cảnh tượng Nhị Hào tan chảy làm cho kinh hãi.

Dũng, dùng chiếc xe kia.

Đỗ Lan chỉ vào chiếc xe bên đường nói.

Dũng Hạo Nam lập tức gật đầu, kéo cậu mập đến trước xe, rồi đấm vỡ cửa kính, mở cửa xe ra, Vào đi.

Sau khi đẩy cậu mập vào, Dũng Hạo Nam ngồi vào ghế lái, cạy ổ khóa, nối dây khởi động xe.

Lúc này Đỗ Lan và Thâm Đinh Tinh đang thất thần cũng chạy đến, cùng lên ghế sau.

Chiếc xe trong sự quan sát của Thú Hóa Binh vù lao đi mất hút.

Các người là ai.

Vì vừa bị bắt cóc, cậu mập vẫn chưa tin tưởng hai người Đỗ Lan.

Chúng tôi là thành viên của một đơn vị đặc biệt thuộc quân đội Mỹ, là tiểu đội chuyên xử lý các vụ việc liên quan đến Khắc Nặc Tư.

Hôm nay chúng tôi nhận được tin báo, nói rằng bọn họ có động tĩnh, chúng tôi liền theo đến đây.

Các cậu yên tâm, bây giờ các cậu tạm thời an toàn rồi.

Đỗ Lan nói.

Chương 571

Quân đội Mỹ.

Đối với Mỹ, học sinh trung học Nhật Bản cũng rất tin phục, nên Đỗ Lan nói một tràng như vậy cũng khiến họ tin được bảy tám phần.

Công ty Khắc Nặc Tư, Lại Xuyên có biết, đó là một tập đoàn quốc tế, cũng có chi nhánh ở Nhật Bản, là một công ty lớn siêu nổi tiếng, rất nhiều người đều khao khát được vào làm việc cho Khắc Nặc Tư.

Chúng tôi đã biết từ rất lâu rằng Khắc Nặc Tư đang tham gia phát triển vũ khí sinh hóa cực kỳ nguy hiểm.

Ban đầu tưởng là bom khí độc, không ngờ lại là những con quái vật lợi hại như vậy.

Đỗ Lan lại nói, biểu hiện của hắn đều bị Dũng Hạo Nam nhìn thấy hết.

Xe vẫn tiếp tục chạy.

Thực ra Dũng Hạo Nam làm sao mà biết đường ở Tokyo, huống chi là những năm tám mươi, nên anh ta hoàn toàn là đang lái lung tung.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể tìm một nơi vắng người để thả họ xuống.

Đỗ Lan còn dặn dò họ đừng chạy lung tung, gần đây phải cẩn thận một chút.

Vậy nếu có chuyện, chúng tôi nên liên lạc với anh thế nào.

Lại Xuyên Triết Lang hỏi.

Cho nên nói không dùng siêu năng lực thật là bất tiện.

Đỗ Lan không có vệ tinh cũng không có kết nối tâm linh, nên chỉ có thể lấy ra một chiếc bộ đàm, hy vọng khoảng cách này đủ xa, Dùng cái này gọi chúng tôi, chúng tôi sẽ đến nhanh nhất có thể.

Chiếc bộ đàm Đỗ Lan lấy ra rất nhỏ, trông giống như hàng công nghệ cao, lại càng khiến Lại Xuyên tin rằng họ là đội đặc nhiệm của Mỹ.

Biết rồi.

Hai bên chia tay, Dũng Hạo Nam cứ nhìn chằm chằm vào Đỗ Lan.

Chưa xem Cường Thực Trang Giáp bao giờ à.

Đỗ Lan kỳ lạ hỏi.

Dũng Hạo Nam lắc đầu.

Anh thật may mắn.

Cái hố vạn năm đó không xem là tốt nhất.

Tiếp đó Đỗ Lan không định giải thích gì thêm, có những chuyện càng giải thích càng phiền phức.

Hắn lấy ra kim loại khống chế của Nhị Hào, Chúng ta phải tìm một nơi để nghiên cứu kỹ lưỡng thứ này, nó không đơn giản đâu.

Đỗ Lan vốn định mở cửa về Trái Đất, nhưng cứ thế về thì quá nhàm chán, hay là ở lại thêm một thời gian nữa.

Ít nhất cũng phải đợi tham quan xong chi nhánh Nhật Bản rồi hãy đi, bên trong có không ít thứ tốt.

Thật ra tốt nhất là nên đến di tích núi Minakami một chuyến, mở mang tầm mắt rồi hãy đi.

Đỗ Lan càng nghĩ càng không muốn đi, cuối cùng quyết định cứ xem tình hình rồi tính.

Hàng trăm triệu năm trước, các Hàng Lâm Giả đến Trái Đất để nghiên cứu phát triển vũ khí cho một cuộc chiến mà họ đang tiến hành.

Hành tinh nguyên thủy này có những sinh vật mạnh mẽ như khủng long, nhưng khủng long lại không phù hợp với nhu cầu của Hàng Lâm Giả.

Vì vậy, Hàng Lâm Giả đã tạo ra loài người, một loại sinh vật mẫu có thể thích ứng với mọi loại cải tạo.

Con người giống như một ngôi nhà thô, để Hàng Lâm Giả có thể tiến hành các loại trang trí.

Vũ khí được cải tạo dựa trên con người chính là Thú Hóa Binh.

Nếu phát triển theo hướng này, loài người có thể sẽ trở thành bia đỡ đạn và bị cuốn vào các cuộc đại chiến cấp vũ trụ, Trái Đất có thể sẽ trở thành một doanh trại khổng lồ.

Nhưng trên thế giới luôn có một thứ gọi là tai nạn.

Các Hàng Lâm Giả nhất thời hứng khởi, đã trang bị Đan Nguyên G của họ cho con người.

Đó chính là Khải Phổ Linh Hào.

Hàng trăm triệu năm trước, Khải Phổ Linh Hào đã thoát khỏi sự ràng buộc của Hàng Lâm Giả, trở thành một thứ vũ khí khiến ngay cả Hàng Lâm Giả cũng phải lạnh gáy.

Kết quả của sự hỗn loạn đó là Hàng Lâm Giả đã từ bỏ loài người, điều khiển phi thuyền rời khỏi Trái Đất, để mặc loài người tự sinh tự diệt.

Nhưng khủng long đã tuyệt chủng, còn loài người thì vẫn tồn tại.

Thời gian trôi qua rất nhanh, giờ đã là cuối thế kỷ hai mươi.

Đỗ Lan cầm kim loại khống chế bị hỏng của Nhị Hào, thầm nghĩ trong nguyên tác, bộ điều khiển này cuối cùng được sửa chữa và trao cho một cô gái.

Vì công nghệ của con người không thể sửa chữa hoàn toàn thứ kim loại không có trên Trái Đất này, nên mỗi lần cô gái biến thân đều có phản ứng phụ, phản ứng phụ lớn nhất là khi cởi bỏ bộ giáp, toàn bộ quần áo trên người sẽ bị ăn mòn và biến mất.

Nói cách khác, cô gái sẽ trở nên khỏa thân, đây là một trong số ít phúc lợi trong bộ manga này.

Nhưng bây giờ, phúc lợi cuối cùng lại nằm trong tay Đỗ Lan.

Mặt khác, Dũng Hạo Nam nhìn Đỗ Lan thầm nghĩ, có lẽ mình đã quá ngạc nhiên, dù sao mình cũng đã trải qua việc xuyên không, nếu Đỗ Lan này có thêm siêu năng lực nào khác cũng không phải là chuyện lạ.

Thứ này còn dùng được không.

Dũng Hạo Nam hỏi, anh đã chứng kiến sức mạnh của Khải Phổ, nếu có thể chế tạo lại thứ này, chắc chắn sẽ là vũ khí cá nhân tốt nhất.

Dùng được, nhưng không thể sửa chữa hoàn toàn, loại kim loại này không thuộc về Trái Đất.

Đỗ Lan đương nhiên có cách sửa, nhưng không thể để mình tỏ ra quá toàn năng, Chỉ có thể cố gắng sửa chữa hết sức, còn lại bao nhiêu năng lực thì phải xem ý trời.

Thế giới trước đây tôi đến cũng mạnh về công nghệ di truyền, nên tôi nghĩ mình có cách.

Nghe Đỗ Lan nói vậy, Dũng Hạo Nam cũng tự mình xung phong, Có gì tôi có thể giúp được, tôi nhất định sẽ phối hợp.

Đỗ Lan nhìn đồng đội của mình, Anh có muốn dung hợp với thứ này không.

Hai người nhìn nhau, vạn lời không cần nói.

Chỉ thấy Dũng Hạo Nam gật đầu, Đã gia nhập tiểu đội xuyên không, tôi không thể trở thành gánh nặng.

Trước đây tôi đã thấy thân thủ của anh, tôi thừa nhận mình bây giờ không phải là đối thủ của anh.

Vì vậy tôi bằng lòng chấp nhận thí nghiệm.

Dũng Hạo Nam thầm nghĩ mình phải nắm thế chủ động, vậy thì phải trở nên mạnh hơn, nếu không nói không chừng sẽ bị những con quái thú kia giết chết, nên sức mạnh là điều bắt buộc.

Được, tôi sẽ dùng kiến thức đã học để hoàn thành công việc sửa chữa khó khăn này.

Sau khi đã quyết định, mấy ngày tiếp theo Đỗ Lan và Dũng Hạo Nam chuẩn bị không ít thứ.

Vì họ không có nơi ở cố định, mà liên tục trộm xe đổi chỗ, nên tập đoàn Khắc Nặc Tư tạm thời chưa tìm ra họ.

Trong thời gian đó, Dũng Hạo Nam tìm cách đến phố Tàu mua vũ khí dài ngắn từ Hội Tam Hoàng.

Tuy số lượng không nhiều, nhưng binh sĩ cầm súng, khí thế lại trở về.

Dù có gặp lại Thú Hóa Binh cũng không sợ không có sức chống cự.

Anh ta vẫn chưa thấy pháo laser của Thú Hóa Binh, trước mặt loại Thú Hóa Binh này, đạn dược căn bản không có tác dụng.

Còn Đỗ Lan thì chuẩn bị rất nhiều bột protein, penicillin, và dung dịch dinh dưỡng các loại.

Thật ra những thứ này hoàn toàn không dùng đến, nhưng để lừa

Dũng Hạo Nam, hắn mới mua những thứ này.

Về phần tiền bạc, dù sao cũng là do Dũng Hạo Nam cướp từ bọn côn đồ, không tiêu thì phí.

Họ tìm một khách sạn năm sao, không phải vì ham hưởng thụ, mà thực sự là Đỗ Lan cần một cái bồn tắm.

Dũng Hạo Nam nhìn Đỗ Lan đổ những thứ linh tinh vào bồn tắm, cảm thấy đây đúng là trò đùa.

Thật không biết Đỗ Lan ở thế giới trước là học công nghệ di truyền hay là học nấu ăn nữa.

Thế này có được không.

Đỗ Lan ngẩng đầu nhìn Dũng Hạo Nam, nghiêm túc nói, Được.

Anh cũng nên tập quen với việc tin tưởng tôi, giống như tôi tin tưởng anh vậy.

Nghe những lời này, Dũng Hạo Nam trong lòng rung động, thầm nói lời xin lỗi, nhưng anh làm vậy cũng là vì quốc gia.

Nếu sau này anh cũng làm việc cho quốc gia, mình nhất định sẽ nói thẳng.

Anh ta không biết Đỗ Lan lừa mình còn nhiều hơn, nếu phải nói xin lỗi thì đâu đến lượt anh ta.

Được, tôi tin anh.

Dũng Hạo Nam bắt đầu cởi quần áo, chỉ còn lại quần lót, rồi bước vào bồn tắm.

Chương 572

Miệng ngậm bình oxy leo núi, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Thuốc ngủ đã có tác dụng, Đỗ Lan cũng không chần chừ nữa, lập tức đi. gọi đồ ăn ngoài.

Mười phút sau, vừa ăn vừa đặt kim loại khống chế giống như sứa lên trán Dũng Hạo Nam.

Dưới bộ điều khiển hình tròn, những sợi tơ kim loại như có sự sống đâm vào trán Dũng Hạo Nam, thẳng tiến vào trung khu não bộ.

Xong rồi.

Đỗ Lan mới ăn được một miếng pizza, động tác nhanh đến khó tin.

Thực ra Đỗ Lan chỉ làm một động tác kích hoạt, công việc còn lại bộ điều khiển hoàn toàn có thể tự hoàn thành.

Ăn xong một miếng pizza, Dũng Hạo Nam đã hoàn toàn dung hợp với kim loại khống chế, bây giờ anh ta chính là Khải Phổ Nhị Hào phiên bản sửa đổi.

Tai Đỗ Lan khẽ động, nghe thấy tiếng bước chân của hai người ngoài hành lang, biết là Thú Hóa Binh đã tìm thấy họ.

Hắn lập tức nhảy từ cửa sổ sang tòa nhà đối diện, để lại Dũng Hạo Nam đối phó với chúng.

Tìm thấy rồi, ở đây.

Thú Hóa Binh trong phòng lộ ra bộ mặt hung tợn.

Dũng Hạo Nam vẫn còn đang ngủ.

Đánh thức nó dậy, bảo nó giao đồ ra đây.

Biết rồi.

Một con Thú Hóa Binh da dày thô ráp lôi Dũng Hạo Nam từ bồn tắm ra, quăng vào tường.

Mơ màng tỉnh dậy, không hổ là đặc chủng binh, thuốc ngủ cũng không khiến anh ta ngủ sâu.

Nhưng vừa mở mắt đã thấy cảnh chào đón xấu xí này, thật khiến người ta mất hứng.

Đỗ Lan đâu.

Việc sửa chữa đã hoàn thành rồi sao.

Dũng Hạo Nam thầm nghĩ.

Kim loại khống chế và người kia ở đâu.

Thú Hóa Binh mở miệng hỏi, Không nói ta sẽ giết ngươi.

Nghe vậy, Dũng Hạo Nam hơi yên tâm, nhớ lại lời Đỗ Lan, lớn tiếng hét lên, Trang bị.

Chú ý lực tập trung vào bộ giáp.

Một quả cầu sóng xung kích bảo vệ anh ta trong lúc trang bị, không bị tấn công.

Từ sau lưng anh ta xuất hiện bộ giáp Khải Phổ màu vàng nhạt, từng mảnh áo giáp bao phủ lên người Dũng Hạo Nam, những khe hở của áo giáp được lấp đầy bằng xúc tu.

Ở hông, đỉnh đầu, trán, miệng, và các khớp tay chân đều có những quả cầu kim loại.

Trên trán có một chiếc sừng cong ngược, đây chính là trạng thái Khải Phổ.

Dũng Hạo Nam ngẩng đầu, chỉ cần một ý niệm, thanh kiếm cao tần ở khuỷu tay đã được kích hoạt, chém đôi con Thú Hóa Binh trước mặt.

Sao có thể.

Kim loại khống chế của Nhị Hào đáng lẽ đã bị hỏng rồi chứ.

Tận châu Mỹ, một Thú Thần Tướng cũng vô cùng kinh ngạc.

Lẽ nào còn có tổ chức nào có công nghệ mạnh hơn cả Khắc Nặc Tư, có thể sửa chữa được kim loại khống chế.

Sức mạnh này, quá tuyệt vời.

Dũng Hạo Nam không ngừng tấn công, con Thú Hóa Binh còn lại cũng bị giết chết trong nháy mắt.

Lúc này Đỗ Lan từ ngoài cửa sổ trèo vào, VERY GOOD.

Mình sửa chữa không tồi.

Dũng Hạo Nam thoát khỏi trạng thái trang bị, cả bộ giáp Khải Phổ lơ lửng sau lưng anh ta, rồi biến mất vào không gian khác.

Khi không được kích hoạt, Khải Phổ tồn tại trong không gian khác để hấp thụ năng lượng.

Từ đó cũng có thể thấy công nghệ của Hàng Lâm Giả mạnh đến mức nào, hoàn toàn không cùng một chiều không gian với con người.

Đây còn là công nghệ của hàng trăm triệu năm trước, thật không biết công nghệ hiện tại của Hàng Lâm Giả sẽ mạnh đến mức nào.

Quần áo của Dũng Hạo Nam không biến mất, Đỗ Lan đã sửa chữa hoàn toàn bộ điều khiển rồi.

Đàn ông khỏa thân thì có gì đẹp đâu.

Sau này có thành viên nữ gia nhập thì lại lắp thêm kỹ năng thoát y cho Khải Phổ cũng được, Đỗ Lan tính toán như vậy.

Nơi này không thể ở lâu.

Đỗ Lan đã dò hỏi được trường học của Thâm Đinh Tinh, cứ đến trường hội hợp với họ là được.

Dũng Hạo Nam vẫn còn đang đắm chìm trong sức mạnh của mình, nên lần này đổi lại là Đỗ Lan lái xe.

Xe vẫn là xe trộm.

Lúc này Thâm Đinh Tinh vẫn chưa biết nguy cơ và bạn bè đã đến.

Trong lúc Đỗ Lan và Dũng Hạo Nam bận rộn, Thâm Đinh Tinh và Lại Xuyên Triết Lang cũng đã trải qua sự kiện Lại Xuyên Thụy Kỷ bị bắt cóc.

Cô là em gái của Lại Xuyên Triết Lang, cũng là đối tượng thầm mến của nhân vật chính Thâm Đinh Tinh.

Trong sự kiện này xuất hiện Khải Phổ Tam Hào, cũng khiến Lại Xuyên Thụy Kỷ biết được năng lực biến thân của Thâm Đinh Tinh, và bắt đầu nghi ngờ nhân vật chính là quái vật.

Đỗ Lan và Dũng Hạo Nam thay thường phục, đợi ở ngoài cổng trường cho đến khi tan học.

Ầm Đột nhiên từ trong trường truyền ra một tiếng nổ lớn.

Tiếng nổ này, Dũng Hạo Nam quá quen thuộc, Có nổ.

Vừa nói anh vừa nhìn về phía Đỗ Lan như thể đang xin chỉ thị cho bước tiếp theo.

Đi, chúng ta vào trong.

Tổng phụ trách của Khắc Nặc Tư, Thú Thần Tướng Cát Âu, chịu trách nhiệm thu hồi Khải Phổ.

Nhưng mấy lần thất bại khiến hắn tức giận đến phát điên, lại không ngần ngại phái năm siêu cấp Thú Hóa Binh đến trường học của Thâm Đinh Tinh, tiêu diệt Khải Phổ Nhất Hào.

Vì thân phận của Thú Hóa Binh vẫn chưa thể công khai, nên tất cả những người chứng kiến đều phải bị tiêu diệt.

Trường học biến thành chiến trường, các siêu cấp Thú Hóa Binh lần lượt thể hiện năng lực siêu cường của mình.

Còn Thâm Đinh Tinh cũng không thể không một lần nữa khoác lên mình bộ giáp quái vật trước mặt người mình yêu.

Khải Phổ.

Khải Phổ Nhất Hào đối đầu với năm siêu cấp Thú Hóa Binh Giải Phóng Thú.

Đặc Tây La Bối, sức mạnh mạnh nhất, giống như một con tê giác đứng thẳng.

Áo Lộ Cơ, điện lực hai mươi vạn vôn, một con lươn có tay chân, phát động tấn công qua xúc tu sau lưng.

Gia Tư Đạt, thuốc nổ, bộ phận phát xạ giống như hoa bồ công anh trên vai, phóng ra những quả tên lửa chứa thuốc nổ, uy lực rất lớn.

Sơn Cổ Sĩ, bọ ngựa thành tinh, vũ khí là hai thanh kiếm cao tần ở hai tay.

Còn có một con bọ cánh cứng một sừng, Kiệt Đa, vũ khí là tia nhiệt siêu tầm xa, và lớp vỏ ngoài cứng rắn.

Thật náo nhiệt.

Đỗ Lan dẫn theo Dũng Hạo Nam không lập tức tham gia vào cuộc chiến, mà trốn đi.

Nhìn kìa, trên mái nhà là Khải Phổ Tam Hào.

Bộ giáp màu đen, có thêm nhiều góc cạnh, mang lại cảm giác nguy hiểm hơn.

Chương 573

Cuộc chiến nghiêng về một phía, Khải Phổ Nhất Hào bị bốn siêu cấp Thú Hóa Binh đánh không có sức chống cự.

Thâm Đinh Tinh chịu đựng nỗi đau cả về thể xác lẫn tinh thần, khổ sở chống đỡ.

Vết thương từ kẻ thù, và cả sự không thấu hiểu từ người mình thầm yêu.

Xong rồi, đây căn bản không phải là kẻ thù mình có thể chiến thắng, Thâm Đinh Tinh trong lòng lo lắng, ít nhất cũng phải để các bạn học trong trường trốn thoát.

A.

Nghĩ đến đây, Thâm Đinh Tinh bất chấp nỗi đau trên cơ thể, lại xông về phía kẻ thù.

Cái đầu của Khải Phổ Nhất là của ta.

Thanh kiếm cao tần của Sơn Cổ Sĩ sắp chém đứt cổ Khải Phổ.

Khải Phổ Tam Hào cuối cùng cũng ra tay, khẩu pháo lạp tử ở ngực từ trên xuống dưới biến siêu cấp Thú Hóa Binh thành tro bụi.

Đây chính là vũ khí mạnh nhất của Khải Phổ, pháo lạp tử ngực.

Mở hai tấm giáp ngực, bên trong có một tấm gương mềm như thạch, thông qua việc hấp thụ hạt, tiến hành gia tốc, có thể phát ra một chùm tia lạp tử uy lực mạnh mẽ, phá hủy mọi thứ cản đường.

Dũng Hạo Nam vẫn luôn âm thầm quan sát.

Anh là binh sĩ, tuy rất muốn chiến đấu, nhưng lại chọn quan sát.

Khải Phổ còn rất nhiều năng lực mà anh không biết.

Tất cả những người bị Khải Phổ ký sinh, ở hai bên xương bả vai sau lưng đều nổi lên những cục u, không phải mụn mủ, mà giống như vết muỗi đốt hơn.

Các Khải Phổ có thể sử dụng thứ này để giao tiếp ý thức.

Quả cầu ở miệng Khải Phổ có thể phát ra sóng siêu âm, để tấn công và phòng thủ.

Quả cầu kim loại ở hông có thể điều khiển trọng lực, giúp Khải Phổ bay lượn.

Kim loại khống chế trên trán còn có thể phát ra tia laser tập trung, quả cầu trên đỉnh đầu có thể cảm ứng từ trường và sóng trọng lực.

Có thể nói Khải Phổ còn rất nhiều vũ trang, chờ chiến binh khai phá.

Cộng thêm khả năng tự chữa lành siêu cường, Khải Phổ quả thực là một pháo đài di động.

Thứ tốt, thật sự là thứ tốt.

Dũng Hạo Nam nhìn Khải Phổ Nhất và Khải Phổ Tam phát huy sức chiến đấu trong trận chiến, cùng với lực phòng ngự kinh người, hai mắt sáng rực, thầm hô nhặt được của tốt.

Khải Phổ Tam xuất hiện, khiến cục diện chiến đấu một lần nữa thay đổi.

Tổng tư lệnh của tập đoàn Khắc Nặc Tư, Thú Thần Tướng Cát Âu, thấy Đan Nguyên cuối cùng cũng bị người khác sử dụng, trong lòng lửa giận bốc lên.

Nhưng lúc này hắn thấy Tam Hào và Nhất Hào khác nhau một trời một vực, ra vẻ đã thích ứng với chiến đấu, liền lập tức thu quân.

Siêu cấp Thú Hóa Binh cũng không phải là đối thủ của Khải Phổ.

Những Thú Hóa Binh kia cũng không phải dạng vừa.

Dũng Hạo Nam nói sau trận chiến, Nhưng rõ ràng Khải Phổ vẫn mạnh hơn.

Được rồi, trận chiến kết thúc rồi, chúng ta có thể ra sân.

Đỗ Lan từ trong góc bước ra, Đúng là đại náo một trận, Khải Phổ Nhất Hào.

Ta đáng lẽ đã nói, bảo ngươi cẩn thận một chút.

Tiên sinh Đỗ Lan.

Thâm Đinh Tinh thấy Đỗ Lan cũng rất kinh ngạc, đồng thời cũng cảm thấy oan uổng, đây là kẻ thù tìm đến tận cửa, chứ đâu phải cậu tự nguyện.

Ngẩng đầu nhìn lên, Khải Phổ Tam Hào đã không biết tung tích.

Dũng Hạo Nam thu thập những mảnh xác còn lại của Thú Hóa Binh, để sau này nghiên cứu.

Còn Thâm Đinh Tinh vì thái độ của Thụy Kỷ, cũng trở nên buồn bã.

Cho đến nay, tất cả các trận chiến, cậu đều bị ép buộc.

Cậu và Khắc Nặc Tư có thù oán gì.

Tại sao cậu lại bị Khắc Nặc Tư truy sát.

Sau khi đuổi học sinh đi, Đỗ Lan tham gia cùng Dũng Hạo Nam tìm kiếm kỹ lưỡng chiến trường, mang đi mọi thứ hữu dụng.

Khải Phổ Tam Hào kia là ai.

Dũng Hạo Nam đột nhiên hỏi, vì Đỗ Lan dường như rất quen thuộc với thế giới này, nên anh mới hỏi xin tiết lộ tình tiết.

Cũng là một học sinh trung học Nhật Bản, chính là hội trưởng hội học sinh của trường này, Quyển Đảo Ngạc Nhân.

Cha cậu ta là người phụ trách chi nhánh Nhật Bản, nên cậu ta còn nhỏ tuổi đã có thể ra vào Khắc Nặc Tư, lộ diện trước mặt các nhân vật lớn.

Đỗ Lan giới thiệu.

Dũng Hạo Nam ngạc nhiên, sao lại là học sinh trung học.

Vũ khí lợi hại như vậy rơi vào tay học sinh trung học đúng là lãng phí.

Trong ấn tượng của anh, học sinh luôn là một đám người không đáng tin cậy.

Mấy ngày tiếp theo, Dũng Hạo Nam chịu trách nhiệm giám sát nhân vật chính, còn Đỗ Lan chịu trách nhiệm giám sát anh em nhà Lại Xuyên.

Các học sinh khác trong trường đều bị sửa đổi ký ức.

Thâm Đinh Tinh không tìm được ai có thể nhớ lại trận đại chiến đó, cảm thấy bị cô lập và bất lực, nội tâm càng thêm rối bời.

Lúc này lại bị hội trưởng hội học sinh gọi đến trường.

Còn bên Đỗ Lan, cũng phát hiện anh em nhà Lại Xuyên đã bị siêu cấp Thú Hóa Binh bắt đi.

Thú Hóa Binh được điều chế chuyên để đối phó với Khải Phổ, Nhân Tắc Mỗ, đã xuất hiện.

Dịch thể và máu của Nhân Tắc Mỗ đều là enzym, là chất lỏng chuyên ăn mòn áo giáp của Khải Phổ.

Trận chiến thảm liệt nhất của Thâm Đinh Tinh, nhưng cả Khải Phổ Tam Hào và hai người Đỗ Lan đều chọn cách quan sát trong bóng tối.

Một người là kẻ đầy tham vọng, một người là quân nhân, đều là những nhân vật không ngần ngại hy sinh người khác vì mục tiêu cuối cùng.

Đỗ Lan rất hài lòng với Dũng Hạo Nam.

Để thu thập tình báo, anh ta không hành động hấp tấp, mọi thứ đều vì đại cục.

Dù Dũng Hạo Nam vẫn luôn nóng lòng muốn thử sức mạnh của Khải Phổ, nhưng anh ta đã kiềm chế được ham muốn đó.

Sát thương của Nhân Tắc Mỗ đối với Khải Phổ vượt xa dự tính.

Thâm Đinh Tinh đau đớn hét lên, áo giáp bị ăn mòn giống như da thịt mình bị xâm thực, và dù cậu có tấn công Nhân Tắc Mỗ màu trắng lông xù đó thế nào đi nữa, kẻ thù vẫn có thể hết lần này đến lần khác đứng dậy và tấn công lại.

A.

Dưới áp lực, Thâm Đinh Tinh lại kích hoạt một kỹ năng mới, đạn trọng lực.

Dùng kim loại trọng lực ở eo nén trọng lực và bắn ra, cũng có thể coi là phiên bản đơn giản của đạn lỗ đen.

Nhưng vẫn không đủ để giết chết Nhân Tắc Mỗ.

Cuối cùng, pháo lạp tử ngực của Thâm Đinh Tinh bị ăn mòn và phong ấn, hai tay bị bẻ gãy, bụng bị đánh rách một lỗ, máu tươi tuôn ra không ngừng.

Nhưng vẫn chưa đủ, Nhân Tắc Mỗ muốn xé toạc kim loại khống chế của Thâm Đinh Tinh.

Cuối cùng, Nhân Tắc Mỗ tự nổ, tất cả máu thịt của nó đều bắn lên người Khải Phổ Nhất Hào, người đã mất kim loại khống chế nhưng vẫn muốn bảo vệ bạn học.

Khải Phổ Nhất Hào tan chảy như bùn, gào thét thảm thiết, không còn tồn tại.

Chương 574

Thu hồi hoàn thành.

Dũng Hạo Nam ngây người, mới vừa rồi còn cảm thấy Khải Phổ là vô địch, giờ lại xuất hiện một Nhân Tắc Mỗ, đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Nhưng anh tự nhận nếu mình chiến đấu với con quái vật lông xù này, chắc chắn sẽ không cho kẻ thù cơ hội tiếp cận, cũng sẽ không phải chịu một kết cục thảm hại như vậy.

Thâm Đinh Tinh thật thảm, chết không toàn thây.

Đặc phái viên Mỹ quốc.

Xin hãy giao chiếc hộp đó cho tôi.

Trong lúc Dũng Hạo Nam còn đang xem kịch, Đỗ Lan lại nhảy ra.

Tiên sinh Đỗ Lan.

Lại Xuyên Triết Lang không thể tin vào mắt mình, Đỗ Lan lại xuất hiện vào lúc này, giống như nhìn thấy cứu tinh.

Nhưng ngay lập tức lại lo lắng, Tiên sinh Đỗ Lan mau chạy đi, những người này đều là quái vật.

Trong tay Đỗ Lan chỉ có một khẩu súng lục, nhưng súng lục thì có tác dụng gì với quái vật chứ.

Ồ.

Siêu cấp Thú Hóa Binh cười, hành vi của Đỗ Lan trong mắt chúng giống như một màn biểu diễn của tên hề.

Pằng Đỗ Lan nổ súng, viên đạn lượn một vòng rồi găm vào thái dương của siêu cấp Thú Hóa Binh.

Kinh ngạc, viên đạn không đi theo đường thẳng, lại có người sử dụng súng lục đến cảnh giới này.

Tuy kinh ngạc nhưng loại đạn này cùng lắm chỉ khiến người ta cau mày một chút, vẻ mặt thêm vài phần hung tợn đáng sợ.

Không tệ, không tệ, dám làm ta bị thương.

Ngươi tìm chết.

Gã to con nổi giận, thú hóa thành tê giác.

Viên đạn cũng bị ép ra khỏi thái dương, rơi xuống bãi cỏ.

Ta cũng là vì tốt cho các ngươi thôi, phát súng vừa rồi chỉ là cảnh cáo.

Nếu các ngươi không giao kim loại khống chế của Nhất Hào cho ta, các ngươi sẽ chết.

Đỗ Lan quyết định cướp lấy Khải Phổ Nhất Hào, còn tế bào còn sót lại của Thâm Đinh Tinh trong mạch núi thì cứ trực tiếp tẩy đi là được.

Như vậy Thâm Đinh Tinh chết, sau này cha cậu ta lại có thể sống tốt, Thâm Đinh Tinh dưới suối vàng chắc chắn sẽ vui mừng.

Nói thật, Thâm Đinh Tinh từ đầu đến cuối đều bị ép buộc, cho đến cuối cùng cũng không tìm được lý do để chiến đấu.

Vì mình sở hữu Khải Phổ, nên kẻ thù sẽ uy hiếp người thân của cậu, rồi cậu phải chiến đấu.

Để giải quyết mọi chuyện, chỉ có hai cách: một là hoàn toàn tiêu diệt hội kín do mười hai Thú Thần Tướng đứng đầu, hai là chính mình chết đi.

Thú Thần Tướng tuy đáng ghét, nhưng lại nắm giữ công nghệ mạnh mẽ, rõ ràng đại diện cho lực lượng sản xuất tiên tiến.

Dù có vài kẻ khác biệt, nhưng chủ yếu các Thú Thần Tướng vẫn là vì biển sao, vì đi tìm Hàng Lâm Giả.

Hơn nữa, thủ lĩnh của Thú Thần Tướng là A Tạp Phỉ Nhĩ hàng trăm triệu năm trước còn phá hủy thiên thạch rơi xuống Trái Đất, cứu rỗi loài người, nói là chúa cứu thế của nhân loại cũng không quá.

Vì vậy Đỗ Lan mới ra tay, sau khi lấy được bộ điều khiển của Khải Phổ Nhất Hào, hắn chuẩn bị trở về thế giới hiện thực.

Ha, chết đi.

Không có siêu cấp Thú Hóa Binh nào lại nghe lời nói đùa của con người Đỗ Lan, nên tê giác Đặc Tây La Bối tấn công về phía Đỗ Lan.

Đỗ Lan khẽ mỉm cười, sử dụng thương đấu thuật.

Đối mặt với cú húc của con tê giác hai chân, Đỗ Lan nâng họng súng, khẽ cười, Có chút thú vị.

Nói xong, thân thể hắn đã biến mất trước mặt Thú Hóa Binh.

Pằng pằng, hai phát súng trúng vào đầu gối kẻ địch, không chỉ trúng mà còn cắt đứt cơ bắp truyền lực của đối phương.

Thú Hóa Binh tê giác ngã sấp về phía trước, trượt đi một đoạn dài không dừng lại được.

Trước khi đối phương kịp hồi phục, Đỗ Lan nhanh chóng nghiêng người nhảy lên lưng Thú Hóa Binh, thuận tay tóm lấy một cánh tay của nó.

Từ vai đến khuỷu tay, rồi đến cổ tay, là kỹ thuật cầm nã thủ truyền thống.

Đồng thời, cánh tay kia của con quái vật cũng bị Đỗ Lan hạ thấp người tóm lấy, là kỹ thuật phân cân thác cốt.

Mọi người chỉ nghe tiếng rắc rắc phát ra từ cánh tay to khỏe của

Thú Hóa Binh, tay nó hoàn toàn không nhấc lên được nữa.

Nhưng vẫn chưa kết thúc, Đỗ Lan nhảy lên rồi hạ xuống, dùng đầu gối hung hăng đập vào cột sống của Thú Hóa Binh, lại một tiếng rắc giòn tan.

Lúc này hắn mới buông hai tay của Thú Hóa Binh ra, quay người lại bắn thêm hai phát vào sau gáy nó.

Hắn thong thả nhảy xuống từ thân thể Thú Hóa Binh, tiện tay thay một băng đạn mới, trông vô cùng phong độ.

Nhưng khi băng đạn cũ rơi xuống, lại vô cùng khó xử, vì bên trong vẫn còn lại một viên đạn.

Mải lo làm màu, quên mất gã Dũng Hạo Nam kia thích lên đạn sẵn một viên, nên số đạn trong súng của Đỗ Lan nhiều hơn dung lượng băng đạn một viên Thôi kệ, chuyện nhỏ, bỏ qua bỏ qua, chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ trên con đường làm màu dài đằng đẵng mà thôi.

Đỗ Lan nghĩ dù sao cũng không ai thấy, nhưng chân vẫn quét qua băng đạn rơi dưới đất, đá nó vào gầm thân thể Thú Hóa Binh, hành động này quả thật là giấu đầu hở đuôi Mọi người cạn lời.

Im lặng.

Dùng sức mạnh của con người mà lại dễ dàng đánh bại một siêu cấp Thú Hóa Binh như vậy.

Không thể tin được, khó mà lý giải, chuyện này dù đã xảy ra ngay trước mắt, vẫn cần thời gian để người ta tiêu hóa.

Ngầu quá.

Lại Xuyên mập hai mắt sáng rực, đây là thực lực của đặc phái viên Mỹ quốc sao.

Quá lợi hại.

Ngay cả Cát Âu, người vẫn đang quan sát trận chiến qua đôi mắt của Thú Hóa Binh, cũng ngẩn người.

Hắn có thể nhìn ra thủ đoạn của Đỗ Lan, dường như là võ thuật lưu truyền ở đại lục phương Đông.

Sử dụng thủ pháp võ thuật để phá hủy xương cốt và cơ bắp của Thú Hóa Binh.

Không, không chỉ như vậy, nếu chỉ là sức mạnh của người thường thì căn bản không thể nào đánh gãy xương cốt cứng rắn đã được điều chế của Thú Hóa Binh.

Sức mạnh của Đỗ Lan này vượt xa người thường, tuyệt đối không phải người thường.

Đặc Tây La Bối, ngươi đúng là đồ vô dụng, lại bị một phàm nhân đánh bại.

Kiệt Đa với tư cách là đội trưởng của siêu cấp ngũ nhân chúng, sự thất bại của thuộc hạ chính là thất bại của mình.

Bị một kẻ trong mắt hắn chỉ là phàm nhân như Đỗ Lan đánh bại, chứng tỏ Đặc Tây La Bối quá yếu, cũng là sự sỉ nhục đối với siêu cấp Thú Hóa Binh của mình.

Ta đã nói từ sớm, giao ra kim loại khống chế hoặc là chết.

Đỗ Lan một lần nữa chĩa họng súng về phía ba siêu cấp Thú Hóa Binh còn lại.

Ha, chúng ta thật sự bị coi thường rồi.

Kiệt Đa, cứ để ta, Áo Lộ Cơ, giết tên này đi.

Kẻ có năng lực của lươn điện tự mình xung phong đứng ra, lộ ra chân diện mục của con lươn bốn chân, Loài người, xem ngươi có thể chống lại hai mươi vạn vôn của ta không Xúc tu sau lưng mang theo điện quang quấn về phía Đỗ Lan.

Nếu bị nó chạm phải, chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn.

Hãy xem Đỗ Lan sẽ chống đỡ đòn tấn công này như thế nào, vừa làm màu vừa không để Dũng Hạo Nam nghi ngờ.

Khẩu súng lục bắt đầu xoay tròn trong lòng bàn tay hắn, càng lúc càng cao, trước khi chiến đấu còn phải làm màu.

Nhưng khi khẩu súng cao quá đỉnh đầu, hai chân Đỗ Lan phát lực, cả người nhảy lên, lộn nhào trên không, sau đó là một loạt tiếng súng liên hồi.

Pằng.

Sau những tiếng súng liên miên không dứt, chỉ thấy hai chân Đỗ Lan đã đáp xuống mặt đất, cũng đã né được đòn tấn công của tia chớp.

Nhìn lại Áo Lộ Cơ, hai mắt nó đã bị bắn trúng, giờ đây máu lệ đầm đìa.

Chương 575

Trên cổ cũng bị khoét một lỗ nhỏ.

Ngoài hai viên đạn trúng mắt, tất cả những viên đạn còn lại đều bắn trúng một điểm này trên cổ.

Dù Thú Hóa Binh da dày thịt béo, cũng khó tránh khỏi bị bắn xuyên.

Tuy không chết, nhưng bị bắn thủng khí quản vẫn khiến nó đau đớn một hồi, hành động chậm lại.

Thay băng đạn, tiếp tục bắn. 85.

Áo Lộ Cơ vì mất đi thị giác, nên xúc tu múa loạn, trông thấy sắp bao vây luôn cả đồng đội của mình vào rồi, Áo Lộ Cơ, bình tĩnh lại.

Kiệt Đa cũng không ngờ tài bắn súng của Đỗ Lan lại chính xác đến vậy, quả thật là kỹ thuật bách bộ xuyên dương.

Lại thấy Đỗ Lan lại đi vào giữa hai xúc tu đang múa loạn, luồn lách qua những kẽ hở.

Những xúc tu mang theo điện quang tưởng chừng sắp đánh trúng Đỗ Lan, nhưng mỗi lần đều bị Đỗ Lan né được trong gang tấc.

Khiến người xem tim đập thình thịch, nhưng lại không thể rời mắt.

Cuối cùng Đỗ Lan đã xuyên qua lưới điện, đứng trước mặt Áo Lộ Cơ.

Đỉnh đầu Đỗ Lan cũng chỉ cao đến cổ của Thú Hóa Binh.

Tiếc là đối phương đã không thể nhìn thấy hắn.

Họng súng như mũi tên rời cung đâm vào lỗ hổng trên cổ họng kẻ địch, chống vào cột sống, rồi bóp cò.

Đạn ở cự ly gần đập vào cột sống, sau vài phát súng, con lươn không còn phóng điện nữa, ngã thẳng về phía trước, không còn động đậy.

Còn hai tên.

Các ngươi cùng lên đi.

Đỗ Lan lại tranh thủ thay băng đạn.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, vài phút, chắc chắn không quá hai phút.

Hai siêu cấp Thú Hóa Binh đã ngã xuống, một trọng thương, một tử vong.

Quay về.

Cát Âu muốn là kim loại khống chế, nên lúc này đã chọn rút lui.

Chết tiệt.

Kiệt Đa tuy muốn báo thù cho đồng đội, nhưng mệnh lệnh của Thú Thần Tướng không thể chống lại.

Hai người một người chặn Đỗ Lan, Kiệt Đa cầm kim loại khống chế quay người bỏ chạy.

Dũng Hạo Nam đang ẩn nấp trong bụi cỏ cuối cùng cũng hành động, trang bị, rồi bắn tia laser tập trung về phía Kiệt Đa.

Trúng ngay vào phần trên cánh tay của Kiệt Đa, không biến thân Thú Hóa Binh thì cũng chỉ mạnh hơn binh sĩ bình thường một chút mà thôi.

A.

Chiếc hộp cùng với cánh tay bay ra ngoài.

Kiệt Đa đau đớn quay người lại thì thấy một kẻ thù còn đáng sợ hơn, Khải Phổ.

Khải Phổ Nhất vừa mới chết, Tam Hào thì màu đen, vậy thì đây chắc là Nhị Hào.

Nhưng kim loại khống chế của Nhị Hào đã bị hỏng, lẽ ra không thể xuất hiện lại được.

Khải Phổ Tam Hào đang ẩn nấp thấy Nhị Hào cũng lộ vẻ trầm tư.

Quyển Đảo Ngạc Nhân rất tò mò rốt cuộc ai có bản lĩnh lớn như vậy mà sửa được Khải Phổ Nhị Hào.

Bây giờ tình hình đã trở nên phức tạp, thấy chiếc hộp rơi xuống, Quyển Đảo Ngạc Nhân cũng hành động.

Trước đó khi Nhất Hào bị hành hạ, dù Thâm Đinh Tinh có gào thét thế nào cũng không ra mặt, nhưng giờ Quyển Đảo Ngạc Nhân đã ra tay.

Kế hoạch của hắn là dùng kim loại khống chế của Nhất Hào để lấy lòng tin của Cát Âu, nhằm có được tài liệu sâu hơn của Khắc Nặc Tư.

Vì vậy hắn vốn không định để lộ mình là Tam Hào, cũng không chuẩn bị can thiệp vào chuyện này.

Nhưng nếu kim loại khống chế bị hai người Đỗ Lan lấy đi, vậy thì công lao của Quyển Đảo Ngạc Nhân cũng không còn, đồng thời giá trị của việc hy sinh Khải Phổ Nhất Hào cũng không còn nữa.

Ít nhất kim loại khống chế của Nhất Hào phải nằm trong tay mình.

Thấy Nhị Hào có thể đổi người, vậy thì kim loại khống chế của Nhất Hào cũng có thể để người khác trang bị.

Hiện tại, ngoài Đỗ Lan ra, chưa ai biết rằng Khải Phổ có thể thông qua Đơn Nguyên Tháo Gỡ để khôi phục thành Đan Nguyên G.

Hàng trăm triệu năm trước, Khải Phổ Linh Hào chính là bị tiêu diệt như vậy.

Nhưng bây giờ biết được kim loại khống chế có thể đổi người, thế là đủ rồi.

Tam Hào và Nhị Hào gần như cùng lúc đến hai bên chiếc hộp.

Dũng Hạo Nam thấy có người ra tranh giành với mình, liền lập tức ra tay ngăn cản.

Hai bên đồng thời ra quyền, đấm vào nhau.

Cuộc chiến giữa Khải Phổ và Khải Phổ lại bắt đầu.

Một người từ nhỏ đã có tham vọng lớn, không một khắc nào quên rèn luyện bản thân để phát triển toàn diện đức trí thể, là một hội trưởng hội học sinh.

Một người là thành viên của một đơn vị đặc biệt thuộc quân đội từ thế giới khác xuyên đến, cũng là một chiến sĩ tinh nhuệ đứng đầu toàn quân cả về đầu óc lẫn kỹ năng chiến đấu.

Không cần nghĩ cũng biết chiến sĩ mạnh hơn một chút.

Nhưng dưới sự hỗ trợ của siêu ngoại hạng như Khải Phổ, sự chênh lệch giữa hai người gần như có thể bỏ qua.

Một giây, hai giây, tốc độ của hai người ngày càng nhanh, giao chiến với tốc độ gần như không thể nhìn thấy tàn ảnh của quyền cước. 86.

Sức mạnh của Khải Phổ vượt xa con người gấp mấy chục lần, được phát huy đến mức triệt để, vẻ đẹp và sức mạnh lúc này hòa làm một.

Cuộc đối đầu kịch liệt diễn ra xung quanh kim loại khống chế.

Quá đã.

Máu trong người Dũng Hạo Nam đang sôi sục, trận chiến như thế này đúng là lần đầu tiên.

Quân nhân chính là quân nhân, chỉ có trên chiến trường mới là lúc anh ta tỏa sáng nhất.

Lấy được rồi.

Vẫn là Dũng Hạo Nam kỹ cao hơn một bậc, tay chân phối hợp, khi tóm được chiếc hộp, liền đá văng Tam Hào ra.

Tam Hào bay ra, thấy Nhị Hào sắp trốn thoát, không chút do dự, mở pháo lạp tử ở ngực.

Mình không lấy được thì phá hủy nó.

Thế lực của Nhị Hào này chưa rõ, nhất định không thể để họ lớn mạnh, nếu không kế hoạch của mình sẽ có thêm nhiều biến số.

Chương 576

Dũng Hạo Nam thầm nghĩ đối phương lòng dạ độc ác, đúng là người Nhật Bản, cho dù chỉ là học sinh cũng là kẻ điên.

Quyển Đảo Ngạc Nhân đột nhiên nghe thấy tiếng la hét, rồi cảm thấy mặt mình bị thứ gì đó đập vào.

Là Đỗ Lan đã giải quyết xong con quái vật thuốc nổ, rảnh tay ra hỗ trợ Nhị Hào.

Qua đây, chúng ta đi.

Nhị Hào điều khiển kim loại trọng lực bay lên đỉnh đầu Đỗ Lan, kéo hắn lên, hai người nhanh chóng chuồn đi, đồng thời tay Đỗ Lan đổi sang một khẩu súng xung kích hạng nhẹ, bắn tỉa vào mắt Tam Hào.

Đợi đến khi Tam Hào tích tụ năng lượng xong, Đỗ Lan và họ đã biến mất rồi.

Về Trái Đất đi.

Tuy có chút kỳ quặc, nhưng Dũng Hạo Nam biết ý của Đỗ Lan là trở về Trái Đất mà họ đang sống.

Lấy được hai bộ Khải Phổ quả thực đã đủ.

Cuối cùng cũng có thể về rồi.

Trong mười ngày qua, cảm giác thật không chân thực, có Thú Hóa Binh, còn có Khải Phổ, đây chính là dị thế giới.

Sau này mình có thể tiếp tục xuyên qua những thế giới như vậy, thật quá thú vị.

Cánh cửa vô giới một lần nữa mở ra, trước cửa Đỗ Lan xác nhận tọa độ, Dũng Hạo Nam không chút do dự xuyên qua.

Sau đó, không có sau đó nữa, vì Dũng Hạo Nam vừa đáp xuống đất, đã phát hiện cánh cửa sau lưng đóng lại, nhưng bên cạnh anh ta hoàn toàn không có bóng dáng của Đỗ Lan.

Đỗ Lan vốn định cứ thế đi, nhưng đột nhiên cảm giác có một sự tồn tại vô cùng mạnh mẽ đang bay về phía này, biết chắc đó chính là Thú Thần Tướng ở Nhật Bản.

Mình đến thế giới này mà ngay cả Thú Thần Tướng cũng chưa gặp, chẳng phải quá đáng tiếc sao.

Vì vậy hắn đã ở lại.

Cát Âu trông chỉ như một người đàn ông trung niên khỏe mạnh, khuôn mặt thường thấy của đàn ông châu Âu, vạm vỡ uy nghiêm.

Chính ngươi đã giết ba siêu cấp Thú Hóa Binh của ta.

Cát Âu nói bằng giọng trầm.

Ngươi cũng đến để nộp mạng à.

Đỗ Lan không hề sợ hãi, Vậy thì ngươi tốt nhất nên thú thần biến đi, nếu không ngươi ngay cả cơ hội khóc cũng không có.

Ngươi lại biết cả thú thần biến.

Người này quả nhiên không đơn giản.

Trong mười hai Thú Thần Tướng, người trẻ nhất chính là ngươi, ta đương nhiên biết.

Sao nào, có muốn chiến đấu không.

Toàn thân Cát Âu tỏa ra sương mù, khóe miệng lộ ra nanh vuốt, răng cũng biến thành những chiếc răng cưa sắc nhọn, Chọn chiến đấu với ta, cũng đồng nghĩa với việc chọn cái chết.

Được, ta thành toàn cho ngươi.

Thú thần biến.

Thú Thần Tướng là thống soái của tất cả Thú Hóa Binh, có thể điều khiển Thú Hóa Binh bằng tâm linh.

Trạng thái thú thần của Cát Âu không nhìn ra là động vật gì, hai bên đầu mọc ra hai chiếc sừng lớn giống san hô điểm xuyết vài nhánh ngắn, cơ bắp trên người nổi lên từng múi, chủ thể là cơ bắp khỏa thân màu xanh lam.

Trên trán là một viên thần thủy tinh hình elip, cũng là nguồn sức mạnh của Thú Thần Tướng.

Rất tốt, rất tốt, chính là như vậy.

Đỗ Lan cuối cùng cũng thấy được Thú Thần Tướng thật sự, Vậy thì, ready.

Go.

Đỗ Lan biến mất, một quyền đấm vào người Cát Âu, sau đó cả hai người đều bay ra ngoài.

Cát Âu không thể tin vào mắt mình, lẽ nào Đỗ Lan cũng là Thú Thần Tướng.

Nếu không tại sao lại biết bay.

Chết tiệt.

Năng lực của Cát Âu là điều khiển trọng lực, thậm chí có thể mô phỏng ra lỗ đen.

Xung quanh Đỗ Lan đột nhiên trở nên nặng nề, mình đã ở trong trường trọng lực rồi.

Ta khiến ngươi không thể động đậy Nhưng Đỗ Lan đột nhiên cười lớn, Ha.

Cát Âu ngơ ngác.

Ngươi cười cái gì.

Thú Thần Tướng trầm giọng hỏi, đây là sỉ nhục mình sao.

Trọng lực.

Gấp mấy lần trọng lực.

Thật đúng là khiến Đỗ Lan hồi tưởng lại những tháng ngày tu luyện vui vẻ của mình, Hoàn cảnh như thế này khiến ta hoài niệm.

Động tác của Đỗ Lan vẫn nhanh như cũ, khiến Cát Âu không kịp phản ứng.

Sao có thể.

Dưới trọng lực gấp mười lần như thế này, không ai có thể không bị ảnh hưởng, ngay cả Thú Hóa Binh cũng không được.

Trong lúc Cát Âu bay ngược ra sau, trong đầu vẫn không thể hiểu nổi.

Tại sao trọng lực gấp mười lần lại không có tác dụng.

À, vậy thì gấp hai mươi lần Hai người đều đáp xuống mặt đất, cả mặt đất đều không chịu nổi trọng lượng của họ mà nứt ra.

Chưa đủ, chưa đủ, ngươi còn bao nhiêu bản lĩnh cứ lấy hết ra đi.

Đỗ Lan đứng trong trường trọng lực, vô cùng thoải mái.

Dùng trọng lực để khống chế một chiến binh Dragon Ball, e là phải tốn thêm chút sức lực nữa mới có hiệu quả.

Chết tiệt.

Gấp ba mươi lần.

Vẫn chưa đủ.

Chết tiệt.

Cát Âu nghiến răng nói, Đây là ngươi tự tìm lấy.

Hai bàn tay mọc ra móng vuốt lật úp lại, thần thủy tinh trên trán Cát Âu đột nhiên phát sáng, không gian bị hai tay hắn đè nén sinh ra một áp lực khổng lồ.

Mô phỏng lỗ đen.

Cát Âu lại dùng đến chiêu cuối của mình, chiêu này cũng bị các Thú Thần Tướng khác coi là chiêu cấm kỵ.

Đỗ Lan hoàn toàn không sợ, chỉ nhẹ nhàng thì thầm, Thế này mới ra dáng chứ, không hổ là Thú Thần Tướng, quả nhiên không làm ta thất vọng.

Lúc này Quyển Đảo Ngạc Nhân cũng đã đến nơi, kinh hãi nhìn mọi thứ ở phía xa.

Sóng trọng lực hoàn toàn bị bẻ cong, trước mặt hắn thật sự xuất hiện một cái lỗ đen.

Ngay cả pháo lạp tử ngực của Khải Phổ cũng sẽ bị lỗ đen đó bẻ cong và hút vào, sức mạnh đáng sợ đến mức nào, đây chính là thủ lĩnh của Thú Hóa Binh sao.

Quyển Đảo Ngạc Nhân biết mình đã xem thường tổ chức Khắc Nặc Tư, sức mạnh của Thú Thần Tướng chắc chắn đã vượt qua Khải Phổ hiện tại.

Nhưng trong tình huống mà bản thân ở xa cũng đã cảm nhận được lực hút, Đỗ Lan kia lại đứng trước lỗ đen mà không hề nhúc nhích.

Vậy thì đến lượt của ta.

Đỗ Lan đột nhiên nói, hắn giơ một ngón tay lên, Đạn phản vật chất.

Chiêu thức này tuy đã lĩnh ngộ từ rất lâu, nhưng không có nhiều cơ hội sử dụng, lần này cứ thử xem sao.

Sự hư vô còn đáng sợ hơn cả lỗ đen lấp lánh trên đầu ngón tay Đỗ Lan, Đi đi.

Không có sự áp chế màu đen của lỗ đen, cũng không có thanh thế hùng hậu như mô phỏng lỗ đen, nó chỉ yên lặng bay qua, phản vật chất bắt đầu hủy diệt toàn bộ lỗ đen, không phải trung hòa mà là nuốt chửng.

A.

Tình cảnh này sao có thể không khiến Cát Âu kinh hãi.

Hắn chưa từng thấy sự tồn tại mạnh mẽ như vậy, vung tay một cái đã phá được lỗ đen khiến tất cả Thú Thần Tướng nghe đến đã biến sắc.

Ngươi rốt cuộc là ai.

Lỗ đen biến mất khiến Cát Âu run rẩy hỏi ra câu hỏi này.

Bây giờ ngươi chưa cần biết ta là ai, nhưng ta nghĩ sẽ có một ngày, chúng ta sẽ gặp lại nhau trong vũ trụ.

Khi Đỗ Lan nói ra câu này, sắc mặt Cát Âu rõ ràng thay đổi, hắn nghĩ đến Hàng Lâm Giả, trong mười hai Thú Thần Tướng chỉ có Thú Thần Tướng đầu tiên từng gặp Hàng Lâm Giả.

Lẽ nào ngươi là Hàng Lâm Giả.

Đỗ Lan cười mà không đáp, mà trực tiếp mở cửa, Chuyến du lịch Trái Đất rất vui vẻ, vậy thì tạm biệt.

Bước vào trong cửa, Đỗ Lan cùng cánh cửa biến mất.

Chậm trễ khoảng mười phút, Đỗ Lan trở về Trái Đất.

Cửa còn chưa đóng hẳn, Đỗ Lan đã nghe tiếng rắc rắc, tiếng lên đạn của một số khẩu súng trường.

Đỗ Lan quét mắt một vòng, cả con phố đã bị dọn sạch, các cửa hàng hai bên đều đã đóng cửa im ỉm.

Một đội quân mấy trăm người đã bao vây Đỗ Lan.

Chương 577

Rõ ràng sự việc đã đến tai tổng quân khu, nên họ đã tiếp quản Đỗ Lan.

Dũng Hạo Nam cũng đã bị cách ly.

Hơn nữa, tổng quân khu rõ ràng không mấy thân thiện.

Giơ tay lên.

Bị nhiều súng như vậy chĩa vào, Đỗ Lan cũng không phản kháng, ngoan ngoãn giơ hai tay lên, sau đó hai tay bị còng ra sau lưng, áp giải đến khu cách ly.

Dũng Hạo Nam nhìn thấy Đỗ Lan, cũng không nói gì.

Bây giờ anh và Đỗ Lan đều là người bị giám sát, nói chuyện tùy tiện cũng sẽ bị ngắt lời.

Đồng thời anh còn lo Đỗ Lan sẽ phát hiện ra anh chính là người của quân đội, như vậy rất có thể sẽ gây ra sự phản cảm từ Đỗ Lan.

Kim loại khống chế không còn trên người Dũng Hạo Nam, xem ra đã bị lấy đi.

May mà Đỗ Lan đã tẩy sạch tế bào của Thâm Đinh Tinh, nếu không thật sự sợ lại sao chép ra một Thâm Đinh Tinh nữa.

Ở trong căn phòng tối đen ba ngày ba đêm, mỗi ngày không có việc gì làm.

Đỗ Lan ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, tất cả đều bị camera quay lại.

Mặt khác, Dũng Hạo Nam đã trình diễn năng lực của Khải Phổ cho hai vị thủ trưởng xem, lập tức nhận được sự coi trọng cao độ.

Đương nhiên vì Dũng Hạo Nam không báo cáo tổ chức mà tự ý sử dụng tài nguyên quý giá như vậy, nên đã bị phê bình giáo dục không ghi tên.

Đồng thời yêu cầu anh viết báo cáo bằng văn bản về tình hình ở thế giới trước.

Nếu thế giới đó thật sự có nhiều công nghệ như vậy, thì họ có lý do cần thiết phải quay lại đó một lần nữa.

Trong mắt họ, Đỗ Lan chỉ là một nhân vật phải phục tùng.

Bất kể là từ góc độ đại nghĩa hay cá nhân, đều chỉ có lựa chọn phục tùng.

Tài liệu của Đỗ Lan này đều ở đây cả rồi sao.

Thủ trưởng đã xem qua hết, Một năm trước bị tai nạn xe hơi, thi thể đã được hỏa táng, nhưng một tháng trước lại đột nhiên xuất hiện, và biến thành một nhà di truyền học và chiến sĩ, còn có khả năng xuyên qua các thế giới.

Vâng.

Cậu nói xem có khả năng nào hắn thực ra cũng là từ một thế giới khác đến chỗ chúng ta không.

Thủ trưởng cũng không phải kẻ ngốc, lập tức nghĩ đến khả năng này.

Đi tìm tất cả những người có liên quan đến Đỗ Lan đến đây, chúng ta sẽ đối chất trực tiếp.

Mất thêm vài ngày nữa, họ cũng tìm được những người bạn bè cũ của Đỗ Lan, thậm chí là giáo viên tiểu học, trung học cơ sở, trung học phổ thông, và cả Mạc Tiếu, người giống hệt chị gái của Đỗ Lan.

Vị thủ trưởng kia làm rùm beng như vậy, quả thực chính là đang chuẩn bị một sân khấu cho Đỗ Lan làm màu.

Liễu Mạc Tiếu bị một nữ quân nhân trẻ tuổi mặt mày tươi cười đưa đi, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng dù có hỏi thế nào, nữ quân nhân đó cũng chỉ đáp lại xin hãy phối hợp công tác của tôi.

Xe chạy thẳng đến doanh trại không quân của quân khu, Đỗ Lan và Dũng Hạo Nam cũng bị áp giải đến đó.

Dường như cấp trên muốn tuyển chọn những người nòng cốt từ các đơn vị không quân ở các khu vực để thành lập một đội ngũ chuyên đối phó với việc xuyên không.

So với các đơn vị khác, trình độ học vấn trung bình của binh sĩ trong không quân tương đối cao hơn.

Hơn nữa, rất nhiều công nghệ và vật phẩm chiếm được từ các thế giới khác cũng cần có nơi cất giữ, nhà chứa máy bay của không quân chính là một lựa chọn không tồi.

So với kho vũ khí của các đơn vị khác, việc di chuyển máy bay cũng tiện lợi hơn một chút.

Đương nhiên còn có một nguyên nhân nữa, đó là có người ở cấp trên cho rằng công nghệ cao thì cuối cùng vẫn sẽ phát triển lên trên cao, nên chọn không quân là vô cùng thích hợp.

Điều này cũng không sai, bởi vì đại đa số nhân loại đều ngẩng đầu nhìn lên, rất ít người nghĩ đến việc khai phá mặt đất dưới chân mình.

Vì dù là than đá, dầu mỏ, khí thiên nhiên, hay bất kỳ khoáng sản nào khác trong lòng đất thì cuối cùng cũng là một phần của Trái Đất, nếu đào quá mức, máy chủ Trái Đất đóng cửa sớm, lúc đó họ biết khóc với ai.

Hơn nữa, dù là dưới lòng đất hay dưới biển, nhân loại cuối cùng vẫn có một loại thành kiến với lòng đất.

Đa số người nói ước mơ là vũ trụ tinh tú, có mấy ai mơ ước đào hang xuống dưới chứ.

Tóm lại, bộ phận mới thành lập này lấy không quân làm chủ lực.

Đỗ Lan liên lạc với Lăng Ba Lệ, xem đã tìm được nhà tài trợ nào chưa.

Hợp tác với quân đội có quá nhiều ràng buộc, hắn vẫn muốn tự mình lập một đội ngũ, nhiều nhất là có thể cho quân phương quyền ưu tiên mua hàng.

Nhưng chuyện này vẫn phải xử lý cho thỏa đáng, không thể để vợ con mình xem trò cười được.

Đỗ Lan bị đưa đến một phòng thẩm vấn, bên trong rất rộng rãi.

Trên một bức tường có lắp kính một chiều, người bên ngoài có thể thấy bên trong, nhưng người bên trong lại không thấy được bên ngoài.

Một chiếc bàn dài đặt ở giữa, ba chiếc ghế đối diện đều còn trống.

Đỗ Lan bị cảnh vệ áp giải ngồi vào chiếc ghế đơn độc ở phía bên kia bàn dài.

Sau đó cảnh vệ đứng lại bên cửa, để mặc Đỗ Lan ngồi một mình ở đó.

Từ trước đến nay chỉ có Đỗ Lan cho người khác ăn bơ, bây giờ phong thủy luân chuyển, cũng đến lượt Đỗ Lan nếm thử tư vị này.

Tay vẫn còn đeo còng, Đỗ Lan cứ yên lặng ngồi đó, thầm nghĩ cảm giác này thật mới mẻ, đơn giản là tuyệt cú mèo.

Tất cả nhân chứng đều đứng bên ngoài phòng thẩm vấn, qua tấm kính một chiều nhìn Đỗ Lan ở bên trong.

Trong lòng lật lại thông tin về người đàn ông bên trong, người có trí nhớ tốt đã nhớ ra người này chẳng phải là Đỗ Lan sao.

Sao thế, lẽ nào phạm pháp rồi.

Một vài người bạn ăn nhậu lập tức muốn giả vờ không quen biết hắn, để tránh bị liên lụy.

Nhưng nhìn thấy xung quanh toàn là quân nhân, biết là không ổn, vẫn nên thành thật khai báo thì hơn.

Có quen người này không.

Viên quân quan hỏi mọi người.

Có người gật đầu, có người lắc đầu.

Có biết hắn tên gì không.

Những người biết đều lộn xộn báo ra hai chữ Đỗ Lan.

Có nhanh có chậm, không thống nhất, báo lại một lần cho chỉnh tề đi chứ.

Thính lực của Đỗ Lan nhạy bén đến mức nào, dĩ nhiên nghe thấy hết mọi thứ ở phía bên kia tấm kính.

Xem ra người ở đây cũng không phải đồ ngốc, đã bắt đầu nghi ngờ lai lịch của mình rồi.

Trong lòng Liễu Mạc Tiếu ngũ vị tạp trần, vốn dĩ cô vẫn luôn tìm Đỗ Lan.

Sau lần gặp trên máy bay, cô đã luôn nghi ngờ Đỗ Lan giả chết, nên muốn tìm được hắn để trả lại sản nghiệp gia đình cho hắn.

Vô công bất thụ lộc, mình lại chẳng phải người nhà gì của Đỗ Lan, nên trong lòng cô không muốn chấp nhận món quà của chú Đỗ đã qua đời.

Nhưng không ngờ sau lần chia tay trên máy bay, gặp lại nhau thì

Đỗ Lan đã trở thành tù nhân.

Mặc dù không biết đầu đuôi câu chuyện, nhưng cô không tin Đỗ Lan đã làm chuyện gì thương thiên hại lý.

Bởi vì cô không tin Đỗ Lan có lá gan lớn như vậy.

Viên quân quan nhỏ lại hỏi thêm vài câu, sau đó báo cáo cấp trên, rồi có thể bắt đầu thẩm vấn.

Chương 578

Hai nam một nữ, ba quân quan cấp thiếu tướng lần lượt đi vào, quả thật là dàn trận lớn, nhưng Đỗ Lan rất hưởng thụ đãi ngộ như vậy.

Ba viên quân quan có động tác vô cùng thống nhất, từ bước chân khi vào cửa, đến lúc kéo ghế ngồi xuống, nhịp điệu đều rất hài hòa.

Đặt tập tài liệu và chiếc mũ quân đội đã cởi ra một cách ngay ngắn trên bàn dài, ba người ngồi nghiêm chỉnh ở đó, tay đặt trên đầu gối.

Đỗ Lan thầm nghĩ đây đúng là phúc lợi cho người mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, nhưng động tác đồng đều như vậy là để làm gì chứ.

Ba người các vị là quân quan chứ không phải binh sĩ, cũng quá gò bó rồi.

Lẽ nào là để biểu diễn cho cấp trên xem.

Đợi khoảng một phút, ba người lại cử động, lần này cuối cùng cũng không phải hành động nhất trí.

Họ đã nhận được mệnh lệnh từ tai nghe siêu nhỏ.

Đầu tiên là nữ quân quan bên phải mở tập tài liệu, cầm bút lên, dường như đóng vai trò thư ký.

Căn phòng này được camera giám sát 360 độ không góc chết, còn cần phải ghi chép bằng bút sao.

Thôi được, cứ cho là ghi chép đi, ít nhất cũng phải cầm cái máy tính chứ, đằng này lại giấy trắng mực đen, có quê mùa không cơ chứ.

Lẽ nào đúng là không quê mùa thì sức chiến đấu bằng năm.

Đỗ Lan thầm chửi thầm, nhưng cái gì đến rồi cũng sẽ đến.

Nữ quân quan bên phải ghi chép, quân quan nam ở giữa đặt câu hỏi theo tài liệu, còn quân quan bên trái thì cứ quan sát Đỗ Lan, rõ ràng là một cái máy phát hiện nói dối bằng xương bằng thịt.

Họ tên.

Quả nhiên là đến rồi, Đỗ Lan phấn chấn tinh thần, nở nụ cười, Các vị không có câu hỏi nào có trình độ hơn sao.

Nhưng thôi, vì các vị đã hỏi, ta đây sẽ đại phát từ bi nói cho các vị biết, tên của ta là Đỗ Lan, Đỗ trong Đỗ Lan, Lan trong Đỗ Lan.

Nói xong, hắn nhìn viên quân quan đặt câu hỏi bằng ánh mắt sáng rực rồi nói, Mau hỏi câu nào có chiều sâu một chút đi.

Viên quân quan bên trái biết Đỗ Lan là một người rất thích thể hiện.

Địa chỉ nhà.

Viên quân quan ở giữa rõ ràng là phớt lờ yêu cầu của Đỗ Lan.

Đỗ Lan báo một địa chỉ, nhưng lại hoàn toàn khác với địa chỉ trong tài liệu của viên quân quan, vì vậy cấp trên đang giám sát bên ngoài lập tức phái người đi kiểm tra, nhưng nơi đó chỉ là một căn nhà cho thuê bình thường, chẳng có gì cả.

Sau vài câu hỏi, toàn là những chuyện không đâu vào đâu.

Trong đó có nhiều chuyện liên quan đến Đỗ Lan bản địa đã chết, Đỗ Lan biết thì trả lời, không biết thì nói thẳng là không biết.

Người cũng đã chết rồi, những chuyện tào lao của hắn ta, Đỗ Lan cũng không có hứng thú đi đào bới.

Nhưng qua màn thăm dò này, vị thủ trưởng kia càng lúc càng tin rằng Đỗ Lan thực sự là người từ một thế giới khác đến.

Thế là ông ta ra lệnh cho các nhân chứng rời đi trước, những câu hỏi tiếp theo là cơ mật, không thể để người thường biết được.

Khoan đã, đừng vội cho khán giả lui ra chứ.

Đúng lúc này, Đỗ Lan đột nhiên lên tiếng, Các vị chẳng phải muốn biết lai lịch của ta sao.

Để ta nói cho các vị biết.

Tất cả mọi người đều dừng bước, không biết Đỗ Lan đang nói gì.

Thủ trưởng vội vàng cho người hành động, đưa hết mọi người ra ngoài, nhưng các cảnh vệ lại không nhấc chân nổi.

Thân phận của ta chính là Đỗ Lan, để các vị tin phục, trong mấy ngày qua ta đã để đồng bạn của mình chuẩn bị vài bằng chứng.

Đỗ Lan vừa dứt lời, Lăng Ba Lệ trong bộ váy Gothic dài màu đen đã xuất hiện bên cạnh hắn, tay cầm một xấp giấy.

Đây là kết quả so sánh DNA của ta và cha mẹ, trên đó cho thấy ta đích thực là con của cha mẹ ta.

Đỗ Lan rút ra mấy tờ giấy ném lên bàn dài, ba tờ rơi chính xác xuống trước mặt ba người.

Phải biết rằng DNA di truyền dựa vào tổ tiên của mình, là cha và mẹ.

Lùi một đời nữa, ông bà nội, ông bà ngoại là bốn người, cứ thế suy ra có vô số tổ tiên đã truyền lại DNA một cách chính xác đến đời của ta.

Dù là hai thế giới khác nhau, xác suất xảy ra cùng một chuyện, các vị có thể tự tính toán, đó là chuyện gần như không thể.

Cho nên các vị không cần phải nghi ngờ gì cả, ta chính là ta, ta chính là Đỗ Lan, hàng thật giá thật.

Hai tay Đỗ Lan tuy đeo còng, nhưng vẫn tung hoành ngang dọc, hoàn toàn không giống một tội nhân.

Sở dĩ không trả lời được toàn bộ câu hỏi của các vị, là vì rất nhiều chuyện ta quả thực đã quên rồi.

Đầu tiên phải dập tắt suy nghĩ của những người đó rằng mình là người từ thế giới khác, như vậy mình mới có thể chơi vui hơn.

Đỗ Lan phản khách vi chủ, Nếu các vị vẫn còn hoài nghi, vậy thì mời đưa ra bằng chứng ta không phải người của thế giới này.

Hoặc là dẹp cái trò khôn vặt đáng thương của các vị đi, để ta rời khỏi đây, ta không có thời gian lãng phí với các vị đâu.

Các vị còn muốn sử dụng kim loại khống chế không.

Còn muốn nhận công nghệ từ các thế giới khác không.

Đừng vì sự nghi ngờ vô căn cứ của một vài cá nhân mà làm trì hoãn sự phát triển của cả quốc gia, cũng đừng lãng phí thời gian của ta.

Một loạt mũ lớn chụp xuống, khiến cho trong tai nghe siêu nhỏ của viên quân quan ở giữa truyền đến tiếng thủ trưởng bóp nát cây bút chì, đồng thời còn có tiếng gầm thằng nhóc này quá ngông cuồng, mà viên quân quan vẫn đang chờ chỉ thị của cấp trên.

Lăng Ba Lệ đột nhiên xuất hiện rồi lại đột nhiên biến mất, khiến người ta nghi ngờ mình bị ảo giác.

Các nhân chứng khác cũng trợn mắt há mồm nhìn Đỗ Lan, một vài người bạn rượu thịt trước đây của Đỗ Lan cảm thấy hắn đã trở nên xa lạ, người từng cùng mình hút thuốc uống rượu ăn thịt đã thay đổi.

Ít nhất trước đây, lời của Đỗ Lan, dù là chuyện cười tục tĩu hay trò đùa hạ lưu họ đều hiểu, nhưng bây giờ những lời Đỗ Lan nói, họ hoàn toàn không hiểu.

Họ đột nhiên cảm thấy Đỗ Lan và họ đã ở những cảnh giới khác nhau.

Còn Liễu Mạc Tiếu, đôi môi anh đào hé mở, não bộ chết máy, hoàn toàn không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Một cô gái đột nhiên xuất hiện rồi đột nhiên biến mất, Đỗ Lan lại nói về thế giới khác, kim loại khống chế, thậm chí còn có chuyện lớn lao gì đó làm trì hoãn sự phát triển của quốc gia, lẽ nào mình bị đưa đến tham gia một chương trình truyền hình chơi khăm.

Những người khác cũng lơ mơ như đang ở trong sương mù, chỉ có vài giáo viên toán lý hóa trước đây của Đỗ Lan là hiểu được một chút, Đỗ Lan không phải kẻ giết người.

Còn những chuyện khác, họ không lĩnh ngộ được.

Đưa Đỗ Lan qua đây.

Thủ trưởng cuối cùng quyết định gặp trực tiếp Đỗ Lan.

Cửa vừa đóng, Đỗ Lan và thủ trưởng đã nói chuyện khá lâu ở bên trong.

Đỗ Lan.

Ngồi sau bàn làm việc, giữa những mô hình hàng không vũ trụ, vị lão tướng quân có đôi mắt sắc như điện.

Không khách sáo.

Đỗ Lan cứ đứng đó, Vẫn còn câu hỏi à.

Thực ra ngươi là ai không quan trọng, ta chỉ hy vọng ngươi không gây hại cho quốc gia này.

Bằng không, cái giá ngươi phải trả sẽ không gánh nổi đâu.

Nói rồi ông ta xoay chiếc máy tính trên bàn lại, trên màn hình là video về những con quái thú được phát hiện ở các nước trong tháng qua, Chuyện này ngươi giải thích thế nào.

Không có gì để giải thích, sau này sẽ có nhiều sinh vật từ thế giới khác xuất hiện ở đây hơn, các vị cần phải thích nghi.

Đỗ Lan vẫn đứng đó, vẻ mặt điềm nhiên, Đương nhiên chỉ cần tiếp tục tìm kiếm, sẽ luôn có những vũ khí khác có thể trấn áp những con quái thú này.

Thái độ của ngươi là thế nào, quá vô trách nhiệm, ngươi có biết những con quái thú này sẽ gây ra bao nhiêu tổn thất cho quốc gia không.

Vị tướng quân đập bàn hỏi, có chút căm phẫn.

Ta có thể mang lại nhiều lợi ích hơn cho quốc gia.

Quái thú đã xuất hiện, việc cần làm bây giờ không phải là truy cứu trách nhiệm, mà là bù đắp sai lầm.

Để quốc gia dọn dẹp mớ hỗn độn cho ngươi à.

Ngươi nghĩ hay thật.

Cũng chẳng ai bắt các vị ra tay.

Giữa Đỗ Lan và thủ trưởng là một cuộc đấu khẩu, hắn vô cùng cứng rắn, dù sao hắn cũng sẽ thay đổi thế giới này theo ý muốn của mình, những người này cuối cùng cũng chỉ có thể bị động chấp nhận, giống như hắn nói là học cách quen dần.

Thủ trưởng rõ ràng cũng biết mình không làm gì được Đỗ Lan, giọng điệu mềm xuống, bắt đầu yêu cầu Đỗ Lan giao ra công nghệ cao mà hắn nắm giữ.

Đỗ Lan cho biết mình cũng chỉ mới xuyên không qua hai thế giới, công nghệ của thế giới đầu tiên hắn đã dùng rồi, còn lại là mấy con quái thú.

Còn công nghệ của thế giới thứ hai đã nằm trong tay quân đội rồi.

Thủ trưởng lại hỏi về Lăng Ba Lệ, Đỗ Lan nói đó là người có siêu năng lực mà hắn gặp ở thế giới đầu tiên, có thể dịch chuyển tức thời và điều khiển một con quái thú.

Dù sao lời thật lời giả chỉ có Đỗ Lan biết, những người khác cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng.

Đỗ Lan muốn xuyên không không ai cản được, hắn muốn mang thứ gì về cũng vậy, thủ trưởng chỉ có thể hy vọng có người ảnh hưởng được hắn, và tin vào sự tự giác của Đỗ Lan.

Ba tiếng sau, Đỗ Lan mở cửa đi ra, còn quay người lại nói với người trong phòng, Nếu chọn người thì chọn một phụ nữ ngực bự nhé.

Mọi người đừng nghĩ Đỗ Lan đang cổ vũ cho giao dịch quyền sắc, mà là vì thủ trưởng muốn kích hoạt kim loại khống chế số một, Đỗ Lan tỏ ý bằng lòng hợp tác, đợi sau khi thủ trưởng chọn được người sẽ giúp dung hợp kim loại khống chế.

Chương 579

Chỉ là lúc đi đến cửa mới nhớ ra một vấn đề, pháo hạt từ ngực là vũ khí lớn nhất của Khải Phổ, vậy có phải ngực càng lớn thì uy lực của pháo hạt cũng càng lớn không.

Vấn đề vô cùng giàu triết lý này còn cần phải nghiệm chứng, nên mới có câu nói như vậy.

Kim loại khống chế, không phải quân đội không muốn tiếp tục nghiên cứu, mà là Đỗ Lan nói các vị nghiên cứu như vậy sẽ không có hiệu quả gì, không bằng trang bị lên, rồi đến thế giới khác tìm kiếm những công nghệ mà giai đoạn hiện tại có thể tiêu hóa được.

Thủ trưởng cũng đồng ý với đề nghị này của Đỗ Lan.

Ba tiếng vẫn còn rất nhiều chuyện chưa giải quyết xong, nhưng trước lần xuyên không tiếp theo, vẫn còn không ít thời gian, cơ hội gặp mặt vẫn sẽ có.

Điện thoại, phải đảm bảo mở máy 24 trên 24, để chúng tôi có thể liên lạc với anh bất cứ lúc nào.

Đỗ Lan có thể rời khỏi doanh trại, nhưng phải mang theo chiếc điện thoại do quân đội chuẩn bị này, cảnh vệ của thủ trưởng đưa Đỗ Lan ra ngoài, Còn một điểm tôi phải nhấn mạnh lại, không có sự cho phép của chúng tôi, không được xuyên không.

Không vấn đề.

Đỗ Lan dứt khoát nói, Trước khi xuyên không nhất định sẽ xin chỉ thị của các vị.

Đột nhiên vẻ mặt của người cảnh vệ trẻ tuổi thay đổi, từ nghiêm túc biến thành ranh mãnh, Năng lực của anh có phải là có thể xuyên không đến thế giới anime không.

Cậu cũng biết à.

Đỗ Lan liếc nhìn cậu ta một cái.

Biết chứ, biết chứ, vận may của anh tốt quá, lại có năng lực như vậy.

Thì ra vị cảnh vệ này cũng là otaku, lúc rảnh rỗi cũng xem một vài tác phẩm anime, cho nên bây giờ cậu ta rất muốn đi xuyên không cùng Đỗ Lan, chỉ là thân phận không cho phép cậu ta làm vậy.

Sau khi bày tỏ sự ngưỡng mộ với Đỗ Lan, cậu ta lại tiết lộ rằng Đỗ Lan hiện là nhân vật cấp quốc bảo, vốn dĩ có thể được hưởng đãi ngộ của công chức, nhưng hình như thủ trưởng không vui nên đã rút lại đãi ngộ này. 87.

Đỗ Lan tâm lĩnh thần hội, tỏ ý bằng lòng mang về cho cậu ta một ít quà lưu niệm từ thế giới khác để cảm ơn.

Thầm nghĩ thì ra mình suýt nữa đã vào biên chế, nhưng không sao, bây giờ giữ mối quan hệ như vậy với quân đội cũng không tệ.

Lấy lại quần áo của mình, Đỗ Lan đi ra khỏi doanh trại.

Dũng Hạo Nam tiếp tục che giấu thân phận, ẩn mình bên cạnh Đỗ Lan, nên anh ta vẫn luôn chờ Đỗ Lan, mà bên cạnh anh ta còn có một cô gái duyên dáng, chính là Liễu Mạc Tiếu.

Một công ty logistics, năm siêu thị, hai bệnh viện thú y, còn có một số bất động sản, mấy chiếc ô tô.

Thân giá khoảng chục triệu.

Nhà họ Đỗ là phú ông, nhưng so với đại gia thì khoảng cách vẫn còn rất lớn.

Đỗ Lan xem qua danh sách tài sản mà Liễu Mạc Tiếu đưa cho, có chút không hiểu, Ý gì đây. 88.

Những thứ này vốn là đồ của nhà anh, đã anh không sao, giờ tôi trả lại cho anh.

Liễu Mạc Tiếu đợi Đỗ Lan không phải để ôn lại chuyện cũ, mà là để trả lại tài sản của nhà họ Đỗ cho hắn, huống chi giữa hai người họ ngoài những chuyện không vui ra cũng chẳng có chuyện cũ gì để nói.

Tài sản tuy có hơn mười triệu, nhưng vốn lưu động chỉ có hơn một triệu, còn lại đều là tài sản cố định.

Hơn nữa dù có bán hết những thứ này đi, đổi lấy mười triệu cũng không đủ cho Đỗ Lan tiêu, nên Đỗ Lan trả lại đồ cho Liễu Mạc Tiếu, Không cần đâu, chút tiền này sao đủ tiêu.

Anh.

Những sản nghiệp này đối với người bình thường cả đời cũng không kiếm được, bây giờ Đỗ Lan lại nói không đủ, đây phải phá gia đến mức nào chứ.

Liễu Mạc Tiếu có chút hối hận, nếu những thứ này đều bị Đỗ Lan phá sạch, vậy chú Đỗ ở dưới suối vàng cũng sẽ không nhắm mắt, những thứ này là cả đời chú ấy gây dựng mà có.

Cô Liễu, cô cũng không cần cảm thấy vô công bất thụ lộc, ít nhất lúc ông ấy còn sống, cô có triển vọng hơn tôi, lúc họp phụ huynh, ông ấy cũng sẵn lòng đến lớp của cô hơn, cho nên cô chính là nửa con gái của ông ấy, nửa chị gái của tôi, không cần phải cảm thấy áy náy chút nào.

Những tài sản này thuộc về cô.

Một phen lời nói của Đỗ Lan khiến Liễu Mạc Tiếu ngẩn người, đây còn là thằng nhóc hư hỏng vô học đó sao.

Sao có thể nói ra được những lời như vậy.

Đồng thời trong lòng cô cũng tự nhủ rằng trước đó mình đã không nghĩ kỹ, những thứ này vẫn nên để mình quản lý, sau này mỗi tháng cho Đỗ Lan một ít tiền tiêu vặt là được rồi.

Cô vẫn sợ dáng vẻ hiện tại của Đỗ Lan là giả vờ, tài sản giao vào tay hắn rồi sẽ lại ngựa quen đường cũ, phá sạch sản nghiệp của chú Đỗ.

Vậy cứ quyết định như thế nhé, tạm biệt.

Đỗ Lan lên xe của Dũng Hạo Nam, phóng đi như một làn khói.

Quyết định cái gì.

Liễu Mạc Tiếu không hiểu ra sao, mình còn chưa nói ra suy nghĩ của mình mà.

Hơn nữa gã này thật sự không chút ga lăng nào, lại bỏ mình lại đây, đây là cái gì.

Hơn nữa cô còn chưa trực tiếp hỏi Đỗ Lan chuyện xảy ra hôm nay rốt cuộc là thế nào, tuy quân đội giải thích đó là một buổi huấn luyện, nhưng cô vẫn còn nghi ngờ.

Dũng Hạo Nam lái xe, Chúng ta đi đâu bây giờ.

Đi gặp nhà tài trợ của chúng ta.

Lăng Ba Lệ đã gọi vị phú hào duy nhất đủ tiêu chuẩn đến căn cứ.

Không chỉ phải có thân giá trên một trăm triệu đô la Mỹ, mà còn phải không tiếc tiền nữa.

Y Oa Thác Lạc Phu Tư Cơ, người Nga.

Không ngờ Đỗ Lan lại tìm một người Nga, điều này thật ngoài dự đoán, Dũng Hạo Nam thầm nghĩ không lẽ là gián điệp Nga.

Là người gốc Nga, sao, có vấn đề à.

Đỗ Lan biết rõ mà còn cố hỏi.

Tìm một người Nga, quân đội có thể đồng ý không.

Hơn nữa tôi nghe nói gián điệp Vũ Yến của Nga rất lợi hại, mà có một người nước ngoài bên cạnh lúc nào cũng không thoải mái.

Chuyện này không cần lo, chỉ cần cô ta có tiền, dù là trộm công nghệ cũng không phải là không được.

Đỗ Lan cười nói.

Tôi thật sự không hiểu, cần tiền để làm gì.

Xuyên không cần tiền à.

Dũng Hạo Nam thật lòng không hiểu Đỗ Lan.

Đương nhiên không cần, nhưng du lịch vòng quanh thế giới thì cần tiền.

Chúng ta không chỉ xuyên không, mục đích của chúng ta là làm cho thế giới này trở nên thú vị hơn.

Chúng ta muốn khắc tên mình lên mọi ngóc ngách của Trái Đất, đó mới là việc ta muốn làm.

Nếu chỉ là xuyên không, thì cần gì phải dừng lại ở thế giới ban đầu.

Giọng nói từ ghế phụ truyền đến, Dũng Hạo Nam trong lòng chấn động, biết Đỗ Lan không nói đùa, hắn đã định làm như vậy ngay từ đầu.

Làm cho thế giới này trở nên thú vị, hoàn toàn không để ý đến cách nhìn và ý kiến của người khác.

Một kẻ điên, một kẻ điên tùy hứng.

Để mặc hắn như vậy có thật sự ổn không.

Có nên giết hắn trước khi Trái Đất đại loạn không.

Dũng Hạo Nam vẫn đang phân vân thì đột nhiên nghe Đỗ Lan nói, Ba ngày sau chúng ta sẽ đi thám hiểm thế giới mới.

Gấp vậy sao.

Căn cứ hồi quy vẫn chưa xây xong, nếu có thứ gì đó đáng sợ xuyên qua cánh cổng đến thế giới này thì không hay rồi.

Căn cứ hồi quy chính là phá dỡ cả một khu phố để xây dựng một pháo đài che chắn lớn và kiên cố. 89.

Trước đây đối với năng lực của Đỗ Lan là nửa tin nửa ngờ, nhưng đã xác định được năng lực của hắn, thì phải chuẩn bị sẵn sàng để đón tiếp các loại sinh vật kỳ lạ.

Không thể để quái thú trốn thoát ra ngoài gây loạn khắp nơi như lần đầu tiên được.

Tại điểm hồi quy phải xây dựng mái nhà và tường thép dày, còn phải để binh sĩ canh gác, như vậy mới có thể đảm bảo an toàn cho thế giới này.

Dũng Hạo Nam biết rõ điều này, chỉ thị của cấp trên cũng là trước khi pháo đài xây dựng xong, cố gắng trì hoãn việc xuyên không.

Đương nhiên là phải để nhà tài trợ biết thực lực của chúng ta, đưa cô ta đi xuyên không là cách thực tế và khả thi nhất.

Thở dài, con người Đỗ Lan này thực sự quá khó lường.

Có cần tôi quay đầu xe về doanh trại xin chỉ thị không.

Đỗ Lan đã hứa với thủ trưởng, mỗi lần xuyên không đều phải xin phép.

Không cần thiết, ngày kia gọi điện là được rồi.

Đỗ Lan căn bản không hề để tâm đến trình tự.

Dũng Hạo Nam trong thoáng chốc cảm thấy áp lực trên vai mình thật nặng nề, với tư cách là người đầu tiên và cũng là duy nhất thành công ẩn mình bên cạnh Đỗ Lan, nhiệm vụ cấp trên giao cho anh ta thật không hề nhẹ nhàng.

Bảo mình phải mưa dầm thấm lâu ảnh hưởng đến Đỗ Lan, tại sao họ không cử một cô gái đến.

Đương nhiên oán giận thì oán giận, Dũng Hạo Nam vẫn lên tiếng khuyên can, nói rằng ba ngày không đủ để chuẩn bị trang bị, lại nói họ cần nghỉ ngơi thật tốt mới có thể xuyên không lần nữa.

Tất cả đều bị Đỗ Lan phớt lờ.

Chương 580

Y Oa Thác Lạc Phu Tư Cơ, 31 tuổi, người Nga, năm năm trước gả cho một thương gia giàu có ở châu Âu, hai năm trước sau khi vị thương gia qua đời, bà Y Oa này đã được hưởng toàn bộ tài sản chồng để lại.

Thấy cô ta có vóc dáng cao ráo, thậm chí không thấp hơn Đỗ Lan.

Một thân áo khoác lông chồn, khuyên tai và dây chuyền kim cương, tay đeo găng tay thêu lụa tinh xảo, cả người lấp lánh châu báu.

Dù dung mạo xinh đẹp lộng lẫy, nhưng giữa đôi mày vẫn không thoát khỏi khí chất của dân tộc chiến đấu.

Cô ta nói được tiếng Trung, tuy không lưu loát nhưng không ảnh hưởng đến giao tiếp.

Kể từ khi chồng qua đời, cô ta vẫn luôn tìm kiếm những hoạt động có thể khiến cô ta cảm thấy hứng thú và kích thích.

Người giàu có thích đi săn và thám hiểm, nên sau khi tận mắt chứng kiến Tông Đồ trên du thuyền của mình, cô ta lập tức điều tra một phen, và tìm được trang web về quái thú.

Cho nên nói cô ta không phải Vũ Yến Liên Xô, chỉ là một phú bà nhàn rỗi đến phát chán.

Xuyên không đi, không cần nhiều lời vô nghĩa, mắt thấy mới là thật.

Cánh cổng mở ra, khóa tọa độ, đi thôi.

Mỗi thế giới, nơi cánh cổng dừng lại đều không giống nhau, đương nhiên đa số vẫn là trên mặt đất bằng phẳng rất an toàn, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện trên biển, còn lần này lại xuất hiện trên trời.

A.

Sự rơi xuống đột ngột khiến Y Oa cao giọng hét lên thảm thiết.

Tiếng gió vù vù lướt qua tai, thổi tung tóc và quần áo.

Đỗ Lan nhanh chóng liếc nhìn một vòng trên bầu trời, phía dưới là một nhà thờ lớn hùng vĩ như lâu đài trên không, xung quanh nhà thờ là những nhà thờ nhỏ không chênh lệch nhiều về kích thước được nối với nhau bằng những cây cầu vòm mảnh mai.

Những cây cầu vòm đó kéo dài từ mặt đất, lơ lửng thông đến những điện đường trên không trung.

Mà trên mặt đất là những kiến trúc đủ màu sắc san sát nhau, rõ ràng có không ít người sống trong một thành phố tràn ngập phong cách châu Âu như vậy, Đỗ Lan thậm chí còn nhìn thấy những chiếc thuyền bay qua lại giữa các cây cầu vòm.

Nơi này, dung hợp các phong cách kiến trúc khác nhau của quá khứ, hiện tại và tương lai, khiến người ta sáng mắt.

Thánh Vực.

Đỗ Lan chính mình cũng không chắc chắn lắm về phán đoán của mình, Thánh Vực trước mắt hoàn toàn không còn dáng vẻ mà hắn quen thuộc.

Nhưng những làn sóng tiểu vũ trụ truyền đến từ trong điện đường lại khiến Đỗ Lan đưa ra phán đoán như vậy.

Là Thánh Vực, lại không phải Thánh Vực.

Đây là vũ trụ song song của Thánh Đấu Sĩ.

Khải Phổ.

Lúc này Dũng Hạo Nam đã mặc xong trang bị, kéo lấy Đỗ Lan và Y Oa, hạ cánh xuống cây cầu vòm.

Y Oa vẫn chưa hoàn hồn, nhưng Đỗ Lan và Dũng Hạo Nam lại đang nhìn ngắm cảnh sắc tuyệt đẹp như vậy, đắm chìm trong đó.

Đây chính là xuyên không sao.

Đáng sợ quá.

Y Oa còn tưởng lần nào cũng sẽ như vậy, trong lòng đã muốn rút lui.

Dũng Hạo Nam nhìn bộ dạng thảm hại của Y Oa, thầm nghĩ may mà lần đầu tiên của mình là rất ổn định trên mặt đất.

Bằng không có lẽ bây giờ đã chết rồi.

Cô Y Oa, đây chỉ là một tai nạn, nhưng bây giờ chúng ta đã đến thế giới khác, bây giờ cô hẳn là có thể tin tưởng tôi rồi.

Đỗ Lan nói.

Lúc này Y Oa cũng đã hồi phục lại, vì chuyến phiêu lưu lần này, cô ta đã bỏ ra một cái giá không nhỏ để mua một bộ trang bị thám hiểm đắt tiền, từ chiếc áo khoác chắc chắn đến lều trại dã ngoại, chỉ có cô ta là mang nhiều đồ nhất, đương nhiên cô ta còn mang theo một khẩu súng ngắn để phòng thân.

Cô ta không thích bị người khác gọi là phu nhân, yêu cầu hai người Đỗ Lan gọi cô ta là nữ sĩ.

Khó tin quá.

Đẹp quá.

Nói rồi cô ta lấy máy ảnh ra chụp, Chúng ta đang ở đâu vậy.

Dũng Hạo Nam nhìn về phía Đỗ Lan, mong đợi Đỗ Lan có thể hiểu rõ thế giới này như thế giới trước.

Anh ta không phải loại người xem anime, Y Oa cũng không phải.

Tôi nghĩ chúng ta đang ở Hy Lạp.

Nhìn kìa.

Đột nhiên Y Oa kinh hô lên, vì ở không xa có một bức tượng Athena khổng lồ, còn cao hơn cả tượng Nữ thần Tự do rất nhiều, Kinh ngạc quá.

Xem ra thật sự là một thế giới Thánh Đấu Sĩ khác rồi, Đỗ Lan đưa ra kết luận.

Nhưng hắn không hiểu Thánh Vực được xây lại từ khi nào.

Ly Tử Quang Tốc Quyền.

Từ thần điện phía trước truyền đến tiếng sét và tiếng nổ, sau đó một bóng người bị đánh bay ra ngoài.

Thánh y màu đỏ hở xương quai xanh gợi cảm, đây chẳng phải là Tiên Nữ Tọa Thuấn sao.

Sau đó mọi người lại thấy vô số tia điện phóng ra, mọi thứ trong cung Sư Tử đều bị phá hủy.

Trong chớp nhoáng, có một thiếu niên mặc áo giáp đang giãy giụa, trên các bộ phận như giáp vai và giáp hông của bộ áo giáp đó có gắn đèn LED.

Ặc, mình lại quay về thế giới Thánh Đấu Sĩ rồi, chỉ là tạo hình thánh y này cũng quá là của thế hệ sau đi.

Hơi thất vọng một chút, nhưng rất nhanh Đỗ Lan lại phấn chấn lên, chuẩn bị giới thiệu với mọi người thì nghe Dũng Hạo Nam kinh hô, Đó là Tiên Nữ Tọa Thuấn, đó là Sư Tử Tọa Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ Ly Tử Quang Tốc Quyền, đây là thế giới Thánh Đấu Sĩ Tinh

Thỉ.

Thôi được, anh ta cũng đã xem Thánh Đấu Sĩ.

Chỉ có Y Oa là tỏ ra chưa xem, có lẽ lúc nhỏ cô ta xem Hoa Tiên Tử và Thủy thủ mặt trăng.

Bây giờ mới biết Thánh Vực hóa ra là trông như thế này, thánh y lại là như thế này.

Dũng Hạo Nam rất kích động, người đàn ông nào mà lúc còn là cậu bé lại không mơ ước được mặc bộ thánh y uy vũ thần khí, giống như mỗi cô gái đều hy vọng mình trở thành công chúa vậy.

Ly Tử Thiểm Điện Quang Tốc Quyền.

Đối mặt với tiểu vũ trụ giác quan thứ bảy của Sư Tử Tọa Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ, Tinh Thỉ cũng chỉ có thể hết lần này đến lần khác chịu đựng thương tổn.

Rõ ràng đã thừa nhận tiểu thư là Athena, tại sao.

Tinh Thỉ không biết Sư Tử Tọa đã bị Tát Gia khống chế.

Ngươi đang nói nhảm gì vậy.

Athena giả mạo là nghịch tặc, đợi ta đánh bại ngươi xong, người tiếp theo chính là cô ta.

Tinh Thỉ lo lắng cho vết thương của tiểu thư Sa Chức, cô bị Thiên Tiễn Tọa ám toán, bây giờ tiểu vũ trụ đang không ngừng trôi đi.

Nếu trong thời gian ngắn không thể đến được Thánh Đình, tiểu thư Sa Chức, Athena của cậu sẽ chết.

Tinh Thỉ.

Thuấn đã một lần nữa quay lại cung Sư Tử, chi viện cho Tinh Thỉ, Tinh Vân Tỏa Liên.

Đồ ngốc, không giác ngộ được tiểu vũ trụ sao có thể là đối thủ của ta.

Tinh Vân Tỏa Liên bị nghiền nát, thực lực của Thuấn vẫn còn quá yếu.

Thuấn, ta tạo cơ hội cho cậu, cậu đi trước đi.

Tinh Thỉ.

Mặc dù lo lắng cho Tinh Thỉ, nhưng nhìn thấy ánh mắt kiên định của đối phương, Thuấn gật đầu.

Tinh Thỉ tập trung toàn bộ sức mạnh, Thiên Mã Tuệ Tinh Quyền.

Đừng dừng, dừng lại.

Không biết từ lúc nào Đỗ Lan đã xuất hiện trước mặt Tinh Thỉ, nắm lấy nắm đấm của cậu ta, khiến Tuệ Tinh Quyền của cậu ta không còn cơ hội thi triển.

Dũng Hạo Nam và Y Oa Thác Lạc Phu Tư Cơ đều không ngờ tốc độ của Đỗ Lan lại nhanh như vậy, lại dám can thiệp vào trận đại chiến kinh thiên động địa như thế này.

Dù có Khải Phổ, Dũng Hạo Nam cũng không dám can thiệp vào trận chiến của Thánh Đấu Sĩ, đặc biệt là đứng đối diện với một Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ.

Ngươi là ai.

Tinh Thỉ đang vào guồng, bị người ta cắt ngang, khí thế cũng mất hết.

Sư Tử Tọa cũng nhìn Đỗ Lan, Người đến là ai.

Dám xông vào lãnh địa của ta.

Thực ra Đỗ Lan vốn định lấy vài bộ thánh y rồi quay về, nhưng nhìn Tinh Thỉ và Sư Tử Tọa chiến đấu, đột nhiên phát hiện thiếu thiếu cái gì đó.

Cuối cùng nghĩ tới nghĩ lui, ở thế giới ban đầu khi bùng nổ tiểu vũ trụ, các tiểu cường sẽ hét lên Bùng cháy lên, tiểu vũ trụ của ta, nhưng ở thế giới này, các tiểu cường căn bản không hét, chỉ có mắt phát sáng chính là dấu hiệu bùng cháy tiểu vũ trụ.

Chương 581

Điều này khiến Đỗ Lan rất không quen.

Tiểu vũ trụ không phải dùng như vậy, ngươi tránh ra, xem ta biểu diễn cho ngươi một lần.

Đỗ Lan bảo Tinh Thỉ và Thuấn chưa kịp đi đứng sang một bên, Quan trọng là khí thế, và dòng máu sôi trào.

Quan trọng nhất là phải hét lên.

Đỗ Lan tiến lên vài bước, đứng đối mặt với Sư Tử Tọa, Quan trọng là phải hét lên, giống như ta đây này.

Hét lên Bùng cháy lên, tiểu vũ trụ của ta.

Giọng của Đỗ Lan vang vọng.

Một luồng tiểu vũ trụ không hề thua kém Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ bùng phát trong cung điện, Thế này mới ra dáng chứ.

Lư Sơn Thăng Long Bá.

Ngải Âu Lý Á bay ra ngoài, bị Thăng Long Bá hất văng đi.

Sa Gia đang trên đường đến cung Sư Tử ngẩng đầu lên, nhìn thấy một con rồng khổng lồ đang quắp lấy Sư Tử Tọa bay lên cao.

Tiểu vũ trụ như vậy tuyệt đối không thuộc về bất kỳ một Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ nào, lẽ nào là Thiên Xứng Tọa.

Không, Đồng Hổ sẽ không tự ý rời bỏ vị trí, vậy rốt cuộc là ai.

Có quan hệ gì với sự hỗn loạn của giả giáo hoàng lần này không.

Nghĩ đến đây, Sa Gia tăng nhanh bước chân.

Ngươi rốt cuộc là ai.

Có thể một đòn đánh bay Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ, tuyệt đối không phải người thường, Tinh Thỉ không thể không nghi ngờ thân phận của Đỗ Lan.

Cộp, tiếng bước chân chạy nhanh, lúc Sư Tử Tọa rơi xuống, một tia sáng vàng khác đã đỡ lấy hắn, bay ra một Thánh Đấu Sĩ, lúc rơi xuống lại có hai người.

Ta cũng muốn hỏi câu này.

Sa Gia nhắm mắt đã kịp thời đến cứu Sư Tử Tọa.

Đỗ Lan đứng thẳng, thấy mọi người có mặt đều nhìn hắn với ánh mắt nghi ngờ, nên cao giọng nói, Ta cũng giống như ngươi, là Thánh Đấu Sĩ của Xử Nữ Tọa, Đỗ Lan.

Sa Gia nhìn về phía Đỗ Lan, phát hiện tiểu vũ trụ của Đỗ Lan sâu không thấy đáy, Cùng chòm sao với ta.

Không sai, chỉ là ta không phải Thánh Đấu Sĩ của thế giới này, mà là Thánh Đấu Sĩ của nữ thần ở một thế giới khác.

Thánh Đấu Sĩ của thế giới khác.

Không thể nào.

Tinh Thỉ tỏ ra không tin, Sao có thể có Thánh Đấu Sĩ của thế giới khác chứ.

Không tin.

Đỗ Lan mỉm cười, hai chân khép lại đứng thẳng, tay phải duỗi sang một bên, ánh sáng chói mắt phát ra từ cánh tay hắn.

Sa Gia có thể cảm nhận được một luồng tiểu vũ trụ mạnh mẽ đang bùng cháy, và dưới ánh sáng vàng đó, một bộ Hoàng Kim Thánh Y hoàn toàn khác với bộ trên người mình đang xuất hiện, cứ như thể thật sự đến từ một thế giới khác.

Keng.

Đỗ Lan đã mặc lên người bộ Hoàng Kim Thánh Y Xử Nữ Tọa phong cách TV.

Hai Thánh Đấu Sĩ Xử Nữ Tọa.

Tinh Thỉ há hốc mồm, vẻ mặt như gặp ma, Lẽ nào là ta hoa mắt.

Ta phụng mệnh Nữ thần Athena xuyên qua các thế giới để tu hành, chỉ không ngờ ở thế giới khác cũng có Thánh Đấu Sĩ.

Đỗ Lan quen thói bịa ra một thân phận.

Đúng là tiểu vũ trụ không sai, nhưng ngươi vừa sử dụng lại là tuyệt kỹ của Thiên Xứng Tọa.

Sa Gia dường như cảm thấy điều này không hợp lý.

Chính vì ta đã học được tất cả chiêu thức của các Thánh Đấu Sĩ, nên Athena mới cho phép ta xuyên qua các thế giới.

Lời này của Đỗ Lan, Sa Gia tin rồi, vì giữa các tiểu vũ trụ có sự khác biệt, rất nhiều kỹ xảo không thể dùng chung được.

Chỉ có tiểu vũ trụ có tính bao dung mạnh nhất mới có thể học được tất cả chiêu thức của các Thánh Đấu Sĩ.

Tinh Thỉ, Thuấn, hai người đi trước đi.

Mấy vị khách này giao cho ta.

Tinh Thỉ lúc này mới hoàn hồn lại, bây giờ không phải lúc hóng chuyện, Thuấn, chúng ta đi.

Ờ.

Lúc này Y Oa và Dũng Hạo Nam cũng đi vào cung Sư Tử, Y Oa thấy Đỗ Lan ngầu như vậy thì chỉ có thể ghen tị và căm hận, dù cô ta có tiền cũng không có được bộ Hoàng Kim Thánh Y như thế này.

Còn Dũng Hạo Nam thì thầm nghĩ Đỗ Lan này xem ra còn giấu mình rất nhiều chuyện, công việc của mình không dễ làm rồi.

Càng ở chung với Đỗ Lan càng cảm thấy bất lực, dù có Khải Phổ cũng không có gì thay đổi.

Y Oa nhất quyết đòi Đỗ Lan chụp ảnh chung với mình, lại còn chụp lung tung trong cung Sư Tử.

Nhưng cung Sư Tử cũng không có biển cấm chụp ảnh, nên chắc là không có vấn đề gì.

Mục Dương Tọa và Kim Ngưu Tọa đưa Athena đến cung Sư Tử, phía sau còn có Tử Long đã chiến thắng Cự Giải Tọa và Băng Hà đã chiến thắng sư phụ của mình là Thủy Bình Tọa Tạp Diệu.

Mục Dương Tọa đeo kính, còn có nữ thần tóc ngắn, đều khác với thế giới của ta.

Đỗ Lan nói.

Athena của thế giới các ngươi trông như thế nào.

Tiểu thư Sa Chức nghe nói Đỗ Lan là Thánh Đấu Sĩ từ thế giới khác xuyên không đến thì vô cùng tò mò hỏi câu này, trong mười sáu năm qua cô chỉ là một thiếu nữ bình thường, đột nhiên được cho biết mình là nữ thần, vẫn còn có chút lúng túng, cô rất cần một người để tham khảo.

Cũng có mái tóc màu tím giống cô, nhưng tóc dài đến eo.

Trước khi biết mình là Athena là một tiểu thư ngang bướng tùy hứng, không có chút dáng vẻ nào của nữ thần.

Cho nên cô yên tâm, cô tốt hơn cô ấy rất nhiều.

Nghe Đỗ Lan giới thiệu như vậy, Sa Chức tóc ngắn thở phào nhẹ nhõm, ít nhất mình không phải là người tệ nhất.

Ngược lại, Tử Long và bọn họ cảm thấy một nữ thần ngang bướng rất khó tưởng tượng, nữ thần tóc ngắn của mình nhiều nhất chỉ là yếu đuối một chút, nhưng thật sự rất dịu dàng và cũng rất có trách nhiệm.

Không hay rồi, là tiểu vũ trụ của Sơn Dương Tọa và Thiên Hạt Tọa, họ vẫn chưa biết giáo hoàng là giả mạo, Tinh Thỉ và Thuấn gặp nguy hiểm.

Kim Ngưu Tọa đột nhiên hét lên.

Cả nhóm không chậm trễ nữa, tiếp tục đi về phía cung Xạ Thủ.

Đèn LED trên thánh y sẽ chỉ đường.

Tinh Thỉ và Thuấn, còn có Nhất Huy được Thuấn triệu hoán đến, tất cả đều ngã xuống đất không dậy nổi.

Khoảng cách giữa Thanh Đồng và Hoàng Kim là khó có thể vượt qua.

Chỉ có đèn LED trên thánh y Thanh Đồng vẫn nhấp nháy, cho thấy các Thánh Đấu Sĩ Thanh Đồng vẫn có thể chiến đấu tiếp.

Không ngờ Thiên Hạt Tọa của thế giới này lại là nữ.

Đỗ Lan tỏ vẻ, truyền thống của Thánh Đấu Sĩ đâu rồi.

Trở thành Thánh Đấu Sĩ thì phải từ bỏ thân phận nữ giới, đeo mặt nạ, cái truyền thống đó đâu rồi.

Sa Gia, chuyện này là sao.

Đột nhiên xuất hiện thêm một Xử Nữ Tọa, lại còn chỉ trỏ về thân phận nữ giới của mình, khiến chị đại Mễ La tóc đỏ ngang vai rất khó chịu.

Cô đang cảm động vì câu nói mà Xạ Thủ Tọa để lại Các thiếu niên, ta giao Athena cho các ngươi, đột nhiên xuất hiện một Thánh

Đấu Sĩ kỳ lạ phá hỏng bầu không khí.

Sau khi được giới thiệu, mọi người cũng đã hiểu, Đỗ Lan là Thánh Đấu Sĩ Xử Nữ Tọa từ thế giới khác xuyên không đến.

Athena bất chấp vết thương lại bổ máu và buff cho ba tiểu cường đang ngã xuống, mấy Thánh Đấu Sĩ tỏ ý vẫn muốn tiếp tục đánh quái vượt ải.

Mấy cung điện sau đều không có người, nên một mạch đi qua cung Song Ngư cuối cùng, lại thấy thi thể của Song Ngư Tọa A Bố La Địch bay lả tả xuống như cánh hoa.

Thật đẹp, Song Ngư Tọa chết thật duy mỹ.

Nhưng dù đẹp đến đâu, cũng không thay đổi được sự thật là đất diễn của hắn quá ít.

Đỗ Lan tỏ ra rất cạn lời, đây là tình huống gì vậy.

Vượt mười hai cung cũng quá nhanh rồi, nửa sau dứt khoát không có ai.

Lại thấy từ Thánh Đình rơi xuống một bức tượng đá khổng lồ đầu chó, lại càng không biết nên dùng biểu cảm gì để đối mặt.

Đây có phải là Thánh Đấu Sĩ không.

Thánh y trang trí đèn LED, Thánh Vực phong cách nhà thờ Thiên Chúa giáo Âu Mỹ, còn có con quái vật đá khổng lồ này nữa.

Các ngươi Thánh Đấu Sĩ chiến đấu từ khi nào không dùng nắm đấm vậy.

May mà phản diện vẫn là Song Tử Tọa Tát Gia, chỉ là thánh y Song Tử Tọa sao lại một nửa đen một nửa vàng thế này.

Là sơn lại à.

Còn có mấy Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ đi chiến đấu với bức tượng đá kỳ lạ khổng lồ kia, quả thực là lãng phí tài nguyên, các ngươi đừng như vậy, cứ để Tinh Thỉ một mình solo boss đi, các ngươi đối với Tinh Thỉ tự tin như vậy sao.

Lẽ nào các ngươi đều biết Tinh Thỉ là nhân vật chính.

Chương 582

Thứ này.

Nhìn bức tượng đá khổng lồ đầu người mình chó, giọng Đỗ Lan đầy vẻ khinh thường, Hạo Nam, dùng pháo hạt của cậu bắn nó đi.

Không vấn đề.

Có thể chiến đấu kề vai với Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ là điều nằm mơ cũng không ngờ tới, Dũng Hạo Nam khởi động quả cầu trọng lực bay lên, sau đó trên không trung mở ra hai miếng giáp ngực, điểm sáng hội tụ tại đây.

Uy lực của pháo hạt từ ngực không nhỏ, nhưng thời gian tụ khí quá dài.

Nhưng có Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ thu hút sự thù hận của quái vật, Dũng Hạo Nam có thể yên tâm tích tụ năng lượng, sau đó ánh sáng tốc độ cao từ lồng ngực phun ra, đánh vào gáy của bức tượng đá, xuyên thủng một lỗ.

Uy lực tương đương với một chiêu ở mức trung bình của Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ.

Nhưng tượng đá không có linh hồn, dù là gãy tay gãy chân gãy đầu vẫn có thể tiếp tục di chuyển, trừ khi có thể đánh nó thành từng mảnh vụn.

Mấy Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ mỗi người một chiêu, quả thực là lãng phí kỹ năng, Đỗ Lan thực sự không thể nhìn nổi nữa, Mọi người tránh ra, cô Y Oa cũng lui về chỗ các Thánh Đấu Sĩ Thanh Đồng đi.

Sau khi dặn dò thành viên đội mình, Đỗ Lan dang hai tay ra, vẽ vài đường trong không trung, sau đó tay trái nắm lấy cổ tay phải, lòng bàn tay phải hướng về phía tượng đá, Nhã Điển Na Chi Kinh Thán.

Các Thánh Đấu Sĩ nghe tiếng hét của Đỗ Lan, trong lòng đều chấn động mạnh, đó là chiêu thức cấm kỵ cần đến tiểu vũ trụ của ba người đạt đến giác quan thứ bảy, toàn lực hợp tác mới có thể phát ra.

Đỗ Lan có khả năng một mình phát ra được chiêu thức này sao.

Tiểu vũ trụ mạnh mẽ, thậm chí còn lấn át cả Athena, nhưng Đỗ Lan vẫn ung dung thản nhiên, thậm chí không có một chút biểu cảm vất vả nào đã phát ra Nhã Điển Na Chi Kinh Thán.

Ầm.

Bức tượng đá loạng choạng bị chiêu thức của Đỗ Lan hoàn toàn nuốt chửng, trực tiếp biến thành tro bụi.

Đỗ Lan đánh xong, quay đầu nhìn về phía Thánh Đình.

Ở đó Tinh Thỉ đã nạp VIP hack, đang đánh với Tát Gia một cách khó phân thắng bại.

Vì có trạng thái buff của Nữ thần Athena, tiểu vũ trụ của Tinh Thỉ không ngừng bùng cháy, mặc dù vẫn chưa đột phá được giác quan thứ bảy, nhưng đã có thể giao đấu với Song Tử Tọa.

Mà Tát Gia đã hấp thụ tiểu vũ trụ bị rò rỉ ra của Athena, uy lực cũng tăng lên gấp bội, đánh bại Tinh Thỉ chỉ là vấn đề thời gian.

Lúc này hai người đều không đội mũ giáp, trong mấy trận chiến trước, Tinh Thỉ lúc nghiêm túc đều sẽ đeo mặt nạ, nhưng lúc đối chiến với boss cuối cùng, thiết lập mũ giáp gì đó đã hoàn toàn bị vứt bỏ, chỉ cần đẹp trai, chỉ cần làm nổi bật kiểu tóc của mình, dù giảm bớt chút lực phòng ngự cũng không có vấn đề gì.

Tiểu vũ trụ của Athena là thứ mà thánh y Thanh Đồng khó có thể chịu đựng, thời gian chiến đấu càng dài càng bất lợi cho Tinh Thỉ.

Thánh y của cậu đã sắp bị tiểu vũ trụ mạnh mẽ phá hủy, nhưng trong nghịch cảnh, Tinh Thỉ trở nên nhiệt huyết sôi trào.

Ta không phải chiến đấu một mình.

Nhóc con, vậy thì ngươi hãy chết chìm trong nhiệt huyết của chính mình đi, cùng với đồng bạn của ngươi xuống địa ngục.

Tát Gia cuối cùng cũng định tung đại chiêu, giơ cao hai tay, trên trời xuất hiện một hành tinh, Ngân Hà Tinh Bạo.

Chết đi.

A.

Tinh Thỉ dốc sức ra quyền chặn lại đòn chí mạng của Tát Gia.

Đúng vậy, cậu không chiến đấu một mình, thánh y Thanh Đồng bị sức mạnh cường đại xé nát, nhưng Tinh Thỉ vẫn không lùi một bước.

Nhiệt huyết của ta còn có những người bạn của ta.

Chỉ trong nháy mắt, tiểu vũ trụ của Tinh Thỉ bùng nổ, lập tức lĩnh ngộ được giác quan thứ bảy, đồng thời sử dụng sức mạnh mà Athena và các đồng bạn đã chia cho cậu trước đó, trên cánh tay phải trần trụi xuất hiện một bộ giáp kỳ lạ do tiểu vũ trụ của các tiểu cường tạo thành, đồng thời sức mạnh của tiểu vũ trụ xuyên thủng Ngân Hà Tinh Bạo, đánh bay Tát Gia ra ngoài.

Quả nhiên thời đại này, không có hack, dù ngươi mưu trí sâu sắc thực lực mạnh mẽ đến đâu cũng chỉ là làm nền cho nhân vật chính.

Tát Gia lại một lần nữa lấy thân mình chứng minh điểm này.

Nhưng hắn vẫn không cam tâm, hắn rõ ràng đã nhận được tiểu vũ trụ của Athena, không có lý do gì để thua, nên hắn đã kích hoạt la bàn mười hai ngọn lửa hấp thụ tiểu vũ trụ của Athena, hấp thụ các loại phế liệu xây dựng tạo thành một con quái vật phế tích khổng lồ giống như nhân mã.

Cho nên nói, đây rốt cuộc có còn là thế giới Thánh Đấu Sĩ không.

Tiểu vũ trụ không phải là sức mạnh của con người sao.

Ngươi dù có biến thân thành yêu quái cũng không thể làm cho tiểu vũ trụ mạnh lên được.

Lẽ nào tiểu vũ trụ của nữ thần quá mạnh, đến cả Tát Gia cũng chỉ có thể biến thành quái vật mới có thể phát huy toàn bộ uy lực.

Tóm lại, Tát Gia đã biến thành một con quái vật lớn, hơn nữa còn là một siêu cấp pháo đài không di chuyển được nhiều.

Chỉ một phát đại pháo, Thánh Vực đã bị phá hủy hơn một nửa, quả thực là thành viên cốt cán của chi nhánh phá dỡ Thánh Vực.

Thấy ánh sáng hủy diệt sắp đánh trúng Athena, Tinh Thỉ lại đang trên không trung liều mạng lao tới, lúc sức cùng lực kiệt, đột nhiên từ cung Xạ Thủ bay ra một tia sáng vàng hợp nhất với Tinh Thỉ.

Chính là Tinh Thỉ đã mặc lên người thánh y Xạ Thủ Tọa, hóa thành ánh sáng cứu Athena ra khỏi nguy nan.

Lúc này Athena cũng rất thảm hại, mặt đầy vết bẩn, quần áo cũng rách nát, không có chút dáng vẻ nào của nữ thần.

Y Oa vẫn chưa hết kinh hoàng, vừa rồi cô còn tưởng mình sẽ bị tia sáng chết chóc đó giết chết, may mà Dũng Hạo Nam hành động rất nhanh đã cứu cô xuống.

Bốn tiểu cường khác sau khi Athena được cứu đi, cũng dứt khoát nhảy xuống từ cây cầu vòm.

Tóm lại, đòn tấn công này của Tát Gia, ngoài việc phá hủy rất nhiều kiến trúc, cũng không gây thương vong cho lực lượng chiến đấu hữu sinh của đội nhân vật chính.

Tinh Thỉ, đôi cánh của ngươi có thể bay cao hơn không.

Không vấn đề.

Tinh Thỉ ôm nữ thần, bay lên bầu trời né tránh những đòn tấn công như sao băng của Tát Gia.

Mà các Thánh Đấu Sĩ khác đều tỏ ra tài khoản đã offline, chuyển sang trạng thái quan chiến. 90.

Đỗ Lan cũng quay trở lại đội của mình, hắn lại muốn xem lần này màn trình diễn sân nhà của Tinh Thỉ sẽ có kết quả gì.

Kết quả là hiển nhiên, Tinh Thỉ đã bắn.

Athena cũng thay một bộ trang phục, cùng với Tinh Thỉ, kéo căng cây cung vàng của Xạ Thủ Tọa.

Nói chung, Tát Gia chết không oan, nữ thần đều đích thân ra tay, cũng coi như chết không hối tiếc.

Một mũi tên xuyên mây, mang đi Tát Gia, nhưng lại mang đến hy vọng cho Thánh Vực.

Kết thúc rồi.

Đỗ Lan tỏ ra quá tiết kiệm thời gian, bản gốc ít nhất cũng mười hai tiếng, bây giờ thì hay rồi, mấy tiếng đã giải quyết xong.

Thật đúng là một thế giới khiến người ta cảm thấy Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ yếu xìu.

Dù sao cũng đã đánh xong, nữ thần cũng đi siêu độ cho Tát Gia, Đỗ Lan vốn định lập tức đi tìm chỗ ăn cơm.

Nhưng thấy các Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ lập tức triển khai công tác cứu viện, phải biết rằng dưới Thánh Vực còn có rất nhiều nạn dân.

Tát Gia đã phá dỡ một phen ra trò.

Đỗ Lan và Dũng Hạo Nam không thể chỉ đứng nhìn, nên cũng cùng nhau tham gia hoạt động cứu viện, còn Y Oa ở cùng Athena rất an toàn.

Dùng kiếm cao tần cắt gạch, thật sự còn dễ hơn cắt đậu phụ, Dũng Hạo Nam và Đỗ Lan cùng nhau, lúc cứu người dường như còn có chuyện gì đó muốn nói với Đỗ Lan.

Có phải cảm thấy thế giới Thánh Đấu Sĩ cũng không đặc sắc như trên TV không.

Đỗ Lan hỏi.

Thực ra Dũng Hạo Nam muốn hỏi Đỗ Lan rốt cuộc là ai, tại sao lại có tiểu vũ trụ.

Không phải chỉ xuyên không qua hai thế giới thôi sao.

Đúng là có chút thất vọng.

Nhưng tôi không phải muốn hỏi cái này, tôi muốn hỏi về tiểu vũ trụ và thánh y của anh rốt cuộc là sao.

Rất tốt, cuối cùng cậu cũng hỏi ra rồi, tôi còn tưởng cậu sẽ không hỏi chứ.

Lời của Đỗ Lan khiến Dũng Hạo Nam rất cạn lời, đây là bảo mình hỏi sớm hơn sao.

Nhưng anh ta không nói gì, vì Đỗ Lan vẫn đang tiếp tục lải nhải, Rất tốt, giao tiếp chính là bước đầu tiên để đội nhóm phát triển hài hòa, tôi thích sự thẳng thắn của cậu.

Bây giờ để tôi cho cậu biết đáp án, thực ra rất đơn giản, vì tôi chính là một người đàn ông có bí mật.

Hơn nữa bí mật của tôi nhiều đến mức chính tôi cũng không kể hết được, nên cậu sẽ nhanh chóng quen thôi.

Dũng Hạo Nam rất muốn đấm vào mặt Đỗ Lan một cái, đây là câu trả lời gì vậy.

Tự tâng bốc, hay là lừa gạt, hay là cả hai.

Được rồi, yên tâm, ta làm người vẫn có giới hạn, những chuyện giết người tốt, phóng hỏa phá hoại ta sẽ không làm, cũng sẽ không để các cậu làm.

Chương 583

Việc chúng ta cần làm chính là làm cho Trái Đất trở nên thú vị hơn, nên lần này chúng ta phải nghĩ cách mang vài bộ thánh y về.

Lấy thế nào.

Athena sẽ không đồng ý đưa thánh y cho chúng ta đâu.

Điều đó chưa chắc, tám mươi tám chòm sao cũng không phải chòm sao nào cũng dùng đến, hình như Thánh Đấu Sĩ chưa bao giờ đủ quân số.

Lấy vài bộ không thành vấn đề, hơn nữa Athena cũng ở đây, cô ấy có thể cho người chế tạo lại.

Ta chuẩn bị lấy Cự Giải Tọa và Song Ngư Tọa.

Ý của Đỗ Lan là Cự Giải và Song Ngư vừa mới chết, chắc cũng không thể dùng đến trong thời gian ngắn.

Lấy Thiên Xứng Tọa, tôi chính là Thiên Xứng Tọa.

Dũng Hạo Nam đột nhiên mở miệng, còn nhấn mạnh vào chòm sao của mình, những lo lắng trước đó hoàn toàn biến mất, ra vẻ muốn cùng Đỗ Lan đồng lõa hợp tác.

Hai người nhìn nhau cười, tiếp tục cứu viện, vừa thảo luận nên lấy thánh y chòm sao nào, cứ như thể Athena đã đồng ý rồi.

Càng nói càng vui, cuối cùng trên mặt hai người đều nở hoa, đều là vẻ mặt gian xảo.

Rõ ràng không phải Dũng Hạo Nam ảnh hưởng Đỗ Lan, mà là Đỗ Lan đã ảnh hưởng Dũng Hạo Nam.

Khi Đỗ Lan cuối cùng cũng thể hiện ra thực lực, Dũng Hạo Nam cuối cùng cũng dẹp đi lòng khinh thị, toàn lực nghiêm túc bắt đầu suy tính đối sách ứng phó với Đỗ Lan.

Đương nhiên, mặt khác, anh ta cũng không thể không thừa nhận thực lực của Đỗ Lan quả thực đã khó mà tưởng tượng nổi, hơn nữa trí thông minh dường như cũng không thấp, nhìn cái cách hắn và Athena đấu võ mồm mặc cả là biết.

Athena vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh, nếu không có mấy vị Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ ở đó, có lẽ sớm đã bị Đỗ Lan bán đi rồi.

Nhưng cuối cùng Đỗ Lan vẫn lấy được Thánh Y Thiên Xứng, tuy chỉ có một bộ, nhưng cũng coi như thành công.

Bởi vì đồng thời gói mang về còn có hai bộ Bạch Ngân.

Về phần Thanh Đồng, Đỗ Lan cảm thấy cấp bậc quá thấp nên không lấy.

Đỗ Lan thuận tiện để lại bộ Thánh Y Xử Nữ hàng nhái trên người mình ở thế giới này, mỹ danh là tăng cường giao lưu văn hóa Thánh Y giữa các thế giới Thánh Đấu Sĩ.

Lấy đồ xong lại cho Y Oa đủ thời gian chụp ảnh, ba người mở cánh cổng lớn trở về thế giới của mình.

Đón tiếp họ vẫn là khẩu súng, và cả vị thủ trưởng với sắc mặt khó coi.

Nhưng thủ trưởng cũng sớm biết loại kỳ nhân dị sĩ như Đỗ Lan không dễ dàng khống chế đơn giản như vậy, nếu ép Đỗ Lan quá, để hắn trốn sang thế giới khác, có lẽ họ sẽ mất đi cơ hội lần này.

Vì vậy ông mới để mặc Đỗ Lan, không bức bách hắn.

Ai bảo năng lực xuyên việt của Đỗ Lan lại nghịch thiên như vậy chứ.

Đỗ Lan, theo tôi.

Thủ trưởng để chờ Đỗ Lan trở về mà đã hai ngày không chợp mắt, hôm nay cuối cùng cũng đợi được.

Dũng Hạo Nam có chút kỳ quái, lần này sao thủ trưởng không bảo mình báo cáo miệng trước, mà lại tìm Đỗ Lan trước.

Cũng không đi đâu khác, ngay tại căn phòng dựng tạm bên cạnh, một trung tâm chỉ huy tạm thời.

Đơn sơ đến mức khiến người ta xấu hổ, vài cái máy tính, mấy bộ điện thoại, vài người lính.

Văn phòng tạm thời của thủ trưởng nằm ở sâu nhất trong phòng chỉ huy tạm thời.

Không nói lời nào, mà gõ vài cái trên máy tính được mã hóa của mình, cho Đỗ Lan xem một hình ảnh trên màn hình.

Loại hình ảnh này Đỗ Lan đã quá quen thuộc, là một hạm đội vũ trụ.

Khoa học kỹ thuật của chúng ta vậy mà đã phát triển đến mức này, tôi rất vui mừng.

Đỗ Lan vừa mở miệng đã khiến thủ trưởng hận không thể bóp chết hắn.

Vốn dĩ đây là tuyệt mật cấp cao, nhưng vì cậu cũng thuộc dạng tuyệt mật cấp cao, nên tôi tự quyết định cho cậu biết tình hình này.

Sắc mặt của thủ trưởng không tốt, rõ ràng đây không phải lúc để đùa, Cậu có mắt nhìn đấy, đây đúng là một hạm đội quy mô khổng lồ, đáng tiếc nó không thuộc về bất kỳ quốc gia nào trên Trái Đất, mà là người ngoài hành tinh, và e rằng chúng đến Hệ Mặt Trời cũng chẳng có ý tốt gì.

Kẻ xâm lược ngoài hành tinh.

Đỗ Lan biết ngay vũ trụ song song cũng sẽ không yên ổn.

Nên nói là những kẻ xâm lược ngoài hành tinh bị Mỹ chọc giận.

Thủ trưởng giới thiệu, Trong hơn nửa thế kỷ qua, dưới tình huống Liên Hợp Quốc không hề hay biết, Mỹ đã nhiều lần tiếp xúc với người ngoài hành tinh, thậm chí còn có được một loại kỹ thuật dịch chuyển quang học qua lại giữa các hành tinh.

Và những phi thuyền này chính là rắc rối mà đội thám hiểm ngoài hành tinh của Mỹ gây ra.

Đỗ Lan tỏ vẻ không tin, Mỹ có thể giấu cả thế giới để bí mật làm chuyện này sao.

Thủ trưởng thấy vẻ mặt của Đỗ Lan, thở dài nói: Thực ra Liên Xô cũ cũng là một quốc gia tham gia, cậu nghĩ lý do hai nước họ tranh nhau lên mặt trăng là gì.

Chính là vì trên mặt trăng có nguồn năng lượng cần thiết cho dịch chuyển quang học.

Nếu nước ta không tham gia, sao ông lại biết những chuyện này.

Đỗ Lan hỏi.

Đây là cơ mật.

Xem ra là chuyện liên quan đến gián điệp, không tiện nói rõ, Chính vì vậy, Mỹ và Nga e rằng đã nắm giữ một phần công nghệ ngoài hành tinh khá tiên tiến và đáng sợ, trong khi chúng ta chỉ có thể mò mẫm theo dấu chân của họ, sự phát triển khoa học kỹ thuật luôn bị bỏ lại phía sau.

Cho đến khi cậu xuất hiện.

Nói đến đây, mắt thủ trưởng đột nhiên sáng lên, Năng lực xuyên việt qua các thế giới của cậu đã cho chúng ta hy vọng, có lẽ cậu chính là hy vọng duy nhất để đất nước chúng ta đuổi kịp Mỹ.

Đỗ Lan thầm nghĩ hóa ra còn có mối quan hệ như vậy, nếu thế giới này Mỹ và Nga, thậm chí có thể cả Liên minh châu Âu đều đã bật hack công nghệ ngoài hành tinh, thì tổ quốc của mình quả là thảm.

Chẳng trách sau khi mình xuất hiện, cũng không có ai cứng rắn ép buộc, nhiều nhất chỉ là cho người đến xác định xem mình có phải là người bản địa của thế giới này không, sau đó thậm chí không giám sát, không giam cầm, hoàn toàn thả rông, xem ra là sợ dọa chạy mất hy vọng duy nhất này.

Chuyện này, Dũng Hạo Nam chắc chắn cũng không biết, nếu không theo tính cách của anh ta thì sớm đã suốt ngày giảng đạo lý với mình, không có lý do gì lại nhàn rỗi như vậy.

Hạm đội này là do đội thám hiểm của Mỹ chọc phải một chủng tộc vũ trụ có thế lực khổng lồ trong vũ trụ mới chiêu mời tới.

Tình hình cụ thể không rõ, hiện tại phía Mỹ đã bắt đầu ban hành lệnh đặc biệt của Liên Hợp Quốc, triệu tập năm nước thành viên thường trực Hội đồng Bảo an tiến hành cuộc họp khẩn cấp, chắc là vì sự kiện này.

Thế chẳng phải tốt sao, năm nước lớn ném hết vũ khí hạt nhân ra ngoài, chẳng phải là xong chuyện sao.

Đỗ Lan không hề cảm thấy những hạm đội xấu xí như con rùa này sẽ là mối đe dọa.

Nếu đơn giản như vậy thì tốt rồi, nếu bom hạt nhân có thể giải quyết, Mỹ cũng không cần tìm chúng ta để ngửa bài họp hành.

Khi hạm đội ngoài hành tinh tiến vào Hệ Mặt Trời, Mỹ đã lợi dụng dịch chuyển quang học để thiết lập một bãi mìn hạt nhân ở rìa

Hệ Mặt Trời, nhưng hai giờ trước, hạm đội ngoài hành tinh đã an toàn đi qua bãi mìn hạt nhân.

Thủ trưởng thở dài một hơi, ngay cả nước Mỹ với tất cả công nghệ ngoài hành tinh cũng thất bại, cho dù năm nước lớn cùng họp cũng chưa chắc có biện pháp giải quyết nào.

Mỹ không có phi thuyền sao.

Theo tình báo hiện tại, Mỹ có lẽ chỉ có một phi thuyền vũ trụ đang được chế tạo.

Ngay tại mặt sau của mặt trăng.

Tình hình Trái Đất không mấy lạc quan, đồng chí Tiểu Đỗ.

Đỗ Lan cạn lời, Vậy thì tôi cũng hết cách, tôi lại không có phi thuyền, cũng không giúp gì được cho ông.

Không, đồng chí Tiểu Đỗ, cậu có thể giúp được.

Khoảng cách hạm đội đổ bộ Trái Đất còn 3 ngày, cậu có thể đến các thế giới khác tìm đủ vũ khí cá nhân, chúng ta chuẩn bị tổ chức một đội đặc công, lợi dụng phi thuyền của Mỹ để thực hiện một cuộc đổ bộ Normandy trên không gian.

Xem ra đây chính là chiến lược mà phía Trung Quốc chuẩn bị đề xuất tại cuộc họp của Liên Hợp Quốc để chống lại những kẻ xâm lược ngoài hành tinh.

Đổ bộ Normandy trên không gian, nói hay thật, Nhưng tôi đã trải qua ba thế giới, thế giới thứ nhất chỉ có quái thú, nhân loại chỉ có nước bị truy sát, thế giới thứ hai đã lấy được hai thứ khống chế kim loại rồi, cái còn lại dù có lấy về cũng chỉ là muối bỏ bể, còn thế giới Thánh Đấu Sĩ, không có Tiểu Vũ Trụ thì dù có cả đống Thánh Y cũng vô dụng.

Những điều Đỗ Lan nói, thực ra thủ trưởng cũng đã biết, từ khi biết Đỗ Lan có thể xuyên qua các thế giới anime, ông đã tổ chức một nhóm chuyên nghiên cứu anime, liệt kê cho hắn một loạt danh mục anime hữu ích.

Đỗ Lan cầm lấy danh sách của thủ trưởng xem qua, toàn là các anime khoa học kỹ thuật như Iron Man, Gundam.

Nhưng dù có lấy về, năm ngày cũng không đủ để làm quen với trang bị.

Áo giáp sắt cũng phải đo ni đóng giày, còn phi công Gundam cũng cần huấn luyện.

Thời gian quá ngắn, có lẽ đợi chúng ta huấn luyện xong, Trái Đất đã không còn nữa rồi.

Chẳng bằng để Mỹ dùng dịch chuyển quang học di dân toàn bộ nhân loại ra ngoài hành tinh cho rồi.

Thanh niên vẫn là thanh niên, kinh nghiệm còn ít, nếu mọi chuyện có thể giải quyết đơn giản như vậy, tôi cũng không cần phí lời với cậu.

Dù sao cậu cứ cố gắng, vận mệnh của Trái Đất cũng liên quan mật thiết đến cậu.

Cậu chỉ cần đồng ý làm, thành công hay không tôi cũng sẽ không trách cậu, cũng không truy cứu trách nhiệm cậu để người Nga gia nhập đội ba người.

Được rồi, nhưng tôi vẫn muốn biết công nghệ của những người ngoài hành tinh này theo hướng nào, như vậy mục tiêu cũng sẽ rõ ràng hơn.

Đỗ Lan hỏi.

Được, lát nữa, các đồng chí đi họp ở Liên Hợp Quốc sẽ truyền tin về.

Có tin tức tôi sẽ liên lạc với cậu ngay, hôm nay cậu và đội viên của cậu đừng đi nơi khác lãng phí thời gian nữa, chuẩn bị sẵn sàng cho lần xuyên việt thứ hai.

Mỹ đang cố gắng dọn dẹp mớ hỗn độn của mình, tiến hành rất nhiều cuộc tấn công thăm dò vào hạm đội trong vũ trụ.

Đáng tiếc dịch chuyển quang học đã bị phi thuyền địch chặn lại, nếu không đã trực tiếp dịch chuyển bom hạt nhân vào bên trong tàu địch.

Mặc dù các cuộc tấn công của Mỹ không gây ra thiệt hại gì nhiều, nhưng nó đã làm chậm tốc độ của hạm đội địch, giành được thời gian cho Trái Đất.

Cuộc họp khẩn cấp của Liên Hợp Quốc đã bắt đầu, tin tức nhanh chóng được truyền về.

Người ngoài hành tinh có lá chắn và siêu vũ khí, có thể nói là công thủ toàn diện, và lý do họ tấn công Trái Đất là muốn nô dịch nhân loại, cấu trúc xã hội của người ngoài hành tinh dường như là hình kim tự tháp rất nghiêm ngặt, tầng thấp là nô lệ, sau đó là bình dân, binh lính, quý tộc, vương tộc.

Người ngoài hành tinh rất dã man, thông qua việc cướp đoạt công nghệ của các hành tinh khác để lớn mạnh, họ không có hành tinh mẹ, chỉ có hạm đội vô địch tung hoành trong vũ trụ.

Và hạm đội đến Hệ Mặt Trời lần này chỉ là của một tiểu quý tộc, trước đó thuộc hạ của hắn khi cướp đoạt tài nguyên trên một hành tinh nào đó, đã bị lính Mỹ chính nghĩa lo chuyện bao đồng đánh lui, nên đã kết thù.

Chương 584

Sau đó, tiểu quý tộc lại bắt được một nhà khoa học thám hiểm của Mỹ làm tù binh, từ trong não của ông ta lấy được tọa độ Trái Đất, rồi cứ canh cánh trong lòng, bây giờ cuối cùng cũng chuẩn bị ra tay.

Mỹ đúng là điển hình của việc không tự tìm đường chết thì sẽ không chết, lại còn kéo cả Trái Đất làm đệm lưng.

Đỗ Lan tỏ vẻ không thành vấn đề, cứ giao cho hắn, rồi lập tức dẫn đội của mình xuyên việt lần nữa.

Vận khí không tệ, đây là một thế giới có ma pháp thủy tinh, chỉ cần trang bị ma pháp thủy tinh là có thể sử dụng ma pháp, là một cách tốt để tăng sức tấn công.

Vậy quyết định thế giới này, Final Fantasy.

Đỗ Lan và hai người kia nhìn xuống vùng đất hoang Gobi bên dưới, nơi Khắc Lao Đức đang lái chiếc xe mô tô ngầu lòi, chiến đấu vui vẻ với mấy con sói triệu hồi bằng ma pháp, liền quyết định ngay.

Đây chính là phim Final Fantasy VII: Advent Children.

Đã hai năm kể từ khi Tát Phỉ La Tư bị đánh bại, các chiến binh năm xưa cũng mỗi người một ngả, bận rộn với cuộc sống của riêng mình.

Thành phố thép Mễ Đức Gia, trước đây là trụ sở của Thần La, được xây dựng trên một vùng đất hoang, nhưng vì nơi đây có nguồn Lifestream phong phú, lò phản ứng Mako hút năng lượng từ hành tinh đã biến thành phố này trở thành nơi phồn hoa nhất hành tinh.

Đương nhiên, vì trước đây nơi này là trụ sở của tổ chức phản diện lớn Thần La, nên trong trận đại chiến hai năm trước, thành phố cũng bị phá hủy nghiêm trọng, công tác tái thiết vẫn đang diễn ra.

Anh chàng tóc vàng Khắc Lao Đức và cô bạn thanh mai trúc mã Đế Pháp tiếp tục kinh doanh quán bar Thất Thiên Đường ở thành phố này, Đế Pháp là bà chủ, còn Khắc Lao Đức là shipper.

Ngoài ra còn có con gái nuôi của đồng đội cũ, Mã Lâm, và cậu bé Đan Trạch Nhĩ bị Hội chứng Tinh Ngân mà Khắc Lao Đức nhặt được.

Trong thành phố đầy ắp những câu chuyện và ký ức này, anh chàng đẹp trai u uất Khắc Lao Đức mỗi ngày đều cưỡi chiếc mô tô ngầu hết cỡ để đi giao hàng.

Những ngày tháng yên bình như vậy, khiến các chiến binh từng cứu thế giới cũng dần dần.

Cho đến hôm nay, ba kẻ kỳ lạ đột nhiên xuất hiện trước mặt Khắc Lao Đức, triệu hồi ma thú tấn công anh.

Đương nhiên ba kẻ kỳ lạ này không phải là ba người Đỗ Lan, mà là ba anh chàng đẹp trai tóc bạc khác, lần lượt là đại ca Ca Đan Cừu với mái tóc mềm mượt dài ngang vai, nhị ca Á Tư tóc dài, và tam đệ La Tư tóc ngắn hay khóc.

Ba người họ là ba chiến binh mới được sinh ra từ Lifestream bị Tát Phỉ La Tư ô nhiễm, mục đích là để tìm kiếm đầu của Jenova, thứ đã rơi xuống hành tinh cùng với thiên thạch từ lịch sử xa xôi.

Đó cũng chính là cơ hội để Thần La trỗi dậy, chính nhờ nghiên cứu sinh vật ngoài hành tinh Jenova mà họ đã tạo ra những chiến binh mạnh mẽ, để Thần La làm mưa làm gió trên hành tinh.

Thứ duy nhất còn lại chính là đầu của Jenova, và đó cũng là mục tiêu của ba anh chàng tóc bạc này.

Chúng ta đi.

Thấy Khắc Lao Đức bị truy sát, nhưng Đỗ Lan không hề có ý định giúp đỡ, mà dẫn hai đội viên của mình đi thẳng đến Mễ Đức Gia.

Khu phố số 7, quán bar Thất Thiên Đường.

Chẳng tốn bao nhiêu thời gian, Đỗ Lan đã tìm thấy nơi này.

Chào mừng quý khách.

Nữ thần Đế Pháp đang đứng sau quầy bar.

Giống như một viên minh châu tỏa sáng trong không gian mờ tối.

Cho loại dầu gội ngon nhất, không, là rượu ngon nhất.

Đỗ Lan suýt nữa thì nói hớ.

Vâng, mời ba vị ngồi trước.

Đế Pháp nhanh nhẹn quay người lấy một chai rượu từ tủ, rồi rút ba chiếc ly thủy tinh từ trong quầy bar ra.

Có vẻ là rượu nho, nhưng quán bar này trước đây là căn cứ của tổ chức bí mật chống Thần La Avalanche, bây giờ lại chỉ có một mình Đế Pháp quản lý, nhìn thế nào cũng không giống một quán bar đúng nghĩa. rượu được mang lên, các đội viên của Đỗ Lan đều nhìn hắn, nhưng Đỗ Lan lại chẳng hề để ý mà đứng dậy, Xin lỗi, tôi đi nhà vệ sinh một chút.

Rõ ràng lầu trên của quán bar là nơi ở, Đế Pháp chỉ đường cho Đỗ Lan, hắn một mình đi lên, chỉ là đi vệ sinh thì sẽ không đi sâu vào khu nhà ở.

Đương nhiên Đỗ Lan không phải vì muốn xem nhà vệ sinh mà nữ thần đã dùng nên mới đi, mà là vì hắn muốn xem người của thế giới này rốt cuộc dùng loại dầu gội hiệu gì mà có thể giữ cho tóc khô ráo mềm mượt một cách phi khoa học ngay cả trong cơn mưa tầm tã.

Loại dầu gội hắc khoa kỹ như vậy, Đỗ Lan cũng rất muốn dùng.

Biến thái.

Đột nhiên giọng nói trong trẻo của một cô bé vang lên từ phía sau Đỗ Lan.

Vì đến đây vì dầu gội, nên Đỗ Lan cũng không đóng cửa, hiện tại hắn đang đối diện với chai dầu gội đã dùng trong nhà vệ sinh mà nghiên cứu kỹ lưỡng, bị coi là biến thái cũng là bình thường.

Khách hàng nào lại đi vào nhà vệ sinh của quán bar để nghiên cứu dầu gội của bà chủ chứ.

Đỗ Lan mặt không đỏ tim không đập quay người lại nhìn, có phải nghiên cứu đồ lót đâu, hắn không sợ bị bắt quả tang, quả nhiên là cô bé Mã Lâm.

Em gái nhỏ, chú đây không phải biến thái, chỉ là một nhà nghiên cứu khoa học có tìm hiểu về dầu gội.

Đương nhiên vì Đế Pháp rất siêng năng, nên trong nhà vệ sinh không để lại bất kỳ quần áo nào cho Đỗ Lan nghiên cứu, hắn cũng chỉ có thể nghiên cứu dầu gội.

Nói dối.

Mã Lâm từ nhỏ đã lớn lên cùng các thành viên Avalanche, kế thừa sự dũng cảm của cha nuôi Barret, đương nhiên cũng có sự quyết đoán và thông minh của Đế Pháp, người luôn chăm sóc cô.

Lời nói dối của Đỗ Lan đương nhiên không lừa được cô bé.

Ha, cô bé này đừng nói bậy, không có chứng cứ chú đây sẽ không thừa nhận gì đâu, nếu em có chứng cứ chứng minh chú là biến thái, chú sẽ thừa nhận.

Đỗ Lan đang muốn trêu cô bé.

Lại thấy Mã Lâm giơ chiếc điện thoại trong tay lên, Em đã chụp lại hết rồi, hành vi biến thái của chú.

Lúc này những người ở dưới lầu đã lên cả, vây quanh xung quanh, Đế Pháp lấy điện thoại của Mã Lâm, bên trong quả nhiên có hai tấm ảnh Đỗ Lan đang cầm chai dầu gội xem xét.

Dũng Hạo Nam và Y Oa đều kinh ngạc nhìn Đỗ Lan, trước đây chỉ biết Đỗ Lan rất mạnh, hóa ra còn có một mặt biến thái như vậy.

Chẳng phải chỉ là chai dầu gội mà một cô gái xinh đẹp đã dùng sao.

Có gì đáng xem chứ.

A.

Đế Pháp lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã mỉm cười, Đây là dầu gội của Đan Trạch Nhĩ, của chúng ta hôm qua không phải đã dùng hết rồi sao.

Mã Lâm cũng làm ra vẻ bừng tỉnh, Thật vậy, em nhớ ra rồi.

Đan Trạch Nhĩ chính là cậu bé bị Hội chứng Tinh Ngân vẫn còn đang ngủ say.

Không khí rất vi diệu.

Đỗ Lan phá vỡ sự im lặng, Cho nên nói tôi chỉ muốn xem chai dầu gội này thôi mà.

Được rồi, không sao đâu, vị khách này thật xin lỗi, trẻ con không hiểu chuyện.

Đế Pháp rõ ràng rất am hiểu đạo lý kinh doanh, thay Mã Lâm xin lỗi.

Không sao, hai tấm ảnh đó cứ giữ làm kỷ niệm đi.

Ha.

Mặc dù hiểu lầm đã được giải quyết, nhưng Đỗ Lan, một người xuyên việt lại đi nghiên cứu dầu gội của người ta, khiến uy tín của hắn trong đội bị đả kích nghiêm trọng.

Đỗ Lan cũng không giải thích, họ sẽ sớm biết vị trưởng bối này dụng tâm lương khổ đến mức nào.

Đối với những người thích làm màu ra vẻ ngầu, tầm quan trọng của loại dầu gội vĩ đại này là không cần phải nói.

Ba người Đỗ Lan ngồi trong Thất Thiên Đường từ sáng đến chiều, trong thời gian đó gọi không ít đồ ăn.

Phát hiện người qua lại bên ngoài cửa sổ không có bao nhiêu sinh khí, vì căn bệnh Tinh Ngân, hiện tại ai cũng nơm nớp lo sợ.

Nói chứ loại bệnh này không phải nên đưa đến bệnh viện sao.

Nhưng thế giới này dường như không có cơ sở vật chất như bệnh viện.

Cho nên chỉ có thể dựa vào người tốt bụng giúp đỡ, nhưng nhiều người hơn lại chọn cách lẩn tránh.

Xin lỗi quý khách, tôi phải đóng cửa, tôi có việc phải đi.

Đế Pháp phát hiện không liên lạc được với Khắc Lao Đức, nên lo lắng cho anh, muốn đến nhà thờ tìm anh.

Khắc Lao Đức thực ra cũng đã mắc phải Tinh Ngân, vì sợ liên lụy người khác, nên một mình sống trong nhà thờ.

Là chúng tôi làm phiền rồi.

Mục đích lần này của Đỗ Lan là dầu gội và ma pháp thủy tinh, mà ma pháp thủy tinh mà nhân vật chính trang bị hai năm trước đều ở trong nhà thờ, bây giờ cũng gần đến lúc đi lấy rồi, Vừa hay chúng tôi cũng có việc, đi trước một bước đây.

Trả bằng vàng, đây là do chính phủ cung cấp, không phải Đỗ Lan chế tạo.

Nhà thờ cũng được xem là một cảnh kinh điển khá nổi tiếng, nhà thờ đổ nát, ánh nắng lọt qua mái nhà thủng làm cho những bông hoa sặc sỡ mọc lên từ sàn nhà bên trong.

Những bông hoa này đều được một nữ phụ khác trong game, cổ đại chủng Ái Lệ Ti, chăm sóc cẩn thận, cũng là nơi Khắc Lao Đức hồi tưởng về quá khứ tươi đẹp.

Đẹp quá.

Y Oa lại một lần nữa bị cảm động, những bông hoa trong nhà thờ đổ nát, quá mỹ lệ.

Lại là một trận chụp điên cuồng.

Còn mục tiêu của Đỗ Lan là ma thạch trong chiếc hòm, chỉ cần trang bị lên là có thể sử dụng ma pháp, trước tiên trang bị cho Y Oa hai cái, một băng một lửa, nhiều quá sợ cô dùng không hết.

Chương 585

Các người rốt cuộc là ai.

Lúc ở quán bar đã cảm thấy ba người Đỗ Lan rất đáng ngờ, vì cách ăn mặc của họ không giống người bản địa ở Mễ Đức Gia, Đế Pháp vẫn chưa xem trọng.

Nhưng gặp lại lần thứ hai ở nhà thờ, thì chắc chắn không phải là ngẫu nhiên, hơn nữa họ còn đang dùng ma thạch, Trả ma thạch lại đây, đây không phải thứ các người có thể khống chế.

Bảo vệ Mã Lâm, Đế Pháp đã chuẩn bị chiến đấu.

Cái này là gia tốc, cái này là tức tử, cái này là triệu hoán.

Ma pháp trong Final Fantasy rất đa dạng, Đỗ Lan trang bị hết ma thạch lên người, trông cả người tứ chi đều là những quả cầu bảy màu lấp lánh, Loại này lần đầu dùng, cảm giác thật không tệ.

Đỗ Lan đứng dậy, Cô Đế Pháp, xem ra chúng ta còn có khách khác.

Nói rồi hắn đã khởi động gia tốc, hóa thành tàn ảnh lướt qua Đế Pháp, đứng trước mặt La Tư.

Mẹ ở đâu.

Các người giấu mẹ ở đâu.

La Tư xông vào nhà thờ, hỏi một cách trẻ con.

Thằng nhóc ngốc tìm mẹ, mày cũng đủ ngốc thật.

Đỗ Lan lên tiếng chế nhạo, thành công chọc giận La Tư.

Muốn đánh nhau à.

Nói rồi tung quyền tấn công Đỗ Lan.

Lại là gia tốc, động tác của Đỗ Lan còn nhanh hơn, hai tay vỗ vào hai tai La Tư, một chiêu song nhĩ quán phong, đánh cho La Tư ù tai hoa mắt, đầu đau không thôi, vậy mà cứ thế quỳ xuống.

Đỗ Lan tỏ vẻ lực chiến đấu của thế giới này quá yếu, vẫn là Thánh Đấu Sĩ chịu đòn tốt hơn.

Ma pháp gia tốc rất hữu dụng, Hạo Nam qua đây trói nó lại.

Bước tiếp theo chúng ta đi trao đổi con tin.

Dũng Hạo Nam tháo chiếc găng tay điện kích của La Tư ra lắp vào cổ tay mình, thứ này có thể mang về sản xuất hàng loạt, vũ khí cận chiến không tồi, rồi trói La Tư lại một cách chắc chắn.

Đế Pháp vẫn luôn không thả lỏng cảnh giác, Đỗ Lan ra tay quá độc, song nhĩ quán phong không phải là chiêu thức mà một võ giả có thể dùng.

Đế Pháp là một võ giả, xem thường Đỗ Lan.

Rõ ràng đã dùng ma thạch, vậy mà vẫn dùng chiêu thức như vậy, quá bỉ ổi.

Cô đến tìm bạn mình phải không, nhưng xem ra bạn cô sống không lâu nữa đâu.

Đỗ Lan cầm lấy dải băng mà Khắc Lao Đức thay ra, Anh ta cũng bị Tinh Ngân.

Khắc Lao Đức.

Quả nhiên là có chuyện, nên mới một mình dọn ra ngoài sao.

Đế Pháp rất hiểu tính cách của anh chàng đẹp trai đó, chuyện gì cũng giữ trong lòng.

Có thể nói Đế Pháp còn hiểu Khắc Lao Đức hơn cả chính anh, đây là sự ăn ý từ nhỏ đã ở bên nhau.

Mã Lâm níu lấy quần Đế Pháp, trong mắt cũng lộ ra vẻ lo lắng.

Cô bé hiểu chuyện hơn Khắc Lao Đức.

Thực ra Tinh Ngân cũng không phải bệnh gì to tát, chẳng qua là kết quả của việc Lifestream bị ô nhiễm, chỉ cần thanh lọc Lifestream là không có vấn đề gì, ví dụ như lôi Tát Phỉ La Tư ra quất xác.

Lời của Đỗ Lan nghe thế nào cũng giống như nói nhảm.

Đột nhiên một hồi chuông điện thoại vang lên inh ỏi, Đỗ Lan còn tưởng mình lên cấp.

Là điện thoại của hai người anh của La Tư.

La Tư, nhanh lên.

Là giọng nói thiếu kiên nhẫn của Ca Đan Cừu.

Moshi moshi, tên tôi là Đỗ Lan, em trai của mày hiện đang ở chỗ tao, nếu muốn nó bình an trở về, thì hãy trả lại tất cả những đứa trẻ mà mày đã bắt đi, nếu không tao sẽ chặt hết tay chân của em trai mày trước, rồi cắt cả mũi tai nó ngâm rượu.

Rốt cuộc ai mới là người xấu đây.

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, rồi truyền đến tiếng cười khẩy, Mày cứ chờ đấy, tao sẽ tìm ra mày.

Điện thoại cứ thế bị cúp.

Đúng là một người anh nhẫn tâm, phải không, thằng nhóc.

Đỗ Lan nói với La Tư vẫn còn đang mơ màng.

Lại ngẩng đầu nhìn Y Oa, Y Oa cô có mang theo laptop và dây cáp dữ liệu không.

Có mang.

Y Oa định cosplay viên nang vạn năng sao.

Lại thật sự mang theo thứ này.

Thực ra là để tối xem ảnh.

Cũng không quan tâm có kết nối được không, cắm điện thoại của La Tư vào máy tính, mèo mù vớ phải cá rán vậy mà lại kết nối được.

Tiếp theo, ngón tay Đỗ Lan hóa thành gió lốc, gõ trên bàn phím một loạt tin nhắn rác, thông qua một phần mềm spam tin nhắn tạm thời gửi cho đối phương.

Trong đó, câu nhiều nhất là Phiêu Nhu chính là tự tin như vậy.

Nhìn hành vi của Đỗ Lan, Dũng Hạo Nam và Y Oa đều cạn lời, dường như từ khi đến thế giới này, Đỗ Lan đặc biệt quan tâm đến những chuyện liên quan đến tóc.

Ngược lại, Ca Đan Cừu tức đến mức ném cả điện thoại của mình, đứa trẻ đáng thương hạ quyết tâm nhất định phải xé Đỗ Lan thành từng mảnh vụn.

Nhưng trong những tin nhắn rác này có một câu lại rất hợp ý hắn, Phiêu Nhu chính là tự tin như vậy.

Anh chàng đẹp trai Khắc Lao Đức sau khi gặp chủ tịch hiện tại của Thần La, vội vã cưỡi mô tô trở về nhà thờ.

Anh đã từ chối lời mời của vị chủ tịch sa cơ của Thần La, từ chối chiến đấu.

Nhưng vận mệnh lại không do anh quyết định, trở về nhà thờ liền thấy mấy vị khách không mời.

Khắc Lao Đức.

Mã Lâm lập tức như chim non về tổ lao vào lòng Khắc Lao Đức.

Mã Lâm, Đế Pháp.

Khắc Lao Đức không hiểu tại sao họ lại ở đây, ba người đang rảnh rỗi đánh bài trong nhà thờ kia là ai.

Kẻ bị trói kia thì anh nhận ra, chính là một trong ba kẻ vừa mới tấn công mình.

Các người là ai. 91.

Khắc Lao Đức đứng trước mặt Đỗ Lan, đẹp trai hơn Đỗ Lan rất nhiều, quả thực là một mỹ nam tử vừa mới ra lò.

Đỗ Lan nhìn bài của mình, mình là địa chủ, nhưng bài trong tay toàn là bài nhỏ, rõ ràng là sắp bị hai nông dân đồng đội đối diện lật đổ.

Đúng vậy, họ đang chơi Đấu Địa Chủ ba người, Đỗ Lan và Dũng Hạo Nam không cần phải nói, đương nhiên biết chơi.

Còn Y Oa, là con dâu Nga gả sang Việt Nam, vốn không biết, nhưng khi học tiếng Trung cũng đã học được chút ít, chỉ chơi cho vui thì cũng không thành vấn đề.

Vừa hay, ván bài chắc chắn thua này cứ thế kết thúc cũng tốt, nên Đỗ Lan không chút do dự ném bài xuống, Lần này chúng tôi đến thành phố này, thực ra là đã biết được một âm mưu kinh thiên động địa, âm mưu này có thể nói là kinh người, chỉ có những kẻ táng tận lương tâm mới làm được.

Chính là bọn họ.

Nếu không phải bộ bài lộn xộn sau lưng Đỗ Lan, có lẽ lời này sẽ có sức thuyết phục hơn, Ba người này thực ra là phân thân của Tát Phỉ La Tư nguy hiểm hai năm trước, và bây giờ chúng đã bắt cóc rất nhiều trẻ em mắc bệnh Tinh Ngân.

Dừng lại một chút, Đỗ Lan dường như mới nhớ ra một chuyện rất quan trọng, Lúc rời quán bar, tôi thấy cậu bé trong quán bar của các bạn đi theo một cô gái xinh đẹp kiểu chị gái cũng lên một chiếc xe tải, bây giờ xe tải chắc đã đi rồi.

Chuyện quan trọng như vậy sao anh không nói sớm.

Mã Lâm trừng mắt nhìn Đỗ Lan, trong mắt phun ra lửa.

Gã này vậy mà vì đánh bài mà quên mất chuyện quan trọng như vậy, người này không chỉ biến thái mà còn là một tên ngốc.

Khắc Lao Đức nghe vậy lập tức muốn đuổi theo, nhưng đi đến cửa nhà thờ thì dừng lại, anh quên mất mình không biết những đứa trẻ đó bị đưa đi đâu.

Khắc Lao Đức, bình tĩnh lại, nhất định có cách tìm ra chúng.

Đế Pháp nói xong, liền rút điện thoại ra lập tức liên lạc với các đồng đội ở khắp nơi trên thế giới, biết đâu có thể tìm được manh mối.

Đế Pháp quay người đi gọi điện thoại.

Đỗ Lan rất cạn lời, ở đây không phải có một con tin sao.

Tại sao không hỏi thẳng La Tư.

Đỗ Lan lại có cảm giác ưu việt về trí tuệ, Khụ khụ, có lẽ chúng ta có thể tra khảo nghiêm ngặt, có lẽ hắn có thể cho chúng ta biết thông tin gì đó.

Khắc Lao Đức lúc này mới lại chú ý đến La Tư, đúng vậy, sao mình không nghĩ ra, Bọn trẻ ở đâu.

La Tư không trả lời.

Đỗ Lan ra hiệu cho Khắc Lao Đức bình tĩnh, để hắn lo, Giao cho tôi, chắc chắn không phải ở Mễ Đức Gia.

Đỗ Lan nói vài cảnh kinh điển trong game ngày xưa, nhưng khi nói đến Di Vong Chi Đô, thấy ánh mắt La Tư rõ ràng có biến đổi, Ở Di Vong Chi Đô.

Nơi đó là thành phố cũ của cổ đại chủng, cũng là nơi Ái Lệ Ti bỏ mạng.

Khắc Lao Đức nghe xong, cưỡi mô tô đi ngay.

Đỗ Lan đã chơi game, biết trong game phải đi thuyền mới đến được Di Vong Chi Đô, vì Di Vong Chi Đô ở một lục địa khác.

Bây giờ thấy Khắc Lao Đức lái mô tô đi, cũng không biết nên nói gì.

Chỉ có thể nói đây là thế giới song song, bản đồ không giống nhau.

Những người khác đều tò mò nhìn Đỗ Lan, không biết sao hắn lại biết.

Chương 586

Chỉ có những binh lính tinh nhuệ từng trải qua huấn luyện nghiêm ngặt mới biết, Đỗ Lan là thông qua việc bắt được biểu cảm vi mô của La Tư để xác định.

Khi nhắc đến Di Vong Chi Đô, khóe mắt La Tư rõ ràng căng lên, mím môi, và vai cũng cử động không tự nhiên.

Thông qua những phản ứng tự nhiên mà con người thường bỏ qua này để xác định một người có nói dối hay không, cũng có thể xác định tầm quan trọng của địa điểm mà Đỗ Lan nhắc đến trong lòng đối phương.

Dũng Hạo Nam trước đây cũng quan sát Đỗ Lan như vậy, không ngờ Đỗ Lan cũng tinh thông thuật này.

Vậy thân phận của mình có phải đã bị bại lộ rồi không.

Dũng Hạo Nam không thể không lo lắng.

Mặc dù đã biết vị trí, nhưng Đế Pháp vẫn tiếp tục gọi điện, trận chiến này cần người giúp đỡ.

Hai người bảo vệ tốt cho cô Đế Pháp và em gái Mã Lâm, còn canh chừng tên côn đồ này.

Tôi có việc phải đi.

Đỗ Lan đột nhiên nghĩ đến đã đến thế giới này thì phải mang về một ít đặc sản.

Anh không phải lại đi nghiên cứu dầu gội đấy chứ.

Y Oa bây giờ chỉ số tín nhiệm đối với Đỗ Lan đã giảm xuống đáy.

Không, có lẽ không chỉ là nguyên nhân dầu gội, có lẽ họ còn dùng gel vuốt tóc.

Lời của Đỗ Lan khiến Y Oa cạn lời, Nhưng không phải vì lý do này, tôi đi tìm cho chúng ta một ít thú cưỡi.

Ra khỏi nhà thờ, Đỗ Lan trực tiếp dịch chuyển đến một trang trại Lục Hành Điểu, mua vài viên ma thạch thu hút Lục Hành Điểu, rồi bắt mấy chục con Lục Hành Điểu, sau này đây sẽ là thú cưỡi chuyên dụng của tiểu đội họ.

Sau đó hắn cưỡi Lục Hành Điểu phi nước đại trên thảo nguyên bao la, tìm lại cảm giác xúc động khi chơi game ngày xưa.

Nhưng nhiều Lục Hành Điểu như vậy không tiện mang theo, nên Đỗ Lan tìm một nơi rộng rãi mở Vô Giới Môn, rồi lùa hết những con Lục Hành Điểu không dùng đến qua đó, rồi đóng cổng lại, những người lính ở phía đối diện sẽ chăm sóc tốt cho những sinh vật đáng yêu này.

Còn Đỗ Lan mang theo Lục Hành Điểu tiếp tục phi nước đại, với tốc độ không thua kém mô tô đến Di Vong Chi Đô.

Lúc này Khắc Lao Đức và hai anh chàng tóc bạc đang đánh nhau hăng say, hoàn toàn không để ý đến hắn.

Cho nên khi Đỗ Lan đến Lifestream, chỉ có những linh hồn trong Lifestream đang chờ đợi hắn.

Bạn bè và kẻ thù của Khắc Lao Đức, dù đã chết, vẫn đang chiến đấu.

Đương nhiên mục đích Đỗ Lan đến đây không phải để xem những linh hồn chết cũng không yên này, mà là để tìm viên Bạch Ma Thạch chìm dưới đáy hồ trong game.

Dù không lấy, cũng phải xem.

Trát Khắc Tư, Ái Lệ Ti.

Đỗ Lan rõ ràng có thể cảm nhận được hai linh hồn này vẫn luôn quan tâm đến Khắc Lao Đức, đương nhiên bây giờ sự xuất hiện của Đỗ Lan, cũng lập tức gây ra sự cảnh giác của họ.

Khi Đỗ Lan không có ác ý, rất nhanh đã trở thành bạn bè với họ, Đỗ Lan rất khiêm tốn thỉnh giáo cặp đôi uyên ương bất hạnh này phương pháp dưỡng tóc.

Đến khi Đỗ Lan từ biệt họ, bên ngoài đã không còn ai.

Khắc Lao Đức chắc đã được Văn Sâm Đặc cứu đi, còn hai anh chàng tóc bạc mang theo một đám trẻ bị khống chế trở về Mễ Đức Gia.

Dù chỉ có hai anh chàng, và còn trong tình trạng không có ma thạch, Khắc Lao Đức vẫn bị đánh bại vì e ngại những đứa trẻ xung quanh.

Hai năm trước, Tát Phỉ La Tư triệu hồi thiên thạch, chuẩn bị hủy diệt cả hành tinh, rồi cùng với tế bào Jenova tiếp tục hành trình vào sâu trong vũ trụ.

Nhưng vào thời khắc cuối cùng, Lifestream của hành tinh phun trào, phá tan thiên thạch trên không trung, đó cũng chính là kết cục của trò chơi vĩ đại Final Fantasy 7.

Để kỷ niệm ngày đó, ở khu trung tâm Mễ Đức Gia đã dựng một bức tượng thiên thạch, Ca Đan Cửu đoán rằng đầu của Jenova được giấu ở đó.

Thật lòng mà nói, lần đầu nhìn thấy, Đỗ Lan thực sự không nhận ra bức tượng này là thiên thạch, còn tưởng là di hài của một khẩu pháo lớn nào đó.

Những đứa trẻ vây quanh bức tượng, không để ý đến những người khác.

Sau đó Ca Đan Cừu triệu hồi ra một con quái thú khổng lồ, phá hủy toàn bộ bức tượng.

Các chiến binh lại một lần nữa tập hợp để chiến đấu với quái thú, nhưng thế cục lại bị con thú triệu hồi mạnh mẽ áp đảo. 92.

Vào thời khắc quan trọng, Khắc Lao Đức lấy lại được ý chí chiến đấu, điều khiển chiếc mô tô gầm rú lao tới, thanh đại kiếm sáu trong một Lục Thức trong tay vung lên vun vút, quả thực là đẹp trai phát hờn.

Ở đầu bên kia, màn xuất hiện của Đỗ Lan lại kém sắc hơn nhiều, chỉ thấy hắn cưỡi Lục Hành Điểu lắc lư tiến vào thành, trong tay cũng không có vũ khí gì, nhưng hắn có ma thạch.

Chỉ thấy toàn thân Đỗ Lan phát ra ánh sáng bảy màu, vung tay một cái là một con rồng băng khổng lồ bay vút lên trời, dựng lên một cây cầu lớn thông thiên trên không trung.

Đi.

Đỗ Lan vung dây cương, hai chân Lục Hành Điểu đạp mạnh, đạp lên cây cầu băng lao tới.

Ma thạch gia tốc khởi động, Lục Hành Điểu mang theo Đỗ Lan vậy mà lại vượt lên trước Khắc Lao Đức, đối mặt trực diện với con thú triệu hồi đáng sợ đang vẫy đôi cánh khổng lồ. 93.

Một bên là con quái thú triệu hồi xấu xí mạnh mẽ, một bên là con Lục Hành Điểu màu vàng ấm áp, dốc sức từ cuối cây cầu băng nhảy về phía con quái thú.

Bầu trời chính là vũ đài.

Cúc cu.

Lục Hành Điểu lúc này còn hùng tráng hơn cả phượng hoàng.

Kích hoạt ma thạch tức tử.

Tỷ lệ cực nhỏ giết chết kẻ địch ngay lập tức, tỷ lệ thật sự rất nhỏ.

Nhưng Đỗ Lan vẫn kích hoạt.

Lúc này ở phía xa, Ca Đan Cừu lại tìm thấy vị chủ tịch sa cơ của Thần La, và cuối cùng cũng xác định được đầu của Jenova ở đây.

Nhưng vị chủ tịch thất đức trước đây, lần này đã cải tà quy chính, thà ném xuống lầu cũng không để Ca Đan Cừu có được đầu lâu.

Ca Đan Cừu đại nộ nhảy vọt lên, đi đoạt đầu lâu.

Và con thú triệu hồi cũng trở nên cuồng bạo.

Ngay lúc này, tức tử được kích hoạt, Cúc cu. con thú triệu hồi lập tức cứng đờ, hiệu quả tức tử xuất hiện, kẻ địch bị tiêu diệt ngay lập tức.

Vì không phải là phim ảnh không theo đuổi hiệu ứng thị giác, nên tình tiết phát triển đơn giản như vậy.

Đỗ Lan đã xóa sổ hết những màn làm màu của mọi người, chỉ có hắn được làm màu, không thể để người khác làm màu giỏi hơn hắn.

Một đòn chiến thắng, một đòn truyền kỳ.

Hiệu quả của tức tử lợi hại như vậy đó.

Thi thể của con thú triệu hồi rơi xuống, phá hỏng rất nhiều cơ sở vật chất, và con Lục Hành Điểu không biết bay cũng sắp rơi xuống, Đỗ Lan lại kích hoạt ma pháp giảm tốc, không khí xung quanh như bị đông cứng lại, tất cả mọi thứ đều chậm lại, chỉ có Lục Hành Điểu vẫn có thể di chuyển bình thường.

Lấy những mảnh vỡ bị sóng xung kích hất tung lên trời làm điểm tựa, Lục Hành Điểu lượn lách trái phải cuối cùng an toàn đáp xuống đất, toàn bộ quá trình có chỉ số độ khó mười sao, và Lục Hành Điểu cùng Đỗ Lan có thể đạt điểm tối đa.

Hơn nữa tóc của Đỗ Lan vậy mà không hề bị bụi bẩn ảnh hưởng, đây không phải là hắn dùng khí để che bụi, mà là trên đường đến, hắn đã tiện đường đến tiệm cắt tóc mà linh hồn Ái Lệ Ti giới thiệu để chăm sóc tóc, bây giờ hắn cũng là một người đàn ông không cần lo lắng về kiểu tóc dù gió thổi mưa giông.

Hất đầu một cái, mái tóc nhẹ nhàng bay bay, Phiêu Nhu chính là tự tin như vậy.

Thời gian đã không còn nhiều, những người tinh nhuệ trên Trái Đất tập hợp lại với nhau, quyết chiến đến cùng.

Cho nên vẫn phong tỏa thông tin về kẻ xâm lược ngoài hành tinh.

Đúng vậy, chúng ta phải đánh bại kẻ địch trên không gian, nếu thất bại, người thông báo tin tức này cho tất cả mọi người trên Trái Đất sẽ không phải là chúng ta, mà là đám người ngoài hành tinh đó.

Thủ trưởng cũng biết tình hình không hề lạc quan, dù ma thạch Đỗ Lan mang về đủ để trang bị cho một trung đội, nhưng chiến đấu với kẻ địch không xác định vẫn quá nguy hiểm.

Mặc dù tài liệu của đế quốc Mỹ chỉ ra rằng người ngoài hành tinh cũng không phải đao thương bất nhập, chỉ cần hỏa lực đủ mạnh vẫn có thể tiêu diệt chúng, nhưng phi thuyền của Mỹ nhiều nhất cũng chỉ chở được một trăm người, châu Âu càng chỉ có thể cử bốn người đi, nên trung đội binh lính ma pháp này cũng không dùng được.

Đỗ Lan tỏ vẻ công việc đánh người ngoài hành tinh đã chán ngấy rồi, cứu Trái Đất cũng vậy, nên cứ để người khác đi.

Nhưng thủ trưởng biết thực lực của Đỗ Lan, nếu phải đặt cược vận mệnh vào tay một số ít người, thủ trưởng nhất định sẽ chọn người mạnh nhất, Tôi đã báo cáo lên lãnh đạo trung ương rồi, và đã được chấp thuận, trực thăng sắp đến, cậu và tiểu đội của cậu cùng với các chiến binh nữ Valkyrie của chúng ta lập tức chuẩn bị xuất phát.

Đỗ Lan thầm nghĩ chuyện này vẫn không thể để Dũng Hạo Nam biết, nếu không sau này anh ta chắc chắn sẽ lải nhải làm phiền mình, Không cần bốn người, một mình tôi là có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Chương 587

Nếu không, tôi sẽ không đi.

Thủ trưởng không phải nghi ngờ thực lực của Đỗ Lan, chỉ là sợ hắn không dốc sức.

Nhưng nghĩ lại, nếu hắn không đi, ba người kia cũng chưa chắc thành công, chủ yếu vẫn phải xem biểu hiện của Đỗ Lan, Được, tôi đồng ý.

Vậy thì tôi xuất phát.

Đỗ Lan mặc một bộ trang bị mới nhất của lực lượng đặc chủng, phải làm nổi bật chữ quê, nhìn bộ quân phục rằn ri kia, sao nhìn cũng thấy không ổn.

Trực thăng đưa Đỗ Lan từ nội thành đến sân bay quân sự, sau đó là bốn chiếc F 22 của Mỹ được sửa thành hai chỗ ngồi, rõ ràng họ vẫn chuẩn bị giữ bí mật với nước ta, không muốn tiết lộ vị trí cụ thể của thiết bị dịch chuyển quang học.

Thấy chỉ có một mình Đỗ Lan, bốn lính Mỹ nhún vai cũng không có biểu hiện gì, nhiệm vụ của họ chỉ là đưa đại diện của Trung Quốc đến đích, còn Trung Quốc cử mấy người thì không liên quan đến họ.

Người đã đến, chuẩn bị xong, bốn chiếc F 22 lần lượt cất cánh, rồi lập tức bay với tốc độ cao nhất.

Không giống trong phim, phi công Mỹ các anh không phải rất thích nói chuyện sao.

Đỗ Lan cảm thấy hành trình mấy tiếng đồng hồ, không nói chuyện thì khó mà qua được.

Không một ai trả lời qua bộ đàm, thực tế không phải là phim ảnh, nói linh tinh là sẽ bị phạt.

Đỗ Lan cũng chỉ có thể buồn chán ngậm miệng, chờ đợi điểm cuối của hành trình dài đằng đẵng.

Nhiệt độ tăng lên không ít, là gần xích đạo rồi sao.

Độ cao cũng giảm xuống, lẽ nào F 22 cũng phải lên tàu sân bay.

Đúng là lên tàu sân bay, nhưng không phải tàu sân bay bình thường, mà là pháo đài trên biển Bastogne có trang bị thiết bị dịch chuyển quang học.

Lớn hơn tàu sân bay bình thường mấy chục lần, quả thực là một hòn đảo nhỏ di động, trên đó còn trang bị công nghệ ngoài hành tinh chiếu hình 3D toàn cảnh, nên vệ tinh gián điệp cũng không phát hiện ra hòn đảo nhỏ bình thường này thực chất là căn cứ di động tiên tiến nhất trên Trái Đất.

Mỹ có 13 tiểu đội bốn người, tổng cộng 52 người, Nga có 8 tiểu đội bốn người, tổng cộng 32 người, Anh và Pháp mỗi nước 2 tiểu đội, 16 người, châu Âu vốn có một tiểu đội, nhưng bây giờ chỉ có một người có mặt.

Tổng cộng 101 người, đây chính là tiểu đội tác chiến đặc biệt gánh vác trọng trách lần này, tuy người châu Âu ít, nhưng kế hoạch tác chiến này lại là do châu Âu đề xuất, mật danh là Đổ bộ Normandy trên không gian.

Nhìn những người của các nước Âu Mỹ và Nga, ai cũng trang bị vũ khí công nghệ ngoài hành tinh, rồi nhìn lại bộ quân phục rằn ri trên người mình, đúng là người so với người, tức chết người.

Cuộc họp tác chiến kéo dài ba tiếng, Đỗ Lan nghe mà buồn ngủ gật.

Chỉ huy cuộc tác chiến lần này chính là tiểu đội ưu tú nhất trong số rất nhiều đội thám hiểm ngoài hành tinh của Mỹ, mật danh Star Ark, ý là con tàu chở hy vọng tương lai của nhân loại hướng về phía các vì sao.

Ba nam một nữ này có thể nói là chuyên gia nghiên cứu rất thấu đáo về các sự vật ngoài hành tinh.

Bốn người họ cũng tự cho mình là những nhân tài rất ưu tú, nên rất có lòng tin vào cuộc tác chiến lần này, chỉ cần tiến vào bên trong phi thuyền địch, họ nhất định có thể phá hủy phi thuyền.

Đỗ Lan cảm thấy nếu là phim bom tấn Hollywood, có lẽ sẽ thành công.

Nhưng thực tế hiển nhiên sẽ không như vậy, nếu phá hủy từ bên trong mà thành công, cũng sẽ không đến lượt người Trái Đất ra mặt.

Phòng ngự bên trong phi thuyền của người ngoài hành tinh nhất định vượt xa sức tưởng tượng của con người.

Nhưng nghe đội trưởng Star Ark trên bục thao thao bất tuyệt, dường như hạm đội đã tan thành tro bụi.

Vậy thì hành động thôi.

Một căn phòng kín khổng lồ, trên mặt đất khắc những mạch điện màu vàng, hơn một trăm người đứng ở đây cộng thêm mấy thùng trang bị dự phòng nhét vào phòng cũng vẫn rất rộng rãi.

Rõ ràng dịch chuyển quang học của Mỹ đã phát triển rất thành thục, không gian lớn như vậy dịch chuyển ba bốn chiếc máy bay chiến đấu cũng không thành vấn đề.

Cậu nhóc châu Âu, nếu sợ thì bây giờ hối hận vẫn còn kịp.

Một gã cao to nói với Đỗ Lan.

Đỗ Lan mỉm cười, Dù chết cũng phải như một người đàn ông.

Nói rồi hất tóc, thầm nghĩ, lát nữa sẽ cho các người ghen tị.

Khá lắm.

Lời của Đỗ Lan ít nhất cũng khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác.

Chuẩn bị xong chưa.

Dịch chuyển quang học bắt đầu đếm ngược. 10, 9, 8.

Đỗ Lan chỉ cảm thấy cái này khác với dịch chuyển tức thời, dịch chuyển quang học không phải là kỹ năng vô hình vô tích như dịch chuyển tức thời, mà là ion hóa vật thể rồi di chuyển với tốc độ cao, trong quá trình đó Đỗ Lan rõ ràng cảm nhận được để tránh chướng ngại vật, đã tiến hành nhiều lần trung chuyển trong vũ trụ.

Hơn nữa kỹ thuật này tuy gọi là dịch chuyển quang học, nhưng tốc độ thực tế lại nhanh hơn tốc độ ánh sáng không ít.

Sau đó hai chân đột nhiên chịu lực mạnh, tất cả mọi người đã đến đích.

Không ít người hai chân mềm nhũn ngồi xuống đất, rõ ràng trong số họ có không ít người vẫn chưa quen với loại dịch chuyển này.

Thấy lần đầu dịch chuyển mà Đỗ Lan vẫn đứng vững, lại khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác, vốn một số người còn muốn xem trò cười của Đỗ Lan.

Đây chính là bến tàu phi thuyền của Mỹ ở mặt sau của mặt trăng, thân chính của phi thuyền thực ra đã được chế tạo xong, chỉ là vũ khí và một phần hệ thống vẫn chưa được lắp đặt, chỉ bay thì không có vấn đề gì.

Lúc này động cơ phi thuyền đã khởi động, thiết bị trọng lực cũng đã phát huy tác dụng, khiến người ta không cảm nhận được mình đang ở trong vũ trụ không trọng lực.

Lính Mỹ kiêu ngạo ưỡn ngực, đây chính là thực lực tháp hy vọng của nhân loại họ, các quốc gia Trái Đất khác cũng chỉ có thể kinh ngạc.

Nhìn thấy vẻ mặt của những người lính lần đầu tiên lên vũ trụ, lính Mỹ lại càng tự hào.

Đỗ Lan chép miệng, phi thuyền này ngay cả vũ khí cũng không có, còn mơ tưởng đổ bộ Normandy.

Không đổ bộ chìm xuống biển đã là may mắn rồi, quả thực là si tâm vọng tưởng.

Hoặc là còn có âm mưu gì khác, Đỗ Lan đoán.

Đúng vậy, thực ra Mỹ đã nhận được sự giúp đỡ ngầm của một nền văn minh ngoài hành tinh khác, có được công nghệ cho phép lính Mỹ khi tiếp cận kẻ xâm lược ngoài hành tinh có thể tiến hành dịch chuyển khoảng cách ngắn, dịch chuyển vào bên trong tàu địch.

Nhưng loại thiết bị này chỉ có thể trang bị cho cá nhân, một lần dịch chuyển một người, nên Mỹ hy vọng binh lính của mình có thể dịch chuyển thành công ở cự ly gần.

Còn những người khác chỉ là mồi nhử để thu hút kẻ địch.

Đương nhiên người ngoài hành tinh chỉ hỗ trợ bốn thiết bị dịch chuyển khoảng cách ngắn, tức là đại đa số lính Mỹ cũng là mồi nhử, chỉ có tiểu đội Star Ark ưu tú nhất mới là cứu thế chủ của nhân loại.

Xuất phát.

Lúc này kẻ xâm lược ngoài hành tinh đã rất gần Trái Đất, trên phi thuyền Obama của Mỹ không khí nặng nề, họ dường như đã có thể cảm nhận được khí tức đáng sợ của kẻ địch xuyên qua vũ trụ.

Bọn họ chẳng qua chỉ là châu chấu đá xe mà thôi.

Mở toàn bộ lá chắn phòng thủ, chúng ta sắp vào tầm bắn của địch.

Mọi người trong lòng căng thẳng, không biết họ sắp phải đối mặt với điều gì.

Lá chắn phòng thủ này được xem là thứ quan trọng nhất có thể sử dụng trên phi thuyền này, chỉ là nếu bị pháo chính của mấy tàu chủ lực của địch luân phiên bắn phá, con tàu này có lẽ không trụ được đến khoảng cách dịch chuyển cự ly ngắn.

Vì vậy, đội trưởng Star Ark chủ động liên lạc với kỳ hạm của địch, dùng lời lẽ khiêu khích tướng lĩnh địch, thành công khiến tướng lĩnh địch nổi giận, từ bỏ tấn công bằng pháo chính, mà dùng hình thức đổ bộ, âm mưu bắt sống tiểu đội.

Chuẩn bị chiến đấu.

Đỗ Lan thầm nghĩ trí thông minh của người ngoài hành tinh quả nhiên không cao, lại bị người Mỹ lừa.

Nhưng người ngoài hành tinh đó trông cũng khá giống con người, trừ đôi mắt trắng khiến người ta cảm thấy khó chịu, còn lại cũng không thiếu mũi tai miệng.

Đối phương phóng ra các chiến cơ nhỏ, còn phe ta mặc kệ, hoàn toàn dựa vào lá chắn phòng thủ chống đỡ, chỉ tiến lên.

Cuối cùng lá chắn phòng thủ không trụ nổi, những con tàu đổ bộ của địch đã rình mò từ lâu ồ ạt xông lên, biến tàu Obama thành một con nhím.

Chiến đấu, tiếng súng vang lên.

Kẻ địch mặc bộ giáp màu đen tuyền, mang phong cách steampunk, có thể chặn được một phần đạn, nhưng chỉ cần đạn đủ nhiều cũng có thể chấn choáng người ngoài hành tinh xuyên qua lớp giáp.

Cũng có những binh lính được trang bị công nghệ ngoài hành tinh, thì đơn giản hơn, một phát một kẻ địch, không cần ngắm bắn.

Đỗ Lan cầm súng, nhưng không bắn, sớm biết chán như vậy, hắn đã không đến.

Chương 588

Những người Mỹ đó rõ ràng có tính toán khác, những người như hắn chỉ là đến làm bia đỡ đạn, hắn đã không tìm thấy người của Star Ark nữa, rõ ràng không còn trên tàu, chỉ cần suy nghĩ một chút, Đỗ Lan cũng đại khái đoán được họ nhất định có cách phá giải việc chặn dịch chuyển ở cự ly ngắn, dịch chuyển người vào trong tàu địch để phá hoại, còn những người ở lại trên tàu Obama thì phải cầm chân kẻ địch.

Kế hoạch không tồi, nhưng có thuận lợi không.

Đỗ Lan tỏ vẻ còn phải quan sát, nên cứ bắn vài phát giải sầu trước đã.

Thời gian không còn nhiều, tinh anh trên Địa Cầu tập trung lại một chỗ, tử chiến đến cùng.

Vậy là vẫn phong tỏa thông tin về kẻ xâm lược ngoài hành tinh à.

Không sai, chúng ta phải đánh bại kẻ địch trong không gian.

Nếu thất bại, người thông báo tin này cho tất cả mọi người trên Địa Cầu sẽ không phải là chúng ta, mà là đám người ngoài hành tinh kia.

Thủ trưởng cũng biết tình hình không hề lạc quan, cho dù ma thạch mà Đỗ Lan mang về đủ để trang bị cho một tiểu đội, nhưng chiến đấu với kẻ địch không xác định vẫn quá nguy hiểm.

Mặc dù tài liệu của Mỹ chỉ ra rằng người ngoài hành tinh cũng không phải đao thương bất nhập, chỉ cần hỏa lực đủ mạnh là vẫn có thể tiêu diệt được chúng, nhưng phi thuyền của người Mỹ nhiều nhất cũng chỉ chở được một trăm người, Châu Âu lại càng chỉ có thể cử bốn người đi, cho nên tiểu đội binh sĩ ma pháp này cũng không dùng được.

Đỗ Lan tỏ vẻ đã chán ngấy với công việc đánh người ngoài hành tinh, cứu vớt Địa Cầu cũng vậy, nên cứ để người khác đi đi.

Nhưng Thủ trưởng biết thực lực của Đỗ Lan, nếu phải ký thác vận mệnh vào một số ít người, Thủ trưởng nhất định sẽ chọn người mạnh nhất, Tôi đã báo cáo với lãnh đạo trung ương và đã được cho phép.

Trực thăng sắp đến rồi, cậu và tiểu đội của cậu cùng với nữ chiến binh Valkyrie của chúng ta lập tức chuẩn bị xuất phát.

Đỗ Lan thầm nghĩ chuyện này tuyệt đối không thể để Dũng Hạo Nam biết, nếu không sau này hắn ta chắc chắn sẽ lắm mồm làm phiền mình, Không cần bốn người, một mình tôi là có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Nếu không thì tôi không đi nữa.

Thủ trưởng không phải nghi ngờ thực lực của Đỗ Lan, chỉ sợ hắn không dốc sức.

Nhưng nghĩ lại, nếu hắn không đi, ba người còn lại chưa chắc đã thành công, chủ yếu vẫn phải xem biểu hiện của Đỗ Lan, Được, tôi đồng ý.

Vậy thì tôi xuất phát.

Đỗ Lan mặc lên người một bộ trang bị mới nhất của lực lượng đặc chủng, trông phải làm nổi bật chữ quê, nhìn bộ đồ rằn ri kia, sao trông cũng thấy không ổn.

Trực thăng đưa Đỗ Lan từ nội thành đến sân bay quân sự, sau đó là bốn chiếc F22 của Mỹ đã được sửa thành hai chỗ ngồi.

Rõ ràng bọn họ vẫn chuẩn bị giữ bí mật với nước ta, không muốn tiết lộ vị trí cụ thể của thiết bị dịch chuyển quang học.

Thấy chỉ có một mình Đỗ Lan, bốn tên lính Mỹ nhún vai cũng không có biểu hiện gì, nhiệm vụ của họ chỉ là đưa đại biểu Trung Quốc đến đích, còn phía Trung Quốc cử mấy người thì không liên quan đến họ.

Người đã đến, chuẩn bị sẵn sàng, bốn chiếc F22 lần lượt cất cánh, sau đó lập tức bay với tốc độ cao nhất.

Không giống trong phim nhỉ, phi công Mỹ các anh không phải rất thích nói chuyện sao.

Đỗ Lan cảm thấy hành trình mấy tiếng đồng hồ mà không nói chuyện thì khó qua quá.

Không một ai trả lời qua bộ đàm, thực tế không phải phim ảnh, nói lung tung là bị phạt.

Đỗ Lan cũng đành ngậm miệng một cách vô vị, chờ đợi điểm cuối của cuộc hành trình dài đằng đẵng.

Nhiệt độ tăng lên không ít, sắp đến xích đạo rồi sao.

Độ cao cũng giảm xuống, lẽ nào F22 cũng phải hạ cánh trên hàng không mẫu hạm.

Đúng là phải lên hàng không mẫu hạm, nhưng không phải hàng không mẫu hạm bình thường, mà là pháo đài biển Ba Tắc Đông mang theo thiết bị dịch chuyển quang học.

Nó còn lớn hơn hàng không mẫu hạm bình thường mấy chục lần, quả thực là một hòn đảo di động, trên đó còn trang bị công nghệ ngoài hành tinh là máy chiếu hình ảnh 3D toàn cảnh, cho nên vệ tinh gián điệp cũng sẽ không phát hiện ra hòn đảo bình thường này thực chất là căn cứ di động tiên tiến nhất trên Địa Cầu.

Mỹ có 13 tiểu đội bốn người tổng cộng 52 người, Nga có 8 tiểu đội bốn người tổng cộng 32 người, Anh Pháp mỗi nước 2 tiểu đội tổng cộng 16 người, Châu Âu vốn có một tiểu đội, nhưng bây giờ chỉ có một người đến.

Tổng cộng 101 người, đây chính là tiểu đội tác chiến đặc biệt gánh vác trọng trách lần này.

Mặc dù người Châu Âu ít, nhưng kế hoạch tác chiến này lại do Châu Âu đề xuất, mật danh là Cuộc đổ bộ Normandy không gian.

Nhìn những người của các nước Âu Mỹ và Nga, ai nấy đều trang bị vũ khí công nghệ ngoài hành tinh, rồi nhìn lại bộ đồ rằn ri trên người mình, đúng là người so với người, tức chết người.

Cuộc họp tác chiến kéo dài ba tiếng, Đỗ Lan nghe mà ngủ gật.

Chỉ huy cuộc tác chiến lần này chính là tiểu đội ưu tú nhất trong số nhiều đội thám hiểm ngoài hành tinh của Mỹ, mật danh Tinh Phương Chu, ý là con thuyền chở theo hy vọng tương lai của nhân loại tiến vào vũ trụ.

Ba nam một nữ này có thể nói là chuyên gia nghiên cứu rất thấu đáo về các sự vật ngoài hành tinh.

Bốn người họ cũng tự cho mình là những nhân tài vô cùng ưu tú, nên rất tự tin vào cuộc tác chiến lần này, chỉ cần tiến vào bên trong phi thuyền địch, họ nhất định có thể phá hủy nó.

Đỗ Lan cảm thấy nếu đây là phim bom tấn Hollywood, có lẽ sẽ thành công.

Nhưng thực tế hiển nhiên sẽ không như vậy, nếu phá hủy từ bên trong mà thành công, cũng sẽ không đến lượt người Địa Cầu làm chuyện nổi bật này.

Hệ thống phòng ngự bên trong phi thuyền của người ngoài hành tinh chắc chắn vượt xa sức tưởng tượng của con người.

Nhưng nghe đội trưởng đội Tinh Phương Chu trên bục thao thao bất tuyệt, cứ như thể hạm đội đã tan thành tro bụi rồi vậy.

Vậy thì hành động thôi.

Một căn phòng kín khổng lồ, trên mặt đất khắc những mạch điện màu vàng, hơn một trăm người đứng ở đây cộng thêm mấy thùng trang bị dự phòng nhét vào phòng mà vẫn rất rộng rãi.

Hiển nhiên công nghệ dịch chuyển quang học của Mỹ đã phát triển rất thành thục, không gian lớn như vậy dịch chuyển ba bốn chiếc máy bay chiến đấu cũng không thành vấn đề.

Nhóc con Châu Âu, nếu sợ thì bây giờ hối hận vẫn còn kịp.

Đây là một gã cao lớn nói với Đỗ Lan.

Đỗ Lan mỉm cười, Dù có chết cũng nên giống một người đàn ông.

Nói rồi hất tóc, thầm nghĩ, lát nữa sẽ khiến các ngươi phải ghen tị.

Khá lắm.

Lời của Đỗ Lan ít nhất cũng khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác.

Chuẩn bị xong chưa.

Dịch chuyển quang học bắt đầu đếm ngược. 10, 9, 8.

Đỗ Lan chỉ cảm thấy điều này khác với dịch chuyển tức thời, dịch chuyển quang học không phải là kỹ năng không dấu vết như dịch chuyển tức thời, mà là ion hóa vật thể rồi chuyển đi với tốc độ cao.

Trong quá trình đó, Đỗ Lan cảm nhận rõ ràng để tránh chướng ngại vật, nó đã thực hiện nhiều lần trung chuyển trong vũ trụ.

Hơn nữa kỹ thuật này tuy gọi là dịch chuyển quang học, nhưng tốc độ thực tế lại nhanh hơn tốc độ ánh sáng không ít.

Sau đó hai chân đột nhiên chịu lực, tất cả mọi người đã đến nơi.

Không ít người hai chân mềm nhũn ngồi phịch xuống đất, hiển nhiên trong đó có không ít người vẫn chưa quen với kiểu dịch chuyển này.

Thấy Đỗ Lan lần đầu dịch chuyển mà vẫn đứng vững, lại khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác, vốn dĩ một số người còn muốn xem trò cười của Đỗ Lan.

Nơi này chính là bến tàu vũ trụ của Mỹ ở mặt sau của Mặt Trăng.

Thân chính của phi thuyền thực ra đã được chế tạo xong, chỉ là vũ khí và một phần hệ thống vẫn chưa được lắp đặt, nếu chỉ bay thì không có vấn đề gì.

Lúc này động cơ phi thuyền đã khởi động, thiết bị trọng lực cũng phát huy tác dụng, khiến người ta không cảm thấy mình đang ở trong vũ trụ không trọng lực.

Mấy người lính Mỹ kiêu ngạo ưỡn ngực, đây chính là thực lực của ngọn hải đăng hy vọng nhân loại, các quốc gia khác trên Địa Cầu chỉ có thể kinh ngạc thán phục.

Nhìn thấy vẻ mặt như nhà quê ra tỉnh của những người lính lần đầu tiên đến vũ trụ, lính Mỹ lại càng tự hào hơn.

Đỗ Lan chép miệng, phi thuyền này đến vũ khí còn không có, mà còn vọng tưởng đổ bộ Normandy.

Không bị đánh chìm như Normandy đã là may lắm rồi, quả thực là si tâm vọng tưởng.

Hoặc là còn có âm mưu gì khác, Đỗ Lan đoán.

Không sai, thực ra Mỹ đã nhận được sự giúp đỡ ngầm từ một nền văn minh ngoài hành tinh khác, có được công nghệ cho phép lính Mỹ thực hiện dịch chuyển tầm ngắn khi tiếp cận kẻ xâm lược ngoài hành tinh, dịch chuyển vào bên trong tàu địch.

Nhưng loại thiết bị này chỉ có thể trang bị cho cá nhân, mỗi lần dịch chuyển một người, nên Mỹ hy vọng binh lính của mình có thể dịch chuyển thành công ở cự ly gần.

Còn những người khác chẳng qua chỉ là mồi nhử thu hút kẻ địch.

Tất nhiên người ngoài hành tinh chỉ hỗ trợ bốn thiết bị dịch chuyển tầm ngắn, có nghĩa là phần lớn lính Mỹ cũng là mồi nhử, chỉ có đội Tinh Phương Chu ưu tú nhất mới là cứu tinh của nhân loại.

Chương 589

Xuất phát.

Lúc này, kẻ xâm lược ngoài hành tinh đã ở rất gần Địa Cầu, không khí trên tàu của Mỹ vô cùng nặng nề, dường như họ đã có thể cảm nhận được khí tức đáng sợ của kẻ thù xuyên qua vũ trụ.

Bọn họ chẳng qua chỉ là châu chấu đá xe mà thôi.

Lá chắn phòng ngự mở toàn bộ, chúng ta sắp tiến vào tầm bắn của địch.

Mọi người trong lòng căng thẳng, không biết thứ họ sắp phải đối mặt là gì.

Lá chắn phòng ngự này được xem là thứ quan trọng nhất có thể sử dụng trên phi thuyền này, chỉ e rằng nếu bị chủ pháo của mấy tàu chủ lực địch thay phiên oanh tạc, con tàu này có lẽ không trụ được đến khoảng cách dịch chuyển tầm ngắn.

Vì vậy, đội trưởng đội Tinh Phương Chu chủ động liên lạc với kỳ hạm của địch, dùng lời lẽ khiêu khích tướng lĩnh đối phương, thành công khiến tướng lĩnh địch nổi giận, từ bỏ tấn công bằng chủ pháo mà dùng hình thức đổ bộ, âm mưu bắt sống đội Tinh Phương Chu.

Chuẩn bị chiến đấu.

Đỗ Lan thầm nghĩ trí thông minh của người ngoài hành tinh quả nhiên không cao, lại bị người Mỹ lừa.

Nhưng người ngoài hành tinh kia trông cũng khá giống con người, ngoại trừ đôi mắt trắng khiến người ta khó chịu ra, những thứ khác như mũi, tai, miệng cũng không thiếu thứ gì.

Đối phương phóng ra các chiến cơ nhỏ, còn phe ta mặc kệ, hoàn toàn dựa vào lá chắn phòng ngự chống đỡ, chỉ việc tiến lên.

Cuối cùng lá chắn phòng ngự cũng không trụ nổi, những tàu đổ bộ của địch đã chờ từ lâu ồ ạt xông lên, đâm tàu thành một con nhím.

Chiến đấu, tiếng súng vang lên.

Kẻ địch mặc bộ giáp màu đen kịt, mang phong cách steampunk, có thể chặn được một phần đạn, nhưng chỉ cần đủ đạn cũng có thể chấn choáng người ngoài hành tinh xuyên qua lớp giáp.

Cũng có những binh sĩ được trang bị công nghệ ngoài hành tinh, chuyện đó lại đơn giản, một phát một kẻ địch, không cần ngắm bắn.

Đỗ Lan cầm súng, nhưng không hề nổ súng.

Sớm biết chán như vậy, hắn đã không đến.

Những người Mỹ kia rõ ràng có kế hoạch khác, đám người của hắn chỉ là đến làm bia đỡ đạn.

Hắn đã không tìm thấy người của đội Tinh Phương Chu nữa, rõ ràng là không có trên tàu.

Chỉ cần suy nghĩ một chút, Đỗ Lan cũng có thể đoán được rằng họ chắc chắn có cách phá vỡ rào cản dịch chuyển ở cự ly gần, đưa người vào tàu địch để phá hoại, còn những người ở lại tàu thì phải cầm chân kẻ địch.

Kế hoạch không tồi, nhưng liệu có thuận lợi không.

Đỗ Lan tỏ vẻ vẫn cần quan sát thêm, nên cứ bắn vài phát giải khuây đã.

Người ngoài hành tinh không ngừng tấn công, nhưng kỳ hạm của địch lại không có động tĩnh gì, bốn nhà thám hiểm Mỹ đã đổ bộ Normandy hoàn toàn không có hành động nào.

Cuộc chiến đã không thể kéo dài được bao lâu, binh lính trên tàu thương vong thảm trọng, căn bản không còn sức lực để chống lại kẻ địch đông như châu chấu.

Họa vô đơn chí, một kẻ địch mạnh hơn đã đổ bộ lên phi thuyền.

Một nô lệ, tên hắn là Trớ Sinh.

Hắn đến từ một chủng tộc trong vũ trụ này rất giỏi chiến đấu tay đôi, và Trớ Sinh chính là người mạnh nhất trong số đó.

Hắn từng giết hơn hai trăm binh sĩ vũ trang trong một trận chiến, cuối cùng vì đồng bào của mình mà tự đầu hàng.

Từ đó, tên của hắn cũng đổi từ Thần Tứ thành Trớ Sinh kẻ sinh ra mang theo lời nguyền.

A.

Thân hình cao lớn hơn hai mét quả thực là một con gấu đen khổng lồ.

Đạn bắn vào người hắn không có tác dụng gì, Trớ Sinh giống như một bức tường thép không ngừng tiến về phía trước.

Trận địa của con người dần dần biến mất, cuối cùng bị dồn vào góc phòng chỉ huy, số binh sĩ còn lại chỉ còn hơn mười người.

Thất bại đã định.

Thượng đế của các ngươi sẽ không đến cứu các ngươi đâu.

Tên người ngoài hành tinh cao lớn này lại còn biết cả Thượng đế.

Thực ra trong quá khứ, đội thám hiểm ngoài hành tinh của Mỹ cũng coi như có chút danh tiếng, không ít người ngoài hành tinh đều biết có một hành tinh tên là Địa Cầu, và trong số các thành viên đội thám hiểm có không ít tín đồ Cơ đốc giáo, họ cũng đã mang Thượng đế đến các hành tinh khác.

Cho nên Trớ Sinh biết có Thượng đế cũng không có gì lạ, hắn không chỉ biết mà còn hiểu rất rõ.

Nhưng hắn biết tất cả các vị thần đều không tồn tại, giống như vị thần hộ mệnh của dân tộc hắn vậy.

Những binh sĩ nhát gan đang khóc lóc, mấy binh sĩ kinh nghiệm dày dặn bây giờ cũng mặt mày tái nhợt, địch đông ta ít, đã không còn cơ hội lật ngược tình thế.

Ngược lại, Đỗ Lan đứng đó, trong lòng tính toán, gã cao lớn này có vẻ rất giỏi đánh đấm, mình giảm bớt sức chiến đấu chắc có thể chơi vui một chút.

Nghĩ xong liền đứng dậy, Phải, Thượng đế quả thực không tồn tại, cho nên tôi chuẩn bị tự cứu mình.

Người da trắng, người da đen, Trớ Sinh thường thấy, nhưng người da vàng thì đây là lần đầu tiên, Ngươi cũng là người Địa Cầu.

Đương nhiên.

Đỗ Lan ném khẩu súng trường trong tay sang một bên, sau đó lại vứt hết súng lục và dao găm trên người đi.

Ngươi muốn đầu hàng à.

Trớ Sinh hỏi, hắn còn tưởng tự cứu của Đỗ Lan chính là đầu hàng.

Các chiến hữu phía sau Đỗ Lan cũng ném ánh mắt khinh bỉ.

Không, tôi chỉ cảm thấy anh cũng là người không tệ, thay vì để anh tiếp tục bị người khác sai khiến làm những việc anh không muốn, chi bằng để tôi giết anh tại đây, để anh trở về với sự yên bình.

Đỗ Lan đã đứng vào vị trí thích hợp.

Chẳng lẽ người Địa Cầu có màu da như ngươi đều là đồ ngốc cả

sao.

Máy phiên dịch của người ngoài hành tinh rất lợi hại, sau khi phiên dịch ngữ khí và ngữ pháp đều rất tốt, đúng mực.

Đây là tự tin.

Đỗ Lan cười, Thế nào, người ngoài hành tinh cao lớn.

Cứ để chúng ta tận hưởng trận chiến này đi.

Tôi nghĩ tôi sẽ không để anh thất vọng đâu.

Trớ Sinh vặn vặn cổ, chủng tộc này của hắn có hình thể gần giống đười ươi, tay dài và khỏe, chân ngắn và thô, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, quả thực là một con quái vật.

Hắn nhe răng cười, Thú vị.

Được, chúng ta hãy đấu một trận, để ta xem ngươi, một người Địa Cầu, rốt cuộc có bao nhiêu cân lượng, chuyện mà ngay cả thần cũng không làm được, ngươi có làm được không.

Mời.

Đỗ Lan giơ tay, đứng nghiêng người.

Nắm đấm của Trớ Sinh rít gào lao tới, tiếng xé gió chấn động màng nhĩ.

Nắm đấm này lại vượt qua tốc độ âm thanh, đây chính là chủng tộc chiến binh trong vũ trụ này, những người ngoài hành tinh sở hữu sức mạnh thể chất siêu cường.

Đỗ Lan cũng ra tay, quyền đối quyền.

Kình phong từ cú đấm lướt qua thái dương Đỗ Lan, thổi bay mái tóc của hắn, nhưng dù là kình phong như vậy, kiểu tóc của hắn cũng chỉ lay động vài cái rồi nhanh chóng trở lại như cũ.

Việc tu hành trong thế giới Thánh Tử Giáng Lâm cuối cùng cũng thể hiện hiệu quả.

Cái gì.

Trớ Sinh không ngờ nắm đấm của mình lại bị chặn lại, Tốt, lại nữa.

Sau một tiếng hét lớn, khí huyết quay vòng, lại là một cú đấm nữa.

Đỗ Lan cũng không chậm, đổi tay đỡ đòn.

Sau đó tai của mọi người chỉ nghe thấy tiếng oanh loạn xạ, não bộ như bị tiếng xé gió khổng lồ này khuấy thành sữa đậu nành.

Người Địa Cầu này thật lợi hại, Trớ Sinh chưa từng gặp đối thủ như vậy.

Nhưng Đỗ Lan càng mạnh, hắn càng có ý chí chiến đấu, tốt, thứ hắn khao khát chính là một trận chiến như vậy.

Oanh.

Cuộc chiến của hai người lan đến những kẻ xâm lược ngoài hành tinh xung quanh, những người ngoài hành tinh đó căn bản không dám đến gần, chỉ có thể không ngừng lùi lại nhường không gian.

Mà Đỗ Lan và Trớ Sinh lại đấm thủng cả bức tường thép trên phi thuyền , vị trí chiến đấu không ngừng di chuyển, gần như đi một vòng trong tàu, phi thuyền lỗ chỗ như tổ ong, nhưng vẫn chưa đủ, chỉ thấy Đỗ Lan một quyền đấm vỡ vỏ ngoài của phi thuyền, không khí trong tàu nhanh chóng thoát ra ngoài.

Chương 590

Trong chúng ta có giấu một người ngoài hành tinh sao.

Những người lính Địa Cầu mắt tròn mắt dẹt nhìn Đỗ Lan chiến đấu với một con quái vật ngoài hành tinh, quả thực giống như đang nằm mơ.

Nhưng dù sao đi nữa, họ tạm thời coi như không chết được.

Bởi vì những kẻ xâm lược ngoài hành tinh đã bị trận chiến cuồng bạo trước đó quét sạch, thậm chí cả tàu đổ bộ của người ngoài hành tinh cũng bị đánh hỏng không ít, bây giờ người ngoài hành tinh tạm thời không dám đến gần nữa.

Đối với vũ trụ, con người vẫn biết quá ít, tại sao lại có sinh vật lợi hại như vậy tồn tại.

Chẳng lẽ đây chính là công phu Châu Âu thực sự.

Lại một người lính khác cố gắng để bản thân hiểu được những gì mình đang thấy, cười khổ nói, Này, các chiến hữu, thực ra gần đây tôi có xem một bộ phim, trong đó nói công phu là kỹ năng giết người, xem ra là thật.

Nhóm binh sĩ này hết thuốc chữa rồi, rõ ràng là đã bị kích động.

Đỗ Lan mặc một bộ đồ vũ trụ, còn Trớ Sinh cũng mặc một bộ giáp máy, họ lại còn muốn ra ngoài vũ trụ chiến đấu.

Tới đi, tới đi, mạnh mẽ hơn nữa đi.

Trớ Sinh và Đỗ Lan đang giao tiếp bằng nắm đấm.

Từ những cú đấm, họ biết được những gì đối phương đã trải qua và mục tiêu của nhau.

Mục tiêu của họ đều giống nhau, đó là đánh bại kẻ xâm lược ngoài hành tinh, cho nên vừa chiến đấu vừa tiến gần đến lá chắn của người ngoài hành tinh.

Lá chắn có thể phòng ngự cả bom hạt nhân, Trớ Sinh dùng nắm đấm hỏi làm thế nào để đột phá.

Đỗ Lan tỏ ý cứ giao cho hắn, sau khi hắn phá vỡ phòng ngự, ngay lập tức đánh vào cầu tàu của kỳ hạm.

Nhìn kìa, tên người Địa Cầu lợi hại kia lại định dùng nắm đấm để phá vỡ lá chắn phòng ngự, quả nhiên các ngươi người Địa Cầu đều là đồ ngốc sao.

Đối tượng đối thoại của tên lãnh chúa ngoài hành tinh chính là đội Tinh Phương Chu đã bị bắt.

Bốn người họ vừa dịch chuyển đến kỳ hạm đã bị tóm gọn.

Mặc dù công nghệ của kẻ xâm lược là cướp được, nhưng không chịu nổi số lượng nhiều, dù không hiểu hết, dùng thì vẫn không có vấn đề gì.

Cho nên sóng trọng lực của thiết bị dịch chuyển vừa phát ra đã bị phát hiện, sau đó bị bắt lại, bị tịch thu toàn bộ vũ khí.

Các thành viên của đội Tinh Phương Chu không nói nên lời.

Trước khi xuất phát, ấn tượng của họ về Đỗ Lan chỉ dừng lại ở việc hắn là đại biểu của Trung Quốc, hoàn toàn không biết hắn lợi hại đến mức nào.

Bây giờ họ sắp được chứng kiến, chỉ thấy Đỗ Lan mặc đồ vũ trụ đấm một quyền về phía kỳ hạm.

Im lặng.

Sau đó còi báo động trên kỳ hạm vang lên inh ỏi, lá chắn phòng ngự đã bị phá vỡ.

Cú đấm vô hình của Đỗ Lan thậm chí còn khiến con tàu chiến đáng sợ to như đỉnh Everest rung chuyển không ngừng.

Sau đó Trớ Sinh và Đỗ Lan hợp lực tấn công về phía cầu tàu.

Nhưng Đỗ Lan sẽ không giải quyết những kẻ xâm lược ngoài hành tinh như vậy.

Nếu đến một cọng lông của Địa Cầu cũng chưa chạm vào, vậy thì không thể coi là kẻ xâm lược, mà hành vi của mình chính là phòng vệ quá mức, người ngoài hành tinh cũng sẽ trở thành kẻ báo thù bị Mỹ chọc giận.

Như vậy về mặt đại nghĩa sẽ không ổn, dư luận cũng không hay.

Cho nên Đỗ Lan quyết định để con tàu này rơi xuống Địa Cầu, rơi xuống Mỹ là được rồi, cứ quyết định vui vẻ như vậy.

Trước mặt bốn người Mỹ của đội Tinh Phương Chu, Đỗ Lan thiết lập lộ trình rơi, khiến họ giật nảy mình.

Ngay cả Trớ Sinh cũng cảm thấy Đỗ Lan quá đáng.

Nhưng không ai có thể ngăn cản hắn, hắn mới là trùm phản diện cuối cùng mà.

Không quan tâm những chuyện này, sau đó chỉ cần dùng gậy xóa trí nhớ là có thể xóa sạch ký ức của những người Địa Cầu biết về hành vi này của mình.

Họ sẽ chỉ biết rằng người ngoài hành tinh không cam chịu thất bại nên muốn đồng quy vu tận.

Thế là vào ngày này, một trận sóng thần khổng lồ đã tấn công toàn bộ bờ tây nước Mỹ.

May mà Mỹ đã khởi động kế hoạch khẩn cấp, không có thương vong về người, chỉ là tổn thất tài sản không nhỏ.

Điều tra sau đó lại không thu được kết quả gì, Đỗ Lan đã bí mật về nước, tên của hắn có lẽ sẽ xuất hiện trong danh sách tử trận.

Lần này trở về chỉ có mười hai binh sĩ, những người khác đều đã chết.

Khi tàu tan rã, họ không kịp sơ tán nên đã mất tích trong vũ trụ.

Đỗ Lan cũng thật xấu xa, màn kịch này đã khiến Mỹ tổn thất nặng nề, có lẽ trong thời gian ngắn không thể bùng nổ công nghệ.

Nhưng lại tranh thủ được thời gian cho sự phát triển của tổ quốc.

Sau khi về nước, hắn lập tức chuẩn bị bắt đầu lần xuyên không tiếp theo.

Bản điện ảnh của Giả Kim Thuật Sư Fullmetal Alchemist, Ngôi Sao Thần Thánh Của Ngọn Đồi Than Thở.

Vừa mở đầu, anh em nhà Edward đã đến thành phố kỳ lạ ở phía tây, Mễ Lạc Tư.

Đó là một thành phố hình tròn được xây dựng trên một ngọn đồi khổng lồ trong một hẻm núi phức tạp, chỉ có một tuyến đường sắt chạy qua phía trên hẻm núi chằng chịt để kết nối Mễ Lạc Tư với thế giới bên ngoài, được Edward miêu tả là một thành phố giống như khinh khí cầu.

Mễ Lạc Tư tọa lạc trên Ngọn Đồi Ánh Sáng, nhưng trong hẻm núi còn có một nhóm người dân của nước láng giềng Khắc Lôi Tháp.

Rõ ràng chỉ là láng giềng, nhưng lại phân chia âm dương.

Mễ Lạc Tư ở trên cao duy trì hòa bình dưới ánh mặt trời, trực tiếp ném rác xuống đáy hẻm núi, mặc kệ cảm nhận của cư dân dưới đó.

Chính trong thành phố dưới ánh mặt trời này, Đỗ Lan cùng hai đội viên đang thảnh thơi tận hưởng khoảnh khắc yên bình, rồi từ ống nhòm nhìn nhân vật mới trong bản điện ảnh, cô nàng mạnh mẽ Chu Lỵ Á, thân thủ nhanh nhẹn trốn thoát khỏi nhà tù, sau đó hội ngộ với đồng bạn của tổ chức Hắc Biên Bức.

Nhìn bóng dáng thoăn thoắt của cô, Đỗ Lan không thể không thừa nhận cô gái này rất lợi hại.

Dũng Hạo Nam có chút không hiểu tại sao lại phải dừng chân ở một thế giới nguyên thủy như vậy.

Nhìn vũ khí trang bị của binh lính tuần tra, còn chưa bằng Thế chiến II, hắn cảm thấy không cần thiết phải ở lại lâu trong một thế giới công nghệ thấp như thế này.

Nhưng hắn không biết rằng sau khi Đỗ Lan nhìn thấy địa hình ở đây, đã xác định thế giới này là thế giới của Giả Kim Thuật Sư.

Mặc dù công nghệ không phải là phát triển nhất, nhưng kỹ thuật chân tay giả nghĩa chi tuyệt đối tiên tiến hơn Địa Cầu không biết bao nhiêu lần.

Đi theo tôi làm việc, cậu cứ yên tâm.

Đỗ Lan nói, Mỗi một thế giới đều có đặc sắc riêng, muốn có được thứ tốt, trước tiên phải tìm hiểu sâu về thế giới đó, chỉ nhìn bề ngoài như cậu là không được.

Cô gái kia gặp nguy hiểm rồi, chúng ta không cần ra tay sao.

Y Oa bây giờ trên người được trang bị ma thạch của thế giới Final Fantasy, vẫn chưa sử dụng trong thực chiến.

Sau khi huấn luyện ở thế giới thực, bây giờ cô có chút nóng lòng muốn thử.

Không cần, cô không thấy có người đi cứu rồi sao.

Đỗ Lan chỉ tay, quả nhiên một người mặc bộ giáp nặng kỳ lạ đang chạy tới, đồng thời còn có sấm sét và băng tuyết tấn công hắn.

Là ma pháp sao.

Dũng Hạo Nam và Y Oa đồng thời nghĩ vậy, nhưng thực ra đây là luyện kim thuật, khác với ma pháp.

Hai người còn nghĩ, mặc bộ giáp nặng như vậy mà vẫn có thể chạy nhanh như bay, thế giới này quả nhiên không đơn giản như bề ngoài.

Họ cũng không biết rằng bộ giáp này thực ra chỉ có giáp, bên trong là rỗng, không có ai cả.

Em trai của Edward, A Nhĩ Phùng Tư, vì luyện thành người mà bị cướp đi cơ thể, linh hồn được anh trai cố định vào bộ giáp, trở thành một nhân vật không cần ăn, không cần ngủ, thể lực vô hạn, còn lợi hại hơn cả người máy.

Kịch hay bắt đầu rồi.

Thấy A Nhĩ Phùng Tư, Chu Lỵ Á và người đàn ông bí ẩn kia cùng nhau xuống đáy hẻm núi, Edward cũng theo xuống, Đỗ Lan cuối cùng cũng có hành động.

Đứa trẻ mặc áo khoác đỏ kia là ai.

Thấy trong trận chiến kịch liệt trước đó còn có trẻ con, Y Oa không nhịn được hỏi.

Chương 591

Đó là Giả Kim Thuật Sư quốc gia, là công chức.

Đỗ Lan cũng không giải thích quá nhiều.

Giả Kim Thuật Sư.

Cái này ở Địa Cầu cũng có, thời cổ đại là một số nhà khoa học chưa thành thục, hoặc là những kẻ giả thần giả quỷ, nhưng Giả Kim Thuật Sư ở thế giới này chắc chắn không giống Địa Cầu, Rất lợi hại sao.

Rất lợi hại.

Chỉ cần nhìn Edward 15 tuổi đã đánh đấm giỏi như vậy là biết Giả Kim Thuật Sư lợi hại rồi.

Nơi này tập trung ba thế lực, xoay quanh Ngọn Đồi Than Thở Mễ Lạc Tư này mà đấu đá lẫn nhau.

Một bên là cựu công dân Mễ Lạc Tư, là những cư dân bị kẻ xâm lược Khắc Lôi Tháp đuổi xuống đáy hẻm núi, bây giờ cũng coi như là tầng lớp nhân dân thấp kém bị Khắc Lôi Tháp thống trị. 94.

Một bên là Khắc Lôi Tháp, kẻ thèm muốn sức mạnh Hòn Đá Bất Lão Bất Tử trong truyền thuyết của Mễ Lạc Tư cũ, nhưng bây giờ cũng đã bị đuổi khỏi Mễ Lạc Tư, xây dựng một thành phố tiền đồn trên vách đá đối diện hẻm núi, vọng lại từ xa với thành Mễ Lạc Tư.

Thế lực thứ ba là kẻ cầm quyền hiện tại của Mễ Lạc Tư, cường quốc Á Mỹ Tư Đặc Lợi Tư, cũng là quốc gia nơi cốt truyện chính của anh em nhân vật chính Edward phát triển.

Nhưng những chuyện này không liên quan đến Đỗ Lan, thứ họ cần là kỹ thuật, còn lấy từ tay ai cũng như nhau.

Hạo Nam, cậu đi theo dõi những người kia xuống đáy hẻm núi xem có thứ gì hay ho không, tôi và Y Oa sẽ lục soát trong thành phố này.

Đỗ Lan phân công công việc.

Được.

Chỉ cần bắt đầu làm việc chính, Dũng Hạo Nam không quan tâm công việc tốt xấu.

Tôi cũng muốn xuống đáy hẻm núi.

Ngược lại, Y Oa, một người dân thường, không có tổ chức kỷ luật, lại đưa ra yêu cầu.

Thực ra cô sợ Đỗ Lan lại có hành vi biến thái, mình chịu không nổi, đó là bóng ma từ thế giới trước để lại.

Đỗ Lan nhìn thấu nội tâm của Y Oa, thầm nghĩ mình chính trực như vậy, tại sao lại không có ai tin vào nhân phẩm của mình, Được thôi, chú ý an toàn.

Hai người đi không ngoảnh đầu lại, để lại một mình Đỗ Lan đứng cô đơn ở đó, trong lòng lại nghĩ, sau này mình đi làm chuyện thú vị, sẽ không bao giờ dẫn các người theo nữa.

Đỗ Lan vẫn bị đả kích, hạ quyết tâm lần sau đóng vai biến thái, sẽ không để bị người khác bắt gặp.

Một quyết tâm cũng khiến người ta cạn lời.

May mà rất nhanh Đỗ Lan đã chìm đắm trong thế giới luyện kim thuật, quên đi chuyện không vui.

Ở thế giới Chủ Thần chỉ học sơ qua luyện kim thuật, mặc dù sau này cũng thường dùng luyện kim thuật để chế tạo nhiều thứ phức tạp, nhưng vẫn còn nhiều loại luyện kim thuật Đỗ Lan chưa từng thấy, chủ yếu là luyện thành trận.

Kỹ thuật này không phải ma pháp mà là khoa học, Đỗ Lan tuy không cần, nhưng học xong có thể dạy cho người khác.

Có lẽ nhân lúc chỉ có một mình, còn có thể đến nước Tân học luyện đan thuật.

Cứ quyết định vậy đi, trực tiếp phân thân, đi khắp nơi trên thế giới học hỏi, như vậy tốc độ sẽ nhanh hơn.

Còn Dũng Hạo Nam và Y Oa xuống đáy hẻm núi cũng bắt đầu tìm hiểu sự kỳ diệu của thế giới này: luyện kim thuật, đồng giá trao đổi, Giả Kim Thuật Sư, còn có Hòn Đá Hiền Triết thần kỳ, cũng như những rối rắm trong lịch sử quá khứ giữa Mễ Lạc Tư cũ và Khắc Lôi Tháp, còn có cơ duyên và ân oán của Chu Lỵ Á và Hắc Biên Bức.

Cha mẹ của Chu Lỵ Á vì học luyện kim thuật mà bị người Mễ Lạc Tư cũ ghét bỏ xua đuổi, tị nạn ở Khắc Lôi Tháp, lại bị binh lính của Khắc Lôi Tháp giết chết.

Chu Lỵ Á và anh trai cô không còn cách nào khác phải trở về đáy hẻm núi gia nhập tổ chức phản kháng Hắc Biên Bức, nỗ lực để tái thiết Mễ Lạc Tư thuộc về họ.

Mà thứ mà anh em Chu Lỵ Á dựa vào chính là nghiên cứu của cha mẹ họ, Hòn Đá Thần Thánh trong truyền thuyết của Mễ Lạc Tư cũ.

Cũng chính là Hòn Đá Hiền Triết, hòn đá có thể giúp Giả Kim Thuật Sư đột phá quy tắc đồng giá trao đổi, có được sức mạnh vô cùng.

Dũng Hạo Nam và Y Oa cố ý tiếp cận Edward, biết được rất nhiều chuyện, cũng biết được tay và chân của Edward bị cái gọi là luyện thành cấm kỵ phá hủy, em trai của cậu thậm chí còn mất đi cả cơ thể.

Tóm lại là nghe rất nhiều, phần lớn cũng không hiểu, nào là Chân

Lý Chi Môn, năng lượng địa mạch, tóm lại là tuy không hiểu nhưng cảm thấy rất lợi hại.

Là nhân vật chính, Edward cuối cùng cũng hiểu được mục đích của tổ chức Hắc Biên Bức, luyện thành Hòn Đá Hiền Triết, đánh bại Khắc Lôi Tháp, tái thiết quốc gia Mễ Lạc Tư.

Nhưng Edward phản đối hành động này, vì chiến tranh sẽ có người chết, hy sinh sinh mạng để đổi lấy quốc gia, theo cậu là không đáng.

Nhưng những người Mễ Lạc Tư cũ đã chịu đủ áp bức lại không nghĩ vậy, thay vì sống một cuộc sống thấp hèn sớm tối không yên, chi bằng liều mạng một phen.

Cuối cùng anh em Edward thấy không thể ngăn cản họ, nên quyết định rời khỏi đáy hẻm núi trước, vào thành Mễ Lạc Tư tìm manh mối về việc luyện thành Hòn Đá Hiền Triết.

Dũng Hạo Nam lại rất đồng tình với những người Mễ Lạc Tư cũ này, chuẩn bị giúp đỡ họ.

Theo lời hắn, đây là cuộc đấu tranh vĩ đại của giai cấp vô sản lật đổ giai cấp bóc lột, đã gặp phải thì hắn đương nhiên phải giúp.

Hắn hận không được sinh ra vào thời của ông nội mình, kháng Nhật, giải phóng, kháng Mỹ viện Triều, chiến đấu vì giai cấp vô sản, bây giờ hắn cuối cùng cũng có thể thực hiện giấc mơ.

Giai cấp vô sản ở thế giới khác cũng là giai cấp vô sản, cũng là đồng bào.

Y Oa thấy bản chất cuồng chiến tranh của Dũng Hạo Nam cuối cùng cũng bộc lộ, lập tức muốn cùng anh em Edward trở về.

Ma pháp băng được kích hoạt, Y Oa trong nháy mắt đã từ đáy hẻm núi đuổi kịp anh em Edward.

Không có bất kỳ luyện thành trận nào, cũng không có vòng tròn, Y Oa lại có thể sử dụng sức mạnh còn mạnh hơn cả hai anh em.

Hòn Đá Hiền Triết.

Edward nghi ngờ.

Anh ơi, quả thực không có bất kỳ quá trình lý giải, phân giải, tái cấu trúc nào, thật sự là Hòn Đá Hiền Triết.

A Nhĩ Phùng Tư cũng nghĩ vậy.

Y Oa trở lại vách đá, thấy hai đứa trẻ đang nhìn mình chằm chằm, Sao vậy.

Dì Y Oa, chẳng lẽ dì có Hòn Đá Hiền Triết.

Edward hỏi.

Y Oa không để ý việc bị đứa trẻ gọi là dì, Hòn Đá Hiền Triết.

Rất quen tai, nhưng trước đó đã nghe quá nhiều danh từ mình không hiểu, nên cô đã quên mất Hòn Đá Hiền Triết, Hòn Đá Hiền Triết là gì.

Edward lại dùng cả tay cả chân giải thích một lần nữa, Y Oa hiểu được bảy tám phần, nói, Tôi không có thứ đó, và tôi không phải Giả Kim Thuật Sư, mà là Ma Pháp Sư.

Ơ, ma pháp.

Edward là người tin tưởng vào môn khoa học luyện kim thuật, chưa bao giờ tin vào ma pháp, cậu cảm thấy Y Oa đang lừa mình.

Thật sự là ma pháp.

Thấy cậu bạn nhỏ đáng yêu Edward không tin, Y Oa lấy ma thạch từ trong cổ tay ra, Nè, đây là ma pháp thủy tinh, cũng gọi là ma thạch, tôi dùng cái này để thi triển ma pháp.

Nhưng dì bây giờ chỉ có hai cái này, còn có tăng tốc, triệu hồi, thậm chí còn có ma thạch hồi sinh, dì đều chưa dùng được.

Hồi sinh.

Đây không phải là sức mạnh của Hòn Đá Hiền Triết sao.

Nhưng, khoan đã, Edward đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, Dì Y Oa, ý dì là mỗi một viên ma thạch chỉ có thể tương ứng với một loại sức mạnh.

Đương nhiên, hai cái này chính là, một băng, một lửa.

Ma thạch băng không thể phóng lửa, ma thạch lửa cũng không thể tạo băng.

Y Oa giải thích, cuối cùng cũng lấy lại được sự tôn nghiêm của bậc trưởng bối.

Nói như vậy quả thực không giống Hòn Đá Hiền Triết, vì Hòn Đá Hiền Triết còn được gọi là Hòn Đá Vạn Năng, chỉ cần một viên là có thể làm được mọi thứ.

Sau khi đối thoại, biết Y Oa có một người bạn tên là Đỗ Lan, người biết nhiều hơn về ma thạch, Edward và A Nhĩ Phùng Tư quyết định trước khi tìm kiếm bí mật của thành Mễ Lạc Tư, sẽ đi gặp Đỗ Lan trước.

Cả nhóm liền đến quán trọ tìm Đỗ Lan.

Thành thật mà nói, Edward thực sự rất lùn.

Mặc dù cậu ăn rất nhiều, nhưng phần lớn dinh dưỡng đều dành cho cơ thể của A Nhĩ Phùng Tư ở Cổng Chân Lý.

Như vậy cơ thể của em trai cậu sẽ không bị hoại tử mà không thể sử dụng, nhưng người anh đáng thương lại biến thành một chú lùn.

Anh chính là Đỗ Lan.

Edward tính cách rất thẳng, thích đi thẳng vào vấn đề.

Bây giờ dáng vẻ của Đỗ Lan rất kỳ quái, các vật dụng trong phòng trọ có dấu vết bị sắp xếp lại, tất cả đồ đạc đều bị dồn vào một góc, chỉ để lại không gian xung quanh cửa sổ hướng Nam, một chiếc ghế đặt bên cửa sổ, Đỗ Lan ngồi nghiêng người trước cửa sổ, yên tĩnh đọc sách.

Nếu hắn là một cô gái, cảnh này tuyệt đối có thể thu hút tâm hồn trong sáng của những cậu bé đáng yêu, nhưng Đỗ Lan là một gã đàn ông, chỉ khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Luyện kim thuật quả là thứ tốt.

Đỗ Lan gấp sách lại nói, Y Oa, tôi có việc phải ra ngoài làm, cô và Hạo Nam tự lo liệu, sáng mai tôi sẽ về.

Nói rồi Đỗ Lan đứng dậy chuẩn bị ra ngoài.

Đợi đã, Đỗ Lan, nói cho tôi biết ma thạch rốt cuộc là gì.

Có liên quan đến Hòn Đá Hiền Triết không.

Edward thấy Đỗ Lan phớt lờ mình, vội vàng hỏi lại, giọng cũng lớn hơn rất nhiều.

Ra là vậy.

Đỗ Lan nhìn anh em Edward, cuối cùng chỉ vào người em, Anh chàng cao lớn này đi theo tôi, có thể giúp được tôi, để báo đáp, tôi có thể trả lời câu hỏi của cậu nhóc này.

Ngươi nói ai là cậu nhóc.

Edward lập tức biến thành một quả pháo được châm ngòi, Khốn kiếp, ta sẽ xẻo ngươi cho lùn bằng ta.

Anh ơi, đừng như vậy.

May mà A Nhĩ Phùng Tư đã quen với việc anh trai mình thỉnh thoảng nổi điên, Bình tĩnh, anh ơi.

Buông tôi ra, Al, tôi nhất định phải dạy cho tên kiêu ngạo này một bài học.

Một trận náo loạn, cũng là chuyện thường ngày của hai anh em họ.

Nhưng cuối cùng vẫn đồng ý với điều kiện của Đỗ Lan, A Nhĩ Phùng Tư đi giúp Đỗ Lan, Edward tiếp tục điều tra bí mật của thành Mễ Lạc Tư.

Ngài Đỗ Lan, chúng ta phải làm gì.

Đã đồng ý giúp đỡ, A Nhĩ Phùng Tư không lười biếng, vừa ra khỏi cửa đã hăng hái chuẩn bị làm việc.

Chương 592

Chúng ta đi dạo, vừa đi vừa nói chuyện.

Vâng.

Tiếng bước chân loảng xoảng của A Nhĩ Phùng Tư vang đi rất xa.

Đỗ Lan bước đi không ngừng, dường như đã là một cư dân cũ của thành Mễ Lạc Tư, quen thuộc với mọi ngóc ngách của thành phố, xuyên qua các con phố, đến bên vách đá, Bắc cầu đi, chúng ta vào hẻm núi đi dạo.

Được ạ.

Chỉ thấy A Nhĩ Phùng Tư vỗ tay, cánh tay có điện quang lóe lên, sau đó lòng bàn tay đồng thời ấn xuống mặt đất bên vách đá, vách đá thẳng đứng dường như bị dòng điện kích hoạt, đột nhiên trồi lên bay ra.

Một cây cầu xuất hiện, còn vách đá vì đã tiêu hao đá để làm cầu nên xuất hiện một hõm lớn.

Lý giải, phân giải, tái cấu trúc.

Đỗ Lan gật đầu, Luyện kim thuật của cậu cũng không thua kém anh trai cậu.

Đâu có ạ.

Dù sao cũng là trẻ con, nên được người khác khen vẫn còn ngại ngùng.

Năng lượng, môi giới, hiệu quả.

Những gì Đỗ Lan nói trước đó là các bước của luyện kim thuật, nhưng những lời sau lại không phải là thuật ngữ luyện kim thuật, Thưa ngài, đây là nguyên lý của ma thạch sao.

Thực ra cậu không cảm thấy đồng giá trao đổi thực chất không phải là đồng giá trao đổi sao.

Sao có thể.

Lời của Đỗ Lan khiến A Nhĩ Phùng Tư không thể tin được.

Nhưng trong quá trình trao đổi 1:1, cần có năng lượng.

Luyện kim thuật cũng tốt, khoa học cũng tốt, suy cho cùng thực chất đều là nghiên cứu về năng lượng.

Đỗ Lan nói, Giả Kim Thuật Sư bình thường cần luyện thành trận mới có thể thi triển luyện kim thuật, cho nên tôi cảm thấy tác dụng của luyện thành trận ngoài việc giúp Giả Kim Thuật Sư hiểu về vật chất, còn có tác dụng trích xuất năng lượng.

Luyện thành cùng một thứ cũng có những luyện thành trận khác nhau, Giả Kim Thuật Sư lợi hại có thể đơn giản hóa luyện thành trận, cho thấy Giả Kim Thuật Sư có thể thông qua những lý giải khác nhau, tìm ra phương thức luyện thành tiết kiệm năng lượng nhất.

Nghe có vẻ rất có lý, nhưng trước đây chưa từng nghe qua lý thuyết này.

Rất mới lạ, chẳng lẽ đây là chuyện liên quan đến ma thạch, cho nên A Nhĩ Phùng Tư chăm chú lắng nghe.

Còn anh em các cậu vì đã sử dụng luyện thành người, lại có thể không cần luyện thành trận, vậy thì năng lượng luyện thành từ đâu mà có.

Hai người Đỗ Lan đã lại đi đến mép một vách đá khác, Mời tiếp tục bắc cầu.

A Nhĩ Phùng Tư động tác vẫn rất nhanh, nhưng bản thân đang nghe đến phần quan trọng nhất, nên động tác còn nhanh hơn lần trước vài giây.

Quả nhiên cầu vừa xong, Đỗ Lan lại mở miệng, Quan trọng là nguồn năng lượng, cũng chính là bí ẩn tại sao các cậu không cần luyện thành trận.

Đỗ Lan tạm dừng một chút, nhìn về phía bộ giáp sắt.

Cổng Chân Lý.

Không sai, chính là Cổng Chân Lý, các cậu đã nhận được năng lượng từ Cổng Chân Lý, vậy thì theo nguyên tắc đồng giá trao đổi, Cổng Chân Lý cho các cậu năng lượng, các cậu cũng tất nhiên phải đưa cho Cổng Chân Lý một thứ gì đó có giá trị tương đương.

A Nhĩ Phùng Tư mất đi cơ thể, anh trai mất đi một cánh tay và một cẳng chân, sư phụ của họ, một nữ Giả Kim Thuật Sư đi ngang qua, mất đi nội tạng.

Vậy theo cách hiểu của Đỗ Lan, chính là mất đi cơ thể, nhận được năng lượng.

Dù là bộ giáp sắt, sự nghi hoặc từ linh hồn vẫn có thể truyền ra từ đôi mắt phát ra ánh sáng mờ ảo của bộ giáp.

Nhưng những điều này có quan hệ gì với ma thạch kia.

Quan trọng là nguồn năng lượng, không phải là phương pháp.

A Nhĩ Phùng Tư lại một lần nữa đặt câu hỏi.

Thực ra cậu và anh trai bây giờ cũng đã ý thức được điểm này, cho nên mới đi tìm Hòn Đá Hiền Triết, chỉ là Hòn Đá Hiền Triết quá độc ác.

Đỗ Lan dẫn đường, hai người với tần suất bước chân cực nhanh xuyên qua từng ngọn đồi trong hẻm núi, giống như thật sự đang đi dạo.

Cũng chỉ có A Nhĩ Phùng Tư không sợ mệt mới có thể theo kịp Đỗ Lan.

Hòn Đá Hiền Triết.

A Nhĩ Phùng Tư đột nhiên kêu lên, cậu cuối cùng cũng nghĩ thông rồi.

Bây giờ đã là hoàng hôn, sắp tối rồi.

Hòn Đá Hiền Triết có thể phá vỡ nguyên tắc đồng giá trao đổi không phải chính là nguồn năng lượng sao.

Hơn nữa còn là nguồn năng lượng mạnh mẽ có thể thực thể hóa.

Không sai, chính là Hòn Đá Hiền Triết.

Bây giờ hãy nghĩ lại về mối quan hệ giữa Hòn Đá Hiền Triết và Cổng Chân Lý.

Đỗ Lan từng bước dẫn dắt, để A Nhĩ Phùng Tư nhìn thấy bí mật của Hòn Đá Hiền Triết.

Chân trời đột nhiên xuất hiện ánh lửa, có lẽ là tổ chức Hắc Biên Bức đã bắt đầu hành động, vậy thì luyện thành trận của thành Mễ Lạc Tư sắp được kích hoạt rồi, Hòn Đá Hiền Triết đáng thương chỉ có lượng máu của hai người chắc cũng sắp xuất hiện.

Luyện thành trận để luyện thành Hòn Đá Hiền Triết cũng có rất nhiều, của thành Mễ Lạc Tư thuộc loại phức tạp.

Mà cấu trúc quốc thổ luyện thành trận mà Kẻ Sống Trong Bình bố trí ở Á Mỹ Tư Đặc Lợi Tư còn chưa phức tạp bằng một nửa của thành Mễ Lạc Tư, nhưng lại có thể biến hàng triệu người dân của cả nước thành Hòn Đá Hiền Triết, cảnh giới không biết cao hơn tiên nhân Mễ Lạc Tư bao nhiêu.

Hơn nữa, là đại phản diện trong cốt truyện chính, Kẻ Sống Trong Bình thậm chí có thể vung tay một cái là luyện thành người thành Hòn Đá Hiền Triết, mạnh đến vô biên.

Nhưng Đỗ Lan bây giờ không có thời gian đi tìm Kẻ Sống Trong Bình nói chuyện phiếm, cứ để Kẻ Sống Trong Bình sống thêm vài ngày nữa vậy.

Tiếng nổ đã không còn truyền đến đây, nhưng ánh lửa thì A Nhĩ Phùng Tư đã nhìn thấy, Là thành Mễ Lạc Tư, anh trai gặp nguy hiểm.

Vẫn chưa thể quay về, công việc của chúng ta vẫn chưa hoàn thành.

Đỗ Lan tiếp tục đi về phía trước.

A Nhĩ cũng chỉ có thể cầu nguyện cho anh trai mình không sao, tiếp tục công việc.

Thực ra cậu đã mơ hồ biết rằng Hòn Đá Hiền Triết có lẽ không phải là thứ gì tốt đẹp.

Có Y Oa và Dũng Hạo Nam giúp đỡ, Hắc Biên Bức thế như chẻ tre, Khắc Lôi Tháp hoàn toàn không chống đỡ nổi.

Nhưng lúc này cốt truyện lại đảo ngược, ra là người đàn ông trốn thoát khỏi nhà tù trung ương căn bản không phải là anh trai của cô nàng mạnh mẽ Chu Lỵ Á, mà là kẻ thù giết cha đã cướp đi khuôn mặt của anh trai.

Mà chỉ huy của Khắc Lôi Tháp mới là người anh trai thực sự, người vẫn luôn cử quái vật tổng hợp âm thầm bảo vệ Chu Lỵ Á, vì hắn đã không còn khuôn mặt nên đeo một chiếc mặt nạ bạc kim loại.

Còn Hòn Đá Hiền Triết lại bị Chu Lỵ Á nuốt vào bụng, khiến cô trở thành một vũ khí hình người.

Để xây dựng Mễ Lạc Tư trong ký ức của mình, cô đã chọn sức mạnh.

Cảnh tượng vô cùng kịch tính, quả thực là vở kịch hay nhất của năm, diễn xuất của mỗi người đều bùng nổ, Edward trước mặt những người này lại tỏ ra nông cạn, dễ hiểu.

Người anh trai với lý tưởng lệch lạc, để xuyên qua Cổng Chân Lý đoạt lấy thế giới mới, xây dựng quốc gia của riêng mình, thậm chí cả em gái cũng dám ra tay.

Mà người em gái lại chọn đồng bạn, nỗ lực chống lại anh trai.

Còn kẻ thù của họ, lại bị giết trong nháy mắt, cuối cùng biến thành cuộc tương ái tương sát giữa anh em, có lúc tưởng chừng sẽ biến thành cuộc chiến võ mồm, không ngờ cuối cùng vẫn là giải quyết vấn đề bằng sức mạnh.

Cuối cùng, người anh trai lệch lạc bị cô nàng mạnh mẽ đẩy ngã, cô nàng lại sử dụng Hòn Đá Hiền Triết cuối cùng và một cẳng chân để cứu sống anh trai mình.

Tất nhiên đây không phải là luyện thành cấm kỵ, vì người anh không hề chết, chỉ là hấp hối mà thôi, cho nên Chu Lỵ Á cũng không có cơ hội được diện kiến Cổng Chân Lý, cũng không có được năng lực như anh em Edward.

Có vẻ như cốt truyện phim đã kết thúc, bây giờ là lúc Đỗ Lan biểu diễn.

Thời gian là sáng sớm, tại trung tâm hẻm núi khổng lồ phức tạp như mê cung, thành Mễ Lạc Tư đón nhận tia nắng ban mai đầu tiên.

Trận chiến lớn ngày hôm qua đã dọa mọi người sợ hãi, đặc biệt là còn có dung nham phun ra từ lòng đất, suýt nữa đã chôn vùi đáy hẻm núi, may mà nhờ nỗ lực của nhân vật chính và mọi người mới chặn được khe hở rò rỉ dung nham, cứu được người dân dưới đáy hẻm núi.

Trong thành Mễ Lạc Tư cũng không yên tĩnh, tiếng nổ về cơ bản không hề ngừng, khiến người ta không dám ngủ.

Nhưng sau buổi sáng, ngoại trừ khói xanh vẫn còn lượn lờ bốc lên từ đáy hẻm núi, đã không còn chiến đấu.

Nhưng công tác cứu viện vẫn phải tiếp tục, rất nhiều thương binh cần được cứu chữa, còn phải liên hệ với trung ương Á Mỹ Tư Đặc Lợi Tư để giải quyết hậu quả.

Bởi vì đối diện chính là nước láng giềng Khắc Lôi Tháp, và ngay trong đêm qua, tổ chức Hắc Biên Bức đã chiếm lĩnh trạm tiền đồn này, đồng thời tuyên bố tái lập quốc gia Mễ Lạc Tư.

Tình hình như vậy tất sẽ gây ra sự phản công của Khắc Lôi Tháp.

Nếu trên đường biên giới xuất hiện hành động quân sự của nước láng giềng, Á Mỹ Tư Đặc Lợi Tư cũng phải chuẩn bị sẵn sàng, cho nên trung ương đã cử không ít quân đội đến thành Mễ Lạc Tư để xác định quyền sở hữu của quốc gia đối với thành phố này.

Việc Á Mỹ Tư Đặc Lợi Tư mở rộng lãnh thổ là do Kẻ Sống Trong Bình một tay sách lược, tất cả đều vì quốc thổ luyện thành trận, cho nên không một tấc đất nào có thể mất đi, đặc biệt là lãnh thổ trên đường biên giới quốc gia.

Đỗ Lan dẫn A Nhĩ Phùng Tư vẫn còn ở bên ngoài, nhưng đã tiếp cận thành Mễ Lạc Tư, rất nhanh sẽ quay về.

Sau khi nhận ra Hòn Đá Hiền Triết được luyện thành từ mạng người, A Nhĩ Phùng Tư vẫn luôn im lặng.

Hai anh em họ tìm Hòn Đá Hiền Triết là muốn phục hồi cơ thể, nhưng nếu cần có người hy sinh để mình phục hồi, vậy thì cậu nhất định sẽ từ chối.

Những viên ma thạch đó cũng được luyện thành từ người sao.

A Nhĩ Phùng Tư cuối cùng cũng mở miệng, ôm hy vọng cuối cùng.

Đương nhiên không phải, đây không phải là sản phẩm luyện kim, mà là một loại sức mạnh khác.

Ma thạch không thể nào giúp các cậu phục hồi cơ thể được.

Đỗ Lan phá vỡ hy vọng cuối cùng của A Nhĩ Phùng Tư.

Sự im lặng càng thêm sâu đậm.

Chương 593

Dùng sinh mệnh mới có thể đổi lấy sinh mệnh, giống như lúc cuối của cốt truyện chính, A Nhĩ Phùng Tư dùng linh hồn của mình để đổi lại tay chân cho anh trai.

Mặc dù cuối cùng Edward dùng tri thức luyện kim của mình để đổi lại linh hồn và cơ thể của em trai, điều này có vẻ không mấy tương đương.

Nhưng bản thân nguyên tác rất tích cực, ngoại trừ cô bé và chú chó bị người cha độc ác biến thành Chimera quái vật tổng hợp, còn có người đàn ông tốt yêu con gái Maes Hughes bị giết, những diễn biến câu chuyện khác vẫn hướng về phía ánh sáng.

A Nhĩ Phùng Tư, cậu lùi lại một chút.

Đỗ Lan bây giờ muốn kích hoạt luyện thành trận.

Không sai, cả một đêm hắn đã dẫn A Nhĩ Phùng Tư lấy thành Mễ Lạc Tư làm điểm đầu và điểm cuối, vẽ ra một luyện thành trận hình tròn khổng lồ.

Đây là lần đầu tiên hắn dùng luyện thành trận để luyện thành thứ gì đó, nhưng lần này hắn bắt buộc phải làm vậy, hắn có lý do của riêng mình.

Luyện thành trận.

A Nhĩ Phùng Tư lúc này mới phản ứng lại, ra là cả một đêm là để làm cái này.

Bây giờ nhìn lại, quả nhiên là một luyện thành trận mới khổng lồ vô cùng không thấy biên giới.

Nhưng đây là để luyện thành cái gì, luyện thành trận khổng lồ khoa trương như vậy có thể kích hoạt được không.

Thành Mễ Lạc Tư nằm ngay bên cạnh vòng tròn khổng lồ, Đỗ Lan cúi người vỗ hai tay, trong diện tích khổng lồ xuất hiện ánh điện kinh người, sau đó hẻm núi sống lại.

Hẻm núi vốn cao thấp không đều trở nên nhấp nhô biến đổi không ngừng như mặt biển, động tĩnh khổng lồ lập tức thu hút sự chú ý của thành Mễ Lạc Tư.

Chuyện như vậy xảy ra trong biên giới quốc gia, quân đội là người đầu tiên đến chỗ Đỗ Lan.

Nhưng luyện thành trận khổng lồ đã được kích hoạt, không thể dừng lại được nữa.

Ầm.

Xuất hiện, đất rung núi chuyển.

Nhìn ra xa, ở phía xa xuất hiện một điểm đen ngày càng cao, đó là một cột đá hình vuông khổng lồ, không ngừng dâng lên, ngày càng cao, dù ở xa cũng phải ngẩng đầu mới có thể theo kịp tốc độ dâng lên của cột đá.

Quá đáng sợ, người bình thường khó có thể hiểu được rốt cuộc sắp xảy ra chuyện gì.

Cột đá không phải bay thẳng lên trời, mà là ở trên cao rẽ một vòng rồi lại tiếp tục vươn dài về phía mặt đất.

Cuối cùng biến thành một vòng tròn khổng lồ vuông góc với mặt đất.

Còn hẻm núi vì bị rút đi một lượng lớn vật chất, đã biến thành một hố lõm khoa trương, trung tâm của vòng tròn thẳng đứng có đường kính hai nghìn mét lại càng ở dưới mực nước biển trăm mét.

Kỳ tích, một kỳ tích vi phạm nguyên lý vật lý, một siêu vòng tròn có trọng lượng không thể ước tính như vậy lại có thể dựng lên mà không sụp đổ.

Đây là.

Không ai biết tên Đỗ Lan này rốt cuộc đã làm ra cái gì.

Ngay cả Edward và Viêm chi Giả kim thuật sư Mustang chạy đến cũng không biết vật thể hình vòng khổng lồ vô cùng này là gì.

Đương nhiên bao gồm cả Dũng Hạo Nam và Y Oa cũng không biết.

Lại nghe Đỗ Lan chậm rãi thốt ra một câu, Vòng Dirac.

Đó là thứ gì.

Sau khi vật chất bị hủy diệt sẽ sinh ra một lượng lớn năng lượng, nhà khoa học Dirac đã đề xuất rằng bất kỳ vật chất nào cũng có phản vật chất tương ứng, và khi vật chất và phản vật chất gặp nhau sẽ hủy diệt.

Theo công thức năng lượng của Einstein, năng lượng bằng khối lượng vật chất nhân với bình phương tốc độ ánh sáng, vậy thì sẽ xuất hiện vô số năng lượng.

Vũ trụ của chúng ta vật chất và phản vật chất không phải là một một, mà là thiên về vật chất.

Nhưng cũng có nhà khoa học phỏng đoán, có một số vũ trụ thiên về phản vật chất, thậm chí sẽ có những vũ trụ mà vật chất và phản vật chất một một và toàn bộ hủy diệt thành năng lượng tồn tại.

Còn Đỗ Lan đã nhập toàn bộ sự hiểu biết của mình về vũ trụ và tất cả kiến thức học được từ các thế giới vào luyện thành trận này, chế tạo ra Vòng Dirac này.

Hắn hy vọng có thể thông qua vòng tròn này kết nối với một vũ trụ năng lượng thuần túy.

Thực ra Đỗ Lan nghi ngờ rằng cái hack trong cơ thể mình có lẽ chính là thứ kết nối với vũ trụ năng lượng, nhưng điều này hắn cũng không thể kiểm chứng.

Nhưng Vòng Dirac khổng lồ trước mắt có tác dụng hay không thì vẫn cần phải quan sát, dường như bây giờ vẫn chưa có chuyện gì đặc biệt xảy ra.

Nếu không thành công không phải là do thủ đoạn của mình không được, mà là Cổng Chân Lý không đủ sức.

Đỗ Lan chỉ là nhập ý tưởng vào luyện thành trận, cuối cùng thực hiện Vòng Dirac này thực ra vẫn là Cổng Chân Lý.

Có nghĩa là Đỗ Lan đã nhập ý tưởng kết nối vũ trụ năng lượng và cả tính khả thi bao gồm cả lý thuyết trong đó vào luyện thành trận, sau đó làm thế nào là chuyện của Cổng Chân Lý.

Đây cũng là lý do tại sao Đỗ Lan phải làm lớn chuyện như vậy, vẽ ra luyện thành trận khổng lồ.

Hình như có ánh sáng.

Có người hét lên.

Không sai, trên Vòng Dirac xuất hiện những đốm sáng lấm tấm, sau đó ánh sáng rực rỡ lan ra, bao phủ toàn bộ Vòng Dirac.

Năng lượng từ vòng tròn tràn ra.

Thành công rồi, Đỗ Lan rất vui mừng, đây là một bước tiến lớn của mình, từ nay hắn và Cổng Chân Lý có thể nói là đã câu kết với nhau.

Cổng Chân Lý rõ ràng đang điên cuồng hấp thụ năng lượng.

Vậy thì theo đồng giá trao đổi, Cổng Chân Lý cũng nên cho hắn thứ gì đó.

Không sai, Đỗ Lan đã đọc phần lớn sách luyện kim thuật, cuối cùng quyết định làm một cuộc đồng giá trao đổi với Cổng Chân Lý, như vậy hắn có thể có được đủ kiến thức.

Năng lượng khổng lồ mang theo sức sống dồi dào chiếu rọi toàn bộ hố lõm hoang vu, hoa tươi cỏ xanh trong nháy mắt đã mọc lên một cách phi khoa học, sức mạnh sinh sôi này còn mạnh hơn cả Hòn Đá Hiền Triết.

Sao có thể.

Thần tích xảy ra trước mắt khiến não bộ con người hoàn toàn không phản ứng kịp.

Những thương binh bị ánh sáng chiếu vào, trong nháy mắt đã hồi phục, người già bị chiếu vào trở nên tinh thần phơi phới, người tàn tật bị chiếu vào, tay chân cụt của họ lại đang mọc lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cả thành phố đều đang nghi hoặc, chẳng lẽ thật sự là thần linh chiếu cố.

Loại năng lượng này, rốt cuộc là gì.

Tay chân của Edward không mọc ra, vì tay chân của cậu vẫn được Cổng Chân Lý bảo tồn tốt, không phải là biến mất, Tại sao lại cảm thấy tràn đầy sức mạnh.

Này.

Đỗ Lan, đây rốt cuộc là cái gì.

Ánh mắt lại một lần nữa tập trung vào Đỗ Lan, Đây chính là nguồn năng lượng mới.

Đỗ Lan nói rồi duỗi tay, giữa ánh điện lóe lên, một viên tinh thạch màu xanh lam xuất hiện trong tay hắn, Đá Dirac.

Chỉ cần các người hiểu được năng lượng này, là có thể khiến người ta có được hòn đá mạnh mẽ như Hòn Đá Hiền Triết, đây chính là lối thoát cho tương lai của thế giới, là hy vọng để luyện kim thuật tiến thêm một bước.

Đỗ Lan nói một cách phấn khởi, nhưng tình hình của Vòng Dirac ở xa lại vô cùng tồi tệ.

Vòng tròn được xây dựng bằng đá không chịu nổi sức mạnh hung hãn này, xuất hiện vết nứt, sau đó sụp đổ trong nháy mắt.

Năng lượng trong vũ trụ năng lượng thuần túy đã xuyên thủng lỗ hổng vũ trụ nhỏ bé không chịu nổi một kích này, ánh sáng biến mất, nhưng thần tích không biến mất, truyền thuyết cũng sẽ không biến mất.

Edward, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy.

Ôn Đế, người bạn thanh mai trúc mã của Edward, đến muộn một bước, không nhìn thấy bộ mặt thật của vòng tròn, nhưng biển cỏ kia lại khiến người ta cảm thấy sảng khoái, thật muốn vào trong đó lăn lộn.

Có cơ hội có thể cùng cô gái tóc vàng này trao đổi về kỹ thuật chế tạo chân tay giả, nhưng hôm nay thì không cần thiết, bây giờ họ nên trở về rồi.

Đỗ Lan đã hứa với Thủ trưởng sẽ trở về trong vòng bốn mươi tám giờ, bây giờ cũng gần đến lúc phải đi rồi.

Dù sao bây giờ đã có tọa độ của Giả Kim Thuật Sư, muốn trở lại không phải là chuyện trong phút chốc sao. 95.

Hiện tại cốt truyện chính cũng chưa bắt đầu, sau này nhất định phải tìm cơ hội trở lại, cùng anh em Edward trò chuyện nhiều hơn.

Đỗ Lan đi, để lại cho thế giới này quá nhiều nghi hoặc: ma thạch, lý thuyết luyện kim mới, còn có Vòng Dirac.

Chương 594

Nếu Đỗ Lan không trở lại, những điều này có thể sẽ trở thành những bí ẩn không lời giải.

Đỗ Lan, ngươi nhất định phải trở lại, cho ta một câu trả lời, nếu không ta sẽ không tha cho ngươi đâu.

Edward lớn tiếng hét lên, cậu còn có rất nhiều câu hỏi, Đỗ Lan lợi hại như vậy nhất định có thể giúp cậu giải đáp.

Nữ Khải Phổ ngực khủng đã bị cấp trên gửi đến Mỹ để tham gia kế hoạch thám hiểm vũ trụ, khiến Đỗ Lan không có duyên gặp mặt.

Hiện tại, Mỹ cũng không thể không mở cửa dịch chuyển tức thời cho cường quốc phương Đông, chỉ không rõ liệu có hoàn toàn minh bạch hay không.

Tóm lại, Trung Quốc cuối cùng cũng có thể lên vũ trụ, nhưng vẫn nằm trong tầm kiểm soát của Mỹ.

Y Oa đã trải qua ba lần xuyên không, đối với năng lực của Đỗ Lan đã không còn bất kỳ nghi ngờ nào, vì vậy cô đã liên hệ luật sư, chuẩn bị đầu tư vào trang web của Đỗ Lan.

Có tiền, Đỗ Lan cũng ra tay hào phóng, thuê một biệt thự ven sông rộng lớn làm căn cứ mới cho tiểu đội, cảm giác tiêu tiền của người khác thật không tệ.

Ba người nhận được chìa khóa liền lập tức dọn vào ở, Đỗ Lan lại gọi một cuộc điện thoại kêu Lăng Ba Lệ qua, mọi người làm quen với nhau một chút, rồi lập tức đến siêu thị mua sắm một trận lớn, chuẩn bị tiệc nướng buổi tối.

Bốn người ở trong biệt thự vẫn còn rất rộng rãi, vì vậy Đỗ Lan đã biến phòng khách thành phòng thí nghiệm.

Anh ta trước tiên nghiên cứu năng lượng mình lấy được từ thế giới Giả Kim Thuật Sư, và chuyển hóa nó thành Lập trường A.

T.

Sau này, dù là đánh quái thú hay người ngoài hành tinh, Đỗ Lan chuẩn bị chủ yếu dùng Lập trường A.

T, vừa có thể công vừa có thể thủ, vừa có thể đánh xa vừa có thể đánh gần, là một năng lực vô cùng lý tưởng.

Kỹ năng của ba thành viên ban đầu có thể khác nhau, nhưng các đội viên sản xuất hàng loạt sau này không cần đa dạng hóa, Lập trường A.

T rất thực dụng.

Trong tay Đỗ Lan, đây chẳng phải là chuyện nhỏ.

Lăng Ba Lệ không thể tin nổi khi thấy không có lõi Sứ Đồ mà vẫn có thể tạo ra Lập trường A.

T.

Đỗ Lan này quả nhiên rất lợi hại, nhưng tại sao một người lợi hại như vậy lại cứ phải làm những chuyện nhàm chán kia.

Đỗ Lan dường như nhìn thấu Lăng Ba Lệ, anh đeo chiếc nhẫn lên tay, đây chính là nhẫn AT, có thể điều khiển thiết bị lập trường.

Có phải cô rất không hiểu những việc tôi làm không.

Chẳng lẽ cô không cảm thấy bình thường thì giống như một người bình thường, lẫn trong đám đông không nổi bật, nhưng khi thế giới gặp nguy cơ, đứng ra bảo vệ thế giới không phải rất ngầu sao.

Lăng Ba Lệ chỉ cảm thấy đây là hành động thừa thãi, hành vi ấu trĩ này chẳng qua chỉ để thỏa mãn tâm lý biến thái của chủ nghĩa anh hùng cá nhân mà thôi, trong lòng nữ thần tam vô nghĩ như vậy.

Đỗ Lan lắc đầu, biết Lăng Ba Lệ sẽ không đồng tình với ý tưởng vĩ đại của mình.

Anh hùng phải như vậy mới khiến người ta cảm thấy đẳng cấp đủ cao.

Nói đơn giản là vì ra vẻ mà ra vẻ.

Công suất của chiếc nhẫn này dường như hơi nhỏ, Đỗ Lan thử một chút, lập trường vẫn chưa đủ để người ta đạp lên nhảy lên không trung, thế là anh lại chìm vào nghiên cứu, hai ngày sau anh cuối cùng cũng hài lòng.

Nhẫn AT hoàn thành, sau đó anh tặng cho Lăng Ba Lệ đeo trên cổ.

Là thành viên thứ tư của tiểu đội tại thế giới hiện thực, sức chiến đấu cũng là cần thiết.

Cuộc sống rất bình lặng, chỉ cần Đỗ Lan không gây chuyện, cuộc sống của mọi người đều có thể nói là an nhàn.

Dũng Hạo Nam có thời gian viết báo cáo, Y Oa cũng có thời gian lựa chọn ảnh.

Hôm nay, chuông cửa biệt thự đột nhiên vang lên.

Phải biết rằng ngoài những shipper giao đồ ăn thỉnh thoảng vào buổi tối, chưa từng có ai đến thăm nơi này.

Tới đây, tới đây.

Đỗ Lan dọn dẹp đồ đạc, ra huyền quan mở cửa, Là cô.

Hóa ra là Liễu Mạc Tiếu, người thân thích duy nhất có quan hệ với Đỗ Lan trên thế giới này.

Cô ta cũng có chút bản lĩnh, vậy mà có cách tìm được đến tận ổ mới của Đỗ Lan.

Cái này cho cậu.

Liễu Mạc Tiếu đưa cho Đỗ Lan một thẻ tiết kiệm, sau này mỗi tháng cô sẽ chuyển tiền tiêu vặt cho Đỗ Lan.

Cô tưởng Đỗ Lan ở được đây chẳng qua là vì anh quen biết bạn bè xấu, họ vì nghĩa khí mà cho ở nhờ mười ngày nửa tháng.

Có tấm thẻ này, sau này khi Đỗ Lan không có chỗ ở cũng sẽ không bị đói rét.

Đỗ Lan ngạc nhiên, Vào nhà ngồi đi đã.

Xem ra người phụ nữ trông giống hệt chị gái mình này, tính cách lại hoàn toàn khác biệt, quả thực là điển hình của miệng dao găm lòng đậu hũ.

Mặc dù ấn tượng Đỗ Lan để lại cho cô trước đây rất tệ, nhưng thực ra trong lòng cô vẫn rất quan tâm đến người em trai này, không muốn em trai mình đi vào con đường sai trái, mong anh có thể bình an sống qua ngày.

Đỗ, ai vậy, sáng sớm thế.

Y Oa mặc bộ đồ ngủ vô cùng gợi cảm, vóc dáng lả lướt ẩn hiện, bị đánh thức đột ngột, mắt nhắm mắt mở bước ra từ phòng mình.

Nhìn thấy một cô gái Tây cao lớn, lại còn ăn mặc không chỉnh tề đi ra từ phòng ngủ, sắc mặt Liễu Mạc Tiếu lập tức sa sầm, thậm chí còn chưa vào đến phòng khách, vừa đứng ở cửa mà mặt đã như mây đen vần vũ.

Tôi đi.

Liễu Mạc Tiếu trực tiếp xoay người bỏ đi, sợ ở lại thêm nữa mình sẽ bùng nổ.

Cô gái này bị sao vậy.

Y Oa hoàn toàn không biết mình đã làm sai điều gì.

Đỗ Lan cũng cạn lời, hiểu lầm này lớn thật rồi, nhân phẩm của mình lại một lần nữa bị bôi nhọ.

Sao thế, ai vậy.

Dũng Hạo Nam từ trong nhà vệ sinh chui ra, Lăng Ba Lệ cũng từ phòng bếp đi ra.

Giống như đã sắp đặt từ trước, khiến Đỗ Lan ngậm bồ hòn làm ngọt.

Không có gì, người ta đến đưa đồ cho tôi thôi. 96.

Đỗ Lan cất thẻ tiết kiệm đi, Được rồi, đã mọi người đều đã tỉnh, bây giờ chúng ta cũng nên hành động rồi, thực hiện Kế hoạch Đại Quái Thú.

Tôi đã lên kế hoạch xong, sân khấu đầu tiên của chúng ta chính là Nhật Bản.

Đảo quốc Nhật Bản nằm không cũng trúng đạn.

Y Oa lập tức đi mua vé máy bay.

Sau khi làm xong thủ tục, Đỗ Lan nhấn mạnh lại kế hoạch lần này.

Mọi người đều biết anh có một người bạn quái thú.

Lần này, người bạn quái thú báo cho Đỗ Lan một tin, đó là có quái thú đã tiếp cận Nhật Bản, và rất có khả năng sẽ đổ bộ ở Fukushima.

Bọn họ đến Fukushima là để quay phim quái thú, không phải chiến đấu, vì vậy phải tránh giao thủ.

Còn quái thú sẽ làm gì ở Fukushima, họ không can thiệp.

Fukushima đã bị phong tỏa vì rò rỉ nhà máy điện hạt nhân, nhưng bốn người bọn Đỗ Lan đương nhiên có cách vào trong.

Trên những con phố hoang vắng, bốn người đi giữa chúng, giống như đang bước vào một thành phố ma.

Chúng ta không mặc đồ bảo hộ có sao không.

Dũng Hạo Nam lo lắng về vấn đề phóng xạ.

Không vấn đề gì đâu.

Đỗ Lan trấn an mọi người, Bốn chúng ta không dễ bị tổn thương bởi phóng xạ như vậy đâu.

Mọi người mở to mắt ra, quái thú có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Bọn họ đang ở ven biển, quái thú sẽ đổ bộ từ mặt biển.

Nhưng dường như không chỉ có bốn người Đỗ Lan biết được động tĩnh của quái thú.

Trên mặt biển đột nhiên xuất hiện một chiếc quân hạm, dường như là tàu chiến tốc độ cao mới nhất của Lực lượng Phòng vệ, công nghệ của Mỹ, bọn họ rõ ràng đang truy lùng thứ gì đó.

Mục tiêu của tàu cao tốc rất rõ ràng, ngược lại còn giúp Đỗ Lan đỡ tốn công sức, chỉ cần nhìn theo hướng của chiến hạm là có thể tìm thấy quái thú.

Quả nhiên, mặt biển đột nhiên xuất hiện một vệt sóng rẽ nước, có thứ gì đó từ đáy biển đang trồi lên mặt nước.

Xuất hiện rồi, mọi người chú ý ống kính, lần này nhất định phải vạch trần hành vi vô sỉ của chính phủ Nhật Bản khi che giấu quái thú.

Ặc.

Chương 595

Ba người đồng thời nhìn về phía Đỗ Lan, đều cảm thấy sao anh ta có thể vô liêm sỉ đến vậy.

Đây rõ ràng là muốn bôi đen Nhật Bản mà, có cần thiết không.

Đỗ Lan, như vậy không hay đâu, lỡ gây ra tranh chấp quốc tế thì sao.

Mục đích Dũng Hạo Nam ở bên cạnh Đỗ Lan chính là để ngăn anh làm bậy, vì vậy anh lên tiếng khuyên can.

Muốn làm tin tức lớn, tiêu đề rất quan trọng, sao các người không hiểu gì hết vậy.

Đỗ Lan ra vẻ một nhà báo kỳ cựu, nhưng thực ra anh chỉ đang làm một tên giật tít mà thôi. 97.

Đã các người đều không thích, vậy đổi thành Hủy hoại tuổi thơ, quái thú đổ bộ Nhật Bản, Ultraman không lộ diện.

Tiêu đề phụ là Tuổi thơ chúng ta bị lừa dối được rồi, còn nữa, quay phim cho đẹp vào, lần này chúng ta phải làm bản độ nét cao.

Cái này không thành vấn đề.

Mặc dù tiêu đề vẫn đầy rẫy điểm đáng chê, nhưng ít nhất cũng không biến thành tin tức lớn.

Ầm.

Một tiếng nổ lớn, quái thú cuối cùng cũng phá mặt biển chui ra.

Một con Sứ Đồ hình cá khổng lồ phát ra tiếng oa u , nhanh chóng lao về phía bờ biển.

Đỗ Lan gần như có thể nghe thấy tiếng hét kinh hoàng từ trên chiến hạm của Lực lượng Phòng vệ, Mẹ ơi.

Dũng Hạo Nam và Y Oa cũng lần đầu tiên nhìn thấy một sinh vật khổng lồ và đáng sợ như vậy.

Sau đó họ thấy miệng Sứ Đồ phát ra những lớp vảy mỏng trong suốt màu đỏ xếp chồng lên nhau, đó là Lập trường A.

T.

Vút Lập trường A.

T biến thành một khẩu pháo lớn, thoáng cái từ mặt biển bay lên bờ, cắt ra một vết nứt khổng lồ.

Mọi công trình trên đường đi cũng khó tránh khỏi kiếp nạn, bị lập trường sắc bén phá hủy thành hai đoạn.

Cuộc tấn công của quái thú lập tức khiến chiến hạm của Lực lượng Phòng vệ khai hỏa.

Pháo ở mũi tàu phun ra lửa, đạn pháo gào thét bay ra, nhưng khi bắn trúng Lập trường A.

T lại chỉ phát ra một tiếng đing, rồi bật nảy ra.

Lợi hại đến thế sao.

Dũng Hạo Nam biết rõ sự lợi hại của khẩu pháo đó, không ngờ ngay cả một sợi lông của con quái vật cũng không chạm tới được.

Anh thầm nghĩ pháo hạt của mình có lẽ cũng không có tác dụng, phòng ngự của con quái vật này quá cứng.

Đừng bỏ lỡ cảnh quay nào.

Trong Lực lượng Phòng vệ hẳn có không ít otaku, có lẽ không lâu nữa sẽ có người nhận ra thứ họ đang đối mặt là gì, nghĩ đến đây, Đỗ Lan thực sự muốn cười trộm.

Lại khai hỏa, đạn pháo từng viên một trút xuống, nhưng hoàn toàn vô dụng.

Ngược lại, con quái thú kia sau phát bắn đầu tiên dường như cảm thấy rất nhàm chán mà dừng lại ở đó, mặc cho chiến hạm tấn công.

Cuối cùng, Sứ Đồ tỏ vẻ Lực lượng Phòng vệ Nhật Bản quả nhiên chỉ có thể tự vệ, quá nhàm chán, phải gọi học sinh cao trung Nhật Bản ra mới có không khí đại chiến, vì vậy nó lặn xuống biển biến mất.

Toàn bộ quá trình chỉ khoảng mười phút, nhưng lại khiến các thành viên của Lực lượng Phòng vệ mặt đầy mồ hôi lạnh, bây giờ họ hoàn toàn không có dũng khí truy kích.

Tốt lắm, kế hoạch quái thú bây giờ mới bắt đầu, sau này quân đội các nước sẽ quen với kiểu thường ngày như thế này.

Lượt truy cập trên mạng tăng vọt, quái thú không ngờ lại bị một trang web tư nhân làm cho nổi đình nổi đám, điều này khiến uy tín của các quốc gia đều giảm xuống.

Thủ trưởng tìm Đỗ Lan nói chuyện, bảo anh khiêm tốn một chút, nhưng Đỗ Lan nói mình lúc nào cũng rất khiêm tốn.

Đỗ Lan lại nói ngài yên tâm đi, mục tiêu của quái thú chủ yếu là Nhật Bản, đừng hỏi tôi tại sao, dù sao thì là như vậy đó.

Đỗ Lan không hợp tác, Thủ trưởng cũng không có cách nào, chỉ có thể nói năng thấm thía dặn dò Đỗ Lan, người trẻ tuổi phải tránh kiêu ngạo nóng nảy, tâm bình khí hòa, đừng suốt ngày quậy phá.

Đương nhiên Thủ trưởng tìm Đỗ Lan không phải chỉ để nói những chuyện vô bổ này, tiểu đội xuyên không cuối cùng cũng chính thức được thành lập, thuộc biên chế lực lượng Không quân của Quân khu Trung ương, phiên hiệu 5201314, tên gọi khác là Viện Nghiên cứu Môi trường Tự nhiên Địa chất và Hải dương.

Ngày mai, tất cả nhân viên sẽ đến báo cáo, có muốn gặp mặt họ trước không.

Thủ trưởng hỏi ý kiến Đỗ Lan, ai bảo Đỗ Lan là người có siêu năng lực chứ.

Cũng được, sáng mai tôi sẽ qua.

Sáng hôm sau, Đỗ Lan dẫn các đội viên đến viện nghiên cứu khổng lồ nằm ở trung tâm thành phố.

Vì công trình hùng vĩ chưa hoàn thành này, toàn bộ quy hoạch thành phố đều phải làm lại, nhưng dưới sự lãnh đạo vĩ đại của trung ương, không có khó khăn nào là không thể khắc phục.

Đây chính là chìa khóa mở ra tương lai, là pháo đài chống lại công nghệ ngoài hành tinh, và là mấu chốt cho sự trỗi dậy của quốc gia.

Năm chiếc xe buýt bình thường dừng lại ở bãi đỗ xe ngầm, từ bên trong bước xuống những người trẻ tuổi mặc quân phục khác nhau, nhiều nhất là không quân, một số ít lục quân và hải quân, trong đó cũng có một bộ phận thành viên của cơ quan tình báo.

Không một lời nào, là những tinh anh của các quân khu, họ biết nói nhiều sẽ có lỗi. 98.

Hơn nữa, khi còn ở trên xe, họ đã phát hiện có camera vẫn luôn theo dõi mình, sau khi xuống xe cũng vậy.

Đi theo tôi.

Một vị sĩ quan chỉ huy tất cả quân nhân từ dưới hầm đi lên phòng họp bậc thang ở tầng một, sắp xếp chỗ ngồi, rồi bật máy chiếu.

Yên lặng, bây giờ bắt đầu chiếu tài liệu nội bộ.

Tất cả những người có mặt ở đây đều đã được điều tra, hoàn toàn có thể tin tưởng.

Trong loa vang lên bản nhạc mở đầu quen thuộc của hãng phim Bát Nhất, lời dẫn quen thuộc, hình ảnh quen thuộc, tóm lại có thể gói gọn trong một chữ quê.

Bộ phim đầu tiên kể về những cuộc chiến tranh quen thuộc từ những ngày đầu thành lập nước, sau đó lại nói về quá trình hiện đại hóa, thông tin hóa của quân đội, cuối cùng thời gian nhảy vọt đến thế kỷ 21, câu chuyện chuyển sang Mỹ, lôi đến tình hình quốc tế.

Quân đội Mỹ mạnh mẽ ra sao, đã gây ra ảnh hưởng gì đến tình hình quốc tế.

Bộ phim này khiến tất cả mọi người đều không hiểu gì cả.

Thứ này mà là tài liệu nội bộ sao, bình thường xem nhiều tin tức là biết rồi.

Những tinh anh kiêu ngạo này, vì cấp trên nói đây là cơ hội hiếm có nên mới từ bỏ vị trí ban đầu để chuyển đến đơn vị không có chiến công gì cả.

Nhưng nhìn thế nào cũng thấy đây giống như một công trình chỉ có hư danh, hoàn toàn không giống nơi sẽ gặp phải thử thách.

Bộ phim nhàm chán vẫn đang chiếu, vũ khí mới nhất của quân đội Mỹ dường như cứ có tài liệu là nhét hết vào đây, giới thiệu từng cái một, khiến người ta buồn ngủ, đột nhiên tai họ dường như bắt được một câu nói kỳ lạ. 99.

Enterprise số, chiến hạm vũ trụ đầu tiên của chính phủ Mỹ, bắt đầu thiết kế vào năm 1978, chính thức khởi công xây dựng vào năm 2001, năm 2013 chính thức được đặt tên theo tổng thống Mỹ đương nhiệm, đã bị chìm trong chiến dịch Vũ trụ Normandy năm nay, với việc vận chuyển một tàu chiến đấu thám hiểm vũ trụ của Liên Hiệp Quốc đã giành được chiến thắng lớn trên quỹ đạo mặt trăng, bảo vệ thành công Trái Đất.

Mọi người hoang mang cảm thấy mình vừa nghe chuyện hoang đường, nhưng khi nhìn kỹ vào những hình ảnh trên màn hình lớn thì lại kinh ngạc đến không nói nên lời.

Đây là tài liệu nội bộ, không ai nghi ngờ quốc gia sẽ lừa họ.

Vậy ra Mỹ thật sự đã cứu Trái Đất.

Lời dẫn vẫn tiếp tục, bắt đầu từ , tiết lộ kế hoạch thám hiểm không gian của Mỹ, và cả những bí mật về việc giao dịch công nghệ với người ngoài hành tinh.

Lúc này, không ai còn dám coi thường nữa.

Xem ra họ thật sự đã đến một nơi không tầm thường.

Những bí mật này không phải là phim ảnh, mà là sự thật.

Thật đến mức không thể tưởng tượng nổi, hóa ra ở những nơi mình không biết, thế giới lại là như vậy.

Ngay cả hơi thở cũng trở nên gấp gáp, họ đột nhiên ý thức được những việc họ sẽ gặp phải trong tương lai, hành trình của họ là biển sao trời rộng lớn.

Lúc này, màn hình lại đang chiếu cảnh phi thuyền ngoài hành tinh rơi, hóa ra trận sóng thần ở Mỹ cách đây không lâu không phải do động đất, mà là do nguyên nhân này, mọi người bừng tỉnh ngộ.

Bộ phim vẫn tiếp tục, lời dẫn đã nói đến việc nước ta nên đối phó với tình huống nguy hiểm như thế nào.

Khác với việc Mỹ thám hiểm vũ trụ và liên minh với người ngoài hành tinh, phương châm của nước ta là thám hiểm thế giới khác.

A.

Dù là tinh anh cũng không nhịn được mà phát ra tiếng nghi vấn.

Đây là lần đầu tiên họ lên tiếng, vì so với thế giới khác, rõ ràng người ngoài hành tinh đáng tin hơn.

Chương 596

Mấy đoạn video không rõ nét, còn có một đoạn ghi lại từ camera giám sát, toàn bộ đều liên quan đến quái thú, tiếp theo lại là hình ảnh Nữ Khải Phổ ngực khủng thử nghiệm pháo hạt, kiếm cao tần và các loại vũ khí khác, rồi đến một bộ thánh y hoàng kim.

Thánh Đấu Sĩ à, đa số mọi người đều đã xem qua.

Nhìn thấy thánh y, họ đã hoàn toàn không biết nên dùng biểu cảm gì để đối mặt.

Lời dẫn nói đây chính là thành quả của tiểu đội thám hiểm thế giới khác của chúng ta.

Cuối cùng, giọng nam trung trầm hùng trong lời dẫn nói những lời cổ vũ lòng người, khiến tất cả mọi người đều cảm nhận được vị trí công tác tương lai của mình là vô cùng quan trọng.

Trong phút chốc, khí thế trong phòng họp bậc thang dâng cao.

Đèn sáng lên, Thủ trưởng đứng trước mặt phát biểu ngắn gọn, sau đó mời ba người Đỗ Lan lên, giới thiệu cho mọi người làm quen.

Vị này là cô Y Oa đến từ Nga, là nhiếp ảnh gia của tiểu đội xuyên không, phụ trách ghi lại một số hình ảnh trong quá trình thám hiểm.

Vị này là Dũng Hạo Nam, một quân nhân giải ngũ vinh quang thân phận giả, là thành viên thứ hai của tiểu đội thế giới khác.

Thủ trưởng đi đến bên cạnh Đỗ Lan, Vị này là Đỗ Lan, cũng là đội trưởng của tiểu đội.

Chào mọi người, các đồng chí vất vả rồi.

Đỗ Lan vẫy vẫy tay, nhưng không khí trở nên gượng gạo.

Đỗ Lan thầm nghĩ đám người này chẳng có chút tế bào hài hước nào cả.

Anh cũng không nghĩ xem trong đám tinh anh này ai biết anh là ai chứ.

Thủ trưởng ra mặt hòa giải, Chính vị Đỗ Lan này đã nhiều lần tiến vào thế giới khác mang về bộ giáp Khải Phổ và thánh y mà các bạn đã thấy trước đó.

Mặc dù thánh y ngoài Đỗ Lan ra không ai dùng được, nhưng có thể nghiên cứu vật liệu của nó.

Sau này công việc của chúng ta là hỗ trợ tiểu đội ba người của Đỗ Lan, chuẩn bị mọi thứ chu toàn cho công việc xuyên không của họ.

Thủ trưởng từ trong túi lấy ra một xấp giấy, đó là danh sách các bộ phận.

Phân công nhân sự, tiện thể điểm danh, rồi giải tán.

Lãnh đạo các bộ phận sẽ họp riêng để phân công nhiệm vụ cụ thể.

Còn ba người Đỗ Lan có thể về nhà ăn uống vui chơi.

Nhưng lần này Đỗ Lan phát huy tinh thần, chuẩn bị cho những người này biết khi xuyên qua thế giới rốt cuộc là cảnh tượng như thế nào, vì vậy Đỗ Lan đã xin một cơ hội xuyên không.

Thủ trưởng dẫn mọi người đến nơi rộng rãi nhất ở trung tâm tòa nhà, đây chính là điểm trở về, những bức tường cao xung quanh vẫn đang được xây dựng.

Đương nhiên, bộ phận này cũng nằm trong khuôn viên của viện nghiên cứu.

Kính cường lực ngăn cách điểm dịch chuyển với đám đông quan sát.

Ba người Đỗ Lan đeo lên lưng một số vật tư do quân đội chuẩn bị, sẵn sàng xuất phát bất cứ lúc nào.

Họ mặc sát người áo chống đạn bằng gốm sứ tiên tiến nhất, còn có ba lô bò chắc chắn, bên trong bao gồm hai chai nước khoáng, một ít sô cô la, một con dao quân dụng đa năng, và hai thỏi vàng.

Do hầu hết các thế giới đều là xã hội hiện đại, nên ba người ăn mặc rất tùy ý, như vậy không dễ gây chú ý ở thế giới khác.

Ngoài áo chống đạn được coi là công nghệ cao, họ cũng không có trang bị gì quá lợi hại, vì bây giờ họ có những kỹ năng lợi hại hơn súng.

Cánh cổng mở ra, một cánh cổng khổng lồ không có ranh giới xuất hiện, khiến các tinh anh sững sờ.

Ba người Đỗ Lan lần lượt bước vào cánh cổng, sau đó cánh cổng đột ngột đóng lại.

Trước mắt các tinh anh không còn gì cả, cứ như mình vừa bị ảo giác.

Ở một thế giới khác, ba người Đỗ Lan phát hiện mình lại đến Nhật Bản hiện đại.

Nhưng chưa kịp đứng vững, mồ hôi lạnh của Đỗ Lan đã tuôn ra, thầm nghĩ lần này có lẽ mình lại phải chết thêm một lần nữa.

Chỉ thấy trên con đường nhỏ yên tĩnh, một cậu học sinh tiểu học bình thường đeo kính tròn đang sợ hãi đi tới.

Đương nhiên, một học sinh tiểu học Nhật Bản chưa thành học sinh trung học như vậy hoàn toàn không khiến Đỗ Lan kinh ngạc.

Điều thực sự khiến Đỗ Lan cảm thấy nguy hiểm là con mèo máy đầu to thân hình hai đầu màu xanh béo ú bên cạnh cậu học sinh, tên của nó là.

A Doraemon a Đỗ Lan và Dũng Hạo Nam không thể không bịt tai lại để chống đỡ tiếng hét chói tai của Y Oa.

Đúng vậy, đây là thế giới Doraemon, cũng là nhân vật Y Oa yêu thích nhất từ thuở nhỏ.

Đồng thời, thế giới này cũng là một trong những thế giới nguy hiểm nhất mà Đỗ Lan sắp trải qua.

Đỗ Lan điều chỉnh hơi thở, cuối cùng đã chuẩn bị xong.

Chỉ thấy anh giơ hai tay lên, nói bằng tiếng Nhật lưu loát, Chú không phải người đáng nghi.

Doraemon, lấy bảo bối ra chơi đi.

Y Oa, một cô gái xinh đẹp, bây giờ lại như biến về thời con gái, chỉ thiếu điều ôm lấy đùi Doraemon.

Nhưng may mà có Y Oa, Đỗ Lan và mọi người mới không bị Đại Hùng coi là người đáng nghi.

Vì Y Oa trông thế nào cũng là một người bạn quốc tế, mặc dù không biết nói tiếng Nhật.

Nhưng Doraemon chính là Doraemon, bảo bối có rất nhiều, khiến Y Oa hiểu ngay tiếng Nhật cũng không thành vấn đề.

Đỗ Lan nói mình là giám đốc một doanh nghiệp công nghệ tư nhân đến từ thế giới khác.

Do tất cả phát minh của anh ở thế giới kia đều thất bại, cuối cùng anh đánh liều phát minh ra máy xuyên không, nên đã đưa hai người bạn xuyên đến thế giới khác, hy vọng có thể tìm được lối thoát mới.

Trước tiên tự bịa cho mình một thân thế đáng thương, như vậy mới có thể kéo gần quan hệ với Đại Hùng bi kịch.

Đại Hùng là một đứa trẻ sẽ vui mừng vì thành công của người khác, cũng sẽ đau buồn vì thất bại của người khác.

Thật đáng thương, tôi còn có con gái phải nuôi, mà mãi không kiếm được tiền.

Khả năng diễn vai bi kịch của Đỗ Lan cũng rất mạnh.

Doraemon, giúp họ đi mà.

Quả nhiên Đại Hùng bị màn trình diễn của Đỗ Lan làm cảm động.

Đại Hùng cậu nói gì vậy, bảo bối của tớ không thể cho người lạ được.

Vẫn là Doraemon có lòng cảnh giác, ít nhất biết không thể tin lời một phía của Đỗ Lan.

Nhưng cậu cũng bị Y Oa bám riết, không biết phải làm sao để thoát khỏi Y Oa đang hóa thành si mê.

Cô gái người Nga này, rõ ràng là rất thích Doraemon, cũng không lạ khi ở thế giới hiện thực, số lượng các cô gái yêu mến chú mèo máy béo ú màu xanh này không hề ít, trên toàn thế giới đều có. 100.

Chỉ lấy máy ảnh thay đồ ra chơi thôi, tớ vẫn luôn muốn có một cái máy ảnh như vậy.

Chỉ cần vẽ quần áo lên tấm phim, sau đó cho vào máy ảnh, chĩa vào người chụp ảnh, quần áo trên tấm phim sẽ mặc lên người đối phương, quả thực là bảo bối mà mọi cô gái đều mơ ước.

Y Oa phát động tấn công gợi cảm, hay còn gọi là sắc dụ, đem cái đầu to của Doraemon, một người máy chăm sóc trẻ em, đè lên bộ ngực khủng của mình.

Thật là một cảnh tượng thảm liệt của ngực khủng che mặt.

Doraemon hiển nhiên cũng không chịu nổi công kích như vậy, chỉ có thể mặt đỏ bừng lấy máy ảnh thay đồ ra.

Ura.

Y Oa phấn khích nhìn chiếc máy ảnh phong cách hoạt hình trong tay, lập tức rút tấm phim ra rồi loẹt xoẹt vẽ lên.

Đây chính là thế giới Doraemon, chỉ cần không phải người xấu, rất dễ được Doraemon chấp nhận.

Đỗ, mau chụp cho tớ.

Y Oa đã học qua mỹ thuật, vẽ quần áo rất nhanh.

Đỗ Lan cầm lấy máy ảnh, trong lòng lập tức có kế hoạch.

Trước đó khi nhìn thấy bánh mì phiên dịch, anh đã mơ hồ có cảm giác, dường như bảo bối của thế giới này không phải là sự tồn tại mà anh bất lực.

Dường như ở thế giới này, anh không chỉ có phần bị động chịu đòn, mà vẫn có thể làm được gì đó.

Chương 597

Tách một tiếng, áo phông quần jean trên người Y Oa trong nháy mắt biến thành một bộ váy dạ hội màu tím cao quý lộng lẫy, đính đầy kim cương.

Phấn khích xoay một vòng, Y Oa cảm thấy mình sắp hạnh phúc đến chết, quả nhiên lựa chọn của mình không sai, gia nhập tiểu đội của Đỗ Lan là quyết định đúng đắn nhất trong đời cô.

Tôi cũng thử xem.

Đỗ Lan cũng muốn trải nghiệm sự thần kỳ của bảo bối Doraemon, loẹt xoẹt vẽ một bộ võ phục Quy Tiên phái, Chụp giúp tôi một cái.

Quả nhiên rất lợi hại, nhưng Đỗ Lan cảm thấy hiệu quả của loại bảo bối này, anh có cách trung hòa được.

Nhưng nếu chỉ có vậy thì đối với Đỗ Lan không có ý nghĩa, điều anh cần là dùng năng lực của mình mô phỏng ra hiệu quả của những bảo bối này.

Muốn đạt được mục tiêu như vậy, cần phải sử dụng bảo bối lên người mình nhiều lần.

Đỗ Lan sờ sờ chất liệu quần áo trên người, phát hiện chất liệu bộ quần áo này giống hệt những bộ anh từng mặc trước đây, và chữ Địch thêu trên đó cũng giống hệt tay nghề của Địch Ny Toa.

Nhưng những thứ này trên tấm phim không thể vẽ ra được, mà lại tồn tại trong đầu Đỗ Lan.

Kim cương trên người Y Oa cũng là thật, chắc chắn là khi Y Oa vẽ đã đưa ý tưởng vào.

Nhưng nếu là một đứa trẻ bình thường không hiểu biết về các loại vải vóc và kiến thức may vá, quần áo chúng vẽ ra sẽ như thế nào.

Đỗ Lan loẹt xoẹt vẽ thêm một bộ quần áo, chụp một cái vào Dũng Hạo Nam.

Dũng Hạo Nam thay một chiếc áo khoác da, nhưng rõ ràng anh ta muốn dùng chất liệu giấy để làm quần áo mà lại không thực hiện được.

Xem ra máy ảnh sẽ tự động sửa lại những bộ quần áo không phù hợp với lẽ thường.

Hạo Nam, cởi áo khoác ra xem.

Sau khi Dũng Hạo Nam cởi áo ra, chiếc áo khoác lại biến về một tấm phim.

Quả nhiên chỉ là đồ chơi trẻ con.

Đỗ Lan lẩm bẩm, nghĩ cũng phải, nếu máy ảnh thay đồ thật sự có thể biến quần áo thành thật, vậy anh ta vẽ thêm mấy bộ kim lũ ngọc y chẳng phải là phát tài rồi sao.

Hoặc vẽ một bộ giáp Iron Man, quả thực là phương thức vũ trang tiện lợi đơn giản.

Giáp Iron Man sau này có cơ hội nhất định phải dùng máy ảnh thay đồ thử một lần, mặc dù tỷ lệ thành công không cao, nhưng coi như là một bài kiểm tra cũng phải làm.

Dù là đồ chơi, cũng là đồ chơi rất có trí tưởng tượng.

Đỗ Lan trả máy ảnh thay đồ cho Y Oa, Y Oa lập tức lại vẽ.

Đỗ Lan nhìn Đại Hùng, đôi mắt trong sáng như bầu trời sao, Thật sự cảm ơn các cậu rất nhiều, nhưng xin hỏi đi đường nào mới đến khu phố thương mại.

Mặc dù ở thế giới khác tôi là một kẻ thất bại, nhưng tôi nhất định phải tạo dựng tên tuổi ở thế giới mới, nếu không làm sao về nhà đối diện với cô con gái đáng yêu của tôi.

Đại Hùng có thể giúp đỡ, chỉ đường cho Đỗ Lan.

Y Oa lại cầu xin Doraemon cho mình mượn máy ảnh thay đồ, cô thậm chí còn sẵn lòng đem đá ma thuật thế chấp ở chỗ Doraemon.

Đỗ Lan không ngăn cản, có mối quan hệ như vậy, sau này mới có cớ gặp lại.

Chú ơi, chú chuẩn bị mở cửa hàng à.

Đại Hùng sau khi chỉ đường xong, tò mò hỏi.

Đúng vậy, chú không có tài năng phát minh, nhưng chú vẫn có việc mình có thể làm, chú chuẩn bị mở một Câu lạc bộ trò chơi thám tử.

Đỗ Lan nói, anh chuẩn bị thiết lập một cứ điểm ở thế giới này, sau này có thể đào thêm nhiều bảo bối ở đây.

Câu lạc bộ trò chơi thám tử là gì.

Đại Hùng không hiểu.

Chắc chắn là nơi chơi trò chơi thám tử.

Doraemon thông minh hơn, Nhưng mà, ông chú này có vấn đề gì không vậy.

Đỗ Lan không ngờ lại bị một con mèo máy coi thường, chỉ có thể nói kỹ năng diễn xuất của anh quá tốt, hình tượng một ông chú trung niên sa cơ lỡ vận quả thực là hiện lên rõ mồn một trên giấy, sự nghiệp không thành công lại phải xuyên qua thế giới, một người đàn ông bất đắc dĩ, tuy nhớ con gái mà không dám quay về, một ông chủ khổ sở.

Tuy rằng những thứ tôi phát minh bị người ta coi thường, nhưng câu chuyện của tôi là thứ con gái tôi thích nhất, tôi tuyệt đối có lòng tin, huống chi tôi còn có hai người bạn tốt nhất giúp đỡ, nên tôi tin chắc chắn sẽ thành công.

Dù sao chuyện này cũng không liên quan đến Doraemon và Đại Hùng, nên họ chào tạm biệt ba người Đỗ Lan rồi về nhà.

Đỗ Lan, anh không định mở cửa hàng thật ở thế giới này đấy chứ.

Sẽ lãng phí rất nhiều thời gian.

Dũng Hạo Nam cảm thấy kế hoạch dài hạn này thật sự không cần thiết, lấy vài món công nghệ về là được rồi.

Không thể nói như vậy được, mỗi thế giới đều sẽ tự phát triển.

Hơn nữa thế giới này, trong túi không gian bốn chiều của Doraemon đa số là sản phẩm dân dụng, là hàng đại trà có thể mua được ở siêu thị trong tương lai, anh có thể tưởng tượng vũ khí quân dụng của thế giới tương lai sẽ như thế nào không.

Đỗ Lan vẻ mặt hận sắt không thành thép, khiến Dũng Hạo Nam không biết giấu mặt vào đâu.

Dũng Hạo Nam nghĩ thông rồi, thế giới thần kỳ này quả thực đáng để đầu tư.

Nghĩ thông điểm này, anh cũng đồng ý với cách làm của Đỗ Lan, Nhưng trước tiên phải về báo một tiếng đã.

Đó là điều nên làm, đợi chúng ta tìm được chỗ ở rồi sẽ truyền tin về.

Sau đó ba người mỗi người một việc, cuối cùng trong thời gian ngắn nhất đã làm xong mọi thủ tục, chốt được một mặt bằng diện tích không lớn.

Lại tìm được một căn nhà trống bên cạnh nhà nữ thần Tĩnh Hương, rồi dọn vào ở.

Đôi khi muốn tạo quan hệ với nhân vật chính, không bằng tạo quan hệ với đối tượng thầm mến của nhân vật chính, cách sau hiệu quả hơn.

Có lẽ còn có thể thấy được cảnh nữ thần Tĩnh Hương tắm, Đỗ Lan khi chọn căn nhà này, trong lòng còn có ý định này, cũng là nhàm chán hết sức.

Đợi đến khi Đại Hùng biết Đỗ Lan ở cạnh nhà nữ thần, chắc chắn sẽ ghen tị chết đi được, đến lúc đó nói không chừng sẽ tìm đủ mọi lý do chạy sang nhà Đỗ Lan, vậy thì kế hoạch của Đỗ Lan đã thành công.

Máy trượt tuyết trong nhà.

Doraemon đưa cho Đại Hùng một thứ hay ho.

Thế là Đại Hùng lập tức chạy ra ngoài, muốn tìm Tĩnh Hương cùng chơi. 101.

Có một điểm Đỗ Lan luôn thấy kỳ lạ, tại sao Đại Hùng không gọi điện thoại.

Khi tìm Bàn Hổ và Tiểu Phu, họ có thể thường xuyên không ở nhà đi chơi khắp nơi, nhưng Tĩnh Hương thường xuyên ở nhà.

Rõ ràng có thể gọi một cuộc điện thoại là tìm được Tĩnh Hương, nhưng lần nào cũng phải chạy đến nhà Tĩnh Hương, trên đường mỗi lần còn gặp Bàn Hổ và Tiểu Phu gây chuyện.

Đương nhiên xét đến thời đại mà Doraemon sống, điện thoại không phổ biến cũng là điều không thể tránh khỏi.

Nhưng nhìn tivi màn hình tinh thể lỏng trong thế giới này, thế nào cũng không phải sản phẩm của những năm 70.

Chỉ có thể nói là Đại Hùng vì muốn thể hiện thành tâm, thích mời nữ thần trực tiếp.

Quả nhiên trên đường đến nhà Tĩnh Hương gặp Bàn Hổ và Tiểu

Phu, quả thực là sự kiện tất yếu của Đại Hùng.

Thế là ba người cùng nhau đến cửa nhà Tĩnh Hương.

Xin hỏi Tĩnh Hương có nhà không ạ.

Tĩnh Hương à, con bé sang nhà hàng xóm làm bài tập rồi.

Bố Tĩnh Hương nói.

Hàng xóm.

Đúng vậy, chính là học sinh chuyển trường người châu Âu hôm nay chuyển đến ngồi sau Tĩnh Hương, cậu bé nói tiếng Nhật không tốt, nên Tĩnh Hương sang giúp cậu ấy học thêm.

Cái gì.

Ba cậu nhóc đồng thời kinh ngạc.

Tên Đỗ Lan đáng ghét đó lại ở ngay cạnh nhà Tĩnh Hương.

Bàn Hổ cũng bị đả kích, ba người xông đến nhà bên cạnh, gõ cửa.

Tới đây, tới đây.

Sau cửa vang lên tiếng bước chân nhanh nhẹn của Đỗ Lan, sau đó cửa mở ra, Hóa ra là ba vị à, có chuyện gì không.

Đỗ Lan thấy mắt của ba cậu nhóc đều có thể phun ra lửa, thầm nghĩ oán niệm của học sinh tiểu học cũng rất đáng sợ.

Chúng tôi đến tìm Tĩnh Hương.

Ồ, Tĩnh Hương, là Đại Hùng, Bàn Hổ và Tiểu Phu, họ đến tìm em này.

Chào.

Tĩnh Hương từ trên lầu đi xuống, Mọi người có chuyện gì không.

Tĩnh Hương, chúng ta cùng đi trượt tuyết đi.

Đại Hùng mời.

Trượt tuyết.

Nhìn mặt trời chói chang bên ngoài, ở trong nhà còn thấy nóng nữa là, Đại Hùng, là thật sao.

Thật thật, tớ đặc biệt nhờ Doraemon, mọi người cùng đi trượt tuyết đi.

Đại Hùng múa may tay chân nói.

Đúng vậy, đúng vậy.

Bàn Hổ và Tiểu Phu cũng gật đầu, chỉ cần để Tĩnh Hương rời khỏi Đỗ Lan là được.

Không phải họ có ý xấu, chỉ là đối với Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện lại thân thiết với nữ thần, thực sự khiến họ không ưa nổi.

Nếu Đỗ Lan không đi gần Tĩnh Hương như vậy, nói không chừng ba người họ còn có thể làm bạn với Đỗ Lan.

Trượt tuyết, nhưng bây giờ tớ phải dạy thêm cho Đỗ Lan, cậu ấy tuy biết nói tiếng Nhật, nhưng viết lại gặp khó khăn.

Tĩnh Hương nói.

Không sao đâu, bạn Tĩnh Hương, bạn cứ đi đi, dù sao học thêm cũng không thể vội vàng được.

Hôm nay bạn đã dạy tớ rất nhiều rồi.

Chúng ta ngày mai đi học gặp lại nhé.

Nói thật, Tĩnh Hương cũng rất muốn đi trượt tuyết, nhưng lại cảm thấy có lỗi với Đỗ Lan, nên mời, Đỗ Lan cũng đi cùng chúng tớ đi.

Đỗ Lan lắc đầu từ chối, anh còn có việc khác phải làm.

Chương 598

Thêm vào đó Đại Hùng thúc giục, bốn đứa trẻ liền đi.

Không còn người ngoài, Đỗ Lan quyết định đến Câu lạc bộ trò chơi thám tử xem tình hình kinh doanh.

Vụ án đầu tiên là vụ án giết người trong phòng kín của một thần tượng, khai trương được một tuần rồi, đã có không ít người đến thử sức, nhưng tạm thời vẫn chưa giải được vụ án, hoặc có thể nói công ty hiện tại danh tiếng không lớn, khách đến đều là người bình thường, chưa có người thực sự thông minh.

Đây không phải là bạn Đỗ Lan sao.

Đỗ Lan vừa vào đại sảnh đã nghe có người gọi tên mình.

Quay người lại nhìn, không ngờ lại là bạn cùng lớp của mình, cũng là đối thủ của Đại Hùng, đứa trẻ ưu tú nhất nhà người ta, Xuất Mộc Sam.

Bạn Xuất Mộc Sam.

Không ngờ lại gặp bạn học ở đây.

Bạn Đỗ Lan, bạn cũng đến thử sức với trò chơi thám tử à.

Tớ đến tìm chú của tớ.

Đỗ Lan nói, Còn Xuất Mộc Sam thì sao.

Tớ cùng anh họ học đại học đến thử sức với trò chơi thám tử, sắp đến lượt chúng tớ rồi.

Hóa ra người lớn bên cạnh Xuất Mộc Sam không phải là cha cậu ấy à, anh chàng này trông thật già trước tuổi, Có thể cho tớ đi cùng không.

Muốn hiểu tình hình công ty của mình, đương nhiên là phải tự mình tham gia trò chơi rồi.

Trò chơi thám tử thuê vài diễn viên để tiến hành, do cửa hàng rất nhỏ nên mấy vụ án đầu tiên đều chuẩn bị trong nhà.

Người tham gia trò chơi có thể tham gia bất cứ lúc nào, nhưng một lần tối đa chỉ có thể chứa sáu người, đóng vai cảnh sát và thám tử.

Còn diễn viên đóng vai nạn nhân và nghi phạm.

Trò chơi bắt đầu tính giờ từ khi khách hàng đầu tiên bước vào hiện trường vụ án.

Nếu lúc bắt đầu chưa đủ sáu người, thì trong quá trình suy luận vụ án vẫn có thể có người chơi mới tham gia, cho đến khi đủ sáu người.

Mỗi người chơi đều có thời gian chơi giới hạn là bốn mươi lăm phút, sau khi hết giờ, người chơi phải rời khỏi hiện trường.

Nếu tất cả người chơi đều rời khỏi hiện trường mà vụ án vẫn chưa được phá, thì sau khi người chơi mới vào, vụ án sẽ bắt đầu diễn lại.

Chào mừng bạn tham gia, bạn Đỗ Lan.

Khi họ vào phòng, vừa lúc là hai giờ sau khi vụ án bắt đầu, nhưng không có chút tiến triển nào, mấy diễn viên nghi phạm ngồi trên ghế sofa nhận sự tra hỏi của mấy người chơi.

Do Xuất Mộc Sam và Đỗ Lan là trẻ con, nên không được tính vào phạm vi người chơi.

Đỗ Lan ngẩng đầu nhìn tấm bảng che đáp án, trên đó mấy tấm bảng từ khóa quan trọng đã mở ra hai cái, một là chiếc bông tai dưới ghế sofa, cũng chính là chìa khóa tìm ra nghi phạm thứ ba.

Thứ hai là sợi tóc trong tay người chết, cũng là điều kiện xác định hai nghi phạm còn lại.

Đáp án đương nhiên là đã viết sẵn, nếu không người chơi sẽ nghĩ đáp án cuối cùng là do ông chủ cửa hàng bịa ra.

Nếu đã viết sẵn đáp án, mà không khớp với đáp án thì không phải là công ty này bịa chuyện, công ty này chỉ thừa nhận đáp án đã viết sẵn trên tấm bảng bị che đi.

Đáp án này ngay cả các diễn viên cũng không biết, chỉ có Dũng Hạo Nam, Y Oa và Đỗ Lan biết.

Quả nhiên vẫn như cũ à.

Từ những chứng cứ lặp đi lặp lại theo từng giai đoạn, anh họ của Xuất Mộc Sam đã có thể đọc thuộc lòng, nhưng anh ta vẫn không hiểu mấu chốt ở đâu.

Nhưng anh ta tin rằng hung thủ đang ở giữa họ.

Người công chứng hôm nay là Y Oa, tác dụng của người công chứng là khi người chơi tìm ra manh mối quan trọng sẽ dẫn dắt đến tình tiết tiếp theo.

Thi thể trên sàn nhà nằm sấp trên đất, lưng cắm một con dao, cũng rất khổ sở.

Dưới thân anh ta là một vũng nước đã khô cạn.

Thần tượng, người quản lý, và đối thủ cạnh tranh của thần tượng, thi thể không rõ danh tính trong phòng thần tượng, rốt cuộc ai là hung thủ.

Xuất Mộc Sam, cậu có thích trò chơi này không.

Đỗ Lan biết Xuất Mộc Sam là một học sinh ưu tú, và lượng kiến thức dự trữ cũng rất lớn, là một học bá tiểu học xuất sắc.

Ừm, tớ đã đến lần thứ hai cùng anh họ rồi, nhưng tớ vẫn không nghĩ ra rốt cuộc hung thủ là ai.

Xuất Mộc Sam cũng nản lòng, nhưng ngay cả anh họ học đại học cũng không nghĩ ra, mình không nghĩ ra cũng đành chịu.

Đỗ Lan thấy mọi người vì trò chơi của mình mà vắt óc suy nghĩ, gãi đầu bứt tai, trong lòng vui như mở cờ, đây chính là cảm giác thành tựu.

Vụ án đầu tiên đã mất một tuần mà chưa giải được, ban đầu còn định một tuần một vụ án, bây giờ xem ra mình quá lạc quan rồi, thực lực của Conan, không phải người bình thường nào cũng có.

Vậy thì vụ án đầu tiên này cứ để Đỗ Lan, kẻ cosplay Conan này giải quyết vậy, dù sao vụ án còn rất nhiều, đủ để họ thay đổi đủ kiểu mà chơi.

Thế là Đỗ Lan lên tiếng, Ôi chà chà.

Chị rõ ràng nói chưa từng đến đây, nhưng tại sao lại biết tượng Nữ thần Tự do này là cái bật lửa nhỉ.

Rõ ràng nhìn qua chỉ là một bức tượng thôi mà.

Ngay cả cách làm ra vẻ dễ thương của Conan cũng học được mười phần, Đỗ Lan cũng đã sa ngã rồi.

Mọi người đều sững sờ, nhìn về phía nghi phạm số ba, nhưng bây giờ vở hay mới bắt đầu.

Đỗ Lan vừa ra tay là biết có hay không.

Một câu mở đầu đã khơi dậy sự tò mò của mọi người, tình tiết vụ án mà mọi người chưa từng thấy, cuối cùng cũng được mở ra.

Hóa ra nghi phạm số ba, cô ta không phục vì chủ nhà nổi tiếng hơn mình, nên đã lén sao chép chìa khóa vào nhà, và còn theo dõi thần tượng.

Hơn nữa, lúc trước hôm nay cô ta lại lén vào, thì bị người đàn ông này tấn công, cô ta đã chạy thoát, nhưng khẳng định tuyệt đối không giết người.

Như vậy, khả năng gây án của nghi phạm số ba càng lớn hơn, mặc dù cô ta vẫn không thừa nhận mình giết người.

Trên tấm bảng cũng lật qua một cái nữa, tượng Nữ thần Tự do là bật lửa.

Giỏi quá, bạn Đỗ Lan.

Xuất Mộc Sam Anh Tài nhìn Đỗ Lan bằng con mắt khác, không ngờ học sinh chuyển trường này lại là người sâu sắc không lộ, không chỉ là một kẻ thích thể hiện, đầu óc còn rất thông minh.

Y Oa liếc mắt ra hiệu cho Đỗ Lan, bảo anh khiêm tốn một chút, tự mình phá vụ án do mình thiết kế thì có gì vui.

Đỗ Lan cũng chú ý đến ánh mắt của Y Oa, chép chép miệng, được rồi được rồi, mình không phá án, chẳng lẽ không thể cung cấp cho họ vài manh mối quan trọng sao.

Sự thật chỉ có một, manh mối quan trọng nhất trong đó chính là vũng nước dưới thi thể, vết lõm trên sàn nhà, và chiếc ghế duy nhất được đặt ngay ngắn trong căn phòng bừa bộn.

Đỗ Lan nói nhiều như vậy, quay người chuẩn bị rời đi, Không còn sớm nữa, tôi còn phải đi tìm chú của tôi.

Nhưng bước chân đến cửa đột nhiên dừng lại, Mọi người không cảm thấy nhiệt độ trong phòng này còn cao hơn bên ngoài sao.

Để lại mấy người suy nghĩ kỹ lưỡng.

Bạn Đỗ Lan chắc chắn đã biết hung thủ là ai rồi.

Xuất Mộc Sam quả quyết nói, vì thái độ trưởng thành tự tin của

Đỗ Lan thực sự khiến người ta tin phục.

Anh họ đại học của Xuất Mộc Sam đang cố gắng liên kết những điểm mà Đỗ Lan nói lại với nhau, lẩm bẩm một mình, nhưng vẫn không tìm được linh cảm.

Nhưng cũng lạ, tại sao người trên đất rõ ràng bị tấn công từ phía sau, mà trong tay lại cầm tóc của cô thần tượng nhỉ.

Xuất Mộc Sam đột nhiên nghĩ đến điểm này.

Vậy là có người muốn hãm hại thần tượng, điều này làm giảm bớt nghi ngờ đối với thần tượng.

Một người cúi xuống kiểm tra kỹ vết hằn trên sàn nhà, Cái vết lõm trên sàn đó, hình như khớp với phần cuối của chuôi dao trên lưng nạn nhân.

Đúng rồi, liệu có phải người này tự sát không.

Anh họ của Xuất Mộc Sam cuối cùng cũng nghĩ ra, Anh ta dùng đá lạnh để cố định con dao, sau đó tự mình đứng trên ghế, ngửa mặt nhảy lùi xuống, lưng sẽ đập vào con dao.

Sau đó bật điều hòa nhiệt độ cao để đá tan chảy.

Còn tóc trong tay anh ta là để hãm hại thần tượng.

Ngay cả diễn viên đóng vai thi thể trên sàn cũng nghe say sưa, không thể nào, tự sát.

Nhưng hình như rất có khả năng, thế là mọi người nhìn về phía người công chứng.

Y Oa cười khổ, Đỗ Lan nói nhiều như vậy, chẳng khác nào nói đáp án cho người chơi, Bây giờ tôi sẽ công bố đáp án.

Từng tấm bảng một được lật ra, quả nhiên giống như người chơi nói, trên tấm bảng hung thủ cuối cùng viết hai chữ to Tự sát.

Thật sự là tự sát à.

Bây giờ đến lượt Y Oa đọc toàn bộ câu chuyện đầu đuôi.

Hóa ra người này là bạn trai cũ của thần tượng, vì người quản lý ngầm bảo anh ta rời xa thần tượng, nên đã chia tay với thần tượng.

Nhưng người đó vẫn thích thần tượng, nên hôm nay muốn đến nói rõ với thần tượng, nhưng lại nhận nhầm đối thủ cạnh tranh của thần tượng.

Thấy thần tượng hoàn toàn không nhận ra mình lại còn sợ hãi mình như vậy, một niệm sai lầm, từ yêu thành hận, tự sát còn muốn hãm hại thần tượng.

Thì ra là vậy, giỏi quá.

Vụ án hợp logic và được thiết kế khéo léo, quả thực khiến người ta thán phục.

Cậu bé lúc nãy là ai vậy.

Nếu không có cậu ấy, chúng ta căn bản không thể phá án.

Thế là truyền thuyết về Đỗ Lan bắt đầu lan truyền trong giới những người yêu thích suy luận.

Chương 599

Sáng sớm hôm sau, Xuất Mộc Sam đã tìm thấy Đỗ Lan, Bạn Đỗ Lan, bạn giỏi thật, anh họ tớ hôm qua đã phá được vụ án theo lời bạn nói, tại sao bạn lại giỏi như vậy.

Vì tớ là danh thám.

Đỗ Lan thật sự không chút xấu hổ.

A a.

Tĩnh Hương ngồi phía trước nhớ lại lần đầu tiên Đỗ Lan tự giới thiệu, thật là thú vị, Bạn Xuất Mộc Sam, hôm qua có chuyện gì xảy ra sao.

Xuất Mộc Sam liền múa may tay chân kể lại chuyện Đỗ Lan thể hiện hôm qua, khiến mắt Tĩnh Hương sáng rực, Bạn Đỗ Lan, bạn giỏi thật, không ngờ bạn lại thông minh như vậy.

Đỗ Lan và Xuất Mộc Sam đồng thời đứng bên cạnh Tĩnh Hương, Đại Hùng chỉ cảm thấy trời sập xuống.

Một Đại Hùng nhỏ bé, làm sao so được với hai chàng trai tuấn tú này.

Đại Hùng vẫn có chút tự biết mình, nhưng tình cảm của cậu đối với Tĩnh Hương lại không thay đổi.

Vì vậy, dù bản thân có nản lòng đến đâu, chỉ cần nhìn thấy nụ cười của Tĩnh Hương, cậu sẽ liều mình.

Đáng ghét.

Bàn Hổ và Tiểu Phu đứng về phía Đại Hùng, Đại Hùng, bảo Doraemon lấy bảo bối ra, nhất định phải làm Đỗ Lan mất mặt.

Xuất Mộc Sam là học bá nổi tiếng, nên ba học sinh dốt này rất nể phục cậu ta, nhưng Đỗ Lan thì là cái thá gì.

Đúng vậy, Đại Hùng, nhất định phải cho Đỗ Lan biết chúng ta lợi hại.

Có hai kẻ xúi giục, Đại Hùng ý chí không kiên định lập tức dao động, thế là sau giờ học, Đại Hùng lấy găng tay ma thuật, chuẩn bị làm Đỗ Lan xấu mặt.

Găng tay ma thuật, là loại găng tay có thể thao tác từ xa.

Đại Hùng gần như chạy về nhà với tốc độ của nhà vô địch Olympic, rồi lại chạy ra nửa đường mai phục.

Vừa lúc thấy Đỗ Lan và Tĩnh Hương đang nói cười vui vẻ đi tới.

Tĩnh Hương, tớ nhất định phải cho cậu biết bộ mặt thật của Đỗ Lan.

Đại Hùng nghiến răng nghiến lợi.

Nói thật, Đỗ Lan và Đại Hùng không có thù oán gì, nhưng Đại Hùng chính là không ưa nổi cảnh Đỗ Lan và Tĩnh Hương nói cười vui vẻ.

Có lẽ từ khi Doraemon nói sẽ để cậu và Tĩnh Hương kết hôn, cậu đã mặc định Tĩnh Hương là vợ của mình rồi.

Là một đứa trẻ, đồ của mình bị người khác cướp đi, đương nhiên là không chịu nổi.

Sau này lớn lên, Đại Hùng có lẽ cũng sẽ cảm thấy buồn cười vì hành động hôm nay, nhưng hiện tại Đại Hùng thực sự rất ghét Đỗ Lan.

Cho ngươi nếm mùi lợi hại.

Đại Hùng cầm găng tay ma thuật chuẩn bị gõ đầu Đỗ Lan, vò tóc

Đỗ Lan, toàn là những trò nghịch ngợm trẻ con.

Chỉ cần làm động tác, đầu Đỗ Lan tự nhiên sẽ bị gõ trúng.

Đây chính là điểm lợi hại của bảo bối Doraemon, không cần biết quá trình xảy ra thế nào, kết quả đã định sẵn không thể tránh khỏi.

Đỗ Lan cảm thấy có gió sau gáy, vội vàng cúi xuống.

Sao vậy, bạn Đỗ Lan.

Tĩnh Hương quan tâm hỏi.

Dây giày của tớ bị tuột.

Đỗ Lan trả lời, may mà mình động tác nhanh, kịp thời né được.

Thực ra mình không né cũng không sao, sức mạnh mức độ này cũng không làm mình bị thương được, nhưng mình hiện tại đang đóng vai trẻ con, vẫn là không nên quá khoa trương.

Đáng ghét.

Không thành công, Đại Hùng thay đổi chiến lược, chuẩn bị cù lét Đỗ Lan, làm Đỗ Lan mất bình tĩnh, Cù lét cù lét Làm sao có thể để Đại Hùng được như ý, Đỗ Lan đột nhiên mở miệng hỏi Tĩnh Hương, Tĩnh Hương, bạn thấy bạn Đại Hùng thế nào.

Đại Hùng lập tức ngây người, cũng quên mất việc cù lét Đỗ Lan.

Có thể nghe được đánh giá của nữ thần về mình, đối với Đại Hùng có sức sát thương vô cùng lớn.

Đại Hùng cậu ấy rất tốt mà, tại sao lại hỏi vậy.

Tĩnh Hương mắt to nhìn Đỗ Lan, đầy vẻ nghi hoặc.

Tĩnh Hương nói mình rất tốt, mặt Đại Hùng tràn ngập hạnh phúc, gần như quên mất mình là ai, Tĩnh Hương, tớ nhất định sẽ cho cậu hạnh phúc, bây giờ phải đuổi Đỗ Lan đi.

Nhưng đợi đến khi cậu hoàn hồn, Đỗ Lan và Tĩnh Hương đã biến mất.

A.

Đại Hùng lại một lần nữa thất bại.

Nhưng Đỗ Lan coi như đã biết, chiến lược của mình quả nhiên là đúng.

Hơn nữa bảo bối của Doraemon quả nhiên đều rất thần kỳ.

Đôi găng tay trên tay Đại Hùng khiến một đứa trẻ có sức mạnh từ xa còn lớn hơn cả người lớn, quả thực là thần khí.

Còn có những thứ như chong chóng tre, cửa thần kỳ, cỗ máy thời gian, khăn trùm thời gian thì càng không cần phải nói, cộng thêm những thần khí sáng thế nghịch thiên như tủ điện thoại yêu cầu, chỉ có thể nói thế giới này rất nguy hiểm, cũng rất thú vị.

Bây giờ mục tiêu sống của Đại Hùng là cưới Tĩnh Hương, nhưng trước mặt cậu lại có hai ngọn núi lớn, một là học bá Xuất Mộc Sam Anh Tài, một là học sinh chuyển trường bí ẩn Đỗ Lan.

Đối với Xuất Mộc Sam, Đại Hùng tự ti, vì mình là một học sinh dốt học vạn năm không điểm, nên thành tích của Xuất Mộc Sam là điều cậu không thể vượt qua.

Thế là, Đại Hùng quyết định trước tiên phải lật đổ ngọn núi lớn Đỗ Lan.

Đầu tiên là phải vượt qua Đỗ Lan trong kỳ thi tiếng Nhật.

Đại Hùng nói thế nào cũng là người Nhật, mặc dù cậu ở môn tiếng Nhật cũng là không điểm, nhưng cậu cảm thấy chỉ cần mình nỗ lực thì nhất định có thể vượt qua Đỗ Lan chuyển trường từ châu Âu đến.

Mấy ngày nay Đại Hùng rất nỗ lực ôn tập tiếng Nhật, ngay cả Doraemon cũng cảm thấy Đại Hùng cả người đều thay đổi.

Doraemon tiết kiệm thời gian ăn bánh rán để giúp Đại Hùng học thêm, cậu cũng tin Đại Hùng ít nhất có thể đánh bại Đỗ Lan trong kỳ thi tiếng Nhật.

Nhưng họ quá ngây thơ rồi, chẳng lẽ còn thật sự tưởng Đỗ Lan là quả hồng mềm sao.

Kỳ thi bắt đầu, Đỗ Lan trước tiên xóa tên trên bài thi của Tĩnh Hương, sau đó viết tên Tĩnh Hương lên bài thi của mình.

Đây là chiêu độc của tên ngốc Kenji Harima trong School Rumble, chỉ tiếc cậu ta là một tên ngốc, thành tích còn không bằng người mình thầm mến Tenma.

Nhưng Đỗ Lan không phải Harima, thành tích của anh tuyệt đối có thể nghiền nát tất cả học sinh lớp bốn gần đây xem lại anime mới, phát hiện Đại Hùng học lớp năm. 102.

Dùng bài thi thành tích ưu tú của mình để giúp Tĩnh Hương vì quên viết tên mà được không điểm, hy sinh bản thân để giúp bạn tốt, quả thực là một cách tăng độ thiện cảm ở mức hoàn mỹ.

Mặc dù hơi bỉ ổi một chút, nhưng Đỗ Lan là người lớn mà, không bỉ ổi còn là người lớn sao.

Mehehehehe, Đỗ Lan đã có thể nhìn thấy vẻ mặt khóc lóc của Đại Hùng rồi.

Đại Hùng à, có những chuyện không phải cứ nỗ lực là thành công đâu.

Ngay lúc Đại Hùng đắc ý dương dương chuẩn bị đón nhận một bài thi không phải không điểm, một bài thi có thể vượt qua Đỗ Lan, một bài thi sau khi mình nỗ lực, thì Đỗ Lan đã đi trước một bước với mưu kế cao siêu hơn.

Các em học sinh, thành tích kỳ thi lần này phổ biến đều rất tốt, đặc biệt là lần này chúng ta không có ai bị không điểm.

Thầy giáo nam dạy tất cả các môn vui mừng nói, đồng thời ánh mắt cũng đang cổ vũ Đại Hùng, rõ ràng là đang nói, cậu nhóc cuối cùng cũng không phải không điểm, Tốt rồi, bây giờ phát bài thi.

Xuất Mộc Sam, một trăm điểm.

Tĩnh Hương, một trăm điểm.

Thầy giáo cao giọng đọc, sau đó đến tờ thứ hai từ dưới lên, Đại Hùng, mười điểm.

Đại Hùng kích động suýt rơi nước mắt, mình cuối cùng cũng không phải không điểm, hơn nữa còn không phải đứng cuối cùng, tạ ơn trời đất, cuối cùng cũng không phải không điểm.

Quan trọng hơn là, cậu còn chưa nghe thấy thành tích của Đỗ Lan, tức là điểm của Đỗ Lan còn tệ hơn cậu, là đứng cuối cùng. 103.

Mình đã thắng, thắng rồi, cuối cùng cũng đánh bại được tên Đỗ Lan vẫn luôn thân thiết với Tĩnh Hương, Thật tốt quá rồi.

Còn một tờ không viết tên, ai chưa nhận được bài thi, đứng lên.

Thầy giáo hỏi.

Thưa thầy, em chưa nhận được.

Đỗ Lan đứng lên, anh bây giờ trong lòng cũng đắc ý như Đại Hùng, vở hay mới bắt đầu.

Cẩu thả quá, không viết tên là không điểm, biết chưa, Đỗ Lan.

Thầy giáo nghiêm khắc nói.

Biết ạ, thưa thầy, lần sau em nhất định sẽ nhớ.

Đỗ Lan nhận lấy tờ bài thi chữ viết thanh tú của Tĩnh Hương rồi quay về chỗ ngồi. 104.

Lúc này Tĩnh Hương đã phát hiện bài thi trong tay không phải của mình, nhìn nét chữ là của Đỗ Lan, mấy ngày nay cô vẫn luôn dạy thêm cho Đỗ Lan, đối với nét chữ của Đỗ Lan vẫn nhận ra.

Nhưng tờ bài thi đầy nét chữ của Đỗ Lan này, trên đầu lại viết tên của mình.

Tĩnh Hương nghi hoặc.

Chương 600

Chẳng lẽ.

Là bạn Đỗ Lan thấy mình không viết tên, nên đã viết tên của mình lên bài thi của cậu ấy, để giúp mình tránh bị không điểm.

Tĩnh Hương rất thông minh, lập tức đã nghĩ đến khả năng này.

Bạn Đỗ Lan.

Tại sao lại tốt với mình như vậy.

Vì mình mà lại chọn nhận không điểm, vốn dĩ Đỗ Lan có thể được một trăm điểm mà.

Hành vi này của Đỗ Lan, đối với Tĩnh Hương được tám mươi lăm điểm đã bị mắng là rất quan trọng, nếu cô được không điểm, thật sự không thể tưởng tượng được cảnh tượng thế giới sụp đổ.

Sau giờ học, Đại Hùng chuẩn bị khoe khoang mười điểm của mình, nhưng đi đến bên cạnh Tĩnh Hương thì phát hiện không khí không đúng lắm.

Tĩnh Hương đang rưng rưng nước mắt nhìn Đỗ Lan, trong mắt toàn là cảm kích.

Lại nghe thấy Đỗ Lan nói, Bạn không cần cảm ơn tớ, thực ra bài thi của bạn tớ cũng đã xem qua, cũng là một trăm điểm, kỳ thi lần này rất đơn giản.

Tớ cũng chỉ là thấy bạn quên viết tên, nên vội quá mới nghĩ ra cách ngốc nghếch này, hy vọng bạn không để ý.

May mà mấy ngày nay bạn dạy thêm rất có ích, nếu không tớ thật sự không dám viết tên bạn lên bài thi của tớ.

Đỗ Lan, bạn tốt với tớ quá.

Tĩnh Hương đã cảm động đến mức hồ đồ.

Cô lại không biết tất cả đều là âm mưu của Đỗ Lan.

Tĩnh Hương tuy không biết, nhưng Đại Hùng lại nhìn thấy đôi cánh thịt của ác quỷ sau lưng Đỗ Lan.

Tại sao lại như vậy.

Rõ ràng mình đã nỗ lực như vậy mới được mười điểm, tại sao Tĩnh Hương lại cảm ơn Đỗ Lan, hai người tay còn nắm lấy nhau.

Tại sao chứ.

Đỗ Lan, tớ vẫn nên đi nói với thầy giáo đi, không thể để bạn bị không điểm được.

Tĩnh Hương nói, cô lo lắng cho Đỗ Lan.

Không sao đâu, chú của tớ sẽ không quan tâm đến thành tích của tớ. 105.

Chú vẫn luôn nói với tớ làm học sinh quan trọng nhất là vui vẻ, và kết bạn được những người bạn tri kỷ ở trường, thành tích không quan trọng, học cách làm người mới quan trọng.

Đỗ Lan mượn miệng Dũng Hạo Nam nói đạo lý lớn, Kết bạn được với bạn, quan trọng hơn một trăm điểm.

Vì vậy Tĩnh Hương, đừng lo cho tớ.

Hơn nữa bạn cũng chỉ là quên viết tên thôi, vốn dĩ cũng nên được một trăm điểm.

Nhưng mà cái tên này là do Đỗ Lan xóa đi đó nha, Đỗ Lan cũng quá giả tạo rồi, Tĩnh Hương, không sao đâu, dù sao cũng sắp có kỳ thi tiếp theo rồi, đến lúc đó mọi người cùng nhau nỗ lực, đạt điểm tốt.

Ừm.

Tĩnh Hương cuối cùng cũng bị Đỗ Lan thuyết phục.

Hàm của Đại Hùng rơi xuống đất, cậu không hiểu tại sao lại như vậy.

Tại sao.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy.

Tại sao lại có cảm giác như đang nhìn kim đồng ngọc nữ, tại sao.

Tại sao Tĩnh Hương lại càng thân thiết hơn với tên nhóc Đỗ Lan đó.

Điều này không khoa học chút nào.

Khi một đứa trẻ ngây thơ đối mặt với một người lớn bỉ ổi, lại dễ bị tổn thương đến vậy.

Đại Hùng thất thểu trở về nhà, nói năng lảm nhảm kể lại chuyện hôm nay cho Doraemon nghe.

Doraemon nghe xong, cũng cảm thấy Đỗ Lan hy sinh bản thân thật vĩ đại, Cậu nên kết bạn với cậu ấy, Đỗ Lan không phải rất tốt sao.

Vì Tĩnh Hương quên viết tên trên bài thi, Đỗ Lan đã viết tên Tĩnh Hương lên bài thi của mình, hành vi này quả thực là quá vĩ đại.

Đại Hùng, cậu nên học hỏi cậu ấy.

Không, trong đó chắc chắn có quỷ, Tĩnh Hương thông minh như vậy, làm sao có thể quên viết tên, nhất định là Đỗ Lan giở trò.

Đại Hùng cố chấp nói, cũng không biết nên nói cậu ngốc, hay nên nói trực giác của cậu nhạy bén, thật sự là bị cậu đoán trúng rồi.

Nhưng chuyện không có chứng cứ này, ngay cả Doraemon cũng không giúp cậu.

Đại Hùng, cậu thôi đi được rồi đó, lần này tuy cậu không bị không điểm, nhưng cũng chỉ có mười điểm thôi.

Còn Đỗ Lan lại có thể giúp Tĩnh Hương được một trăm điểm, sự chênh lệch giữa các cậu, chẳng lẽ cậu vẫn chưa thấy sao.

Doraemon quả thực là hận sắt không thành thép.

Doraemon, đồ ngốc.

Cậu căn bản không hiểu.

Đại Hùng vẫn cho rằng mình đúng, nên giọng điệu rất không tốt.

Lần này mình tuyệt đối không sai, mình được mười điểm, nhưng kết cục lại không như mình tưởng tượng.

Cái gọi là bỏ ra mà không được đền đáp, khiến Đại Hùng tính tình trở nên xấu đi.

Cái gì.

Bị mắng là đồ ngốc, Doraemon cũng tức giận, Tớ không thèm quan tâm cậu nữa.

Nói rồi đeo chong chóng tre bay ra khỏi cửa sổ tầng hai.

Đại Hùng tức giận ngồi trên chiếu tatami, trong lòng nghĩ cách vạch trần Đỗ Lan, cậu không tin Tĩnh Hương sẽ quên viết tên.

Tĩnh Hương hoàn mỹ như vậy, làm sao có thể phạm phải sai lầm sơ cấp này.

Đây quả thực là tâm lý tự ti điển hình, nữ thần mãi mãi là hoàn mỹ.

Và sai lầm của nữ thần nhất định là do kẻ thù của mình gây ra.

Mặc dù trong chuyện này, Đại Hùng không đoán sai, nhưng nếu ở những chuyện khác cũng suy nghĩ như vậy, thì sẽ oan uổng không ít

người.

Vì vậy Đại Hùng mới làm ra nhiều chuyện ngu ngốc hoang đường như vậy.

Đây không phải là Doraemon sao.

Đỗ Lan thấy con mèo máy béo màu xanh bay qua trời, liền gọi Doraemon xuống.

Xem ra cậu ta đã cãi nhau với Đại Hùng rồi.

Trên thế giới này, người có thể làm Doraemon tức giận có lẽ cũng chỉ có tên nhóc không có chí tiến thủ Đại Hùng này thôi.

Rất nhiều khán giả của Doraemon đều nói nếu có Doraemon, mình nhất định sẽ sống tốt hơn Đại Hùng gấp trăm gấp nghìn lần.

Điều này cũng cho thấy mức độ bị coi thường của Đại Hùng, vì Đại Hùng thực sự quá tệ, có lúc khiến người ta chỉ muốn đánh cho một trận.

Đây cũng là lý do tại sao Đỗ Lan có thể bắt nạt cậu ta mà không có chút cảm giác tội lỗi nào. 106.

Trước khi xuyên không, anh đã ghen tị, đố kỵ, căm hận Đại Hùng, bây giờ có cơ hội, vừa lúc có thể xả giận.

Bạn Đỗ Lan.

Doraemon cũng đã gặp Đỗ Lan hai lần, tuy không thân nhưng cũng quen biết.

Thấy Doraemon bay xuống, Đỗ Lan đột nhiên cảm thấy cơ hội đã đến, mình có thể lừa cậu ta một hai cái bảo bối.

Đến đây đã gần hai tuần rồi mà chưa có chút thành quả nào, người ở thế giới hiện thực chắc cũng đã đợi không kiên nhẫn rồi.

Nghĩ đến đây, Đỗ Lan cười nói, Đi, tớ mời cậu ăn bánh rán.

Đánh ra con át chủ bài, khiến Doraemon bó tay chịu trói.

Mấy đĩa bánh rán đồng la, mấy chai nước ngọt không cồn, Đỗ Lan và Sỉ Lạp A Mộng ngồi trong một quán ăn trên cao, trò chuyện như những người chú tâm đầu ý hợp.

Chương 601

Nước ngọt không làm say người, mà người tự say.

Ăn uống no được nửa bụng, Đỗ Lan lên tiếng: Sỉ Lạp A Mộng, tôi cảm thấy bạn học Đại Hùng không thích tôi, nhưng tôi lại không biết mình đã làm gì khiến Đại Hùng ghét.

Cậu có thể cho tôi biết nguyên nhân cậu ấy ghét tôi không.

Sỉ Lạp A Mộng nhét cả chiếc bánh rán vào miệng, thầm nghĩ đương nhiên mình biết nguyên nhân, nhưng nguyên nhân này không dễ nói ra.

Chẳng lẽ bảo Sỉ Lạp A Mộng nói rằng, Đỗ Lan, cậu đã cướp mất cơ hội thể hiện của Đại Hùng trước mặt Tĩnh Hương sao.

Cậu ta còn thấy đỏ mặt thay cho Đại Hùng.

Vì vậy, chuyện này Sỉ Lạp A Mộng không thể thừa nhận: Sao có thể chứ.

Đại Hùng hoàn toàn không ghét cậu.

Ha.

Sỉ Lạp A Mộng, cậu nói dối.

Ánh mắt Đỗ Lan đột nhiên trở nên sắc bén.

Ha, tôi không có.

Nhưng ánh mắt cậu ta cứng ngắc dời đi, rõ ràng là chột dạ.

Đỗ Lan thầm cười trong lòng, Sỉ Lạp A Mộng quả nhiên ngây thơ như Đại Hùng: Có phải Đại Hùng không thích tôi ở cùng Tĩnh Hương không.

Sao cậu biết.

Sỉ Lạp A Mộng lập tức cảm thấy mình lỡ lời, vội dùng bàn tay tròn vo không có ngón của mình che miệng lại, Hôm nay thời tiết thật đẹp.

Chuyển chủ đề cũng vô dụng.

Sỉ Lạp A Mộng, tôi chuẩn bị cùng Đại Hùng thi đấu bắn súng một lần.

Cái gì.

Sỉ Lạp A Mộng còn tưởng mình nghe nhầm.

Tôi và Đại Hùng sẽ thi đấu bắn súng, tôi muốn nhân cơ hội này để làm hòa với cậu ấy.

Nếu cậu ấy thắng, tôi có thể tặng cậu ấy phiếu ăn bánh rán đồng la miễn phí một năm.

Nếu tôi thắng, tôi nghĩ cậu ấy nhất định cũng sẽ nguyện ý làm bạn với tôi.

Đỗ Lan đây là chuẩn bị đả kích Đại Hùng thêm một lần nữa.

Thi đấu bắn súng.

Một năm ăn bánh rán đồng la miễn phí.

Sỉ Lạp A Mộng nghe xong đã hồn bay phách lạc, tâm trí sớm đã bay đến vô số chiếc bánh rán, Được, tôi đồng ý với cậu.

Nhưng tôi phải nói trước với cậu, bắn súng là một trong số ít tài năng của Đại Hùng đấy.

Một tài năng khác là đan dây.

Đương nhiên không vấn đề gì, Sỉ Lạp A Mộng, địa điểm do cậu sắp xếp, được không.

Không vấn đề gì, tôi nhất định sẽ chuẩn bị một cuộc thi đấu kịch tính cho các cậu.

À đúng rồi, chúng ta sẽ dùng Súng Không Khí để quyết định thắng thua.

Súng Không Khí là bảo bối kinh điển của Sỉ Lạp A Mộng, bắn ra không khí nén gây ra một mức độ sát thương nhất định.

Nhưng uy lực thực sự cũng chỉ nhỉnh hơn súng đồ chơi một chút, trong tương lai cũng chỉ ở cấp độ đồ chơi trẻ em.

Tuy nhiên, trên Trái Đất này không có thứ đó, Đỗ Lan cảm thấy không tệ, có thể lấy về cho họ nghiên cứu.

Vốn dĩ hắn cũng muốn đề xuất những hoạt động gần gũi với quân sự, để Sỉ Lạp A Mộng lấy ra những vũ khí đồ chơi của tương lai, Súng Không Khí này không tồi.

Còn có thanh kiếm võ sĩ Điện Quang Hoàn có thể tự động khóa mục tiêu và tấn công cũng không tệ.

Sỉ Lạp A Mộng, cậu cần bao nhiêu thời gian để chuẩn bị địa điểm.

Một đêm là được rồi.

Sỉ Lạp A Mộng nói.

Được rồi, nhưng khẩu Súng Không Khí đó, tôi chưa từng thấy qua, đó là vũ khí gì vậy.

Đỗ Lan bây giờ bắt đầu giả ngốc, thực ra hắn chuẩn bị lấy Súng Không Khí trước, thực hiện kế tráo hàng, gửi khẩu Súng Không Khí thật về thế giới thực, còn mình thì tạo một khẩu giả.

Dù bảo bối được chế tạo từ kim loại thần bí gì đó, nhưng với kiến thức mà Đỗ Lan và Cánh Cổng Chân Lý có được, hẳn là có thể sao chép ra được.

À đúng rồi, Đỗ Lan cậu chưa dùng Súng Không Khí bao giờ, vậy đi, bây giờ tôi đưa Súng Không Khí cho cậu, cậu làm quen trước đi.

Sỉ Lạp A Mộng cảm thấy như vậy mới công bằng.

Được thôi.

Đỗ Lan không chút khách sáo.

Gói hết bánh rán trên đĩa cho Sỉ Lạp A Mộng, Đỗ Lan cầm trong tay một nòng pháo màu đen, Súng Không Khí, get.

Hắn nghiên cứu suốt đêm, chỉ cần nghiên cứu ra được kim loại thần bí, sau này bất kỳ bảo bối nào Sỉ Lạp A Mộng lấy ra, Đỗ Lan đều có thể sao chép toàn bộ.

Đến lúc đó hắn muốn làm gì cũng được.

Đêm đó, Đỗ Lan lại có một đêm không ngủ, nhưng việc nghiên cứu kim loại thần bí không có nhiều tiến triển.

Dù vậy, hắn vẫn sao chép được một khẩu Súng Không Khí, bản gốc đã được Dũng Hạo Nam mang về thế giới thực.

Hôm nay là Chủ Nhật, Đại Hùng hiếm khi không ngủ nướng, cũng không ở trong phòng ngủ xem truyện tranh.

Cậu đã làm hòa với Sỉ Lạp A Mộng, và cũng quyết định thi đấu với Đỗ Lan.

Môn bắn súng sở trường nhất của mình không có lý do gì lại thua Đỗ Lan, lần này cậu nhất định phải thắng.

Địa điểm thi đấu là ở bãi đất trống, cũng chính là bãi đất thường xuất hiện trong truyện, nơi có ba ống cống xi măng.

Sỉ Lạp A Mộng ở đó mở ra một cánh cửa dẫn đến chiến trường tương lai.

Đại Hùng đến một mình, nhưng Đỗ Lan lại đi cùng Tĩnh Hương.

Sau đó, Bàn Hổ và Tiểu Phu chuẩn bị tập trung ở đây để đi gây rối cũng đến trước khi trò chơi bắt đầu.

Sỉ Lạp A Mộng lập tức đau đầu, chỉ đành để cả ba người họ cùng tham gia trò chơi: Mọi người nghe tôi nói.

Trò chơi lần này rất chân thực, sau khi vào trong, mỗi khi các cậu đánh bại một kẻ địch sẽ có điểm, người có điểm cao nhất cuối cùng sẽ chiến thắng.

Đột nhiên cậu ta nhớ ra điều gì đó, đặc biệt nói với Đại Hùng: Đại Hùng, cậu phải cẩn thận, bên trong có thể hơi đáng sợ đấy.

Sỉ Lạp A Mộng, không cần lo lắng, lần này tớ nhất định sẽ thắng.

Ừm, được rồi, vậy thì Cuộc phiêu lưu bắn súng trong trò chơi tương lai chính thức bắt đầu.

Sỉ Lạp A Mộng mở cánh cửa, mọi người nối đuôi nhau đi vào.

Thế giới bên kia cánh cửa trông như một hành tinh xa lạ, trên trời có hai mặt trời, còn nơi họ đang đứng giống như một phế tích trong sa mạc, những cột đá màu vàng đất đứng sừng sững trên cát, còn có không ít những tảng đá lớn từ các công trình đổ nát nằm ngổn ngang khắp nơi.

Trong khung cảnh như vậy, có những bóng người lờ mờ qua lại, đó chính là kẻ địch mục tiêu của họ.

Chỉ cần bắn trúng kẻ địch đối diện là được, chúng không thể tấn công các cậu, chỉ có các cậu bắn trúng chúng thôi.

Tớ sẽ đợi các cậu ở đây, à đúng rồi, tớ quên đưa cái này cho các cậu.

Sỉ Lạp A Mộng lấy ra năm chiếc huy hiệu từ trong túi, Sau khi các cậu đeo vào, nó sẽ tự động tính điểm cho các cậu.

Mọi người chuẩn bị xong, liền sẵn sàng xuất phát.

Tĩnh Hương, tớ sẽ bảo vệ cậu.

Đại Hùng tự đề cử một cách dũng cảm.

Cảm ơn Đại Hùng.

Đại Hùng, lần này chúng ta hãy hợp tác chiến đấu nhé.

Đỗ Lan đưa ra lời đề nghị hợp tác mà Đại Hùng chắc chắn sẽ không đồng ý, lòng dạ thật hiểm ác.

Đỗ Lan, tớ nhất định sẽ thắng cậu.

Quả nhiên, Đại Hùng thậm chí không thèm để ý đến Tĩnh Hương, tự mình chạy đi.

Chỉ là một Đại Hùng, còn muốn thắng cuộc thi, người thắng nhất định là Bàn Hổ tớ.

Đúng vậy, đúng vậy, người thắng nhất định là Bàn Hổ và tớ.

Tiểu Phu đảo mắt láu lỉnh, chuẩn bị đi theo sau Bàn Hổ để kiếm chác, Mà này, thắng cuộc thi có phần thưởng gì không.

Nhìn bộ dạng của Sỉ Lạp A Mộng kìa, chắc chắn là thứ tốt, nhất định phải giành được.

Bàn Hổ lại không biết Sỉ Lạp A Mộng đang thèm thuồng một năm bánh rán đồng la miễn phí.

Bàn Hổ và Tiểu Phu cũng đi mất.

Đại Hùng không sao chứ.

Tĩnh Hương lo lắng nói.

Không sao đâu, Tĩnh Hương cậu cẩn thận nhé, tôi đi cùng cậu.

Đỗ Lan quả thực là nghiền nát Đại Hùng, cơ hội tốt để gần gũi với nữ thần như vậy mà cũng không biết trân trọng, thật là lãng phí.

Đại Hùng quá cố chấp vào việc thắng thua với Đỗ Lan, mà quên mất việc giao tiếp với Tĩnh Hương không nằm ở việc chứng tỏ bản thân, mà là ở sự tương tác với cô bé.

Đương nhiên Đại Hùng tự ti như vậy, chiến thắng đối với cậu ta chỉ là để củng cố dũng khí theo đuổi Tĩnh Hương, nếu không đừng nói đến tương tác, cậu ta ngay cả dũng khí đứng trước mặt Tĩnh Hương cũng không có.

Chỉ là việc tìm kiếm sự tự tin đối với Đại Hùng quá khó, khó hơn cả lên trời.

Điểm số của Đỗ Lan không cao không thấp, vừa vặn bằng với Đại Hùng, quả thực là đang nhắm vào cậu ta.

Trong suốt thời gian đó, hắn còn luôn tìm cách gần gũi Tĩnh Hương, quả thực là muốn chọc tức chết Đại Hùng.

Đại Hùng.

Sỉ Lạp A Mộng không ngờ khả năng bắn súng của Đỗ Lan không thua kém Đại Hùng, thậm chí còn hơn một bậc.

Nhìn dáng vẻ ung dung tự tại của Đỗ Lan, so với bộ dạng mồ hôi nhễ nhại của Đại Hùng thì phong độ hơn biết bao nhiêu.

Hơn nữa, Đỗ Lan còn luôn chăm sóc Tĩnh Hương, so với việc Đại Hùng chỉ lo cho bản thân thì cao tay hơn rất nhiều.

Đại Hùng rất cố gắng, nhưng điểm số vẫn không thể kéo dãn ra được.

Chương 602

Mặc dù chỉ là một trò chơi, nhưng cậu đã thực sự nghiêm túc.

Càng vội càng rối, khẩu Súng Không Khí trong tay Đại Hùng đã bốc khói, đủ thấy mức độ nỗ lực của cậu.

Ngay cả kỷ lục điểm cao nhất của trò chơi này cũng đã bị Đại Hùng phá vỡ, nhưng điểm số với Đỗ Lan vẫn không thể tạo ra khoảng cách.

Bạn học Đại Hùng giỏi quá, bạn học Đỗ Lan cũng giỏi như vậy.

Tĩnh Hương ngưỡng mộ nói, điểm số của cô bé đến giờ vẫn chỉ là con số có một chữ số.

Đại Hùng quả thực rất giỏi, bình thường trong giờ thể dục chưa từng thấy cậu ấy năng nổ như vậy.

Đỗ Lan thầm nghĩ Đại Hùng thật sự đã liều mạng rồi, rõ ràng sắp đứng không vững mà vẫn cố gượng.

Chẳng phải ngay cả Bàn Hổ cũng đã ngồi bệt dưới đất thở hổn hển như trâu đó sao.

Đại Hùng có muốn uống nước không.

Anh Đỗ Lan có mang theo bình nước này.

Tĩnh Hương hỏi, cô bé thực sự lo lắng cho cậu.

Nghe lại là Đỗ Lan, Đại Hùng còn tâm trạng nào mà uống nước nữa, cho dù mình có chết cũng không uống.

Phải nói rằng Đại Hùng thực sự rất cố chấp trong việc chui vào ngõ cụt.

Suy cho cùng vẫn là một đứa trẻ.

Cho đến khi Đại Hùng không còn sức lực để nhấc tay lên, cuộc thi mới kết thúc, nhưng điểm số lại là cậu và Đỗ Lan hòa nhau.

Nhưng nhìn vào trạng thái của họ, rõ ràng là Đỗ Lan vẫn có thể chiến đấu tiếp, còn Đại Hùng thì đã thua rồi.

Cuộc thi là cuộc thi, chúng ta đã đặt ra thời gian, hết thời gian là kết thúc cuộc thi, tôi và Đại Hùng hòa nhau.

Đỗ Lan nói, thực ra làm gì có giới hạn thời gian nào, chẳng qua chỉ là một cái cớ để thương hại Đại Hùng mà thôi.

Nhưng lời nói này của Đỗ Lan, trong tai Đại Hùng lại là sự sỉ nhục, cậu ta lặng lẽ bỏ đi.

Chặc chậc, rõ ràng bản thân làm gì cũng chỉ được ba phút nhiệt tình, nên mới trở thành học sinh kém, lần nào thi cũng được điểm không.

Nếu không có Sỉ Lạp A Mộng, không biết Đại Hùng sẽ có thành tựu gì, có lẽ giống như lời cháu của cháu cậu ta nói, cả đời không có tiền đồ.

Nhưng Đại Hùng cả đời không có tiền đồ mà vẫn cưới được em gái Bàn Hổ, xem ra em gái Bàn Hổ mới là tình yêu đích thực của Đại Hùng.

Mặc dù sống trong cảnh nghèo khó, nhưng họ đã sinh được sáu người con và nuôi nấng chúng trưởng thành, có thể coi là người vợ tào khang.

Nhưng sau khi cháu của cháu Đại Hùng gửi Sỉ Lạp A Mộng đến, Đại Hùng lại một lòng một dạ với Tĩnh Hương, cho rằng có Sỉ Lạp A Mộng, cậu nhất định có thể thay đổi tương lai và kết hôn với Tĩnh Hương.

Đáng tiếc giữa đường lại xuất hiện một Đỗ Lan, tương lai trở nên vô định.

Đại Hùng lại trở nên rất thất vọng, mỗi lần thất bại đều như vậy, sau đó hoàn toàn dựa vào sự an ủi của Sỉ Lạp A Mộng và Tĩnh Hương mới vực dậy được.

Lần nào cũng như vậy, không có lần nào là cậu tự đánh bại chính mình, tự mình vực dậy.

Đại Hùng quá vô dụng, nên trong các cuộc bình chọn ở thế giới thực, dù cậu sở hữu Sỉ Lạp A Mộng thần kỳ, nhưng vẫn là nhân vật mà độc giả không muốn nhập vai nhất.

Sỉ Lạp A Mộng đuổi theo Đại Hùng, cậu ta thật lòng quan tâm đến Đại Hùng.

Tĩnh Hương cũng lo lắng cho Đại Hùng, nhưng hiện tại cũng chỉ là sự quan tâm ở mức độ bạn học.

Vì vậy lúc này chính là lúc Đỗ Lan ra tay: Tĩnh Hương, cậu về nhà trước đi, tôi đi xem Đại Hùng có sao không.

Tớ đi cùng nhé.

Đương nhiên là không được: Tĩnh Hương, cậu về nhà thay đồ trước đi, xem cậu mồ hôi nhễ nhại kìa.

Đỗ Lan biết Tĩnh Hương có tật ưa sạch sẽ, một ngày phải tắm ba lần, bây giờ cô bé nhất định cũng rất muốn về nhà gột rửa bụi bẩn và mồ hôi.

Tĩnh Hương nghe vậy, quả nhiên do dự: Vậy được rồi, Đại Hùng nhờ cậu nhé.

Tớ về nhà trước, lát nữa sẽ đi tìm các cậu.

Đại Hùng trốn trong bãi cỏ ven bờ sông, mặt đẫm nước mắt.

Rõ ràng bắn súng là sở trường của mình, tại sao lại thua.

Đại Hùng.

Tiếng gọi lo lắng của Sỉ Lạp A Mộng vang lên từ xa, nhưng Đại Hùng không trả lời, chỉ trốn ở đó âm thầm đau khổ, hoàn toàn không quan tâm Sỉ Lạp A Mộng lo lắng đến mức nào.

Đúng là một đứa trẻ không đáng yêu chút nào.

Đỗ Lan rất dễ dàng tìm thấy nơi Đại Hùng ẩn náu, đợi vài phút rồi mới đi qua: Đại Hùng, cậu đang làm gì vậy.

Đại Hùng thấy Đỗ Lan đến, sắc mặt lập tức đen lại, tên này sao cứ âm hồn bất tán thế.

Đại Hùng, cuộc thi vẫn chưa kết thúc, chúng ta tiếp tục đi.

Cuộc thi đã kết thúc rồi, tớ đã thua.

Đại Hùng hừ một tiếng, Tớ không cần cậu giả nhân giả nghĩa.

Đỗ Lan đi vài bước, đứng bên cạnh Đại Hùng, bãi cỏ xanh mướt dường như không có bất kỳ con côn trùng nào, Đại Hùng nằm trên đó có vẻ rất thoải mái.

Đại Hùng, cuộc thi trước đó hoàn toàn không tính, vì đó chỉ là một trò chơi.

Bây giờ tôi muốn nói là, chúng ta quyết đấu đi.

Giống như cao bồi miền Tây vậy.

Quyết đấu.

Đại Hùng đột nhiên mở to mắt nhìn Đỗ Lan, lại phát hiện Đỗ Lan đang rất nghiêm túc.

Súng Không Khí của họ vẫn còn trên tay, nếu muốn quyết đấu thì hoàn toàn có thể.

Không ai nói thêm lời nào, chỉ nhìn đối phương, một cuộc giao tiếp nhỏ diễn ra trong ánh mắt.

Đại Hùng đọc được sự chân thành của Đỗ Lan, Đỗ Lan đọc được sự quyết tâm của Đại Hùng.

Được, chúng ta quyết đấu.

Đại Hùng đứng dậy, lần này cậu không phải vì Tĩnh Hương, mà là vì chính mình.

Chứng minh tài năng bắn súng của mình cao hơn Đỗ Lan, chứng minh môn sở trường duy nhất của mình, mình nhất định phải thắng.

Nhưng họ cũng không sợ người khác chê cười, quyết đấu giữa trưa.

Nếu muốn quyết đấu, cũng phải đợi đến lúc hoàng hôn buông xuống, như vậy mới có không khí.

Nhưng Đại Hùng là trẻ con, không có nhiều câu nệ như vậy.

Thế là ngay trên bờ đê, hai đứa trẻ đứng quay lưng vào nhau.

Mỗi người đi về phía trước ba bước, sau đó quay người nổ súng.

Đỗ Lan nói.

Được.

Vậy bắt đầu.

Một bước.

Đỗ Lan bắt đầu, hai người đồng thời bước về phía trước một bước.

Sau đó là bước thứ hai.

Trán Đại Hùng đổ mồ hôi, đeo kính dường như cũng không nhìn rõ xung quanh nữa, nhưng tinh thần của cậu rất tập trung, bước cuối cùng, cậu nhất định sẽ nổ súng trước, giành lấy thắng lợi cho mình.

Ba.

Hai người bước bước cuối cùng, chân lướt trong không trung, tung lên bụi đất như khói.

Lúc này, mặt trời trên cao dường như cũng trở thành khán giả, vạn vật đều bị sự nghiêm túc của hai đứa trẻ làm cho cảm động.

Bàn chân hạ xuống, dẫm mạnh xuống đất, bước thứ ba cuối cùng cũng kết thúc.

Lúc này nên là cảnh quay chậm, mắt cá chân của Đỗ Lan và Đại Hùng xoay chuyển, eo quay như con quay, tay phải cầm Súng Không Khí gần như không phân trước sau giơ lên vung về phía sau lưng.

Cận cảnh mái tóc hiệu ứng 3D của Đỗ Lan, bay phấp phới vô tình, so với kiểu tóc của Đại Hùng vì mồ hôi mà dính bết vào da đầu quả là một trời một vực, làm Đại Hùng xấu hổ chết đi được.

Hai người họ đồng thời nhìn thấy đối phương, cũng khóa chặt đối phương.

Sau đó đều không chút lưu tình mà khai hỏa.

Họng súng đen ngòm bắn ra hai quả cầu không khí hình tròn, xoay tròn bay về phía đối diện, sượt qua nhau ở vị trí chính giữa, rồi tiếp tục bay về phía trước.

Vù vù, vù vù.

Đỗ Lan và Đại Hùng đứng đó, chờ đợi kết quả.

Chương 603

A.

Đòn tấn công của Đỗ Lan trúng vào ngực Đại Hùng, cậu ta hét thảm một tiếng rồi bay ngược ra sau.

Còn đòn tấn công của Đại Hùng thì vừa vặn bắn trúng mặt Đỗ Lan, một luồng kình phong vô hình ập vào mặt.

Nhưng da mặt Đỗ Lan rất dày, biểu thị không có vấn đề gì.

Tài bắn súng của Đại Hùng quả thật rất tuyệt, vậy mà trong tình huống này vẫn có thể nhắm trúng mặt mình.

Nhìn Đại Hùng đã ngất đi, Đỗ Lan thu luôn khẩu Súng Không Khí của cậu ta, sau đó cõng Đại Hùng chuẩn bị đưa về nhà.

Lần này Đại Hùng hoặc là sẽ hận mình triệt để, hoặc là sẽ rộng lượng thừa nhận Đỗ Lan mạnh hơn mình, lựa chọn chấp nhận thiện ý của Đỗ Lan.

Vì cậu ta là người buồn vì bi kịch của người khác, vui vì niềm vui của người khác, nên khả năng thứ hai rất lớn.

Nói cách khác, người bạn Đại Hùng này, Đỗ Lan đã kết giao được rồi.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên khi gặp Sỉ Lạp A Mộng, Đỗ Lan đã quyết định phải kết bạn với Đại Hùng rồi, cảm giác gần như là như vậy.

Đại Hùng khó thoát khỏi vận mệnh bị NTR, bất kể là Sỉ Lạp A Mộng hay Tĩnh Hương.

Trên bãi biển tụ tập không ít người xem náo nhiệt, chuyện này ở đâu cũng vậy, quần chúng thích xem những chuyện vui.

Thế là những người này và cảnh sát trở thành khán giả.

Trong tiết trời mùa hè nóng nực này, họ đứng trên bãi cát, nghển cổ nhìn Đỗ Lan đang giả làm trẻ con.

Có kinh ngạc, có khinh thường, nhưng nhiều nhất vẫn là xem kịch hay.

Một đứa trẻ như vậy lại dám chỉ tay năm ngón với cảnh sát, nói rằng người phụ nữ này không phải tự sát, mà là bị người khác giết, quả thực là chuyện hoang đường.

Đối mặt với sự thiếu kiên nhẫn của chú cảnh sát, Đỗ Lan nhắc lại: Chị gái này không phải tự sát.

Nhóc con, không phải tự sát chẳng lẽ là bị người khác mưu sát à.

Đi đi, qua một bên.

Đỗ Lan bây giờ mới cảm nhận được sự bất lực của Conan, cậu cũng luôn bị người lớn xua đuổi.

May mà trong số đó có một vị cảnh sát lớn tuổi, kinh nghiệm phá án phong phú, cảm thấy Đỗ Lan có thể đã từng gặp người bị hại này, có manh mối gì đó, nên ôn hòa hỏi: Bạn nhỏ, có phải cháu đã nhìn thấy gì không.

Cháu không thấy gì cả, nhưng cháu biết chị gái này bị anh trai này giết.

Bàn tay nhỏ bé của Đỗ Lan chỉ vào hung thủ, sắc mặt gã hung thủ lập tức tái nhợt.

Khốn kiếp, mày đừng có nói bậy.

Hung thủ thầm nhủ mình phải bình tĩnh, đây chỉ là một đứa trẻ nghịch ngợm nói linh tinh, thủ pháp giết người do mình thiết kế, tuyệt đối không thể bị ai nhìn thấu.

Mày còn nói bậy nữa, tin tao đánh mày không.

Sỉ Lạp A Mộng và những người khác cũng cảm thấy anh chàng sinh viên đại học đeo kính này không thể là hung thủ giết người được.

Bàn Hổ chạy đến bên cạnh Đỗ Lan, ghé vào tai cậu nói: Này, Đỗ Lan, hắn sẽ đánh cậu thật đấy.

Đỗ Lan mỉm cười, sự tự tin tràn ngập: Vậy thì xin hãy cho tôi biết, chiếc phao bơi anh mang từ Tokyo đến bây giờ đang ở đâu.

Mọi người ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu tại sao Đỗ Lan lại hỏi như vậy.

Tôi đã nói là mất rồi mà.

Hung thủ trong lòng kinh hãi, cố gắng trấn tĩnh đáp lại.

Đúng là mất rồi, cái này là tôi tìm thấy ở bãi cát xa xa, hai anh chị, xem có phải là của hai người mang đến không.

Đỗ Lan lấy ra chiếc phao bơi.

Sự việc trở nên thú vị, ngay cả các cảnh sát cũng tò mò chờ đợi diễn biến tiếp theo.

Hai người kia nhận ra kiểu dáng của chiếc phao, còn có vết nước tương mà họ làm đổ lúc trước: Đúng rồi, là của chúng tôi.

Đồng thời họ nhìn về phía hung thủ, dường như cũng đang thắc mắc, rõ ràng hôm qua mọi người đều không đến bãi biển, tại sao chiếc phao lại rơi ở đó.

Có gì lạ đâu, cho dù cái phao này là của tôi, thì cậu dựa vào cái gì mà nói tôi là hung thủ giết người.

Lúc cô ấy chết, tôi có bằng chứng ngoại phạm mà.

Hung thủ đã có chút hoảng loạn.

Đỗ Lan đi đi lại lại trên bãi cát, giống như một thám tử lão luyện.

Lúc này, Sherlock Holmes vĩ đại đã nhập vào hắn: Phải nói rằng, anh rất xảo quyệt, đã lợi dụng một cơ quan nhỏ để trì hoãn thời gian tử vong của người chết.

Bạn nhỏ, cơ quan gì vậy.

Vị cảnh sát già hỏi.

Chính là cái phao bơi này.

Đỗ Lan kể lại rành rọt thủ đoạn mà hung thủ đã sử dụng, càng nói, sắc mặt hung thủ càng trắng bệch, cuối cùng hoàn toàn không còn chút huyết sắc.

Mọi người nghe mà trợn mắt há mồm, lợi dụng một chiếc phao bơi xì hơi đơn giản như vậy, lại có thể hoàn thành một vụ án mưu sát kinh hoàng, hung thủ này quả thực là xảo quyệt đến cực điểm.

Nhưng thủ đoạn mà ngay cả cảnh sát cũng không nhìn ra, lại bị một đứa trẻ nhìn thấu hoàn toàn, hơn nữa còn lợi dụng chiếc phao bơi làm manh mối, suy ra hiện trường vụ án đầu tiên.

Quả thực là kinh thiên động địa.

Vị cảnh sát già lập tức cử người đi kiểm tra hiện trường vụ án đầu tiên, rất nhanh đã có tin tức truyền về, phát hiện một vài dấu chân.

Bây giờ anh còn gì để nói không.

Vị cảnh sát già đứng trước mặt hung thủ, Bây giờ tôi hỏi anh, từ bảy rưỡi đến tám rưỡi tối hôm qua, anh ở đâu, làm gì.

Không thể nào.

Anh thật sự là hung thủ sao.

Hai người bạn của hung thủ cũng lùi lại vài bước, họ biết hung thủ trong khoảng thời gian đó không có ở quán trọ, không ai biết hắn đã đi đâu.

Hơn nữa nghĩ lại, người bị hại cũng rời đi vào lúc đó.

Sắc mặt hung thủ méo mó, mồ hôi đầm đìa, làm một cuộc giãy giụa cuối cùng: Các người không có bằng chứng.

Đúng là như vậy, dấu chân ở hiện trường vụ án, hắn có thể tùy tiện bịa ra một lý do để lấp liếm.

Chiếc phao bơi bị vứt đi cũng vậy, không có bằng chứng trực tiếp, rất khó xác định hành vi giết người của hắn.

Ngoan cố chống cự.

Đỗ Lan hừ lạnh một tiếng.

Vị cảnh sát già vội vàng nhìn về phía vị thám tử nhí lanh lợi, đầu óc minh mẫn: Cháu có bằng chứng sao.

Điều này phải nói từ việc tại sao tôi lại nghi ngờ người chết bị mưu sát chứ không phải tự sát.

Đỗ Lan chỉ vào sợi dây trên mắt cá chân người chết, Mọi người xem nút thắt này, rất rõ ràng không phải do người chết tự buộc, mà là do người khác buộc vào.

Nói rồi, Đỗ Lan gọi Tĩnh Hương đến biểu diễn cho mọi người xem sự khác biệt giữa nút thắt tự mình buộc và nút thắt do người khác buộc.

Các cảnh sát rất xấu hổ, Đỗ Lan nói những manh mối rất rõ ràng, nhưng họ lại không một ai nhìn ra, chẳng phải điều này nói rằng những cảnh sát này còn không có mắt tinh bằng một đứa trẻ sao.

Mặt họ đỏ bừng, đó là sự xấu hổ.

Nút thắt tự mình buộc do phải ngồi trên đất, co chân gập eo, nên nút thắt sẽ hướng vào trong cơ thể.

Còn người ngoài buộc nút thắt sẽ hướng ra ngoài.

Nếu tôi không đoán sai, lúc đó anh nhất định không đeo găng tay, nên dấu vân tay của anh chắc chắn sẽ lưu lại trên sợi dây.

Đỗ Lan đẩy sống mũi, lúc này mới phát hiện mình không đeo kính.

Tiếp đó, hắn chỉ tay vào hung thủ với khí thế hùng hồn: Cho nên, sự thật chỉ có một, hung thủ chính là anh.

Vị cảnh sát già cũng lập tức hiểu ra: Anh có thể giải thích tại sao trên sợi dây ở chân người chết lại có dấu vân tay của anh không.

Hung thủ đã hoàn toàn sụp đổ, chỉ thấy hắn ngồi bệt trên bãi cát khóc nức nở: Đều là lỗi của cô ta.

Đỗ Lan nghe một câu chuyện cẩu huyết về việc yêu đương rồi chia tay, chàng trai đeo kính này bị cô gái đá, vì yêu sinh hận mà ra tay sát hại, quả thực là động cơ giết người não tàn.

Vì vậy Đỗ Lan quyết định không đả kích người đàn ông yếu đuối này nữa, bởi vì dấu vân tay trên sợi dây căn bản không dễ kiểm nghiệm, hắn cũng chỉ là đang dọa hung thủ mà thôi.

Không ngờ hung thủ sau khi bị Đỗ Lan vạch trần thủ đoạn phạm tội đã không thể chống đỡ nổi nữa, sau đó đầu óc đã tê liệt, bị Đỗ Lan lừa một cái liền thừa nhận tội ác.

Giỏi quá.

Rõ ràng chỉ là một đứa trẻ giống mình, lại làm được việc mà ngay cả người lớn cũng không làm được, một đứa trẻ như vậy mà không được sùng bái thì thật vô lý.

Vì vậy, Bàn Hổ, Tiểu Phu, Tĩnh Hương đều nhìn Đỗ Lan với ánh mắt lấp lánh.

Sỉ Lạp A Mộng cũng không ngờ Đỗ Lan lại lợi hại như vậy, trong lòng càng thêm đồng cảm với Đại Hùng.

So với Đỗ Lan, Đại Hùng quả thực là vô dụng.

Cậu ta phát hiện Đại Hùng có chút nản lòng, nhưng cũng không biết phải giúp Đại Hùng như thế nào.

Khoảng cách giữa Đại Hùng và Đỗ Lan, dường như dùng bảo bối cũng không thể bù đắp được.

Trước đây Đại Hùng còn có thể thông qua việc sử dụng bảo bối, so thành tích với Dekisugi Hidetoshi, so sức lực với Bàn Hổ, so khoác lác với Tiểu Phu, nhưng Đỗ Lan này rõ ràng là toàn năng, Đại Hùng sao có thể so bì.

Ngay cả Sỉ Lạp A Mộng cũng cảm thấy rất khó xử.

Nhân dịp nghỉ hè, Đỗ Lan cuối cùng cũng có thời gian quay về thế giới thực.

Thủ trưởng rất không hài lòng với việc Đỗ Lan chìm đắm trong vui thú quên cả đường về: Đồng chí Đỗ Lan, cậu phải chú ý đến ý kiến của các đồng chí xung quanh.

Suốt ngày suốt đêm ở chỗ Sỉ Lạp A Mộng, chơi bời với trẻ con có vui không.

Thái độ của cậu đã gây ra sự bất mãn cho cả đội.

Thực ra là có một số người không hài lòng với sự sắp xếp nhân sự hiện tại, cho rằng chỉ có ba người đi xuyên không là quá ít.

Chương 604

Nên tăng số lượng người xuyên không, tốt nhất là cho tất cả những người không hài lòng đó tham gia.

Suốt ngày ngồi trong văn phòng thì làm sao có cơ hội lập công.

Đương nhiên cấp trên cũng có suy nghĩ như vậy, chỉ là không biểu hiện rõ ràng, nên khi cấp dưới có ý kiến, họ cũng mắt nhắm mắt mở, để cho Đỗ Lan xử lý.

Đỗ Lan cầm lấy bản báo cáo đề nghị trong tay thủ trưởng, miệng lại nói: Tôi không phải đã để đồng chí Lăng Ba Lệ luôn bận rộn với công việc chính đáng sao.

Không nói đến chuyện này thì sắc mặt thủ trưởng còn không đến nỗi khó coi như vậy, vừa nhắc đến những việc Lăng Ba Lệ làm gần đây, quả thực là muốn tức chết ông: Cậu nói công việc chính đáng là đi xin cấp bằng sáng chế cho dầu gội đầu.

Sau đó mở tiệm cắt tóc ở mấy nơi linh tinh.

Quả thực là không lo việc chính, thủ trưởng giận sôi máu.

Đỗ Lan đã lấy được công thức bí mật giữ nếp tóc từ thế giới Final Fantasy, chuẩn bị quảng bá ở thế giới này, việc này cũng được giao cho Lăng Ba Lệ.

Đỗ Lan ngẩng đầu nhìn mái tóc của thủ trưởng, dáng vẻ gọn gàng sắc sảo đó, vừa nhìn đã biết là đã dùng dầu gội đầu Đỗ Lan tặng.

Miệng nói không muốn, cơ thể lại rất thành thật.

Chẳng trách vừa về đã cảm thấy không khí trong căn cứ trở nên rất kỳ lạ, hóa ra là vì nguyên nhân này.

Hầu hết mọi người trong căn cứ đều đã trở thành khách hàng của Đỗ Lan.

Nhìn gì mà nhìn, cậu không biết mấy con chocobo đó phiền phức thế nào, thích mổ tóc người ta thế nào à.

Thủ trưởng tỏ ra kiêu ngạo.

Tôi sẽ xử lý xong những đơn đề nghị này rồi mới quay lại.

Đỗ Lan bất đắc dĩ nói.

Báo cáo toàn là ý kiến, đúng là đứng nói chuyện không biết đau lưng.

Hơn nữa còn bày tỏ rất nhiều ý kiến không hài lòng về cá nhân Đỗ Lan, toát ra một mùi chua loét.

Có văn phòng của riêng mình, lại còn mới được sửa sang, ngay gần điểm quay về.

Trang trí rất cứng nhắc, giá sách, bàn làm việc, còn có một máy nước nóng lạnh và mấy chiếc ghế da thật.

Ở góc tường có một chậu cây cảnh lớn, trên tường treo một bức tranh nổi Vạn Lý Trường Thành khổ dài.

Cảm giác này không giống như nơi nghiên cứu siêu công nghệ, mà giống như một cơ quan chính phủ bình thường.

Đỗ Lan xem qua những báo cáo đó, sau đó cho người gọi gã tên Thượng Quan Du Vân đưa ra nhiều ý kiến nhất đến.

Một chàng trai rất trẻ, Đỗ Lan bảo cậu ta ngồi xuống.

Tôi đã xem tất cả các báo cáo, chỉ có cậu đưa ra nhiều ý kiến nhất, cậu có gì không hài lòng thì bây giờ có thể nói thẳng với tôi.

Xin hãy chú ý giọng điệu của anh.

Đỗ Lan còn chưa câu nệ như vậy, ngược lại gã này nói chuyện không khách khí, Chức vụ của tôi là Thượng úy, còn anh chỉ là một thường dân.

Hơn nữa, những gì tôi đề xuất không phải là những điểm tôi không hài lòng, mà là những vấn đề tồn tại trong chính đội ngũ này.

Anh hẳn cũng đã xem qua, nên tôi không muốn lặp lại.

Một gã kiêu ngạo, Thượng úy ư.

Đỗ Lan mở lý lịch của vị Thượng Quan Du Vân này trên máy tính bàn, phát hiện gã này quả thực là một thiên tài, tiến sĩ kép ngành máy tính và vật lý, tuổi mới hăm hai, hơn nữa còn từng đề xuất nhiều ý tưởng về chiến tranh tương lai, trong đó không ít ý tưởng được áp dụng.

Trước khi điều chuyển, cậu ta thuộc bộ phận tình báo không quân.

Chàng trai này có thể nói là nhân tài cực kỳ quan trọng của quân đội, nhưng cấp trên của cậu ta lại đánh giá là con dao hai lưỡi.

Tức là dùng không tốt sẽ làm mình bị thương.

Đỗ Lan thầm nghĩ phiền phức, nhưng những ý kiến này, tại sao lại tìm mình để xử lý.

Xem ra thủ trưởng cũng muốn để mình tìm chút cảm giác thuộc về, để mình biết ở đây cũng có người cần hắn.

Nếu không một thường dân như mình sao có cơ hội xử lý chuyện này.

Tăng cường đội ngũ xuyên không, cậu đừng nghĩ đến nữa.

Rút ngắn thời gian lưu lại ở thế giới khác, cậu cũng đừng nghĩ đến nữa.

Đỗ Lan bác bỏ toàn bộ báo cáo.

Sắc mặt Thượng Quan Du Vân rất bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt vẫn có thể thấy chút lửa giận.

Hành vi này của Đỗ Lan quả thực là sự miệt thị đối với một tinh anh như cậu ta.

Từ trước đến nay chỉ có Đỗ Lan tỏ thái độ với người khác, đâu đến lượt một tên nhóc con như thế này chỉ trỏ.

Khi hắn xuyên không, tổ tiên của thằng nhóc này còn chưa ra đời nữa là.

Được rồi, hôm nay đến đây thôi, sau này khi nào cậu có siêu năng lực xuyên không, cậu có thể tự mình quyết định.

Đỗ Lan biết Thượng Quan Du Vân không thể có năng lực xuyên không nên mới nói như vậy.

Hừ.

Thượng Quan Du Vân hừ lạnh một tiếng, đứng dậy bỏ đi.

Trong văn phòng chỉ còn lại một mình Đỗ Lan, lúc này hắn mới lấy Cánh Cửa Thần Kỳ ra khỏi cuộn giấy phong ấn ninja.

Đây là thứ hắn dùng bánh rán đồng la mười năm để đổi với Sỉ Lạp A Mộng.

Màu sắc là màu đỏ rực, được đặt làm theo yêu cầu của Đỗ Lan.

Đặt trong văn phòng, là có thể kết nối trực tiếp với biệt thự của mình, chỉ cần mình không nắm tay cầm và nghĩ đến địa điểm thứ hai, Cánh Cửa Thần Kỳ sẽ luôn duy trì lối đi này.

Hắn về nhà tắm rửa thoải mái, rồi tìm hiểu xem các Sứ Đồ đang chơi đùa ở thế giới này như thế nào.

Hiện tại, số lượng người dân chứng kiến quái thú ngày càng nhiều, video cũng nhiều lên, khiến chính phủ các nước đều áp lực nặng nề.

Đặc biệt là Nhật Bản, thậm chí đã gặp phải tình huống quái vật đổ bộ, may mà chỉ ở nơi hẻo lánh, chứ không phải thành phố tập trung dân cư.

Nhưng theo phân tích, rõ ràng quái thú đang ở trong đại dương kết nối bốn châu lục, không chừng sẽ tấn công bất kỳ thành phố ven biển nào.

Các thành phố lớn của các quốc gia chủ yếu trên thế giới đều nằm dọc theo đường bờ biển, nếu bị tấn công, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Hiện tại, Mỹ đang dẫn đầu, thành lập một tổ theo dõi quái thú, để quan sát động tĩnh của chúng bất cứ lúc nào, đề phòng bất trắc.

Còn bằng sáng chế dầu gội đầu của Lăng Ba Lệ đã bắt đầu sinh lời.

Có thể giữ nếp tóc không rối là điều mà vô số chàng trai cô gái sành điệu hằng mơ ước.

Mặc dù một số tiệm cắt tóc đã dùng những lời lẽ độc địa nhất để nguyền rủa loại dầu gội này, nhưng vì sinh tồn cũng không thể không sử dụng trong tiệm của mình.

Một kiểu tóc vốn dĩ vài ngày phải cố định một lần, giờ có thể khiến người ta một tháng mới đến một lần, gây ra tổn thất cho rất nhiều tiệm cắt tóc.

Nhưng các tiệm chăm sóc tóc kiểu mới do Lăng Ba Lệ mở ở các thành phố lớn lại kinh doanh phát đạt, hoàn toàn mô phỏng phong cách Final Fantasy, tạo ra các kiểu tóc trong Final Fantasy, vô số người yêu thích tóc xù dài đã yêu thích tiệm của Đỗ Lan.

Còn Lăng Ba Lệ thì trở thành nhân vật trang nhất của các tin tức giải trí, thiếu nữ thần bí và dung dịch gội đầu thần kỳ.

Thậm chí rất nhiều ngôi sao còn tự nguyện trở thành người phát ngôn cho loại dầu gội này.

Lần đầu tiên tôi được bảo dùng loại dầu gội này, tôi đã từ chối, vì không thể nào anh bảo tôi dùng là tôi dùng ngay, anh nói tốt, nhưng nếu tôi dùng mà không có hiệu quả đó, tôi sợ sẽ không nhịn được mà đánh người giới thiệu.

Đến khi tôi dùng rồi mới phát hiện, ây da, không tệ nha.

Anh xem kiểu tóc của tôi bây giờ này, mềm mại bóng mượt, không có bất kỳ hiệu ứng đặc biệt nào, nó chính là như vậy.

Dùng tốt, tôi không chỉ dùng một mình, mà còn giới thiệu cho bạn bè và đồng nghiệp cùng dùng, mọi người đều nói dùng tốt, mọi người cùng tốt mới là thật sự tốt.

Bây giờ còn có ngôi sao nhiệt tình như vậy thật không nhiều, xem ra vị ngôi sao có cái mũi to này thật sự rất thích loại dầu gội này.

Đỗ Lan nhìn tin tức giải trí và nghĩ.

Nghỉ ngơi một đêm, quay lại căn cứ, phát hiện không khí trong căn cứ không ổn, thiếu đi khá nhiều người.

Chương 605

Sau khi gặp thủ trưởng đang tức giận đùng đùng, hắn mới biết hóa ra là Thượng Quan Du Vân kia đã dẫn theo một đám thanh niên bỏ việc.

Biểu hiện của Đỗ Lan ngày hôm qua khiến thủ trưởng rất không hài lòng, bây giờ Đỗ Lan bị yêu cầu giải quyết mớ rắc rối này.

Đỗ Lan lắc đầu thầm nghĩ, đây đều là sai lầm của tuổi trẻ, nhưng mình lại thích nhất là giáo dục thanh niên.

Đây là một chiếc xe buýt trên đường cao tốc, vài chục sĩ quan đã rời căn cứ cùng Thượng Quan Du Vân đều ở trên xe.

Chiếc xe sau khi đổ đầy xăng từ sáng đã lên thẳng đường cao tốc, không có mục tiêu mà chỉ chạy vòng vòng.

Thượng Quan Du Vân chỉ muốn làm một động thái cho mọi người xem, để họ biết rằng mình đã bị Đỗ Lan đối xử bất công.

Tên Đỗ Lan đó quá kiêu ngạo, tôi đã tra tất cả tư liệu của hắn, trước khi có được siêu năng lực chỉ là một tên công tử bột, văn không được võ không xong, ngay cả cấp ba cũng chưa tốt nghiệp đã ra ngoài lăn lộn, đúng là một tên cặn bã.

Xem ra không ít người coi thường Đỗ Lan.

Nhưng Đỗ Lan là người xuyên không đến, họ rõ ràng đã nhầm người.

Nhóm tinh anh học vấn cao này hiển nhiên là coi thường Đỗ Lan, nghĩ rằng người ở trình độ như Đỗ Lan nên hoạt động theo kế hoạch của họ, ngoan ngoãn làm một con ốc vít trong căn cứ xuyên không, chứ đừng tự ý làm theo ý mình.

Ngay khi họ đang nói xấu sau lưng Đỗ Lan, một cánh cửa màu đỏ rực đột nhiên xuất hiện trên lối đi giữa xe.

Cửa mở ra, Đỗ Lan mà họ đang lẩm bẩm liền xuất hiện trước mặt.

Người có kiến thức lập tức nhận ra cánh cửa đứng trơ trọi trong xe chính là Cánh Cửa Thần Kỳ.

Chỉ là họ không ngờ người bước ra từ Cánh Cửa Thần Kỳ lại là Đỗ Lan.

Tôi đến đây để tìm các anh về, nếu bây giờ quay về, sẽ không truy cứu trách nhiệm tự ý rời khỏi vị trí của các anh.

Nếu không, tôi không dám đảm bảo các anh có bị đưa ra tòa án quân sự hay không.

Đỗ Lan đang uy hiếp.

Hừ, chúng tôi sẽ không quay về.

Đúng vậy, chúng tôi tuyệt đối không quay về.

Không về, không về.

Suy cho cùng vẫn còn quá trẻ, cho rằng tỏ thái độ là có thể khiến người khác chiều theo mình.

Nhưng sự thật là Đỗ Lan mới là người có thể xuyên không, thái độ của hắn mới là điều cấp trên quan tâm nhất.

Mỹ vẫn đang che đậy trong lĩnh vực thám hiểm không gian đối với Trung Quốc, không cho phép nhân viên Trung Quốc tiếp xúc với nền văn minh công nghệ cao của người ngoài hành tinh, điều này rõ ràng là muốn ngăn cản Trung Quốc có được công nghệ ngoài hành tinh.

Vì vậy cấp trên vẫn phải đặt hy vọng vào năng lực xuyên không của Đỗ Lan.

Ít nhất hiện tại xem ra, Đỗ Lan vẫn tận tâm tận lực, trước đó đã mang về Ma Thạch, giúp thành lập một liên đội ma pháp.

Sau đó lại có Súng Không Khí, hiện tại cũng đang được nghiên cứu.

Còn có hai bản sao, có thể nói đóng góp của Đỗ Lan đã hình thành nên một lực lượng chiến đấu mạnh mẽ.

Điều này mọi người đều thấy rõ, nên Đỗ Lan tuyệt đối sẽ không bị từ bỏ, không những không bị từ bỏ, mà còn phải dùng mọi cách để tranh thủ.

Những thanh niên như Thượng Quan Du Vân tuy cũng rất giỏi, nhưng không quan trọng bằng Đỗ Lan, nếu không nhìn rõ tình hình, kết quả cuối cùng cũng chỉ có thể là bị bỏ rơi.

Đỗ Lan nhìn họ đồng thanh từ chối quay về, không khỏi lắc đầu cảm thán: Các anh, những người trẻ tuổi à.

Lời vừa dứt, mọi người liền cảm thấy chiếc xe rung lắc dữ dội, họ phải vịn chặt mới không bị ngã khỏi ghế.

Còn mấy người kích động đứng dậy chỉ trích Đỗ Lan thì không may mắn như vậy, ngã phịch xuống sàn xe lạnh lẽo.

Họ kinh ngạc phát hiện chiếc xe mình đang ngồi vậy mà đã bay lên khỏi đường cao tốc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện kỳ lạ gì.

Chẳng lẽ mình còn chưa tỉnh ngủ.

Các anh đều là tinh anh, bình tĩnh đi, đừng ngạc nhiên quá, chúng ta chỉ làm một chuyến du hành ngắn thôi.

Phi thuyền, chính là con tàu được gọi là sức mạnh của tất cả Thí Thần Kỳ Tích Hào.

Tiếng cá voi kêu truyền đến tai mọi người, âm thanh phiêu diêu như tiếng vọng đó, cho mọi người biết con tàu này có sinh mệnh.

Chào mừng đến với Kỳ Tích Hào.

Đỗ Lan giang rộng hai tay giới thiệu với mọi người.

Nhìn từ cửa sổ xe, bên ngoài đã là một không gian giống như nhà chứa máy bay, chiếc xe buýt của họ đã được mang cả lên phi thuyền.

Trong phi thuyền không một bóng người, ngay cả buồng lái cũng trống không, giống như một con tàu ma.

Vãi.

Thượng Quan Du Vân buột miệng chửi thề, bây giờ xem ra cũng là một thanh niên khá dễ thương.

Đây là lần đầu tiên họ thấy một phi thuyền như vậy, đi trong đó giống như đi trong phim trường, rất khó tin mình đang ở bên trong một phi thuyền.

Sàn nhà trong suốt, nhìn thấy chim bay và mây trôi bên ngoài, nếu sợ độ cao, có lẽ bây giờ đã sớm không đứng vững được rồi.

Tốc độ của phi thuyền rất nhanh, nhưng lại vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng cá voi kêu thỉnh thoảng vang vọng.

Trong buồng lái, mọi người tò mò nhìn xung quanh, chỉ có Thượng Quan Du Vân nhìn Đỗ Lan, không biết Đỗ Lan có ý gì.

Tôi đưa các anh đi xem một vở kịch hay.

Rất nhanh, phi thuyền đã bay trên biển lớn.

Đỗ Lan cố ý hạ thấp độ cao, để mọi người thấy được cảnh tượng hùng vĩ của A.

T Lập Tràng nghiền nát mặt biển.

Khi tiếp cận một quần đảo, mọi người cuối cùng cũng thấy được vở kịch hay mà Đỗ Lan nói, một Sứ Đồ đang đổ bộ.

Đó là Lực lượng Phòng vệ Nhật Bản.

Người tinh mắt đã nhìn thấy cờ hiệu của những chiến hạm đó.

Đúng vậy, đây là một quần đảo ngoài khơi Nhật Bản, quái thú lại đến Nhật Bản rồi.

Quần đảo này, có không dưới hai mươi hòn đảo lớn nhỏ, trong đó hai hòn đảo lớn nhất còn có hàng ngàn cư dân.

Năm chiếc chiến hạm chắn trên mặt biển, ngăn cản Sứ Đồ đổ bộ.

Không ngờ tất cả đều là thật.

Tận mắt chứng kiến, khác hẳn với xem trên video.

Bùm.

Đạn pháo và tên lửa hoàn toàn không thể làm tổn thương quái thú, A.

T Lập Tràng màu đỏ máu đó có thể phòng ngự các đòn tấn công vật lý cấp độ hạt nhân.

Lực lượng phòng vệ không thể làm tổn thương quái thú một chút nào, nhưng đòn tấn công của quái thú lại là thứ mà Lực lượng phòng vệ không thể chịu đựng nổi.

Chỉ thấy quái thú phun ra một tia sáng từ miệng xuống mặt biển, nước biển lập tức biến thành nước sôi.

Lại thấy quái thú quay đầu, tia sáng theo đó quét qua, giống như một cây gậy dài của võ giả quét ngang ngàn quân, tất cả những gì nó chạm vào, nước, núi, tàu thuyền, đều bị cắt làm đôi trong chớp mắt.

Cảnh tượng giống như luyện ngục.

Thượng Quan Du Vân nuốt nước bọt, đòn tấn công như vậy hủy diệt một thành phố không thành vấn đề.

Nhìn thảm cảnh bên dưới, cậu ta lại sinh ra lòng trắc ẩn.

Đây chính là sai lầm mà tôi đã gây ra, là tôi đã mang quái thú đến thế giới này.

Đỗ Lan đột nhiên làm một bài kiểm điểm, Xuyên không không dễ dàng như tưởng tượng, chỉ một chút bất cẩn, sẽ khiến thế giới của chúng ta phải chịu đả kích không thể tưởng tượng nổi.

Cho nên anh phải hiểu cho tôi.

Đỗ Lan vậy mà lại giở bài khổ nhục kế.

Thượng Quan Du Vân thấy ánh mắt Đỗ Lan rất chân thành, không hề nhìn ra tất cả đều là do Đỗ Lan cố ý làm.

Cậu ta cuối cùng cũng bắt đầu có chút hiểu ra, đằng sau vinh quang của người xuyên không còn có áp lực tinh thần phải cẩn thận từng li từng tí.

Có lẽ mình vẫn còn biết quá ít, quá không hiểu về đội của Đỗ Lan, cũng quá không nghiêm túc về việc xuyên không.

Nếu Đỗ Lan biết được sự chuyển biến của Thượng Quan Du Vân, trong lòng nhất định sẽ vui như hoa nở, nhưng bây giờ hắn vẫn tiếp tục phát huy sự tự tu dưỡng của một diễn viên: Chúng ta còn trẻ, phạm sai lầm có thể hiểu được, nhưng biết sai không sửa thì không thể tha thứ.

Anh hiểu ý tôi chứ.

Bên dưới phi thuyền, mấy hòn đảo nhỏ đã bị lửa bao trùm, trên biển còn có những tiếng kêu la thảm thiết của những người đáng thương.

Chương 606

Còn trên phi thuyền lại đột nhiên yên tĩnh lại, họ đều bị Đỗ Lan cảm hóa.

Chỉ một sai lầm, quái vật đã từ nửa kia cánh cửa xông vào thế giới của chúng ta tàn phá.

Vũ khí hiện đại hoàn toàn vô dụng, đây chính là cái giá của sai lầm sao.

Mọi người, các anh có bằng lòng cùng tôi bù đắp sai lầm của tôi không.

Đỗ Lan tiếp tục diễn, Cứ dùng con tàu này để nghênh chiến.

Những người trẻ tuổi nhìn về phía Thượng Quan Du Vân, cậu ta mới là người chủ chốt.

Cậu ta cúi đầu, nhìn tất cả.

Sau đó từ từ ngẩng đầu lên, nói: Không thể để chuyện như vậy xảy ra trên lãnh thổ của tổ quốc.

Đỗ Lan, chúng tôi đến giúp anh.

Xong, người trẻ tuổi quả là ngây thơ dễ lừa.

Được rồi, mọi người tìm chỗ ngồi đi, trận chiến đầu tiên của Kỳ Tích Hào sắp bắt đầu rồi.

Đỗ Lan tự nhiên ngồi vào vị trí hạm trưởng, Thượng Quan Du Vân trở thành đại phó, Sách hướng dẫn ở ngay bên tay các anh, nhớ phải đọc, nhưng bây giờ không có thời gian.

A.

T Lực tràng mở toàn bộ, đến lượt chúng ta ra sân khấu rồi.

Ngay khi người dân Nhật Bản đang tuyệt vọng dưới bóng đen của quái thú, hy vọng từ trên trời giáng xuống, một phi thuyền khổng lồ chắn trước mặt quái vật.

A.

T Lực tràng chặn được Sứ Đồ, hai luồng lực trường va chạm vào nhau, khiến phi thuyền rung lên.

Cảm giác này giống như ghế massage, nhưng mạnh hơn nhiều.

Nhưng dù vậy, phi thuyền vẫn chặn được Sứ Đồ, từ từ đẩy nó trở lại biển.

Sóng xung kích từ va chạm của hai lực trường đã thổi tắt ngọn lửa, thổi bay mọi người lên bờ biển.

Những người Nhật Bản đó từ nhỏ đã chịu ảnh hưởng sâu sắc của Ultraman, khi thấy một phi thuyền kỳ lạ đột nhiên xuất hiện, họ lập tức cho rằng đây nhất định là tổ chức phòng vệ Trái Đất.

Cũng chính là tổ chức chỉ có bảy tám tinh anh làm thành viên chiến đấu chính, còn lại toàn là hậu cần sửa máy bay.

Cũng chính là tổ chức mà tiền máy bay rơi trong một năm còn cao hơn nửa tiền thuế của Nhật Bản.

Đội phòng vệ Trái Đất đã có, Ultraman còn xa sao.

Trong nháy mắt, quân dân Nhật Bản đang bị đánh tơi bời lại tràn đầy hy vọng.

Quái thú đột nhiên xuất hiện tấn công nhân loại, rồi lại đột nhiên xuất hiện một phi thuyền cứu giúp nhân loại.

Tin tức đã hoàn toàn mất kiểm soát lan truyền ra ngoài, trong xã hội thông tin hóa này, chụp ảnh đăng bài là chuyện thường ngày, tin tức bùng nổ như vậy mà không lan truyền mới là có vấn đề.

Đây là lần đầu tiên có quái thú xuất hiện tại khu vực đông dân cư, nỗi kinh hoàng của mọi người lập tức bùng nổ.

Trước đây xem quái thú chẳng qua chỉ là động vật khổng lồ, nơi xuất hiện cũng đều là những vùng hoang dã không người ở, giống như những con vật to lớn hoàn toàn không liên quan đến con người.

Nhưng bây giờ, quái thú đã biến thành sinh vật đáng sợ, nanh vuốt dữ tợn, sẽ gây ra mối đe dọa khổng lồ cho nhân loại.

Mà chiếc phi thuyền kỳ lạ chiến đấu với quái vật kia cũng nhất thời gây ra nhiều tranh cãi.

Có người nói đó là vũ khí mới của Mỹ đế, cũng có người nói là phi thuyền của người ngoài hành tinh, dĩ nhiên cũng có người dựa vào ngoại hình của phi thuyền mà phán đoán nó cũng là một con quái vật.

Nhưng đại đa số mọi người vẫn tin rằng phi thuyền là vũ khí để đối phó với quái thú.

Đỗ Lan, anh giải thích cho tôi một chút, chiếc phi thuyền này rốt cuộc là sao.

Đỗ Lan đã đậu phi thuyền vào không gian khổng lồ của điểm hồi quy, lấp đầy hoàn toàn bên trong bức tường cao, đến cả khe hở để mở cửa cũng không còn.

À, tôi gần đây mới nhớ ra, ở thế giới đầu tiên tôi còn có một chiếc phi thuyền vẫn luôn đậu trong sông Trường Giang, hôm nay vừa hay lái nó ra cho mọi người mở mang tầm mắt.

Thái độ chẳng hề bận tâm này của Đỗ Lan thật sự khiến người ta bất lực.

Thôi được rồi, tôi về thế giới của Sỉ Lạp Amộng đây, chiếc phi thuyền này tạm thời giao cho các người lái.

Dù sao các cơ thể EVA bên trong đều đã bị Đỗ Lan giấu đi, cũng không sợ họ làm bậy trong phi thuyền.

Cánh cửa Tùy Ý đóng lại, Đỗ Lan tìm một nơi không người, mở cửa bước vào.

Vẫn là con đường nhỏ mà Sỉ Lạp Amộng và Đại Hùng rất ít khi đi qua, Đỗ Lan nhẹ nhàng xuất hiện ở đây, không gây ra sự chú ý của bất kỳ ai, sau đó lại biến về hình dạng trẻ con.

Nhìn lên mặt trăng trên trời, chênh lệch thời gian giữa hai bên quả thật không nhỏ.

Nhưng khi nhìn thấy mặt trăng, Đỗ Lan đột nhiên nghĩ nếu chỉ có mình là thám tử thì cũng quá nhàm chán, phải đi tìm Sỉ Lạp Amộng mới được.

Đỗ Lan đến nhà Đại Hùng, dễ dàng trèo lên mái hiên, nơi có cửa sổ phòng của Đại Hùng.

Đèn vẫn còn sáng, Đỗ Lan không nghĩ là Đại Hùng đang làm bài tập hè, chắc chắn là đọc truyện tranh rồi ngủ quên, quên tắt đèn.

Vừa nhìn quả nhiên là vậy, trên mặt Đại Hùng úp một cuốn truyện tranh, ngáy khò khò.

Tủ tường nơi Sỉ Lạp Amộng ngủ hé một khe hở, cả hai đều ngủ rất say.

Không làm phiền Đại Hùng, Đỗ Lan lẻn vào phòng, lay Sỉ Lạp Amộng tỉnh dậy, Sỉ Lạp Amộng, lấy Buồng Điện Thoại Nếu Như ra đây.

Sỉ Lạp Amộng lim dim mắt, chỉ gật đầu, trông như có thể ngủ lại ngay lập tức.

Là cậu à.

Buồng Điện Thoại Nếu Như.

Vì biểu hiện trước nay của Đỗ Lan vẫn đáng tin, ít nhất là đáng tin hơn Đại Hùng, cộng thêm việc Sỉ Lạp Amộng bây giờ rất buồn ngủ, nên thật sự đã lấy Buồng Điện Thoại Nếu Như ra.

Đỗ Lan bước vào nhấc điện thoại lên, nói vài câu, rồi mỉm cười bước ra.

Thấy Sỉ Lạp Amộng đã ngủ lại, Đỗ Lan cũng không làm phiền, trực tiếp trèo cửa sổ bỏ đi.

Sáng sớm hôm sau, Đại Hùng bị tiếng hét của Sỉ Lạp Amộng đánh thức, Sao thế, sao thế.

Có chuột phải không.

Trong lòng Đại Hùng, chỉ có chuột mới có thể khiến Sỉ Lạp Amộng thất thố như vậy.

Đại Hùng, tại sao Buồng Điện Thoại Nếu Như lại ở đây.

Sỉ Lạp Amộng rõ ràng đã quên chuyện tối qua.

Tớ làm sao biết được.

Thôi rồi, thôi rồi, nếu Buồng Điện Thoại Nếu Như bị lạm dụng, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Đại Hùng, cậu nói cho tớ biết có phải tối qua cậu đã dùng nó không.

Sỉ Lạp Amộng nghi ngờ đầu tiên chính là Đại Hùng, ai bảo Đại Hùng thường xuyên dùng bậy bảo bối.

Không phải tớ, tối qua tớ đọc truyện tranh, đọc một lúc rồi ngủ quên.

Đại Hùng nói, Có phải Sỉ Lạp Amộng cậu mộng du không.

Cậu mới mộng du ấy.

Sỉ Lạp Amộng thật sự rất lo lắng.

Sỉ Lạp Amộng đừng lo, có lẽ không ai dùng Buồng Điện Thoại Nếu Như đâu, tớ thấy thế giới của chúng ta rất bình thường mà.

Đại Hùng an ủi.

Sỉ Lạp Amộng nghĩ cũng phải, có thể là túi không gian bốn chiều có vấn đề, liền im lặng lại.

Bữa sáng đã chuẩn bị xong, mẹ gọi Đại Hùng và Sỉ Lạp Amộng xuống ăn.

TV ở góc phòng khách đang mở, phát bản tin buổi sáng.

Đang ăn, Đại Hùng đột nhiên nghe thấy một tin tức kỳ lạ, Tối qua, bảo tàng thành phố đã nhận được thư báo trước của Quái Đạo Cơ Đức.

Mục tiêu là viên ngọc quý Giọt Lệ Maya được trưng bày hôm nay.

Đại Hùng rất kỳ lạ, lại có kẻ tự xưng là quái đạo, thật là chuyện lạ đời.

Sỉ Lạp Amộng cũng rất ngạc nhiên, lại có tên trộm gửi thư báo trước khi đi ăn trộm, thật là to gan lớn mật.

Ăn xong, đám trẻ lại tụ tập với nhau.

Mọi người xem tin tức chưa, Quái Đạo Cơ Đức lại sắp ra tay rồi.

Bàn Hổ nói.

Đại Hùng và Sỉ Lạp Amộng đều cảm thấy kỳ lạ, sao Quái Đạo Cơ Đức lại nổi tiếng vậy.

Tại sao mình lại không biết nhỉ.

Quái Đạo Cơ Đức đẹp trai quá.

Ngay cả Tĩnh Hương cũng là fan của Cơ Đức.

Điều này càng khiến Đại Hùng hồ đồ, Chẳng phải chỉ là một tên trộm sao.

Đại Hùng, cậu lạc hậu quá rồi, đó là Quái Đạo Cơ Đức đấy.

Bàn Hổ lại e thẹn như thiếu nữ, sự sùng bái đối với Cơ Đức hiện rõ trên mặt.

Chương 607

Tiểu Phu cũng vậy, Cơ Đức, em muốn sinh con cho anh.

Này, rốt cuộc Cơ Đức là ai vậy.

Đại Hùng sắp phát điên rồi, một người nổi tiếng như vậy mà mình lại không thể nhớ ra, hoàn toàn không quen biết, lẽ nào mình thật sự lạc hậu rồi sao.

Quái Đạo Cơ Đức, còn được gọi là Ảo Thuật Gia Dưới Ánh Trăng, là một tên trộm quốc tế có kỹ thuật siêu phàm, mục tiêu của hắn thường là những viên đá quý nổi tiếng thế giới.

Trước mỗi lần hành động đều sẽ gửi thư báo trước, và sẽ đến đúng hẹn vào thời gian đã báo, thường xuyên trộm đi đá quý ngay dưới mắt cảnh sát và khán giả.

Vì hành động thường diễn ra vào những đêm có trăng, và thủ đoạn trộm cắp vô cùng hoa lệ thần kỳ, nên được gọi là Ảo Thuật Gia Dưới Ánh Trăng.

Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện giải thích cho Đại Hùng.

Chẳng phải chỉ là một tên trộm thôi sao.

Đại Hùng khinh thường nói.

Không chỉ là một tên trộm, mà là một tên trộm rất lợi hại.

Đỗ Lan bổ sung, Lần này thời gian Cơ Đức báo trước là tám giờ tối mai, tôi định đến bảo tàng, có ai muốn đi cùng không.

Tớ.

Bàn Hổ.

Tớ.

Tĩnh Hương.

Tớ, tớ.

Tiểu Phu.

Sỉ Lạp Amộng, chúng ta cũng đi.

Đại Hùng muốn xem thử tên quái đạo đó trông như thế nào, không thể để Tĩnh Hương bị người ta lừa được.

Sỉ Lạp Amộng có chút kỳ lạ, sự xuất hiện của tên quái đạo này quá đột ngột.

Lẽ nào có liên quan đến Buồng Điện Thoại Nếu Như, nếu vậy thì cậu cũng phải đi gặp Cơ Đức, Được, chúng ta cũng đi.

Mọi người cùng đi.

Sở dĩ Cơ Đức xuất hiện, dĩ nhiên là do Đỗ Lan dùng Buồng Điện Thoại Nếu Như tạo ra, Nếu như đây là một thế giới có Quái Đạo Cơ Đức.

Thế là quái đạo xuất hiện, và lập tức bắt đầu gây án, lợi hại hơn nữa là độ nổi tiếng của Cơ Đức lại đã rất cao.

Xem ra Buồng Điện Thoại Nếu Như quả nhiên rất lợi hại, bảo bối của Sỉ Lạp Amộng đã cho Đỗ Lan thấy được thế giới rộng lớn đến nhường nào, dù mình đã sống mấy triệu năm, vẫn có những chuyện thần kỳ không ngừng xảy ra trước mắt.

Bây giờ có Đỗ Lan, một danh thám, lại có Quái Đạo Cơ Đức, thế giới này càng trở nên đặc sắc hơn.

Ảo Thuật Gia Dưới Ánh Trăng đã trộm đi Giọt Lệ Maya.

Dưới con mắt của bao người, Quái Đạo Cơ Đức vẫn ưu nhã và hoa lệ như mọi khi.

Bằng thủ đoạn ma thuật tinh xảo, hắn thong dong biến mất ngay dưới mí mắt cảnh sát.

Đỗ Lan xem mà rất có cảm xúc, làm màu được đến cảnh giới này, Cơ Đức có vài phần phong thái của hắn.

Nhưng Đỗ Lan để Cơ Đức xuất hiện ở thế giới này là để hắn làm nền cho mình.

Khi Cơ Đức đang vui mừng vì lại một lần nữa trộm cắp thành công, bên tai đột nhiên vang lên âm thanh không hài hòa.

Là tiếng những mảnh giấy mỏng sắc bén xé gió, nhưng Cơ Đức không hề hoảng loạn, nhanh chóng đưa tay ra bắt lấy vật thể bay tới.

Đó là một tấm thẻ, kích cỡ tương đương với thư báo trước của hắn.

Thư khiêu chiến.

Gửi Quái Đạo Cơ Đức: Hạt giống của hạnh phúc tương lai tồn tại ở hiện tại, chiếc nhẫn trên ngón áp út kia đang ngủ say trong cung điện của tình yêu.

Đêm kia ba ngày sau, ta sẽ đến đường mỗ mỗ để trộm đi hạnh phúc tương lai này, ngươi có thể ngăn cản ta không.

Cơ Đức khẽ đọc.

Hắn không lo thân phận mình bị lộ, chỉ cảm thấy có người lại đi khiêu chiến mình, rất kỳ lạ: Để ta xem ai tự tin như vậy, ký tên: Con Mắt Nhìn Thấu Tương Lai.

Ai lại có cái tên này.

Kẻ kỳ quặc.

Hơn nữa, ta là trộm, chứ không phải cảnh sát, liên quan gì đến ta.

Nhưng Cơ Đức lại không vứt đi thư khiêu chiến này, bởi vì nếu có thể, hắn sẽ không tha thứ cho kẻ phá hoại hạnh phúc của người khác.

Ở một nơi khác, Đỗ Lan dẫn một đám trẻ con trở về, bàn tán về việc Giọt Lệ Maya đẹp lộng lẫy đến nhường nào.

Đặc biệt là cô bé Tĩnh Hương rõ ràng đã bị mê hoặc, viên đá quý lấp lánh với nhiều mặt cắt giá trị liên thành, cô gái nào mà không thích.

Thế là Đỗ Lan đột nhiên đề nghị, Hay là bốn bạn nam chúng ta, mỗi người làm một chiếc nhẫn, rồi để Tĩnh Hương phán xét xem thích cái nào nhất.

Thử thách tay nghề và trí tưởng tượng của chúng ta, thế nào.

Không có lý do gì để phản đối đề nghị này, trẻ con ai mà không thích chơi trò gia đình, lại còn có thể lấy lòng Tĩnh Hương, mọi người dĩ nhiên đều đồng ý.

Ngay cả Đại Hùng cũng lần đầu tiên cảm thấy Đỗ Lan này thật sự rất thông minh, lại có thể nghĩ ra ý tưởng hay như vậy.

Nếu chiếc nhẫn mình làm được Tĩnh Hương yêu thích, thì Tĩnh Hương sẽ gả cho mình.

Đại Hùng, cậu nghĩ nhiều rồi.

Mọi người hẹn nhau về nhà chuẩn bị ba ngày, sau đó mang nhẫn đến bãi đất trống để Tĩnh Hương nhận xét.

Bàn Hổ thô bạo nhất, trực tiếp chọn một chiếc mà cậu cho là đẹp nhất từ trong đống đồ trang sức đồ chơi của em gái mình.

Tiểu Phu gian xảo nhất, lén lấy chiếc nhẫn cưới kim cương của mẹ để giả làm tác phẩm của mình.

Còn Đại Hùng thật thà mà ngốc nghếch nhất, cầm đất nặn làm ra một chiếc nhẫn cực xấu, chính cậu cũng sắp khóc.

Đây chính là lúc Đại Hùng phải dùng đến pháp bảo, Sỉ Lạp Amộng giúp tớ với.

Sỉ Lạp Amộng ra vẻ quả nhiên là vậy, Hôm nay mới là ngày đầu tiên, cậu nên bình tĩnh lại, từ từ làm.

Mới nửa tiếng thôi, bỏ cuộc sớm quá rồi.

Sỉ Lạp Amộng, tớ không làm được, tớ không làm nổi đâu.

Tên Đỗ Lan đó nhất định sẽ làm ra thứ mà Tĩnh Hương thích, cậu giúp tớ làm một chiếc nhẫn có thể đánh bại Đỗ Lan đi.

Đại Hùng sắp phát điên rồi.

Sỉ Lạp Amộng cũng sắp phát điên, Đại Hùng đúng là đồ vô dụng, chuyện gì cũng chỉ được ba phút nhiệt tình, lần này rõ ràng còn ba ngày, đủ để cậu làm ra một tác phẩm tốt, Đại Hùng, cậu cố gắng thêm chút nữa, chỉ cần cố thêm chút thôi.

Sỉ Lạp Amộng chạy ra khỏi phòng, để lại một mình Đại Hùng trong phòng.

Đại Hùng đầu tiên là khổ não, sau đó là đọc truyện tranh để thư giãn, không hổ là phế vật Đại Hùng, mới một lúc đã quên mất chuyện chính.

Cứ thế, khổ não và thư giãn đan xen qua ba ngày, Đại Hùng không có bất kỳ tiến triển nào.

Tối ngày cuối cùng, Đại Hùng ôm lấy đùi Sỉ Lạp Amộng, Sỉ Lạp Amộng, lần cuối cùng thôi, giúp tớ với.

Sỉ Lạp Amộng lần này thật sự tức giận, Đại Hùng, cậu không thể như vậy được.

Lần này tớ sẽ không giúp cậu đâu.

Nói xong lại chạy đi, để lại một mình Đại Hùng quỳ trong phòng im lặng hỏi trời xanh, tại sao thế giới này lại tăm tối đến vậy, niềm tin giữa người với người lại mong manh đến thế, tại sao ông trời không cho mình bất kỳ tài năng nào, ông trời ơi, ông thật độc ác.

Đại Hùng.

Ngay khi Đại Hùng đang oán trách ông trời, một tiếng gọi khiến Đại Hùng chột dạ vội vàng xin lỗi ông trời, Xin lỗi, xin lỗi, con không cố ý.

Thượng Đế, Phật Tổ, Thiên Chiếu Đại Thần, các ngài đừng trách con, xin lỗi, xin lỗi Đại Hùng, điện thoại của con này, lề mề làm gì thế.

Đại Hùng thở phào một hơi, Hóa ra là mẹ à.

Cầm lấy điện thoại, Đại Hùng hỏi vào trong, Alo, ai vậy.

Là tôi, Đỗ Lan, Đại Hùng.

Đỗ Lan đến để đưa ý hay cho Đại Hùng, Nhẫn của cậu làm thế nào rồi.

Không thể để Đỗ Lan biết tình cảnh khốn khó của mình, chiếc nhẫn của cậu vẫn là một cục đất nặn, Rất tốt, có chuyện gì sao.

Bên tôi không thuận lợi lắm, phiền phức quá, thật không biết Tĩnh Hương sẽ thích kiểu nhẫn nào.

Đỗ Lan nói, nhưng đây rõ ràng không phải là trọng điểm.

Đúng vậy, đúng vậy.

Đại Hùng cũng rất muốn biết.

Trọng điểm đến rồi, Nếu có thể biết được kiểu nhẫn cưới của Tĩnh Hương trong tương lai, rồi làm theo, nhất định sẽ được Tĩnh Hương công nhận.

Đỗ Lan dường như nói một cách rất tùy ý.

Nhưng não của Đại Hùng như bị sét đánh trúng, linh cảm đột ngột xông lên đỉnh đầu.

Đúng vậy, nếu dùng cỗ máy thời gian đến tương lai lấy nhẫn cưới của Tĩnh Hương, rồi sao chép một cái, thì mình sẽ thắng.

Phải nói là đôi khi Đại Hùng chỉ cần một gợi ý là có thể nghĩ ra rất nhiều ý tưởng lệch lạc, khuyết điểm lớn nhất của cậu có lẽ không phải là ngốc, mà là không có nhiệt huyết.

Dĩ nhiên sự thông minh của cậu so với Đỗ Lan đã nhìn thấu tâm lý Đại Hùng thì chỉ là trò trẻ con.

Lần này Đỗ Lan rõ ràng đã thiết kế một cái bẫy.

Từ việc gửi thư khiêu chiến cho Quái Đạo Cơ Đức, tiếp theo là đề nghị hoạt động thủ công làm nhẫn, bây giờ lại gọi điện cho Đại Hùng gợi ý về chiếc nhẫn cưới tương lai của Tĩnh Hương, từng bước lên kế hoạch cẩn thận, để Đại Hùng rơi vào bẫy.

Tóm lại, Đại Hùng có vẻ lại sắp gặp xui xẻo rồi.

Khởi động cỗ máy thời gian, Đại Hùng đến tương lai, sau đó dùng chong chóng tre bay đến nơi ở tương lai của mình, tạm thời tương lai vẫn là kết cục cậu và Tĩnh Hương kết hôn.

Nhưng sau khi Đỗ Lan xuất hiện, tương lai này đã trở nên không chắc chắn.

Đây là đêm trước ngày cưới, Đại Hùng lén lấy đi chiếc nhẫn dùng cho hôn lễ ngày mai, Đại Hùng lúc lớn vẫn thô thần kinh như lúc nhỏ, ngủ say như chết trời sập cũng không tỉnh.

Chương 608

Trong suy nghĩ của cậu, chỉ cần quay về dùng bảo bối của Sỉ Lạp Amộng sao chép một cái, rồi trả lại thì sẽ không có vấn đề gì, nhưng nếu lần nào cũng đơn giản như vậy, câu chuyện của Đại Hùng và Sỉ Lạp Amộng đã không kéo dài bốn mươi năm.

Trở về hiện tại, Đại Hùng đã đắc ý quên mình, có được chiếc nhẫn này, cậu thắng chắc rồi.

Cậu lại không nhìn thấy Đỗ Lan trong hình dạng thật, vận bộ đồ quái đạo màu đen, đang mỉm cười đắc ý nhìn tất cả mọi chuyện, Đại Hùng, muốn nhìn thấu cậu thật sự quá đơn giản.

Dù sao Đại Hùng gặp khó khăn là nghĩ đến bảo bối của Sỉ Lạp Amộng, không cần suy nghĩ nhiều.

Choang.

Trong ánh mắt ngây dại của Đại Hùng, chiếc nhẫn vừa ném ra đã bị một chiếc móng vuốt máy móc phá vỡ cửa sổ tóm lấy, bay ra ngoài.

Đó là nhẫn cưới tương lai của cậu và Tĩnh Hương, nếu không có nó, hôn lễ sẽ không thể tiến hành, cậu sẽ không thể cưới Tĩnh Hương.

Hạnh phúc của Đại Hùng cũng theo chiếc nhẫn này bay đi mất, cậu nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy một người khả nghi mặc lễ phục đen toàn thân giống Quái Đạo Cơ Đức đang đứng trên cột điện ở xa, rồi lại nghe thấy giọng nói của người đó, Ta là Quái Đạo Dạ Lễ Phục Giả Diện.

Đại Hùng, cậu lại giở trò quỷ gì thế.

Sỉ Lạp Amộng ở dưới lầu nghe thấy tiếng kính vỡ, lập tức xông lên lầu, A, sao cửa sổ lại hỏng rồi.

Tranh thủ lúc mẹ Đại Hùng chưa biết, Sỉ Lạp Amộng lấy bảo bối ra sửa lại cửa sổ, Đại Hùng, cậu đang làm gì vậy, tại sao lại làm vỡ cửa sổ.

Đại Hùng lúc này bất lực ngồi bệt trên sàn nhà, đã hoàn toàn hóa đá.

Đại Hùng.

Nhẫn.

Đại Hùng dường như nghe thấy tiếng gọi của Sỉ Lạp Amộng, miệng đáp lại.

Nhẫn gì.

Sỉ Lạp Amộng nhìn quanh, ngoài đống đất nặn lộn xộn kia, làm gì còn chiếc nhẫn nào, Đại Hùng, Đại Hùng, cậu không sao chứ.

Lẽ nào vì thời gian sắp hết nên bị đả kích, sớm biết vậy có lẽ mình nên giúp Đại Hùng, không, không, Sỉ Lạp Amộng mày không thể mềm lòng, nếu không Đại Hùng sẽ không bao giờ có thể tự lập được.

Sỉ Lạp Amộng cũng đã kiên định lập trường.

Nhưng Đại Hùng sau khi hoàn hồn, đã lao vào người Sỉ Lạp Amộng, oa một tiếng khóc nức nở.

Đại Hùng, Đại Hùng.

Sỉ Lạp Amộng, nhẫn, chiếc nhẫn.

Khóc lóc nức nở, đứt quãng, Nhẫn bị cướp mất rồi, Sỉ Lạp Amộng, cứu tớ với Nhẫn gì, chẳng phải cậu còn chưa làm xong sao.

Sao lại bị cướp đi.

Chú mèo máy màu xanh hoàn toàn bối rối.

Đại Hùng lắp bắp kể lại mọi chuyện.

Sỉ Lạp Amộng càng nghe càng kinh hãi, Đại Hùng lại trộm nhẫn cưới tương lai của mình và Tĩnh Hương về, mà lại còn bị cướp mất.

Chuyện này bảo cậu phải nói Đại Hùng thế nào đây.

Tên này cũng quá to gan, Nếu không có nhẫn, hôn lễ sẽ tiêu tùng.

Đại Hùng sao cậu có thể làm như vậy.

Tớ biết, tớ biết, nhưng tớ dù thế nào cũng muốn Tĩnh Hương thích nhẫn của tớ, nên mới nghĩ đến việc sao chép nhẫn cưới tương lai.

Đều là tại tên Quái Đạo Dạ Lễ Phục Giả Diện đó, chính hắn đã trộm mất nhẫn.

Sỉ Lạp Amộng cậu nhất định phải giúp tớ tìm lại nhẫn.

Đại Hùng bây giờ chỉ có thể trông cậy vào Sỉ Lạp Amộng.

Lúc này Sỉ Lạp Amộng phải ra tay, cậu đến hiện tại khó khăn lắm mới thay đổi được tương lai của Đại Hùng, sao có thể trơ mắt nhìn tương lai một lần nữa đi vào con đường tồi tệ.

Đại Hùng, chúng ta đi bắt tên Dạ Lễ Phục Giả Diện đó.

Lấy chong chóng tre ra, hai người bay đi.

Đại Hùng chỉ rõ phương hướng, liền đuổi theo.

Lúc này ở phía trước, dưới ánh trăng, hai vị quái đạo một đen một trắng đứng trong một khu vườn vắng người, bối cảnh là đài phun nước.

Quái Đạo Cơ Đức cuối cùng vẫn đến.

Cướp đồ chơi của trẻ con, khẩu vị của ngươi thật tệ.

Cơ Đức chế nhạo, Nhưng đã bị ta nhìn thấy rồi, thì xin hãy giao chiếc nhẫn đó cho ta.

Vậy phải xem ngươi có bản lĩnh cướp được nhẫn từ tay Dạ Lễ

Phục Giả Diện ta không đã.

Dưới lớp mặt nạ, Đỗ Lan lộ ra nụ cười háo hức.

Dạ Lễ Phục Giả Diện.

Ngươi không phải tên là Người Nhìn Thấu Tương Lai sao.

Cơ Đức buông lời trêu chọc.

Ta là Dạ Lễ Phục Giả Diện nhìn thấu tương lai.

Đỗ Lan cho biết Dạ Lễ Phục Giả Diện là cái tên hắn tạm thời nghĩ ra, ba ngày trước hắn còn định tự xưng là Người Nhìn Thấu Tương Lai, chỉ có thể nói những chi tiết ban đầu của kế hoạch này rất sơ sài.

Nhưng bây giờ hắn chính là Dạ Lễ Phục Giả Diện.

Bất kể ngươi tên gì, ta nhất định phải lấy lại chiếc nhẫn.

Cơ Đức à, ngươi có biết cướp giật tội lỗi hơn trộm cắp không.

Lần này đến lượt Đỗ Lan trêu chọc.

Nói nhiều vô ích.

Rút súng bắn bài ra, những lá bài vút vút bay về phía Đỗ Lan.

Loại bài này rõ ràng là được chế tạo đặc biệt, khi bắn ra khỏi nòng súng, chúng được cuộn lại.

Sau khi rời khỏi nòng súng với tốc độ cao, chúng rất dẻo dai duỗi thẳng ra, cứng cáp hơn những lá bài thông thường.

Đến hay lắm.

Đỗ Lan hét lớn một tiếng, lấy ra biểu tượng của Dạ Lễ Phục Giả Diện, hoa hồng.

Bông hồng đỏ rực như phi tiêu được Đỗ Lan ném ra, cũng vút vút bay về phía những viên đạn bài.

Cuối cùng, những bông hồng đỏ và lá bài trắng đều cắm trên mặt đất công viên, gió đêm thổi bay áo choàng của hai người.

Cuộc thi làm màu vô hình đã bắt đầu.

Ngươi rất khá.

Đỗ Lan lên tiếng trước, chỉ thấy hắn đưa tay phải lên ngang cằm, âm thầm vận dụng ma thuật hình chiếu, một bông hồng tươi mới mơn mởn đã xuất hiện trong tay hắn.

Ma thuật hình chiếu đã lâu không dùng, từ khi có thuật luyện kim, hắn đa phần đều dùng thuật luyện kim trao đổi đồng giá để đổi lấy những vật phẩm thật.

Chứ không phải dùng ma thuật hình chiếu để chiếu ra những món đồ giả sẽ biến mất khi không có ma lực.

Nhưng lần này đã là thi đấu với một ảo thuật gia, thì hắn cũng phải dùng thủ đoạn ma thuật mới được.

Dù sao ma thuật của thế giới Fate trên stay night và ma thuật của Cơ Đức so ra cũng kẻ tám lạng người nửa cân, đều không khoa học.

Thủ pháp biến ra hoa hồng của Đỗ Lan khiến Cơ Đức sáng mắt, chuyện trở nên thú vị rồi.

Đối thủ xem ra cũng là một cao thủ ma thuật, có thể đấu với ma thuật mà mình chưa từng thấy, Cơ Đức cuối cùng cũng có ý chí chiến đấu, Lại có thủ đoạn ma thuật mà ta không nhìn thấu, ngươi quả thực rất khá.

Vậy thì so tài xem sao.

Đỗ Lan dùng ngón tay đang cầm cành hoa hồng vê nhẹ, một bông hoa hồng trong nháy mắt biến thành bốn đóa, Xem ngươi bắt được bao nhiêu.

Nếu ngươi thua, hạnh phúc tương lai của đứa trẻ kia sẽ không còn.

Sẽ không để ngươi được như ý đâu.

Súng bắn bài liên tục khai hỏa.

Hoa hồng đáp trả.

Đến khi Sỉ Lạp Amộng và Đại Hùng đuổi tới, cả công viên đã cắm đầy hoa hồng và lá bài.

Rốt cuộc là sao thế này.

Sỉ Lạp Amộng cũng giật mình, chuyện này quá khoa trương rồi.

Hắn ở kia.

Đại Hùng không có tâm trí xem cảnh tượng kỳ lạ này, chỉ quan tâm đến chiếc nhẫn của mình.

Xa xa là hai chấm đen trắng, không ngừng ném đồ của mình ra.

Bài trên người Cơ Đức sắp bắn hết, nhưng hoa hồng trên người đối phương dường như vô tận.

Khi ném ra thì liên miên không dứt, nếu không phải mình thân thủ phi phàm, sớm đã bị hoa hồng cắm thành nhím.

Nhưng thua trận không thua người, Cơ Đức sẽ không kết thúc như vậy, Ngươi quả nhiên có bản lĩnh, hay là chúng ta đổi sang ma thuật khác Lời nói của Cơ Đức đột nhiên nghẹn lại, hắn ngây người, vì nhìn thấy sau lưng Dạ Lễ Phục Giả Diện, có một con mèo đồ chơi và một đứa trẻ đội chong chóng tre bay tới.

Điều này không khoa học, lẽ nào cũng là ma thuật sao.

Dạ Lễ Phục Giả Diện, mau trả nhẫn cho tôi.

Đại Hùng hét lên.

Không được đâu.

Đỗ Lan quay người lại, giống như một nhân vật phản diện, từ chối một cách dứt khoát.

Đáng ghét, Sỉ Lạp Amộng, lấy Pháo Không Khí ra.

Sỉ Lạp Amộng cũng vô cùng tức giận, loại người ăn trộm này không thể tha thứ, lấy ra hai khẩu Pháo Không Khí, bắn về phía Dạ Lễ Phục Giả Diện do Đỗ Lan giả trang.

Đỗ Lan tiếp tục dùng hoa hồng đáp trả.

Công nhân vệ sinh ngày mai thức dậy dọn dẹp nhất định sẽ muốn giết Đỗ Lan, tên này ném hoa hồng sắp ngập cả con phố.

Đáng ghét, đáng ghét.

Đại Hùng không ngờ đối phương lại có thể dùng những cành hoa nhỏ bé phá vỡ cả đòn tấn công của Pháo Không Khí.

Hai người lui ra, tên này không phải là người các ngươi có thể đối phó.

Cơ Đức sớm đã cảm thấy kỳ lạ, không có một ảo thuật gia nào có thể giấu nhiều thứ như vậy trên người, trừ phi đó là ma pháp.

Chương 609

Đừng ngạc nhiên, Quái Đạo Cơ Đức có một người bạn học nữ là pháp sư, nên hắn không hề ngạc nhiên về ma pháp.

Còn hai học sinh tiểu học kia không phải pháp sư cũng không phải ảo thuật gia, dường như hoàn toàn dựa vào bảo bối của con mèo đồ chơi màu xanh kia mới kỳ lạ như vậy.

Ngươi không phải ảo thuật gia, mà là ma pháp sư, Dạ Lễ Phục Giả Diện.

Cơ Đức đứng vào tư thế, tay đeo găng trắng kéo thấp vành mũ, thật là không lúc nào không làm màu.

Nhìn lại Đỗ Lan, một tay kéo áo choàng đen, một tay cầm một bông hồng kiều diễm, cũng là đôi găng tay trắng, Thì sao, Cơ Đức ngươi sợ rồi sao.

Sỉ Lạp Amộng nhìn hai kẻ ở dưới, một người còn biết làm màu hơn người kia, chỉ cảm thấy da gà da vịt sắp rơi xuống đất.

Hai tên này rốt cuộc là quái đạo hay là thánh làm màu.

Thật hận không thể đấm vào mặt cả hai.

Trăng như ngọn đèn côi cút, sương lạnh phủ đầy đất.

Hai vị quái đạo đen trắng mỗi người một bên, nhìn nhau từ xa.

Sỉ Lạp Amộng và Đại Hùng bay lơ lửng giữa không trung, trong lòng tính toán trăm bề.

Bây giờ xem ra, mục tiêu của họ và Quái Đạo Cơ Đức đều là tên Dạ Lễ Phục Giả Diện cướp nhẫn kia, vậy thì có lẽ ba người họ có thể liên thủ.

Nhất định phải cướp lại chiếc nhẫn.

Sỉ Lạp Amộng lấy ra một bảo bối, ném cho Quái Đạo Cơ Đức, Đây là Súng Đồ Chơi Theo Dõi, chỉ cần thiết lập mục tiêu, bất kể bắn ra thứ gì cũng nhất định sẽ trúng.

Cảm ơn, vừa hay có ích.

Cơ Đức lúc này cũng chỉ nghĩ những bảo bối này là do một vị tiến sĩ thông minh nào đó chế tạo ra.

Trong chốc lát, liên minh đã được thành lập, Đỗ Lan không thể không cùng lúc đối mặt với sự truy đuổi của liên minh ba người.

Đỗ Lan lấy chiếc nhẫn ra, lồng vào cành hoa hồng trong tay, rồi ném ra thật nhanh.

Bông hồng mang chiếc nhẫn trong nháy mắt chìm vào giữa đống hoa hồng mà Đỗ Lan đã ném ra trước đó, khó mà tìm thấy, Mất rồi.

Đại Hùng cậu đi tìm nhẫn, tớ sẽ giữ chân tên áo đen này.

Sỉ Lạp Amộng nói.

Được.

Quái Đạo Cơ Đức cũng đến giúp.

Bây giờ là thời gian biểu diễn.

Vung áo choàng, cả người Đỗ Lan biến mất, chỉ còn lại một chiếc áo choàng đen bay theo gió.

Màn ảo thuật này rất lợi hại, ít nhất Cơ Đức vẫn không nhìn ra thủ pháp.

Đúng vậy, bây giờ là thời gian biểu diễn.

Cơ Đức bắn ra một lá bài, lần này là từ khẩu súng đồ chơi theo dõi cỡ lớn bằng nhựa màu bạc, nên lá bài bay lượn trên không trung rồi lao về phía sau lưng Cơ Đức.

Bắt được ngươi rồi, Dạ Lễ Phục Giả Diện.

Là ta bắt được ngươi.

Bông hồng của Đỗ Lan chặn đứng lá bài, đồng thời đưa tay ra giật mũ của Cơ Đức.

May mà còn có một Sỉ Lạp Amộng, xông tới giải vây cho Cơ Đức.

Sỉ Lạp Amộng lần này cũng ra oai, từ trong túi lấy ra đủ loại bảo bối, một số thứ vô dụng đều bị cậu ném xuống đất.

Sỉ Lạp Amộng có một tật xấu, lúc căng thẳng thường lấy nhầm bảo bối.

Những bảo bối đó rơi xuống thảm hoa hồng rồi sẽ bị hoa hồng che phủ biến mất, những thứ này chính là của Đỗ Lan.

Kế hoạch lần này còn có thành quả hơn cả dự kiến.

Khoan đã, lúc bắt đầu kế hoạch này, chẳng phải Đỗ Lan chỉ muốn so tài làm màu với Cơ Đức sao.

Bây giờ có thu hoạch, sao mục tiêu ban đầu của kế hoạch lại thay đổi rồi.

Ngươi hết bài rồi.

Đỗ Lan khép hai chân lại, đứng thẳng tắp, dường như đã chiến thắng.

Ta sẽ không gian lận như ngươi.

Nhưng, ngươi nói sai rồi, ta còn lá bài cuối cùng.

Không thấy Cơ Đức có động tác gì, lá Joker cuối cùng đã đứng trên đầu ngón trỏ của hắn xoay tròn.

Ngươi nghĩ ngươi có thể đánh bại ta sao.

Thế giới này không cần hai quái đạo.

Vừa nói lời thoại mà chỉ nhân vật phản diện mới nói, khí tức của Đỗ Lan cũng trở nên u ám.

Đúng vậy, thế giới này không cần hai quái đạo.

Nhưng cũng không cần loại quái đạo trộm đi hạnh phúc của người khác như ngươi.

Cơ Đức động rồi, lần này hắn lại trực tiếp kẹp lá bài cuối cùng xông về phía Đỗ Lan.

Đỗ Lan cũng từ bỏ thủ pháp ám khí, tay cầm hoa hồng xông về phía Cơ Đức.

Cảnh này giống như hai kiếm hào đang chiến đấu, nhưng hai nhân vật này đáng lẽ phải là quái đạo, vì vậy dưới ánh trăng, thời khắc quyết định thắng bại đã đến.

Cơ Đức ra tay rồi, ngay lúc hai người lướt qua nhau, lá bài lướt qua túi của Đỗ Lan, chiếc nhẫn bên trong lăn vào tay Cơ Đức.

Động tác nhỏ của Đỗ Lan hoàn toàn không qua mắt được Cơ Đức, trước đó Đỗ Lan chỉ làm bộ lồng nhẫn vào hoa hồng rồi ném ra.

Thực ra là giấu trong túi, nên Đại Hùng lại bị lừa.

Mà Đỗ Lan cũng đã ra tay, nhưng hắn không trộm bất cứ thứ gì của Cơ Đức, chỉ trong nháy mắt cắm bông hồng lên cổ áo của Cơ Đức.

Động tác của hai người kinh động đến đống hoa hồng trên mặt đất, những đóa hoa e dè lắc đầu, cánh hoa run rẩy bị gió thổi bay lên, nhảy múa cùng ánh trăng.

Khung cảnh này rất đẹp, đẹp như Thủy Thủ Mặt Trăng.

Ta nhận chiếc nhẫn này.

Là một quái đạo, dù suýt bị người ta đâm thủng cổ, nhưng kết quả là tốt, chiếc nhẫn đã ở trong tay hắn.

Hắn biết lúc đó Dạ Lễ Phục Giả Diện cuối cùng đã nương tay, nếu không mình sớm đã ngã xuống.

Ngươi không tệ, vào thời khắc cuối cùng, lại thà bỏ mạng chứ không chịu từ bỏ việc bảo vệ hạnh phúc của người khác.

Quái Đạo Cơ Đức ngươi mới là quái đạo chân chính.

Đỗ Lan nói, cứ như mình đang truyền thừa danh hiệu quái đạo cho Cơ Đức vậy, có chút liêm sỉ không chứ, Vậy thì hẹn gặp lại.

Đỗ Lan nói xong, đã nhảy lên và cả người biến mất trong ánh trăng.

Thật là một kẻ kỳ lạ, cuối cùng mình không bị hắn giết, xem ra hắn cũng không phải người xấu, hơn nữa nghe lời hắn nói, chính vì mình bảo vệ chiếc nhẫn nên mới không chết, vậy thì Dạ Lễ Phục Giả Diện dường như cũng không xấu đến vậy.

Vậy thì ta cũng nên đi rồi.

Chiếc nhẫn kim cương này không phải mục tiêu của Cơ Đức, nên hắn dùng súng đồ chơi bắn chiếc nhẫn về phía Đại Hùng vẫn đang tìm kiếm một cách mù quáng.

A a, nhẫn.

Lấy được chiếc nhẫn, Đại Hùng lại khóc.

Sỉ Lạp Amộng nhìn Cơ Đức mở cánh diều lượn, bay lên từ mặt đất một cách phi khoa học, cũng biến mất trong ánh trăng.

Hai tên quái đạo này sao lại thích biến mất trong ánh trăng như vậy.

Nhưng hình như bảo bối của mình, Cơ Đức vẫn chưa trả lại.

Thôi bỏ đi, coi như vì hắn đã giúp Đại Hùng tìm lại nhẫn, bảo bối đó xem như là trả công.

Nhưng thật sự rất kỳ lạ, tại sao Quái Đạo Cơ Đức lại xuất hiện ở đây.

Đại Hùng, cậu về trước đi, tớ phải dọn dẹp đồ đạc ở đây đã.

Sỉ Lạp Amộng nói.

Tớ giúp cậu.

Trái tim Đại Hùng trước đó thấp thỏm không yên, bây giờ cuối cùng cũng đã yên lòng.

Hai người bận rộn cả nửa đêm mới về đến nhà, Đại Hùng lại bị Sỉ Lạp Amộng hối thúc trả lại chiếc nhẫn, ngay cả cơ hội sao chép cũng không có.

Nhưng lần này đã xảy ra chuyện lớn như vậy, Đại Hùng cũng không dám không nghe lời.

Đại Hùng chỉ có thể thức đến khuya để bắt chước chiếc nhẫn đó làm ra một chiếc nhẫn thủ công xấu xí.

Dĩ nhiên Tĩnh Hương sẽ không chê bai Đại Hùng, chỉ cần Đại Hùng đã nỗ lực, dù hiệu quả không lý tưởng, Tĩnh Hương cũng sẽ thật lòng vui mừng cho Đại Hùng.

Đây mới là cô gái cấp nữ thần, giống như Đại Hùng, Tĩnh Hương cũng là người có thể vui mừng vì thành công của người khác.

Chương 610

Đại Hùng rất thấp thỏm, sáng sớm đến bãi đất trống, Bàn Hổ và Tiểu Phu đã ở đó.

Đặc biệt là Tiểu Phu cầm chiếc nhẫn của mẹ mình khoe khoang, khiến Bàn Hổ không dám lấy chiếc nhẫn đồ chơi của em gái ra, mắt tóe lửa nhìn Tiểu Phu, như muốn đánh cho Tiểu Phu một trận.

Nên chỉ có thể tìm lại sự tự tin từ Đại Hùng.

Đại Hùng bị Bàn Hổ ép buộc không còn cách nào, chỉ có thể lấy ra chiếc nhẫn xấu xí, khiến Bàn Hổ và Tiểu Phu cười lăn lộn.

Có Đại Hùng lót đường, Bàn Hổ cũng yên tâm.

Đỗ Lan là hàng xóm của Tĩnh Hương, dĩ nhiên cậu đến cùng Tĩnh Hương.

Đỗ Lan rất chăm sóc Tĩnh Hương, nhưng cậu biết trừ phi mình thật sự theo đuổi Tĩnh Hương, nếu không Tĩnh Hương nhìn mình nhiều nhất cũng chỉ là một người anh trai đáng tin cậy.

Nhưng Đỗ Lan tuy là loli con, cũng là biến thái, nhưng tuyệt đối không phải biến thái loli con, nên sẽ không ra tay với ấu nữ.

Mọi người lấy nhẫn ra đi.

Đỗ Lan nói, rồi đầu tiên lấy ra tác phẩm của mình, đây là một mô hình giấy 3D, cũng chỉ ở trình độ trẻ con, tuy tinh xảo nhưng vẫn có thể nhìn ra chất liệu là bìa cứng.

Sau đó Bàn Hổ và Tiểu Phu cũng lấy ra, chỉ có Đại Hùng không dám lấy nhẫn của mình ra.

Nói chung, Tĩnh Hương vẫn hài lòng nhất với tác phẩm của Đỗ

Lan, bây giờ chỉ còn một mình Đại Hùng chưa lấy tác phẩm ra.

Đại Hùng, lẽ nào cậu không làm.

Ánh mắt trong sáng của Tĩnh Hương càng khiến Đại Hùng xấu hổ.

Run rẩy lấy ra chiếc nhẫn đất nặn, Đây là của tớ.

Bàn Hổ và Tiểu Phu lại cười phá lên, Đại Hùng hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Nhưng Tĩnh Hương chính là Tĩnh Hương, nữ thần của Đại Hùng, Nhẫn của Đại Hùng tuy rất thô sơ, nhưng tớ cảm nhận được dường như nó thật sự là một chiếc nhẫn hạnh phúc.

Cậu nhất định đã rất nỗ lực.

Tĩnh Hương.

Khi nhìn kỹ, chiếc nhẫn của Đại Hùng quả thực chứa đựng một tình cảm.

Nhẫn của Đỗ Lan so ra thì có phần máy móc hơn.

Đúng vậy, hôm qua Đại Hùng vừa hồi tưởng lại những ngày tháng cùng Tĩnh Hương, vừa tưởng tượng tương lai của mình và Tĩnh Hương sẽ sống hạnh phúc ra sao, đem tất cả tình cảm dung nhập vào chiếc nhẫn này.

Đại Hùng bị Tĩnh Hương nói như vậy, hạnh phúc đến mức không biết trời đất đâu nữa.

Đại Hùng, cậu làm rất tốt đấy.

Đỗ Lan đi tới ngắm nghía chiếc nhẫn, Hạnh phúc của tương lai được ấp ủ từ hiện tại, nhưng hạnh phúc không bị thời gian và không gian trói buộc, bây giờ mọi người đã có thể cảm nhận được hạnh phúc của tương lai.

Tuy không hiểu, nhưng nghe rất lợi hại, nhất thời mấy đứa trẻ đều cảm thấy Đỗ Lan không hổ là học sinh chuyển trường nổi tiếng, ngay cả lời nói cũng có lý như vậy, cảm giác không hiểu nhưng thấy lợi hại xông lên trong lòng mọi người.

Chẳng phải nói là các nhà khoa học ở thế giới thực hoàn toàn không có tiến triển gì với bảo bối của thế giới Sỉ Lạp Amộng sao, vậy thì tôi cũng không cần về.

Đỗ Lan hiện đang vùi đầu chỉnh lý chiến lợi phẩm của mình lần trước, Dũng Hạo Nam đi tới truyền đạt ý kiến.

Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta căn bản không cần rút lui.

Y Oa ngày nào cũng được gặp Sỉ Lạp Amộng, khỏi phải nói là vui đến mức nào.

Nhưng bảo bối của Sỉ Lạp Amộng thật sự quá phi khoa học, dù có thu thập thêm nữa cũng vô ích, căn bản không thể phá giải.

Cho nên ý của cấp trên là để chúng ta đi khai thác một thế giới mới.

Dũng Hạo Nam nói, Bây giờ chúng ta có sự hỗ trợ của chính phủ, không thể cứ mãi ăn không ngồi rồi như vậy.

Tôi đây không phải là ăn không ngồi rồi, chỉ có thể nói những thứ tôi lấy được đều không phù hợp với thế giới thực.

Thôi được, cứ để chúng ta đi khai thác một thế giới mới vậy.

Tôi đi thu dọn đồ đạc ngay đây.

Dũng Hạo Nam âm thầm thở phào một hơi, cuối cùng cũng thuyết phục được Đỗ Lan.

Thu dọn gì chứ, chẳng phải chỉ là xuyên không thôi sao, đi, chúng ta ra ngoài, đi thẳng đến thế giới mới.

Không cần phiền phức quay về thế giới thực đâu.

Đỗ Lan nói.

Y Oa cho biết mình còn muốn xem Sỉ Lạp Amộng, nên không đi.

Hai người đàn ông trực tiếp đi qua cánh cửa.

Đỗ Lan khôi phục lại hình dạng thật, phát hiện mình và đồng bạn đang đứng trên một sa mạc hoang vắng, thật sự là một nơi cằn cỗi.

Đi tìm người hỏi đường trước đã.

Đỗ Lan lấy ra chong chóng tre nhặt được, cùng Dũng Hạo Nam bay về phía mặt trời.

Bay rất lâu mới phát hiện ra một con đường cao tốc, nhưng vẫn không có một bóng người, men theo con đường cao tốc bay thêm một đoạn rất dài, cuối cùng mới nhìn thấy một chiếc xe tải.

Hình như vẫn đang ở Trái Đất.

Lời nói của Đỗ Lan, Dũng Hạo Nam cũng đồng ý, Chúng ta bay lên phía trước, đi nhờ xe.

Hai người vượt qua chiếc xe tải container có hình thù kỳ lạ, dừng lại ở phía xa.

Không dùng Cánh Cửa Tùy Ý cũng là để quan sát thế giới này.

Xem ra nơi này cũng không phải hành tinh kỳ lạ gì, chắc lại là một Trái Đất khác.

Dù sao Đỗ Lan cũng đã quen với đủ loại Trái Đất khác nhau rồi.

Đỗ Lan và Dũng Hạo Nam đồng thời đưa tay ra vẫy xe tải, Có thể cho chúng tôi đi nhờ xe không.

Xe tải rất lớn, rất kỳ lạ, cửa sổ phía trước lại che phủ toàn bộ đầu xe, một chiếc xe tải rất khoa học viễn tưởng.

Lái xe là một thanh niên tóc dài, nhưng anh ta không thể quyết định, chủ nhân của chiếc xe tải này là một người đàn ông trung niên để râu ria.

Sau khi trao đổi, lại phát hiện cả xe này đều là người Nhật, Đỗ Lan lập tức thân thiết nói tiếng Nhật.

Ồ, lên đi, còn xa mới đến thành phố tiếp theo.

Chú trung niên rất nhiệt tình đồng ý yêu cầu của hai người.

Mặc dù Đỗ Lan và Dũng Hạo Nam không mang theo gì mà xuất hiện giữa sa mạc lớn này rất kỳ lạ, nhìn bộ dạng của hai người cũng không giống như đã đi một quãng đường dài.

Nhưng trên người họ cũng không có vũ khí, lại có thể nói tiếng Nhật lưu loát, chú trung niên cảm thấy họ không phải người xấu.

Bước vào xe tải mới phát hiện, không gian bên trong xe rất lớn, lại còn có không gian sinh hoạt, trong phòng khách nhỏ có bếp và sofa.

Chào các bạn, chào các bạn.

Trong xe ngoài chú trung niên và anh chàng tóc dài lái xe, còn có hai cô gái và hai đứa trẻ.

Chào anh.

Mời ngồi.

Con gái của chú trung niên, một cô gái hoạt bát với mái tóc dài mượt mà, dường như chưa đầy hai mươi tuổi, rất nhiệt tình mời hai người ngồi xuống.

Sau đó lại rót cà phê cho Đỗ Lan và Dũng Hạo Nam.

Mọi người cũng không hề e dè, thoải mái trò chuyện.

Hai người đi xem cuộc thi à.

Cô gái hỏi.

Cuộc thi gì.

Đỗ Lan không biết cuộc thi gì cả.

Họ nhất định không phải đi xem giải đua xe Công Thức Trí Tuệ Cao, nếu không thì quán quân mùa trước đang ngồi ngay trước mặt họ, sao họ có thể không nhận ra.

Cậu thiếu niên kia nói.

Vì họ vốn là bèo nước gặp nhau, mọi người cũng chưa giới thiệu tên mình, nên Đỗ Lan không nhận ra cả xe người này.

Nhưng sau khi cậu thiếu niên kia nhắc đến, Đỗ Lan cuối cùng cũng nhớ ra giải đua xe Công Thức Trí Tuệ Cao, vậy thì thiếu niên đầu nhím đối diện chẳng phải là Phong Gian Chuẩn Nhân sao.

Nhà vô địch thế giới trẻ nhất, cũng là người đầu tiên giành ba chức vô địch liên tiếp.

Thế giới này chính là giải đua xe Công Thức Trí Tuệ Cao, thế giới này có rất nhiều kỹ thuật có thể mang về thế giới thực.

Loại xe đua bay rất thấp đó, bất kể là động cơ, hay lốp xe, vật liệu, cơ khí và công nghệ máy tính chứa trong đó, toàn là những thứ tốt.

Cũng chính là công nghệ khoa học mà Trung Quốc ở thế giới thực đang cần nhất.

Thứ được chở ở phía sau xe tải chính là Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt, chiếc xe đua đó từng bị quân đội nhòm ngó, bây giờ lại bị Đỗ Lan nhắm trúng.

Năm 2016, mùa giải năm nay đã bắt đầu.

Là quán quân năm ngoái, Phong Gian phải chịu áp lực rất lớn, để bảo vệ danh dự quán quân của mình, cậu phải đối mặt với thử thách của vô số đối thủ mạnh.

Cộng thêm một năm qua, xe của rất nhiều tay đua đã có những tiến bộ vượt bậc, trong khi Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt vẫn như cũ.

Kẻ địch nhanh hơn, có nghĩa là mình đã chậm lại.

Chương 611

Điều này trong một cuộc thi tốc độ như đua xe là tuyệt đối không thể chấp nhận.

Trên đường đua, tiếng động cơ gầm rú vang dội rót vào tai, sánh ngang với dàn nhạc giao hưởng hàng đầu thế giới đang biểu diễn bản nhạc hùng tráng nhất ngay bên tai bạn.

Bánh xe lăn qua mặt đường, tia lửa ma sát tựa như pháo hoa rực rỡ nhất trong đêm.

Vệt phanh chính là bức tranh chiến thắng mà tay đua vẽ ra.

Ông ông ô ô Đỗ Lan và Dũng Hạo Nam đứng sau hàng ghế khán giả, cảm nhận sự nhiệt tình của khán giả, đam mê của tay đua, và ý chí chiến đấu của đội xe.

Đây chính là hiện trường của giải đua xe Công Thức Trí Tuệ Cao.

A Tiếng reo hò và tiếng động cơ hòa quyện thành bản nhạc lộng lẫy nhất.

Thế nào.

Có cảm giác muốn thử không, bây giờ mới chỉ là vòng phân hạng, đến lúc thi đấu chính thức, không khí còn kịch liệt hơn.

Thật muốn tham gia vào đó.

Dũng Hạo Nam bình tĩnh hơn Đỗ Lan, thứ anh ta nhìn thấy là những công nghệ trên chiếc xe đua sánh ngang với máy bay chiến đấu này.

Tăng tốc tức thời, biến hình, những công nghệ chứa trong đó, khiến anh ta cảm nhận sâu sắc giá trị của thế giới này.

Chưa kể đến khung xe gia cố và công nghệ tay đua sinh học mà anh ta còn chưa biết.

Để có được những công nghệ này, cách tốt nhất là tham gia vào đó, nên Dũng Hạo Nam lại nói: Đúng vậy, chúng ta cũng thành lập một đội xe đi.

Đỗ Lan dường như lần đầu tiên thấy Dũng Hạo Nam tích cực như vậy, xem ra áp lực từ cấp trên cũng rất lớn.

Nếu không có thành tích, anh ta sẽ bị cấp trên phê bình.

Được, mục tiêu của chúng ta là quán quân thế giới.

Đỗ Lan và Dũng Hạo Nam nhìn nhau cười, đàn ông cuối cùng vẫn sẵn lòng đầu tư vào máy móc, huống hồ còn là hoạt động kích thích như đua xe.

Nhưng bây giờ mới bắt đầu lập đội xe, cũng không kịp tham gia cuộc thi lần này, chỉ có thể là năm sau.

Nhưng Đỗ Lan không thể đợi một năm.

Vì vậy hắn nghĩ ra một cách, quay về thế giới Sỉ Lạp Amộng, dùng cỗ máy thời gian xuyên đến một năm sau, rồi từ thế giới Sỉ Lạp Amộng một năm sau xuyên về thế giới này, vậy thì thế giới này cũng đã qua một năm.

Nghe có vẻ rất phức tạp, rất phi khoa học, nhưng khoa học là gì.

Đỗ Lan cho biết cái hắn cần chính là sự phi khoa học.

Bắt đầu từ việc chuẩn bị xe đua, chiêu binh mãi mã, Đỗ Lan còn đặt cho đội xe một cái tên hay Thiên Nhân, viết tắt của Thiên Triều Nhân đại khái là ý đó.

Năm nay không thể tham gia cuộc cạnh tranh của Phong Gian Chuẩn Nhân và Tu Mã Hách, nhưng năm sau cuộc tranh đấu giữa

Phong Gian và Gia Hạ bằng Lãnh Địa Zero sẽ có thêm một Đỗ Lan.

Đi, mua đội xe thôi.

Khi Đỗ Lan nói ra câu này, hắn giống như một tên trọc phú nghèo chỉ còn lại tiền.

Dũng Hạo Nam lập tức được nâng cấp thành quân sư quạt mo.

Đồ đã mang đến chưa.

Ở đây, đồ tôi cần đâu.

Một cuộc giao dịch ngầm đang diễn ra trong sân sau nhà Đại Hùng, hai bóng đen lùn lùn hạ thấp giọng, khàn khàn trao đổi.

Cho ngươi, ngươi kiểm tra hàng trước đi.

Bóng đen kia nhận lấy một thứ, mượn ánh trăng nhìn, Phiếu ăn bánh rán dorayaki miễn phí năm năm, không sai.

Đây là thứ ngươi đặt, đèn pin phóng to thu nhỏ và đường hầm Gulliver.

Mọi người đoán không sai, vào lúc trời tối đen như mực, nơi lòng người khó lường này, kẻ đang tiến hành giao dịch ngầm chính là Sỉ Lạp Amộng và Đỗ Lan.

Phiếu ăn bánh rán dorayaki miễn phí của Đỗ Lan luôn có thể đổi được những thứ tốt từ Sỉ Lạp Amộng.

Đèn pin phóng to thu nhỏ to bằng đèn pin thông thường, còn đường hầm Gulliver thì khá lớn, khoảng ba quả bóng rổ.

Đối với một đứa trẻ lớp bốn mà nói, đường hầm Gulliver là một cái phễu khá lớn.

Còn tại sao Đỗ Lan cần hai thứ này, dĩ nhiên là để luyện xe.

Đội xe đã được chuẩn bị với tốc độ nhanh nhất, chỉ là xe vẫn còn chút vấn đề, Đỗ Lan chưa can thiệp, nên xe của đội vẫn là xe cũ, muốn lọt vào vòng loại mùa giải mới về cơ bản là không thể.

Theo Đỗ Lan, chiếc xe cũ như vậy, có qua được chứng nhận của hiệp hội xe thế giới hay không vẫn là một ẩn số.

Đội xe mà Đỗ Lan mua về, hoàn toàn không có chiến tích gì, vẫn luôn lẩn quẩn trong các cuộc thi không tên tuổi, ngay cả một nhà tài trợ cũng không có, càng đừng nói đến xe tốt.

Nếu không phải đội xe của họ mấy năm trước từng có một tay đua vụt sáng như sao băng, giúp họ có được một tấm vé vào cửa giải vô địch thế giới, Đỗ Lan dù có mù cũng sẽ không mua lại đội xe này. 107.

Nhưng chính tấm vé vào cửa này, cũng khiến Đỗ Lan phải chi nhiều tiền hơn cả một đội xe hàng đầu thông thường, chủ cũ của đội xe hét giá trên trời, nếu không đội xe này cũng không đợi được đến lúc Đỗ Lan tiếp quản cái đống nát này, nhưng Đỗ Lan chính là có tiền nên tùy hứng thôi.

Du hành thời gian ở thế giới Sỉ Lạp Amộng, rồi đến thế giới giải đua xe Công Thức Trí Tuệ Cao, giống hệt như bật hack, bỏ qua rất nhiều thời gian, bây giờ giải vô địch thế giới đã bước vào giai đoạn chuẩn bị, Đỗ Lan và Dũng Hạo Nam cần thời gian để thử xe.

Tiếc là các thành viên của đội xe đều là những người sống qua ngày, hoàn toàn không có hứng thú với ông chủ mới, đối với đề xuất tham gia giải vô địch thế giới của Đỗ Lan càng tỏ ra khinh bỉ.

Hai người này quả nhiên là đồ ngốc, tiền nhiều đến mức muốn đốt, nếu không cũng không bị ông chủ trước đó coi là con mồi béo bở để chém, cũng không nghĩ đến việc lấy trứng chọi đá.

Chỉ bằng chiếc xe nát mấy năm trước này, chẳng làm được gì cả.

Tỉnh táo lên, mấy con sâu lười này, ông chủ nói, hôm nay sẽ có đồ được gửi đến, các người tinh mắt lên một chút đi.

Đội xe này ban đầu có năm người, nhưng khi đổi chủ, tay đua và ông chủ cũ đã bỏ đi, chỉ còn lại bốn kỹ sư, vừa đủ số người thay lốp.

Người đang nói là kỹ sư trưởng Johnson, ba mươi mấy tuổi, đã làm nghề đua xe mười năm, từng làm việc ở đội xe hạng nhất, tiếc là trong đội xe hạng nhất có quá nhiều kỹ sư tài năng, anh ta cũng không trụ nổi nên mới đến đội xe không tên tuổi này sống qua ngày, nhưng nội tâm anh ta vẫn khao khát trở lại sân khấu thế giới, tận hưởng cảm giác căng thẳng kích thích đó.

Là xe mới sao.

Robert, người trẻ nhất trong bốn người, mới tốt nghiệp đại học, vẫn chưa biết đội xe của họ tồi tệ đến mức nào.

Cậu mơ đẹp thật.

Đây là Charles, cũng là người lười biếng nhất trong bốn người, nghiện rượu, cờ bạc, tính, lôi thôi lếch thếch.

Râu ria đã che hết khuôn mặt đẹp trai của anh ta, nhưng chỉ dựa vào đôi mắt màu hổ phách xanh biếc quyến rũ vẫn có thể hẹn hò được cả hàng dài cô gái, Ngay từ khi cậu mới gia nhập đội, tôi đã nói rồi, đừng ôm hy vọng.

Vì nơi này là một lỗ đen, sẽ hút hết tất cả hy vọng và nhiệt huyết.

Cậu nhìn bên kia xem Đang gọi điện thoại trong đống linh kiện kim loại phế liệu là một cô gái có thân hình thon dài, tên cô là Tiffany, cũng là kỹ sư có tay nghề thứ hai trong bốn người.

Vẻ ngoài xinh xắn, tính cách độc lập, năng lực chuyên môn vững vàng, chỉ là thường xuyên lén bán một số linh kiện trong đội xe này, ngoài ra cũng không có khuyết điểm gì.

Trong bốn chúng ta, chỉ có Tiffany là người nhìn nhận vấn đề chính xác nhất.

Lo cho tương lai của mình nhiều hơn, ở đội xe này không có tiền đồ đâu, nhóc con.

Im miệng.

Johnson không nghe nổi nữa, Còn nữa Tiffany, cô chú ý một chút, còn chưa rõ tính khí ông chủ mới, cô làm bậy như vậy sẽ bị sa thải đấy.

Tiffany che ống nghe điện thoại, quay đầu nói, Tôi sẽ chú ý, im lặng chút, tôi đang thương lượng giá cả đây.

Đối với kẻ ham tiền, những người khác cũng hết cách.

Chỉ nghe Tiffany lại nói với họ, Lần này có linh kiện mới không.

Khách hàng của tôi đang cần gấp một bộ giảm xóc mới.

Nói với khách hàng của cô, độ xe như vậy là vi phạm pháp luật.

Lạy Chúa, Tiffany, cô không thể để tôi yên tâm một chút sao.

Tiffany coi như không nghe thấy lời của Johnson, Anh chỉ cần nói cho tôi biết có hay không.

Vậy là được rồi.

Tôi là người vô thần, không, tôi tin vào tiền.

Tôi không biết.

Ông chủ mới không nói cho tôi biết lần này sẽ gửi thứ gì đến.

Ngay trong lúc họ nói chuyện, xe tải đã đến.

Johnson ký nhận cả xe đồ, trong lòng cầu nguyện hy vọng là xe mới.

Tiếc là khiến mọi người đều thất vọng, cả xe đồ này, không phải là xe mới.

Đừng nói là xe mới, ngay cả một cái lốp cũng không có, bên trong toàn là đồ chơi, đúng vậy, đồ chơi.

Đường đua đồ chơi, do Đỗ Lan đặt làm, thu nhỏ theo tỷ lệ các đường đua trên toàn thế giới.

Chương 612

Lạy Chúa.

Johnson cũng hoàn toàn cạn lời.

Xem ra ông chủ mới của chúng ta là một tên ngốc, ông ta hình như đã nhầm lẫn gì đó, nếu muốn tham gia cuộc thi xe điều khiển từ xa của trẻ con thì không cần phải mua cả đội xe.

Charles chế nhạo.

Đây có một tấm thiệp, chắc đây là quà ông chủ mới tặng cho con mình, tạm thời để ở đây.

Robert, người trẻ nhất, vẫn ôm hy vọng, nhưng nội dung trong tấm thiệp lại khiến người ta tuyệt vọng.

Charles giật lấy tấm thiệp đọc to lên: Trước khi tôi trở về, xin bốn vị hãy dọn sạch nhà kho, lắp đặt tất cả các đường đua.

Tấm thiệp chỉ có vậy, nhưng Charles lại thêm vào vài câu, Chúc các bạn Giáng sinh vui vẻ, đây là quà của ông già Noel, đường đua đồ chơi mà đội Thiên Nhân cần nhất, ha.

Johnson cũng thở dài một hơi, một kẻ ngốc bị ông chủ cũ chém đẹp, thì có thể thông minh đến đâu chứ.

Bây giờ xem ra không những không thông minh, mà chỉ số IQ cũng rất đáng lo ngại.

Sau khi chuyển đồ xong, ba người lớn rời đi, để lại một mình Robert bắt đầu lắp đặt mấy đường đua đó.

Theo yêu cầu của Đỗ Lan, tất cả chúng đều được gia công từ vật liệu của đường đua thật, nên rất nặng, mãi đến nửa đêm, Robert mệt lử, nhưng mới lắp xong hai đường đua, cậu đã ngủ thiếp đi.

Lúc này Đỗ Lan và Dũng Hạo Nam dùng Cánh Cửa Tùy Ý đến đội xe, Dũng Hạo Nam còn mang theo quần áo để thay, lần này họ sẽ ở lại thế giới này một thời gian, chính xác là cả mùa giải vô địch thế giới, như vậy Dũng Hạo Nam có đủ thời gian để có được công nghệ.

Vì Đỗ Lan và anh ta đều phát hiện ra rằng nếu lấy thế giới Sỉ Lạp Amộng làm trạm trung chuyển để xuyên không, thời gian căn bản không là gì, họ có rất nhiều thời gian để sử dụng, chỉ cần quay về thế giới Sỉ Lạp Amộng điều chỉnh lại thời gian, khi đến các thế giới khác lại có thể bắt đầu từ đầu, quả thực là một bug.

Đừng làm phiền cậu ấy, chúng ta thử xe trước.

Đỗ Lan dùng đèn pin phóng to thu nhỏ để thu nhỏ xe và các linh kiện khác, đặt vào khu vực bảo trì của đường đua đồ chơi.

Sau đó dựng đường hầm Gulliver, làm cho miệng lớn to ra, để người lớn cũng có thể đi qua.

Đường hầm này có thể làm cho người đi qua nhỏ lại, chức năng tương tự như đèn pin thu nhỏ, nhưng là một quá trình biến đổi từ từ, không đột ngột như đèn pin thu nhỏ, khiến người ta không thể chấp nhận.

Đỗ Lan đi vào đường hầm trước, đứng trên đường đua đồ chơi, nhưng cảm giác như đang ở trên một đường đua thật, chỉ là không có khán giả.

Kiểm tra xe một chút, xem ra bốn người này cũng khá tận tâm, ít nhất chiếc xe này vẫn còn chạy được, và tình trạng không tồi, hắn nói với Dũng Hạo Nam đi sau, Tôi đi chạy một vòng, anh bấm giờ.

Khởi động động cơ, đạp ga, hành trình đua xe của Đỗ Lan sắp bắt đầu.

Nhưng hình như hắn còn chưa có bằng lái.

Một vòng, hai phút rưỡi.

Nếu là mấy năm trước, thành tích này có lẽ còn tạm được, nhưng bây giờ các tay đua hàng đầu thế giới chạy trên cùng một đường đua, chỉ cần khoảng một phút bốn mươi giây, thậm chí là một phút ba mươi lăm giây.

Trong môn thể thao tốc độ cao như đua xe Công thức Trí tuệ Cao, nơi mà chênh lệch chỉ không phẩy mấy giây đã có thể phân định thắng thua, thành tích hai phút rưỡi thà trực tiếp bỏ cuộc nhận thua còn hơn.

Dù sao cũng là máy móc, nó có giới hạn của nó, cho dù tôi có lợi hại đến đâu cũng không thể để chiếc xe này giành chức vô địch được.

Đỗ Lan chui ra khỏi xe, Chúng ta cần xe mới.

Dũng Hạo Nam đương nhiên cũng muốn có xe mới, hắn đến đây chính là vì kỹ thuật xe đua, Tôi cũng muốn có xe mới, nhưng lấy ở đâu ra bây giờ.

Đỗ Lan sờ cằm suy nghĩ, trong lòng nghĩ hoặc là đi trộm, hoặc là tự mình làm.

Hắn đương nhiên vẫn cảm thấy kỹ thuật của mình đủ tốt, nhưng không thể trực tiếp đưa cho Dũng Hạo Nam, xem ra vẫn phải nghĩ cách, Hạo Nam, cậu đi thu thập tài liệu học tập của các trường đại học trên thế giới này trước đi.

Chuyện xe cộ cứ giao cho tôi, các kỹ thuật tiên tiến khác chúng ta đi từng bước một, sẽ có cách thôi.

Đỗ Lan đột nhiên bảo mình đi thu thập tài liệu học tập đại học, Dũng Hạo Nam lập tức hiểu ra, kỹ thuật cao đến mấy cũng phải bắt đầu từ nền tảng.

Có nền tảng rồi, cho dù không có kỹ thuật tiên tiến, các nhà khoa học của thế giới thực cuối cùng cũng sẽ nghiên cứu ra được, Được, tôi đi ngay.

Khi mặt trời lên đến đỉnh đầu, tân binh thật thà La Bá mới tỉnh ngủ, ba người đồng đội của cậu vẫn chưa đến.

Cậu ra ngoài mua đồ ăn thức uống, lại mua thêm một thanh kẹo cao su, bỏ qua bước rửa mặt đánh răng.

Còn hơn mười đoạn đường đua chưa lắp đặt, hôm nay lại phải vất vả rồi.

Nhưng khi cậu quay về, cậu sững sờ, nhà kho bừa bộn đã được dọn sạch hoàn toàn, hơn mười đoạn đường đua đã được lắp ráp xong xuôi.

Ở nơi sâu nhất, một bóng người đang đứng đó, chẳng phải là ông chủ của đội xe Thiên Nhân bọn họ sao, gã nhà giàu đó.

Lúc này La Bá mới phát hiện, xe đâu rồi, chiếc xe quan trọng nhất đã biến mất.

Ông chủ, xe đâu rồi.

Mất đi chiếc xe duy nhất, đội xe sẽ không thể tham gia thi đấu.

Lúc này La Bá cũng không kịp quan tâm tại sao những đoạn đường đua này lại được lắp xong trong thời gian ngắn như vậy.

Đỗ Lan không trả lời, hỏi ngược lại, Những người khác đâu.

Bọn họ, bọn họ có việc ra ngoài rồi.

Không thể nói rằng mấy vị tiền bối của mình đến trưa rồi vẫn chưa đến làm việc.

Vậy sao.

Ánh mắt của Đỗ Lan dường như có thể nhìn thấu mọi thứ, khi lướt qua La Bá, khiến cậu toát mồ hôi lạnh sau lưng, Vậy thì chỉ có cậu thôi.

Đỗ Lan ném ra một phong bì dày cộp, Xe mới đã đến rồi, cậu đi điều chỉnh một chút đi.

A.

Thật sao.

Vừa nghe có xe mới, hồn của La Bá như muốn bay lên, Ở đâu.

Ông chủ, xe mới ở đâu.

Ở đây.

Đỗ Lan chỉ vào một đường đua đồ chơi.

Có một chiếc xe đồ chơi ở đó, La Bá chỉ cảm thấy tim mình biến thành cục chì bị người ta ném từ trên trời xuống.

Quả nhiên ông chủ mới của mình là một tên ngốc.

Nhìn biểu cảm của La Bá, Đỗ Lan cũng biết La Bá đang nghĩ gì, Đi vào từ cánh cửa kia, cậu sẽ thấy chiếc xe.

Tài liệu trong tay cậu là của chiếc xe đó, cậu phải nhanh chóng làm quen.

Đội xe này thật sự hết cứu rồi, La Bá cũng chỉ có thể bước về phía cái phễu lớn một đầu to một đầu nhỏ kia.

Mình vẫn nên từ chức thôi, La Bá vốn tưởng cái phễu lớn đó rất nông, chỉ là một văn phòng tạm thời, nhưng sau khi đi vào mới phát hiện mình lại có thể đi thẳng vào bên trong.

Không thể nào, mình ở ngoài nhìn rõ ràng chỉ là một không gian rất nông, tại sao lại sâu như vậy.

Đến khi cậu đi đến cuối, trước mắt đã biến thành một trường đua, Sao có thể.

Bị dọa cho một phen, La Bá liều mạng chạy ngược ra, xông ra khỏi thông đạo Gulliver.

Nhìn lại, chẳng phải mình vẫn đang ở trong nhà kho sao.

Ông chủ mới của cậu đang cười tủm tỉm nhìn mình.

Quay đầu nhìn lại, lối đi đó giống như cái miệng lớn của ác quỷ khiến người ta lạnh sống lưng, Đã xảy ra chuyện gì.

Thông đạo Gulliver, vừa rồi cậu đã bị thu nhỏ lại, đi vào trong những đường đua này.

Chuyện này, sao có thể.

Tại sao không thể.

Giống như việc ta sẽ dùng cái giá cao hơn gấp mấy lần các đội xe hàng đầu để mua lại cái đội xe rác rưởi của các cậu, giống như việc chúng ta sắp tới sẽ dẫn đám gà mờ các cậu đi chinh chiến giải đấu lớn thế giới vậy, thế giới này có chuyện gì là không thể xảy ra chứ.

Đỗ Lan nói, Được rồi, xe mới ở ngay bên trong, cậu phải giúp tôi điều chỉnh nó đến trạng thái tốt nhất, nhờ cả vào cậu đấy.

La Bá đã ngây người, nhưng cuối cùng cậu cắn răng, cậu muốn đứng trên sân khấu thế giới, còn có gì không thể chấp nhận được.

Hiểu rồi, ông chủ, tôi sẽ cố gắng.

Nói xong cậu quay người lại đi vào thông đạo Gulliver.

Chiếc xe mới mà cậu mong chờ đang ở phía đối diện của lối đi.

Một chiếc xe giống như một tấm khiên màu đỏ úp trên mặt đất, trước nhọn sau rộng, sáu bánh xe, một cặp phía trước và hai cặp phía sau.

Phía sau dựng đứng hai cánh đuôi.

Toàn bộ chiếc xe giống như một chiếc máy bay chiến đấu bị thu nhỏ, cắt đi đôi cánh, rút ngắn chiều dài.

Đây chính là chiếc xe sẽ đi thi đấu thế giới trong tương lai sao.

La Bá ôm lấy chiếc xe màu đỏ đó cảm động rất lâu, mới lấy tài liệu ra, Tinh Vệ.

Chiếc xe này tên là Tinh Vệ sao.

Đọc tài liệu, không biết từ lúc nào ba người kia cũng với vẻ mặt kinh ngạc bị Đỗ Lan dẫn đến.

Sau đó, họ chìm đắm trong niềm xúc động rằng mình sắp được thi đấu thế giới.

Mọi người nhìn đây, tôi đi chạy một vòng trước.

Đỗ Lan mặc đồ thường ngày lái xe vào đường đua, vẫy vẫy tay với bốn người, hô lên, Cảm nhận phong thái của ông chủ các người đi.

Ý này hình như là ông chủ tự mình đi thi đấu, tuy không phải là không có, nhưng ông chủ đích thân ra trận thật sự không nhiều.

Nhìn ông chủ trông hơn ba mươi tuổi, bọn họ đều lo lắng thể lực của Đỗ Lan có thể chống đỡ anh ta hoàn thành cuộc đua hay không.

Phải biết một trận đua, trung bình bốn mươi vòng, mà mỗi vòng đều là áp lực cao, đòi hỏi rất cao về tinh thần và thể năng của con người, thường thì tay đua qua ba mươi tuổi đều sẽ không có thành tích tốt.

Nhưng người ta là ông chủ, có tiền, nếu chỉ là chơi cho vui thì bọn họ cũng không quản được.

Ù ù.

Đỗ Lan đạp ga lao ra ngoài, tốc độ rất nhanh đã vượt qua 300km trên h, thẳng tiến 400km trên h.

Tính năng của Tinh Vệ rất tốt, nhưng.

Mọi người trước đó đều tranh thủ xem tài liệu, biết Tinh Vệ không có bộ đẩy, nói cách khác tốc độ tối đa của xe bị hạn chế, phải biết xe đua nhanh nhất thế giới, khi bật bộ đẩy có thể chạy đến 600km trên h.

Tinh Vệ tuy có thể vượt qua mốc 400km trên h, nhưng nếu chỉ như vậy thì cũng không thể giành được chức vô địch thế giới.

Nhưng xe của Đỗ Lan thật sự chỉ có vậy sao.

Chương 613

Các người xem cho kỹ đây.

Tinh Vệ của ta khác với những chiếc xe khác.

Trong tai nghe truyền đến giọng của Đỗ Lan, mọi người cùng nhìn về phía đường đua.

Những chiếc xe khác là vì tăng tốc mà biến hình, còn xe của ta là vì biến hình mà tăng tốc.

Mọi người nhìn về phía đồng hồ tốc độ, quả nhiên tốc độ của Tinh Vệ ngày càng nhanh, lại vượt qua 500km trên h, và vẫn đang tiếp tục tăng lên.

Nhanh quá, trên đường thẳng, không dựa vào bộ tăng tốc mà có thể đạt đến tốc độ cao như vậy sao.

Chẳng lẽ còn có thể lên đến 600km trên h.

Cơ thể của ông chủ mới chịu nổi không.

Trong chớp mắt, tâm tình biến đổi, Đỗ Lan điều khiển Tinh Vệ đã vượt qua 600km trên h, chiếc xe phát ra một luồng sáng chói mắt dữ dội.

Khiến mọi người không thể không nhắm mắt lại, lúc nhìn lại, Tinh Vệ đã nhuốm màu vàng kim.

Màu đỏ rút đi, màu vàng kim như thủy triều.

Dáng vẻ thật sự của chiếc Tinh Vệ này đã lộ ra, nhưng động cơ của Tinh Vệ lại đã đến giới hạn, chỉ hơn mười giây.

So với giới hạn ba mươi giây của bộ đẩy, ngắn hơn rất nhiều.

Chuyện này không có cách nào, Đỗ Lan cũng chỉ dùng trình độ khoa học kỹ thuật của thế giới này để chế tạo Tinh Vệ.

Cho nên nó tuy tốc độ bình thường không chậm, nhưng khi đạt đến tốc độ tối đa sẽ không duy trì được lâu.

Nếu không thì còn đua xe làm gì, trực tiếp biến thành nghiền ép công nghệ, còn đua cái gì nữa.

Đỗ Lan không muốn nghiền ép công nghệ, hắn chỉ muốn dựa vào kỹ thuật để đua xe, cho nên Tinh Vệ tuy khác biệt, nhưng so với các xe đua đỉnh cấp thế giới khác cũng không có ưu thế gì.

Ngoại trừ thiết kế biến hình cực ngầu khi đạt 600km trên h.

Thiết kế này là siêu công nghệ, nhưng chỉ dùng để khoe mẽ, để ra vẻ, không làm xe nhanh hơn, cũng không làm tốc độ tối đa duy trì lâu hơn.

Nhưng dù vậy, mọi người đối với biểu hiện của Tinh Vệ đã rất kinh ngạc rồi, so với chiếc xe cũ mấy năm trước, Tinh Vệ này đã đạt đến cấp độ có thể tham gia giải đấu lớn thế giới.

Xem ra lần này là chơi thật rồi.

Mục tiêu là thế giới.

Bốn người nhìn nhau, trong mắt đều thấy được sự kích động và khó tin, nhưng sự thật chính là như vậy, vị ông chủ thần kỳ này sẽ dẫn bọn họ đến sân khấu thế giới, đến đó để giành lấy vinh quang mà họ chưa từng có được.

Ít nhất vào lúc này, mọi người đều cảm thấy phấn chấn.

Năm 2017, giải đua xe Công thức Trí tuệ Cao, vòng phân hạng.

Kiểm tra xe thế nào rồi.

Chuyện nhỏ nhặt này, Đỗ Lan không tham gia, toàn bộ giao cho Kiều Nạp Sâm, kỹ sư trưởng của đội xe Thiên Nhân.

Không thể che giấu được sự hưng phấn của mình, Kiều Nạp Sâm liên tục ra dấu OK.

Vậy thì tốt, vậy ngày mai bảo mọi người đến sớm một chút, chúng ta phải tranh thủ một thành tích tốt.

Đỗ Lan nói, trải qua một thời gian rèn luyện, đội xe của hắn tuy không thể nói là mạnh, nhưng ít nhất cũng đã có thể phối hợp.

Cuối cùng cũng sắp bắt đầu rồi, trong lòng Đỗ Lan rất hưng phấn, hắn cũng là lần đầu tiên tham gia giải đấu lớn thế này.

Dùng đua xe để giành chiến thắng, đó hẳn sẽ là một cảm giác thành tựu hoàn toàn khác.

Vòng phân hạng, chính là chọn ra 14 chiếc xe có thể tham gia cuộc đua chính thức, và xác định vị trí xuất phát của mười bốn chiếc xe này trong cuộc đua chính thức.

Thời khắc làm người ta phấn khích cuối cùng đã đến.

Hàng chục đội xe tụ tập tại đây, nghiêm trận chờ đợi, nơi đây chính là chiến trường không khói lửa, nhưng vẫn có máu tươi và nguy hiểm.

Dù chỉ là vòng phân hạng nhưng đã có rất nhiều khán giả trung thành sớm đến đây, cổ vũ tinh thần cho đội xe mà họ ủng hộ, hy vọng tay đua họ ủng hộ có thể giành được một thành tích tốt.

Tiếng động cơ vang lên, đã có đội xe bắt đầu rồi.

Vòng phân hạng được tính bằng thành tích vòng đua nhanh nhất, mười bốn tay đua đứng đầu sẽ được đi tiếp, những người khác bị loại, không quan trọng bạn chạy bao nhiêu vòng, nhưng không được thay lốp.

Dù sao cũng là lấy vòng có thành tích tốt nhất của bạn làm tiêu chuẩn, cho nên xe không cần phải ra ngoài cùng một lúc, có thể lần lượt ra chạy.

Đội xe của Đỗ Lan đang tiến hành kiểm tra lần cuối cho Tinh Vệ, còn Đỗ Lan thì tranh thủ nhìn xung quanh.

Đội xe Gian Sinh của Phong Gian Chuẩn Nhân, đội xe Quỳ của Tân Điều Trực Huy, đội xe Liên Hợp của siêu nhà giàu Lan Đức Nhĩ, tất cả đều là đối thủ mạnh.

Đương nhiên đội xe Thiên Nhân mới nổi này cũng bị người ta để ý, nhưng vì Đỗ Lan vẫn chưa có chiến tích gì, mọi người cũng chỉ là để ý mà thôi, chứ không coi trọng.

Đỗ Lan thấy Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt đã chuẩn bị xuất phát rồi, với tư cách là nhà vô địch thế giới hai lần, Phong Gian đã hoàn toàn trưởng thành thành một tay đua đủ tiêu chuẩn, khiến người ta rất khó tưởng tượng cậu ta mới 16 tuổi, tức là cậu ta đã là nhà vô địch khi mới 14 tuổi, một mục tiêu khiến người ta phải kinh ngạc.

An Ni Cổ Lợi Đặc năm nay 14 tuổi, lần đầu tiên tham gia đua xe Công thức Trí tuệ Cao, cho dù thành công trở thành nhà vô địch cũng không thể là người đầu tiên.

Cho nên cậu ta mới ghét Phong Gian như vậy.

Nhìn Phong Gian lao vun vút lên đường đua, một đường bỏ xa tít tắp, xem ra Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt dưới sự điều khiển của cậu ta đã có thể phát huy toàn bộ thực lực.

Nhà vô địch mùa trước vừa ra sân, lập tức gây ra tiếng hoan hô, các tay đua cũng nhìn về phía bảng điện tử phân hạng, muốn xem Phong Gian có thể đạt được thành tích như thế nào.

Không chỉ các tay đua quan tâm, ngay cả các kỹ sư của đội xe cũng dừng công việc trong tay, có thể thấy được sự nổi tiếng của Phong

Gian.

Vòng đua nhanh nhất quả nhiên bị Phong Gian lập nên, cậu ta và Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt thật sự là thân mật không kẽ hở, một phút ba mươi sáu giây.

Quả nhiên rất nhanh, được rồi, ta cũng sắp phải ra sân rồi.

Ồ.

Bốn người cùng nhau dùng sức, đẩy Tinh Vệ từ gara ra, dừng ở khu bảo trì.

Tinh Vệ, chiếc xe mới này, cũng gây ra sự chú ý của các đội xe xung quanh, bọn họ đều đang ước tính tính năng của chiếc xe mới này.

Đỗ Lan đã mặc xong đồ đua, chui vào buồng lái chật hẹp, đội mũ bảo hiểm.

Ngón tay làm quen một chút trên cần số, hai chân cũng tìm cảm giác trên bàn đạp ga và phanh.

Được rồi, Đỗ Lan giơ ngón tay cái lên với các đồng đội, ý bảo đã sẵn sàng.

Đóng nắp buồng lái, Đỗ Lan cuối cùng cũng phải đi rồi.

Các thành viên trong đội của hắn còn căng thẳng hơn cả hắn, nếu hắn không đạt được thành tích, vậy thì tất cả mọi người đều không thể đi đến giải đấu lớn thế giới, cố lên.

Gió cảnh xung quanh đều đang lùi lại, trên xe của Đỗ Lan cũng lắp một thiết bị định vị thông minh, nhưng đó chỉ là hàng đại trà, xa không thể độc lập thậm chí có thể học tập thói quen của tay đua như A Tư Lạp Đạt.

Tuy kém, nhưng không thể không có, vì khi xe đua ở tốc độ cao, không có máy móc hỗ trợ, tay đua không thể kiểm soát được chiếc xe.

Đỗ Lan cũng không chuẩn bị dựa vào thiết bị định vị thông minh để chiến thắng, hắn muốn dùng kỹ xảo siêu cao để chiến thắng, giống như lưỡi dao phẫu thuật chính xác cắt vào khúc cua, và có thể tăng tốc vào thời điểm thích hợp nhất, bất kể là đường thẳng hay khúc cua, hắn đều phải làm đến mức chính xác nhất.

Đội xe Thiên Nhân này, trước đây tuy không nổi danh, nhưng biểu hiện của tay đua và chiếc xe lại tốt ngoài dự liệu.

Là người quản lý của đội xe Gian Sinh, Thiết Nhất Lang kinh nghiệm dày dặn, lập tức nhìn ra chỗ độc đáo trong kỹ thuật đua xe của Đỗ Lan, và tính năng cao của Tinh Vệ.

Ừm.

Trở về khu bảo trì, Phong Gian cũng phát hiện ra chỗ lợi hại của Đỗ Lan, Chú Thiết, tay đua này rất lợi hại.

Đỗ Lan gần như không đổi làn đường, một đường phi nước đại trên đường đua, giống như bác sĩ cắt một đường mổ trên người bệnh nhân.

Một vòng thật sự rất nhanh, Đỗ Lan đã trở về, một phút ba mươi sáu giây năm bảy, xếp hạng thứ ba.

Người thứ hai là thiên tài nhà giàu Lan Đức Nhĩ.

Xếp sau Đỗ Lan là Tân Điều Trực Huy.

Lần này, tất cả các đội xe đều chú ý đến Thiên Nhân, không ngờ vòng đầu tiên đã có thể chạy đến vị trí thứ ba, không thể xem thường.

Chương 614

Đội xe Thiên Nhân cũng vui mừng vì ông chủ của họ có thể chạy ra thành tích tốt như vậy, Đỗ Lan cũng rất hài lòng, xem ra có thể đi đến giải đấu lớn thế giới rồi, trừ phi những người khác bùng nổ tiểu vũ trụ, đều chạy lên trước hắn, nhưng rõ ràng chuyện này là không thể xảy ra.

Sau hôm nay, sẽ có rất nhiều người dò hỏi về đội xe Thiên Nhân, dò hỏi lai lịch của Đỗ Lan.

Khả năng siêu kiểm soát xe đáng sợ như máy móc của Đỗ Lan, khiến hắn trong điều kiện không bật bộ đẩy đã đứng vững ở vị trí thứ ba, nếu bật bộ đẩy, thành tích này có lẽ còn có thể cao hơn.

Trong một thời gian, tay đua Đỗ Lan này đã bị các tay đua khác ghi nhớ.

Vòng phân hạng đối với các tay đua hàng đầu chỉ là theo đuổi một vị trí xuất phát tốt hơn, nhưng đối với mấy người xếp hạng cuối cùng, lại là cuộc chiến toàn lực để tranh suất đi tiếp.

Cho nên cuộc tranh đấu của mấy vị trí cuối cùng thường là kịch liệt nhất, các tay đua một bên phải tính toán tình trạng lốp xe, một bên lại phải để xe chạy nhanh hơn, là một quá trình cực kỳ mệt mỏi.

Đỗ Lan chỉ chạy một vòng, cảm thấy hạng ba là được rồi, dù sao sau này có thể ở trong giải đấu lớn chính thức lại so tài cao thấp với những cao thủ này.

Vòng phân hạng nếu bộc lộ quá nhiều bài tẩy, quá không lý trí.

Ngược lại là Phong Gian ở phía trước, và nhà giàu tóc vàng Lan Đức Nhĩ, còn có Tân Điều bị Đỗ Lan vượt qua rơi xuống thứ tư, lại ra ngoài chạy mấy vòng, cố gắng làm mới thời gian vòng đua nhanh nhất.

Nhưng nói chung, thứ hạng rất khó xảy ra thay đổi.

Nhưng chính vì họ yêu đua xe như vậy, thích thi đấu, mới có thể thức tỉnh ZERO Lãnh Địa. 108.

Cảnh giới mà con người không thể chạm tới đó, có thể nhìn thấy tương lai ngắn ngủi, còn có thể lắng nghe tiếng lòng của tay đua trên cùng đường đua, quả thực chẳng khác gì một thực thể mới.

Những tay đua này lên vũ trụ, có thể trực tiếp lái Gundam.

Đỗ Lan nhìn họ chạy một vòng lại một vòng không biết mệt, trong lòng nghĩ những tay đua này thật sự nghĩ lốp xe không cần tiền sao.

Điển hình của việc không lo việc nhà không biết củi gạo đắt.

Vài quả pháo hoa nổ tung giữa ban ngày, cờ màu và bóng bay trải khắp trường đua.

Những cô gái tính cảm vẫy tay duyên dáng với khán giả trên đường đua.

Đây chính là chặng đầu tiên của giải đấu lớn thế giới.

Có thể đứng ở đây, đầu óc Kiều Nạp Sâm trống rỗng, ngay cả nên chúc phúc Đỗ Lan thế nào cũng quên mất.

Mình lại có thể với tư cách là người giám sát và kỹ sư trưởng của đội xe đứng ở đây, thật là vinh hạnh.

Đỗ Lan cũng rất hưởng thụ không khí như vậy, những tiếng hoan hô này chính là vì những tay đua này mà phát ra.

Cậu cứ yên tâm đi, tôi sẽ dùng bánh xe nghiền nát bọn họ, để bọn họ biết đội xe Thiên Nhân chúng ta mới là nhà vô địch duy nhất.

Đỗ Lan rất tự tin, hắn đã không thể chờ đợi được nữa.

Đường đua quang đãng, xe đua vào vị trí.

Vị trí của Đỗ Lan là thứ tư, vị trí ở vòng phân hạng cuối cùng vẫn xảy ra biến hóa, Tân Điều cuối cùng đã vượt qua thành tích của Đỗ Lan xếp ở vị trí thứ ba.

Giải đấu lớn thế giới đua xe Công thức Trí tuệ Cao, tổng cộng mười hai chặng, dựa vào tích điểm có được ở mỗi chặng cộng lại, cuối cùng tổng tích điểm cao nhất chính là nhà vô địch thế giới.

Bốn đèn báo hiệu toàn bộ sáng lên, màu đỏ.

Động cơ ô tô đang gầm nhẹ, chờ đến khoảnh khắc đèn báo hiệu chuyển sang màu xanh, tất cả các xe đều sẽ lao ra, tranh thủ một vị trí vào cua có lợi cho mình, tiến vào khúc cua đầu tiên.

Mỗi một trận đua, khúc cua đầu tiên thường là cạnh tranh kịch liệt nhất, sau khi tiến vào khúc cua đầu tiên, đội dẫn đầu sẽ kéo dãn khoảng cách với đội giữa.

Ù Gầm nhẹ.

A.

Hoan hô.

Tút, tút.

Đèn tín hiệu từ đỏ chuyển sang xanh.

Trong nháy mắt, tiếng lốp xe tiếp xúc với mặt đất phát ra âm thanh chói tai, tất cả các xe đồng thời lao về phía trước.

Cuộc đua chính thức bắt đầu.

Tay của Đỗ Lan nhanh như chớp, chuyển số trên vô lăng.

Bàn đạp ga cũng khống chế rất tốt, Tinh Vệ hóa thành một luồng sáng đỏ, trong nháy mắt đã xuyên qua giữa Tân Điều và Lan Đức Nhĩ trước khi hai chiếc xe phía trước hắn kịp phong tỏa đường đi.

Xảy ra chuyện gì vậy.

Ngay cả bình luận viên cũng sững sờ, quá nhanh rồi, Các vị khán giả, không thể tin được, Đỗ Lan đến từ Việt Nam xếp ở vị trí thứ tư lại trong một khoảnh khắc vượt qua vị trí thứ ba và thứ hai, bám sát sau lưng nhà vô địch thế giới mùa trước Phong Gian Chuẩn Nhân.

Chỉ cần những khán giả đã tìm hiểu về mùa giải này đều biết, tay đua Đỗ Lan này và chiếc Tinh Vệ của anh ấy đều là lần đầu tiên tham gia giải đấu lớn thế giới.

Thậm chí có thể nói là lần đầu tiên tham gia thi đấu.

Tinh Vệ dài bốn mét bảy, rộng hai mét bốn mươi lăm, cao 0,94 mét, nặng 635 kilôgam, mã lực tối đa 27900 vòng, tốc độ tối đa có thể đạt đến 680km trên h, có thể nói là một con quái vật thép khổng lồ.

Mà Đỗ Lan đến từ lục địa châu Âu, năm nay đã ba mươi hai tuổi, là tay đua lớn tuổi nhất trong giải đấu lớn thế giới lần này.

Nhưng biểu hiện của anh ấy lại ngoài dự liệu, điều khiển Tinh Vệ, giống như được thần đua xe chiếu cố.

Lan Đức Nhĩ và Tân Điều đều ngẩn người, nhìn đuôi xe của Tinh Vệ, bọn họ thậm chí còn chưa phản ứng lại, Tinh Vệ rốt cuộc là làm sao xuyên qua giữa bọn họ.

Khúc cua đầu tiên đến.

Tinh Vệ bám sát Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt tiến vào khúc cua, tuyệt chiêu của Phong Gian, quán tính phiêu di với tốc độ cực nhanh vào cua và ra cua, muốn bỏ xa Đỗ Lan.

Xuất hiện rồi, tuyệt kỹ của tuyển thủ Phong Gian, quá nhanh.

Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt có thể bảo đảm vị trí thứ nhất của mình không.

Tinh Vệ cũng vào cua.

Tốc độ của hắn cũng vô cùng nhanh.

Phong Gian từ gương chiếu hậu thấy Tinh Vệ lại bám sát xe của mình lao vào đoạn đường thứ hai.

Phía sau bọn họ, đội xe ở giữa cũng lần lượt tiến vào khúc cua đầu tiên.

Mấy chiếc xe chen chúc nhau, khó tránh khỏi va chạm.

May mà không có tai nạn xe cộ.

Thân xe thấp lè tè ma sát trên mặt đường tóe ra tia lửa, đốt cháy sự nhiệt tình của khán giả, khiến cuộc đua trở nên càng thêm nóng bỏng.

Cuộc đua lần này cần hoàn thành bốn mươi lăm vòng, cuối cùng mới phân định thắng thua.

Trong cuộc đua dài đằng đẵng, các tay đua đều phải toàn tâm toàn ý, nếu không chỉ cần phân tâm một chút, sẽ bị tay đua phía sau vượt qua.

Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt dẫn đầu, Đỗ Lan bám sát phía sau, rất nhanh vòng đầu tiên đã hoàn thành, trên bảng xếp hạng bắt đầu cập nhật vị trí của các tay đua.

A Tư Lạp Đạt, chúng ta ở khúc cua tiếp theo bỏ xa chiếc xe phía sau.

Hiểu rồi.

Dùng quán tính phiêu di qua cua, A Tư Lạp Đạt, biến hình dạng cao tốc.

Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt biến hình, hai bên đuôi xe phun khí cũng nâng lên.

Trong khoảnh khắc qua cua, bật bộ đẩy.

Xe đột ngột tăng tốc, kéo dãn khoảng cách với Tinh Vệ.

Đây quả thực là bắt nạt xe của Đỗ Lan không có bộ đẩy mà.

Nhưng không sao, Đỗ Lan sẽ đuổi kịp.

Chương 615

Vòng thứ ba, Tinh Vệ vẫn ở vị trí thứ hai.

Hiện tại vẫn chưa đến lúc xuất toàn lực, cho nên các tay đua đều đang tích trữ sức, trong mấy vòng cuối cùng mới là lúc tranh đoạt thắng lợi cuối cùng.

Tinh Vệ biểu hiện rất tốt, chiếc xe không có bộ đẩy này tuy không thể tăng tốc trong nháy mắt, nhưng tốc độ trung bình lại là một trong những chiếc nhanh nhất.

Tốc độ cao đòi hỏi người điều khiển cũng phải có khả năng tương ứng rất cao, thật không ngờ người điều khiển Tinh Vệ lại là một tay đua ba mươi hai tuổi.

Hai bình luận viên trong lúc cuộc đua không quá kịch liệt phải đóng vai trò khuấy động, để khán giả giữ nhiệt tình.

Đúng vậy, vừa rồi tôi thấy trên bảng tin trực tiếp trên mạng có một bình luận rất thú vị.

Anh ta nói lúc bắt đầu cuộc đua, cú vượt xe của tuyển thủ Đỗ Lan giống như lưỡi dao phẫu thuật của bác sĩ phẫu thuật vậy.

Anh ta nói cảm giác mà Tinh Vệ do tuyển thủ Đỗ Lan điều khiển mang lại cho anh ta, giống hệt như lần trước anh ta nằm trên bàn mổ đối mặt với lưỡi dao phẫu thuật.

Bình luận rất thú vị, hiện tại trên các nền tảng đều rất náo nhiệt, người hâm mộ đua xe Công thức Trí tuệ Cao trên toàn thế giới đều đang theo dõi trận khai mạc này.

Hiện tại vẫn giữ vị trí thứ nhất là Phong Gian Chuẩn Nhân, chàng trai võ sĩ đến từ Nhật Bản, bất tử thiên mã.

Nhà vô địch thế giới trẻ tuổi nhất trong lịch sử, cũng là người duy nhất trên thế giới liên tục giành được hai chức vô địch.

Vị trí thứ hai là Đỗ Lan, được khán giả gọi là Lưỡi Dao Phẫu Thuật, chiếc xe yêu quý của anh ấy là Tinh Vệ không có bộ đẩy, trong truyền thuyết Tinh Vệ là con gái của một vị vua cổ đại châu Âu, sau khi chết đuối trên biển, đã biến thành một con chim thề sẽ lấp đầy biển cả, là một đấu sĩ cổ đại.

Vị trí thứ ba là quý công tử áo trắng Lan Đức Nhĩ.

Vị trí thứ tư là tay đua lão làng Tân Điều Trực Huy.

Cuộc đua đã qua một nửa, hiện tại tuyển thủ Phong Gian tiến vào khu bảo trì bắt đầu thay lốp.

Các đội xe phía sau cũng lần lượt thay lốp.

Xem ra trên mặt đường như thế này, lốp xe bị mài mòn rất nghiêm trọng.

Đỗ Lan đương nhiên cũng không ngoại lệ, hắn tiến vào khu bảo trì, bốn người đã chuẩn bị sẵn sàng để thay lốp.

Nhanh, nhanh.

Kiều Nạp Sâm chỉ huy, mọi người đều rất căng thẳng, đây là lần thay lốp đầu tiên trong giải đấu lớn thế giới, nếu xảy ra vấn đề, bọn họ cũng sẽ không tha thứ cho chính mình.

Nâng, tháo, dời, thay.

Tuy căng thẳng, nhưng hoàn thành thuận lợi, tuy chậm hơn hai ba giây so với các kỹ sư của các đội xe lâu đời như đội xe Gian Sinh và đội xe Quỳ, nhưng vấn đề không lớn, Đỗ Lan vẫn ở vị trí thứ hai.

Thay lốp xong chính là một cuộc hỗn chiến tranh giành thứ hạng mới, nhân lúc tình trạng lốp xe tốt, tiến hành vượt xe.

Đỗ Lan phát hiện chiếc xe phía sau dường như chuẩn bị vượt xe, liên tục thăm dò ở khúc cua.

Cuộc đua cũng sắp đến hồi kết, ba mươi vòng đã chạy xong, mười lăm vòng cuối cùng, tất cả các tay đua cuối cùng cũng phải ra tay rồi.

Đến rồi sao.

Đỗ Lan nhìn vào gương chiếu hậu, đội xe phía sau đã bắt đầu rối loạn, cho thấy một vòng tranh đoạt mới đã bắt đầu, Vậy thì ta cũng sắp phải bắt đầu rồi.

Ông ông ù ù, động cơ xe đua phát ra tiếng gầm thét.

Tốc độ của Tinh Vệ tăng lên, hiện tại là 400km trên h.

Sau khi thay lốp, tất cả các tay đua cuối cùng cũng bùng nổ, mọi người có thể thấy Tinh Vệ đang đuổi kịp Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt ở vị trí thứ nhất, liệu anh ấy có thể vượt qua không.

Hai xe đã tiếp cận, Đỗ Lan có thể vượt qua không.

Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt ở làn trong, Tinh Vệ cũng bám sát làn trong, Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt bắt đầu vào cua.

Lúc này Đỗ Lan lại biến thành lưỡi dao phẫu thuật, tay cực nhanh chuyển số, chân điều khiển ga và phanh đạt đến cực hạn.

Tinh Vệ với một đường đi chính xác đến cực hạn lướt vào làn đường, bám sát Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt.

Lúc này nếu hai tay đua nhìn về phía đối phương, thậm chí có thể thấy được biểu cảm của đối phương.

Nhưng Phong Gian không có tâm trạng, đường đi của Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt đã bị Tinh Vệ chiếm, nếu cứ như vậy sau khi ra khỏi cua, bọn họ sẽ song song nhau, chỉ xem ai có thể tăng tốc trước trên đường thẳng.

Bật bộ đẩy.

Phong Gian một vỗ một đẩy, Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt nhờ vào lực đẩy mạnh mẽ của bộ đẩy đã lao ra ngoài.

Đếm ngược ba mươi giây.

Ba mươi giây thời gian tăng tốc.

Đỗ Lan cũng không tỏ ra yếu thế, trên đường thẳng đạp mạnh ga.

Hai xe tranh giành nhau, tốc độ xe từng vượt qua 500km trên h.

Sau đó cắt vào khúc cua tiếp theo, Tinh Vệ chậm nửa thân xe, nhưng hắn đã chiếm được làn trong, chỉ cần hắn không nhường, Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt sẽ phải qua cua ở làn ngoài.

Cơ hội.

Đỗ Lan sẽ không bỏ qua, lại là một lần vào cua chính xác đến hoàn hảo, Tinh Vệ để lại một đường cong tuyệt đẹp trên đường đua, lại vào cua trước Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt.

Sao có thể.

Phong Gian lại bị người ta vượt ở khúc cua.

A a.

Các vị khán giả, chuyện không thể tin được đã xảy ra, Tinh Vệ, Tinh Vệ đã vượt qua Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt, giành được vị trí thứ nhất.

Liệu anh ấy có thể giữ được không.

Mấy vòng đua cuối cùng sẽ trở nên càng thêm kịch liệt.

Bình luận viên cũng hưng phấn lên.

Các bạn khán giả thân mến, xin chào mọi người.

Đây là chặng đầu tiên của giải Công thức Trí tuệ Cao, cuộc đua đã gần đến hồi kết, hiện tại mỗi tay đua đều đang cố gắng hết sức để tranh giành một thứ hạng tốt, đảm bảo giành được điểm số lý tưởng của mình.

Dẫn đầu vẫn là tuyển thủ châu Âu Đỗ Lan, người đã gây kinh ngạc ngay lần đầu tham gia, bám sát phía sau là nhà vô địch mùa trước, Bất Tử Thiên Mã Phong Gian Chuẩn Nhân.

Cuộc đua còn năm vòng cuối, liệu tuyển thủ Phong Gian có thể vượt qua tuyển thủ Đỗ Lan ở vị trí thứ nhất không.

Chúng ta hãy cùng chờ xem.

Cùng với lời bình luận hùng hồn của bình luận viên, toàn bộ khán giả đều đứng dậy, muốn nhìn rõ đoạn đua cuối cùng.

Không ai dám chớp mắt, vì trong cuộc đua tốc độ, một khoảnh khắc có thể bỏ lỡ vô số điều tuyệt vời.

Bật bộ đẩy.

Tất cả các tay đua đều đang liều mạng rút ngắn khoảng cách với xe phía trước, hợp lý lợi dụng bộ đẩy, tấn công trên đoạn đường thẳng dài nhất.

A Tư Lạp Đạt, hình thức 3.

Hiểu rồi.

Lần này nhất định phải vượt qua xe phía trước ở khúc cua.

Lại là khúc cua, Tinh Vệ đã lao vào như tia chớp, Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt bám sát.

Trong khúc cua, hai con rồng lớn tranh giành nhau, một đỏ một xanh trong nháy mắt đã lại lao ra khỏi khúc cua.

Bật bộ đẩy.

Động cơ của A Tư Lạp Đạt phát ra tiếng gầm thét, hai ống phun phun ra lửa giận, cuối cùng nó cũng nhanh hơn Tinh Vệ, và lần này A Tư Lạp Đạt là toàn lực, cho dù động cơ đến giới hạn cũng phải vượt qua Tinh Vệ, thật là liều mạng.

Tuyển thủ Phong Gian lại một lần nữa kiên cường trở lại vị trí thứ nhất, quả nhiên là Bất Tử Thiên Mã, vĩnh viễn không bao giờ từ bỏ.

Hiện tại nhóm đầu tiên vẫn là Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt và Tinh Vệ, bọn họ đang tranh giành vị trí thứ nhất.

Nhóm xe thứ hai cũng cạnh tranh kịch liệt, tuyển thủ Lan Đức Nhĩ và tuyển thủ Tân Điều đang chờ cơ hội vượt qua nhóm đầu tiên.

Nhóm thứ ba hiện tại rất hỗn loạn, đã xảy ra nhiều lần va chạm xe, nhưng chỉ cần xe còn trên đường đua, bọn họ sẽ không buông ga.

Rốt cuộc ai sẽ giành được chức vô địch trận khai mạc năm 2017.

Kết quả sẽ sớm được tiết lộ.

Cuối cùng đã vào vòng cuối cùng.

Lúc này khán giả cũng căng thẳng đến mức im lặng, đội hậu cần ở khu bảo trì cũng không chớp mắt ngẩng đầu nhìn lên bảng chỉ thị thứ hạng điện tử.

Vòng cuối cùng.

Đỗ Lan bây giờ cũng nghiêm túc lên, lưỡi dao phẫu thuật sắp xuất hiện.

Hiện tại hắn đang thua Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt một thân xe, Tinh Vệ phát ra một tiếng kêu lảnh lót, tăng tốc lên 400km trên h, và khi vào cua, tốc độ vẫn đang tăng, trực tiếp đuổi kịp Phong Gian.

Chương 616

Nếu cứ như vậy, hai xe rất có thể sẽ va chạm ở khúc cua.

Trường đua trí tuệ cao chính là như vậy, đôi khi man rợ cũng là khó tránh khỏi.

Chỗ này phải xem lựa chọn của Phong Gian, A Tư Lạp Đạt, quán tính phiêu di.

Hiểu rồi.

Phong Gian cũng điên cuồng tăng tốc, cậu ta không thể nhường làn trong cho xe sau.

Không thể tin được, hiện tại hai chiếc xe đua đều với tốc độ cực nhanh lao vào khúc cua.

Trên đường đua hai chiếc xe, với kỹ xảo hoa lệ cùng nhau thực hiện quán tính phiêu di.

Xuất hiện rồi, quán tính phiêu di, đều là quán tính phiêu di.

Bình luận viên kích động muốn biết hai chiếc xe rốt cuộc chiếc nào sẽ ra khỏi cua trước.

Cùng là quán tính phiêu di, khó phân cao thấp.

Một bên là do chương trình tự học siêu cấp A Tư Lạp Đạt phụ trợ thực hiện, một bên là Đỗ Lan tự tay thao tác.

Chỉ xem kỹ thuật, Đỗ Lan đã vượt qua Phong Gian.

Nhưng động tác của hai chiếc xe lại giống nhau đến vậy, giống như cùng một tay đua đang điều khiển.

Trong một lúc, tất cả khán giả thậm chí phát hiện tỷ lệ đồng bộ của hai xe cao đến mức kinh ngạc.

Tinh Vệ bám theo sau Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt, giống như phân thân của chiếc xe phía trước vậy.

Dù hai xe đã lao ra khỏi khúc cua, trên màn hình lớn vẫn phát lại cảnh tượng vô cùng đặc sắc này.

Nếu không phải vòng cuối cùng thời gian không còn nhiều, ngay cả bình luận viên cũng muốn nói nhiều về cảnh này.

Vòng cuối cùng đã qua một nửa, còn lại là một đường thẳng lớn, và một khúc cua góc nhỏ, sau đó là vạch đích.

Tinh Vệ đã đuổi kịp Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt rồi.

Thắng bại chính là ở đây, bật bộ đẩy.

Tốc độ của Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt thẳng lên 500km trên h, Tinh Vệ cũng không chịu yếu thế bám sát.

Sau khi vào cua, Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt tắt bộ đẩy, đây chính là cơ hội của Tinh Vệ.

Đỗ Lan sẽ tiếp tục đạp ga, với tốc độ nhanh hơn Phong Gian lao vào khúc cua.

Mọi người đều căng thẳng lên.

Ông chủ, nhanh quá, nhanh quá, giảm tốc đi.

Kiều Nạp Sâm thấy Tinh Vệ muốn vào cua với tốc độ 550km trên h, căng thẳng đến mức tim muốn nhảy ra ngoài, tốc độ như vậy chắc chắn sẽ lao ra ngoài.

Chẳng lẽ Tinh Vệ có vấn đề sao.

Trước khúc cua Tinh Vệ không hề giảm tốc, nó đã vượt qua Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt rồi, nhưng tốc độ như vậy sẽ lao ra khỏi đường đua.

Bình luận viên cũng sốt ruột, Chẳng lẽ là vì quá ham thắng sao.

Đỗ Lan hiếm khi toàn tâm toàn ý như vậy, lần này hắn không dùng thân thể chiến đấu, mà là dùng xe đua chiến đấu, hắn muốn phát huy toàn bộ tiềm lực của Tinh Vệ.

Trước khi tiến vào khúc cua, Đỗ Lan đã làm rất nhiều động tác, Tinh Vệ với cú đánh lái cực kỳ khoa trương gần như nằm ngang lao vào khúc cua, chặn đứng toàn bộ đường đi của A Tư Lạp Đạt.

Nhưng nếu cứ như vậy, Tinh Vệ sẽ trượt ngang ra khỏi đường đua.

Lại thấy Tinh Vệ ở trong khúc cua xoay bánh trước một cách khó tin, gầm xe ma sát trên mặt đất tóe ra tia lửa.

Má phanh bánh xe trở nên đỏ rực, nhưng chỉ trong một khoảnh khắc có thể bỏ qua, Đỗ Lan đã lại một lần nữa đạp ga.

Song trọng quán tính phiêu di.

Tinh Vệ dẫn đầu ra khỏi cua, và tốc độ duy trì ở 550km trên h, như vậy cho dù xe phía sau bật bộ đẩy, cũng không thể đuổi kịp Tinh Vệ trước vạch đích.

Chức vô địch đã giành được.

Lá cờ ca rô đen trắng vẫy chào Tinh Vệ.

Giây phút này tất cả mọi người đều quên mất lời nói, trường đua chỉ có tiếng cờ bay trong gió, tất cả những điều này là vinh quang thuộc về nhà vô địch.

Đã ra đời rồi, nhà vô địch của trận khai mạc đã ra đời rồi.

Bình luận viên kích động đứng dậy, cầm lấy micro hô lên, Nhà vô địch đã ra đời, với kỹ thuật siêu việt kỳ tích, hoàn thành cuộc đua gian nan, nhà vô địch là tuyển thủ Đỗ Lan của đội xe Thiên Nhân và Tinh

Vệ.

Bất kể ai giành chức vô địch, bình luận viên đều kích động như vậy, Các xe phía sau cũng lần lượt vượt qua vạch đích Bốn người của đội xe Thiên Nhân ngơ ngác, vẫn không dám tin bọn họ lại là đội xe vô địch.

Chúng ta thắng rồi.

La Bá căn bản vẫn chưa tỉnh táo lại, những người khác nào có khác gì.

Thắng rồi.

A.

Đế Phàm Ni kích động nhảy lên, sau đó vui vẻ ôm lấy Kiều Nạp Sâm bên cạnh, Chúng ta thắng rồi.

Niềm vui cuối cùng cũng dâng lên trong lòng, ngay cả Tra Lý Tư ham mê cờ bạc cũng quên mất nên biểu đạt tâm tình của mình như thế nào.

Bốn người ôm nhau, không ai có thể hiểu được sự vất vả của họ từ một đội xe không tên tuổi trở thành đội xe thế giới.

Trên đường đua đồ chơi đó, bọn họ hết lần này đến lần khác luyện tập thay lốp, hết lần này đến lần khác nghiên cứu Tinh Vệ, mấy ngày mấy đêm không ngủ cũng là chuyện thường.

Giây phút này, tất cả mọi nỗ lực đều đáng giá.

Sau khi vui mừng, bọn họ lập tức nhớ đến ông chủ đã dẫn dắt họ giành chiến thắng.

Đỗ Lan lúc này đã vẫy tay chào khán giả, điều khiển Tinh Vệ quay trở lại.

Tháo mũ bảo hiểm, gỡ mũ trùm đầu, kiểu tóc của Đỗ Lan không hề rối, thực ra hắn hiện tại dựa vào công thức dầu gội đầu trong Final Fantasy không cần biết đến thế giới nào cũng có thể phát tài.

Đợi đến khi mình giành được chức vô địch thế giới, có lẽ có thể tự mình đại diện cho dầu gội đầu của mình, Đỗ Lan lúc này còn có tâm trạng suy nghĩ lung tung.

Ông chủ, anh tuyệt quá.

Ông chủ.

Đỗ Lan bị các thành viên của đội xe Thiên Nhân ôm lấy, nước mắt của họ đều lau lên bộ đồ đua mới của Đỗ Lan.

Phóng viên cũng như cá mập ngửi thấy mùi máu tanh ào ào lao tới, bao vây toàn bộ đội xe Thiên Nhân.

Đây chính là đãi ngộ của nhà vô địch, Đỗ Lan và các thành viên của mình tạo dáng, mặc cho phóng viên chụp ảnh.

Ngày mai tên đội xe của họ sẽ xuất hiện trên trang bìa của các tạp chí đua xe lớn.

Đỗ Lan thầm nghĩ có nên bây giờ tuyên truyền một chút về loại dầu gội đầu mình dùng không nhỉ.

Đây là một vấn đề.

Cơn địa chấn lớn nhất của giải đua xe Công thức Trí tuệ Cao, đội xe Thiên Nhân liên tục giành chức vô địch trong bốn trận đua, Đỗ Lan giành được 40 điểm, vững vàng ở vị trí thứ nhất.

Tình hình của nhà vô địch thế giới mùa trước không mấy khả quan, liệu Bất Tử Thiên Mã có thể tái sinh.

Hiện tại là chặng thứ năm, chặng Anh Quốc, cuộc đua vẫn kịch liệt.

Nhưng Đỗ Lan hôm nay mới nhớ ra, hình như hôm nay Phong

Gian sẽ va chạm với Lan Đức Nhĩ.

Trong vòng phân hạng của chặng Anh Quốc, Phong Gian đã bắt đầu thức tỉnh ZERO Lãnh Địa.

Mà cuộc chiến giữa Phong Gian và Gia Hạ về ZERO Lãnh Địa là vào năm sau, tức là năm 2018, thảo nào mãi không thấy Gia Hạ tham gia thi đấu.

Gia Hạ, người tiếp xúc với ZERO Lãnh Địa sớm hơn Phong Gian, đã cảnh báo Phong Gian không nên tiến vào lãnh địa phi nhân đáng sợ đó nữa, nhưng Phong Gian là nhân vật chính, làm sao có thể từ bỏ cơ hội trở nên mạnh mẽ hơn.

Cho nên Phong Gian trong cuộc đua chính thức, trước khi chưa quen thuộc với ZERO Lãnh Địa, đã mạo hiểm sử dụng lãnh địa, nhưng lại đọc được tâm lý của Cổ Lợi Đặc, người có oán niệm vô cùng với cậu.

Phong Gian bị oán niệm dọa cho một phen, không kịp né tránh Lan Đức Nhĩ đang vượt từ phía sau, hai xe va chạm vào nhau, tai nạn xe cộ vô cùng thảm khốc.

Cả hai người đều bị thương nặng, lập tức được đưa đến bệnh viện.

Chương 617

Không có hai vị này, người có thể tranh giành với Đỗ Lan cũng chỉ có Tân Điều Trực Huy, cho nên Đỗ Lan lại một lần nữa giành được chức vô địch chặng Anh Quốc.

Đỗ Lan kêu lớn thất bại, ký ức quá xa xưa, sẽ xuất hiện sai lệch, thật là thất bại.

Nhưng thôi kệ, chức vô địch thế giới năm nay cứ giao cho đội xe Thiên Nhân đi, thắng thêm hai trận nữa, Đỗ Lan sẽ có 70 điểm, năm trận còn lại cho dù không tham gia, tổng điểm cũng đã vững vàng ở vị trí thứ nhất.

Cứ quyết định như vậy đi.

Đỗ Lan không lấy Tiên Đậu ra, vì đây không phải là trận chiến sinh tử, bị thương đối với một tay đua cũng là một loại trưởng thành.

Phong Gian Chuẩn Nhân vì lần bị thương này sẽ đính hôn với thanh mai trúc mã của mình, Gian Sinh Minh Nhật Hương lớn hơn cậu ba tuổi.

Nhưng cuối cùng vì không thể từ bỏ đua xe, mà quay trở lại trường đua chiến thắng chính mình, mối quan hệ với vị hôn thê cũng tan tan hợp hợp, cuối cùng Phong Gian lại có thể bảo vệ được tất cả.

Lần nữa quay trở lại trường đua, cậu sẽ trưởng thành rất nhiều.

Chặng thứ sáu, Tây Ban Nha.

Chặng thứ bảy, Pháp.

Lưỡi Dao Phẫu Thuật Đỗ Lan, đã chắc chắn vị trí vô địch thế giới, trong lịch sử chưa từng có tay đua lợi hại như vậy.

Bình luận viên đã không biết nên đánh giá Đỗ Lan như thế nào, lúc có Phong Gian, cậu còn có thể cạnh tranh với Đỗ Lan một chút, Đỗ Lan mỗi lần đều là thắng hiểm.

Sau khi Phong Gian bị thương, Đỗ Lan thắng không có một chút áp lực nào.

Năm nay cứ như vậy đi, năm sau đợi Phong Gian nắm vững ZERO Lãnh Địa rồi lại thi đấu.

Cái gì.

Ông chủ, những trận đua sau này anh không định tham gia nữa sao.

Sau khi biết được tin này, người của đội xe Thiên Nhân đều rất kinh ngạc.

Kiều Nạp Sâm cảm thấy như vậy rất không tốt, Ông chủ, tuy với điểm số của anh, đã là nhà vô địch thế giới rồi, nhưng làm như vậy không tốt lắm đâu.

Ba người kia cũng cảm thấy như vậy không tốt, cảm giác quá kiêu ngạo.

Đỗ Lan suy nghĩ một chút, Vậy thì thế này, các cậu đi tìm một tay đua khác ký hợp đồng, để cậu ta thay tôi điều khiển Tinh Vệ thi đấu là được rồi.

Dù sao Phong Gian Chuẩn Nhân cũng đã rút khỏi cuộc đua rồi, tôi thi đấu nữa cũng không có ý nghĩa gì.

Đúng rồi, Đế Phàm Ni, giúp tôi đặt một bó hoa, lát nữa tôi đi bệnh viện thăm Phong Gian.

Hiện tại Phong Gian hẳn là đã bắt đầu làm trị liệu phục hồi rồi, ngồi xe lăn vận động.

Muốn đứng dậy khôi phục cuộc sống bình thường còn cần rất nhiều thời gian, muốn trở lại trường đua, ngoài vấn đề thân thể ra còn có thử thách tâm lý, nếu vết thương tâm lý đáng sợ mà ZERO Lãnh Địa phi nhân này mang lại cho cậu không lành lại, cậu sẽ không thể biến trở lại thành Bất Tử Thiên Mã như trước.

Hoa tôi sẽ đặt.

Đế Phàm Ni nói, Nhưng tôi không đồng ý để người khác tham gia thi đấu.

Tôi cũng vậy, Tinh Vệ ngoài ông chủ ra, không ai có thể điều khiển được nữa.

Người của đội xe Thiên Nhân biết rõ nhất, Tinh Vệ không phải là xe đua bình thường, hệ thống thông minh bên trong gần như có thể bỏ qua, hoàn toàn là dựa vào kỹ thuật của Đỗ Lan mới có thể để Tinh Vệ chạy nhanh như vậy.

Tay đua mới vẫn cần, xe mới cũng sẽ có.

Đỗ Lan thầm nghĩ đội xe Thiên Nhân không thể chỉ dựa vào một mình hắn chống đỡ được, hắn phải tìm một tay đua mới có thiên phú để bồi dưỡng mới được, nhưng đó là chuyện sau này, Được rồi, mọi người đi nghỉ ngơi đi, dù sao tôi cũng sẽ không tham gia mấy chặng đua sau này đâu.

Nếu chuyện Đỗ Lan đã quyết định không có cách nào thay đổi, vậy thì chỉ có thể chấp nhận.

Cầm một bó hoa, Đỗ Lan đến viện dưỡng lão.

Phong Gian ngồi trên xe lăn, được Minh Nhật Hương đẩy ra gặp Đỗ Lan.

Minh Nhật Hương nhận lấy hoa, đi ra ngoài, để lại Đỗ Lan và Phong Gian hai người nói chuyện, quả nhiên là một người vợ hiền mẹ đảm.

Phong Gian Chuẩn Nhân, cảm thấy thế nào.

Quá trình hồi phục rất tốt, bác sĩ nói tôi rất nhanh sẽ có thể đứng dậy.

Phong Gian lại rất lạc quan, dường như đã thoát ra khỏi thương tật, Cảm ơn anh đã đến thăm tôi.

Không cần khách khí, đây là việc tôi nên làm.

Đỗ Lan nói.

Anh còn có cuộc đua mà, thực ra không cần phải đặc biệt đến đây đâu.

Không đến thăm đối thủ mạnh nhất của tôi, không chỉ là không tôn trọng cậu, cũng là không tôn trọng chính mình.

Phong Gian cậu hãy dưỡng thương cho tốt, tôi mong đợi cùng cậu trên trường đua phân tài cao thấp, bên trong ZERO Lãnh Địa.

Nghe đến ZERO Lãnh Địa, sắc mặt Phong Gian biến đổi, đó chính là ác mộng.

Có thể nghe được suy nghĩ của tay đua, quá đáng sợ rồi.

Mình giống như bị nhốt trong một cái hộp thủy tinh, bất lực, chỉ có thể bị động bị người ta kéo qua đẩy lại, mọi thứ xung quanh đều biến mất, giống như mất đi chính mình.

Ngài Đỗ Lan, Phong Gian vẫn chưa hồi phục, xin ngài đừng kích động cậu ấy.

Minh Nhật Hương quay lại vừa hay nghe được lời Đỗ Lan khích lệ Phong Gian, vội vàng ngắt lời họ.

Cô không thể để Phong Gian lại đi đua xe nữa, tai nạn lần này gần như khiến cô mất đi Phong Gian, cảm giác này quá đáng sợ.

Đỗ Lan nhìn về phía Minh Nhật Hương nói, Chuẩn Nhân là báu vật của giới đua xe trí tuệ cao, hiện tại cậu ấy vẫn chưa phát huy hết tiềm lực của mình, ZERO Lãnh Địa đó chính là phương tiện để cậu ấy trở nên mạnh mẽ hơn.

Cho nên tôi mong đợi cậu ấy tiến vào ZERO Lãnh Địa cùng tôi phân tài cao thấp.

Không có cậu ấy, cả giới đua xe cũng sẽ ảm đạm vô quang.

Xin ngài về cho.

Không thể để Đỗ Lan thuyết phục Phong Gian trở lại trường đua, Minh Nhật Hương không khách khí hạ lệnh tiễn khách.

Đỗ Lan cũng không nói gì thêm, bị Minh Nhật Hương đẩy ra khỏi phòng bệnh.

Minh Nhật Hương lúc đẩy Đỗ Lan ra ngoài, lại nghe thấy Đỗ Lan khẽ thì thầm bên tai cô, Cô không thể ngăn cản Phong Gian trở lại trường đua, chuyển lời cho cậu ta, tôi ở giải đấu lớn thế giới năm sau chờ cậu ta.

Minh Nhật Hương nhìn Đỗ Lan rời đi, trong lòng phẫn nộ, cô nhất định sẽ bảo vệ Phong Gian tránh xa khỏi đua xe.

Đứng ngoài viện dưỡng lão, Đỗ Lan mỉm cười, hẹn gặp lại năm sau.

Nhân cơ hội này Đỗ Lan mang theo tài liệu Dũng Hạo Nam thu thập được quay về thế giới thực một chuyến.

Nhưng hắn hình như đã quên quay về thế giới Dr.

Slump để điều chỉnh thời gian trước, cho nên đã đến tương lai của thế giới thực.

Vừa ra ngoài, đã phát hiện thế giới đã bị hủy diệt, chính xác mà nói trừ lục địa Á Âu, các lục địa khác đều đã biến thành biển cả.

Mới mấy ngày trước, lại có người ngoài hành tinh phát động tấn công, lần tấn công này chưa từng có, còn mạnh hơn lần trước.

Lục địa Á Âu nếu không có Sứ Đồ mà Đỗ Lan để lại bảo vệ, cũng đã sớm bị hủy diệt.

Người ngoài hành tinh chiếm lĩnh biển cả, bao vây lục địa Á Âu, có thể tấn công bất cứ lúc nào, nguy cơ sắp bùng nổ.

Đỗ Lan mở cửa lớn, phát hiện chân mình lại đang dẫm trong nước, trước mặt hắn không có tường cao và thành phố, lại biến thành một bãi biển.

Vỗ trán, Đỗ Lan biết mình đã đến tương lai của thế giới thực, nhưng sao lại là một cảnh tượng tận thế.

Đã xảy ra chuyện gì.

Lấy ra Cánh Cửa Thần Kỳ, tìm đến Lăng Ba Lệ, mới biết được, hóa ra Trái Đất lại bị người ngoài hành tinh tấn công.

Hơn nữa lần này người ngoài hành tinh còn lợi hại hơn người ngoài hành tinh trước đó, là một nhóm chủng tộc mạnh mẽ bị vũ trụ phong ấn.

Nhưng phong ấn đó lại bị một nhà thám hiểm người ngoài hành tinh của Mỹ mang về Trái Đất và mở ra, mới mấy ngày trước, vào ngày mà chủng tộc người ngoài hành tinh mạnh mẽ đó thức tỉnh, Bắc Mỹ đã biến mất khỏi bản đồ.

Loại người ngoài hành tinh đó có khả năng sao chép cực mạnh, hiện tại đã có rất nhiều người ngoài hành tinh xuất hiện, A.

T Lập Trường của Sứ Đồ cũng sắp không chống đỡ nổi nữa.

Nhưng nhìn thấy Đỗ Lan, Lăng Ba Lệ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ai da ai da, các nhà khoa học của Đế quốc Mỹ cũng quá thích gây chuyện, tương lai đều bị bọn họ làm thành ra thế này.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Trái Đất sớm muộn cũng bị hủy trong tay họ.

Phi thuyền Kỳ Tích dùng Chử Huân làm động lực đã trở thành pháo đài cuối cùng của thế giới tương lai.

Dựa vào A.

T Lập Trường làm chỗ dựa, cả một biên đội hàng không mẫu hạm lơ lửng trên không, máy bay chiến đấu cảnh giới ở nơi cao hơn. 109.

Số lượng người ngoài hành tinh bí ẩn ngày càng nhiều, lục địa Á Âu cũng đã ngàn cân treo sợi tóc.

Mà các nhà lãnh đạo của Đế quốc Mỹ đã toàn bộ được dịch chuyển đến châu Âu, còn pháo đài của họ trên biển đã bị người ngoài hành tinh chiếm lĩnh.

Đế quốc Mỹ hiện tại chỉ có thể hy vọng tín hiệu cầu cứu của họ có thể được đồng minh ngoài hành tinh của mình nhận được, sau đó đồng minh ngoài hành tinh có thể kịp thời đến cứu nhân loại.

Chương 618

Tình hình vô cùng khó khăn, chưa đầy năm ngày sau khi người ngoài hành tinh thoát khỏi phong ấn, nhân loại đã bị đẩy vào tuyệt cảnh.

Bên trong tàu Kỳ Tích, vị tướng quân của Lầu Năm Góc sắc mặt không được tốt lắm.

Đến cuối cùng lại phải dựa vào kỹ thuật của Việt Nam để bảo vệ Trái Đất, điều này khiến cho quốc gia tự cho mình là ngọn hải đăng hy vọng biết giấu mặt vào đâu.

Lại nói, nhìn những biên đội hàng không mẫu hạm đang lơ lửng giữa không trung xung quanh, những con tàu đó, những chiếc máy bay chiến đấu đó, thứ nào có thể so sánh được với Đế quốc Mỹ.

Đùa gì vậy, đây không phải là Thế chiến thứ hai, mà là chiến tranh với người ngoài hành tinh, chỉ có con tàu Kỳ Tích này còn có thể coi là chiến đấu được.

Đương nhiên ngoài tướng quân của Đế quốc Mỹ, còn bao gồm cả nhà khoa học đã giải khai phong ấn ban đầu.

Trước khi người ngoài hành tinh phá vỡ phong ấn và tàn phá quy mô lớn, theo phong cách nhất quán của các bộ phim bom tấn, nhà khoa học và thiết bị phong ấn đã được dịch chuyển ra ngoài.

Hiện tại hy vọng cuối cùng để chiến thắng người vũ trụ chính là dựa vào nhà khoa học này có thể khởi động lại phong ấn.

Nhưng thực tế không phải là phim ảnh, nhà khoa học thích gây chuyện này đối với phong ấn không có cách nào cả.

Cuộc tấn công của người ngoài hành tinh bí ẩn vào lục địa Á Âu đã bắt đầu, Sứ Đồ cũng không phải là đối thủ của số lượng người ngoài hành tinh như vậy.

Hiện tại tàu Kỳ Tích cũng đã đến tiền tuyến, chiến đấu trực diện với người ngoài hành tinh bí ẩn.

Hình dạng giống như những con nhện khổng lồ, vô số con nhện lớn cao ba mét dày đặc phân bố trên mặt biển, khiến nhân loại không có bất kỳ đường lui nào.

Loại người ngoài hành tinh bí ẩn này được nhà khoa học gọi là Phân Liệt Thú, vì chúng có thể phân chia không giới hạn số lượng, giống như tế bào ung thư, nếu cho chúng thêm một chút thời gian, cả Trái Đất sẽ bị chúng nuốt chửng, sau đó Phân Liệt Thú sẽ dựa vào sức mạnh của vụ nổ lõi Trái Đất để phân tán ra khắp nơi trong vũ trụ.

Đợi đến khi Trái Đất đầy Phân Liệt Thú, vô số Phân Liệt Thú sẽ tự sát bao bọc lõi Trái Đất, sau đó kích nổ.

Những Phân Liệt Thú gần lõi Trái Đất nhất sẽ bảo vệ những Phân Liệt Thú khác làm hạt giống không bị vụ nổ lõi Trái Đất làm tổn thương.

Cho nên những vết thương thông thường đối với Phân Liệt Thú là vô dụng, chỉ có hỏa pháo mới được, nhưng đường bờ biển của lục địa Á Âu căn bản không thể phòng ngự toàn bộ, nhân loại bị công phá cũng chỉ là vấn đề thời gian, nhưng nhân loại sẽ không cứ như vậy từ bỏ.

Mỗi phút mỗi giây, số lượng Phân Liệt Thú đều đang tăng lên, cơ hội chiến thắng của nhân loại lại không ngừng giảm xuống.

Đỗ Lan gật gật đầu, số lượng của loại Phân Liệt Thú này rất đau đầu, nhưng cũng không đến mức khiến một đại lục bị hủy diệt trong nháy mắt chứ.

Lăng Ba Lệ nói, Dường như khi một con Phân Liệt Thú phân chia đến một số lượng nhất định sẽ tiến hóa thành một loại Phân Liệt Thú cao cấp mạnh mẽ hơn.

Sức mạnh của chúng còn đáng sợ hơn cả Sứ Đồ.

May mà trên Trái Đất chỉ có một con Phân Liệt Thú cao cấp, cũng chính là con ban đầu bị phong ấn.

Thì ra là vậy, loại sinh vật không khoa học này lại dựa vào phân chia để tiến hóa, quá khó tin.

Vậy hiện tại chiến cục thế nào.

Đỗ Lan hỏi.

Phân Liệt Thú đã bắt đầu đổ bộ, Ấn Độ, còn có các nước Đông Nam Á đều đã sắp bị công phá rồi, nơi này cũng sắp thất thủ rồi.

Mấy ngày qua đã có hơn 2,5 tỷ người chết.

Nếu anh không xuất hiện nữa, số người chết sẽ còn nhiều hơn.

Lăng Ba Lệ nhắc đến số người chết cũng không khỏi buồn bã.

Mấy phòng tuyến cuối cùng, đều là vì Sứ Đồ mới chống đỡ được.

Không còn thời gian nữa, phóng đầu đạn hạt nhân đi.

Trên tàu Kỳ Tích, với tư cách là tham mưu tác chiến của Mỹ, vị tướng quân Đế quốc Mỹ trầm mặt nói, Hiện tại không phóng thì sẽ không còn cơ hội nữa.

Đợi đến khi Phân Liệt Thú tiến vào trung bộ lục địa Á Âu, lục địa Á Âu cũng sẽ gặp phải vận mệnh giống như châu Mỹ.

Đế quốc Mỹ không có cơ hội phóng đầu đạn hạt nhân, nhưng các quốc gia của lục địa Á Âu vẫn còn cơ hội.

Dù sao chiến cục cũng đã nát bét, nhân loại cơ bản đã thua rồi.

Con bài tẩy đầu đạn hạt nhân hiện tại không ném, cũng không cần ném và cũng không thể ném được nữa.

Chỉ huy tối cao của phi thuyền Kỳ Tích thông báo cho lãnh đạo tối cao.

Lãnh đạo tối cao lại liên hệ với lãnh đạo các quốc gia khác, cuối cùng đưa ra kết luận, phóng đầu đạn hạt nhân.

Nhưng chỉ phóng vào trung tâm đại dương, đề phòng bức xạ đến gần ven biển.

Các nhà lãnh đạo quốc gia vẫn mang thái độ lạc quan, cho rằng Phân Liệt Thú sẽ bị tiêu diệt, cho nên đã cân nhắc lâu dài về vấn đề xây dựng sau chiến tranh.

Bốn đại dương đồng thời nở hoa, tên lửa mang đầu đạn hạt nhân làm bốc hơi vô số Phân Liệt Thú, nhưng vẫn còn nhiều Phân Liệt Thú hơn đang được sinh ra, và nối tiếp nhau tấn công lục địa Á Âu.

Đỗ Lan nhìn thấy mấy luồng sáng trên bờ biển, xem ra nhân loại ngay cả con bài tẩy cuối cùng cũng đã đánh ra, nhưng ngay cả nơi hắn ở cũng đã xuất hiện Phân Liệt Thú, Đỗ Lan biết đầu đạn hạt nhân căn bản không thể ngăn cản Phân Liệt Thú.

Những con nhện lớn xấu xí xếp thành một đường thẳng dẫm trên mặt biển, đứng ngay trước mặt Đỗ Lan và Lăng Ba Lệ, ngày càng gần.

Tên lửa và đạn pháo bay qua đầu Đỗ Lan, rơi vào giữa đám Phân Liệt Thú trên mặt biển, nổ tung nước biển và những mảnh xác.

Rõ ràng quân đội ở phòng tuyến không chú ý đến Đỗ Lan và Lăng Ba Lệ ở đây.

Hóa ra thành phố đã biến mất, nhưng khu công nghiệp ngoại ô xa xa vẫn còn, hiện tại nơi này đã biến thành phòng tuyến.

Xe tăng và pháo không ngừng nghỉ khai hỏa, hy vọng có thể ngăn cản bước chân của Phân Liệt Thú.

Nhưng điều này vô ích, Phân Liệt Thú đã đổ bộ rồi, không hề sợ hãi hỏa lực của nhân loại.

Đỗ Lan và Lăng Ba Lệ rất nhanh đã bị Phân Liệt Thú bao vây, nhưng những con Phân Liệt Thú đó giống như không nhìn thấy Đỗ Lan bọn họ vậy, đi ngang qua bên cạnh họ.

Phân Liệt Thú và quân đội đã rất gần rồi, chỉ huy quân đội chửi ầm lên, Không quân đang làm cái quái gì vậy.

Tại sao không có chi viện từ trên không.

Nhưng đường bờ biển dài như vậy, không quân toàn bộ đã đi đến những lỗ hổng mà lục quân khó phòng thủ, đâu còn sức lực dư thừa để chi viện cho lục quân.

Một đội quân luôn tập trung ưu thế binh lực để tiêu diệt kẻ thù, lần này cuối cùng cũng gặp phải cục diện bị kẻ thù ưu thế binh lực bao vây.

Rõ ràng lần này số lượng của kẻ thù đã vượt xa số lượng của nhân loại, trở nên khó giải quyết đến mức không thể tưởng tượng.

Một trăm tỷ.

Năm ngày một trăm tỷ, loại sinh vật Phân Liệt Thú này quá đáng sợ, thảo nào các nền văn minh khác trong vũ trụ đều sợ hãi loại sinh vật này, thậm chí phải không tiếc giá nào để phong ấn nó.

Tín hiệu cầu cứu của Đế quốc Mỹ đã được đồng minh ngoài hành tinh của Hope Country nhận được, nhưng bọn họ lại không có ý định cứu nhân loại, mà là muốn biến Trái Đất thành một lỗ đen, để một lần nữa phong ấn Phân Liệt Thú.

Không thể để Phân Liệt Thú bay vào vũ trụ, nhân lúc chúng còn trên Trái Đất phải tiêu diệt toàn bộ.

Nhân loại quả thực là bị tên nhà khoa học tay nhanh đó hại chết rồi, không chỉ bị Phân Liệt Thú tấn công, còn bị người ngoài hành tinh tính kế.

Nếu Đỗ Lan không ở đây, Trái Đất của thế giới này có lẽ sẽ trực tiếp đi đời.

May mà Đỗ Lan đã xuyên không qua, cho nên bất kể là vũ trụ song song hay thế giới dạng cây, chỉ cần bị Đỗ Lan gặp phải, hắn vẫn sẽ ra tay giúp một tay.

Cuộc chiến giữa nhân loại và Phân Liệt Thú đã có dấu hiệu thất bại, tốc độ phân liệt của Phân Liệt Thú quá nhanh, vượt xa tốc độ bị tiêu diệt.

Tàu Kỳ Tích dẫn theo một biên đội tàu sân bay cũng không thể ngăn chặn được kẻ địch tuôn ra không ngớt.

Cho dù trường lực A.

T tạm thời cản được kẻ địch, nhưng cũng chỉ là tạm thời, hơn nữa Phân Liệt Thú cũng không phải không có trí tuệ, chúng vòng qua phi thuyền, tiếp tục tiến lên.

Chúng ta không cản được chúng.

Thượng Quan Du Vân, người đã từ vị trí thuyền trưởng lùi xuống làm đại phó, lặng lẽ nhìn những con quái vật đáng sợ biến thành một cơn thủy triều đen ngòm nuốt chửng mặt đất.

Nhân loại đã không còn sức xoay chuyển, tuyệt vọng bao trùm tâm trí.

Bên phía Đỗ Lan, quân đội ở phòng tuyến cũng đã không thể chống cự nổi, những người dân thường tập trung sau phòng tuyến không kịp sơ tán cũng chỉ có thể âm thầm than khóc.

Lúc này, dù có cầu nguyện cũng không thể thay đổi vận mệnh của nhân loại, lẽ nào thần đã từ bỏ con người rồi sao.

Liễu Mạc Tiếu cũng đang ở trong trại tị nạn.

Chương 619

Một năm trước, Đỗ Lan đột nhiên biến mất, số tiền trong thẻ tiết kiệm đó không hề được đụng đến một xu.

Vì lo lắng cho hắn, cô thậm chí đã thuê thám tử nhưng cũng không tìm được Đỗ Lan, cứ như thể hắn đã không còn trên thế giới này nữa.

Vào thời khắc này, thời khắc cuối cùng của nhân loại, điều Liễu Mạc Tiếu canh cánh trong lòng nhất vẫn là người em trai không thể khiến người ta bớt lo của mình.

Mọi người chuẩn bị rút lui.

Một quân nhân đột nhiên chạy tới, lớn tiếng hét lên: Mọi người chú ý trật tự, từ từ thôi, chúng tôi vẫn có thể cầm cự đủ thời gian để mọi người sơ tán.

Mọi người đừng chen lấn.

Nhưng vừa nghe quân đội không thể chống cự được nữa, những người dân thường này làm sao còn giữ được bình tĩnh.

Những người khỏe mạnh liều mạng chạy về phía trước, chen ép những người phía trên.

Tiếng la hét thảm thiết vang lên từ đám đông hỗn loạn, cảnh tượng thảm khốc này không hề thua kém sự đáng sợ của chiến trường.

Những người bị chen lấn bất giác bị đẩy về phía trước, thậm chí có người bị ép gãy hết xương sườn, không thể thở nổi.

Nhưng vì quá sợ hãi, những người phía sau hoàn toàn mặc kệ những người đáng thương bị chen đến ngất xỉu phía trước, tiếp tục đẩy lên.

Bi kịch đã xảy ra.

Liễu Mạc Tiếu cảm thấy mình không thể thở được nữa, bị kẹt trong dòng người, hai chân nhấc khỏi mặt đất, cơ thể bị người khác lấp đầy từ trước, sau, trái, phải, hoàn toàn mất đi quyền kiểm soát cơ thể.

Mình sắp chết ở đây sao.

Liễu Mạc Tiếu nghĩ.

Ngay lúc này, cô nhìn thấy một vệt sáng lướt qua bầu trời.

Sau đó, một người mặc bộ giáp kỳ lạ xuất hiện, đó chính là Nữ Khải Phổ.

Đối mặt với phòng tuyến sắp vỡ, Nữ Khải Phổ và Ma Pháp Liên vốn đang bảo vệ các thủ trưởng trung ương cuối cùng cũng được điều ra tiền tuyến.

Mang theo giác ngộ, thề phải chống lại Phân Liệt Thú.

Pháo hạt ở ngực.

Một phát pháo uy lực cực mạnh quét ngang một vùng, giảm bớt áp lực cho quân lính tiền tuyến.

Đó là cái gì.

Những người lính bình thường đâu có được thấy bí mật quốc gia. 110.

Trái lại, viên chỉ huy rất bình tĩnh, đã sinh vật kỳ quái đó đang tấn công Phân Liệt Thú, vậy thì đó là bạn của nhân loại.

Tiếp tục tấn công, những ai cùng chúng ta tấn công Phân Liệt Thú đều là bạn của chúng ta.

Các binh sĩ nghe vậy cũng thấy đúng, Nữ Khải Phổ dù có kỳ quái thế nào cũng dễ thương hơn Phân Liệt Thú nhiều.

Lăng Ba, cô đứng lùi lại một chút.

Thấy Khải Phổ đã xuất hiện, mình mà không ra tay nữa thì có chút không hợp lý.

Nhưng có nhiều Phân Liệt Thú như vậy, để một mình Đỗ Lan giết thì hắn cũng thấy phiền, nên hắn chuẩn bị gọi vợ con mình ra vận động một chút.

Cứ ngủ mãi cũng không phải là cách.

Đứng giữa bầy Phân Liệt Thú, Đỗ Lan vẫn ung dung tự tại.

Chỉ thấy hắn kết ấn hai tay, mở phong ấn trên cơ thể mình, vài khoang ngủ đông xuất hiện trên bãi biển.

Mà những con Phân Liệt Thú kia dường như bị một lực lượng vô hình chặn lại bên ngoài, không thể đến gần.

Lăng Ba Lệ tỏ vẻ không biết Đỗ Lan định làm gì.

Lại thấy Đỗ Lan phát động phong ấn, thu các khoang đông lạnh về.

Bởi vì Đỗ Lan đột nhiên nghĩ ra đây là một cơ hội tốt, mình đã lâu không được ở riêng với Địch Ny Toa, hay là cứ để các con gái ngủ tiếp, chỉ cần gọi Địch Ny Toa ra là được rồi.

Nói không chừng lần này còn có thể thêm một thành viên mới cho gia tộc nữa.

Vì vậy, cuối cùng Đỗ Lan chỉ đánh thức Địch Ny Toa.

Lăng Ba Lệ tò mò nhìn mỹ nhân đang từ từ tỉnh dậy, vẻ đẹp khiến cả cô cũng phải rung động đó thật quá kinh ngạc.

Anh lại gây họa gì nữa rồi.

Câu đầu tiên của Địch Ny Toa khi mở mắt ra khiến Đỗ Lan vô cùng cạn lời.

Địch Ny Toa bước chân đứng trên bãi biển, nhìn quanh thấy toàn bộ đều bị những con nhện lớn bao vây, xa xa lại có tiếng người la hét thảm thiết, cuối cùng dừng ánh mắt trên khuôn mặt chồng mình, dường như đang hỏi tại sao Trái Đất lại bị thành ra thế này.

Lẽ nào đây là công viên giải trí của anh.

Đỗ Lan vội vàng lắc đầu: Vợ yêu, ta là loại người đó sao.

Chuyện này đều là do những người Trái Đất ngu xuẩn ở đây gây ra, hoàn toàn không liên quan đến ta.

Hắn nói cứ như thể mình không phải người Trái Đất vậy.

Địch Ny Toa khẽ gật đầu, rồi lại nhìn sang Lăng Ba Lệ: Còn cô em gái này là sao.

Đỗ Lan thầm nghĩ, quả nhiên biết Lăng Ba Lệ có sức sát thương rất lớn, bản năng làm mẹ của Địch Ny Toa nhất định sẽ chấp nhận Lăng Ba Lệ.

Cô ấy là một người đáng thương đến từ thế giới khác, hiện đang giúp ta hoàn thành công viên giải trí.

Tên là Lăng Ba Lệ.

Chào cô, tôi là Địch Ny Toa.

Địch Ny Toa tự giới thiệu.

Lăng Ba Lệ lại có chút ngượng ngùng, hai má ửng lên một vầng hồng nhàn nhạt.

Sau này hẵng ôn chuyện cũ, lão bà, chúng ta phải dọn dẹp mớ hỗn độn này thôi, tốc độ phân liệt của đám Phân Liệt Thú này quá nhanh rồi.

Bây giờ số lượng đã vượt quá một trăm tỷ.

Chúng có thể nhân đôi số lượng trong thời gian ngắn, vì vậy chúng ta phải giải quyết nhanh gọn đám quái vật xấu xí siêu sinh này.

Chỉ biết gây phiền phức, đã nhiều như vậy sao không gọi các con gái dậy.

Thật ra Địch Ny Toa cũng có thể đoán được đại khái tâm tư của Đỗ Lan, thực ra nàng cũng rất muốn ở riêng với hắn.

Đỗ Lan cười ha ha, tất cả đều không cần nói ra.

Địch Ny Toa cũng mỉm cười.

Nữ thần mỉm cười, và chồng của nữ thần mỉm cười, nụ cười của hai người trong nháy mắt khiến Lăng Ba Lệ hoa mắt mê mẩn.

Không nói nhảm nữa, ta cũng lâu rồi không hoạt động gân cốt, không biết thực lực có bị thụt lùi không.

Vừa nói, Địch Ny Toa đã kết ấn bằng một tay, Thần Toản Kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay nàng.

Không có vạn năng giao nang, một số vật dụng cần thiết đều được phong ấn trong cơ thể bằng nhẫn thuật.

Cách này tuy tiện lợi hơn không gian giao nang, nhưng mang được ít đồ hơn.

Tuy nhiên, sau khi Đỗ Lan học được luyện kim thuật và ma thuật hình chiếu, bây giờ những thứ thông thường hắn đều có thể tạo ra trong nháy mắt.

Giống như khoang đông lạnh lúc nãy, chính là do Đỗ Lan tự tạo ra.

Món quà mà Thần Hủy Diệt của thế giới Dragon Ball tặng cho sư muội mình, Thần Toản Kiếm, được chế tạo từ loại bảo thạch chỉ có thần mới sở hữu, là vật liệu cứng nhất trong vũ trụ.

Thanh kiếm này cũng chỉ có Địch Ny Toa mới có thể điều khiển, chỉ thấy nàng đưa ngang kiếm trước người, nhẹ nhàng quét một cái.

Thời gian tạm dừng, mọi thứ trong không gian đều tĩnh lặng.

Chỉ trong một khoảnh khắc, mà dường như kéo dài cả một đời.

Vô hình kiếm khí đã bay đi rất xa.

Chương 620

Những con Phân Liệt Thú bị kiếm khí cắt qua dường như không có cảm giác gì, tiếp tục xông về phía trước, nhưng đang xông thì lại lao xuống nước, cơ thể chúng đã bị chia làm hai nửa, cái chết đến muộn.

Thái Bình Dương trong vắt trở lại, kiếm khí của Địch Ny Toa vậy mà men theo bề mặt Trái Đất vòng sang phía bên kia.

Có thể thấy thực lực của Địch Ny Toa đủ để so tài cao thấp với cả thần.

Vợ mình đã ra tay rồi, Đỗ Lan cũng không thể tỏ ra yếu thế, dù sao mình cũng là trụ cột gia đình.

Dưới ánh mắt nghi hoặc của Lăng Ba Lệ, Đỗ Lan giơ tay phải lên, sau đó những quả khí đạn như pháo hoa từ tay hắn liên tục bay ra, đi về bốn phương tám hướng.

Giống như tên lửa tầm nhiệt, mỗi một quả khí đạn tiêu diệt một kẻ địch.

Chiêu này trước đây Buu đã dùng khi diệt chủng nhân loại, lần này đến lượt Đỗ Lan sử dụng.

Nhưng Đỗ Lan không diệt chủng Phân Liệt Thú, chỉ giết vài chục tỷ con mà thôi.

Nếu giết hết thì thật quá nhàm chán.

Hắn còn rất nhiều kỹ năng chưa dùng đến.

Vợ chồng Đỗ Lan vung tay một cái đã tiêu diệt một nửa số Phân Liệt Thú, ngay cả Lăng Ba Lệ, người biết rõ Đỗ Lan rất mạnh, cũng không khỏi kinh ngạc đến ngây người.

Chuyện này cũng quá mạnh rồi, còn có thiên lý hay không.

Với thực lực như Đỗ Lan, đừng nói là Sứ Đồ, Phân Liệt Thú, mà ngay cả việc hủy diệt hành tinh cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Rốt cuộc họ là ai.

Lăng Ba Lệ thầm nghĩ.

Hành động lớn như vậy của Đỗ Lan cũng khiến Nữ Khải Phổ và quân đội nhân loại chú ý đến nguồn gốc của vô số quả cầu ánh sáng, chính là ba người đó đã tiêu diệt nhiều Phân Liệt Thú đến vậy sao.

Mọi người đều kinh hãi.

Mà lúc này, Đỗ Lan lại đang nói đùa với Địch Ny Toa: Lão bà, nàng nói xem nếu ta mang tất cả các phiên bản của nàng trong tương lai về hiện tại, có được coi là mở hậu cung không.

Địch Ny Toa đại khái nghe hiểu lời Đỗ Lan, biết rằng hắn đã dùng Vô Giới Môn để xuyên qua thời gian đến thế giới tương lai đầy rẫy Phân Liệt Thú này.

Mà quá khứ nơi Đỗ Lan đáng lẽ phải ở vẫn còn rất hòa bình, nhưng nghe kế hoạch này của Đỗ Lan, Địch Ny Toa cũng không khỏi nhấc chân đá hắn một cái: Chuyện hoang đường như vậy mà anh cũng nghĩ ra được.

Đương nhiên Đỗ Lan cũng chỉ nghĩ vậy thôi, chứ không đi thực hiện.

Hai người nói cười vui vẻ giữa biển máu núi thây, cũng không biết là do đôi vợ chồng này đã trải qua quá nhiều chuyện nên chai sạn, hay là do thần kinh quá lớn.

Nhưng bây giờ hai vợ chồng đã ra tay, tạm thời không cần lo lắng về làn sóng Phân Liệt Thú, có điều những người bạn ngoài hành tinh của Mỹ vẫn đang chuẩn bị biến Trái Đất thành hố đen, và con Phân Liệt Thú cao cấp chiếm giữ pháo đài trên biển của Mỹ vẫn chưa có động tĩnh.

Trái Đất có thể tồn tại được không, nhân loại có thể sống sót được không, vẫn còn phải xem hồi sau.

Cái gì.

Phân Liệt Thú rút lui rồi.

Vẫn ở trên tàu Kỳ Tích, mọi người đều không tin Phân Liệt Thú sẽ rút lui.

Đúng vậy, luồng sáng không rõ trước đó đã giết chết một lượng lớn Phân Liệt Thú, quét sạch đội quân Phân Liệt Thú tấn công lục địa Á Âu, các Phân Liệt Thú nối tiếp sau đó đều đã rút lui.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Không ai biết, nhưng họ thực sự đã được cứu bởi những vệt sáng đột nhiên xuất hiện lướt qua bầu trời lúc nãy.

Các tướng tham mưu ở Lầu Năm Góc lập tức gửi tin cho chính phủ lâm thời của Mỹ tại châu Âu, yêu cầu họ nhanh chóng liên lạc với các đồng minh ngoài hành tinh, hiện tại họ đã giành được một cơ hội thở dốc ngắn ngủi, nhưng không lâu sau Phân Liệt Thú sẽ lại có đủ số lượng.

Tình hình vẫn không mấy lạc quan.

Đặc biệt là việc Phân Liệt Thú chiếm lĩnh pháo đài trên biển của Mỹ, cỗ máy dịch chuyển ánh sáng ở đó có thể sẽ bị chúng giải mã, đến lúc đó các nền văn minh ngoài hành tinh có liên hệ với Mỹ đều sẽ gặp tai ương.

Các đồng minh ngoài hành tinh cũng đã nghĩ đến điểm này, nên không trả lời lời kêu gọi của Mỹ, gấp rút thiết lập vũ khí, chuẩn bị xong sẽ bắn một phát vào lõi Trái Đất để biến nó thành hố đen, giải quyết triệt để Phân Liệt Thú, tiện thể ghi nhớ sự hy sinh của nhân loại vì vũ trụ.

Là các vị đã cứu chúng tôi.

Đỗ Lan, Địch Ny Toa và Lăng Ba Lệ bị vây quanh, những quân nhân thoát chết trong gang tấc nhìn ba người với ánh mắt kính phục.

Nghiêm.

Phân Liệt Thú vẫn chưa bị tiêu diệt, lời cảm ơn cứ để sau đi.

Bây giờ các người nên củng cố lại phòng tuyến, trấn an dân chúng.

Đỗ Lan nói.

Đã đi làm ngay.

Đỗ Lan đột nhiên giành được quyền lên tiếng, chỉ có thể nói có những lúc nắm đấm to thì ưu thế cũng lớn.

Một khung cảnh hoang tàn, muốn dọn dẹp có lẽ cần rất nhiều thời gian.

Vì vậy, xác của những con Phân Liệt Thú đó không ai thèm để ý, những người còn sống chỉ có đủ sức lực để thu dọn thi thể của đồng loại đã chết.

Thi thể xếp thành hàng trăm hàng, ngoài thương vong trong chiến đấu, những người dân thường phía sau cũng chết rất nhiều, vì hoảng loạn mà xảy ra những sự cố thảm khốc.

Niềm vui sống sót đã sớm tan biến, chỉ còn lại sự mịt mờ về tương lai.

Không phải ai cũng có cơ hội trải qua ngày tận thế, nhiều người cảm thấy chết sớm có lẽ là một sự nhân từ.

Cảm xúc bi quan lan tràn trong đám đông.

Làm sao có thể không bi quan, bây giờ chưa chết, tương lai vẫn sẽ phải chết.

Đói, lạnh, Phân Liệt Thú, bất kể cái nào cũng đều chí mạng, mình có thể vượt qua một lần, vậy sau này còn có nhiều thử thách hơn, liệu có thể chống chọi được không.

Chỉ cần nghĩ đến đây, không ai có thể lạc quan nổi.

Chúng tôi cần bác sĩ.

Nhưng ngay cả khi mọi người đã mất hết hy vọng, vẫn có người tận tâm tận lực hoàn thành sứ mệnh của mình, cảnh sát, lính cứu hỏa đứng ra, tiếp tục kiên trì ở vị trí của mình.

Các bác sĩ, y tá cũng đang nỗ lực, nhưng có quá nhiều người bị thương, trong tình huống không có thiết bị và thuốc men, họ cũng rất bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn bệnh nhân vật vã trước mắt, cuối cùng chết đi.

Bây giờ nơi đây là địa ngục, khắp nơi là địa ngục.

Khắp lục địa Á Âu đều là cảnh tượng như vậy, Đỗ Lan và Địch Ny Toa cũng nhìn nhau không nói nên lời.

Những con Phân Liệt Thú đó sẽ còn quay lại, không tiêu diệt hết chúng chính là tai họa vô cùng.

Địch Ny Toa đồng cảm nói: Lẽ nào anh không ra tay.

Ta trấn giữ cho nhân loại là được rồi, chuyện của thế giới tương lai cuối cùng vẫn thuộc về tương lai.

Tương lai mới do chính họ tranh thủ.

Thật ra Đỗ Lan chỉ là lười ra tay mà thôi, nếu không phải lần này hắn sơ suất đến đây, nhân loại có lẽ đã tuyệt chủng rồi.

Hắn không thể cứ mãi chăm sóc họ được.

Nhưng nhìn biểu cảm của những người này, cuối cùng hắn vẫn mềm lòng, hắn cũng đang âm thầm nghĩ cách.

Lần này cũng khiến Đỗ Lan phát hiện ra mặt xấu của việc ở lại một thế giới quá lâu, đó là thế giới này sẽ trở thành mối bận tâm của hắn.

Không có sự giúp đỡ của chúng ta, họ không có cơ hội chiến thắng Phân Liệt Thú, ta đã cảm nhận được Phân Liệt Thú đang chuẩn bị một kế hoạch lớn hơn.

Đỗ Lan cũng đã cảm nhận được, Phân Liệt Thú đã giải mã được công nghệ dịch chuyển ánh sáng của Mỹ, hiện đang chuẩn bị dịch chuyển thẳng Phân Liệt Thú vào trung tâm lục địa.

Đây là một cuộc tấn công lén lút, có thể thấy trí thông minh của Phân Liệt Thú rất cao, hơn nữa còn có thể giải mã công nghệ của Mỹ, loại sinh vật như Phân Liệt Thú này quả thực đáng sợ.

Ngay cả Đỗ Lan cũng cảm thấy nếu diệt chủng nó thì quả là lãng phí.

Có lẽ, chúng ta có thể tìm ra một con đường để nhân loại và Phân Liệt Thú cùng phát triển hòa bình.

Đỗ Lan xoa cằm, một ý tưởng tồi tệ lóe lên trong đầu hắn.

Vợ chồng Đỗ Lan sẽ rời khỏi tương lai này để trở về thế giới ban đầu, vậy thì tương lai của thế giới ban đầu chắc chắn sẽ không giống với tương lai này, vậy thì tương lai này chính là một thế giới song song không liên quan đến thế giới gốc, Đỗ Lan có thể sẽ không bao giờ quay lại nữa, vì vậy phải tăng cường sức mạnh cho nhân loại một chút, hắn mới có thể yên tâm rời đi.

Liễu Mạc Tiếu mất một chiếc giày, tay áo cũng không biết bị ai xé rách, tuy đã sống sót thoát khỏi đám đông, nhưng bóng ma của việc suýt chết vẫn luôn ám ảnh cô. 111.

Bây giờ cô vừa lạnh vừa đói, sợ hãi run rẩy, dựa vào một góc tường khóc thút thít, không ai đến quan tâm cô, người như cô trong đám đông có cả đống, hoàn toàn không có chỗ để nói lý.

Trước mắt cô đột nhiên xuất hiện một cánh cửa màu đỏ, khiến cô ngây người, gần đây vừa có người ngoài hành tinh xâm lược, lại có mưa sao băng kỳ lạ đánh lui người ngoài hành tinh, chuyện lạ quá nhiều.

Cửa mở ra, Liễu Mạc Tiếu theo phản xạ lùi lại phía sau, nhưng sau lưng cô là một bức tường đổ nát, cô không còn đường lui.

Chương 621

Yo, lâu rồi không gặp.

Nhưng ngoài dự kiến, người bước ra từ trong cửa lại là người mà cô nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại, Đỗ Lan mà cô vẫn luôn lo lắng.

Không ngờ lại được gặp lại Đỗ Lan, trong hoàn cảnh tuyệt vọng lại gặp được người thân.

Liễu Mạc Tiếu lập tức nhào vào lòng Đỗ Lan.

Không sao rồi, không sao rồi.

Người phụ nữ nhỏ bé này rõ ràng đã bị dọa sợ.

Ý của Đỗ Lan là chuẩn bị để Liễu Mạc Tiếu ký kết khế ước với siêu cấp Phân Liệt Thú, để Phân Liệt Thú trở thành thông linh thú của nhân loại.

Còn về khả năng phân liệt kinh người của Phân Liệt Thú, Đỗ Lan cũng đã nghĩ ra cách, đó là làm cho Phân Liệt Thú dù có phân liệt thế nào cũng không có sức sát thương, đó chính là để lại Đèn pin phóng to thu nhỏ cho Liễu Mạc Tiếu, sau này cô sẽ là Nữ vương Phân Liệt Thú.

Chỉ hy vọng cô không sợ nhện.

Đỗ Lan vừa nói ra kế hoạch, đã khiến Liễu Mạc Tiếu kinh ngạc đến ngây người: Đỗ Lan, rốt cuộc là có chuyện gì.

Tại sao cậu lại, lại. không thể tin nổi như vậy.

Có một điều thực ra ngay lần đầu gặp mặt tôi đã nói với cô rồi, tôi không phải là Đỗ Lan mà cô biết, thực ra tôi đến từ thế giới khác.

Nhưng còn một điều tôi chưa nói, đó là ở thế giới ban đầu của tôi, cô thực ra là chị gái của tôi. 112.

Đỗ Lan nói rất bình tĩnh, vì thời gian của các thế giới là liên tục, hắn đã xuyên việt được mấy trăm vạn năm, vậy thì thế giới thuộc về mình sớm đã vật đổi sao dời. 113.

Nhưng đã có cơ hội gặp được người phụ nữ giống hệt chị gái mình, dù cô không phải là chị gái ban đầu của hắn, Đỗ Lan cũng quyết định coi cô như người thân đã luôn chăm sóc mình.

Chỉ là nếu chấp nhận khế ước, cô sẽ trở thành người đại diện cho Phân Liệt Thú, rất có thể sẽ bị các nền văn minh ngoài hành tinh khác sợ hãi Phân Liệt Thú ghét bỏ.

Nhưng chỉ cần cô kiểm soát được Phân Liệt Thú, cô sẽ có thể giúp nhân loại nắm giữ một vị thế bất bại, chiếm một chỗ đứng trong vũ trụ.

Sau kiếp nạn lần này, nhân loại muốn trỗi dậy lần nữa cần có sức mạnh mới.

Đỗ Lan thầm nghĩ Liễu Mạc Tiếu kiểm soát một bầy Phân Liệt Thú, sao lại có cảm giác giống Nữ hoàng Lưỡi kiếm thế nhỉ.

Cậu sẽ không quay lại nữa phải không.

Liễu Mạc Tiếu hỏi, rất bình tĩnh, bình tĩnh đến đau lòng.

Nhưng Đỗ Lan vẫn phải nói thật: Đúng vậy, ta và vợ ta sẽ đưa Lăng Ba Lệ rời khỏi thế giới này, không thể quay lại được nữa.

Đến lúc đó, ngoài Phân Liệt Thú còn có Sứ Đồ cũng sẽ tìm người ký kết khế ước, nên cô sẽ không cô đơn đâu.

Đỗ Lan đã quyết định rồi, vẫn phải mang Lăng Ba Lệ đi, một cặp nữ thần tam vô cũng không phải là nhiều.

Có cơ hội đi khắp các dòng thời gian để sưu tập nữ thần tam vô, có thể coi là sở thích của mình.

Tốt quá rồi, ngoài sở thích bệnh hoạn ra, cuối cùng mình cũng có một sở thích mới đứng đắn, sưu tập nữ thần tam vô.

Đỗ Lan thật sự vui mừng cho chính mình.

Liễu Mạc Tiếu im lặng một lúc lâu, dường như đã trưởng thành hơn trong một thời gian ngắn, từ một người bình thường trở thành một vĩ nhân: Tôi đồng ý, tôi sẽ trở thành người đại diện của Phân Liệt Thú.

Khoảnh khắc này dường như chính là lúc Nữ hoàng Lưỡi kiếm ra đời.

Vợ chồng Đỗ Lan làm việc hiệu quả cực kỳ, Địch Ny Toa đi giải quyết Phân Liệt Thú, Đỗ Lan đi ra vũ trụ tuyên bố nhân loại đã nắm giữ Phân Liệt Thú, bảo họ đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Hoàn thành mọi việc, họ lại có thể đến thế giới đua xe.

Đỗ Lan còn đang vội chuẩn bị quần áo nữ lang đường đua cho Địch Ny Toa nữa, vợ chồng hợp tác làm việc không mệt.

Đỗ Lan rất vô lương tâm, đi thẳng đến năm 2018, tức là đã bỏ Dũng Hạo Nam ở lại thế giới đua xe Cyber Formula suốt nửa năm trời.

Để Dũng Hạo Nam trải nghiệm cảm giác cô đơn không nơi nương tựa nơi đất khách quê người.

Dũng Hạo Nam thậm chí có lúc còn cho rằng Đỗ Lan đã quên mất mình, bỏ rơi mình ở thế giới này.

Sự dày vò này Dũng Hạo Nam cả đời sẽ không quên được, mỗi khi đêm về, anh thậm chí còn nghĩ, nếu Đỗ Lan không quay lại, mình sẽ ra sao.

Lẽ nào mình phải sống mãi ở thế giới xa lạ này sao.

Mỗi khi nghĩ đến đây, cảm giác bất lực lại bao trùm Dũng Hạo Nam.

Nhưng cuối cùng Dũng Hạo Nam vẫn chọn tin tưởng Đỗ Lan, dù là tự lừa dối mình, anh cũng phải hoàn thành nhiệm vụ và mong chờ Đỗ Lan xuất hiện, cứ thế chờ đợi suốt nửa năm.

Trong nửa năm cũng đã xảy ra rất nhiều chuyện, ngoài những lúc hoài nghi, may mắn là anh vẫn có người quen ở thế giới này, hơn nữa còn có một đội xe, nên cũng không đến mức không thể sống sót.

Nửa năm trôi qua, Dũng Hạo Nam không chỉ sống tốt, mà thậm chí còn nhận được tình yêu của Đế Phàm Ni trong đội xe Thiên Nhân.

Ban đầu, dù họ quen biết nhau, nhưng ấn tượng về nhau đều không tốt.

Dù Đỗ Lan đã làm ông chủ, Đế Phàm Ni thỉnh thoảng vẫn bán lén linh kiện, chỉ là số lượng ít đi.

Chuyện này bị Dũng Hạo Nam phát hiện, họ cần thông qua đội xe Thiên Nhân để có được các thiết bị đua xe cao cấp nhất thế giới, chứ không phải để nuôi những kẻ tham lam.

Sau khi biết hành vi của Đế Phàm Ni, Dũng Hạo Nam đã tìm cô nói chuyện, nhưng với tư cách là người thứ hai trong đội, anh không có tư cách sa thải nhân viên hợp đồng, vì vậy anh cảnh cáo Đế Phàm Ni rằng sau khi Đỗ Lan quay lại sẽ để Đỗ Lan sa thải cô.

Vì chuyện này, mối quan hệ của họ đã xuống đến mức đóng băng.

Sau đó, các đồng nghiệp trong đội cũng khuyên Đế Phàm Ni, nhưng cô hoàn toàn không nghe, cô cần tiền, cần rất nhiều tiền.

Vì bố mẹ cô nợ một khoản tiền lớn, cả đời này cô có lẽ cũng không trả hết được.

Vì vậy, sau khi vào giới đua xe, cô đã luôn bán trộm linh kiện của đội để kiếm tiền, cũng chính vì lý do này mà cô đã phải đổi rất nhiều đội xe, cho đến khi tất cả các đội đều đưa cô vào danh sách đen, cuối cùng cô chỉ có thể vào đội xe tồi tàn này, cũng chính là tiền thân của đội xe Thiên Nhân.

Nếu có thể, cô cũng không muốn như vậy, bây giờ đội xe Thiên Nhân đã là đội vô địch thế giới, với tư cách là một thành viên của đội, cô được hưởng vinh quang vô tận.

Nhưng vinh quang không thể biến thành tiền, cô vẫn phải trộm bán linh kiện để tiếp tục trả nợ.

Lúc đó Dũng Hạo Nam vẫn chưa biết, cho đến một ngày, khi anh đi dạo giải khuây thì gặp Đế Phàm Ni bị đám cho vay nặng lãi chặn đường.

Tình tiết anh hùng cứu mỹ nhân kinh điển không bao giờ lỗi thời, Dũng Hạo Nam ba đấm hai đá đã hạ gục năm sáu gã cơ bắp cuồn cuộn, khiến Đế Phàm Ni được chứng kiến sự lợi hại của công phu Âu Lạc.

Sự mạnh mẽ của Dũng Hạo Nam khiến Đế Phàm Ni lần đầu tiên hy vọng tìm được một chỗ dựa.

Lần đầu tiên trong đời, Đế Phàm Ni đã kể hết mọi chuyện của mình, bao gồm cả khoản nợ của bố mẹ cho Dũng Hạo Nam nghe.

Sau khi lắng nghe, Dũng Hạo Nam tuy cũng rất đồng cảm với cô, nhưng anh vẫn nói với Đế Phàm Ni rằng việc cô làm là sai.

Nhưng anh cũng đã nhượng bộ, nói rằng mình sẽ không để Đỗ Lan sa thải Đế Phàm Ni.

Mối quan hệ của họ từ lần đó bắt đầu ấm lên, bóng lưng mạnh mẽ và vẻ mặt lắng nghe của Dũng Hạo Nam đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Đế Phàm Ni kiên cường.

Từ đó, cô thường xuyên để ý đến Dũng Hạo Nam, phát hiện người đàn ông này thực sự rất hấp dẫn, anh tuấn, mạnh mẽ, và chính trực dũng cảm, dù không phải là hoàng tử cũng nên là một kỵ sĩ, là loại đàn ông có sức sát thương lớn đối với phụ nữ.

Đế Phàm Ni đáng thương đã yêu một quân nhân đến từ thế giới khác.

Tiếc là Dũng Hạo Nam không có tâm tư đó, anh vẫn đang chờ đợi Đỗ Lan trở về, sau đó đưa anh về thế giới của mình.

Anh không muốn ở lại.

Thế rồi đã đến năm 2018, tất cả mọi người trong đội xe Thiên Nhân đều bắt đầu mong chờ sự xuất hiện của Đỗ Lan, để viết nên một trang huy hoàng khác cho đội.

Cuối cùng, Đỗ Lan và Địch Ny Toa đã xuất hiện lộng lẫy cùng với Lăng Ba Lệ.

Ôi, Thượng Đế, ông chủ đáng yêu của tôi, cuối cùng ngài cũng trở về.

Ngài có biết chúng tôi đã lo lắng thế nào không.

Jonathan là một tín đồ Cơ Đốc, mỗi tuần đều đến nhà thờ cầu nguyện Thượng Đế tha thứ cho tội lỗi của mình.

Chương 622

Thượng Đế cuối cùng đã đáp lại lời cầu nguyện của tôi.

Những người khác cũng rất vui mừng, phấn khích bắt đầu chuẩn bị cho chiếc Tinh Vệ, cuối cùng họ cũng có thể kịp tham gia giải đấu thế giới năm nay.

Sau khi Dũng Hạo Nam gặp Đỗ Lan, sắc mặt không được tốt lắm, nhân lúc mọi người đang bận rộn, anh kéo Đỗ Lan sang một bên: Tại sao lại đi lâu như vậy mà không liên lạc với tôi.

Nỗi lo lắng ngày đêm cuối cùng cũng tan biến, nhưng thay vào đó lại là một cơn tức giận.

Đỗ Lan bỏ rơi mình ở thế giới này thật quá đáng.

Nhớ nhà rồi à.

Đỗ Lan cười nói.

Hừ.

Sao có thể không nhớ chứ.

Ở nhà anh còn có bố mẹ, em trai và em gái, anh là trụ cột của gia đình, nếu mình không thể trở về, gia đình anh sẽ phải làm sao.

Anh phải cho tôi một lời giải thích.

Giải thích.

Thực ra tôi cũng không có gì để giải thích.

Đỗ Lan đương nhiên biết cảm giác nhớ nhà đó.

Khi mới xuyên việt, hắn cũng đâu khác gì, mỗi khi nhớ đến gia đình là lại ăn ngủ không yên.

Tuy sự hấp dẫn của thế giới anime đã làm vơi đi nỗi buồn, nhưng gia đình vẫn là niềm tiếc nuối lớn nhất trong lòng hắn.

Vì vậy, sau khi nhìn thấy thế giới song song, hắn đã rất vui mừng, nhưng sau niềm vui biết rằng đây không phải là quê hương của mình, lại cảm thấy vô vị, thậm chí còn có một thôi thúc muốn phá hoại.

May mà hắn rất bình tĩnh, cuối cùng cũng chỉ muốn cải tạo một chút ở đây.

Đó là một cảm giác kiểu như, dù sao đây cũng không phải nhà mình, làm hỏng cũng không sao.

Nhưng ở lâu rồi, kết bạn được, hắn cũng bình tĩnh lại.

Nhưng tiếp theo, những công nghệ đen của Mỹ quả thực quá bá đạo, đàn áp tổ quốc của thế giới song song với mình, điều này không thể nhẫn nhịn được.

Hắn bắt đầu dùng cách xuyên qua các thế giới để cung cấp công nghệ, như vậy hắn cũng có thể một lần nữa trở thành một thanh niên tốt yêu nước có nhà có cửa.

Tôi chỉ là sơ suất thôi.

Rõ ràng là cố ý, trình độ nói dối không chớp mắt này của Đỗ Lan vẫn như cũ.

Điều này khiến Dũng Hạo Nam biết nói gì đây, vì vậy anh đổi chủ đề: Người nước ngoài đi cùng anh là ai.

Anh sợ Đỗ Lan bị gián điệp nước ngoài theo dõi.

Địch Ny Toa, vợ tôi, tôi chưa nói với cậu là tôi đã kết hôn rồi à.

Tôi đã kết hôn trước khi quen cậu.

Vẻ mặt đương nhiên của Đỗ Lan khiến lửa giận của Dũng Hạo Nam càng bùng lên, nhưng anh cũng đã quen với tính cách không theo lẽ thường của Đỗ Lan.

Anh tốt nhất nên xác nhận thân phận của cô ấy, chúng ta bây giờ đang nắm giữ bí mật quốc gia, tuy chúng ta không phải là tổ chức quân sự, nhưng cũng không thể lơ là.

Nếu bị gián điệp của nước địch theo dõi, chúng ta sẽ gặp rắc rối lớn, tôi không muốn trở thành kẻ bán nước.

Cậu yên tâm đi, tôi lấy nhân cách ra đảm bảo Địch Ny Toa tuyệt đối chính xác về mặt chính trị.

Dũng Hạo Nam tin mới lạ, dù sao anh cũng sẽ bí mật theo dõi Địch Ny Toa.

Ông chủ, không ngờ ngài mất tích lâu như vậy, hóa ra là đi kết hôn.

Mọi người trong đội xe Thiên Nhân đều nghĩ như vậy, dù sao cũng là tìm một cái cớ cho việc Đỗ Lan mất liên lạc.

Nếu không có Dũng Hạo Nam trấn giữ, đội xe không biết sẽ biến thành cái dạng gì nữa.

Bây giờ Đỗ Lan đã trở về, trụ cột đã trở lại, đội xe Thiên Nhân lại có thể tiếp tục.

Đỗ Lan nhiệt tình giới thiệu Địch Ny Toa cho mọi người, còn bảo Đế Phàm Ni đi chuẩn bị quần áo nữ lang đường đua.

Nhưng Địch Ny Toa là nhân vật nào, đương nhiên nhìn thấu ý đồ xấu xa của Đỗ Lan, vì vậy nàng nói: Tôi cũng muốn tham gia thi đấu.

Một hòn đá làm dấy lên ngàn lớp sóng, phải biết rằng trong giải đua xe Cyber Formula vẫn chưa từng xuất hiện tay đua nữ.

Vì lý do thể chất, tay đua nữ vốn đã rất hiếm thấy, giải đấu thế giới lại càng chưa từng có tay đua nữ.

Địch Ny Toa muốn tham gia giải đấu thế giới, vậy thì nàng sẽ là tay đua nữ đầu tiên của giải đấu thế giới, tuyệt đối là tin tức nóng hổi.

Đội xe Thiên Nhân sau nhà vô địch trẻ tuổi nhất, lại có thêm tay đua nữ duy nhất, dường như đã trở thành đội xe chuyên sản sinh ra những tay đua kỳ lạ.

Đỗ Lan thấy kế hoạch phá sản, cũng chỉ đành thôi: Quyết định của em, chính là quyết định của anh, Địch Ny Toa thân yêu của anh, anh sẽ mãi mãi ủng hộ em.

Thế là đội xe Thiên Nhân cũng có tay đua thứ hai, còn phải nghĩ cách để có được một chiếc xe mới. 114.

Đã là Địch Ny Toa lái, Đỗ Lan sẽ chế tạo một chiếc xe tốt nhất.

Tiếp đó, Đỗ Lan lại giới thiệu Lăng Ba Lệ cho mọi người, nói là chuyên gia máy tính mới của đội.

Đội xe Thiên Nhân quyết định mở một bữa tiệc để chào đón hai thành viên mới, đặc biệt là hai thành viên xinh đẹp, Jonathan, Charles và Robert đều sôi sục nhiệt huyết.

Đội xe Thiên Nhân quả nhiên có tương lai, nhìn chất lượng mỹ nữ là biết ngay.

Chào mừng quý vị khán giả, một mùa giải mới lại sắp bắt đầu, các đội xe sẽ xuất hiện trước mắt mọi người với một diện mạo hoàn toàn mới.

Như mọi người đã biết, giải đấu năm ngoái có thể nói là một cơn địa chấn chưa từng có.

Át chủ bài của đội Sugo, Phượng hoàng bất tử Phong Gian Chuẩn Nhân và Landoll của đội Union vì tai nạn xe đã tiếc nuối rút lui, năm nay liệu họ có thể trở lại đường đua hay không vẫn là một ẩn số.

Mà đội xe giành chức vô địch năm ngoái lại là một con ngựa ô bất ngờ, giành được bảy chức vô địch liên tiếp, với thành tích kinh ngạc 70 điểm để giành chức vô địch thế giới.

Điều đáng tiếc là tay đua Đỗ Lan sau khi vững vàng ngồi trên ngôi vương đã không tiếp tục tham gia thi đấu, khiến khán giả hâm mộ anh vô cùng thất vọng.

Năm nay, Dao Mổ sẽ mang theo chiếc xe Tinh Vệ yêu quý tái chiến giải đấu thế giới, quý vị khán giả lại có thể được mãn nhãn rồi.

Cùng với những lời nói phấn khích của bình luận viên, quý vị khán giả cuối cùng cũng chào đón một mùa giải mới, khoảnh khắc mà người hâm mộ xe trên toàn thế giới hân hoan chúc mừng lại đến rồi.

Năm nay, ngoài những tay đua kỳ cựu của những năm trước, người được chú ý nhất đương nhiên là Dao Mổ Đỗ Lan, con dao mổ gần như vô tình trên đường đua, bất kể đối thủ có phong tỏa chặt chẽ đến đâu, đều sẽ bị anh ta cắt phăng một cách tàn nhẫn, thậm chí còn có người hâm mộ khẳng định không ai có thể ngăn cản được Dao Mổ.

Lần đầu tiên tham gia giải đấu thế giới đã là bảy lần thắng liên tiếp, liệu huyền thoại này có thể tiếp tục hay không, mọi người đều rất muốn biết.

Nhưng đây không phải là tin tức nóng hổi nhất của năm nay, tin tức nóng hổi nhất năm nay là có một tay đua nữ trong giải đấu thế giới Cyber Formula.

Tay đua tên Địch Ny Toa lần đầu tiên lộ diện đã trở thành tâm điểm của thế giới năm 2018, ngay cả những người không phải là fan hâm mộ xe cũng vì Địch Ny Toa mà tiếp xúc với kiến thức về đua xe.

Đương nhiên cũng có người cho rằng Địch Ny Toa chỉ là một bình hoa, vì giải đấu thế giới chưa từng có một nhà vô địch nữ nào.

Phụ nữ vì yếu tố thể chất, trong các môn đua xe vốn dĩ không mấy xuất sắc.

Thậm chí có thể nói trong toàn bộ giới thể thao, thành tích của các nhà vô địch nữ cũng không xuất sắc bằng nam giới, vì vậy mới có các cuộc thi phân chia nam nữ.

Trong các cuộc thi tốc độ, bất kể là chạy bộ, đi xe đạp hay đua xe, người nhanh nhất thường là nam giới.

Sự xuất hiện của Địch Ny Toa như một cơn bão xuất hiện trên mặt biển xa xôi, cơn bão có thể đổ bộ hay không còn phải xem thành tích của Địch Ny Toa.

Thế là giải đấu thế giới 2018 cuối cùng cũng bắt đầu.

Sẵn sàng chưa.

Đỗ Lan ở trong chiếc Tinh Vệ hỏi Địch Ny Toa.

Địch Ny Toa giơ ngón tay cái lên, tỏ ý đã sẵn sàng.

Sau đó, một thanh kiếm màu bạc từ từ lái ra khỏi khu vực bảo trì, cánh cửa xe hợp nhất với thân xe đóng lại, khiến chiếc xe này càng giống một thanh kiếm hơn.

Chiếc Tinh Vệ của Đỗ Lan theo sau.

Các tay đua đã vào khu vực xuất phát, vị trí đầu tiên là Gia Hạ, tân binh của đội Aoi.

Mùa giải này, nhân sự biến động rất lớn, mấy đội xe kỳ cựu đều đã thay đổi tay đua.

Vị trí thứ hai cũng là tay đua của đội Aoi, người mà mọi người đều rất quen thuộc, Tân Điều Trực Huy.

Xếp ở vị trí thứ ba chính là người mà tất cả chúng ta đều vô cùng mong đợi, nhà vô địch thế giới mùa trước, Dao Mổ Đỗ Lan.

Dao Mổ năm nay sẽ mang đến cho chúng ta màn trình diễn như thế nào, chúng ta hãy cùng chờ xem.

Vị trí thứ tư là An Ni Cổ Lợi Đặc, người mới chuyển đến đội Sugo năm nay, tay đua trẻ tuổi này trong cuộc thi năm ngoái thể hiện bình thường, nhưng có thể được đội Sugo để mắt đến, nhất định phải có tài năng đặc biệt.

Chương 623

Bình luận viên dừng lại một chút, vì người được giới thiệu tiếp theo chính là tay đua nữ được mọi người quan tâm rộng rãi.

Khán giả cũng vểnh tai lên, muốn biết bình luận viên sẽ giới thiệu Địch Ny Toa như thế nào.

Đến rồi, đến rồi, một tay đua mới nữa trong giải đấu thế giới mùa này, cũng là một tay đua nữ hiếm thấy trong giới đua xe Cyber Formula, được mệnh danh là nụ cười của tất cả các thiên thần, Nữ thần mỉm cười Địch Ny Toa, cô và chiếc xe yêu quý Vực Sâu Giả của mình, họ xếp ở vị trí thứ năm.

Trong vòng phân hạng, cô đã thể hiện thực lực của mình, nhưng liệu có thể đạt được thành tích lý tưởng trong cuộc đua chính thức hay không, vẫn là một ẩn số, chúng ta hãy cùng cổ vũ cho cô ấy.

Vực Sâu Giả chính là chiếc xe của Địch Ny Toa, khác với Tinh Vệ, chiếc xe của Địch Ny Toa được trang bị động cơ đẩy giống như các xe đua khác, là một con quái vật khác do Đỗ Lan chế tạo.

Các tay đua đã vào vị trí, chờ đợi tín hiệu đèn thay đổi.

Tân Điều Trực Huy áp lực rất lớn, anh đã mấy năm không có thành tích tốt, vinh quang từng có dường như đã xa vời.

Sự gia nhập của Gia Hạ càng khiến anh cảm thấy thất vọng, anh cho rằng chính sự vô dụng của mình đã khiến mọi người thất vọng, vì vậy mới để Gia Hạ gia nhập để thay thế vị trí của anh.

Đồng thời, trên phương diện tình cảm, Tân Điều cũng gặp trắc trở.

Anh và kỹ sư của đội Sugo, Thành Chi Nội Mỹ Kỳ, đã yêu nhau, nhưng Mỹ Kỳ lại không muốn đến đội Aoi mà ở lại đội Sugo chờ đợi Phong Gian trở lại, điều này khiến Tân Điều cho rằng Mỹ Kỳ thà điều chỉnh xe cho nhà vô địch thế giới còn hơn là phục vụ cho một kẻ thất bại như mình.

Hai chuyện này giáng một đòn mạnh khiến Tân Điều nghiến răng, thề rằng cuộc đua năm nay nhất định phải đạt được thành tích tốt.

Đương nhiên, trên đường đua, người có tâm trạng phức tạp không chỉ có một mình Tân Điều, còn có Gia Hạ. 115.

Anh tuy gia nhập vì phần thưởng hậu hĩnh của đội Aoi, nhưng đã là đua xe, anh vẫn hy vọng có thể thi đấu một trận với người bạn tốt của mình là Phong Gian, tiếc là Phong Gian lại không trở lại.

Mặt khác, anh đối với Zero Lãnh Địa ngày càng sợ hãi, đặc biệt là sau khi Phong Gian gặp tai nạn xe, đến mức anh không ngừng kìm nén bản thân.

Còn Cổ Lợi Đặc thay thế Phong Gian lại rất đắc ý vì có thể chiếm được vị trí của Phong Gian, chỉ là một đứa trẻ vẫn còn đang giành đồ chơi.

Trong vài giây ngắn ngủi, các tay đua đều có suy nghĩ riêng, nhưng vào giây phút cuối cùng, họ đã gạt bỏ hết những tạp niệm.

Hít một hơi thật sâu, đặt chân lên bàn đạp ga, sắp xuất phát rồi.

Một tiếng kêu dài vang lên, cuộc đua bắt đầu.

Ánh mắt của các tay đua đều thay đổi, bàn tay nắm chặt vô lăng nhanh chóng chuyển động, những chiếc xe gần như tăng tốc cùng một lúc.

Chỉ có tiếng gầm của động cơ biến thành nhịp tim của khán giả, không khí tràn ngập một mùi khét.

Ồ Vẫy những dải băng màu trong tay, gậy phát sáng, quạt, hoặc chỉ là cánh tay không, vẫy tất cả những gì có thể vẫy được.

Cùng một đường đua, mỗi tay đua đều quá quen thuộc, ngay cả lúc bình thường, mọi người cũng sẽ nhắm mắt ghi nhớ lộ trình của đường đua.

Bao nhiêu giây đường thẳng, bao nhiêu giây vào cua, số và tư thế của xe là gì, họ đều rất rõ.

Cuộc đua vô cùng hấp dẫn trong mắt người ngoài, đối với các tay đua mà nói chính là dựa trên nền tảng luyện tập chăm chỉ cộng thêm khả năng ứng biến ngẫu nhiên.

Gia Hạ là người đầu tiên lao ra, mục tiêu quan trọng nhất của anh lần này chính là Đỗ Lan.

Bất kể đường đua bị phong tỏa thế nào, Đỗ Lan đều có thể cắt phăng như một con dao mổ.

Nhưng lần này, người phong tỏa Đỗ Lan sẽ là Gia Hạ, anh đã nghiên cứu Đỗ Lan, vì vậy sẽ không để Đỗ Lan vượt qua: Hãy để ta phá vỡ thần thoại Dao Mổ.

Xuất hiện cú vượt xe của Dao Mổ, tay đua Tân Điều trong nháy mắt đã bị vượt qua.

Nhưng tay đua Đỗ Lan lại bị Gia Hạ chặn lại.

Không thể tin được, tay đua Gia Hạ vậy mà có thể chặn được Dao Mổ, chiếc xe của tay đua Gia Hạ cứ như là tường đồng vách sắt, lần này cuộc đua sẽ càng hấp dẫn hơn.

Gia Hạ quả nhiên rất lợi hại, Đỗ Lan nghĩ, nhưng lần này hắn không tham gia cuộc đua một mình, so với chiến thắng của bản thân, hắn coi trọng chiến thắng của đội xe Thiên Nhân hơn. 116.

Đã Gia Hạ đã để mắt đến hắn, vậy thì đã tạo cơ hội cho Địch Ny Toa.

Dưới ánh mắt không thể tin nổi của khán giả, ở khúc cua đầu tiên, Địch Ny Toa đã sử dụng kỹ thuật drift quán tính, vượt qua ba chiếc xe liên tiếp, vượt qua cả Gia Hạ.

Đôi mắt của Gia Hạ đột nhiên mở to, động tác của Vực Sâu Giả giống hệt như của người bạn thân Phong Gian của anh.

Vốn tưởng không có Phong Gian, người có thể khiến anh coi trọng chỉ có Đỗ Lan, không ngờ bây giờ lại có thêm một Địch Ny Toa.

Bình luận viên cũng vì kinh ngạc mà quên cả bình luận, cho đến khi nghe thấy tiếng hoan hô như sóng biển dâng lên từ khán đài.

Địch.

Ny Toa.

Địch.

Ny Toa.

Nhịp nhàng cổ vũ cho Địch Ny Toa, nhóm cổ động viên này có lẽ không phải đến xem đua xe, mà chỉ đơn thuần là đến xem mỹ nữ, họ hoàn toàn không biết kỹ thuật đó đại diện cho điều gì, họ chỉ biết thần tượng của họ hiện đang dẫn đầu.

Không hổ là thần tượng của họ, thật lợi hại.

Vị trí đầu tiên là Địch Ny Toa, cô ấy đã thể hiện kỹ năng lái xe siêu phàm ở khúc cua đầu tiên, vượt qua ba người liên tiếp, vượt qua ba tay đua Gia Hạ, Đỗ Lan và Tân Điều.

Thật đáng sợ.

Đơn giản là một tay đua siêu hạng vừa có nhan sắc vừa có thực lực.

Bình luận viên vậy mà lại dùng từ thật đáng sợ để miêu tả Địch Ny Toa, đúng là có số cô độc cả đời, nhưng cũng cho thấy bình luận viên đã bất ngờ trước thực lực của tay đua nữ.

Những người ủng hộ Địch Ny Toa là những khán giả hạnh phúc nhất, vì thần tượng của họ dẫn đầu suốt chặng đường.

Fan hâm mộ của Đỗ Lan cũng rất hạnh phúc, vì họ thấy Dao Mổ khi phòng ngự cũng có phong thái của Dao Mổ, vì chiến thắng của đội, sự hợp tác của Đỗ Lan và Địch Ny Toa có thể nói là màn trình diễn hấp dẫn nhất của chặng đua đầu tiên.

Cùng lúc đối mặt với Đỗ Lan và Địch Ny Toa, Gia Hạ dùng hết sức cũng chỉ song song ở vị trí thứ hai với Đỗ Lan.

Địch Ny Toa là nhà vô địch chặng đầu tiên.

Cuộc đua không có Phong Gian quả nhiên vô vị, Gia Hạ, cậu là bạn của cậu ấy, có thời gian thì đi khuyên cậu ấy quay lại đi.

Đỗ Lan và Gia Hạ hiện đang vẫy tay chào khán giả, tốc độ xe rất chậm, Đỗ Lan nhân cơ hội hét với Gia Hạ.

Gia Hạ đâu phải không nghĩ như vậy, nhưng lần trước anh nhìn thấy Phong Gian và Minh Nhật Hương ôm nhau bên hồ, liền biết Phong Gian vì không muốn Minh Nhật Hương lo lắng mà chọn rút lui khỏi làng đua xe, vì vậy đối với lời nói của Đỗ Lan, anh cũng chỉ có thể lắc đầu.

Nhưng Phong Gian Chuẩn Nhân sinh ra là để đua xe, định mệnh sẽ không rút lui trước khi nắm vững Zero Lãnh Địa.

Chặng đua thứ tư anh sẽ trở lại đường đua.

Sau một năm im lặng, Phong Gian cuối cùng cũng lấy lại dũng khí ngồi lên chiếc A Tư Lạp Đạt vẫn luôn chờ đợi anh.

Nhưng để phục hồi thực lực đỉnh cao, vẫn cần thời gian.

Mặt khác, tinh thần chiến đấu của đội xe Thiên Nhân đang dâng cao, khí thế như hồng.

Có Địch Ny Toa làm bảng hiệu sống, độ nổi tiếng của đội xe Thiên Nhân có thể nói là tăng vùn vụt, còn nhanh hơn cả khỉ leo cây.

Thế là Đỗ Lan tung ra mô hình xe đua Vực Sâu Giả, giới hạn hai trăm chiếc.

Chỉ trong một ngày đã bán hết sạch, thậm chí còn bị người ta thổi giá lên đến hai trăm nghìn đô la Mỹ, vẫn có người mua.

Có thể thấy thế giới coi trọng vẻ ngoài này đáng sợ đến mức nào, độ nổi tiếng của Địch Ny Toa hiện tại thậm chí còn nhận được rất nhiều lời mời từ các công ty giải trí, điều kiện còn ngày càng tốt hơn.

May mà Địch Ny Toa không phải là một cô gái bình thường, cô hiện đang rất tận hưởng niềm vui của việc đua xe.

Điều khiển xe đua thi đấu thú vị hơn nhiều so với việc đánh đấm chém giết.

Chương 624

Tôi nói này, Hạo Nam, dạo này sao không thấy cậu đi khắp nơi tìm kiếm tư liệu nữa.

Hiện tại Dũng Hạo Nam về cơ bản chỉ ở lại đội xe, chỉ sợ Đỗ Lan lại chạy đi không quay lại.

Tôi đã thuê một nhóm người đi thu thập, hiệu quả hơn nhiều so với việc tôi tự mình làm, tôi chỉ cần chờ tin tức là được.

Dũng Hạo Nam cũng đã trở nên thông minh hơn.

Đỗ Lan gật đầu khen ngợi: Cách hay.

Sau đó hắn nghĩ đến Đế Phàm Ni trong đội dường như có ý với Dũng Hạo Nam, thường xuyên mang đồ ăn và đồ dùng cho anh.

Đế Phàm Ni có phải đang theo đuổi cậu không.

Dũng Hạo Nam là tinh anh quân đội, nhưng đối với chuyện tình cảm vẫn là một chàng trai ngây thơ, mặt lập tức ửng hồng, nhưng ngay lập tức lại nghiêm mặt: Không có chuyện đó.

Đế Phàm Ni thực sự là một người phụ nữ tốt, nhưng Dũng Hạo Nam có nhiệm vụ trong người, làm sao có thể yêu đương.

Dũng Hạo Nam có những lo ngại, Đỗ Lan cũng hiểu, sự kết hợp của hai người ở hai thế giới khác nhau còn khó hơn cả hôn nhân khác quốc tịch, nhưng nếu Dũng Hạo Nam thực sự có cảm giác với Đế Phàm Ni, Đỗ Lan cũng không ngại giúp đỡ.

Nếu hai người thực sự có tình cảm với nhau, bức tường không gian không phải là trở ngại.

Tôi nhất định sẽ giúp cậu.

Nếu cậu muốn đưa cô ấy đi, hoặc cậu chọn ở lại, nhớ nói với tôi.

Đỗ Lan đưa ra lời hứa, khiến Dũng Hạo Nam rất cảm động, đây mới là bạn bè, sẵn sàng vì mình mà giải quyết khó khăn.

Tuy bình thường không đáng tin cậy, nhưng vào lúc quan trọng lại không bao giờ làm hỏng việc.

Nhưng chuyện của Đế Phàm Ni, Dũng Hạo Nam tự nhận mình vẫn chưa cầm lên được, cũng sẽ không cầm lên.

Vì vậy anh quyết định nói rõ với Đế Phàm Ni.

Với tư cách là một người xuyên việt lớn tuổi, đồng thời cũng là đội trưởng đội xuyên việt và là yếu nhân của viện nghiên cứu môi trường tự nhiên, cũng cần phải quan tâm đến đời sống tình cảm của bạn bè mình.

Thế là Đỗ Lan thông qua Địch Ny Toa mách nước cho Đế Phàm Ni, Dũng Hạo Nam đối với Đế Phàm Ni vẫn có thiện cảm, chỉ là chính anh không thừa nhận, vậy thì hãy để Đế Phàm Ni làm tan chảy anh.

Đã lớn cả rồi, còn cần tổ chức giúp Dũng Hạo Nam hoàn thành đại sự cả đời, anh cũng không làm cho tổ chức yên tâm.

Ông chủ, tin tức mới nhất, tin tức mới nhất.

Robert mang về tin tức mới nhất mà anh nghe ngóng được, vội vàng chạy về.

Phong Gian Chuẩn Nhân đã quay lại đội xe, trận đấu tiếp theo sẽ tham gia.

Đỗ Lan thầm nghĩ đây là tin gì chứ, tuy trước đây mình nhớ nhầm, nhưng ký ức hiện tại tuyệt đối không thể sai được, Phong Gian sẽ trở lại vào chặng đua thứ tư năm 2018, nhưng trạng thái rất kém, hai cuộc đua liên tiếp đều không chạy hết chặng, ngay cả động cơ đẩy cũng không mở được.

Bóng ma của tai nạn xe khiến Phong Gian cả về tâm lý lẫn thể chất đều sợ hãi tốc độ cao.

Nhưng Đỗ Lan sẽ không thương hại Phong Gian, người có thể khích lệ Phong Gian chỉ có hai loại, đối thủ có thực lực mạnh mẽ, và người yêu ủng hộ anh.

Hãy để Đỗ Lan làm đối thủ.

Chặng thứ tư, chặng thứ năm của giải đấu, đội cổ động viên của Địch Ny Toa ngày càng lớn mạnh, mà sự cạnh tranh khốc liệt vẫn là đội Aoi và đội Thiên Nhân, bốn chiếc xe cùng xuất hiện giống như sóng to gió lớn, cuồn cuộn trên đường đua.

Hiện tại điểm số của hai đội xe chênh lệch không đáng kể, hai người của đội Thiên Nhân là 38, hai người của đội Aoi là 37, còn đội Sugo chỉ có hai người được 15 điểm, chưa bằng một nửa của đội Aoi.

Màn trình diễn của Cổ Lợi Đặc khiến người ta thất vọng, Tu Mã Đặc, tổng thanh tra đương nhiệm của đội Sugo, đối với thành tích hiện tại cũng cảm thấy bất lực.

Hai tay đua của đội mình hiện tại rõ ràng đều có vấn đề, đều là trách nhiệm của vị tổng giám đốc này.

Phong Gian là vì nguyên nhân tai nạn xe, chưa hoàn toàn hồi phục.

Còn vấn đề của Cổ Lợi Đặc lại càng nghiêm trọng hơn, anh ta hiện tại đã nảy sinh sự sợ hãi đối với đối thủ của mình.

Tay đua trẻ tuổi này đối mặt với những cao thủ không thể so sánh được trên đường đua, đã nảy sinh sự dao động.

Dao Mổ Đỗ Lan, Nữ thần mỉm cười Địch Ny Toa, và cả Gia Hạ, ba người có thực lực vượt xa Cổ Lợi Đặc, khiến anh ta hoàn toàn không có tự tin đuổi kịp.

Mình lần lượt bị vượt qua, cảm giác này khiến người tự cao tự đại khó có thể chấp nhận.

Nếu Cổ Lợi Đặc không phục hồi lại, thì thành tích năm nay của đội Sugo nhất định sẽ thảm không nỡ nhìn.

Chỉ là mình nên khích lệ cậu ta như thế nào.

Cổ Lợi Đặc vẫn còn tiềm năng, chỉ là cậu ta vẫn chưa phát huy ra được.

Chỉ là hiện tại Cổ Lợi Đặc chỉ cần chạy cùng với cao thủ, đã run rẩy toàn thân, đừng nói đến việc phát huy tiềm năng.

Tu Mã Đặc hiện tại đầu rất lớn, cuối cùng vẫn quyết định trước tiên để Phong Gian phục hồi lại, nếu có thể có Phong Gian dẫn Cổ Lợi Đặc chạy, thì cậu nhóc đó có lẽ có thể bình tĩnh lại, quen với cuộc đua ngày càng khốc liệt cũng không chừng.

Thực sự không thể ngờ hai tay đua của đội Thiên Nhân lại từ đâu chui ra, có thực lực như vậy mà ngay cả lý lịch cũng không có, dường như đột nhiên xuất hiện vậy.

Dù mình có thể trở lại đường đua, cũng không chắc có thể vượt qua được con dao mổ đó, nhưng Tu Mã Đặc không hề may mắn, chỉ là tiếc nuối, nếu mắt của mình không sao, thì mình đã có thể đạt được tốc độ cao hơn.

Tu Mã Đặc mất hết mọi cơ hội chỉ có thể đặt hy vọng vào Phong Gian, hy vọng Phong Gian có thể trở nên nhanh hơn.

Chuyên gia máy tính của đội Sugo, cũng là người yêu của Tu Mã Đặc, Khoa Đặc Lan, một cô gái năng động với mái tóc vàng ngắn gợn sóng, nói: Vấn đề của Phong Gian thực ra chỉ có một người có thể giải quyết.

Được người yêu nhắc nhở, Tu Mã Đặc cũng lập tức nhớ ra: Em nói là em gái của anh.

Khoa Đặc Lan cười gật đầu: Chỉ có Minh Nhật Hương mới có thể khiến Phong Gian phấn chấn trở lại.

Cuộc đua lần sau, anh gọi cô ấy đến đường đua, phần còn lại cứ giao cho em, em nhất định sẽ khiến Minh Nhật Hương tha thứ cho Phong Gian và ủng hộ anh ấy.

Em có tự tin thuyết phục được cô ấy, vì cô ấy cũng giống em, đều yêu phải một tên ngốc.

Tên ngốc không phải là mình sao.

Tu Mã Đặc cười khổ, nhưng ôm chặt lấy người yêu, khi mình còn là tay đua, cũng nhất định đã khiến Khoa Đặc Lan luôn lo lắng sợ hãi.

Anh nhất định sẽ dùng phần đời còn lại để ở bên em.

Thời gian đã qua cũng chỉ có thể dùng lời hứa của tương lai để bù đắp.

Cơ hội quyết chiến với Phong Gian cuối cùng cũng đến, Đỗ Lan dường như đã nghe thấy tiếng kim loại của Tinh Vệ vang lên, tỏa sáng khắp sân đấu.

Thời gian là tháng sáu, địa điểm là Tây Ban Nha.

Hơi thở trở nên nặng nề, các tay đua phải chịu áp lực cực lớn, vì phượng hoàng bất tử một lần nữa sống lại, gầm thét trên đường đua, vượt qua từng chiếc xe, rất nhanh đã đuổi kịp nhóm xe đầu tiên.

A Tư Lạp Đạt, mở động cơ đẩy.

Trạng thái của Phong Gian Chuẩn Nhân cuối cùng cũng trở lại, biết rằng người yêu của mình một lần nữa sẵn sàng ủng hộ anh, anh hiện tại máu nóng sôi sục như dung nham, cơ thể tràn đầy sức mạnh.

Hiểu rõ.

A Tư Lạp Đạt vẫn là người bạn đồng hành trung thành nhất.

Chiếc xe vun vút lao đi tạo ra một vệt lửa, miệng ống phun trở nên nóng rực vô cùng.

Phượng hoàng bất tử hồi sinh, đã đẩy chặng đua thứ sáu lên đến đỉnh điểm.

Vô số người hâm mộ reo hò vì thần tượng của họ, trải nghiệm của Phong Gian có thể nói là một tác phẩm truyền cảm hứng, và tác phẩm này hiện vẫn đang tiếp tục.

Cuối cùng cũng đến rồi sao.

Các tay đua thi đấu cùng sân với phượng hoàng bất tử, cũng đột nhiên cảm thấy một cơn gió thổi qua đường đua, cũng hào hùng phấn chấn.

Đến hay lắm.

Đỗ Lan vừa xoay vô lăng đã chặn trước mặt Phong Gian, hắn sẽ chặn Phong Gian, để vợ mình có thể chuyên tâm đối phó với Gia Hạ.

Đỗ Lan.

Phong Gian lập tức nhận ra Tinh Vệ, cũng nhớ lại thời gian so tài với Đỗ Lan.

Đỗ Lan là một đối thủ có kỹ thuật phi phàm, nhưng Phong Gian sẽ không thua.

A Tư Lạp Đạt, chế độ tốc độ cao, chúng ta phải vượt qua trên đường thẳng.

Hiểu rõ.

Một lần nữa mở động cơ đẩy, với sự giúp đỡ của Minh Nhật

Hương, vượt qua được rào cản cả về tâm lý lẫn sinh lý, Phong Gian hiện tại chỉ cầu nhanh hơn.

Zero Lãnh Địa đó cũng mơ hồ trở nên tự nhiên hơn, không hổ là hào quang nhân vật chính.

Đỗ Lan cũng không cam chịu yếu thế, đạp ga, nhưng không kịp.

Phong Gian như được thần trợ, ngay cả động tác chính xác của Đỗ Lan cũng không thể khiến Tinh Vệ kịp thời chặn được Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt.

Đỗ Lan bị vượt qua, cười khổ, xem ra Tinh Vệ của mình vẫn thiếu sức bộc phát. 117.

Nhưng đã như vậy, thì sẽ giành lại vị trí của mình ở khúc cua.

Tinh Vệ duy trì gia tốc ổn định, ngày càng nhanh hơn.

Chương 625

Tôi chưa bao giờ thấy một cuộc đua nào kịch tính như vậy, trên đường đua lại tập trung nhiều tay đua siêu hạng đến thế.

Nhóm đầu tiên hiện đang bước vào cuộc đấu tranh khiến người ta kinh ngạc, há hốc mồm.

Giống như những chiến sĩ trên chiến trường, không ai muốn nhường trận địa của mình.

Phượng hoàng bất tử đã vượt qua Đỗ Lan, đây là lần đầu tiên Dao Mổ bị vượt trong một cuộc đua chính thức kể từ khi ra mắt, quá nhanh, quá nhanh, quá nhanh, đó là phượng hoàng bất tử của chúng ta, Phong Gian Chuẩn Nhân Giống như bình luận viên cũng đang bay theo chiếc xe đua, lời nói của anh ta lóe lên như tia điện, theo sóng điện dịch sang các ngôn ngữ khác nhau, được người hâm mộ đua xe trên khắp thế giới nghe thấy.

Bây giờ, những người hâm mộ xe trước màn hình cũng đang nắm chặt hai tay, căng thẳng đến quên cả thở.

Quá hấp dẫn, những tia lửa và không khí nóng bỏng đó dường như sắp lao ra khỏi màn hình độ nét cao, khiến người ta say mê.

Đây chính là đua xe Cyber Formula, cuộc đua của tốc độ và đam mê, chỉ cần nhìn thôi cũng đã khiến huyết mạch sôi trào, kích động không thôi.

Phong Gian vượt qua người thứ hai là Gia Hạ, Gia Hạ thấy Phong Gian một lần nữa tiến vào Zero Lãnh Địa, cũng vừa tức vừa vội, nhưng cũng khâm phục lòng dũng cảm của bạn tốt, chính mình vì không có dũng khí nên mới luôn bị Zero Lãnh Địa khống chế. 118.

Vì Minh Nhật Hương nói, đã trở lại đường đua, thì phải tranh giành chiến thắng, nên Phong Gian hiện đang lao về phía chiến thắng.

Trước mặt anh hiện chỉ còn một trở ngại, đó là Địch Ny Toa điều khiển Vực Sâu Giả.

Hiện tại là vòng cuối cùng, thắng bại của chặng Tây Ban Nha sẽ được quyết định ngay bây giờ.

Địch Ny Toa tuy kính phục chàng trai trẻ này, nhưng sẽ không nhường chiến thắng.

Nửa vòng cuối cùng, còn lại chỉ là một đường thẳng để các tay đua tăng tốc tối đa, thời điểm nước rút cuối cùng đã đến.

A Tư Lạp Đạt, chế độ 3, mở động cơ đẩy.

Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt tiến vào chế độ tốc độ cao, hạ thấp thân xe, giảm sức cản không khí.

Đồng thời, động cơ đẩy hoạt động hết công suất, đếm ngược ba mươi giây cuối cùng.

Trong Vực Sâu Giả, Địch Ny Toa nở một nụ cười phấn khích đã lâu không thấy, nụ cười sắc bén đó lại treo trên khóe miệng.

Thức tỉnh đi, Vực Sâu Giả Khán giả chỉ thấy Vực Sâu Giả vốn giống như một thanh đại kiếm, đột nhiên từ hai bên sườn mọc ra thêm các động cơ đẩy, và phía trước xe có thêm vài hốc hút gió, đuôi xe hạ thấp, giống như một chiếc máy bay sắp cất cánh.

Cũng là ba mươi giây đếm ngược.

Nhưng kiệt tác của Đỗ Lan không chỉ có vậy, khi lao đi với tốc độ cao, Vực Sâu Giả đã thức tỉnh, xé toạc không khí phát ra một tiếng kêu độc đáo, đó là một tiếng ai oán vô cùng thê lương uyển chuyển, tựa như tiếng nữ quỷ, lại như ác ma.

Âm thanh này truyền đến tai khán giả và bình luận viên, vậy mà khiến người ta muốn khóc mà không có nước mắt, hai mắt khô khốc.

Đương nhiên âm thanh này không ảnh hưởng đến các tay đua bị bao quanh bởi tiếng động cơ xe của chính mình, nhưng lại khiến khán giả và bình luận viên vô cùng kinh ngạc.

Khi tăng tốc còn tự mang theo hiệu ứng âm thanh nữa à.

Không thể tin được, Vực Sâu Giả của tay đua Địch Ny Toa vậy mà cũng đã mở động cơ đẩy, đây là lần đầu tiên kể từ đầu mùa giải năm nay, xem ra phượng hoàng bất tử Phong Gian đã mang lại áp lực cho cô ấy.

Nhưng điều kinh ngạc hơn là Vực Sâu Giả khi tăng tốc lại phát ra âm thanh kỳ lạ như vậy, giống như người ta nghe thấy tiếng vọng trước vực sâu.

Hiện tại Vực Sâu Giả và Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt đang song song, ai sẽ là người đầu tiên vượt qua vạch đích.

Thời gian hết, Chuẩn Nhân xin hãy tắt động cơ đẩy.

A Tư Lạp Đạt nói.

Cố thêm một chút nữa.

Sắp đến đích rồi.

Tất cả đều đang lao đi trong tình trạng quá tải, động cơ xe đua phát ra tiếng kêu ai oán, nhưng vẫn chưa đủ, tay đua và xe lúc này đã hợp làm một.

Vì chiến thắng, Địch Ny Toa và Phong Gian đều đã liều mạng.

Chân ga đạp hết cỡ.

Đường đua dường như đã bốc cháy, phía sau hai chiếc xe đều kéo theo một vệt lửa tóe ra.

Dường như lốp xe lúc này đã rời khỏi mặt đường, chiếc xe đang bay.

Lên, A Tư Lạp Đạt Cố lên, Phong Gian.

Trong Zero Lãnh Địa, Phong Gian nghe thấy mọi người trong đội Sugo đều đang cổ vũ cho mình.

Anh cũng nghe thấy giọng của Địch Ny Toa.

Đúng là một chàng trai trẻ không tồi, nhưng ta sẽ không thua đâu, Vực Sâu Giả, xông lên.

Vù Đã tiến vào khán đài, trăm mét cuối cùng.

Tốc độ quay đầu của khán giả cũng không theo kịp hai chiếc xe, thật sự quá nhanh.

Vì vậy trăm mét cuối cùng cũng chỉ trong nháy mắt đã qua, cờ ca rô đã được vẫy lên, mọi người đều im lặng, vì tốc độ của hai chiếc xe đều quá nhanh, đến mức không ai có thể xác định được chiếc xe nào đã vượt qua vạch đích trước.

Khi ban giám khảo tập trung lại họp, Gia Hạ và Đỗ Lan cũng lần lượt vượt qua vạch đích.

Nhưng khán giả rõ ràng muốn biết ai là nhà vô địch của chặng Tây Ban Nha hơn, là Nữ thần mỉm cười hay phượng hoàng bất tử.

Kết quả đã có, mọi người đồng thời nhìn về phía màn hình lớn, máy quay tốc độ cao sẽ trung thực cho mọi người biết đáp án.

Chuyển động chậm, đầu của hai chiếc xe gần như không có sự trước sau khi tiến vào màn hình máy quay tốc độ cao, ngay cả trong khoảnh khắc ngắn ngủi được ghi lại, hai chiếc xe cũng không ngừng tranh đấu.

Kết quả cuối cùng là.

Vạch đích hồng ngoại sáng lên, ai chạm vào trước người đó sẽ thắng.

Địch Ny Toa hay Phong Gian Chuẩn Nhân.

Vực Sâu Giả hay Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt.

Kết quả đã có, là Địch Ny Toa, là Nữ thần mỉm cười Địch Ny Toa, cuối cùng với một ưu thế nhỏ, Vực Sâu Giả của Địch Ny Toa là người đầu tiên vượt qua vạch đích, đội Thiên Nhân đã giành chức vô địch chặng này.

Tay đua Phong Gian giành được á quân, chúng ta hãy hoan hô cho họ, cảm ơn họ đã mang đến cho chúng ta một cuộc đua hấp dẫn như vậy Khán giả reo hò, nhưng không chỉ vì nhà vô địch, mà vì tất cả các tay đua.

Chính vì tinh thần không chịu thua của các tay đua, mới khiến khán giả được chứng kiến một bữa tiệc tốc độ trên đường đua, hãy cổ vũ cho tất cả các tay đua.

Chặng thứ bảy tại Pháp, kinh đô lãng mạn Paris.

Đội Thiên Nhân, đội Quỳ và đội Gian Sinh lại một lần nữa triển khai cuộc đối đầu kịch liệt, lần này còn có thêm Gia Hạ độc lĩnh phong tao.

Sau khi được người bạn tốt của mình khích lệ, bản tính không chịu thua của một đấng nam nhi đã buộc anh phải tiến vào ZEROLãnh Địa.

Dù bản thân không thích thế nào đi nữa, nhưng vì chiến thắng, anh buộc phải tàn nhẫn với chính mình.

Chặng thứ tám tại Đức, Đỗ Lan không may mắn, lốp xe giữa đường bị mảnh vỡ từ xe khác trên đường đua làm rách, xe văng ra khỏi đường đua, còn Địch Ny Toa chỉ giành được vị trí thứ ba.

Vị trí thứ nhất là Phong Gian, thứ hai là Tân Điều với sự trợ giúp của Gia Hạ.

Hiện tại Tân Điều cũng đã bắt đầu hồi phục phong độ, vị trí thứ tư là Cổ Lợi Đặc của đội Thiên Mã.

Chặng thứ chín tại Hà Lan, cuộc đua diễn ra giữa những cối xay gió và hoa tulip, các tay đua giờ đây ngày càng mạnh mẽ.

Đỗ Lan có thể cảm nhận được tất cả các tay đua đều đang trưởng thành nhanh chóng sau khi Phong Gian trở lại, khiến Tinh Vệ của hắn cũng cảm thấy áp lực.

Xem ra nếu không dốc toàn lực, chức vô địch thế giới năm nay sẽ phải chắp tay dâng cho người khác.

Số lần Giác Tỉnh Giả của Địch Ny Toa cũng ngày càng nhiều, chỉ có thể nói rằng tất cả mọi người đều đang trở nên nhanh hơn.

Chắc hẳn chỉ vài chặng đua nữa, Phong Gian và Gia Hạ đều có thể tự do đua xe trong ZEROLãnh Địa.

Đến lúc đó, việc ZEROLãnh Địa bị vượt qua chỉ còn là vấn đề thời gian.

Chương 626

Thật là thú vị.

Địch Ny Toa ngày càng yêu thích đua xe.

Trò chơi siêu điều khiển xe đua này, ngoài tố chất thể chất của bản thân, còn phải thông thạo hiệu suất của xe.

Những việc cơ thể có thể dễ dàng làm được, nhưng khi ngồi vào xe đua lại có những ràng buộc, chỉ khi quen với xe đua mới có thể đạt được thành tích tốt.

Hơn nữa, chỉ có ở trường đua mới có thể gặp được nhiều đối thủ xuất sắc như vậy.

Địch Ny Toa đã lâu không có cảm giác phấn khích như thế này.

Chặng thứ mười tại Mát xcơ va, Nga.

Dưới điều kiện nhiệt độ thấp, các tay đua vẫn giữ được nhiệt huyết.

Năm ngoái, Đỗ Lan đã kết thúc cuộc đua sau chặng Pháp, vì vậy điều kiện nhiệt độ thấp như thế này đối với Đỗ Lan và đội Thiên Nhân vẫn là lần đầu tiên.

Lần đầu tiên nên đã xảy ra vấn đề, nhiên liệu họ chuẩn bị không thể đốt cháy hoàn toàn trong môi trường nhiệt độ thấp như vậy, khiến Đỗ Lan và Địch Ny Toa chỉ có thể bỏ cuộc giữa chừng.

Đội Gian Sinh có Phong Gian và Cổ Lợi Đặc giành vị trí thứ nhất và thứ hai.

Đội Quỳ có Gia Hạ, Tân Điều giành vị trí thứ ba và thứ tư.

Cuộc đua đã hoàn toàn bước vào giai đoạn gay cấn, giờ đây các tay đua và thành viên đội dường như đã biến thành chiến sĩ, sẽ dốc toàn lực trong hai trận chiến cuối cùng.

Chặng áp chót, Âu Lạc Hương Cảng.

Vô số người hâm mộ xe đua đã đặc biệt từ đại lục đến đây để ủng hộ tay đua của quốc gia mình, đó chính là Đỗ Lan.

Lần trước Đỗ Lan không đến Hương Cảng, còn khiến nhiều người hâm mộ yêu nước cảm thấy thất vọng, năm nay Đỗ Lan sẽ không để họ thất vọng nữa, vì Đỗ Lan đã đến.

Đường đua của chặng Hương Cảng vô cùng đặc biệt, được xây dựng giữa những tòa nhà cao tầng, là một đường đua thành phố rất hiếm thấy.

Poster của Đỗ Lan được dán khắp các con đường lớn nhỏ, tất cả đều để cổ vũ cho đội Thiên Nhân.

Hiện tại Địch Ny Toa tuy vẫn hơn một điểm, chiếm vị trí đầu bảng xếp hạng, nhưng Gia Hạ đang bám sát ngay sau.

Đỗ Lan do hai lần không hoàn thành cuộc đua nên đã mất điểm của hai chặng, đứng thứ tư.

Thứ ba là Tân Điều Trực Huy, thứ năm lại là Phong Gian, người đã thể hiện xuất sắc kể từ sau chặng thứ sáu, anh ta có thể vượt qua Đỗ Lan bất cứ lúc nào.

Đây là lần đầu tiên, tiếng hô hào dành cho Đỗ Lan vượt qua Địch Ny Toa, đây chính là lợi thế của sân nhà.

Đỗ Lan đứng trên mảnh đất quê hương của mình, không thể để những người ủng hộ mình thất vọng.

Xem ra đã đến lúc phải tăng tốc hết cỡ rồi.

Đỗ Lan đội mũ bảo hiểm vào, được người của đội xe đẩy ra.

Lão bản, cuộc đua lần này ba mươi lăm vòng, nhưng có ba cơ hội thay lốp.

Gió lớn giữa các tòa nhà sẽ khiến xe khó kiểm soát, tăng độ mòn lốp.

Chúng ta sẽ thay lốp lần lượt ở vòng thứ mười, hai mươi và ba mươi.

Năm vòng cuối cùng mới là quyết chiến.

Hiểu rồi.

Đỗ Lan giơ ngón tay cái lên, tỏ ý mình đã biết.

Kiều Nạp Sâm lại chạy đi dặn dò Địch Ny Toa.

Tất cả các tay đua vào vị trí xuất phát, chờ đợi lệnh.

Đường đua quang đãng, đèn tín hiệu sáng lên.

Trên khán đài, vô số khán giả vẫy những lá cờ đỏ nhỏ trong tay, cổ vũ cho Đỗ Lan.

Cổ vũ cho đội xe và tay đua Việt Nam trên mảnh đất Việt Nam, có lẽ trong mơ họ cũng chưa từng nghĩ sẽ có một ngày như vậy.

Thưa quý vị khán giả, hôm nay chúng ta đã đến với đô thị quốc tế Hương Cảng, chuẩn bị tiến hành chặng đua áp chót của năm nay.

Hiện tại các tay đua đã vào vị trí sẵn sàng, chỉ còn vài giây nữa, những chiếc xe sẽ xuất phát.

Lần này đội hình của tất cả các đội xe không thay đổi, nhưng điều mà quý vị khán giả quan tâm nhất vẫn là cuộc tử chiến giữa ba đội Thiên Nhân, Quỳ, Gian Sinh.

Liệu hôm nay nhà vô địch có lại xuất hiện từ ba đội xe này không.

Xin mọi người hãy cùng chờ xem, bây giờ cuộc đua sắp bắt đầu

Ba, hai, một.

BÙM.

Như một tiếng sấm rền nơi chân trời, đánh thức tất cả mọi người, những chiếc xe trên đường đua lao ra với toàn bộ sức mạnh.

Đôi tay của Đỗ Lan hóa thành ảo ảnh, trong nháy mắt đã sang số, rồi nhấn hết ga, Tinh Vệ hóa thành một tia chớp, lập tức vượt qua chiếc xe của Tân Điều phía trước.

Cú vượt xe kiểu dao giải phẫu lại một lần nữa phát huy uy lực.

Đỗ Lan ở vị trí thứ tư, trong nháy mắt đã vượt qua tuyển thủ Tân Điều phía trước.

Hơn nữa tốc độ vẫn đang tăng lên.

Tuyển thủ Tân Điều đang gặp nguy hiểm lớn, chiếc Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt sau lưng cũng đã vượt qua anh ta, lại tụt thêm một hạng.

Cuộc đua vừa bắt đầu đã vô cùng kịch liệt.

Sau khi qua khúc cua, liền tiến vào khu vực những tòa nhà cao tầng san sát, gió ở đó sẽ cực kỳ lớn.

Tân Điều, cậu đang làm gì vậy, chiến thuật không phải như thế này.

Gia Hạ thầm nghĩ, rõ ràng chiến thuật là Tân Điều đuổi kịp mình, đi trong luồng gió đuôi của mình để giảm ảnh hưởng của gió lớn, nhằm giảm bớt một lần thay lốp.

Nhưng Tân Điều ngay từ đầu đã bị người khác vượt qua, Gia Hạ không thể tụt lại phía sau để giúp anh ta.

Nhưng Gia Hạ đã nghe nói, nếu Tân Điều không có thành tích nữa, sẽ bị đội xe sa thải.

Anh ta phải nghĩ cách giúp Tân Điều mới được.

Chết tiệt.

Gia Hạ phanh nhẹ, từ bỏ việc tranh giành với Địch Ny Toa, chuẩn bị chặn Đỗ Lan và Phong Gian ở phía sau, mặc dù chính anh ta cũng không tự tin có thể phòng thủ được hai người này.

Nhưng anh ta không thể không làm vậy.

Đỗ Lan vừa nhìn thấy hành động của Gia Hạ, liền đoán ra có thể là có chiến thuật, nhưng vì đồng đội mà làm chậm tốc độ của mình như vậy không phải là hành động khôn ngoan.

Gia Hạ, ngươi quá coi trọng tình bạn rồi.

Đỗ Lan cảm nhận được chuyển động của Tinh Vệ, giữ vững tay lái, tiếp tục tăng tốc.

Cú vượt xe kiểu dao giải phẫu của hắn không phải là hư danh, hôm nay hắn sẽ phát huy toàn lực, cứ để Tinh Vệ khiêu vũ trong cơn gió lớn này đi.

Ù Khúc cua thứ hai, phanh nhẹ, Đỗ Lan dồn toàn lực giữ vững tay lái, drift quán tính được thực hiện một cách hoàn hảo.

Gia Hạ không ngờ Đỗ Lan sẽ bất chấp mòn lốp mà dùng drift sớm như vậy, bị Đỗ Lan vượt qua.

Chết tiệt, chết tiệt.

Phía sau còn có một Phong Gian, Gia Hạ biết mình đã đánh giá quá cao thực lực của bản thân, một chọi hai căn bản là không thực tế.

Vượt qua rồi, hiện tại dẫn đầu là hai tay đua của đội Thiên Nhân.

Tinh Vệ từ từ tiếp cận Vực Sâu Giả, tiến vào luồng gió đuôi, đầu xe gần như chạm vào đuôi xe.

Quả nhiên hiệu quả của gió lớn đã giảm bớt, nhưng đây không phải là điều Đỗ Lan muốn, hắn muốn vượt qua vợ mình, giành vị trí thứ nhất.

Vì vậy Tinh Vệ di chuyển ra khỏi luồng gió đuôi của Vực Sâu Giả, tiếp tục tăng tốc.

Hiện tại tốc độ là 420km trên h.

Chương 627

Hắn điên rồi sao.

Trong khu vực bảo trì, cả đội đều nghĩ như vậy.

Tốc độ cao như vậy cộng với gió lớn, chiếc xe sẽ trở nên vô cùng khó kiểm soát, lốp xe cũng không chịu nổi.

Dao giải phẫu Đỗ Lan, đã giành được vị trí thứ nhất, tốc độ vẫn đang tăng lên, không thể tin được, lẽ nào anh ta chuẩn bị cất cánh sao.

Ngay cả bình luận viên cũng kinh ngạc đến nói năng lung tung.

Lão bản, anh đừng làm chuyện dại dột nhé.

Kiều Nạp Sâm lo lắng nói.

Liên Dũng Hạo Nam bây giờ cũng rất lo lắng, tuy là thế giới khác, nhưng đây cũng là đất nước quen thuộc của mình, vì vậy dù thế nào anh cũng không hy vọng Đỗ Lan xảy ra sai sót, nếu không sẽ mất mặt lắm.

Lòng tự tôn dân tộc khiến anh hy vọng Đỗ Lan có thể thể hiện một cách ổn định hơn.

Vút.

Cuộc đua vừa bắt đầu, Đỗ Lan đã đẩy chiếc xe đến giới hạn, nhưng nếu cứ như vậy, lốp xe cũng sẽ không chịu nổi.

Vì vậy Đỗ Lan vẫn có tính toán, ổn định ở mức 400km trên h, độ hao mòn lốp xe hẳn là có thể chịu được.

Đi nào, Tinh Vệ.

Phanh nhẹ, đánh lái, vào cua, nhấn ga, đánh lái, ra khỏi cua, cộng thêm sang số, tất cả diễn ra liền một mạch.

Đỗ Lan dẫn đầu, phía sau một hàng xe bám sát.

Chẳng mấy chốc đã chạy xong chín vòng, lốp trước của Tinh Vệ đã sắp mòn tới vành, không thể không vào khu bảo trì để thay lốp.

Nhanh, nhanh, chuẩn bị sẵn sàng.

Bốn người của Kiều Nạp Sâm đứng vào vị trí, đã vô cùng thành thạo thay lốp cho Tinh Vệ, chưa đến hai giây.

Bốn bánh của Tinh Vệ vừa chạm đất, Đỗ Lan lại nhấn ga, lao trở lại đường đua.

Như vậy, Gia Hạ, Tân Điều và Phong Gian cùng Địch Ny Toa đều đã chạy lên trước hắn.

Đây chính là đua xe, tranh giành từng giây từng phút.

Tiếng lốp xe ma sát mặt đường kêu ken két chói tai, tiếng động cơ ô tô gầm rú vang dội, hòa quyện vào nhau, dường như là một câu thần chú, từ từ đánh thức con ngựa chiến của Đỗ Lan.

Động cơ Tinh Vệ ngày càng trơn tru, tốc độ cũng ngày càng nhanh.

Nhưng càng như vậy, mọi người càng lo lắng, lốp xe hao mòn quá nghiêm trọng.

Cứ thế này, Tinh Vệ có thể lại phải bỏ cuộc giữa chừng.

Đỗ Lan, giữ vững nhé.

Dũng Hạo Nam nghiến răng nói.

Nhưng Đỗ Lan có thể dẫn đầu, những khán giả không hiểu về đua xe lại rất vui mừng, tiếng hoan hô gần như lật tung cả sân đua.

Trong nháy mắt, cuộc đua kịch liệt đã sắp đến hồi kết, Đỗ Lan lần cuối cùng lao vào khu bảo trì, hiện tại hắn đã đoạt lại vị trí thứ nhất.

Người thay lốp không nói một lời thừa, chỉ cúi đầu thay bộ lốp quyết thắng cuối cùng.

Dũng Hạo Nam cũng tham gia, tuy không biết thay lốp, nhưng anh đứng trước đầu xe làm người chỉ huy.

Xe vừa chạm đất, anh lập tức ra hiệu đi đi.

Ngay cả Lăng Ba Lệ, người đang quan sát tình trạng xe đua, cũng dành cho Tinh Vệ một cái nhìn chăm chú.

Tinh Vệ lại một lần nữa xuất phát.

Đến lúc này, tất cả các đội xe đều đã không còn sức để nói nhảm, chỉ tận tụy hoàn thành công việc của mình.

Ù Tinh Vệ ngày càng nhanh, 400, 420, 450, 500 thời gian một vòng cũng ngày càng ngắn.

Tất cả khán giả đều đã ngây người nhìn đường đua, không biết Tinh Vệ rốt cuộc còn có thể nhanh đến mức nào.

Dường như chiếc xe này đã có sinh mệnh.

Tinh Vệ không có động cơ đẩy, vì vậy Đỗ Lan cần một khoảng thời gian siêu dài để tăng tốc mới có thể giữ vững vị trí dẫn đầu.

Nhưng xe đua rốt cuộc vẫn là xe đua, làm gì có chuyện không giảm tốc, qua cua phải phanh nhẹ, có xe cản trước mặt phải phanh nhẹ, mặt đường có tình huống cũng phải phanh nhẹ.

Mà một khi đạp phanh, tốc độ xe sẽ chậm lại, lại phải tăng tốc lại từ đầu.

Không giống những chiếc xe khác, động cơ đẩy vừa bật, tốc độ lập tức tăng lên.

Tinh Vệ tăng tốc lại cần không ít thời gian và khoảng cách.

Vì vậy Tinh Vệ muốn đạt đến 600km trên h là vô cùng khó khăn, phải vượt qua tất cả chướng ngại vật, tăng tốc suốt một chặng đường mới được.

Một vòng không được thì hai vòng, hai vòng không được thì ba vòng, chỉ cần ngày càng nhanh.

Như vậy dù các xe khác có bật động cơ đẩy cũng không có cơ hội vượt qua Đỗ Lan, đây là cách duy nhất để bù đắp cho sự thiếu hụt sức bùng nổ của Tinh Vệ.

Vòng cuối cùng, vòng cuối cùng, dẫn đầu vẫn là Tinh Vệ, Dao giải phẫu hôm nay dường như bị ảnh hưởng bởi cơn gió khắp nơi trên đường đua, cũng điên cuồng như một cơn lốc xoáy, tốc độ của Tinh Vệ càng khiến người ta muốn xem giới hạn của nó rốt cuộc ở đâu.

Nó thực sự quá nhanh, và vẫn đang tăng tốc, dường như muốn hòa làm một với gió.

Những chiếc xe phía sau đã bật động cơ đẩy nhưng vẫn không đuổi kịp nó, bởi vì khi bật động cơ đẩy, chúng nhanh bằng Tinh Vệ, đến khi tắt động cơ đẩy, Tinh Vệ lại nhanh hơn chúng.

Thật không thể tưởng tượng được tuyển thủ Đỗ Lan rốt cuộc đã siêu điều khiển một con quái vật như vậy như thế nào.

Bình luận viên lớn tiếng nói, cũng phấn khích vì màn trình diễn hôm nay của Đỗ Lan.

Tốc độ tích lũy trong cuộc đua này, hãy bùng nổ vào phút cuối cùng.

Ánh mắt Đỗ Lan thay đổi, tiến hành tăng tốc cuối cùng.

Một phần ba cuối cùng.

Vút. 119.

Gió lớn vậy mà bị Tinh Vệ cắt ra, khán giả đã nhìn thấy dòng khí lưu chuyển động bao quanh thân xe Tinh Vệ.

Gia Hạ, Phong Gian, Địch Ny Toa, Tân Điều, cũng không chịu thua kém, bám sát Đỗ Lan.

Bật động cơ đẩy.

Giác tỉnh, Vực Sâu Giả.

Những chiếc xe phía sau với sức bùng nổ mạnh mẽ trong nháy mắt sắp đuổi kịp Đỗ Lan, Tinh Vệ có thể bị vượt qua bất cứ lúc nào, khán giả trở nên căng thẳng.

Rất nhiều người có mặt hôm nay không phải là người hâm mộ xe đua mà chỉ là những người yêu nước, đến đây chỉ để cổ vũ cho Đỗ Lan.

Điều họ muốn thấy là Đỗ Lan dẫn đầu suốt chặng đường, và Đỗ Lan đã không làm họ thất vọng, bây giờ là lúc cuối cùng, họ không muốn thấy Đỗ Lan mất mặt.

Đỗ Lan sẽ không mất mặt, Tinh Vệ cũng sẽ không thua.

Cùng với ảnh hưởng từ cú lao đặc trưng của Vực Sâu Giả, trong ánh mắt ngỡ ngàng của khán giả, Tinh Vệ cuối cùng đã phá kén mà ra.

Mang theo một luồng hồ quang điện, tốc độ Tinh Vệ vượt qua 600km trên h, đột ngột bùng lên ánh sáng vàng chói lọi.

Xe của đội Thiên Nhân, một chiếc tự mang hiệu ứng âm thanh, một chiếc tự mang hiệu ứng ánh sáng, quả thực là ngầu không thể tả.

Chương 628

Trời ơi, Thượng đế ơi, chuyện gì đã xảy ra vậy.

Tinh Vệ biến hình rồi sao. 120.

Không thể tin được, không có động cơ đẩy mà Tinh Vệ lại vượt qua 600km trên h.

Thật kinh người, Tinh Vệ biến thành màu vàng, và tốc độ cực nhanh lao về phía vạch đích.

Nhà vô địch thế giới mùa trước cuối cùng đã lại thể hiện thực lực thật sự, hay nói đúng hơn là cho đến hôm nay, Dao giải phẫu Đỗ Lan mới thể hiện toàn bộ thực lực, tốc độ khiến người ta kinh ngạc đến chết lặng, còn có cả màn biến thân thần kỳ.

Lộng lẫy, mỹ lệ, kinh diễm, tôi thực sự không tìm ra từ ngữ nào để hình dung nữa rồi, mọi người hãy mở to mắt ra mà xem, đó là Dao giải phẫu Đỗ Lan của đội Thiên Nhân.

Lúc này trên khán đài một màu đỏ rực, Đỗ Lan quả nhiên không phụ lòng kỳ vọng của họ, bây giờ còn mang đến cho họ một bất ngờ lớn.

Các tay đua phía sau Tinh Vệ cũng sững sờ, rõ ràng không thể hiểu tại sao Tinh Vệ lại đột nhiên nhuộm màu vàng, ở tốc độ cao giống như một dòng vàng chảy tuyệt đẹp.

Mười lăm giây đếm ngược.

Phía sau Tinh Vệ, tia lửa biến thành hồ quang điện, tất cả các bộ phận đều đang nóng lên.

Năm chiếc xe lấy Tinh Vệ làm mũi tên, tất cả đều hướng về vạch đích làm cú nước rút cuối cùng.

Các tay đua đẩy xe đua đến giới hạn, tia lửa tụ lại thành một bức tranh, ghi lại khoảnh khắc hào hùng tráng lệ này.

Nhưng đúng lúc này BĂNG. 121.

Lốp xe của Tinh Vệ vậy mà nổ tung, xe đua trở thành một con quay mất kiểm soát, bị quán tính đẩy về phía trước.

Úi Khán giả phát ra tiếng kinh hô, những cô gái nhát gan còn nhắm mắt không dám nhìn tiếp.

Tim của tất cả mọi người đều thót lên vì căng thẳng. 122.

Do xoay tròn dữ dội, các mảnh vỡ trên xe Tinh Vệ lại bị văng ra như đạn, những chiếc xe phía sau không nghi ngờ gì đã trở thành mục tiêu.

Gia Hạ và Phong Gian đều kịp thời phanh lại nhờ ZEROLãnh Địa, còn Tân Điều thì không kịp.

Nhưng là một tay đua lão luyện, Tân Điều nghiến răng tiếp tục tăng tốc, miễn cưỡng né được những chiếc xe phanh gấp phía trước, tiếp tục lao về phía trước. 123.

Còn Địch Ny Toa, thấy tốc độ của chồng mình giảm lại, mỉm cười, bây giờ là lúc người vợ hiền ra tay, tăng tốc lại đột nhiên tông vào Tinh Vệ, đẩy Tinh Vệ tiếp tục lao đi.

Sau đó kết quả đã có.

Một cuộc đua đầy biến động, quán quân là Đỗ Lan, thứ hai là Tân Điều, thứ ba là Địch Ny Toa.

Cuối cùng, Địch Ny Toa đã chính xác tông vào đuôi xe Tinh Vệ, đẩy Tinh Vệ qua vạch đích, chỉ là đầu xe của Vực Sâu Giả và đuôi xe của Tinh Vệ hoàn toàn vỡ nát, cần phải đại tu.

Còn Tân Điều thì nhặt được một món hời, giành được vị trí á quân, chỉ nhanh hơn Địch Ny Toa một đầu xe.

Dao giải phẫu vạn tuế, đội Thiên Nhân vạn tuế, thắng rồi.

Không có gì khiến người ta vui mừng và phấn khởi hơn việc đội xe của mình, tay đua của mình giành chiến thắng, ngàn lời vạn chữ đều hội tụ thành một câu.

Đỗ Lan chui ra từ trong xe, vẫy tay chào khán giả.

Không ngờ cuối cùng lại bị nổ lốp, xem ra là do chạy quá nhanh.

Nếu chỉ tăng tốc trong mười lăm giây thì còn được, nhưng quá trình tăng tốc trước đó cũng dài và nhanh hơn xe đua thông thường, đến nỗi lốp xe không chịu nổi.

Đúng là đẹp trai không quá ba giây, may mà cuối cùng vợ mình đã giúp một tay, nếu không thì mất mặt thật sự là mất mặt lớn.

Trời tốt đất tốt không bằng có vợ tốt, Đỗ Lan thực sự cảm nhận được điều đó.

Trong chớp mắt đã là chặng đua cuối cùng của giải đua xe công thức trí tuệ cao năm 2018, địa điểm là Nhật Bản.

Đường đua Nhật Bản nổi tiếng nhất chính là khúc cua xoắn ốc, đó là một khúc cua có thể bật động cơ đẩy và lao đi với toàn bộ sức mạnh.

Sau khi xe đua lao vào khúc cua xoắn ốc đó với tốc độ cao, sẽ phải chịu áp lực cực lớn, thử thách ý chí của tất cả các tay đua.

Khúc cua xoắn ốc cũng là nơi mà người hâm mộ xe đua yêu thích nhất, bởi vì ở đó tất cả các xe đua đều sẽ đạt đến tốc độ chưa từng có, rất nhiều kỷ lục thế giới đều được phá vỡ ở khúc cua đó.

Tuy nhiên, hai chiếc xe của đội Thiên Nhân đều đã bị hỏng ở Hương Cảng, Đỗ Lan còn phải mất thời gian để sửa chữa.

Ban đầu thiết kế Tinh Vệ chỉ nghĩ đến việc ra oai, không ngờ các tay đua của thế giới này tiến bộ nhanh hơn cả tên lửa.

Trước mặt những tay đua hack game này, khuyết điểm không có sức bùng nổ của Tinh Vệ quá chí mạng.

Quá trình tăng tốc kéo dài gây áp lực quá lớn lên lốp xe, nếu chặng Hương Cảng không có ba lần thay lốp, cũng không thể để Tinh Vệ tăng hết tốc độ.

Tùy tay cầm lên một cuốn tạp chí đua xe, Đỗ Lan cần chút cảm hứng để cải tạo Tinh Vệ.

Còn Vực Sâu Giả chỉ cần sửa một chút là được, tốc độ của nó đủ để đối phó với cuộc đua năm nay.

Trang bìa tạp chí chính là tư thế vàng óng của Tinh Vệ, ngay cả luồng khí cũng được chụp lại, quả nhiên vừa ngầu vừa có hình, miểu thiên miểu địa miểu không khí cũng chỉ đến thế.

Cho nhiếp ảnh gia một like.

Đỗ Lan còn không biết bức ảnh này trên Internet đã có lượt click cao đến mức không thể tin được, chỉ nói về việc ra oai thì tuyệt đối là một thành công lớn chưa từng có.

Nhưng bây giờ Đỗ Lan lại muốn có một chiếc xe đua tổng hợp vừa có thể ra oai, tốc độ phải nhanh, lại không thể vượt quá trình độ khoa học kỹ thuật của thế kỷ này, có chút khó khăn.

Cuối cùng Đỗ Lan cũng không có cách nào hay, hiệu suất của Tinh Vệ thực ra đã không tệ, chỉ kém ở chỗ lốp xe của thế giới này không bền.

Tinh Vệ kết hợp với kỹ thuật của mình, vẫn có thể cùng Phong Gian và Gia Hạ trong ZEROLãnh Địa tranh tài cao thấp.

Vì vậy, cuối cùng Đỗ Lan cũng chỉ sửa lại Tinh Vệ, không có thay đổi gì nhiều.

Điều quan trọng nhất không phải là xe, mà là kỹ thuật của tay đua.

Đỗ Lan nói như vậy, thực ra là hắn không có cảm hứng.

Sửa xong xe, đội Thiên Nhân bắt đầu khẩn trương chuẩn bị đi Nhật Bản.

Lựa chọn vận chuyển bằng đường biển, các thành viên cũng tiện thể đi cùng một chuyến du thuyền đến Nhật Bản.

Hạo Nam, cậu thử xem, đây chính là cỗ máy nguyên mẫu mà tôi phát triển.

Dù sao trên du thuyền cũng rảnh rỗi không có việc gì, Đỗ Lan dùng linh kiện hiện có chế tạo một con robot chiến đấu nguyên mẫu.

Nó rất thô sơ, nói chính xác thì còn không được coi là robot, chỉ có thể coi là một bộ khung xương kim loại cho người, nguồn năng lượng vẫn là ngoại vi.

Tuy nhiên, với dược liệu và kỹ thuật cơ khí của thế giới này, bộ khung xương kim loại này có thể giúp người ta dễ dàng nâng vật nặng hơn hai tấn, hơn nữa rất nhẹ và tiện lợi, vô cùng thực dụng.

Hiện tại chủ yếu là xem xét việc tiến hóa nguồn năng lượng ngoại vi thành một chiếc ba lô pin là đại công cáo thành.

Thực ra cũng rất đơn giản, trong xe đua có loại pin hiệu suất cao như vậy, chỉ là Đỗ Lan không có sẵn cái phù hợp.

Không tệ, thứ này có thể có tác dụng lớn.

Sức mạnh này gần như sánh ngang với Kaiju, Nếu loại trang bị này được sản xuất hàng loạt, sức chiến đấu của quân đội lại có thể tăng lên không ít.

Dũng Hạo Nam vui mừng nói, Đỗ Lan cuối cùng cũng đã làm được một việc tốt.

Chỉ là tác phẩm lúc buồn chán mà thôi, trong lòng Đỗ Lan vẫn rất đắc ý.

Chương 629

Nếu thế giới này tiếp tục phát triển, chế tạo Gundam cũng không thành vấn đề, dùng ZEROLãnh Địa để lái Gundam chắc không kém gì Newtype.

Vậy chúng ta về trước một chuyến, giao đồ xong rồi quay lại.

Đỗ Lan nói.

Mọi người cũng không có ý kiến, dù sao Đỗ Lan có Cánh Cửa Thần Kỳ, muốn đi đâu cũng không thành vấn đề.

Điều chỉnh một chút thời gian trong thế giới Doraemon, sẽ không có ai phát hiện ra điều bất thường.

Cứ coi như là kỳ nghỉ trước cuộc đua đi.

Thế là Cánh Cửa Thần Kỳ xuất hiện rồi biến mất, rồi lại xuất hiện.

Đỗ Lan và mấy người đã đi một vòng qua mấy thế giới rồi quay lại, quả nhiên không có ai phát hiện.

Đã xử lý xong cả rồi, vậy thì chuẩn bị cho cuộc đua ở Nhật Bản thôi.

Thế giới thực vẫn là một mảnh hòa bình, hoàn toàn không có cảnh tượng tận thế nào.

Đỗ Lan nhắc nhở thủ trưởng rằng đội phiêu lưu ngoài hành tinh của Mỹ có thể sẽ làm liều, với hành động này, vận mệnh tương lai đã thay đổi.

Lại đưa cho bộ khung xương kim loại và công nghệ thu thập được từ giải đua xe công thức trí tuệ cao, thủ trưởng đã khẳng định thành tích của tiểu đội xuyên không, lại hòa ái hỏi Đỗ Lan có cần thứ gì không, chính phủ có thể hỗ trợ nhất định sẽ hỗ trợ.

Đỗ Lan không coi trọng chút đồ đó, nhưng không lấy thì phí, liền lại xin một khoản tiền, triệu tập chuyên gia đa quốc gia thành lập một đoàn truy tìm quái vật dân sự, hay còn gọi là đoàn cảm tử săn quái vật dân sự, nói chung là tìm một nhóm người nước ngoài không sợ chết đi truy tìm và chụp ảnh quái vật.

Trong đó có người làm trong ngành tin tức, nhà cổ sinh vật học, quân nhân thất thế, v. v. cấu hình tiêu chuẩn của một đội cảm tử trong phim bom tấn.

Dù sao Đỗ Lan chỉ phụ trách phát tiền tập hợp đội ngũ, sau đó làm thế nào thì tùy họ, có cảm giác như một phú hào khởi xướng trong phim.

Chỉ là phú hào trong phim thường rất thích tìm chết, cứ phải đi cùng đội cảm tử đi tìm chết, còn Đỗ Lan thì phủi tay để mặc đội cảm tử đi tìm tung tích con quái vật đó.

Sắp xếp xong chuyện ở thế giới thực, Đỗ Lan lại không ngừng nghỉ quay trở lại thế giới đua xe, tiếp tục trở thành một tay đua vinh quang.

Trên đường không có chuyện gì, du thuyền cập cảng Nhật Bản.

Mấy phóng viên thạo tin đã đợi sẵn ở bến tàu để có được thông tin đầu tay về đội Thiên Nhân.

Đội Thiên Nhân đã phá hỏng hai chiếc xe trong chặng đua ở Hương Cảng, bây giờ khán giả rất quan tâm liệu đội Thiên Nhân có đổi xe hay không.

Công nghệ đua xe công thức trí tuệ cao có thể nói là không ngừng tiến bộ, từ những chiếc xe toàn diện ban đầu, đến những chiếc xe biến hình thời đại mới, lại xuất hiện xe đồng trục, tức là buồng lái được cố định trên xe bằng trục, có thể lắc lư trái phải theo chuyển động của người điều khiển, tay đua có thể ngồi trên xe như lái xe mô tô, loại xe đồng trục này bắt đầu phổ biến ở Âu Mỹ trước tiên.

Hơn nữa, một số xe có thể không thay đổi ngoại hình, nhưng chức năng của các bộ phận đã thay đổi.

Đơn cử như cánh đuôi, trước đây chỉ có cánh đuôi ngang dao động lên xuống, bây giờ có thêm cánh đuôi dọc lắc lư trái phải, giống như máy bay vậy.

Tất nhiên những thay đổi này cũng xuất hiện dựa trên sự thay đổi của quy chế đua xe, các cuộc đua trước đây mang tính tổng hợp, thử nghiệm tốc độ, độ bền, khả năng việt dã của xe, nhưng giải đấu thế giới hiện tại chỉ xem xét tốc độ.

Vì vậy, hướng phát triển của các đội xe đều tập trung vào tốc độ, gần như chỉ mong xe đua có thể bay lên.

Cho nên nếu đội Thiên Nhân đổi xe, cũng là điều có thể dự đoán được, nếu phóng viên có được tư liệu về xe mới, thì sẽ phát tài.

Nhưng nếu không đổi, cũng là một tin tức, có thể viết một bài lớn.

Tiếc là cả Tinh Vệ và Vực Sâu Giả đều được bọc vải che, tháo lốp đặt trên giá đỡ, hoàn toàn không nhìn thấy gì.

Nhưng không sao, chỉ cần có ảnh, dựa vào hình dáng của tấm vải che, phát huy trí tưởng tượng của phóng viên, cũng có thể mạnh dạn đoán mò một phen.

Chỉ cần có lý có cứ, độc giả cũng sẽ không bận tâm đọc những phỏng đoán này.

Xe tải khởi động, đi thẳng đến trường đua, hôm nay phải điều chỉnh xe, tay đua cũng có thể làm quen với thời tiết ở Tokyo.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đi xem khúc cua xoắn ốc cuối cùng của đường đua này, quả nhiên danh bất hư truyền, trên đó đầy những vệt bánh xe.

Tăng tốc ở khúc cua như vậy, xe sẽ bị ép chặt xuống đường đua, lốp xe chịu lực nhiều hơn sẽ để lại những vệt hằn sâu.

Hai ngày nữa, Tinh Vệ và Vực Sâu Giả cũng sẽ để lại dấu ấn trên khúc cua xoắn ốc này, hai vợ chồng nhìn nhau, có chút háo hức muốn thử.

Xe đua đang lao vun vút.

Khán giả không thể rời mắt, cuộc đua vừa bắt đầu đã bước vào giai đoạn gay cấn, tất cả các tay đua đều dốc hết sức mình để cố gắng giành thành tích ở đất nước của các võ sĩ.

Chặng cuối cùng, có thêm sự trở lại của Lan Đức Nhĩ.

Mức độ kịch liệt của cuộc đua là chưa từng có, trên đường đua liên tục xảy ra va chạm, để vượt xe, chiêu thức nào cũng được sử dụng.

Cả việc chèn ép thô bạo và kỹ xảo vượt xe đều được dùng đến, tất cả chỉ để tranh giành chiến thắng.

Cuộc đua kịch liệt như vậy đã tiêu hao rất nhiều thể lực và tinh lực của các tay đua, nhưng điều không may hơn là, cuộc đua mới chạy được vài vòng, bầu trời đã đen kịt, mây mưa kéo đến.

Mưa nói đến là đến, lại còn là mưa như trút nước.

Đường đua trong nháy mắt đã ngập nước, các tay đua đành phải giảm tốc độ để thay lốp đi mưa.

Tầm nhìn giảm xuống, nhân viên của các đội xe biết được sự khó khăn khi đua xe trong mưa, vì vậy đều rất lo lắng trận mưa này sẽ kéo dài quá lâu, nếu như vậy, cuộc đua sẽ trở thành một điệu vũ nguy hiểm trên lưỡi dao.

Cơn mưa lớn sẽ trở thành kẻ thù lớn nhất của các tay đua. 124.

Bánh xe lăn qua, tia nước và tia lửa vậy mà lại đồng thời tồn tại.

Ù Phanh.

Vì không nhìn rõ xe phía trước, xe phía sau thường phán đoán sai khoảng cách, má phanh trở nên đỏ rực, tránh được một vụ tai nạn. 125.

Nhưng phanh quá gấp, lốp xe trượt dữ dội trên đường đua trơn trượt, xe phía sau lại bị mấy chiếc xe vượt qua trong nháy mắt.

Trong môi trường khắc nghiệt, một chút sơ suất cũng sẽ gây ra tai họa lớn.

Đỗ Lan rất bình tĩnh, cảnh tượng nhỏ này, sóng to gió lớn nào mình chưa từng thấy.

Nhanh chóng sang số, nhấn ga, xe vững vàng lao ra khỏi một khúc cua, mưa dường như không có ảnh hưởng gì đến Dao giải phẫu.

Lão bản, khá lắm.

La Bá kích động như thể chính mình đang ngồi trong xe đua vậy.

Người của các đội xe khác thấy kỹ thuật của Dao giải phẫu Đỗ Lan cũng không thể không khâm phục, nhưng tay đua của đội họ cũng không kém.

Đặc biệt là đội Quỳ có Gia Hạ, đội Gian Sinh có Phong Gian.

Hai người vì tranh giành thành tích tốt nhất cho đội xe, cũng lựa chọn dẫn dắt đồng đội của mình lao đi với toàn bộ tốc độ.

Trận chiến diễn ra trong cơn mưa tầm tã, Phong Gian nghiến răng, một mặt phải nghĩ cách giữ vững vị trí, một mặt còn phải nghĩ cách dẫn dắt Cổ Lợi Đặc, người ghét mình, vượt xe, tinh lực hao tổn không phải là ít, hơn nữa anh ta còn muốn cùng Gia Hạ quyết một trận thắng thua, gần như là muốn thách thức giới hạn của mình trong cuộc đua này.

Ở phía bên kia, Tân Điều Nhất Huy rất quen thuộc với đường đua này, chạy rất nhanh, về cơ bản có thể phòng thủ ở vị trí thứ hai trước bất kỳ xe nào phía sau vượt lên, đảm bảo cho đồng đội ở vị trí thứ nhất lao đi suốt chặng đường.

Hai tay đua của đội Quỳ sau một năm ăn ý, bây giờ cuối cùng cũng đã thể hiện ra uy lực.

Còn Đỗ Lan và Địch Ny Toa của đội Thiên Nhân tuy cũng không chậm, nhưng vị trí lại không phải là hàng đầu.

Nhưng cơn mưa lớn đã cho Đỗ Lan cơ hội, hắn muốn lợi dụng mưa để vượt xe.

Chương 630

Ánh mắt trở nên sắc bén, Đỗ Lan bắt đầu tăng tốc.

Hú Tinh Vệ vui vẻ gầm rú, những chiếc xe phía trước cứ chờ bị Tinh Vệ vượt qua đi.

Lao ra từ giữa là Tinh Vệ, Dao giải phẫu vốn không nóng không lạnh từ đầu cuộc đua đã bắt đầu phát uy.

Vô cùng mạo hiểm vượt xe trong cơn mưa lớn, thật nhanh.

Vì chiến thắng, Đỗ Lan cũng đã liều mình, sang số, sang số, sang số Chỉ riêng động tác sang số đã lặp lại hơn mười lần trong vài giây.

Nhưng vẫn chưa đủ, Tinh Vệ cần phải nhanh hơn, linh hoạt hơn.

Phía trước là Lan Đức Nhĩ vừa mới trở lại hôm nay, tuy là mới trở lại, cũng không có ý định tranh giành chức vô địch thế giới, nhưng lại không từ bỏ chiến thắng hôm nay, và kỹ năng lái xe của anh ta cũng không hề có vẻ gượng gạo.

Quý công tử Lan Đức Nhĩ, bất kể ở môn thể thao nào cũng đều là thiên tài, ngoại trừ việc không thắng được Phong Gian trong môn đua xe trí tuệ cao.

Tuy có lỗi, nhưng tôi sẽ không để bất kỳ chiếc xe nào vượt qua tôi.

Lan Đức Nhĩ thực ra cũng không nhìn rõ trong kính chiếu hậu rốt cuộc là xe của ai.

Chặn đường đua.

Nhìn hành động của chiếc xe phía trước, Đỗ Lan không hề sợ hãi, nhấn ga vượt xe.

Đừng hòng.

Lan Đức Nhĩ không hề nhượng bộ.

Thấy đầu xe của mình sắp đâm vào, Đỗ Lan mặt không đổi sắc, tứ chi gần như đồng thời hành động.

Phanh, di chuyển, tăng tốc, sang số.

Vút.

Trong nháy mắt Tinh Vệ đã vượt qua Lan Đức Nhĩ từ phía bên kia.

Làm sao có thể.

Rõ ràng vẫn còn ở sau lưng mình, tại sao lại nhanh chóng song hành với mình như vậy, và với tốc độ đó, tay đua không muốn sống nữa sao.

Lan Đức Nhĩ là quý công tử, nhà có đống tiền chưa tiêu hết, tuyệt đối sẽ không lái xe điên cuồng như vậy.

Anh ta nhìn về phía Tinh Vệ, vì mưa lớn nên không nhìn rõ, dường như người điều khiển đó đang dùng một tay chống cằm, một tay cầm vô lăng lái xe.

Đỗ Lan, ngươi muốn cosplay Fujiwara Takumi sao.

Tất nhiên là không, dù Đỗ Lan có tự cao tự đại đến đâu, cũng sẽ không tự mãn trong một cuộc đua chính thức.

Lý do một tay rời khỏi vô lăng sờ cổ là vì ống dẫn nước uống nối từ mũ bảo hiểm đến lưng bị rò, nước chảy ướt hết cổ.

Nhưng trong mắt Lan Đức Nhĩ, anh ta lại bị một người lái xe bằng một tay vượt qua, thật đáng sợ.

Kệ đi.

Chắc là do chấn động trước đó làm cho khớp nối giữa ống mũ bảo hiểm và ống quần áo bị lỏng ra, dù sao không uống nước cũng không sao, chỉ là áo bị ướt thôi, không vấn đề gì.

Đỗ Lan cũng thật xui xẻo, trong ngoài xe đều ướt sũng.

Là Tinh Vệ sao.

Phong Gian thông qua ZEROLãnh Địa có thể cảm nhận được mọi thứ trên đường đua, anh ta biết Tinh Vệ đến đây không có ý tốt, Không thể để ngươi vượt qua.

Anh ta nhường đường cho Cổ Lợi Đặc vượt qua, còn mình thì chặn Đỗ Lan.

Đến rồi sao.

Đỗ Lan cuối cùng lại chiến đấu với Phong Gian, nhấn hết ga, Tinh Vệ đã đuổi kịp Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt, Khúc cua phía trước quyết thắng bại.

Suy nghĩ của Đỗ Lan đã truyền đạt chính xác đến Phong Gian.

Phong Gian nghiến răng, anh ta biết Đỗ Lan lợi hại, nên không dám xem thường.

Khúc cua tiếp theo, xem ta chặn ngươi.

Vút vút.

Tinh Vệ gần như dán sát vào đuôi xe của Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt, muốn gây áp lực tâm lý buộc Phong Gian nhường đường.

Nhưng Phong Gian không phải là tay mơ, kiểu bám đuôi nguy hiểm này hoàn toàn không lay chuyển được anh ta.

Tuyệt đối không để ngươi qua.

Phong Gian nghĩ thầm.

Lúc này, Gia Hạ đang mở ZEROLãnh Địa cũng nhìn thấy Phong Gian và Đỗ Lan đang giằng co, không khỏi lo lắng cho người bạn tốt.

Bởi vì trong ZEROLãnh Địa, thể lực tiêu hao quá nhiều, nếu xảy ra tai nạn, có thể sẽ xe nát người tan.

Nhưng Gia Hạ đã quá xem nhẹ hào quang nhân vật chính của Phong Gian, tuy Phong Gian vào ZEROLãnh Địa sau, nhưng trình độ hiện tại không hề thua kém Gia Hạ.

Tinh Vệ di chuyển ra làn ngoài, Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt cũng di chuyển ra ngoài.

Động tác giả của Tinh Vệ cũng bị năng lực dự đoán của ZEROLãnh Địa hoàn toàn phá giải.

Vì vậy Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt đã chặn chết Tinh Vệ.

Hoàn hảo, động tác phòng thủ hoàn hảo, Bất Tử Thiên Mã thật sự lợi hại, không hổ là nhà vô địch thế giới hai mùa giải.

Cú vượt xe kiểu dao giải phẫu bách chiến bách thắng đối với anh ta hoàn toàn vô dụng.

Đây là cuộc đọ sức giữa hai nhà vô địch thế giới, tuyệt đối đặc sắc Bình luận viên kích động nói.

Đỗ Lan mỉm cười, còn chưa vào cua mà, khúc cua mới là mấu chốt. 126.

Trong cảm nhận của Phong Gian, anh kinh ngạc phát hiện Tinh Vệ đã làm xong động tác vào cua, anh ta cũng vội vàng điều chỉnh tư thế xe chuẩn bị vào cua.

Nhưng đúng lúc này, Phong Gian lại phát hiện Tinh Vệ trong tương lai lại thay đổi vị trí một cách khó tin, vượt qua chính mình.

Anh ta vội vàng điều chỉnh lại, nhưng đã không kịp.

Tinh Vệ đã dùng một động tác drift khó tin trong đường đua để vượt qua Siêu Cấp A Tư Lạp Đạt.

Khán giả đều ngây người nhìn bảng xếp hạng, trước đó bình luận viên còn nói Dao giải phẫu đã bị chặn lại, sao trong nháy mắt đã ở trước mặt Phong Gian rồi.

Drift quán tính kép. 127.

Đây không phải là lần đầu tiên Phong Gian nhìn thấy kỹ xảo này, trước đây cũng là Đỗ Lan, chỉ là không ngờ rằng ngay cả trong Lãnh Địa ZERO, drift quán tính kép vậy mà lại sắc bó đến vậy.

Vượt qua, vượt, vượt qua rồi.

Bình luận viên cuối cùng cũng chấp nhận hiện thực đua xe thay đổi trong chớp mắt, Dao giải phẫu đã vượt qua Bất Tử Thiên Mã.

Bình luận viên này thật sự không có lập trường nào, bất kể tay đua nào thể hiện tốt, đều phấn khích như nhau, một bình luận viên không thiên vị như vậy vẫn là một bình luận viên tốt, Cuộc đua vô cùng kịch liệt, nữ thần chiến thắng ở vạch đích rốt cuộc sẽ vẫy tay chào ai.

Đúng lúc cuộc đua đi được nửa chặng đường, mưa đột nhiên nhỏ lại, đây là một trận mưa rào.

Mây đen tan đi, ánh nắng lại chiếu xuống.

Đường đua sẽ nhanh chóng khô, cuộc đua sẽ càng kịch liệt hơn, nhưng cuộc đua này Đỗ Lan phải trải qua trong tình trạng ướt sũng rồi.

BÙM.

Lại có tai nạn xe, cuộc đua cuối cùng, tuy không mưa, nhưng đường đua ẩm ướt, xe đua vẫn khó kiểm soát.

Các vụ tai nạn liên tiếp khiến người ta kinh hồn bạt vía, nhưng đối với các tay đua mà nói, bây giờ đã không thể để ý đến những điều này nữa.

Cuộc đua sắp kết thúc, trận đấu quyết định thắng bại chỉ còn trong lúc này.

Mở động cơ đẩy.

Phong Gian và Gia Hạ cuối cùng đã gặp nhau, cả hai đều ở trong ZEROLãnh Địa, chạy như những con báo đang truy đuổi con mồi, tràn đầy hoang dã.

Nhưng khi họ truy đuổi, còn phải đối phó với Đỗ Lan và Địch Ny Toa của đội Thiên Nhân.

Hiện tại Đỗ Lan ở vị trí thứ nhất, Địch Ny Toa ở vị trí thứ tư, bao vây hai người sử dụng ZEROhack.

Chết tiệt. 128.

Chương 631

Gia Hạ đối với thế cục khó khăn này lại cảm thấy bất lực, kể từ khi bị Đỗ Lan vượt qua ở vòng trước, anh ta vẫn chưa có cơ hội vượt xe.

Xem ra vẫn phải trông vào khúc cua xoắn ốc, Tinh Vệ không có sức bùng nổ, chỉ cần tốc độ nhanh tuyệt đối có thể vượt qua Đỗ Lan. 129.

Thế là Tinh Vệ trở thành con mồi của báo đốm, Phong Gian và Gia Hạ vậy mà lại nghĩ giống hệt nhau, đều chuẩn bị vượt qua Đỗ Lan ở khúc cua xoắn ốc.

Đỗ Lan nhìn vào kính chiếu hậu, xe của Gia Hạ, Phong Gian, Địch Ny Toa xếp thành một hàng, lao đi với toàn bộ sức mạnh.

Đỗ Lan dù có lợi hại đến đâu cũng không có cách nào phòng thủ ba người, nhưng hắn cũng không muốn cứ thế để họ đi qua.

Nhấn ga, Tinh Vệ cũng liều mạng tăng tốc ở khúc cua.

Sau khi lên khúc cua xoắn ốc, áp lực trong nháy mắt tác động lên người tay đua, khiến ngũ tạng lục phủ của họ đều lộn nhào, đường đua trước mắt cũng trong nháy mắt chia thành mấy ảo ảnh mờ ảo.

Nhưng may là điều này không là gì, các tay đua đều có thể chịu đựng được.

Ù Tiếng gầm rú của động cơ cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

Những chiếc xe phía sau Tinh Vệ ngày càng gần, Đỗ Lan cũng chỉ có thể nhấn ga mong thời gian tăng tốc của Tinh Vệ có thể rút ngắn lại.

Hiện tại là 480km trên h, tốc độ của Tinh Vệ so với tốc độ gần

600km trên h của xe phía sau vẫn còn quá chậm.

Chết tiệt, tránh ra, tên khốn Đỗ Lan.

Gia Hạ nghiến răng chửi rủa, xe của anh ta sắp đâm vào đuôi xe Tinh Vệ rồi.

Khán giả kích động theo dõi trận chiến rượt đuổi nảy lửa này.

Do chịu áp lực cực lớn trên khúc cua xoắn ốc, gầm xe gần như đã ép sát mặt đường, ma sát tạo ra vô số tia lửa.

Xẹt Đỗ Lan liếc nhìn kính chiếu hậu, mình đang bị Viêm Ma truy đuổi, hay là Tinh Vệ đã quay trở lại xưởng gia công.

Tia lửa khoa trương như vậy, hắn còn lo gầm xe phía sau bị mài hết.

Phong Gian đột nhiên từ luồng gió đuôi của xe Gia Hạ lao ra, dường như chuẩn bị hợp tác cùng Gia Hạ để vượt qua Đỗ Lan.

Đỗ Lan bình tĩnh, chỉ cần qua khúc cua xoắn ốc, hắn sẽ an toàn.

Lửa từ ống phun, động cơ gầm rú, ngày càng gần.

Vẫn muốn vượt xe sao. 130.

Đỗ Lan vừa nhìn thấy động tác của xe phía sau, liền quả quyết bẻ lái Tinh Vệ, lại drift ngay giữa khúc cua xoắn ốc.

Phong Gian và Gia Hạ không ngờ Đỗ Lan lại liều lĩnh như vậy, không tiếc hi sinh tốc độ thậm chí không cần mạng để ngăn cản họ.

Xe của mình quá nhanh, thấy sắp đâm vào Tinh Vệ, hai người chỉ có thể tắt động cơ đẩy, còn phải đạp phanh, nếu không vẫn sẽ đâm vào.

Kéo theo cả Địch Ny Toa cũng chỉ có thể giảm tốc, trong nháy mắt đã bị những chiếc xe phía sau nuốt chửng.

Bỉ ổi.

Các đội xe bị liên lụy lớn tiếng chửi rủa hành vi của Đỗ Lan, hành vi không cần mạng này quả thực là hại người hại mình.

Người của đội Thiên Nhân toát mồ hôi lạnh, lão bản của họ suýt nữa thì bị người ta đâm chết.

Nhưng Đỗ Lan dám làm vậy, là vì hắn tin rằng thực lực của Phong Gian và Gia Hạ tuyệt đối có thể kịp thời đưa ra lựa chọn chính xác.

Ta tin tưởng các ngươi.

Đỗ Lan biết Phong Gian và Gia Hạ trong ZEROLãnh Địa giống như sóng vô tuyến, có thể tiếp nhận suy nghĩ của mình, vì vậy bây giờ Đỗ Lan đang nói với nụ cười đầy ẩn ý.

Phong Gian và Gia Hạ nhìn nhau trong lãnh địa, tên Đỗ Lan này rốt cuộc là sao.

Tại sao lại nói như vậy.

Dường như Đỗ Lan cũng biết về ZEROLãnh Địa.

Phong Gian suy đoán.

Gia Hạ năm nay cũng đã đua với Đỗ Lan mấy lần, cảm thấy khả năng này rất cao, nếu không không thể giải thích được tại sao Đỗ Lan lại lợi hại như vậy. 131.

Nhưng người này vì chiến thắng thật sự không cần mạng, vậy mà lại dám lái xe như vậy.

Đỗ Lan là người đầu tiên lao ra khỏi khúc cua, tăng tốc.

Sau khúc cua xoắn ốc lớn là một đoạn đường thẳng ngắn đến vạch đích.

Vòng này Đỗ Lan đã giữ được vị trí thứ nhất của mình.

Tiếc là còn mấy vòng nữa cuộc đua mới kết thúc, Đỗ Lan không thể lúc nào cũng dùng chiêu này.

Nhưng đường đua ẩm ướt, lốp xe của mình vẫn là lốp đi mưa, Tinh Vệ muốn tăng hết tốc độ vẫn rất có áp lực.

Nhưng hiện tại điểm của Địch Ny Toa cao hơn Đỗ Lan, về lý thuyết nên để Địch Ny Toa giành chức vô địch thế giới mới đúng.

Đỗ Lan cũng không biết mình đang nghĩ gì, lẽ nào là vì ống nước bị rò, rò vào não hắn rồi sao.

Nhưng thực ra đây là một kế hoạch.

Địch Ny Toa trong chiếc Vực Sâu Giả nhìn chồng mình theo kế hoạch tiêu hao thể lực và tinh thần của Phong Gian và Gia Hạ, thầm nghĩ anh ấy thật sự nghiêm túc.

Có Đỗ Lan cản ở phía trước, mình ở phía sau chờ thời cơ, kế hoạch này thật sự rất bỉ ổi.

Nhưng ai bảo Đỗ Lan đang dùng thực lực của người thường để đua xe, hơn nữa Tinh Vệ và Vực Sâu một chiếc có khuyết điểm, một chiếc cũng chỉ là xe đua trình độ bình thường, nếu không có mưu kế, thật sự không thắng nổi hai anh chàng hack game.

Các thành viên của đội Thiên Nhân cũng biết kế hoạch của Đỗ Lan, nhưng thấy Đỗ Lan táo bạo như vậy, vẫn lo lắng cho hắn một phen.

Đỗ Lan có thể phòng thủ được hai tay đua át chủ bài, khiến khán giả la hét đã đời.

Họ đến đây chính là để cảm nhận sự căng thẳng đến nghẹt thở, cảm giác tim đập thình thịch nguy hiểm không thể diễn tả bằng lời.

Và Đỗ Lan bây giờ đã mang đến cho họ cảm giác căng thẳng kích thích chưa từng có này.

Năm ngoái Đỗ Lan giành chức vô địch, năm nay Địch Ny Toa giành chức vô địch, hai vợ chồng họ cũng coi như công đức viên mãn.

Vòng cuối cùng, cuộc đua kết thúc năm nay, đã cho chúng ta thấy được khả năng phòng thủ vững chắc như khiên của Dao giải phẫu. 132.

Một chọi hai, vậy mà lại có thể khiến các tay đua của đội Gian Sinh và đội Quỳ bất lực, lợi hại.

Nhưng tình huống này đã bị phá vỡ, Phong Gian và Gia Hạ cuối cùng đã vượt qua Tinh Vệ, Địch Ny Toa phía sau cũng vượt qua.

Ba chiếc xe sẽ quyết định nhà vô địch trong vòng cuối cùng.

Đỗ Lan đã tiêu hao phần lớn tinh lực của Phong Gian và Gia Hạ, bây giờ Gia Hạ và Phong Gian thở hổn hển, mồ hôi đầm đìa, nếu xe dừng lại, có lẽ sẽ trực tiếp kiệt sức ngã xuống đất.

Đúng lúc là thời điểm để Địch Ny Toa phát huy, Vực Sâu Giả giác tỉnh.

Mở động cơ đẩy.

Khúc cua xoắn ốc cuối cùng.

Ba chiếc xe tiến vào khúc cua, tốc độ của chúng đều rất nhanh.

Chương 632

Địch Ny Toa vẫn ở vị trí thứ ba, còn phía trước là Phong Gian và Gia Hạ đang so kè.

Muốn vượt qua họ, chỉ có một lựa chọn đó là quá tải động cơ.

Ba mươi giây đã đến.

Nhân viên vẫy cờ ca rô đen trắng đứng trên đài quan sát vươn người ra nhìn về phía lối ra của khúc cua.

Vút.

Người đầu tiên là Gia Hạ, nhưng anh ta cũng chỉ đến thế, phía sau đang gầm rú là Địch Ny Toa, cô đã vượt qua Phong Gian.

Phong Gian không ngờ Địch Ny Toa sẽ liều mạng với khả năng hỏng xe mà lao ra, đoạn đường thẳng cuối cùng, Vực Sâu Giả đã đuổi kịp Gia Hạ.

BÙM.

Động cơ của Vực Sâu Giả phát nổ, từ ống phun phụt ra khói đen dày đặc, và còn có một ngọn lửa nóng rực cuối cùng.

Vực Sâu Giả tăng tốc giác tỉnh lần cuối.

Nhân viên vẫy cờ, nhà vô địch đã xuất hiện.

Vui mừng nhất là người hâm mộ của Địch Ny Toa, bởi vì người đầu tiên vượt qua vạch đích chính là Địch Ny Toa.

Gia Hạ ngây người nhìn chiếc Vực Sâu Giả đã vượt qua mình vào phút cuối, lần đầu tiên cảm nhận được quyết tâm để giành chiến thắng.

Mục đích ban đầu của anh khi đua xe không phải là vì vinh dự của nhà vô địch, mà là vì tiền và sự kích thích của đua xe, nhưng bây giờ anh đã thấy được cái gì gọi là vinh quang của tay đua, vì chiến thắng.

Nữ vô địch thế giới đầu tiên đã ra đời, cuộc đua này chắc chắn sẽ đi vào lịch sử.

Tiếng hoan hô vang xa hàng dặm, cái gì gọi là sắc đẹp và thực lực cùng tồn tại.

Cái gì gọi là người phụ nữ hoàn hảo.

Sự nổi tiếng của Địch Ny Toa trong khoảnh khắc này đã leo lên một tầm cao mới, vô số đàn ông vì Địch Ny Toa mà xiêu lòng.

Tiếc là Địch Ny Toa đã là người phụ nữ của Đỗ Lan.

Đỗ Lan bám theo sau Phong Gian vượt qua vạch đích, cuối cùng hắn vẫn không thể phát huy Tinh Vệ đến cực hạn trong cuộc đua kịch liệt này.

Tuy có chút tiếc nuối, nhưng giúp Địch Ny Toa giành chức vô địch đã là hoàn thành trách nhiệm của một người chồng.

Có lẽ có thể nhân cơ hội này cùng Địch Ny Toa hai người đến thế giới mới ôn lại tuần trăng mật cũng không tệ, Đỗ Lan thầm nghĩ.

Chỉ có hai người, một thế giới mới.

Cho Tương Lương Tông Giới thời gian liên lạc với Bí Ngân, Cửu Long đưa tôi đi gặp vị tiểu thư Thiên Điểu Yếu kia.

Đỗ Lan bây giờ nghiễm nhiên là đại ca của Cửu Long.

Cửu Long tuy không vui, nhưng ai bảo thực lực của Đỗ Lan mạnh hơn hắn quá nhiều, hắn giống như một con kiến bị Đỗ Lan nắm trong tay vậy.

Các người muốn làm gì.

Buông tay, các người buông tay tôi ra.

Chưa thấy người, Đỗ Lan đã nghe thấy từ trong căn phòng tối nhỏ truyền ra giọng nói phản kháng đầy nội lực của một cô gái.

Đỗ Lan mỉm cười, quả nhiên tinh thần cũng giống như trong nguyên tác.

Nhưng đợi đến khi bị tiêm thuốc an thần, Thiên Điểu Yếu cũng chỉ có thể ngoan ngoãn để người ta lấy đi hắc khoa kỹ trong não.

Ngươi không cần vào trong đâu.

Đỗ Lan lại tính toán cho Cửu Long, Để phòng thân phận của ngươi bị bại lộ.

Hừ, Cửu Long hừ lạnh một tiếng, dừng bước.

Thiên Điểu Yếu nhìn thấy Đỗ Lan, trong lúc mơ màng dường như thấy người đến nói gì đó với mình.

Nhưng dù vậy cô vẫn nhớ kỹ dáng vẻ của Đỗ Lan, sau đó mới mất đi tri giác.

Nữ nghiên cứu viên đeo cho cô gái một chiếc kính mắt kết nối với máy tính, bắt đầu tìm kiếm hắc khoa kỹ.

Agnes nhân tiện liếc nhìn những thiết bị này, rồi lại nhìn nội dung của hắc khoa kỹ.

Rất lộn xộn, cái này cần không ít thời gian mới có thể sắp xếp lại được.

Xem ra trừ phi chính người Whispered, những người khác muốn sử dụng hắc khoa kỹ cần phải tốn rất nhiều tinh lực và nhân lực để nghiên cứu thêm.

Nhưng Đỗ Lan là ai, hắn đứng bên cạnh Thiên Điểu Yếu, trực tiếp xâm nhập vào não cô, nắm giữ hắc khoa kỹ trong tay.

Không tệ không tệ, rất nhiều thứ hay, vừa hay có thể mang về cho quân đội trong nước nghiên cứu.

Lúc này Tương Lương Tông Giới đã từ máy bay trốn xuống mặt đất, và phát tín hiệu cầu cứu đến Bí Ngân.

Bây giờ cậu phải cứu Thiên Điểu Yếu ra, không thể để cô bị tổn thương.

Ngoài căn phòng tối nhỏ, Cửu Long đã đi chuẩn bị Địa Ngục Quân Vương của hắn, nên chỉ để lại mấy tên lính quèn canh gác.

Tương Lương Tông Giới cẩn thận lẻn đến sau căn phòng tối nhỏ, sau đó lén lút hạ sát kẻ địch.

Tương Lương Tông Giới một tay cầm súng ngắn, một tay cầm súng điện, áp tai vào cửa lắng nghe tiếng động trong phòng, có hai tiếng thở, hai người.

Một tiếng thở bình tĩnh hơn người thường rất nhiều, hẳn là đang hôn mê, người còn lại chính là kẻ địch.

Tiến vào.

Tương Lương Tông Giới luôn chọn cách trực tiếp nhất để giải quyết vấn đề, bởi vì cậu và Cửu Long đều rất tự tin vào năng lực của mình.

Rầm.

Đẩy cửa xông vào, giơ tay quát, Không được động đậy.

Nữ nghiên cứu viên kia cũng không phải dạng vừa, bị Tương Lương dọa giật mình, nhưng lập tức phản xạ rút súng.

Nhưng Tương Lương Tông Giới đã ra tay trước, nổ súng bắn vào cánh tay đang rút súng của nữ nghiên cứu viên, rõ ràng là thấy nữ nghiên cứu viên là một cô gái, nên mới không hạ sát thủ.

Tương Lương Tông Giới, tôi nhìn nhầm cậu rồi.

Giải quyết xong nữ nghiên cứu viên, lại thấy bên cạnh Thiên Điểu Yếu còn có một người, không hề động đậy.

Chuyện gì vậy.

Rõ ràng chỉ nghe thấy hai tiếng thở, tại sao người này lại ở đây.

Lẽ nào bản lĩnh của mình đã thụt lùi.

Cẩn thận tiến gần bục, nòng súng không rời khỏi Đỗ Lan.

Người kia thật kỳ lạ, không nói gì cũng không có hành động gì, Bạn học Thiên Điểu, tỉnh lại.

Đỗ Lan nhìn bạn học Tương Lương, cũng không hành động, mặc cho cậu ta gọi Thiên Điểu dậy.

Ánh mắt thiếu niên trước mặt sắc bén, toàn thân toát ra khí chất của một quân nhân, khiến cả người đều trở nên cao ráo anh khí, quả nhiên là một chàng trai tốt.

Thiên Điểu bị nhốt trong lồng kính vươn vai, còn tưởng mình đang ở nhà.

Vết thương của cô không sao chứ.

Đỗ Lan như thể không nhìn thấy Tương Lương Tông Giới, hỏi nữ nghiên cứu viên kia.

Không sao đâu.

Tuy đau, nhưng không phải vết thương lớn gì.

Vậy thì tốt.

Đỗ Lan lại nói: Bí Ngân à.

Tương Lương Tông Giới không nói gì.

Chương 633

Các ngươi không trốn được đâu, ngươi hẳn là biết chuyện thuốc nổ chứ, nếu phát hiện vị tiểu thư này biến mất, Cửu Long sẽ cho nổ tung đấy.

Bây giờ chỉ có thể tin tưởng vào đồng đội của Bí Ngân thôi, Tương Lương Tông Giới nghĩ thầm.

Ồ.

Xem ra ngươi đã liên lạc với đồng đội của mình, vậy thì tốt, diễn viên cho màn trình diễn pháo hoa hoành tráng này đã đến đủ rồi.

Vẻ mặt không ngoài dự đoán của Đỗ Lan, khiến tim Tương Lương Tông Giới đập thình thịch, lẽ nào tất cả đều là một cái bẫy.

Một cái bẫy để dụ Bí Ngân ra.

Tông Giới, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thiên Điểu vẫn chưa hiểu rõ tình hình.

Đi được không.

Bình tĩnh, bây giờ chỉ cần cố gắng hết sức đảm bảo an toàn cho con tin là được, Sau này sẽ giải thích.

Cảnh giác nắm lấy tay Thiên Điểu, từ từ lùi lại, rút khỏi căn phòng tối nhỏ.

Nữ nghiên cứu viên thấy người Whispered sắp đi, mà Đỗ Lan cũng không ngăn cản, vội vàng hét lên với Đỗ Lan: Mau chặn họ lại, không thể để người Whispered đi được.

Các người căn bản không biết tầm quan trọng của người Whispered.

Mau bắt người Whispered lại.

Họ không trốn được đâu, ngược lại cô nên tự băng bó cho mình đi.

Đỗ Lan vẫn ung dung thản nhiên, từ trong túi lấy ra một cái bộ điều khiển, lắc qua lắc lại trước mặt nữ nghiên cứu viên như ảo thuật, Biết đây là gì không.

Sắc mặt của nữ nghiên cứu viên không được tốt lắm, cô ta đoán đây là bộ điều khiển từ xa của quả bom giết người diệt khẩu.

Nhưng thực ra không phải, Lát nữa đội cứu viện của Liên Hợp Quốc sẽ đến, họ có lẽ sẽ dùng máy bay vận tải quân sự để di dời những hành khách đang ngồi trên thuốc nổ, còn ta sẽ nhấn cái nút này, toàn bộ đường băng sẽ bị phá hủy, không ai có thể trốn thoát.

Sắc mặt nữ nghiên cứu viên kịch biến, người này còn điên cuồng hơn cả Cửu Long, mục đích ban đầu của hắn là quân đội đến cứu viện, chứ không phải là người Whispered gì đó, Tên điên.

Cảm ơn đã khen.

Xa xa truyền đến tiếng súng, âm thanh đó hẳn là tiếng súng trường cỡ lớn của AS.

Tiếp theo lại truyền đến tiếng pháo của xe chiến đấu.

Tương Lương Tông Giới có lẽ đã cướp được AS, đưa Thiên Điểu Yếu trốn vào rừng sâu.

Còn trên trời truyền đến tiếng động cơ gầm rú, máy bay vận tải cứu viện dưới sự bảo vệ của đội AS của Bí Ngân đang từ từ hạ cánh.

Màn kịch hay bắt đầu, đã đến lúc để mọi người cảm nhận sự khủng bố mà ta mang lại, để thế giới thấy được thế nào mới là phần tử khủng bố thực sự.

Đỗ Lan ha cười lớn.

Nữ nghiên cứu viên kia chỉ cảm thấy đó là ác ma đang vui cười, chúc mừng sự ra đời của mình.

Chậc, Cửu Long đang trốn trong bóng tối nghe được lời của Đỗ Lan qua thiết bị nghe lén, thầm nghĩ quả nhiên là một tên điên không hơn không kém.

Sau đó chuyên tâm đi truy đuổi người Whispered.

Sức mạnh của Địa Ngục Quân Vương trước khi Tương Lương Tông Giới chưa lên Arbalest là siêu cường, còn khắc chế được M9 tiêu chuẩn của Bí Ngân.

Nếu không có Kurz đến viện trợ, Tương Lương Tông Giới đã sớm gameover.

Nhờ Kurz trì hoãn hành động của Cửu Long, Tương Lương Tông Giới đưa Thiên Điểu Yếu quay trở lại đường băng, lúc này máy bay vận tải đã hạ cánh.

Thiên Điểu thở hổn hển, nhưng cuối cùng cũng đã đến nơi, máy bay vận tải ở ngay trước mắt.

Lực lượng gìn giữ hòa bình của Liên Hợp Quốc dưới sự yểm trợ của Mao Tào Trường, đã hoàn thành việc di dời 400 con tin một cách chính xác trong vòng năm phút, bây giờ chuẩn bị cất cánh. 133.

Lại không thấy Tương Lương và Thiên Điểu, mà Kurz vậy mà vẫn chưa giải quyết được kẻ địch, khiến Mao nhíu mày.

Thiên Điểu, chúng ta sắp đến rồi, cố gắng thêm một chút nữa.

Ừm.

Sau khi biết thân phận của Tương Lương, Thiên Điểu đã chọn tin tưởng thiếu niên không hề phù hợp với cuộc sống thường ngày này.

Lòng tin giữa thiếu nữ và thiếu niên đã được thiết lập.

Tương Lương, chậm quá.

Mao cũng nhìn thấy hai người trẻ tuổi, lập tức hét lên, Máy bay sắp cất cánh rồi.

Chưa bay là tốt rồi, Tương Lương nắm lấy Thiên Điểu lao qua.

A a.

Đột nhiên Tương Lương Tông Giới nghe thấy một tiếng cười lạnh, quay đầu nhìn lại, Đỗ Lan đang đứng ở phía xa, trong tay cầm một thứ giống như bộ điều khiển từ xa.

Dừng tay.

Nhưng Tương Lương Tông Giới không thể ngăn cản, Đỗ Lan đã nhấn nút kích nổ.

Đầu tiên là một sự tĩnh lặng đến khó tin, sau đó liền nghe thấy tiếng nổ dữ dội vang lên từ cuối đường băng, từ xa đến gần, ngày càng lớn.

Toàn bộ đường băng bị cày xới một lần, đã không thể để máy bay cất cánh được nữa.

Sóng xung kích từ vụ nổ thổi bay Tương Lương và Thiên Điểu ra ngoài, ngay cả M9 cũng không đứng vững được, bộ phận hạ cánh của máy bay vận tải cũng bị nổ tung hết.

Mao là người may mắn nhất, vì trong AS có bộ giảm chấn bảo vệ, không có vấn đề gì lớn.

Nhưng cảnh tượng trước mắt, lại khiến cô muốn khóc mà không ra nước mắt.

Đây là một cái bẫy được sắp đặt từ trước, nếu không không thể nào gài nhiều bom như vậy dưới đường băng được.

Rốt cuộc là ai đã sắp đặt tất cả những điều này.

Là người đàn ông mà Tương Lương phát hiện trước đó sao.

Chết tiệt.

Mao nhìn qua, Đỗ Lan vẫn còn ở đó, Tình trạng khẩn cấp, tình trạng khẩn cấp, giải cứu thất bại rồi, toàn bộ đường băng đã bị phá hủy, máy bay không thể cất cánh, không thể cất cánh.

Tàu ngầm của Bí Ngân một mảnh tĩnh lặng, làm sao có thể.

Thời đại dựa vào vũ lực để tác oai tác quái đã qua, bây giờ là thời đại dựa vào vũ lực và não lực để tác oai tác quái.

Ờm, cảm giác không có gì khác biệt.

Ồ.

Đúng là ra tay lớn thật.

Cửu Long bây giờ đang chơi trò mèo vờn chuột với Kurz, nghe thấy quy mô của vụ nổ, cũng đoán được đội cứu viện của Liên Hợp Quốc không đi được rồi.

Xảy ra chuyện gì vậy.

Kurz lo lắng nhìn về phía khói đen cuồn cuộn, nơi đó hẳn là sân bay, mọi người đừng xảy ra chuyện gì.

Đối thủ của mình mạnh ngoài sức tưởng tượng, bên kia cứu viện lại lành ít dữ nhiều, Tình huống tồi tệ nhất.

Đỗ Lan thong thả đi tới, mà phía sau hắn từ trong lớp ngụy trang quang học bước ra là Bạch Sắc Ác Ma, một người một cơ giáp với độ đồng bộ rất cao đang tiến lại gần.

Chết tiệt.

Mao nổ súng, đạn sáng vẽ một đường cầu vồng dài bắn về phía Bạch Sắc Ác Ma. 134.

Đông, đạn thật vậy mà vẫn bị những điểm sáng trắng nhỏ chặn lại.

Đây là hệ thống gì. 135.

Mao tuy trước đây đã xem qua hồ sơ của Bạch Sắc Ác Ma, nhưng đây là lần đầu tiên đối mặt trực tiếp, cô cuối cùng cũng biết được cái gì gọi là mạnh mẽ, Vậy mà lại có thể chống lại được đòn tấn công của M9.

Cuối cùng khi tiếp cận, Bạch Sắc Ác Ma đã làm tê liệt cơ thể của Mao, nhưng không chỉ vậy, sau khi tay của Bạch Sắc Ác Ma chạm vào M9, Mao phát hiện trên màn hình của mình nhanh chóng hiện lên những dữ liệu lộn xộn.

Không ổn, đây là kẻ địch đang xâm nhập vào mạng lưới của Bí Ngân.

Ngắt kết nối, ngắt kết nối.

Nhưng Mao căn bản không biết phải làm thế nào.

Trong vài giây, Bạch Sắc Ác Ma đã thông qua mạng lưới xâm nhập vào bên trong TDD 1, cả con tàu một phen đại loạn.

Ngắt kết nối mạng lưới.

Cô lập hệ thống chỉ huy AS.

Cuối cùng vẫn là Thái Toa quyết đoán, hy sinh một phần dữ liệu của M9 và toàn bộ hệ thống chỉ huy AS để bảo vệ tàu ngầm.

Tất cả mọi người đều toát mồ hôi lạnh, kẻ địch rốt cuộc là ai. 136.

Lại nhanh chóng xâm nhập vào hệ thống mạng lưới công nghệ cao nhất của Bí Ngân như vậy, thật đáng sợ.

Mời cô ra khỏi ZEROLãnh Địa của tôi.

Người điều khiển Bạch Sắc Ác Ma nói, đã phá hủy cửa khoang sau lưng M9, Mao cũng chỉ có thể giơ tay đi ra, vẻ mặt ngơ ngác, cho đến bây giờ cô cũng không biết mình đã bại như thế nào, kẻ địch lại là tổ chức gì.

Quá uất ức, từ khi gia nhập tổ chức Bí Ngân chưa bao giờ uất ức như vậy.

Lúc này binh lính của căn cứ quân sự đều vây lại, áp giải tất cả con tin và người của đội cứu viện.

Bước đầu tiên trong kế hoạch tác chiến của Đỗ Lan đã hoàn thành.

Chương 634

Nói vài câu với người của căn cứ, đối phương gật đầu, giao toàn bộ con tin cho Đỗ Lan.

Những con tin này cũng là củ khoai nóng, có người tiếp nhận đương nhiên là tốt.

Tương Lương Tông Giới và Thiên Điểu bị thổi bay ra xa, bây giờ đang trốn tại chỗ, tai vẫn còn hơi đau, nhưng không có gì đáng ngại, nghe rõ đối phương nói chuyện.

Thấy tình hình này, Tương Lương cũng không có cách nào.

Lại đột nhiên thấy binh lính dồn con tin vào góc, còn tên Đỗ Lan đó và con Bạch Sắc Ác Ma đáng sợ kia thì đứng một bên nhìn lên trời cái gì đó.

Có thứ gì đó sắp đến sao.

Lời của Tương Lương vừa dứt, liền cảm thấy một luồng khí mạnh thổi qua, lại thấy ba chiếc máy bay đang xiêu vẹo ở đó đột nhiên chuyển động.

Như một vật khổng lồ tựa núi Thái Sơn đè xuống, ba chiếc máy bay đều bị bao phủ bên dưới, không thể may mắn thoát khỏi. 137.

Bị ép, bị vặn, bị biến dạng, ba chiếc máy bay vậy mà lại trong ánh mắt của mọi người từ từ bị ép bẹp.

BÙM.

Bom trong khoang hành lý của máy bay khách phát nổ, nhưng không hề làm chậm quá trình hạ cánh của pháo đài vô hình trên không.

Bẹp, ba chiếc máy bay lớn đều biến thành sắt vụn bẹp dí, toàn bộ quá trình chỉ mất hơn mười giây.

Ngụy trang quang học khiến người ta không nhìn thấy hình dáng thật của phi thuyền, nhưng từ khoảng cách nó nghiền nát đường băng mà xem, chiếc phi thuyền này lớn đến đáng sợ.

Tất cả con tin đều bị lùa lên phi thuyền, sau đó liền biến mất.

Chỉ còn lại Đỗ Lan và Bạch Sắc Ác Ma đi về phía Cửu Long.

Cửu Long còn có hai đệ tử giỏi, Đỗ Lan phải giúp họ một tay.

Đỗ Lan trở thành phần tử khủng bố, Địch Ny Toa đương nhiên phải làm cảnh sát bảo vệ địa cầu.

Một bộ đồ da bó sát màu sáng, phác họa ra những đường cong ưu mỹ của Địch Ny Toa, mái tóc vàng búi sau gáy, đôi chân dài đi giày cao gót, bên hông treo một bao súng ngắn màu đen, ra dáng một nữ đặc công tài giỏi.

Trong pháo đài vô hình, Địch Ny Toa soi gương, tỏ vẻ hài lòng với bộ dạng này của mình.

Cô liền đi thẳng tới sân đỗ máy bay đang giam giữ con tin.

Đi một mạch, cô dễ dàng đến được đích.

Sân đỗ máy bay đã bị khóa, không ai có thể ra vào nên cũng không có người canh gác.

Hơn nữa, đây vốn là kế hoạch để Địch Ny Toa lên sân khấu, hoàn toàn không cần người ngoài.

Nhân vật chính hôm nay chính là cô.

Mao cẩn thận muốn mở khóa, bên cạnh cô là rất nhiều học sinh, còn có cả những binh sĩ thông thường của quân đội gìn giữ hòa bình, mọi người đều trông chờ cô có thể cứu họ.

Áp lực của Mao rất lớn, hơn nữa trước đó cô đã có cảm giác mình như đang bay lên, trong lòng biết rằng bọn họ có lẽ đang ở trên trời cao vạn dặm, cho dù mở được cánh cửa này cũng không thể trốn thoát.

Cách duy nhất Mao có thể nghĩ ra bây giờ là đi ra ngoài, sau đó đoạt lấy quyền kiểm soát phi thuyền.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chiếc phi thuyền này thực sự quá mạnh mẽ, đè nát ba chiếc máy bay, hơn nữa loại bom hiệu suất cao kia cũng không gây ảnh hưởng gì, ngay cả Bí Ngân cũng không có công nghệ như vậy.

Chết tiệt, loại khóa này phải cần thẻ ID mới mở được, Mao vậy mà không tìm ra cách mở cửa.

Vút.

Cửa mở.

Mao lập tức cảnh giác dựa vào tường, chuẩn bị tấn công kẻ bước vào.

Mao nhìn thấy một bóng lưng, là một phụ nữ.

Nhưng cô cũng là phụ nữ, nên sẽ không nương tay với người tới.

Cô tung ra một cú chặt tay, nhắm thẳng vào bên cổ Địch Ny Toa.

Nhưng Địch Ny Toa là ai.

Hai tay cô xuất ra, giữ chặt cổ tay Mao, một kéo một xoay, Mao đã xoay ba trăm sáu mươi độ trên không, lưng đập mạnh xuống sàn.

Kèm theo tiếng uỵch trầm đục, Mao đau đến nhe răng trợn mắt.

Im lặng, tôi đến để cứu các người.

Địch Ny Toa bịt miệng Mao lại.

Cô là ai.

Mao nghe đối phương nói là đến cứu viện, trong lòng cũng ổn định lại đôi chút.

Tên tôi là Địch Ny Toa, bây giờ không có thời gian nói nhiều, tôi đã xem xét phi thuyền này rồi, nó không người lái.

Cũng không biết sẽ đi đến đâu mới dừng lại, chúng ta phải kiểm soát được phi thuyền mới có cơ hội trốn thoát.

Cô đi theo tôi.

Địch Ny Toa trông không giống người xấu, nên Mao chọn tin tưởng, dù sao mình cũng là con tin, kẻ địch cũng không cần thiết phải lừa cô.

Tôi là Mao.

Mao giới thiệu qua loa về mình.

Hai người đều có thể coi là hình mẫu ngự tỷ, sau khi hợp tác liền đi thẳng đến phòng điều khiển.

Phi thuyền này rốt cuộc thuộc về tổ chức nào.

Một phi thuyền lợi hại như vậy lại là phi thuyền không người lái, quá khoa trương.

Đây là một tổ chức đáng sợ đã tồn tại từ thời Xuân Thu Chiến Quốc, tên là Thao Thiết.

Mao là người gốc Hoa, tuy lớn lên ở Mỹ nhưng lúc nhỏ ông bà cũng đã dạy cô các bài học lịch sử Trung Hoa.

Cô biết thời Xuân Thu Chiến Quốc là một thời kỳ loạn lạc của Trung Hoa hơn 2000 năm trước, Không thể nào.

Một tổ chức 2000 năm.

Bởi vì Thao Thiết là một tổ chức khủng bố lấy sự tuyệt vọng của con người trong chiến tranh làm thức ăn, nên chỉ cần nhân loại không ngừng chiến tranh thì Thao Thiết sẽ không biến mất.

Tuy nghe rất hoang đường, nhưng Mao cũng không thể phản bác.

Chỉ là tại sao Bí Ngân lại không hề hay biết gì về một tổ chức cổ xưa như vậy.

Tổ chức Thao Thiết này rõ ràng còn đáng sợ hơn cả Hống Hợp Kim, Vậy cô là ai, tại sao lại biết những điều này.

Địch Ny Toa không trả lời thẳng, mà lại bắt đầu nói về lịch sử: Sau khi Tần thống nhất thời Chiến Quốc, Tần Thủy Hoàng vô đạo, Thao Thiết lại một lần nữa hoành hành không kiêng kị.

Sau đó là Sở Hán tương tranh, Thao Thiết gặm nhấm tính mạng lê dân, mãi cho đến khi Lưu Bang lập nên nhà Hán, Thao Thiết mới dần dần ẩn mình khỏi thế gian.

Nhưng chiến tranh vẫn chưa bao giờ rời xa mảnh đất đó, lại có Tam Quốc động loạn, Ngũ Hồ loạn Hoa, Tùy Đường giao thế, mỗi thời kỳ đều có bóng dáng tàn bạo của Thao Thiết.

Mãi cho đến triều Tống, hoàng đế nhà Tống cảm thấy Thao Thiết khó diệt, bèn thành lập một tổ chức nhằm ngăn chặn tai họa từ Thao Thiết Mao đang học một buổi lịch sử Âu Lạc, nhưng nghe đến đây, cô biết đáp án quan trọng sắp xuất hiện.

Thế là hoàng đế nhà Tống đã thành lập Long Tổ.

Long Tổ, là đội ngũ do chân long thiên tử thành lập, truyền thừa ngàn năm, lập lời thề sẽ diệt trừ Thao Thiết.

Nghe những lời này từ miệng một người tóc vàng mắt xanh như Địch Ny Toa, thật đúng là không hợp chút nào.

Địch Ny Toa thấy được sự nghi hoặc trong lòng Mao, liền nói: Long Tổ chúng tôi đâu phải tổ chức phong kiến lạc hậu gì, trong ngàn năm qua, đế vương cũng đã biến mất, Long Tổ thay đổi rất nhiều cũng là chuyện bình thường.

Cho nên cô đừng ngạc nhiên vì sao tôi lại ở trong Long Tổ, tôi cũng là một thành viên đủ tư cách của Long Tổ.

Bây giờ Thao Thiết sắp gây loạn một lần nữa, tôi mới nhận nhiệm vụ đến đây.

Vẫn cảm thấy là chuyện hoang đường, nhưng Mao lại không thể phủ nhận.

Điều đáng ngờ duy nhất là Thao Thiết và Long Tổ, cả hai cái tên trước đây cô đều chưa từng nghe qua.

Chẳng lẽ là vì trước đây họ chỉ hoạt động ở Âu Lạc.

Chương 635

Điều đó cũng không đúng, Âu Lạc làm sao có thể sở hữu những công nghệ này.

Đến rồi.

Cửa phòng điều khiển không khóa, họ dễ dàng đi vào, chỉ là muốn giành được quyền kiểm soát vẫn còn hơi khó.

Mao không giúp được gì nữa, vì tất cả các nút bấm trên bảng điều khiển và hệ thống máy tính đều bằng tiếng Trung.

Hơn nữa còn là Chu Dịch bát quái gì đó, hoàn toàn không hiểu.

Đây là Thục Sơn Hào, là siêu vũ khí cổ đại mà Thao Thiết khai quật được.

Nó đã được cải tạo, nhưng hệ thống chính của Thục Sơn Hào lại không thể thay đổi, nên tôi vẫn có thể đối phó được một chút, tôi nghĩ tôi chỉ có thể thả mọi người ở trên biển Bột Hải, hải quân phòng vệ Việt Nam sẽ cứu các người.

Tại sao.

Không có thời gian, tôi chỉ có thể kiểm soát Thục Sơn Hào trong một thời gian ngắn, hết thời gian Thục Sơn Hào sẽ quay về tay Thao Thiết.

Cô đến bên kia, ở đó có lắp đặt hệ thống cứu sinh mới nhất, cô thao tác theo chỉ dẫn, lát nữa hãy để các con tin thoát ra theo thứ tự.

Tôi sắp hạ cánh rồi.

Mao bám chặt vào đài chỉ huy, cả người như muốn bay lên, trước mặt cô là hệ thống cứu sinh hoàn toàn bằng tiếng Anh, chỉ cần sử dụng là có thể nhanh chóng phóng ra những chiếc thuyền cao su bơm hơi.

Mặt biển đột nhiên bị ép xuống tạo thành một hố lõm, đó là động tác hạ cánh của Thục Sơn.

Nói đi nói lại, Đỗ Lan bày ra thiết lập này, là muốn cùng vợ mình chơi một trận đại chiến cổ kim sao.

Kiếm tiên đối đầu AS.

Mau khởi động thiết bị cứu sinh.

A.

Mao nghiến răng xoay bánh lái, hàng chục chiếc thuyền hơi bắn ra các hướng.

Chúng ta không còn nhiều thời gian nữa, lập tức di chuyển mọi người.

Mao và Địch Ny Toa cùng gọi những người thuộc đội gìn giữ hòa bình đến hỗ trợ, đưa các con tin lên thuyền cao su, mất mười phút, tất cả mọi người bao gồm cả Địch Ny Toa đều đã lên thuyền, Thục Sơn Hào lại một lần nữa cất cánh, mọi người ngoài việc nhìn thấy những giọt nước rơi xuống thì vẫn không thể thấy được hình dáng bên ngoài của Thục Sơn.

Địch Ny Toa nói đây là siêu vũ khí cổ đại, có thể không.

Mao vẫn còn hoài nghi.

Được rồi, bây giờ chỉ cần đợi hải quân phòng vệ phát hiện ra chúng ta là được.

Địch Ny Toa tỏ ra rất bình tĩnh, nhưng các học sinh và giáo viên làm sao chịu nổi sự dày vò này.

Bây giờ phía đông đã hửng sáng, một đêm sắp qua, họ còn phải chịu lạnh trong gió biển, mấy học sinh say sóng còn nôn đến bất tỉnh nhân sự.

Vừa lạnh vừa đói, bây giờ chỉ có thể chờ đợi cứu viện.

Những học sinh nhát gan run lẩy bẩy, mặt đẫm nước mắt, các nữ sinh ôm nhau khóc thút thít.

Mao liên lạc với Bí Ngân, cô phải rời đi trước, trong tình hình quốc tế phức tạp bất thường thế này, một nhân viên của một đơn vị quân sự bí mật thuộc Liên Hợp Quốc chưa đăng ký mà xuất hiện tại lãnh hải của nước khác là một chuyện rất phiền phức.

Cô không muốn bị quân đội Âu Lạc bắt giữ.

Tiếc là TDD 1 đã đi cứu Nhĩ Ngữ Giả rồi.

Địa Ngục Quân Vương đối đầu Cường Nỗ.

Cửu Long đối đầu Tương Lương Tông Giới.

Đương nhiên vẫn là Tương Lương Tông Giới thắng, so với Địa Ngục Quân Vương dạng thử nghiệm, Cường Nỗ của Bí Ngân đã rất thuần thục và hoàn chỉnh.

Cộng thêm Tương Lương xung quan nhất nộ vi hồng nhan, Cửu Long sao có lý nào không bại.

Ngay lúc Cường Nỗ của Tương Lương Tông Giới và Thiên Điểu Yếu, cùng với Khắc Lỗ Tư chuẩn bị nhảy xa tầm xa quay về tàu ngầm, Bạch Sắc Ác Ma vẫn ở bên cạnh họ, chưa từng rời xa.

Chỉ cần Đỗ Lan ra lệnh là có thể tiêu diệt họ, nhưng Đỗ Lan không ra lệnh, vì Địch Ny Toa vẫn chưa chuẩn bị xong.

Mục đích tác chiến lần này chủ yếu là để xây dựng bản thân thành một thành viên của tổ chức khủng bố Thao Thiết, và để Địch Ny Toa trở thành thành viên của Long Tổ thần bí.

Sau này cứ xem vợ chồng họ diễn thế nào, dù sao cũng là tuần trăng mật, không bày trò thì quá vô vị.

Vì vậy TDD 1 sau khi đón được Cường Nỗ, lập tức đổi hướng đi đón thượng sĩ Mao, không gặp phải sự cản trở nào.

Còn bên phía Địch Ny Toa thì đã bị hải quân biên phòng phát hiện, Địch Ny Toa và Mao đang ở cùng nhau.

Thấy TDD 1 không kịp đến cứu người, xem ra bây giờ chỉ có thể dựa vào các biện pháp ngoại giao.

Đây cũng là lần đầu tiên Âu Lạc tiếp nhận một lượng lớn công dân nước ngoài như vậy sau khi bế quan.

Thực ra các học sinh này rất sợ hãi, vì truyền thông đã bôi nhọ Âu Lạc, hơn nữa người lớn bên cạnh họ cũng ra sức vu khống đất nước này phong kiến lạc hậu ra sao, bị đánh tơi tả trong Thế chiến II thế nào.

Tóm lại là đất nước này trước đây đã không ra gì, sau khi bế quan lại càng tệ hơn.

Thậm chí những học sinh này còn nghĩ rằng người Âu Lạc sẽ ăn thịt họ.

Nhưng xét tình hình hiện tại, dường như cũng không có chuyện gì đặc biệt đáng sợ xảy ra.

Chúng tôi đã thông báo cho cảng gần nhất, các bạn tạm thời sẽ ở đó, chúng tôi sẽ liên lạc với quốc gia của các bạn thông qua Liên Hợp Quốc, sau đó các bạn sẽ có thể về nhà.

Thật không biết đất nước này sẽ như thế nào.

Từ hướng của quân hạm, đã có thể nhìn thấy bờ biển, lờ mờ phát hiện ra những đường nét của các tòa nhà cao tầng.

Thật phồn hoa, đây thật sự là Âu Lạc sao.

Nửa năm, một tỷ Nhĩ Ngữ Giả, đã xây dựng Âu Lạc trở thành một siêu cường quốc trên Trái Đất không thể tưởng tượng nổi, trình độ khoa học kỹ thuật vượt xa bất kỳ quốc gia nào.

Tàu đã cập bờ, các con tin được sắp xếp vào khách sạn, có nhân viên chính phủ chuyên trách chăm sóc họ.

Tôi muốn gọi điện thoại về nhà.

Một học sinh yêu cầu, nhưng trong lòng lại nghĩ người ở đây có biết điện thoại là gì không.

Nhân viên công tác nói bằng tiếng Nhật lưu loát, Xin vui lòng đợi một chút, lát nữa sẽ sắp xếp để các bạn liên lạc với gia đình, xin đừng nóng vội.

Chúng tôi đã chuẩn bị bữa sáng cho các bạn, ăn xong sẽ đưa các bạn đi gọi điện thoại.

Quả nhiên là độc tài, chẳng lẽ mình còn phải làm theo mệnh lệnh của các người từng bước sao.

Đây là suy nghĩ của những con tin này, quả nhiên không có chút giác ngộ nào của một con tin.

Thứ trên đầu họ là gì vậy.

Những người đi qua đi lại ngoài cửa sổ đều đeo một cái kính che mắt.

Đây là điện thoại kính mắt lập thể, tích hợp nhiều chức năng như liên lạc mạng, giải trí, công việc vào làm một chiếc điện thoại thông minh di động.

Những người này chắc là đang gọi điện thoại.

Nhân viên công tác nói.

Ờ, các con tin đều không thể chấp nhận được sự đảo ngược thiết lập đột ngột này, sự chênh lệch này phải đến năm sáu mươi năm chứ.

Kia lại là gì.

Chương trình trên TV thu hút sự chú ý của các con tin, người đặt câu hỏi là một bạn học được lồng tiếng bởi Noto Mamiko.

Bạn học Kazama ở hai thế giới không phải là một người, nhưng thứ cậu ta đang thấy bây giờ là cuộc đua xe công thức trí tuệ cao do Đỗ Lan mang đến, thông qua cuộc đua để chọn ra những người trong Lãnh địa Zero để điều khiển siêu AS.

Shinji Kazama vốn là một người mê mecha, thấy cuộc đua tốc độ kịch tính như vậy càng không thể rời mắt, Đua xe công thức trí tuệ cao sao.

Ngầu quá.

Đây rốt cuộc có phải là Âu Lạc không.

Tại sao đài truyền hình lại phát một cuộc đua có phong cách khác biệt như vậy, rõ ràng là từ hệ real robot nhảy sang hệ super robot rồi.

Nhưng tất cả đều do Đỗ Lan sắp xếp, nội dung trên TV nhanh chóng khiến các con tin xem say sưa, dù sao cũng chỉ là một đám học sinh thanh thiếu niên, rất dễ bị phân tán sự chú ý.

Tuy nghe không hiểu, nhưng nhiều chương trình giống như xem phim điện ảnh.

Ngay cả phong cách tin tức buổi sáng cũng thay đổi, tuy bế quan nhưng tin tức quốc tế không thiếu một tin nào, còn có cả tin tức về những thành tựu khoa học kỹ thuật siêu cấp của Âu Lạc.

Hệ thống sạc không dây, sau này ra ngoài không cần mang theo sạc nữa, ngay cả nhân viên phục vụ nhà hàng cũng gật đầu lia lịa, cuối cùng cũng thành công rồi sao, mười ngày trước mới nói lập dự án, bây giờ mới hoàn thành, quá chậm.

Tóm lại, sau một thời gian ở đây, các con tin cảm thấy mình không còn ở trên Trái Đất nữa mà như đang ở trên một hành tinh khác.

Chương 636

Có quá nhiều công nghệ chưa từng nghe thấy, có quá nhiều điều không thể tưởng tượng được lại trở nên rất tiện lợi.

Ở trong đó, cứ như bước vào một bộ phim khoa học viễn tưởng, Âu Lạc bế quan hoàn toàn khác với những gì họ biết ở đất nước mình.

Trong lúc các con tin đang vui vẻ quên cả đường về, Mao lại theo Địch Ny Toa đến tổng bộ của Long Tổ.

Núi Côn Luân, nơi đặt tổng bộ của Long Tổ.

Những công trình kiến trúc bằng gỗ được xây dựng trên vách đá cheo leo, cổ kính, giống như được sao chép từ một bức tranh lụa cổ. 138.

Cột son, ngói lưu ly xanh, cửa sổ hoa văn, trên mái hiên vươn ra khỏi vách đá lại có mười một con thú đứng gác.

Có thể thấy mức độ coi trọng của hoàng đế thời xưa đối với Long Tổ.

Đương nhiên đây là lừa người, chỉ là thiết lập thôi.

Mao không ngờ tổng bộ của Long Tổ lại ở trong một dãy núi hoang vu như vậy, nhưng nơi này có chỗ đỗ máy bay sao.

Địch Ny Toa và Mao ngồi trên một chiếc máy bay siêu âm hai chỗ ngồi, đã đến phía trên tổng bộ.

Ngọn núi hoang đột nhiên rơi xuống những mảnh đá vụn, hóa ra sườn núi đó chỉ là lớp ngụy trang của tổng bộ, nơi đó chính là sân bay, họ sẽ từ đó đi vào để chiêm ngưỡng bộ mặt của Long Tổ.

Sự tương phản mạnh mẽ giữa cũ và mới này khiến Mao cảm thấy rất mới lạ.

Ngàn năm qua, Long Tổ chúng tôi luôn có thể tập hợp được tinh hoa khoa học kỹ thuật của cả nước, tất cả những khí giới tốt nhất.

Địch Ny Toa nói, nhưng đột nhiên sắc mặt thay đổi, thở dài một hơi: Chỉ là so với Thao Thiết lấy chiến tranh làm mục đích, Long Tổ chúng tôi vẫn còn nhiều thiếu sót.

Mao cũng có cùng cảm nhận, vũ khí của bọn khủng bố thay đổi nhanh chóng, khi họ còn chưa dùng đến M9 thì bọn khủng bố đã dùng đến AS thế hệ thứ ba do Liên Xô và Mỹ phát triển.

Cái gọi là đạo cao một thước, ma cao một trượng chính là lý lẽ này.

Máy bay hạ cánh thẳng đứng, Địch Ny Toa dẫn Mao đi tham quan khắp nơi, cũng không vội bàn chuyện chính.

Đi trong căn cứ của Long Tổ, cảm giác cũng không khác Bí Ngân là mấy, ngoại trừ một số nơi được trang trí theo phong cách cổ điển.

Nhưng có một điểm Mao cảm thấy rất kỳ lạ, đó là ở đây không có AS.

Đúng vậy, trong tổng bộ Long Tổ, cô không thấy một chiếc AS nào.

Là vũ khí quân sự hot nhất thế giới, một tổ chức chuyên đối phó với bọn khủng bố mà không có AS thì thật là phi khoa học.

Tôi có thể hỏi một câu được không.

Mao cuối cùng không nhịn được mà hỏi.

Đương nhiên có thể.

Tại sao tôi không thấy AS.

Phải biết rằng hiện nay tất cả các tổ chức quân sự, thậm chí cả tổ chức khủng bố cũng sở hữu vũ khí hình người tiên tiến nhất.

Về điểm này mời cô theo tôi, tôi có thể giải thích cho cô.

Đây là khu vực cốt lõi sâu nhất trong tổng bộ Long Tổ, đã không còn thấy nhân viên công tác.

Mao chỉ cảm thấy mình đang đi xuống trung tâm của dãy núi.

Thang máy dừng lại trước một cánh cửa đồng khổng lồ cổ xưa, trên đó có đúc một con phi long năm móng bằng đồng thau đang bay lượn, uy nghiêm trang trọng, khiến người ta sinh lòng kính sợ.

Theo tôi vào đi.

Cánh cửa đồng nâng lên, bên trong ánh sáng vạn trượng, Mao quay mặt đi không dám nhìn thẳng.

Thấy dáng người uyển chuyển của Địch Ny Toa đã bước vào trong ánh sáng, cô cũng vội vàng theo sau.

Đây chính là Thiên Cơ Đồ do vô số học giả của Long Tổ chúng tôi nỗ lực nghiên cứu trong ngàn năm mà tạo ra.

Giọng của Địch Ny Toa như đang giới thiệu một món pháp bảo thần tiên.

Trước mắt Mao là một không gian hình tròn, trên đó có vô số những mảnh ghép mosaic kỳ lạ, có miếng vàng, có miếng ngọc, tất cả đều là hình vuông khoảng hai milimet, dày đặc che phủ hơn nửa bức tường hình cầu phía trước.

Thiên Cơ Đồ.

Nói đơn giản thì nó là một cỗ máy tính cổ đại, là một thiết bị do các bậc tiền bối của Long Tổ nghiên cứu văn minh siêu cổ đại mà phát triển ra để dự đoán tương lai.

Dự đoán tương lai.

Đây rốt cuộc là tổ chức gì vậy, sao lại phong kiến thế này.

Mao lười cả chửi thầm.

Địch Ny Toa đương nhiên biết Mao không dễ bị lừa, nên trực tiếp lên thao tác cái thứ giả khoa học này.

Chỉ thấy những mảnh mosaic nhỏ đó trôi nổi lên, tạo thành những hình ảnh ba chiều, những hình ảnh đó tiết lộ tương lai.

Đó là hình ảnh của Bạch Sắc Ác Ma, tuy đều là ảnh pixel, nhưng đặc điểm vẫn rất rõ ràng, Mao nhận ra ngay lập tức.

Giống hệt như hình ảnh Mao đã thấy trong hộp đen của tàu sân bay, Bạch Sắc Ác Ma đã tàn sát toàn bộ hạm đội liên hợp.

Mao không hiểu, chuyện này đã xảy ra rồi, có thể chứng minh được điều gì.

Hình ảnh này thực ra đã xuất hiện từ một năm trước, nhưng lúc đó chúng tôi không hiểu ý nghĩa của nó.

Mãi cho đến gần đây chúng tôi mới biết đó là lời cảnh báo về sự trở lại của Thao Thiết.

Mà những hạm đội đó không phản kháng là vì Thao Thiết sở hữu xung điện từ.

Trong tình huống này, để các chiến sĩ ngồi AS đi tác chiến, không nghi ngờ gì là đẩy họ vào chỗ chết.

Cho nên chúng tôi đã cho rút tất cả AS.

Thì ra là vậy, xung điện từ.

Mao cũng đã nghe qua, nhưng cũng chỉ là tìm hiểu sơ qua, chưa bao giờ thấy vũ khí xung điện từ.

Các bài luận văn không phải nói ít nhất phải hai mươi năm nữa loại vũ khí này mới xuất hiện sao.

Nếu Thao Thiết thực sự có xung điện từ, Bí Ngân sẽ gặp nguy hiểm, Cảm ơn cô đã chia sẻ thông tin, thông tin này rất quan trọng đối với Bí Ngân.

Không cần khách sáo, tôi đưa cô đến đây chính là muốn kết thành đồng minh với Bí Ngân, cùng nhau đối phó với kẻ thù lớn của nhân loại là Thao Thiết.

Mao thực ra đã sớm đoán được ý đồ của Địch Ny Toa, cô rất sẵn lòng kết minh với Long Tổ, nhưng cô không phải là lãnh đạo nên không thể quyết định được, Chuyện này tôi sẽ báo cáo lên cấp trên.

Ừm, tôi đặc biệt mời cô đến đây, ngoài việc thể hiện thành ý của chúng tôi, Long Tổ chúng tôi còn sẵn lòng cung cấp những thông tin tình báo mới nhất về Thao Thiết mà chúng tôi nắm được.

Cảm ơn nhiều.

Bây giờ thứ Bí Ngân cần nhất chính là thông tin về kẻ địch mới.

Lần này Mao coi như thu hoạch lớn, không chỉ mang về yêu cầu kết minh thiện chí của Long Tổ, mà quan trọng hơn là có được thông tin tình báo về Thao Thiết.

Lúc đến là Địch Ny Toa dẫn đi, lúc về Địch Ny Toa tìm cho Mao một tài xế, dùng máy bay đưa cô trở về TDD 1.

Các thành viên chủ chốt của Bí Ngân lập tức tiến hành phân tích thông tin tình báo về Thao Thiết.

Thông tin của Địch Ny Toa chủ yếu cung cấp thông tin về ba nhân viên và tư liệu về hai chiếc AS.

Đỗ Lan, nam, cán bộ dưới trướng Thao Thiết, mật danh Tịch.

Quốc tịch Âu Lạc, sở trường là võ thuật.

Các thông tin khác đều không rõ.

Lý Tế Dân, nam, thuộc hạ của Đỗ Lan, quốc tịch Âu Lạc.

Vốn là tay đua xe công thức trí tuệ cao, sau này vì gia đình sống ở nước ngoài bị xã hội đen sát hại nên đã gia nhập Thao Thiết, mật danh Hóa Xà, người điều khiển Bạch Sắc Ác Ma, hắn đã tiến vào Lãnh địa Zero, năng lực là dự đoán hành động của kẻ địch và nghe lén suy nghĩ của đối phương.

Mệnh Đại, nữ, thuộc hạ của Đỗ Lan, quốc tịch Âu Lạc.

Vốn là quán quân bắn súng Olympic, tính tình quái gở, rất có thể đã là thành viên Thao Thiết từ trước khi trở thành vận động viên, mật danh Tù Ngưu, sở thích âm nhạc, điều khiển AS Nguyệt Quang, năng lực là bắn tỉa tầm xa.

Bạch Sắc Ác Ma, cao 8,9 mét, động cơ là lò phản ứng mặt trời, trang bị xung điện từ, khiên ion, kiếm hạt, có thể di chuyển tốc độ cao, là siêu AS do Thao Thiết nghiên cứu văn minh siêu cổ đại mà phát triển ra.

Nguyệt Quang, cao 9 mét, động cơ là lò phản ứng mặt trời, trang bị pháo hạt, có thể bắn tỉa cự ly siêu xa, cũng là sản phẩm mở rộng của công nghệ siêu cổ đại.

Chiến hạm bay vô hình, Thục Sơn Hào, kết tinh của công nghệ siêu cổ đại, là phi thuyền do cấp cao của Thao Thiết nắm giữ, trang bị vũ khí không rõ.

Mao, thông tin cô có được rất quan trọng, chỉ là về tư liệu văn minh siêu cổ đại, Long Tổ còn đề cập đến không.

Thái Toa thường ngày phụ trách hoạch định chiến lược, đại phó phụ trách phân tích và tổng hợp tình báo, nên bây giờ vẫn là đại phó đặt câu hỏi.

Thưa trưởng quan.

Địch Ny Toa của Long Tổ ngoài việc đưa tôi đi xem một thiết bị cổ đại gọi là Thiên Cơ Đồ ra thì không nói chi tiết với tôi về công nghệ siêu cổ đại.

Chương 637

Cô ấy chỉ nói công nghệ siêu cổ đại giống như Nhĩ Ngữ Giả, không nên xuất hiện trên thế gian này.

Không nên xuất hiện trên thế gian sao.

Đại phó cười khổ, đúng là không nên xuất hiện, nhưng nó lại thật sự đã xuất hiện, Ừm.

Tôi biết rồi, về việc hợp tác với Long Tổ, cấp trên đã đồng ý, Mao, cô vất vả làm liên lạc viên nhé.

Mao đứng nghiêm chào, lớn tiếng đáp: Rõ.

Nhìn những tư liệu hỗn loạn, tất cả mọi người đều thở dài một hơi, thật là sóng sau chưa lặng sóng trước đã tới, Hống Hợp Kim và Bí Ngân đấu đá không dứt, bây giờ lại xuất hiện thêm Thao Thiết và Long Tổ, đúng là chỉ sợ thế giới chưa đủ loạn.

Thật không biết tương lai sẽ ra sao.

Đại phó cảm thán.

Dù thế nào đi nữa, chúng ta đều phải bảo vệ tương lai của mọi người.

Thái Toa đứng dậy, kiên định nói.

Tuy kẻ địch rất khó đối phó, nhưng dù phải trả giá đắt thế nào, hòa bình và tương lai của nhân loại sẽ do Bí Ngân bảo vệ.

Sau giờ học, Địch Ny Toa lái một chiếc xe hơi nữ màu đỏ bình thường đậu ở cổng trường, thấy Thiên Điểu Yếu đi ra, cô liền đưa tay vẫy chào: Bạn học Thiên Điểu, hôm nay có thể giúp một việc không.

Cô Địch Ny Toa.

Bạn học Thiên Điểu, lên xe đi.

Thiên Điểu có chút khó xử, nếu là trước đây có lẽ cô sẽ rất vui lòng, nhưng sau vụ bắt cóc, cô luôn cảm thấy không an toàn.

Cô nhìn Tương Lương Tông Giới sau lưng, trưng cầu ý kiến của cậu.

Thiên Điểu, nếu cô Địch Ny Toa đã mời, em cứ đi đi.

Tương Lương nói.

Bạn học Thiên Điểu, tôi chỉ muốn nhờ em dẫn tôi đến một nơi thôi, sẽ không đưa em đến nơi nào kỳ lạ đâu.

Hơn nữa tôi đảm bảo sẽ đưa em về nhà an toàn.

Địch Ny Toa nói.

Cuối cùng Thiên Điểu Yếu ngồi vào ghế phụ, Địch Ny Toa đạp ga, đuôi xe lướt đi rồi lao vút ra ngoài.

Đã quen lái xe công thức trí tuệ cao, tốc độ của xe bình thường hoàn toàn không thể thỏa mãn Địch Ny Toa.

Nhưng may là cô không quên lái xe an toàn, đã thắt dây an toàn.

Bạn học Thiên Điểu, em sống ở đường XX phải không.

Vâng ạ.

Thiên Điểu Yếu nói, nhưng rất tò mò vị giáo viên mới này muốn làm gì.

Tốt quá, nhà tôi thuê cũng ở đó, tôi còn lo không tìm được người quen thuộc khu vực gần đây.

Khi biết nhà Thiên Điểu ở đó, tôi thật sự thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ Thiên Điểu em dẫn đường nhé, chúng ta đến siêu thị lớn gần nhất đi.

Thì ra là vậy, Thiên Điểu thở phào, thầm nghĩ mình quá đa nghi, Em biết rồi, thưa cô, gần đây đúng là có một siêu thị vừa lớn vừa tốt, chúng ta đến đó đi.

Không vấn đề.

Phía sau họ, Khắc Lỗ Tư lái chiếc M9 phủ lớp ngụy trang quang học theo sát.

Tương Lương Tông Giới chính vì biết điều này nên mới để Thiên Điểu yên tâm đi.

Hừm Khắc Lỗ Tư rõ ràng đã bị Địch Ny Toa mê hoặc, đây là lần đầu tiên anh ta gặp một người phụ nữ có sức hút đến vậy.

Anh ta vẫn chưa nhận được thông báo, không biết Địch Ny Toa thực ra là thành viên của Long Tổ.

Thì ra là đi mua sắm.

Địch Ny Toa dẫn Thiên Điểu Yếu càn quét cả siêu thị, mua rất nhiều đồ dùng hàng ngày, lại mua thức ăn chất đầy tủ lạnh.

Chất đầy xe mà về.

Rất trùng hợp, phòng của Địch Ny Toa lại ở ngay tầng dưới nhà Thiên Điểu Yếu, Bạn học Thiên Điểu, hôm nay cảm ơn em nhiều, đến nhà tôi, tôi mời em ăn cơm.

Tuy chỉ là vài món ăn gia đình, cũng mong em nhất định phải đến.

Địch Ny Toa gần như là kéo Thiên Điểu về nhà mình, Dù sao Thiên Điểu em ở nhà một mình, tôi cũng một mình, hai người ăn cơm sẽ vui hơn.

Đã bị kéo vào phòng, Thiên Điểu Yếu cũng chỉ có thể ngồi trên ghế sofa, chờ ăn cơm.

Rõ ràng là một căn phòng mới dọn vào, hành lý vẫn chưa được sắp xếp hết, căn phòng trông rất đơn điệu.

Nhưng Thiên Điểu Yếu lại thấy một vài thứ không thường thấy, một chiếc kính mắt kỳ lạ, và một thiết bị điện hình tròn thời thượng của người ngoài hành tinh đặt trên bàn trà, có cắm dây, chẳng lẽ là máy tạo độ ẩm không khí.

Thực ra đó là sạc không dây.

Chỉ ngồi không quả nhiên không được, vẫn là nên vào bếp giúp một tay.

Thiên Điểu Yếu mất mẹ từ khi còn rất nhỏ, sau đó cha và em trai lại ra nước ngoài, cô đã rèn luyện được kỹ năng làm việc nhà từ vài năm trước, nấu ăn giặt giũ chưa bao giờ ngán.

Cô ơi, để em giúp cô.

Nhưng khi đi đến cửa bếp, Thiên Điểu Yếu liền đứng hình.

Trong bếp dường như xuất hiện vài ảo ảnh của Địch Ny Toa, lúc cô nấu ăn là bày ra một hàng bát, sau đó thái rau, tất cả rau củ như có định vị rơi vào những chiếc bát khác nhau.

Đao pháp như mộng như ảo, tựa thật tựa giả, khó mà phân biệt.

Đây là nấu ăn sao.

Kung fu Âu Lạc.

Lý Tiểu Long.

Thiên Điểu Yếu nhớ lại lời của Tương Lương Tông Giới, cái gì mà quen dùng vũ khí lạnh, rõ ràng là chỉ biết múa dao thái rau thôi, trình độ đao công này, ngay cả đầu bếp của khách sạn lớn cũng chỉ đến thế mà thôi.

Thiên Điểu Yếu càng thêm kính trọng Địch Ny Toa, nấu ăn lợi hại như vậy, nhất định là một người vợ tốt.

Thiên Điểu em cứ ra ngồi một lát là được, cơm và thức ăn sắp xong rồi.

Vâng.

Xem ra cô giáo thật sự không cần mình giúp.

Reng Ngồi lại trên sofa, Thiên Điểu Yếu bị tiếng chuông điện thoại giật mình, nhưng rõ ràng không có điện thoại bàn hay điện thoại di động, âm thanh đó dường như phát ra từ chiếc kính mắt kia.

Thiên Điểu giúp tôi lấy điện thoại.

Địch Ny Toa gọi từ trong bếp.

Điện thoại, điện thoại.

Thưa cô, điện thoại là cái kính mắt trên sofa ạ.

Thiên Điểu Yếu không chắc chắn hỏi lại.

Đúng vậy, em mang nó vào bếp đi.

Vâng.

Cô giáo thật sự có rất nhiều đồ dùng sành điệu, Thiên Điểu Yếu đi dép lê, cầm điện thoại kính mắt đi vào bếp.

Thiên Điểu, giúp tôi đeo vào.

Địch Ny Toa hai tay mỗi tay xào một cái chảo, hoàn toàn không có tay rảnh để nhận điện thoại.

Ồ. 139.

Cô giáo thật lợi hại, một lòng hai việc, cùng lúc xào hai món, quá đỉnh cao.

Địch Ny Toa hơi khuỵu gối xuống, để Thiên Điểu thấp hơn cô khá nhiều có thể dễ dàng giúp cô đeo điện thoại kính mắt.

Được rồi.

Cảm ơn.

Trong kính mắt vẫn có thể thấy được cái chảo đang xào trong tay, Địch Ny Toa điều khiển điện thoại bằng giọng nói, Nhận cuộc gọi.

Vừa nói chuyện điện thoại, vừa xào hai chảo thức ăn, Địch Ny Toa một lòng ba việc.

Thiên Điểu Yếu kỳ lạ nhìn Địch Ny Toa tự nói chuyện một mình qua kính mắt, tỏ ra rất ngạc nhiên với loại điện thoại kỳ lạ này, tiên tiến quá, hoàn toàn chưa từng thấy.

Thực ra cũng chỉ có thể nói công ty đại lý ở Nhật Bản hiện vẫn chưa chuẩn bị tung ra mẫu điện thoại này, đến lúc đó Thiên Điểu nhất định sẽ biết.

Đột nhiên trong bếp ánh vàng lóe lên, ngay cả Tương Lương và Khắc Lỗ Tư đang giám sát ở đối diện cũng thấy được ánh sáng phát ra từ cửa sổ, còn sáng hơn cả lựu đạn choáng.

Nhưng lựu đạn choáng là ánh sáng trắng mạnh, còn ánh sáng từ cửa sổ nhà Địch Ny Toa lại là màu vàng.

Nếu Đỗ Lan ở đây, anh ta sẽ biết là thức ăn đã ra khỏi chảo.

Một con rồng vàng khổng lồ lượn lờ trong bếp, từ trong chảo bay ra đĩa, việc bày biện cũng là tự động định vị.

Thiên Điểu Yếu đã không thể dùng lời để hình dung những gì mình thấy và cảm nhận, chỉ cảm thấy mình như đang nằm mơ. 140.

Cách nấu ăn tự phát hiệu ứng ánh sáng này cũng quá khoa trương rồi.

Địch Ny Toa cúp điện thoại, thấy bộ dạng mắt tròn miệng dẹt của Thiên Điểu, cũng biết mình đã thể hiện quá lố.

Nhưng cũng không thể trách cô, cả nhà đều có khẩu vị lớn, lúc cô nấu ăn đã quen như vậy, hiệu quả lại ngon miệng.

Chỉ có thể nói làm mẹ của bọn trẻ không dễ, làm vợ của Đỗ Lan cũng không dễ, phải chăm sóc cả một nhà toàn những người ham ăn lại càng không dễ.

Chuẩn bị ăn cơm thôi, bạn học Thiên Điểu.

Tương Lương Tông Giới và Khắc Lỗ Tư từ ống nhòm thấy hai đĩa thức ăn phát sáng, cũng không biết phải làm sao.

Mùi thơm dường như xuyên qua con phố, bay đến mũi họ.

Chương 638

Cồn cào Bụng của họ đang kháng nghị việc họ chỉ có thể ăn mì gói.

Ngon quá, ngon quá, ngon quá.

Thiên Điểu Yếu lần đầu tiên được ăn món ăn ngon như vậy, ăn như hổ đói hết mấy bát cơm, cũng ăn rất nhiều thức ăn, cuối cùng cô cũng để lộ ra mặt nữ hán tử của mình.

Đều là món ăn gia đình, nếu em thích, sau này có thể thường xuyên xuống ăn.

Địch Ny Toa rất khách sáo mời, Phải biết một người ăn cơm, cuối cùng vẫn thiếu một chút gì đó.

Vâng vâng.

Một trăm lần đồng ý, Thiên Điểu Yếu đã bị món ăn của Địch Ny Toa chinh phục.

Hai người ngồi trên bàn ăn, vừa nói vừa cười, khiến người ta có cảm giác Địch Ny Toa và Thiên Điểu Yếu mới là cặp vợ chồng mới cưới đang đi hưởng tuần trăng mật vậy.

Nếu Đỗ Lan thấy được nhất định sẽ ghen.

Chỉ tiếc là bây giờ Đỗ Lan không thấy được, anh ta đang lên kế hoạch cho hoạt động khủng bố tấn công Tokyo.

Một con dã thú khổng lồ màu đỏ đã được vận chuyển đến mà không ai hay biết, còn có cả Bạch Sắc Ác Ma nữa.

Dường như anh ta đã liên lạc được với các tổ chức khủng bố, chỉ chờ khủng bố hoành hành ở Tokyo.

Chào buổi sáng, Tông Giới.

Thiên Điểu Yếu tràn đầy tinh thần chào hỏi, Sao vậy, sắc mặt cậu tệ thế.

Không có gì, chỉ là cả đêm chuẩn bị cho bài kiểm tra lịch sử Nhật Bản, không ngủ ngon.

Ngay cả chiến sĩ cũng bị bài kiểm tra làm phiền, thành tích lịch sử Nhật Bản của Tương Lương Tông Giới có thể nói là tệ hại.

Tuy cậu là người Nhật, nhưng từ nhỏ lớn lên ở vùng chiến sự, căn bản không học qua lịch sử Nhật Bản, cũng gần như không sống ở đất nước này, càng chưa từng làm học sinh trung học, không biết trung học còn có một con quái vật tên là kiểm tra.

Ha ha.

Không ngờ một chuyên gia như Tương Lương Tông Giới cũng có thứ không giỏi, Thiên Điểu Yếu không giữ hình tượng mà trêu chọc vệ sĩ của mình.

Thiên Điểu, nếu có thể, tôi muốn nhờ em bổ túc lịch sử Nhật Bản cho tôi.

Ánh mắt nghiêm túc của Tương Lương Tông Giới khiến Thiên Điểu Yếu có chút ngại ngùng, Ừm, được thôi.

Thiên Điểu Yếu đỏ mặt đồng ý.

Vậy thì bảy giờ tối nay, tôi đến nhà em.

Căn bản không cho Thiên Điểu Yếu bất kỳ cơ hội từ chối nào.

Ghét thật, sao lại chọn ở nhà cô chứ.

Thiên Điểu Yếu cảm thấy Tương Lương Tông Giới quá bạo dạn, rõ ràng cô nàng được mệnh danh là nữ thần tượng không muốn trở thành bạn gái nhất toàn trường này rất có cảm tình với anh chàng quân nhân ngốc nghếch Tương Lương.

Thiên Điểu Yếu thậm chí có chút mong chờ buổi bổ túc tối nay.

Tương Lương Tông Giới là người đầu tiên nói với cô dù phải hy sinh tính mạng, cũng sẽ bảo vệ cô, đã cộng thêm quá nhiều điểm thiện cảm.

Chỉ tiếc cậu ta là quân nhân, điều quan trọng nhất không phải là Thiên Điểu, mà là mệnh lệnh của cấp trên.

Cho nên sau khi bị Bí Ngân triệu tập, Tương Lương đã quên mất chuyện bổ túc, lao ra chiến trường tiêu diệt bọn khủng bố.

Thiên Cơ Đồ của Long Tổ đã phát huy công hiệu, dự đoán một con quái vật khổng lồ sẽ tấn công Tokyo, Bí Ngân lập tức bắt đầu điều tra, hóa ra một tổ chức khủng bố tên là A21 đã nắm được driver, và đã tiến hành phẫu thuật thích ứng driver trên cơ thể người, nói đơn giản là dùng thuốc kích thích một phần nào đó của não, khiến tinh thần của người được phẫu thuật ở trạng thái hoạt động, tác dụng phụ là sẽ khiến người ta nóng nảy và có xu hướng bạo lực.

Do bản thân driver là một hệ thống chuyển hóa ý chí của người điều khiển thành vật chất tiêu hao, áp lực đối với người điều khiển là rất lớn.

Cho nên không phải ai cũng có thể sử dụng driver, Tương Lương Tông Giới có thể dùng, một mặt là nhờ kinh nghiệm chiến đấu từ nhỏ, mặt khác là vì cậu ta là nhân vật chính.

Cửu Long thì là vì hắn là một phần tử khủng bố trung thành, đã cống hiến cả đời cho sự nghiệp khủng bố, ý chí kiên định, dù đối mặt với tổ chức tà ác Bí Ngân, cũng chưa bao giờ thay đổi lý tưởng ban đầu, càng không bị thế giới phồn hoa của chủ nghĩa tư bản quyến rũ.

Còn những phần tử khủng bố hoặc quân nhân bình thường muốn điều khiển driver, thì cần phải tiến hành loại phẫu thuật kích thích này. driver, thiết bị phản driver, và phẫu thuật driver, được phát triển đồng bộ, hiện tại hai thứ đầu và cuối đã bị bọn khủng bố nắm giữ, át chủ bài của Bí Ngân có lẽ chỉ còn lại thiết bị phản driver.

Không phát hiện người điều chỉnh driver.

Bí Ngân đi tong, tuy đã phá hủy căn cứ, nhưng lại không tìm thấy AS khổng lồ và người điều khiển.

Tương Lương Tông Giới còn vì hành động lần này mà quên mất hẹn bổ túc với Thiên Điểu Yếu, khiến Thiên Điểu Yếu rất tức giận. 141.

Chỉ là bây giờ đã qua một đêm, chạy về cũng không kịp, chỉ có thể vội vàng đi nốt mấy tiết học còn lại.

Về nhà khó tránh khỏi lại bị Thiên Điểu đánh cho một trận, nhưng Tương Lương sẽ không đánh trả, mặc cho Thiên Điểu Yếu trút giận.

Địch Ny Toa nhìn những nam thanh nữ tú này đùa giỡn, rất vui vẻ.

Ở cùng người trẻ quả nhiên là một cách tốt để thư giãn tinh thần.

Ở nơi tràn ngập thanh xuân, Địch Ny Toa thấy được vô số tương lai.

Thích vẽ, tương lai có thể trở thành họa sĩ hoặc mangaka. thích sinh vật, có thể sẽ trở thành bác sĩ. yêu toán học, tương lai có thể là nhà khoa học.

Tương lai vô hạn ẩn giấu trong lòng bàn tay của giáo viên, Địch Ny Toa sẽ che chở cho những học sinh này trưởng thành.

Dạy học theo năng lực, Địch Ny Toa tuy chỉ dạy toán, nhưng cô đã được cả lớp yêu mến.

Một giáo viên tôn trọng học sinh, cũng sẽ nhận được sự kính trọng của học sinh.

Cô Địch Ny Toa, tối nay có thể giúp ở lại tuần tra một chút không.

Hiệu trưởng vậy mà chủ động tìm đến Địch Ny Toa.

Được chứ ạ, nhưng còn bác lao công thì sao.

Địch Ny Toa đã gặp ông lão lao công hiền lành đó, luôn nở nụ cười, thích nói về con cá vàng ông nuôi.

Ông ấy không được khỏe, vốn không nên làm phiền cô, nhưng hôm nay lại trùng hợp, tôi hỏi mấy giáo viên đều nói có việc.

Tôi cũng hết cách mới tìm đến cô.

Không sao đâu, thưa hiệu trưởng.

Chẳng phải chỉ là ngăn có người đến trường quậy phá thôi sao, không vấn đề gì.

Vậy thì làm phiền cô rồi.

Lại đưa cho Địch Ny Toa đèn pin và chìa khóa, hiệu trưởng liền giao cả trường cho cô.

Và tình tiết cũng vô tình bắt đầu được thúc đẩy, người điều khiển AS khổng lồ đó khi qua cửa khẩu đã bị chính phủ Nhật Bản bắt giữ, Bí Ngân nhận được tin, lập tức tinh gọn đội ngũ đến Nhật Bản.

Do chỉ có Thái Toa mới có thể phân biệt được đối phương có từng được phẫu thuật điều chỉnh driver hay không, nên Thái Toa và cấp trên của Tương Lương, thiếu tá Andrei, đã gặp được người điều khiển đó.

Cậu ta rõ ràng vẫn còn là một thiếu niên, nhưng ánh mắt lại như dã thú.

Thuyền trưởng, cô thấy sao.

Thiếu tá và Thái Toa cách cậu thiếu niên qua một tấm kính một chiều.

Chắc là không sai.

Thái Toa gật đầu, nhẹ nhàng nói, trong lòng dấy lên một tia không nỡ.

Thiếu niên này tuổi tác có lẽ tương đương với cô, nhưng đã trở thành công cụ của tổ chức khủng bố.

Vậy thì tốt, tôi lập tức sắp xếp di chuyển.

Tiếc là nội bộ Bí Ngân cũng không phải là một khối sắt, gián điệp của Hống Hợp Kim đang ở trên TDD 1, hành động của họ không thể qua mắt được bọn khủng bố.

A21 nhận được thông tin từ đồng bọn, lập tức thành lập một đội đặc công, chuẩn bị giải cứu người điều khiển. 142.

Một chiếc AS Man Tộc Nhân bán chạy nhất của Liên Xô, cùng hai chiếc xe bọc thép, hơn mười binh sĩ kinh nghiệm phong phú, tấn công vào hải quan phòng bị yếu kém.

Chúng ta phải mang đứa trẻ đó đi cùng.

Thái Toa không thể bỏ mặc một thiếu niên lầm đường lạc lối.

Nhưng thiếu tá Andrei không đồng ý: Binh lực của chúng ta, bảo vệ cô đã rất miễn cưỡng rồi.

Không ai ngờ bọn khủng bố sẽ xuất hiện ở Nhật Bản, mà còn có lực lượng vũ trang mạnh như vậy.

Lời vừa dứt, bên tai đã vang lên tiếng nổ, thiếu tá nhanh nhẹn che chắn cho Thái Toa, nhưng anh ta lại bị những mảnh kính vỡ bay loạn phía sau đâm bị thương.

Lúc này, với tư cách là thuyền trưởng, Thái Toa phải đưa ra lựa chọn, là ở lại cùng thuộc hạ bị bắt, hay là rời đi trước.

Cuối cùng cô lấy khẩu súng của thiếu tá, uy hiếp thiếu niên điều khiển trốn khỏi nơi này.

Và đích đến của cô chính là nhà của Tương Lương Tông Giới.

Điều này lại dẫn đến một màn tu la tràng giữa Thiên Điểu Yếu và Thái Toa, ngay cả Tương Lương Tông Giới có chỉ số EQ không cao cũng bị bầu không khí quỷ dị này làm cho toát mồ hôi lạnh.

Ở một nơi khác, Đỗ Lan, người hỗ trợ A21, biết được họ lại làm mất người điều khiển, trong lòng cạn lời.

Quả nhiên bọn khủng bố vẫn là bọn khủng bố, khó làm nên chuyện lớn.

Chương 639

Ngay cả một người điều khiển cũng không bảo vệ được, còn làm khủng bố gì nữa.

Chúng tôi sẽ tìm ra cậu ấy.

Người nói là chị gái của người điều khiển, một cô gái ngực khủng, Seina.

Tùy các người.

Đỗ Lan nhận ra A21 thực ra không thích kẻ xen ngang như mình, nhưng anh ta không quan tâm, anh ta chỉ muốn chơi trò chơi với vợ mình thôi.

Hừ.

Dựa vào thực lực mạnh mẽ mà chỉ tay năm ngón với A21, đúng là thừa chuyện.

Nhưng Bạch Sắc Ác Ma sau lưng Đỗ Lan lại khiến người ta e sợ, khiến họ không chấp nhận cũng phải chấp nhận.

Hơn nữa Đỗ Lan quả thực có thủ đoạn thông thiên, các bộ phận khác nhau dường như đều có người của anh ta.

Rất nhiều thông tin đều do anh ta cung cấp.

Đỗ Lan đứng bên chân Bạch Sắc Ác Ma, bóc một cây kẹo mút ngậm trong miệng, cho Seina thấy một bên mặt anh tuấn, mọi thứ đều không cần lời nói.

Mà lúc này Địch Ny Toa đang ở trong ngôi trường không người, cầm đèn pin đi tuần tra khắp nơi.

Cộp, cộp, cộp, cộp.

Tương Lương Tông Giới ra hiệu im lặng, vì lo lắng hành tung bị lộ, hắn đã đưa Thiên Điểu Yếu và Thái Toa, uy hiếp tên khủng bố thiếu niên Trác Ma đến một ngôi trường bỏ hoang để ẩn náu một thời gian.

Nơi này không có ai, dù có xảy ra chiến đấu cũng không liên lụy đến người khác.

Nhưng bây giờ họ lại nghe thấy tiếng giày cao gót gõ trên mặt đất.

Tông Giới, không phải cậu nói không có ai sao.

Thái Toa lo lắng sẽ có người vô tội bị cuốn vào.

Kỳ lạ.

Tông Giới cũng rất ngạc nhiên, tại sao lại có người ở trong một ngôi trường bỏ hoang, lại không giống kẻ địch.

Tôi nhớ ra rồi, hôm nay lúc đi học tôi từng nghe nói Địch Ny Toa có việc phải qua đây.

Thiên Điểu Yếu nhỏ giọng nói.

Thái Toa vừa nghe là Long Tổ Địch Ny Toa, người phụ nữ thần bí đó, liền yên tâm.

Nhưng liên minh giữa Long Tổ và Bí Ngân tạm thời chỉ có một số ít người biết, cô cũng không muốn làm ầm lên: Nếu là vậy, lát nữa cô ấy tuần tra xong sẽ quay về thôi.

Thượng tá nói không sai, chúng ta hiện giờ không nên để người khác cuốn vào sự việc.

Ha ha, các ngươi không muốn liên lụy người khác ư.

Tên khủng bố trẻ tuổi lại không muốn chiều theo ý các ngươi, bị trói ngược vào ghế bỗng nhiên giãy giụa mạnh, khiến chân ghế ma sát trên mặt đất tạo ra âm thanh chói tai khó nghe.

Ngươi làm gì vậy.

Thiên Điểu Yếu còn chưa nói dứt lời, Tương Lương Tông Giới đã hành động nhanh hơn, gần như trong nháy mắt đã đè Trác Ma xuống đất, không cho hắn phát ra tiếng ồn nữa.

Nhưng tiếng ghế ngã xuống đất trong đêm còn vang dội hơn cả tiếng móng vuốt ma quỷ lúc trước.

Là ai.

Từ hành lang bên ngoài truyền đến giọng của Địch Ny Toa.

Tương Lương Tông Giới.

Thiên Điểu Yếu sắp phát điên rồi, cái đầu óc đơn giản, đầy cơ bắp này không thể nghĩ ra cách khác được sao.

Tại sao lại gây ra động tĩnh dọa chết người như vậy, Cậu đã thu hút Địch Ny Toa tới đây rồi.

Tiếng bước chân đến gần.

Tiêu rồi, cậu đã hại Địch Ny Toa rồi.

Thiên Điểu Yếu lo đến chết, Đúng, đúng, chúng ta trốn đi.

Chỉ cần Địch Ny Toa không phát hiện ra chúng ta là được.

Thế là mọi người lập tức trốn đi, nhưng phòng học đâu phải là thánh địa trốn tìm, về cơ bản chỉ cần liếc mắt là thấy hết, bốn người họ thì trốn vào đâu được.

Cuối cùng Tương Lương đè Trác Ma trốn dưới bục giảng, còn Thái Toa và Thiên Điểu Yếu thì đối mặt nhau chen vào trong tủ đựng đồ lặt vặt.

Soạt, Địch Ny Toa kéo cửa trượt bước vào: Kỳ lạ, rõ ràng âm thanh phát ra từ đây mà.

Ánh đèn pin quét qua phòng học, Địch Ny Toa phát huy tài diễn xuất, làm như không tìm thấy ai.

Lúc này, Tương Lương và tên khủng bố thiếu niên còn đỡ, ít nhất không gian dưới bục giảng đủ lớn, còn hai cô gái trốn trong chiếc tủ hẹp dài ở góc phòng thì khổ sở rồi.

Đặc biệt là hai cô gái đều rất có da có thịt, chen chúc đối mặt nhau, quả thực là thử thách độ dẻo dai của họ.

Bây giờ cả hai đều đỏ mặt, không dám nhìn đối phương.

Những bộ phận nhạy cảm bị chèn ép, đối với thiếu nữ mà nói thì quá kích thích.

Cũng không biết ban đầu họ đã chen vào bằng cách nào.

Hơi thở phả vào mặt và cổ đối phương càng khiến họ e thẹn, cả không gian đều biến thành màu hồng phấn.

Hai cô gái có lẽ đang diễn cảnh bách hợp, cần gì đến Tông Giới nữa.

Đúng lúc này, phá vỡ sự ngượng ngùng của hai cô gái lại là tiếng động cơ ô tô vang vọng trong khuôn viên yên tĩnh, đúng ngay lúc này.

Bụp.

Một dãy đèn chiếu công suất lớn rọi sáng tòa nhà dạy học, ánh sáng từ đèn trên nóc xe khiến người ta chóng mặt.

Chết tiệt.

Tương Lương Tông Giới thấy phòng học đột nhiên sáng lên liền biết có chuyện không hay, xem ra vận khí của Địch Ny Toa thật sự không tốt.

Ha, tôi đã nói là họ sẽ tìm ra tôi mà.

Trác Ma phát ra một tràng cười lạnh.

Xảy ra chuyện gì vậy.

Địch Ny Toa che mắt lại gần cửa sổ nhìn cho rõ.

Thấy người dưới lầu toàn bộ đều cầm súng trường, quần áo lại lộn xộn không có quy củ, liền biết đó là bọn khủng bố.

Nguy hiểm, đừng đứng ở cửa sổ, cẩn thận lính bắn tỉa.

Đã bị Địch Ny Toa bắt gặp rồi, Tương Lương Tông Giới cũng không cần phải trốn nữa.

Tương Lương.

Rầm.

Tủ đồ đổ xuống, hai cô gái mặt đỏ bừng bò ra, dường như trong chiếc tủ nhỏ đó đã xảy ra chuyện gì đó không tầm thường.

Còn có cả Thiên Điểu.

Mọi người rốt cuộc đang làm gì vậy.

Mọi người có biết không, nửa đêm lẻn vào là.

Xẹt xẹt.

Dám dùng tiếng nhiễu điện để ngắt lời giáo huấn của Địch Ny Toa, đám người bên dưới quả thực không muốn sống nữa.

Mau giao người của chúng tao ra đây.

Có người dùng loa phóng thanh hét lên.

Tương Lương ló đầu ra nhìn một cái, phát hiện họ đã bị bao vây hoàn toàn, hơn nữa kẻ địch toàn bộ đều dùng vũ khí tự động, chỉ dựa vào một mình hắn thì không thể nào bảo vệ ba người phụ nữ ở đây và canh chừng tên khủng bố được.

Hơn nữa, kẻ địch có lẽ còn có vũ khí như RPG, muốn cố thủ cũng không thể.

Trốn đi sớm muộn gì cũng bị tìm thấy, nhưng nếu đầu hàng, bọn khủng bố không phải quân chính quy, không biết ưu đãi tù binh, bọn họ đa phần sẽ bị giết người diệt khẩu.

Ha, tận thế của các ngươi đến rồi.

Tên khủng bố kia kiêu ngạo cười lớn, Ta khuyên các ngươi vẫn nên bó tay chịu trói đi, có lẽ còn tha cho các ngươi một mạng.

Khoan đã, chúng ta rõ ràng đã dùng lò vi sóng phá hủy máy phát tín hiệu trong tay hắn rồi, tại sao bọn chúng lại tìm được đến đây.

Thiên Điểu Yếu không tin vận khí của mình lại tệ đến thế.

Ha, ra là các ngươi hoàn toàn không phát hiện ra sao.

Cái gì mà Bí Ngân, căn bản chỉ là một đám ngốc hữu danh vô thực.

Trác Ma nói: Chẳng lẽ các ngươi đều không phát hiện ra, là ta đã thông báo cho chúng đến sao.

Sao có thể.

Ngược lại, Tương Lương nhớ ra, trước khi Địch Ny Toa xuất hiện, Trác Ma đã từng ngáng chân Thiên Điểu.

Thiên Điểu, điện thoại của cậu đâu.

Điện thoại.

Bây giờ cậu mới nghĩ đến việc báo cảnh sát sao.

Thiên Điểu Yếu kỳ lạ nói, nhưng lại phát hiện điện thoại của mình đã không còn, sờ khắp các túi cũng không tìm thấy: Tôi nhớ lúc ra ngoài tôi có mang theo mà.

Ha ha.

Trác Ma cười lạnh.

Là ngươi đã trộm điện thoại của Thiên Điểu, rồi lén lút tìm ra vị trí của chúng ta, thông báo cho đồng bọn của ngươi.

Thái Toa lập tức hiểu ra.

Phải thì sao.

Tên khủng bố kiêu ngạo như vậy, quả thực là đáng ăn đòn.

Chết tiệt, xin lỗi, là do tôi quá bất cẩn.

Không sao đâu, Thiên Điểu, cậu chỉ là dân thường.

Người đáng lẽ phải nói xin lỗi là chúng tôi, những người đã cuốn cậu vào sự việc này.

Thái Toa nói, hiện tại thế địch ta chênh lệch, dường như không thể trốn thoát được nữa.

Chương 640

Từ bỏ đi, các ngươi không trốn được đâu.

Vừa nãy còn là tội phạm bị bắt, trong nháy mắt đã phản khách vi chủ, cảm giác này thật tuyệt.

Bây giờ hết cách rồi, chỉ có thể tìm sự giúp đỡ của Long Tổ Địch Ny Toa, thêm một người thêm một phần sức mạnh.

Thái Toa nhìn về phía Địch Ny Toa, vừa định nói thì nghe thấy tiếng cười của cô.

Ha.

Ngươi cười cái gì.

Tên khủng bố khó chịu, chính mình còn chưa cười, hơn nữa vào lúc này bọn cá trên thớt các ngươi còn dám cười.

Địch Ny Toa, cậu không sao chứ.

Thiên Điểu Yếu còn tưởng Địch Ny Toa vì gặp phải tình huống này mà suy sụp.

Tôi đang cười bọn khủng bố quả nhiên không đủ chuyên nghiệp, đặc biệt là loại khủng bố thiếu niên nhi đồng này, năng lực nghiệp vụ còn cần phải nâng cao.

Ở với Đỗ Lan lâu, cách nói chuyện của Địch Ny Toa cũng bị chồng mình làm cho lệch lạc.

Khủng bố mà cũng có nghiệp vụ.

Bà thím này đang nói nhảm gì vậy.

Xu hướng bạo lực của Trác Ma bộc lộ ra.

Ngươi tưởng đồng bọn của ngươi bây giờ mới đến sao.

Địch Ny Toa mỉm cười, Ngay nửa giờ trước, bọn chúng thực ra đã phái hai đội người lẻn vào rồi, đúng rồi, lúc đó Thiên Điểu và cô Thái Toa đang ở trong nhà vệ sinh nữ.

Tình hình hiện tại trông có vẻ địch mạnh ta yếu, nhưng thực ra là hành động bất đắc dĩ của bọn khủng bố.

Sao có thể.

Địch Ny Toa.

Trừ Thái Toa, mọi người đều kỳ lạ nhìn Địch Ny Toa.

Trác Ma càng biến sắc mặt: Ngươi nói trước đó có hai đội lẻn vào rồi.

Không sai, nửa giờ trước, Thiên Điểu và cô Thái Toa đang rửa tay.

Chuyện này nói một lần là được rồi.

So với Đỗ Lan, Địch Ny Toa khi trở nên suồng sã thì còn tùy tiện hơn.

Thiên Điểu mặt đỏ bừng, thật là, sao có thể nhấn mạnh chuyện này trước mặt con trai như vậy, Hay là nói về những người lẻn vào trước đó đi.

Không có gì đáng nói cả, bọn chúng đều bị tôi xử lý hết rồi.

Cái gì.

Cô rốt cuộc là ai.

Tương Lương Tông Giới căng thẳng.

Tương Lương quân tào, tôi vẫn chưa giới thiệu cho cậu, vị tiểu thư Địch Ny Toa này là thành viên của tổ chức bí mật Long Tổ, cũng là đồng minh của Bí Ngân chúng ta.

Không thể nào.

Người phụ nữ dịu dàng dễ mến, được Thiên Điểu Yếu coi là thần tượng Địch Ny Toa lại cũng là đặc công.

Thiên Điểu, xin lỗi nhé, thân phận của tôi là cơ mật nên không nói rõ với cậu.

Không sao, không sao.

Thiên Điểu đã quen rồi.

Tương Lương Tông Giới bây giờ đã hiểu hết: Thì ra là vậy, thảo nào bọn chúng lại chọn một kế hoạch không ra gì như thế, muốn vây bắt chúng ta từ chính diện.

Thì ra là đội lẻn vào đã bị tiêu diệt toàn bộ, chỉ huy của địch cũng coi như sáng suốt, chỉ tiếc là gặp phải Địch Ny Toa.

Tông Giới không hề nghi ngờ gì về việc Địch Ny Toa tiêu diệt hai đội lẻn vào, trước đó hắn đã biết cô giỏi cận chiến, chỉ cần tiếp cận bộ đội, tiêu diệt họ trong nháy mắt cũng không phải vấn đề.

Đặc biệt là Địch Ny Toa, việc lợi dụng địa hình của cô tuyệt đối vượt xa kẻ địch.

Giỏi quá, đúng là văn võ song toàn.

Thiên Điểu rất nhanh đã sùng bái Địch Ny Toa trở lại, người phụ nữ mạnh mẽ như vậy mới là hình mẫu của nữ hán tử.

Ngược lại, tên khủng bố Trác Ma nghiến răng nghiến lợi, hận không thể xé xác Địch Ny Toa ra, nhưng hắn cũng chỉ có thể dùng ánh mắt và lửa giận để trút nỗi bất cam của mình.

Nhưng rất nhanh hắn lại cười, chỉ dựa vào mấy người này cũng không thể thoát khỏi vòng vây chặt chẽ như vậy, cuối cùng vẫn là bọn khủng bố thắng lợi.

Tông Giới, bây giờ chúng ta phải làm sao.

Bị các phần tử vũ trang bao vây, Thiên Điểu Yếu bình tĩnh lại, cảm thấy tình hình nguy cấp, người đầu tiên nghĩ đến là chuyên gia đã từng cứu giúp mình.

Tốt nhất là chúng ta bắt giữ tên khủng bố này, sau đó đàm phán điều kiện với kẻ địch.

Tương Lương nói: Thượng tá, cô thấy sao.

Thái Toa cũng không có cách nào hay hơn, ở đây còn có một dân thường.

Để dân thường bị cuốn vào đã là sai lầm lớn, bây giờ nếu lại để dân thường gặp nguy hiểm thì là sai càng thêm sai.

Quân tào, tôi cơ bản đồng ý với cách của cậu.

Địch Ny Toa, cô còn cách nào khác không.

Long Tổ dù sao cũng là đối tác hợp tác, cũng phải trưng cầu ý kiến của đối phương.

Tôi thấy chúng ta nên báo cảnh sát.

Địch Ny Toa rất nghiêm túc nói.

Thái Toa và Tông Giới kỳ lạ nhìn Địch Ny Toa, muốn xem cô có đang nói đùa không, nhưng nhìn biểu cảm của cô, họ phát hiện cô đang rất nghiêm túc.

Thiên Điểu Yếu thì liên tục gật đầu, cô vẫn còn tư tưởng của dân thường, không biết loại khủng bố có hỏa lực mạnh thế này có thể hoàn toàn áp đảo cảnh sát thông thường.

Kết quả của việc báo cảnh sát rất có thể là khiến cảnh sát thương vong thảm trọng.

Nhưng trong tình huống này, đề nghị của Địch Ny Toa lại vô cùng sáng suốt, phải biết cảnh sát còn có đặc cảnh, trang bị không hề kém, hoàn toàn có thể cầm chân trận thế của bọn khủng bố.

Chỉ tiếc là đám người của Bí Ngân toàn bộ đều theo chủ nghĩa anh hùng cá nhân, cho rằng với tất cả vũ khí công nghệ cao và tố chất tinh nhuệ là có thể giải quyết mọi thứ.

Đương nhiên, đội tác chiến Tây Thái Bình Dương của Bí Ngân, đơn vị luôn thực hiện các nhiệm vụ khó khăn cho Liên Hợp Quốc, cũng thực sự có vốn để tự hào, nhưng trong tình huống này, dù tinh nhuệ đến đâu cũng không có cách nào giải quyết được đám đông kẻ địch vũ trang.

Mọi người sao lại kỳ lạ vậy, lợi dụng tất cả tài nguyên có thể lợi dụng để giành thắng lợi trong chiến tranh, đó là nền tảng của nền tảng.

Địch Ny Toa cười nói, Hơn nữa, thực ra tôi đã báo cảnh sát rồi.

Nếu Đỗ Lan ở đây, nhất định sẽ giơ ngón cái với Địch Ny Toa, quả nhiên cả nhà họ đều tùy hứng như vậy.

Cái gì.

Thái Toa làm sao cũng không ngờ Địch Ny Toa lại làm như vậy, Cô Địch Ny Toa, cô có biết điều này sẽ gây ra tổn thất lớn thế nào không.

Sẽ có rất nhiều người vô tội bị thương hại không.

Điều mà Thái Toa không thể dung thứ nhất chính là để dân thường bị thương hại.

Địch Ny Toa im lặng nghe xong, cuối cùng chỉ nói một câu: Đây là sự kiện khủng bố xảy ra trên lãnh thổ Nhật Bản, chẳng lẽ cảnh sát Nhật Bản không có quyền biết và tham gia giải quyết sao.

Không phải vấn đề đó, mà là hỏa lực của tổ chức khủng bố quá mạnh.

Không phải là thứ cảnh sát có thể đối phó.

Thái Toa sắp khóc, Tuy tôi không biết Long Tổ của các cô như thế nào, nhưng mục đích ban đầu khi thành lập Bí Ngân của chúng tôi là để giải quyết các hoạt động khủng bố trong bóng tối, bảo vệ hòa bình thế giới.

Thế mới đúng, không phải vẫn cần các cô bảo vệ hòa bình thế giới sao.

Cho nên các cô mới phải sống sót chứ.

Địch Ny Toa cũng không biết có phải đang chế nhạo Bí Ngân không, dù sao câu nói này nghe không đúng vị cho lắm.

Dù sao còi báo động của cảnh sát ở xa đã vang lên, bây giờ nói gì cũng vô dụng.

Sau đó liền nghe thấy tiếng súng, đó là bọn khủng bố đã nổ súng.

Cảnh sát đến chỉ là một chiếc xe tuần tra, hai cảnh sát, hai khẩu súng lục tiêu chuẩn làm sao là đối thủ của bọn khủng bố.

Sau đó cảnh sát gọi viện trợ, vừa cầm bộ đàm lên, kẻ địch đã bắn một phát RPG làm nổ tung chiếc xe cảnh sát.

Bọn khủng bố thấy cảnh sát đến, biết rằng sau đó đặc cảnh chắc cũng sắp tới, Tấn công.

Vừa vung tay, mấy tên khủng bố cầm súng xông vào trường học, chúng không còn thời gian nữa.

Không ổn, bọn chúng vào rồi.

Thiên Điểu căng thẳng nói.

Cảnh sát này quả nhiên không dùng được lâu, Địch Ny Toa lắc đầu, thời gian câu giờ này cũng quá ngắn.

Lúc mình báo cảnh sát rõ ràng đã nói là một nhóm phần tử vũ trang, cảnh sát lại chỉ cử đến có bấy nhiêu người.

Quả nhiên ở thế giới này, các tổ chức như Bí Ngân đã xử lý rất tốt và che giấu rất tốt các sự kiện khủng bố ở các quốc gia, che đậy bóng tối của thế giới không một kẽ hở.

Công việc của họ không nghi ngờ gì là đạt chuẩn, nhưng điều này cũng khiến những người dân lương thiện quên rằng trên thế giới này còn có quá nhiều nguy hiểm và bóng tối.

Tuy nhiên, Địch Ny Toa sớm đã nhìn thấu tất cả, từ thời ở thế giới Claymore, cô đã hiểu rằng trừ khi ánh sáng mạnh hơn bóng tối gấp trăm lần, nếu không thế giới cuối cùng sẽ bị bóng tối xâm thực, và ánh sáng cuối cùng cũng sẽ biến thành một sự tồn tại mà ai cũng sợ hãi.

Đương nhiên, tổ chức khủng bố A21 này thực ra cũng không mạnh mẽ gì cho lắm, ngoài việc giết dân thường, làm tình hình các nước lớn thêm căng thẳng, cũng chẳng thấy lật đổ chính quyền nước lớn hay gây ra chiến tranh thế giới gì cả.

Chỉ biết bắt nạt các nước nhỏ, và còn dán mắt vào Bí Ngân, dường như kẻ thù của mình chỉ có mỗi Bí Ngân, hơn nữa chúng còn luôn muốn chiến thắng Bí Ngân bằng vũ lực, chứ không nghĩ ra cách nào khác để hạ gục Bí Ngân.

Mặc dù cuối cùng chúng dường như đã thành công, nhưng cũng để lại những thành viên tinh nhuệ của Bí Ngân, diệt cỏ không trừ tận gốc, thực lực cũng chỉ đến thế.

Trên đường một hàng đèn cảnh sát nhấp nháy, xem ra sở cảnh sát cuối cùng đã ý thức được sự mạnh mẽ của kẻ địch, điều động lực lượng cảnh sát gần đó, một trận đại chiến cảnh sát tội phạm sắp sửa bắt đầu.

Cơ hội đến rồi, bọn khủng bố bên ngoài giao cho cảnh sát cầm chân, kẻ địch bên trong giao cho tôi và bạn học Tương Lương.

Địch Ny Toa nói, Còn tên khủng bố thì. bạn học Tương Lương đánh ngất hắn, giao cho Thái Toa và Thiên Điểu canh giữ.

Dù sao bây giờ cảnh sát đã đến, cũng chỉ có thể làm theo sự sắp xếp của Địch Ny Toa.

Một nhóm người tản ra, bắt đầu hành động.

Bến cảng nơi A21 ẩn náu, Thánh Nại tức giận ném điện thoại đi, tại sao lại đánh nhau với cảnh sát chứ.

Đã nói là đi cứu phi công, chứ không phải bảo họ đi gây rối, bây giờ thì tiêu rồi, chuyện bé xé ra to.

Ha ha, xem suy nghĩ của bọn khủng bố này mà xem, rõ ràng là đến gây chuyện, lại còn sợ chuyện lớn, đúng là không có tiền đồ.

Chương 641

Đỗ Lan liếc mắt là biết bọn khủng bố A21 này chột dạ, không có chút phong thái của bom người, gọi gì là khủng bố chứ, Bị cảnh sát bao vây rồi sao.

Đỗ Lan cười rất vui vẻ.

Sao ngươi biết.

Thánh Nại lườm Đỗ Lan.

Đỗ Lan lấy ra một chiếc TV nhỏ, đài truyền hình đang phát sóng, chính phủ chưa kịp phong tỏa tin tức ngay lập tức, nên đài truyền hình cũng không sợ chuyện lớn, trực tiếp toàn bộ quá trình từ trực thăng.

Sắc mặt Thánh Nại càng tệ hơn, trong khuôn viên trường trung học Jindai tiếng súng tiếng pháo vang trời.

Trang bị vũ khí của bọn khủng bố hoàn toàn áp chế cảnh sát, hơn nữa còn có lính bắn tỉa, cảnh sát căn bản không có cơ hội ló đầu.

Bạch Sắc Ác Ma, chuẩn bị xuất kích đi.

Tình huống này Đỗ Lan vẫn phải tìm lại tên phi công kia mới được.

Thánh Nại mặt đỏ bừng, đây quả thực là sự sỉ nhục của Đỗ Lan đối với cô.

Nhưng lúc này nếu Đỗ Lan không ra tay, A21 có lẽ sẽ gãy gánh ở đây, nên cô đã ngầm đồng ý.

Rõ.

Hóa Xà Lý Tế Dân điều khiển Bạch Sắc Ác Ma bay vút lên trời, tốc độ còn nhanh hơn tốc độ âm thanh.

Được rồi, vấn đề đã giải quyết, các cô đi chuẩn bị Cự Nhân, tôi đi xem tù binh của chúng ta.

Tương Lương trưởng quan An Đức Lỗ thiếu tá vẫn còn đang nằm trên giường sắt, hắn bị mảnh vỡ thủy tinh đâm vào thận đỉnh gan, vẫn chưa thể động đậy.

Chỉ được một bác sĩ hạng ba trong nhóm khủng bố xử lý khẩn cấp một chút, nhưng chết thì không chết được.

Kalinin, danh sách đen của KGB đang treo thưởng cái đầu của ngươi đấy.

Đỗ Lan tự mình bê một chiếc ghế gấp ngồi xuống bên giường, Ngươi nói xem ta nên làm gì với ngươi đây.

Tùy ngươi.

Andrei Kalinin là một người cứng rắn, đến chết còn không sợ, càng không sợ tra tấn gì.

Đừng mà, tôi không phải là người tùy tiện.

Đỗ Lan không vui, Thế này đi, tôi tùy tiện lấy ít xi măng làm tượng ngươi, rồi tùy tiện tìm một chỗ ném xuống biển là được.

Sự hài hước lạnh lùng của Đỗ Lan rõ ràng không ảnh hưởng đến vị hảo hán này.

Xem ra ngươi vẫn thích bị trói vào ống phụt của máy bay chiến đấu, hoặc là nhét vào ống phóng ngư lôi hơn.

Các ngươi còn có máy bay chiến đấu và tàu ngầm tác chiến.

An Đức Lỗ đây là đang moi móc tình báo.

Những gì Bí Ngân các ngươi có, ta đều có, và còn tốt hơn các ngươi.

Những gì Bí Ngân các ngươi không có, ta cũng có.

Mục đích của các ngươi là gì.

Đương nhiên là để người dân thế giới từ trong khủng bố hiểu được hòa bình hiện tại không dễ gì có được.

Thế nào.

Cao cả không, có muốn nhảy việc sang Thao Thiết, gia nhập tổ chức của chúng ta không, bao ăn ở, hơn nữa khi đi nghỉ dưỡng ở các nước trên toàn cầu để tiến hành hoạt động khủng bố, mọi chi phí đều do tổ chức thanh toán, và tổ chức cũng không yêu cầu thành tích nghiệp vụ gì, ngươi dù không có thành tích, không tham gia hoạt động khủng bố cũng vẫn nhận được lương của tổ chức.

Động lòng chưa.

Đỗ Lan thấy hắn im lặng, Xem ra ngươi là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, vậy thì hãy xem Thao Thiết chúng ta tiêu diệt Bí Ngân các ngươi đi, lũ chó săn của phe tư bản các ngươi.

Đột nhiên thay đổi sắc mặt, tài diễn xuất của Đỗ Lan ngày càng tốt, hơn nữa còn làm An Đức Lỗ suy nghĩ lệch đi, dù sao Bí Ngân bản thân đã nghiêng về phía Âu Mỹ, bây giờ An Đức Lỗ đã nghi ngờ Thao Thiết có thể là đã nhận được sự hỗ trợ của Liên Xô mới có thể bước lên vũ đài thế giới.

Bạch Sắc Ác Ma hạ cánh giữa những chiếc xe cảnh sát, trong nháy mắt đã dọn đường cho bọn khủng bố, sau đó lại phá vỡ tòa nhà dạy học của trường, bắt đi ba người.

Thiên Điểu, Thượng tá.

Tương Lương Tông Giới trơ mắt nhìn Bạch Sắc Ác Ma bay đi, bất lực.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy bản thể của Bạch Sắc Ác Ma, dưới ánh trăng trong trẻo, lớp sơn màu trắng phát ra ánh sáng lạnh lẽo, như gió lạnh đêm đông thấu xương.

AS đáng sợ như vậy, Tương Lương Tông Giới sau khi nhìn thấy mới biết nó thật sự khủng bố đến thế, chỉ những hạt phát ra đã có thể phòng ngự các loại tấn công vật lý, loại công nghệ này, trong suốt sự nghiệp quân ngũ của Tương Lương hắn chưa từng thấy.

Cuối cùng cũng ra tay rồi sao.

Địch Ny Toa thấy Bạch Sắc Ác Ma cũng biết chồng mình đã ra tay, liền tìm đến Tương Lương Tông Giới: Bạn học Tương Lương, cậu liên lạc với những người khác của Bí Ngân, tìm kiếm viện trợ, tôi đi chuẩn bị vũ khí, lát nữa chúng ta sẽ đến tổng bộ của bọn khủng bố.

Nhưng làm sao chúng ta biết được nơi chúng đặt chân.

Yên tâm, trên người Thiên Điểu, Thái Toa, và cả tên nhóc kia tôi đều đã động tay động chân rồi.

Địch Ny Toa nói xong đưa một chiếc bộ đàm cho Tương Lương, Hành động nhanh lên.

Tương Lương thầm nghĩ cô đi đâu chuẩn bị vũ khí, lại còn bảo mình nhanh lên.

Nhưng lại thấy Địch Ny Toa đi đến trước bảng đen, đặt lòng bàn tay lên góc dưới bên phải của bảng, sau khi quét xong, cả tấm bảng đen lại cuộn lên trên.

Không gian lộ ra treo đủ các loại vũ khí.

Tương Lương ngày nào cũng học trong phòng này, mà không hề phát hiện sau bảng đen còn có bí ẩn.

Nhưng bây giờ không có thời gian để ý, lấy vũ khí rồi nói sau, trang bị đầy đủ, lần này là phải làm một trận lớn.

Bí Ngân cũng đã liên lạc được, hai người không kịp dọn dẹp tàn cuộc, lách qua những cảnh sát còn lại tìm một chiếc xe, lao về phía bến cảng.

Cơ giáp siêu cổ đại do Thao Thiết phát triển quá mạnh, AS của Bí Ngân các cậu khó mà địch lại, nên lần này chúng ta chủ yếu là giải cứu con tin, cố gắng tránh những trận chiến không cần thiết.

Ừm.

Tương Lương Tông Giới cũng biết tình hình này, nên sau khi cứu được người, những chuyện còn lại cứ giao cho tên lửa của TDD 1.

Người đi đường ít dần, đèn neon xung quanh cũng thưa thớt, càng đến gần bến cảng, hơi thở nguy hiểm càng nồng đậm.

Thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng gầm rú của máy móc khổng lồ từ trong bến cảng, tựa như quái thú thời viễn cổ.

Hai người xuống xe, đi bộ vào bến cảng, thấy lính gác thì lén lút hạ gục, lẻn vào khu vực trung tâm, đó là một nhà kho khổng lồ.

Bên trong nhà kho, Thái Toa lần đầu tiên đối mặt trực diện với thành viên của Thao Thiết, đại hiệu là Tịch Đỗ Lan.

Cộng thêm An Đức Lỗ, ba nhân vật chính đều bị đưa đến trước mặt Đỗ Lan.

Chắc là tôi vẫn phải tự giới thiệu một chút, tôi là Đỗ Lan của Thao Thiết.

Đỗ Lan dựa lưng vào lan can, chỉ cho họ thấy một bên mặt.

Tên khốn nhà ngươi.

Thiên Điểu Yếu nhớ lại lần trước cô bị bắt cóc, cũng là tên Đỗ Lan đáng ghét này, Sao ngươi cứ âm hồn không tan vậy.

Bởi vì khi chính nghĩa hiển hiện, bóng tối sẽ sinh ra, ta chính là tên khủng bố tồn tại để chứng minh giá trị của Bí Ngân.

Nhân tiện nói thêm, ta còn là hội viên của câu lạc bộ khủng bố thế giới, được hưởng đủ loại ưu đãi của các tổ chức khủng bố.

Đỗ Lan không những không lấy làm xấu hổ mà còn lấy làm vinh dự.

Không phải chỉ là một tên khủng bố sao.

Thiên Điểu Yếu phàn nàn.

Thao Thiết các ngươi thật sự muốn gây ra chiến tranh sao.

Thái Toa nhìn thấy AS Cự Nhân đang được chuẩn bị, đã kinh ngạc, AS này nếu khởi động, sự phá hoại gây ra tuyệt đối sẽ kinh người, hơn nữa còn tiêu hao sinh mệnh của phi công.

Thiếu niên kia rõ ràng chính là phi công, nếu đi lên, có lẽ sẽ không bao giờ xuống được nữa.

Các ngươi làm như vậy ngoài việc hại người ra còn có ý nghĩa gì.

Thái Toa sắc bén chất vấn Đỗ Lan.

Ý nghĩa thì nhiều lắm, nhưng nói đơn giản là thông qua tội phạm khủng bố có tổ chức để tiến hành tự phê bình và phản phê bình đối với đám đông thờ ơ và các mối quan hệ hệ thống trong xã hội hiện đại, đồng thời lợi dụng các phương thức bạo lực nguyên thủy để giải tỏa cảm xúc vị kỷ, nhằm đạt được mục đích cảnh tỉnh thế giới và thăng hoa bản thân.

Đỗ Lan nói một hơi, đột nhiên cảm thấy mình thật vĩ đại.

Chưa từng thấy kẻ mặt dày vô sỉ nào như vậy, lại có thể nói về hoạt động khủng bố một cách hùng hồn như thế, quả thực khiến người ta cạn lời phát điên.

Ngụy biện.

Thái Toa tức giận nói: Vì lợi ích cá nhân, ngươi có biết sẽ gây ra bao nhiêu gia đình tan nát không.

Không nhiều, theo số liệu trước đây, trừ vụ tấn công hạt nhân không ai thừa nhận vào tháng Hai năm 91 làm chết mười vạn dân thường, sau đó hiếm có vụ tấn công khủng bố nào vượt quá trăm người.

Tổ chức khủng bố khó mà phát triển thịnh vượng, thực là đau lòng ta, nhưng tình hình đó đã qua rồi, tương lai thuộc về Thao Thiết.

Thế giới sẽ dưới sự dẫn dắt của Thao Thiết mà lĩnh hội phong thái của khủng bố.

Đỗ Lan quả thực là một tên điên, hơn nữa còn là một tên điên cầm vũ khí mạnh mẽ.

Được rồi, xem ra đã chuẩn bị xong, vậy thì lên đi, đừng nói nhảm nữa.

Đỗ Lan thấy Thánh Nại dẫn Trác Ma ra, liền nói.

Hừ.

Giống như Thánh Nại, Trác Ma cũng không thích Đỗ Lan.

Mấy người này tuy giá trị rất lớn, nhưng mang theo cuối cùng cũng là gánh nặng, chi bằng giết đi cho rồi.

Thánh Nại giơ súng lên nhắm vào các con tin nói.

Chị, có thể không giết họ được không.

Trác Ma lại đột nhiên cầu xin cho hai cô gái trẻ, ra là trong quá trình ở cùng Thái Toa, hắn đã bị sự lương thiện của cô cảm hóa.

Cho nên mới nói năng lực nghiệp vụ của tên nhóc này không

được.

Mà chị gái hắn cũng do dự thiếu quyết đoán, lại đồng ý luôn.

Đỗ Lan chỉ biết thở dài, gỗ mục không thể đẽo.

Có lẽ các người đã quên một chuyện, hai người này là do Bạch Sắc Ác Ma bắt về, là tù binh của Thao Thiết, nên xử trí họ thế nào là do ta quyết định.

Đỗ Lan xen vào.

Ngươi.

Trác Ma định nói, nếu không đồng ý với mình thì mình sẽ không điều khiển AS Cự Nhân, nhưng lại nghĩ đến Thao Thiết có Bạch Sắc Ác Ma, căn bản không cần hắn làm gì, trong chớp mắt, liền nghĩ ra chi bằng mình điều khiển AS Cự Nhân để kìm hãm Thao Thiết rồi cứu hai cô gái trốn thoát.

Nghĩ đến đây, Trác Ma không còn đôi co với Đỗ Lan nữa, quay người đi về phía AS.

Trác Ma, đừng lên đó.

Thái Toa vẫn không muốn thấy thiếu niên lầm lỡ chết đi.

Nhưng để cứu Thái Toa, thiếu niên cũng không có lựa chọn nào khác, nghiến răng một cái trèo vào khoang điều khiển của AS.

Rắc rắc.

AS được kích hoạt, loại cơ giáp siêu cao siêu nặng này, hoàn toàn dựa vào khu động khí để bòn rút tinh thần lực của phi công để cố định cơ giáp, nên nếu không có phi công, AS hoàn toàn do dây cáp treo cố định ở đó không thể động đậy.

Chương 642

Quái vật thép khổng lồ đã tỉnh giấc, sự ma sát giữa các bộ phận kim loại giống như tiếng gầm gừ của quái vật, đó cũng chính là âm thanh mà Địch Ny Toa và Tương Lương nghe thấy.

Ầm.

Mục tiêu đầu tiên của Trác Ma là Bạch Sắc Ác Ma ở không xa, Thao Thiết giao cho tôi, Thái Toa cô mau chạy đi.

Đỗ Lan cạn lời, đây là cái gì.

Khủng bố hà tất phải làm khó khủng bố chứ.

Đúng lúc này, Địch Ny Toa và Tương Lương cùng với Mao và Khắc Lỗ Tư của Bí Ngân cùng lúc xông đến, phá nổ cửa lớn, trực tiếp lao vào.

Mao điều khiển chiếc M9 của cô, Khắc Lỗ Tư và Tương Lương cùng Địch Ny Toa đi bộ vào cứu người, rất nhanh đã tìm đủ Thiên Điểu, Thái Toa và cả An Đức Lỗ, mọi người chuẩn bị trốn ra ngoài.

AS Cự Nhân, M9 của Bí Ngân, cộng thêm Bạch Sắc Ác Ma, tạo thành thế chân vạc đối đầu.

Long Tổ, Thao Thiết, Bí Ngân, A21, bốn thế lực tụ họp một chỗ, sự việc phát triển theo một tương lai không thể lường trước.

Cả bến cảng rung chuyển vì AS Cự Nhân, sức người khó địch lại cơ giáp, nên Tương Lương và Khắc Lỗ Tư dìu An Đức Lỗ, dẫn Thiên Điểu Yếu và Thái Toa trốn khỏi nhà kho.

Địch Ny Toa cô ấy vẫn chưa ra.

Thái Toa tuy không đồng tình với cách làm của Địch Ny Toa, nhưng cũng không hy vọng cô xảy ra chuyện.

Thực lực của cô Địch Ny Toa rất mạnh, sẽ không sao đâu.

Nếu không phải cô ấy kìm chân kẻ địch, chúng ta cũng không thể ra ngoài được.

Tương Lương an ủi, lúc này biểu cảm của hắn nghiêm túc, lo lắng nhất lại là Mao.

M9 của Bí Ngân đối đầu với AS Cự Nhân và cả Bạch Sắc Ác Ma, căn bản không có cửa thắng. khu động khí và lá chắn hạt của Bạch Sắc Ác Ma đều có thể phòng ngự tấn công của M9, trong khi M9 lại không thể chịu nổi một đòn của kẻ địch.

Trác Ma, ngươi đang làm gì vậy.

Kẻ thù của chúng ta là Bí Ngân.

Bên trong nhà kho, cơ giáp Cự Nhân ầm ầm đuổi theo Bạch Sắc Ác Ma, nhưng vì tốc độ của Bạch Sắc Ác Ma cực nhanh nên không thành công.

Thánh Nại dù không ngừng gọi Trác Ma, nhưng cũng không thay đổi được gì.

Hóa Xà, ngươi rời đi trước, đừng nhúng vào vũng nước đục này.

Đỗ Lan ra lệnh một tiếng, Bạch Sắc Ác Ma đã phá vỡ mái nhà kho bay lên trời, AS Cự Nhân không còn làm gì được nữa, chỉ có thể toàn lực đối phó với Bí Ngân.

AS do Mao điều khiển không ngừng khai hỏa nhưng phát hiện xung quanh lớp giáp của Cự Nhân bị một lá chắn vô hình bao bọc, loại súng trường cơ giáp thông thường này hoàn toàn vô dụng.

Chết tiệt.

Nhập ngũ lâu như vậy, trải qua không ít trận chiến, đây là lần đầu tiên gặp phải loại kẻ địch này.

Chỉ nói về cái thể tích phi khoa học đó thôi đã khiến người ta áp lực cực lớn.

Vù vù.

Mao còn chưa kịp phản ứng, cánh tay của AS Cự Nhân lại đập xuống với tốc độ như đạn pháo.

Mao dựng tóc gáy, lăn sang một bên.

Phát huy tính cơ động và sự phối hợp của M9, cơ giáp thực hiện động tác của con người.

Một đòn không thành, đổi chiêu tấn công tiếp, cánh tay đập xuống quét ngang, một phát quật M9 vào tường nhà kho, không thể động đậy chút nào.

Cảnh báo, cảnh báo.

Trong khoang điều khiển M9, cảnh báo màu đỏ vang lên inh ỏi, mấy hệ thống và đường dây quan trọng lại bị phá hủy trong nháy mắt.

Đánh bại kẻ địch, AS Cự Nhân trở nên điên cuồng hơn, trông như một tên điên ngốc nghếch, thân thể khổng lồ vật lộn đi ra ngoài nhà kho, không có thứ gì có thể cản được nó tiến lên.

Nhà kho biến thành đống gạch vụn, thậm chí nước biển cũng đã tràn vào từ những chỗ vỡ, nhưng vẫn còn ba người đứng trên hành lang tầng hai đang lung lay sắp sập.

Thì ra nhà kho này được xây dựng ngay bên bờ biển, và có một mặt trực tiếp ở trong biển để các tàu thuyền nhỏ ra vào, bây giờ mặt hướng ra biển vì trận chiến trước đó bị phá hoại, dẫn đến nước biển tràn vào.

Thánh Nại bám vào lan can cố gắng không bị rơi xuống biển, nhưng cầu thang đi xuống đã bị ngập hoàn toàn trong nước, làm sao để trốn thoát đây.

Nhìn về phía Đỗ Lan, lại phát hiện hắn và người phụ nữ của Bí Ngân đối diện đang đứng đối mặt nhau, cũng không biết đang làm gì.

Địch Ny Toa không phải người của Bí Ngân, chỉ là Thánh Nại không biết.

Hóa Xà, xuống đây đưa Thánh Nại đi.

Đỗ Lan nói.

Thánh Nại không ngờ Đỗ Lan lại để Bạch Sắc Ác Ma cứu mình, ban đầu cô đã chuẩn bị chết ở đây rồi, nhiệm vụ của họ là khởi động AS Cự Nhân, để nó ra ngoài phá hoại, bây giờ nhiệm vụ đã hoàn thành, sống chết đã không còn quan trọng.

Không cần, nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành.

Thánh Nại coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Ha ha.

Đỗ Lan cạn lời, người phụ nữ này chẳng lẽ còn tưởng Trác Ma có thể làm nên trò trống gì sao.

Trác Ma hiện đang đuổi theo chiếc xe của Thái Toa, giống như một đứa trẻ khổng lồ đang chập chững học đi đuổi theo chiếc xe đồ chơi.

Chỉ là cảnh tượng này so với trẻ con trong gia đình thì hung tợn hơn nhiều, cơ giáp Cự Nhân mỗi bước đều đạp nát mặt đất, gây ra không ít tổn thất.

Đây là một chiếc xe tải nông dụng nhỏ, trong xe chỉ có một hàng ghế, vốn có thể ngồi hai người, bây giờ chen chúc ngồi ba người Tương Lương, Thiên Điểu và Thái Toa, còn thùng xe phía sau ngồi hai người, một là lính bắn tỉa Khắc Lỗ Tư, và một người không thể cử động là An Đức Lỗ.

Tài bắn súng của Khắc Lỗ Tư không tệ, đáng tiếc dù là đạn của súng bắn tỉa chống khí tài cũng không thể xuyên qua lá chắn khu động khí.

Thái Toa bảo TDD 1 bắn Cường Nỗ qua, nhưng vẫn cần vài phút nữa, trong thời gian này họ chỉ có thể dựa vào chiếc xe tải nhỏ này để chạy trốn.

Thánh Nại muốn chết ở đây, Đỗ Lan đương nhiên sẽ không đồng ý, nên Bạch Sắc Ác Ma một tay tóm lấy Thánh Nại, và chĩa vũ khí về phía Địch Ny Toa, ý của hắn là muốn Đỗ Lan đi cùng mình.

Rõ ràng ngoài cặp vợ chồng này ra thì không ai biết họ thực sự là vợ chồng.

Đừng xen vào, cứ đứng đó xem là được rồi.

Chuyện của tôi, không cần anh giúp.

Đỗ Lan nói, sau đó tay phải bẻ một đoạn ống sắt dài nửa mét từ lan can.

Địch Ny Toa cũng rút ra một con dao găm dài bằng lòng bàn tay từ dây đeo vai của áo chống đạn.

Đây là muốn đánh nhau đây, Thánh Nại nhìn.

Keng.

Thánh Nại còn chưa kịp phản ứng, vũ khí trong tay Đỗ Lan và Địch Ny Toa đã va vào nhau.

Ầm.

Sau tiếng kim loại va chạm, là tiếng gió gào thét dữ dội, tường, hành lang, và cả nước biển bên dưới đều bị ảnh hưởng.

Luồng kình phong hình cầu nghiền nát tường, phá hủy hành lang, thổi lên những con sóng biển dữ dội.

Thánh Nại hoàn toàn ngây người, đây là tình huống gì.

Ngay cả phi công của Bạch Sắc Ác Ma là Lý Tế Dân cũng ngơ ngác không biết phải làm gì, đây chẳng lẽ thật sự là do hai người trước mặt gây ra.

Một người là võ giả, một người là đại kiếm, đều nổi danh nhờ chiến đấu, chỉ tiếc là sau khi xuyên không, ngoài thế giới Dragon Ball có đối thủ ra, thật sự rất khó tìm được đối thủ đáng ra tay.

Đỗ Lan thỉnh thoảng còn đi bắt nạt bạn nhỏ, nhưng Địch Ny Toa căn bản không thèm ra tay.

Bây giờ họ coi như đã tìm được cơ hội để giao đấu một trận ra trò, Địch Ny Toa cũng có thể vận động gân cốt một cách sảng khoái.

Những động tác hoa cả mắt, cấp độ chiến đấu lại không ngừng tăng lên, ngay cả Bạch Sắc Ác Ma cũng chỉ có thể lùi lại.

Cả nhà kho không ngừng sụp đổ, biến thành đống đổ nát bị nước biển nuốt chửng.

Hai vợ chồng tâm ý tương thông bay lên không trung.

Chương 643

Đúng lúc này, tên lửa vận chuyển Cường Nỗ từ xa vừa hay sẽ đi qua đây, Đỗ Lan và Địch Ny Toa đồng thời đạp lên nó, cây gậy sắt và dao găm trong tay lại một lần nữa giao phong.

Lần này chỉ là cánh tay, tay phải của Địch Ny Toa và Đỗ Lan đồng thời biến mất, chỉ có những tia lửa tóe ra không cần tiền.

Trên chiếc xe tải nông dụng nhỏ đang chạy trốn trên đường cao tốc, Khắc Lỗ Tư hét lớn: Cuối cùng cũng đến rồi, Tương Lương mau theo kịp.

Tương Lương đạp ga lao về phía tên lửa đang đi tới, không ai phát hiện trên tên lửa vận tải nhỏ đó có gì bất thường.

Trác Ma vẫn kiên trì không bỏ cuộc, hoàn toàn quên mất nhiệm vụ phá hoại, và tinh thần lực bị AS Cự Nhân bòn rút khiến hắn gần như suy sụp.

Ngược lại, AS Cự Nhân hấp thu linh hồn của phi công, trở nên càng khủng bố hơn, hai mắt phóng ra ánh sáng đỏ như máu khiến người ta kinh hãi.

Nhưng Thái Toa tin rằng, chỉ cần Tương Lương điều khiển Cường Nỗ, là có thể đánh bại AS Cự Nhân đáng sợ như vậy.

Tông Giới, khoang vận tải của Cường Nỗ sẽ hạ cánh tại hội trường cũ của hội chợ triển lãm, chúng ta đến đó trước.

Rõ.

Tên lửa vận tải trước khi đến đích liền ngừng phun khí, tốc độ giảm chậm.

Nhưng hai người đứng trên tên lửa lại vững như mọc rễ, dù cho lúc tên lửa bung dù hạ cánh, cả tên lửa đều thẳng đứng, họ vẫn đang vung tay chiến đấu.

Không có nhạc nền hoành tráng, chỉ có sự căng thẳng đến nghẹt thở.

Nhưng bây giờ cuối cùng cũng sắp đến, chỉ cần xông vào hội trường phía trước, là có thể điều khiển Cường Nỗ quyết một trận cao thấp với AS Cự Nhân.

Một cú đạp ga, chiếc xe tải nhỏ xông qua cửa kính, sau đó phanh gấp một cách chói tai dừng lại trong đại sảnh.

Ánh trăng lọt qua trần nhà, chiếu xuống những mảnh vỡ thủy tinh lấp lánh trên sàn, khoang vận tải nằm ngay giữa đại sảnh.

Nó đã xuyên qua mái nhà, làm vỡ nát gạch lát sàn.

Khắc Lỗ Tư, giúp một tay.

Tương Lương mở cửa xe chạy tới.

Tốc độ của Khắc Lỗ Tư cũng không chậm, anh ta nhảy ra khỏi thùng xe một cách điệu nghệ, sau đó phối hợp với Tương Lương.

Nhưng họ rất nhanh đã phát hiện bảng điều khiển cửa khoang lại bị đè ở phía dưới, mà trọng lượng của khoang vận tải là thứ họ căn bản không thể đẩy nổi.

Sao lại thế này.

Tính đi tính lại cũng không tính đến tình huống này.

Vốn dĩ khoang vận tải nên được dựng đứng trên mặt đất, nhưng vì mặt đất của hội trường này quá cứng dẫn đến khoang vận tải bị đổ, và còn đè cửa khoang xuống đất, không thể mở ra.

Tiếng bước chân của AS Cự Nhân đã ngày càng gần, đó là bước chân của ác quỷ đang đến gần.

Làm sao bây giờ, Tông Giới.

Thiên Điểu căng thẳng đến chết.

Tương Lương Tông Giới cau mày đi một vòng quanh khoang vận tải, nhưng phát hiện cửa khoang bị đè chặt cứng, hoàn toàn không có chỗ nào để ra tay.

Khắc Lỗ Tư dùng sức đẩy một cái, không nhúc nhích.

Các ngươi vẫn nên từ bỏ đi.

Đột nhiên có một giọng nói từ trong bóng tối nơi ánh trăng không chiếu tới vọng ra.

Hai khẩu súng lập tức nhắm về phía đó, Ra đây, nếu không sẽ nổ súng.

Đỗ Lan cầm trong tay một cây gậy sắt cong queo, quần áo trên cánh tay đã biến mất, để lộ ra cánh tay rắn chắc.

Đó là do trận chiến lúc trước gây ra.

Tại sao Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện ở đây, lại khiến họ vô cùng khó hiểu.

Rõ ràng họ đã dùng tốc độ nhanh nhất để đến đây, nhưng Đỗ Lan dường như còn đến trước cả họ.

Phía bên kia cũng truyền ra tiếng bước chân, mọi người căng thẳng một trận nhưng phát hiện ra là Địch Ny Toa, cô cũng vậy, cánh tay phải cầm dao găm trần trụi lộ ra trong không khí, rõ ràng cô và Đỗ Lan cũng đã có một trận vận động gân cốt hiếm có.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tại sao hai người này rõ ràng lúc trước đều ở nhà kho lại đến đây trước cả họ.

Địch Ny Toa, sao cô lại ở đây.

Thái Toa mặt đầy vẻ khó tin.

Điều đó không quan trọng, AS Cự Nhân lại sắp đến rồi, các ngươi còn lề mề gì nữa.

Địch Ny Toa lập tức chuyển chủ đề.

Rõ ràng không phải họ muốn lãng phí thời gian, thực sự là bất lực, cửa khoang bị đè, Cường Nỗ lại không phải là EVA Unit 01, sẽ không cảm nhận được nguy hiểm của phi công mà tự khởi động.

Cửa khoang bị đè rồi.

Thái Toa nói.

Lúc trước giao đấu với chồng mình quá nhập tâm, giao thủ với đối thủ cấp bậc như Đỗ Lan, chỉ cần hơi phân tâm một chút là thua.

Địch Ny Toa liếc mắt một cái, không nói lời vô ích, vài bước tiến lên, tay trái đẩy vào khoang vận tải.

Khoang vận tải trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người lăn nửa vòng, như vậy cửa khoang có thể mở được rồi.

Đây rốt cuộc là sức mạnh quái vật gì.

May mà vẫn có người rất bình tĩnh, Thái Toa là người đầu tiên hoàn hồn: Tương Lương quân tào, mau lên.

Rõ.

Mở cửa khoang, lên Cường Nỗ.

Tiếng máy móc khô khốc của Cường Nỗ vang lên, đôi mắt màu xanh lục phát ra ánh sáng.

Tạo hình của Cường Nỗ dường như là một ninja ngậm kunai trong miệng, lúc này tay cầm súng trường lao ra, đối mặt trực diện với kẻ địch mạnh mẽ.

Đỗ Lan chỉ đứng đó, lấy ra một chiếc máy quay phim.

Đừng động đậy.

Khắc Lỗ Tư căng thẳng nói.

Bây giờ vẫn chưa phải lúc quyết chiến, nên tôi không muốn ra tay.

Đỗ Lan nói, Hôm nay tôi đến để thu thập tình báo, nói thật là Bí Ngân các ngươi quá yếu, thực sự khiến tôi cảm thấy không có hứng thú.

Vừa quay phim, vừa đi ra ngoài.

Khắc Lỗ Tư, nổ súng.

Thái Toa biết không thể để Đỗ Lan rời đi, người đàn ông này quá nguy hiểm, đối đãi với khủng bố thì không cần phải khách sáo.

Đoàng.

Nhận được mệnh lệnh, Khắc Lỗ Tư không còn vẻ háo sắc thường ngày, vô cùng quả quyết và chính xác nổ súng, viên đạn gào thét lao thẳng về phía sau lưng Đỗ Lan.

Nhưng Đỗ Lan căn bản sẽ không chết, một bóng đen khổng lồ cùng ánh trăng hạ xuống, chặn lại viên đạn.

Vật đến chính là Bạch Sắc Ác Ma, Thánh Nại vẫn còn trong tay nó.

Viên đạn bị lớp giáp của Bạch Sắc Ác Ma chặn lại, bắn sang nơi khác.

Mọi người đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Địch Ny Toa kịp thời lên tiếng, Thực lực của chúng ta hiện tại vẫn chưa đủ, để họ đi đi, chúng ta vẫn nên xem tình hình của bạn học

Tương Lương.

Đỗ Lan đứng lên lòng bàn tay đang mở ra trên mặt đất của Bạch Sắc Ác Ma, vừa quay phim vừa bay lên không trung.

Đối mặt với Bạch Sắc Ác Ma khó có thể chống cự, với tư cách là chỉ huy bộ tác chiến Tây Thái Bình Dương của Bí Ngân, Thái Toa cảm thấy một cảm giác thất bại sâu sắc.

Cảm giác khó có thể vượt qua về mặt kỹ thuật này, là lần đầu tiên cô cảm nhận được.

Nhĩ Ngữ Giả nắm giữ công nghệ vượt thời đại, tức là hắc khoa kỹ, công nghệ khiến cả Nhĩ Ngữ Giả cũng phải đau đầu, đó là thứ còn phi khoa học hơn cả hắc khoa kỹ.

Bạch Sắc Ác Ma là kẻ thù, mình rốt cuộc phải làm gì mới có thể chiến thắng.

Hạm trưởng, có cần chúng ta phóng tên lửa không.

Phó hạm trưởng của TDD 1 hỏi trong tai nghe.

Bác bỏ.

Thái Toa sẽ không cho phép tàu ngầm phóng tên lửa vào thành phố, dù cho có Bạch Sắc Ác Ma ở đó, Chúng ta vẫn cần thêm nhiều tư liệu hơn.

Thái Toa tuy thất vọng, nhưng không hề từ bỏ.

Thậm chí còn có ý chí quyết đấu với Thao Thiết, nếu đã không thể áp đảo Thao Thiết về mặt công nghệ, vậy thì hãy lập một kế hoạch, có lẽ có thể bắt được nó.

Bên ngoài, trận chiến giữa Cường Nỗ và Cự Nhân không hề kịch liệt, vì Cường Nỗ chỉ cao đến đùi của Cự Nhân, sức mạnh chênh lệch, hơn nữa đạn súng trường cũng không có tác dụng gì.

Lần trước đối chiến với Cửu Long là nhờ có Thiên Điểu giúp đỡ, lần này cũng không thể tránh khỏi.

Cái gọi là hắc khoa kỹ, rõ ràng là một hệ thống hoàn chỉnh từ dược liệu học đến bản thiết kế thành phẩm, một cây công nghệ rất hoàn chỉnh.

Chương 644

Mà Thiên Điểu, vị Nhĩ Ngữ Giả này, dường như mạnh hơn các Nhĩ Ngữ Giả khác, giống như một công cụ tìm kiếm, có thể tìm thấy bản thiết kế vũ khí hắc khoa kỹ.

Hơn nữa, khác với việc các Nhĩ Ngữ Giả khác bị động bị bòn rút, Thiên Điểu lại có thể chủ động trút ra những thứ trong đầu mình, mạnh hơn Nhĩ Ngữ Giả thông thường không ít.

Cho nên khi thấy Tương Lương Tông Giới gặp nguy hiểm, hệ thống tìm kiếm trong đầu Thiên Điểu Yếu lại bắt đầu phát huy tác dụng, cô đã tìm thấy điểm yếu của Cự Nhân.

Đó là ở gốc đùi của Cự Nhân, nơi đó có bộ phận truyền động kết nối toàn thân, chỉ cần phá hủy nó, cơ giáp sẽ tách rời khỏi khu động khí, như vậy là có thể chiến thắng.

Lấy tai nghe của Khắc Lỗ Tư, Thiên Điểu kể lại điểm yếu của Cự Nhân một cách chi tiết cho Tương Lương.

Mà Tương Lương cũng tin tưởng Thiên Điểu vô điều kiện, nên quyết định mạo hiểm đi phá hủy hạ bộ của AS Cự Nhân, không, là khe hở ở gốc đùi.

Hắc khoa kỹ cũng có điểm yếu.

Đỗ Lan nhìn dáng vẻ hợp tác ăn ý của Tương Lương và Thiên Điểu, thầm nghĩ họ quả nhiên rất hợp nhau, chỉ tội nghiệp cho Thái Toa.

Thật không hiểu sao Thái Toa lại để mắt đến Tương Lương.

Nhưng nếu Thái Toa cứ tiếp tục như vậy, có lẽ thật sự sẽ rất thảm.

Có thể nghĩ cách cho Tương Lương Tông Giới lấy quốc tịch Ả Rập, đến lúc đó hắn có thể cưới cả hai cô gái tốt.

Trên Thiên Cơ Đồ lại xuất hiện một hình ảnh mosaic mới, đó là một hình ảnh khiến người ta rùng mình: một đám mây hình nấm.

Điều đó cũng có nghĩa là sẽ có một quả bom hạt nhân được kích nổ.

Và kẻ có khả năng kích nổ bom hạt nhân nhất chỉ có thể là phần tử khủng bố.

Thế là Liên Hợp Quốc liên hệ với các quốc gia sở hữu hạt nhân, yêu cầu họ kiểm tra lại số lượng bom hạt nhân trong nước, đồng thời cũng chú ý đến thị trường nguyên liệu hạt nhân trên thế giới.

Con đường để bọn khủng bố có được bom hạt nhân không ngoài hai cách: mua thành phẩm từ tay những kẻ bán nước, hoặc có được nguyên liệu hạt nhân rồi tự chế tạo.

Rõ ràng phương án đầu tiên có khả năng cao hơn.

Địch Ny Toa vẫn ung dung ngồi dạy học ở trường trung học Trận Đại, ngược lại Tương Lương Tông Giới thì phải đi làm nhiệm vụ.

Nhưng Địch Ny Toa biết, có chồng cô ở đó, Tương Lương không thể nào cản được hắn.

Cho nên chiến trường nhất định vẫn là Nhật Bản, còn tại sao thì chỉ có thể nói đó là Đỗ Lan.

Mao và Khắc Lỗ Tư ở lại Nhật Bản để luyện tập với AS dạng thú.

Do không có bất kỳ thiết bị điện tử nào, nên để Bạch Hổ và Chu Tước có thể di chuyển linh hoạt, chỉ có thể dựa vào phi công.

Điều chết người hơn là Bạch Hổ và Chu Tước vẫn ở hình thái động vật, để thích ứng được, phi công bắt buộc phải làm quen với góc nhìn và hành động của động vật.

Mao điều khiển Bạch Hổ, Khắc Lỗ Tư điều khiển Chu Tước, hai người huấn luyện vô cùng vất vả.

Nhưng vì để chiến đấu với Thao Thiết, họ bắt buộc phải chịu đựng.

Kim loại thần bí của thế giới Claymore, kết hợp với hệ thống của thế giới này, lại thêm bộ khung xương của thế giới EVA.

Dây thần kinh của phi công được kết nối, giúp phi công có thể hợp nhất với AS dạng thú.

Như vậy đã giảm bớt các bảng điều khiển điện tử, trực tiếp dùng tinh thần để khống chế cơ giáp, nhưng yêu cầu đối với phi công cũng cao hơn.

Mao sắp phát điên đến nơi, sau mấy ngày huấn luyện, chính cô cũng sắp biến thành một con mèo lớn.

Địch Ny Toa thậm chí còn chuẩn bị cho cô tai mèo, móng mèo và đuôi mèo, biến Mao thành một cô nàng mèo.

Địch Ny Toa và đám người Tiết Thao cũng ngày càng trở nên khó lường hơn theo thời gian ở cùng Đỗ Lan.

Còn Khắc Lỗ Tư thì suốt ngày vung vẩy hai cánh tay, nói là để không quên cảm giác bay lượn, dù sao cũng chỉ cách kẻ điên một bước chân.

Tuy nhiên, sức mạnh của Bạch Hổ và Chu Tước lại dần dần được khai phá theo sự điên cuồng của các phi công.

Kim loại thần bí có thể phối hợp hoàn hảo với bộ truyền động , tạo ra năng lực tương tự như nhẫn Green Lantern, biến ảo ra các loại vũ khí trong đầu phi công.

Có thể nói AS dạng thú là một kiệt tác mà Địch Ny Toa đã sáng tạo ra dựa trên sự đổi mới táo bạo từ kỹ thuật sẵn có.

So với việc Đỗ Lan chỉ biết chồng chất công nghệ một cách vô tội vạ thì cao hơn không biết bao nhiêu tầng lầu.

Rõ ràng Địch Ny Toa xuyên qua nhiều thế giới cũng đã học được rất nhiều thứ giống như Đỗ Lan, chỉ là bình thường Đỗ Lan là người làm chủ, cô là nữ chủ nhân trong nhà không tiện chiếm hết hào quang của hắn.

Nhưng lần này đã tách ra tự làm việc của mình, tài năng và phong thái của Địch Ny Toa cũng dần dần bộc lộ.

Vù.

Bạch Hổ lao vun vút trên mặt biển, tốc độ bốn chi nhanh như tia chớp, mắt thường đã không thể nhìn rõ chuyển động của các chi.

Nhưng cũng chính nhờ tốc độ Mach mấy lần này mà cỗ cơ giáp cồng kềnh mới có thể chạy trên mặt nước.

Nhìn thấy chiếc thuyền đánh cá trên mặt biển, trong lòng Mao khẽ động, một khẩu pháo lớn màu trắng xuất hiện trên lưng Bạch Hổ, lơ lửng ổn định trên cột sống.

Khai hỏa.

Đạn pháo bắn ra cũng là một loại tinh thần vô hình tương tự A.

T Field, nên sẽ không bị các hạt của Bạch Sắc Ác Ma cản lại.

Chiếc thuyền đánh cá ở xa bị bắn trúng một cách chính xác, vỡ tan thành hai mảnh từ giữa rồi chìm xuống đáy biển.

Bạch Hổ tiếp tục lao đi, phía trước nó còn một mục tiêu nữa, lần này phải chuyển sang vũ khí cận chiến.

Miệng Bạch Hổ mở ra, hai lưỡi kiếm tựa như tia laser vươn ra hai bên.

Không hề dừng lại, nó lao thẳng qua một bên phao tiêu, lưỡi kiếm sắc bén lập tức tiêu diệt mục tiêu.

Ngoài hai loại vũ khí này, móng vuốt và đuôi của Bạch Hổ cũng là những vũ khí sát thương lợi hại.

Trên trời, tốc độ của Chu Tước còn nhanh hơn, không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Khắc Lỗ Tư thậm chí cần phải tập trung toàn bộ tinh thần mới có thể theo kịp cảnh vật không ngừng biến đổi trong đầu mình.

Nhưng vũ khí của Chu Tước lại ít hơn Bạch Hổ rất nhiều, chủ yếu dựa vào đôi cánh rung động ở tốc độ cao để cắt chém và chiếc mỏ nhọn để đâm xuyên kẻ địch.

Đương nhiên theo thiết kế, Bạch Hổ là cận chiến và trung chiến, còn Chu Tước là tầm xa.

Chỉ có điều, đạn bắn tỉa của Chu Tước chính là bản thân nó.

Giáp của Chu Tước còn cứng hơn Bạch Hổ mấy lần, nên có thể dùng tốc độ cao để đâm vào mục tiêu ở xa.

Hơn nữa, khác với đạn, tốc độ của đạn sẽ ngày càng chậm lại, nhưng Chu Tước thì ngày càng nhanh.

Đối với sự tiến bộ của hai người, Địch Ny Toa rất hài lòng, thế là cô quyết định nói cho họ biết kết quả của hành động ở Trung Đông lần này, và yêu cầu cả hai chuẩn bị sẵn sàng, bọn khủng bố có thể mang bom hạt nhân đến Nhật Bản bất cứ lúc nào.

Vì hai người cần làm quen với cơ thể mới, nên Bí Ngân không liên lạc với hai người.

Bây giờ tôi nói cho hai người biết, hành động lần này, chúng ta đã phải trả một cái giá rất đắt.

Hoạt động khủng bố lần này do Thao Thiết cầm đầu, với sự hỗ trợ của Cửu Long thuộc Hống Hợp Kim.

Đội ngũ của hai người ở Bí Ngân và lực lượng gìn giữ hòa bình của Liên Hợp Quốc đã chịu tổn thất nặng nề.

Bom hạt nhân cũng đã bị bọn khủng bố chiếm được, rất có khả năng sẽ được vận chuyển đến Nhật Bản.

Địch Ny Toa nói.

Chương 645

Thực ra tổn thất nặng nề cũng chỉ là trang bị của đội AS và đội thiết giáp, còn nhân viên thì chỉ bị thương nhẹ, không có ai tử vong.

Chỉ là việc bom hạt nhân bị cướp đi vẫn khiến Bí Ngân công cốc.

Lần này là hành động do Đỗ Lan lên kế hoạch, chính là để cho thế giới này biết thế nào gọi là nghệ thuật của khủng bố.

Nhật Bản.

Mao lấy làm lạ, tại sao lại là Nhật Bản.

Không rõ nguyên nhân, nhưng bất kể mục tiêu của quả bom hạt nhân là ở đâu, chúng ta đều phải ngăn chặn chúng.

Địch Ny Toa nghiêm túc nói: Vì vậy, trong một khoảng thời gian tới, hai người sẽ bước vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu, ăn uống đều phải ở lại đây.

Không vấn đề.

Họ vốn là quân nhân, đã quen với những chuyện thế này từ lâu.

Tương Lương Tông Giới lại đang ở trên TDD 1, vì Bí Ngân không chắc chắn như Địch Ny Toa rằng Đỗ Lan nhất định sẽ mang bom hạt nhân đến Nhật Bản.

Nơi họ đang ở hiện tại chính là bến tàu từng bị bọn khủng bố lợi dụng.

Sau sự kiện AS khổng lồ lần trước, bến tàu này đã bị phong tỏa, vừa hay bị Địch Ny Toa lấy dùng.

Địch Ny Toa, cô nói xem rốt cuộc tên Đỗ Lan đó có mục đích gì.

Nếu kích nổ bom hạt nhân rất có thể sẽ gây ra Thế chiến thứ ba.

Dù sao cũng rảnh rỗi, nên Mao hỏi, cô thực sự không hiểu tại sao Đỗ Lan lại muốn làm khủng bố.

Rõ ràng công nghệ của họ lợi hại như vậy, hoàn toàn có thể làm những việc vĩ đại để xây dựng Trái Đất.

Biết đâu đó chính là mục đích của hắn ta thì sao, không phải cô Địch Ny Toa đã nói rồi à.

Thao Thiết chính là tổ chức tồn tại vì chiến tranh mà.

Khắc Lỗ Tư nói.

Địch Ny Toa lại không trả lời, vì cô không thể nói rằng tất cả chuyện này chỉ là trò tiêu khiển lúc nhàm chán của vợ chồng cô.

Cô không thích nói dối, cũng không thể nói thật, nên dứt khoát im lặng.

Nhưng trong lòng Địch Ny Toa nghĩ, chồng mình có lẽ thật sự sẽ kích nổ bom hạt nhân ở Nhật Bản cũng không chừng, nhưng Thế chiến thứ ba thì chắc sẽ không xảy ra, vì quá phiền phức.

Đỗ Lan tính toán nhiều nhất cũng chỉ là tấn công Liên Xô và Mỹ, tạo thêm không gian quốc tế cho một châu Âu đã thống nhất Nam Bắc.

Trái Đất hiện tại đã bị Liên Xô, Mỹ và Liên minh châu Âu lấp đầy, căn bản không còn không gian cho một cường quốc mới nổi lên, nên chỉ có thể bắt đầu từ việc phá vỡ trật tự thế giới.

Mặc dù lệnh cấm vận đã kết thúc, nhưng các biện pháp trừng phạt của các nước vẫn chưa giảm bớt.

Hàng hóa truyền thống và nông sản phụ của Việt Nam không có chút sức cạnh tranh nào trên trường quốc tế, đồng thời cũng không thể nhận được tài nguyên từ quốc tế.

Đỗ Lan không thể ở lại thế giới này cả đời để tạo ra tài nguyên cho quốc gia, nên phải nghĩ cách xé toang tuyến phong tỏa của chủ nghĩa đế quốc.

Lợi dụng tổ chức khủng bố, đòn tấn công đầu tiên chính là nhắm vào Bí Ngân bề ngoài là lính đánh thuê của Liên Hợp Quốc, nhưng thực chất là đội quân thân Mỹ.

Sau đó là làm cho mâu thuẫn giữa Liên Xô và Mỹ leo thang, khiến họ không còn hơi sức để ý đến châu Á, rồi để cho châu Âu ở thế giới này có cơ hội tái nắm quyền kiểm soát toàn bộ Đông Á, giành được nhiều tiếng nói hơn trên trường quốc tế.

Mà Nhật Bản, với tư cách là con chó giữ nhà cho Mỹ, cũng là một trong những mục tiêu phải bị tấn công.

Vì vậy, giữa Địch Ny Toa và Đỗ Lan nhìn có vẻ như đang đùa giỡn, nhưng thực ra đều có ý nghĩa sâu xa.

Dù sao thì Long Tổ và Thao Thiết càng gây chuyện lớn càng tốt, càng có thể giúp châu Âu có được cơ hội phát triển tốt hơn, cũng có thể khiến hàng hóa Việt Nam nhanh chóng chiếm lĩnh thế giới.

Chào buổi sáng, các công dân thân mến.

Hôm nay tôi mang đến cho các bạn một món quà.

Gương mặt của Đỗ Lan xuất hiện trên màn hình TV.

Vốn dĩ đây là khung giờ của phim truyền hình buổi sáng, vô số công dân Nhật Bản đang ăn sáng đều nhìn thấy gương mặt to của Đỗ Lan chiếm trọn màn hình TV.

Vốn tưởng rằng Thao Thiết sẽ lén lút vận chuyển bom hạt nhân đến một quốc gia nào đó, rồi kích nổ một cách lặng lẽ, ai ngờ Đỗ Lan lại chẳng hề chơi theo lẽ thường.

Một tên khủng bố rầm rộ như vậy, một đối thủ có kỹ thuật mạnh mẽ như vậy, đúng là chưa từng thấy.

Bọn khủng bố đã xâm nhập vào mạng lưới truyền hình của một quốc gia phát triển, ngang nhiên tuyên bố rằng chúng đã vận chuyển bom hạt nhân đến quốc gia này, và có thể kích nổ bất cứ lúc nào.

Sự hoảng loạn gây ra có thể tưởng tượng được.

Truyền thông các nước đồng thời hướng về quốc gia đáng thương đang bị bọn khủng bố đe dọa này.

Bầu trời vốn dĩ nắng đẹp hôm nay cũng đột nhiên trở nên u ám, sấm chớp ì ầm, kết hợp với những người dân hoảng loạn, đất nước Nhật Bản này dường như đã bị cô lập với thế giới.

Cửu Long, bảo hai tên đệ tử của ngươi chuẩn bị đi, kích nổ quả bom hạt nhân đầu tiên.

Đỗ Lan nói.

Cửu Long bây giờ đã hoàn toàn bị sự điên cuồng của Đỗ Lan khuất phục.

Người đàn ông này quả nhiên là một tên khủng bố thực thụ, ra tay là làm lớn, hơn nữa không hề sợ hãi việc đối đầu với cả thế giới.

Đỗ Lan thậm chí còn tự đại hơn cả toàn bộ thành viên Hống Hợp Kim cộng lại, nhưng thực lực của bản thân lại có thể xứng tầm với sự tự đại đó.

Hơn nữa, kế hoạch của Đỗ Lan lại táo bạo đến vậy.

Nhật Bản tuy là Nhật Bản, và còn là quốc gia bại trận trong Thế chiến thứ hai, nhưng tuyệt đối không phải quả hồng mềm.

So với những quốc gia hỗn loạn ở Trung Đông, Nhật Bản khó đối phó hơn nhiều.

Nhưng Đỗ Lan lại chọn nơi này, khiến Cửu Long cảm nhận được sự tự tin và tham vọng không gì sánh bằng.

Kích nổ bom hạt nhân, mà còn ở gần bờ biển Okinawa, ngươi muốn tuyên chiến với Nhật Bản và Mỹ sao.

Cửu Long cười nói, hắn ta lại hy vọng Đỗ Lan có thể hạ quyết tâm, đã lâu lắm rồi mới xuất hiện một tên khủng bố có thể khiến mình phải nhận vị trí thứ hai.

Muốn chiến, thì chiến.

Đỗ Lan phất tay: Kích nổ.

Được, Đỗ Lan chính là Đỗ Lan, đúng là một Thao Thiết đáng gờm.

Cửu Long cười ha hả, thông báo cho hai đệ tử của mình, hai chị em Hạ Ngọc Phương và Hạ Ngọc Lan.

Khi ánh chớp, tiếng nổ, sóng xung kích, sóng thần nối tiếp nhau ập đến, mọi người mới nhận ra rằng tên Đỗ Lan này thật sự là một kẻ điên, bất chấp thủ đoạn để tạo ra hỗn loạn.

Đám mây hình nấm bốc lên trên mặt biển hòa lẫn với mây đen, mang đến cho con người nỗi sợ hãi khó phai mờ.

Trên tàu ngầm TDD 1 của Bí Ngân, tất cả mọi người đều ngồi nghiêm chỉnh, chờ đợi nhiệm vụ.

Nhưng nhiệm vụ lần này đã định trước sẽ không thuận lợi.

Vì đã xảy ra hiện tượng không thể giải thích được, bầu trời Nhật Bản lúc này đều bị một đám mây đen không thể tin nổi bao phủ, vệ tinh tình báo của chúng ta hoàn toàn không thể nhìn thấy tình hình hiện tại của Nhật Bản.

Mà theo tin tình báo từ Long Tổ mà chúng ta nhận được, hai quả bom hạt nhân còn lại đang ở Tokyo.

Vì vậy, nhiệm vụ lần này của chúng ta là phải lẻn vào Tokyo, tìm ra bom hạt nhân trước khi bọn khủng bố kích nổ, và tháo dỡ thiết bị kích nổ.

Thời gian là bốn mươi tám tiếng, nếu không thành công, sẽ có hàng triệu người thiệt mạng.

Thái Toa đã không nỡ nói tiếp, Thao Thiết Đỗ Lan quả nhiên là một kẻ điên mang lại nỗi kinh hoàng cho thế giới.

Tương Lương, cậu đi hội quân với cô Địch Ny Toa, nhận lệnh chỉ huy của cô ấy.

Còn nữa, trừ khi bất đắc dĩ, không được để bọn khủng bố phát hiện ra các cậu.

Các quân nhân, thủ đoạn của bọn khủng bố Thao Thiết vô cùng tàn độc, hơn nữa còn phớt lờ yêu cầu đàm phán mà chính phủ Nhật Bản đưa ra trong mấy giờ qua.

Có thể dự đoán hắn sẽ không từ bỏ cơ hội kích nổ hai quả bom hạt nhân còn lại, vì vậy nhiệm vụ lần này chúng ta chỉ được phép thành công, không được phép thất bại.

Cuối cùng, Thái Toa kiên định lập trường, không nghĩ đến khả năng thất bại, cho dù phải chết cũng phải đồng quy vu tận với kẻ địch.

Vụt.

Tất cả quân nhân đều đứng dậy chào, trên mặt lộ ra vẻ quyết liệt.

Lực lượng Phòng vệ một mặt sơ tán người dân, một mặt cử người tìm kiếm trong thành phố.

Vì tình báo của Địch Ny Toa giúp mọi người xác định bom hạt nhân được giấu ở Tokyo, chỉ là thành phố này lớn như vậy, nhất thời cũng không tìm ra được.

Đội AS đi khắp các con đường, ngõ hẻm để tìm kiếm bọn khủng bố, nhưng đều vô ích.

Trung tâm thành phố Tokyo đã trống không.

Chương 646

Bạch Hổ di chuyển giữa các tòa nhà cao tầng, Địch Ny Toa nói rằng ở đây tuyệt đối có kẻ địch, nên Mao đặc biệt cẩn thận.

Trong hành động lần này, Địch Ny Toa đã huy động toàn bộ sức mạnh của Long Tổ để thu thập thông tin, còn mạnh hơn tổ chức tình báo của Bí Ngân cả trăm lần.

Sự tĩnh lặng đã thay thế sự ồn ào, cộng thêm những đám mây đen kịt trên trời như sắp sụp xuống, trời đất dường như đã biến thành ngày tận thế.

Chiến đấu trong một thành phố trống không hoa lệ như vậy, Mao cũng là lần đầu tiên.

Ở Trung Đông không thể tìm thấy thành phố nào như Tokyo.

Phát hiện mục tiêu, bắt đầu tiêu diệt.

Radar hạt cách mấy tòa nhà, mấy con phố đã phát hiện ra Bạch Hổ, Nguyệt Quang không do dự ra tay trước.

Pháo hạt bắn mạnh từ xa, ánh sáng làm tan chảy tòa nhà, xuyên qua rồi lao về phía Bạch Hổ.

Sau lưng Mao lạnh toát, rồi nghe thấy tiếng nổ phát ra từ phía sau tòa nhà bên phải, vội vàng nhảy lên.

Một chùm sáng chói mắt như đoàn tàu cao tốc lướt qua dưới thân Bạch Hổ, khiến Mao toát mồ hôi lạnh.

Đòn tấn công của kẻ địch hoàn toàn không quan tâm đến việc phá hủy thành phố này, một đòn này có lẽ đã gây ra thiệt hại hàng trăm triệu đô la Mỹ.

Sau khi ánh sáng biến mất, chỉ còn lại một vệt cháy đen rộng và dài.

Bạch Hổ đáp xuống vệt cháy đen, nhìn về phía nguồn phát ra chùm sáng, một cỗ cơ giáp thon dài tựa như nữ thần ánh trăng đang đứng ở đó, bên hông là một khẩu pháo khổng lồ, họng pháo vẫn còn bốc khói xanh, rõ ràng thứ vũ khí có sức công phá cực mạnh này chính là thủ phạm gây ra tất cả.

May mà Bạch Hổ đã cường hóa ngũ quan, nếu không thật sự chết cũng không biết chết thế nào.

Nhưng bây giờ thì dễ rồi, đã phát hiện mục tiêu, chỉ cần đánh bại nó là được.

Đây là Mao, phát hiện AS Thao Thiết Nguyệt Quang, hiện đang tiến hành tiếp xúc.

Bốn chân chạm đất, Bạch Hổ lao thẳng qua cái lỗ mà khẩu pháo đã bắn thủng tòa nhà, lao về phía Nguyệt Quang.

Nhưng lại thấy Nguyệt Quang bay lên, Bạch Hổ lại một lần nữa tăng tốc.

Mao rất tự tin vào Bạch Hổ, nhất định có thể bắt được đối phương.

Bây giờ đã không còn thời gian nữa, phải tìm ra bọn khủng bố để ép hỏi nơi giấu bom hạt nhân, không thể để bom hạt nhân phát nổ.

Chỉ trong vài giây, Bạch Hổ đã đến nơi Nguyệt Quang vừa dừng lại, móng vuốt cào xuống mặt đất, để lại những vết cào trên đường quốc lộ rồi phanh lại.

Nhưng đột nhiên cảm giác bị nhắm bắn lại một lần nữa truyền đến từ trên đỉnh đầu, vội vàng khởi động lao về phía trước dọc theo đường quốc lộ, cũng không thèm rẽ, lao thẳng vào một tòa nhà còn nguyên vẹn.

Còn phía sau, một chùm sáng từ trên trời giáng xuống, một tiếng sét vang trời xé toạc mặt đất, làm tan chảy mọi thứ xung quanh: ô tô, tường, mặt đường nhựa, tất cả đều tan chảy thành chất lỏng màu đỏ chảy vào cái hố lớn hình cái bát trên mặt đất.

Mao nuốt nước bọt, ẩn mình trong tòa nhà.

Sức phá hoại kinh khủng này, nếu bị bắn trúng trực tiếp, Bạch Hổ có lẽ không trụ được năm giây.

Chết tiệt.

Rõ ràng mình đã điều khiển một cơ thể hoàn toàn mới, sao có thể vẫn bị truy đuổi như vậy.

Mao nghiến răng, lại một lần nữa lao ra, rồi lợi dụng tường của các tòa nhà để nhảy qua lại nhanh chóng, leo lên đỉnh tòa nhà.

Cô đã nhìn thấy Nguyệt Quang ở ngay đó.

Khẩu pháo lớn sau lưng Bạch Hổ hiện ra, rồi liên tục khai hỏa.

Những viên đạn vô hình bị Nguyệt Quang né tránh một cách tao nhã, hoặc bắn trúng rìa sân thượng, gây ra những vụ vật rơi từ trên cao.

Hành động của Nguyệt Quang rất nhanh, nhưng dường như không có khả năng bay, nhiều nhất cũng chỉ là lơ lửng.

Điều này là do phần lớn năng lượng của Nguyệt Quang đã bị vũ khí của nó chiếm dụng, nên không có năng lượng dư thừa cung cấp cho thiết bị bay, vì vậy Nguyệt Quang thật sự không thể bay.

Điều này đã cho Bạch Hổ cơ hội tiếp cận.

Với một cú nhảy cuối cùng, Bạch Hổ cuối cùng cũng đứng trên cùng một sân thượng với Nguyệt Quang.

Cảm giác phá hoại này thật sự quá tuyệt, phi công của Nguyệt Quang, Tù Ngưu, vừa nghe nhạc vừa chiến đấu trong buồng lái, cứ như có nhạc nền riêng, thật là phấn khích.

Bên Mao thì không được thong dong như vậy, Bạch Hổ vẫy đuôi, sẵn sàng bắn bất cứ lúc nào.

Các nhà lãnh đạo các nước lần lượt phát biểu, bày tỏ sự lên án mạnh mẽ đối với bọn khủng bố, cũng như sự quan tâm đến sự kiện.

Và bày tỏ sự đồng cảm với quốc gia bị hại.

Bây giờ thảm nhất không nghi ngờ gì chính là các công dân Tokyo bị sơ tán, hoang mang vô định, chỉ có thể nhìn thành phố nơi mình sống bị bỏ lại phía sau, vô số cư dân đang khóc lóc.

A, thú vị quá.

Nhảy múa theo điệu nhạc, khẩu pháo bên hông Nguyệt Quang bắn hết công suất, lấy sân thượng làm tâm, vẽ ra một vòng tròn đáng sợ, tất cả các tòa nhà bị khẩu pháo cắt qua lập tức bị tan chảy thành hai nửa.

Sau đó, nửa trên của các tòa nhà nghiêng ngả, sụp đổ, biến thành đống đổ nát.

Thành phố này đang bị phá hủy một cách không kiêng dè, và kẻ phá hoại đang rất tận hưởng niềm vui này.

Bạch Hổ bị khẩu pháo đáng sợ này đẩy lùi, duỗi móng vuốt ra như một con mèo trèo cây, bám vào tường ngoài, lơ lửng.

Nhìn thành phố ngày càng đổ nát, Mao rất lo lắng, cứ thế này, cho dù có tìm thấy bom hạt nhân, thành phố này cũng xong đời.

Thao Thiết đáng ghét.

Bạch Hổ dùng sức bốn chân, nhảy trở lại sân thượng, khẩu pháo sau lưng không ngừng khai hỏa.

Vô dụng thôi, vô dụng thôi.

Đòn tấn công của ngươi ta đã nhìn thấu hết rồi.

Nguyệt Quang né tránh một cách tao nhã, đồng thời chế nhạo Bạch Hổ.

Mao không ngừng di chuyển vị trí, nhưng sân thượng cuối cùng vẫn quá nhỏ, Bạch Hổ lùi lại vài lần bị hụt chân, khiến cơ giáp mất thăng bằng.

Ưu thế của Bạch Hổ là lao nhanh ở nơi trống trải, rõ ràng ở địa hình này không thể phát huy được ưu thế của nó.

Tù Ngưu Mệnh Đại thấy khẩu pháo lại một lần nữa nạp năng lượng xong, không do dự bắn về phía Bạch Hổ.

Tia sáng tử vong lại một lần nữa ập đến, lúc này Mao lại bình tĩnh lạ thường, năm giây, Bạch Hổ có thể trụ được năm giây trong khẩu pháo chính là thắng lợi.

Biến tưởng tượng thành hiện thực, xông lên.

Bạch Hổ lập tức được một lớp tinh thần lực khổng lồ bao bọc, va chạm với chùm sáng.

BÙM.

Chùm sáng vì bị Bạch Hổ cản lại, lập tức bung ra như đuôi công xòe.

A.

Mao đã phát điên, nhất định phải đánh bại bọn khủng bố, bảo vệ thành phố này.

Bốn giây.

Xông lên đi, Bạch Hổ.

Chống đỡ đòn pháo năng lượng, Bạch Hổ mở miệng, lưỡi kiếm tinh thần vô hình đã sẵn sàng.

Giây cuối cùng.

Lên.

Lá chắn tinh thần lực vỡ tan, Bạch Hổ bị phơi bày dưới làn đạn pháo năng lượng, toàn bộ lớp giáp nhanh chóng biến thành sắt nung đỏ, nếu cứ tiếp tục như vậy, việc Bạch Hổ bị tan chảy cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Làm sao ta có thể thua bọn khủng bố chứ.

Mao điều khiển Bạch Hổ vung đầu một đòn, lưỡi kiếm tinh thần vô hình lúc này lại như biến thành thực thể, cắt ngang hông Nguyệt Quang.

Chương 647

RẦM.

Mao nghe thấy tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Thắng rồi sao.

Lúc này Bạch Hổ đã biến thành Hắc Hổ, bộ giáp vốn tinh xảo đã bị cong vênh cháy đen, chỉ bị phơi bày dưới năng lượng pháo một lúc mà đã làm hỏng lớp giáp bên ngoài và một số khớp của Bạch Hổ.

Bây giờ tứ chi của Bạch Hổ hoàn toàn mất đi sự linh hoạt.

May mà Bạch Hổ là AS kiểu mới nhất, nếu là M9 loại phổ thông có lẽ mình đã bị bốc hơi rồi.

Nghĩ đến đây, Mao vẫn còn sợ hãi.

Nhưng đánh bại được Nguyệt Quang là được rồi, Bạch Hổ khó khăn quay người.

Cái gì.

Mao kinh ngạc phát hiện thứ rơi xuống đất trước đó chỉ là một khẩu pháo bị phá hủy, hoàn toàn không thấy mảnh vỡ nào của Nguyệt Quang.

Sao có thể.

Cô rõ ràng có cảm giác đã cắt qua Nguyệt Quang, tại sao lại như vậy.

Ong.

Ở trên đầu, Mao nghe thấy âm thanh lạ, lập tức ngẩng đầu, liền bị kinh ngạc đến chết lặng.

Các hạt mà Nguyệt Quang phát ra hoàn toàn biến thành màu đỏ, tựa như nữ thần ánh trăng được khoác lên tấm voan cưới đẫm máu, lơ lửng giữa không trung.

Phong cách âm nhạc mà Tù Ngưu Mệnh Đại nghe đã thay đổi, trước đó là nhạc pop sến súa, bây giờ đã biến thành heavy metal rock, dường như ám chỉ rằng cả hắn và Nguyệt Quang đều sắp phát điên.

Lại dám khiến ta phải thể hiện bộ dạng thật của Nguyệt Quang, không thể tha thứ.

Những cư dân được sơ tán ở xa cũng nhìn thấy một chấm đỏ xuất hiện trên bầu trời thành phố, giống như một ngôi sao đang dừng lại ở đó.

Nhưng ngôi sao dưới đám mây đen lại không mang lại cảm giác dẫn đường, mà là sự đáng sợ sẽ khiến vạn vật tịch diệt.

Nguyệt Quang Tân Nương, bắt đầu tiêu diệt.

Tiếng nói vừa dứt, Mao đã không còn nhìn thấy kẻ địch nữa.

Kẻ địch dịch chuyển tức thời sao.

Ta sẽ xé xác ngươi.

Nguyệt Quang Tân Nương lại xuất hiện, đã đâm cánh tay vào dưới sườn Bạch Hổ, khoét ra một lỗ máu.

Mất máu lượng lớn, máu đỏ từ vết thương chảy ra, văng tung tóe trên sân thượng.

Nhanh quá, Mao cảm nhận được thương tổn đồng bộ với thần kinh của mình, cảm giác như bụng mình bị khoét một lỗ lớn.

Nhưng tốc độ của kẻ địch quá nhanh, Mao lại không nhìn thấy quỹ đạo.

Đây mới là thực lực thật sự của kẻ địch sao.

Mao cảm thấy mình như bị đùa giỡn, lúc đối chiến với Nguyệt Quang trước đó đã dốc toàn lực, lại không phát hiện ra kẻ địch chỉ đang đùa giỡn với con mèo lớn này mà thôi.

Đây chính là nỗi bi ai của dòng real robot khi gặp phải super robot, ít nhất Mao chưa bao giờ thấy một cỗ cơ giáp còn phân chia giai đoạn.

Ví dụ như Nguyệt Quang này có thể trong nháy mắt đả thông nhâm đốc nhị mạch để hoàn thành chuyển biến thành Nguyệt Quang Tân Nương, hiệu suất của cơ giáp đã tăng lên gấp mấy lần.

Nhưng gánh nặng đối với phi công cũng tăng lên gấp mấy lần.

Tù Ngưu phải dựa vào tiếng heavy metal rock chói tai để giữ cho mình tỉnh táo.

Đối mặt với Nguyệt Quang Tân Nương, Mao đã hoàn toàn không còn sức phản kháng, chỉ có thể nhắm mắt chờ chết.

Mao.

Đột nhiên Mao nghe thấy giọng của Địch Ny Toa.

Địch Ny Toa sao.

Tôi thất bại rồi, hiệu suất của AS Thao Thiết quá mạnh, tôi thua rồi.

Địch Ny Toa có thể nghe ra tâm trạng của Mao, cô không sợ chết, chỉ hối hận vì không thể duy trì chính nghĩa.

Mao, vẫn chưa kết thúc đâu, Bạch Hổ còn có hình thái thứ hai.

Cái gì.

Đồng tử vốn đã dại đi của Mao lại tập trung trở lại, Địch Ny Toa, chuyện gì vậy.

Tất cả công nghệ siêu cổ đại đều được thiết lập như vậy, bây giờ không có thời gian để giải thích nhiều.

Địch Ny Toa nói.

Đúng, những chuyện này để sau hãy nói.

Địch Ny Toa, nói cho tôi biết phải làm thế nào.

Định dạng lại.

Lời của Địch Ny Toa ngắn gọn đến mức khiến người ta phải kinh ngạc.

Định dạng lại.

Phải làm thế nào.

Hợp nhất thân tâm với Bạch Hổ, cô của bây giờ có thể làm được.

Trước khi kết thúc cuộc gọi, Địch Ny Toa không quên cổ vũ một câu.

Nhưng lời giải thích của Địch Ny Toa vẫn quá đơn giản, Mao hoàn toàn không có manh mối.

Nhưng bây giờ cũng không thể quan tâm nhiều như vậy nữa.

Vứt bỏ tạp niệm, thử định dạng lại.

Chết đi.

Đòn cuối cùng, hai tay Nguyệt Quang Tân Nương hợp lại đâm ra, chuẩn bị xé sống Bạch Hổ.

Nhìn thấy Bạch Hổ sắp bị xé thành hai nửa, Mao đột nhiên nghe thấy một tiếng gầm thét từ thời xa xưa.

Định dạng lại.

Ánh sáng trắng bao bọc lấy Bạch Hổ, trở thành một cái kén ánh sáng lớn hơn tám mét, chặn đứng đòn tấn công của Nguyệt Quang Tân Nương.

Chuyện gì xảy ra vậy.

Mệnh Đại lùi lại, trong nháy mắt đã xuất hiện trên một tòa nhà cao tầng khác để quan sát.

Vài giây sau, ánh sáng bùng lên, Bạch Hổ phá kén mà ra.

Đôi chân khuỷu ngược, cơ thể cường tráng tồn tại cả cơ giáp và cơ bắp, chi trước biến thành cánh tay, trong tay còn cầm hai thanh viên nguyệt loan đao khổng lồ.

Cơ thể đứng thẳng lên, và đầu hổ càng trở nên nhân tính hóa hơn, ngũ quan cũng gần giống con người.

Màu kim loại chưa phai, Bạch Hổ trở thành Bạch Hổ Tướng Quân, giống như một chiến binh thú nhân được bao phủ bởi áo giáp kiểu Trung Hoa cổ đại.

Thứ có thể chiến thắng super robot chỉ có thể là super robot.

Mao dường như nghe thấy lời nói đanh thép của Địch Ny Toa.

Công nghệ siêu cổ đại.

Mệnh Đại mấp máy môi, quả nhiên mình đã xem thường kẻ địch, nhưng chỉ là biến thân thì mình cũng không sợ.

Mao kinh ngạc vô cùng, đây là định dạng lại sao.

Lại biến thành hình người.

Nhưng hiệu suất có thay đổi không.

Nhảy lên, BÙM.

Chỉ là một cú nhảy nhẹ, Bạch Hổ Tướng Quân đã như biến thành tên lửa, đạp nát mấy tầng trên cùng của tòa nhà, nhận được sức mạnh vô cùng, lại có thể một phát xuyên qua cả tầng mây đen trên trời.

Áp lực do gia tốc này tạo ra thậm chí không bị bộ đệm của cơ giáp triệt tiêu trực tiếp, đến mức truyền đến người Mao.

Áp lực mấy G khiến mặt Mao méo xệch.

Giống như đang lái máy bay chiến đấu thực hiện động tác xoay tròn vậy.

Nhưng Mao cũng đã được huấn luyện, thành tích tốt nhất là chịu được trọng lực mười hai G, mặc dù chỉ kiên trì được một giây là ngất đi.

Nhưng bây giờ trọng lực siêu lớn này đã bị cơ thể giảm đi rất nhiều, Mao có thể chịu đựng được.

Nhưng hiệu suất của Bạch Hổ Tướng Quân cũng quá kinh người đi, Mao chỉ hơi nhảy một chút thôi mà đã sắp bay ra khỏi tầng đối lưu, tiến vào tầng bình lưu.

Chương 648

Dùng sức thêm một chút nữa, Mao cảm thấy mình có thể lên vũ trụ.

Đây chính là cơ giáp hệ super robot sao, sự tự tin của Mao lại trở về.

Trên cao, Bạch Hổ đã hết đà, rơi xuống từ trên cao.

Lần này Mao có thể tỉnh táo nhìn thấy mình ngày càng gần tầng mây, sau đó đâm đầu vào mây đen, không lâu sau liền xuyên qua mây đen.

Nhìn thấy Nguyệt Quang Tân Nương ở trên sân thượng, Mao và Bạch Hổ Tướng Quân hợp nhất, vung mạnh hai thanh viên nguyệt loan đao trong tay, Thập Tự Giao Xoa Trảm.

Vèo.

Một luồng đao khí vô hình khổng lồ lao về phía kẻ địch.

Mệnh Đại chỉ cảm thấy các hạt xung quanh đang run rẩy, không dám đỡ đòn, vội vàng né sang một bên, dịch chuyển tức thời rời đi.

Đao khí sắc bén vô cùng, chém tóc thổi lông, cắt sắt như bùn.

Thập Tự Giao Xoa Trảm dễ dàng chém xiên vào tòa nhà, một tòa, hai tòa, ba tòa, cho đến khi đao khí chém ra tiến vào lòng đất, để lại trên mặt đất một vết đao sâu không thấy đáy.

Mao bị uy lực của Bạch Hổ Tướng Quân làm cho kinh ngạc ngây người.

Nhưng sức phá hoại này cũng nhắc nhở cô, nếu mình không chú ý, có lẽ sẽ gây ra tổn thất khổng lồ.

Trước đó đã khoét lỗ trên mấy tòa nhà, tuy không làm chúng sụp đổ, nhưng việc sửa chữa lớn là không thể tránh khỏi.

Tốt, kẻ địch như vậy mới có ý nghĩa để chiến thắng.

Mệnh Đại trợn tròn hai mắt, các hạt máu đỏ lại khuếch tán thêm ba phần, tấm voan cưới màu máu kia càng thêm đỏ tươi bắt mắt.

Tiếng chiến đấu vang đi rất xa, ngay cả những cư dân được bố trí ở trại tạm thời cũng nghe thấy, tất cả mọi người đều lo lắng nhìn thành phố nơi mình từng sống bốc lên khói đặc, trở thành chiến trường.

Tiếng nổ và tiếng còi báo động mơ hồ xen lẫn.

Càng là tai nạn, càng thể hiện được sự xấu xí và vẻ đẹp của con người.

Lúc này có người tận tụy với công việc, có người thừa nước đục thả câu, bây giờ trong thành phố vẫn có cảnh sát, lính cứu hỏa và bác sĩ, cũng có những tên côn đồ thừa cơ hội đục nước béo cò.

Thành phố đã trở thành một ngày tận thế đau lòng.

Thiên Điểu Yếu vì muốn lấy lại bức ảnh của mẹ mình đã chạy ra khỏi đội ngũ sơ tán của trường, nhưng con đường về nhà lại gian nan vô cùng.

Đường phố hỗn loạn, và từ trên cao không ngừng có đồ vật rơi xuống, một cảnh tượng thảm khốc.

BÙM.

Tiếng nổ chói tai ngay trên đầu, Thiên Điểu Yếu biết rằng trên đầu mình có hai chiếc AS đáng sợ đang chiến đấu, đã rất lâu rồi.

Các tòa nhà trong thành phố giống như những ngôi nhà bằng giấy trong các bộ phim tokusa hồi nhỏ, bị hai chiếc AS phá hủy, đánh một phát là thủng một lỗ, chém một nhát là đứt làm hai đoạn.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, ai bảo đây là trận chiến của robot hệ super robot chứ, không phá hủy cả thành phố đã là khách sáo lắm rồi.

Thiên Điểu Yếu trong lòng nguyền rủa bọn khủng bố một trăm lần, một trăm lần, nhưng nhà mình ngày càng gần, chỉ cần lấy được bức ảnh của mẹ, mình nhất định sẽ bỏ chạy ngay lập tức, không ngoảnh đầu lại.

Thiên Điểu.

Tương Lương Tông Giới đang thực hiện nhiệm vụ tìm kiếm, được Địch Ny Toa sắp xếp tìm kiếm khu vực này, không ngờ lại gặp Thiên Điểu, Thiên Điểu, tại sao cậu lại ở đây.

Tương Lương.

Gặp được Tương Lương Tông Giới, cứ như gặp được người thân, Thiên Điểu Yếu suýt nữa thì rơi nước mắt, Tớ có đồ để quên ở nhà.

Thiên Điểu, cậu làm vậy rất nguy hiểm, mau rời khỏi đây đi.

Tương Lương không quan tâm Thiên Điểu quên đồ gì.

BÙM.

Trên đầu vang lên một tiếng nổ lớn, sau đó lác đác có những khối bê tông và mảnh kính vỡ rơi xuống.

Nguy hiểm.

Tương Lương vội vàng lao tới đẩy Thiên Điểu ngã xuống, rồi ôm cô lăn vào dưới ban công bên cạnh, thoát được một kiếp.

Thiên Điểu nắm chặt lấy quần áo của Tương Lương, sợ hãi vô cùng.

Thiên Điểu, không sao rồi, ở đây quá nguy hiểm, cậu vẫn nên mau rời đi đi.

Tương Lương nói, cậu có nhiệm vụ trong người, tuy muốn giúp cô, nhưng cũng không tiện vi phạm mệnh lệnh.

Tim của Thiên Điểu Yếu vẫn đập thình thịch, quá đáng sợ, suýt nữa thì bị đè chết.

Nếu không tình cờ gặp được Tương Lương, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Tương Lương.

Thiên Điểu muốn nhờ Tương Lương đưa cô đi lấy ảnh, nhưng lại có chút ngại ngùng.

Từ nhỏ cô đã sống một mình, đã quen với việc độc lập, nên việc nhờ vả người khác thật sự khó mở lời.

Sao vậy.

Thiên Điểu.

Tương Lương thò đầu ra, phát hiện đỉnh tòa nhà đối diện bị khoét một lỗ hình chữ U.

Trận chiến này quá đáng sợ, sức phá hoại của vũ khí công nghệ siêu cổ đại, quả thực là muốn hủy diệt thành phố này.

Cho dù là Cường Nỗ của mình cũng không có năng lực như vậy.

Nhìn hai chiếc AS lại giống như Godzilla trong phim, vừa phá nhà vừa chiến đấu, thật đáng sợ.

Mao cũng thật là, không cẩn thận chút nào, Tương Lương thầm nghĩ.

Nhưng không phải Mao không chú ý, mà là cô không dám nương tay, kẻ địch quá mạnh.

Hơn nữa, thành phố bị phá hủy có thể xây lại, nếu không tìm được bọn khủng bố thì xong đời, sau này mọi người đừng hòng có ngày yên ổn.

Vì vậy, Mao bất đắc dĩ cũng chỉ có thể toàn lực chiến đấu, cộng thêm hiệu suất của Bạch Hổ Tướng Quân, việc gây ra thiệt hại trên diện rộng cũng là không thể tránh khỏi.

Thiên Điểu, rốt cuộc cậu có chuyện gì.

Thiên Điểu cuối cùng nghiến răng, nói: Tớ muốn cậu đi cùng tớ về nhà lấy ảnh của mẹ.

Tương Lương nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Thiên Điểu đã dính một mảng bụi lớn, chỉ có đôi mắt trong sáng thiện lương là không thay đổi.

Mặc dù có nhiệm vụ, nhưng bảo vệ dân thường cũng là việc mà Bí Ngân của họ nên làm, hơn nữa nhà của Thiên Điểu cũng thực sự là một phần nhiệm vụ của mình, có thể đi.

Được, chúng ta đi.

Cậu đi theo tớ, chú ý trên đầu.

Tương Lương.

Thiên Điểu cảm động đến mức mắt lại một lần nữa ươn ướt.

BÙM.

Dường như lại có thứ gì đó rơi xuống.

Nhưng lần này khoảng cách khá xa, Tương Lương và Thiên Điểu đều không nhìn thấy.

Đó là Bạch Hổ.

Bản thân Bạch Hổ không có khả năng bay, nên chỉ có thể dựa vào sức bật mạnh mẽ của đôi chân thú khuỷu ngược để nhảy lên truy đuổi.

Mỗi lần Bạch Hổ nhảy, đều có thể tạo ra một cái hố lớn dưới chân, nếu ở trên tòa nhà thì có thể đạp lõm một mảng lớn.

Mao ngày càng quen thuộc với sức mạnh của Bạch Hổ Tướng Quân, tốc độ cũng ngày càng nhanh, cô đã có thể dần dần theo kịp tốc độ dịch chuyển tức thời của Nguyệt Quang Tân Nương.

Nhưng Bạch Hổ Tướng Quân càng nhanh, sự phá hoại gây ra cũng càng lớn.

Các công trình kiến trúc cao thấp thường trở thành chướng ngại vật cản đường tiến của Bạch Hổ, và cách đối phó của Bạch Hổ Tướng Quân là đâm thẳng qua.

Vì vậy, thời gian càng kéo dài, thiệt hại do Bạch Hổ Tướng Quân gây ra cũng càng lớn.

Nhưng chỉ cần tìm được bọn khủng bố, gây ra thiệt hại lớn đến đâu cũng đáng.

Nhất định sẽ tìm ra ngươi.

Bạch Hổ Tướng Quân như tên rời cung lao đến, nhưng lại thấy Nguyệt Quang Tân Nương vừa mới xuất hiện chưa kịp phản ứng đã bị Bạch Hổ Tướng Quân ôm lấy, vác lên vai.

Lần này Bạch Hổ nhảy hết sức, nhanh như tia chớp, hai cỗ cơ thể quấn lấy nhau lao vào tầng mây.

Chương 649

Do tốc độ của Bạch Hổ Tướng Quân đã vượt qua tốc độ âm thanh, mang theo Nguyệt Quang Tân Nương cũng cùng nhau siêu âm tốc.

Mây đen bị đâm thủng một lỗ lớn, ánh nắng chiếu xuống.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc ngây người, đây rốt cuộc là trận chiến như thế nào.

Mọi người ngẩng đầu, nhưng không thấy có gì rơi xuống, chờ mãi, chờ mãi, cho đến mấy phút dài đằng đẵng sau đó, hai cỗ cơ thể một cao một thấp rơi xuống.

Từ trong mây đen, trong ánh sáng, như thiên sứ giáng trần.

Nhìn từ xa có vẻ chậm, nhưng thực tế lại là rơi tự do với tốc độ cực nhanh.

Trên không trung, hai cỗ cơ giáp đồng thời tung ra đòn chí mạng cho đối phương.

Nguyệt Quang Tân Nương đã không còn tấm voan cưới màu máu, cơ thể tan nát, đầu và vai bị một nhát đao chém đứt.

Còn trên người Bạch Hổ Tướng Quân lại cắm thêm một cánh tay, đó là cánh tay của Nguyệt Quang Tân Nương cắm vào ngực nó, giáp vỡ tướng quân khó về.

Rơi xuống, rồi BÙM BÙM, Tokyo bị hai sao băng đâm trúng.

Hú.

Từ trung tâm thành phố bốc lên một cơn bão cát, khói bụi màu xám cuồn cuộn lan ra ngoài thành phố.

Cả trong và ngoài Tokyo, tất cả mọi người đều phải quay lưng lại, bịt miệng mũi, nhắm mắt, né tránh cơn bão cát do sao băng va chạm mặt đất gây ra.

Trong lòng như đè một tảng đá lớn, hơi thở cũng trở nên nặng nề.

Họ nên đi đâu về đâu, ai có thể nói cho họ biết.

Trong lớp bụi mịt mù không thấy mặt trời, linh hồn đang khóc than.

Tương lai dường như đã trở thành một lỗ đen, không có một tia sáng nào, tâm tư rối bời nghẹn lại trong lồng ngực.

Trong bóng tối này, trước, sau, trái, phải đều không tìm thấy người có thể dựa vào, mình như đang đứng trên một hòn đảo cô độc giữa đại dương, mà trong lòng chỉ ôm một tảng đá.

Cơn bão cát qua đi, nhưng linh hồn con người đã bị bão cát cuốn đi, các cư dân lôi thôi lếch thếch, ánh mắt mất đi tiêu cự.

Thành phố bị phá hủy, các tòa nhà cao tầng nghiêng ngả, đường phố ngõ hẻm đảo lộn.

Nỗi bi thương và sợ hãi nuốt chửng sức mạnh và sinh mệnh của con người.

Họ cần một vị cứu thế.

Tương Lương Tông Giới và Thiên Điểu Yếu chui ra từ đống đổ nát, tiếp tục tiến về phía trước, nhà của Thiên Điểu Yếu ở ngay phía trước.

May quá, may quá, nhà của mình vẫn còn.

Thấy tòa nhà mình ở vẫn còn, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.
143.

Nhanh chóng chạy lên cầu thang, khả năng vận động của Thiên

Điểu Yếu được thể hiện một cách triệt để.

Thiên Điểu, nhanh lên, trận chiến vẫn chưa kết thúc.

Bạch Sắc Ác Ma vẫn chưa xuất hiện, bom hạt nhân cũng chưa tìm thấy, thành phố vẫn không an toàn.

Biết rồi.

Thiên Điểu lục lọi trong hai túi quần, khó khăn lắm mới lấy ra được chìa khóa, cô thật sự rất căng thẳng.

Nhìn sang Tương Lương đang nghiêm túc thao tác máy đo bức xạ, Thiên Điểu thầm nghĩ, có lẽ anh ấy đã quen với môi trường nguy hiểm này rồi, Tương Lương là một quân nhân mà.

Trong lòng cũng cảm thấy may mắn, nếu không có Tương Lương, có lẽ mình cũng không đến được nhà.

Mở cửa, bức ảnh của mẹ ở ngay trên tủ giày ở huyền quan, nhưng Thiên Điểu còn phải lấy một cái ba lô, nếu không ảnh sẽ không tiện để.

Cũng không cởi giày, ngang bướng một lần, vào phòng mình lấy chiếc túi đeo chéo thường dùng.

Tương Lương, tớ xong rồi.

Chúng ta đi.

Tương Lương nắm lấy tay Thiên Điểu, xuống lầu.

Mặt Thiên Điểu lại đỏ, nhưng mặt bẩn thỉu cũng không nhìn ra được.

Không ngờ chúng ta lại gặp nhau trong hoàn cảnh này.

Tôi cũng không ngờ.

Có người.

Tương Lương Tông Giới và Thiên Điểu rõ ràng đều không ngờ lúc này lại nghe thấy tiếng nói chuyện từ dưới lầu.

Hơn nữa còn là giọng nói rất quen thuộc, là ai nhỉ.

Im lặng, Thiên Điểu.

Trực giác của Tương Lương Tông Giới mách bảo anh rằng, người đang đối thoại lúc này có lẽ có liên quan đến bọn khủng bố.

Vì vậy, anh dắt tay Thiên Điểu từ từ tiến lại gần nguồn phát ra âm thanh.

Đây là nhà của cô Địch Ny Toa.

Thiên Điểu nhỏ giọng nói.

Tương Lương đã nhíu mày, vì anh nhớ ra, hai giọng nói đó hẳn là của Địch Ny Toa và Đỗ Lan.

Nhưng Địch Ny Toa đáng lẽ phải ở bến tàu cũ làm tổng chỉ huy chứ, tại sao lại xuất hiện ở đây.

Lại còn ở cùng với tên khủng bố.

Trà không.

Được.

Hai người im lặng áp sát cửa, phát hiện cửa không đóng, họ có thể nhìn thấy cảnh trong phòng qua khe cửa.

Quả nhiên là Thao Thiết Đỗ Lan, bây giờ hắn đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách.

Các căn phòng trong tòa nhà này đều giống nhau, huyền quan thông thẳng ra sảnh chính, hai bên huyền quan ngắn là nhà bếp và nhà vệ sinh, cửa phòng ngủ ở một bên sảnh chính.

Họ nghe thấy tiếng nước sôi trong nhà bếp.

Tương Lương.

Thiên Điểu rõ ràng là bối rối, cô không hiểu tại sao Địch Ny Toa và Đỗ Lan lại xuất hiện ở đây, và dường như đã quen biết từ trước.

Tương Lương không trả lời, vì anh bây giờ cũng đang bối rối.

Vì vậy, anh không xông vào bắt giữ Đỗ Lan, mà ẩn nấp để thu thập thông tin.

Địch Ny Toa bận rộn vài phút, nước sôi, sau đó lại nghe thấy tiếng loảng xoảng của bình và lọ.

Lại thấy Địch Ny Toa bưng ấm trà đi ra.

Cảm ơn.

Đỗ Lan bưng một ly nhấp một ngụm nhỏ, Quả nhiên trà của Địch Ny Toa là thơm nhất.

Địch Ny Toa đặt ấm trà lên bàn nói: Rốt cuộc anh định làm gì.

Tương Lương và Thiên Điểu đều không phát hiện ra điều gì kỳ lạ, vì rõ ràng là hai người châu Âu, lại nói tiếng Nhật ở đây, hiển nhiên là để nói cho hai người trẻ tuổi này nghe.

Cô đang hỏi tại sao tôi lại đến gặp cô.

Hay là hỏi chuyện tôi giấu bom hạt nhân.

Đỗ Lan đứng dậy, đi hai bước, gần như dán vào người Địch Ny Toa.

Hai người đối mặt nhau, chiều cao của Đỗ Lan thật sự không thấp, nhưng vợ của anh lại quá cao, đứng cùng nhau gần như ngang bằng.

Họ đang làm gì vậy.

Tại sao lại đứng gần như vậy.

Thiên Điểu, cô bé này lại đỏ mặt.

Đứng gần như vậy, lúc nói chuyện sẽ thở hơi nóng vào mặt đối phương phải không.

Thiên Điểu bắt đầu suy nghĩ lung tung, thậm chí còn có ảo tưởng Tương Lương và mình đứng gần như vậy.

Nếu anh muốn, có thể cho tôi cả hai câu trả lời được không.

Địch Ny Toa nhìn vào mắt chồng mình, thấy thông điệp diễn xuất của em không tệ chứ. , nén cười nói.

Chương 650

Đó là vinh hạnh của tôi, nữ sĩ của tôi.

Nói xong, Đỗ Lan lại ở ngay trước mặt Thiên Điểu và Tương Lương, chu môi hôn lên môi Địch Ny Toa.

Rốt cuộc chuyện này là sao.

Thiên Điểu và Tương Lương hoàn toàn ngây người, Thiên Điểu còn muốn xông ra bảo vệ cô giáo kính yêu của mình.

Địch Ny Toa cũng không ngờ chồng mình lại táo bạo như vậy trước mặt người ngoài, mặc dù đã là vợ chồng già, nhưng cô vẫn xấu hổ.

Đối với người yêu, cô vẫn rất bảo thủ.

Nhưng Địch Ny Toa cũng chỉ đẩy nhẹ vai Đỗ Lan một cách tượng trưng, rất nhanh đã chìm đắm trong nụ hôn đầy yêu thương của Đỗ Lan.

Vì Đỗ Lan bình thường giống như một đứa trẻ già, không có nhiều lúc bày tỏ tình cảm của mình, thật ra Đỗ Lan cũng xấu hổ, hoặc là người bị động trong tình cảm.

Nếu không có cơ hội nước chảy thành sông, Đỗ Lan cơ bản sẽ không chủ động nói những lời sến súa như anh yêu em, nhiều nhất cũng chỉ là âm thầm tạo ra một môi trường yên tĩnh cho hai vợ chồng ở riêng.

Vì vậy, hai vợ chồng Địch Ny Toa và Đỗ Lan ở bên nhau tuy tương kính như tân nhưng cũng thiếu đi không ít tình ý nồng nàn, lần này Đỗ Lan đã táo bạo một lần.

Quả nhiên vẫn là vợ của ta hiểu ta nhất.

Đỗ Lan trìu mến nhìn Địch Ny Toa.

Trên mặt Địch Ny Toa cũng lộ ra nụ cười hạnh phúc, nếu không phải ngoài cửa sổ là cảnh tượng thảm khốc như ngày tận thế, Tương Lương và Thiên Điểu còn tưởng rằng đây là cảnh phim kinh điển tái hiện.

Nụ cười của Địch Ny Toa giống như hoa mai trắng trong mùa đông lạnh giá, khiến người ta cảm thấy hơi ấm của mùa xuân.

Nhưng mà, Đỗ Lan và Địch Ny Toa lại là vợ chồng.

Địch Ny Toa không phải là người của Long Tổ sao, Đỗ Lan không phải là tổ chức khủng bố Thao Thiết sao.

Tại sao lại là vợ chồng.

Lẽ nào Địch Ny Toa là gián điệp của Thao Thiết trong Long Tổ.

Hay Đỗ Lan là nội gián của Long Tổ trong Thao Thiết.

Tương Lương không thể tin vào tai mình, thông tin này quả thực là một tiếng sét kinh hoàng.

Bây giờ anh có thể trả lời câu hỏi được chưa.

Bom hạt nhân ở đâu.

Đương nhiên, thật ra bom hạt nhân ở ngay trong hầm trú ẩn của những người dân được bố trí.

Đỗ Lan cười nói: Phá hủy một thành phố không người đối với Thao Thiết không có ý nghĩa, chỉ có cái chết mới có thể tạo ra khủng bố, mới là thứ mà con người sợ hãi nhất.

Hỏng rồi.

Sắc mặt Tương Lương tái nhợt, nếu bom hạt nhân thật sự ở trong hầm trú ẩn, vậy thì số người chết sẽ rất nhiều, và những việc họ làm hoàn toàn không có ý nghĩa gì.

Tôi đã nói cho cô vị trí của bom hạt nhân, cô có phải cũng nên cho tôi chút tình báo không.

Lẽ nào là giao dịch tình báo.

Tương Lương trước đây cũng từng làm, vì để hoàn thành nhiệm vụ mà không thể không trao đổi tình báo với kẻ địch.

Chỉ không biết Địch Ny Toa có bán đứng bí mật quan trọng không.

Tuyệt đối đừng mà, cô giáo, Tương Lương nghĩ.

Anh muốn tình báo gì.

Đương nhiên là ảnh đồng phục khi cô làm giáo viên rồi, rõ ràng là vợ của tôi, làm chồng lại không được thấy dáng vẻ làm giáo viên của vợ.

Nói cho tôi biết tất là màu đen, màu trắng, hay màu da.

Mặc giày cao gót hay giày thể thao.

Đồng phục màu gì.

Váy ngắn hay dài.

Tôi đều muốn biết.

Không thể chỉ để cho đám nhóc miệng còn hôi sữa đó hưởng phúc, tôi làm chồng cũng muốn xem chứ.

Đây đều là lời thật lòng của Đỗ Lan, thật hơn cả vàng.

Tĩnh lặng như tờ.

May mà không xảy ra chuyện gì không phù hợp với trẻ em, Đỗ Lan từ cửa sổ nhảy thẳng xuống rồi bỏ đi.

Địch Ny Toa cũng không ở lại lâu, sau gót Đỗ Lan cũng học theo chồng mình nhảy cửa sổ rời đi.

Chỉ còn lại Tương Lương Tông Giới và Thiên Điểu Yếu nhìn nhau, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Phần tử khủng bố và thành viên tổ chức bí mật lại là vợ chồng, hơn nữa còn tình cũ chưa dứt, dây dưa không dứt.

Rốt cuộc là cái quái gì vậy.

Lúc này, Địch Ny Toa đã thông báo địa điểm của bom hạt nhân cho mọi người: Bom hạt nhân hẳn là ở trong hầm trú ẩn, kiểm tra tất cả các hầm trú ẩn, nhất định phải tìm ra bom hạt nhân.

Những người dân vốn đã hoảng sợ lại bị đuổi ra ngoài như một đàn vịt, quả thực là không ngừng chịu khổ.

Nhưng chỉ cần tìm được bom hạt nhân, vậy thì cũng đáng.

Hai quả bom hạt nhân đều đã tìm thấy, nhưng họ lại phát hiện trên đó là một thiết bị hẹn giờ phức tạp vô cùng, khiến họ bó tay.

Chỉ có thể vận chuyển bom hạt nhân ra biển xa nhất có thể để kích nổ, căn cứ quân sự của Mỹ đã điều cho chúng ta hai chiếc máy bay vận tải.

Trước khi đồng hồ đếm ngược kết thúc, phải vận chuyển bom hạt nhân đến nơi an toàn.

Thái Toa trên TDD 1 ra lệnh.

Tìm được bom hạt nhân chỉ là bước đầu tiên trong chiến thắng của họ, nhưng là bước vô cùng quan trọng, tất cả đều phải cảm ơn tình báo của Địch Ny Toa.

Tương Lương không báo cáo chuyện Địch Ny Toa và Đỗ Lan là vợ chồng, vì anh ta phán đoán bây giờ chưa phải lúc công khai thông tin này.

Khi đối mặt với Thao Thiết chưa từng có tiền lệ, việc hợp tác với

Long Tổ là không thể thiếu.

Trước khi có bằng chứng xác thực, anh ta không thể mạo hiểm phá vỡ sự hợp tác mà báo cáo chuyện này.

Hơn nữa, cho dù có nói cho Thái Toa, Thái Toa nhất định cũng sẽ giấu nhẹm đi, thay vì tăng thêm phiền não cho thượng tá Thái Toa, không bằng đợi điều tra thêm rồi giao một bản báo cáo chi tiết.

Thiên Điểu, tớ đưa cậu đi gặp các bạn học khác trước.

Ừ.

Thiên Điểu thực ra trong lòng rất tò mò, nhưng nhìn biểu cảm của Tương Lương, lại không tiện hỏi.

Tên Đỗ Lan đó và cô giáo Địch Ny Toa rốt cuộc có quan hệ gì, lòng cô bé như bị gãi ngứa.

Hai người cẩn thận đi qua thành phố, từ từ chạy ra ngoài thành phố.

Ngay khi đi qua một con hẻm nhỏ, chuẩn bị vào ga tàu điện ngầm để hội hợp với các thành viên của trường được bố trí ở đây, đột nhiên nghe thấy tiếng gọi gấp gáp của Mao: Tương Lương, bắt lấy cô ta.

Tương Lương và Thiên Điểu đồng thời quay đầu lại, liền thấy hai người phụ nữ một đuổi một chạy đang tiến về phía này.

Người đuổi là Mao đang thở hổn hển, đuổi nửa thành phố, loanh quanh không biết bao nhiêu vòng, đã sớm tiêu hao quá nhiều thể lực của cô.

Nếu không phải Mao cũng là tinh anh của Bí Ngân, có lẽ đã sớm ngã xuống không dậy nổi.

Nhưng gặp được Tương Lương, cũng chỉ có thể coi là tên khủng bố xui xẻo, nên Mao không quản cổ họng đau rát mà hét lớn.

Tương Lương không chút do dự lao tới, đối mặt giao thủ với Tù Ngưu Mệnh Đại.

Hự.

Tương Lương xông lên tung một cú đấm, nhưng lại bị Mệnh Đại né tránh một cách nhẹ nhàng.

Cô ta tuổi tác tương đương Mao, vóc dáng không cao nhưng thân hình đầy đặn, đầu búi hai củ tỏi, mặc bộ đồ điều khiển màu tím bó sát.

Chỉ thấy Mệnh Đại hai tay đè lên nắm đấm của Tương Lương, nhẹ nhàng lộn người qua đầu anh.

Tương Lương xoay eo, dùng quyền quét ngang.

Lại bị Mệnh Đại ở sau lưng nhẹ nhàng chặn lại.

Nhưng Mệnh Đại đi theo hướng nhanh nhẹn, nếu không cũng không bị Mao đuổi lâu như vậy.

Chương 651

Nếu đánh đối mặt, sức tấn công của Mệnh Đại căn bản không đáng kể, chỉ có né tránh và thể lực là tạm được.

Vì vậy, Mệnh Đại cũng không muốn dây dưa với Tương Lương, mà không dừng lại tiếp tục chạy về phía trước.

Đây là phần tử khủng bố, hơn nữa còn đang đến gần, Thiên Điểu đương nhiên cũng sẽ không ngồi yên.

Cô lao tới, thực hiện một cú ôm ngang hông, với tư cách là thành viên chủ lực của đội bóng chày nữ, chiêu này Thiên Điểu đã luyện tập ngàn lần.

Thế là eo của Mệnh Đại bị Thiên Điểu ôm chặt, sau đó hai người ngã lăn ra đất.

Tớ bắt được rồi.

Thiên Điểu hét lên.

Tương Lương và Mao cũng vội vàng đuổi theo, chỉ sợ vị Nhĩ Ngữ Giả này xảy ra chuyện, hai người hợp tác khống chế Mệnh Đại.

Mệnh Đại cũng không giãy giụa, chỉ là lồng ngực phập phồng hơi gấp, cô ta cũng mệt lả rồi.

Chỉ là Mao còn thảm hại hơn cô ta gấp trăm lần, mặt mày lem luốc, cả người như vừa vớt từ dưới nước lên, ướt đẫm mồ hôi.

Thiên Điểu bắt được phần tử khủng bố, mặt cười tươi như hoa, Ha, tớ, Thiên Điểu, không phải là hư danh đâu, ha.

Thiên Điểu, lần sau đừng làm vậy nữa, bọn khủng bố cứ để những người chuyên nghiệp như chúng tôi đối phó.

Tương Lương nghiêm mặt nói.

Vâng, vâng.

Thiên Điểu đắc ý cười đáp, nhưng cũng chỉ là tai này vào tai kia ra.

Mao thấy hai tay của tên khủng bố đã bị trói quặt ra sau, liền nằm ngửa ra đất thở hổn hển không chút hình tượng, quá mệt rồi, cả đời này chưa từng chạy nhiều đường như vậy, phổi như bị người ta đặt trên giá nướng vậy.

Hộc, hộc thế giới trước mắt Mao đã méo mó, Tương Lương, tôi không được rồi, tên khủng bố giao cho cậu, tôi cần chợp mắt một lúc, một lúc thôi. nói xong đã ngáy lên.

Tương Lương, cô ấy không sao chứ.

Thiên Điểu ngồi xổm xuống định đỡ Mao dậy, nhưng Mao ngủ như heo.

Không vấn đề gì, tôi có rất nhiều chiến hữu sau mấy ngày mấy đêm tác chiến cường độ cao, kiệt sức, đều sẽ ngủ như vậy.

Nên không sao cả.

Tương Lương vô cùng nghiêm túc nói, ánh mắt nghiêm túc như đang nói đại trượng phu, không sao đâu.

Nhưng mà, đây là ngoài đường đó, Thiên Điểu cạn lời.

May mà Tương Lương cũng biết không thể để Mao ngủ như vậy ngoài đường, nên nhờ Thiên Điểu giúp cõng Mao trên lưng mình.

Còn sợi dây trói tên khủng bố thì giao cho Thiên Điểu.

TDD 1, một tên khủng bố đã bị bắt giữ.

Tương Lương báo cáo.

Biết rồi, Tương Lương.

Thái Toa bây giờ vẫn căng như dây cung, vì bom hạt nhân vẫn chưa giải quyết xong, Tương Lương, cậu tạm thời ở lại chỗ Thiên Điểu, tôi sẽ cử người đến áp giải tên khủng bố.

Rõ.

Sau đó mới liên lạc với Địch Ny Toa, cũng nói lại chuyện bắt giữ tên khủng bố.

Địch Ny Toa cũng không có mệnh lệnh gì đặc biệt, giống như Thái Toa, bảo anh chờ lệnh, còn về tên khủng bố bị bắt cũng không đề xuất yêu cầu chuyển giao cho Long Tổ.

Nhưng Tương Lương đã nghi ngờ Địch Ny Toa, nhất định sẽ không ngừng thăm dò, cho đến khi chứng minh được thân phận thật sự của cô.

Thiên Điểu đã tìm thấy các bạn cùng lớp, đang cùng mấy cô bạn thân an ủi nhau, ai cũng sợ chết khiếp.

Trốn trong ga tàu điện ngầm, nghe tiếng nổ lớn bên ngoài, tim đập chân run, cứ ngỡ tận thế đã đến.

Kyouko, đừng khóc nữa, không phải tớ không sao rồi sao.

Thiên Điểu vỗ về đầu người bạn thân đang tựa vào ngực mình, an ủi.

Thấy học sinh của mình không sao, giáo viên chủ nhiệm cũng thở phào nhẹ nhõm, sự kiện lần này không biết khi nào mới kết thúc.

Đừng nói là dân thường, ngay cả cảnh sát và Lực lượng Phòng vệ duy trì trật tự xung quanh trong lòng cũng bất an, không ai sinh ra đã là kẻ cuồng chiến tranh, biết sợ cũng rất bình thường.

Chỉ là vì trách nhiệm của mình, họ phải bình tĩnh hơn dân thường.

Mệnh Đại bị Lực lượng Phòng vệ bao vây, như vậy mới không bị dân thường xé xác.

Nhưng đối với những người đó, cô ta chỉ cười lạnh.

Dường như đang chế giễu họ không biết lượng sức mình, kế hoạch của Đỗ Lan mới chỉ bắt đầu.

Đầu đạn hạt nhân được vận chuyển đến sân bay gần đó, do máy bay vận tải của quân đội Mỹ chở đi, người dân cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Mệnh Đại bị đưa lên xe áp giải trong ánh mắt phẫn nộ của người dân.

Phía sau còn có một đám người chửi bới ầm ĩ, thậm chí có người còn ném đồ về phía chiếc xe đang rời đi.

Có thể thấy người dân có nhà cửa bị phá hủy căm hận bọn khủng bố đến mức nào, nếu Đỗ Lan ở đây, không chừng còn có người xông lên đấm cho hắn vài cái.

Nhưng kế hoạch của Đỗ Lan vẫn tiếp tục, mục đích đương nhiên là tiếp tục gieo rắc nỗi kinh hoàng, hơn nữa còn dùng máy bay của Đế quốc Mỹ để làm.

Tháp điều khiển, tháp điều khiển, đây là Phi Hổ số 1, chúng tôi đã đến địa điểm chỉ định.

Đã rõ, bắt đầu thực hiện nhiệm vụ thả hàng.

Tháp chỉ huy ra lệnh.

Hiểu rõ.

Vài phút sau, các trạm giám sát ở khắp nơi đều phát hiện ra nguồn nhiệt và chấn động của một vụ nổ hạt nhân.

Đã xác nhận bằng mắt thường vụ nổ hạt nhân đã được kích hoạt, tháp chỉ huy các người có thấy không.

Đã thấy, Phi Hổ số 1 có thể quay về.

Phi Hổ số 2, bắt đầu thực hiện nhiệm vụ.

Im lặng, một lúc lâu sau, người trong tháp chỉ huy đột nhiên nghe thấy tiếng la hét thảm thiết của Phi Hổ số 1: MAYDAY, MAYDAY, MAYDAY.

Ba tiếng Mayday, có nghĩa là phi công đã gặp phải nguy cơ lớn, đang cầu cứu.

Sau đó, trong bộ đàm hoàn toàn im bặt.

Phi Hổ số 1.

Phi Hổ số 2.

Phi Hổ số 1, số 2.

Nghe thấy xin trả lời, nghe thấy xin trả lời.

Thiếu tá, không hay rồi, số 1 đã biến mất khỏi radar.

Người quan sát radar kinh hãi la lên.

Số 1, số 2.

Nghe thấy xin trả lời.

Thiếu tá hét lên, nhưng không nhận được hồi âm, Lập tức cử chiến đấu cơ đến.

Đây cũng là sai sót của họ, trong lúc vội vàng đã không cử chiến đấu cơ hộ tống.

Rõ, tiểu đội một xuất phát.

Các máy bay chiến đấu đang trong tình trạng sẵn sàng chiến đấu, nhiên liệu đã được nạp đầy, đạn dược cũng đã lên nòng, chỉ cần phi công lên là máy bay có thể cất cánh, vài phút sau đã có bốn chiếc bay ra ngoài.

Chú ý vị trí của Phi Hổ số 2, rất có thể số 2 đã bị bọn khủng bố khống chế.

Hiện tại số 2 đang bay về phía Hawaii.

Chết tiệt, sao lại có khủng bố trà trộn vào được.

Lũ khốn ở bộ phận an ninh làm ăn kiểu gì vậy.

Chết tiệt.

Một cú đấm xuống bàn, làm ly cà phê trên mặt bàn rung lên hai cái.

Đỗ Lan muốn tấn công Trân Châu Cảng, đó là điều không thể, hắn chỉ dọa bọn họ một chút thôi.

Vì vậy, sau khi máy bay được thiết lập lộ trình, hắn đã chuồn đi.

Cũng không phải là muốn đánh Thế chiến, không cần thiết phải thật sự ra tay.

Bây giờ nên quay về Tokyo, hoàn thành phần còn lại của kế hoạch.

Từ lúc Đỗ Lan tuyên bố có bom hạt nhân, đến lúc tìm thấy nó, chỉ mất khoảng bảy tám tiếng.

Bây giờ đã là buổi tối, người dân mệt mỏi cả ngày đều cảm thấy đói không chịu nổi, miệng khô lưỡi đắng.

Trong vòng bảy tám tiếng, công tác sơ tán có thể nói là rất kịp thời và hiệu quả.

Nhưng cả chục triệu người này đều cần ăn cơm, những người dân đói khát thấy chính phủ không thể cung cấp nhiều lương thực, đều nảy ra ý định đến siêu thị, trung tâm thương mại lấy đồ ăn.

Thật sự là đói đến hết cách rồi.

Chương 652

Hỗn loạn mới chỉ bắt đầu.

Các quan chức lo đến dậm chân, nhưng xe vận chuyển vật tư lại mãi không đến, sao không lo cho được.

Nhiều người như vậy đang chờ ăn, nếu để họ đói quá, mỗi người một miếng cũng có thể gặm sạch xương của các quan chức.

Tối hôm đó, Đỗ Lan quay trở lại thành phố tối đen như mực, chỉ có cảnh sát và đội tự vệ vẫn đang tuần tra trong thành phố, đề phòng có người trộm cắp, cướp bóc.

Nhìn tất cả những gì mình gây ra, Đỗ Lan lần đầu tiên cảm thấy mình cũng khá là xấu xa.

Tối nay cứ để người dân ngủ một giấc ngon lành đi, nếu không ngày mai sẽ không có sức để chơi đùa.

Tế Dân, ngày mai chính là ngày mở ra cánh cửa thế giới mới, ngươi đã chuẩn bị xong chưa.

Tôi đã chờ ngày này từ rất lâu rồi.

Lý Tế Dân nói.

Cửu Long nghe vậy, khóe miệng cũng không nhịn được mà nở nụ cười.

Hạ Ngọc Phương, Hạ Ngọc Lan hai chị em đứng sau lưng sư phụ, bất kể Cửu Long làm gì, họ đều sẽ ủng hộ.

Vậy thì chúng ta cùng nhau chờ đợi khoảnh khắc mặt trời mọc vào ngày mai đi.

Vài giờ sau, thành phố yên tĩnh như thể không còn bất kỳ sinh mệnh nào.

Những ngôi sao trên trời lại trở nên sáng lạ thường, lấp la lấp lánh, tinh nghịch mỉm cười với những người trên mặt đất.

Rồi đường chân trời phía đông đột nhiên xuất hiện một vệt sáng, một ngày mới đã bắt đầu.

Trong khu dân cư, không ai ngủ ngon, không ngừng có người âm thầm nức nở, cũng có người vì không được ăn no mà khó ngủ.

Được rồi, có thể bắt đầu rồi.

Ngay trong một buổi sáng khiến người ta bực bội và bất an như vậy, đợt tấn công mới của Đỗ Lan đã bắt đầu.

Tất cả TV và radio đột nhiên khởi động, đây là một hiện tượng không khoa học, có thể so sánh với hiện tượng siêu nhiên.

Vẫn là giọng nói thoải mái của Đỗ Lan: Chào buổi sáng, các cư dân, tôi là người bạn cũ của các bạn, Đỗ Lan, tổ chức của tôi là Thao Thiết, mật danh của tôi là Tịch.

Vì là lần thứ hai gặp mặt, nên tôi sẽ giới thiệu chi tiết về bản thân mình.

Và tôi lại có một tin tốt lành.

Mọi người đều ngơ ngác nhìn Đỗ Lan diễn một mình, trong lòng cũng không biết nên làm gì.

Đương nhiên vẫn có sợ hãi, nếu Đỗ Lan nói lại có một quả bom hạt nhân nữa thì tiêu đời.

Nhưng cùng một chiêu thức, Đỗ Lan không muốn dùng lần thứ hai.

Tin tức của tôi chính là, tôi quyết định thành lập một quốc gia thuộc về Thao Thiết trên mảnh đất này.

Không sai, sau này thành phố này chính là quốc thổ của chúng ta, Thao Thiết.

Hỡi các cư dân, bây giờ các người chỉ cần từ bỏ quốc tịch cũ là có thể trở thành một thành viên của quốc gia chúng ta, còn chờ gì nữa.

Đi qua đừng bỏ lỡ, qua làng này không có quán này đâu.

Đỗ Lan muốn thành lập một quốc gia mới trên lãnh thổ của nước khác, quả thực là tuyên chiến với Nhật Bản.

Nhưng Đỗ Lan sẽ không để chiến tranh nổ ra, vì hắn đã gửi thư đe dọa cho Mỹ, chắc chắn Mỹ sẽ không dám hành động hấp tấp.

Mà Nhật Bản không có sự hỗ trợ của Đế quốc Mỹ thì khó làm nên chuyện lớn, trừ khi thật sự có hàng loạt học sinh cao trung Nhật Bản nhặt được cơ thể thần thánh.

Tiếc là học sinh cao trung như vậy chỉ có một mình Tương Lương Tông Giới, hoàn toàn không gây ra mối đe dọa nào.

Ta tuyên bố, quốc gia Thao Thiết hiện tại được thành lập tại đây.

Thủ đô của chúng ta chính là trên chiếc phi thuyền này.

Màn hình TV chuyển cảnh sang cảnh quay nhìn xuống từ trên cao đống đổ nát của Tokyo.

Một vật thể bay khổng lồ đột nhiên xuất hiện giữa không trung, lộ ra nguyên hình — chiến hạm bay công nghệ siêu cổ đại của Thao Thiết, Thục Sơn Hào.

Thục Sơn Hào có hình dạng một ngọn núi bay, nhưng hình dáng của nó đối xứng trái phải, dưới dài trên ngắn, ở giữa là một cái đĩa tròn.

Trên đĩa tròn là một tòa cung điện cổ kính chạm trổ tinh xảo, dưới đĩa tròn là nhiều khối núi khổng lồ.

Trước đây, thứ đè xuống căn cứ quân sự chỉ là phần dưới cùng của khối núi, cũng là phần có diện tích nhỏ nhất, bây giờ Thục Sơn Hào lộ ra bản thể khiến người ta kinh ngạc, thật sự giống như một ngọn núi lớn bị úp ngược.

Sao có thể lớn như vậy.

Sau đó, camera zoom lại gần, mọi người thấy trên mép đĩa tròn ở trung tâm Thục Sơn Hào đang đứng chính là Đỗ Lan, Lý Tế Dân, Cửu Long cùng hai chị em Hạ Ngọc Lan, Hạ Ngọc Phương.

Sau lưng mỗi người đều có một lá cờ, sau lưng Đỗ Lan là con Tịch thú nhe nanh múa vuốt.

Sau lưng Lý Tế Dân là đồ đằng Hóa Xà uốn lượn.

Sau lưng Cửu Long là con rồng chín đầu màu đỏ máu do chính ông thiết kế, còn sau lưng Hạ Ngọc Lan và Hạ Ngọc Phương là quái thú cổ đại Tỳ Hưu, thân hình lông trắng mềm mại, bốn chân đen, tai đen, quầng mắt đen, nhìn kỹ không phải là con gấu trúc đáng yêu sao.

Hình như có gì đó kỳ lạ đã trà trộn vào.

Không, đó không phải là gấu trúc, đó là quái thú cổ đại Tỳ Hưu.

Lúc đầu Đỗ Lan đã nói với hai chị em một cách rất nghiêm túc như vậy.

Đất Tokyo đã bị Đỗ Lan chiếm, lực lượng quản lý đô thị của Tokyo cũng không thể phá dỡ Thục Sơn Hào.

Phải làm sao.

Có người đề xuất di tản tất cả cư dân, sau đó dùng tên lửa san phẳng, nhất định phải phá dỡ Thục Sơn Hào.

Nhưng cũng có người cho rằng làm như vậy sẽ hủy hoại cả Tokyo, tuyệt đối không được.

Ý kiến phân hóa thành hai cực, không thể thống nhất, nhưng thời gian lại không còn nhiều.

Quốc tế cũng rất quan tâm đến sự việc này, mấy nước lớn đều phát biểu rằng không thể thỏa hiệp với bọn khủng bố, nhưng cũng chỉ là nói suông, hoàn toàn không có ý định chi viện cho Nhật Bản.

Mỹ cũng vậy, tổng thống Mỹ đích thân gọi điện cho thủ tướng Nhật Bản, bảo họ không được cúi đầu trước bọn khủng bố.

Chính phủ Nhật Bản đương nhiên cũng không muốn, nhưng không cúi đầu thì phải làm sao.

Tokyo bị phá hủy, chúng tôi sẽ giúp các bạn xây dựng lại.

Tổng thống Mỹ cũng là một cao thủ vẽ bánh.

Bây giờ thủ đô đã biến thành lãnh thổ của nước khác, đây là một sự sỉ nhục, các quân nhân đều háo hức chuẩn bị xông vào Tokyo, phá hủy Thục Sơn, nhưng mệnh lệnh lại mãi không được ban hành.

Thời gian cứ thế trôi qua hai ngày, Đỗ Lan tiếp nhận hơn ba trăm kẻ phản bội đầu hàng, cho họ trở thành công dân của quốc gia Thao Thiết.

Xem ra người Nhật yêu nước hơn tưởng tượng, những kẻ đầu quân cho Đỗ Lan toàn là loại dẫn đường, không thể trọng dụng.

Người của Hống Hợp Kim thấy Thao Thiết hô phong hoán vũ như vậy cũng vô cùng ghen tị, nhưng họ là những con cáo già, chưa đến lúc cuối cùng để hái quả ngọt chiến thắng, họ sẽ không hành động dễ dàng, để Cửu Long hỗ trợ đã là sự ủng hộ rất lớn rồi.

Còn Bí Ngân cũng bị sự táo bạo của Thao Thiết làm cho kinh ngạc, hậu quả của việc này có thể sẽ là Nhật Bản trở thành chiến trường.

Thực lực của chúng ta kém xa Thao Thiết, mấy lần diễn tập chiến đấu đều kết thúc bằng thất bại của chúng ta.

Tên khủng bố bắt được cũng hoàn toàn vô dụng.

Không ngờ chúng lại táo tợn đến mức thành lập một quốc gia.

Thái Toa nhíu mày, thật sự không nghĩ ra cách nào tốt để bảo vệ Tokyo.

Là một đơn vị tác chiến ở Tây Thái Bình Dương, cô thậm chí không thể bảo vệ được một quốc gia trong Thái Bình Dương, đó là sự thất trách của cô.

Tôi có một đề nghị.

Địch Ny Toa cùng tham gia cuộc họp tác chiến cấp cao nói.

Cuộc họp này ngay cả Mao cũng không có tư cách tham gia, trong cuộc họp toàn là những người có cấp bậc từ thiếu tá trở lên.

Xin mời nói.

Đề nghị này của tôi, hoặc là kế hoạch tác chiến, rất đơn giản và thô bạo.

Chương 653

Chúng ta có thể để Khắc Lỗ Tư điều khiển Chu Tước tấn công Thục Sơn Hào.

Địch Ny Toa nói.

Làm thế nào.

Rất đơn giản, chỉ cần Chu Tước đủ nhanh, sau đó đâm vào Thục Sơn Hào là được.

Các quan chức cấp cao của Bí Ngân nhìn nhau, Có khả năng không.

Đương nhiên là có thể, theo công thức năng lượng, tốc độ càng nhanh thì năng lượng vật chất càng lớn.

Chỉ cần tốc độ của Chu Tước có thể đạt đến 300 Mach, là có thể xuyên thủng chí mạng Thục Sơn Hào, phá hủy hệ thống phòng ngự và vũ trang của nó.

Như vậy chúng ta sẽ giành được thắng lợi. 300 Mach.

Đùa à.

Một Mach là một lần tốc độ âm thanh, 300 Mach là 300 lần tốc độ âm thanh.

Nếu nhanh như vậy, trách nhiệm bảo vệ vũ trụ cũng có thể gánh vác được rồi, nhưng vấn đề là không thể nào.

Các người đều cho rằng không thể sao.

Địch Ny Toa nói: Các người quá coi thường công nghệ siêu cổ đại.

Chu Tước do Long Tổ phát triển có thể đạt đến tốc độ 300 Mach, nói cách khác là có thể bay một vòng quanh xích đạo Trái Đất trong bảy phút.

Địch Ny Toa, cô không đùa chứ.

Thái Toa hai mắt sáng lên, có cách còn hơn là bó tay chịu trói.

Đương nhiên không phải đùa.

Chỉ là không biết Khắc Lỗ Tư có chịu nổi không.

Địch Ny Toa không chắc chắn nói.

Thái Toa cũng im lặng, tốc độ cao như vậy rất có thể sẽ hại chết Khắc Lỗ Tư.

Nhưng để công phá pháo đài kiên cố đó, dường như cũng chỉ có cách này.

Địch Ny Toa, chúng ta cần chuẩn bị những gì.

Các người thật sự quyết định thực hiện kế hoạch này.

Địch Ny Toa nhìn hình ảnh ảo của tất cả các quan chức đang ngồi hỏi.

Đúng vậy, cũng chỉ có cách này thôi.

Thái Toa, cô có thể đi mời trung sĩ Khắc Lỗ Tư vào trước.

Rõ.

Địch Ny Toa, nói chi tiết về kế hoạch đi.

Vì Chu Tước không có đủ thiết bị điện tử, nên chúng ta phải tính toán trước lộ trình bay, và thiết lập một hệ thống dẫn đường bằng các quả cầu phát sáng trên không trung dọc theo lộ trình, để phi công có thể dẫn đường bằng mắt thường.

Chỉ là hệ thống dẫn đường này có thể cần phải bố trí ở nhiều quốc gia trên toàn cầu, cần sự hợp tác của các quốc gia.

Cái này thì phiền phức, nhưng để tấn công bọn khủng bố, họ chắc sẽ hợp tác.

Tính toán lộ trình cần bao lâu.

Hai ngày là đủ, nhưng còn phải huấn luyện trung sĩ Khắc Lỗ Tư thích ứng với gia tốc trọng lực, việc này có thể cần thêm một chút thời gian.

Bảy ngày, chúng ta chỉ có bảy ngày, sau bảy ngày Nhật Bản sẽ ném bom Tokyo.

Tôi biết rồi, vậy kế hoạch sẽ tiến hành sau bảy ngày, hai ngày sau tôi sẽ nộp báo cáo về lộ trình bay và các địa điểm cần thiết lập khí cầu dẫn đường.

Trong lúc nói chuyện, Khắc Lỗ Tư đã cùng Thái Toa bước vào phòng họp.

Thưa các trưởng quan, trung sĩ Khắc Lỗ Tư đến báo cáo.

Nghiêm.

Khắc Lỗ Tư không hề có chút dáng vẻ phóng đãng thường ngày, một luồng khí chất quân nhân toát ra.

Trung sĩ, hiện tại có một nhiệm vụ cực kỳ nguy hiểm nhưng rất quan trọng cần cậu hoàn thành.

Khắc Lỗ Tư đứng nghiêm: Xin hãy ra lệnh.

Đây là một nhiệm vụ vô cùng nguy hiểm, thập tử nhất sinh, cậu hãy suy nghĩ kỹ rồi trả lời.

Tôi là quân nhân, hoàn thành mệnh lệnh là thiên chức của tôi, tôi không sợ nguy hiểm, không sợ hy sinh.

Tốt, vậy hãy để cô Địch Ny Toa giải thích chi tiết cho cậu.

Vâng, thưa trưởng quan.

Khắc Lỗ Tư nghe xong, đây thật sự là một nhiệm vụ có đi không có về.

Đồng thời trong lòng anh ta cũng rất kích động, không phải ai cũng có thể bay vòng quanh Trái Đất trong bảy phút. 300 Mach, nghĩ thôi đã thấy kích thích, đây mới là sự lãng mạn của đàn ông, giống như một con chim chết trên bầu trời.

Tiếp theo là huấn luyện, và đặt làm bộ đồ giảm áp.

Đương nhiên còn có những vấn đề khác, ví dụ như phán đoán mục tiêu bằng mắt trong thời gian cực ngắn.

Bản thân Chu Tước đã có khả năng giảm áp siêu cường, cộng thêm bộ đồ giảm áp có thể giảm bớt phần lớn áp lực sinh ra khi tăng tốc, nhưng cuối cùng vẫn sẽ có gần mười hai G áp lực đè lên người cậu, cậu phải duy trì dưới áp lực như vậy ít nhất tám phút, mới có cơ hội hoàn thành nhiệm vụ.

Trước khi hoàn thành những điều này, cậu trước tiên phải hoàn thành việc định dạng lại Chu Tước, nếu không sẽ không thể đạt đến tốc độ 300 Mach.

Không vấn đề.

Khắc Lỗ Tư rất tự tin vào bản thân.

Nhưng rất nhanh anh ta đã không chịu nổi, mười hai G áp lực, quả thực là muốn lấy mạng người, mới mười giây anh ta đã ngất đi, đồ ăn trong dạ dày cũng trào ngược lên cổ họng, đau đớn không muốn sống.

Duy trì tám phút trong tình huống như vậy, nghĩ thôi đã thấy đáng sợ.

Áp lực đè lên tim, mạch máu, não, sẽ khiến người ta mất khả năng kiểm soát cơ thể.

Tất cả những người biết về nhiệm vụ đều cho rằng đây là một nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Nhưng Khắc Lỗ Tư vẫn cười hì hì tán tỉnh các cô gái, lần này đến lần khác được khiêng ra từ máy gia tốc, sau đó lại bị y tá giục lên thiết bị.

Lần này rồi lần khác.

Và thời gian Khắc Lỗ Tư kiên trì được cũng ngày càng dài hơn.

Nếu Đỗ Lan ở đây, nhất định sẽ thở dài nói, quả nhiên là nam phụ, sống khổ hơn nam chính, nhận được ít hơn nam chính, rất có thể mạng cũng ngắn hơn nam chính, làm gì cũng đừng làm nam phụ.

Một bên khác, do Liên Hợp Quốc đứng đầu, nhiều quốc gia bắt đầu đặt các khinh khí cầu dẫn đường phát sáng tại các địa điểm đã được tính toán.

Khắc Lỗ Tư phải bắt được những quả khí cầu luân phiên phát ra ánh sáng đỏ và xanh này trong thời gian cực nhanh, nhanh đến mức tay phản ứng, trực tiếp từ mắt đến cánh tay, không cần qua não.

Vượt qua từng thử thách một, vào ngày thứ năm, Khắc Lỗ Tư đã chuẩn bị sẵn sàng cho chuyến bay thử đầu tiên.

Rạng sáng ngày bay thử, Tương Lương Tông Giới đã tỉnh dậy từ rất sớm.

Vì lo lắng cho Thiên Điểu Yếu đang ở nơi tị nạn xa xôi, nên liên tiếp mấy ngày anh đều như vậy.

Vậy sao.

Tôi biết rồi, giao cho tôi giải quyết.

Vì Chu Tước sau khi định dạng lại không thể cất cánh trên tàu ngầm, nên đội quân Bí Ngân đều đã quay trở lại căn cứ Tây Thái Bình

Dương.

Tương Lương chuẩn bị ra ngoài hít thở không khí thì nghe thấy giọng nói của Địch Ny Toa trong hành lang tối tăm, vô cùng đáng ngờ, thế là Tương Lương lén lút đi theo.

Thấy Địch Ny Toa lên một chiếc xuồng nhỏ ra biển, anh cũng chọn một chiếc xuồng nhỏ lẳng lặng đi theo.

Bình minh chưa tới, mặt biển gợn sóng lăn tăn, gió biển tanh nồng phả vào mặt, chiếc xuồng cao tốc như con thoi nước lướt trên mặt biển, tạo ra những gợn sóng.

Tương Lương biết Địch Ny Toa cũng là một đặc công lão luyện, nên cố gắng giữ khoảng cách xa nhất có thể, để phòng mình bị phát hiện, chỉ là như vậy độ khó của việc theo dõi tăng lên rất nhiều.

Rốt cuộc Địch Ny Toa muốn đi đâu.

Tương Lương hy vọng Địch Ny Toa lén lén lút lút như vậy không phải là đi làm chuyện xấu, nếu không, có lẽ mình thật sự phải dùng khẩu súng mang theo bên người để bắt giữ cô ngay tại chỗ.

Hướng về phía nam căn cứ, hai chiếc xuồng nhỏ ngày càng đi xa, cho đến khi ánh bình minh ló dạng ở phương đông, cả mặt biển đều trở nên hồng rực, như má của người già vào mùa đông.

Bóng của chiếc xuồng nhỏ cũng bị kéo dài xuống mặt nước, như một đường mực bị vẽ sai.

Tương Lương lúc này mới phát hiện phía trước có một hòn đảo nhỏ, và thuyền của Địch Ny Toa đang lao thẳng về phía đó, liền biết mục tiêu của cô là hòn đảo đó.

Đó có lẽ là một hòn đảo tiền tiêu cảnh giới của căn cứ.

Địch Ny Toa đến đó làm gì.

Tương Lương không hiểu, anh rẽ hướng giảm tốc, không thể tiếp cận thêm nữa, nếu không sẽ có nguy cơ bị phát hiện.

Khoảng cách vẫn còn rất xa, nhưng Tương Lương đã quyết định bơi qua.

Đây là một khoảng cách đủ để khiến các vận động viên bơi lội chuyên nghiệp phải chùn bước, hơn nữa còn là trên biển cả mênh mông.

Tương Lương tắt động cơ xuồng nhỏ, sau đó nhảy một phát xuống nước biển, nước biển buổi sáng sớm có chút lạnh, nhưng không lạnh bằng gió biển, nhiệt độ của nước biển có thể duy trì nhiệt độ của cả Trái Đất, các dòng hải lưu ấm áp còn mang lại sự ấm áp cho phần lớn lục địa, vì vậy sau khi xuống nước, Tương Lương chỉ cảm thấy cả người sảng khoái.

Vung tay, đạp chân, Tương Lương vật lộn với nước biển, từ từ bơi về phía bờ.

Trên hòn đảo hoang giữa biển, Đỗ Lan và Địch Ny Toa lại gặp nhau, vẫn chỉ có hai người, đứng giữa hòn đảo.

Quả nhiên đã đến, không hổ là Tương Lương Tông Giới, lại dám bơi trên biển trong tình huống không có bảo hộ.

Đỗ Lan khen ngợi, không phải ai cũng có tố chất chuyên nghiệp như Tương Lương, dù không có Cường Nỗ, khi đối mặt với nguy hiểm, Tương Lương cũng không hề có một chút sợ hãi nào.

Là một đứa trẻ ngoan.

Địch Ny Toa cũng nói, sau đó đi thẳng vào vấn đề: Hôm nay đến đây là chuẩn bị tập kích Bí Ngân, ngăn cản kế hoạch tác chiến của tôi sao.

Đương nhiên, vai phản diện này của ta không phải là vai phản diện bình thường, tuyệt đối không nói nhiều lời vô ích, sau khi biết được tình báo nhất định sẽ đích thân ra tay giải quyết mối đe dọa, vai phản diện chuyên nghiệp như ta cũng không nhiều.

Đỗ Lan cười nói.

Chương 654

Địch Ny Toa cũng cười, Vậy thì với tư cách là phe chính nghĩa, có phải nên ngăn cản ngươi không.

Lẽ ra nên như vậy, lần trước trận chiến của chúng ta đều không được thỏa mãn, lần này chúng ta tác chiến bằng tiểu vũ trụ thì thế nào.

Dù sao cũng đều ở trên biển, không cần lo lắng bất kỳ vấn đề gì.

Vậy Tương Lương thì sao.

Địch Ny Toa biết, Tương Lương rất nhanh sẽ đến hòn đảo này, Ta biết ngươi chính là vì muốn để cậu ta há hốc mồm nên mới dụ cậu ta đến đây, nhưng trận chiến tiểu vũ trụ không phải là thứ người thường có thể đến gần quan sát.

Không sao, chúng ta không phải còn có tiên đậu sao.

Lô tiên đậu này cũng nên tìm người ăn hết đi, nếu không sẽ quá hạn sử dụng.

Đỗ Lan cười xấu xa nói: Thánh y ta cũng đã chuẩn bị xong rồi.

Được thôi, chúng ta chú ý chừng mực một chút, cũng có thể bảo vệ cậu ta chu toàn.

Để ta xem thánh y ngươi chuẩn bị cho ta đi.

Đợi thằng nhóc đó lên rồi nói, đến lúc đó cô đừng có diễn hỏng đấy nhé.

Diễn xuất của tôi tốt hơn của anh nhiều.

Địch Ny Toa đáp trả.

Có sao.

Đỗ Lan vẫn luôn cảm thấy diễn xuất của mình trong nhà là tốt nhất, lại không biết trong mắt vợ con, diễn xuất của hắn thật sự là tám phần diễn hai phần giả, rất dễ nhận ra những chỗ không tự nhiên, quá mức cố ý.

Chỉ là rất nhiều lúc, các nhân vật gốc trong anime đều kinh ngạc trước thực lực mà Đỗ Lan thể hiện, nên đã quên mất vấn đề diễn xuất của hắn.

Địch Ny Toa cảm thấy diễn xuất của Đỗ Lan thuộc trường phái học viện, có quá nhiều dấu vết mô phỏng cố ý, người quen thuộc với Đỗ Lan liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu hắn đang biểu diễn.

Giống như hiện tại hắn đang đóng vai kẻ xấu, vô cùng trống rỗng, nói là muốn gieo rắc nỗi kinh hoàng, nhưng hiệu quả lại không lý tưởng.

Ở thế giới Đại Kiếm và thế giới Cự Nhân, yêu ma và cự nhân mang đến cho nhân loại mới là nỗi kinh hoàng thật sự.

Không ai dám nảy sinh một chút phẫn nộ và phản kháng.

Đỗ Lan rõ ràng vẫn diễn xuất chưa đạt, chỉ trống rỗng nói lời thoại, nhưng động tác cơ thể lại không khiến người ta cảm thấy kinh hoàng, giống như một tên khủng bố bình thường.

Nếu Địch Ny Toa là Đỗ Lan, cô nhất định sẽ nói ít những lời thoại đáng xấu hổ này, mà dùng nhiều đạo cụ như máu me, mô hình xác chết hơn.

Được rồi, chuẩn bị đi, cậu ta lên bờ rồi.

Trải qua việc xuống biển và lên bờ, Tương Lương đã tiêu hao rất nhiều thể lực, bây giờ điều anh muốn làm nhất là ăn sáng ngon lành rồi nghỉ ngơi, nhưng không thể, anh đã phát hiện các chốt canh gác xung quanh đã biến mất, nói cách khác có người đã tấn công hòn đảo

này.

Vậy mục đích của Địch Ny Toa đến đây rốt cuộc là gì.

Nghĩ đến đây, Tương Lương nghe thấy giọng nói của Địch Ny Toa, Chỉ cần có ta ở đây, ngươi đừng hòng đi qua.

Người vợ đáng yêu của ta, nàng thật đúng là không nể tình cũ, lẽ nào nàng đã quên chúng ta ở Long Tổ ăn ý đến mức nào sao.

Chúng ta từng là cặp đôi hoàn hảo khiến người người ngưỡng mộ.

Đó đều là quá khứ rồi, là chính ngươi đã rời khỏi Long Tổ.

Địch Ny Toa nói, hai người rõ ràng đã nhập vai, ngươi tới ta đi nói những lời thoại đại diện cho lập trường của mỗi người.

Cái tổ chức mục nát ngàn năm đó đã khiến ta chán ngấy rồi.

Đỗ Lan vừa diễn vừa nghĩ diễn xuất của mình không có vấn đề gì, ở nhà diễn xuất của mình rõ ràng là tốt nhất, Thứ ta theo đuổi là mục tiêu xa hơn, vĩ đại hơn, là những công lao vĩ đại có thể ảnh hưởng đến cả thế giới, chứ không phải là trốn trong bóng tối bảo vệ một quốc gia yên bình một góc.

Xem ra chúng ta đã ngày càng đi xa nhau, ta sẽ nhớ về khoảng thời gian hạnh phúc của chúng ta, nhưng hôm nay ta nhất định phải đánh bại ngươi.

Địch Ny Toa nghiêm nghị đứng đó, một bộ dạng chuẩn bị ra tay.

Tương Lương Tông Giới thở phào một hơi, xem ra Địch Ny Toa không hề phản bội họ, cô đến đây để ngăn cản kẻ địch.

Vậy thì mình phải đến giúp, góp một phần sức lực.

Nhưng khi anh vừa nhấc chân lên, lại phát hiện mình không thể động đậy được, nhưng cơ thể mình rõ ràng không có vấn đề gì.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn vào trong sân, Đỗ Lan cười điên cuồng: Ha, Địch Ny Toa, ta đã không còn là ta của trước đây nữa, trải qua nghiên cứu của công nghệ siêu cổ đại, ta bây giờ là cường giả quyền liệt thiên không, cước toái đại địa, để ngươi xem uy lực của thánh y.

Tương Lương chỉ cảm thấy mắt mình bị một luồng ánh sáng vàng thiêu đốt, sau đó liền thấy trên người Đỗ Lan được bao phủ bởi một lớp áo giáp vàng, giống như chiến sĩ trong thần thoại, thánh y đó tuy là vàng nhưng lại có độ cứng hoàn toàn khác với vàng.

Hơn nữa trước đó không hề phát hiện ra bộ giáp vàng này, rốt cuộc nó từ đâu ra.

Địch Ny Toa, hãy cùng ta đi khai sáng thế giới thuộc về chúng ta đi.

Đỗ Lan nói.

Ngươi nên biết, trước khi ta trở thành thành viên của Long Tổ, ta đã thề với tổ trưởng Long Tổ.

Tổ trưởng Long Tổ là con gái của họ, Đỗ Sa Chức, trước đây trong thế giới Vô Hạn Khủng Bố, Sa Chức đã từng làm khách mời vai tổ trưởng Long Tổ.

Vậy thì đáng tiếc quá, vậy thì ta không thể không giết nàng ở đây, người ta yêu, người ta yêu nhất trong đời này.

Đỗ Lan nói xong đã giơ cao hai tay, chuẩn bị sử dụng chiêu thức của thánh đấu sĩ cung Xử Nữ Địa Ngục Chi Viêm, Cuối cùng, ta còn có một câu hỏi.

Đỗ Lan còn chưa nói xong, Địch Ny Toa đã giành lời đáp: Yêu, ta đã từng yêu ngươi của quá khứ.

Địch Ny Toa cũng học hư rồi.

Cuộc đối thoại như vậy diễn ra trong bầu không khí này thật quá không hợp, Tương Lương Tông Giới chỉ cảm thấy não mình không thể xoay chuyển kịp.

Địa Ngục Chi Viêm.

Từ cánh tay bọc vàng của Đỗ Lan bắn ra là một luồng nhiệt nóng bỏng khiến người ta cảm thấy ngạt thở, nhiệt độ đó giống như mặt trời rơi xuống mặt đất, Vĩnh biệt, người ta yêu.

Tương Lương Tông Giới nhìn cảnh tượng phi khoa học này, cảm giác mồ hôi đã ướt đẫm quần áo.

Tim đập còn nhanh hơn cả khi anh ở trong mưa bom bão đạn, đó rốt cuộc là cái gì.

Thao Thiết Đỗ Lan lẽ nào cũng là một con quái vật siêu năng lực thức tỉnh từ thời cổ đại sao.

Địch Ny Toa thế nào rồi.

Dưới ngọn lửa màu đỏ sẫm đáng sợ như vậy, mọi thứ đều sẽ hóa thành tro bụi, Địch Ny Toa sẽ không bị thiêu chết rồi chứ.

Rốt cuộc thế nào rồi.

Tương Lương muốn gọi tên đồng đội, nhưng cơ thể vẫn không thể cử động.

Hù.

Ngọn lửa lan rộng bùng cháy, trong ánh bình minh, trời đất, biển cả và ngọn lửa giao hòa với nhau.

Tương Lương Tông Giới tin rằng Địch Ny Toa đã bị ngọn lửa nuốt chửng, nhưng sự thật lại không như anh tưởng tượng, ngọn lửa cuồng vũ quanh một bóng người duyên dáng.

Sau đó, ngọn lửa bị một cơn gió mạnh thổi tắt không thương tiếc, trên mảnh đất cháy đen, trong không gian bị nhiệt độ cao làm cho méo mó, đứng đó là một chiến binh hoàng kim hoàn toàn mới.

Điều này không thể nào.

Đỗ Lan dường như thấy ma.

Không có gì là không thể, ngươi nên biết Long Tổ chúng ta cũng nắm giữ không ít công nghệ siêu cổ đại.

Bây giờ đã đến lúc chúng ta phản công, Thao Thiết sẽ bị tiêu diệt ngay lúc này.

Bây giờ là lượt tấn công của Địch Ny Toa: Lư Sơn Thăng Long Bá.

Giống như lụa vàng bọc sô cô la sữa, nhưng lại có ánh kim loại, đây chính là thánh y hoàng kim mới mà Đỗ Lan chuẩn bị cho Địch Ny Toa, thánh y cung Thiên Xứng phiên bản nữ.

Mặc dù bản thân Địch Ny Toa cũng không biết sinh nhật của mình, nhưng Đỗ Lan cảm thấy với tư cách là nữ chủ nhân trong nhà, việc quản lý toàn bộ vũ khí của cả nhà cũng rất bình thường.

Vì vậy Đỗ Lan mới để Địch Ny Toa mặc thánh y nắm giữ tất cả vũ khí, để thể hiện tầm quan trọng không thể thiếu của cô trong gia đình.

Mỗi thành viên trong gia đình Đỗ Lan bảo quản một viên ngọc rồng, nhưng số lượng chỉ có bảy viên dường như hơi ít, vì vậy Đỗ Lan cảm thấy nếu Địch Ny Toa và hắn còn muốn nhận nuôi thêm những đứa trẻ khác, thì phải mở rộng số lượng biểu tượng thân phận, ví dụ như tạo thành hoàng kim mười hai cung.

Nếu còn nhiều hơn nữa, có lẽ có thể lập một nhóm nhạc thần tượng, kiểu như DKB48.

Nhưng những điều đó nói hơi xa, trong ánh mắt ngây dại của Tương Lương, một con rồng khổng lồ uy vũ hùng tráng gầm thét lao ra từ nắm đấm của Địch Ny Toa, đó là áo nghĩa thuộc về cung Thiên Xứng.

Sao có thể.

Con rồng khổng lồ đánh trúng thánh y của Đỗ Lan, một phát đã đánh bay hắn ra ngoài, miếng giáp vai khoa trương của hắn lập tức xuất hiện vết nứt.

Để chứng minh diễn xuất của mình, Đỗ Lan cũng đã liều mạng, chịu đựng cú đấm này.

Không ngờ các người cũng có thể thành công, Địch Ny Toa, không hổ là người phụ nữ xứng với ta.

Hắn vật lộn đứng dậy: Thật đáng tiếc, thật đáng tiếc, ta lại phải tự tay hủy đi thứ mình yêu quý nhất.

Mơ tưởng hão huyền, bây giờ chúng ta cùng mặc thánh y, hươu chết về tay ai còn chưa chắc.

Đôi mắt đẹp của Địch Ny Toa ngưng lại, mặc cho mái tóc vàng lộ ra khỏi mũ giáp tung bay tùy ý, giống như một nữ võ thần kiêu ngạo.

Người chiến thắng nhất định là ta, bùng cháy đi, để toàn bộ tiểu vũ trụ của ta bùng cháy lên.

Trên biển cả, Đỗ Lan cũng đã dốc toàn lực.

Giải phóng toàn bộ thực lực, lần này cùng Địch Ny Toa là một trận chiến thật sự.

Trước đây tuy Đỗ Lan luôn nhỉnh hơn Địch Ny Toa về mặt số lượng khí, nhưng về mặt kỹ thuật lại chưa bao giờ có ưu thế.

Lần này là một cơ hội hiếm có để so tài thực lực.

Cả Đỗ Lan và Địch Ny Toa thật ra đều không muốn bỏ lỡ.

Địch Ny Toa mỉm cười: Ta cũng sẽ không nương tay đâu.

Bùng cháy đi, tiểu vũ trụ.

Hai người đồng thời biến toàn bộ sức mạnh của mình thành tiểu vũ trụ bùng cháy, nước biển chảy ngược, vô số nước biển biến thành những quả cầu nước rời khỏi mặt biển, trọng lực của cả khu vực đều thay đổi vì khí trường của hai người.

Mà những mảnh đá vụn trên hòn đảo nhỏ ngay lập tức bị khí trường của họ nghiền thành bột mịn, không còn tồn tại.

Trên hòn đảo nhỏ chỉ có Tương Lương được hai người bảo vệ là không bị ảnh hưởng, ngoài việc không thể cử động, mạng nhỏ vẫn còn.

Chỉ là lúc này Tương Lương đã không biết mình có đang ở trong mơ hay không, mọi chuyện trước mắt quá không chân thực.

Chương 655

Ya.

A.

Hai người đồng thời lao ra, va vào nhau, tan thành một quả cầu kim loại.

Đó là ảo ảnh thị giác do họ vung quyền quá nhanh tạo ra.

Nhưng theo hướng kéo dài của những cú đấm, những luồng quyền phong hung mãnh đã xé toạc mặt biển, làm nứt vỡ hòn đảo nhỏ.

Quyền nhanh, chỉ có quyền nhanh.

Hai người dùng những cú đấm nhanh đơn giản nhất để thể hiện sức mạnh và kỹ xảo của mình, gần như mỗi cú đấm đều công thủ toàn diện, đó là cuộc đối đầu của trí tuệ và lòng dũng cảm.

Không chỉ cơ thể đang chuyển động, mà bộ não của họ cũng đang tính toán nhanh chóng vị trí và góc độ ra đòn.

Ăn một cú đấm tuy không chết, nhưng rất đau.

Vô số cú đấm đã vượt qua tốc độ ánh sáng, đây chính là uy lực được gia tăng bởi tiểu vũ trụ của Thánh Đấu Sĩ, ngay cả cú đấm của Tôn Ngộ Không trong thế giới Dragon Ball cũng không thể đạt đến tốc độ này.

Hai ngoại binh đã sớm vượt qua Bát Cảm Thánh Đấu Sĩ đang thể hiện một tốc độ tư duy kinh khủng, tiến hành một trận đối chiến có thể khiến nữ thần Athena phải chết lặng.

Ngay cả các vị thần của Thánh Đấu Sĩ cũng sẽ tan thành tro bụi trong khoảnh khắc hai người giao phong, không còn tồn tại.

A a.

Cùng một tiếng, nắm đấm của hai người cuối cùng đã va chạm trực diện.

Bùm.

Hòn đảo nhỏ vỡ nát, nước biển bị ép văng ra trong chốc lát.

Căn cứ Bí Ngân ở xa cũng rung chuyển dữ dội, những người đang chuẩn bị cho thí nghiệm phải dừng công việc lại.

Họ chỉ nghĩ đó là động đất và sóng thần nhẹ do động đất gây ra, nhưng sự thật không phải vậy.

Trong vài phút tiếp theo, họ sẽ còn cảm nhận được những rung chuyển dữ dội hơn, ảnh hưởng đến cả Trái Đất.

Quay lại phía Địch Ny Toa và Đỗ Lan, họ mới chỉ khởi động thôi.

Nhưng toàn bộ tế bào trong cơ thể đều đang reo hò nhảy múa, đã rất lâu rồi không có hoạt động thoải mái như vậy.

Bốn mắt nhìn nhau, Đỗ Lan dường như đã tìm lại được cảm xúc nồng cháy khi lần đầu ân ái với Địch Ny Toa.

Đỗ Lan cũng thật là xấu xa, nhưng cảm giác vui vẻ khắp người này thật sự rất hiếm có.

Dường như cảm nhận được ánh mắt xâm lược của Đỗ Lan, Địch Ny Toa cười càng tươi hơn, giơ tay một chiêu, lại là Lư Sơn Thăng Long Bá.

Huyết Trì Địa Ngục.

Nhưng Đỗ Lan lại đổi một chiêu thức khác.

Vô tận máu tươi lao về phía con rồng khổng lồ của Địch Ny Toa.

Sau đó, sức mạnh vô hạn bùng nổ.

Trước đó chỉ là cuộc đối đầu về sức mạnh thể chất, còn lần này là cuộc đối đầu của tiểu vũ trụ.

Lại một lần ngang tài ngang sức, sức mạnh lan tỏa ra đã gây ra sự phá hủy lớn hơn trước.

Chỉ có nhân vật chính Tương Lương Tông Giới vẫn giữ nguyên tư thế lơ lửng giữa không trung, hoàn toàn không bị tổn hại.

Bây giờ anh đã biết mình nhất định đã được một sức mạnh thần bí nào đó bảo vệ, nếu không tuyệt đối không thể xem trận chiến này ở khoảng cách gần như vậy.

Anh thậm chí còn nghe thấy Trái Đất đang rên rỉ.

Chỉ mới là lần va chạm đầu tiên của tiểu vũ trụ, đã khiến Trái Đất rung chuyển, nếu trận chiến còn leo thang nữa, có lẽ Trái Đất sẽ bị họ đánh thành từng mảnh.

Nhưng cặp vợ chồng này mới bắt đầu, rõ ràng sẽ không dừng lại ở đó, vì vậy trận chiến vẫn sẽ tiếp tục.

Trái Đất cố gắng chịu đựng nhé.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa bày ra những tư thế khác nhau.

Đỗ Lan hạ tấn, một tay qua đầu, một tay vòng eo, hai mắt trừng trừng, tiểu vũ trụ đang bùng cháy dữ dội.

Địch Ny Toa hai chân trước sau, tay sau chắp lại, hai tay kiếm chỉ, một tay giơ ra sau lưng như chống trời, một tay chỉ về phía Đỗ Lan, thế thục nữ cầm kiếm.

Tương Lương đã tê liệt, dường như hai chiến binh áo giáp vàng trước mắt còn phải đánh rất lâu nữa, cũng không biết có thể đánh xong trước chuyến bay thử của Khắc Lỗ Tư hay không.

Nước biển như nước trong cốc bị lắc, sóng cả cuồn cuộn.

Sức mạnh của tiểu vũ trụ đã khiến Trái Đất khó có thể chịu đựng, khắp nơi trên thế giới đều xảy ra những hiện tượng khí hậu dị thường dữ dội.

Thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta mau phân thắng bại đi.

Đỗ Lan nói.

Ta cũng có ý đó.

Địch Ny Toa đáp, đồng thời tay sau chuyển ra trước, hợp lại với tay trước, Xem Lư Sơn Bách Long Bá của ta đây.

Vô số con rồng xanh bay ra, trong nháy mắt đã bao vây Đỗ Lan.

Đây là bạo lực gia đình, Đỗ Lan lập tức bị đòn tấn công của Địch Ny Toa đánh trúng.

Hơn nữa Địch Ny Toa không dùng nắm đấm, mà dùng kiếm chỉ, cùng một lực đạo nhưng diện tích chịu lực lại nhỏ hơn, dẫn đến áp suất tăng lên, nỗi đau mà Đỗ Lan phải chịu cũng rõ ràng hơn.

Quả nhiên là Địch Ny Toa, lại nghĩ ra được kỹ xảo này, sức mạnh xuyên qua thánh y hoàng kim, xuyên qua cơ thể Đỗ Lan, sau đó lại bay ra khỏi thánh y.

Hắn bị vô số con rồng khổng lồ xuyên qua người, ngửa mặt bay ngược ra ngoài.

Không phải là Đỗ Lan nhường vợ mình, mà là vì trước khi tấn công, Địch Ny Toa đã sử dụng Khí Tức Đồng Điều với hắn, khiến hắn mất đi khả năng kiểm soát cơ thể trong một thời gian ngắn.

Mặc dù khoảng thời gian đó đối với người thường gần như có thể bỏ qua, nhưng Địch Ny Toa đã nắm bắt được cơ hội này để tấn công Đỗ Lan.

Thật đúng là phòng không không kịp, không hổ là kỹ năng thành danh của Địch Ny Toa.

Đã lâu lắm rồi không bị đánh đau như vậy, may mà đối phương là vợ mình, đây nhiều nhất chỉ là bạo hành gia đình.

Vì vậy Đỗ Lan không hề tức giận, ngược lại còn hết lời khen ngợi Địch Ny Toa.

Thắng rồi.

Tương Lương thấy Đỗ Lan bị đánh bay, trong lòng vui mừng, bị đòn tấn công như vậy đánh trúng, chắc chắn là chết rồi phải không.

Tiếc là Đỗ Lan không chết, chỉ bị thương nhẹ mà thôi.

Vẫn chưa kết thúc đâu.

Đỗ Lan từ mặt biển đứng dậy, bay lên trời.

Địch Ny Toa ngẩng đầu lên, muốn xem chồng mình còn định làm gì nữa.

Giống như những nhân vật phản diện trước đây khi bị đánh đến còn một vệt máu, đều thích bay lên trời, sau đó bắn một phát vào Trái Đất.

Rõ ràng Đỗ Lan, vai phản diện giả này, cũng khó thoát khỏi kịch bản đó, bay ra ngoài tầng khí quyển, Đỗ Lan toàn thân tích lực, tiểu vũ trụ bùng nổ, giống như trên trời có thêm một mặt trời.

Tương Lương chưa bao giờ nghĩ mình sẽ thấy một người có thể bay cao như vậy, công nghệ siêu cổ đại đều lợi hại như thế sao.

Bộ giáp trên người Đỗ Lan dường như đã bị đánh vỡ một ít, mảnh vỡ rơi xuống biển, nếu có cơ hội nhất định phải vớt lên.

Đến bây giờ Tương Lương đã hoàn toàn bình tĩnh lại, bắt đầu suy nghĩ nên đối phó với kẻ địch này như thế nào.

Bay vào vũ trụ, Đỗ Lan tay kết ấn liên hoa, chuẩn bị ngưng tụ tiểu vũ trụ của mình thành một chiêu Thiên Ma Hàng Phục.

Chương 656

Tiểu vũ trụ được nén thành một đóa hoa sen trong lòng bàn tay bị Đỗ Lan đẩy xuống.

Nếu đánh trúng Trái Đất, chắc chắn sẽ xuyên thủng Trái Đất, nhưng Đỗ Lan tin rằng Địch Ny Toa nhất định sẽ đỡ được.

Cái này có hơi quá đáng, Địch Ny Toa thầm nghĩ, nhưng tâm trạng lại háo hức muốn thử, đến mức cô đã rút thanh kiếm vàng từ sau lưng ra.

Bông hoa sen từ trên trời ép xuống, ngũ sắc sặc sỡ, lộng lẫy chói mắt, nhưng lại khiến người ta cảm thấy một áp lực tuyệt vọng.

Càng lúc càng gần, còn chưa đến gần mặt biển, cả đại dương đã bị một áp lực vô hình ép xuống tạo thành một cái hố.

Mái tóc dài và dải lụa trên thắt lưng áo giáp của Địch Ny Toa cũng bị thổi bay phần phật, nhưng nữ chiến thần vẫn đứng yên như núi, mặc cho tiểu vũ trụ bị nén lại ập tới.

Cho đến khi đóa hoa sen nhỏ đó xoay tròn xuất hiện trước mặt Địch Ny Toa, cô mới cuối cùng hành động.

Thanh kiếm vàng trong tay đột ngột giơ lên.

Thanh kiếm vàng đó, dài không quá ba thước, trên đốc kiếm là hình hai nữ thần song sinh kề vai, thân kiếm và chuôi kiếm là một khối vàng thống nhất, trên khắc những đường vân nhỏ chống trượt, trên vòng tròn ở chuôi kiếm có khắc hình cây đinh ba của Địch Ny Toa.

Tốc độ vung kiếm nhanh đến mức thậm chí vượt qua cả tốc độ ánh sáng, như thể đã nhảy qua không gian.

Tương Lương ở gần nhất chỉ thấy cánh tay của Địch Ny Toa đồng thời xuất hiện ở hai nơi, sau đó một luồng sức mạnh bàng bạc đột nhiên tuôn ra, bay thẳng lên trời.

Đã chém qua đóa sen.

Trận chiến này đã kết thúc, cuối cùng những cánh hoa sen vỡ ra, biến thành vô số cánh hoa, đủ loại hoa, từ quý hiếm đến thường thấy, bị gió biển thổi bay khắp mặt biển, sau đó những cánh hoa này sẽ theo dòng hải lưu đi khắp thế giới.

Căn cứ Bí Ngân cũng nằm trong vùng bị hoa bao phủ, họ hoàn toàn không biết những cánh hoa đủ màu sắc này từ đâu đến.

Chỉ biết là thật sự rất đẹp, giống như tuyết vậy.

Đây coi như là món quà Đỗ Lan tặng cho Địch Ny Toa, dù sao thì Địch Ny Toa nghĩ vậy, cũng khá tốt.

Tháo thánh y ra, thánh y khôi phục lại hình dạng của cái cân, chi tiết rất nhiều và rất giống hiệu ứng biến hình của Transformers, sau đó tiến vào không gian khác, bay về tay Địch Ny Toa là một tấm thẻ vàng, có thể bỏ vào túi.

Đây chính là thánh y thế hệ mới.

Kết thúc rồi sao.

Tương Lương bị cú đánh cuối cùng đó làm cho ngây người.

Kết thúc rồi.

Địch Ny Toa nói: Chúng ta mau quay về thôi, chuyến bay thử hôm nay còn rất nhiều việc phải làm.

Thưa cô Địch Ny Toa, tại sao cô không đi phá hủy pháo đài bay của Thao Thiết.

Tương Lương thấy Địch Ny Toa lợi hại như vậy, nên hỏi.

Tôi là thành viên của Long Tổ, mệnh lệnh cấp trên bảo tôi không được can thiệp vào chuyện của Nhật Bản.

Cậu nên biết những người như chúng ta cũng chỉ là binh lính, người thực sự ra lệnh là cấp trên.

Đề xuất kế hoạch lần này đã là giới hạn của tôi.

Tương Lương im lặng, anh nhanh chóng nghĩ đến tình hình quốc tế, xem ra sau khi thống nhất, châu Âu muốn phá vỡ chuỗi đảo thứ nhất, và hành động của Thao Thiết dường như đúng ý họ.

Chính trị bẩn thỉu.

Tương Lương lại không nghĩ rằng, trước đây họ tấn công viện nghiên cứu của Liên Xô cũng được coi là chính trị bẩn thỉu.

Mặc dù bản thân Liên Xô cũng không trong sạch gì.

Địch Ny Toa có khó xử, Tương Lương hiểu, nhưng anh vẫn tò mò hỏi về thánh y hoàng kim là gì.

Đó là sản phẩm của công nghệ siêu cổ đại, nhưng không phải người thường có thể nắm giữ, chỉ có những người nắm giữ tiểu vũ trụ mới có thể nắm giữ sức mạnh này.

Tương Lương tỏ ra hoàn toàn không hiểu.

Nói cách khác là rất ít người có thể sử dụng thánh y.

Địch Ny Toa nói, Có tiểu vũ trụ, chúng ta có thể đứng trên mặt nước như thế này, còn có thể có sức mạnh một đấm đánh vỡ các vì sao.

Là công nghệ siêu cấp của thời đại thần thoại cổ đại.

Tuy không hiểu nhưng thấy rất lợi hại, Tương Lương nghĩ, Vậy Đỗ Lan bây giờ thế nào rồi.

Kẻ địch lợi hại như vậy nếu đã chết thì tốt nhất.

Chúng ta chỉ hòa thôi, anh ta bây giờ chắc đã quay về rồi.

Địch Ny Toa thầm nghĩ, nếu thật sự đánh, cũng chỉ có thể lưỡng bại câu thương, so tài thì sẽ không như vậy.

Đánh đến mức này, mà chỉ hòa thôi sao.

Tương Lương thật sự không còn lời nào để nói, nhưng trận chiến thần kỳ đó vốn không phải là thứ anh có thể hiểu được, vì vậy trong đầu anh vẫn đầy rẫy những nghi vấn, nhưng nhất thời không biết mình nên hỏi gì.

Vì cho dù có được câu trả lời, mình cũng không hiểu, thà không hỏi còn hơn.

Khi quay về Bí Ngân, mọi người vẫn đang quét dọn những cánh hoa.

Khi Địch Ny Toa dẫn Tương Lương đi trên mặt biển, đạp lên những cánh hoa mà đến, cũng không thu hút sự chú ý của mọi người.

Cánh hoa đã tích thành một lớp dày, Khắc Lỗ Tư đang vô tư bơi lội trong hồ hoa, hoàn toàn không để ý đến sự vất vả của những người khác đang dọn dẹp.

Khắc Lỗ Tư rất mệt, còn mệt hơn cả kịch chiến ba ngày ba đêm, sau khi ngã xuống liền ngủ say sưa. 144.

Phía bên kia, Đỗ Lan cảm thấy đã Địch Ny Toa muốn dùng Chu Tước để đâm vào Thục Sơn, vậy mình cũng không thể ngồi chờ được, chi bằng cứ thế này thế kia, sử dụng một chiêu khu lang thôn hổ.

Có lẽ có thể khiến Bí Ngân làm nổ tung sức mạnh cốt lõi của Hống Hợp Kim, sau đó lại đi tấn công Bí Ngân, chắc chắn sẽ làm ít công to.

Kế hoạch của Đỗ Lan đã viết xong, tấm mặt nạ hòa bình giả tạo được duy trì bởi lính đánh thuê và phần tử khủng bố sắp bị xé toạc, Đỗ Lan cũng xem như dụng tâm lương khổ, tất cả vì chính nghĩa và hòa bình thực sự.

Cửu Long, mời tất cả mọi người của Hống Hợp Kim đến đây.

Đỗ Lan cười nói, mà Đỗ Lan vẫn còn việc phải làm, phải đi giúp Khắc Lỗ Tư một tay.

Đỗ Lan, ngươi định đi đâu.

Cửu Long gọi lại, Ngươi chắc hẳn biết kế hoạch của Bí Ngân rồi chứ.

Tại sao còn muốn tìm người của Hống Hợp Kim đến đây.

Tổ chức khủng bố có một là đủ rồi.

Ngươi.

Không ngờ Đỗ Lan lại định tiêu diệt Hống Hợp Kim.

Cửu Long nói gì thì cũng là một thành viên của Hống Hợp Kim, tuy không biết hai chữ trung thành, nhưng cũng biết lúc này cần chung kẻ thù, không nên phản bội như vậy, Ngươi có tự tin chỉ dựa vào một mình Thao Thiết để đối phó với Bí Ngân và Lực lượng Phòng vệ Nhật Bản không.

Rõ ràng hắn vẫn chưa thấy được thực lực hủy thiên diệt địa thực sự của Đỗ Lan.

Ngươi chỉ cần đi đón toàn bộ bọn họ tới đây là được.

Bọn họ sẽ không đồng ý đâu.

Cửu Long nói, cuối cùng hắn vẫn quyết định đi theo Đỗ Lan, nhẫn lực này vẫn có.

Vậy thì dùng chút thủ đoạn, ta sẽ để Hóa Xà đi cùng ngươi, nhất định phải mang toàn bộ bọn họ đến, không sót một ai, ta muốn cả thế giới biết sau này trên Địa Cầu, Thao Thiết nói là có trọng lượng.

Vâng.

Cửu Long trong lòng run lên, xương cốt toàn thân dường như muốn vỡ nát.

Chỉ cảm nhận một tia khí tức của Đỗ Lan, Cửu Long đã khuất phục, hắn biết người trước mặt không phải người, mà là ác ma.

Hắn không phải khuất phục trước con người, mà là bị ác ma áp bức.

Thấy Cửu Long rời đi, Đỗ Lan dịch chuyển tức thời đến phòng Khắc Lỗ Tư, cậu ta vẫn đang ngủ mê.

Đánh thức Khắc Lỗ Tư, Đỗ Lan cười tủm tỉm nhìn cậu.

Là ngươi.

Nheo mắt lại, nhưng cũng thấy được dáng vẻ của Đỗ Lan, lập tức mò khẩu súng dưới gối ra, không chút do dự.

Ha.

Khắc Lỗ Tư tỉnh táo lại, quả nhiên là Đỗ Lan, Sao ngươi lại ở đây.

Đối mặt với Đỗ Lan, dù cầm súng, Khắc Lỗ Tư cũng không có chút tự tin nào.

Tôi đến để giao dịch với cậu, Khắc Lỗ Tư, cậu là người thông minh.

Với người thông minh tôi chưa bao giờ nói dối.

Câu này rõ ràng là lời nói dối, nhưng Đỗ Lan trông rất chân thành.

Giao dịch.

Bọn họ có thể giao dịch cái gì.

Một người lính, một kẻ khủng bố, giống như hai đường thẳng song song, họ căn bản không có bất kỳ mục tiêu chung nào.

Đúng vậy, giao dịch.

Thuộc hạ của tôi, một cô em gái mệnh lớn bị các người bắt, tôi muốn cậu cứu cô ấy ra.

Đỗ Lan không hề sợ họng súng đang chĩa vào mình, chậm rãi kéo một chiếc ghế gấp lại, ngồi xuống.

Ngươi đang đùa à.

Đỗ Lan có thể xuất hiện ở đây thần không biết quỷ không hay, muốn cứu người còn không đơn giản sao.

Chương 657

Có cần phải đến đây nói nhảm không.

Chỉ để cứu người, ngươi lại cần dùng đến ta.

Đương nhiên không cần, ngoài cứu người, tôi còn muốn cậu giúp tôi giết người.

Người này rốt cuộc là sao.

Khắc Lỗ Tư nghi hoặc, Ngươi tìm nhầm người rồi.

Không không, tôi sở dĩ tìm cậu, một là vì cậu thông minh, hai là vì cậu không sợ chết.

Nhưng nếu cậu chết, cô nàng Mao yêu quý của cậu sẽ phải gả cho người khác, đến lúc đó sẽ có người thay cậu tiêu tiền của cậu, ngủ với người phụ nữ của cậu, đánh con của cậu.

Ta làm gì có con.

Nhưng nếu Mao bị người khác cướp đi, đúng là khiến lòng cậu đau nhói.

Đỗ Lan nhìn vào mắt Khắc Lỗ Tư rồi nói tiếp, Tôi cứ nói thẳng, kế hoạch của các cậu tôi đã biết hết rồi. 145.

Chưa nói đến việc cậu có thành công hay không, nhưng đã tôi đã biết kế hoạch của các cậu, cậu nghĩ tôi sẽ còn ngồi chờ các cậu đến sao.

Chi bằng tôi giúp cậu hoàn thành nhiệm vụ, phá hủy Thục Sơn, còn cậu giúp tôi giết sạch người trong Thục Sơn, một công đôi việc, không phải sao.

Không phải ngươi nói sẽ không ngồi chờ bị tấn công sao.

Tôi sẽ không chờ, nhưng sẽ để người khác chờ, yên tâm tôi sẽ không để cậu giết người tốt đâu.

Tôi đã tập trung toàn bộ cao tầng của Hống Hợp Kim vào trong đó, chỉ cần cậu thành công, Hống Hợp Kim sẽ trở thành một đoạn lịch sử đen tối không còn tồn tại.

Cậu sao lại không vui vẻ mà làm.

Nghe Đỗ Lan chậm rãi nói xong, tay cầm súng của Khắc Lỗ Tư hạ xuống, ánh mắt nhìn Đỗ Lan thêm vài phần cảnh giác.

Kẻ khủng bố ra tay với kẻ khủng bố, chuyện này chẳng là gì.

Nhưng kẻ bị tính kế lại là tổ chức khủng bố mạnh nhất thế giới Hống Hợp Kim, vậy thì không phải là chuyện bình thường.

Đỗ Lan này quá điên cuồng.

Nhưng giao dịch mà hắn đề xuất, cậu quả thực đã động lòng.

Một mình Thao Thiết đã đủ khó đối phó, nếu Hống Hợp Kim còn gây rối sau lưng thì càng thêm bất lợi.

Chi bằng mượn tay Đỗ Lan trừ khử Hống Hợp Kim.

Khắc Lỗ Tư quả thực là người thông minh, trước khi quyết định, cậu có thể đưa ra lựa chọn có lợi cho phe mình.

Dùng một thành viên nữ của Thao Thiết đổi lấy việc nhổ cỏ tận gốc toàn bộ Hống Hợp Kim, đối với Bí Ngân rõ ràng là có lợi.

Tôi dựa vào đâu để tin ngươi.

Cậu nên hỏi tôi tại sao lại phải lừa cậu mới đúng.

Khắc Lỗ Tư chớp chớp mắt, hình như đúng là như vậy, người này lợi hại đến thế, đúng là không cần thiết phải lừa mình, Nhưng tôi chỉ là một người lính bình thường, làm sao có thể đi cứu một tội phạm bị giam giữ.

Cậu đưa thứ này cho cô ấy là được.

Đỗ Lan lấy ra một viên thuốc màu đỏ.

Tiếp đó lại lấy ra một viên thuốc màu xanh, Viên thuốc màu xanh này là cho cậu, uống vào rồi, cậu có thể chịu được áp lực, hoàn thành nhiệm vụ.

Liều mạng, Khắc Lỗ Tư nhận lấy hai viên thuốc, trong lòng đã hạ quyết tâm.

Tốt, quả nhiên là người thông minh.

Đỗ Lan nói xong, thân ảnh đã biến mất.

Khắc Lỗ Tư ngây người một lúc lâu, lúc này mới thở dài một hơi, thủ đoạn của Đỗ Lan này quỷ dị như vậy, rốt cuộc phải làm sao mới có thể chiến đấu với hắn đây.

Cốc cốc.

Mời vào.

Khắc Lỗ Tư giấu kỹ viên thuốc, khẩu súng cũng cất đi.

Khắc Lỗ Tư, cậu đã tỉnh rồi.

Tương Lương, có chuyện gì sao.

Tương Lương bưng một khay cơm, rõ ràng là đến đưa đồ ăn, Đây là bữa trưa.

Cảm ơn, Tương Lương.

Cả hai người đều có chút không bình thường.

Tương Lương đặt đồ ăn xong, nhưng không lập tức rời đi, mà lại đứng đó.

Sao vậy.

Khắc Lỗ Tư rất kỳ lạ.

Khắc Lỗ Tư, cậu có tin trên thế giới này có người ngoài hành tinh không.

Hóa ra là sáng nay đã chứng kiến trận đại chiến kinh thiên động địa giữa Địch Ny Toa và Đỗ Lan, nên bị đả kích.

Người ngoài hành tinh.

Điều này không giống cậu chút nào, Tương Lương.

Khắc Lỗ Tư vừa nhét miếng thịt xông khói vào miệng vừa nói, nhưng lại nghĩ đến Đỗ Lan.

Hắn có phải là người ngoài hành tinh không nhỉ.

Chuyện sáng nay, hòn đảo cảnh giới biến mất, những nhân viên an ninh bị hôn mê đột nhiên xuất hiện trong căn cứ, còn có động đất và những cánh hoa kỳ lạ, chẳng lẽ cậu không nghi ngờ gì sao.

Có phải cậu biết gì đó không.

Khắc Lỗ Tư trở nên nghiêm túc.

Biết gì ư.

Chính Tương Lương cũng không tin những gì mình đã thấy.

Bởi vì nó đã vượt ra ngoài phạm vi hiểu biết của con người.

Khắc Lỗ Tư là chiến hữu của cậu, cũng là bạn tốt, vì vậy Tương Lương mới tìm đến để tâm sự, tiến hành cuộc đối thoại giữa những người đàn ông.

Tương Lương tin tưởng Khắc Lỗ Tư, nên đã kể cho Khắc Lỗ Tư những chuyện không thể viết vào báo cáo.

Khắc Lỗ Tư đã trải qua việc Đỗ Lan biến mất trong không khí, nên cũng không nghi ngờ gì lời của Tương Lương.

Chỉ thở dài một hơi, thầm nghĩ Trái Đất này bị sao vậy.

Hai chàng trai trong phòng im lặng hồi lâu, đều đang suy tư, không gặp phải chuyện thế này thì thôi, gặp rồi thì chứng tỏ họ đều là những người được chọn, định sẵn sẽ để lại một nét bút trong lịch sử.

Các thiếu niên đều có tâm tư riêng, tất cả đều không thoát khỏi mắt Đỗ Lan, hôm nay chính là ngày tận thế của Hống Hợp Kim.

Hắn đứng trước mặt những kẻ cao tầng của Hống Hợp Kim đang bị khống chế, không có bất kỳ biểu cảm nào, cũng không nói một lời, đối với những kẻ sắp chết, hắn không có hứng thú lãng phí thời gian.

Sắp rồi, Mệnh Đại cũng nên trở về, sau khi cô ấy về, chúng ta lập tức rời đi.

Đỗ Lan nói với Cửu Long, Ngọc Lan, Ngọc Phương, hai người đi theo ta.

Thục Sơn vốn đã không có mấy người, không gian trống trải vang lên tiếng bước chân trong trẻo.

Hai đồ đệ trung thành nhất của Cửu Long, tư tưởng sớm đã bị Cửu Long bóp méo, giết người phóng hỏa là chuyện thường ngày, tuy vẫn còn tâm thái thiếu nữ, nhưng với tư cách là con người thì đã sớm không còn ranh giới đạo đức cơ bản, càng giống như những con dã thú giữ lại bản năng.

Đối với hai chị em họ, không có đúng sai, chỉ có điều Cửu Long muốn làm và không muốn làm.

Vì vậy, tuy Đỗ Lan là đại ca của Cửu Long, hai chị em cũng chỉ giới hạn ở việc tuân theo mệnh lệnh của Cửu Long để phối hợp hành động với Đỗ Lan mà thôi, đối với Đỗ Lan không có bất kỳ cảm giác quy thuộc nào.

Hôm nay Đỗ Lan muốn làm gì đây.

Tại một khu vực nào đó của Thục Sơn, dường như là bộ phận nghiên cứu phát triển.

Sau cánh cửa lại là một không gian khổng lồ, trong không gian lớn như sân bóng đá lại đứng vô số bộ trang phục hình gấu trúc bông.

Đó là loại trang phục linh vật đáng yêu, thường thấy ở các trung tâm thương mại lớn hoặc công viên giải trí.

Mặc vào người, biến thành bộ đồ chơi linh vật hoạt náo được trẻ em yêu thích nhất, trông vô cùng ngây thơ đáng yêu.

Đây chính là Tỳ Hưu quân đoàn.

Đỗ Lan thấy được ánh sáng vô tình lóe lên trong mắt hai chị em, thầm cười bọn họ dù sao vẫn là con gái.

Mấy trăm bộ trang phục gấu trúc bông đen trắng đứng đó, còn hoành tráng và đáng yêu hơn cả bốn mươi mấy bộ giáp Iron Man xếp hàng, Tập hợp kỹ thuật của Thao Thiết để phát triển vũ khí cá nhân mới nhất.

Đã được xuất khẩu ra nước ngoài.

Câu cuối cùng đương nhiên là chém gió, Đỗ Lan sợ hai cô gái ngại ngùng, nên bịa chuyện để họ cảm thấy không chỉ mình mới điều khiển thứ vũ khí đáng yêu này.

Nghĩ đến việc Tương Lương Tông Giới dẫn đầu một đám xã hội đen điều khiển Ba Thái quân moe moe, thì việc các cô gái điều khiển gấu trúc dường như cũng không cần phải xấu hổ.

Các cô gái nhìn Đỗ Lan, chờ đợi nhiệm vụ.

Tuy ta sẽ từ bỏ Thục Sơn, nhưng không có nghĩa là ta sẽ dễ dàng từ bỏ Tokyo.

Hiện tại, thành viên Bí Ngân ở lại Nhật Bản sản xuất hàng loạt Ba

Thái quân đã bị hội học sinh của trường Trận Đại Cao Trung nắm giữ, bọn họ đã thành lập một lực lượng chiến đấu cực kỳ nguy hiểm, vì vậy ta cần các ngươi ngăn chặn bọn họ.

Đây là nhiệm vụ gì vậy.

Chương 658

Thục Sơn bị phá hủy, Tokyo căn bản không giữ được, bọn họ tuy không có chủ kiến nhưng không phải không có não.

Các ngươi yên tâm, ta sẽ không để các ngươi đi chết, nhiệm vụ của các ngươi chỉ là ngăn chặn quân đoàn Ba Thái quân, sau khi hoàn thành trấn áp ta sẽ đến đón các ngươi.

Địa Cầu này còn quá nhiều nơi chờ chúng ta phá hoại, Nam Mỹ, Trung Đông, NATO, Tây Âu, v. v. chúng ta mới chỉ phá hoại một Tokyo, còn lâu mới đủ, sức mạnh của các ngươi là cần thiết.

Đỗ Lan nói.

Hai chị em họ Tương tiến vào trong bộ trang phục gấu trúc bông, để phân biệt chị em, trên cổ gấu trúc lần lượt được đeo nơ bướm màu đỏ và nơ bướm màu xanh.

Vừa khởi động, con gấu trúc vốn ngây thơ đáng yêu lập tức trở nên chết chóc, ánh mắt cũng biến thành nửa mở nửa khép sắc lẹm.

Quả nhiên thế giới này cũng tồn tại ác ý.

Mà quân đoàn gấu trúc phía sau, không, là Tỳ Hưu quân đoàn cũng theo sự khởi động của hai thủ lĩnh mà thức tỉnh, vô số đôi mắt đỏ rực sáng lên, khí thế của cả quân đoàn gấu trúc đã thay đổi, mang theo sát khí.

Ngồi bên trong chính là những thành viên mới của quốc gia Thao Thiết, bây giờ họ phải vung đao đồ tể về phía đồng bào cũ của mình.

Số phận đã định, bầu trời bùng cháy.

Khắc Lỗ Tư có thể cảm nhận rõ ràng mọi thứ, thậm chí cả dòng chảy của không khí, sau khi uống viên thuốc màu xanh, cậu đã vượt qua giới hạn của con người.

Chưa đầy tám phút, cậu đã bay một vòng quanh Trái Đất, sau đó bay từ phía Tây tới, đâm thẳng vào kẻ thù.

Hai món vũ khí vô giá được sinh ra từ công nghệ siêu cổ đại va chạm vào nhau, giống như ngọn mâu sắc bén nhất đâm vào tấm khiên vững chắc nhất, đó là một sự chấn động khiến người ta không nói nên lời.

Trên bầu trời vang lên một tiếng nổ lớn, sau đó thế giới trở nên yên tĩnh.

Trời đất như ngừng lại.

Đống đổ nát của Tokyo càng thêm tan hoang trong cơn bão hạt, nhưng điều khiến người Nhật phấn khích là, ngọn Thục Sơn đó cuối cùng đã sụp đổ.

Ầm.

Thục Sơn rơi xuống mặt đất Tokyo, nghiền nát tất cả.

Năng lượng khổng lồ bị các hạt hấp thụ, cuối cùng toàn bộ hóa thành ánh sáng bay lên trời, tựa như thiên thần trở về thiên đường.

Lực lượng Phòng vệ sau khi ẩn nấp nhận được mệnh lệnh, bất kể giá nào cũng phải đoạt lại Tokyo trước khi trời tối, vì vậy sau khi xác nhận các thiết bị điện tử có thể hoạt động bình thường, binh lính dưới sự chỉ huy của tướng quân đã mạo hiểm xông vào.

Mà đội quân hội học sinh trường Trận Đại Cao Trung cũng cùng lúc xông vào, với tư cách là hội trưởng hội học sinh có gia tộc chống lưng, cậu ta bị các bậc cha chú đẩy ra chiến trường, vì có bộ giáp Ba Thái quân tốt hơn Lực lượng Phòng vệ, nên có thể đi cướp công lao.

Điều này cũng có lợi cho sự phát triển tương lai của gia tộc mình, cũng là một kiểu mạ vàng khác.

Đây chính là Nhật Bản, một quốc gia bị các gia tộc lớn kiểm soát.

Đội quân hỗn hợp gồm xe tăng, AS, và bộ binh đồng thời tiến vào Tokyo từ ba hướng.

Hạ Ngọc Lan và Hạ Ngọc Phương đã chờ đợi từ lâu, móng vuốt đen của Tỳ Hưu nắm chặt vũ khí, chuẩn bị bắt đầu cuộc chiến với Ba Thái quân.

FUMO.

Hệ thống âm thanh của giáp chiến đấu Ba Thái quân có vấn đề, chỉ có thể phát ra hai âm này.

Do hai Ba Thái quân màu vàng dẫn đầu, phía sau là các Ba Thái quân sản xuất hàng loạt đang cầm súng từ từ tiến lên.

Tất cả Ba Thái quân đều đội mũ sắt, mặc áo chống đạn, sự đáng yêu mang theo chút hung hãn.

Nhưng so với Tỳ Hưu quân đoàn sát khí đằng đằng, bọn họ vẫn còn kém một chút.

Pằng.

Cuộc chiến bắt đầu, đám lính công tử tiểu thư của trường Trận Đại Cao Trung rõ ràng không ngờ mình sẽ bị phục kích, nhất thời hoảng loạn, ngã nhào một mảng.

Vẫn là hai Ba Thái quân màu vàng dẫn đầu phản ứng nhanh chóng, giơ súng bắn về phía nơi phát ra tiếng súng.

Nơi đây vốn là một đoạn đường cao tốc, nhưng bây giờ hai bên đã chỉ còn lại đống đổ nát, trên đường cũng rơi không ít những khối bê tông khổng lồ có thể dùng làm vật che chắn.

Sau vài phát súng, dưới sự chỉ huy của thủ lĩnh, tất cả Ba Thái quân đều đã vào chỗ ẩn nấp.

Có ai thấy kẻ địch không.

Hội trưởng hội học sinh hỏi.

Nhưng trong bộ đàm là một khoảng lặng, không ai thấy kẻ địch ở đâu.

Gọi máy bay trinh sát, chúng ta gặp địch ở khu D, yêu cầu trinh sát và chi viện từ trên không.

Gia tộc của hội trưởng hội học sinh quả không hổ là tập đoàn lớn, vừa vào quân đội đã có thể trực tiếp yêu cầu lực lượng không quân.

Không lâu sau, một chiếc máy bay không người lái màu trắng lướt qua trên đầu, lượn vài vòng, tìm ra nơi ẩn nấp của hai chị em, và truyền thông tin trực tiếp cho lực lượng không quân chi viện phía sau.

Sau đó một chiếc trực thăng vũ trang nhanh chóng đến, dựa vào hình ảnh từ máy bay trinh sát không người lái, bắn vài quả tên lửa về phía vị trí ẩn nấp của Tỳ Hưu.

Ầm ầm.

Đây chính là chiến tranh hiện đại, so kè chính là vũ khí trang bị.

Mà những thứ tốt này đều do thế giới phương Tây ngầm hỗ trợ Nhật Bản.

Bây giờ không còn sự can thiệp của các hạt, chúng đã phát huy được uy lực thực sự, sự phối hợp sử dụng các trang bị công nghệ cao đa dạng đã tấn công kẻ địch một cách hiệu quả.

Lên.

Hội trưởng hội học sinh lập tức dẫn đầu mọi người xông lên.

Cuộc chiến chính diện sắp bắt đầu, Ba Thái quân moe moe đối đầu với gấu trúc hắc ám, là Tỳ Hưu.

Những tiếng lách cách đó, là tiếng kim hỏa va vào vỏ đạn, là kẻ địch bị nhắm đến, cũng mặc trang phục linh vật giống như họ.

Cuộc chạm trán trên đường phố đã trở thành cuộc thi đấu lớn của các linh vật trong công viên chủ đề.

Chỉ có những vỏ đạn rơi xuống mới cho thấy đây là một cuộc chiến sinh tử.

Đạn bay ngang dọc, những khối bê tông bị gặm mất những mảnh vụn, trở nên lởm chởm.

Chết tiệt, tại sao lại có hỏa lực mạnh như vậy.

Hội trưởng hội học sinh mang theo nhiệm vụ của gia tộc, phải nhanh chóng đến Thục Sơn để trở thành vị tướng đầu tiên leo lên tường thành mới đúng, không thể bị một đám gấu trúc nực cười cản đường.

Cậu ta cũng không xem lại bộ đồ chiến đấu Ba Thái quân trì độn do Tương Lương thiết kế cũng khá nực cười.

RPG.

Hội trưởng hội học sinh ra lệnh, một Ba Thái quân sản xuất hàng loạt màu xám phía sau vác súng phóng lựu tiến lên, không do dự bắn một phát.

Vút Ầm.

Nhưng là hàng của Đỗ Lan, làm sao dễ bị đánh bại như vậy.

Tiếng súng không ngừng, áp đảo quân đoàn Ba Thái quân.

Hội trưởng, để tôi đi.

Thiên Điểu.

Thiên Điểu Yếu là học sinh có thần kinh vận động phát triển hàng đầu trong trường, hội trưởng hội học sinh vẫn rất yên tâm, Được, Thiên Điểu dẫn theo ba người, bao vây qua đó.

Rõ.

Tiểu đội của Thiên Điểu Yếu cẩn thận tiến vào tòa nhà đổ nát ven đường, sau đó tăng tốc xông về phía trước, vũ khí của họ là những quả lựu đạn đủ cho vài người dùng treo trên người.

Mọi người, yểm trợ cho Thiên Điểu, thu hút hỏa lực.

Ồ.

Đoàng đoàng.

Đây chẳng qua chỉ là một cảnh nhỏ, chỉ là những người dân mới của quốc gia Thao Thiết đã bỏ tối theo sáng thực sự không có nhiều kinh nghiệm chiến đấu, không ít người co rúm trong góc không làm gì cả.

Chủ yếu là dựa vào chị em Hạ Ngọc Lan, Hạ Ngọc Phương chống đỡ, đột nhiên người chị nghe thấy một tiếng cạch giòn tan.

Đó là âm thanh của lựu đạn, không chút do dự bay ra khỏi chỗ ẩn nấp.

Né được vụ nổ phía sau.

Có kẻ địch ở phía sau, và không xa.

Chương 659

Xoay người, vừa bắn vừa lùi lại để tiêu diệt kẻ địch.

Ba Thái bị trúng đạn, ngã xuống vì lực tác động của viên đạn, học sinh bên trong dù sao cũng không phải chiến sĩ, chỉ một chút va chạm đã bị thương không đứng dậy nổi.

Thiên Điểu Yếu nhìn thấy đồng đội bên cạnh bị đạn bắn trúng, không thể đứng dậy nữa, cũng bị lửa giận kích thích.

Rút ra cây dùi cui điện, Thiên Điểu Yếu muốn dùng cận chiến để đánh bại kẻ địch.

Hạ Ngọc Phương cũng rút ra vũ khí cận chiến, cũng là một cây dùi cui điện.

Kubi kubi, giống như Gundam khởi động.

Keng.

Thiên Điểu Yếu sắp bật NT, giờ phút này cô chính là Newtype, A.

Đông.

Hai cây dùi cui điện va vào nhau, tóe ra tia lửa điện, hồ quang điện cũng rung lên như rắn trườn, ánh sáng xanh u tối trong ban ngày này cũng vô cùng chói mắt.

Keng keng, keng keng.

Chỉ trong nháy mắt, Thiên Điểu Yếu và Hạ Ngọc Phương đã giao đấu mấy chục hiệp, nếu có máy quay phim, chắc chắn sẽ là một cảnh quay hoành tráng liên tục chuyển đổi giữa cảnh đặc tả và cảnh toàn để tạo ra một khí thế nghiêm túc.

Kẻ địch của Thao Thiết đều là quái vật sao.

Thiên Điểu Yếu nói, động tác của mình đã rất nhanh rồi, ngay cả những quân nhân tinh nhuệ như Tương Lương cũng không thể né được, vậy mà kẻ địch lại có thể cầm cự dưới tay mình lâu như vậy.

Hạ Ngọc Phương thực ra cũng không dễ dàng, vì bộ giáp gấu trúc này và Ba Thái quân có sức mạnh tương đương, tuy cô đã được huấn luyện, nhưng phần lớn là huấn luyện ám sát, kinh nghiệm chiến đấu chính diện lại không nhiều, hơn nữa cô cũng không phải là nữ hán tử, chỉ là một nữ hán tử giả.

Chợt thấy người chị giơ chân, gót chân đen lông xù đá vào bụng Ba Thái quân, khiến Ba Thái quân bay đi.

Lại là sự tái hiện của một cảnh kinh điển, không sai, đây là Hạ Á đá bay A Mỗ La.

Gấu trúc đại chiến Ba Thái quân, đùng đùng, Thiên Điểu Yếu biết mình không thể hạ gục đối phương trong thời gian ngắn, bình tĩnh lại và chọn cách rút lui, bắn súng để ngăn cản đối phương, cô nhanh chóng trốn thoát.

Hạ Ngọc Phương thấy mình không có cơ hội đuổi kịp, liền đi đến chỗ Ba Thái quân sản xuất hàng loạt bị đánh ngã, xé toạc đầu của một con.

Khuôn mặt của học sinh bên trong lộ ra, thật buồn cười.

Đứa trẻ đó khóc rất thảm thiết, nhưng Hạ Ngọc Phương rõ ràng không có ý định giết cậu ta, cô chỉ muốn một cái đầu Ba Thái quân mà thôi, hay nói đúng hơn là cái mũ trùm đầu, chỉ vì trên mũ có nhiều dây điện, khiến cho cảnh tượng vốn hài hòa này trở nên tàn bạo.

Ném cái đầu Ba Thái quân đang tóe lửa về phía đối diện, để dọa đối phương.

Bạn học Yamashita.

Yamashita kun.

Yamashita, sao lại thế.

Hành vi sỉ nhục này đã kích động lửa giận của các binh lính học sinh, họ muốn báo thù cho đồng đội đã chết.

Đoàng.

Tiếng súng trở nên dày đặc hơn, ngược lại quân đoàn Tỳ Hưu đột nhiên im lặng.

Xông lên theo tôi.

Hội trưởng hội học sinh trái ngược với vẻ trí tướng của mình, trở thành một mãnh tướng dẫn đầu xung phong, A.

Ai binh tất thắng, hội trưởng hội học sinh thông thạo binh thư, biết rằng bây giờ phải nhất cổ tác khí xông qua.

Cuối cùng đã chiếm được trận địa của địch, nhưng lại phát hiện quân đoàn Tỳ Hưu đã không còn ở đó.

Không có thời gian dừng lại suy nghĩ, tiếp tục tiến lên.

Mà ba Ba Thái quân bị hỏng chỉ có thể ở lại đây, thấy bạn học không chết, nỗi đau của họ cũng lập tức biến mất.

Tiếp tục tiến lên, cẩn thận.

Kẻ địch rất có thể vẫn đang chờ chúng ta ở phía trước.

Tiếp tục cẩn thận tiến gần Thục Sơn, hội trưởng hội học sinh đã đoán đúng, quân đoàn Tỳ Hưu đã lùi lại một con phố, bày trận trước đống đổ nát của Thục Sơn, chờ đợi đội quân Ba Thái quân tiến vào.

Lần đầu chỉ là chào hỏi, lần này là cận chiến, từ xưa đến nay cận chiến bằng vũ khí lạnh luôn là đẫm máu nhất.

Cũng là cậu thiếu gia khóc nhè kia đã nhắc nhở Hạ Ngọc Phương, đối diện chỉ là một đám trẻ con, tiến hành cận chiến sẽ có lợi hơn cho quân đoàn Tỳ Hưu.

Bóp cò không cần học nhiều, nhưng chém giết lại cần tố chất tâm lý và kỹ năng mạnh mẽ.

Ba Thái quân đến rồi, tiến vào vòng vây.

Tỳ Hưu dùng hạc dực trận để bao vây hai bên trái phải, với thế sét đánh không kịp bưng tai đã dùng cận chiến làm rối loạn đội hình của đám lính học sinh.

Chiến trường hỗn loạn, tan rã, hai bên hoàn toàn lao vào chém giết lẫn nhau.

Nếu lúc trước là trò chơi bắn súng linh vật, thì bây giờ là chém giết linh vật.

Để tranh giành Chén Thánh trong truyền thuyết chỉ thuộc về linh vật mạnh nhất, mới là lạ.

Binh đối binh, tướng đối tướng.

Hai Ba Thái quân màu vàng đối đầu với hai con gấu trúc đeo nơ bướm.

Ba Thái quân của hội trưởng hội học sinh cũng đeo một cặp kính vuông, còn Ba Thái quân của Thiên Điểu Yếu thì có một dải ruy băng buộc trên tai.

Các linh vật ngã xuống, tay chân lông xù rơi đầy đất, không ít chiếc mũ trùm đầu đáng yêu bị phá hủy.

Có cái bị xé toạc miệng để lộ các bộ phận cơ khí bên trong, có cái bị đốt thành than đen.

Thảm.

Trong trận chiến hai chọi hai, hai chị em họ Liên phối hợp ăn ý, hoàn toàn áp đảo hội trưởng hội học sinh và Thiên Điểu Yếu.

Tuy hội trưởng hội học sinh đã nhiều lần thử tách hai chị em ra, nhưng đều không thành công.

Cuối cùng hai chị em tâm linh tương thông, đồng thời đâm dùi cui điện vào cằm của Ba Thái quân.

Cây dùi cui điện đâm vào xuất hiện ngay trước mặt người điều khiển, khiến họ giật nảy mình.

Trận chiến kết thúc.

Cả chiến trường chỉ còn lại vài con Tỳ Hưu đứng vững, đặc biệt là hai chị em lưng hơi khom, cảnh tượng này vô cùng có cảm giác.

Lúc này trên trời đột nhiên vang lên một đoạn nhạc, sau đó hai chị em nghe thấy tiếng hát của Đỗ Lan: Just you know why.

Why you and I.

Will by and by.

Know true love ways Gấu trúc bạo lực phải đi kèm với bản nhạc này, đặc biệt có cảm giác, Đỗ Lan chu môi hát, không hề để ý những con gấu trúc còn sống sót đều đang nhìn hắn, giống như đang nhìn một miếng phô mai.

Gấu trúc, không lấy thì giết chết nó.

Quả nhiên là thần thú thượng cổ, Đỗ Lan rất hài lòng với kết quả trận chiến.

Sau đó là toàn tuyến rút lui.

Dù sao Tokyo cũng đã bị phá hủy gần hết rồi, ở lại đây cũng không có ý nghĩa gì, chuồn thôi.

Trên thế giới còn rất nhiều nơi chờ mình phá hoại, Đỗ Lan làm một con xúc xắc, có thời gian thì roll một cái, xác định địa điểm cần phá hoại tiếp theo.

Trước đó, Đỗ Lan phải nghỉ ngơi một chút.

Long Tổ Thiên Cơ Đồ lại một lần nữa khởi động, tương lai được dự đoán lại là toàn bộ nhân loại bị hủy diệt.

Điều này khiến cả Địch Ny Toa và Đỗ Lan đều không lường trước được, bề mặt Trái Đất đều bị nổ tung, sinh vật mang tên con người hoàn toàn biến mất.

Chương 660

Điều này còn đáng sợ hơn bất kỳ cảnh tượng nào đã được dự đoán trước đây, chẳng lẽ Kẻ Hủy Diệt đã giáng lâm, hay là một loại virus không rõ đã bùng phát.

Thiên Cơ Đồ về mặt lý thuyết chỉ là một siêu máy tính, chỉ có thể dựa vào dữ liệu hiện có để suy diễn tương lai.

Về mặt lý thuyết, nó chỉ suy diễn hành động của Đỗ Lan mà thôi, nhưng lần này lại suy ra một việc mà Đỗ Lan tuyệt đối sẽ không làm.

Chẳng lẽ còn có người muốn hủy diệt thế giới.

Địch Ny Toa đem tình hình nói với ông xã yêu quý, Đỗ Lan cũng rất ngạc nhiên, mình còn chưa quyết định lần sau đi đâu chơi, sao Thiên Cơ Đồ có thể suy ra được.

Cửu Long, ngươi nói cho ta nghe, ngoài Hống Hợp Kim ra còn có tổ chức khủng bố lợi hại nào nữa không.

Đương nhiên là Thao Thiết, Cửu Long thầm phàn nàn: Những kẻ khủng bố có tên tuổi trên quốc tế về cơ bản đã quy phục dưới trướng Thao Thiết, bây giờ kẻ khủng bố lớn nhất chính là chúng ta.

Thao Thiết của Đỗ Lan bao gồm cả hắn chỉ có sáu người, hắn có thể chắc chắn mọi thứ của Thao Thiết đều nằm trong tầm kiểm soát của mình, tuyệt đối sẽ không có bất ngờ.

Vậy còn có thể là chuyện gì.

Đỗ Lan lướt mắt qua mọi người, dừng lại trên người hai chị em đang mặc trang phục gấu trúc bông.

Xem ra họ thực sự rất thích những chú gấu trúc đáng yêu, đến bây giờ vẫn còn mặc.

Rốt cuộc là cái gì.

Đỗ Lan từ từ suy ngẫm.

Nói đến Tokyo, Bí Ngân trà trộn vào lực lượng cứu viện của Liên Hợp Quốc để đổ bộ vào Tokyo, Tương Lương lại một lần nữa gặp lại Thiên Điểu Yếu.

Thiên Điểu, thật sự cảm ơn cậu rất nhiều, cậu đã thu thập được dữ liệu thực chiến quý giá cho Ba Thái quân.

Sau này chỉ cần cải tiến một chút, bộ giáp này nhất định sẽ ưu tú hơn, doanh số bán hàng cũng nhất định sẽ tốt hơn.

Tương Lương Tông Giới nói rất nghiêm túc.

Thiên Điểu Yếu còn tưởng Tương Lương sẽ lo lắng cho an nguy của mình, không ngờ vừa gặp mặt đã bắt đầu nói những lời không đâu vào đâu.

Lần này cô đã mang theo quyết tâm tử chiến ra trận, vốn tưởng sẽ không bao giờ gặp lại Tương Lương.

Nhưng cuộc hội ngộ lại không có chút cảm động nào, khiến cô thực sự tức giận.

Cũng khó trách Thiên Điểu tức giận, lần đầu ra chiến trường dù sao cũng có rất nhiều cảm xúc.

Đâu thể bình tĩnh, xem nhẹ sinh tử như những chiến binh lão luyện như Tương Lương.

Nhưng Tương Lương làm vậy, Thiên Điểu Yếu ngược lại quên đi nỗi sợ hãi chiến tranh, con người cũng thoải mái hơn.

Thành phố bị phá hủy, có thể xây lại, chỉ cần người còn sống là được.

Cứ coi như bị một trận động đất lớn tấn công, cư dân Tokyo nghĩ

vậy.

Khắp nơi đều có người tìm kiếm người thân, trước đó vì tình hình khẩn cấp, người tị nạn ở các khu vực đều bị tách ra, bây giờ cuối cùng cũng có thể đi tìm người thân.

Hoặc là chờ đợi trên đống đổ nát của nhà mình, nụ cười và nước mắt đồng thời xuất hiện trong thành phố.

Toàn bộ bị phá hủy rồi.

Thiên Điểu nhìn ngôi nhà của mình, đã hoàn toàn bị đè bẹp.

May mà ảnh của mẹ đã lấy ra, Thiên Điểu vuốt ve chiếc ba lô của mình, may mà có Tương Lương.

Thiên Điểu, cậu mau liên lạc với gia đình ở Mỹ đi, đừng để họ lo lắng.

Tương Lương đôi khi cũng rất tinh tế.

Đúng rồi, còn phải báo bình an cho bố và em trai nữa.

Chỉ là điện thoại của cô bị mất, điện thoại công cộng cũng bị phá hủy gần hết.

Cô cũng không có cách nào.

May mà có Tương Lương, cậu dẫn Thiên Điểu đến doanh trại của Bí Ngân, dùng điện thoại vệ tinh gọi cho bố cô.

Quả nhiên là có người quen thì dễ làm việc, ở đâu cũng vậy.

Sau khi gọi điện thoại xong, Thiên Điểu được Thái Toa giữ lại.

Một mặt Thiên Điểu là người có năng lực đặc biệt, mặt khác Thiên Điểu cũng thực sự không có nơi nào để đi.

Cô Địch Ny Toa.

Thiên Điểu lại gặp người quen.

Là em Thiên Điểu à, sao lại tham gia quân đội rồi.

Địch Ny Toa cười nói.

Không có, em chỉ được Thái Toa mời ở lại đây thôi.

Ngược lại là cô Địch Ny Toa, gần đây chắc hẳn bận rộn lắm nhỉ.

Tôi chẳng bận chút nào, chỉ là khoa môi múa mép thôi.

Địch Ny Toa thản nhiên nói: Ngược lại là em, không sao chứ.

Tokyo biến thành như vậy, em chắc hẳn sợ lắm nhỉ. 146.

Sợ hãi đương nhiên không thể tránh khỏi, nhưng cô may mắn vẫn luôn ở cùng các bạn học, cộng thêm gia đình đều ở Mỹ không cần lo lắng, thực ra cũng không quá sợ hãi: Thưa cô, em vẫn ổn.

Chỉ hy vọng sau này đừng có chuyện như vậy xảy ra nữa.

Điều này không phải do Thiên Điểu quyết định được.

Địch Ny Toa thấy dáng vẻ đáng thương của Thiên Điểu, đột nhiên nghĩ ra, có lẽ mình có thể giúp cô một chút.

Tuy Thiên Điểu Yếu không cần ra chiến trường, nhưng có chút sức mạnh tự vệ vẫn là cần thiết.

Địch Ny Toa luôn cho rằng người có thể bảo vệ mình chỉ có chính mình, sức mạnh là cần thiết.

Hơn nữa Thiên Điểu dù sao cũng là học sinh của mình, không thể để cô có chuyện gì bất trắc.

Đúng lúc Địch Ny Toa đã chuẩn bị không ít thứ tốt cho thiết lập công nghệ siêu cổ đại này, có thể để Thiên Điểu Yếu thử robot nano sinh học.

Địch Ny Toa cũng đã trải qua nhiều thế giới, nhìn Đỗ Lan làm ra rất nhiều thứ, cô cũng học được không ít.

Vì vậy lần này thứ cô chuẩn bị cho Thiên Điểu chính là cấy vào cơ thể, khi phát động có thể bao phủ bề mặt cơ thể, giúp Thiên Điểu Yếu có được sức mạnh cường đại.

Còn có thứ thần kỳ như vậy sao.

Thiên Điểu Yếu nhìn viên kẹo nhỏ trong tay Địch Ny Toa kỳ lạ nói.

Đương nhiên, ăn nó đi, khi gặp nguy hiểm nó sẽ giúp em.

Tin rằng cô giáo sẽ không lừa mình, Thiên Điểu Yếu nuốt viên kẹo, Không có cảm giác gì, chỉ là cổ họng nuốt thứ lớn như vậy không thoải mái.

Ha ha, em cứ chờ xem.

Địch Ny Toa lấy một khẩu súng từ bên cạnh, giơ tay lên liền bắn về phía Thiên Điểu Yếu.

A.

Thiên Điểu Yếu sợ hãi, nhắm mắt lại.

Nhưng mình dường như không có cảm giác bị bắn trúng, không đau.

Mở mắt ra, thấy viên đạn bị một lớp kim loại mỏng hiện ra trên người mình chặn lại, Đây là.

Nhìn lớp kim loại đột nhiên xuất hiện trên cánh tay, Thiên Điểu Yếu không dám tin, Là do viên kẹo sao.

Thưa cô, đây rốt cuộc là cái gì.

Giáp cơ khí, một bộ chiến giáp dành riêng cho nữ có thể bao phủ lên người em, giúp em có sức mạnh chống lại xe tăng, đối đầu với AS cũng không phải là không thể.

Bây giờ em còn chưa thích ứng, nên không thể chủ động khởi động giáp, chỉ có thể bị động khởi động khi gặp nguy hiểm.

Sau này nếu em gặp nguy hiểm, tôi cũng có thể yên tâm, ít nhất em sẽ không bị thương.

Cảm ơn cô, nhưng cái này có tác dụng phụ không ạ.

Thiên Điểu Yếu lo lắng.

Đương nhiên không có, em yên tâm, không ảnh hưởng đến việc em và bạn học Tương Lương yêu nhau, kết hôn, sinh con đâu.

Địch Ny Toa cười gian.

Cô.

Cổ của Thiên Điểu Yếu đỏ bừng lên.

Đây là một không gian trống rỗng, chỉ có một người, Bạn cũ lâu rồi không gặp.

Giọng nói nhẹ nhàng tràn đầy cảm khái xa cách.

Đương nhiên là Đỗ Lan, chứ ai lại đi nói chuyện với một bộ vest.

Chính xác là một bộ vest đen, kính râm và giày da, còn có một chiếc micro không dây.

Soạt.

Chương 661

Đỗ Lan lật cổ áo xuống, chỉnh lại cà vạt, đeo kính râm, cầm micro.

Cuối cùng, cuối cùng mình lại có thể trở thành trọng tài và bình luận viên, Đỗ Lan ngẩng đầu lên, Chuẩn bị xong chưa.

Giải đấu đối kháng mạnh nhất thế giới sắp bắt đầu.

Địa điểm là Sydney, Úc, Ác Ma Trắng theo thời gian đã định giáng xuống từ bầu trời, ngay trên biển tiến gần Sydney.

James, tất cả nhờ vào anh, nhất định phải cho những kẻ khủng bố đó một bài học.

Yên tâm đi, có chiếc Đại Thử này, tôi tuyệt đối sẽ không thua.

James là đại diện của Úc, Tôi nhất định sẽ bảo vệ Sydney.

Sydney là một thành phố ven biển lớn của Úc, có những công trình kiến trúc nổi tiếng thế giới, danh tiếng của nó thậm chí còn nổi hơn cả thủ đô Canberra của Úc.

Đây cũng là lý do Đỗ Lan chọn thành phố này. 147.

Con chuột túi khổng lồ kéo theo chiếc đuôi thô tráng của mình bước lên đường phố, tiếng hoan hô lập tức vang lên.

Tuy là hoạt động khủng bố, nhưng đối với người dân mà nói đây là một lễ hội.

Không ít người lấy máy quay gia đình ra quay về phía chiếc Đại Thử của quốc gia họ, trên túi của chuột mẹ có in cờ Úc, dù là hoạt động khủng bố cũng là một cuộc tấn công khủng bố khiến người ta phấn khích.

Cuối cùng đi đến bờ biển rộng rãi, Đại Thử dừng lại, Đại Thử mặc chiếc quần đùi boxing màu đỏ thẫm, tay đeo găng tay boxing màu đỏ, trên đầu kim loại lớn treo hai khẩu súng máy, sau lưng là một chiếc ba lô phản lực gắn bệ phóng tên lửa.

Người điều khiển Đại Thử, James, là một nhà vô địch quyền anh của Úc, nổi tiếng với bộ pháp nhanh nhẹn và những cú đấm mạnh mẽ.

Ác Ma Trắng, ta tuyệt đối sẽ không để ngươi vào thành phố, ta sẽ đánh bại ngươi ở đây.

Đại Thử giơ nắm đấm ra, tuyên bố mình sẽ không lùi bước.

Xin chào các bạn khán giả trên toàn thế giới đang quan tâm và ủng hộ giải đấu siêu AS thành phố.

Đột nhiên tất cả mọi người đều nghe thấy một giọng nói, vang vọng khắp thành phố, sau đó truyền qua sóng điện đến mọi ngóc ngách trên thế giới.

Tôi là trọng tài Đỗ Lan, mỗi trận đấu sau này đều sẽ do tôi bình luận cho mọi người, hy vọng mọi người sẽ thích.

Trực thăng của đài truyền hình đã tìm thấy bóng dáng của Đỗ Lan, ngay trên nóc một tòa nhà cao tầng, Thấy rồi, thật sự là Đỗ Lan của Thao Thiết.

Thưa quý vị khán giả, mọi người thấy không.

Đây chính là tội phạm bị truy nã trên toàn thế giới, Đỗ Lan, hắn cũng là người bị chính phủ Úc của chúng ta ghi rõ trong danh sách đen cấm nhập cảnh, nhưng giờ đây lại ngang nhiên xuất hiện ở đây, đất nước chúng ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tôi không khỏi rơi vào trầm tư.

Rõ ràng phóng viên này là một người có tiếng nói ở Úc.

Đỗ Lan muốn làm gì, chưa ai có thể ngăn cản được, phóng viên này rõ ràng cũng đã nghĩ quá nhiều.

Bây giờ chỉ còn một phút cuối cùng trước khi trận đấu bắt đầu, hai tuyển thủ cũng đã chuẩn bị xong.

Đỗ Lan nhìn đồng hồ, Còn ba mươi giây nữa.

Lúc này trên cầu thang của tòa nhà, một đội đặc nhiệm đã chuẩn bị sẵn sàng, ngay khi trận đấu bắt đầu sẽ xông lên sân thượng bắt giữ Đỗ Lan.

Hết giờ, Fight, GO.

Đại Thử là người tấn công trước, là tên lửa chùm ở sau lưng, loại tên lửa này do Mỹ nghiên cứu và sản xuất, được quân đội Úc tự mình gắn lên, sử dụng bệ phóng ST 1 để phóng, có thể bao phủ diện tích đường kính một nghìn mét, uy lực mạnh mẽ, là hỏa lực chính của Không quân Mỹ.

Đỗ Lan đã bị đội đặc nhiệm bao vây, nhưng vẫn không hề vội vã bình luận.

Giơ tay lên.

Đội trưởng đội đặc nhiệm tin rằng với nhiều khẩu súng chĩa vào Đỗ Lan như vậy, đã là vạn vô nhất thất.

Nhưng Đỗ Lan là ai.

Chỉ vung tay một cái, toàn bộ đội đặc nhiệm biến thành kẹo rơi trên sân thượng, khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

Còn tưởng rằng hắn đã dùng ảo thuật.

Ầm.

Bầu trời rực sáng pháo hoa.

Như mọi người đã thấy, đây chính là uy lực của tên lửa chùm của quân đội Mỹ, giống như pháo hoa liên hoàn rực rỡ.

Mọi người đều đang mong chờ kết quả.

Nhưng, giọng nói của Đỗ Lan cũng giống như tâm trạng mong chờ của mọi người, mãi không nói vế sau, Nhưng.

Loại tấn công này không có tác dụng với Ác Ma Trắng có trường hạt.

Quả nhiên sau ánh chớp, Ác Ma Trắng vẫn tao nhã lơ lửng trên trời, ngay cả vị trí cũng không hề thay đổi.

Quả nhiên sao.

Vẫn phải dựa vào nắm đấm để nói chuyện.

James cũng đã sớm đoán được điều này, tháo bệ phóng tên lửa, động cơ đẩy phun ra lửa, Đại Thử cũng bay lên, Ta đã nói rồi, tuyệt đối sẽ không để ngươi vào Sydney.

Ồ.

Nói hay lắm, James tôi ủng hộ anh.

Xem ra trước đây chính là fan của James.

Giải đấu siêu đối kháng của Đỗ Lan đã thu hút một lượng lớn người tò mò và gan dạ bất chấp lệnh sơ tán của chính phủ ở lại thành phố để xem trận chiến thế kỷ.

Thậm chí còn có người từ nước ngoài lặn lội vạn dặm đến Sydney để hóng chuyện, quân đội muốn quản cũng không quản được, họ tự tìm chết, người khác có cách gì.

A a.

Ác Ma Trắng biến mất, sau đó xuất hiện trước mặt Đại Thử, một cước đá nó vào Sydney, đè bẹp một tòa nhà.

Chỉ thị mà Đỗ Lan đưa ra chính là phá, mặc kệ ba bảy hai mốt cứ phá, không phá không phải người, phá càng nhiều càng tốt.

Vì vậy Lý Tế Dân bắt buộc phải dẫn chiến trường vào thành phố, nếu không trận đấu không ra trận đấu, chiến tranh không ra chiến tranh, không phá nhà thì không có cảm giác.

Sau đó Ác Ma Trắng dừng lại trên một nóc nhà khác, Lý Tế Dân nhẹ nhàng nói: Ta đã đứng trong phạm vi Sydney rồi, ngươi làm gì được ta.

Đây là một cái tát thẳng mặt, mặt James sưng vù, Chết tiệt.

Ta cho ngươi cuồng, cho ngươi kiêu ngạo.

Đại Thử đột nhiên nhảy lên, nắm đấm như mưa giông đánh vào Ác Ma Trắng.

Quá nhanh, quá nhanh, đây chính là kỹ năng đặc biệt của Đại Thử, quyền nhanh.

Chỉ là những cú đấm nhanh đó đều bị Ác Ma Trắng né hết.

Bởi vì hai người điều khiển không cùng một đẳng cấp.

Chết tiệt, có giỏi thì đừng né.

Được.

Ác Ma Trắng nhảy lùi lại, đứng trên đường phố, Ta ở đây, không né.

Chết đi.

Đại Thử không chút do dự tấn công, Xem cú đấm thẳng tay phải của ta đây.

Há, mắt thấy nắm đấm sắp đến gần, Ác Ma Trắng cũng quả quyết ra quyền, cũng là một cú đấm thẳng.

Hai nắm đấm lướt qua nhau, sau đó Ác Ma Trắng một quyền đấm vào mặt Đại Thử, còn nắm đấm của Đại Thử chỉ sượt qua cổ Ác Ma Trắng.

Quyền anh.

Ta cũng biết.

Nắm đấm của Ác Ma Trắng liên tục đấm vào cơ thể và má của Đại Thử, trong nháy mắt đã đảo ngược thế trận.

James cắn răng, hai tay nắm chặt che trước mặt, phòng thủ.

Phải nhẫn nại, tìm kiếm kẽ hở.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nắm đấm của đối phương thật sự vừa nhanh vừa độc, đây là lần đầu tiên mình gặp đối thủ như vậy.

Được, cứ để ta đánh bại ngươi, xem tuyệt chiêu của ta đây.

Đuôi của Đại Thử đập xuống đất, toàn bộ cơ thể nhảy lên, chỉ dùng đuôi để chống đỡ, hai chân đồng thời đá về phía Ác Ma Trắng.

Đây là siêu đại chiêu của Đại Thử nhảy đá hai chân.

Ngay cả Ác Ma Trắng cũng không chịu nổi cú đá này, đột ngột bay ngược ra sau, đâm sập ba tòa nhà lớn.

Quả nhiên là đặc sắc của Úc, nhưng đó căn bản không phải là quyền anh.

Đỗ Lan phàn nàn.

Im miệng, đánh gục được kẻ địch là được.

James bây giờ đã mệt đến mức sắp ngất đi, trước đó phòng thủ những cú tấn công nhanh của Ác Ma Trắng đã tiêu hao quá nhiều thể lực, anh ta chỉ hy vọng lần tấn công này của mình có thể thành công.

Chỉ là Ác Ma Trắng tuy giáp ngực vỡ nát, nhưng không bị tấn công chí mạng, Là ta sơ suất, không ngờ cú đá đôi của Đại Thử lại mạnh như vậy. 148.

Nhưng chỉ như vậy ngươi không thể đánh gục được ta, ngươi suốt ngày dùng nắm đấm tấn công, là sợ phá hủy thành phố này sao.

Ta biết ngươi đang sợ gì, nhưng nếu ngươi không dùng toàn bộ sức mạnh, ngươi không thể đánh bại ta.

Ác Ma Trắng lại một lần nữa lơ lửng trên trời, từ trên cao đưa ra tuyên ngôn, Ngươi không đánh bại ta, ta vẫn sẽ hủy diệt thành phố này, vì vậy đến đây, định dạng lại, lộ ra bộ dạng thật sự của ngươi đi.

James.

Lúc này tổng thống lâm thời cũng đang theo dõi trận chiến, James đã làm đủ rồi, tất cả đều là để đập tan Thao Thiết, dù phải trả giá bằng cả thành phố cũng không tiếc, tôi trao quyền, tiến hành định dạng lại.

Vâng, thưa ngài Tổng thống, thuộc hạ lập tức thông báo cho James.

Được trao quyền, James sau khi nghe lệnh của tổng thống lâm thời, hai mắt không kìm được mà rơi lệ, thành phố này là biểu tượng của Úc, chẳng lẽ hôm nay phải bị hủy trong tay anh ta sao.

Nhưng nhìn thấy Ác Ma Trắng, cuối cùng anh ta vẫn hạ quyết tâm, như tổng thống đã nói, để đập tan Thao Thiết, dù phải trả giá lớn đến đâu cũng đáng.

Mọi người hãy nhìn tôi đây, giống như trước đây trên võ đài quyền anh, tôi sẽ mang chiến thắng làm quà tặng cho các bạn, a.

Định dạng lại.

Tokyo, những người tị nạn tập trung trong khu lều tạm bợ xem

TV, giải đấu đối kháng ở Úc đang diễn ra sôi nổi.

Chương 662

Nhìn thấy Sydney cũng giống như Tokyo đang dần bị phá hủy trong cuộc giao tranh của hai siêu AS, họ cảm thông sâu sắc, đều im lặng không nói.

Đây đã là thành phố thứ ba, họ đều đang nghi ngờ liệu thế giới này có phải đã biến thành công viên giải trí của ác quỷ.

Tại sao quê hương bị hủy diệt, mà lại không có ai có thể giúp đỡ họ.

Chẳng lẽ thế giới này thực sự đã bị những kẻ khủng bố kiểm soát rồi sao.

Chỉ cảm thấy loại chiến đấu này không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Đương nhiên điều này chỉ giới hạn ở những người mất nhà cửa.

Không chỉ Tokyo, người dân London cũng vậy.

Nhưng các thành phố khác không gặp phải vận rủi lại đang phát cuồng vì giải đấu siêu đối kháng, vô số người hò hét trước màn hình, sự nhiệt tình này còn cao hơn cả xem World Cup.

Tại tổ chức Bí Ngân, Địch Ny Toa và Thái Toa cùng vài nhân vật chính đang ngồi lại thương lượng cách giải quyết vấn đề người tị nạn.

Những việc này vốn là của chính phủ Nhật Bản, nhưng vì giới thượng tầng Nhật Bản cũng đã rối như một nồi cháo, nên Bí Ngân đành phải tiếp quản.

Chỉ tiếc là Thái Toa bó tay với vấn đề dân chính, ngược lại Địch Ny Toa đã đưa ra không ít đề xuất, thành công đảm bảo chỗ ở và thức ăn cho người tị nạn.

Nhưng bây giờ muốn tái thiết Tokyo, với tình hình hiện tại của Nhật Bản thì lại vô cùng khó khăn.

Muốn tái thiết Tokyo thực ra rất đơn giản.

Ngay khi cuộc họp bắt đầu, Địch Ny Toa đã đưa ra một phát biểu kinh người.

Địch Ny Toa, cậu đang đùa à.

Thái Toa kinh ngạc nói.

Những người khác cũng kỳ lạ nhìn Địch Ny Toa.

Cô Địch Ny Toa, chẳng lẽ cô có cách rồi sao.

Ngược lại Thiên Điểu Yếu rất có lòng tin với Địch Ny Toa.

Hiện tại cô là liên lạc viên chính của hội tự cứu, thường trú tại Bí Ngân.

Hội tự cứu là một tổ chức do hội trưởng hội học sinh khởi xướng và thành lập để cư dân tự cứu, cũng là lần thử sức đầu tiên của hội trưởng hội học sinh khi bước vào chính trường.

Rất thành công, hiện tại hội tự cứu đã nhận được không ít viện trợ, và đã thành công triển khai không ít hoạt động.

Ví dụ như TV chính là thứ giải trí mà hội trưởng hội học sinh tranh thủ được, việc khôi phục tín hiệu truyền hình đã tốn không ít mối quan hệ.

Mà Thiên Điểu Yếu với tư cách là học sinh của trường Trận Đại Cao Trung, cũng là con của nhân viên Liên Hợp Quốc, tự nhiên có tư cách gia nhập hội tự cứu, trở thành thân tín của hội trưởng hội học sinh.

Em Thiên Điểu, cách làm thì các em nên biết chứ.

Mọi người đều hoang mang, Thưa cô, muốn xây dựng một thành phố không phải là chuyện một sớm một chiều, hơn nữa em chỉ là một học sinh, làm sao biết cách xây dựng thành phố.

Chẳng lẽ em chưa xem Ultraman à.

Không phải tập nào cũng phá hủy thành phố, rồi tuần sau thành phố lại khôi phục như cũ sao.

Địch Ny Toa, cô đang tỏ ra dễ thương đấy à.

Thưa cô, đó là chương trình TV, là giả.

Em đã không xem Ultraman từ hồi cấp hai, lúc đó em đã biết những ngôi nhà đó đều là giả, đều là mô hình nhà bằng bìa cứng cao chưa đến người.

Thiên Điểu Yếu giải thích.

Những người khác cũng có vẻ mặt như bị đánh bại.

Địch Ny Toa, xin hãy nghiêm túc.

Thái Toa cũng dở khóc dở cười, nhìn thuộc hạ đang cố nhịn cười đến nội thương, cảm thấy cần phải nhấn mạnh lại kỷ luật hội nghị, Mọi người, yên lặng.

Địch Ny Toa, đừng đùa nữa.

Lúc này Tương Lương Tông Giới đột nhiên giơ tay.

Mời phát biểu, Thượng sĩ Tương Lương.

Thái Toa kỳ vọng nhìn Tông Giới, nghĩ rằng cậu sẽ có ý kiến hay.

Xin hỏi Ultraman là gì.

Mọi người ngã ngửa.

Tương Lương à, Ultraman là đặc sản của đất nước này, là chiến sĩ cao từ bốn mươi đến năm mươi mét, bảo vệ hòa bình vũ trụ.

Khắc Lỗ Tư nói.

Ra là vậy, nhưng với chiều cao như vậy, chắc chắn có khối lượng rất lớn, làm sao nó có thể đứng vững được.

Chẳng lẽ cũng có driver hỗ trợ.

Sau này có thể nghiên cứu một chút, vậy thì ở đâu mới tìm được Ultraman.

Tương Lương này quả nhiên rất khó giao tiếp, tức chết người.

Mọi người nghiêm túc, chúng ta bây giờ không phải đang đùa, mà là vấn đề nghiêm trọng liên quan đến việc bố trí cho hàng triệu người, mọi người phải đối xử nghiêm túc.

Thái Toa lại một lần nữa ổn định tình hình, Địch Ny Toa và Tương Lương hai người quá ồn ào. 149.

Tôi vẫn luôn rất nghiêm túc.

Địch Ny Toa lại nói như vậy, khiến Thái Toa có chút tức giận.

Vậy cậu nói xem cậu rốt cuộc có đề xuất gì.

Từ lâu trước khi công nghệ cổ đại trưởng thành, đất nước chúng tôi đã dự đoán được mức độ phá hoại của chiến tranh trong tương lai đối với thành phố sẽ tăng lên rất nhiều, vì vậy để giải quyết vấn đề này, đã phát triển ra một công nghệ hoàn toàn mới, gọi là hệ thống xây dựng ba chiều.

Thái Toa và mọi người đều nghe ra giọng điệu của Địch Ny Toa, rất nghiêm túc, tuyệt đối không phải lừa người, Hệ thống xây dựng ba chiều là gì.

Là một công nghệ thiết kế sẵn thành phố, sau đó in ra trong thời gian ngắn.

Thưa ngài Địch Ny Toa, ngài chắc chắn không đùa chứ.

Thái Toa căng thẳng, nếu có công nghệ này, việc tái thiết Tokyo cũng không phải là không thể.

Đương nhiên không, chỉ là muốn tái thiết một thành phố cần lượng lớn năng lượng và vốn, e rằng chính phủ Nhật Bản hiện tại không có khả năng chi trả.

Nhưng tôi muốn nói rõ một chút là Anh đã ký hiệp định tái thiết với nước chúng tôi, hiện tại dự án đã bước vào giai đoạn thiết kế.

Một khi bắt đầu xây dựng, có thể tái thiết London trong vòng một tháng.

Nói dối, sao có thể nhanh như vậy.

Chuyện này không ai tin được.

Tôi căn bản không cần phải lừa các vị, một tháng sau tự nhiên sẽ thấy rõ.

Chẳng lẽ Anh có thể chi trả được chi phí.

Thái Toa tin rằng tài chính của Anh hiện tại có lẽ còn không bằng Nhật Bản, nhiều nhất là kẻ tám lạng người nửa cân, Nhật Bản không trả nổi, Anh có thể sao.

Điều kiện trao đổi là những văn vật quý giá mà Anh đã cướp đoạt từ nước chúng tôi trước đây, tất cả đều là bảo vật vô giá.

Địch Ny Toa cười nói, nhưng nụ cười đắc ý giống như một người đi đòi nợ.

Không sai, đã đến lúc trả nợ.

Mọi người nhìn Địch Ny Toa, như thể ánh mắt của cô không có ý tốt.

Bởi vì mục tiêu phá hoại của Thao Thiết là toàn thế giới, vậy thì quốc gia của Địch Ny Toa rõ ràng là muốn kiếm tiền từ cả thế giới, hành vi này thực sự quá khiến người ta phẫn nộ.

Các người đang thừa nước đục thả câu.

Có người đưa ra ý kiến phản đối.

Chúng tôi chỉ đưa ra yêu cầu hợp lý mà thôi, đối với chính phủ Nhật Bản, chúng tôi còn không đưa ra yêu cầu được, chỉ xem họ có vốn hay không, không có tiền thì miễn bàn.

Còn Anh chỉ cần trả lại văn vật của chúng tôi mà thôi, chẳng lẽ không thấy yêu cầu của chúng tôi rất hợp lý sao.

Địch Ny Toa mỉm cười, không thể bắt bẻ.

Nếu Sydney ở Úc bị phá hủy, họ còn có thể di cư đến những nơi không có người ở trong nội địa.

Nhưng Nhật Bản không có nhiều nơi không có người như vậy, việc di cư hàng triệu người là không thể, nhưng muốn tái thiết một thành phố bị phá hủy, lại không phải là chuyện một hai ngày, chỉ riêng việc dọn dẹp đã cần vài năm, chứ đừng nói đến việc tái thiết.

Khổ nhất vẫn là những người tị nạn, đây là điều Thái Toa không nỡ nhìn thấy nhất, Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao.

Đương nhiên là có, chỉ xem Nhật Bản có sẵn lòng trả giá hay không, nhưng Địch Ny Toa sẽ không đề xuất ở đây, những việc này nên do các nhà lãnh đạo quốc gia hoàn thành, mình không cần phải nói nhảm ở đây.

Một tháng sau, kỳ tích của thế giới Ultraman sắp giáng xuống Trái Đất, đến lúc đó các quốc gia bị phá hủy khác cũng sẽ phải đối mặt với lựa chọn, và chỉ có một quốc gia được hưởng lợi từ việc ngồi mát ăn bát vàng, đó là quốc gia của Đỗ Lan.

Phế tích ở khắp mọi nơi, khiến người ta phải chạy trốn.

Đám đông hoảng loạn giơ cao máy quay DV chính là vì khoảnh khắc này.

Chỉ là lúc này không lời còn hơn vạn lời, ngay cả phóng viên trên trực thăng cũng quên mất phải diễn đạt thế nào.

Một thành phố phồn hoa chưa đến một tiếng đồng hồ đã trở nên tiêu điều xơ xác, hệt như đang quay một bộ phim điện ảnh bom tấn kỹ xảo.

Khói đen cuồn cuộn che lấp nửa bầu trời, ngay cả nhà hát Opera Sydney kinh điển nhất cũng bị khoét vô số lỗ thủng, trở thành một tấm buồm rách, một cái vỏ sò nát.

Người duy nhất vẫn còn giữ được nhiệt huyết chỉ có Đỗ Lan: Thưa quý vị khán giả, cuối cùng cũng đã đến thời khắc mấu chốt cuối cùng, chiến thắng rốt cuộc sẽ thuộc về Thao Thiết của chúng ta hay thuộc về võ sĩ quyền Anh đến từ Úc.

Kết quả sắp được công bố.

James đã kiệt sức.

Chương 663

Đây là trận đấu kéo dài nhất mà anh từng trải qua, gian khổ hơn gấp trăm lần so với trên võ đài, hoàn toàn là nhờ vào tinh thần không chịu thua của một vận động viên quyền Anh mà gắng gượng đến bây giờ.

Nhưng hiện tại anh cũng không còn sức lực để chiến đấu nữa.

Anh quá mệt, mí mắt nặng trĩu như bị treo chì, không thể mở ra được nữa.

Hai tay vẫn giữ tư thế quyền Anh, nhưng anh đã không còn sức để ra đòn.

Thế là Bạch Sắc Ác Ma chầm chậm tiến lên, đặt tay lên đầu Dũng Sĩ Kangaroo.

Chỉ cần phá hủy đầu của Dũng Sĩ Kangaroo, Úc sẽ thua.

Tất cả người dân Úc đều vì thất vọng và không nỡ mà nhắm mắt lại.

Dũng sĩ của họ cuối cùng vẫn thua sao.

Rõ ràng anh ấy đã nỗ lực như vậy, chẳng lẽ vẫn không thể đánh bại Thao Thiết sao.

Người của Thao Thiết toàn là quái vật ư.

Hiệp đấu kéo dài này đã đánh gục cơ thể của võ sĩ, nhưng tinh thần của anh ấy vẫn không hề sụp đổ, thậm chí còn nhận được lời tán dương của Bạch Sắc Ác Ma.

Mọi người xem, Bạch Sắc Ác Ma đã buông tay, nó còn hy vọng được một lần nữa so tài với võ sĩ.

Đây là sự tôn trọng lẫn nhau giữa các đối thủ.

Trận đấu này đến đây là kết thúc, đợi đến khi võ sĩ hồi phục trạng thái vẫn có thể tiếp tục đến thách đấu Thao Thiết chúng ta.

Lời của Đỗ Lan khiến tất cả mọi người đều mở mắt ra.

Bạch Sắc Ác Ma đã bay lên không, để lại một vệt hạt màu xanh lam hòa vào làm một với bầu trời.

Dũng sĩ của họ vẫn còn, vẫn còn cơ hội tiếp tục thách đấu.

James, anh là anh hùng của chúng tôi.

James.

Nhất thời, bầu trời Sydney vang vọng tiếng hoan hô của mọi người dành cho James.

Quân đội lập tức bao vây Dũng Sĩ Kangaroo, sau đó một sĩ quan từ bên ngoài mở buồng lái ra.

Họ nhìn thấy James vẫn giữ nguyên tư thế tấn công, hệt như một quyền vương không bao giờ gục ngã.

Chào.

Sydney tuy đã bị hủy diệt, nhưng Thao Thiết không lấy đi một đồng nào từ Úc, tất cả đều là công lao của James.

James cho đến lúc hôn mê vẫn không quên trách nhiệm của mình, chỉ riêng điểm này thôi đã đủ khiến vị sĩ quan cảm động.

Đợi thêm một khoảng thời gian nữa, khi kỹ thuật xây dựng ba chiều được công bố, London được tái thiết, công tích của James sẽ còn lớn hơn.

Bởi vì đến lúc đó, việc thành phố bị phá hủy đã không còn là chuyện lớn.

Giống như trong Ultraman, mỗi tập đều phá rất nhiều nhà cửa, nhưng khán giả đều biết tập sau nhà cửa sẽ trở lại, căn bản không cần phải lo lắng.

Máy bay trong Ultraman cũng vậy, rơi xuống chưa bao giờ khiến người ta đau lòng.

Tóm lại, James là anh hùng của Úc, càng là nhân tài duy nhất trên thế giới hiện nay khiến Bạch Sắc Ác Ma của Thao Thiết phải rút lui.

Trong một thời gian, các quốc gia khác chưa bị tấn công đều chìa cành ô liu cho anh, hy vọng anh đổi quốc tịch, tiếc là bị anh từ chối.

Sau đó, các quốc gia lại đổi một phương pháp khác, phái người đến thỉnh giáo James.

James đã nói ra một câu danh ngôn nổi tiếng một thời: Vĩnh viễn đừng đánh mất niềm tin, chỉ cần còn có thể chiến đấu thì phải chiến đấu đến cùng.

Lời của James trở thành khẩu hiệu xuất hiện ở khắp nơi, trong quảng cáo, trong thành phố, thậm chí cả trong bài phát biểu của lãnh đạo.

Tóm lại, James bây giờ đã là người nổi tiếng, được vô số người sùng bái.

Tế Dân, làm tốt lắm, không chỉ phá hủy Sydney mà còn thể hiện được phong cách của Thao Thiết chúng ta.

Tốt, lần sau cũng phải phá nhà như vậy, biết chưa.

Không vấn đề.

Lý Tế Dân nói, từ sau khi vợ con qua đời, anh đã rất ít khi cười.

Lần sau đến lượt tôi xuất chiến rồi, Nguyệt Quang Hiệu đã hoàn thành tiến hóa, tôi còn chưa có cơ hội sử dụng đâu.

Hơn nữa kỹ thuật phá nhà của tôi cũng giỏi hơn Hóa Xà.

Mệnh Đại chủ động xin đi: Lần sau cứ để tôi xuất chiến đi.

Uy lực của Tân Nguyệt Quang cô đã có thể điều khiển được chưa.

Đỗ Lan hỏi.

Không có bất kỳ vấn đề gì, Tân Nguyệt Quang tôi đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, đảm bảo có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Cũng được, Bạch Sắc Ác Ma còn cần kiểm tra sửa chữa, trận sau do cô ra tay.

Rõ.

Cửu Long nhìn họ hưng phấn thảo luận chuyện phá nhà, cảm thấy áp lực rất lớn.

Khủng bố mà làm đến mức này, cũng coi như là đỉnh cao rồi.

Toàn thế giới có bao nhiêu thành phố nổi tiếng xếp hàng chờ đến lượt, có thể nói là ngầu hơn bọn khủng bố ngày xưa nhiều.

Ngày xưa còn phải trốn đông trốn tây, bây giờ trực tiếp xông lên, các quốc gia còn chẳng làm gì được Thao Thiết, quả thực vô tình.

Thế là lúc bốn bề vắng lặng, Cửu Long cũng đưa ra yêu cầu với Đỗ Lan: Đỗ Lan, có thể chuẩn bị cho tôi một cỗ AS công nghệ siêu cổ đại không.

Chuyện phá hủy thành phố thật sự khiến người ta không thể ngừng được.

Đương nhiên có thể, chỉ là cái giá thì sao.

Đỗ Lan nhìn về phía Cửu Long.

Cửu Long cũng nhìn Đỗ Lan.

Hắn biết Đỗ Lan tuy ngay từ đầu đã giữ mình bên cạnh, nhưng thực ra vẫn luôn nghi ngờ mình.

Mục tiêu của Đỗ Lan, Cửu Long cũng biết.

Nếu không phải mình có hai đồ đệ giỏi, có lẽ mình cũng sẽ bị xóa sổ không chút do dự như những thành viên khác của Amalgam.

Bây giờ chính là lúc Cửu Long thể hiện quyết tâm: Tôi sẽ để hai vị đồ đệ của tôi phục vụ ngài.

Cặn bã, Cửu Long quả nhiên là một tên cặn bã.

Nhưng Đỗ Lan cũng miễn cưỡng nhận lấy.

Cả gia đình mình cũng cần có hai thị nữ.

Không thể nào mỗi lần đến một thế giới lại phải bồi dưỡng người mới, như vậy quá mệt.

Đỗ Lan cười, Cửu Long cũng cười.

Hai kẻ xấu xa đã hoàn thành một giao dịch bẩn thỉu.

Xưa có đồng tử Thanh Phong, Minh Nguyệt, nay có thị nữ Ngọc Phương, Ngọc Lan, Đỗ Lan cũng có cảm giác làm cao nhân rồi.

Chỉ là hai chị em này vẫn cần phải giáo dục.

Đương nhiên Đỗ Lan căn bản không biết dạy con gái, cho nên anh gửi hai chị em đến chỗ vợ mình, Địch Ny Toa sẽ dạy họ quen với cuộc sống của nhà họ Đỗ.

Cửu Long không để tâm đến việc hai chị em đột nhiên mất tích.

Hắn còn tưởng Đỗ Lan kim ốc tàng kiều, giấu họ đi rồi.

Hiện tại điều hắn mong chờ nhất chính là cỗ siêu cấp AS của mình.

Đến lúc đó hắn tự tin có thể một mình đối đầu với toàn bộ Mithril.

Hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng về Tương Lương Tông Giới, thiếu niên đó quả thực là kẻ địch cả đời của hắn.

Có AS mới, hắn sẽ đi tìm Tương Lương báo thù, nhất định phải san bằng tổng bộ của Mithril.

Chương 664

Đỗ Lan sẽ không quản Cửu Long muốn làm gì.

Cửu Long với tư cách là một phần tử khủng bố kỳ cựu có kinh nghiệm phong phú hơn anh nhiều, mọi hành động đều sẽ phù hợp với đạo của phần tử khủng bố.

Hơn nữa Đỗ Lan cũng sẽ không giấu nghề, cỗ Cửu Đầu Long mà anh chuẩn bị cho Cửu Long là cỗ mạnh nhất trong tất cả các siêu cấp AS hiện tại, cũng là cỗ khó điều khiển nhất.

Nhưng chắc hẳn Cửu Long có thể thành công thuần phục được Cửu Đầu Long.

Long Ngạo Thiên còn gây chuyện giỏi hơn Đỗ Lan.

Đương nhiên, Đỗ Lan là trên trường quốc tế, còn Long Ngạo Thiên là ở trong nước.

Chỉ là ngoài đời tư hỗn loạn ra, Long Ngạo Thiên vẫn giữ vững lương tri của một người trong nước, không làm chuyện gì bất lợi cho quốc gia.

Chỉ trong một thời gian ngắn, hắn đã hạ bệ mấy tên tham quan, quét sạch vài thế lực xã hội đen, đả kích những thương nhân vô lương tâm và bọn lừa đảo y tế.

Tóm lại, hắn chính là hóa thân của chính nghĩa, người bạn tốt của giai cấp vô sản.

Đỗ Lan đã ngẩn người, quả nhiên những tồn tại được gọi là Long Ngạo Thiên đều không phải là hạng tầm thường.

Nhớ lại lúc mình mới xuyên không, ở thế giới Dragon Ball khắp nơi đều bị ăn quả đắng, ở làng chim cánh cụt bị chèn ép, trên chiến trường bị đánh bầm dập, trong vũ trụ phải tự bạo, đúng là người so với người tức chết người.

Long Ngạo Thiên mấy lần ra tay vì các cô gái, lần này cuối cùng cũng bắt đầu đối mặt với một trong những thế lực thần bí nhất thế giới này.

Long Ngạo Thiên và hoa khôi của trường vốn chỉ đang dạo phố mua sắm, lại bị cô giáo xinh đẹp và cô bạn thân cảnh sát của cô ấy bắt gặp.

Nữ cảnh sát tưởng Long Ngạo Thiên là côn đồ, du côn, không chút do dự ra tay.

Kết quả đương nhiên là bị Long Ngạo Thiên chiếm tiện nghi, còn không có chỗ nào để nói.

Đúng lúc này, họ gặp phải phần tử phá hoại từ nước ngoài xâm nhập.

Chủ nghĩa đế quốc vẫn chưa từ bỏ ý định xâm lược, vẫn hỗ trợ một số tổ chức có thái độ thù địch với nước ta để tiến hành phá hoại trong nước.

Nhưng do hiệu ứng Long Ngạo Thiên tồn tại, sự cố chắc chắn sẽ xoay quanh hắn, thế là trung tâm thương mại hai tầng này bị phần tử phá hoại khống chế, còn bắt giữ gần trăm con tin.

Long Ngạo Thiên và hậu cung cùng hậu cung tương lai của hắn đều nằm trong số đó.

Nữ cảnh sát muốn ra tay trừ gian, nhưng lại bị Long Ngạo Thiên cản lại: Cô ngốc à, nhiều người như vậy, lại còn cầm súng, cô đánh được mấy người.

Điên rồi sao.

Ở yên đây cho tôi.

Nữ cảnh sát không vui, Tôi là cảnh sát, lúc này bảo vệ các người là trách nhiệm của tôi.

Đúng là ngốc, một mình cô đỡ được mấy viên đạn.

Đừng có quậy.

Long Ngạo Thiên hạ giọng nói.

Nếu chỉ có một mình, hắn có thể dễ dàng rời đi, nhưng vì bên cạnh còn có ba người phụ nữ cần bảo vệ, mình không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Ở yên đó, cô sẽ làm liên lụy đến tất cả chúng ta.

Cô giáo xinh đẹp cũng kéo cô bạn thân từ nhỏ đến lớn của mình lại, nói: Bây giờ chúng ta nghe theo bạn học Ngạo Thiên.

Nữ cảnh sát không vui quay đầu đi, rõ ràng là đã chán ghét Long Ngạo Thiên đến cực điểm.

Nhưng tình huống này sẽ không kéo dài quá lâu, bởi vì đối phương chính là Long Ngạo Thiên, cực phẩm trong giới đàn ông.

Đoàng.

Mười hai tên côn đồ cầm AK47 của Liên Xô, thỉnh thoảng lại bắn mấy phát, gào thét ầm ĩ, khiêu khích cảnh sát đang kéo đến bên ngoài.

Các người đã bị bao vây, hạ vũ khí xuống, thả con tin, đừng chống cự vô ích.

Nữ cảnh sát biết đây là cục trưởng của mình.

Cô bây giờ rất muốn xông ra ngoài hội hợp với đồng đội, lấy vũ khí phản sát bọn cướp, nhưng tay bị bạn thân giữ chặt, thật sự không có cách nào thoát ra.

Cô cảm giác lòng bàn tay bạn mình toàn là mồ hôi, rõ ràng là đã sợ hãi.

Nếu cô lại tự ý hành động, có lẽ sẽ dọa chết bạn mình.

Chết tiệt, mình nên làm gì bây giờ.

Mà Long Ngạo Thiên lại phát hiện có mấy tên cướp đột nhiên biến mất.

Rõ ràng lúc đầu có mười hai người, chẳng lẽ chúng còn có hành động khác.

Kích hoạt quét, đây là chức năng mới được mở khóa của chiếc nhẫn hệ thống.

Quả nhiên bọn cướp còn có chiêu khác.

Bây giờ chúng đang ở khu nhà kho của trung tâm thương mại lắp ráp AS.

Xem ra chúng đã có kế hoạch chu toàn từ trước, tổng cộng ba chiếc xe tải, lắp ráp ra bốn cỗ AS.

Nhìn kiểu dáng thì là loại Long Ngạo Thiên chưa từng thấy, ba lớn hai nhỏ.

Thực ra là ba cỗ Plan1065 Địa Ngục Kỵ Sĩ của Amalgam và một cỗ AS nhỏ đơn binh Plan1211 Phục Cừu Giả.

Sau khi tầng lớp lãnh đạo của Amalgam bị tiêu diệt, tổ chức tan rã thành các nhóm nhỏ lộn xộn.

Trong đó, bộ phận nghiên cứu khoa học nắm giữ kỹ thuật của Amalgam đã được anh trai của Tessa tái tổ hợp thành một tổ chức khủng bố hoàn toàn mới Diệt Quốc Giả, quyết tâm tạo ra một thế giới hỗn loạn, xóa bỏ mọi rào cản giữa các quốc gia.

Nhưng vì chỉ là bộ phận nghiên cứu, mất đi nguồn vốn khổng lồ ban đầu của Amalgam, hắn cũng đành phải chọn con đường bán vũ khí cho các tổ chức khủng bố khác, trở thành một tay buôn vũ khí.

Lần này, bọn cướp nhập cảnh sau khi nhận được tài trợ từ một quốc gia nào đó đã mua những trang bị này từ Leonard, anh trai của Tessa.

Sau khi tháo rời, chúng chia thành hàng chục phần nhập cảnh qua các cửa khẩu khác nhau, cho đến hôm nay mới tập hợp lại.

Ba cỗ Địa Ngục Kỵ Sĩ, một cỗ Phục Cừu Giả đã là trang bị cấp quân đội, đối phó với cảnh sát thì thừa sức.

Phiền phức rồi, Long Ngạo Thiên theo bản năng biết rằng có chuyện không hay, lần này sự việc sẽ trở nên nghiêm trọng.

Ầm.

Quả nhiên một cỗ Địa Ngục Kỵ Sĩ tấn công trước, giải tán cảnh sát, chiếm lĩnh cổng chính.

Hai cỗ AS còn lại sau khi bật ngụy trang quang học hóa học thì ẩn nấp mai phục.

Còn cỗ Phục Cừu Giả thì đứng giữa các con tin, chuẩn bị chọn người để bắt đầu tàn sát.

Đây là AS gì vậy.

Nữ cảnh sát tự nhận là người yêu thích AS, ngay cả những siêu cấp AS mới nhất gần đây cô cũng biết không ít, nhưng lại chưa từng thấy qua loại AS một lớn một nhỏ này.

Không ai trả lời cô.

Long Ngạo Thiên hiện tại lo lắng nhất là nếu mình ra tay mà không thể đánh bại đối phương, sẽ làm liên lụy đến tất cả mọi người.

Nếu mình cũng đổi một cỗ AS thì tốt rồi, tiếc là không có thuốc hối hận để uống.

Xem ra lần này vẫn phải xem biểu hiện của các chú cảnh sát rồi.

Cục trưởng đã báo cáo thông tin về AS không rõ của bọn cướp, mệnh lệnh của cấp trên là chờ quân chi viện đến.

Hơn mười phút sau, đội đặc cảnh AS đầu tiên đã đến.

Họ sử dụng AS thế hệ thứ ba đã bị quân đội loại thải, tạo thành đội đặc cảnh AS.

Màu xanh lá cây quân dụng ban đầu được sơn thành màu đen, trên ngực viết hai chữ Đặc cảnh màu trắng, còn được trang bị khiên chống bạo động chuyên dụng, xếp thành một hàng chắn giữa bọn cướp và xe cảnh sát.

Chương 665

Cảnh sát bình thường chỉ có thể ngưỡng mộ trang bị của đặc cảnh.

Thế nhưng AS của bọn cướp là Địa Ngục Kỵ Sĩ do Amalgam phát triển, cho dù người điều khiển là kẻ yếu, Lambda Driver cũng có thể giúp chúng nghiền ép tất cả AS phổ thông thế hệ thứ ba.

Địa Ngục Kỵ Sĩ một mình giữ cửa chỉ bắn một phát, chiếc khiên chống bạo động vốn có thể chống được cả tên lửa đã bị bắn vỡ xuyên thấu, cùng với AS bị xé thành hai mảnh.

Như thể bị tẩy xóa đi, cỗ AS đặc cảnh ầm ầm ngã xuống.

Ha ha, ha.

Tên cướp điên cuồng cười lớn, sau đó giương súng bắn tiếp.

Đội AS đặc cảnh trong nháy mắt đã bị tiêu diệt toàn bộ.

Hỏa lực này không thể đối đầu trực diện.

Liên lạc cấp trên, liên hệ quân đội, chúng ta cần chi viện.

Cục trưởng sắp khóc đến nơi.

Long Ngạo Thiên thấy tất cả trong mắt, nóng ruột trong lòng.

Cuối cùng hắn cũng nhớ ra những cỗ AS này, mình đã từng thấy trong danh sách đổi quà.

Chỉ là lúc đó mình chỉ xem những thứ tốt nhất, loại AS tầm trung này chỉ liếc qua một cái, không để ý quá nhiều.

Bây giờ lật lại từ danh sách đổi quà, Địa Ngục Kỵ Sĩ, Lambda Driver, biến ý chí thành vật chất để tấn công.

Quả nhiên lợi hại.

Bây giờ xem ra có cơ hội mình phải xem kỹ những thứ trong danh sách đổi quà.

Giá đổi là 300 điểm nội lực, gần bằng lượng của nửa năm, mình không đổi được.

AS thế hệ thứ ba kém một chút thì có thể đổi, nhưng e rằng không phải là đối thủ của Địa Ngục Kỵ Sĩ.

Đỗ Lan xem mà liên tục lắc đầu, Long Ngạo Thiên này rốt cuộc là lần đầu tiên thấy AS chiến đấu, cho nên quá bảo thủ.

Xem ra mình phải nhắc nhở hắn một hai câu, để hắn biết rằng cho dù không có Lambda Driver, tố chất của người điều khiển áp đảo cũng có thể phản ánh lên cỗ máy.

Người điều khiển và AS là tương trợ lẫn nhau.

Nhớ năm đó ở đoạn đầu của Gundam SEED Destiny, Athrun điều khiển GINN cũng có thể cầm hòa được Gundam.

Tuy cỗ máy bị hư hại nặng, nhưng cũng đã chứng minh được tố chất của người điều khiển có thể bù đắp cho sự thiếu hụt của cỗ máy.

Đương nhiên còn có những tình tiết nhân vật chính khác lái máy lính quèn để tỏ ra ngầu, ví dụ như Tương Lương Tông Giới, không ít, Đỗ Lan cũng không liệt kê từng cái.

Đỗ Lan hóa thân thành ông lão trong chiếc nhẫn bắt đầu đối thoại với Long Ngạo Thiên.

Quả nhiên như ngôi sao sáng trong đêm đen, ngọn hải đăng trong sương mù, thế giới này đã không cần ta phải lo lắng nữa.

Đỗ Lan đứng ở Paris sắp bị hủy diệt, thong thả nói.

Đây là kinh đô thời trang, cũng là nơi diễn ra trận đấu siêu cấp AS thứ ba.

Nhưng Đỗ Lan vẫn biết được Long Ngạo Thiên quả không phụ sự kỳ vọng, lại thu nhận thêm tiểu đệ, đồng thời để lại ấn tượng sâu sắc cho nữ thành viên Long Tổ.

Biểu hiện như vậy khiến Đỗ Lan phải thốt lên Ta không còn gì phải lo lắng nữa.

Do Paris đơn phương biểu thị chưa chuẩn bị xong, cho nên Đỗ Lan rất hào phóng tỏ ý Thao Thiết có thể chờ thêm một thời gian.

Tuy Mệnh Đại muốn nhanh chóng thể hiện uy lực của Tân Nguyệt Quang Hiệu, nhưng Đỗ Lan mới là người quyết định.

Thế là trước khi Paris bị hủy diệt, cô nàng này đã đi đến những con phố vắng người ở Paris để càn quét một loạt hàng xa xỉ phẩm của phụ nữ.

Sau đó cô mới tìm đến Đỗ Lan, Vẫn chưa xong sao.

Đỗ Lan tỏ vẻ tôi cũng hết cách, đây không phải vấn đề của anh, mà là các quý ông Pháp chuẩn bị quá chậm.

Mệnh Đại ngồi xuống đối diện Đỗ Lan, họ hiện đang ngồi trên đại lộ Champs Élysées nổi tiếng nhất Paris, thưởng thức cảnh đẹp không một bóng người của Paris.

Bọn họ có phải đang bố trí cạm bẫy không.

Mệnh Đại đột nhiên nói, Lén lén lút lút chắc chắn không có ý tốt.

Cô lo lắng à.

Đỗ Lan cười nói.

Tôi lo đến lúc đó tôi không thể chơi đã, nhưng nghĩ đến con phố xinh đẹp như vậy sắp biến thành phế tích trong tay tôi, thần kinh trong não tôi đều muốn nhảy múa.

Con nhỏ điên, Đỗ Lan nghĩ.

Đột nhiên anh cảm thấy mình cần phải thăm dò yêu cầu về người chồng tương lai của cô, Cô năm nay hai mươi sáu rồi phải không.

Hai mươi tư.

Đỗ Lan tuyệt đối không thể nhớ nhầm, Mệnh Đại tuổi mụ hai mươi bảy, tuổi thực hai mươi sáu.

Sao lại hai mươi tư.

Chẳng lẽ cô lại chui vào bụng mẹ cô lần nữa à.

Hai mươi tư chính là hai mươi tư, tự nhiên nói tuổi của tôi làm gì.

Mệnh Đại đột nhiên cảnh giác.

Không có gì, với tư cách là lãnh đạo cũ của cô, tôi thỉnh thoảng cũng quan tâm đến cấp dưới của mình.

Mệnh Đại, cô có từng nghĩ đến việc kết hôn chưa.

Có nghĩ rồi.

Ngoài dự liệu của Đỗ Lan, Mệnh Đại lại đưa ra câu trả lời khẳng định.

Dường như thấy được vẻ mặt kỳ quái của Đỗ Lan, Mệnh Đại lườm anh một cái: Sao thế.

Nam cưới vợ nữ gả chồng có gì không đúng à.

Chẳng lẽ tôi phải sống cô độc cả đời sao.

Không không, không có gì, nên làm vậy.

Vậy cô có từng nghĩ đến bạch mã hoàng tử tương lai của mình trông như thế nào không.

Đỗ Lan thăm dò.

Đẹp trai, có tiền, có quyền, có bờ vai rộng, lồng ngực vững chãi, hơn nữa còn phải quan tâm tôi, lo lắng cho tôi, và có tất cả những tính cách tôi thích, giọng nói phải có từ tính, đôi mắt phải có hồn.

Đương nhiên tôi thích màu đỏ, anh ta tốt nhất là cưỡi ngựa tía.

Chắc cũng gần đủ rồi.

Thật tầm thường.

Đỗ Lan không ngờ điều kiện chọn bạn đời của con nhỏ điên này lại tầm thường đến vậy, Tiền, quyền, cô dường như không thiếu, chẳng lẽ cô vẫn để ý đến những thứ này.

Phải, những thứ này tôi đều có, cho nên mới yêu cầu người chồng tương lai cũng phải có ích.

Người đàn ông không có những thứ này sao có thể xứng với tôi.

Thôi được, coi như Đỗ Lan chưa hỏi.

Mệnh Đại quả nhiên là người thiếu tình cảm lãng mạn.

Chẳng lẽ cô không nghĩ đến việc kết hợp với người bình thường sao.

Người bình thường.

Không hứng thú.

Mệnh Đại nói với vẻ thiếu hứng thú.

Người đàn ông tốt như vậy, phụ nữ bên cạnh chắc chắn cũng không ít, chẳng lẽ cô bằng lòng chia sẻ một người đàn ông với những người phụ nữ khác.

Đỗ Lan lại thăm dò.

Không sao, tôi sẽ khiến anh ta vĩnh viễn ghi nhớ tôi trong lòng, khiến anh ta không thể rời xa tôi.

Nếu tôi ngay cả chút thủ đoạn này cũng không có, thì cũng không có tư cách sở hữu người đàn ông tôi ngưỡng mộ.

Mệnh Đại hai mắt sáng lên, như đang tuyên thệ, như lời thề chiến đấu, sẽ không nhận thua.

Đây là yêu đương, hay là thách đấu.

Đây là thách đấu trong tình yêu.

Mệnh Đại cười nói.

Cô đã từ lâu mong chờ mình có thể có một cuộc thách đấu tình yêu đặc sắc như vậy, một cuộc giằng co so tài giữa cô và một người đàn ông ưu tú.

Đỗ Lan che mặt, quan niệm tình yêu của mình quả nhiên quá cũ kỹ rồi.

Mấy thứ như kết hôn, sinh con, trách nhiệm gia đình quả nhiên quá yếu.

Chúc cô thành công.

Mệnh Đại kỳ quái nhìn Đỗ Lan, không hiểu tại sao anh đột nhiên lại nói những chuyện này, hỏi lại: Lão đại, có phải anh gặp được tình yêu đích thực, muốn đến đây thỉnh giáo tôi không.

Không phải.

Đỗ Lan liên tục lắc đầu, anh sẽ không nói rằng mình định bán Mệnh Đại đi.

Vậy thì là anh muốn giới thiệu đàn ông cho tôi.

Mệnh Đại lại rất thông minh, đoán được ý đồ của Đỗ Lan.

Thế mà cũng bị cô nhìn ra à.

Ha ha.

Mệnh Đại cười lạnh một tiếng, Có gì khó đâu.

Nhưng nếu tôi không thích, tôi sẽ giết người đàn ông đó.

Đỗ Lan trong lòng cảm khái, chỉ sợ cô không giết, giết tốt mà, giết mới có thể giết ra tình cảm.

Chương 666

Nếu đã nói đến đây rồi, tôi cũng nói thẳng cho cô biết, tôi quả thực muốn giới thiệu đàn ông cho cô.

Ai.

Tên tạm thời giữ bí mật, bởi vì hiện tại anh ta vẫn chưa thể đáp ứng yêu cầu của cô, nhưng không bao lâu nữa anh ta sẽ trở thành người đàn ông mà cô cần, đến lúc đó tôi sẽ giới thiệu cho cô.

Mệnh Đại nhìn vào mắt Đỗ Lan, dường như muốn nhìn thấu nội tâm của anh: Vậy thì tôi cũng có chút mong đợi rồi, nhưng tôi nói trước.

Cô nói đi.

Đỗ Lan tỏ vẻ tò mò.

Nếu anh ta không thể khiến tôi yêu anh ta, tôi sẽ giết anh ta.

Mệnh Đại nhếch mép, làm động tác cắt cổ.

Đỗ Lan giơ tay làm dấu OK, không có chút liêm sỉ, hoàn toàn là bán cả hai bên.

Ở một nơi khác, Địch Ny Toa đang nói chuyện điện thoại với học trò trên danh nghĩa về Long Ngạo Thiên.

Học trò trên danh nghĩa nói rằng họ làm việc không tốt, để cho tên tội phạm điều khiển AS tự ý cải tạo đã trốn thoát.

Trưởng quan, là chúng tôi đã khinh địch.

Nhưng chúng tôi đã dốc toàn lực tìm kiếm manh mối về tên tội phạm rồi.

Không cần tra nữa, chúng ta còn có việc quan trọng hơn phải làm, không cần thiết phải lãng phí quá nhiều thời gian vào một tên tội phạm.

Các bộ phận phân tán của Amalgam đã gần như khôi phục chức năng, một đợt hỗn loạn mới sắp bắt đầu, chúng ta không thể lơ là.

Nhưng.

Nhưng Địch Ny Toa không muốn cấp dưới của mình tiếp xúc quá nhiều với Long Ngạo Thiên.

Chỉ tiếc là cô học trò kiêu ngạo trên danh nghĩa của cô không thể chấp nhận sự thật, bản thân ưu tú lại bó tay trước một tên tội phạm tự ý sở hữu và cải tạo AS, đây quả thực là làm mất mặt trưởng quan Địch Ny Toa.

Cho nên sự việc trái với mong muốn, nữ cán bộ Long Tổ canh cánh trong lòng, quyết tâm nhất định sẽ truy đuổi gắt gao tên tội phạm thần bí này.

Một khi đã bước vào hình thức này, cũng chính là thời của Long Ngạo Thiên, bị chinh phục cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Tôi nhất định sẽ tìm ra anh, bất kể anh ở góc nào.

Nữ cán bộ nghiến răng nghiến lợi nói.

Lúc này Long Ngạo Thiên lại đang ở trong bệnh viện cùng cô giáo xinh đẹp của mình chăm sóc nữ cảnh sát.

Nữ cảnh sát vì nhìn thẳng vào lựu đạn choáng, mắt bị bỏng, tuy kỹ thuật y tế đã rất phát triển có thể chữa khỏi, nhưng chi phí phẫu thuật cao ngất ngưởng lại không phải là thứ gia đình nữ cảnh sát có thể chịu được.

Thấy người nhà và bạn bè của cô ấy buồn bã không nói, Long Ngạo Thiên cũng cảm nhận sâu sắc trách nhiệm của mình.

Đây là họa do hắn gây ra, với tư cách là Long Ngạo Thiên sao có thể thấy chết không cứu, hơn nữa đối phương còn là một mỹ nữ.

Coi như là bán thân cũng phải kiếm đủ tiền phẫu thuật.

Thế là Long Ngạo Thiên đi bán thân, vừa hay chính là bán cho vị thiên kim tiểu thư S&M có thù oán với Long Ngạo Thiên.

Đừng hỏi tại sao, nếu nhất định phải có một câu trả lời, thì vẫn là câu đó: bởi vì hắn là Long Ngạo Thiên.

Tại kinh đô lãng mạn, Tân Nguyệt Quang cuối cùng cũng giương ra những móng vuốt tàn nhẫn và dã man của mình.

Tân Nguyệt Quang Hiệu, vừa xuất hiện đã là trạng thái cô dâu ánh trăng màu đỏ máu.

Mệnh Đại hiện tại đã có thể hoàn toàn điều khiển trạng thái này, cho nên cũng không cần phải biến hình bậc hai trong chiến đấu nữa.

Thực lực của cô hiện tại đã có thể ngang hàng với Lý Tế Dân.

Bạch Sắc Ác Ma chính là trạng thái thứ hai giống như cô dâu ánh trăng.

Lý Tế Dân ngay từ đầu đã có thể điều khiển được, có thể thấy anh cũng là một phi công thiên tài trăm năm khó gặp.

Dù so với Long Ngạo Thiên, Tương Lương Tông Giới cũng không hề thua kém, thậm chí còn nhỉnh hơn một bậc, chỉ là anh có một điểm yếu chí mạng, khiến anh không thể trở thành nhân vật chính.

Chuyện này sẽ nói sau.

Hiện tại cả Paris đều bị bao phủ trong sương mù hạt màu đỏ máu.

Ngay cả giọng bình luận của Đỗ Lan cũng nhỏ đi, cả thành phố yên tĩnh lạ thường.

Quý ông đại diện cho Paris xuất chiến là hậu duệ của một quý tộc cổ, sở hữu kiếm pháp cực cao.

Và AS của họ là Kỵ Sĩ Giáp Nặng dùng kiếm làm vũ khí.

Chỉ là trận chiến này ngay từ đầu đã rất kỳ lạ, Tân Nguyệt Quang Hiệu lại không tìm thấy kẻ địch.

Dù nồng độ hạt đã đậm đặc như vậy, nhưng vẫn không thể tìm thấy đối phương.

Điều này không khỏi khiến Mệnh Đại cảm thấy có chút tức giận, cô ghét nhất là trò trốn tìm.

Nếu còn không ra đây, thì đừng trách tôi.

Cô Dâu Ánh Trăng giơ một tay lên, những hạt phân tán trong thành phố bắt đầu tụ tập lại như những xúc tu, tụ lại trong lòng bàn tay giơ cao của cô, và bắt đầu nén lại.

Đây chính là sức mạnh mới của Tân Nguyệt Quang Hiệu, không còn cần pháo để nén hạt nữa, mà có thể trực tiếp thông qua tinh thần để khống chế việc nén hạt.

Với năng lực này, Cô Dâu Ánh Trăng có thể linh hoạt khai hỏa, cũng bớt đi hạn chế, hơn nữa đòn tấn công cũng sẽ không còn là đường thẳng đơn giản nữa.

Tinh thần lực của Mệnh Đại thông qua Cô Dâu Ánh Trăng được khuếch đại có thể khiến pháo hạt bẻ cong.

Có thể nói sức mạnh của Nguyệt Quang Hiệu ít nhất cũng là cấp thiên hà, dù có tiến hành chiến tranh giữa các thiên hà cũng tuyệt đối có thể dùng được.

Quả cầu hạt tụ tập bay lên trời, dường như bay đến ngang tầm với mặt trời lặn rồi mới rơi xuống, nện vào trung tâm thành phố.

Lợi hại.

Đỗ Lan bình luận: Thao Thiết vốn đã chờ đến mất kiên nhẫn, bây giờ đã tung ra một đòn giận dữ của mình.

Chỉ một đòn, thành phố đã biến mất một nửa.

Mọi người thấy không.

Trung tâm thành phố xuất hiện một hố sâu khổng lồ, không còn gì cả, ngay cả phế tích cũng không có.

Tất cả mọi thứ đều đã bị bốc hơi.

Tất cả mọi người trước màn hình đều hít một hơi khí lạnh, AS của Thao Thiết lại mạnh lên.

Nhưng điều này cũng rất bình thường, đạo cao một thước, ma cao một trượng chính là như vậy.

Lúc này, người điều khiển quý tộc cũng đang đổ mồ hôi lạnh, nhưng bây giờ chính là cơ hội.

Kỵ Sĩ Hiệu, xuất phát.

Buồng lái mở ra, Kỵ Sĩ Hiệu từ trên trời giáng xuống.

Tấn công từ trên trời chính là chiến lược của hắn.

Lúc này mặt trời lặn vừa hay rắc xuống những tia sáng cuối cùng, trong khi mặt đất đã tối tăm.

Vào thời khắc giao thoa sáng tối này, kỵ sĩ đến từ trên trời đang tắm mình trong những tia sáng cuối cùng đó, như một thiên thần chiến đấu bước ra từ cánh cửa thiên đường.

Bộ giáp bạc lấp lánh.

Thánh Thập Tự Kiếm Kích.

Còn đang ở trên không, Kỵ Sĩ Hiệu đã xuất kiếm, một kiếm cực nhanh, lưỡi kiếm năng lượng vung ra như một quả tên lửa lao xuống mặt đất.

Ầm.

Mệnh Đại cũng không ngờ đòn tấn công lại đến từ trên trời, hơn nữa còn nhanh vô cùng, chỉ có thể miễn cưỡng né tránh, nhưng mu bàn tay của Tân Nguyệt Quang vẫn vì không kịp tránh mà bị để lại một vết kiếm.

Kiếm nhanh thật sắc bén.

Phía trên.

Cô Dâu Ánh Trăng không chút do dự, ngay lập tức ngẩng đầu lên bắn một viên đạn hạt.

Trong bóng tối, Cô Dâu Ánh Trăng với tấm voan màu đỏ phát sáng đang bay lơ lửng, giơ cao hai tay đẩy ra một quả cầu màu đỏ.

Trong ánh hoàng hôn màu cam, kỵ sĩ màu bạc đang rơi xuống, tay nắm chặt thanh trường kiếm, cũng vung ra một luồng kiếm quang màu bạc.

Quá đẹp, mặc dù cuộc đấu siêu cấp AS thực sự rất tàn nhẫn, sẽ phá hủy di tích hàng trăm năm của nhân loại, nhưng cảnh tượng như thế này cũng chỉ có thể thấy được ở đây.

Đỗ Lan sử dụng thiết bị truyền hình tiên tiến nhất để ghi lại khoảnh khắc này, phía trên màu vàng cam, phía dưới tối tăm, phía trên màu bạc, phía dưới màu đỏ máu.

Chương 667

Phía trên là thiên đường mở rộng cửa, phía dưới là địa ngục phun trào dung nham.

Đường phân chia ngang, quỹ đạo tấn công thẳng đứng, hệt như một nét bút hoàn mỹ của Thượng Đế.

Cuối cùng, ở ranh giới sáng tối, một luồng sáng bùng nổ, soi sáng cả mặt đất trong giây lát, rồi lại chìm vào bóng tối.

Kỵ sĩ Pháp cuối cùng cũng từ trong ánh sáng rơi vào bóng tối, nhưng kiếm không hề chậm, hóa thành vô số điểm sáng đâm về phía Cô Dâu Ánh Trăng.

Không chỉ để một quý cô phải chờ lâu như vậy, mà còn thô lỗ đến thế, người điều khiển này thật sự là một quý ông quốc tịch Pháp sao.

Tôi xin bày tỏ sự nghi ngờ.

Đỗ Lan, người bình luận này, cũng không sợ chuyện lớn.

Nhưng nhìn thấy tốc độ kiếm đó, Đỗ Lan thầm nghĩ, bộ giáp này không phải là có gen bán yêu đấy chứ.

Mệnh Đại cũng phát hiện ra điểm này, kiếm này quả thực nhanh, cho dù hiệu suất của Tân Nguyệt Quang Hiệu đã được nâng cấp, cũng chỉ có thể miễn cưỡng phân biệt được góc độ của kiếm, mà phản ứng của chính cô lại chậm mất một nhịp.

Giải đấu siêu cấp AS của Đỗ Lan mỗi tháng một lần, đến nay cũng đã được bốn tháng, trong thời gian đó các quốc gia đều đã dốc hết sức tìm kiếm cao thủ trong dân gian.

Và vị hậu duệ quý tộc này không nghi ngờ gì chính là kiếm thủ nhanh nhất trong loài người.

Mặc dù trước đây không nổi tiếng, nhưng hiện tại lại vì lời mời của quốc gia mà xuất sơn điều khiển Kỵ Sĩ Hiệu.

Năng lực của người điều khiển được tăng cường theo cấp số nhân thông qua AS, mỗi kiếm đều gần đạt đến tốc độ âm thanh.

Vừa nhanh vừa dày đặc, cũng khó trách Mệnh Đại không thể hoàn toàn chống đỡ.

Quả nhiên cao thủ tại dân gian.

Trong Giải đấu siêu cấp AS, chúng ta có lẽ sẽ chào đón nhiều người điều khiển mạnh mẽ hơn nữa vì quốc gia của họ mà thể hiện tài năng.

Có lẽ trước đây sở trường của họ không có tác dụng gì trong cuộc sống hàng ngày, nhưng trong giải đấu lại có thể tỏa sáng rực rỡ.

Cho nên, còn chần chừ gì nữa, nếu có một kỹ năng đặc biệt, hãy mau đến cơ quan chính phủ của các bạn đăng ký.

Chỉ cần được chọn, bạn sẽ có cơ hội điều khiển một siêu cấp AS được thiết kế riêng cho mình, còn có thể chia sẻ lo âu cùng đất nước, có gì ý nghĩa hơn thế nữa không.

Còn chờ gì nữa, hãy hành động ngay lập tức.

Vừa bình luận, Đỗ Lan còn vừa quảng cáo.

Để có thêm nhiều người điều khiển ưu tú xuất hiện, anh cũng rất nỗ lực.

Kỵ sĩ Pháp và cô dâu của ánh trăng đang tiến hành một trận chiến gần như điên cuồng trong đêm tối.

Vì quá nhanh, đây là cuộc quyết đấu nhanh nhất trong các trận chiến hiện có.

Khán giả có phần không theo kịp.

Nhưng kết quả đương nhiên vẫn như vậy, thành phố dần biến thành phế tích.

Trận chiến kéo dài từ hoàng hôn đến tận đêm khuya, cuối cùng cả hai người điều khiển đều nhận ra rằng họ phải nâng cao năng lực hơn nữa mới có khả năng đánh bại đối phương.

Kỵ Sĩ Hiệu định dạng lại.

Chỉ thấy kỵ sĩ giơ kiếm lên trời, dưới chân, eo, ngực, và cả trên kiếm được bao quanh bởi từng vòng tròn phát sáng màu bạc.

Những vòng tròn đó dường như có hơi thở, lúc co lúc giãn, nhảy theo nhịp điệu nhanh chóng.

Sau đó, mũi kiếm rắc xuống một màn sáng, bao bọc lấy kỵ sĩ.

Ánh sáng biến thành áo choàng, bộ giáp không đổi nhưng càng thêm hoa lệ, được khảm viền chỉ vàng.

Kiếm vẫn là kiếm, nhưng đã biến thành một thanh vương chi kiếm có uy năng vô thượng.

Kỵ sĩ đã nâng cấp thành vương giả.

Một vị vương giả, kiếm bảo vệ vương quyền, uy nghiêm không thua gì hoàng đế huyền thoại Napoleon.

Vẫn chưa đủ.

Áo choàng ánh sáng phần phật, nhưng vẫn chưa thể khiến người điều khiển quý tộc hài lòng.

Sức mạnh còn phải tăng lên nhiều hơn, nhiều hơn nữa.

Chỉ thấy hắn đảo ngược thanh kiếm, đâm vào mặt đất.

Ra đây, con thú ác mộng đang ngủ say trong thành phố.

Rắc rắc, ầm.

Mặt đất trồi lên, dường như có thứ gì đó đang bất an luồn lách bên dưới, đội mặt đất lên.

Giống như rễ cây bị đè nén muốn phá đất mà ra.

Đợi mặt đất vỡ ra mới thấy, hóa ra là cáp điện.

Đây chính là năng lực của Kỵ Sĩ AS, triệu hồi cáp điện tạo thành tọa kỵ.

Cáp điện xoắn lại tụ tập như một bầy mãng xà cuồng loạn, nhưng cuối cùng cảm giác ghê tởm đã biến mất, bầy rắn đã biến thành một con ngựa cáp điện khổng lồ.

Hí.

Kỵ sĩ vương ngồi lên con ngựa cáp điện, con ngựa màu đen dựng hai chân trước lên, gắng sức hí vang.

Đủ ngầu, nhưng Mệnh Đại không thích kẻ địch ngầu như vậy.

Đây là đang ra oai phủ đầu mình sao.

Tìm chết. 150.

Cô cũng phải dốc hết thực lực của mình.

Kỵ sĩ quý tộc Pháp nắm chặt dây cương cáp điện, vung thanh trường kiếm trong tay, Nhân danh nước Pháp, cầm kiếm của Thượng Đế, trừng phạt kẻ phá hoại, Thiên Tru Thao Thiết.

Nói xong, con ngựa khổng lồ nặng nề lại xông tới.

Đồ ngốc, loại tọa kỵ tạm bợ ghép bằng cáp điện này thì có tác dụng gì.

Thấy tốc độ rác rưởi này, Mệnh Đại suýt nữa bật cười.

Ăn một pháo của ta.

Cô Dâu Ánh Trăng hai tay chắp trước bụng, giữa hai lòng bàn tay tương đối nén lại một viên đạn hạt như ngọc hồng, Nguyệt Quang Gào Thét.

Đỗ Lan che mặt, sao lại đặt một cái tên trung nhị như vậy chứ.

Ít nhất cũng phải gọi là Siêu Diệt Sát Quang Tuyến Ba Chiều hoặc Siêu Tân Tinh Hủy Diệt mang phong cách công nghệ cao chứ.

Hoặc là trực tiếp đặt một cái tên đậm chất quốc phong như Tàn Ngân Vô Tích chẳng hạn.

Nguyệt Quang Gào Thét rốt cuộc là cái quái gì.

Chẳng lẽ tên anh đặt không trung nhị sao.

Nhưng Mệnh Đại không quan tâm những điều đó, đẩy ra một đường thẳng, đó là vết thương màu đỏ máu do đạn hạt kéo ra.

Kỵ sĩ vương giả thấy pháo hạt bay tới, không hề sợ hãi, chỉ vung dây cương, con ngựa cáp điện đột nhiên tóe ra hồ quang điện, Mượn cho ta sức mạnh của thành phố này.

Xẹt.

Hồ quang điện ngày càng mạnh, cuối cùng tập trung ở trán con ngựa khổng lồ, biến thành tia chớp, hóa thành sao băng, nghênh chiến.

Cục điện lực Paris đối đầu Nguyệt Quang Gào Thét.

Lại đây, lại đây, lại đây, để ngươi nếm thử sự phẫn nộ của kinh đô lãng mạn.

Nhân viên điều khiển cáp điện ở xa vô cùng phấn khích, họ không phải đang chiến đấu một mình.

Ngoại trừ nhà thiết kế và người sử dụng Kỵ Sĩ AS, có lẽ không ai có thể ngờ rằng chỉ trong vài tháng, Paris đã nghĩ ra một chiêu kỳ quái như vậy.

Thao Thiết không phải muốn phá hủy Paris sao, vậy thì để Thao Thiết nếm thử lửa giận của Paris.

Chương 668

Nước Pháp của họ sẽ không vô dụng như đám người Anh kia, trơ mắt nhìn thành phố lịch sử lâu đời hóa thành phế tích.

Lôi mâu lại xuyên qua Nguyệt Quang Gào Thét, lao về phía Mệnh Đại.

Điện lực mạnh thật.

Mệnh Đại giật mình, nhưng may là cô còn có tấm chắn hạt.

Mở.

Ầm.

Chủ quan khinh địch, Mệnh Đại vẫn quá tự phụ.

Không xong rồi, Thao Thiết gặp nguy cơ lớn.

Lời bình luận của Đỗ Lan khiến tất cả khán giả đều vui mừng hoan hô.

Thao Thiết các người cũng có ngày hôm nay.

Nhưng cũng có một nhóm nhỏ người lạc lõng lại đang cổ vũ cho Thao Thiết.

Trong đó có fan của Mệnh Đại, cũng có những người sùng bái sức mạnh trung thành.

Họ đều tin rằng Thao Thiết sẽ không thua như vậy, bởi vì Thao Thiết là kẻ mạnh.

A.

Mệnh Đại chịu đựng chấn động kịch liệt, nhưng không có nguy hiểm.

Đợi lôi mâu qua đi, tấm voan máu của Cô Dâu Ánh Trăng trở nên mờ nhạt không còn ánh sáng, nhưng bản thể không bị hư hại.

Nhiệt độ không khí trong nháy mắt tăng lên vô số lần.

Đương nhiên, bị bỏng nghiêm trọng nhất vẫn là con ngựa cáp điện.

Lớp nhựa đen bốc lên từng làn khói xanh, từ xa đã có thể ngửi thấy mùi khét khó chịu.

Sao có thể.

Tập hợp điện lực của cả thành phố Paris mà lại không tiêu diệt được kẻ địch.

Đòn tấn công như vậy đã không thể tung ra lần thứ hai, chẳng lẽ Thao Thiết thật sự được Thượng Đế ưu ái sao.

Kẻ địch sao không động đậy.

Người điều khiển quý tộc đột nhiên phát hiện Nguyệt Quang Hiệu lại đứng yên bất động, xem ra đòn tấn công không phải là không có hiệu quả.

Mau chuẩn bị phát thứ hai.

Không thể được nữa, một nửa số tụ điện đã bị cháy hỏng rồi, không có phát thứ hai.

Nhưng cơ hội tốt như vậy, sao có thể bỏ qua.

Kỵ sĩ vương giả thúc con ngựa chiến dưới háng tiến lên, trường kiếm trong tay giơ cao, Vậy thì tự ta đến, Thánh Quang Trảm.

Vù.

Kiếm khí bị hạt của Cô Dâu Ánh Trăng làm suy yếu, như nỏ mạnh hết đà rơi xuống thân máy mà không gây tổn thương.

Mệnh Đại nhíu mày, âm nhạc trong buồng lái đều đã dừng lại.

Cô phát hiện bên trong cỗ máy xuất hiện không ít trục trặc, công suất của Cô Dâu Ánh Trăng không ngừng giảm xuống.

Cú điện giật đó xem ra không chỉ có nhiệt độ cao mà còn làm nhiễu loạn các hạt, khiến hoạt động bên trong của Cô Dâu Ánh Trăng trở nên chậm chạp.

Công suất giảm hai mươi phần trăm, và vẫn đang tiếp tục giảm.

Hệ thống phanh tay phải mất tác dụng, độ linh hoạt giảm.

Con quay hồi chuyển hỏng, duy trì tư thế khó khăn.

Động lực bất thường, dao động hạt của lò phản ứng mặt trời không ổn định.

Thật đúng là tình huống tồi tệ nhất.

Mệnh Đại lần đầu tiên nghiêm túc như vậy, ngay sau đó dùng đầu lưỡi ẩm ướt lướt qua đôi môi đỏ mọng, Nhưng như vậy mới có ý nghĩa.

Cô đưa tay nhấn nút tiếp tục phát, âm nhạc lại vang lên, nhưng là một bài hát nhanh với tiết tấu sôi động.

Theo điệu nhạc, Mệnh Đại cuối cùng cũng bắt đầu cử động.

Tháo thiết bị cân bằng tự động, tiến hành điều chỉnh tư thế thủ công.

Toàn bộ động lực chuyển đến cánh tay trái, động cơ đẩy phụ đóng lại, ổn định công suất ở mức sáu mươi phần trăm, đủ rồi, xem ta phá nát ngươi.

Cạch cạch, Cô Dâu Ánh Trăng rung lên một trận, hai mắt phát ra hồng quang, lại một lần nữa cử động.

Chết tiệt, lại không kịp ra đòn kết liễu.

Kỵ sĩ vương giả nghiến răng chửi rủa, bây giờ dù có xông lên cũng nhất định phải lấy được đầu của kẻ địch.

Thập Tự Trảm.

Lại thấy Cô Dâu Ánh Trăng giơ tay trái lên, ngón trỏ và ngón cái tạo thành hình khẩu súng một góc chín mươi độ.

Ngắm, bắn, chỉ dùng chưa đến một giây.

Đây chính là thực lực thật sự của Mệnh Đại, tay súng bắn tỉa mạnh nhất thế giới.

Phải nói rằng lần này nước Pháp đã sử dụng chiến thuật xuất sắc, kỹ thuật của người điều khiển cũng siêu quần bạt tụy, đến mức khiến Tân Nguyệt Quang Hiệu đã được cường hóa bị thương nặng, và cũng khiến Mệnh Đại phải nghiêm túc.

Ống kính đột nhiên dừng lại, chỉ có viên đạn nhỏ do Mệnh Đại bắn ra vẫn đang bay, vượt qua nhát chém kiếm khí, bay qua cánh tay đang duỗi ra của đối phương, cuối cùng bắn trúng vào giữa trán kỵ sĩ.

Nhưng chuyện vẫn chưa kết thúc, Mệnh Đại liên tục bắn ba phát, ba viên đạn xếp thành một hàng, toàn bộ đều chính xác rơi vào cùng một chỗ, rơi vào giữa trán của kỵ sĩ.

Vỡ.

Đầu của kỵ sĩ trong nháy mắt bị ba viên đạn hạt phá nát, chỉ còn lại cái cổ.

Theo quy tắc của giải đấu, đầu bị phá vỡ tức là đã thất bại.

Chỉ là trận đấu vẫn chưa kết thúc, kiếm khí của kỵ sĩ vẫn đang bay, cuối cùng chém đứt cánh tay phải của Nữ Thần Ánh Trăng.

Mệnh Đại nhìn cánh tay trên mặt đất, im lặng hồi lâu.

Không ngờ trận chiến vốn tự tin mười phần lại thành một trận thắng thảm hại như vậy.

Mình đã làm mất hết mặt mũi của Thao Thiết.

Sau khi rời khỏi Paris, Mệnh Đại xin Đỗ Lan nghỉ phép, cô muốn ra ngoài giải khuây.

Đỗ Lan đã phê chuẩn.

Nhưng ngay cả Đỗ Lan cũng không ngờ rằng, lần này Mệnh Đại ra ngoài lại có thể quen biết Long Ngạo Thiên, quả nhiên thế giới ưu ái Long Ngạo Thiên.

Đương nhiên đây là chuyện sau này, tạm thời không nhắc đến. 151.

Đỗ Lan nhìn Tân Nguyệt Quang Hiệu hư hại nặng cũng cảm khái muôn vàn, đồng thời cũng rất vui mừng.

Có siêu cấp AS như Kỵ Sĩ Hiệu, chứng tỏ quốc gia đã hoàn toàn nắm vững kỹ thuật siêu cấp AS, nghiền ép toàn thế giới cũng không thành vấn đề.

Nhưng thực lực siêu cấp AS của Thao Thiết lại đáng lo ngại.

Bạch Sắc Ác Ma và Cô Dâu Ánh Trăng có lẽ sẽ sớm bị đào thải.

May là Đỗ Lan còn có một cỗ AS mới Cửu Long Hiệu.

Đợi đến khi cả ba cỗ AS đều bị vượt qua, có lẽ mình cũng có thể rời khỏi thế giới này.

Sau này sẽ để họ tự mình thiết kế siêu cấp AS để tiến hành thi đấu.

Chương 669

Ngươi muốn niêm phong Nguyệt Quang Hào và Bạch Sắc Ác Ma.

Sắc mặt Lý Tế Dân vô cùng khó coi.

Đỗ Lan biết suy nghĩ của y, Lý Tế Dân vẫn đang muốn báo thù cho gia đình mình, chỉ là việc lựa chọn thành phố ngẫu nhiên không biết đến khi nào mới đến lượt kẻ thù của y.

Đỗ Lan lại có quy định, Thao Thiết không thể tùy tiện xuất kích.

Vì vậy, Lý Tế Dân vẫn luôn đè nén mối hận của mình.

Nhưng bây giờ Đỗ Lan lại định cướp đi sức mạnh báo thù của y, điều này khiến Lý Tế Dân hoàn toàn mất đi lý trí.

Đúng vậy, tính năng của Nguyệt Quang Hào và Bạch Sắc Ác Ma đã bị AS của các quốc gia khác vượt qua, thay vì thất bại trong thi đấu, chi bằng niêm phong chúng lại.

Đỗ Lan quay lưng về phía Lý Tế Dân, ra vẻ ta đã quyết.

Đỗ Lan, vậy sau này tôi sẽ điều khiển cơ thể nào.

Đỗ Lan im lặng một lúc lâu, cuối cùng thở dài một hơi: Tôi không chuẩn bị cơ thể mới.

Sau này Thao Thiết chỉ còn Cửu Long Hào thôi.

Vẻ mặt Lý Tế Dân lập tức đanh lại, y sẽ không chấp nhận quyết định này, tuyệt đối không.

Tế Dân, đừng làm chuyện ngu ngốc.

Đỗ Lan đã đoán được suy nghĩ của Lý Tế Dân, biết y sẽ không từ bỏ báo thù.

Không trả lời, Lý Tế Dân bỏ đi.

Trong hành lang, Cửu Long đang mỉm cười chờ Lý Tế Dân.

Hắn vừa nhận được tin Đỗ Lan niêm phong AS là biết ngay Lý Tế Dân sẽ tìm Đỗ Lan để tranh luận, nhưng kết quả cũng đã quá rõ ràng, một người như Đỗ Lan sẽ không vì thuộc hạ mà thay đổi quyết định, bởi vì hắn là một kẻ độc tài.

Yo, Hóa Xà.

Cửu Long lại chủ động chào hỏi.

Lý Tế Dân dừng bước, hành lang trống trải bỗng chốc im lặng.

Ngươi có biết Đỗ Lan sẽ niêm phong hai chiếc AS đó ở đâu không.

Cửu Long cười hỏi, nhưng cũng không mong Lý Tế Dân trả lời, nên tự mình đáp: Mặt trăng, Đỗ Lan muốn niêm phong AS của ngươi trên mặt trăng, như vậy sẽ không ai có thể điều khiển hai chiếc AS đó nữa.

Hắn nhấn mạnh hai chữ của ngươi.

Lý Tế Dân nắm chặt tay, nếu có thể niêm phong sau khi báo thù, y tuyệt đối sẽ không có ý kiến gì.

Nhưng đại thù chưa báo, làm sao có thể dừng tay, vì vậy y nhìn về phía Cửu Long.

Y biết Cửu Long sẽ không vô duyên vô cớ nói với mình những điều này, bèn im lặng chờ đợi.

Quả nhiên Cửu Long nói: Thật ra ở Thao Thiết, ta đã phát hiện ra rất nhiều thứ hay ho, đi theo ta.

Cửu Long chắc chắn một trăm phần trăm Lý Tế Dân sẽ đi theo, cũng giống như Đỗ Lan chắc chắn một trăm phần trăm Cửu Long sẽ phát hiện ra các đoạn dữ liệu còn sót lại trong Cửu Long Hào rồi khám phá ra bí mật lớn nhất của Thao Thiết vậy.

Đúng vậy, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay Đỗ Lan, diễn ra theo kịch bản của hắn, dĩ nhiên là phần lớn.

Một tổ chức bí mật thì đằng sau luôn phải có một bí mật lớn, nếu không thì gọi gì là tổ chức bí mật.

Dù tổ chức này thành lập chưa đầy nửa năm, số người chưa quá sáu bảy, bí mật lớn vẫn là thứ cần thiết.

Đây là tổng bộ dưới lòng đất của Thao Thiết ở Nam Cực, Cửu Long dựa vào thông tin còn sót lại trong cơ thể Cửu Long Hào để tìm ra lõi của tổng bộ, cũng chính là thiết bị đầu cuối của Nhĩ Ngữ Giả.

Tất cả hắc khoa kỹ đều được truyền bá từ đây, Thao Thiết ngay từ đầu đã là thủ phạm gây ra sự hỗn loạn trên thế giới.

Đỗ Lan đã mất rất nhiều thời gian mới tạo ra được thứ này, và phân loại nó là máy giáo dục sớm cho trẻ em của siêu cổ đại khoa kỹ.

Cái máy giáo dục sớm này có thể chặn tất cả thông tin từ nguồn của hắc khoa kỹ, sau đó truyền đến DNA tương ứng.

Nói đơn giản là thêm một trạm trung chuyển, nhưng người không biết sẽ tưởng đây là nguồn gốc.

Ví dụ như Cửu Long và Lý Tế Dân.

Nghi vấn đã làm thế giới bối rối mấy chục năm đã được giải đáp.

Thật ra ban đầu Đỗ Lan định giấu một phi thuyền vũ trụ ở đó, nhưng nhớ lại mình toàn để người ngoài hành tinh gánh tội thay, cũng thấy hơi áy náy, nên lần này cứ để người Trái Đất tự mình gánh nồi vậy.

Đây là cái gì.

Lý Tế Dân không hiểu tại sao thứ này lại được bảo vệ và che giấu cẩn mật như vậy.

Đây là khởi nguồn của tất cả hắc khoa kỹ và siêu cổ đại khoa kỹ, cũng là nguồn sức mạnh của Thao Thiết.

Chỉ cần có được nó, thế giới này sẽ là của ta, Cửu Long.

Cửu Long đang gào thét trong lòng.

Lý Tế Dân nhìn Cửu Long, dường như đang đấu tranh nội tâm.

Y rất hiểu Cửu Long, một kẻ dã tâm bừng bừng, vì đạt mục đích mà không từ thủ đoạn, là một tiểu nhân đích thực.

Hôm nay Cửu Long đưa mình đến đây có lẽ là muốn cùng mình lập liên minh để đối phó Đỗ Lan, Lý Tế Dân rất thông minh, đoán không sai mấy.

Hơn nữa Lý Tế Dân còn biết mình có lẽ sẽ không từ chối điều kiện mà Cửu Long đưa ra, điểm yếu của mình quá rõ ràng.

Hóa Xà, cùng ta hợp tác đi, chỉ cần có thứ này, chúng ta có thể tự tạo ra AS mạnh mẽ, san bằng kẻ thù của ngươi dễ như trở bàn tay.

Đến lúc đó ngươi tự tay hành động, ta sẽ không can thiệp.

Ta, Cửu Long, không giống Đỗ Lan, tuyệt đối nói được làm được.

Cửu Long nói.

Báo thù chính là ý nghĩa tồn tại của Hóa Xà cho đến ngày hôm nay, Đỗ Lan đã nuốt lời, cướp đi AS của y, cướp đi khả năng báo thù của y.

Vậy thì y phải tìm một người khác có thể giúp mình báo thù.

Cửu Long này là tiểu nhân, nhưng đúng là một tiểu nhân có năng lực.

Cửu Long nói tiếp: Ngươi đoạt lại Bạch Sắc Ác Ma, đó là sức mạnh của Hóa Xà.

Ta có thể giúp ngươi, dùng Cửu Long Hào của ta để giúp ngươi.

Tại sao lại là tôi.

Lý Tế Dân hỏi câu này, cũng tương đương với việc đồng ý.

Bởi vì hận thù là sức mạnh lớn nhất trên thế giới này, mà ngươi có thể chế ngự hận thù, là cường giả trên thế giới, mà ta thích hợp tác với cường giả.

Cửu Long cười đưa tay ra.

Hai bàn tay nắm chặt vào nhau. 152.

Thế là Thao Thiết thành lập chưa đầy nửa năm đã gặp phải sự phản bội, Đỗ Lan tỏ ra rất đau lòng.

Hơn nữa Cửu Long làm rất tuyệt tình, không chỉ phá hủy Nguyệt Quang Hào, còn phá hủy cả tổng bộ Nam Cực của Thao Thiết, định nhốt chết Đỗ Lan trong sông băng này.

Tâm địa thật đáng khinh, nhưng Đỗ Lan vẫn còn cần dùng đến Cửu Long, vị này chính là kinh nghiệm chuẩn bị cho Long Ngạo Thiên.

Còn bản thân Đỗ Lan trong bộ dạng rách rưới trôi nổi trên Thái Bình Dương, bị nhân viên tuần tra của phân bộ Tây Thái Bình Dương của Bí Ngân phát hiện, hắn lập tức bị nhận ra, sau đó bị còng cả tay lẫn chân rồi bị nhốt vào phòng giam kiên cố nhất.

Gã này bị bắt rồi, Hán Thành thật may mắn, không ngờ lại bắt được Đỗ Lan dễ dàng như vậy.

Vì vẫn là năm 98, nên Seoul vẫn chưa đổi tên.

Cậu nói xem tại sao hắn lại trôi dạt trên biển.

Chắc chắn là Thao Thiết đã xảy ra chuyện rồi, đợi thẩm vấn xong chúng ta sẽ biết.

Tốt nhất là nội bộ lục đục, sau này chúng ta sẽ không phải lo quê nhà bị phá hoại nữa.

Vẫn chưa phải lúc kê cao gối ngủ đâu, bây giờ bọn khủng bố cứ xuất hiện liên tục, bắt không xuể.

Chúng ta vẫn phải kiên trì.

Đỗ Lan nghe nhân viên văn phòng trên lầu nói chuyện, cũng gật đầu lia lịa, đúng vậy, các ngươi vui mừng quá sớm rồi.

Trước khi cuộc thi ở Hán Thành bắt đầu, hắn nhất định sẽ ra ngoài được.

Vì tình hình quốc tế thật sự biến đổi trong chớp mắt, Đỗ Lan thậm chí còn chưa kịp gặp Tương Lương và Thiên Điểu Yếu thì đã bị chuyển khỏi căn cứ Bí Ngân.

Nguyên nhân là Liên Xô nhận được tình báo, đã gây áp lực lên Liên Hợp Quốc, yêu cầu bàn giao Đỗ Lan cho họ.

Mà Mỹ cũng không phải không muốn, chỉ là phải xem Liên Xô có thể đưa ra đủ con bài mặc cả hay không.

Để đề phòng, nhằm giữ con bài của mình, họ đã đưa Đỗ Lan đến một nơi an toàn.

Chương 670

Khi Tương Lương biết tin này, cậu là người đầu tiên không tin.

Cậu từng chứng kiến trận đại chiến giữa Địch Ny Toa và Đỗ Lan, thực lực của Đỗ Lan căn bản không thể nào bị bắt được.

Đây là âm mưu, đó là suy nghĩ đầu tiên của Tương Lương, nhưng báo cáo lên cấp trên lại không nhận được bất kỳ sự ủng hộ nào.

Vì vậy, Tương Lương đã tìm đến Địch Ny Toa, chuẩn bị nói thẳng rồi tìm kiếm sự giúp đỡ của cô.

Nếu xảy ra chuyện, có lẽ sẽ gây ra đòn đánh hủy diệt đối với Bí Ngân, đây là điều Tương Lương tuyệt đối không muốn thấy.

Khắc Lỗ Tư cũng có suy nghĩ tương tự, cậu ta từng chứng kiến thủ đoạn đến đi không dấu vết của Đỗ Lan, không tin hắn sẽ bị bắt.

Cậu ta và Tương Lương nghĩ giống hệt nhau, và cũng không được chấp nhận.

Cuộc bắt giữ tưởng chừng may mắn lại trở thành nguy cơ sinh tồn của Bí Ngân.

Đỗ Lan mặc loại áo trói tay của bệnh viện tâm thần, tay bắt chéo trước ngực, hai tay áo dài bị buộc ra sau lưng, miệng bịt một chiếc mặt nạ màu đen, bị cố định vào tường.

Thật ra phòng giam này vốn không lớn, được hàn từ những khối kim loại dày hơn mười centimet, bên trong chỉ chừa một lỗ tròn to bằng quả táo để trao đổi không khí.

Trong lỗ tròn có quạt thông gió kêu vù vù.

Canh phòng nghiêm ngặt, nhưng vô dụng.

Nhà tù kim loại của Đỗ Lan trước tiên bị đưa lên máy bay vận tải, sau đó lại bị xe tải chở đi rất lâu, có lẽ là đến một khu vực nào đó ở Bắc Mỹ.

Tất cả các phe chính diện đều hay có những hành động tự tìm đường chết, ví dụ như đưa kẻ thù đến tổng bộ của mình.

Ở đây, Đỗ Lan không được tiếp kiến hay thẩm vấn gì cả, mà chỉ bị nhốt mãi.

Rõ ràng Liên Xô đã không đưa ra con bài mặc cả thích hợp, nên Mỹ phủ nhận đã bắt được Đỗ Lan, chuẩn bị giam hắn một thời gian rồi mới thẩm vấn, để tránh thông tin tình báo quan trọng có được sau thẩm vấn bị gián điệp Liên Xô lấy cắp.

Có thể là vài tháng, cũng có thể là vài năm, dĩ nhiên nếu chính cục biến động thì có thể phải đợi cả chục năm.

Đỗ Lan sẽ không đợi, nên ngay đêm đầu tiên đến tổng bộ Bí Ngân, hắn đã ra ngoài mà không ai phát hiện.

Hắn ung dung đi vào phòng chỉ huy của tổng bộ Bí Ngân, đây chính là trung tâm chỉ huy ra lệnh cho các phân bộ Bí Ngân trên toàn thế giới.

Nhân viên ca đêm cũng không quá căng thẳng, họ uống cà phê, thỉnh thoảng liếc nhìn màn hình để xác nhận màu sắc của đèn báo động.

Một tổ chức khổng lồ vận hành theo chức năng, mỗi thành viên chỉ cần làm tốt việc của mình thì tổng bộ sẽ rất nhàn hạ.

So với những người phải chiến đấu ngoài tiền tuyến, đám nhân viên ở lại tổng bộ này không nghi ngờ gì là may mắn hơn nhiều.

Đỗ Lan mỉm cười, ảo thuật đã lâu không dùng lại xuất hiện, cứ để những người này tiếp tục nhàn hạ đi.

Phòng chỉ huy đã bị hắn chiếm lĩnh, Đỗ Lan muốn thông qua trung tâm chỉ huy để gửi thông tin sai lệch đến các phân bộ của Bí Ngân trên toàn thế giới, nếu có thể thì sẽ mượn sức mạnh của các quốc gia khác để tiêu diệt Bí Ngân.

Dù sao thì loại tổ chức này sớm muộn gì cũng bị người ta bán đứng, chi bằng để Đỗ Lan ra tay hủy diệt cho rồi.

Để ta xem ta nên sắp xếp quân cờ thế nào đây.

Chi bộ Ấn Độ Dương, phóng một quả tên lửa vào nơi này.

Chi bộ Đại Tây Dương, tấn công căn cứ nghiên cứu này.

Thật ra Đỗ Lan đã sớm phát hiện ra điểm yếu này, tất cả tình báo của các chi bộ đều do tổng bộ Bí Ngân cung cấp, nói cách khác, người của chi bộ không hề biết mục tiêu họ tấn công có phải là khủng bố hay không, dù sao tổng bộ nói là phải.

Vì vậy, từ phòng chỉ huy nhỏ bé này, Đỗ Lan đã phát ra từng mệnh lệnh một, giống như một bộ não hỏng ra lệnh cho cơ thể.

Gã khổng lồ Bí Ngân đang tiến đến vực thẳm không đáy.

Đội Tây Thái Bình Dương, di chuyển đến eo biển Malacca, tiêu diệt tàu vận chuyển vật phẩm nguy hiểm. 153.

Đỗ Lan đã xong việc, đợi đến khi họ phát hiện ra vấn đề thì sai lầm lớn đã gây thành, Bí Ngân đã định sẵn sẽ trở thành vật tế thần.

Trong vòng bảy giờ, Bí Ngân đã hành động, hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ.

Dĩ nhiên vì họ tấn công toàn là các cơ sở hợp pháp chính quy, nên đương nhiên sẽ bị phản công, đợi đến khi trấn áp xong, phát hiện ra vấn đề thì đã quá muộn.

Từng tin tức một được gửi về tổng bộ, Đỗ Lan không thèm liếc mắt, còn chỉ huy Bí Ngân cuối cùng cũng nhận được liên lạc từ các lãnh đạo phân bộ, nhận ra đại sự không ổn, sắc mặt tái mét.

Chắc chắn là Đỗ Lan.

Tương Lương Tông Giới lập tức nghĩ ra tại sao họ lại tấn công một con tàu chở vật tư viện trợ của châu Âu cho Nhật Bản, chỉ có thể là Đỗ Lan bị đưa đến tổng bộ mới làm chuyện này.

Thưa ngài Thượng tá, chúng ta đang đối mặt với một vấn đề nghiêm trọng.

Tương Lương biết họ sắp gặp xui xẻo rồi.

Thái Toa bây giờ vẫn không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tại sao họ lại nhận được lệnh tấn công tàu vận chuyển của Hội Chữ thập đỏ, Yêu cầu hỏi thăm gửi đến tổng bộ vẫn chưa có câu trả lời.

Thưa ngài, sẽ không có câu trả lời đâu, tôi nghĩ chắc chắn là Đỗ Lan đã chiếm lĩnh tổng bộ rồi.

Tương Lương Tông Giới nói, Hắn có năng lực đó, tôi đã báo cáo trước đây rồi, hắn có sức mạnh hủy diệt một thành phố bằng một tay, chúng ta không thể nào bắt được hắn đơn giản như vậy.

Tương Lương, tuy tôi tin cậu, nhưng không có bằng chứng, tôi làm sao có thể báo cáo chuyện này lên cấp trên.

Thật ra Thái Toa cũng chỉ nửa tin nửa ngờ, cô tin vào nhân phẩm của Tương Lương, nhưng không tin con người có sức mạnh lớn đến vậy, nên rất mâu thuẫn.

Địch Ny Toa có thể chứng minh, cô ấy là người trong cuộc, tôi vốn định nhờ cô ấy làm chứng cho mình, nhưng tôi không tìm được cô ấy.

Tương Lương cũng thật oan uổng, hai ngày nay Địch Ny Toa đang cải tạo hai chị em Hạ Ngọc Lan và Hạ Ngọc Phương.

Dạy cho họ quy tắc sinh tồn của nhà họ Đỗ, đầu tiên là phải biết nấu ăn cho vài trăm người.

Một ngày ba bữa đều như vậy, không có thể chất khỏe mạnh thì tuyệt đối không thể làm được.

Vì vậy, sau khi Địch Ny Toa mất hai tháng dạy hai chị em nấu ăn ngon, cô muốn rèn luyện thân thể cho cả hai, và việc rèn luyện dĩ nhiên không thể tiến hành ở phân bộ Bí Ngân, nên cô đã đưa hai chị em vào rừng sâu núi thẳm, tận hưởng niềm vui tu luyện nguyên thủy, chỉ có ba người.

Địch Ny Toa và hai thiếu nữ, trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì. cười Không ai có thể chứng minh lời của Tương Lương, gây ra hậu quả nghiêm trọng như vậy.

Chúng ta bây giờ làm sao đây.

Tấn công tàu của Hội Chữ thập đỏ Quốc tế, tôi nghĩ chúng ta sắp phải ra tòa án quân sự.

Khắc Lỗ Tư khổ sở, hoàn toàn không biết phải đối phó với tình huống này thế nào.

Nhiều quốc gia bị tấn công, mất đi không ít tổ chức nghiên cứu bí mật quan trọng, gây ra những ảnh hưởng tiêu cực quan trọng cho các nước.

Dù sao thì tiếng nói chỉ trích Bí Ngân đã lớn dần lên.

Trước đây Mỹ hùng mạnh, Bí Ngân có Mỹ chống lưng nên tự nhiên có thể tung hoành khắp thế giới.

Nhưng bây giờ sự cân bằng quốc gia đã bị Âu Lạc nổi lên nhanh chóng phá vỡ, Liên Xô là nước đầu tiên ra tay với Bí Ngân.

Liên Xô yêu cầu công khai các căn cứ và danh sách thành viên của Bí Ngân trên toàn thế giới cũng như các báo cáo thực hiện nhiệm vụ trong nhiều năm qua, nếu không, họ sẽ định nghĩa Bí Ngân là tổ chức khủng bố.

Yêu cầu của Liên Xô dĩ nhiên không thể chấp nhận, Bí Ngân có quá nhiều lịch sử đen tối.

Chỉ riêng việc cướp Nhĩ Ngữ Giả từ Liên Xô đã không ít.

Những Nhĩ Ngữ Giả này đều bị Bí Ngân biên chế vào đội ngũ của mình, phục vụ cho Bí Ngân, tuy điều kiện sống tốt hơn, nhưng chưa chắc đã có tự do.

Lại ví dụ như tấn công đồng minh của Liên Xô, dù sao những nước nhỏ không hợp với thế giới phương Tây đều là khủng bố, cho dù bây giờ không phải, sau này cũng sẽ là.

Lịch sử đen tối quá nhiều, nhất định sẽ làm cho các quốc gia ủng hộ Bí Ngân cũng bị vấy bẩn, nên tuyệt đối không thể công khai.

Vậy thì chỉ có thể xin lỗi Bí Ngân, Mỹ không lên tiếng, thái độ này cơ bản là đã bán đứng Bí Ngân.

Thế là Liên Xô định nghĩa Bí Ngân là tổ chức khủng bố, để các đồng minh của mình tiến hành tấn công quân sự vào một số phân bộ của Bí Ngân.

Mỹ và các đồng minh không bạo lực như vậy, dù sao cũng là con chó mình từng nuôi, chim bay hết cung tốt cất, thỏ khôn chết chó săn bị mổ, họ chỉ làm vế trước, giải tán Bí Ngân, xem như đã tận tình tận nghĩa.

Tất cả xảy ra trong vòng vài ngày, việc Đỗ Lan chiếm lĩnh phòng điều khiển trở thành một nơi vô dụng.

Nhân viên bên trong cũng bị giải tán toàn bộ, hoặc là điều động đi nơi khác, hoặc là trực tiếp thất nghiệp.

Chương 671

TDD 1 cũng tan đàn xẻ nghé, Thái Toa và các sĩ quan cấp giáo được triệu hồi về Mỹ, còn Tương Lương, Khắc Lỗ Tư, Mao lại trực tiếp thất nghiệp.

Chiến đấu cho Bí Ngân lâu như vậy, không ngờ kết cục lại thảm đạm đến thế.

Đỗ Lan cũng không ngờ trong vài ngày sự việc lại biến thành thế này.

Rõ ràng Mỹ thực ra đã sớm muốn vứt bỏ Bí Ngân, đặc biệt là trong nửa năm qua, Bí Ngân cơ bản không có tác dụng gì, lần nào cũng bị bọn khủng bố dắt mũi.

Chuyện Đỗ Lan làm chẳng qua chỉ cho họ một cái cớ mà thôi, nếu không quan chức Mỹ sẽ không đến mức không thèm tranh cãi lấy một lần.

Cho dù thái độ của Liên Xô cứng rắn, nhưng Mỹ từ khi nào lại dễ nói chuyện như vậy.

Cho nên nói Bí Ngân bị bán rất triệt để, đến cả Đỗ Lan cũng thấy có chút không nỡ nhìn.

Tại một công trường ở Tokyo, Tương Lương, Khắc Lỗ Tư và Mao tạm thời sống ở đây.

Vừa đi làm công kiếm tiền sống qua ngày, vừa tiếp tục thu thập tình báo, luôn trong tư thế sẵn sàng chiến đấu với bọn khủng bố.

Ở một diễn biến khác, Mệnh Đại sau khi quen biết Long Ngạo Thiên cuối cùng cũng cảm nhận được ác ý của thế giới này, cô lại phát hiện mình không thể ra tay với người đàn ông đó, thậm chí hoàn toàn không có cách nào, giống như là oan gia nhỏ của mình vậy.

Khi nhận được tin Đỗ Lan bị bắt, Mệnh Đại không hề lo lắng, nhưng sau khi quen biết Long Ngạo Thiên, cô bắt đầu lo lắng.

Cô cho rằng Đỗ Lan sẽ là trở ngại giữa cô và Long Ngạo Thiên, bởi vì Đỗ Lan từng nói sẽ giới thiệu đàn ông cho cô.

Mệnh Đại căn bản không biết thấu hiểu người khác, và tuyệt đối không tin vào sự tồn tại của duyên phận, hành động của cô chỉ xuất phát từ trực giác, trực giác mách bảo cô rằng Đỗ Lan chính là trở ngại.

Đỗ Lan thật đáng thương.

Không có thuộc hạ, Đỗ Lan chỉ có thể tự mình đến Hán Thành hoàn thành cuộc thi.

Nhưng Đỗ Lan vẫn chưa thiết kế cho mình bộ giáp nào, trước đây đã nói hắn không thích lái AS.

Hắn thích sưu tập những thứ này, giống như mô hình vậy.

Vì cuộc thi, Đỗ Lan đã dành ra một chút thời gian, đi đường vòng để kiếm cho mình một chiếc M9.

Dù sao người viết thư giỏi không kén bút, Đỗ Lan dùng M9 cũng có thể đánh bại siêu cấp AS, tạo ra kỳ tích.

Chân đạp ván trượt bay phản lực, vẫn là thói quen từ trên trời giáng xuống của Thao Thiết.

AS của Hán Thành là một tướng quân máy móc mặc áo giáp cổ đại, có lẽ là vị tướng quân hiếm hoi trong lịch sử nước này từng đánh thắng trận trong truyền thuyết.

Nhưng bất kể thực lực của hắn thế nào, đối thủ của hắn là Đỗ Lan.

Phi công của Hán Thành là cao thủ Taekwondo mạnh nhất toàn quốc, thử nghĩ xem bán đảo này có bao nhiêu người, có bao nhiêu nhân tài.

Một chiếc M9 là đủ để đối phó.

Các bạn khán giả, hôm nay chính tôi sẽ ra tay để mọi người thấy thực lực của lãnh đạo Thao Thiết.

Giọng nói của Đỗ Lan mọi người đã rất quen thuộc, hôm nay hắn đứng trên ván trượt lơ lửng, một tay chống hông một tay chỉ trời, ra vẻ duy ngã bất bại thiên hạ độc tôn, Chỉ dùng chiếc M9 này, mọi người hãy xem tôi biểu diễn đây.

Fight, go.

M9 bay vọt lên tấn công tướng quân Hán Thành, trên bầu trời, hai tay Đỗ Lan lập tức thu lại, chuẩn bị ra quyền.

Cao thủ Taekwondo cảm thấy mình bị coi thường, lại là M9.

M9.

Ngươi đùa cái gì vậy, xem ta đánh chết ngươi.

Các khán giả cũng cảm thấy Đỗ Lan có vẻ liều lĩnh, nhưng đồng thời cũng rất nghi ngờ tại sao lần này ra trận lại là M9, hơn nữa còn là đích thân lão đại Thao Thiết ra tay.

Những kẻ phản bội Thao Thiết cũng rất tò mò về thực lực của Đỗ Lan.

Cửu Long nốc cạn một ly rượu tequila, lộ ra một nụ cười, Đỗ Lan, để ta xem ngươi rốt cuộc mạnh đến đâu.

Trước đây tuy biết Đỗ Lan rất mạnh, nhưng chưa bao giờ thấy hắn phát huy thực lực, nên lần này Cửu Long rất mong đợi.

Thật ra Cửu Long nghĩ rằng thực lực của Đỗ Lan là do AS của

Thao Thiết mang lại, lúc đầu hắn sợ nhất là Bạch Sắc Ác Ma, nhưng bây giờ hắn là người đàn ông sở hữu Cửu Long Hào, căn bản không cần phải sợ Đỗ Lan nữa.

Dù Đỗ Lan có kỹ thuật điều khiển siêu phàm, Cửu Long cũng không sợ.

Lý Tế Dân không nói gì, lúc đầu khi y được Đỗ Lan chọn, y đang ở đáy vực của cuộc đời, gia đình bị giết, bản thân vì trạng thái không tốt mà bị đội xe sa thải, chỉ nghe theo đề nghị của Đỗ Lan mới gia nhập Thao Thiết, y còn tưởng Đỗ Lan chỉ là một tên tội phạm có IQ cao.

Hoàn toàn không nhận ra thực lực của Đỗ Lan.

Mệnh Đại hiện tại vẫn chưa chính thức phản bội, nhưng trong lòng cô đã gieo mầm.

Lúc đầu khi Đỗ Lan tìm đến cô, cô đã là nhà vô địch Olympic, người phụ nữ bắn súng giỏi nhất thế giới.

Chán ngán công việc làm người đại diện khô khan mỗi ngày, cô vui vẻ chấp nhận yêu cầu của Đỗ Lan, chỉ cảm thấy làm khủng bố rất thú vị.

Cô cũng không biết thực lực của Đỗ Lan.

Thật ra người biết thực lực của Đỗ Lan, ngoài Địch Ny Toa ra thì chỉ có Tương Lương và Khắc Lỗ Tư, tiếc là lời của họ không ai tin.

Nhưng hôm nay cả thế giới sẽ biết sức mạnh của Đỗ Lan, hắn là một tồn tại mà mọi người không thể đối địch.

M9 trên không trung né tránh hai cú đấm của tướng quân Hán Thành một cách khó tin, sau đó ở thế chiếm ưu thế trên cao, đã dùng đầu gối tấn công vào đầu tướng quân Hán Thành.

Hai đầu gối cùng lúc va vào mặt tướng quân Hán Thành, hất văng hắn xuống đất.

Đòn này chỉ là màn dạo đầu, chiếc M9 do Đỗ Lan điều khiển chính là một con dã thú, điên cuồng tấn công tướng quân Hán Thành.

Đây là võ thuật sao.

M9 biến thành cao thủ công phu, căn bản không cho tướng quân Hán Thành cơ hội phản kháng, hơn nữa chiêu nào cũng nhắm vào đầu, áo giáp của tướng quân sắp vỡ đến nơi.

Đỗ Lan vẫn luôn rất ung dung, điều khiển robot quả nhiên rất nhàm chán, vẫn là nên sưu tầm để ngắm nghía mới đúng.

A, không đủ mạnh, đòn cuối cùng vẫn là nên dùng nắm đấm của chính mình thì hơn.

Rõ ràng phi công của tướng quân Hán Thành quá câu nệ vào việc phải dùng Taekwondo để đánh bại Đỗ Lan, cũng có thể hiểu được, một nơi nhỏ bé vốn dĩ không có nhiều thứ để khoe, chẳng phải cũng là vì tuyên truyền sao.

Thực lực thế này, thà về nhà trồng rau còn hơn.

Đỗ Lan cạn lời, cơ thể M9 phát ra tiếng , nhưng vẫn tấn công kẻ địch với tốc độ nhanh nhất.

Nắm đấm và cú đá của tướng quân Hán Thành lại bị M9 né tránh một cách linh hoạt, phí sức vô ích.

Cuối cùng, Đỗ Lan dùng hai cánh tay máy khóa chặt hai tay đối phương.

Cánh tay M9 như rắn linh quấn quanh tay tướng quân Hán Thành, hai cơ thể đứng đối diện nhau.

Mọi người đều nhìn ra, tướng quân Hán Thành này quá yếu, căn bản không thể làm nổi bật thực lực của Đỗ Lan.

Lúc này lại thấy Đỗ Lan bước ra khỏi buồng lái phía sau.

Điên rồi sao.

Hay là quá tự đại.

Các khán giả nảy sinh nghi vấn.

Tướng quân Hán Thành cũng thấy hành động này của Đỗ Lan, đây là sự khinh miệt trần trụi, A, đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét, tái định dạng.

Sức mạnh tái định dạng đẩy M9 kêu răng rắc, nhưng Đỗ Lan lại đứng đó không hề lay động, màn phô diễn sức mạnh bây giờ mới bắt đầu.

Khán giả trước màn hình TV cuối cùng cũng nhận ra sức mạnh của Đỗ Lan, thật không thể tin nổi, thật quỷ dị.

Vẫn là.

Nắm đấm của Đỗ Lan đã thu lại, chờ đối phương hoàn thành giai đoạn biến hình thứ hai sẽ tấn công.

Chương 672

Tướng quân Hán Thành tái sinh từ trong ánh sáng, lộ ra chân dung.

Không đủ xem.

Nhưng chưa đợi mọi người nhìn rõ giai đoạn thứ hai của tướng quân Hán Thành, Đỗ Lan đã ra quyền.

Chỉ một đòn, một quyền, một cú đấm trông có vẻ bình thường, lại đã đánh nát đầu của tướng quân, cả cơ thể ngửa ra sau.

Vẫn chưa đủ, sức mạnh từ cú đấm của Đỗ Lan còn mạnh hơn cả tia laser, vạch ra một đường thẳng tắp trên bầu trời.

Nhà cửa cũng bị phá hủy, núi cao cũng bị khoét lỗ, mây trắng ở xa cũng bị thổi bay.

Cảnh tượng này đã được phi hành gia trên trạm không gian ghi lại, một luồng sức mạnh vô hình mang theo mây và mảnh vỡ men theo đường tiếp tuyến của Trái Đất lao thẳng vào vũ trụ.

Chỉ một quyền, một cú đấm bình thường.

Các khán giả tuy không thấy được cảnh tượng đáng sợ mà phi hành gia thấy, nhưng thành phố bị quyền phong phá hủy sau lưng tướng quân Hán Thành lại là sự thật rành rành, đó chính là thực lực của Đỗ Lan.

Cạch.

Chiếc ly rượu trong tay Cửu Long rơi xuống đất, Lý Tế Dân và Mệnh Đại sững sờ chết lặng.

Đây là cái gì.

Kỹ xảo sao.

Không chỉ ba người họ, mọi ngóc ngách trên thế giới đều im lặng.

Chỉ có Tương Lương thở dài một hơi, đây mới là thực lực thật sự của Đỗ Lan, hắn còn chưa mặc thánh y đã lợi hại như vậy, trên thế giới này chỉ có Địch Ny Toa mới có thể ngăn cản hắn.

Đỗ Lan nhìn vào ống kính, kéo cổ áo vest, mỉm cười với thế giới.

Long Ngạo Thiên giật mình, người đàn ông này đang nhìn mình sao.

Đây là hiệu ứng nhân vật chính của Long Ngạo Thiên.

Thực lực của Đỗ Lan làm hắn kinh ngạc, nhưng Long Ngạo Thiên tin rằng với sự trợ giúp của hệ thống, mình nhất định có thể vượt qua người đàn ông này.

Đỗ Lan, Long Ngạo Thiên ta nhớ kỹ ngươi.

Hán Thành thua rất triệt để, được xem là kẻ yếu nhất trong mấy cuộc thi, lịch sử luôn lặp lại một cách đáng kinh ngạc.

Đây là một đoạn sử thi, chắc chắn sẽ được người đời ghi nhớ, khắc trên tấm bia lịch sử, đây chính là giải đấu siêu cấp AS.

Nhiều năm sau, người ta có lẽ khó mà tưởng tượng được giải đấu lớn lại là một hoạt động phá hoại do một tổ chức khủng bố phát động.

Long Ngạo Thiên dưới sự giúp đỡ của nhiều hồng nhan tri kỷ và hack đã thành công trở thành một phi công siêu cấp AS, nhưng hắn lại là một kẻ cứng đầu không chịu sự quản lý, đi đâu cũng gây chuyện.

Nhưng hắn lại rất có tài năng, nên lãnh đạo đã giao cho hắn một chuyến công tác, đi Úc để học hỏi kinh nghiệm.

Nhưng đó lại trở thành hành trình thăng cấp của hắn, Long Ngạo Thiên đã đánh bại nhân vật nổi tiếng thế giới, võ sĩ quyền anh James, và lên cấp.

Tiện thể chiêm ngưỡng hệ thống xây dựng ba chiều mạnh nhất thế giới, cũng là kỳ tích của nhân loại.

Đi cùng Long Ngạo Thiên là cô chị cả trong cặp chị em tiểu thư vốn là một S nay đã biến thành một M và bám dính lấy hắn.

Cũng chỉ có cô mới có tiền có thời gian sẵn lòng đi xa cùng Long Ngạo Thiên.

Sydney, thành phố thứ hai bắt đầu được tái thiết, rất nhiều người không kịp tham gia tái thiết London đã đến đây để chiêm ngưỡng kỳ tích của nhân loại.

Ánh sáng từ trên trời rơi xuống một tháng không tan, giống như thần tích trong thần thoại cổ đại, thành phố từ không có gì mọc lên chỉ trong một tháng, tái thiết vèo vèo, ngoài thần thoại cổ đại ra thì còn nơi nào có ghi chép như vậy.

Long Ngạo Thiên sau khi đến cũng đã chứng kiến kỳ tích, Quả nhiên nhân loại thật đáng sợ.

Khoa học kỹ thuật của thế giới này vượt xa tưởng tượng của hắn.

Nhưng hắn cũng có chút nghi ngờ, khoa học kỹ thuật lợi hại như vậy, mà nhân loại vẫn bị giam cầm trong vòng trọng lực của Trái Đất, cũng quá phi khoa học.

Mục tiêu của ta là biển sao trời rộng lớn, trở thành phi công siêu cấp AS chỉ là bước đầu tiên, Long Ngạo Thiên thầm nghĩ.

Sau khi chứng kiến những kỹ thuật thần kỳ này, dã tâm của hắn cũng đang bành trướng.

Kỹ thuật này, chế tạo phi thuyền vũ trụ cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi nhỉ.

Hệ thống xây dựng ba chiều là khoa học kỹ thuật cao nhất của nước ta hiện nay, hấp thụ năng lượng từ không gian khác và thông qua việc vật chất hóa năng lượng để biến năng lượng thành vật chất.

Toàn bộ hệ thống có trình độ khoa học kỹ thuật vượt qua nhân loại hiện tại hàng trăm năm, thậm chí còn hơn.

Không ngờ vị tiểu thư từ một S biến thành M này lại có học thức uyên bác, Nhưng theo tôi thấy, chỉ riêng việc vật chất hóa năng lượng đã cách chúng ta mấy trăm năm rồi, còn việc rút năng lượng từ không gian khác có lẽ đi trước hàng ngàn năm, thậm chí hàng vạn năm.

Cô không biết rằng khoa học chứa đựng trong Địch Lạp Khắc Chi Hoàn là luyện kim thuật, là thứ Đỗ Lan đổi được từ Chân Lý Chi Môn, là khoa học mang yếu tố thần bí.

Long Ngạo Thiên không thể tin nổi nhìn vị tiểu thư tính cách kỳ quái, lại thần phục dưới gấu quần mình có học thức như vậy, Không ngờ cô cũng không phải là ngực to không có não à.

Tiểu thư lườm Long Ngạo Thiên một cái: Anh tưởng tôi ngoài việc là một bình hoa ra thì không có tác dụng gì sao.

Tuy tôi không có tài năng kinh doanh như em gái, nhưng dù sao tôi cũng là học sinh của viện sĩ Tô, gia đình lại hỗ trợ quân đội tham gia chế tạo các linh kiện chính của hệ thống, biết những thứ này là rất bình thường.

Được được, tôi nói sai rồi được chưa.

Long Ngạo Thiên là điển hình của việc đại sự hắn quyết, tiểu sự thì chiều theo người trong hậu cung, chỉ cần hậu cung hòa thuận, Long Ngạo Thiên sẽ vui vẻ.

Dĩ nhiên lúc này trong lòng hắn lại đang nghĩ đến chiếc vòng tay đổi được cuối cùng dường như có một bộ giáp tên là Địch Lạp Khắc Quái Thú, là bộ giáp năng lượng không gian khác, trông rất ngầu, có thể khống chế trọng lực, thậm chí tạo ra lỗ đen, quan trọng là năng lượng do không gian khác cung cấp, còn bền hơn cả năng lượng hạt nhân, vĩnh viễn không bao giờ cạn kiệt.

Cái gọi là Địch Lạp Khắc Quái Thú, thực chất là hàng nhái Khải Phổ của Đỗ Lan, nhưng vì kim loại của bộ điều khiển hàng lâm giả khó sao chép, đã bị Đỗ Lan đổi thành thứ khác, nhưng chức năng cơ bản không khác biệt nhiều, thậm chí còn được tăng cường một số thứ, ví dụ như đơn binh đột nhập tầng khí quyển, thiết bị duy trì sự sống mạnh mẽ hơn.

Chỉ là cái giá lại khiến Long Ngạo Thiên cạn lời vì quá đắt.

Đẹp thật.

Tiểu thư M đắm chìm trong sự huy hoàng của ánh sáng này, đặc biệt là khi người đứng bên cạnh là tình yêu của cả đời cô.

Nhưng cô vẫn chưa quen với việc Long Ngạo Thiên đi đến đâu, rắc rối sẽ theo đến đó, họ đã định sẵn là không thể có một chuyến công tác yên ổn.

Mà kẻ thù của Long Ngạo Thiên chính là James, một nhân vật nổi tiếng quốc tế.

Thế giới của Long Ngạo Thiên chỉ có duy nhất một nhân vật chính nam chính diện, các nhân vật nam khác chỉ có thể là đàn em hoặc kẻ thù của Long Ngạo Thiên.

Không thể trở thành đàn em thì trở thành kẻ thù, đây là chân lý không bao giờ thay đổi của thế giới Long Ngạo Thiên.

Chuyện này giao cho Long Ngạo Thiên giải quyết.

Tại nơi Địch Ny Toa đang tu luyện cùng hai chị em thiếu nữ xinh đẹp, Đỗ Lan đã làm phiền cuộc sống ba người của cô và hai chị em.

Ai bảo bây giờ Đỗ Lan chỉ còn một mình, Mệnh Đại cũng không biết chạy đi đâu, hắn cũng chỉ có thể đến tìm vợ mình để được an ủi.

Thao Thiết à, tổ chức mà mình đã tốn không ít tế bào não để nghĩ ra, lại tan rã như vậy, Lòng người đã tan rã, đội ngũ này khó dẫn dắt quá.

Anh có thời gian để cảm khái, xem ra anh không sao.

Ai nói không sao, trái tim tôi đã bị hai kẻ phản bội đó làm tổn thương sâu sắc, tôi nghĩ tôi sẽ không bao giờ tin tưởng con người nữa.

Đỗ Lan nói, việc Cửu Long phản bội nằm trong dự liệu, chỉ là không ngờ mình thay đổi kịch bản một chút, tình tiết lại như con ngựa hoang khó thuần chạy lệch mấy đường đua.

Cuối cùng Thao Thiết lại chỉ còn lại một mình mình, cũng quá thảm rồi.

Đỗ Lan xuyên qua mấy thế giới, thành lập không ít tổ chức, lần này là thảm nhất.

Ai bảo anh toàn chọn những người đó.

Lý Tế Dân là vì muốn báo thù mới theo anh, Mệnh Đại chỉ là một cô bé chưa lớn, không có một chút tinh thần trách nhiệm nào, hai người họ rời đi cũng không phải là chuyện không thể dự đoán được.

Anh đáng lẽ phải nghĩ đến từ sớm rồi, vào lúc anh chuẩn bị những thứ nhỏ nhặt đó.

Địch Ny Toa đâu có bị Đỗ Lan lừa.

Được rồi, tôi nói thật, thật ra tôi không sao.

Đỗ Lan khoanh tay nói: Chỉ là tôi đã đánh giá thấp sức hút cá nhân của mình, tôi tưởng ít nhất Mệnh Đại sẽ không phản bội.

Tôi còn định giới thiệu bạn trai cho cô ấy, không ngờ con bé này lại tự mình bị Long Ngạo Thiên lừa đi mất, thật là thế sự khó lường.

Hại tôi đến một thuộc hạ cũng không còn.

Đỗ Lan than khổ: Có lẽ tôi nên đổi thành gọi các con gái dậy, ít nhất thì sai bảo con gái là quyền lợi của một người cha.

Các con gái sẽ không phản bội người cha này.

Địch Ny Toa lườm Đỗ Lan một cái, Anh dám.

Thôi được rồi, Đỗ Lan không dám.

Thật ra lúc Sa Chức còn nhỏ, Đỗ Lan rất thương Sa Chức, chỉ là sau khi Sa Chức có thể tự mình hành động thì không còn thân thiết với cha nữa, điều này làm Đỗ Lan rất đau lòng.

Chương 673

Nói đến con gái, Đỗ Lan và Địch Ny Toa đều nhớ lại khoảng thời gian ở thế giới Naruto, lúc đó họ chỉ có một gia đình ba người, sống một cuộc sống yên tĩnh và hòa bình.

Không ngờ chớp mắt một cái, họ đã có một gia đình lớn.

Nhớ con gái rồi à.

Đỗ Lan biết Địch Ny Toa là một người mẹ tốt, thậm chí có thể nói là một người mẹ có tình mẫu tử tràn lan, đối với con gái của mình luôn muốn dành sự bảo vệ tốt nhất, giống như một con thú mẹ bảo vệ con, là bản năng của người mẹ.

Có một chút.

Địch Ny Toa nói.

Hưởng thụ xong tuần trăng mật, chúng ta sẽ gọi các con gái dậy, cả đại gia đình chúng ta sẽ tiếp tục đến thế giới tiếp theo để quậy phá.

Địch Ny Toa lại lườm Đỗ Lan một cái nữa, Đỗ Lan toàn dạy hư con nít.

Hai vợ chồng họ đứng trên đỉnh núi, ngắm nhìn cảnh đẹp, tận hưởng ánh nắng và không khí trong lành.

Mọi thứ đều thật tươi đẹp.

Tôi mang cơm hộp đến cho mọi người đây.

Thiên Điểu Yếu vẫn là thư ký của Hội Tự Cứu, sau khi Bí Ngân giải tán, cô thường mang cơm hộp ăn liền đến thăm họ.

Nếu có điều kiện, Thiên Điểu Yếu sẽ tự mình nấu những món ngon, chỉ tiếc là bây giờ Tokyo vẫn còn hàng chục triệu người tị nạn, điều kiện gian khổ, chỉ có thể ăn đồ ăn nhanh.

Có người đã trở về quê hương, nhưng nhiều người hơn phải ở lại trại tị nạn bên cạnh đống đổ nát, tìm một công trường gần đó để làm việc.

Không làm việc tuy cũng có lương cứu tế, nhưng cuối cùng ăn vẫn không ngon bằng đồ mua bằng tiền.

Thiên Điểu, quả nhiên cậu là thiên thần của tôi.

Khắc Lỗ Tư vẫn lạc quan, không hề có cảm giác hụt hẫng khi từ việc lái một chiếc AS trị giá hàng chục triệu rơi xuống việc cầm xẻng xúc đất, Thiên Điểu, có bia không.

Bia, sau giờ làm uống một lon bia, thật là quá thoải mái.

Bia thì không có, táo thì có mấy quả.

Những loại trái cây này ở đây không phải là thứ thường thấy.

Mao cầm lấy quả táo không khách khí cắn một miếng, dù sao cũng là người quen, cô cũng không giả vờ làm thục nữ.

Thật ra ngoài Tương Lương, Mao và Khắc Lỗ Tư đều có gia đình của mình, hoàn toàn có thể trở về nước, nhưng vì ở lại với đồng đội mà họ đã ở lại đây, vì nghĩa khí.

Mọi người ăn cơm hộp trước đi, tôi đã hâm nóng trước khi đến.

Bây giờ là chập tối, đúng lúc mọi người đang đói bụng.

Ba người ăn xong cơm trong vài miếng, chỉ no được sáu phần, nhưng không sao, ăn ít nhiều bữa, tối có thể ăn khuya.

Ăn xong, Thiên Điểu Yếu đột nhiên nói một chuyện: Các cậu có biết không.

Ngày mai lãnh đạo Âu Lạc sẽ đến thăm Tokyo, nói không chừng

Tokyo sẽ sớm được tái thiết xong.

Cậu đang nói về hệ thống xây dựng ba chiều của Âu Lạc à.

Mao ăn một quả táo trước bữa ăn, sau bữa ăn lại thêm một quả nữa.

Đúng vậy, tôi đã xem video tái thiết London và Sydney, đó quả thực là một kỳ tích.

Thành phố xuất hiện trong vòng một tháng, còn nhanh hơn cả quay phim.

Thiên Điểu Yếu nói: Tôi đã không thể chờ đợi để về nhà ngủ trên chiếc giường của mình rồi.

Thiên Điểu Yếu vốn bị hạ đường huyết, tính tình khi thức dậy khá tệ, hoàn cảnh hiện tại khiến triệu chứng này càng thêm nghiêm trọng.

Thiên Điểu, nếu cần, tôi có thể huấn luyện cậu để cậu thích nghi với bất kỳ môi trường khắc nghiệt nào.

Tương Lương vẫn không hiểu phong tình như mọi khi.

Tương Lương, tôi không cần loại huấn luyện đó.

Thiên Điểu Yếu vạch đen đầy đầu.

Lúc này điện thoại của Thiên Điểu đột nhiên reo lên, Thiên Điểu đi nghe điện thoại, là cuộc gọi từ hội trưởng hội học sinh.

Sau đó Thiên Điểu với vẻ mặt kỳ quái trở lại căn lều tạm bợ của ba người, Là điện thoại của hội trưởng hội học sinh.

Sao vậy.

Thiên Điểu, có phải cậu ấy bảo cậu dạy dỗ Tương Lương một trận không.

Mao cười nói.

Không phải, là chuyện khác.

Cậu ấy nói ngày mai lãnh đạo Âu Lạc đến thăm, muốn gặp đại diện dân ý, và chỉ định muốn gặp bốn người chúng ta.

Thiên Điểu Yếu nghĩ nát óc cũng không ra tại sao đối phương lại muốn gặp bốn người họ.

Gặp chúng ta.

Ba người còn lại cũng ngơ ngác như nhau, hai trong số họ thậm chí không phải là công dân Nhật Bản, Tại sao.

Ba người đồng thanh. 154.

Bất kể nguyên nhân gì, hôm nay ba người các cậu về Hội Tự Cứu với tôi đi, tiếp kiến khách quốc tế là nhiệm vụ rất nghiêm túc, các cậu không thể mặc như thế này đi được.

Đây cũng là lệnh của hội trưởng hội học sinh, bảo Thiên Điểu Yếu đưa ba người về.

Ba người nhìn nhau, ngoài sự nghi hoặc ra thì không hề có sự sợ hãi.

Họ là những tinh anh của Bí Ngân trước đây, chỉ là gặp một vị thống lĩnh quốc gia thôi, không cần phải căng thẳng.

Ngày hôm sau.

Lưng tôi ướt đẫm mồ hôi rồi, quan chức cấp cao nhất tôi từng gặp cũng chỉ là thiếu tướng, hôm nay lại sắp gặp thống lĩnh của quốc gia thứ ba trên thế giới, căng thẳng chết mất.

Cũng không biết Khắc Lỗ Tư là thật sự căng thẳng hay đang pha trò.

Chắc là căng thẳng thật, vì Mao, người luôn bình tĩnh, cũng đang không ngừng lau lòng bàn tay, lòng bàn tay cô cứ đổ mồ hôi, lát nữa mà bắt tay thì xấu hổ chết.

Chỉ có Tương Lương Tông Giới, người khác với người thường, ngồi thẳng tắp trên ghế không nhúc nhích, chờ đợi được tiếp kiến. 155.

Thiên Điểu Yếu nhắm mắt cầu nguyện, vạn lần đừng nói sai, cố gắng không nói gì, chính là không thể nói sai.

Hy vọng lời cầu nguyện có ích, hy vọng mình không làm mất mặt quốc gia.

Thiên Điểu Yếu cầu nguyện Thiên Chiếu Đại Thần phù hộ cho cô.

Tiếc là Thiên Chiếu Đại Thần không quản được người bạn cũ của họ, Đỗ Lan, một nhân vật mà họ đều quen biết.

Hội trưởng hội học sinh đến, Mọi người đi theo tôi nào.

Đây là một nhà trọ trên núi gần Tokyo, là nơi làm việc của Hội Tự Cứu, cũng là nơi ở tốt nhất gần đó, dùng để tiếp đãi một vị thủ lĩnh quốc gia thì có hơi tồi tàn, nhưng vẫn tốt hơn là ở đống đổ nát.

Lát nữa, dù thấy gì cũng đừng kinh ngạc.

Hội trưởng hội học sinh đã thất thố một lần rồi, lần này phải nhắc nhở những người khác.

Anh ta vạn lần không ngờ thủ phạm hủy diệt Tokyo giờ đây lại thay hình đổi dạng trở thành cứu tinh của Tokyo, đây là một trò đùa, một trò đùa lố bịch.

Cách hành lang đã nghe thấy tiếng cười mơ hồ, rõ ràng buổi tiếp đón rất vui vẻ.

Dù sao Đỗ Lan đã nói hắn không gặp thiên hoàng và tổng thống, vì như vậy quá mất giá, hắn gặp mấy vị bộ trưởng dân chính, và những người được gọi là đại diện dân ý.

Bây giờ Đỗ Lan đang bàn bạc nếu tái thiết Tokyo, có thể xây thêm nhiều công trình kiến trúc hoàn toàn mới, ví dụ như vòng đu quay khổng lồ, hoặc tuabin gió, dù sao cũng đều là những thứ tốt.

Vì vậy các bộ trưởng dân chính cười rất vui vẻ, dường như một Tokyo hoàn toàn mới đã xuất hiện.

Tôi nghĩ có thể gọi Tân Tokyo là Thành phố Tân Tokyo Thứ Ba.

Đỗ Lan nói.

Thưa ngài thủ lĩnh, tiếng Nhật của ngài rất tốt, nhưng xin thứ lỗi cho sự ngu dốt của tôi, Thành phố Tân Tokyo Thứ Ba tại sao lại là thứ ba ạ.

Vị bộ trưởng dân chính khiêm tốn hỏi.

Bởi vì Đỗ Lan cảm thấy Tokyo vẫn sẽ bị phá hủy, và rất nhiều lần, nên cứ nói một con số ước chừng cho xong.

Thành phố Tân Tokyo Thứ Ba nghe cao cấp, sang trọng, có đẳng cấp, Đỗ Lan rất hài lòng với cái tên này, mặc dù là hàng nhái.

Nhưng những lời thật lòng này, Đỗ Lan sẽ không nói ra, Ha ha, đó là vì ba là con số may mắn của tôi, ngài bộ trưởng không cần để ý.

Không không, tôi thấy Thành phố Tân Tokyo Thứ Ba rất hay, đây là một cái tên rất tuyệt vời.

Vị bộ trưởng miệng thì lúc subarashii tuyệt vời lúc sugoi lợi hại, cứ thế mà khen cái tên này lên tận mây xanh. 156.

Các vị vào đi, nhớ là vạn lần đừng kinh ngạc.

Hội trưởng hội học sinh lại dặn dò một lần nữa.

Thiên Điểu Yếu chưa bao giờ thấy hội trưởng hội học sinh như thế này, tim đập nhanh hơn, lẽ nào sau cánh cửa có thứ gì đó kỳ quái.

Ha ha.

Tiếng cười đã rõ hơn.

Đỗ Lan quay lưng về phía cửa, nên họ chỉ có thể thấy một cái gáy, vẫn chưa phát hiện ra Đỗ Lan là người bạn cũ của họ.

Tôi nghĩ sau khi công việc tái thiết hoàn thành, thành phố mới có thể chứa được nhiều cư dân hơn, đồng thời cũng sẽ an toàn hơn, thích hợp hơn cho giải đấu siêu cấp AS, chúng ta thậm chí có thể cung cấp sân đấu chuyên nghiệp cho siêu cấp AS, để chúng biến hình trong lúc thi đấu.

Giống như Thành phố Tân Tokyo Thứ Ba vậy, Đây là hệ thống thành phố hoàn toàn mới, tôi nghĩ các vị nhất định sẽ thích.

Đỗ Lan đã quyết tâm biến Tokyo thành địa điểm cố định cho giải đấu lớn sau này.

Giọng nói này nghe quen quá, Thiên Điểu Yếu có chút nghi ngờ.

Chương 674

Các vị đại diện dân ý, mời vào ngồi.

Vị bộ trưởng dân chính đích thân đứng dậy tiếp đón.

Bốn người được sủng ái mà kinh ngạc, từ từ đi qua, cuối cùng cũng đến vị trí có thể nhìn rõ mặt nghiêng của Đỗ Lan.

A.

A.

Thiên Điểu Yếu hét lên kinh ngạc.

Ba vị tinh anh của Bí Ngân không đến mức như vậy nhưng cũng khó che giấu vẻ mặt kinh ngạc, đây không phải là Đỗ Lan của Thao Thiết sao.

Tại sao hắn lại xuất hiện ở đây.

Thế giới này rốt cuộc bị làm sao vậy.

Thủ phạm hủy diệt Tokyo lại đường hoàng nói cười vui vẻ với bộ trưởng Nhật Bản, thế giới này còn có vương pháp không.

Hội trưởng hội học sinh ngoài cửa lắc đầu che mặt, mình đã dặn đi dặn lại bảo họ bình tĩnh, sao lại không nghe chứ.

Tại sao, tại sao lại là anh.

Thiên Điểu Yếu kích động hét lên.

Bởi vì chính là tôi.

Đỗ Lan thích hiệu quả này, sự đảo ngược kịch tính này mới là thứ kích thích lòng người nhất, hắn thích, Mọi người ngồi đi, hôm nay là để bàn về việc tái thiết Tokyo, nên mọi người cứ tự do phát biểu.

Đưa ra nhiều ý kiến, đóng góp nhiều hơn cho công việc tái thiết.

Đỗ Lan bây giờ nói chuyện thật giống một nhà lãnh đạo.

Nhưng mọi người vẫn còn kinh ngạc với sự thay đổi thân phận của Đỗ Lan, căn bản không có tâm trạng để thảo luận chính sự.

Đỗ Lan đang đứng trước mặt là Thao Thiết, hay là thống soái của một quốc gia, đã khiến người ta không hiểu ra sao cả.

Thế giới thay đổi quá nhanh, khiến người ta khó mà chấp nhận.

Thiên Điểu Yếu, Mao, Tương Lương Tông Giới, Khắc Lỗ Tư cả bốn người đều khó tin vào những gì đang diễn ra trước mắt.

Anh là Đỗ Lan.

Rõ ràng là tôi rồi, đừng căng thẳng như vậy.

Đỗ Lan như một bậc trưởng giả đôn hậu, từ tốn khuyên bảo bốn người: Mỗi người ở những thời điểm và địa điểm khác nhau sẽ đóng những vai trò khác nhau, điều này hoàn toàn bình thường.

Giống như một người đàn ông, ở công ty anh ta là nhân viên, ở gia đình anh ta là chồng và là cha.

Hay như Tương Lương Quân Tào, ở Mithril là siêu chiến binh, ở trường trung học Jindai, lớp 2 4, số 26, là một học sinh trung học chuyên xử lý rác.

Điều này không hề mâu thuẫn, cũng giống như tôi là thủ lĩnh Thao Thiết, một kẻ khủng bố duy trì hòa bình bằng khủng bố, hay là một nhà lãnh đạo quốc gia thúc đẩy toàn cầu hóa, cũng là cùng một đạo lý.

Dường như rất có lý, nhưng khoảng cách giữa hai thân phận của Đỗ Lan cũng quá lớn rồi.

Nhưng mà, nhưng mà Thiên Điểu thực ra muốn nói rõ ràng là Đỗ Lan đã phá hủy Tokyo, tại sao còn có thể nói năng trơ tráo như vậy, dường như mọi chuyện không liên quan gì đến hắn, còn cần mặt mũi nữa không.

Không có nhưng mà, bây giờ chúng ta cần thảo luận là vấn đề xây dựng Tân Tokyo Thị, mời các vị đến đây, là vì trong số các vị có những binh sĩ và Nhĩ Ngữ Giả xuất sắc, tôi nghĩ các vị sẽ quản lý tốt Tokyo.

Ý của Đỗ Lan là để bốn thanh niên quản lý một thành phố, không chỉ bốn người họ mà ngay cả bộ trưởng dân chính cũng ngây ngẩn cả người.

Đỗ Lan các hạ, bốn người họ còn quá trẻ, tôi không nghi ngờ tiềm năng của họ, nhưng không có đủ kinh nghiệm thì làm sao có thể cai quản một thành phố.

Chẳng lẽ bộ trưởng dân chính không nên dùng lời lẽ chính nghĩa để từ chối Đỗ Lan sao.

Đỗ Lan nói như vậy cũng là người nước ngoài sao có thể bổ nhiệm quan chức nước mình, đây không phải là vượt quyền thì là gì.

Nhưng ông ta không thể, vì Đỗ Lan quá mạnh, nếu làm Đỗ Lan không vui, lại dùng chiêu bài khủng bố, Nhật Bản không chịu nổi.

Vì vậy ông ta chỉ có thể kêu khổ trong lòng.

Tổng thống Mỹ dựa vào diễn thuyết để giành phiếu bầu chẳng phải vẫn quản lý đất nước đó sao.

Đỗ Lan cười nói, Cho nên chỉ cần biết thở, là có thể làm thị trưởng Tân Tokyo.

Đỗ Lan đã nói thẳng thừng như vậy, bộ trưởng dân chính cũng không tiện nói gì thêm.

Các người thật sự muốn tái thiết Tokyo.

Thiên Điểu Yếu vẫn cảm thấy không thật, đặc biệt là khi nghe những lời này từ miệng của một kẻ từng là khủng bố như Đỗ Lan, Nhưng rõ ràng anh là người của Thao Thiết, tại sao lại đột nhiên trở thành người giúp đỡ một thành phố mà anh đã phá hủy.

Thực ra tất cả mọi người đều có nghi vấn này, nhưng chỉ có Thiên Điểu Yếu dám hỏi.

Ngay cả bộ trưởng dân chính cũng không dám hỏi.

Không khí có chút gượng gạo, câu hỏi của Thiên Điểu quá thẳng thắn.

Mình hình như đã nói sai rồi, rõ ràng trước khi vào cửa đã cầu nguyện như vậy, mình vẫn nói sai.

Thiên Điểu hận không thể nuốt luôn lưỡi mình vào bụng, lời đã nói ra như bát nước đổ đi.

Mọi người đều nhìn về phía Đỗ Lan, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Vấn đề này rất nhạy cảm, trực tiếp chạm đến quá khứ không mấy vẻ vang của Đỗ Lan.

Lại thấy Đỗ Lan đột nhiên cười lớn, Thiên Điểu Yếu không hổ là học trò của ái nhân ta, rất chính trực.

Vậy thì để ta đích thân trả lời câu hỏi của ngươi, thực ra mọi người đều có nghi vấn này, bây giờ ta sẽ giải đáp cho các ngươi.

Ban đầu có người hỏi ta có ủng hộ việc viện trợ cho quý quốc không, ta đã do dự.

Ủng hộ thì trái với tình cảm quốc dân nước ta, không ủng hộ thì trái với đạo nghĩa quốc tế.

Cuối cùng ta nói, hỏi ta có ủng hộ không, ta nói ủng hộ tái thiết Tokyo, nhưng phải đợi đến khi tình hình quốc tế ổn định.

Hiện tại toàn cầu hóa cơ bản đã hoàn thành, mọi người cũng đang hướng tới một cục diện mới.

Ta nói không thể loại trừ Tokyo ra ngoài, nhưng có người không vui.

Ta liền nói không sao cả, Tokyo xây rồi thì có thể phá lại, thế là họ đồng ý.

Lời này của Đỗ Lan thật sự rất đáng ăn đòn, đặc biệt là còn nói trước mặt người Nhật.

Xây rồi có thể phá lại, lý do ủng hộ này cũng quá bá đạo rồi.

Ý anh là chúng tôi còn phải trải qua chuyện này mãi sao.

Thiên Điểu Yếu không muốn trải qua chuyện này nữa.

Các người sẽ quen thôi, hơn nữa Tân Tokyo Thị được xây dựng dựa trên nền tảng của một đấu trường AS siêu cấp, cho dù xảy ra những trận chiến khốc liệt như trước, mức độ phá hủy cũng sẽ không lớn như vậy.

Cho nên đợi các người xem qua quy hoạch xây dựng thành phố mới, các người sẽ đồng ý để Tokyo trở thành đấu trường.

Đỗ Lan bảo vệ sĩ lấy ra một máy chiếu 3D, Mọi người mời xem.

Một hình ảnh ảo ảnh tràn ngập cả căn phòng hiện ra từ chiếc đĩa tròn đặt trên mặt đất, rất nhanh hình ảnh thành phố lơ lửng giữa không trung.

Mọi người xem, các kiến trúc chính đều có thể nâng lên hạ xuống.

Đỗ Lan giới thiệu từng chút một, Đệ Tam Tân Đông Kinh Thị đã để lại ấn tượng sâu sắc cho họ, một thành phố như một pháo đài.

Đây chính là cái giá của việc tái thiết Tokyo, sau này nơi đây sẽ là chiến trường.

Thiên Điểu Yếu không nói nên lời, vì Đỗ Lan đã lảng tránh chuyện phá hủy Tokyo trong quá khứ, cô cũng không thể ép Đỗ Lan mở miệng.

Ngược lại Tương Lương Tông Giới lại cảm thấy Đệ Tam Tân Đông Kinh Thị vô cùng thú vị, nói không chừng anh ta có thể như cá gặp nước trong thành phố mới, một thành phố pháo đài, người sống bên trong đều phải quen với việc trốn xuống lòng đất bất cứ lúc nào, thiết kế này quá tuyệt vời.

Vị bộ trưởng dân chính kia vẫn luôn cúi đầu khom lưng, nịnh bợ, đối với Đỗ Lan kiêu ngạo lại hết sức khách khí.

Cũng là có nguyên nhân, bởi vì hiện tại toàn cầu hóa, chủ yếu thể hiện ở lục địa Á Âu, Con đường Tơ lụa mới được mở ra, kết nối lục địa Á Âu lại với nhau, tái lập quyền lực trên bộ.

Nước Mỹ ở bên kia đại dương áp lực rất lớn, họ có thể bị thế giới cô lập bất cứ lúc nào.

Không có thị trường Á Âu, Mỹ chỉ có thể tự chơi với mình rồi cuối cùng tự sát.

Nhật Bản nhìn thấy Đỗ Lan đùa giỡn thế giới trong lòng bàn tay, trong lòng cũng sốt ruột.

Vì vậy muốn nhân cơ hội này để lại ấn tượng tốt với Đỗ Lan.

Nhật Bản quốc gia này có tâm của nước lớn nhưng không có mệnh của nước lớn, làm tay sai cho Mỹ còn cảm thấy kiêu ngạo, cơ bản là một hòn đảo nhỏ không thể cứu vãn.

Đỗ Lan chỉ cần duy trì hiện trạng là được rồi.

Cuối cùng chính sự đã bàn xong, Đỗ Lan để bộ trưởng dân chính lui ra một chút, hắn muốn nói chuyện với Tương Lương và mọi người, Tương Lương, Thiên Điểu, là cô Địch Ny Toa của các người gửi lời.

Cô Địch Ny Toa có khỏe không ạ.

Thiên Điểu hỏi.

Cô ấy rất khỏe, cô ấy đang chuẩn bị hôn lễ cho các ngươi đấy.

Hôn lễ của chúng tôi, đó là gì.

Chính là của ngươi và Tương Lương, Mao và Khắc Lỗ Tư, hôn lễ của hai cặp tân nhân các ngươi.

Đỗ Lan rất bình tĩnh nói ra chuyện khiến bốn người trợn mắt há mồm.

Anh rốt cuộc đang nói cái gì vậy.

Ai sắp kết hôn chứ.

Chương 675

Ai muốn kết hôn với hắn trên cô ta chứ.

Cả bốn người đều chưa từng nghe nói qua, mình vậy mà sắp kết hôn, mà mình lại là người biết cuối cùng, đây là cái quái gì vậy.

Là do các ngươi quá chậm chạp, rõ ràng đều thích đối phương, nhưng lại không chịu mở lời, Đỗ Lan và Địch Ny Toa không ra tay, ai biết được họ có bỏ lỡ nhau không.

Đúng, chính là hai cặp các ngươi sắp kết hôn, các ngươi không nghe nhầm đâu, việc chuẩn bị hôn lễ cứ giao hết cho cô giáo của các ngươi là được rồi, Địch Ny Toa nhất định sẽ chuẩn bị cho các ngươi một hôn lễ khó quên trong đời.

Các ngươi cứ tận hưởng thời gian độc thân cuối cùng đi.

Việc ép cưới này còn đáng sợ hơn cả cướp dâu.

Thiên Điểu Yếu và Tương Lương đều đỏ mặt không nói gì, cũng không biết đang nghĩ gì.

Còn Mao thì chỉ vào Khắc Lỗ Tư, tự hỏi lòng mình, lại phát hiện mình vậy mà đã đặt Khắc Lỗ Tư vào trong tim, đây là lần đầu tiên ngay cả Mao cũng phát hiện ra.

Như vậy họ có thể hạnh phúc không.

Người khác có lẽ không biết, nhưng Đỗ Lan biết họ sẽ hạnh phúc, không hạnh phúc cũng có thể ly hôn, thời đại nào rồi mà kết hôn ly hôn phí thủ tục có mười mấy đồng, còn rẻ hơn cả đi hát karaoke, tội gì không làm.

Quan điểm trên không đại diện cho Đỗ Lan, chỉ là thuật lại hiện tượng xã hội.

Nhưng theo tính cách của họ, Tương Lương và Thiên Điểu sau khi kết hôn chắc sẽ không ly hôn đâu nhỉ.

Một người là quân nhân có tinh thần trách nhiệm siêu cường, một người là đại hòa phủ tử có lòng bao dung lớn, hai người kết hợp không thể hợp hơn được nữa.

Còn về Mao và Khắc Lỗ Tư, một người là S, một người là M cũng rất hợp nhau.

Cuộc gặp gỡ định mệnh giữa Long Ngạo Thiên và Đỗ Lan diễn ra ngay trước hôn lễ, Đỗ Lan đặc biệt dành thời gian đến gặp anh ta.

Đỗ Lan.

Long Ngạo Thiên không ngờ Đỗ Lan sẽ bấm chuông cửa nhà mình, căn biệt thự này là do anh ta tự bán thuốc tiên đậu kiếm tiền mua, vô cùng chính đáng.

Nhưng Long Ngạo Thiên khi thấy Đỗ Lan, người vẫn luôn oai phong trên màn ảnh, xuất hiện trước mặt mình, cũng có chút kinh ngạc.

Long Ngạo Thiên.

Đỗ Lan đưa tay ra.

Long Ngạo Thiên bắt tay: Anh biết tôi.

Mỗi một phi công siêu cấp AS tôi đều biết.

Đến lượt tôi rồi sao.

Long Ngạo Thiên tưởng đã đến lượt mình ra trận.

Không không, hôm nay tôi đến để nói chuyện với cậu thôi, Âu Lạc ra trận còn sớm.

Không mời tôi vào nhà sao.

Long Ngạo Thiên nép người sang một bên, mời Đỗ Lan vào nhà, Mời ngồi, trà hay cà phê.

Nước ép, cảm ơn.

Đỗ Lan quan sát trang trí trong phòng khách biệt thự, nổi bật nhất là một chiếc ghế sofa dài, đủ cho mười mấy người ngồi, đối diện là một rạp chiếu phim gia đình 3D đắt giá.

Đỗ Lan thầm nghĩ Long Ngạo Thiên này không mua luôn cả rạp chiếu phim đã là tốt lắm rồi, Gu thẩm mỹ không tệ, sản phẩm công nghệ mới nhất, giá cả không thấp đâu nhỉ.

Chê cười rồi, một người bạn cho tôi giá nội bộ.

Long Ngạo Thiên và Đỗ Lan không có thù oán gì, ngược lại còn rất khách khí.

Cuối cùng cả hai đều ngồi trên ghế sofa, đối mặt nhau qua chiếc bàn trà dài, Anh đến đây có việc gì sao.

Chỉ là nói chuyện phiếm thôi.

Đỗ Lan cười nói.

Lại không quen biết, có gì để nói chứ, Long Ngạo Thiên thầm nghĩ, Không biết anh muốn nói chuyện gì.

Vậy tôi bắt đầu nhé, có người nói cậu lăng nhăng, cậu nghĩ sao.

Đỗ Lan nói: Cậu có bao nhiêu hồng nhan tri kỷ, cậu có mãn nguyện không.

Vấn đề riêng tư thế này, Long Ngạo Thiên không muốn trả lời, nhưng nhìn thấy ánh mắt hóng hớt của Đỗ Lan, anh ta đột nhiên nghi ngờ thân phận của Đỗ Lan, Anh là nhà báo giả mạo à.

Không không, chỉ là cá nhân tôi tò mò thôi, cuộc nói chuyện hôm nay của chúng ta tuyệt đối không lọt vào tai người thứ ba.

Không dễ trả lời, nhưng Long Ngạo Thiên vẫn đưa ra câu trả lời, Đối với vấn đề này tôi chỉ có thể đưa ra câu trả lời của riêng mình, tôi thật lòng yêu họ, chúng tôi không phân biệt đối xử.

Tôi không phải thánh nhân, nhưng tôi có thể đảm bảo sẽ không ruồng bỏ bất kỳ người yêu nào.

Chỗ này nên có một tràng pháo tay.

Vậy cậu cảm thấy vị hồng nhan tri kỷ nào giúp ích cho sự nghiệp của cậu nhất.

Sao Đỗ Lan lại quan tâm đến hồng nhan tri kỷ của Long Ngạo Thiên thế nhỉ.

Anh nghi ngờ năng lực của tôi.

Cho rằng tôi ăn bám mới trở thành phi công siêu cấp AS sao.

Long Ngạo Thiên khó chịu, bề ngoài anh ta là phi công của quốc gia, bí mật còn là Hắc Đao Phong của giới đấu võ AS ngầm, năng lực tuyệt đối đỉnh cao, không ai có thể nghi ngờ, vì vậy anh ta không vui.

Không phải ý đó, đối với cậu và các hồng nhan tri kỷ của cậu, tôi đã làm một số điều tra sơ bộ, biết được thân phận của họ, trong đó có một số chỉ là người bình thường, và một người ưu tú có năng lực như cậu hoàn toàn là người của hai thế giới khác nhau, vì vậy tôi rất tò mò làm thế nào cậu có thể lấp đầy khoảng cách khổng lồ này.

Đỗ Lan nói, Cậu yên tâm những cuộc điều tra này hoàn toàn được bảo mật, không có nhiều người biết, là điều tra quan hệ giữa các cá nhân hoàn toàn bình thường.

Đối phương rốt cuộc là ai.

Long Ngạo Thiên cảnh giác.

Nếu không biết thực lực của Đỗ Lan, có lẽ anh ta đã sớm đuổi khách ra khỏi cửa rồi.

Đỗ Lan cảm nhận được, không lộ vẻ gì uống một ngụm nước ép, sau đó mới nói: Long Ngạo Thiên, cậu hoàn toàn không cần phải giấu giếm tôi, vì tôi cũng giống cậu, đến từ thế giới khác, không bao lâu nữa tôi sẽ rời đi, chỉ là trước khi đi đến gặp một người đồng hành có cùng trải nghiệm với mình mà thôi.

Sắc mặt Long Ngạo Thiên cuối cùng cũng thay đổi, nhưng may là không mất bình tĩnh, anh ta nhìn Đỗ Lan từ trên xuống dưới, cuối cùng cũng hiểu tại sao Đỗ Lan lại có sức mạnh và công nghệ vượt xa thế giới này, hóa ra Đỗ Lan cũng là một người xuyên việt.

Ra là vậy, Chẳng lẽ anh có thể đưa tôi về Trái Đất.

Rất xin lỗi, điều đó là không thể, vì tôi cũng đang tìm kiếm Trái Đất.

Mỗi lần xuyên việt của tôi đều là một hành trình không xác định.

Vậy thì đáng tiếc quá.

Long Ngạo Thiên bị Đỗ Lan sửa đổi ký ức vẫn tưởng mình thật sự xuyên việt từ Trái Đất đến, lại không biết mình thực ra là một người bản địa đã chết.

Bây giờ cậu có thể tâm sự với tôi rồi chứ, tôi sắp rời đi, có lẽ sau này không bao giờ gặp lại nữa, nên hãy nói cho tôi nghe lời thật lòng của cậu, cậu làm thế nào để hòa hợp với những hồng nhan tri kỷ khác nhau.

Nhìn thế nào cũng thấy Đỗ Lan đến để học hỏi kinh nghiệm, không sợ Địch Ny Toa đột nhiên xông vào đánh cho một trận sao.

Long Ngạo Thiên lộ vẻ hiểu ra, Cho dù thân phận khác nhau, nhưng tình yêu đều giống nhau.

Có lẽ không phải người yêu nào cũng có thể giúp ích cho sự nghiệp của tôi, nhưng tôi biết mỗi người trong số họ đều yêu tôi, có thể lấp đầy khoảng trống trong tâm hồn tôi, khiến trái tim tôi tràn ngập tình yêu.

Mỗi người trong số họ đều rất quan trọng đối với tôi.

Đỗ Lan im lặng hồi lâu, hắn đột nhiên phát hiện giữa mình và Long Ngạo Thiên tồn tại một sự khác biệt rất lớn, dẫn đến việc họ đi trên những con đường xuyên việt khác nhau.

Sự khác biệt này chính là trái tim của Đỗ Lan nhỏ hơn Long Ngạo Thiên rất nhiều, không chứa nổi nhiều người yêu như vậy.

Long Ngạo Thiên vì hồng nhan tri kỷ mà không hề giữ lại gì, vinh dự của Long Ngạo Thiên chính là vinh dự của phụ nữ của anh ta, tài sản của Long Ngạo Thiên chính là tài sản của phụ nữ của anh ta, thậm chí nói thân thể của Long Ngạo Thiên cũng là thân thể của phụ nữ của anh ta.

Đỗ Lan toàn tâm toàn ý với Địch Ny Toa đã đủ mệt rồi, không có khả năng đi tìm thêm thê thiếp khác, hắn cần thời gian để làm việc của mình, giống như một người chơi game chỉ lo chơi mà đôi khi không quan tâm đến vợ con.

Không hổ là tấm gương của người xuyên việt, tôi ủng hộ cậu về mặt tinh thần.

Cảm ơn đã ủng hộ, tiền bối cũng đừng bạc đãi bản thân.

Long Ngạo Thiên ném cho Đỗ Lan một ánh mắt anh hiểu mà.

Sau đó cả hai cùng cười thầm, he.

Người xuyên việt đều ích kỷ, điểm này đã được định sẵn từ khoảnh khắc họ xuyên việt.

Hai thế giới định sẵn có một bị vứt bỏ, hoặc là vì về nhà mà vứt bỏ dị giới, hoặc là vì dị giới mà từ bỏ việc về nhà.

Với tâm niệm chỉ cần sống vui vẻ là được, người xuyên việt không thể quan tâm đến quá nhiều người.

Nói thật, chúng ta đều rất may mắn.

Đỗ Lan ngả người vào ghế sofa, tiến hành cuộc đối thoại giữa những người xuyên việt, Bởi vì chúng ta đều có thể nhận được sự ủng hộ của người khác, hơn nữa còn có sức mạnh để sống một cuộc sống phi thường.

Quả nhiên người xuyên việt nên có dáng vẻ của người xuyên việt.

Long Ngạo Thiên rất đồng tình, nếu không có xuyên việt, anh ta có lẽ vẫn chỉ là một thanh niên bình thường bị đá mà thôi.

Cả hai đều không nói gì, dường như đang hồi tưởng lại những năm tháng huy hoàng của mình, nhưng nụ cười trên mặt họ lại khá giống nhau, dâm đãng, cũng không biết là đang nhớ lại chuyện gì.

Long Ngạo Thiên, thế giới này giao cho cậu, tôi sẽ để lại một ít tài liệu cho cậu, xem hay không tùy cậu.

Tôi biết cậu không thích làm anh hùng, chỉ yêu mỹ nhân không yêu giang sơn, nên cũng không ép cậu làm gì. 157.

Nhưng cậu phải nhớ trên thế giới này có rất nhiều tổ chức tà ác đang lén lút phá hoại khắp nơi, còn có một gã tên là Cửu Long vẫn luôn muốn khiến thế giới rơi vào chiến loạn.

Nếu cậu có cơ hội gặp hắn, thì thay tôi chào hỏi hắn cho tốt, tuyệt đối đừng lưu tình.

Đúng vậy, Đỗ Lan trước khi đi không định xử lý Cửu Long, Cửu Long cũng được coi là một nhân vật phản diện mà hắn khá tán thưởng, mình mà nghiền ép hắn thì quá vô vị, để lại cho Long Ngạo Thiên từ từ lên cấp vậy.

Có tà ác mới có thể làm nổi bật sự quý giá của chính nghĩa, xuyên việt qua bao nhiêu thế giới, Đỗ Lan sớm đã nhìn thấu, không có hòa bình tuyệt đối, nếu không có sự tương phản, thế nhân sẽ không thể phân biệt tốt xấu.

Vì vậy bây giờ Đỗ Lan không theo đuổi hòa bình, mà là duy trì sự cân bằng.

Đêm trước hôn lễ, đêm độc thân cuối cùng của Tương Lương Tông Giới.

Nhưng Tương Lương Tông Giới lại không ở một mình, Thái Toa nhận được thông báo hôn lễ đã đặc biệt đến Đệ Tam Tân Đông Kinh Thị.

Lễ khánh thành thành phố chính là hôn lễ của hai cặp tân nhân.

Đường phố rất yên tĩnh, cư dân vẫn chưa chuyển vào, vì vậy thành phố chỉ có ánh đèn làm bạn.

Thái Toa mời Tương Lương Tông Giới ra ngoài đi dạo, hai người một trước một sau, Thái Toa đi trước, Tương Lương đi sau.

Tương Lương hoàn toàn không hiểu tại sao cấp trên cũ lại đi lang thang không mục đích như vậy, cũng không thể hiểu được nội tâm phức tạp của Thái Toa.

Tương Lương là chàng trai đầu tiên khiến Thái Toa rung động, nhưng bây giờ anh sắp kết hôn, đối tượng lại không phải là mình, đây chính là kết quả của mối tình đầu, rất cay đắng.

Chương 676

Thái Toa cố nén không khóc, nhưng càng như vậy sống mũi càng cay, con đê nước mắt có thể vỡ bất cứ lúc nào.

Trên đường đến Nhật Bản cô rõ ràng đã nghĩ ra rất nhiều điều muốn nói với Tương Lương Tông Giới, nhưng cuối cùng lại phát hiện trước mặt Tông Giới, cô không nói ra được gì.

Đúng vậy, Tông Giới sắp kết hôn với Thiên Điểu, mình lại là cái gì chứ.

Theo tính cách của Thái Toa, vốn không nên tiêu trầm như vậy, chỉ là chuyện tình cảm luôn không theo lẽ thường.

Đứa trẻ đáng thương.

Địch Ny Toa lại động lòng trắc ẩn, Thái Toa quá đáng thương.

Đỗ Lan lại cảm thấy cô gái sau khi trải qua chuyện này sẽ trở thành phụ nữ, nhưng nhìn đến đây Đỗ Lan đột nhiên nhớ ra Thiên Điểu Yếu mới học năm hai trung học thì phải.

Mặc dù ở Nhật Bản nam nữ tốt nghiệp trung học rồi kết hôn rất phổ biến, nhưng kết hôn năm hai thì không nhiều, cô bé đã đủ mười sáu tuổi chưa nhỉ.

Còn Địch Ny Toa lại nhớ đến hôn lễ của Khắc Lôi Nhã, đó là đứa con gái duy nhất được gả đi, bây giờ nghĩ lại vẫn còn khá đau buồn.

Đang nghĩ gì vậy.

Đỗ Lan chú ý đến ánh mắt của Địch Ny Toa, còn tưởng cô đang tiếc cho Thái Toa, Thái Toa sẽ không sao đâu, trên đời có rất nhiều đàn ông tốt, cô ấy có thể gặp được người tốt hơn.

Chững chạc hơn Tương Lương, đẹp trai hơn Tương Lương, có năng lực hơn Tương Lương.

Em không lo cho Thái Toa, em đang nghĩ đến Khắc Lôi Nhã.

Ra là đang nghĩ đến con bé đó, lúc đó mình còn chưa kết hôn với Địch Ny Toa, con bé đó cũng không thích mình, nên Đỗ Lan sớm đã quên nó rồi.

Hôm nay Địch Ny Toa nhắc đến, hắn mới lại nhớ đến Khắc Lôi Nhã.

Con bé sẽ không sao đâu, Khắc Lôi Nhã miệng lưỡi sắc bén, sao có thể chịu thiệt được.

Đỗ Lan biết Địch Ny Toa là xúc cảnh sinh tình, liền chuyển chủ đề, Hay là chúng ta giúp Thái Toa một tay.

Giúp thế nào.

Tìm cho cô ấy một người đàn ông, hoặc là đưa cô ấy cùng đi các thế giới khác giải khuây.

Dù sao Vô Giới Môn đã được cải tiến có thiết bị định vị, có thể tự do qua lại.

Cho dù mang theo Thái Toa đi các thế giới khác một vòng cũng có thể quay về.

Địch Ny Toa thầm nghĩ cũng đúng, liền yên tâm nhìn biểu cảm của Thái Toa, bị tổn thương cũng không sao, lát nữa mình có thể đến an ủi cô ấy.

An ủi thiếu nữ, Địch Ny Toa là giỏi nhất.

Hai người đi từ đầu phố đến cuối phố, không nói một lời nào, cứ thế đi.

Nếu có thể Thái Toa hy vọng mặt trời sẽ không bao giờ mọc, ngày mai sẽ không bao giờ đến.

Thượng tá, không biết có mệnh lệnh gì ạ.

Tương Lương cuối cùng cũng lên tiếng.

Thái Toa cũng dừng bước, quay lưng về phía Tương Lương, mái tóc dài màu bạc buông trên vai, từ từ quay đầu lại: Không một lời nào, Thái Toa gói gọn tất cả những lời muốn nói vào trong cái nhìn quay đầu này.

Ngay cả một người chậm chạp trong chuyện tình cảm như Tương Lương cũng bị ánh mắt này làm cho chấn động.

Để một thiếu nữ mười mấy tuổi lộ ra ánh mắt như vậy, Tương Lương thật sự là tội lỗi tày trời.

Thượng tá Cứ gọi tôi là Thái Toa là được rồi.

Thái Toa sẽ không phá hoại hôn lễ, chỉ hy vọng trước khi Tương Lương kết hôn, lại được nghe Tương Lương gọi tên mình.

Thượng Thái Toa.

Tương Lương không sợ mưa bom bão đạn, chỉ là không biết phải làm sao với con gái.

Tương Lương Quân Tào, anh phải làm cho Thiên Điểu Yếu hạnh phúc, đây là mệnh lệnh.

Thái Toa nói xong lập tức quay đầu đi, nếu không nước mắt sẽ rơi xuống, cô không thể chịu đựng được nữa.

Thái Toa đã rất kiên cường, cô chạy về phía trước, để lại Tương Lương một mình ngơ ngác đứng đó.

Bóng lưng của Thái Toa lúc ẩn lúc hiện giữa những ngọn đèn đường cách quãng, khi sáng thì cô đơn, khi tối thì bất an.

Trong lòng Tương Lương có hai giọng nói đang tranh cãi, một bảo anh đuổi theo, một bảo anh đừng đuổi.

Cuối cùng Tương Lương đã không đuổi theo, anh chậm chạp về tình cảm, nhưng lập trường lại kiên định.

Nếu đuổi theo chính là có lỗi với Thiên Điểu Yếu, cũng không an ủi được Thái Toa, không bằng không đuổi.

Mình đã có Thiên Điểu Yếu, đành phải có lỗi với Thái Toa.

Tất nhiên nếu theo diễn biến của phim ngôn tình, lúc này Thiên Điểu Yếu sẽ xuất hiện, Tương Lương Tông Giới sẽ đuổi theo, khiến tình cảm ba bên lại một lần nữa xảy ra biến cố, hôn lễ vốn đã định cũng sẽ xuất hiện những thay đổi có thể đoán trước.

Ví dụ như Thiên Điểu Yếu sẽ bỏ trốn, Thái Toa và Tương Lương Tông Giới sẽ có bước phát triển tiếp theo.

Đương nhiên đây không phải phim ngôn tình, Tương Lương Tông Giới cũng không phải cao phú soái hay những kẻ vô công rồi nghề suốt ngày yêu đương.

Tương Lương Tông Giới vô cùng kiên định đứng về phía giá trị quan hôn nhân truyền thống, đàn ông nên nghiêm khắc với bản thân một chút.

Đinh Điện thoại của Tương Lương reo, anh nghe máy.

Tương Lương, cậu làm gì thế, mau qua đây, tiệc độc thân của chúng ta sao có thể không đến.

Đầu dây bên kia là Khắc Lỗ Tư, giọng nói ồn ào, rõ ràng có không ít người bên cạnh anh ta, Mau qua đây Tương Lương nghe thấy cuộc gọi không quan trọng, dứt khoát cúp máy, tiệc độc thân anh không có hứng thú.

Em đi xem Thái Toa.

Địch Ny Toa để lại một câu rồi đi, Đỗ Lan thầm nghĩ mình cũng đi nói chuyện với Tương Lương một chút.

Giả vờ là tình cờ gặp, Đỗ Lan và Tương Lương chạm mặt nhau, Đây không phải là chú rể sao.

Một mình đứng đây làm gì.

Chẳng lẽ vì hôn lễ ngày mai mà quá căng thẳng.

Không ngờ lại gặp Đỗ Lan, đối với người có thân phận phức tạp, địch bạn chưa rõ này, Tương Lương Tông Giới vẫn giữ thái độ cảnh giác.

Anh cũng thắc mắc tại sao Đỗ Lan rõ ràng là nguyên thủ quốc gia mà lại rảnh rỗi như vậy.

Lại không biết Đỗ Lan không phải nhà độc tài, mọi việc tự nhiên có quan viên làm, hắn ở Thao Thiết lâu như vậy, quốc gia cũng không loạn, chính là đạo lý này.

Có phải vì hôn lễ ngày mai, nên bị bạn gái cũ kéo ra nói chuyện không.

Đỗ Lan cười khoác vai Tông Giới, Đi, đi cùng tôi đến một nơi.

Tương Lương vốn không muốn đi, ngày mai còn có hôn lễ, lại bị Đỗ Lan kéo đi không thể không đi.

Yên tâm, nhất định sẽ đưa cậu đến hôn lễ đúng giờ.

Trên đường đi, Tương Lương không nói gì nhiều, vì ánh mắt của Thái Toa đã in sâu vào lòng anh, không thể xua đi được.

Đến nỗi khi trời sắp sáng, bị Đỗ Lan đưa lên núi cũng không để ý.

Nhìn đồng hồ còn hơn một tiếng nữa là trời sáng, họ đã đi một quãng đường không ngắn.

Ở đây có gì.

Tương Lương còn tưởng Đỗ Lan sẽ đưa mình đến hang hùm miệng cọp nào đó, không ngờ lại là một sườn núi có thể nhìn bao quát toàn thành phố.

Còn một tiếng nữa.

Hay là cậu nói về ưu điểm của Thiên Điểu Yếu đi.

Đỗ Lan nói.

Thẳng thắn, nhiệt tình, cởi mở, kiên cường, xinh đẹp, nấu ăn ngon, lại biết quan tâm người khác, ưu điểm không ít.

Tương Lương mới phát hiện Thiên Điểu Yếu là một cô gái ưu tú như vậy, ngoài tính tình hơi nóng nảy một chút, tuyệt đối là người vợ hoàn hảo.

Nhưng Tương Lương lại thích cái tính nóng nảy này, giống như tên lửa vậy, thích.

Nói đến Thiên Điểu, Tương Lương lại nhớ đến Thái Toa, anh đột nhiên phát hiện mình vẫn luôn coi Thái Toa là cấp trên, chưa từng thực sự tìm hiểu về Thái Toa.

Anh đối với Thái Toa cũng chỉ dừng lại ở mức độ một cấp trên đủ tiêu chuẩn, một cô gái khó đối phó.

Tình cảm của Thái Toa đối với Tương Lương, càng giống như sự cảm mến giữa những người cùng tuổi, trong cả đội cũng chỉ có Tương Lương và Thái Toa là cùng tuổi.

Cậu cứ yên tâm đi kết hôn, Thái Toa sẽ không sao đâu, cô ấy chỉ là không có nhiều bạn bè cùng tuổi mà thôi.

Địch Ny Toa sẽ khai sáng cho cô ấy.

Lúc này, Tân Đông Kinh Thị đón nhận những tia nắng đầu tiên, Đỗ Lan và Tương Lương đứng trên sườn núi có thể nhìn rõ mọi thứ.

Ù Còi báo động vang lên, Tương Lương nhìn xuống, cả thành phố đều bị tiếng còi này đánh thức.

Ánh nắng ngày càng nhiều, khiến thành phố hoàn toàn mới trở nên lấp lánh, sau đó những hình ảnh mà trước đây chỉ thấy trên video quảng cáo đã thực sự hiện ra trước mắt Tương Lương.

Các tòa nhà cao tầng từ từ mọc lên từ dưới lòng đất.

Đây là để phối hợp với hôn lễ của các cậu, đặc biệt tổ chức lễ khánh thành thành phố mới.

Đỗ Lan nói, Tương Lương, sau này đây chính là thành phố của các cậu, Đệ Tam Tân Đông Kinh Thị coi như là quà cưới của tôi và Địch Ny Toa tặng cho hai cặp vợ chồng các cậu.

Chương 677

Dưới thành phố còn có các AS cảnh sát dùng để duy trì trật tự thi đấu, những AS đó sử dụng một loại sức mạnh gọi là AT Lập Trường, có thể phòng ngự mọi đòn tấn công vật lý.

Sau này nơi đây sẽ là địa điểm thi đấu quan trọng của giải đấu võ AS và là cái nôi bồi dưỡng phi công AS.

Tương Lương cảm thấy điều này cũng được, có vẻ không tệ.

Nếu mình không ra chiến trường, làm một giáo quan AS cũng tốt, nghe nói chồng phải nuôi gia đình, mà điều khiển AS là một trong số ít kỹ thuật mình thành thạo, có thể dùng làm công việc thì không còn gì tốt hơn.

Các sở trường khác của Tương Lương là phá hoại, bắn súng, giám sát, đột kích, vân vân, không nói cũng được.

Nhìn lại thời gian, vậy mà đã đến giờ cử hành hôn lễ.

Xong rồi, không kịp nữa.

Nhìn lại điện thoại mới thấy đã có mấy cuộc gọi thúc giục mà mình không nhận, Làm sao bây giờ.

Đỗ Lan đã đảm bảo mình có thể kịp đến hôn lễ, nên Tương Lương nhìn về phía Đỗ Lan.

Đừng vội, thay đồ trang điểm lên đường, tất cả đều không cần vội, kịp mà, kịp mà.

Đỗ Lan vỗ tay một cái, Tương Lương phát hiện quần áo trên người mình đã biến thành bộ lễ phục đen, trên đầu còn được vuốt keo, trong nháy mắt biến thành một anh chàng đẹp trai.

Chúng ta đi.

Dịch chuyển tức thời.

Thời gian hôn lễ sắp đến, Tương Lương vẫn chưa xuất hiện, khiến mọi người vô cùng lo lắng.

Nhưng nhân vật chính luôn xuất hiện vào thời khắc quan trọng nhất, như vậy mới là nhân vật chính, cho dù là lúc kết hôn cũng vậy.

Mong mỏi mòn mỏi, Thiên Điểu Yếu khoác lên mình bộ váy cưới trắng tinh, được cha dìu dắt từ từ bước lên thảm đỏ.

Biểu cảm trên mặt người cha phức tạp, hạnh phúc và không nỡ hòa quyện vào nhau.

Đỗ Lan thầm nghĩ may mà con gái nhà mình mãi mãi không lớn, mình không cần phải trải qua tình huống này.

Đỗ Lan cuối cùng cũng đưa Tương Lương Tông Giới về kịp lúc, lúc này anh đang căng thẳng đứng trước mặt cha xứ, giống như bị một tên bắt cóc dí súng bắt lên pháp trường, điều khác biệt duy nhất là mặt anh đỏ bừng, trong mắt tràn đầy hạnh phúc.

Giống như Tương Lương còn có Khắc Lỗ Tư, anh ta đứng đối diện Tương Lương, nhìn Mao mặc váy cưới giống hệt đi sau Thiên Điểu Yếu, không ngừng nuốt nước bọt. 158.

Do căng thẳng mà toàn thân anh ta không tự nhiên, chiếc nơ trên cổ thắt chặt đến mức anh ta không thở nổi.

Lần đầu tiên luôn căng thẳng, kết hôn vài lần là quen thôi.

Đỗ Lan vừa nói xong, lập tức bị những người xung quanh lườm cho vô số cái.

Chuyện kết hôn làm gì có chuyện quen tay hay việc.

Cha xứ đọc lời thề, cả hai cặp tân nhân đều nói Tôi đồng ý.

Sau đó là trao nhẫn.

Nhẫn của Tương Lương đã được chuẩn bị từ sớm, một chiếc nhẫn sapphire xanh, do Địch Ny Toa chuẩn bị.

Dù sao thì hôn lễ này Tương Lương và Thiên Điểu, Mao và Khắc Lỗ Tư chỉ cần có mặt là được rồi.

Họ có được hai người bạn đại gia như Đỗ Lan và Địch Ny Toa, là may mắn của họ.

Không phải ai cũng có thể kết bạn với đại gia.

Hạnh phúc biết bao, hạnh phúc biết bao a.

Ha.

Đỗ Lan vốn muốn làm cha xứ trong hôn lễ, nhưng Thiên Điểu Yếu đã từ chối một cách dứt khoát, vì cô sợ một kẻ không theo lẽ thường như Đỗ Lan sẽ phá hỏng hôn lễ.

Vì vậy Đỗ Lan bây giờ chỉ có thể ngồi ở hàng ghế khách mời vỗ đùi.

Trao nhẫn, sau đó là vợ chồng hôn nhau.

Trong suốt quá trình hôn lễ, mọi người đều rất vui vẻ, tất nhiên là trừ Thái Toa.

Nhưng có Địch Ny Toa ngồi bên cạnh, như chị cả an ủi em gái, Thái Toa cũng không đến nỗi quá đau lòng, thậm chí còn nở nụ cười, chúc phúc cho hai cặp tân nhân có thể hạnh phúc.

Trước khi ăn cơm, chúng ta chụp ảnh chung nào.

Đỗ Lan đề nghị, Nhanh lên, mọi người tập hợp lại.

Mọi người vây quanh hai cặp tân nhân như sao quanh trăng, trong ảnh ai cũng cười.

In ra ngay lập tức, mỗi người một tấm làm kỷ niệm, Đỗ Lan thậm chí còn ký tên lên mấy tấm, sau này có thể tăng giá.

Ăn xong bữa cơm, Đỗ Lan cuối cùng cũng có thể yên tâm rời đi, thế giới này đã không còn nơi nào cần hắn phải lo lắng nữa.

Phải đến một thế giới mới.

Thái Toa được Địch Ny Toa thuyết phục thực hiện một chuyến du lịch ngẫu hứng, nhưng khi nhìn thấy Vô Giới Đại Môn, cũng bị chấn động một phen.

Cô nghe nói đây sẽ là một chuyến du hành xuyên không, vốn tưởng sẽ là một cỗ máy khổng lồ, không ngờ lại là một cánh cửa.

Không có gì lạ cả, từ khi vũ trụ hình thành, trong vũ trụ đã có vô số kỳ tích tồn tại.

Cánh cửa này cũng là một trong số đó, thuộc sở hữu của các vị thần trong vũ trụ, cuối cùng do họ tặng cho vợ chồng chúng tôi, cũng coi như là một duyên phận.

Đỗ Lan giải thích qua loa, Yên tâm, cô chỉ cần nắm chặt tay Địch Ny Toa, sẽ không có vấn đề gì.

Thái Toa nhìn nghiêng khuôn mặt của Địch Ny Toa, chỉ cảm thấy vô cùng đáng tin cậy, mình có thể tin tưởng cô ấy.

Cánh cửa mở ra, tay Thái Toa được Địch Ny Toa dắt đi về phía trước.

Đi vào, chính là một thế giới không có Tương Lương Tông Giới, trong lòng Thái Toa có chút mất mát, nhưng với tư cách là một Nhĩ Ngữ Giả và nhà khoa học, sự kỳ vọng đối với thế giới chưa biết nhanh chóng xua tan đi sự mất mát.

Một thế giới hoàn toàn mới a, mình sắp được tiếp xúc loại thứ năm rồi.

Cái gọi là tiếp xúc loại thứ năm, là mức độ tiếp xúc giữa con người và người ngoài hành tinh.

Tiếp xúc loại không: Nhìn thấy phi thuyền từ xa.

Tiếp xúc loại một: Nhìn thấy phi thuyền ở cự ly gần.

Tiếp xúc loại hai: Chạm vào phi thuyền hoặc dấu vết phi thuyền để lại.

Tiếp xúc loại ba: Nhìn rõ phi thuyền và sinh vật ngoài hành tinh.

Tiếp xúc loại bốn: Giao tiếp với người ngoài hành tinh thông qua thần giao cách cảm.

Tiếp xúc loại năm: Giao tiếp thân thiện và chân thực với người ngoài hành tinh.

Bây giờ Thái Toa cảm thấy mình chỉ cần đi qua cánh cửa, sẽ có cơ hội tiến hành tiếp xúc loại thứ năm.

Vẫn là một thế giới ngẫu nhiên.

Ở những góc khuất không có ánh sáng chiếu tới, những thường dân không kế sinh nhai chính là con mồi của những quý tộc biến thái, còn không bằng súc vật.

Súc vật trước khi bị giết mổ ít nhất không bị sỉ nhục.

Còn những thường dân bị quý tộc biến thái nhắm đến lại phải chịu sự giày vò và khinh bỉ thấp hèn nhất trước khi chết, cuối cùng chết thảm, thi thể có lẽ còn bị lăng nhục một cách biến thái.

Đây chính là Đế Đô, nơi tội ác và bóng tối sinh sôi.

Cùng hai người bạn đồng hành rời bỏ quê hương nghèo khó, thiếu niên trẻ tuổi Tháp Tư Mễ lập chí làm nên nghiệp lớn, ôm hoài bão lớn lao chuẩn bị làm một trận ra trò, lại không biết bất hạnh đã giáng xuống đầu mình.

Trên đường lạc mất bạn đồng hành, thiếu niên một mình đến Đế Đô phồn hoa, lập tức cảm nhận được ác ý của Đế Đô, toàn bộ tiền bạc trên người đều mọc cánh bay đi.

Không tìm được bạn, không có tiền, chỉ có thể lang thang đầu đường.

Chạng vạng, bụng đói kêu òng ọc, nhưng không ai đến giúp đỡ.

Ngồi co ro bên đường, cậu sắp không còn sức để đi nữa.

Cậu chỉ trách mình không cẩn thận, tại sao lại bị người ta lừa.

Sớm đã nghe người lớn trong làng nói, thành phố lớn có rất nhiều kẻ lừa đảo, tại sao mình vẫn mắc lừa.

Cầm lấy đi, ngươi sẽ cần đến nó.

Đột nhiên giọng một cô gái truyền vào tai Tháp Tư Mễ, trước mắt cậu xuất hiện một tấm thẻ nhỏ, được một cánh tay trắng nõn đưa tới.

Nhờ ánh hoàng hôn, cậu nhìn rõ chữ trên tấm thẻ, Lan Hoa Quan Tài Phô.

Nền của tấm thẻ là một đóa hoa lan mùa xuân đang nở rộ.

Quan tài và hoa lan, luôn cảm thấy không hợp nhau.

Cầm lấy.

Thiếu niên nhìn lại mới thấy người đưa thẻ là một cô bé, chưa cao đến ngực mình, chưa đến mười tuổi đã phải ra ngoài làm việc, Đế Đô quả nhiên khắc nghiệt.

Chương 678

Thấy cô bé đáng yêu nỗ lực như vậy, tuy tấm thẻ này là của tiệm quan tài, không may mắn, nhưng Tháp Tư Mễ vẫn nhận lấy.

Chúng tôi mới khai trương, cầm thẻ đến cửa hàng có thể được ưu đãi, cửa hàng chúng tôi còn có dịch vụ thu dọn thi thể, nếu có nhu cầu chúng tôi sẽ có mặt ngay khi gọi.

Nói xong cô bé bỏ đi.

Quả nhiên là Đế Đô, đâu đâu cũng kỳ lạ, bán quan tài còn thu dọn thi thể.

Tháp Tư Mễ cất tấm thẻ đi, lại bó tay với tiếng kêu phản đối của bụng mình, tại sao không ai cho mình ít tiền.

Chẳng phải người ta nói Đế Đô được lát bằng gạch vàng, mưa toàn tiền vàng sao.

Tại sao mình lại thảm như vậy.

Nhưng dù thảm, nội tâm cậu vẫn tràn đầy lạc quan, vì đây là Đế Đô mà, chỉ cần mình nỗ lực, mình nhất định còn có cơ hội thành công, của cải và quyền lực của Đế Đô đều đang chờ đợi mình.

Nghĩ đến đây, tiếng kêu của bụng cũng không còn quan trọng nữa, cậu nhất định phải thành công, sau đó cùng bạn bè áo gấm về làng.

Thiếu niên không khuất phục hiện thực, cuối cùng cũng đổi vận, trong gió lạnh, cậu gặp được một vị tiểu thư tóc vàng, tiểu thư quý tộc vừa tao nhã vừa tốt bụng, đưa thiếu niên về dinh thự nhà mình, còn chuẩn bị bữa tối thịnh soạn và chỗ ở.

Thiếu niên chìm đắm trong hạnh phúc, thậm chí có lúc còn cho rằng mình đã gặp may.

Quả nhiên Đế Đô vẫn có người tốt, mà người tốt lại là một nữ quý tộc xinh đẹp và phóng khoáng như vậy.

Tiếc là chỉ một ngày, thiếu niên đã được dạy cho một bài học, một bài học không bao giờ quên.

Hai người bạn của Tháp Tư Mễ, cô gái thanh mai trúc mã và người bạn chơi từ nhỏ, xuất hiện trước mặt cậu trong tình trạng thảm không nỡ nhìn.

Họ cũng bị vị tiểu thư kia dùng cùng một lý do đưa về dinh thự, sau đó bị giam cầm mặc cho vị tiểu thư quý tộc biến thái này hành hạ ngược đãi, đến khi Tháp Tư Mễ phát hiện thì hai người bạn của cậu đã sống không bằng chết.

Vị tiểu thư quý tộc cuối cùng cũng lộ bộ mặt thật, cô ta chính là người đi tìm những thiếu niên và thiếu nữ lang thang trên đường phố, dùng thái độ nhiệt tình mời họ về nhà, sau đó mặc sức đùa giỡn, cho đến khi chết.

Trong biệt viện, mũi Tháp Tư Mễ bị mùi tanh hôi xộc lên khiến cậu không ngừng nôn mửa, giống như có cả đống chuột chết mấy ngày trong căn phòng này.

Nhưng đây không phải chuột, mà là những thi thể đang bốc mùi, hoặc là những người sống dở chết dở.

Ọe Ha, ngươi cũng sẽ sớm trở thành một phần của chúng thôi, lũ tiện dân ngu ngốc các ngươi, chẳng lẽ thật sự nghĩ rằng trên trời sẽ có bữa trưa miễn phí rơi xuống sao.

Ha, ngu cũng phải có giới hạn chứ, ha.

Thật là buồn cười chết mất.

Vị tiểu thư quý tộc khinh bỉ con chó nhà có tang trước mặt, Tiện dân thì nên có giác ngộ của tiện dân, nếu không chết cũng không thể trách ta.

Là do các ngươi tự tham lam, ha ha, ta chỉ nói vài câu, các ngươi thật sự ngoan ngoãn như chó mà theo về.

Ta thà ra đường cho chó ăn còn hơn.

Ta á, nếu không phải thấy lũ tiện dân các ngươi chơi vui hơn chó, ta mới không thèm để ý đến các ngươi.

Tháp Tư Mễ nghiến răng, toàn bộ mạch máu trong người như muốn nổ tung, ngọn lửa giận dữ khiến nhiệt độ cả người cậu tăng cao.

Mình thật sự quá ngây thơ, quá ngây thơ rồi.

Tiếng răng nghiến ken két không ngừng vang vọng trong đầu Tháp Tư Mễ.

Lũ tiện dân các ngươi chỉ đáng có kết cục như vậy, đặc biệt là những kẻ nghĩ rằng trên trời sẽ có bánh rơi.

Bây giờ nhận mệnh đi.

Tháp Tư Mễ Bị lăng nhục đến thân tàn ma dại, hơi thở yếu ớt, cô gái bị nhổ từng sợi tóc yếu ớt gọi tên thiếu niên.

A.

Thiếu niên cuối cùng cũng bị ngọn lửa giận dữ nuốt chửng, điên cuồng lao về phía vị tiểu thư quý tộc.

Nhưng một thiếu niên tay không tấc sắt làm sao là đối thủ của tiểu thư quý tộc, chỉ liên tục bị đánh ngã, thật sự biến thành một con chó.

Ha.

Vị tiểu thư quý tộc vui vẻ cười, biểu hiện của Tháp Tư Mễ đến đây vẫn coi như khiến người ta hài lòng, Tiếp tục cắn đi, tiếp tục cắn

đi.

A a.

Cơn giận của Tháp Tư Mễ rõ ràng đã lên đến đỉnh điểm, nhưng vì không có kỹ năng nên chỉ có thể chịu đòn, hoàn toàn không thể báo thù, Tại sao, rõ ràng là cô mời chúng tôi, rõ ràng là cô mời chúng tôi.

Tháp Tư Mễ không hiểu, tại sao họ chỉ nhận sự giúp đỡ của người tốt bụng mà lại phải bị giết.

Cậu không biết trong mắt quý tộc, mạng của dân nghèo cũng chỉ đáng giá một bữa ăn.

Bởi vì a, đây là Đế Đô.

Vị tiểu thư quý tộc cười càng vui vẻ hơn, Lũ tiện dân các ngươi sẽ không bao giờ hiểu đâu, ngươi và bạn nam của ngươi đều là đồ chơi của ta, còn con bé kia lại có một mái tóc dài mượt mà như vậy, là muốn khiêu khích thế giới sao.

Ta sẽ thỏa sức chơi đùa các ngươi cho đến hỏng, giống như hai người đồng hương của ngươi.

Tháp Tư Mễ cuối cùng cũng sợ hãi, mình không muốn chết, mình còn chưa áo gấm về làng, mình không thể chết, mình còn phải đi cứu bạn, Ta sẽ không chết.

Lúc này tổ chức sát thủ Dạ Tập cuối cùng cũng giáng lâm từ mặt trăng máu, họ nhận được nhiệm vụ ám sát, phải trừ khử vị quý tộc biến thái ngược đãi này.

Thiếu nữ trước mặt tổ chức sát thủ không có chút sức phản kháng nào, cô ta chỉ thích giết chóc nhưng không có sức mạnh, rất nhanh đã bị chế phục.

Xin hãy đợi một chút, có thể để tôi tự tay làm không, tôi muốn tự tay giết kẻ thù.

Tháp Tư Mễ loạng choạng đứng dậy, bạn bè của cậu đều đã không còn thở, thảm cảnh như vậy, có lẽ cái chết đối với họ là một ân huệ.

Nhưng ít nhất cậu phải giết tên quý tộc này, báo thù cho bạn bè.

Các sát thủ trao đổi ánh mắt, cuối cùng đồng ý.

Tháp Tư Mễ nhặt thanh kiếm trên đất, đâm xuyên qua tim thiếu nữ, bình tĩnh đến lạ, dường như thứ mình cướp đi chỉ là sinh mệnh của một con kiến.

Máu từ vết thương chảy ra, mang đi nhiệt độ và sinh mệnh, cuối cùng tiểu thư quý tộc chết, ngã trong vũng máu.

Tháp Tư Mễ đau đớn quỳ trên đất, khóc không ra nước mắt trước hai cỗ thi thể.

Rõ ràng đã hẹn ba người sẽ cùng nhau tạo dựng sự nghiệp, rõ ràng đã ước hẹn sẽ áo gấm về làng, bây giờ lời ước hẹn đã biến thành mây bay.

Chúng ta đi, mang theo thiếu niên.

Không có thời gian để đau thương, thành viên Dạ Tập nhanh chóng rút lui.

Cửa hàng quan tài của Đỗ Lan bị gõ cửa vào đêm khuya, gia đình quý tộc thảm bị diệt môn, nhưng quản gia vẫn còn, người thân của họ vẫn còn.

Tước vị sẽ có người kế thừa, gia sản cũng sẽ có nơi có chốn, vì vậy quản gia vẫn sẽ hoàn thành sứ mệnh của mình.

Cao, trung, thấp, ba cấp bậc, các vị là quý tộc đương nhiên là quan tài cao cấp, một trăm năm mươi đồng vàng một cỗ, chúng tôi còn có gói hoạt động tang lễ ba trăm đồng vàng, cửa hàng mới khai trương còn có hoạt động mua hai tặng một, không biết ngài có cần không.

Được, ba trăm đồng vàng, trước trưa mai mang ba cỗ quan tài đến phủ của tôi.

Không vấn đề gì, muốn nhanh cỡ nào có nhanh cỡ đó, nếu chủ nhân nhà ngài chưa chết, lúc giao đến ông ấy nhất định còn thoi thóp hơi cuối cùng, nhanh đến thế đấy.

Nếu là người bình thường, quản gia đã sớm ra tay rồi, nhưng ông ta biết Đỗ Lan không phải người thường, mà là người được hoàng đế và đại thần chống lưng, nếu không ai lại đi đục một cái lỗ trên tường thành hoàng cung để bán quan tài.

Vậy thì càng nhanh càng tốt.

Tiễn quản gia đi, Đỗ Lan vỗ tay, mối làm ăn đầu tiên đã có.

Trong tiệm quan tài chỉ có Đỗ Lan và Sa Chức hai người lo liệu, Địch Ny Toa mang theo Thái Toa ra ngoài giải khuây rồi, thành phố phiền nhiễu này không thích hợp để Thái Toa ở lâu.

Hơn nữa sau khi đến thế giới này, Thái Toa vậy mà có thể tiếp nhận được công nghệ chế tạo Đế Cụ, năng lực Nhĩ Ngữ Giả xem ra không chỉ giới hạn trong một thế giới duy nhất.

Địch Ny Toa liền vừa du lịch vừa tìm kiếm nguyên liệu, để tiện học hỏi công nghệ trung gian của Đế Cụ.

Sa Chức, dậy thôi, chúng ta có mối làm ăn rồi.

Đỗ Lan gọi lên lầu.

Tường thành hoàng cung bị khoét một cái lỗ, cửa hàng bên trong chia làm hai tầng, trên dưới mỗi tầng đều rộng ba mươi mét vuông.

Tầng trên là nơi ở, Nghe lời ba không sai đâu, ba đã nói ở cái thế giới vô pháp vô thiên này, làm ăn với người chết là kiếm tiền nhất.

Mau thu dọn đồ đạc, chúng ta đi làm ăn thôi.

Ba trăm đồng vàng, người khác kiếm cả đời cũng không được, cũng chỉ có ba con một mối làm ăn kiếm được nhiều như vậy.

Sa Chức mặc một chiếc váy liền màu đen, vô cùng cạn lời với người cha mặc áo choàng cha xứ của mình, Như vậy có vui không.

Đây không phải là chơi, là để tôn trọng người đã khuất.

Đỗ Lan chỉ thiếu mỗi kinh thánh và cây thánh giá, Được rồi đừng nói nhảm nữa, chúng ta đi thu dọn thi thể.

Được, được, nửa đêm dẫn con gái đi thu dọn thi thể, cũng chỉ có ba mới làm ra được, ba có phải ba ruột của con không.

Hàng thật giá thật.

Đỗ Lan và Sa Chức ngồi trên chiếc xe tang có logo hoa lan đi về phía dinh thự quý tộc.

Mua hai tặng một, vừa hay dùng cho cả nhà ba người của quý tộc, không thể hợp hơn.

Nếu mỗi ngày đều kiếm được nhiều như vậy, con sẽ sớm mua được một thành phố, Sa Chức con nói chúng ta mua thành phố xong là để phá chơi, hay là bán lại.

Vô vị.

Sa Chức hoàn toàn không có hứng thú với kế hoạch của cha mình, Còn không bằng chôn cất vài tên tội nhân còn thú vị hơn.

Đôi mắt của Đỗ Sa Chức biến thành màu hồng ngọc và xanh sapphire, Thành phố này tràn ngập những đường tử tuyến khiến con có ham muốn cắt đứt.

Thành phố này có quá nhiều kẻ biến thái không tôn trọng sinh mệnh.

Đỗ Lan nói, Tại sao bọn chúng lại không hiểu rằng tiêu diệt thể xác con người chỉ là sách lược chinh phục hạ đẳng nhất, đồng hóa tư tưởng mới là đáng sợ nhất.

Chỉ có thể nói kẻ thống trị của đế quốc này bất tài, chỉ biết dựa vào vũ lực.

Đây lại không phải Trái Đất, người của dị thế giới sao có thể dùng lẽ thường để đo lường.

Còn không bằng học theo bọn họ, gặp kẻ giết người nào giết kẻ đó, sẽ có một ngày giết hết.

Sa Chức tỏ vẻ giết người gì đó quá đơn giản.

Đó cũng là một cách, đối với chúng ta mà nói quả thực là như vậy.

Đỗ Lan quyết định làm một người cha tốt, ủng hộ Sa Chức, Con gái, con cứ đi giết đi, ba và mẹ ủng hộ con.

Sa Chức cạn lời, người làm cha này cũng quá vô trách nhiệm, đóng lại Trực Tử Ma Nhãn, Sa Chức không nói nữa.

Cô ở riêng với Đỗ Lan, chính là không quen với thái độ này của cha, cái gì cũng chiều theo mình, hoàn toàn không giống một người cha.

Sa Chức biết Đỗ Lan thương mình, muốn xóa bỏ khoảng cách với mình, nhưng mình lại thân với mẹ hơn, cũng đành chịu.

Chương 679

Thảm a, lúc hai cha con đến hiện trường, quản gia dẫn hai người đến biệt viện, những thi thể này cũng giao cho họ xử lý.

Này này, ngươi muốn chết à.

Xử lý nhiều thi thể như vậy, ta phải tăng giá đấy.

Quản gia cũng cứng rắn: Tôi đã trả ba trăm đồng vàng, ông còn muốn tôi thế nào nữa.

Tôi không có thêm tiền vàng để trả cho ông.

Vậy thì thế này đi, ngươi đi dán cáo thị, tìm người thân của những thi thể này đến nhận xác là được.

Lũ quý tộc các ngươi a, đúng là tiện, thi thể cũng không biết xử lý kịp thời, nhưng muốn để ta chịu thiệt thì không được đâu.

Mau tìm người đi khắp nơi dán cáo thị.

Quản gia trong lòng không vui, mình cũng bảo tiểu thư đã khuất xử lý thi thể, nhưng cô ta lại nói để lại thi thể mới có không khí, mình có thể làm gì được, không lẽ đốt cả biệt viện, Những thi thể này đa số là người ngoại tỉnh, cho dù có dán cáo thị, cũng sẽ không có ai đến nhận.

Phiền hai vị tìm một nơi đốt đi vậy.

Ngươi đang xem thường tố chất nghề nghiệp của ta à.

Ta là tiệm quan tài, ngươi lại dám đề cập hỏa táng với ta, có phải ngươi có thù với ta không.

Tin không ta lập tức đến chỗ tiểu hoàng đế cáo trạng ngươi.

Không không, tiểu nhân không dám, nhưng tiểu nhân thật sự không biết làm gì với những thi thể này cả.

Nghe Đỗ Lan dọa đi cáo trạng, quản gia liên tục cúi đầu, nói ra khó khăn của mình.

Thật là hết cách với ngươi, thôi được rồi, mối làm ăn đầu tiên coi như tặng kèm dịch vụ.

Đỗ Lan mặc áo mục sư chuẩn bị sử dụng đạo thuật, Sa Chức, chuẩn bị một ít giấy bùa, chu sa, gỗ đào, bút lông.

Lư hương, giá nến thì thôi.

Đỗ Lan sắp sử dụng một năng lực chưa từng dùng đến, luyện những thi thể này thành cương thi, sau đó để chúng tự nhảy về nhà.

Giấy vàng vẽ bùa, chu sa chấm chữ, gỗ đào làm lệnh, Cấp cấp như luật lệnh. một xấp giấy bùa tự động bay ra, dán lên những thi thể lộn xộn, ghê tởm, có những thi thể không toàn thây, cũng đều nhờ sức mạnh của Đỗ Lan mà tái tạo lại.

Trong sân đứng đầy những cương thi trán dán giấy bùa, sức mạnh của Đỗ Lan mạnh mẽ đến mức nào, luyện cương thi cũng chỉ là chuyện trong phút chốc.

Quản gia ngây người, đây là năng lực gì.

Khởi.

Đỗ Lan vung kiếm gỗ đào, hơn ba mươi cương thi đồng thời đưa thẳng tay về phía trước, Tạm thời cứ để những thi thể này ở đây, đợi đến khi tìm được quê hương của chúng, ta sẽ làm phép để chúng về nhà, nhập thổ vi an.

Vâng vâng, tôi nhất định sẽ trông coi cẩn thận.

Thấy được năng lực này của Đỗ Lan, quản gia phục, quả nhiên là mở tiệm quan tài, đúng là lợi hại.

Còn cáo thị cũng nhất định phải dán, nói không chừng những người này còn có đồng hương ở Đế Đô, như vậy sẽ không cần phiền đến ta.

Tiểu nhân nhất định sẽ làm theo.

Còn về quan tài của ba người nhà nam tước được đặt trong linh đường, sau này sẽ do Đỗ Lan vận chuyển đến nghĩa địa, như vậy mới hoàn thành một mối làm ăn.

Ba cỗ quan tài trong linh đường đều được làm từ gỗ tốt, tuyệt đối khiến khách hàng hài lòng, mặc dù khách hàng nằm trong đó sẽ không đưa ra ý kiến.

Nhưng Đỗ Lan phát hiện bộ não của cô gái tàn nhẫn này vậy mà vẫn chưa hoàn toàn chết, vậy thì không thể lãng phí, đương nhiên Đỗ Lan không phải là loại người đó, hắn chẳng qua là nhân lúc linh hồn cô ta chưa tan biến luyện ra một chút Hiền Giả Chi Thạch, coi như là tận dụng vật liệu.

Đối với loại nhân vật luôn mồm nói thế giới không có bữa trưa miễn phí, nhưng lại khắp nơi lạm dụng tư hình này, hắn chỉ lấy linh hồn cô ta luyện Hiền Giả Chi Thạch, đã là khách khí lắm rồi.

Không hồi sinh cô ta, sau đó lại đánh cho cô ta nửa sống nửa chết, rồi cho cô ta ăn tiên đậu, rồi lại đánh cho nửa sống nửa chết, không làm cái vòng lặp như vậy đã là rất khách khí rồi.

May mà Đỗ Lan không phải biến thái, nếu không người nào gây sự với hắn thì thảm rồi, đừng bao giờ mong sống yên ổn.

Đế Đô có pháp luật, nhưng lại chẳng có tác dụng gì.

Chuyện giết cả nhà người khác thường xuyên xảy ra, kẻ ngang ngược sợ kẻ tàn ác, giết người phóng hỏa là chuyện thường ngày, dù sao cũng không có ai quản, chỉ cần nắm đấm đủ lớn là có thể sống tốt ở đây.

Nắm đấm của Đỗ Lan đủ lớn, nên sống rất thoải mái.

Buôn bán quan tài thật sự rất tốt, chất lượng quan tài trong tiệm của Đỗ Lan lại là hàng thượng phẩm, chủng loại đầy đủ, được đông đảo cư dân Đế Đô yêu thích, mở ra được thị trường, buôn bán không thể tốt hơn.

Dù việc kinh doanh không mấy tốt lành, nhưng ở nơi thế này cũng chẳng có gì là tốt lành cả, dù sao mỗi ngày đều có người chết, mà còn không ít cái chết rất khó hiểu.

Giống như ra đường gặp tai nạn xe cộ, vận khí không tốt thì bị kẻ biến thái giết, hoặc bị cuốn vào trận chiến của cao thủ mà chết.

Nơi đây hoàn toàn là một thành phố hỗn loạn, chỉ có sức mạnh mới là chỗ dựa lớn nhất.

Ba, ba có thấy phong cách kiến trúc của thế giới này khá kỳ quái không, pha trộn cả phong cách Đông Tây.

Sa Chức buồn chán nói, Con cứ cảm thấy rất không hài hòa.

Đỗ Lan dĩ nhiên đã chú ý tới, rõ ràng trông như một thành phố châu Âu thời trung cổ, nhưng lại có cả cửa sổ, cửa chính và mái nhà của kiến trúc Âu Lạc cổ đại.

Cả quần áo mọi người mặc cũng vậy, có đàn ông mặc khôi giáp cổ đại, có người mặc đồ vải bố, lại có người mặc vest lịch lãm đeo kính râm.

Một số phụ nữ mặc trường bào thánh nữ trong các tác phẩm huyền huyễn, nhưng cũng có người mặc sườn xám yêu kiều.

Tóm lại, phong cách rất hỗn loạn.

Giống như con nói, đây là dị giới.

Không chỉ pha trộn Đông Tây, mà còn kết hợp cả kim cổ nữa.

Con xem cách ăn mặc của những người trên phố kìa.

Đỗ Lan nói.

Sa Chức gật đầu, cô cảm thấy thành phố này rất kỳ lạ, nhưng thực ra cũng khá thú vị, Tổ chức đã giết vị khách hàng đầu tiên của chúng ta gần đây có vẻ rất năng động.

Sao, có hứng thú với bọn họ à.

Ở một Đế Đô quan viên hủ bại, quân đội ức hiếp kẻ yếu sợ hãi kẻ mạnh, gian thần lộng quyền, vậy mà vẫn có dũng khí đối đầu với Đế quốc, cũng coi như là một sự tồn tại độc đáo.

Nói rồi, giọng cô mang theo vẻ tiếc nuối, Đáng tiếc, dũng khí của họ nhiều nhất cũng chỉ dành cho bản thân họ thôi, dùng thủ đoạn ám sát để trừ gian diệt ác bản thân nó đã quá khinh suất rồi.

Thương cảm cho bọn họ, con có thể đi giúp đỡ, biết đâu con lại trở thành thống soái của Quân Cách Mạng, đến lúc đó vung tay một cái là Đế quốc tan thành tro bụi, lại có thêm một quốc gia nữa thuộc sở hữu của nhà họ Đỗ chúng ta.

Không có hứng thú.

Sa Chức tỏ vẻ chuyện này không thú vị, quá mệt mỏi, nhưng bản thân đúng là có chút đồng cảm với họ, Nhưng có thể bồi dưỡng thiếu niên tên Tháp Tư Mễ kia một chút, cậu ta có dũng khí, có vận may, chỉ thiếu một chút thực lực và một nền giáo dục tiên tiến.

Có lẽ cậu ta có thể trở thành một lãnh tụ giỏi.

Đỗ Lan thầm nghĩ vậy thì phải để Tháp Tư Mễ đọc nhiều sách mới được, thực lực không quan trọng.

Nhưng rồi hắn lại lập tức nghĩ đến đủ loại ám sát trong thế giới này, nếu không có thực lực, có lẽ sẽ bị kẻ địch ám sát mất, xem ra thực lực và tri thức đều rất quan trọng, Có thể cân nhắc, ta nghĩ cậu ta cũng sắp đến tìm chúng ta rồi.

Thông báo nhận xác đã được dán lên, nhưng quản gia sợ có quá nhiều người đến chỗ ông ta gây rối, nên đã đổi địa điểm nhận xác đến Lan Hoa Quan Tài Phô, Đỗ Lan có máy ảnh, chụp ảnh lại để mọi người đến nhận.

Tháp Tư Mễ làm cho hai người bạn đồng hành hai ngôi mộ đơn sơ, xếp vài tảng đá tròn bên vách núi, cắm lên hai bó hoa tươi, không có thi thể, không có tang lễ.

Từ vách núi nhìn ra xa, phong cảnh tuyệt đẹp, Tháp Tư Mễ cầu nguyện cho bạn bè có thể yên nghỉ nơi đây.

Bây giờ cậu đã được thành viên của Dạ Tập đưa đến tổng bộ của tổ chức Dạ Tập.

Cũng không biết mấy tên sát thủ này nghĩ gì.

Lẽ nào chỉ vì họ chứng kiến Tháp Tư Mễ bị lừa tiền, nên cho rằng thiếu niên này là một người lương thiện hiếm có ở Đế Đô.

Thế là họ yên tâm đưa cậu về, cộng thêm sự quyết đoán của Tháp Tư Mễ khi báo thù, các sát thủ liền nhận định cậu có tiềm năng trở thành sát thủ.

Tính cách lương thiện chưa bị vấy bẩn, tố chất tâm lý kiên cường, cũng không biết đây là tiêu chuẩn chọn người kiểu gì.

Đây là sát thủ hay là hội tương trợ vậy.

Dạ Tập là một tổ chức sát thủ trừ gian diệt ác thuộc Quân Cách Mạng, với vai trò giúp Quân Cách Mạng trừ khử các quan viên tà ác, thành viên Dạ Tập rất ít, nhưng mỗi người đều là tinh anh, ai cũng có sở trường riêng.

Đối với một tổ chức như vậy, Tháp Tư Mễ cũng không phải là người bắt buộc phải có, chỉ là một thiếu niên thuần khiết như vậy ở Đế Đô quá hiếm có, đã gặp được thì không thể bỏ qua.

Đây cũng là lý do Lôi Âu Nại, người có năng lực thú hóa, để mắt đến Tháp Tư Mễ, bởi vì cậu dù có sức mạnh cũng sẽ không làm điều ác.

Kết quả cũng như mọi người nghĩ, Tháp Tư Mễ là người nhiệt tình hiệp nghĩa, sau khi biết Dạ Tập là tổ chức do Quân Cách Mạng lãnh đạo chuyên trừ khử tham quan ô lại và những kẻ hung tàn, cậu đã quả quyết đồng ý gia nhập.

Chỉ là thực lực của Tháp Tư Mễ hiện giờ còn yếu, căn bản không thể nhận nhiệm vụ, chỉ có thể bắt đầu huấn luyện từ đầu, và làm quen với mọi người trong Dạ Tập.

Cả Tháp Tư Mễ là bảy người, ba nam bốn nữ.

Một ngày nọ, Tháp Tư Mễ tranh thủ lúc rảnh rỗi ra ngoài đi dạo, đi đến khu chợ thì thấy ngay thông báo do quản gia dán ở nơi dễ thấy nhất.

Nhận xác, Tháp Tư Mễ nghĩ đến cái chết thảm của bạn bè, thầm nghĩ tuy mình đã lập mộ cho họ, nhưng bên trong hoàn toàn không có thi thể.

Như vậy không chỉ có lỗi với bạn bè mà còn có lỗi với người nhà ở quê.

Mình phải nhận lại hai thi thể đó.

Tháp Tư Mễ rõ ràng không hề nghĩ rằng đây có thể là một cái bẫy, bộ não đơn giản từ thôn quê đến còn chưa thể tính toán mọi việc.

Vì vậy cậu quyết định đi nhận xác, Lan Hoa Quan Tài Phô.

Không phải là tiệm quan tài mà hôm đó mình nhận được danh thiếp sao.

Đúng lúc là tiệm quan tài, mình còn có thể chuẩn bị cho bạn bè hai cỗ quan tài.

Thế là thiếu niên không quen địa hình Đế Đô, cứ hỏi đường mãi, càng lúc càng đi sâu vào trung tâm thành phố phức tạp, nơi đó chính là hoàng thành.

Chỉ là Tháp Tư Mễ không hề biết mình đang ở trong đại bản doanh của kẻ địch.

Chương 680

Đi dọc theo tường thành hoàng cung khoảng mười lăm phút, cậu cuối cùng cũng thấy được cửa tiệm ẩn mình bên trong tường thành.

Lan Hoa Quan Tài Phô, chính là đây rồi.

Vừa đến cửa, đã thấy có người từ trong đi ra, mặt mày đau buồn.

Đây là tiệm quan tài, người bước vào chắc chắn có liên quan đến cái chết, không vui nổi cũng là chuyện bình thường.

Trên cửa tiệm treo một tấm biển gỗ, cửa mở hai cánh, bên trong sáng sủa.

Giữa tiệm đặt một cỗ quan tài, nhưng lại không có chút âm khí nào.

Nơi này thực sự không giống một tiệm quan tài, mà giống như một cửa hàng buôn bán bình thường, chỉ là hàng hóa là quan tài mà thôi.

Chào mừng quý khách, ngài cần loại quan tài nào.

Chỗ tôi có đủ loại quan tài, băng quan Bắc Địa, thạch quan Nam Địa, huyền quan Tây Địa, hải quan Đông Đảo, mộc quan bản địa, đảm bảo có loại ngài thích, ngài xem ngài cần loại nào.

Đỗ Lan cười tủm tỉm, trông thế nào cũng không có ý tốt.

Quan tài từ bốn phương tám hướng đều là sản phẩm mới, mấy ngày gần đây mới có hàng, dưới sự quảng cáo của Đỗ Lan, lượng tiêu thụ rất tốt.

Đặc biệt là băng quan Bắc Địa, làm từ hàn băng ngàn năm, gặp nóng không tan, có thể giữ thi thể không bị phân hủy, càng được vô số người săn đón.

Thậm chí không ít người sống còn đặt trước cho mình một bộ.

Tôi đến để nhận xác.

Tháp Tư Mễ nói.

Là thi thể vô danh ở phủ Nam tước đó à.

Đỗ Lan hỏi.

Phải.

Bây giờ nghe đến danh xưng quý tộc, Tháp Tư Mễ vẫn hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Anh đến đây, đây là ảnh, anh nhận ra cái nào thì tự mình chọn.

Đỗ Lan đưa một cuốn album ảnh cho Tháp Tư Mễ.

Có ảnh, còn có chiều cao và đặc điểm của thi thể.

Tháp Tư Mễ đã thấy qua thi thể, rất dễ dàng nhận ra thi thể của hai người bạn, Chính là hai người này.

Không vấn đề, anh đợi một lát, thi thể sẽ nhanh chóng được đưa đến, anh có cần quan tài không.

Cần, tôi cần hai cỗ.

Được thôi, tiệm mới khai trương có ưu đãi đặc biệt mua hai tặng một, tặng anh một cỗ quan tài.

Đỗ Lan nói.

Mình cần quan tài làm gì.

Lại không phải chết cả nhà, Tháp Tư Mễ đối với hoạt động ưu đãi của tiệm quan tài này thật sự không dám khen ngợi.

Cái này thôi đi, tôi không cần.

Sao lại không cần chứ.

Anh không cần, bạn bè của anh cũng sẽ cần.

Sớm muộn gì cũng vậy thôi.

Ông có thể đừng nói những lời xui xẻo đó được không.

Tháp Tư Mễ mới mười lăm tuổi thôi mà.

Có gì đâu, tôi thấy hai thi thể anh nhận ra cũng đều chưa qua hai mươi đã chết yểu, lại nhìn giữa hai hàng lông mày của anh có tướng đoản mệnh, vẫn nên tính toán cho bản thân đi.

Cái này tôi thật sự không cần.

Sao ông chủ này lại nói không thông lý lẽ vậy chứ, mình còn trẻ măng mà đã mong mình chết, đúng là không hổ danh người mở tiệm quan tài.

Anh không cần có thể cho bạn bè anh mà, người của Dạ Tập các anh mỗi ngày đều thực hiện nhiệm vụ nguy hiểm, lúc nào cũng có thể chết, không thể nào chết rồi mà ngay cả quan tài cũng không có chứ, có chuẩn bị thì không lo.

Tháp Tư Mễ vẫn chưa ý thức được thân phận mình bị bại lộ sẽ gặp nguy hiểm gì, Sao ông biết tôi là người của Dạ Tập.

Ta có gì mà không biết, sao nào, có muốn không.

Vẫn là không cần.

Không cần thì thôi, cậu ngồi một lát đi, bạn bè cậu sẽ đến nhanh thôi.

Đúng lúc này, Sa Chức từ trên lầu đi xuống, thấy Tháp Tư Mễ, Cậu đến rồi à.

Tôi đến rồi.

Sớm hơn tôi tưởng.

Cuộc đối thoại này, nói cứ như thể mình nhất định sẽ đến vậy.

Cô bé này cho người ta cảm giác rất kỳ lạ, dường như mình không thể giấu được cô ấy bất cứ điều gì. 159.

Nữ nhi, đừng dọa khách, chuẩn bị cho cậu ta hai cỗ quan tài, xem ra cậu ta cũng không có nhiều tiền, nhưng vì cậu ta không muốn quan tài tặng kèm, thì chuẩn bị cho cậu ta hai cỗ băng quan đi.

Sa Chức từ cửa sau kéo ra hai cỗ băng quan.

Băng quan vào tiệm, không khí liền lạnh đi, Tháp Tư Mễ rùng mình một cái.

Đỗ Lan cũng thật là xấu xa, cửa sau đi vào không phải là hoàng cung sao, hắn lại dùng hoàng cung để chất quan tài.

Chỉ tiếc là không có ai có thể ngăn cản hắn, vì hắn đã được tiểu hoàng đế cho phép.

Thi thể bên ngoài cũng đã đến, đây là phi cương, thực lực mạnh mẽ có thể bay, nên chỉ một lát là đến nơi.

Tháp Tư Mễ gần như không thể tin vào mắt mình.

Vết máu trên người bạn đồng hành vẫn chưa được lau đi, trên trán dán một lá bùa vàng vẽ những đường chỉ đỏ, nhảy từng bước vào cửa.

Sayo, Ieyasu, hóa ra các cậu chưa chết.

Tháp Tư Mễ hưng phấn chạy tới, cậu thật sự quá ngây thơ.

Bọn họ chết rồi, chỉ là bị ta dùng bí thuật khống chế mà thôi.

Đợi đến khi họ nằm vào quan tài, sẽ ngừng lại.

Ngươi đừng có nghĩ đến chuyện họ còn sống viển vông đó nữa.

Trên thế giới này, những thứ có thể hồi sinh sinh mệnh hiếm như lông phượng sừng lân, mà đều do ta nắm giữ, hai thiếu niên bình thường này làm sao có khả năng hồi sinh.

Ngươi vẫn nên mang họ về nhà chôn cất đi.

Mình không nghe lầm chứ.

Ông có cách làm cho người ta hồi sinh.

Tháp Tư Mễ không thể tin nổi nhìn Đỗ Lan.

Dĩ nhiên là có, chỉ xem ngươi có thể trả cái giá đủ lớn hay không thôi.

Đỗ Lan cười, rồi nhìn sang Sa Chức, ném ánh mắt thằng nhóc này cắn câu rồi.

Sa Chức thầm nghĩ, ba mình làm việc thật đúng là thích cái trò uy hiếp dụ dỗ này, ba ơi, ba không thể bình thường một chút sao.

Hai cỗ cương thi đứng ngây ngốc giữa sảnh đường, còn Tháp Tư Mễ thì ngây ngốc nhìn Đỗ Lan.

Vẫn còn đang kinh ngạc vì đạo cụ hồi sinh, trên thế giới này lẽ nào thật sự tồn tại thứ đó sao.

Nhập quan.

Sa Chức hai tay cùng lúc dùng sức, tấm nắp quan tài băng giá nặng vô cùng được lật lên cùng lúc, hàn khí trong quan tài tràn ra, những nơi nó tiếp xúc đều biến thành băng sương, Tháp Tư Mễ chỉ cảm thấy toàn thân máu huyết của mình cũng như sắp bị đóng băng lại.

Phi cương nhảy lên, nằm vào quan tài.

Sa Chức lại đậy nắp quan tài lại, Yên nghỉ.

Được rồi, thiếu niên, cậu có thể trả tiền rồi, năm đồng vàng.

Đỗ Lan nói.

A.

Năm đồng vàng.

Tháp Tư Mễ chỉ có mấy đồng xu thôi, làm gì có năm đồng vàng, Tại sao lại đắt như vậy.

Chỉ là quan tài thôi mà, tuy là băng quan, nhưng cũng không đến mức khoa trương như vậy chứ.

Bởi vì quan tài ở đây của chúng ta chính là giá này, đây là ta còn ưu đãi cho cậu theo giá quan tài gỗ đấy.

Nếu cậu không có tiền cũng được, nhưng phải ký hợp đồng bán thân, làm công trong tiệm của ta để trả nợ.

Dĩ nhiên cậu cũng có thể chọn không cần quan tài, để cho bạn bè của cậu từ từ thối rữa dưới lòng đất, linh hồn hòa lẫn với bùn đất, vĩnh viễn mang theo mùi đất tanh.

Ông.

Tháp Tư Mễ còn lựa chọn nào khác sao.

Không, cậu chỉ có thể chọn bán thân làm công.

Dù sao cậu cũng là nhân vật chính, chuyện nhân vật chính bán thân làm công cũng không phải chỉ có Tháp Tư Mễ từng làm, Tôi chọn làm công trả nợ.

Không tệ không tệ, tiệm của ta đãi ngộ rất tốt, khoảng một năm là có thể trả hết năm đồng vàng.

Nhưng nếu cậu đi trễ về sớm, ta sẽ trừ tiền công của cậu đấy.

Đỗ Lan giới thiệu, Cậu xem qua bản hợp đồng này trước đi.

Hợp đồng không có gì đặc biệt, chỉ là quy định thời gian làm việc và lương bổng, buổi chiều làm ba tiếng, từ một giờ đến bốn giờ, cũng tạm được, đối với việc làm công mà nói rất hợp lý, thậm chí có thể nói là điều kiện không tệ, vì bên trong còn nói sau khi bán được quan tài, mình còn có thể nhận được hoa hồng.

Nếu mình biểu hiện tốt, không cần đến một năm là có thể trả hết nợ.

Soạt soạt ký tên.

Tháp Tư Mễ, bây giờ cậu là nhân viên tạm thời của tiệm quan tài chúng ta, đến lúc đó tiền lớn ta kiếm, nồi đen ngươi gánh.

Trước khi ngươi trả hết năm đồng vàng, ngươi đừng có chết đấy nhé.

Đỗ Lan lấy ra một hộp danh thiếp, Đây là danh thiếp của tiệm, công việc hôm nay là phát hết chỗ danh thiếp này.

Nhìn quan tài của bạn đồng hành, Tháp Tư Mễ không lập tức nhận lấy danh thiếp mà nói: Xin hãy nói cho tôi biết trước, làm thế nào mới có thể hồi sinh bạn của tôi.

Hồi sinh sinh mệnh là cấm kỵ trong cấm kỵ, ta và ngươi không thân quen tại sao phải nói cho ngươi.

Mau đi làm việc, không thì ta sẽ giao ngươi cho quân đội Đế Đô.

Tháp Tư Mễ cảm thấy sau khi mình ký tên, thái độ của Đỗ Lan dường như lập tức thay đổi.

Chương 681

Còn không mau đi.

Đỗ Lan nhét danh thiếp vào lòng Tháp Tư Mễ.

Có thể để tôi đưa bạn tôi về trước rồi mới làm việc được không.

Tháp Tư Mễ thấy mình không thể có được thông tin về đạo cụ hồi sinh của Đỗ Lan liền hạ thấp một yêu cầu.

Cậu thật là phiền phức, chịu thua cậu luôn, tặng cậu một dịch vụ đặc biệt, ta để con gái ta giúp cậu một tay.

Đỗ Lan vẻ mặt không kiên nhẫn, thái độ thay đổi một trăm tám mươi độ, Sa Chức, tiễn họ một đoạn.

Sa Chức nhìn Tháp Tư Mễ, rồi chỉ vào quan tài: Lên đi.

Bảo tôi ngồi trên quan tài.

Không sai, cậu lên đi, tôi sẽ đưa cậu và quan tài về cùng nhau, ngày mai buổi chiều cậu lại đến làm việc.

Tháp Tư Mễ nghĩ cũng đúng, Cảm ơn.

Cô bé này còn biết điều hơn ba cô ấy.

Quan tài chắc là dùng xe ngựa kéo nhỉ, tuy có hơi lạnh, nhưng dù sao cũng nhanh hơn mình đi bộ về nhà.

Tháp Tư Mễ lại không ngờ rằng, cậu vừa ngồi lên, hai cỗ quan tài đã bị Sa Chức mỗi tay nâng một cỗ lên.

A a.

Sa Chức trông thế nào cũng chỉ là một cô bé, sức lực thật lớn.

Tuy kinh ngạc nhưng cũng không cảm thấy kỳ lạ, vì thế giới này vốn dĩ đã rất không khoa học.

Chỉ là mình ngồi trên quan tài, không thể để cô bé khiêng quan tài, mình dù sao cũng là đàn ông, không thể làm như vậy, Tôi vẫn nên xuống thôi.

Đừng động, bám chắc vào.

Sa Chức đã đi ra đến con đường lớn rộng rãi ở cửa, Bám chắc vào, sắp bay rồi.

Cái gì.

Bay.

A Tháp Tư Mễ cảm thấy cả người mình không ổn, bị gió thổi ngửa ra sau liên tục, chỉ có thể liều mạng bám vào mép quan tài mới không bị rơi xuống.

Gió rít gào bên tai, thổi vào cổ họng Tháp Tư Mễ, khiến cậu không thể phát ra tiếng.

Lấy hết dũng khí mở mắt ra, phát hiện mình quả nhiên đang bay, cảm giác này tuyệt đối không thể sai được, mình đang bám vào quan tài bay, bay, bay.

Chuyện này không khoa học, Tháp Tư Mễ gào thét trong lòng.

Quay đầu nhìn lại, phía sau cậu còn có một cỗ quan tài bay theo, một trước một sau.

Người dân Đế Đô có thể thấy cương thi bay, còn có thể thấy quan tài bay, dường như thế giới sau khi chết cũng trở nên náo nhiệt.

Tháp Tư Mễ chưa bao giờ nhanh như vậy, quan tài lên trời rồi tốc độ nhanh như viên đạn, mục tiêu chính là tổng bộ Dạ Tập.

Trên trời có thứ gì đó đang đến.

Bố Lan Đức có kiểu tóc máy bay, là một người cuồng tập thể hình, chỉ cần có thời gian là sẽ lao vào luyện tập, cơ bắp cuồn cuộn, hơn nữa còn thích những cậu bé đáng yêu.

Dạ Tập lập tức cảnh giác, mọi người đến quảng trường, dùng kính viễn vọng nhìn lên.

Nếu là kẻ địch, họ đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh chiến.

Nhưng hình ảnh trong kính viễn vọng lại cho họ biết, thứ bay đến không phải là kẻ địch, mà là hai cỗ quan tài.

Chị đại, là quan tài.

Cẩn thận, có thể là kẻ địch trốn bên trong.

Nhưng quan tài bay được thế này rốt cuộc là năng lực gì.

Chị đại, trên đó còn có thứ gì đó, là người, là Tháp Tư Mễ.

Cậu ta không phải ra ngoài đi dạo sao.

Tên lính mới này sao lại không biết điều thế, thành viên Dạ Tập sao có thể phô trương như vậy.

Lẽ nào thằng nhóc đó đã bán đứng chúng ta.

Mã Nhân, người cầm Pháo Đài Lãng Mạn, chưa bao giờ công nhận Tháp Tư Mễ, cô gái có mái tóc hồng buộc hai bím này tính tình thẳng thắn, yêu ghét đều viết hết lên mặt, tuy đã mười lăm tuổi nhưng vẫn có thân hình loli, lùn lùn gầy gầy, lại còn ngực phẳng.

Còn chị đại Na Khiết Tháp là cựu tướng quân Đế quốc, vì không ưa sự mục nát của Đế quốc nên đã nhảy sang Quân Cách Mạng, trở thành người phụ trách Dạ Tập.

Tuy một mắt một tay, nhưng uy danh vẫn còn đó và lại túc trí đa mưu, là một sự tồn tại khiến Đế quốc đau đầu, Cứ bình tĩnh quan sát, chuẩn bị chiến đấu.

A, tránh ra, tránh ra.

Tháp Tư Mễ bây giờ đã có thể nói chuyện, quan tài đang rơi xuống, cậu sợ đến hồn bay phách lạc, ngã chết cũng chẳng sao, nếu mà đâm chết thêm mấy người thì tội lỗi lớn lắm, Mau tránh ra Tản ra.

Chị đại Na Khiết Tháp vừa dứt lời, các đồng đội xung quanh đều nhảy ra, nhưng vẫn giữ khoảng cách có thể hỗ trợ lẫn nhau, đây là sự ăn ý mà họ đã tích lũy qua nhiều trận chiến.

Ầm 160.

Quan tài càng lúc càng gần, cuối cùng kèm theo tiếng nổ lớn cắm xuống mặt đất.

Nhưng không phải rơi xuống một cách hỗn loạn, mà là dựng thẳng đứng trên mặt đất.

Chiêu này của Sa Chức cực kỳ đẹp mắt, thể hiện sự khống chế hoàn hảo của cô đối với khí và lực.

Tháp Tư Mễ không chết, chỉ là bị dọa mất một mạng.

Mọi người bao vây quan tài, đợi rất lâu không phát hiện điều gì bất thường, mới lại gần chọc chọc Tháp Tư Mễ đang nằm trên đất giả chết, Tên lính mới, có chuyện gì vậy.

Tháp Tư Mễ loạng choạng đứng dậy, kể lại chuyện đã gặp, lập tức bị mọi người trách mắng, vì làm như vậy quá mạo hiểm.

Nhưng Na Khiết Tháp lại nghĩ rằng tiệm quan tài đó tuyệt đối không phải là một cửa hàng bình thường, địa chỉ tiệm, lời nói của ông chủ, và cả năng lực khiến quý tộc phải tuân lệnh, rốt cuộc là thế lực nào.

Quân đội Đế quốc không thèm làm những chuyện như vậy, còn bên Quân Cách Mạng thì mình cũng không nhận được chỉ thị, có lẽ mình nên dành thời gian đến tiệm đó xem thử.

Đi vòng quanh quan tài xem đi xem lại, Có thể ném quan tài từ Đế Đô đến đây, đây rốt cuộc là thực lực cỡ nào.

Người nói là Xích Đồng, một cựu sát thủ Đế quốc bị chị đại Na Khiết Tháp dùng miệng lưỡi dụ dỗ qua, đế cụ của cô là yêu đao nhất kích tất sát, chỉ cần bị lưỡi đao làm bị thương, lời nguyền sẽ giết chết người bị thương.

Dĩ nhiên lời nguyền cũng có tác dụng với người sử dụng, nếu người sử dụng bị cắt trúng một chút, cũng sẽ bị giết.

Cho nên rào cản tâm lý khi sử dụng không nhỏ.

Đúng là lợi hại.

Băng quan này nặng ít nhất cũng phải bốn năm tấn, những người có mặt ở đây tự nhận không có sức mạnh và khả năng khống chế đó, Hy vọng không phải là kẻ địch.

Tháp Tư Mễ được đưa về, còn bị yêu cầu đi làm công, những hành động này trông có vẻ không giống kẻ địch, nhưng phán đoán cụ thể phải đợi sau này mới biết.

Bố Lan Đức, Lôi Âu Nại, hai người giúp Tháp Tư Mễ làm tang lễ cho hai người bạn của cậu ấy đi.

Chị đại lên tiếng, hai cỗ quan tài này dựng ở cửa cũng không phải là cách hay.

Ồ.

Đợi đã.

Tháp Tư Mễ lại ngăn họ lại, vì cậu vẫn hy vọng có thể hồi sinh hai người bạn đồng hành, Đợi đã.

Sao vậy.

Mọi người không hiểu.

Biết đâu họ còn có cơ hội hồi sinh.

Mọi người nhìn nhau mấy giây, rồi phá lên cười ha hả, Tháp Tư Mễ, trên thế giới này không có thứ gì có thể khiến người chết sống lại đâu.

Vẫn nên để bạn cậu nhập thổ vi an đi.

Không được, đợi thêm chút nữa.

Đỗ Lan rõ ràng nói có, tuy cơ hội không lớn, nhưng Tháp Tư Mễ vẫn quyết định tin vào tia hy vọng nhỏ nhoi này.

Tháp Tư Mễ kiên quyết không chôn cất, mọi người cũng chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý để hai cỗ băng quan trong căn cứ.

Nhưng họ vẫn phải khuyên nhủ Tháp Tư Mễ, trên đời không có thứ gì có thể hồi sinh thi thể, tuyệt đối không có, nhưng Tháp Tư Mễ lại nói không thông.

Càng tức hơn là, Tháp Tư Mễ còn phát danh thiếp tiệm quan tài cho họ, thật là xui xẻo.

Tháp Tư Mễ cũng không còn cách nào khác, Đỗ Lan đã nhét danh thiếp vào lòng cậu, sớm muộn gì cậu cũng phải phát ra.

Chiều mai cậu còn phải tiếp tục ra chợ phát.

Sau này buổi sáng tu luyện, buổi chiều làm việc, buổi tối ám sát, một ngày của Tháp Tư Mễ thật là phong phú.

Ngày hôm sau, Tháp Tư Mễ đúng giờ đến tiệm quan tài, bên trong vẫn như cũ, chỉ có hai cha con ông chủ đang chơi cờ, loại quân cờ đen trắng đó lại là một loại cờ chưa từng thấy qua.

Đây là cờ vây, chơi rất đơn giản, ai vây được phạm vi bàn cờ lớn hơn thì cuối cùng sẽ thắng.

Đỗ Lan nói.

Sa Chức liền tiếp lời giáo dục: Giống như Quân Cách Mạng của cậu vậy, Tháp Tư Mễ, thực ra bây giờ các cậu chỉ là một đám ô hợp, thủ đoạn ám sát này là một con dao hai lưỡi.

Dùng tốt có thể làm tổn thương địch một nghìn, dùng không tốt cũng có thể tự tổn hại tám trăm.

Nước cờ của Sa Chức so với Đỗ Lan càng rộng lớn hơn, vì thành tựu trong quá khứ của Sa Chức còn mạnh hơn Đỗ Lan rất nhiều, cô từng thống trị một đế quốc cấp vũ trụ.

Còn Đỗ Lan nhiều nhất cũng chỉ là gây rối vặt vãnh trên Trái Đất.

Ám sát tham quan ô lại chẳng lẽ không đúng sao.

Tháp Tư Mễ cho rằng Dạ Tập là một tổ chức chính nghĩa.

Tuy Sa Chức là một cô bé, nhưng cũng không thể phủ nhận hành vi chính nghĩa của họ.

Sa Chức liếc Tháp Tư Mễ một cái, rồi đặt một quân cờ xuống nói, Mục đích các người ám sát quan viên Đế quốc là gì.

Dĩ nhiên là để làm suy yếu sức mạnh của Đế quốc, giảm bớt trở ngại khi Quân Cách Mạng phát động phản công.

Tháp Tư Mễ nói những gì chị đại đã dạy cậu.

Sai.

Sa Chức lại đặt một quân nữa, đại long đã thành, chiếm gần hết nửa bàn cờ.

Đỗ Lan đã hết thời, thân là phụ thân lại bị chính con gái mình đánh bại, Đỗ Lan che mặt.

Sai hoàn toàn.

Sa Chức tung hoành ngang dọc, trong mắt ánh sao lấp lánh.

Chúng tôi sai ở đâu.

Rõ ràng mình đến làm công, sao lại biến thành đi học vậy, Tháp Tư Mễ trong lòng thấy kỳ lạ, nhưng tranh luận vẫn phải tranh luận.

Cậu cảm thấy Dạ Tập làm không sai, chính là nên làm như vậy mới đúng.

Các người sai ở chỗ đã xem thủ đoạn là mục đích, giống như cờ vây, đặt quân chỉ là thủ đoạn, chiếm đất mới là mục đích.

Sa Chức đứng dậy, tuy rất thấp, nhưng khí thế lại có thể áp đảo Tháp Tư Mễ, Mục đích của việc ám sát là để nhiều người hơn biết đến sự mục nát của Đế Đô chứ không phải để làm suy yếu sức mạnh của Đế Đô, một đế quốc ngàn năm sao có thể vì bị thương một chút da lông mà suy yếu.

Chương 682

Chỉ cần hoàng đế Đế quốc vung tay ban thưởng vàng bạc quyền vị, dù là Quân Cách Mạng cũng sẽ bị mua chuộc trong chốc lát.

Những gì các người làm căn bản là bỏ gốc lấy ngọn.

Tháp Tư Mễ, ngươi có biết điều quan trọng nhất của cách mạng là gì không.

Tháp Tư Mễ bị Sa Chức nói cho lùi lại một bước, Đỗ Lan dụi dụi mắt, một luồng khí thế đế vương từ thân thể nhỏ bé của Sa Chức phun trào ra hình thành một con rồng vàng khổng lồ, lẽ nào Sa Chức chính là chân mệnh thiên tử trong truyền thuyết.

Không hổ là con gái của mình, nói vậy thì mình chính là thiên mệnh rồi, Đỗ Lan lại tự luyến.

Điều quan trọng nhất của cách mạng là gì.

Tháp Tư Mễ không biết, đồng đội của cậu vì đủ loại lý do mới tụ tập lại với nhau, tuy có mục tiêu chung nhưng chưa từng có ai nói cho cậu biết cách mạng cần làm gì.

Thiếu niên thuần phác này cứ ngỡ chỉ cần ám sát vài kẻ ác, chính là đã cống hiến cho cách mạng.

Cậu quên mất đế quốc ngàn năm, lãnh thổ rộng lớn và tài sản khổng lồ không phải là một nhóm nhỏ người nổi dậy là có thể lật đổ, hơn nữa còn là một Quân Cách Mạng ai cũng có tư dục riêng.

Quan trọng nhất là.

Quan trọng nhất là một lãnh tụ có sức hút và hiểu sâu sắc mục tiêu phấn đấu của mình.

Tháp Tư Mễ, trong thời gian tới, ta sẽ huấn luyện ngươi trở thành một lãnh tụ như vậy.

Sa Chức rất nghiêm túc, cô cho rằng một thủ lĩnh ưu tú mới là mấu chốt cho thắng lợi của cách mạng.

Mã Nhân, người cầm Pháo Đài Lãng Mạn, vì lo lắng lính mới Tháp Tư Mễ sẽ phản bội Dạ Tập, nên đã cùng đồng đội chiến đấu Hi Nhĩ lén lút theo dõi Tháp Tư Mễ đến nơi làm việc.

Tuy theo thiết lập thông thường, nhân vật ndere thường có tóc vàng buộc hai bím, còn tóc hồng thường là phúc hắc.

Mã Nhân, cô gái tóc hồng buộc hai bím này, rõ ràng là ndere đã chiến thắng phúc hắc.

Thân thể nhỏ nhắn lại còn ngực phẳng, nhưng Mã Nhân đã là thành viên kỳ cựu của Dạ Tập, Pháo Đài Lãng Mạn có thể chuyển hóa tinh thần lực thành pháo đạn, có thể thấy tinh thần lực của cô rất mạnh, tự xưng là càng nguy hiểm thì càng mạnh mẽ, chỉ là thiếu năng lực cận chiến, cần một đồng đội yểm trợ.

Hi Nhĩ, chính là đồng đội của Mã Nhân, nữ, cao hơn Mã Nhân, ngực cũng đầy đặn hơn Mã Nhân, mái tóc dài màu tím, là một nhân vật mặc sườn xám hiếm hoi không có búi tóc.

Ngốc nghếch tự nhiên, ngoài ám sát ra thì không làm tốt việc gì, đế cụ là Vạn Vật Lưỡng Đoạn, một cây kéo lớn gần bằng chiều cao của Hi Nhĩ.

Hai cô gái đều mặc áo choàng che mặt, dù sao cũng là sát thủ, tuy dung mạo của Mã Nhân chưa bị quân đội Đế quốc biết đến, nhưng Hi Nhĩ đã là tội phạm giết người bị truy nã, nên cần có sự ngụy trang cơ bản, cũng không thể để đế cụ bị người khác phát hiện.

Trên thế giới này, đế cụ tổng cộng chỉ có bốn mươi tám cái, loại vũ khí vĩ đại không thể sao chép này, trải qua ngàn năm vẫn là mục tiêu cuối cùng của vô số chiến sĩ khao khát sức mạnh.

Ban đầu đế cụ thuộc về lực lượng vũ trang tối cao của Đế quốc, nhưng trong cuộc loạn lạc của Đế quốc mấy trăm năm trước, một phần đế cụ đã thất lạc ra dân gian, thậm chí bị Quân Cách Mạng nắm giữ, trở thành sức mạnh quý giá để đối kháng Đế quốc.

Đế cụ cần phải có cùng bước sóng với người sử dụng, và cần có thể chất cường tráng mới có thể điều khiển.

Đế cụ có một quy tắc, đó là hai bên sở hữu đế cụ chiến đấu, tất có một bên sẽ chết.

Mã Nhân và Hi Nhĩ thấy Tháp Tư Mễ trên đường đi đã phát danh thiếp cho rất nhiều người, mất rất nhiều thời gian mới đến được tiệm quan tài.

Đây là dưới chân hoàng cung.

Hi Nhĩ giật mình, dưới bức tường thành khổng lồ lại có một tiệm quan tài, ông chủ ở đây rốt cuộc là ai, đây không phải là nơi bình thường, cấm quân qua lại, uy nghiêm của hoàng đế, hoàng cung chính là trung tâm của Đế quốc, đỉnh cao quyền lực của Đế quốc, sao có thể cho phép một tiệm quan tài mở ở đây.

Kỳ lạ.

Mã Nhân cũng phát hiện vấn đề, có thể đứng vững ở đây và còn có thể mở tiệm một cách đường hoàng như vậy, ông chủ tiệm và hoàng đế nhất định có quan hệ.

Tên lính mới làm việc ở cửa hàng này, nhất định có vấn đề.

Nhưng Mã Nhân không ngốc, cũng biết không nên bứt dây động rừng, nên đã tìm một con hẻm nhỏ đối diện đường để ẩn nấp, quan sát mọi động tĩnh trong tiệm.

Tháp Tư Mễ, hôm nay có hàng chuyển phát nhanh, cậu đến thao trường của hoàng cung nhận một chút.

Nhớ đeo bảng tên vào, không thì bị binh sĩ hoàng cung bắt ta không quản cậu đâu.

Còn nữa, kiện hàng này có liên quan mật thiết đến việc hồi sinh bạn đồng hành của cậu, cậu đừng có lơ là.

Ông chủ, cuối cùng ông cũng chịu giúp tôi.

Tháp Tư Mễ không thể tin nổi nhìn Đỗ Lan, Cảm ơn, ông chủ. 161.

Đừng cảm ơn ta, cảm ơn sư phụ của cậu là Sa Chức đi, đã cô ấy đã nhận cậu làm đệ tử, cậu chính là người nhà rồi, ta tuyệt đối sẽ không keo kiệt đâu.

Đi đợi đi, hàng chuyển phát nhanh sắp đến rồi.

Vâng.

Tháp Tư Mễ kích động, cuối cùng cậu cũng có thể hồi sinh bạn đồng hành.

Đây là lần đầu tiên Tháp Tư Mễ đi cửa sau vào hoàng cung, không biết trong hoàng cung sẽ như thế nào nhỉ.

Có thể vào hoàng cung thật là tuyệt vời, sau này về quê có thể khoe với mọi người rồi.

Két Cửa sau mở ra.

U ám, giống như đi vào một khe núi hiểm trở, chỉ có một vệt sáng trên trời cho Tháp Tư Mễ biết bây giờ là ban ngày, hai bên toàn là những cỗ quan tài xếp chồng lên nhau chi chít, quá cao quá dốc tạo thành vách tường.

Đây chính là nhà kho của tiệm quan tài, nhiều quan tài như vậy đều được chất trong hoàng cung.

Hai cha con ông chủ rốt cuộc là ai.

Tháp Tư Mễ lần đầu tiên nảy sinh nghi ngờ, lẽ nào ông chủ là họ hàng của hoàng đế.

Vậy không phải là kẻ địch của mình sao.

Tháp Tư Mễ thầm nghĩ.

Đi khoảng mười mấy phút, mới từ lối đi chật hẹp toàn quan tài đi ra, phía trước chính là những cung điện lầu gác huy hoàng, kiến trúc xa hoa nhất trong toàn bộ Đế Đô, lấp lánh dưới ánh mặt trời, một cung điện lớn đầy áp lực.

Cạch Một đội cận vệ mặc khôi giáp đi ngang qua Tháp Tư Mễ một cách ngay ngắn, khiến cậu không tự chủ được mà ưỡn ngực, để các cận vệ thấy được bảng tên của tiệm quan tài.

Quả nhiên đeo bảng tên sẽ không có chuyện gì, Tháp Tư Mễ gan lớn, nhưng thao trường rốt cuộc ở đâu.

Thằng nhóc, ngươi đang làm gì đấy.

Tháp Tư Mễ giật mình, quay đầu lại thì thấy một gã khổng lồ như tháp sắt đang nhìn chằm chằm vào cậu.

Là ông chủ bảo tôi đến thao trường.

Tháp Tư Mễ nhanh chóng nói.

Ngươi là người của Đỗ Lan.

Gã khổng lồ đó hai bên đầu có hai cái ăng ten, bộ khôi giáp trên người vừa nhìn đã biết không phải là vật tầm thường, chính là Bố Đức đại tướng quân, thống soái quân sự tối cao của Đế quốc.

Dĩ nhiên trong mắt Đỗ Lan, vị này thay vì nói là thống soái quân sự, không bằng nói là vệ sĩ của hoàng đế.

Vâng.

Theo ta, thao trường ở bên kia.

Bố Đức đại tướng quân đích thân dẫn đường đưa Tháp Tư Mễ đến thao trường, Nhớ kỹ, về nói với Đỗ Lan, hoàng đế vẫn đang đợi thuốc trường sinh bất tử của hắn.

Bảo hắn đừng quên.

Gã phương sĩ đáng chết, Bố Đức nghĩ Đỗ Lan là một phương sĩ được hoàng đế tin tưởng sâu sắc.

Nhưng những việc Đỗ Lan làm quá tổn hại đến thể thống hoàng tộc, chỉ là tiểu hoàng đế đối với Đỗ Lan cực kỳ tin tưởng, Bố Đức đại tướng quân cũng không có cách nào.

Thuốc trường sinh bất tử.

Tháp Tư Mễ nuốt nước bọt, xem ra Đỗ Lan thật sự có bản lĩnh, quá tốt rồi quá tốt rồi, vậy thì bạn đồng hành của mình cũng được cứu rồi.

Thao trường không có mấy người, rất yên tĩnh, cũng không biết sẽ có thứ gì đến.

Yên tĩnh, dường như không còn âm thanh nào nữa, ngay cả tiếng cận vệ đi qua bên ngoài cũng như không còn, Tháp Tư Mễ cảm thấy mình đã tiến vào một không gian khác.

Cưỡi sấm sét, đi cùng mây đen chớp giật, trời đất thai nghén, đại địa chứng danh.

Ầm ầm, ầm ầm, ầm Tháp Tư Mễ kỳ lạ thấy trên bầu trời hoàng cung đột nhiên có mây đen, rõ ràng trước đó còn là trời quang mây tạnh.

Ngay lúc cậu đang phàn nàn thời tiết thay đổi nhanh, cậu thấy một tia sét từ trong mây đen giáng xuống.

Ầm Trúng ngay giữa thao trường, Tháp Tư Mễ tóc tai dựng đứng, tất cả cửa sổ kính trong toàn bộ hoàng cung trong nháy mắt đều vỡ nát.

Tháp Tư Mễ đã không còn nghe thấy tiếng kính vỡ nữa, tai cậu bị tiếng sấm nổ đến rách màng nhĩ, căn bản không nghe thấy âm thanh nào khác.

Rốt cuộc là cái gì.

Tháp Tư Mễ bị thổi bay đập vào tường, sao lại có một tia sét giáng xuống chứ.

Chương 683

Trong hoàng cung, đại thần và hoàng đế đều bị dọa giật mình, tiểu hoàng đế còn tè ra quần.

Cận vệ trong hoàng cung cũng chỉ có Bố Đức đại tướng quân đứng vững, những người khác đều bị uy lực của tiếng sấm kinh hoàng làm cho tê liệt.

Cả Đế Đô đều nghe thấy tiếng sấm, một tia sét giữa ban ngày.

Mã Nhân.

Hi Nhĩ.

Hai cô gái đang giám sát tiệm quan tài cũng bị dọa giật mình, loại sét này trước đây rất hiếm thấy, mà còn đánh vào hoàng cung, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mỗi tế bào của Tháp Tư Mễ đều đang gào thét, nhưng cậu vẫn cố gắng đứng dậy, nhìn qua, nơi bị sét đánh trúng trong thao trường, xuất hiện một cây búa.

Hình vuông vức, cán ngắn, trên cán còn có một vòng da.

Đế cụ.

Tháp Tư Mễ biết sự tồn tại của đế cụ, nên cho rằng vũ khí có sức mạnh như vậy nhất định là đế cụ.

Cậu cũng không đoán sai.

Đế cụ.

Bố Đức đại tướng quân chạy đến cũng nghĩ như vậy, hơn nữa còn là đế cụ hoàn toàn mới, không nằm trong bốn mươi tám đế cụ ngàn năm, Đây là tác phẩm của Đỗ Lan sao.

Đây là hàng chuyển phát nhanh sao.

Tháp Tư Mễ nghiến răng đứng dậy, từng bước đi qua.

Đây là mấu chốt để hồi sinh bạn đồng hành của mình, mình phải mang về tiệm giao cho ông chủ, có niềm tin này, cậu cũng liều mạng.

Thiếu niên, nguy hiểm.

Bố Đức đại tướng quân có thể cảm nhận được sức mạnh ngạo nghễ của cây búa này, nhưng ông không thấy cây búa tấn công Tháp Tư Mễ, chỉ thấy Tháp Tư Mễ nghiến răng dùng hết sức cũng không nhấc nổi cây búa này.

Trên mảnh đất cháy đen, cây búa chỉ lún một góc vào mặt đất mà thôi, có cần phải tốn sức như vậy không.

Bố Đức đại tướng quân không tin cây búa này không nhấc nổi, Tránh ra, thiếu niên, để ta.

Chỉ tiếc đây không phải là một cây búa bình thường, mà là đế cụ Lôi Thần Chi Chùy Thánh Điện, ngoài người được công nhận ra không ai có thể nhấc lên được, trừ phi có người sở hữu sức mạnh vượt qua cây búa.

Nhưng nếu có sức mạnh vượt qua cây búa, người như vậy nếu tồn tại cũng không cần phải dựa vào đế cụ.

Đỗ Lan mỉm cười, quả nhiên là vợ mình, làm việc thật đáng tin cậy, Đến lúc báo thù rồi.

Vô số người tụ tập đến thao trường, nhưng không ai có thể nhấc được cây búa này, có thể thấy cây búa này không phải người thường có thể điều khiển.

Đây là tác phẩm của Đỗ Lan tiên sinh, thật lợi hại, sức mạnh này tuyệt đối vượt qua bốn mươi tám đế cụ do tiên tổ chế tạo.

Xem ra thuốc trường sinh bất tử của trẫm cũng sắp có rồi.

Tiểu hoàng đế đã thay quần cũng xuống xem náo nhiệt, chính hắn đã đích thân nghênh đón Đỗ Lan và họ đến thế giới này trong hoàng cung, biết Đỗ Lan không phải người thường, nên mới ban cho Đỗ Lan quyền lực vô biên, hắn chỉ cầu một thứ là thuốc trường sinh bất tử.

Còn đại thần thì hận đến nghiến răng, tiểu hoàng đế bây giờ ngày càng coi trọng Đỗ Lan, không phải là hiện tượng tốt.

Mà sát thủ mình phái đi không một ai trở về, đối với Đỗ Lan vô cùng kiêng kỵ, bây giờ căn bản không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ố, mỗi người đều lên thử xem, ai có thể nhấc được đế cụ, trẫm sẽ ban thưởng cho người đó trăm dặm ruộng tốt.

Tiểu hoàng đế không tin cả hoàng cung không có ai nhấc được đế cụ này.

Nghe có thưởng, ai nấy đều như được tiêm máu gà lao lên.

Đáng tiếc vẫn không ai thành công.

Tháp Tư Mễ ngồi trên đất, ngơ ngác nhìn mọi thứ, cậu là người đầu tiên lên thử hoàn toàn không nhấc nổi, cây búa dường như đã hòa làm một với mặt đất, muốn nhấc cây búa lên thì phải nhấc cả mặt đất lên, không ai làm được.

Ngươi đã đến giờ rồi, sao ngươi còn ở đây lười biếng.

Sa Chức đến tìm Tháp Tư Mễ, nhưng nhìn bộ dạng của họ cũng biết thứ mà mẹ mình làm ra quá mạnh, căn bản không có ai nhấc nổi, Ngươi về trước đi.

Tháp Tư Mễ không đi, vì cậu thấy Sa Chức đi tới, tất cả người lớn đều nhường đường, cậu biết địa vị của cô bé này trong hoàng cung giống như công chúa vậy.

Sa Chức, ngươi cũng muốn thử sao.

Trẫm đã nói rồi, ai nhấc lên được sẽ được thưởng trăm dặm đất phong.

Sa Chức không để ý, chỉ nắm lấy cán búa, sét trên trời lại một lần nữa sáng lên, như tiếng trống trận vang dội.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Sa Chức, họ không tin cô bé này có thể nhấc được đế cụ mà họ đều không nhấc nổi, nhưng sự thật lại tàn khốc phá vỡ ảo tưởng của họ.

Sa Chức tay phải nhấc lên, từng tia sét từ trên trời hội tụ về phía cây búa, cả cây búa đều bị sét bao bọc, không chỉ có vậy.

Sét trên trời từng chút một hội tụ trên cánh tay Sa Chức, giống như máy in 3D tạo ra cho Sa Chức một chiếc găng tay kim loại.

Cùng với ánh sáng chói lòa, Sa Chức dường như biến thành Lôi Thần Bắc Âu, cây búa đã bị cô thuần phục.

Sao có thể.

Mọi người đều kinh ngạc đến rớt cả mắt kính.

Đế cụ mạnh mẽ như vậy, đế cụ khó thuần phục như vậy, lại bị một cô bé thuần phục.

Chuyện này không khoa học.

Tháp Tư Mễ đi, chúng ta không có thời gian lãng phí.

Ngươi ngay cả đế cụ chuẩn bị cho ngươi cũng không nhấc nổi, thật là mất mặt.

Sa Chức vô tình đả kích Tháp Tư Mễ, Còn cần phải huấn luyện nhiều hơn.

Tháp Tư Mễ không nói nên lời, những gì Sa Chức nói đều là sự thật.

Bộ đế cụ Liên Minh Báo Thù: Lôi Thần Chi Chùy Thánh Điện.

Tín Niệm Cương Thuẫn Mỹ Lợi Kiên.

Cuồng Chiến Chi Huyết Hạo Khắc.

Bách Bộ Xuyên Dương Ưng Nhãn.

Vạn Độc Tri Chu.

Cương Thiết Cương Thi Hoàng Kim. 162.

Lôi Thần Chi Chùy, Tháp Tư Mễ hoàn toàn không nhấc nổi, nhưng đã là đế cụ chuẩn bị cho cậu, Sa Chức tất sẽ có cách để cậu cầm được, chỉ là cây búa đè lên người, giống như bị một ngọn núi lớn đè lên, Tháp Tư Mễ căn bản không động đậy nổi.

Sư phụ, con không được, con sắp bị đè bẹp rồi.

Tháp Tư Mễ vác cây búa trên lưng, toàn thân xương cốt như muốn rã rời, Sư phụ, con sắp chết rồi, sắp chết rồi.

Cố gắng thêm một giờ nữa.

Sa Chức biết tiềm năng của Tháp Tư Mễ vẫn chưa được ép ra hoàn toàn, đợi đến khi Tháp Tư Mễ chỉ còn một hơi thở thì cho ăn Tiên Đậu là được, huấn luyện chính là khổ như vậy.

Nói là đi làm công, thực chất là bị huấn luyện, trong tiệm vẫn chỉ có một mình Đỗ Lan.

Không có khách, hắn buồn chán nhìn ra ngoài, thì thấy hai người mặc áo choàng đứng ở góc hẻm nhỏ cứ nhìn về phía này.

Hai cô gái lén lút, Đỗ Lan cười.

Anh ta đang vẫy tay với chúng ta kìa, làm sao bây giờ, Mã Nhân.

Ngoài chiến đấu ra, Hi Nhĩ đều nghe theo Mã Nhân. 163.

Mã Nhân cắn răng, đã bị phát hiện thì mình cũng không cần phải trốn nữa, không vào hang cọp sao bắt được cọp con, mình phải vào sâu hang ổ của địch để tìm thông tin, Chúng ta vào đi.

Đỗ Lan thấy mình vẫy tay có tác dụng, mỉm cười, hai vị này chắc là Mã Nhân và Hi Nhĩ, Hai vị đã đứng đó nhìn rất lâu rồi, có phải muốn mua quan tài không.

Ngươi mới muốn mua quan tài ấy.

Mã Nhân tức giận, thứ xui xẻo như vậy, cô mới không cần, vừa nói vừa đánh giá cửa tiệm không lớn này.

Tháp Tư Mễ rõ ràng là đi làm công, lại không ở trong tiệm, có gì đó kỳ quặc.

Hai cô em gái như hoa như ngọc cứ đứng ở góc đường nhìn vào tiệm này, không phải để mua quan tài, lẽ nào là để ý ông chú này của tôi.

Hai cô có mắt nhìn đấy, một ông chú đẹp trai, tài giỏi phi thường như tôi không có nhiều đâu, nhưng tôi rất tiếc phải báo cho hai cô biết, tôi đã là hoa có chủ rồi.

Thật muốn cho gã đàn ông này một viên đạn.

May mà Hi Nhĩ kéo Mã Nhân lại, nói, Chúng tôi chỉ xem bừa thôi, xem bừa thôi.

Vậy thì cứ xem bừa đi, tôi chuẩn bị trà cho hai cô.

Nói rồi Đỗ Lan còn nở một nụ cười quyến rũ với hai cô gái, Mã Nhân càng nhìn càng tức giận, còn Hi Nhĩ mặc sườn xám thì lại đỏ mặt.

Mời, cái này miễn phí.

Đỗ Lan bưng hai tách trà ra, Xem có hài lòng không, có thể mang một cỗ về.

Hứ, chúng tôi không cần.

Vẫn không thấy bóng dáng Tháp Tư Mễ, cậu ta rốt cuộc ở đâu.

Mã Nhân càng nghĩ càng kỳ lạ. 164.

Hi Nhĩ rất lịch sự lấy trà, bắt đầu uống, cô sẽ cố gắng để mình làm ít việc nhất có thể, vì cô biết nếu mình động thủ không biết sẽ gây ra loạn gì, không bằng ngồi một bên uống trà, Vị trà này thật kỳ lạ.

Hi Nhĩ, đừng uống lung tung, là địch hay bạn còn chưa biết đâu.

Mã Nhân giật lấy tách trà, lại phát hiện tách trà đã cạn,.

Hi Nhĩ không sao chứ.

Không sao, chỉ cảm thấy đầu hơi chóng mặt Bịch, Hi Nhĩ ngã sõng soài trên đất, bất tỉnh.

Có độc.

Mã Nhân nhanh như chớp giơ Pháo Đài Lãng Mạn lên nhắm vào Đỗ Lan, Ngươi đã làm gì Hi Nhĩ.

Đỗ Lan mặt mày vô tội, dường như việc cô gái bất tỉnh không liên quan gì đến hắn, giống như trà mà Hi Nhĩ uống không phải do hắn chuẩn bị, giống như đế cụ Cuồng Chiến Chi Huyết không phải do hắn cho vào trà, dù sao hắn giả vờ rất vô tội.

Hi Nhĩ, Hi Nhĩ.

Mã Nhân gọi đồng đội hai tiếng, Hi Nhĩ vẫn không tỉnh lại.

Cuồng Chiến Chi Huyết Hạo Khắc, sẽ khiến chủ nhân đế cụ sở hữu thể chất cường hãn vô cùng, và có sức phá hoại khổng lồ, rất hợp với Hi Nhĩ hậu đậu.

Đỗ Lan thậm chí đã có thể dự đoán được cảnh Dạ Tập bị Hi Nhĩ làm cho rối tung lên, cô gái uống đế cụ này có sức chiến đấu gây rối loạn còn mạnh hơn gấp trăm lần so với lúc ngốc nghếch tự nhiên trước đây.

Đế cụ của Đỗ Lan khác với bốn mươi tám đế cụ do hoàng đế Đế quốc ngàn năm trước tập hợp tài phú và quyền lực của Đế quốc để chế tạo, chỉ cần đế cụ Báo Thù chọn trúng người sử dụng, người sử dụng không cần phải trả giá mà có thể liên tục nhận được sức mạnh do đế cụ Báo Thù cung cấp, và không gây gánh nặng cho người sử dụng.

Mau đưa thuốc giải ra, không thì tôi bắn đấy.

Mã Nhân đã truyền tinh thần lực vào.

Chương 684

Cô bé, đừng vội, đừng vội, đồng đội của cô chỉ ngủ thiếp đi thôi, cô dìu cô ấy lên lầu nghỉ ngơi một chút là không sao đâu.

Mã Nhân cũng phát hiện hơi thở của Hi Nhĩ đều đặn, sắc mặt như thường, đúng là không giống trúng độc.

Cô còn đang bĩu môi, đúng là tướng ngủ của một người ngốc nghếch tự nhiên.

Hi Nhĩ thật sự ngủ rồi, nhưng tất cả chuyện này nhất định có liên quan đến người đàn ông trước mặt, Mã Nhân không tin vào tà ma, cứ ở lại xem hắn định giở trò gì.

Lên lầu, thì lên lầu, lẽ nào mình còn sợ sao.

Lên lầu, Sa Chức đang huấn luyện Tháp Tư Mễ.

Tên lính mới.

Mã Nhân gần như là kéo lê Hi Nhĩ lên lầu, Hi Nhĩ thân hình cao ráo nóng bỏng, còn Mã Nhân chỉ là một cô bé, cô bé kéo chị gái, thật là tốn sức.

Nhưng vừa lên lầu, Mã Nhân đã thấy Tháp Tư Mễ mồ hôi như mưa, chỉ thấy cậu vác một cây búa trên lưng, hai chân cứ run rẩy, mồ hôi lã chã rơi xuống đất.

Mà bên cạnh Tháp Tư Mễ còn có một cô bé nhỏ hơn cả mình đang ngồi ăn bánh ngọt.

Sa Chức chỉ cần nhìn một cái là biết ba mình đã tặng đi Cuồng Chiến Chi Huyết, nhãn lực của phụ thân vẫn rất tinh tường.

Cuồng Chiến Chi Huyết cũng đã thừa nhận cô gái tóc tím này, không hề có sự chống cự, so với Lôi Thần Chi Chùy bây giờ vẫn chưa thừa nhận Tháp Tư Mễ, Hi Nhĩ thuận lợi hơn nhiều.

Đặt Hi Nhĩ lên ghế sofa, Mã Nhân mặt mày âm trầm đứng trước mặt Tháp Tư Mễ, Tháp Tư Mễ, cậu đang làm gì vậy.

Bộ dạng này trông thế nào cũng không phải là đi làm công, càng giống như đang huấn luyện.

Đáng tiếc Tháp Tư Mễ sắp mất đi ý chí, sức nặng của Lôi Thần Chi Chùy đè lên người cậu khiến toàn thân mềm nhũn, hồn bay phách tán, làm sao còn có thể lên tiếng trả lời.

Bây giờ đừng nói là nói chuyện, ngay cả suy nghĩ cũng không thể.

Yên lặng, tâm trí của Tháp Tư Mễ đang ở thời điểm quan trọng nhất, nếu cậu ấy phân tâm sẽ công cốc.

Sa Chức đưa đĩa bánh ngọt đến trước mặt Mã Nhân, Ăn không.

Những chiếc bánh ngọt đó màu sắc tươi tắn, còn có trái cây tươi điểm xuyết, khiến người ta thèm ăn, thèm nhỏ dãi.

Mùi vị ngọt ngào chui vào mũi Mã Nhân, khiến não cô mọc ra vô số xúc tu nhỏ vươn về phía bánh ngọt.

Ngon quá.

Tại sao lại ngon như vậy.

Mềm xốp thơm ngọt, tan ngay trong miệng, vị ngon tuyệt vời, ngon đến mức bùng nổ.

Đây rốt cuộc là bánh ngọt gì.

Tại sao lại ngon như vậy.

Đây dĩ nhiên không phải là bánh ngọt bình thường, mà là được làm từ nguyên liệu của loài nguy hiểm siêu cấp trong truyền thuyết và các loại thực phẩm hoang dã hiếm có của Đế quốc, cộng thêm tay nghề độc đáo của Địch Ny Toa, tạo thành Đế Hoàng Cao Điểm không thua kém gì đế cụ.

Coi như là lúc làm đế cụ, Địch Ny Toa tiện tay chuẩn bị đồ ăn vặt cho con gái.

Những chiếc bánh ngọt hoàng đế này ngoài ngon ra còn có công dụng làm đẹp và giữ dáng, đối với phụ nữ mà nói là thứ tốt ngàn vàng khó cầu.

Mã Nhân bị bánh ngọt của Sa Chức mua chuộc, ăn một miếng là không thể dừng lại, ăn liền mấy cái, cho đến khi không thể ăn nổi nữa.

Em gái nhỏ, chị ăn nhiều quá rồi.

Mã Nhân thấy Sa Chức mắt to tròn nhìn mình, liền ngại ngùng.

Không sao, chỗ này tôi gói lại cho chị mang về.

Sa Chức nói.

Mã Nhân muốn từ chối, nhưng lại không thể từ chối được vị ngon của bánh ngọt hoàng đế, lại gật đầu đồng ý.

Đến tối, Hi Nhĩ tỉnh lại, Tháp Tư Mễ ăn Tiên Đậu hồi phục lại cũng nên về rồi.

Tối nay Tháp Tư Mễ còn phải đi săn Trảm Thủ Tán Khắc.

Tán Khắc vốn là một tên đao phủ quái dị phục vụ cho đại thần, không ngừng chém đầu không ngừng chém đầu, khiến tâm lý hắn bị méo mó.

Hắn biến việc chém đầu thành sở thích, mỗi đêm đều ra đường giết người chém đầu một cách bừa bãi.

Trên người hắn có một đế cụ trộm được, tên là Ngũ Thị Vạn

Năng Quan Sát Giả, có thể giúp người sử dụng có được năng lực động thị, viễn thị, thấu thị, tương lai thị, huyễn thị, là một đế cụ phụ trợ vô cùng mạnh mẽ.

Đặc biệt là năng lực thấu thị, có thể nói là phúc âm của tất cả đàn ông.

Đây là lần đầu tiên Tháp Tư Mễ gặp phải kẻ địch có đế cụ, hoàn toàn khác với những kẻ địch trước đây, gần như là một trời một vực.

Đặc biệt là Ngũ Thị Vạn Năng, có thể nhìn thấu nội tâm của kẻ địch, còn có thể đoán trước hành động của kẻ địch, một sát thủ mới vào nghề như Tháp Tư Mễ căn bản không phải là đối thủ.

Vì vậy, Sa Chức lo lắng cho đệ tử, đã đặc biệt ra ngoài vào buổi tối để bảo vệ Tháp Tư Mễ.

Trảm Thủ Tán Khắc là một tráng niên trung niên, đế cụ là con mắt thứ ba dán ở giữa trán, vũ khí là hai thanh đoản kiếm lưỡi rộng.

Tháp Tư Mễ cầm thanh đại kiếm hai tay, căn bản không có cơ hội tiếp cận, mỗi lần đều bị Trảm Thủ Tán Khắc phòng ngự phản kích.

Rất nhanh trên người đã có nhiều vết thương, máu chảy không ngừng.

Không có đế cụ, Tháp Tư Mễ vô cùng tự trách, rõ ràng có đế cụ mạnh mẽ như Lôi Thần Chi Chùy, nhưng mình lại không thể sử dụng, đều là do mình quá vô dụng.

Là do mình quá vô dụng a Trảm Thủ Khố Khắc không đơn giản giết chết kẻ địch, hắn sẽ không ngừng ép buộc kẻ địch, khiến kẻ địch cầu xin tha thứ, cuối cùng mới là một nhát chí mạng cắt đứt cổ, để nạn nhân nếm trải sự tuyệt vọng.

Nhìn lại chiến trường, Tháp Tư Mễ liên tục bị thương, tuy nghiến răng không cầu xin tha thứ, nhưng muốn chiến thắng là hoàn toàn không thể.

Sa Chức liên tục lắc đầu, thực lực của tên đệ tử này đúng là quá kém.

Ra đây.

Sa Chức không hề ẩn thân, nên đã bị năng lực viễn thị của Trảm Thủ Tán Khắc phát hiện.

Sư phụ.

Tháp Tư Mễ không ngờ Sa Chức lại ở đây.

Sư phụ.

Chẳng trách ngươi thực lực yếu kém như vậy, hóa ra là học võ nghệ với một con nhóc.

Ha Thật là buồn cười, một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi và một thiếu niên mười mấy tuổi, lại là đứa trẻ làm sư phụ, trò đóng vai gia đình này không phải là muốn cười chết người sao.

Nhưng dù là cô bé, cũng chém cho ngươi xem, cứ để cô bé này chết trong tay người mà nó yêu quý nhất đi.

Năng lực huyễn thị khởi động, có thể khiến kẻ địch nhìn thấy ảo ảnh người mình yêu thương.

Sư phụ.

Tháp Tư Mễ đã gặp phải ảo ảnh rồi, trong ảo ảnh cậu thấy Sayo, người bạn thanh mai trúc mã của mình, đáng tiếc đó chỉ là ảo ảnh, Sayo thật sự vẫn còn trong quan tài, Tất cả đều là ảo ảnh, đừng tin.

Vô dụng thôi, vô dụng thôi, dù ngươi có la hét thế nào cô ta cũng không nghe thấy đâu.

Bây giờ cô ta chỉ có thể đứng đó đợi ta chặt đầu.

Ha Sư phụ.

Tháp Tư Mễ tuy tin rằng sư phụ sẽ không dễ dàng bị giết như vậy, nhưng vẫn không tránh khỏi lo lắng.

Trảm Thủ Tán Khắc càng lúc càng gần, mắt thấy sắp vung kiếm chém đầu Sa Chức.

Tháp Tư Mễ đã thấy, thấy mắt của sư phụ mình từ màu đen biến thành viên ngọc bích màu xanh lam với những đường tơ đỏ, nghe thấy giọng nói của Sa Chức: Sự yên tĩnh hiếm có, tên nhà ngươi sao lại không biết điều thế nhỉ.

Sa Chức trong ảo ảnh thấy được đủ loại chuyện quá khứ, cô đang hoài niệm thì lại bị Tán Khắc làm phiền.

Cô rất tức giận, nên Tán Khắc sắp gặp xui xẻo rồi.

Vạn vật đều có một cái chết, ngay cả ảo ảnh cũng vậy.

Sa Chức nhẹ nhàng vung tay, ảo ảnh liền tan biến.

Không chỉ là tiêu diệt ảo ảnh, mà phải nói là trực tiếp giết chết năng lực huyễn thị của đế cụ.

Tháp Tư Mễ có thể thấy rõ đế cụ trên trán của Trảm Thủ Khố Khắc xuất hiện một vết nứt, rõ ràng sư phụ chỉ vạch một đường trong không trung mà thôi, lại có thể truyền sát thương trực tiếp đến đế cụ.

Đế cụ không phải là thứ người thường có thể phá hủy, không thì cũng không thể lưu truyền ngàn năm không hỏng.

Chương 685

Nhưng bây giờ lại bị một cô bé phá hủy trong một nhát, hơn nữa không chỉ đơn giản là phá hủy, Trảm Thủ Khố Khắc có thể cảm nhận được năm năng lực của đế cụ đã thiếu mất một, chuyện không khoa học này thực sự đã xảy ra với chính mình, Ngươi đã làm gì với đế cụ của ta.

Chỉ là giết chết một kỹ năng mà thôi.

Sao có thể, chuyện như vậy sao có thể xảy ra.

Giết chết kỹ năng, chuyện này không ai tin, cũng chưa từng xảy ra.

Vạn vật đều có một cái chết, cho dù là thần, ta cũng có thể giết cho ngươi xem.

Câu thoại này đủ để Sa Chức ra vẻ trong mấy thế giới.

Trong mắt Tán Khắc, đôi mắt của Sa Chức biến thành ánh nhìn của tử thần, dù là tên đao phủ giết người như ngóe Trảm Thủ Tán Khắc cũng kinh hãi lùi lại mấy bước, sau lưng lạnh toát, ngũ tạng run rẩy.

Toàn thân đều là sơ hở.

Sa Chức động, chỉ bước một bước, đã xuất hiện trước mặt Tán Khắc, một bước này dài đến năm sáu mét, rồi cô vung cánh tay, cử động ngón tay, giống như thao tác mở khóa trên điện thoại thông minh, dễ dàng vạch ra tử tuyến của Tán Khắc.

Trảm Thủ Tán Khắc cứ thế tử vong, nội tạng trong lồng ngực người chết đều bị chia làm hai nửa.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, thậm chí trước khi Xích Đồng kịp đến cứu viện, kẻ địch có đế cụ đã bị Sa Chức giải quyết bằng ba động tác, hai lần vạch, một bước đi, chính là đơn giản như vậy.

Tháp Tư Mễ kinh ngạc đến ngây người, xem ra mình thật sự có một người sư phụ phi thường.

Trụ sở Dạ Tập xảy ra một loạt chuyện kỳ lạ, dĩ nhiên những chuyện này ban đầu xảy ra trên người Hi Nhĩ cũng không khiến mọi người để ý.

Chập tối, mọi chuyện bắt đầu.

Mã Nhân đưa Hi Nhĩ và Tháp Tư Mễ từ tiệm quan tài trở về trụ sở, trên đường đi Mã Nhân càng nghĩ càng thấy kỳ quái, sự nghi ngờ đối với Tháp Tư Mễ cũng càng lúc càng lớn.

Tên lính mới này và tiệm quan tài chắc chắn có vấn đề.

Rắc.

Mã Nhân bị một tiếng vỡ không mấy hài hòa làm cho giật mình tỉnh lại, khi hoàn hồn thì thấy cánh cửa lớn của trụ sở đã bị Hi Nhĩ giật tung ra cầm trên tay.

Cô biết sức phá hoại của Hi Nhĩ, giặt quần áo có thể giặt rách, nấu cơm có thể nướng nguyên liệu thành than, ngay cả lấy đồ cũng có thể làm đổ cả kệ.

Cả cánh cửa cũng bị giật hỏng thì đúng là lần đầu tiên, nhưng cô không hề nghi ngờ rằng cơ thể Mã Nhân có biến đổi gì sau một giấc ngủ.

Cô chỉ nghĩ rằng tính cách ngốc nghếch bẩm sinh của Mã Nhã lại tái phát.

Ngay cả bản thân Hi Nhĩ cũng không nhận ra sự khác biệt, cô vẫn nghĩ mình lại làm hỏng chuyện rồi.

Không sao đâu, tôi sẽ sửa lại, Tháp Tư Mễ nói.

Không ai biết rằng đây chỉ là sự khởi đầu.

Buổi tối, mọi người ra ngoài tìm Zank Tên Chém Đầu, Hi Nhĩ và Mã Nhân vì không có thu hoạch gì nên trở về sớm.

Mã Nhân vẫn còn nhớ món bánh ngọt hoàng đế mà mình mang về, đặc biệt để dành ăn trước khi đi ngủ.

Boss, chúng tôi về rồi.

Ừm, đi nghỉ đi.

Na Khiết Tháp còn phải đợi các đội viên khác trở về mới có thể đi nghỉ.

Lại là rắc.

Hai người nhìn sang, thấy Hi Nhĩ đang cầm một góc bàn, luống cuống giải thích: Tôi chỉ bị vấp một cái, tay không cẩn thận, cái bàn liền hỏng rồi.

Là thủ lĩnh của Dạ Tập, Na Khiết Tháp rất hiểu các thành viên, biết Hi Nhĩ có sức sát thương do ngốc bẩm sinh, tuy đây là lần đầu tiên làm hỏng bàn, nhưng cô cũng không thấy lạ: Không sao, tôi sẽ bảo lính mới sửa lại.

Hi Nhĩ cẩn thận đặt góc bàn bị gãy lên bàn, chỉ sợ lại làm hỏng bàn thêm nữa.

Không ai biết rằng Huyết Cuồng Chiến Hạo Khắc đã bắt đầu thức tỉnh trong cơ thể Hi Nhĩ, sức mạnh của cô sẽ ngày càng lớn, dĩ nhiên sức phá hoại cũng sẽ tăng theo cấp số nhân.

Hi Nhĩ, cô đi nghỉ đi.

Trong phòng tắm, Hi Nhĩ đứng dưới vòi sen nước nóng, tận hưởng khoảnh khắc yên tĩnh này.

Thật ra cô không ngủ được, đúng vậy, một chút cũng không.

Đế cụ Phục Cừu Giả sẽ mang lại cho Hi Nhĩ sức mạnh và tinh lực vô tận.

Rắc, phụt.

Công tắc vòi sen bị Hi Nhĩ vặn đứt, nước từ chỗ hở phun ra ào ạt, bắn lên người cô.

Đây là nước nóng ít nhất tám mươi độ phun thẳng từ đường ống, người bình thường không thể chịu nổi.

Nhưng Hi Nhĩ lại không để ý rằng mình không hề có cảm giác gì, chỉ bị cột nước làm cho giật mình.

Hi Nhĩ, Hi Nhĩ sao vậy.

Mã Nhân vội vàng xông vào, thấy Hi Nhĩ đang cố hết sức bịt van nước bị hỏng, Trời ạ, đã xảy ra chuyện gì vậy.

Hi Nhĩ không mặc gì cả, bị cột nước xối lên người, hơi nước bốc lên mù mịt.

May mà Mã Nhân hành động đủ nhanh, đi khóa van tổng lại.

Hi Nhĩ, không sao chứ.

Không sao.

Hi Nhĩ ướt sũng đứng dậy, những lọn tóc tím không ngừng nhỏ nước.

Hôm nay đây là thứ ba cô làm hỏng.

Không biết Tháp Tư Mễ có biết sửa công tắc van nước không.

Đừng quan tâm nữa, mau đi nghỉ đi.

Hôm nay sức chiến đấu ngốc nghếch bẩm sinh của Hi Nhĩ cao quá, Mã Nhân sợ cô sẽ còn phá hoại những thứ khác.

Bây giờ mới chỉ là cửa không đóng được, bàn ăn thiếu một góc, không thể tắm nước nóng trước khi ngủ thôi.

Nếu Hi Nhĩ mà phá sập cả trụ sở thì mọi người sẽ không có chỗ ngủ mất.

Vì vậy, tốt nhất là để Hi Nhĩ lên giường trước.

Nhưng ngay cả khi đã ở trên giường, Hi Nhĩ cũng hoàn toàn không buồn ngủ, rõ ràng chăn ấm nệm êm như vậy, bình thường chỉ cần chui vào là cô sẽ ngủ ngay.

Nhưng hôm nay có lẽ vì buổi chiều đã ngủ một lúc, cô cứ mở to mắt mà không hề thấy buồn ngủ.

Trằn trọc mãi, hoàn toàn không ngủ được.

Nghĩ đến việc tối nay mình lại làm hỏng chuyện, cô không khỏi cảm thấy mình vô dụng, trong cuộc sống hàng ngày toàn gây ra phá hoại, chẳng giúp được gì cho bạn bè, điều này khiến cô rất áy náy.

Loáng thoáng nghe thấy mọi người lục tục trở về từ dưới lầu, cho đến khi trụ sở yên tĩnh trở lại, Hi Nhĩ phát hiện mình vẫn không thể ngủ được.

Cô trở mình đổi tư thế, có lẽ sẽ ngủ được.

Ầm.

Mọi người đều bị đánh thức, nhanh chóng chạy đến nơi phát ra tiếng động, một cảnh tượng không thể tin nổi hiện ra trước mắt họ.

Sàn tầng hai thủng một lỗ, Hi Nhĩ từ phòng mình rơi xuống tầng một.

Cái này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mọi người không dám tin Hi Nhĩ lại rơi từ trên lầu xuống.

Hi Nhĩ cũng không hiểu tại sao lại như vậy, cô chỉ trở mình thôi mà.

Chắc chắn là mối, ngày mai phải rắc thuốc thôi, Đại ca Bố Lạp Đức nói, Hi Nhĩ, cô không sao chứ.

Tôi không sao.

Hi Nhĩ phủi phủi bộ đồ ngủ của mình, tỏ ra hoàn toàn không có vấn đề gì, không những không có vấn đề gì mà tinh thần cô còn tốt hơn.

Mọi người đi ngủ đi, sáng mai chúng ta còn phải họp.

Na Khiết Tháp lên tiếng.

Hi Nhĩ, cô ngủ cùng tôi đi, Mã Nhân mời.

Không cần không cần, tôi ngủ trên sàn là được rồi.

Nói rồi cô lấy chăn nệm từ chiếc giường đã sập trải xuống sàn nhà bên cạnh, Tôi ngủ ở đây là được rồi, mọi người đi nghỉ đi, mai gặp.

Hi Nhĩ đã nói vậy, mọi người cũng đi ngủ.

Tháp Tư Mễ cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng tối nay cậu đã trải qua đủ chuyện, bây giờ chỉ ngáp ngắn ngáp dài, nên không nghĩ sâu xa nữa mà đi ngủ.

Mọi người giải tán, Hi Nhĩ lên lầu lấy Đế cụ, là vũ khí của sát thủ, sao có thể rời thân.

Chỉ có Vạn Vật Lưỡng Đoạn ở bên cạnh, Hi Nhĩ mới có thể yên tâm.

Hi Nhĩ thức trắng một đêm, đến sáng, cô cuối cùng cũng nhận ra mọi chuyện hôm qua không phải là tai nạn.

Đúng vậy, cô có thể vung được Đế cụ khổng lồ, sức lực quả thực không nhỏ, nhưng vẫn chưa đến mức có thể tùy tay giật hỏng đồ vật, đặc biệt là tay mình lại để lại vết hằn trên tay cầm của cây kéo lớn, điều này chứng tỏ sức lực của cô đã lớn hơn, lớn đến không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng tại sao chứ.

Hi Nhĩ không nghĩ ra nguyên nhân.

Hi Nhĩ sợ hãi, vốn dĩ mình đã vụng về, không ngừng gây họa, bây giờ sức lực lớn như vậy, có thể sẽ không cẩn thận làm bị thương đồng đội.

Vì vậy, nhân lúc mọi người chưa tỉnh, Hi Nhĩ đã bỏ trốn.

Chương 686

Cô chạy vào rừng sâu núi thẳm, nơi không có người, cô cũng sẽ không làm hại bất kỳ ai.

Nỗi sợ hãi khiến sức mạnh của cô càng không thể kiểm soát, trên đường đi, bất cứ thứ gì bị cô chạm nhẹ đều bị phá hủy.

Cây cối bị đẩy ngã, đá bị đè nứt, ngay cả dây leo mềm dẻo cũng bị giật đứt, đúng như Hi Nhĩ nghĩ, cô đã biến thành vua phá hoại.

Không có thứ gì có thể nguyên vẹn trong tay cô, ngoại trừ một thứ.

Đó chính là Tín Niệm Cương Thuẫn Mỹ Lợi Kiên, chỉ có tín niệm là không sợ sức mạnh vũ phu.

Mà Tín Niệm Cương Thuẫn lúc này lại không ở Đế đô, mà ở tận phía đông bắc.

Lấy được mai của siêu cấp nguy hiểm chủng cá sấu biển sâu dưới đáy biển Đông Hải, và khoáng thạch vô danh trong rãnh biển Đông Hải, kết hợp với kỹ thuật chế tạo tinh vi của thế giới khác, Tín Niệm Cương Thuẫn có thể biến ý chí của con người thành sức mạnh cứng rắn nhất.

Dĩ nhiên, Tín Niệm Cương Thuẫn được sơn màu đỏ xanh hoàn, ở giữa là ngôi sao năm cánh màu đỏ.

Tạo hình này thì không thay đổi.

Tín Niệm Cương Thuẫn vẫn còn trong tay Địch Ny Toa, sẽ do cô ấy tìm kiếm chủ nhân.

Lôi Thần Chi Chùy Thần Điện đã trao cho Tháp Tư Mễ, Cuồng Chiến Chi Huyết Hạo Khắc cho Hi Nhĩ, Vạn Độc Quả Phụ Tri Chu chuẩn bị cho Toa Du, Cương Thiết Cương Thi Hoàng Kim cho Y Da

Á Tư, còn Bách Bộ Xuyên Dương Ưng Nhãn thì chuẩn bị cho con gái của vị văn quan.

Chỉ có Tín Niệm Chi Thuẫn, Đỗ Lan không tìm được người ở Đế đô, cũng không có ứng cử viên nào, chỉ có thể để Địch Ny Toa ra ngoài thử vận may.

Hôm đó, Địch Ny Toa vừa hay tìm được vị văn quan ở ẩn, người này vốn là nguyên lão hai triều của Đế quốc, vì tuổi già mà lui về triều chính.

Gần đây thấy Đại thần một tay che trời, làm loạn cương thường, liền có ý định tiến gián Hoàng đế để cầu mong tiểu Hoàng đế nhìn thấy bộ mặt thật của Đại thần.

Đi cùng ông là con gái, luyện được một thân võ nghệ, một mặt chăm sóc phụ thân, một mặt cũng là vệ sĩ.

Thôn làng quê hương của vị văn quan không lớn, Địch Ny Toa và Thái Toa vừa vào thôn đã bị mọi người nhìn ngó.

Bây giờ loạn lạc ở Đế quốc đã rõ ràng, khắp nơi sơn tặc đạo phỉ nổi lên như ong, chỉ có ở những ngôi làng nhỏ tự cung tự cấp nghèo khó mới có thể tìm thấy một chút bình yên.

Mà Địch Ny Toa bây giờ ăn mặc như một chiến binh đại kiếm, áo bó sát, khoác giáp kim loại, sau lưng là một thanh đại kiếm nặng trịch.

Thái Toa cũng vậy, chỉ là kiếm của cô nhỏ hơn của Địch Ny Toa một chút.

Một mái tóc vàng, một mái tóc bạc phiêu dật như lụa dưới ánh nắng mặt trời, trông thật lạc lõng với ngôi làng nhỏ giữa núi rừng này, cũng khó trách các thôn dân cảm thấy kỳ lạ.

Hai vị từ xa tới, không biết có việc gì.

Vị văn quan vừa nhìn thấy Địch Ny Toa và Thái Toa đã biết họ không phải người thường, không phải là người từ Đế đô đến ám sát ông thì cũng là người của Quân Cách mạng đến chiêu hàng.

Con gái văn quan mặc bộ đông y màu đỏ thẫm, tay cầm một cây búa dài đứng bên cạnh cha mình, đề phòng bất trắc.

Đừng thấy con gái văn quan có vẻ là một thiếu nữ thục hiền, nhưng bọn sơn tặc bình thường căn bản không thể đến gần, có dũng khí một chọi mười.

Địch Ny Toa thầm nghĩ tình hình của thôn dân ở đây tốt hơn nhiều so với những nơi khác, rõ ràng là do văn quan lãnh đạo tốt, lại có con gái văn quan thành lập hương dũng để chống lại sơn tặc, nên thôn dân an cư lạc nghiệp, còn tốt hơn nhiều thị trấn.

Thế giới này Đế quốc mục nát, từ trên xuống dưới, đến nỗi dân chúng oán thán, khắp nơi Quân Cách mạng nổi lên như vũ bão, tất cả đều mong muốn tiến vào Đế đô để giết Đại thần.

Nghe nói Văn thần Đại công tước có ý định tái xuất để bình định triều chính, chúng tôi đặc biệt đến đây mong giúp một tay, Địch Ny Toa nói.

Thì ra là vậy.

Văn thần nhìn người vô số, thấy Địch Ny Toa và Thái Toa cũng không giống người xấu, nên mời hai người đến nhà làm khách.

Nói về tình hình Đế đô, Địch Ny Toa cũng nói thật, Đại thần độc chiếm hoàng cung, tiểu Hoàng đế lại cực kỳ tin tưởng hắn.

Nếu Đại thần trung thành với Đế quốc thì còn tốt, nhưng Đại thần lại là kẻ tàn bạo, Đế đô bây giờ hỗn loạn vô cùng.

Văn thần nghe xong, thở dài một hơi: Nghĩ lại Đế quốc lập quốc ngàn năm, trải qua bao trận hồng thủy, núi lở, động đất, hạn hán, đều không lay động được nền tảng quốc gia, cớ sao thiên tai dữ dội lại không bằng nhân họa thảm khốc, nguy cơ sụp đổ của Đế quốc ngàn năm đã ở ngay trước mắt.

Nói đến đây, văn thần đột nhiên thay đổi giọng điệu, khí thế cả người biến đổi, trở thành một trọng thần quốc gia hiên ngang lẫm liệt, Ta từng ăn bổng lộc Đế quốc, hưởng sự tin tưởng của tiên hoàng, không thể phụ lòng Đế quốc.

Dù phải liều cái mạng già này, cũng phải đến Đế đô vạch trần bộ mặt xấu xí của Đại thần.

Rồi ông nhìn Địch Ny Toa và Thái Toa nói: Quan sát hai vị cũng là người trung nghĩa, mong hãy giúp ta.

Chính có ý này.

Địch Ny Toa lấy ra một Đế cụ Phục Cừu Giả, một chiếc bịt mắt dài, Đây là Đế cụ Phục Cừu Giả Bách Bộ Xuyên Dương Ưng Nhãn, tặng cho tiểu thư, có thể bảo vệ hai người an toàn đến Đế đô.

Sau này ta sẽ tìm một người trung nghĩa khác mang theo một Đế cụ Phục Cừu Giả khác là Tín Niệm Cương Thuẫn Mỹ Lợi Kiên đến trợ giúp.

Đế cụ là thứ tốt, nhưng Đế cụ trước mắt này, văn thần chưa từng thấy, ngược lại con gái ông rất thích, sau khi nhận lấy, đeo lên đầu, che đi đôi mắt, nhưng cô lại có thể nhìn xa hơn, rõ hơn.

Chiếc bịt mắt chỉ là một dải kính màu xanh, khiến cô trông có phần công nghệ cao.

Đây là Đế cụ Phục Cừu Giả Bách Bộ Xuyên Dương Ưng Nhãn, sau khi sử dụng, mọi vật đều có thể biến thành mũi tên bắn ra với tốc độ cao.

Con gái văn quan làm theo lời giới thiệu của Địch Ny Toa, cầm một quả trái cây trên bàn, vút một tiếng bay ra, khoét một lỗ trên tường, trái cây dĩ nhiên cũng nát bét.

Lợi hại quá, có thể coi mọi thứ như mũi tên bắn ra, quả nhiên là sức mạnh thần kỳ chỉ Đế cụ mới có.

Hi Nhĩ trốn vào rừng, chỉ cảm thấy cô đơn vô cùng.

Nhưng mình không thể làm hại đồng đội, một mình âm thầm chịu đựng là lựa chọn tốt nhất.

Hi Nhĩ tuy vụng về nhưng không phải không biết suy nghĩ, ngược lại cô đặc biệt coi trọng đồng đội, thậm chí sẵn lòng hy sinh tính mạng vì họ.

Cho nên sau khi biết mình trở nên không thể kiểm soát, cô đã quả quyết lựa chọn cách xử lý có lợi cho đồng đội, đó là rời đi.

Thế giới này có vô số khu vực nguy hiểm, ở những nơi hoang vắng thường xuyên có Nguy Hiểm Chủng xuất hiện.

Nếu không phải cốt truyện xoay quanh Đế đô, thế giới này hoàn toàn có thể làm thành một game RPG kiểu Nhật kinh điển.

Nguy Hiểm Chủng có thể là dã thú, cũng có thể là thực vật, hung mãnh và mạnh mẽ, thường xuyên săn bắt những sinh vật yếu hơn chúng.

Trong núi sâu này, Nguy Hiểm Chủng càng nhiều hơn.

Nhưng bây giờ với sức mạnh khổng lồ của Hi Nhĩ, căn bản không cần sợ Nguy Hiểm Chủng, cô chỉ sợ chính mình.

Hi Nhĩ mất tích khiến mọi người trong trụ sở rất lo lắng, nhưng nhiệm vụ vẫn phải tiếp tục.

Na Khiết Tháp đã nhận được tin cuộc khởi nghĩa của các dân tộc phương Bắc đã bị đàn áp tàn nhẫn, bây giờ tướng quân Ngải Tư Đức

Tư đã từ phương Bắc trở về, tin rằng rất nhanh sẽ có hành động đối với Quân Cách mạng.

Cho nên bây giờ không phải là thời điểm tốt để đi tìm người, mà là thời điểm quan trọng để cẩn thận phòng ngự.

Na Khiết Tháp biết Ngải Tư Đức Tư mạnh mẽ, cánh tay và con mắt của cô chính là bị bà ta cướp đi.

Sau khi mọi người giải tán, Mã Nhân tìm Na Khiết Tháp, Hi Nhĩ là đồng đội của Mã Nhân, cô lo lắng hơn bất kỳ ai: Boss, chuyện này nhất định có liên quan đến tiệm quan tài nơi tên lính mới làm việc, để tôi đi bắt Đỗ Lan về tra hỏi.

Na Khiết Tháp không nói gì, chỉ nhìn vào Đế cụ mà Hi Nhĩ để lại.

Trên tay cầm của Vạn Vật Lưỡng Đoạn lại có dấu tay hằn sâu, rốt cuộc là sức mạnh gì mới tạo thành được.

Hi Nhĩ để lại Đế cụ, chứng tỏ cô không phải bị bắt đi, rất có thể là tự nguyện rời đi.

Na Khiết Tháp cũng tin rằng mọi chuyện không thể tách rời khỏi Đỗ Lan, nhưng bây giờ không thể rối loạn trận địa.

Bây giờ kẻ thù lớn nhất của chúng ta là Ngải Tư Đức Tư, chúng ta phải tin tưởng Hi Nhĩ.

Mã Nhân lại không chịu bỏ cuộc như vậy, cô muốn tự mình đi tìm Đỗ Lan tính sổ.

Một ngày mới định sẵn là một ngày nhiều chuyện.

Tháp Tư Mễ trong lòng áy náy, vì tối qua cậu rõ ràng cảm thấy Hi Nhĩ có gì đó không ổn, nhưng lại không coi trọng, bây giờ Hi Nhĩ mất tích, cậu cũng rất lo lắng.

Trong rừng, Hi Nhĩ dừng lại ở một nơi nào đó, ngồi xổm xuống, hoàn toàn không biết mình nên làm gì tiếp theo.

Có lẽ chết ở đây cũng tốt, chỉ là nghĩ đến những ngày ở Dạ Tập, nơi có thể bao dung cô, chính là nhà.

Bây giờ mình lại không có nhà để về, càng nghĩ càng buồn, nước mắt không ngừng chảy xuống gò má thiếu nữ.

Rừng rậm rất náo nhiệt, nhưng âm thanh của vạn vật dường như không liên quan gì đến Hi Nhĩ.

Cô chỉ ngồi đó, không nhúc nhích, dường như muốn hóa thành một tảng đá cô độc.

Thiếu nữ, xin hỏi đường đến Đế đô đi như thế nào.

Hi Nhĩ kinh ngạc ngẩng đầu lên, thấy một đại hán to như gấu đứng cách đó không xa, dáng vẻ phong trần xuyên qua bụi cây đi tới đây.

Người đó muốn đến Đế đô, nhưng không biết vì sao lại lạc đến đây.

Chương 687

Xin hỏi đi đến Đế đô, nên đi đường nào.

Vị đại hán thấy Hi Nhĩ không trả lời, liền hỏi lại lần nữa.

Hi Nhĩ thực ra cũng không biết mình đang ở đâu, chỉ biết Đế đô đại khái ở phía sau lưng mình, cô nói: Cứ đi thẳng theo hướng này là đến.

Cảm ơn.

Mỗi bước chân của vị đại hán to như gấu ấy dường như nặng ngàn cân, trầm ổn vô cùng, đầy uy lực.

Lướt qua vai thiếu nữ, vị đại hán to lớn vốn định đi tiếp, nhưng đột nhiên nghĩ rằng thiếu nữ vô cớ khóc ở đây chắc chắn có chuyện, liền dừng bước hỏi: Đã xảy ra chuyện gì.

Nói ra đi, ta có thể giúp ngươi.

Không sao, tôi không sao.

Hi Nhĩ luôn không muốn gây phiền phức cho người khác, đối với người lạ cũng rất khách sáo.

Lại thấy vị đại hán lấy một cái bọc lớn từ sau lưng đặt xuống đất, rồi ngồi khoanh chân xuống, dù đã ngồi xuống nhưng ông ta cũng chỉ thấp hơn Hi Nhĩ đang đứng một chút.

Nói ra đi, vấn đề một người không giải quyết được, hai người có thể giải quyết.

Đây chính là một người nghĩ không ra, hai người sẽ nghĩ ra.

Tôi thật sự không sao, Hi Nhĩ nói.

Ta lại không tin, ngươi chắc chắn có chuyện.

Vị đại hán to lớn này cũng khá nhiệt tình, Nói cho ta nghe xem, nếu không ta sẽ không đi.

Người này thật là phiền phức, nhưng lại khiến Hi Nhĩ cảm thấy ấm lòng, tuy trông rất đáng sợ nhưng lại là người tốt.

Vì vậy, Hi Nhĩ liền kể ra những phiền muộn của mình.

Vị đại hán cứ lắng nghe, đợi Hi Nhĩ kể xong nguyên do, ông ta bỗng phá lên cười ha hả.

Hi Nhĩ vừa mới nghĩ đại hán là người tốt, không ngờ ông ta lại chế giễu cô như vậy, lòng cô liền nguội lạnh.

Vị đại hán vội nói: Ta không phải cười hoàn cảnh của ngươi, mà là cười cách làm người của ngươi.

Có khác gì nhau không.

Hi Nhĩ không hiểu.

Ta rất thông cảm cho hoàn cảnh của ngươi, nhưng cách làm người của ngươi thì ta không đồng tình.

Đại hán hai tay chống lên đầu gối đang khoanh lại, giọng nói vang dội không thua gì dã thú, Ngươi luôn miệng nói họ là đồng đội, nhưng chưa bao giờ thực sự hòa nhập vào họ.

Nếu là đồng đội, sao lại vì ngươi sức mạnh vô cùng mà sợ hãi ngươi.

Nếu là đồng đội, tại sao ngươi lại một mình bỏ trốn mà không đi thương lượng với họ.

Nói đi nói lại, vẫn là ngươi không coi họ là đồng đội.

Không phải, không phải, tôi chỉ sợ gây phiền phức cho họ, giọng Hi Nhĩ cũng cao lên.

Không phải, không phải, nếu họ là đồng đội của ngươi thì sao lại sợ ngươi gây phiền phức.

Nếu như vậy, họ căn bản không phải là đồng đội của ngươi, chỉ là một đám gian tà mưu đồ lợi dụng năng lực của ngươi mà thôi.

Không phải như vậy, họ là những người đồng đội tốt nhất, tốt nhất.

Không cho phép bất kỳ ai vu khống, tuyệt đối không cho phép, vì vậy Hi Nhĩ đã cất cao giọng tranh luận cho đồng đội của mình, điều mà trước đây cô chưa từng làm.

Ha.

Đại hán đưa bàn tay khổng lồ lên, nhẹ nhàng bao trọn đỉnh đầu Hi Nhĩ, Như vậy mới phải, chính là phải tin tưởng họ, giữa đồng đội nếu không có sự tin tưởng thì sao có thể gọi nhau là đồng đội.

Trở về đi, tin tưởng chính mình, càng phải tin tưởng đồng đội.

Đại hán nói, Hơn nữa sức mạnh của ngươi không phải là gánh nặng, sức mạnh chỉ là sức mạnh, ngươi phải thuần phục nó, nó sẽ trở thành người giúp đỡ tốt nhất.

Ngay cả cha cô cũng chưa bao giờ tận tình khuyên bảo cô như vậy.

Vì cô vụng về, chưa bao giờ được lòng người, sau khi giết chết bạn trai cũ của người bạn thân, Hi Nhĩ chưa bao giờ tâm sự với ai.

Cô mới mười lăm tuổi, từ nhỏ bị người ta trách mắng đã hình thành nên tính cách tự ti, thậm chí còn có nhận thức rằng ngoài việc giết người ra thì không làm được việc gì tốt.

Bây giờ vị đại hán này lại giúp Hi Nhĩ lấy lại sự tự tin, tuy không thể thay đổi cô ngay lập tức, nhưng ít nhất cũng có thể khiến cô trở nên cởi mở hơn ở Dạ Tập.

Được rồi, ta còn phải đi, ngươi cũng mau trở về bên cạnh đồng đội đi, chắc hẳn họ bây giờ đang rất lo lắng cho ngươi.

Đại hán hai tay chống đất từ từ đứng dậy, cầm lấy bọc đồ rồi định lên đường.

Cảm ơn ông.

Lần đầu tiên gặp được một người tốt như vậy.

Đừng khách sáo, hãy nhớ đừng thua sức mạnh của chính mình, chính mình mới là mấu chốt để điều khiển sức mạnh.

Đại hán để lại một câu, rồi biến mất trong rừng cây như mãnh hổ về núi.

Hi Nhĩ đứng một lúc, nắm chặt tay, đúng vậy, mình không thể để mọi người lo lắng, nghĩ vậy liền đi ra khỏi rừng.

Mã Nhân đến tiệm quan tài nhưng không thu được tin tức gì, lại tìm một vòng trong thành phố cũng không thấy, đến trưa mới trở về trụ sở, vì buổi chiều đội trưởng sẽ sắp xếp nhiệm vụ, cô không thể chậm trễ.

Tháp Tư Mễ cũng đã trở về, cũng không có thu hoạch gì, không tìm thấy Hi Nhĩ.

Hi Nhĩ mất tích, tâm trạng của mọi người đều không cao, nên không khí trong trụ sở rất nặng nề.

Na Khiết Tháp trong lòng cũng lo lắng cho Mã Nhân, nhưng chính sự quan trọng hơn.

Gần đây trong khu ổ chuột liên tục có những cô gái trẻ mất tích, nghi là bị bọn buôn người bắt cóc, Lôi Âu Nại, Tháp Tư Mễ, hai người phụ trách việc này.

Lôi Âu Nại vốn lớn lên ở khu ổ chuột, nên nhiệm vụ này rất thích hợp.

Nhiệm vụ được phân công lần lượt, mọi người giải tán, chỉ còn lại Mã Nhân không có đồng đội ở lại.

Hi Nhĩ, trở về tôi nhất định phải trừng phạt cô thật nặng, Mã Nhân tức giận nói, Hi Nhĩ, cô mau về đi.

Hi Nhĩ đang trên đường trở về, chỉ vì dọc đường phải thích ứng với sức mạnh của mình nên đi hơi chậm.

Quả nhiên là thiếu nữ ngoài giết người ra không biết làm gì, chỉ cần quyết tâm thuần phục sức mạnh, hiệu quả liền vượt trội.

Đến chập tối về đến trụ sở, Hi Nhĩ đã cơ bản quen với sức mạnh của mình, chỉ là cô vẫn chưa thực sự nắm vững uy lực của Huyết Cuồng Chiến.

Tôi về rồi.

Hi Nhĩ.

Mã Nhân suýt nữa đã xúc động đến rơi nước mắt, nhưng vẫn kiêu ngạo kìm lại, nghiêm mặt nói: Đi đâu vậy.

Đến Đế cụ cũng quên, mau lên, tối nay chúng ta còn có nhiệm vụ, chuẩn bị xong thì xuất phát.

Tôi biết rồi.

Hi Nhĩ vội vàng đi lấy Đế cụ.

Mã Nhân không truy cứu lý do Hi Nhĩ bỏ đi, chỉ cần Hi Nhĩ trở về là được, sau này sẽ có cơ hội, cô thầm nói trong lòng hoan nghênh trở về.

Hai người lại ở bên nhau, dường như không có gì khác biệt.

Chỉ là đêm nay là trăng máu, khiến người ta bất an, dường như có chuyện không lành sắp xảy ra.

Thành viên đội Cảnh vệ Đế đô Tái Lưu là một người có tinh thần chính nghĩa thái quá, vì sư phụ bị kẻ gian sát hại nên thề sẽ diệt trừ cái ác trên đời.

Nhưng Tái Lưu không phân biệt trắng đen, chỉ biết giết chóc, hễ bị cô ta nhận định là kẻ ác thì sẽ giết không tha.

Có thể nói là đi vào con đường cực đoan, bản thân đã rơi vào tà đạo.

Đêm đó, Mã Nhân và Hi Nhĩ đã chạm trán Tái Lưu.

Tái Lưu nhận ra Hi Nhĩ là tội phạm vượt ngục đã giết nhiều người.

Không một lời thừa thãi, Tái Lưu khởi động Đế cụ đánh lén.

Đế cụ Ma Thú Biến Hóa, là một Đế cụ tự hành, hình dạng là một con chó, khi chiến đấu sẽ biến thành khổng lồ.

Ầm.

Đường hẹp gặp nhau, chỉ có thể một trận tử chiến.

Tái Lưu nhận ra kẻ giết người Hi Nhĩ, sau đó nhận định người đi cùng Hi Nhĩ là Mã Nhân cũng là kẻ ác, tiến hành tiêu diệt.

Tru sát ác đồ.

Năng lực của Tái Lưu là bắn súng và Đế cụ, Đế cụ thu hút hỏa lực và phòng ngự, còn cô ta thì đánh lén từ phía sau Đế cụ.

Lãng Mạn Pháo Đài của Mã Nhân sáng lên, một tia sáng bắn thủng một lỗ lớn trên con dã thú khổng lồ.

Nhưng khả năng hồi phục của Ma Thú Biến Hóa cực kỳ mạnh mẽ, vết thương gần như lành lại ngay lập tức.

Gào.

Chiến trường biến đổi trong chớp mắt, đặc biệt là trận chiến giữa các Đế cụ.

Mã Nhân một đòn không thành, lập tức bị xác định là mục tiêu ưu tiên tiêu diệt, bị thương và tạm thời không thể di chuyển.

Hi Nhĩ cứu viện không kịp, chỉ có thể đứng chắn trước mặt Mã Nhân, cô phải bảo vệ đồng đội.

Giết.

Ma Thú Biến Hóa khổng lồ cao ba bốn mét, sức mạnh trở nên vô cùng lớn, một quyền có thể đánh sập một bức tường đá kiên cố.

Tái Lưu ra lệnh cho Đế cụ toàn lực tấn công Hi Nhĩ.

Nhưng dù không có Huyết Cuồng Chiến, Hi Nhĩ vẫn có thể đỡ được đòn tấn công này, huống chi bây giờ cô đã mạnh hơn, Vạn Vật Lưỡng Đoạn chặn được những chỗ yếu hại, an toàn sống sót.

Sao có thể.

Kinh ngạc trước độ cứng của Vạn Vật Lưỡng Đoạn, Tái Lưu thốt lên kinh ngạc.

Chương 688

Trong chiến đấu, Hi Nhĩ như biến thành một người khác, quả quyết và lạnh lùng, đối với kẻ thù cô không hề thương xót.

Trong nháy mắt, cô vung Vạn Vật Lưỡng Đoạn, cắt đứt hai tay của Tái Lưu.

Chỉ trong hai phút ngắn ngủi, từ lúc Tái Lưu đánh lén đến khi tình thế đảo ngược, chiến trường đã rõ ràng, Hi Nhĩ mạnh hơn Tái Lưu.

Chỉ là Hi Nhĩ quá lo lắng cho Mã Nhân, không ra đòn kết liễu mà đi kiểm tra đồng đội: Mã Nhân, không sao chứ.

Tái Lưu nghiến răng, cô ta không thể chịu đựng sự tồn tại của ác đồ, dù phải trả giá đắt cũng phải giết chết hai tên tội phạm tà ác này.

Cuồng Hóa.

Chỉ cần có thể giết chết ác đồ, dù tay chân của mình có bị chặt đứt hết cũng không sao.

Năng lực ẩn giấu của Đế cụ Ma Thú Biến Hóa chính là Cuồng Hóa để tăng sức chiến đấu, nhưng vài tháng mới có thể sử dụng một lần.

Từ một chú chó nhỏ biến thành một sinh vật giống gấu bí ẩn, cuối cùng cuồng hóa thành một người đầu chó cơ bắp, sức chiến đấu của Đế cụ của Tái Lưu đã được nâng lên đến cực hạn.

Giết hết chúng.

Vẻ mặt thiếu nữ vặn vẹo, muốn báo thù cho sư phụ và cha mẹ, trong mắt chỉ có giết chóc, chỉ có điên cuồng: Giết, giết, giết.

Cẩn thận, Hi Nhĩ.

Mã Nhân vội nhắc nhở.

Hi Nhĩ mặc sườn xám kế thừa tất cả các thuộc tính của nhân vật mặc sườn xám, động tác linh hoạt, công phu cao siêu.

Dù người đầu chó có sức mạnh đến đâu, nó cũng chỉ là một con chó biết dùng sức mạnh vũ phu, những cú đấm rít gió căn bản không chạm được vào Hi Nhĩ.

Nhảy tới nhảy lui, nhảy tới nhảy lui, giống như một con khỉ đáng ghét, phiền chết đi được, phiền chết đi được, phiền chết đi được, chết đi.

Tái Lưu lại một lần nữa phát động đánh lén, khẩu súng cuối cùng của cô ta được giấu trong miệng.

Uy lực của viên đạn tuy nhỏ, nhưng trong lúc Hi Nhĩ không để ý, nó bất ngờ bắn ra, trúng vào bụng cô, xuyên thẳng vào nội tạng.

Một khoảnh khắc dừng lại chính là sơ hở lớn nhất, cơn đau ở bụng khiến Hi Nhĩ lộ mình trước lưỡi hái của tử thần.

Giết nó.

Ma Thú Biến Hóa há cái miệng chó đầy nước dãi ngoạm ngang eo Hi Nhĩ, những chiếc răng sắc nhọn như dao cạo đã xé cô thành hai nửa.

A ha.

Giết được rồi, giết được rồi, giết được một tên giặc rồi, sư phụ người có thấy không.

Dường như việc hai tay bị chặt đứt không làm Tái Lưu cảm thấy đau đớn, chỉ khiến cô ta càng điên cuồng hơn, và máu của kẻ thù càng khiến cô ta cuồng tiếu như bị nhập ma.

Hi Nhĩ.

Mã Nhân trợn mắt muốn nứt ra.

Mình hình như lại làm hỏng chuyện rồi, rõ ràng sức lực đã lớn hơn, vẫn bị đánh bại.

Nhìn thấy vẻ mặt ngây dại của Mã Nhân, Hi Nhĩ dùng hết sức lực cuối cùng mở miệng: Mau chạy Rồi Hi Nhĩ kích hoạt năng lực ẩn giấu của Vạn Vật Lưỡng Đoạn, lựu đạn choáng, tạo cơ hội cho Mã Nhân trốn thoát.

Mã Nhân vừa khóc vừa chạy đi.

Trong tình huống này mà vẫn còn cử động được.

Bách Tí Cự Nhân.

Bị một tên ác đồ khác chạy thoát, Tái Lưu nổi giận, ra lệnh cho Ma Thú Biến Hóa ăn nửa thân trên của kẻ thù Hi Nhĩ.

Tái Lưu tà ác ở chỗ khi đối xử với kẻ thù, cô ta không còn nhân tính, dù kẻ thù đã biến thành thi thể vẫn sẽ tiến hành hành hạ biến thái tàn bạo.

Ma Thú Biến Hóa ngẩng đầu lên, chỉ cần một cú lắc là có thể nuốt chửng nửa người của Hi Nhĩ.

Buông ra, nhưng lại không ngậm lại được.

Bởi vì có người đã nhét thứ gì đó vào miệng chó, cứu được nửa thân trên của Hi Nhĩ.

Ai.

Tái Lưu ngẩng đầu nhìn, thấy miệng của Đế cụ bị một chiếc khiên tròn chống đỡ, không thể ngậm lại được.

Lực cắn của miệng chó có đến mấy trăm tấn, khiên thông thường không thể chịu nổi.

Nhưng chiếc khiên tròn có một ngôi sao năm cánh màu đỏ ở giữa lại chịu được, không bị răng chó xé nát, không bị miệng chó đè bẹp.

Lại là ác đồ ư.

Tại sao trên đời lại có nhiều loạn thần tặc tử như vậy.

Máu của Tái Lưu gần như chảy ngược, những kẻ đáng chết này tại sao giết không hết, tại sao giết không hết.

Người đến chính là vị tráng hán đã nói chuyện với Hi Nhĩ trong rừng, lúc này ông ta lại cầm Đế cụ Phục Cừu Giả Tín Niệm Cương Thuẫn, đến Đế đô trước cả vị văn quan.

Đế quốc có pháp có độ, thân là thành viên đội Cảnh vệ Đế đô lại tàn nhẫn như vậy, làm sao bảo vệ dân an bang.

Ngay cả sự tôn trọng đối với người đã khuất cũng không có, thì làm sao có thể kính sợ Hoàng đế và Đế quốc.

Muốn trở thành một thành viên đội Cảnh vệ chân chính, ngươi căn bản không đủ tư cách, vị đại hán nói.

Rốt cuộc là ai.

Tái Lưu gần như muốn trừng mắt lồi ra, lửa giận thiêu đốt.

Là ai ư.

Đại hán thu khiên lại, đập vào chóp mũi con chó, lại có thể đánh bay Đế cụ đang cuồng hóa, khiến nó trở về nguyên hình và không ngừng rên rỉ.

Lại nghe thấy giọng nói như chuông đồng của đại hán: Thu lại giang sơn, uy chấn trăm năm.

Bốn bể trong cõi, đều là đất vua.

Chúng sinh thiên hạ, đều là thần dân vua.

Cô chính là chủ nhân của Đế quốc, Thủy Hoàng Đế.

Hai chân chạm đất, khí thế của đại hán như thiên quân vạn mã gào thét, khiến người ta có cảm giác muốn quỳ lạy, khí thế của ông ta cũng uy lực như thân hình của mình.

Đối với nhân hùng Thủy Hoàng Đế, hai mảnh cơ thể của Hi Nhĩ chỉ cần hai tay là nhấc lên, nhẹ nhàng mang đi.

Dĩ nhiên cô chưa chết, có Huyết Cuồng Chiến Hạo Khắc, dù cơ thể bị xé thành hai nửa cũng chỉ có thể coi là giả chết mà thôi.

Thủy Hoàng Đế có một nơi ở riêng của mình tại Đế đô, một căn nhà dân.

Hi Nhĩ sẽ hồi phục ở đó.

Ngải Tư Đức Tư trở về, phái Tam Thú Sĩ ám sát các đại thần Đế quốc để loại bỏ đối thủ, và đổ tội cho Dạ Tập.

Chiêu đổ vỏ này thực ra hiệu quả không rõ ràng lắm, vì Dạ Tập vốn là sát thủ, thế lực Đế quốc chính là kẻ thù của Dạ Tập, không tồn tại chuyện giết nhầm người.

Nhưng là một thủ đoạn để loại bỏ đối thủ thì lại vô cùng hiệu quả, tiêu diệt chính địch tận gốc, có thể nói là độc ác vô cùng.

Không ngờ ngôi làng nằm trong lãnh thổ Đế đô lại tiêu điều đến thế này, Đế quốc chẳng lẽ thật sự sắp hết vận.

Văn thần trên đường đi khắp nơi điều tra, đi rất nhiều nơi để hiểu rõ tình cảnh nguy cấp của Đế quốc, không chỉ là sơn tặc mà là toàn bộ hệ thống quan liêu của Đế quốc đã mục nát.

Mất rất nhiều thời gian, càng xem càng đau lòng.

Nghĩ lại tiên hoàng dốc hết tâm sức, Đế quốc quốc thái dân an, vậy mà tân hoàng kế vị chỉ mới vài năm đã lộ rõ cảnh suy tàn.

Văn thần đau lòng.

Bây giờ phụ thân tái xuất, một lòng vì nước chắc chắn sẽ làm cảm động Hoàng đế, chỉ cần đánh đổ Đại thần, Đế quốc nhất định sẽ khôi phục phồn vinh, con gái văn quan nói, chỉ là suy nghĩ của cô vẫn còn quá ngây thơ.

Văn thần biết bây giờ Đế quốc như một bệnh nhân bệnh nặng giai đoạn cuối, cách mạng là lòng người hướng về cũng là một liều thuốc mạnh.

Ông nhìn rất rõ, nếu không cách mạng, Đế quốc có lẽ cần trăm năm mới có thể khôi phục sự phồn hoa như trước.

Chỉ riêng việc xử lý hệ thống quan liêu cồng kềnh gần như không hiệu quả đã rất khó, văn thần đều hiểu, nhưng ông không thể nhìn Đế quốc mà mình đã cống hiến cả đời bị hủy hoại trong tay một gian thần.

Cho nên thân tàn sức yếu cũng có thể vứt bỏ, chỉ cần để Hoàng đế nắm lại quyền lực, Đế quốc sẽ không sụp đổ nhanh như vậy.

Con gái ngây thơ, văn thần nào đâu không ngây thơ.

Chỉ là con gái là ngây thơ thật, còn văn thần thì đang tự lừa dối mình.

Chương 689

165.

Đế quốc ngàn năm, bao nhiêu anh hào, bao nhiêu mãnh sĩ, bao nhiêu khúc bi ca khang khái.

Ít nhất trước khi mình nhắm mắt, không muốn thấy Đế quốc bị Quân Cách mạng lật đổ.

A.

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, tiếng la hét thảm thiết của người đánh xe và dân binh vang lên.

Lại là sơn tặc sao.

Con gái văn quan cầm cây búa lớn cán dài quen thuộc của mình ra nghênh chiến, trên đường đi cô đã đánh lui mấy toán sơn tặc, vô cùng phiền phức.

Nhưng lần này lại là Tam Thú Sĩ, không phải sơn tặc.

Tam Thú Sĩ, ba người đều là thuộc hạ đắc lực của Ngải Tư Đức Tư, máu lạnh tàn nhẫn, giết người như ngóe.

Lại có ba Đế cụ, trong khi con gái văn quan chỉ có một mình với Bách Bộ Xuyên Dương Ưng Nhãn.

Chưa từng chết một lần, thì không thể nói là đã nắm vững Đế cụ Phục Cừu Giả, chỉ sau khi nếm trải cái chết, người báo thù mới có thể trưởng thành.

Con gái văn quan đã sử dụng Đế cụ, nhưng những thứ bắn ra chỉ có thể tấn công theo đường thẳng, uy lực lớn nhưng tốc độ lại không cao.

Mà phe địch lại có ba người, so sánh như vậy, tình hình đối với cô quá bất lợi.

Lợi Ngõa, nể mặt lão phu, tha cho tiểu nữ đi.

Thấy tình hình của con gái không ổn, văn thần đích thân ra mặt.

Ông nhận ra thủ lĩnh của Tam Thú Sĩ là Lợi Ngõa.

Năm đó Lợi Ngõa chỉ là một đội trưởng đội cận vệ hoàng cung nhỏ bé, so với văn thần quyền cao chức trọng có thể nói là một trời một vực.

Nhưng văn thần có thể thăng tiến tốt như vậy, tự nhiên có bản lĩnh hơn người, người đã gặp qua sẽ không quên.

Lợi Ngõa thời kỳ đỉnh cao từng làm tướng quân Đế quốc, nhưng vì không chịu hối lộ mà bị vu oan bắt giữ.

Sau đó được Ngải Tư Đức Tư cứu ra khỏi nhà tù, liền trở thành tay sai của bà ta.

Phụ thân, mau chạy đi.

Lợi Ngõa cũng nhận ra văn thần, có chút kinh ngạc vì vị đại nhân này còn nhớ mình.

Nhưng hắn sẽ không nương tay, vì đây là mệnh lệnh của Ngải Tư Đức Tư.

Mệnh lệnh của tướng quân chính là sinh mệnh của Lợi Ngõa.

Xin lỗi đại nhân.

Hôm nay hai người không thể sống sót rời khỏi đây.

Ngươi, ngươi, ngươi Văn thần chỉ vào Lợi Ngõa, không ngờ đối phương lại không hề nể tình xưa như vậy, kích động đến nỗi không thở được, may mà vịn vào xe ngựa mới không ngã.

Phụ thân.

Con gái văn quan lập tức quay lại phòng thủ, che chắn cho cha mình.

Lợi Ngõa, chuyện của ngươi ta ở quê nhà cũng có nghe qua, biết ngươi căm hận Đế quốc.

Nhưng Ngải Tư Đức Tư và Đại thần là một bè một lũ.

Ngươi bị đối xử bất công, có quan hệ không thể chối cãi với hai người bọn họ.

Tại sao ngươi lại hồ đồ như vậy, còn đi làm việc cho Ngải Tư Đức Tư, nối giáo cho giặc, nối giáo cho giặc. văn thần kích động nói.

Lợi Ngõa dừng lại một chút, đã từng có lúc hắn cũng ôm ấp lý tưởng vĩ đại, muốn cống hiến cả đời cho Đế quốc.

Nhưng hiện thực lại giáng cho hắn một đòn nặng nề, cả đời thăng trầm đến trung niên mới được thăng làm tướng quân, vậy mà chỉ vì không hối lộ cấp trên, liền bị vu oan hãm hại tống vào ngục.

Lúc đó không ai nói giúp mình, thậm chí còn có đồng liêu bỏ đá xuống giếng, trái tim hắn đã chết trong cảnh khốn cùng bất lực đó.

Chính Ngải Tư Đức Tư đã dạy cho hắn đạo lý sinh tồn, kẻ yếu làm mồi cho kẻ mạnh.

Lợi Ngõa đã tìm được mục tiêu mới, chính là trung thành với tướng quân Ngải Tư Đức Tư, cống hiến tất cả cho bà ta.

Cho nên, Dù ngươi có nói rách trời, hôm nay hai cha con ngươi vẫn phải bỏ mạng tại đây.

Coi mạng người như cỏ rác, các ngươi sẽ gặp báo ứng.

Báo ứng.

Lợi Ngõa trước đây cũng từng tin, nhưng bây giờ thì không.

Thủy Long Sát.

Dòng nước trong con sông bên cạnh bị hút lên thành một con rồng nước lao về phía hai cha con văn quan, thế không thể cản.

Con gái văn quan vung búa dài, muốn phòng ngự, nhưng không có hiệu quả.

Máu tươi nhuộm đỏ mái tóc vàng, đồng thời làm bị thương ngực của văn thần.

Thiếu niên mặt nữ tính Nyau đi lấy Đế cụ của con gái văn quan.

Đế cụ này yếu quá, nhưng có còn hơn không.

Lúc này đột nhiên có người xuất hiện với tốc độ cực nhanh, mang theo thi thể của hai cha con biến mất, để lại ba người ngơ ngác nhìn nhau.

Không ai thấy rõ đối phương đến như thế nào, đi như thế nào, tốc độ của đối phương quá nhanh, nhanh hơn tất cả bọn họ, nhanh đến mức mắt thường cũng không thể phát hiện.

Trong căn nhà dân tạm trú của Thủy Hoàng Đế, có ba người đang nằm.

Chỉ thấy ông đặt con gái văn quan bên cạnh Hi Nhĩ, rồi lấy từ trong lòng ra một viên Tiên Đậu cho văn thần ăn.

Loại đậu này cô cũng chỉ có ba viên, nếu không phải thấy ngươi một lòng vì Đế quốc, thật không muốn lãng phí.

Thủy Hoàng Đế nói, nhưng tay vẫn dùng viên Tiên Đậu.

Thủy Hoàng Đế bây giờ đang ở tuổi thanh niên, đã khôi phục lại khí phách khai quốc năm xưa.

Linh đan diệu dược như vậy cũng sẵn lòng cho một lão nhân xa lạ.

Văn thần mơ màng, một lúc lâu sau mới tỉnh lại.

Vết thương tuy đã lành, nhưng vết thương lòng lại không thể chữa lành.

Không có vương pháp, không có thiên đạo.

Giữa ban ngày ban mặt, mình lại bị người của Đại tướng quân ám sát, Đế quốc chẳng lẽ thật sự đã mục nát đến mức này.

Lão giả không sao chứ.

Thủy Hoàng Đế hỏi.

Ai.

Văn thần thở dài một hơi, thở ra sự bất lực, Tiểu nữ của ta đâu.

Không sao, chỉ là hiện tại vẫn còn hôn mê.

Thực ra là đang chết đi sống lại.

Lão giả không nói nữa, ông biết mình không có cơ hội gặp Hoàng đế, bây giờ mình vừa lộ diện sẽ bị thích khách giết chết, căn bản không có cơ hội vào sâu trong cung.

Bất lực vô cùng.

Vì sao lại thở dài ủ rũ.

Chí lớn chưa thành, thân đã già, nên thở dài.

Liên lụy con gái, nguy cơ chưa trừ, nên cảm thấy sầu khổ.

Ha, lão giả đừng lo, nơi này an toàn, không cần lo lắng địch tình.

Thủy Hoàng Đế lại rất cởi mở, không hề có vẻ gì là đang bị truy nã.

Tái Lưu đã vẽ chân dung Mã Nhân và Thủy Hoàng Đế thành lệnh truy nã dán khắp thành.

Đầu óc văn thần lúc này đã tỉnh táo hơn một chút, ông sang phòng bên cạnh xem con gái, nắm lấy tay con gái, im lặng hồi lâu.

Yên tâm đi, con gái ông sẽ không sao đâu.

Lão giả nhìn Thủy Hoàng Đế, đứng dậy hành một đại lễ với ông, Đa tạ tráng sĩ cứu mạng.

Chuyện nhỏ.

Tráng sĩ chắc hẳn là người trung nghĩa mà Địch Ny Toa nữ sĩ mời đến.

Lão trượng làm sao biết.

Thủy Hoàng Đế là nghe thông báo của Địch Ny Toa mới đi cứu người, nhưng còn chưa tự giới thiệu.

Điều đó không quan trọng, ta thấy tráng sĩ không phải người thường, không biết tráng sĩ có nhận định gì về tình thế của Đế quốc.

Văn thần bây giờ cực kỳ cần sự giúp đỡ, chính ông không thể vào hoàng cung, con gái lại bị thương, chỉ có thể tìm kiếm sự giúp đỡ của người khác, ông vẫn chưa từ bỏ ý định thanh trừng gian thần.

Nếu người trước mắt này không phải Quân Cách mạng, mình cầu xin ông ta giúp cũng không sao.

Thủy Hoàng Đế đối với Đế quốc hiện tại dĩ nhiên là rất thất vọng, ông vì muốn bảo vệ sự hùng mạnh của Đế quốc lâu dài, đã tạo ra bốn mươi tám kiện Đế cụ trước không có ai, sau không có người, vậy mà Đế quốc mới ngàn năm đã sắp sụp đổ, hậu nhân lại trở thành tồn tại như bù nhìn, làm sao không khiến người ta thất vọng.

Nhưng Thủy Hoàng Đế dù sao cũng là cường nhân từng kiến lập một thế giới, Đế quốc đã mục nát, không cải cách không thể cứu Thì ra là đảng cách mạng, văn thần đối với đảng cách mạng có sự đồng cảm, không có thành kiến.

Chương 690

Chỉ là ông là phe bảo hoàng, không cùng đường với đảng cách mạng.

Nhưng lời của Thủy Hoàng Đế vẫn chưa nói xong: Đây là khởi nguồn của thiên hạ đại loạn, dân chúng khổ sở, chi bằng tìm trong hoàng thất người có tài năng, lập làm vua mới, có thể mượn danh nghĩa cần vương, thực hiện việc thay đổi triệt để.

Có sáu Đế cụ Phục Cừu Giả, có thể thành sự.

Văn thần kích động, vị đại hán này trông có vẻ lỗ mãng, nhưng tâm tư lại tinh xảo hơn người thường.

Nhưng trong hoàng thất còn ai thích hợp làm hoàng đế không.

Dường như không còn ai.

Đột nhiên văn thần linh cảm lóe lên, mắt vị đại hán trước mặt sáng như sao cô, mày như kiếm trúc, mơ hồ có thể thấy được phong thái của tiên hoàng, chẳng lẽ người này cũng là người trong hoàng thất.

Hoàng đế nếu ở bên ngoài có con riêng gì đó, văn thần sẽ không ngạc nhiên, ngược lại còn cảm thấy may mắn, nếu hoàng thất còn có huyết mạch lưu truyền, lại có năng lực, đó chính là phúc của Đế quốc, phúc của lê dân.

Xin hỏi cao danh đại tính của các hạ, xuất thân thế nào.

Xuất thân thế nào ư.

Quá xa xôi, Thủy Hoàng Đế phải hồi tưởng một chút: Sinh ở đông nam, học ở phương bắc, nay hai mươi bốn tuổi mà chưa thành một việc.

Thường nghĩ trăm họ bốn phương khó giao tiếp, quen biết bị cản trở, xe ngựa khó thông suốt, nguyện thống nhất, thành đại nghiệp ngàn thu.

Đoạn nói này chính là những gì Thủy Hoàng Đế đã nói với nhóm tiểu đệ đầu tiên của mình, không hề khác biệt.

Vượt qua ngàn năm, cùng một lý tưởng, cùng một thân phận, cùng một sự hỗn loạn, cùng do Thủy Hoàng Đế nói ra.

Ngàn năm trước Thủy Hoàng Đế kiến lập Đế quốc, ngàn năm sau ông sẽ có biểu hiện như thế nào.

Giống hệt ngàn năm trước, văn thần nghe xong, cũng bị khí chất vương bá này chấn động hết lần này đến lần khác.

Cô có chí hưng quốc, có nguyện giúp ta không.

Có hùng tâm tráng chí như vậy, chắc chắn không phải con nhà thường, nhất định là huyết mạch hoàng thất.

Văn thần lại tự lừa dối mình lên một tầm cao mới, tuy ở một mức độ nào đó Thủy Hoàng Đế quả thực là huyết mạch hoàng thất, còn là chính tông nhất.

Nhưng văn thần không biết, cũng không có chứng cứ, chỉ là bị khí chất vương bá của Thủy Hoàng Đế cảm hóa.

Ông cúi đầu lạy xuống đất, cao giọng hô chúa công, nguyện ném đầu lâu, đổ máu nóng để xây dựng nghiệp lớn phục hưng Đế quốc.

Chỉ những người đã chết qua một lần mới có thể thực sự nắm vững sức mạnh của Đế cụ Phục Cừu Giả.

Hai ngày sau, Hi Nhĩ và con gái văn quan cùng tỉnh lại.

Họ đã mơ một giấc mơ, một giấc mơ rất dài.

Trong mơ, Hi Nhĩ gặp một gã khổng lồ toàn thân màu xanh lá, hắn không thể bị đánh nát, không thể bị giết chết, dường như có sức mạnh vô tận không ngừng tấn công các loại kẻ thù.

Hi Nhĩ dường như đồng bộ với gã khổng lồ xanh, cô chưa bao giờ cảm nhận được loại cảm xúc này, phẫn nộ, phẫn nộ vô cùng, hận trời hận đất hận vũ trụ, cơn phẫn nộ này gần như phải xé nát mọi thứ trước mắt mới có thể nguôi ngoai.

Chỉ là Hi Nhĩ chưa bao giờ phẫn nộ, khi gặp kẻ thù, cô sẽ vô cùng bình tĩnh.

Bình thường tính tình cũng rất tốt, chưa bao giờ nổi giận vì bất cứ chuyện gì.

Phẫn nộ thì ra là cảm giác này, thật sảng khoái.

Còn con gái văn quan lại cảm nhận được một hình ảnh khác, một vị thần tiễn, dù nhắm mắt hay quay lưng lại với kẻ thù đều có thể bắn trúng, đủ loại bắn mò, đủ loại ngầu.

Chẳng lẽ đây mới là cách dùng của Bách Bộ Xuyên Dương Ưng Nhãn.

Trước đây mình chỉ tấn công những mục tiêu mình thấy được, mà tốc độ lại quá chậm, căn bản không ngầu như Ưng Nhãn.

Thì ra Đế cụ Phục Cừu Giả được sử dụng như vậy, dù mình quay lưng lại với kẻ thù cũng phải bắn nát đầu hắn.

Hôm nay, Thủy Hoàng Đế sẽ nói cho họ nghe về tình hình của Đế cụ Phục Cừu Giả.

Đế cụ Phục Cừu Giả này không được ghi lại trong bất kỳ sách vở nào, cũng không biết rốt cuộc là nguyên lý gì mà phát huy tác dụng thần kỳ như vậy.

Chúa công có biết lai lịch của những Đế cụ này không.

Văn thần cảm khái nói, trước đây khi gặp Địch Ny Toa, ông không có cơ hội hỏi, hôm nay cảm thấy Thủy Hoàng Đế dường như biết không ít, nên đã hỏi.

Người chế tạo Đế cụ Phục Cừu Giả chính là Địch Ny Toa.

Địch Ny Toa.

Sao có thể.

Đế cụ cần nguyên liệu từ Nguy Hiểm Chủng và kim loại quý giá, còn cần vô số kỹ thuật viên nghiên cứu mới có thể ra đời.

Địch Ny Toa cô ấy có năng lực lớn như vậy sao.

Mọi người đều không tin.

Dĩ nhiên là có, chính mình chết đi sống lại cũng là do Địch Ny Toa hoàn thành, Thủy Hoàng Đế coi Địch Ny Toa như thần tiên để sùng bái, không có gì là không thể.

Chỉ có những điều chưa biết mà mình không biết mà thôi.

Địch Ny Toa đã nói cho ta biết tình hình của Đế cụ Phục Cừu Giả, ta sẽ thuật lại những gì ta biết cho các ngươi.

Đế cụ Phục Cừu Giả tổng cộng có sáu món, ta giữ Tín Niệm Cương Thuẫn Mỹ Lợi Kiên, Hi Nhĩ uống Huyết Cuồng Chiến Hạo Khắc, tiểu thư của văn thần có Bách Bộ Xuyên Dương Ưng Nhãn, còn có Lôi Thần Chi Chùy Thần Điện, Vạn Độc Quả Phụ Tri Chu, Cương Thiết Cương Thi Hoàng Kim. 166.

Nghe nói mỗi một món Đế cụ Phục Cừu Giả ngoài việc sử dụng dược liệu hiếm và kỹ thuật chưa từng nghe nói, còn triệu hồi linh hồn của anh hùng thế giới khác trấn giữ lên đó, khiến Đế cụ Phục Cừu Giả trở thành tồn tại khác biệt.

Thiếu niên, dũng khí đáng khen.

Ý chí của Tháp Tư Mễ khiến Đại tướng quân thán phục, người bình thường bị một cú đấm như vậy đã sớm hôn mê hoặc mất đi ý chí chiến đấu.

Là một thường dân, biểu hiện của ngươi vượt xa sức tưởng tượng của ta.

Thiếu niên chuẩn bị sẵn sàng, ta sắp ra tay rồi.

Chồng của Địch Ny Toa.

Hi Nhĩ càng lúc càng hồ đồ.

Đế cụ Phục Cừu Giả cũng được gọi là Đế cụ của người chết, ngoại trừ Lôi Thần Chi Chùy có khả năng thống ngự sấm sét, những người khác muốn nắm vững Đế cụ Phục Cừu Giả, chỉ có chết một lần mới được.

Bây giờ các ngươi đã hoàn thành thử thách, có thể phát huy toàn bộ sức mạnh của Đế cụ Phục Cừu Giả, bây giờ chúng ta nên nói về những việc chúng ta sẽ làm sau này.

Tháp Tư Mễ không có tinh thần, cái chết của Hi Nhĩ tuy đã qua hai ngày, nhưng cậu vẫn không thể chấp nhận được.

Cậu biết như vậy không được, nhưng loại chuyện này lại không phải do mình kiểm soát.

Khi những người đồng hương chết, chính Hi Nhĩ đã an ủi cậu.

Tháp Tư Mễ vẫn còn nhớ vòng tay ấm áp của Hi Nhĩ, chỉ là bây giờ tất cả đã không còn.

Bay cao rồi rơi xuống đất, suýt nữa lấy đi nửa mạng của Tháp Tư Mễ.

Thiếu niên, ngươi căn bản không nên cầm vũ khí, sức mạnh của ngươi quá yếu, sớm muộn cũng sẽ chết.

Đại tướng quân Bố Đức liên tục lắc đầu, thiếu niên này hoàn toàn không phải là đối thủ đáng để nghiêm túc đối đãi, thậm chí còn không được coi là đối thủ.

Đế cụ điều khiển điện giống như của mình mà lại giao cho một thiếu niên sử dụng, thật là lãng phí.

Ánh mắt không tồi, thiếu niên.

Đại tướng quân hai nắm đấm chạm vào nhau, rồi bước một bước với ưu thế chiều cao tuyệt đối, một lần nữa tấn công Tháp Tư Mễ, lần này là muốn từ trên cao đánh thẳng vào mặt.

Tháp Tư Mễ co ro trên mặt đất, nghe thấy giọng nói của Sa Chức: Đứng dậy, quên hết mọi thứ đi, bây giờ mục tiêu của ngươi là vung búa tấn công kẻ thù, chỉ cần mình còn sức lực thì phải không ngừng tấn công, mang theo quyết tâm tử chiến mà xông lên.

Thật là loạn, Đỗ Lan ung dung ngồi trong tiệm.

Nhìn mọi thứ do gia đình mình giáng lâm gây ra, con gái muốn bồi dưỡng Tháp Tư Mễ của Quân Cách mạng, còn hắn và Địch Ny Toa lại để Thủy Hoàng Đế hồi sinh.

Cộng thêm Ngải Tư Đức Tư trở về, ba thế lực giống như một mớ bòng bong quấn vào nhau.

Bớt nói nhảm đi.

Ánh mắt Tháp Tư Mễ trở nên sắc bén, bây giờ trong mắt cậu chỉ có kẻ thù.

Rõ ràng kế hoạch vực dậy tinh thần của Sa Chức rất thành công.

Cùng là người sử dụng Đế cụ Phục Cừu Giả, nên là sáu người một thể, cùng tiến cùng lùi.

Cho nên việc đầu tiên chúng ta phải làm là đi tìm ba người đồng đội còn lại.

Hi Nhĩ, ngươi nhận được Đế cụ ở Đế đô, vậy do ngươi đi hỏi thăm tình báo.

Thủy Hoàng Đế nghiễm nhiên đã coi mọi thứ là tài nguyên để mình gây dựng lại cơ đồ. 167.

Chương 691

Dĩ nhiên chúng ta cũng sẽ không chậm trễ, hiện tại Quân Cách mạng đang nóng như lửa đốt, quân Đế quốc lại là một đám ô hợp, chính là cơ hội để chúng ta trỗi dậy, chúng ta nhất định phải chiếm lĩnh Đế đô trước Quân Cách mạng.

Từ cửa sau tiệm quan tài tiến vào hoàng cung, Sa Chức tìm đến Đại tướng quân Bố Đức.

Giúp huấn luyện một chút.

Chỉ thấy Đại tướng quân lao tới, Tháp Tư Mễ căn bản chưa kịp phản ứng, bụng đã ăn một quyền, không tự chủ được mà bay ra ngoài.

Thiếu niên, ngươi phải cẩn thận, ta sẽ không nương tay đâu.

Khí thế như tháp sắt của Đại tướng quân Bố Đức khiến Tháp Tư Mễ phải nuốt nước bọt.

Đúng, mang theo quyết tâm tử chiến, mình là một thành viên của Dạ Tập, những kẻ thù gặp phải đều là những cường giả Đế quốc như thế này.

Gục ngã ở đây chẳng phải là phủ nhận thân phận của mình, làm ô uế sự hy sinh của đồng đội sao.

Mình không thể từ bỏ như vậy, chiến đấu, chiến đấu cho đến khi mình chết.

Đỗ Lan rất mong chờ kết quả cuối cùng sẽ như thế nào, Đế quốc này hủy đi cũng không có gì đáng tiếc, vì có quá nhiều sâu mọt.

Chỉ là không biết Tháp Tư Mễ và Thủy Hoàng Đế cuối cùng có đối đầu với nhau không.

Ầm.

A.

Trút bỏ nỗi đau của mình, Tháp Tư Mễ lại một lần nữa đứng dậy, cây búa vẫn còn trong tay.

Tháp Tư Mễ nghiến răng không né tránh, mà là vung Lôi Thần Chi Chùy, mục tiêu là bụng của Đại tướng quân.

Chỉ tiếc là Sa Chức, người chị này, không có hứng thú với tiểu chính thái, cô ấy ủng hộ Quân Cách mạng.

Thằng nhóc khá lắm.

Đại tướng quân thấy Tháp Tư Mễ dũng cảm như vậy, không khỏi quát lên, ông cũng không thể bị thiếu niên xem thường, hét lớn một tiếng, nắm đấm tăng tốc.

Đại tướng quân thân là thống soái quân sự, nhưng thực quyền lại không ăn sâu bén rễ như Đại thần, cũng không có danh vọng trong quân đội như Ngải Tư Đức Tư, ông chỉ là một chiến binh trung thành với Hoàng đế.

Cho nên dù ông có không thích Đỗ Lan đến đâu, đối với Sa Chức được Hoàng đế coi như chị gái, ông vẫn có cầu tất ứng.

Thì ra mình yếu như vậy sao.

Tháp Tư Mễ bay trên không trung nghĩ.

Hi Nhĩ giơ tay, cô vẫn còn câu hỏi: Xin hỏi Địch Ny Toa là vị nào.

Cô rõ ràng là ở tiệm quan tài của Đỗ Lan, vô duyên vô cớ ngủ một giấc rồi mới xảy ra thay đổi.

Nhưng theo lời họ nói, dường như Đế cụ Phục Cừu Giả là do vị Địch Ny Toa kia chế tạo, cô không hiểu nguyên do trong đó.

Sa Chức liên tục lắc đầu, xem ra phải nghĩ cách mới có thể khiến Tháp Tư Mễ kiên cường hơn.

Tháp Tư Mễ, theo ta.

Đây chính là chiến binh mạnh nhất của Đế quốc, mình lại phải chiến đấu với Đại tướng quân, hoàn toàn không dám tưởng tượng.

Nhưng mình đã có thể vung được Lôi Thần Chi Chùy, tuy chưa thể điều động sấm sét, không thắng được cũng có thể qua được vài chiêu.

Tháp Tư Mễ bị đẩy đến trước mặt Đại tướng quân Bố Đức.

Tuy không hy vọng chiến thắng, nhưng Tháp Tư Mễ vẫn còn quá ngây thơ, cậu rõ ràng đã đánh giá quá cao bản thân.

Địch Ny Toa là một lữ khách đi khắp đại lục để chế tạo những Đế cụ kiệt xuất.

Tất cả Đế cụ Phục Cừu Giả đều do tay cô ấy làm ra, nhưng cô ấy từng nói đã gửi bốn món Đế cụ Phục Cừu Giả đến Đế đô, giao cho người yêu của mình tìm người sử dụng.

Hi Nhĩ, ngươi hẳn là một trong những người sử dụng được chồng của Địch Ny Toa lựa chọn.

Lôi Thần Chi Chùy lần đầu tiên đánh trúng kẻ thù.

Nhưng Tháp Tư Mễ lại không thấy được, vì cậu đã bị một quyền thần võ của Đại tướng quân đánh cho chỉ còn lại hơi thở cuối cùng.

Đại tướng quân ôm bụng lùi lại nửa bước, Lôi Thần Chi Chùy quả nhiên cứng rắn, nhưng mình cảm nhận được cơn đau như vậy cũng là do thiếu niên dốc hết toàn lực cuối cùng tạo thành, thiếu niên rất có thiên phú.

Nếu cậu ta không phải là người của Đỗ Lan, có lẽ chính Đại tướng quân cũng muốn thu nhận Tháp Tư Mễ, loại dũng khí có tiến không lùi này, đã rất hiếm thấy.

Thiếu niên, đừng chết, ta mong chờ lần giao thủ tiếp theo với ngươi.

Sa Chức dĩ nhiên sẽ không để Tháp Tư Mễ chết, nhưng trước tiên để Tháp Tư Mễ ngủ một lúc, sau đó cho cậu ăn Tiên Đậu cũng không muộn.

Sa Chức vì bồi dưỡng Tháp Tư Mễ cũng đã dốc hết tâm sức, không biết cô muốn Tháp Tư Mễ đạt đến trình độ nào.

Tháp Tư Mễ, hãy nhớ kỹ, đừng bao giờ nhận thua.

Búa Thần Sấm đã thừa nhận ngươi rồi.

Nhìn sư phụ mình với vẻ mặt nghiêm túc, rõ ràng là một cô bé đáng yêu nhưng lại giống như một người trưởng thành đã trải qua bao thăng trầm, Tháp Tư Mễ đột nhiên nhận ra sau lưng sư phụ mình còn có nhiều câu chuyện hơn cả hắn.

Nhưng tại sao con vẫn không thể sử dụng sức mạnh của Búa Thần Sấm.

Bởi vì ngươi vẫn còn thiếu quyết tâm, yêu cầu đối với bản thân quá thấp, trốn dưới đôi cánh của đồng bạn thì không thể một mình đảm đương được.

Bây giờ thứ ngươi cần chỉ là một thời cơ.

Thời cơ sẽ đến rất nhanh thôi, Tháp Tư Mễ, ta tin ngươi sẽ thành công.

Đa tạ sư phụ.

Tháp Tư Mễ rời đi, ngày mai hắn sẽ cùng đại ca Bố Lan Đức đi làm công việc vệ sĩ.

Tam Thú Sĩ đã ám sát vài vị văn thần, lại còn đổ tội lên đầu Dạ Tập.

Dạ Tập chắc chắn không thể im lặng.

Vì vậy, Na Khiết Tháp quyết định cử người đi bảo vệ các văn thần.

Ngoại trừ người mới như Tháp Tư Mễ, những người khác của Dạ Tập đều không tiện lộ diện, cho nên Tháp Tư Mễ chịu trách nhiệm bảo vệ công khai, còn Bố Lan Đức ẩn thân chịu trách nhiệm bảo vệ trong bóng tối.

To thật.

Trên mặt sông, con thuyền rồng quả là một gã khổng lồ, còn to hơn rất nhiều công trình kiến trúc ở Đế Đô.

Tháp Tư Mễ cảm thấy mình giống như một con kiến đứng trước một bắp ngô.

Tháp Tư Mễ từ nông thôn đến vẫn chưa thể thích ứng với sự thần kỳ của Đế Đô.

Tại đây, họ sẽ chạm trán với Tam Thú Sĩ.

Tam Thú Sĩ, ba Đế Cụ, gồm một cây rìu lớn có thể truy lùng kẻ địch, một cây sáo có thể điều khiển con người, và một chiếc nhẫn điều khiển dòng nước.

Có đại ca Bố Lan Đức ở đây, Tháp Tư Mễ không hề lo lắng.

Đế Cụ của Bố Lan Đức là Ác Quỷ Triền Thân, không phải mạnh mẽ bình thường, chỉ là nó đòi hỏi thể năng của người sử dụng cực cao, anh cũng không thể duy trì quá lâu.

Kẻ phát động tấn công đầu tiên chính là Tam Thú Sĩ.

Tiếng sáo vang khắp cả con thuyền rồng, sau khi nghe thấy tiếng sáo, dân thường trên thuyền lập tức hôn mê.

May mà Tháp Tư Mễ gần đây huấn luyện khắc khổ, tố chất cơ thể không thể so với trước, hắn cố nén tín hiệu buồn ngủ từ đại não, lảo đảo bước ra boong tàu.

Ồ.

Có thể chịu được tiếng sáo của ta, ngươi không phải là một vệ sĩ bình thường đâu.

Cô gái có khuôn mặt trẻ con Ny Ô ngừng thổi sáo, ngoại trừ người trước mắt, cả thuyền đều đã bị khống chế, nên không cần thiết phải thổi sáo nữa.

Tháp Tư Mễ rút kiếm ra.

Chỉ còn lại một thằng nhóc hôi sữa chưa khô.

Chán thật, chán thật.

Kẻ vác rìu xuất hiện sau lưng Tháp Tư Mễ, Món đồ chơi cuối cùng này, đừng có tranh với ta, cây rìu lớn của ta đã kích động khó nhịn rồi.

Tháp Tư Mễ lập tức xoay người, hướng lưỡi kiếm về phía kẻ địch.

Nhóc con, ngươi xui xẻo rồi, hôm nay rìu của ta còn chưa được uống máu đâu.

Đạt Y Đạt Tư tấn công.

Kiếm đối đầu với rìu, rõ ràng không chiếm ưu thế.

Trong giới binh khí lạnh có một câu nói: thương khắc phủ, phủ khắc kiếm, kiếm khắc thương.

Tuy không phải tuyệt đối, nhưng tình hình hiện tại chính là như

vậy.

Đại kiếm của Tháp Tư Mễ không phải Đế Cụ, chỉ là một thanh song thủ kiếm bình thường, bị cây rìu lớn chém đến mức thân kiếm rung lên bần bật.

Cơn chấn động truyền đến hổ khẩu của Tháp Tư Mễ, khiến tay hắn gần như mất cảm giác.

Chương 692

Đạt Y Đạt Tư, cũng gần xong rồi, chúng ta còn có chính sự phải làm.

Nói xong, Ny Ô từ bên hông lao về phía Tháp Tư Mễ.

Hai kẻ địch tấn công cùng lúc, Tháp Tư Mễ căn bản không có cơ hội né tránh, mạng ta xong rồi.

Bốp, cạch.

Hai tiếng giòn giã vang lên, Bố Lan Đức với kỹ thuật điêu luyện, cùng lúc đá bay hai kẻ địch.

Tháp Tư Mễ trợn mắt há mồm, đây chính là thực lực của đại ca.

Đối mặt với hai kẻ địch mà vẫn có thể ung dung như vậy, đủ biết đại ca mạnh hơn mình quá nhiều.

Tháp Tư Mễ, cậu lùi ra xa đi, chỗ này giao cho tôi.

Trường thương trong tay, Bố Lan Đức không hề dừng lại mà đâm mạnh ra, đuổi theo Đạt Y Đạt Tư đang bay ngược về phía sau.

Phập.

Trường thương đâm vào lồng ngực, cướp đi sinh mệnh của chủ nhân Đế Cụ rìu.

Tam Thú Sĩ trong nháy mắt đã trở thành Nhị Thú Sĩ, nhưng những kẻ còn sống lại không hề có chút đồng tình nào với đồng bạn đã mất.

Giữa bọn chúng không có tình bạn, chỉ là có chung một chủ nhân mà thôi.

Nếu không có Ngải Tư Đức Tư trấn áp, có lẽ ba người bọn chúng đã sớm tự tàn sát lẫn nhau.

Ny Ô, người này giao cho ta.

Người bước ra từ khoang thuyền chính là thủ lĩnh của Tam Thú Sĩ, Lợi Ngõa, cũng là thượng cấp cũ của Bố Lan Đức đầu máy bay.

Sau khi Lợi Ngõa bị người ta hãm hại vào tù, Bố Lan Đức đã đi khắp nơi tìm cách giải cứu, đến mức chính anh cũng suýt bị hãm hại.

Lòng nguội ý lạnh, Bố Lan Đức mới hạ quyết tâm gia nhập Dạ Tập.

Tướng quân Lợi Ngõa.

Không ngờ lại gặp được vị thượng cấp cũ mà mình kính trọng ở đây.

Nhưng rõ ràng là một người chính trực không chịu hối lộ, tại sao bây giờ lại vì Ngải Tư Đức Tư mà ám sát những vị quan tốt còn lương tri.

Bố Lan Đức, quả nhiên là cậu sao.

Lợi Ngõa biết thuộc hạ cũ của mình là một người trẻ tuổi rất có thực lực, tiếc là hôm nay chính mình phải tự tay giết chết cậu ta.

Tướng quân.

Lại đến màn ôn lại chuyện cũ, tướng quân Lợi Ngõa kể lể về sự ngưỡng mộ đối với Ngải Tư Đức Tư, về vinh hạnh được làm thuộc hạ.

Sau đó là trận chiến của hai người đứng ở hai lập trường khác nhau.

Một người là lão già tuổi trung niên chiến đấu vì Ngải Tư Đức Tư, một người là hào kiệt trẻ tuổi hiến thân cho quân cách mạng.

Những kinh nghiệm quá khứ không hề cản trở họ liều mạng chém giết.

Tháp Tư Mễ kinh ngạc, trận chiến giữa các Đế Cụ kịch liệt đến mức này, hắn vẫn là lần đầu tiên chứng kiến.

Nhưng hắn cũng đã trải qua hai trận chiến, sẽ không phạm phải sai lầm của người mới, hắn phải bảo vệ sau lưng cho đại ca, kìm chân tên mặt trẻ con kia.

A Đừng có coi thường người khác.

Tháp Tư Mễ và Ny Ô, kiếm và sáo múa lên vun vút.

Hai thiếu niên tuổi tác tương đương, dù Tháp Tư Mễ đã trải qua rất nhiều huấn luyện, nhưng vẫn không địch lại được Đế Cụ.

Nhịp điệu chiến đấu ở bên kia còn nhanh hơn.

Thủy Long Thiên Chinh.

Vài con rồng nước đánh trúng Bố Lan Đức, tuy không khiến anh bị thương, nhưng Đế Cụ Ác Quỷ Triền Thân lại vì nhận một lượng va chạm nhất định mà biến mất.

Ồ.

Hóa ra là vậy.

Đế Cụ của ngươi hóa ra là như vậy.

Lợi Ngõa sử dụng Thủy Long Thiên Chinh cũng là đại chiêu của Đế Cụ, sau khi sử dụng, trong thời gian ngắn Đế Cụ cũng không thể khởi động được.

Đại ca.

Tháp Tư Mễ phân tâm, bị một cú đá tàn nhẫn vào bụng, bay ra ngoài.

Bốn người đều dừng tay.

Hai thiếu niên nhìn về phía hai vị trưởng bối, dù không thể sử dụng Đế Cụ, hai vị cố nhân này vẫn phải tiếp tục chiến đấu.

Đế Cụ có một quy tắc ép người ta đi nhận cơm hộp, hai người sử dụng Đế Cụ giao chiến, tất phải có một bên chết.

Không thể dùng Đế Cụ, thì dùng kiếm tiếp tục chiến đấu.

Không chút lưu tình, tất cả đều sử dụng sát chiêu của mình.

Lợi Ngõa thậm chí còn dùng cả bí dược cường hóa cơ thể, nếu không với thân thể già nua của lão, sẽ không phải là đối thủ của thân thể trẻ trung của Bố Lan Đức.

Giết.

Không có bất kỳ lời thừa thãi nào, chỉ là giết, giết chết đối phương mà thôi.

Đây là nhiệm vụ của mỗi người họ, không cần sự ràng buộc của tình cảm, hóa thân thành cỗ máy giết người máu lạnh.

Trên boong thuyền rồng, hai người đàn ông đang tàn sát lẫn nhau.

Đại ca, cố lên.

Dường như thần linh đã đáp lại lời cầu nguyện trong lòng Tháp Tư Mễ, kiếm của Bố Lan Đức đột nhiên tăng tốc, cánh tay mất đi tung tích, kiếm đã chém trúng ngực của kẻ địch.

Lợi Ngõa cảm thấy sinh mệnh của mình đang trôi đi, xem ra không còn cách nào khác phải khởi động năng lực ẩn của Đế Cụ rồi, Huyết Đao Sát.

Biến máu của mình thành đạn và lưỡi dao bắn về phía kẻ địch.

Quả nhiên là vậy sao.

Biết ngay lão thượng cấp của mình sẽ không đơn giản chịu chết như vậy.

A Tay phải múa lên kịch liệt, bảo vệ cơ thể mình, tránh cho nội tạng bị thương.

Cuộc tấn công dày đặc không phân biệt kéo dài suốt nửa phút, trước mặt Bố Lan Đức là một màn sương máu.

Đẹp lắm.

Ngay cả Lợi Ngõa, với tư cách là kẻ địch, cũng không nhịn được mà tán thưởng, không hổ là thuộc hạ đắc lực nhất của mình mới có thể làm được việc này.

Đại ca, tuyệt quá, đã bảo vệ được yếu hại.

Tháp Tư Mễ kinh ngạc đến ngẩn người, Bố Lan Đức múa kiếm với tốc độ cao, mắt hắn cũng không theo kịp.

Hắn bước tới đỡ lấy đại ca đang bị thương tứ chi, Lợi hại quá.

Bố Lan Đức cười, Rồi sẽ có một ngày cậu vượt qua tôi.

Chỉ tiếc là họ cười quá sớm, hóa ra loại thuốc mà Lợi Ngõa tiêm trước trận chiến không chỉ cường hóa cơ thể mà còn chứa độc tố.

Bây giờ độc tố đã theo Huyết Đao Sát của Lợi Ngõa xâm nhập vào cơ thể Bố Lan Đức, đại ca đã trúng độc.

Nói thật, làm đại ca của nhân vật chính là một công việc có độ rủi ro cao, bởi vì phải chịu trách nhiệm lót đường cho nhân vật chính, sơ sẩy một chút là sẽ chết.

Trước khi chết còn có thể phục vụ cho đại nhân Ngải Tư Đức Tư, là vinh quang của ta.

Lợi Ngõa trước khi chết vẫn còn nhớ nhung.

Đại ca.

Bố Lan Đức cũng sắp không xong rồi, nhưng vẫn còn một kẻ địch chưa chết.

Ny Ô phát động năng lực ẩn của Đế Cụ Quỷ Nhân Chiêu Lai, cường hóa bản thân.

Trước đó Tháp Tư Mễ đã không phải là đối thủ, bây giờ Tháp Tư Mễ càng không thể chiến thắng kẻ địch.

Cậu lộ ra vẻ mặt của kẻ thất bại đó là sao hả.

Bố Lan Đức mắng, tung một quyền qua.

Cơn đau rát trên má khiến Tháp Tư Mễ tỉnh táo lại.

Đúng vậy, bây giờ chỉ còn một mình hắn, đại ca trúng độc, mình phải nhanh chóng chiến thắng kẻ địch, sau đó đưa đại ca đi gặp bác sĩ mới được.

Kẻ địch chẳng qua cũng là một thiếu niên giống mình, mình đã từng chiến đấu với cả đại tướng quân, tại sao còn phải sợ hãi.

Nhớ lại lời sư phụ, cho dù chết cũng phải chiến tử, hắn vung kiếm xông lên.

Tự tìm đường chết.

Ny Ô chỉ tung một quyền, thanh kiếm sắt của Tháp Tư Mễ đã vỡ nát.

Chương 693

Tháp Tư Mễ, hãy gọi Đế Cụ của cậu đi.

Vẫn phải nhờ đại ca nhắc nhở.

Nhưng mà, đại ca.

Không có nhưng nhị gì hết, hãy đốt cháy linh hồn của cậu, phấn chấn tinh thần của cậu, điều khiển Đế Cụ của cậu.

Nó là Đế Cụ của cậu, cậu sợ nó như vậy thì ra cái gì, cậu phải khiến nó phủ phục xưng thần.

Ồ.

Ánh mắt Tháp Tư Mễ thay đổi.

Sở dĩ Tháp Tư Mễ được nhiều người coi trọng như vậy, chính là vì sự tàn sát không hề ảnh hưởng đến thiếu niên thuần khiết thường ngày.

Tháp Tư Mễ chỉ khi chiến đấu mới có ánh mắt đáng sợ như vậy, Búa.

Thần.

Sấm.

Vút.

Chiếc búa từ tiệm quan tài bay ra.

Mây đen lại một lần nữa giáng xuống, tiếng sấm rền vang lên, một luồng khí lạnh buốt.

Ầm Cái gì vậy.

Loại Đế Cụ điều khiển thời tiết này chưa từng nghe nói qua, mây đen đè xuống khiến Ny Ô cảm thấy như Lôi Thần đang trốn ở trong đó, chỉ cần mình có động tĩnh gì là sẽ bị một bàn tay khổng lồ đè bẹp.

Tháp Tư Mễ nhìn thấy hư ảnh của Lôi Thần, học theo giơ cao tay phải, sau đó theo trực giác, tay phải có thêm một vật.

Hoàn toàn không có cảm giác nặng nề như thường ngày, chiếc búa giống như một khúc gỗ vậy.

Mình đã thành công.

Ầm Mây đen sấm sét là cung điện của Lôi Thần, sau đó một tia sét từ cung điện giáng xuống chiếc búa, soi sáng cả mặt sông.

Ny Ô thấy những giọt nước còn sót lại trên boong tàu từ trận chiến lại biến thành những giọt nước lơ lửng.

Đây chính là uy năng của Búa Thần Sấm, có thể điều động sức mạnh của sấm sét.

Ny Ô run rẩy, con người làm sao là đối thủ của sấm sét được.

Đi.

Ny Ô đã không kịp trốn nữa, Tháp Tư Mễ vung búa một vòng, tia sét bị chiếc búa thu hút đã bay về phía Ny Ô.

Tốc độ của sấm sét chính là tốc độ kết nối của các ion điện trong không khí, nhanh không thể tả.

Ny Ô chỉ còn lại một thi thể cháy đen, lồng ngực thậm chí còn bị đánh thủng một lỗ tròn, có thể thấy uy lực của sấm sét.

Tia sét từ boong tàu phóng ra song song, để lại một vệt sương mù trên mặt sông.

Tốc độ, nhiệt độ đều mạnh mẽ đến mức khiến người ta không thể theo kịp, đây chính là năng lượng ẩn chứa trong sấm sét.

Tháp Tư Mễ ngây người, đại não chưa kịp phản ứng, mọi thứ đã kết thúc.

Tháp Tư Mễ, đúng là một Đế Cụ tốt.

Đại ca, tôi đưa anh đi gặp bác sĩ ngay.

Nhưng đại ca đã sắp không xong rồi, máu không ngừng chảy ra từ miệng.

Đại ca.

Tháp Tư Mễ không hy vọng đại ca chết đi.

Tránh ra.

Cổ áo Tháp Tư Mễ bị túm lấy, người bay ra xa.

Là Sa Chức đến, chỉ thấy cô mở Trực Tử Ma Nhãn, trong chớp mắt đã ra tay, chất độc đã bị giết chết.

Theo như thiết lập giải độc phải nôn ra máu, Bố Lan Đức phun ra một ngụm máu bầm, thở dốc.

Tốc độ phập phồng của lồng ngực cho Tháp Tư Mễ biết đại ca của hắn đã không sao rồi.

Đúng là một tên đệ tử cái gì cũng phải để sư phụ lo, Sa Chức nghĩ.

Bố Lan Đức lập tức có thể đứng dậy, tốc độ hiệu quả còn nhanh hơn cả thuốc giải.

Sao có thể.

Lợi Ngõa vẫn chưa chết hẳn, lão chỉ mất máu quá nhiều, đối với độc có sức kháng cự.

Sa Chức liếc nhìn lão già tuổi trung niên một cái, Rõ ràng đã ngoài năm mươi, mà vẫn chưa nhìn rõ bằng người trẻ.

Khụ khụ, ta có gì không nhìn rõ.

Đế quốc hủ bại vô năng, chỉ có cá lớn nuốt cá bé mà thôi.

Lợi Ngõa hơi thở yếu ớt.

Người sinh ra ở đời, bảy mươi đã là hiếm, chẳng qua chỉ vài chục năm ngắn ngủi, thứ tồn tại vĩnh cửu là chính nghĩa, chứ không phải kẻ yếu làm cá thịt, kẻ mạnh làm dao thớt.

Chính nghĩa.

Nực cười.

Hai từ ngắn gọn đã nói lên sự khinh miệt của Lợi Ngõa.

Không có chính nghĩa, tại sao ngươi lại nằm ở đây.

Sa Chức hỏi.

Lợi Ngõa không nói gì.

Con người rồi sẽ đợi được chính nghĩa, chỉ là con đường này sẽ đầy rẫy những chông gai hiểm trở như ngươi và Ngải Tư Đức Tư.

Mà những kẻ như các ngươi đã định sẵn chỉ có thể là phản diện, là đá lót đường cho chính nghĩa.

Ngươi Lợi Ngõa phun ra một ngụm máu, sắc mặt càng thêm trắng bệch, xem ra sắp chết rồi, nhưng lão vẫn không hối cải, Ta không sai.

Sa Chức cuối cùng tặng lão một câu: Là chính ngươi đã từ bỏ điểm mấu chốt của bản thân, chính là từ bỏ đồng hành cùng chính nghĩa, lựa chọn cấu kết với gian thần.

Không phải ngươi bất đắc dĩ mà là ngươi nhát gan thỏa hiệp, cái gì mà ngưỡng mộ Ngải Tư Đức Tư chẳng qua chỉ là cái cớ ngu xuẩn cho sự sợ chết của ngươi mà thôi.

Lời của Sa Chức như dao găm, Tên của ngươi sẽ bị khắc trên cột trụ sỉ nhục của lịch sử, bị ngàn người chỉ trích, vạn người khinh bỉ, bởi vì chính ngươi đã từ bỏ chính nghĩa.

Đối với một lão già tuổi trung niên, Sa Chức quả thực không chút lưu tình.

Nếu là Đỗ Lan có lẽ sẽ mềm lòng cho một viên Tiên Đậu, sau đó tặng cho một phát Đỗ Gia Hữu Tình Phá Nhan Quyền, sửa chữa lại lão già.

Tiếc là Sa Chức và Đỗ Lan tuy là cha con, nhưng phong cách hoàn toàn khác nhau, dù đối với người sắp chết cũng không hề thương xót.

Khóe mắt Lợi Ngõa vỡ ra tóe máu, cuối cùng ngừng thở, không còn lưu lại trên thế gian, đúng là chết không nhắm mắt.

Cuối cùng bị Sa Chức đả kích không thương tiếc, khiến Lợi Ngõa tâm mạch đứt đoạn, chết vô cùng đau khổ.

Thực ra tướng quân không giống như cô nói, ông ấy cũng là bị hãm hại.

Cố nhân đã mất, Bố Lan Đức vẫn phải nói giúp Lợi Ngõa vài câu.

Bị oan uổng không phải là lý do để cấu kết làm bậy.

Thời cục đen tối như vậy, không cầu mọi người phản kháng, chỉ cầu họ có thể phân biệt rõ trắng đen.

Tiếc là người này ban đầu còn biết tốt xấu, cuối cùng lại mù mắt.

Người ngay cả điểm mấu chốt của mình cũng không giữ được, căn bản không có gì đáng thương.

Muốn trách thì hãy trách ông ta sinh ra trong thời đại hỗn loạn này đi.

Sa Chức để lại một bóng lưng đầy thăng trầm, khiến Tháp Tư Mễ và Bố Lan Đức cảm khái vạn phần, sai không phải là ý chí không kiên định, mà sai là ở thế giới này.

Ngải Tư Đức Tư tổ chức một đại hội luận võ, ý đồ tìm người sử dụng thích hợp cho Đế Cụ Vạn Vật Lưỡng Đoạn bị thất lạc của Hi Nhĩ.

Tuy nhiên, Thủy Hoàng Đế cũng nhìn thấy cơ hội, quyết định để thế nhân biết đến sự tồn tại của mình.

Ra ngoài lăn lộn là phải có danh tiếng, bất kể ngươi là ai cũng phải có danh tiếng mới có thể thu hút nhân tài, vì vậy ông ta muốn đi tham gia thi đấu.

Chỉ một mình ông ta, đeo mặt nạ, mặc áo choàng rồi ra ngoài.

Võ đài đại chiến là đấu trường luận võ hoàng gia thần thánh, một kiến trúc giống như đấu trường La Mã.

Tại đây, Thủy Hoàng Đế lần đầu tiên gặp được hậu duệ bất tài của mình, tiểu hoàng đế ra nói vài câu rồi lập tức biến mất.

Ông còn gặp được hai người nắm giữ thực quyền văn võ của đế quốc, đại thần Áo Nại Tư Đặc và tướng quân Ngải Tư Đức Tư.

Một người là ông chú trông có vẻ bình thường, một người lại là nữ thanh niên có khí thế tà ác.

Đế quốc xem ra thật sự không còn ai, văn không thể an bang, võ không thể mở cõi, giữ lại làm gì.

Thủy Hoàng Đế tỏ ra vô cùng khinh thường hai cực văn võ.

So với những nhân tài dưới trướng mình thời khai quốc, ông ta cảm thấy tiếc cho vị hậu duệ nhỏ tuổi này.

Chương 694

Ngải Tư Đức Tư nhạy bén cảm nhận được ánh mắt của Thủy Hoàng Đế, nhìn theo thì thấy một người đeo mặt nạ.

Có chút thú vị, ánh mắt này là đang coi thường mình sao.

Đợi xem người đeo mặt nạ có bản lĩnh gì, nếu có thực lực, Ngải Tư Đức Tư sẽ tự tay giết chết hắn.

Luận võ bắt đầu.

Sau khi những người qua đường Giáp, Ất, Bính bị đánh bại, Thủy Hoàng Đế lên sàn, đối thủ là một gã cơ bắp to lớn có vóc dáng tương đương.

Anh hùng trọng anh hùng, hai người trước khi bắt đầu trận đấu, bốn mắt nhìn nhau lại còn thưởng thức cơ bắp của đối phương.

Nhưng đối thủ chung quy vẫn là đối thủ, khi chiến đấu, Thủy Hoàng Đế sẽ không nương tay, gần như chỉ một quyền đã đánh bại gã to con.

Thủy Hoàng Đế và Tháp Tư Mễ, chỉ có hai người có thể khiến người ta sáng mắt, nhưng mục tiêu của họ đều không phải là Đế Cụ.

Một người là vì tình báo, một người là vì danh tiếng.

Cuối cùng hai người cũng gặp nhau trên võ đài quyết chiến.

Cả hai đều không biết thân phận của đối phương, cũng không biết đối phương là người sử dụng Đế Cụ của nhóm Phục Cừu Giả.

Thiếu niên à, ta sẽ không nương tay đâu.

Ông chú kỳ quái, đừng khách sáo.

Trải qua trận chiến với Búa Thần Sấm, hắn đã không còn sợ hãi, cho dù Thủy Hoàng Đế là một tồn tại giống như anh hùng.

Thủy Hoàng Đế sử dụng cổ võ thuật lưu truyền đã lâu, còn Tháp Tư Mễ sử dụng võ công đơn giản do Sa Chức dạy.

Binh, choang, kích, đả.

Chiêu thức của hai người khiến khán giả trợn mắt há mồm, cả hai người này đều rất mạnh.

Ngay cả Ngải Tư Đức Tư cũng phát ra âm thanh không rõ ý vị.

Thiếu niên, tuổi còn nhỏ mà đã anh hùng như vậy, quả nhiên nhân kiệt của đế quốc vẫn chưa hết.

Thế nào.

Có bằng lòng cùng ta xây dựng một quốc gia hoàn toàn mới không.

Thủy Hoàng Đế bắt đầu đào người.

Ông chú này là quân cách mạng.

Nhưng dù nói thế nào, thực lực của ông chú quả thực rất lợi hại, nếu không phải mình đã được huấn luyện tàn nhẫn, thật sự không phải là đối thủ.

Ông chú, ông là quân cách mạng sao.

Không phải, ta chỉ có tham vọng phá bỏ cái cũ, lập nên cái mới mà thôi.

Cùng ta, có thể cho ngươi thăng quan tiến chức.

Đúng là một người đàn ông không hề che giấu tham vọng của mình.

Đúng là đại trượng phu, thích gì thì nói ra.

Ông chú này thật kỳ quái, nhưng mình đã là thành viên của Dạ Tập rồi, Xin lỗi, ông chú.

Tôi đã có mục tiêu rồi.

Không sao, thân là đàn ông thì nên dám làm dám chịu, đã có mục tiêu thì hãy dốc toàn lực để thực hiện nó.

Đàn ông phải thẳng thắn như một cú đấm thẳng, a Quả là một cú đấm thẳng uy lực, cú đấm bất ngờ, tuy đã bị đỡ được nhưng sức mạnh khổng lồ vẫn khiến Tháp Tư Mễ bay ra ngoài, hai cánh tay đỡ cú đấm cảm giác như bị gãy xương.

Một ông chú giống như đại ca, khiến người ta kính phục.

Tôi cũng sẽ không thua đâu.

Vững vàng thân hình, Tháp Tư Mễ xông lên.

Tốt, tốt, như vậy mới thú vị.

Trận chiến giữa những người đàn ông, phải như vậy Nắm đấm của họ chạm vào nhau, quyền đối quyền Chân của họ đá vào nhau, cước đối cước Sau đó họ cùng lúc ngửa đầu ra sau, rồi lại cùng lúc lao về phía trước, đầu đối đầu.

Máu tươi từ chỗ trán va chạm chảy xuống, nhưng cả hai người đều đang cười, Thú vị quá, ông chú.

Thiếu niên, cậu cũng không tệ.

Hai người tách ra.

Ha Thủy Hoàng Đế cười sảng khoái.

Khán giả xung quanh đều điên cuồng, trận chiến như thế này mới đặc sắc, quá đặc sắc, họ lớn tiếng cổ vũ cho hai chiến sĩ.

Tháp Tư Mễ lần đầu tiên gặp được đối thủ khiến mình tận hưởng trận chiến, ông chú này là người tốt.

Cộng thêm việc trở thành tâm điểm của mọi người, hắn lại cười một cách ngại ngùng.

Trong sự sảng khoái có chút rụt rè, trong sự tự hào có chút phóng khoáng, là nụ cười của một thiếu niên nông thôn thuần khiết.

Nhất kiến chung tình, Ngải Tư Đức Tư lại có cảm giác với cậu nhóc nhà quê này, cô ta muốn chiếm hữu Tháp Tư Mễ, bất kể giá nào.

Cô đứng dậy, từng bước đi xuống khán đài, đi đến lôi đài trung tâm.

Này này, cô gái này cũng muốn giao đấu với chúng ta sao.

Thủy Hoàng Đế cười nói.

Nhưng Ngải Tư Đức Tư hoàn toàn không để ý đến ông ta, mà đeo cho Tháp Tư Mễ một chiếc vòng cổ chó, còn tuyên bố: Ngươi thuộc về ta.

Thế phong nhật hạ, Thủy Hoàng Đế không ngờ ngàn năm sau nữ tử lại cởi mở như vậy, lại dám tỏ tình táo bạo như thế.

Lại nhìn sắc mặt khó coi của thiếu niên, Thủy Hoàng Đế lại cười: Ha, thú vị, thú vị.

Chỉ là vẫn chưa kết thúc: Chỉ là xen ngang vào trận đấu, mang đối thủ của ta đi, không thỏa đáng lắm nhỉ.

Chết.

Dám om sòm trước mặt mình, lại còn vào khoảnh khắc tuyệt vời khi mình vừa nhất kiến chung tình, người này đúng là tự tìm đường chết.

Hai mắt Ngải Tư Đức Tư bắn ra hàn quang lạnh lẽo.

Ánh mắt có thể dọa chết dân thường, chấn nhiếp vạn quân lại không có tác dụng gì với Thủy Hoàng Đế.

Ánh mắt này, có chút thú vị, xem ra ngươi trở thành tướng quân, không chỉ vì công phu trên giường của ngươi.

Thủy Hoàng Đế căn bản không coi trọng vị tướng quân đã làm suy bại đế quốc, nên miệng không tích đức mà trào phúng.

Tháp Tư Mễ phục, ông chú này quả nhiên là nam tử hán, lại có thể đối mặt với vị tướng quân khiến cả Dạ Tập cũng cảm thấy đau đầu mà vẫn có thể nói cười vui vẻ, thậm chí còn trào phúng phóng túng.

Tìm chết.

Bất kỳ nữ tính nào nghe thấy sự sỉ nhục này cũng sẽ không bình tĩnh, cô ta ra tay, chỉ một ánh mắt, những mũi dùi băng nhanh như chớp đã từ hư không đâm về phía ngực Thủy Hoàng Đế.

Có chút thú vị.

Thủy Hoàng Đế chỉ cười ha ha, ngón trỏ và ngón giữa tay phải đã kẹp lấy mũi dùi băng trước khi dứt lời.

Hiệp này xảy ra trong khoảnh khắc Tháp Tư Mễ không hề có phản ứng, nhanh đến khó tin.

Ngải Tư Đức Tư hiếm khi nhíu mày.

Kẻ yếu.

Không khí trong nháy mắt thay đổi, không ai có thể nói mình là kẻ yếu, Ngải Tư Đức Tư giống như một con dã thú nổi giận, Chết.

Tháp Tư Mễ chỉ cảm thấy nhiệt độ xung quanh không ngừng hạ xuống, hoàn toàn là do người phụ nữ này.

Ngay cả khán giả ở xa cũng run lẩy bẩy, khí thế của Ngải Tư Đức Tư còn đáng sợ hơn cả Nguy Hiểm Chủng.

Chỉ có Thủy Hoàng Đế ở trong khí thế này không hề bị ảnh hưởng, Chẳng qua chỉ là một con đom đóm mà thôi, sao dám làm mất hứng trước mặt ta.

Thủy Hoàng Đế đưa tay ra, một tay tóm lấy thiên linh cái của Ngải Tư Đức Tư, quăng cô ta ra ngoài, Phụ nữ, đừng xen vào trận chiến của đàn ông.

Thiếu niên, đều do người phụ nữ này làm mất hứng, có duyên lần sau tiếp tục.

Sau đó quay lưng về phía Tháp Tư Mễ, Thủy Hoàng Đế từ từ tháo mặt nạ ra, ông ta đến đây để nổi danh, chính là vì khoảnh khắc này.

Ta muốn thành bá nghiệp vạn thế, hủy diệt đế quốc mục nát, xây dựng quốc gia mới nơi mọi người đều được ăn no mặc ấm.

Hỡi tất cả những người căm phẫn đế quốc, hãy theo ta.

Hỡi tất cả những người có thù oán với đế quốc, hãy theo ta.

Ta là kẻ phế truất hoàng đế, ta là kẻ tru diệt kẻ thù của vạn dân, ta là hoàng đế của nước mới.

Ta là người báo thù, phát động cuộc báo thù chống lại hoàng đế và tham quan ô lại.

Mặt nạ bị ném lên trời, khi rơi xuống lại không còn là mặt nạ mà là một chiếc khiên tròn và hai người.

Hình tam giác, với Thủy Hoàng Đế làm trung tâm.

Hi Nhĩ ở bên phải, con gái của văn thần ở bên trái.

Họ chính là nhóm Phục Cừu Giả, đại náo võ đài, đối với Thú Nhân mà nói không nghi ngờ gì là một cái tát vang dội.

Binh lính xông lên, con gái của văn thần mỉm cười, vung tay một cái, những mảnh đá vỡ trên lôi đài giống như ám khí có mắt điểm trúng huyệt đạo của tất cả binh lính, đánh ngất bọn họ.

Ngải Tư Đức Tư lắc đầu đứng dậy, đối mặt với động tác của Thủy Hoàng Đế, cô ta hoàn toàn không có cơ hội né tránh, cô ta chưa bao giờ gặp phải kẻ địch như vậy.

Nhìn cảnh nhóm Phục Cừu Giả tuyên bố sự tồn tại của mình một cách ngầu lòi, cô ta gần như muốn sử dụng năng lực ẩn của Đế Cụ.

Chương 695

Cảm giác bị áp đảo này không dễ chịu chút nào.

Ngược lại, Tháp Tư Mễ khi nhìn thấy Hi Nhĩ thì ngây người, không phải đã chết rồi sao.

Tại sao lại xuất hiện, và dường như đã hoàn toàn biến thành một người khác.

Hi Nhĩ, ông chú, các người rốt cuộc muốn làm gì.

Tháp Tư Mễ hét lên.

Đương nhiên là tuyên bố thực lực của nhóm Phục Cừu Giả chúng ta.

Thiếu niên, cậu mau đi đi, binh lính sắp kéo đến nhiều hơn rồi.

Thủy Hoàng Đế nói, sau con gái của văn thần thì đến lượt ông ta ra tay.

Chỉ thấy ông ta dùng khiên tròn đập mạnh vào lôi đài, thậm chí cắm một nửa Tín Niệm Cương Thuẫn vào đó, Tư Tưởng Cương Ấn, cho ta dừng lại.

Rõ.

Binh lính đang kéo đến lập tức tuân theo mệnh lệnh của Thủy Hoàng Đế, đây chính là năng lực ẩn của Tín Niệm Cương Thuẫn, có thể khiến binh lính cả hai phe vô điều kiện tuân theo mệnh lệnh.

Cuối cùng là Hi Nhĩ, xuất hiện cuối cùng.

Nhưng đối thủ cuối cùng không phải binh lính, mà là Thú Nhân, kẻ thù gặp nhau đặc biệt đỏ mắt.

Tái Lưu không dám tin người rõ ràng đã bị xé thành hai mảnh tại sao lại xuất hiện.

Hi Nhĩ chỉ cần cắm hai tay xuống đất, sau đó nhấc lên, cả mặt đất bị lật tung, úp về phía Thú Nhân.

Mảnh đất đó dày mấy chục mét, tảng đá nặng trăm tấn trong tay Hi Nhĩ lại không có trọng lượng, đối với Thú Nhân thì đúng là một vật nặng không thể chống đỡ.

Ầm Mặt đất rung chuyển, sau khi bình tĩnh lại, nhóm Phục Cừu Giả đã một lần nữa đứng thành thế tam giác, thể hiện sức mạnh còn phải ra vẻ ngầu.

Tại đây tuyên bố, sự bất mãn và thất vọng, sự căm ghét và lửa giận đối với đế quốc, sẽ do chúng ta, nhóm Phục Cừu Giả, trả lại.

Lũ chó săn của đế quốc, các ngươi hãy rửa sạch cổ mà chờ đó.

Nói xong, ba người không thể tin được mà lao vút lên trời, giống như tên lửa.

Thế giới này ngoại trừ một số ít Đế Cụ, không thể khiến người ta bay được.

Người mạnh thường sẽ thuần phục Nguy Hiểm Chủng biết bay, chứ không có chuyện bay lượn như thế này.

Đây là năng lực ẩn của Bách Bộ Xuyên Dương Ưng Nhãn, Xạ Nhân.

Có thể bắn mình và đồng bạn đi như mũi tên, cũng có thể dùng để đi đường.

Kịch hay cuối cùng cũng bắt đầu, Đỗ Lan và Sa Chức đứng trên bức tường cao của võ đài, quan sát mọi thứ.

Chỉ là Sa Chức lắc đầu, rất không hài lòng với biểu hiện của Tháp Tư Mễ.

So với Thủy Hoàng Đế phong thái ngời ngời, Tháp Tư Mễ quá non nớt.

Còn đám Thú Nhân thì nhìn nhau, thực lực của nhóm Phục Cừu Giả quá mạnh, ngay cả Ngải Tư Đức Tư cũng không phải là đối thủ.

Rốt cuộc là lai lịch gì đây.

Đại hội luận võ vốn dĩ là để chúc mừng việc thành lập Thú Nhân, cuối cùng lại trở thành sân khấu để nhóm Phục Cừu Giả cao điệu tuyên bố sự tồn tại của mình.

Cái tát này đối với người mạnh nhất đế quốc, Ngải Tư Đức Tư, không nghi ngờ gì là không thể tha thứ.

Cô ta lập tức cử người tìm kiếm trong Đế Đô, nhưng không thu được gì.

Còn Tháp Tư Mễ vì sự xáo trộn của nhóm Phục Cừu Giả, cũng không có thêm tiếp xúc nào với Ngải Tư Đức Tư, vẫn hàng ngày tiếp nhận sự huấn luyện nghiêm khắc của Sa Chức.

Một ngày nọ, Uy Nhĩ, cũng giống Tháp Tư Mễ từ nông thôn đến Đế Đô tham gia Thú Nhân, trong lúc đi dạo trong hoàng cung đã vô tình đến sân sau của tiệm quan tài Lan Hoa.

Vốn dĩ chỉ là tham quan như Lưu mỗ mỗ vào vườn Đại Quan, không ngờ ở nơi hoàng cung tráng lệ lại có một nơi như thế này.

Vách núi dựng đứng được xếp chồng lên bởi những chiếc quan tài, chiều cao của những chiếc quan tài này quả thực khiến người ta kinh ngạc.

Vì tò mò, anh đi vào theo con đường hẹp như một sợi chỉ, cuối cùng lại dừng lại trước một cánh cửa.

Cót két.

Chào mừng đến với tiệm quan tài Lan Hoa.

Uy Nhĩ thấy mình lại đến một tiệm bán quan tài, nhưng tại sao lại ở trong hoàng cung.

Đỗ Lan nhiệt tình tiếp đãi mỗi vị khách: Xin hỏi quý khách muốn quan tài cho mình dùng, hay chuẩn bị cho bạn bè thân thích.

Sản phẩm mới hôm nay, quan tài Nguy Hiểm Chủng làm từ vỏ của Nguy Hiểm Chủng thực vật, có muốn một bộ không.

Chúng tôi còn tặng kèm một bài vị bằng đồng thau, cộng thêm dịch vụ khắc chữ, phông chữ tùy chọn.

Đảm bảo quý khách hài lòng.

Ai mà cần quan tài chứ, Uy Nhĩ chỉ tò mò thôi.

Nhìn ra ngoài tiệm, anh phát hiện cửa tiệm này lại được khảm vào trong tường thành của hoàng cung.

Gan to thật.

Quý khách đừng do dự nữa, anh có thể thử trước, anh nằm vào thử sẽ biết quan tài Nguy Hiểm Chủng này đông ấm hè mát, thoải mái vô cùng.

Lại đây thử đi, vào nằm thử đi.

Làm gì có ai lại đẩy người sống vào quan tài chứ.

Cảm ơn, tôi không cần, không cần.

Không hài lòng cái này.

Không sao, tiệm chúng tôi còn có quan tài băng Bắc Địa bán chạy nhất Đế Đô, có thể giữ thi thể vạn năm không mục.

Đỗ Lan nói, Tháp Tư Mễ, thằng nhóc thối mau xuống đây ra sân sau kéo một cái quan tài băng lên.

Một lúc sau, Tháp Tư Mễ bước đi như thể đang bị hành hạ, từng chút một đi xuống lầu.

Trọng lực trên người hắn vẫn luôn hoạt động, mỗi bước đi đều rất thảm.

Nhanh lên, không thấy khách đang đợi sao.

Tôi không cần xem, thật đó, tôi không phải đến mua quan tài.

Uy Nhĩ vẫn chưa nhận ra Tháp Tư Mễ có biểu cảm méo mó.

Không mua cũng có thể xem, xem trước rồi quyết định sau.

Đỗ Lan giống hệt một gian thương, Dù sao thì quan tài thứ này anh nhất định sẽ dùng đến, đặc biệt là người trẻ tuổi như anh, càng phải phòng bệnh hơn chữa bệnh.

Anh xem người làm thuê trong tiệm chúng tôi, lúc mới vào thành có ba người, mới đến Đế Đô hai ngày, hai người bạn của nó đã bị người ta giết, phải mua hai bộ quan tài từ tiệm tôi rồi mới ở đây làm công.

Tôi nghe giọng anh cũng là người từ nơi khác đến phải không, vậy thì càng cần.

Quan viên quý tộc ở Đế Đô ăn người không chớp mắt đâu, đặc biệt là người ngoại tỉnh như anh.

Uy Nhĩ nhìn bóng lưng của Tháp Tư Mễ, trong lòng dấy lên sóng gió.

Đế Đô lẽ nào thật sự đã mục nát đến mức này.

Lại nghĩ đến việc mình đã đến Đế Đô, và trở thành thuộc hạ của Ngải Tư Đức Tư, thì có trách nhiệm khôi phục trật tự cho Đế Đô.

Nhưng anh lại không biết Ngải Tư Đức Tư chỉ thích giết người mà thôi, căn bản không để Đế Đô trong lòng.

Tháp Tư Mễ mất không ít thời gian mới kéo được chiếc quan tài băng vào, cả người gần như rã rời.

Trọng lực còn nặng hơn cả Búa Thần Sấm nữa.

Đỗ Lan đẩy Tháp Tư Mễ lên lầu, bắt đầu giới thiệu những điểm tốt của quan tài băng.

Nghe đến mức Uy Nhĩ suýt nữa động lòng, nhưng cuối cùng anh vẫn không mua.

Chỉ là nghe Đỗ Lan dường như rất hiểu về Đế Đô, nên anh bắt đầu hỏi thăm tình hình: Lão bản là người bản địa Đế Đô, nhất định biết nhiều hơn tôi, không biết gần đây tình hình Đế Đô có thật sự rất tệ không.

Đâu chỉ tệ, Đế Đô có hai đại ác, còn có vô số tiểu ác.

Hoàng đế lại là một thằng nhóc con căn bản không đáng tin cậy, bá tánh lầm than, quân cách mạng như lửa đốt đồng, bây giờ lại có nhóm Phục Cừu Giả trỗi dậy, xem ra lần này hai đại ác cũng sớm muộn phải bỏ mạng ở Đế Đô.

Anh nói có loạn không.

Đỗ Lan từ từ kể.

Hai đại ác là ai.

Đại thần Áo Nại Tư Tháp và tướng quân Ngải Tư Đức Tư chứ ai.

Anh mới đến Đế Đô không hiểu, vị đại thần này à, là điển hình của miệng mật bụng kiếm, lòng dạ đen tối lắm, lợi dụng sự tín nhiệm của tiểu hoàng đế để bè đảng phạt dị, gần như coi đế quốc là của riêng mình mà tùy ý phá hoại.

Chương 696

Thêm vào đó, trong đầu Ngải Tư Đức Tư ngoài cá lớn nuốt cá bé ra không có một chút văn minh, hoàn toàn là một kẻ man rợ ăn lông ở lỗ.

Một kẻ hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu, một kẻ man rợ lấy giết người làm vui chưa được lễ nhạc giáo dưỡng, lại cứ nắm giữ cả văn võ hai đạo của đế quốc, cộng thêm trên làm dưới theo, anh tự mình tưởng tượng tình hình Đế Đô bây giờ đi.

Cho nên tôi khuyên anh vẫn nên mua một bộ quan tài, sẽ dùng đến đấy.

Sắc mặt Uy Nhĩ biến đổi liên tục, Ngươi vu khống trọng thần của đế quốc như vậy, không sợ bị bắt sao.

Đỗ Lan đột nhiên nhìn Uy Nhĩ với vẻ chính nghĩa lẫm liệt: Ta thấy ngươi từ nông thôn đến, đáng lẽ phải giữ lại một phần thuần khiết.

Sao có thể nói ra những lời vô trách nhiệm như vậy.

Đế quốc ngàn năm qua có bao giờ hỗn loạn vô trật tự như thế này, trên triều đường, cầm thú ăn lộc, trong Đế Đô, toàn là lũ lòng lang dạ sói, bức người làm giặc, khiến dân khởi nghĩa, đến nỗi sinh linh đồ thán.

Ngươi tưởng là do mọi người ăn no rửng mỡ nên thích tạo phản sao.

Ha ha, ấu trĩ đến cực điểm, cẩn thận bị người ta dùng làm súng, lại không biết là nhận giặc làm cha, cấu kết làm bậy.

Uy Nhĩ hoàn toàn ngây người, lẽ nào mình đã sai từ đầu.

Lại có khách vào tiệm, vẫn là cửa sau, lại là Thì Thượng Bác Sĩ:

Quả nhiên cậu ở đây, Uy Nhĩ.

Đối với Đế Cụ của cậu vẫn cần phải nghiên cứu, có thể đi với tôi một chuyến không.

Uy Nhĩ vẫn còn đang kinh ngạc.

Uy Nhĩ.

Thì Thượng Bác Sĩ lại gọi một tiếng, sau đó kỳ quái nhìn về phía Đỗ Lan.

Hắn vốn là người của bộ nghiên cứu Đế Đô, đương nhiên biết lão bản của tiệm này và tiểu hoàng đế có quan hệ khá sâu, nghe đồn là đã dâng lên thuốc trường sinh bất tử.

Đương nhiên hắn không tin, nếu có thuốc bất tử, Thủy Hoàng Đế cũng không cần phải chế tạo bốn mươi tám kiện Đế Cụ để bảo vệ đế quốc.

Cậu ta sao vậy.

Có thể là bị chất lượng tuyệt vời của quan tài làm cho kinh ngạc đến ngây người rồi.

Thì Thượng Bác Sĩ hứng thú quan sát chiếc quan tài băng, không tệ nha, có thể làm tủ đông lạnh thi thể, Chuẩn bị cho tôi mười bộ quan tài băng như thế này.

Đơn hàng lớn, Được thôi, Tháp Tư Mễ xuống đây chuẩn bị giao hàng.

Uy Nhĩ bị Thì Thượng Bác Sĩ kéo đi, lời của Đỗ Lan như tiếng chuông chùa buổi sớm, như sấm sét giữa trời quang, khiến Uy Nhĩ, một cậu nhóc ngây thơ, biết được một mặt khác của Đế Đô.

Hóa ra những gì anh làm từ trước đến nay đều là công việc gây hại cho bá tánh, anh hoàn toàn lạc lối.

Tháp Tư Mễ kéo mười bộ quan tài băng đi theo sau Thì Thượng Bác Sĩ, để hắn dẫn đường đến phòng thí nghiệm.

Cậu là Tháp Tư Mễ.

Uy Nhĩ cuối cùng quyết định tìm Tháp Tư Mễ, người cũng từ nông thôn đến như mình, để nói chuyện.

Chào anh.

Tháp Tư Mễ thầm nghĩ đây là thành viên của Thú Nhân, mình không thể để lộ sơ hở.

Tôi là Uy Nhĩ.

Chúng ta có thể nói chuyện một chút không.

Tôi chỉ là một người làm thuê thôi.

Tháp Tư Mễ chột dạ.

Không sao, tôi cũng là một người làm thuê.

Chỉ là làm thuê cho hoàng đế.

Tháp Tư Mễ, bạn của cậu thật sự đã bị hại không lâu sau khi đến Đế Đô sao.

Tháp Tư Mễ nhớ lại tiểu thư quý tộc, con dã thú đội lốt người đó, đến giờ vẫn còn nghiến răng nghiến lợi, Đúng vậy, là bị quý tộc giết chết.

Đế Đô lẽ nào thật sự hỗn loạn như vậy.

Uy Nhĩ vẫn không tin, anh cũng không nghĩ tại sao Thú Nhân lại được thành lập, Đế Đô đương nhiên là loạn rồi.

Cũng khá loạn.

Tháp Tư Mễ nói.

Các người đang nói gì vậy, chúng ta đến nơi rồi.

Thì Thượng Bác Sĩ đột nhiên lên tiếng, ý bảo họ đã đến nơi.

Đây là khu làm việc của Thú Nhân, Tháp Tư Mễ thấy trên cửa có ghi Phòng Thí Nghiệm Khoa Nghiên Thú Nhân.

Thầm nghĩ đây đều là thành viên của Thú Nhân.

Đây là tiền, cậu có thể về được rồi.

Thì Thượng Bác Sĩ nói.

Tháp Tư Mễ cũng không dám nhìn nhiều, lập tức rời đi, nên không thấy được ánh mắt đầy ẩn ý của Thì Thượng Bác Sĩ.

Trực giác nhạy bén của một nhà khoa học mách bảo Thì Thượng Bác Sĩ, Tháp Tư Mễ này rất khả nghi.

Thế là buổi tối, Thì Thượng Bác Sĩ mang theo sinh vật nhân tạo của mình theo dõi Tháp Tư Mễ, tìm ra vị trí của tổng bộ Dạ Tập.

Tiếc là sự tự đại của hắn đã khiến hắn không liên lạc với các thành viên khác mà quyết định tự mình tiến hành đột kích, hủy diệt Dạ Tập.

Đại chiến sắp nổ ra, Thì Thượng Bác Sĩ không ngờ quyết định bốc đồng này của mình sẽ đánh thức cực phẩm trong giới cương thi, cương thi Vương Tướng Thần đại vụ.

Là cương thi Toa Du và cương thi Y Da Á Tư, bọn họ có lẽ không nhận ra Vương Tướng Thần.

Thì Thượng Bác Sĩ có không ít người cải tạo dưới trướng, theo cách phân loại của cờ tướng Nhật Bản: Kim và Ngân đã được cường hóa mắt, tai, mũi.

Quế Mã giỏi đánh lén.

Phi Xa được cải tạo máy móc.

Giác Hành được cường hóa cơ thể và sử dụng Vạn Vật Lưỡng Đoạn của Hi Nhĩ. cuối cùng là một số lượng lớn Bộ Binh có thể tự bạo.

Trong đêm khuya tĩnh lặng, cuộc tập kích bắt đầu.

Để thu được dược liệu thí nghiệm, Thì Thượng Bác Sĩ ban đầu không sử dụng hình thức tiêu diệt.

Hắn chỉ cho Bộ Binh lẻn vào, sau đó hoàn toàn tự bạo, hủy diệt mọi thứ.

Tuy nhiên, quyết định này đã định trước sẽ khiến Thì Thượng Bác Sĩ thất bại, phản diện mãi mãi không biết đạo lý chim ưng bắt thỏ cũng dùng toàn lực.

Ám sát thất bại, đánh thức các thành viên Dạ Tập, đại chiến bắt đầu.

Tiếng nổ vang đến căn phòng đặt quan tài, cộng thêm việc Bộ Binh tìm kiếm bò vào, làm nhiễu loạn trường điện từ sinh học của căn phòng, đánh thức những người chết đang ngủ say trong quan tài.

Chỉ thấy trên da đầu vốn bị tàn phá của Toa Du nhanh chóng mọc ra tóc, mái tóc đó ánh lên màu kim loại, dài đến tận eo mới dừng lại. 168.

Bên kia, da của Y Da Á Tư vàng vọt bỗng cũng biến thành kim loại giống như tóc của Toa Du bên cạnh.

Ầm Quan tài băng nổ tung, một nắm đấm sắt khổng lồ được tạo thành từ mái tóc dày đặc giống như một tấm cửa đã đè bẹp Bộ Binh thành mảnh vụn, Vạn Độc Quả Phụ không cần dùng độc cũng rất lợi hại.

Bên kia, Y Da Á Tư cũng đã tỉnh lại, trực tiếp bước ra khỏi quan tài, sau khi được bao phủ bởi lớp giáp kim loại, cơ thể vốn đã cứng rắn của cậu càng trở nên không thể phá hủy.

Giơ tay hóa thành lưỡi đao, trực tiếp chém đôi cả Bộ Binh đang bò trên đất và sàn nhà.

Cương thi sắt thép và Vạn Độc Quả Phụ sắp phát uy rồi.

Một là cương thi hoàng kim, không gì cản nổi.

Một là cương thi tóc độc, nhưng lại thích điều khiển tóc làm vũ khí chiến đấu.

Đến đây, sáu Đế Cụ của nhóm Phục Cừu Giả đã xuất hiện đầy đủ, yếu tố khó lường này sẽ khiến Đế Đô trở nên náo nhiệt hơn.

Thì Thượng Bác Sĩ thích những thứ hoa lệ, nguyện vọng là chế tạo ra siêu cấp Đế Cụ vượt qua Hoàng Chi Đế Cụ.

Tiếc là thiên phú có hạn, cho dù có giết bao nhiêu người, cải tạo bao nhiêu dã thú, làm bao nhiêu thí nghiệm cũng vô dụng.

Đế Cụ của Thì Thượng Bác Sĩ là Thần Chi Ngự Thủ, là một đôi găng tay có thể giúp hắn thực hiện các thí nghiệm tinh vi, nhưng sức chiến đấu không đủ.

Thì Thượng Bác Sĩ chủ yếu vẫn dựa vào thuộc hạ cải tạo và độc tố của mình, độc của hắn là một loại độc không màu, không vị có thể khiến người ta mất khả năng hành động.

Các thành viên Dạ Tập đều có chiến tích, Mã Nhân đoạt lại Vạn Vật Lưỡng Đoạn của Hi Nhĩ, Lãng Mạn Pháo Đài trực tiếp bốc hơi kẻ địch.

Còn Bố Lan Đức thì giết được mấy tên Bộ Binh.

Lôi Âu Nại giết thích khách đến ám sát.

Ngay cả Tháp Tư Mễ cũng dùng búa đập bay mấy kẻ địch.

Chỉ tiếc là độc tố đã đến, chỉ có Bố Lan Đức vì có Đế Cụ áo giáp nên không bị ảnh hưởng.

Những người khác đều ngã xuống.

Là độc tố, cơ thể không còn chút sức lực nào.

Mã Nhân nói.

Xích Đồng cũng vậy, nằm trên đất, không thể đứng dậy được nữa, Bố Lan Đức, xem ra chỉ có một mình anh có thể chiến đấu rồi.

Dạ Tập ngã lộn xộn trên đất, Tháp Tư Mễ cũng vậy.

Chương 697

Mặc dù có Búa Thần Sấm, nhưng hắn không phải Lôi Thần.

Đại ca, bọn họ ở trên núi.

Tháp Tư Mễ thấy có người ở trên ngọn núi xa xa.

Hóa ra là hạ độc từ hướng gió trên đầu chúng ta.

Bố Lan Đức định đi ngăn cản, nhưng lại thấy xung quanh có nhiều Bộ Binh hơn đang kéo đến.

Lũ Bộ Binh bò này quá nhiều, giống như vô tận, và không sợ chết, sau khi nhận lệnh sẽ luôn tiến về phía trước.

Cho dù Bố Lan Đức có Ác Quỷ Triền Thân cũng không có đủ thể lực để đối phó với nhiều kẻ địch như vậy, họ cần viện trợ, nhưng đội trưởng Na Khiết Tháp vẫn chưa trở về.

Thấy họ sắp bị Bộ Binh bao vây, đột nhiên từ trên trời rơi xuống hai luồng sáng nóng rực to bằng cánh tay, đâm vào đội hình của Bộ Binh.

Loại Bộ Binh bò bốn chân này căn bản không thể chống lại luồng sáng, chạm vào là chết.

Mọi người khó khăn ngẩng đầu nhìn lên trời, thấy một người hoàng kim đang bay, ánh sáng chính là phát ra từ lòng bàn tay cậu ta.

Nhưng luồng sáng không giết hết Bộ Binh, vẫn còn rất nhiều sống sót, tình thế vẫn bất lợi cho Dạ Tập.

Lại có một thiếu nữ lao ra, cô hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi độc tố, mái tóc mềm mượt cũng có thể biến thành vũ khí cứng rắn vô cùng.

Cú đấm song mã vĩ, sức mạnh của cú đấm giống như đạn pháo, một đòn có thể đập nát nửa thân thể của Bộ Binh.

Xung quanh biến thành một địa ngục thảm khốc, những thi thể bị nhiệt độ cao đốt cháy, bị tia sáng cắt xén, bị đập vỡ không còn nguyên vẹn, văng tung tóe trên bãi cỏ, toàn là những thi thể và mảnh vụn thi thể khiến người ta buồn nôn, chóng mặt.

Toa Du.

Tháp Tư Mễ không dám tin, nhưng cô gái có vẻ mặt ngây ngô kia rõ ràng là thiếu nữ thanh mai trúc mã của mình.

Chết đi sống lại.

Vậy người trên trời kia là Y Da Á Tư.

Toa Du không trả lời, mà toàn lực đi tiêu diệt Bộ Binh.

Bộ Binh từng đợt từng đợt giảm đi, còn nhanh hơn cắt cỏ.

Thì Thượng Bác Sĩ gần như tức chết, Cái gì cũng phải tự mình làm. 169.

Nói rồi lấy bí dược tiêm cho mình, hắn muốn trưng ra thành quả mà mình tự hào nhất, chính là bản thân hắn.

Khổng lồ hóa, chỉ dùng bí dược là không đủ, còn phải nuốt chửng Kim và Ngân đang chịu trách nhiệm giám sát bên cạnh hắn, nuốt chửng bọn họ, sau đó người khổng lồ xuất hiện, tạo hình vô cùng xấu xí.

Một tay là máy móc, một tay lại là cơ bắp lộ ra ngoài.

Làn da trên người màu xám đậm, đương nhiên đáng sợ nhất lại là hàm răng của hắn, mỗi chiếc răng đều giống như đá tảng, cứng rắn đáng sợ.

Trận chiến này diễn ra quá nhanh, nhanh đến mức đội trưởng Na

Khiết Tháp còn chưa kịp trở về, Thì Thượng Bác Sĩ đã tung đại chiêu.

Trong đêm tối, một bóng đen khổng lồ từ trong rừng đứng dậy, che khuất ánh trăng, bao trùm tất cả mọi người.

Ánh sáng từ lòng bàn tay của Y Da Á Tư lại không có hiệu quả, lớp da bên ngoài của quái vật còn cứng hơn cả sắt thép.

Làm sao mới có thể đánh bại loại quái vật này.

Bố Lan Đức vẫn còn cử động được, nhưng trong tay anh chỉ có một cây trường thương, đối với quái vật cũng không có hiệu quả.

Búa Thần Sấm của Tháp Tư Mễ thì uy lực đủ, tiếc là Tháp Tư Mễ bây giờ động cũng không động được, làm sao có thể điều động sấm sét.

Quái thú xuống núi rồi, thế không thể đỡ, một chân dẫm xuống là có thể dẫm nát toàn bộ Dạ Tập thành thịt băm.

Toa Du, đại ca Bố Lan Đức, mọi người mau đi đi.

Tháp Tư Mễ hét lên, trong tình huống này, giữ lại sức mạnh mới là ưu tiên hàng đầu.

Nhưng sao họ có thể đi được chứ.

Bố Lan Đức xông lên, gãi ngứa cho quái thú.

Y Da Á Tư bay trên trời cũng chỉ có thể gây ra rất ít sát thương, lớp da cứng rắn của Nguy Hiểm Chủng gần như cứng hơn tất cả các loại sắt thép.

Không thể liên tục đánh vào cùng một vị trí, căn bản không thể phá phòng ngự.

Ngày càng gần, con quái vật khổng lồ cao năm sáu mươi mét, cao hơn tất cả cây cối trong rừng vài lần.

Một chân dẫm xuống có thể tạo ra một cái hố.

Cuối cùng, một chân dừng lại trên đầu Dạ Tập.

Bố Lan Đức cong gối, hai tay giơ cao, chuẩn bị đỡ lấy bàn chân khổng lồ này, anh muốn bảo vệ đồng bạn.

Chống đỡ.

Ầm Rắc rắc Dường như nghe thấy tiếng xương cốt của Bố Lan Đức đang rên rỉ, bắp chân hoàn toàn lún sâu vào mặt đất.

Bố Lan Đức nghiến nát răng, máu tươi lập tức chảy ra từ kẽ răng, nhưng cuối cùng cũng không để đồng bạn bị dẫm chết ngay lập tức.

Đại ca.

Bố Lan Đức.

Đàn ông đích thực phải kiên trì được bao nhiêu giây, bây giờ Bố Lan Đức chính là cảm giác này, linh hồn của mình sắp lìa khỏi xác.

Nhưng tính mạng của đồng bạn đang nằm trong tay anh, sao có thể từ bỏ.

Ta đỡ.

Cánh tay của Bố Lan Đức không ngừng bị ép xuống, rất nhanh cổ cũng không thể thẳng lên được.

Lòng bàn chân của quái vật ngày càng thấp.

Ha, lại đỡ được.

Ta xem ngươi đỡ được đến bao giờ.

Thì Thượng Bác Sĩ cười điên cuồng.

Đại ca, anh mau đi đi.

Tháp Tư Mễ hét lên.

Đi, bây giờ đi đâu được nữa, Bố Lan Đức giống như một cái đinh ngày càng lún sâu.

Cảm giác cơ thể bên trong áo giáp sắp bị ép thành một hộp cá mòi, mao mạch máu vỡ ra, da hoàn toàn đỏ ửng.

Rắc Tiếng xương cốt ngày càng vang, ngày càng giòn giã.

Mọi người đều sẽ chết, nhưng có thể chết đúng chỗ chính là thắng lợi.

A Bố Lan Đức gầm lên, không thể ngã xuống.

Thì Thượng Bác Sĩ cảm thấy sức lực chống cự dưới chân trở nên lớn hơn, trong lòng không vui, đây là đang thách thức sức mạnh của mình, có gan.

Chết đi.

Tăng thêm sức mạnh dẫm xuống.

Ầm Trong rừng bốc lên bụi mù, Thì Thượng Bác Sĩ không những không dẫm xuống, ngược lại hắn còn ngửa mặt lên trời ngã về phía sau.

Giữa lúc cảnh vật thay đổi, dường như xuất hiện một thứ còn khổng lồ hơn, chỉ là Thì Thượng Bác Sĩ trong quá trình ngã xuống không nhìn rõ.

Nhưng khi hắn ngã xuống đất, cảnh vật xung quanh ngừng biến đổi, hắn đã nhìn thấy, thật sự có một thứ còn lớn hơn cả chính hắn xuất hiện, một nữ khổng lồ to lớn như vậy dường như có thể vươn tay hái cả mặt trăng.

Sao có thể.

Thì Thượng Bác Sĩ kinh hãi thất sắc, nhưng Tháp Tư Mễ và những người khác đều đã nhìn thấy, đó là tóc của Toa Du.

Tóc nhanh chóng mọc dài, biến thành xương cốt và cơ bắp, một con quái vật tóc khổng lồ trong thời gian ngắn đã xuất hiện trên chiến trường.

Chuyện hoàn toàn không khoa học cứ thế xảy ra trước mắt họ.

Chương 698

Quả phụ nhện khổng lồ hóa.

Một phu nhân có vóc dáng vô cùng thon thả đứng giữa núi non, đường cong kiêu hãnh, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ che nửa trên, hai bên mặt nạ mỗi bên phân ra bốn chân trông như con nhện treo ngược trên mặt.

Nhìn gần mới biết đây là một con quái vật khổng lồ vô cùng được tạo thành từ mái tóc dày đặc, không những không xinh đẹp mà còn có cảm giác khiến người ta rùng mình, cũng không có bất kỳ điểm nào khiến người ta động lòng, quái vật chính là quái vật, lại còn là một con quái vật hoàn toàn do tóc tạo thành.

Gào Quả phụ nhện mở miệng, để lộ hàm răng sắc nhọn lao về phía kẻ địch đang ngã trên đất.

Thì Thượng Bác Sĩ động tác không chậm, lăn sang một bên, đè gãy vô số cây cối tạo ra một khoảng đất trống, nhanh nhẹn đứng dậy.

Hai con quái vật đối đầu, giống như Ultraman đối chiến đại quái thú vậy.

Đất rung núi chuyển, một trận chiến dị thường cuồng dã.

Bàn tay khổng lồ nhẹ nhàng lướt qua mặt đất, có thể cày lên cả một mảng đất lớn gồm cả cây cối, khuấy động không khí có thể khiến người đứng xa bị thổi bay lên khỏi mặt đất.

Một trận chiến hoàn toàn không thuộc về nhân loại, đây là trận chiến của siêu cấp Nguy Hiểm Chủng.

Na Khiết Tháp cưỡi cá diêu bay đến muộn màng, liền thấy một cảnh tượng đáng sợ khó quên trong đời.

Hai con quái vật có chiều cao cộng lại hơn trăm mét đang đánh nhau.

Đế Đô thật là náo nhiệt. 170.

Thiết Nhĩ Tây thấy cảnh này không nhịn được mà phàn nàn.

Gào Quả phụ nhện gào thét tung một cú móc trái, nắm đấm đánh nát má của Thì Thượng Bác Sĩ.

Một chiếc răng từ miệng lớn của Thì Thượng Bác Sĩ bay ra, ầm một tiếng rơi xuống đất, mạnh mẽ như một tảng đá được bắn ra từ máy bắn đá công thành.

Cuộc ẩu đả nguyên thủy nhất, không cần bất kỳ kỹ xảo nào, chỉ thể hiện sức mạnh của bản thân.

Toa Du biến thành quái vật rồi sao.

Tháp Tư Mễ bây giờ hoàn toàn kinh ngạc, hắn không biết đây là Đế Cụ tóc Vạn Độc Quả Phụ Tri Chu do Địch Ny Toa thiết kế dựa trên tài liệu mà Đỗ Lan cung cấp.

Có thể tùy ý điều khiển tóc, biến thành quần áo và công cụ chiến đấu, giống như nữ phù thủy săn thiên sứ, chỉ là Toa Du không dùng tóc làm quần áo, nên khi dùng tóc tấn công, quần áo sẽ không giảm đi, tránh được việc lộ hàng.

Còn việc khổng lồ hóa chỉ là một trong những năng lực của Vạn Độc Quả Phụ.

Đế Cụ này cũng là Đế Cụ có nhiều năng lực nhất trong tất cả các Đế Cụ của nhóm Phục Cừu Giả, độc chỉ là một chức năng không đáng kể nhất.

Thì Thượng Bác Sĩ không phải là đối thủ, trở thành một bao cát lớn, liên tục bị đánh, sinh mệnh lực cũng không ngừng giảm đi trong sự chấn động, cho đến khi hắn không còn động đậy được nữa.

Nguyên nhân cái chết là chấn động não, nguyên nhân gây ra là bị đánh đập.

Gào Đánh bại kẻ địch, nữ khổng lồ tóc ngửa mặt lên trời gầm dài, dường như vẫn chưa đủ, hận không thể nuốt cả mặt trăng trên trời mới thỏa mãn.

Sau khi đột ngột dừng lại, Toa Du khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, đứng cùng Y Da Á Tư.

Tháp Tư Mễ khôi phục được một chút sức lực, chạy đến trước mặt hai người bạn đồng hành, Lão bản nói quả không sai, các cậu đã sống lại rồi.

Sự kích động hiện rõ trên lời nói.

Những người khác lại nhìn nhau, chuyện không khoa học như vậy, hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Họ cảm thấy đây không phải là sống lại, mà là xác sống.

Chỉ là sức chiến đấu kinh người đó là sao.

Hoàn toàn không thể lý giải, thậm chí vượt qua cả sức mạnh mà Đế Cụ nên có.

Tháp Tư Mễ.

Hai người bây giờ mới khôi phục thần trí, trận chiến trước đó chẳng qua là hệ thống phòng vệ của Đế Cụ.

Bây giờ họ mới thực sự khôi phục ý thức tự chủ.

Tháp Tư Mễ, sao cậu lại thành mặt mèo lem luốc vậy.

Y Da Á Tư cười nói.

Họ chỉ nhớ mình được mời đến nhà quý tộc rồi bị sát hại thảm thương, sau đó ký ức liền nhảy thẳng đến những hình ảnh đồng bộ với Đế Cụ.

Tháp Tư Mễ, tớ có Đế Cụ rồi.

Mặc dù họ cũng không biết Đế Cụ từ đâu ra, Như vậy chúng ta có thể xông pha tạo dựng một vùng trời, kiếm thật nhiều tiền mang về rồi.

Toa Du vui vẻ nói.

Toa Du, Y Da Á Tư.

Tháp Tư Mễ ôm chầm lấy hai người bạn, nước mắt không thể kìm được.

Ba người cuối cùng cũng có thể ở bên nhau, chỉ là Tháp Tư Mễ đột nhiên phát hiện cơ thể của hai người bạn vẫn còn lạnh.

Đúng vậy, họ vẫn là cương thi, là những cương thi không thể ăn đồ ăn mà chỉ có thể uống máu để sinh tồn.

Cực phẩm trong giới cương thi, sức mạnh cũng phi phàm, không cần dùng Đế Cụ, sức chiến đấu của họ cũng không yếu hơn bất kỳ chiến sĩ nào đã qua trăm trận.

Cho nên lại một lần nữa chứng thực quan điểm nhất quán của Đỗ Lan, muốn mạnh lên nhanh nhất, thì đừng làm người.

Trên lưng con cá đuối bay, Tháp Tư Mễ vui vẻ trò chuyện với hai người đồng hương về những gì mình đã trải qua, nhưng rồi đột nhiên dừng lại.

Nếu đồng hương của mình không chết, vậy có phải Hi Nhĩ mà mình thấy trước đó thật sự là Hi Nhĩ không.

Hi Nhĩ cũng chưa chết.

Cái gì.

Mã Nhân nghe thấy tên Hi Nhĩ nên nhìn về phía Tháp Tư Mễ.

Trước đây tôi đã gặp cô ấy ở võ đài, đúng là Hi Nhĩ.

Lúc đó cô ấy ở cùng với Phục Cừu Giả.

Tôi chắc chắn không nhìn nhầm.

Không thể nào, Hi Nhĩ cô ấy, cô ấy.

Mã Nhân đã tận mắt thấy Hi Nhĩ bị Đế Cụ cắn đứt, vết thương như vậy làm sao có thể sống sót.

Nhưng trước mắt chẳng phải có hai người nhảy ra từ quan tài đó sao, có lẽ Hi Nhĩ thật sự vẫn còn sống.

Nếu vậy, mình nhất định phải tìm thấy cô ấy, rõ ràng là thành viên Dạ Tập sao lại có thể nhảy sang tổ chức khác.

Nếu có cơ hội, chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Bây giờ chúng ta phải xây dựng bộ chỉ huy mới của mình đã.

Na Khiết Tháp nói, lần này cô mang theo hai người trợ giúp, một là Đế Cụ sinh vật Điện Quang Hỏa Thạch, hai là thành viên mới của Dạ Tập, Thiết Nhĩ Tây.

Thiết Nhĩ Tây là một cô gái thích trêu chọc người khác, sở hữu Đế Cụ hóa trang Biến Thân Tự Tại có thể giúp cô ngụy trang thành bất cứ thứ gì, khiến tài năng trêu chọc người khác của cô lên một tầm cao mới.

Kết cục của cô cũng khá thảm, bị chặt đầu bêu rêu để cảnh cáo.

Nhưng lúc này Thiết Nhĩ Tây vẫn là một cô gái hay cười: Hai người họ thật sự hôm qua còn là thi thể sao.

Nói chính xác thì chúng tôi bây giờ vẫn là thi thể, là cương thi, một loại thi thể có ý thức tự chủ, không thể ăn, chỉ có thể uống máu.

Y Da Á Tư nói.

Thật kỳ diệu, các cậu có biết tại sao mình lại trở nên như vậy không.

Cả hai lắc đầu, trong đầu họ không có thông tin về người chủ mưu, thực ra đó chính là Đỗ Lan.

Nhưng Tháp Tư Mễ đại khái biết tất cả đều là do Đỗ Lan gây ra, chỉ là bây giờ cậu chưa có cơ hội hỏi tại sao lại biến hai người họ thành xác sống.

Vậy Đế Cụ của các cậu là sao.

Thiết Nhĩ Tây lại hỏi.

Đây là Đế Cụ Phục Cừu Giả, nghe nói là Đế Cụ vĩ đại được linh hồn anh hùng từ thế giới khác nhập vào.

Của tôi là Cương Thi Sắt Thép Hoàng Kim.

Có thể bao bọc bề mặt cơ thể bằng một lớp giáp kim loại như vàng.

Vì đối phương là bạn của Tháp Tư Mễ, nên Y Da Á Tư và Toa Du cũng không giấu giếm.

Toa Du cũng giới thiệu: Của tôi là Vạn Độc Tri Chu, thứ khổng lồ hóa trước đó là Tri Chu.

Đế Cụ Phục Cừu Giả, Búa Thần Sét Thánh Điện của Tháp Tư Mễ cậu không phải cũng là Đế Cụ Phục Cừu Giả sao.

Đế Cụ Phục Cừu Giả, Phục Cừu Giả, hai thứ này có quan hệ gì.

Bố Lan Đức đại ca nói.

Cái này cậu phải hỏi Đỗ Lan.

Na Khiết Tháp quả quyết nói, rõ ràng tất cả chuyện này đều liên quan đến sự xuất hiện của Đỗ Lan.

Chương 699

Xem ra mình cần phải đích thân đi gặp hắn, chỉ bằng năng lực này của Đỗ Lan, nếu hắn phục vụ cho Đế Quốc, thì quân cách mạng có lẽ sẽ bị hắn tiêu diệt trong một lần, vì vậy phải đi điều tra lập trường của hắn.

Tu Tá Chi Nam, cho họ xem năng lực của ngươi.

Tại một nơi mới cách xa căn cứ cũ, Đế Cụ sinh vật Điện Quang Hỏa Thạch Tu Tá Chi Nam đã phát huy một trong ba kỹ năng lớn của mình, xây nhà.

Hai kỹ năng còn lại là chỉnh trang diện mạo và nấu ăn, bất kể là diện mạo của chính mình hay người khác có vấn đề, Đế Cụ sinh vật đều sẽ chỉnh lý một cách tỉ mỉ.

Là Đế Cụ ban đầu được sản xuất để bảo vệ yếu nhân, việc nhà toàn năng, tính cách hòa nhã, là đặc điểm chính của Điện Quang Hỏa Thạch.

Một ngôi nhà kết cấu hoàn toàn bằng gỗ, từ lúc đốn cây đến khi hoàn thành chỉ mất chưa đầy một ngày, từ rạng đông đến hoàng hôn.

Trận chiến đêm qua tuy kịch liệt, nhưng cũng không thể chìm đắm trong đó mãi, nên người của Dạ Tập đã hồi phục lại.

Na Khiết Tháp chính là lợi dụng khoảng thời gian rảnh rỗi xây nhà này để cùng ba người đồng hương của Tháp Tư Mễ vào Đế Đô.

Chào mừng quý khách đến với tiệm quan tài Lan Hoa, kinh doanh độc quyền bởi Đỗ Lan, sản phẩm của tiệm chúng tôi phong phú, chất lượng tốt giá cả phải chăng.

Đỗ Lan cười, Tháp Tư Mễ có tiến bộ, biết dẫn khách về.

Vị đại tỷ này, cô cần loại quan tài nào, cứ việc nói, tiệm chúng tôi nhất định có thể tìm được loại cô hài lòng.

Na Khiết Tháp quan sát Đỗ Lan từ trong áo choàng, không thể không nói Đỗ Lan trông chẳng giống thương nhân chút nào, khí chất của hắn rất đặc biệt, giống như một hiền giả ẩn mình giữa phàm trần.

Xin chào, tôi là Na Khiết Tháp của Dạ Tập.

Đối với Đỗ Lan, Na Khiết Tháp cảm thấy lời nói dối của mình sẽ bị nhìn thấu hoàn toàn, thà cứ thẳng thắn, thành thật đối đãi.

Khách hàng lớn đây, không biết các người cần bao nhiêu quan tài.

Cô là lãnh đạo quân cách mạng phải không, tôi có thể giảm giá cho cô hai mươi phần trăm, hơn nữa đảm bảo nguồn hàng, cần bao nhiêu có bấy nhiêu.

Đỗ Lan nói.

Thôi được, Na Khiết Tháp thừa nhận mình đã nhìn nhầm, Đỗ Lan này đâu phải hiền giả, hoàn toàn là một tên khốn đáng ăn đòn.

Mình đã nói rõ thân phận rồi, hắn vẫn còn giả ngu ngơ thế này, chẳng chân thành chút nào.

Lão bản, đây là đội trưởng của tôi.

Tháp Tư Mễ không nhìn nổi nữa.

Tôi biết, Na Khiết Tháp, từng là đồng liêu với Ngải Tư Đức Tư man rợ, sau đó lúc phản bội bị Ngải Tư Đức Tư chặt một tay, đâm mù một mắt, sau đó gia nhập quân cách mạng trở thành một đại tướng, tôi nói có đúng không.

Không sai.

Na Khiết Tháp nói, càng lúc càng không nhìn thấu Đỗ Lan.

Vậy thì đúng rồi, quân cách mạng của các cô mỗi ngày chết bao nhiêu người, quan tài đương nhiên là vật tiêu hao cần thiết.

Thay vì lấy những chiếc quan tài chất lượng không đồng đều từ tay những thợ mộc rải rác kia, không bằng mua quan tài thượng hạng của tiệm tôi.

Đỗ Lan vỗ tay, khiến người ta không nói nên lời, vì lý lẽ thì đúng là lý lẽ, nhưng kinh doanh kiểu này công khai minh bạch, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của bạn bè người đã khuất, thật quá không ổn.

Đỗ Lan tiên sinh, lần này tôi đến không phải để mua quan tài.

Vậy là muốn lôi kéo tôi vào hội.

Đỗ Lan ngồi xuống, Cô cũng ngồi đi.

Na Khiết Tháp ngồi xuống, đối mặt với Đỗ Lan, Tiên sinh, không biết những Đế Cụ Phục Cừu Giả đó có phải được truyền từ cực tây Đế Quốc không.

Vào thẳng vấn đề, tôi thích.

Nhưng cô đoán sai rồi, toàn bộ Đế Cụ Phục Cừu Giả đều do vợ tôi rèn đúc.

Bây giờ vợ tôi đang đi du lịch khắp nơi, săn lùng siêu cấp nguy hiểm chủng, hy vọng có thể làm ra Đế Cụ thần kỳ hơn nữa.

Đỗ Lan nói.

Một mình đi săn nguy hiểm chủng và chế tạo Đế Cụ.

Không biết lệnh phu nhân tên họ là gì.

Địch Ny Toa.

Na Khiết Tháp có ấn tượng, lần này lúc về tổng bộ có nghe một vài tin đồn.

Địch Ny Toa quả thực là một huyền thoại của Đế Quốc, khắp nơi trong Đế Quốc đều có dấu chân của cô ấy, và mỗi lần đều gây ra hiệu ứng chấn động.

Không phải là ngăn chặn tai họa thì cũng là tiêu diệt siêu cấp nguy hiểm chủng.

Trong quân cách mạng có không ít truyền thuyết như vậy, có người nói Địch Ny Toa là nữ thần hạ phàm, bên cạnh cô còn có một tiên nữ.

Có người nói có một nữ tử tóc vàng nắm đấm có thể đánh vỡ vách núi, đại kiếm có thể chém nứt mặt đất.

Người trong quân cách mạng đến từ khắp nơi, những truyền thuyết này cũng không giống nhau, thật thật giả giả, Na Khiết Tháp vốn cũng không tin, bây giờ xem ra bên ngoài thật sự có một kỳ nữ tử như vậy.

Có thể kết thành vợ chồng với một kỳ nữ tử như Địch Ny Toa, Đỗ Lan trước mắt chắc chắn cũng có năng lực rất xuất chúng.

Không biết Đỗ Lan tiên sinh có biết ngoài ba Đế Cụ Phục Cừu Giả này ra, còn có bao nhiêu Đế Cụ Phục Cừu Giả khác không.

Tổng cộng có sáu cái, ba cái còn lại ở chỗ Phục Cừu Giả.

Đỗ Lan nói: Cô cũng đừng vòng vo nữa, cô đến đây không phải là muốn biết tôi có xung đột với quân cách mạng hay không.

Điểm này cô có thể yên tâm, Tháp Tư Mễ là đồ đệ của con gái tôi, chúng ta có thể nói là không có bất đồng.

Chỉ là ba vị Phục Cừu Giả lại không có liên hệ lớn với chúng tôi, hơn nữa thủ lĩnh của họ cũng là một người đầy tham vọng, quyết tâm trở thành hoàng đế của Đế Quốc.

Phục Cừu Giả và quân cách mạng cuối cùng ai có thể khống chế Đế Quốc, thì phải xem năng lực của các người rồi.

Vậy tôi có thể gặp Phục Cừu Giả không.

Na Khiết Tháp suy nghĩ rất nhanh, nếu đều là kẻ thù của Đế Quốc, vậy thì có khả năng liên minh.

Cùng phản đối Đế Quốc, có thể đoàn kết thì đoàn kết, tránh nội chiến.

Đương nhiên có thể gặp, tôi gọi điện cho vợ tôi trước.

Linh ka linh tong, linh ka linh linh tong.

Nhạc chuông rất vang, tiết tấu nhanh, rất tẩy não.

Đỗ Lan gọi điện cho Địch Ny Toa, đương nhiên không phải hỏi cô tình hình Đế Đô, hắn đâu phải kẻ ngốc.

Chỉ là đã lâu không liên lạc, gọi điện thoại tán gẫu một chút.

Quả thực là khoe ân ái, Na Khiết Tháp không nói nên lời mà cũng không tiện nổi giận.

Đỗ Lan làm vậy, rõ ràng là không muốn cho cô tiếp xúc với Phục Cừu Giả.

Cô muốn gặp Phục Cừu Giả.

Theo tôi, cha tôi nói chuyện của các người hoàn toàn giao cho tôi xử lý.

Thì ra là Sa Chức từ trên lầu đi xuống.

Là sư phụ của Tháp Tư Mễ.

Vốn tưởng Sa Chức ít nhất cũng phải mười sáu, mười bảy tuổi, không ngờ lại là một cô bé chưa đến mười tuổi.

Nhưng nhìn khí độ trầm ổn của Sa Chức, liền biết cô bé không phải trẻ con bình thường, Cô biết Phục Cừu Giả ở đâu à.

Theo tôi.

Sa Chức nói xong liền đi ra ngoài.

Na Khiết Tháp nhìn Đỗ Lan vẫn đang nói không ngừng với một cái hộp, suy nghĩ một chút rồi đi theo Sa Chức.

Tháp Tư Mễ không đi, cậu đến để hỏi chuyện về đồng hương của mình.

Đỗ Lan cũng là cố tình không để ý đến Na Khiết Tháp, cố tình tìm việc cho con gái làm.

Thấy Sa Chức và Na Khiết Tháp vừa ra khỏi cửa liền cúp điện thoại, quay đầu nói với Tháp Tư Mễ: Tháp Tư Mễ, đồng hương của cậu muốn hồi sinh còn phải đợi một thời gian nữa, tạm thời cứ dùng thân phận cương thi chiến đấu.

Vừa hay ba người các cậu đều ở đây, chúng ta đến thao trường thử thực lực của các cậu xem.

Đỗ Lan đến thế giới này còn chưa ra tay đánh nhau lần nào, toàn là vợ con làm việc, mình thì ở trong tiệm chờ khách.

Hôm nay hứng lên, liền rèn luyện đám tiểu bối một chút.

Xả stress một phen, không thì hắn sợ mình ra tay làm màu sẽ phá hỏng cả thế lực của quân cách mạng và Đế Quốc.

Khi nào họ mới có thể hồi phục.

Cái này thì không nói chắc được, vì mỗi chủ nhân của Đế Cụ Phục Cừu Giả đều là người đã chết một lần.

Trừ cậu ra, vì Búa Thần Sét là đặc biệt.

Đỗ Lan giải thích, Đi đóng cửa trước đi, hôm nay nghỉ bán.

Đợi đến khi thiên hạ thái bình, chắc là có thể hồi phục.

Tháp Tư Mễ nghe xong, ngoan ngoãn đi đóng cửa, ai bảo cậu nợ tiền Đỗ Lan chứ.

Tiên sinh, tôi là Toa Du, đây là Y Da Á Tư.

Vẫn là Toa Du lễ phép, biết Đỗ Lan đã cứu họ còn ban cho họ Đế Cụ, là ân nhân.

Tôi biết, các cậu là đồng hương của Tháp Tư Mễ.

Cùng đi nào, Tháp Tư Mễ là đồ đệ của con gái tôi, đều không phải người ngoài, chúng ta đến thao trường hoàng cung.

Hai người bạn của Tháp Tư Mễ thấy Đỗ Lan ra vào hoàng cung tự nhiên như vậy, lại thêm có nhiều năng lực thần kỳ, lập tức coi hắn như cao nhân bí ẩn.

Lại không biết Đỗ Lan đúng là cao nhân, nhưng là cao nhân có sở thích ác độc.

Thao trường hoàng cung, cách cái hố lớn do Búa Thần Sét đập ra đã mấy ngày, mặt đất đã được lấp đầy và trải lại cỏ.

Ba thanh niên từ quê lên, có thể thi triển tài năng ở thao trường hoàng gia là có thể đem ra khoe cả đời.

Vì vậy cả ba đều rất kích động.

Chương 700

Chỉ là ngay cả Tháp Tư Mễ cũng không biết thực lực của Đỗ Lan, cậu không biết mình nên dùng bao nhiêu sức để giao đấu với Đỗ Lan.

Đến đi, các cậu còn đợi gì nữa.

Đỗ Lan đứng ở trung tâm, nói với mấy đứa trẻ đang lúng túng, Không cần khách sáo, lên hết cũng được, từng người một cũng được.

Vậy để tôi lên trước.

Tháp Tư Mễ thầm nghĩ mình dù sao cũng có không ít kinh nghiệm thực chiến, chắc có thể nắm chừng mực.

Cậu vẫn còn nghi ngờ thực lực của Đỗ Lan.

Được, Tháp Tư Mễ cậu lên trước.

Đỗ Lan nói, Lấy Đế Cụ của cậu ra.

Ồ.

Tháp Tư Mễ giơ cao tay phải, Búa Thần Sét vù vù bay tới, rất nhanh.

Đương nhiên vì không phải lần đầu xuất hiện, nên không có hiệu ứng mây đen, chỉ đơn thuần là cây búa bay tới, Lão bản, ông dùng vũ khí gì.

Tôi quen tay không rồi, đến đi.

Ồ, vậy tôi đắc tội.

Tháp Tư Mễ cầm búa xông lên.

Đỗ Lan không nói nên lời, đây là đang nương tay với mình.

Nhẹ nhàng đẩy một cái, Tháp Tư Mễ liền ngã xuống đất, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra.

Chỉ thấy trời xanh mây trắng, và mái nhà hoàng cung lấp lánh.

Cậu như vậy không được, tôi không cảm nhận được nhiệt huyết của cậu.

Cậu không phải rất lợi hại sao, đòn tấn công phấn chấn lòng người lúc đánh bại Tam Thú Sĩ đâu.

Dùng hết ra đi.

Tháp Tư Mễ không muốn giết cha của sư phụ mình, nhưng lại không muốn thua như vậy, liền đứng dậy, tiếp tục tấn công.

Nhưng hai chân Đỗ Lan còn chưa di chuyển, Tháp Tư Mễ lại cứ bay ra ngoài, cuối cùng ý thức được Đỗ Lan mạnh hơn cậu tưởng rất nhiều.

Đừng có lo lắng, dùng toàn lực của cậu lên đi, đừng lo tôi không đỡ nổi.

Sa Chức huấn luyện cậu lâu như vậy, nếu cậu chỉ có chút năng lực này, tôi về sẽ đánh mông Sa Chức đó.

Ngay cả đồ đệ cũng dạy không xong.

Đỗ Lan nói.

Tháp Tư Mễ nhìn Đỗ Lan, trong lòng hoàn toàn không tưởng tượng nổi Đỗ Lan rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Tháp Tư Mễ, thả lỏng ra.

Đỗ Lan tiên sinh thần kỳ như vậy, sẽ không sao đâu.

Bây giờ ông ấy đang huấn luyện cậu, nên cứ ra chiêu đi, cũng cho chúng tôi xem uy lực Đế Cụ của cậu.

Toa Du ở bên cạnh hét lên.

Được rồi, nếu mọi người đã nói vậy, Tháp Tư Mễ cũng không giấu giếm nữa.

Cậu nắm lấy dây da, xoay Búa Thần Sét lên.

Sau khi buông tay, Búa Thần Sét vút một tiếng bay về phía Đỗ Lan.

Chiêu này đã giúp Tháp Tư Mễ đánh bại mấy kẻ địch, toàn bộ đều là một chiêu đoạt mạng.

Khối lượng khổng lồ cộng với tốc độ bay ra, sức phá hoại có thể tưởng tượng được, ngay cả tường cũng có thể xuyên thủng mấy lớp.

Nhưng đối với Đỗ Lan vẫn chưa đủ, một quyền đã đánh Búa Thần Sét bay ngược lại: Vẫn chưa đủ, tuyệt kỹ của cậu đâu.

Mau dùng tuyệt kỹ ra đi.

Tháp Tư Mễ làm gì có tuyệt kỹ nào, cậu chỉ dùng những chiêu thức phù hợp để đánh bại kẻ địch mà thôi.

Nhìn bộ dạng của Tháp Tư Mễ, Đỗ Lan cũng biết cậu không có tuyệt kỹ: Cậu lại không có tuyệt kỹ.

Sao có thể không có tuyệt kỹ chứ.

Chiến sĩ không có tuyệt kỹ mãi mãi chỉ là hạng ba.

Tuyệt kỹ đối với chiến sĩ, giống như vốn liếng đối với thương nhân, quân đội đối với tướng quân.

Chiến sĩ không có tuyệt kỹ chẳng là gì cả.

Hôm nay vừa hay có cơ hội, tôi sẽ phát triển cho cậu một tuyệt kỹ.

Tuyệt kỹ còn có thể phát triển.

Tháp Tư Mễ ngây người, cậu chưa từng nghĩ tới.

Nhưng tuyệt kỹ rất ngầu, Lão bản, làm sao phát triển.

Chiêu thức tấn công mạnh nhất là gì.

Dẫn sét xuống tấn công.

Tháp Tư Mễ nói.

Vậy dùng chiêu đó tấn công tôi, xem chiêu thức của cậu có đủ tầm tuyệt kỹ không.

Đỗ Lan biết Tháp Tư Mễ đang nghi ngờ năng lực của mình, nên nói: Yên tâm đến đi, chút sấm sét tôi còn không để vào mắt.

Vậy tôi đến đây.

Tháp Tư Mễ giơ cao búa, bầu trời nhanh chóng tụ lại mây đen.

Phong vân đột biến, chính là Búa Thần Sét.

Người trong hoàng cung đều tò mò ngẩng đầu, cảm giác này thật quen thuộc.

Ầm.

Tháp Tư Mễ, lợi hại quá, lại có thể điều động sấm sét.

Y Da Á Tư kích động, Đế Cụ này còn ngầu hơn cả của cậu ta.

Tháp Tư Mễ cũng có chút đắc ý, chiêu này cậu mới dùng lần thứ hai, Nhìn cho kỹ.

Một tia sét thô to giáng xuống cây búa, nối liền trời đất, chiếu sáng cả hoàng cung, sau đó Tháp Tư Mễ chỉ cây búa về phía Đỗ Lan, A.

Rắc.

Tia sét giáng xuống, Đỗ Lan bị ánh sáng bao phủ.

Người bên cạnh không thể nhìn thẳng, nhưng lại nghe thấy tiếng của Đỗ Lan: Uy lực cũng được, nhưng thời gian tấn công quá dài và phương hướng cũng quá cứng nhắc, đòn tấn công này không thể gọi là tuyệt kỹ.

Cái gọi là tuyệt kỹ phải như thế này, nhìn đây.

Ma Quán Quang Sát Pháo.

Vút.

Một luồng sáng còn sáng hơn cả tia sét lao ngược dòng sấm sét, thẳng đến Tháp Tư Mễ.

Tháp Tư Mễ trực giác cảm thấy trước mặt có vô số mặt trời đang thiêu đốt, tóc cũng bốc lên mùi khét.

Nhưng khi luồng sáng đến trước mặt cậu lại không đánh trúng, mà đột nhiên rẽ ngoặt bay lên trời về phía mây đen.

Vút.

Mây đen tan ra thành một vòng tròn mây, trung tâm bị Ma Quán Quang Sát Pháo xuyên thủng.

Tại sao Đỗ Lan lại dùng chiêu này làm tuyệt kỹ, mà không phải Quy Phái Khí Công.

Nguyên nhân chỉ có một, chiêu này chỉ cần hai ngón tay đã có thể phát ra, thích hợp làm màu hơn Quy Phái Khí Công.

Mọi người kinh ngạc đến ngây người, họ mới phát hiện Đỗ Lan căn bản không phải người, hoàn toàn là một con nguy hiểm chủng đội lốt người.

Sức mạnh này sao có thể là của con người sở hữu.

Chỉ thấy Đỗ Lan tay phải chỉ ra kiếm chỉ, đặt ngang vai, trên kiếm chỉ còn lưu lại tia điện mờ nhạt và khói xanh lượn lờ, có thể thấy chiêu đó chẳng qua chỉ là một chiêu thức hời hợt.

Ngoài hai khuyết điểm lúc trước, cậu có biết khuyết điểm lớn nhất là gì không.

Tháp Tư Mễ lắc đầu.

Tháp Tư Mễ ngu ngốc, khuyết điểm lớn nhất chính là không có một cái tên tuyệt kỹ thật kêu.

Giống như chiêu của tôi gọi là Ma Quán Quang Sát Pháo.

Một cái tên vang dội, cuồng ngạo, dễ đọc mới là tinh túy của tuyệt kỹ.

Tháp Tư Mễ, bây giờ hãy nghĩ một cái tên cho tuyệt kỹ tương lai của mình đi.

Hả.

Hoàn toàn không có linh cảm, gọi là Lôi Thần Chế Bá.

Diệt Tuyệt Thiểm Điện.

Siêu Cứu Cực Vũ Trụ Vô Địch Siêu Năng Thiểm Điện.

Nghĩ không ra thì để ta truyền cho ngươi vài tuyệt kỹ vậy.

Còn có hai đứa trẻ đang đợi, không thể lãng phí quá nhiều thời gian trên người Tháp Tư Mễ, Nhưng trước đó chúng ta cần một vài bia đỡ đạn, Bố Đức Đại Tướng Quân không phiền giúp chuẩn bị vài trăm cái bia chứ.

Tôi đi làm ngay, động tĩnh lớn như vậy, đã thu hút rất nhiều người đến, trong đó có Bố Đức Đại Tướng Quân và Thú Nhân.

Cơ hội thể hiện này thật sự đã phô bày hết sự lả lướt của Đỗ Lan.

Chương 701

Không lâu sau, binh lính đã chuẩn bị rất nhiều bù nhìn rơm trên thao trường.

Binh lính lui ra một bên, để lại đám đông xem náo nhiệt.

Cho tôi mượn Đế Cụ.

Nếu đã là phát triển tuyệt kỹ cho Tháp Tư Mễ, đương nhiên phải dùng Đế Cụ của cậu ta.

Thiểm Điện Liên.

Búa vừa đến tay, Đỗ Lan tiêu sái xoay người, chính là một chiêu tấn công đa thể, sấm sét từ cây búa biến thành một tấm lưới điện tiêu diệt một đám lớn bù nhìn, Đây là Thiểm Điện Liên tấn công nhiều mục tiêu.

Bây giờ là tấn công mục tiêu đơn lẻ, Kỳ Lân Tật Tẩu.

Tia sét màu xanh lam hóa thành một con thần thú cao hơn ba mét chạy theo hình chữ Z trên mặt đất, lao về phía kẻ địch.

Bốn chân của kỳ lân sấm sét để lại những vết cháy xém loang lổ trên mặt đất.

Cuối cùng là tấn công phạm vi rộng không phân biệt, Thánh Điện Hàng Lâm.

Ầm.

Chỉ thấy Đỗ Lan giơ cao Búa Thần Sét, mây đen lại tụ lại, sau đó đập Búa Thần Sét xuống đất, trong mây đen đột nhiên rơi xuống vô số tia sét, đan xen dọc ngang biến thành một tòa cung điện sấm sét, tọa lạc trên thao trường, hủy diệt tất cả.

Bù nhìn bốc hơi, với cấp độ tấn công này, không có thứ gì có thể chống đỡ được.

Bố Đức Đại Tướng Quân cũng dùng Đế Cụ hệ điện, nhưng chưa bao giờ có uy lực như vậy.

Đúng là sóng sau xô sóng trước, Bố Đức Đại Tướng Quân biết thời điểm mình nghỉ hưu không còn xa.

Cung điện sấm sét vang vọng không dứt bên tai, ánh sáng chói lòa, khiến thị giác và thính giác của mọi người trở nên chậm chạp.

Mọi người hoàn toàn chết lặng, lợi hại như vậy còn chiến đấu thế nào.

Quá không công bằng.

Sắc mặt Ngải Tư Đức Tư rất khó coi, sức mạnh mà cô tự hào không chịu nổi một đòn trước Đế Cụ Phục Cừu Giả.

Đỗ Lan chính là muốn đả kích tâm lý của đội Thú Nhân.

Được rồi, Tháp Tư Mễ về tu luyện cho tốt, ba chiêu này đủ để cậu đi khắp đại lục rồi.

Đỗ Lan trả lại Đế Cụ, Y Da Á Tư, đến lượt cậu.

Trang bị Đế Cụ của cậu đi.

Đế Cụ khôi giáp Cương Thi Sắt Thép Hoàng Kim khiến thiếu niên trở thành người vàng, cứng rắn vô cùng, lòng bàn tay và lòng bàn chân còn có thể phun ra ngọn lửa nhiệt độ cao tập trung.

Dùng ra chiêu mạnh nhất của cậu.

Biết thực lực của Đỗ Lan, Y Da Á Tư không dám sơ suất, vừa lên đã dùng chiêu mạnh nhất.

Bay trên trời, lòng bàn tay và lòng bàn chân đều nhắm vào mục tiêu, bốn luồng lửa tụ lại thành một đòn tấn công không thể cản phá.

Đương nhiên khuyết điểm cũng là tấn công theo đường thẳng sẽ bị né tránh, chỉ có thể nói đám nhóc nhà quê suy nghĩ đơn thuần. 171.

Thực ra Cương Thi Sắt Thép vừa có sức tấn công vừa có sức phòng thủ hoàn toàn có thể mài chết kẻ địch, căn bản không cần tuyệt kỹ gì.

Nhưng tuyệt kỹ là hồn, là phách, là tinh thần và đặc sắc của chiến sĩ.

Không có tuyệt kỹ kêu tên ra được, thì định sẵn chỉ có thể là một nhân vật khó thành danh, không lợi cho việc quảng bá.

Vì vậy Đỗ Lan cũng chuẩn bị cho Y Da Á Tư một tuyệt kỹ là Vũ Liên Hoa.

Thân thể thẳng đứng, hai tay mở ra xoay tròn, biến ngọn lửa ở lòng bàn chân và lòng bàn tay thành một cơn lốc lửa nuốt chửng tất cả.

Còn có một chiêu gọi là Thuấn Sát, chính là để khôi giáp hoàn thành một lần tấn công nhanh chóng rời khỏi cơ thể, tương đương với phân thân trong thời gian ngắn.

Cuối cùng là Toa Du.

Mái tóc của Toa Du có thể nói là thiên biến vạn hóa, căn bản không cần Đỗ Lan phát triển tuyệt kỹ, nhưng càng có độ khó Đỗ Lan lại càng thích thử thách.

Nhưng cuối cùng Đỗ Lan cũng chỉ nghĩ ra một chiêu, nếu những sợi tóc này đều có độc tố khác nhau, sau khi hỗn hợp có thể điều chế thành các loại thuốc khác nhau, vậy thì hãy đâm tóc vào đại não và cơ thể của mình, tiêm thuốc để tăng cường thể chất, cộng thêm hiệu ứng biến thân cực ngầu, Đỗ Lan gọi chiêu này là: Siêu Cấp Tái Á Nhân.

Tuy không mạnh mẽ như Siêu Cấp Tái Á Nhân thực sự, nhưng biến hình cực ngầu, và sức chiến đấu không yếu hơn người Trái Đất mạnh nhất, phá hủy một hai thành phố và mặt trăng vẫn không thành vấn đề.

Mặt trăng tỏ ra rất áp lực.

Ầm.

Toa Du bị khí màu vàng bao bọc, tóc dựng đứng lên biến thành màu vàng, đúng là một nữ Siêu Cấp Tái Á Nhân giả.

Biến thân khiến Toa Du lại có khả năng sử dụng khí, và do tóc dựng đứng, chiều cao cũng tăng lên rất nhiều.

Cô có thể bắn ra khí đạn, chỉ có điều biến thân này chỉ có thể duy trì ba phút.

Nếu không cơ thể cô sẽ không chịu nổi.

Nói tương đối, tuyệt kỹ của Toa Du là vô dụng nhất, vì cô căn bản không cần biến thân đã đủ mạnh, sau khi biến thân lại có giới hạn thời gian.

Nhưng tuyệt kỹ cực ngầu mới là yếu tố để chiến sĩ thành danh.

Đỗ Lan trực tiếp đưa ba tài khoản nhỏ lên cấp tối đa, hack game không cần phải nói.

Một vòng quân nhân Đế Quốc xung quanh đều cảm thấy áp lực rất lớn.

Lúc này tiểu hoàng đế xuất hiện, Tiên sinh đại tài, nếu có thể vì Đế Quốc hiệu lực là phúc của Đế Quốc.

Đỗ Lan tỏ ra không có hứng thú, vì vậy tiểu hoàng đế đột nhiên ném cành ô liu cho ba người nhà quê chất phác.

Tháp Tư Mễ đương nhiên không có hứng thú, nhưng Y Da Á Tư lại động lòng, họ đến Đế Đô không phải là để kiếm tiền rồi vinh quy bái tổ sao.

Còn có công việc nào tốt hơn việc phục vụ hoàng đế chứ.

Thế là hai thiếu niên thanh mai trúc mã đã đi trên những con đường khác nhau.

Đỗ Lan chỉ nhìn bộ dạng khó xử của Toa Du, thầm nghĩ điều này thật bất ngờ.

Không ngờ Y Da Á Tư lại chọn con đường này.

Tháp Tư Mễ đã ngây người, kịch bản này không đúng, Y Da Á Tư, cậu chẳng lẽ quên quý tộc Đế Đô đối xử với những người ngoại tỉnh chúng ta như thế nào sao.

Tôi không quên, nhưng điều đó không liên quan đến hoàng đế bệ hạ, sau khi tôi trở thành thủ hạ của hoàng đế thì có thể trừ khử những kẻ gian ác này.

Hơn nữa tôi làm quan lớn, người ở quê hương cũng sẽ vui mừng.

Chúng ta ra ngoài không phải là để tạo dựng sự nghiệp sao.

Tháp Tư Mễ không nói nên lời, nếu không phải đã thấy được mặt tối của Đế Đô, gặp phải tình huống này, có lẽ cậu cũng sẽ chọn hiệu lực cho Đế Quốc.

Có được một người trợ giúp tốt, hoàng đế vẫn chưa thỏa mãn, ngài còn muốn Đỗ Lan giúp mình huấn luyện Thú Nhân.

Hoàng đế căn bản không biết nhiệm vụ của Thú Nhân, chỉ nghĩ Thú Nhân là đi giết sơn tặc bảo vệ Đế Đô.

Tiểu hoàng đế không biết quân cách mạng bên ngoài đã sắp bao vây Đế Đô, khởi nghĩa quy mô lớn sắp bùng nổ.

Đỗ Lan nhìn mấy người bên cạnh, đột nhiên cười, Có chút thú vị, được, ta đồng ý với ngươi huấn luyện họ.

Phong Y Da Á Tư làm tướng quân, lĩnh binh.

Tiểu hoàng đế phát hiện mình hình như không có nhiều binh lính, Cứ dẫn dắt đội quân tây chinh trở về đi.

Đây quả thực là tước đoạt quân quyền của Ngải Tư Đức Tư.

Cũng không biết tiểu hoàng đế là thật ngây thơ, hay là thật phúc hắc, đương nhiên cũng có thể là ý của đại thần, tuy Ngải Tư Đức Tư là minh hữu, nhưng cô ta quá mạnh, đại thần muốn suy yếu cô ta cũng không phải không có lý.

Chỉ là nguyên nhân thật sự thì không ai biết.

Toa Du.

Một người đồng hương đã đi, Tháp Tư Mễ nhìn về phía Toa Du, hy vọng cô có thể ở lại.

Nhưng Toa Du lắc đầu, tiến lại gần Y Da Á Tư, cô chọn ở lại bên cạnh Y Da Á Tư.

Tháp Tư Mễ chết lặng, trong phút chốc mất đi hai người bạn, lại có thêm hai kẻ địch, cảm giác này quá tồi tệ.

Đỗ Lan cũng cảm thấy diễn biến này quá kịch tính, nhưng rất thú vị, quả nhiên cẩu huyết yêu nhau lắm cắn nhau đau mới là chân lý.

Mình còn có nhiệm vụ huấn luyện Thú Nhân, cái này mới thật sự thú vị, nhưng trước đó Đỗ Lan xin tiểu hoàng đế một thanh Thượng Phương Bảo Kiếm, như vậy thì vạn sự đại cát, chỉ chờ đi bắt nạt Thú Nhân.

Đứng nghiêm, sáu tiếng.

Đỗ Lan lại đào một cái lỗ trên tường thành, thông với một bức tường trong tiệm, vừa trông tiệm vừa hành hạ Thú Nhân.

Đội Thú Nhân có ba nữ bốn nam, nhưng trong đó Thời Thượng Bác Sĩ đã chết, còn lại là ba nữ ba nam.

Chương 702

Ba người nam còn ổn, ít nhất còn phân biệt được thiện ác, còn ba người nữ thì hoàn toàn mất đi thế giới quan và giá trị quan của người bình thường, có thể nói là biến thái không thể cứu chữa.

Nhưng đã rơi vào tay Đỗ Lan, hắn cũng đối xử như nhau, không vì ba người nam còn có thể cứu mà nới lỏng yêu cầu đối với họ.

Bên kia, Sa Chức dẫn Na Khiết Tháp tìm đến khu dân cư mà Thủy Hoàng Đế đang ẩn náu.

Thủy Hoàng Đế đang ở đây vạch ra kế hoạch mới, Phục Cừu Giả ra mắt một cách đình đám, khiến không ít thị dân bất mãn với Đế Quốc có mục tiêu, trong thời gian ngắn cũng có được không ít nhân khí, nhưng để đối kháng với Đế Quốc vẫn chưa đủ.

Kế hoạch của Thủy Hoàng Đế là sách phản Bố Đức Đại Tướng Quân.

Chỉ cần sách phản thành công, toàn bộ cận vệ trong hoàng cung sẽ nằm trong tay, có thể cần vương bất cứ lúc nào.

Bố Đức Đại Tướng Quân hẳn là hậu duệ của cố nhân của Thủy Hoàng Đế, vị cố nhân đó cũng là một thuộc hạ trung thành nhất của Thủy Hoàng Đế, lập ra gia huấn của gia tộc Bố Đức võ tướng không được can thiệp chính trị.

Vì vậy Bố Đức Đại Tướng Quân biết rõ sự hủ bại của đại thần Áo Nội Tư Tháp, nhưng vẫn chưa thể ra tay, chỉ cố gắng hết sức bảo vệ các quan viên phái lương tri.

Người như vậy, Thủy Hoàng Đế tin rằng mình có thể sách phản.

Và ngay khi Thủy Hoàng Đế chuẩn bị hành động, Na Khiết Tháp đã đến.

Ba người cảnh giác nhìn ra ngoài qua mắt mèo, nhưng không thấy Sa Chức, chỉ thấy Na Khiết Tháp.

Có chuyện gì.

Thủy Hoàng Đế hỏi.

Chúng tôi đến tìm Phục Cừu Giả.

Người nói lại là Sa Chức, cô dùng Vũ Không Thuật bay lên để người sau cửa có thể thấy mình qua mắt mèo.

Sa Chức.

Địch Ny Toa đã cho Thủy Hoàng Đế xem ảnh, nói rằng sau khi đến Đế Đô nếu gặp khó khăn có thể liên lạc với cha con Đỗ Lan Sa Chức.

Là tôi.

Sau khi vào cửa, Na Khiết Tháp phát hiện trong phòng rất đơn sơ, chỉ có đèn dầu thắp sáng, ngay cả điện cũng không có.

Tổng cộng có bốn người, trong đó có Hi Nhĩ.

Hi Nhĩ.

Đội trưởng.

Hi Nhĩ không biết phải đối mặt với đồng đội cũ như thế nào.

Ngươi chính là Na Khiết Tháp.

Đội trưởng Dạ Tập.

Trên mặt Thủy Hoàng Đế lộ ra nụ cười: Vừa hay, sớm muộn cũng phải tìm ngươi.

Tìm tôi.

Không sai, Na Khiết Tháp, hãy dẫn quân cách mạng và tiểu đội Dạ Tập theo trẫm đi.

Thủy Hoàng Đế thật sự nói lời kinh người, Mục tiêu của chúng ta là như nhau, đều là lật đổ Đế Quốc mục nát, chúng ta không cần phân biệt ngươi ta.

Thế này thì hay rồi, mình còn chưa mở miệng, đối phương đã muốn tước đoạt quyền lãnh đạo của mình.

Hi Nhĩ cảm thấy không khí có chút vi diệu.

Na Khiết Tháp đang suy nghĩ phải trả lời thế nào, mình đến đây để tìm hợp tác chứ không phải tìm sáp nhập.

Hợp tác nên được tiến hành trên một vị thế bình đẳng.

Chỉ là thủ lĩnh của Phục Cừu Giả này lại thẳng thắn như vậy, Na Khiết Tháp cũng là lần đầu gặp.

Thậm chí từ trên người Thủy Hoàng Đế còn cảm nhận được một luồng vương bá chi khí.

Tôi không thể giao phó tính mạng của đồng đội mà mình tin tưởng cho một người mới gặp lần đầu.

Na Khiết Tháp trả lời.

Có thể hiểu được, nhưng chỉ cần chúng ta tiếp xúc nhiều, các ngươi sẽ biết con người của trẫm.

Thủy Hoàng Đế cũng không nghĩ rằng lần đầu gặp mặt đã có thể thu phục quân cách mạng.

Nhưng chỉ cần có cơ hội thể hiện, Thủy Hoàng Đế có tự tin chiếm được lòng dân của quân cách mạng.

Đây chính là sức hấp dẫn của Thủy Hoàng Đế.

Vậy chúng ta có thể đạt được một mặt trận thống nhất, trao đổi thông tin không.

Đương nhiên có thể, quân cách mạng của các ngươi ở Đế Đô chỉ có Dạ Tập hoạt động, tuy các thị trấn làng mạc xung quanh Đế Đô dần hình thành thế bao vây, nhưng vẫn thiếu sức mạnh để có thể công phá Đế Đô.

Đương nhiên trong Đế Đô không thiếu các quan viên đồng tình với quân cách mạng, nhưng họ cơ bản không có thực quyền, không giúp được các ngươi nhiều.

Dùng ám sát của Dạ Tập để làm suy yếu thế lực Đế Đô là một cách hay, nhưng tình hình Đế Đô bây giờ ngày càng phức tạp, nếu giết nhầm người thì khó giải quyết.

Không bằng nghe thử kế hoạch công lược Đế Đô của trẫm.

Thủy Hoàng Đế chỉ vài câu ngắn gọn đã nói rõ tình hình hiện tại của quân cách mạng, khiến Na Khiết Tháp không còn nghi ngờ năng lực của Thủy Hoàng Đế, Xin lắng nghe.

Trẫm chuẩn bị sách phản Bố Đức Đại Tướng Quân, chỉ cần thành công, đến lúc đó dù quân cách mạng có tấn công Đế Đô mãi không được, ta cũng có thể dễ dàng chiếm được hoàng cung, bắt được đại thần Áo Nội Tư Tháp và tiểu hoàng đế.

Không thể nào, Bố Đức Đại Tướng Quân tuy không hủ bại như đám của đại thần Áo Nội Tư Tháp, nhưng lại vô cùng trung thành với hoàng gia, nếu ngươi muốn đối địch với hoàng đế, ông ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi, càng đừng nói là đứng về phía chúng ta.

Na Khiết Tháp liên tục lắc đầu, cô quá hiểu Bố Đức Đại Tướng Quân.

Các ngươi không thể thành công, không có nghĩa là trẫm không thể thành công.

Chuyện này cứ giao cho trẫm lo. 172.

Thủy Hoàng Đế tuyệt đối có tự tin, Trẫm quan sát thấy Bố Đức Đại Tướng Quân cũng rất bất mãn với đại thần Áo Nội Tư Tháp, chỉ cần lấy tình động lý, chắc chắn có thể khiến ông ta lo cho toàn cục.

Rõ ràng tình hình không tồi tệ như tưởng tượng, Thủy Hoàng Đế cũng rất thông tình đạt lý, điều này cho thấy sự hợp tác giữa quân cách mạng và Phục Cừu Giả là có cơ sở.

Nếu muốn sách phản Bố Đức Đại Tướng Quân, không biết cần tôi phối hợp như thế nào.

Gần đây để Dạ Tập ít giết người là được rồi.

Thủy Hoàng Đế nói, Ta cần Đế Đô giữ yên tĩnh một thời gian.

Na Khiết Tháp thầm nghĩ Dạ Tập có thêm hai thành viên mới, cũng cần thời gian để phối hợp, liền gật đầu đồng ý yêu cầu của Thủy Hoàng Đế.

Theo cô thấy, đối phương cũng rất có suy nghĩ.

Khác với quân cách mạng, mục tiêu của Phục Cừu Giả là nhắm thẳng vào hoàng cung.

Vậy chúng ta coi như đã đạt được hợp tác sơ bộ.

Na Khiết Tháp nói.

Đương nhiên.

Thủy Hoàng Đế đưa tay ra.

Bốp.

Hai lòng bàn tay đập vào nhau, liên minh coi như thành lập.

Sa Chức quan sát toàn bộ quá trình, phát hiện Thủy Hoàng Đế quả nhiên là nhân vật từng làm hoàng đế, khí độ phi phàm, khả năng nắm bắt tiết tấu cũng là siêu nhất lưu.

Đương nhiên cô cảm thấy nếu bồi dưỡng Tháp Tư Mễ thì cũng sẽ không kém.

Thủy Hoàng Đế và Na Khiết Tháp đều có khả năng trở thành hoàng đế của quốc gia mới, Tháp Tư Mễ so với họ vẫn thiếu sức hấp dẫn cá nhân.

Mà sức hấp dẫn cá nhân không thể dựa vào sức mạnh để có được, chỉ có trải qua những thăng trầm của cuộc đời, tích lũy đủ kinh nghiệm mới có thể hình thành.

Sa Chức trong lòng lo lắng cho đồ đệ, trước mặt kẻ địch mạnh như vậy, có lẽ cậu không có cơ hội làm hoàng đế, chỉ có thể làm một anh hùng huyền thoại.

Hi Nhĩ, bây giờ có thể nói về chuyện của cô rồi.

Chẳng lẽ Đế Cụ Phục Cừu Giả có thể khiến người ta chết đi sống lại.

Hi Nhĩ ngượng ngùng không biết trả lời thế nào, vẫn là Thủy Hoàng Đế giải thích: Không phải chết đi sống lại, mà là khiến người sở hữu có sinh mệnh lực mạnh mẽ.

Đặc biệt là Huyết Cuồng Chiến của Hi Nhĩ, có thể khiến cô ấy dù bị xé thành nhiều mảnh vẫn có thể hồi phục.

Na Khiết Tháp thầm nghĩ đây chẳng phải là năng lực chữa lành mạnh mẽ giống Đế Cụ của Leone sao, cũng không còn bận tâm đến vấn đề này nữa, Có thời gian thì về Dạ Tập xem đi, mọi người đều đang lo lắng cho cô, đặc biệt là Mã Nhân.

Thế này đi, Hi Nhĩ cứ coi như là người của Phục Cừu Giả được phái đến Dạ Tập thường trú, cũng có thể làm liên lạc viên, ngươi có lời gì muốn nói thì cứ để cô ấy mang đến cho trẫm.

Thủy Hoàng Đế cũng làm một việc tốt, có thể thấy ngài rất khéo léo.

Quả nhiên hảo cảm của Na Khiết Tháp đối với Thủy Hoàng Đế lại tăng thêm một chút.

Hi Nhĩ cũng vậy.

Lòng dân chính là được thu mua từng chút một như vậy, Thủy Hoàng Đế thấu hiểu đạo lý này.

Na Khiết Tháp và Hi Nhĩ cùng nhau rời đi, Sa Chức cũng không có chuyện gì cần thảo luận với Thủy Hoàng Đế, chỉ nói với ngài rằng nếu muốn sách phản Bố Đức Đại Tướng Quân, cô có thể sắp xếp thời gian.

Thủy Hoàng Đế liên tục cảm ơn.

Cả nhà Địch Ny Toa đều không phải người thường, Thủy Hoàng Đế cũng không dám hỗn xược.

Không biết minh công vì sao lại tôn kính cô bé đó như vậy.

Văn thần không biết thân phận của Sa Chức, nên sau khi Sa Chức đi đã hỏi.

Đây là ái nữ của Địch Ny Toa, trẫm sao có thể không kính.

Văn thần hiểu ra gật đầu, Đế Cụ Phục Cừu Giả là do Địch Ny Toa chế tạo, người nhà của cô đương nhiên không thể đắc tội.

Khi Sa Chức về nhà, sáu người Thú Nhân vẫn đang đứng nghiêm, Thượng Phương Bảo Kiếm đặt ngay trước mặt họ, ai không nghe lời sẽ bị chém, vâng lệnh hoàng đế, cầm quyền đế quốc, kiếm rơi đầu lìa tuyệt không có lời thứ hai.

Những Thú Nhân này, tướng quân Ngải Tư Đức Tư hiếu sát man rợ, mỗi lần đi diệt trừ phản nghịch, đều để lại mầm mống cho lần sau mình giết chóc.

Tự cho mình là đúng Tái Lưu, bất luận tội lớn nhỏ, một mực tru sát không bao giờ để lại người sống.

Chương 703

Sát thủ Hắc Đồng, giết người như cắt cỏ, chưa bao giờ cảm thấy tội lỗi vì giết người.

So với ba cô gái giết người như ngóe này, ba người nam thì bình thường hơn nhiều.

Uy Nhĩ đến từ hải quân ở quê, ôm mộng xuất đầu lộ diện đến Đế Đô, đối với cậu ta bây giờ cậu ta là một thành viên của đội Thú Nhân duy trì trật tự bảo vệ an toàn cho Đế Đô, đối địch với Dạ Tập là vì Dạ Tập là tổ chức sát thủ không được pháp luật Đế Đô dung thứ.

Ba Lỗ Tư được điều chuyển từ đội thiêu đốt, có gia đình hạnh phúc, nhưng vì mệnh lệnh mà thân bất do kỷ đã thiêu hủy những ngôi làng bị dịch bệnh cũng như những thị trấn che giấu quân cách mạng, nhưng bình thường cậu ta có thể nhận ra tất cả chỉ là mệnh lệnh, mình không phải kẻ cuồng sát.

So với Trảm Thủ Zank không biết cao hơn bao nhiêu.

Ngoài ra còn có Lan, nguyên là giáo sư ở một ngôi làng trên núi, một học giả tao nhã, nhưng vì trường học bị sơn tặc tàn sát, quan trị an địa phương lại vì muốn giữ chức quan của mình mà che giấu thông tin này, khiến Lan sinh lòng bất mãn, đến Đế Đô gia nhập Thú Nhân, hy vọng có thể trả lại sự trong sạch cho chính trị Đế Quốc.

Tiếc là cũng là một kẻ bị lừa dối, vì đám sơn tặc tàn sát học sinh của cậu ta năm xưa chính là tay sai của con trai đại thần Áo Nội Tư Tháp.

Ba người nam còn có thể cứu vãn, Đỗ Lan sẽ không nhìn họ chìm đắm.

Mãi đến khi Sa Chức về nấu cơm tối cho Đỗ Lan, hai cha con ăn no tám phần.

Đỗ Lan mới ngáp, Được rồi, huấn luyện đứng nghiêm hôm nay đến đây thôi, bây giờ chúng ta đi chấp hành nhiệm vụ.

Đỗ Lan cầm Thượng Phương Bảo Kiếm lên, ra hiệu cho sáu người họ đi theo.

Nhiệm vụ hôm nay là ra đường quét rác.

Trong mắt sáu người, Đỗ Lan đây chính là đang hành hạ họ, nam nữ chia thành hai nhóm, quét dọn ở hai nơi khác nhau.

Nam là ở khu chợ của người nghèo, nữ là ở nhà hàng trong khu nhà giàu xa hoa lãng phí.

Đỗ Lan thì ăn no uống đủ, còn Thú Nhân thì một ngày chưa ăn gì, lại còn bị Đỗ Lan sai khiến như vậy.

Uy Nhĩ có lời phàn nàn, Đây là tu luyện kiểu gì vậy.

Đối với thực lực của Đỗ Lan, Uy Nhĩ rất khâm phục, nhưng quét rác rõ ràng không phải là tu luyện.

Nhưng Lan lại có cách nhìn khác, vì cậu thấy có người đang tranh giành thức ăn với chó hoang ở một góc.

Thấy cảnh này cả ba người đều kinh ngạc, đây không phải là Đế Đô sao.

Tiếc là đây thật sự là Đế Đô, thiên đường nơi quyền quý giết người không phạm pháp, người nghèo không chỉ bị quý tộc bắt nạt mà còn bị chó bắt nạt.

Đây là sự thật mà Đỗ Lan muốn họ thấy sao.

Thú Nhân chính là chó do quý tộc nuôi, tiếc là họ đều không biết mà thôi.

Buổi tối ở Đế Đô luôn nguy hiểm, ẩn nấp trong bóng tối toàn là những kẻ biến thái.

Đặc biệt là con gái đi lang thang trên đường phố vào ban đêm lại càng nguy hiểm.

Khu chợ của người nghèo sau khi màn đêm buông xuống đã yên tĩnh hơn nhiều, chỉ có trong quán rượu còn vài ba kẻ rảnh rỗi nhâm nhi.

Còn nơi tập trung của người giàu thì cuộc sống về đêm mới bắt đầu, ánh đèn ngũ sắc sáng như ban ngày.

Ba nữ Thú Nhân bị Đỗ Lan ép buộc quét rác ở con hẻm nhỏ sau cửa khách sạn của người giàu, căn bản không hề động tay.

Nhưng họ không động tay, không có nghĩa là rác rưởi không tìm đến cửa.

Ba nữ Thú Nhân có dung mạo xinh đẹp, nhưng xuất hiện ở đây vào nửa đêm, rất khó để các nhà giàu cho rằng họ là con nhà lành.

Phụ nữ đứng ở đây vào ban đêm mười người thì bảy người là tình nhân của người giàu, hai người là gái lầu xanh, còn một người có thể là người ngoại tỉnh bị lạc đường.

Nhưng dù thế nào đi nữa thì cũng là mục tiêu ức hiếp của quyền quý.

Mỹ nhân, mỹ nhân.

Kẻ tinh mắt phát hiện ba mỹ nữ đứng bên đường, ăn mặc hoàn toàn khác với những kỹ nữ kia, khiến người ta cảm thấy mới lạ, hứng thú dâng trào.

Hai cánh tay máy của Tái Lưu rục rịch, nhưng có Ngải Tư Đức Tư ở đây, cô ta cần chờ lệnh.

Còn trong mắt Hắc Đồng lóe lên một tia hưng phấn, rõ ràng là lần đầu tiên bị trêu chọc, khiến cô cảm thấy mới lạ.

Tốt nhất là đợi mình chơi đủ rồi, sau đó dao trắng vào dao đỏ ra.

Vị quý tộc béo phì này rõ ràng không phát hiện sát khí của ba người này hoàn toàn khác với không khí son phấn ở đây, Mỹ nhân, đứng trong gió lạnh này là vì cớ gì, không bằng cùng ta vào đây uống rượu vui vẻ, chẳng phải vui sao.

Người uống say rồi sẽ bộc phát ra một nhân cách khác, người hầu của quý tộc thề rằng chủ nhân nhà họ chưa bao giờ văn nhã như vậy.

Ngải Tư Đức Tư cười, cô sớm đã không muốn chơi trò huấn luyện với Đỗ Lan nữa, Đi thôi.

Lại đi vào khách sạn trước cả tên quý tộc béo phì.

Vừa vào khách sạn, gió ấm thổi làm người ta say, khác một trời một vực với con đường lạnh lẽo.

Người đâu, mang rượu lên, mang rượu ngon nhất lên, hôm nay ta phải cùng mấy vị mỹ nhân không say không về.

Người hầu trong khách sạn thấy quý tộc béo phì đi rồi quay lại, không dám chậm trễ, lập tức dẫn hắn vào phòng riêng, bày ra một bàn tiệc rượu mới.

Rượu làm người ta thêm can đảm, huống chi quý tộc béo phì vốn đã say, đối với ba mỹ nữ cũng không an phận, thậm chí đã cho người hầu lên lầu đặt phòng, chỉ chờ mỹ nhân ăn no là có thể đại chiến chín trăm hiệp, mỗi người ba trăm hiệp.

Càng nghĩ càng vui, khuôn mặt béo của quý tộc méo mó thành đầu heo.

Ngải Tư Đức Tư ra lệnh một tiếng, ba người cũng không khách sáo ăn uống.

Một ngày không ăn gì, không ăn nữa thì sắp thành ma đói oan uổng rồi.

Lại có cô gái sắp gặp xui xẻo rồi.

Người hầu trẻ tuổi lén lút nói sau lưng.

Đừng nói bậy, cẩn thận cái mạng của mình.

Người hầu lớn tuổi hơn răn đe.

Họ đều biết tên quý tộc béo này thích nhất là chà đạp con gái, hơn nữa còn thích pha thuốc vào thức ăn và rượu.

Thức ăn họ mang đến đều bị người hầu của quý tộc chặn lại giữa đường, sau khi giở trò mới mang vào phòng riêng.

Trong mắt người hầu trẻ tuổi, ba cô gái này tuy mang vũ khí, e rằng cũng khó thoát khỏi tay quý tộc.

Thật đáng tiếc.

Còn người hầu già thì đã chai sạn, cũng trách ba cô gái đó quá ngây thơ, sao lại có thể đi vào cùng một tên béo vừa nhìn đã biết không phải người tốt.

Việc nhà ai nấy lo, ngoài việc tiếc nuối, người hầu già cũng không có thêm lòng tốt để quan tâm đến chuyện sau đó.

Người hầu của quý tộc đứng ngoài cửa chờ lệnh, chỉ đợi ba người bên trong ngã xuống rồi do hắn khiêng lên lầu, nói không chừng trong quá trình đó còn có thể sàm sỡ.

Nhưng người hầu đợi mãi đợi mãi, đợi hơn một tiếng đồng hồ, cũng không đợi được lệnh của chủ nhân, ngay khi hắn quyết định đẩy cửa vào thì người bên trong lại đi ra.

Chỉ có ba cô gái đã ăn no, lại không thấy chủ nhân của mình đâu.

Ba vị tiểu thư đi thong thả, không biết chủ nhân nhà tôi chiêu đãi có hài lòng không.

Hắn còn tưởng chủ nhân say rượu, nên thân là một tay sai lâu năm phải giúp chủ nhân giữ lại những con cừu non này.

Tiếc là ai là cừu ai là thợ săn, tên người hầu này hoàn toàn không hiểu rõ.

Nhìn qua ba người, hắn thấy bên trong phòng riêng một màu đỏ máu, đó là máu bắn tung tóe trên tường tạo thành.

Người hầu sợ đến ngã xuống đất, toàn thân run rẩy, cuối cùng hét lên một tiếng bi thảm: Đại nhân.

Người trong khách sạn đều ngây người, tiếng hét của người hầu như đưa đám, lại còn to hơn cả tiếng ồn ào trong quán.

Người hầu chạy đến đầu tiên, thảm cảnh trong phòng riêng quả thực khiến người ta không dám nhìn thẳng, Mau báo cho đội cảnh vệ Đế Đô.

Chết một quý tộc, quản lý khách sạn mồ hôi như mưa, công việc của mình xem ra không giữ được rồi, không biết cái mạng nhỏ của mình có giữ được không.

Không ai dám cản hung thủ, vì chỉ cần nhìn vào mắt của nữ Thú Nhân cũng đủ khiến người ta sợ hãi, hắn sợ nếu mình xen vào chuyện người khác, sẽ bị giết ngay lập tức.

Nhưng người quản lý vẫn ghi nhớ dung mạo của ba người, như vậy mình cũng có cái để báo cáo.

Chuyện gì đã xảy ra trong phòng không còn quan trọng nữa, quan trọng là một quý tộc đã chết.

Đương nhiên đây là một tai họa lớn đối với khách sạn, đối với đội cảnh vệ thì chỉ là chuyện thường ngày.

Chương 704

Có nhớ dung mạo của hung thủ không.

Cán bộ đội cảnh vệ hỏi.

Nhớ, nhớ, là ba cô gái.

Người quản lý nói.

Vậy thì miêu tả, vẽ lại chân dung.

Loại án này quá thường thấy rồi, tìm được hung thủ thì tốt, nếu không tìm được thì cứ nói là bị Dạ Tập giết, xử lý không thể đơn giản hơn.

Quý tộc béo bị cắt đứt động mạch chủ, chết vì mất máu quá nhiều, hung thủ ra tay vừa nhanh vừa hiểm.

Mười phần thì tám chín là do Dạ Tập làm, trong lòng vị cán bộ đã có sẵn bản nháp.

Ba bức chân dung không cần nhiều thời gian, Đế Quốc đào tạo một nhóm cao thủ vẽ chân dung, có thể vẽ chính xác khuôn mặt của nhân vật mà nhân chứng miêu tả.

Trông có vẻ đúng là ba mỹ nữ, nhưng sao lại có chút quen mắt.

Vị cán bộ cảm thấy mình hình như đã gặp ba người này ở đâu đó, rất quen mắt, đặc biệt là vị tóc dài này thật sự rất quen.

Đột nhiên vị cán bộ giật mình một cái, lông tóc toàn thân dựng đứng, chỉ cảm thấy trời đất tối sầm, hơi ấm trong khách sạn cũng không thể khiến hắn cảm thấy ấm áp.

Hắn nhớ ra rồi, người phụ nữ tóc dài trong bức chân dung này không phải là tướng quân Ngải Tư Đức Tư sao.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Ngươi chắc chắn là ba người này.

Tiểu nhân chắc chắn, không chỉ tiểu nhân nhìn thấy, mà người hầu của quý tộc đại nhân cũng nhìn thấy.

Người hầu của quý tộc chạy đến cũng khóc lóc thảm thiết đòi đội cảnh vệ bắt tội phạm báo thù cho chủ nhân, nước mắt nước mũi tèm lem, còn thảm hơn cả cha mẹ chết.

Đừng khóc nữa, ta hỏi ngươi, có phải ba người này ở cùng với chủ nhân của ngươi không.

Người hầu đó dùng tay áo lau mặt, nhìn kỹ, gật đầu Là ba nữ tử độc ác này, họ hóa thành tro tôi cũng không quên được.

Đại sự không ổn rồi, vị cán bộ nhỏ của đội cảnh vệ này không dám đi tìm Ngải Tư Đức Tư gây phiền phức, nhưng hắn có cách đối phó của riêng mình: Ừm không sai, ba người họ chính là Dạ Tập đã gây ra nhiều vụ án mạng gần đây ở Đế Đô, các ngươi phải nhớ kỹ bộ mặt của ba người này, nếu gặp trên đường, phải lập tức báo cho đội cảnh vệ.

Mọi người đều rùng mình, Dạ Tập chuyên giết người, đám đông hóng chuyện không biết sự thật không biết Dạ Tập chuyên giết tham quan ô lại.

Cộng thêm đội cảnh vệ thường xuyên lười biếng đổ hết các vụ án không đầu không cuối lên đầu Dạ Tập, khiến quần chúng càng sợ Dạ Tập hơn.

Chỉ là trước đây chỉ nghe danh, chưa thấy người, lần này lại được thấy.

Hóa ra người của Dạ Tập trông cũng khá dễ thương, nhưng dù dễ thương họ cũng là sát thủ.

Các ngươi đều nhớ kỹ chưa.

Làm sao dám nhớ chứ, nhớ rồi còn có đường sống không.

Họ là sát thủ mà.

Nhưng mọi người vẫn gật đầu, dù sao mình cũng sẽ không tố giác.

Trong lòng mọi người nghĩ gì, vị cán bộ cảnh vệ biết rõ, chính là muốn có hiệu quả này.

Dù sao những người này cũng không có cơ hội gặp tướng quân Ngải Tư Đức Tư, cứ để họ hiểu lầm như vậy đi.

Tiếp theo hủy ba bức chân dung này đi, mình cũng có thể đi báo cáo rồi.

Vị cán bộ nhỏ bị sự thông minh của mình làm cho khâm phục.

Tiếc là trên đời không có chuyện may mắn như vậy, vì Đỗ Lan xuất hiện, hắn là hồng nhân trước mặt hoàng đế, trong tay còn cầm Thượng Phương Bảo Kiếm.

Vị cán bộ nhỏ không nhận ra Đỗ Lan thì cũng phải nhận ra Thượng Phương Bảo Kiếm chứ.

Hơn nữa bên cạnh Đỗ Lan còn có ba người, tuy tên to con đeo mặt nạ rất đáng sợ, nhưng Uy Nhĩ và Lan vừa nhìn đã thấy chính khí lẫm liệt, là thanh niên kiệt xuất có nhiều triển vọng.

Vì vậy Đỗ Lan vừa đưa tay ra, vị cán bộ nhỏ liền đưa ba bức chân dung vào tay Đỗ Lan.

Quả nhiên có chuyện, đúng như dự đoán của Đỗ Lan.

Để ba nữ Thú Nhân quét dọn ở nơi quyền quý tụ tập, quả thực là ném một miếng thịt mỡ vào giữa bầy sói, không xảy ra chuyện mới lạ.

Đỗ Lan cười một cách đầy ẩn ý, ba bức chân dung hung thủ, Ngải Tư Đức Tư, Tái Lưu, Hắc Đồng, các ngươi đã làm tiểu hoàng đế thất vọng rồi.

Nhưng biểu cảm của Đỗ Lan không có vẻ gì là thất vọng, ngược lại còn khá vui.

Nam Thú Nhân nhìn Đỗ Lan đều có cảm giác rợn tóc gáy, đây hoàn toàn là điển hình của việc gài bẫy để thực thi pháp luật.

Tục ngữ nói hay, sự việc xảy ra ắt có nguyên nhân.

Đỗ Lan nói, ngay khi ba người tưởng Đỗ Lan sẽ điều tra rõ sự thật, Đỗ Lan lại nói: Nhưng tục ngữ lại nói pháp bất dung tình.

Ba người các ngươi phụ trách bắt họ về quy án, ta cho họ một cơ hội biện hộ trước Thượng Phương Bảo Kiếm.

Nhưng.

Uy Nhĩ còn muốn nói gì đó, lại bị Lan ngăn lại.

Lan là người bình tĩnh nhất và cũng là người thông minh nhất trong đội Thú Nhân, cậu ngửi thấy mùi âm mưu. 173.

Các ngươi có thể đến tổng bộ Thú Nhân tìm họ, nhân lúc còn hai tiếng nữa là trời sáng, các ngươi phải nhanh lên.

Đến khi trời sáng ta sẽ diện kiến hoàng đế, lúc đó ba người họ biến thành tội phạm bị truy nã, thì đã muộn rồi.

Uy Nhĩ, Ba Lỗ Tư, chúng ta đi.

Lan đi đầu.

Ba người thấy Đỗ Lan không đi theo, liền bắt đầu thảo luận, Uy Nhĩ mở lời trước: Chuyện này sao cứ cảm thấy không đúng.

Ba Lỗ Tư cũng gật đầu.

Lan nói: E rằng tất cả đều là do Đỗ Lan giở trò.

Nhưng tại sao hắn lại hãm hại tướng quân Ngải Tư Đức Tư.

Họ lại không có thù oán.

Bây giờ Đỗ Lan là người được tiểu hoàng đế tin tưởng nhất, còn được tin tưởng hơn cả đại thần Áo Nội Tư Tháp.

E rằng Đỗ Lan muốn học theo đại thần độc chiếm quyền lực nên mới hãm hại tướng quân Ngải Tư Đức Tư, và đây có thể chỉ là bắt đầu.

Lan bị lời nói của chính mình dọa một phen, nếu thật sự như vậy, Đế Đô lại sắp nổi lên một cơn bão quyền lực nữa rồi.

Vậy chúng ta phải làm sao.

Uy Nhĩ không giỏi xử lý loại chuyện này.

Tình hình hiện tại là Đỗ Lan vu khống tướng quân Ngải Tư Đức Tư, nếu họ đi bắt thì chưa chắc đã đánh lại tướng quân, nếu không bắt thì họ cũng sẽ bị oan.

Hơn nữa họ cũng không làm gì được Đỗ Lan.

Đỗ Lan thực lực mạnh mẽ, lại còn có Thượng Phương Bảo Kiếm, giết họ căn bản không thành vấn đề, hợp tình hợp lý hợp pháp.

Chúng ta không phải chết chắc rồi sao.

Uy Nhĩ phát hiện họ không còn đường thoát.

Trước tiên đi tìm tướng quân Ngải Tư Đức Tư, sau đó để tướng quân diện kiến bệ hạ.

Hoàng đế bệ hạ nể công lao của tướng quân, sẽ không làm khó cô ấy.

Đến lúc đó Đỗ Lan sẽ không làm gì được chúng ta.

Lan nói, không thể không nói mưu trí của cậu ta quả thực không tồi.

Bây giờ cần so sánh chính là tốc độ, ngày mai ai diện kiến hoàng đế trước, người đó sẽ thắng.

Lần đầu tiên chơi trò đấu tranh quan trường, khá thú vị.

Trong đế quốc mà hoàng quyền là tối thượng này, được hoàng đế tin tưởng đồng nghĩa với việc có được quyền lực dưới một người trên vạn người.

Đại thần Áo Nội Tư Tháp là vậy, bây giờ Đỗ Lan cũng là vậy, vậy thì phải xem ai là gian thần ai là trung thần.

Thực ra nếu cứ phát triển như vậy, chẳng qua cũng chỉ là Thú Nhân nổi loạn, chỉ là những người khác thì không sao, nhưng Tái Lưu lại phải khó xử rồi.

Vì cô ta luôn tự cho mình là người chính nghĩa phục vụ hoàng đế, nếu biến thành phản tặc, mình sẽ trở thành đối tượng bị chính mình tru sát, ngoài tự sát ra cũng không có cách nào giải quyết phiền não của cô ta, đương nhiên trước khi tự sát nếu có thể thân minh pháp kỷ, có khả năng sẽ ra tay với Hắc Đồng và Ngải Tư Đức Tư.

Dù sao theo tư tưởng của Tái Lưu, ai cũng có lỗi chỉ có mình không có lỗi.

Kẻ yếu làm mồi cho kẻ mạnh không phải là kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu, có một số người không hiểu được sự khác biệt trong đó.

Đỗ Lan và con gái ngồi trong quán, ăn món bánh ngọt hoàng đế mà Địch Ny Toa gửi về, vừa giảng giải đạo lý cho Toa Du.

Dạo gần đây mọi người đều rất bận, chỉ có chỗ của Đỗ Lan là nhàn rỗi.

Tình hình xung quanh Đế Đô ngày càng căng thẳng, những con Nguy hiểm chủng nhân tạo kia vô cùng nguy hiểm, đặc biệt là khi có người chỉ huy.

Toa Du dĩ nhiên không phải vì chuyện bên ngoài Đế Đô, mà là vì vấn đề của người bạn thanh mai trúc mã nên mới ở đây chịu đựng sự oanh tạc điên cuồng của Đỗ Lan.

Ở Đế Đô, người cô quen biết và có thể tin cậy không nhiều, người cô có thể nghĩ đến để giúp mình ngoài Tháp Tư Mễ ra thì chính là Đỗ Lan.

Vì vậy cô hy vọng Đỗ Lan có thể giúp đỡ Y Da Á Tư.

Chương 705

Cô rất rõ việc Đại thần cố ý tiếp cận người bạn đồng hương của mình tuyệt đối là có mưu đồ bất chính, nhưng Y Da Á Tư lại không tin, tình hình hiện tại thật sự rất tồi tệ.

Uống cạn một tách trà nóng, Đỗ Lan nói rất nhiều lời vô dụng nhưng nghe qua có vẻ rất lợi hại.

Những lời này cũng chẳng giúp được gì, cô vẫn không biết làm thế nào để người đồng hương hiểu rằng anh ta đã đi sai đường.

Tiên sinh, có thể giúp tôi khuyên Y Da Á Tư được không.

Toa Du đã thử khuyên nhủ, nhưng vô dụng.

Cứ tiếp tục thế này, tôi sợ anh ấy sẽ thử hút máu người.

Y Da Á Tư thật sự muốn hút máu người sao.

Đỗ Lan hỏi.

Nếu anh ấy cứ tiếp tục sa đọa, tôi nghĩ là sẽ có.

Đại thần vẫn luôn thu thập máu tươi của các loài động vật quý hiếm.

Y Da Á Tư đã không thể thoát ra khỏi sự tâng bốc và nịnh nọt của Đại thần rồi.

Toa Du dường như đã nhìn thấy tương lai.

Thật ra cô có thể giết Đại thần, với thực lực hiện tại của cô tại sao phải sợ ông ta chứ.

Đó là.

Bởi vì Toa Du chỉ là người bình thường, gặp chuyện sẽ không nghĩ đến việc dùng bạo lực để giải quyết ngay lập tức, nói đơn giản là cô chưa từng nghĩ đến: Tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc giết một ai đó.

Đây chính là sự khác biệt giữa người với người.

Vậy thì khó rồi.

Đỗ Lan giả vờ khó xử: Xem ra chỉ có thể nhẫn tâm giết người bạn của cô thôi, trước khi anh ta hoàn toàn biến chất.

Nếu đã uống máu người rồi thì hai người đừng mong khôi phục lại cơ thể bình thường nữa.

Nếu cô không nỡ ra tay, có thể đi tìm Tháp Tư Mễ, cậu ta bây giờ chính là sát thủ.

Sự phát triển như vậy dường như cũng không tệ.

Hay là Sa Chức lên tiếng ngăn cản hành vi tồi tệ này của Đỗ Lan: Toa Du, cô nên nói chuyện tử tế với Y Da Á Tư, có lẽ anh ta có thể khôi phục lại bản tính.

Tôi đã thử rồi, không có tác dụng.

Vậy đã thử dùng nắm đấm của cô chưa.

Sa Chức cũng chịu hết nổi, Thử dùng nắm đấm nói cho anh ta biết cảm nhận của cô xem.

Toa Du cạn lời, cặp cha con này quả nhiên giống nhau, một người chỉ nghĩ đến giết người, một người nghĩ đến đánh người, lẽ nào không có cách nào khác sao.

Vừa mới nói không thể kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu, sao mới một lúc đã biến thành cuồng bạo lực.

Cô chưa được chứng kiến sự lợi hại của nắm đấm sửa chữa tuổi dậy thì và nắm đấm tình bạn phá mặt.

Ta không hề cổ xúy bạo lực.

Sa Chức nhìn thấy vẻ mặt của Toa Du liền biết cô đang nghĩ gì, Có những lúc, đau đớn là cách tốt nhất để trưởng thành.

Đây không phải là dĩ bạo chế bạo, mà là cách giao lưu giữa những người bạn đồng hành, rất hiếm thấy nhưng lại rất hiệu quả.

Điều này không liên quan đến kẻ yếu làm mồi cho kẻ mạnh hay mạnh yếu, mà chỉ liên quan đến sự quan tâm dành cho bạn bè.

Đỗ Lan nhìn Sa Chức, cái phương pháp dùng nắm đấm để giao lưu tình cảm này cũng học được rồi, thân là phụ thân ta rất vui mừng.

Ta không cổ xúy bạo lực, nhưng bạo lực chỉ là quá trình, chúng ta có thể bỏ qua quá trình mà nhìn vào kết quả.

Nếu kết quả tốt, bạo lực thích đáng cũng được cho phép.

Sa Chức khổ tâm khuyên nhủ.

Toa Du nhìn Sa Chức, cảm thấy cô bé này không giống một đứa trẻ chút nào, lời nói của cô bé đều rất có lý.

Nhưng phương pháp này liệu có được không.

Con gái của ta, con nói không sai chút nào, không hổ là con gái ngoan của ta.

Nhưng mà Toa Du, nếu thật sự ra tay thì nhất định đừng nương tay nhé.

Đỗ Lan chỉ sợ chuyện không đủ lớn.

Nhưng đối với những cậu nhóc ngây thơ, không dùng liều thuốc mạnh thì không thể chữa khỏi.

Tôi sẽ suy nghĩ lại.

Toa Du nói.

Đỗ Lan và Sa Chức chỉ là người ngoài, nên cũng không thể quyết định thay Toa Du.

Đỗ Lan tiên sinh, thực ra tôi còn một chuyện muốn hỏi.

Cô cứ hỏi đi.

Toa Du dường như khó mở lời, vì đây lại là vấn đề của chính cô.

Cô muốn biết đến bao giờ mình mới có thể trở lại thành người bình thường, Tôi biết việc hồi sinh chắc chắn không đơn giản, nhưng tôi thật sự không muốn uống máu nữa.

Một cô gái mỗi ngày đều phải uống máu gà, máu chó, máu heo, máu vịt thì mới lạ nếu thấy thoải mái, hơn nữa còn là uống trực tiếp vào dạ dày, tuyệt đối không ngon mà còn rất kinh tởm.

Giống như bây giờ, rõ ràng có bánh ngọt hoàng đế ở trước mặt, nhưng thân là cương thi lại hoàn toàn không thể ăn.

Bởi vì nếu ăn bánh ngọt, sẽ khiến Toa Du toàn thân khó chịu.

Cuộc sống như vậy khiến Toa Du vô cùng không quen, thậm chí có thể nói là chán ghét, mấy ngày nay vẫn luôn dày vò cô.

Sa Chức nhìn về phía phụ thân mình, chuyện này là do ông gây ra, đương nhiên phải do ông giải quyết.

Đỗ Lan làm việc luôn tùy hứng, lúc đầu ông luyện họ thành cương thi cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng phiền phức sau đó lại không ít.

Đối mặt với lời thỉnh cầu của Toa Du, nhìn thấy ánh mắt u sầu của cô, Đỗ Lan cũng mềm lòng.

Nhưng cơ thể cương thi đối với cô hiện tại là cần thiết, vì thế giới này có quá nhiều kẻ tiểu nhân, minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, dù có Đế cụ cũng có quá nhiều vụ ám sát không thể tránh được.

Nhưng nhìn Toa Du quả thực đáng thương, uống máu đối với một cô gái bình thường quả thực quá tàn khốc, hay là dạy cô làm huyết đậu hủ đi.

Thế này, ta dạy cô một cách có thể biến máu trở nên ngon hơn.

Đỗ Lan vung tay, Đi, chúng ta đến phòng thí nghiệm của Thú Nhân, ở đó chắc có đủ mọi thứ ta cần.

Máu, cùng những dụng cụ linh tinh khác và đủ nguyên liệu để làm huyết đậu hủ, tất cả đều có trong phòng thí nghiệm.

Sáng tạo ra một món ăn cũng là một công trạng vĩ đại không kém gì việc chế tạo Nguy hiểm chủng, ít nhất Đỗ Lan nghĩ như vậy.

Nếu Thú Nhân biết Đỗ Lan tàn phá phòng thí nghiệm của đồng nghiệp đã khuất của họ như vậy, không biết có xông lên liều mạng với ông không.

Huyết đậu hủ còn được gọi là huyết vượng, là thể đông đặc của máu động vật.

Có thể làm thành nhiều món ăn, nhưng vì cương thi không thể ăn thứ khác, nên có phần đơn điệu.

Miến huyết vịt không có miến, đậu hủ huyết heo không có đậu hủ, nhưng ít nhất cũng văn minh hơn nhiều so với việc uống máu tươi.

Thêm cái này, cái kia, Hô khói đặc cuồn cuộn trong phòng thí nghiệm, Đỗ Lan hóa thân thành nhà khoa học quái dị, khiến những binh lính tuần tra xung quanh cảm thấy rợn tóc gáy.

Cộng thêm việc Đỗ Lan cố ý vẩy những loại máu đã quá hạn không dùng được hoặc máu Nguy hiểm chủng có độc ra khắp nơi, cả phòng thí nghiệm âm u như một nhà tù tra tấn phạm nhân.

Sa Chức hoàn toàn không muốn đến gần, sợ bị người ta nhận ra mình là con gái của Đỗ Lan, quá xấu hổ.

Cuối cùng, một bát huyết vượng thơm phức được bưng ra, Đại khái là phương pháp này, sau này cô có thể tự làm trong phòng thí nghiệm này.

Đỗ Lan vừa nói vừa tiếp tục làm cho mình một bát miến huyết vịt, rắc thêm chút hành lá, tuyệt vời vô cùng.

Con gái, đến thử đi.

Lần sau có cơ hội có thể làm món đậu hủ huyết vượng Nguy hiểm chủng.

Sa Chức lúc này mới đi vào, mùi vị không tệ, nhưng so với Địch Ny Toa làm thì vẫn còn khoảng cách.

Đỗ Lan đã lâu không nấu ăn, tay nghề đã thụt lùi.

Nhìn Toa Du ăn bát huyết vượng đã nấu chín, xúc động đến rơi nước mắt.

Đỗ Lan cũng cảm động một chút vì sự thông minh của mình khi giải quyết được vấn đề nan giải.

Phục Cừu Giả không đi điều tra án, Thủy Hoàng Đế biết quyết định của Dạ Tập, và cũng ủng hộ hết mức. 174.

Đã Dạ Tập đã đi, thì Phục Cừu Giả không cần đi nữa, dù sao cũng có Hi Nhĩ, một chiến lực siêu cường đại diện, Phục Cừu Giả rất trượng nghĩa.

Thời gian lại trôi đến buổi tối, nguy hiểm bao trùm.

Mã Nhân và Tháp Tư Mễ một tổ, mặc dù Hi Nhĩ đã trở về, nhưng vì Tháp Tư Mễ đã trưởng thành và cần một người đồng đội, nên để cậu ta đi cùng Mã Nhân.

Còn Hi Nhĩ và người mới đến Thiết Nhĩ Tây một tổ, Mã Nhân có chút ý kiến, nhưng đây là mệnh lệnh của Na Khiết Tháp, cô không thể vi phạm.

Thực ra Tháp Tư Mễ cũng có không ít ưu điểm, Mã Nhân đã phát hiện ra trong quá trình tiếp xúc.

Họ cũng có thể coi là điển hình của việc lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, trong công việc cách mạng nguy hiểm mà nói chuyện yêu đương cũng không phải là không thể.

Không phải ai cũng mang quan niệm Hán nô chưa diệt, sao có thể lập gia. , nếu quân cách mạng đều như vậy, ai sẽ kế thừa ngọn lửa cách mạng đây.

Vì vậy, tình cảm giữa Tháp Tư Mễ và Mã Nhân giống như một mầm non đang vươn lên mạnh mẽ, những người chi viện cho Dạ Tập cũng nhạy bén nhận ra điều này, và cẩn thận che chở cho họ, mặc dù tạm thời cả hai đương sự đều không thừa nhận đã nhìn thấy ưu điểm của đối phương.

Chương 706

Nhưng Dạ Tập vẫn là Dạ Tập, vẫn phải dầm mưa dãi nắng, hiện tại họ lại gánh vác trách nhiệm cứu mạng và tài sản của người dân, giải quyết Nguy hiểm chủng nhân tạo.

Đồng thời, Thú Nhân dưới sự lãnh đạo của Lan cũng vực dậy tinh thần, tiến hành tìm kiếm các khu vực xung quanh, chỉ là có Đỗ Lan ở đó, Thú Nhân đã không còn uy nghiêm như trước.

Trăng rất tròn.

Bầu trời ngoại ô trong xanh hơn Đế Đô, sao và trăng đang dõi theo mọi thứ.

Mã Nhân, ở đây chẳng có gì đặc biệt cả.

Tháp Tư Mễ cảm thấy họ đang lãng phí thời gian, mấy đêm rồi mà vẫn chưa tìm thấy dấu vết: Nghe sư phụ tôi nói, lần này là Nguy hiểm chủng nhân tạo trốn thoát từ phòng thí nghiệm, số lượng không ít, mà còn thích ăn thịt người.

Không tìm thấy dấu vết, chứng tỏ chúng đã trốn khỏi đây rồi.

Mã Nhân vác khẩu Lãng Mạn Pháo Đài lên vai, tỏ vẻ khinh thường sự thiếu kiên nhẫn của Tháp Tư Mễ.

Mặc dù trong cuộc sống hàng ngày cô cũng là người thiếu kiên nhẫn, nhưng đối với nhiệm vụ, Mã Nhân lại có sự kiên nhẫn cần thiết.

Một sát thủ đủ tiêu chuẩn phải có sự kiên nhẫn và cẩn thận, cậu không phát hiện ra bất kỳ manh mối nào từ những đống đổ nát này sao.

Không có.

Tháp Tư Mễ chẳng phát hiện ra gì cả.

Đồ ngốc.

Mã Nhân đá văng tấm ván gỗ dưới chân, Mở to mắt ra.

Dưới tấm ván gỗ có một dấu chân rất rõ ràng, không phải của người cũng không phải của dã thú.

Về mặt nghiệp vụ, Mã Nhân rõ ràng mạnh hơn Tháp Tư Mễ rất nhiều.

Đây là dấu chân của cái gì vậy.

Tháp Tư Mễ không để ý đến thái độ của Mã Nhân, cô vẫn luôn như vậy.

Tháp Tư Mễ biết mình cần phải học hỏi nhiều từ Mã Nhân, dù sao Mã Nhân cũng là tiền bối của cậu trong giới sát thủ.

Đây là do hung thủ để lại, cũng chính là mục tiêu chúng ta đang tìm kiếm.

Bây giờ cậu còn nói không có manh mối nữa không.

Mã Nhân rất đắc ý, cơ hội thể hiện trước mặt người mới ngày càng ít, mình phải nắm bắt mọi cơ hội mới được.

Cặp đôi oan gia hoan hỷ chính là giao lưu tình cảm như vậy.

Vậy tiếp theo chúng ta làm gì.

Tháp Tư Mễ hỏi.

Tiếp theo chúng ta chia nhau hành động, người mới cậu đi tìm các manh mối khác gần đây đi.

Mã Nhân nói xong liền tự mình đi theo hướng dấu chân, chậm rãi đi ra khỏi khu phế tích.

Mã Nhân, cô đi đâu vậy.

Tôi đi nơi khác tìm manh mối.

Tháp Tư Mễ không thể chỉ huy Mã Nhân, nên cũng chỉ có thể lật tung mọi thứ xung quanh để cố gắng tìm thêm dấu chân như vậy, nhưng rất khó.

Tháp Tư Mễ hoàn toàn không biết Mã Nhân làm thế nào phát hiện ra dấu chân dưới tấm ván gỗ, lẽ nào cô có mắt nhìn xuyên thấu.

Nhưng Đế cụ đó đáng lẽ đã nộp lên rồi mới phải.

Tháp Tư Mễ tốn rất nhiều công sức nhưng chẳng tìm thấy gì.

Thường thì công việc chuẩn bị trước khi ám sát mới là tốn công nhất, thu thập tình báo, tìm kiếm mục tiêu, lập kế hoạch.

Ngược lại, sau khi bắt đầu ám sát, mặc dù vẫn nguy hiểm và đầy toan tính, nhưng lại là giao tranh thực sự, kết quả không ngoài sinh và tử.

Đối với Dạ Tập đã có giác ngộ, dù đối mặt với kẻ địch mạnh nhất cũng sẽ tràn đầy dũng khí, vì vậy chiến đấu không phiền phức.

Tiếc là trước khi chiến đấu còn có quá nhiều phiền phức cần xử lý, Tháp Tư Mễ đã rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan này, rõ ràng có người liên tục bị thương, nhưng mình lại không có cách nào, đây chính là sự bất lực.

Dù Lôi Thần Chi Chùy có mạnh đến đâu, cũng phải tìm được mục tiêu mới có thể vung lên.

Hiện tại Tháp Tư Mễ đang ở trạng thái đầy tức giận mà không có chỗ xả.

Tháp Tư Mễ.

Cậu đang làm gì ở đây.

Uy Nhĩ.

Ngàn vạn lần không ngờ sẽ gặp Thú Nhân ở đây, bình tĩnh, bình tĩnh, Tháp Tư Mễ tự nhủ.

Uy Nhĩ vẫn chưa biết thân phận của mình, chỉ cần mình bình tĩnh đối phó sẽ không có vấn đề gì.

Trùng hợp quá, Uy Nhĩ.

Tiếc là Tháp Tư Mễ vẫn chưa đủ bình tĩnh, câu nói thứ hai đã rất đáng ngờ.

May mà Uy Nhĩ không phải là người đa nghi.

Tháp Tư Mễ, có phải ông chủ của cậu lại sai cậu làm những chuyện kỳ quái không.

Có một ông chủ như Đỗ Lan, cậu đúng là xui xẻo thật.

Mình nên trả lời thế nào đây.

Uy Nhĩ đã tìm cho mình lý do tốt nhất, cảm ơn Uy Nhĩ, cảm ơn ông chủ, Tháp Tư Mễ lau mồ hôi lạnh: Đúng vậy, là ông chủ bảo tôi đến.

Đỗ Lan toàn gây rối cho chúng ta.

Uy Nhĩ rất bất mãn với Đỗ Lan, vì Đỗ Lan can thiệp quá nhiều vào công việc của Thú Nhân.

Trước đây thời của tướng quân Ngải Tư Đức Tư, Thú Nhân làm việc không câu nệ tiểu tiết, đã bắt được không ít tội phạm.

Nhưng bây giờ thì thảm hại, Ba Lỗ Tư lần trước chỉ hơi bất cẩn đã bị thương ở tay, hiện tại vẫn đang dưỡng thương.

Không chỉ thành viên gặp nguy hiểm, hiệu suất phá án cũng giảm đi không ít.

Hơn nữa, Đỗ Lan hoàn toàn là một bóng ma lảng vảng không dứt, Tái Lưu lạm dụng chức quyền một chút là lập tức bị Đỗ Lan trừng phạt nặng nề, không chỉ bị trừ lương, còn bị phạt giặt quần áo cho cả hoàng cung, hai bộ tay máy của Tái Lưu đều hỏng.

Nhìn thấy bờ vai sưng đỏ của Tái Lưu, Uy Nhĩ cho rằng Đỗ Lan quá đáng, sĩ khả sát bất khả nhục.

Chỉ tiếc trong mắt Đỗ Lan, Tái Lưu không được coi là sĩ.

Đúng vậy, đúng vậy.

Tháp Tư Mễ phụ họa, bây giờ điều quan trọng nhất là không để đối phương nghi ngờ thân phận của mình.

Có Đỗ Lan làm lá chắn đương nhiên là tốt nhất, cậu cũng không sợ Đỗ Lan biết được mọi chuyện rồi trừ lương của mình.

Đêm hôm khuya khoắt, ông ta bảo cậu đến nơi nguy hiểm này làm gì.

Tuy ở đây đã chết không ít người, nhưng những người sống sót đã sơ tán rồi, không có khách hàng đâu.

Chẳng lẽ ông ta còn muốn giao dịch với người chết à.

Uy Nhĩ cũng là một thanh niên tốt, Tháp Tư Mễ chưa nói gì, anh ta đã tự mình tưởng tượng ra đủ loại hành vi tồi tệ của Đỗ Lan.

Đúng thế, tôi cũng nói với ông ta như vậy, ông ta cứ không nghe.

Tháp Tư Mễ thuận thế nói tiếp.

Thật vất vả cho cậu, tự mình cẩn thận nhé, gần đây có Nguy hiểm chủng nhân tạo ẩn nấp.

Uy Nhĩ đột nhiên nhớ ra Tháp Tư Mễ có Đế cụ uy lực mạnh mẽ: Quên mất cậu cũng có Đế cụ.

Cảm ơn nhiều, cậu cũng cẩn thận.

Yên tâm, Quý Tộc Chiến Xa của tôi không phải để trưng.

Uy Nhĩ vẫn có niềm tin vào thực lực của mình.

Hai người ở cùng nhau, Tháp Tư Mễ luôn rất chột dạ.

Thực ra thân phận, địa vị của họ đều tương đương nhau, ngoại hình, tuổi tác cũng ngang nhau, thậm chí kiểu tóc, phong cách ăn mặc cũng khó phân cao thấp, chỉ cần động tay động chân một chút, thế giới này có lẽ có thể biến thành thế giới hai nhân vật chính cũng không chừng.

Hai thiếu niên có chí hướng tình cờ gặp nhau nơi hoang dã, nhưng chẳng có chuyện gì kỳ lạ xảy ra, chỉ nói vài câu rồi tạm biệt.

Cậu vừa nói gì với người của Thú Nhân vậy.

Không biết từ lúc nào Mã Nhân đã quay lại.

Không có gì, anh ta cũng đến điều tra vụ việc.

Tháp Tư Mễ nói.

Tốt nhất là ít dính dáng đến họ, họ đều là kẻ địch.

Nếu có giao tình với kẻ địch, sẽ ảnh hưởng đến nhiệm vụ.

Là một thích khách chuyên nghiệp, Mã Nhân đưa ra lời khuyên cho người mới.

Tôi biết.

Nhưng trong lòng Tháp Tư Mễ vẫn không hiểu, cậu biết Uy Nhĩ không phải là người xấu.

Cậu tự hỏi, nếu thật sự phải giao chiến với anh ta, mình có thể xuống tay được không.

Không có câu trả lời, tốt nhất là đừng gặp phải chuyện như vậy.

Mã Nhân, có phát hiện mới gì không.

Tháp Tư Mễ chuyển chủ đề.

Mã Nhân lắc đầu, Rất kỳ lạ, tôi đi một vòng quanh đây nhưng không tìm thấy nguồn gốc của dấu chân.

Cứ như thể Nguy hiểm chủng đột nhiên xuất hiện rồi đột nhiên biến mất vậy.

Họ không biết một Đế cụ nào đó còn có chức năng dịch chuyển tức thời.

Chương 707

Hôm nay về trước đã, gặp lại Thú Nhân nữa thì xui xẻo.

Mã Nhân nói.

Ngay khi họ chuẩn bị rời đi, dưới chân đột nhiên sáng lên một luồng ánh sáng, đó là một vòng thái cực được bao quanh bởi bát quái, tạo thành một trận pháp.

Trận pháp bùng nổ ánh sáng vô tận, biến thành một cột sáng trong đêm tối bao vây hai người.

Đến khi họ nhìn thấy một người mặc áo choàng đen bên ngoài cột sáng thì đã không kịp phản ứng, hai người bị ánh sáng nuốt chửng.

Tháp Tư Mễ.

Uy Nhĩ chưa đi xa, đợi đến khi cột sáng bay lên trời, anh lập tức quay lại, nhưng đã không còn thấy gì nữa, Tháp Tư Mễ đã biến mất.

Uy Nhĩ thầm nghĩ luồng sáng này tuyệt đối không đơn giản, lập tức báo cáo.

Tháp Tư Mễ và Mã Nhân bị đưa đến một góc nào đó của hành tinh, trên một hòn đảo hoang.

Gần như là vượt qua nửa bán cầu, rõ ràng trước đó còn đang ở trong đêm tối, nhưng chớp mắt đã là mặt trời lên cao, một sự dịch chuyển hoàn toàn phi khoa học, khiến hai thiếu niên thiếu nữ không có kiến thức khoa học phải ngẩn người.

Sau đó là giọng nói hối hận của Mã Nhân: Chúng ta trúng bẫy rồi.

Tháp Tư Mễ nhìn xung quanh, mình dường như đang ở trên một bãi cát, phía trước là biển xanh, phía sau là rừng rậm xanh um, hoàn toàn mất phương hướng.

Chúng ta rốt cuộc đang ở đâu.

Chuyện gì đã xảy ra.

Tôi cũng không biết.

Lần này Mã Nhân cũng không thể giải đáp thắc mắc cho người mới.

Gầm Từ trong rừng sâu đột nhiên vang lên một tiếng gầm đinh tai nhức óc, kinh động chim chóc trong rừng, một đàn chim từ trong rừng bay ra như mây đen, dọa hai vị khách không mời mà giật nảy mình.

Quá nguy hiểm, Tháp Tư Mễ lập tức triệu hồi Đế cụ, Lôi Thần Chi Chùy đợi mãi, đợi hơn một phút, trên trời mới xuất hiện một chấm đen.

May mà còn triệu hồi được Đế cụ.

Điều này khiến tâm trạng Tháp Tư Mễ ổn định lại một chút.

Mã Nhân nắm chặt tay cầm của Lãng Mạn Pháo Đài cũng thả lỏng một chút, như vậy là có hai chiến lực.

Nếu không, cô còn phải bảo vệ một người, độ khó quá lớn.

Vút Búa vào tay, Tháp Tư Mễ thở phào nhẹ nhõm, lại phát hiện trên quai búa có buộc một cái túi nhỏ.

Miệng túi được buộc rất chặt, rất nhẹ, dường như là rỗng.

Ai vậy, lại buộc linh tinh lên Đế cụ của mình.

Tháp Tư Mễ không vui, đây là Đế cụ chiến đấu bảo mệnh của mình, sao có thể đối xử như vậy.

Tôi nghĩ là Thiết Nhĩ Tây.

Mã Nhân luôn bị Thiết Nhĩ Tây trêu chọc, nên người đầu tiên nghĩ đến là cô ấy.

Tháp Tư Mễ không nói gì, cậu tháo túi ra, phát hiện bên trong không phải là rỗng, có một tờ giấy, được gấp lại rồi nhét vào.

Xin hãy mang đặc sản về, Đỗ Lan.

Tháp Tư Mễ đọc thành tiếng, sau đó chìm vào im lặng.

Mã Nhân cũng không biết nên nói gì.

Đây là do Đỗ Lan buộc lên à, đáng ghét, lẽ nào người mặc áo choàng đen kia chính là Đỗ Lan.

Nếu không sao ông ta lại bảo mình mang đặc sản về.

Ông chủ của mình thật quá đáng.

Tháp Tư Mễ nói ra suy đoán của mình, Mã Nhân lại lắc đầu, Người mặc áo choàng đen đó tuyệt đối không phải là Đỗ Lan.

Theo tính cách của ông ta, khi sai bảo cậu sẽ không bao giờ giấu đầu hở đuôi, hơn nữa người mặc áo choàng đen đó rõ ràng to con hơn Đỗ Lan nhiều.

Họ tuyệt đối không phải là một người.

Nhưng chuyện này giải thích thế nào.

Đỗ Lan là người cổ quái và cực kỳ bí ẩn, có lẽ ông ta có thể vị bặc tiên tri cũng không chừng.

Mã Nhân suy đoán, nhưng chính cô cũng không có nhiều tự tin.

Nhưng Tháp Tư Mễ đã tin một nửa: Nếu vậy thì tốt, chúng ta cũng không cần lo lắng bị mắc kẹt trên hòn đảo nhỏ này, ông ta chắc sẽ đến tìm chúng ta.

Hy vọng là vậy.

Chỉ có phía cực đông của Đế Quốc mới có biển, bây giờ họ có thể đã bị đưa đến cực đông của Đế Quốc, hoàn toàn không biết làm thế nào để về Đế Đô.

Nhưng dựa vào hành vi trước nay không đáng tin cậy của Đỗ Lan, chúng ta cũng không thể hy vọng quá nhiều.

Tháp Tư Mễ bất đắc dĩ gật đầu, nhưng trong lòng lại đang cầu nguyện Đỗ Lan mau đến cứu họ.

Rõ ràng Mã Nhân hiểu Đỗ Lan hơn Tháp Tư Mễ, bây giờ ông ta đang ngủ, lệch múi giờ thì cứu viện thế nào được.

Tháp Tư Mễ và Mã Nhân đợi trên bãi cát rất lâu, đến khi bụng đói meo, nhìn nhau một cái, Tháp Tư Mễ đứng dậy, Mã Nhân cô đi nhặt ít củi, tôi đi săn.

Cậu làm được không.

Đương nhiên, hồi ở quê tôi thường xuyên vào núi săn bắn.

Hai người chia nhau hành động, Tháp Tư Mễ đi vào rừng sâu nhưng không vào quá sâu, chỉ tìm thấy một con lợn rừng ở xung quanh, quăng búa ra đã đánh ngất con lợn rừng.

Mã Nhân cũng nhặt củi khô ở rìa rừng, đợi đến khi Tháp Tư Mễ trở về, đống lửa đã được đốt lên, trời cũng dần tối.

Nhưng họ lại gặp phải vấn đề, họ không mang theo dao, hoàn toàn không thể xử lý con lợn rừng.

Tôi sắp chết đói rồi, hay là cứ để thẳng lên lửa nướng đi.

Mã Nhân không biết nấu ăn còn đưa ra ý kiến bừa bãi.

Như vậy sao ăn được.

Tháp Tư Mễ biết nấu ăn, nhưng khổ nỗi không có dao để cắt tiết, mổ bụng con mồi.

Tìm xem có viên đá nào sắc không, dùng tạm vậy.

Thật sự tìm thấy một chiếc vỏ sò sắc bén trên bãi cát, Tháp Tư Mễ tuy dùng không thuận tay, nhưng cũng có thể dùng được.

Thịt được xử lý xong đặt lên đống lửa, nhưng không tiếp xúc với ngọn lửa, dùng nhiệt độ từ ngọn lửa để nướng, như vậy bên ngoài thịt sẽ không bị cháy.

Trong lúc đợi thức ăn chín, hai người bắt đầu trò chuyện, nói rất nhiều, nói về bản thân, về bạn bè, nói về hiện tại, bàn về quá khứ và tương lai.

Tháp Tư Mễ đột nhiên phát hiện ra Mã Nhân thực ra là một cô gái rất đáng yêu, sau khi cởi bỏ vẻ kiêu ngạo và hống hách thường ngày, thực ra cô có một trái tim nhân hậu, quan tâm đến đồng đội, là một cô gái rất tốt.

Trên hòn đảo hoang chỉ có hai người, Mã Nhân cũng phát hiện Tháp Tư Mễ đa tài đa nghệ, còn là một chàng trai tốt biết nấu ăn và nói những lời động viên.

Cậu cũng không phải là người mới ngây thơ không nhận ra hiện thực.

Nếu họ kết hôn, người mặc áo choàng đen kia chắc chắn là bà mối rồi.

Đợi nửa tiếng đồng hồ, mùi thơm của thức ăn đã nồng nàn, Tháp Tư Mễ dùng vỏ sò cắt một miếng nhỏ đưa cho Mã Nhân.

Hai người ăn ngấu nghiến, ăn no bụng, chờ đợi bình minh ngày mai.

Lúc này ở Đế Đô đã là rạng sáng.

Thấy Sa Chức từ trên lầu đi xuống, thay một bộ quần áo ngắn gọn gàng, Đỗ Lan liền biết con gái sắp ra ngoài đón đồ đệ.

Sa Chức, có cần vội vàng như vậy không, Tháp Tư Mễ mới ở trên đảo được mấy tiếng đồng hồ thôi.

Ngay cả đặc sản ta muốn nó cũng chưa chuẩn bị xong nữa.

Con sẽ mang về.

Cô không muốn đồ đệ của mình bị Nguy hiểm chủng ăn thịt, thật là một sư phụ hay lo lắng.

Nói xong, đã dịch chuyển tức thời đi mất.

Hòn đảo hoang này ngoài việc không có người ở ra thì lại tràn đầy sức sống, ngay cả vào ban đêm, tiếng gầm của Nguy hiểm chủng trên đảo cũng không hề dứt.

Tháp Tư Mễ đang gác đêm, thỉnh thoảng thêm củi vào đống lửa để giữ nhiệt độ.

Ban ngày có mặt trời còn không thấy lạnh, nhưng đến tối, gió từ biển thổi vào khiến người ta cảm thấy lạnh buốt.

Tháp Tư Mễ khoác áo ngoài của mình lên người Mã Nhân, còn mình thì ôm tay giữ ấm.

Dạ Tập không phải là tấn công phòng con gái vào ban đêm, nên Tháp Tư Mễ không suy nghĩ lung tung chuyện đẩy ngã, kết hôn, sinh con, chỉ nhìn mặt biển hòa tấu cùng Nguy hiểm chủng, dưới ánh trăng sóng gợn lăn tăn, khiến Tháp Tư Mễ nhớ lại mười lăm năm qua.

Từ lúc học rèn sắt đúc kiếm ở quê nhà, đến cùng thanh mai trúc mã luyện võ lập chí, rồi đến những chuyện kỳ lạ gặp phải khi đến Đế Đô.

Sóng gợn biến thành màn hình, cho Tháp Tư Mễ thấy những chuyện mình đã trải qua.

Từ khi đến Đế Đô, Tháp Tư Mễ cứ như đến một thế giới khác.

Đế cụ, Dạ Tập, Thú Nhân.

Chương 708

lần lượt kéo đến, giống như từng con sóng biển liên tục vỗ vào người cậu, may mà Tháp Tư Mễ là một tảng đá cứng chứ không phải cát rời, mới có thể kiên định đi đến hiện tại.

Gầm Tiếng của Nguy hiểm chủng dường như đã đến gần.

Tháp Tư Mễ, sao vậy.

Mã Nhân bị tiếng động lớn này đánh thức.

Không sao, chỉ là thứ trong rừng nổi giận thôi.

Tháp Tư Mễ miệng nói không sao, nhưng cây búa trong tay đã giơ lên, rõ ràng cũng rất căng thẳng.

Tháp Tư Mễ, tiếp theo tôi gác đêm, cậu cũng ngủ một lát đi.

Mã Nhân đứng dậy, vươn vai rồi vỗ vỗ má, cảm giác có thứ gì đó rơi xuống người, cúi đầu nhìn mới phát hiện ra là áo khoác của Tháp Tư Mễ, mặt lập tức đỏ bừng.

Gần Nguy hiểm chủng như vậy, tôi không ngủ được đâu.

Tháp Tư Mễ đặt búa xuống, lại thêm củi vào đống lửa, ngọn lửa bùng lên mang lại hơi ấm.

Cũng không biết khi nào mới có thể rời đi.

Trong khu rừng đen tối liên tục có tiếng động truyền ra, khiến cả hai người đều phải cẩn thận, sợ đột nhiên có Nguy hiểm chủng xông ra, bị tấn công bất ngờ.

Cô nói bên trong có phải là Siêu cấp Nguy hiểm chủng không.

Tháp Tư Mễ cũng là không có chuyện gì để nói, những gì cần nói hôm nay đều đã nói gần hết.

Thời gian trên hoang đảo là lúc cậu thư giãn nhất.

Hy vọng là không phải.

Mã Nhân cũng không trả lại áo khoác, mà khoác lên người mình, dường như còn cảm nhận được hơi ấm của Tháp Tư Mễ.

Siêu cấp Nguy hiểm chủng rất đáng sợ, còn có rất nhiều năng lực kỳ quái, nếu gặp phải, chúng ta có thể sẽ chết ở đây.

Xoạt, một đàn chim bị kinh động đột nhiên bay lên trời, khiến hai người lại cảnh giác, mặt đất truyền đến rung động nhẹ.

Đến rồi, đến rồi.

Cơ thể Mã Nhân bắt đầu điều chỉnh sang trạng thái chiến đấu, Người mới, lần này là Nguy hiểm chủng, nếu không cần thiết thì cố gắng tránh chiến đấu.

Biết rồi.

Lôi Thần Chi Chùy trong tay, Tháp Tư Mễ không hề sợ hãi chiến đấu.

Tiếng lá cây xào xạc ngày càng gần, sau đó từ khu rừng bên phải họ đi ra một con Nguy hiểm chủng cao bảy, tám mét đi thẳng đứng.

Nó dường như không phát hiện ra hai vị khách không mời, đi thẳng về phía biển.

Giữ vững.

Mã Nhân nhắc nhở.

Con thứ nhất, con thứ hai. không chỉ một mà là rất nhiều con Nguy hiểm chủng cùng lúc xuất hiện từ trong rừng, nhiều Nguy hiểm chủng như vậy thật là hùng vĩ, chỉ là ban đêm không nhìn rõ, nhưng chỉ cần nhìn thấy cảnh tượng gần đó cũng có thể tưởng tượng ra cảnh cả bãi cát bị loài Nguy hiểm chủng này chiếm lĩnh.

Chúng liên tục đi từ trong rừng ra biển, đây là cuộc đi săn dưới ánh trăng.

Chúng muốn bắt cá trong biển để kiếm ăn, một bầy đàn lớn như vậy không biết làm sao lại trốn được trên đảo.

May mà Tháp Tư Mễ và Mã Nhân không hành động khinh suất, nếu không sẽ thu hút sự thù địch, họ sẽ bị đánh hội đồng.

Đối với Tháp Tư Mễ chưa học được tuyệt kỹ, chiến đấu với hàng ngàn Nguy hiểm chủng này, chắc chắn sẽ chết.

Con Nguy hiểm chủng gần nhất đi thẳng qua đầu họ, cuối cùng chìm vào nước biển.

Trọn vẹn năm sáu phút, bãi cát mới yên tĩnh, chỉ có mặt biển cách đó không xa có đàn cá bị dồn lên trên, quẫy đạp làm nước biển bắn tung tóe, nhưng lại có một vẻ đẹp khác.

Mỗi một giọt nước đều phản chiếu một vầng trăng, trên mặt biển có vô số vầng trăng nhỏ cùng lúc mọc lên.

Đẹp quá.

Sau khi kinh hãi sợ hãi mà thấy được cảnh tượng như vậy, Mã Nhân, cô thiếu nữ này hiếm khi say đắm.

Tháp Tư Mễ cũng ngây người, đây là cảnh tượng tuyệt đối không thể thấy ở thành phố, chuyến phiêu lưu trên hoang đảo lần này thật sự đáng giá.

Chỉ riêng cảnh tượng này đã đáng để cả đời hồi tưởng.

Chỉ tiếc cả hai đều không phải là nghệ sĩ hay nhà thơ, nếu không cảnh này chắc chắn sẽ được truyền lại qua tranh vẽ, ca khúc hoặc thơ ca, trăm năm, ngàn năm, vạn năm.

Những con Nguy hiểm chủng này dường như sống bằng cá biển, chắc sẽ không tấn công chúng ta, chúng ta tạm thời rất an toàn.

Mã Nhân nói.

Nhưng cô đã quên mất trên thế giới còn có thứ gọi là chuỗi thức ăn, loài Nguy hiểm chủng sống theo bầy đàn này ăn cá biển, cũng sẽ có những sinh vật đáng sợ hơn đến săn bắt loài Nguy hiểm chủng này.

Đây chính là chuỗi thức ăn trong hệ sinh thái của hòn đảo nhỏ này, độc lập và hoàn chỉnh.

Cả hòn đảo đột nhiên trở nên náo nhiệt, còn náo nhiệt hơn cả ban ngày.

Chim chóc trong rừng cũng tham gia, đàn cá bị dồn lên mặt biển chính là mục tiêu của chúng.

Đồng thời, những thứ đáng sợ hơn cũng đang săn bắt Nguy hiểm chủng trong nước biển, tất cả đều là sự sáng tạo của tự nhiên.

Hai người tốt nhất nên tránh xa mặt biển một chút, cẩn thận bị kéo xuống nước, trong biển không chỉ có cá ngon, mà còn có cá ăn thịt người.

Giọng nói đột nhiên vang lên vừa dứt, mặt biển nổi lên những bọt nước khổng lồ, sau đó một con Nguy hiểm chủng gào thét thảm thiết bay ra khỏi mặt biển, eo của nó bị một con cá lớn đáng sợ hơn cắn chặt.

Đầu con cá lớn đó như một ngọn núi, mỗi chiếc vảy đều cao bằng người lớn, thân cá cực kỳ khỏe, trong không trung không có lực cản vẫn có thể quẫy con mồi, lại cắn đứt đôi con Nguy hiểm chủng, thi thể biến thành hai khúc rơi xuống nước, thu hút thêm nhiều cá quái hơn.

Mặt biển sôi sục, những con Nguy hiểm chủng đã ăn no bắt đầu hoảng loạn rút lui về bãi cát.

Tháp Tư Mễ và Mã Nhân chỉ có thể né tránh những bước chân hỗn loạn, nếu bị dẫm phải thì không dễ chịu chút nào.

Sư phụ, sao người lại đến.

Trong lúc hoảng loạn, Tháp Tư Mễ nói.

Bắt cá.

Sa Chức vừa dứt lời, người đã xông ra.

Đúng lúc đó lại có một con cá quái lớn nhảy lên, liền trở thành mục tiêu của Sa Chức, mang về cho Đỗ Lan coi như giao nộp.

Dù sao cha cô cũng chỉ nói là ăn đặc sản, hải sản cũng là một loại đặc sản.

Loại cá này quá xấu, Sa Chức không thèm động vào, nên ở giữa không trung xoay người một cước đá vào đầu cá, kết liễu nó.

Con cá quái rơi trở lại mặt biển, tung bọt nước, chìm xuống không lâu thì nổi lên.

Sa Chức toàn bộ quá trình đều bay trên trời, đợi cá nổi lên, lại một cước đá con cá chết lên bãi cát.

Toàn bộ quá trình như mây trôi nước chảy, con cá quái đó cứ như một món đồ chơi.

Lợi hại quá.

Mã Nhân cảm nhận bãi cát rung chuyển, ngẩn người nói ra ba chữ.

Một chiêu đã giết chết con cá quái, hơn nữa còn nhẹ nhàng đưa nó lên bờ, đây không còn là vấn đề kỹ xảo nữa, mà toàn bộ quá trình còn không thấy Đế cụ, cô gái này thật sự là quái vật.

Sự hỗn loạn cũng lắng xuống trong vài phút, một số ít Nguy hiểm chủng ở lại bãi cát dường như đang chờ đợi điều gì đó, tiếc là không trở về được có nghĩa là chúng sẽ mãi mãi ở lại trong biển.

Có những người còn không bằng Nguy hiểm chủng này.

Sa Chức nói một câu, Được rồi, hai người đã sống đủ thế giới hai người chưa.

Nếu chưa, ta đợi mấy ngày nữa sẽ đến đón.

Không cần, không cần, chúng ta về ngay bây giờ.

Sư phụ, thuyền ở đâu.

Tháp Tư Mễ hỏi.

Mã Nhân thầm nghĩ dùng thuyền làm sao có thể nhanh chóng tìm thấy nơi này, nhất định là dùng phương pháp đặc biệt, chỉ là Mã Nhân không biết là phương pháp gì.

Chúng ta không đi thuyền, hai người đứng vững là được, chớp mắt là có thể về Đế Đô, đừng chớp mắt.

Không chớp mắt, nhưng Mã Nhân và Tháp Tư Mễ vẫn không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy trước mắt sáng lên, họ đã ở gần Đế Đô, bây giờ Đế Đô đang là ban ngày.

Mọi người trong Dạ Tập cũng giật mình, vốn đang lo lắng cho Tháp Tư Mễ và Mã Nhân, không ngờ lại thấy một con cá xấu xí to hơn cả ngôi nhà xuất hiện cùng lúc trước tổng bộ, che khuất hết ánh sáng.

Cuộc gặp gỡ này không thường thấy, dọa chết người.

Sa Chức vung tay, lấy xương sống của con cá quái làm đường trung tâm, chém nó làm đôi, Một nửa này cho các người.

Nói xong, người và nửa con cá đã biến mất.

Mạnh quá.

Xích Đồng hiếm khi phát biểu ý kiến, chỉ riêng một đòn chém cá đã khiến cô phải ngả mũ thán phục.

Càng không cần nói đến việc mang theo đồ vật dịch chuyển tức thời qua lại, điều này hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Sư phụ của Tháp Tư Mễ vẫn thần kỳ như xưa.

Anh chàng Bố Lan Đức vẫn còn nhớ độc tố trong cơ thể mình ngày trước đã được cô gái này chữa khỏi chỉ bằng một cái chạm tay.

Loại độc này dù có dùng thuốc giải cũng không thể hồi phục nhanh như vậy, hoàn toàn không hiểu việc giết chết độc tố rốt cuộc được hoàn thành như thế nào.

Chương 709

Đối mặt với một cô gái như Sa Chức, mọi người trong Dạ Tập cũng chỉ còn biết kinh ngạc, vì thực lực đã ở một chiều không gian khác.

Các vụ tấn công của Nguy hiểm chủng ngày càng ít đi, vấn đề chính là tìm kiếm, Thú Nhân chỉ cần dùng một chút mồi nhử đã dụ được một phần Nguy hiểm chủng ra và giết chết chúng, thực lực của loại Nguy hiểm chủng hình người đó cũng không quá ghê gớm.

Quan trọng là Thú Nhân đã có được tư liệu quý giá về Nguy hiểm chủng, đi trước Dạ Tập một bước trong việc vây quét Nguy hiểm chủng nhân tạo.

Nguy hiểm chủng không phải là kẻ thù duy nhất của Thú Nhân, Lan nhận được mệnh lệnh của Đại thần, phải lợi dụng sự kiện lần này để triệt để tiêu diệt Dạ Tập.

Thế là Lan đã thiết kế một kế hoạch phục kích, nhưng kế hoạch không thuận lợi, vì ở Đế Đô có quá nhiều người báo tin cho quân cách mạng.

Bên trong hoàng cung đã có không ít thị vệ bị sách phản.

Ví dụ như cánh tay phải của Đại tướng quân Bố Đức đã bị sức hút nhân cách của Thủy Hoàng Đế cảm hóa mà quyết chí thanh quân trắc.

Vì vậy, Thủy Hoàng Đế biết được kế hoạch của Đại thần ngay lập tức, và thông báo cho Dạ Tập để họ tránh được cuộc phục kích.

Về phần Nguy hiểm chủng, vì là nhân tạo nên không thể sinh sản, số lượng có hạn, hôm nay giết một ít, ngày mai giết một ít, rồi cũng sẽ hết.

Chỉ khổ cho Thú Nhân phải ngày đêm vất vả, mà trong thời buổi loạn lạc này, còn có cuộc khởi nghĩa của An Ninh Đạo, quân cách mạng cũng chuẩn bị nhân cơ hội khởi sự, liên hợp với dị tộc phương Tây tạo thành liên minh quân sự bao vây Đế Đô, giáng một đòn chí mạng cho Đế Quốc.

Thú Nhân phải đối phó với tình hình này trong khi thiếu thốn chiến lực, có thể nói là giật gấu vá vai.

Lần này Dạ Tập cũng có nhiệm vụ mới, đó là ám sát gián điệp mà Đại thần cài vào An Ninh Đạo, một cán bộ cấp cao trong giáo phái đã nắm giữ không ít thế lực.

Đồng thời còn phải đối phó với đội quân Thú Nhân kéo đến, cũng không hề dễ dàng.

Hôm nay, những thành viên Thú Nhân đang cảnh giới đột nhiên bị triệu tập, khi họ vào đại điện thì thấy Tiểu Hoàng Đế, và Đỗ Lan đang đứng dưới ngai vàng.

Bệ hạ triệu kiến thần dân, có gì phân phó.

Lan hiện là đội trưởng của Thú Nhân.

Tiểu Hoàng Đế dường như rất phấn khích, hai mắt sáng ngời: Các tướng sĩ của trẫm, trẫm nghe nói các khanh sắp đi thảo phạt gian tà, trẫm có ý muốn thân chinh đến An Ninh Đạo phương đông, lần này ta sẽ phong tướng quân Y Da Á Tư làm tiên phong, các khanh theo sát bên cạnh trẫm cùng xuất chinh khỏi Đế Đô diệt trừ gian đảng.

Các khanh có nguyện ý đi theo không.

Mấy người đều ngớ ra, Tiểu Hoàng Đế muốn thân chinh.

Hoàng đế điên rồi hay là họ nghe nhầm.

Mấy người đồng loạt nhìn về phía trụ cột tinh thần Ngải Tư Đức Tư, rồi lại nhìn về phía Đỗ Lan đang nhắm mắt dưỡng thần.

Trong lòng thầm nghĩ, phải làm sao bây giờ.

Ngay cả Đại tướng quân Bố Đức cũng sững sờ, Xin bệ hạ suy nghĩ kỹ, bệ hạ là trung tâm của Đế Quốc, sao có thể khinh suất rời thành bỏ cung mà đi, thần phản đối.

Đại thần cũng đứng ra, mỡ trên mặt run lên, ông ta đã mấy ngày không được ăn thịt, sắc mặt tiều tụy đi nhiều, Bệ hạ, thần cũng phản đối.

Bệ hạ là vua một nước, ngàn vạn lần đừng nghe lời gièm pha của kẻ tiểu nhân.

Các khanh cũng biết trẫm là vua một nước, nên biết kẻ thù của Đế Quốc chính là kẻ thù của trẫm.

An Ninh Đạo dùng lời lẽ yêu ma mê hoặc chúng sinh, âm mưu nghịch thiên cải mệnh, làm chuyện đại nghịch bất đạo, trẫm thân chinh ra trận tiền để chống lại An Ninh Đạo có gì là không được.

Trẫm ý đã quyết, đừng ồn ào nữa.

Tiểu Hoàng Đế cuối cùng cũng ra dáng hoàng đế, Đỗ Lan tiên sinh, trong thời gian trẫm không có mặt, xin ngài thay trẫm xử lý quốc chính.

Mọi người lại một lần nữa bị sốc.

Bệ hạ, Đỗ Lan tiên sinh tuy thần kỳ, nhưng e là không có kinh nghiệm xử lý chính vụ, thần nguyện vì bệ hạ phân ưu. 175.

Đại thần thầm nghĩ, đã không thể ngăn cản bệ hạ rời cung, vậy mình phải nắm giữ quyền lực lớn nhất mới được.

Đại tướng quân Bố Đức lập tức đoán được ý đồ của Đại thần Áo

Nội Tư Đặc, nhân lúc hoàng đế không có mặt để độc chiếm đại quyền, thậm chí có thể sẽ soán vị, mình tuyệt đối không cho phép, Bệ hạ vẫn nên suy nghĩ kỹ, nếu bệ hạ rời cung gây ra tình trạng cung điện trống rỗng bị người ta thừa cơ đột nhập, thì Đế Quốc sẽ gặp nguy như trứng chồng, không thể không cẩn trọng.

Đại tướng quân, trẫm đã nói ý trẫm đã quyết, khanh lại hết lần này đến lần khác làm trẫm khó xử, trẫm thấy vị trí Đại tướng quân của khanh cũng không cần làm nữa, trẫm muốn dùng Toa Du thay thế, khanh lui ra đi.

Đại tướng quân sững sờ, cuối cùng thân hình cao lớn quỳ xuống, Thần xin cáo lui.

Vua muốn thần chết, thần không thể không chết, đây chính là bi ai của trung thần.

Thú Nhân đã không còn lời nào để nói, trong chớp mắt Đại tướng quân đã bị cách chức, nếu họ còn nói gì nữa, không chừng cũng sẽ bị Tiểu Hoàng Đế cách chức điều tra, nên họ ngậm miệng không nói.

Lúc này Đỗ Lan mới đứng ra: Bệ hạ, có câu nói, muốn khiến nó diệt vong, ắt phải khiến nó điên cuồng trước.

An Ninh Đạo làm như vậy đã là điềm báo của sự diệt vong, nếu có bệ hạ thân chinh, cộng với toàn lực của Thú Nhân và tướng quân Y Da Á Tư, chắc chắn sẽ đại thắng trở về.

Bệ hạ cứ yên tâm đi, ta và Đại thần Áo Nội Tư Đặc sẽ chờ bệ hạ đại thắng trở về.

Muốn khiến nó diệt vong, ắt phải khiến nó điên cuồng trước, nghe vào tai mọi người không phải là chỉ An Ninh Đạo, mà là chỉ Tiểu Hoàng Đế.

Bây giờ Tiểu Hoàng Đế có Đỗ Lan chỉ điểm, càng làm càn hơn trước, lại đuổi cả Đại tướng quân đi, đã là điên cuồng đến cực điểm.

Lẽ nào đây chính là mục đích của Đỗ Lan.

Muốn để hoàng đế hoàn toàn làm loạn Đế Quốc, sau đó để quân cách mạng thay thế.

Người thông minh như Lan, đã mồ hôi đầm đìa, không dám nghĩ tiếp.

Nhưng hoàn toàn có khả năng, tất cả những gì Đỗ Lan làm đều là để Đế Quốc điên cuồng lần cuối.

Xem ra lần xuất chinh này có lẽ chính là trận chiến cuối cùng của Đế Quốc.

Đế Quốc thật sự sắp tàn rồi sao.

Tâm trạng của Lan như bị một tảng đá đè nặng, trĩu nặng.

Tin tức Tiểu Hoàng Đế muốn thân chinh nhanh chóng lan truyền, uy quyền ngàn năm của hoàng gia vẫn còn đó, cuộc khởi nghĩa của An Ninh Đạo chưa bắt đầu đã bị giáng một đòn, nhưng khởi nghĩa sẽ không bị hủy bỏ.

Đồng thời, các phe phái của quân cách mạng cũng bị tin tức này làm chấn động.

Tổng bộ Dạ Tập.

Lần này chúng ta phải đối phó với Thú Nhân và còn phải ám sát cán bộ của An Ninh Đạo, không hề dễ dàng.

Na Khiết Tháp nói.

Tôi thấy lại không có chút khó khăn nào, cái gọi là Thú Nhân chẳng qua chỉ là một đám người trọng tiểu tiết, khinh đại nghĩa, đối phó với chúng không cần tốn sức.

Chiến lực của Dạ Tập hiện tại đã vượt xa Thú Nhân, hoàn toàn có thể chia cắt chúng ra, sau đó lợi dụng cái gọi là ràng buộc tình bạn mà chúng coi trọng để tiêu diệt chúng.

Người nói lại là Sa Chức, trong chiến dịch lớn này, cô xuất hiện với tư cách là sư phụ của Tháp Tư Mễ, hơn nữa còn đóng vai trò quân sư, có phần huyên tân đoạt chủ.

Trọng tiểu tiết mà khinh đại nghĩa.

Na Khiết Tháp sững sờ, nhưng lại phát hiện ra lời tổng kết của Sa Chức quá đúng.

Là một cựu tướng quân, cô biết trong quân đội thường xuất hiện những người hỗ trợ lẫn nhau để cố gắng sống sót, họ coi trọng sự ràng buộc giữa nhau, nhưng lại chưa bao giờ quan tâm đến những việc làm thương thiên hại lý của mình, đó chẳng phải là trọng tiểu tiết, khinh đại nghĩa sao.

Cô gái bí ẩn mạnh mẽ này rõ ràng trí tuệ cũng vượt xa người thường.

Sa Chức, cô có kế hoạch gì.

Kế hoạch rất đơn giản, trong đội Thú Nhân, người bình tĩnh nhất không ai khác là Lan và Ngải Tư Đức Tư, chúng ta trước tiên chia cắt họ khỏi đội ngũ, sau đó hợp nhất Hắc Đồng với Tái Lưu yếu nhất, tấn công mạnh vào Tái Lưu để kích động Hắc Đồng.

Cuối cùng đối phó với Ba Lỗ Tư và Uy Nhĩ.

Họ chỉ có sáu người, còn chúng ta có mười người, dùng ưu thế quân lực chia cắt đối phương, lần lượt công phá, không có lý do gì không thắng.

Sa Chức rất quả quyết, Xích Đồng, Tháp Tư Mễ, Hi Nhĩ, Mã Nhân, bốn người các ngươi phải đánh bại Hắc Đồng và Tái Lưu ngay lập tức.

Tu Tá Chi Nam và Na Khiết Tháp, các ngươi giữ chân Ngải Tư Đức Tư và Lan, cuối cùng Bố Lan Đức và Lạp Bá Khắc cùng Lôi Âu Na đối chiến với Ba Lỗ Tư và Uy Nhĩ, Thiết Nhĩ Tây và ta ở hậu phương, kiểm soát toàn cục.

Sa Chức cũng không biết khách sáo viết thế nào, trực tiếp làm tổng chỉ huy của Dạ Tập.

Na Khiết Tháp thầm nghĩ kế hoạch này cũng không khác gì suy nghĩ của mình, liền đồng ý, Các chiến hữu, lần này chúng ta sẽ đối phó với Thú Nhân trước, rồi ám sát mục tiêu, xuất phát.

Người bình thường thích thông qua những chiến thắng hiểm hóc để tôn lên trí tuệ của mình, nhưng Sa Chức không thích như vậy.

Chiến tranh không phải là phương tiện để cá nhân khoe khoang trí tuệ, điều quan trọng là giành được chiến thắng với sự hy sinh ít nhất.

Vì vậy cô luôn thích dùng ưu thế binh lực để tiêu diệt kẻ địch.

Lần này, là tác chiến ở khu vực hẻm núi phía đông xa xôi của Đế Đô, vì vậy Na Khiết Tháp trước tiên đã huy động đội tình báo của quân cách mạng, bắt đầu điều động Thú Nhân.

Tiểu Hoàng Đế khi biết Dạ Tập xuất hiện thì rất tức giận, vì đại quân của ngài vẫn chưa tập hợp xong, nhưng vì thắng lợi của cuộc đông chinh, ngài cũng chỉ có thể để Thú Nhân đi dọn dẹp kẻ địch trước, còn mình trấn giữ Đế Đô, có hai vị tướng quân Toa Du và Y Da Á Tư ở đây, ngài cũng rất yên tâm về sự an toàn của mình.

Y Da Á Tư làm tiên phong tướng quân, Toa Du làm đại tướng quân.

Vốn định để tướng quân Y Da Á Tư lập công trước, bây giờ lại hời cho Thú Nhân.

Bệ hạ đừng lo lắng cho hạ thần.

Dạ Tập là đội quân ám sát của quân cách mạng, vốn nên do Thú Nhân, những người tinh nhuệ tập hợp, đối phó, thần không dám vượt quyền.

Y Da Á Tư nói.

Tiên phong tướng quân quả nhiên đại lượng, là tấm gương sáng cho Đế Quốc học tập.

Tiểu Hoàng Đế thấy tướng quân của mình phối hợp như vậy, trong lòng rất vui, Đội quân Thú Nhân xuất phát, nhất định phải đánh tan Dạ Tập.

Thần tuân lệnh.

Thú Nhân xuất kích.

Chương 710

Hẻm núi, nơi Dạ Tập mai phục, địa hình ở đây phức tạp, chỉ cần hơi phân tâm sẽ bị lạc, đối với việc chia cắt kẻ địch thì không thể thích hợp hơn.

Thú Nhân trong tình trạng không hề hay biết đã bị dụ đến đây.

Gió cuốn lên cát bụi, Thú Nhân bị một người chặn lại, người chặn đường chỉ có một mình.

Mặc một bộ sườn xám, mái tóc tím, thân hình mảnh mai, tóc dài và tà áo sườn xám bay theo gió.

Tái Lưu không thể tin vào mắt mình, người bị xé thành hai mảnh mà vẫn có thể được nối lại, dường như còn trở nên mạnh hơn rất nhiều, lần trước ở đấu trường chỉ là nghi ngờ, lần này lại thấy rõ mồn một: Quả nhiên là bọn giặc Dạ Tập, vậy mà vẫn chưa chết.

Nhiệm vụ của Hi Nhĩ là đưa Hắc Đồng và Tái Lưu đến vị trí đã định, nên cô không chút do dự mà lao thẳng về phía kẻ địch.

Chuẩn bị chiến đấu.

Lan ra lệnh, nhưng đã quá muộn, Hi Nhĩ trong chớp mắt đã xông đến trước mặt Hắc Đồng, nhanh đến không thể tin được.

Hắc Đồng theo bản năng cảm thấy bụng thắt lại, cơ thể đã bị Hi Nhĩ một tay ôm lấy vác lên vai.

Sau đó Hi Nhĩ ở giữa không trung chuyển hướng một cách khó tin lao về phía Tái Lưu, cũng dùng một tay khống chế, rồi đạp xuống đất tạo thành một cái hố lớn, bay lên, hóa thành một ngôi sao trên trời.

Trong chớp mắt, hai đồng đội của Thú Nhân đã biến mất trước mắt họ.

Sau đó lại là một tiếng nổ lớn, thuốc nổ chôn dưới đất đã được kích hoạt, bốn người còn lại của Thú Nhân cũng phải tản ra để né tránh.

Bố Lan Đức và Lôi Âu Na từ sau chỗ ẩn nấp xông ra, thành công đưa Ba Lỗ Tư và Uy Nhĩ đến một hẻm núi khác.

Còn lại Ngải Tư Đức Tư và Lan để cho Na Khiết Tháp và Tu Tá Chi Nam.

Chiến thuật chia cắt thành công.

Đứng trên cao quan sát chiến trường, Sa Chức mỉm cười, khiến Thiết Nhĩ Tây sững sờ, cô gái này thật sự mới mười tuổi sao.

Sự tự tin trong nụ cười đó không phải là giả, cứ như đã nhìn thấy trước tương lai vậy.

Thiết Nhĩ Tây, chúng ta đã thắng rồi, cô đi đẩy hết những cỗ quan tài ta mang đến lên đây, lát nữa dùng để giam cầm sáu người Thú Nhân.

Sa Chức muốn phá vỡ cái tuyên ngôn rằng trận chiến giữa những người sử dụng Đế cụ tất sẽ có một bên tử vong, cô muốn bắt sống Thú Nhân.

Cái chết đối với một số người là quá rẻ mạt, nên treo họ lên cổng thành để chúng sinh nguyền rủa cả đời mới đủ trừng phạt.

Ầm, tiếng chiến đấu vang dội khắp núi non hẻm núi.

Và ở Đế Đô, Thủy Hoàng Đế cuối cùng đã tìm thấy tướng quân Bố Đức, bắt đầu kế hoạch sách phản của mình, vận mệnh của hai người đàn ông cường tráng đã giao nhau.

Đại tướng quân Bố Đức rất buồn bực, bèn đến một quán rượu nhỏ ở góc Đế Đô mua say, từng ly rượu mạnh tinh khiết nhất được nốc cạn, chẳng khác gì một người đàn ông trung niên thất nghiệp.

Thủy Hoàng Đế nhận được tin tức ngay lập tức, và đã đến đây, nhưng không lập tức đến bắt chuyện, mà ngồi ở quầy bar quan sát.

Thủy Hoàng Đế chỉ cần nhìn một cái là có thể xác nhận Bố Đức chắc chắn là hậu duệ của cố nhân, quá giống, cứ như được đúc ra từ một khuôn.

Đặc biệt là vẻ mặt ngây ngô nghiêm túc của Bố Đức, khiến Thủy Hoàng Đế nhớ lại người cố nhân ngày xưa luôn chỉnh đốn những hành động điên cuồng của mình.

Cũng chỉ có người nghiêm túc như vậy mới có thể đặt ra một quy tắc mà gia tộc có thể tuân thủ ngàn năm.

Một mình uống rượu có vui không.

Thủy Hoàng Đế đi tới.

Bố Đức ngẩng đầu lên liền thấy ánh mắt sáng rực của Thủy Hoàng Đế, không cần nghĩ cũng biết, khuôn mặt này Bố Đức sẽ không quên, Phục Cừu Giả.

Nhưng khi Bố Đức định đứng dậy chiến đấu, lượng cồn quá mức khiến não bộ của ông mất thăng bằng, lảo đảo một cái lại ngồi trở lại ghế của mình.

Chiếc ghế gỗ kêu lên một tiếng phản đối, suýt nữa thì gãy.

Ngươi uống quá nhiều rượu, cần ăn chút gì đó.

Thủy Hoàng Đế ngồi cùng bàn với Bố Đức, Người hầu, ta cần thức ăn, nóng, ngon, đủ phần.

Đây không phải là khách sạn, cô gái phóng đãng trong quán bar không có tố chất cao như người hầu khách sạn, yêu cầu như vậy của Thủy Hoàng Đế đối với cô đã là quá mức, nên cô nói với giọng chế giễu: Đến ngay, thức ăn nóng, ngon, đủ phần.

Nhưng thứ cô mang lên chỉ là một bát lớn đầy khoai tây nghiền.

May mà không phải Thủy Hoàng Đế ăn.

Ăn đi, sẽ khiến ngươi dễ chịu hơn.

Đột nhiên nhớ lại trước khi mình chưa làm hoàng đế, ngay cả khoai tây nghiền cũng không có mà ăn, không khỏi cảm khái Đế Quốc do mình thành lập ngàn năm sau cũng không phải là vô dụng, ít nhất người ở đây còn có thể ăn được khoai tây nghiền.

Bố Đức quả thực cần hồi phục một chút, trong lúc ăn khoai tây nghiền, ông vừa hay suy nghĩ xem tại sao Phục Cừu Giả này lại tìm đến mình.

Chắc là muốn sách phản mình, xem ra trong hoàng cung cũng có tai mắt của họ.

Bố Đức không ngốc, trong chốc lát đã nghĩ ra rất nhiều khả năng, và hoàn toàn chính xác.

Ăn xong một bát, Bố Đức đập hai tay lên bàn đứng dậy, lấy tiền đặt lên bàn, Muốn nói chuyện thì theo ta.

Nếu xảy ra chiến đấu ở đây sẽ liên lụy đến người vô tội, không bằng đến một nơi trống trải.

Thủy Hoàng Đế đi theo, hai người đi thẳng đến chân tường thành.

Ta tưởng ngươi đã đoán được tại sao ta tìm ngươi rồi.

Thủy Hoàng Đế mở lời trước.

Nếu ngươi muốn sách phản ta để chống lại Đế Quốc, thì đó là ảo tưởng hão huyền.

Gia tộc của ta từ khi thành lập đến nay đều phục vụ cho Đế Quốc và hoàng đế, ta sẽ không làm tội nhân của gia tộc, cũng không làm kẻ phản bội Đế Quốc.

Nói rồi, Đế cụ của ông đã phát ra tia chớp.

Xem ra đây là con đường duy nhất để thuyết phục ngươi.

Thủy Hoàng Đế cởi chiếc áo choàng màu xám sau lưng, Tín Niệm Cương Thuẫn được giấu bên dưới.

Hai người đứng đối diện nhau, đồng thời phát động tấn công, bắt đầu cuộc đọ sức giữa sấm sét và khiên.

Nói cho ta biết, ngươi bảo vệ cái quốc gia mục nát này, ngươi có vui không.

Khiên của Thủy Hoàng Đế chặn được tia chớp, giọng nói từ sau khiên truyền ra, Nhìn thấy dân chúng Đế Quốc khổ sở, ngươi có hạnh phúc không.

Nhìn thấy bè lũ gian ác làm loạn thế gian, ngươi có cảm thấy vui vẻ không.

Nói cho ta biết, trong lòng ngươi có cảm thấy vui vẻ không.

Ta và ngươi không có gì để nói.

Tập Thúc Lôi Xạ.

Đế cụ Lôi Thần Chi Nộ tập trung điện lực đánh vào tấm khiên, đẩy Thủy Hoàng Đế lùi về phía sau.

Ý định của Bố Đức là xuyên thủng khiên của đối phương, nhưng tiếc là sự việc không như ý muốn, đòn tấn công của ông hoàn toàn bị Tín Niệm Cương Thuẫn phòng ngự.

Vô ích thôi, đòn tấn công của ngươi cũng yếu ớt như suy nghĩ của ngươi vậy, tự lừa dối mình.

Thủy Hoàng Đế nói.

Tâm trí của Bố Đức rối loạn, vì những gì Thủy Hoàng Đế nói đều là sự thật, Đế Quốc hiện tại ra sao ông đương nhiên biết, hỗn loạn không ngừng.

Suy nghĩ ban đầu của ông là tiêu diệt các thế lực phản động như quân cách mạng, sơn tặc trước, sau đó mới ra tay giải quyết Đại thần Áo Nội Tư Đặc, nhưng ông đã quên mất rằng quân cách mạng và sơn tặc đều xuất hiện là vì Đại thần Áo Nội Tư Đặc, Đại thần Áo Nội Tư Đặc và tập đoàn quan viên mục nát sau lưng ông ta mới là thủ phạm chính.

Đại thần không trừ, Đế Quốc sẽ không yên ổn.

Và những gì ông làm chẳng qua chỉ là quyết định hoang đường bỏ gốc lấy ngọn.

Xem ngươi có thể kiên trì được bao lâu.

Tập Thúc Lôi Xạ được tăng cường, nhất định phải giết chết đối phương.

Ha, vô dụng thôi, ta quen thuộc với mọi loại Đế cụ, biết uy lực của chúng, cũng biết giới hạn của chúng, Đế cụ Phục Cừu Giả này còn mạnh hơn cả bốn mươi tám Đế cụ.

Thủy Hoàng Đế nói, Ngươi như vậy sẽ vĩnh viễn không nhận ra hiện thực, không nhìn thấy sự thật đằng sau biểu tượng.

Chỉ thấy Thủy Hoàng Đế di chuyển tấm khiên, Tập Thúc Lôi Xạ lại bị phản xạ ra ngoài, đánh vào tường thành, tạo ra một làn khói bụi, để lại một vết cháy đen trên tường thành.

Thủy Hoàng Đế tiếp tục di chuyển tấm khiên, tia sét phản xạ lại ngày càng gần người bắn ra.

Đến khi Bố Đức phát hiện tình hình không ổn thì đã quá muộn, ông bị chính tia sét của mình đánh bay ra ngoài.

Thắng bại đã phân.

Thủy Hoàng Đế đi đến trước mặt Bố Đức, Yếu đuối như vậy, ngươi còn muốn tiếp tục bảo vệ cái Đế Quốc già cỗi mục nát này sao.

May mà trên người Bố Đức còn mặc bộ áo giáp bất tiện kia, mới giúp ông không bị tia sét trực tiếp đánh trúng, tuy bị đả kích không nhỏ, nhưng không hôn mê, chỉ là toàn thân đau nhức tạm thời không thể cử động.

Nhưng ông vẫn dùng ánh mắt kiên định nói cho Thủy Hoàng Đế biết ông sẽ không hối hận, nếu Đế Quốc sụp đổ ông cũng sẽ không sống một mình, Đế Quốc và hoàng đế chính là ý nghĩa tồn tại của ông.

Ánh mắt rất tốt.

Quả nhiên giống hệt cố nhân, đặt toàn bộ tâm huyết vào quốc gia mà họ đã gây dựng, may mà cố nhân không sống lại, nếu không ông ta thấy Đế Quốc hiện tại chắc chắn sẽ tức giận đến mức lại chui vào quan tài.

Tiếc là không có năng lực nhìn thấu sương mù, phí hoài ánh mắt sắc bén như vậy của ngươi, tổ tiên của ngươi Ái Lệ Tư thấy gia tộc của mình sa đọa như vậy chắc chắn sẽ khóc.

Ái Lệ Tư, tên của vị tổ tiên xa xôi, vị quý tộc có tước vị đầu tiên của gia tộc, bạn thân và đồng liêu của Thủy Hoàng Đế, cùng nhau thành lập Đế Quốc và đảm nhiệm chức vụ Đại tướng quân đầu tiên của Đế Quốc.

Đặt ra gia huấn quân nhân không được tham chính, một nhân vật huyền thoại đã để lại dấu ấn đậm nét trong lịch sử.

Phục Cừu Giả trước mắt này nói cứ như thể ông ta quen biết tổ tiên của mình vậy.

Ngươi thì là cái thá gì, chẳng qua chỉ là một tên bạo đồ, mang danh nghĩa phục thù nhưng cũng chỉ muốn cướp đoạt tài sản của Đế Quốc, giống như những kẻ phản bội khác trong quân cách mạng, muốn lật đổ một Đế Quốc có lịch sử lâu đời.

Chương 711

Ngươi có biết hậu quả của việc này không.

Đế Quốc chia rẽ, chiến tranh liên miên, thậm chí sẽ quay trở lại thời loạn lạc trước khi Đế Quốc thành lập, đây chính là kết quả mà các ngươi muốn, ta tuyệt đối không cho phép.

Bố Đức biết lịch sử trước khi Đế Quốc được thành lập, còn hỗn loạn hơn cả hiện tại, người chết đói đầy đường, giặc cướp khắp nơi, điều ông lo lắng chỉ là sự chia rẽ của Đế Quốc sẽ gây ra chiến tranh liên miên giữa các bên.

Đó chẳng qua chỉ là cái cớ yếu đuối của ngươi, ngươi hoàn toàn không có dũng khí của tổ tiên ngươi khi phò tá Thủy Hoàng Đế quét sạch lục hợp, thống nhất bát hoang, một quốc gia mà nhân dân như súc vật, quý tộc như thịt thối, còn có giá trị gì để bảo vệ.

Bố Đức, điều mà ngươi sợ hãi thực ra đã xảy ra rồi, chỉ là ngươi vẫn luôn giả vờ không nhìn thấy mà thôi.

Đôi mắt của Thủy Hoàng Đế nhìn thẳng vào nội tâm của tướng quân Bố Đức, Ta nhìn thấy dưới cơ thể cường tráng của ngươi là một tâm hồn nhỏ bé đang run rẩy vì lời nói của ta, ngươi đang sợ hãi, ngươi đang sợ hãi mình không thể như tổ tiên mang lại thái bình cho thiên hạ, ngươi đang sợ hãi mình không thể giúp Đế Quốc vượt qua giông bão, tất cả mọi thứ đều khiến ngươi kinh hồn bạt vía, chỉ muốn cởi bỏ Đế cụ và chạy trốn khỏi tất cả.

Không.

Bố Đức gào lên, nhưng mỗi lời của Thủy Hoàng Đế đều nói trúng tim đen của ông, ông quả thực không có tài năng hùng vĩ như tổ tiên, ông biết tài năng quân sự của mình thậm chí còn không bằng Ngải Tư

Đức Tư, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm thủ lĩnh thị vệ hoàng cung, nói về đánh trận ông hoàn toàn không có thiên phú.

Những điều này ông đã biết từ khi cha ông còn sống, nên cả đời ông luôn hoảng sợ bất an, sợ hoàng đế gặp phải phản quân.

Ông sợ mình không thể giúp hoàng đế làm bất cứ điều gì, chỉ là ông luôn rất nghiêm túc và võ lực cá nhân cũng tạm được, nên không bị người khác phát hiện ra nỗi lo lắng trong lòng.

Nhưng bây giờ lại bị Thủy Hoàng Đế nói ra hết, sao có thể không khiến Bố Đức sợ hãi.

Không cần vùng vẫy, dũng sĩ thực sự dám đối mặt với điểm yếu của mình, về điểm này, tổ tiên của ngươi mạnh hơn ngươi trăm lần.

Ông ấy chưa bao giờ cho rằng mình là người hoàn hảo cũng không che giấu điểm yếu của mình.

Bố Đức, ngươi không cần sợ hãi, tất cả mọi người đều giống nhau.

Bây giờ ngoài Tiểu Hoàng Đế còn chưa lo lắng ra, mỗi người đều đang lo lắng cho tương lai của mình.

Quân cách mạng sẽ lo lắng mình chết trên chiến trường, lo lắng cho gia đình, bạn bè sau lưng.

Quân nhân Đế Quốc cũng sẽ lo lắng, thậm chí cả Đại thần Áo Nội Tư Đặc cũng sẽ lo lắng địa vị của mình không được bảo đảm.

Vậy ngươi lo lắng điều gì.

Lo ngươi khởi sự quá muộn, bị quân cách mạng cướp công.

Bố Đức vẫn đang vùng vẫy lần cuối.

Không, ta không lo lắng về quân cách mạng, điều ta lo lắng là làm thế nào để Đế Quốc do ta thành lập có thể hạ màn một cách lộng lẫy mà không mất đi tôn nghiêm.

Đế Quốc do ngươi thành lập.

Không sai, chính xác mà nói, là ta cùng với Đại công tước Ái Lệ Tư, tổ tiên của ngươi, đã cùng nhau thành lập Đế Quốc, ta là người sáng lập Đế Quốc ngàn năm, cũng sẽ là người kết thúc Đế Quốc và người đặt nền móng cho quốc gia mới, ta là Modestus Tyrande.

Làm sao có thể.

Bố Đức tuyệt đối không tin.

Ban đầu ta cũng cảm thấy việc hồi sinh là chuyện hoang đường, nhưng ngươi nên đi tìm hiểu thêm về sự thần kỳ của gia đình Đỗ Lan.

Ngươi và ông ta đã gặp mặt nhiều lần trong hoàng cung, lẽ nào còn không biết ông ta không phải người bình thường, mà là một sự tồn tại có thể xuyên qua các thế giới, thậm chí ở một mức độ nào đó đã vượt qua cả thần, vì những gì thần có thể làm, họ có thể làm, những gì thần không làm được, họ cũng có thể làm được.

Là vợ của Đỗ Lan đã triệu hồi ta từ bóng tối trở về nhân gian, ban cho ta một cơ thể trẻ trung và mạnh mẽ, để ta trở về Đế Quốc do mình thành lập, để ta có thể có thủy có chung.

Thủy Hoàng Đế không hề bận tâm đến việc quốc gia do mình thành lập sắp tiêu vong, Bây giờ, hỡi hậu duệ của cố nhân, ngươi có nguyện ý cùng ta thay trời đổi đất không.

Bố Đức im lặng một lúc, dường như đang suy nghĩ, rồi mới mở miệng, Không, cho dù ngươi là Thủy Hoàng Đế, ta cũng sẽ không đi theo ngươi.

Lòng trung thành của ta đã dâng hiến cho hoàng đế trên ngai vàng và quốc gia này.

Kẻ nào có ý đồ lật đổ Đế Quốc, kẻ đó chính là kẻ thù của quốc gia, cho dù ngươi là Thủy Hoàng Đế cũng không ngoại lệ.

Ngoan cố một cách bất ngờ, nhưng đây chính là lòng trung thành, hay nói đúng hơn là ngu trung.

Cứng đầu như đá, cũng rất giống Ái Lệ Tư.

Thủy Hoàng Đế một tay kéo Bố Đức, rồi trực tiếp nhảy lên tường thành, Mở mắt ra mà xem, xem những người trẻ tuổi đó đang làm gì.

Trong hẻm núi xa xa, cuộc chiến giữa Dạ Tập và Thú Nhân đã khiến khói lửa bốc lên bầu trời xanh, đứng trên tường thành có thể nhìn thấy từ xa.

Những người trẻ tuổi đó chính là quân cách mạng, cũng chính là kẻ thù của ngươi, nhưng họ vốn nên là tương lai của Đế Quốc mới phải.

Tương lai của Đế Quốc là kẻ thù của ngươi, quốc gia này còn có hy vọng gì.

Thủy Hoàng Đế nhìn rõ hơn Bố Đức.

Vẫn còn Thú Nhân, họ cũng là người trẻ tuổi, Thú Nhân mới là hy vọng của Đế Quốc.

Bố Đức tiếp tục cố chấp.

Ngươi đang nói đến đám người phi thường đó, những kẻ điên cuồng khát máu và giết người như ngóe, những kẻ man rợ đó, ngươi nói chúng là hy vọng của Đế Quốc.

Hỡi Đại tướng quân Bố Đức, ngươi quá coi thường quốc gia do ta thành lập rồi, chúng nhiều nhất cũng chỉ là cặn bã của Đế Quốc.

Đừng tự lừa dối mình nữa, có ý nghĩa gì, có ý nghĩa gì.

Thủy Hoàng Đế lắc vai Bố Đức, Hãy nhìn những người trẻ tuổi của Dạ Tập, rồi tự hỏi chính mình, ngươi rốt cuộc đã thấy gì, và muốn làm gì.

Thấy gì.

Bố Đức đã thấy sự kết thúc của Đế Quốc, đã đến lúc giải quyết Đại thần Áo Nội Tư Đặc.

Na Khiết Tháp.

Ngải Tư Đức Tư thấy đồng liêu cũ của mình, vẻ mặt không hề tốt đẹp.

Trong mắt cô ta, Na Khiết Tháp chẳng qua chỉ là một kẻ đào ngũ, một kẻ đào ngũ khỏi đội quân của mình.

Ngải Tư Đức Tư.

Na Khiết Tháp và Tu Tá Chi Nam đứng kề vai nhau, theo tình báo của Sa Chức, Ngải Tư Đức Tư đã không còn Đế Cụ.

Bây giờ nhìn lại quả đúng là như vậy, hình xăm màu đen vốn nằm giữa xương quai xanh của Ngải Tư Đức Tư đã biến mất, chứng tỏ cô ta không có Đế Cụ.

Xem ra khí số của Đế Quốc thật sự đã tận, lại có thể làm ra chuyện tự chặt tay, tự đào mồ chôn mình.

Lan đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, nhưng Ngải Tư Đức Tư lại nói: Cô đi chi viện cho Hắc Đồng và Tái Lưu, chỗ này giao cho ta.

Ngải Tư Đức Tư đã đoán ra mục đích của Na Khiết Tháp, chỉ dùng hai người để cầm chân mình, chắc chắn còn có âm mưu khác.

Xem ra là muốn chia cắt phe mình để tiêu diệt từng người.

Lan cũng đoán ra, nhưng cô không yên tâm để Ngải Tư Đức Tư ở lại một mình.

Mau đi đi, cô ở lại cũng vô dụng, không bằng đi hội quân với lực lượng Thú Nhân tiêu diệt đối phương rồi quay lại đây.

Ngải Tư Đức Tư không hổ là người từng làm tướng quân, khả năng phán đoán tuyệt đối chính xác, đáng tiếc cô ta đã xem thường thực lực hiện tại của Dạ Tập.

Chưa nói đến việc Tu Tá Chi Nam sẽ không để Lan rời đi, cho dù Lan có đến được chỗ Hắc Đồng và Tái Lưu cũng tuyệt đối không đối phó nổi bốn người sử dụng Đế Cụ.

Sau lưng Lan đột nhiên mọc ra một đôi cánh lông vũ trắng muốt, lông vũ như mưa tên bắn về phía kẻ địch, sau đó nhân cơ hội bay lên trời chuẩn bị rời đi.

Tu Tá Chi Nam chặn lại toàn bộ lông vũ, hắn là Đế Cụ hình người, khả năng hồi phục cơ thể cực mạnh, phi tiêu lông vũ găm trên người hắn không đau không ngứa.

Hơn nữa trong tay hắn còn có một cây gậy lớn, vung lên vun vút, khuấy động không khí khiến Lan khó duy trì tư thế trên không, lập tức ngã xuống.

Sẽ không để cô phá hoại kế hoạch của chúng ta đâu.

Na Khiết Tháp nói.

Đừng tưởng ta không có Đế Cụ thì là quả hồng mềm, Ngải Tư Đức Tư ta không chỉ là một phế vật chỉ biết dựa vào Đế Cụ.

Ngải Tư Đức Tư rút trường kiếm ra, Lan, cô đi đối phó Đế Cụ hình người, Na Khiết Tháp giao cho ta.

Na Khiết Tháp cũng có ý như vậy, đều không sử dụng Đế Cụ, cô ta muốn xem rốt cuộc ai mạnh hơn.

Ban đầu Ngải Tư Đức Tư có Ma Thần Hiển Hiện, thực lực chiếm ưu thế tuyệt đối, còn Na Khiết Tháp chỉ có Pháo Đài Lãng Mạn, hai người giao chiến, Na Khiết Tháp có thể trốn thoát sau khi mất một mắt một tay đã là kỳ tích, trận chiến đó vốn không công bằng.

Nhưng bây giờ cả hai đều không có Đế Cụ, một người dùng kiếm, một người dùng tay sắt, có thể phân cao thấp.

Keng.

Kiếm đâm vào lòng bàn tay sắt của Na Khiết Tháp.

Na Khiết Tháp, ngươi muốn báo thù, bây giờ ta cho ngươi cơ hội.

Ngải Tư Đức Tư hét lên, thanh kiếm tây lễ nghi một lưỡi trong tay hóa thành vô số vì sao đâm về phía Na Khiết Tháp.

Na Khiết Tháp chỉ có thể né tránh, nhưng cô không bị áp chế hoàn toàn, cánh tay sắt của cô vẫn chưa phát huy tác dụng, chỉ liên tục chống đỡ những cú đâm của lưỡi kiếm, Mối thù chặt tay đoạt mắt ở trước, lập trường địch ta ở sau, trận chiến này sớm muộn cũng phải xảy ra.

Ngải Tư Đức Tư, hôm nay hãy xem hai chúng ta rốt cuộc ai mạnh hơn.

Chắc chắn là ta.

Ngải Tư Đức Tư từ nhỏ đã săn bắt Nguy Hiểm Chủng trong điều kiện cực kỳ lạnh giá, cho dù không có Đế Cụ cũng là một cường giả tuyệt thế.

Nhưng Na Khiết Tháp tuy không có xuất thân huyền thoại như Ngải Tư Đức Tư, nhưng cũng là một nữ cường nhân dựa vào thực lực để leo lên vị trí tướng quân, hoàn toàn không sợ thực lực của kẻ man rợ.

Hai người phụ nữ đã diễn ra một trận công phòng chiến không khoan nhượng trong thung lũng.

Tia lửa từ cú va chạm giữa kiếm và tay sắt rực sáng ngay cả giữa ban ngày.

Số phận đã để họ làm đồng đội, để họ trải qua những quá trình tương tự nhưng cuối cùng lại đi theo những con đường khác nhau.

Có lẽ họ vốn có cơ hội trở thành những người bạn tri kỷ, nhưng giờ đây lại trở thành một núi không thể có hai hổ.

Vút.

Thân hình hai người hóa thành hư ảnh, liên tục di chuyển trên mặt đất cứng màu nâu sẫm, trận chiến kịch liệt không kém gì những người sử dụng Đế Cụ.

Vẻ mặt của Ngải Tư Đức Tư khát máu và tàn nhẫn, như thể muốn xé xác nuốt sống kẻ thù.

Đối mặt với khí thế đẫm máu như vậy, trán Na Khiết Tháp đổ mồ hôi lạnh, cô thầm nghĩ mình lẽ ra phải biết sớm rằng đối thủ của mình là một tồn tại giống như Nguy Hiểm Chủng.

Cô tự nhủ không được hoảng sợ, thực lực hiện tại của cô sẽ không thua Ngải Tư Đức Tư.

Mà Ngải Tư Đức Tư thì được đằng chân lân đằng đầu, một mạch ép Na Khiết Tháp đến chân vách núi.

Chương 712

Lưng Na Khiết Tháp cuối cùng cũng đụng vào vách núi.

Chết đi, Na Khiết Tháp, ngươi không thoát được đâu.

Ngải Tư Đức Tư hét lên chói tai, lưỡi kiếm trong tay thu về bên tai để dồn lực, sau đó đâm ra như tia chớp, mục tiêu là trái tim của Na Khiết Tháp.

Người phải chết là ngươi.

Thấy không thể né tránh, Na Khiết Tháp bình tĩnh đối phó, giơ cánh tay máy lên, quả quyết tung ra một cú đấm thẳng vào trung tâm.

Kiếm và quyền gặp nhau.

Kiếm là danh kiếm, là bảo kiếm vô song do Hoàng đế ban cho Ngải Tư Đức Tư.

Quyền là quyền sắt, do thợ rèn xuất sắc nhất của Quân Cách Mạng chế tạo cho Na Khiết Tháp.

Lưỡi kiếm sắc bén có thể chẻ lá cắt tóc, nhưng nắm đấm lại có vẻ đơn sơ mộc mạc.

Nhưng đó là nắm đấm sắt của Quân Cách Mạng, bất kỳ vật gì còn sót lại của chế độ phong kiến đều sẽ bị nắm đấm sắt cách mạng này phá hủy.

Rắc.

Âm thanh của thép vỡ vang lên, trong ánh mắt kinh hãi của Ngải Tư Đức Tư, nắm đấm sắt đã nghiền nát thanh bảo kiếm và lao thẳng về phía mặt cô.

Không kịp thu lực, nhưng Ngải Tư Đức Tư không hổ danh là người mạnh nhất Đế Quốc một thời, cô di chuyển sang một bên, xoay eo cúi đầu, để nắm đấm lướt qua phía trên mặt mình.

Vẫn chưa kết thúc, Ngải Tư Đức Tư trong nháy mắt hóa thành một con bạch tuộc, đôi chân trắng ngần quấn lấy cánh tay máy đang duỗi thẳng của Na Khiết Tháp, cơ thể xoay tròn như chong chóng, dùng thế khóa cổ tay hình chữ thập.

Na Khiết Tháp trơ mắt nhìn cánh tay máy của mình bị cú phản công quyết đoán của Ngải Tư Đức Tư bẻ gãy, cả hai gần như mất vũ khí cùng lúc.

Không hổ là tộc người săn bắt Nguy Hiểm Chủng từ nhỏ, trực giác và phản ứng của ngươi vượt xa ta.

Na Khiết Tháp cũng không thể không thừa nhận rằng, với xuất thân nông dân của mình, cho dù có tu luyện thế nào đi nữa, loại phản ứng quyết đoán khi đối mặt với khủng hoảng này cũng không thể tu luyện mà có được.

Ta sẽ bẻ gãy nốt cánh tay còn lại của ngươi.

Ngải Tư Đức Tư ném cánh tay vừa bẻ của Na Khiết Tháp về phía cô.

Na Khiết Tháp giơ tay còn lại lên đỡ, nhưng cô lập tức biết mình đã trúng kế, đòn tấn công này chẳng qua là để tạo ra sơ hở, bây giờ cánh tay còn lại của cô đã rơi vào tay của Ngải Tư Đức Tư đang cười nham hiểm.

Nếu cả hai cánh tay đều mất, trận chiến này mình sẽ thua, phải làm sao bây giờ.

Đáng tiếc, suy nghĩ trong cận chiến là một hành động cực kỳ không khôn ngoan.

Còn chưa nghĩ ra cách, hai đầu gối của Na Khiết Tháp lại bị một đòn nặng, cô lập tức quỳ xuống đất, chỉ còn cánh tay bị Ngải Tư Đức Tư nắm chặt.

Ngươi căn bản không phải đối thủ của ta.

Cho dù không có Đế Cụ, Ngải Tư Đức Tư vẫn là một nữ dã nhân có thể tay không xé xác Nguy Hiểm Chủng.

Cánh tay bị vặn dần đến giới hạn, chỉ cần Ngải Tư Đức Tư tiếp tục, cánh tay lành lặn này cũng sẽ bị xé toạc cả da lẫn thịt.

Sắc mặt Na Khiết Tháp tái nhợt, chịu đựng nỗi đau đớn tột cùng.

Nhưng cô không đợi được cánh tay bị bẻ gãy, mà lại đợi được số phận bị ném đi.

Na Khiết Tháp đột nhiên bị Ngải Tư Đức Tư dùng làm vũ khí ném ra sau lưng.

Hóa ra Tu Tá Chi Nam thấy chủ nhân gặp nguy hiểm đã từ bỏ ưu thế áp chế Lan để chạy đến cứu viện.

Ngải Tư Đức Tư biết mình và sinh vật Đế Cụ vẫn có khoảng cách, cô lập tức dùng Na Khiết Tháp để chặn đòn tấn công từ phía sau.

Vô cùng hiệu quả, thậm chí còn tạo ra cơ hội để trốn thoát.

Lan rất nhanh trí lao tới kéo Ngải Tư Đức Tư bay lên.

Vì phải đỡ chủ nhân, Tu Tá Chi Nam đã lãng phí cơ hội truy đuổi.

Na Khiết Tháp thở dài một hơi, mình đã xem thường Ngải Tư Đức Tư khi không có Đế Cụ, đây là sai lầm của mình, bây giờ chỉ hy vọng những người khác có thể bù đắp.

Vừa nghĩ xong, một đường thẳng màu vàng đã vạch ngang bầu trời, xuyên qua đôi cánh của Lan.

Hai Thú Nhân lại từ trên trời rơi xuống.

Đó là Đông Đông Ba của Sa Chức.

Sa Chức lại dùng sức đẩy ra hai cỗ quan tài, chúng bay một khoảng cách rất xa, tự động điều hướng như tên lửa, nhốt hai người vào trong, chỉ để lại khuôn mặt bên ngoài để thở và nói chuyện.

Cuối cùng vẫn phải do ta ra tay.

Mặc dù cảm thấy lấy lớn hiếp nhỏ, nhưng cô ra tay nhanh, mạnh, chuẩn, không hề nương tay.

Ai bảo Thiết Nhĩ Tây chỉ biết hóa trang ẩn nấp mà không biết tấn công tầm xa chứ, đành phải để Sa Chức tự mình ra tay vậy.

Chiến trường này lại kết thúc sớm nhất.

Ở một bên khác, chiến trường bốn chọi hai vẫn đang giằng co, vì Đế Cụ của Hắc Đồng là một đạo cụ mạnh mẽ có thể điều khiển tám xác chết giữ lại toàn bộ kỹ năng khi còn sống, nên về mặt số lượng, bốn người của Dạ Tập cũng không chiếm ưu thế.

Còn Tái Lưu có tên lửa, súng máy và các loại hỏa lực hạng nặng do Bác sĩ Thời Thượng cung cấp, cũng không dễ đối phó.

Trận chiến ở đó là khốc liệt nhất, thung lũng đã biến thành đầm lầy, toàn bộ địa hình đều thay đổi.

Tiếng nổ không ngớt bên tai, còn náo nhiệt hơn cả ngày lễ, hơn nữa Hi Nhĩ và Mã Nhân lại là kẻ thù không đội trời chung với Tái Lưu, hoàn toàn nhắm vào cô ta.

Nửa còn lại, Xích Đồng và Hắc Đồng cũng là chị em gặp nhau mắt đỏ hoe, tương ái tương sát, vui vẻ biết bao.

Chỉ có Tháp Tư Mễ có vẻ hơi thừa thãi, chỉ có thể một mình đối phó với mấy cái xác.

Những cái xác này bao gồm một con Cốt Long siêu cấp Nguy Hiểm Chủng, một con tinh tinh Nguy Hiểm Chủng, một con ếch xanh Nguy Hiểm Chủng, một cựu thành viên của đội ám sát cùng thời với Xích Đồng và Hắc Đồng, và một vài vệ sĩ, chiến binh, quan viên linh tinh khác.

Tóm lại, trông có vẻ rất lợi hại, nhưng thực ra chỉ có Cốt Long là mối đe dọa lớn nhất.

Tại sao các ngươi không đi chết đi.

Tái Lưu điên cuồng xả đạn, muốn nổ chết Hi Nhĩ và Mã Nhân, nhưng Hi Nhĩ đứng chắn trước mặt Mã Nhân như một ngọn núi lớn, mặc cho gió thổi từ bốn phương tám hướng, cô vẫn vững vàng không lay chuyển.

Sau khi nắm giữ Huyết Cuồng Chiến, uy lực của loại tên lửa này ngoài việc khiến cô cảm thấy hơi đau ra thì hoàn toàn không gây thương tổn gì, chỉ là bộ sườn xám của cô bị hỏng.

Nhưng dựa theo định luật không dành cho trẻ em, những mảnh vải ở bộ phận quan trọng lại cứng như quần của Lục Cự Nhân Hulk vậy, đạn dược cũng đành bó tay.

Tất cả đi chết đi.

Tái Lưu lấy ra quả tên lửa mạnh nhất, muốn một phát nhập hồn.

Đối mặt với quả tên lửa dài gấp mấy lần chiều cao của mình, to như một cái lu nước, Hi Nhĩ mặt không đổi sắc.

Chỉ thấy cô từ từ đưa tay ra, chặn lấy quả tên lửa, để lại hai dấu tay năm ngón trên lớp vỏ cứng của nó.

Hi Nhĩ.

Mã Nhân lo lắng Hi Nhĩ sẽ không trụ nổi, nên giơ tay bắn về phía đối phương.

Né được đòn tấn công, sắc mặt Tái Lưu kịch biến, quả tên lửa giết người của mình lại bị người ta chặn lại như vậy, thật không khoa học.

Nhưng chuyện không khoa học vẫn còn ở phía sau, Hi Nhĩ nghiến răng, bước một bước về phía trước, đẩy ngược quả tên lửa trở lại.

Quả tên lửa trong tay Hi Nhĩ chẳng khác nào một cục sắt vụn lớn, cuối cùng cô xoay eo ném nó đi xa.

Bùm.

Một đám bụi mù mịt bốc lên ở phía xa.

Hi Nhĩ phối hợp với những phát bắn của Mã Nhân bắt đầu phản công.

Tái Lưu cũng chỉ có thể dùng đến át chủ bài, để cho Đế Cụ Ma Thú Biến Hóa cuồng hóa thành một con quái vật khổng lồ xấu xí đáng sợ.

Tái Lưu giao cho tôi, Hi Nhĩ, cô đi giải quyết con quái vật xấu xí đó đi.

Lần này đừng để bị ăn thịt nữa đấy.

Mã Nhân nói.

Chương 713

Tôi sẽ thắng.

Cả hai người bạn đều rất tự tin.

Hi Nhĩ muốn báo thù, chủ động lao lên đấm cho con quái vật một quyền.

Gàooooo Tiếng gầm của Đế Cụ cuồng hóa đột nhiên bị cắt ngang giữa chừng, vì nắm đấm của Hi Nhĩ đã mang theo kình phong lao tới.

Một cú đấm nặng nề, trực tiếp đấm lõm khuôn mặt xấu xí của con ma thú biến hóa, lấy sống mũi làm trung tâm.

Cú đấm này có thể khai thiên lập địa, uy lực vô cùng.

Đối mặt với kẻ thù, Hi Nhĩ không hề tiếc sức lực của mình, toàn bộ tung ra, một quyền, hai quyền, ba quyền, bốn quyền.

May mà ở đây không có tổ chức bảo vệ động vật, nếu không hành vi của Hi Nhĩ chắc chắn sẽ bị lên án.

Nhưng sinh vật Đế Cụ này cũng đáng tội, nó đã ăn thịt bao nhiêu người vô tội, bây giờ là lúc nó phải chuộc tội.

Tái Lưu nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Đế Cụ mình, nhưng không rảnh để quan tâm, vì bản thân cô cũng đã bị Mã Nhân dồn vào đường cùng.

Về khoản bắn súng, Mã Nhân xuất sắc hơn Tái Lưu gấp trăm lần.

Pháo Đài Lãng Mạn chuyển hóa tinh thần lực thành đạn, chỉ cần ý chí kiên định thậm chí có thể biến tinh thần lực thành một khẩu pháo bản đồ quét sạch một vùng.

Chỉ so về uy lực, Mã Nhân tuyệt đối là một trong những người có sức sát thương hàng đầu của Dạ Tập.

Giống như Sa Chức đã nói, trận chiến đã kết thúc ngay từ khi nó bắt đầu.

Đế Cụ của Tái Lưu bị Hi Nhĩ bạo lực tháo dỡ, bản thân cô cũng bị Mã Nhân đánh bại.

Sau đó, Tái Lưu đã làm một hành động mà đối với phe phản diện là điên cuồng, còn đối với phe chính diện là hy sinh vì đại nghĩa: tự bạo.

Tái Lưu hét lên: Tất cả các ngươi phải chịu sự phán xét của vụ nổ.

Ngay khi Hi Nhĩ và Mã Nhân chuẩn bị chạy trốn, Sa Chức xuất hiện: Tự bạo, muốn hy sinh như liệt sĩ à.

Không thể để cô được lợi như vậy.

Nói rồi, cô chỉ vào bộ ngực không mấy đầy đặn của Tái Lưu, thiết bị tự bạo trong cơ thể cô ta đã bị Trực Tử Chi Nhãn phá hủy.

Về cách xử lý Tái Lưu, cô và cha mình đã thảo luận qua, Đỗ Lan sẽ quay lại những hành vi ngang ngược của Tái Lưu rồi công bố trước tòa án, để mọi người phán xét, nên tuyệt đối sẽ không để cô ta chết ở đây.

Trong nguyên tác, kết cục của các thành viên Dạ Tập không hề viên mãn.

Bố Lan Đức chết vì trúng độc, Hi Nhĩ bị chặt ngang lưng mà chết, Thiết Nhĩ Tây bị chém đầu, Đế Cụ của Lôi Âu Na bị phá hủy và cô chết vì nhiều vết thương, Tháp Tư Mễ vì bảo vệ dân thường mà thiêu đốt sinh mệnh, Mã Nhân bị đại tướng quân Budo giết chết, Lạp Bá Khắc bị vạn mũi giáo đâm xuyên tim, Tu Tá Chi Nam bị tuyệt chiêu của Ngải Tư Đức Tư giết chết.

Chỉ có Na Khiết Tháp và Xích Đồng còn sống, nhưng Na Khiết Tháp vì tiêu hao sinh mệnh lực để kích hoạt năng lực ẩn của Tu Tá Chi Nam, nên cũng sống không được bao lâu.

Xích Đồng còn sống, và rất khỏe mạnh, nhưng vì Quân Cách Mạng không thể thừa nhận thân phận của cô, cô phải tiếp tục ẩn mình sau lưng đất nước để tiêu diệt những kẻ ác, cả đời không thể đi dưới ánh mặt trời.

Vì vậy, truyện có tên là Trảm.

Xích Hồng Chi Đồng, không phải vì Xích Đồng có nhiều đất diễn, mà vì cô sống lâu nhất.

Đôi khi, ai sống lâu hơn thì người đó là nhân vật chính, người đó sẽ giành được thắng lợi.

Xích Đồng và em gái Hắc Đồng vốn yêu thương và hỗ trợ lẫn nhau, chỉ vì Xích Đồng bị Na Khiết Tháp dùng khẩu pháo thuyết phục, nhìn thấu gốc rễ mục nát của Đế Quốc nên đã phản bội và đầu quân cho Quân Cách Mạng, khiến Hắc Đồng cho rằng Xích Đồng đã phản bội đất nước, ruồng bỏ mình.

Hắc Đồng muốn ở bên chị gái mãi mãi, cho dù chỉ là xác chết của chị cũng được, có thể nói là một thiếu nữ có tâm lý hoàn toàn lệch lạc, bệnh hoạn.

Xích Đồng và Hắc Đồng cùng tham gia huấn luyện trong tổ chức ám sát của Đế Quốc, cùng trải qua huấn luyện nghiêm khắc, cùng sử dụng võ sĩ đao kiểu Nhật.

Nhưng vẫn có sự khác biệt, đó là kỹ thuật của Xích Đồng mạnh hơn Hắc Đồng rất nhiều.

Khi còn ở trong tổ chức ám sát, để bảo vệ em gái, Xích Đồng đã liều mạng huấn luyện để trở thành sát thủ mạnh nhất.

Chỉ không ngờ rằng, những kỹ năng luyện thành để bảo vệ em gái giờ đây lại được dùng để giết chính em gái mình.

Vận mệnh luôn thích trêu đùa lòng người như vậy.

Trên chiến trường này, những cú chém của đao kiếm có vẻ khá nhỏ nhặt, vì uy lực của chúng không thể thay đổi địa hình, cũng không có hiệu ứng ánh sáng lộng lẫy.

Chỉ có những vệt sáng lạnh lẽo do lưỡi kiếm tạo ra trong không khí, vạch ra những đường tử vong, cho mọi người biết rằng trong trận chiến của hai chị em, không bên nào nương tay.

Tiếng leng keng liên tục vang lên, hai thanh đao đều cố hết sức để tìm ra đối phương, cổ tay, cánh tay, vai linh hoạt liên kết với nhau, biến thanh đao thành những con rắn bạc múa loạn.

Vẻ mặt chế giễu ban đầu của Hắc Đồng đã biến mất, vì áp lực từ chị gái ập đến khiến cô không thể thản nhiên đối phó.

Mồ hôi từ trán chảy xuống gò má, cho dù đã được tiêm thuốc, Hắc Đồng vẫn không phải là đối thủ của Xích Đồng.

Mối quan hệ chị em của họ có vẻ không tốt lắm.

Xuyên qua thung lũng dài và quanh co, Sa Chức vẫn có thể nhìn thấy rõ mồn một.

Hai chị em mặc áo sơ mi ngắn tay và váy xếp ly cùng phong cách đen đỏ, chỉ khác là dưới váy Xích Đồng là tất đen ngắn còn dưới váy Hắc Đồng là tất đen dài đến đùi.

Theo suy luận của Sa Chức, cách ăn mặc này hẳn là Hắc Đồng bắt chước Xích Đồng, chuyện em gái bắt chước chị gái rất phổ biến trong cuộc sống hàng ngày.

Có thể thấy tình cảm của hai chị em trước đây chắc chắn rất tốt.

Sa Chức cũng là chị gái, cô biết Xích Đồng lúc này chắc chắn không dễ chịu gì.

Hai chị em từng thân thiết không rời, nhưng vì lập trường khác nhau mà trở thành kẻ thù, chuyện này chỉ có thể nói là cấp độ khẩu pháo của Xích Đồng chưa đủ, nếu không đã có thể mang em gái cùng rời khỏi đội ám sát rồi.

Tình hình rất tốt, chúng ta thắng chắc.

Thiết Nhĩ Tây quan sát các chiến trường qua ống nhòm.

Na Khiết Tháp và Tu Tá Chi Nam đã đi chi viện cho Bố Lan Đức và Lạp Bá Khắc, Dạ Tập hoàn toàn chiếm ưu thế, hơn nữa còn có Sa Chức bí ẩn trấn giữ, lần này Thú Nhân tiêu đời rồi.

Cảm giác này thật tuyệt, có thể giành chiến thắng mà không mất đi đồng đội, đây quả là nhiệm vụ nhẹ nhàng và dễ chịu nhất mà Thiết Nhĩ Tây từng thực hiện kể từ khi gia nhập Quân Cách Mạng.

Sa Chức đương nhiên không ngạc nhiên, những kẻ địch này trong tay cô chỉ cần vài phút là có thể giải quyết, nếu không phải vì không thích lấy lớn hiếp nhỏ, cô thật sự muốn vận động một chút.

Nhưng có đồ đệ ở đây, coi như mình cũng đã ra tay.

Tháp Tư Mễ đã giải quyết xong con tinh tinh lớn và con ếch xanh, ném bay mấy cái xác người, đang chiến đấu với Cốt Long siêu cấp Nguy Hiểm Chủng.

Cốt Long cao hơn mười mét, có thể phát ra tia sáng năng lượng cao, sức phá hoại cực lớn.

Thật khó tưởng tượng khi nó còn sống sẽ mạnh đến mức nào, cũng không lạ khi Đế Cụ được chế tạo từ nguyên liệu là siêu cấp Nguy Hiểm Chủng lại có uy lực như vậy.

Chỉ là to xác hơn một chút thôi.

Sự tự tin của Tháp Tư Mễ ngày càng mạnh mẽ, cây chùy trong tay anh xoay vù vù, liên tục tấn công vào cái xác.

Kỳ Lân Tật Tẩu.

Trước khi học được chiêu Thiểm Điện Liên tấn công nhiều mục tiêu, Tháp Tư Mễ đã học được chiêu thức mạnh mẽ này để tấn công một mục tiêu duy nhất.

Con kỳ lân cao ba bốn mét, dài bảy tám mét, chỉ nhỏ hơn Cốt Long một chút. 176.

Con kỳ lân được tạo thành từ tia sét màu xanh lam và Cốt Long đã nổ ra một trận tử chiến trong thung lũng, chấn động lan đến tận Đế Đô, núi rung đất chuyển.

Tia sét để lại những vết cháy xém trên xương trắng của Cốt Long, đòn tấn công rất hiệu quả.

Tháp Tư Mễ ngày càng trưởng thành, sớm muộn cũng sẽ trở thành một chiến binh có thể một mình đảm đương một phương.

Bùm.

Kỳ lân sấm sét nổ tung, ở cự ly gần gây trọng thương cho Cốt Long.

Chương 714

Không chỉ vậy, những tia sét không bị ràng buộc biến thành pháo hoa bắn ra bốn phía trên dưới, trước sau, trái phải, phá hủy toàn bộ hẻm núi, chỉ để lại Cốt Long run rẩy ngã xuống trong cái hố đen kịt, rõ ràng là không thể đứng dậy được nữa.

Tháp Tư Mễ toàn thắng.

Vẫn còn vài cái xác người đang lảo đảo đi tới, mặc dù Búa Thần Sét đã đập nát xương của chúng, nhưng cơ bắp cứng rắn của chúng đã thay thế xương để tiếp tục chống đỡ cơ thể.

Tháp Tư Mễ nghiến răng, đây là sự xúc phạm đối với xác chết, anh tuyệt đối không tha thứ cho chuyện này.

Tháp Tư Mễ muốn dùng toàn bộ sức lực của mình để chôn cất người đã khuất, trả bụi về với bụi, đất về với đất.

An nghỉ đi.

Kỳ Lân Tật Tẩu.

Chiêu tất sát duy nhất mà anh nắm vững, vừa ngầu vừa uy lực.

Kỳ lân màu xanh lam lại xuất hiện trên thế gian, nhiệt độ cao của tia sét sẽ thiêu rụi tất cả các xác chết thành tro bụi.

Kỳ lân chạy loạn xạ trong thung lũng, thiêu hủy mọi thứ, ngay cả đá cũng có thể tan chảy, không gì có thể cản được, tiến lên, tiến lên, tiến lên, tất cả các xác chết đều biến mất, nhưng kỳ lân vẫn đang chạy.

Bởi vì nó cảm nhận được sự tức giận của Tháp Tư Mễ.

Thao túng xác chết, xúc phạm người đã khuất, chà đạp lên nhân phẩm, Tháp Tư Mễ tuyệt đối không thể tha thứ, vì vậy kỳ lân sấm sét cũng bị ảnh hưởng trở nên vô cùng cuồng bạo, cho đến khi nó đâm đầu vào một vách đá cao chót vót ở cuối thung lũng, biến thành một bức tranh kỳ lân trừu tượng lưu lại mãi mãi trên vách đá.

Tháp Tư Mễ thở hổn hển, vừa rồi hét lâu quá, sắp thiếu oxy rồi.

Uy Nhĩ và Ba Lỗ Tư đã bị bao vây, họ không có cơ hội chiến thắng.

Ba Lỗ Tư muốn tự bạo súng phun lửa, nhưng Uy Nhĩ vẫn còn ở đó khiến anh do dự.

Thú Nhân đã thua rồi, các ngươi đầu hàng đi.

Khẩu pháo của Na Khiết Tháp đã nạp đạn xong, chuẩn bị tung chiêu lớn.

Quả thực là đã thua, Uy Nhĩ và Ba Lỗ Tư đều không phải kẻ ngốc, lúc này cũng không muốn nói lời ngụy biện, chỉ là cả hai đều không thể chấp nhận việc đầu hàng.

Đặc biệt là Ba Lỗ Tư, anh còn có vợ và con gái, nếu Đế Quốc biết anh đầu hàng Quân Cách Mạng, kết cục của họ chắc chắn sẽ rất thảm.

Nghĩ đến đây, Ba Lỗ Tư kiên định quyết tâm, mình tuyệt đối không thể đầu hàng.

Tỉnh táo lại đi, Đế Quốc này dưới tay đại thần Áo Nội Tư Đặc đã không còn cơ hội cứu vãn.

Bên cạnh chúng ta đều là những người dân lương thiện, các ngươi hẳn đã nghe thấy và nhìn thấy sự thất vọng của họ đối với Đế Quốc, pháp lệnh khó thi hành, thuế má tạp nham ngày một nhiều, Đế Đô còn như vậy, những khu vực xa xôi hẻo lánh còn thảm hơn.

Hiện tại Quân Cách Mạng nổi lên ở khắp nơi không phải là ngẫu nhiên.

Lẽ nào các ngươi thật sự muốn đứng về phía đối lập với thiên hạ sao.

Người thân và bạn bè, người yêu và người quen của các ngươi đều là một phần của thiên hạ, lẽ nào các ngươi không quan tâm.

Uy Nhĩ đã động lòng, nhưng cũng chỉ là động lòng mà thôi, anh vẫn còn ân nhân trong hải quân Đế Quốc, nên vấn đề đầu hàng hay không vẫn phải bàn lại.

Ba Lỗ Tư lại không hề có chút dao động nào, không chỉ vì vợ con mà còn vì lòng trung thành với Đế Quốc.

Năng lực ẩn của Ba Lỗ Tư cũng sắp được kích hoạt: Mọi người đều rất thất vọng, vì ai cũng muốn có một cuộc sống tốt đẹp hơn, nhưng Đế Quốc lại không cho họ điều đó.

Nhưng dù có thất vọng, cũng không thể phá hủy đất nước này, chúng ta nên có niềm tin hơn vào đất nước, vì vẫn còn rất nhiều quan viên có lương tri đang nỗ lực vì đất nước.

Khi tham quan ô lại xuất hiện, tại sao các ngươi không chịu tin tưởng vào những quan viên có lương tri trong triều đình.

Tại sao không tin rằng họ có thể chiến thắng đại thần Áo Nội Tư Đặc, giáo dục tiểu Hoàng đế thành một vị hoàng đế thực sự vĩ đại.

Bạo lực chỉ mang lại hỗn loạn và tấm gương xấu.

Nếu cứ gặp phải vấn đề không hài lòng là tùy tiện dùng bạo lực để giải quyết, thế giới này sẽ trở về hỗn độn, đó có phải là kết quả mà các ngươi muốn không.

Uy Nhĩ ngây người, mấy người của Dạ Tập cũng ngây người.

Gã đàn ông đeo mặt nạ này lại có tài ăn nói đến vậy sao.

Thực ra đây là những lời nói từ tận đáy lòng của Ba Lỗ Tư.

Ba Lỗ Tư từ trong tâm căm ghét bạo lực, nhưng công việc của anh lại chính là thực thi bạo lực.

Vì vậy anh biết bạo lực cuối cùng chỉ mang lại thêm nhiều bạo lực hơn, người chịu khổ cuối cùng vẫn là bá tánh.

Khẩu pháo của Na Khiết Tháp lần đầu tiên bị phản đòn trực tiếp và mạnh mẽ như vậy.

Không thể phủ nhận lời của Ba Lỗ Tư có phần có lý, nếu bá tánh có thể nhẫn nại một trăm năm, đợi đến khi đại thần Áo Nội Tư Đặc qua đời, nói không chừng sẽ có một vị tân hoàng đế đại triệt đại ngộ một lần nữa chấn hưng Đế Quốc, lúc đó Đế Quốc lại có thể hùng mạnh trở lại.

Đương nhiên tình huống tốt nhất là trong một trăm năm này không có dị tộc xâm phạm, nhưng dị tộc đang lăm le ngoài biên ải, làm sao có thể không xâm phạm, ta yếu địch mạnh, chờ đợi Đế Quốc chắc chắn là một số phận còn bi thảm hơn cả cách mạng.

Nhưng nếu chúng ta không có thời gian thì sao.

Thay vì sửa sửa vá vá cái nhà nát giữa bầy sói vây quanh, không bằng nhân lúc bầy sói yếu ớt, phá nhà cũ xây nhà mới, lúc đó phòng ngự sói đói cũng sẽ không giật gấu vá vai.

Na Khiết Tháp dùng đại nghĩa để thuyết phục.

Hai bên tiếp tục giằng co, Na Khiết Tháp không sợ giết người, vì chỉ cần Đế Cụ còn đó, luôn có thể tìm được người khác để sử dụng.

Điều cô sợ là thành viên trong đội của mình bị thương vong, ở chung lâu ngày cũng có tình cảm.

Nhưng lúc này đại nghĩa không thể thuyết phục được Ba Lỗ Tư.

Vẫn phải để Sa Chức ra tay, vì bên phía Dạ Tập chỉ có cô hiểu rõ bối cảnh của Ba Lỗ Tư: Người ta ai cũng phải chết, các ngươi không sợ chết, ta kính phục các ngươi.

Sa Chức dịch chuyển tức thời khiến mọi người giật mình, Dạ Tập rõ ràng vẫn chưa quen với việc có người xuất quỷ nhập thần như vậy bên cạnh, nhưng họ không làm phiền màn trình diễn của Sa Chức: Nhưng ngươi có từng nghĩ rằng nếu ngươi chết, sẽ có người ngủ với vợ ngươi, tiêu tiền của ngươi, đánh con của ngươi không.

Sa Chức cũng sắc bén vô cùng chỉ ra vấn đề cốt lõi mà Ba Lỗ Tư lo lắng nhất, đánh vào điểm yếu của anh, Ta có thể đoán được hậu quả nếu ngươi chết đi, gia đình ngươi thiếu đi trụ cột là ngươi.

Gia đình ngươi chắc chắn sẽ rất thê thảm, những gì ta nói trước đó sẽ xảy ra, thậm chí những chuyện còn đáng sợ hơn những gì ta nói cũng sẽ xảy ra.

Bởi vì đất nước này sẽ không biết ơn bất kỳ liệt sĩ nào, đồng thời cũng đã không còn đáng để bất kỳ trung thần nghĩa sĩ nào hy sinh vì nó.

Cho nên hai người các ngươi cũng không cần phải gánh vác gánh nặng tâm lý của kẻ phản bội, vì Đế Quốc và Hoàng đế đã phản bội các ngươi trước một bước rồi.

Quay đầu là bờ đi, hai vị, sự an toàn của gia đình các ngươi có thể hoàn toàn giao phó cho cha ta, Đỗ Lan.

Hiểu rõ gốc gác của Ba Lỗ Tư, Sa Chức một đòn trúng đích, phòng tuyến tâm lý của Ba Lỗ Tư bắt đầu sụp đổ.

Sa Chức xuất hiện trong Quân Cách Mạng khiến họ hoàn toàn hiểu được những việc làm trước đây của Đỗ Lan, quả nhiên Đỗ Lan cũng là người của Quân Cách Mạng.

Đáng tiếc biết được đã quá muộn, bây giờ họ cũng không có nhiều lựa chọn.

Dạ Tập mạnh mẽ chưa từng có, hoàn toàn có thể một mình công phá Đế Đô, cho nên việc xử lý gián điệp của Giáo Hội Ám Sát cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Lắp cho Pháo Đài Lãng Mạn một cái ống ngắm, Mã Nhân với mái tóc hồng hai bím rất dễ dàng bắn tỉa mục tiêu.

Bốn vệ sĩ của tên gián điệp căn bản không có cơ hội ra sân, cũng coi như giữ được một mạng.

Tiểu Hoàng đế thân chinh, An Ninh Đạo khởi sự trước thời hạn, chiến tranh bắt đầu.

Trên vùng đồng bằng rộng lớn bên ngoài Đế Đô, hai bên đối đầu, tiểu Hoàng đế cũng được chứng kiến phong thái của quân phản loạn.

Mỗi ngày đều có những đội quân lớn nhỏ gia nhập vào doanh trại của quân phản loạn, quân địch ngày một tăng lên.

Lần đầu tiên tiểu Hoàng đế cảm nhận được ác ý của thế giới.

Phía Hoàng đế chỉ có Toa Du và Y Da Á Tư là có thể chiến đấu, còn phía quân phản loạn thì để lại Tháp Tư Mễ, Mã Nhân và Hi Nhĩ ba người.

Những người khác đều quay về Đế Đô chuẩn bị ám sát đại thần, nhóm Phục Thù Giả cũng toàn lực phối hợp.

Ba Lỗ Tư vội vã quay về Đế Đô, điều đầu tiên anh nghĩ đến là về nhà xác nhận sự an toàn của gia đình.

Nhưng trong nhà lại không thấy vợ con, Ba Lỗ Tư vô cùng lo lắng, chỉ sợ đại thần đã ra tay độc ác với họ trước một bước, anh điên cuồng tìm kiếm khắp Đế Đô.

Trên đường phố, Ba Lỗ Tư phát hiện có rất nhiều xe ngựa kéo quan tài, gần đây Đế Đô có quá nhiều người qua đời.

Chương 715

Chiến tranh hỗn loạn, rất nhiều quý tộc cảm thấy Đế Quốc không trụ nổi, nên bắt đầu chuyển dời tài sản.

Không biết ai là người đầu tiên nghĩ ra việc giấu tài sản trong quan tài để vận chuyển ra khỏi thành, những người bắt chước nối tiếp nhau xuất hiện, khiến đường phố Đế Đô toàn là quan tài.

Nhìn thấy quan tài, Ba Lỗ Tư nghĩ đến Đỗ Lan, lập tức chạy về phía tiệm quan tài của Lan Hoa.

Trên đời luôn có rất nhiều sự trùng hợp, con trai háo sắc của đại thần Áo Nội Tư Đặc gặp phải người vợ xinh đẹp của Ba Lỗ Tư, lập tức nảy sinh ý đồ xấu, tiến lên trêu ghẹo.

Địa điểm chính là dưới tường thành hoàng cung, cũng là con đường phải đi qua để đến tiệm quan tài.

Tịch Lạp cảm thấy rất may mắn, vốn dĩ cha hắn triệu hắn vào cung là để chuẩn bị cho hắn một chức quan có thể tùy ý mở rộng quân đội.

Không ngờ trên đường lại gặp được một người phụ nữ khiến người ta rung động.

Tịch Lạp thầm nghĩ chơi xong rồi đi tìm cha cũng không muộn, lập tức chặn vợ của Ba Lỗ Tư lại để trêu ghẹo.

Một người phụ nữ yếu đuối đáng thương làm sao có thể chống lại sự sàm sỡ của tên côn đồ.

Nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi của người phụ nữ, Tịch Lạp hứng thú dâng cao, làm chuyện yêu đương giữa đường phố vẫn là lần đầu tiên, thú vị, thú vị.

Đứa trẻ trong tay người phụ nữ có vẻ cũng không tệ, lần này lớn nhỏ ăn tất.

Con gái đáng thương của Ba Lỗ Tư mới bốn năm tuổi đã bị Tịch Lạp để mắt tới.

Chơi đùa rồi ngược đãi đến chết, đây là sở thích của Tịch Lạp.

Nói đơn giản, hắn là một kẻ biến thái.

Cứu mạng.

Nhưng cho dù có người nhìn thấy cũng không dám xông lên can ngăn, Tịch Lạp trông không giống người tốt, hơn nữa trông rất cường tráng.

Trong lúc Ba Lỗ Tư đang lo lắng, anh không biết gia đình mình đang gặp phải nguy cơ trời long đất lở, anh chỉ liều mạng chạy về phía tiệm quan tài của Lan Hoa.

Thở không ra hơi, anh có một dự cảm rất xấu, vô cùng tồi tệ.

Giống như tim bị tắc nghẽn, cảm giác này chắc chắn là điềm báo gia đình gặp nguy hiểm.

Cầu xin ngươi, đừng làm hại con của ta.

Nhưng lời cầu xin không có tác dụng gì, chỉ khiến Tịch Lạp càng thêm kích động, hắn chính là thích cái kiểu này.

Bạo hành giữa đường, cơ thể tiếp xúc, làn da mịn màng và cảm giác mềm mại của người phụ nữ đã khiến Tịch Lạp hưng phấn không thôi, hắn sắp đến rồi.

Bụp.

Một tiếng là vật nặng đè lên người phụ nữ, hai tiếng là lưng người phụ nữ đập vào tường thành, ba tiếng là Tịch Lạp ngã xuống đất.

Trong lúc hoảng hốt, người phụ nữ nhìn thấy một người đàn ông đứng sau lưng Tịch Lạp, trên ngón trỏ của anh ta lóe lên ánh điện màu đỏ máu.

Đỗ Lan lại có thêm một viên Hiền Giả Chi Thạch.

Vợ ơi.

Ba Lỗ Tư đến cũng không tính là muộn.

Chồng ơi.

Ba ơi.

Ba Lỗ Tư an ủi gia đình, sau khi biết mọi chuyện, phát hiện trên đất lại là con trai của đại thần, thầm nghĩ bây giờ không phản cũng phải phản.

Tuy không phải mình giết Tịch Lạp, nhưng đại thần sẽ không quan tâm, chắc chắn sẽ truy sát cả nhà mình.

Đỗ Lan tiên sinh, cảm ơn ngài đã bảo vệ gia đình tôi.

Nếu không phải Đỗ Lan ra tay, thật không dám tưởng tượng.

Không sao, chỉ là tiện tay thôi.

Đống thịt nát trên đất Đỗ Lan không thèm nhìn thêm một lần, đối với loại cặn bã này, anh ra tay chưa bao giờ khách khí.

Về phần Đế Cụ của Tịch Lạp, Đỗ Lan đưa nó cho con gái của Ba Lỗ Tư.

Những bé loli đáng yêu luôn nhận được quà.

Tôi rất mong chờ biểu hiện của con gái anh trong tương lai.

Đỗ Lan cảm thấy mặt đất có chút rung chuyển, biết rằng trận chiến ở tiền tuyến đã bắt đầu, e rằng Tháp Tư Mễ phải đối mặt với hai người bạn thanh mai trúc mã, trải qua màn tương ái tương sát cũ rích.

Trận chiến của Đế Cụ Phục Thù Giả quả nhiên vô cùng đáng sợ, đến nỗi ở đây cũng có thể cảm nhận được uy lực truyền đến từ chiến trường.

Mấy ngày tiếp theo, chiến tranh không leo thang, vì tiểu Hoàng đế căn bản không được lòng dân, quân đội của hắn cũng không có khí thế chiến đấu.

Các thành thị lần lượt không đánh mà hàng, ngay cả quân đội của chính tiểu Hoàng đế cũng lòng người hoang mang, nếu không có hai vị tướng quân trấn giữ, nói không chừng họ cũng đã phản rồi.

Tâm trạng của Toa Du rất không tốt, cô nhìn rõ ràng, nghĩ thông suốt rằng mọi người đều không thích tiểu Hoàng đế, đều không muốn bán mạng cho Đế Quốc.

Chỉ có Y Da Á Tư vẫn cố chấp đối đầu với Tháp Tư Mễ.

Họ đã đại chiến hai trận, đều không nương tay.

Chỉ vì Đế Cụ Phục Thù Giả bảo vệ, nên không ai làm gì được ai.

Hôm nay Toa Du đến một khu rừng bên cạnh chiến trường để hít thở không khí, và gặp phải một nhóm người kỳ lạ.

Đó là bốn người phụ nữ, tất cả đều đeo đại kiếm, mặc áo giáp màu bạc.

Cô không biết đây chính là tiểu đội Đại Kiếm giúp đời an dân rất nổi tiếng ở biên giới Đế Quốc.

Vốn dĩ Địch Ny Toa và Thái Toa hai người đi săn Nguy Hiểm Chủng, tiện thể trừ bạo an lương, nhưng rất nhanh hai người họ phát hiện nhân lực không đủ, nên đã triệu hồi chị em Hạ Ngọc Lan, Hạ Ngọc Phương đến giúp đỡ, thành lập một tiểu đội bốn người.

Sau khi nhận được tin tức Đỗ Lan sắp rời khỏi thế giới này, họ từ từ quay trở lại, khi đi qua đây thì gặp Toa Du.

Nhìn thấy mái tóc của cô, Địch Ny Toa liền biết thân phận của Toa Du.

Toa Du, cô đang phiền não chuyện gì vậy.

Toa Du kỳ quái nhìn những người phụ nữ cao ráo, dáng người uyển chuyển này, trong lòng thắc mắc, mình cũng không quen biết họ, sao lại nghe thấy tên mình từ miệng họ.

Không cần kinh ngạc, ta là người chế tạo Đế Cụ Phục Thù Giả, đương nhiên biết ai đang sử dụng Đế Cụ của ta.

Sao cô lại ở đây.

Đây là chiến trường mà.

Địch Ny Toa có một sức hút tự nhiên khiến các bé loli và thiếu nữ ngây thơ tin tưởng, vì vậy Toa Du đã tin lời Địch Ny Toa.

Sau đó họ đã trò chuyện rất nhiều trong rừng, Địch Ny Toa cũng đã khai thông cho Toa Du, giúp cô hạ quyết tâm.

Toa Du quyết định sẽ bắt tiểu Hoàng đế đi tìm Tháp Tư Mễ.

Đối với cô, đây không phải là chuyện gì khó khăn.

Mái tóc của cô có thể sản sinh ra các loại độc tố khác nhau, rất đơn giản có thể hạ gục tất cả mọi người.

Chuyện này thật sự không thể trách tiểu Hoàng đế, thực sự là lòng người đã tan rã, đội ngũ không thể vực dậy nổi. 177.

Trong Đế Đô, Thủy Hoàng đế và đại tướng quân Bố Lan Đức lộ diện cổ vũ bá tánh xông vào hoàng cung, lôi đại thần đang trốn trong mật đạo ra ngoài.

Đây là kế hoạch của Thủy Hoàng đế, đại tướng quân Bố Lan Đức đã sách phản toàn bộ đội cận vệ, cho bá tánh tiến vào.

Đại thần bị bá tánh đánh chết tươi, trên người không còn một mẩu xương lành lặn, có thể thấy bá tánh căm hận ông ta sâu sắc đến mức nào.

Cuối cùng, thi thể của ông ta bị treo ở quảng trường trung tâm Đế Đô để thị chúng, cùng bị treo cổ còn có một nhóm quý tộc vô ác bất tác.

Chương 716

Đại thần thậm chí còn chưa kịp nói xong lời trăn trối đã bị bá tánh đánh hội đồng đến chết.

Ngay cả Dạ Tập cũng chỉ có thể giết vệ sĩ của đại thần, hoàn toàn không có cơ hội ra đòn cuối cùng.

Ba Lỗ Tư ở trong tiệm quan tài đã chứng kiến tất cả, cảm thấy sâu sắc rằng việc mình quay đầu là bờ thật may mắn.

Hóa ra tất cả bá tánh đều căm ghét đại thần đến vậy.

Đế Đô loạn rồi, những người dân phẫn nộ ngoài việc xông vào hoàng cung, còn tấn công các phủ đệ quý tộc gần đó.

Đây cũng là cách mạng, chỉ là một cuộc cách mạng hỗn loạn không có người lãnh đạo.

Tiểu Hoàng đế vẫn còn ở tiền tuyến, nhưng hậu phương đã bị người ta đánh úp, cũng là đại thế đã mất.

Thủy Hoàng đế không hổ là người từng trải, trong nháy mắt đã nắm được lòng người ở Đế Đô, mọi người đều công nhận ông.

Na Khiết Tháp và nhóm của cô tính toán ngàn vạn lần cũng không tính đến điểm này, công tác vận động quần chúng không bằng Thủy Hoàng đế.

Đêm đó, Toa Du hạ độc tiểu Hoàng đế và Y Da Á Tư.

Nhưng Y Da Á Tư vốn là cương thi, tuy Toa Du đã tăng liều lượng độc lên rất nhiều, nhưng cũng chỉ khiến cậu ta hôn mê hai phút mà thôi.

Nhưng Y Da Á Tư không truy đuổi, mấy ngày nay thấy quân phản loạn ngày càng đông, thậm chí còn thấy mấy ông lão đẩy xe cút kít mang thức ăn cho quân phản loạn.

Điều này khiến Y Da Á Tư nhớ đến cha mẹ ở quê nhà, cậu cũng nhận ra những việc sai trái mình đã làm bấy lâu nay, nên cậu không ngăn cản Toa Du.

Mình chịu ân huệ của tiểu Hoàng đế, bây giờ cũng coi như đã trả hết.

Y Da Á Tư nhìn bóng lưng xa dần của Toa Du, trong lòng thở dài.

Cuối cùng, thiếu niên đã chọn rời đi, Đế Đô quả nhiên không phải là nơi người như cậu nên ở.

Cậu muốn về quê, yên tâm làm một người nông dân.

Sự hỗn loạn ở Đế Đô và cuộc chiến ở tiền tuyến gần như kết thúc cùng lúc, Đế Quốc cũ cuối cùng đã hạ màn.

Ban lãnh đạo mới do Quân Cách Mạng, An Ninh Đạo và nhóm Phục Thù Giả thành lập đã quản lý lại đất nước.

Dạ Tập được tái tổ chức thành Công thự Giám sát Liêm chính Pháp luật, sẽ tiến hành giám sát các khu vực của Đế Đô, quét sạch gốc rễ mục nát của Đế Quốc.

Họ còn rất nhiều, rất nhiều việc phải làm.

Tiểu Hoàng đế bị phán chém đầu, nhưng vào đêm trước khi hành quyết lại bị người ta cướp đi, từ đó mất tích.

Lan đã thành lập một trường sư phạm ở Đế Đô, Toa Du và Ba Lỗ Tư lại từ bỏ công việc công chức để quyết định trở thành giáo viên.

Toa Du chuẩn bị về quê xây dựng trường học để giáo dục trẻ em quê nhà, Ba Lỗ Tư chuẩn bị giáo dục tốt con gái của mình.

Tái Lưu bị phán tử hình, nhưng hoãn thi hành án hai năm, trong thời gian đó cô ta phải tham gia công tác tái thiết Đế Đô.

Ngải Tư Đức Tư thì vì nhiều lần đánh bại dị tộc, công lao không thể xóa nhòa, mặc dù trong quá trình đó đã giết vô số người nhưng vẫn có công lao không thể phủ nhận.

Dưới sự tranh cãi của Thủy Hoàng đế, cô bị phán tù chung thân, chỉ là không cần bị giam trong tù, mà bị quản thúc tại một căn nhà và mỗi tuần đều phải tham gia lao động.

Phán quyết như vậy cũng là để làm gương, ngăn chặn các quý tộc cũ phản kháng kịch liệt, để họ hiểu được khí độ của đất nước mới.

Hiện tại điều quan trọng là khôi phục sản xuất, ổn định bá tánh, cũng là để các quý tộc cũ có lương tri phối hợp công tác.

Những người còn sống vẫn phải tiếp tục sống, tiếp tục trải qua khổ nạn để tìm kiếm hạnh phúc không đổi.

Sau vài tháng giáo dục nhồi nhét ngắn ngủi, Toa Du trở về quê hương đã xa cách từ lâu, mang theo một bản kế hoạch phát triển hoàn toàn mới và hai liều thuốc giải giúp cơ thể hồi phục.

Thằng nhóc chết tiệt này, đừng chạy, Tháp Tư Mễ bằng tuổi mày đã có thể chế tạo nông cụ rồi, sao mày ngay cả cái ống bễ cũng không kéo nổi, mày quay lại đây.

Con lại không phải đồ ngốc, mới không quay lại đâu.

Một cậu bé lè lưỡi làm mặt quỷ, tung tăng trên con đường nhỏ ở quê.

Toa Du sững sờ, vì cậu bé này không phải là tiểu Hoàng đế sao.

Mau quay lại, không thì tao mách anh mày, cho mày biết tay.

Con không sợ đâu.

Tiểu Hoàng đế cười rất vui vẻ, hóa ra cậu đã được Y Da Á Tư cứu và đưa về quê.

Đối ngoại chỉ nói là trẻ mồ côi nhặt được, tính cách ngang ngược.

Toa Du đầu tiên là sững sờ, sau đó là kinh ngạc, nhưng cuối cùng lại nở nụ cười.

Tiểu Hoàng đế còn nhỏ, nên có cơ hội để bắt đầu lại.

Màn hình dừng lại ở khoảnh khắc nụ cười rạng rỡ của tiểu Hoàng đế và vẻ mặt dở khóc dở cười của người thợ rèn giao thoa.

Câu chuyện của Dạ Tập vẫn chưa kết thúc, họ sẽ tiếp tục chiến đấu vì một đất nước mới, nếu có thời gian, Đỗ Lan sẽ quay lại thăm họ.

Tại sao ở đây lại là Trái Đất nhỉ.

Thượng Điều Đương Ma đang suy nghĩ, áp suất thấp trên máy bay khiến màng nhĩ của cậu có chút khó chịu, nhưng cậu lại đang suy nghĩ về một vấn đề sâu xa hơn.

Kỳ nghỉ hè năm nay cuối cùng cũng kết thúc, kỳ nghỉ hè dài đằng đẵng khiến cậu cảm thấy cả người sắp phát điên.

Chỉ cần có thể thoát khỏi Hawaii, cho dù bắt cậu đến Siberia cậu cũng bằng lòng.

Trong mắt người khác, Hawaii là thánh địa nghỉ dưỡng, nhưng trong mắt Thượng Điều Đương Ma, Hawaii lại là địa ngục.

Mỗi kỳ nghỉ hè, cậu lại bị cha mẹ vô lương tâm đẩy đến nhà một người họ hàng xa ở Hawaii.

Trong mắt người khác, cậu thật may mắn, năm nào cũng được đi Hawaii, nhưng ai biết được cậu đã trải qua những chuyện đáng sợ gì ở đó, không ai biết, không ai biết.

Bây giờ nghĩ lại vẫn cảm thấy lạnh sống lưng, quả nhiên mình là một người bất hạnh.

Thượng Điều Đương Ma, người bận rộn số một của Học Viện Đô Thị, vì ông chú họ xa nói rằng con trai nên độc lập về kinh tế, nên sau khi tốt nghiệp sơ trung, Thượng Điều Đương Ma chưa từng nhận được một đồng nào từ gia đình.

Cậu phải tự đi làm thêm kiếm tiền, từ học phí, tiền ở ký túc xá cho đến tiền tiêu vặt, thậm chí cả vé máy bay đi lại Hawaii cũng là tiền lương cậu dành dụm được.

Nhưng vì thể chất bất hạnh của mình, cậu thường xuyên vô cớ làm hỏng các công trình công cộng và phải bồi thường một khoản tiền lớn, vì vậy cậu phải thường xuyên trốn học để làm nhiều việc cùng lúc mới có thể tiết kiệm tiền.

Hôm nay Thượng Điều Đương Ma lại trốn học, buổi chiều đi sửa tuabin gió, leo lên độ cao hai ba mươi mét, hứng gió lạnh cả ngày trời, mệt rã rời.

Vì vậy, tối nay cậu quyết định tự thưởng cho mình một bữa, không nấu cơm mà đi ăn hamburger.

Thượng Điều, lâu rồi không gặp.

Lần trước cảm ơn cậu đã giúp chúng tôi sửa lò vi sóng trong quán.

Không có gì, chỉ là chuyện nhỏ thôi mà.

Tuổi còn trẻ mà đã có tay nghề thế này, thật đáng quý.

Hôm nay muốn ăn gì, tôi dùng phiếu ưu đãi giảm giá cho cậu.

Vậy cảm ơn anh.

Nhưng liệu có may mắn như vậy không.

Đương nhiên là không.

Đến lúc thanh toán, vì không có tiền lẻ nên cậu đành rút ra một tờ mười nghìn yên chẵn, nhưng máy tính tiền lại bị hỏng, không thối lại tiền lẻ được.

Thượng Điều, cậu ra kia ngồi một lát đi, đợi tôi tan làm sẽ thối tiền cho cậu.

Thật xin lỗi nhé.

Không sao đâu, dù sao buổi tối tôi cũng không có việc gì, tôi vừa ăn vừa đợi ở kia cũng được.

Thượng Điều Đương Ma biết ngay mình sẽ không may mắn như vậy.

Không còn cách nào khác, mười nghìn yên không phải là con số nhỏ, đành phải ngoan ngoãn đợi họ tan làm.

Cậu đợi mãi cho đến khi trong quán chẳng còn mấy khách, Thượng Điều Đương Ma thấy nhân viên vẫn đang loay hoay với cái máy tính tiền.

Ngay lúc cậu định lên giúp một tay thì thấy một nữ sinh sơ trung ở bàn bên cạnh đang bị một tên côn đồ quấy rầy.

Chương 717

Mái tóc ngắn màu trà, trên người dường như là đồng phục của trường nữ sinh Thường Bàn.

Trường nữ sinh Thường Bàn là trường trung học nữ nổi tiếng nhất trong Học Viện Đô Thị, có rất nhiều siêu năng lực gia cấp cao trong truyền thuyết đang theo học tại đây.

Chắc cô ấy là một siêu năng lực gia, Thượng Điều Đương Ma đang suy nghĩ xem mình có nên giúp cô gái đó không.

Nhưng xét đến việc đối phương có thể là siêu năng lực gia, mình mà xông lên có khi lại là tự làm chuyện thừa thãi.

Có điều cô gái kia trông rất yếu đuối, thấp hơn tên côn đồ đến hai cái đầu, cho dù là siêu năng lực gia thì đối phương cũng chỉ là một nữ sinh sơ trung, mình không thể ngồi yên không quan tâm được.

Đúng rồi, cứ giả vờ cô gái đó là bạn mình, sau đó đường hoàng dắt cô ấy đi khỏi tên côn đồ là được.

Chiến dịch Giả vờ làm bạn bắt đầu.

Vì để giúp cô gái, chuyện mười nghìn yên cũng tạm thời bị Thượng Điều Đương Ma ném ra sau đầu.

Nghĩ xong, Đương Ma bước tới: Chào, thì ra cậu ở đây, làm tớ tìm mãi.

Ánh mắt sắc lẹm của tên côn đồ hung hăng lườm về phía Đương Ma, khiến cậu lạnh cả sống lưng: Thằng nhãi, khai tên ra, mày là đứa nào.

Tôi là bạn của cô ấy.

Phụt.

Cô gái bật cười khẽ.

Này này, không hợp tác chút nào cả, Thượng Điều Đương Ma bị đả kích nặng nề.

Xem ra nó không quen mày đâu, biết điều thì cút cho tao.

Tên côn đồ nói với giọng không mấy thiện cảm.

Chẳng lẽ thật sự phải đánh nhau.

Thượng Điều Đương Ma không muốn đánh nhau, hơn nữa cô gái vẫn còn ở đây, có thể sẽ làm cô ấy bị thương.

Nhưng tên côn đồ chỉ có một mình, mình đấm gục hắn một quyền chắc sẽ không liên lụy đến người khác, cứ quyết định vậy đi.

Thế nhưng Đương Ma bị vận rủi bủa vây luôn không được thuận lợi.

Đại ca, bọn em về rồi.

Từ nhà vệ sinh của quán ăn nhanh, năm sáu tên côn đồ tóc nhuộm màu cầu vồng lục tục bước ra.

Về đúng lúc lắm, thằng nhãi này dám kiếm chuyện.

Đại ca, để bọn em dạy dỗ nó.

Đám côn đồ nhao nhao nói, dường như muốn tranh thủ thể hiện trước mặt đại ca.

Chạy.

Mục tiêu của mình không phải là đánh nhau mà là bảo vệ cô gái, chỉ cần dụ đám côn đồ đi để cô ấy an toàn là được.

Thượng Điều Đương Ma không chút do dự, lập tức co giò bỏ chạy.

Thằng khốn, còn dám chạy à, bắt lấy nó, đánh cho tao một trận tơi bời.

Thượng Điều Đương Ma bắt đầu chạy, kéo theo tất cả đám côn đồ chạy trốn trong các con đường lớn ngõ hẻm của Học Viện Đô Thị.

Ở Hawaii, cậu đã tham gia vô số cuộc chạy việt dã nguy hiểm xuyên qua khu vực núi lửa, đám côn đồ bình thường này không thể nào đuổi kịp mình được, Đương Ma tin chắc như vậy, nên cậu không hề căng thẳng, chỉ đang dẫn dụ bọn chúng.

Nửa tiếng sau, Đương Ma đoán rằng cô gái trường Thường Bàn chắc đã chạy thoát, liền đột ngột tăng tốc bỏ xa đám côn đồ, biến mất không còn tăm hơi.

Hộc. hộc.

Đại ca, thằng nhãi đó chạy nhanh quá, em chạy không nổi nữa rồi.

Đám côn đồ hoàn toàn không theo kịp, nằm ngả nghiêng trên đất, thất bại trong cuộc thi sức bền.

Chạy một lúc, Thượng Điều hoàn toàn quên mất chuyện mười nghìn yên của mình, nhưng việc cứu được một cô gái vẫn khiến cậu cảm thấy rất mãn nguyện.

Quả nhiên làm việc tốt cảm giác thật tuyệt.

Này, thể lực của cậu tốt thật đấy.

Trên cây cầu sắt, Thượng Điều Đương Ma một lần nữa gặp lại thiếu nữ trường Thường Bàn: Ra là cậu, sao cậu theo kịp được thế.

Không gặp bọn chúng à.

Gặp rồi, nhưng tôi đã cho chúng một bài học.

Thiếu nữ tự nói một mình: Cậu có biết Điện Từ Pháo không.

Đương nhiên là biết, đó là một loại vũ khí quân sự sử dụng điện từ trường để gia tốc vật thể trong trường lực, không những biết mà Đương Ma còn chế tạo được nữa là đằng khác.

Nhưng Thượng Điều là một người khiêm tốn kín đáo, chẳng lẽ mình luyện Bắc Đẩu Thần Quyền cũng phải đi nói cho người khác biết sao.

Rõ ràng là không.

Vì vậy cậu im lặng, đợi cô gái nói tiếp.

Cái gọi là Điện Từ Pháo, chính là dùng điện từ trường gia tốc đạn kim loại rồi bắn ra.

Giống như thế này.

Thiếu nữ lấy ra một đồng xu năm trăm yên, sau đó trên người cô lóe lên những tia sét trắng.

Quả nhiên cô ta là siêu năng lực gia, Thượng Điều thầm nghĩ trong lòng, nhưng không biết thiếu nữ bây giờ thể hiện năng lực của mình là có ý gì.

Câu trả lời cậu nhận được, là một đồng xu biến dạng xoáy tít bắn sượt qua tai cậu.

Viên đạn điện từ vẫn còn nóng hổi và bay với tốc độ cao, để lại một vệt xước trên mặt cầu.

Siêu năng lực gia này mạnh thật, cấp 4 à.

Không, cấp 5.

Cậu nhanh chóng phán đoán ra thực lực của thiếu nữ, nhưng Thượng Điều vẫn không biết đối phương định làm gì.

Thực ra thiếu nữ tức giận vì Thượng Điều đã coi thường mình.

Thượng Điều cho rằng cô không phải là đối thủ của đám côn đồ nên mới giả làm bạn để giải vây cho cô.

Nhưng cô hoàn toàn không cần, không những không cần mà còn bị ánh mắt coi thường của Thượng Điều chọc giận.

Đây là cái giá cho việc cậu coi thường con gái.

Phát thứ hai tôi sẽ nhắm chuẩn đấy, cậu có siêu năng lực gì thì cứ dùng hết ra đi.

Chuẩn bị, đi.

Bất hạnh thật, mình chỉ muốn giúp đỡ thôi mà, hoàn toàn không có ý coi thường người khác.

Nhưng đã không còn cơ hội để biện minh nữa, viên đạn gào thét bay tới, Thượng Điều Đương Ma nhớ lại một chuyện từ rất lâu rồi.

Đó là kỳ nghỉ hè năm tiểu học của Thượng Điều Đương Ma, địa điểm là bờ biển xanh biếc ở Hawaii, ông chú họ xa đã nói với cậu về cánh tay phải.

Hãy nhớ rằng cánh tay phải của con có thể đối phó với tất cả dị năng trên thế giới này, bất kể là siêu năng lực hay ma pháp.

Nó là chiếc khóa kìm hãm sự tiến hóa của nhân loại, là khát vọng bình thường của thế giới này.

Nhưng con không cần lo lắng, ta sẽ huấn luyện cánh tay phải của con mạnh mẽ như kỳ lân tí, đến lúc đó là để ma pháp biến mất, khoa học kỹ thuật thụt lùi, hay là dùng sức mạnh của con để bảo vệ cho sự tiến hóa của nhân loại, tất cả đều tùy thuộc vào lựa chọn của con.

Đương nhiên Đương Ma đến giờ vẫn không tin vào ma pháp, cũng không biết kỳ lân tí là gì, càng chưa quyết định con đường tương lai của mình, nhưng có một điều cậu vô cùng chắc chắn, đó là cánh tay của mình có thể chống lại siêu năng lực.

Đồng xu gào thét bay tới đã ở ngay trước mắt, thị lực động của Thượng Điều Đương Ma hơn xa người thường, cậu từng bị ném vào rừng rậm và bắt được hàng trăm loại côn trùng lớn nhỏ bằng tay không.

Vì vậy cậu đã nhìn thấy quỹ đạo lật của đồng xu.

Tay phải của mình có thể chặn được.

Ầm.

Đồng xu bị chặn lại, nhưng luồng gió gào thét thì không thể.

Vì nó không phải do siêu năng lực trực tiếp tạo ra, mà là do bị siêu năng lực ảnh hưởng mà xuất hiện.

Nói cách khác, tay phải của Đương Ma chỉ có thể chặn được siêu năng lực và những vật phẩm bị siêu năng lực can thiệp trực tiếp, còn những vật phẩm bị hiệu ứng của siêu năng lực lan tới và tác động thì không nằm trong số đó.

Nói đơn giản là tay của Thượng Điều Đương Ma chỉ có thể phòng ngự các đòn tấn công trực tiếp.

Chương 718

Chặn được rồi.

Thượng Điều Đương Ma thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên là tay phải của mình, tuy sẽ mang lại bất hạnh nhưng cũng là tay phải của mình, lúc mấu chốt vẫn rất đáng tin cậy.

Ha, hữu chan, ta yêu mi, Thượng Điều phấn khích đến nỗi suýt nữa đặt tên cho tay phải của mình, Mickey có vẻ không tệ.

Thiếu nữ mắt tròn miệng dẹt rõ ràng không thể chấp nhận hiện thực này, cô điên cuồng trút giận bằng những đồng xu vào Thượng Điều Đương Ma, hy vọng chiêu thức mạnh mẽ của mình có thể đánh bại cậu.

Chưa từng nghe nói có người có thể dễ dàng phòng ngự đòn tấn công của mình như vậy, bây giờ người đó không chỉ xuất hiện trước mặt mình mà còn là một học sinh bình thường, khiến năng lực gia cấp 5 không thể chấp nhận được.

Nhưng tấn công cũng vô dụng, chỉ lãng phí điện năng trong cơ thể thiếu nữ.

Giống như lươn điện, con người dù sao cũng là sinh vật, không thể tích trữ điện năng vô hạn, tuy giới hạn điện năng trong cơ thể thiếu nữ rất đáng kinh ngạc nhưng vẫn không thể bì được với chàng trai sở hữu Huyễn Tưởng Sát Thủ.

Cô đủ chưa.

Thấy thiếu nữ ngồi phịch xuống mặt cầu, Thượng Điều Đương Ma nghĩ thầm, đủ rồi, mình còn phải về ngủ nữa.

Hai tiếng đồng hồ, con bé điên này đã phóng điện suốt hai tiếng đồng hồ, nó không mệt chứ mình cũng mệt rồi.

Vậy tạm biệt.

Trong ánh mắt bất lực và phẫn nộ của thiếu nữ, Thượng Điều Đương Ma rời đi.

Cậu không biết rằng bất hạnh vẫn chưa kết thúc.

Ngày hôm sau, khi nhớ ra mười nghìn yên của mình vẫn chưa được thối, cậu vội vã đến quán ăn nhanh mới biết nhân viên đã đưa tiền lẻ cho thiếu nữ tối qua.

Cô ấy nói là bạn của cậu, sẽ mang tiền đến cho cậu.

Vì máy tính tiền vẫn chưa sửa xong, tôi đã đặc biệt lấy tiền lẻ dự trữ trong quán đưa cho cô ấy, toàn là tiền xu.

Đợi đã, chẳng lẽ, chẳng lẽ, những đồng xu tối qua cô gái dùng đều là của mình.

Thượng Điều Đương Ma hóa thành màu xám tro, ngay cả tiếng kêu Bất hạnh. cũng không thốt ra nổi.

Dạ Tập mạnh mẽ chưa từng thấy, hoàn toàn có thể một mình công phá Đế Đô, vì vậy việc ám sát gián điệp của giáo hội An Ninh Đạo cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Lắp cho Lãng Mạn Pháo Đài một cái kính ngắm, Mã Nhân với mái tóc hồng hai bím dễ dàng bắn tỉa mục tiêu.

Bốn vệ sĩ của tên gián điệp căn bản không có cơ hội xuất hiện, cũng coi như giữ được một mạng nhỏ.

Tiểu Hoàng Đế thân chinh, An Ninh Đạo khởi sự trước thời hạn, chiến tranh bắt đầu.

Đối đầu trên vùng đồng bằng rộng lớn bên ngoài Đế Đô, Tiểu Hoàng Đế cũng được chứng kiến phong thái của quân phản loạn.

Mỗi ngày đều có những đội quân lớn nhỏ gia nhập vào doanh trại của quân phản loạn, quân địch ngày một tăng lên.

Tiểu Hoàng Đế lần đầu tiên cảm nhận được ác ý của thế giới.

Bên phía Hoàng Đế chỉ có Toa Du và Y Da Á Tư là có thể chiến đấu, còn bên phía quân phản loạn thì để lại Tháp Tư Mễ, Mã Nhân và Hi Nhĩ ba người.

Những người khác đều quay về Đế Đô chuẩn bị ám sát Đại Thần, nhóm Avenger cũng toàn lực phối hợp.

Ba Lỗ Tư vội vã trở về Đế Đô, điều đầu tiên anh nghĩ đến là về nhà xác nhận sự an toàn của gia đình.

Nhưng trong nhà lại không thấy vợ con, Ba Lỗ Tư vô cùng lo lắng, chỉ sợ Đại Thần đã ra tay độc ác với họ trước một bước, anh điên cuồng tìm kiếm khắp Đế Đô.

Trên đường phố, Ba Lỗ Tư phát hiện có rất nhiều xe ngựa kéo quan tài, gần đây Đế Đô có quá nhiều người qua đời.

Chiến tranh hỗn loạn, rất nhiều quý tộc cảm thấy Đế Quốc không thể trụ vững, nên bắt đầu chuyển dời tài sản.

Không biết ai là người đầu tiên nghĩ đến việc giấu tài sản trong quan tài để vận chuyển ra khỏi thành, những kẻ bắt chước lần lượt xuất hiện, khiến đường phố Đế Đô toàn là quan tài.

Nhìn thấy quan tài, Ba Lỗ Tư nhớ đến Đỗ Lan, lập tức chạy đến tiệm quan tài Lan Hoa.

Trên đời luôn có rất nhiều sự trùng hợp, con trai háo sắc của Đại Thần Áo Nội Tư Đặc gặp được người vợ xinh đẹp của Ba Lỗ Tư, lập tức nảy sinh ý đồ xấu, tiến lên trêu ghẹo.

Địa điểm ngay dưới tường cung của hoàng cung, cũng là con đường phải đi qua để đến tiệm quan tài.

Tịch Lạp cảm thấy rất may mắn, vốn dĩ cha gọi hắn vào cung là chuẩn bị sắp xếp cho hắn một chức quan có thể tùy ý mở rộng quân đội.

Không ngờ trên đường lại gặp được một người phụ nữ khiến người ta rung động.

Tịch Lạp thầm nghĩ chơi đùa xong rồi đi tìm cha cũng không muộn, lập tức chặn vợ của Ba Lỗ Tư lại để trêu ghẹo.

Người phụ nữ yếu đuối đáng thương làm sao có thể chống lại sự đùa cợt của tên công tử bột.

Thấy vẻ mặt kinh hãi của người phụ nữ, Tịch Lạp hứng thú dâng trào, làm chuyện ấy ngay trên phố vẫn là lần đầu tiên, thú vị, thú vị.

Cả đứa trẻ trong tay người phụ nữ có vẻ cũng không tệ, lần này lớn nhỏ ăn tất.

Con gái đáng thương của Ba Lỗ Tư mới bốn năm tuổi đã bị Tịch Lạp để mắt tới.

Chơi đùa rồi ngược sát, đó là sở thích của Tịch Lạp.

Nói đơn giản, hắn là một kẻ biến thái.

Cứu mạng Nhưng cho dù có người nhìn thấy cũng không dám xông vào can thiệp, Tịch Lạp trông không phải người tốt, hơn nữa trông còn rất cường tráng.

Lúc Ba Lỗ Tư đang lo lắng, anh không hề biết gia đình mình đang gặp phải nguy cơ cực lớn, anh chỉ biết cố sống cố chết chạy đến tiệm quan tài Lan Hoa.

Thở không ra hơi, anh có một dự cảm rất xấu, vô cùng tồi tệ.

Giống như trái tim bị nghẹn lại, cảm giác này nhất định là điềm báo gia đình gặp nguy hiểm.

Cầu xin ngài, đừng làm hại con tôi.

Nhưng lời cầu xin không có bất kỳ tác dụng nào, chỉ khiến Tịch Lạp càng thêm kích động, hắn chính là thích cái kiểu này.

Giở trò đồi bại ngay trên phố, cơ thể tiếp xúc, làn da mịn màng và cảm giác mềm mại của người phụ nữ đã khiến Tịch Lạp hưng phấn không thôi, hắn sắp đạt được mục đích.

Bộp.

Một tiếng là vật nặng đè lên người phụ nữ, hai tiếng là lưng người phụ nữ va vào tường thành, ba tiếng là Tịch Lạp ngã xuống đất.

Người phụ nữ trong lúc hoảng hốt nhìn thấy phía sau Tịch Lạp có một người đàn ông, trên ngón trỏ của hắn lóe lên ánh điện màu đỏ máu.

Đỗ Lan lại có thêm một viên Hiền Giả Chi Thạch.

Vợ ơi.

Ba Lỗ Tư đến cũng không tính là muộn.

Chồng ơi.

Ba ơi.

Ba Lỗ Tư an ủi gia đình, sau khi biết mọi chuyện, phát hiện người nằm trên đất lại là con trai của Đại Thần, anh thầm nghĩ bây giờ không phản cũng phải phản rồi.

Mặc dù không phải mình giết Tịch Lạp, nhưng Đại Thần sẽ không quan tâm, chắc chắn sẽ truy sát cả nhà mình.

Đỗ Lan tiên sinh, cảm ơn ngài đã bảo vệ gia đình tôi.

Nếu không phải Đỗ Lan ra tay, thật không dám tưởng tượng.

Không có gì, chỉ là chuyện nhỏ.

Đống thịt nát trên đất Đỗ Lan không thèm nhìn thêm một cái, đối với loại cặn bã này hắn ra tay chưa bao giờ khách khí.

Về phần Đế Cụ của Tịch Lạp, Đỗ Lan đưa nó cho con gái của Ba Lỗ Tư.

Những tiểu loli đáng yêu luôn nhận được quà.

Ta rất mong đợi biểu hiện của con gái ngươi trong tương lai.

Đỗ Lan cảm thấy mặt đất có chút rung chuyển, biết rằng trận chiến ở tiền tuyến đã bắt đầu, e rằng Tháp Tư Mễ không thể không đối mặt với hai người bạn thanh mai trúc mã, trải qua màn tương ái tương sát cũ rích.

Trận chiến của các Đế Cụ Avenger quả nhiên vô cùng đáng sợ, đến mức ở đây cũng có thể cảm nhận được uy lực truyền đến từ chiến trường.

Chương 719

Những ngày tiếp theo chiến tranh không hề leo thang, vì Tiểu Hoàng Đế hoàn toàn không được lòng dân, quân đội của hắn cũng không có tinh thần chiến đấu.

Các thành thị lần lượt không đánh mà hàng, ngay cả quân đội của chính Tiểu Hoàng Đế cũng lòng người hoang mang, nếu không có hai vị tướng quân trấn giữ, nói không chừng họ cũng đã làm phản.

Tâm trạng của Toa Du rất không tốt, cô thấy rõ ràng, nghĩ thông suốt rằng mọi người đều không thích Tiểu Hoàng Đế, đều không muốn bán mạng cho Đế Quốc.

Chỉ có Y Da Á Tư vẫn cố chấp đối đầu với Tháp Tư Mễ.

Họ đã đại chiến hai trận, đều không nương tay.

Chỉ vì Đế Cụ Avenger bảo vệ nên không ai làm gì được ai.

Hôm nay Toa Du đến khu rừng bên cạnh chiến trường để hít thở không khí, gặp phải một nhóm người kỳ lạ.

Đó là bốn người phụ nữ, tất cả đều đeo đại kiếm, mặc áo giáp màu bạc.

Cô không biết đây chính là tiểu đội Đại Kiếm trừ bạo an dân rất nổi tiếng ở biên giới Đế Quốc.

Vốn dĩ Địch Ny Toa và Thái Toa hai người đi săn các loài nguy hiểm tiện thể trừ gian diệt bạo, nhưng rất nhanh hai người họ phát hiện nhân lực không đủ, nên đã triệu tập chị em Hạ Ngọc Lan, Hạ Ngọc Phương đến giúp, tạo thành một tiểu đội bốn người.

Sau khi nhận được tin Đỗ Lan sắp rời khỏi thế giới này, họ từ từ trở về, khi đi ngang qua đây thì gặp Toa Du.

Nhìn thấy mái tóc của cô, Địch Ny Toa liền biết thân phận của Toa Du.

Toa Du, cô đang phiền não chuyện gì vậy.

Toa Du kỳ lạ nhìn những người phụ nữ có vóc dáng cao ráo thướt tha này, trong lòng thắc mắc, mình cũng không quen họ, sao lại nghe thấy tên mình từ miệng họ.

Không cần kinh ngạc, ta là người tạo ra Đế Cụ Avenger, đương nhiên biết ai đang sử dụng Đế Cụ của ta.

Sao cô lại ở đây.

Đây là chiến trường mà.

Địch Ny Toa có một sức hút tự nhiên khiến các loli và thiếu nữ ngây thơ tin tưởng, vì vậy Toa Du đã tin Địch Ny Toa.

Sau đó họ đã trò chuyện rất nhiều trong rừng, Địch Ny Toa cũng đã khai sáng cho Toa Du, khiến Toa Du hạ quyết tâm.

Toa Du quyết định sẽ bắt Tiểu Hoàng Đế đi tìm Tháp Tư Mễ.

Đối với cô mà nói, đây không phải là chuyện gì khó khăn.

Mái tóc của cô có thể tạo ra các loại độc tố khác nhau, rất dễ dàng hạ gục tất cả mọi người.

Chuyện này thật không thể trách Tiểu Hoàng Đế, thực sự là lòng người đã tan rã, đội ngũ không thể vực dậy nổi.

Ở Đế Đô, Thủy Hoàng Đế và Bố Đức Đại tướng quân đứng ra cổ động dân chúng xông vào hoàng cung, lôi Đại Thần đang trốn trong mật đạo ra ngoài.

Đây là kế hoạch của Thủy Hoàng Đế, Bố Đức Đại tướng quân đã sách phản toàn bộ đội cận vệ, cho dân chúng tiến vào.

Đại Thần bị dân chúng đánh chết tươi, trên người không còn một mảnh xương lành lặn, có thể thấy dân chúng căm hận ông ta đến mức nào.

Cuối cùng, thi thể của ông ta bị treo ở quảng trường trung tâm Đế Đô để thị chúng, cùng lúc đó còn có một đám quý tộc vô ác bất tác bị treo cổ.

Đại Thần thậm chí còn chưa kịp nói xong lời trăng trối đã bị dân chúng đánh hội đồng đến chết.

Ngay cả Dạ Tập cũng chỉ có thể giết vệ sĩ của Đại Thần, hoàn toàn không có cơ hội ra đòn cuối cùng với ông ta.

Ba Lỗ Tư ở trong tiệm quan tài đã chứng kiến tất cả, cảm thấy sâu sắc rằng việc mình quay đầu là bờ là một điều may mắn.

Thì ra tất cả dân chúng đều căm hận Đại Thần như vậy.

Đế Đô loạn rồi, dân chúng phẫn nộ ngoài việc xông vào hoàng cung, còn tấn công các phủ đệ quý tộc gần đó.

Đây cũng là cách mạng, chỉ là một cuộc cách mạng hỗn loạn không có người lãnh đạo.

Tiểu Hoàng Đế vẫn còn ở tiền tuyến, nhưng căn cứ phía sau đã bị người ta đánh úp, cũng là đại thế đã mất.

Thủy Hoàng Đế không hổ là người từng trải, trong nháy mắt đã nắm được lòng dân ở Đế Đô, mọi người đều công nhận ông.

Na Khiết Tháp bọn họ tính toán vạn lần cũng không tính đến điểm này, công tác vận động quần chúng không bằng Thủy Hoàng Đế.

Đêm đó, Toa Du hạ độc Tiểu Hoàng Đế và Y Da Á Tư.

Nhưng Y Da Á Tư vốn là cương thi, tuy độc của Toa Du đã tăng liều lượng lên rất nhiều, nhưng cũng chỉ khiến anh ta hôn mê hai phút

mà thôi.

Nhưng Y Da Á Tư không đuổi theo, mấy ngày nay thấy quân phản loạn ngày càng đông, thậm chí còn thấy mấy ông lão đẩy xe cút kít mang thức ăn cho quân phản loạn.

Điều này khiến Y Da Á Tư nhớ đến cha mẹ ở quê nhà, anh cũng nhận ra những việc sai trái mình đã làm bấy lâu nay, vì vậy anh không ngăn cản Toa Du.

Mình chịu ân huệ của Tiểu Hoàng Đế, bây giờ cũng coi như đã trả hết.

Y Da Á Tư nhìn bóng lưng xa dần của Toa Du, trong lòng thở dài.

Cuối cùng, thiếu niên đã chọn rời đi, Đế Đô quả nhiên không phải là nơi người như anh nên ở.

Anh muốn về quê, an tâm làm một người nông dân.

Sự hỗn loạn ở Đế Đô và cuộc chiến ở tiền tuyến gần như kết thúc cùng lúc, Đế Quốc cũ cuối cùng đã hạ màn.

Quân cách mạng, An Ninh Đạo, và Avenger tạo thành ban lãnh đạo mới, quản lý lại đất nước.

Dạ Tập được cải tổ thành Cục Giám sát Liêm chính Pháp luật, sẽ giám sát các khu vực của Đế Đô để quét sạch gốc rễ mục nát của Đế Quốc.

Họ còn rất nhiều, rất nhiều việc phải làm.

Tiểu Hoàng Đế bị phán trảm thủ, nhưng đêm trước ngày hành hình lại bị người ta cướp đi, từ đó mất tích.

Lan đã thành lập một trường sư phạm ở Đế Đô, Toa Du và Ba Lỗ Tư lại từ bỏ công việc công chức để quyết định trở thành giáo viên.

Toa Du chuẩn bị về quê xây trường học để giáo dục trẻ em quê nhà, Ba Lỗ Tư chuẩn bị giáo dục tốt con gái của mình.

Tái Lưu bị phán tử hình, nhưng hoãn thi hành án hai năm, trong thời gian đó cô phải tham gia công tác cải tạo Đế Đô.

Ngải Tư Đức Tư vì nhiều lần công đánh dị tộc nên công không thể không kể, tuy trong đó giết người vô số nhưng cũng có công lao không thể xóa nhòa, dưới sự tranh đấu của Thủy Hoàng Đế, cô bị phán tù chung thân, nhưng không cần phải ở trong tù, mà bị quản thúc tại một căn viện và mỗi tuần đều phải tham gia lao động.

Phán quyết như vậy cũng là để làm gương, ngăn chặn các quý tộc cũ phản kháng kịch liệt, để họ hiểu được khí độ của quốc gia mới.

Hiện tại điều quan trọng là khôi phục sản xuất, ổn định dân chúng, cũng là để các quý tộc cũ có lương tri phối hợp công tác.

Những người còn sống vẫn phải tiếp tục sống, tiếp tục trải qua khổ nạn để tìm kiếm hạnh phúc không đổi.

Sau vài tháng giáo dục nhồi nhét ngắn ngủi, Toa Du trở về quê hương đã lâu không gặp, mang theo một kế hoạch phát triển hoàn toàn mới và hai liều thuốc giải giúp cơ thể hồi phục.

Thằng nhóc khốn kiếp, đừng chạy, Tháp Tư Mễ bằng tuổi mày đã biết làm nông cụ rồi, sao mày ngay cả cái ống bễ cũng không kéo nổi, quay lại đây cho tao.

Tôi có phải đồ ngốc đâu, không quay lại đâu.

Một cậu bé lè lưỡi làm mặt quỷ, tung tăng trên con đường quê.

Toa Du ngẩn người, vì cậu bé này chẳng phải là Tiểu Hoàng Đế sao.

Mau quay lại, không thì tao mách anh mày, cho mày biết tay.

Tôi không sợ đâu.

Tiểu Hoàng Đế cười rất vui vẻ, thì ra cậu đã được Y Da Á Tư cứu và đưa về quê.

Đối ngoại chỉ nói là trẻ mồ côi nhặt được, tính cách ngang ngược.

Toa Du đầu tiên là sững sờ, sau đó là kinh ngạc, nhưng cuối cùng lại nở nụ cười, Tiểu Hoàng Đế còn nhỏ, nên có cơ hội để bắt đầu lại.

Khung cảnh dừng lại, nụ cười rạng rỡ của Tiểu Hoàng Đế và biểu cảm dở khóc dở cười của người thợ rèn giao thoa trong khoảnh khắc.

Chương 720

Câu chuyện của Dạ Tập vẫn chưa kết thúc, họ sẽ tiếp tục chiến đấu vì quốc gia mới, nếu có thời gian Đỗ Lan sẽ quay lại thăm họ.

Tại sao nơi này lại là Trái Đất chứ.

Thượng Điều Đương Ma đang suy nghĩ, áp suất thấp trên máy bay khiến màng nhĩ của cậu hơi khó chịu, nhưng cậu lại đang suy nghĩ về một vấn đề sâu xa hơn.

Kỳ nghỉ hè năm nay cuối cùng cũng kết thúc, kỳ nghỉ hè dài đằng đẵng khiến cậu cảm giác cả người sắp phát điên.

Chỉ cần có thể thoát khỏi Hawaii, dù cho cậu đến Siberia cũng nguyện ý.

Hawaii trong mắt người khác là thiên đường nghỉ dưỡng, nhưng trong mắt Thượng Điều Đương Ma lại là địa ngục.

Mỗi kỳ nghỉ hè, cậu lại bị cha mẹ vô lương tâm đẩy đến nhà một người họ hàng xa ở Hawaii.

Trong mắt người khác, cậu thật may mắn, năm nào cũng được đi Hawaii, nhưng nào có ai biết cậu đã trải qua những chuyện kinh khủng gì ở đó, không ai biết, không ai biết.

Bây giờ nghĩ lại vẫn thấy lạnh cả người, quả nhiên mình là một người bất hạnh.

Bất hạnh bắt đầu ngay từ lúc mở mắt buổi sáng, giẫm vỡ thẻ ngân hàng, làm đổ bình sữa, đánh rơi kem đánh răng và còn có điện thoại của Tiểu Manh lão sư gọi đến bắt học phụ đạo.

Rõ ràng mình đã đủ điểm, nhưng Tiểu Manh lão sư lại chỉ vì cô ấy và chị họ của mình là bạn cũ mà yêu cầu nghiêm khắc với mình, khiến mình khổ không nói nên lời.

Định phơi chăn, thay đổi tâm trạng một chút, lại gặp phải chuyện kỳ lạ.

Trên thế giới có rất nhiều loại mưa kỳ lạ, mưa axit, mưa tiền, mưa bò sữa, mưa ô tô thậm chí còn có cả mưa giun.

Nhưng Thượng Điều Đương Ma lại gặp phải mưa con gái, có một thiếu nữ mặc tu nữ phục màu trắng đang treo trên lan can ban công nhà mình, khiến Đương Ma tưởng mình còn chưa tỉnh ngủ.

WHO ARE YOU.

Đương Ma cẩn thận hỏi, lý do dùng tiếng Anh là vì đối phương là một cô gái nước ngoài.

Bụng thiếu nữ vang lên tiếng kêu òng ọc, cùng với ánh mắt đáng thương đó khiến Thượng Điều từ bỏ cảnh giác.

Đói bụng quá Ngoài dự đoán, thiếu nữ lại trả lời bằng tiếng Nhật thuần thục.

Mặc dù đói bụng không được tính là câu trả lời chính xác cho bạn là ai.

Nghe ra thiếu nữ thật sự đói đến nỗi nói chuyện cũng không còn sức, Thượng Điều Đương Ma đành để cô vào nhà, chuẩn bị thức ăn cho cô.

Nguyên liệu không nhiều, chỉ có thể làm một món trứng bác cà chua đơn giản, thêm cơm rang trứng.

Ngon quá, ngon quá.

Thiếu nữ nước ngoài nói tiếng Nhật lưu loát ăn ngấu nghiến, cuối cùng còn ôm cả đĩa gặm mấy miếng, cho đến khi Đương Ma giật lại cái đĩa.

Trong lòng cậu vẫn rất đắc ý, đây đều là bí quyết của dì truyền lại, cậu đã luyện lật chảo trong sóng biển, luyện xào rau trên miệng núi lửa, sau đó còn bị ép nếm thử trăm loại thảo dược, mới có được tay nghề nấu ăn như vậy.

Ngon quá, tôi chưa bao giờ ăn món nào ngon như vậy.

Anh là đầu bếp sao.

Thiếu nữ này dễ tin người quá nhỉ, không sợ mình là người xấu sao.

Tôi không phải đầu bếp, tôi là học sinh.

Ồ, thật sự rất ngon.

Cảm ơn đã khen.

Đương nhiên là ngon, cũng không xem mình đã chịu bao nhiêu khổ cực.

Vậy tại sao cô lại treo trên ban công nhà tôi.

Sẩy chân đó.

Nữ tu nhỏ bé ngây thơ nói.

Thiếu nữ sẩy chân ư. 178.

Thượng Điều Đương Ma đã không biết phải phàn nàn thế nào nữa.

Đây là tầng tám đấy.

Ai bảo tôi đang bị người ta truy bắt chứ.

Tôi vốn định di chuyển trên các mái nhà trong thành phố, nhưng đói quá nên sẩy chân rơi xuống.

Nữ tu lại rất lạc quan.

Tự giới thiệu, tên tôi là Nhân Đế Khắc Ti.

Tên giả, chắc chắn là tên giả.

Nhưng đối phương dù sao cũng là một cô bé, nói tên giả với người mới gặp lần đầu cũng không phải vấn đề gì.

Về điểm này, Thượng Điều Đương Ma không truy cứu sâu.

Vậy tại sao cô bị truy đuổi.

Vì mười vạn ba ngàn quyển Ma Đạo Thư.

Đó lại là thứ gì nữa.

Cô bé này đang nói tiếng Nhật sao.

Tại sao mình hoàn toàn không hiểu gì cả.

Ma Đạo Thư.

Đúng vậy, mười vạn ba ngàn quyển Ma Đạo Thư.

Vẫn hoàn toàn không hiểu, thôi bỏ đi, có thể là bị ngã hỏng não rồi.

Ma pháp là thứ không thể giải thích bằng khoa học, nên Đương Ma, một người tin tưởng tuyệt đối vào khoa học, hoàn toàn không tin.

Rốt cuộc là ai đang đuổi theo cô, nếu cần giúp đỡ có thể đến chỗ ủy viên kỷ luật của trường.

Là Ma Thuật Kết Xã thèm muốn mười vạn ba ngàn quyển Ma Đạo Thư.

Tôi có thể đối phó được, tôi đã chạy trốn được một năm rồi, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Nhân Đế Khắc Ti bây giờ vẫn chưa biết người đuổi theo cô thực ra là bạn tốt năm ngoái của cô, vì ký ức bị xóa bỏ mỗi năm một lần, khiến ký ức của cô được thiết lập lại về thời kỳ trẻ con ngây thơ trước đây.

Rõ ràng là một đứa trẻ, bị người ta truy đuổi một năm.

Thật đáng thương, Thượng Điều Đương Ma động lòng trắc ẩn.

Mặc dù Ma Đạo Thư, Ma Thuật Kết Xã gì đó, nghe giống như một tà giáo mới nổi, cậu chẳng thèm quan tâm.

Nhưng bảo vệ một cô gái lại là việc nghĩa không thể từ chối.

Nếu cần, tôi cũng có thể giúp cô.

Đừng thấy tôi bình thường, thực ra cánh tay của tôi cũng có năng lực đặc biệt.

Dị năng các loại, có lẽ ngay cả thần tích cũng có thể xóa bỏ.

Phụt.

Nghe thấy lời khoác lác như vậy, Nhân Đế Khắc Ti không nhịn được cười.

Giống như Đương Ma không tin vào ma pháp, cô cũng không tin có người có thể xóa bỏ thần tích.

Phụt, rõ ràng bản thân còn không tin ma pháp, lại còn khoác lác nói có thể xua tan thần tích, cười chết tôi mất.

Bực mình, đây chính là cảm giác không được người khác tin tưởng.

Vậy cô luôn miệng nói ma pháp này nọ, cô thi triển cho tôi xem thử đi.

Hai người đều là những đứa trẻ không phục nhau.

Tôi không có ma lực nên không thể dùng ma pháp.

Thấy vẻ mặt quả nhiên là nói dối của Đương Ma, Nhân Đế Khắc Ti nhảy dựng lên.

Nhưng bộ Di Động Giáo Hội trên người tôi đích thực là một đạo cụ ma pháp, tái hiện lại Thánh Hài Bố, là đạo cụ ma pháp tối thượng với kết giới phòng ngự cấp giáo hội.

Bất kể là tấn công gì cũng đều vô dụng, không tin anh cứ vào bếp lấy con dao chém tôi thử xem, tuyệt đối không có tác dụng đâu.

Ồ.

Phòng ngự tối thượng.

Đương Ma nghĩ ra một cách có thể chứng minh quan điểm của cả hai người cùng lúc.

Nghe câu chuyện về mâu và thuẫn chưa.

Tay phải của tôi chính là mâu, bộ quần áo này của cô chính là thuẫn.

Đã là vật phẩm dị năng, chỉ cần dùng tay tôi chạm vào một cái là sẽ biến mất.

Vậy phải xem năng lực của anh là thật hay giả.

Thiếu nữ không tin Đương Ma có cánh tay có thể phá vỡ phòng ngự tối thượng.

Vậy thì cứ chờ xem.

Xem đây.

Đương Ma đưa tay phải đặt lên vai thiếu nữ.

Hừ, hừ.

Nhân Đế Khắc Ti vẫn không tin.

Xoẹt.

Chương 721

Bộ tu nữ phục trắng tinh trang nghiêm hóa thành những mảnh vụn như bông tuyết rơi xuống sàn nhà, thân thể trắng ngần của thiếu nữ hiện ra không một mảnh vải che thân trước mắt Đương Ma.

Không. không. không mặc nội y.

Quả nhiên là chưa đến tuổi mặc nội y sao.

Trong đầu Đương Ma chỉ có ý nghĩ này vang vọng.

A.

Tiếng hét thất thanh muộn màng của thiếu nữ.

Bàn tay lưu luyến rời khỏi bờ vai trần láng mịn của thiếu nữ, Đương Ma kiên định chuyển ánh mắt từ thiếu nữ trần trụi sang tay phải của mình, hoàn toàn là tiết tấu của một kẻ định trước sẽ cô độc cả đời.

Quả nhiên tay phải của mình vẫn rất đáng tin cậy.

Tôi sẽ ăn thịt anh.

Nhân Đế Khắc Ti phát động kỹ năng cắn người, khiến Đương Ma lảo đảo lùi lại, không còn tâm trạng hồi tưởng lại khoảnh khắc tốt đẹp.

Nhân Đế Khắc Ti lúc này mới chui vào trong chiếc chăn mà Đương Ma chưa kịp phơi.

Phòng của Đương Ma không lớn, chỉ to bằng một phòng tiêu chuẩn của khách sạn, phòng khách, phòng ngủ, phòng ăn hợp nhất, nên giường ở ngay cạnh bàn ăn.

Đương Ma, người tin tưởng vào khoa học, cũng đã thích nghi với cuộc sống khoa học, từ bỏ chiếu tatami truyền thống và chọn giường làm nơi nghỉ ngơi vào buổi tối.

Di Động Giáo Hội chỉ còn lại những mảnh vải vụn, cho dù Nhân Đế Khắc Ti biết nội dung của mười vạn ba ngàn quyển Ma Đạo Thư cũng không thể sửa chữa, chỉ có thể dùng ghim băng thay thế cho những phép thuật không thể phục hồi để duy trì hình dạng của Di Động Giáo Hội.

Nhưng mất đi ma pháp, Di Động Giáo Hội cũng chỉ là một bộ tu nữ phục không vừa người mà thôi.

Thời gian đã không còn sớm, tuy hôm nay là ngày nghỉ, nhưng vì cuộc điện thoại buổi sáng, cậu, một học sinh vừa đủ điểm đỗ được Tiểu Manh lão sư đặc biệt quan tâm, phải đi học phụ đạo.

Nếu không, Tiểu Manh lão sư sẽ mách tội với chị họ, mình cũng đủ mệt.

Trời mới biết chị họ sẽ bắt mình thi bơi với cá mập hay tự mình tháo dỡ máy bay chiến đấu, cũng có thể chỉ là đánh cho mình một trận tơi bời khiến mình mấy ngày không tự lo liệu được.

Vì vậy, bình thường cậu có thể trốn học, nhưng chỉ cần giáo viên triệu tập, Đương Ma nhất định có mặt ngay lập tức, không nói hai lời.

Tôi phải đi học phụ đạo đây, thiếu nữ ma pháp cô ở lại hay rời đi.

Đương Ma cầm cặp sách, ngẩng đầu nói với thiếu nữ vẫn đang tức giận đứng trên giường.

Mình ăn no rồi, hay là đi thôi.

Tôi vẫn nên trốn đến nơi khác thì hơn, đợi khi nào đói bụng tôi sẽ quay lại đây, anh có chào đón tôi không.

Chào đón, chào đón.

Mặc dù đối phương có ý định ăn bám mình, nhưng cứ coi như là bồi thường cho việc bị mình nhìn thấy hết đi, một cô gái ăn không nhiều vẫn nuôi nổi.

Lúc ra khỏi cửa, vận rủi của Thượng Điều Đương Ma lại một lần nữa khởi động, cậu bị vấp ngã trên nền đất bằng, tuy không ngã nhưng điện thoại lại tuột khỏi tay, thân hình không vững liền đạp gãy đôi chiếc điện thoại nắp gập.

A.

Hôm nay bất hạnh có vẻ đặc biệt nghiêm trọng, Đương Ma ôm mặt không nói nên lời.

Nhân Đế Khắc Ti nhìn Đương Ma một cái rồi nói: Tay phải của anh.

Vận may, thần tích, những thứ đó đều có thể bị tay phải của anh xóa bỏ, tôi cho rằng tay phải của anh chỉ cần tiếp xúc với không khí là có thể không ngừng chiêu gọi bất hạnh.

Thiếu nữ mỉm cười nói ra sự thật tàn khốc: Chính xác mà nói, bất hạnh nên là việc anh sinh ra với năng lực này, bản thân sự việc đó mới là bất hạnh, chứ không phải năng lực.

Cô tiếp tục mỉm cười.

Tuy bị đả kích, nhưng Đương Ma không hề tuyệt vọng.

Vì những lời tương tự, ông chú ở tận Hawaii cũng đã nói qua, và Đương Ma cũng đã sống như vậy suốt bấy lâu.

Nhưng lời của ông chú lại có thêm nửa sau: Nói thì nói vậy, vận may bị xua đuổi, nhưng vận rủi cũng như thế, cho nên con có thể nhiều lần thoát chết trong huấn luyện cũng phải nhờ vào tay phải của con, tuy luôn không gặp may nhưng lại khỏe mạnh, điều đó chứng tỏ tay phải của con cũng đang bảo vệ con.

Đương Ma đã quen với tay phải của mình, nên cậu không để tâm đến lời của thiếu nữ.

Thấy Nhân Đế Khắc Ti bị robot dọn dẹp đuổi chạy khắp nơi, khiến Đương Ma càng thêm chắc chắn thiếu nữ không phải là người của Học Viện Đô Thị, nhưng có chút mong đợi được gặp lại.

Được rồi, các em hiểu chưa.

Đôi giày của Tiểu Manh lão sư phát sáng ở phía dưới, nâng cô lơ lửng lên, có thể với tới chỗ cao nhất của bảng đen.

Là một người phụ nữ trưởng thành chỉ có chiều cao của một đứa trẻ, cuộc sống rất không dễ dàng.

Vì vậy cô vô cùng yêu thích công việc hiện tại của mình, giáo dục tốt học sinh trung học chính là mục tiêu của cô, có đôi giày này khiến việc lên lớp của cô trở nên đơn giản và hiệu quả hơn.

Đôi giày bay này vô cùng bắt mắt, khiến các học sinh đến học phụ đạo không thể rời mắt.

Hôm qua không có mà nhỉ.

Họ thì thầm với nhau, hoàn toàn không biết Tiểu Manh lão sư từ khi nào lại có một đôi giày phản trọng lực ngầu như vậy.

Chắc là không có đâu nhỉ.

Đương Ma vừa nhìn thấy đã biết kỹ thuật của đôi giày này là sản phẩm từ nhà ông chú họ xa của mình, ông chú giống như những tiến sĩ kỳ quái trong phim hoạt hình, toàn phát minh ra những thứ không đáng tin cậy, nhưng ông có rất nhiều bằng sáng chế, thậm chí cả robot dọn dẹp trong Học Viện Đô Thị cũng có bằng sáng chế của ông trong đó.

Các em, tuy giày của cô rất thời trang, nhưng nếu các em tập trung vào bài giảng trên bảng, cô sẽ vui hơn đấy.

Nói rồi cô nhẹ nhàng gõ gót đôi giày da nhỏ màu đỏ ba lần, liền hạ xuống đất.

Gõ ba lần nữa lại có thể bay lên, giống như đôi giày ma thuật của Dorothy trong Phù thủy xứ Oz vậy.

Cô ơi, đôi giày này mua ở đâu vậy ạ.

Một học sinh có trí tưởng tượng phong phú đã nghĩ đến việc dùng đôi giày này để bay lượn, thay thế ván trượt để chơi thể thao mạo hiểm.

Tiểu Manh lão sư dễ thương lắc lắc ngón tay: Đôi giày này là món quà của người bạn thân nhất của cô tặng đấy.

Oa, Tiểu Manh lão sư hóa ra còn quen biết nhà khoa học lợi hại như vậy sao.

Các học sinh kinh ngạc, tuy bản thân Học Viện Đô Thị có không ít công nghệ cao, nhưng công nghệ cao nhất lại không phải ở máy móc mà là ở y học và vật lý.

Vì vậy đôi giày bay này ngầu không thể tả.

Được rồi, được rồi, các em yên lặng, bài tập về nhà hôm nay các em hãy đăng nhập vào trang web của trường để hoàn thành nhé.

Tan học.

Đôi mắt to của Tiểu Manh lão sư chớp chớp, rõ ràng là sợ các bạn học tiếp tục truy hỏi.

Đương Ma đương nhiên biết suy nghĩ của Tiểu Manh lão sư, chị họ của cậu không thích nổi tiếng, luôn có vẻ mặt nghiêm túc, thích sưu tầm cổ vật.

Nhưng trình độ công nghệ của đôi giày này không thua kém ông chú họ của mình, có thể thấy chị họ cũng là người sâu không lường được.

Thời gian đã về chiều, do mất toi một vạn yên tiền sinh hoạt, Thượng Điều Đương Ma chỉ đành đến cửa hàng tiện lợi mua vài cái bánh mì.

Trên đường về nhà, hắn gặp phải cô nàng phóng điện của Thường Bàn Đài, hiển nhiên cô vẫn chưa thoát khỏi cái bóng của sự thất bại, thề phải chiến thắng bằng được Đương Ma.

Đối với việc Đương Ma gọi mình là cô nàng phóng điện, Ngự Phản Mỹ Cầm vô cùng khó chịu, nhưng hình như hai bên chưa từng giới thiệu về nhau, cũng đành chịu.

Thật tức chết mà, sao mình có thể bị một kẻ thiếu sức sống như vậy đánh bại chứ.

Tiếc là Đương Ma đã không muốn giao đấu nữa, nên đã chuồn đi ngay dưới mí mắt của cô nàng phóng điện.

Về nhà thôi, nhân lúc hôm nay vẫn chưa gặp xui xẻo tột độ.

Miệng ngân nga một khúc hát, tay xách túi đồ của siêu thị tiện lợi, tâm trạng của Đương Ma không tệ, hôm nay chẳng qua chỉ hỏng một chiếc điện thoại thôi.

Tiếc là tâm trạng tốt đẹp này cũng chỉ kéo dài được đến đây, trước cửa nhà hắn là một tu nữ nằm gục trong vũng máu.

Xung quanh không có camera, cô gái cũng là người mà hắn quen biết, mùi hương thoang thoảng hòa lẫn với mùi máu tanh xộc vào mũi Đương Ma, tất cả đều tỏa ra từ người cô gái, vết thương này thực sự nguy hiểm đến tính mạng.

Này, này.

Đừng có chết ở đây nhé, Đương Ma hoảng hốt, Điện thoại, điện thoại.

Hắn sờ soạng khắp người mới nhớ ra điện thoại của mình đã hỏng bét rồi.

Định bế cô lên, hắn lại nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, quay lại thì thấy một người đàn ông tóc đỏ cao gầy khoác áo choàng đang đi tới từ cuối hành lang, đeo mấy cái khuyên tai, bảy tám chiếc nhẫn đầu lâu, trên má trái còn có một mã vạch xăm, trông như dân hippie: WHO ARE YOU.

Đây là lần thứ hai trong ngày hắn dùng tiếng Anh để hỏi ngươi là ai rồi.

Nhưng câu trả lời vẫn là tiếng Nhật: Ôi chao ôi chao, bị thương nặng quá.

Di Động Giáo Hội đáng lẽ phải phòng ngự được công kích của Thần Liệt mới phải, lại không biết tại sao lại ra nông nỗi này.

Gã này chẳng lẽ không biết mã vạch đã lỗi thời rồi sao.

Bây giờ mã QR mới là chân ái.

Ý nghĩ đầu tiên của Đương Ma khi thấy người thanh niên này lại vớ vẩn như vậy, nhưng ngay lập tức hắn nghĩ, gã này không phải là kẻ của kết xã ma thuật đang truy bắt cô tu nữ chứ.

Chắc chắn là vậy rồi, thật đáng ghét, lại có thể ra tay tàn bạo với con gái như vậy, mình tuyệt đối không thể tha thứ.

Chương 722

Là ngươi đã tấn công cô ấy.

Đây là một tai nạn, chúng tôi chỉ phụ trách thu hồi thôi.

Từ thu hồi này đâm vào lòng Đương Ma, coi Nhân Đế Khắc Ti là rác rưởi sao.

A, đã lâu rồi ta không tức giận đến thế.

Đứng chắn trước cô gái đang ngã gục, Đương Ma vô cùng phẫn nộ: Bất kể là ma pháp sư hay siêu năng lực gia, báo tên của ngươi ra.

Sử Đề Nhĩ Mã Cách Nỗ Tư, ma pháp danh Cường Giả.

Ngươi không biết đâu, chúng ta, những ma pháp sư, khi sử dụng ma pháp chỉ có thể dùng ma pháp danh, truyền thống này luôn khiến ta rất khổ não.

Này này, ngươi dùng ánh mắt hung tợn đó nhìn ta làm gì.

Ta chỉ hoàn thành nhiệm vụ của mình thôi, ngươi cũng không muốn để cô gái rơi vào tay những kẻ ác có thể sử dụng ma pháp chứ.

Trải qua tra tấn bằng độc dược, dù là người lương thiện đến đâu cũng có thể bị thẩm vấn ra nội dung của mười vạn ba ngàn cuốn ma đạo thư, ngươi cũng không muốn thấy kết cục đó chứ.

Cho nên ngoan ngoãn giao cô ta cho ta đi.

Rõ ràng đã làm sai mà còn nói năng hùng hồn như vậy, Đương Ma hoàn toàn bị chọc giận, Cứ tới đi, ta nhất định sẽ bảo vệ Nhân Đế Khắc Ti.

Không biết lượng sức.

Ngươi hoàn toàn không hiểu cái gì gọi là ma pháp, món quà ban cho người khổng lồ sự thống khổ.

Ngọn lửa nóng rực đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu Sử Đề Nhĩ, cuộn xoắn như một con rắn lớn có sinh mệnh.

Đây là một sức mạnh thần kỳ khiến người ta kinh ngạc.

Nhưng Sử Đề Nhĩ nhìn thiếu niên, lại không thấy cậu ta kinh ngạc, chỉ thấy trong mắt cậu là sự bình tĩnh vô hạn.

Người này tuy không phải người của thế giới ma pháp, nhưng không biết vì sao lại trấn tĩnh như vậy, Ngươi đã từng thấy ma pháp.

Chưa từng thấy, nhưng ngọn lửa của ngươi quá trẻ con, so với núi lửa ở Hawaii thì chẳng khác nào đốm lửa nến.

Mau ra chiêu đi, ta phải đấm cho ngươi một trận.

Thượng Điều Đương Ma không hề sùng bái bạo lực, nhưng khi máu của một thiếu niên nhiệt huyết sôi trào, hắn cũng sẽ ra tay không chút lưu tình.

Nói khoác lác, Thập Tự Hấp Huyết Quỷ.

Lưỡi dao lửa đan chéo thành hình chữ thập tấn công về phía Đương Ma.

Chẳng là cái thá gì.

Đương Ma nghiến răng giơ tay phải lên, bóp nát ngọn lửa.

Ngọn lửa bị tiêu trừ.

Đây là năng lực gì.

Đúng rồi, Di Động Giáo Hội cũng bị phá hủy bởi năng lực này.

Não của Sử Đề Nhĩ nhanh chóng tính toán, phát hiện ra công kích lửa của mình sẽ bị tay phải của đối phương hóa giải.

Vậy thì để xem trình độ của bàn tay phải này đến đâu, thắng lợi vẫn thuộc về mình, Nguyên tố ngũ đại nguyên thủy, hỡi hỏa nguyên tố vĩ đại, ngọn lửa nuôi dưỡng sinh mệnh, hóa thành sức mạnh diệt trừ tà ác, Săn Giết Ma Nữ Chi Vương.

Cùng với việc ngâm xướng hoàn thành, một người khổng lồ lửa khổng lồ xuất hiện trong hành lang, tựa như dung nham được bao bọc bởi lửa, Cái này thì sao.

Tay phải của Đương Ma có thể tiêu trừ dị năng, nhưng dị năng Săn Giết Ma Nữ Chi Vương dường như tuôn ra không ngừng, tay phải của Đương Ma cũng không thể chịu đựng hoàn toàn.

Oxy xung quanh bị tiêu hao, nhiệt độ không khí không ngừng tăng cao.

Mặc dù ngọn lửa không thể thiêu chết Đương Ma, nhưng thiếu oxy và nhiệt độ cao vẫn có thể giết chết hắn.

Với thực lực của ngươi, dù cho ngươi thêm cơ hội cũng không phải là đối thủ của ta.

Thấy ngọn lửa đã hoàn toàn bao vây kẻ địch, Sử Đề Nhĩ yên tâm.

Thì ra ma pháp là như vậy, cũng không khác siêu năng lực là mấy.

Giọng nói của Đương Ma truyền ra từ trong ngọn lửa, Ma pháp sư à, ngươi chưa nghe nói về huyệt đạo sao.

Tại sao hắn vẫn có thể nói chuyện trong biển lửa.

Chuyện này hoàn toàn không khoa học, không, là không phù hợp với công thức ma pháp cũng không phù hợp với giáo lý của giáo hội.

Sử Đề Nhĩ cố gắng trấn tĩnh, huyệt đạo thì hắn thực sự chưa tìm hiểu qua, chỉ nghe nói qua thôi, Sử Đề Nhĩ tuy thân hình cao lớn như thanh niên nhưng thực ra cũng mới mười bốn tuổi, không có nhiều thời gian để tìm hiểu những kiến thức ngoài công thức ma pháp.

Cái gọi là huyệt đạo, còn được gọi là tiết, hội, khí huyệt, khí phủ, là 720 điểm điện và từ trường phân bố khắp toàn thân, thông qua việc khống chế huyệt vị có thể khống chế cơ thể của chính mình, là một trong những kỳ tích vĩ đại nhất của cơ thể con người được hoàng đế châu Âu cổ đại phát hiện.

Thông qua việc kích thích tổ hợp huyệt đạo trên cơ thể có thể khiến thể xác phát huy uy lực không thể tưởng tượng, ngươi có biết kỹ thuật này không.

Không biết, Sử Đề Nhĩ không biết.

Kỹ thuật này đã lưu truyền ngàn năm, được gọi là Bắc Đẩu Thần Quyền.

Giọng của Đương Ma không ngừng truyền ra từ ngọn lửa cuồng vũ, khiến ma pháp sư căng thẳng.

Bắc Đẩu Thần Quyền.

Đó là cái gì.

Sử Đề Nhĩ còn chưa kịp hoàn hồn, đã thấy ngọn lửa xao động bất an, một nắm đấm đột nhiên bay ra từ trong lửa, không thể né tránh.

Một cú đấm vững chắc đánh vào má của ma pháp sư, khiến hắn bay ngược ra sau đập vào bức tường cuối hành lang, bất tỉnh nhân sự.

Ngọn lửa tan đi, bộ đồng phục màu trắng đã bị thiêu hủy, chỉ thấy Thượng Điều Đương Ma để trần phần thân trên, cơ bắp sánh ngang với huấn luyện viên thể hình, hoàn toàn khác hẳn với Đương Ma gầy yếu trước đó, Nhớ kỹ cho ta, đây chính là Bắc Đẩu Thần Quyền, không phải ma pháp cũng không phải siêu năng lực, chỉ là thông qua việc kích thích huyệt đạo để nâng cao hoạt tính tế bào thể xác đến cực hạn.

Cảm nhận ngọn lửa giận dữ chứa đựng trong nắm đấm của ta đi.

Ngay cả khuôn mặt thư sinh ban đầu của hắn cũng biến thành dáng vẻ của một người đàn ông cứng rắn như được đẽo gọt bằng dao búa, tóc tai dựng đứng cả lên.

Huyệt đạo thường nằm ở các khe xương hoặc chỗ lõm, một số ít nằm ở nơi giao nhau của thần kinh và mạch máu.

Kích thích huyệt đạo sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến chức năng vận hành của cơ thể, máu, xương, cơ bắp, thần kinh, thậm chí cả sự thay đổi của quá trình trao đổi chất, một loạt các thay đổi này không dựa trên dị năng, mà là sự điều chỉnh của chính cơ thể đối với các kích thích từ bên ngoài.

Giống như cùng một chiếc xe, bình thường chỉ có thể chạy sáu mươi cây số một giờ, nhưng sau khi được kỹ sư cao cấp điều chỉnh, lại có thể dễ dàng chạy đến một trăm cây số một giờ, nhưng chiếc xe vẫn là chiếc xe đó không hề thay đổi.

Tất nhiên, nếu là người bình thường dù có kích thích huyệt đạo theo cùng một phương thức thì nhiều nhất cũng chỉ là khỏe mạnh hơn một chút chứ không khoa trương như Đương Ma.

Đương Ma từ nhỏ đã ăn các loại thực phẩm thần kỳ giàu dinh dưỡng, lại phải trải qua tu hành khổ cực, mật độ cơ thể đã vượt qua người thường, kết hợp với Bắc Đẩu Thần Quyền mới có hiệu quả chấn động, bất khả xâm phạm bởi nước lửa như vậy.

Dễ dàng đánh bại kẻ địch xong, Đương Ma lập tức nghĩ đến còn có người bị thương cần chữa trị, vội vàng bế cô gái về nhà, nhấc điện thoại cố định lên.

Nhưng khi gọi điện cho bệnh viện, hắn lại do dự.

Bởi vì hắn không chắc chắn ma pháp sư có gì đặc biệt không, hơn nữa Học Viện Đô Thị kiểm soát dân số rất nghiêm ngặt, bệnh viện có thể sẽ không tiếp nhận một người ngoại lai đáng ngờ.

Lúc này, do mất máu quá nhiều, Tự Động Thư Ký bên trong cơ thể Nhân Đế Khắc Ti đã khởi động.

Tự Động Thư Ký là ma pháp mạnh mẽ bảo vệ Nhân Đế Khắc Ti, nói chính xác hơn là bảo vệ mười vạn ba ngàn cuốn ma đạo thư.

Bản chất của ma pháp này là tái cấu trúc một nhân cách mô phỏng trong cơ thể Nhân Đế Khắc Ti, và có thể sử dụng tất cả các sách trong não.

Vì ma pháp này được thực hiện thông qua cơ thể của Nhân Đế Khắc Ti, nên tay phải của Đương Ma cũng không thể tiêu trừ nó bằng cách chạm vào cơ thể cô.

Sử dụng ma pháp trị liệu.

Tôi phải làm thế nào.

Ma pháp không phải được chuẩn bị cho những người có thiên phú như các ngươi, ma pháp là một loại kỹ thuật được sinh ra để cho những người không có thiên phú có được sức mạnh của người có thiên phú.

Điều kiện tiên quyết để sử dụng phải là người không có thiên phú.

Chết tiệt, Đương Ma hiểu câu này.

Tức là người có siêu năng lực thì không được.

Nếu ở Hawaii thì dễ rồi, bây giờ mình nên tìm ai đây.

Giáo viên, đúng rồi, tìm giáo viên.

Trong trường học, mỗi học sinh đều sử dụng thuốc, mặc dù nhiều học sinh vẫn là Cấp 0, nhưng thực ra cơ thể đã có điều kiện để phát triển siêu năng lực.

Nhưng giáo viên trong đô thị lại là người bình thường, họ chỉ tham gia vào việc phát triển siêu năng lực, bản thân lại chỉ là người bình thường.

Đi tìm cô Tiểu Manh, cô ấy là bạn thân của chị họ, nhất định có thể giúp mình, Đương Ma hạ quyết tâm lập tức cõng người bị thương lên đường.

Ma pháp của thế giới này nói một cách đơn giản giống như thuốc Bắc.

Thuốc Bắc đem các loại dược liệu không liên quan đến nhau đun thành một bát nước uống vào là có thể chữa bệnh, trong điều kiện không có các thiết bị khoa học hiện đại để kiểm tra, mọi người cũng không hiểu tại sao những thứ này trộn lẫn lại có thể chữa bệnh.

Ma pháp cũng như vậy, công thức ma pháp hoặc là pháp trận, hoặc là ngâm xướng, hoặc là cách thức và thời gian sắp đặt vật phẩm.

Cũng có vẻ không có liên hệ, nhưng vào thời gian đặc biệt sử dụng phương thức đặc định lại có thể tạo ra hiệu quả không ngờ.

Sự thăng hoa trong đó là sự tồn tại mà trình độ khoa học hiện tại không thể giải thích được.

Bởi vì cả thuốc Bắc và ma pháp đều có hiệu quả thực sự, nên chúng cũng nên là khoa học, một loại khoa học chưa được lý giải.

Chương 723

Mỗi thế giới đều có những loại khoa học khó hiểu tương tự, ví dụ như thuật luyện kim của thế giới Fullmetal Alchemist, bùa nổ và quyển trục phong ấn của thế giới Naruto, v. v.

Ma pháp của thế giới này là một kỹ thuật tinh vi tuân theo các công thức nghiêm ngặt mới có thể phát huy tác dụng.

Mà khoa học và ma pháp của thế giới này thực ra cực kỳ tương tự, siêu năng lực khoa học của thế giới này không phải có được thông qua cải tạo cơ quan hay tiến hóa gen, mà tồn tại vì trường lực khuếch tán AIM.

Thôi miên, thuốc, kích thích vật lý, thông qua các phương pháp khác nhau để cơ thể tăng cường trường lực khuếch tán AIM, liền có thể dựa theo đặc điểm của mỗi người mà có được siêu năng lực.

Đương nhiên là chỉ có thể một loại siêu năng lực, nhiều quá não sẽ không chịu nổi.

Hình thức này là hình thức phát hiện khoa học điển hình, giống như thế giới Gundam phát hiện ra hạt Minovsky làm thay đổi hình thức chiến tranh.

Việc phát hiện ra trường lực khuếch tán AIM cũng đại biểu cho sự biến đổi to lớn của thế giới này, cùng với sự trỗi dậy của Học Viện Đô Thị.

Nhưng không phải ai cũng có trường lực khuếch tán AIM, những người có trường lực được gọi là người có thiên phú, và không thể sử dụng ma pháp.

Giống như sự trỗi dậy của y học hiện đại và y học cổ truyền

Trung Quốc đã nảy sinh xung đột, sự trỗi dậy của siêu năng lực và ma pháp truyền thống cũng có xung đột.

Vì vậy, khi Đỗ Lan ở tận Hawaii viết ra Ma pháp cổ kim, luận về lượng khoa học trong ma pháp truyền thống, cả giới ma pháp và giới khoa học đều sẽ đón nhận một cú sốc.

Hây hây, nếu là tiếp thị báo thì xin đừng vội vàng như vậy.

Giọng nói của cô Tiểu Manh truyền ra từ sau cánh cửa chắc chắn.

Tại sao Thượng Điều Đương Ma lại biết cánh cửa này chắc chắn, bởi vì với lực chân mạnh mẽ của mình mà hắn cũng không đá bung ra được, không những không đá bung mà còn cảm thấy chân đá cửa như bị gãy xương vậy.

Bạn học Thượng Điều.

Em làm thêm nghề tiếp thị báo à.

Em cũng thật không dễ dàng gì.

Cô không thấy em đang cõng một người bị thương sao.

Cô ơi không phải vậy đâu, cho em vào trước đã.

Đợi đã, sao có thể xông vào phòng của một thục nữ như vậy chứ.

Cô Tiểu Manh muốn ngăn Thượng Điều lại, nhưng hoàn toàn vô dụng.

Đây là phòng của thục nữ sao.

Phải là phòng của một ông chú otaku mới đúng.

Đầu thuốc lá tràn ra từ gạt tàn cùng với tàn thuốc rơi vãi trên bàn và chiếu tatami, lon bia rỗng ở trên tạp chí, dưới tạp chí, đâu đâu cũng thấy.

Phong cách sống luộm thuộm của cô Tiểu Manh thực sự không tương xứng với vẻ ngoài đáng yêu của cô.

Đừng nhìn, đừng nhìn.

Cô Tiểu Manh tay chân luống cuống dọn dẹp.

Cô ơi, lát nữa hẵng dọn, giúp cô ấy chữa trị trước đã.

Đương Ma cẩn thận đặt Nhân Đế Khắc Ti lên chiếu tatami.

Đứa trẻ này, vết thương nặng quá.

Cô Tiểu Manh thấy máu lập tức căng thẳng, Xe cứu thương, xe cứu thương.

Cô ơi, đây là ma pháp sư, chúng ta tốt nhất không nên kinh động người khác.

Vậy chúng ta phải làm sao.

Tự Động Thư Ký lại lên tiếng, Phát hiện nhân viên đủ tiêu chuẩn, có thể tiến hành ma pháp phục hồi.

Nhân Đế Khắc Ti, cần tôi làm gì không.

Thượng Điều Đương Ma cũng muốn giúp một tay.

Dựa theo tình hình hiện tại, lựa chọn tốt nhất là rời khỏi đây, càng xa càng tốt.

Tay phải của ngươi sẽ tiêu trừ ma pháp phục hồi.

Giọng nói của Thư Ký lạnh lùng cứng nhắc, không chút cảm xúc, giống như một gáo nước lạnh, dập tắt sự nhiệt tình của Thượng Điều Đương Ma.

Nhưng Thượng Điều Đương Ma biết bây giờ không phải là lúc bướng bỉnh, vẫn nén nỗi buồn rời khỏi phòng, và chạy ra xa.

Vậy bắt đầu thôi, hiệu chỉnh thời gian, điều chỉnh giờ chuẩn Anh quốc thành giờ Nhật Bản.

Ngày giờ hiện tại.

Tối ngày hai mươi tháng bảy, tám giờ rưỡi.

Không xem đồng hồ, xin hỏi thời gian này có chuẩn không.

Trong phòng cô không có đồng hồ, đồng hồ sinh học của tôi có thể chính xác đến từng giây, sẽ không có sai sót.

Cô Tiểu Manh cũng ra vẻ một chút, không biết khi cô đi du lịch bị lệch múi giờ thì cần bao nhiêu thời gian mới điều chỉnh được đồng hồ sinh học của mình.

Chẳng lẽ mua một cái đồng hồ rất khó sao.

Tự Động Thư Ký nhìn ra ngoài cửa sổ sát đất hướng về bầu trời sao, dựa vào vị trí các vì sao tính ra thời gian, phát hiện đồng hồ sinh học của cô Tiểu Manh vẫn khá chính xác.

Thực ra ngay từ đầu nó nên nhìn trời sao tính thời gian như vậy, căn bản không cần phải làm thêm chuyện thừa thãi này.

Bởi vì nó thực sự không cần một thời gian chính xác, chỉ cần một khu vực thời gian đại khái, để nó xác định thuộc tính của khoảng thời gian này.

Giống như học thuyết phong thủy Việt Nam, mỗi một giờ thần đều tương ứng với thuộc tính kim mộc thủy hỏa thổ và quái tượng tương đối, ma pháp cũng chú trọng thời gian tương ứng với thuộc tính.

Cuối cung Cự Giải, tám giờ đến nửa đêm.

Tự Động Thư Ký điều khiển cơ thể Nhân Đế Khắc Ti dưới ánh mắt lo lắng của cô Tiểu Manh, dùng máu tươi từ vết thương của mình vẽ một pháp trận lên chiếc bàn tròn, Tiếp theo cần sự giúp đỡ của cô.

Vâng vâng.

Tính mạng con người là trên hết, Nguyệt Vịnh Tiểu Manh nhất định sẽ phối hợp.

Cần sử dụng cơ thể của cô, chỉ cần tuân theo chỉ dẫn, sẽ không có ai gặp phải bất hạnh.

Phải làm sao.

Xin hãy làm theo chỉ dẫn của tôi để chọn vật phẩm trong phòng, và đặt chúng vào vị trí tương ứng trên bàn theo chỉ dẫn của tôi.

Sách, thẻ nhớ, búp bê, đồ ăn vặt, cúc áo được đặt vào pháp trận trên bàn, tạo thành một hình ảnh thu nhỏ của căn phòng này.

Xin hãy làm theo tôi.

Hai người đều biết vết thương ngày càng nghiêm trọng, thời gian gấp rút, nên không cần nói thừa, Xin thiên sứ giáng lâm và sáng tạo thần điện, việc ngâm xướng là không thể thiếu.

Xin hãy theo sát nhịp điệu của tôi, nếu không não và thần kinh của cô sẽ bị thiêu hủy, nói đơn giản là cơ thể của cô sẽ bị hủy diệt.

Cô Tiểu Manh dù sợ hãi nhưng vẫn cảm thấy đã đâm lao thì phải theo lao, đã đến nước này, gọi xe cứu thương cũng không kịp, vẫn nên tiếp tục hoàn thành ma pháp, Biết rồi, xin cô tiếp tục.

Tự Động Thư Ký bắt đầu ngâm xướng bằng một giọng nói trong trẻo, những giai điệu khúc khuỷu tuôn ra từ cổ họng nó.

Trí nhớ của cô Tiểu Manh cực kỳ tốt, chỉ nghe một lần đã có thể theo kịp nhịp điệu, cùng Tự Động Thư Ký ngâm xướng.

Hiện thực của căn phòng bị bóp méo, liên kết với hình ảnh thu nhỏ trên bàn.

Chuyện xảy ra trên bàn sẽ xuất hiện trong phòng, chuyện xảy ra trong phòng cũng sẽ lặp lại trên bàn.

Pháp trận chính là thần điện, là thứ không thể thiếu để triệu hồi thiên sứ.

Xin hãy tưởng tượng, một thiên sứ màu vàng kim, thân thể trẻ con, tưởng tượng tất cả hình ảnh thiên sứ xinh đẹp có một đôi cánh.

Thiên sứ.

Cô Tiểu Manh nhắm mắt lại, trong đầu nhanh chóng hiện ra không phải thiên sứ, mà là một mái tóc dài màu vàng kim uốn lượn, lúc đó cô còn rất nhỏ, vì sức yếu nên bị bạn bè bắt nạt, lúc đó cô đã gặp được người bạn thân nhất của mình và cả người phụ nữ xinh đẹp tóc vàng mắt bạc kia.

Bà là mẹ của người bạn thân, cũng là thiên sứ yêu thương cô.

Lắp cánh cho thiên sứ, chính là thiên sứ thực sự.

Đương nhiên, loại triệu hồi này không có thực thể, chỉ là một hình thức chuyển đổi năng lượng tinh thần.

Lợi dụng thần điện có thể bóp méo hiện thực, bóp méo năng lượng tinh thần của người thi triển thành thiên sứ trong thần điện, và can thiệp vào hiện thực, để đạt được mục đích tái sinh, bổ sung sinh mệnh lực cho Nhân Đế Khắc Ti.

Nói đơn giản là dùng năng lượng tinh thần để chữa thương.

XUẤT HIỆN, trên mặt bàn hiện ra một thiên sứ mỉm cười, mái tóc vàng kim sống động như thật, những chiếc lông vũ trắng bay lượn khắp phòng.

Chỉ trong một thời gian ngắn, thiên sứ xuất hiện rồi lại biến mất, và vết thương của Nhân Đế Khắc Ti đã lành hẳn.

Xác nhận sinh mệnh lực đã được bổ sung, Tự Động Thư Ký tắt.

Nhân Đế Khắc Ti trở lại thành cô tu nữ ngây thơ, Không sao rồi.

Vết thương thật sự đã lành, quả nhiên dù xem bao nhiêu lần thì ma pháp vẫn thật thần kỳ.

Cô Tiểu Manh thở phào nhẹ nhõm.

Nhân Đế Khắc Ti cũng thở phào một hơi, như vậy thì Đương Ma chắc sẽ không tự trách nữa.

Nếu mình chết đi, Đương Ma nhất định sẽ tự trách.

Cô cũng từng thấy ma pháp trước đây sao.

Lời nói của cô Tiểu Manh khiến Nhân Đế Khắc Ti tò mò.

Đương nhiên rồi, bạn thân của tôi cũng là một ma pháp sư ưu tú.

Cánh cửa nhà tôi chính là do cậu ấy dùng ma pháp cường hóa, còn chắc chắn hơn cả thép thông thường.

Thượng Điều Đương Ma lúc nào cũng bị người họ hàng xa ở Hawaii hại.

Cánh cửa này thực ra là do chị họ của hắn cường hóa trong lần đến thăm cô Tiểu Manh trước đây, bởi vì cô Tiểu Manh nói người tiếp thị báo rất phiền phức.

Nhân Đế Khắc Ti nhìn về phía cánh cửa, nhưng không nhìn ra được manh mối gì.

Cho đến khi trời sáng, Thượng Điều Đương Ma mới trở lại nhà cô giáo, biết tin Nhân Đế Khắc Ti đã bình phục, trong lòng thở phào một hơi, Cô Tiểu Manh, cảm ơn cô, để bày tỏ lòng biết ơn của em, hôm nay em sẽ nấu cơm.

Em đã mua thức ăn về rồi.

Thượng Điều ra ngoài cũng không về tay không, hắn tranh thủ lúc sáng sớm đến phố thương mại mua những nguyên liệu tươi ngon nhất.

Còn mua cả một con gà, chuẩn bị hầm canh cho Nhân Đế Khắc Ti uống.

Dao là dao thái, lửa là lửa bếp, nồi là nồi sắt, nhưng trong tay Thượng Điều, tất cả mọi thứ đều có sức sống.

Chương 724

Bạn học Thượng Điều, giỏi quá, em là đầu bếp à.

Sao ngay cả cô cũng nói vậy, em không phải là học sinh đáng yêu của cô sao.

Tôi không nhớ có một học sinh nào tên là Qua môn vạn tuế cả.

Nói rồi cô Tiểu Manh còn đáng yêu hừ một tiếng.

Muốn chiếm được trái tim phụ nữ, trước tiên phải chiếm được dạ dày của họ, Đương Ma ban đầu chính vì có nhận thức như vậy nên mới liều mạng học nấu ăn, bây giờ xem ra quyết định của mình quả nhiên không sai.

Thơm quá.

Ngay cả Nhân Đế Khắc Ti cũng đi vào bếp.

Canh gà phải đợi đến trưa, nhưng những món khác sắp ăn được rồi, hai người đi rửa tay đi.

Đương Ma nói.

Ăn cơm xong, cô Tiểu Manh nói mình còn phải đến trường, để lại hai người rồi đi mất.

Thực ra cô biết Đương Ma và Nhân Đế Khắc Ti có chuyện muốn nói.

Sẽ không có lần sau, sau này tôi sẽ không để cô Tiểu Manh thi triển nội dung trong ma đạo thư nữa.

Nhân Đế Khắc Ti nói.

Là không thể liên lụy đến cô giáo nữa.

Đương Ma đồng ý, nhưng hắn rõ ràng không hiểu ý của Nhân Đế Khắc Ti.

Ý của cô là vì ma đạo thư quá nguy hiểm, không thể để người chưa từng học ma pháp sử dụng nữa.

Ma đạo thư rất nguy hiểm, những gì viết trên sách đều là tri thức dị thường, pháp tắc dị thường, những loại tri thức đến từ thế giới khác.

Bất luận nội dung tốt xấu, đối với thế giới này đều là tri thức có hại xâm nhập.

Ma pháp sư thì không nói, con người của thế giới này nếu thu được tri thức của thế giới khác, sẽ gây tổn hại cho đại não.

Ma pháp là thứ như vậy sao.

Đương Ma còn tưởng ma pháp và siêu năng lực cũng gần giống nhau.

Ngươi muốn tìm hiểu sao.

Nhân Đế Khắc Ti nhìn Đương Ma hỏi.

Từ trong mắt cô gái, Đương Ma nhìn thấy sự khổ não và cô độc, một cô gái như vậy vì một mình gánh chịu mười vạn ba ngàn cuốn ma đạo thư, không thể không trốn chạy khắp nơi để tránh bị truy sát, cô ấy cần sự giúp đỡ, và mình có thể giúp cô ấy.

Đương Ma không chút do dự, Bây giờ trông ngươi đúng là giống một tu nữ, thực ra ta luôn rất hứng thú với cuộc sống của tu nữ và thần phụ, kể cho ta nghe đi.

Đây là câu chuyện về cô gái sám hối và vị thần phụ giả mạo.

Chuyện này phải bắt đầu từ Thập Tự Giáo.

Cô gái mở miệng chuẩn bị kể hết mọi chuyện cho Đương Ma, Thập Tự Giáo là giáo hội ma pháp lớn nhất thế giới này, cũng là khởi nguồn của các giáo hội ma pháp khác, các giáo hội khác đều là từ Thập Tự Giáo phân liệt ra, ngươi có biết tại sao Thập Tự Giáo lại phân liệt thành nhiều giáo phái như vậy không.

Cô gái vốn cũng không định nghe câu trả lời từ miệng Đương Ma, nhưng ngoài dự đoán, Đương Ma lại đưa ra một câu trả lời khá sâu sắc, Đó là bởi vì quyền giải thích tín ngưỡng cuối cùng của Thập Tự Giáo đã suy giảm, dẫn đến việc những người khác có cơ hội giải thích tín ngưỡng theo cách hiểu của mình.

Cùng một tín ngưỡng nhưng cách hiểu khác nhau, đó chính là nguyên nhân Thập Tự Giáo phân liệt.

Ơ, cô gái cạn lời, rõ ràng là mình đang đóng vai người giải thích mà, ngươi không phối hợp như vậy, mình còn ra vẻ hiểu biết thế nào được nữa.

Nhưng cô không thể không thừa nhận rằng nhận định này cũng rất chính xác, thậm chí sắc bén, Đúng là như vậy, trong đó còn bao gồm cả nguyên nhân chính trị, từ đó các phe phái phân liệt và đối lập nhau.

Đương Ma trong lòng vô cùng đắc ý, cảm tạ sự giáo dục của chị tư, nếu không mình lại mất mặt rồi.

Cô gái vẫn tiếp tục: Theo thời gian, các giáo phái đều phát triển ra những đặc sắc riêng.

Anh Quốc Thanh Giáo mà ta thuộc về, nằm ở Anh quốc.

Vì ma pháp ở Anh quốc thịnh hành, nên văn hóa đối kháng ma pháp sư cũng vô cùng phát triển, vì vậy trong Anh Quốc Thanh Giáo có một đơn vị đặc biệt là Giáo Hội Ác Cần Thiết.

Chính là được thành lập để chuyên đối phó với ma pháp sư của các giáo hội khác, họ nghiên cứu ma pháp đối kháng ma pháp sư, và định ra chiến lược chiến thắng ma pháp sư.

Họ là một nhóm người mâu thuẫn, vì một khi đã hiểu rõ kẻ địch dơ bẩn thì tâm hồn của chính mình cũng sẽ bị vấy bẩn, một khi đã tiếp xúc với kẻ địch dơ bẩn thì thân thể của chính mình cũng sẽ bị vấy bẩn.

Giáo Hội Ác Cần Thiết chính là nơi chuyên đảm nhận những công việc bẩn thỉu như vậy.

Cốt lõi của nó chính là mười vạn ba ngàn cuốn ma đạo thư trong não của ta.

Ma đạo thư.

Đương Ma thầm nghĩ loại sách này tốt nhất là không nên xuất hiện.

Bản chất của ma pháp là công thức tinh vi, có thể bị đảo ngược, có thể làm cho đòn tấn công của kẻ địch vô hiệu.

Về lý thuyết, chỉ cần biết được tất cả ma pháp trên thế giới, là có thể phá giải tất cả ma pháp.

Cho nên ta không thể để mười vạn ba ngàn cuốn ma đạo thư rơi vào tay kẻ xấu, đây là sức mạnh có thể lật đổ thế giới.

Thì ra là vậy, thì ra là vậy, nhưng nói lật đổ thế giới thì Đương Ma không tin.

Nhưng nếu có kẻ xấu vì ma đạo thư mà tấn công Nhân Đế Khắc Ti, hắn nhất định phải bảo vệ cô, sẽ không để cô bị thương nữa.

Chị cả Sa Chức, chị hai Robin, chị ba Sanra, chị tư C.

C, chị năm Tessa.

Dưới sự giáo dục của gia đình Đỗ Lan, Đương Ma đã không còn là một thiếu niên chỉ biết đợi người khác ra vẻ xong rồi mới dựa vào mồm mép và hack để vả mặt, mà là một thiếu niên dùng mồm mép và hack để ra đòn chí mạng ngay khi người khác đang ra vẻ, dùng sự ra vẻ để phá giải sự ra vẻ.

Tối hôm đó, cô Tiểu Manh giới thiệu một nhà tắm công cộng có thiết bị rất tốt, thế là Đương Ma và Nhân Đế Khắc Ti không nhà để về quyết định đi tắm.

Trên đường đi, Đương Ma biết được sự thật rằng Nhân Đế Khắc Ti đã mất trí nhớ từ một năm trước.

Thần Liệt, tình báo chắc cô đã rõ rồi chứ.

Cậu học sinh cao trung đi cùng Nhân Đế Khắc Ti tuyệt đối không phải chỉ là một học sinh cá biệt biết đánh nhau, e rằng vì một số nguyên nhân nào đó mà mọi thông tin đã bị phong tỏa.

Sử Đề Nhĩ nói.

Dù vậy cũng phải thu hồi Mục Lục, đây là công việc của chúng ta.

Một người phụ nữ dáng người cao gầy, tóc dài buộc đuôi ngựa, quần jean cạp trễ bị cắt đi một ống, áo thun trắng ngắn được thắt lại ở vạt dưới ôm lấy đôi gò bồng đào, đi bốt dài, cầm kiếm, Cho nên tôi sẽ tự mình đi.

Ma pháp sư siêu cường xếp hạng trong top mười ở Anh quốc, top hai mươi trên thế giới, Thần Liệt Hỏa Chức sẽ đích thân đi gặp Thượng Điều Đương Ma.

Cẩn thận đấy, thằng nhóc đó không phải dạng vừa đâu.

Ồ, tôi sẽ chú ý.

Thượng Điều Đương Ma cố tình chọc giận Nhân Đế Khắc Ti, để cô đi một mình đến nhà tắm, còn hắn thì quay trở lại.

Đúng vậy, trên đường đi hắn đã phát hiện có điều không ổn.

Khu vực này vào thời gian này đáng lẽ phải đông người qua lại, nhưng bây giờ lại yên tĩnh đến đáng sợ.

Cho nên Thượng Điều Đương Ma phán đoán có kẻ địch đang mai phục.

Quả nhiên không có một ai.

Thượng Điều Đương Ma hoàn toàn không biết làm thế nào mà được như vậy, cảm giác như mình đã đến một không gian khác, tìm khắp nơi cũng không thấy một người đi đường nào.

Phù văn, là phù văn xua đuổi.

Giọng của một người phụ nữ vang lên đặc biệt rõ ràng trên con phố không một bóng người.

Là cái loại quảng cáo nhỏ dán lung tung khắp nơi ấy à.

Nhớ lại lúc đầu tên ma pháp sư chơi lửa kia cũng dán rất nhiều thứ này trong tòa nhà.

Chẳng lẽ ma pháp sư đều là loại người thích phá hoại mỹ quan đô thị này sao.

Chẳng lẽ họ không nghĩ đến sự vất vả của công nhân vệ sinh sao.

Ma pháp sư.

Cuối cùng cũng có một ma pháp sư trông không giống người nước ngoài, Đương Ma tỏ ra rất vui mừng.

Thần Liệt Hỏa Chức, trước khi tôi báo ma pháp danh, xin ngài hãy giao Nhân Đế Khắc Ti cho tôi bảo vệ.

Người phụ nữ lạnh lùng nói.

Đương Ma biết nếu mình không đồng ý, khó tránh khỏi lại phải đánh một trận nữa.

Tại sao một người yêu chuộng hòa bình như mình lại luôn gặp phải chuyện này, A, tại sao phe phản diện luôn thích ép người như vậy, chẳng lẽ các người, các ma pháp sư, không có phương thức giải quyết vấn đề hòa bình nào khác sao.

Bây giờ đã là thế kỷ hai mươi mốt rồi, không phải thời Trung Cổ.

Nói nhảm, xem ra ngươi đã từ chối.

À, đương nhiên là từ chối.

Ta đã thề sẽ bảo vệ Nhân Đế Khắc Ti.

Đương Ma siết chặt hai tay, đã chuẩn bị sẵn sàng cho một trận chiến.

Kẻ ngu ngốc không hiểu chuyện, vậy thì đừng trách ta, Thất Thiểm.

Hiu.

Một nhát cắt nhanh chóng khiến Đương Ma sững sờ, từng cánh quạt của máy phát điện gió trên đầu bị cắt lìa bay xa, cắm phập xuống đất.

Thấy cảnh này, Thượng Điều Đương Ma trong lòng mừng thầm, như vậy mình lại có việc làm rồi, sửa máy phát điện gió tuy mệt nhưng lương cao.

Tay nghề của mình đã được các chuyên gia công nhận.

Nhưng bây giờ không phải lúc vui mừng, kẻ địch này mạnh hơn tên hippie trước đó.

Đương Ma đang nhanh chóng phân tích chiêu thức vừa rồi.

Không phải đao thuật, mình không thấy đối phương rút đao ra khỏi vỏ.

Là một thứ gì đó nhỏ hơn, đúng, là dây thép.

Đương Ma nhớ rằng mình thực sự đã nhìn thấy một chút ánh sáng phản chiếu trong không khí, loại ánh sáng lưu động đó, tuyệt đối là ánh sáng phản chiếu của dây thép.

Giả thần giả quỷ, đợi lúc bị đánh thì đừng có khóc nhè nhé.

Xông lên, Đương Ma không quan tâm chiêu thức của đối phương huyền diệu đến đâu, chỉ biết xông tới.

Chương 725

Thất Thiểm.

Mặt đất bị cắt ra, chiêu thức dường như không có dấu vết, nhưng Đương Ma lại nghe thấy tiếng không khí rít lên.

Tiếng dây thép xé gió trong tai hắn chính là lời nhắc nhở tốt nhất, hai chân bước những bước nhỏ, né tránh toàn bộ các đòn tấn công.

Thần Liệt Hỏa Chức hiển nhiên không ngờ động tác của đối phương lại linh hoạt đến vậy, ngay cả Thất Thiểm vô hình của mình cũng có thể né được, thấy đối phương ngày càng gần, cô liền nhảy lùi một đoạn để tránh mũi nhọn.

Đương Ma nở một nụ cười, cũng không tiếp tục truy kích, vì đối phương là mỹ nữ, thực sự bảo hắn đấm một mỹ nữ thì cũng có chút xót, Biết rồi chứ, chiêu thức của cô vô dụng với tôi, về đi, về nơi cô đến đi.

Đây là sự sỉ nhục, Thần Liệt Hỏa Chức nghiến răng, suýt nữa đã thốt ra ma pháp danh, nhưng cô đã nhịn được.

Cô không muốn giết người, đặc biệt là một người vô tội.

Ngươi căn bản không hiểu gì cả.

Đương Ma khịt mũi một tiếng, Chuyện của các người, các người muốn nói thì nói, không muốn nói thì thôi.

Nhưng tôi muốn nói cho các người một điều, đó là Nhân Đế Khắc Ti là người bạn quan trọng mà tôi phải bảo vệ, các người đừng hòng động đến một sợi tóc của cô ấy.

Nếu các người còn dây dưa không dứt, tôi không ngại cho các người nếm thử áo nghĩa của Bắc Đẩu Thần Quyền đâu, nhưng mà nó có thể gây chết người đấy.

Được, tôi sẽ nói cho ngươi, hy vọng ngươi có thể đưa ra lựa chọn.

Thấy Thất Thiểm không thể đánh bại đối phương, đại chiêu lại quá nguy hiểm, chỉ đành nói lý lẽ.

Đương Ma làm ra vẻ lắng nghe.

Chúng tôi thuộc Giáo Hội Ác Cần Thiết của Anh Quốc Thanh Giáo.

Này này, đó không phải là cùng phe với Nhân Đế Khắc Ti sao.

Không sai, chúng tôi là đồng nghiệp và cũng là những người bạn quan trọng của cô ấy.

Diễn biến này đúng là ngoài dự đoán của Đương Ma, nhưng hắn không lên tiếng mà tiếp tục lắng nghe, Ngươi chắc cũng đã biết cô ấy đã mất đi ký ức của một năm qua, chính vì mất trí nhớ nên cô ấy đã quên chúng tôi, cũng quên đi những kinh nghiệm chúng tôi từng cùng nhau làm việc.

Ngươi đã nghe nói về trí nhớ hoàn toàn chưa.

Lại là câu này, biết rồi biết rồi, Đương Ma lười cả chửi thầm.

Chẳng lẽ mình trông giống một tên ngốc không có học vấn đến vậy sao.

Tại sao ai cũng hỏi mình như vậy, mình rõ ràng học rộng tài cao, tại sao lần nào cũng bị hỏi những câu hỏi như thế này.

Thần Liệt Hỏa Chức không đợi Đương Ma trả lời, đã tự hỏi tự đáp: Trí nhớ hoàn toàn là một loại năng lực có thể ghi nhớ rõ ràng từng chi tiết nhỏ trong cuộc sống hàng ngày, Nhân Đế Khắc Ti chính vì có năng lực như vậy mới được chọn làm người bảo vệ của mười vạn ba ngàn cuốn ma đạo thư.

Nhưng lượng lớn nội dung sách vở đã chiếm dụng tám mươi lăm phần trăm não bộ của cô ấy, tức là cô ấy chỉ có mười lăm phần trăm não bộ để ghi nhớ cuộc sống hàng ngày.

Nhưng vì người có năng lực trí nhớ hoàn toàn trong cuộc sống hàng ngày lại ghi nhớ quá nhiều ký ức thừa thãi không cần thiết, dung lượng não bộ mười lăm phần trăm đó căn bản không đủ.

Cho nên cứ mỗi một năm, ký ức của Nhân Đế Khắc Ti sẽ bị xóa bỏ.

Thì ra việc Nhân Đế Khắc Ti mất trí nhớ là do các người làm.

Đây là để bảo vệ cô ấy, nếu trong thời hạn một năm không xóa bỏ ký ức của cô ấy, não bộ của cô ấy sẽ vì quá tải mà gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Cái quỷ gì vậy.

Biểu cảm của Đương Ma rất đặc sắc, đối diện với Thần Liệt Hỏa Chức đang nghiêm túc, Đương Ma biết vị mỹ nữ này cho rằng những gì mình nói là sự thật, nhưng đối với hắn nghe lại chỉ là nói bậy bạ, Này, này chị gái, thấy chị lớn hơn tôi vài tuổi, tôi gọi chị một tiếng chị gái.

Chị gái à, chị có từng đi học không.

Có từng học môn sinh vật không.

Có chút kiến thức y học thường thức nào không.

Không ngờ Đương Ma lại có thái độ như vậy, điều này đã chọc giận Thần Liệt Hỏa Chức.

Cô, một ma pháp sư xếp hạng hàng đầu, lại bị một tên du côn đánh nhau chế giễu.

Đúng vậy, cô không đi học được bao nhiêu ngày, chỉ được giáo dục sơ cấp, chưa từng học môn sinh vật, thì đã sao.

Mình là ma pháp sư cơ mà, Ngươi muốn nói gì.

Vì nhớ quá nhiều thứ, con người sẽ chết.

Chị là đồ ngốc à.

Mấy người chị họ của tôi, ai mà không đọc vạn cuốn sách, kiến thức uyên bác, từng chi tiết nhỏ trong cuộc sống đều nhớ rõ rành rành, họ có bao giờ gặp vấn đề gì đâu.

Chưa kể chú tôi có thể nói hơn hai trăm thứ tiếng trên thế giới, có thể đọc thuộc lòng cấu trúc của tất cả các vật chất trên thế giới, những thứ họ nhớ còn nhiều hơn Nhân Đế Khắc Ti nhiều, cũng không thấy họ sống dở chết dở.

Để tôi nói cho chị biết một kiến thức y học đơn giản, bản thân não bộ đã phân chia quản lý các loại ký ức khác nhau, kỹ năng, tình cảm, tri thức được lưu trữ ở các khu vực khác nhau trong não, cho nên nội dung của mười vạn ba ngàn cuốn ma đạo thư và ký ức sinh hoạt bình thường của Nhân Đế Khắc Ti hoàn toàn không xung đột.

Các vị ma pháp sư các người bình thường nên đọc thêm chút sách đi.

Đây là sự mỉa mai của một học bá đối với một học tra.

Thần Liệt Hỏa Chức ngây người,. cô không biết phải nói gì tiếp, vì những gì Đương Ma nói cô hoàn toàn không hiểu,. nhưng ba ngày nữa là đến kỳ hạn, ký ức một năm của Nhân Đế Khắc Ti sẽ bị xóa bỏ.

Đến lúc đó cô ấy vẫn sẽ quên ngươi.

Ha ha.

Đương Ma cười, Được, được, thủ đoạn xóa ký ức của các người chẳng qua cũng là ma pháp, mà tay phải của tôi có thể tiêu trừ mọi dị năng, ba ngày thời gian tôi nhất định sẽ nghĩ ra cách tiêu trừ ma pháp.

Tôi không giống các người, tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn Nhân Đế Khắc Ti bị tổn thương.

Ngươi.

Thần Liệt Hỏa Chức trong lòng không dễ chịu, Nhân Đế Khắc Ti có nhân duyên rất tốt, là bạn của họ, họ cũng không muốn để cô ấy quên mình.

Nhưng mỗi lần, mỗi lần, dù họ có đối xử với Nhân Đế Khắc Ti như thế nào, đến thời gian Nhân Đế Khắc Ti sẽ quên hết mọi thứ, khiến họ lặp lại nỗi buồn, Ngươi sẽ không hiểu đâu, ngươi đi đi, ba ngày sau tự khắc sẽ rõ.

Thượng Điều Đương Ma nhìn mỹ nữ một cái, xoay người rời đi, trong lòng lại đang suy nghĩ cách giúp đỡ Nhân Đế Khắc Ti.

Điều đầu tiên hắn nghĩ đến là gọi điện đến Hawaii, nhưng nghĩ đến bộ mặt của chú mình, hắn lập tức dập tắt ý nghĩ đó.

Nhưng hắn lại không biết gì về ma pháp, căn bản không biết bắt đầu từ đâu, đúng rồi, có thể nhờ cô Tiểu Manh gọi điện cho chị cả.

Chị cả nhất định sẽ giúp mình, chị ấy rất có nghiên cứu về lịch sử các nước, chắc sẽ có liên quan đến ma pháp.

Cứ quyết định vậy đi, tối nay sẽ nhờ cô Tiểu Manh gọi điện, bây giờ ở Hawaii chắc vẫn là ban ngày.

Cô Tiểu Manh, cô Tiểu Manh.

Đây, đây, Đương Ma em không phải đi nhà tắm sao.

Sao lại về nhanh vậy.

Nhân Đế Khắc Ti đâu.

Cô Tiểu Manh, cô có số điện thoại của chị họ em không.

Chị họ em, em nói Sa Chức à, cô đương nhiên có, sao vậy.

Mau gọi điện cho chị họ em đi, chuyện gấp lắm.

Đương Ma nói.

Đối với học sinh, Nguyệt Vịnh Tiểu Manh vẫn sẵn lòng tin tưởng, nên cô lấy điện thoại ra, gọi đi, nhưng không gọi được, thì ra là cô Tiểu Manh quên sạc pin, tắt nguồn rồi.

A.

Tại sao lại tắt nguồn vào lúc này, Đương Ma phát điên.

Đương Ma đừng vội, đừng vội.

Nhìn bộ dạng của Đương Ma, xem ra thật sự rất nghiêm trọng, nên Nguyệt Vịnh Tiểu Manh nghĩ đến phương thức liên lạc khác: Cô có thể lên mạng liên lạc với Sa Chức, cậu ấy bình thường đều online.

Lấy máy tính bảng ra, và tiến hành gọi video với Sa Chức.

Lâu rồi không gặp, Nguyệt Vịnh sao lại nghĩ đến liên lạc với tôi.

Lần trước tôi gửi đôi giày nổi qua đã nhận được chưa.

Nhận được rồi, siêu dễ dùng.

Cô Tiểu Manh khoa trương nói, bày tỏ lòng biết ơn của mình, Sa Chức, là Đương Ma có chuyện muốn tìm cậu.

Đương Ma.

Nó lại gây họa gì rồi à.

Chị cả, em nào có.

Lần này là chuyện vô cùng quan trọng.

Đương Ma mặt đầy lúng túng xuất hiện trên màn hình.

Ma pháp gây mất trí nhớ à.

Trong màn hình nhỏ, Sa Chức chìm vào suy tư, Cũng có mấy loại, nhưng loại ma pháp xóa ký ức định kỳ này, chỉ có một.

Chị cả, có thể tiêu trừ không.

Đương Ma vội vàng hỏi.

Đương nhiên là có thể, tay phải của em làm được.

Chỉ là nếu tiêu trừ, tất sẽ kích hoạt ma pháp bảo vệ, ma pháp liên hoàn, có thể là ma pháp công kích rất mạnh, chị sợ em không đỡ nổi.

Sa Chức nói.

Sao lại như vậy.

Điều này rất dễ hiểu mà, đã là ma pháp phát động tuần hoàn theo thời gian cố định, người thi triển đương nhiên hy vọng ma pháp có thể vận hành, cho nên việc đảm bảo an toàn cho ma pháp là điều tất yếu.

Nhưng chỉ có ba ngày, em nhất định phải phá hủy ma pháp này.

Sa Chức lộ ra vẻ mặt suy tư, cách đơn giản nhất đương nhiên là dịch chuyển tức thời qua giúp Đương Ma một tay.

Nhưng Đương Ma là do họ huấn luyện ra, đã mười sáu tuổi rồi, nên tự mình đảm đương, cho nên Sa Chức sẽ không ra tay, nhiều nhất là cho ý kiến, Các em đang ở trong phòng của Nguyệt Vịnh.

Đúng vậy.

Vậy thì dùng cánh cửa đó đi, nó đã được chị dùng ma thuật cường hóa, ngay cả bom hạt nhân cũng không phá nổi.

Mình không nghe nhầm chứ, Chị cả chị cũng biết trò của ma pháp sư à. 179.

Đương nhiên, chỉ là em vẫn luôn khinh thường ma pháp, cộng thêm tay phải của em có thể tiêu trừ dị năng nên em vẫn luôn không có cơ hội tìm hiểu mà thôi.

Bây giờ xem ra em cũng đã được chứng kiến một mặt khác của khoa học là ma pháp rồi.

Sa Chức nói, Được rồi, không nói nhảm nữa, để chị gặp người bị thi triển ma pháp kia, chị giúp em tìm xem phù văn ma pháp khắc ở đâu.

Cô ấy vẫn chưa về.

Đương Ma còn chưa nói xong, đã nghe thấy tiếng của Nhân Đế Khắc Ti truyền đến.

Tôi về rồi.

Nhân Đế Khắc Ti cô về đúng lúc lắm, qua đây một chút.

Hừ.

Nhân Đế Khắc Ti vẫn còn giận Đương Ma.

Nhân Đế Khắc Ti, giận gì chứ.

Tôi đâu có cố ý, mau qua đây, tôi giới thiệu chị cả của tôi cho cô làm quen.

Mặc dù là cố ý chọc giận Nhân Đế Khắc Ti, nhưng không thể nói ra.

Chẳng lẽ nói mình vì chiến đấu mà đuổi cô đi, đó là đổ thêm dầu vào lửa.

Nhân Đế Khắc Ti nghe Đương Ma muốn giới thiệu người thân cho mình làm quen, mặt đỏ bừng, tuy không phải ra mắt gia đình nhưng đó cũng là cơ hội để tìm hiểu thêm về Đương Ma.

Đồng thời cũng là cơ hội để gia đình Đương Ma tìm hiểu về mình, Tôi đến đây.

Xin chào, tôi là Nhân Đế Khắc Ti.

Nhân Đế Khắc Ti ngay lập tức biến thành một thục nữ.

Chào em, em có thể gọi chị là Sa Chức, chị là chị họ của Đương Ma.

Chị đại nhân, sao em có thể gọi thẳng tên chị được, như vậy thất lễ quá.

Nhân Đế Khắc Ti chỉ thấy được mặt của Sa Chức, nên cũng không biết Sa Chức thực ra còn không cao bằng cô, nhưng Sa Chức là chị của Đương Ma, chính là chị của cô.

Thì ra là vậy.

Chị cả, chị tìm thấy rồi à.

Tìm thấy rồi, ở vòm họng trên của cô bé, lát nữa để Nguyệt Vịnh trốn kỹ rồi em hãy ra tay.

Trốn sau cánh cửa, tôi biết rồi.

Cô Tiểu Manh nói.

Chương 726

Có phải em dùng tay phải chạm vào một cái là được không.

Đó chỉ là tiêu trừ ma pháp mất trí nhớ, phía sau còn phải xem ma pháp phòng ngự rốt cuộc là gì, tùy tình hình mà ứng phó.

Em phải chuẩn bị tâm lý.

Ồ, chuẩn bị thì, em đã chuẩn bị xong rồi.

Đương Ma đứng dậy, Cô Tiểu Manh cô trốn trước đi.

Nhân Đế Khắc Ti hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, Sao vậy, sao vậy.

Có phải ma pháp sư lại đến rồi không.

Thấy cô Tiểu Manh đã trốn kỹ, Đương Ma nghiêm túc nhìn về phía Nhân Đế Khắc Ti, Nhân Đế Khắc Ti cô há miệng ra.

Tại sao.

Nhân Đế Khắc Ti căng thẳng hỏi.

Vì tốt cho cô thôi, cô há miệng ra đi, một lát là xong.

Nói rồi Đương Ma duỗi ngón trỏ và ngón giữa của tay phải ra, từ từ tiến lại gần.

Từ chiếc máy tính bảng dựng ở góc tường, Sa Chức nhìn thấy cảnh tượng tệ hại này, thầm nghĩ em họ ơi em bỉ ổi quá, sẽ dọa sợ cô bé mất.

Nhưng cuối cùng Nhân Đế Khắc Ti vẫn chọn tin tưởng Đương Ma, há miệng ra, để hai ngón tay của Đương Ma thò vào.

Gần như là chọc sâu vào họng, tay phải của Đương Ma như bị điện giật, cả người lùi lại hai bước đập vào tường.

Mà Nhân Đế Khắc Ti cũng trở nên rất kỳ quái, Tự Động Thư Ký lại một lần nữa khởi động.

Cảnh báo xâm nhập, chương hai tiểu tiết ba, kết giới bị xuyên thủng.

Bắt đầu tái sinh, tái sinh thất bại.

Giọng nói lạnh lùng của Tự Động Thư Ký vang lên: Khởi động hình thức bảo vệ mười vạn ba ngàn cuốn ma đạo thư, tiến hành tính toán ngược đối với ma pháp xâm nhập, phân tích thất bại.

Thay đổi ưu tiên, tiêu diệt ma pháp sư xâm nhập.

Đương Ma thấy Nhân Đế Khắc Ti lơ lửng giữa không trung một cách khó tin, toàn thân bị một pháp trận màu đỏ máu bao vây.

Mà tay phải của hắn dính phải máu đen kịt, đó là máu bị ô nhiễm bởi ma pháp.

Lựa chọn ma pháp công kích cá thể mạnh nhất trong mười vạn ba ngàn cuốn ma đạo thư, hiện tại bắt đầu phát động ma pháp đặc định Thánh Kiều Trị Lãnh Địa hủy diệt kẻ xâm nhập.

Đây là Nhân Đế Khắc Ti đang sử dụng ma pháp.

Hay là ma pháp phòng ngự của ma pháp mất trí nhớ.

Đương Ma nhớ Nhân Đế Khắc Ti từng nói cô không biết ma pháp, ngay cả ma pháp phục hồi cũng là do cô Tiểu Manh hoàn thành, nhưng bộ dạng bây giờ sao trông cũng giống như cô ấy đang tự mình sử dụng ma pháp.

Đương Ma cẩn thận, Thánh Kiều Trị Lãnh Địa là ma pháp diệt rồng, uy lực rất mạnh.

Sa Chức hét lên từ trong máy tính bảng.

Đương Ma đã cảm thấy không ổn, nhưng hắn sẽ không chạy trốn, hắn muốn bảo vệ Nhân Đế Khắc Ti, bất kể giá nào, Cứ để nó đến đi.

Cơ thể hắn phồng lên trông thấy bằng mắt thường, chiếc áo sơ mi học sinh trên người lại bị cơ bắp căng phồng làm rách toạc, biến thành từng mảnh vải rơi xuống đất, hai tay vẽ ra hình Bắc Đẩu Thất Tinh trong hư không, cuối cùng hai tay chắp lại thành chưởng ngang trước ngực: Oa a.

Ánh sáng tràn ngập căn phòng, Nhân Đế Khắc Ti đã không còn là Nhân Đế Khắc Ti, bây giờ cô chỉ là con rối bị Tự Động Thư Ký điều khiển, là môi giới sử dụng ma pháp.

Ánh sáng tụ lại từ pháp trận mạng nhện màu đỏ máu trước mặt Nhân Đế Khắc Ti bắn ra, Đương Ma hai mắt trợn trừng, tay phải vươn về phía trước chộp lấy.

Thánh Kiều Trị Lãnh Địa bị hắn chộp trong tay, ánh sáng lọt ra từ kẽ tay cắt qua làn da trần của hắn bay về phía bức tường sau lưng.

A.

Cô Tiểu Manh trốn sau cánh cửa, trơ mắt nhìn tường phòng mình bị bắn ra từng cái lỗ.

Thánh Kiều Trị Lãnh Địa không thể tiêu diệt kẻ xâm nhập, chuyển đổi ma pháp khác.

Cột sáng đột nhiên thay đổi, ma pháp đã thay đổi, trở nên mạnh hơn.

Nhưng Đương Ma vẫn có thể kiên trì, chẳng qua là lòng bàn tay hơi tê mà thôi, Đương Ma nghiến răng, hắn vẫn có thể chịu đựng được.

Thực ra da lòng bàn tay của hắn đã bị cột sáng thiêu hủy hoàn toàn rồi.

Ánh sáng lọt ra chiếu vào cánh cửa, khiến cô Tiểu Manh nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập, cô sợ đến không dám động đậy.

Đương Ma chùn chân, bị từ từ đẩy lùi về phía sau.

Tất cả mọi người đều bị ánh sáng bắn ra tứ phía trong phòng thu hút, đương nhiên bao gồm cả hai vị ma pháp sư đang lang thang trong Học Viện Đô Thị, họ nhanh chóng chạy tới.

Nhưng không có chỗ cho họ chen chân, họ chỉ có thể nhìn những chiếc lông vũ ánh sáng bay ra từ căn phòng mà kinh ngạc thốt lên, Long Vương Thán Tức.

Mỗi một chiếc lông vũ đều có sức phá hoại cực mạnh.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chuyện xảy ra đương nhiên là Đương Ma đang đối kháng với ma pháp, không thể lùi lại nữa, dù chỉ một bước cũng phải tiếp cận cô ấy.

Bước ra, Đương Ma đẩy luồng sáng tiến về phía trước.

Nhân Đế Khắc Ti, ta nhất định sẽ cứu em, em chờ đó, em chờ đó, ta nhất định, nhất định sẽ đến.

Em đừng sợ.

Thượng Điều Đương Ma lại bước thêm một bước.

Phòng của cô Tiểu Manh không lớn, chỉ cần thêm vài bước nữa là có thể chạm tới.

Gương mặt góc cạnh kiên nghị vô cùng, trong lòng thiếu niên chỉ nghĩ đến việc cứu giúp thiếu nữ.

Cảnh báo, công kích ma pháp nâng cấp thành Thánh Kiều Trị chương thứ ba.

Cột sáng lại to thêm gấp đôi.

Phòng của cô Tiểu Manh hoàn toàn bị phá hủy, chỉ có cánh cửa kia vẫn còn nguyên vẹn đứng đó, bảo vệ cô Tiểu Manh không bị thương.

Đương nhiên còn có chiếc máy tính bảng ở góc tường, Sa Chức vẫn luôn quan sát ở đây.

Tiến lên hai bước, lại bị đẩy lùi về góc tường một cách tàn nhẫn, còn xa hơn trước.

Rõ ràng chỉ trong gang tấc mà lại xa tận chân trời.

Xem ra không còn cách nào khác, Đương Ma hít sâu một hơi, Bắc Đẩu.

Bách Liệt Quyền.

Thượng Điều Đương Ma không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng đến tuyệt học, A đát a đát.

Mềm như mưa, cứng như kim, nhanh như sấm.

Ngày hôm đó, những người ở gần đều nghe thấy tiếng gầm điên cuồng, âm thanh đó tràn đầy sức mạnh, nhưng cũng vô cùng đáng sợ, giống như một con dã thú giận dữ đang giao chiến với kẻ thù.

Những âm thanh kỳ quái này đều phát ra từ miệng của Đương Ma cơ bắp.

Nắm đấm phá tan ma pháp, sẽ không có ma pháp sư nào tin vào cảnh tượng này, vì cảnh tượng này đối với họ, những ma pháp sư, là một cú đả kích quá lớn.

Nắm đấm lại có thể có sức mạnh như vậy, vậy họ còn học ma pháp tối thượng làm gì, trực tiếp khổ luyện thể thuật cho rồi.

Tiến lên, tiến lên, Thượng Điều Đương Ma không thể cản phá, cuối cùng đứng trước mặt Nhân Đế Khắc Ti, tay phải nhanh chóng tung ra một cú đấm, đương nhiên sẽ không thực sự đánh trúng.

Nắm đấm dừng lại trước trán, ngón trỏ đột ngột bật ra, búng ngã Nhân Đế Khắc Ti, đồng thời cũng phá hủy ma pháp phòng ngự đang vận hành toàn lực trong cơ thể cô, đòn tấn công biến mất.

Kết thúc rồi, Thượng Điều Đương Ma trong nửa phút vừa rồi đã tung ra mấy ngàn cú đấm, cũng mệt lả người.

Đây không phải là trận chiến có qua có lại, mà là một trận chiến không ngừng nghỉ, chỉ cần lơi lỏng một chút là sẽ mất mạng.

Thượng Điều cảm thấy sức mạnh mình vừa tiêu hao có lẽ đủ để tiêu diệt một đội quân.

Mệt quá, nhưng nhìn thấy Nhân Đế Khắc Ti nhắm mắt ngủ thiếp đi, hắn mỉm cười hài lòng.

Mình đã thành công, mình đã thành công bảo vệ ký ức của một cô gái, có cảm giác trở thành anh hùng, thật tuyệt vời.

Hắn lại không biết rằng những chiếc lông vũ bay lơ lửng trong phòng cũng có sức sát thương, hắn chỉ mải quan tâm đến Nhân Đế Khắc Ti, hoàn toàn không để ý đến những chiếc lông vũ ánh sáng đáng ngờ này.

Thế là bất hạnh đã xảy ra.

Sa Chức vừa định nhắc nhở, chiếc lông vũ đã rơi xuống đầu Đương Ma, rõ ràng đã thắng lợi nhưng lại vì sơ ý mà bị đánh gục.

Đúng là bất hạnh trong những bất hạnh.

Nhưng dù cho đến phút cuối cùng hắn vẫn đang bảo vệ Nhân Đế Khắc Ti.

Sa Chức che mặt, vết thương này xem ra phải đích thân đi một chuyến.

Sa Chức, chuẩn bị đi, chúng ta sắp chuyển nhà rồi.

Sa Chức sững sờ, rồi cười khổ, xem ra ông bố của mình lại tiên tri rồi, ông ấy sớm đã biết Đương Ma sẽ xảy ra chuyện, chỉ chờ đến lúc này thôi.

Cũng được, dù sao mình cũng chuẩn bị đi một chuyến, chuyển nhà thì chuyển nhà thôi.

Đỗ Lan xuất hiện một cách hoa lệ.

Ngày hôm đó, cả Học Viện Đô Thị đều nhìn thấy một quả cầu không khí lơ lửng trên đầu họ, bên trong có nước biển, bãi cát, và cả một tòa lâu đài hoa lệ.

Chương 727

Nếu là khoa học, người ta chỉ có thể cho rằng đó là hình ảnh ảo.

Nếu là ma pháp, người ta nhất định cho rằng đó là một đại ma pháp tuyệt đối mà ngay cả các vị thần cũng không thể hoàn thành, trong đó bao gồm ma pháp và bí thuật tái cấu trúc không gian sâu xa, là một sự tồn tại mà thế nhân tuyệt đối không thể lý giải.

Đương nhiên, ngôi nhà này của Đỗ Lan không chỉ đơn thuần là ma pháp cũng không chỉ đơn thuần là khoa học, mà là một hệ thống phức tạp hơn, trong đó bao gồm cả ma pháp và khoa học, đương nhiên cũng bao gồm những kỹ thuật không nằm trong hai loại đó.

Tóm lại là phù hợp với phong cách phô trương nhất quán của Đỗ Lan.

Chết rồi à.

Đỗ Lan đến bệnh viện, đối mặt với vị bác sĩ đang cứu chữa Thượng Điều Đương Ma và hỏi thẳng.

À, tạm thời thì không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng đầu bị va đập mạnh, đại não có tổn thương, có thể sẽ có di chứng.

Những điều này phải đợi cậu ấy tỉnh lại mới rõ được.

Bác sĩ nói.

Tôi có thể vào thăm cậu ấy không.

Anh là gì của bệnh nhân.

Tôi là chú của nó, từ Hawaii bay đến.

Được, tôi dẫn anh đi.

Bên giường của Đương Ma có một cô gái đang chăm sóc cho thiếu niên đáng thương.

Quả nhiên vẫn còn thở, ta đã nói có bàn tay phải của nó ở đó, đến tử thần cũng không mang nó đi được.

Đỗ Lan cười nói, lấy ra một viên Tiên Đậu, thô bạo nhét vào miệng Đương Ma, sau đó lay cằm dưới của cậu ta để cậu ta nhai hai cái rồi nuốt viên Tiên Đậu xuống.

Anh đang làm gì vậy, buông Đương Ma ra.

Nhân Đế Khắc Ti căng thẳng muốn chết.

Bác sĩ cũng rất tức giận: Sao anh lại có thể làm vậy.

Cút ra ngoài cho tôi, anh sẽ hại chết bệnh nhân đấy.

Ông xem cậu ta có giống sắp chết không.

Hai người nhìn qua, chỉ thấy Thượng Điều Đương Ma mở to mắt, sau đó lại nhảy từ trên giường xuống, bắt đầu tự mình tháo băng gạc.

Sao lại thế này.

Bác sĩ kinh ngạc đến rớt cả kính.

Đương Ma, cậu không sao chứ.

Nhân Đế Khắc Ti cẩn thận lại gần.

Không sao, không sao, tôi chắc chắn đã ăn Tiên Đậu.

Thượng Điều Đương Ma nói, rồi nhìn về phía Đỗ Lan, Chú, phiền chú đi một chuyến, từ Hawaii đến đây chắc mệt lắm rồi, khi nào chú về.

Đương Ma không hề hy vọng Đỗ Lan ở lại lâu, chỉ mong Đỗ Lan lập tức quay về, ngay cả trà cũng không cần uống.

Làm cháu thất vọng rồi, cháu trai lớn của ta.

Ta chuyển nhà rồi, cả nhà chuyển đến Học Viện Đô Thị.

Mặt Đương Ma lập tức khổ sở, chuyện cậu không muốn thấy nhất lại xảy ra.

Ngày này cuối cùng cũng đến rồi sao.

Đương Ma không hề nghi ngờ việc Đỗ Lan có thể lấy được giấy phép cư trú ở Học Viện Đô Thị, nơi kiểm soát dân số nghiêm ngặt, chỉ là cậu đột nhiên phát hiện cuộc sống tương lai của mình bất hạnh nhân đôi.

Chú, chú ở đâu, có thời gian cháu đến thăm ạ.

Đương Ma thấy sự việc không thể thay đổi, đành chấp nhận số phận.

Đỗ Lan chỉ tay ra ngoài cửa sổ, Ở ngay kia.

A.

Thượng Điều Đương Ma ngây người, tòa thành trên trời quá nổi bật, cũng quá quen thuộc, nhưng tại sao tại sao nó lại lơ lửng trên trời chứ, tại sao chứ, ai cho cậu một lời giải thích đi.

Ngay cả Nhân Đế Khắc Ti cũng chưa từng thấy loại ma pháp nào như vậy, tò mò mở to mắt nhìn tòa thành trên trời, Đương Ma, tôi muốn lên đó.

Sẽ có cơ hội thôi.

Đương Ma bất lực.

Bác sĩ sẽ không để Đương Ma cứ thế rời khỏi bệnh viện, ông ta kéo Đương Ma đi làm kiểm tra toàn diện, phát hiện vết thương của Đương Ma đã hoàn toàn bình phục, không chỉ ngoại thương mà cả tổn thương não cũng đã khỏi.

Ông ta quả thực không thể tin vào mắt mình, rồi lập tức muốn tìm Đỗ Lan để hỏi xem thứ thuốc thần kỳ đó rốt cuộc là gì, loại thần dược như vậy quá thần kỳ rồi.

Tiếc là Đỗ Lan đã biến mất, còn Đương Ma tuy ăn từ nhỏ đến lớn nhưng cũng không hiểu rõ. 180.

Bác sĩ cũng đành thất vọng, nhưng ông ta ngẩng đầu nhìn tòa thành ngoài cửa sổ, đã biết chỗ ở của người đó, sẽ có một ngày ông ta lấy được loại đậu thần kỳ kia.

Đỗ Lan đã đến, quân lâm Học Viện Đô Thị, tất cả cư dân đều muốn biết rốt cuộc là ai lại kiêu ngạo dám che khuất bầu trời của họ.

Nhưng phía chính quyền lại chậm chạp không đưa ra câu trả lời, khiến người dân rất bất mãn.

Thậm chí có không ít cư dân đến dưới tòa thành trên không, hy vọng mình có thể đi lên, đương nhiên đây đều là những học sinh trẻ tuổi không biết sợ, dùng siêu năng lực của mình để thể hiện bản lĩnh.

Nhưng không ai có thể đi lên, cho đến hôm nay, cô giáo Tiểu Manh mang đôi giày ma thuật nổi của mình bay vào trong thành.

Mọi người giải tán, không được cản trở trật tự công cộng, chúng tôi là Phong Kỷ Ủy Viên.

Bạch Tỉnh Hắc Tử giơ băng tay của mình ra, duy trì trật tự, Mọi người giải tán đi, không có gì để xem đâu.

Vừa rồi còn có một cô bé bay vào trong đó.

Có người không nhận ra cô giáo Tiểu Manh.

Chuyện này liên quan gì đến các người, mau giải tán, không thì bắt hết bây giờ.

Bạch Tỉnh Hắc Tử rất vất vả, tòa thành trên không đột nhiên xuất hiện khiến khối lượng công việc của cô tăng gấp đôi, cô đuổi hết tốp này đến tốp khác người xem, ngay cả thời gian đi lén chụp ảnh tỷ tỷ đại nhân cũng không có.

Tòa thành trên không đáng ghét, thật muốn phá nó đi, phá đi phá đi, phá hết đi.

Bạch Tỉnh Hắc Tử hắc hóa, đuôi ngựa biến thành xúc tu bạch tuộc cong queo, trả lại thời gian love love của ta và tỷ tỷ đại nhân đây.

Trong khí cầu, một phòng toàn mỹ nữ đang tắm nắng, cô giáo Tiểu Manh cũng gặp được mối tình đầu của mình là Địch Ny Toa.

Mọi người vui vẻ hòa thuận, không hề để ý đến đám đông hỗn loạn bên dưới.

Còn Đỗ Lan đương nhiên sẽ không trà trộn vào đó, bây giờ hắn đang lang thang trong Học Viện Đô Thị.

Học Viện Đô Thị mỗi ngày đều gặp những chuyện kỳ lạ, ví dụ như học sinh sử dụng siêu năng lực trên đường phố.

Đương nhiên hắn cũng có mục tiêu, ví dụ như Ngự Phản Mỹ Cầm hoặc Nhất Phương Thông Hành.

So với Nhất Phương Thông Hành, rõ ràng Ngự Phản Mỹ Cầm dễ tìm hơn.

Ví dụ như canh giữ bên cạnh máy bán hàng tự động trong công viên, ôm cây đợi thỏ, tự nhiên có thể kích hoạt tình tiết của Ngự Phản Mỹ Cầm.

Đỗ Lan đã làm như vậy, và quả thực đã thành công, vào buổi chiều, một cô gái mảnh mai với mái tóc ngắn màu cam xuất hiện.

Đứng trước máy bán hàng, cũng không đút tiền, chỉ nhìn chằm chằm, dường như có ngàn vạn lời muốn nói với cái máy nhưng khó mở lời, cuối cùng những lời chưa nói ra được đã hóa thành hành động, một cú đá xoay người ba trăm sáu mươi độ trên không.

Chân cô gái đáp chính xác lên máy bán hàng tự động, động tác này rõ ràng đã làm rất nhiều lần, cực kỳ thành thạo, lực đạo của cú đá này vừa đủ để kích hoạt cơ quan bên trong, một lon nước uống lăn cộc cộc vào khe lấy đồ.

Hành vân lưu thủy, trong mắt Đỗ Lan, chiêu này nếu luyện nhiều có thể sánh với Kamen Rider Kick của Kamen Rider, tiêu diệt một hai quái nhân cũng không thành vấn đề.

Phát hiện mục tiêu, nhưng Đỗ Lan tạm thời chưa lên bắt chuyện mà theo dõi, đương nhiên điều này không có nghĩa là hắn chuyển đến Học Viện Đô Thị là để theo dõi nữ sinh dễ thương, hắn làm vậy là vì công việc.

Trong hơn mười năm ở Hawaii, hắn đã nghiên cứu chi tiết ma pháp của thế giới này, vì vậy mới viết ra Lượng khoa học trong ma pháp truyền thống, dùng khoa học để giải thích ma pháp, cho rằng ma pháp là một hiện tượng thỏa mãn một hình thức đặc biệt để gây ra sự cộng hưởng giữa sức mạnh trời đất và năng lượng của bản thân.

Hình thức đó thực ra có thể thay đổi, nhưng hình thức được tích lũy qua kinh nghiệm vô số năm tháng của nhân loại không phải nói thay đổi là thay đổi được.

Ngâm xướng, ma pháp trận, phù văn, đã trở thành quy tắc bất thành văn của thế giới ma pháp.

Nhưng Đỗ Lan lại nói những thứ này có thể được thay thế thậm chí là lược bỏ, khiến người trong thế giới ma pháp không thể chấp nhận.

Đương nhiên Đỗ Lan cũng không đưa ra bất kỳ bằng chứng nào trong luận văn, nên không được thế giới ma pháp công nhận.

Mặt khác, những kẻ cấp tiến cho rằng Đỗ Lan đang khiêu khích lãnh địa của thần, đối với những người chưa từng thấy thần nhưng lại coi thần là trên hết mọi thứ, ma pháp là vật thần ban, sao có thể dung túng Đỗ Lan bôi nhọ.

Đỗ Lan thậm chí còn bị đưa vào danh sách ám sát.

Đương nhiên thế giới khoa học lại rất hứng thú với nghiên cứu của Đỗ Lan, nếu có thể đơn giản hóa hoặc thay thế hình thức kích hoạt ma pháp, vậy thì có lẽ có thể phát hiện ra điểm chung giữa các loại ma pháp, phát hiện ra thứ tương tự như AIM Khoách Tán Lực Trường, nếu vậy thì việc sản xuất hàng loạt ma pháp sư cũng không phải là mơ.

Vì vậy, vì công việc, Đỗ Lan bây giờ phải bắt đầu nghiên cứu siêu năng lực gia, mục tiêu đầu tiên chính là Level 5 Ngự Phản Mỹ Cầm.

Lũ du côn lại kéo đến, dường như thể chất của Ngự Phản Mỹ Cầm đặc biệt dễ thu hút du côn.

Dù sao thì hôm nay cô cũng chỉ uống một lon nước trong công viên, lũ du côn đã không biết điều mà bao vây lấy.

Mở miệng ra là Em gái đi chơi cùng bọn anh đi.

Dường như đã quen với việc bị du côn quấy rầy, nên Ngự Phản Mỹ Cầm vô cùng bình tĩnh.

Đỗ Lan thầm nghĩ lúc này mình ra mặt làm quen với vị Điện Kích Sử này có lẽ sẽ khiến mình trông giống người tốt hơn.

Chương 728

Mặc dù bản thân Đỗ Lan vốn không phải người khả nghi.

Đợi đã, đợi đã.

Đỗ Lan lên tiếng chen vào vòng vây của đám du côn.

Này, chú làm gì đấy.

Muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân à. 181.

Vẻ mặt cố tỏ ra hung ác của tên du côn khiến người ta cảm thấy buồn cười, Đừng có xía vào chuyện của người khác, tranh thủ còn chưa bị thương, mau cút đi.

Ngự Phản Mỹ Cầm vốn đã chuẩn bị ra tay, nhưng vì Đỗ Lan đột nhiên xông vào mà dừng lại, khiến cô rất khó chịu.

Tôi không làm gì cả, chỉ cảm thấy các người một, hai.

Đỗ Lan đếm số du côn, Tổng cộng tám tên du côn, vây quanh một cô gái như vậy thật không ổn.

Cho dù là muốn làm quen cũng không cần làm thế, không thấy xấu hổ sao.

Thằng chú già đáng ghét, mày nói gì.

Coi chừng tao đánh mày đấy.

Tên du côn cũng chỉ là hư trương thanh thế, Học Viện Đô Thị này có Phong Kỷ Ủy Viên, nếu làm quá trớn hậu quả sẽ khó lường.

Ồ, mau cút, mau cút.

Đám du côn xung quanh la ó muốn đuổi Đỗ Lan đi, nếu là người bình thường có lẽ đã bị dọa chạy mất rồi, nhưng Đỗ Lan không phải người bình thường.

Chỉ thấy Đỗ Lan thở dài một hơi, Nhật Bản quả nhiên hết cứu rồi, được, quyết định là ngươi, Ngự Phản Mỹ Cầm, lên đi.

Đây là cái gì.

Mọi người đều ngây ra, thầm nghĩ ông chú này bị dọa ngốc rồi sao.

Còn Ngự Phản Mỹ Cầm thì không ngờ ông chú này lại nhận ra mình, nhưng cái giọng điệu ra lệnh này thực sự khiến cô không thể chấp nhận được. 182.

Thế nên vốn chuẩn bị ra tay bây giờ cũng không muốn ra tay nữa, cô lại muốn xem Đỗ Lan sẽ kết thúc chuyện này thế nào.

Lên đi, Ngự Phản Mỹ Cầm, sử dụng Thập Vạn Phục Đặc.

Đỗ Lan chỉ còn thiếu một cái mũ nữa là có thể đi cosplay Ash Ketchum, giọng điệu và động tác đó học được đến mười phần.

Tiếc là Ngự Phản Mỹ Cầm không phải Pikachu, không hề phối hợp chút nào.

Thế là ở một góc công viên, một màn hài kịch đã được diễn ra.

Cái quái gì vậy, thật mất hứng, các em, chúng ta đi.

Tên cầm đầu du côn cuối cùng cũng nhớ ra thân phận của Ngự Phản Mỹ Cầm, chuẩn bị chuồn.

Đám đàn em tuy không hiểu, nhưng đại ca đã nói đi thì chúng đương nhiên đi theo, nhưng trước đó chúng vẫn buông lời độc ác, Thằng chú già thối tha mày đợi đấy, lần sau gặp nhất định đánh cho mày một trận, đánh cho mẹ mày cũng không nhận ra mày.

Lần sau nhất định cho mày nếm mùi lợi hại của bọn tao.

Đúng là chó điên cắn càn, Đỗ Lan chỉ cảm thấy ghê tởm, nhưng mục tiêu của hắn không phải là đám du côn mà là Ngự Phản Mỹ Cầm, chỉ cần cô không đi là được, Vừa rồi sao không phối hợp một chút, làm vậy khiến ta rất khó xử.

Quỷ mới nghe lời ông, hơn nữa cô cũng không biết cái gì là Thập Vạn Phục Đặc.

Ngươi không biết sao.

Là một người sử dụng siêu năng lực điện, ngoài việc bán manh, Thập Vạn Phục Đặc là chiêu thức bắt buộc đấy.

Dường như Điện Kích Sử bán manh cũng chỉ có Pikachu và Ngự Phản Mỹ Cầm, mà cộng thêm việc biết Thập Vạn Phục Đặc thì Điện Kích Sử chỉ có Pikachu.

Câu nói này của Đỗ Lan không biết sẽ khiến bao nhiêu siêu năng lực gia hệ điện căm phẫn.

Lúc này Ngự Phản Mỹ Cầm còn không biết, cùng với sự xuất hiện của Đỗ Lan, vận mệnh của cô sẽ xảy ra chuyển biến như thế nào.

Địa điểm vẫn là Học Viện Đô Thị, Đỗ Lan theo Ngự Phản Mỹ Cầm đến dưới lầu ký túc xá của cô, đương nhiên hắn sẽ không đi vào, nửa ngày thời gian đã đủ để hắn hiểu được AIM Khoách Tán Lực Trường của Ngự Phản Mỹ Cầm, chỉ cần thêm vài ngày nữa là hắn có thể hoàn toàn làm rõ loại lực trường này ở thế giới này rốt cuộc đại diện cho cái gì.

Đỗ Lan tin rằng đằng sau mọi siêu năng lực đều có năng lượng duy trì.

Thế giới Naruto gọi là chakra, trong Dragon Ball gọi là khí, Hunter x Hunter gọi là niệm, thế giới luyện kim gọi là năng lượng địa mạch vân vân, tóm lại dù thế nào cũng phải có năng lượng duy trì.

Bất kể là ma pháp hay siêu năng lực, đạo lý đều giống nhau.

Ma pháp đã bị Đỗ Lan nghiên cứu thấu đáo, bây giờ siêu năng lực cũng sắp rồi.

Trên Trái Đất này, xung quanh mỗi người thực ra đều tràn ngập năng lượng, từ trường, nhiệt năng, bức xạ, tất cả đều là năng lượng.

Nếu có thể điều động toàn bộ, cái gọi là khủng hoảng năng lượng chỉ là trò đùa.

Nhưng ngay cả Học Viện Đô Thị cũng không phát hiện ra nguyên lý hoạt động của AIM Khoách Tán Lực Trường, chỉ biết nó có thể tạo ra siêu năng lực, nhưng hoàn toàn không biết tại sao có lực trường lại có siêu năng lực.

Điểm này, khoa học và ma pháp cũng giống nhau, chỉ biết một mà không biết hai, biết nó là vậy mà không biết tại sao nó lại vậy.

Hiện tại thế giới không có bất kỳ máy móc nào có thể hấp thụ năng lượng có thể thấy ở khắp mọi nơi, nói chính xác là không có bất kỳ loại thuốc nào có thể hấp thụ.

Vì vậy Đỗ Lan thà chọn hấp thụ năng lượng từ không gian khác chứ không có cách nào sử dụng năng lượng có thể thấy ở khắp mọi nơi, nhưng bây giờ đã khác, thứ được gọi là dị năng ở thế giới này thực chất là AIM Khoách Tán Lực Trường hỗn hợp với những năng lượng linh tinh này chuyển biến thành, chứ không phải từ không mà có.

Đỗ Lan sẽ nghiên cứu ra nguyên lý hoạt động của AIM Khoách Tán Lực Trường, điều này đối với hắn không khó.

Chỉ cần hiểu rõ những điều này, Đỗ Lan có thể bắt đầu làm bậy rồi.

Hôm nay Sa Chức phải sửa nhà cho bạn tốt, liền gọi Thượng Điều

Đương Ma đến giúp một tay.

Đã có Đương Ma ở đây, cái đuôi nhỏ Nhân Đế Khắc Ti đương nhiên cũng có mặt.

Nhưng sau khi vào phòng, Nhân Đế Khắc Ti lập tức vây quanh cánh cửa lớn duy nhất còn nguyên vẹn trong phòng để nghiên cứu, từ di tích của căn nhà có thể suy ra nơi này đã bị ma pháp mạnh mẽ tấn công, mặc dù cô không nhớ thủ phạm chính là mình, nhưng lại rất tò mò về độ kiên cố của cánh cửa này.

Trước đó từ cô giáo Tiểu Manh biết được, cánh cửa này được Sa Chức dùng ma pháp cường hóa.

Nhưng Nhân Đế Khắc Ti lại không thấy phù văn, điều này cũng khiến cô rất nghi hoặc.

Là người quản lý mười vạn ba nghìn ma đạo thư, bản thân Nhân Đế Khắc Ti cũng là một ma pháp sư lý thuyết không tồi, nhưng lại bất lực trước cánh cửa này.

Đợi chị dùng ma thuật sửa chữa xong nhà, Đương Ma sẽ giúp Tiểu Manh dọn dẹp một chút.

Sa Chức phân phó.

Không cần không cần.

Cô giáo Tiểu Manh không quen để học sinh của mình dọn dẹp phòng.

Thượng Điều Đương Ma thầm nghĩ mình quả nhiên không gặp chuyện tốt, lại để mình làm việc dọn dẹp này.

Ngược lại, Nhân Đế Khắc Ti tò mò nhìn Sa Chức thi triển ma pháp, không cần bất kỳ phù văn nào, chỉ cần đưa tay chỉ một cái, những thứ bị phá hủy liền tự mình chuyển động khôi phục nguyên dạng.

Căn phòng nhanh chóng được phục hồi, cuối cùng trở lại như cũ, nhanh hơn đội ngũ trang trí rất nhiều.

Dùng ma pháp sửa chữa, sẽ không bị tay phải của Đương Ma phá hủy sao.

Nhân Đế Khắc Ti nhớ đến bộ Giáo Hội Di Động trên người mình.

Trước đây có thể, nhưng bây giờ cậu ta còn kém lắm.

Lời của Sa Chức khiến Đương Ma nhớ lại cuộc sống tuổi thơ khốn khổ của mình, đó là ở Hawaii, chỉ cần hồi tưởng lại đã nổi da gà, quá thảm thương.

Lúc đó Đỗ Lan biết được thế giới này có một Thượng Điều Đương Ma, lập tức ra tay trở thành họ hàng xa của nhà Thượng Điều, và thành công có được quyền giám hộ Thượng Điều Đương Ma, mỗi kỳ nghỉ hè Thượng Điều Đương Ma đều bị đưa đến Hawaii để huấn luyện.

Trong đó có một hạng mục là kiểm tra xem năng lượng của tay phải có thể ảnh hưởng đến năng lực của gia đình Đỗ Lan hay không.

Kết quả kiểm tra phát hiện năng lượng của gia đình Đỗ Lan là thứ mà tay phải của Đương Ma cũng không thể tiêu trừ, chỉ có những thứ do họ dùng ma thuật tạo ra thì cậu ta mới có thể phá hủy.

Ngoài ra Đỗ Lan phát hiện mình không thể sao chép Huyễn Tưởng Sát Thủ, thế là dùng Thần Long để sao chép một năng lượng tương tự lên tay trái của Đương Ma.

Sau đó Đỗ Lan bắt đầu huấn luyện làm thế nào để tạo ra những thứ không bị ảnh hưởng, qua thời gian dài nỗ lực, Đỗ Lan đã có thể tạo ra những vật phẩm ma pháp không bị Đương Ma ảnh hưởng.

Đỗ Lan biết, tức là cả nhà đều biết, nên Sa Chức mới tự tin như vậy.

Nhắc đến lúc cả hai tay đều bất hạnh, những ngày tháng của Đương Ma có thể nói là thảm không nỡ nhìn, nhưng may mắn là cuối cùng Sa Chức đã dùng Trực Tử Ma Nhãn để giết chết Huyễn Tưởng Sát Thủ ở tay trái.

Thực ra Sa Chức hợp với danh hiệu Huyễn Tưởng Sát Thủ hơn, vì cô thực sự có thể giết chết ma pháp và siêu năng lực, chứ không chỉ đơn thuần là tiêu trừ như Đương Ma.

Làm đến mức độ này, Đỗ Lan đã mãn nguyện, nên hắn chuyển sang nghiên cứu những thứ khác.

Bây giờ nếu Đỗ Lan đột nhiên công bố thành quả nghiên cứu của mình, nói không chừng sẽ bị cả giới ma pháp và giới khoa học truy bắt, vì ma pháp sư tự cho rằng mình nắm giữ kỹ thuật của thần thì là người phát ngôn của thần, còn các nhà khoa học thì đắm chìm trong khoa kỹ chỉ mình biết mà tự mãn, lại lấy tính toán của một cái máy tính làm nguyên tắc hành động cao nhất.

Nếu Đỗ Lan quảng bá việc không cần công nghệ cao, không cần tín ngưỡng ma pháp cũng có thể sử dụng năng lực, cả hai bên đều sẽ liều mạng với hắn.

Nhưng không ai có thể làm gì được Đỗ Lan, bây giờ thực lực của Đỗ Lan cũng không khác gì thần, khác biệt ở chỗ thần không quan tâm đến sống chết của phàm nhân, còn Đỗ Lan lại vui vẻ tham gia vào đó.

Chương 729

Trong thần thoại, thần có thể khống chế sinh tử của con người, có thể tạo ra thần tích, có thể trường sinh bất lão, cũng có thể ban cho con người sức mạnh, dự đoán tương lai, thay đổi vận mệnh.

Những điều kiện này Đỗ Lan đều thỏa mãn, chỉ là Đỗ Lan không cao cao tại thượng như thần.

Nên dù hắn thể hiện thần tích, mọi người cũng chỉ coi hắn rất lợi hại, chứ không nghĩ xem vị thần mà họ tín ngưỡng có làm được đến mức của Đỗ Lan không.

Có lẽ trong lòng họ, phong thái của Đỗ Lan không đủ cao, hoặc có thể nói Đỗ Lan chưa từng giáng xuống tai nạn.

Nếu Đỗ Lan cũng gây ra lũ lụt, diệt đi vài quốc gia, thể hiện một chút cảm giác tồn tại của mình, có lẽ họ sẽ coi Đỗ Lan là thần.

Vì vậy khi Đỗ Lan thấy những ma pháp sư và nhà khoa học này dốc hết tâm huyết theo đuổi lãnh địa của thần, hắn cảm thấy khá buồn cười.

Thật không biết họ muốn trở thành cái gì, lẽ nào đi khắp nơi giáng tai họa xuống rất vui sao.

Đỗ Lan trước đây là người vô thần, nhưng bây giờ không phải nữa, vì hắn đã gặp thần, nhưng thấy người bình thường theo đuổi cuồng nhiệt như vậy, vẫn cảm thấy quá ngốc nghếch.

Vì vậy Đỗ Lan quyết tâm thực hiện kế hoạch mỗi người đều là siêu năng lực gia, để mọi người xóa bỏ sự hiểu lầm về khái niệm mơ hồ của sức mạnh bí ẩn, thần linh trên thế giới này hiểu biết nhiều hơn nhân loại.

Đỗ Lan muốn làm đội tuyên truyền, Đỗ Lan muốn làm bản tuyên ngôn, Đỗ Lan muốn làm cỗ máy gieo mầm, muốn làm một kẻ hủy diệt tín ngưỡng để đả kích tín ngưỡng bản địa.

Có thể thấy Đỗ Lan dù thế nào cũng không thể nghiêm túc được, luôn không thoát khỏi sở thích xấu xa.

Đỗ Lan phân tích ma pháp và khoa học, chỉ là muốn nhân loại thực sự trở thành vị thần của chính mình, vẫn cần thời gian tích lũy.

Đương nhiên bây giờ Nhân Đế Khắc Ti vẫn cảm thấy thần kỳ vì ma thuật của Sa Chức có thể phớt lờ tay phải của Đương Ma, Sao lại thế.

Sao lại thế.

Đương Ma bắt đầu dọn dẹp đi.

Sa Chức ra lệnh, Thượng Điều Đương Ma lập tức hành động.

Ba vị nữ sĩ, một người là chị họ đại diện của cậu, một người là giáo viên của cậu, một người là thiếu nữ cậu cần bảo vệ, cậu không thể sai khiến ai cả, Các người đừng chỉ đứng nhìn, cũng ra tay giúp một chút đi.

Không ai lên giúp.

Nhân Đế Khắc Ti không gây thêm phiền phức đã là giúp đỡ rồi, Đương Ma chỉ có thể một mình dọn dẹp, nhưng ở Hawaii cậu cũng đã học qua việc nhà, việc gì cũng làm được, dọn dẹp càng không thành vấn đề, đảm bảo không một hạt bụi.

Cô cảm động quá.

Nhìn thấy căn phòng sáng bóng, cô giáo Tiểu Manh sắp khóc, phòng của cô chưa bao giờ sạch sẽ như vậy, chưa bao giờ, Cái mùi khó chịu đó cũng không còn.

Đó là đương nhiên, Đương Ma đắc ý nghĩ.

Mùi khói thuốc và mùi rượu nồng nặc khó chịu trong phòng, giờ cũng đã hoàn toàn biến mất.

Thành quả dọn dẹp như vậy, quả nhiên là đã được rèn luyện.

Nhân Đế Khắc Ti cũng nhìn Đương Ma với ánh mắt kính phục, lợi hại quá lợi hại.

Được rồi, hôm nay tôi mời, mời các người đi ăn kem.

Sa Chức hào phóng nói.

Nghe đến đây, mắt của Nhân Đế Khắc Ti biến thành ngôi sao, trong mắt cô, Sa Chức gần như trở thành sự tồn tại ngang với Thánh Mẫu, quả nhiên có sữa chính là mẹ.

Đương Ma cũng vui mừng, phấn khởi hẳn lên.

Nhưng ở cùng Đương Ma, dường như bất hạnh cũng ảnh hưởng đến tất cả mọi người.

Tất cả các cửa hàng kem trong Học Viện Đô Thị đều đóng cửa, họ chỉ có thể đến cửa hàng đồ ăn nhanh mà Đương Ma thường đến.

Ở đó họ gặp Cơ Thần Thu Toa mặc đồ tu nữ, cửa hàng đồ ăn nhanh đông nghẹt khách nên đành phải ngồi chung bàn.

Vu nữ.

Cô giáo Tiểu Manh không ngờ lại có vu nữ, lại nhìn thấy đống giấy gói hamburger như ngọn núi nhỏ trong khay thức ăn bên cạnh vu nữ, thầm nghĩ đây là một vu nữ có sức ăn kinh người.

Hamburger, hamburger, hamburger.

Bất kỳ món ăn nào cũng có thể khiến Nhân Đế Khắc Ti phấn khích.

Ở đây.

Cô giáo Tiểu Manh đến trước để giữ chỗ.

Ba người cầm đồ ăn lần lượt lên lầu hai, ngồi xuống.

Vu nữ à.

Đương Ma ngạc nhiên, Học Viện Đô Thị dường như không có đền thờ, nên có một vu nữ xuất hiện trước mặt, Đương Ma rất tò mò.

Không phải vu nữ, là thiếu nữ ma pháp.

Cô gái có khuôn mặt dịu dàng như một Yamato Nadeshiko truyền thống của Nhật Bản ngẩng đầu lên, mái tóc dài từ vai buông xuống như thác Ngân Hà.

Nhưng lời của vu nữ có quá nhiều điểm để bắt bẻ, Đương Ma lại bị nói đến mức không biết phải đáp lại thế nào.

Rõ ràng là một vu nữ, lại còn nói gì mà thiếu nữ ma pháp, quá khoa trương rồi.

Sau đó vu nữ lại tự nói chuyện một mình về việc tâm trạng mình không tốt thế nào, đến cửa hàng đồ ăn nhanh thế nào, gọi hơn ba mươi cái hamburger thế nào, ăn hết trong một lúc, khiến người nghe trợn mắt há mồm.

Nhưng đây chỉ là một cuộc gặp gỡ thoáng qua, rất nhanh đã có một đám người đàn ông mặc vest đen khả nghi đưa vu nữ đi.

Họ là người của Tam Trạch Thục.

Cô giáo Tiểu Manh nhận ra họ.

Tam Trạch Thục không phải là lớp học thêm nổi tiếng sao.

Đương Ma kỳ quái nói, Những người này không giống giáo viên.

Lớp học thêm gì chứ, rõ ràng là gián điệp thương mại.

Cô giáo Tiểu Manh nói, Tam Trạch Thục là một cơ cấu giáo dục nổi tiếng bên ngoài Học Viện Đô Thị, để ăn cắp tài liệu phát triển siêu năng lực của Học Viện Đô Thị, nên mới thành lập một phân hiệu trong thành phố.

Căn bản là một đám tà ác.

Cô giáo Tiểu Manh biết không ít nội tình.

Đương Ma liên tục gật đầu, tỏ vẻ ra là vậy, lần đầu tiên biết Học Viện Đô Thị còn có gián điệp, Vậy cô gái kia sẽ không gặp nguy hiểm chứ.

Tôi thấy mấy người đàn ông kia không giống người tốt.

Yên tâm, yên tâm.

Sẽ không có chuyện gì đâu, Phong Kỷ Ủy Viên và cảnh bị bộ sẽ không để bất kỳ học sinh nào bị thương.

Cô giáo Tiểu Manh rất lạc quan.

Nhưng Đương Ma luôn cảm thấy không ổn, cậu không biết viện trưởng đã chuẩn bị lợi dụng cậu để gài bẫy Tam Trạch Thục.

Vì trong Tam Trạch Thục có một ma pháp sư, nếu để siêu năng lực gia đánh bại ma pháp sư sẽ khiến thế giới ma pháp mất mặt, nên viện trưởng muốn Đương Ma ra tay, để cậu đối chiến với ma pháp sư, vì hồ sơ của Đương Ma là Level 0 nên sẽ không bị ma pháp sư ghi hận.

Trong lúc Đương Ma và luyện kim thuật sư Hoàng Kim Đại Diễn Thuật tỷ đấu, Đỗ Lan đương nhiên cũng không rảnh rỗi.

Hắn tìm được Ngự Phản Muội Muội, ban đầu là một phần của kế hoạch sản xuất hàng loạt cho quân đội, thông qua việc trưởng thành trong các trận chiến mô phỏng trên chiến trường, để đạt được mục đích sản xuất vũ khí.

Sau này trở thành một phần của kế hoạch Tuyệt Đối Năng Lực, người chiến đấu với hai vạn Ngự Phản Muội Muội chính là một Level 5 khác của Học Viện Đô Thị, tên thật không rõ, biệt danh Nhất Phương Thông Hành, một thiếu niên bất lương tóc trắng.

Thực ra Đỗ Lan cảm thấy người nhân bản không phải robot, nếu dựa vào phương pháp học tập kế thừa ký ức này, không có vài trăm năm thì cơ bản không thể trở thành vũ khí hoàn hảo.

Bởi vì dù ký ức được kế thừa thế nào, người thực hiện cuối cùng vẫn là người nhân bản.

Và ở một mức độ nào đó, con người vừa ưu tú vừa vô năng.

Người nhân bản sản xuất hàng loạt tuy chia sẻ ký ức, không có nghĩa là loại ký ức này hữu dụng, hơn nữa dù có kế thừa hoàn hảo ký ức của tất cả chiến sĩ ưu tú từ xưa đến nay vào não một người, cuối cùng sử dụng vẫn là thông qua con người để thực hiện, vậy thì những ký ức này có một điểm yếu lớn nhất, đó chính là bản thân người sử dụng.

Vì vậy Đỗ Lan biết loại thí nghiệm này tuyệt đối sẽ không thành công, thà đi phát triển Kẻ Hủy Diệt còn hơn.

Mặt khác, một số nhà khoa học cho rằng giết chết hai vạn Ngự Phản Muội Muội trên hai vạn chiến trường có thể đạt được Tuyệt Đối Năng Lực, kết quả tính toán vô căn cứ này lại có rất nhiều nhà khoa học tin tưởng.

Rõ ràng một số nhà khoa học cũng không khác gì những kẻ mộng tưởng, không biết có thành công hay không, nhưng không làm thì chắc chắn sẽ không thành công.

Vì vậy cứ làm thôi, không thành công nhiều nhất cũng chỉ là tổn thất thời gian và tiền bạc, nhưng nếu thành công, họ có thể có được Tuyệt Đối Năng Lực.

Những nhà khoa học không tưởng này tuyệt đối là sự tồn tại có khả năng hủy diệt thế giới sau cùng.

Đây không phải là Nhất Phương Thông Hành sao.

Đỗ Lan bước vào con hẻm nhỏ, Nhất Phương Thông Hành đang tiến hành tàn sát Ngự Phản Muội Muội.

Hắn bị ám sát hơn chín nghìn lần, cũng đã giết hơn chín nghìn người nhân bản, sớm đã không biết nương tay là gì.

Hành hạ, phát tiết, cuối cùng giết chết, các bước tiến hành theo từng giai đoạn đã vô cùng thành thạo, dồn người nhân bản vào tuyệt cảnh.

Nhất Phương Thông Hành dừng việc tàn sát, nhìn về phía Đỗ Lan.

Một ông chú không quen biết, rốt cuộc là chuyện gì.

Chương 730

Sự xuất hiện của Đỗ Lan không nằm trong kế hoạch.

Buông đao đồ tể, lập địa thành Phật.

Đỗ Lan nói.

Nhất Phương Thông Hành không muốn để ý.

Tận hưởng trận chiến sao.

Đỗ Lan mỉm cười, đầu ngón tay lóe lên tia điện, đây chính là siêu năng lực hắn mô phỏng sau khi nghiên cứu Ngự Phản Mỹ Cầm, phát điện từ đại não.

Vì nguồn gốc của AIM Khoách Tán Lực Trường nằm trong đại não, Loại siêu năng lực này quả nhiên rất ấu trĩ.

Thấy điện, Nhất Phương Thông Hành tưởng Đỗ Lan là người nhân bản mới trong kế hoạch Ngự Phản Muội Muội, vì hồ quang điện này giống hệt của Ngự Phản.

Ngươi cũng là một phe với chúng sao.

Nhất Phương Thông Hành nhanh chóng chuẩn bị giết Đỗ Lan, Muốn giao thủ thì tốt nhất nhanh lên, ta còn có việc chưa hoàn thành.

Không phải giao thủ, mà là khuyên bảo, giống như khuyên bảo con cừu lạc lối.

Ngươi đang đi trên con đường sai lầm, sẽ do ta sửa chữa.

Nhất Phương Thông Hành, giết người nhân bản tuy không phạm pháp, nhưng hỗ trợ tổ chức phi pháp tiến hành thí nghiệm nguy hiểm lại là vi phạm pháp luật, ngươi còn trẻ cũng không muốn vào tù trải qua những năm tháng đẹp nhất của mình chứ.

Đỗ Lan khuyên, Đi theo ta, ta sẽ đưa ngươi mở ra cánh cửa của thế giới mới.

Không biết điều, đừng cản đường ta.

Nhất Phương Thông Hành muốn từ mạnh nhất trở thành vô địch, Cút.

Một luồng gió mạnh thổi ra từ trong hẻm, muốn thổi bay Đỗ Lan, những viên sỏi trong gió như đạn bắn về phía Đỗ Lan.

Ta chỉ dùng siêu năng lực hệ điện cấp Level 4 là có thể đánh bại ngươi.

Trước mặt Đỗ Lan dựng lên một hàng rào tia chớp chặn lại những viên sỏi, gió không có tác dụng.

Nói đùa, ngay cả Level 5 Ngự Phản Mỹ Cầm cũng bại trong tay mình, ông chú này đừng quá ngông cuồng chứ.

Cút.

Thật là vô lễ.

Đỗ Lan vẫn giữ nụ cười, Năng lực của ngươi là thao tác vector, chỉ cần tiếp xúc với da thì bất cứ thứ gì cũng có thể phản lại.

Nhưng nói cho cùng, ngươi chỉ là một tên bất lương mà thôi.

Khẩu khí lớn thật, vậy ngươi thử xem, chú.

Khóe miệng Nhất Phương Thông Hành sắp méo đến tận tai, mắt trợn to.

Ngươi đã chết rồi.

Lại thấy miệng Đỗ Lan mấy lần đóng mở, nói ra một câu khiến Nhất Phương Thông Hành càng tức giận hơn.

Nhưng vừa định ra tay, cả người Nhất Phương Thông Hành đã không thể cử động, hơn nữa toàn thân vô lực, cả người ngã xuống đất, hắn hoàn toàn không biết Đỗ Lan đã làm gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn Đỗ Lan đỡ Ngự Phản Muội Muội dậy.

Quả nhiên thành quả nghiên cứu của Học Viện Đô Thị cũng tệ hại, kỹ thuật không đạt chuẩn.

Biểu hiện của ngươi cũng tệ hại.

Đỗ Lan sẽ không giết Nhất Phương Thông Hành, hắn chỉ cứu người mà thôi, vị Ngự Phản Muội Muội này là số chín nghìn lẻ mấy, cứu được một người hay một người.

Trước đây mình ở Hawaii, nhưng bây giờ mình đã đến, thì ra tay giúp một phen.

Nhất Phương Thông Hành nằm trong hẻm cả một đêm, mới hơi hơi hồi phục tri giác, hắn căn bản không biết cơ thể mình đã xảy ra chuyện gì.

Da của mình rõ ràng không cảm nhận được gì cả.

Tối hôm qua hắn có thể nói là mặc cho người ta xâu xé, mà lại hoàn toàn không biết nguyên nhân.

Năng lực tính toán của hắn cực mạnh, thậm chí có thể tính toán năng lượng cơ thể cần mọi lúc, phản xạ lại tất cả những thứ dư thừa.

Nhưng lần này hắn thực sự ăn quả đắng, thủ đoạn của Đỗ Lan vượt xa trí tưởng tượng của hắn, giống như một đòn tấn công từ chiều không gian khác vậy.

Bực bội biến thành phẫn nộ, một cú đấm đánh sập bức tường của con hẻm, hắn nhất định sẽ báo thù, ông chú đó là muốn cứu đối thủ trong thí nghiệm của mình sao.

Vậy mình sẽ tiếp tục giết, nhất định sẽ dụ được hắn ra.

Tiếc là hắn không thể giải thích tại sao tối qua không giết được mục tiêu, nhưng hắn là Nhất Phương Thông Hành, chỉ cần nổi giận, viện nghiên cứu cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo, tiếp tục thí nghiệm.

Đồng thời các nhà khoa học cũng rất tò mò rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với Nhất Phương Thông Hành.

Thế là đêm thứ hai, tại một góc của Học Viện Đô Thị, một lần nữa được sắp xếp thành chiến trường.

Đến đây, đến đây.

Nhất Phương Thông Hành bây giờ căn bản không đặt tâm trí vào việc sản xuất Ngự Phản Muội Muội, mà khao khát rửa sạch mối nhục trước đó.

Đỗ Lan đương nhiên cũng không để hắn thất vọng.

Không biết hối cải.

Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện, trên mặt toàn là vẻ tiếc nuối cho Nhất Phương Thông Hành, dường như một thiếu niên tốt đẹp đi vào con đường lầm lạc đã khơi dậy lòng trắc ẩn của hắn, Đã ngươi tìm ta, chắc hẳn lần này đã thực sự chuẩn bị giác ngộ tử vong rồi.

Cứ việc đến đây.

Nhất Phương Thông Hành không tin mình sẽ thua lần thứ hai, mặc dù lần đầu tiên vẫn chưa hiểu nguyên do.

Ngự Phản Muội Muội, cô đi trước đi.

Do chia sẻ ký ức, vị Ngự Phản Muội Muội mới xuất hiện này cũng biết Đỗ Lan đến để cứu họ, nên từ từ lùi lại.

A a.

Nhất Phương Thông Hành thay đổi phương hướng động năng dưới chân, lao nhanh về phía Đỗ Lan, lần này hắn rất nghiêm túc.

Thật là đáng sợ.

Đỗ Lan trêu chọc, Biết không.

Vẻ mặt của ngươi quá méo mó rồi.

Tia điện xuất hiện.

Sau đó Nhất Phương Thông Hành cảm thấy cơ thể xuất hiện dị thường, lần này hắn đã có chuẩn bị, lập tức tính toán chức năng các cơ quan trong cơ thể, lượng điện sinh học, bước sóng, lượng cung cấp, tốc độ máu chảy, nhưng không phát hiện dị thường ở bộ phận nào trên cơ thể.

Tại sao, tại sao.

Điều này hoàn toàn không khoa học.

Bịch, ngã xuống đất, mà còn là ngã sấp mặt.

Xem ra ngươi không cảm nhận được.

Tia điện trên tay Đỗ Lan không ngừng lóe lên, khiến Nhất Phương Thông Hành cảm thấy lạnh gáy, nhưng hắn muốn biết Đỗ Lan rốt cuộc đã sử dụng năng lực gì, nên nhẫn nhục chờ đợi, Điện là một thứ tốt, điện từ lại không thể tách rời, nên chỉ cần có điện về lý thuyết là có thể tạo ra tín hiệu mô phỏng điều khiển bất kỳ tín hiệu nào, bao gồm cả thần kinh, là đại não của ngươi đã lừa dối cơ thể ngươi.

Siêu năng lực của ngươi, tính toán của ngươi đều do đại não hoàn thành, đại não giúp ngươi tiến hành mọi thứ.

Đối với một kẻ tứ chi bất cần ngũ cốc bất phân như ngươi, cơ thể ngươi có lẽ chỉ còn lại việc hô hấp là bản năng sẽ tiếp tục dù đại não không hoạt động.

Không thể nào, dù là tín hiệu mô phỏng cũng không thể không bị cơ thể ta cảm nhận được.

Nhất Phương Thông Hành không tin Đỗ Lan có thể đánh bại mình như vậy, thao tác vector của hắn có thể phản xạ tất cả sự tồn tại có phương hướng và năng lượng.

Có gì không thể, ngươi đâu phải phản xạ tất cả mọi thứ, ngươi sẽ hô hấp, ngươi sẽ nói chuyện, trên người ngươi có lỗ chân lông, tuyến mồ hôi, giữa các tế bào có khe hở, muốn xâm nhập vào cơ thể ngươi không phải quá dễ dàng sao.

Hơn nữa tín hiệu mô phỏng giống hệt như tất cả tín hiệu thần kinh của ngươi, đại não của ngươi sẽ không phân biệt được, đại não sẽ không từ chối tín hiệu của chính mình.

Siêu năng lực hệ điện Level 4 đã quá đủ, chỉ cần một chút thao tác thôi.

Sao có thể.

Nhất Phương Thông Hành vẫn không thể chấp nhận, không muốn tin, chuyện như vậy sao có thể xảy ra.

Xem ra ngươi vẫn không hiểu, cơ thể ngươi đã là của ta rồi.

Đứng lên.

Đỗ Lan lạnh lùng quát một tiếng, Nhất Phương Thông Hành nghe lệnh đứng dậy.

Nhất Phương Thông Hành thực sự đã mất đi sự kiểm soát của đại não, không thể nào, không thể nào, sao có thể.

Đại não của mình sao lại chỉ tiếp nhận tín hiệu ảo của đối phương, vậy tại sao mình bây giờ vẫn suy nghĩ, vẫn có thể nói chuyện.

Đó là vì ta không can thiệp vào tất cả tín hiệu của ngươi, chỉ là một phần thôi, đương nhiên nếu ta làm thế này.

Đỗ Lan lại cười.

Nhất Phương Thông Hành lại không kiểm soát được mà nói, Ta là loli khống, ta là loli khống.

Hắn ngay cả miệng của mình cũng không thể kiểm soát.

Nếu ta tăng cường tín hiệu mô phỏng, ý thức của ngươi cũng sẽ bị tín hiệu ảo thay thế hoàn toàn, lúc đó ngươi thực sự chỉ là một con rối thôi.

Đỗ Lan nói, rồi buông lỏng sự kiểm soát, để Nhất Phương Thông Hành ngã xuống đất.

Thế giới này không có vô địch, ngươi có mạnh đến đâu cũng sẽ bị thời gian đánh bại, cuối cùng bị người đời lãng quên, ngay cả thần cũng không phải vĩnh hằng, những lời răn của họ sẽ bị người đời xuyên tạc, danh tiếng lưu lại cũng chỉ là cái cớ rẻ tiền trong miệng người đời.

Thà rằng lúc còn sống làm thêm chút việc có ý nghĩa, ví dụ như làm một loli khống có tu dưỡng.

Ngươi mới là loli khống.

Nhất Phương Thông Hành sẽ không thừa nhận, nhưng hắn không thể không thừa nhận mình đã thất bại, hắn căn bản không phát hiện ra tín hiệu mà Đỗ Lan truyền vào cơ thể.

Nếu chỉ là tín hiệu, mình nhất định có thể tính toán được.

Người đàn ông trước mắt này lại có thể mô phỏng tín hiệu thần kinh mà ngay cả mình cũng không thể tính toán, từ đó điều khiển cơ thể mình, chuyện chưa từng nghe thấy.

Tín hiệu thần kinh đúng là tín hiệu điện, nhưng ngay cả Ngự Phản

Mỹ Cầm cũng không có sự khống chế tinh vi như vậy, cấp độ của ông chú này tuyệt đối vượt qua năm, Ngươi rốt cuộc là ai.

Ta là Đỗ Lan, người dẫn dắt ngươi mở ra cánh cửa của thế giới mới.

Rõ ràng cánh cửa của thế giới mới mà Đỗ Lan nói chính là để Nhất Phương Thông Hành trở thành loli khống, như vậy Nhất Phương Thông Hành sẽ phát hiện ra thế giới còn có rất nhiều thứ tốt đẹp, ví dụ như loli, bé gái các loại.

Về nhà chăm chỉ ở nhà, chơi nhiều GALGAME vào, ngươi sẽ phát hiện ra thế giới này thực ra còn có một mặt khác tươi đẹp.

Bớt ra ngoài lang thang đi.

Đỗ Lan nói.

Nhưng Nhất Phương Thông Hành sẽ không cảm kích, hắn chỉ tràn đầy hận ý đối với Đỗ Lan.

Một căn bệnh trung nhị méo mó, chỉ bằng sự kiểm soát nhẹ nhàng như vậy không thể sửa chữa được.

Nhưng chỉ cần có Đỗ Lan ở đây, sẽ không để Nhất Phương Thông Hành giết thêm bất kỳ Ngự Phản Muội Muội nào nữa.

Chương 731

Nhân Đế Khắc Ti, người quản lý mười vạn ba nghìn bản ma đạo thư, nhưng bình thường cô chỉ là một tu nữ ham ăn mà thôi, sức chiến đấu cũng chỉ có thể thể hiện khi chế độ Tự Động Thư Ký được kích hoạt.

Vì vậy Anh Quốc Thanh Giáo đã chuẩn bị cho Nhân Đế Khắc Ti một người giám hộ, Sử Đề Nhĩ, Thần Liệt, Đương Ma đều có thân phận như vậy.

Chỉ vì ký ức của Nhân Đế Khắc Ti bị xóa mỗi năm một lần, khiến cô không nhớ hai người trước đó.

Duyên phận của Nhân Đế Khắc Ti thực sự rất tốt, chỉ cần ở cùng cô một thời gian, tự nhiên sẽ coi cô là người quan trọng, thậm chí có người sẵn lòng phản bội tín ngưỡng của mình để giúp đỡ Nhân Đế Khắc Ti.

Trước Sử Đề Nhĩ, Thần Liệt, người giám hộ của Nhân Đế Khắc Ti tên là Áo Lôi Âu Tư Y Tát Đức, vốn là thư ký quan của La Mã Chính Giáo nhưng khi làm gián điệp ở Anh Quốc Thanh Giáo đã quen biết Nhân Đế Khắc Ti, vì bảo vệ ký ức của Nhân Đế Khắc Ti mà phản bội tín ngưỡng, ẩn mình ba năm nghiên cứu luyện kim thuật.

Cuối cùng hắn đến Nhật Bản, tìm được Cơ Thần Thu Toa, vị sát thủ hút máu này.

Nói đơn giản, chính là cảm giác Nhân Đế Khắc Ti đã làm lỡ dở cuộc đời của vài ma pháp sư.

Kế hoạch của Áo Lôi Âu Tư là dùng Cơ Thần Thu Toa, nữ sinh có thể thu hút ma cà rồng và giết chết ma cà rồng, làm mồi nhử để tìm ma cà rồng.

Vì ma cà rồng trường sinh bất lão có thể ghi nhớ nội dung trong vô số năm tháng, nên suy ra áp dụng lên Nhân Đế Khắc Ti là giúp cô có thể sống tiếp mà không cần xóa não.

Đương nhiên nếu phương pháp thông thường không có tác dụng, còn có một phương án cuối cùng là biến Nhân Đế Khắc Ti thành ma cà rồng.

Vị ma pháp sư đầu vuốt keo này rõ ràng vì tư duy của ma pháp sư mà lãng phí ba năm thời gian, nếu hắn có thể lên Google tìm kiếm một chút, hắn sẽ biết ký ức không giết chết người được.

Chỉ có thể nói trình độ kiến thức phổ thông của ma pháp sư thế kỷ 21 không đủ, thậm chí nhiều ma pháp sư còn không biết dùng điện thoại, cũng đủ rồi.

Bây giờ Áo Lôi Âu Tư đang trốn trong tòa nhà Tam Trạch Thục.

Thượng Điều Đương Ma đồng ý với Sử Đề Nhĩ đi cứu Cơ Thần Thu Toa, tuy chỉ mới gặp một lần, nhưng Cơ Thần Thu Toa là mỹ nữ, Thượng Điều Đương Ma đương nhiên không nhường, nghĩa bất dung từ, đi đầu.

Nhưng vừa vào Tam Trạch Thục, Đương Ma lại một lần nữa chứng kiến sự thần kỳ của ma pháp, tòa nhà này bị kết giới bao bọc chia thành hai không gian trong và ngoài.

Đương Ma và Sử Đề Nhĩ vào thế giới bên trong, vừa vào đại sảnh đã thấy một thi thể kỵ sĩ La Mã Chính Giáo mặc áo giáp dựa vào cột đá trong sảnh, máu tươi từ trong áo giáp chảy ra, lan trên nền gạch.

Còn những học sinh qua lại xung quanh hoàn toàn mù, căn bản không nhìn thấy thi thể này.

Giống như mặt phải của đồng xu không nhìn thấy mặt trái vậy, bây giờ chúng ta đang ở mặt trái của đồng xu, còn những học sinh này ở mặt phải.

Sử Đề Nhĩ giải thích một chút, Đừng lãng phí thời gian nữa, chúng ta đi.

Thượng Điều Đương Ma lần đầu tiên nhìn thấy thi thể người, may mà được áo giáp nặng che kín hoàn toàn, chỉ thấy máu mà thôi.

Không thì cậu thật sự sợ mình sẽ nôn ra.

Lúc lên lầu, Thượng Điều Đương Ma đột nhiên nảy ra ý định dùng điện thoại mới của mình gọi về nhà.

Nghe thấy giọng nói như gặp đại địch của Nhân Đế Khắc Ti không quen nhận điện thoại, từ đó biết được Nhân Đế Khắc Ti đã ăn hết những thứ có thể ăn trong tủ lạnh.

Nổi giận trong điện thoại, nhưng lại phát hiện dù có thể gọi điện, cũng chẳng có tác dụng gì.

Sử Đề Nhĩ, chúng ta đang ở trong kết giới, tại sao tay phải của tôi không thể phá hủy.

Cái này giống như Vua Săn Phù Thủy của tôi, có một lõi ma pháp, không phá hủy lõi, kết giới sẽ không biến mất.

Sử Đề Nhĩ lại giải thích.

Thượng Điều Đương Ma gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Tam Trạch Thục là trường học thêm, nên từ lầu hai trở đi là phòng học, nhà ăn, những cơ sở vật chất giảng dạy này.

Hai người cũng không biết người bị giam ở đâu, chỉ có thể đi lung tung, sau đó đến cửa nhà ăn.

Các học sinh đang ăn trong nhà ăn đột nhiên đồng loạt nhìn về phía cửa, hai người lập tức cảm thấy không ổn, Đương Ma nói: Anh không phải nói mặt phải của đồng xu không nhìn thấy mặt trái sao.

Còn Sử Đề Nhĩ suy nghĩ một chút liền hiểu ra, đây là cảnh báo, cảnh báo ngăn chặn người ngoài xâm nhập.

Nghĩ cũng biết kẻ địch sẽ không để người ta xông vào mà không đề phòng, nghe thấy những học sinh đang ăn cơm đồng thanh dừng lại bắt đầu vịnh xướng: Ánh huy hoàng của đôi cánh sí thiên sứ, huy hoàng là màu trắng tinh khiết vạch trần tội ác, trắng tinh khiết là chứng minh cho sự thanh tẩy, chứng minh là kết quả của hành động.

Tất cả học sinh đều nghiêm túc nói những lời trung nhị vô cùng.

Tình hình không ổn, là cảnh báo tự động.

Sử Đề Nhĩ muốn nhắc nhở Đương Ma chạy trốn, nhưng không kịp nữa, trên trán các học sinh xuất hiện những quả cầu ánh sáng to bằng quả bóng tennis, Lá chắn mạnh nhất, xem cậu đấy.

Tôi á.

Đương Ma ngẩn ra.

Đương nhiên rồi, tay phải của cậu có thể chống lại mọi đòn tấn công mà.

Sử Đề Nhĩ nói, Không thì tôi tìm cậu làm gì.

Vậy anh phải nói cho tôi biết đây rốt cuộc là cái gì.

Là Cách Lí Cao Lợi Thánh Ca Đội, vốn dĩ phải có ba nghìn ba trăm ba mươi ba tín đồ thành kính cùng nhau cầu nguyện mới hoàn thành, ở đây chắc là phiên bản giản lược.

Vậy là ma thuật không sai chứ.

Đúng, là ma thuật.

Sử Đề Nhĩ thấy Đương Ma đứng trong nhà ăn, thầm nghĩ chẳng lẽ đối mặt với hàng trăm quả cầu ánh sáng ma pháp này cậu ta còn có thể chống đỡ.

Vốn dĩ Sử Đề Nhĩ đã chuẩn bị chạy trốn, nhưng bây giờ lại dừng lại, hắn muốn xem Đương Ma rốt cuộc muốn làm gì.

Chỉ thấy Đương Ma không chút sợ hãi, chủ động xông lên, tay phải phá hủy quả cầu ánh sáng.

Quả cầu ánh sáng bay lượn trong nhà ăn, lao về phía Đương Ma.

Đương Ma hét lớn một tiếng: Đến hay lắm. liền múa tay phải như múa lụa, tát trái đánh phải, tất cả quả cầu ánh sáng đều đập vào lòng bàn tay phải của cậu, không có ngoại lệ.

Đúng là một con quái vật, thấy Đương Ma ở trung tâm quả cầu ánh sáng nhẹ nhàng như không, gần như hóa thành mấy phân thân đấu pháp với quả cầu ánh sáng, trong lòng Sử Đề Nhĩ kinh ngạc vô cùng.

Thượng Điều Đương Ma này quả nhiên thâm tàng bất lộ, trước đó đã chặn được Long Vương Thán Tức, lần này lại đối đầu trực diện với Cách Lí Cao Lợi Thánh Ca Đội, thực lực cực kỳ cao. 183.

Tầm hai phút, các quả cầu ánh sáng trong nhà ăn đều bị Đương Ma tiêu diệt hết, Như vậy được chưa.

Chưa được, vì lõi chưa bị phá hủy, đội thánh ca tạm thời này vẫn có thể tiếp tục ngâm xướng.

Sử Đề Nhĩ nói, hắn vừa rồi đã theo dõi dòng chảy ma pháp của kết giới, phát hiện ra nơi năng lượng ma pháp tập trung nhất, chắc hẳn đó chính là lõi, Tôi đi phá hủy lõi, cậu yểm trợ.

Đương Ma theo sau bước chân của Sử Đề Nhĩ, lúc này toàn bộ học sinh trong Tam Trạch Thục đã vào mặt trái của đồng xu trở thành một thành viên của đội thánh ca.

Ngâm xướng có thể dẫn động sức mạnh ma pháp, tấn công kẻ xâm nhập từ bên ngoài.

Hai người chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất của mình để chạy đến lõi, chỉ là đến nơi lại phát hiện lõi đã bị học sinh bao vây.

Lõi được vẽ trên một bức tường, nhưng trước tường có năm hàng học sinh đứng, ước chừng có hơn ba trăm người.

Mà sau lưng họ còn có nhiều học sinh hơn, hoàn toàn bị bao vây.

Đối phó với ma pháp thì được, Đương Ma không muốn ra tay thô bạo với học sinh, Làm sao bây giờ.

Chỉ cần tiêu trừ phù văn trên tường là được.

Sử Đề Nhĩ chỉ vào bức vẽ graffiti khổng lồ trên tường nói.

Lúc này Đương Ma chỉ có một ý nghĩ, quả nhiên ma pháp sư đều là kẻ phá hoại mỹ quan đô thị, kẻ thù không đội trời chung của công nhân vệ sinh.

Cách năm hàng người, còn có hàng trăm quả cầu ánh sáng, trong tình huống không làm hại học sinh mà phá hủy bức vẽ trên tường là rất khó.

Nhưng lúc này mới thể hiện thành quả huấn luyện của Đương Ma ở Hawaii, Chỉ cần phá hủy là được, phải không.

Đúng.

Sử Đề Nhĩ nhìn về phía Đương Ma, phát hiện trong mắt Đương Ma tràn đầy quyết đoán, biết lần này Đương Ma sẽ thể hiện thực lực thật sự.

Oa Đương Ma thở ra một luồng khí đục, hai tay vung vẩy trong không trung.

Là vị trí của Bắc Đẩu Thất Tinh, Sử Đề Nhĩ thầm nghĩ, liền thấy cả người Đương Ma thay đổi, từ một người có chút cơ bắp biến thành một người đàn ông cơ bắp cuồn cuộn, ngay cả quần áo cũng bị rách toạc.

Quả thực là biến hình tại chỗ.

Chỉ là phá hủy thôi, rất đơn giản, xem nắm đấm của ta đây.

Đương Ma hai chân trước sau đứng vững, eo lưng căng cứng tích lực, tay phải giơ cao, vai, cánh tay, nắm đấm ngang bằng, Atatatata. quyền phong như điện, xuyên qua đỉnh đầu hàng người, đánh trúng bức tường của tòa nhà.

Những vết nứt vỡ, đá vụn rơi xuống, bức tường nứt toác, phù văn tan tành, các học sinh xung quanh ngã xuống theo tiếng động.

Ma pháp được giải trừ rồi sao.

Thủ pháp thô bạo khiến Sử Đề Nhĩ trợn mắt há mồm, cả bức tường đều bị đánh lõm vào một hố, mà đây chỉ là quyền phong thôi, nếu bị trúng trực diện nắm đấm, nhất định sẽ mất mạng.

Sử Đề Nhĩ hơi lùi lại một bước, giữ khoảng cách với Đương Ma.

Đi, chúng ta tiếp tục tìm kẻ chủ mưu.

Đương Ma bây giờ đang hừng hực khí thế, cứ thế đi tìm kẻ địch.

Trên tầng cao nhất, hai người cuối cùng cũng gặp được ma pháp sư đầu vuốt keo, đồng thời cũng thấy Cơ Thần Thu Toa đứng bên cạnh.

Ngươi chính là ma pháp sư dùng học sinh làm lá chắn sao.

Thượng Điều Đương Ma căm ghét cái ác như kẻ thù, hận không thể lập tức xông lên đánh hắn một trận.

Chào mừng đến với Tam Trạch Thục.

Áo Lôi Âu Tư vẫn tao nhã, Kẻ xâm nhập.

Bớt lời thừa, hôm nay ta nhất định phải đưa Cơ Thần rời đi.

Đương Ma nói.

Vậy cũng phải xem cô ấy có muốn rời đi cùng cậu không đã.

Áo Lôi Âu Tư tự tin mười phần, hắn không tin Cơ Thần sẽ rời khỏi đây.

Quả nhiên vu nữ không di chuyển bước chân, cô và Áo Lôi Âu Tư có một thỏa thuận, cô giúp hắn tìm ma cà rồng, nhưng không được làm hại ma cà rồng, sau đó ma pháp sư đầu vuốt keo sẽ làm cho cô một đạo cụ ma pháp có thể làm dịu đi thể chất sát thủ ma cà rồng của cô, để cô có thể tự do ra đường.

Những điều này Đương Ma không biết, cậu cũng không quan tâm, qua kinh nghiệm ngắn ngủi, cậu đã biết tên đầu vuốt keo này không phải người tốt.

Người tốt tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện khống chế học sinh.

Chương 732

Vu nữ, cô nói gì đi chứ, là muốn theo tên ma pháp sư xấu xa này, hay là rời khỏi đây cùng chúng tôi.

Tôi không thể rời đi.

Cơ Thần Thu Toa nói: Tôi không thể rời khỏi kết giới này.

Tại sao.

Vì máu của tôi có thể thu hút ma cà rồng, chỉ cần tôi ra đường, sẽ có ma cà rồng tiếp cận.

Lại là chuyện không khoa học, Đương Ma ngẩn ra, điều này thì cậu không ngờ tới.

Nếu là sự thật, cô ấy thật sự không thể rời đi, tiền đề là thật sự có ma cà rồng.

Nhưng Đương Ma lại có cách khác: Vậy thì sao, tôi có thể giới thiệu chú tôi cho cô, trên thế giới này không có gì mà họ không làm được, tính tình chú ấy tuy cổ quái còn là một loli khống, nhưng bất kể là ma pháp hay siêu năng lực đều có nghiên cứu, thể chất của cô đối với chú ấy không là gì cả.

Chú ấy hiện đang ở Học Viện Đô Thị, ngay trong tòa thành trên trời đó, tôi có thể đưa cô đi gặp chú ấy.

Nên cô không cần phải lo lắng thu hút ma cà rồng gì cả. 184.

Cơ Thần Thu Toa động lòng, tòa thành trên trời là thứ cô tận mắt nhìn thấy, nên cô sẵn lòng tin rằng người sống bên trong là cao nhân, nhưng cô vẫn không thể quyết định.

Thượng Điều Đương Ma chỉ có thể tung ra chiêu cuối: Chỉ cần gặp chú tôi, chú ấy có thể thực hiện nguyện vọng của cô, đừng nói chuyện đơn giản như thay đổi thể chất, ngay cả trở thành thiếu nữ ma pháp cũng không thành vấn đề.

Chú ấy nhất định có thể làm được, để cô trở thành thiếu nữ ma pháp.

Thật sao.

Cơ Thần Thu Toa kích động.

Thật, lúc ở Hawaii tôi đã tận mắt chứng kiến, tuyệt đối là thật.

Thực ra đó là ký ức bi thảm thời thơ ấu của cậu, bị mấy người chị họ vô lương tâm ăn mặc thành con gái, sau đó Đỗ Lan tà ác để cậu trở thành thiếu nữ ma pháp, đương nhiên chỉ là bề ngoài, YOOO đích thân trải nghiệm, đương nhiên rất có sức thuyết phục, nên Cơ Thần Thu Toa đã bị thuyết phục.

Phần còn lại là đánh cho tên đầu vuốt keo một trận tơi bời.

Kế hoạch bị phá vỡ, vị pháp sư đầu vuốt ngược lòng đầy hung ác, lấy ra một cây kim dài.

Đương Ma cứ ngỡ vị pháp sư này định đan áo len, nào ngờ gã đầu vuốt ngược này lại đâm thẳng cây kim vào cổ mình, Đánh bay ra ngoài.

Đương Ma chỉ cảm thấy bị một lực cực lớn đẩy tới, cậu nghiến răng, cơ bắp căng cứng, giày ma sát trên mặt đất một cái, và không hề bị đánh bay ra ngoài.

Kim Sắc Đại Diễn Thuật không thể nào sai được, tại sao người này lại không bị đánh bay ra ngoài.

Chết tiệt, nằm xuống.

Áo Lôi Âu Tư lại lên tiếng ra lệnh.

Sử Đề Nhĩ nghe lệnh ngã xuống đất, nhưng Đương Ma vẫn không có phản ứng.

Thứ lời nói nhẹ hều của ngươi thì có tác dụng gì chứ.

Đương Ma bắt đầu suy đoán năng lực của đối phương có liên quan đến lời nói, Đây cũng là ma pháp sao.

Đây không phải ma pháp, là luyện kim thuật.

Sử Đề Nhĩ đang nằm dưới đất nói, hắn vốn chỉ đến xem thôi.

Là một pháp sư của Giáo phái Thanh giáo Anh, hắn thực sự không tiện ra tay trực tiếp đối phó với kẻ phản bội của Giáo phái Chính thống La Mã.

Luyện kim thuật à, các pháp sư các ngươi đúng là biết nhiều thứ kỳ quái thật.

Đương Ma bừng tỉnh ngộ.

Thiếu niên, ngươi lại biết cả luyện kim thuật sao.

Không dễ dàng đâu.

Trong mắt ngươi ta bất tài vô dụng đến thế à.

Đương Ma thầm chửi thề, ta biết luyện kim thuật thì có gì lạ đâu.

Có điều loại luyện kim thuật này của kẻ địch thì đúng là chưa từng thấy.

Mạnh hơn ta tưởng một chút, nhưng cũng chỉ một chút mà thôi.

Hình dạng súng lục, đạn dược vô hạn, chế độ liên thanh.

Trên tay nhà luyện kim thuật đã xuất hiện một khẩu súng lục có tạo hình cổ điển, A a.

Hét lớn một tiếng, nhà luyện kim thuật nổ súng, đạn trút ra như mưa, bề ngoài là súng lục, nhưng tâm hồn lại là súng máy.

Đương Ma nhíu mày, toàn thân cơ bắp run lên, người đã biến mất.

Áo Lôi Âu Tư ngây người.

Tìm ta sao.

Đương Ma đương nhiên không biến mất, cậu chỉ di chuyển với tốc độ cao mà thôi, không chỉ né được đạn mà còn khiến người ta cảm thấy không thể tin nổi, Quả nhiên năng lực của ngươi có liên quan đến lời nói sao.

Vừa nói, cậu vừa lấy ra một đồng xu từ túi quần, Nếu đã vậy, xem ta đây.

Động tác giống hệt Ngự Phản Mỹ Cầm, nhưng Đương Ma không biết bắn pháo điện từ, mà Ngự Phản Mỹ Cầm cũng sẽ không cởi trần.

Búng đồng xu ra, trúng ngay yết hầu của kẻ địch, Đây là ta học từ một Level 5 đấy, bây giờ ngươi không thể nói chuyện được nữa rồi.

Thượng Điều Đương Ma từng bước tiến lại gần, Như vậy thì chỉ cần để tay phải của ta đấm ngươi một phát, cái thứ luyện kim thuật gì đó sẽ kết thúc, tay phải của ta đã nóng lòng rồi.

Miệng không thể nói, nhưng thuật luyện kim này không phải được thực hiện thông qua ngôn ngữ, mà là tư tưởng.

Có thể và không thể chính là nền tảng của thuật luyện kim này, chỉ cần tin rằng mình có thể làm được, thì trong kết giới này sẽ làm được, nếu trong đầu xuất hiện ý nghĩ không thể thì chắc chắn sẽ không thành công.

Đương nhiên thuật luyện kim này cũng không phải tự nhiên mà có, mà cần phải tốn rất nhiều thời gian để hoàn thiện pháp trận tinh vi, tất nhiên thông qua Đội Thánh ca Gregorian đã rút ngắn được thời gian, nhưng cũng đã phải trả một cái giá rất lớn mới hoàn thành được thuật luyện kim.

Vì vậy, mọi sự việc được thực hiện trong trận pháp đã luyện thành đều sẽ tiêu hao sự chuẩn bị đã bỏ ra trước đó.

Hơn nữa vì dùng tư tưởng làm môi giới để hoàn thành, nên luôn có những sự tồn tại ngoài sức tưởng tượng khiến Áo Lôi Âu Tư không kịp trở tay.

Áo Lôi Âu Tư vẫn chưa từ bỏ, lại lấy ra một cây kim nữa từ túi sau quần đâm vào cổ, không nói lời nào, nhưng khẩu súng trong tay hắn quả thực đã biến thành đao thương.

Đương Ma phát hiện mình đã đoán sai, đối phương dù không nói được vẫn có thể tiến hành luyện kim thuật.

Sớm biết vậy thà trực tiếp dùng đồng xu đánh ngất hắn còn hơn, Ha ha, bất hạnh.

Đạn biến thành lưỡi đao, bắn ra từ trong súng, từ một biến thành mười, đan thành một tấm lưới bao phủ lấy Đương Ma.

Vô dụng thôi, từ bỏ chống cự đi.

Đương Ma hai tay vung vèo đã kẹp hết tất cả lưỡi đao vào kẽ ngón tay, hai lưỡi đao thừa ra cũng bị cậu né được.

Sao có thể tồn tại một người mạnh như vậy.

Cái loại tay không bắt ma pháp này sao có thể tồn tại chứ.

Quá đả kích người khác rồi.

Lưỡi kiếm tay phải biến mất, lưỡi kiếm tay trái cũng bị vứt đi, Đương Ma chỉ còn cách kẻ địch vài bước, Từ bỏ chống cự đi, không thì ta thật sự sẽ nghiêm túc đấy.

Rõ ràng Áo Lôi Âu Tư cũng có chấp niệm của riêng mình, căn bản sẽ không vì vài lời của Đương Ma mà từ bỏ.

Đương Ma nhìn thấy sự kiên trì trong mắt đối phương, nhưng mình nhất định phải phá hủy ma pháp này, cho nên cũng chỉ đành xin lỗi thôi, Tuy không biết tại sao ngươi lại làm vậy, nhưng ta tuyệt đối không đồng tình với hành vi hiện tại của ngươi, cho nên xem Bắc Đẩu Thần Quyền của ta đây.

Lại một lần nữa thể hiện sức mạnh của cơ bắp, cơ bắp là chính nghĩa, cơ bắp là sức mạnh, áo nghĩa Bắc Đẩu Thần Quyền Bắc Đẩu Bách Liệt Quyền.

Đầu tiên là quyền phong, sau đó là nắm đấm, hai quyền đánh vào người vị pháp sư đầu vuốt ngược.

Tuy chỉ là hai quyền, nhưng cũng khiến pháp sư không chịu nổi, lập tức ngã xuống đất ngất đi.

Thành công rồi.

Đợi đến khi Đương Ma hoàn thành mọi việc, Sử Đề Nhĩ mới đứng dậy, Được rồi, nơi này bây giờ giao cho ta, ngươi và vu nữ đi trước đi.

Ý của câu nói này là việc dọn dẹp giao cho hắn.

Đương Ma đã hồi phục cơ thể, Vậy giao cho ngươi, Sử Đề Nhĩ.

Rồi nhìn về phía Cơ Thần Thu Toa, Cô đi với tôi, tôi đưa cô đi gặp chú tôi.

Tuy mới gặp lần thứ hai, nhưng vừa nhìn Đương Ma đã biết là một người tốt dù bị con gái bắt nạt cũng cam chịu, nên Cơ Thần Thu Toa quyết định tin tưởng cậu.

Đương Ma không biết bay, nhưng cậu có thể gọi điện thoại.

Alô, ai vậy.

Giọng nói trong điện thoại rất quen thuộc.

Là dì Địch Ny Toa phải không ạ.

Cháu là Đương Ma đây.

Đương Ma, cháu còn dám gọi điện đến à.

Giọng Địch Ny Toa không mấy thiện cảm, Rõ ràng đã biết chúng ta chuyển đến Học Viện Đô Thị mà lại không đến thăm, cháu thật vô tình.

Là hai người đột nhiên chuyển đến mà, Đương Ma chưa từng thấy ai ác nhân cáo trạng trước như vậy, nhưng bây giờ mình có việc, chỉ có thể chủ động nhận lỗi, Cháu biết cháu sai rồi, nhưng cháu cũng không biết bay, cho nên không có cách nào đến thăm dì được ạ.

Đây không phải là việc cháu có thể quyết định.

Lẽ nào là lỗi của chúng ta.

Không phải, không phải, là lỗi của cháu, cháu đã nói là lỗi của cháu rồi mà.

Tuy dì bình thường rất hiền hòa, nấu ăn cũng rất ngon, nhưng khi nghiêm túc lên thì rất đáng sợ, cho nên Đương Ma cũng không dám cãi lại, Dì ơi, bây giờ cháu muốn đến thăm dì, cháu phải làm thế nào mới đến được lâu đài trên trời.

Cháu không biết bay.

Bảo cháu bình thường học hành cho tốt thì không nghe, bây giờ đến cả việc đơn giản như vậy cũng không làm được.

Đương Ma lại nghĩ năm người chị họ thay nhau oanh tạc mà mình học được đến trình độ này đã là không dễ dàng rồi, mình lại không phải siêu nhân, sao có thể học hết được, hơn nữa hình như mình không nhớ có môn bay lượn.

Nhưng Đương Ma chỉ có thể tiếp tục nhận lỗi, Là cháu không học hành chăm chỉ, là cháu không tốt, dì ơi bây giờ cháu phải lên đó thế nào ạ.

Cháu muốn lên đây, đứng yên tại chỗ là được rồi.

Còn có một người bạn của cháu nữa.

Cũng đứng yên tại chỗ.

Địch Ny Toa nói.

Thượng Điều Đương Ma tỏ vẻ đã hiểu, sau đó cùng Cơ Thần Thu Toa đứng đó, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, môi trường xung quanh mình đã thay đổi.

Sao lại thế này.

Tại sao mình lại có thể bị siêu năng lực dịch chuyển tức thời.

Đương Ma kỳ lạ nói.

Đây không phải siêu năng lực, là dịch chuyển ánh sáng, có thể dịch chuyển đồ vật ở bất kỳ vị trí nào trên Trái Đất đến vị trí định sẵn.

Cửa mở ra, xuất hiện trước mắt họ chính là nữ thần mỉm cười Địch Ny Toa.

Thì ra là thiết bị mới.

Đây không phải thiết bị mới đâu, đã có từ rất lâu rồi, chỉ là không thường dùng thôi.

Địch Ny Toa cười nói.

Đương Ma lại nghĩ tại sao trước đây không dùng cái này để đón mình đi Hawaii, lại phải đi máy bay tốn tiền chứ.

Nhưng cậu không dám hỏi, hỏi rồi cũng chỉ có bị giáo huấn.

Cho nên cậu khôn ngoan lựa chọn chôn giấu nghi vấn trong lòng.

Quần áo của cháu đây.

Địch Ny Toa đưa bộ quần áo đã lấy sẵn cho Đương Ma, vẫn là đồng phục học sinh.

Chương 733

Cảm ơn dì.

Mặc quần áo vào, Đỗ Lan mới bắt đầu nói chuyện chính, Dì ơi, đây là bạn cháu Cơ Thần Thu Toa, cô ấy có thể thu hút ma cà rồng, dì có thể giúp cô ấy, để cô ấy không còn thu hút ma cà rồng nữa được không ạ.

Việc này đơn giản, nhưng cô bé này chính vì có thể chất này mới được trường học hiện tại thu nhận, nếu không còn thể chất này nữa, cô ấy sẽ bị trường đuổi học đấy.

Địch Ny Toa rất hiểu chuyện.

Cho dù bị đuổi học, tôi cũng không muốn thu hút ma cà rồng, càng không muốn làm hại họ.

Cơ Thần Thu Toa nghe nói có thể giải quyết vấn đề, lập tức kích động không thôi.

Lúc nhỏ cô sống ở một thôn quê, chính vì thể chất này mà khiến cả làng, bao gồm cả cha mẹ mình, biến thành ma cà rồng, sau đó lại toàn bộ chết đi, tất cả đều là vấn đề về thể chất.

Vào Học Viện Đô Thị chính là để giải quyết vấn đề thể chất.

Nước này sao thế, tôi rơi vào trầm tư, nhất định là vấn đề thể chế.

Rõ ràng Cơ Thần Thu Toa đang ở giai đoạn cuối cùng.

Vậy hai người theo ta.

Phong cách trang trí của lâu đài khá truyền thống, áo giáp trung cổ, kiếm khiên treo tường, đèn hành lang cũng là giá nến kiểu Tây.

Thảm trải sàn là thảm len dệt hoa văn phức tạp, giẫm lên rất thoải mái.

Nơi đây chính là nơi Đương Ma đã trải qua vô số kỳ nghỉ hè lúc nhỏ, nhưng lâu đài rất lớn, đến bây giờ cậu vẫn còn nhiều nơi chưa khám phá hết.

Đương Ma, cháu không cần theo vào, về phòng mình nghỉ ngơi đi.

Địch Ny Toa đứng ở ngã rẽ nói.

Vâng ạ.

Đương Ma có phòng riêng trong lâu đài, rất rộng rãi, có một chiếc giường tròn, hai tủ quần áo bằng gỗ bách đựng đủ các loại quần áo từ nhỏ đến lớn, một kệ sách, một bàn sách cổ và rất nhiều sách.

Đồ trang trí trên tường là một cái chảo và một con dao phay.

Đây là dao phay bằng vẫn thạch và chảo bay mà cậu đã dùng khi khổ luyện nấu ăn trên núi lửa.

Căn phòng xa hoa, hoàn toàn không hợp với khí chất của Thượng Điều Đương Ma.

Về lý thuyết, Thượng Điều cũng đã học rất nhiều lễ nghi, từng tham gia các yến tiệc của giới hào cường, vương công quý tộc toàn cầu, nhưng vẫn khó che giấu được khí chất bình dân.

Đương Ma, em về mà không đến tìm chúng ta, có phải là không muốn sống nữa không.

Mặt Đương Ma lập tức méo xệch, ánh mắt đầy uất ức, rõ ràng là đang chuẩn bị ngủ một giấc ngon lành, vừa mới đánh nhau xong không còn chút sức lực nào, Chị hai, chị ba, chị tư, chị năm, chào các chị, lâu rồi không gặp.

Bất hạnh a, mình toi rồi, nhìn bốn vị mỹ nhân ba cao một thấp, Đương Ma đã biết kết quả rồi.

La Tân, Tam Lạp, C.

C.

Thái Toa.

La Tân dạy lịch sử thế giới, Tam Lạp dạy thực chiến, C.

C. dạy quyền thuật, Thái Toa dạy kiến thức khoa học.

Còn có Sa Chức dạy Đương Ma các môn tạp học như thiên văn địa lý, Địch Ny Toa dạy nấu ăn và việc nhà, Đỗ Lan phụ trách nghiên cứu năng lực của Đương Ma.

Về lý thuyết, Đương Ma bây giờ cũng được coi là một nhân tài cực kỳ xuất sắc trên Trái Đất, nhưng cậu lại cứ thích cuộc sống bình thường như hiện tại.

Cậu dường như đã biết rằng cứu giúp các cô gái trong Học Viện Đô Thị mới là số mệnh của mình, chứ không phải vì danh và lợi, tiền và quyền.

Bốn vị chị họ, các chị tìm em có việc gì không ạ.

Em họ Đương Ma của ta ơi, chúng ta đến Học Viện Đô Thị cũng mấy ngày rồi, em không đến thăm chúng ta, cũng không làm tròn bổn phận chủ nhà dẫn chúng ta tham quan nơi em ở, có phải là quá thất lễ rồi không.

La Tân nói.

Đương Ma thầm nghĩ xem ra mình không thoát được rồi, Các chị ơi, vậy để em dẫn các chị đi tham quan khắp nơi nhé.

Xem ra em vẫn còn chút lương tâm, đi thôi.

Hoàn toàn không có quyền làm chủ, cũng coi như là bất hạnh rồi.

Học Viện Đô Thị nằm ở Tokyo, chiếm một phần ba diện tích

Tokyo, có đội vũ trang cảnh bị riêng, tự trị cao độ, gần như là một quốc gia trong lòng Nhật Bản.

Khoa học kỹ thuật của Học Viện Đô Thị rất tiên tiến, khắp nơi có thể thấy robot hình tròn phụ trách cảnh báo và dọn dẹp.

Trên trời còn có phi thuyền phát sóng tin tức, trên quỹ đạo không gian có hai vệ tinh mang theo Thụ Trạng Đồ Thiết Kế Giả và vũ khí laser.

Có thể nói thực lực của Học Viện Đô Thị không hề thua kém một quốc gia.

Chỉ là dường như ngôi trường này lại ẩn giấu một âm mưu to lớn.

Tại quán kem bên đường, năm người vây quanh bàn tròn ăn món tráng miệng ngon lành, C.

C. lại đột nhiên đưa ra một thuyết âm mưu kinh người.

Đương Ma cười khổ, mấy người chị họ của mình, cậu rất hiểu.

Trong đó, vị chị họ có cái tên kỳ lạ này là tính tình cổ quái nhất, thích nhất là thuyết âm mưu, dường như cả thế giới chẳng qua chỉ là một bong bóng xà phòng được tạo thành từ những lời nói dối giả tạo, chỉ cần chạm nhẹ là vỡ tan.

Tóm lại là không cùng thế giới quan với mình.

Chị ơi, chị đừng nói những lời giật gân như vậy được không.

Đương Ma chịu thua.

Lẽ nào em không cảm thấy kỳ lạ, tại sao thành phố này lại không có người lớn sử dụng siêu năng lực.

Rõ ràng người lớn còn khao khát sức mạnh hơn bọn trẻ các em, nhưng lại không theo đuổi loại siêu năng lực này, em không thấy lạ sao.

Nhưng giáo viên và nghiên cứu viên của Học Viện Đô Thị đều là người lớn, nếu muốn có siêu năng lực thì họ hẳn là rất dễ dàng có được, chỉ là chúng ta không biết mà thôi.

Đương Ma nói.

Nhưng C.

C. không nghĩ vậy, từng lăn lộn trong thế giới loài người mấy trăm năm, tập tính của con người cô là người hiểu rõ nhất.

Con người, đặc biệt là người trưởng thành, có khao khát vô hạn đối với sức mạnh, nếu siêu năng lực ở ngay trước mắt, tuyệt đối không phải chỉ nghiên cứu là thỏa mãn được họ.

Người lớn không sử dụng siêu năng lực nhất định có nguyên nhân, hoặc là không thể, hoặc là siêu năng lực còn có khiếm khuyết.

Nếu là vì tuổi tác tăng lên mà không thể sử dụng siêu năng lực, thì những người lớn này nhất định đang ngày đêm nghiên cứu để người lớn có thể sử dụng siêu năng lực.

Nếu siêu năng lực có khiếm khuyết, người trưởng thành nhất định đang tìm mọi cách để hoàn thiện nó.

Tóm lại, những học sinh siêu năng lực này chỉ là vật thí nghiệm, điểm này là chắc chắn.

C. cười: Thành phố này có âm mưu là không sai đâu, có điều ta không có nghiên cứu gì về siêu năng lực, không biết bọn họ đang làm trò gì.

C. chị như vậy sẽ dọa Đương Ma sợ đấy.

Thái Toa nói, nhưng cô cũng không tiện biện giải gì, vì cô cũng có cảm giác như vậy.

Lâu dài đối phó với phần tử khủng bố, Thái Toa khi suy xét vấn đề rất toàn diện.

Nếu cô là thành viên của viện nghiên cứu, cũng nhất định sẽ đặt mục tiêu sở hữu siêu năng lực cho bản thân để tiến hành nghiên cứu.

Có lẽ vì Học Viện Đô Thị đã đưa những người lớn có siêu năng lực ra ngoài rồi.

Suy nghĩ của Tam Lạp là trực tiếp và đơn thuần nhất.

Em nói cũng có khả năng, nhưng người có siêu năng lực có thể sống một cách bình thường ở thế giới bên ngoài không.

La Tân tỏ vẻ hoài nghi, Hay là bị quân đội và các tổ chức đặc biệt của thế giới bên ngoài thu nhận, đây cũng là một ẩn số.

Theo quan điểm của chị, hẳn là tầng lớp thượng lưu của Học Viện Đô Thị cấm người lớn sở hữu siêu năng lực, đây là một thế giới quyền uy, người lớn khó kiểm soát hơn trẻ em nhiều.

Người lớn mắc hội chứng tuổi teen còn đáng sợ hơn cả hội chứng tuổi teen, phút chốc là báo thù xã hội.

Cho nên người lớn có siêu năng lực quả thực nguy hiểm hơn trẻ em.

Đương Ma cạn lời, cậu đột nhiên phát hiện Học Viện Đô Thị hóa ra lại là một nơi đầy rẫy những âm mưu chưa được giải đáp.

Các chị ơi, đừng phá hoại hình tượng của Học Viện Đô Thị trong lòng em nữa, Đương Ma thầm gào thét.

Đương Ma, sao cậu dám làm vậy.

Một giọng nói đầy ghen tuông vang lên từ sau lưng Đương Ma.

Đương Ma thầm kêu không ổn, bây giờ đã là hoàng hôn, mình quên mất ở nhà còn có một cái miệng đang chờ ăn cơm, Ấy, Nhân Đế Khắc Ti, sao cậu lại ra ngoài thế.

Tớ sắp chết đói rồi, còn cả Tư Phân Khắc Tư nữa.

Một con mèo con chui ra từ cổ áo của giáo hội di động.

Nhân Đế Khắc Ti không mặc nội y bên trong giáo hội di động, cho nên con mèo tam thể này thực ra đang áp vào làn da mịn màng của cô gái.

Chúng tớ đều sắp chết đói rồi, mà cậu lại đi cùng nhiều cô gái như vậy nói nói cười cười, a, còn gọi món kem mà Nhân Đế Khắc Ti thích nhất để ăn, Đương Ma, tớ hận cậu.

Nhân Đế Khắc Ti quay người định bỏ đi.

Đương Ma lập tức nhận được ánh mắt ghét bỏ của bốn vị chị họ, cảm thấy mình ngay lập tức được nâng cấp thành Trần Thế Mỹ bạc tình, Tây Môn Khánh phong lưu thành tính, trong nháy mắt từ người phàm sa ngã thành cặn bã, đến Diêm Vương cũng không thèm nhận mình.

Nhân Đế Khắc Ti, cầu xin cậu quay lại.

Nếu không nói rõ tớ hận cậu là tình huống gì, mình sẽ oan hơn cả Đậu Nga.

Được La Tân giáo dục, Đương Ma trích dẫn nhân vật điển cố của Việt Nam một cách rất trôi chảy.

Đương Ma kéo Nhân Đế Khắc Ti lại giải thích rất nhiều, bộ dạng khúm núm khiến đội hậu phương các chị họ lắc đầu liên tục.

Chương 734

Thính lực của họ kinh người đến mức nào, lời nói của Đương Ma và Nhân Đế Khắc Ti nghe không sót một chữ.

Sợ vợ, Đương Ma chắc chắn là sợ vợ.

Tam Lạp nói.

Giống hệt ba của chúng ta nhỉ.

La Tân lại cảm thấy như vậy mới tốt.

C. lắc đầu, không có chút khí phách đàn ông nào, thật uổng công mình dạy dỗ.

Như vậy sao có thể trở thành một vĩ nhân lưu danh sử sách, yêu cầu của C.

C. quả thực rất cao.

Còn Thái Toa chỉ cảm thấy cặp đôi này rất thú vị, rất xứng đôi.

Chỉ là khi cô gái tên Nhân Đế Khắc Ti này đến gần, dường như có thứ gì đó muốn tiến vào đầu cô, khiến Thái Toa rất bối rối.

Những lời đó giống như chú ngữ, lẽ nào đó chính là ma pháp của thế giới này.

Nhân Đế Khắc Ti và Thái Toa đã kết nối được với đường dây trời đất.

Một lúc lâu sau, Nhân Đế Khắc Ti mới được khuyên trở lại, cúi đầu, rõ ràng là biết bốn vị này là chị họ kính yêu của Đương Ma.

Nhân Đế Khắc Ti, nên nói thế nào.

Lúc này Đương Ma lại có chút khí phách.

Xin lỗi.

Không sao, Đương Ma có thể quen được một người bạn gái đáng yêu như em, là vận may của nó, sau này thằng em không nên thân của chúng ta giao cho em.

La Tân khách sáo nói.

Đâu có đâu có.

Đương Ma trơ mắt nhìn mình bị bán đi, cũng không thể nói gì, Tôi đi mua kem.

Đương Ma, tớ muốn phần lớn.

Nhân Đế Khắc Ti lấp lánh đôi mắt hình ngôi sao, nói đến đồ ăn, cơ thể cô liền hưng phấn.

Biết rồi, biết rồi.

Thế là trên bàn có năm vị nữ tú, khiến đám đông xung quanh phải ngoái nhìn, Đương Ma càng nhận được những ánh mắt ngưỡng mộ và ghen tị.

Kem, kem.

Nhân Đế Khắc Ti vui vẻ ngân nga một khúc hát, rõ ràng đồ ăn đã khiến tâm trạng cô quay ngoắt một trăm tám mươi độ.

Nhân Đế Khắc Ti, cô là pháp sư à.

Thái Toa tiếp nhận được rất nhiều kiến thức ma pháp trong đầu, nên không nhịn được hỏi.

Đúng vậy, tôi là mục lục ma đạo thư cấm di động của Giáo hội Ác cần thiết thuộc Thanh giáo Anh, Nhân Đế Khắc Ti.

Ngây thơ, Nhân Đế Khắc Ti cũng vừa gặp đã khai hết gốc gác của mình.

Có lẽ là vì thấy đối phương không có dao động ma pháp, hoặc đối phương là chị họ của Đương Ma, nên mới như vậy.

Người bình thường sẽ không tin vào ma pháp, còn chị họ của Đương Ma thì đáng tin cậy. 185.

Thái Toa thầm nghĩ trong đầu mình chính là nội dung của các cuốn ma đạo thư cấm rồi, nội dung của những cuốn sách này vô cùng kỳ quái, cũng không biết có dùng được không, Thái Toa vui mừng khôn xiết, bắt đầu vẽ một phù văn lên bàn.

Chỉ thấy trong khe hở giữa các tòa nhà cao tầng đan xen ở phía xa, mặt trời lặn đột nhiên biến thành một màu đỏ như máu.

Nhân Đế Khắc Ti không thể tin được nhìn vào phù văn của Thái Toa, đây không phải là phù văn bình thường, mà là một trong những áo nghĩa được ghi lại trên cuốn Chân Lý Chi Thư, cuốn sách uyên thâm nhất trong mười vạn ba ngàn cuốn ma đạo thư.

Khóa xích của cánh cổng dị giới, chỉ có chìa khóa chân lý mới có thể mở ra.

Nhân Đế Khắc Ti lẩm bẩm, Cự long, vực sâu, thiên sứ, sức mạnh tuyệt đối chi phối tam giới trời, đất, người, thể hiện hình thái của ánh sáng, bóng tối và bóng ảnh.

Chiếc bàn tròn biến thành một vòng xoáy hư không, khuấy động những xung động tinh thần.

Gầm.

Từ trong vòng xoáy truyền ra một tiếng gầm đáng sợ khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Cũng không biết có phải cố ý hay không, Thái Toa lại chọn đúng ma pháp triệu hồi nguy hiểm nhất để kiểm chứng.

Phù văn ma pháp này là một trong ba ma pháp triệu hồi lớn nhất, ma pháp triệu hồi đọa thiên sứ Lộ Tây Pháp Sadkiel Chariot.

Thấy chiếc bàn biến thành một lỗ sâu, mọi người đều giật nảy mình.

Đương Ma còn làm rơi cả cây kem trong tay xuống đất, đây là tình huống gì vậy.

A a, mọi người mau chạy đi.

Đương Ma vung tay, những người xung quanh mới như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, tứ tán bỏ chạy, la hét, hỗn loạn.

Đương Ma, cậu đến đúng lúc lắm, mau dùng tay phải của cậu phong ấn lối đi này lại.

Nhân Đế Khắc Ti hoảng hốt cực độ.

Đợi đã.

Lại là Tam Lạp ngăn Đương Ma lại, cô đã lâu không chiến đấu, cho nên muốn xem thử thứ được triệu hồi ra rốt cuộc là cái gì, coi như hoạt động sau bữa ăn cũng khá thích hợp.

Đương Ma khó xử, một bên là Nhân Đế Khắc Ti, một bên là chị họ, trong lúc cậu do dự, Lộ Tây Pháp đã giáng lâm.

Từ trong lỗ sâu hiện ra là hình bóng của một đứa trẻ bảy tám tuổi, không phân biệt nam nữ, đôi cánh màu đen như bầu trời sao, phản chiếu ánh hoàng hôn màu cam đỏ biến thành một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ.

Tóc của đứa trẻ lại là mái tóc bạc dài ngang vai, che đi đôi tai, ngũ quan tinh xảo linh lung, lông mày như nét mực vẽ.

Trên người quấn dải lụa đen, bắt đầu từ cổ, qua ngực, bụng, cuối cùng quấn quanh chân phải, không có giày.

Biểu cảm nửa tỉnh nửa mê, khiến người ta cảm thấy sâu không lường được.

Thiên sứ.

Đương Ma nhìn thấy người có cánh, bản năng nói ra hai từ.

Đọa thiên sứ Lộ Tây Pháp.

Nhân Đế Khắc Ti chỉ cảm thấy lạnh buốt, là một pháp sư, cô biết sự mạnh mẽ của đọa thiên sứ, mạnh hơn đại thiên sứ bình thường một trăm lần, hủy diệt một thành phố cũng chỉ trong chốc lát.

Thái Toa, em thật sự đã triệu hồi ra một thứ không tầm thường rồi.

Tam Lạp lấy ra cặp kính đo sức chiến đấu do Đỗ Lan chế tạo đặc biệt, Sức chiến đấu một vạn.

Một vạn sức chiến đấu đã ở cấp độ hủy diệt hành tinh rồi, quả thực có thể xưng bá Trái Đất.

Em cũng chỉ thử nghiệm nội dung mà em tiếp nhận được trong đầu thôi.

Thái Toa cũng không biết kết quả sẽ như vậy.

Có điều nhìn bốn cô gái đều không có biểu cảm kinh hãi, thì biết một vạn sức chiến đấu tuy cao, nhưng vẫn chưa đến mức khiến họ kinh ngạc.

La Tân còn bất lực nói: Ai trong các em muốn lên trước.

Là chị hai, khiêm nhường lễ tiết vẫn nên thể hiện ra.

C. và Thái Toa đều không thích chiến đấu, đương nhiên là chị rồi.

Tam Lạp hăm hở, đã đến lúc hoạt động gân cốt.

Đương Ma, chị họ của cậu không sao chứ.

Kẻ địch là Lộ Tây Pháp, một tồn tại tà ác nổi tiếng trong số các đọa thiên sứ, nhưng nhìn bốn cô gái kia căn bản không sợ, thậm chí còn muốn chiến đấu với Lộ Tây Pháp, họ điên rồi sao.

Đương Ma không bình luận gì, dù sao chuyện của các chị họ cũng không đến lượt cậu quản, Chúng ta đứng sang một bên là được rồi.

Ngay lúc này, Lộ Tây Pháp từ từ mở mắt, giọng nói già trẻ lẫn lộn vang lên: Phàm nhân, hãy hiến dâng linh hồn của các ngươi.

Cự long bóng tối thống trị nhân giới, vực sâu bóng tối chế ngự địa ngục, thiên sứ ánh sáng ngự trị trên thiên không.

Tam giới không can thiệp lẫn nhau, nhưng từ khi vực sâu dụ dỗ thiên sứ , thiên không và địa ngục đã không đội trời chung, và nhân giới trở thành chiến trường.

Ban đầu cự long là đồng minh của thiên sứ, nhưng cự long đã xem thường thực lực của vực sâu, sau khi cự long vẫn lạc, nhân giới liền là nhân giới của loài người.

Kể từ khi con người đầu tiên dùng linh hồn đổi lấy sức mạnh của vực sâu rồi quay lại chiến thắng vực sâu, loài người đã trở thành biểu tượng của kẻ phản bội trong tam giới.

Tuy loài người và thiên sứ đều là kẻ thù của vực sâu, nhưng thiên sứ lại coi loài người là lũ bỉ ổi vô sỉ.

Cả thiên sứ và vực sâu đều coi thường loài người.

Đây chính là dị giới, những người có chí lớn ở dị giới hiểu sâu sắc tầm quan trọng của sức mạnh, bèn gieo rắc ma pháp như hạt giống, hy vọng loài người ở các thế giới khác có thể dựa vào kiến thức ma pháp để giành được địa vị tốt hơn.

Trên đây là nội dung không chi tiết về nguồn gốc của ma pháp được ghi lại trong Chân Lý Ma Đạo Thư, trong đó ghi lại ba trận triệu hồi, có thể triệu hồi vực sâu, thiên sứ và long hồn.

Dị giới có tồn tại hay không vẫn còn cần nghiên cứu, dị giới có phải là quá khứ của thế giới này, tương lai của thế giới này, hay là thế giới trong gương của thế giới này, đều cần tìm thêm bằng chứng để khảo chứng.

Nhưng ma pháp có thể tạo ra những thứ kỳ lạ lại là sự thật.

Vị Lộ Tây Pháp trước mắt này chính là một loại vực sâu khác biệt, đọa thiên sứ thuộc về vực sâu.

Đối với những người tin vào ma pháp, sự tồn tại của thiên sứ hay ác ma luôn vô cùng vĩ đại.

Thiên sứ là sứ giả phụng sự thần, ác ma là tai ương mang đến ác mộng, cả hai đều là những tồn tại siêu việt hơn loài người.

Chương 735

Cho nên khi Nhân Đế Khắc Ti nhìn thấy Lộ Tây Pháp, cả người cô đều treo trên người Đương Ma.

Bầu trời hoàng hôn biến thành một tấm màn, vẽ lên đó những hình ảnh huyền ảo, đó là pháp trận cướp đoạt linh hồn con người của Lộ Tây Pháp.

So với những pháp sư loài người phá hoại mỹ quan đô thị, không biết cao hơn bao nhiêu lần.

Một là không ảnh hưởng đến mỹ quan đô thị, hai là không gây ô nhiễm môi trường, ba là không gây phiền phức cho người khác, đây mới là pháp sư chân chính.

Dải lụa đen quấn quanh người được dệt từ sự ngạo mạn, rất hợp với làn da trắng bệch của Lộ Tây Pháp, bây giờ dải lụa kêu vang, khiến người ta cảm giác trời đất này đang dần đi đến hủy diệt trong lúc dải lụa bay múa.

Chúng ta đều xong rồi.

Nhân Đế Khắc Ti bi quan nói, Lộ Tây Pháp là một tồn tại có danh có tính trong thần thoại, công khai phản kháng thần, quả thực chính là một đấu sĩ giai cấp của thời đại thần thoại.

Trong thần thoại, Lộ Tây Pháp vì không chịu quỳ lạy loài người do thần tạo ra để kế vị mà đã dẫn theo một phần ba thiên sứ phản kháng.

Tuy Lộ Tây Pháp không muốn thừa nhận một loài người xuất hiện sau mình, bản thân đã mang theo sự ngạo mạn và thiên kiến, nhưng việc kiên trì chủ trương của mình và công khai dám thách thức thần uy cũng là đáng ca đáng khóc.

Mặc dù kết quả là hắn từ trên trời rơi xuống chín ngày chín đêm, rơi vào lửa địa ngục, nhưng kinh nghiệm đấu tranh phản kháng của hắn quả thực xứng đáng là tiên khu của đấu sĩ giai cấp.

Lộ Tây Pháp sẽ lấy đi linh hồn của chúng ta.

Nhân Đế Khắc Ti kinh hãi kêu lên, bây giờ người duy nhất cô có thể dựa vào chỉ có Đương Ma.

Ở khu Ba Trạch xa xôi, Sử Đề Nhĩ đang dọn dẹp hiện trường chết lặng nhìn pháp trận bao trùm cả Học Viện Đô Thị trên bầu trời, Đây là phù văn của đọa thiên sứ Lộ Tây Pháp.

Tại sao lại có đọa thiên sứ.

Triệu hồi đọa thiên sứ đáng lẽ phải là dị giáo đồ hiến tế sinh mệnh mới có thể thành công, dùng máu tươi của sự ngạo mạn làm mồi dẫn, ba trăm dị giáo đồ không ngừng ngâm xướng chín ngày chín đêm mới thành công.

Trong lịch sử ma pháp, chưa từng có ai triệu hồi thành công, khó hơn triệu hồi thiên sứ rất nhiều.

Muốn chiến đấu với Lộ Tây Pháp, ma pháp cấp đại thiên sứ đã vô dụng rồi, rốt cuộc là ai mà có thể triệu hồi Lộ Tây Pháp ra ở Học Viện Đô Thị.

Sử Đề Nhĩ nghĩ nát óc cũng không ra trong giới ma pháp còn có năng nhân như vậy, Hội trưởng học viện bây giờ nhất định rất tức giận.

Nào chỉ tức giận, sắp tức đến nổ tung rồi, hành vi khiêu khích trắng trợn như vậy của giới ma pháp, sao có thể không tức giận.

Toàn bộ nhân viên bộ phận cảnh bị xuất động, từng đội người lớn được vũ trang đến tận răng nhanh chóng sơ tán đám đông, bao vây Lộ Tây Pháp, nhưng điều này không có bất kỳ tác dụng nào, vì pháp trận sắp hoàn thành, đến lúc đó mỗi một người trong Học Viện Đô Thị đều sẽ trở thành một phần của pháp trận, cung cấp năng lượng cho pháp trận.

Còn Tam Lạp tuy tự mình xung phong nhưng vẫn chưa ra tay, cô chính là đang đợi Lộ Tây Pháp hoàn thành ma pháp.

Cũng chỉ có thể trách Đỗ Lan, để Tam Lạp lớn lên ở Hollywood, để Tam Lạp tiếp nhận quá nhiều ảnh hưởng tư tưởng của Mỹ.

Tính cách của La Tân đã định hình trong thế giới hải tặc, là một ngự tỷ chỉ tin tưởng người nhà.

Còn Tam Lạp sau khi cha mẹ bị sát hại đã lập tức được Đỗ Lan và Địch Ny Toa chăm sóc, khiếm khuyết trong tính cách không hề mở rộng, sau đó lại không trải qua cảnh đồng đội bị ngược đãi, gần như là một đường hack game nghiền ép người khổng lồ, sau đó lại đến thế giới vô hạn, ở Hollywood học tập, kết bạn như người bình thường, tiếp nhận quá nhiều tư tưởng của Mỹ.

Còn C.

C. và Thái Toa khi gặp gia đình Đỗ Lan đều đã trải qua rất nhiều chuyện, cho nên đều phán đoán sự vật theo tính cách vốn có của mình.

Chỉ có Tam Lạp không giống như trong nguyên tác, mọi việc đều ưu tiên Eren, mà là thích tìm chết, nói cách khác là giàu tinh thần mạo hiểm.

Thời gian ngừng lại, rõ ràng đã đến lúc trời tối, nhưng mặt trời lặn vẫn còn ở phía tây, không thấy di chuyển.

Có người cảm thấy không khỏe, không khí ngột ngạt lan ra khắp thành phố, đây là điềm báo linh hồn lìa khỏi xác.

Người bình thường căn bản không có năng lực chống cự, mà sáu phần mười Học Viện Đô Thị này đều là người bình thường.

Pháp trận trên trời tỏa sáng rực rỡ, hai mắt Lộ Tây Pháp bắn ra hai luồng sáng trắng ngút trời, đôi cánh đen nhẹ nhàng vẫy một cái, từ trên pháp trận rơi xuống những chiếc lông vũ đen.

Những điểm đen của lông vũ rơi xuống các tòa nhà, từ từ ăn mòn.

Rơi xuống thực vật, nhanh chóng khô héo, rơi xuống người, cơ thể người lập tức phân giải thành nhiều lông vũ đen hơn.

Truyền thuyết phiên bản Thăng Long nói rằng hình dạng của Lộ Tây Pháp không phải như vậy, thần nhân vì không nỡ nhìn thấy tác phẩm hoàn mỹ nhất của mình bị vấy bẩn, nên đã cho phép hắn có thể phát sáng ở vực sâu.

Nhân Đế Khắc Ti đã làm tròn trách nhiệm của một mục lục ma đạo thư cấm, kể ra lịch sử của ma pháp này, Nhưng Lộ Tây Pháp đã từ chối lòng nhân từ của thần nhân, dùng lông vũ đen đặc hữu của vực sâu nhuộm đen đôi cánh của mình.

Chiếc lông vũ đen này chính là vũ của vực sâu, chứa đầy năng lượng tử vong, bất kỳ sinh mệnh nào cũng sẽ bị nuốt chửng.

Thành phố này xong rồi.

Học Viện Đô Thị xong rồi.

Hầu như tất cả các pháp sư nằm vùng đều có cảm giác như vậy, họ bắt đầu chuẩn bị rút lui.

Nhưng vẫn còn người không thể đi, các chiến sĩ của bộ phận cảnh bị xông lên, dùng đạn tuyên bố quyết tâm của họ, cho dù là đối mặt với tồn tại trong thần thoại, những người tin vào khoa học này cũng sẽ không run sợ.

Đoàng đoàng đạn bay về phía Lộ Tây Pháp, nhưng không thể trúng được một phân nào.

Lại thấy Lộ Tây Pháp nhỏ bé nhẹ nhàng vung tay, không khí như một cơ quan kéo dài ra từ đọa thiên sứ, điều khiển tự nhiên cuốn các nhân viên cảnh bị lên trời, xe bọc thép phía sau họ cũng không thể may mắn thoát khỏi bị gió cuốn ngã.

Không hổ là có một vạn sức chiến đấu.

Tam Lạp nói, cũng gần đến lúc ra tay rồi, Mọi người tránh ra.

Tránh ra, đừng cản Tam Lạp nổi điên.

Tam Lạp đã trưởng thành, ngoại hình duy trì tuổi mười tám vĩnh viễn, vóc dáng không cao ráo như La Tân và Linh Địch Ny Toa, vì có huyết thống Đông Dương nên chỉ cao một mét bảy.

Chỉ thấy cô xoa hai tay vài cái, nhanh chóng kết ấn.

Chakra Cửu Vĩ vận chuyển, vừa giơ tay đã là Vĩ Thú Pháo.

Tam Lạp và Cửu Vĩ sớm đã rất thân thuộc, vận dụng chakra Cửu Vĩ không có bất kỳ gánh nặng nào, cho nên bây giờ Tam Lạp chính là một con vĩ thú hình người.

Nhưng sức chiến đấu của Lộ Tây Pháp dù sao cũng có một vạn, một quả Vĩ Thú Pháo bình thường hoàn toàn có thể đỡ được, hơn nữa bây giờ cả Học Viện Đô Thị này đều đã thuộc sở hữu của Lộ Tây Pháp, không gian và thời gian ở đây hoàn toàn bị hắn chi phối, Vĩ Thú Pháo xuyên qua cơ thể đọa thiên sứ, đánh gãy một tòa nhà rồi biến mất.

Chị Tam Lạp, đừng coi thường, đọa thiên sứ này tuy sức chiến đấu không cao, nhưng ma pháp kỳ quái thì không ít.

Thái Toa nhắc nhở, Bây giờ pháp trận đã hoàn thành, quy luật của khu vực này đã bị Lộ Tây Pháp nắm giữ rồi.

Như vậy mới thú vị.

Tam Lạp càng đánh càng hăng, chiến ý đang nồng.

Trong lâu đài trên trời, Địch Ny Toa vừa mới thay đổi thể chất cho Cơ Thần, nào ngờ con gái của mình lại gây ra động tĩnh lớn như vậy, nhìn Đỗ Lan đang đứng bên cạnh xem náo nhiệt, cô rất bất mãn, Anh cứ cưng chiều chúng nó như vậy, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

Địch Ny Toa không phải là không nỡ nhìn thấy người vô tội chết đi, chỉ là cảm thấy con gái của mình không thể quậy phá như vậy, nếu gặp phải nhân vật thực sự lợi hại, không chừng chúng sẽ bị thương.

Mặc dù loại nhân vật lợi hại này, Địch Ny Toa cũng chỉ mới gặp hai người, Thần Hủy Diệt và Chủ Thần.

Không sao, không phải anh vẫn luôn theo dõi sao.

Đỗ Lan đương nhiên sẽ không để các con gái xảy ra chuyện, hơn nữa trong năm đứa con gái cũng chỉ có Tam Lạp là nghịch ngợm nhất, bốn đứa còn lại không đến mức như vậy.

Lại là Tam Lạp.

Địch Ny Toa đều đã đoán được, lắc đầu, thật không bớt lo, giống như một thằng con trai giả.

Cảm ứng một chút, bốn đứa con gái của mình đều đang ở xung quanh Lộ Tây Pháp, con gái lớn lại ở chỗ kuyomi Komoe.

Có lẽ là đồng bệnh tương liên, sau khi Sa Chức đến Học Viện Đô Thị thì về cơ bản sống ở chỗ cô giáo Komoe, tiện thể bảo vệ an toàn cho cô.

Bây giờ Học Viện Đô Thị đang đi đến hồi kết trong cơn mưa đen, Tam Lạp tuy xông lên khiêu chiến, nhưng phát hiện một vạn sức chiến đấu này không hề đơn giản.

Quả nhiên là tồn tại phản kháng thần trong thần thoại, ngoài một vạn sức chiến đấu ra, còn có ma pháp uyên thâm khó hiểu hơn, khiến Tam Lạp nhất thời không tìm được cách tấn công.

La Tân lắc đầu liên tục, là chị hai trong nhà, tính cách cũng trầm ổn nhất, cô đã nghĩ ra cách đối phó với kẻ địch, chỉ là Tam Lạp sẽ không chịu nghe lời nhắc nhở, cho nên chỉ có thể đứng nhìn.

Các tòa nhà dần dần biến mất, cánh quạt của máy phát điện gió chảy nước đen cũng đang thu nhỏ lại, còn có robot hình trụ đang chạy loạn trong thành phố, tất cả những thứ chúng tiếp xúc đều bị bóng tối nuốt chửng.

Mọi người trốn trong các tòa nhà, tuy tránh được sự tấn công của mưa đen, nhưng ma pháp hấp thụ linh hồn vẫn đang vận hành, ngày càng có nhiều người ngã xuống, đầu tiên là người bình thường sau đó là người có siêu năng lực.

Đương Ma.

Nhân Đế Khắc Ti cũng sắp ngủ gật rồi.

Đương Ma ôm Nhân Đế Khắc Ti liên tục né tránh nước đen, bây giờ thấy Nhân Đế Khắc Ti sắp không xong, vội vàng né vào dưới trạm xe buýt bên cạnh, dùng tay phải vuốt trán Nhân Đế Khắc Ti.

Cậu không biết tay phải của mình có tác dụng không, nhưng cũng phải thử.

Sự thật chứng minh tay của Thượng Điều Đương Ma quả nhiên rất lợi hại, cho dù là hiệu quả của ma pháp thần thoại cũng có thể xóa bỏ, cho nên linh hồn của Nhân Đế Khắc Ti dần dần quay trở lại.

Học Viện Đô Thị có hai vệ tinh nhân tạo của riêng mình, một quả tên là Chức Nữ Tinh Nhất Hào, một quả tên là Ngưu Lang Tinh Nhị Hào.

Vệ tinh Chức Nữ ngụy trang thành vệ tinh khí tượng, mang theo siêu máy tính Thụ Trạng Đồ Thiết Kế Giả, dùng để tính toán các loại dữ liệu của người có siêu năng lực.

Còn Ngưu Lang Tinh là pháo vệ tinh do Học Viện Đô Thị nghiên cứu, chỉ là chưa hoàn thành nên chưa thể sử dụng.

Bây giờ hội đồng quản trị học viện chuẩn bị xuất động Ngưu Lang Tinh Nhị Hào để tấn công Lộ Tây Pháp.

Trong tình huống này, các gián điệp của giới ma pháp còn khó tự bảo vệ mình, không hy vọng họ có thể ra tay giúp đỡ, chỉ có thể dựa vào chính Học Viện Đô Thị.

Chương 736

Nhưng bất kể là ai đã triệu hồi Lộ Tây Pháp, hành vi này tương đương với tuyên chiến.

Đợi đến khi kết thúc, giới khoa học và giới ma pháp tuyệt đối không đội trời chung.

Lộ Tây Pháp, vũ khí hủy diệt hàng loạt này, đang tùy ý tàn sát, Học Viện Đô Thị cũng không thể không tung ra con bài tẩy.

Nhưng một lượng lớn dữ liệu không ngừng đổ về Thụ Trạng Đồ Thiết Kế Giả, khiến hội trưởng học viện cảm thấy rất vui, không hổ là tồn tại trong thần thoại, mới có thể sản sinh ra nhiều luồng dữ liệu như vậy.

Mục tiêu cuối cùng của rất nhiều nhà khoa học chính là siêu năng lực tuyệt đối, chính là lấy thân thể phàm nhân đạt đến lãnh địa của thần.

Một đọa thiên sứ không phải thần đã lợi hại như vậy, thần thì mạnh đến mức nào.

Vẫn là hoàng hôn, thời gian của Học Viện Đô Thị đã bị cố định.

Trận chiến này lại kéo dài lâu như vậy, gây ra tổn thất như thế, Tam Lạp quả nhiên còn quá trẻ.

Đỗ Lan xem mà lắc đầu, nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tam Lạp, C.

C.

Thái Toa đều không trải qua trận chiến nào, không giống như Đỗ Lan, Địch Ny Toa, Sa Chức đã được rèn luyện trong thế giới Dragon Ball, cũng không giống như La Tân đã thấy qua đủ loại năng lực trái ác quỷ kỳ quái.

Tam Lạp cũng chỉ từng bắt nạt người khổng lồ trong thế giới người khổng lồ mà thôi, kinh nghiệm không đủ đã dẫn đến sự sụp đổ của Học Viện Đô Thị.

Nhưng Tam Lạp sẽ không từ bỏ, bây giờ cô cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, vẫn chưa có kẻ địch nào có thể sống sót dưới Vĩ Thú Pháo của mình, nếu Vĩ Thú Pháo không được, thì tung ra các chiêu thức khác, thử từng cái một không tin là không được.

Phải hành động nhanh lên.

Tam Lạp nhìn mặt đất đã bị mưa đen bao phủ, biết rằng nếu mình không tung ra bản lĩnh thật sự, Học Viện Đô Thị sẽ bị hủy diệt, Cửu Vĩ toàn lực.

Vừa nói, hai mắt biến thành màu vàng kim.

Đây chính là biểu hiện khi Tam Lạp khởi động toàn bộ sức mạnh của Cửu Vĩ, Loa Toàn Cửu Vĩ Pháo.

Hai tay kết ấn, hư không bên cạnh Tam Lạp bắn ra chín luồng sáng vàng, sau đó xoắn lại trước người cô thành một cột sáng xoay tròn khổng lồ chiếu sáng xung quanh, Đương Ma chỉ cảm thấy mắt mình bị lựu đạn choáng làm cho lóa đi, nước mắt không tự chủ được chảy xuống.

Đây là thực lực của chị họ mình sao.

Đương Ma trước đây chưa bao giờ thấy Tam Lạp toàn lực, cậu cố nén sự khó chịu ở mắt, nheo mắt nhìn qua.

Tuy không rõ, nhưng mưa đen lại bị bốc hơi hoàn toàn, loại công kích này quả thực quá đáng sợ.

Tương đương với chín quả Vĩ Thú Pháo mạnh mẽ mang theo uy lực của Rasengan, và hợp chín làm một cuối cùng trở thành một siêu Vĩ Thú Pháo, uy lực tăng gấp trăm lần.

Ngay cả Lộ Tây Pháp cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, đây không phải là sức mạnh của phàm nhân.

Lộ Tây Pháp muốn lặp lại chiêu cũ, lợi dụng ma pháp dị không gian để né tránh công kích nhưng lại phát hiện năng lượng khổng lồ thậm chí còn gây nhiễu loạn không gian.

Chỉ có thể di chuyển, Lộ Tây Pháp di chuyển, nhưng đã không kịp nữa.

Một sức hạ mười khôn, chân lý bất biến.

Lần này Tam Lạp phát huy đầy đủ sức chiến đấu, áp đảo Lộ Tây Pháp.

Lộ Tây Pháp né được, nhưng một bên cánh lại bị cuốn vào siêu Vĩ Thú Pháo không thể may mắn thoát khỏi.

Pháp trận trên trời cũng bị uy lực khổng lồ phá hủy, một đòn này Tam Lạp không hề nương tay.

Thật là thủ đoạn dã man, đối với công kích như vậy của Tam Lạp, Sa Chức bình luận như thế.

Nếu là cô ra tay, nhất định sẽ không có động tĩnh như vậy.

Đáng tiếc Sa Chức căn bản không có ý định ra tay.

Đây không phải là sức mạnh mà phàm nhân nên có, rõ ràng Lộ Tây Pháp không dựa vào cánh để bay, cho dù thiếu một bên cánh vẫn lơ lửng giữa không trung, cúi đầu nhìn xuống chúng sinh, sự ngạo mạn bẩm sinh khiến hắn không muốn hòa lẫn với phàm nhân.

Nhóc con thế nào, ha, biết sự lợi hại của ta rồi chứ.

Tam Lạp rất đắc ý.

Nhưng đây chỉ là một giai đoạn của trận chiến, trận chiến còn lâu mới kết thúc.

Pháp trận trên trời bị phá hủy, mưa đen dừng lại, người cũng ngừng chết.

Nhưng Lộ Tây Pháp vẫn đang ngâm xướng, dải lụa đen trên người từ từ trôi chảy, độ dài của dải lụa này là không xác định, muốn dài thì dài muốn ngắn thì ngắn.

Dải lụa đen trở nên rất dài, dần dần từ vai Lộ Tây Pháp quấn quanh cánh tay phải không ngừng tiến về phía trước, cuối cùng cuộn thành một cây côn dài trong lòng bàn tay.

Lẽ nào Lộ Tây Pháp cũng học qua côn pháp, đương nhiên không phải, chỉ nghe Lộ Tây Pháp ngâm xướng ngày càng vang dội:.

Uống máu thiên sứ, chém đầu kẻ địch, kiếm đoạn tình xưa, ta tên là Lộ Tây Pháp, kiếm tên Phệ Thiên Sứ Kiếm.

Một thanh đại kiếm dài hơn cả chiều cao của Lộ Tây Pháp xuất hiện trong tay đọa thiên sứ, chiều cao của Lộ Tây Pháp ước chừng một mét tư, nhưng thanh kiếm đó ít nhất cũng phải một mét tám.

Phệ Thiên Sứ Kiếm, khi xưa Lộ Tây Pháp phản kháng thần uy, chính là dùng thanh kiếm này chiến đấu với các loại thiên sứ, số thiên sứ chết dưới thanh kiếm này không đếm xuể, do đó mà có tên.

Lộ Tây Pháp vung kiếm, một kiếm đoạn sơn hà, con sông trên đường phố xa xa bị một kiếm chém thành hai đoạn, nửa thành phố đều bị cắt ra một vết rách.

Khiến người ta trố mắt, kinh hồn bạt vía.

Tam Lạp, sức chiến đấu của Lộ Tây Pháp đang tăng lên.

La Tân hét lên, Trước khi hắn hủy diệt thành phố này, mau giải quyết trận đấu đi.

Phệ Thiên Sứ Kiếm, tích trữ sức mạnh của vô số thiên sứ, khi Lộ Tây Pháp triệu hồi Phệ Thiên Sứ Kiếm, thực lực sẽ vô hạn tiếp cận thần.

Nhân Đế Khắc Ti yếu ớt nói.

Vô hạn tiếp cận thần sao.

Đương Ma không biết thực lực của thần, chỉ nhìn Lộ Tây Pháp cầm kiếm đã cảm thấy rất đáng sợ rồi.

Cho dù sử dụng Bắc Đẩu Thần Quyền hai trăm sức chiến đấu của mình, cũng không thể chống lại được kiếm khí sắc bén như vậy.

Quả nhiên mình là bất hạnh, còn chưa gặp được thiên sứ đã gặp phải đọa thiên sứ tính tình không tốt.

Không nói một lời đã lập tức khai chiến, căn bản không có đạo lý để nói.

Đương Ma bây giờ chỉ cố gắng bảo vệ Nhân Đế Khắc Ti đã rất vất vả, sức lực còn lại chỉ có thể thầm cầu nguyện và chửi thề trong lòng.

Đỗ Lan thở dài một hơi, dù vậy Lộ Tây Pháp cũng không phải là đối thủ của con gái mình.

Có lúc hắn nghĩ, mình đã trải qua nhiều thế giới như vậy, thực ra vẫn có tiếc nuối.

Ví dụ như lúc ở thế giới Conan, không mở một lớp đào tạo cho nạn nhân, dạy các loại thông điệp tử vong, làm thế nào để nhanh chóng để lại thông điệp tử vong mà không bị hung thủ phát hiện, chỉ là lúc đó mọi người đều không cảm thấy mình sẽ bị giết, cho nên lớp đào tạo không mở được, thực sự là một tiếc nuối lớn.

Lại ví dụ như ở thế giới Dragon Ball, mình không hợp thể với Tôn Ngộ Không, hợp thể với nhân vật chính có lẽ còn có thể lĩnh ngộ được một số thứ đặc biệt, cũng là một tiếc nuối.

Những tiếc nuối này, sau khi rời đi thì không có cơ hội thực hiện nữa.

Nhưng cùng với việc con gái ngày càng nhiều, Đỗ Lan cũng rất thích xem các con gái quậy phá, mình không mấy khi ra tay.

Nhưng bây giờ hắn cũng dần dần phát hiện nếu chỉ nhìn các con gái quậy phá, hắn sẽ để lại tiếc nuối.

Cho nên có một số việc vẫn phải tự mình làm, dù sao Lộ Tây Pháp cũng không phải là đối thủ của con gái, Đỗ Lan liền đi làm việc của mình.

Địch Ny Toa, em trông chừng bọn trẻ, đây là gậy xóa trí nhớ công suất lớn, còn có Long Châu anh đã lưu lại.

Lát nữa em dùng Long Châu hồi sinh người, sau đó dùng Long Châu sửa lại thành phố, rồi.

Đỗ Lan còn chưa nói xong, một luồng sáng khổng lồ từ trên trời rơi xuống, bao trùm Lộ Tây Pháp và mọi thứ trong phạm vi vài trăm mét xung quanh, tất cả mọi thứ đều bị luồng sáng bốc hơi hủy diệt.

Đương nhiên có con gái của Đỗ Lan ở đây, Đương Ma và Nhân Đế Khắc Ti sẽ không gặp nguy hiểm, La Tân dẫn hai người né tránh đòn tấn công từ trên trời trong gang tấc.

Này này, tổn thất do đòn tấn công này gây ra còn lớn hơn trước đó nữa đấy.

Đỗ Lan đã cạn lời.

Địch Ny Toa cũng lắc đầu, tỏ vẻ đòn tấn công này của Học Viện

Đô Thị quả thực là thừa thãi.

Lại không nghĩ rằng hội trưởng học viện của Học Viện Đô Thị làm sao biết được Lộ Tây Pháp sẽ bị con gái nhà Đỗ Lan đánh bại.

Đỗ Lan tiếp tục dặn dò: Hồi sinh, sửa chữa, cuối cùng dọn dẹp tài liệu trong cơ sở dữ liệu của Học Viện Đô Thị, còn trí nhớ của người dân thì dùng gậy xóa trí nhớ xóa đi là được.

Địch Ny Toa gật đầu, cô còn muốn tiếp tục xem con gái đánh nhau.

Sau đó cô có thể lập kế hoạch huấn luyện, để con gái trở nên mạnh hơn.

Còn Đỗ Lan thì đã tìm thấy hơn một vạn Ngự Phản Muội Muội.

Đỗ Lan đã tính toán, nếu sử dụng hợp thể thuật, cần một vạn sáu nghìn ba trăm tám mươi bốn người, mới có thể hợp thể họ thành một Ngự Phản Muội Muội duy nhất.

Chương 737

Vì hợp thể vũ trong Dragon Ball yêu cầu thực lực hai bên phải tương đương.

Cho nên phải hợp thể hai người một, sau đó Ngự Phản Muội Muội đã hợp thể một lần lại hợp thể hai người một, mà không thể hợp thể muội muội chưa hợp thể với muội muội đã hợp thể.

Nói cách khác, số lượng phải là bội số của hai.

Một vạn sáu nghìn ba trăm tám mươi bốn, hoặc tám nghìn một trăm chín mươi hai.

Bây giờ lại thừa ba nghìn hoặc thiếu năm nghìn, đây là một vấn đề.

Nếu Ngự Phản Muội Muội có gen của người Namek, hợp thể sẽ không phiền phức như vậy.

Đỗ Lan suy nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định thà thừa chứ không thiếu, thế là hắn lại nhân bản thêm hơn năm nghìn Ngự Phản Muội Muội, sau đó dạy họ nhảy hợp thể vũ.

Đợi đến khi chỉ còn lại hai muội muội, cho họ hợp thể bằng khuyên tai, như vậy sau này sẽ chỉ có một Ngự Phản Muội Muội, mang đi cũng tiện hơn nhiều, Đỗ Lan cũng không thực sự muốn lập quân đoàn Ngự Phản Muội Muội, một người là đủ rồi.

Một vạn sáu nghìn ba trăm tám mươi bốn người hợp thể thành một, hãy cho Đỗ Lan một like vì sự thông minh này.

Học Viện Đô Thị loạn như vậy, không ai để ý đến hành động của Đỗ Lan, cũng không ai phát hiện trước mặt hắn có vô số Ngự Phản Muội Muội đang nhảy một điệu nhảy kỳ lạ, và số lượng ngày càng ít

đi.

Thật hùng vĩ, Đỗ Lan tặc lưỡi, quả nhiên mỗi thế giới đều có bất ngờ.

Hợp thể, hợp thể, cuối cùng chỉ còn lại hai Ngự Phản Muội Muội nhìn nhau, Ngự Phản Muội Muội nghi hoặc nói điệu nhảy kỳ lạ khiến số lượng Ngự Phản Muội Muội giảm đi, Ngự Phản Muội Muội không thể hiểu được.

Nói chuyện đều phải kèm theo biểu cảm và tình cảm, đó là vì người nhân bản vẫn chưa học được cảm xúc, chỉ là chương trình máy móc.

Chương trình máy móc suy luận logic ra một câu nói nào đó nên có biểu cảm gì, ngữ khí gì, liền trực tiếp thêm vào trước câu nói, sau đó do Ngự Phản Muội Muội nói ra, chứ không phải dung nhập vào câu nói, dung hội quán thông.

Cách nói chuyện của cô sau này sẽ sửa lại, bây giờ đeo khuyên tai này vào tai phải, muội muội kia đeo khuyên tai này vào tai trái.

Đỗ Lan lần lượt đưa ra hai chiếc khuyên tai, hai vị Ngự Phản Muội Muội không nói hai lời đã đeo khuyên tai vào.

Khuyên tai vừa đeo vào, hai Ngự Phản Muội Muội giống như hai miếng nam châm khác cực hút nhau, không tự chủ được mà tiến lại gần, cuối cùng hợp hai làm một trong ánh sáng.

Đại công cáo thành, Sau này cô chính là Ngự Phản Muội Muội duy nhất, phải đổi cho cô một cái tên, cứ gọi là Bì Tạp Khâu đi.

Đương nhiên là nói đùa, chỉ là để giải tỏa oán niệm bị Ngự Phản Mỹ Cầm phớt lờ.

Tam Lạp tự hào về cận chiến, tiếng nổ siêu thanh của những cú đấm nhanh tựa như tiếng trống trận đông vang dội khắp thành phố

Học Viện.

Nhìn từ xa, những tòa nhà cao tầng trong thành phố cứ lần lượt thấp dần đi.

Rõ ràng Tam Lạp rất tận hưởng trận chiến, đặc biệt là kiểu chiến đấu dùng nắm đấm này.

Những người dân gan dạ bước ra khỏi chỗ nấp, ngẩng đầu lên nhưng chỉ thấy mây bay, thỉnh thoảng cửa kính của tòa nhà gần đó bị sóng âm chấn vỡ loảng xoảng rơi xuống đất, khiến người ta sợ hãi kinh hồn.

Nhìn đồng hồ, đã là mười giờ tối, nhưng hoàng hôn vẫn còn treo trên bầu trời.

Họ không biết khi nào buổi hoàng hôn đáng sợ này mới kết thúc.

Hiện tại, Lucifer có sức chiến đấu năm trăm ngàn, chỉ cần vung tay là có thể lật tung cả thành phố Học Viện.

Nhưng hắn đã bị Tam Lạp toàn lực ngăn cản, sức chiến đấu của Tam Lạp cũng không ngừng tăng lên.

May mắn là Tam Lạp đã khống chế chiến trường trên không, nếu không thành phố này đã sớm biến thành đống đổ nát.

Càng bay càng cao, Tam Lạp nhìn thấy vệ tinh của thành phố Học Viện, cũng biết rằng hoàng hôn treo trên trời chỉ là một ảo ảnh.

Bầu trời thật sự đã là đêm đen, chiến trường ngày càng cao, lên đến tận giới hạn của tầng khí quyển.

Chị Tam Lạp không sao chứ.

Thái Toa dẫm lên đống đổ nát, ngẩng đầu nhưng không thấy gì, không khỏi lo lắng.

Tam Lạp chưa đến mức bại trận dễ dàng như vậy đâu, cô ấy còn tuyệt chiêu chưa dùng.

La Tân nói, trận chiến kịch liệt đến mức này cũng ngoài dự liệu của cô, Lucifer không hổ là đọa thiên sứ khét tiếng, thực lực quả thật đáng gờm.

Tại ranh giới vũ trụ, Tam Lạp ở dưới, Lucifer ở trên, điều này đã cho Tam Lạp cơ hội, cô có thể tấn công mà không cần kiêng dè, Cửu Vĩ Trùng Kích Ba.

Tay trái nắm chặt cổ tay phải, lòng bàn tay phải nén toàn bộ năng lượng.

Chiêu Cửu Vĩ Trùng Kích Ba này là chiêu thức do Tam Lạp tự sáng tạo phỏng theo Quy Phái Khí Công.

Chakra màu đỏ biến thành màu xanh lam, đó là dấu hiệu của việc bị nén đến cực hạn.

Cửu Vĩ Trùng Kích Ba.

Nhanh, còn nhanh hơn cả ánh sáng, giống như dịch chuyển tức thời, quả cầu năng lượng từ lòng bàn tay phải phóng ra, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Lucifer.

Nhưng tốc độ của Lucifer cũng không chậm, tuy không kịp né, nhưng cũng vội vàng dùng thanh Phệ Thiên Sứ Kiếm chắn trước ngực.

A.

Quả cầu ánh sáng lao tới, gần như không bị cản lại, xuyên qua lồng ngực Lucifer, rồi tiếp tục bay vào vũ trụ.

Lucifer không thể tin mình lại bị một phàm nhân đánh bại, không phải do hắn quá yếu mà là thế giới thay đổi quá nhanh.

Trên đời lại có phàm nhân mạnh mẽ đến vậy, khiến Lucifer không thể lường trước.

Cửu Vĩ Trùng Kích Ba đã giáng cho hắn một đòn chí mạng, Lucifer từ từ nhắm mắt lại, rồi cơ thể hóa thành những chiếc lông vũ màu đen bay lả tả xuống dưới.

Hoàng hôn giả tạo trên bầu trời biến mất, các vì sao đột ngột xuất hiện, loài người bỗng nhận ra Trái Đất mà họ đang ở cũng chỉ là một trong hàng tỷ vì sao, dù họ đã nắm vững khoa học, nhưng con người vẫn nhỏ bé như xưa.

Đến nỗi bây giờ họ vẫn không biết rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, thành phố Học Viện rốt cuộc đã bị cái gì tấn công.

Chỉ có những thi thể nằm la liệt xung quanh, cho họ biết tất cả không phải là mơ.

Trong vũ trụ, họ không phải là nhân vật chính.

Nhân Đế Khắc Ti không sao rồi, Lucifer bị đánh bại rồi.

Đương Ma an ủi.

Nhân Đế Khắc Ti quả thực không còn cảm nhận được dao động ma pháp nữa, nhưng cô vẫn không khá hơn, vì bụng quá đói, toàn thân không còn chút sức lực, chỉ nhìn Đương Ma, vẻ mặt như sắp chết đến nơi khiến Đương Ma lo lắng không thôi.

Nhân Đế Khắc Ti, em đừng đi, cố lên.

La Tân không nhìn nổi nữa: Bạn gái nhỏ của cậu đói quá thôi, mau tìm gì cho cô ấy ăn đi, không thì cô ấy chết thật đấy.

Lúc này Đương Ma cũng nghe thấy tiếng ọe ọe từ bụng Nhân Đế Khắc Ti.

Ở một bên khác, Sa Chức đưa cho cô giáo Tiểu Manh một cặp kính râm: Đeo vào đi.

Bây giờ là buổi tối mà.

Đồng hồ sinh học của Tiểu Manh báo cho cô biết bây giờ không cần đeo kính râm.

Sa Chức cũng không nói nhiều, tự tay đeo cho Tiểu Manh, Tiểu Manh giống như em gái của cô, về vóc dáng là giống nhất.

Sau khi hoàn thành tất cả, ánh sáng từ cây gậy xóa trí nhớ chiếu sáng toàn bộ thành phố Học Viện, khiến mọi người đều trở nên ngơ ngác.

Sau đó Địch Ny Toa nhân cơ hội triệu hồi Thần Long, sửa chữa thành phố Học Viện, hồi sinh những người dân bị Lucifer hút mất linh hồn.

Mọi việc hoàn thành trong vài phút, người dân hoàn toàn không nhận ra bất kỳ sự khác biệt nào, sau đó ai về nhà nấy ngủ, ngày mai sẽ không ai nhớ gì về đêm nay.

Nhân Đế Khắc Ti và Đương Ma cũng đeo kính râm, Đương Ma đã từng thấy Thần Long, nhưng Nhân Đế Khắc Ti là lần đầu tiên.

Hình tượng uy nghiêm của Thần Long khiến một pháp sư như cô cảm thấy vô cùng chấn động.

Thần Long tuyệt đối không phải ma pháp thông thường, quá vĩ đại, lại có thể tồn tại loại ma pháp thực hiện được nguyện vọng của con người, đây là ma pháp thần kỳ chưa từng được ghi lại trong mười vạn ba ngàn cuốn ma đạo thư.

Đương Ma, Đương Ma, đây là ma pháp gì vậy.

Đương Ma thầm nghĩ mình làm sao biết được, lần đầu tiên cậu thấy Thần Long là lúc còn nhỏ, ký ức đã mơ hồ, chỉ nhớ Thần Long rất lớn, hoàn toàn không nhớ Thần Long vốn là ma pháp ước nguyện.

Tôi còn không nhớ Thần Long có thể ước nguyện, tôi cứ tưởng Thần Long cũng chỉ là linh vật ngày lễ như ông già Noel, tiên răng, thỏ Phục Sinh thôi chứ.

Đương Ma nói.

Thần Long xuất hiện trong thời gian rất ngắn, thực hiện ba điều ước rồi biến mất.

Được rồi, mười giờ rồi, hơi đói, đi ăn khuya trước, rồi ngủ một giấc thật ngon.

La Tân nói, Đương Ma và bạn gái nhỏ của cậu cũng đi cùng đi.

Nhân Đế Khắc Ti mặt đỏ bừng rúc vào lòng Đương Ma, nhưng Đương Ma lại lúng túng phản bác: Chị họ, không phải vậy đâu, Nhân Đế Khắc Ti và tôi không có quan hệ đó.

Nhân Đế Khắc Ti, em đừng như vậy, giải thích một chút đi chứ.

Đương Ma Nhân Đế Khắc Ti tưởng Đương Ma ghét mình, lập tức phát động cú cắn của Nhân Đế Khắc Ti, cho Đương Ma một bài học nữa, tâm tư con gái cậu hoàn toàn không hiểu.

Còn về phía Đỗ Lan, Ngự Phản muội muội duy nhất trước mặt hắn khí lực tràn trề.

Mười sáu ngàn ba trăm tám mươi tư Ngự Phản muội muội, dù sức chiến đấu chỉ có năm, nhưng hơn mười ngàn cặn bã hợp thể lại cũng có hơn tám vạn sức chiến đấu.

Chương 738

Huống hồ sức chiến đấu của Ngự Phản muội muội ít nhất cũng phải có mười, cộng thêm họ còn có siêu năng lực hệ điện, sau khi hợp thể siêu năng lực hệ điện đã vượt qua Level 6.

Cái gọi là dùng thân thể phàm nhân đạt đến cảnh giới thần thánh, chính là xét về sức phá hoại.

Bây giờ sức chiến đấu của Ngự Phản muội muội đã hoàn toàn có thể nghiền ép bất kỳ siêu năng lực gia nào.

Thế là sáng hôm sau, Đỗ Lan dắt Ngự Phản muội muội hoàn toàn mới đi dạo phố.

Thực ra điểm khác biệt lớn nhất so với trước đây chỉ là cô ấy đeo một đôi khuyên tai ngọc trai lớn trên tai mà thôi.

Ngự Phản muội muội không biết tại sao phải di chuyển vô định trên đường phố, điều này không có ý nghĩa.

Ngự Phản muội muội nghi hoặc nói.

Ngươi cần huấn luyện, mới có thể nắm vững năng lực của mình tốt hơn.

Sức phá hoại chỉ là một phương diện của sức mạnh, quan trọng hơn là khả năng khống chế.

Nói rồi, Đỗ Lan dừng lại, vừa hay dừng trước máy bán hàng tự động mà Ngự Phản Mỹ Cầm vẫn thường lui tới trong công viên, Nào, thử xem không lãng phí năng lượng thừa và lấy ra đồ uống chỉ định trong tình trạng không phá hỏng máy móc.

Phương pháp huấn luyện này của Đỗ Lan cũng thật là cạn lời.

Ngự Phản muội muội không chắc có thể hoàn thành mệnh lệnh không.

Ngự Phản muội muội lắc lư nói.

Vậy thì thử xem.

Đỗ Lan ra hiệu cho Ngự Phản muội muội tiến lên, Lấy một lon Oden trước đi.

Trong máy bán hàng này không chỉ có đồ uống mà còn có một số loại đồ hộp khác, như cà phê nóng, Oden nóng, và cả mì tôm nóng nữa.

Ngự Phản muội muội tiến lên phóng điện, rõ ràng là không khống chế tốt, máy bán hàng tự động lập tức bị dòng điện mạnh phá hủy, mạch điện bên trong đều bị đốt cháy thành than.

Đỗ Lan lắc đầu, đặt tay lên máy, lại sửa nó xong, Tiếp tục.

Ngự Phản muội muội sẽ cẩn thận hơn.

Ngự Phản muội muội cẩn trọng nói.

Nói rồi cô tiếp tục, nhưng giảm lượng điện phóng ra đến mức tối thiểu.

Các lon đồ hộp liên tục bay ra từ khe lấy hàng, rõ ràng vẫn chưa đạt được yêu cầu lấy ra mục tiêu chỉ định.

Nhưng đây là để huấn luyện khả năng khống chế, phải từ từ, Tôi nói là Oden, tiếp tục đi.

Đỗ Lan nhét lại các lon đồ hộp vào máy bán hàng.

Cái máy bán hàng này đã chọc giận ai chứ, lại trở thành máy huấn luyện cho Ngự Phản muội muội, không ngừng nuốt vào nhả ra, quả thực là địa ngục trần gian.

Tiếc là máy bán hàng không biết nói, nếu không nhất định sẽ lên án hành vi tội ác của Ngự Phản muội muội và thủ phạm chính là Đỗ Lan một cách đanh thép và từ tận đáy lòng.

Một lần, hai lần.

Ngự Phản muội muội vẫn chưa tìm ra bí quyết vi điều khiển.

Tại sao ngươi lại ở đây.

Sắc mặt Ngự Phản Mỹ Cầm không tốt, cô đã phá hủy nhiều viện nghiên cứu khác nhau, nhưng kế hoạch nhân bản luôn được các viện nghiên cứu mới tiếp quản, điều này khiến cô rất khó chịu.

Cách lần cô phá hủy viện nghiên cứu gần nhất mới có hai ngày, lại có Ngự Phản muội muội xuất hiện, chứng tỏ thí nghiệm ghê tởm đó vẫn chưa kết thúc.

Ngự Phản muội muội đang huấn luyện.

Ngự Phản muội muội nói thật.

Huấn luyện.

Ngự Phản Mỹ Cầm không tin.

Đây không phải là Ngự Phản Mỹ Cầm sao.

Đỗ Lan từ sau máy bán hàng bước ra, Hóa ra cô và Ngự Phản muội muội quen nhau à, vậy thì tôi không cần giới thiệu nữa.

Là ông.

Ngự Phản Mỹ Cầm nhớ ra gã chú biến thái này, lần trước còn bắt chuyện, cứ bám theo cô đến tận dưới lầu ký túc xá mới rời đi, nhưng tại sao hắn lại có quan hệ với Ngự Phản muội muội.

Là tôi, Đỗ Lan.

Đỗ Lan nói, Tôi đang huấn luyện Ngự Phản muội muội cách sử dụng siêu năng lực của cô ấy, để có thể tùy ý lấy bất kỳ lon đồ uống nào từ cái máy bán hàng này.

Chuyện này căn bản không thể nào, Ngự Phản Mỹ Cầm cũng chỉ có thể lấy đồ uống ra từ trong đó, chứ không thể khống chế mục tiêu.

Ngự Phản muội muội tiếp tục đi, đừng dừng lại, ngươi còn xa mới thành công.

Chuyện này căn bản không thể làm được.

Ngự Phản Mỹ Cầm nói, Đỗ Lan này có vẻ không giống những người ở các viện nghiên cứu khác, nên Ngự Phản Mỹ Cầm không nhịn được mà nói thêm vài câu, Ngay cả tôi cũng không làm được.

Cô không làm được không có nghĩa là Ngự Phản muội muội không làm được, cô ấy bây giờ đã khác xưa rồi, chỉ cần huấn luyện là hoàn toàn có thể làm được, đợi đến khi cô ấy làm được thì cô ấy chính là Level 6 tuyệt đối năng lực gia thực sự.

Đương nhiên còn cần rất nhiều huấn luyện.

Đỗ Lan thấy Ngự Phản muội muội lại một lần nữa khiến máy bán hàng nôn ọe không ngừng, liền lắc đầu, Ngươi phải học cách khống chế lượng điện phóng ra bên ngoài, chứ không chỉ là khống chế lượng điện của mình.

Ông không hiểu gì về siêu năng lực cả, chúng tôi chỉ có thể khống chế những thứ bên trong cơ thể hoặc tiếp xúc với cơ thể, nếu điện lực rời khỏi chúng tôi, nghĩa là chúng tôi không còn khả năng khống chế.

Chúng tôi có thể khống chế lượng điện phóng ra, hướng phóng điện, thời gian phóng điện kéo dài, nhưng không thể làm cho dòng điện đã phóng ra bên ngoài thay đổi nữa.

Tại sao không thể.

Đương nhiên có lẽ cô thật sự không thể.

Lời nói của Đỗ Lan đến nửa chừng thì thay đổi.

Ngự Phản Mỹ Cầm nghe Đỗ Lan nói mình còn không bằng một người nhân bản, đương nhiên không phục.

Cô biết có một số Ngự Phản muội muội năng lực không thấp, nhưng tuyệt đối không mạnh bằng cô.

Hồ quang điện lóe lên, Ồ.

Vậy ông nói thử xem tại sao cô ta làm được, mà tôi lại không làm được.

Nguyên nhân này rất đơn giản, vì Ngự Phản muội muội là tập hợp thể của mười sáu ngàn ba trăm tám mươi tư người, tốc độ tính toán của não bộ không thua gì siêu máy tính, có lẽ siêu năng lực gia không thể khống chế dòng điện đã rời khỏi cơ thể, nhưng có thể gây ảnh hưởng, chỉ cần tính toán tức thời các yếu tố kích phát dòng điện là có thể ảnh hưởng đến nó.

Năng lực dùng ý niệm khống chế năng lượng bên ngoài cơ thể gọi là ma pháp, không thể khống chế thì là siêu năng lực, đại khái là ý như vậy.

Hai Ngự Phản nhìn nhau, trong mắt Ngự Phản Mỹ Cầm là sự bất mãn, Ngự Phản muội muội thì bình tĩnh.

Rõ ràng Ngự Phản Mỹ Cầm cảm thấy việc huấn luyện hiện tại của Ngự Phản muội muội là thừa thãi, đặc biệt là việc huấn luyện này còn do Đỗ Lan bày ra, lại càng không thể tin tưởng.

Nhưng Ngự Phản muội muội lại không nghĩ nhiều, cứ làm theo lời Đỗ Lan là được.

Trái lại, cô chuyên chú như Quách Tĩnh ngốc nghếch trong Xạ

Điêu Anh Hùng Truyện.

Sự đơn thuần này sẽ là động lực tốt nhất cho sự tiến bộ của Ngự Phản muội muội.

Chuyện không thể làm được, tại sao ngươi còn kiên trì.

Ngự Phản Mỹ Cầm thấy Ngự Phản muội muội thử đi thử lại đều thất bại, không nhịn được nói, và tiến lên nắm lấy cô ấy, Đi với tôi.

Này này, đừng như vậy, Ngự Phản muội muội này không phải là Ngự Phản muội muội bình thường, cô ấy có nhân cách độc lập, và việc huấn luyện của tôi không có vấn đề gì cả.

Đỗ Lan nói, Ngự Phản Mỹ Cầm, đừng tưởng cô là LEVEL 5 là có thể ra lệnh cho người nhân bản của mình.

Không cần ông quản.

Vốn dĩ tâm trạng đã không tốt sau khi thấy người nhân bản, bây giờ lại bị Đỗ Lan cản trở nhiều lần, tâm trạng càng tệ hơn.

Hồ quang điện lượn lờ giữa hai hàng lông mày, tia chớp đan xen trong năm ngón tay, rõ ràng tâm trạng của Ngự Phản Mỹ Cầm đã rơi xuống đáy vực.

Cái gì mà Ngự Phản muội muội này khác biệt.

Chẳng phải cũng là bị người ta thiết kế ra để tàn sát.

Lợi dụng gen mà cô hiến tặng lúc nhỏ, tạo ra hàng ngàn hàng vạn người nhân bản, thực hiện cái gọi là kế hoạch tuyệt đối năng lực, Đỗ Lan này cũng chẳng phải loại tốt lành gì.

Tâm trạng của tôi đang rất rất không tốt.

Nhìn ra rồi.

Đỗ Lan châm chọc.

Vậy thì đừng chọc giận tôi nữa, tôi sắp không nhịn được rồi.

Ngự Phản Mỹ Cầm đã bị điện bao quanh.

Đỗ Lan nghe vậy, thầm nghĩ tốt lắm, vậy thì để Ngự Phản muội muội thực chiến một lần đi, Vừa hay, Ngự Phản muội muội này còn chưa thực chiến, quyết định là ngươi đấy Ngự Phản muội muội, lên, dùng một trăm ngàn vôn.

Ngự Phản muội muội rất nghe lời Đỗ Lan, trong lòng cô, Đỗ Lan chính là thần.

Vì vậy Ngự Phản muội muội chắn trước mặt Đỗ Lan, trên người cũng kích phát hồ quang điện, và lượng điện còn mạnh hơn cả Ngự Phản Mỹ Cầm, thậm chí khiến các ion điện trong không khí tạo ra hiệu ứng phát quang, làm cho Ngự Phản muội muội trông như bị các điểm sáng bao quanh.

Đây là cơ thể nhân bản của mình.

Ngự Phản Mỹ Cầm chưa từng thấy người nhân bản nào mạnh mẽ như vậy, ngay cả điện trên người mình cũng đã bị từ trường của đối phương ảnh hưởng.

Sao có thể.

Mình là đỉnh cao của siêu năng lực hệ điện, tại sao điện lực của đối phương lại mạnh hơn cả mình, thật vô lý.

Cô rất nghi hoặc.

Tôi đã sớm nói Ngự Phản muội muội này khác biệt rồi, lẽ nào cô vẫn chưa phát hiện ra điểm đặc biệt của cô ấy sao.

Ngự Phản Mỹ Cầm nhìn về phía người nhân bản, đầu đội kính cảm ứng nhiệt, trên người mặc đồng phục nữ sinh trường Tokiwadai, đúng rồi, khuyên tai.

Bất kể là bản thân Mỹ Cầm hay người nhân bản, đáng lẽ đều không đeo khuyên tai, lẽ nào đôi khuyên tai này chính là bí quyết sức mạnh của người nhân bản.

Nhưng đạo cụ gì có thể khiến một siêu năng lực gia trở nên mạnh mẽ như vậy trong chốc lát, không nên có.

Xem ra cô đã chú ý rồi, rất tốt.

Khả năng quan sát của cô cũng không tệ.

Đỗ Lan nói, Đôi khuyên tai này gọi là Hợp Thể Nhĩ Hoàn, nói đơn giản là hai người đeo khuyên tai sẽ không bao giờ tách rời.

Mà Ngự Phản muội muội này đã là cá thể trưởng thành duy nhất, nghĩa là toàn bộ kế hoạch sản xuất ra cá thể trưởng thành Ngự Phản muội muội chỉ có một người này, và tập hợp sức mạnh của hơn một vạn Ngự Phản muội muội, cô ấy bây giờ đã là LEVEL 6 tuyệt đối năng lực gia vượt qua tất cả siêu năng lực gia trong thành phố Học Viện.

Chỉ cần cô ấy học được cách khống chế sức mạnh của mình, thì cô ấy chính là bán thần.

Điện và từ không tách rời, cô ấy có thể làm được rất nhiều việc mà con người không thể hoàn thành.

Ngự Phản muội muội thậm chí có thể tạo ra một từ trường điện từ khổng lồ để gia tốc các hạt vượt qua tốc độ ánh sáng, can thiệp vào nhân quả của cả thế giới.

Đương nhiên độ khó này rất cao, tạm thời cô ấy vẫn chưa làm được.

Ngự Phản Mỹ Cầm tưởng mình nghe nhầm, hơn một vạn người nhân bản hợp thành một.

Đây là hắc khoa kỹ gì vậy.

Chương 739

Còn có Hợp Thể Nhĩ Hoàn, đây lại là thứ quỷ quái gì.

Hoàn toàn chưa từng nghe qua, Ông đang đùa à.

Đương nhiên không phải, chuyện này phải bắt đầu từ lúc tôi cứu Ngự Phản muội muội khỏi tay tên thiếu niên bất lương Nhất Phương Thông Hành.

Đỗ Lan thêm mắm dặm muối, tự biến mình thành người cứu rỗi Ngự Phản muội muội, mặt dày mô tả mình đã đồng cảm với Ngự Phản muội muội như thế nào, rồi lại vắt óc nghĩ ra diệu kế hợp nhất hơn một vạn muội muội thành một siêu năng lực gia mạnh nhất, Sự việc chính là như vậy.

Ngự Phản Mỹ Cầm đã không biết nói gì, trong đó Hợp Thể Vũ và Hợp Thể Nhĩ Hoàn nghe thế nào cũng giống như lời nói dối.

Xem ra cô vẫn không tin.

Tin mới là lạ.

Không tin thì tôi chứng minh cho cô xem.

Đỗ Lan nói rồi đột nhiên hét về phía bụi cỏ xa xa: Đừng trốn nữa, tôi thấy cô rồi.

Ngự Phản Mỹ Cầm kỳ quái nhìn vào bụi cỏ ven đường, hình như thật sự có động tĩnh, sau đó liền thấy một bóng đen lao thẳng tới, trong miệng còn phát ra âm thanh kỳ lạ, Onee sama, Onee sama Hắc Tử.

Sao em lại ở đây.

Hắc Tử thấy Onee sama ra ngoài một mình, không yên tâm nên đã đi theo.

Nói đơn giản là bám đuôi.

Em lại bám theo chị.

Nhìn Hắc Tử đang ôm chặt eo mình, Mỹ Cầm dở khóc dở cười, Buông ra, buông tay, mau buông tay cho chị.

Hiếm khi có thể tiếp xúc gần như vậy, Hắc Tử mới không ngoan ngoãn buông tay đâu.

Tôi có thể dạy các cô Hợp Thể Vũ, hai người thử một lần là biết.

Nghe đến hợp thể, Hắc Tử đã lộ ra vẻ mặt si mê, nước miếng làm ướt cả váy và vạt áo trên của Mỹ Cầm.

Hắc Tử em ghê quá, mau buông chị ra.

Hắc Tử buông tay, nhưng lập tức cúi gập người trước mặt Đỗ Lan, Xin hãy nhất định dạy em và Onee sama thuật hợp thể, sư phụ Vị bách hợp khống có dung mạo xinh đẹp này hoàn toàn không có liêm sỉ.

Hai người thực lực tương đương, có thể hợp thể.

Đỗ Lan nói, Nhìn động tác của tôi đây.

Đỗ Lan nghiêm túc múa điệu Hợp Thể Vũ, động tác không nhiều, nhưng vì biên độ duỗi người khá lớn nên trông rất xấu hổ.

Cuối cùng nghiêng người duỗi hai tay ra bằng ngón trỏ, Nhớ kỹ ngón trỏ phải đối diện nhau, nếu không hợp thể sẽ có sai sót, tức là hợp thể thất bại.

Đại sư phụ, con đã nhớ kỹ rồi.

Vẻ mặt Hắc Tử chưa bao giờ nghiêm túc như vậy, đây là hợp thể với Onee sama, là chuyện trang nghiêm biết bao, nhưng khi cô nhìn về phía Mỹ Cầm, bộ mặt si mê lại lộ ra, Onee sama, mau, mau, mau, chúng ta hợp thể.

Mỹ Cầm lại không tin chuyện này, nhưng để chứng minh điệu Hợp Thể Vũ này vô hiệu, cô liền dũng cảm thử một lần.

Hai người đứng cách nhau một khoảng thích hợp, sau đó bắt đầu múa, mặt Ngự Phản Mỹ Cầm đỏ bừng, bộ động tác này thực sự quá xấu hổ, độ xấu hổ đã vượt quá sức chịu đựng của cô.

Nhưng cuối cùng cũng múa xong, hai người chạm ngón trỏ vào nhau.

Ầm.

Ánh sáng và khói mù bốc lên, giống như hiệu ứng sân khấu.

Một bóng người với tư thế tuyệt đối ngự tỷ, tay phải chống hông, tay trái buông thõng, chân phải làm trụ, chân trái hơi đưa về phía trước, đầu nghiêng sang trái ngước nhìn bầu trời bốn mươi lăm độ, xuất hiện trong ánh sáng.

Khà, khà, khà Người đó cười lên, so với Hắc Tử thì bớt đi một phần si mê, nhiều hơn một phần cuồng dại.

Khói tan đi, Đỗ Lan thấy một cô gái mặc quần đùi thể thao màu trắng, tóc màu cam buộc đuôi ngựa dài.

Quần áo vẫn là áo thun ngắn tay màu cam.

Ngũ quan có nét anh khí của Mỹ Cầm, chỉ là khí chất hoàn toàn khác.

Không còn là chị gái nhà bên, mà là khí phách bá đạo ta đây là nhất.

Cô là Bạch Tỉnh Mỹ Cầm, hay là Ngự Phản Hắc Tử.

Đỗ Lan hỏi.

Cô gái tóc đuôi ngựa không nói gì mà hóa thành một tia chớp biến mất trước mắt Đỗ Lan, rồi lại xuất hiện sau lưng hắn.

Nhanh quá, đây là năng lực có được sau khi siêu năng lực gia hệ điện và hệ không gian hợp thể.

Siêu tốc độ, Flash sao.

Ngươi có thể gọi ta là Ngự Phản Mỹ Tử.

Nói rồi cô đã lại đổi chỗ khác.

Thật sự rất nhanh.

Được rồi, Ngự Phản Mỹ Tử, xin cô đừng chạy vòng vòng nữa, tôi chóng mặt.

Tiếc là lời của Đỗ Lan vô dụng, rõ ràng sau khi hợp thể tính cách cũng sẽ khác.

Không giống như các Ngự Phản muội muội đều được đúc từ một khuôn, nên sau khi hợp thể vẫn là dáng vẻ cũ.

Loáng một cái, Ngự Phản Mỹ Tử di chuyển cực nhanh, lúc ở đây lúc ở kia, hoàn toàn không dừng lại.

Khiến Đỗ Lan cảm thấy rất khó nói chuyện.

Ta có một thôi thúc, một thôi thúc muốn biết giới hạn của mình là gì.

Đại khái đây là bệnh chung của siêu năng lực gia, thích thử nghiệm năng lực của mình, người hợp thể này cũng vậy.

Trong một câu nói, Mỹ Tử đã đổi rất nhiều vị trí trong công viên, khiến Ngự Phản muội muội đau đầu.

Ngự Phản muội muội thử tính toán vị trí của Mỹ Tử nhưng không có cách nào, quỹ đạo của Mỹ Tử hoàn toàn không có quy luật.

Đỗ Lan cũng biết được rằng sau khi siêu năng lực gia hợp thể sẽ xảy ra biến đổi về chất, có lẽ siêu năng lực gia khác hợp thể sẽ xuất hiện những năng lực mới khác.

Tình huống này trước đây chưa từng gặp, nhưng có thể lập hạng mục nghiên cứu.

Tôi nói cô yên tĩnh một chút được không.

Cứ liên tục quay người xoay đầu rất mệt.

Ngươi phải theo kịp tốc độ của ta.

Mỹ Tử nói, lại còn là khiêu khích.

Hành động của cô rất nhanh, đôi khi chỉ thấy được đuôi ngựa màu cam của cô lướt qua, giống như thấy một cơn gió màu cam.

Đỗ Lan chấp nhận thử thách: Theo thì theo.

Nói rồi đã đuổi kịp Mỹ Tử, Thế nào.

Không thế nào cả, ta còn có thể nhanh hơn.

Mỹ Tử hóa thành một luồng sáng đỏ, biến mất trong công viên, Khà Điên rồi, tại sao sau khi hợp thể lại trở nên điên cuồng như vậy.

Nhưng tốc độ thật sự rất nhanh, thoáng chốc đã không thấy Ngự Phản Mỹ Tử đâu.

Người trong thành phố Học Viện chỉ thấy một tia chớp lướt qua bên cạnh họ, sau đó bị gió thổi ngã nghiêng ngã ngửa, một mảnh hỗn loạn.

Mỹ Tử tiếp tục chạy, tốc độ của cô ngày càng nhanh, vượt qua tốc độ âm thanh, chỉ là mọi thứ trên đường đều gặp nạn.

Đỗ Lan tự nhận mình không chạy nhanh được như vậy, nhưng hắn có thể bay, dùng Vũ Không Thuật hắn cũng có thể nhanh như vậy, nên hắn đã đuổi theo.

Vù.

Mới chỉnh lại được dung nhan bị gió mạnh thổi tan, lại bị một luồng gió thổi loạn.

Người tính khí không tốt tự bực mình, liên tục dậm chân, cắn vào nắm đấm của mình.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thành phố Học Viện xuất hiện hai đường thẳng, một màu cam, một màu xám.

Ngự Phản Mỹ Tử bị tia chớp bao quanh nên không bị ảnh hưởng bởi áp suất gió, Không ngờ ngươi thật sự nhanh như vậy.

Giọng nói phát ra từ dải âm, đã rơi lại phía sau rất xa.

Đỗ Lan không nói gì, vì hắn ở sau lưng Ngự Phản Mỹ Tử, giọng nói cũng không theo kịp tốc độ siêu âm của Mỹ Tử.

Đường lớn ngõ nhỏ, Ngự Phản Mỹ Tử thỏa sức tung hoành, đuôi ngựa dày gần như nằm ngang, giữa các sợi tóc cũng có tia chớp lượn lờ.

Chỉ trong nửa giờ cô đã đi khắp mọi con đường của thành phố Học Viện.

Sau đó thời gian của Ngự Phản Mỹ Tử đã hết, nhưng cô vẫn đang chạy, sau khi tách thành Ngự Phản Mỹ Cầm và Bạch Tỉnh Hắc Tử, họ không có tốc độ như vậy, tần suất vung chân cao như thế, rõ ràng đã vượt quá giới hạn.

Vừa tách ra, hai người như đâm vào tường, ngửa mặt ngã xuống, sau đó lăn trên đất một đoạn rất xa, lập tức trọng thương.

Đỗ Lan cạn lời, đây là cái gì.

Hợp thể xong điên cuồng như vậy, vừa tách ra lại lập tức trọng thương, hoàn toàn không thể nhìn nổi, quá mất mặt.

May mà Đỗ Lan có Tiên Đậu, sau khi cưỡng ép cho họ ăn, họ đã bình phục.

Tuy nhiên, dù cơ thể hai người đã bình phục, nhưng tâm lý vẫn chưa hồi phục.

Ký ức sau khi hợp thể chia làm hai, họ đều nhớ rất rõ.

Đáng sợ quá, sao mình có thể chạy nhanh như vậy.

Ngự Phản Mỹ Cầm thề sau này sẽ không bao giờ chạy bộ nữa, sau này nhất định sẽ dậy sớm, không chạy vội đến trường ngay trước khi muộn giờ nữa.

Trái lại Hắc Tử dường như đang hồi tưởng, cảm giác hợp thể với Onee sama không tệ, trong em có chị, trong chị có em, Onee sama, tuyệt quá.

Bơ Hắc Tử đi, Vừa rồi năng lực của mình chắc chắn đã vượt qua LEVEL 5, để muốn biết mình rốt cuộc nhanh đến đâu, mình chỉ muốn chạy mãi.

Chương 740

Thật không thể tin nổi, sao mình lại nhanh như vậy.

Đỗ Lan thầm nghĩ hắn cũng muốn biết.

Có lẽ là vì siêu năng lực của chúng ta đã tiến hóa.

Bạch Tỉnh Hắc Tử nói, Nói cho cùng, AIM khuếch tán lập trường cho đến bây giờ vẫn không ai có thể giải thích hoàn toàn, cốt lõi của nó vẫn rất duy tâm.

Vì chúng ta tin tưởng và tồn tại nên nó là khoa học, bản thân cách giải thích này đã không khoa học.

Bạch Tỉnh Hắc Tử không hổ là nhân vật cấp học bá, tuy si mê, nhưng kiến thức lý luận tuyệt đối vững chắc.

Onee sama, em nghĩ để giải đáp mọi bí ẩn, chúng ta cần liên tục hợp thể, chỉ có hợp thể mới là tương lai của em và Onee sama, mới là chìa khóa giải đáp những bí ẩn chưa được giải đáp.

Onee sama, chúng ta hợp thể đi.

Nói xong, người đã dán vào Ngự Phản Mỹ Cầm.

Rõ ràng nghiên cứu gì đó đều là lừa người, quan trọng là hợp thể.

Ngự Phản Mỹ Cầm tỏ vẻ không được, tính tình trăng hoa của Bạch Tỉnh Hắc Tử cô còn không biết sao.

Cô không thể thuận theo ý của Hắc Tử, nếu không đối phương sẽ được đằng chân lân đằng đầu.

Tree Diagram đã bị đứng máy, vì nhận được lượng lớn dữ liệu của Ngự Phản Mỹ Tử mà bắt đầu tính toán, nhưng lại phát hiện quá khứ sẽ bị viết lại, toàn bộ tương lai đều sẽ thay đổi, vô số khả năng chứa đựng trong đó, vượt xa lượng tính toán.

Nếu Ngự Phản Mỹ Tử vượt qua tốc độ ánh sáng, thì mọi thứ xung quanh sẽ chậm lại, cả thời gian cũng vậy.

Nhanh hơn nữa, thời gian sẽ đảo ngược, Ngự Phản Mỹ Tử có thể xuyên không về quá khứ.

Thôi được, đây là Speed Force của The Flash mới làm được, Ngự Phản Mỹ Tử có làm được không vẫn là ẩn số, vì cô chỉ có nửa giờ.

Nếu đột nhiên tách ra ở tốc độ cực cao, sẽ không chỉ bị thương nặng như vậy, mà tuyệt đối sẽ bị ép thành bánh ngay lập tức.

Đỗ Lan sẽ không nhìn họ chết, nên trước khi hắn nghĩ ra cách hạn chế năng lực của Ngự Phản Mỹ Tử, cấm hợp thể.

Nghe rõ chưa.

Trước khi được tôi cho phép, không được phép hợp thể nữa.

Hắn nói.

Nhưng, sư phụ, Hắc Tử em thật lòng yêu Onee sama, sao thầy có thể nỡ lòng chia rẽ chúng em.

Bạch Tỉnh Hắc Tử mắt rưng rưng nhìn Đỗ Lan.

Đỗ Lan thầm nghĩ cô bé không có liêm sỉ này, mình còn chưa đồng ý nhận đệ tử, mà cô cứ gọi sư phụ ngọt xớt, Chỉ là không thể hợp thể, cô vẫn có thể lăn giường với Ngự Phản Mỹ Cầm, còn có thể chiếm hữu cơ thể của cô ấy.

Đỗ Lan cũng đang dạy hư trẻ con, nhưng Hắc Tử không cần hắn dạy đã đủ không có liêm sỉ rồi, nội y gợi cảm, xuân dược đều đã chuẩn bị, chỉ để đẩy ngã Ngự Phản Mỹ Cầm, xác nhận mối quan hệ bách hợp của họ.

Đỗ Lan sẽ giúp cô, thực ra Bạch Tỉnh Hắc Tử rất hợp khẩu vị của hắn, Đây là ác ma giao nang, ăn vào trong vòng mười hai giờ toàn thân sẽ biến thành cao su.

Biến thành cao su.

Bạch Tỉnh Hắc Tử hiểu rồi, mỗi lần đều là vì sợ điện mà mình lùi bước, mà cao su thì không sợ điện.

Khà.

Khà khà.

Khà.

Đỗ Lan và Bạch Tỉnh Hắc Tử đã tạo ra một ngôn ngữ, một ngôn ngữ cực kỳ nhàm chán, dựa vào các âm điệu khác nhau của khà để giao tiếp, như vậy Ngự Phản Mỹ Cầm sẽ không thể biết được mục đích tà ác của họ.

Onee sama, chị đợi Hắc Tử với.

Bạch Tỉnh Hắc Tử chạy lon ton theo Ngự Phản Mỹ Cầm, Onee sama, chúng ta đã hợp thể rồi, chị phải chịu trách nhiệm với em đó.

A.

Ái chà.

Hai tiếng kêu kinh ngạc ngắn ngủi, đó là Sơ Xuân Sức Lợi và Tá Thiên Lệ Tử, bạn thân của Mỹ Cầm và Hắc Tử.

Lúc này hai vị học muội đứng đó với vẻ mặt kinh ngạc, gần như hóa đá.

Rõ ràng lời nói của Hắc Tử quá chấn động.

Hợp thể và chịu trách nhiệm, rất dễ khiến các thiếu nữ nghĩ sang chuyện khác.

Không phải thiếu nữ không trong sáng, mà là các tác phẩm điện ảnh và các kênh thông tin hiện nay có thể khiến người ta biết được một số thông tin nhạy cảm.

Hợp thể, tiền bối Ngự Phản và Hắc Tử, hợp thể Mặt Sơ Xuân Sức Lợi đỏ như đèn báo động, Bạch Tỉnh Hắc Tử rõ ràng cùng là học sinh năm nhất như cô mà lại quá táo bạo, lại dám đẩy ngã Onee sama được công nhận của trường nữ sinh Tokiwadai.

Hắc Tử, làm tốt lắm.

Tá Thiên Lệ Tử giơ ngón cái lên với Hắc Tử, thật là làm rạng danh cho học sinh năm nhất.

Mỹ Cầm che mặt, hiểu lầm to rồi, Cái gì gọi là hợp thể, hoàn toàn không có chuyện đó được không.

Onee sama, chị thật vô tình, sao chị dám nói chúng ta chưa từng hợp thể.

Chúng ta rõ ràng đã hợp thể rồi mà.

Hắc Tử nói.

Cái hợp thể này và cái hợp thể kia là hai chuyện khác nhau.

Ngự Phản Mỹ Cầm cũng không biết mình đang nói gì nữa, Mặc kệ em.

Quay đầu, tiếp tục đi.

Nhưng khi Mỹ Cầm quay đầu đến bốn mươi lăm độ, cô đột nhiên dừng lại, ngây người.

Onee sama. 186.

Onee Theo ánh mắt của Mỹ Cầm nhìn theo, Bạch Tỉnh Hắc Tử cũng ngây người.

Hai học sinh năm nhất còn lại rất kỳ lạ, họ không hiểu bạn mình rốt cuộc đã thấy gì, thế là cũng tò mò nhìn sang.

Lớn quá.

Thật sự rất lớn.

Ngự Phản Mỹ Cầm hoàn hồn, hỏi Hắc Tử, Lâu đài trên trời có lớn như vậy sao.

Hình như không có đâu.

Là một thành viên của Judgment, Bạch Tỉnh Hắc Tử đã đi dưới lâu đài trên trời hàng trăm lần để sơ tán đám đông, nhưng không ngờ mới yên tĩnh được mấy ngày, lâu đài trên trời lại thành công thu hút ánh mắt của mọi người.

Lại sắp có chuyện, Bạch Tỉnh Hắc Tử thầm nghĩ.

Đeo băng tay màu xanh của Judgment lên, Onee sama, lại đến lúc Bạch Tỉnh Hắc Tử này ra tay rồi.

Nói rồi đã phát động siêu năng lực.

Ngự Phản Mỹ Cầm nhìn vật thể khổng lồ trên trời mà chết lặng, khí cầu của lâu đài trên trời trong quá khứ dường như đã biến thành một mặt trăng ở gần, bên trong có thêm rừng rậm, lâu đài cũng lớn hơn mấy lần.

Tại sao.

Đúng vậy, tại sao lâu đài còn có thể lớn lên.

Một sự tồn tại vốn đã rất khó tin tại sao còn có thể thay đổi, và tối hôm qua vẫn còn nguyên dạng, tại sao sáng hôm sau lại trở nên khổng lồ như vậy.

Trong một đêm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thượng Điều Đương Ma và Nhân Đế Khắc Ti trên ban công nhà mình nhìn thấy sự thay đổi kinh người này, trong lòng than thở chú Đỗ Lan lại đang làm gì vậy, muốn cải thiện môi trường sống, động tĩnh này cũng quá lớn rồi.

Chú không biết viết hai chữ khiêm tốn sao.

Đương Ma, xảy ra chuyện gì vậy.

Không biết. 187.

Lâu đài trên trời, chính xác là lãnh địa của lâu đài, đã lớn hơn mấy lần so với ban đầu, quả thực đúng là một pháo đài lơ lửng trên không.

Đây rốt cuộc là cái gì. 188.

Tất cả mọi người đều muốn biết, Lý sự trưởng của thành phố Học Viện cũng rất bối rối, không phải ông ta dung túng Đỗ Lan, mà là ông ta không có cách nào với Đỗ Lan.

Cho nên Đỗ Lan đã xây trường học ma pháp Hogwarts trên đỉnh đầu thành phố Học Viện, Đỗ Lan chính là kiêu ngạo như vậy.

Vù.

Từ lâu đài bay ra một thiếu nữ pháp thuật cưỡi chổi, cô chính là học sinh đầu tiên của trường học ma pháp Hogwarts, Cơ Thần Thiên Thu, cuối cùng cô đã trở thành một thiếu nữ pháp thuật.

Đương nhiên nếu nói theo cách của châu Âu thì nên là pháp sư hoặc phù thủy, ở Nhật Bản thì là thiếu nữ pháp thuật.

Cây chổi mà Cơ Thần cưỡi là Nimbus 2015, tốc độ cực nhanh.

Mọi người đều thấy thiếu nữ cưỡi chổi bay ra từ lâu đài, thầm nghĩ đây là đang đóng phim à.

Đây là thành phố Học Viện sùng bái khoa học, tại sao lại có phù thủy cưỡi chổi xuất hiện.

Phù thủy lướt qua ở tầm thấp, mọi người chỉ thấy cô mặc áo choàng đen, đeo khăn quàng dài màu đỏ và vàng, sau đó phù thủy bay đến đỉnh của quả cầu, từ tay áo rộng rút ra một cây đũa phép mười một inch, gỗ táo gai và lông ma cà rồng, Lumos.

Sức mạnh của câu thần chú theo đũa phép bay đến đỉnh quả cầu, sau đó bốn dải lụa trắng rộng lớn rơi xuống xung quanh.

Bốn lá cờ lớn khác nhau treo trên quả cầu, rắn khổng lồ của Slytherin, sư tử của Gryffindor, quạ của Ravenclaw, lửng của Hufflepuff, bốn lá cờ lớn rơi xuống, chấn động nhãn cầu của mọi người.

Đây rốt cuộc là cái gì Trường học ma pháp đầu tiên trên thế giới, tọa lạc trên bầu trời của thành phố Học Viện.

Đương nhiên thế giới này không có nhiều phù thủy, nên giáo viên của trường học ma pháp này phần lớn là robot.

Dùng robot dạy ma pháp cũng chỉ có Đỗ Lan mới làm được.

Chương 741

Đương nhiên quan niệm nhất quán của Đỗ Lan là ma pháp là một loại khoa học chưa được con người hiểu rõ, Đỗ Lan đã hiểu rồi, thì có thể để robot sử dụng ma pháp, những người khác có hiểu hay không không quan trọng, chỉ cần dạy họ học được là được.

Có trường học này, việc phổ cập ma pháp và siêu năng lực cuối cùng đã bắt đầu.

Sau khi những lá cờ này xuất hiện, vô số cú mèo sinh hóa mang theo thư thông báo nhập học bay đến khắp nơi trên thế giới.

Các loại cú mèo đủ màu sắc đen kịt che kín bầu trời, khiến người ta kinh hãi bất an.

Cơn bão cú mèo quá đáng sợ, đợi vài phút sau khi cú mèo bay xong, robot dọn dẹp đã xua tan đám đông la hét và dọn dẹp lớp lông cú mèo dày đặc.

Hôm nay vô số người đang hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Moshi moshi, onii chan.

Moshi, ai, là Long Thần Ất Cơ à.

Thượng Điều Đương Ma còn tưởng là ai, hóa ra người gọi điện cho mình là cô em họ nhỏ đã lâu không gặp, Nếu là tiền tiêu vặt thì anh họ không có đâu.

Không phải mà, anh họ, anh mà vô tình như vậy, em sẽ giận đó.

Anh hỏi rốt cuộc có chuyện gì.

Anh trai em bận lắm đó.

Có phải bận tán gái không.

Thần kinh của cô em họ rất nhạy bén.

Rốt cuộc có chuyện gì, không thì anh cúp máy thật đó.

Thượng Điều không có cách nào với cô em họ.

Onii chan, em sắp đến thành phố Học Viện đi học rồi.

Đến thì đến thôi, đợi đã, em nói đi học.

Em cũng quyết định đến thành phố Học Viện đi học.

Em chuẩn bị học trường nào, có cần anh họ giới thiệu vài trường tốt để tham khảo không.

Đương Ma nói.

Không cần đâu, em đã quyết định rồi, là một trường rất thú vị, Hogwarts, em muốn học Hogwarts.

Cô em họ kích động nói trong điện thoại.

Một trường chưa từng nghe tên à, Thượng Điều còn đang nghĩ đây là trường nào, thì nghe thấy Long Thần Ất Cơ hưng phấn khoe khoang sự thần kỳ của Hogwarts.

Nào là cú mèo gửi thư nhập học, nào là mua đũa phép sách ma pháp, tóm lại là một trường học rất kỳ lạ và thú vị.

Là Đỗ Lan, chắc chắn là chú Đỗ Lan rồi, là do chú ấy bày ra phải không, trường học ma pháp Hogwarts gì chứ, đây quả thực là làm ô uế tín ngưỡng khoa học.

Thượng Điều Đương Ma trong lòng đã xác định Hogwarts chính là trò quỷ của Đỗ Lan.

Thư thông báo do cú mèo gửi đến khiến nhiều gia đình nảy sinh nghi ngờ.

Nhưng những gia đình cởi mở đã chọn nghe theo nội dung của lá thư, ký tên vào thư, sau đó đã được nhập học.

Không có sân ga chín ba phần tư kinh điển, vì trường học ma pháp của Đỗ Lan sẽ tuyển sinh trên toàn thế giới, không thể một chuyến tàu lửa chở hết được.

Nên toàn bộ đều là dịch chuyển quang học, chỉ cần ký tên sẽ được hệ thống dịch chuyển quang học xác định vị trí.

Học sinh chỉ cần mang theo một số đồ dùng hàng ngày là có thể đi học, không cần người lớn dẫn dắt.

Đương nhiên trước đó, để đối phó với những đứa trẻ này, chỉ dựa vào robot là không đủ, Đỗ Lan đặc biệt thuê một nhóm sinh viên làm thêm từ thành phố Học Viện.

Nam nữ không giới hạn, chỉ cần có sự kiên nhẫn là được.

Giao tiếp với trẻ con, lại là những đứa trẻ rời xa người lớn, trong môi trường xa lạ mà bướng bỉnh thì rất khó giải quyết.

Không biết sẽ có bao nhiêu đứa trẻ sẽ khóc lóc om sòm đây.

Thành phố Học Viện đã có rất nhiều người tò mò về lâu đài trên trời, đây là cơ hội ngàn năm có một, nên hiện trường tuyển dụng vô cùng sôi nổi.

Đương Ma chúng ta cũng đi.

Nhân Đế Khắc Ti muốn hóng chuyện.

Em không thấy họ yêu cầu người có thể chăm sóc trẻ em và có trách nhiệm sao.

Đương Ma thầm nghĩ em chính là một đứa trẻ cần được chăm sóc, làm sao chăm sóc trẻ em được.

Không mà, đi cùng đi.

Nhân Đế Khắc Ti kéo Thượng Điều Đương Ma nói rồi chen vào.

Ngự Phản Mỹ Cầm và Bạch Tỉnh Hắc Tử cũng ở trong đó, Bạch Tỉnh Hắc Tử muốn vào lâu đài trên trời để thăm dò tình hình.

Dùng lời của cô thì là là một thành viên của Judgment, không thể không biết gì về một kiến trúc nổi bật trong thành phố.

Cuối cùng đã chọn được vài chục học sinh, bốn người trên đều có mặt.

Họ được tập hợp tại một bãi đỗ xe trống trải.

Lúc này Ngự Phản muội muội đột nhiên xuất hiện trước mặt họ, kỹ năng xuất hiện đột ngột này, cũng không khiến học sinh của thành phố Học Viện cảm thấy ngạc nhiên, nhưng cô gái xuất hiện đột ngột này giống hệt Railgun LEVEL 5 thì lại khiến họ kinh ngạc.

Hai Onee sama.

Bạch Tỉnh Hắc Tử kinh ngạc nói.

Ngự Phản Mỹ Cầm không nói gì, cô thông qua việc xâm nhập Tree Diagram đã biết kế hoạch tuyệt đối năng lực đã bị dừng lại mấy ngày rồi, nên sau này sẽ không còn Ngự Phản muội muội bị giết nữa.

Nhưng hiện tại cô cũng không biết giải thích thế nào với những người khác về người nhân bản.

May mà Ngự Phản muội muội đã lên tiếng yêu cầu mọi người im lặng, Bây giờ tôi sẽ đưa các bạn đến trường học ma pháp Hogwarts.

Ngự Phản muội muội nghiêm túc nói.

Bàn tán xôn xao, bàn tán xôn xao, mọi người đối với trường học ma pháp gì đó tỏ vẻ giữ thái độ quan sát.

Đi như thế nào.

Có người hỏi.

Mọi người đứng vững, tuyệt đối đừng cử động lung tung.

Ngự Phản muội muội nghiêm túc nói.

Cách nói chuyện của Ngự Phản này thật kỳ lạ, ngay khi mọi người đang nghĩ vậy, trước mắt tối sầm, tất cả mọi người đã biến mất khỏi bãi đỗ xe.

Ái chà.

A.

Những bóng người xiêu vẹo xuất hiện trên bãi cỏ, chân không vững gần như tất cả đều ngã xuống đất, người đè người rên rỉ.

Cuộc dịch chuyển quang học thô bạo đã cho họ trải nghiệm một chuyến đi tồi tệ nhất.

Mau lấy cái mông ra khỏi bụng tôi, tôi sắp không thở được rồi.

Người bị đè yếu ớt hét lên.

Ai nắm tay tôi vậy, buông ra, tay tôi tê rồi.

Quả thực là người ngã ngựa đổ, thảm không nỡ nhìn, khiến Đỗ Lan liên tục lắc đầu, hôm nay do hắn phụ trách dẫn dắt những sinh viên làm thêm này làm quen với quy trình tuyển sinh của trường học ma pháp Hogwarts.

Quá trình này cần sự phối hợp toàn lực của họ.

Để Ngự Phản muội muội đi chuẩn bị đồ trước, Đỗ Lan cũng không lên tiếng mà chỉ nhìn đám người này, Bạch Tỉnh Hắc Tử, Ngự Phản Mỹ Cầm, Nhân Đế Khắc Ti, bốn cô gái đáng yêu đều đè lên người Thượng Điều Đương Ma, thật là diễm phúc không cạn, chỉ là thân hình của ba cô gái ngực phẳng lại giống như loli, không biết Đương Ma có cảm nhận được cơ thể thiếu nữ không.

Thấy mọi người dần dần giãy giụa đứng dậy, vẻ mặt còn sợ hãi, Đỗ Lan cuối cùng cũng lên tiếng, Mọi người im lặng, xin phép cho tôi tự giới thiệu.

Tôi là hiệu trưởng của trường học ma pháp Hogwarts, Đỗ Lan, mấy ngày tới các vị sẽ trải qua thời gian vất vả ở đây, xin hãy chuẩn bị.

Đầu tiên tôi sẽ dẫn các bạn tham quan trường, sau đó mọi người phải học quy trình tuyển sinh của chúng ta, đợi đến khi chính thức khai giảng, cần các bạn chăm sóc các tân sinh viên của chúng ta.

Các bạn có vấn đề gì không.

Không vấn đề, bây giờ là nghỉ hè, chúng tôi có thời gian.

Đúng vậy, nghỉ hè chúng tôi không có việc gì, vừa có thể kiếm tiền vừa có thể nghỉ dưỡng ở lâu đài trên trời, còn gì tốt hơn.

Các học sinh nhao nhao nói, nhưng chủ yếu vẫn cho rằng mình rất may mắn.

Vậy thì tốt, Đỗ Lan ra hiệu mọi người đi theo, trên đường đi mọi người đều rất tò mò.

Xa xa có mặt biển xanh biếc, còn có rừng sâu, dưới chân là cỏ xanh mơn mởn, phía trước là lâu đài hùng vĩ, cả nơi này cảm giác như một xứ sở thần tiên trong truyện cổ tích.

Dẫm lên cỏ rất thoải mái, rất mềm mại.

Mọi người nhìn trái nhìn phải, mỗi ánh mắt đều có thể thấy được những sự vật mới.

Là kỳ lân.

Ngự Phản Mỹ Cầm đột nhiên kêu lên, ở rìa rừng sâu có một con thánh thú thuần khiết đang đứng. 189.

Mọi người vội vàng nhìn theo, quả nhiên là kỳ lân, tao nhã xinh đẹp.

Nhưng đây không phải là thứ hư cấu trong thần thoại sao.

Nhưng nghĩ đến đây là trường học ma pháp, có lẽ không phải là đùa.

Thực ra họ vẫn rất tò mò trường học ma pháp là gì, bây giờ xem ra càng ngày càng thú vị.

Chỉ thấy đôi mắt bạc thuần khiết của kỳ lân nhìn về phía những người lạ này, ung dung lắc lắc cổ.

Chương 742

Bờm trắng tinh khôi trong không khí lay động, như một thiếu nữ chải mái tóc mượt mà.

Đẹp quá, các thiếu nữ đối với những sự vật xinh đẹp luôn thiếu sức đề kháng.

Kỳ lân chỉ xuất hiện một lát, sau đó liền quay người trở về rừng sâu.

Nhưng mọi người đã hiểu được sự thần kỳ của lâu đài trên không, họ nóng lòng muốn vào lâu đài xem thử.

Tiếc là vào trong lâu đài, họ phát hiện lâu đài cũng không có gì mới lạ, chỉ là những tảng đá màu xám trắng, tuy nhiều tượng đá rất hùng vĩ, nhiều bức bích họa trên tường cũng rất tinh xảo, trang trí xa hoa, nhưng cũng không có gì khiến người ta cảm thấy bất ngờ.

So với kỳ lân, những thứ này đều chỉ là vật phàm.

Họ muốn xem những thứ thần kỳ như kỳ lân, mang theo tâm trạng như vậy họ đã đến sảnh tiệc.

Két.

Trục của cánh cửa gỗ khổng lồ phát ra tiếng kêu chói tai, cửa dần dần mở ra, khung cảnh bên trong hiện ra.

Oa.

Ôi trời ơi.

Tiếng kinh hô vang lên không ngớt, sảnh tiệc này mới là nơi họ mong đợi.

Cảnh tượng bên trong cửa khiến họ kinh ngạc vô cùng.

Trên trần nhà có vô số giá nến lơ lửng, ánh nến lung linh chiếu sáng cả đại sảnh.

Bốn chiếc bàn dài có thể chứa hàng trăm người, trên bàn bày đầy thức ăn ngon và hoa quả đủ màu sắc.

Nhân Đế Khắc Ti lập tức chảy nước miếng, Mình đến thiên đường rồi sao.

Mọi người ăn cơm trước đi, ăn xong rồi đi tham quan những nơi khác.

Chúng ta có thể phải đi cả buổi chiều đấy.

Đỗ Lan nói, Đừng khách sáo, mọi người cứ ăn tự nhiên.

Có người ngẩng đầu nhìn ánh nến lung linh, có người nhìn những món ăn ngon, có người quan sát những vị giáo viên nghiêm nghị ngồi ở bàn ngang phía trước sảnh tiệc.

Những người đó là giáo viên robot và người sinh hóa, họ cũng cần ăn.

Robot là hệ thống giống như Doraemon, cần ăn để lấy năng lượng. 190.

Đồ ăn quá ngon, nhưng cũng khiến người ta phát hiện ra dạ dày của một số cô gái quả thực là lỗ đen, ví dụ như Nhân Đế Khắc Ti, rõ ràng gầy gầy nhỏ nhỏ, nhưng ăn uống quả thực là vô pháp vô thiên, lại có thể liên tục nhét thức ăn vào bụng.

Đỗ Lan thầm nghĩ ăn đi ăn đi, buổi chiều mới là tiết mục chính, còn rất nhiều thứ tốt đẹp đang chờ các ngươi.

Rượu no cơm say, các học sinh ngồi đó với vẻ mặt mãn nguyện, nhẹ nhàng xoa bụng.

Đỗ Lan đứng dậy nói, Mọi người nghỉ ngơi một chút trước, để các giáo viên của Hogwarts biểu diễn cho mọi người xem.

Nói rồi ra hiệu cho một giáo viên trẻ mặc áo choàng đen đứng dậy.

Giáo viên trẻ như một quý ông khẽ gật đầu, sau đó từ tay áo choàng rút ra một cây đũa phép, mười inch, màu trắng, khẽ điểm vài cái trong không trung, Scourgify.

Những chiếc đĩa trên bàn ăn đều được dọn dẹp sạch sẽ, khiến các học sinh chết lặng.

Mẹ mình mà thấy cảnh này, chắc chắn sẽ phát cuồng.

Mẹ ghét nhất là rửa bát, nếu học được ma pháp này thì tốt rồi.

Nhưng cũng có những học sinh nhạy bén, như Bạch Tỉnh Hắc Tử đã thấy được điều khác biệt, Thưa ngài Đỗ Lan, xin hỏi cây gậy trong tay giáo viên là gì vậy.

Đó không phải là gậy, là đũa phép, là môi giới để pháp sư thi triển pháp thuật.

Đũa phép của vị giáo viên này được gia công từ sừng kỳ lân, có thể khiến uy lực ma pháp của anh ta tăng gấp bội.

Nhưng nguyên lý ma pháp quá phức tạp, rất khó giải thích rõ ràng cho các bạn.

Thật không khoa học, sao có thể có chuyện không khoa học như vậy chứ.

Bạch Tỉnh Hắc Tử bối rối.

Đương nhiên là khoa học.

Ma pháp là khoa học, nói cách khác khoa học cũng là ma pháp.

Đỗ Lan cười nói, Bạn nói xem nếu người cổ đại trăm ngàn năm trước thấy ô tô, máy bay, điện thoại, máy tính hiện đại có phải cũng thấy đó là ma pháp không.

Mọi người gật đầu, ví dụ như thuật truyền âm ngàn dặm trong thần thoại, điện thoại hiện đại đã thực hiện được.

Thiên lý nhãn trong thần thoại, cũng có camera.

Vô số công nghệ hiện đại đến xã hội nguyên thủy thì không nghi ngờ gì cũng giống như ma pháp.

Nhưng ý của Đỗ Lan khiến những học sinh thông minh cảm thấy rất khó chấp nhận, vì thành phố Học Viện đại diện cho công nghệ tiên tiến nhất thế giới, nhưng lại có sự tồn tại vượt qua trình độ công nghệ của thành phố Học Viện.

Giống như quán quân biến thành á quân vậy.

Nếu là khoa học, thì ông giải thích cho chúng tôi đi.

Ngự Phản Mỹ Cầm đột nhiên nói.

Không hổ là Railgun, tính khí nóng nảy như vậy.

Thượng Điều Đương Ma trong lòng lại nghĩ, công nghệ mà chú mình nắm giữ quả thực vô cùng mạnh mẽ, vượt xa thành phố Học Viện, mình từ tiểu học đến lớn cũng chỉ miễn cưỡng học được chút da lông, nên Đỗ Lan nói ma pháp là khoa học, Đương Ma sẽ không nghi ngờ.

Chỉ sợ rằng nguyên lý thăng long của nó thật sự rất khó hiểu.

Các học sinh nhìn Đỗ Lan, chờ đợi hắn giảng giải.

Đỗ Lan giơ tay ra hiệu im lặng, Vậy tôi sẽ giảng sơ qua một chút, các bạn có biết hiệu ứng cánh bướm không.

Nhiều học sinh gật đầu, chỉ có Nhân Đế Khắc Ti lắc đầu lia lịa tỏ vẻ không biết.

Thượng Điều Đương Ma che mặt, lại có nhận thức mới về sự lạc hậu của Giáo hội Anh quốc.

Đương Ma cậu giải thích một chút.

Vấn đề đơn giản này không cần Đỗ Lan tự mình giải thích, hắn chỉ định Đương Ma giải thích.

Thượng Điều đứng dậy, Vậy tôi sẽ nói đơn giản một chút, hiệu ứng cánh bướm là khái niệm được một nhà khí tượng học nổi tiếng đề xuất vào những năm 70 của thế kỷ trước.

Một con bướm trong rừng mưa nhiệt đới Amazon vỗ cánh vài lần, có thể trong một khoảng thời gian gây ra một trận lốc xoáy ở Bắc Mỹ.

Mục đích ban đầu của nhà khí tượng học là để giải thích hệ thống không khí toàn cầu là một thể thống nhất, bất kỳ thay đổi nhỏ nào ở một điểm sẽ gây ra phản ứng dữ dội ở nơi khác.

Đỗ Lan vỗ tay, quả nhiên Thượng Điều được dạy dỗ văn võ song toàn, Rất tốt, Đương Ma nói rất tốt, tôi sẽ nêu thêm hai ví dụ nữa.

Ở châu Âu có một câu chuyện ngụ ngôn, thợ rèn làm hỏng một cái đinh móng ngựa, đinh móng ngựa hỏng làm hỏng một con chiến mã, chết một con chiến mã làm thương một người lính đưa tin, thương một người lính đưa tin làm lỡ một thông tin tình báo, lỡ một thông tin tình báo làm thua một trận chiến, thua một trận chiến làm thua cả một chiến dịch, thua cả một chiến dịch làm mất một quốc gia.

Một cái đinh móng ngựa hỏng cuối cùng làm đất nước diệt vong, giống như cánh bướm và lốc xoáy vậy.

Còn có một câu chuyện được ghi lại trong sách cổ châu Âu Lã Thị Xuân Thu, nói về hai cô bé chơi trò chơi ở biên giới giao nhau giữa nước Ngô và nước Sở, cô bé nước Sở giẫm phải cô bé nước Ngô.

Gia đình cô bé nước Sở đến tìm gia đình cô bé nước Ngô lý luận, gia đình nước Ngô nói lời không hay bị gia đình nước Sở giết hại.

Bạn bè và gia đình của gia đình nước Ngô đến nước Sở giết cả gia đình cô bé để báo thù.

Quan viên địa phương của nước Sở tức giận, dẫn binh lính xông vào nước Ngô giết sạch dân nước Ngô ở đó.

Vua nước Ngô nghe xong tức giận không kìm được, phát binh đánh nước Sở chiếm lĩnh đất đai của họ, cướp đoạt lương thực rồi mới quay về, sau đó nước Ngô và nước Sở đã xảy ra chiến tranh biên giới kéo dài nhiều năm.

Từ trò chơi của cô bé phát triển thành chiến tranh giữa hai nước, trong đó dường như cũng có sức mạnh như cánh bướm và lốc xoáy thúc đẩy.

Tiếp theo là vấn đề chính, Đỗ Lan nói: Giữa sự vật và sự vật, giữa người và người có phải đều tồn tại một sức mạnh ảnh hưởng lẫn nhau không.

Mọi người lắc đầu, lộ ra ánh mắt nghi hoặc.

Trong đó dường như có liên hệ, cũng có một sức mạnh khó nắm bắt, nhưng mối liên hệ đó thật sự tồn tại sao.

Trong mắt mọi người dường như chỉ là sự cố ngẫu nhiên mà thôi, và bản thân sự ngẫu nhiên đã không khoa học.

Vì khoa học phải là sự tất nhiên có thể lặp lại dựa trên những điều kiện cụ thể.

Mà những kẻ nhấn mạnh sự ngẫu nhiên chẳng qua chỉ là những kẻ lừa đảo mà thôi.

Họ chưa từng nghe nói câu cửa miệng của một vị phù thủy ngự tỷ là trên thế giới này không có ngẫu nhiên, chỉ có tất nhiên.

Mà nghiên cứu ma pháp của Đỗ Lan cũng nhờ câu nói này mà có được đột phá, từ đó tìm ra chìa khóa thay đổi thế giới: Dựa trên hiệu ứng cánh bướm, tôi gọi loại lực tác động vô hình ảnh hưởng lẫn nhau này là Hồ Điệp Ẩn Lực.

Kích phát sóng năng lượng cố định tại một vị trí cụ thể không xác định mà các bạn không thấy không sờ được sẽ có thể kích hoạt ma pháp.

Giống như siêu năng lực của các bạn, ma pháp cũng rất khoa học.

Không tin.

Nhân Đế Khắc Ti không thể chấp nhận cách giải thích khoa học về ma pháp, theo cô, Đỗ Lan đã giải thích một cách gượng ép thuyết định mệnh, cưỡng chế biến thuyết định mệnh thành một quan điểm khoa học có thể thay đổi.

Dù bạn có tin hay không, nguyên lý ma pháp chính là như vậy.

Đỗ Lan cười nói.

Đỗ Lan đã chứng minh sự tồn tại của Hồ Điệp Ẩn Lực, dường như đã có thể vung tay can thiệp vào tương lai theo hướng mình dự định, nhưng thực ra không phải vậy.

Chương 743

Vì yếu tố ảnh hưởng đến tương lai quá nhiều, Đỗ Lan căn bản không thể khống chế được.

Hắn hiện tại nhiều nhất cũng chỉ là chơi đùa với ma pháp mà thôi, ma pháp đơn giản hơn nhiều so với việc khống chế tương lai.

Mà đũa phép của pháp sư thực ra là một bộ não sinh vật sống, dựa vào câu thần chú của pháp sư để điều chỉnh dao động năng lượng, đợi đến khi thỏa mãn yêu cầu của ma pháp là có thể kích hoạt ma pháp.

Như vậy đã bù đắp được khuyết điểm vẽ bùa lung tung của các pháp sư trên thế giới này.

Dùng đũa phép thay thế cho phù văn, giống như dùng máy tính thay thế cho bàn tính.

Quan trọng nhất của đũa phép chính là lõi bên trong, những thứ này đều do Đỗ Lan tự mình chế tạo.

Đương nhiên hắn đã chế tạo rất nhiều loại, bao gồm các loại khác nhau, phù hợp cho nhiều người sử dụng.

Những học sinh này vẫn cảm thấy điều này không khoa học, nguyên lý ma pháp gì đó căn bản không có cơ sở.

Đỗ Lan cũng biết tình hình này, nên trong trường học ma pháp hoàn toàn không mở lớp nguyên lý ma pháp, chỉ cần dạy ma pháp là được.

Nếu có hứng thú có thể đến thư viện đọc các tác phẩm lớn chưa xuất bản của hắn như Nguyên lý cơ bản của ma pháp, Mở rộng ma pháp, Lượng khoa học của ma pháp, Ma pháp và khoa học, Nhân quả trong ma pháp, Đồ phổ ma pháp, Sơ luận về Hồ Điệp Ẩn Lực, Tái luận về Hồ Điệp Ẩn Lực, Thuyết định mệnh khoa học và Hồ Điệp Ẩn Lực, v. v.

Dù sao thì Đỗ Lan đã ghi lại toàn bộ kết quả nghiên cứu của mình.

Nếu những cuốn sách này được nghiên cứu thấu đáo, người Trái Đất thậm chí có thể ảnh hưởng đến sự vận hành của cả vũ trụ.

Lúc đó nhân loại sẽ trở nên vô cùng lợi hại.

Tất cả cơ sở vật chất của trường học ma pháp Hoắc Cách Ốc Tỳ đều nằm trong những quả cầu lơ lửng trên không.

Buổi chiều, các học sinh được đưa ra ngoài trời, đầu tiên là tham quan chuồng nhốt rồng phía sau tòa thành.

Mọi người đừng lại quá gần.

Một dãy nhà đá khổng lồ, bị bảy cánh cửa sắt lớn đè nặng, từ bên trong truyền ra tiếng hít thở trầm thấp.

Những thanh sắt tạo nên cửa sắt dày như đùi người.

Nhân Đế Khắc Ti nhát gan nấp sau lưng Thượng Điều Đương Ma.

Bạch Tỉnh Hắc Tử thấy vậy cũng bắt chước, chui vào lòng Ngự Phản Mỹ Cầm, Tỷ tỷ đại nhân, Hắc Tử sợ quá.

Cọ cọ, khuôn mặt Bạch Tỉnh Hắc Tử lên xuống trên bộ ngực phẳng lỳ của Ngự Phản Mỹ Cầm.

Ngự Phản Mỹ Cầm muốn đẩy ra, nhưng Hắc Tử cứ như keo dán dính chặt vào ngực cô, Mất mặt quá, Hắc Tử đừng như vậy.

Mọi người im lặng.

Đỗ Lan nói, Đây là chuồng nhốt rồng, nếu làm ồn đánh thức lũ rồng, chúng sẽ nổi điên đấy.

Mọi người theo ta, yên lặng nhìn vào trong, thấy chưa.

Họ thấy rồi, vảy rồng, và cả cái bụng đang phập phồng chậm rãi.

Có thể thấy thân hình khổng lồ đó đang cuộn tròn trong góc ngủ say sưa.

Xẹt A.

Một học sinh nhát gan bị tình huống bất ngờ dọa giật nảy mình.

Nhưng đó chẳng qua chỉ là một tia lửa xẹt ra từ lỗ mũi con rồng, nó vẫn đang ngủ say, đôi cánh thu lại, tứ chi đặt dưới bụng.

Đúng là rồng thật, ngầu quá.

Con rồng khổng lồ vốn chỉ xuất hiện trong các tác phẩm giả tưởng lại hiện ra ngay trước mắt, khiến các học sinh cảm thấy không thể tin nổi, Những căn phòng này đều là rồng sao.

Đương nhiên rồi, đủ các loại rồng, rồng phun lửa, hồng long, tiểu hỏa long. tổng cộng bảy loại rồng.

Đỗ Lan nói, Sau này học sinh của trường ma pháp còn có cơ hội ký kết khế ước với rồng để trở thành long pháp sư, lúc đó tha hồ ngao du vũ trụ, thật là oai phong.

Hiệu trưởng, trường ma pháp còn tuyển sinh không.

Em cũng muốn vào trường ma pháp học.

Cuối cùng cũng có học sinh không nhịn được muốn chuyển trường.

Đỗ Lan nói: Bây giờ có lẽ không được, nhưng sau này trường Hoắc Cách Ốc Tỳ của chúng ta sẽ tổ chức kỳ thi xếp hạng năng lực, nếu các em có thể thi đỗ thì cũng có thể trở thành một thành viên của chúng tôi, nhưng phải đợi các em tốt nghiệp cấp ba, tương đương với việc vào trường chúng tôi học đại học.

Hóa ra vẫn còn cơ hội, những học sinh này âm thầm hạ quyết tâm sẽ tham gia cái kỳ thi xếp hạng năng lực còn chưa thấy tăm hơi đâu đó.

Tiếp tục theo ta, bây giờ chúng ta đi xem sân huấn luyện bay.

Cái gọi là sân huấn luyện bay thực chất cũng là sân luyện tập chổi ma pháp, học sinh sẽ học cách điều khiển chổi ma pháp ở đó.

Nhưng hiện tại sân chỉ có một mình Cơ Thần Thu Toa đang luyện tập.

Mọi người nhìn một cô gái kẹp cây chổi giữa hai chân bay lượn trên trời.

Giữa sân có những chiếc vòng tròn lớn được chống đỡ bằng các cột cao, những cây cột trông như kẹo mút này có khoảng hơn mười cây.

Cơ Thần cưỡi chổi lúc thì lượn quanh cột lúc thì xuyên qua vòng, động tác mượt mà, linh hoạt như một chú chim.

Quả nhiên là học viện ma pháp, ngay cả phương tiện giao thông cũng là chổi.

Thượng Điều nói, các học sinh khác cũng gật đầu lia lịa.

Dù sao thì họ cũng không còn kinh ngạc vì thấy những thứ thần kỳ nữa, đến rồng khổng lồ cũng đã gặp, chổi bay cũng không phải là không thể chấp nhận.

Dù họ không hiểu ma pháp, nhưng đây đúng là trường học ma pháp, có ma pháp mới là bình thường.

Ngẩng đầu chăm chú nhìn Cơ Thần biểu diễn, ai cũng tò mò tại sao chổi lại bay được.

Các em có muốn thử không.

Đỗ Lan đột nhiên nhìn đám thiếu niên tuổi thanh xuân kia dụ dỗ.

Được không ạ.

Đương nhiên là được, chỉ cần các em đủ can đảm, không sợ ngã.

Đỗ Lan lấy ra một chiếc chìa khóa, đi đến rìa sân huấn luyện, mở một căn nhà nhỏ, Bên trong toàn là chổi bay, ai muốn thử có thể vào lấy một cây.

Mấy thiếu niên lũ lượt đi vào, Nhân Đế Khắc Ti nhìn Thượng Điều.

Thượng Điều quay đầu không nhìn Nhân Đế Khắc Ti, hắn không biết cưỡi chổi bay.

Nhưng đôi mắt to long lanh của Nhân Đế Khắc Ti khiến Thượng Điều có cảm giác tội lỗi.

Ánh mắt ngây thơ đến mức Thượng Điều Đương Ma không thể chống cự, Được rồi, được rồi, tôi đi.

Thượng Điều Đương Ma lập tức bước vào căn nhà, rồi câm nín nhìn phong cách đầy công nghệ bên trong.

Một băng chuyền dạng trống quay thẳng đứng, đợi một mặt chổi được lấy hết, cái trống này sẽ lăn lên từ mặt đất, mang theo một mặt mới đầy chổi.

Thứ này không phải là ma pháp.

Đương Ma mau bay đi.

Tại sao Nhân Đế Khắc Ti lại kích động như vậy.

Từ nhỏ đã bắt đầu đọc sách ma pháp, biết rất nhiều thứ, nhưng cây chổi ma pháp thường xuất hiện trong truyện lại không tồn tại trong thế giới ma pháp, đây quả thực là niềm tiếc nuối từ nhỏ đến lớn của Nhân Đế Khắc Ti.

Nguyện vọng thời thơ ấu bây giờ cuối cùng cũng sắp thành hiện thực, nên cô rất phấn khích.

Từ từ đã, tôi còn chưa biết.

Nhìn cây chổi mảnh khảnh trong tay, Thượng Điều Đương Ma rất nghi ngờ nó có thể chống đỡ được trọng lượng của hắn, chứ đừng nói là bay lên.

Những người lấy chổi đều là con trai, rõ ràng họ can đảm hơn, cũng không ngại kẹp một cái gậy giữa hai chân.

Bây giờ họ nhìn Đỗ Lan, hy vọng ông có thể dạy họ.

Đặt chổi xuống bãi cỏ, sau đó người đứng cạnh chổi, đặt tay lên trên chổi, rồi nói Lên.

Nếu chổi bay vào tay mình, thì coi như có thể bay được.

Họ hô hào ầm ĩ, không có thiên tài nào thành công ngay lần đầu.

Tĩnh tâm lại, đừng sợ, cũng đừng vội.

Các em phải tin tưởng vào cây chổi.

Giọng nhắc nhở của Đỗ Lan truyền đến tai mọi người.

Khoảng bốn năm phút sau, cuối cùng cũng có người thành công lần đầu tiên.

Lên.

Dứt lời, cây chổi trên bãi cỏ vút một tiếng bay vào tay người đó.

Tốt, cây chổi đã sẵn sàng nâng đỡ em rồi.

Bây giờ hãy cưỡi lên chổi, người mới học thì ngồi dạng chân là an toàn nhất.

Sau này ngồi nghiêng hay nằm thì tính sau, Đỗ Lan đề nghị người mới học nên kẹp chổi, Ngồi vững rồi, hai chân hơi dùng sức đạp xuống đất, chỉ cần hơi dùng sức là được, như vậy là em đã có thể lơ lửng lên rồi, hai tay nắm chặt chổi.

Mấy người đều thành công, Đương Ma cũng nằm trong số đó, Nhân Đế Khắc Ti kích động không thôi, trong mắt cô, Thượng Điều biết bay thì cô cũng sẽ biết bay, cô có thể ngồi sau lưng Thượng Điều cùng bay.

Nghĩ vậy, Nhân Đế Khắc Ti đã trèo lên cây chổi của Thượng Điều.

Cây chổi lơ lửng, chống đỡ trọng lượng của hai đứa trẻ.

Giống như một trò chơi trong công viên giải trí, rất vui, mang lại cho Nhân Đế Khắc Ti niềm vui vô hạn.

Chương 744

Tuy chỉ là lơ lửng, nhưng cũng đã đủ rồi.

Ha ha, Đương Ma thú vị quá.

Nhân Đế Khắc Ti rất dễ thỏa mãn, không có sơn hào hải vị thì ăn bánh mì cũng ngon lành, ngoài việc bị Thượng Điều phớt lờ ra thì gần như không bao giờ phàn nàn.

Một cô gái như vậy thật khó tìm, chỉ không biết trong lòng Thượng Điều Đương Ma rốt cuộc nghĩ thế nào.

Thượng Điều Đương Ma khó qua ải mỹ nhân, hễ là mỹ nữ, hắn lại không nhịn được muốn giúp đỡ.

Là do chính nghĩa cảm thừa thãi, hay bị sắc đẹp mê hoặc, điểm này rất khó định nghĩa.

Vì trong nguyên tác, bên cạnh Thượng Điều Đương Ma gần như luôn có mỹ nữ vây quanh, tất cả sự kiện cũng đều diễn ra thông qua những mỹ nữ mới, từ đầu đến cuối Thượng Điều Đương Ma chỉ giúp đỡ mỹ nữ, chứ chưa từng nói rốt cuộc mình vì cái gì, muốn cái gì.

Đỗ Lan nhìn Thượng Điều Đương Ma thầm nghĩ đa tình cũng bằng vô tình thôi, hy vọng thiếu niên này sớm hiểu ra, cũng hy vọng hắn sớm hiểu rằng người bên cạnh tuy nhiều nhưng thường người đầu tiên mới là tốt nhất.

Có những người cứ mãi nghĩ rằng người tiếp theo sẽ tốt hơn, mà không biết rằng đã bỏ lỡ người tốt nhất.

Tháng Tám đã gần kết thúc, trường ma pháp cũng sắp khai giảng, nhưng đến ngày hai mươi tám tháng Tám, mọi người đều cảm thấy có gì đó không ổn.

Những người quen thuộc bên cạnh đều biến thành những người lạ kỳ quái, nhưng chính họ lại không nhận ra sự thay đổi của bản thân.

Ma pháp Thiên Sứ Trụy Lạc đã được kích hoạt.

May mắn là thực lực của nhóm Đỗ Lan mạnh mẽ, hiệu ứng hoán đổi vai trò này không có tác dụng với họ.

Nhưng những người khác thì không may mắn như vậy, tất cả đều biến thành một dáng vẻ khác trong lúc không hề hay biết.

Chú à.

Đương Ma phát hiện những người xung quanh đều biến thành người lạ, nhưng những người lạ này lại cứ tỏ ra rất thân quen với mình, thậm chí cách ăn mặc cũng y hệt những người quen đó, điều này khiến hắn vô cùng kinh hãi.

Làm gì mà kinh ngạc thế.

Đỗ Lan đang uống trà với Địch Ny Toa.

Chú, thím, không hay rồi, chuyện lớn rồi, mọi người đều trở nên rất kỳ quái.

Thượng Điều Đương Ma thở hổn hển nói, một tay chỉ về phía nơi mọi người đang nghỉ ngơi.

Các học sinh đang tụ tập trong sảnh tiệc.

Có phải đã biến thành những người lạ quen thuộc không.

Đỗ Lan thản nhiên nói.

Quả nhiên chú đã biết hết mọi chuyện, Đúng vậy, những người đó rõ ràng cách ăn mặc, tính cách đều rất quen thuộc, nhưng con hoàn toàn không quen họ.

Ngược lại, họ dường như đều quen con.

Đương Ma bình tĩnh lại.

Chẳng qua là có người đã phát động một ma pháp ảnh hưởng đến cả thế giới mà thôi.

Đỗ Lan bảo Đương Ma ngồi xuống, Ăn chút gì đi, đây là món bánh sở trường của thím Địch Ny Toa của con đấy.

Thượng Điều cũng đói thật, có chú thím ở đây, hắn cũng bình tĩnh lại, dù sao trời có sập xuống cũng có hai vị này chống đỡ.

Từ nhỏ đã được hai vị cường giả này dạy dỗ, chưa từng thấy chuyện gì họ không giúp được.

Chú, đây là ma pháp gì mà lại khiến mọi người đều thay đổi hình dạng vậy.

Sau khi bình tĩnh lại là sự tò mò.

Ma pháp này tên là Thiên Sứ Trụy Lạc, là một loại ma pháp cưỡng chế hoán đổi vị trí giữa con người ở trần gian và thiên sứ trên trời.

Hoán đổi vị trí với thiên sứ, chẳng phải là cưỡng ép thành thần sao.

Điều này thì Đương Ma hiểu sai rồi, không phải thành thần, mà là kéo thiên sứ xuống.

Thượng Điều Đương Ma tỏ ra hóa ra còn tồn tại loại ma pháp này, Quả nhiên ma pháp thật là phức tạp.

Chỉ mới biết hiệu quả đã thấy phức tạp, ta còn chưa nói nguyên lý của ma pháp này đâu.

Đỗ Lan nói, Con đã chơi trò giành ghế chưa.

Lúc nhỏ có chơi rồi.

Đương Ma nói, trò giành ghế là đặt vài chiếc ghế trong sân, sau đó số người nhiều hơn số ghế sẽ đi vòng quanh, đợi trọng tài ra hiệu, tất cả người tham gia sẽ bắt đầu ngồi vào ghế, người cuối cùng giành được ghế sẽ thắng.

Hồi nhỏ Thượng Điều Đương Ma là cao thủ trò giành ghế, được huấn luyện nên lúc nhỏ còn chưa biết kiểm soát sức mạnh, lần nào cũng thắng đến cuối cùng, Cái này có liên quan gì đến ma pháp sao.

Đương nhiên là có, trong truyền thuyết, chức vị của thiên sứ là cố định, giống như những chiếc ghế trong trò giành ghế.

Còn thiên sứ chính là người chơi, nếu có ai đó cướp mất ghế của thiên sứ, thiên sứ ban đầu sẽ không còn chỗ ngồi, chỉ có thể rơi xuống trần gian, đó chính là ma pháp Thiên Sứ Trụy Lạc.

Lần này Thượng Điều Đương Ma đã hiểu, nhưng chuyện này dường như không liên quan đến những chuyện kỳ quái đang xảy ra bên ngoài, Vậy tại sao ma pháp này lại biến mọi người thành dáng vẻ kỳ quái.

Đỗ Lan tiếp tục giải thích: Hiện tại mỗi thiên sứ trên trời đều có ghế, có bao nhiêu thiên sứ thì có bấy nhiêu vị trí, hoàn toàn không có người chơi mới nào xuất hiện để cướp ghế của họ.

Vì vậy, nền tảng của ma pháp này là phải tạo ra người chơi mới, để người chơi mới lên trời cướp ghế của thiên sứ.

Nhưng loài người đông như vậy, biến tất cả thành người chơi mới là không thể, cho nên thông qua hoán đổi vai trò để tiến hành chuyển đổi vai trò, cuối cùng sau khi tất cả vai trò bị xáo trộn, người dư ra chính là người chơi mới có thể chiếm vị trí của thiên sứ.

Hóa ra là vậy, có cách nào giải quyết ma pháp này không.

Đương Ma không muốn sau này Nhân Đế Khắc Ti cứ mang dáng vẻ của một người đàn ông.

Rất đơn giản, tìm ra kẻ thi triển và giết hắn, hoặc phá hủy pháp trận Thiên Sứ Trụy Lạc.

Quả nhiên là đơn giản, Đương Ma không buồn châm chọc nữa.

Biển người mênh mông này biết đi đâu tìm pháp sư, trời đất rộng lớn thế này lại biết pháp trận giấu ở đâu.

Nhìn Đỗ Lan thản nhiên, Thượng Điều Đương Ma thầm nghĩ ông mau nghĩ cách đi chứ, cứ thế này không phải là chuyện tốt.

Chớ nóng vội.

Đỗ Lan nhìn thấu Thượng Điều Đương Ma, Cho dù tìm được pháp trận, cũng không dễ dàng phá giải.

Nhưng Giáo hội ma pháp sẽ không ngồi yên nhìn tình hình phát triển đâu, hay là thế này, ta đưa con xuống dưới tìm các pháp sư, giúp họ hoàn thành công việc.

Lại đẩy việc cho mình, nhưng còn hơn là không làm gì, Đương Ma lập tức đồng ý.

Thế là hắn được Đỗ Lan đưa đến bên cạnh Thần Liệt Hỏa Sí và Sử Đề Nhĩ, còn có thêm một người thuộc Chính Thống Giáo Nga là Toa Hạ Khắc Lạc Y Khiết Phù.

Lại có mỹ nữ mới xuất hiện, Thượng Điều Đương Ma không khỏi để ý một phen.

Phía bên kia ở Thành Phố Học Viện, Sa Chức cũng phát hiện điều khác thường.

Nguyệt Vịnh Tiểu Manh vốn đã nhỏ như một đứa trẻ giờ lại biến thành một bé gái sơ sinh mới biết đi.

Hơn nữa, cô giáo Tiểu Manh còn không nhận ra điều này, dường như cô vốn dĩ đã nhỏ như vậy.

Đây là tình huống gì.

Sa Chức cũng ngẩn người, ngay lập tức tiến hành kiểm tra toàn diện cho Nguyệt Vịnh Tiểu Manh, xác định ngoại hình của cô giáo Tiểu Manh đã bị hoán đổi, không chỉ vậy, quần áo của cô cũng bị thay đổi hết.

Đây là một loại hỗn loạn về bản nguyên, dường như ngay từ đầu cô giáo Tiểu Manh đã là một đứa trẻ mới biết đi.

Sau khi sử dụng Trực Tử Ma Nhãn, cô phát hiện người bạn không lớn nổi của mình bị một loại tử tuyến có màu sắc đặc biệt bao quanh.

Sa Chức không ra tay ngay lập tức, cô không chắc việc phá hủy đường tử tuyến đặc biệt này sẽ gây ra hiệu quả gì, là khiến Tiểu Manh phục hồi, hay là khiến cô mãi mãi giữ dáng vẻ này.

Nhưng cô chắc chắn nguyên nhân gây ra tất cả chuyện này hẳn là luồng năng lượng đã cố xâm nhập vào cơ thể mình trước đó, nếu có thể tìm ra nguồn gốc của luồng năng lượng đó, có lẽ mình sẽ giải được sự kiện kỳ quái này.

Nhưng trước đó, cô bế Tiểu Manh lên, khiến Tiểu Manh vẫy vẫy đôi tay nhỏ, giọng nói non nớt: Sa Chức, tuy cậu là bạn tốt của Tiểu Manh nhưng cũng không thể bế Tiểu Manh như vậy.

Rõ ràng lòng tự tôn của một người trưởng thành đang tác quái.

Sa Chức cười, cô biết Tiểu Manh hoàn toàn không rõ tình hình hiện tại của mình, Tiểu Manh không hề ý thức được tình huống tồi tệ lúc này.

Mình đi mua ít sữa bột đã.

Sa Chức chưa bao giờ chăm sóc trẻ sơ sinh, cũng khá thú vị, Còn có tã lót và xe đẩy.

Vui vẻ như có món đồ chơi mới.

Tất cả mọi thứ đều đã thay đổi, Bạch Tỉnh Hắc Tử biến thành Obama đang phát biểu trên truyền hình, Pháo Tỷ biến thành em họ của Đương Ma, mọi thứ đều hỗn loạn.

Đương nhiên cũng có người vui trong đó, ví dụ như Sa Chức.

Đồng thời, Thiên Sứ Trụy Lạc đã phát huy tác dụng, thiên sứ bị đẩy xuống từ thiên đường, nhưng thiên sứ sẽ không dễ dàng từ bỏ vị trí trên thiên đường.

Chỉ cần có thể đoạt lại vị trí, thiên sứ nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào để giết kẻ thi triển ma pháp.

Thiên sứ tuyệt đối sẽ không cam tâm tình nguyện ở lại trần gian, thiên sứ và con người không cùng một đẳng cấp, trong mắt thiên sứ, loài người chẳng khác gì con kiến, sao họ có thể chung sống với chúng.

Thượng Điều Đương Ma vẫn chưa ý thức được lần này sẽ gặp phải chuyện gì, hiện tại hắn đang cùng ba pháp sư thảo luận xem rốt cuộc là ai đã phát động ma pháp, nhưng không có chút manh mối nào.

Có người cho rằng thiên sứ là đại diện cho sự lương thiện, đó là vì họ đang thể hiện sức mạnh của mình, ban phát lòng nhân từ của mình, loài người sẽ kính sợ họ, tôn thờ họ.

Mọi người quên mất rằng họ là sứ giả của Thần, chỉ khi ở trên cao nhìn xuống mới thể hiện thiện ý, nếu để họ rơi xuống trần gian, họ sẽ không tiếc hủy diệt cả nhân loại để thể hiện sự khác biệt của mình với con người.

Giống như đầu thai làm một con heo chắc chắn sẽ bị giết thịt, ai cũng sẽ vạn lần không muốn.

Cùng lý, thiên sứ cũng không cam nguyện đọa lạc thành người, trong mắt thiên sứ, con người còn không bằng heo.

Cho nên thiên sứ rơi xuống sẽ không khoanh tay chịu trói.

Thượng Điều Đương Ma, Sử Đề Nhĩ, Thần Liệt Hỏa Sí, Toa Hạ bốn người vắt óc suy nghĩ cũng không tìm ra manh mối.

Chương 745

Nhưng thời gian không chờ đợi, từng chút một trôi đi, tương lai sẽ là một cục diện hỗn loạn.

Thượng Điều không thích cảm giác bó tay chịu trói hiện tại, nhưng phải làm sao đây.

Lão chú đáng ghét, rõ ràng biết hết mọi thứ lại giả vờ ngớ ngẩn không nói cho hắn biết, thật khiến người ta tức điên.

Con người của Đỗ Lan khiến Thượng Điều khó chịu chết đi được, nhưng lại không thể làm gì.

Ngươi đang chửi ta trong lòng, ta nghe được đấy.

Gáy của Thượng Điều lạnh toát, Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện sau lưng hắn, và câu nói này giống như ma gõ cửa, dọa Đương Ma giật nảy mình.

Ba vị pháp sư còn lại lập tức cảnh giác chuẩn bị tấn công, nhưng thấy người đến lại lơ lửng trên không, hoàn toàn không phải người thường.

Trong nháy mắt, ý định tấn công của họ tan thành mây khói, họ biết Đỗ Lan không phải là người họ có thể đối phó.

Chú, con có nói gì đâu.

Thượng Điều Đương Ma cười gượng, Chú, có phải chú biết chân tướng của Thiên Sứ Trụy Lạc không.

Rốt cuộc là ai đã phát động ma pháp.

Ta đương nhiên biết, nhưng hiện tại đừng quan tâm đến ma pháp nữa, hãy xem xét làm sao đối phó với những thiên sứ đang nổi điên đi.

Lời của Đỗ Lan khiến bốn người ngẩn ra.

Thiên sứ nổi điên là sao.

Các ngươi có biết lần Thiên Sứ Trụy Lạc này, có tổng cộng bao nhiêu thiên sứ đến nhân gian không.

Kẻ thi triển ma pháp là người dư ra, cho nên hẳn là có một thiên sứ.

Thần Liệt quyến rũ nói.

Sai, sai hoàn toàn.

Không phải một mà là tám.

Câu trả lời của Đỗ Lan khiến mọi người chết lặng.

Sao có thể.

Thần Liệt kinh ngạc nói, rồi lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi, Không thể nào, Thiên Sứ Trụy Lạc sao có thể đồng thời tạo ra sức mạnh cướp đoạt vị trí của tám thiên sứ được.

Ma pháp đương nhiên không thể, nhưng thực lực của gia đình chúng ta đã làm biến dạng toàn bộ ma pháp khi nó được kích hoạt, cho nên khiến ma pháp nhận định có tám ứng cử viên sẽ bay lên thiên đường, đồng thời cũng khiến tám thiên sứ rơi xuống trần gian.

Hiện tại tám thiên sứ này đã biến thành hình dạng con người, ẩn náu trong thế giới, nếu không thể ngăn chặn ma pháp, họ nhất định sẽ nổi điên, không tiếc hủy diệt địa cầu để ngăn chặn ma pháp.

Đỗ Lan ngẩng đầu nhìn trời: Thời gian của các ngươi không còn nhiều, thiên sứ đã bắt đầu hành động rồi.

Ầm Lời của Đỗ Lan vừa dứt, Thành Phố Học Viện ở xa đã xảy ra một vụ nổ dữ dội.

Đỗ Lan biến ra một chiếc tivi, từ tin tức họ biết không chỉ Thành Phố Học Viện, mà cả Nhật Bản đều xảy ra sự kiện thiên sứ tấn công.

Rõ ràng thiên sứ biết ma pháp xảy ra ở Nhật Bản, cho nên tất cả đều tập trung lại, âm mưu giải quyết vấn đề bằng cách tàn sát.

Cô giáo Tiểu Manh.

Thượng Điều Đương Ma chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trên tivi, cô giáo Tiểu Manh mặt mày âm u, nơi nào đi qua không phải nổ tung thì cũng là máu tươi ba thước, có thể nói là mười bước giết một người, ngàn dặm không dấu vết, hoàn toàn không có dáng vẻ dễ thương thường ngày.

Bề ngoài tuy là Nguyệt Vịnh Tiểu Manh, nhưng bản chất của cô ấy đã bị thiên sứ thay thế, cô ấy có thể thi triển toàn bộ sức mạnh của thiên sứ.

Đỗ Lan chuyển kênh, lại là cảnh thiên sứ làm loạn.

Lần này trên màn hình xuất hiện một thần tượng nổi tiếng, cũng đang càn quét một vùng, đại khai sát giới, giết người như ngả rạ.

Hiện tại mới chỉ xuất hiện hai, nhưng còn sáu thiên sứ nữa đang ẩn náu, nhưng trước khi trời tối hôm nay, tất cả thiên sứ sẽ hành động, lúc đó người dân sống trên đảo Nhật Bản sẽ không thấy được mặt trời ngày mai.

Sao lại có cảm giác Đỗ Lan đang hả hê thế nhỉ.

Sao có thể.

Thượng Điều vừa nghĩ đến ngày mai Nhật Bản sẽ biến thành hòn đảo chết, lòng liền trĩu nặng, Chúng ta phải làm sao để ngăn chặn thiên sứ.

Không dễ ngăn chặn, vì thiên sứ đại diện cho thần lực, tám phần thần lực đã không phải là thứ con người có thể chống lại.

Lẽ nào còn mạnh hơn cả Lucifer tấn công Thành Phố Học Viện lần trước.

Lucifer.

Sử Đề Nhĩ và Thần Liệt ngẩn ra, họ vẫn luôn ở Thành Phố Học Viện sao lại không nhớ Lucifer.

Họ không biết rằng ký ức của mình đã bị xóa.

So với Lucifer, một thiên sứ đơn lẻ chắc chắn không bằng, nhưng nếu dung hợp tám phần thần lực thành một tiểu thần cách, vậy thì kẻ địch chính là thần.

Tuy so với các vị thần truyền thống có lẽ còn kém, nhưng thần là tồn tại cao hơn Lucifer một bậc.

Lúc đó có lẽ cả địa cầu cũng sẽ bị hủy diệt.

Đỗ Lan đang nói quá lên, nhưng lời này không hoàn toàn là nói dối, nếu thiên sứ giả dạng thành người của Chính Thống Giáo Nga kia nghe lời Đỗ Lan mà thật sự tập hợp tám vị thiên sứ hợp thể, có lẽ thật sự rất khó giải quyết.

Nhưng thiên sứ sẽ không hợp thể, vì họ đều là những cá thể độc lập, vốn dĩ đã được tách ra từ Thần, cho nên sẽ không muốn hợp thể lại lần nữa.

Trên tivi, thiên sứ tiếp tục tàn phá, đã có hàng ngàn người thiệt mạng.

Không thể chờ được, chúng ta phải ngăn chặn thiên sứ.

Thượng Điều Đương Ma nói.

Đừng hồ đồ, đó là thiên sứ, là một phần của Thần, cho dù tập hợp sức mạnh của chúng ta miễn cưỡng đối phó được một hai thiên sứ, nhưng sáu người còn lại thì tuyệt đối không có cách nào giải quyết.

Sử Đề Nhĩ nói, tám thiên sứ dù có để Giáo hoàng đích thân ra tay cũng tuyệt đối không có khả năng chiến thắng.

Huống hồ hoán đổi vai trò đã làm cả thế giới hỗn loạn, rất nhiều pháp sư đã mất đi ma lực.

Ầm Thành Phố Học Viện lại xảy ra một vụ nổ lớn, từ đây nhìn qua đã có thể thấy đám mây hình nấm bốc lên.

Thiên sứ thật quá kiêu ngạo.

Đầu tiên bị đọa thiên sứ tấn công, bây giờ lại bị thiên sứ làm loạn, lần trước còn có rồng thần sửa chữa.

Lần này rồng thần còn chưa hồi chiêu xong, xem ra Thành Phố Học Viện chỉ có thể gánh chịu tổn thất.

Chú, rốt cuộc chúng ta phải làm gì.

Thượng Điều Đương Ma nghiến răng, ánh mắt bắn ra tia sáng lạnh, dù thế nào cũng phải ngăn chặn thiên sứ phá hoại, bất kể giá nào.

Rất tốt, Đương Ma con cuối cùng cũng đã hạ quyết tâm.

Đỗ Lan thầm nghĩ lần này không phải vì cứu gái mà là cứu nhân loại bao gồm cả gái, chỉ thấy ông vung tay, Vậy thì để ta giúp con một tay, ra đây đi.

Gầm Bầu trời truyền đến tiếng gầm giận dữ.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy giữa trời xanh mây trắng xa xa có mấy chấm đen, giống như con trỏ chuột di chuyển trên màn hình máy tính.

Bảy con rồng khổng lồ vỗ cánh bay tới như máy bay chiến đấu siêu thanh, trong nháy mắt đã bay đến sau lưng Đỗ Lan.

Múa vuốt nhe nanh, thể hiện rõ sức mạnh võ lực, quả thật là bá chủ bầu trời, sinh vật mạnh nhất nhân gian.

Sao có thể còn rồng sống.

Là pháp sư, Sử Đề Nhĩ và Thần Liệt đều biết rồng đã tuyệt chủng từ lâu.

Những con rồng sống sờ sờ xuất hiện trước mặt, sự chấn động này không lời nào tả xiết, rồng tuyệt đối là truyền kỳ của thế giới ma pháp.

Bảy con rồng này mỗi con một vẻ, nhưng con nào cũng mang theo khí tức mạnh mẽ khiến người ta kinh sợ, chúng sẽ là lực lượng chủ lực đối kháng thiên sứ.

Các thiên sứ giận dữ dùng việc tiêu diệt toàn bộ nhân loại làm thủ đoạn để quay về thiên đường, vì vậy cuộc chiến giữa thiên sứ và nhân loại đã bắt đầu.

Nhật Bản chính là chiến trường.

Thật không thể tin nổi thiên sứ lại dã man như vậy, nhưng đó là sự dã man trong mắt loài người.

Đối với các thiên sứ, giết người chẳng qua chỉ là một cái phẩy tay, không hề có bất kỳ cảm giác tội lỗi nào.

Giết một lần cả một mảng lớn, đầu tiên chỉ có hai thiên sứ, sau đó ngày càng nhiều thiên sứ xuất hiện.

Con người rẻ mạt như cỏ rác bị thu hoạch.

Cuối cùng, thiên sứ cũng đón nhận sự phản công của loài người, quân đội từng đợt từng đợt xông lên, rồi bị tiêu diệt.

Trong thế giới hỗn loạn này, Lực lượng Phòng vệ cũng trở nên hỗn loạn, không chịu nổi một đòn.

Tấn công của thiên sứ thì tính là ma pháp gì chứ, không có chút khí chất nghệ thuật nào, còn là thiên sứ nữa.

Đỗ Lan không thích loại ma pháp giống như tia laser của thiên sứ, cảm giác thiên sứ này càng giống những người có siêu năng lực trong các bộ phim bom tấn.

Pháp sư thì nên có những tiêu chuẩn đặc trưng của pháp sư, ví dụ như thần chú, pháp trượng, phù văn.

Nhưng thiên sứ bị mắc kẹt trong cơ thể người lại không dùng những thứ này, có lẽ trong mắt thiên sứ, giết người không cần dùng đến thực lực.

Bảy con rồng bay đến nơi xa để xử lý thiên sứ, Đương Ma nhìn về phía Đỗ Lan, dường như vẫn còn một, Thiên sứ cuối cùng còn ẩn náu thì sao.

Điều quan trọng không phải là thiên sứ, mà là ma pháp Thiên Sứ Trụy Lạc, trước tiên phải tìm ra pháp trận rồi tiêu diệt nó.

Đỗ Lan nói, Đi, chúng ta đi tìm pháp trận.

Hôm nay đúng là mặt trời mọc đằng Tây, chú của mình lại tích cực như vậy.

Thượng Điều Đương Ma là người đầu tiên không tin, lẽ nào người này không phải là chú mà bị thiên sứ thay thế, giống như những người khác bị hoán đổi vai trò làm phiền.

Thực ra Đỗ Lan cũng đang rảnh, bây giờ loạn như vậy, ông cũng không có việc gì làm.

Chi bằng giải quyết nhanh những phiền phức này, dù sao có Huyễn Tưởng Sát Thủ của Thượng Điều Đương Ma, muốn giải quyết Thiên Sứ Trụy Lạc vẫn rất đơn giản, chỉ cần có sự chỉ đạo thích hợp.

Chúng ta cưỡi chổi qua đó.

Đỗ Lan vung tay, lại có năm cây chổi bay tới.

Ông nhìn hai vị pháp sư của Giáo hội Anh quốc nói: Các ngươi biết cưỡi chổi bay chứ.

Câu trả lời hiển nhiên là không.

Vẻ mặt Đỗ Lan trở nên vô cùng vi diệu, giống như nhìn thấy một kẻ keo kiệt không yêu tiền, một kẻ ham ăn không có vị giác, Pháp sư mà không biết cưỡi chổi bay, ôi, thầy dạy ma pháp của các ngươi rốt cuộc đã dạy các ngươi thế nào, lẽ nào là nghiệp dư sao.

Đây là sự mỉa mai trắng trợn.

Chương 746

Thượng Điều Đương Ma thầm nghĩ thật sảng khoái, cứ phải để đám pháp sư không có kiến thức này biết thế giới rộng lớn đến đâu, ngay cả ma pháp họ cũng chưa hiểu hết, huống hồ là khoa học trong đời sống thường ngày.

Nhìn vẻ mặt lúng túng của hai pháp sư, Thượng Điều trong lòng sướng điên.

Đồng thời cũng nảy sinh một chút đồng cảm với họ, vì nhìn thấy họ giống như nhìn thấy chính mình trước đây.

Thượng Điều chính là bị Đỗ Lan nuôi lớn như vậy.

Rất đơn giản, nắm chặt ngồi vững, những việc còn lại chổi sẽ giúp các ngươi hoàn thành.

Đỗ Lan nhét chổi vào tay đối phương, Chuẩn bị xong thì xuất phát, chúng ta phải đi một đoạn đường dài.

Ngậm miệng lại, các ngươi sẽ không thích côn trùng nhỏ bay vào miệng đâu.

Chúng ta đi.

Năm cây chổi bay vút lên trời, Đỗ Lan dẫn đầu.

Là một lão tài xế, ông sẽ không căng thẳng kẹp chặt chổi như người mới, mà nằm trên chổi, họ phải bay một khoảng thời gian rất dài, tư thế này thoải mái nhất.

Ma pháp Thiên Sứ Trụy Lạc, không phải là ma pháp được kích hoạt bởi pháp trận và thần chú, mà là do mấy món đồ vật nhỏ được đặt theo vị trí đặc định gây ra.

Một khi ma pháp này khởi động, việc đơn thuần làm xáo trộn hay phá hủy những vật đó đã không còn hiệu quả.

Phải tiêu trừ ma pháp ở tầng sâu hơn, ví dụ như phá hủy con đường giữa thiên đường và nhân gian, hoặc giết chết người chơi mới.

Chỉ cần giết người chơi, thì sẽ không có ai cướp vị trí của thiên sứ, nhưng kẻ thi triển ma pháp lần này lại là cha của Đương Ma, hiển nhiên không thể ra tay giết.

Vậy thì chỉ có thể đi phá hủy con đường, người chơi mới không thể lên thiên đường, thiên sứ cũng không cần phải rơi xuống.

Hiện tại ma pháp vẫn chưa hoàn thành, thiên sứ vẫn chưa hoàn toàn giáng lâm, giáng lâm chỉ là sức mạnh của thiên sứ, cho nên vẫn còn kịp.

Dường như rất khó, nhưng có Đương Ma là cục tẩy này và sự chỉ đạo của Đỗ Lan, họ hoàn toàn có thể tiêu trừ hiệu quả của ma pháp, chỉ là phiền phức một chút.

Dựa trên tính toán của Đỗ Lan về hiệu ứng cánh bướm, ông biết chỉ cần để Đương Ma lần lượt chạm vào một vài thứ là có thể giải quyết hoàn toàn ma pháp.

Đây cũng là một cách nghiệm chứng thành quả nghiên cứu của Đỗ Lan, không dùng sức mạnh vũ phu mà thông qua tính toán và thiết kế khéo léo, để đạt được kết quả mình muốn.

Thành Phố Học Viện, Sa Chức làm như không thấy cuộc chiến giữa thiên sứ và rồng.

Tiểu Manh biến thành bé gái sơ sinh càng thêm đáng yêu, đáng yêu đến mức Sa Chức không chịu nổi.

Sự kiện lần này không có quan hệ trực tiếp với gia đình Đỗ Lan, nên cả nhà họ đều nhất trí chọn cách phớt lờ.

Dù sao cũng sẽ có người giải quyết chuyện này, họ vẫn tiếp tục làm việc của mình.

Thực ra chính là đi mua sắm, ăn uống, vui chơi ở Thành Phố Học Viện.

Sa Chức, đó thật sự là rồng sao.

Cô giáo Tiểu Manh nhìn bóng rồng trên tivi không nhịn được hỏi.

Rồng khiến người dân Thành Phố Học Viện cảm thấy không thể tin nổi, sinh vật này quá phi khoa học.

Nhưng cũng có các nhà khoa học rất phấn khích, mặc kệ rồng là gì, chỉ cần là sinh vật, thì đều có giá trị nghiên cứu.

Nhưng sức phá hoại của rồng cũng ngang với thiên sứ, tóm lại là Thành Phố Học Viện thê thảm không nỡ nhìn, tổn thất nặng nề.

Tiểu Manh, phải uống sữa.

Sa Chức hâm một bình sữa, bế Tiểu Manh bụ bẫm lên, Nào, ăn no rồi ngủ ngoan.

Đánh nhau đến tối rồi, không có gì hay để xem.

Nguyệt Vịnh Tiểu Manh trong lòng không muốn, nhưng bây giờ cô chẳng có mấy cái răng, chỉ có thể mút bình sữa.

Không có lựa chọn nào khác.

Sa Chức bế Tiểu Manh vào lòng, sau đó đưa núm vú bình sữa vào miệng Tiểu Manh, giống như chăm sóc con mình.

Ầm Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng nổ, cũng không biết ba mình cần bao nhiêu thời gian để giải quyết.

Sa Chức khá thích dáng vẻ này của Tiểu Manh, cô thậm chí còn nghĩ sau này có nên giữ Tiểu Manh mãi như vậy không.

Tiểu Manh, uống từ từ thôi, vẫn còn này.

Nguyệt Vịnh Tiểu Manh không hề phát hiện mình có gì khác biệt, tuy cô có ký ức của hơn hai mươi năm, nhưng đối với việc hiện tại không uống rượu mà chỉ uống sữa cũng không có bất kỳ ý kiến gì.

Vì hoán đổi vai trò không chỉ thay đổi cơ thể người mà còn xóa đi cảm giác không hài hòa của họ, cho nên dù là chuyện vô lý họ cũng không cảm thấy kỳ quái.

Ví dụ như Tiểu Manh uống sữa rất ngon lành, cũng không đòi uống rượu, cũng không đòi hút thuốc, hoàn toàn là một đứa trẻ sơ sinh hai mươi tuổi, chơi đồ chơi trẻ con, ăn thức ăn trẻ con mà không cảm thấy không hài hòa, dù cô biết mình đã trưởng thành.

Cho nên cái gọi là cảm giác không hài hòa đã biến mất.

Hôm nay, Sa Chức muốn ngủ cùng Tiểu Manh, chăm sóc trẻ con là điều nên làm.

Biết đâu tối nay Tiểu Manh còn tè dầm nữa, cơ thể trẻ con không chịu sự kiểm soát của tư tưởng người lớn, huống hồ cô còn uống nhiều sữa như vậy.

Mặc tã vào, đi ngủ thôi.

Sa Chức muốn đóng tã cho Tiểu Manh.

Đôi chân nhỏ của Tiểu Manh đạp loạn xạ, không chịu mặc.

Nếu tè dầm thì sao.

Sa Chức nhìn Tiểu Manh nói.

Tiểu Manh không tè dầm nữa đâu.

Nguyệt Vịnh Tiểu Manh kiên quyết không mặc tã, đây là sự xấu hổ mà tư tưởng người lớn của cô không thể chấp nhận.

Vậy nếu em tè dầm, chị sẽ đánh mông em đấy.

Sa Chức thật sự giống như đang nuôi con.

Không là không, chuyện không thể xảy ra thì không cần đề phòng, đây là nguyên tắc khoa học.

Nguyệt Vịnh Tiểu Manh đảm bảo.

Vậy thì cứ chờ xem, Sa Chức không tin bây giờ Tiểu Manh có thể nhịn không tè dầm.

Quả nhiên sau nửa đêm, Nguyệt Vịnh Tiểu Manh bị tấm chăn ướt sũng làm cho tỉnh giấc, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng, mất mặt quá rồi.

Không thể để Sa Chức biết, nên cô lén lút bò dậy, dùng hết sức bú sữa để kéo tấm ga trải giường bị ướt đi.

Nhưng động tác của Tiểu Manh sao qua mắt được Sa Chức, Sa Chức chỉ lén quan sát xem Tiểu Manh dễ thương sẽ làm gì.

Thượng Điều Đao Dạ và Thượng Điều Thi Thái đều được Đỗ Lan mời tham dự lễ khai giảng của trường học ma pháp Hoắc Cách Ốc Tỳ.

Tuy thiên sứ đã phá hủy rất nhiều thứ, nhưng đối với một nước Nhật Bản thường xuyên xảy ra động đất, sóng thần, rò rỉ hạt nhân, việc quái thú thiên sứ phá hoại cũng có thể chấp nhận được.

Người dân trên đảo đã quen rồi.

Cho nên mọi thứ vẫn như thường, những người mất nhà cửa sẽ nhận được một khoản tiền, sau đó họ sẽ ở trong trại tị nạn vài năm, chờ chính phủ thảo luận xong và bắt đầu tái thiết.

Còn những người khác sẽ sống cuộc sống bình thường, dần dần quên đi những bất hạnh này.

Đánh chết tôi cũng không cưỡi chổi.

Thượng Điều Đương Ma quyết định đi tàu Shinkansen cùng bố mẹ về Thành Phố Học Viện.

Thần Liệt Hỏa Sí phải về Giáo hội Anh quốc báo cáo, nên người đồng hành chỉ có Sử Đề Nhĩ.

Trên tàu hỏa, Sử Đề Nhĩ đã giải đáp một số thắc mắc cho Thượng Điều Đương Ma.

Ví dụ như Toa Hạ đột nhiên biến mất thực ra là bị thiên sứ thay thế, còn Thiên Sứ Trụy Lạc thực ra là do cha của Thượng Điều phát động.

Thượng Điều Đương Ma nghe mà ngẩn người, bây giờ nhớ lại đúng là cha mình không bị thay thế: Nhưng tại sao.

Cha tôi không phải là pháp sư mà.

Thiên Sứ Trụy Lạc cũng không hoàn toàn là trách nhiệm của cha cậu, vì ông ấy cũng hoàn toàn không ý thức được mình đang làm gì.

Sử Đề Nhĩ nói, Ma pháp này có lẽ chỉ là vô tình được sắp đặt trong lúc trang trí nhà mới.

Thật mỉa mai, rất nhiều pháp sư kỳ cựu còn chưa hoàn thành được ma pháp tối thượng, vậy mà lại bị một người đàn ông trung niên bình thường tùy tiện thi triển ra, Sử Đề Nhĩ thật không biết nên đánh giá sự kiện lần này như thế nào.

Thượng Điều Đương Ma thầm nghĩ chỉ vì mấy món đồ chơi mà cha mình tùy tay bày biện, lại khiến đất nước này chịu tổn thất lớn như vậy, nói ra cũng không ai tin.

Đồng thời hắn cũng nhận thức được sự nguy hiểm của ma pháp, nếu lại có người tùy tay bày ra một ma pháp hủy thiên diệt địa, chẳng phải chết cũng không biết chết thế nào sao.

Sử Đề Nhĩ đối với lo lắng của Đương Ma tỏ ra thừa thãi: Nếu ma pháp tối thượng thật sự dễ dàng xuất hiện như vậy, Trái Đất đã sớm bị hủy diệt rồi.

Chương 747

Cha cậu là trường hợp duy nhất không phải pháp sư mà hoàn thành được Thiên Sứ Trụy Lạc, trước đây chưa có, sau này có lẽ cũng không có.

Cho nên lo lắng của cậu hoàn toàn không cần thiết.

Thượng Điều Đương Ma nhìn bố mẹ đang ăn bento ở phía xa, thầm nghĩ thế giới bây giờ loạn như vậy, mình phải làm sao để bảo vệ những người mình quan tâm.

Thế giới này quá nguy hiểm, trong lòng Đương Ma đột nhiên dâng lên một cảm giác bất lực.

Có phải cảm thấy tam quan thường ngày bị đảo lộn không.

Cảm thấy thế giới quá nguy hiểm, nói không chừng đột nhiên sẽ chết bất đắc kỳ tử.

Sử Đề Nhĩ nói, Thế giới này chính là như vậy, người phàm vĩnh viễn là kẻ yếu, từ xưa đến nay đều thế.

Không, thế giới không nên như vậy.

Thượng Điều Đương Ma nhìn cảnh sắc lướt qua ngoài cửa sổ, trong lòng trăm mối ngổn ngang, hắn tuyệt đối không đồng tình với lời của Sử Đề Nhĩ.

Nhưng hắn phải làm sao đây.

Làm thế nào mới có thể bảo vệ sự an toàn của mọi người.

Một giọng nói trong lòng mách bảo hắn, toàn bộ sức mạnh của mình phải làm sao để bảo vệ thế giới này.

Người đồng hành của công lý.

Cái gì.

Sử Đề Nhĩ không nghe rõ, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của Thượng Điều Đương Ma, Cậu sao thế.

Tôi muốn trở thành người đồng hành của công lý.

Đương Ma trước đây cũng từng thể hiện thái độ này, nhưng chưa bao giờ nghiêm túc như vậy.

Đúng vậy, hắn muốn trở thành người đồng hành của công lý, Bất kể là thiên sứ hay ác ma, chỉ cần dám làm hại người vô tội, đều là kẻ thù của tôi.

Đối với lời này của Đương Ma, Sử Đề Nhĩ giữ lại ý kiến.

Quá trẻ trâu, còn người đồng hành của công lý, hai chữ công lý viết thế nào còn chưa biết rõ đâu.

Người đồng hành của công lý, Thượng Điều Đương Ma là nghiêm túc.

Và lần đầu tiên cảm thấy mình đã tìm thấy mục tiêu của cuộc đời, đúng vậy, không phải sống một cách mơ hồ trong Thành Phố Học Viện, mà là sống một cách có ý nghĩa hơn.

Cậu không phải là nghiêm túc đấy chứ.

Sắc mặt Sử Đề Nhĩ kỳ quái, Thượng Điều bị kích động, hay là tối qua uống gió lạnh bị cảm rồi.

Người đồng hành của công lý.

Sử Đề Nhĩ tuy mới mười bốn tuổi, nhưng đã không tin vào những thứ này nữa.

Đương nhiên, rất nghiêm túc.

Thượng Điều Đương Ma nói.

Vậy cậu chuẩn bị làm thế nào.

Làm thế nào.

Ờ, tôi chưa nghĩ ra.

Đương Ma nói, nhưng hắn biết chuyện này nên tìm ai thương lượng, không ai khác chính là Đỗ Lan.

Tuy Đỗ Lan không có tiết tháo, nhưng lại là người chú toàn năng mà Đương Ma sẽ nghĩ đến đầu tiên khi gặp rắc rối.

Người đàn ông đã dạy mình Bắc Đẩu Thần Quyền, nhất định cũng có thể giúp mình trở thành người đồng hành của công lý.

Sử Đề Nhĩ không nói gì nữa, hắn sẽ chờ xem, tương lai của Đương Ma.

Đêm trước ngày khai giảng của trường học ma pháp Hoắc Cách Ốc Tỳ, Đương Ma tìm đến Đỗ Lan, nói cho ông biết lý tưởng của mình.

Đỗ Lan kỳ quái đánh giá Đương Ma, Đương Ma vốn chỉ giúp gái để giúp thế giới lại đột nhiên chạy đến nói muốn trở thành người đồng hành của công lý.

Điều này khiến Đỗ Lan kinh ngạc một phen, khuôn mặt quen thuộc, nhưng lại là lần đầu tiên thấy vẻ mặt nghiêm túc này.

Lần này không có ai ép hắn luyện quyền dưới biển, gánh rau trên núi.

Không có ai ép, cũng không gặp tình huống bắt buộc phải ra tay, là do hắn tự mình suy nghĩ rồi đưa ra quyết định.

Người đồng hành của công lý.

Bàn tính nhỏ trong lòng Đỗ Lan kêu lách cách, nhưng trên mặt đã khôi phục bình tĩnh, Làm người đồng hành của công lý không dễ đâu, vì một người không thể cứu được tất cả mọi người, có lúc phải đưa ra sự hy sinh, gặp phải lúc phải hy sinh số ít để cứu số nhiều, thân là người đồng hành của công lý thì phải làm sao.

Đây là một vấn đề nan giải, đặc biệt đối với người đồng hành của công lý là một vấn đề không thể tránh khỏi.

Thượng Điều Đương Ma hiển nhiên chưa từng nghĩ tới, nhưng hắn cũng không cần nghĩ, tuy hắn đã học được không ít kiến thức, nhưng cách suy nghĩ vấn đề vẫn rất trực tiếp, Tôi sẽ bảo vệ mỗi một người, bằng hết sức của mình.

Quả nhiên thiếu niên nhiệt huyết suy nghĩ vấn đề rất thẳng thắn.

Đỗ Lan vỗ tay, tốt, chính là cần loại nhiệt huyết này.

Là người đồng hành của công lý, phải có một bộ trang phục.

Đỗ Lan vung tay, một bộ vest đen kèm áo khoác gió và cà vạt liền xuất hiện bên cạnh ông.

Trò vặt này, Thượng Điều Đương Ma mỗi lần thấy đều cảm thấy không thể tin nổi, nhưng bộ quần áo này có phải quá trưởng thành không.

Thử trước đi.

Đỗ Lan khuyến khích.

Thượng Điều Đương Ma đi sang phòng bên cạnh thay quần áo ra, quả nhiên là một nhân tài, chỉ là khuôn mặt còn hơi non nớt.

Nếu có thêm chút kinh nghiệm, thêm chút trải đời, biến thành một người từng trải, thì chính là một Vệ Cung Thiết Tự khác rồi.

Kiểu tóc cũng gần giống.

Có phải hơi quá không, không hợp.

Đương Ma đứng trước gương nói, quần áo thì không tệ, chỉ là quá trưởng thành, Có bộ nào trẻ trung hơn không.

Đương nhiên là có, nhưng là người đồng hành của công lý, nhất định phải che giấu thân phận, lát nữa ta sẽ làm cho con một thiết bị biến thân, như vậy sẽ không có ai biết thân phận thật của con.

Con nên biết người đồng hành của công lý luôn có kẻ thù, để bảo vệ gia đình con nên không thể tiết lộ thân phận thật.

Hiểu rồi, giống như trong manga.

Đương Ma nói.

Đúng vậy.

Đỗ Lan trong lòng lại đang tính toán thiết bị biến thân có thể biến Đương Ma thành dáng vẻ khổ đại cừu thâm như Vệ Cung Thiết Tự, người đồng hành của công lý phải như vậy, lúc đó vác một quả tên lửa đất đối không thì càng giống người đồng hành của công lý hơn.

Thượng Điều Đương Ma muốn làm người đồng hành của công lý, Đỗ Lan giơ hai tay tán thành.

Tuy bản thân Đỗ Lan tài năng như vậy cũng không nghĩ đến việc làm người đồng hành của công lý, vì công việc này hoàn toàn là ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng.

Nhưng Đương Ma muốn làm, Đỗ Lan đương nhiên sẽ giúp.

Người đồng hành của công lý, ngoài trang phục ra, còn cần sức mạnh.

Cái gọi là người nghèo dựa vào biến dị, người giàu dựa vào công nghệ, người trong nước dựa vào tu luyện, chỉ có trang phục thôi là chưa đủ.

Đương Ma có Huyễn Tưởng Sát Thủ có thể xóa bỏ mọi dị năng và

Bắc Đẩu Thần Quyền kích hoạt tiềm năng cơ thể, ngoài ra hắn cũng không có năng lực gì khác.

Sức mạnh của Đương Ma còn chưa đủ để hỗ trợ hắn trở thành siêu anh hùng.

Đương Ma, con muốn trở thành loại người đồng hành của công lý nào.

Đỗ Lan nói, Là hệ siêu năng lực, hệ công nghệ, hay hệ tu luyện, hay là hệ biến thân.

Sợ Đương Ma không hiểu, Đỗ Lan giải thích: Hệ siêu năng lực là thêm cho con một số siêu năng lực, điều khiển nước, điều khiển điện, đợi sau khi con nghỉ hưu khỏi vị trí người đồng hành của công lý, còn có thể làm thợ điện nước kiếm sống.

Hệ công nghệ, là sử dụng các loại vũ khí công nghệ, các loại bản cải tiến, bản cải tiến thực sự, rồi lại cải tiến nữa, công nghệ cận chiến, hải lục không chiến đều dựa vào công nghệ, đặc điểm lớn nhất của hệ công nghệ là ngưỡng thấp, tiêu hao cao.

Hệ tu luyện thì là dạy cho con một môn tuyệt học, con từ từ luyện, giống như Bắc Đẩu Thần Quyền vậy, ưu điểm là uy lực lớn, không có tác dụng phụ, nhược điểm là nếu không có kỳ ngộ thì có thể mất mấy chục năm mới đại thành, đương nhiên con cũng có khả năng bị người ta đánh chết trước khi đại thành.

Còn hệ biến thân là làm cho cơ thể xảy ra biến hóa lớn, cơ thể toàn bộ hoặc một phần động vật hóa, sở hữu năng lực của động vật, đặc điểm của hệ biến thân là cơ thể sẽ trở nên rất kỳ quái.

Con thích loại nào.

Đương Ma vuốt cằm, thầm nghĩ bốn lựa chọn này mình nên chọn thế nào.

Biến thành động vật thì thôi, còn lại ba lựa chọn.

Lựa chọn thứ hai bị loại là hệ tu luyện, Đỗ Lan vừa mở miệng đã nói phải luyện mấy chục năm, quá chậm.

Còn lại là hệ siêu năng lực và hệ công nghệ, nên chọn thế nào.

Về siêu năng lực thì Thành Phố Học Viện này quá nhiều rồi, Đương Ma tỏ ra dường như cũng không có gì đặc biệt, tay phải của mình đã đánh bại rất nhiều người có siêu năng lực.

Cho nên Thượng Điều Đương Ma đã đưa ra lựa chọn cuối cùng: Con chọn hệ công nghệ.

Thượng Điều Đương Ma muốn trở thành một người đồng hành của công lý nghèo khó dựa vào công nghệ.

Thực tế không phải tất cả những người dựa vào công nghệ đều là đại gia, nhưng trong đa số tác phẩm, người nghèo dựa vào công nghệ thường là tội phạm.

Vì họ cần tìm nguồn năng lượng hoặc đủ vốn cho công nghệ của mình, thế là bước lên con đường tội phạm không lối thoát, loại nhân vật này khi xuất hiện đa phần đều là nhà khoa học.

Cũng chỉ có những nhà khoa học tự cho mình là thanh cao mới cố chấp không biết linh hoạt, dùng những cách ngớ ngẩn để giải quyết vấn đề.

Lựa chọn không tồi, vậy trong hệ công nghệ, con chuẩn bị đi theo hệ hiện thực hay hệ huyễn tưởng.

Sao còn có phân chia hệ hiện thực và hệ huyễn tưởng, có nhiều thứ linh tinh vậy sao, chú không phải đang đùa con đấy chứ.

Thượng Điều Đương Ma có chút nghi ngờ.

Chương 748

Đỗ Lan thầm nghĩ không nói nhiều thì lấy đâu ra chữ.

Con chọn thế nào.

Đương Ma nói: Hệ hiện thực và hệ huyễn tưởng lại có gì khác biệt.

Ta đề cử hệ huyễn tưởng, hệ huyễn tưởng chính là con càng nhiệt huyết, sức mạnh càng lớn, miểu thiên miểu địa miểu vũ trụ cũng là chuyện trong phút chốc.

Hệ hiện thực là những công nghệ có thể thổi phồng lý thuyết của nó, và có khả năng thực hiện, giá đắt nhưng hiệu quả tốt, nhưng cần bảo dưỡng cẩn thận, chi phí lớn hơn.

Không giống hệ huyễn tưởng, lúc dùng chỉ cần hét một tiếng là lần nào cũng như mới.

Đương Ma nhìn Đỗ Lan, tỏ vẻ nghi ngờ.

Đỗ Lan cũng nhìn Đương Ma, tỏ vẻ chân thành.

Hệ hiện thực và hệ huyễn tưởng thật khó chọn.

Nhưng Đương Ma có một lo lắng: Nếu con chọn hệ huyễn tưởng, tay phải của con có bị ảnh hưởng không.

Đương nhiên là không, những thứ đã tồn tại thì tay phải của con cũng không thể xóa bỏ, ví dụ như sinh mệnh lực, một thứ huyền ảo như vậy, chẳng phải cũng không bị xóa bỏ sao.

Yên tâm, nguồn năng lượng ta chọn tuyệt đối không phải là thứ mà tay phải của con có thể xóa bỏ.

Đỗ Lan vỗ ngực nói, Con đã nghĩ kỹ chưa.

Trong đầu diễn ra cuộc đấu tranh kịch liệt, hệ hiện thực và hệ huyễn tưởng khiến Đương Ma rất khó lựa chọn, mỗi cái đều có ưu nhược điểm.

Hiện thực tốn kém, hệ huyễn tưởng quá cảm tính.

Quả nhiên làm người đồng hành của công lý không phải là chuyện dễ dàng, chưa bắt đầu đã có một đống vấn đề, nhưng cuối cùng Đương Ma vẫn chọn hệ hiện thực, theo lời hắn nói thì mình sống trong hiện thực, vẫn là hệ hiện thực đáng tin hơn.

Đỗ Lan cũng không ngạc nhiên, thiếu niên này ông nhìn từ nhỏ đến lớn, ít nhiều vẫn có chút bảo thủ.

Lại là lần đầu tiên hắn làm người đồng hành của công lý nên việc lựa chọn trang bị gần gũi với hiện thực cũng không có gì đáng trách.

Nếu con đã quyết định rồi, vậy sau lễ khai giảng ngày mai, sẽ tiến hành huấn luyện đặc biệt cho con.

Vâng chú.

Đêm đó Đỗ Lan không nghỉ ngơi, mà ở trong phòng thí nghiệm của mình chuẩn bị đạo cụ cho Đương Ma.

Đã là hệ hiện thực, vậy thì súng ống đạn dược chắc chắn là lựa chọn hàng đầu, cũng là thứ bắt buộc phải có.

Ít nhất hai khẩu súng lục ngầu, một khẩu súng trường bắn tỉa, cũng cần tên lửa đất đối không có sức sát thương lớn hơn.

Vác lên trông rất ra dáng.

Ngoài vũ khí, còn có phương tiện giao thông, ô tô, mô tô, máy bay, thuyền bè đều không thể thiếu, thậm chí còn cần tàu vũ trụ, trạm không gian, căn cứ mặt trăng.

Là một chiến sĩ công lý bảo vệ hòa bình thế giới, những thứ này đều cần phải có.

Vũ khí, phương tiện giao thông đều có rồi, còn lại là thiết bị phụ trợ, giám sát hoặc phân tích, giống như siêu máy tính của Thành Phố Học Viện.

Cũng phải chuẩn bị cho Đương Ma một siêu máy tính ưu việt hơn.

Đỗ Lan thích công việc này, cần sức sáng tạo để dung hợp và tái tạo kiến thức mà mình đã học được ở nhiều thế giới, thể hiện rõ nhất giá trị tồn tại của mình.

Là một người xuyên không có thể đi qua các thế giới, lại vô cùng mạnh mẽ, còn có gì có thể khiến Đỗ Lan vui vẻ hơn việc sáng tạo.

Nếu Đỗ Lan muốn, hoàn toàn có thể tìm một hành tinh hoang vu, bắt đầu từ việc tạo ra con người, biến hành tinh thành dáng vẻ mình thích.

Sau này có lẽ Đỗ Lan sẽ làm vậy, dành ra một vạn năm, làm những việc mà Thượng Đế đã làm, bảy ngày sáng thế tạo người.

Đương nhiên Đỗ Lan sẽ không phạm sai lầm của Thượng Đế, nào là rắn, nào là trái cấm.

Lẽ nào Thượng Đế không biết chuyện Tôn Ngộ Không vào vườn đào tiên, bạn càng không cho nó ăn, nó càng muốn ăn hay sao.

Đặt một cây ăn quả trong vườn Ê đen của A đam và Ê va, cho dù không có con rắn, họ sớm muộn gì cũng vì tò mò mà ăn trái cấm.

Cho nên nếu Đỗ Lan có đi sáng thế ở hành tinh nào đó, tuyệt đối sẽ không đặt một trái cấm không cho người ta ăn.

Đã không cho ăn, tại sao lại đặt ở đó.

Rõ ràng là gài bẫy, Đỗ Lan đôi khi cũng nghĩ có lẽ con rắn hóa thân của ác quỷ đó là do Thượng Đế cố ý đưa vào, chính là để đuổi A đam và Ê va đi.

Dùng lời của bây giờ mà nói, tất cả đều là toan tính, đều là tâm cơ.

Đương nhiên đó là chuyện sau này, bây giờ Đỗ Lan vẫn đang ở trong phòng thí nghiệm làm việc với máy móc.

Phải tạo ra Đương Ma thành một sứ giả công lý khổ đại cừu thâm, tất cả trang bị đều sơn màu cổ điển, phong cách tạo hình thiên về Âu Mỹ.

Một Vệ Cung Thiết Tự mới nổi sẽ tỏa sáng rực rỡ ở thế giới này.

Trong một căn phòng chỉ có hai hộ gia đình, xung quanh là những đường ống lộ ra trên những bức tường dày đặc, phong cách của căn phòng này khá là steampunk.

Giữa phòng chỉ có một bể nuôi cấy khổng lồ, trong dung dịch màu xanh lam lơ lửng một người đàn ông da trắng bệch, đầu cúi chân ngẩng.

Người đàn ông đó có mái tóc dài, chỉ mặc một chiếc áo bệnh nhân rộng thùng thình màu trắng.

Đỗ Lan dám cá là gã này không mặc quần lót bên trong.

Sự xuất hiện của Đỗ Lan dường như nằm trong dự liệu của người đó, chỉ là không ngờ Đỗ Lan lại chọn đến hôm nay, chẳng phải hôm nay là ngày khai giảng Học viện Phép thuật của Đỗ Lan sao.

Đỗ Lan không giải thích, thậm chí không nói một lời, mà đi vòng quanh trụ kính tròn vài vòng, rồi đột nhiên phá lên cười ha hả: Quả nhiên là vậy.

Hội trưởng Hội đồng quản trị Học Viện Đô Thị, Á Lôi Khắc Tư, cạn lời, hắn không biết tại sao Đỗ Lan lại cười.

Ngươi đúng là người đàn ông treo ngược không thể quay đầu, cười chết ta.

Á Lôi Khắc Tư câm nín, chẳng lẽ gã đàn ông này đến đây chỉ để chế nhạo hắn sao.

Ngươi có mục đích gì.

Kế hoạch của mình đã bị Đỗ Lan phá hoại tan tành, bây giờ lại còn đến chế nhạo, Á Lôi Khắc Tư, một kẻ quanh năm đầu óc chúc xuống đất khiến não sung huyết, cũng đã nổi giận.

Ta chỉ đến gặp ngươi, nói chuyện phiếm chút thôi.

Đỗ Lan quay lại trước mặt người đàn ông treo ngược, Nói về chuyện phép thuật là khoa học, và cuối cùng khoa học lại quy về phép thuật.

Người đàn ông treo ngược nhìn Đỗ Lan, Ngươi muốn nói gì.

Có gì hay để nói chứ, Học Viện Đô Thị mà mình khổ công xây dựng hàng chục năm nay sắp bị gã đàn ông trước mắt này hủy hoại rồi.

Trong lòng hắn, Đỗ Lan dù không phải kẻ thù thì cũng tuyệt đối không phải bạn bè.

Bọn họ chẳng có gì để nói cả.

Lại nghe Đỗ Lan nói: Khi ngươi thành lập Học Viện Đô Thị, ta đã giúp ngươi rất nhiều đấy.

Nếu không ngươi nghĩ ngươi và Minh Thổ Truy Hồn y thuật cao minh kia thật sự có thể xây dựng nên một góc châu Âu ở thủ đô Nhật Bản sao.

Là ta giúp các ngươi giải quyết đám chính khách và đất đai, là ta giúp ngươi chuyển đổi thành công từ thế giới phép thuật sang thế giới khoa học, là ta để ngươi có thể tùy ý làm bậy để chứng minh chân lý

của mình.

Lúc này, giọng điệu thay đổi, Đỗ Lan nhìn vào mắt người đàn ông treo ngược, Bây giờ là lúc ta thu hồi báo đáp, hôm nay chúng ta sẽ ngồi đây luận đạo, nói về chân lý của thế giới này.

Ngươi muốn nói chuyện phép thuật với ta.

Người đàn ông treo ngược nghĩ rằng Đỗ Lan mở học viện phép thuật, nên đến thuyết phục mình đi làm giáo viên phép thuật.

Nếu Đỗ Lan rất hiểu hắn, vậy thì người đàn ông treo ngược cho rằng lịch sử huy hoàng của mình trong giới phép thuật trước đây cũng không giấu được gã, đến mức Đỗ Lan sẽ đến trước mặt mình vào ngày khai giảng của học viện phép thuật, nói những lời khoác lác, chỉ để thuyết phục hắn đến trường phép thuật làm giáo viên.

Suy nghĩ của người đàn ông treo ngược quả thực có lý, nhưng ý định thực sự của Đỗ Lan lại không hề biểu lộ ra chút nào.

Người đàn ông treo ngược Á Lôi Khắc Tư dù sao cũng là nhân tài hàng đầu trên thế giới này, có lẽ đã thực sự lọt vào mắt xanh của Đỗ Lan.

Phép thuật cũng là khoa học, khoa học rồi sẽ quay về với phép thuật, về những điều này ta hiểu rõ hơn ngươi.

Đỗ Lan nói: Nhưng ta vẫn muốn nghe kiến giải của ngươi, nghe về chân lý mà ngươi theo đuổi.

Mục đích của người đàn ông treo ngược chính là tìm hiểu thiên đường và địa ngục, để bản thân nắm giữ sức mạnh vô thượng, cuối cùng nâng cấp thế giới loài người thành thiên đường hoặc địa ngục.

Đúng vậy, trong mắt hắn, thiên sứ hay ác ma cũng chẳng có gì ghê gớm.

Thần trong mắt hắn chẳng qua chỉ là một đám sinh vật nắm giữ sức mạnh, và trình độ mà thần có thể đạt tới, hắn cũng có thể hoàn thành, dựa vào sức mạnh của khoa học kỹ thuật để cưỡng ép nâng cao chiều không gian của thế giới nhân gian.

Chỉ tiếc là hắn đã quên rằng con người không phải là thần, dù con người có nắm giữ sức mạnh thì suy nghĩ và tư tưởng cũng không giống thần.

Vì vậy, Đỗ Lan đồng ý một phần kiến giải của người đàn ông treo ngược, nhưng lại không đồng tình với quan niệm cưỡng ép thay đổi thế giới.

Đỗ Lan thường thầm phàn nàn trong lòng, những kẻ luôn miệng đòi thay đổi thế giới thường là nhân vật phản diện, tại sao mọi người lại không hiểu nhỉ.

Mặc dù hắn cũng thường làm vậy, nhưng hắn chỉ thuận theo ý của mọi người, nên luôn nhận được sự ủng hộ.

Còn người đàn ông treo ngược rõ ràng không có được sự đồng ý của mọi người, nên kế hoạch đều được tiến hành lén lút, hoàn toàn là phong cách của nhân vật phản diện.

Vậy ngươi có bao giờ nghĩ rằng cái gọi là dị thế giới thực ra chỉ là một hành tinh khác, còn thần, thiên sứ, ma quỷ chỉ là những người ngoài hành tinh có lập trường khác nhau không.

Đỗ Lan thẳng thừng tấn công tín ngưỡng của người đàn ông treo ngược.

Phải biết rằng, với tư cách là một cựu pháp sư, người đàn ông treo ngược dù đã dấn thân vào giới khoa học vẫn luôn cho rằng thần và người là những chiều không gian khác nhau.

Nhưng Đỗ Lan lại nói thần và con người cùng một chiều không gian, chỉ là sống ở những hành tinh khác nhau, điều này khiến người đàn ông treo ngược không thể chấp nhận.

Chương 749

Vậy ngươi giải thích thế nào về phép thuật triệu hồi thiên sứ.

Người đàn ông treo ngược nói.

Đỗ Lan hỏi lại: Vậy ngươi cho rằng thực hiện bước nhảy không gian dễ hơn, hay xuyên qua thời không dễ hơn.

Người đàn ông treo ngược không làm được gì cả, nên cảm thấy cả hai đều rất khó.

Để làm rõ vấn đề này, trước tiên chúng ta phải định nghĩa rõ ràng về thế giới, vũ trụ và không gian.

Vì đây là một vấn đề rất phức tạp, nên ta có thể nói đơn giản một chút.

Đỗ Lan sao chép lại cách nói của Sở Hiên, Ngươi có thể xem thế giới ngươi đang sống là một cái hộp, bên trong hộp là vũ trụ chúng ta đang sống.

Bên ngoài cái hộp còn có những cái hộp khác, ngươi có thể xem chúng là thiên đường hoặc địa ngục.

Cái hộp chúng ta đang sống và cái hộp thiên đường lại được đặt trong một cái hộp lớn hơn nữa, đây chính là thế giới tổng thể mà con người, thiên sứ, ác ma đang sống.

Và bên cạnh cái hộp lớn lại có những cái hộp lớn khác, hộp nối hộp, hộp lồng hộp.

Người đàn ông treo ngược tỏ ra quả nhiên dễ hiểu: Nếu nói như vậy, thiên sứ quả nhiên là khác chiều không gian với con người.

Đỗ Lan lại nói: Ta chỉ đưa ra một ví dụ, thiên sứ cũng có thể đang ở trong cùng một cái hộp với chúng ta, vì cái hộp này vô cùng lớn, con người gần như có thể bỏ qua không tính, ngươi cũng không thể xác định được thiên sứ đang ở trong hộp hay ngoài hộp.

Cái hộp bên ngoài có thể chỉ là vũ trụ song song của vũ trụ chúng ta mà thôi, những gì ở đó chúng ta cũng có.

Vì vậy không thể nói người xưa cho rằng thiên sứ ở ngoài hộp, chúng ta cũng nghĩ như vậy.

Người xưa thậm chí còn không biết Trái Đất dưới chân họ là hình tròn, còn chúng ta thì biết vũ trụ rộng lớn đến nhường nào, chúng ta còn chưa chinh phục được cả mặt trăng.

Ngươi nói xem, thiên sứ ở đâu.

Người xưa nói ở thiên đường, ở thế giới cực lạc, nên coi thiên đường là một thế giới khác, nhưng thực ra cũng có thể chỉ là một hành tinh khác.

Nhìn thần là thần, nhìn ma là ma.

Nhìn thần không phải thần, nhìn ma không phải ma.

Nhìn thần vẫn là thần, nhìn ma vẫn là ma.

Ngươi bây giờ chẳng qua chỉ đang ở cảnh giới thứ hai, trình độ cao hơn nhiều người một chút, nhưng so với ta thì còn kém xa.

Đỗ Lan rất thích cái kiểu tiểu nhân đắc chí tấn công những nhân tài ưu tú như thế này, nói cho họ đến ngẩn tò te, cảm giác rất thành tựu.

Những gì ngươi nói có lẽ rất có lý.

Sao lại không có lý được, đã có rất nhiều người cho rằng thần chính là người vũ trụ.

Nhìn là biết người đàn ông treo ngược này đã ở trong cái bình này quá lâu, dẫn đến thông tin có phần lạc hậu.

Vậy ngươi có thể tìm thấy họ không.

Tìm thấy họ thì sao chứ.

Đỗ Lan nói, Với thực lực hiện tại của loài người, dù có tìm thấy cũng chỉ có nước bị ăn đòn.

Ngươi xem, chỉ có tám thiên sứ mà đã gây ra thiệt hại hàng tỷ đô la ở Nhật Bản, nếu một biên đội thiên sứ chiến đấu đến, ngươi nghĩ loài người có thể đối phó được không.

Hiển nhiên là không thể, vì vậy người đàn ông treo ngược muốn thay đổi vận mệnh con kiến của mình, chỉ tiếc là mọi nỗ lực đều bị Đỗ Lan phá hỏng.

Học viện Phép thuật sẽ là bước đầu tiên để nhân loại thay đổi, trong tương lai, bất kể là vũ trụ hay dị thế giới, đều là những lục địa mới để con người khám phá, chỉ cần chúng ta có đủ kiên nhẫn, sớm muộn gì cũng sẽ thành công.

Đỗ Lan tự tin đảm bảo, Vậy ngươi có bằng lòng đến Hogwarts làm giáo viên không.

Dạy môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, ta đặc biệt giữ vị trí này cho ngươi đấy.

Người đàn ông treo ngược dở khóc dở cười, quả nhiên là đồ cùng chủy kiến, mọi chuyện đều bị hắn đoán trúng.

Có điều trước đó hắn hoàn toàn không có ý định, nhưng bây giờ hắn sẽ cân nhắc.

Học viện Phép thuật Hogwarts được xây dựng trong một đêm, huấn luyện nửa tháng, bây giờ cuối cùng cũng đã đến lễ khai giảng.

Hôm nay, các bậc phụ huynh đã chuẩn bị từ sớm, để con cái mang theo đồ dùng sinh hoạt, đặt thư thông báo nhập học lên người con.

Sau một luồng sáng, đứa trẻ biến mất khỏi tầm mắt của cha mẹ.

Đương nhiên cũng có cha mẹ từ sớm đã đưa con đến Học Viện Đô Thị, mặc dù Học Viện Đô Thị kiểm soát người ra vào rất nghiêm ngặt, nhưng chỉ cần có thư thông báo nhập học là có thể vào.

Học viện Phép thuật Hogwarts lơ lửng cao trên bầu trời Học Viện Đô Thị, gần như nhận được tất cả sự kinh ngạc của các bậc phụ huynh.

Thì ra trên đời thật sự có phép thuật, trong thời gian ngắn, mọi người trên thế giới đã tìm hiểu được rất nhiều phương diện của Hogwarts thông qua mạng internet.

Vì Đỗ Lan không hề ngăn cản học sinh đăng ảnh.

Lúc đầu, các học sinh đăng ảnh còn lén lén lút lút, nhưng Đỗ Lan không những không ngăn cản mà còn khuyến khích họ, khiến các học sinh đăng ảnh một cách không kiêng dè.

Rồng khổng lồ, chổi bay, cầu thang di động, tranh treo tường thông minh, thậm chí còn có ảnh chụp chung với học trò phép thuật duy nhất Cơ Thần Thu Toa.

Từng chút một tích lũy lại, khiến người người trên toàn thế giới đều tràn đầy khao khát đối với trường phép thuật.

Hôm nay, trường phép thuật cuối cùng cũng khai giảng, lễ khai giảng sẽ được truyền hình trực tiếp toàn bộ qua mạng.

Buổi chiều, những đứa trẻ được nhận vào học xuất hiện trên bãi cỏ của trường, ở đó các học sinh mặc đồng phục của bốn nhà trong trường đang vẫy những cây gậy phát sáng trong tay và hét lên: Các em nhỏ, yên lặng nào, các em đã đến trường rồi.

Oa.

Nhưng những đứa trẻ lại cảm thấy đây là một sự kinh hãi, trong nháy mắt xung quanh toàn là người lạ, sợ đến phát khóc.

Tiếng khóc giống như hiệu ứng domino, một đứa truyền cho một đứa, trong nháy mắt tiếng khóc đã khiến người ta phiền não bất an.

Im lặng.

Giữa hàng lông mày của Ngự Phản Mỹ Cầm đã có hồ quang điện tung hoành, sắp sửa nổi điên.

Bạch Tỉnh Hắc Tử lập tức ôm lấy cô: Chị gái đại nhân, xin bớt giận, chúng chỉ là trẻ con thôi.

Lúc này, lại có một cậu bé nghịch ngợm đứng trước mặt họ, chỉ tay: Hai đứa ngực phẳng.

Vừa nói vừa vỗ ngực mình, chế nhạo họ.

Bạch Tỉnh Hắc Tử lập tức bị đứa trẻ ngỗ ngược này chọc tức, ngược lại Mỹ Cầm lại an ủi cô: Nó chỉ là một đứa trẻ.

Một khung cảnh hỗn loạn, Thượng Điều Đương Ma còn bị mấy cô bé ôm chặt lấy đùi, nước mắt nước mũi đều lau hết lên quần anh.

Anh hai.

Em ở đây.

Long Thần Ất Cơ mắt tinh nhìn thấy Thượng Điều Đương Ma đang bị các cô bé vây quanh.

Ngay khi cô nhiệt tình muốn ôm anh trai một cái ôm nồng thắm của anh em, thì Nhân Đế Khắc Ti xen vào.

Ngươi là ai.

Ta chưa bao giờ biết Đương Ma có em gái.

Nhân Đế Khắc Ti cao hơn Long Thần một chút.

Long Thần Ất Cơ hỏi lại: Ngươi lại là ai.

Ta là bạn tốt của Đương Ma, Nhân Đế Khắc Ti.

Nhân Đế Khắc Ti theo bản năng cảm nhận được sự uy hiếp từ Long Thần Ất Cơ.

Long Thần Ất Cơ làm ra vẻ mặt tôi hiểu rồi, không thể không nói trẻ con bây giờ thật sự trưởng thành sớm: Tôi là Long Thần Ất Cơ, lớn lên cùng anh họ từ nhỏ.

Ánh mắt của hai cô bé va vào nhau tóe lửa.

Này, mau đến kiểm soát tình hình đi chứ, loạn hết cả lên rồi.

Thượng Điều Đương Ma cạn lời với những người không hiểu tình hình này, Im lặng, mọi người đừng sợ, đây là trường phép thuật.

Đừng khóc, lát nữa anh sẽ dẫn các em đi ăn đồ ngon.

Anh hét đến khản cổ, nhưng tiếng khóc trời long đất lở của bọn trẻ vẫn khiến Thượng Điều Đương Ma cảm thấy bất lực.

Ở đây có hơn ba trăm đứa trẻ ngỗ ngược, một nửa khóc thôi cũng đủ lấy mạng người rồi.

A, lạy Chúa, cứu mạng.

Thượng Điều Đương Ma ngửa mặt lên trời than dài.

Tình hình mà các học sinh khác phải đối mặt cũng tương tự, bọn trẻ hoàn toàn không hợp tác, khiến họ vò đầu bứt tai, luống cuống tay chân.

Im lặng đi, các tiểu tổ tông ơi.

Chỉ thiếu nước quỳ xuống trước mặt những đứa trẻ này.

Các em nhỏ vì sợ hãi, tuột dây giày, rơi giày, tụt quần, làm mất hành lý.

Đứa nhát gan thì khóc, đứa gan dạ thì cười, đứa to gan thì chạy, trên bãi cỏ còn hỗn loạn hơn cả chiến trường.

Đừng chạy vào rừng, bên trong nguy hiểm lắm.

Đỗ Lan đã nói trong rừng ngoài kỳ lân ra còn có rất nhiều dã thú đáng sợ, như sói, nhện khổng lồ, trăn điên.

Vì vậy khi thấy có đứa trẻ chạy về phía khu rừng, lập tức có người đuổi theo kéo lại.

Nhưng đứa trẻ ngỗ ngược cứ vặn vẹo không chịu hợp tác.

Dịch chuyển lúc ba giờ chiều, bây giờ đã là ba rưỡi, các học sinh vẫn không có tiến triển gì, hoàn toàn không biết phải chỉ huy đám quỷ nhỏ không nghe lời này như thế nào.

Nhóc con thối, váy của chị gái đại nhân chỉ có ta mới được kéo, buông ra, mau buông ra cho ta.

Nhưng Hắc Tử chỉ nhận được hai cái lườm, cậu bé kia vẫn tiếp tục kéo.

Chị gái đại nhân, mau điện nó đi.

Ngự Phản Mỹ Cầm sao có thể ra tay được, chúng thực sự chỉ là trẻ con mà.

Đáng ghét.

Cuối cùng vẫn là Hắc Tử ra tay dịch chuyển cậu bé đi, nhưng chẳng được bao lâu lại có đứa trẻ khác đến gây rối, căn bản không thể phòng bị.

Trẻ con quá đông.

Chương 750

Không được rồi, không được rồi.

Các học sinh đều than ngắn thở dài, quyết định bỏ cuộc, họ không quản nổi đám trẻ này.

Thực ra cũng chỉ có thể nói rằng những học sinh này vẫn còn là trẻ con, có kiên nhẫn nhưng lại thiếu đi khí thế của người lớn.

Đối với những đứa trẻ ngỗ ngược thì không thể nuông chiều, càng nuông chiều chúng càng lớn lối.

Đối với những đứa trẻ hay khóc nhè, cũng không thể dung túng, càng dung túng chúng càng khóc dữ hơn.

Đợi thêm khoảng mười phút nữa, Đỗ Lan cuối cùng cũng không thể nhìn được nữa, chỉ thấy hắn cầm một cây quyền trượng chống vào cổ mình, giọng nói Im lặng được khuếch đại qua quyền trượng, như thác nước nghìn thước đổ xuống, sóng âm cuồn cuộn đi thẳng vào não của lũ trẻ, dọa chúng giật nảy mình, giống như những con chuột bị kinh động, đột nhiên đều không động đậy.

Đỗ Lan lại vung quyền trượng, Tất cả phục hồi một luồng ma lực lưu chuyển, trang phục của bọn trẻ đã được phục hồi, những thứ bị rơi cũng bay về tay chúng, kính mắt bị hỏng cũng được sửa chữa hoàn toàn.

Lần này, bọn trẻ đều im như thóc, đây là những thứ mà chúng thường ngày không thể thấy được.

Quá ngầu, tư thế phóng khoáng của Đỗ Lan đã in sâu vào lòng những đứa trẻ ngỗ ngược.

Để hành lý ở đây, đi theo các anh chị này vào trong lâu đài.

Quả nhiên vẫn cần người lớn ra tay trấn áp mới có thể kiềm chế được bọn trẻ.

Lần này bọn trẻ ngoan ngoãn nghe lời, xếp thành mấy hàng, đi theo các anh học sinh trung học cơ sở và trung học phổ thông về phía lâu đài.

Đỗ Lan chỉ biết lắc đầu, Thật đúng là đủ rồi.

Anh, anh, đó không phải là chú Đỗ Lan sao.

Long Thần Ất Cơ đã thấy ảnh của Đỗ Lan ở nhà, trong tấm ảnh gia đình, nhưng cô chỉ gặp Đỗ Lan lúc nhỏ, bây giờ đã sớm quên mất lúc nhỏ cô đã bám dính Địch Ny Toa đến mức nào, gần như khiến mẹ cô cũng phải ghen tị với Địch Ny Toa.

Đương nhiên đoạn ký ức này đã xảy ra từ rất lâu rồi, ngay cả Đương Ma cũng không nhớ.

Chính là chú của chúng ta, chú ấy là hiệu trưởng của trường.

Thượng Điều nói nhỏ.

Đúng là một người nghiêm túc.

Rõ ràng biểu hiện vừa rồi của Đỗ Lan đã khiến Long Thần ghi nhớ sự nghiêm túc của hắn.

Nghiêm túc.

Thượng Điều thầm cười trong lòng, em họ của mình vẫn còn quá trẻ.

Đợi sau này lớn lên sẽ biết người chú này của họ tấu hài đến mức nào.

Đương nhiên lời này Thượng Điều sẽ không nói ra, vì anh bị Đỗ Lan dạy dỗ đủ nhiều rồi, biết Đỗ Lan thích nghe lời nịnh hót, tuyệt đối không thích nghe lời thật lòng.

Bọn trẻ lần lượt tiến vào lâu đài, trong mắt không giấu được sự tò mò đối với tòa lâu đài, lễ khai giảng cuối cùng cũng có thể bắt đầu đúng giờ.

Lễ khai giảng bắt đầu đúng năm giờ, mọi người ở khắp nơi trên thế giới đều tò mò muốn biết lễ khai giảng của trường phép thuật sẽ như thế nào.

Quay phim toàn cảnh, trong sảnh tiệc có nhiều camera để khán giả có thể tự chọn góc nhìn.

Có hình ảnh rồi, mọi người mau đến xem.

Các học sinh trẻ tuổi tụ tập trong ký túc xá để xem lễ khai giảng của trường phép thuật, thời gian đã ngày càng gần.

Đẹp quá, giống như một nhà thờ lớn vậy.

Các cậu xem kìa, mái nhà lại là bầu trời sao, còn có những cây nến lại lơ lửng trên không trung.

Đây thật sự là phép thuật.

Xem ảnh và xem video quả nhiên khác nhau, video đẹp hơn ảnh rất nhiều, tại sao mình không được nhận chứ, mình cũng muốn đến Hogwarts đi học.

Có người ngửa mặt lên trời than thở, bất bình vì mình không được nhận.

Nhưng rất nhanh lại bị hình ảnh thu hút, quá đẹp.

Các cậu nhìn ống kính này xem, những người ngồi ở hàng trên cùng, có phải là các pháp sư không.

Một ống kính đã quay được các giáo viên của Hogwarts, vẻ mặt nghiêm túc, nhưng mỗi người đều là trai xinh gái đẹp, những giáo viên trẻ có nhan sắc bùng nổ.

Phù hợp với thiết lập cơ bản của thế giới này, những nhân vật lợi hại thường trông rất trẻ, ví dụ như người đàn ông treo ngược của Học Viện Đô Thị rõ ràng đã gần một trăm tuổi, nhưng trông vẫn như một thanh niên.

Vì vậy, ở thế giới này, người lợi hại ngoại hình cũng nhất định rất trẻ, hơn nữa phải đẹp trai đẹp gái.

Mặt không đẹp, dù có lợi hại đến đâu cũng không tiện ra ngoài.

Pháp sư ai cũng đẹp trai.

Các cô giáo cũng rất tuyệt, tôi thấy còn đẹp hơn cả những ngôi sao thần tượng kia.

Một hàng giáo viên, mỗi người một vẻ đẹp khác nhau.

Đỗ Lan cũng đã mang ra gen ưu tú từ nhiều thế giới, vì vậy nếu có một trạch nam thứ hai xuyên không từ Trái Đất nguyên bản đến, nhất định sẽ bị tinh thần chơi khăm của Đỗ Lan khuất phục.

Giáo viên môn Biến hình là Ngải Luân của thế giới Người Khổng Lồ, giáo viên môn Độc dược là Cương Thủ của thế giới Naruto, giáo viên môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí là Nữ Đế Hán Khố Khắc của thế giới Hải Tặc, giáo viên môn Thảo dược học là Thánh Đấu Sĩ Song Ngư A Bố La Địch.

Tóm lại, tất cả những giáo viên này đều là thành viên VIP của hiệp hội ngoại hình hàng đầu trong các thế giới, người bình thường nhìn một cái cũng cảm thấy tự ti mặc cảm.

Hơn nữa vóc dáng của họ còn đặc biệt đẹp, hoàn toàn không giống giáo viên mà càng giống người mẫu hơn.

Vì vậy, khán giả xem đến chảy nước miếng cũng là điều dễ hiểu, thậm chí rất nhiều người đã bắt đầu hỏi thăm tên của các giáo viên.

Dù chỉ là làm chân sai vặt cũng được, được bao quanh bởi nhiều người đẹp như vậy, tôi chết cũng cam lòng.

Một kẻ mê gái say đắm trong vẻ đẹp của các giáo viên không thể tự thoát ra được.

Đồ ngốc, cậu trông như vậy mà còn muốn đi làm chân sai vặt.

Ít nhất cũng phải ngũ quan đoan chính như tôi mới được đi chứ.

Cậu có ý gì.

Không có ý gì cả.

Hai người bạn tốt cứ thế đùa giỡn với nhau.

Im lặng, học sinh vào rồi.

Việc thay quần áo cho đám trẻ ngỗ ngược này cũng tốn rất nhiều thời gian, bây giờ đã sắp bắt đầu buổi lễ rồi.

Mau nhìn kìa, là con gái tôi.

Một người cha nhìn thấy con gái mình trong video, mặc áo choàng phép thuật, mái tóc màu hạt dẻ từ trong chiếc mũ nhọn buông xuống vai, khuôn mặt tròn trịa tươi cười mang theo vẻ ửng hồng căng thẳng, rất đáng yêu, Con gái tôi, là con gái tôi.

Người cha này kích động nói với bạn bè xung quanh.

Ông đã đặc biệt mời hàng xóm láng giềng và bạn bè đến cùng xem lễ khai giảng của con gái.

Việc con gái có thể vào Học viện Phép thuật Hogwarts khiến ông vui mừng khôn xiết.

Lúc đầu, ông cảm thấy việc cú mèo đưa thư chỉ là trò đùa, nhưng khi thông tin trên mạng ngày càng nhiều, người cha để con gái tự lựa chọn, cuối cùng con gái đã chọn đến trường phép thuật.

Hôm nay cuối cùng cũng nhìn thấy con gái trở thành một pháp sư, người cha kích động đến mức miệng cười toe toét đến tận mang tai.

Các bậc phụ huynh ở khắp nơi, chỉ cần xem video, về cơ bản đều có tâm trạng như vậy, tìm kiếm con mình trên màn hình.

Bọn trẻ rất yên tĩnh, chúng đã không còn sợ hãi, các anh chị ở đây rất tốt, đã cho chúng tách ra nam nữ riêng để thay quần áo, bây giờ lại đưa chúng đến đây, nghe nói là để tiến hành phân nhà.

Đỗ Lan chậm rãi bước ra, trên người đã thay một bộ pháp bào trắng tinh, cây quyền trượng mười tấc trong tay cũng màu trắng, trông hệt như một pháp sư áo trắng.

Bây giờ lại đến lượt hắn ra vẻ trước mặt người dân thế giới, vì vậy Đỗ Lan rất nghiêm túc, gõ quyền trượng lên bục giảng, Hôm nay chúng ta sẽ chào đón lứa học sinh đầu tiên kể từ khi thành lập Học viện Phép thuật Hogwarts.

Các em không nghi ngờ gì là những người may mắn, nhưng đồng thời cũng là bất hạnh, vì sau khi tốt nghiệp các em có thể sẽ không tìm được việc làm, vì các em sẽ học cách khám phá những bí ẩn của vũ trụ, giới hạn của khoa học tự nhiên, sự ngẫu nhiên và tất yếu của số phận, tuy nhiên những điều này lại không dùng được trong công việc hàng ngày.

Khán giả trước màn hình lúc đầu còn bị Đỗ Lan lúc xuất hiện lừa gạt, hắn vừa mở miệng mới biết vị hiệu trưởng mặc đồ trắng này hóa ra là một kẻ màu mè, nói chuyện rất thú vị.

Đồng thời họ cũng mỉm cười thấu hiểu, trong cuộc sống hàng ngày quả thực không có ai dùng phép thuật, những đứa trẻ này trong tương lai có lẽ thật sự không tìm được việc làm.

Đỗ Lan lại nói thêm vài câu chào mừng, sau đó khẽ vẫy tay, người trước màn hình nín thở chờ xem Đỗ Lan sẽ làm gì tiếp theo.

Chỉ thấy Đỗ Lan vung vẩy quyền trượng hai lần, một con phượng hoàng vàng rực phun ra, tiếng kêu trong trẻo như chuông ngân khiến mọi người vui vẻ, lại thấy con phượng hoàng to bằng con công kia bay lượn một vòng trong sảnh tiệc, đáp xuống chiếc ghế trên bục giảng, sau đó từ từ biến thành một chiếc mũ màu vàng.

Phép thuật.

Đây không phải hiệu ứng đặc biệt, một chương trình truyền hình trực tiếp làm sao có thể có hiệu ứng đặc biệt như vậy, quá đỉnh rồi.

Chỉ vung tay một cái đã bay ra phượng hoàng vàng, rồi phượng hoàng lại biến thành mũ.

Phép thuật thật quá đẹp.

Những đạo cụ phép thuật trước đó đã khiến người ta kinh ngạc, nhưng màn phép thuật này của Đỗ Lan lại càng khiến khán giả cảm thấy chấn động khó tin.

Trong phút chốc, phép thuật trở thành chủ đề nóng nhất trên mạng.

Đây là Mũ Phân Viện, các em sẽ tiếp nhận sự lựa chọn của nó, tiến vào các nhà của mình.

Đỗ Lan nói, Tích cực phấn đấu, thanh lịch ưu tú, vĩnh viễn không thỏa mãn, Slytherin.

Hắn vung quyền trượng, phía trên chiếc bàn dài bên phải nhất xuất hiện lá cờ rắn mặc giáp của Slytherin.

Dũng cảm chân thành, hiếu kỳ cầu tiến, không sợ hiểm nguy, Gryffindor.

Lại một cú vung tay, lá cờ sư tử vàng hạ xuống, cho thấy chiếc bàn dài đó là của Gryffindor.

Thông minh sắc sảo, trầm tĩnh nội tâm, uyên bác đa tài, Ravenclaw.

Lá cờ là quạ.

Chương 751

Bây giờ đã có người biết, những lá cờ này chính là bốn lá cờ treo bên ngoài quả cầu bao bọc trường phép thuật, thì ra là đại diện cho bốn nhà của trường, bỗng nhiên vỡ lẽ.

Cuối cùng, cần cù thành thật, trung thành bất khuất, giản dị phấn đấu, Hufflepuff.

Lá cờ lửng xuất hiện.

Mũ Phân Viện sẽ nhìn ra tư chất của các em, sau đó phân các em vào các nhà khác nhau, trong quá trình học tập sau này, học sinh của các nhà vừa là bạn học, vừa là đối thủ cạnh tranh khích lệ lẫn nhau.

Học sinh được gọi tên xin mời lên phía trước, đội Mũ Phân Viện lên.

Động tác của Đỗ Lan phóng khoáng tự nhiên, sau đó lại vẫy tay, danh sách học sinh tự bay lên, tự động gấp thành một khuôn mặt, bắt đầu nói chuyện: Harry.

Chỉ mới bắt đầu lễ khai giảng, khán giả đã hiểu được sự thần kỳ và vĩ đại của phép thuật, chỉ còn lại sự kinh ngạc và tán thưởng không ngớt.

Sau khi sắp xếp bọn trẻ vào những chiếc bàn dài đại diện cho bốn nhà, bây giờ đến lượt Long Thần Ất Cơ lên.

Đương Ma nhìn em họ của mình, thầm nghĩ em họ mình sẽ được phân vào nhà nào đây.

Anh cho rằng đó nên là Gryffindor, vì em họ vui vẻ nhiệt tình, lại còn thích gây rối, hẳn là được coi là dũng cảm.

Long Thần Ất Cơ căng thẳng ngồi trên ghế, bỏ mũ của mình xuống, rồi đội Mũ Phân Viện lên.

Ừm, lại một cô bé thông minh nữa, Slytherin hẳn là hợp với ngươi, vì ngươi có thể học được rất nhiều kiến thức để trở thành người trên người.

Ravenclaw cũng rất tốt, vì ở đó ngươi có thể kết bạn.

Gryffindor sẽ giúp ngươi trưởng thành mạnh mẽ hơn, ưu tú hơn.

Hửm.

Đúng là một đứa trẻ khó chọn lựa.

Long Thần Ất Cơ trong lòng vui vẻ, điều này cho thấy mình thật sự rất tuyệt, nhưng chính cô cũng bối rối không biết nên vào nhà nào, Hình như nhà nào cũng tốt cả, dù sao cũng đừng ở chung với mấy đứa ngốc Hufflepuff là được.

Ồ ồ, một cô bé kiêu ngạo, ta nghĩ ta biết nên đưa ngươi đến đâu rồi.

Mũ Phân Viện nói, Slytherin.

Cuối cùng cũng xong, Long Thần Ất Cơ thở phào nhẹ nhõm, sau đó đặt Mũ Phân Viện xuống, đi về phía chiếc bàn dài của Slytherin đang vỗ tay.

Em họ của mình được gửi đến Slytherin, Thượng Điều Đương Ma thầm nghĩ không tệ, quả nhiên em họ mình rất ưu tú.

Slytherin là tích cực phấn đấu, thanh lịch ưu tú, vĩnh viễn không thỏa mãn, mặc dù thanh lịch không liên quan gì đến Long Thần, nhưng những tiêu chí còn lại Long Thần đều đáp ứng.

Thượng Điều Đương Ma vỗ tay bộp bộp, mặc dù anh phụ trách bàn dài của Ravenclaw, nhưng điều đó không cản trở anh cổ vũ cho em họ.

Quá trình này được khán giả ở khắp nơi trên thế giới xem một cách thích thú, nhìn các bé trai bé gái đủ kiểu ngại ngùng, đủ kiểu đáng yêu, chỉ hận không thể lao vào màn hình để tương tác với chúng.

Có người thông minh đã có những lý giải của riêng mình về đặc điểm của bốn nhà, mặc dù bốn nhà trông có vẻ đều rất tốt, nhưng dựa trên sự phân chia của Mũ Phân Viện, đặc điểm tính cách của những đứa trẻ đó đã bộc lộ ra.

Người Slytherin kiêu ngạo, trẻ con Gryffindor lỗ mãng, Ravenclaw trầm lặng, Hufflepuff thật thà.

Thật tuyệt vời, cái Mũ Phân Viện đó lại có thể phân nhà dựa trên tính cách của trẻ con, Học viện Phép thuật quả nhiên có vài chiêu.

Các bậc phụ huynh khi xem đến đây, cũng cảm thấy con mình đúng là có những ưu điểm và khuyết điểm như vậy, nhưng phụ huynh lo lắng liệu việc phân chia như vậy có làm hư con mình không.

Người ta thường đề cao sự bổ sung cho nhau, tức là những người có tính cách khác nhau ở cùng nhau mới có thể phát hiện ra ưu điểm của người khác và khuyết điểm của bản thân.

Bây giờ ở cùng với những đứa trẻ có tính cách tương tự, không thể phát hiện ra sai lầm của bản thân, vậy thì thật tệ.

Đương nhiên điểm này Đỗ Lan cũng đã nghĩ đến, mặc dù là bốn nhà, nhưng sự giao lưu giữa các nhà sẽ không thiếu.

Đảm bảo chúng sẽ không tự cô lập mình.

Đã đến sáu giờ tối, đến giờ ăn cơm.

Bụng của những đứa trẻ này đã đói kêu òng ọc rồi.

Đỗ Lan cũng không nói nhiều, Bữa tối bắt đầu.

Trên những chiếc bàn dài đột nhiên xuất hiện đủ loại mỹ thực, hoa quả và đồ uống, đây chẳng qua chỉ là bữa ăn hàng ngày của trường phép thuật mà thôi.

Mọi người cứ tự nhiên thưởng thức.

Đỗ Lan nói.

Mắt của khán giả đều trợn tròn, bảo biến ra phượng hoàng, biến ra mũ đã đành, bây giờ ngay cả thức ăn cũng biến ra từ không khí, lại còn trông ngon như vậy, còn có thiên lý hay không.

Tiện lợi quá, tôi cũng muốn học.

Có người ngưỡng mộ.

Đúng vậy, vung quyền trượng một cái là thức ăn hiện ra, nói không chừng còn có phép thuật giặt quần áo, mỗi lần nhìn thấy đôi vớ hôi của chồng tôi, tôi đều không muốn giặt.

Hy vọng còn có phép thuật rửa xe, bố tôi cứ bắt tôi rửa xe hoài.

Mọi người thi nhau bày tỏ những phép thuật mà mình mong muốn, những phép thuật có thể làm cho cuộc sống tiện lợi hơn.

Đương nhiên những phép thuật này đều có, chỉ là bây giờ chưa thể phổ biến, nhưng chắc không cần bao lâu nữa, Đỗ Lan sẽ có thể xuất bản một cuốn sách Tôi không thể trở thành pháp sư nên đành học phép thuật việc nhà hàng ngày, tặng kèm một cây quyền trượng trắng.

Như vậy phép thuật sẽ ngày càng phổ biến, cuối cùng trở thành một phần trong cuộc sống hàng ngày của mọi người.

Lúc ăn cơm, Đỗ Lan cũng không rảnh rỗi: Bây giờ tôi muốn nói với các em về những điều cấm.

Thứ nhất, tuyệt đối không được vào rừng, vì bên trong có rất nhiều sinh vật nguy hiểm.

Thứ hai, học sinh năm nhất không được đến gần chuồng rồng, đợi đến năm thứ năm các em sẽ có giáo viên chuyên dạy kiến thức về rồng.

Thứ ba, lâu đài rất lớn, có rất nhiều nơi nguy hiểm, vì vậy nếu các em muốn khám phá thì tốt nhất hãy ghi nhớ những kiến trúc đặc sắc trong lâu đài để làm dấu, kẻo bị lạc.

Thứ tư, thành tích của trường phép thuật được tính bằng điểm số của giáo viên mỗi môn học, vì vậy nếu thành tích của các em không đạt, sẽ không thể tốt nghiệp.

Thứ năm, ngoài các môn học bắt buộc, mỗi người đều phải chọn hai môn tự chọn, môn tự chọn cũng được tính vào thành tích.

Thứ sáu, cũng là điểm cuối cùng, nếu các em muốn liên lạc với gia đình thì có thể đến phòng máy tính, ở đó có điện thoại và máy tính, đương nhiên nếu các em có điện thoại riêng thì coi như tôi chưa nói.

Phụt.

Năm điểm đầu còn có vẻ nghiêm túc, đến điểm thứ sáu thì là cái quái gì vậy.

Vị hiệu trưởng này cố tình phải không, rõ ràng là một trường phép thuật cổ kính, điện thoại, máy tính là cái quỷ gì, còn điện thoại nữa chứ.

Đương nhiên trong số đó cũng có những người chuyên nghiệp, ví dụ như giáo viên của Học Viện Đô Thị, họ biết Đỗ Lan đã từng viết Lượng Khoa Học Trong Phép Thuật, biết rằng những phép thuật này cũng là khoa học, mặc dù họ hoàn toàn không hiểu Đỗ Lan rốt cuộc đã phát động phép thuật như thế nào.

Các em còn có câu hỏi gì không, muốn hỏi thì hỏi nhanh lên, lát nữa các em sẽ phải về ký túc xá nghỉ ngơi, ngày mai bắt đầu học chính thức.

Thưa thầy, quyền trượng của chúng em đâu ạ.

Có học sinh hỏi.

Quyền trượng của các em, ngày mai lên lớp, giáo viên của các em sẽ phát cho.

Khi nào chúng em được ngồi chổi bay ạ.

Khi học môn Bay, thời khóa biểu và sách giáo khoa đã được đặt trong phòng ngủ của các em, các em có thể tự tìm.

Những đứa trẻ tò mò có vô số câu hỏi, từ vấn đề chương trình học cho đến tại sao đồ ăn ngon lại đột nhiên xuất hiện, tại sao nến lại bay, và tại sao chúng lại đột nhiên từ nhà đến trường.

Những câu hỏi không bao giờ hết, Đỗ Lan quả nhiên đã đánh giá cao những đứa trẻ ngỗ ngược này.

Nhưng những câu hỏi này không làm khó được Đỗ Lan, dù chúng có hỏi mười vạn câu hỏi tại sao, Đỗ Lan cũng có thể giải đáp từng câu một.

Chỉ là những đứa trẻ này căn bản không hiểu ý nghĩa của câu trả lời, vì vậy chúng mới ở đây để tiếp thu giáo dục phép thuật.

Đừng nói là trẻ con, người lớn trước màn hình cũng nghe không hiểu.

Nào là chuyển hóa năng lượng, can thiệp từ trường, ẩn lực Hồ Vũ Điệp, dịch chuyển lượng tử.

Hoàn toàn là dùng thuật ngữ khoa học để giải thích phép thuật, và những từ ngữ khoa học đó nghe cũng giống như thần chú vậy.

Lại một lần nữa chứng minh rằng khoa học và phép thuật không thể tách rời.

Dù sao thì cách nói nhất quán của Đỗ Lan chính là làm mờ ranh giới giữa khoa học và phép thuật.

Ăn xong bữa tối, các học sinh sẽ dẫn đám trẻ ngỗ ngược về ký túc xá của mình, buổi lễ cũng kết thúc.

Nhưng cơn sốt trên mạng vẫn chưa dừng lại, rất nhiều học sinh mang theo điện thoại, nên có thể chụp ảnh đăng lên mạng.

Tín hiệu WiFi của trường phép thuật không thể tốt hơn, trong ký túc xá còn có thiết bị sạc không dây, trẻ con chụp ảnh đăng lên, cha mẹ chúng biết được ngay lập tức, sau đó chuyển tiếp, một truyền mười, mười truyền trăm.

Sự thần kỳ của trường phép thuật mới dần dần vén lên bức màn.

Cơn sốt phép thuật, đây là một thế giới mà thế giới bề mặt tin vào khoa học phi khoa học, thế giới bên trong tin vào phép thuật phi khoa học.

Nhưng bây giờ phép thuật lại đường hoàng xuất hiện ở thế giới bề mặt, khiến người đời kinh ngạc đến sững sờ.

Tuy nhiên, nếu mọi người đã tin vào siêu năng lực, thì tin vào phép thuật cũng không phải là chuyện khó, hơn nữa còn có những bức ảnh do đám trẻ ngỗ ngược chụp, ghi lại những gì chúng thấy và nghe được ở học viện phép thuật Hogwarts.

Đây là giáo viên của chúng tôi.

Trên bài đăng có rất nhiều ảnh chụp lúc ăn cơm, bên trong là một hàng giáo viên.

Cậu học sinh này dường như thường xuyên đăng bài, tuy tuổi còn nhỏ nhưng bài viết rất tốt, có cả hình ảnh và văn bản, giới thiệu về phong cảnh trong trường, và cả phép thuật của giáo viên.

Phép thuật không thể tưởng tượng nổi, khiến người bên ngoài cảm thấy ghen tị.

Chương 752

Tại sao lại có một nơi như vậy, vừa có trường siêu năng lực lại vừa có học viện phép thuật, thật không công bằng, họ cũng muốn đến Học Viện Đô Thị đi học.

Mỗi ký túc xá có bốn đứa trẻ, có phòng vệ sinh riêng, trang trí đều theo phong cách lâu đài châu Âu, bọn trẻ nằm trên những tấm nệm mềm mại mà không tài nào ngủ được, chúng lại có thể học phép thuật.

Bận rộn cả ngày, Đỗ Lan dẫn các tình nguyện viên đi một vòng cuối cùng, họ sắp phải xuống dưới, vì trường học bên dưới cũng sắp khai giảng.

Chú ơi, đủ rồi, chân cháu sắp gãy rồi.

Cứ đi vòng vòng có gì hay để xem chứ, trên người Thượng Điều Đương Ma còn đang cõng Nhân Đế Khắc Ti nữa.

Các cháu sắp phải quay về thế giới khoa học khô khan đó rồi, vì vậy chú muốn các cháu cảm nhận thêm sự kỳ diệu của phép thuật, qua lần này rồi, sau này các cháu muốn xem lại thì chỉ có thể đợi sau khi tốt nghiệp, vượt qua bài kiểm tra năng lực để trở thành nhân viên của học viện phép thuật mới có thể quay lại.

Đỗ Lan cười xấu xa.

Chú thà cho chúng cháu một vài món quà kỷ niệm còn hơn, tặng mỗi người chúng cháu một cây quyền trượng có thể làm việc nhà thì sao.

Có cây quyền trượng như vậy, Đương Ma sẽ không cần tự mình làm việc nhà nữa.

Các tình nguyện viên khác cũng rất tò mò.

Có thần chú nào có thể khiến cháu và chị gái đại nhân mãi mãi không xa rời không.

Sư phụ, xin người nhất định phải dạy cho con.

Bạch Tỉnh Hắc Tử nói, gã này thật sự coi Đỗ Lan là cao thủ tán gái rồi.

Viên nang cao su lần trước ta đưa cho ngươi chính là thần chú đấy.

Đỗ Lan cạn lời: Được rồi, nếu mọi người đều muốn quà kỷ niệm, vậy thì cho các cháu.

Tuyệt vời.

Thế nhưng mỗi người đều nhận được một cây quyền trượng có thể sử dụng phép thuật, duy chỉ có Đương Ma là không có: Chú, chú phân biệt đối xử, cháu là cháu trai của chú đấy.

Vì vậy mới không cho cháu, cho cháu rồi, cháu có dùng được không.

Đỗ Lan cạn lời.

Tuy tay phải của cháu có thể xóa bỏ phép thuật, nhưng cháu có thể dùng tay trái cầm quyền trượng mà.

Món quà tặng người khác không thể chống lại tay phải của Đương Ma: Cháu nghĩ loại quyền trượng này cháu cũng có thể sử dụng được.

Có lẽ vậy, nhưng với tư cách là chú của cháu, chú có trách nhiệm giám sát cháu học tập tốt, tiến bộ mỗi ngày, không thể ngay cả việc nhà cũng tìm cách lười biếng, gian xảo, Đương Ma, cháu phải đối mặt với thế giới này, thế giới này không có đường tắt đâu.

Vẻ mặt nghiêm túc.

Đương Ma nhìn Đỗ Lan, bất lực nói: Cùng lắm thì cháu đi mua máy rửa bát.

Anh là người quyết tâm trở thành đồng minh của chính nghĩa, sao có thể bị việc nhà làm khó được.

Đi mua đi, chỉ cần thể chất bất hạnh của anh không làm hỏng máy móc.

Cầm lấy quyền trượng của các cháu đi, bây giờ chú đưa các cháu xuống dưới.

Trong nháy mắt, các tình nguyện viên đã được đưa xuống dưới, đúng là một kỳ nghỉ hè đáng nhớ, họ lại được làm thêm ở học viện phép thuật, còn nhận được cả quyền trượng.

Chị gái đại nhân, chị xem quyền trượng của chúng ta là một đôi kìa, chứng tỏ chúng ta sẽ mãi mãi không xa rời.

Hắc Tử vẫn biến thái như vậy, chuyện gì cũng có thể liên tưởng đến chuyện đó.

Mỹ Cầm không thèm để ý đến cô, quay người bỏ đi.

Hy vọng sẽ không có chuyện gì, tuy chú rất lợi hại, nhưng chú làm bậy như vậy, chẳng lẽ không sợ giới phép thuật tìm đến gây phiền phức sao.

Các pháp sư trong giới phép thuật luôn cẩn thận, sợ người khác biết đến sự tồn tại của họ, Đỗ Lan làm rùm beng như vậy, một lúc đã bóc trần cả giới phép thuật ra, vì vậy Đương Ma lo lắng sẽ có các pháp sư khác đến gây phiền phức.

Nhưng Đương Ma rất nhanh đã cười, chú thím và mấy người chị của mình đâu phải dễ đối phó, mình cũng lo bò trắng răng: Nhân Đế

Khắc Ti, chúng ta cũng về nhà thôi.

Đương Ma, tôi muốn ăn khuya.

Nhân Đế Khắc Ti cảm thấy đói bụng.

Tiện đường ghé cửa hàng tiện lợi.

Đương Ma nói.

Dường như kỳ nghỉ hè cứ thế trôi qua một cách bình yên, Đương Ma cảm thấy đây có lẽ là kỳ nghỉ hè thoải mái nhất của mình, không có bất hạnh, không phá sản, thậm chí không bị chú ép huấn luyện, nghĩ như vậy thì quả thực không thể hạnh phúc hơn, trên đường đi Đương Ma bất giác mỉm cười.

Tuy nhiên, với tư cách là nhân vật chính, phiền phức tuyệt đối sẽ không rời xa anh, vì vậy ngay khi Đương Ma nghĩ rằng kỳ nghỉ hè đã trôi qua bình yên, thì pháp sư rình mò đại ma pháp cấm thư trong cơ thể Nhân Đế Khắc Ti đã xuất hiện, và phát động tấn công vào Đương Ma.

Đêm khuya, trước cửa hàng tiện lợi.

Đương Ma cõng Nhân Đế Khắc Ti nhảy lên cao, kinh ngạc nhìn nơi họ vừa đứng bị những lưỡi gió sắc bén cắt nát: Pháp sư, hay là siêu năng lực gia.

Đương Ma đột nhiên phát hiện mình lại bình tĩnh đến thế, chẳng lẽ mình thật sự đã chai sạn rồi sao.

A, tuổi thơ ngây thơ lãng mạn của mình đã một đi không trở lại, mình lại bị những siêu năng lực gia và pháp sư này tấn công đến mức thành quen rồi, lạy Chúa, mình bị làm sao thế này.

Nhưng Đương Ma đã quyết tâm trở thành đồng minh của chính nghĩa, vì vậy không thể không chiến đấu.

Bách khoa toàn thư phép thuật Nhân Đế Khắc Ti đã cảm nhận được: Là pháp sư, khoảng cách phát động tấn công là khoảng 300 thước Anh.

Cũng tức là khoảng chín mươi mét, Đương Ma quan sát, nhìn thấy trên vạch kẻ đường dành cho người đi bộ ở ngã tư, đứng một người đàn ông mặc vest đen như vừa đi dự đám tang về, giơ tay lên, trên cổ tay buộc một cây nỏ.

Mục tiêu là Nhân Đế Khắc Ti sao.

Đương Ma nheo mắt, Nhân Đế Khắc Ti sẽ do anh bảo vệ.

Trong lúc suy nghĩ, liền thấy có một thứ gì đó mờ ảo bay tới, không nhìn rõ, chỉ thấy không khí gợn sóng.

Đương Ma, là phép thuật.

Thật sự có thứ gì đó, ánh đèn đường không đủ sáng, cộng thêm phép thuật này vốn dĩ trong suốt, nên còn tưởng mình nhìn nhầm.

Đó là một quả cầu không khí bị nén lại.

Bây giờ đang ở trên không, hai tay lại phải đỡ Nhân Đế Khắc Ti để cô không bị rơi xuống, Huyễn Tưởng Sát Thủ không thể dùng được, vậy thì chỉ có thể dùng tuyệt kỹ thôi: Xem tôi đá nó về đây.

Đôi chân này đã chạy qua khắp vùng núi lửa nóng bỏng của Hawaii, có thể mang người nhảy cao mấy mét, cũng có thể một cước định giang sơn.

Một cú sút mạnh, pháp sư rõ ràng không ngờ đối phương lại có thể đá phép thuật trở lại, đây là phép thuật chứ không phải bóng đá.

Nhưng Đương Ma đã làm được, trải qua quá trình huấn luyện khổ sở như tra tấn thời thơ ấu, cơ thể hắn chính là vũ khí đáng tin cậy nhất của hắn.

Pháp sư cũng chỉ có thể di chuyển để né tránh phép thuật bay ngược về.

Ngươi rốt cuộc là ai.

Đương Ma đáp xuống đất, nhìn chằm chằm vào người đến.

Bây giờ mới phát hiện đối phương vẫn luôn nhắm mắt, tiến hành tấn công tầm xa như vậy mà lại không cần mắt hỗ trợ, xem ra cũng là một nhân vật lợi hại, Đương Ma bắt đầu nghiêm túc.

Cẩn thận, Đương Ma.

Nhân Đế Khắc Ti lo lắng nói.

Thật không thân thiện chút nào, các pháp sư các người ngoài việc thích phá hoại bộ mặt thành phố và khiêu khích đánh nhau ra, không có sở thích nào khác sao.

Đương Ma gặp bao nhiêu pháp sư, không có một ai có thể ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng, không hợp ý hoặc không nói một lời là bắt đầu chiến đấu, hoàn toàn không nói lý lẽ.

Bởi vì pháp sư là một bí mật không thể bị phát hiện, nên pháp sư quen ra tay trước.

Nhân Đế Khắc Ti giải thích: Đương Ma, cẩn thận, hắn lại sắp tấn công rồi.

A a Tạm biệt kỳ nghỉ hè bình yên.

Đương Ma ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn lên bầu trời đêm, cuối cùng ánh mắt trở nên sắc bén, nếu đã không thể bình yên, vậy thì không cần nói nhiều, chỉ có thể đánh bại gã đàn ông trước mặt thôi: Nhân Đế Khắc Ti, em trốn đi, giao cho anh.

Tay phải xuất kích, cánh tay ảo tưởng tiếp xúc với phép thuật, cuốn lên một trận gió lốc, thổi bay bộ đồng phục của Đương Ma phần phật: Mặc dù không biết tại sao ngươi lại tấn công chúng tôi, nhưng tôi vẫn phải đánh bại ngươi.

Lao tới, Đương Ma không chút lưu tình, thân thể hòa vào cơn gió đêm, không để lại dấu vết mà tấn công về phía kẻ địch.

Quá nhanh.

Đây là chiến binh sao.

Lúc trái lúc phải, giống như dịch chuyển tức thời, không sai, Đương Ma sử dụng là Tàn Ảnh Quyền, một chiến binh được Đỗ Lan đào tạo.

Đương Ma thật sự tức giận rồi, lần nào cũng bị tấn công vô cớ, hơn nữa những pháp sư tự cao tự đại đó lần nào cũng ra vẻ tôi không nói lý do, tôi chính là không nói lý do, cho dù tôi có nói lý do thì các người phàm nhân này cũng sẽ không hiểu được nỗi khổ của pháp sư, nên tôi vẫn không nói lý do, vừa đến đã tấn công, lại còn dùng phép thuật nguy hiểm, một lần hai lần, ba lần bốn lần, đây đã là bao nhiêu lần rồi, Cho nên nói này chú, lần này chú tốt nhất là đừng có nỗi khổ gì cả.

Đương Ma chỉ muốn đánh người mà thôi.

Nắm đấm sắc bén có góc cạnh, pháp sư hoàn toàn không theo kịp tốc độ của Đương Ma, thậm chí không biết Đương Ma đã xuất hiện bên cạnh mình từ lúc nào.

Ầm.

Má của pháp sư biến dạng, cả người rời khỏi mặt đất xoay tròn, có thể thấy nắm đấm của Đương Ma lợi hại đến mức nào, vì muốn đánh người, nên Đương Ma thậm chí không sử dụng Bắc Đẩu Thần Quyền, như vậy có thể đánh thêm vài đấm.

Xoay một trăm tám mươi độ, ngã xuống đất, lưng nảy lên mấy lần trên mặt đất, pháp sư vẫn chưa mất ý thức, đôi mắt nhắm nghiền mở ra, chỉ nheo lại nhìn lên bầu trời đêm, vẻ mặt bi thương, dường như có vô số câu chuyện muốn nói mà không thành lời.

Thật là một cú đấm mạnh mẽ, lại còn phá vỡ được cả phòng ngự phép thuật của mình, vị pháp sư này tên là Ám Tiếu Phùng Ma, là một pháp sư Thần đạo của Nhật Bản, mục đích của hắn tự nhiên cũng là ma pháp cấm thư, đương nhiên hắn có nỗi khổ riêng.

Đến rồi, đến rồi, mỗi khi một pháp sư tấn công Đương Ma, luôn có đủ loại lý do.

Cứu Mã Toa.

Vị pháp sư ngã trên đất nói một cách yếu ớt, Mã Toa là người phụ nữ mà vị pháp sư yêu thương, nhưng lại bị trúng lời nguyền chỉ có thể từng bước đi đến cái chết.

Mà vị pháp sư lại không có sức mạnh để cứu người phụ nữ nhỏ bé này.

Vì vậy hắn đã đến đây, hắn muốn có được sức mạnh của ma pháp cấm thư, để cứu lấy người phụ nữ nhỏ bé đã lấp đầy trái tim mình.

Mã Toa có lẽ không phải là người tốt nhất, có lẽ chỉ là một người phụ nữ nhỏ bé đang giãy giụa bên bờ vực của cái chết, nhưng hắn muốn cứu Mã Toa, vì đôi mắt của mình cũng chỉ dung chứa được một người phụ nữ nhỏ bé như vậy mà thôi.

Vì vậy: Cứu Mã Toa.

Biểu cảm của Đương Ma lúc đó liền đông cứng lại, nắm đấm lơ lửng giữa không trung hạ xuống, anh biết ngay mà, anh biết ngay mà.

Nhưng cô gái phép thuật có nỗi niềm khó nói cũng đành thôi, vị pháp sư này lại cũng có nỗi khổ, tại sao, tại sao ông trời lại đối xử bất công với mình như vậy, tại sao ông trời lại cho họ lý do chính đáng để tấn công mình chứ.

Quả nhiên mình là người bất hạnh.

Ngươi muốn dùng ma pháp cấm thư để cứu người yêu của mình.

Đương Ma hỏi một cách kỳ quặc.

Không sai, tính mạng của Mã Toa đang bị đe dọa, tôi không có cách nào, chỉ có cấm thư trong truyền thuyết ghi lại kiến thức phép thuật vô hạn của dị thế giới mới có thể cứu cô ấy, phương pháp phá giải phép thuật, phương pháp để Mã Toa sống sót, nhất định nằm trong cấm thư.

Nói cách khác là ngươi thực ra cũng không chắc chắn lắm.

Đương Ma cạn lời, chỉ vì khả năng nhỏ nhoi đó mà đến tấn công mình, chẳng lẽ mình trông dễ bắt nạt lắm sao.

Chương 753

Đương Ma, anh ta đáng thương quá.

Lòng trắc ẩn của Nhân Đế Khắc Ti trỗi dậy.

Này, vừa rồi anh ta còn muốn bắt cóc em đấy.

Đương Ma nói.

Tuy nhiên, Nhân Đế Khắc Ti không phải là người biết điều, đối với Đương Ma, cô thích nhất là giở trò trẻ con: Đương Ma, anh là đồ đàn ông nhỏ nhen.

Hả.

Mình còn nhỏ nhen.

Mình đã vô điều kiện cưu mang Nhân Đế Khắc Ti, con Chu Trúc Thanh đi lạc này, chẳng lẽ còn chưa đủ sao.

Đương Ma cảm thấy mình là một người đàn ông rộng lượng.

Đương Ma.

Thấy Đương Ma ngẩn người, Nhân Đế Khắc Ti không khách khí mà cho Đương Ma một cú cắn của Index.

A a, chảy máu rồi.

Trước mắt Đương Ma là một mảng đỏ rực, trên trán có chất lỏng dính dính chảy xuống: Biết rồi, biết rồi, tôi giúp là được chứ gì.

Đương Ma nói với vị pháp sư: Mặc dù không biết, nhưng tay phải của tôi có thể phá giải lời nguyền, vì vậy chỉ cần ông đảm bảo không bắt cóc Nhân Đế Khắc Ti nữa, tôi sẽ đồng ý giúp ông phá giải lời nguyền cho người yêu của ông.

Thật sao.

Đương nhiên, dùng tay phải của tôi thì tuyệt đối không có vấn đề gì, bất kể lời nguyền nào cũng có thể phá giải.

Đương Ma tự tin nói.

Vị pháp sư đã rơi lệ vì cảm động, Đương Ma nổi da gà, đây là khóc vì quá vui mừng.

Tốt quá rồi, Đương Ma, anh lại có ích rồi đấy.

Nhân Đế Khắc Ti lại một lần nữa giúp Thượng Điều Đương Ma hoàn thành việc hiện thực hóa giá trị bản thân, thâm tàng công dữ danh: Anh không cần cảm ơn tôi đâu.

Rõ ràng là em gây thêm phiền phức cho anh mà, tại sao phải cảm ơn em.

Đương Ma đã không thể phàn nàn nữa.

Bây giờ các vị đi theo tôi ngay, Mã Toa đang ở bệnh viện của Học Viện Đô Thị.

Vị pháp sư nói một cách vội vã.

Vậy thì đi thôi, dù sao nếu không đi, mình cũng không được yên ổn.

Nói đến đây, mình dường như đã quên mất một việc gì đó quan trọng, lại dường như không có.

Đúng rồi, kỳ nghỉ hè, bài tập nghỉ hè, Đương Ma sau khi cứu Mã Toa từ bệnh viện ra, ngơ ngác đứng trên vỉa hè, vì anh phát hiện bài tập nghỉ hè của mình chưa viết một chữ nào, thật sự là một chữ cũng chưa, nói cách khác, kỳ nghỉ hè của anh hoàn toàn là đi làm tình nguyện cho chú, thậm chí còn không có tiền công. 191.

Kỳ nghỉ hè hạnh phúc gì chứ, quả thực là kỳ nghỉ hè bất hạnh nhất mà, còn không bằng những kỳ nghỉ hè trước đây, mặc dù kỳ nghỉ hè trước đây cũng là huấn luyện, nhưng ít nhất còn có thời gian viết bài tập hè.

A a, làm sao bây giờ.

Không còn thời gian nữa, căn bản không kịp hoàn thành tất cả bài tập, Đương Ma tuyệt vọng, anh nhất định sẽ bị tất cả giáo viên treo lên đánh.

Đương Ma.

Chắc chắn là do cảm giác thành tựu dâng trào sau khi giúp người khác, Nhân Đế Khắc Ti đã hiểu lầm hành động của Đương Ma.

Không tồi, không tồi, đây mới là Đương Ma ngoan của nhà mình, Nhân Đế Khắc Ti rất vui mừng.

Bất hạnh quá, chỉ có thể làm bù thôi, những ngày tới tuyệt đối không được ra ngoài, nhất định phải cố gắng làm bài tập nghỉ hè, nếu không anh căn bản không thể quay lại trường.

Bất kể là Trái Đất hay dị giới, chỉ cần có sinh vật tồn tại thì sẽ có sự cải tạo tự nhiên.

Sự khác biệt giữa sinh mệnh trí tuệ và sinh vật thông thường nằm ở chỗ họ có thể sử dụng công cụ, có thể lợi dụng công cụ để tạo ra ánh sáng và nhiệt lượng mình cần.

Đỗ Lan đứng trên bục giảng, dạy cho các tiểu pháp sư của mình: Khoa kỹ và ma pháp đều là kỹ xảo con người dùng để cải tạo thế giới, đều là phương tiện để con người có được ánh sáng và nhiệt lượng, chỉ là con đường khác nhau, mục tiêu khác nhau mà thôi.

Ví dụ như có người chỉ muốn thắp một ngọn nến, trong khi có người lại muốn đốt một đống lửa trại.

Người muốn thắp nến có thể dùng diêm, còn người muốn đốt lửa trại lại dùng cách khoan gỗ lấy lửa.

Các ngươi có hiểu ví dụ này không.

Không hiểu.

Đây đều là trẻ con, làm sao có thể hiểu được những thứ thâm sâu như vậy.

Đỗ Lan đúng là đàn gảy tai trâu, nhưng đây chỉ là buổi học đầu tiên, cứ giảng đại khái vậy đã, sau này vẫn phải để giáo viên đến dạy cẩn thận.

Thực ra khoa kỹ hiện tại chính là que diêm, nhưng hiểu biết của nhân loại về thế giới chỉ như ngọn nến, nên nhân loại chỉ làm được việc dùng diêm thắp nến.

Còn ma pháp của dị giới là khoan gỗ lấy lửa, nhưng hiểu biết của họ về thế giới lại như đống lửa trại, họ có thể đạt được những thành tựu vĩ đại hơn con người Trái Đất.

Phương tiện không quan trọng, quan trọng là mục tiêu cải tạo tự nhiên.

Nhưng dù thế nào đi nữa, chỉ cần khoa kỹ của người Trái Đất tiếp tục phát triển, ngọn nến cũng sẽ biến thành đống lửa trại, que diêm cũng sẽ trở thành bật lửa.

Nhưng không phải nói khoan gỗ lấy lửa thua kém bật lửa, thực ra đối với cá thể con người mà nói, khoan gỗ lấy lửa mới là phù hợp nhất, vì khoan gỗ lấy lửa cần sự trợ giúp từ ngoại lực ít nhất và cũng là kỹ thuật ổn định nhất, nên ma pháp vẫn luôn rất truyền thống.

Lấy các hiệp hội ma pháp trên Trái Đất làm ví dụ, thủ pháp của họ cũng giống như mấy ngàn năm trước, nhiều nhất chỉ là việc suy luận ngược các công thức ma pháp trở nên đơn giản hơn, tức là vật liệu để khoan gỗ lấy lửa dễ cháy hơn, tốc độ xoay nhanh hơn, nhưng thủ pháp vẫn không thay đổi.

Điều tôi muốn nói với mọi người là ma pháp cũng là một loại khoa học có thể giải thích được, khoa học phát triển đến cực hạn cũng là ma pháp.

Bắt đầu từ hôm nay, mọi người sẽ đi sâu vào thế giới ma pháp, từ đó hiểu được mối liên hệ cũng như sự khác biệt giữa ma pháp và khoa kỹ.

Vì vậy, mọi người đừng nghĩ rằng học ma pháp rồi thì sẽ không tiếp xúc với khoa học hiện đại nữa.

Đỗ Lan nói.

Sau buổi học, Đỗ Lan đưa Ngự Phản muội muội hợp thể đến thành phố học viện bên dưới, hắn muốn xem Đương Ma có lại gặp vận đào hoa không.

Nhưng mấy ngày nay Đương Ma đang bù đầu làm bài tập hè, nên Đỗ Lan không tìm thấy cậu ta ở những nơi cậu ta hay lui tới, thay vào đó lại gặp được Ngự Phản Mỹ Cầm.

Cô đang đi cùng một anh chàng đẹp trai, ăn nói nhỏ nhẹ, nhưng vẻ mặt cô lại đầy vẻ chán ghét, có lẽ là không thích anh chàng đẹp trai này.

Còn Đỗ Lan thì chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấu anh chàng đẹp trai này thực ra không phải học sinh sơ trung, mà là một pháp sư cải trang thành học sinh sơ trung.

Trong thành phố học viện này quả nhiên có không ít pháp sư nằm vùng, nhưng xem ra anh chàng đẹp trai này dường như thực sự đang theo đuổi Ngự Phản Mỹ Cầm, chứ không phải đang điều tra các siêu năng lực gia.

Là bản thể của Ngự Phản muội muội, Ngự Phản muội muội bất ngờ nói.

Yo, đây không phải là Ngự Phản Mỹ Cầm sao.

Trùng hợp thật, đã gặp rồi thì hãy cùng em gái của ngươi có một buổi hẹn hò bách hợp thuần khiết giữa hai chị em đi.

Đỗ Lan bước tới.

Lại là kẻ đáng ghét, nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với Hải Nguyên Quang Quý bên cạnh.

Ngự Phản Mỹ Cầm không thích kiểu theo đuổi ẻo lả này, người cô thích là những gã đàn ông thô kệch nhưng tinh tế như Đương Ma.

Trùng hợp thật, vừa hay tôi rảnh, cùng đi ăn cơm đi, tôi mời.

Chỉ cần có thể thoát khỏi sự đeo bám của Hải Nguyên Quang Quý, Ngự Phản Mỹ Cầm không ngại ở cùng Đỗ Lan một lúc, không, không phải với Đỗ Lan, mà là với Ngự Phản muội muội.

Ồ.

Tôi có thể ăn đến mức khiến cô phá sản đấy, cô đừng hối hận.

Đỗ Lan cười nói.

Không hối hận, không hối hận.

Ngự Phản Mỹ Cầm chỉ mong mình có thể chạy thoát.

Vậy đi thôi, tôi biết một nhà hàng không tồi.

Đỗ Lan dẫn đường, hắn biết anh chàng đẹp trai phía sau sẽ bám theo, đối phương không thể bỏ qua Ngự Phản Mỹ Cầm: Tôi nói này, cô có cảm thấy cậu thiếu niên bên cạnh cô lúc nãy có chút kỳ quái không.

Không có.

Rất kỳ quái, trên người hắn không có AIM khuếch tán lực trường, Ngự Phản muội muội thành thật nói.

Sao có thể, cậu ta dù sao cũng là năng lực gia cấp 4, tuy lúc thi toàn gian lận, nhưng cậu ta đúng là siêu năng lực gia.

Phàm là học sinh có siêu năng lực đều sẽ mang theo AIM khuếch tán lực trường.

Vậy thì chỉ có một khả năng, hắn không phải là bản thân hắn.

Ngự Phản Mỹ Cầm lập tức hiểu lời Đỗ Lan, hắn đang nói Hải Nguyên Quang Quý đã bị người khác tráo đổi, hắn cố ý tiếp cận mình: Chỉ có một cách để chứng minh lời ngươi nói.

Vì ghét Hải Nguyên Quang Quý, nên Mỹ Cầm thậm chí không hề nghi ngờ mà tin chắc hắn đã bị tráo đổi.

Mỹ Cầm quả quyết quay đầu lại, cô muốn tấn công Hải Nguyên Quang Quý, ép hắn hiện nguyên hình.

Vừa quay đầu lại đã thấy Hải Nguyên Quang Quý lén lút bám theo họ, khiến Mỹ Cầm càng thêm chắc chắn Hải Nguyên Quang Quý không phải là bản thân hắn.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Đỗ Lan, Ngự Phản Mỹ Cầm quả quyết rút đồng xu ra tấn công, tính cách thiếu nữ này quả nhiên đủ nóng nảy.

Bùm.

Một vệt sáng xuất hiện trên vỉa hè, Hải Nguyên Quang Quý cũng không ngờ tính khí của cô gái lại nóng nảy đến vậy, bản năng sử dụng ma pháp, tuyệt kỹ phân giải.

Vu vu Trong tay hắn dường như là một thanh kiếm đá cổ xưa bằng hắc diệu thạch, dĩ nhiên cũng có thể là một mũi thương, vũ khí không phải dùng để tấn công, mà là để phản xạ ánh sáng, ánh sáng của Kim Tinh.

Đồng xu vỡ tan thành từng mảnh trong luồng sáng.

Chương 754

Đây tuyệt đối không phải siêu năng lực, Ngự Phản Mỹ Cầm biết.

Ngự Phản muội muội nhìn hai người chiến đấu, hai mắt không chớp, cô đang thu thập thông tin, hiện tại các điện tích trong không gian gần đó đều trở thành xúc tu của Ngự Phản muội muội, cô đang ghi lại thời gian, tốc độ, quỹ đạo tấn công của hai người, cũng như thói quen của họ khi chiến đấu.

Ngươi rốt cuộc là ai.

Ngự Phản Mỹ Cầm không cho rằng một siêu năng lực gia cấp 4 có thể đỡ được điện từ pháo của cô.

Thân phận đã bại lộ, pháp sư cải trang thành Hải Nguyên Quang Quý muốn bỏ chạy, hắn không định chiến đấu với Mỹ Cầm, vì hắn thực sự đã thích cô gái này.

Nhưng hắn không muốn đánh, không có nghĩa là Mỹ Cầm không muốn chiến đấu, cũng không có nghĩa là Đỗ Lan sẽ để hắn đi.

Quyết định là ngươi, Ngự Phản muội muội, sử dụng Mười Vạn Vôn.

Đỗ Lan nghiêng người vung tay, Ngự Phản muội muội bên cạnh không nói một lời, trên người lóe lên vô số hồ quang điện đang hoạt động, sau đó giơ tay phải lên, duỗi ngón trỏ, hồ quang điện tụ lại trên đầu ngón tay, một đòn Mười Vạn Vôn được bắn ra, đã nói Mười Vạn Vôn là Mười Vạn Vôn, Ngự Phản muội muội bây giờ đã có thể điều khiển vi mô lượng điện phóng ra của mình.

Đối mặt với đòn tấn công mạnh mẽ như vậy, pháp sư ngụy trang cũng không thể không sử dụng sức mạnh bản nguyên của mình, da trên trán và mặt hắn bong ra, để lộ một đôi mắt màu đỏ: Thương của Đặc Lạp Duy Tư Tạp Nhĩ Phan Thái Khố Đặc Lợi.

Đây chính là ma đạo cụ của hắn, là một ngụy thần khí được phỏng chế, thông qua việc phản xạ ánh sáng Kim Tinh để phân giải vạn vật.

Bây giờ hắn không còn cách nào khác phải dùng tia sáng phân giải để đối đầu trực diện với Mười Vạn Vôn.

Bùm.

Những con robot quét dọn xung quanh đều bị sóng điện từ kích phát với số lượng lớn phá hỏng, nằm im bất động.

May mà trời nắng gắt, người ra đường không nhiều, nên không cần lo lắng làm người khác bị thương, nhiều nhất chỉ là phá hoại của công.

Siêu năng lực điện và ma pháp tia sáng phân giải, tạo ra một vùng plasma tóe lửa trên vỉa hè, cùng với luồng sáng chói mắt đó.

Vỉa hè đều bị đốt cháy đen, sau nửa phút đối đầu, cuối cùng hai luồng năng lượng đều tan biến.

Mục tiêu chưa bị tiêu diệt, Ngự Phản muội muội nghiêm túc nói.

Không hổ là pháp sư.

Đỗ Lan nhìn pháp sư ngụy trang đang run tay phải, nói: Toàn là những thứ phi khoa học.

Ma pháp là những thứ được hình thành theo quy ước, rất nhiều ma pháp của dị giới mà các pháp sư Trái Đất xem ra hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Mặc dù các pháp sư Trái Đất tôn sùng công thức ma pháp, nhưng công thức ma pháp cũng không thể suy luận ngược lại tất cả các loại ma pháp.

Vì vậy, Nhân Đế Khắc Ti, vị cấm thư mục lục ma pháp này mới quan trọng, bởi vì bên trong ghi lại rất nhiều ma pháp vượt qua sự hiểu biết của người Trái Đất, giống như hắc khoa kỹ trong xã hội khoa học kỹ thuật vậy.

Thực ra, nếu nói về ma pháp phản xạ ánh sáng Kim Tinh để phân giải vật phẩm, thực sự muốn giải thích thì cũng chỉ có thể dùng hiệu ứng cánh bướm để giải thích.

Gia công hắc diệu thạch theo một phương thức đặc định, phương thức đặc định này thực ra là mô phỏng theo thiết lập của thần khí, quá trình gia công chính là quá trình thực hiện ma pháp.

Chỉ cần gia công hắc diệu thạch như vậy, sau đó biết được vị trí của Kim Tinh, đặt mũi thương hắc diệu thạch ở một góc độ đặc định, là có thể phản xạ ánh sáng Kim Tinh.

Kim Tinh không tự phát sáng, nhưng bầu khí quyển dày đặc của Kim Tinh lại có thể làm cho ánh sáng mặt trời mà nó phản xạ trở nên rất mạnh.

Nhưng dù vậy, vào ban ngày, ánh sáng Kim Tinh vẫn không thể so sánh với ánh sáng mặt trời.

Vì vậy, trọng điểm của ma pháp này thực ra không phải là ánh sáng Kim Tinh, mà là mối quan hệ vị trí giữa mũi thương hắc diệu thạch được gia công đặc biệt trong tay, Kim Tinh, và vật thể mục tiêu mới là quan trọng nhất.

Chỉ là để dễ hiểu, nên mới nói là phóng ra ánh sáng Kim Tinh để phân giải vật phẩm.

Loại ma pháp siêu hình học này, ngay cả pháp sư cũng không thể giải thích hoàn toàn, chỉ có thể nói đây là một hiện tượng tự nhiên.

Đó là một hiện tượng tự nhiên được các pháp sư phát hiện và gán cho một ý nghĩa đặc định, giống như sấm sét cũng có thể gây ra phá hoại vậy.

Nhưng trong truyền thuyết, Thương của Đặc Lạp Duy Tư Tạp Nhĩ Phan Thái Khố Đặc Lợi thực sự có thể phân giải mọi thứ, không phải là phá hoại.

Ví dụ như một chiếc đồng hồ cơ tinh xảo, chỉ cần bị ma pháp này đánh trúng sẽ tách ra thành từng linh kiện riêng lẻ mà không bị hỏng.

Dĩ nhiên hiện tại cũng chỉ có ngụy thần khí, thần khí thật sự có lợi hại như vậy hay không cũng không ai biết.

Cũng có khả năng ngụy thần khí này đã là hình thái tối thượng của loại ma pháp này rồi, cái gọi là tách từng linh kiện ra chẳng qua chỉ là do pháp sư phát hiện ra ma pháp này cố tình làm ra vẻ huyền bí để đánh bóng cho ma pháp của mình mà thôi, có thể dính dáng đến thần thoại thì đẳng cấp sẽ tăng lên.

Giống như khi Đỗ Lan làm việc luôn tìm những lý do đường hoàng, đều chẳng qua là để tăng thêm tính chính danh cho bản thân mà thôi.

Đỗ Lan cảm thấy ma pháp phân giải này đã rất lợi hại rồi.

Ngự Phản muội muội, sử dụng Điện Quang Nhất Thiểm.

Đỗ Lan thực sự giống như đang chỉ huy một con Pokémon.

Điện Quang Nhất Thiểm, chính là di chuyển tốc độ cao.

Sức mạnh trên người Ngự Phản muội muội bây giờ đã ngày càng thuần thục, nên cô có thể di chuyển với tốc độ siêu cao, chỉ để lại vài đoạn hồ quang điện và một trận gió lốc.

Nhanh quá.

Mỹ Cầm thậm chí không nhìn thấy người nhân bản của mình di chuyển như thế nào, chỉ nghe thấy tiếng la hét thảm thiết của pháp sư ở xa.

Điện Quang Nhất Thiểm, thật sự là Điện Quang Nhất Thiểm, chỉ trong một cái chớp mắt, Ngự Phản muội muội đã đánh bại kẻ địch, một cú đấm đánh bay pháp sư, kèm theo tia sét làm tê liệt hắn, kẻ đáng thương đã ngất đi.

Trở về đi, Ngự Phản muội muội. 192.

Nhìn Đỗ Lan bắt người nhân bản của mình làm cái này cái kia, Mỹ Cầm cảm thấy rất kỳ quặc, rõ ràng biết Đỗ Lan làm vậy dường như không có ý tốt, nhưng cô cũng không hiểu cái trò Pokémon đó, tự nhiên không thể nói Đỗ Lan làm sai điều gì, nhưng cô vẫn phải nói: Này, ngươi có thể đừng chỉ huy cô ấy như huấn luyện chó được không.

Ối chà, xem ra bị cô phát hiện rồi, Đỗ Lan cười nói: Điều này chứng tỏ tôi quan tâm đến Ngự Phản muội muội, cô ấy là thành viên mới trong gia đình chúng ta mà.

Tôi rất vui, Ngự Phản muội muội vui vẻ nói.

Ngự Phản muội muội rất vui, vì Đỗ Lan đã dạy cô rất nhiều điều, cô thích giúp Đỗ Lan làm việc.

Pháp sư để cho người dọn dẹp bắt giữ, chúng ta đi ăn cơm, tôi nhớ có người nào đó đã hứa mời khách.

Đỗ Lan nhìn Mỹ Cầm nói.

Bất đắc dĩ, Mỹ Cầm cũng chỉ có thể mời khách.

Guhehe, ta ngửi thấy mùi của Tỷ tỷ đại nhân rồi.

Bạch Tỉnh Hắc Tử là người đầu tiên đến hiện trường bị phá hoại trên diện rộng, nhìn thấy dấu vết cháy xém quen thuộc của điện từ pháo trên vỉa hè, còn có những con robot hình tròn bị sóng điện từ làm cho chết máy, cô liền biết chắc chắn là Mỹ Cầm.

Cô ra sức hít hít trong không khí, dường như muốn hút hết mùi hương còn sót lại của Mỹ Cầm vào mũi, quả nhiên quá biến thái.

Cuối cùng Đỗ Lan cũng không ăn đến mức làm Mỹ Cầm phá sản, chỉ là ăn cho có lệ, ngược lại gọi rất nhiều món cho Ngự Phản muội muội.

Mỹ Cầm cũng coi như đã nhìn ra, Đỗ Lan thật sự rất cưng chiều người nhân bản của cô, vậy thì hy vọng cô ấy có thể hạnh phúc.

Nhưng chuyện vẫn chưa xong: Đỗ Lan, người của giới ma pháp các ngươi rốt cuộc muốn làm gì.

Giả làm học sinh trà trộn vào trường học, có phải có âm mưu bất chính gì không.

Ể.

Sao đột nhiên lại như vậy.

Cô đừng hiểu lầm, chuyện này hoàn toàn không liên quan gì đến tôi, tôi chỉ mở học viện ma pháp, không có bất kỳ quan hệ nào với giới ma pháp.

Đỗ Lan vội vàng phủi sạch quan hệ.

Cái gì gọi là chỉ mở trường học ma pháp, ngươi công khai dạy ma pháp, lẽ nào còn muốn ngụy biện.

Mỹ Cầm không cho hắn sắc mặt tốt.

Sao cái nồi phân của giới ma pháp lại úp lên đầu mình thế này.

Đỗ Lan oan uổng quá: Tôi xin tuyên bố, tôi là người theo chủ nghĩa hòa bình, trước nay không tán thành đánh nhau, trừ phi là tôi đánh người khác.

Chỉ cho phép mình đánh người, không cho người khác đánh trả, đây cũng được coi là người theo chủ nghĩa hòa bình sao.

Nhưng tôi đúng là có biết có người muốn khiêu khích mối quan hệ giữa giới ma pháp và giới khoa học.

Đỗ Lan nói: Để chứng minh tôi và trường học của tôi hoàn toàn trung lập, hãy để cô làm chứng, chúng ta đi tìm hết những kẻ xấu có động cơ không trong sáng ra, cô thấy thế nào.

Mỹ Cầm nghi ngờ nhìn Đỗ Lan, không biết hắn có thật sự trung lập không, nhưng đây cũng là một cách: Được, tôi đồng ý với ngươi, ngươi đừng để ta phát hiện ngươi có âm mưu bất chính, điện từ pháo của ta không phải để trưng đâu.

Nhưng làm thế nào để tìm kẻ xấu đây.

Mỹ Cầm không biết cách, nhưng Đỗ Lan biết, rất đơn giản, đi mượn Nhân Đế Khắc Ti về.

Dù sao thì kẻ xấu nào cũng sẽ nhắm vào Nhân Đế Khắc Ti, cô ấy chính là một cỗ máy thu hút kẻ xấu hình người.

Mỹ Cầm cảm thấy rất kỳ lạ, không phải là đi tìm kẻ xấu sao.

Sao Đỗ Lan lại đưa cô đến khu dân cư.

Hơn nữa hình như Đương Ma cũng sống ở gần đây, Mỹ Cầm đã dò hỏi rất rõ ràng.

Tìm thấy rồi.

Đỗ Lan nhìn thấy Nhân Đế Khắc Ti, cô đang đứng trước máy bán hàng tự động ở cửa hàng tiện lợi, bên cạnh còn có một cô gái mới.

Chương 755

Đỗ Lan lộ ra nụ cười đầy ẩn ý, có thêm cô gái mới, xem ra khả năng thu hút kẻ xấu cũng tăng gấp bội.

Nhân Đế Khắc Ti, trùng hợp thật.

Rõ ràng là đến tìm cô ấy, Đỗ Lan dẫn theo hai cô gái phóng điện, tiến lên chào hỏi Nhân Đế Khắc Ti.

Chú Đương Ma.

Nhân Đế Khắc Ti rất lễ phép.

Nhân Đế Khắc Ti, có một việc cần cô và bạn của cô giúp đỡ, không biết cô có đồng ý không.

Chuyện gì vậy.

Nhân Đế Khắc Ti rất nghi hoặc, cô biết Đỗ Lan rất lợi hại, một nhân vật lợi hại như vậy lại cần cô giúp đỡ, không thể nghĩ ra nguyên nhân, lẽ nào là muốn mười vạn ba ngàn cuốn cấm thư ma pháp trong đầu mình.

Cô gái đeo kính màu trà bên cạnh Nhân Đế Khắc Ti, vẻ mặt căng thẳng nhìn Đỗ Lan, cô không phải là con người, mà là một AIM khuếch tán lực trường vừa mới thành tinh, cô càng không biết tại sao người mà Nhân Đế Khắc Ti quen biết lại tìm cô giúp đỡ.

Phong Trảm Băng Hoa ngoài Nhân Đế Khắc Ti ra thì không quen biết ai cả.

Thực ra cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là muốn hai người đi chơi khắp nơi cùng Ngự Phản muội muội.

Nói rồi Đỗ Lan lấy ra một xấp tiền mặt: Số tiền này ba người các cô cứ lấy, muốn ăn gì muốn chơi gì cứ thoải mái.

Vô số kem và đồ ăn ngon hiện ra trước mắt Nhân Đế Khắc Ti, thì ra là chuyện như vậy, mình không thể từ chối: Xin hãy giao Ngự Phản muội muội cho tôi, tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy.

Đỗ Lan để Ngự Phản muội muội đi chơi cùng họ.

Mỹ Cầm không hiểu gì cả, không phải nói là tìm kẻ xấu sao.

Sao trông Đỗ Lan mới là kẻ xấu dùng tiền bạc để dụ dỗ, làm hư hỏng các thiếu nữ, chỉ thiếu mỗi câu chú dẫn các cháu đi xem cá vàng nữa thôi.

Này này, cô đừng có dùng ánh mắt nhìn kẻ biến thái để nhìn tôi chứ, tôi có làm gì đâu.

Nhưng nếu ngươi muốn làm, nhất định sẽ lừa được những cô gái ngây thơ.

Ngươi quả nhiên vẫn quá nguy hiểm, không chỉ là sức mạnh của ngươi, hành vi của ngươi, mà còn có cả tư tưởng không trong sáng của ngươi nữa.

Mỹ Cầm nói.

Hả.

Tôi không trong sáng lúc nào.

Rõ ràng là Mỹ Cầm không trong sáng, thấy Đỗ Lan hào phóng cho các cô gái ngây thơ tiền mặt liền nghĩ Đỗ Lan có mưu đồ khác.

Một cô gái ngoan ngoãn lại bị Bạch Tỉnh Hắc Tử làm hư, cả ngày trong đầu toàn những ý nghĩ đen tối này.

Thiếu nữ à, cô đừng nghĩ những chuyện vớ vẩn đó nữa, cô phải tin tôi là một ông chú trong sáng, tôi đã kết hôn rồi, con gái còn lớn tuổi hơn cô đấy.

Dù sao thì Mỹ Cầm vẫn nghi ngờ nhân phẩm của Đỗ Lan: Nếu không có ý nghĩ xấu, vậy ngươi cho Nhân Đế Khắc Ti nhiều tiền mặt như vậy làm gì.

Để họ đi chơi chứ sao.

Đỗ Lan nói: Bởi vì họ chính là mồi nhử để dụ kẻ xấu ra ngoài.

Lẽ nào các pháp sư đều là thân sĩ sao.

Sẽ vì các thiếu nữ xinh đẹp mà ra tay.

Rõ ràng Mỹ Cầm không hiểu tầm quan trọng của Nhân Đế Khắc Ti và Phong Trảm Băng Hoa.

Nhân Đế Khắc Ti không cần phải nói, là cấm thuật mục lục quan trọng nhất của giới ma pháp, pháp sư nào cũng muốn có được tri thức trong đầu cô.

Phong Trảm Băng Hoa cũng không tầm thường, tuy cô có ngoại hình con người, nhưng cô không phải con người, mà là tập hợp thể của AIM khuếch tán lực trường của hai triệu ba trăm ngàn đứa trẻ siêu năng lực trong suốt mấy chục năm qua của thành phố học viện, là một con yêu quái thành tinh.

Nói đơn giản là lượng biến sinh ra chất biến, khiến cho lực trường tự thân có được ý thức.

Điểm này các giáo viên trong trường đều biết, chỉ là trước đây ý thức này không có thực thể, mà là dựa vào dị không gian của AIM khuếch tán lực trường tồn tại khắp nơi trong học viện để di chuyển và quan sát.

Cho đến khi cô gặp Nhân Đế Khắc Ti.

Ma pháp và khoa học va chạm tóe lửa, khiến cho tinh túy của AIM khuếch tán lực trường hóa thành hình người.

Các cô gái chơi rất vui vẻ, Đỗ Lan và Mỹ Cầm bám theo sau.

Tỷ tỷ đại nhân, sao chị có thể bám đuôi các thiếu nữ khác ngoài em chứ.

Ngay lúc Mỹ Cầm đang nghiêm trọng nghi ngờ động cơ của Đỗ Lan, nghi ngờ Đỗ Lan chỉ là để thỏa mãn dục vọng biến thái theo dõi thiếu nữ xinh đẹp của mình, thì Bạch Tỉnh Hắc Tử xuất hiện, và rất không vui.

Sau khi dọn dẹp chiến trường, Bạch Tỉnh Hắc Tử vẫn luôn tìm Mỹ Cầm, nhưng không ngờ Tỷ tỷ đại nhân duy nhất của cô lại đang chơi trò thú vị này với các thiếu nữ khác.

Ngự Phản Mỹ Cầm ơi Ngự Phản Mỹ Cầm, không ngờ cô nhóc mặc quần bảo hộ nhà ngươi cũng phản bội cách mạng rồi.

Bạch Tỉnh Hắc Tử còn tưởng bên cạnh Mỹ Cầm chỉ có mình cô là biến thái thôi chứ.

Bạch Tỉnh Hắc Tử rất tức giận, vì Tỷ tỷ đại nhân lại đi bám đuôi người khác.

Suỵt.

Mỹ Cầm cũng không biết tại sao mình lại chột dạ, vội ra hiệu cho Bạch Tỉnh Hắc Tử im lặng: Không phải như cậu nghĩ đâu.

Tỷ tỷ đại nhân, em giận rồi, chị phải giải thích cho em, tại sao có em rồi mà chị vẫn không thỏa mãn, lại còn phải ra ngoài hái hoa dại, em thật sự giận rồi.

Bạch Tỉnh Hắc Tử còn giở trò dỗi hờn với Mỹ Cầm.

Đỗ Lan nhìn cuộc sống bách hợp thú vị của các thiếu nữ, thầm nghĩ một ngày của thiếu nữ biến thái cũng khá thú vị: Hắc Tử, tôi ủng hộ cô bỏ thuốc.

Đừng có chen vào lung tung, chúng ta đang làm việc chính đáng, Đỗ Lan ngươi giải thích đi chứ.

Mỹ Cầm tức giận, Đỗ Lan này tuổi không nhỏ, sao lại còn trẻ con hơn cả học sinh sơ trung.

Được rồi, được rồi, giải thích thì giải thích: Nhân Đế Khắc Ti là cấm thư mục lục ma pháp, Phong Trảm Băng Hoa là tập hợp thể của AIM khuếch tán lực trường có thiện ý được tạo ra nhân tạo, có thể nói một người là thư viện đỉnh cao của thế giới ma pháp, một người là bản nguyên bí ẩn nhất của thế giới khoa học.

Vì vậy chỉ cần họ ở đây, nhất định sẽ dụ được kẻ xấu ra tay với họ, sau đó chúng ta làm ngư ông đắc lợi, tóm gọn bọn kẻ xấu.

Kế hoạch nghe có vẻ rất lợi hại, hai cô gái nhìn Đỗ Lan, hy vọng hắn có thể giải thích rõ hơn một chút, cấm thư mục lục bí ẩn, tập hợp thể AIM khuếch tán lực trường bí ẩn.

Thực ra chuyện này dù có giải thích cũng không thể giải thích rõ ràng, vì đã giải thích xong rồi, dù hợp lý hay không thì chúng cũng đã tồn tại.

Vậy là các người đang dụ rắn ra khỏi hang.

Bạch Tỉnh Hắc Tử cuối cùng cũng nghiêm túc trở lại: Tôi đã nói mà, sao Tỷ tỷ đại nhân lại có thể biến thái như tôi được chứ, nhưng mà Tỷ tỷ đại nhân biến thái em cũng rất thích.

Nói rồi lại ôm chầm lấy Mỹ Cầm cọ cọ.

Đỗ Lan nghiêm trọng nghi ngờ ngực của Mỹ Cầm chính là bị Bạch Tỉnh Hắc Tử cọ cho phẳng lỳ.

Ba cô gái không biết mình là mồi nhử của Đỗ Lan, cầm tiền đi mua sắm khắp nơi, ăn uống vui chơi.

Nhân Đế Khắc Ti bây giờ hoàn toàn không cần Đương Ma nữa, vì cô đã có tiền, có tiền rồi ai còn cần Đương Ma chứ.

Cô thậm chí còn quên mất mình ra ngoài là để mua cơm hộp cho Đương Ma, Đương Ma đang bù đầu làm bài tập hè, không thể chậm trễ một giây một phút nào.

Lúc này tại một nơi vắng vẻ trong thành phố học viện, vị pháp sư vĩ đại, kẻ phá hủy dung nhan, compa hình người, nhà vô địch tốc ký, kẻ kết liễu phấn viết Tuyết Lỵ Khắc Luân Uy Nhĩ, đang tìm kiếm Nhân Đế Khắc Ti.

Mục tiêu của cô ta là gây ra chiến tranh giữa giới khoa học và giới ma pháp, vì vậy cô ta chuẩn bị giết Nhân Đế Khắc Ti tại thành phố học viện, để thành phố học viện phải chịu tiếng oan.

Cây phấn trong tay tốc ký trên bức tường ngoài của một tòa nhà sạch sẽ, trong vài giây, đã viết chi chít mấy dòng ma chú, đây là ma pháp giám sát Con Mắt Của Đại Địa, sau khi hoàn thành cô ta sẽ có được tầm nhìn vô tận, tìm ra Nhân Đế Khắc Ti trong đám đông.

Vị pháp sư Tuyết Lỵ này, giỏi điều khiển đất sét, thích dùng phấn viết đặc chế để vẽ nguệch ngoạc ma chú lên mặt đất hoặc các công trình kiến trúc nối liền với mặt đất, hoặc vẽ những vòng tròn ma pháp, trong vòng một phút cô ta có thể chép lại hàng trăm câu thần chú, và hàng chục vòng tròn ma pháp phức tạp, tốc độ tay không thể nói là không nhanh.

Nhân Đế Khắc Ti phụ trách phân tích ma pháp, giải thích cách đối phó với ma pháp.

Ngự Phản Mỹ Cầm phụ trách tấn công.

Có thể nói các cô gái hoàn toàn có thể tạo thành một đội nhỏ có sức chiến đấu cực mạnh.

Chẳng trách Đương Ma, trung tâm của các cô gái, lại bị người ta ghen tị.

Đỗ Lan thầm nghĩ, vì sự an toàn trong tương lai của đứa cháu trai nhà mình, hắn phải để những cô gái này giữ khoảng cách với Đương Ma mới được.

Mặc dù biết Đương Ma trời sinh số đào hoa, nhưng giữ khoảng cách vẫn có thể làm được.

Cách tốt nhất là để những cô gái này đoàn kết lại, có lẽ có thể thành lập một đội phòng vệ Trái Đất, còn Đương Ma làm anh hùng đơn độc, lang bạt khắp nơi trên Trái Đất, chỉ khi Trái Đất gặp nguy hiểm, khi các cô gái bó tay, mới đứng ra, giống như những nhân vật trong truyền thuyết.

Như vậy Đương Ma sẽ luôn giữ được sự nổi tiếng cao trong nhóm các cô gái, đồng thời cũng không bị họ liên lụy.

Nhưng Đương Ma vẫn còn quá trẻ, nếu lớn thêm vài tuổi thành một ông chú, có lẽ sẽ càng khiến các cô gái tin phục hơn.

Nhưng bây giờ có thể chuẩn bị rồi, thời gian sẽ khiến Đương Ma từ từ trưởng thành thành một ông chú đáng tin cậy, và các cô gái cũng sẽ có thế hệ sau, lúc đó các thiếu nữ bây giờ sẽ biến thành các ngự tỷ, thế hệ sau của họ sẽ trở thành người kế nhiệm, tiếp tục ngưỡng mộ Đương Ma.

Đến lúc đó, phong cách của thế giới này cũng sẽ khác, không còn là thiếu nam thiếu nữ, mà là chú và loli.

Bùm.

Trong lúc Đỗ Lan đang suy nghĩ miên man, điện từ pháo đã không chút lưu tình tiêu diệt gã khổng lồ đá, sau đó các thiếu nữ bao vây lấy vị đại tỷ pháp sư lớn hơn họ cả chục tuổi.

Được rồi, cô đã bị các thiếu nữ đánh bại, vẫn nên bó tay chịu trói đi.

Đỗ Lan nói: Cô không thể gây ra chiến tranh giữa giới khoa học và giới ma pháp được đâu, cô quá ngây thơ rồi.

Tuyết Lỵ nhìn Đỗ Lan, trầm giọng nói: Ta biết ngươi, ngươi là Đỗ Lan của trường học ma pháp, kẻ kéo gần khoảng cách giữa ma pháp và khoa học đến vô hạn, là ác ma giết người.

Tôi mở trường học ma pháp, nhưng tôi không phải ác ma giết người.

Đỗ Lan cạn lời: Tôi biết cô muốn nói gì, chẳng qua là siêu năng lực gia không thể sử dụng ma pháp, nếu sử dụng ma pháp, siêu năng lực gia sẽ bị thương.

Bạch Tỉnh Hắc Tử và Ngự Phản Mỹ Cầm nhìn nhau, không có mà, họ ở ký túc xá vẫn luôn dùng cây trượng ma pháp mà Đỗ Lan tặng để dọn dẹp vệ sinh, không có chuyện gì xảy ra cả.

Tuy nhiên, Mỹ Cầm và họ không hề sử dụng ma pháp, chỉ ra lệnh cho cây trượng, người sử dụng ma pháp là cây trượng.

Trước đây khi Nhân Đế Khắc Ti bị thương, cô cũng từng nói ma pháp không dành cho những người có thiên phú, thiên phú ở đây chính là chỉ siêu năng lực, tức là siêu năng lực gia không thể dùng ma pháp.

Vị đại tỷ pháp sư tóc vàng da đen này chính là vì đã từng chứng kiến hậu quả của việc siêu năng lực gia sử dụng ma pháp nên mới ngoan cố cho rằng giới khoa học và giới ma pháp không thể chung đường, phải thông qua chiến tranh để xác định rõ ranh giới.

Đỗ Lan biết AIM khuếch tán lực trường sẽ can thiệp vào sự vận hành của ma pháp, sau đó năng lượng do ma pháp tạo ra sẽ phản phệ lại AIM khuếch tán lực trường.

Chương 756

Nhưng không phải nói siêu năng lực gia nhất định không thể sử dụng ma pháp, chỉ cần tránh ảnh hưởng của AIM là được, dĩ nhiên điều này gần như là phải tạo ra một hệ thống ma pháp mới, một hệ thống ma pháp được thiết kế riêng cho siêu năng lực gia.

Ma pháp, nói một cách trực quan, là đặt những vật đặc biệt, vào thời gian đặc định, ở vị trí đặc biệt, sau đó ba yếu tố vật phẩm, thời gian, địa điểm sẽ tạo ra năng lượng bất ngờ.

Nhưng siêu năng lực gia lại can thiệp vào ba yếu tố này, nên bị ma pháp phản phệ.

Khi Tuyết Lỵ còn trẻ, lúc đó sự giao lưu giữa giới khoa học và giới ma pháp còn thường xuyên hơn bây giờ rất nhiều, có người muốn biết hiệu quả khi siêu năng lực gia sử dụng ma pháp, kết quả là người bạn thân nhất của Tuyết Lỵ bị trọng thương, cuối cùng bị hiệp hội ma pháp phái Kỵ Sĩ phản đối giao lưu giữa hai giới dùng gậy đánh chết.

Vì vậy, Tuyết Lỵ cho rằng ma pháp và khoa học nên giữ khoảng cách rõ ràng, như vậy là công bằng nhất, sẽ không làm siêu năng lực gia bị thương, cũng không để cho phe phản đối có cơ hội lợi dụng.

Nhưng Tuyết Lỵ lại vọng tưởng thông qua ám sát để châm ngòi chiến tranh, lẽ nào cô ta không biết chiến tranh sẽ có người chết sao, cho dù cuối cùng giới khoa học và giới ma pháp không qua lại với nhau nữa, cái giá của mối hận thù gieo xuống đó nhất định sẽ vượt xa sức tưởng tượng của mọi người, thậm chí cả thế giới cũng có thể bị hủy diệt.

Còn có một khả năng khác, đó là chiến tranh kết thúc, cả hai bên đều nhận ra chiến tranh là ngu xuẩn, cuối cùng giới khoa học và giới ma pháp hòa hảo như xưa, thậm chí còn tiến thêm một bước.

Cho nên mục đích ban đầu của cô khi gây ra chiến tranh căn bản không thể thực hiện được.

Chiến tranh có hai kết quả, một là chết rất nhiều người, đây căn bản không phải là vạch rõ ranh giới như cô nói, mà là đồ sát, và cô chính là kẻ đầu sỏ của tất cả.

Kết quả thứ hai là thông qua chiến tranh để hiểu được hòa bình, vậy thì cô vẫn không thể khiến hai bên vạch rõ ranh giới, cho nên kế hoạch của cô ngay từ đầu đã là một trò cười.

Đỗ Lan chính là thích đả kích người khác: Nhìn cô tuổi tác ít nhất cũng lớn hơn đám thiếu nữ này cả chục tuổi, không ngờ tư tưởng lại ấu trĩ như vậy.

Tôi đối với nền giáo dục của giới ma pháp các người thật sự ngày càng thất vọng.

May mà bây giờ tôi đã có trường học, tôi sẽ cải tạo cái giới ma pháp cũ kỹ, lạc hậu, không biết học hỏi kỹ thuật tiên tiến của các người, biến nó thành một thế giới mới hân hoan, tích cực, cởi mở và khiêm tốn.

Pháp sư do tôi giáo dục tuyệt đối sẽ không còn ngu dốt, thiển cận, ngu muội như những pháp sư truyền thống các người nữa. 193.

Tuyết Lỵ bị nói đến mức môi trắng bệch, trong miệng Đỗ Lan, thế giới của họ quả thực là rác rưởi.

Nhưng Đỗ Lan nói không sai, rất nhiều pháp sư ôm khư khư truyền thống, căn bản không biết thế giới phát triển từng ngày, nên sớm muộn gì họ cũng sẽ bị đào thải.

Quả thật giống một giáo sư, Mỹ Cầm bây giờ mới cảm thấy Đỗ Lan có chút dáng vẻ người lớn.

Tuy nhiên, cô không biết Đỗ Lan chỉ thích võ mồm mà thôi.

Được rồi, Bạch Tỉnh Hắc Tử có thể bắt giữ vị đại tỷ pháp sư tuổi già mà vẫn còn trung nhị này rồi.

Chú Đương Ma, chú thật sự muốn cải cách giới ma pháp sao.

Nhân Đế Khắc Ti cũng là người của giới ma pháp, cô nghe Đỗ Lan xem thường giới ma pháp như vậy cảm thấy không thoải mái.

Pháp sư trước hết cũng là người, sau đó mới là pháp sư.

Thân là con người lại tự cho mình cao hơn con người, tôi cho rằng điều này là không thể chấp nhận được.

Vì vậy, tôi muốn dạy các ngươi làm người, dạy các ngươi thường thức của con người, đừng lúc nào cũng nghĩ đến những chuyện thoát ly thực tế của nhân loại.

Dù các ngươi là pháp sư, các ngươi biết ma pháp, lẽ nào còn có thể thoát khỏi sự khống chế của nhân tính sao.

Cho nên, các ngươi khống chế ma pháp, tôi khống chế tư tưởng của các ngươi.

Không hiểu lắm, nhưng Nhân Đế Khắc Ti biết Đỗ Lan đang nghiêm túc muốn giải quyết vấn đề của các pháp sư, cô có một dự cảm không tốt lắm, dường như thế giới ma pháp quen thuộc trước đây của cô sắp trở nên hoàn toàn khác lạ.

Vị đại tỷ pháp sư bị dùng băng keo trong suốt dày quấn chặt hai tay thành một quả cầu, như vậy cô ta sẽ không thể vẽ bậy, cũng không thể sử dụng ma pháp, sau đó Hắc Tử đưa cô ta giao cho đội cảnh vệ.

Giới thượng tầng của thành phố học viện và giới thượng tầng của giới ma pháp có những giao dịch bẩn thỉu không thể cho ai biết, nên họ sẽ trả pháp sư lại.

Mà sau chuyện này, Đỗ Lan quyết định tạm thời đưa Phong Trảm Băng Hoa đến trường học ma pháp, không phải nói siêu năng lực gia không thể sử dụng ma pháp sao.

Đỗ Lan chính là muốn phá vỡ quy tắc này.

Phong Trảm Băng Hoa là tập hợp thể của AIM khuếch tán lực trường, chỉ cần hạt nhân còn đó thì cô có thể tự phục hồi liên tục, quả thực là ứng cử viên tốt nhất để làm chuột bạch.

Bắt đầu từ cô học ma pháp, Đỗ Lan muốn xem xem có thật sự không thể để siêu năng lực gia sử dụng ma pháp không.

Nếu hắn thành công, hắn sẽ vả vào mặt giới ma pháp một cách đau đớn, để cho họ thấy sự cố chấp bảo thủ, bế quan tỏa cảng của mình.

Đương Ma hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cậu bây giờ dù sao cũng là một học bá, cuối cùng cũng không ngủ không nghỉ bù xong hết bài tập hè.

Cả người cậu như bị rút cạn, bây giờ cậu phải đến trường, ngày đầu tiên của học kỳ mới, trạng thái của cậu ở mức tồi tệ nhất trong những cái tồi tệ nhất, có lẽ chỉ cần chịu thêm một cú sốc nữa, mạng nhỏ của cậu cũng không còn.

Aa, tại sao mình lại bất hạnh như vậy, cậu khom lưng, cả người như một cái xác không hồn lê bước đến trường.

Lại phát hiện không khí trong trường rất kỳ lạ, các giáo viên dường như đều biến mất.

Sắp hết hơi rồi, Đương Ma gục cả người xuống bàn học ngủ, cho đến khi bị một trận ồn ào đánh thức, cậu lập tức đứng dậy: Xin lỗi thầy, em không nên ngủ gật.

Tiếng ồn ào biến mất, Đương Ma dụi mắt mới phát hiện người vừa vỗ mình là hai người bạn chí cốt Thổ Ngự Môn Nguyên Xuân và

Lam Phát Nhĩ Hoàn.

Bạn học Thượng Điều, cậu nhất định là mấy ngày cuối hè điên cuồng làm bài tập, cuối cùng thiếu ngủ, ngày đầu tiên đi học đã ngủ gật.

Lam Phát Nhĩ Hoàn nói, đây là biệt danh, nhưng mọi người đều gọi như vậy, cũng không ai gọi tên thật của cậu ta.

Thế cũng còn hơn cậu rõ ràng đã làm bài tập rồi cuối cùng lại cố tình để ở nhà, cố tình để cô Komoe phê bình giáo dục.

Đương Ma phản kích.

Cái này cậu không hiểu đâu, một loli hợp pháp đáng yêu như cô Komoe, đừng nói là phê bình giáo dục, cho dù là quất roi vào tôi tôi cũng cam tâm tình nguyện.

Người này chỉ cần là phụ nữ đều thích, còn có xu hướng M, thích bị phụ nữ mắng.

Vậy cậu không làm còn hơn.

Đương Ma cạn lời.

Làm mà không mang và không làm là hai chuyện khác nhau, được không.

Không làm, đại biểu cho việc tôi sẽ khiến cô Komoe thất vọng, sao tôi có thể để cô Komoe thất vọng được chứ.

Làm mà không mang, đây chỉ là một sai sót có thể hiểu được, sẽ khiến cô Komoe tức giận nhưng không thất vọng, tôi thích nhất là nhìn dáng vẻ tức giận của cô Komoe.

Hành vi này của ngươi nếu bị chị họ đại biểu của ngươi biết, chị họ Sha Shoku nhất định sẽ bẻ gãy xương của ngươi, Đương Ma thầm nghĩ.

Sau đó nhìn xung quanh: Tiết đầu tiên vẫn chưa bắt đầu à.

Cái gì mà chưa bắt đầu, đã đến giờ nghỉ trưa rồi.

Nguyên Xuân nói.

Không thể nào.

Vậy sao giáo viên không gọi tôi dậy.

Đương Ma kinh ngạc nói.

Nguyên Xuân kỳ quái nói: Bởi vì cả buổi sáng không có giáo viên nào đến.

Hả.

Đương Ma đột nhiên nghĩ đến: Lẽ nào chúng ta nhớ nhầm ngày khai giảng, bây giờ vẫn còn nghỉ hè.

Sao có thể, học sinh toàn trường đều đến, nhưng vì không có giáo viên nên họ lại đi rồi.

Hơn nữa ngày tháng tuyệt đối không sai.

Đương Ma hoang mang, những người khác cũng vậy, không ai biết các giáo viên đã đi đâu, dường như trong một ngày các giáo viên đều biến mất, hoặc là các giáo viên tập thể đình công.

Không, đều không phải, giáo viên của trường đã bị Đỗ Lan mượn đi.

Mấy ngày nghiên cứu tuy vẫn chưa thể để siêu năng lực gia sử dụng ma pháp, nhưng đã có thể để người bình thường sử dụng siêu năng lực.

Vì vậy, Đỗ Lan đã mượn các giáo viên trưởng thành không thể sử dụng siêu năng lực trong trường, để họ hỗ trợ xem thiết kế của Đỗ Lan có lỗ hổng nào không.

Siêu Năng Lực GO, chính là thành quả của Đỗ Lan sau khi nghiên cứu AIM khuếch tán lực trường.

AIM khuếch tán lực trường có liên quan trực tiếp đến siêu năng lực, nắm giữ được AIM khuếch tán lực trường chính là nắm giữ được sức mạnh bản nguyên của siêu năng lực.

Vì vậy Đỗ Lan đã đưa ra thiết kế như vậy, AIM khuếch tán lực trường thực ra không phải là thứ cố định trong một không gian, mà có thể từ các không gian khác tràn vào thành phố học viện, cũng có thể từ thành phố học viện chảy sang các không gian khác.

Vì vậy, Đỗ Lan lợi dụng hệ thống không gian chồng chéo này, và lợi dụng dải sóng ý thức của Phong Trảm Băng Hoa để thiết kế một loại thiết bị, có thể dò tìm AIM khuếch tán lực trường trong các không gian khác nhau.

Sau đó, Đỗ Lan sao chép toàn bộ dữ liệu của Tree Diagram, thiết kế ra các loại siêu năng lực khác nhau, đưa siêu năng lực vào không gian của AIM khuếch tán lực trường.

Các giáo viên không thể sử dụng siêu năng lực, dùng chiếc điện thoại mới do Đỗ Lan thiết kế để tìm kiếm siêu năng lực ở khắp nơi trong thành phố học viện, sau đó dùng điện thoại để hấp thụ.

Các giáo viên có thể thông qua điện thoại để sử dụng siêu năng lực.

Điều này cũng giống như siêu năng lực gia dùng trượng ma pháp để thi triển ma pháp, đều thông qua môi giới, nhưng chỉ cần có thể sử dụng, có cần môi giới hay không có quan hệ gì.

Giống như con người dùng thuyền qua biển, dùng máy bay lên trời, dùng đèn pin chiếu sáng, con người quen sử dụng công cụ, và tự hào vì sử dụng công cụ.

Dĩ nhiên hệ thống Siêu Năng Lực GOnày và siêu năng lực gia có sự khác biệt về bản chất.

Siêu năng lực gia cần dùng điều kiện của bản thân kết hợp với AIM khuếch tán lực trường mới có thể tạo ra các kỹ năng khác nhau.

Chương 757

Nhưng Siêu Năng Lực GOlấy AIM khuếch tán lực trường làm nội dung chính, cộng thêm hắc khoa kỹ của Đỗ Lan thiết kế sẵn siêu năng lực, sau đó lưu trữ trong không gian AIM khuếch tán lực trường chồng chéo với thành phố học viện, Phong Trảm Băng Hoa chính là chìa khóa của hai không gian.

Người lớn dùng điện thoại đặc chế để thu thập, siêu năng lực sẽ từ không gian lực trường chuyển vào điện thoại, chỉ cần mang theo điện thoại, dù ở đâu cũng có thể sử dụng siêu năng lực, nhưng dùng hết thì phải thu thập lại.

Mà số lượng siêu năng lực lưu trữ trong điện thoại có liên quan trực tiếp đến số tiền bạn nạp, muốn sử dụng nhiều siêu năng lực hơn thì nạp tiền đi.

Hiện tại hệ thống Siêu Năng Lực GOvẫn đang trong giai đoạn thử nghiệm, điện thoại cũng đều là máy thử nghiệm, về cơ bản là lưu trữ được ba siêu năng lực, và việc tìm được siêu năng lực có lợi hại hay không cũng là ngẫu nhiên, vì siêu năng lực nhân tạo di chuyển trong AIM khuếch tán lực trường, hơn nữa sau khi bị thu thập, còn tự động sinh ra, chỉ cần AIM khuếch tán lực trường còn đó, người lớn có thể tìm thấy siêu năng lực trong thành phố học viện, sau đó sử dụng siêu năng lực.

Còn về việc Đỗ Lan làm thế nào để sao chép những siêu năng lực hắn đã từng thấy ở các thế giới khác, điều này rất đơn giản, thêm những thứ khác nhau vào AIM khuếch tán lực trường sẽ tạo ra những hiệu quả khác nhau, giống như thêm các kim loại khác nhau vào pháo hoa sẽ có những màu sắc khác nhau vậy.

Đỗ Lan trước tiên tham khảo kho dữ liệu của Tree Diagram, phát hiện siêu năng lực và sóng não của siêu năng lực gia có liên quan mật thiết, vậy thì Đỗ Lan có thể thành thạo nhập vào các sóng não khác nhau, của con người, động vật, thậm chí là từ trường của thực vật, để thử nghiệm xem sẽ tạo ra siêu năng lực gì.

Trên thế giới này cũng chỉ có Đỗ Lan làm được, thành phố học viện ít nhất phải phát triển thêm một ngàn năm nữa mới có thể hoàn thành siêu năng lực một cách thành thạo và chính xác như vậy.

Trong thời gian đó, Phong Trảm Băng Hoa đã giúp đỡ rất nhiều, cô đã xuất ra rất nhiều AIM khuếch tán lực trường.

Vốn dĩ Đỗ Lan định để thí nghiệm trực tiếp viết lại AIM khuếch tán lực trường thành một loại sức mạnh giống ma lực, không ngờ lại có thu hoạch bất ngờ.

Siêu Năng Lực GOkhiến người lớn phát cuồng, trước đây họ chỉ có thể trơ mắt nhìn học sinh của mình sử dụng các loại siêu năng lực hào nhoáng, nhưng bây giờ họ cuối cùng cũng có thể sử dụng siêu năng lực.

Vậy còn chờ gì nữa, hãy bắt đầu hành trình tìm kiếm siêu năng lực đi.

Mở Siêu Năng Lực GOtrên điện thoại, kiểm tra xem xung quanh có siêu năng lực không, sau đó mở camera bắt nó, giấu nó trong điện thoại, khi cần sử dụng, chỉ cần nhấn nút sử dụng là được.

Không phẫu thuật, không tiêm, không uống thuốc, chỉ cần mua một chiếc điện thoại khóa DNA, đến thành phố học viện, bạn có thể bắt được tất cả siêu năng lực bạn muốn, chỉ có bạn không nghĩ ra chứ không có tìm không thấy.

Gió, mưa, sấm, chớp, âm, dương, băng, sương, tất cả các siêu năng lực đều có thể tìm thấy, slogan quảng cáo của Siêu Năng Lực GOlà Chúng tôi không sản xuất siêu năng lực, chúng tôi là người vận chuyển siêu năng lực.

Mặc dù thời tiết vẫn còn rất nóng nực, nhưng có một nhóm người lớn mắt dán vào điện thoại, đi lại khắp thành phố học viện, họ chính là nhóm giáo viên đầu tiên phối hợp thử nghiệm hệ thống Siêu Năng Lực GO.

Rõ ràng hệ thống có thể vận hành, các giáo viên có thể tìm thấy siêu năng lực, tuy nhiên không phải siêu năng lực nào cũng thú vị.

Trong hệ thống này, Đỗ Lan chia siêu năng lực thành ba loại: chủ động, phụ trợ, bị động.

Chủ động là những kỹ năng có thể chủ động tấn công, phụ trợ là những kỹ năng không có sức tấn công như bay, tăng tốc, v. v. còn bị động là những siêu năng lực không thể hiện ra ngoài như giảm đau, tăng cường ý chí.

Dĩ nhiên đây là lô siêu năng lực đầu tiên, cũng sẽ không lập tức tung ra những năng lực lợi hại, chủ yếu là để thử nghiệm xem có vận hành được không.

Ối, Chúa ơi, tại sao, tại sao, tại sao.

Một giáo viên phát điên.

Cô Komoe cũng đang giúp thử nghiệm, cô nghi hoặc nhìn giáo viên thể dục đang phát điên kia rất không hiểu, nên hỏi giáo viên tiếng Anh bên cạnh: Thầy Tanaka bị sao vậy.

Thầy ấy liên tục tìm được ba mươi siêu năng lực đều là Nói chuyện với cá.

Giáo viên tiếng Anh đồng cảm nhìn giáo viên thể dục, tỏ vẻ nhân phẩm thế này cũng không còn gì để nói.

Nói chuyện với cá.

Cô Komoe ngẩn người, thì ra là năng lực này.

Yếu xìu, rác rưởi, đều là rác rưởi, tại sao tôi lại phải nói chuyện với cá. 194.

Thầy Tanaka cũng biết siêu năng lực Nói chuyện với cá này quả là gà mờ.

Trước đây đều nói trí nhớ của cá chỉ có bảy giây, siêu năng lực Nói chuyện với cá này có tác dụng gì.

Mặc dù nghiên cứu mới nhất nói trí nhớ của cá có mười hai ngày, nhưng cũng là rác rưởi.

Mà những loài thông minh hơn như cá heo, cá voi thì chúng không phải là cá, siêu năng lực này không có bất kỳ tác dụng nào đối với các loài động vật có vú sống dưới biển.

Siêu năng lực rác rưởi, chẳng trách chủ nhân ban đầu của siêu năng lực này, anh hùng truyện tranh DC, một trong những thành viên của Liên Minh Công Lý, Aquaman, cũng thường xuyên bị người ta châm chọc vì siêu năng lực này.

Ối, anh ta có thể nói chuyện với cá.

Chính là trò cười lớn nhất của Aquaman.

Mà bây giờ, vì hệ thống vẫn đang trong quá trình thử nghiệm, nên các siêu năng lực mà Đỗ Lan tung ra đều là những cái có uy lực tương đối nhỏ, trong đó bao gồm cả Nói chuyện với cá. 195.

Nhưng siêu năng lực này tuy số lượng không ít, cũng không có ai xui xẻo đến mức lần nào cũng tìm thấy Nói chuyện với cá, giáo viên thể dục này quả là xui xẻo như Aquaman.

Cô Komoe, cô tìm được siêu năng lực gì.

Giáo viên tiếng Anh hỏi.

Tôi tìm được một Sóng chấn động, còn có hai cái Nói chuyện với cá.

Cô Komoe nói.

Tôi cũng có một cái Nói chuyện với cá, nhưng tôi từ đầu đến giờ đã dùng hết mấy cái Nói chuyện với cá rồi, bây giờ tôi cuối cùng cũng có một cái Phấn chấn tinh thần và một cái Bách phát bách trúng.

Một cái bị động, hai cái phụ trợ. 196.

Xem ra mọi người đều đã từng tìm thấy siêu năng lực rác rưởi Nói chuyện với cá này, Đỗ Lan cũng thật xấu tính, cho dù là thử nghiệm, cũng không cần nhét vào số lượng lớn Nói chuyện với cá như vậy, quả thực là làm người ta khó chịu.

Theo thời gian trôi đi, mọi người đều bắt đầu tìm thấy những siêu năng lực khác nhau, nhưng tìm được rồi, sử dụng rồi, sự mới mẻ không thể duy trì mãi, những giáo viên này cần thời gian để vận dụng siêu năng lực vào trong cuộc sống.

Ví dụ như Bách phát bách trúng, có thể sử dụng khi ném phấn hoặc giẻ lau bảng, ném một cái là trúng một cái, tuyệt đối khiến cả lớp học sinh im phăng phắc.

Nhưng mỗi siêu năng lực chỉ có thể sử dụng một lần, sử dụng xong cần phải tìm lại.

Dĩ nhiên Đỗ Lan cũng sẽ không để mọi người dễ dàng cảm thấy Siêu Năng Lực GOnày sau khi tìm được siêu năng lực, lại không dùng được nó.

Vì vậy, để mọi người sử dụng những siêu năng lực không thường xuyên dùng trong cuộc sống hàng ngày, Đỗ Lan quyết định tạo ra một trò chơi đối kháng siêu năng lực người thật trong thành phố học viện.

Giống như CS người thật, cho mọi người một địa điểm, sau đó vào trong dùng siêu năng lực đấu với nhau.

Có siêu năng lực mà không đi chiến đấu, thì có khác gì cá muối.

Đỗ Lan biết suy nghĩ của mọi người, cũng biết rất nhiều người đã nóng lòng muốn thử, họ khao khát chiến đấu, khao khát sử dụng siêu năng lực một cách không kiêng dè, như vậy mới thú vị.

Vì vậy, đạo quán Siêu Năng Lực GOxuất hiện, trong đạo quán, tất cả mọi người đều có thể không mặc đồ bảo hộ mà dùng siêu năng lực đấu với nhau, tận hưởng cảm giác đau thấu tim gan khi bị siêu năng lực đánh trúng.

Dĩ nhiên bạn cũng có thể chọn mặc đồ bảo hộ, để đảm bảo an toàn, đồ bảo hộ có thể giảm thiểu hiệu quả sát thương của siêu năng lực, nhưng cũng sẽ ảnh hưởng đến tốc độ.

Còn việc bị thương là khó tránh khỏi, sau khi bị thương thì đến phòng y tế nằm một lúc là khỏe.

Khi Đương Ma nhìn thấy quảng cáo khổng lồ vô tận của Siêu Năng Lực GOthì cậu đã ngơ ngác, đó là ngày thứ ba sau khi thử nghiệm kết thúc, thậm chí cả phi thuyền trên trời cũng đang phát quảng cáo tuần hoàn hai mươi bốn giờ.

Bạn vẫn còn buồn phiền vì không đạt được kỳ vọng của cha mẹ thầy cô.

Bạn vẫn còn tự ti vì không thể sử dụng siêu năng lực.

Bạn có phải vì bị bạn học chế giễu mà không ngẩng đầu lên được, có phải không tìm thấy vị trí của mình trong thành phố học viện.

Còn chờ gì nữa, không phẫu thuật, không tiêm, không uống thuốc, chỉ cần bạn nhấc điện thoại bên cạnh lên, gọi XXX XXXXXX, Siêu Năng Lực GOcó thể mang về nhà.

Hãy ưỡn ngực làm một siêu năng lực gia của thành phố học viện. 197.

Lời thoại đáng xấu hổ kết hợp với hình ảnh học sinh mặt mày ủ rũ, quả là không khác gì quảng cáo chữa xuất tinh sớm, khiến người ta cạn lời.

Nhưng vô số học sinh chưa có siêu năng lực lại động lòng, họ cũng giống như trong quảng cáo, tự ti, không tìm thấy vị trí của mình.

Nếu có điện thoại Siêu Năng Lực GO, họ cũng có thể sử dụng siêu năng lực.

Trong một thời gian, đơn đặt hàng bay tới như tuyết, xem ra ở cùng với siêu năng lực gia, không ghen tị là không thể, con số này gần như chiếm sáu mươi phần trăm số người không có siêu năng lực, và con số vẫn đang tăng lên.

Thực ra không chỉ có những người không có siêu năng lực, một số năng lực gia cấp 1 cũng thông qua Siêu Năng Lực GOđể tìm kiếm siêu năng lực mạnh hơn.

Còn có một số siêu năng lực gia cũng muốn thử những siêu năng lực khác ngoài năng lực của mình.

Chương 758

Vì vậy, đối tượng mà Siêu Năng Lực GOnhắm đến không chỉ là những người không có siêu năng lực.

Tôi muốn mua Siêu Năng Lực GO.

Tá Thiên Lệ Tử nắm chặt tay nói: Tôi phải mua Siêu Năng Lực GO.

Mỹ Cầm rất cạn lời nhìn quyết định của người bạn thân, cô là cấp 5, căn bản không hiểu siêu năng lực có gì tốt, tại sao nhiều người lại muốn có Siêu Năng Lực GO: Vậy cậu có thể đi đặt hàng, nhưng cái đó rất đắt, cậu có tiền không.

Toàn bộ tiền tiêu vặt của tôi đều lấy ra hết, còn có sự hỗ trợ của bố mẹ nữa, đủ rồi, tôi phải mua Siêu Năng Lực GO.

Một cô gái không có siêu năng lực lại có khả năng sử dụng siêu năng lực, cô sắp kích động đến phát điên rồi.

Không ai có thể hiểu được cô khao khát siêu năng lực đến mức nào, cô vẫn luôn rất phối hợp thử nghiệm, cũng luôn uống thuốc, nhưng lại không có hiệu quả.

Nhìn những đứa trẻ cùng tham gia thử nghiệm với mình đều đã có siêu năng lực, Tá Thiên Lệ Tử đều cảm thấy mình là người vô dụng, vì vậy lần này cô nhất định phải mua.

Đương Ma, em cũng muốn Siêu Năng Lực GO.

Nhân Đế Khắc Ti kéo tay Đương Ma nói.

Cậu không phải là ma pháp thiếu nữ sao.

Mua điện thoại siêu năng lực làm gì, không được.

Hơn nữa tôi cũng không có tiền.

Đương Ma quả quyết từ chối.

Không mà, không mà.

Hoàn toàn là do quảng cáo rợp trời đã khiến Nhân Đế Khắc Ti động lòng, nên cô bé cũng muốn mua.

Đương Ma dẫn Nhân Đế Khắc Ti ra ngoài mua thức ăn, trên đường thì gặp phải nhóm của Ngự Phản Mỹ Cầm.

Phóng Điện Muội.

Mấy ngày rồi không gặp, Đương Ma cũng thấy hơi nhớ cô nàng ồn ào này.

Đương Ma, cậu và Nhân Đế Khắc Ti đi đâu vậy.

Nhân Đế Khắc Ti rất cảnh giác với mấy cô gái bên cạnh Đương Ma: Tôi sẽ không nói cho cô biết là Đương Ma sắp làm cơm hộp tình yêu cho tôi đâu.

Phớt lờ Nhân Đế Khắc Ti, Ngự Phản Mỹ Cầm biết cô gái này có chút khùng khùng, rõ ràng bọn họ đã từng kề vai chiến đấu rồi mà vẫn tỏ ra thù địch với mình như vậy: Bọn tớ định đi mua Siêu Năng Lực GO, hai người có muốn đi cùng không.

Lời mời đến từ Phóng Điện Muội, Đương Ma không muốn nhận, nhưng Nhân Đế Khắc Ti vừa nghe đến Siêu Năng Lực GO liền lập tức kéo Đương Ma đi cùng, đúng là một cô gái thất thường.

Thế là đội ngũ lại có thêm hai người.

Cửa hàng chuyên bán Siêu Năng Lực GO nằm ở khu phố thương mại dưới lòng đất trước đây.

Vì bị phá hủy rồi xây lại nên đã được Đỗ Lan thuê với giá rẻ, mở một cửa hàng lớn.

Cho dù diện tích không nhỏ nhưng vẫn không chứa hết tất cả khách hàng, hàng người đã xếp dài đến tận lối vào.

Hay là chúng ta hôm khác quay lại.

Mỹ Cầm không ngờ lại có nhiều người như vậy.

Không được, tớ không thể chờ đợi được nữa rồi.

Tá Thiên Lệ Tử nói.

Để có thể sử dụng siêu năng lực, cô đã chờ đợi mấy năm rồi, từ tiểu học đến trung học.

Nhưng mà thật sự rất đông người, các cô gái cảm thấy áp lực nặng nề.

Thiếu nữ có khó, Đương Ma ra tay.

Cửa hàng này là do Đỗ Lan mở, nên Đương Ma có thể vào.

Vì vậy, Đương Ma bước tới, lấy ra tấm thẻ mà Đỗ Lan đã đưa cho anh trước đây, thuận lợi dẫn tất cả các cô gái vào trong mà không cần phải xếp hàng.

Dựa vào đâu mà được chen hàng.

Những người đang xếp hàng đều bất mãn.

Bởi vì anh ấy có Thẻ VIP Vàng, có thể hưởng quyền lợi không cần xếp hàng.

Nhân viên cửa hàng nói.

Đông nghẹt, trong cửa hàng còn đông người hơn, vì đã quá số lượng người có thể chứa nên mới có người phải xếp hàng bên ngoài, cứ một tiếng lại đổi một lượt khách.

Oa, náo nhiệt quá.

Nhân Đế Khắc Ti lần đầu tiên đến nơi đông người như thế này:

Đương Ma, Đương Ma cậu ở đâu.

Vừa quay đi một cái, Đương Ma đã biến mất.

May mà Đương Ma sẽ không để Nhân Đế Khắc Ti đi lạc, nên giữa đám đông, Đương Ma đưa tay phải ra nắm chặt lấy Nhân Đế Khắc Ti đang hoảng hốt: Nắm chặt lấy tôi, đừng buông tay.

Quá ngầu, Nhân Đế Khắc Ti suýt chút nữa đã bị Đương Ma chinh phục.

Đương Ma, tấm thẻ vừa rồi của cậu là sao vậy.

Mỹ Cầm tò mò hỏi.

Đây là Thẻ VIP Vàng của chú tôi.

Chỉ cần có tấm thẻ này, ở bất cứ đâu trên thế giới, miễn là sản nghiệp của chú tôi, tôi đều được hưởng ưu đãi.

Đương Ma có chút đắc ý nói.

Có một người chú vĩ đại như vậy là điều may mắn nhất trong đời Đương Ma.

Dù Đương Ma chưa bao giờ thừa nhận, nhưng trong lòng anh lại nghĩ như vậy.

Vậy chúng ta mua đồ ở đây có được giảm giá không.

Mỹ Cầm hỏi giúp Tá Thiên Lệ Tử.

Tá Thiên Lệ Tử cũng tò mò nhìn Đương Ma.

Nếu được thì tốt quá, vì gia cảnh của Tá Thiên Lệ Tử cũng bình thường, lần này mua Siêu Năng Lực GO đã rất đau lòng rồi, tiết kiệm được chút nào hay chút đó.

Được chứ.

Đương Ma vĩnh viễn không sửa được cái tính thích thể hiện trước mặt các cô gái, Cao nhất có thể giảm còn ba phần.

Tốt vậy sao.

Các cô gái đều kinh ngạc, giảm còn ba phần chẳng phải là cho không sao.

Này, tôi phát hiện ra cậu có thể kiếm tiền nhanh rồi đấy.

Hắc Tử nói: Cậu hoàn toàn có thể làm người mua hộ mà, mua vào giá ba phần, bán ra giá bảy phần, chẳng phải là kiếm bộn rồi sao.

Hắc Tử đề nghị, nhưng Đương Ma tuyệt đối sẽ không làm.

Nếu làm vậy, trời mới biết mình sẽ gặp xui xẻo thế nào: Chỉ giúp các cậu lần này thôi, những chuyện khác đừng nghĩ tới.

Bạch Tỉnh Hắc Tử cảm thấy lãng phí, mình khó khăn lắm mới nghĩ ra được cách kiếm tiền này.

Khó khăn chen đến quầy, nhân viên mỉm cười tiếp đón nhóm Đương Ma: Chào quý khách, xin hỏi quý khách cần mẫu Siêu Năng Lực GO nào.

Cũng không hỏi cần giúp gì, mà hỏi thẳng cần mẫu nào, tiết kiệm được rất nhiều bước.

Tôi muốn màu hoa anh đào, mẫu quý cô có thể lưu trữ ba siêu năng lực.

Trước khi đến, Tá Thiên Lệ Tử đã quyết định xong rồi.

Vâng ạ, mẫu này giá niêm yết là một triệu yên.

Đây là giá của cấu hình thấp nhất, đã là rẻ nhất rồi.

Tôi có Thẻ VIP Vàng.

Đương Ma cũng lấy thẻ ra, giảm giá xong chỉ còn ba mươi vạn yên.

Nhân Đế Khắc Ti nhìn chiếc điện thoại trong tay Tá Thiên Lệ Tử, ánh mắt lộ ra vẻ ngưỡng mộ và khao khát, cô bé cũng muốn: Đương Ma, em cũng muốn.

Không phải đã nói rồi sao, thứ này cậu dùng không có tác dụng.

Đôi khi Đương Ma thật sự bó tay với Nhân Đế Khắc Ti, cô bé nghĩ đến cái gì là muốn cái đó.

Không được, em nhất định phải có, dùng thẻ của cậu để mua, em muốn, em muốn.

Nhân Đế Khắc Ti vậy mà lăn ra ăn vạ.

Thế mới nói quảng cáo hại người, đừng cho trẻ con xem quảng cáo.

Trông cũng có chút đáng yêu nhỉ, Đương Ma giật mình, sao mình cũng có xu hướng phát triển thành biến thái thế này. 198.

Nhưng Nhân Đế Khắc Ti cứ đeo bám dai như vậy, anh cũng hết cách, Thôi được, thôi được, hết cách với cậu rồi, tôi dùng thẻ vàng quẹt nợ.

Mua cho cô bé một chiếc điện thoại giống hệt của Tá Thiên Lệ Tử, cuối cùng cả nhóm cũng thoát ra khỏi biển người.

Tá Thiên Lệ Tử hai tay nắm chặt chiếc điện thoại run rẩy, sự kích động hiện rõ trên khuôn mặt.

Bây giờ cuối cùng cô cũng có thể sử dụng siêu năng lực.

Những người khác cũng tò mò nhìn vào chiếc điện thoại, không biết nên dùng nó như thế nào.

Dưới bóng cây, không ít người đang đọc sách hướng dẫn.

Nhóm của Đương Ma đương nhiên cũng bắt đầu nghiên cứu ngay tại chỗ.

Thực ra rất đơn giản, trước tiên khởi động máy cài đặt, ràng buộc thông tin DNA và chứng minh thư của người dùng.

Dữ liệu DNA sẽ được gửi về máy chủ, sau này nếu có người dùng Siêu Năng Lực GO phạm pháp, có thể bắt giữ ngay lập tức.

Cuối cùng cũng có thể bắt đầu, Tá Thiên Lệ Tử đứng dậy đi qua đi lại, mắt dán chặt vào màn hình sợ mình bỏ lỡ siêu năng lực.

Đi sau cô là Nhân Đế Khắc Ti, sau Nhân Đế Khắc Ti là Đương Ma, Mỹ Cầm, Hắc Tử và những người khác.

Phát hiện siêu năng lực.

Quanh đây không thiếu siêu năng lực, người tìm kiếm cũng không ít.

Chương 759

Siêu năng lực chỉ có thể bị bắt một lần, sau khi bị người khác bắt thì sẽ không còn nữa, nên gần như là phải tranh giành.

Tá Thiên Lệ Tử vận may không tệ, phát hiện được một siêu năng lực.

Cô chuyển sang chế độ máy ảnh rồi nhìn xung quanh, trên màn hình sẽ hiển thị những quả cầu ánh sáng màu sắc khác nhau.

Khi quả cầu ánh sáng đi vào màn hình là có thể bắt được.

Chỉ cần nhấn vào phong ấn trên màn hình là được.

Các mẫu điện thoại khác nhau có hình ảnh phong ấn khác nhau, ví dụ như mẫu quý cô của Tá Thiên Lệ Tử là một chiếc ví, nếu nạp tiền thì có thể đổi ví khác.

Phong ấn thành công, Tá Thiên Lệ Tử mở đồ giám, phát hiện một biểu tượng đã sáng lên, kích động nói: Thiểm Quang.

Siêu năng lực này tên là Thiểm Quang.

Bên dưới còn có giải thích, khi sử dụng có thể tạo ra một khu vực chớp sáng có đường kính hai mươi mét.

Chú ý, siêu năng lực này được thi triển lấy người cầm điện thoại làm trung tâm, xin đừng sử dụng trên đường cao tốc.

Nghiện Siêu Năng Lực GO không thể dứt ra được, không có Siêu Năng Lực GO là không sống nổi.

Nhưng những náo nhiệt này không có quan hệ gì với Đương Ma, vì Đương Ma là nhân vật chính, mà nhân vật chính thì phải có đãi ngộ của nhân vật chính.

Đương Ma lại bị cuốn vào một sự kiện của giới ma pháp, liên quan đến Anh Quốc Thanh Giáo, La Mã Chính Giáo, và Thiên Thảo Thức Thập Tự Thê Giáo của Nhật Bản.

Nguyên nhân là do một nữ tu của La Mã Chính Giáo tuyên bố mình có thể giải mã một bảo vật của họ, một cuốn ma pháp thư không ai có thể giải mã được là Pháp Chi Thư.

La Mã Chính Giáo để biểu dương nữ tu này đã quyết định xây cho cô một nhà thờ lớn ở Nhật Bản, đồng thời mang Pháp Chi Thư đến Nhật Bản triển lãm.

Nhưng tại Nhật Bản, cả nữ tu và Pháp Chi Thư đều bị bắt cóc.

Mà kẻ bắt cóc họ lại là Thiên Thảo Thức Thập Tự Thê Giáo, một giáo hội mà Đương Ma quen biết, có cả Thần Liệt Hỏa Chức, ngự tỷ chân dài dùng đao.

Vốn dĩ chuyện này không liên quan đến Đương Ma, nhưng Thần Liệt Hỏa Chức là bạn tốt của Nhân Đế Khắc Ti, nên người trước đây phụ trách chăm sóc Nhân Đế Khắc Ti là Sử Đề Nhĩ đã mang Nhân Đế Khắc Ti đi.

Nhân Đế Khắc Ti đi rồi, Đương Ma chỉ có thể dựa vào địa chỉ họ để lại mà tìm đến.

Sau đó anh mới biết hai người bạn cũ của Nhân Đế Khắc Ti rất có thể sẽ có một trận chiến kịch liệt tại Nhật Bản.

Mối quan hệ của họ có chút phức tạp, Đương Ma phải mất một chút thời gian mới gỡ rối được.

Thần Liệt Hỏa Chức là giáo chủ của Thiên Thảo Thức Thập Tự Thê Giáo, đồng thời cũng là thành viên của Ác Chi Tất Yếu thuộc Anh Quốc Thanh Giáo.

Vốn dĩ sự việc này không liên quan đến Thanh Giáo, mà thuộc về

La Mã Chính Giáo.

Nhưng Thiên Thảo Thức Thập Tự Thê Giáo lại là thành viên chủ chốt trong vụ bắt cóc lần này, nên với tư cách là người của Thanh Giáo, Sử Đề Nhĩ cũng phải đến bên phía La Mã Chính Giáo để xác nhận xem có phải Thiên Thảo Thức Thập Tự Thê Giáo thật sự đã bắt cóc hai thứ đó hay không, hay đây là La Mã Chính Giáo vu khống Thanh Giáo.

Nếu là sự thật, Sử Đề Nhĩ hy vọng Thần Liệt Hỏa Chức nể mặt Nhân Đế Khắc Ti mà trả lại đồ vật.

Còn một nguyên nhân nữa là vì không liên lạc được với Thần Liệt Hỏa Chức.

Thiên Thảo Thức Thập Tự Thê Giáo là một giáo đoàn nhỏ chỉ có khoảng năm mươi thành viên, giống một tổ chức xã hội đen hơn là một đoàn thể tôn giáo. 199.

Mà Thần Liệt Hỏa Chức lại luôn ở Anh Quốc Thanh Giáo, gần như chưa từng thực hiện trách nhiệm của một giáo chủ.

Vì vậy sự kiện lần này, thực ra là hành động tự ý của cấp dưới Thần Liệt Hỏa Chức.

Thần Liệt Hỏa Chức chính vì biết cấp dưới của mình lại đi bắt cóc hai thứ quan trọng như Pháp Chi Thư và người giải mã, nên cô đã cắt đứt liên lạc với Thanh Giáo để điều tra chân tướng sự việc.

Đương Ma bị cuốn vào trong đó, tìm được kẻ bắt cóc là Thiên Thảo Thức Thập Tự Thê Giáo, nhưng lại biết được từ miệng đối phương rằng đây không phải là hành vi bắt cóc, mà là giải cứu.

Chính người giải mã, Áo Tác Lạp A Khuê Nạp, đã tự mình yêu cầu Thiên Thảo Thức Thập Tự Thê Giáo giải cứu.

Và nhóm người này, vốn coi trọng tinh thần hiệp nghĩa hơn cả giáo lý tôn giáo, đã gần như không do dự đồng ý giải cứu, đối đầu với thế lực hùng mạnh của La Mã Chính Giáo.

Đồng thời Đương Ma còn biết được rằng Thiên Thảo Thức Thập Tự Thê Giáo chỉ giải cứu người giải mã Áo Tác Lạp A Khuê Nạp, hoàn toàn không hề lấy đi Pháp Chi Thư.

Chẳng phải mình đã bị lợi dụng triệt để rồi sao.

Vì Đương Ma và Sử Đề Nhĩ xen vào, La Mã Chính Giáo đã nhân lúc hỗn loạn cướp đi nữ tu Áo Tác Lạp từ tay Thiên Thảo Thức Thập Tự Thê Giáo.

Cô ấy sẽ chết, khi Đương Ma nghe được mục đích thật sự của La Mã Chính Giáo, anh đã vô cùng kinh ngạc.

Thì ra La Mã Chính Giáo tuy đã có Pháp Chi Thư và người giải mã, nhưng họ không muốn giải mã nội dung của nó, vì họ cho rằng Pháp Chi Thư là sức mạnh hủy diệt thế giới, nên phải tiêu hủy.

Vì vậy, người giải mã cũng phải bị trừ khử.

Nhưng trước đó, họ phải ép hỏi tất cả thông tin mà nữ tu Áo Tác Lạp biết, vì Áo Tác Lạp vốn phụ trách giải mã mật mã và thông tin cơ mật, nên biết rất nhiều bí mật.

Đương Ma rất tức giận, mình lại bị lừa.

Lúc này chính là lúc người chú tốt Đỗ Lan xuất hiện: Đương Ma, Đương Ma, Đương Ma.

Chú.

Đương Ma đang nghĩ họ sẽ ở đâu thì không ngờ Đỗ Lan lại đột nhiên xuất hiện. 200.

Đương Ma, cuối cùng cháu cũng sa vào tay phụ nữ rồi nhỉ.

Đỗ Lan dường như biết hết mọi chuyện, vẻ mặt hả hê.

Đương Ma biết Đỗ Lan rất thần kỳ: Chú, bây giờ không phải lúc nói chuyện này, có người đang gặp nguy hiểm tính mạng, chú thần thông quảng đại, mau nói cho cháu biết cô ấy ở đâu.

Không, bây giờ mới là thời cơ tốt nhất để nói về chủ đề này.

Cháu nói xem tại sao cháu bị lừa, có phải vì đối phương là một nữ tu xinh đẹp không.

Không chỉ xinh đẹp, lần này La Mã Chính Giáo còn phái ra cả một đội nữ tu, tổng cộng 250 nữ tu xinh đẹp.

Đương Ma đứng giữa các cô gái nữ tu sớm đã hồn xiêu phách lạc, huống chi anh còn từng bắt gặp các cô gái tắm, càng cho rằng đã thấy nhau trần truồng thì các nữ tu này sẽ không lừa người.

Vì vậy Đỗ Lan phải dạy cho Đương Ma một bài học: Đương Ma hãy nhớ một câu danh ngôn: Phụ nữ càng xinh đẹp thì càng biết lừa gạt.

Đương Ma cạn lời, nhưng anh không thể phản bác: Chú, cháu biết rồi, biết rồi, chú mau nói cho cháu biết làm sao để đi cứu người.

Hy vọng cháu rút ra được bài học.

Đỗ Lan nói: Được rồi, không phải cháu muốn trở thành anh hùng sao.

Đeo cái vòng tay này vào.

Không nói hai lời, Đương Ma đeo vào: Sau đó.

Sau đó cháu có thể biến thân.

Đương Ma quan sát vòng tay, phát hiện có một nút bấm, liền nhấn xuống.

Vút.

Đương Ma đã thay một bộ áo khoác gió, cả người khí thế đều thay đổi, trở nên trầm ổn hơn.

Quả nhiên người đẹp vì lụa: Cháu cảm thấy sức mạnh đang dâng trào, rồi sao nữa.

Sau đó thì không có sau đó nữa, cảm giác sức mạnh tăng lên chỉ là ảo giác: Đây chẳng phải chỉ là thay một bộ quần áo thôi sao.

Không sai, chỉ là thay một bộ áo khoác gió màu đen ngầu hơn thôi.

Đỗ Lan nói một cách đáng đòn.

Nhưng vòng tay không chỉ đơn giản như vậy: Bây giờ não của cháu đã kết nối với vòng tay, và vòng tay kết nối với vệ tinh anh hùng trên không gian.

Giờ chỉ cần cháu nghĩ đến phương tiện giao thông mình cần, vệ tinh sẽ gửi nó đến trước mặt cháu.

Ngoài ra, vệ tinh anh hùng và Thành Phố Học Viện dùng chung cơ sở dữ liệu, nên cháu có thể tìm thấy vị trí của bất kỳ ai trong Thành Phố Học Viện, rồi để phương tiện giao thông dẫn đường đưa cháu đến đó là được.

Ngầu quá, cảm ơn chú.

Đương Ma nghe thấy công năng mạnh mẽ như vậy, lập tức triệu hồi: Motor.

Ở Hawaii, Đương Ma đã học được cách điều khiển tất cả các phương tiện giao thông trên biển, trên bộ và trên không, dù đến nay anh vẫn chưa có bằng lái.

Vỏ ngoài mạ vàng, tạo hình khoa học viễn tưởng, một chiếc motor hình viên đạn màu bạc xuất hiện.

Đương Ma chỉ thấy trước mắt mình vô số khối lập phương ánh sáng tổ hợp chồng chất lên nhau, ánh sáng tan đi thì biến thành chiếc motor.

Đương Ma có chút không dám bước lên: Chú, tay phải của cháu.

Không vấn đề gì, đây chỉ là vật chất hóa năng lượng, rất khoa học và có thể kiểm soát được, mà vật thể được vật chất hóa là vật thể thật, kết cấu chính là vật chất của Trái Đất.

Đương Ma cẩn thận dùng tay phải nắm lấy tay lái, quả nhiên không biến mất.

Được rồi, nhập tên người cần tìm, mở định vị.

Ánh mắt Đương Ma trở nên sắc bén.

Chương 760

Áo Tác Lạp A Khuê Nạp, tôi nhất định sẽ không để cô xảy ra chuyện gì.

Nhất định phải bù đắp sai lầm của mình, tuyệt đối sẽ không để cô bị thương, cô gái, hãy để tôi bảo vệ.

Ầm, chiếc motor hóa thành một vệt sáng bạc trong đêm đen, như sao băng lăn bánh trên mặt đất.

Tôn giáo trên thế giới này luôn luôn bẩn thỉu, đặc biệt là khi so sánh với những giáo lý cao thượng của chúng, lại càng bẩn thỉu hơn.

Đương nhiên, nói chi tiết hơn thì là những người làm trong ngành tôn giáo bẩn thỉu, vì bản thân tôn giáo chỉ là một cuốn sách, vài câu chữ, người thực sự lý giải chúng vẫn là những người làm trong ngành tôn giáo.

Mà sinh vật gọi là con người, cho dù vốn dĩ là những từ ngữ thuần khiết vô ngần, cũng có thể bị bóp méo thành những thứ khiến người ta buồn nôn.

Vì vậy, giáo lý tôn giáo dù có vĩ đại đến đâu, có khuyên người hướng thiện đến đâu, chỉ cần qua miệng của các thần phụ, nữ tu nói ra, ý nghĩa đã thay đổi.

Tôn giáo muốn con người kính sợ thần, làm theo giáo lý, nhưng thần lại không tồn tại, trong lòng các thần phụ, nữ tu có thần hay không cũng chẳng ai biết.

Cho nên, loại người đáng ghét nhất trên đời chính là những chức sắc tôn giáo nhân danh thần để yêu cầu người khác làm gì đó.

Rõ ràng lời nói là từ miệng họ nói ra, nhưng trách nhiệm lại là do thần tiên gánh.

Người tôn giáo rất dễ trở nên biến thái.

Hiện tại, người lãnh đạo 250 nữ tu của La Mã Chính Giáo, Nhã Ny Ti Tang Đề Tư, đang ngược đãi nữ tu giải mã bằng cách đấm đá.

Thay vì nói đây là một nữ tu, không bằng nói cô ta là một thẩm vấn viên.

Cô ta khinh bỉ tất cả các tôn giáo khác ngoài La Mã Chính Giáo, cho rằng chỉ có giáo lý của La Mã Chính Giáo mới là người kế thừa hoàn hảo của giáo lý Thập tự giáo.

Hiện tại, cô ta đại diện cho thần để trừng phạt tội nhân.

Đây cũng là một tệ nạn lớn của tôn giáo.

Ví dụ như trừng phạt tội nhân, pháp luật ít nhất còn phải có bằng chứng, còn người tôn giáo chỉ cần tôi cho rằng bạn là là đủ rồi.

Những gã đàn ông tự cho là đúng đó, chỉ cần vài ba câu đã bị ta lừa gạt, giúp ta tìm ra nơi ẩn náu của ngươi.

Thật là buồn cười.

Không chút kiêng dè chế nhạo, Nhã Ny Ti cao chưa đến một mét tư, chân đi đôi sandal cao gót dày ba mươi centimet, phong cách cũng hoàn toàn không giống một nữ tu.

Hành vi bạo lực, tiếp tục ép cung Áo Tác Lạp đã đầy thương tích.

Chỉ là Nhã Ny Ti vóc người nhỏ bé, sức lực không đủ, nên khi đá người cũng không gây chết người.

Thì ra họ bị cô lừa sao.

Áo Tác Lạp không hề khuất phục vì bị tra tấn dã man, cô rất bình tĩnh, sau khi biết chân tướng thậm chí còn có chút vui mừng, vì chân tướng cho cô biết cuối cùng người nhắm vào mình vẫn chỉ là La Mã Chính Giáo, những đồng sự cũ của mình.

Bốp bốp, lại thêm hai cú đá: Mau nói ra hết những gì ngươi biết, đừng để ta mất kiên nhẫn, không thì ngươi sẽ chết rất đau đớn.

Bây giờ tôi đã hiểu rồi.

Áo Tác Lạp ôm bụng, nhưng ánh mắt vẫn sắc bén, Những người tôi cầu cứu và những người bị các người lừa gạt đến giải cứu tôi, họ đều hành động vì lòng tin, còn La Mã Chính Giáo từ trước đến nay lại hành động bằng sự nghi ngờ.

Họ tin tưởng người khác không chút dè dặt, sẽ vì những lo lắng đơn thuần và chính nghĩa thuần túy mà làm những việc vốn không liên quan đến mình, vì họ tin vào chân thiện mỹ của thế giới.

Còn tất cả hành động của La Mã Chính Giáo đều xuất phát từ sự nghi ngờ, các người thậm chí không có bất kỳ bằng chứng nào, chỉ vì sự nghi ngờ đơn thuần mà sẽ không từ thủ đoạn, thậm chí giết cả những người bị các người nghi ngờ là dị giáo đồ.

Nói vậy là sai rồi, thực ra tất cả các tôn giáo khi cần thiết đều như vậy, không chỉ riêng La Mã Chính Giáo.

Chỉ cần nghi ngờ là đủ, hoàn toàn không cần bằng chứng.

Ngươi muốn chết sao.

Nhã Ny Ti hung hăng dùng gót giày cao gót đạp lên mu bàn tay của Áo Tác Lạp: Đừng lãng phí thời gian nữa, mau nói ra hết những gì ngươi biết, rồi ta sẽ cho ngươi một cái chết nhẹ nhàng.

A.

Gót giày cao gót đạp lên mu bàn tay, nghĩ thôi đã thấy đau.

Nhưng Áo Tác Lạp vẫn không mở miệng, khiến kẻ thẩm vấn mất hết kiên nhẫn.

Xem ra ngươi thật sự muốn chết, vậy thì đi chết một cách thống khoái đi.

Giơ lên cây trượng hoa sen cao hơn cả người, nhắm vào hốc mắt phải của nữ tu Áo Tác Lạp: Nguyện thần có thể tha thứ cho tội lỗi của ngươi.

Một nhà thờ xây được một nửa, nhà thờ này vốn là để khen thưởng Áo Tác Lạp, giờ đây lại sắp trở thành nơi chôn cất cô.

Mà kẻ giết cô lại chính là La Mã Chính Giáo mà cô đã phục vụ nhiều năm, là 250 nữ tu đoàn.

Áo Tác Lạp đã làm gì sai.

Cô chỉ giải mã Pháp Chi Thư mà thôi, nhưng La Mã Chính Giáo lại với thái độ mơ hồ thà giết lầm còn hơn bỏ sót mà xử tử Áo Tác Lạp, thậm chí còn muốn đổ tội này cho các đoàn thể tôn giáo địa phương hoặc Thành Phố Học Viện.

Lẽ nào đây là ý chỉ của thần.

Không, đây chỉ là ý chỉ của La Mã Chính Giáo, trong lòng họ căn bản không có thần, cái gọi là đoàn thể tôn giáo của họ chẳng qua chỉ là một tổ chức tà ác mưu cầu lợi ích mà thôi.

Mình sẽ không khuất phục, không sợ hãi, phải chết một cách có tôn nghiêm.

Đúng vậy, nhìn cây pháp trượng ngày càng gần mắt mình, Áo Tác Lạp trang nghiêm túc mục, không chút sợ hãi.

Có lẽ có thể rời khỏi thế giới giả dối này cũng là một sự cứu rỗi: Nguyện tôi được yên nghỉ.

Ầm.

Các nữ tu ở cửa bị một luồng xung kích cực lớn đánh bay ra ngoài, một chiếc motor màu bạc tông sập cánh cửa lớn dày và chắc chắn, những mảnh gỗ bay tứ tung.

Giao người ra cho tôi.

Đương Ma cực kỳ tức giận, vì sự sơ suất của mình mà suýt chút nữa đã có án mạng, sao anh có thể không giận.

Thì ra là ngươi, tên biến thái nhìn trộm ta tắm.

Nhã Ny Ti nói: Vừa hay, ta còn đang muốn khoét mắt ngươi ra đây.

Trước đó cô ta là để lợi dụng Đương Ma và thế lực Thanh Giáo, bây giờ không cần nữa, người đã đến tay, giết đi là xong.

Giao người lại đây cho tôi.

Đương Ma xuống khỏi motor, nhìn thấy nữ tu Áo Tác Lạp bị thương, thanh nộ khí không ngừng tăng lên.

Tất cả là vì mình bị lừa, nên cô ấy mới bị thương.

Nếu mình đến trễ một chút, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Xem ra ngươi vẫn chưa hiểu tình hình, xét về số người, ngươi chỉ có một mình, chúng ta lại có hai trăm năm mươi người.

Nhã Ny Ti chế nhạo nhìn Đương Ma: Ngươi thật sự nghĩ có thể cứu được kẻ dị giáo này khỏi tay chúng ta sao.

Đương Ma âm trầm nhìn những nữ tu này, thấy họ căn bản không có suy nghĩ gì, chẳng qua chỉ là một đám thiếu nữ ngây thơ bị tôn giáo tẩy não mà thôi.

Các người cũng được coi là tôn giáo sao.

Chẳng qua chỉ là một tà giáo thích trốn sau lưng người khác, lợi dụng người vô tội làm lá chắn mà thôi.

Cô đừng nói với tôi, giáo chủ của các người bảo các người đến giết người, là để nhường cơ hội lập công trước mặt thần cho các người nhé.

Đương Ma bình tĩnh đối phó, trước tiên đả kích sĩ khí của đối phương.

Anh đã trải qua rất nhiều huấn luyện mới trưởng thành được như bây giờ, tự nhiên sẽ không xông lên một cách vô não.

Ngươi.

Dám nói La Mã Chính Giáo vĩ đại là tà giáo.

Nhã Ny Ti tức giận: Nó là dị đoan, giết nó đi.

Ra lệnh cho các nữ tu bên cạnh xông lên chém chết Đương Ma.

Hoàn toàn không cần bằng chứng, nói là dị đoan thì chính là dị đoan.

Tất cả các nữ tu đều cầm vũ khí lạnh trong tay.

Bây giờ tốp nữ tu đầu tiên xông tới, Đương Ma cười lạnh nói: La Mã Chính Giáo quả nhiên là tà giáo. 1.

Các người, lũ khốn, có bản lĩnh thì đừng trốn sau lưng người khác, hãy thể hiện dũng khí của con dân Chúa đi, đừng như những con quỷ nhát gan chỉ biết lẩn trốn nữa.

Đương Ma căm hận những chức sắc tôn giáo chỉ biết lừa gạt, chỉ biết lợi dụng những người không liên quan làm công cụ, còn mình thì trốn sau màn ngồi thu lợi ngư ông.

Tức quá.

Kình khí trên người Đương Ma tỏa ra tứ phía, anh phải dạy dỗ

Nhã Ny Ti một bài học.

Đây là lần đầu tiên Đương Ma muốn dùng toàn lực đánh một người khác giới.

Gương mặt Đương Ma trở nên góc cạnh, bộ áo khoác gió bảnh bao trên người cũng bị những cơ bắp cuồn cuộn làm rách toạc.

A a.

Nữ tu sao, để ta tiễn ngươi đi gặp thần linh của ngươi.

Đương Ma được bao bọc bởi một luồng kình khí vô hình, các nữ tu xung quanh căn bản không thể đến gần.

Cứ như thể Đương Ma điều khiển một bàn tay vô hình khổng lồ gạt phăng đám nữ tu lính lác, thẳng tắp tiến về phía Nhã Ny Ti.

Chương 761

Nhã Ny Ti, người vừa mới ra tay độc ác với đồng bạn, sắp phải đối mặt với một Đương Ma bán khỏa thân đang nổi giận đùng đùng, trán cô ta đổ mồ hôi lạnh.

Đối mặt với Đương Ma đang thịnh nộ, nữ tu méo mó cũng lấy ra ma pháp của mình.

Cây trượng hoa sen trong tay Nhã Ny Ti chính là ma đạo cụ của cô ta, chỉ cần làm tổn thương cây trượng là có thể làm tổn thương người có liên kết với nó.

Nguyên lý của nó cũng không thể giải thích rõ ràng, tóm lại là cứ làm xước cây trượng thì kẻ địch sẽ bị thương.

Mức độ thương tổn của kẻ địch tỷ lệ thuận với lực làm xước cây trượng.

Chết đi, chết đi, chết đi.

Cho dù chỉ dùng cây trượng chọc xuống sàn nhà, cũng được tính là làm cây trượng bị thương, cũng có thể phát động công kích.

Liên tiếp ba lần, công kích vô hình có thể bỏ qua khoảng cách, phòng ngự, trực tiếp đánh vào cơ thể Đương Ma, cây trượng và kẻ địch liên kết chặt chẽ với nhau.

Nhã Ny Ti cười nham hiểm nhìn chằm chằm Đương Ma, nhìn công kích tác động lên da thịt anh.

Ầm, ầm, ầm.

Vài, lưng, và bụng dưới của Đương Ma đồng thời bị công kích, một trận run rẩy, cúi gập người, một động tác rất đau đớn.

Ha, dị đoan, ta sẽ khiến ngươi chôn thây tại đây.

Nhã Ny Ti không hề nương tay, không biết từ lúc nào trong tay đã có thêm một con dao nhỏ, rạch một đường trên cây trượng.

Bắp chân của Đương Ma bị một cú đánh mạnh, cả người ngửa ra sau.

Nhã Ny Ti càng thêm đắc ý: Một tên chỉ biết hư trương thanh thế, ngu xuẩn.

Ngươi nghĩ ngươi có thể đi đến trước mặt ta sao.

Nằm mơ đi.

Vậy ra công kích của ngươi chỉ có lực độ như vậy thôi sao.

Đương Ma vốn nên ngửa ra sau ngã xuống, lại không hề ngã, chỉ có phần eo ngửa ra sau một góc lớn, nhưng đôi chân to của anh lại bám rễ chắc chắn trên sàn nhà, trông như thể nửa thân trên đã biến mất.

Nhưng Đương Ma căn bản không hề bị thương dù chỉ một chút, anh lại một lần nữa đứng thẳng trước mặt Nhã Ny Ti.

Sao có thể.

Không có hiệu quả.

Nhã Ny Ti không thể hiểu tại sao công kích của mình lại vô hiệu.

Tại sao ư.

Đương Ma cười khẩy, đầy vẻ khinh thường: Chim ưng trên trời, hổ trên cạn, cá mập dưới biển, đều mạnh hơn sức mạnh của một kẻ chỉ biết lợi dụng người vô tội như ngươi.

Còn ta, từ nhỏ đã chiến đấu với những con dã thú này, công kích của ngươi căn bản không đáng nhắc tới.

Đương Ma tiến lên một bước: Bây giờ, mời ngươi nghiến chặt răng, đón nhận nắm đấm của ta đây.

Đùa kiểu gì vậy.

Người này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Một gã đàn ông ngu xuẩn chỉ vài giờ trước còn bị mình lừa gạt đùa giỡn trong lòng bàn tay, nhưng bây giờ cả người đã biến thành một con dã thú, một con dã thú ăn thịt người.

Ngươi rốt cuộc là ai.

Dường như phe phản diện khi thất bại, luôn hỏi người đã chiến thắng mình là ai.

Chỉ là một nam sinh thích đánh nhau ở Thành Phố Học Viện mà thôi.

Nắm đấm đã xuất kích, không chút hoa mỹ, một quyền thẳng vào mặt Nhã Ny Ti: Ăn Hữu Tình Phá Nhan Quyền của ta đây.

Đỗ Lan đã truyền thụ cho Đương Ma.

Hiển nhiên cuối cùng Đương Ma cũng không nghĩ đến việc giết chết một cô gái, nên mới chọn Hữu Tình Phá Nhan Quyền.

Không thể né tránh, Nhã Ny Ti lần đầu tiên cảm nhận được một nắm đấm nóng rực như vậy.

Trong lòng chỉ có một ý nghĩ, đây là nắm đấm của một người đàn ông, tràn ngập tư tưởng của đối phương: chính trực, dũng cảm, lương thiện, thành tín, nhiệt tình, khoan dung, kiên cường, chấp nhất.

Vô số năng lượng tích cực đều nằm trong một quyền này.

Đây chính là Hữu Tình Phá Nhan Quyền đã được Đỗ Lan cải tiến qua mấy thế giới và cuối cùng hoàn thiện, đàn ông nên dùng nắm đấm để nói chuyện.

Ầm.

Nắm đấm to như cái bát ép chặt ngũ quan của Nhã Ny Ti, hai dòng máu mũi phun ra từ lỗ mũi, môi và mí mắt dường như dính vào nhau, toàn bộ hình dạng xương sọ dường như sắp biến dạng.

Đầu kéo theo cổ, cổ kéo theo thân thể, thân thể kéo theo tứ chi.

Nhã Ny Ti dưới sự tàn phá của Hữu Tình Phá Nhan Quyền đã tạm dừng trong vài giây, sau đó cả người đột nhiên bay ngược ra sau như một viên đạn pháo.

Dường như không khí cũng bị viên đạn cơ thể này quét sạch, thế giới vì thế mà tĩnh lặng trong chốc lát.

Hãy sám hối với thần của ngươi đi.

Đương Ma nhìn nắm đấm đang bốc khói của mình, thản nhiên nói.

Các nữ tu khác đều sợ hãi, người đàn ông này quá đáng sợ.

Vì vậy, những nữ tu còn lại không còn ai ngăn cản Đương Ma cứu đi nữ tu Áo Tác Lạp.

Đương Ma bế Áo Tác Lạp lên, bước ra khỏi nhà thờ.

Lúc này bình minh vừa ló dạng, tia nắng đầu tiên chiếu lên vai Đương Ma.

Anh không chút do dự bế nữ tu đi về phía mặt trời mọc, chỉ để lại cho các nữ tu của La Mã Chính Giáo một bóng lưng cô độc.

Quả nhiên để Đương Ma ra tay đánh chết một nữ sĩ là không thực tế, xem ra sau này anh còn phải chịu thiệt vì phụ nữ.

Đỗ Lan vẫn luôn quan sát Đương Ma, nên khi thấy Đương Ma sử dụng Hữu Tình Phá Nhan Quyền, liền biết cuối cùng Đương Ma vẫn nương tay.

Nhưng những nữ tu này cần được tái giáo dục.

Quyết định rồi, gửi tất cả bọn họ lên Hoắc Cách Ốc Tỳ.

Đỗ Lan quyết định để họ làm nữ tu hầu gái, không biết sự kết hợp giữa hai thuộc tính nữ tu và hầu gái có mang lại hiệu quả bất ngờ không.

Đỗ Lan, anh lại đang làm trò gì vậy.

Địch Ny Toa khi thấy Đỗ Lan mang về nhiều nữ tu như vậy, liền tỏ ra không hiểu Đỗ Lan bị điên hay là mình bị điên.

Em yêu, anh cảm thấy lâu đài của chúng ta thiếu người trông nom, nên đã thuê một số người về.

Anh chắc chắn không phải là bắt cóc chứ.

Địch Ny Toa nhìn những nữ tu mặt đầy sợ hãi đang bị Đỗ Lan khống chế, không nhịn được nói: Họ có thể là con gái của ai đó.

Địch Ny Toa thấy những nữ tu này lớn nhất cũng chỉ ngoài hai mươi, nhỏ nhất thậm chí chỉ có mười bốn mười lăm tuổi, tỏ ra rằng lần này Đỗ Lan làm không ổn.

Đỗ Lan cảm thấy không sao: Dù sao họ cũng đã bị La Mã Chính Giáo tẩy não, không bằng để chúng ta giáo dục chân thiện mỹ cho họ.

Tiện thể họ còn có thể dọn dẹp cho chúng ta, em cũng biết người máy của chúng ta đôi khi có vấn đề về chi tiết, vẫn là hầu gái con người tốt hơn.

Địch Ny Toa cũng nhận ra những cô gái này quả thực có chút ngây ngô, hoàn toàn không có sự lanh lợi của những cô gái bình thường, thở dài một hơi: Thôi được, hy vọng anh biết mình đang làm gì.

Anh đương nhiên biết, anh đang làm việc tốt.

Đỗ Lan không biết xấu hổ nói, hôn lên má Địch Ny Toa một cái.

Đỗ Lan muốn tìm một người để giáo dục những người này: Các con gái đâu.

Anh đừng mong chúng giúp anh giáo dục các nữ tu, chúng nó bây giờ đang chơi điên cuồng ở Thành Phố Học Viện rồi.

Thôi được, Đỗ Lan bất lực.

Nhưng anh vẫn còn người để chọn, đó là Vua Arthur SABER và Guinevere. 2.

Họ suốt bấy lâu nay bị phong ấn trong cơ thể Đỗ Lan, cũng nên ra ngoài hít thở không khí một chút.

Cơ thể của Đỗ Lan bây giờ như một cửa hàng tạp hóa, ngoài Anh Linh ra, còn có đủ thứ linh tinh, hữu dụng hay vô dụng đều bị phong ấn hết.

Sau khi thả SABER và Guinevere ra, họ dường như không mấy vui vẻ, vì họ thích được ngủ yên hơn.

Có một nhiệm vụ giao cho hai người, những nữ tu này chuẩn bị chuyển sang làm hầu gái, hai người hãy huấn luyện họ cách để trở thành một hầu gái đạt chuẩn.

Saber nhìn bộ dạng của các nữ tu, dường như là bị Đỗ Lan ép buộc: Ngươi không sợ bị thần trừng phạt sao.

Ta sợ, nhưng thần chắc chưa nhỏ nhen đến mức vì hai trăm năm mươi nữ tu mà đến trừng phạt ta đâu.

Hơn nữa hai người cũng nên hoạt động nhiều hơn rồi.

Là bạn đồng hành cùng chúng ta xuyên không, không thể lười biếng được.

Chậc, nhớ lại lúc đầu là ngươi đã cứng rắn giao dịch với Điện Anh Linh.

Saber nói.

Vậy không phải các ngươi cũng hy vọng có thể rời đi sao.

Thôi được, đừng nói nhảm nữa, giúp một tay đi.

Cùng lắm sau này tìm một nơi, cho ngươi xây dựng lại một quốc gia, để ngươi thử các phương pháp thống trị khác nhau là được.

Saber và Guinevere là mạc liêu đi theo họ, nên Đỗ Lan không thể điều khiển họ như điều khiển con gái, chỉ có thể trao đổi.

Giới hạn giữa thế giới ma pháp và thế giới khoa học sắp bị Đỗ Lan phá vỡ.

Chương 762

Trong lâu đài của học viện ma pháp Hoắc Cách Ốc Tỳ, khi Đỗ Lan nhìn Phong Trảm Băng Hoa cầm ma trượng đánh ra đạo ma pháp đầu tiên, anh liền biết mình đã thành công.

Cây ma trượng trong tay Phong Trảm Băng Hoa là ma trượng thật, và Phong Trảm Băng Hoa cuối cùng đã dùng ma trượng làm cho chiếc lông vũ bay lên.

Cô không hề bị thương, điều đó chứng tỏ việc người siêu năng lực không thể sử dụng ma pháp đã là quá khứ, một thời đại mới sắp đến.

Phong Trảm Băng Hoa không thể tin được mình đã sử dụng ma pháp, kinh ngạc nhìn cây ma trượng ba mươi centimet trong tay, ngũ quan cứng đờ trên một biểu cảm không thể tin nổi.

Ngự Phản muội muội, bây giờ đến lượt em.

Đây mới chỉ là thí nghiệm đầu tiên, nhất định phải thử thêm vài lần nữa.

Cũng thành công như vậy, Đỗ Lan liên tiếp tìm mấy học sinh siêu năng lực để thí nghiệm đều rất thành công.

Thành công rồi.

Sau đó Đỗ Lan nhanh chóng gửi kết quả nghiên cứu của mình cho giới ma pháp thông qua hội đồng quản trị Thành Phố Học Viện, chính là để tát vào mặt họ.

Họ cho rằng sẽ không thành công, nhưng Đỗ Lan lại thành công, đây chính là sự chênh lệch về thực lực.

Ngoài việc sử dụng ma trượng, trong trường hợp không sử dụng ma trượng cũng thành công như vậy.

Thực ra chỉ là sửa đổi nội dung của ma pháp trận, để ma pháp trận bao dung được trường lực khuếch tán AIM là được.

Nhưng lượng tính toán và công việc này cũng chỉ có Đỗ Lan mới có thể hoàn thành.

Dù sao thì anh đã làm được.

Ra ngoài hít thở không khí, phát hiện không khí của Thành Phố Học Viện trở nên sôi động hơn trước, là do Đại Bá Tinh Tế của Thành Phố Học Viện sắp bắt đầu.

Đây là thời gian Thành Phố Học Viện mở cửa cho bên ngoài mỗi năm một lần, tổng cộng bảy ngày, tất cả mọi người đều có thể đến Thành Phố Học Viện xem học sinh thi đấu.

Thành phố tập trung tất cả các cơ quan giáo dục này, tất cả học sinh sẽ lấy trường làm đơn vị để thi đấu, tranh đoạt chức vô địch.

Các học sinh siêu năng lực cũng sẽ sử dụng siêu năng lực trong các cuộc thi với tiền đề không làm người khác bị thương.

Những ngày như thế này, Hoắc Cách Ốc Tỳ tự nhiên cũng không thể tụt lại phía sau.

Đỗ Lan lập tức hành động, anh muốn để học sinh trường ma pháp cũng tham gia Đại Bá Tinh Tế.

Sau một thời gian học tập, học sinh của học viện ma pháp cũng đã biết không ít ma pháp, tuyệt đối sẽ không thua kém người siêu năng lực.

Hơn nữa cuộc thi lần này nhất định sẽ càng kịch liệt hơn, vì không ít học viện không phải siêu năng lực đã chuẩn bị sẵn Siêu Năng Lực GO, đã nghĩ trước chiến thuật, chuẩn bị đủ siêu năng lực, sẵn sàng nghênh đón đại chiến siêu năng lực.

Những ngày như thế này, Đỗ Lan tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ.

Lễ hội đông như biển người, học sinh của Hoắc Cách Ốc Tỳ không nghi ngờ gì là nổi bật nhất.

Họ cưỡi chổi bay trên trời kéo băng rôn tuyên truyền, kêu gọi ủng hộ.

Tôi ghét những con khỉ cưỡi chổi này.

Bạch Tỉnh Hắc Tử ghen tị rồi, không ngờ trường ma pháp lại nhận được sự chú ý cao nhất.

Ngự Phản Mỹ Cầm thở dài một hơi: Ai bảo phong cách của họ độc đáo như vậy chứ.

Nói về bay lượn, Mỹ Cầm cũng có thể, nhưng cô là điều khiển từ trường để nâng mình lên, nên thường gây ra hỗn loạn, bình thường không dùng. 3.

Tức quá, Nhân Đế Khắc Ti cũng rất tức giận, mọi người đều là ma pháp thiếu nữ, dựa vào cái gì mà các người bay được.

Đương Ma thì lại thấy rất thú vị: Không hổ là trường của chú tôi.

Nhưng mà cưỡi chổi thì thôi đi, quá không có cảm giác an toàn.

Lần trước Đương Ma đã ngã mấy lần rồi.

Đương Ma, cậu xem, họ trông giống ma pháp sư hơn cả em.

Còn không phải sao, Đương Ma cảm thấy Nhân Đế Khắc Ti giống một nữ tu nghịch ngợm hơn là một ma pháp sư.

Nói đi cũng phải nói lại, trước đây ma pháp sư trong mắt tôn giáo không phải là dị giáo đồ sao.

Sao bây giờ thế lực tôn giáo đều do ma pháp sư nắm giữ rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đừng giận nữa, hôm nay cậu đi xem trường chúng tớ thi đấu nhé.

Đương nhiên rồi, không thì còn đi đâu được nữa.

Đương Ma, đi ăn gì trước đi, em đói.

Cậu lúc nào mà không đói chứ.

Trên đường, Đương Ma gặp mấy người chị họ của mình, cùng nhau đi ăn cơm.

Đương Ma, bọn chị rất mong chờ biểu hiện của em.

Đây là lần đầu tiên bọn chị tham gia Đại Bá Tinh Tế, nếu em làm mất mặt bọn chị, em biết hậu quả rồi đấy.

Tam Lạp nói.

Nhưng trường của chú cũng tham gia thi đấu, nếu em thắng Hoắc Cách Ốc Tỳ, chú ấy có giận không.

Chú ấy không nhỏ nhen đến mức đó đâu.

Thái Toa cười nói: Nhưng mà trước đây hình như em chưa thắng lần nào, tại sao vậy. 4.

Còn không phải vì không cần thiết sao, Đương Ma chưa bao giờ thể hiện thực lực thật sự của mình: Thi đấu là đồng đội, cho dù một mình em có lợi hại đến đâu, cũng không thể khiến tất cả mọi người đều lợi hại được.

Đây cũng là một nguyên nhân.

Mọi người tỏ vẻ thấu hiểu.

Nhưng lần này, em phải cố gắng hết sức, để bọn chị xem biểu hiện của em.

Tam Lạp nói: Chơi game là phải thắng, đừng vì đối diện có cô gái xinh đẹp mà nương tay nhé.

Biết rồi, biết rồi.

Đương Ma nói.

Trong số mấy người chị họ, Đương Ma sợ nhất là chị cả Sa Chức, vì Sa Chức luôn không thích nói chuyện, khí thế rất mạnh.

Hợp tính nhất là chị ba Tam Lạp, cô ấy giống người bình thường nhất.

Thích trêu chọc Đương Ma nhất là chị năm Thái Toa.

Còn người mà Đương Ma cho là uyên bác nhất, khí chất tốt nhất chính là chị hai La Tân và chị tư C.

C.

Tóm lại, năm vị chị họ đã đóng một vai trò quan trọng trong quá trình trưởng thành của Đương Ma, đối với Đương Ma mà nói, họ chính là những người chị quan trọng nhất.

Đương Ma, nếu em giành được chức vô địch, bọn chị sẽ mỗi người tặng em một món quà, thế nào.

La Tân thích dùng chiến thuật cây gậy và củ cà rốt.

Nhất ngôn vi định.

Đương Ma biết rõ trong tay các chị họ có không ít đồ tốt: Các chị, lúc em thi đấu, Nhân Đế Khắc Ti giao cho các chị chăm sóc nhé.

Thấy Đương Ma quan tâm Nhân Đế Khắc Ti như vậy, năm người chị họ đều ý nhị cười, xem ra cậu em họ nhỏ của họ cũng có người mình thích rồi.

Nhân Đế Khắc Ti và Đương Ma quả thực rất xứng đôi.

Yên tâm đi, bọn chị sẽ không kể chuyện xấu hổ lúc nhỏ của em cho cô bé nghe đâu.

Thái Toa nói như vậy, chỉ càng làm Đương Ma lo lắng.

Chị, giơ cao đánh khẽ.

Đương Ma phải đi rồi, anh phải đến trường tập hợp trước, sau đó mới có thể xuất phát đến địa điểm thi đấu.

Trường của Đương Ma tuy cũng nghiên cứu siêu năng lực, nhưng lại là trường đội sổ trong số các trường siêu năng lực, toàn là những người không có siêu năng lực hoặc siêu năng lực giả cấp 0, nên bị gọi là trường học rác rưởi.

Nhưng học sinh của trường học rác rưởi lại khá thoáng, dù sao cũng đã là rác rưởi rồi, còn có thể tệ đến đâu nữa chứ.

Quả nhiên khi Đương Ma đến trường liền thấy một đám học sinh uể oải, căn bản không có quyết tâm chiến thắng: Mọi người lấy lại tinh thần đi, đây là Đại Bá Tinh Tế mỗi năm một lần đấy.

Mỗi năm thua một lần.

Dù sao người chiến thắng nhất định lại là một trong năm trường kia, e rằng cuối cùng trường nữ sinh Thường Bàn Đài có khả năng thắng lợi nhất.

Khi đại hội thể thao gặp siêu năng lực, người chiến thắng nhất định là người siêu năng lực.

Thường Bàn Đài là trường quý tộc trong số các trường siêu năng lực, không phải là trường học rác rưởi có thể đánh bại được.

Tất cả mọi người đều không có ý chí chiến đấu, ngay cả Đương Ma cũng trở nên không muốn thi đấu nữa.

Cả trường đều bị bao trùm bởi bầu không khí suy sụp của những kẻ thất bại.

Thật là thảm đạm.

Đương Ma thì muốn cho các chị họ một bất ngờ, nhưng xem ra bây giờ mình nên chấp nhận hình phạt thì hơn.

Trường học rác rưởi, học sinh rác rưởi.

Thượng Điều Đương Ma và đám bạn của anh chính là sự tồn tại đội sổ trong các trường siêu năng lực, bị tất cả mọi người coi thường, ngay cả giáo viên của họ cũng coi thường họ.

Cũng chỉ có một số ít giáo viên, ví dụ như cô giáo Tiểu Manh, là không rời bỏ những học sinh này.

Chương 763

Đại Bá Tinh Tế, mỗi trường đều phải chọn ra một đội thi đấu gồm hai trăm người.

Các cuộc thi được chia thành thi cá nhân và thi đồng đội, cuối cùng cộng tất cả các điểm lại, trường có điểm số cao nhất sẽ là trường chiến thắng.

Lúc này bên cạnh Đương Ma đều là một đám học sinh không có ý chí chiến đấu, ngay cả Đương Ma cũng cảm thấy mình không thể thắng được.

Tôi biết ngay mà, may mà tôi đã đến cùng cô, Tiểu Manh.

Đương Ma nghe thấy một giọng nói khiến anh run rẩy.

Các học sinh khác cũng nhìn thấy bên cạnh cô giáo Tiểu Manh có một cô gái cao hơn Tiểu Manh một chút.

Cô Tiểu Manh, đây là chị gái của cô ạ.

Học sinh không hề sợ cô giáo Tiểu Manh.

Cô giáo Tiểu Manh nói: Đây là bạn tốt của cô Tiểu Manh, các em đừng vô lễ nhé.

Rồi lại nói với Sa Chức: Học sinh không có ý chí chiến đấu, là trách nhiệm của một giáo viên như tôi.

Không.

Sa Chức biết đây là kết quả của việc những đứa trẻ này tự buông thả, ý chí chiến đấu không liên quan đến người khác, chỉ liên quan đến ý chí của bản thân: Bây giờ tất cả đứng dậy cho tôi.

Đương Ma như một cái lò xo bật dậy đứng nghiêm.

Anh tuyệt đối tuân theo mệnh lệnh của chị cả, mệnh lệnh của chị cả là trên hết.

Vì đôi khi chỉ bị Trực Tử Ma Nhãn của Sa Chức nhìn một cái thôi cũng cảm thấy mình sắp chết, huống chi thực lực của Sa Chức rất mạnh, có một trăm cách để hành hạ anh, không dám không nghe theo.

Tất cả mọi người đều cảm thấy Đương Ma rất kỳ quặc.

Cậu bạn thân Lam Phát Nhĩ Hoàn còn chế nhạo: Đương Ma, không ngờ cậu cũng có hứng thú đặc biệt với bé gái, lẽ nào cậu cũng có tiềm năng trở thành biến thái.

Đương Ma nháy mắt ra hiệu với Lam Phát Nhĩ Hoàn, ý bảo cậu ta nghiêm túc một chút.

Đúng là một đám học sinh không nên thân, Sa Chức tức giận rồi.

Các người muốn chết một lần sao.

Đôi mắt kết hợp giữa ngọc bích và hồng ngọc mở ra, đường tử và điểm tử của vạn vật trên trời đất đều bị cô nhìn thấy.

Những học sinh bị khóa mục tiêu chỉ cảm thấy sinh mạng của mình có thể mất đi bất cứ lúc nào, áp lực cực lớn buộc họ phải đứng dậy.

Nói cho ta biết các ngươi là cái gì.

Sa Chức nhìn chằm chằm vào hai trăm học sinh này.

Mồ hôi lạnh thấm đẫm lưng, các học sinh không thể tin được mình đã gặp phải siêu năng lực nguy hiểm gì.

Cảm giác áp bức này tuyệt đối không phải là giả, chỉ cần sơ sẩy một chút là thật sự sẽ chết.

Dù hiện trường không có ai chết, nhưng trực giác mách bảo họ thật sự sẽ chết.

Nhưng câu hỏi này trả lời thế nào.

Họ đương nhiên là học sinh trung học.

Chúng tôi là gián, là kiến, là mọt sách, là sự tồn tại ghê tởm nhất trên đời.

Đương Ma đứng thẳng tắp, gân cổ hét lên.

Tất cả mọi người đều kỳ quặc nhìn Đương Ma, chỉ thấy mặt Đương Ma sắp tím đen lại vì thiếu dưỡng khí, anh thật sự rất căng thẳng, vì Sa Chức đã nổi giận.

Sai, các ngươi là ký sinh trùng của xã hội, là tế bào ung thư, là virus, là vi khuẩn.

Vâng, vâng, thưa bà.

Đương Ma căn bản không dám phản đối.

Các học sinh khác đều ngây người, họ không biết tại sao Đương Ma lại tự hành hạ mình như vậy.

Dù họ đều tự buông thả, nhưng cũng chưa đến mức này.

Sau đó họ thấy đôi mắt vô tình của Sa Chức nhìn qua, lập tức cảm thấy mạch máu của mình sắp bị đông cứng lại, tất cả tế bào trong cơ thể dường như muốn trốn thoát khỏi đôi mắt này, mồ hôi lạnh tuôn ra như tắm, họ sẽ chết.

Các ngươi là cái gì.

Tất cả học sinh đồng thanh trả lời: Chúng tôi là ký sinh trùng xã hội, tế bào ung thư, virus, vi khuẩn.

Trong lòng họ không nghĩ vậy, nhưng cơ thể dưới áp lực nặng nề lại theo bản năng muốn tự cứu mình, nên mới trả lời như vậy.

Sa Chức tiếp tục hỏi: Mục tiêu của các ngươi là gì.

Chiến thắng.

Tất cả học sinh hét lớn.

Không, là chiến đấu, chiến đấu, chiến đấu, đến chết mới thôi.

Sa Chức vô tình nói: Mục tiêu của các ngươi là gì.

Chiến đấu, chiến đấu, chiến đấu, đến chết mới thôi.

Huyết tính của tất cả học sinh đang được kích phát.

Một đám học sinh tự buông thả sắp biến thành một đội quân đáng sợ.

Sa Chức tỏ ra chiêu này vẫn rất hiệu quả, học được từ Sagara Sousuke: Rất tốt.

Bây giờ các ngươi, những thứ rác rưởi này, nghe cho kỹ đây.

Hôm nay các ngươi chính là chiến sĩ, là những chiến sĩ kề vai sát cánh với nỗi đau, kháng cự với kẻ thù.

Vì vậy đừng để ta thấy bộ dạng hèn nhát của các ngươi nữa.

Nói lại lần nữa, mục tiêu của các ngươi là gì.

Chiến đấu, chiến đấu, chiến đấu, đến chết mới thôi.

Ánh mắt của các học sinh đều thay đổi, hôm nay họ chính là chiến sĩ.

Tiểu Manh nhìn Sa Chức biến học sinh của mình thành dã thú, cũng rất lo lắng.

Nhưng nhìn thấy dáng vẻ ý chí chiến đấu ngút trời của học sinh, với tư cách là một giáo viên, cô vẫn rất vui mừng: Nhưng các em vẫn phải chú ý an toàn.

Nếu các em bị thương, cô Tiểu Manh cũng sẽ lo lắng đấy.

Xuất phát, xếp thành hàng ngũ chỉnh tề, chạy đều bước.

Người trên đường nhìn thấy đội của Đương Ma, chỉ cảm thấy một luồng khí đen oán niệm lướt qua trên đường.

Thầm nghĩ học sinh trung học bây giờ lòng cầu thắng thật mạnh.

Một hai một, một hai một Chạy bộ tiến vào sân thi đấu.

Trận đấu đầu tiên, đối đầu với một trường siêu năng lực trong môn chạy vượt chướng ngại vật, chính là xem ai chạy nhanh hơn, người siêu năng lực có thể dùng siêu năng lực để cản trở người khác.

Vì các hạng mục thi đấu của Đại Bá Tinh Tế rất nhiều, nên không thể tham gia hết được.

Trước khi bắt đầu, mỗi trường đều sẽ chọn những hạng mục thi đấu mà họ cho là có khả năng chiến thắng để tham gia, lựa chọn dựa trên độ khó và điểm số của hạng mục.

Ầm.

Mắt của tất cả thành viên trong đội của Đương Ma đều đỏ ngầu.

Đây không phải là thi đấu, đây là chiến đấu, và họ sẽ chiến đấu đến chết.

Đội siêu năng lực đối diện cũng cảm nhận được sự giác ngộ quyết tử khó tả của đội Đương Ma: Mọi người chú ý, đám người này không phải đang đùa đâu.

Đôi mắt đỏ rực đang lóe sáng, trước khi chiến đấu đã nâng khí thế lên đến cực hạn: Chiến đấu, chiến đấu, chiến đấu, đến chết mới thôi.

Khí thế kinh người khiến đối thủ khiếp sợ.

Cuộc thi bắt đầu, Đương Ma và đồng đội lao ra ngoài.

Bất kể là chướng ngại vật hay siêu năng lực, họ căn bản không quan tâm, thậm chí họ còn biến cơ thể mình thành vũ khí, tiến hành một trận đòn tàn bạo vô nhân đạo đối với những người siêu năng lực.

Chiến đấu.

Đương Ma một quyền đánh bay một người siêu năng lực.

Chiến đấu.

Lam Phát Nhĩ Hoàn cắn vào vai một đối thủ, khiến đối thủ la khóc thảm thiết.

Chiến đấu Đây chính là chiến trường.

Dù không có siêu năng lực, nhưng với sự giác ngộ quyết tử, họ dùng chính cơ thể mình để chiến đấu với những người siêu năng lực, quyền đấm chân đá, cào cấu cắn xé đều dùng hết.

Đối thủ nhìn thấy đám học sinh rác rưởi này đáng sợ như vậy, quả thực như ác quỷ nhập thân, bất giác muốn rút lui.

Tuy không giống như chị tưởng tượng, nhưng thật là sôi máu quá, Đương Ma cố lên.

Tam Lạp là người thích xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn, thấy Đương Ma và đồng đội điên cuồng tấn công đối thủ, gần như đánh cho đối thủ tàn phế, Tam Lạp lại hưng phấn la hét.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, không chỉ có Tam Lạp, mà còn rất nhiều quần chúng vây xem không rõ chân tướng chỉ cảm thấy không hổ là Thành Phố Học Viện, thi đấu chính là phải kịch liệt, lòng hiếu thắng rung động lòng người này quả thực chính là linh hồn của tuổi trẻ.

Vì vậy không khí nóng bỏng một cách lạ thường, mọi người đều đang cổ vũ cho đội của Đương Ma.

Ngày đầu tiên của Đại Bá Tinh Tế đã xảy ra chuyện lớn.

Vì Đương Ma không hỗ trợ Thổ Ngự Môn Nguyên Xuân và Sử Đề Nhĩ, hai vị ma pháp sư đã không thể bắt giữ thành công ma pháp sư giao dịch Thứ Đột Hàng Kiếm.

Vị ma pháp sư này tên là Truy Tích Phong Tỏa Âu Lỵ An Na Thang Mỗ Sâm, là người giao hàng nổi tiếng trong giới ma pháp, giỏi nhất là lẩn trốn truy tung, khi có người định dùng ma pháp truy đuổi, cô ta sẽ dùng ma pháp để phản kích.

Chương 764

Sử Đề Nhĩ bị thương, Thổ Ngự Môn Nguyên Xuân mất dấu, cả hai đều thất thủ.

Tuy nhiên, âm mưu đáng sợ hơn vẫn chưa bị phát hiện, bởi vì người giao hàng này thực ra không thực sự muốn giao dịch Thứ Đột Hàng Kiếm ở Học Viện Đô Thị, mà là chạy việc cho một ma pháp sư khác.

Có kẻ đang chuẩn bị sắp đặt một ma pháp cấp thành phố mang tên Sứ Đồ Thập Tự ngay trong Học Viện Đô Thị.

Ma pháp này nói đơn giản là khống chế tất cả mọi người trong thành phố, ép buộc họ trở thành tín đồ La Mã Chính Giáo, đồng thời can thiệp vào nhân quả ở một mức độ nhất định, khiến mọi sự vật ở Học Viện Đô Thị đều phát triển theo hướng có lợi cho La Mã Chính Giáo.

Vì lúc Đại Bá Tinh Tế diễn ra, Học Viện Đô Thị có rất đông người, nên chúng đã chọn thời cơ này.

Kẻ chủ mưu đứng sau chính là một nữ tu điên cuồng mà ngay cả La Mã Chính Giáo cũng không muốn tiếp nhận, một nhà truyền giáo cố chấp, thích dùng thủ đoạn cưỡng ép để thu phục tín đồ.

Cô ta lấy việc giao dịch làm bình phong, che đậy mục đích thực sự là di chuyển khắp nơi trong Học Viện Đô Thị.

Phải nói rằng ma pháp sư luôn có rất nhiều ý tưởng kỳ quái, mà La Mã Chính Giáo lại càng có nhiều kẻ kỳ quái hơn.

Có lẽ vì La Mã Chính Giáo là nhánh Thập Tự Giáo lớn nhất thế giới này, tóm lại rất nhiều người hoàn toàn không bình thường.

Đây là một thế giới bị ma pháp bóp méo.

La Mã Chính Giáo, Anh Quốc Thanh Giáo, Nga La Tư Thành Giáo, cùng với các đoàn thể tôn giáo lớn nhỏ ở Nhật Bản, họ căn bản không tín ngưỡng quang minh, tất cả đều dựa vào những ma pháp kỳ quái, mà những ma pháp đó ở thời Trung Cổ hoàn toàn bị tôn giáo xem là dị đoan, nhưng bây giờ ma pháp sư lại ngang nhiên thống trị tôn giáo, thành viên từ trên xuống dưới đều là ma pháp sư.

Ma pháp sư ngược lại trở thành những tín đồ thành kính nhất trong xã hội hiện đại, thật không biết đây là ma pháp sư soán quyền thành công hay là tôn giáo truyền giáo thắng lợi, đã kết hợp hai thứ vốn không đội trời chung lại với nhau.

Tôi đói bụng rồi.

Nhân Đế Khắc Ti luôn ở trong trạng thái đói hoặc nửa đói.

Đương Ma không có ở đây, nhưng cậu đã nhờ mấy người chị em họ chăm sóc Nhân Đế Khắc Ti.

Họ đương nhiên sẽ không để em dâu tương lai của mình bị đói, cứ ăn, ăn cho căng bụng.

Nhân Đế Khắc Ti dường như muốn ăn bù lại ký ức ẩm thực đã mất của mình.

Này, mọi người xem đó có phải là ma pháp sư không.

Tam Lạp đột nhiên chỉ vào một người phụ nữ đang ngó nghiêng ở bên kia đường rồi dán một tờ giấy lên tường, dưới nách cô ta còn kẹp một vật trông như khung tranh được bọc vải trắng.

Tam Lạp không đợi người khác trả lời, tự hỏi tự đáp: Chắc chắn là vậy rồi, ma pháp sư không dùng ma trượng thường thích dán bùa lung tung lên tường.

Nhân Đế Khắc Ti nhìn sang, quả nhiên là ma pháp sư: Ma pháp phòng ngự, sẽ tự động phản kích những kẻ truy tung sử dụng ma pháp thăm dò nhắm vào cô ta.

Vậy là cô ta đang bị truy bắt.

La Tân nói: Chúng ta không cần xen vào.

Mọi người cũng gật đầu, Học Viện Đô Thị sẽ có cách giải quyết của riêng mình.

Tuy nhiên, họ không biết rằng cách của Học Viện Đô Thị đã thất bại, người đang truy đuổi Âu Lỵ An Na chính là chị của họ, Sa Chức.

Nói về Sa Chức, hôm nay cô vẫn luôn ở cùng Tiểu Manh, vốn dĩ không có chuyện gì, nhưng Tiểu Manh đột nhiên lại bị ma pháp đánh trúng.

Chỉ có thể nói việc dán bùa vẽ bậy không chỉ ảnh hưởng đến mỹ quan, ma pháp phòng ngự tự động của Âu Lỵ An Na còn dễ làm tổn thương hoa cỏ và trẻ nhỏ.

Trước đó để né tránh sự truy đuổi của hai ma pháp sư, cô ta đã để lại rất nhiều bùa chú tự động phản kích trên nhiều thứ ở Học Viện Đô Thị, chỉ cần có người chạm vào là sẽ trúng chiêu.

Cô giáo Tiểu Manh chính là không may mắn, vừa hay chạm vào bức tường có dán bùa tự động phản kích nên bị ma pháp đánh trúng.

Mặc dù Sa Chức đã giết chết ma pháp trên người cô giáo Tiểu Manh, lại cho cô ăn Tiên Đậu để hồi phục sinh mệnh, nhưng làm hại người bạn thân nhất của mình, Sa Chức tuyệt đối sẽ không tha thứ cho kẻ đó.

Chỉ có thể coi là Âu Lỵ An Na xui xẻo, cô ta không ngờ việc dán bùa lung tung khắp nơi cuối cùng lại chọc phải người không nên chọc.

Chết.

Sa Chức mặt không biểu cảm bám theo sau Âu Lỵ An Na, hai mắt giao thoa sắc xanh và đỏ, lấy ngón tay làm kiếm, đi qua những lá bùa mà Âu Lỵ An Na để lại, ra tay giết chết chúng.

Âu Lỵ An Na có thể cảm nhận được bùa chú của mình vậy mà lại bị giết chết khi chưa kịp kích hoạt, chắc chắn đã có chuyện, nhưng bây giờ không quản được nhiều như vậy, hoàn thành Sứ Đồ Thập Tự là ưu tiên hàng đầu.

Chỉ còn một chút cuối cùng, Âu Lỵ An Na đã đi khắp Học Viện Đô Thị, gieo xuống những điều kiện cần thiết để phát động Sứ Đồ Thập Tự, bây giờ chỉ cần trở về điểm trung tâm là có thể để nữ tu kia phát động Sứ Đồ Thập Tự, khiến Học Viện Đô Thị hoàn toàn thần phục dưới sự khống chế của La Mã Chính Giáo, không có tranh cãi, không có chiến tranh, cống hiến một chút sức mạnh cho hòa bình thế giới.

Đúng vậy, Âu Lỵ An Na suy nghĩ kỳ quặc như thế đấy, cho rằng hành vi của mình là chính nghĩa.

Tóm lại, ở thế giới này muốn làm người xấu, nếu không có chút tư tưởng kỳ quặc thì đừng hòng ló mặt ở Học Viện Đô Thị.

Nếu không xinh đẹp, lại chưa từng bị Đương Ma bắt gặp lúc thay đồ hay tắm rửa, thì không đủ tư cách được Đương Ma cứu giúp.

Tổng kết lại, những nhân vật phản diện mà Đương Ma gặp phải sở dĩ là phản diện, nguyên nhân chỉ có một, đó là thiếu tình thương.

Sau khi được Đương Ma giáo dục bằng tình yêu, về cơ bản đều sẽ được thu nạp vào hậu cung của cậu, bất kể nam nữ.

Tuy nhiên, nhân vật phản diện vốn sẽ gặp phải Đương Ma, bây giờ lại gặp phải người nguy hiểm hơn cậu ta gấp vô số lần, Sa Chức.

Sa Chức phát hiện đối phương đang đi ra ngoài Học Viện Đô Thị, xem ra việc chuẩn bị trong trường đã xong xuôi.

Sa Chức vẫn không vội không vàng truy đuổi, dùng khí khóa chặt Âu Lỵ An Na.

Vị ma pháp sư giỏi phản truy tung này hiển nhiên chưa từng gặp qua hình thức truy kích phi ma pháp.

Hơi thở, sóng sinh mệnh, nhịp thở, nhịp tim, thậm chí cả nhiệt độ cơ thể, Sa Chức nắm giữ tất cả thông tin của kẻ địch.

Nhà truyền giáo cưỡng ép, Lệ Đa Vi Nhã La Luân Tiệp Đế của La Mã Chính Giáo, đã đợi sẵn ở một khách sạn bên ngoài Học Viện Đô Thị, chỉ cần Âu Lỵ An Na trở về, cô ta có thể phát động Sứ Đồ Thập Tự.

Tuy nhiên, trong xã hội hiện đại này, nếu cô ta biết linh hoạt hơn, không căm ghét công nghệ hiện đại đại diện cho Học Viện Đô Thị như vậy, nếu cô ta chuẩn bị một chiếc điện thoại, hoặc biết sử dụng điện thoại cố định trong phòng, thì Sứ Đồ Thập Tự đã có thể được dựng lên từ lâu, chỉ cần đợi trời tối, các vì sao xuất hiện là có thể khống chế Học Viện Đô Thị một cách thần không biết quỷ không hay.

Tuy nhiên, nhà truyền giáo căm ghét công nghệ này không có điện thoại cũng không biết dùng điện thoại, nên chỉ có thể chờ đợi, và thứ cô ta chờ được ngoài Âu Lỵ An Na ra, còn có Sa Chức đến báo thù cho bạn thân.

Ở đây sao.

Sa Chức ngẩng đầu nhìn khách sạn mười mấy tầng, người đang ở trong phòng trên tầng cao nhất, có hai người.

Khách sạn nơi nhà truyền giáo cưỡng ép Lệ Đa Vi Nhã ở đã bị cô ta dùng ma pháp khống chế, biến thành trận địa ma pháp của mình.

Mặc dù cô ta không cho rằng sẽ bị ai phát hiện, nhưng là một ma pháp sư, cẩn thận là điều bắt buộc, vì vậy trong khách sạn, từ phòng máy ở tầng hầm đến ống thông gió trên sân thượng, đều được khắc những ấn chú ma pháp mạnh mẽ, mỗi tầng có đến hàng ngàn bùa chú.

Hai vị ma pháp sư ngự tỷ đang lén lút làm gì đó trong phòng.

Đã chuẩn bị xong rồi, tất cả các vị trí đều đã đặt vật phẩm cần thiết cho Sứ Đồ Thập Tự, mọi thứ đã hoàn thành.

Nhưng nhà truyền giáo cưỡng ép lại không nghĩ vậy: Xem ra cô đã bị theo dõi, tôi cần thời gian để dựng thập tự giá, cô đi giải quyết kẻ đó đi.

Cái gì.

Sao có thể.

Âu Lỵ An Na được mệnh danh là ma pháp sư Truy Tích Phong Tỏa, sao có thể bị theo dõi được.

Không sai đâu, tôi đã bố trí ma pháp cần thiết trong khách sạn này, vì vậy ngoài những người vốn ở trong khách sạn, bất kỳ ai khác cũng sẽ không chủ động tiến vào không gian này, bây giờ lại có người vào, nhất định là theo cô vào đây.

Tôi biết rồi, tôi sẽ đi giải quyết hắn.

Âu Lỵ An Na nói.

Đi đi, tôi sẽ ở đây dựng Sứ Đồ Thập Tự, đến lúc đó Học Viện Đô Thị cũng sẽ biến thành tịnh thổ của thần.

Nữ tu Lệ Đa Vi Nhã ưu nhã nói.

Sa Chức quan sát bên trong khách sạn, người qua kẻ lại có vẻ rất náo nhiệt, nhưng hành vi của những người này đều giống như đã được sắp đặt sẵn, rất không tự nhiên.

Sa Chức trước đây ở thế giới ma thuật cũng không dùng ma thuật, chỉ biết rất nhiều lý thuyết, bây giờ đến thế giới ma pháp, tính khoa trương của ma pháp còn cao hơn ma thuật một bậc, Sa Chức lại càng không thích loay hoay với ma pháp, nhưng cô cho rằng ma thuật sư và ma pháp sư chắc chắn đều là một đám người cổ quái.

Lần này ma pháp sư lại làm hại bạn thân của mình, bất kể là cố ý hay vô ý, Sa Chức đều sẽ không bỏ qua cho họ.

Cứ tưởng kẻ theo dõi ta sẽ là một ma pháp sư dày dạn kinh nghiệm, khứu giác nhạy bén, không ngờ lại là một cô nhóc còn hôi sữa.

Nhìn thấy Sa Chức, Âu Lỵ An Na nhíu mày: Cô cũng là ma pháp sư.

Sa Chức nhìn Âu Lỵ An Na, chỉ lấy ra một tờ giấy từ trong túi: Đống rác này là do cô dán ở Học Viện Đô Thị sao.

Là bùa chú tự động phản kích của mình: Nhóc con, xem ra nhóc đúng là ma pháp sư rồi, nhóc thuộc kết xã ma pháp nào.

Điều đó không quan trọng, quan trọng là bùa chú cô đặt bừa bãi đã làm bạn tôi bị thương, tôi hy vọng cô có thể đích thân xin lỗi.

Sa Chức nói.

Im lặng, Âu Lỵ An Na tưởng mình nghe nhầm, xin lỗi.

Cô bé này bị ngốc sao.

Hay là cô ta hoàn toàn không biết sự tàn khốc của giới ma pháp.

Xin lỗi nhé nhóc con, chị đây không có thời gian đi xin lỗi bạn của nhóc đâu.

Còn về nhóc, trước khi ma pháp hoàn thành, chỉ có thể để nhóc ở lại đây thôi.

Nói rồi, đôi môi màu anh đào mím lấy cuốn sổ nhỏ cỡ kẹo cao su trong tay, xé xuống một mảnh giấy, ma pháp xuất hiện.

Sa Chức ngẩn ra, biết đây có lẽ là ma pháp đã chuẩn bị từ trước, lúc dùng chỉ cần xé ra là được.

Nhưng tại sao phải dùng miệng, đây đâu phải kẹo cao su thật, người phụ nữ này ngốc sao.

Thực ra chỉ là động tác này trông gợi cảm, không có ý nghĩa gì khác.

Chương 765

Ma pháp ập đến, Âu Lỵ An Na thấy Sa Chức hoàn toàn không có phản ứng, không khỏi cho rằng Sa Chức chắc chắn là hậu duệ của một gia tộc ma pháp không rành thế sự, còn chưa nắm vững ma pháp gì, nên mới hấp tấp theo tới, đến mức một cao thủ phản truy tung như mình cũng không phát hiện ra.

Nhóc con, sẽ hơi đau một chút, ráng chịu là được.

Âu Lỵ An Na cười nói.

Oanh.

Nụ cười của Âu Lỵ An Na cứng lại trên mặt, ma pháp của cô ta vậy mà lại biến mất.

Đúng vậy, là biến mất, không phải bị triệt tiêu, mà là hoàn toàn đột ngột biến mất.

Sau đó, cô ta nhìn thấy một đôi mắt tuyệt đẹp, đó là một đôi mắt như thế nào.

Dường như linh hồn của mình cũng sắp bị chia cắt theo những đường tơ xanh đỏ nhảy múa trong mắt đối phương.

Không đúng, đây là ma nhãn thi triển ma pháp, tuy không nhận ra, nhưng tuyệt đối là loại nguy hiểm nhất.

Không thể lơ là, tiếp tục thi triển ma pháp, dù sao chỉ cần cuốn sổ nhỏ của cô ta chưa xé hết, Âu Lỵ An Na có thể thi triển ma pháp tức thời không cần hồi chiêu.

Gió mưa sấm sét, tất cả đều nằm trong cuốn sổ nhỏ.

Tiếp tục dùng miệng xé, một, hai, ba ma pháp toàn bộ đều biến mất vào hư không.

Đôi mắt của cô là ma nhãn có thể triệt tiêu hiệu quả ma pháp.

Âu Lỵ An Na nghi ngờ nói.

Không phải triệt tiêu.

Sa Chức mặt không biểu cảm đi về phía Âu Lỵ An Na: Là giết chết.

Giết chết.

Từ ngữ ma pháp tương đối chính xác, vậy nên chính là giết chết theo nghĩa đen.

Âu Lỵ An Na toát mồ hôi lạnh, nhưng cô ta rất bình tĩnh, nếu ma pháp không có tác dụng thì dùng nắm đấm vậy, đối phương chỉ là một đứa trẻ, nhiều nhất cũng chỉ mười tuổi, chẳng lẽ mình còn không đánh bại được sao.

Em gái nhỏ, chị cũng không muốn như vậy đâu.

Miệng nói thế, nhưng một cú đá thẳng tới, hoàn toàn không do dự.

Bốp, chân dừng lại, không thể di chuyển dù chỉ một phân.

Sa Chức chỉ dùng một bàn tay nhỏ nhắn mũm mĩm đã chặn được đòn tấn công mềm yếu này, Nếu tôi kẹp trúng tử tuyến của cô, vậy thì chân của cô sẽ phải nói lời tạm biệt.

Nếu tôi là cô, tôi sẽ ngoan ngoãn theo tôi về xin lỗi.

Đùa gì vậy.

Đây còn là sức mạnh của một cô gái sao.

Cú đá hết sức của mình lại bị cô ta đỡ lấy dễ dàng như vậy.

Hết thuốc chữa, Sa Chức thầm nghĩ tại sao những người này đều vô lý như vậy, mình chỉ cần một lời xin lỗi thôi mà.

Nếu đã không muốn thì đừng trách cô ra tay độc ác: Người như cô sử dụng ma pháp cũng là tai họa, hãy để tôi giết chết ma pháp của cô.

Nhìn qua, điểm mấu chốt liên kết giữa ma pháp sư và tinh thần tự nhiên, nằm ở đại não.

Âu Lỵ An Na chỉ thấy Sa Chức nhảy lên, kiếm chỉ đâm vào mi tâm, sau đó dường như có thứ gì đó trong cơ thể mình bị đứt gãy.

Không cảm nhận được nữa, ma pháp.

Ma pháp biến mất rồi.

Âu Lỵ An Na xé giấy định thi triển ma pháp, nhưng những bùa chú đó đều biến thành giấy vụn.

Liên kết giữa cô và ma pháp đã bị tôi giết chết, cô sẽ không bao giờ có thể sử dụng ma pháp nữa.

Sau đó, Sa Chức không thèm để ý đến ma pháp sư đang điên cuồng xé giấy, ngẩng đầu nhìn nữ tu trên tầng thượng, thầm nghĩ dù sao cũng đến rồi, giải quyết luôn người ở trên đó vậy.

Không, cô không thể cướp đi ma pháp của tôi.

Ma pháp sư mất đi ma pháp, chuyện này quá tàn nhẫn, bây giờ Âu Lỵ An Na quần áo xộc xệch kêu gào.

Nhưng Sa Chức đối với kẻ địch không nghe lời khuyên chính là tàn nhẫn như vậy.

Âu Lỵ An Na đã bị giải quyết, nữ tu cũng biết.

Bây giờ cô ta đã dựng xong thập tự giá, chỉ chờ trời tối sao sáng là có thể khống chế toàn bộ Học Viện Đô Thị.

Bây giờ đã là chạng vạng, chỉ cần mình cầm cự đến khi trời tối là có thể thành công.

Tòa khách sạn này đều nằm dưới sự khống chế của nữ tu, cứ để nó giải quyết Sa Chức.

Thang máy rơi xuống, Sa Chức cũng rơi theo, nhưng điều này vô dụng, ngay cả việc kéo dài thời gian cũng không tính.

Xem ra người ở trên thực sự có âm mưu, nếu không cũng sẽ không ngăn cản mình, Sa Chức càng thêm quyết tâm lên lầu.

Trực tiếp phá vỡ nóc thang máy, bay ra ngoài, dùng cách trực tiếp nhất để đi lên tầng thượng.

Oanh.

Cánh cửa cùng một phần tường bị phá tung, Sa Chức lơ lửng giữa khoảng không, nhìn tình hình trong phòng, một nữ tu tóc vàng mặc áo choàng dài chấm đất, cùng với thập tự giá sau lưng cô ta.

Dáng người không đẹp bằng Âu Lỵ An Na vừa bị đánh gục.

Bất kể cô có âm mưu gì, bây giờ đều có thể kết thúc rồi.

Sa Chức lơ lửng trên không nói.

Ma pháp lơ lửng.

Ma pháp sư có thể nắm vững ma pháp lơ lửng thường được phán đoán sức mạnh qua độ cao, rõ ràng Sa Chức thuộc loại mạnh nhất.

Cô là người của Anh Quốc Thanh Giáo hay Nga La Tư Thành Giáo.

Lệ Đa Vi Nhã nhíu mày hỏi, nếu không được nữa thì chỉ có thể phát động ma pháp của tòa nhà.

Vậy cô chính là La Mã Chính Giáo.

Sa Chức không trả lời, ngược lại từ lời nói của đối phương thu được thông tin: Lại là các người sao, ta nhớ lần trước vụ Pháp Chi

Thư cũng là vở kịch do các người tự biên tự diễn.

La Mã Chính Giáo các người đều là những kẻ không có trí thông minh bình thường sao.

Đây là vì tín ngưỡng.

Lệ Đa Vi Nhã nói.

Tín ngưỡng.

Quá nực cười, Thời Trung Cổ khi các ma pháp sư các người bị giáo hội trói trên giàn hỏa thiêu, có phải cũng tín ngưỡng thứ mà các người tín ngưỡng hôm nay không.

Tín ngưỡng của các ma pháp sư các người thật là rẻ mạt.

Dám coi thường tín ngưỡng của mình, rõ ràng là một con nhóc không biết gì cả: Cô hoàn toàn không biết tín ngưỡng là gì, tòa nhà này đã bị ta thi triển ma pháp, nếu cô muốn phá vỡ Sứ Đồ Thập Tự, vậy sẽ làm hại những người trong tòa nhà, nếu cô không sợ làm hại người vô tội, cứ việc phá hủy đi.

Dùng cả tòa nhà làm con tin, không hổ là nhà truyền giáo cưỡng ép, hoàn toàn chỉ xem con người như những con cừu hai chân của tín ngưỡng, muốn vỗ về thì vỗ về, muốn giết mổ thì giết mổ.

Rất ít ma pháp sư hiểu được sinh mệnh quý giá, những pháp sư chìm đắm trong tri thức của thế giới khác chỉ trân trọng sinh mệnh của chính mình.

Sa Chức mặt không biểu cảm, quả nhiên không có gì để nói với ma pháp sư, trực tiếp giải quyết là xong: Bắt cóc con tin cũng không thể khiến ta thỏa hiệp với những ma pháp sư khủng bố như các người.

Mở Trực Thị Ma Nhãn, tùy tay vạch một đường.

Không gian của cả tòa nhà rung chuyển, ma pháp bao trùm khắp trong ngoài tòa nhà vậy mà lại tan tành trong một đòn tùy tay của Sa Chức, tất cả mọi người trong tòa nhà đều cảm thấy hoảng hốt như vừa tỉnh mộng.

Lệ Đa Vi Nhã hiển nhiên không ngờ ma pháp mình chuẩn bị mấy ngày trời lại không đỡ nổi một đòn của kẻ địch: Ma nhãn nhìn thấu bản chất sao.

Đúng là thứ khó đối phó: Nhưng cô đã không thể ngăn cản Sứ Đồ Thập Tự được nữa, tuy trời chưa tối hẳn, nhưng vị trí các vì sao đã vào đúng chỗ, Sứ Đồ Thập Tự đã được dựng lên, Học Viện Đô Thị cũng sẽ được tắm mình trong ánh hào quang của La Mã Chính Giáo.

Quả nhiên, bầu trời bên ngoài xuất hiện biến hóa bất thường, dường như bầu trời sao đã xuất hiện sớm hơn.

Sa Chức giơ tay, Lệ Đa Vi Nhã bị ghì chặt vào tường, mặt áp sát vào tường không thể cử động.

Vô dụng thôi, ma pháp một khi đã phát động thì không thể dừng lại, cô đến muộn rồi.

Lệ Đa Vi Nhã méo mó cười, đắc ý chế nhạo.

Tiếp tục quan sát ma pháp Sứ Đồ Thập Tự này, đảo ngược nhân quả, đảo lộn gốc ngọn sao.

Đúng là một ma pháp không tồi, nhưng lại dùng để làm việc ác.

Nghe những lời chế giễu của nữ tu, Sa Chức vẫn bình tĩnh, hỏi ngược lại: Cô có biết vạn vật trên đời đều có một cái chết không.

Nữ tu ngẩn người, đây là câu hỏi gì vậy, La Mã Chính Giáo là vĩnh hằng.

Lúc này vẫn còn là một tín đồ cuồng tín, rõ ràng bản thân đang bị ép trên tường trông như một bức bích họa xấu xí.

Ha ha, La Mã Chính Giáo đã chết từ khi bị những ma pháp sư như các người khống chế rồi, nói gì đến vĩnh hằng.

Tín ngưỡng không có vĩnh hằng, ma pháp của các người lại càng không, đôi mắt của ta có thể nhìn thấy cái chết của mọi sự tồn tại trên thế giới.

Nói rồi Sa Chức đã ra tay, chạm vào cây thập tự giá cao bằng nửa người được dựng trước cửa sổ: Ma pháp của cô không chịu nổi một đòn.

Oanh.

Một không gian chấn động trên diện rộng, bao trùm cả học viện.

Đỗ Lan đang đi chơi cùng cha mẹ Đương Ma ở Học Viện Đô Thị không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía khách sạn.

Sa Chức đã phá hủy ma pháp, Lệ Đa Vi Nhã có thể cảm nhận được, sức mạnh tín ngưỡng nhanh chóng trôi đi, nhân quả lưu chuyển bình thường, cũng có nghĩa là Học Viện Đô Thị không còn thuộc về La Mã Chính Giáo, kế hoạch của cô ta đã thất bại.

Chương 766

Sao cô dám.

Lệ Đa Vi Nhã hoàn toàn không thể tin ma pháp mình khổ công chuẩn bị lại bị phá hủy, Bọn họ đều nên là tín đồ của La Mã Chính Giáo.

Sa Chức vung tay, đè Lệ Đa Vi Nhã từ trên tường xuống giường, nữ tu vẫn bất động.

Sa Chức bay đến phía trên Lệ Đa Vi Nhã: Cô thật phiền phức, nên tôi quyết định giết chết ma pháp của cô.

Nhưng tư thế của hai người lúc này, trông hệt như một loli sắp xâm phạm một ngự tỷ.

Đỗ Lan biết Sa Chức đã giải quyết xong mọi việc, lộ ra nụ cười tiếp tục ăn uống cùng cha mẹ Đương Ma: Tiếc là cha mẹ của Oki không đến được, không thì chúng ta có thể tụ tập.

Họ đi nước ngoài rồi, cũng đành chịu.

Cha của Thượng Điều Đương Ma, Thượng Điều Đao Dạ nói: Hôm nay thực sự cảm ơn cậu, bận rộn như vậy mà còn đặc biệt đến làm hướng dẫn viên cho chúng tôi.

Không sao, thực ra tôi cũng không bận.

Là hiệu trưởng trường ma pháp, chắc chắn rất bận, cậu đừng khiêm tốn nữa.

Thượng Điều Đao Dạ thích những thứ kỳ quái, đối với ma pháp tự nhiên vô cùng tò mò.

Anh yêu, anh còn chưa hiểu anh kết nghĩa của em sao.

Chắc chắn là chị Địch Ny Toa đang quản lý trường học rồi.

Mẹ của Đương Ma, Thượng Điều Thi Thái, rất hiểu Đỗ Lan.

Đúng vậy, Đỗ Lan là chú của Đương Ma, đồng thời cũng là anh kết nghĩa của Thượng Điều Thi Thái. 5.

Thượng Điều Thi Thái nhờ sử dụng mỹ phẩm và thuốc làm đẹp do Đỗ Lan cung cấp nên bây giờ vẫn giữ được dáng vẻ của một thiếu nữ mười mấy tuổi, đúng là một loli hợp pháp.

Nhưng bà thật lòng yêu Thượng Điều Đao Dạ, hai cha con nhà Thượng Điều đều có sức hút đặc biệt với phụ nữ, chỉ là Đương Ma nghiêm trọng hơn. 6.

Nói ra, sau này Đương Ma có lẽ sẽ kết hôn với Nhân Đế Khắc Ti, vì cô ấy ở nhiều phương diện đều giống Thượng Điều Thi Thái, vừa tùy hứng lại vừa hay ghen.

Đàn ông bình thường tìm người yêu đều sẽ tìm người có tính cách giống mẹ, đây là kết quả nghiên cứu khoa học, nên Thượng Điều cũng sẽ tìm người có tính cách tương tự mẹ mình, trong số nhiều cô gái, Nhân Đế Khắc Ti là giống nhất.

Nhân Đế Khắc Ti đối với tình cảm rất thẳng thắn, đơn thuần không giả tạo, ghen là ghen, rất thẳng thắn.

Thượng Điều Đao Dạ mỉm cười hiểu ý: Đúng rồi, gần đây Đương Ma không gây rắc rối gì cho cậu chứ.

Không có, Đương Ma đáng yêu của tôi sao có thể gây rắc rối cho tôi được chứ.

Ngược lại là Đỗ Lan đã gây không ít phiền phức cho Đương Ma, nhưng những lời này Đỗ Lan sẽ không nói ra: Lát nữa chúng ta đi xem lễ hội pháo hoa, ngày mai Địch Ny Toa cũng sẽ đi chơi cùng chúng ta, mấy ngày tới chúng ta nhất định sẽ đi dạo khắp Học Viện Đô Thị.

Vậy tôi có thể tham quan Hogwarts không.

Thượng Điều Đao Dạ ở một mức độ nào đó cũng là một đứa trẻ không lớn.

Đương nhiên có thể, trong thời gian Đại Bá Tinh Tế, Hogwarts cũng mở cửa cho khách tham quan.

Mỗi ngày tiếp nhận một lượng khách hạn chế, nhưng số lượng mỗi ngày hoàn toàn không thể thỏa mãn sự tò mò của tất cả mọi người, ai cũng rất tò mò về ma pháp, nên ưu tiên phụ huynh học sinh, sau đó kết hợp thêm một số du khách để tham quan.

Về phần vợ chồng Thượng Điều, đương nhiên không có vấn đề, sau này Đỗ Lan rời đi, tài sản của anh ở thế giới này đều sẽ để lại cho gia đình ba người nhà Thượng Điều.

Nhân Đế Khắc Ti, cha mẹ con đâu.

Thượng Điều Thi Thái định hỏi dò thân thế của Nhân Đế Khắc Ti, vì bà biết Nhân Đế Khắc Ti đang sống chung với con trai cưng của mình.

Chuyện này sao được, Thượng Điều Đao Dạ và Thượng Điều Thi Thái trước đây không biết trong căn phòng nhỏ của Đương Ma lại còn giấu một thiếu nữ xinh xắn, đó là phòng cho thuê đơn, quá tà ác.

Vì vậy, cha mẹ quyết định chỉ cần Nhân Đế Khắc Ti trong sạch, sẽ cho cô và Đương Ma kết hôn.

Đương Ma còn hai năm nữa là mười tám, ở Nhật Bản con trai mười tám tuổi hoàn toàn có thể kết hôn. 7.

Nhân Đế Khắc Ti vì luôn bị mất trí nhớ nên không rõ mình bao nhiêu tuổi, ước chừng là mười bốn hoặc mười lăm.

Cứ cho là mười bốn, vậy không phải vừa đẹp sao.

Con gái mười sáu tuổi ở Nhật Bản cũng có thể lấy chồng rồi, cùng nhau đợi hai năm, đợi Đương Ma tốt nghiệp trung học là kết hôn.

Thượng Điều Thi Thái rất hài lòng với cô con dâu Nhân Đế Khắc Ti này, vừa xinh xắn ngoan ngoãn, lại biết quan tâm người khác, kết hôn với Đương Ma tuyệt đối là phúc của Đương Ma.

Mệt mỏi cả ngày, lại xem xong màn trình diễn pháo hoa, Đương Ma mới lê tấm thân đầy vết thương trở về căn nhà trọ nhỏ của mình.

Vừa mở cửa đã ngửi thấy mùi hương thơm ngát, không phải mùi cơm canh mà là mùi cơ thể con gái và mùi nước hoa.

Ba, mẹ, cả chú Đỗ Lan, các chị họ.

Căn phòng nhỏ bé căn bản không ngồi đủ nhiều người như vậy, nhưng Đương Ma lại thấy căn phòng của mình trở nên rộng rãi vô cùng, ngay cả trang trí cũng phong phú hơn, giống như sảnh lớn của cung điện: Chuyện gì thế này.

Căn phòng đáng yêu của mình sao lại trở nên lớn như vậy.

Chẳng lẽ là ma pháp.

Cũng gần như vậy, cậu cho là ma pháp cũng được, công nghệ cũng được, tóm lại phòng của cậu bây giờ đã lớn hơn, vào đi, cháu trai ngoan của ta.

Đương Ma vẫn có chút không dám tin vào sự thay đổi của căn phòng, chỉ cảm thấy không có chuyện gì tốt, từng bước di chuyển, căng thẳng đến gần mọi người: Sao mọi người đều ở đây.

Ngồi xuống.

Thượng Điều Thi Thái nói.

Đương Ma dưới sự uy hiếp của mẹ, ngoan ngoãn ngồi đối diện bàn.

Giữa đại sảnh là một chiếc bàn tròn lớn, Đương Ma và Thượng Điều Thi Thái ngồi đối diện nhau: Mẹ, có chuyện gì sao.

Mẹ không nhớ là có đứa con trai như con.

Thượng Điều Thi Thái đang tức giận, lúc gặp mặt trước đó bà đã gặp Nhân Đế Khắc Ti, nhưng không biết cô bé đang sống chung với con trai mình, là con trai mà lại giấu mẹ chuyện nghiêm trọng như vậy, không thể tha thứ.

Thượng Điều Đương Ma hoàn toàn không biết mẹ mình lại nổi điên gì, Thượng Điều Thi Thái là một người mẹ rất hoạt bát.

Lúc Đương Ma còn nhỏ, Thượng Điều Thi Thái là một sự tồn tại dịu dàng như thánh mẫu, nhưng khi Đương Ma càng lớn, bản tính của Thượng Điều Thi Thái cũng bộc lộ ra, thích làm nũng với con trai, còn thích bắt Đương Ma làm đủ mọi việc cho mình.

Nhưng nhìn chung, Thượng Điều Thi Thái vẫn là một người mẹ tốt của Đương Ma: Mẹ, sao vậy.

Con có làm gì đâu.

Còn cứng miệng, con nói xem con đã làm gì với Nhân Đế Khắc Ti.

Thượng Điều Thi Thái nói: Mẹ thật xấu hổ vì con.

Ơ, nhưng mà mẹ, con và Nhân Đế Khắc Ti không có xảy ra chuyện gì cả mà.

Đương Ma cảm thấy mình oan chết đi được, mình và Nhân Đế Khắc Ti trong sạch, không có chuyện gì xảy ra cả.

Còn nữa Nhân Đế Khắc Ti, cái biểu cảm e thẹn đỏ mặt của cậu rốt cuộc là sao.

Đừng để người khác hiểu lầm chứ.

Đương Ma, con là đàn ông, phải có trách nhiệm.

Ngay cả Thượng Điều Đao Dạ cũng lên tiếng, rõ ràng cũng đứng về phía đối diện Đương Ma.

Ba, mẹ, hai người tin con đi.

Nhân Đế Khắc Ti cậu giải thích một chút đi.

Đương Ma, lần đầu gặp mặt chúng ta đã thẳng thắn với nhau rồi, em đã nói với cô chú rồi.

Nhân Đế Khắc Ti xấu hổ nói.

Toang rồi, Đương Ma biết mình là kẻ bất hạnh, lúc nào cũng bắt gặp con gái thay đồ tắm rửa đâu phải lỗi của cậu, là sự bất hạnh của mình mà: Đó là tai nạn, tai nạn, hơn nữa con chẳng thấy gì cả.

Đương Ma, vậy là cậu chê thân hình của tôi.

Nhân Đế Khắc Ti không vui, cái gì gọi là chẳng thấy gì. 8.

Tóm lại hôm nay Đương Ma nói gì cũng sẽ không được mọi người đồng tình, quả thực chính là phiên tòa xét xử Thượng Điều Đương Ma.

Trán Đương Ma vã mồ hôi lạnh, hôm nay cậu có thể sẽ chết ở đây.

Nhìn thái độ của cha mẹ đối với Nhân Đế Khắc Ti, họ không lẽ muốn Nhân Đế Khắc Ti làm con dâu của họ chứ.

Chính là như vậy, Thượng Điều Đao Dạ nói: Nhân Đế Khắc Ti đã nói với chúng ta rồi, cô bé là trẻ mồ côi, được Anh Quốc Thanh Giáo chăm sóc, chúng ta quyết định để hai con đính hôn trước, đợi hai năm sau con tốt nghiệp trung học sẽ kết hôn ngay lập tức.

Hả.

Không ngờ lại là như vậy: Ba, con mới mười sáu.

Mười sáu không nhỏ nữa, hai năm sau là mười tám.

Thượng Điều Thi Thái nói: Không được không được, mẹ lại nhớ đến tuổi thật của mình rồi.

Đương Ma, đây đều là lỗi của con, tóm lại chúng ta đã quyết định, sẽ mời người của Anh Quốc Thanh Giáo tổ chức lễ đính hôn.

Đúng rồi, Anh Quốc Thanh Giáo có phải là cô nhi viện không.

Bị cha mẹ đánh bại rồi, cô nhi viện gì chứ.

Người ta là tổ chức tôn giáo có được không.

Hơn nữa Nhân Đế Khắc Ti là thư viện cấm thư ma pháp chứa mười vạn ba ngàn quyển, người ta sẽ gả Nhân Đế Khắc Ti cho cậu mới là lạ: Hai người đừng có suy nghĩ lung tung, chuyện này căn bản không thể nào, Anh Quốc Thanh Giáo sẽ không đồng ý đâu.

Giao cho tôi, tôi sẽ khiến họ đồng ý.

Chết tiệt.

Chú, chú đừng có gây rối thêm nữa.

Đương Ma cạn lời, lần này mình chết chắc rồi.

Mấy người chị họ nhìn Đương Ma với vẻ khinh bỉ, Nhân Đế Khắc Ti cũng ra vẻ e thẹn ngượng ngùng sắp khóc, có lẽ mình mà nói thêm câu nào nữa sẽ biến thành tra nam.

Được rồi, cuộc họp gia đình lần này kết thúc tại đây, ba và mẹ sẽ thông báo cho tất cả họ hàng, Đương Ma con có bạn bè gì thì cũng có thể mời đến, chúng ta sẽ tổ chức một bữa tiệc hoành tráng.

Thượng Điều Thi Thái rất vui, dường như đây không chỉ là chuyện vui của con trai.

Làm sao bây giờ.

Có nên bỏ nhà ra đi không.

Đương Ma cảm thấy áp lực như núi, chẳng lẽ cậu thật sự phải đính hôn với Nhân Đế Khắc Ti, sau đó hai năm sau kết hôn.

Nhìn bộ dạng sau này xin được chiếu cố nhiều hơn của Nhân Đế Khắc Ti, như thể giao phó cả đời mình cho Đương Ma, Đương Ma biết thương lượng với Nhân Đế Khắc Ti là vô dụng.

Nói thật, Đương Ma không phải cảm thấy Nhân Đế Khắc Ti không tốt, chỉ là cậu thật sự chưa từng nghĩ đến việc kết hôn sớm như vậy.

Đỗ Lan nhìn vẻ mặt mờ mịt của Đương Ma, nghi ngờ có phải cậu ta đã nhìn thấy quá nhiều cơ thể trần trụi của con gái nên đã mất hứng thú với người khác giới rồi không.

Đương Ma, cậu theo tôi ra đây, tôi có chuyện muốn nói với cậu.

Hai người lên sân thượng, nhìn Học Viện Đô Thị rực rỡ ánh đèn, nghe tiếng ồn ào náo nhiệt.

Chương 767

Chú, chú muốn nói gì với cháu.

Đương nhiên là chuyện của cậu và Nhân Đế Khắc Ti, cậu có nguyện ý bảo vệ cô ấy cả đời không.

Đương nhiên là có.

Đương Ma trả lời không chút do dự.

Vậy hai người kết hôn không phải rất tốt sao.

Chú, không phải như vậy, cháu và Nhân Đế Khắc Ti không có tình cảm, chúng cháu, chúng cháu giống như người bảo vệ và người được bảo vệ hơn.

Đương Ma cũng không biết phải hình dung mối quan hệ kỳ quái giữa cậu và Nhân Đế Khắc Ti như thế nào: Nếu người khác cần bảo vệ, cháu cũng sẽ không ngần ngại bảo vệ họ.

Ta không nghĩ vậy, vì Nhân Đế Khắc Ti là cô gái đầu tiên làm thay đổi cuộc sống của cậu.

Cậu không nhận ra cuộc sống sinh hoạt của cậu bây giờ đều lấy Nhân Đế Khắc Ti làm trung tâm sao.

Gần đây thời gian cậu ở bên Nhân Đế Khắc Ti còn nhiều hơn thời gian cậu đi làm thêm đúng không.

Điều này đúng là sự thật, Đương Ma đã rất lâu không đi làm thêm, học kỳ này gần như không có.

Bên tai mình dường như luôn là giọng nói của Nhân Đế Khắc Ti, lời phàn nàn của cô ấy, sự tò mò của cô ấy, lời trách mắng của cô ấy, và cả tiếng gọi Đương Ma đầy dính người của cô ấy.

Chẳng lẽ mình thật sự thích Nhân Đế Khắc Ti. 9.

Đương Ma lần đầu tiên suy nghĩ về vấn đề mình thích ai, phát hiện mình vậy mà đã quen với sự tùy hứng của Nhân Đế Khắc Ti, thậm chí còn cảm thấy mình không thể rời xa cô ấy.

Đương Ma đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi, cậu vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với tất cả những điều này.

Đương Ma.

Đỗ Lan nói một cách đầy ẩn ý: Có những lúc sự chuyển biến từ một cậu bé thành một người đàn ông không hề có giai đoạn quá độ, có thể chỉ là một khoảnh khắc, thậm chí còn không kịp nếm trải.

Đừng nói nữa, chú, cháu bây giờ cảm thấy trong lòng có chút kỳ quái.

Chẳng lẽ sự chuyển biến đã bắt đầu.

Mình sắp từ một cậu bé nâng cấp thành một người đàn ông rồi sao.

Ngày thứ hai của Đại Bá Tinh Tế, do trận chiến ác liệt ngày đầu tiên, đội của Đương Ma chỉ còn một người sống sót, hôm nay tuyệt đối không còn sức lực để tham gia thi đấu nữa, vì vậy tất cả chỉ tiêu điểm số đều đổ dồn lên vai Đương Ma, người tham gia các cuộc thi cá nhân.

Muốn giữ nguyên điểm số, hôm nay Đương Ma phải giành được vị trí thứ nhất trong tất cả các cuộc thi cá nhân mà cậu tham gia.

Chiến lược của đội Đương Ma là chiến đấu một ngày, nghỉ ngơi một ngày, còn Đương Ma thì tham gia cả bảy ngày.

Hỡi những người bạn của ta, hãy trao hy vọng cho ta, ta nhất định sẽ mang về chiến thắng.

Gánh vác hy vọng chiến thắng của toàn thể giáo viên và học sinh, ngay cả phong cách của Đương Ma cũng thay đổi, đúng vậy, cậu bây giờ không phải là một học sinh trung học bình thường, mà là một siêu học sinh trung học từ nhỏ đã theo học ở trường kỹ thuật Hawaii.

Nhìn khuôn mặt góc cạnh như dao chém búa đục này, bạn bè của Đương Ma không khỏi muốn hỏi: Anh là ai vậy. 10.

Để có thể giành được vị trí thứ nhất trong tất cả các cuộc thi cá nhân, Đương Ma cuối cùng cũng phải thể hiện thực lực thật sự.

Cử tạ, chiến thắng.

Ném lao, chiến thắng.

Bơi lội, chiến thắng.

Ba chiến thắng liên tiếp khiến mọi người đều phải nhìn cậu học sinh trung học già dặn này bằng con mắt khác.

Vì biểu hiện xuất sắc của Đương Ma, trường của cậu vẫn nằm trong top đầu.

Bây giờ Đương Ma đang đứng trên vạch xuất phát của cuộc thi marathon, một cuộc thi chạy vòng quanh Học Viện Đô Thị, và bên cạnh cậu đều là những siêu năng lực gia.

Đương Ma, cố lên.

Nguyệt Vịnh Tiểu Manh đưa nước và khăn cho Đương Ma.

Thưa cô, xin hãy yên tâm.

Đương Ma nhìn về phía trước, nghiêm túc nói: Chiến thắng cuối cùng sẽ thuộc về kẻ mạnh có trách nhiệm và dám gánh vác.

Tiểu Manh ngay từ đầu đã cảm thấy Đương Ma có chút kỳ quái, bây giờ lại càng kỳ quái hơn, nhưng Đương Ma như vậy cũng không tệ: Đương Ma, tuy không biết em đã xảy ra chuyện gì, nhưng có thể gánh vác hy vọng của thầy cô và học sinh trong trường, em cuối cùng đã trưởng thành rồi, cô rất vui mừng.

Cô sẽ đợi em ở vạch đích, cố lên.

Anh đã làm gì Đương Ma.

Địch Ny Toa cả ngày đều cảm thấy Đương Ma rất kỳ quái, đến bây giờ cuối cùng không nhịn được nữa phải lên tiếng.

Lão bà đại nhân thân yêu của tôi, xin em đừng nghi ngờ nhân phẩm vĩ đại của chồng em.

Sự chuyển biến của Đương Ma không liên quan đến tôi, đây chỉ là biểu hiện của một cậu bé trưởng thành thành một người đàn ông.

Chuyện này thật sự không liên quan đến Đỗ Lan.

Tôi không tin, Đương Ma bây giờ rõ ràng không bình thường.

Là không bình thường, nhưng thật sự không liên quan đến tôi, có thể là do nhiều áp lực.

Hôm qua cậu ta lần đầu tiên chiến đấu vì tập thể, và đã dẫn dắt tập thể đạt được thành tích không tồi, hiểu được cảm giác vinh dự của tập thể.

Tối qua cậu ta biết mình có thể phải kết hôn với Nhân Đế Khắc Ti sau hai năm nữa, sinh ra sự mờ mịt và sợ hãi chưa từng có.

Sau đó thì sao.

Sau đó anh đã nói gì với cậu ta.

Quả nhiên là vợ chồng già, chuyện của Đỗ Lan không thể giấu được Địch Ny Toa.

Tôi nói với cậu ta, cậu bé chuyển biến thành đàn ông luôn rất đột ngột.

Chỉ vậy thôi.

Đỗ Lan vô tội nói: E rằng Đương Ma bây giờ thật sự đang chuyển biến, hoặc nói là thử nghiệm, cậu ta bây giờ cuối cùng cũng biết mình không thể mãi là đứa trẻ dưới đôi cánh của chúng ta, nên thử hành động theo cách của người lớn.

Chẳng lẽ cái giọng điệu và thái độ kỳ quặc đó đều là vì Đương Ma muốn thay đổi.

Địch Ny Toa gần như đã đoán ra, nhưng cũng quá kỳ quặc và đột ngột.

Không còn cách nào khác, ai bảo Đương Ma được giáo dục bởi những người kỳ quặc chứ.

Marathon bắt đầu.

Đương Ma là người đầu tiên lao ra, hoàn toàn dùng tốc độ chạy 100 mét để chạy marathon.

Tựa như một bức tranh thủy mặc trên đường, cả người đều trở nên trừu tượng vì vận động kịch liệt, không gian nơi Đương Ma ở bị kéo dài ra.

Một bước hạ xuống, giẫm nát mặt đường, vung tay với biên độ lớn, ngược gió, đối mặt gió, phá tan gió, một đi không trở lại.

Các siêu năng lực gia ngây người, đây là học sinh rác rưởi của trường rác rưởi sao.

Đây là kẻ điên à.

Nhưng sẽ không để cậu dễ dàng giành chiến thắng đâu, các siêu năng lực gia lập tức phát động siêu năng lực, nhanh chóng đuổi theo.

Chồng ơi, lần đầu tiên thấy Đương Ma tràn đầy nhiệt huyết như vậy, em cảm động quá.

Thượng Điều Thi Thái xúc động tựa vào lòng Thượng Điều Đao Dạ: Quả nhiên là vì sắp kết hôn. 11.

Đương Ma đang dốc hết toàn lực vì trường học, đây là lần đầu tiên của cậu, trước đây cậu chỉ vì một cô gái cụ thể nào đó mới làm như vậy.

Những người quen biết Đương Ma đều cảm thấy kỳ quái, nhưng bạn học của Đương Ma lại bị một tinh thần gọi là nhiệt huyết làm cảm động, bây giờ Đương Ma đang vì họ, vì vinh dự của trường mà nỗ lực, họ sao có thể không dốc toàn lực trong các cuộc thi sau này chứ.

Cố lên, Đương Ma.

Tiến lên, Đương Ma.

Giành lấy vị trí thứ nhất, Đương Ma.

Mặc dù không có mặt tại hiện trường, nhưng ý chí chiến đấu của các bạn học đang bị hành động của Đương Ma từng chút một kích phát.

Còn khán giả trên khán đài cũng reo hò vì biểu hiện của cậu thiếu niên, họ nghi ngờ Đương Ma có phải là siêu năng lực gia không, nếu không thể chất này thật khó giải thích.

Chị Ngự Phản Mỹ Cầm gặp nguy hiểm, Ngự Phản muội muội lo lắng nói.

Ngay khi mọi người đang chú ý đến Đương Ma, Ngự Phản muội muội mang đến tin xấu cho Đỗ Lan.

Ngự Phản Mỹ Cầm sao rồi.

Có kẻ đang cố gắng thông qua thí nghiệm nguy hiểm để tiếp tục hoàn thành Tuyệt Đối Năng Lực Giả, chị Ngự Phản Mỹ Cầm đã trở thành mục tiêu, Ngự Phản muội muội biết không nhiều nói.

Ngự Phản muội muội cảm nhận được có người cố gắng tấn công vào đại não của mình mới biết có kẻ muốn bất lợi cho Ngự Phản Mỹ Cầm, nhưng khi cô bé truy đuổi, đối phương đã kịp thời ngắt kết nối.

Một cuộc thi nhiệt huyết hiếm có, thôi kệ, Lão bà, đi cùng tôi dọn dẹp kẻ xấu.

Nếu Ngự Phản muội muội đã tìm anh giúp đỡ, chứng tỏ cô bé tin tưởng mình, vậy thì Đỗ Lan sẽ không để Ngự Phản muội muội thất vọng.

Gọi Địch Ny Toa, ba người chuẩn bị đi tìm Ngự Phản Mỹ Cầm trước.

Lần tìm kiếm này đã dẫn họ đến một viện nghiên cứu.

Ở Học Viện Đô Thị ngoài trường học ra, viện nghiên cứu cũng có rất nhiều.

Mặc dù Học Viện Đô Thị chủ yếu là giáo dục, nhưng giáo dục cũng cần tiền, nên đã cho phép nhiều tập đoàn thành lập cơ quan nghiên cứu bên trong Học Viện Đô Thị, để nghiên cứu về siêu năng lực.

Có thể nói ở nơi này, thứ được coi trọng nhất là thực lực, thứ hai là tư bản.

Vì vậy, ngày thường gây ra nhiều chuyện yêu ma quỷ quái nhất là ma pháp sư của giới ma pháp, thứ hai là các viện nghiên cứu do tư bản khống chế.

Ví dụ như kế hoạch nâng cấp của Nhất Phương Thông Hành, kế hoạch nhân bản vô tính Ngự Phản muội muội, đều có tư bản đứng sau giật dây.

Lần này cũng không ngoại lệ, Ngự Phản Mỹ Cầm lại một lần nữa trở thành vật thí nghiệm.

Nghiên cứu siêu năng lực hiện đã đi vào bế tắc, các nhà khoa học đều muốn đột phá, đều muốn tạo ra siêu năng lực gia LEVEL 6.

Thực ra điều này cũng giống như đạo lý người không có ta có, người có ta ưu mà các thương nhân thường nói.

Các viện nghiên cứu khác chỉ có LEVEL 5, đột nhiên có một viện nghiên cứu có LEVEL 6, đó không phải là chứng minh họ lợi hại sao, đồng thời cũng sẽ có nhiều trẻ em được gửi đến đây để kích phát siêu năng lực, danh lợi song thu.

Kích phát siêu năng lực không phải là miễn phí, là một khoản tiền không nhỏ, chỉ có những siêu năng lực gia cấp cao có thiên phú mới có thể nhận được tài nguyên giáo dục miễn phí. 12.

Chương 768

Cũng không trách có nhiều nhà khoa học lại chấp nhất vào việc nghiên cứu LEVEL 6 như vậy, tiếc là thủ đoạn của họ thực sự quá hèn hạ.

Luôn ép buộc những người không muốn hợp tác, dưới ngọn cờ cao cả tiến bộ khoa học, lại làm những việc hại người, thật sự là tự cho mình là đúng đến một cảnh giới nhất định.

Dù sao thì loại người chỉ cần tâm tốt, xuất phát điểm tốt, làm chuyện xấu gì cũng có thể được tha thứ, Đỗ Lan gặp một lần đánh một lần.

Lạch cạch, lạch cạch.

Không dứt bên tai là tiếng gõ bàn phím, Ngự Phản Mỹ Cầm bây giờ cảm thấy rất không ổn, không dùng được sức.

Sau cuộc thi ngày đầu tiên, cô được mời đến bệnh viện để kiểm tra sức khỏe định kỳ, tỉnh lại thì phát hiện mình đã bị bắt cóc, bị trói trên một chiếc giường trói, tay chân đều bị trói chặt, hơn nữa toàn thân không dùng được sức, ngay cả siêu năng lực cũng không phát ra được.

Ông là ai, muốn làm gì. 13.

Mặc dù đang rơi vào nguy hiểm, Ngự Phản Mỹ Cầm lại không sợ hãi lắm, thậm chí còn có thể rất bình tĩnh đặt câu hỏi.

Người quay lưng về phía Mỹ Cầm có lẽ là một ông lão, hơi còng lưng, tóc hoa râm, mặc áo blouse trắng, đang chăm chú nhìn vào dữ liệu trên màn hình, trên mặt lộ ra nụ cười cuồng nhiệt.

Có thể thành công, có thể thành công.

Giọng nói khó nghe như tiếng vịt đực kêu, khiến Ngự Phản Mỹ Cầm nhíu mày.

Này, ông có biết làm như vậy là vi phạm quy định của Học Viện Đô Thị không.

Hơn nữa nếu bạn học của tôi biết tôi mất tích, họ nhất định sẽ tìm tôi.

Ngự Phản Mỹ Cầm hét lên.

Ta biết, ta biết, cô yên tĩnh lại, đợi thêm một lát nữa, đợi thêm một lát nữa sản phẩm vĩ đại nhất thế giới sẽ ra đời từ tay ta, siêu năng lực gia cấp 6 đầu tiên của Học Viện Đô Thị, một sự tồn tại siêu phàm thoát tục lấy thân xác phàm nhân đạt đến lãnh địa của thần sắp xuất hiện, nên xin cô hãy yên tĩnh.

Tiếp tục là tiếng bàn phím lạch cạch.

Ngự Phản Mỹ Cầm có dự cảm không lành, xem ra mình đã gặp phải kẻ điên.

Nếu cấp 6 dễ dàng đạt được như vậy thì Học Viện Đô Thị đã sớm có cấp 6, nhưng không có, chứng tỏ ít nhất trong tình hình hiện tại con người không thể thực hiện được cấp 6.

Mà thí nghiệm siêu năng lực cấp 6, thường rất tàn khốc, ví dụ như Nhất Phương Thông Hành.

Thông qua các bản sao Ngự Phản muội muội ám sát Nhất Phương Thông Hành, để hắn tích lũy kinh nghiệm chiến đấu, cố gắng thông qua lượng biến đạt đến chất biến, trả giá bằng sự hy sinh của vô số bản sao Ngự Phản muội muội, nhưng vẫn không thành công.

Từ cấp 5 lên cấp 6 đã không còn là vấn đề siêu năng lực mạnh hay không mạnh nữa, mà là con người có thể chịu đựng được không, có thể khống chế được không.

Mặc dù nói là lấy thân xác phàm nhân đạt đến lãnh địa của thần, nhưng câu nói này bản thân nó đã mâu thuẫn.

Phàm nhân có thể đạt đến lãnh địa thì còn được xem là lãnh địa của thần sao.

Hơn nữa, khi con người mạnh đến một mức độ nhất định đều sẽ gặp phải nút thắt cổ chai, huyết thống của con người đã quyết định giới hạn trên của cường giả nhân loại.

Lấy gia đình Đỗ Lan làm ví dụ, Đỗ Lan sau khi trở thành thể năng lượng mới có thể phát huy hoàn toàn động cơ vĩnh cửu trong cơ thể.

Địch Ny Toa cũng không cần nói, bán nhân bán yêu, sau đó hóa giải yêu khí tu luyện năng lượng khác.

Sa Chức là con của bán yêu và thể năng lượng, thể chất đặc thù, nhưng đến bây giờ, tu luyện cũng không thấy hiệu quả mấy.

La Tân đã ăn trái ác quỷ, cơ thể cũng bị cải tạo.

Tam Lạp là mượn sức mạnh của Cửu Vĩ, sức chiến đấu cơ bản chính là độ cao khi hợp thể với Cửu Vĩ.

C.

C là ma nữ bất lão bất tử, cũng không thể coi là nhân loại thuần túy.

Thái Toa là Nhĩ Ngữ Giả, cũng khác biệt, hơn nữa còn chưa tu luyện gì, gần đây mới bắt đầu học ma pháp nghe lén được từ Nhân Đế Khắc Ti.

Có thể nói, người duy nhất bình thường một chút là Tam Lạp, nhưng thực lực của cô gần như đều là mượn từ Cửu Vĩ.

Cơ thể con người có giới hạn, xuyên qua bao nhiêu thế giới, Đỗ Lan đã sâu sắc hiểu được điều này.

Và khi con người vượt qua giới hạn này, thì không còn là con người thuần túy nữa.

Trải nghiệm của cả nhà Đỗ Lan đã nói lên điều đó, thân xác con người và năng lượng mạnh mẽ bản thân nó đã mâu thuẫn, không làm người để trở nên mạnh hơn, trở nên mạnh hơn thì siêu thoát khỏi loài người.

Nhưng bây giờ các nhà khoa học lại cho rằng có thể giữ được thân xác con người mà có được sức mạnh của thần, phải nói đây là một sự cuồng vọng tự đại của con người, không muốn thừa nhận sức người có hạn.

Ngự Phản Mỹ Cầm giãy giụa, nhưng không có hiệu quả.

Lúc này Mộc Nguyên Huyễn Sinh cuối cùng cũng quay người lại: Cô đúng là một con mèo con hấp tấp, đừng vội, để ta giới thiệu một chút về việc ta sắp làm.

Nói rồi ông ta lấy ra một ống tiêm: Cái gọi là siêu năng lực cấp 6 là một loại năng lượng rất khó khống chế, dựa vào thành quả nghiên cứu hiện tại, việc có được sức mạnh siêu cường đã rất đơn giản rồi, cô có hiểu không.

Giống như phản ứng tổng hợp hạt nhân, chúng ta đã làm được, nhưng lại không thể làm được phản ứng tổng hợp hạt nhân có thể kiểm soát.

Ngự Phản Mỹ Cầm sắp nôn rồi, bộ dạng của ông lão này khiến người ta buồn nôn.

Ông lão tiếp tục nói: Vì vậy việc ta muốn làm là hai chuyện, một là ban cho cô sức mạnh siêu cường, hai là để cô khống chế nó.

Đây là năng lực thể kết tinh, là một loại vật chất dẫn truyền thần kinh thần kỳ chỉ sinh ra khi đại não của các siêu năng lực gia các cô bị quá tải, chỉ cần tiêm chất này, năng lực của cô sẽ lập tức đạt đến cấp 6.

Sau đó ta sẽ kết nối cô với não bộ ngoại trang, để đại não của cô có được sức khống chế siêu cường.

Toàn là thứ gì vậy.

Ngự Phản Mỹ Cầm hoàn toàn không hiểu, nhưng tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Cái gọi là đại não quá tải, chính là mất kiểm soát, điên rồi.

Cũng có nghĩa là chỉ khi siêu năng lực gia phát điên mới sinh ra loại vật chất này.

Còn cái gọi là não bộ ngoại trang, chính là thông qua trường khuếch tán AIM tần số đặc biệt thẩm thấu vào đại não của người khác, mượn đại não của họ để tính toán.

Vì đại não của một người căn bản không thể khống chế siêu năng lực cấp 6, nên cần rất nhiều đại não cùng nhau tính toán.

Về phần hậu quả của những người bị mượn chức năng đại não, đương nhiên là hôn mê.

Giống như CPU của máy tính bị chiếm dụng, máy tính sẽ bị đơ, khi đại não bị người khác lợi dụng, chủ nhân của đại não tự nhiên không thể thông qua đại não khống chế cơ thể nữa, sẽ bị đơ.

Bây giờ chúng ta tiến hành bước đầu tiên, cô sẽ nhanh chóng trở thành cấp 6 đầu tiên, cô cũng nhất định không thể chờ đợi được nữa rồi đúng không.

Thả tôi ra, tôi không phải chuột bạch của ông.

Ngự Phản Mỹ Cầm nhìn ông lão càng lúc càng gần, cuối cùng cũng ý thức được sự đáng sợ, loại thí nghiệm phi nhân tính này có thể chết người, cô không muốn chết, Thả tôi ra, nếu không tôi sẽ cho ông biết tay.

Ha ha, cô không cần kích động như vậy, mọi chuyện sẽ thuận lợi thôi.

Thuận lợi mới là lạ, Ngự Phản Mỹ Cầm biết thí nghiệm này tuyệt đối sẽ xảy ra chuyện, nhưng toàn thân cô đều bị khống chế, làm sao có thể trốn thoát, muốn phát động siêu năng lực nhưng vẫn không có phản ứng.

Đúng lúc cần dùng siêu năng lực thì lại mất linh, đây không phải là đùa sao.

Ai đó cứu cô với, Hắc Tử, Đương Ma, ai cũng được.

Mũi kim đã gần kề tĩnh mạch của Mỹ Cầm, cảm giác lạnh lẽo cuối cùng cũng khiến Ngự Phản Mỹ Cầm tuyệt vọng, cô biết mình sắp chết rồi, tạm biệt thế giới, tạm biệt Hắc Tử.

Ngay khi Mỹ Cầm đang từng người một nói lời tạm biệt trong không gian với những người mình quen biết, một luồng sáng từ vụ nổ lóe lên.

Sau đó Mỹ Cầm nghe thấy một giọng nói tựa thiên thần: Ngự Phản muội muội, sử dụng Thiểm Điện Cầu.

Oanh.

Toàn bộ thiết bị điện trong phòng đều bị dòng điện lớn phá hủy, liên tục tóe ra tia lửa, Thiểm Điện Cầu còn giật nhà khoa học điên cuồng đến mức thở không ra hơi.

Đúng là không chịu đòn, còn hệ thống an ninh của Học Viện Đô Thị cũng quá rác rưởi, ban ngày ban mặt mà lại xảy ra chuyện bắt cóc.

Đây là giọng của Đỗ Lan.

Ngự Phản Mỹ Cầm lần đầu tiên phát hiện giọng của Đỗ Lan lại hay đến vậy: Tôi ở đây.

Chị đã an toàn rồi, Ngự Phản muội muội yên tâm nói.

Nhanh chóng đỡ Ngự Phản Mỹ Cầm xuống.

Không phải Đương Ma đến, cô thất vọng sao.

Đỗ Lan vẫn còn tâm trạng nói đùa.

Ngự Phản Mỹ Cầm thật sự sợ hãi, ôm chặt lấy Ngự Phản muội muội.

Ngự Phản muội muội bị ôm thì như bị đơ, tay chân luống cuống.

Đỗ Lan ngậm miệng lại, không làm phiền màn ôm ấp đầy yêu thương này.

Onee sama, cuối cùng em cũng tìm thấy chị rồi, đã xảy ra chuyện gì vậy.

Ngự Phản Mỹ Cầm cả đêm không về ký túc xá, Bạch Tỉnh Hắc Tử lo lắng không yên.

Bây giờ, cuối cùng cô cũng lần theo tiếng nổ để tìm đến viện nghiên cứu Kihara, nhưng kẻ xấu đã bị đánh bại.

Hắc Tử, tôi không sao.

Trường học thế nào rồi.

Không có Onee sama dẫn dắt, đội của chúng ta tinh thần sa sút, nhưng tổng thành tích vẫn đang ở top đầu.

Chỉ cần chúng ta nỗ lực, ngày mai có thể đuổi kịp.

Hắc Tử nói rồi lại lao vào lòng Mỹ Cầm, dường như nơi đó là chiếc ổ ấm áp độc quyền của cô: Onee sama, em lo chết đi được, chẳng còn tâm trạng nào mà thi đấu nữa.

Chương 769

Không có Onee sama, một ngày dài như một năm, em không muốn rời xa Onee sama một bước nào đâu.

Thật là hết cách, nhưng Mỹ Cầm biết Hắc Tử thật sự lo lắng cho mình.

Khi gặp nguy hiểm, cô cũng sẽ nghĩ đến Hắc Tử.

Lần này cảm ơn mọi người nhiều.

Hắc Tử lúc này mới nói với Đỗ Lan.

Là Ngự Phản muội muội phát hiện Mỹ Cầm gặp nguy hiểm, nếu không chúng tôi cũng không đến kịp.

Đỗ Lan nhìn hiện trường: Xem ra hắn ta định lợi dụng não của người khác để giúp Mỹ Cầm nắm giữ sức mạnh, thảo nào lại muốn xâm nhập vào não của Ngự Phản muội muội.

Ý tưởng thì hay đấy, nhưng quá nguy hiểm.

Những thứ tà ác này không nên tồn tại.

Ngự Phản Mỹ Cầm đã hồi phục sức mạnh, chuẩn bị phá hủy toàn bộ viện nghiên cứu, tuyệt đối không thể để loại thí nghiệm tà ác này tiếp diễn.

Tuy quả cầu sét trước đó đã phá hủy phần lớn thiết bị, nhưng Ngự Phản Mỹ Cầm đến một cái thẻ nhớ cũng không tha.

Cơ thể cô bùng phát ra những chuỗi tia sét, tấn công vào các bức tường xung quanh.

Hai phút sau, cả căn phòng không còn màu sắc nào khác ngoài một màu đen kịt, Ngự Phản Mỹ Cầm cuối cùng mới yên tĩnh lại.

Hạ hỏa rồi chứ.

Loại viện nghiên cứu này nhiều không đếm xuể, sao tôi có thể nguôi giận được.

Vì kế hoạch các Ngự Phản muội muội, cô không biết đã phá hủy bao nhiêu viện nghiên cứu, nhưng bây giờ chẳng phải vẫn còn vô số nhà nghiên cứu siêu năng lực giả đó sao.

Đây là chuyện không thể tránh khỏi.

Lòng hiếu kỳ và lòng ham danh lợi là động lực tiến lên của nhân loại.

Nhưng sử dụng năng lực chưa thành thục, lại còn hấp tấp tìm những đứa trẻ không muốn tham gia để tiến hành thí nghiệm, loại nhà khoa học này chỉ là cặn bã, căn bản không thể gọi là con người.

Những viện nghiên cứu này rất nhiều sao.

Bất chợt, Địch Ny Toa lên tiếng.

Lúc ở trường pháp thuật, Sa Chức đã gặp Địch Ny Toa và biết cô là vợ của Đỗ Lan, nên gọi là bà Đỗ: Đúng vậy, Học viện Đô thị có ít nhất hàng trăm phòng nghiên cứu lớn nhỏ, trong đó không ít nơi đang nghiên cứu siêu năng lực giả cấp 6.

Vì thứ không tồn tại đó mà biết bao nhiêu người đã bị tổn thương.

Đỗ Lan nhìn dáng vẻ của Địch Ny Toa, liền biết cô muốn tiêu diệt những viện nghiên cứu phi pháp đó: Về nhà tôi sẽ làm một bản điều tra chi tiết, liệt kê ra những viện nghiên cứu tiến hành nghiên cứu phi pháp.

Mỹ Cầm không hiểu Đỗ Lan và Địch Ny Toa bị làm sao, các viện nghiên cứu dường như không liên quan đến họ mà.

Nhưng cô không biết Địch Ny Toa là một lolicon, nghĩ đến việc có thể có vô số loli bị tổn thương vì các viện nghiên cứu phi pháp, Địch Ny Toa sẽ không ngồi yên làm ngơ.

Thế là các viện nghiên cứu phi pháp phải hứng chịu một đòn tấn công như gió lốc cuốn lá khô.

Địch Ny Toa sẽ không bao giờ dành sự đồng cảm cho những kẻ làm hại loli.

Bởi vì loli là thứ tốt đẹp nhất trên thế giới, kẻ làm hại loli không thể tha thứ.

Ngày thứ ba của Đại Bá Tinh Tế, Đỗ Lan đưa vợ chồng Thượng Điều đến tham quan trường pháp thuật.

Chổi bay, rồng khổng lồ, mỗi ngọn cỏ cành cây ở trường pháp thuật đều khiến Thượng Điều Đao Dạ cảm thấy hiếu kỳ, đặc biệt là khi nhìn thấy rồng khổng lồ.

Ngày rồng khổng lồ đại chiến thiên sứ, cả thế giới đều chú ý.

Nhìn thấy rồng thật, Thượng Điều Đao Dạ kích động đến nói năng lộn xộn.

Ngày thứ tư, ngày thứ năm, ngày thứ sáu, không khí ở Học viện Đô thị không còn náo nhiệt như ngày đầu tiên.

Tuy các cuộc thi vẫn tiếp tục, nhưng sau mấy ngày chiến đấu, thể lực của tất cả học sinh đều đã tiêu hao rất nhiều, nên các trận đấu về sau khá đơn giản, không có gì đáng xem.

Phần lớn mọi người chủ yếu đi tham quan các công trình biểu tượng của Học viện Đô thị.

Đương nhiên, ngoài các cuộc thi còn có một tin tức mới, đó là nhiều viện nghiên cứu đột ngột bị tấn công, tất cả các nhà khoa học đều bị tẩy não thành kẻ ngốc.

Địch Ny Toa thật sự ra tay rất tàn nhẫn, không giết người nhưng giải quyết còn triệt để hơn giết người.

Sau này, ai còn có ý định làm những nghiên cứu như vậy sẽ phải chuẩn bị tinh thần biến thành kẻ ngốc.

Cuối cùng ngày cuối cùng cũng đến, trận chung kết cũng là trận khó khăn nhất, sẽ phải cạnh tranh để chọn ra một trường chiến thắng từ bốn ngôi trường.

Một trường học rác rưởi của Đương Ma, trường nữ sinh quý tộc trong giới siêu năng lực Thường Bàn Đài, Học viện Pháp thuật Hogwarts, và một học viện vô danh.

Người thường, siêu năng lực giả, pháp sư, và những người sử dụng Siêu năng lực GOđể trở thành siêu năng lực giả cấp thấp.

Những chiến binh bất khuất với ý chí chiến đấu tuyệt đối, chịu đựng thương tích để kiên trì tiến vào vòng chung kết. những thiếu nữ siêu năng lực cao quý với sức mạnh cường đại thống trị sân đấu, không ngoài dự đoán giữ vững tư cách vào chung kết như mọi năm. các pháp sư lần đầu tham gia đã chiếm một suất với ma pháp kinh người để thách thức vinh quang cao nhất. và còn có các đại sư chiến lược thông minh, nhạy bén, sử dụng công nghệ mới nhất, dùng trí tuệ và mưu lược nhiều lần chiến thắng đối thủ, với mục tiêu là vị trí số một.

Trận đấu hôm nay chắc chắn sẽ vô cùng đặc sắc không thể bỏ lỡ, cả bốn đội đều có vô số người ủng hộ.

Nội dung thi đấu cuối cùng là tranh tú cầu trên đài cao.

Một đài cao hình kim tự tháp làm bằng tre cao hai mươi mét, trên đỉnh có một quả cầu lụa màu đỏ cao nửa mét.

Bốn đội sẽ xông lên từ bốn hướng, đội đầu tiên leo lên đài cao giật được quả cầu sẽ là đội chiến thắng.

Bảy ngày trôi qua, mỗi người trong đội Đương Ma đều mang thương tích, Đương Ma cũng đầu quấn băng gạc.

Đương nhiên, cậu không bị thương trong trận đấu, mà là sáng sớm thức dậy bị Nhân Đế Khắc Ti đói đến phát điên cắn bị thương, cũng tính là bị thương.

Vì vậy, không khí của đội Đương Ma đặc biệt bi tráng, khí phách thương nhẹ không rời hỏa tuyến lộ rõ, khiến người ta phải tán thưởng.

Tuy nhiên, đội có nhiều người hâm mộ nhất, gần như bất phân thắng bại, vẫn là đội pháp thuật và đội tiểu thư siêu năng lực.

Một bên là ma pháp kỳ lạ khiến người ta mở mang tầm mắt, một bên là các siêu năng lực giả đáng yêu mê người, không ai là không thích.

Ngược lại, đội vô danh có ít người hâm mộ nhất.

Mặc dù họ có một nhóm người yêu thích Siêu năng lực GOủng hộ, nhưng so với những người ủng hộ ba đội kia, số lượng quá ít ỏi.

Thưa quý vị và các bạn, hôm nay chúng ta cuối cùng cũng sẽ quyết định người chiến thắng cuối cùng trong trận tranh tú cầu trên đài cao.

Hôm nay có bốn đội, một là một trường nào đó mà mọi người chúng ta đều không biết tên, nhân vật đại diện của họ là Thượng Điều Đương Ma cấp 0, người đã kiên trì hoàn thành bảy ngày thi đấu như một người khổng lồ sắt thép Thượng Điều Đương Ma mặt đầy vạch đen, đã vào đến chung kết mà vẫn bị người ta coi thường, cái gì mà một trường nào đó không biết tên.

Tuy họ là trường rác rưởi, nhưng cũng có tên chứ bộ.

Chúng ta nhất định phải kiên trì giành chiến thắng, cho những người đó biết tên trường của chúng ta, nhất định phải khiến họ nhìn chúng ta bằng con mắt khác.

Đương Ma lớn tiếng gầm lên.

Đúng, nhất định phải cho họ biết tay.

Nhưng các cô gái ở Thường Bàn Đài đáng yêu quá, các thiếu nữ trường pháp thuật cũng rất xinh đẹp.

Tóc Xanh Tai Nghe nói với vẻ si mê: Lát nữa họ sẽ không ngần ngại dùng siêu năng lực và ma pháp để hành hạ tôi, tôi thực sự là người hạnh phúc nhất thế giới.

Mọi người toát mồ hôi hột, tỏ vẻ không quen biết người này.

Dễ thôi, dễ thôi.

Bạch Tỉnh Hắc Tử ngẩng đầu nhìn quả cầu màu đỏ dưới trời xanh mây trắng, thầm nghĩ chuyện này không phải quá đơn giản sao.

Mình phát động siêu năng lực chẳng phải là xong trong một nốt nhạc ư.

Đừng khinh địch, đám pháp sư kia không dễ đối phó đâu.

Ngự Phản Mỹ Cầm nói.

Nhưng Bạch Tỉnh Hắc Tử vẫn rất tự tin: Tuyệt đối không có vấn đề gì đâu, Onee sama, cứ xem em thể hiện đây.

Người dẫn chương trình đứng giữa sân đấu, lớn tiếng tuyên bố cuộc thi bắt đầu. 14.

Quả nhiên Bạch Tỉnh Hắc Tử là người đầu tiên phát động năng lực, dịch chuyển tức thời lên độ cao hai mươi mét, quả cầu ở ngay trước mặt cô: Cuộc thi kiểu này hoàn toàn không có chút khó khăn nào, đúng là dễ như trở bàn tay.

Nói rồi cô vươn tay định lấy quả cầu để giành chiến thắng.

Tuy nhiên, làm gì có chuyện đơn giản như vậy: Wingardium Leviosa.

Đó là thần chú lơ lửng, Hắc Tử lập tức bị ma pháp đánh trúng, không thể tự do di chuyển.

Cô thấy mọi người bên dưới đang xông lên, bốn dòng người đỏ rực lao về một điểm, đồng thời cũng thấy một thiếu niên pháp sư đang dùng pháp trượng chỉ vào mình.

Xem ra mình đã bị pháp sư khống chế.

A.

Đang suy nghĩ làm sao để di chuyển lại, cô đã bị pháp sư ném đi.

Năng lực của Hắc Tử rất tiện lợi nhưng phải giữ đúng tư thế, dùng tay chạm vào chính mình mới được, bây giờ cô không có cách nào làm vậy.

Xông lên.

Dòng người từ bốn hướng hội tụ lại.

Đương Ma dẫn đầu, đã xông đến chân tháp tre.

Chương 770

Flashbang.

Một tiếng hét vang lên bên tai, Đương Ma chỉ cảm thấy trước mắt trắng xóa, mất đi thị giác.

Là đội vô danh chơi xấu, thật đáng ghét, thảo nào họ lại đeo kính râm. 15.

Lũ hèn hạ.

Lời vừa dứt, Đương Ma cảm thấy mình bị người ta đụng phải.

Không chỉ cậu bị mất thị giác, những người phía sau cũng không nhìn thấy gì, đẩy Đương Ma dồn vào đài cao, khiến cậu không thể động đậy.

Bất hạnh a, Đương Ma còn có thể nói gì nữa đây.

Trong tai liên tục vang lên những âm thanh khác nhau, cuộc hỗn chiến của bốn đội đã bắt đầu.

Expelliarmus.

Rõ ràng để chuẩn bị cho cuộc thi này, các pháp sư cũng đã học không ít nội dung mới.

Thần chú này vốn không phải là thứ mà pháp sư ở độ tuổi này nên biết, nhưng vì chiến thắng, các tuyển thủ tham gia đều đã học thần chú mới.

A.

Điện thoại của đội vô danh bị thần chú đánh rơi.

Còn người của đội vô danh cũng bắt đầu phản công, chấn động, sóng âm, tê liệt Lắc điện thoại, các loại siêu năng lực bắn về phía đối thủ, hạ gục một đám người.

Trong chốc lát, pháp trượng đối đầu với điện thoại.

Dữ dội quá.

Tóc Xanh Tai Nghe hét lên: Nhưng tại sao không có thiếu nữ đáng yêu nào hành hạ tôi vậy.

Rõ ràng là một cơ hội tốt như vậy, nhưng Tóc Xanh Tai Nghe lại không gặp được một cô gái nào, thật sự rất bất hạnh.

Đương Ma cũng bất hạnh, khó khăn lắm mới hồi phục thị lực thì đã thấy một thiếu nữ loạng choạng đâm sầm vào lòng mình, phổi cậu như bị đâm nát.

Expelliarmus.

Đương Ma thấy một tia sáng ma pháp bắn tới, vội vàng né tránh.

Mình lại không có vũ khí, sao lại nhắm vào mình chứ.

Leo lên trên, Đương Ma né tránh ma pháp, siêu năng lực, siêu năng lực nhân tạo, vô cùng gian nan.

Ngự Phản Mỹ Cầm nhìn thấy Đương Ma đang liều mạng leo lên, thầm nghĩ mình có nên đánh cậu ta xuống không.

Đương Ma, cố lên.

Nhân Đế Khắc Ti vẫy cờ cổ vũ cho Đương Ma.

Đội hậu thuẫn của Thượng Điều không hề nhỏ, có cha mẹ, vị hôn thê tương lai, và cả gia đình Đỗ Lan.

Chiến trường rất thảm liệt, ma pháp và siêu năng lực bay loạn khắp nơi, nhưng mọi người đều có chừng mực, biết đây là cuộc thi nên không dùng toàn lực, nhiều nhất chỉ khiến đối phương mất khả năng hành động.

Tuy nhiên, hiện tại xem ra là cuộc tranh bá của ba phe: pháp sư, siêu năng lực giả và đội vô danh.

Quả nhiên là giới hạn của người thường, mặc dù là cuộc thi cách ngày, nhưng thể năng của các bạn học Đương Ma đã cạn kiệt.

Toàn thân cơ bắp đau nhức, có sức mà không dùng được, nên dù có lòng chiến đấu nhưng lực bất tòng tâm.

Cậu bị ma pháp và siêu năng lực đánh ngã trên đường xông lên.

Sa Chức cũng không nhịn được mà nhìn xuống: Bọn họ đã quên mất mục tiêu ban đầu rồi, điều quan trọng là đánh bại đối thủ.

Ngay cả Đương Ma cũng bị quả cầu mê hoặc, chỉ cần đánh bại tất cả đối thủ, chẳng phải là thắng rồi sao.

Đối với thủ đoạn bạo lực của Sa Chức, Đỗ Lan cũng không ngạc nhiên.

Với tình hình hiện tại của đội Đương Ma, việc đánh bại các siêu năng lực giả cũng đáng tự hào như việc giành chiến thắng.

Ầm.

Sân đấu truyền đến tiếng nổ dữ dội, cả sân bị một lớp sương nước dày đặc bao phủ, khiến người ta không nhìn rõ mọi thứ.

Đó là chiến thuật của đội vô danh, sử dụng siêu năng lực lửa và nước va chạm vào nhau để tạo ra sương mù.

Họ là một nhóm học sinh tầm trung, luôn không cao không thấp, không giống như đội của Đương Ma, chỉ cần có chút thành tích là sẽ trở thành tâm điểm chú ý.

Họ cũng không mạnh mẽ như đội nữ sinh Thường Bàn Đài, cũng không mới lạ như đội pháp sư.

Đội vô danh muốn thu hút ánh nhìn của người khác, cách duy nhất là giành chiến thắng bằng mọi giá.

Chỉ có chiến thắng mới có thể khiến họ đứng ở trung tâm.

Expelliarmus.

Một loạt hành động của đội vô danh cũng đã thu hút được nhiều sự chú ý hơn.

Đội pháp sư cũng đặc biệt chăm sóc đám người dùng điện thoại chiến đấu này, trong chốc lát, tất cả ma pháp đều hướng về đội vô danh.

Các thiếu nữ của Thường Bàn Đài cũng cảm thấy đội vô danh tuy không lợi hại, nhưng siêu năng lực họ chuẩn bị quá nhiều, tổ hợp cũng quá kỳ lạ, có đủ loại hiệu quả kỳ quái gây nhiễu cuộc thi, nên cũng ném toàn bộ siêu năng lực về phía đội vô danh.

Gần như cùng lúc, các pháp sư và siêu năng lực giả đều nhắm mũi dùi vào đội vô danh đã khiến họ không thể thi đấu một cách vui vẻ.

Đến hay lắm.

Đội vô danh biết rằng kế hoạch của họ tiếp tục thì sớm muộn cũng bị chú ý, nên đã sớm chuẩn bị siêu năng lực đối phó: Kích hoạt năng lực thế thân.

Nhìn đòn tấn công của đối thủ, đội vô danh kích hoạt thế thân, tức là hoán đổi vị trí của họ với những người khác.

A.

Trong chốc lát, tiếng la hét thảm thiết vang lên liên tiếp. 16.

Ngự Phản Mỹ Cầm, người vốn luôn chú ý đến Đương Ma, cũng gặp phải tai bay vạ gió, bị một đạo ma pháp đánh ngã xuống đất.

Cô thậm chí còn không phản ứng kịp tại sao vị trí của mình lại đột ngột thay đổi.

Chiến thuật thành công, đội vô danh mỉm cười.

Đây chính là chiến thuật của họ, lợi dụng sương mù để chọc giận đối thủ, gây nhiễu tầm nhìn của đối thủ, sau đó sử dụng siêu năng lực thế thân để hoán đổi vị trí với đối thủ.

Tất cả các đòn tấn công đều đánh nhầm người.

Đội pháp sư và đội siêu năng lực mất đi lực lượng chiến đấu chính, trong nháy mắt mất đi khả năng cạnh tranh, rút lui khỏi cuộc thi.

Chỉ còn lại đội vô danh và đội của Đương Ma.

Ồ ồ, một diễn biến bất ngờ, đội pháp thuật và đội siêu năng lực được mong đợi nhất lại bị loại hết, thật không thể tin được.

Người dẫn chương trình vô cùng kích động.

Kỹ thuật của người dẫn chương trình này kém quá.

Là người từng dẫn nhiều sự kiện lớn, kinh nghiệm phong phú, phong cách hoạt bát, Đỗ Lan tỏ ra vô cùng bất mãn với người dẫn chương trình lần này, chỉ nói kết quả, quá trình hoàn toàn bỏ qua, thế này là sao.

Địch Ny Toa cười thầm: Sao nào, không nhịn được muốn thể hiện tài ăn nói của anh trong hoàn cảnh vạn người chú ý à.

Là để các bạn khán giả có thể thưởng thức trận đấu một cách tốt nhất.

Anh xem, khán giả xung quanh hoàn toàn không thể tận hưởng trọn vẹn quá trình thi đấu đặc sắc, đây chính là sự thất trách của người dẫn chương trình.

Anh ta nên kể lại toàn bộ quá trình cho khán giả mới đúng.

Được rồi, được rồi, anh là người dẫn chương trình số một thiên hạ được chưa.

Địch Ny Toa trong những chuyện nhỏ nhặt này tuyệt đối sẽ chiều theo ý Đỗ Lan, cô thật lòng yêu anh: Sau này có cơ hội như vậy, anh đừng bỏ lỡ là được rồi.

Chúng ta còn rất nhiều thế giới chưa đi qua, nhất định sẽ có rất nhiều cơ hội.

Điều này là đương nhiên.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa nắm tay nhau: Bà xã, sau này chúng ta sẽ đi đến nhiều thế giới hơn nữa.

Chỉ là chúng ta cứ mãi không có một mái nhà ổn định, em và các con đã phải chịu khổ rồi.

Không đâu, em và các con đều rất tận hưởng quá trình du hành.

Mặc dù nói vậy, nhưng Đỗ Lan lại có suy nghĩ khác, nên anh chuẩn bị cho gia đình một bất ngờ.

Bốn đội chỉ còn lại hai, các pháp sư và siêu năng lực giả được mong đợi nhất lại bị đánh bại dưới sự tính toán của những người vô danh.

Bây giờ cả đội của Đương Ma và đội vô danh đều đang dùng hết sức lực cuối cùng để leo lên.

Đương Ma và đội trưởng của đội vô danh sắp đồng thời tiếp cận quả cầu trên đài cao, căng thẳng đến mức khiến người ta quên cả thở.

Chương 771

Đây là cuộc đấu tranh giữa người thường và người thường.

Khán giả đều không ngờ trận đấu cuối cùng lại không có bất kỳ siêu năng lực nào, chỉ là cuộc so tài về quyết tâm và sức lực, không hề hoa mỹ.

Đây mới là trận chiến thuộc về nhân loại, vứt bỏ kỹ năng, dùng hết tâm cơ, cho dù cuối cùng chỉ còn lại bản tính hoang dã và thú tính cũng vì mục tiêu của mình mà nỗ lực tiến lên.

Sự giãy giụa lúc hấp hối của nhân loại vừa xấu xí nhất lại vừa huy hoàng nhất, họ mới là sự tồn tại căn bản nhất của Học viện Đô thị.

Đỗ Lan đánh giá họ rất cao, anh thậm chí còn nghi ngờ rằng Đương Ma do chính tay mình đào tạo cũng có khả năng lật thuyền trong mương, bởi vì người thường giỏi nhất trong việc tạo ra kỳ tích. 17.

Đương Ma hôm nay cũng gặp xui xẻo, bắt đầu từ buổi sáng, sau trận đấu cũng luôn bị nhắm vào, bây giờ cậu đang leo lên trời.

Thượng Điều Đương Ma, cấp 0, học sinh kém của một trường không tên, đội sổ vạn năm.

Ngay khi Đương Ma tiếp cận đỉnh, cậu nghe thấy tiếng nói từ phía đối diện của tòa tháp.

Tòa tháp được xây bằng tre hình kim tự tháp, có thể nhìn thấy phía đối diện qua các kẽ hở.

Thượng Điều Đương Ma nhìn thấy đội trưởng của đội vô danh ở phía đối diện không xa, một cậu trai có ngũ quan ném vào đám đông cũng không tìm ra được, đang nói chuyện với cậu.

Thượng Điều Đương Ma, cậu và tôi đều là người thường, nên phải biết rằng để giành chiến thắng cần phải dùng một số thủ đoạn, cậu đừng trách tôi.

Đương Ma sững sờ.

Cậu nghe thấy tiếng la hét thảm thiết bên dưới mình, hóa ra đội vô danh đã sử dụng siêu năng lực đối với các bạn học của Đương Ma, khiến họ rơi xuống.

Bạn học Thượng Điều, cậu không đi cứu họ sao.

Đội trưởng đội vô danh nói.

Đương Ma rất bối rối, bạn học của cậu rơi xuống nhất định sẽ bị thương, còn có thể bị thương nặng, nhưng nếu cậu đi cứu người thì sẽ mất đi chiến thắng.

Thảo nào chỉ có đội trưởng đội vô danh một mình leo lên, hóa ra họ đã tính toán từ trước, muốn dùng các bạn học của Đương Ma làm con tin. 18.

Hèn hạ. 19.

Không, đây không phải là hèn hạ, đây là trí tuệ.

Chúng tôi là những người bị lãng quên, không phải những thiên tài tỏa sáng như họ, cũng không phải thứ rác rưởi gai mắt như các cậu.

Chúng tôi là sự tồn tại vĩnh viễn bị người ta phớt lờ, không được coi trọng, không được nhắc đến. 20.

Chúng tôi không muốn chấp nhận số phận này, nhưng chúng tôi không có tài năng thiên bẩm, cũng không liều lĩnh như các cậu, chúng tôi phải vận dụng trí tuệ và công nghệ cao để đạt được mục đích của mình.

Một kẻ thiếu trí tuệ như cậu sẽ không hiểu chúng tôi đâu.

Cậu trai vô danh nói, dường như những lời này đã bị dồn nén rất lâu, hôm nay cuối cùng cũng bùng phát với Đương Ma.

Những người ở giữa bị lãng quên, bị coi thường, thường bản thân họ không có bất kỳ đặc điểm nào, cũng khó trách bị người ta phớt lờ.

Nhưng vị đội trưởng vô danh này không cam tâm, mình không có tài năng thì sao.

Mình lại không phải là đám rác rưởi như bạn học Đương Ma, chỉ cần sử dụng trí tuệ của mình, vẫn có thể làm được những việc mà thiên tài không làm được.

Đương Ma nghe tiếng la hét thảm thiết của bạn học, nghiến răng ken két.

Bạn học Thượng Điều, đừng hận tôi, đây là cuộc thi, người chiến thắng cuối cùng chỉ có một.

Đương Ma toàn thân run rẩy, sau đó ánh mắt kiên định nhìn về phía đối diện: Ừ, đây là cuộc thi, người chiến thắng chỉ có một.

Vì vậy, các bạn học của tôi cũng đã sớm có giác ngộ.

Trong mấy ngày qua họ đều đã kiên trì, nên bây giờ dù có bị thương thêm cũng sẽ không có bất kỳ lời oán thán nào.

Còn nữa, cậu luôn miệng nói bị người ta phớt lờ, không được coi trọng, nhưng ít nhất các cậu vẫn là người bình thường.

Còn người ta thậm chí còn không biết tên trường của chúng tôi, nhắc đến chúng tôi mọi người đều nói chúng tôi là rác rưởi, ngay cả thầy cô giáo của chúng tôi cũng phải chịu sự coi thường.

Đương Ma nhìn chằm chằm đối phương: So với những gì chúng tôi phải chịu, các cậu chỉ là bị phớt lờ, còn chưa từng bị người ta giẫm dưới chân.

Vì vậy, chiến thắng lần này đối với chúng tôi có ý nghĩa còn trọng đại hơn, chiến thắng nhất định sẽ thuộc về trường chúng tôi.

Đừng hòng.

Kế hoạch đã vô dụng, vậy thì phải dựa vào bản lĩnh thật sự.

Hai người ở độ cao tương đương, đồng thời hướng lên trên, khoảng cách cuối cùng, ba mét, hai mét.

Lơ lửng.

Siêu năng lực cuối cùng được lưu trữ trong Siêu năng lực GO, có thể lơ lửng trên không trong năm giây.

Lợi dụng khả năng lơ lửng để nhảy lên, tóm lấy quả cầu, sau đó sẽ rơi xuống.

Nhưng vì chiến thắng, đội trưởng vô danh cũng đã có giác ngộ.

Các bạn khán giả, cuối cùng, cuối cùng cũng đến giây phút cuối cùng.

Người dẫn chương trình kích động hét lên: Rốt cuộc là ai.

Họ đồng thời nhảy lên, đây là cuộc tranh đoạt giữa những người thường.

Nhưng dù chiến thắng thuộc về ai, họ đều đã đánh bại siêu năng lực và ma pháp, cho dù là người thua cuộc cuối cùng cũng là thua trong vinh quang.

Hai bàn tay gần như không phân trước sau tóm lấy dải lụa của quả cầu trên đài cao, nắm chặt lấy.

Đội trưởng vô danh mặt lộ vẻ vui mừng, cậu đã tóm được quả cầu, chiến thắng, chiến thắng đang ở trong tay.

Nhưng năm giây đã qua, cơ thể đội trưởng vô danh chùng xuống, sắp rơi xuống.

A.

Sao mình không rơi xuống, không bị gãy tay gãy chân.

Chỉ là va vào đài cao. 21.

Ngẩng đầu lên thì thấy Đương Ma đang tóm lấy một dải lụa khác của quả cầu, kéo chặt lấy quả cầu, và cũng giữ chặt được cậu ta.

Cậu buông tay ra, chiến thắng là của chúng tôi.

Cậu không cần mạng nữa à.

Đương Ma gầm lên: So với việc được người khác coi trọng, chẳng phải mạng sống của mình quan trọng hơn sao.

Nếu tôi không giữ lấy cậu, cậu có thể sẽ chết.

Mạng sống không có giá trị thì thà chết đi còn hơn.

Đội trưởng vô danh rõ ràng đã bị phớt lờ quá nhiều, đến mức theo đuổi ánh nhìn của người khác một cách bệnh hoạn.

Chẳng lẽ sự chú ý của người khác thực sự quan trọng đến vậy sao.

Đương Ma không hiểu, vì cậu chưa bao giờ bị người ta phớt lờ.

Dù cậu là học sinh vạn năm đội sổ, nhưng Nguyệt Vịnh Tiểu Manh chưa bao giờ ngừng quan tâm đến cậu. 22.

Lùi xa hơn nữa, Đương Ma luôn có người chăm sóc.

Còn đội trưởng vô danh thì khác.

Từ nhỏ cha mẹ bận rộn công việc, rất ít quan tâm đến cậu.

Lớn lên vào trường học tư chất bình thường, cũng không nhận được sự quan tâm và khen ngợi của thầy cô, thậm chí cậu còn không có bạn bè cùng trang lứa. 23.

Suốt bấy lâu nay luôn cô đơn một mình, cậu thậm chí còn nghi ngờ mình có phải có siêu năng lực không được người khác coi trọng không.

Đội trưởng vô danh không phục, cậu muốn chứng minh bản thân, muốn nhận được ánh nhìn của tất cả mọi người.

Đương nhiên cậu không sa ngã làm chuyện xấu để thu hút sự chú ý, mà chọn cách phấn đấu, đã chuẩn bị đầy đủ cho Đại Bá Tinh Tế, chỉ vì ngôi vô địch. 24.

Nhưng bây giờ mọi sự chuẩn bị lại bị một học sinh rác rưởi liều lĩnh phá hỏng, đội trưởng vô danh không cam tâm: Cậu hoàn toàn không hiểu cảm giác không có ai quan tâm đến mình.

Thiếu tình thương, Đương Ma ngay lập tức hiểu ra tình trạng của đối phương.

Đương Ma dùng sức kéo đội trưởng vô danh lên.

Đội trưởng vô danh ngạc nhiên nhìn Đương Ma, không biết Đương Ma định làm gì, tại sao lại kéo cậu ta lên, để cậu ta treo ở đây đợi đến khi kiệt sức tự mình rơi xuống không phải tốt hơn sao.

Lại nghe thấy Đương Ma nói: Hóa ra cậu hoàn toàn không biết.

Không biết cái gì.

Chương 772

Trong lúc cậu nỗ lực, cậu đã thay đổi mọi thứ.

Đương Ma vừa kéo vừa nói: Cậu nói không ai quan tâm cậu, hoàn toàn là chuyện vô căn cứ.

Khi cậu chiến đấu, khi cậu nỗ lực, cậu đã đứng ở trung tâm của thế giới.

Hai người đứng trên đỉnh tháp cao, đối diện là những tiếng hoan hô như sóng thần, không chỉ dành cho Đương Ma, mà còn dành cho đội trưởng vô danh: Nhìn đi, bây giờ ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào cậu.

Vì vậy, hoàn toàn không phải người khác không quan tâm cậu, chỉ cần cậu nỗ lực, tuyệt đối sẽ được người ta biết đến.

Chú tôi từng nói, là vàng thì ở đâu cũng sẽ tỏa sáng.

Làn sóng hoan hô nhấn chìm cả hội trường thi đấu, dành cho hai chàng thiếu niên.

Hai người đứng trên đỉnh tháp, đứng giữa sân đấu, khoảnh khắc này chiến thắng thuộc về cả hai người họ.

Thật khó tin, hai người đồng thời giành được quả cầu, lần này ban giám khảo phải đau đầu rồi.

Người dẫn chương trình hét lên: Nhưng trước khi có kết quả, chúng ta hãy dành cho hai tuyển thủ đứng trên đỉnh một tràng pháo tay.

Khán giả, các tuyển thủ tham gia đều đang vỗ tay.

Đương Ma lớn rồi.

Thượng Điều Thi Thái nhìn Đương Ma vô cùng vui vẻ, nhưng giọng điệu thay đổi: Vậy thì chuyện đính hôn cũng nên nhanh chóng tiến hành.

Lúc này kết quả trọng tài cũng đã có, người dẫn chương trình kích động tuyên bố: Người chiến thắng cuối cùng trong trận tranh tú cầu trên đài cao là Thượng Điều Đương Ma.

Đồng thời, điểm tích lũy của trường họ đạt ba trăm điểm, giành ngôi Á quân Đại Bá Tinh Tế.

Còn Quán quân là đội có điểm tích lũy cao nhất, lên tới ba trăm hai mươi điểm, đội Siêu năng lực GO.

Quý quân là Hogwarts với hai trăm tám mươi điểm.

Thành tích được công bố, sau bảy ngày chiến đấu ác liệt, mình đầy thương tích, đội của Đương Ma vẫn không giành được chức vô địch.

Rõ ràng họ đã rất nỗ lực, nhưng tổng điểm tích lũy vẫn kém quán quân hai mươi điểm, dù cộng cả số điểm cuối cùng Đương Ma giành được cũng không đủ.

Thất vọng.

Họ chỉ cách chức vô địch một bước chân, chỉ một chút nữa thôi họ đã có thể hoàn toàn thay đổi đánh giá thấp của người khác về trường mình.

Đáng tiếc, cuối cùng họ chỉ giành được Á quân.

Đương Ma.

Nhân Đế Khắc Ti cũng rất buồn.

Đương Ma vui thì cô có tinh thần, Đương Ma buồn cô cũng đau lòng. 25.

Khán giả đều đã chứng kiến sự nỗ lực của đội Đương Ma trong bảy ngày qua, đồng loạt bày tỏ sự tiếc nuối.

Trước đây nếu họ giành được Quý quân cũng đã vui mừng đến phát điên, nhưng vì Đại Bá Tinh Tế lần này họ đã đặt mục tiêu là chức vô địch, cuối cùng liều mạng cũng không giành được, nên cảm thấy nỗ lực không được đền đáp, ý chí sa sút, như thể đã chết đi.

Nhưng nói về nỗ lực, đội vô danh cũng không kém, họ giành được chức vô địch, điều đó cho thấy nỗ lực vẫn có ích.

Đội của Đương Ma cũng không nghĩ rằng mình đã vượt qua cả trường nữ sinh Thường Bàn Đài, đánh bại những đứa con cưng của trời.

Mặc dù không giành được chức vô địch, nhưng cũng không có gì đáng thất vọng.

Nhìn dáng vẻ uể oải của các thiếu niên, Đỗ Lan cũng chỉ có thể dùng một câu để an ủi họ: Thanh xuân thường đầy rẫy tiếc nuối, nhưng các cậu thua một người cũng nỗ lực như vậy, tiếc nuối cũng không lớn lắm.

Đỗ Lan đang giúp phát Tiên Đậu, trong lúc rảnh rỗi đã nói với họ câu này, khiến các thiếu niên phần nào lấy lại tinh thần.

Đúng vậy, thanh xuân thường đầy rẫy tiếc nuối, nhưng đã nỗ lực rồi thì cuối cùng không phải là tốt nhất cũng có sao đâu.

Thanh xuân có tiếc nuối, nhưng thanh xuân không hối hận.

Cuối cùng trên bục nhận giải, tất cả mọi người đều hoan hô, vì đây là một cuộc thi vô cùng đặc sắc.

Nhìn kìa, là con trai của chúng ta.

Thượng Điều Đao Dạ kích động chỉ vào Đương Ma giới thiệu với du khách lạ bên cạnh.

Những bậc cha mẹ giống như Thượng Điều Đao Dạ còn rất nhiều, nhìn thấy con mình đứng trên bục nhận giải, cảm giác mãn nguyện và thành tựu này khiến người ta sảng khoái, họ đều hy vọng có nhiều người hơn đến chia sẻ niềm vui của họ.

Qua cuộc thi, Đương Ma lại có thêm rất nhiều bạn tốt, cậu rất vui.

Nhưng có một vấn đề cậu biết mình không thể trốn tránh, đó là Nhân Đế Khắc Ti.

Sau Đại Bá Tinh Tế, Đỗ Lan sẽ đích thân gặp mặt Giáo chủ của Thanh giáo.

Do Sử Đề Nhĩ đệ trình thiệp mời, đây là một cuộc gặp gỡ rất chính thức, Đỗ Lan không hề lỗ mãng đi đến.

Là Đỗ Lan, người đã hoàn toàn phơi bày thế giới ma pháp ra thế giới sao.

Hiệu trưởng Hogwarts.

Người sản xuất Siêu năng lực GO, hay là chú của Thượng Điều Đương Ma.

La Lạp Sử Đô Hoa mỉm cười, lật qua lật lại tấm thiệp mời đơn giản.

Đây là một nhà thờ thuộc thế lực Anh quốc Thanh giáo bên ngoài Học viện Đô thị, rất nhỏ, giống như một sân nhỏ độc lập, không có chuông sớm trống chiều, cũng không có tu nữ thần phụ, bên trong chỉ có một người ở, La Lạp Sử Đô Hoa.

Vốn dĩ cô nên ở Anh quốc chủ trì đại cục, nhưng gần đây các sự kiện đều xảy ra ở Học viện Đô thị, khiến cô không thể tự chủ mà đến đây, và đích thân đàm phán với tầng lớp thượng lưu của Học viện Đô thị.

Sự kiện Pháp Chi Thưvà sự kiện Thập Tự Sứ Đồ trước đó đều do cô tiết lộ thông tin cho Học viện Đô thị.

Giáo chủ, vậy tôi nên trả lời thế nào.

Sử Đề Nhĩ hỏi.

Mái tóc vàng óng ánh dưới ánh hoàng hôn, chiếc váy dài đến mắt cá chân lung linh trong ánh sáng loang lổ, nữ Giáo chủ trẻ trung xinh đẹp La Lạp đang suy tư.

Mái tóc của cô rất dài, phải gấp lại hai lần theo chiều cao cơ thể mới gọn gàng.

Cô là một người phụ nữ có suy nghĩ và có khí phách, đảm nhiệm chức vụ Giáo chủ trong giáo hội Anh quốc phức tạp, rất có thủ đoạn, vì lợi ích của Thanh giáo, cô sẽ không từ thủ đoạn.

Gặp, ta viết một tấm thiệp mời, ngươi mang qua đó, sáng mai chín giờ, ngươi đưa anh ta đến gặp ta.

Có cần biện pháp bảo vệ không.

Sử Đề Nhĩ nói, Đỗ Lan không phải là người có thể hiểu bằng lẽ thường, nói không chừng anh ta sẽ bất lợi với ngài.

Không cần, ta tin rằng anh ta vẫn rất lịch thiệp với phụ nữ.

La Lạp viết xong thư trả lời như rồng bay phượng múa rồi đưa cho Sử Đề Nhĩ mang về, còn mình lại suy tư đến xuất thần.

Thập tự giáo phân liệt thành ba giáo phái lớn: Anh quốc Thanh giáo, La Mã Chính giáo, Nga La Tư Thành giáo.

Ba giáo phái lớn đều không vừa mắt nhau, đều không ngừng củng cố bản thân, hoặc để tự vệ hoặc để xâm chiếm người khác.

La Mã Chính giáo có thế lực lớn nhất, lan rộng khắp thế giới, tự nhiên đối với hai giáo hội còn lại như hổ rình mồi, hễ có cơ hội là sẽ nuốt chửng họ.

Vì vậy, Giáo chủ La Lạp để tự vệ đã chọn hợp tác với giới khoa học, đạt được liên minh với Học viện Đô thị để cùng nhau đối kháng La Mã Chính giáo.

Đương nhiên La Lạp không thật lòng kết minh với Học viện Đô thị, cô chẳng qua chỉ lợi dụng sức mạnh của Học viện Đô thị.

Nếu có cơ hội, cô nhất định cũng sẽ giống như La Mã Chính giáo, truyền giáo ở Học viện Đô thị.

Bởi vì mục tiêu của các tôn giáo đều tương tự nhau, chiếm lĩnh nhiều địa bàn hơn, giành được nhiều tín đồ hơn.

Qua việc hợp tác với Học viện Đô thị, đặc biệt là dưới sự hoạt động tích cực của Thượng Điều Đương Ma, đã nhiều lần đả kích thế lực La Mã Chính giáo, đồng thời còn tăng cường thực lực của Thanh giáo, những người chạy trốn khỏi La Mã Chính giáo đều gia nhập Thanh giáo.

Dường như vì giáo lý tương tự, những người nhảy việc hoàn toàn không quan tâm.

Cũng có thể nói, tuy là tôn giáo, nhưng tín ngưỡng thật sự của họ cũng rất yếu ớt, trong lòng các pháp sư không hề có thần linh.

Lần này gặp mặt Đỗ Lan, La Lạp hy vọng qua cuộc gặp gỡ có thể thiết lập quan hệ, nói không chừng còn có thể củng cố Anh quốc Thanh giáo.

Nếu có thể, La Lạp cũng hy vọng thôn tính thế giới, quét sạch các tôn giáo khác cũng như giới khoa học.

Đây là một người phụ nữ có dã tâm, đương nhiên cũng là một người phụ nữ có thủ đoạn.

Cô và Giáo chủ La Mã Chính giáo thực ra đều giống nhau, chỉ là La Lạp kiên nhẫn hơn, đồng thời cũng biết cách kết bạn, biết cách từ từ xâm chiếm kẻ địch.

Khác với La Mã Chính giáo, mọi việc cô làm đều không gây chú ý.

Còn La Mã Chính giáo thì quá lớn, tất cả mọi người đều đang nhìn chằm chằm vào nó, chỉ cần có một chút động tĩnh, dù là hành động rất nhỏ, cũng sẽ lập tức bị người ta phát hiện và bị nhắm vào, không thể nào âm thầm mưu tính như La Lạp được. 26.

Làm anh cả không dễ dàng như vậy, đặc biệt là khi còn có lão nhị và lão tam luôn chực chờ muốn thay thế, chẳng khác nào phiên bản ma pháp của câu luôn có điêu dân muốn hại trẫm.

Chương 773

Quả là một mỹ nhân.

Số lượng mỹ nữ ở thế giới này thật nhiều, lẽ nào cũng là do ảnh hưởng của không gian dị thế giới.

Mỉm cười, một nụ cười như ánh nắng vàng, La Lạp không mang lại cảm giác xa cách, giống như cô em gái nhà bên: Chào mừng ngài đến thăm tệ xá, thưa ngài Đỗ Lan.

Cô nhất định là Giáo chủ La Lạp Sử Đô Hoa của Anh quốc Thanh giáo, rất vui được gặp cô.

Lần đầu gặp mặt, không hề có sự khó chịu, hai người để lại cho đối phương ấn tượng rất tốt.

Tuy nhiên, Đỗ Lan biết người phụ nữ đối diện không phải là nhân vật tầm thường, không dám coi thường.

Mạo muội đến thăm, thực ra là có chuyện muốn thương lượng với cô La Lạp.

Xin mời nói.

Thực ra là chuyện liên quan đến một thiếu nữ tu sĩ của Thanh giáo các vị.

Nhân Đế Khắc Ti ư.

Quả nhiên là một người phụ nữ thông minh, Đỗ Lan thầm nghĩ, e rằng mình còn chưa đến, cô ta đã điều tra sự việc gần như rõ ràng rồi.

Thực ra, La Lạp biết Đỗ Lan đến vì Đương Ma và Nhân Đế Khắc Ti, bởi vì giữa Anh quốc Thanh giáo và Đỗ Lan ngoài hai đứa trẻ đó ra hoàn toàn không có bất kỳ mối liên hệ nào.

Đỗ Lan đột ngột đến thăm cũng chỉ có một lý do này.

Giáo chủ quả nhiên trí tuệ, nếu vậy thì tôi xin đi thẳng vào vấn đề.

Đỗ Lan nói: Tôi đến đây với tư cách là người thân của Thượng Điều Đương Ma để cầu hôn.

Tôi hy vọng Đương Ma và Nhân Đế Khắc Ti có thể đính hôn, hai năm sau sẽ thành hôn.

Có chút khác biệt so với dự đoán, nhưng đại khái là vậy.

Nhưng Nhân Đế Khắc Ti là người bảo quản Mười vạn ba ngàn ma đạo thư, tuyệt đối không thể rời khỏi Anh quốc Thanh giáo.

Nhưng nếu Đương Ma có thể ngả về phía Anh quốc Thanh giáo thì cũng không tệ.

Hai thiếu niên yêu nhau sao, thật là lãng mạn.

Dường như là một cô gái bình thường khao khát tình yêu, cô nở một nụ cười ấm áp.

Vậy là cô đồng ý rồi.

Tôi đương nhiên rất sẵn lòng đồng ý.

La Lạp nói: Nhưng Nhân Đế Khắc Ti là thành viên quý giá của Anh quốc Thanh giáo chúng tôi, hơn nữa cô bé là một sự tồn tại vô cùng quan trọng, tôi nghĩ ngài cũng biết.

Vì vậy, hy vọng ngài có thể hiểu cho sự khó xử của chúng tôi. 27.

Hoặc nói cách khác, nếu Nhân Đế Khắc Ti bị các pháp sư khác phát hiện sẽ rất phiền phức, chúng tôi không thể để cô bé cứ ở mãi bên ngoài, cho nên Cô ngập ngừng.

Đỗ Lan biết ngay là sẽ không có chuyện đồng ý vô điều kiện, e rằng là có điều kiện, điều kiện của một kẻ có dã tâm.

Nhưng Đỗ Lan sẽ không để người khác tống tiền, hơn nữa cũng không có ý định ủng hộ Thanh giáo, vì những pháp sư này khống chế tôn giáo quá nguy hiểm: Chuyện này không cần cô lo lắng.

Tôi quyết định sẽ xóa toàn bộ ma pháp thư tịch trong não của Nhân Đế Khắc Ti, đồng thời tôi sẽ gia cố bức tường không gian giữa dị giới và Trái Đất của chúng ta, để thiên sứ và ác ma không thể giáng lâm.

Đương nhiên, đối với các pháp sư các vị có lẽ cũng sẽ có ảnh hưởng, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là không thể sử dụng một số ma pháp mạnh mẽ mà thôi, ma pháp thông thường vẫn không có vấn đề gì.

Đỗ Lan nói năng hòa nhã mà đã uy hiếp cả thế giới ma pháp, còn chưa đợi La Lạp mở miệng tống tiền, anh đã chặn hết mọi con đường của cô.

Quả nhiên là một người nguy hiểm, còn là một người sâu không lường được.

La Lạp không nhìn thấu được Đỗ Lan: Ngài có biết mình đang nói gì không.

Sự thật.

Đỗ Lan nói: Thế giới ma pháp và thế giới khoa học, đã có chút quá đáng rồi.

Các pháp sư các vị chơi ma pháp cho tốt không được sao, cứ phải thêm vào truyền giáo.

Giới khoa học cũng vậy, nghiên cứu khoa học cho tốt không được sao, cứ nghĩ đến việc thành thần.

Tôi nói các vị thì có gì hay ho chứ.

Vốn dĩ tôi cũng không muốn quản các vị, nhưng các vị ngày càng quá đáng.

Có lúc tôi nghĩ, có nên tái hiện lại thời kỳ Trung cổ huy hoàng, đưa hết các pháp sư và nhà khoa học các vị lên giàn hỏa thiêu, nhất định sẽ rất hùng vĩ.

Rít.

Đỗ Lan càng bình tĩnh càng khiến người ta sợ hãi.

Anh sẽ làm như vậy, chỉ cần các pháp sư tiếp tục như vậy, Đỗ Lan thật sự sẽ dựng giàn hỏa thiêu biến các pháp sư thành đồ nướng.

La Lạp tuy tỏ ra rất bình tĩnh, nhưng nhịp tim đập nhanh đã bán đứng cô.

Cô không cần căng thẳng, vì tôi không nhắm vào Anh quốc Thanh giáo các vị, tôi đang nói cả thế giới ma pháp.

Đỗ Lan nói: Vì vậy, xin cô hãy đồng ý cho Đương Ma và Nhân Đế Khắc Ti đính hôn, đồng thời nói với các đồng nghiệp pháp sư của cô, sau này hoặc là làm pháp sư cho tốt, hoặc là truyền giáo một cách bình thường, đừng lợi dụng ma pháp để truyền giáo, nếu không tôi sẽ cảm thấy ghê tởm.

Tiếp tục im lặng, sự mạnh mẽ của Đỗ Lan nằm ngoài dự đoán của La Lạp, cô còn tưởng Đỗ Lan sẽ tuần tự tiến dần.

Nhưng Đỗ Lan ghét nhất là tuần tự tiến dần, với năng lực của anh cũng hoàn toàn không cần tuần tự tiến dần.

Cô đồng ý rồi chứ.

Bất đắc dĩ cười khổ: Thưa ngài Đỗ Lan, ngài dường như có chút hiểu lầm về thế giới ma pháp của chúng tôi, hơn nữa việc truyền giáo của chúng tôi có lịch sử lâu đời, dường như cũng không có bất kỳ ảnh hưởng xấu nào.

Nhưng ma pháp của các vị có thể đưa các pháp sư lên thiên đường không.

Đỗ Lan hỏi.

Rõ ràng là không thể.

Hơn nữa, thiên đường hay địa ngục cũng chỉ là một không gian khác mà thôi, các pháp sư không hề khao khát, họ càng hy vọng tiêu diệt giới khoa học, truyền giáo cho toàn thế giới.

Các pháp sư đều là những người theo chủ nghĩa hiện thực, nhưng họ lại là những người truyền giáo, sự mâu thuẫn này cũng khiến người ta ghê tởm.

Bởi vì các pháp sư sẽ dùng việc truyền giáo hư vô làm lý do để lật đổ thế giới.

Ngược lại, giới khoa học lại rất khao khát thiên đường, muốn đạt đến lãnh địa của thần, thậm chí còn muốn dựa vào trường khuếch tán AIM để tạo ra không gian mới, sáng tạo ra thiên đường nhân tạo. 28.

Quả thực hoàn toàn đảo lộn.

Các pháp sư muốn dựa vào tôn giáo để thống trị thế giới.

Các nhà khoa học lại muốn dựa vào khoa học kỹ thuật để sáng tạo thiên đường, muốn thành thần.

Mức độ hỗn loạn của thế giới này vượt xa sự hiểu biết của người bình thường.

Nhưng Đỗ Lan lại hiểu, bởi vì các pháp sư từ tri thức của dị thế giới đã có được tầm nhìn xa hơn các nhà khoa học, biết được chân tướng của thế giới, biết được thiên sứ và ác ma cũng không hoàn mỹ, vì vậy họ càng có xu hướng hiện thực hơn.

Còn các nhà khoa học hiện tại hiểu biết về thế giới có hạn, cần sự chỉ dẫn, vì vậy hướng nghiên cứu của họ nghiêng về thần thoại, muốn dùng khoa học để sáng tạo ra thần thoại mới.

Vì vậy, điều này không liên quan đến thân phận, mà liên quan đến tầm nhìn.

Đương nhiên, Đỗ Lan không đồng tình với cả hai bên, bởi vì họ đều thiếu đi sự khiêm tốn cơ bản của con người.

Dáng vẻ hiện tại của họ hoàn toàn không thể cung cấp bất kỳ sự trợ giúp nào cho việc định vị của nhân loại trong vũ trụ.

Đương Ma và Nhân Đế Khắc Ti, tôi đồng ý để họ đính hôn.

La Lạp đột nhiên thay đổi thái độ: Nhưng thưa ngài Đỗ Lan, ngài có bằng lòng cho tôi biết, tại sao ngài lại ghét pháp sư như vậy không.

Tôi không ghét pháp sư, chỉ là ghét các vị mà thôi, tôi là hiệu trưởng trường pháp thuật mà.

Đỗ Lan cười nói: Các vị có bao giờ nghĩ rằng ngoài việc truyền giáo ra, các pháp sư các vị còn có thể làm gì khác không.

Các vị nắm giữ sức mạnh của tự nhiên, từ sự di chuyển của tinh thần mà biến hóa vạn vật, lẽ nào các vị không thể có lý tưởng vĩ đại hơn sao.

Lý tưởng vĩ đại.

Không hiểu, lý tưởng của La Lạp là để Anh quốc Thanh giáo trở thành người giải thích giáo lý Thập tự giáo duy nhất, đó chính là lý tưởng vĩ đại của cô. 29.

Cô luôn nỗ lực vì lý tưởng vĩ đại này: Tôi đương nhiên cũng có lý tưởng vĩ đại, một lý tưởng không được người khác thấu hiểu, e rằng ngài cũng sẽ không hiểu đâu.

Người phụ nữ này có phải đã hiểu lầm gì không, lý tưởng vĩ đại mà Đỗ Lan nói là để nhân loại chiếm một vị trí trong vũ trụ, thậm chí đi thực dân hóa dị thế giới.

Lý tưởng của người phụ nữ này không lẽ là thống trị thế giới sao.

Sự chênh lệch này có chút lớn.

Đỗ Lan và La Lạp ngồi đối diện nhau, cả hai người đều toát ra một khí thế nghiêm túc, vô cùng đáng sợ.

Rõ ràng là đang bàn chuyện đính hôn của Nhân Đế Khắc Ti và Đương Ma, nhưng Đỗ Lan lại kéo chủ đề đi xa.

Đương nhiên, đây là để anh tránh bị tống tiền, nói đơn giản là phóng đại chủ đề đến vô hạn, đến cuối cùng vấn đề ban đầu lại không còn quan trọng nữa.

La Lạp Sử Đô Hoa cũng phần nào hiểu được ý đồ của Đỗ Lan, muốn dùng lời lẽ to tát để chuyển hướng sự chú ý sao.

Cố ý tỏa ra khí tức đáng sợ, quả thật là người không dễ đối phó.

Nhưng chiêu này La Lạp cũng đã từng dùng mưu kế tương tự, đó là đem Mười vạn ba ngàn ma đạo thư quan trọng làm mồi nhử ném đến Học viện Đô thị, để chuyển hướng sự chú ý cho Anh quốc Thanh giáo, giảm bớt áp lực, tranh thủ thời gian phát triển.

Thật có cảm giác kỳ phùng địch thủ, La Lạp nghĩ thầm, đã lâu không gặp một người thông minh như vậy, suýt chút nữa đã bị Đỗ Lan lừa gạt.

Lý tưởng của cô không lẽ là để Anh quốc Thanh giáo lan rộng khắp thế giới, thay thế La Mã Chính giáo trở thành tôn giáo Thập tự giáo số một thế giới chứ.

Đỗ Lan mở miệng đã đưa ra câu trả lời chính xác.

Chương 774

Không sai.

Người phụ nữ này dường như không sợ mình, nỗi sợ hãi đã giảm bớt.

Lẽ nào vì mình làm người tốt quá lâu, nên sát khí đã giảm xuống.

Thật ra Đỗ Lan cũng không thể thật sự thực hiện việc hỏa thiêu, nhiều nhất chỉ là đánh gãy tay chân các pháp sư, biến họ thành kẻ ngốc để phế bỏ ma pháp mà thôi, sẽ không thật sự làm đồ nướng.

Lẽ nào vì cô ta biết mình sẽ không hạ sát thủ nên mới được nước lấn tới.

Quả thật là một dã tâm đáng nể, đối với một người phụ nữ mà nói.

Cứ biết là phụ nữ chấp chính thường không có kết quả tốt đẹp.

Không phải Đỗ Lan coi thường phụ nữ, vì Sa Chức cũng đã từng làm lãnh đạo, nhưng theo kinh nghiệm thông thường, sau khi phụ nữ nắm đại quyền sẽ là bước ngoặt từ thịnh chuyển suy của một tập đoàn hoặc một quốc gia.

Có lẽ là thành kiến, nhưng ít nhất người phụ nữ trước mặt Đỗ Lan này tuyệt đối sẽ chơi với lửa có ngày chết cháy.

Ngài nghĩ rằng tôi sẽ không thành công.

La Lạp cảm thấy mình bị coi thường.

Cho đến nay, mọi thứ đều nằm trong tính toán của cô.

La Mã Chính giáo, Nga La Tư Thành giáo đều đã đổ dồn ánh mắt vào Học viện Đô thị.

Với tình hình hiện tại, cô mượn sức mạnh của Học viện Đô thị để đối kháng La Mã Chính giáo, sao lại không phải là lợi dụng sức mạnh của La Mã Chính giáo để làm suy yếu Học viện Đô thị chứ.

Dù sao Anh quốc Thanh giáo cũng ngồi thu lợi, sao lại không làm chứ.

Chỉ cần cô có đủ kiên nhẫn, từng bước thực hiện kế hoạch, tùy cơ ứng biến, thế giới ma pháp hay thế giới khoa học đều sẽ trở thành thế lực của cô.

Mặc dù chủ đề đã đi hơi xa một chút, nhưng cô sẽ không thành công, vì tôi sẽ không để cô thành công.

Đỗ Lan nói: Hogwarts mới là tương lai của thế giới, là nơi kết hợp hoàn hảo giữa ma pháp và khoa học kỹ thuật.

Ma pháp của dị thế giới tuy mạnh mẽ nhưng không phải chuẩn bị cho con người, chỉ có bản địa hóa, khoa học kỹ thuật hóa ma pháp mới là tương lai của nhân loại.

Bản địa hóa, khoa học kỹ thuật hóa.

Đây là lần đầu tiên nghe thấy: Nói đến đây, bài viết của ngài tôi cũng có may mắn được đọc qua, khoa học kỹ thuật và ma pháp cuối cùng sẽ đi đến cùng một đích, dường như đó là luận điểm của ngài phải không.

Khoa học phát triển thành ma pháp, ma pháp cũng là khoa học, một kết luận rất thú vị.

Nhưng tri thức ma pháp rộng lớn biết bao, bao trùm vũ trụ, lấy tinh thần làm chỉ dẫn, các pháp sư lắng nghe lời thì thầm của tinh thần, nắm giữ sức mạnh ma pháp của dị thế giới, chỉ cần những vật phẩm rất đơn giản, thậm chí là những nét vẽ và âm tiết đơn giản là có thể hoàn thành mục tiêu mà khoa học kỹ thuật phát triển hàng trăm, hàng nghìn năm cũng không đạt được.

Cấp 6, thần, mà giới khoa học theo đuổi, trong mắt các pháp sư chúng tôi cũng chỉ là một loài vật khác, tuy mạnh mẽ, nhưng không khác gì sư tử, hổ. 30.

Giải thích như vậy ngài chắc hẳn phải biết ma pháp là sự tồn tại mà khoa học không thể sánh bằng rồi chứ.

Vậy các vị có bao nhiêu pháp sư mạnh mẽ có thể coi thần như hổ, sư tử.

Có là được, ma pháp chính là mạnh hơn khoa học.

Ha ha.

Quả nhiên là thành kiến của pháp sư sao.

Các pháp sư rõ ràng cũng chỉ là mượn sức mạnh của ma pháp, tại sao lại phải tìm kiếm cảm giác ưu việt ở những người bình thường chứ.

Thôi được, mặc dù Đỗ Lan cũng thường tìm cảm giác ưu việt trong đám đông người thường, nhưng anh chủ yếu nhắm vào các nhân vật chính.

Đáng tiếc, người bình thường không thể tìm được cảm giác ưu việt từ các nhân vật chính, chỉ có thể tìm từ những người bình thường.

Vậy các pháp sư các vị làm rùm beng, cần hàng nghìn, hàng vạn người để hoàn thành một ma pháp siêu cường, nếu dùng phương pháp khoa học để nghiệm toán, dùng phương pháp khoa học để tái hiện.

Có thể đơn giản hóa, có thể lặp lại, thiết lập chỉ cần một cây pháp trượng là có thể hoàn thành toàn bộ phép tính.

Cô còn cho rằng khoa học yếu kém sao.

Ngài đang nói đến pháp trượng của Hogwarts ư.

Lợi dụng pháp trượng để đơn giản hóa ma pháp.

Ma pháp được cấu thành bởi ba yếu tố: thời gian, vật phẩm, mục tiêu.

Thời gian chính là vị trí của tinh thần, vật phẩm bao gồm chủng loại vật phẩm: thực vật, âm thanh và vị trí vật phẩm.

Mục tiêu là vật thể cuối cùng chứa đựng ma pháp.

Ma pháp thật sự không thể thiếu một yếu tố nào.

Pháp trượng của ngài tuy có thể đơn giản hóa ma pháp trên diện rộng thông qua sản xuất hàng loạt, nhưng những ma pháp có thể sử dụng lại rất ít.

Những ma pháp này cũng có thể được đơn giản hóa bằng các phương pháp khác, không nhất thiết phải ở dạng pháp trượng.

Vì vậy, ma pháp khoa học của ngài cũng không phải là ma pháp thật sự.

Đây là lời đánh giá trung thực mà một hiền giả pháp sư dành cho Đỗ Lan, cũng là lần đầu tiên Đỗ Lan nghe được bình luận về lý thuyết của mình từ một cường giả ma pháp.

Không phải ma pháp thật sự sao.

Vậy theo lời cô, chỉ cần bao gồm ba yếu tố thời gian, vật phẩm, mục tiêu thì ma pháp đó là ma pháp thật sự.

Không sai, chỉ có ma pháp thỏa mãn ba yếu tố mới là ma pháp thật sự.

Vậy thì tôi đã sớm khoa học hóa ma pháp rồi.

Đỗ Lan đắc ý nói, sau đó trong tay anh nhanh chóng xuất hiện một cây pháp trượng, năng lượng cụ thể hóa: Tinh đồ được lưu trữ trong máy tính sinh học có thể nhanh chóng tính toán thời gian, thậm chí có thể dự định thời gian.

Đại diện cho vật phẩm bao gồm tất cả các nguyên tố trên Trái Đất và cả các nguyên tố trong vũ trụ, chỉ cần một không gian rất nhỏ là có thể nhanh chóng sắp xếp các nguyên tử khác nhau, đây cũng là vị trí vật phẩm.

Cuối cùng, mục tiêu thì không cần nói nhiều, hướng mà pháp trượng chỉ vào chính là mục tiêu.

Chỉ cần nhập phương trình ma pháp vào pháp trượng, ma pháp khó khăn đến đâu cũng có thể hoàn thành trong nháy mắt.

Còn người sử dụng không cần phải học nhiều kiến thức như các vị, chỉ cần biết phương trình ma pháp, cầm pháp trượng là có thể điều động sức mạnh tinh thần thi triển ma pháp nhanh hơn các pháp sư các vị.

Từ không sinh có.

Không, không chỉ là từ không sinh có, mà là sự ra đời sau khi tính toán chính xác, giống như Thần tạo ra thế giới trong bảy ngày, không sai một ly một hào.

Pháp trượng được sinh ra, sinh ra trên thế giới này, giống như tất cả các thần khí, không phải được tạo ra, mà là được sinh ra.

Phức tạp và chính xác như vậy, tuyệt đối không phải là thứ mà con người có thể tạo ra.

Ngài tuyệt đối không phải là con người.

Con người không thể hoàn thành được chuyện này, cho dù là thiên sứ cũng chỉ là mượn ma pháp để cải tạo nhân quả mà thôi.

Còn ngài lại không dựa vào bất cứ thứ gì, tự dưng sáng tạo ra.

Tôi thậm chí còn không cảm nhận được sự bài xích hay thân hòa của tự nhiên xung quanh.

Ngài không phải là sự tồn tại của thế giới này.

Quả nhiên là đại hiền giả, Giáo chủ thật sự có con mắt sắc bén, lại có thể trong nháy mắt đoán ra Đỗ Lan không phải là người của thế giới này.

Lần thứ hai tiến vào thế giới Thất Long Châu, Đỗ Lan đã ước cho năng lượng của mình có thể chuyển đổi tùy ý, khí biến thành chakra, chakra biến thành ma lực, ma lực biến thành tinh thần lực, không hề bị ràng buộc.

Vì vậy, hắn sử dụng ma pháp cụ hiện hóa cũng không gặp chút trở ngại nào, dễ dàng tạo ra cây ma trượng trong đầu mình.

Kết hợp ba yếu tố của ma pháp: thời gian, vật phẩm, mục tiêu, hắn tạo ra một cây ma trượng siêu cường.

Ta đặt tên cho nó là Lão Ma Trượng, một cây ma trượng mới vượt qua tất cả, một cây ma trượng có thể sử dụng ma pháp chân chính.

Đỗ Lan cũng không trình diễn mà đặt Lão Ma Trượng lên bàn: Cây ma trượng này không hề có bất kỳ ma pháp nào gia trì, bất kỳ nhà khoa học nào nắm vững thế giới vi mô đều có thể chế tạo ra nó, đây chính là sức mạnh của khoa học.

Mặc dù khoa học kỹ thuật hiện tại chưa thể chế tạo ra cây ma trượng như vậy, nhưng sớm muộn gì khoa học kỹ thuật phát triển cũng sẽ thành công, còn các người, pháp sư, vẫn sử dụng những phương pháp của mấy nghìn năm trước, e rằng vẫn sẽ bị khoa học kỹ thuật vượt qua.

Không trả lời câu hỏi của mình, La Lạp Sử Đô Hoa nhíu mày: Có lẽ ngài nói không sai, nhưng ngài không cảm thấy khoa học kỹ thuật mà ngài nói và khoa học kỹ thuật của thế giới này có chênh lệch một trời một vực sao.

La Lạp nhìn cây ma trượng trên bàn: Vị khách đến từ thế giới khác, ma trượng của ngài và Siêu Năng Lực GO đều vượt xa trình độ khoa học kỹ thuật của Địa Cầu, mà hiểu biết của ngài về ma pháp cũng không tệ, tôi rất tò mò thế giới mà ngài đến rốt cuộc là thiên về khoa học kỹ thuật hay ma pháp.

Đỗ Lan liếc nhìn La Lạp, cô gái này thật sự có mắt nhìn, cũng có đủ trí tuệ.

Nếu cô ta không phải là một người truyền giáo, mà là một vị vua, có lẽ Đỗ Lan đã sẵn lòng giúp cô ta một tay, để cô ta xây dựng một vương quốc không lớn không nhỏ.

Tiếc là cô ta lại là một người truyền giáo, định sẵn chỉ quan tâm đến tín ngưỡng, chứ không hề để ý đến mức sống của tín đồ.

Dị thế giới mà các người hiểu không phải là dị thế giới thực sự, chẳng qua chỉ là những không gian khác nhau trong cùng một vũ trụ mà thôi.

Đỗ Lan nói: Còn ta không đến từ một thế giới cố định nào cả, ta là một nhà du hành thời không, đã đi qua rất nhiều thế giới khác nhau, cả khoa học lẫn ma pháp đều có.

Đỗ Lan cuối cùng cũng thừa nhận lai lịch của mình, La Lạp ngược lại không hề kinh ngạc, mà tràn đầy tò mò.

Các pháp sư của họ có thể nhìn trộm một vài mảnh ghép về dị thế giới từ những cuốn sách ma pháp, nhưng chưa bao giờ, hoặc ít nhất là trong ghi chép, chưa có pháp sư nào tự mình đến dị thế giới.

Dị thế giới và nơi này có gì khác biệt không.

Không có gì khác biệt cả, nhân loại đấu tranh lẫn nhau, khoa học đấu với khoa học, ma pháp đấu với ma pháp, khoa học đấu với ma pháp, hoặc sử dụng các phương thức năng lượng khác, về cơ bản cũng giống như thế giới này.

Đỗ Lan nói: Cô rất tò mò sao.

Phải.

La Lạp không hề phủ nhận: Nhưng điều tôi tò mò là nơi khởi nguồn của ma pháp, bí ẩn về nguồn gốc của ma pháp.

Có lẽ sự xuất hiện của ma pháp chỉ là một sự trùng hợp, tình cờ phát hiện ra việc sắp xếp vật phẩm theo một cách nào đó có thể dẫn động tinh thần lực, tình cờ phát hiện ra ma pháp.

Sau đó, trải qua vô số năm thử nghiệm, tương tự như Thần Nông nếm thử trăm loại cỏ, dưới sự nỗ lực của các chủng tộc khác nhau ở những không gian khác nhau, ma pháp đã phát triển đến ngày nay.

Còn nhân loại chẳng qua chỉ là kẻ đi mót lúa mà thôi.

Dĩ nhiên cũng có khả năng là một chủng tộc nào đó ở dị thế giới đã giao tiếp được với trời đất, lĩnh ngộ được quy luật tự nhiên, và phát triển ra ma pháp.

Vậy thì họ chính là Thần Ma Pháp.

Ồ.

Xem ra cô có kiến giải khác về câu nói mà các người thường hay nói ma pháp là để cho người không có thiên phú đuổi kịp người có thiên phú.

Đỗ Lan không ngờ La Lạp lại muốn tìm hiểu nguồn gốc của ma pháp.

Chương 775

Đỗ Lan tiên sinh, chắc hẳn ngài có hiểu lầm sâu sắc về tôn giáo của chúng tôi, các pháp sư.

Mặc dù vào thời Trung Cổ, chúng tôi và tôn giáo quả thực có mâu thuẫn rất sâu sắc, nhưng ngài có cho rằng những kẻ ngu muội đó có thể đánh bại được chúng tôi, các pháp sư, hay không.

Thực ra, chính từ thời Trung Cổ, giới ma pháp của chúng tôi mới bắt đầu phát triển mạnh mẽ, bởi vì những người bị đưa lên thập tự giá không chỉ có pháp sư, mà còn có cả những người bẩm sinh đã có thiên phú siêu năng lực.

Đỗ Lan nhíu mày, mặc dù hắn đã đến thế giới này mấy chục năm, nhưng vẫn luôn tập trung học tập ma pháp dị thế giới và dạy dỗ Đương Ma, nên không hiểu rõ lắm về những bí mật của giới ma pháp.

Người có siêu năng lực bẩm sinh hẳn là đang nói về Nguyên thạch, tức là những viên bảo thạch chưa qua mài giũa, cả thế giới cũng chỉ có vài chục người.

Hơn một triệu học sinh siêu năng lực của Học Viện Đô Thị đều được kích hoạt bằng phương pháp khoa học, thuộc loại người có siêu năng lực nhân tạo, là tài năng được ban cho sau này.

Vào thời Trung Cổ, tự nhiên không có khoa học, cũng không có học sinh siêu năng lực nhân tạo, những người bị thiêu chỉ có thể là người có siêu năng lực bẩm sinh.

Làm thế nào giới ma pháp kiểm soát tôn giáo, đây là bí mật chỉ được các giáo chủ đời đời truyền miệng, không được ghi chép trong bất kỳ tài liệu lịch sử nào.

Hôm nay La Lạp Sử Đô Hoa không ngại kể hết cho Đỗ Lan nghe.

Thì ra vào thời Trung Cổ, pháp sư dễ đối phó hơn nhiều so với người có siêu năng lực.

Pháp sư cần mượn ngoại vật để bày bố ma pháp trận, người thường chỉ cần động não một chút là có thể gài bẫy pháp sư.

Nhưng người có siêu năng lực, đặc biệt là một số người không nói lý lẽ, không cần bất kỳ sự trợ giúp nào cũng có thể giải phóng sức mạnh đáng sợ, dù bị trói cũng không thể ngăn cản uy năng của họ.

Thế là người thường bắt đầu tìm kiếm sự giúp đỡ của pháp sư, nhờ họ đối phó với những người có siêu năng lực bẩm sinh.

Dần dần, pháp sư và tôn giáo trở nên thân thiết.

Nhưng sức mạnh của các siêu năng lực gia Nguyên thạch khiến các pháp sư hổ thẹn.

Để theo đuổi sức mạnh tương tự, các pháp sư khổ não bắt đầu khao khát những thần thoại hay truyền thuyết nửa vời mà tôn giáo tuyên truyền, dường như nếu họ có thể nắm giữ sức mạnh trong thần thoại truyền thuyết, họ sẽ có thể vượt qua người có siêu năng lực.

Từ đó, các pháp sư có truyền thống rằng muốn trở nên mạnh mẽ thì phải có tín ngưỡng.

Thứ họ tín ngưỡng vốn không phải là thần, mà là gieo vào não mình một ý niệm tín ngưỡng có thể giúp mình vượt qua người có thiên phú.

Đó là tín ngưỡng vì tín ngưỡng, không phải là dâng hiến tín ngưỡng, mà là thu về tín ngưỡng.

Dần dần, tín ngưỡng dường như đã trở thành nguồn gốc của ma pháp, biến thành việc phải có tín ngưỡng vượt qua người có thiên phú thì mới có thể sử dụng ma pháp.

Nhưng nguồn gốc thực sự thì không ai biết, bởi vì từ thời viễn cổ, khi chưa có tôn giáo và tín ngưỡng, ma pháp đã tồn tại, thậm chí trước cả khi nhân loại xuất hiện.

Thế nhưng vì các pháp sư hiện đại đều công nhận truyền thống của pháp sư được hình thành từ thời Trung Cổ, cộng thêm các tổ chức tôn giáo cổ đại đã bị pháp sư xâm thực gần hết, nên đến xã hội hiện đại, pháp sư gần như đã trở thành một tồn tại không thể tách rời với Thập Tự Giáo.

Mặc dù vẫn còn một số giáo phái pháp sư khác, nhưng đa số đều phụ thuộc vào ba tôn giáo lớn.

Bí mật này thật khiến người ta cạn lời, thì ra đây là lý do tại sao giới ma pháp lại kiểm soát tôn giáo.

Nhưng xem ra, pháp sư và nhà khoa học cũng không khác nhau là mấy, những lúc bất lực đều ký thác hy vọng vào tôn giáo để tìm kiếm phương hướng phát triển.

Mặc dù cuối cùng pháp sư đã lật ngược thế cờ, do lượng lớn nghiên cứu ma pháp, kiến thức thu được từ dị thế giới ngày càng nhiều, các pháp sư phát hiện ra rằng thần trong tôn giáo không phải là thứ cao cao tại thượng, không thể chạm tới, vì vậy tôn giáo nguyên bản đã đi đến hồi kết.

Cùng một đích đến bằng những con đường khác nhau, đây chính là điều ta nói.

Đỗ Lan cười: Pháp sư và nhà khoa học ban đầu đều lấy thần làm mục tiêu để nỗ lực, chỉ là các người đi trước các nhà khoa học một nghìn năm.

Quả nhiên, nhân loại là sinh vật không bao giờ dừng bước, không vì gặp phải kẻ mạnh mà chùn chân, ngược lại, kẻ mạnh chính là động lực để nhân loại tiến lên.

Dĩ nhiên hắn không nói rằng chiến tranh cũng là động lực tiến bộ của nhân loại, cuộc chiến giữa pháp sư và người có siêu năng lực vẫn tiếp diễn đến tận bây giờ.

Ban đầu, siêu năng lực bẩm sinh chiếm ưu thế, khiến các pháp sư tự thấy hổ thẹn, thậm chí còn khao khát sự tồn tại khó hiểu như Nguyên thạch, ký sinh vào tôn giáo hy vọng tìm được sức mạnh để đánh bại Nguyên thạch.

Bây giờ, các pháp sư đã trải qua một nghìn năm phát triển vượt bậc và đã vượt qua Nguyên thạch.

Trong xã hội hiện đại, khoa học phát triển mạnh mẽ, lại đến lượt người có siêu năng lực phát triển.

Nguyên thạch rất khó sinh ra, số lượng khan hiếm đã không còn là đối thủ của pháp sư, vì vậy người có siêu năng lực bắt đầu bồi dưỡng người có siêu năng lực nhân tạo, cố gắng một lần nữa đối đầu với giới ma pháp.

Pháp sư và người có siêu năng lực, mối quan hệ của họ trên thế giới này đã có từ rất lâu, vì vậy khi Đỗ Lan nghe được bí mật về lý do pháp sư trở thành một phần của tôn giáo, hắn cũng không mấy ngạc nhiên, nhưng toàn bộ quá trình thực sự khiến người ta cảm thấy lịch sử có sự tương đồng đến lạ.

Quả nhiên, khi lý trí không thể giải quyết vấn đề, con người thường có xu hướng thêm vào yếu tố cảm tính.

Kể từ khi gán cho tự nhiên một lớp vỏ thần thánh, con người đã định sẵn sẽ không ngừng lặp lại con đường tìm kiếm thần tích.

Chẳng biết nên gọi là vĩ đại hay bi ai, nhưng Đỗ Lan cảm thấy điều này không có gì xấu, chỉ cần giữ được lý trí trong quá trình tìm kiếm là được, bởi vì trí tuệ tích lũy của nhân loại sẽ chỉ cho họ con đường đúng đắn, là tiếp tục ngu muội hay nhìn rõ sự thật.

Có nhiều điểm tương đồng như vậy, mà giới ma pháp và giới khoa học các người vẫn muốn tiếp tục đấu tranh, không cảm thấy vô nghĩa sao.

Bởi vì cuối cùng, ma pháp và khoa học tuyệt đối sẽ hợp làm một.

Tại sao không hợp tác với ta.

Đỗ Lan đột nhiên đưa ra lời mời với La Lạp.

Viện trưởng Học Viện Đô Thị Á Lôi Tư Tháp Khắc Lao Lợi đã là giáo sư phòng chống nghệ thuật hắc ám ở Hogwarts rồi, La Lạp đến làm giáo viên cũng không phải là không thể, chỉ cần cô ta không truyền giáo là được.

Đến Hogwarts làm giáo viên.

La Lạp rất ngạc nhiên, một giáo chủ đường đường lại đi làm giáo viên, ý tưởng này cũng khá thú vị: Đỗ Lan tiên sinh, tôi phát hiện ngài là một người thích tưởng tượng.

Không, ta không có nhiều trí tưởng tượng, ta chỉ là thấy nhiều, nên tự nhiên sẽ sử dụng nó mà thôi.

Đỗ Lan khiêm tốn nói: Ngược lại là cô, La Lạp tiểu thư, dường như cô có tinh thần trách nhiệm với Anh Quốc Thanh Giáo cao hơn là cảm giác thuộc về.

Anh Quốc Thanh Giáo đối với cô không phải là tín ngưỡng mà là một loại trách nhiệm, phải không.

Qua cuộc trò chuyện, Đỗ Lan cũng đã có một cái nhìn đại khái về La Lạp.

Ở vị trí nào thì làm việc đó, tôi là giáo chủ của Anh Quốc Thanh Giáo, tự nhiên lợi ích của giáo hội là trên hết.

La Lạp vẫn mỉm cười, cô phát hiện Đỗ Lan là một người dị thế giới thích giao tiếp, có lẽ đây là lý do cho chuyến du hành của hắn, giao lưu với những nhân vật khác nhau: Ngược lại tôi lại phát hiện Đỗ Lan tiên sinh là một người rất lịch lãm, mặc dù ban đầu ngài nói sẽ đưa tôi lên giàn hỏa thiêu.

Bởi vì ta thực sự không hiểu về lịch sử của các pháp sư các người, không biết các người đã liên kết với tôn giáo như thế nào.

Theo như ta biết, các giáo hội ma pháp nói chung đều là những tồn tại ẩn mình và kín đáo, hơn nữa còn rất độc lập, sự kiêu ngạo của các pháp sư khiến họ khinh thường việc bị người khác hiểu lầm là mượn sức mạnh của thần, ma pháp thuộc về sức mạnh của pháp sư.

Chúng tôi cũng vậy, ma pháp là kiến thức chúng tôi học được, không phải do thần ban cho.

Chúng tôi cũng không tín ngưỡng thần, vượt qua người có thiên phú mới là tín ngưỡng, hay nói đúng hơn là động lực của pháp sư.

Vậy tại sao các người lại cố chấp truyền giáo.

Nếu không truyền giáo, chẳng lẽ ngồi nhìn người có thiên phú lớn mạnh sao.

La Lạp kết thúc nghi vấn của Đỗ Lan bằng một câu hỏi ngược lại.

Đúng rồi, pháp sư và người có siêu năng lực đã đối đầu cả nghìn năm, đến thời hiện đại không có lý do gì để người có siêu năng lực tiếp tục phát triển.

Pháp sư đã có sự tiện lợi của việc truyền giáo, tự nhiên phải thông qua phương pháp này để chèn ép Học Viện Đô Thị.

Nói cho cùng vẫn là cuộc đấu tranh giữa hai giới, cuộc đấu tranh giữa người không có thiên phú và người có thiên phú.

Cuộc đấu tranh này không phải nói kết thúc là có thể kết thúc, huống hồ bây giờ Đỗ Lan đã phá vỡ quy luật sắt rằng người có thiên phú không thể sử dụng ma pháp, điều này khiến người không có thiên phú càng thêm lo lắng.

Nhưng xét từ các pháp sư trẻ và học sinh siêu năng lực trẻ tuổi, thế hệ mới dường như không mấy hứng thú với mối thù hận nghìn năm, vì vậy Đỗ Lan cho rằng chỉ cần tăng cường giao lưu, nhất định có thể khiến thế hệ pháp sư và người có siêu năng lực mới sống hòa thuận với nhau.

Người có siêu năng lực cũng có thể sử dụng ma pháp, pháp sư có thể thông qua Siêu Năng Lực GO hoặc phát triển não bộ để có được siêu năng lực: Cứ bắt đầu từ Romeo và Juliet của giới khoa học và giới ma pháp đi, sự kết hợp giữa Đương Ma và Nhân Đế Khắc Ti sẽ mở ra những khả năng hoàn toàn mới cho cả hai bên.

Ngài thật sự hy vọng giới khoa học và giới ma pháp có thể chung sống hòa bình sao.

La Lạp nói.

Phải, còn về chuyện của Anh Quốc Thanh Giáo, có lẽ ta có thể giúp cô, coi như là sính lễ cho Đương Ma, địa bàn của La Mã Chính Giáo không biết cô có hài lòng không.

Dĩ nhiên ta cũng hy vọng cô trong hai mươi năm tới đừng nhắm vào Học Viện Đô Thị.

Ồ.

Không ngờ Đỗ Lan lại tự mình nhượng bộ: Tôi còn tưởng ngài sẽ đưa tôi lên giàn treo cổ chứ.

La Lạp khẽ cười.

Đỗ Lan không chấp nhận bị tống tiền, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ không chuẩn bị sính lễ cho Đương Ma: Ta tin cô là người thông minh, nên biết tiến biết lùi.

Thực ra, nếu chiếm được La Mã Chính Giáo, Anh Quốc Thanh Giáo sẽ không thể đứng ngoài cuộc, tuyệt đối sẽ bị Nga La Tư Thành Giáo nhắm vào.

Đồng thời, sau khi lớn mạnh, Anh Quốc Thanh Giáo cũng sẽ tấn công La Mã Thành Giáo, ước chừng trong thời gian ngắn sẽ không thể phân tâm đối phó với Học Viện Đô Thị, đây chính là tính toán của Đỗ Lan.

La Lạp cũng biết, nhưng cô không thể từ chối, bởi vì rủi ro so với lợi ích thu được không đáng kể: Được, tôi đồng ý với ngài, nhưng ngài thật sự sẽ chiếm được La Mã Chính Giáo chứ.

Dĩ nhiên, chỉ không biết Anh Quốc Thanh Giáo các người có nuốt trôi được giáo hội lớn nhất này không.

Cho tôi một tháng chuẩn bị, một tháng sau, chúng tôi nhất định có thể nuốt trôi.

La Lạp nở một nụ cười tự tin, nếu thành công, tên của cô sẽ đi vào lịch sử.

Vậy quyết định như thế, một tháng sau ta sẽ ra tay.

Đỗ Lan nói.

Chỉ cần ngài làm được, tình yêu của Thượng Điều Đương Ma và Nhân Đế Khắc Ti sẽ kéo dài mãi mãi.

Dĩ nhiên, nếu Đỗ Lan làm được, La Lạp sẽ không bao giờ nhắm vào Học Viện Đô Thị nữa, ít nhất là khi Đỗ Lan còn ở đây, bởi vì thực lực của Đỗ Lan tuyệt đối có thể hủy diệt toàn bộ Anh Quốc Thanh Giáo.

Thu hoạch không nhỏ, Đỗ Lan biết mâu thuẫn chính của thế giới này là cuộc đấu tranh giữa người có thiên phú và người không có thiên phú.

Muốn giải quyết vấn đề này, phải dựa vào thế hệ trẻ làm mờ đi ranh giới giữa hai bên.

Hai mươi năm đủ để biến Học Viện Đô Thị thành nơi mà ma pháp và khoa học kỹ thuật cùng tồn tại, đến lúc đó mâu thuẫn này cũng sẽ tự động biến mất.

Mình thật là quá tốt, vô tình lại làm được việc tốt.

Như vậy, sau khi giải quyết xong La Mã Chính Giáo, có thể rời đi rồi, tháng này tranh thủ sắp xếp một chút.

Đúng lúc vợ chồng nhà Thượng Điều đều ở đây, cũng đến lúc chuyển giao tài sản ở thế giới này sang tên họ, sau đó xưởng sản xuất ma trượng và Siêu Năng Lực GO cũng giao cho họ.

Chương 776

Nhưng không biết Sa Chức có muốn rời xa cô giáo Tiểu Manh không, hai người họ gần đây như hình với bóng, có nên mang cả Nguyệt Vịnh Tiểu Manh đi cùng không.

Mang theo cũng không tệ, vừa hay Đỗ Lan đã chuẩn bị một bất ngờ, gia đình nhất định sẽ rất vui.

Trở về báo tin vui, vợ chồng nhà Thượng Điều lập tức cầm điện thoại lên, họ muốn mời tất cả họ hàng đến để chứng kiến con trai mình trưởng thành.

Đương Ma biết mọi chuyện đã không thể thay đổi, nhưng cậu cảm thấy Nhân Đế Khắc Ti rất tốt, cậu sẽ chăm sóc cô ấy mãi mãi.

Nhân Đế Khắc Ti lại càng xem Đương Ma là người duy nhất có thể dựa vào, tự nhiên cũng không có ý kiến gì.

Lễ đính hôn sẽ được tổ chức trong tháng này, Đỗ Lan tặng Lão Ma Trượng do chính mình chế tạo cho Nhân Đế Khắc Ti.

Bây giờ cô một tay cầm ma trượng, một tay cầm điện thoại Siêu Năng Lực GO, hoàn toàn là song tu khoa học và ma pháp.

Ngự Phản Mỹ Cầm gần đây không vui, vì người mình có cảm tình đã đính hôn, nên cô có chút chán nản.

Sau này cô sẽ không thể vô tư rượt đuổi Thượng Điều Đương Ma khắp Học Viện Đô Thị nữa, vì cô không muốn làm kẻ thứ ba.

Hiệu quả vượt trội, quả nhiên sau tiệc đính hôn, các cô gái bên cạnh Đương Ma đều buồn bã ủ rũ a.

Nhưng đây là tiệc đính hôn do vợ chồng nhà Thượng Điều quyết định, bản thân cậu ta cũng đã đồng ý, Đỗ Lan cũng chỉ có thể nói một tiếng tiếc nuối với các cô gái đó.

Nhưng đây tuyệt đối là chuyện tốt đối với Đương Ma, để tránh cho cậu ta sau này do dự thiếu quyết đoán trong chuyện tình cảm, cứ quyết định trước là tốt nhất.

Sau này cậu ta vẫn sẽ tiếp tục cứu các cô gái, nhưng đừng bao giờ quên rằng cậu ta thuộc về Nhân Đế Khắc Ti.

Ban đầu dự định là một tháng, nhưng Đỗ Lan đợi được, giáo chủ La Mã Chính Giáo lại không đợi được nữa, ông ta lái hạm đội vô địch của mình, vượt qua bảy đại dương đến quyết chiến với Học Viện Đô Thị ở Viễn Đông.

Chỉ vài ngày sau tiệc đính hôn của Đương Ma, cuộc sống học đường bình thường nhưng có chút gượng gạo đã bị phá vỡ.

Đương Ma, lại đến lúc cháu ra trận rồi, dù sao thì ban đầu cũng định để cháu đến Ý giải quyết La Mã Chính Giáo, bây giờ tiết kiệm được tiền vé máy bay, họ tự mình đến nộp mạng rồi.

Đỗ Lan nói với Đương Ma.

Chú, tại sao lại là cháu.

Nói nhảm, cháu đi giải quyết hạm đội, ta nhân lúc giáo chủ La Mã Chính Giáo không có ở đó đi đánh úp Ý, hay là cháu muốn đổi với ta.

Ờm, cháu vẫn nên đi giải quyết hạm đội thôi.

Đương Ma nói: Chú, chú chắc là mình có thể giải quyết được tổng bộ La Mã Chính Giáo không.

Hãy có chút niềm tin vào ta.

Đỗ Lan cười: Vậy ở đây giao cho cháu.

Đỗ Lan dịch chuyển tức thời một cái đã đến Ý, nơi đặt trụ sở của La Mã Chính Giáo.

La Mã Chính Giáo có không ít người tài, nhưng tài năng của họ đều được phát huy vào việc nhắm vào giới khoa học và xúi giục ly gián, phát động chiến tranh, về cơ bản không có ai bình thường.

Các pháp sư đều là người không có thiên phú, định nghĩa của họ về bản thân là phải thể hiện mình, bày tỏ tư tưởng, vì vậy luôn sử dụng những phương pháp cực đoan.

Cộng thêm bản thân La Mã Chính Giáo thượng bất chính hạ tắc loạn, có xảy ra chuyện yêu ma quỷ quái gì cũng không có gì lạ.

Cách tốt nhất để phá hủy một tổ kiến là đào cả tổ kiến lên, sau đó chúng sẽ tự động chui ra hết, không cần ta phải đi tìm từng con một.

Đỗ Lan quyết định nhổ tận gốc thành phố của La Mã Chính Giáo ở Ý.

Theo đúng nghĩa đen là nhổ tận gốc: A.

Kích phát ra khí thế vô cùng, khí dễ dàng bao bọc cả thành phố, sau đó như một củ cải bị nhổ lên, nó bay lên khỏi mặt đất.

Thần Chi Hữu Tịch, tứ nhân ám bộ mạnh nhất của La Mã Chính Giáo, thực lực và quyền lực đều đứng trên cả giáo hoàng, đồng thời cũng là bốn kẻ lòng dạ khó lường, đầy dã tâm.

Bây giờ, Thần Chi Hữu Tịch đứng trước mặt Đỗ Lan, nhìn người đàn ông đang nhấc bổng cả thành phố, vẻ mặt đầy hận ý.

Họ không sợ Đỗ Lan, bởi vì sức mạnh mà Đỗ Lan thể hiện ra bây giờ vẫn chưa đủ để khiến họ sợ hãi.

Ngươi là ai.

Người hỏi là kẻ mạnh nhất La Mã Chính Giáo mặc đồ đỏ, Hữu Phương Chi Hỏa.

Người xóa bỏ truyền thống của giới ma pháp.

Từ nay về sau, giới ma pháp sẽ hoàn toàn thế tục hóa, sẽ không còn bất kỳ địa vị cao cao tại thượng nào nữa, các ngươi những kẻ bẩm sinh ngu ngốc.

Đỗ Lan không hề nể nang.

Không có thiên phú không sao, nhưng không có thiên phú lại cứ khăng khăng không thừa nhận, mưu đồ dùng tà ma ngoại đạo để tấn công người có thiên phú, như vậy là không đúng.

Nếu các ngươi chỉ đơn thuần nghiên cứu ma pháp, Đỗ Lan tuyệt đối sẽ không phản đối, nhưng bây giờ La Mã Chính Giáo đã làm quá đáng: Ta là người giúp giới ma pháp các ngươi đặt ra quy tắc mới.

Cả bốn người đều lộ ra vẻ mặt chế giễu, Tiền Phương Chi Phong mặc đồ vàng mỉa mai nói: Cuồng vọng tự đại, ngươi nghĩ ngươi là ai.

Bây giờ ta sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của chúng ta.

Thiên Khiển Thuật Thức.

Tuy nhiên, nó vô dụng, bởi vì ma pháp này nhắm vào những người có địch ý với mình, tách rời linh hồn và thể xác của kẻ địch.

Nhưng Đỗ Lan không có bất kỳ địch ý nào với Tiền Phương Chi Phong, dĩ nhiên hắn cũng không có địch ý với La Mã Chính Giáo.

Đỗ Lan tấn công La Mã Chính Giáo chỉ đơn giản vì không thích tác phong của họ.

Chút trò vặt.

Gần như không có trước sau, bốn tia sáng xuyên qua tứ chi của Tiền Phương Chi Phong, khiến hắn máu chảy như suối, mặt tái mét: Ta sẽ không giết các ngươi, ta muốn các ngươi dùng linh hồn của mình thề rằng sẽ không bao giờ làm những việc gây hại cho nhân loại.

Chúng ta sẽ không khuất phục.

Tiền Phương Chi Phong ngoan cố nói, họ là pháp sư, là những người đứng trên đỉnh thế giới bằng học thức của mình, làm sao có thể nghe theo mệnh lệnh của một kẻ không rõ thân phận.

Nhưng Đỗ Lan thực sự rất mạnh, chiêu thức vừa rồi mặc dù họ đã nhìn thấy, nhưng căn bản không thể né được, tia sáng bắn ra từ đầu ngón tay đó thật sự nhanh như ánh sáng.

Đã động thủ rồi, thì ba người còn lại của Thần Chi Hữu Tịch cũng sẽ không khách khí.

Hữu Phương Chi Hỏa phát động sức mạnh của mình Thần Thánh Chi Hữu, sức mạnh vô thượng có thể nghiền nát tinh thần, cũng có thể cứu vớt thế giới.

Phía sau bộ vest đỏ, một bàn tay khổng lồ bốn móng, tựa như vuốt rồng, hiện ra trong hư không.

Bầu trời vốn đang nắng gắt cũng bị chiếc vuốt màu máu nhuộm thành một dải lụa đỏ.

Oành.

Vị trí của Đỗ Lan bị chiếc vuốt khổng lồ quét qua, không gian cũng rung động ba lần.

Cũng có chút thú vị, cơ thể rõ ràng yếu ớt không chịu nổi một trận gió, nhưng lại có thể điều khiển sức mạnh cường đại.

Đỗ Lan dịch chuyển tức thời ra khỏi phạm vi tấn công, Các pháp sư các ngươi cũng không tồi, nhưng lại quên mất một điểm quan trọng nhất, thứ các ngươi dựa vào chung quy cũng chỉ là ngoại vật, nếu không rèn luyện thân thể, chỉ cần bị đánh trúng, sức mạnh có mạnh đến đâu cũng không thể phát huy được, phải không.

Sự thật chính là như vậy, cánh tay phải của Đương Ma là một chiêu ăn khắp thiên hạ.

Ngươi không biết gì về ma pháp cả.

Có phòng ngự ma pháp, không ai có thể đánh trúng họ.

Còn có ta.

Tả Phương Chi Địa mặc đồ xanh lục vung cây đao phảng quái dị của hắn chém về phía cổ Đỗ Lan.

Đây là một món ma đạo cụ.

Nhìn kẻ địch cận chiến lao tới, Đỗ Lan mỉm cười: Xem ra các pháp sư các ngươi rất tự tin vào phòng ngự nhỉ, vậy thì các ngươi đứng vững cả đi, nâng phòng ngự lên mức cao nhất đi.

Là một người xuất thân từ cận chiến, Đỗ Lan chuẩn bị ra oai rồi, lần này là Khí Công Pháo.

Dựa trên nền tảng Tân Khí Công Pháo do Thiên Tân Phạn phát minh, cộng thêm sự lý giải của bản thân Đỗ Lan, bây giờ chiêu Khí Công Pháo này đã được gọi là Khí Công Pháo phiên bản giới hạn đầu ra ổn định.

Oành.

Hai đầu ngón tay chạm vào nhau, toàn bộ Khí Công Pháo được bắn ra từ khoảng trống giữa hai bàn tay, luồng khí bền bỉ và ổn định không ngừng bao bọc lấy Thần Chi Hữu Tịch.

Các pháp sư chưa bao giờ gặp phải loại năng lượng này, không phải ma pháp, không phải siêu năng lực, không phải năng lượng mượn từ tự nhiên hay ý thức tập hợp, mà là một loại năng lượng thuần túy và nguyên bản hơn, không hoa mỹ mà chỉ đơn thuần là năng lượng.

Phòng ngự, cố định. phòng ngự, cường hóa. phòng ngự, chồng chất. phòng ngự, gia trì.

Bốn người dùng hết mọi cách để tăng cường phòng ngự cho mình.

Tuy nhiên, theo thời gian, ánh sáng và nhiệt tích tụ, nhiệt độ trong không gian ngày càng cao, lớp phòng ngự ma pháp cũng bắt đầu sụp đổ.

Một tia sáng trên bầu trời, thẳng tắp cắt theo đường tiếp tuyến của Trái Đất, bay thẳng vào vũ trụ sâu thẳm, có lẽ sẽ chỉ dừng lại sau khi va vào một hành tinh vô danh nào đó.

Nếu không, tia sáng này có lẽ sẽ xuyên qua cả vũ trụ mà không ngừng nghỉ.

Học Viện Đô Thị, Đương Ma lái chiếc xuồng máy do vệ tinh chế tạo lao về phía hạm đội băng giá ở xa, chiếc áo khoác dùng một lần kêu phần phật trong gió biển.

Hút nước biển đóng băng thành hạm đội, đây là ma pháp của Nữ Vương Hạm Đội, và giáo chủ La Mã Chính Giáo đang ở trên kỳ hạm.

Hạm đội lợi hại như vậy, không biết tay của mình có phá hủy được không.

Đương Ma nghi ngờ ma pháp này lại cần phải phá hủy hạt nhân mới có thể giải quyết được cả hạm đội.

Sau một thời gian dài giao tiếp với các pháp sư, mặc dù Đương Ma vẫn không biết ma pháp nhưng nhãn lực cũng đã luyện thành.

Mặc dù Nữ Vương Hạm Đội được chế tạo từ mấy trăm năm trước, nhưng ma pháp cũng theo kịp thời đại, thậm chí còn có chức năng radar, vì vậy Nữ Vương Hạm Đội đã phát hiện ra Đương Ma.

Một chiếc thuyền băng đi đầu đã quay ngang, họ chuẩn bị khai hỏa vào Đương Ma.

Chương 777

Hai tầng pháo, mạn phải khai hỏa.

Đương Ma linh hoạt né tránh, tăng tốc xuồng máy hết cỡ, điều quan trọng là tìm ra hạt nhân trong hạm đội ma pháp.

Chắc là chiếc thuyền lớn nhất kia, lớn hơn những chiếc thuyền buồm xung quanh gần gấp đôi.

Đến đó trước.

Đương Ma linh hoạt vận dụng kỹ năng lái thuyền học được ở Hawaii, lách qua đạn pháo, xông vào giữa các hạm thuyền, nhắm thẳng kỳ hạm mà lao tới.

Huyễn Tưởng Sát Thủ, đứng ở mũi thuyền, dùng tay chạm vào vỏ ngoài của thuyền buồm.

Vỏ ngoài của kỳ hạm xuất hiện một lỗ thủng, Đương Ma lập tức nhảy vào, sau đó liền thấy lỗ thủng đang bị ngập nước bắt đầu đóng băng bịt kín lại.

Ma pháp thật là tiện lợi.

Bây giờ nên đi tìm hạt nhân thôi.

Đương Ma cho rằng hạt nhân nên ở trên cao.

Nhắm đúng phương hướng, cậu dùng tay phải phá tường mở đường, quả nhiên tay phải chỉ có thể phá hủy một diện tích hai nhân hai, không thể phá hủy rộng hơn nữa.

Toàn là băng, ngay cả đồ đạc cũng được làm từ băng, cậu cẩn thận từng li từng tí.

Đương Ma không muốn bị phát hiện, mặc dù cậu cảm thấy mình đã bị phát hiện rồi.

Đúng vậy, các nữ tu và người rối băng đã tìm đến.

Trận chiến là không thể tránh khỏi, tay phải xuất kích, đối với nữ tu là một quyền đánh ngất, đối với người rối băng là phá hủy ma pháp của chúng.

Đương Ma tuy chỉ có một mình, nhưng cũng có khí phách qua năm ải chém sáu tướng.

Tiến lên, không ai có thể ngăn cản Đương Ma.

Chắc là ở đây rồi.

Bởi vì Đương Ma thấy cánh cửa này không giống những nơi khác, cậu dùng tay phải chạm vào cửa, khiến ma pháp phòng ngự của nó mất hiệu lực.

Cậu đã thấy gì.

Một nữ tu đã biến thành kẻ ngốc.

Nhã Ny Ti.

Chính là nữ tu đã bị Đương Ma bắt gặp đang tắm, sau đó lại bị Hữu Tình Phá Nhan Quyền chỉnh đốn.

Lúc này, khóe miệng cô chảy nước miếng, ánh mắt đờ đẫn, rõ ràng đã mất đi thần trí.

Để chuyển đổi mục tiêu tấn công, Nhã Ny Ti phù hợp với yêu cầu chuyển đổi đã bị trưng dụng.

Dị giáo đồ, ngươi có thể đi đến đây khiến ta rất kinh ngạc.

Căn phòng này không có bất kỳ thứ gì thừa thãi, chỉ có ba người.

Đương Ma ném ánh mắt phẫn nộ về phía người thứ ba.

Một lão già mặc áo tu đạo hoa lệ, khuôn mặt điển hình của người phương Tây, nhưng trong mắt ông ta không thấy sự thành kính, chỉ có dã tâm.

Ông đã làm gì Nhã Ny Ti.

Sự hiến dâng cao cả, cô ta đã hiến thân để trừ khử các ngươi, những dị giáo đồ.

Giáo chủ nói: Bây giờ đến lượt ngươi.

Trọng lượng của Thập Tự Giá trừng phạt sự kiêu ngạo.

Đương Ma thấy cây thập tự giá mà lão già ném ra bỗng nhiên biến lớn và nặng hơn.

Cây thập tự giá này sẽ thay đổi trọng lượng dựa trên tội nghiệt của một người, xem ra tội nghiệt của ngươi không nhẹ.

Oành, cây thập tự giá bằng vàng cao hơn cả Đương Ma đập xuống sàn, trực tiếp đập nát sàn băng.

Khốn kiếp, ông mới là người có tội, ông đã biến Nhã Ny Ti thành ra thế này, khốn kiếp.

Cô ta không hoàn thành nhiệm vụ, đây là sự trừng phạt.

Giáo chủ nói: Còn ngươi, dị giáo đồ, tội của ngươi còn không thể tha thứ hơn.

Lại là ba cây thập tự giá, biến lớn giữa không trung, tăng tốc lao tới.

Đương Ma lập tức ra tay phải.

Keng.

Ba cây thập tự giá chồng lên nhau, nặng hơn ngàn cân, cánh tay Đương Ma suýt nữa gãy, nhưng may là Huyễn Tưởng Sát Thủ cũng được kích hoạt, xóa bỏ ba cây thập tự giá: Ta tuyệt đối sẽ không tha cho ông.

Mưu kế của dị giáo đồ.

Thập Tự Giá thể hiện sự từ chối đối với ác tính.

Đây là biến thập tự giá thành tia laser bắn ra: Đây là sự trừng phạt của thần, ngươi không thể chống đỡ được.

Chỉ dùng tay phải quả thực không thể, nhưng Đương Ma đã không thể nhịn được nữa, Ta nổi giận rồi.

Thành công rồi, tia laser thập tự giá hoàn toàn bao trùm lấy Đương Ma, cuộc tấn công dày đặc như vậy chỉ dựa vào tay phải tuyệt đối không thể chống đỡ được: Cảm tạ ánh sáng của Chúa.

Chúa của ông chỉ có trình độ này thôi sao.

Thì ra là Đương Ma, giữa những mảnh băng vỡ, Đương Ma vẫn chưa gục ngã, áo khoác đã biến mất, trong khoang thuyền lạnh lẽo, Đương Ma để lộ cơ bắp cường tráng của mình: Chúa của ông ngay cả da của ta cũng không thể xuyên thủng sao.

Rõ ràng sự thay đổi phong cách của Đương Ma thực sự khiến giáo chủ không thể chấp nhận được: Lạy Chúa, xin hãy tha thứ cho con chiên lạc lối này.

Thập Tự Giá thể hiện sự từ chối đối với ác tính.

Lại là chiêu này, Oa bóng quyền như gió: Bắc Đẩu Bách Liệt Quyền.

Quyền đối đầu với thập tự giá, đánh nát toàn bộ thập tự giá, sau đó Đương Ma tiến lên một bước đã đứng trước mặt giáo chủ: Ông phán xét tội của người khác, vậy tội của ông do ai phán xét.

Chúa của tôi.

Giáo chủ kinh hãi, không ngờ tốc độ của Đương Ma lại nhanh như vậy, gần như là súc địa.

Ông ta định nói Chúa của tôi khoan thứ cho mọi người, nhưng đã bị ngắt lời.

Vậy thì ta sẽ tiễn ông đi gặp Thượng Đế của ông.

Đương Ma không thể tha thứ cho một vị giáo chủ có thể không coi mạng sống của nữ tu ra gì: Bắc Đẩu Bách Liệt Quyền.

Lần thứ hai thi triển, lần này tất cả các cú đấm đều giáng lên người giáo chủ, Oa oađát đát.

Phẫn nộ, tiếng gầm, nắm đấm, cả ba cùng xuất hiện.

Giáo chủ chỉ cảm thấy cả người lâng lâng, hai chân lập tức rời khỏi mặt đất, toàn bộ huyệt đạo trên người đều bị Đương Ma đánh trúng, áo choàng sau lưng cũng bị kình khí xé rách, để lộ ra sống lưng vạm vỡ.

Đôi mắt Đương Ma như đuốc, Cú đấm cuối cùng.

Oành, một quyền đánh vào mặt giáo chủ, khiến ông ta bay ngược ra sau, đâm thủng tường băng mới dừng lại: Đi mà sám hối với Thượng Đế của ông đi.

Sau đó, việc Đương Ma cần làm dĩ nhiên là cứu cô gái, những ngày không có cô gái để cứu thật là vô vị.

Nhã Ny Ti tuy bây giờ đã ngốc, nhưng Đương Ma tin rằng chú của mình nhất định có thể chữa khỏi cho cô.

Đúng rồi, còn một chuyện nữa, là con thuyền.

Mặc dù giáo chủ đã bị đánh bại, nhưng hạm đội vẫn chưa dừng lại.

Đương Ma nhìn quả cầu trong phòng, cho rằng quả cầu này chính là hạt nhân của hạm đội.

Đương Ma, hạm đội tốt như vậy đừng lãng phí.

Người ngăn cản Đương Ma ra tay là Địch Ny Toa.

Thím.

Giao cho ta đi, cháu đưa nữ tu đến bệnh viện, hạm đội giao cho ta.

Địch Ny Toa nhận được tin nhắn của Đỗ Lan đến để tiếp quản hạm đội, hạm đội này quả thực rất lộng lẫy.

Địch Ny Toa cũng rất thích, sau này nói không chừng có thể dùng đến, ví dụ như khi lại đến một thế giới như Hải Tặc Vương.

Thím, cô ấy còn cứu được không.

Nhã Ny Ti rất đáng thương, lúc đầu Đỗ Lan mang đi 250 nữ tu đã bỏ sót cô, sau khi cô trở về La Mã Chính Giáo liền bị phân công làm việc vặt, tiếp đó lại bị biến thành kẻ ngốc.

Cho nên nói không thể làm việc xấu, ông trời đang nhìn đó.

Mặc dù đã phạm sai lầm, nhưng đã chịu nhiều khổ cực như vậy, chú của cháu sẽ sẵn lòng chữa trị cho cô ấy.

Địch Ny Toa nói.

Ác ý thứ này không phải lần đầu tiên hắn thấy, nhưng ác ý dưới sự kiểm soát của con người điên cuồng phá hoại thì đúng là lần đầu tiên.

Càng phá hoại càng có nhiều ác ý, rơi vào vòng luẩn quẩn.

Vẫn chưa đủ sao.

Đỗ Lan đợi có chút nhàm chán.

Giết ngươi, giết ngươi.

Nỗi nhục bị Đỗ Lan đánh bại khiến Hữu Phương Chi Hỏa rơi vào điên cuồng, hủy diệt cả Trung Đông, cuối cùng Hữu Phương Chi Hỏa cũng tấn công Đỗ Lan.

Và phương thức tấn công của hắn vẫn là chiếc vuốt.

Chiếc vuốt thon dài bốn ngón màu đỏ máu tốc độ còn nhanh hơn, gần như là dịch chuyển tức thời tấn công về phía Đỗ Lan.

Đỗ Lan nhìn một khoảng trống trên không trung như sắp bị khoét đi, lòng đau như cắt: Bây giờ Bê li hem là của ta, chúng ta xuống dưới đánh.

Đỗ Lan lao tới tóm lấy Hữu Phương Chi Hỏa rồi dịch chuyển tức thời hắn xuống mặt đất.

Đây là một quốc gia bị phá hủy bởi bàn tay thứ ba, không có một mảnh đất nào còn nguyên vẹn, Ngươi thật sự đã làm một việc tốt đấy.

Đỗ Lan híp mắt lại, tuyệt đối không thể để tên pháp sư trung nhị này tiếp tục làm càn được nữa, phải giải trừ hoàn toàn ma pháp của hắn.

Oành, chiếc vuốt xông qua những tảng đá vụn cản đường, không chút do dự lao về phía Đỗ Lan, rõ ràng là hận Đỗ Lan đến tận xương tủy, thề phải xé nát hắn.

Toàn bộ những tảng đá lộ ra trong khu vực đều biến thành bột mịn, rõ ràng uy lực của chiếc vuốt đã tăng lên rất nhiều.

Đỗ Lan biết có thể đánh một trận rồi, vậy thì hãy dùng nó để tịnh hóa luồng ác ý này đi.

Đỗ Lan giơ cao tay phải, hét lớn: Hỡi những người lương thiện trên toàn thế giới, hãy giơ tay lên, cho ta mượn nguyên khí của các người.

Toàn bộ người trên Địa Cầu đều nghe thấy tiếng hét của Đỗ Lan, Đương Ma đang trên đường đến bệnh viện cũng nghe thấy: Chú.

Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng đã là giọng của chú thì chắc chắn không sai, hơn nữa Đương Ma tự nhận mình là người lương thiện, vì vậy cậu giơ tay lên.

Vợ chồng nhà Thượng Điều đang quản lý sản nghiệp mới cũng nghe thấy: Hình như là giọng của anh Cán.

Chính là giọng của Đỗ Lan.

Thượng Điều Đao Dạ xác nhận, sau đó nắm tay vợ cùng giơ lên.

Ông không có khả năng miễn nhiễm với những chuyện kỳ diệu, vì vậy muốn xem thử giơ tay lên sẽ như thế nào.

Là giọng của cha.

Sa Chức kỳ quái nói.

Là giọng của chú.

Tiểu Manh không thân với Đỗ Lan lắm: Nhưng rõ ràng chú ấy không ở đây, cũng không phải là gọi điện thoại, tại sao giọng nói lại xuất hiện bên tai chúng ta.

Cha đang phát tín hiệu ra toàn cầu.

Sa Chức cũng không biết Đỗ Lan định làm gì: Tiểu Manh, chúng ta giơ tay lên đi.

Mặc dù không biết tại sao, nhưng tớ tin cậu, Sa Chức.

Cô giáo Tiểu Manh giơ tay.

Tỷ tỷ đại nhân, chị có nghe thấy không.

Hắc Tử sau khi nghe thấy giọng nói, người đầu tiên nghĩ đến là tìm Mỹ Cầm.

Chương 778

Cô gật đầu một cách kỳ quặc: Rất quen tai, giống như giọng của người quen, nhưng trong đầu có một rào cản khiến tôi không thể nhớ ra, tôi chắc chắn rất ghét hắn.

Ngự Phản Mỹ Cầm nói.

Tỷ tỷ đại nhân, hắn quả thực là một kẻ đáng ghét.

Hắc Tử thì lại nhớ ra: Có muốn giơ tay không.

Tôi, tôi mới không thèm.

Mặc dù nói vậy, nhưng Ngự Phản Mỹ Cầm và Hắc Tử vẫn giơ tay lên.

Trong Học Viện Đô Thị, Ngự Phản muội muội giơ tay lên, Nhất Phương Thông Hành, Thần Liệt Hỏa Chức, Sử Đề Nhĩ, Lam Phát Nhĩ Hoàn, Thổ Ngự Môn Nguyên Xuân v. v.

đều giơ tay lên, còn có rất nhiều rất nhiều người khác cũng giơ tay lên, có lẽ họ không quen biết Đỗ Lan, hoặc đã quên mất Đỗ Lan, nhưng họ hoặc vì tò mò hoặc vì lương thiện đều giơ tay lên.

Long Thần Ất Cơ, Cơ Thần Thu Toa cũng đang vận động học sinh Hogwarts giơ tay.

Cộng thêm các con gái của Đỗ Lan, nguyên khí lương thiện đã vượt qua ác ý của nhân loại: Hữu Phương Chi Hỏa ơi, dùng sức mạnh của ác để làm điều ác thật là không có sáng tạo.

Bây giờ hãy để ta dùng nguyên khí lương thiện này để tịnh hóa ngươi.

Quả nguyên khí trong tay phải có đường kính khoảng sáu bảy mét, đủ rồi.

Giết ngươi.

Chấp niệm duy nhất, cho dù xuyên qua cả thời không, hắn cũng phải giết Đỗ Lan.

Rất tốt, hãy giác ngộ đi, thiếu niên.

Oành, chiếc vuốt bị AT Field chặn lại, chịu sự tẩy lễ của nguyên khí, tập hợp thể của ác ý bị nguyên khí lương thiện bao trùm, bốc hơi, khuếch tán.

Chỉ cần có người dẫn dắt, thiện ý của nhân loại chính là vũ khí mạnh nhất, vĩnh hằng hơn ác ý.

A a Nguyên khí bao vây Hữu Phương Chi Hỏa, tịnh hóa, ác ý trong cơ thể hắn bị thiêu đốt, hắn cũng rất đau khổ.

Nhưng sau đau khổ, hắn sẽ thay đổi hoàn toàn, không còn là kẻ bị ác ý chi phối nữa.

Giống như kết thúc của mọi câu chuyện, chính nghĩa cuối cùng sẽ chiến thắng tà ác.

Oành, Hữu Phương Chi Hỏa không còn có thể kết nối với ác ý nữa, hoàn toàn mất đi ma pháp.

Đỗ Lan nhìn những quốc gia bị phá hủy gần đó, thầm nghĩ sau khi dùng Thất Long Châu phục hồi lại thì có thể đi rồi.

Thất Long Châu là do mỗi thành viên trong gia đình Đỗ Lan giữ một viên, bây giờ hình như không đủ nữa rồi, Ngự Phản muội muội và Nguyệt Vịnh Tiểu Manh đều muốn đi cùng.

Thành viên gia đình ngày càng đông, Thất Long Châu rõ ràng là không đủ.

Nhưng bây giờ cứ tạm thời như vậy đã, sau này sẽ tìm tín vật khác cho gia đình: Địch Ny Toa, Sa Chức, La Tân, Tam Lạp, C.

C, Thái Toa, các con qua đây một chút, ta cần dùng Thất Long Châu.

Chúng ta sắp rời khỏi đây rồi sao.

Sa Chức là người đầu tiên dịch chuyển tức thời qua, vừa mở miệng đã hỏi.

Sao con biết chúng ta sắp đi.

Mỗi lần cha dùng Thất Long Châu là lúc cha bung xõa, chơi xong rồi thì không phải là đi sao.

Sa Chức đã hiểu thấu cha mình rồi.

Ờm, phải.

Con có thể mang Nguyệt Vịnh Tiểu Manh theo, đưa cô ấy đi xem thế giới mới cũng không tồi.

Không cần cha nhắc.

Sa Chức tự nhiên sẽ mang theo Nguyệt Vịnh Tiểu Manh, đến lúc đó có thể cho Tiểu Manh một bất ngờ.

Xong hết cả rồi sao.

Sao lại hủy hoại nhiều quốc gia như vậy.

Địch Ny Toa cũng đến, cô nghi ngờ nhìn Đỗ Lan: Anh sẽ không học theo Tôn Ngộ Không, đợi kẻ địch dốc toàn lực rồi mới đánh bại chứ.

Chỉ là thử nghiệm một chút thôi, cho nên đây không phải là đang dùng Thất Long Châu sao.

Đỗ Lan bất đắc dĩ nói.

Thật là hết cách với anh.

Địch Ny Toa liếc Đỗ Lan một cái đầy quyến rũ.

Các cô con gái khác đến nơi tự nhiên lại thẩm vấn Đỗ Lan một phen, sau đó mỗi người lấy ra viên long châu mình cất giữ, bảy viên long châu quy vị, Thần Long hiện thân.

Toàn bộ Địa Cầu bị bóng tối bao trùm, khí hậu bất thường đến mức cả vệ tinh cũng không thể phân tích được.

Chỉ có Đương Ma biết, đây là Thần Long, cậu đã từng thấy khi còn rất nhỏ, sau này nghe chị họ nói rằng điều ước đầu tiên của họ là mong Đương Ma không còn tè dầm nữa.

Xem ra chú định dùng Thần Long toàn năng để ước nguyện, chắc chắn là để phục hồi thứ gì đó, Đương Ma nghĩ.

Hãy nói ra điều ước của các ngươi.

Thần Long uy nghiêm nói.

Ta hy vọng những quốc gia bị Hữu Phương Chi Hỏa phá hủy đều có thể khôi phục lại như cũ.

Không vấn đề.

Đôi mắt Thần Long lóe lên ánh sáng vàng, thời gian dường như quay ngược lại, các loại mảnh vỡ quay ngược về trạng thái ban đầu, chỉ mất chưa đầy hai phút: Điều ước đầu tiên đã được thực hiện.

Những người bị Hữu Phương Chi Hỏa giết chết trong trận chiến này đều được hồi sinh.

Được.

Cũng không lâu sau: Điều ước thứ hai của ngươi đã được thực hiện, nói đi, điều ước cuối cùng của ngươi.

Mọi người nhìn nhau, dường như không ai có điều ước cuối cùng nào cả, Vậy vẫn là để ta đi.

Đỗ Lan hét lên với Thần Long: Thần Long, hãy xóa bỏ kiến thức ma pháp của tất cả các pháp sư tà ác trên Địa Cầu.

Thần Long suy nghĩ một chút: Ngươi định nghĩa phạm vi tà ác như thế nào.

Thôi được rồi, xem ra trí tuệ nhân tạo vẫn chưa đủ, điều ước này xem ra không thể thực hiện được: Vậy xin hãy xóa bỏ ký ức kiến thức của những pháp sư và nhà khoa học không tôn trọng mạng sống con người.

Suýt nữa thì quên mất các nhà khoa học.

Không tôn trọng mạng sống con người, cái này đủ cụ thể: Thỏa mãn điều ước của ngươi.

Trong chốc lát, thế giới có thêm rất nhiều kẻ ngây ngốc, đặc biệt là ở Học Viện Đô Thị.

Trong vòng một ngày, vô số nhà khoa học và pháp sư biến thành kẻ ngốc, việc này dọa sợ không ít người, nhưng cũng khiến không ít kẻ khác vui mừng.

Tại Thành Phố Học Viện, có một nhóm người được gọi là Tập đoàn Vũ trang Vô năng lực.

Bọn họ không có siêu năng lực, để sinh tồn ở Thành Phố Học Viện, họ phải hoàn thành một số công việc bẩn thỉu cho thế lực hắc ám của thành phố.

Chẳng hạn như những nhiệm vụ không thể để siêu năng lực gia làm, không thể để người ta nghi ngờ có liên quan đến tầng lớp thượng lưu của Thành Phố Học Viện.

Bởi vì sẽ không ai tin rằng ở một nơi có vô số học sinh siêu năng lực như Thành Phố Học Viện, giới cầm quyền lại đi lợi dụng người thường để tiến hành ám sát, chuyện này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

So với người thường, chẳng phải dùng siêu năng lực gia ám sát thì tỷ lệ thành công sẽ cao hơn sao.

Với suy nghĩ như vậy, mọi người đều không nghi ngờ Tập đoàn Vũ trang Vô năng lực là do giới cầm quyền chỉ thị.

Lần này, mẹ của Misaka Mikoto là Misaka Misuzu gặp phải rắc rối, bà bị Tập đoàn Vũ trang Vô năng lực truy sát.

Nguyên nhân là bà có xu hướng muốn đưa con gái đi, bởi vì Misaka Misuzu là đại biểu người giám hộ của Hoạt động Thu hồi.

Cái gọi là hoạt động thu hồi, chính là việc Thành Phố Học Viện có thể biến thành chiến trường trong cuộc đối đầu với thế giới ma pháp, vì vậy phụ huynh phải đưa con cái đến nơi an toàn, rời khỏi Thành Phố Học Viện.

Hoạt động Thu hồi cũng là do các bậc phụ huynh tự phát triển khai để bảo vệ con cái mình không biến thành binh lính.

Trước đó, hạm đội Nữ hoàng hùng hổ tiến đến Thành Phố Học Viện khiến các bậc phụ huynh rất bất an, Misaka Misuzu xuất hiện tại Thành Phố Học Viện với tư cách là đại biểu người giám hộ, khiến giới cầm quyền cho rằng bà muốn đưa Misaka Mikoto đi.

Điều này tuyệt đối không được phép, mỗi một siêu năng lực gia đều là tài sản và sức mạnh của Thành Phố Học Viện, đặc biệt là siêu năng lực cấp LEVEL5, không thể thiếu một người nào.

Vì vậy, với lý do Misaka Misuzu có khả năng đưa con gái đi, họ đã phát động cuộc truy sát, nhưng lại không thể để cái chết của bà liên quan đến Thành Phố Học Viện, cách thích hợp nhất tự nhiên là dùng những người không có siêu năng lực để ám sát.

Giết chết đại biểu của Hoạt động Thu hồi, hoạt động này cũng không thể tiến hành bình thường được nữa.

Lúc này Thành Phố Học Viện rất hỗn loạn, không ít người đã biến thành kẻ ngốc, ví dụ như cháu gái của lão già Genmoku từng bắt cóc Misaka Mikoto, bình thường trông cô ta là một người phụ nữ hiền thục dịu dàng, không ngờ cũng là loại người coi mạng người như cỏ rác, giờ đây bị Thần Long xóa đi ký ức và tri thức, cả người chỉ còn lại trí tuệ của một đứa trẻ ba tuổi, ngây ngây ngô ngô đến ăn cơm cũng không biết.

Sự việc tập thể quy mô lớn như vậy tự nhiên đã thu hút sự chú ý của mọi người, nhưng hoàn toàn không có kết quả, và lúc này Tập đoàn Vũ trang Vô năng lực bắt đầu hoạt động, đây là cơ hội tốt để chứng tỏ bản thân, nói không chừng còn có thể thoát khỏi danh hiệu vô năng lực giả.

Tại Thành Phố Học Viện, vô năng lực giả đồng nghĩa với rác rưởi, phế vật, không phải ai cũng có thể chấp nhận.

Touma biết gia đình Đỗ Lan sắp đi rồi, nên bây giờ cậu ta với tư cách là chủ nhà đang dẫn mọi người đi chơi, chụp ảnh kỷ niệm.

Touma trong lòng rất buồn, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười.

Rất nhiều cơ quan đã nghỉ rồi, xem ra thật sự có rất nhiều nhà khoa học biến thành kẻ ngốc.

Đỗ Lan hôm nay đi một vòng quan sát, rất nhiều cơ quan nghiên cứu, cơ quan dạy thêm, thậm chí cả trường học cũng đồng loạt nghỉ dạy.

Chứ còn gì nữa, nghe Stiyl nói, còn có rất nhiều pháp sư cũng biến thành kẻ ngốc, nhiều nơi của Thanh Giáo Anh Quốc đã ngừng hoạt động, cộng thêm tổng bộ của Chính Giáo La Mã bị chú phá hủy, thế giới ma pháp gần đây loạn cả lên, mọi người đều hoang mang lo sợ.

Thành Phố Học Viện của chúng ta vẫn ổn, ít nhất phần lớn trường học vẫn có thể lên lớp bình thường.

Touma lờ mờ đoán được là Đỗ Lan đã biến nhiều người như vậy thành kẻ ngốc.

Nhưng bây giờ nỗi buồn trong lòng Touma đã chiếm quá nhiều chỗ, không muốn truy hỏi Đỗ Lan những chi tiết này.

Xem ra chiến tranh thế giới không nổ ra được rồi.

Đỗ Lan cười nói, lần này cả giới khoa học và ma pháp đều tổn thất nặng nề.

Đừng nói là xung đột, nghe Stiyl nói, gần đây bọn họ đều phải rời khỏi Thành Phố Học Viện, quay về tích trữ sức mạnh để bảo vệ Thanh Giáo Anh Quốc.

Sao cái gì hắn cũng nói với cậu vậy.

Đỗ Lan kỳ quái nói.

Bởi vì hắn sắp đi rồi, nên giao Index cho tôi bảo vệ, tự nhiên phải phân tích cho tôi tình hình hỗn loạn hiện tại.

Touma nói: Dù sao thì tôi cảm thấy mấy ngày này tôi sẽ được yên tĩnh hiếm thấy.

Đi được một lúc, Đỗ Lan đột nhiên phát hiện dưới nách của một thiếu niên phía trước phồng lên, dường như có giấu vũ khí, nhìn lại mấy người bên cạnh thiếu niên cũng vậy, những người này là.

Đỗ Lan lần đầu tiên nhìn thấy người mang súng ở khu vực phi an ninh, Thành Phố Học Viện vốn rất an toàn, không có bất kỳ vũ khí nào có thể giấu diếm mang vào.

Trừ phi cấp trên cố ý tuồn vũ khí vào, vậy thì sắp có chuyện chẳng lành rồi.

Đỗ Lan thầm nghĩ mình đã giải quyết nhiều chuyện như vậy rồi mà vẫn có người tìm mọi cách làm chuyện xấu, sao bảo vệ hòa bình thế giới lại khó khăn đến thế nhỉ.

Touma, đến lúc kiểm tra năng lực anh hùng của cậu rồi, cậu xem mấy người phía trước có gì kỳ quái không.

Touma nhìn qua, đầu tiên là nghi hoặc, sau đó nhíu mày: Bọn họ hình như đều mang súng.

Thị lực không tệ, vậy bây giờ cậu quyết định làm thế nào.

Tôi biết rồi.

Touma lập tức bám theo, thầm nghĩ xem ra mình vẫn không được yên thân, mấy ngày yên tĩnh đã hết rồi.

Cậu ta sẽ trở thành anh hùng.

Địch Ny Toa nói.

Hay là chúng ta chế tạo cỗ máy thời gian đến tương lai xem cậu ta sẽ trở thành người như thế nào.

Đỗ Lan nói rồi đã lấy ra cỗ máy thời gian cùng kiểu với Doraemon, mua ở cửa hàng bách hóa tương lai trước khi rời khỏi thế giới Doraemon.

Chương 779

Bảo bối của Doraemon đều có thể mua được.

Thật hết cách với anh.

Miệng nói vậy, nhưng mọi người leo lên cũng không chậm, đều nhanh chóng trèo lên cỗ máy thời gian cùng kiểu với Doraemon.

Đến hai mươi năm sau.

Thành Phố Học Viện lại có thêm vô số tòa nhà cao tầng, thậm chí có những tòa nhà cao cả ngàn mét chọc trời, khiến người ta nhìn mà kính sợ.

Cảm ứng được khí tức của Touma, cả nhà Đỗ Lan nhanh chóng dịch chuyển đến ngoài cửa nhà cậu.

Một kiến trúc theo phong cách địa chủ hoành tráng, chiếm mấy ngàn mẫu đất ở trung tâm Thành Phố Học Viện.

Sao lại thành địa chủ rồi.

Nhưng mình đã cho bọn họ nhiều sản nghiệp như vậy, làm địa chủ cũng rất bình thường.

Hogwarts vẫn còn kia, xem ra cũng không phải tất cả mọi thứ đều thay đổi.

Địch Ny Toa chỉ vào Hogwarts hai mươi năm sau nói.

Tương lai, Touma và Index đều đã trưởng thành, sống những ngày hạnh phúc, họ sinh được một cặp song sinh.

Khi cặp song sinh mười lăm tuổi, một nhóm người kỳ lạ đến nhà mang mẹ của chúng đi, hai chị em song sinh sẽ phát hiện ra người cha bình thường hay cà lơ phất phơ không đứng đắn thực ra là hiệp khách áo gió đi trên lằn ranh hắc ám, họ cũng sẽ biết được người mẹ hiền dịu trong đầu ẩn chứa mười vạn ba ngàn cuốn ma đạo thư, luôn là bảo vật mà giới ma pháp thèm muốn.

Hai mươi năm sau đây sẽ là câu chuyện của con cái Touma, cuốn vào cuộc tranh đấu không ngừng nghỉ của giới khoa học và ma pháp.

Cuối cùng cặp song sinh trải qua muôn vàn gian khổ đã tìm được mẹ, đồng thời sẽ phát hiện ra người mang mẹ chúng đi, thực ra chính là gia đình Đỗ Lan.

Mọi chuyện đều như Đỗ Lan đã dự tính từ sớm, điều khác biệt duy nhất là Đỗ Lan ở tương lai đã đóng vai phản diện một lần, cùng cháu chắt mình chơi một trò trốn tìm.

Đôi khi thật không biết là suy nghĩ của mình đã biến thành tương lai, hay là hiện thực của tương lai hồi tố trở thành suy nghĩ của mình.

Ha, nên như vậy.

Lúc quay về quá khứ, Đỗ Lan cười ha hả, hắn đã nhìn thấy tương lai hạnh phúc của Touma, vậy thì hắn cũng có thể yên tâm rời đi.

Súng, không phải là thứ xa lạ với Touma, nhưng ở Thành Phố Học Viện đây là lần đầu tiên cậu đối mặt với họng súng.

Ở nơi mà siêu năng lực hoành hành thế này, dùng súng ư.

Quá tầm thường, ngay cả những học sinh rác rưởi ở ngôi trường bét bảng của Touma cũng chẳng thèm dùng súng.

Nhưng súng đối với Touma lại là thứ vô cùng nguy hiểm, đặc biệt là súng shotgun.

May mà Tập đoàn Vũ trang Vô năng lực đối diện chỉ có mấy khẩu súng lục K54, không có hỏa lực quá khoa trương.

Cỡ nòng 7,62mm, dung lượng đạn 8 viên, tầm bắn hiệu quả 50m, trong vòng 100m vẫn có sức sát thương.

Touma thầm niệm thông số của súng K54, đối diện có sáu người là có sáu khẩu súng, nhưng nhìn hành vi vung tay không quen của họ thì dường như không phải là sát thủ chuyên nghiệp, nói cách khác có lẽ họ không quen sử dụng súng lục.

Bị người ta lợi dụng sao.

Nhìn các thiếu niên đi vào một nhà hát bỏ hoang, căng thẳng đi đi lại lại, liền biết đây là lần đầu tiên họ tham gia hành động.

Với bộ dạng này, họ tuyệt đối không thể tự mình có được súng, vậy nên đã bị lợi dụng.

Chúng tôi đến rồi, đây là mục tiêu của các người lần này.

Hai người mặc đồ đen từ trong túi áo vest lấy ra một xấp tài liệu: Các người biết phải làm gì rồi chứ.

Biết, tìm thấy bà ta, giết bà ta.

Một người trong nhóm vô năng lực giả bước ra nói.

Rất tốt, những tài liệu này sau khi ghi nhớ thì đốt hết đi, các người là vô năng lực giả, đừng có đến cả chuyện nhỏ này cũng làm không xong.

Đối mặt với sự chế giễu của người đàn ông mặc vest, thủ lĩnh của Tập đoàn Vũ trang Vô năng lực, Hamazura Shiage, lộ vẻ không vui, nhưng đây là cơ hội để họ thể hiện, nói không chừng sẽ được cấp trên để mắt tới, tăng cường đầu tư phát triển để trở thành siêu năng lực gia: Cũng không phải nhiệm vụ lần đầu, tôi biết không đốt thì không chuyên nghiệp, yên tâm, Tập đoàn Vũ trang Vô năng lực chúng tôi là dân chuyên nghiệp.

Vậy thì tốt nhất, rạng sáng ngày mai cho chúng tôi tin tức.

Nói rồi người đàn ông mặc vest định rời đi.

Touma hít sâu một hơi, thầm nghĩ xem ra không thể thoát được một tên nào.

Bởi vì đây là những kẻ hạ lệnh giết người, tuyệt đối không thể để chúng rời đi.

Ta cần vũ khí.

Touma vẫn luôn tay không, bây giờ cuối cùng cũng phải thể hiện năng lực sử dụng vũ khí đã học ở Hawaii: Phi tiêu gây mê.

Trong tay xuất hiện hai chiếc phi tiêu, Touma đang nấp ở cửa nghe lén liền quyết đoán nhảy ra ngoài, lúc lướt qua cửa liền vung tay ném ra hai chiếc phi tiêu, cảm tạ chị đại Sajiku đã dạy dỗ.

Vút, vút.

Hai người đàn ông mặc vest gần như gục ngã ngay lúc phi tiêu được phóng ra, phi tiêu bay rất nhanh, cộng thêm thuốc mê đặc sản của thế giới Conan, hiệu quả tức thì.

Đại ca, có người.

Đòn tấn công của Touma đã để lộ vị trí của cậu.

Rút súng, sáu khẩu súng chĩa vào cửa, chỉ cần Touma thò đầu ra một chút là sẽ bị bắn.

Ta cần áo gió chống đạn.

Bây giờ hoàn toàn phải dựa vào vệ tinh truyền tống cho cậu, mỗi lần thể hiện thực lực đều sẽ rách áo, nếu không có vệ tinh, sớm muộn gì Touma cũng phá sản.

Một chiếc áo gió không có gì khác biệt so với bình thường, nhưng Touma tin rằng chiếc áo này có khả năng chống đạn.

Touma không hề tự đại, dù mình rất lợi hại cũng không cần phải đùa giỡn với tính mạng, bây giờ cậu là người đã có vị hôn thê.

Các người bỏ vũ khí xuống đi, hành vi của các người đã vượt qua giới hạn của một công dân rồi.

Touma bước ra: Tôi hy vọng các người đều có thể đầu thú.

Sáu khẩu súng đồng loạt chĩa về phía Touma, Khai hỏa.

Ngón tay siết cò, Touma cũng động, nhưng Touma còn nhanh hơn.

Vì đây là một nhà hát bỏ hoang, hiện tại kẻ địch đang ở trên sân khấu phía dưới, Touma tiến vào từ cửa phía trên hàng ghế khán giả.

Bây giờ Touma với tốc độ cực nhanh lao vào giữa những hàng ghế cũ kỹ.

Đoàng, súng K54 có sức xuyên thấu rất mạnh, ghế gỗ căn bản không cản được đạn, may mà Touma cũng chỉ cần một tầm nhìn ẩn nấp, cậu không thể để người ta biết mình đang ở đâu.

Tiếng súng không ngớt, nhưng không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của người trúng đạn.

Touma dường như cũng đã biến mất, Dừng lại.

Hamazura Shiage bảo mọi người tranh thủ thời gian thay đạn.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc đó, một bóng đen từ giữa hàng ghế phía sau đột nhiên lao ra, nhảy xa hơn mười mét, trên không trung như một con đại bàng lao xuống đàn địch.

Xoạt.

Bổ nhào vào một tên, vung áo gió tung cước đá bay một tên, rồi lại lao vào một tên khác.

Ngay trong khoảnh khắc mọi người thay băng đạn, Touma đã hạ gục ba kẻ địch cầm súng, bây giờ Touma đứng trước mặt ba người còn lại, chậm rãi đứng dậy.

Ba người Hamazura Shiage đều chỉ là học sinh bình thường, tuy rằng vì không cam tâm mà muốn thể hiện bản lĩnh, nhưng làm sao biết được trong học viện lại có người lợi hại như vậy, bọn họ vốn tưởng rằng có vũ khí thì dù đối mặt với siêu năng lực gia cũng không sợ hãi.

Nhưng khi đối mặt với bóng lưng mặc áo gió, lòng bàn tay họ đổ mồ hôi, rõ ràng là không dám tin lại có người lợi hại đến thế.

Đừng động, tao sắp bắn rồi.

Tiếng hét khàn cả giọng, nhưng cũng thể hiện sự khiếp sợ trong lòng hắn.

Muốn thông qua việc giết người khác để được thừa nhận sao.

Touma lạnh lùng nói, giết người là tuyệt đối không thể.

Mày hiểu cái gì.

Hamazura Shiage biết kế hoạch của mình đã bị đối phương nghe thấy: Mày lợi hại như vậy làm sao hiểu được chúng tao.

Phải, tôi không hiểu được tâm trạng của những kẻ định giết người như các người.

Touma chậm rãi quay người lại: Cho nên tôi phải đánh bại các người.

Ha ha, chúng tao có ba khẩu súng đấy.

Vậy thì hãy lấy ra quyết tâm phải giết bằng được mà bóp cò đi, còn tôi sẽ đánh bại các người trước khi các người kịp bóp cò.

Touma tự tin nói, bây giờ chỉ có ba người thì dễ đối phó hơn nhiều.

Mày là đồ ngốc, chúng tao có ba khẩu súng, cho dù mày là siêu năng lực gia thì làm sao có thể đồng thời đối phó với ba khẩu súng, chúng tao sẽ bắn hết tất cả đạn trong một khoảnh khắc, mày chết chắc rồi.

Hamazura Shiage ngoài mạnh trong yếu gầm lên.

Touma vẫn bình tĩnh: Cậu có thể thử, tôi ở ngay đây.

Tìm chết.

Khai hỏa.

Trong mắt Touma, khi cơ vai của đối phương co giật, cậu đã động, uyển chuyển như một con rắn linh hoạt lao ra, di chuyển trái phải bất định, tiếp cận kẻ địch: Lũ cặn bã các người, đừng tưởng rằng tất cả những người vô năng lực đều sẽ giống như các người, lũ khốn.

Cái này là vì bạn học của tao.

Ầm, một cú đấm phải lao ra trúng thẳng vào cằm của Hamazura Shiage, sau đó Touma hai chân rời đất, thực hiện một cú xoay người trên không, hai chân dang ra đá trúng cổ hai người còn lại, trực tiếp khiến đầu họ lệch sang một bên.

Bất kỳ lý do gì cũng không phải là lý do để giết người.

Touma lạnh lùng nói.

Thật sự là đã đánh bại họ trước khi mình kịp nổ súng, đây là ý niệm cuối cùng của Hamazura Shiage trước khi ngất đi, người này thật mạnh, không sử dụng siêu năng lực cũng thật mạnh, thiếu niên bị tư thế anh hùng của Touma làm rung động, từ giây phút này trở đi tràn đầy ngưỡng mộ đối với Touma.

Rất tốt, thật sự rất tốt, trong trận chiến này Touma không thể hiện

Bắc Đẩu Thần Quyền, chỉ dùng trang bị và khả năng ứng biến linh hoạt của mình đã đánh bại sáu tên cướp cầm súng.

Touma, thấy cậu như vậy, chúng tôi cũng có thể yên tâm rời đi.

Trước mặt Touma xuất hiện gia đình Đỗ Lan, họ sắp đi rồi, ngay trong đêm nay: Hãy bảo vệ thành phố của cậu nhé, khi thế lực tà ác xuất hiện, hãy dũng cảm đấu tranh với chúng.

Dường như cũng cảm nhận được nỗi buồn ly biệt, Touma kìm nén nước mắt: Chú, cháu sẽ không phụ sự dạy dỗ của mọi người đâu.

Ầm.

Sau lưng gia đình Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện một cánh cổng khổng lồ, chính là Vô Giới Môn.

Touma không biết đây là gì, nhưng cũng lờ mờ biết rằng gia đình chú có lẽ sẽ đi rất xa, không phải là nơi có thể ngồi máy bay đến thăm được: Chú, thím, và các chị, cảm ơn mọi người.

Vô Giới Môn xác định tọa độ, cánh cổng từ từ mở ra.

Sajiku gật đầu với Touma: Các em là những học sinh xuất sắc của chúng tôi, tuy chỉ học được chút da lông, nhưng chúng tôi dạy rất vui.

Touma không nói nên lời, mình là đồ chơi của các chị mà, nhưng giờ phút ly biệt vẫn rất buồn.

Chương 780

Khi nào cậu kết hôn chúng tôi sẽ quay lại.

Đỗ Lan nói: Vậy bây giờ Touma, hai năm sau gặp lại, trong Thành Phố Học Viện còn rất nhiều thế lực tà ác đang chờ cậu tiêu diệt, hãy phấn chấn lên, biến đau thương thành sức mạnh để tiêu diệt tội ác đi.

Touma gật đầu thật mạnh, tiễn gia đình Đỗ Lan đi qua Vô Giới Môn, vào khoảnh khắc cuối cùng khi ánh sáng biến mất, cậu hét lớn: Chú, hai năm nữa, cháu nhất định sẽ trở thành đồng minh của chính nghĩa.

Đây là lời hứa của một nam tử hán.

Ánh sáng xuất hiện trong hư vô, đây là sự khởi đầu.

Chẳng có gì cả.

Sajiku nhìn vào hư vô, cạn lời nói. kuyomi Komoe cảm thấy mình đang ở trong vũ trụ, nhưng không nhìn thấy ngôi sao nào, chỉ cảm thấy khó thở, may mà Sajiku vẫn luôn chăm sóc cô, nên đã mặc cho kuyomi Komoe một bộ đồ du hành vũ trụ trẻ em.

Còn Misaka muội muội thông qua điện ly phân tách hợp thành các nguyên tử trong không gian xung quanh để tạo ra oxy, tự bao bọc mình bằng một lớp màng dưỡng khí, nhưng cô cũng không dám cử động lung tung, vì nơi này thật sự không có gì cả.

Anh giải thích một chút đi, tại sao ở đây không có gì cả.

Địch Ny Toa cũng không nhìn thấy gì, không cảm ứng được gì.

Nhìn ánh mắt khó hiểu của vợ và các con gái, Đỗ Lan vui vẻ nói: Bất ngờ.

Địch Ny Toa im lặng: Cái vũ trụ không có gì này chính là bất ngờ của anh.

Mọi người đều tỏ ra không hài lòng, họ còn tưởng một cuộc phiêu lưu mới đang chờ đợi mình, sao có thể nghĩ rằng Đỗ Lan sẽ đưa họ đến một vũ trụ không có gì như thế này.

Đây thật sự là bất ngờ sao.

Sajiku nghi ngờ.

Sao lại không phải chứ, các em xem ở đây không có gì cả đúng không.

Đỗ Lan đắc ý nói: Ta đã mất rất rất nhiều thời gian mới tìm được một vũ trụ không có gì như thế này, ta dám đảm bảo vũ trụ này chỉ có chúng ta là sinh mệnh, ngay cả hành tinh cũng không có.

Vậy các em biết điều này có nghĩa là gì không.

Yên lặng, nhưng biểu cảm của mọi người đều đang thay đổi, rõ ràng đã nhận ra ý đồ của Đỗ Lan.

Bây giờ không có gì cả, vậy thì có thể thông qua nỗ lực của chính mình để thêm vào bất cứ thứ gì, đây sẽ là vũ trụ thuộc về gia đình Đỗ Lan.

Ngầu.

Sanla là người đầu tiên hưởng ứng: Vậy không phải là chúng ta muốn cải tạo vũ trụ này thế nào cũng được sao.

Quá tuyệt vời, chúng ta lại có cả một vũ trụ.

Địch Ny Toa trìu mến nhìn Đỗ Lan, nàng nhớ lại lời nói trước đây của hắn, Đỗ Lan đang muốn tìm cho họ một mái nhà, một mái nhà của riêng mình: Chắc chắn đã mất rất nhiều thời gian phải không.

Tất nhiên, tuy Vô Giới Môn bây giờ đã có tọa độ, nhưng hết lần này đến lần khác mở cửa, hết lần này đến lần khác cảm ứng, khô khan và nhàm chán, ngay cả bản thân Đỗ Lan cũng không biết mình đã sàng lọc bao nhiêu vũ trụ mới tìm được một vũ trụ nguyên sinh thái như thế này, thậm chí còn chưa hình thành một ngôi sao nào, quả thực là lựa chọn hoàn hảo để an cư.

Mọi người đều hiểu ra, Đỗ Lan đã tìm một vũ trụ không có gì, sau đó họ có thể tự mình cải tạo, sau này nơi đây sẽ là đại bản doanh phiêu lưu của họ, cũng chính là nhà.

Thú vị.

Robin cũng mỉm cười, điều này rất thú vị.

Tôi muốn tự tạo cho mình một hành tinh.

Sanla đã không thể chờ đợi được nữa: Không, tôi muốn tạo ra ánh sáng trước, mặt trời, tôi muốn tạo ra mặt trời.

Được thôi, nhưng chú ý đừng quá đà, đừng tạo ra sinh vật có trí tuệ.

Đỗ Lan không muốn làm thần, không có hứng thú.

Biết rồi, sẽ không làm những chuyện đó đâu.

Sanla nói: Vậy tôi đi trước đây, tôi không thể chờ đợi được nữa rồi.

Taisa và C.

C chuẩn bị hợp tác, C.

C rất chăm sóc người em gái đến sau này là Taisa, nên hai người quyết định hợp tác tạo ra một tổ ấm cho họ.

Sajiku không có hứng thú tự mình xây dựng nhà cửa: Ba mẹ, đưa Rivendell cho con, con và kuyomi sau này sẽ ở đó.

Đó là ngôi nhà của tộc Elf từng bồi dưỡng ra các Thánh Đấu Sĩ ưu tú trong phòng bếp, vì Đỗ Lan và Địch Ny Toa đều rất thích phong cách Elf nên đã mang nó ra từ thế giới Chúa tể những chiếc nhẫn.

Con thật sự không cân nhắc tự mình xây dựng nơi ở sao.

Không có hứng thú.

Sajiku nói.

Được rồi.

Đỗ Lan lấy ra viên nang vạn năng: Con thật sự không cân nhắc lại à.

Không.

Sajiku thẳng thừng từ chối, lấy Rivendell rồi dẫn kuyomi đi.

Robin, con còn cần giúp gì không.

Các con gái khác đều đã đi, chỉ có Robin vẫn chưa đi, Đỗ Lan không khỏi tò mò.

Con đang suy nghĩ xem lãnh địa của mình cần gì.

Robin phải lập một bản kế hoạch cho mình trước đã: Đầu tiên con cần một nguồn năng lượng ổn định, sau đó cần tổng hợp các loại vật chất, con nghĩ con cần không ít thời gian để hoàn thành kế hoạch rồi mới có thể tiến hành sáng tạo.

Được rồi, vậy con tạm thời ở pháo đài bay của chúng ta đi.

Đỗ Lan quyết định cùng Địch Ny Toa và Misaka muội muội tạm thời cư trú trên Ngôi sao Beleriand.

Rất sẵn lòng, thưa cha.

Robin không có ý kiến.

Đỗ Lan, anh có quên ai không.

Địch Ny Toa nhắc nhở: Người cùng đi du hành với chúng ta.

Ồ, Saber và Guinevere.

Đỗ Lan nhớ ra, trước đây chính họ đã giúp học viện ma pháp huấn luyện một nhóm thị nữ tài giỏi, tuy không hữu dụng bằng tiểu tinh linh, nhưng hầu gái cũng không tệ.

Ra đây nào, Anh Linh.

Chúng ta có nhà rồi, sau này đây cũng là nhà của các cô, ta sẽ thiết kế một nguồn ma pháp cố định cho các cô, đến lúc đó các cô sẽ không cần phải đi theo ta du hành nữa.

Saber không nhìn thấy gì cả: Anh quả thật biết chọn chỗ, đây là đâu.

Là một vũ trụ mới, chúng ta sẽ là những sinh vật có trí tuệ đầu tiên của vũ trụ này, chúng ta sẽ chiếm hữu toàn bộ vũ trụ.

Lợi hại thật đấy.

Guinevere luôn rất kính trọng Đỗ Lan, dù sao Đỗ Lan cũng là chủ nhân của nàng, nàng nhìn sang Saber: Cuộc sống mới thật đáng mong đợi.

Saber không có tâm trạng tâng bốc Đỗ Lan: Anh đừng quên chuyện đã hứa với tôi.

Sẽ không quên đâu, chỉ là tạm thời chưa tìm được người thích hợp.

Đỗ Lan nói: Các cô qua đây.

Đỗ Lan đưa hai vị Anh Linh đến một nơi, tạo ra một Vòng tròn Dirac.

Vòng tròn Dirac này sẽ không ngừng rút năng lượng từ các vũ trụ khác, ta sẽ chuyển hóa năng lượng thành ma lực, hai người sau này cứ hấp thụ ma lực của Vòng tròn Dirac là được.

Sau đó Đỗ Lan lại vung tay, một vùng đất xuất hiện ở phía xa: Thành trì và đất đai, chúng ta ở đây còn có một ít hạt giống, sau này nếu các cô buồn chán thì trồng trọt chơi.

À đúng rồi, có rảnh thì giúp trồng một ít tiên đậu.

Đỗ Lan không có thời gian khai khẩn ruộng tiên đậu, vừa hay nhờ hai vị giúp: Ta sẽ khảm Vòng tròn Dirac vào đây, đây chính là nơi ở của các cô, hãy trang trí cho đẹp nhé.

Cảm ơn anh rất nhiều, tôi nghĩ sẽ thích cuộc sống như thế này.

Guinevere cảm thấy đây chính là thiên đường, mỗi ngày chăm hoa tỉa cây, ở bên cạnh nữ trượng phu của mình, hoàn toàn tuân thủ bổn phận của một người phụ nữ, quá hoàn hảo.

Sáng xem Saber múa kiếm, trưa cùng Saber chung giường, đây chính là cuộc sống mà hoàng hậu Anh quốc nàng mơ ước từ đầu.

Trải qua sự gột rửa của xã hội hiện đại, Guinevere cũng tin chắc rằng tình yêu đích thực không phân biệt giới tính.

Còn Saber vốn đã luôn xuất hiện cùng Guinevere nên sớm đã quen rồi, tuy sau này Guinevere từng phản bội nàng, nhưng nàng cũng chưa bao giờ căm hận hoàng hậu của mình, cho nên việc Guinevere quay về bên cạnh Saber ngược lại khiến Saber thở phào nhẹ nhõm, cũng khiến nàng cảm thấy mình vẫn là Vua Arthur, vẫn còn vinh quang của bậc đế vương.

Sau khi phân chia xong xuôi, trên Ngôi sao Beleriand trôi nổi giữa hư không, Đỗ Lan đang xem danh sách mấy thế giới thú vị đã liệt kê ra: Muốn trang trí nhà của mình, tự nhiên là lấy đồ trang trí từ thế giới khác là tốt nhất, vì có giá trị kỷ niệm.

Suy nghĩ của Đỗ Lan vô cùng kỳ quặc.

Địch Ny Toa che miệng cười khúc khích: Em biết ngay là anh sẽ không chịu yên phận mà, dù có nhà rồi, anh cũng sẽ không ngừng xuyên không.

Vẫn là lão bà hiểu ta nhất.

Đỗ Lan cười nói: Nhưng ta rất nghiêm túc muốn tìm đồ trang trí từ các thế giới khác để xây dựng tổ ấm của chúng ta.

Ngôi sao Beleriand tuy không tệ, nhưng nhiều nơi cần phải cải tạo, ta nghĩ chúng ta nên xuất phát ngay lập tức, chỉ hai chúng ta thôi.

Đỗ Lan ném cho Địch Ny Toa một ánh mắt trêu chọc, rõ ràng là muốn tận hưởng thế giới hai người.

Ai sợ ai chứ.

Địch Ny Toa cũng không hề yếu thế đáp lại.

Làm sao chịu nổi chứ, Đỗ Lan một tay bế bổng Địch Ny Toa, mở cửa định đi, vừa chạy vừa hét: Các con gái, ba và mẹ các con ra ngoài đây, các con ở nhà sống cho tốt nhé, chúng ta sẽ về sớm thôi.

Ầm, đi mất rồi.

Chỉ để lại một vũ trụ các cô con gái ngơ ngác.

Súng, không phải là thứ xa lạ với Touma, nhưng ở Thành Phố Học Viện đây là lần đầu tiên cậu đối mặt với họng súng.

Ở nơi mà siêu năng lực hoành hành thế này, dùng súng ư.

Quá tầm thường, ngay cả những học sinh rác rưởi ở ngôi trường bét bảng của Touma cũng chẳng thèm dùng súng.

Nhưng súng đối với Touma lại là thứ vô cùng nguy hiểm, đặc biệt là súng shotgun.

May mà Tập đoàn Vũ trang Vô năng lực đối diện chỉ có mấy khẩu súng lục K54, không có hỏa lực quá khoa trương.

Cỡ nòng 7,62mm, dung lượng đạn 8 viên, tầm bắn hiệu quả 50m, trong vòng 100m vẫn có sức sát thương.

Touma thầm niệm thông số của súng K54, đối diện có sáu người là có sáu khẩu súng, nhưng nhìn hành vi vung tay không quen của họ thì dường như không phải là sát thủ chuyên nghiệp, nói cách khác có lẽ họ không quen sử dụng súng lục.

Bị người ta lợi dụng sao.

Nhìn các thiếu niên đi vào một nhà hát bỏ hoang, căng thẳng đi đi lại lại, liền biết đây là lần đầu tiên họ tham gia hành động.

Với bộ dạng này, họ tuyệt đối không thể tự mình có được súng, vậy nên đã bị lợi dụng.

Chúng tôi đến rồi, đây là mục tiêu của các người lần này.

Hai người mặc đồ đen từ trong túi áo vest lấy ra một xấp tài liệu: Các người biết phải làm gì rồi chứ.

Biết, tìm thấy bà ta, giết bà ta.

Một người trong nhóm vô năng lực giả bước ra nói.

Rất tốt, những tài liệu này sau khi ghi nhớ thì đốt hết đi, các người là vô năng lực giả, đừng có đến cả chuyện nhỏ này cũng làm không xong.

Đối mặt với sự chế giễu của người đàn ông mặc vest, thủ lĩnh của Tập đoàn Vũ trang Vô năng lực, Hamazura Shiage, lộ vẻ không vui, nhưng đây là cơ hội để họ thể hiện, nói không chừng sẽ được cấp trên để mắt tới, tăng cường đầu tư phát triển để trở thành siêu năng lực gia: Cũng không phải nhiệm vụ lần đầu, tôi biết không đốt thì không chuyên nghiệp, yên tâm, Tập đoàn Vũ trang Vô năng lực chúng tôi là dân chuyên nghiệp.

Vậy thì tốt nhất, rạng sáng ngày mai cho chúng tôi tin tức.

Nói rồi người đàn ông mặc vest định rời đi.

Touma hít sâu một hơi, thầm nghĩ xem ra không thể thoát được một tên nào.

Bởi vì đây là những kẻ hạ lệnh giết người, tuyệt đối không thể để chúng rời đi.

Ta cần vũ khí.

Touma vẫn luôn tay không, bây giờ cuối cùng cũng phải thể hiện năng lực sử dụng vũ khí đã học ở Hawaii: Phi tiêu gây mê.

Trong tay xuất hiện hai chiếc phi tiêu, Touma đang nấp ở cửa nghe lén liền quyết đoán nhảy ra ngoài, lúc lướt qua cửa liền vung tay ném ra hai chiếc phi tiêu, cảm tạ chị đại Sajiku đã dạy dỗ.

Vút, vút.

Hai người đàn ông mặc vest gần như gục ngã ngay lúc phi tiêu được phóng ra, phi tiêu bay rất nhanh, cộng thêm thuốc mê đặc sản của thế giới Conan, hiệu quả tức thì.

Đại ca, có người.

Đòn tấn công của Touma đã để lộ vị trí của cậu.

Rút súng, sáu khẩu súng chĩa vào cửa, chỉ cần Touma thò đầu ra một chút là sẽ bị bắn.

Ta cần áo gió chống đạn.

Bây giờ hoàn toàn phải dựa vào vệ tinh truyền tống cho cậu, mỗi lần thể hiện thực lực đều sẽ rách áo, nếu không có vệ tinh, sớm muộn gì Touma cũng phá sản.

Một chiếc áo gió không có gì khác biệt so với bình thường, nhưng Touma tin rằng chiếc áo này có khả năng chống đạn.

Touma không hề tự đại, dù mình rất lợi hại cũng không cần phải đùa giỡn với tính mạng, bây giờ cậu là người đã có vị hôn thê.

Các người bỏ vũ khí xuống đi, hành vi của các người đã vượt qua giới hạn của một công dân rồi.

Touma bước ra: Tôi hy vọng các người đều có thể đầu thú.

Sáu khẩu súng đồng loạt chĩa về phía Touma, Khai hỏa.

Ngón tay siết cò, Touma cũng động, nhưng Touma còn nhanh hơn.

Vì đây là một nhà hát bỏ hoang, hiện tại kẻ địch đang ở trên sân khấu phía dưới, Touma tiến vào từ cửa phía trên hàng ghế khán giả.

Bây giờ Touma với tốc độ cực nhanh lao vào giữa những hàng ghế cũ kỹ.

Đoàng, súng K54 có sức xuyên thấu rất mạnh, ghế gỗ căn bản không cản được đạn, may mà Touma cũng chỉ cần một tầm nhìn ẩn nấp, cậu không thể để người ta biết mình đang ở đâu.

Tiếng súng không ngớt, nhưng không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của người trúng đạn.

Chương 781

Touma dường như cũng đã biến mất, Dừng lại.

Hamazura Shiage bảo mọi người tranh thủ thời gian thay đạn.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc đó, một bóng đen từ giữa hàng ghế phía sau đột nhiên lao ra, nhảy xa hơn mười mét, trên không trung như một con đại bàng lao xuống đàn địch.

Xoạt.

Bổ nhào vào một tên, vung áo gió tung cước đá bay một tên, rồi lại lao vào một tên khác.

Ngay trong khoảnh khắc mọi người thay băng đạn, Touma đã hạ gục ba kẻ địch cầm súng, bây giờ Touma đứng trước mặt ba người còn lại, chậm rãi đứng dậy.

Ba người Hamazura Shiage đều chỉ là học sinh bình thường, tuy rằng vì không cam tâm mà muốn thể hiện bản lĩnh, nhưng làm sao biết được trong học viện lại có người lợi hại như vậy, bọn họ vốn tưởng rằng có vũ khí thì dù đối mặt với siêu năng lực gia cũng không sợ hãi.

Nhưng khi đối mặt với bóng lưng mặc áo gió, lòng bàn tay họ đổ mồ hôi, rõ ràng là không dám tin lại có người lợi hại đến thế.

Đừng động, tao sắp bắn rồi.

Tiếng hét khàn cả giọng, nhưng cũng thể hiện sự khiếp sợ trong lòng hắn.

Muốn thông qua việc giết người khác để được thừa nhận sao.

Touma lạnh lùng nói, giết người là tuyệt đối không thể.

Mày hiểu cái gì.

Hamazura Shiage biết kế hoạch của mình đã bị đối phương nghe thấy: Mày lợi hại như vậy làm sao hiểu được chúng tao.

Phải, tôi không hiểu được tâm trạng của những kẻ định giết người như các người.

Touma chậm rãi quay người lại: Cho nên tôi phải đánh bại các người.

Ha ha, chúng tao có ba khẩu súng đấy.

Vậy thì hãy lấy ra quyết tâm phải giết bằng được mà bóp cò đi, còn tôi sẽ đánh bại các người trước khi các người kịp bóp cò.

Touma tự tin nói, bây giờ chỉ có ba người thì dễ đối phó hơn nhiều.

Mày là đồ ngốc, chúng tao có ba khẩu súng, cho dù mày là siêu năng lực gia thì làm sao có thể đồng thời đối phó với ba khẩu súng, chúng tao sẽ bắn hết tất cả đạn trong một khoảnh khắc, mày chết chắc rồi.

Hamazura Shiage ngoài mạnh trong yếu gầm lên.

Touma vẫn bình tĩnh: Cậu có thể thử, tôi ở ngay đây.

Tìm chết.

Khai hỏa.

Trong mắt Touma, khi cơ vai của đối phương co giật, cậu đã động, uyển chuyển như một con rắn linh hoạt lao ra, di chuyển trái phải bất định, tiếp cận kẻ địch: Lũ cặn bã các người, đừng tưởng rằng tất cả những người vô năng lực đều sẽ giống như các người, lũ khốn.

Cái này là vì bạn học của tao.

Ầm, một cú đấm phải lao ra trúng thẳng vào cằm của Hamazura

Shiage, sau đó Touma hai chân rời đất, thực hiện một cú xoay người trên không, hai chân dang ra đá trúng cổ hai người còn lại, trực tiếp khiến đầu họ lệch sang một bên.

Bất kỳ lý do gì cũng không phải là lý do để giết người.

Touma lạnh lùng nói.

Thật sự là đã đánh bại họ trước khi mình kịp nổ súng, đây là ý niệm cuối cùng của Hamazura Shiage trước khi ngất đi, người này thật mạnh, không sử dụng siêu năng lực cũng thật mạnh, thiếu niên bị tư thế anh hùng của Touma làm rung động, từ giây phút này trở đi tràn đầy ngưỡng mộ đối với Touma.

Rất tốt, thật sự rất tốt, trong trận chiến này Touma không thể hiện Bắc Đẩu Thần Quyền, chỉ dùng trang bị và khả năng ứng biến linh hoạt của mình đã đánh bại sáu tên cướp cầm súng.

Touma, thấy cậu như vậy, chúng tôi cũng có thể yên tâm rời đi.

Trước mặt Touma xuất hiện gia đình Đỗ Lan, họ sắp đi rồi, ngay trong đêm nay: Hãy bảo vệ thành phố của cậu nhé, khi thế lực tà ác xuất hiện, hãy dũng cảm đấu tranh với chúng.

Dường như cũng cảm nhận được nỗi buồn ly biệt, Touma kìm nén nước mắt: Chú, cháu sẽ không phụ sự dạy dỗ của mọi người đâu.

Ầm.

Sau lưng gia đình Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện một cánh cổng khổng lồ, chính là Vô Giới Môn.

Touma không biết đây là gì, nhưng cũng lờ mờ biết rằng gia đình chú có lẽ sẽ đi rất xa, không phải là nơi có thể ngồi máy bay đến thăm được: Chú, thím, và các chị, cảm ơn mọi người.

Vô Giới Môn xác định tọa độ, cánh cổng từ từ mở ra.

Sajiku gật đầu với Touma: Các em là những học sinh xuất sắc của chúng tôi, tuy chỉ học được chút da lông, nhưng chúng tôi dạy rất vui.

Touma không nói nên lời, mình là đồ chơi của các chị mà, nhưng giờ phút ly biệt vẫn rất buồn.

Khi nào cậu kết hôn chúng tôi sẽ quay lại.

Đỗ Lan nói: Vậy bây giờ Touma, hai năm sau gặp lại, trong Thành Phố Học Viện còn rất nhiều thế lực tà ác đang chờ cậu tiêu diệt, hãy phấn chấn lên, biến đau thương thành sức mạnh để tiêu diệt tội ác đi.

Touma gật đầu thật mạnh, tiễn gia đình Đỗ Lan đi qua Vô Giới Môn, vào khoảnh khắc cuối cùng khi ánh sáng biến mất, cậu hét lớn: Chú, hai năm nữa, cháu nhất định sẽ trở thành đồng minh của chính nghĩa.

Đây là lời hứa của một nam tử hán.

Ánh sáng xuất hiện trong hư vô, đây là sự khởi đầu.

Chẳng có gì cả.

Sajiku nhìn vào hư vô, cạn lời nói. kuyomi Komoe cảm thấy mình đang ở trong vũ trụ, nhưng không nhìn thấy ngôi sao nào, chỉ cảm thấy khó thở, may mà Sajiku vẫn luôn chăm sóc cô, nên đã mặc cho kuyomi Komoe một bộ đồ du hành vũ trụ trẻ em.

Còn Misaka muội muội thông qua điện ly phân tách hợp thành các nguyên tử trong không gian xung quanh để tạo ra oxy, tự bao bọc mình bằng một lớp màng dưỡng khí, nhưng cô cũng không dám cử động lung tung, vì nơi này thật sự không có gì cả.

Anh giải thích một chút đi, tại sao ở đây không có gì cả.

Địch Ny Toa cũng không nhìn thấy gì, không cảm ứng được gì.

Nhìn ánh mắt khó hiểu của vợ và các con gái, Đỗ Lan vui vẻ nói:

Bất ngờ.

Địch Ny Toa im lặng: Cái vũ trụ không có gì này chính là bất ngờ của anh.

Mọi người đều tỏ ra không hài lòng, họ còn tưởng một cuộc phiêu lưu mới đang chờ đợi mình, sao có thể nghĩ rằng Đỗ Lan sẽ đưa họ đến một vũ trụ không có gì như thế này.

Đây thật sự là bất ngờ sao.

Sajiku nghi ngờ.

Sao lại không phải chứ, các em xem ở đây không có gì cả đúng không.

Đỗ Lan đắc ý nói: Ta đã mất rất rất nhiều thời gian mới tìm được một vũ trụ không có gì như thế này, ta dám đảm bảo vũ trụ này chỉ có chúng ta là sinh mệnh, ngay cả hành tinh cũng không có.

Vậy các em biết điều này có nghĩa là gì không.

Yên lặng, nhưng biểu cảm của mọi người đều đang thay đổi, rõ ràng đã nhận ra ý đồ của Đỗ Lan.

Bây giờ không có gì cả, vậy thì có thể thông qua nỗ lực của chính mình để thêm vào bất cứ thứ gì, đây sẽ là vũ trụ thuộc về gia đình Đỗ Lan.

Ngầu.

Sanla là người đầu tiên hưởng ứng: Vậy không phải là chúng ta muốn cải tạo vũ trụ này thế nào cũng được sao.

Quá tuyệt vời, chúng ta lại có cả một vũ trụ.

Địch Ny Toa trìu mến nhìn Đỗ Lan, nàng nhớ lại lời nói trước đây của hắn, Đỗ Lan đang muốn tìm cho họ một mái nhà, một mái nhà của riêng mình: Chắc chắn đã mất rất nhiều thời gian phải không.

Tất nhiên, tuy Vô Giới Môn bây giờ đã có tọa độ, nhưng hết lần này đến lần khác mở cửa, hết lần này đến lần khác cảm ứng, khô khan và nhàm chán, ngay cả bản thân Đỗ Lan cũng không biết mình đã sàng lọc bao nhiêu vũ trụ mới tìm được một vũ trụ nguyên sinh thái như thế này, thậm chí còn chưa hình thành một ngôi sao nào, quả thực là lựa chọn hoàn hảo để an cư.

Mọi người đều hiểu ra, Đỗ Lan đã tìm một vũ trụ không có gì, sau đó họ có thể tự mình cải tạo, sau này nơi đây sẽ là đại bản doanh phiêu lưu của họ, cũng chính là nhà.

Thú vị.

Robin cũng mỉm cười, điều này rất thú vị.

Tôi muốn tự tạo cho mình một hành tinh.

Sanla đã không thể chờ đợi được nữa: Không, tôi muốn tạo ra ánh sáng trước, mặt trời, tôi muốn tạo ra mặt trời.

Được thôi, nhưng chú ý đừng quá đà, đừng tạo ra sinh vật có trí tuệ.

Đỗ Lan không muốn làm thần, không có hứng thú.

Biết rồi, sẽ không làm những chuyện đó đâu.

Sanla nói: Vậy tôi đi trước đây, tôi không thể chờ đợi được nữa rồi.

Taisa và C.

C chuẩn bị hợp tác, C.

C rất chăm sóc người em gái đến sau này là Taisa, nên hai người quyết định hợp tác tạo ra một tổ ấm cho họ.

Sajiku không có hứng thú tự mình xây dựng nhà cửa: Ba mẹ, đưa Rivendell cho con, con và kuyomi sau này sẽ ở đó.

Đó là ngôi nhà của tộc Elf từng bồi dưỡng ra các Thánh Đấu Sĩ ưu tú trong phòng bếp, vì Đỗ Lan và Địch Ny Toa đều rất thích phong cách Elf nên đã mang nó ra từ thế giới Chúa tể những chiếc nhẫn.

Con thật sự không cân nhắc tự mình xây dựng nơi ở sao.

Không có hứng thú.

Sajiku nói.

Được rồi.

Đỗ Lan lấy ra viên nang vạn năng: Con thật sự không cân nhắc lại à.

Không.

Sajiku thẳng thừng từ chối, lấy Rivendell rồi dẫn kuyomi đi.

Robin, con còn cần giúp gì không.

Các con gái khác đều đã đi, chỉ có Robin vẫn chưa đi, Đỗ Lan không khỏi tò mò.

Con đang suy nghĩ xem lãnh địa của mình cần gì.

Robin phải lập một bản kế hoạch cho mình trước đã: Đầu tiên con cần một nguồn năng lượng ổn định, sau đó cần tổng hợp các loại vật chất, con nghĩ con cần không ít thời gian để hoàn thành kế hoạch rồi mới có thể tiến hành sáng tạo.

Được rồi, vậy con tạm thời ở pháo đài bay của chúng ta đi.

Đỗ Lan quyết định cùng Địch Ny Toa và Misaka muội muội tạm thời cư trú trên Ngôi sao Beleriand.

Rất sẵn lòng, thưa cha.

Robin không có ý kiến.

Đỗ Lan, anh có quên ai không.

Địch Ny Toa nhắc nhở: Người cùng đi du hành với chúng ta.

Ồ, Saber và Guinevere.

Đỗ Lan nhớ ra, trước đây chính họ đã giúp học viện ma pháp huấn luyện một nhóm thị nữ tài giỏi, tuy không hữu dụng bằng tiểu tinh linh, nhưng hầu gái cũng không tệ.

Ra đây nào, Anh Linh.

Chúng ta có nhà rồi, sau này đây cũng là nhà của các cô, ta sẽ thiết kế một nguồn ma pháp cố định cho các cô, đến lúc đó các cô sẽ không cần phải đi theo ta du hành nữa.

Saber không nhìn thấy gì cả: Anh quả thật biết chọn chỗ, đây là đâu.

Là một vũ trụ mới, chúng ta sẽ là những sinh vật có trí tuệ đầu tiên của vũ trụ này, chúng ta sẽ chiếm hữu toàn bộ vũ trụ.

Lợi hại thật đấy.

Guinevere luôn rất kính trọng Đỗ Lan, dù sao Đỗ Lan cũng là chủ nhân của nàng, nàng nhìn sang Saber: Cuộc sống mới thật đáng mong đợi.

Saber không có tâm trạng tâng bốc Đỗ Lan: Anh đừng quên chuyện đã hứa với tôi.

Sẽ không quên đâu, chỉ là tạm thời chưa tìm được người thích hợp.

Đỗ Lan nói: Các cô qua đây.

Đỗ Lan đưa hai vị Anh Linh đến một nơi, tạo ra một Vòng tròn Dirac.

Vòng tròn Dirac này sẽ không ngừng rút năng lượng từ các vũ trụ khác, ta sẽ chuyển hóa năng lượng thành ma lực, hai người sau này cứ hấp thụ ma lực của Vòng tròn Dirac là được.

Sau đó Đỗ Lan lại vung tay, một vùng đất xuất hiện ở phía xa: Thành trì và đất đai, chúng ta ở đây còn có một ít hạt giống, sau này nếu các cô buồn chán thì trồng trọt chơi.

À đúng rồi, có rảnh thì giúp trồng một ít tiên đậu.

Đỗ Lan không có thời gian khai khẩn ruộng tiên đậu, vừa hay nhờ hai vị giúp: Ta sẽ khảm Vòng tròn Dirac vào đây, đây chính là nơi ở của các cô, hãy trang trí cho đẹp nhé.

Cảm ơn anh rất nhiều, tôi nghĩ sẽ thích cuộc sống như thế này.

Guinevere cảm thấy đây chính là thiên đường, mỗi ngày chăm hoa tỉa cây, ở bên cạnh nữ trượng phu của mình, hoàn toàn tuân thủ bổn phận của một người phụ nữ, quá hoàn hảo.

Sáng xem Saber múa kiếm, trưa cùng Saber chung giường, đây chính là cuộc sống mà hoàng hậu Anh quốc nàng mơ ước từ đầu.

Trải qua sự gột rửa của xã hội hiện đại, Guinevere cũng tin chắc rằng tình yêu đích thực không phân biệt giới tính.

Còn Saber vốn đã luôn xuất hiện cùng Guinevere nên sớm đã quen rồi, tuy sau này Guinevere từng phản bội nàng, nhưng nàng cũng chưa bao giờ căm hận hoàng hậu của mình, cho nên việc Guinevere quay về bên cạnh Saber ngược lại khiến Saber thở phào nhẹ nhõm, cũng khiến nàng cảm thấy mình vẫn là Vua Arthur, vẫn còn vinh quang của bậc đế vương.

Sau khi phân chia xong xuôi, trên Ngôi sao Beleriand trôi nổi giữa hư không, Đỗ Lan đang xem danh sách mấy thế giới thú vị đã liệt kê ra: Muốn trang trí nhà của mình, tự nhiên là lấy đồ trang trí từ thế giới khác là tốt nhất, vì có giá trị kỷ niệm.

Suy nghĩ của Đỗ Lan vô cùng kỳ quặc.

Địch Ny Toa che miệng cười khúc khích: Em biết ngay là anh sẽ không chịu yên phận mà, dù có nhà rồi, anh cũng sẽ không ngừng xuyên không.

Vẫn là lão bà hiểu ta nhất.

Đỗ Lan cười nói: Nhưng ta rất nghiêm túc muốn tìm đồ trang trí từ các thế giới khác để xây dựng tổ ấm của chúng ta.

Ngôi sao Beleriand tuy không tệ, nhưng nhiều nơi cần phải cải tạo, ta nghĩ chúng ta nên xuất phát ngay lập tức, chỉ hai chúng ta thôi.

Đỗ Lan ném cho Địch Ny Toa một ánh mắt trêu chọc, rõ ràng là muốn tận hưởng thế giới hai người.

Ai sợ ai chứ.

Địch Ny Toa cũng không hề yếu thế đáp lại.

Làm sao chịu nổi chứ, Đỗ Lan một tay bế bổng Địch Ny Toa, mở cửa định đi, vừa chạy vừa hét: Các con gái, ba và mẹ các con ra ngoài đây, các con ở nhà sống cho tốt nhé, chúng ta sẽ về sớm thôi.

Ầm, đi mất rồi.

Chỉ để lại một vũ trụ các cô con gái ngơ ngác.

Quái thú, trân thú.

Tài bảo, bí bảo.

Ma cảnh, bí cảnh.

Ma lực tỏa ra từ ẩn số, có những người si mê vô cùng với sức mạnh này, được gọi là Hunter.

Anh một mình lẩm bẩm cái gì thế, có phải lại rất hiểu về thế giới này rồi không.

Địch Ny Toa cạn lời nhìn chồng mình: Nếu biết thì anh thử nói xem những chữ này rốt cuộc có nghĩa là gì.

Đến thế giới mới, Địch Ny Toa phát hiện mình lại trở thành người mù chữ, rất nhiều thế giới đều có ngôn ngữ và chữ viết riêng, thường xuyên cần thời gian để học.

Từ khi kết hôn với Đỗ Lan và bắt đầu xuyên không, Địch Ny Toa cảm thấy mình sắp trở thành học bá rồi.

Ờ, ta không biết những chữ này.

Đỗ Lan nhìn tấm biển chỉ đường trước mặt, tỏ vẻ mình cũng là người mù chữ: Nhưng không sao cả, ta cho rằng đây sẽ là một thế giới cực kỳ thú vị, hơn nữa với trí nhớ và khả năng lý giải hiện tại của chúng ta, dù là một hệ thống ngôn ngữ hoàn toàn mới cũng không cần bao nhiêu thời gian là có thể học được, chúng ta học trước rồi hãy tận hưởng thế giới này sau.

Đây là một thế giới rộng lớn nơi nhân loại chỉ chiếm một góc nhỏ, với vô số điều chưa biết đang chờ con người khám phá.

Nhưng vì tình tiết tiến triển chậm chạp, nên ngay cả một kẻ xuyên không như Đỗ Lan cũng không biết ở Lục địa Tối bên ngoài thế giới loài người sẽ có những tồn tại đáng sợ nào.

Nhưng Đỗ Lan cảm thấy lý do mà nguyên tác dừng lại trước Lục địa Tối, rất có thể là vì nếu tiếp tục thì sức chiến đấu của nhân vật chính chắc chắn cần phải tăng vọt.

Bởi vì thế giới quan được thiết lập trước đó là con người không được đặt chân đến Lục địa Tối, mỗi lần con người cố gắng đặt chân đến Lục địa Tối, chắc chắn sẽ mang đến tai họa cho thế giới loài người, vì vậy hai trăm năm trước con người đã không được phép đặt chân lên Lục địa Tối.

Chương 782

31.

Mà việc sức chiến đấu tăng vọt có thể nói là khởi đầu cho sự xuống dốc không phanh của rất nhiều tác phẩm xuất sắc ở giai đoạn sau, bởi vì nhân vật chính nếu không hack thì hoàn toàn không thể theo kịp kẻ địch có sức chiến đấu tăng điên cuồng.

Mà một khi đã hack, sự thú vị của câu chuyện sẽ giảm đi, dù nhân vật chính gặp phải kẻ địch nào, mọi người đều biết nhân vật chính sẽ hack, niềm vui đọc truyện cũng không còn nữa. 32.

Đặc biệt là nhân vật chính của thế giới Hunter lại là một cậu bé, gặp phải nhiều kẻ địch đáng sợ như vậy, ngoài hack ra thì chỉ có thể rơi xuống thành vai phụ. 33.

Nhưng Đỗ Lan cho rằng không có vấn đề gì, thời đại này nhân vật chính không hack thì khác gì cá muối.

Nhân vật chính không hack dựa vào cái gì để chiến đấu với những lão yêu quái mấy ngàn, mấy vạn năm tuổi.

Một tuần, bao gồm cả việc học ngôn ngữ và một phần lịch sử nhân văn của thế giới này, Đỗ Lan quyết định cùng Địch Ny Toa tham gia kỳ thi Hunter hàng năm.

Bởi vì thế giới này chính là thế giới của Hunter, có sự tiện lợi cực cao dành cho Hunter.

Miễn phí sử dụng hầu hết các công trình công cộng, đi vào hầu hết các khu vực cấm của thế giới loài người, còn có thể đến ngân hàng vay tiền các loại, nói chung có giấy phép Hunter, về cơ bản là có thể đi ngang trong thế giới loài người.

Nghe có vẻ Hunter giống như một tầng lớp quan hệ trong thế giới này.

Muốn hưởng thụ sự tiện lợi lớn đến đâu thì phải gánh chịu rủi ro lớn đến đó, Hunter tuy vẻ vang, nhưng tỷ lệ tử vong của Hunter cũng cực kỳ cao.

Bởi vì Hunter là những người tiên phong khám phá của thế giới loài người, tiến hành thăm dò các khu vực chưa biết của thế giới này, mà những điều chưa biết của thế giới này lại cực kỳ nguy hiểm, cho nên làm Hunter không hề dễ dàng.

Vậy thì có vẻ cũng có chút thú vị, thế làm sao để trở thành Hunter.

Địch Ny Toa thấy Đỗ Lan lại muốn khoe khoang, nên cũng rất phối hợp đặt câu hỏi, thực ra một số câu hỏi nàng đều biết đáp án, chỉ là để thỏa mãn lòng hư vinh thích khoe khoang của Đỗ Lan mà thôi.

Đỗ Lan thực ra cũng hiểu, nhưng đây chính là vợ chồng, thỏa hiệp và nhượng bộ đều là điều cần thiết. 34.

Cái này rất đơn giản, trải qua nhiều năm tháng khổ luyện, rèn luyện được thể phách mạnh mẽ và khi mình trở thành người xuất chúng trong một lĩnh vực nào đó là có thể đăng ký tham gia trên mạng, sau đó địa điểm thi sẽ được thông báo qua hòm thư cho các thí sinh.

Đỗ Lan nói: Cho nên tối hôm qua ta đã đăng ký cho chúng ta rồi.

Đối với việc tiền trảm hậu tấu của Đỗ Lan, Địch Ny Toa đã miễn nhiễm: Vậy, chúng ta nên đi đâu.

Khu vực của con người tuy chỉ chiếm một phần nhỏ của thế giới, nhưng thế lực của con người lại rất phức tạp, có nhiều quốc gia, do năm cường quốc đứng đầu kiểm soát thế giới loài người, diện tích còn lớn hơn cả tổng diện tích đất liền của Trái Đất.

Mà kỳ thi Hunter lại là sự kiện lớn của thế giới loài người, nên toàn bộ thế giới sẽ chia làm bảy điểm tập kết.

Vòng loại của tất cả thí sinh chính là đến được điểm tập kết, dĩ nhiên mỗi năm vòng loại và điểm tập kết cũng khác nhau, lần này nơi chúng ta phải đến là một nơi gọi là Quần đảo Bọt Biển.

Mùa này mỗi ngày chỉ có một chuyến bay khách đến đó, nên ta đã đặt vé máy bay sáng sớm mai rồi, nói không chừng chúng ta còn có thể gặp được các thí sinh khác nữa đấy.

Ứng cử viên Hunter sao.

Địch Ny Toa nhìn vào thư thông báo trên màn hình: Kỳ thi thứ 287, nếu mỗi năm một lần thì cũng đã tổ chức được 287 năm rồi, nghề Hunter này cũng có lịch sử lâu đời nhỉ. 287 năm chẳng qua là lịch sử chính quy hóa của Hunter, e rằng thời đại xuất hiện Hunter cũng tương đồng với thời đại hàng hải, để thỏa mãn nhu cầu khám phá thế giới của con người, Hunter mới xuất hiện, e rằng thời đại đó Hunter cũng không cao sang như hiện đại, mà là những kẻ trục lợi không khác gì cường đạo hải tặc.

Sau này mới dần dần biến thành nghề nghiệp vĩ đại là Hunter, nhưng dù thế nào đi nữa, con người vĩnh viễn không thể thiếu những nhà mạo hiểm, dù cho họ là những tên trộm và lưu manh phi pháp.

Vậy chúng ta có được tính là những nhà mạo hiểm của các thế giới khác nhau không.

Địch Ny Toa cười nói.

Đương nhiên là tính rồi, phát hiện ra những thế giới khác nhau, tìm hiểu vũ trụ chưa biết, xem ra chúng ta thật sự nên giành lấy kỳ thi Hunter mới được, không thể làm mất mặt danh tiếng của ta và nàng, hai vị thợ săn dị thế giới này.

Thợ săn dị thế giới, anh thật biết cách đặt cho mình những danh hiệu kỳ quái.

Địch Ny Toa cười nhẹ: Nhưng rất thú vị.

Nụ cười của Địch Ny Toa bây giờ cũng ngày càng phong phú, có nụ cười nghiêng nước nghiêng thành, có nụ cười hiền từ với các con gái, và cả nụ cười trêu chọc chỉ thể hiện trước mặt Đỗ Lan.

Xử lý nàng, dám cười nhạo người chồng ba tốt dũng cảm chính trực quang minh lỗi lạc hạo khí trường tồn của nàng.

Để các con gái ở nhà, ra ngoài riêng với vợ đương nhiên là để làm chuyện xấu hổ, lẽ nào Đỗ Lan là để cùng Địch Ny Toa ngồi đàm đạo thâu đêm dưới nến sao.

Địch Ny Toa cũng không phản kháng, tình thú là một cách tốt để giữ gìn nhiệt độ tình cảm vợ chồng.

Lạc.

Địch Ny Toa chỉ cười, Đỗ Lan cũng cười.

Họ chẳng giống chút nào là những thí sinh sắp tham gia kỳ thi Hunter vào ngày mai, một đêm đến rạng sáng, tia nắng đầu tiên trang điểm cho Địch Ny Toa, khiến nàng càng thêm quyến rũ. 35.

Chuyến bay của họ đã không còn nhiều thời gian nữa, đi xe qua đó căn bản không kịp, nhưng Đỗ Lan và Địch Ny Toa là những người xuyên không làm sao có thể bắt xe qua đó được, vốn dĩ không cần thời gian đi đường.

Địch Ny Toa, chuẩn bị xong chưa.

Địch Ny Toa rạng rỡ khoác tay Đỗ Lan, đưa mắt ra hiệu ok.

Vậy chúng ta xuất phát, mục tiêu là trở thành Hunter.

Dịch chuyển đến sân bay, đều đã tính toán cả rồi, nên mới đại chiến đến sáng.

Đỗ Lan cũng thật xấu xa, nhưng Địch Ny Toa lại thích Đỗ Lan xấu xa, ban đầu nàng chính là bị những trò đùa ác ý của Đỗ Lan hấp dẫn mà.

Chuyến bay duy nhất trong ngày cất cánh đúng giờ, Đỗ Lan và Địch Ny Toa tò mò quan sát những hành khách đi cùng.

Quả nhiên là đao thương côn gậy đầy đủ, đủ loại người ăn mặc kỳ dị ngồi trên máy bay, thậm chí còn có vài người mặc da thú.

Đỗ Lan mặc một bộ vest đen, Địch Ny Toa mặc một bộ đồ công sở màu be với vớ lụa đen, trông quá ư là nghiêm túc.

Nhưng cũng đành chịu, Đỗ Lan là do Quy Tiên Nhân dạy dỗ, tuy Quy Tiên Nhân bình thường không đứng đắn, nhưng trong những dịp trang trọng, ông luôn nghiêm khắc yêu cầu đệ tử của mình phải tuân thủ lễ tiết.

Chuyến đi lần này cũng giống như đi tham gia Đại hội Võ thuật lần thứ nhất, Đỗ Lan không dám lơ là, chuyện này liên quan đến thể diện của Quy Tiên Lưu.

Còn về việc tại sao Địch Ny Toa không mặc bộ đồng phục Claymore của mình mà lại mặc đồ công sở, thì đó là do sở thích của Đỗ Lan.

Này, mọi người có cảm thấy máy bay đang ngày càng hạ thấp độ cao không.

Cuối cùng cũng có người phát hiện ra vấn đề.

Kỳ thi đã bắt đầu từ lúc mọi người lên đường, tỷ lệ tử vong của kỳ thi Hunter rất cao.

Hàng vạn người tham gia, chỉ có vài trăm người mới có thể đến được địa điểm thi chính thức, những người còn lại không phải không tìm được đường đúng thì cũng là đã chết.

Mà ở thế giới này, người chết dường như cũng không phải chuyện gì to tát, bởi vì nơi đây có đủ loại sinh vật kỳ lạ, nhân loại không phải là đỉnh cao của thế giới, cũng chẳng phải vạn vật chi linh.

Nhân loại chỉ chiếm một góc nhỏ của thế giới, còn phải cạnh tranh không gian sống và nằm trong chuỗi thức ăn với ma thú.

Tuy nhân loại tập hợp lại xây dựng thành phố, nhưng đối với những sinh vật thực sự mạnh mẽ, những thành phố này chẳng khác nào tổ kiến.

Chính vì thế giới tàn khốc, nên sự cạnh tranh trong thế giới loài người cũng vô cùng khốc liệt, đặc biệt là với nghề nghiệp đại diện cho trình độ cao nhất của nhân loại như Hunter, chết người là chuyện quá đỗi bình thường.

Các thí sinh tham gia kỳ thi xin hãy chuẩn bị, chúng tôi sắp thả tất cả các vị xuống vùng biển cách quần đảo Bọt Biển hai trăm cây số, chặng đường tiếp theo sẽ phải dựa vào chính các vị.

Là giọng của cơ trưởng.

Sao lại có thể như vậy.

Vùng biển ngoài khơi quần đảo Bọt Biển toàn là dòng chảy ngầm và xoáy nước, chính vì thế nên mới không có thuyền bè, chỉ có thể đi lại bằng máy bay, vậy mà lại muốn chúng tôi bơi qua, các người điên rồi sao.

Không điên, nhưng bất chấp lý lẽ, đó chính là kỳ thi Hunter.

Địch Ny Toa nhướng mày, xem như đã được lĩnh giáo sự tàn khốc của kỳ thi Hunter, E là sẽ có không ít người chết.

Chắc chắn sẽ có không ít người chết, nhưng mạng người ở thế giới này quả thực không đáng giá bằng mạng người ở các thế giới khác.

Đỗ Lan nói: Chuẩn bị đi, chúng ta sắp xuống rồi.

Không hề đáp lại tiếng gào khóc của hành khách, cơ trưởng vẫn vô tình thả tất cả hành khách cùng với ghế ngồi của họ xuống, độ cao khoảng năm sáu mươi mét, bên dưới là mặt biển.

Những người đã tham gia kỳ thi nhiều lần biết rằng đây mới chỉ là bước đầu tiên, những kẻ bị dọa sợ kia căn bản không có tư cách đi tiếp.

Rầm, rầm, rầm.

Rơi xuống mặt nước, tung lên vô số bọt nước, giống như đang luộc bánh chẻo.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa bay lơ lửng trên không, nhưng họ không định cứ thế mãi: Ô Đấu Vân.

Triệu hồi Ô Đấu Vân được phong ấn trong cơ thể, Đỗ Lan và Địch Ny Toa định cưỡi Ô Đấu Vân đến quần đảo Bọt Biển.

Những người khác đang ngâm mình trong nước biển nghiến răng ken két nhìn hai người trên cao, mọi người đều là đối thủ cạnh tranh, tự nhiên không thể nói là thân thiện.

Kỳ thi Hunter rất tàn khốc, có khi ba kỳ thi liên tiếp không có một Hunter nào ra đời, cho nên để chiến thắng, loại bỏ những người khác không nghi ngờ gì là cách tốt nhất.

Thấy Đỗ Lan và Địch Ny Toa lại có thể ngồi trên một đám mây bay đi, chẳng phải là muốn chọc tức chết những kiện tướng bơi lội này sao.

Nhưng Đỗ Lan không quan tâm việc bị người khác căm ghét, hắn dẫn vợ mình bay thẳng về phía trước, còn nhanh hơn cả máy bay, đã nhìn thấy quần đảo Bọt Biển: Quả nhiên là dòng chảy ngầm cuồn cuộn.

Dưới Ô Đấu Vân, dòng hải lưu dâng trào dữ dội, thỉnh thoảng có những xoáy nước hình thành va vào đá ngầm.

Nếu bị nước biển đập vào đá ngầm, vậy thì thật sự là toi mạng.

Bọn họ thật đáng thương.

Địch Ny Toa nói một câu.

Đã tham gia kỳ thi Hunter, chắc chắn cũng đã tìm hiểu về sự nguy hiểm của nó, không chuẩn bị tâm lý sẵn sàng chết mà tham gia thì chính là đi tìm cái chết.

Dù sao thì đằng nào cũng chết cả.

Ô Đấu Vân đưa hai người đến quần đảo Bọt Biển, vợ chồng Đỗ Lan nhìn thấy một ngôi làng nhỏ, ngay bên ngoài sân bay.

Xem ra manh mối mới ở trong ngôi làng đó.

Quả nhiên vừa vào làng đã bị dân làng vây lại: Muốn đến địa điểm thi, con đường duy nhất là đi qua làng của chúng tôi, nếu các người có thể trả lời câu hỏi của tôi, tôi sẽ cho các người đi qua.

Người nói là một cô gái trẻ, mặc trang phục dân tộc bằng vải gai.

Xin mời hỏi.

Được, câu hỏi đây, bây giờ tôi hỏi các người, hãy trả lời xem trong đầu tôi đang nghĩ gì.

Đố mẹo à.

Chương 783

Đỗ Lan ngẩn người, nhưng nghĩ lại đây chỉ là vòng loại nên chắc cũng không quá khó: Câu trả lời của tôi là cô đang nghĩ đến việc không cho chúng tôi qua.

Cô gái hỏi không ngờ Đỗ Lan lại trả lời trong vòng ba giây.

Câu hỏi này thực ra không có đáp án chính xác, cho nên im lặng mới là câu trả lời tốt nhất, đừng cố gắng giải thích hay trả lời một câu hỏi mà mình không biết, đó chính là ý đồ ban đầu của câu hỏi này.

Tiếc là Đỗ Lan đã trải qua sự tôi luyện của vô số thế giới, là một thiên tài ngụy biện: Nếu cô không nghĩ không cho chúng tôi qua, vậy thì cô đang nghĩ cho chúng tôi qua, chúng tôi có thể qua.

Nếu cô nghĩ không cho chúng tôi qua, vậy thì tôi đã trả lời đúng, chúng tôi cũng có thể qua.

Vợ chồng tôi bây giờ có thể đi được chưa.

Ờ.

Một câu hỏi không có đáp án lại bị người ta trả lời được, khiến các dân làng nhìn nhau ngơ ngác, nhưng thật sự không thể nói Đỗ Lan sai được.

Lập tức mở đại hội dân làng, xì xà xì xồ, cuối cùng cô gái hỏi với vẻ mặt không vui nhường đường: Coi như các người trả lời đúng rồi, đi đi.

Cái gì gọi là coi như, rõ ràng là tôi trả lời đúng mà.

Đỗ Lan rất bất mãn.

Địch Ny Toa kéo Đỗ Lan một cái, Đi nhanh đi, đừng lãng phí thời gian nữa.

Đỗ Lan vẫn không phục, quay người hét với dân làng: Tôi trả lời đúng rồi đấy, nếu không các người cũng sẽ không cho chúng tôi qua.

Thật sự khiến các dân làng tức không nhẹ, nhưng câu trả lời của Đỗ Lan đúng là không thể bắt bẻ, người ra đề lúc đầu cũng không ngờ lại có câu trả lời như vậy.

Nhưng vòng loại vẫn chưa hoàn toàn kết thúc, tiếp theo là phải tìm người dẫn đường, chỉ khi tìm được họ mới có thể đưa Đỗ Lan và Địch Ny Toa đến địa điểm thi chính thức.

Ra khỏi làng là một chặng đường dài bôn ba, quần đảo Bọt Biển được tạo thành từ ba hòn đảo lớn và những hòn đảo nhỏ rải rác, bây giờ Đỗ Lan và Địch Ny Toa phải tìm người dẫn đường giữa vô số hòn đảo này.

Nhưng Đỗ Lan và họ không biết quy tắc, đi một mạch đến bờ biển, đi hết cả hòn đảo cũng không phát hiện thêm gợi ý nào: Kỳ thi này không cho thí sinh đề bài à.

Đây rõ ràng không phải là địa điểm thi chính thức, e là chúng ta phải tìm được gợi ý cho bước tiếp theo.

Địch Ny Toa nói: Vật phẩm, giám khảo hoặc phương tiện di chuyển gì đó.

Lấy đâu ra thời gian mà tìm từ từ, Đỗ Lan trực tiếp phóng khí ra, bao trùm cả quần đảo, sau đó cuối cùng cũng nở nụ cười: Cũng có thể giám khảo mà chúng ta cần tìm không phải là người.

Hắn cảm nhận được ở hòn đảo đối diện có mấy sinh vật kỳ lạ đang nói tiếng người, Vợ ơi, chúng ta đi.

Chúng ta đã lâu lắm rồi không đưa thí sinh hoàn thành thử thách đến địa điểm thi, hay là chúng ta hạ thấp độ khó của bài thi một chút, chúng ta chỉ là người dẫn đường thôi mà, không cần phải giữ tất cả thí sinh lại đây chứ.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, tôi sợ sau này sẽ không có ai muốn chọn quần đảo Bọt Biển của chúng ta làm điểm tập kết nữa.

Những người ngay cả bài thi của chúng ta cũng không hoàn thành được, đến địa điểm thi chính thức cũng là tự tìm đường chết, chi bằng ở lại đây còn có một con đường sống.

Giữa rừng cây, hai con rùa biển đang nói chuyện, chứng tỏ chúng là ma thú.

Bầu trời vang lên tiếng động lớn, cành lá thi nhau rơi xuống, sau đó liền thấy hai bóng người từ trên trời hạ xuống trước mặt hai con rùa biển, chính là Đỗ Lan và Địch Ny Toa.

Hai con rùa biển biết nói tiếng người, chúng có vẻ rất kinh ngạc khi Đỗ Lan và Địch Ny Toa lại xuất hiện trước mặt chúng nhanh như vậy.

Các ngươi cũng là một phần của kỳ thi Hunter à.

Đỗ Lan nhìn xuống hai con rùa biển, đi thẳng vào vấn đề.

Cảm giác có chút giống như quay về Dragon Ball.

Đúng vậy, chỉ cần các ngươi hoàn thành yêu cầu của chúng ta, các ngươi sẽ biết được địa điểm thi chính xác.

Một trong hai con rùa biển có đường kính khoảng một mét nói: Ngươi có biết tại sao nơi này lại được gọi là quần đảo Bọt Biển không.

Không biết.

Bởi vì trong dòng chảy ngầm xung quanh quần đảo này có một loại cá có thể phun ra bọt cầu vồng, chỉ vào mùa này trong năm mới có thể phun ra bọt cầu vồng.

Nhưng những con cá bọt biển đó rất dễ bị cuốn vào xoáy nước mà chết, cho nên cần các ngươi cứu một trăm con cá bọt biển, giúp chúng an toàn đi qua dòng chảy ngầm để vào vịnh của quần đảo Bọt Biển.

Biết rồi.

Phong cách không hề dây dưa dài dòng, Đỗ Lan dẫn Địch Ny Toa đến bờ biển, nhìn những con sóng hung dữ.

Địch Ny Toa nhìn Đỗ Lan với vẻ kỳ lạ: Sau khi đến thế giới này, anh có vẻ rất phấn khích.

Đỗ Lan cũng không phủ nhận: Trước đây toàn là tôi tạo ra trò chơi cho người khác chơi, bây giờ cuối cùng cũng có người thiết kế đủ loại trò chơi cho tôi chơi, tôi đương nhiên là phấn khích rồi.

Bởi vì nó rất thú vị.

Ha ha, hy vọng anh sẽ tuân thủ quy tắc.

Quy tắc.

Em xem tôi có giống loại người tuân thủ quy tắc không.

Quy tắc trò chơi tồn tại là để bị phá vỡ.

Chính Đỗ Lan cũng không tin mình là người tuân thủ quy tắc: Cứu cá bọt biển à.

Đối với người bình thường mà nói thì quả thực rất khó khăn, giám khảo ở hòn đảo này đúng là xấu tính, bắt người ta bơi qua dòng chảy ngầm rồi lại bắt người ta quay lại dòng chảy ngầm.

Vậy chúng ta làm sao bây giờ.

Thật sự đi cứu một trăm con cá bọt biển à.

Địch Ny Toa chỉ về phía một vịnh biển: Anh nhìn những cột bong bóng nổi lên từ mặt nước kia kìa, một cột là một con cá bọt biển, những con cá đó trông cũng đẹp thật.

Đỗ Lan đi trên bãi cát ra phía biển, gần đảo thì dòng chảy yên bình, một khung cảnh hòa hợp, chỉ cần đi ra ngoài một chút là đủ loại sát cơ.

Nhưng trong sát cơ cũng có sinh cơ, cá bọt biển có thể từ bên ngoài bơi vào chính là minh chứng tốt nhất, ít nhất có một dòng chảy ngầm hướng về phía hòn đảo.

Cho nên bài thi ở hòn đảo này thử thách nhãn lực và vận may của thí sinh, cũng như sự hiểu biết về biển cả.

Có nhãn lực có thể đi theo cá bọt biển để tìm được con đường lên bờ chính xác, vận may thì không cần phải nói, hiểu biết về biển cả cũng có thể phát hiện ra dòng chảy ngầm chính xác.

Trong quy tắc tưởng chừng như chắc chết lại có một tia hy vọng sống, đây chính là kỳ thi Hunter.

Sẽ không có đề thi nào hoàn toàn chặn đứng thí sinh, bất kỳ đề bài nào cũng sẽ để lại sơ hở, chỉ xem người khác có phát hiện ra được không.

Nói nghe cũng có lý, chỉ cần có chút hiểu biết về quần đảo Bọt Biển, sẽ rất dễ biết chuyện về cá bọt biển, tự nhiên cũng sẽ biết vào mùa này cá bọt biển sẽ bơi vào quần đảo giống như thí sinh, tự nhiên cũng sẽ biết cách bơi qua dòng chảy ngầm và xoáy nước.

Địch Ny Toa gật gật đầu: Quả thực rất thú vị, em hơi hiểu tại sao anh lại phấn khích rồi, những bài thi này đều rất độc đáo.

Còn về việc cứu cá bọt biển, e rằng cũng chỉ là để thử thách quyết tâm trở thành Hunter và dũng khí đối mặt với thử thách của chúng ta mà thôi.

Đúng vậy, vậy thì chúng ta cũng đừng để họ thất vọng, bắt đầu thôi, một trăm con cá bọt biển.

Căn bản không thành vấn đề, tìm ra dòng chảy ngầm mà cá bọt biển dùng để vào vịnh, dẫn đường cho một trăm con cá vào vịnh, không cần đến nửa giờ.

Quay lại trước mặt hai con rùa biển: Tôi đã không thể chờ được nữa để đến trường thi chính thức, mau đưa chúng tôi đi đi.

Xác nhận trong vịnh đã có thêm những cột bong bóng, rùa biển gật đầu: Các ngươi đã hoàn thành nhiệm vụ, bây giờ hãy đứng lên lưng ta, ta sẽ đưa các ngươi đến địa điểm thi đấu chính thức.

Còn phải đi đường thủy à.

Đỗ Lan không muốn.

Rùa biển nghe vậy liền không vui: Chúng ta là sinh vật biển, thật xin lỗi nhé, không đi đường thủy chẳng lẽ ngươi còn muốn rùa biển chúng ta biết bay sao.

Nếu ngươi biết đường, ta không ngại mang ngươi bay một lúc, như vậy nhanh hơn đi đường thủy nhiều.

Đỗ Lan nói: Ô Đấu Vân.

Một đám mây đen từ trên trời nhanh chóng tiếp cận, Ô Đấu Vân một khi được thả ra thì dù ở bất cứ góc nào của thế giới, chỉ cần nghe thấy tiếng gọi là sẽ bay tới.

Đương nhiên nếu ở quá xa thì cần một chút thời gian.

May mà lần này Ô Đấu Vân không ở quá xa, rất nhanh đã xuất hiện.

Ô Đấu Vân cũng đã đi theo Đỗ Lan một thời gian dài, bây giờ cũng đã lớn hơn không ít.

Ban đầu Ô Đấu Vân chỉ có một đám, bây giờ ngày càng lớn giống như một mảng mây lớn dưới chân tháp Karin, cho nên lần này Đỗ Lan chỉ triệu hồi một nhúm mây nhỏ.

Đô, Ô Đấu Vân đỗ lại, nó đã là một lão tài xế chở Đỗ Lan xuyên qua các thế giới khác nhau rồi.

Mây.

Dù là ở thế giới Hunter kỳ lạ này, đây cũng là lần đầu tiên được chứng kiến có người có thể điều khiển mây, cưỡi mây.

Lẽ nào là niệm hệ Cụ Hiện.

Con rùa thầm nghĩ, quả là một thí sinh đáng gờm.

Thật sự ngồi lên được sao.

Đương nhiên rồi.

Đỗ Lan nói: Rất mềm mại và thoải mái.

Lên đi, đừng lãng phí thời gian, mục tiêu của chúng ta là trở thành Hunter.

Con rùa bò lên Ô Đấu Vân, cả nhóm nhanh chóng bay đi, đến ngoại ô một thị trấn nào đó: Các ngươi theo ta vào trong.

Con rùa bò về phía một quán ăn nhỏ, cũng không nói gì mà dẫn hai người Đỗ Lan vào một phòng riêng bên trong: Đây chính là địa điểm thi chính thức, hai ngươi đến sớm như vậy e là vẫn chưa có nhiều người.

Rùa biển rời đi, căn phòng rung chuyển.

Quả nhiên là thang máy à.

Địch Ny Toa nhìn xung quanh, trước đó chỉ thấy mọi thứ trong phòng đều cố định nên có suy đoán, bây giờ căn phòng hạ xuống đã chứng thực suy nghĩ của cô.

Ồ ồ, cuối cùng cũng sắp bắt đầu rồi, không biết bây giờ chúng ta xếp hạng bao nhiêu.

Dừng lại, cửa mở, một đường hầm dưới lòng đất xuất hiện trước mắt, bên trong đã có vài nhóm người đứng rải rác, xem ra có người còn nhanh hơn cả Đỗ Lan và Địch Ny Toa.

Những ánh mắt thân thiện lần lượt bắn tới, không khí hoàn toàn khác hẳn, xem ra mọi người đều đã vào trạng thái.

Chào các vị, đây là số của các vị, xin hãy đeo lên người đừng làm mất.

Một con quái vật Slime mặc vest đưa cho Đỗ Lan và Địch Ny Toa một tấm thẻ số hình tròn, chữ đen nền trắng: Số 45, ngài Đỗ Lan, số 46, cô Địch Ny Toa, chào mừng tham gia kỳ thi Hunter.

Lại có thêm hai đối thủ cạnh tranh, tất cả mọi người đều dùng lỗ mũi nhìn vợ chồng Đỗ Lan.

Chẳng lẽ kỳ thi thật sự căng thẳng đến vậy sao.

Địch Ny Toa cho biết lúc cô còn là Claymore, mọi người đều hỗ trợ lẫn nhau, cùng nhau nỗ lực để đạt được mục tiêu, chứ không có chuyện như thế này.

Chắc là vậy.

Đỗ Lan nói: Được rồi, chúng ta cũng qua một bên ngồi đi, e là còn phải đợi khá lâu.

Bởi vì mọi người đều là đối thủ cạnh tranh nên không khí khó tránh khỏi căng thẳng.

Chào các bạn, tôi là số 16, Đông Ba, là một lão làng đã có kinh nghiệm 37 lần thi đấy.

Với tư cách là tiền bối, để tôi cho các bạn vài lời khuyên.

Đông Ba là một người đàn ông lùn mập, mũi to, trông còn khá trẻ, nhưng nếu ông ta thật sự đã thi 37 lần thì ít nhất cũng phải năm mươi tuổi rồi.

Các bạn có thấy người đàn ông cao gầy có hình vẽ trên mặt đằng kia không.

Người đó tên là Tây Tác, ở kỳ thi trước vốn đã có thể trở thành Hunter rồi, nhưng lại đánh một giám khảo không vừa mắt đến nửa sống nửa chết, mất đi tư cách thi.

Hắn là một nhân vật rất nguy hiểm.

Nói rồi, ông ta lấy từ trong túi đeo chéo ra hai lon nước đưa tới: Uống không.

Đỗ Lan là nhân vật cỡ nào, liếc mắt một cái đã nhìn thấu trong ba lô của Đông Ba này chẳng có gì ngoài nước uống, đến tham gia kỳ thi Hunter mà mang nhiều nước uống như vậy, chẳng lẽ định mở tiệm tạp hóa sao.

Nhưng nếu là bán nước, sao lại cho người khác uống miễn phí.

Để kết bạn.

Nhưng lại phát hiện hơn bốn mươi người đến trước đó không ai cầm lon nước nào, cố tình tiếp cận mình và Địch Ny Toa chắc chắn có mục đích khác.

Uống đi, giải khát.

Ông có vẻ rất muốn chúng tôi uống lon nước của ông nhỉ.

Đỗ Lan mỉm cười.

Kết bạn thôi mà, tôi và các bạn rất hợp duyên.

Đông Ba nói.

Hợp duyên sao.

Cũng là một lời giải thích, nhưng Đỗ Lan vẫn không tin Đông Ba, bởi vì hắn đã nghe có người nói Đông Ba là sát thủ tân binh rồi, biết làm sao được, thính lực của hắn tốt như vậy mà.

Hóa ra hợp duyên là giả, Đông Ba chỉ tỏ ra thân thiện với người mới rồi lợi dụng họ hoặc trực tiếp loại bỏ họ.

Những người có thể đến nhanh như vậy thường là những người đã tham gia nhiều lần, biết rõ quy trình, cho nên họ sẽ không bị lừa.

Nhưng đã đưa đến tận tay mình rồi, Đỗ Lan cầm lấy lon nước trong tay Đông Ba, khiến Đông Ba nở nụ cười.

Trong lon nước có thuốc xổ cực mạnh, có thể giúp tân binh trải nghiệm sự tàn khốc của kỳ thi Hunter.

Địch Ny Toa cũng nghe thấy lời của những người cũ, nên biết chồng mình chắc chắn lại có ý đồ xấu xa gì đó.

Quả nhiên, trong ánh mắt kinh ngạc của Đông Ba, Đỗ Lan cầm lon nước đi thẳng về phía Tây Tác: Nghe nói anh vốn là người đã đỗ kỳ thi trước, thực lực chắc chắn rất mạnh, tôi tên là Đỗ Lan, kết bạn nhé.

Hắn chính là muốn đưa lon nước cho Tây Tác.

Chương 784

Đôi mắt vàng của Tây Tác trong đôi mắt phượng liếc qua, dường như rất hứng thú với hành động của Đỗ Lan.

Không khỏi suy nghĩ xem Đỗ Lan này là ngốc thật hay giả ngốc, lại dám lấy lon nước có thuốc xổ làm quà gặp mặt.

Các thí sinh khác cũng có vẻ mặt kỳ lạ, đương nhiên phần lớn là xem kịch vui.

Họ cũng đã tham gia kỳ thi trước và biết rằng Tây Tác tuyệt đối là nhân vật nguy hiểm trong số những kẻ nguy hiểm, tuyệt đối không nên lại gần hắn.

Ồ.

Anh muốn tặng lon nước này cho tôi.

Nhiều năm đã trôi qua, tuy chi tiết đã mơ hồ, nhưng Đỗ Lan vẫn nhớ phần lớn tình tiết của thế giới này, biết rằng vị Tây Tác này là một nhân vật khó phân chính tà, chỉ cần không vui là có thể giết người, cũng vì để thách đấu với cường giả mà không từ thủ đoạn.

Tây Tác là một người chỉ sống vì bản thân, đương nhiên ở thế giới Hunter này, có rất nhiều người chỉ sống vì bản thân, chỉ là một số người khi sống vì mình cũng không làm phiền người khác, còn một số người lại xây dựng ham muốn của mình trên việc phá hoại cuộc sống của người khác.

Đây là vấn đề về thái độ sống, người trước thường sẽ tránh xa đám đông, như con đại bàng kiêu hãnh. người sau sẽ ở trong đám đông như con sói đói trong bầy cừu.

Xã hội loài người ở thế giới này cũng không thể dùng lẽ thường của xã hội thế giới khác để suy đoán, con người ở thế giới này cũng không thể dùng cách hiểu thông thường để nhận thức.

Chỉ cần con người ở thế giới này nỗ lực tu luyện, dù là mèo hay chó cũng có thể tu luyện ra được năng lực mạnh nhất thế giới loài người là Niệm.

Hơn nữa, chỉ cần nỗ lực rèn luyện, kẻ thù duy nhất của con người chỉ có thời gian, bởi vì thời gian sẽ khiến con người già đi, sẽ khiến thành quả nỗ lực tu luyện của con người đổ sông đổ biển.

Tây Tác nhìn Đỗ Lan một cách thích thú, sau đó từ từ đưa tay ra nhận lấy lon nước trái cây mà Đỗ Lan đưa tới: Vậy thì cảm ơn nhiều.

Sau đó, lon nước trái cây nổ tung trong tay hắn: Nhưng đây không phải là vị tôi thích.

Ồ ồ, quả nhiên cũng là một người không chơi theo bài bản, Đỗ Lan thích, bởi vì hắn cũng không chơi theo bài bản: Vậy thì tiếc quá, tôi còn tưởng anh sẽ thích thuốc xổ vị lựu, hóa ra anh thích thuốc xổ vị khác à, dưa hấu, cam, hay là dứa.

Đông Ba, ông còn thuốc xổ vị khác không.

PFFFFT.

Tất cả mọi người đều phụt nước bọt ra ngoài.

Hóa ra ngươi đã sớm biết bên trong là thuốc xổ, lại còn cố tình đem tặng, còn nói gì mà đây là thuốc xổ vị lựu, ngươi đang giỡn hay đang tìm chết vậy.

Đông Ba cũng chết lặng, ông ta không thể tin được rằng tên tân binh này lại đang cố tình khiêu khích Tây Tác.

Trong mắt Tây Tác cũng lóe lên một tia hàn quang, đây là đang đùa cợt mình sao.

Người này gan lớn thật.

Thật ra thì tôi không thích ăn thuốc xổ, anh đúng là rất có can đảm, nhưng khẩu vị cũng lạ thật đấy.

Anh nói xem rốt cuộc anh thích thuốc xổ vị gì, tôi nghĩ lần sau tôi có thể mang đến cho anh.

Niệm của Tây Tác bắt đầu khởi động, nhưng lại kinh ngạc nhìn thấy trong tay Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện một thứ, máy ép trái cây.

Từ lúc nào.

Tây Tác cuối cùng cũng nghiêm túc, kẻ dám đến khiêu khích mình quả nhiên không phải người tầm thường.

Đông Ba, ông còn thuốc xổ nguyên vị không.

Tôi muốn kết bạn với ngài Tây Tác đây, pha cho ngài ấy một loại thuốc xổ hợp khẩu vị.

Mẹ kiếp, người này thật sự là một tên điên, rõ ràng là xuyên tạc ý của Tây Tác, rõ ràng Tây Tác chưa bao giờ nói thích thuốc xổ, hắn chỉ nói không thích vị nước trái cây này mà thôi.

Nhưng Đỗ Lan lại xuyên tạc lời của Tây Tác thành không thích thuốc xổ vị lựu, quỷ cũng biết không ai thích thuốc xổ cả.

Địch Ny Toa đỡ trán, thầm nghĩ chồng mình lại giở trò rồi, vậy thì vị Tây Tác này hẳn là một tồn tại khá quan trọng trong thế giới này, sẽ tham gia vào không ít sự kiện lớn.

Xuyên qua mấy thế giới, Địch Ny Toa cũng biết những người được chồng mình để ý thường không phải là nhân vật tầm thường.

Nhưng thật là buồn cười, lẽ nào là vì trả thù người này đã bóp nát lon nước trái cây.

Trái cây cũng xuất hiện, đầu tiên là máy ép trái cây rồi đến trái cây, không ai biết những thứ này xuất hiện như thế nào.

Đông Ba, ông nhanh tay lên, có thuốc xổ nguyên vị thì mau lấy ra đi.

Tiếc là Đông Ba căn bản không dám lại gần Tây Tác, ông ta cảm thấy Tây Tác có thể ra tay giết người bất cứ lúc nào.

Đúng vậy, cơn giận của Tây Tác đã tích tụ đến một mức độ nhất định, sắp bùng nổ rồi.

Đỗ Lan rất thần kỳ, nếu hắn là một cao thủ thì kế hoạch càng tốt hơn, Tây Tác sẽ tận hưởng trận chiến với Đỗ Lan: Anh tên là Đỗ Lan phải không.

Hy vọng thân thủ của anh cũng tốt như tài ăn nói của anh.

Thân thủ à.

Người văn minh đừng động một tí là đánh nhau, với lại tại sao anh phải tức giận chứ, lẽ nào những loại trái cây này đều không hợp khẩu vị của anh.

Anh thích vị cà phê hay trà sữa.

Anh tự nói đi chứ.

Những thứ đó tôi đều không thích, tôi không thích thuốc xổ.

Tây Tác không muốn dây dưa nữa: Tôi cũng không thích anh, nhưng tôi sẽ tận hưởng quá trình giao đấu với anh.

Đỗ Lan dùng phương thức gần như là sỉ nhục để thách đấu Tây Tác, đã thành công kích nộ hắn.

Sát ý lạnh lẽo tỏa ra, cuồn cuộn như sóng dữ, lấp đầy cả đường hầm dưới lòng đất, các thí sinh xung quanh không một ai có thể đứng vững, kẻ nhát gan trực tiếp ngất xỉu.

Tuy nhiên, Đỗ Lan đứng đối diện Tây Tác lại đang mỉm cười.

Thú vị quá, quả nhiên làm Hunter thú vị thật.

Tây Tác thấy Đỗ Lan có thực lực như vậy không khỏi cất lên tiếng cười khiến người ta rợn tóc gáy.

Thực ra không phải làm Hunter thú vị, mà là gặp được một người như Đỗ Lan mới thú vị.

Tây Tác luôn khao khát biết được giới hạn của mình, cho nên để được chiến đấu với cao thủ, hắn không từ thủ đoạn.

Hôm nay cao thủ lại chủ động xuất hiện trước mặt hắn, cứ như là thần linh đã đáp lại lời cầu nguyện của Tây Tác, nếu như hắn có cầu nguyện.

Quả nhiên con người ở thế giới này có thể thực thể hóa tư tưởng và tinh thần thông qua hình thức sinh mệnh lực sao.

Tinh thần lực càng mạnh, sinh mệnh lực cũng càng mạnh, đó chính là Niệm.

Sát ý màu tím khiến tim của người bình thường co thắt lại, giống như bị tử thần nắm chặt lấy.

Khí thế không tệ, Tây Tác.

Đỗ Lan dường như rất tán thưởng thực lực của Tây Tác.

Khí độ này của Đỗ Lan càng khiến Tây Tác không thể kìm nén ý định ra tay: Tuyệt vời quá, tuyệt vời quá, quả nhiên quyết định tham gia kỳ thi là không sai.

Cả biểu cảm của hắn chỉ thiếu nước khắc chữ biến thái lên trán, nhưng dù không khắc chữ, ngũ quan vặn vẹo đó vẫn cho thấy khi đối mặt với Đỗ Lan, Tây Tác đã trải nghiệm được một sự vui sướng chưa từng có, hắn cũng vui như Đỗ Lan vậy.

Lúc này, Đỗ Lan đang quan sát cách Tây Tác vận dụng Niệm.

Là kỹ xảo chiến đấu quan trọng nhất của con người ở thế giới này, tính chất của Niệm trực tiếp liên quan đến tính cách của người sử dụng.

Bản chất của Niệm là trói buộc năng lượng sinh mệnh trên người, hòa trộn tinh thần lực vào đó.

Triền, Tuyệt, Luyện, Phát là bốn giai đoạn tu luyện Niệm.

Triền là quá trình trói buộc năng lượng sinh mệnh, Tuyệt là cách ly không cho năng lượng sinh mệnh chảy ra ngoài, Luyện là dùng tinh thần lực để tăng cường sinh mệnh lực một cách đáng kể, Phát là dùng Niệm để tấn công.

Sau khi nắm vững Niệm, việc ứng dụng lại được chia thành: Chu, Ẩn, Ngưng, Viên, Kiên, Lưu, Ngạnh, v. v.

Thực ra, những kỹ xảo này Đỗ Lan không hề xa lạ, chúng chỉ là phòng ngự bằng khí, tấn công bằng khí, và cảm ứng bằng khí thường được sử dụng trong chiến đấu.

Tuy nhiên, vì con người ở thế giới này đều có thể tu luyện ra Niệm, và nói chung lượng Niệm giữa các đối thủ không chênh lệch nhiều, nên việc phân phối Niệm khi giao chiến là cực kỳ quan trọng.

Giống như trong game theo lượt, phải luôn chú ý đến thanh máu và thanh mana để phân phối kỹ năng, cho nên mọi người đã cực kỳ chi tiết hóa các kỹ xảo của Niệm, dùng để phân phối năng lực Niệm hợp lý hơn trong chiến đấu.

Trong trận chiến giữa những người sử dụng năng lực Niệm, những người có trình độ tương đương rất khó phá vỡ phòng ngự Niệm của đối phương để thực hiện đòn kết liễu, vì vậy phải sử dụng năng lực Niệm của mình một cách hiệu quả nhất.

Cách phân phối đã trở thành nội dung quan trọng nhất, cũng là một trong những nội dung mà người sử dụng năng lực Niệm cần học.

Lúc Đỗ Lan đánh nhau trước đây không có tính toán chi li như vậy, nói chung là so quyền cước trước, sau đó so chất lượng và số lượng của khí, nói đơn giản là khởi động trước rồi đối chưởng sau.

Đương nhiên, đó cũng là vì lượng khí trong thế giới Dragon Ball đã cao đến mức không sợ lãng phí.

Lấy một ví dụ, một triệu phú tiêu vài chục đồng mua bữa sáng, trong mắt người bình thường, một bữa sáng tiêu nhiều tiền như vậy là lãng phí, nhưng đối với triệu phú mà nói thì vẫn là tiêu ít.

Cùng là một trăm điểm khí dùng để cảm ứng, người sử dụng năng lực Niệm ở thế giới Hunter sẽ tính toán cẩn thận và chỉ sử dụng vào thời điểm thích hợp nhất, vì tổng lượng khí của họ có thể chỉ có một nghìn.

Chương 785

Còn đối với Đỗ Lan, một trăm điểm cảm ứng muốn dùng thế nào thì dùng, muốn dùng lúc nào thì dùng, vì hắn có hàng trăm triệu khí, chút cảm ứng này căn bản không đáng kể.

Đây chính là sự chênh lệch tuyệt đối giữa Đỗ Lan và người sử dụng năng lực Niệm, cho nên khi đối mặt với sát ý của Tây Tác, Đỗ Lan giống như cánh buồm trắng giữa sóng dữ, sừng sững không ngã.

Sát ý à.

Đưa ác ý của mình vào năng lượng sinh mệnh để uy hiếp, một kỹ năng rất thực dụng.

Nhưng chỉ có sát ý thì vô dụng với ta, ta khuyên ngươi vẫn nên ra tay đi.

Đúng ý ta.

Rầm.

Sóng khí quét qua, trong không gian chật hẹp dưới lòng đất, các thí sinh không thể tự chủ, tất cả đều bị thổi bay ra ngoài.

Tây Tác cuối cùng cũng biến sắc, lớp trang điểm trắng bệch cũng không che được khuôn mặt đen sạm, đòn tấn công của hắn lại không có chút hiệu quả nào.

Hơn nữa, rõ ràng là Tây Tác tấn công trước, nhưng người bị rách áo lại chính là Tây Tác.

Trên vai có một vết rách, là do khí do Đỗ Lan kích phát tạo thành: Bạn ơi, lực tấn công của anh yếu quá, chỉ thế này mà muốn giết tôi thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày, anh làm tôi rất thất vọng.

Nói rồi, Đỗ Lan quay người định đi, hắn biết Tây Tác đã ý thức được sự chênh lệch giữa hai người.

Địch Ny Toa im lặng nhìn chồng mình: Hắn là người xấu à.

Cô thấy Đỗ Lan nhắm vào Tây Tác như vậy, nên nghĩ Tây Tác là người xấu.

Người xấu người tốt gì chứ, anh đi kết bạn mà.

Không thấy cuối cùng hắn cũng đã ngầm thừa nhận là bạn của anh rồi sao.

Đỗ Lan cười nói.

Anh đó, đúng là quá xấu xa.

Đỗ Lan oan uổng quá, hắn là người tốt mà.

Nhưng hắn quay lại nhìn Tây Tác đang thất thần, dùng ngón trỏ và ngón giữa tay phải chỉ vào mắt mình rồi lại chỉ vào Tây Tác, ý là ta sẽ theo dõi ngươi, tốt nhất là thông minh một chút.

Làm một Hunter sao có thể không có mục tiêu theo đuổi chứ.

Đỗ Lan quyết định sẽ trông chừng lũ sói con đang rục rịch ở thế giới này, không để chúng tùy tiện tàn sát bầy cừu non.

Nói cách khác là khi những kẻ phản diện thiếu cảm giác được xã hội công nhận muốn giết người, Đỗ Lan sẽ không cho chúng giết, chỉ cho phép chúng làm việc tốt, không cho phép làm việc xấu.

Cách trêu đùa này cũng chỉ có Đỗ Lan mới nghĩ ra được.

Thử nghĩ xem, để cho băng Ryodan không thể giết người một cách hả hê, quả thực còn đau khổ hơn cả việc giết chết chúng.

Đỗ Lan muốn biến thành thanh gươm Damocles treo trên đầu chúng, khi chúng làm việc xấu sẽ chém xuống.

Tây Tác chỉ nhìn Đỗ Lan, bây giờ hắn rất không vui, muốn giết thí sinh để xả giận, nhưng lại phát hiện mình bị một luồng khí mạnh mẽ khóa chặt, khiến hắn không thể động đậy.

Tây Tác bây giờ cuối cùng cũng nhận ra thực lực của Đỗ Lan vượt xa hắn, cho nên Tây Tác hoàn toàn dồn ánh mắt vào Đỗ Lan, hắn vẫn khao khát được so tài với cao thủ hơn, để lấp đầy khoảng trống trong lòng mình.

Các thí sinh lòng còn sợ hãi, xung quanh Tây Tác và vợ chồng Đỗ Lan xuất hiện hai khoảng trống.

May mà sau đó còn có không ít người lục tục kéo đến.

Số 91 Kỳ Nha Tấu Địch Khách, số 405 Lôi Âu Lực, số 406 Khốc Lạp Bì Tạp, số 407 Tiểu Kiệt, tất cả đều đã đến.

Địch Ny Toa thấy ánh mắt Đỗ Lan không ngừng săm soi mấy thí sinh này, bản thân cũng quan sát: Tư chất của hai đứa trẻ đều rất tốt, số 91 và 407, tuổi còn nhỏ nhưng tố chất cơ thể đã cao hơn rất nhiều so với các thí sinh trưởng thành khác, chỉ cần trải qua một quá trình huấn luyện nhất định, e rằng tiền đồ vô hạn.

Địch Ny Toa nói, tư chất của Kỳ Nha và Tiểu Kiệt bỏ xa những con hàng thượng đẳng mấy con phố.

Có cơ hội có thể huấn luyện chúng, nhưng anh lại coi trọng số 406 Khốc Lạp Bì Tạp hơn.

Em có cảm thấy khí chất của cậu ta có chút quen thuộc không.

Quen mắt à.

Địch Ny Toa lắc đầu.

Em không cảm thấy Vũ Trí Ba Tá Trợ và người này rất giống nhau sao.

Đỗ Lan nói.

Vũ Trí Ba Tá Trợ là ai.

Địch Ny Toa nhíu mày, mất một lúc mới nhớ ra vị thiếu niên ninja trong thế giới ninja mà họ xuyên qua lần đầu tiên, lúc đó họ đã giúp đỡ anh trai của Tá Trợ là Dứu.

Bây giờ xem ra Khốc Lạp Bì Tạp cũng thực sự bị bao phủ bởi một tầng huyết sắc báo thù: Cũng là gánh vác mối thù sâu như biển máu.

Cũng gần như vậy, hận thù thường sẽ trở thành động lực để cậu ta trở nên mạnh mẽ hơn.

Đỗ Lan nói.

Kỳ thi bắt đầu, tôi là giám khảo của các vị, bây giờ xin hãy theo tôi di chuyển đến địa điểm thi thứ hai, nhất định phải theo kịp tôi.

Đây là một người đàn ông cao gầy có hai hàng ria mép gợi cảm, mặc một bộ vest đen, quay người là đi, cũng không có gì đặc biệt, chỉ là bước đi về phía trước.

Đi thôi.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa cũng xuất phát, họ đứng ở giữa đội hình, không trước không sau.

Người thông minh đã biết kỳ thi đầu tiên đã bắt đầu, bởi vì giám khảo nói đưa họ đến trường thi thứ hai, kỳ thi đầu tiên còn chưa kết thúc tại sao lại đến trường thi thứ hai.

Rõ ràng kỳ thi đầu tiên hiện tại đã bắt đầu.

Chính là thi sức bền, theo kịp giám khảo là được, nhưng đây sẽ là một cuộc marathon dài hơn ba trăm cây số, hơn nữa còn là trong môi trường dưới lòng đất không khí loãng và ngột ngạt, thể lực của thí sinh tiêu hao gấp mấy lần bình thường.

Mới hai giờ đồng hồ đã có một nửa số thí sinh ngã xuống, bây giờ kẻ ngốc cũng biết kỳ thi đã bắt đầu.

Còn bao lâu nữa.

Hết nổi rồi, Lôi Âu Lực hết nổi rồi, rõ ràng mới mười chín tuổi nhưng đã giống như một ông chú ba mươi tuổi, chiều cao cũng vượt quá một mét tám, đạt tới một mét chín, cộng thêm bộ quần áo chững chạc, cũng khó trách bị người ta nhầm là ông chú.

Hộc hộc, phổi sắp biến thành đàn phong cầm hỏng rồi.

Lôi Âu Lực nói chung chỉ nhỉnh hơn người bình thường một chút, đến thi lấy bằng Hunter cũng là vì kiếm tiền, anh ta căn bản không ngờ kỳ thi lại thảm khốc đến vậy.

Chỉ mặc áo sơ mi, nới lỏng cà vạt, anh ta hối hận vì đã đi giày da.

Thực lực của Lôi Âu Lực trong kỳ thi Hunter đầy rẫy quái vật này thật sự không đủ nhìn.

Đầu tiên là Kỳ Nha được đào tạo từ gia tộc sát thủ, từ nhỏ đã bị ngược đãi nên thực lực phi thường.

Tiếp đến là Kiệt Phú Lực Sĩ, một đứa trẻ hoang dã từ nhỏ đã thích chơi trong khu rừng nguy hiểm ở quê nhà, có thể lực và trực giác của dã thú.

Lôi Âu Lực ngay cả trẻ vị thành niên cũng không bằng.

Người trẻ tuổi, thân thể quá yếu rồi.

Là Đỗ Lan, hắn vẫn nhớ lúc Lôi Âu Lực mới đến đã ra sức tán tỉnh Địch Ny Toa, ánh mắt háo sắc đó thì khỏi phải nói.

Là anh.

Lôi Âu Lực nhớ Đỗ Lan, trước đó anh ta còn ghen tị với Đỗ Lan vì có thể đứng cạnh Địch Ny Toa, nói cười vui vẻ, đúng là một kẻ may mắn đáng ghen tị.

Không được, mình phải lấy được bằng Hunter, phải có tiền, phải có mỹ nữ kề bên, phải trở thành triệu phú: Tiền.

Thật là một người trẻ tuổi thật thà, Lôi Âu Lực quả nhiên không dễ dàng nhận thua.

Thiếu niên, chỉ gào thét thì vô dụng, bây giờ cậu hô hấp theo khẩu quyết ta nói cho, cậu sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Thiên trường địa cửu, thiên địa sở dĩ năng trường thả cửu giả, dĩ kỳ bất tự sinh, cố năng trường sinh.

Thị dĩ thánh nhân hậu kỳ thân nhi thân tiên. ngoại kỳ thân nhi thân tồn.

Phi dĩ kỳ vô tư tà.

Cố năng thành kỳ tư.

Trời đất sở dĩ lâu dài, là vì không sống cho riêng mình, nên mới có thể trường sinh.

Vì thế thánh nhân đặt mình sau mọi người mà lại ở trước mọi người.

đặt mình ra ngoài mà lại tồn tại.

Chẳng phải vì vô tư sao.

Nên mới thành được việc riêng của mình.

Cái quỷ gì vậy, Lôi Âu Lực không nghe được một câu nào: Anh nói tiếng người đi chứ.

Bản thân mình sắp đứt hơi rồi, đâu có tâm tư suy nghĩ những lời linh tinh này, bây giờ tất cả tế bào não của anh ta đều đang cắn răng bắt mình phải kiên trì.

Ý của ta là hãy thả lỏng bản thân, rõ ràng tiềm năng của ngươi còn chưa được kích phát, ngược lại bị ý niệm vất vả mà ngươi không ngừng lặp lại đè nén.

Đừng suy nghĩ, hô hấp, hô hấp, hòa mọi thứ của bản thân vào hơi thở, để cơ thể ngươi kích phát tất cả tiềm năng ra ngoài.

Thực ra đây là tổng quyết của Trường Sinh Quyết, nếu làm được thì Lôi Âu Lực chắc chắn sẽ mạnh lên không ít.

Tiếc là Lôi Âu Lực nghe không hiểu, chỉ hiểu được Đỗ Lan bảo anh ta hô hấp, tập trung sự chú ý vào hơi thở, quên đi sự vất vả.

Cũng có chút tác dụng, Lôi Âu Lực đã tăng tốc.

Nhưng giám khảo cũng tăng tốc: Mọi người nếu còn có thể, tôi sẽ tăng tốc đây.

Bây giờ đường hầm rõ ràng đã có độ dốc lên, chạy lên dốc càng mệt hơn.

Chương 786

Chỉ mới là phần đầu của bài thi sức bền đầu tiên đã khiến đội ngũ hơn bốn trăm người giảm đi hơn một nửa, và khi họ ra khỏi hang động, bài thi sức bền vẫn chưa kết thúc.

Tiếp theo là phải xuyên qua đầm lầy Thất Mỹ Nhạc đầy rẫy nguy hiểm, nơi đây có vô số thực vật và ma thú nguy hiểm, hơn nữa còn có sương mù, chỉ cần hơi bất cẩn là sẽ bị lạc, hoặc rơi vào bẫy tự nhiên.

Chúng ta đi thôi.

Giám khảo vẻ mặt thoải mái, nhưng khi nhìn thấy các thí sinh năm nay, ông ta vẫn không khỏi kinh ngạc trước chất lượng ưu tú của họ.

Vợ ơi, đợi một lát, em cứ đến địa điểm thi trước đi.

Anh nghĩ Tây Tác có thể sẽ ra tay trong sương mù.

Chắc là vậy.

Vậy được rồi, anh tự cẩn thận.

Địch Ny Toa theo kịp giám khảo và biến mất trong sương mù.

Còn Đỗ Lan từ từ tụt lại phía sau cùng của đội ngũ.

Kỳ Nha được đào tạo thành sát thủ, cảm ứng sát khí hạng nhất, cậu nói với người bạn mới quen cùng tuổi là Tiểu Kiệt hãy nhanh chóng theo kịp giám khảo, đừng tụt lại phía sau.

Tiểu Kiệt vẫn còn thể lực, nhưng Lôi Âu Lực và Khốc Lạp Bì Tạp thật sự không thể tăng tốc theo kịp nữa, họ chỉ có thể chạy chậm lại, cuối cùng bị lạc trong sương mù.

Keng.

Khốc Lạp Bì Tạp và Lôi Âu Lực dừng bước, cẩn thận tiến về phía trước, lại thấy một nhóm người đang vây công Tây Tác.

Họ cũng biết Tây Tác không phải người tốt, vì Tây Tác căn bản không ngại giải phóng sát khí của mình.

Tây Tác rất có thực lực, cho nên mấy thí sinh quyết định lợi dụng sương mù để trừ khử hắn.

Đây chẳng phải là tìm chết sao.

Nhưng khi Tây Tác dùng quân bài chuẩn bị cắt đứt cổ họng của những thí sinh không biết lượng sức này, lại phát hiện cổ họng của kẻ địch được một luồng khí bảo vệ.

Tây Tác nheo mắt, cảm ứng xung quanh nhưng không phát hiện ra gì cả.

Chuyện gì đã xảy ra.

Mấy thí sinh vây công chỉ cảm thấy Tây Tác đã động, họ còn tưởng mình sắp chết, không ngờ lại vẫn còn sống.

Vận may của các ngươi rất tốt, có người đang bảo vệ các ngươi.

Tây Tác ghét nhất là bị người khác làm gián đoạn việc giết người: Ta biết là ngươi.

Không có ai trả lời.

Các thí sinh vây công Tây Tác phát hiện mình không chết, lá gan lớn lên: Tây Tác cũng chỉ là hữu danh vô thực, xử lý hắn đi.

Như vậy thật là khó xử, đòn tấn công của Tây Tác luôn vô hiệu, nhưng lại phải né tránh đòn tấn công của những thí sinh kia.

Đỗ Lan làm vậy chẳng khác nào sỉ nhục Tây Tác, Tây Tác nổi giận, cuối cùng cũng dùng đến Niệm.

Tình yêu co giãn tự do.

Không thể giết chết chúng thì dán kẻ địch xuống đất vẫn có thể làm được.

Khốc Lạp Bì Tạp và Lôi Âu Lực chỉ thấy một đám người không thể động đậy, còn Tây Tác thì âm trầm nhìn xung quanh như đang tìm kiếm gì đó.

Chúng ta vẫn nên đi đường vòng đi.

Khốc Lạp Bì Tạp nói.

Lôi Âu Lực gật đầu.

Nhưng bây giờ sát ý của Tây Tác đã hoàn toàn lan tỏa, hắn muốn giết người, chỉ có giết người mới có thể khiến hắn thỏa mãn.

Đỗ Lan chết tiệt, xem ngươi có thể bảo vệ tất cả mọi người được không, gặp một người giết một người.

Sát khí còn nồng đậm hơn cả sương mù, hành vi phá hoại thú vui của người khác này của Đỗ Lan cũng không khác gì mối hận đa thê, thù giết cha, gần như muốn cướp đi ý nghĩa sống của Tây Tác.

Dưới sự bao phủ của sát khí, người nhát gan sẽ gan mật nứt vỡ, toi mạng.

Đỗ Lan nhướng mày, lại dùng sát khí để giết người, cũng có chút ý tưởng đấy, nhưng tuyệt đối sẽ không để hắn tiếp tục giết người nữa.

Đỗ Lan từ trong sương mù bước ra, chặn đứng tất cả sát ý của Tây Tác: Xem ra ta và ngươi đều thích bắt nạt tân binh, ngươi nói có phải không.

Tây Tác bắt nạt những thí sinh đó, Đỗ Lan bắt nạt Tây Tác, rốt cuộc ai mới là tân binh.

Nhưng Đỗ Lan lại thích nhìn vẻ mặt biến thái hận hắn mà không làm gì được hắn: Tây Tác, ngày chịu khổ của ngươi sắp bắt đầu rồi.

Vẻ mặt như bị táo bón, Tây Tác biết mình đã bị Đỗ Lan nhắm tới, nhưng hắn chỉ cảm thấy máu nóng sôi trào, chứ không dễ dàng nhận thua: Ngươi có thể bảo vệ tất cả mọi người sao.

Tất cả thí sinh đều là con mồi của ta.

Tây Tác đã đối đầu với Đỗ Lan.

Đỗ Lan không nói gì, đi đến bên cạnh thi thể của thí sinh bị sát khí của Tây Tác dọa vỡ mật mà chết: Bị dọa chết, thật là yếu đuối.

Giết người có gì vui chứ.

Đỗ Lan thong thả nói.

Vậy phải xem là giết ai, nếu có thể giết được ngươi, ta nghĩ ta sẽ say đắm mất.

Tây Tác giết người không cần lý do, cũng không có thú vui gì, thứ có thể khiến hắn vui vẻ chỉ là cảm nhận được sức mạnh của mình một cách thực tế khi giết người.

Cho nên, chiến đấu với người càng mạnh, càng có thể khiến Tây Tác có được cảm giác tồn tại trọn vẹn.

Ồ.

Hóa ra ngươi vẫn chưa từ bỏ ý nghĩ hoang đường đó, ngươi nên biết khoảng cách giữa chúng ta không chỉ chênh lệch một chút, xem ra ngươi vẫn chưa hiểu rõ.

Đỗ Lan nói: Vậy thì hãy lập một giao ước đi.

Trước khi ngươi có thể đánh bại ta, không được phép giết chết người yếu hơn ngươi.

Đỗ Lan nhìn Tây Tác, hắn biết người ở thế giới Hunter coi trọng nhất chính là tinh thần khế ước, tinh thần khế ước mạnh mẽ thậm chí có thể tăng cường Niệm của Hunter.

Ngươi sẽ giao đấu với ta chứ.

Trước khi kỳ thi Hunter kết thúc.

Chỉ cần Đỗ Lan thực sự giao đấu với hắn, Tây Tác sẵn sàng chấp nhận giao ước này, nhưng cần một khoảng thời gian, nếu sau khi thi xong mà mình vẫn không đánh bại được Đỗ Lan, Tây Tác sẽ không nhịn không giết người mãi được.

Trước khi kỳ thi kết thúc mà ngươi đã muốn đánh bại ta sao.

Đỗ Lan lắc đầu, vì Tây Tác vừa nói một câu chuyện cười: Không phải kỳ thi này, mà là vĩnh viễn.

Để ta cho ngươi xem sự chênh lệch giữa ngươi và ta trước đã.

RẦM.

Khí kình tung hoành.

A a.

Lôi Âu Lực và Khốc Lạp Bì Tạp đang đứng quan sát ở gần đó bị thổi bay ra ngoài.

Còn Tây Tác đứng đối diện Đỗ Lan cuối cùng cũng đổ mồ hôi lạnh.

Trước đó chỉ nghĩ rằng kỹ năng chiến đấu của Đỗ Lan kinh người, bây giờ xem ra Đỗ Lan thật sự không phải là nhân vật cùng một chiều không gian.

Ầm, sương mù đều bị thổi tan, cả hòn đảo nhỏ đều run rẩy dưới sức mạnh mà Đỗ Lan thể hiện.

Lại có thể gây ảnh hưởng đến môi trường tự nhiên, tuyệt đối không thể địch lại, trong lòng Tây Tác lại nảy sinh ý nghĩ như vậy.

Đây mới chỉ là Đỗ Lan còn chưa tháo bỏ thiết bị trọng lực ở tứ chi mà chỉ giải phóng một chút năng lượng, nếu thật sự dùng toàn lực, e rằng cả hành tinh cũng sẽ chấn động.

Đây chính là sự chênh lệch giữa ngươi và ta, nếu ngươi có tự tin thì cứ đuổi theo đi, nhưng trước khi đuổi kịp ta, chúng ta giao ước ngươi không được giết hại người vô tội nữa.

Không được giết hại người vô tội sao.

Tây Tác thầm nghĩ, vậy thì người không vô tội vẫn có thể giết.

Sức mạnh của Đỗ Lan quá kinh diễm, quá bá đạo, tuy khiến Tây Tác kinh ngạc, nhưng dường như hắn đã nhìn thấy một mục tiêu mới, một mục tiêu đáng để mình tiếp tục nỗ lực: Thú vị quá, ta sẽ đuổi kịp, sau đó giết chết ngươi, Đỗ Lan.

Nếu ngươi đuổi kịp, hãy nhớ giao ước của chúng ta.

Không giết hại người vô tội, ta biết rồi.

Không, là không được giết chết người yếu hơn ngươi.

Đỗ Lan sẽ không để lại lỗ hổng cho Tây Tác: Cũng không được phép làm tàn phế họ.

Vậy thì thật là mất hứng, nhưng ta đồng ý với ngươi.

Ánh mắt Tây Tác sáng rực nhìn Đỗ Lan, hắn nhất định sẽ xử lý Đỗ Lan, hắn tin rằng nếu Đỗ Lan có thể mạnh như vậy, thì hắn cũng có thể.

Tuy nhiên, Tây Tác e là phải thất vọng rồi, dù cho Tây Tác có trở thành người mạnh nhất thế giới Hunter, e rằng cũng không đuổi kịp Đỗ Lan.

Đỗ Lan cũng đủ xấu xa, đặt ra cho Tây Tác một giao ước không thể hoàn thành để trói buộc việc hắn lạm sát.

Được rồi, giải quyết xong một tên, Đỗ Lan thầm nghĩ tin rằng Tây Tác sẽ tuân thủ giao ước.

Đến vòng thi thứ hai, người cũng không ít.

Vì Đỗ Lan đã thổi tan sương mù, tuy đầm lầy rất nguy hiểm nhưng những nguy hiểm có thể nhìn thấy đều có thể né tránh, cho nên cuối cùng đến được địa điểm thi thứ hai lại có một trăm hai mươi người.

Nội dung của vòng thi thứ hai chính là ẩm thực.

Bắt con lợn mũi điên thượng hạng có tính khí xấu nhất và chế biến, do hai Hunter ẩm thực tiến hành đánh giá.

Các thí sinh một phen kêu trời, bên trong lại không có một ai là đầu bếp.

Nhưng cũng khó trách, Hunter ẩm thực vốn đã ít, những thí sinh này không giỏi nấu nướng cũng rất bình thường.

Tiểu Kiệt, Kỳ Nha, Lôi Âu Lực, Khốc Lạp Bì Tạp lập thành một nhóm bốn người cùng hành động.

Bắt được lợn rừng không thể loại được thí sinh, nhưng nấu nướng lại là một vấn đề lớn. 36.

Đương nhiên đối với Đỗ Lan và Địch Ny Toa, nấu nướng quả thực là chuyện nhỏ, trong những năm tháng xuyên không dài đằng đẵng, các kỹ năng của họ đều đã được nâng lên mức tối đa.

Nhìn xung quanh, Đỗ Lan thật sự không còn gì để nói.

Chương 787

Dù là Hunter cũng quá thô thiển, hắn lại thấy tất cả thí sinh đều xiên cả con lợn lên để nướng, toàn bộ đều làm món lợn quay nguyên con.

Dù không biết nấu ăn, nhưng thế này cũng quá đáng rồi.

Địch Ny Toa, xem ra chúng ta thắng chắc rồi.

Địch Ny Toa cũng nghĩ như vậy, cô là đầu bếp chính của cả nhà, trình độ nấu ăn không ai không khen ngợi: Chồng giúp em xử lý lợn rừng, em đi chuẩn bị gia vị.

Được, hai người hợp tác làm một con lợn rừng, sau đó làm hai phần ăn giống nhau là được.

Bắt đầu.

Khí thế, khí thế hoàn toàn khác biệt, bếp nấu của Đỗ Lan và Địch Ny Toa như có hai con phi long bay lượn, căn bản không phải là dân nghiệp dư có thể so bì.

Mạnh quá.

Các thí sinh chỉ quay lợn thôi đã là vắt hết óc, nhìn thấy nguyên liệu, gia vị, chảo, xẻng bay lượn trong bốn tay của hai người Đỗ Lan và Địch Ny Toa, họ tỏ ra căn bản không thể so sánh được.

Lửa lớn xào, lửa nhỏ om.

Nguyên liệu đủ màu sắc trong chảo sắt được Đỗ Lan tung lên trời, dầu mỡ vàng óng lấp lánh dưới ánh mặt trời, tựa như vàng đang phát sáng.

Động tác của Địch Ny Toa cũng rất điêu luyện, chỉ thấy đôi tay trắng ngần của cô qua lại trên mặt bàn, mỗi hạt bột mì như thể bị điều khiển siêu năng lực, tùy ý chuyển động, cuối cùng biến thành món bánh mì thơm ngon.

Ngay cả hai Hunter ẩm thực làm giám khảo cũng bị thu hút, hương vị này tuyệt đối không thể sai được, trình độ nấu nướng của hai thí sinh này đã đạt đến mức hoàn hảo.

Nước miếng sắp chảy ra rồi.

Lợn quay nguyên con không ngoài dự đoán đã bị loại.

Hai giám khảo một nam một nữ, người nam giống như một con voi lớn, sức ăn kinh người, ông ta lại cho tất cả lợn quay của thí sinh là đạt, nhưng nữ giám khảo nhỏ bé lại là một người kén ăn, đối với loại lợn quay chế biến thô sơ này, tất cả đều bị đánh trượt, bây giờ cô chỉ chờ tác phẩm của Đỗ Lan và Địch Ny Toa.

Lên rồi, một bàn tiệc thịnh soạn.

Đây mới là thức ăn chứ.

Ăn quá nhiều lợn quay bị cháy, chưa chín, không vị, quá mặn, nữ giám khảo cảm thấy vị giác của mình đang phản kháng.

Xem ra đã thành công, Đỗ Lan và Địch Ny Toa mỉm cười, nhìn dáng vẻ ăn ngấu nghiến của hai vị giám khảo là biết món ăn đã chinh phục được họ.

Cuối cùng, chấm điểm, nữ giám khảo cho qua, nam giám khảo cho không qua.

Tại sao không qua.

Đỗ Lan không nói nên lời, ông giám khảo to như voi này ăn không ít đâu nhé.

Ít quá, tôi hoàn toàn không ăn no, món ngon như vậy mà lại không thể làm tôi ăn no, tôi không vui, cho nên không qua.

Thực ra ông ta nghĩ nếu không cho qua, có lẽ sẽ có cơ hội ăn thêm một bữa nữa.

Khỉ thật, như vậy cũng được sao.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa không nói nên lời, có ai nói là phải cho các vị giám khảo ăn no đâu.

Nữ giám khảo cũng che mặt tỏ vẻ không quen biết gã béo này, cô biết gã béo đã ăn nghiện rồi nên mới không cho Đỗ Lan và Địch Ny Toa qua, nhưng chấm điểm cũng là quyền của giám khảo, có muốn cho thí sinh qua hay không hoàn toàn tùy thuộc vào tâm trạng của giám khảo, đã đưa ra kết quả rồi thì không còn cách nào khác.

Cho nên nữ giám khảo tuyên bố: Toàn bộ không qua.

Vòng thi thứ hai đã loại hết toàn bộ thí sinh, vị giám khảo tùy hứng này khiến cả Đỗ Lan cũng phải cạn lời.

Sắc mặt của các thí sinh cũng chẳng khá hơn, họ vất vả đến được vòng thi thứ hai, lẽ nào chỉ vì nấu ăn không ngon mà bị loại.

Đây là tuyển đầu bếp hay tuyển thợ săn vậy.

Các người đừng có bắt nạt người khác, bảo chúng tôi nướng heo quay nguyên con thì các người chê dở, có người làm ngon thì các người lại nói không đủ phần ăn cũng không đạt, rõ ràng ngay từ đầu các người đã không muốn cho chúng tôi qua rồi.

Cuối cùng cũng có người không nhịn được nữa.

Câm miệng, chúng ta là giám khảo, chúng ta phán quyết thế nào là quyền của chúng ta, ta nói không ai đạt tức là không ai đạt.

Thật ra nữ giám khảo cảm thấy Đỗ Lan và Địch Ny Toa hoàn toàn có thể đạt, đáng tiếc món ăn họ làm quá ngon khiến cho gã mập thèm chảy nước miếng, nhưng lại không thể khiến gã ăn cho đã, nên đành cho không đạt.

Vòng thi thứ hai có hai giám khảo, phải được cả hai thông qua mới tính là qua.

Hừ, các người nói thì hay lắm, tôi không phục.

Cảm xúc bất mãn của các thí sinh sắp bùng nổ.

Ngay lúc này, uỳnh, một ông lão từ trên trời rơi xuống.

Nếu không phục thì thi thêm một trận nữa là được.

Mọi người lần lượt nhìn lên trời, thì ra trên trời đang bay một chiếc phi thuyền, ông lão chính là nhảy từ trên đó xuống, độ cao phải đến một hai trăm mét, ông lão này mạnh thật.

Hội trưởng.

Hai vị giám khảo rất kính trọng ông lão.

Ta biết rồi, vậy thi thêm một trận nữa là được. 37.

Ông lão râu bạc này chính là Hội trưởng Hiệp hội Thợ săn, nếu đã có Hội trưởng lên tiếng, các giám khảo tự nhiên phải cho thí sinh cơ hội mới.

Toàn bộ mọi người lên phi thuyền đi đến một hẻm núi sâu hẹp cách đó không xa.

Đây là một khe núi sâu cắt ngang lục địa, giữa khe núi này có vô số mạng nhện của nhện ma thú, trên đó treo những ổ trứng nhện bồ đào, loại trứng này còn lớn hơn trứng gà, treo trên mạng nhện như chùm nho, là một món mỹ thực vô cùng hiếm có.

Nhưng trứng lại treo ở giữa mạng nhện, lơ lửng giữa hẻm núi, chỉ cần hơi sơ sẩy là sẽ rơi xuống đáy vực sâu không thấy đáy mà nát thành tương thịt.

Nữ giám khảo làm mẫu, nhảy xuống mạng nhện ở giữa, chờ thời cơ, buông tay ra để tóm lấy nguyên liệu bên dưới, sau đó lợi dụng cơn gió thổi từ đáy vực lên để quay trở lại.

Quan trọng là thời cơ, quá nhanh hay quá muộn đều sẽ chết.

Đúng là một cuộc thi tàn khốc, nhưng mọi người đều không có ý kiến gì, tuy mạo hiểm nhưng vẫn dễ hơn nấu ăn nhiều.

Vì vậy mọi người tranh nhau nhảy xuống, bám vào mạng nhện, chỉ chờ gió nổi lên trước khi buông tay để bắt lấy trứng phía dưới.

Đương nhiên vẫn có một số người nhát gan không dám mạo hiểm, giấy phép thợ săn tuy quý giá, nhưng mạng sống của mình vẫn quan trọng hơn, rơi xuống chắc chắn sẽ chết, không cần phải liều mạng như vậy.

Các ngươi định bỏ cuộc sao.

Nữ giám khảo có ấn tượng sâu sắc với món ăn ngon của Đỗ Lan và Địch Ny Toa, thấy họ đứng ở rìa không đi xuống, còn tưởng họ định bỏ cuộc.

Không có, tôi chỉ đang chọn xem chùm nào trông ngon hơn một chút.

Đỗ Lan cũng không biết thứ này rốt cuộc có vị gì, nhưng đã lấy thì phải lấy cái trông đẹp mắt một chút.

Trứng nhện bồ đào càng ở sâu dưới đáy vực thì càng ngon, nhưng độ khó để hái cũng càng lớn.

Nữ giám khảo nói: Các ngươi không cần lấy loại ngon nhất, chỉ cần lấy được mang lên là hoàn thành bài thi rồi, không cần mạo hiểm.

Nhưng Đỗ Lan không nghe, trứng càng ở dưới càng ngon sao.

Đỗ Lan nhìn những mạng nhện chằng chịt kéo dài sâu vào trong sương mù giữa khe núi.

Địch Ny Toa, chúng ta đi.

Nói rồi hai người liền nhảy xuống.

Đi xuống, cứ thế đi xuống, thật sự rơi thẳng xuống.

Mọi người kinh ngạc nhìn Đỗ Lan và Địch Ny Toa rơi qua trước mặt mình, không khỏi sửng sốt.

Cứ như hai hòn đá rơi thẳng xuống.

Trong sương mù, Đỗ Lan và Địch Ny Toa vẫn nhìn rất rõ, phải nói cảnh tượng bên dưới thảm hơn bên trên nhiều, một số tơ nhện dính đầy xương trắng, rõ ràng cũng là những người vì hái trứng mà rơi xuống chết.

Hơn nữa, hang ổ của những con nhện bồ đào khổng lồ cũng ở trong sương mù, còn có rất nhiều xương của dã thú, rõ ràng những con nhện lớn này không phải loài ăn chay.

Hái xong rồi, chúng ta lên thôi, nơi này không thoải mái.

Địch Ny Toa nói.

BÙM, xuyên qua sương mù dày đặc, hai người phóng thẳng lên trời, bay vút qua trước mặt những thí sinh còn đang chờ thời cơ gió nổi, để lại một đám người ngơ ngác trên mạng nhện.

Họ lợi hại quá.

Tiểu Kiệt ngưỡng mộ nhìn Đỗ Lan và Địch Ny Toa.

Kỳ Nha cũng kinh ngạc, cậu lớn lên trong gia đình sát thủ, cũng chưa từng nghe nói có người có thể tự do bay lượn.

Lẽ nào họ không phải là người.

Giám khảo, cho các vị.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa mỗi người hái một chùm, mỗi chùm có mấy chục quả trứng: Nếu không đủ thì chúng tôi đi hái thêm, đừng có như lần trước đợi ăn xong rồi mới nói không đủ.

Đủ rồi, đủ rồi.

Giám khảo suýt bị dọa chết.

Hội trưởng nheo mắt cười hì hì nhìn vợ chồng Đỗ Lan, ông có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của họ, một cảm giác khó tả.

Nhưng họ chắc không phải người xấu, trực giác của Hội trưởng cho là vậy.

Hai người đã qua vòng thi thứ hai.

Lúc này, trong khe núi truyền ra tiếng hét thảm thiết, rõ ràng là có thí sinh không chờ được thời cơ, quá nôn nóng nên đã rơi xuống đáy vực.

Toàn bộ nhờ vào Tiểu Kiệt, cậu có sự nhạy bén với tự nhiên gần như của dã thú, cậu có thể phân biệt thời tiết qua mùi vị trong không khí.

Chương 788

Vì vậy, chỉ khi cậu nói có thể, mọi người mới buông tay.

Chính là bây giờ.

Mùi vị đã thay đổi, gió sắp đến rồi.

Đỗ Lan chậc lưỡi, nhân vật chính này không phải lớn lên trên đảo sao.

Bây giờ nhìn thế nào cũng là địa hình đất liền, môi trường tự nhiên khác biệt lớn như vậy, rốt cuộc cậu ta làm sao phân biệt được các yếu tố khác nhau trong môi trường tự nhiên khác nhau.

Lẽ nào thật sự là thiên phú.

Bắt lấy trứng, rồi nương theo gió bay lên trên.

Các thí sinh đều học theo giám khảo, hai tay bắt lấy một quả trứng rồi lập tức quay lại, hoàn toàn không thể so sánh với Đỗ Lan và Địch Ny Toa.

Vẫn có không ít tiếng hét thảm, xem ra dù đã nắm bắt được thời cơ, vẫn có kẻ xui xẻo không quay lại được.

Xem ra chỉ có bấy nhiêu người qua được.

Giám khảo nói: 40 thí sinh qua vòng thi thứ hai.

Một trăm hai mươi thí sinh đã bị loại hai phần ba.

Lời vừa dứt, từ đáy vực bay lên một đám mây, cuối cùng Đỗ Lan vẫn không thể thấy chết không cứu, nên lúc ở trong sương mù đã sắp xếp Ô Đấu Vân ở đó, để nó đỡ những người rơi xuống.

Các thí sinh trên Ô Đấu Vân tự nhiên là bị loại, nhưng họ đều may mắn sống sót, rất nhiều người đã khóc, cảm giác sống sót sau tai nạn thật tồi tệ.

Ồ ồ.

Hội trưởng nhìn đám mây đen, có vẻ suy tư nhìn về phía Đỗ Lan và Địch Ny Toa, đúng là hai người kỳ lạ.

Tiểu Kiệt, Kỳ Nha, Khốc Lạp Bì Tạp, Lôi Âu Lực đều tò mò nhìn đám mây.

Lợi hại thật, lại có thể ngồi trên mây bay lên.

Khốc Lạp Bì Tạp không kinh ngạc như Tiểu Kiệt, chỉ thắc mắc đám mây đó của ai: Lẽ nào là do Hiệp hội Thợ săn sắp xếp.

Kỳ Nha không nghĩ vậy: Kỳ thi Thợ săn không phải trò trẻ con, sống chết tự chịu, tuyệt đối sẽ không sắp xếp đạo cụ thần kỳ như vậy để bảo vệ thí sinh.

Tôi cho rằng là do thí sinh chuẩn bị.

Nói rồi cậu nhìn về phía Đỗ Lan, cậu từng nghe Lôi Âu Lực nói về giao ước giữa Đỗ Lan và Tây Tác, theo cậu thấy, chỉ có Đỗ Lan mới hay lo chuyện bao đồng, ra tay cứu người, cũng chỉ có Đỗ Lan mới có năng lực, thời gian và động cơ.

Quả nhiên sau khi các thí sinh sống sót đi xuống, đám mây bay đến trước mặt Đỗ Lan, Đỗ Lan vỗ vỗ đám mây: Đi chơi đi, Ô Đấu Vân.

Vù.

Ô Đấu Vân bay đi, rất nhanh đã biến mất trên không trung.

Đây là kỳ thi Thợ săn, không có gì là không thể xảy ra, dù có xuất hiện đám mây biết nghe lời người cũng là chuyện rất bình thường.

Đỗ Lan cười nói.

Bình thường mới lạ.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa lập tức trở thành những ứng cử viên sáng giá, nhưng các thí sinh khác cũng không chịu thua, vì vậy sau khi ăn món trứng nhện bồ đào luộc thơm ngon, mọi người lên đường đến địa điểm thi thứ ba, một tòa tháp cao xây trên đỉnh núi.

Trên độ cao hơn hai nghìn mét so với mực nước biển, có một nhà tù được xây dựng, và giám khảo chính là cai ngục của nhà tù đó.

Tháp Tiện Tịnh, đó là tên của nhà tù này.

Tháp cao có đường kính một trăm mét, có thể đậu phi thuyền một cách ổn định, đưa tất cả mọi người lên đỉnh tháp, tuyên bố nội dung bài thi thứ ba: Trong bảy mươi hai giờ đi từ đỉnh tháp xuống chân tháp.

Tòa tháp này cao đến bảy tám trăm mét, bên trong có rất nhiều cơ quan và lối đi, giống như những khối xếp hình thông minh được chia thành các khu vực khác nhau.

Bên ngoài tháp có một bầy chim khổng lồ mặt người ký sinh, mỗi con dài mười bảy, mười tám mét, bay thành từng đàn quanh tháp, săn lùng tàn nhẫn những sinh vật di chuyển trên vách ngoài.

Muốn trèo từ vách ngoài xuống chẳng khác nào tự tìm cái chết.

À đúng rồi, không được phép sử dụng đạo cụ, ô hô hô.

Câu này là do chính Hội trưởng thêm vào, đặc biệt nói với Đỗ Lan và Địch Ny Toa.

Đỗ Lan nhún vai, không dùng thì không dùng: Địch Ny Toa, chúng ta đi thôi.

Trực tiếp đứng ở mép tháp cao rồi nhảy xuống, Không cần đạo cụ, chúng ta còn biết bay.

Hoàn toàn không sợ lũ chim khổng lồ mặt người, vững vàng đáp xuống mặt đất, từ lúc Hội trưởng công bố quy tắc thi đấu đến bây giờ, tính theo công thức rơi tự do cũng chỉ mất vài giây.

Căn bản không cần đến bảy mươi hai giờ.

Nhưng không cần đến thì vẫn phải đợi bảy mươi hai giờ sau, chờ các thí sinh khác ra ngoài mới có thể tiếp tục vòng thi thứ tư.

Những thí sinh còn lại bám vào rìa tháp, ngưỡng mộ nhìn vợ chồng Đỗ Lan đã đáp xuống đất, số phận của họ thật thảm, phải tìm được lối vào mật đạo rồi mới có thể vào trong tháp.

Còn Đỗ Lan có bảy mươi hai giờ cũng không định lãng phí, Lão bà, chúng ta vào thành phố mua sắm đi.

Hội trưởng, họ bay đi rồi.

Các giám khảo ngây ngốc nhìn vợ chồng Đỗ Lan dùng Vũ Không Thuật rời đi, mắt gần như rớt ra ngoài, lợi hại như vậy qua được kỳ thi Thợ săn không phải là chuyện chắc chắn sao.

Hội trưởng vẫn luôn cười tủm tỉm, ông không sợ Đỗ Lan và Địch Ny Toa lợi hại, chỉ cần họ có lòng tốt thì càng lợi hại càng tốt, Không sao, ba ngày sau họ sẽ quay lại.

Thế giới này diện tích rộng lớn, thành phố cũng rất phồn hoa, Đỗ Lan dùng kim loại hiếm đổi được không ít Giới Ni tiền tệ thông dụng trong thế giới loài người, có thể mua một số thứ tốt, ví dụ như điện thoại dịch được hai trăm ngôn ngữ, thứ này ở thế giới này tuyệt đối dùng được, còn có một ít thức ăn, quần áo.

Cũng như một số thứ kỳ lạ, thế giới này có rất nhiều di tích, vì có nhiều sinh vật có trí tuệ, nên trên lục địa của loài người cũng tồn tại di tích cổ đại của các sinh vật có trí tuệ khác nhau, một số nền văn minh trong đó thậm chí còn tiên tiến hơn nền văn minh nhân loại hiện đại.

Thậm chí thế giới này còn có cả thợ săn di tích chuyên dùng để phát hiện và nghiên cứu di tích, rất nhiều hắc khoa kỹ trong thế giới loài người đều được phát hiện từ di tích.

Đương nhiên trong di tích nhiều nhất vẫn là tài bảo, nên rất nhiều thợ săn kho báu sẽ đi đến những vùng đất xa xôi chưa có dấu chân người.

Có chút thú vị, nếu có thể phát hiện ra phi thuyền vũ trụ bị thất lạc thì ngầu quá.

Đỗ Lan vừa xem tạp chí vừa nói.

Phi thuyền vũ trụ bị thất lạc.

Anh đúng là biết tưởng tượng.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đã trở về khách sạn, trong lúc các thí sinh khác đang chịu khổ, họ lại thoải mái hưởng thụ dịch vụ của công nghệ hiện đại: Sao anh không nói là khai quật được thần ma viễn cổ đi.

Cũng có khả năng mà.

Đỗ Lan nói: Dù trước đây không có, chúng ta cũng có thể chuẩn bị một ít tài bảo có thể khai quật được cho các thợ săn tương lai.

Dùng tài bảo chúng ta tạo ra để đổi lấy tài bảo của thế giới này, rất tốt, thỏa mãn nguyên tắc trao đổi đồng giá.

Em thấy anh chỉ muốn khoe khoang trước mặt các thợ săn thôi, trao đổi đồng giá cái gì chứ.

Địch Ny Toa nhìn thấu ngay ý đồ của Đỗ Lan.

Dù là để khoe khoang, cũng rất vui mà, thử nghĩ xem những thứ mình chôn xuống mấy chục năm, mấy trăm năm sau được đào lên vẫn có khả năng thay đổi thế giới, không phải rất ngầu sao.

Đợi thi xong thợ săn, lập tức bắt tay vào làm.

Cứ quyết định như vậy: Địch Ny Toa, em nghĩ xem, nếu thế giới này có núi Điên Đảo, có Tháp Tạp Lâm, có thành phố dưới đáy biển, mà người xây dựng những thứ này chính là chúng ta, tên của chúng ta sẽ trở thành truyền kỳ của thế giới này, kéo dài cho đến khi loài người diệt vong, thậm chí được các sinh vật mới sau loài người chứng kiến, nghĩ xem có kích thích không, ta quyết định rồi, phải cao, to và thô.

Phì.

Không đứng đắn.

Đỗ Lan rất nghiêm túc, vì con người ở thế giới này rất thích xây dựng những công trình kiến trúc khổng lồ, có lẽ là vì không có cảm giác an toàn.

Nhưng điều này cũng rất hợp khẩu vị của Đỗ Lan, hắn cũng thích những kiến trúc cao to hoành tráng.

Đã quyết định rồi, Đỗ Lan mặc kệ cả vợ, chỉ vẽ bản thiết kế suốt ba ngày.

Đợi sau khi lấy được giấy phép thợ săn, hắn sẽ bắt đầu chọn địa điểm và thi công.

Địch Ny Toa đương nhiên cũng không lãng phí ba ngày, nàng bây giờ là một học bá, tự nhiên là học tập kỹ thuật và văn hóa của thế giới này.

Ba ngày sau, họ quay lại chân Tháp Tiện Tịnh, ban đầu còn bốn mươi người, đến bây giờ cuối cùng chỉ còn hai mươi chín người.

Vòng thi thứ tư, là các thí sinh săn lùng lẫn nhau.

Số của tất cả thí sinh được đặt trong một cái hộp để rút ngẫu nhiên, số rút được tương ứng với thí sinh nào thì người đó chính là con mồi của người rút thăm.

Chỉ cần lấy được thẻ số của con mồi là được ba điểm, thẻ số của các thí sinh khác được một điểm, thẻ số của chính mình được ba điểm.

Địa điểm thi là một hòn đảo nhỏ, chỉ cần sau bốn mươi tám giờ, tổng điểm của các thẻ số trong tay đủ sáu điểm là có thể qua.

Sau một thời gian nghỉ ngơi ngắn, vòng thi thứ tư bắt đầu.

Đỗ Lan rút được số 62, là một thí sinh qua đường không quen biết, còn người rút được số của Đỗ Lan lại là Kỳ Nha.

Địch Ny Toa rút được số 302, là một cô gái nhỏ nhắn, người rút được số của Địch Ny Toa là Tập Tháp Lạp Khổ, một kẻ kỳ quái khắp người cắm đầy kim đồng màu vàng.

Thà cứ tổ chức một cuộc sinh tồn trên đảo nhỏ còn hơn.

Đỗ Lan dù sao cũng là người từng sống sót ở Vành đai Tĩnh Lặng, nhưng rõ ràng lần này không phải để kiểm tra khả năng sinh tồn, mà là để kiểm tra sức chiến đấu.

Tất cả thí sinh đều lên đảo từ các hướng khác nhau theo thứ tự không liên quan, Đỗ Lan và Địch Ny Toa cũng tách ra, nhưng hòn đảo nhỏ này không lớn, đi vài bước là có thể gặp nhau.

Nói ra cũng thật là duyên phận, vợ chồng Đỗ Lan lại cùng lúc bị anh em nhà Tấu Địch Khách rút trúng, lẽ nào là vì họ có duyên.

Vừa lên bờ, Đỗ Lan đã dùng một cú Thuấn Di đến bên cạnh thí sinh số 62: Tuy có lỗi, nhưng thẻ số của cậu là của tôi rồi.

Thí sinh số 62 kinh ngạc nhìn Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện, sau đó cả Đỗ Lan và thẻ số của cậu ta đều biến mất.

Sáu điểm đã có trong tay, sau đó Đỗ Lan muốn xem Kỳ Nha có đến cướp thẻ số của mình không, theo tính cách cẩn thận của Kỳ Nha, có lẽ cậu sẽ không đến, thà chiến đấu với vài người khác còn hơn là mạo hiểm chiến đấu với một người không thể chiến thắng.

Là anh trai trong gia tộc Tấu Địch Khách, Y Nhĩ Mê Tấu Địch Khách cải trang thành kẻ kỳ quái Tập Tháp Lạp Khổ e rằng cũng sẽ không tìm đến Địch Ny Toa.

Xem ra lại phải đợi hai ngày, thật là nhàm chán.

Đến điểm tập kết chờ vậy, Đỗ Lan ngồi trên bến tàu, hóa thành một pho tượng.

Kỳ Nha lại đến, thật sự khiến Đỗ Lan rất kinh ngạc, nhưng Kỳ Nha trốn trong rừng cây quan sát từ xa chứ không dám đến gần, xem ra là muốn quan sát một thời gian rồi mới quyết định.

Có lẽ Kỳ Nha vẫn sẽ không ra tay, sự quỷ dị của Đỗ Lan đã vượt quá nhận thức của thiếu niên.

Chương 789

Có dũng khí đến gần đã là nỗ lực lớn nhất của Kỳ Nha.

Quả nhiên vẫn không được, Kỳ Nha đang đấu tranh nội tâm dữ dội, sự giáo dục của gia tộc sát thủ bảo cậu không được mạo hiểm, phải nhận thức rõ sự chênh lệch giữa địch và ta.

Kỳ Nha tự nhận không phải là đối thủ của Đỗ Lan, vẫn nên đi thôi, trước khi bị phát hiện.

Phát hiện ý định rút lui của Kỳ Nha, Đỗ Lan thầm nghĩ đã đến rồi sao còn phải đi.

Còn không mau qua đây cho ta.

Kỳ Nha chỉ thấy lúc mình đang lùi lại, Đỗ Lan ở bến tàu đột nhiên quay người giơ tay, chính mình liền không thể khống chế mà bay ra khỏi lùm cây.

Toi rồi, mình sắp bị giết.

Kỳ Nha biết mình đã bị phát hiện, nên lập tức nghĩ đến điều bi quan nhất.

Rầm, rơi xuống ván gỗ của bến tàu, lăn hai vòng, Kỳ Nha quỳ một gối xuống đất, toàn thân tế bào đều đang cảnh giác, thần kinh càng căng thẳng đến cực hạn, đây là bản năng của một sát thủ.

Nhóc con, ngươi rất sợ hãi.

Không nói gì, Kỳ Nha nhìn Đỗ Lan, nếu Đỗ Lan có bất kỳ động tác nào, cậu sẽ lập tức có hành động, là lùi hay chiến thì chưa có kết luận, nhưng Kỳ Nha biết mình phải có hành động.

Đừng căng thẳng, ngươi muốn thẻ số của ta phải không.

Đỗ Lan mỉm cười, hắn cũng không tỏa ra sát khí, không biết tại sao Kỳ Nha lại sợ hãi như vậy, mình đối với chính thái lại không có hứng thú.

Thực ra là do Kỳ Nha biết thế giới này cá lớn nuốt cá bé, hơi sơ sẩy là sẽ chết.

Nhóc con ánh mắt không tệ, muốn thẻ số của ta thì đứng lên, ta sẽ không ra tay với ngươi.

Ngươi là người của gia tộc Tấu Địch Khách phải không.

Kỳ Nha quả thực không cảm nhận được sát ý của Đỗ Lan, lấy hết dũng khí đứng lên, gật đầu.

Rất tốt, ta nghĩ bây giờ ngươi nên hiểu là ta không có ác ý.

Nói rồi Đỗ Lan gỡ thẻ số đưa cho Kỳ Nha: Tuy nói là phải có sáu điểm, nhưng giám khảo cũng không nói là phải giữ lại ba điểm của mình, nên chỉ cần cuối cùng thẻ số trong tay có tổng điểm là sáu là được, thẻ số của ta cho ngươi.

Kỳ Nha kỳ quái nhìn Đỗ Lan, cậu không biết tại sao Đỗ Lan lại làm vậy.

Hoàn toàn không có lý do: Tại sao.

Không thân không quen.

Bởi vì ta rất có hứng thú với gia tộc Tấu Địch Khách của các ngươi, một gia tộc sát thủ lại có thể nổi tiếng đến mức ai cũng biết, mà không bị ai tiêu diệt, nhất định có chỗ hơn người.

Lời này của Đỗ Lan là thật tâm, hắn thật sự có hứng thú với gia tộc Tấu Địch Khách, muốn đến đó ăn chực.

Cứ ở khách sạn mãi không phải là cách, hắn cần một nơi ở tạm thời miễn phí ăn ở.

Kỳ Nha tự nhiên biết sự mạnh mẽ của gia tộc mình, nhưng sinh ra trong một gia tộc như vậy không phải là may mắn, vì để duy trì sức chiến đấu của gia tộc, việc bồi dưỡng con cái của gia tộc quả thực là tàn nhẫn phi nhân tính.

Tra tấn bằng hình phạt nặng hoàn toàn là chuyện thường ngày, hơn nữa Kỳ Nha còn từ nhỏ đã bị điện giật, sống sót được hoàn toàn là nhờ kỳ tích.

Nhưng đây đều là những phương pháp cần thiết để gia tộc sát thủ tồn tại, sự tàn khốc và sức mạnh tỷ lệ thuận với nhau.

Nhưng sự tàn khốc của gia tộc sát thủ chỉ đối với người nhà, họ nhấn mạnh sự lạnh lùng của các thành viên gia tộc, duy trì đặc trưng của sát thủ, không cho phép các thành viên gia tộc sống cuộc sống bình thường, cũng không cho phép các thành viên gia tộc kết bạn, vì sát thủ không cần bạn bè cũng không cần sự yếu đuối.

Người mà sát thủ nên dựa vào chỉ có chính mình, bất kỳ cảm xúc nào cũng sẽ khiến sát thủ mắc lỗi, mà sát thủ không được phép mắc lỗi.

Tình cảm của họ đối với gia đình cũng không phải là tình thân, mà giống như sự tin tưởng đối với đồng chí hơn.

Kỳ Nha quan sát Đỗ Lan một lúc lâu, mới từ từ đưa tay ra nhận thẻ số của Đỗ Lan, ngay khoảnh khắc ngón tay chạm vào thẻ số, Kỳ Nha kinh ngạc phát hiện cổ tay mình đã bị tay kia của Đỗ Lan nắm lấy.

Kinh hãi thất sắc, muốn trốn cũng không trốn được.

Đừng căng thẳng, ngươi như vậy không được đâu.

Đỗ Lan thấy bộ dạng sợ vỡ mật của Kỳ Nha không khỏi lắc đầu, đứa trẻ này quá nhạy cảm.

Không còn cách nào, Kỳ Nha từ nhỏ đã được giáo dục không tin tưởng bất kỳ ai, ngay cả người nhà cũng không tin.

Kỳ Nha bây giờ chẳng qua chỉ đang đóng vai của mình trong xã hội, vai con trai, em trai, anh trai, và bạn bè.

Vì là đóng kịch, nên khi Kỳ Nha bị áp lực, cậu sẽ lập tức muốn trốn chạy, chỉ nghĩ đến việc bảo toàn bản thân, tuyệt đối sẽ không vì người có quan hệ với mình mà đứng ra.

Nhóc con, ngươi có muốn bạn bè không.

Ngươi có muốn gia đình không.

Ngươi có muốn không còn bị người lớn sắp đặt nữa không.

Kinh ngạc và không hiểu, tóm lại Kỳ Nha không hiểu Đỗ Lan muốn làm gì.

Từ trong ánh mắt của ngươi, ta thấy được bản tâm của ngươi, ngươi hy vọng có thể đi một con đường khác với người lớn, nhưng lại rất mông lung.

Ngươi muốn kết bạn, nhưng lại sợ tình cảm của mình không phải là tình bạn thật sự, mà chẳng qua là nội tâm mình đang lừa dối mình.

Thực ra để giải quyết vấn đề này rất đơn giản, trở nên mạnh mẽ, sau đó sử dụng sức mạnh to lớn, khi ngươi không ngại sử dụng sức mạnh để bảo vệ bạn bè của mình, thì chứng tỏ ngươi hoàn toàn khác với gia đình mình, ngươi là một người trân trọng tình bạn.

Tuy nói một người có một trăm đồng quyên góp một trăm đồng, quý hơn người có một nghìn đồng quyên góp một trăm đồng.

Nhưng ở thế giới Thợ săn là liều mạng, vì bạn bè mà chết cố nhiên là quý giá, nhưng có thể bảo toàn tốt bản thân và bạn bè rõ ràng là tốt hơn.

Không cần dùng thử thách sinh tử để kiểm tra Kỳ Nha, vì nhân tính vĩnh viễn không chịu nổi thử thách.

Chỉ cần Kỳ Nha cả đời không gặp đối thủ, vậy thì cậu sẽ vĩnh viễn không vì sợ hãi kẻ địch mà phản bội Tiểu Kiệt, thậm chí sẽ vĩnh viễn bảo vệ Tiểu Kiệt.

Một kẻ ngụy quân tử cả đời, vậy thì chính là quân tử, Đỗ Lan cho rằng cả đời đồng cam tốt hơn cả đời cộng khổ, nên hắn muốn làm cho Kỳ Nha trở nên mạnh mẽ.

Tính cách của Kỳ Nha quyết định cậu luôn cân nhắc đường lui, lấy an toàn tính mạng của mình làm ưu tiên hàng đầu.

Đã như vậy, chỉ cần tính mạng của cậu không có bất kỳ nguy hiểm nào, cậu sẽ có nhiều không gian hơn để suy nghĩ cho bạn bè.

Vậy câu trả lời của ngươi là gì, có muốn trở nên mạnh mẽ không.

Kỳ Nha niên thiếu đối mặt với Đỗ Lan, thiếu niên phát hiện Đỗ Lan thật sự đang hỏi mình, rất nghiêm túc: Vâng, con muốn trở nên mạnh mẽ, nhưng ngài cần con làm gì.

Mời ta đến nhà ngươi ăn cơm. 38.

Đỗ Lan cuối cùng cũng lộ mặt, là muốn ăn đến sạt nghiệp gia tộc Tấu Địch Khách đây mà.

Yêu cầu kiểu gì vậy.

Kỳ Nha cũng cạn lời: Vậy làm thế nào con mới có thể trở nên mạnh mẽ.

Điều này rất đơn giản, ta dạy ngươi kỹ xảo điều động linh khí của núi sông, năng lượng của biển cả.

Chỉ cần luyện thành, ngươi sẽ có sự thay đổi trời long đất lở, bây giờ ngươi nhắm mắt lại cảm nhận cơ thể tinh thần của mình, cảm nhận sự kết nối với thiên nhiên.

Đúng vậy, Đỗ Lan muốn dạy Kỳ Nha Tiên thuật Chakra.

Sở dĩ gọi là Tiên thuật Chakra, là vì người học được Tiên thuật Chakra ở một mức độ nào đó đã không còn là người bình thường mà đã thăng cấp thành tiên nhân rồi, Tiên thuật Chakra không chỉ dùng để tấn công, đối với người sử dụng còn có rất nhiều lợi ích, ví dụ như tăng cường thể chất, có thể tăng cường thể năng lên mấy chục lần, lại ví dụ như tăng cường khả năng học tập, sau khi học được Tiên thuật Chakra, học bất kỳ kỹ xảo chiến đấu nào cũng đều học một lần là biết.

Đương nhiên ngưỡng cửa nhập môn của Tiên thuật Chakra cũng rất cao, nhưng có Đỗ Lan bảo vệ cho Kỳ Nha, cộng thêm tư chất nghịch thiên của Kỳ Nha, hai ngày đủ để Kỳ Nha nắm vững Tiên thuật Chakra.

Nhưng để ổn định, sự an toàn của Kỳ Nha vẫn cần Đỗ Lan giúp đỡ toàn trình.

Kỳ Nha còn dám tò mò quan sát Đỗ Lan, mà anh trai của Kỳ Nha thậm chí còn không dám đến gần Địch Ny Toa trong phạm vi ba trăm mét.

Y Nhĩ Mê biết mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Địch Ny Toa, tuy chưa từng thấy Địch Ny Toa ra tay, nhưng anh ta tuyệt đối sẽ không thử giao thủ với Địch Ny Toa.

Y Nhĩ Mê biết mình không có bất kỳ cơ hội thắng nào.

Vì vậy, anh ta đi tấn công ba người khác cướp ba thẻ số rồi trốn đi.

Ngày lặn đêm lên, hai tay của Đỗ Lan đặt trên vai Kỳ Nha để dẫn dắt cho cậu, chỉ một ngày, tư chất nghịch thiên đã khiến Kỳ Nha nắm vững Tiên thuật Chakra, nhưng cậu hiện tại vẫn chưa biết cách sử dụng.

Nhưng Tiên thuật Chakra và năng lực Niệm cũng tương tự nhau, không phải cần kết ấn mới có thể sử dụng, thứ cần thiết chỉ là trí tưởng tượng đủ phong phú.

Oa, đây là cái gì vậy.

Sao mặt con lại bị tô màu.

Kỳ Nha từ hình ảnh phản chiếu trên mặt nước thấy mình lại được tô phấn mắt màu bạc, hoàn toàn không thể tin được, nhưng cậu vừa phân tâm, sự thay đổi trên ngoại hình liền biến mất.

Đây rốt cuộc là năng lượng gì.

Năng lượng gì.

Chính là năng lượng thôi, mỗi người đều có cách hiểu khác nhau, là năng lượng được nắm vững bằng cách kết hợp ba thứ tinh thần lực, thể lực và năng lượng tự nhiên, nhưng hiện tại vẫn còn bước cuối cùng chưa hoàn thành, đó là thêm vào sinh mệnh lực của ngươi.

Sáng tạo mới là sức mạnh tiến bộ vĩnh viễn của nhân loại.

Tinh thần lực, thể lực, năng lực tự nhiên, cộng thêm sinh mệnh lực.

Đây rốt cuộc là năng lượng gì.

Chakra, dùng từ các ngươi nghe hiểu được thì đây là Viên Luân.

Không hiểu lắm, nhưng tuyệt đối rất lợi hại, trong quá trình tu luyện, Kỳ Nha cảm thấy cơ thể mình tràn đầy sức mạnh: Vậy còn chờ gì nữa, tiếp tục đi.

Đúng là phải tiếp tục, nhưng ta đã đưa thẻ số cho ngươi rồi, ta còn thiếu ba điểm, nên ta phải đi tìm ba điểm về.

Ồ, vậy con giúp ngài.

Đỗ Lan dạy cho Kỳ Nha sức mạnh to lớn, Kỳ Nha sẵn lòng coi Đỗ Lan là bạn bè, thậm chí là thầy giáo.

Không cần.

Nói rồi Đỗ Lan biến mất, rồi một lúc sau đã quay lại, trong tay có thêm ba thẻ số: Chúng ta tiếp tục.

Nhanh quá.

Bao nhiêu thời gian.

Một phút, hay ba mươi giây, thậm chí mười giây.

Chương 790

Kỳ Nha quả thực không dám tin Đỗ Lan có thể trong thời gian ngắn như vậy tìm được thí sinh và cướp đi thẻ số của họ, Làm sao làm được vậy.

Đợi khi ngươi mạnh đến một mức độ nhất định, tự nhiên sẽ làm được.

Nhưng mọi người phân bố rải rác khắp hòn đảo, làm sao ngài có thể xác định được mục tiêu của mình và tìm thấy họ.

Kỳ Nha vẫn không hiểu.

Bởi vì cả hòn đảo nhỏ này đều nằm trong phạm vi cảm ứng của ta, lúc huấn luyện ngươi, ta đã sớm khóa chặt vị trí mục tiêu, sau đó ra tay là được.

Cả hòn đảo nhỏ.

Vậy phạm vi cảm ứng phải lớn đến mức nào.

Quả nhiên rất lợi hại, Vậy còn chờ gì nữa, tiếp tục tu luyện thôi.

Năng lượng sinh mệnh là sức mạnh mà con người ở thế giới này dựa vào nhất, hơn nữa năng lượng sinh mệnh còn có thể thông qua phương pháp truyền vào năng lượng tinh thần để tăng cường sinh mệnh lực, tuy thế giới Naruto và thế giới Thợ săn chủ thể đều là con người, nhưng vẫn có chút khác biệt. 39.

Trước đó khi cảm ứng bên trong cơ thể Kỳ Nha, đã phát hiện ra con người ở thế giới này khi vận hành năng lượng sinh mệnh cực kỳ trôi chảy, nên Đỗ Lan mới quyết định cuối cùng thêm sinh mệnh lực vào Tiên thuật Chakra.

Nhưng tỷ lệ của bốn thứ cần phải nghiên cứu từng chút một, vừa nghiên cứu vừa nghĩ tên, Niệm Chakra.

Không không, cách ghép đơn giản như vậy không hay, nên dùng từ viết tắt, gọi là năng lực Tiên Niệm là được rồi.

Năng lượng hỗn hợp của Tiên thuật Chakra và năng lực Niệm, gọi tắt là Tiên Niệm, cũng có thể hiểu là niệm lực của thần tiên.

Chọn tỷ lệ chính xác, cuối cùng dựa vào tình trạng cơ thể hiện tại của Kỳ Nha, Đỗ Lan quyết định như sau: bốn mươi phần trăm là năng lượng tự nhiên, hai mươi lăm phần trăm là năng lực tinh thần, hai mươi lăm phần trăm là sinh mệnh lực, cuối cùng mười phần trăm là thể lực.

Bởi vì hiện tại Kỳ Nha mới mười hai tuổi, thể lực là hạng mục yếu nhất của cậu, tuy đã tốt hơn người bình thường rất nhiều, nhưng vẫn không thể so sánh với chiến sĩ thực thụ.

Vì vậy cuối cùng quyết định dùng tỷ lệ như vậy để hỗn hợp bốn loại năng lượng, dùng sinh mệnh lực và năng lượng tinh thần dồi dào của Kỳ Nha để bù đắp cho sự thiếu hụt về thể lực, đồng thời sử dụng một lượng lớn năng lượng tự nhiên để mang lại sức mạnh to lớn cho Kỳ Nha.

Đợi đến khi Kỳ Nha bắt đầu nắm vững Tiên Niệm, tiếng loa thông báo giờ cuối cùng đã vang lên, cuối cùng là thời gian tập hợp, không được phép tấn công nữa.

Lần lượt có người quay lại, họ kinh ngạc nhìn sự thay đổi của Kỳ Nha, đặc biệt là anh trai của Kỳ Nha, anh ta cảm nhận được một luồng khí kinh người từ trong cơ thể em trai mình.

Nhưng hiện tại Kỳ Nha vẫn chưa biết cách sử dụng những luồng khí này, nên Kỳ Nha chỉ cảm thấy sức lực của mình lớn hơn, nhưng cũng chỉ có vậy: Con cảm thấy mình không thể phát huy hết sức mạnh trong cơ thể, có phải con vẫn chưa hoàn toàn nắm vững Tiên Niệm không.

Không phải là không nắm vững, mà là không biết cách vận dụng.

Trước tiên để ta xem Tiên Niệm của ngươi thuộc tính gì.

Thực ra quyết định thuộc tính vẫn là tinh thần lực, nên dù có thêm thể lực và năng lượng tự nhiên, cũng không thể thay đổi được gì.

Vẫn nên dùng phương pháp thử nghiệm của Niệm là được rồi, vì nếu dùng giấy thử Chakra thì chẳng khác nào hạn chế sự phát triển của Kỳ Nha.

Vì nếu Kỳ Nha vẫn là hệ Biến Hóa, vậy thì cậu hoàn toàn có thể lựa chọn biến Tiên Niệm của mình thành thứ gì, chứ không chỉ là gió, nước, lửa, đất, đặc điểm của hệ Biến Hóa chính là thiên biến vạn hóa, chỉ có không nghĩ ra chứ không có không làm được.

Ví dụ như Tây Tác đã biến Niệm của mình thành năng lượng vừa dính vừa có tính đàn hồi.

Một cốc nước đầy, trên mặt nước đặt một chiếc lá cây.

Khi Tiểu Kiệt, Khốc Lạp Bì Tạp, Lôi Âu Lực quay lại, họ đều tò mò vây quanh, ba người họ vẫn hoàn toàn không biết gì về Niệm.

Nhưng nếu họ qua được kỳ thi, Hiệp hội Thợ săn sẽ sắp xếp người đến dạy họ Niệm.

Niệm được chia làm sáu hệ: hệ Cường Hóa, hệ Phóng Xạ, hệ Thao Túng, hệ Đặc Chất, hệ Cụ Hiện, hệ Biến Hóa.

Đương nhiên không phải nói một người thuộc một hệ Niệm nào đó thì không thể học năng lực của các hệ khác, vì năng lượng Niệm trước khi Phát thì cách vận dụng là giống nhau, nói chính xác thì chỉ khi luyện Niệm lực đến trình độ Phát, mới xuất hiện các hệ khác nhau.

Vì vậy hệ Cường Hóa cũng có thể học đặc điểm của hệ Biến Hóa và hệ Phóng Xạ, hệ Biến Hóa cũng có thể học đặc sắc của hệ Cụ Hiện và hệ Cường Hóa.

Chỉ là xác suất học được thấp hơn thuộc tính của bản thân, và uy lực cũng không đủ hoàn chỉnh, nhưng cường giả thực thụ tuyệt đối sẽ không chỉ giới hạn ở hệ năng lực Niệm của mình, đều sẽ dính dáng đến các hệ khác.

Hệ Cường Hóa: nước trong cốc sẽ tăng lên và tràn ra.

Hệ Phóng Xạ: màu nước sẽ thay đổi.

Hệ Thao Túng: chiếc lá trên mặt nước sẽ di chuyển.

Hệ Cụ Hiện: trong nước sẽ xuất hiện những thứ giống như tinh thể.

Hệ Biến Hóa: vị của nước sẽ thay đổi, người khác nhau sẽ thay đổi vị khác nhau.

Hệ Đặc Chất: xảy ra hiện tượng khác với năm hệ trên, đều thuộc hệ Đặc Chất.

Phương pháp phân biệt này được gọi là Thủy Kiến Thức Khí Biện Nhận Pháp.

Nhiều thí sinh hơn vây lại, họ đều chưa từng nghe nói trên đời lại có loại năng lực thần kỳ này.

Kỳ Nha, cậu không đơn giản đâu, cậu lại học được năng lực lợi hại như vậy.

Lôi Âu Lực ngưỡng mộ nói.

Khốc Lạp Bì Tạp cũng hai mắt sáng rực, anh dường như nhìn thấy hy vọng báo thù của mình, nếu mình cũng có thể học được Niệm, thì có thể chiến đấu với Lữ đoàn Huyễn ảnh rồi.

Không, anh ta phải học được.

Tiểu Kiệt trừng lớn mắt nhìn tính chất của Kỳ Nha, quả không ngoài dự đoán, nước có vị.

Lợi hại quá, Kỳ Nha, cậu là hệ Biến Hóa à.

Tiểu Kiệt nghe Đỗ Lan giải thích, cũng hiểu ra không ít, cậu cũng muốn học năng lực Niệm.

Đại thúc, vậy hệ Biến Hóa có đặc điểm gì.

Tiểu Kiệt còn tò mò hơn cả Kỳ Nha, vì Đỗ Lan đang mở ra cho họ cánh cửa trở nên mạnh mẽ.

Hệ Biến Hóa luyện tập đến khi có thể hình thành sức chiến đấu, chỉ cần Khí vẫn duy trì hình thái năng lượng là có thể chuyển hóa Niệm thành các hình thức khác, thêm vào các tính chất khác nhau.

Ví dụ như có thể biến thành động năng để tăng sức mạnh của mình, hoặc biến thành thế năng để bùng nổ, hoặc có thể chuyển thành nhiệt năng để tấn công, cũng có thể biến thành thế năng đàn hồi co dãn tự nhiên, cũng có thể biến thành điện năng biến hóa đa dạng, thậm chí có thể biến thành năng lượng bức xạ hoặc năng lượng hạt nhân để tiến hành phá hoại ở mức độ lớn nhất.

Lợi hại quá.

Tiểu Kiệt càng thêm ngưỡng mộ.

Nhưng Kỳ Nha vẫn bình tĩnh: Biến hóa thì không phải là không có điều kiện chứ.

Đúng vậy, điều kiện tiên quyết để biến hóa là ngươi phải có sự hiểu biết đầy đủ về mục tiêu biến hóa, phải là hiểu như lòng bàn tay, trong quá trình biến hóa, truyền trí tưởng tượng của ngươi vào Niệm, hoàn thành biến hóa.

Kỳ Nha gật đầu, thứ cậu quen thuộc nhất vẫn là điện, vì từ nhỏ đã bị điện giật mà lớn lên.

Kỳ Nha, Kỳ Nha, cậu sẽ biến hóa thành cái gì.

Tiểu Kiệt rất tò mò.

Tôi vẫn đang suy nghĩ.

Kỳ Nha vẫn chưa quyết định cuối cùng.

Vòng thi thứ ba đã kết thúc, sau đó mười hai thí sinh quay trở lại điểm tập kết cuối cùng, mỗi người đều có sáu điểm.

Lại một lần nữa lên phi thuyền, lại là một hành trình dài, lần này sẽ đến địa điểm thi thứ năm cuối cùng, mọi người càng lúc càng nghiêm túc, vì những người có thể ở lại đến bây giờ không ai không phải là cao thủ, là đối thủ cạnh tranh mạnh nhất.

Ăn xong bữa tối, Kỳ Nha và Tiểu Kiệt đến gõ cửa phòng của Đỗ Lan và Địch Ny Toa, vì người đã ít đi, bây giờ mỗi người có thể có một phòng, không cần phải như trước đây tất cả mọi người đều chỉ có thể ở lại trong sân huấn luyện của phi thuyền.

Xin ngài cũng dạy Tiên Niệm cho Tiểu Kiệt.

Kỳ Nha vốn định tự mình dạy Tiểu Kiệt, nhưng cậu phát hiện không biết bắt đầu từ đâu, vì cậu hiện tại đối với Tiên Niệm vẫn còn biết một nửa, Đỗ Lan căn bản không dạy một cách có hệ thống.

Vì vậy Kỳ Nha dẫn Tiểu Kiệt đến tìm Đỗ Lan.

Dạy thì có thể, nhưng mục tiêu của Tiểu Kiệt là gì.

Kỳ Nha kỳ quái, Lúc ngài dạy con, không có nhiều vấn đề như vậy.

Bởi vì ta biết ngươi là người của gia tộc Tấu Địch Khách, học Tiên Niệm nhiều nhất cũng chỉ là tiếp tục giết người, không có gì khác so với trước đây.

Hơn nữa ta không phải đã đề xuất sau khi kỳ thi kết thúc, ngươi phải mời chúng ta về gia tộc Tấu Địch Khách ăn cơm sao, ngươi đừng quên, dạy ngươi không phải là không có giá.

Thôi được, Kỳ Nha thật sự đã quên.

Tiểu Kiệt nghe câu hỏi thì không cảm thấy có gì: Cháu muốn trở thành một thợ săn ưu tú, sau đó tìm được bố cháu.

Thì ra là bố đi đâu rồi: Cậu đã gặp bố mình chưa.

Chưa, cháu chỉ thấy ảnh hồi trẻ của ông ấy, cháu từ nhỏ được dì nuôi lớn, chưa bao giờ gặp bố.

Nhưng cháu biết ông ấy là một thợ săn ưu tú, nên cháu đến tham gia kỳ thi Thợ săn.

Hy vọng thông qua việc trở thành thợ săn để tìm được người cha cũng là thợ săn sao.

Đỗ Lan trầm ngâm một lát, rồi lắc đầu: Xin lỗi, ta không thể dạy cậu.

A a.

Tại sao.

Tiểu Kiệt không cho rằng mục tiêu tìm bố là không tốt.

Kỳ Nha vẫn luôn nghĩ Đỗ Lan rất dễ nói chuyện, không ngờ lại từ chối.

Đỗ Lan nói: Ta dạy Kỳ Nha, là vì nó có một trái tim không thỏa mãn, nó không hài lòng với sự giáo dục của gia đình, ta dạy nó, nó có thể sẽ thay đổi cả gia tộc Tấu Địch Khách, thành tựu cũng sẽ vượt xa người lớn của nó, nó có một trái tim phản kháng.

Nhưng mục tiêu của Tiểu Kiệt chỉ là đi theo bước chân của cha mình, căn bản không cần thiết phải học Tiên Niệm, cứ yên tâm làm một thợ săn bình thường là được rồi.

Nếu ta là cậu, tuyệt đối sẽ không đi con đường của cha cậu, mà là đi một con đường vượt qua cha cậu, ví dụ như cậu phải tạo ra tin tức lớn trên toàn thế giới, đến lúc đó cha cậu tự nhiên sẽ chủ động quay lại tìm cậu.

Kỳ Nha liên tục gật đầu: Tiểu Kiệt, ông ấy nói có lý, cậu muốn tìm ông ấy, chưa chắc đã tìm được, không bằng để cả thế giới đều biết tên cậu.

Tiểu Kiệt cũng ngẩn người, cậu chưa bao giờ suy nghĩ như vậy.

Lối suy nghĩ của cậu rất trực tiếp, trở thành thợ săn tìm bố, chứ chưa từng nghĩ đến việc để bố quay lại tìm mình: Thật sự có thể sao.

Đương nhiên là có thể rồi, cậu học được Tiên Niệm xong có thể đi làm chuyện lớn, sớm muộn gì tên của cậu cũng sẽ truyền đến tai bố cậu, sau đó hai cha con sẽ gặp nhau.

Kỳ Nha lại cảm thấy điều này thú vị hơn nhiều so với việc tìm bố.

Nhưng nếu ông ấy không muốn đến gặp cháu thì sao.

Tiểu Kiệt lo lắng nói.

Vậy thì chứng tỏ tin tức cậu tạo ra vẫn chưa đủ lớn.

Đỗ Lan quả quyết nói: Nếu cậu trở thành đấng cứu thế hoặc trở thành đại ma vương hủy diệt thế giới, mà cha cậu vẫn không xuất hiện, vậy thì chứng tỏ ông ấy đã chết rồi.

Đấng cứu thế và kẻ diệt thế sao.

Ngầu, Kỳ Nha cho rằng mục tiêu này rất ngầu.

Tiểu Kiệt thì không thấy thú vị, nhưng cậu sẵn lòng thử, biết đâu có thể: Đại thúc, cháu nguyện ý tạo ra tin tức lớn.

Tốt, ta dạy cậu Tiên Niệm.

Lần này Đỗ Lan giảng rất kỹ, Kỳ Nha cũng coi như được học lại.

Chương 791

Trên đường đến địa điểm thi cuối cùng, Hội trưởng hẹn gặp từng thí sinh, Đỗ Lan và Địch Ny Toa tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Trong văn phòng của Hội trưởng, Hội trưởng cười tủm tỉm nhìn Đỗ Lan: Đừng căng thẳng, chỉ là điều tra và đặt câu hỏi thôi, đầu tiên, tại sao muốn trở thành thợ săn.

Bởi vì đây là thế giới của thợ săn mà, đương nhiên là phải trở thành nghề nghiệp được chú ý nhất.

Đỗ Lan trả lời thật.

Hội trưởng liên tục gật đầu: Thì ra là vậy, thế giới của thợ săn sao.

Còn hai câu hỏi, trong mười một thí sinh còn lại, ngươi quan tâm nhất đến thí sinh nào, và ngươi không muốn giao thủ nhất với thí sinh nào.

Quan tâm nhất đương nhiên là vợ của ta, không muốn giao thủ nhất.

Cái đó thì không có.

Rất tốt, rất tốt, ngươi có thể ra ngoài rồi.

Tất cả mọi người đều đã được hỏi, sau đó Hội trưởng xếp thứ tự đối chiến của mười hai người.

Vòng thi cuối cùng diễn ra tại một nhà hàng lớn do Hiệp hội Thợ săn kinh doanh, quy tắc là dưới tiền đề không giết chết đối thủ, khiến đối thủ tự nguyện nhận thua, không được giết người, người giết người lập tức bị loại, đồng thời các tuyển thủ khác cùng thăng cấp, nói đơn giản là một người chịu tội, mọi người thành Phật.

Đương nhiên Hội trưởng đã khảo sát tố chất tổng hợp của mọi người, cũng nói cho mọi người biết quy tắc thi đấu: Chỉ cần thắng một trận là tính là qua, cuối cùng người không thể qua chỉ có một người.

Đây không phải là một cuộc thi xếp hạng loại trực tiếp thông thường, mà là có người có rất nhiều cơ hội, có người lại chỉ có một cơ hội.

Ví dụ như thí sinh A, B, C, D, sau khi A và B thi đấu, người thua là B phải đi đấu với C, nếu B vẫn thua thì có thể tiếp tục đấu với D, đấu với D thua nữa mới trở thành người thua cuối cùng.

Còn D nếu trong trận đấu với B nhận thua, thì D sẽ bị loại trực tiếp mà không có cơ hội nào khác.

A và B ban đầu có nhiều cơ hội nhất, C thứ hai, D cuối cùng.

Tuy là không giết người mà khiến đối phương khuất phục, nhưng người có nhiều cơ hội tự nhiên có tỷ lệ thắng lớn hơn.

Theo lời của Hội trưởng, việc phân nhóm này là do sự ưu việt trong điểm số tổng hợp của các thí sinh quyết định.

Đúng là một cuộc thi thắng không được cũng không thua, dù bạn đánh không lại đối phương, thực lực không bằng, nhưng chỉ cần cắn chặt răng không nhận thua thì mình cũng không thua.

Chỉ xem cuối cùng ai có thể chịu đựng, kiên trì hơn, Đỗ Lan cũng không hiểu Hội trưởng phân nhóm thế nào, tóm lại hắn và Địch Ny Toa, Đỗ Lan có một cơ hội, Địch Ny Toa lại được xếp ở dưới, có rất nhiều cơ hội.

Có lẽ người có ý chí kiên định thì cơ hội cũng nhiều hơn, kỳ thi có thể cũng là để người có ý chí kiên cường càng thêm kiên cường, có lẽ vậy, tóm lại Đỗ Lan không quan tâm.

Trận đầu tiên, ninja đầu trọc Bán Tàng đối đầu với cậu bé hoang dã Kiệt Phú Lực Sĩ.

Thảm, một chữ thảm to đùng.

Tuy đã học Tiên Niệm, nhưng Tiểu Kiệt căn bản không biết dùng, nên đã bị ninja đầu trọc là người lớn dạy cho một bài học.

Nhưng Tiểu Kiệt căn bản không nhận thua, cậu cho mọi người thấy thế nào gọi là tính khí con lừa.

Dù bị đầu trọc đánh cho toàn thân bầm dập cũng không nhận thua, đầu trọc ban đầu chỉ dùng phương pháp tra tấn thông thường, giúp Tiểu Kiệt giãn gân cốt, để Tiểu Kiệt cảm nhận thế nào gọi là tê tái, nhưng vì Tiểu Kiệt không nhận thua, ninja ra tay càng lúc càng nặng.

Tiểu Kiệt, mau nhận thua đi.

Ba người bạn nhỏ của Tiểu Kiệt đều không nhìn nổi nữa: Cậu sẽ chết đó.

Đầu trọc, ngươi dám làm vậy, ta sẽ xử lý ngươi.

Lôi Âu Lực gầm lên, anh rất tức giận, Tiểu Kiệt mới mười hai tuổi, rõ ràng là không đánh lại được ninja đã trưởng thành và trải qua đủ loại huấn luyện.

Chàng trai trẻ, cậu đừng nhầm đối tượng, cậu muốn đánh thì nên đi đánh ông già râu bạc Hội trưởng kia kìa.

Đỗ Lan nói: Là ông ta thiết kế cuộc thi này.

Nếu Tiểu Kiệt không nhận thua, Bán Tàng làm gì cũng đều nằm trong quy tắc cho phép của cuộc thi, chỉ cần không giết chết Tiểu Kiệt là được, dù có đánh Tiểu Kiệt thành tàn phế cũng được phép.

Đương nhiên nếu Tiểu Kiệt vẫn không nhận thua, đầu trọc chỉ có hai lựa chọn, tự mình nhận thua hoặc giết chết Tiểu Kiệt để chúng ta toàn bộ qua cửa.

Tiểu Kiệt có lẽ thật sự sẽ chết.

Kỳ Nha nói.

Cậu ấy đang đánh bạc.

Đỗ Lan nói: Tiểu Kiệt đang dùng mạng sống của mình để đánh bạc, cược xem đối phương có tuân thủ quy tắc hay không.

Nếu tên đầu trọc chết tiệt này không tuân thủ quy tắc thì sẽ thế nào.

Lôi Âu Lực lo lắng hỏi.

Vậy thì Tiểu Kiệt chết chắc rồi.

Đỗ Lan nói, hắn cũng phục Tiểu Kiệt, cái gã cứng đầu này, vì một mục tiêu mà lại không tiếc dùng mạng sống của mình để thực hiện.

Đỗ Lan biết Tiểu Kiệt căn bản không nghĩ đến chết rồi thì sẽ không còn gì, cậu chỉ chăm chăm vào quy tắc trò chơi, và nỗ lực lợi dụng quy tắc trò chơi để giành lấy chiến thắng cho mình.

Đúng là một đứa trẻ có cá tính.

Nhưng Đỗ Lan cảm thấy điểm này có lẽ là sức hấp dẫn của Tiểu Kiệt, trong lòng Tiểu Kiệt, điều quan trọng nhất không phải là sinh mạng, mà là nguyên tắc.

Tôi thấy là ngốc.

Kỳ Nha nói: Mạng không còn, thì cái gì cũng không còn, cậu ta rốt cuộc có hiểu không.

Mỗi người theo đuổi những thứ khác nhau, nên dù Tiểu Kiệt có bỏ mạng ở đây cậu ấy cũng sẽ không hối hận, vì cậu ấy không mở miệng nhận thua, thì không thua trận đấu, dù chết cũng không thua, dùng sinh mạng đổi lấy chiến thắng đối với Tiểu Kiệt là hoàn toàn xứng đáng.

Tuy Đỗ Lan đồng tình hơn với nguyên tắc quý trọng mạng sống của Kỳ Nha, nhưng cũng sẽ không có bất kỳ lời bình luận nào về nguyên tắc hiếu thắng của Tiểu Kiệt.

Dù hắn muốn Tiểu Kiệt sửa đổi, Tiểu Kiệt cũng sẽ không sửa, vì Tiểu Kiệt chính là một người coi mục tiêu quan trọng hơn cả sinh tử.

Rắc, đầu trọc đánh gãy tay của Tiểu Kiệt, mặt Tiểu Kiệt méo xệch đi, nhưng vẫn cắn răng không nhận thua.

Tên đầu trọc chết tiệt, sao ngươi có thể làm vậy, ta nhất định sẽ cho ngươi biết tay.

Lôi Âu Lực không quan tâm quy củ gì, anh chỉ biết là Bán Tàng đang tra tấn Tiểu Kiệt.

Đã hai tiếng đồng hồ, đầu trọc cũng hết cách, những phương pháp không gây tàn tật đều đã dùng qua, nhưng thằng nhóc này cứ như con lừa cứng đầu không nhận thua, anh ta phải làm sao.

Đây là kỳ thi, sao anh ta lại thành người xấu rồi.

Bán Tàng cảm thấy rất oan uổng, nhưng bẻ gãy tay Tiểu Kiệt mà vẫn không khiến thiếu niên khuất phục, đầu trọc cũng có chút mềm lòng: Ngươi còn không nhận thua, ta sẽ đánh gãy cả tứ chi của ngươi.

Ta sẽ không nhận thua.

Tiểu Kiệt đã không còn bao nhiêu thể lực, nhưng vẫn không nhận thua, vì chỉ cần cậu không khuất phục thì sẽ không thua.

E rằng bây giờ trong lòng Tiểu Kiệt đang rất vui. 40.

Đỗ Lan nói: Bởi vì cậu ấy đã nắm được pháp bảo tất thắng, chỉ cần cắn răng kiên trì thì tuyệt đối có thể tiêu hao đối phương đến mức thất bại.

Đúng là một cuộc thi hiểm ác.

Địch Ny Toa cảm thấy vị Hội trưởng này quá phúc hắc, để trẻ con chịu nhiều khổ như vậy.

Hội trưởng đều nghe thấy, chỉ nheo mắt, hoàn toàn không biểu lộ thái độ.

Cũng không biết kỳ thi này có ý nghĩa gì, lẽ nào chỉ đơn thuần là muốn xem sức chịu đựng của mọi người.

Tiểu Kiệt chính là người có bao nhiêu năng lực thì làm liều bấy nhiêu, cậu tận hưởng cảm giác sinh mệnh nhảy múa trên lưỡi dao, ở một mức độ nào đó, Tiểu Kiệt là một sự tồn tại nguy hiểm hơn Kỳ Nha, vì Kỳ Nha gặp người không đánh lại sẽ trốn chạy, còn Tiểu Kiệt thì không, cậu sẽ dũng cảm chiến đấu.

Nhưng khi Tiểu Kiệt tận hưởng chiến đấu, cậu căn bản không nghĩ đến bạn bè sẽ lo lắng cho cậu, thậm chí sẽ vì cậu mà gặp nguy hiểm.

Đầu trọc, thôi đi, trừ khi ngươi giết chết Tiểu Kiệt, không thì nó sẽ không nhận thua, vì nó đã quyết tâm thà chết không chịu khuất phục.

Đỗ Lan không nhịn được lên tiếng, đã đợi hai tiếng đồng hồ rồi, hắn còn chưa ăn cơm nữa.

Bán Tàng cũng biết, hiện tại anh ta đang do dự.

Cuối cùng anh ta vẫn từ bỏ, ít nhất anh ta còn có cơ hội khác: Tôi nhận thua.

Bán Tàng thở dài, Đúng là hết cách với nó, giết nó cũng không cần thiết.

Tiểu Kiệt lộ ra nụ cười, cậu đã thắng.

Bác sĩ, chúng tôi cần bác sĩ.

Lôi Âu Lực vẫn chưa phải là bác sĩ, chỉ mới học qua một ít kiến thức sơ sài, vết thương của Tiểu Kiệt anh không chữa được.

Tránh ra đi.

Đỗ Lan có Tiên Đậu.

Mọi người thấy Đỗ Lan cho Tiểu Kiệt ăn thứ gì đó không rõ, sau đó Tiểu Kiệt đột nhiên nhảy dựng lên, tinh thần đầy đủ: Tôi cảm thấy rất tuyệt.

Vung vẩy cánh tay: Tay bị gãy hình như cũng không sao rồi.

Tất cả mọi người đều ngây người, Ngươi cho cậu ta ăn cái gì vậy.

Không thể tiết lộ.

Được rồi, mọi người có thể tiếp tục trận tiếp theo.

Đỗ Lan đã thành công thu hút sự chú ý của mọi người, thánh dược chữa thương, Tiên Đậu dù ở thế giới nào cũng là thứ siêu cấp quý giá.

Vì vậy rất nhiều người đều muốn hỏi thăm Đỗ Lan đã dùng thuốc gì, nhưng Đỗ Lan không định nói cho họ biết, cứ để họ tò mò đi.

Trận thứ hai chính là Địch Ny Toa và một đối thủ vô danh.

Là người phụ nữ duy nhất trong mười hai người cuối cùng, lại còn là một nữ sĩ xinh đẹp, nên thí sinh trung niên đối diện nói: Tôi không ra tay với phụ nữ, cô tự mình nhận thua đi.

Tất cả mọi người đều cảm thấy đối phương chém gió quá đà, sự lợi hại của Địch Ny Toa họ đều đã chứng kiến, tuyệt đối không phải người bình thường có thể đối phó.

Chỉ thấy Địch Ny Toa khẽ mỉm cười, cả không gian như sáng bừng lên, nhưng các cao thủ ngay lập tức cảm nhận được tín hiệu nguy hiểm mà Địch Ny Toa tỏa ra.

Địch Ny Toa là cao thủ, mọi người đều biết, nhưng cao đến đâu thì không ai biết, họ thầm nghĩ lẽ nào Địch Ny Toa sắp ra tay rồi sao.

Ngay cả Tây Tác cũng bắt đầu quan sát nghiêm túc.

Tôi nhận thua.

Thí sinh trung niên ngơ ngác, dường như không tin âm thanh này lại phát ra từ miệng mình.

Nhưng anh ta quả thực đã mở miệng, tự mình nhận thua.

Địch Ny Toa cười nói: Tôi qua rồi sao.

Trọng tài ngẩn người, mới hoàn hồn lại, vừa rồi thí sinh trung niên còn hùng hồn tuyên bố, sao đột nhiên lại nhận thua.

Không phải tôi nói, tôi không có nhận thua.

Thí sinh trung niên phủ nhận.

Nhưng mọi người đều nghe thấy đúng là do chính anh ta nói.

Hệ Thao Túng sao.

Tây Tác lẩm bẩm.

Gần như vậy, nhưng không phải năng lực Niệm, mà là đồng điệu yêu khí, thông qua năng lượng trong cơ thể đối phương để khống chế kẻ địch.

Địch Ny Toa dễ dàng giành chiến thắng.

Trận thứ ba, hai anh em nhà Tấu Địch Khách, đúng là ác ý của Hội trưởng mà, Đỗ Lan chỉ cảm thấy có phải Hội trưởng cố ý muốn xem kịch hay mới sắp xếp như vậy không.

Ngụy trang thành quái nhân, Y Nhĩ Mê lại gỡ bỏ lớp ngụy trang trước mặt em trai, rút cây kim to trên đầu ra, xương cốt và cơ bắp vặn vẹo khôi phục lại thành người anh trai mắt to vô hồn.

Y Nhĩ Mê đến tham gia kỳ thi Liệp Nhân một mặt là vì giấy phép Liệp Nhân rất tiện lợi, mặt khác là để đưa cậu em trai bỏ nhà ra đi trở về.

Chương 792

Nhìn thấy anh trai, bóng ma tâm lý thời thơ ấu lập tức hiện về trong tâm trí, Kỳ Nha sợ hãi anh mình.

Bởi vì Y Nhĩ Mê từ nhỏ đã thích dùng sát ý để dạy dỗ em trai, đả kích Kỳ Nha rằng cậu không thể có được tình cảm, chỉ có thể trở thành sát thủ, ngày này qua ngày khác tẩy não, gieo vào trong não Kỳ Nha một tiềm thức lẩn tránh đáng sợ.

Mọi người nhìn nhau ngơ ngác trước màn biến hình người sống, Tiểu Kiệt lại càng kích động không thôi, quả nhiên thế giới Liệp Nhân thật vô cùng thần kỳ.

Nhưng đám bạn của Kỳ Nha lại không hiểu, tại sao Kỳ Nha nhìn thấy bộ mặt thật của kẻ địch xong lại đơ ra như vậy.

Kỳ Nha, cậu sao vậy.

Tiểu Kiệt rất kỳ quái: Kỳ Nha cậu nhất định sẽ thành công mà.

Kỳ Nha không có tâm trạng trả lời, bây giờ trong lòng cậu chỉ có một ý nghĩ, tiêu rồi.

Đúng vậy, chính là tiêu rồi, cậu không ngờ anh trai mình sẽ xuất hiện, bây giờ niềm vui khi kết bạn bên ngoài của cậu đã kết thúc.

Cậu thậm chí còn không nghĩ đến việc dùng Niệm mới học được để thử phản kháng.

Đỗ Lan lắc đầu liên tục, quả nhiên con cừu non có sừng nhọn không thể nào là đối thủ của sư tử, hổ, báo.

Sau này phải huấn luyện tố chất tâm lý cho Kỳ Nha mới được.

Ngươi muốn gì.

Y Nhĩ Mê bình tĩnh hỏi.

Kỳ Nha đã bị dọa đến tam hồn ly thể thất phách thăng thiên, chỉ ngơ ngác trả lời: Ta muốn trở thành bạn của Tiểu Kiệt, ta đã chán ghét việc giết người rồi, ta muốn trở thành bạn của Tiểu Kiệt và mọi người để cùng nhau vui chơi.

Không thể nào, ngươi không thể trở thành bạn của người khác, vì ngươi là kẻ cuồng sát bẩm sinh.

Kỳ Nha bị dọa đến không dám động đậy.

Tiểu Kiệt biết Kỳ Nha thuộc gia tộc sát thủ, bây giờ xem tình hình thì rất có thể đối phương cũng là người của gia tộc sát thủ, Kỳ Nha, cậu đừng đồng tình với lời của hắn, nếu cậu cũng đồng tình thì chẳng phải chứng tỏ hắn nói đúng sao.

Chúng ta đã là bạn rồi mà.

Tiểu Kiệt cổ vũ cho Kỳ Nha.

Y Nhĩ Mê liếc nhìn Tiểu Kiệt một cái, khinh miệt nói: Kỳ Nha sẽ không phản kháng đâu, bây giờ nó chỉ cần động đậy một chút thôi là sẽ bị ta xem như tín hiệu khai chiến.

Nhưng khi ta chạm vào nó cũng là tín hiệu khai chiến, nếu không chiến đấu với ta, ta sẽ giết hết tất cả những người mà ngươi xem là bạn.

Nhưng, nếu Kỳ Nha khai chiến, ta cũng sẽ giết chết những người bạn mà nó coi trọng.

Khốn kiếp, ngươi muốn giết ta thì cứ tới đây.

Tiểu Kiệt không hề sợ hãi: Ta và Kỳ Nha là bạn.

Lúc này Kỳ Nha đã không còn nghe thấy bất cứ âm thanh nào nữa, cậu hoàn toàn bị sát ý của anh trai bao phủ, cậu biết anh trai mình nói thật, thật sự sẽ giết chết Tiểu Kiệt, Khốc Lạp Bì Tạp, và cả Lôi Âu Lực.

Nhận thua, mình không thể phản kháng, chỉ có thể nhận thua.

Thế nhưng, ngay lúc Kỳ Nha chuẩn bị khuất phục trước anh trai, sát ý đột nhiên xuất hiện biến động, Kỳ Nha đột ngột ngẩng đầu lên phát hiện anh trai mình cũng một vẻ mặt kinh ngạc.

Yêu khí đồng điệu, Đỗ Lan bảo Địch Ny Toa làm: Nếu Kỳ Nha không phản kháng, vậy thì để ta giúp Kỳ Nha phản kháng, dùng tính mạng của nó để tố cáo sự vô tình của gia tộc sát thủ.

Y Nhĩ Mê hoàn toàn không thể khống chế được cơ thể mình, sau đó tay phải biến thành móng vuốt sắc bén đâm xuyên qua cơ thể Kỳ Nha.

Nếu Kỳ Nha chết đi, nó sẽ không bao giờ phải chịu sự sắp đặt của gia tộc Tấu Địch Khách các người nữa, nó sẽ có được tự do vĩnh hằng.

Tất cả mọi người đều ngây người, không biết tại sao mọi chuyện lại đột nhiên phát triển như vậy.

Y Nhĩ Mê cũng không ngờ mình lại bị khống chế đâm nhát chí mạng vào em trai, hắn có thể cảm nhận rõ ràng sinh mệnh của em trai đang dần biến mất, cuối cùng cũng biến sắc.

Y Nhĩ Mê chỉ muốn hoàn toàn khống chế Kỳ Nha, chứ chưa từng nghĩ đến việc giết chết cậu.

Là Địch Ny Toa, sát khí của Y Nhĩ Mê nhanh chóng bao phủ về phía Đỗ Lan và Địch Ny Toa, Đỗ Lan trừng mắt một cái, sát khí đập vào tường rồi bật ngược trở lại, Y Nhĩ Mê lùi lại hai bước, bị thương.

Hội trưởng, Y Nhĩ Mê giết người rồi, bây giờ có phải tất cả chúng ta đều đã qua rồi không.

Hội trưởng cũng không ngờ sự việc lại phát triển như vậy, ông nhìn về phía Địch Ny Toa, siêu khống chế từ bên ngoài sao.

Chẳng lẽ mình đã nhìn lầm cặp vợ chồng này.

Nhưng cơ thể lạnh ngắt của Kỳ Nha đã nói rõ cho họ biết kết quả, cậu đã chết.

Hội trưởng, mau tuyên bố kết quả đi, rồi phát giấy phép Liệp Nhân cho chúng tôi, đừng lãng phí thời gian nữa.

Đỗ Lan cười tủm tỉm nhìn hội trưởng, ung dung nói: Đây chính là quy tắc mà ông đặt ra.

Nếu xảy ra án mạng, trừ hung thủ ra thì tất cả mọi người đều sẽ thăng cấp.

Tiểu Kiệt đã phát điên, sao lại có thể như vậy, nhưng cậu không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết là Y Nhĩ Mê đã đâm xuyên tim Kỳ Nha: Ngươi là tên hung thủ giết người.

Y Nhĩ Mê bây giờ đã hoàn toàn hoang mang, lại có thể dùng chính tay mình giết chết em trai, đây là lần đầu tiên gặp phải chuyện hoàn toàn không thể khống chế, hơn nữa Y Nhĩ Mê cũng biết mình không phải là đối thủ của Đỗ Lan và Địch Ny Toa.

Hội trưởng cũng có vẻ mặt không vui, nhưng ông không có bằng chứng Y Nhĩ Mê bị khống chế, những người khác tuy kỳ lạ nhưng cũng không thể chỉ trích vợ chồng Đỗ Lan.

Đỗ Lan, Địch Ny Toa, là hai người làm phải không.

Lôi Âu Lực tuy trông có vẻ không đáng tin cậy, nhưng tuyệt đối không phải kẻ ngốc, lúc này ánh mắt anh ta sắc lẹm nhìn vợ chồng Đỗ Lan.

Đỗ Lan cũng không sợ thừa nhận: Chỉ là tận dụng triệt để quy tắc thôi, chỉ cần có người giết người thì những người khác đều có thể thăng cấp chẳng phải rất tốt sao.

Khốn kiếp, ngươi là cái loại gì thế.

Không ngờ Đỗ Lan lại thừa nhận thẳng thừng, điều này khiến tất cả mọi người đều trừng mắt giận dữ.

Ngay cả Tiểu Kiệt cũng trừng mắt nhìn Đỗ Lan, mặt đầy vẻ không thể tin nổi: Tại sao lại làm như vậy.

Chẳng phải đã nói rồi sao.

Ta và ngươi giống nhau, chỉ là tận dụng triệt để quy tắc thôi.

Đỗ Lan cười nói: Hội trưởng, ông nói xem đây không phải là phạm quy chứ.

Bởi vì ông chỉ nói có người giết người thì sẽ bị loại, chứ đâu có nói kẻ giết người phải là tự nguyện.

Hội trưởng sắc mặt khó coi nhưng vẫn phải thừa nhận: Trừ kẻ giết người ra, những người khác đều hợp cách, từ bây giờ các ngươi đều là Liệp Nhân.

Chết tiệt, sao có thể như vậy.

Tiểu Kiệt không thể chấp nhận kết quả này: Đây là cái gì chứ.

Kỳ Nha chết rồi, các người sao có thể lợi dụng tính mạng của Kỳ Nha để thăng cấp được.

Nhóc con, hôm nay ta sẽ dạy cho ngươi một bài học của người lớn.

Đỗ Lan vẫn đang cười, hoàn toàn không để ý đến những ánh mắt giận dữ xung quanh: Bất kỳ quy tắc nào cũng đều có lỗ hổng, nếu ngươi cứ khăng khăng tuân thủ quy tắc thì cuối cùng không chỉ mất mạng mà còn thất bại.

Khốn kiếp, ta tuyệt đối không đồng tình với ngươi.

Tiểu Kiệt quyết định đứng về phía đối địch với Đỗ Lan.

Tùy ngươi, hội trưởng mau đưa giấy phép Liệp Nhân cho chúng tôi đi, à đúng rồi, tiện thể chuẩn bị luôn giấy phép Liệp Nhân cho Kỳ Nha, coi như hoàn thành di nguyện của nó.

Ông đâu có nói người chết không thể thăng cấp, đúng không.

Dường như vì hội trưởng đã thử thách quá nhiều nên bực mình, Đỗ Lan trông có vẻ không vui.

Đi chuẩn bị đi, chuẩn bị luôn giấy phép Liệp Nhân cho Kỳ Nha.

Gương mặt hội trưởng bây giờ đã hoàn toàn đen lại, ông không thể nhìn thấu Đỗ Lan, con người này tuyệt đối không phải là người có thể khống chế được.

Thành công rồi, nhận được giấy phép Liệp Nhân, Đỗ Lan mặt không đổi sắc, đám bạn của Kỳ Nha không muốn nhận giấy phép mà chỉ trừng trừng nhìn Đỗ Lan: Hôm nay dù có chết cũng phải giữ ngươi lại.

Lôi Âu Lực gầm lên.

Ha ha, các ngươi nên cảm ơn ta mới phải.

Chỉ thấy Đỗ Lan đi đến trước mặt Kỳ Nha, lấy ra một tấm chăn.

Thời Gian Bao Phục Bì, đạo cụ của Doraemon.

Đắp lên người Kỳ Nha, mọi người thấy chiếc đồng hồ trên tấm chăn lại bắt đầu quay, chỉ một lúc sau, Đỗ Lan lật tấm chăn ra, Kỳ Nha trừng mắt ngơ ngác nhìn trần nhà, rõ ràng không biết chuyện gì đã xảy ra, không phải mình đã chết rồi sao.

Sống lại.

Chuyện này cũng được sao.

Ta đã nói rồi, tận dụng triệt để quy tắc.

Đỗ Lan nói một cách không biết xấu hổ, để lại một đám người há hốc mồm.

Thực ra, lúc Đỗ Lan đòi giấy phép Liệp Nhân cho Kỳ Nha đã chết, mọi người nên nhận ra kế hoạch của Đỗ Lan.

Tiếc là ngay cả hội trưởng hiệp hội Liệp Nhân cũng rõ ràng không ngờ Đỗ Lan có thể khiến người ta chết đi sống lại, lúc đó Kỳ Nha thật sự đã chết hẳn rồi.

Y Nhĩ Mê dưới sự điều khiển yêu khí của Địch Ny Toa đã tung ra đòn chí mạng.

Nhưng Thời Gian Bao Phục Bì đã đưa Kỳ Nha trở về nửa giờ trước, vì vậy ký ức của cậu đã được thiết lập lại, hoàn toàn không có ký ức bị giết.

Sao có thể.

Mọi người vẫn không thể hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tuy Đỗ Lan luôn miệng nói là lợi dụng quy tắc, nhưng mọi người vẫn không thể hiểu, chuyện này có được sao.

Được, tất cả hành vi đều phù hợp với quy tắc của hội trưởng, chỉ là cuối cùng người chết đã được Đỗ Lan hồi sinh mà thôi.

Thành công, giấy phép Liệp Nhân đã vào tay, dễ như ăn cháo.

Đỗ Lan cho biết loại bài thi này có đến mấy chục lần nữa cũng vậy.

Hội trưởng.

Các giám khảo khác đều nhìn hội trưởng, hành vi của Đỗ Lan hoàn toàn là lừa gạt, sao có thể như vậy.

Lúc này, sắc mặt hội trưởng đã khôi phục lại bình tĩnh, hồi sinh người chết sao.

Quy tắc do mình đặt ra quả thật không phòng bị được chiêu này: Ha.

Hội trưởng đột nhiên cười lớn sảng khoái, quá vui rồi, quả nhiên Liệp Nhân nên phải thần bí khó lường như vậy: Đỗ Lan không vi phạm bất kỳ quy tắc nào, ta công nhận tất cả giấy phép Liệp Nhân của các ngươi, bao gồm cả Kỳ Nha.

Vì vậy, trong kỳ thi thứ năm, người duy nhất không qua được chỉ có kẻ giết người.

Phóng khoáng, Đỗ Lan thầm nghĩ quả nhiên là hội trưởng.

Y Nhĩ Mê sắc mặt biến đổi nhìn mọi thứ đang diễn ra, từ khi trở thành sát thủ đây là lần đầu tiên hắn không thể nắm bắt được nhịp độ, đầu tiên là mình bị điều khiển giết chết em trai, sau đó dùng sự hy sinh của em trai để mọi người có được giấy phép Liệp Nhân, tiếp theo lại hồi sinh em trai.

Quá trình này rõ ràng rành mạch, nhưng lại khó tin.

Kỳ Nha, cậu còn sống, tốt quá rồi.

Tiểu Kiệt ôm chầm lấy Kỳ Nha khóc nức nở.

Chuyện gì đã xảy ra.

Sao chúng ta lại qua được kỳ thi rồi.

Thực ra cậu đã bị người ta giết một lần rồi.

Lời của Tiểu Kiệt, Kỳ Nha hoàn toàn không hiểu.

Thời Gian Bao Phục Bì là thứ dùng để thiết lập lại thời gian của vật phẩm, trực tiếp đưa vật phẩm trở về một thời điểm nào đó trước đây, ví dụ như biến một chiếc ví da thật trực tiếp trở thành một con vật sống, nó sẽ xóa bỏ tất cả ảnh hưởng trong khoảng thời gian được thiết lập lại.

Đương nhiên, Thời Gian Bao Phục Bì còn có thể tăng tốc thời gian, nhưng Đỗ Lan không thường dùng, vì dễ xảy ra sự cố.

Chương 793

Bởi vì tương lai là không xác định, cùng một con vật, tương lai có thể biến thành quần áo, ví da, thắt lưng, cũng có thể chỉ bị ăn thịt, đương nhiên cũng có thể là chết già.

Dùng Thời Gian Bao Phục Bì để tăng tốc không thể hoàn toàn xác định được tương lai, dễ gây ra rối loạn thời gian, dẫn đến hư hỏng đạo cụ.

Vì vậy Đỗ Lan luôn dùng Thời Gian Bao Phục Bì để thiết lập lại thời gian, giống như lần này, hoặc ví dụ như thiết lập lại thời gian hồi chiêu cho Thất Long Châu, kết hợp cả hai, thời gian hồi chiêu một năm của Thất Long Châu sẽ hoàn toàn biến mất.

Đương nhiên Đỗ Lan vốn cũng không thường xuyên dùng Thất Long Châu để ước, vì cảm giác ba điều ước có chút dùng không hết.

Kỳ Nha vẫn còn trong trạng thái mơ hồ, nhưng cậu đại khái biết mình đã bị giết, nhưng mình lại hoàn toàn không có cảm giác gì.

Được rồi, mọi người đều đói rồi, đi ăn cơm thôi.

Đỗ Lan thật sự muốn ăn cơm rồi.

Cái tên Đỗ Lan này, đều đã tính toán cả rồi sao.

Sau khi biết Đỗ Lan có năng lực làm người chết sống lại, Lôi Âu Lực nghiến răng, chỉ cảm thấy Đỗ Lan quá đáng sợ, lại có thể xem tính mạng như trò đùa, khi thấy Đỗ Lan đi về phía này, Lôi Âu Lực hoàn toàn không dám động đậy.

Khốc Lạp Bì Tạp cũng vậy, Đỗ Lan nhìn thấy Khốc Lạp Bì Tạp đột nhiên nhớ ra thiếu niên này cũng thật thảm, mình nên giúp cậu ta một tay: Nếu muốn tộc nhân của ngươi sống lại, thì đi theo ta.

Để hồi sinh tộc Kurta thì dùng Long Châu ước là được rồi, nhưng trước tiên phải làm cho Khốc Lạp Bì Tạp có đủ sức mạnh để bảo vệ tộc nhân, nếu không đôi mắt của họ sẽ lại trở thành mục tiêu của người khác.

Tộc nhân Kurta khi kích động, tròng mắt sẽ chuyển từ màu xám sang màu đỏ thẫm, được mệnh danh là một trong bảy màu sắc đẹp nhất thế giới, là một trong những báu vật đắt giá nhất thế giới, chỉ cần là báu vật thì sẽ bị kẻ xấu dòm ngó, vì vậy băng Huyễn Ảnh Lữ Đoàn mấy năm trước đã tấn công ngôi làng của tộc Kurta, trừ Khốc Lạp Bì Tạp ra, tất cả mọi người đều bị sát hại, và bị đoạt đi đôi mắt.

Khốc Lạp Bì Tạp chính là vì báo thù nên mới đến tham gia kỳ thi Liệp Nhân.

Khốc Lạp Bì Tạp nghe thấy lời của Đỗ Lan, hai mắt hơi ửng đỏ, cậu không biết Đỗ Lan làm sao biết được bi kịch của tộc Kurta, nhưng cậu tin Đỗ Lan có năng lực giúp đỡ mình, sau khi chứng kiến năng lực thần quỷ khó lường của Đỗ Lan, không ai còn nghi ngờ nữa.

Vì vậy dù Khốc Lạp Bì Tạp biết Đỗ Lan là một nhân vật nguy hiểm khó lường, vẫn quyết định đi theo.

Khốc Lạp Bì Tạp đi theo Đỗ Lan, ba người bạn của cậu tự nhiên cũng phải đi theo.

Không khí có chút ngượng ngùng, rõ ràng Tiểu Kiệt và Lôi Âu Lực có chút sợ Đỗ Lan, còn Kỳ Nha hiện tại vẫn đang nỗ lực hồi tưởng lại ký ức đã mất của mình, trong khi Khốc Lạp Bì Tạp đã chìm trong nỗi bi thương báo thù.

Vậy tiếp theo chúng ta sẽ đến nhà Tấu Địch Khách, các ngươi có kế hoạch gì không.

Mọi người cũng đến nhà tôi đi.

Kỳ Nha không định rối rắm nữa, cậu thật sự không nhớ ra mình đã chết một lần.

Không đồng ý cũng không phản đối, Vậy mọi người cùng đi đi.

Đỗ Lan quyết định thay cho mọi người.

Được, vậy tôi đi đặt vé máy bay.

Kỳ Nha nói: Nhân tiện thử xem sự tiện lợi của giấy phép Liệp Nhân.

Không cần đi máy bay, chúng ta cưỡi mây của tôi đi.

Đỗ Lan nói.

Nghe đến việc cưỡi mây, Tiểu Kiệt có chút kích động, Kỳ Nha cũng vậy: Anh thật sự cho chúng tôi cưỡi mây của anh sao.

Đương nhiên rồi, nhân tiện có thể làm một bài kiểm tra cho các ngươi.

Đỗ Lan tuy không thể làm ra Cân Đẩu Vân, nhưng hắn vẫn mang một ít Cân Đẩu Vân từ thế giới Long Châu ra, đây đều là yếu tố sưu tầm, Đỗ Lan sẽ không bỏ qua.

Hai đám mây một trắng một đen đậu trên đường lớn: Màu trắng gọi là Cân Đẩu Vân, màu đen là Ô Đấu Vân.

Có gì khác nhau sao.

Kỳ Nha tò mò sờ sờ, cảm giác mềm mại, giống như kẹo bông.

Cân Đẩu Vân chỉ có người có tâm hồn thuần khiết mới có thể ngồi lên, còn Ô Đấu Vân thì không sao, nhưng Ô Đấu Vân dã tính khó thuần, người bình thường không thể điều khiển được.

Đỗ Lan nói: Bây giờ sẽ kiểm tra xem tâm tư của các ngươi có đơn thuần không.

Đỗ Lan cho rằng Tiểu Kiệt chắc chắn không có vấn đề gì, những người khác chắc là gay go.

Bốn người nhìn nhau, còn có chuyện này sao.

Tiểu Kiệt, cậu lên trước đi.

Lôi Âu Lực đề cử Tiểu Kiệt đi trước.

Tiểu Kiệt cũng đi đầu, nhún một cái rồi nhảy lên Cân Đẩu Vân, lún vào nhưng không bị rơi xuống: Ha ha, thú vị quá.

Không ngoài dự đoán.

Lôi Âu Lực thấy Tiểu Kiệt thành công, mình cũng hăm hở muốn thử, nhưng khi anh ta nhảy lên, lại trực tiếp lọt qua đám mây trắng xuống đất, dập mông.

Ha, Lôi Âu Lực, cậu quả nhiên không ngồi lên được.

Kỳ Nha chế nhạo.

Khốc Lạp Bì Tạp cũng nén cười: Ai bảo trong đầu cậu toàn là tửu sắc tài khí chứ.

Mặc dù cậu biết Lôi Âu Lực muốn kiếm tiền để học y, nhưng điều đó không cản trở Khốc Lạp Bì Tạp trêu chọc Lôi Âu Lực.

Hai người có bản lĩnh thì cũng đến thử đi, tôi không tin hai người có thể đơn thuần như Tiểu Kiệt được.

Lôi Âu Lực cảm giác eo mình như gãy rời, gắng gượng đứng dậy, nhưng không thể đứng thẳng được.

Kỳ Nha và Khốc Lạp Bì Tạp nhìn nhau, đồng thời nhảy lên đám mây, cũng đồng thời lọt xuống, nhưng họ đã chuẩn bị sẵn nên không bị ngã, mà vững vàng đáp đất.

Kỳ Nha, cậu cũng không lên được sao.

Tiểu Kiệt có chút cô đơn.

Đỗ Lan cười nói: Có thể cưỡi Cân Đẩu Vân chứng tỏ Tiểu Kiệt là một cậu bé đơn thuần không bao giờ dùng ác ý để suy đoán người khác.

Không ngồi lên được các ngươi cũng đừng nản lòng, không ngồi được Cân Đẩu Vân không có nghĩa các ngươi là người xấu, trong xã hội thực tế ai mà không có vài khúc quanh trong lòng chứ, ngay cả ta cũng không thể ngồi Cân Đẩu Vân.

Nhưng mà Tiểu Kiệt, nếu ngươi có thể ngồi Cân Đẩu Vân, vậy thì đám Cân Đẩu Vân này tặng cho ngươi.

Thật sao, thật sao.

Thật.

Những người khác cũng có thể nhận được một đám Ô Đấu Vân, nhưng chỉ có thể tự các ngươi làm quen với Ô Đấu Vân thôi.

Ô Đấu Vân cũng không hại chết người, chỉ là thích chơi khăm, thường xuyên ném người xuống.

Bay lượn là ước mơ của đa số mọi người, nhưng đạp mây bay lượn tuyệt đối là điều mà phần lớn mọi người không nghĩ tới, hiện tại một đám mây đang di chuyển với tốc độ cao trên bầu trời.

Tôi nói này, mấy đám mây có thật sự biết đường không.

Lôi Âu Lực tỏ ra nghi ngờ, lỡ bị lạc thì sao.

Đương nhiên là không biết, cho nên mới để Kỳ Nha bay ở phía trước nhất.

Đỗ Lan trả lời: Nhưng nếu Kỳ Nha cũng không biết đường, vậy thì hết cách rồi.

May mà Kỳ Nha không có thuộc tính mù đường, mặc dù đây là lần đầu tiên tự mình bay về nhà, nhưng cậu biết phương hướng đại khái, hơn nữa nhà cậu chiếm diện tích rất lớn, còn có ngọn núi cao làm vật tham chiếu, vô cùng dễ thấy.

Vì vậy bay nửa ngày, Kỳ Nha đã tìm thấy ngọn núi cao của nhà mình: Xem kìa, đó chính là nhà tôi.

Dừng ở cổng chính, chúng ta đến thăm chính thức, vẫn nên đi cổng chính thì tốt hơn.

Kỳ Nha không có ý kiến, cổng chính của gia tộc Tấu Địch Khách là một cánh cổng siêu lớn cao hai mươi mét, nguy nga sừng sững, được tạo thành từ nhiều lớp cổng lớn nhỏ lồng vào nhau, tên là Thí Luyện Đại Môn.

Muốn vào bằng cổng chính thì phải đẩy cánh cổng nặng trịch, cổng càng lớn càng nặng.

Cánh cổng nhỏ nhất, một bên cũng nặng tới hai tấn, cả cánh là bốn tấn.

Tổng cộng có bảy cánh cổng, trọng lượng tăng theo cấp số nhân, cánh cổng thứ bảy, một bên nặng 128 tấn, mở hết ra là 256 tấn.

Mời quý vị xem, đây chính là núi Khô Khô Lục, và phía sau cánh cổng khổng lồ nặng trịch này chính là gia tộc sát thủ nổi tiếng Tấu Địch Khách, mọi người có thể chụp ảnh lưu niệm trước cổng, cánh cổng này tên là Thí Luyện Đại Môn, còn được gọi là Hoàng Tuyền Đại Môn.

Đến gần cổng, lại thấy có hướng dẫn viên du lịch đang dẫn du khách tham quan, cứ như đến một điểm du lịch bình thường nào đó.

Nhà cậu thật là sang trọng.

Quả nhiên mình không chọn sai, nên ăn ké nhà giàu.

Hướng dẫn viên nói: Toàn bộ ngọn núi sau cánh cổng đều là lãnh địa riêng của gia tộc Tấu Địch Khách, truyền thuyết nói rằng gia tộc của họ ở một nơi nào đó sâu trong núi.

Sau khi mọi người chụp ảnh xong, xin mời lên xe, chúng ta sẽ đến điểm tham quan tiếp theo.

Hoàn toàn là một điểm du lịch.

Bên cạnh cổng lớn có một cánh cổng nhỏ, và một phòng gác, Lôi Âu Lực nói: Chúng ta có phải đi vào từ bên đó không.

Nếu cậu muốn biến thành thức ăn cho Tam Mao thì cứ đi đi.

Kỳ Nha nói: Tất cả những ai muốn vào gia tộc Tấu Địch Khách chỉ có một cách là đẩy mở Thí Luyện Đại Môn.

Thật khí phách.

Tiểu Kiệt ngẩng đầu nhìn lên, ít nhất cũng cao năm sáu mươi mét thậm chí còn cao hơn, cậu đi lên đẩy thử nhưng không hề nhúc nhích: Nặng quá.

Đương nhiên là nặng rồi, cánh cổng nhỏ nhất cũng nặng bốn tấn, người bình thường căn bản không đẩy nổi.

Kỳ Nha nói: Ngay cả tôi cũng chỉ có thể miễn cưỡng đẩy mở được cánh cổng thứ hai.

Kỳ Nha, cậu quả nhiên rất lợi hại.

Vừa nói Tiểu Kiệt vừa bắt đầu cố gắng đẩy cổng.

Thiếu gia.

Là Kỳ Nha thiếu gia sao.

Một ông lão bụng bia đi ra từ phòng gác: Thật sự là Kỳ Nha thiếu gia, cậu cuối cùng cũng đã về rồi, tôi sẽ lập tức gọi điện cho quản gia, để họ báo tin tốt này cho lão gia và phu nhân.

Không cần đâu, tôi đã về rồi, không cần thiết phải nói với họ.

Kỳ Nha không muốn gặp mặt gia đình quá sớm, cậu là bỏ nhà ra đi, hơn nữa còn chém bị thương mẹ, đánh bị thương anh hai mới chạy ra ngoài được, bây giờ cậu còn không biết trở về sẽ phải nhận hình phạt gì nữa.

Các ngươi tránh ra hết đi, để ta mở cổng.

Đỗ Lan bảo mọi người đứng sau lưng mình, Thí Luyện chi môn cũng thú vị đấy, nhưng sau này hắn sẽ làm ra một thứ còn ngầu hơn.

Giơ tay lên nhẹ nhàng đặt lên cánh cổng, sau đó đột ngột đẩy về phía trước.

Đùng.

Bảy tiếng nổ trầm đục, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, các cánh cổng từ nhỏ đến lớn, từ dưới lên trên, lần lượt mở ra.

Đẩy mở cánh cổng còn chưa xong, kình khí tiếp tục lan vào bên trong, thổi nghiêng ngả một đám cây lớn, đổ rạp ra ngoài theo hình nan quạt.

Người gác cổng há hốc mồm, không thể tin nổi nhìn cảnh tượng trước mắt, gần như không tin vào mắt mình, ngay cả lão gia nhà mình cũng không mạnh đến thế, người này rốt cuộc là ai.

Đi thôi, sắp đến giờ ăn cơm rồi, tôi nghĩ chúng ta vẫn còn kịp giờ ăn.

Mọi người theo sát Đỗ Lan từng bước một, bây giờ Đỗ Lan nói gì họ đều làm theo.

Địch Ny Toa thấy Đỗ Lan một chiêu đã khuất phục được đám người này, quả nhiên bạo lực trực quan nhất là dễ khiến người ta khâm phục nhất.

Sau khi vào cổng còn phải đi một quãng đường dài mới đến phòng quản gia, sau đó lại đi một quãng dài nữa mới đến lâu đài của gia tộc Tấu Địch Khách.

Nhà các ngươi đất rộng thật, không biết bỏ tiền ra có thể chia cho ta một mảnh đất không.

Đỗ Lan nói.

Chuyện này cần hỏi ý kiến của cha tôi.

Nhưng anh đừng hy vọng quá nhiều, vì núi Khô Khô Lục là nơi gia tộc Tấu Địch Khách chúng tôi ở từ đời này qua đời khác, không dễ gì bán ra ngoài.

Không sao, ta sẽ tự mình đề cập với cha ngươi.

Đi, đi suốt hai tiếng đồng hồ, vẫn chưa thấy một tòa nhà nào, xung quanh toàn là biển cây.

Kỳ Nha, cậu chắc là không bị lạc đường chứ.

Lôi Âu Lực mệt rồi.

Đương nhiên là không, đây là khu rừng tôi chơi từ nhỏ, tôi thuộc nó như lòng bàn tay.

Kỳ Nha, lúc nhỏ tôi cũng thường chơi trong khu rừng trên đảo nhỏ.

Tiểu Kiệt phát hiện ra cậu và Kỳ Nha lại giống nhau đến thế, vô cùng vui mừng.

Tiểu Kiệt cũng rất vui: Trên đảo nhỏ của cậu cũng có một khu rừng sao.

Đúng vậy, trong khu rừng trên đảo Cá Voi có rất nhiều động vật hoang dã, đều là bạn tốt của tôi, lần sau mời cậu đến nhà chúng tôi chơi, tôi nhất định sẽ dẫn cậu đi làm quen với chúng.

Tiểu Kiệt rất vui vì có thể chia sẻ thế giới nhỏ của mình với bạn bè.

Ừm, có cơ hội nhất định sẽ đến.

Tiếp tục đi, lại hơn một tiếng nữa, cuối cùng cũng thấy người khác.

Chào mừng tam thiếu gia về nhà.

Đội quản gia đã đợi sẵn từ lâu, Lão thái gia, lão gia, phu nhân, và mấy vị thiếu gia đều đang đợi thiếu gia đến gặp họ.

Biết rồi.

Kỳ Nha nói: Vậy chúng ta đi nhanh thôi.

Về đến nhà, vẫn có chút sợ hãi, vì phương pháp giáo dục của gia tộc Tấu Địch Khách thật sự rất không bình thường.

Nhưng quản gia lại chặn đám người phía sau Kỳ Nha lại: Thiếu gia, lão gia và phu nhân chỉ cho phép một mình cậu về.

Họ là khách của tôi, các ngươi tránh ra.

Đây là lệnh của phu nhân và lão gia.

Giọng điệu của người trong nhà.

Chương 794

Gotoh, ngươi cũng nghe cho rõ, đây là khách của ta.

Kỳ Nha không ngờ quản gia lại không nể mặt mình như vậy, sắc mặt khó coi.

Nhưng lão gia và phu nhân chỉ cho phép cậu về.

Quản gia lại khá cứng rắn.

Đỗ Lan bảo Kỳ Nha đừng nói nữa, để hắn: Vậy nếu chúng ta muốn đặt đơn hàng ám sát, cần thủ tục gì.

Có mối làm ăn, mặt quản gia liền xoay một trăm tám mươi độ: Ngài đưa ra mục tiêu cần ám sát, chủ nhân nhà tôi sẽ ước tính giá cả cho ngài, sau khi ngài thanh toán, người trong gia tộc tôi sẽ hoàn thành đơn hàng theo thứ tự, khi đơn hàng của ngài hoàn thành chúng tôi sẽ thông báo cho ngài.

Xin cho tôi biết, mục tiêu ngài muốn ám sát là ai.

Đỗ Lan cười, Địch Ny Toa biết ngay Đỗ Lan lại bắt đầu giở trò xấu rồi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, chỉ nghe Đỗ Lan nói mà chính hắn cũng sắp bật cười: Toàn bộ thành viên gia tộc Tấu Địch Khách, ta phải trả bao nhiêu tiền mới có thể khiến tất cả mọi người trong gia tộc Tấu Địch Khách tự sát.

Tất cả mọi người đều sững sờ, thật sự chưa từng nghe nói bỏ tiền ra để sát thủ tự sát, nhưng đây cũng là nhiệm vụ mà.

Quản gia cũng ngây người, rõ ràng là không theo kịp suy nghĩ của Đỗ Lan.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Ngươi còn không mau đi hỏi, nếu họ không làm được, vậy thì sau này đừng có lăn lộn trong giới sát thủ nữa.

Đến gây sự, quản gia cuối cùng cũng biết Đỗ Lan không phải khách tốt, mà là khách ác.

Thưa khách, chúng tôi không nhận phi vụ này.

Quản gia trực tiếp từ chối lời của Đỗ Lan.

Ngươi chẳng qua chỉ là một quản gia mà thôi, ngươi nói không nhận là không nhận, có phải cảm thấy mình được khâm định rồi không.

Hay là ngươi quản gia đã lớn đến mức quản cả lão gia và phu nhân của mình rồi.

Đỗ Lan nói: Nếu ngươi thật sự kiêu ngạo như vậy, ta nghĩ Kỳ Nha nhất định sẽ sẵn lòng dạy dỗ ngươi, một tên quản gia không biết giữ quy củ.

Kỳ Nha lập tức gật đầu, thực ra cậu cũng rất tò mò mục tiêu của Đỗ Lan rốt cuộc đáng giá bao nhiêu tiền.

Đúng vậy, Kỳ Nha không hề tức giận vì Đỗ Lan nói muốn giết cả nhà cậu, ngược lại còn rất tò mò.

Quản gia không phải sợ Kỳ Nha, vì trong mắt hắn chiến đấu lực của Kỳ Nha không cao, nhưng hắn sợ bị chủ nhân biết mình xen vào chuyện người khác, làm mất thân phận quản gia: Được, tôi sẽ đi hỏi ngay, các vị đợi một lát.

Đỗ Lan, quá đã.

Kỳ Nha còn vui hơn cả Đỗ Lan, vì cậu thật sự không có cảm tình tốt với gia đình này.

Nhưng những người khác lại cảm thấy trò đùa này của Đỗ Lan có chút quá đáng, Khốc Lạp Bì Tạp nói: Họ nhất định sẽ rất tức giận, nhưng nếu họ nhận lời, anh có thật sự muốn họ tự sát không.

Lôi Âu Lực lại không tin Đỗ Lan có thể khiến người của gia tộc Tấu Địch Khách tự sát: Cho dù có nhận lời thì cũng là một khoản thù lao trên trời, là số tiền khổng lồ mà Đỗ Lan tuyệt đối không trả nổi.

Đỗ Lan nhìn Lôi Âu Lực một cách kỳ quặc: Sao ngươi biết ta không trả nổi tiền.

Chắc chắn không trả nổi.

Lôi Âu Lực dùng cổ để nghĩ cũng biết khoản tiền này còn đắt hơn cả thuế thu của cả một quốc gia, hơn nữa gia tộc Tấu Địch Khách còn chưa chắc đã nhận phi vụ.

Từ phòng quản gia trực tiếp gọi điện đến lâu đài, đem đầu đuôi câu chuyện nói ra.

Cha của Kỳ Nha bảo tất cả mọi người đến lâu đài, để mặt đối mặt bàn về phi vụ này.

Đương nhiên nếu Đỗ Lan chỉ đến để đùa giỡn, hắn không ngại lập tức giết chết Đỗ Lan, để Đỗ Lan biết gia tộc Tấu Địch Khách không phải là mèo chó gì cũng có thể sỉ nhục.

Thế là xong, Đỗ Lan dẫn người nghênh ngang đi vào lâu đài, còn ra dáng chủ nhân hơn cả Kỳ Nha.

Lâu đài một nửa nằm bên ngoài núi, một nửa khảm vào bên trong núi, diện tích bên trong cực lớn không biết bao nhiêu.

Đến cổng, cả nhà Tấu Địch Khách trừ anh cả Y Nhĩ Mê chưa về ra, già trẻ lớn bé đều đứng ở cổng.

Đỗ Lan vừa đến lập tức bị mấy luồng sát khí khóa chặt, nhưng hắn rất bình tĩnh: Ông nhất định là ông nội của Kỳ Nha, ông là cha của

Kỳ Nha, còn bà nhất định là mẹ của Kỳ Nha rồi, chào mọi người, tôi là bạn của Kỳ Nha, Đỗ Lan.

Chính ngươi muốn bỏ tiền mua mạng cả nhà ta sao.

Lão giả hai tay chắp sau lưng, tóc bạc trắng trừng mắt nhìn Đỗ Lan, trước ngực treo tấm biển nhất nhật nhất sát, quả đúng là bản sắc sát thủ.

Đúng vậy, các người có thể ra giá.

Ra giá.

Cho dù chúng ta ra giá, ngươi cũng lấy đâu ra số tiền đó, hơn nữa chúng ta đều chết rồi, giá cả còn có ý nghĩa gì nữa.

Chúng ta ra giá trên trời hay ra giá một đồng xu, chẳng phải đều giống nhau sao.

Dù thế nào chúng ta cũng không lấy được.

Lão đầu nói một cách bực bội.

Có lẽ tôi có thể quy đổi thành tiền âm phủ đốt cho các người.

Ngươi có vẻ không sợ gia tộc Tấu Địch Khách chúng ta.

Ông nội của Kỳ Nha, Kiệt Nặc Tấu Địch Khách nói: Trước đó chính là ngươi đã đẩy mở bảy cánh cửa Thí Luyện chi môn.

Lão đầu trên dưới đánh giá Đỗ Lan: Nhưng ta lại không thể phát hiện ra điểm đặc biệt của ngươi.

Sát thủ ngay cả tính mạng của mình cũng không thể định giá, thì có gì đáng sợ.

Các người không cho mình một cái giá, thì làm sao có thể khiến người khác thực sự tin tưởng các người, giao những nhiệm vụ khó khăn cho gia tộc các người chứ.

Đối mặt với sự chất vấn vô cớ này của Đỗ Lan, Kiệt Nặc cũng chỉ mỉm cười: Bằng thành tích của chúng tôi, Tấu Địch Khách chúng tôi đứng vững trăm năm, chưa bao giờ nói lời khoác lác, trước nay chỉ dùng thành tích để nói chuyện.

Vì vậy khách hàng không cần chúng tôi phải định giá tính mạng của mình cũng sẽ tin tưởng chúng tôi có thể hoàn thành mục tiêu.

Ngược lại là cậu nhóc ngươi, có vẻ rất coi thường gia tộc Tấu Địch Khách chúng ta, nếu ngươi không thể khiến chúng ta tâm phục khẩu phục, thì ngươi và những người khác đều không thể bước ra khỏi núi Khô Khô Lục.

Để Đỗ Lan và mọi người đi lên, chính là để xem ai dám kiêu ngạo như vậy, rồi ra tay giết chết.

Uy hiếp sao.

Thật là không nể mặt con cháu chút nào, dù sao họ cũng cùng Kỳ Nha trở về, xem như là bạn của Kỳ Nha, quả nhiên vấn đề giáo dục rất nghiêm trọng.

Để các ngươi tâm phục khẩu phục sao.

Đỗ Lan ha ha cười một tiếng: Xem ra gia tộc sát thủ nổi tiếng các ngươi cũng không có gì đặc biệt, còn tưởng sẽ có yêu cầu đặc biệt gì chứ, chẳng phải chỉ là để các ngươi tâm phục khẩu phục thôi sao.

Khí.

Khí thế.

Tất cả mọi người đều bị định trụ, không khí sền sệt như chất lỏng, đây đều là khí bộc phát từ trên người Đỗ Lan.

Nhóm bốn người Tiểu Kiệt biết Đỗ Lan lợi hại, nhưng không ngờ Đỗ Lan lại có thể hóa lỏng khí, đây phải là thực lực mạnh đến mức

nào.

Đã hoàn toàn không thể suy nghĩ, mọi người chỉ có thể trừng mắt nhìn hành động của Đỗ Lan.

Đỗ Lan bay lên, nhẹ nhàng vẫy tay về phía đỉnh núi Khô Khô Lục.

Vút.

Ầm.

Như núi lửa phun trào rung chuyển và tiếng nổ lớn, vô số mảnh vụn từ đỉnh núi bay xuống sườn núi lâu đài, rơi lên người họ, hơi đau nhói.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, đỉnh núi đã biến mất, đỉnh núi Khô Khô Lục đã biến mất.

Nhưng vẫn chưa kết thúc, mọi người trừng lớn mắt nhìn thấy có thứ gì đó mọc lên từ trong núi, là đá, là đất, là nham thạch.

Không, là một ngọn tháp cao.

Là Tạp Lâm Tháp của thế giới Long Châu, Tạp Lâm Tháp từ mặt đất mọc lên.

Lấy núi Khô Khô Lục làm nền móng, mọc lên với thế như chẻ tre.

Đúng vậy, không phải xây dựng, hoàn toàn là mọc lên.

Đỗ Lan hai tay hư không nâng đỡ, không ngừng nâng cao độ cao của ngọn tháp.

Nếu nói san bằng đỉnh núi không là gì, nhưng xây tháp từ hư không, hơn nữa còn là ngọn tháp cao vô cùng tận chọc trời mây thì khiến tất cả mọi người kinh ngạc, ngay cả gia tộc sát thủ nổi tiếng cũng chưa từng chứng kiến, thậm chí là ghi chép qua sự kiện không khoa học như vậy.

Người này rốt cuộc là ai.

Trong cơn kinh ngạc, Kiệt Nặc hỏi.

Cũng chỉ có Địch Ny Toa có thể trả lời: Anh ấy là chồng của tôi, người đàn ông thần kỳ nhất thế giới.

Lên, lên, lên.

Muốn xây Tạp Lâm Tháp của thế giới Long Châu, cần phải thi triển sức mạnh nhiều hơn, Đỗ Lan vẫn chưa hài lòng với độ cao hiện tại, vì vậy mọi người chỉ thấy ngọn tháp cao vút lên mây, Đỗ Lan cũng biến mất.

Lâu lâu mới bình tĩnh lại được, Lôi Âu Lực ngơ ngác hỏi: Đỗ Lan định làm gì vậy.

Anh ấy đang xây dựng Tạp Lâm Tháp, một ngọn tháp cao dùng cho võ giả thử luyện, người có thể leo lên đỉnh tháp hoàn thành thử luyện sẽ trở thành cường giả thật sự.

Địch Ny Toa giúp chồng giải thích.

Mọi người tiếp tục ngẩng đầu, nhìn ngọn tháp cao chót vót, trong lòng xác định một niềm tin, đó là có thể leo lên được đã là cao thủ rồi, cái này cũng quá cao rồi.

Đợi đến khi cổ mọi người đều mỏi nhừ, Đỗ Lan cuối cùng cũng hạ xuống: Thế nào, bây giờ các ngươi đã tâm phục khẩu phục chưa.

Phục, không phục không được.

Kỳ Nha, con đã kết bạn với một người bạn mạnh mẽ.

Cha của Kỳ Nha, Tịch Ba Tấu Địch Khách nói, ông cũng chỉ có thể nói như vậy, người như Đỗ Lan làm bạn thì tốt hơn là làm kẻ thù.

Xem ra các người đều phục rồi, vậy thì hoan nghênh các người thử thách Tạp Lâm Tháp, trên đỉnh tháp cao có những bất ngờ không tưởng.

Đỗ Lan nói: Còn nữa, ta vốn định mua lại đỉnh núi này, nhưng Kỳ Nha nói với ta rằng các ngươi tuyệt đối sẽ không bán, vì vậy ta tuyên bố ta không mua nữa, đỉnh núi này ta chiếm rồi.

Chính là ngang ngược như vậy, vốn định cưỡng mua cưỡng bán, bây giờ đến tiền cũng tiết kiệm được.

Sau khi ăn một bữa no nê ở nhà Tấu Địch Khách, Đỗ Lan trở thành hàng xóm của nhà Tấu Địch Khách, vợ chồng Đỗ Lan ở trên Tạp Lâm Tháp, đặc biệt mở một con đường thông ra bên ngoài núi Khô Khô Lục, chờ đợi những người đến thử thách Tạp Lâm Tháp đến dưới chân tháp.

Ngọn tháp cao xuất hiện trên đỉnh núi chỉ sau một đêm, từ xa trông như trời đất được nối liền bằng một chiếc thang trời, du khách khắp nơi, hướng dẫn viên du lịch chuyên nghiệp, và cả những chiến sĩ vốn đến để thử thách gia tộc Tấu Địch Khách, đều nhìn thấy sự thay đổi lớn này.

Những phù điêu phức tạp trên ngọn tháp cao dường như đang kể về sự thần kỳ và lịch sử của Tạp Lâm Tháp, còn có truyền thuyết nói rằng leo lên Tạp Lâm Tháp sẽ có được những thu hoạch và phần thưởng bất ngờ, vì vậy những người thử thách nhanh chóng đổ xô đến.

Trong đám người thử thách này, nhóm bốn người học Niệm cũng ở trong đó, Tiểu Kiệt, Kỳ Nha, Khốc Lạp Bì Tạp, Lôi Âu Lực, khác với những người khác là họ còn bị Đỗ Lan yêu cầu mặc thêm đồ phụ trọng.

Không biết họ có thể leo lên được không, tuy thế giới này không thiếu những người có ý chí kiên định, nhưng leo tháp có thể khiến người ta tuyệt vọng, sinh ra nghi ngờ về chính mình.

Ban đầu khi Đỗ Lan leo tháp cũng là tiến lên trong sự nghi ngờ bản thân lặp đi lặp lại, nhưng lúc đó hắn biết trên Tạp Lâm Tháp có thứ mình cần.

Còn thế giới này, tuy đã tung ra tin đồn lên tháp có thưởng, nhưng những người khác không biết phần thưởng rốt cuộc là gì, vì vậy một khi nghi ngờ bản thân rất khó đưa ra lý do để mình tiếp tục.

Nhưng Đỗ Lan vẫn rất mong chờ.

Nhiều người, trong đó còn có không ít Liệp Nhân chuyên nghiệp đến điều tra ngọn tháp cao, ước tính ít nhất cũng phải một hai tháng mới có người leo lên được, đây còn là sau khi đã đánh giá cao thể lực và ý chí của người thế giới này, muộn thì có thể phải nửa năm.

Chương 795

Trong lúc mọi người đang thử thách, Đỗ Lan trở thành khách quen của nhà Tấu Địch Khách, và đã rất quen thuộc với tám thành viên của gia tộc Tấu Địch Khách, ông nội, cha mẹ, hai anh trai, hai em trai của Kỳ Nha.

Điều khiến Đỗ Lan ấn tượng sâu sắc nhất không nghi ngờ gì là hai đứa trẻ trông giống con gái nhưng thực ra là em trai, rõ ràng là con trai mà lại thích trang điểm nữ tính, cũng không biết là bệnh gì, lẽ nào vì toàn là con trai nên lúc ám sát không tiện nên phải bồi dưỡng mấy sát thủ nữ.

Không hiểu, nhưng điều này không cản trở Đỗ Lan thường xuyên chạy đến nhà Tấu Địch Khách, vì gia tộc Tấu Địch Khách dù sao cũng là gia tộc trăm năm, đã ghi chép không ít thông tin về Niệm, mỗi khi họ giết một mục tiêu, họ đều sẽ ghi chép chi tiết thân phận và năng lực của người bị giết.

Vì vậy, đối mặt với một thư viện sát thủ như vậy, Đỗ Lan bắt đầu tìm hiểu các loại ứng dụng năng lực Niệm không thể ngờ tới.

Bốn đại hành của năng lực Niệm là Triền, Tuyệt, Luyện, Phát, thực ra học được Triền đã có thể nói là bước đầu nắm giữ năng lực Niệm, Tuyệt là làm cho năng lực Niệm không bị thất thoát, Luyện là tăng cường năng lực Niệm, học được ba cái này thực ra đã có thể bắt đầu vận dụng năng lực Niệm rồi.

Ví dụ như lợi dụng Tuyệt để ẩn thân, lợi dụng Triền và Luyện để phòng ngự, lợi dụng Luyện để tấn công.

Chỉ ba năng lực Triền, Tuyệt, Luyện đã có thể phát triển ra không ít cách vận dụng năng lực Niệm, ví dụ như Lưu, chính là làm cho năng lực Niệm có thể nhanh chóng tập trung vào một bộ phận nào đó trên cơ thể mình, để phòng ngự tập trung hoặc tấn công tập trung.

Ngưng là kích phát Niệm tập trung vào các cơ quan, tập trung vào mắt có thể nhìn xuyên qua Tuyệt của đối phương.

Có thể nói, trước khi luyện tập Phát, người sử dụng năng lực Niệm đã có thể hình thành chiến đấu lực, nhưng không có Phát thì phương thức chiến đấu của mọi người đều na ná nhau, chỉ có tu luyện Phát, người sử dụng năng lực Niệm mới thực sự trăm hoa đua nở, các thuộc tính khác nhau của năng lực Niệm mới thể hiện được phong thái.

Đỗ Lan mô phỏng các thuộc tính khác nhau của năng lực Niệm, phát hiện duy chỉ có năng lực Niệm hệ Đặc chất là hắn không thể mô phỏng được, vì năng lực hệ Đặc chất đều rất kỳ quái, ví dụ như dự đoán tương lai, trộm năng lực Niệm, thỏa mãn nguyện vọng, đọc ký ức, v. v.

Mỗi loại năng lực Niệm hệ Đặc chất đều có đặc tính không giống nhau, khó mà nắm bắt.

Nhưng Đỗ Lan cũng không mấy hiếm lạ với các công năng đặc thù của hệ Đặc chất, ngược lại năm hệ năng lực còn lại lại cho hắn nhiều ý tưởng hơn.

Niệm là một loại năng lực thần kỳ, một loại năng lực có thể tồn tại hàng chục năm, thậm chí hàng trăm, hàng nghìn năm, nghiên cứu về năng lực Niệm của các Liệp Nhân ở thế giới này đã rất thành thục, thậm chí đã phát triển ra mạch Niệm.

Mạch Niệm: những đường vân được vẽ bằng các loại dược liệu đặc thù, chỉ khi nhập năng lực Niệm vào mới có thể hoạt động, dùng để chế tạo các loại đạo cụ chỉ người sử dụng năng lực Niệm mới có thể dùng được.

Trong thư viện sát nhân đã ghi chép không ít người sử dụng đạo cụ có mạch Niệm, mạch Niệm rất mạnh mẽ, chỉ cần thiết lập xong là có thể hoàn thành các mệnh lệnh phức tạp mà không cần bất kỳ thao tác nào.

Nhưng mạch Niệm cũng có nhược điểm, đó là sẽ phát triển ra những hiệu quả khác nhau tùy theo thuộc tính khác nhau.

Ví dụ như mạch Niệm tự động hoàn thành mệnh lệnh không cần thao tác, mạch Niệm này bắt buộc và chỉ có người sử dụng năng lực Niệm hệ Thao tác mới có thể hoàn thành. còn vũ khí tăng cường sức tấn công, bắt buộc phải là hệ Tăng cường.

đạo cụ phụ trợ giúp người di chuyển tức thời, bắt buộc phải là hệ Phóng xuất.

đạo cụ có hiệu quả ma pháp, rất có thể là hệ Cụ hiện.

Nói cách khác, đạo cụ được chế tạo bởi các hệ năng lực Niệm khác nhau cũng có công dụng khác nhau, và để chế tạo đạo cụ tổng hợp, thì bắt buộc phải có sự hợp tác của những người sử dụng năng lực Niệm khác nhau.

Tuy nhiên, những người sử dụng năng lực Niệm ưu tú đều mắt cao hơn đầu, rất khó hợp tác.

Niệm có thể nói là sự thể hiện cụ thể của tính cách, Niệm càng mạnh, tính cách cũng càng cá tính, vì vậy thường thì phải đợi tính cách ổn định rồi mới học Niệm, nếu không dễ dạy ra những kẻ cuồng chấp, nhưng ngay cả khi tính cách đã ổn định, sau khi học Niệm tính cách cũng ngày càng ngang ngược.

Người bướng bỉnh càng bướng bỉnh hơn, người giảo hoạt càng giảo hoạt hơn, người nóng nảy càng nóng nảy hơn.

Có thể nói mỗi một người sử dụng năng lực Niệm ưu tú đều là kẻ thần kinh, họ sẽ không hợp tác, trừ khi đoàn kết bên cạnh một người có thể khuất phục họ để chấp nhận sự thống trị.

Đỗ Lan cảm thấy cần phải học một chút về mạch Niệm, đồng thời cũng nghĩ: Tiểu Kiệt là kẻ cuồng chấp, đã nhận định mục tiêu thì sẽ không buông tay, có lúc không thể nói lý, quan niệm về sự được mất hoàn toàn khác người thường.

Kỳ Nha thì quá đa biến, thái độ đối với kẻ mạnh và kẻ yếu hoàn toàn trái ngược, hơn nữa chính cậu còn không phát hiện ra, động một chút là suy nghĩ lung tung.

Khốc Lạp Bì Tạp vì báo thù mà trở nên đa nghi, chỉ cần liên quan đến chuyện của tộc Kurta, cậu đều không thể khống chế được mình, ngay cả bạn bè cũng không tin tưởng.

Lôi Âu Lực xem như tương đối bình thường, chỉ là có chút nóng tính, nhưng chính vì tính cách của anh ta mà lần nào cũng bị người khác lừa gạt không nhìn thấy bản chất sự việc, hơn nữa động một chút là nổi nóng, cũng không được.

Quả nhiên người sử dụng năng lực Niệm đều là kẻ thần kinh.

Mạch Niệm thực ra rất đơn giản, cũng tương tự như mạch điện.

Đỗ Lan trên cơ sở mạch Niệm đã phát triển ra mạch Niệm tích hợp, biến mạch Niệm vốn lớn bằng một hòn đảo nhỏ thành kích thước bằng lòng bàn tay, công việc vốn cần nhiều người hợp tác hoàn thành, bây giờ chỉ cần một người là có thể hoàn thành.

Và sản phẩm đầu tiên của mạch Niệm tích hợp của Đỗ Lan chính là chiếc xe máy động lực Niệm.

Một chiếc siêu xe máy có thể thích ứng với mọi địa hình, dùng năng lực Niệm để khắc phục nhiều loại địa hình.

Đỗ Lan tiến hành chạy thử nghiệm trong sân sau của gia tộc Tấu

Địch Khách, những nơi siêu hẹp không thành vấn đề, hệ Biến hình khiến xe máy và người đều nhỏ lại để đi qua. có nước, hệ Cụ hiện trải đường. có tường cao chướng ngại vật, hệ Phóng xuất có thể dịch chuyển tức thời. người điều khiển mệt rồi, hệ Thao tác thay thế điều khiển. va chạm không thể tránh khỏi, hệ Cường hóa đến giúp mở đường.

Em trai của Kỳ Nha ngưỡng mộ nhìn Đỗ Lan tung hoành trong rừng cây, Đỗ Lan là người không tuân thủ quy tắc nhất mà họ từng thấy, tự do tự tại.

Muốn trở thành Liệp Nhân sao.

Mau đến tham gia căn cứ huấn luyện tổng hợp Liệp Nhân, ở đây có đội ngũ chuyên nghiệp nhất tiến hành kiểm tra và huấn luyện toàn diện cho cơ thể của bạn, đồng thời còn có Liệp Nhân chuyên nghiệp nhất hướng dẫn nghề nghiệp cho bạn, cơ sở vật chất đầy đủ, Tạp Lâm Tháp, Xà Đạo, hành tinh trọng lực, tuyệt đối có thể giúp bạn làm quen với các loại môi trường khắc nghiệt, bao dạy bao biết, đăng ký nhanh chóng.

Trong một tuần này, người của gia tộc Tấu Địch Khách đã chứng kiến kỳ tích, lấy Tạp Lâm Tháp làm trung tâm, một khu vực bao gồm các loại trạng thái môi trường như nhiệt độ cao, áp suất cao, nhiệt độ thấp, áp suất thấp, v. v. từ sâu trong lòng đất đến không gian xa xôi, chỉ cần là môi trường mà con người có thể liên quan đến đều được Đỗ Lan tái hiện, chính là lấy diện tích nhỏ bé của núi Khô Khô Lục làm cơ sở, phát triển theo chiều dọc, từ dưới lòng đất lên đến không trung đều là cơ sở vật chất của sở huấn luyện tổng hợp.

Dưới lòng đất là môi trường dung nham, nước sâu, v. v. trên mặt đất là môi trường địa cực, sa mạc, bão táp, v. v. trên bầu trời là môi trường biển cả và bầu trời, sau đó đi đến đỉnh Tạp Lâm Tháp, chính là điểm khởi đầu của Xà Đạo, Xà Đạo cứ thế uốn lượn lên trời, tiến vào không gian bên ngoài để đến Giới Vương Tinh có trọng lực cao.

Đây là căn cứ huấn luyện tổng hợp Liệp Nhân đầu tiên trên thế giới loài người, với mục tiêu là huấn luyện và đào tạo Liệp Nhân.

Trước đây, những người tham gia kỳ thi Liệp Nhân thường là những người lớn đã có chút thành tựu trong một lĩnh vực nào đó và hy vọng tiến xa hơn, hoặc là những người tự mình luyện tập ở nhà với mục tiêu trở thành Liệp Nhân.

Nhưng chưa bao giờ có một nơi chuyên đào tạo Liệp Nhân, muốn trở thành Liệp Nhân chỉ có thể tự mình tìm tòi.

Nhưng bây giờ đã khác, có căn cứ huấn luyện chuyên nghiệp, còn có Liệp Nhân chuyên nghiệp giảng dạy, vô số người đều động lòng, lập tức lên đường đến Cộng hòa Padokea, nơi có núi Khô Khô Lục.

Hội trưởng, hội trưởng ngài xem.

Tại Hiệp hội Liệp Nhân, vị hội trưởng râu trắng đang nhâm nhi trà, ung dung tự tại.

Chuyện gì thế, Đậu Tử.

Đậu Tử chính là người đã đến từ hành tinh Slime trong vòng thi đầu tiên.

Hội trưởng ngài xem đoạn quảng cáo này, có người muốn chuyên đào tạo Liệp Nhân.

Đậu Tử nói.

Hội trưởng nheo mắt lại, chuyên đào tạo Liệp Nhân sao.

Chuyện này thì chưa từng thấy, vì Liệp Nhân đều là những cá thể độc lập, vì mỗi một Liệp Nhân đều tràn đầy cá tính, có mục tiêu của riêng mình, tinh thần của Liệp Nhân là bẩm sinh chứ không phải do đào tạo mà có.

Vì vậy hội trưởng không mấy để tâm, nhưng sau khi xem xong video, ông cũng lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng, núi Khô Khô Lục không phải là địa bàn của gia tộc Tấu Địch Khách sao.

Nói đến cái tên Đỗ Lan đó không phải nói là muốn đến nhà Tấu Địch Khách làm khách sao.

Chẳng lẽ đều do Đỗ Lan làm ra.

Trang thiết bị của khu huấn luyện tổng hợp chuyên nghiệp đến mức khiến cả hội trưởng cũng phải ghen tị, có lẽ không thể đào tạo ra những Liệp Nhân xuất sắc, nhưng e rằng nơi này vẫn sẽ bị những kẻ có tâm địa khác lợi dụng.

Đậu Tử, đi với ta một chuyến.

Vâng thưa hội trưởng, tôi đi chuẩn bị phi thuyền ngay.

Hội trưởng lo lắng rằng những người được đào tạo từ căn cứ huấn luyện sẽ trở thành công cụ bị một số kẻ tham vọng lợi dụng, có một số người vẫn luôn mơ tưởng về Lục địa Tối, vì vậy vẫn luôn chiêu mộ Liệp Nhân.

Trước đây, phần lớn Liệp Nhân đều là những người đơn độc chiến đấu, muốn chiêu mộ cần rất nhiều công sức, nhưng nếu có một khu huấn luyện chuyên nghiệp, tất cả mọi người sẽ tập trung lại một chỗ, sẽ tạo cơ hội cho những kẻ tham vọng, hấp thu một lượng lớn nhân tài hậu bối có khả năng trở thành Liệp Nhân, tiếp tay cho tham vọng của người khác.

Đỗ Lan không ngờ trong thời gian tuyển sinh, hội trưởng Hiệp hội Thợ săn lại đích thân đến thăm, thật là vinh hạnh cho ngôi nhà tranh của mình.

Hội trưởng, ngài đã đến đây rồi, phải đề chữ cho căn cứ huấn luyện của chúng tôi mới được, tôi muốn treo bút tích của ngài trên cổng lớn của căn cứ huấn luyện.

Đỗ Lan nói.

Ngươi có biết mình đang làm gì không.

Trên đường đến đây, ngay cả hội trưởng cũng đã kinh ngạc thất sắc, vừa mới vào nước cộng hòa, họ đã phát hiện trên bầu trời có các loại biển báo giới hạn độ cao, sau đó lại thấy một hồ chứa nước lơ lửng trên bầu trời, tất cả các phương tiện bay chỉ có thể đi qua bên dưới hồ chứa.

Điều này đã đủ khiến hội trưởng kinh ngạc, sau khi đến núi Khô Khô Lục còn bị đám người đăng ký xếp hàng dài như rồng rắn làm cho ngây người, vì vậy khi gặp Đỗ Lan, hội trưởng không nhịn được hỏi.

Đỗ Lan đã bỏ ra nhiều công sức và công nghệ như vậy, đủ để chinh phục một quốc gia, nhưng Đỗ Lan lại chỉ mở một căn cứ huấn luyện, mục đích của Đỗ Lan rốt cuộc là gì.

Ta muốn làm gì ư.

Chẳng lẽ trong quảng cáo ta nói chưa rõ sao, tự nhiên là muốn bồi dưỡng đội quân dự bị cho Liệp Nhân.

Đỗ Lan cười nói: Hội trưởng, e rằng sau này Liệp Nhân của Hiệp hội Thợ săn đều sẽ xuất thân từ căn cứ huấn luyện của chúng ta.

Hội trưởng nhìn Đỗ Lan, biết rằng đối phương hoàn toàn không hiểu hành vi của mình sẽ gây ra chấn động lớn đến mức nào: Ngươi nghĩ rằng kỳ thi Liệp Nhân đã tiến hành gần ba trăm lần rồi, trong ba trăm năm tại sao không xuất hiện một nơi đào tạo Liệp Nhân.

Không biết.

Đỗ Lan thật sự không biết, hắn vẫn luôn thắc mắc, tại sao không có cơ quan nào như trường học Liệp Nhân.

Bởi vì Hiệp hội Thợ săn là một tổ chức hoàn toàn trung lập, nếu có một bên bỏ vốn ra đào tạo, vậy thì tính trung lập của Hiệp hội Thợ săn sẽ bị đe dọa nghiêm trọng, điều này ngươi nên hiểu chứ.

Hiểu, ý ông là bây giờ sở dĩ các Liệp Nhân được các quốc gia ưu đãi hoàn toàn là vì những Liệp Nhân này không thuộc về bất kỳ ai, tất cả đều đại diện cho cá nhân, cho dù có một số ít gián điệp cũng không đáng lo ngại.

Đúng vậy.

Đỗ Lan vẫn hiểu lý lẽ đấy: Nếu ngươi đưa một lượng lớn Liệp Nhân vào Hiệp hội Liệp Nhân, ngươi nói xem các quốc gia khác sẽ nghĩ như thế nào.

Đương nhiên là cho rằng ta có ý đồ riêng, muốn khống chế Hiệp hội Thợ săn gì đó chứ gì.

Đúng vậy, chỉ cần các quốc gia có sự nghi ngờ như vậy, nghe này, không cần ngươi làm bất kỳ hành vi nào bất lợi cho họ, họ chỉ cần nghi ngờ là sẽ hủy bỏ sự hợp tác hiện tại với Hiệp hội Thợ săn, hủy bỏ đặc quyền của Liệp Nhân, đến lúc đó giấy phép Liệp Nhân của các ngươi sẽ trở thành giấy lộn.

Vì vậy để giữ sự trung lập, gần ba trăm năm nay các ông đều không tập trung đào tạo bất kỳ Liệp Nhân nào, đều là phân tán các Liệp Nhân ra.

Đúng vậy, đây là cách tốt nhất để duy trì sự trung lập, các quốc gia đều sẽ tin tưởng Hiệp hội Thợ săn chúng ta.

Hội trưởng nói.

Vậy thì Liệp Nhân chẳng phải đã trở thành một đám cát rời sao.

Liệp Nhân vốn dĩ là một đám cát rời, nói chung Liệp Nhân đều sẽ đi lo chuyện của mình, chỉ khi hiệp hội có tình huống đặc biệt mới tìm Liệp Nhân giúp đỡ điều tra, và phương thức điều tra cũng do chính Liệp Nhân quyết định, hiệp hội chúng ta cũng sẽ không can thiệp.

Hiệp hội chúng ta gần như là trung gian giữa chính phủ các quốc gia và Liệp Nhân, chúng ta giúp các quốc gia điều tra các sự kiện bí ẩn, khai quật di tích, họ cung cấp sự tiện lợi cho Liệp Nhân, và hiệp hội chúng ta chính là để duy trì mối quan hệ đó, duy trì sợi dây liên kết tin tưởng lẫn nhau giữa hai bên.

Vì vậy căn cứ của ngươi không thể tiếp tục hoạt động, cho dù có tiếp tục hoạt động, những người từ căn cứ ra, ta cũng sẽ không chấp nhận họ vào hiệp hội.

Cho dù họ rất ưu tú.

Đúng, duy trì sự tin tưởng của chính phủ các quốc gia đối với Liệp Nhân là điều cần thiết, điểm này ta tuyệt đối sẽ không nhượng bộ.

Hội trưởng trừng mắt nhìn Đỗ Lan nói.

Thật là phiền phức, nhưng những gì hội trưởng nói cũng có lý, Liệp Nhân được hưởng nhiều tiện lợi như vậy, rõ ràng là vì sự tin tưởng của chính phủ đối với Liệp Nhân, sự tin tưởng này là vô cùng quý giá, hội trưởng muốn duy trì cũng là hợp tình hợp lý.

Nhưng công trình lớn đều đã xây xong rồi, Đỗ Lan dù thế nào cũng không thể phá hủy được: Hay là thế này, ta cũng sẽ không để họ đi thi Liệp Nhân, hay là ông cho căn cứ của chúng ta đăng ký dưới danh nghĩa của Hiệp hội Thợ săn, thành lập một đoàn lính đánh thuê Liệp Nhân chuyên nghiệp, chuyên nhận tiền hoàn thành nhiệm vụ, như vậy được không.

E rằng không được, ngươi cũng biết thần kinh của các nhà lãnh đạo quốc gia đều rất nhạy cảm, họ tuyệt đối sẽ không cho phép một đoàn lính đánh thuê Liệp Nhân khổng lồ như vậy xuất hiện.

Hiệp hội Thợ săn không phải quân đội, không cần nhiều lực lượng thường trực như vậy.

Xem ra muốn móc nối là không được, chẳng lẽ chỉ có thể tự làm một mình.

Làm một doanh nghiệp tư nhân.

Chương 796

Đỗ Lan suy nghĩ, doanh nghiệp tư nhân cũng không tệ, đến lúc đó chi nhánh trải khắp các quốc gia, đãi ngộ cũng không kém hơn Liệp Nhân chuyên nghiệp.

Đỗ Lan quyết định rồi, nếu Hiệp hội Thợ săn không công nhận học viên tốt nghiệp của căn cứ huấn luyện, vậy thì cứ để hắn tạo ra một doanh nghiệp thợ săn tư nhân có thể cạnh tranh với Hiệp hội Thợ săn, tự mình bồi dưỡng thợ săn, tự mình tìm nghiệp vụ cho thợ săn, tự mình kiếm tiền duy trì chi tiêu.

Tôi sẽ không từ bỏ, nhưng nếu Hiệp hội Thợ săn các người không công nhận căn cứ huấn luyện của chúng tôi, vậy thì tôi cũng chỉ đành trở thành đối thủ cạnh tranh của Hiệp hội Thợ săn các người, biến từ một căn cứ huấn luyện thành một doanh nghiệp trọn gói từ huấn luyện đến việc làm.

À phải rồi, tôi sử dụng cái tên thợ săn, ông sẽ không phản đối chứ.

Không đâu.

Vấn đề này không sao cả, chỉ cần những người rời khỏi căn cứ không lấy được giấy phép do Hiệp hội Thợ săn cấp là được.

Vậy tôi quyết định cứ thế mà làm, e rằng vài năm sau, thợ săn của căn cứ huấn luyện chúng tôi sẽ đuổi kịp Hiệp hội Thợ săn của các người.

Ha, tôi chờ các người đến đuổi kịp.

Hội trưởng vẫn có khí độ: Nhưng bây giờ cậu định giải thích với những người đăng ký bên dưới thế nào.

Cậu đã thu tiền của họ rồi đúng không.

Tôi sẽ đi giải thích.

Đỗ Lan nói, rồi đi giải thích ngay.

Đỗ Lan xuất hiện trên cao, phát ra lời tuyên giảng như thần linh: Các vị đăng ký, rất xin lỗi, hiện tại đã xảy ra một chút tình huống.

Những người đăng ký im lặng lại, tìm kiếm nguồn gốc của âm thanh, nhưng đáng tiếc là không thể nhìn thấy.

Vì một số nguyên nhân đặc biệt, nhân viên được đào tạo từ căn cứ huấn luyện của chúng tôi sẽ không được phép tham gia kỳ thi thợ săn của Hiệp hội Thợ săn, nói cách khác, nếu các vị gia nhập căn cứ huấn luyện của chúng tôi thì sẽ không thể trở thành một thành viên của Hiệp hội Thợ săn.

Đỗ Lan thấy rõ mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao, hiển nhiên việc không thể tham gia kỳ thi thợ săn là điều tuyệt đối không thể chấp nhận được, có người còn lớn tiếng chửi rủa đòi trả lại tiền.

Tất cả phí đăng ký sẽ được hoàn trả đầy đủ, đồng thời căn cứ huấn luyện còn sẽ thanh toán chi phí đi lại của các vị.

Những người tình nguyện ở lại sẽ chào đón một sự thay đổi mới, bởi vì tôi đã quyết tâm xây dựng căn cứ huấn luyện thành một doanh nghiệp hoàn toàn mới tích hợp cả huấn luyện và việc làm, vì vậy gia nhập chúng tôi, mọi người không cần phải lo lắng về việc làm.

Đỗ Lan chỉ nói đến đây, phần còn lại phụ thuộc vào sự lựa chọn của những người khác.

Đại đa số mọi người đều rời đi, chỉ còn lại một số người vốn không có tiền chuẩn bị ghi danh trả góp.

Dù sao thì họ cũng không có gì để mất, nếu không tham gia căn cứ huấn luyện thì có lẽ cũng chẳng có cơ hội tham gia kỳ thi thợ săn, chi bằng ở lại, không phải Đỗ Lan đã nói sẽ giải quyết việc làm sao.

Hơn mười vạn người cuối cùng chỉ còn lại vài nghìn người, nhưng ít nhất vẫn có người ở lại, đây đều là mầm mống của căn cứ huấn luyện.

Vậy thì bắt đầu huấn luyện thôi, Hội trưởng không rời đi.

Sau khi chứng kiến sân huấn luyện mô phỏng đại dương trên không, giờ đây ông muốn xem các thiết bị khác, vì vậy sau khi Đỗ Lan trở về, Hội trưởng đề xuất ông cũng muốn ở lại tham gia huấn luyện, thực chất là muốn xem xét các thiết bị.

Hội trưởng là một kẻ cuồng võ, kinh nghiệm của ông ta là cả một truyền kỳ.

Năm 46 tuổi, ông cảm thấy võ đạo khó có thể tiến bộ, nên đã lui về rừng sâu núi thẳm, mỗi ngày chắp tay tung ra một vạn cú đấm.

Ban đầu, việc này cần đến mười tám tiếng, trừ ăn cơm và đi vệ sinh, Hội trưởng gần như không có thời gian ngủ.

Nhưng sau năm mươi tuổi, Hội trưởng tung ra một vạn cú đấm chỉ cần một tiếng, tốc độ ra đòn của ông đã vượt qua âm thanh, cũng vượt qua giới hạn của con người.

Tuy nhiên, Hội trưởng cũng vì thế mà cảm nhận được sự cô đơn của kẻ vô địch, ông khao khát được gặp cường địch.

Thông qua môi trường khắc nghiệt để thử thách bản thân hẳn là một lựa chọn không tồi, dù sao thì Hội trưởng có thừa thời gian.

Bắt đầu từ dung nham dưới lòng đất nhiệt độ cao, oxy thấp, Hội trưởng sắp sửa khiêu chiến những môi trường tàn khốc nhất trên thế giới.

Chênh lệch nhiệt độ lên tới hơn hai trăm độ, Hội trưởng chỉ cảm thấy mỗi tế bào trong cơ thể mình đều đang chịu đựng thử thách, cảm giác tim đập nhanh này thật sự đã rất lâu rồi ông không cảm nhận

được.

Sau khi vượt qua thử thách nhiệt độ cao là đến áp suất cao, tiếp theo phải bơi qua một đường ống nước chôn sâu dưới lòng đất, sâu hơn tám nghìn mét, áp suất ở đáy gấp hơn tám trăm lần áp suất khí quyển, ngay cả Hội trưởng cũng bị đẩy lùi.

Áp suất từ da thịt bốn phương tám hướng ép tới, giống như đang nặn mụn nhọt, muốn ép toàn bộ nội tạng, xương cốt bên trong cơ thể ra khỏi thất khiếu.

Hội trưởng chỉ cảm thấy một trận ngạt thở, ông thậm chí còn nghi ngờ thiết bị tạo áp suất cao này của Đỗ Lan là để giết người.

Ra khỏi thiết bị áp suất cao, Hội trưởng nhìn Đỗ Lan: Cậu chắc chắn đây là thứ con người có thể chịu đựng được sao.

Đương nhiên, nhưng thiết bị áp suất cao nên được đặt ở phần kiểm tra cuối cùng, vì ngoài áp suất cao nó còn kiểm tra khả năng nín thở.

Cho nên thông thường, chỉ sau khi leo lên Tạp Lâm Tháp, đi hết Xà Đạo, và hoàn thành một bộ huấn luyện trên Giới Vương Tinh thì mới đến khiêu chiến nỗi sợ biển sâu này.

Vậy thì, dẫn ta đến Tạp Lâm Tháp đi.

Hội trưởng cũng đã nghe danh tòa tháp thần kỳ đó từ lâu.

Đối với Hội trưởng, những môi trường cực hạn của con người như bão tuyết ở địa cực đều không thành vấn đề, chỉ có những môi trường mà ngay cả siêu nhân cũng cảm thấy khó nhằn mới có giá trị khiêu chiến.

Đây chính là Tạp Lâm Tháp, trung tâm của toàn bộ căn cứ huấn luyện.

Đỗ Lan tự hào giới thiệu: Khiêu chiến Tạp Lâm Tháp cũng là nội dung đầu tiên trong chương trình huấn luyện cao cấp của căn cứ chúng tôi, Hội trưởng ngài có muốn khiêu chiến không.

Hội trưởng nhìn không gian xung quanh tòa tháp rõ ràng là một quảng trường, trên đó còn có rất nhiều lều trại của những người đến khiêu chiến: Khiêu chiến tòa tháp còn thu phí à.

Trước đây là miễn phí, nhưng sau này sẽ thu phí.

Đương nhiên nếu là thợ săn, tôi cũng sẵn lòng thừa nhận sự đặc biệt của thợ săn, chỉ cần quẹt giấy phép thợ săn là có thể miễn phí khiêu chiến.

Dĩ nhiên đối với người ngoài, Tạp Lâm Tháp là cơ sở duy nhất mà căn cứ mở cửa cho họ.

Xà Đạo và Giới Vương Tinh trên đỉnh Tạp Lâm Tháp không mở cửa cho bên ngoài.

Vậy còn ta.

Hội trưởng ngài đương nhiên là đặc biệt rồi, ngài có thể để lại dấu vết trên các thiết bị của căn cứ là vinh hạnh của tôi.

Vậy ngài có muốn khiêu chiến không.

Đúng vậy, ta muốn khiêu chiến.

Hội trưởng ngẩng đầu nhìn tòa tháp, trong lòng đột nhiên có một trận rung động, dường như ông lại một lần nữa nhìn thấy giới hạn mới, ông có cơ hội mới để đột phá.

Vậy thì khiêu chiến thôi, cơ bắp hai chân của Hội trưởng căng phồng, mạnh mẽ nhảy lên, nhảy thẳng mấy trăm mét trước rồi tính, sau đó lại leo lên tiếp.

Lão già này tinh lực thật dồi dào, Đỗ Lan cũng không quan tâm đến

họ.

Lô người khiêu chiến đầu tiên còn chưa lên đến đỉnh tháp, Hội trưởng dù có lợi hại đến đâu cũng cần một khoảng thời gian.

Đỗ Lan dịch chuyển tức thời đến Giới Vương Tinh ngoài không gian.

Địch Ny Toa, tình hình tuyển sinh không lạc quan lắm, người ít đi không ít.

Cứ từ từ thôi.

Địch Ny Toa tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô sẽ an ủi Đỗ Lan.

Cũng chỉ có thể như vậy, nhưng tôi cũng rất tò mò không biết những người này có thể hoàn thành bộ huấn luyện này không.

Nếu hoàn thành, các thợ săn sẽ trở nên mạnh đến mức nào nhỉ.

Thật mong đợi.

Chương trình huấn luyện cường độ cao sẽ ép ra toàn bộ tiềm năng trong cơ thể các thợ săn, giúp họ bước lên một lãnh địa hoàn toàn mới, một lãnh địa thuộc về các siêu chiến binh, phá vỡ xiềng xích của cơ thể để hướng tới tầm cao chí tôn của nhân loại.

Ý chí, thể lực, năng lực niệm, không thiếu một thứ gì, đó chính là cường giả chí tôn, và Hội trưởng sẽ trở thành nhân loại chí tôn đầu tiên.

Tốc độ leo tháp của Hội trưởng cực nhanh, một bước nhảy trăm mét, dường như bám dính vào tòa tháp thẳng đứng, thực hiện những động tác hoàn toàn đi ngược lại định luật Newton, leo tháp với tốc độ cao.

Hội trưởng quả thực là đang bắt nạt trẻ con, không ăn không uống cứ thế leo lên, chỉ trong một ngày đã đuổi kịp đội của Tiểu Kiệt đã leo được nửa tháng.

Nửa tháng không tắm rửa, tình trạng của họ lúc này không tốt lắm, Lôi Âu Lực râu ria cũng đã mọc ra, mùi hôi đã tỏa ra nồng nặc.

Đồng thời da dẻ cũng đen đi rất nhiều, mùa này rất ít mưa, nên họ phải chịu đựng ánh nắng mặt trời chiếu thẳng.

Rõ ràng là mấy cậu nhóc đáng yêu, giờ đều biến thành dân tị nạn châu Phi.

Hội trưởng nhanh chóng lướt qua bên cạnh họ, còn tặng cho mấy người trẻ tuổi một nụ cười đầy vẻ chế giễu rồi tiếp tục tiến lên, mục tiêu của ông là đến đỉnh tháp trong vòng ba ngày.

Thực ra nếu đổi tòa tháp thành khoảng cách trên mặt đất bằng phẳng, Hội trưởng thậm chí không cần đến một ngày.

Tốc độ đi lên quả nhiên chậm hơn di chuyển trên mặt đất không ít, nhưng ý chí của Hội trưởng được đúc từ sắt thép, ba ngày không ngủ không nghỉ duy trì tốc độ leo cao, căn bản chẳng là gì.

Vì vậy ba ngày sau, Hội trưởng thật sự đã đứng trên đỉnh của Tạp Lâm Tháp.

Ông cảm thấy thể lực của mình đã tiến thêm một bậc so với trước đây, quả nhiên huấn luyện vẫn có tác dụng.

Hội trưởng, thật khiến tôi kinh ngạc, không ngờ ngài lại lên nhanh như vậy.

Đỗ Lan cũng không ngờ Hội trưởng lại nhanh đến thế, nhưng anh nhìn thấy mức độ đổ mồ hôi trên người ông, cùng với nhịp thở, cũng biết thể lực của Hội trưởng đã tiêu hao không ít: Hội trưởng, ăn một viên Tiên Đậu đi.

Đây là hạt đậu mà cậu đã dùng để chữa trị cho Tiểu Kiệt trong kỳ thi.

Hội trưởng không ngờ Đỗ Lan lại khách khí như vậy: Tên là Tiên Đậu sao.

Đúng vậy, đây là thánh dược vô cùng hiệu quả trong việc chữa thương và hồi phục thể lực.

Hội trưởng nuốt viên Tiên Đậu, không có vị gì đặc biệt, nhưng thể lực thật sự hồi phục ngay lập tức.

Quả nhiên là đã trưởng thành hơn, tế bào cơ bắp của ông trở nên tràn đầy sức sống hơn, dường như ông đã trẻ ra ba tuổi.

Hội trưởng, ngài có muốn tiếp tục khiêu chiến không.

Còn hạng mục nào để lựa chọn nữa.

Hội trưởng vẫn rất tò mò, chuyện của Hiệp hội Thợ săn có thể để người khác lo, ông hứng thú với việc khiêu chiến bản thân hơn.

Cho nên nói thợ săn đều là những người sống vì chính mình, và họ không hề che giấu điểm này.

Đầu tiên, thử thách trên đỉnh tháp là giành lấy bình nước.

Đỗ Lan cũng không nói gì về Siêu Thần Thủy, chỉ đơn giản là giành bình nước: Ngài thấy con mèo ở đằng kia không.

Chỉ cần ngài giành được bình nước từ tay nó là có thể đến Xà Đạo khiêu chiến rồi.

Ồ.

Giành bình nước, nghe có vẻ không khó lắm.

Trước đây ông còn chơi trò giành bóng với Tiểu Kiệt và Kỳ Nha mà: Để ta thử xem.

Cảm nhận có người đến, Miêu tiên nhân đứng dậy, lại là Miêu tiên nhân sinh hóa nhân bản vô tính: Chào ngươi, ta là Miêu tiên nhân, nếu ngươi muốn bình nước thì đến mà giành lấy.

Nói rồi, nó đã nhẹ nhàng nhảy lên.

Tốc độ rất nhanh, động tác nhẹ nhàng, quả thực có chút khó khăn.

Nhưng Hội trưởng không phải người thường, tốc độ của ông không chậm mà kinh nghiệm lại phong phú, giỏi quan sát.

Hội trưởng không hành động ngay mà quan sát quy luật động tác của Miêu tiên nhân, sau đó ra tay một đòn đoạt lấy bình nước từ tay nó: Thành công rồi.

Không hổ là Hội trưởng, quả nhiên kinh nghiệm lão luyện.

Còn phải cảm ơn Tiên Đậu của cậu, nếu không thể lực của ta không thể hỗ trợ ta phát huy tốc độ như vậy được.

Hội trưởng nói: Bây giờ dẫn ta đến Xà Đạo đi.

Hội trưởng, Xà Đạo không phải chuyện đùa đâu, không có một năm rưỡi thì tuyệt đối không thể hoàn thành thử thách khổng lồ này, ngài phải suy nghĩ cho kỹ.

Cứ dẫn ta đi xem trước đã.

Hội trưởng quyết định xem trước rồi mới quyết định.

Đến nóc của tòa nhà trên đỉnh tháp, có thể thấy một cái đuôi nối liền với trung tâm nóc nhà, sau đó vươn ra xa, rất nhanh đã vượt ra ngoài tầm mắt.

Chương 797

Rất dài.

Rất dài, hơn nữa không khí loãng, dọc đường lại không có gì cả, khô khan đơn điệu, ngài phải đi mãi đi mãi đến tận ngoài không gian.

Cho dù là Hội trưởng như ngài, không ăn không uống không ngủ cũng phải mất ít nhất nửa năm mới đến được cuối Xà Đạo.

Đây là tính toán dựa trên tốc độ của Tôn Ngộ Không.

Lúc Tôn Ngộ Không chạy trên Xà Đạo đã là linh hồn, không ăn không uống không ngủ, chạy mất nửa năm.

Nếu là con người cần ăn uống vệ sinh, ít nhất phải cần một năm hoặc thậm chí nhiều hơn.

Hội trưởng nheo mắt: Vậy ăn gì trên Xà Đạo.

Tất cả những người khiêu chiến Xà Đạo, tôi đều sẽ cung cấp 50 viên Tiên Đậu.

Người bình thường ăn một viên Tiên Đậu, một tháng không cần ăn cơm, nhưng người khiêu chiến mỗi ngày đều phải chạy bộ tiến lên, nên một viên Tiên Đậu có thể chống đỡ được khoảng mười ngày, năm mươi viên là năm trăm ngày, tức là thời gian khiêu chiến một năm rưỡi.

Rất hợp lý, Hội trưởng gật đầu: Đỗ Lan, cậu có điện thoại không.

Xem ra Hội trưởng muốn khiêu chiến rồi, nếu không cũng không cần điện thoại.

Đỗ Lan đưa điện thoại cho Hội trưởng.

Quả nhiên sau khi dặn dò vài câu, Hội trưởng nhìn Đỗ Lan: Ta muốn nhận năm mươi viên Tiên Đậu.

Đương nhiên không vấn đề gì.

Hội trưởng không bao giờ dừng bước đã nhìn thấy cơ hội để trở nên mạnh hơn, vì vậy ông tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Bước lên Xà Đạo, Hội trưởng trợn mắt điên cuồng tiến về phía trước, mục tiêu là Giới Vương Tinh.

Mười ngày sau khi Hội trưởng rời đi, bốn người Kỳ Nha cuối cùng cũng đến nơi.

Sau khi cho họ ăn Tiên Đậu, anh lập tức bảo họ đi tắm.

Họ không chuẩn bị khiêu chiến Xà Đạo, vì sau khi trải qua thử thách Tạp Lâm Tháp, họ biết sâu sắc rằng tu hành của mình vẫn chưa đủ.

Nhưng muốn đi xuống, còn phải được Miêu tiên nhân công nhận, vì vậy phải giành được bình nước.

Việc này đơn giản hơn leo tháp nhiều, nên bốn người lấy lại tinh thần khiêu chiến, từng người một.

Qua một tháng leo tháp, khả năng kiểm soát tiên niệm của họ đã có không ít hiểu biết cá nhân, phát triển ra nhiều cách sử dụng, bốn người vừa học vừa thảo luận, cũng coi như không thầy tự thông.

Vì vậy trong bốn người, trừ Lôi Âu Lực hơi chậm một chút, những người còn lại đều rất nhanh hoàn thành nhiệm vụ, mà Lôi Âu Lực cũng chỉ mất ba ngày mà thôi.

Bây giờ họ cuối cùng cũng quyết định phải chia tay, Lôi Âu Lực muốn đi học y, Khốc Lạp Bì Tạp muốn đi điều tra hung thủ diệt tộc.

Còn Kỳ Nha và Tiểu Kiệt quyết định đi kiếm tiền.

Mỗi người ngồi trên mây bay rời đi, bốn người hẹn gặp nhau ở thành phố Hữu Khắc Hâm.

Đỗ Lan nhìn bốn người rời đi, trong lòng thắc mắc sao kẻ ham tiền như Lôi Âu Lực lại không hỏi gì về phần thưởng.

Thực ra Lôi Âu Lực muốn hỏi lắm, nhưng ba người kia trên đường đi đều nói Đỗ Lan tốt thế nào, dạy họ tiên niệm, còn giúp họ tu luyện, nên không nên đòi hỏi thêm gì nữa.

Mọi người đều đã lên tiếng, Lôi Âu Lực sao còn mặt dày mà hỏi.

Nhưng dù không có phần thưởng, bây giờ cậu ta có thực lực, có giấy phép thợ săn, còn sợ không kiếm được tiền sao.

Lôi Âu Lực cũng có lòng tự tôn của một người đàn ông.

Không quan tâm đến những chuyện này, Đỗ Lan vẫn giám sát việc huấn luyện của các học viên hàng ngày.

Mọi người đều rất chịu khó, việc huấn luyện diễn ra tuần tự, bởi vì trong đó có không ít người thể chất căn bản không đạt yêu cầu, vì họ là những người nghèo đến mức không có cơm ăn, việc ghi danh trả góp đi học đã là một nỗ lực lớn.

Đỗ Lan cũng giúp họ điều hòa cơ thể, thiết kế chương trình huấn luyện phù hợp.

Một năm, Đỗ Lan muốn dùng một năm để lứa học viên đầu tiên tốt nghiệp đi làm.

Tuy sức chiến đấu có thể không quá cao, nhưng Đỗ Lan là người xuyên không, sức chiến đấu không đủ thì dùng công nghệ bù vào, đảm bảo các học viên sẽ không bị thiệt thòi khi làm việc.

Nhưng bài thi tốt nghiệp chính là Tạp Lâm Tháp, những người không đạt yêu cầu sẽ bị đuổi ra khỏi căn cứ huấn luyện ngay lập tức, không chút lưu tình.

Mạc Tang Bỉ đã rất lâu không được ăn no như vậy, quả nhiên đến đăng ký là một quyết định sáng suốt.

Sao trên đời lại có người ngu ngốc như vậy.

Lại cho người ta ghi danh trả góp miễn phí ăn uống.

Trong mắt hắn, trả góp chính là miễn phí, vì dù sao hắn cũng không trả nổi, đến lúc đó muốn làm gì thì làm.

Mạc Tang Bỉ không hề muốn trở nên mạnh hơn, chỉ muốn ăn no sống qua ngày, nhưng thiên tư của hắn quả thực không tồi, nên mới được ghi danh trả góp.

Nhưng bản thân hắn rõ ràng không có giác ngộ, chỉ nghĩ đến việc làm ngày nào hay ngày đó.

Giống như Hội trưởng đã nói, phẩm chất của một thợ săn là bẩm sinh, Mạc Tang Bỉ rõ ràng không có phẩm chất này.

Khi Đỗ Lan nói rằng những ai không qua được bài thi tốt nghiệp sẽ bị đuổi khỏi căn cứ, Mạc Tang Bỉ cũng không lo lắng, vì hắn cảm thấy thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, biết đâu hắn lại tìm được cách lừa gạt qua cửa, hơn nữa dù không qua được, hắn cũng đã sống một năm ấm no, cùng lắm một năm sau lại quay về đầu đường xó chợ, chẳng có gì to tát.

Muốn Mạc Tang Bỉ nỗ lực, điều đó còn khó hơn lên trời.

Có một số người chính là như vậy, không có mục tiêu cao cả, chỉ cần ăn no là đủ.

Có thể có người không hiểu, tại sao không theo đuổi mục tiêu cao hơn, tại sao lại không có chí khí như vậy, rõ ràng cơ hội đã bày ra trước mắt tại sao không nỗ lực.

Đáng tiếc, có một số người chính là như vậy, cầu tiến hoàn toàn không liên quan đến họ.

May mắn thay, người như Mạc Tang Bỉ chỉ là số ít, đại đa số mọi người vẫn sẵn lòng nắm bắt cơ hội để thay đổi vận mệnh.

Trên màn hình là dữ liệu cơ thể của các học viên, đều đã được điều chỉnh khá tốt.

Ban đầu chỉ sắp xếp các lớp văn hóa, không sắp xếp rèn luyện thể lực.

Nhưng hôm nay kết quả môn văn hóa được công bố, thật khiến người ta bất lực, thành tích của đa số mọi người không lý tưởng, đặc biệt là một số người thành tích càng tệ hại.

Đỗ Lan cũng biết bên trong có không ít người chỉ đang sống qua ngày.

Lúc tuyển sinh ban đầu, vì số người ít hơn dự kiến nên đã nới lỏng điều kiện tuyển sinh, vì vậy một số người không có ý chí cầu tiến cũng trà trộn vào được.

Đỗ Lan không phải đang nuôi heo, mà là muốn các học viên đi tạo danh tiếng cho căn cứ huấn luyện, thu hồi vốn cho căn cứ huấn luyện.

Xem ra cần cho họ một động lực.

Đỗ Lan nhìn vào cái tên Mạc Tang Bỉ, anh có ấn tượng rất sâu sắc với người này.

Vừa đến đã hỏi có gì ăn, và ngoài ăn ra, mỗi ngày chỉ ngủ gật trong lớp, hoàn toàn coi căn cứ huấn luyện như nơi ăn chực chờ chết.

Loại người này còn làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến một nhóm học viên khác, đây chính là con sâu làm rầu nồi canh mà thầy giáo cũ của Đỗ Lan thường nói.

Nhưng loại người này quả thực rất khó đối phó.

Nếu bạn nói hắn sai, hắn sẽ nói đó là thái độ sống.

Nếu bạn bảo hắn cầu tiến, hắn sẽ cho rằng cầu tiến không có ý nghĩa gì, con người sống chẳng phải đã đủ rồi sao, đi xe sang ở nhà lầu cũng chỉ là một mạng sống, chẳng phải sẽ trở nên cao quý hơn.

Nếu bạn uy hiếp hắn, hắn cũng chẳng quan tâm, đi thì đi, hắn vẫn tiêu sái như thường, ngược lại người thua cuộc dường như lại là bạn, vì bạn không thay đổi được hắn.

Rất tức giận phải không.

Địch Ny Toa cũng đã chú ý đến học viên này, dưới ảnh hưởng của Mạc Tang Bỉ, cả lớp của hắn đều uể oải, buông xuôi, tổng thành tích cũng đội sổ trong các lớp.

Tức giận thì không hẳn, chỉ là rất khó hiểu lối suy nghĩ của loại người này.

Đỗ Lan đã gặp không ít người như vậy, nhưng đến giờ vẫn không hiểu.

Một số có thể là vì không có cơ hội thay đổi, nhưng bây giờ cơ hội đã đặt trước mặt Mạc Tang Bỉ, thật không hiểu tại sao hắn không muốn chấp nhận.

Có lẽ bản thân họ vốn không coi trọng mạng sống của mình.

Tuy muốn sống tiếp, nhưng họ chỉ sống vì để sống, không có mục tiêu, tê liệt vô cảm, không có bất kỳ cảm giác nguy hiểm nào.

Địch Ny Toa nói: Tôi đề nghị anh nên loại bỏ loại người này trong kỳ thi tiếp theo, không cần thiết phải giữ lại.

Đỗ Lan cũng không phải là người có lòng trắc ẩn tràn lan, cách đơn giản nhất là quét họ ra khỏi cửa.

Chương 798

Nhưng Đỗ Lan là người thích thử thách, Mạc Tang Bỉ không muốn thay đổi, Đỗ Lan lại cứ muốn hắn phải thay đổi.

Cách tốt nhất để đối phó với loại người này là ngược đãi.

Thực ra là dùng nỗi đau để khiến bạn thay đổi, phương pháp này gọi là liệu pháp đau đớn, giống như bạn đeo một sợi dây chun trên cổ tay để sửa thói quen xấu, khi thói quen xấu xuất hiện, dùng sức búng một cái, búng đến đau, nỗi đau sẽ giúp bạn tăng cường trí nhớ.

Rất nhiều người khi còn nhỏ cũng nhận được sự giáo dục bằng đòn roi từ cha mẹ, ví dụ như bạn muốn chạm vào ổ cắm điện, cha mẹ sẽ dùng cách đánh người để cho đứa trẻ biết không được chạm vào ổ cắm điện.

Ngược đãi.

Địch Ny Toa nhìn Đỗ Lan một cách kỳ lạ, cảm thấy phương pháp trực tiếp như vậy không phải là thủ đoạn thường thấy của anh.

Đương nhiên không chỉ đơn thuần là ngược đãi, mà là cả một bộ phương án ngược đãi.

Đỗ Lan cười nói: Đầu tiên là phải khiến loại người không có lòng tự trọng này xây dựng lòng tự trọng, bắt đầu từ việc để hắn nhận được lời khen ngợi của người khác.

Tiềm năng của người này không tồi, tôi sẽ công bố một bảng xếp hạng tiềm năng rồi xếp hắn đứng đầu là được.

Địch Ny Toa hiểu ra ý nghĩ của chồng mình, đầu tiên là phải để Mạc Tang Bỉ có được lòng tự trọng, sau đó lại đập tan nó, từ đó hy vọng có thể ngược đãi tinh thần Mạc Tang Bỉ để hắn có thể thay đổi, có lẽ có thể thử xem.

Đương nhiên là có thể, dù sao Đỗ Lan có thừa thời gian.

Bảng xếp hạng tiềm năng đứng đầu, trong một ngày, Mạc Tang Bỉ từ một kẻ có thành tích văn hóa đội sổ trở thành ngôi sao mới được cả căn cứ chú ý, những ánh mắt ngưỡng mộ, ghen tị, căm hận liên tục đổ dồn về phía hắn.

Thành thật mà nói, Mạc Tang Bỉ rất vui, ít nhất trong lòng cũng thầm vui sướng.

Nhưng hắn không phải là người dễ dàng thay đổi như vậy, vì vậy sau khi trở thành người có tiềm năng số một, hắn lại quay về với cuộc sống ăn chực chờ chết trước đây.

Xem ra độ khó còn cao hơn Đỗ Lan tưởng tượng, loại người như Mạc Tang Bỉ có thể làm tức chết người bên cạnh.

Xem ra phải dùng biện pháp độc ác hơn, mỹ nhân kế.

Đỗ Lan tạo ra một sinh hóa nhân nữ, quyết định để cô ấy đi quyến rũ Mạc Tang Bỉ, cuối cùng lại sỉ nhục hắn một cách tàn nhẫn.

Địch Ny Toa cảm thấy chiêu này có chút quá đáng, cho dù Mạc Tang Bỉ không cầu tiến, cũng không cần phải làm vậy.

Mạc Tang Bỉ này chỉ là một học viên, chẳng thân chẳng thích, có cần phải tốn công tốn sức như vậy không.

Người như Mạc Tang Bỉ không ít, không thể thấy một người là quản một người được.

Đỗ Lan nghe Địch Ny Toa nói vậy cũng thấy đúng, nhưng cô gái sinh hóa nhân đã chuẩn bị xong rồi, nên cứ để cô ấy đi chấp hành nhiệm vụ vậy, sau đó anh cũng không quan tâm đến Mạc Tang Bỉ và cô gái sinh hóa nhân được anh đặt tên là Y Lệ Toa Bạch.

Ghét Mạc Tang Bỉ thì ghét, nhưng hắn thế nào cũng thực sự không có quan hệ mật thiết với Đỗ Lan.

Đỗ Lan đưa vợ đến thành phố Hữu Khắc Hâm trước, đây là thành phố do hắc bang kiểm soát, ngay cả chính quyền thành phố cũng phải khuất phục trước sức mạnh của hắc bang.

Nơi đây mỗi tháng đều tổ chức các cuộc đấu giá lớn, Đỗ Lan muốn tìm một ít đồ trang sức ở đây.

Chồng ơi, đồ ở đây đắt quá.

Các cuộc đấu giá lớn nhỏ nhiều không kể xiết, thành phố này nổi tiếng nhờ đấu giá, rất nhiều món đồ có giá khởi điểm không hề thấp: Chúng ta bây giờ không có nhiều tiền như vậy.

Vậy thì chúng ta cũng bán một ít đồ, có mua có bán.

Tiện thể còn có thể làm giả một số vật phẩm di tích, ngụy tạo một số di tích không tồn tại, lừa bịp các thợ săn một phen.

Cứ quyết định như vậy, anh lập tức cùng vợ bắt đầu làm giả.

Nói là giả, nhưng thực ra cũng không thể coi là giả, vì những thứ này tuy không tồn tại trong thế giới thợ săn, nhưng lại thực sự tồn tại ở các thế giới khác, chỉ là bị Đỗ Lan vận chuyển qua đây ngụy trang thành vật phẩm của thế giới này mà thôi.

Một chiếc mũ giáp Kim Ngưu Tọa, một viên ngọc rồng chỉ có thể ước một điều ước, và một cây trượng phép có thể sử dụng ma pháp.

Đỗ Lan chuẩn bị ba món đồ không hoàn chỉnh, đã là đồ đào từ di tích ra thì làm sao có vận may tất cả đều hoàn hảo không tì vết.

Hơn nữa, những món đồ không hoàn chỉnh cũng có thể khiến người ta dễ dàng suy đoán hơn, tưởng tượng ra những thứ đằng sau món đồ khuyết thiếu, nếu may mắn còn có thể dùng thông tin giả lừa bịp đám hắc bang, đổi lấy một khoản tiền lớn.

Thế là, hai người xách theo ba cái hòm, nghênh ngang đi đến nhà đấu giá lớn nhất thành phố Hữu Khắc Hâm.

Tuy là do hắc bang kinh doanh, nhưng tố chất của tất cả nhân viên lại rất tốt, đều vô cùng lễ phép.

Đối với những người đến bán đấu giá đồ vật, họ đều tươi cười chào đón, nhiệt tình tiếp đãi.

Vâng, nếu hai vị cần bán đấu giá đồ vật, xin vui lòng chờ một lát trong phòng nghỉ, giám định viên của chúng tôi sẽ nhanh chóng đến phục vụ hai vị, xin mời đi theo tôi.

Được dẫn đến phòng nghỉ, lại bưng trà rót nước, lại giới thiệu quy trình đấu giá, dịch vụ thật sự không chê vào đâu được.

Hắc bang ở thế giới thợ săn rất lợi hại, chiếm cứ khắp nơi, vừa hợp tác vừa cạnh tranh.

Hắc bang nổi tiếng nhất không ai khác chính là mười băng đảng khổng lồ do Thập Lão Đầu lãnh đạo, và Thập Lão Đầu cũng chính là kẻ đứng sau hầu hết các cuộc đấu giá ở thành phố Hữu Khắc Hâm.

Thập Lão Đầu là mục tiêu nỗ lực của tất cả các băng đảng hắc bang, đến được vị trí này có thể nói là hô phong hoán vũ, quyền lực không hề thua kém vua của một tiểu quốc.

Giám định viên đến rất nhanh, nhưng không nhiệt tình bằng nhân viên phục vụ.

Giám định viên dù sao cũng là một nghề kỹ thuật, đặc biệt là trong thế giới kỳ quái này, có vô số bảo vật khiến người ta không ngờ tới.

Muốn tìm ra bảo vật từ vô số vật phẩm, điều này phải dựa vào thực lực của giám định viên, một giám định viên ưu tú đều có tính khí riêng của mình.

Lấy đồ ra đi.

Ông ta đi thẳng vào vấn đề.

Ba chiếc hòm được đặt trên bàn trà và mở ra, lộ ra ba món đồ khiến giám định viên nhíu mày, vì ông ta chưa từng thấy món nào trong số đó.

Đầu tiên nói về chiếc mũ giáp Kim Ngưu Tọa này, toàn thân màu vàng, vừa hoang dã lại vừa hoa lệ, trình độ thiết kế hạng nhất, trình độ rèn đúc càng khiến giám định viên hít một hơi lạnh, vì ông ta phát hiện toàn bộ chiếc mũ giáp không có bất kỳ dấu vết hàn nối, đinh tán nào, gai nhọn cũng không thấy dấu vết khảm nạm, tất cả các bộ phận đều giống như mọc ra từ chiếc mũ giáp vậy.

Nói cách khác, một chiếc mũ giáp phức tạp như vậy lại được gia công thành một khối hoàn chỉnh.

Cho đến nay, giám định viên chưa từng thấy một tác phẩm gia công bằng vàng hoàn chỉnh như vậy, bốn chữ vật phẩm di tích xông vào tâm trí.

Cầm chiếc mũ giáp lên, cảm giác nặng trịch, dựa vào cảm giác của bàn tay nhiều năm, vị giám định viên tóc hai bên thái dương đã bạc này biết đây là vàng ròng, không một chút giả dối, nhưng một chiếc mũ giáp vàng ròng sao có thể được tạo hình hoàn mỹ như vậy.

Niệm.

Giám định viên lập tức nghĩ đến khả năng này.

Không phải nói chỉ có người đã học niệm, tức niệm năng lực giả, mới có thể sử dụng niệm.

Những người như nghệ sĩ hay nhà phát minh, khi dốc lòng sáng tạo tác phẩm của mình, sẽ truyền toàn bộ tư niệm, ý tưởng, linh cảm của mình vào tác phẩm, vô tình sử dụng niệm, điều này rất phổ biến.

Vì vậy, những tác phẩm tốt đều sẽ có một lớp niệm mờ nhạt, chỉ cần sử dụng kỹ xảo Ngưng là có thể nhìn ra.

Giám định viên không biết niệm năng lực, nhưng ông ta biết, và vô cùng tự tin phán đoán rằng chiếc mũ giáp này cũng có niệm.

Đặt chiếc mũ giáp xuống, ông nhìn sang vật phẩm thứ hai, một quả cầu thủy tinh màu vàng.

Nhìn thoáng qua rất bình thường, dường như không có gì đặc sắc.

Nhưng với tư cách là một giám định viên, phải qua quan sát chuyên nghiệp mới có thể phán định giá trị của vật phẩm, đặc biệt là giám định viên phục vụ cho hắc bang như họ càng phải cẩn thận, nếu nhìn nhầm thì đó là tổn thất của hắc bang, lão đại tâm trạng không tốt có thể sẽ nổi điên chém người.

Lại không có bất kỳ dấu vết ghép nối nào, bốn ngôi sao trong quả cầu thủy tinh đó vào bằng cách nào.

Đừng nói là tự nhiên mọc ra.

Lẽ nào là tác phẩm của một niệm năng lực giả hệ Cụ Hiện.

Có khả năng, nếu không ông ta không nghĩ ra làm thế nào để đặt ngôi sao vào bên trong mà không phá hủy bề mặt quả cầu thủy tinh.

Không biết có hiệu quả đặc biệt gì không, nếu không thì chỉ là một món đồ trang trí đẹp mắt và không đáng tiền, vì vậy ông ta đặt viên ngọc rồng bốn sao xuống, thời gian quan sát còn không bằng chiếc mũ giáp.

Giám định viên cũng đã nhìn nhầm, chất liệu của ngọc rồng làm sao có thể là thủy tinh, đó là kết tinh năng lượng của người Namek, trông giống thủy tinh, nhưng thực ra không phải, là vật chất không tồn tại trong tự nhiên.

Khi Đỗ Lan chuyển đổi năng lượng thành năng lượng của người Namek thì có thể tạo ra ngọc rồng, nhưng Đan Địch chỉ dạy Đỗ Lan tạo ra ngọc rồng với một điều ước.

Đồ vật thứ ba càng không bắt mắt, giống như một nhánh cây nhặt bừa, một cây gậy gỗ.

Cầm trên tay, cảm giác cũng là gậy gỗ.

Tuy trên gậy có nhiều hoa văn, nhưng hoàn toàn không giống văn hiến ghi chép nội dung, càng giống như vẽ bậy.

Món cuối cùng hoàn toàn không biết là cái quái gì: Đây là cái gì.

Giám định viên cuối cùng cũng lên tiếng.

Chương 799

Ông vung nó một cái xem.

Đỗ Lan nói.

Giám định viên cũng không nghi ngờ, vì rất nhiều thứ quả thực chỉ nhìn thôi thì không thể biết được.

Ông ta làm theo, cổ tay hơi rung, cây trượng vẽ ra một đường cong.

Bùm, ấm trà trên bàn trà lập tức vỡ tan, dọa giám định viên giật nảy mình.

Đây là một cây trượng phép, nhưng tôi cũng không biết dùng thế nào, chỉ biết là khi lắc nó sẽ có hiệu quả.

Có lúc đồ vật chỉ vào sẽ phát nổ, có lúc đồ vật sẽ bay lên, cũng có lúc đầu trượng sẽ phát sáng.

Giám định viên trấn tĩnh lại, thầm nghĩ đây hẳn là tác phẩm của hệ Thao Tác hoặc hệ Phóng Xạ, cũng có giá trị nhất định, xem như ổn rồi: Trong ba món đồ này, giá trị cao nhất là chiếc mũ giáp vàng, thứ hai là cây trượng phép, thứ ba là quả cầu thủy tinh này.

Hai người muốn bán đứt một lần, hay là tham gia đấu giá.

Nếu bán đứt, ba món đồ chúng tôi trả một nghìn vạn Jenny.

Nếu đấu giá, chúng tôi sẽ thu hai mươi phần trăm trên giá giao dịch cuối cùng.

Một nghìn vạn.

Sao các người không đi cướp luôn đi, còn nữa, ông lại dám nói ngọc rồng ước nguyện không đáng tiền.

Thôi được, một viên ngọc rồng không thể ước nguyện có lẽ thật sự không đáng tiền.

Chúng tôi tham gia đấu giá.

Ừm, vậy hai người giới thiệu về ba món đồ này đi, tôi cũng tiện định một mức giá khởi điểm.

Đến lúc Đỗ Lan bịp bợm rồi: Chiếc mũ giáp vàng này thực ra là một bộ phận của áo giáp thần chiến sĩ thời viễn cổ, gia đình tôi truyền lại đời đời, nhưng thời gian đã quá lâu, đã thất lạc hết, chỉ còn lại chiếc mũ giáp, đặc điểm là vĩnh viễn không cũ.

Còn cây trượng phép, chỉ là tôi đào được từ một di tích nào đó.

Quý giá nhất chính là viên ngọc rồng này.

Sắc mặt giám định viên tối sầm, viên ngọc này có gì quý báu.

Ông ta đã xem qua rồi, không đáng một xu.

Đây là ngọc rồng có thể ước nguyện, trong truyền thuyết chỉ cần thu thập đủ bảy viên ngọc rồng là có thể thỏa mãn bất kỳ một điều ước nào.

Đỗ Lan tiếc nuối nói: Nhưng tôi không có khả năng đi thu thập sáu viên ngọc rồng còn lại, nên đành phải tiếc nuối đem nó ra bán đấu giá.

Hy vọng những người đang sở hữu ngọc rồng khác có thể may mắn hơn, nhờ vào viên ngọc bốn sao mà tôi bán đấu giá để bước lên đỉnh cao của cuộc đời.

Im lặng, giám định viên trở nên nghiêm túc, lại một lần nữa quan sát kỹ lưỡng, vẫn không nhìn ra điểm đặc biệt.

Nhưng ông ta biết lão đại hắc bang tin nhất vào những truyền thuyết kiểu này, nếu ông ta không coi trọng, có thể bị lão đại phanh thây ném xuống biển bất cứ lúc nào.

Thế này đi, tôi đi tìm lãnh đạo của tôi qua xem, hai người chờ một lát.

Trong lòng giám định viên đang mang theo món đạo cụ thần kỳ như ngọc rồng ước nguyện, bước chân cũng trở nên nặng nề.

Thế giới này tuyệt đối tồn tại cỗ máy ước nguyện, chỉ là vấn đề thật giả, vì vậy cần phải giám định thêm, xem ngọc rồng có gì đặc biệt không.

Do đó, giám định viên thà thận trọng còn hơn làm qua loa cho xong chuyện, vì lão đại hắc bang thật sự sẽ chém người.

Đeo kính râm, mặc một bộ vest, chỉ thiếu điều khắc lên mặt dòng chữ tôi là xã hội đen, một người đàn ông vạm vỡ bước vào: Là ai nói có đạo cụ ước nguyện.

Là hai người sao.

Rõ ràng là họ rồi, trong phòng nghỉ chỉ có Đỗ Lan và Địch Ny Toa, chẳng lẽ còn có người thứ ba đến bán đấu giá sao.

Hoặc là người đàn ông này thiểu năng, hoặc là hắn đang tạo ra một bầu không khí áp bức để hù dọa khách hàng.

Người đến xem ra là một tiểu đầu mục được lão đại tin tưởng.

Nếu ông nói về ngọc rồng, thì chính là chúng tôi.

Đỗ Lan rất bình tĩnh, người đến không hề có chút uy hiếp nào, cho dù hắn có rút súng lục từ dưới áo vest ra thì vẫn chỉ là một tên xã hội đen có sức chiến đấu năm con số không.

Hai người có biết đây là đâu không.

Tiểu đầu mục ngồi phịch xuống chiếc ghế mà giám định viên đã ngồi trước đó, thân hình cường tráng khiến chân ghế kêu lên kèn kẹt.

Đây là thành phố Hữu Khắc Hâm.

Rất tốt, xem ra hai người còn biết đây là nơi nào.

Vậy hai người có biết hậu quả nếu nói dối là gì không.

Đôi mắt của tiểu đầu mục xuyên qua kính râm nhìn chằm chằm vào Đỗ Lan.

Tôi không nói dối, tự nhiên không có hậu quả gì.

Sao nào, ông cho rằng chúng tôi là người lừa tiền à.

Không ngờ nhà đấu giá lớn nhất lại có nhân viên vu khống như ông, tôi muốn gặp lãnh đạo của các người, tôi muốn khiếu nại ông.

Đỗ Lan vừa mở miệng đã ba la ba la phản khách vi chủ.

Ặc, tiểu đầu mục vốn định dọa nạt đối phương một chút, không ngờ người ta căn bản không hề sợ hãi, ngược lại còn rất lý lẽ đanh thép, không có chút biểu hiện chột dạ nào.

Xem ra là không nói dối, lẽ nào thật sự có đạo cụ ước nguyện.

Đừng có la lối om sòm, tao chính là lãnh đạo ở đây.

Tên côn đồ gầm lên: Nói xem ba món đồ này của bọn mày là gì, tao sẽ định giá cho.

Tuy là côn đồ nhưng cũng có năng lực nghiệp vụ.

Áo giáp cổ thần, ngọc rồng ước nguyện, trượng phép ma pháp.

Đơn giản rõ ràng: Các người không thể bán đấu giá thì nói một tiếng, đừng lãng phí thời gian của tôi.

Ối chà, tính khí không nhỏ, tiểu đầu mục cẩn thận xem xét ba món đồ, hắn quyết định tạm thời nhận cả ba.

Mũ giáp và trượng phép đều có thể bán đấu giá được, còn về ngọc rồng, thì cứ chiếm lấy là được, đến lúc đó tìm người nghiên cứu, thành hay không cũng không có tổn thất gì.

Được, điền vào biểu mẫu, lấy chứng minh thư, để lại thông tin liên lạc và phương thức chuyển khoản.

Đỗ Lan mỉm cười, từ trong lòng lấy ra một tấm giấy phép thợ săn: Cái này chính là chứng minh thư của tôi.

Hít Thợ săn.

Ở thế giới này, cho dù bạn tu luyện niệm cũng chưa chắc trở thành thợ săn, vì làm thợ săn phải có giác ngộ coi sinh tử nhẹ tựa lông hồng.

Tỷ lệ tử vong của kỳ thi thợ săn cao đến mức, trong mắt người khác đó là kỳ thi của những kẻ điên.

Và những người thực sự trở thành thợ săn đều là những kẻ điên giết người và bị giết đều không chớp mắt.

Đây chính là nhận thức của tiểu đầu mục về thợ săn, thợ săn là người hắn không thể chọc vào, chỉ riêng tính cách không coi mạng mình ra gì của thợ săn đã đáng sợ hơn cả hắc bang.

Đương nhiên, người bình thường chủ yếu vẫn cho rằng nghề thợ săn nguy hiểm, và công nhận những đóng góp của thợ săn cho xã hội, vừa tôn trọng vừa sợ hãi thợ săn.

Còn tên côn đồ chỉ nghĩ đến việc thợ săn không dễ bắt nạt, sẽ liều mạng, lối tư duy hoàn toàn không bình thường.

Không ngờ cậu còn là một thợ săn.

Tiểu đầu mục trấn tĩnh lại, thợ săn cũng tốt, ít nhất độ tin cậy của ba món đồ này đã được nâng cao: Nếu những thứ này là do cậu phát hiện trong di tích, vậy thì nhất định giá sẽ tăng vọt.

Đúng vậy, chính là phát hiện từ di tích, nhưng áo giáp cổ thần là do tiên nhân phát hiện từ rất rất lâu trước đây, chỉ có ngọc rồng và trượng phép là do chính tôi phát hiện.

Đỗ Lan dường như rất xấu hổ: So với di tích Thánh Vực mà tiên nhân phát hiện, tôi còn kém xa.

Thánh Vực di tích.

Một nơi chưa từng nghe nói qua, nhưng tiểu đầu mục lập tức tự giễu, mình đâu phải thợ săn, biết rất ít về di tích, biết đâu đó là một di tích rất bí ẩn cũng không chừng.

Vậy hai món đồ này lại được phát hiện từ di tích nào.

Trượng phép được phát hiện trong một ngôi trường cổ đổ nát, còn về ngọc rồng, đó là khi tôi lật xem cổ tịch mới phát hiện ra, lại mất nhiều năm mới tìm được.

Trong truyền thuyết, tập hợp đủ bảy viên ngọc rồng có thể triệu hồi thần long, thần long có thể đáp ứng bất kỳ nguyện vọng nào.

Đỗ Lan nói có vẻ rất thật, tiểu đầu mục càng tin hơn: Biết rồi, chúng tôi sẽ cẩn thận sắp xếp buổi đấu giá, sau khi thời gian đấu giá được quyết định, sẽ lập tức thông báo cho hai người.

Được.

Làm xong thủ tục, Đỗ Lan cũng không quan tâm hắc bang sẽ làm gì xung quanh viên ngọc rồng, anh và Địch Ny Toa bắt đầu dạo chơi ở thành phố Hữu Khắc Hâm.

Đây là thành phố của đấu giá, thành phố của săn lùng bảo vật.

Vô số cửa hàng đồ cổ, bên trong bày vô số thứ linh tinh, có những thứ đáng giá cả gia tài, có những thứ lại không đáng một xu, thử thách chính là nhãn lực của mọi người.

Đây còn là thành phố cờ bạc, vô số người đặt cược tất cả vào một khả năng, ở đây còn được gọi là đấu giá trao đổi.

Tức là một vật phẩm được định giá thấp hơn giá trị của nó, người muốn tham gia đấu giá trả tiền và hoàn thành một việc có vẻ đơn giản do người tổ chức đưa ra là có thể nhận được vật phẩm có giá trị vượt xa những gì đã bỏ ra.

Thực chất đây là một hình thức cờ bạc, ví dụ như có người bày một ván cờ tàn, bạn trả mười đồng để chơi, nếu thắng có thể lấy đi một chiếc bình đồng trị giá một nghìn đồng, đại loại như vậy.

Trong những trò chơi này, người tham gia gần như không thể hoàn thành, bỏ ra một ít tiền coi như là giải trí, nhưng khó tránh khỏi có người không chịu thua, tiêu hết sạch tiền trên người.

Kia kìa, Đỗ Lan và Địch Ny Toa đã gặp một trò chơi như vậy, đấu giá trao đổi, điều kiện hoàn thành là dùng vợt tennis đánh đổ một lon nước cách đó mười mét.

Điều kiện tham gia là một nghìn Jenny, phần thưởng là một sợi dây chuyền vàng trị giá năm mươi nghìn Jenny.

Đỗ Lan quan sát rất lâu, rất nhiều người căn bản không biết đánh tennis, chỉ là tham lam mà thôi, người thực sự tham gia vì vui chỉ có số ít.

Nhưng cũng không khó hiểu, đây là thành phố của hắc bang, thành phố không ngủ, người từ nơi khác đến đa số đều mang tâm lý đào vàng kiếm tiền làm giàu, tự nhiên sẽ cho rằng mình sẽ gặp may mắn ở thành phố này, căn bản không nghĩ đến đây có thể là một trò lừa đảo.

Trong lon nước có cát sắt, dưới đất còn chôn nam châm hút sắt, cho dù đánh trúng lon nước cũng chưa chắc đánh đổ được nó, rõ ràng là một trò lừa đảo, giống như những ván cờ tàn bên đường lừa gạt người qua lại.

Đỗ Lan còn phát hiện trong đám đông có cả chim mồi, khi mọi người do dự không tiến lên, sẽ có người hô một tiếng khuấy động không khí, sau đó tiến lên trả tiền đánh bóng, đánh không trúng còn lẩm bẩm: suýt nữa thì được.

Một trò lừa đảo rất chuyên nghiệp.

Đi thôi.

Đỗ Lan cảm thấy không còn thú vị nữa, nhưng trước khi đi, anh dậm chân một cái, một luồng khí bắn sát mặt đất, cắt đôi lon nước đang bị hút chặt dưới đất, để lộ ra cát sắt bên trong.

Một hình phạt nho nhỏ cho kẻ lừa đảo, quần chúng vây xem sẽ giúp một tay.

Quả nhiên phía sau truyền đến tiếng la hét thảm thiết của kẻ lừa đảo và tiếng gầm giận dữ của đám đông bị lừa.

Thành phố này rất loạn.

Đây là đánh giá của Địch Ny Toa sau khi đi một vòng.

Đúng là loạn, nên những tên lừa đảo, trộm cắp, cướp giật mới mang đồ gian đến đây để xử lý.

Trên đường đi tôi đã thấy không ít thứ tốt, bây giờ chúng ta đi mua sắm thôi.

Được lắm, em cũng đã để ý vài thứ.

Họ tiêu hết sạch tiền trên người, mua thảm treo tường và tranh treo tường, những tác phẩm nghệ thuật thủ công này quả nhiên mua về vẫn có cảm giác hơn.

Chương 800

Và ngay khi Đỗ Lan và Địch Ny Toa chuẩn bị về khách sạn, một đám đông đàn ông mặc đồ đen đã chặn cả hai đầu đường, bao vây Đỗ Lan và Địch Ny Toa.

Ngài Đỗ Lan, cô Địch Ny Toa, ngài Ba Nạp có lời mời.

Xem ra là xã hội đen đến mời người rồi, thật là một mảng đen kịt, không cho người ta từ chối.

Thật không biết có súng là có thể tự tin sao.

Đám côn đồ này là thiếu hiểu biết hay là ngu ngốc.

Không biết cường giả ở thế giới này giết người có súng còn dễ hơn cắt rau sao.

May thay, Đỗ Lan là người tốt, không gây khó dễ cho đám côn đồ đến mời, muốn gây khó dễ thì cũng phải là đại ca của chúng.

Ba Nạp, một trong Thập Lão Đầu, một lão già lùn béo, đầu trọc đã gần bảy mươi tuổi, trên sống mũi đeo một cặp kính tròn nhỏ, không che được sự âm hiểm trong đôi mắt sau cặp kính.

Không một ai trong Thập Lão Đầu là người lương thiện, tay mỗi người đều nhuốm máu tươi của vô số người vô tội, và vị Ba Nạp này lại là người tàn ác nhất trong mười người.

Nhưng bây giờ ông ta đã già, cho dù dùng thiết bị y tế tiên tiến nhất của thế giới thợ săn cũng khó duy trì sức khỏe, vì vậy ông ta hy vọng có thể cải lão hoàn đồng, mượn trời thêm năm trăm năm.

Sau khi biết có vật phẩm đáng ngờ là ngọc rồng, ông ta đã lập tức lấy nó về và tự mình kiểm tra.

Quá trình kiểm tra bao gồm bắn súng, đốt lửa, ép bằng máy thủy lực, cuối cùng xác định ngọc rồng không phải là vật tầm thường, mà là vật chất cứng hơn cả kim cương, có thể là vật chất có độ cứng cao nhất được biết đến trong thế giới loài người, tuyệt đối không phải là vật tầm thường.

Ngay cả niệm năng lực giả hệ Cụ Hiện Hóa cũng khó có thể thêm bất kỳ tạp chất nào vào bên trong.

Vì vậy, Ba Nạp tin rằng ngọc rồng này thực sự là một cỗ máy ước nguyện, vậy thì ông ta cần thêm thông tin, thế là đám hắc bang đã phong tỏa đường phố để mời Đỗ Lan và Địch Ny Toa.

Trên đường đi không ai nói gì, điều hòa trong chiếc xe sang trọng cố tình bật rất thấp, muốn gây áp lực cho người được mời, thật đúng là trí tuệ của đám côn đồ ở đâu cũng có.

Đỗ Lan không biết họ có nhiều ý tưởng như vậy, sao không đi làm nhân viên kinh doanh, chắc chắn sẽ xuất sắc.

Đến tầng cao nhất của một tòa nhà văn phòng, đây là nơi ở của Ba Nạp.

Lão già ngồi phịch trên ghế sofa, đôi mắt nhìn chằm chằm vào đoạn video, đó là cảnh một đám côn đồ đánh đập một người nợ tiền, cảnh tượng vô cùng máu me.

Lại nữa.

Một lần hai lần là đủ rồi, đám côn đồ các người ngoài uy hiếp ra không còn chiêu mới nào sao.

Đỗ Lan cũng thấy ngượng giùm, vì vậy anh phải phá vỡ sự ngượng ngùng này: Nếu ông muốn hỏi về ngọc rồng, xin lỗi, tôi cũng chỉ có một viên, sáu viên còn lại ông phải tự mình đi tìm, tôi cũng không biết ở đâu.

Thu thập đủ bảy viên ngọc rồng triệu hồi thần long để ước nguyện, ta nói có sai không.

Ba Nạp hứng thú đánh giá Đỗ Lan, dùng ánh mắt của đại bàng nhìn thỏ con, ông ta phát hiện Đỗ Lan dường như không hề sợ hãi, vậy thì phải tăng thêm sự sợ hãi: Ngươi có một người vợ xinh đẹp, ta cũng từng có mấy người phụ nữ ưu tú như vậy.

Họ hoặc là mẹ của người khác, hoặc là con gái của người khác, cũng có người giống như vợ của ngươi, là vợ của người khác, nhưng cuối cùng họ đều trở thành vợ của ta.

Đợi ta chơi chán, ta sẽ ném họ cho thuộc hạ, đó chính là cách làm của ta.

Vẫn là uy hiếp, lại còn là kiểu uy hiếp mà Đỗ Lan không thể chịu đựng nhất.

Lão già này tìm chết sao.

Phải không, phải không.

Đỗ Lan vung tay, một luồng gió lạnh lướt qua không gian, sau đó mọi người nghe thấy tiếng rầm, là âm thanh cửa lớn liên tục đóng sập lại, như vậy sẽ không có đám côn đồ nào đến làm phiền nữa.

Đỗ Lan cười, bắt chước giọng điệu của đối phương nói: Ngươi có một cái đầu, ta từng chặt không ít cái đầu như vậy.

Có cái là của cường đạo, có cái là của sát thủ, có cái là của kẻ dã tâm, nhưng vẫn chưa có đầu của lão đại hắc bang.

Đợi ta nhìn cái đầu của ngươi thấy chán rồi, ta nghĩ ta sẽ vặn cái đầu của ngươi ra khỏi cổ, ném từ đây ra ngoài.

Bốn vệ sĩ bên cạnh lão già đã rút súng ngay khi cửa đóng, nhưng Ba Nạp đã ngăn họ nổ súng ngay lập tức.

Đợi Đỗ Lan nói xong, ông ta vẫn rất bình tĩnh, có lẽ cho rằng mình sẽ không chết vì bên cạnh còn có bốn vệ sĩ đang chĩa súng vào Đỗ Lan: Ngươi có biết băng đảng của ta có bao nhiêu người không.

Nếu ngươi dám động đến ta, hậu quả chỉ có một, chết không toàn thây.

Ông ta âm trầm nhìn Đỗ Lan, dường như Đỗ Lan đã chết rồi.

Chậc chậc.

Đỗ Lan khinh miệt lắc đầu, Không có văn hóa thì làm hắc bang làm gì.

Anh không còn lời nào để nói với vị lão đại hắc bang tự tin này.

Địch Ny Toa cũng đã hành động, bốn vệ sĩ như bị điện giật, cơ thể không kiểm soát được chĩa súng về phía Ba Nạp.

Chỉ riêng hành vi cắm sừng người khác của ngươi đã đủ để bắn ngươi một trăm lần rồi, nhưng ở đây chỉ có bốn khẩu súng, vậy thì bắn ngươi bốn lần thôi.

Địch Ny Toa, không cần khách khí.

Địch Ny Toa nghĩ đến bao nhiêu gia đình hạnh phúc đã bị lão già này phá hoại, cũng căm phẫn ngút trời, hoàn toàn không quan tâm đến vẻ mặt sợ hãi của các vệ sĩ.

Bốn băng đạn hoàn toàn trống rỗng, Ba Nạp đã chết không thể chết hơn được nữa, vẻ mặt tái mét, không thể tin nổi, dường như không ngờ Đỗ Lan và Địch Ny Toa lại không sợ thế lực ngút trời của hắc bang, không chịu khuất phục trước ông ta.

Ba Nạp đến chết cũng không tin mình lại bị giết một cách đơn giản như vậy, còn không bằng một con lợn.

Sắc mặt của bốn vệ sĩ méo mó, còn sợ hãi hơn cả người đã chết, vì người trong băng đảng sẽ không tha cho họ, họ chết chắc rồi.

Dù là vì tính chính danh để báo thù cho lão đại khi tranh giành vị trí, hay là để thanh trừ phe cánh cũ của Ba Nạp, bốn vệ sĩ này tuyệt đối không thể bước ra khỏi tòa nhà này. 41.

Đỗ Lan chán ghét nhìn thi thể xấu xí của lão già, một quả khí đạn cùng với ghế sofa làm bốc hơi thi thể, trước mắt cuối cùng cũng sạch sẽ: Các ngươi có vẻ rất sợ hãi, biết vậy thì ban đầu hà tất phải gia nhập xã hội đen chứ, không có tiền đồ, còn không bằng đi học thêm vài năm.

Tuy nhiên, bốn người này đều là người đến từ Phố Sao Băng, ngoài làm xã hội đen ra cũng không có con đường nào khác để đi.

Sao các ngươi không nói câu thoại Tôi muốn làm người tốt, nhưng tôi không có lựa chọn nhỉ.

Đỗ Lan cũng chịu thua, Nếu các ngươi nói vậy, biết đâu tôi còn có thể giúp các ngươi một tay.

Bốn vệ sĩ đều không biết khi nào mình có thể cử động được, vừa rồi họ bị ác ma điều khiển, quá đáng sợ.

Bây giờ bốn người nhìn nhau, hoàn toàn không biết phải làm gì.

Gỗ mục không thể đẽo.

Đỗ Lan phát hiện bốn vệ sĩ này hoàn toàn không có não.

Nói chính xác là không có ý thức chủ quan.

Đây chính là những tay sai được Phố Sao Băng bồi dưỡng, chỉ trung thành với lão đại hắc bang.

Họ không cần ý kiến chủ quan, chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của lão đại là được, bảo họ đánh nhau thì đánh nhau, bảo họ giết người thì giết người, họ là những con rối thực thi mệnh lệnh, cũng là thuộc hạ được lão đại tin tưởng nhất.

Cạn lời, không thể trông cậy vào những người này được, vẫn là Đỗ Lan tự mình ra tay thôi.

Dùng phương thức ma pháp để cụ hiện hóa năng lượng, rất nhanh trước mặt mọi người xuất hiện một con rối giống hệt lão già đã chết.

Bốn vệ sĩ đều ngây người, không phải Ba Nạp đã chết rồi sao.

Người này lại là ai.

Ta không sao, các ngươi đi mở cửa đi.

Con rối Ba Nạp dưới sự điều khiển của Đỗ Lan, giọng nói cũng không khác gì trước đây, ánh mắt cũng sắc bén như cũ, có thể trấn áp cả băng đảng.

Lão đại, chúng tôi nghe thấy tiếng súng.

Đám côn đồ bên ngoài xông vào, mang theo súng trường súng ngắn, và cả khẩu Tommy gun kinh điển, bao vây Đỗ Lan và Địch Ny Toa.

Khốn kiếp, các ngươi bỏ súng xuống cho ta, đây là khách quý của chúng ta.

Ba Nạp gầm lên: Đều muốn chết hết à.

Đám côn đồ đồng loạt rùng mình, lời của lão đại quá có uy lực, mệnh lệnh như vậy ai dám không tuân theo, lần lượt thu súng lại: Lão đại, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tại sao lại có tiếng súng.

Ta vui, nổ súng ăn mừng không được à.

Ặc, lời của Ba Nạp khiến tất cả mọi người im bặt.

Ông là lão đại, ông nói được là được.

Đi gọi tất cả những người phụ trách trong băng đến đây, ta có chuyện muốn nói.

Tất cả sao.

Đúng vậy, tất cả, bao gồm cả những người ở những nơi khác ngoài thành phố Hữu Khắc Hâm cũng gọi hết về đây cho tao.

Trước giờ này ngày mai phải có mặt đầy đủ, ai không đến kịp thì vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt ta nữa.

Xem ra thật sự là chuyện rất nghiêm trọng, mọi người không dám chần chừ, lập tức đi ra ngoài.

May mà chỉ số thông minh của đám côn đồ không cao, dễ dàng bị lừa qua mặt như vậy.

Còn bốn vệ sĩ tuy không có chủ kiến, nhưng cũng biết bây giờ họ không thể nói lung tung, cách tốt nhất để sống sót là im lặng, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Ba Nạp ra lệnh cho đàn em tức tốc lên đường, cuối cùng cũng đến nơi trước thời gian quy định.

Tất cả đều mồ hôi đầm đìa, kinh ngạc bất định nhìn lão đại của mình, không biết tại sao lão đại lại gấp gáp gọi tất cả bọn họ đến thành phố Hữu Khắc Hâm như vậy.

Trong phòng họp, không khí vô cùng nặng nề.

Chương 801

Ba Nạp âm trầm nhìn tất cả thuộc hạ, khiến mọi người đều nín thở, không dám gây ra bất kỳ tiếng động nào, sợ chọc giận Ba Nạp.

Đợi đến nửa đêm, ai nấy đều vừa mệt vừa đói, lại rất buồn ngủ.

Lão, lão đại, có phải chúng tôi đã làm ngài tức giận không.

Cuối cùng cũng có người lên tiếng, phá vỡ sự tĩnh lặng chết chóc.

Hơi thở được khôi phục, cảm giác căng thẳng đè nén lồng ngực cuối cùng cũng dịu đi.

Bây giờ ta tuyên bố hai việc cực kỳ quan trọng, ta nghĩ các ngươi tuyệt đối sẽ không đồng ý, nhưng nếu không đồng ý thì các ngươi nên biết hậu quả.

Hậu quả.

Một cảm giác không lành chợt dấy lên.

Nhưng lúc này mọi người không thể biểu hiện ra như vậy: Lão đại có chuyện gì cứ việc phân phó, dù là lên núi đao xuống biển lửa tôi cũng xin theo.

Có người tỏ lòng trung thành, lập tức tất cả mọi người đều đứng dậy: Lão đại có phải muốn giết người không, giao cho tôi Khoái Đao Tra Lý, tuyệt đối không có vấn đề gì.

Tôi thấy lão đại muốn tìm thị trưởng gây sự, tôi cũng sớm đã ngứa mắt gã thị trưởng đó rồi, nên dạy cho hắn một bài học.

Mọi người bảy miệng tám lưỡi, cứ như thể mình là người tài giỏi có thể lên trời hái sao bắt nguyệt, xuống biển bắt rùa.

Yên lặng.

Đỗ Lan nén cười, điều khiển Ba Nạp lên tiếng: Việc ta muốn làm các ngươi căn bản sẽ không hiểu.

Bây giờ ta tuyên bố hai việc, việc thứ nhất là từ bây giờ bang hội của chúng ta đổi tên thành Phủ Đầu Bang, bất kỳ thành viên nào trong bang, bất kể chức vị cao thấp, đều phải mang theo một cây rìu làm biểu tượng.

Cái quái gì vậy.

Phủ Đầu Bang là cái gì.

Không chỉ đổi tên, ta còn chọn cho bang hội chúng ta một bản nhạc độc quyền, tên là Ta Bất Nhập Địa Ngục.

Nói xong, hắn liền dùng Ba Nạp ngân nga giai điệu.

Tùng.

Tùng tùng Ặc, tất cả mọi người đều ngớ ra.

Lão đại sát nhân ma của mình sao đột nhiên lại thể hiện tài năng âm nhạc.

Tại sao chứ.

Hoàn toàn không khoa học, rốt cuộc là cái quỷ gì vậy.

Ặc, lão đại.

Có người lên tiếng: Ngài thật sự muốn chúng tôi làm vậy sao.

Mất mặt lắm.

Không làm thì đi chết đi.

Cái gì.

Không hát thì chết, đây rốt cuộc là quy củ gì.

Lão đại, ngài đừng dọa chúng tôi, ngài nói muốn đổi tên, Phủ Đầu Bang là một cái tên không tồi, nhưng bảo chúng tôi biểu diễn âm nhạc thì thôi đi, chúng tôi đều là đám người thô kệch.

Im miệng, không chỉ có âm nhạc mà còn có vũ đạo.

Nếu các ngươi không muốn học, thì bây giờ đứng lên.

Mọi người nhìn nhau, lão đại có phải bị điên rồi không.

Đúng là điên rồi, bởi vì đây chỉ là Đỗ Lan đang điều khiển con rối mà thôi.

Con rối Ba Nạp đã bắt đầu nhảy múa, không biết từ lúc nào trong tay đã có thêm một cây rìu: Các ngươi cũng nhảy theo ta, đông người mới có khí thế.

Quá xấu hổ, thà chết còn hơn.

Nhảy lên, các ngươi sẽ hiểu nhảy múa là một việc tuyệt vời đến nhường nào.

Trước khi nổ súng thì nhảy một đoạn, trước khi cướp địa bàn thì nhảy một đoạn, nhảy lên các ngươi sẽ có cảm giác không ngờ tới, làm xã hội đen không bằng khiêu vũ.

Nếu không phải uy danh của Ba Nạp vẫn còn, e rằng đám xã hội đen bên dưới đã rút súng giết người rồi.

Bọn họ là xã hội đen, sao có thể làm chuyện đáng xấu hổ như vậy.

Hay là đây là để thử lòng trung thành của mình.

Đúng vậy, rất có khả năng.

Lão đại của bọn họ năm xưa chính là dùng một cây dao phay chém hết cả một con phố để giành lấy mảnh địa bàn đầu tiên, sau đó càng là lừa gạt, bắt cóc, buôn người, không việc ác nào không làm, giết người phóng hỏa không từ thủ đoạn, quả thực là một huyền thoại của giới xã hội đen, là thần tượng của vô số tay anh chị.

Đúng, một lão đại như vậy sao có thể làm chuyện này, cho nên nhất định là đang thử thách lòng trung thành, biết đâu có việc cực kỳ quan trọng cần bọn họ làm.

Quyết định rồi, vậy thì cứ thuận theo ý lão đại mà bắt đầu nhảy múa.

Đúng là một lũ chó săn, Đỗ Lan thấy đám xã hội đen này lại có thể không biết xấu hổ đến vậy cũng phải phục, vậy thì nhảy lên thôi.

Sau khi có người hiểu sai ý đồ và bắt đầu nhảy múa, mọi người đều tranh nhau nhảy theo.

Tất cả những điều này trong mắt Đỗ Lan chỉ là một đám cặn bã diễn trò khỉ, trêu chọc bọn chúng chỉ là mới bắt đầu.

Rất tốt, cứ như vậy đừng dừng lại, hãy ghi nhớ vũ điệu này vào cơ thể các ngươi, sau này đây chính là phong cách của Phủ Đầu Bang chúng ta.

Con rối Ba Nạp lại một lần nữa ngân nga Ta Bất Nhập Địa Ngục.

Quả nhiên đám xã hội đen nhảy điệu này rất có cảm giác: Theo vũ điệu, các ngươi cảm nhận được không.

Cảm nhận được rồi, bọn họ thật sự cảm nhận được, một cảm giác sảng khoái không nói nên lời.

Vứt bỏ lòng xấu hổ mà nhảy múa, giống như khỏa thân vậy, vô cùng thư giãn, gỡ bỏ mọi gông cùm trong lòng.

Bây giờ bọn họ chỉ là những tên xã hội đen đang nhảy múa, thật quá có cảm giác.

Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng dường như bọn họ đã thích cảm giác này.

Rất tốt, mọi người đều đã vào trạng thái rồi, vậy thì nhớ kỹ sau này trước khi động thủ làm việc đều phải nhảy múa, đánh nhau không bằng khiêu vũ.

Địch Ny Toa sắp không nhịn được nữa, quá buồn cười, chồng mình cũng quá quái đản rồi.

Nhưng mà nhảy múa đến mồ hôi đầm đìa, cảm giác này thực sự quá tuyệt, căn bản không thể dừng lại.

Mãi đến khi nhảy hết sức, mọi người mới ngồi xuống.

Lão đại, phải nói là thỉnh thoảng nhảy múa cũng rất có lợi cho sức khỏe thể chất và tinh thần.

Không phải thỉnh thoảng, mà là sau này mỗi lần hành động tập thể đều phải nhảy múa, nếu không ta sẽ tự tay giết chết các ngươi.

Sát khí, Đỗ Lan từ trong con rối bộc phát ra sát khí như mãnh hổ, bao trùm tất cả các đầu lĩnh xã hội đen.

Sẽ chết thật, không chút do dự, quả thực khiến tim người ta như muốn bị bóp nát, huyết quản toàn thân như bị đóng băng.

Xem ra các ngươi đều hiểu rồi.

Nhìn đám đầu lĩnh mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Đỗ Lan thu hồi sát khí: Bây giờ ta tuyên bố việc thứ hai, Phủ Đầu Bang chúng ta sau này sẽ lấy việc thu thập Long Châu làm nhiệm vụ chính.

Đỗ Lan lại muốn đục nước béo cò.

Thật đáng thương, đám đầu lĩnh căn bản không thể tin lão đại của bọn họ lại có uy năng như vậy, cho nên bọn họ không dám phản kháng.

Xem ra Phủ Đầu Bang sau này sẽ trở thành trò cười của giới xã hội đen, nhưng bọn họ chỉ có thể quay về dạy thuộc hạ nhảy múa và tìm kiếm Long Châu.

Mà nói lại, Long Châu là cái gì.

Hồi thần lại từ sát ý lạnh thấu xương, bọn họ dường như đã bỏ lỡ nội dung quan trọng nào đó.

Long Châu, Long Châu gì.

Tập hợp đủ bảy viên Long Châu triệu hồi thần long ước nguyện, ta cần sáu viên còn lại, chúng đang ở trong tay mười lão đầu kia, cho nên sau này Thập Lão Đầu chính là kẻ địch của Phủ Đầu Bang chúng ta.

Cái gì.

Lão đại, ngài cũng là một trong Thập Lão Đầu mà.

Hơn nữa với sức mạnh của bọn họ làm sao đấu lại toàn bộ thế lực xã hội đen trên thế giới.

Nhưng nghĩ đến sát ý đáng sợ của Ba Nạp, bọn họ không dám từ chối nữa.

Xã hội đen thì nên tàn sát lẫn nhau, tranh giành địa bàn.

Xã hội đen không làm hại lẫn nhau không phải là xã hội đen tốt, cho nên Đỗ Lan muốn khơi mào nội chiến trong giới xã hội đen, thành phố Hữu Khắc Hâm sẽ trở thành chiến trường.

Các đầu lĩnh chỉ cảm thấy vừa sợ hãi vừa kích động.

Sợ hãi là vì kẻ địch quá mạnh, kích động là vì những gen bất an trong lòng bọn họ đã sôi trào.

Thời cơ lập công dựng nghiệp đã đến, đánh bại Thập Lão Đầu, chiếm đoạt cả thế giới, trở thành một thành viên của bang hội mạnh nhất trong thế giới ngầm, là đàn ông ai mà không nhiệt huyết sôi trào.

Sắp khai chiến rồi, nhưng trước khi khai chiến, toàn thể thành viên Phủ Đầu Bang đều đang nhảy múa.

Lời đồn xuất hiện, trong tay Thập Lão Đầu có một cỗ máy ước nguyện, chỉ cần hợp nhất bảy viên là có thể ước trở thành chúa tể thế giới.

Chương 802

Đương nhiên đây đều là tin đồn nhảm, viên ngọc bốn sao duy nhất đang ở trong tay Ba Nạp, các băng đảng khác đều không có Long Châu.

Nhưng tin đồn sở dĩ là tin đồn vì có người tin vào nó, cho nên ngay cả chính Thập Lão Đầu cũng nghi ngờ lẫn nhau.

Nếu cỗ máy ước nguyện ở trong tay người khác, bọn họ cũng tuyệt đối sẽ không thừa nhận, ngược lại sẽ lén lút ước nguyện.

Tuyệt đối không thể để những kẻ đó được như ý, đây chính là suy nghĩ của những lão đầu chưa từng thấy Long Châu.

Mình không có thì rất có thể ở trong tay người khác, tuyệt đối không thể ngồi yên mặc kệ, cho nên ai nấy đều có hành động.

Xung đột nhỏ xuất hiện, xung đột lớn cũng đang manh nha.

Lúc này, một lão đầu xã hội đen tỉnh táo đề xuất tổ chức hội nghị Thập Lão Đầu.

Bọn họ có thể xưng bá thế giới xã hội đen chính là nhờ vào quy tắc giữa Thập Lão Đầu, cho dù mọi người đều không ưa nhau cũng phải tuân thủ quy tắc và kiềm chế.

Nhưng lần này vấn đề không nhỏ, mà là liên quan đến cỗ máy ước nguyện xưng bá thế giới.

Nếu người khác nắm giữ cỗ máy ước nguyện, thì thế giới sẽ bị chủ nhân của nó chiếm cứ, lúc này không phải là lúc nói lý lẽ.

Hơn nữa mục đích ban đầu của Đỗ Lan là để xã hội đen tàn sát lẫn nhau, sau đó hắn sẽ ra tay khắc phục tổn thất, cho nên cái hội nghị quái quỷ này, con rối Ba Nạp sẽ không tham gia.

Điều này khiến các lão đầu khác nghi ngờ, là Ba Nạp đã có Long Châu, hay là Ba Nạp biết tung tích của Long Châu.

Thật đáng suy ngẫm.

Nói ra thì gần đây hành vi của Ba Nạp có chút kỳ quái, đầu tiên là đổi tên bang hội, hơn nữa đúng là có tin đồn Ba Nạp sở hữu Long Châu.

Điều này không thể bỏ qua.

Tôi đề nghị tiến hành công thẩm Ba Nạp, Ba Nạp coi thường quy tắc của Thập Lão Đầu chúng ta, tương đương với việc miệt thị chúng ta.

Đúng vậy, đúng vậy, gần đây hành vi của hắn thực sự quá kỳ quái, biết đâu thật sự sở hữu Long Châu cũng không chừng.

Long Châu.

Tôi chưa từng nghe nói cỗ máy ước nguyện được gọi là Long Châu, tin tức của ông lại từ đâu ra.

Các lão đầu căn bản không thể tin tưởng nhau, có người thậm chí bây giờ mới biết tên Long Châu, điều này khiến bọn họ càng thêm nghi ngờ.

Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, quan trọng là gã Ba Nạp kia, hành vi của hắn đã vi phạm nghiêm trọng quy định của hội nghị, đây mới là vấn đề nghiêm trọng nhất.

Chúng ta, Thập Lão Đầu, đã định ra quy tắc, không phải để cho một cá nhân nào đó phá hoại.

Đúng vậy, Ba Nạp phải bị trừng phạt, đi tìm Âm Thú.

Âm Thú là mười người sử dụng Niệm mạnh nhất dưới trướng Thập Lão Đầu.

Đúng, bắt Ba Nạp đến đây.

Mỗi người trong Âm Thú đều có năng lực đặc biệt, và ngoại hình cũng rất kỳ quái, không được người khác chấp nhận.

Bọn họ là những thích khách trong bóng tối, là thuộc hạ đắc lực nhất của Thập Lão Đầu.

Nhưng bọn họ đến cũng chỉ để bị Ba Nạp đánh cho một trận, hơn nữa con rối còn cố ý cầm Long Châu, cho Âm Thú xem qua hình dạng của nó, khiến bọn họ nghi ngờ chính Long Châu đã tăng cường sức mạnh cho Ba Nạp.

Dù không phải cỗ máy ước nguyện, Long Châu cũng là đạo cụ thần kỳ giúp người ta trở nên mạnh mẽ.

Bị con rối đánh cho một trận tơi tả, Âm Thú cũng quả thực báo cáo lại sự thật cho Thập Lão Đầu.

Lần này, sự nghi ngờ cũng biến thành sự thật, cỗ máy ước nguyện tồn tại, và nó đang ở trong tay người bên cạnh.

Tan họp, sau đó tất cả các lão đầu đều rời đi trong im lặng, mỗi người một tâm tư, nhưng trong lòng họ có một ý niệm giống nhau: hội nghị Thập Lão Đầu xong đời rồi, bọn họ sẽ không bao giờ tin tưởng nhau nữa.

Xem ra chiến thuật của ta cũng có chút tác dụng.

Đỗ Lan nói.

Nếu có thể dọn dẹp sạch sẽ đám xã hội đen, thành phố này e rằng sẽ không còn phồn hoa như trước nữa.

Nhưng đây là một chuyện tốt.

Thực ra, cho dù bây giờ xã hội đen biến mất, sau này vẫn sẽ có vô số người nối gót nhau gia nhập thế giới ngầm, cho nên xã hội đen sẽ không bao giờ biến mất.

Về điểm này, Đỗ Lan rất rõ ràng: Nhưng ít nhất chúng ta có thể đặt ra quy tắc cho xã hội đen, cái gọi là đạo cũng có đạo, cho dù là xã hội đen cũng nhất định sẽ đồng ý.

Thì ra ngươi có ý định này, lẽ nào ngươi thật sự định để xã hội đen nhảy múa với nhau trước khi hỗn chiến sao.

Hãy tưởng tượng một chút, khúc dạo đầu của một trận hỗn chiến vốn đang giương cung bạt kiếm, đột nhiên có hai người đứng ra bắt đầu nhảy múa, ngươi nhảy trước ta nhảy sau, không có âm nhạc, chỉ có nhảy múa.

Giữa hai đám đại hán vạm vỡ diễn ra một cuộc đấu vũ kịch liệt, chỉ nhảy múa, không nói một lời mà nhảy múa.

Địch Ny Toa rùng mình một cái, cảnh tượng này thực sự có chút đáng sợ, sẽ khiến người xem phát điên: Ta cảm thấy ngươi vẫn là đừng làm như vậy, chỉ nghĩ thôi ta cũng thấy hơi sợ, quá xấu hổ.

Xấu hổ.

Vậy thì gọi là Giới Vũ đi, vũ điệu khiến người ta xấu hổ.

Không đứng đắn.

Địch Ny Toa biết Đỗ Lan đang làm thật, nhưng chuyện này thật sự tàn nhẫn đến mức khiến người ta phải giận sôi: Cho dù bọn họ là người xấu, cũng quá tàn nhẫn.

Còn hơn là bị bọn họ giết người, hơn nữa ta thấy bọn họ sẽ vui vẻ trong đó.

Mọi chuyện đều tiến triển theo kịch bản, và cuộc đấu giá lớn nhất cũng diễn ra như thường lệ.

Đỗ Lan đã đặt ba món đồ của mình vào cuộc đấu giá lớn nhất.

Mặc dù Thập Lão Đầu đã có rạn nứt, nhưng cuộc đấu giá lớn nhất là nội dung đã được định trước, là cơ hội kiếm tiền, mọi thứ đều đã được sắp xếp, căn bản không cần Thập Lão Đầu can thiệp, người bên dưới sẽ tự làm.

Mặc dù các bang phái lớn không ngừng xích mích, nhưng đây là đại sự kiếm tiền, mọi chuyện cứ để đến lúc chia chác rồi nói sau.

Nói ra cũng thật thú vị, trước mặt tiền bạc, mọi bất đồng đều có thể gác lại.

Ta thấy không chỉ là tiền, mà còn có nguyên nhân từ Long Châu.

Địch Ny Toa nói: E rằng bây giờ tất cả mọi người có vắt óc suy nghĩ cũng không hiểu tại sao Long Châu của Ba Nạp lại được đem ra đấu giá.

Ngươi đã ra cho họ một bài toán khó.

Quả thực, sau khi biết Long Châu cũng nằm trong danh mục đấu giá, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngẩn ngơ.

Bọn họ không hiểu tại sao lại có chuyện như vậy, cho nên kết luận cuối cùng họ đưa ra là dẫn rắn ra khỏi hang.

Bọn họ cho rằng Ba Nạp cũng không có đủ Long Châu, cho nên muốn dùng Long Châu của mình làm mồi, xem ai có hứng thú với Long Châu.

Biết đâu những viên Long Châu còn lại đang ở trong tay người mua được nó, như vậy biết đâu bọn họ cũng có thể biết được một vài thông tin.

Thành phố Hữu Khắc Hâm đã rất loạn, nhưng vẫn chưa đủ loạn, bởi vì còn có những vị khách khác, ví dụ như Huyễn Ảnh Lữ Đoàn.

Đoàn trưởng đã triệu tập mười hai thành viên, chuẩn bị đến thành phố Hữu Khắc Hâm đại náo một phen, tìm rắc rối cho xã hội đen.

Bọn họ không phải là ghét ác như thù, chỉ là muốn gây sự, thấy xã hội đen ngứa mắt mà thôi.

Còn Tiểu Kiệt và Kỳ Nha cũng đã hoàn thành khóa huấn luyện ở Đấu Trường Trên Không, lên được tầng hai trăm.

Tiểu Kiệt đưa Kỳ Nha trở về đảo Cá Voi, cũng nhận được món quà của cha mình.

Kim để lại cho con trai một vài thứ, nhưng Tiểu Kiệt vẫn chưa có khả năng sử dụng, nhưng các manh mối đều cho thấy ở thành phố Hữu Khắc Hâm có phương pháp giúp Tiểu Kiệt giải mã món quà của Kim.

Khốc Lạp Bì Tạp tìm được một công việc vệ sĩ, bảo vệ một nhà sưu tập cơ thể người.

Hắn có thông tin đáng tin cậy, Huyễn Ảnh Lữ Đoàn sẽ xuất hiện ở thành phố Hữu Khắc Hâm, và nhà sưu tập cơ thể người này cũng sẽ tham gia buổi đấu giá để mua những cơ thể người đẹp có giá trị sưu tầm.

Những món đồ được đấu giá thật đúng là đủ loại.

Cuộc đấu giá Mộng Huyễn, cuộc đấu giá lớn nhất trong năm, thế giới bây giờ đã thay đổi, nhưng sức hấp dẫn của tiền bạc thì không.

Vô số người đổ về thành phố có không khí kỳ quái này.

Và trước cuộc đấu giá Mộng Huyễn còn có một cuộc đấu giá nội bộ của xã hội đen, chỉ cho phép thành viên xã hội đen tham gia, được gọi là cuộc đấu giá ngầm.

Khốc Lạp Bì Tạp, với tư cách là một vệ sĩ, bảo vệ con gái của một ông trùm xã hội đen đang nổi gần đây, một thiếu nữ thích những thi thể kỳ lạ.

Năng lực Niệm của cô là có thể viết ra những bài thơ tiên tri về tương lai.

Tên năng lực là Thiên Sứ Tự Động Bút, khi phát động, tay cầm bút, thiên sứ Niệm sẽ tự động di chuyển bút trên giấy để viết ra bài thơ tiên tri.

Bài thơ tiên tri đã thông báo rằng cuộc đấu giá ngầm sẽ có nguy hiểm, nhưng không biết là nguy hiểm gì.

Huyễn Ảnh Lữ Đoàn, ngoại trừ đoàn trưởng, mười hai thành viên đều đã đến đông đủ, chọn một tòa nhà bỏ hoang trong khu phố cổ của Hữu Khắc Hâm làm căn cứ.

Trước khi cuộc đấu giá ngầm bắt đầu, đoàn trưởng mới khoan thai đến, xuất hiện và công bố mục tiêu của lần hành động rầm rộ này.

Màu trắng tao nhã, màu đen u uất, làn da trắng, áo khoác đen, trụ cột của Huyễn Ảnh Lữ Đoàn, lãnh tụ tinh thần của Huyễn Ảnh Lữ Đoàn, một người đàn ông ưu tú hiếm thấy trên thế giới Khố Lạc Lạc Lỗ Tây Lỗ.

Cuộc đấu giá ngầm, cướp hết tất cả vật phẩm đấu giá, giết sạch xã hội đen.

Khố Lạc Lạc dùng những lời ngắn gọn nhất để ra lệnh.

Lão đại, đây là đối địch với toàn bộ xã hội đen trên thế giới đó.

Mệnh lệnh của ta không đổi, giết sạch bọn chúng.

Ha.

Lộ ra hàm răng nanh sắc nhọn, gã tráng hán Oa Kim cười điên cuồng: Ta đã nhiệt huyết sôi trào rồi, đây chẳng phải là bữa tiệc thịnh soạn nhất sao.

Phá hoại là gen của hắn, hủy diệt là linh hồn của hắn.

Oa Kim chỉ cần có thể đánh nhau là có năng lượng dùng không hết: Tối mai, ta đã không thể chờ được nữa rồi.

Các thành viên còn lại cũng nở nụ cười, rõ ràng thử thách càng khó khăn càng khiến họ cảm nhận được ý nghĩa tồn tại, tất cả mọi người đều tâm thần kích động.

Khố Lạc Lạc mặt không biểu cảm nhìn thuộc hạ của mình, mình đã cho họ một mục tiêu, phần còn lại họ sẽ tự hoàn thành.

Chương 803

Trước cuộc đấu giá ngầm, Khốc Lạp Bì Tạp cũng đã nhìn thấy mục tiêu đấu giá lần này của chủ nhân, trong đó có một đôi mắt của tộc nhân mình, sát ý căn bản không thể kiềm chế.

Nhưng bài thơ tiên tri đã nói ngày mai buổi đấu giá sẽ có nguy hiểm, cho nên chỉ có một nhóm vệ sĩ đi đấu giá, cũng có nghĩa là mạng sống của vệ sĩ không đáng tiền, cho dù biết rõ có nguy hiểm vẫn phải phục vụ cho chủ nhân.

Huyễn Ảnh Lữ Đoàn sẽ đến, Khốc Lạp Bì Tạp nắm chặt tay, bất kể có nguy hiểm gì hắn cũng phải đi.

Chuyện vui sắp xảy ra rồi.

Đỗ Lan cũng đang chuẩn bị, nhất định sẽ rất đặc sắc.

Đầu tiên là cuộc đấu giá nội bộ của xã hội đen, nội dung đấu giá bao gồm đất đai, công ty, thi thể, và các loại tang vật bất hợp pháp.

Cuộc đấu giá ngầm này được tổ chức trước cuộc đấu giá Mộng Huyễn, chỉ có thành viên xã hội đen được tham gia, trong đó có cả mắt của tộc Quật Lư Tháp.

Khi Khốc Lạp Bì Tạp và đồng nghiệp đến cuộc đấu giá ngầm, họ lập tức chia thành hai nhóm, một nhóm vào hội trường đấu giá để đấu giá nội tạng thi thể cho cô chủ, một nhóm ở lại bên ngoài cảnh giới.

Bởi vì bài thơ tiên tri đã nói có nguy hiểm, nên việc để lại một phần vệ sĩ bên ngoài tiếp ứng và giám sát xung quanh là lựa chọn tốt nhất.

Tại hiện trường cuộc đấu giá ngầm, xã hội đen đều mặc vest tham dự, toàn một màu đen, phải nói là xã hội đen thật đúng là rất tỉ mỉ.

Nhưng đó là bên trong hội trường, còn bên ngoài, thuộc hạ của Thập Lão Đầu đã trở mặt đang lăm le như hổ đói.

Cuộc đấu giá ngầm là nơi tụ tập của xã hội đen, nhưng bây giờ không khí vô cùng căng thẳng, thành viên của các bang hội đều hận không thể rút súng bắn chết đối phương.

Cuộc đấu giá ngầm không có đồ của Đỗ Lan, nhưng không khí đã bị Đỗ Lan khuấy đảo, xã hội đen không quan tâm, bọn họ không chỉ vì Long Châu, quan trọng là thể diện giữa các băng đảng.

Bây giờ sự cạnh tranh giữa Thập Lão Đầu đã đến hồi gay cấn.

Điều này đã tạo cơ hội cho Huyễn Ảnh Lữ Đoàn, bọn họ ám sát một số nhân viên của cuộc đấu giá ngầm, thay thế họ, và dễ dàng trà trộn vào hội trường đấu giá ngầm.

Quả thực là lần trà trộn dễ dàng nhất, không cần kỹ thuật gì.

Các thành viên xã hội đen ăn mặc bảnh bao, ly rượu qua lại, hoàn toàn giống như một vũ hội của tầng lớp thượng lưu.

Đúng vậy, tuy giai cấp khác nhau, nhưng đây cũng là một nơi tranh giành danh lợi.

Các bang hội nhỏ hy vọng làm quen với đầu lĩnh của bang hội lớn, đầu lĩnh của bang phái lớn hy vọng thể hiện bản thân, cho nên đám xã hội đen cũng ra vẻ đạo mạo, thể hiện mặt rạng rỡ nhất của mình, sau đó rất có trật tự vào chỗ ngồi.

Thậm chí một số tên còn nở nụ cười thân thiết, khiến người ta cảm thấy đây chỉ là một cuộc đấu giá bình thường, không phải hang rồng ổ cọp.

Nhưng người hiểu chuyện đều biết, những người có thể đến đây không ai không phải là kẻ giết người, là đồ tể.

Buổi đấu giá bắt đầu, trên sân khấu là hai người dẫn chương trình có thân hình chênh lệch rất lớn.

Lúc này, các thành viên xã hội đen vẫn chưa ý thức được nguy hiểm.

Người dẫn chương trình tóc dài nhỏ con đứng trước micro, âm trầm nói: Hãy bỏ qua những lời mở đầu phức tạp sáo rỗng, tuyên bố thẳng thắn, các ngươi đều xuống địa ngục đi.

Mười ngón tay của người dẫn chương trình cao lớn cong lại và gãy ra, biến thành nòng pháo, đạn Niệm bắn về phía đám xã hội đen.

Đám xã hội đen còn chưa kịp hoàn hồn, chỉ cảm thấy đau nhói trên người, mới lộ ra vẻ mặt kinh hoàng.

Những kẻ xui xẻo ngay đợt đầu đã bị bắn trúng yếu huyệt, những tên may mắn không bị đợt tấn công đầu tiên giết chết cũng khó thoát khỏi tiếng gào thét địa ngục này.

Đạn Niệm xuyên qua lớp phòng ngự của vệ sĩ.

Chết tiệt, gã này là hệ Phóng Xạ, các ngươi mau chạy đi.

Mặc dù chỉ là vệ sĩ hợp đồng, quen biết không lâu, nhưng họ biết bây giờ nếu không hợp tác, không hi sinh thì tất cả sẽ phải chết ở đây, cuối cùng tất cả họ chỉ có thể chết một cách không minh bạch, cho nên phải có người chạy thoát ra ngoài báo tin.

Tuy nhiên, bên ngoài cánh cửa cũng không phải là thiên đường.

Huyễn Ảnh Lữ Đoàn cao thủ như mây, sao có thể phạm sai lầm sơ đẳng, cho nên có người chuyên môn ở cửa chờ sẵn.

Chết.

Đêm nay tấu lên vũ khúc tử vong, Huyễn Ảnh Lữ Đoàn cao ngạo tuyên bố sự trở lại của họ, và miệt thị tất cả thành viên xã hội đen trên

thế giới.

Ha, ha Đạn Niệm sắp giết chết phần lớn thành viên xã hội đen, sự sắp đặt của Đỗ Lan vẫn chưa xuất hiện.

Nhưng khi đạn Niệm nhắm vào đồng nghiệp của Khốc Lạp Bì Tạp, chuẩn bị bắn giết, sự sắp đặt của Đỗ Lan cuối cùng cũng được kích hoạt.

Âm nhạc, Ta Bất Nhập Địa Ngục, tiếng trống du dương hòa cùng tiếng kèn tê tái.

Mấy tên xã hội đen vốn đã ngã gục bỗng đứng dậy, chúng rút ra những chiếc rìu từ sau lưng.

Đúng vậy, mấy kẻ này chỉ là con rối do Đỗ Lan điều khiển, bên trong cũng không có máu thịt mà chỉ có dàn âm thanh nổi, cho nên hiệu ứng âm thanh vô cùng xuất sắc.

Nhảy lên, những người chưa chết và nửa sống nửa chết đều nghe thấy bản nhạc đột ngột này, cũng nhìn thấy những vũ công nhuốm máu.

Tay cầm rìu cán ngắn, lắc eo, bước đi theo vũ điệu, trái phải hữu tả, tiến, lùi xoay vòng, nhún một vai, đổi vai, giơ tay Những vũ công cầm rìu, đầu tiên là một người, sau đó là một nhóm, tổng cộng sáu người, nhảy múa giữa đống thi thể, cảnh tượng thật kỳ dị, ngay cả Huyễn Ảnh Lữ Đoàn cũng chưa từng thấy tình huống này.

Âm nhạc tiếp tục, nhịp trống dồn dập, tiếng kèn lúc ẩn lúc hiện, quả thực cực kỳ lôi cuốn.

Vũ điệu của các con rối cũng rất hay, nhưng kết hợp với hoàn cảnh thì thật sự khiến người ta không thể thưởng thức nổi.

Chết tiệt, đang trêu đùa chúng ta sao.

Tạch, gã to con Phú Lan Khắc Lâm điên cuồng bắn đạn Niệm về phía các con rối.

Nhưng các con rối vẫn đang nhảy múa, và trong những động tác nhảy múa đó, chúng né tránh, né được tất cả đạn Niệm.

Sau đó, các con rối cũng tấn công, phi rìu.

Một chiếc rìu bay mang theo một đường cong từ bên phải Phú Lan Khắc Lâm chém về phía bụng hắn, góc độ hiểm hóc, nhưng tốc độ không nhanh, gã to con né được.

Phú Lan Khắc Lâm, đây đều là con rối hệ Thao Tác.

Gã nhỏ con Phi Thản nhắc nhở.

Trận chiến vốn đã định thắng bại, không ngờ vì sự xuất hiện của các con rối mà có chuyển biến, khiến Huyễn Ảnh Lữ Đoàn phải ngừng cuộc tàn sát, để lại một nhóm nhân chứng.

Nhưng đây không phải là phong cách của Huyễn Ảnh Lữ Đoàn, đã là giết sạch bọn chúng, thì không thể để lại bất kỳ người sống nào.

Mấy gã này không dễ đối phó.

Phi Thản nhìn cách các con rối né đạn là biết năng lực Niệm của người điều khiển rất mạnh, biết đối thủ rất khó chơi: Phú Lan Khắc Lâm, ngươi lui ra giao cho ta.

Âm nhạc vẫn tiếp tục, vũ đạo cũng vẫn tiếp tục.

Nhưng những con rối này mang lại cảm giác rất không lành, dường như sau khi vũ đạo dừng lại sẽ có chuyện nguy hiểm xảy ra.

Ta sẽ bắt đầu từ móng tay của chúng, bóc tách chúng ra từng chút một.

Giữa lúc nói chuyện, Phi Thản đã biến mất.

Tốc độ, cực nhanh, đây chính là đặc điểm của Phi Thản, gần như là nhảy lên trần nhà cao ba bốn mét rồi mượn lực phản kích, tấn công từ phía trên chéo xuống.

Hô hô.

Ngay khi Phi Thản thề thốt sẽ chặt đầu con rối, hắn lại phát hiện tất cả các con rối đều đồng thời ngẩng đầu, tất cả ánh mắt đều khóa chặt vào hắn.

Sao có thể.

Phi Thản rất tự tin vào tốc độ của mình, hắn thực sự không biết làm thế nào mà các con rối lại khóa chặt được hắn nhanh như vậy.

Và lúc này, hai phút âm nhạc kết thúc, khiến tất cả mọi người đều có dự cảm không lành, chỉ nghe các con rối đồng thời mở miệng: Bắt nạt kẻ yếu thật là thú vị.

Vút, vút, vút Sáu con rối đột nhiên tăng tốc, ngược lại Phi Thản không nhìn rõ bóng dáng của kẻ địch.

Quá nhanh, còn nhanh hơn cả mình.

Bùm.

Giữa lúc còn đang kinh ngạc, Phi Thản chỉ cảm thấy đầu gối đau nhói, là rìu, rìu đập vào đầu gối của hắn.

Chết tiệt.

A a.

Gã to con Phú Lan Khắc Lâm cũng phát ra tiếng kêu thảm thiết ngắn ngủi, hắn cũng bị đập trúng đầu gối, hơn nữa là cả hai chân, cơ thể nặng nề mất đi điểm tựa ngã xuống sân khấu.

Hay lắm, giết chết bọn chúng. 42.

Chương 804

Đám xã hội đen chưa chết phát huy bản sắc, bắt đầu reo hò, quá tuyệt vời, để cho chúng mày biết cái giá của việc bắt nạt xã hội đen.

Xoẹt Phi Thản rơi xuống đất, hai chân lập tức gãy lìa, lăn mấy vòng trên đất mới dừng lại.

Quá nhanh, và đòn tấn công quá nặng.

Phòng ngự Niệm đáng lẽ có thể giảm đi phần lớn sát thương, nhưng rìu của kẻ địch vẫn đập nát xương đầu gối.

Phi Thản, cậu không sao chứ.

Gã to con vẫn còn tâm trạng quan tâm đồng bạn.

Thật là một tình đồng đội cảm động, hy vọng thủ lĩnh của các ngươi cũng trọng tình trọng nghĩa như vậy.

Tiện thể nói luôn, tạm thời ta sẽ không giết các ngươi, nhưng với điều kiện ta tha mạng, hãy cống hiến tiếng bi thương của các ngươi đi.

Ta thích nghe tiếng gào thét của kẻ yếu, về điểm này ta còn cố chấp hơn các ngươi, các con Nhện ạ.

Hắn biết thân phận của mình, và thực lực mạnh đến khó tưởng tượng, mình thậm chí còn chưa nhìn thấy bản thể của kẻ địch đã bị con rối chế ngự.

Bây giờ việc duy nhất họ có thể làm là để đồng bạn bên ngoài chạy thoát: Tiểu Tích, mau đi.

Phú Lan Khắc Lâm dùng hết sức bình sinh gầm lên.

Chậc chậc, các ngươi coi trọng đồng bạn như vậy, vậy thì đồng bạn của các ngươi tự nhiên sẽ coi trọng các ngươi.

Các ngươi gào lên như vậy không phải là để cô ta tự chui đầu vào lưới sao.

Phí công ta còn định thả cô ta về nói chuyện phải quấy với đoàn trưởng các ngươi, biết đâu đến lúc đó đoàn trưởng các ngươi sẽ đích thân đến xin lỗi ta, cầu xin ta tha cho các ngươi.

Nằm mơ giữa ban ngày.

Phú Lan Khắc Lâm gầm lên.

Cánh cửa bị đẩy ra, quả nhiên thành viên canh gác bên ngoài không bỏ rơi đồng bạn, đương nhiên cũng là do tự tin vào thực lực của mình.

Ngoài thành viên đi giết người, họ còn có một nhóm đồng bạn đi cướp kho bạc dưới tầng hầm.

Đỗ Lan tính toán, tổng cộng bảy người, còn có mấy người trốn trong sào huyệt.

Rắc, lúc Tiểu Tích vừa vào cửa, con rối nấp ở hai bên cửa đã ra tay, thế như chẻ tre đập nát hai đầu gối của cô.

Mặc dù người đến chỉ là một thiếu nữ có vẻ ngốc nghếch, nhưng cô cũng là thành viên của Huyễn Ảnh Lữ Đoàn.

Nén đau, cô dùng máy hút bụi Cụ Hiện Hóa của mình hút lấy hút để các con rối.

Tuy nhiên, chẳng có tác dụng gì, các con rối vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Chết tiệt, Tiểu Tích cô mau chạy đi.

Phú Lan Khắc Lâm lại một lần nữa bẻ gãy ngón tay của mình, dùng đạn Niệm hệ Phóng Xạ tấn công các con rối, nhưng tất cả đạn

Niệm đều bị phòng ngự.

Đây là chênh lệch thực lực tuyệt đối.

Ta đã nói rồi, ta chỉ thích bắt nạt kẻ yếu, các ngươi là kẻ yếu, tự nhiên không thể làm hại ta, dù cho những con rối này chỉ là đồ chơi của ta.

Đỗ Lan đắc ý cười nói: Rất uất ức phải không, rất ấm ức phải không, bị bắt nạt mà không thể phản kháng rất đáng sợ phải không.

Không sao cả, vì cuối cùng các ngươi sẽ tuyệt vọng.

Dù cho các ngươi thiêu đốt đến cạn kiệt tế bào não, hao tổn đến cạn kiệt nhiệt huyết, đánh cược cả tính mạng để nguyền rủa, tất cả đều sẽ không có bất kỳ ý nghĩa gì, cũng giống như những người vô tội bị các ngươi đẩy vào vực sâu tuyệt vọng.

Huyễn Ảnh Lữ Đoàn, hoan nghênh các ngươi đến thành phố của ta, thành phố Hữu Khắc Hâm mãi mãi chào đón các ngươi, ha.

Tốt, giết chết bọn chúng, hay quá, vạn tuế.

Mặc dù không biết là ai đã cứu họ, nhưng những người sống sót đều vô cùng cảm kích người cứu mạng.

Đỗ Lan phớt lờ họ, dùng hai con rối mỗi bên kẹp ba thành viên lại rồi đi ra ngoài, tìm những thành viên khác đã đến kho vàng.

Kho vàng sớm đã được chuyển đi rồi, vì trong bài thơ tiên tri có nhắc đến nguy hiểm ở cuộc đấu giá ngầm, để đề phòng bất trắc, tất cả bảo vật đều được chuyển đến nơi khác.

Về điểm này, xã hội đen vẫn rất nhạy bén.

Ba người muốn giãy giụa, nhưng sức của con rối lớn vô cùng, kẹp chặt dưới nách ba người, căn bản không cho họ cơ hội, giống như bị kiểm soát bởi một thứ gì đó vững chắc như bê tông cốt thép.

Lần này đã sơ suất, không ngờ xã hội đen lại có một người sử dụng Niệm hệ Thao Tác lợi hại như vậy, quá mạnh, e rằng chỉ có đoàn trưởng mới có khả năng đối chiến.

Trên sân thượng có một khinh khí cầu, họ định ngồi khinh khí cầu để tẩu thoát, mức độ kiêu ngạo có thể thấy rõ.

Tốc độ của khinh khí cầu còn không bằng xe hơi cũ, vốn dĩ sau khi thành công, họ căn bản không sợ bị phát hiện, định sẽ ung dung bay lượn trên bầu trời Hữu Khắc Hâm rồi rời đi.

Can đảm của các ngươi cũng không nhỏ, tiếc là mọi thứ trong thành phố này đều không qua được mắt ta, khí thế kiêu ngạo của các ngươi ngay từ đầu đã là công cốc.

Con rối ném ba người không đứng dậy nổi lên sân thượng.

Sáu con rối, sáu cây rìu, vây quanh họ.

Ngươi rốt cuộc là ai.

Phú Lan Khắc Lâm hỏi: Ngươi và Huyễn Ảnh Lữ Đoàn chúng ta có ân oán gì.

Vậy các ngươi và những người bị giết kia có ân oán gì.

Đỗ Lan thấy thật kỳ lạ, đối phó với Huyễn Ảnh Lữ Đoàn thì cần có ân oán, còn các ngươi giết người thì không cần ân oán, tình cảm của các ngươi đúng là chỉ cho phép quan lớn phóng hỏa chứ không cho dân chúng đốt đèn.

Sáu con rối đứng thành vòng tròn, chỉ nhìn chằm chằm, không khí có chút gượng gạo.

Đột nhiên, con rối lại mở miệng: Ta đã đứng đây lâu lắm rồi, sao không có ai gọi điện cho đoàn trưởng của các ngươi vậy.

Thật không có tố chất, một chút tố chất con tin cũng không có, thật lãng phí tình cảm.

Bọn họ vốn định lén gọi một cuộc, nhưng bây giờ không muốn nữa, vì họ vẫn chưa biết thân phận và toàn bộ năng lực của kẻ địch, tuyệt đối không thể làm theo ý địch.

Bây giờ ba người đang không ngừng co duỗi Niệm của mình một cách có nhịp điệu, họ đang phát tín hiệu ngầm cho những đồng bạn còn lại, hy vọng họ có thể cảm nhận được, đừng lên sân thượng, sáu con rối này thực sự quá lợi hại.

Đỗ Lan không để ý đến họ, con rối ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm rồi mới mở miệng: Ta sẽ đại từ bi nói cho các ngươi biết thân phận của ta, ta là Lục Đạo Bội Ân, người ban cho các ngươi nỗi đau.

Sáu con rối có ngoại hình không chê vào đâu được, cho nên đi kèm với cái tên ngầu lòi Lục Đạo Bội Ân, quả thực không gì hợp hơn.

Chỉ có điều, con rối biết nhảy múa, vũ khí là rìu, hai điểm này chính là khuyết điểm chí mạng phá nát vẻ ngầu.

Mấy con Nhện tìm kiếm trong kho hàng dưới hầm nhưng không thấy gì, bực bội chuẩn bị quay lại sân thượng để rời đi.

Bọn họ bắt được nhân viên bảo an tra hỏi mới biết bảo vật đã được chuyển đi vài giờ trước, hơn nữa người chuyển đi còn là một người sử dụng Niệm.

Đi thôi, trên đường về sẽ liên lạc với lão đại.

Hiệp Khách, một thiếu niên có vẻ ngoài bình thường, nói.

Lão đại sẽ không vui đâu.

Một thành viên nữ khác, với mái tóc đuôi ngựa màu đỏ rực, tên là Mã Kỳ, nói: Dường như có người biết chúng ta sẽ đến.

Mọi người không nói gì nữa, vì ý của Mã Kỳ là trong số họ có nội gián.

Họ không thể phán đoán được nên cứ giao cho đoàn trưởng quyết định.

Dừng lại.

Hiệp Khách đi đầu đột nhiên dừng lại: Sử dụng Ngưng.

Tất cả mọi người không hề nghi ngờ, lập tức nhìn lên sân thượng, liền thấy năng lượng Niệm đang không ngừng nhấp nháy.

Là tín hiệu ngầm.

Hiệp Khách nói, thiếu niên này rất lý trí: Đừng đến gần sân thượng, nguy hiểm.

Đây là Niệm của Phú Lan Khắc Lâm.

Im lặng, không ai biết đã xảy ra chuyện gì.

Tình huống gì mà lại khiến đồng đội đáng tin cậy của họ phải nói ra những lời như đừng đến gần.

Huyễn Ảnh Lữ Đoàn của họ từ khi nào lại bị uy hiếp như vậy.

Nhưng đã là tín hiệu của đồng đội, thì tuyệt đối không phải chuyện nhỏ.

Liên lạc với đoàn trưởng.

Oa Kim lập tức lấy điện thoại ra.

Tình hình bây giờ có chút khó xử, xã hội đen lại phục kích họ.

Oa Kim cho rằng có người đã mật báo, dẫn đến cuộc phục kích này.

Kẻ phản bội Judas.

Loại người đó không tồn tại.

Vô cùng quả quyết, quả nhiên là một người đàn ông có sức hút, tự tin vô hạn vào phán đoán của mình: Theo ta thấy, Judas không được coi là kẻ phản bội.

Hơn nữa, Judas là vì ba mươi đồng bạc, vậy cái giá của việc bán đứng chúng ta là gì.

Người gia nhập Huyễn Ảnh Lữ Đoàn có hứng thú với danh lợi không.

Một câu hỏi ngược lại khiến Oa Kim không nói nên lời: Chắc là không có.

Cho nên kẻ phản bội là không tồn tại.

Nhưng bọn chúng lại biết được tin tức, mà không tăng cường cảnh giác, rõ ràng là biết có nguy hiểm nhưng không biết nguy hiểm cụ thể, là một lời cảnh báo.

Hơn nữa, lời cảnh báo có thể khiến xã hội đen tin tưởng và di chuyển tài sản nhất định phải do một người có trọng lượng truyền đạt, cũng có nghĩa là có người trong tầng lớp cao của xã hội đen đã đưa ra cảnh báo, nhưng không biết chúng ta sẽ đến.

Trong nháy mắt đã phân tích được nhiều nội dung như vậy, Khố Lạc Lạc đã có một vài ý tưởng.

Chương 805

Thầy bói hoặc là nhà tiên tri, nếu không không thể giải thích được hành vi của xã hội đen.

Còn về việc xã hội đen dùng cách gì để khống chế Phú Lan Khắc Lâm và những người khác thì không biết được: Các ngươi mang họ về, không từ thủ đoạn.

Mệnh lệnh mới, Oa Kim nở nụ cười, chính là phải không từ thủ đoạn mới tốt.

Thấy Oa Kim cúp điện thoại, tất cả mọi người đều nhìn về phía hắn.

Cười, nụ cười nham hiểm: Đoàn trưởng nói không từ thủ đoạn mang tất cả họ về.

Oa Kim vặn cổ, chuẩn bị ra tay lớn.

Đã nhận, chúng ta hãy làm một trận ra trò.

Mạng lưới Niệm của Hiệp Khách đã giăng ra, đêm nay vẫn chưa kết thúc.

Ố hô hô, ta đã nói rồi, đừng truyền tín hiệu cho đồng bạn của các ngươi, sao các ngươi không nghe.

Con rối lại đồng thời mở miệng: Các ngươi xem, bọn chúng lại lên rồi, thật là thú vị.

Cơ bắp trên thân hình khổng lồ của Phú Lan Khắc Lâm run lên, hắn còn tưởng tín hiệu của mình không ai hay biết, không ngờ mọi hành động của mình đều bị con rối giám sát: Tại sao không ngăn cản ta.

Nếu đồng bạn của ta nhận được tín hiệu thay đổi lộ trình, ngươi chờ ở đây không phải là lãng phí thời gian sao.

Nếu bọn chúng quay lại, thì đây sẽ là một đêm thú vị hơn, một đêm săn mồi dài đằng đẵng.

Còn bây giờ bọn chúng cùng nhau lên đây, tuy thiếu đi niềm vui săn mồi, nhưng ta vẫn sẽ tận hưởng niềm vui ban cho các ngươi nỗi đau, thiếu đi một niềm vui thì cứ thiếu đi một cái vậy.

Sau đó, con rối nhìn ba người đang ngã trên đất, lộ ra sáu nụ cười y hệt nhau: Vậy thì đến giờ đoán đố, người đầu tiên bước vào sân thượng sẽ là ai đây.

Đã đến gần rồi, gã to con Phú Lan Khắc Lâm trông có vẻ ngốc nghếch chậm chạp lại có tình đồng đội đáng kinh ngạc: Đừng lên.

Tiếng gầm rú trong gió đêm, cả tòa nhà đều rung chuyển.

Tĩnh lặng, người ở đối diện cánh cửa dường như đã dừng bước, vì tiếng hét mà do dự hay là gì.

Quyết định của họ sẽ là gì.

Lên đi.

Con rối như lời thì thầm của ác quỷ đã quyết định thay cho đám Nhện, Đỗ Lan biết đám Nhện tuyệt đối sẽ lên, vì sau khi họ được xăm hình con nhện lên người thì đã không còn là người bình thường nữa.

Tạch Loạt đạn dày đặc phá nát cánh cửa sân thượng, không thương tiếc bắn về phía con rối.

Hiệp Khách hệ Thao Tác điều khiển mấy thành viên băng đảng áo đen làm pháo hôi, băng đạn tròn của khẩu tiểu liên Chicago điên cuồng trút đạn, cánh cửa nhanh chóng bị bắn nát.

Tuy nhiên, con rối căn bản không hề di chuyển, chỉ đơn giản là tạm dừng tất cả viên đạn trên sân thượng, sau đó phản đòn.

Bùm, đạn bay tứ tung, tường, sàn nhà, và cả khinh khí cầu đều bị những viên đạn bắn ra đánh thành cái sàng.

Không ít viên đạn bay ngược trở lại, biến đám xã hội đen bị điều khiển thành những mảnh giẻ rách, còn đám Nhện của Huyễn Ảnh Lữ Đoàn lại được đồng bạn hệ Cường Hóa bảo vệ nên bình an vô sự.

Sau đó cuối cùng cũng gặp mặt, cách khung cửa đổ nát, hai bên đã chạm trán.

Sáu người hình dáng giống hệt nhau, và những người bạn bị thương của họ.

Oa Kim đứng trước nhất nắm chặt nắm đấm, lửa giận bốc lên ngùn ngụt: Ngươi sẽ phải hối hận, dám đối xử với đồng bạn của ta như vậy, ta sẽ giết chết các ngươi.

Oa Kim liếc mắt đã thấy hai đầu gối đỏ máu của đồng bạn, nhìn khớp xương vặn vẹo là biết đã bị đập gãy hoàn toàn.

Này này, các cậu cũng quá vô dụng rồi, tôi nói chứ sao các cậu lại có thể bị mấy con rối đánh thành ra thế này.

Tín Trường, ăn mặc như một võ sĩ lang thang đứng sau lưng Oa Kim, hắn thực sự không thể hiểu nổi tại sao ba người đồng đội lại bị đánh thảm như vậy, nhìn bộ dạng của kẻ địch cũng chỉ là con rối mà thôi.

Tín Trường, đừng sơ suất, bọn chúng rất lợi hại.

Phú Lan Khắc Lâm gầm lên, hắn là người nói nhiều nhất, lúc nào cũng lo lắng.

Phi Thản và Tiểu Tích suốt quá trình không nói một lời, chỉ im lặng chữa trị vết thương của mình.

Trong tình huống này, họ tuyệt đối không thể làm gánh nặng cho đồng đội, quan trọng là phải khôi phục được khả năng hành động.

Giao cho tôi, các cậu cứ nằm đó đi.

Oa Kim đứng ra, hắn là người hệ Cường Hóa, tính cách rất thẳng thắn, thích nhất là đánh nhau: Tôi sẽ đập nát mấy thứ này.

Oa Kim, tốc độ của thứ này rất nhanh, và rất tà môn.

Lời Phú Lan Khắc Lâm vừa dứt, trên sân thượng liền vang lên bản nhạc Ta Bất Nhập Địa Ngục.

Con rối Lục Đạo Bội Ân lại chuẩn bị nhảy múa.

Thật quen thuộc làm sao: Mau tấn công, đợi con rối nhảy xong, sẽ trở nên cực nhanh.

Phú Lan Khắc Lâm nói.

Là điều kiện để hoàn thành thao tác sao.

Không chuẩn bị trước, chính là sai lầm lớn nhất của ngươi.

Năng lực Niệm càng mạnh mẽ thì điều kiện ràng buộc cũng càng nhiều.

Niệm càng giống như tín ngưỡng, càng ràng buộc bản thân thì tín ngưỡng càng mạnh mẽ.

Cho nên rất nhiều năng lực Niệm khi phát động đều cần điều kiện, ví dụ như chạm vào mục tiêu, hoặc kích hoạt bằng những lời nói đặc biệt, v. v.

Vũ đạo của Lục Đạo Bội Ân cũng bị hiểu lầm là điều kiện cần thiết để phát động năng lực Niệm.

Oa Kim nhảy lên, một quyền như sấm sét vạn quân: Chết đi.

Thanh thế vang dội, nhưng đường tấn công hoàn toàn không thay đổi, là đột phá từ chính diện.

Xem ra ngươi rất tự tin vào bản thân.

Con rối đang nhảy múa nói.

À, là phi thường tự tin.

Bùm, đánh trúng rồi, nắm đấm thẳng tắp hạ xuống, đấm vào mặt con rối, xác thực là đã đánh trúng: Ta sẽ đập nát cái mặt ẻo lả đáng ghét của ngươi thành tương thịt.

Các thành viên Huyễn Ảnh Lữ Đoàn lộ vẻ thất vọng, còn tưởng sẽ lợi hại đến đâu, không ngờ ngay cả một quyền của Oa Kim cũng không né được.

Đang lúc người ta nhảy múa mà lại tấn công, điều này không hợp quy tắc, lẽ nào không biết quy tắc của Phủ Đầu Bang chúng ta là nhảy múa trước rồi mới động võ sao.

Động tác của con rối hoàn toàn dừng lại, một cảnh tượng quỷ dị xảy ra, con rối bị đánh trúng lại phát ra âm thanh.

Không phải đáng lẽ đã bị Oa Kim đập nát bét rồi sao.

Rõ ràng là không.

Dưới nắm đấm to như cái nồi của Oa Kim, ngay cả xe tăng cũng có thể bị đánh xuyên, làm sao có thể còn tồn tại được.

À à, ngươi đang đập muỗi mùa hạ đó à.

Con rối tiếp tục chế nhạo.

Oa Kim thu nắm đấm lại, kinh ngạc nhìn thấy con rối không hề hấn gì, sắc mặt cũng tái đi, sau đó hắn quỳ xuống, đầu gối, đầu gối bị đập nát.

Trong chớp mắt, mọi người chỉ thấy hai bóng ảo lướt qua eo Oa

Kim, sau đó là cảnh Oa Kim đau đớn không cam lòng ngã xuống đất.

Mọi người đều sững sờ, sao có thể.

Niệm lực hệ Cường Hóa của Oa Kim có thể phòng ngự được uy lực của pháo chống tăng cơ mà, sao lại bị hai chiếc rìu phá vỡ phòng ngự.

Oa Kim tuyệt đối là cao thủ trong số những người hệ Cường Hóa, còn đối phương đáng lẽ là hệ Thao Tác, tại sao Niệm của kẻ địch lại mạnh hơn cả hệ Cường Hóa.

Thêm một người nữa.

Sáu con rối lại đứng chung với nhau, đồng thanh nói: Hãy cảm nhận nỗi đau đi, đồng bạn đối mặt với thử thách tàn khốc của cái chết, hãy tận hưởng nỗi đau thấu tim này đi, trước nỗi đau các ngươi cũng chỉ là kẻ yếu.

Quá quỷ dị, ngay cả người hệ Cường Hóa mạnh nhất cũng quỳ rồi, bây giờ đám Nhện không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Dưới vầng trăng tròn, trong gió đêm, trên sân thượng, mọi người lặng im.

Con rối Lục Đạo càng ngày càng quỷ dị, đã vượt qua nhận thức của đám Nhện.

Bọn họ không sợ chết, nhưng bây giờ họ lo lắng rằng điều họ gặp phải sẽ là chuyện đáng sợ hơn cả cái chết.

Lục Đạo Bội Ân, ngươi rốt cuộc có mục đích gì.

Vẫn là Phú Lan Khắc Lâm, bây giờ hắn hy vọng thông qua cuộc đối thoại của mình, moi thêm thông tin cho đồng bạn.

Ta đã nói rồi, là để cho các ngươi cảm nhận nỗi đau.

Chỉ cần nghĩ đến việc các ngươi, những con nhện này, cảm nhận được nỗi đau, ta chính là người vĩ đại nhất thế giới, cảm giác này thật sự quá tuyệt vời.

Các ngươi hãy cùng ta tận hưởng đi, nỗi đau.

Một kẻ còn biến thái hơn cả bọn họ.

Đám Nhện lại có ảo giác như vậy.

Vậy thì bây giờ trong tay ta có bốn con tin, bên các ngươi cũng là bốn người, đến giờ chơi game rồi.

Cược trong trò chơi chính là mạng sống của các ngươi, những con nhện.

Con rối tách ra bốn cái, lần lượt đứng bên cạnh bốn con Nhện đang nằm trên đất, từ từ giơ cao rìu.

Hai con rối còn lại nhìn bốn con Nhện kia: Đoán xem, các ngươi có bốn cơ hội, bốn con rối sẽ tấn công vào tứ chi và cổ của con tin.

Các ngươi đều có thể đoán, nếu đoán đúng thì cuộc tấn công sẽ không xảy ra, nhưng nếu đoán sai thì các ngươi sẽ phải trả giá tương tự như con tin.

Nếu con rối chặt chân phải của con tin, người đoán sai cũng phải chặt chân phải của mình.

Đương nhiên các ngươi cũng có thể không tham gia, vậy thì bốn con rối sẽ lập tức chặt đứt cổ của con tin.

Nhưng đây là thành phố Hữu Khắc Hâm, cho nên trước khi con rối tấn công, các ngươi cũng có thể tự mình chặt tay chân đi, giống như đấu giá vậy, một tay của ngươi có thể đổi lấy một ngón tay của con tin, một mạng của các ngươi có thể đổi lấy nửa mạng của con tin.

Nửa mạng có nghĩa là họ sẽ trở thành người thực vật vĩnh viễn không tỉnh lại.

Trên đây chính là quy tắc của trò chơi đau khổ lần này.

Đám Nhện im lặng, đây đâu phải là trò chơi, rõ ràng là ngược đãi, hơn nữa cả trò chơi này người chịu thiệt rõ ràng chỉ có Huyễn Ảnh Lữ Đoàn: Ngươi không cần phải trả bất kỳ giá nào trong trò chơi sao.

Sao lại không có trả giá.

Đây đều là những con tin đáng yêu của ta, nếu thiếu tay thiếu chân, lúc làm thành tiêu bản sống sẽ không đẹp nữa.

Cho nên ta đã từ bỏ niềm vui chế tác tiêu bản sống, dùng con tin quý giá để chơi game với các ngươi, lẽ nào các ngươi không phục. 43.

Con tin ta tự mình bắt cóc được, dựa vào cái gì mà không được tính là vật sở hữu của ta.

Hắn lý lẽ hùng hồn tuyên bố một đạo lý còn bá đạo hơn cả Huyễn Ảnh Lữ Đoàn.

Chương 806

Không còn lời nào để nói, trước đây đám Nhện cũng thích chiếm đoạt đồ vật của người khác, không tiếc giết chết chủ nhân của vật phẩm.

Không ngờ lần này lại đến lượt bọn họ, và thứ bị chiếm đoạt lại là mạng sống quý giá nhất của họ.

Các ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa.

Mau quyết định, vòng đầu tiên là đấu giá hay là đoán.

Thời gian của các ngươi không còn nhiều đâu, ta sắp ra tay rồi đấy.

Chết tiệt, các người đừng quan tâm chúng tôi, mau đi đi.

Oa Kim gầm lên, Giết chúng tôi đi, đoàn trưởng sẽ báo thù cho chúng tôi.

Oa Kim.

Tín Trường hận, sao lại rơi vào tình thế bị động như vậy.

Tín Trường, các ngươi đi đi, đừng quan tâm chúng tôi.

Oa Kim tin rằng đoàn trưởng nhất định sẽ báo thù cho họ.

Đoàn trưởng Khố Lạc Lạc của các ngươi sao.

Thật không biết nếu các ngươi đều bị giết chết, hắn sẽ khóc lóc thảm thiết, hay là mặt không biểu cảm rời khỏi thành phố này, tiếp tục chiêu mộ thành viên mới, tiếp tục đi đốt giết cướp bóc.

Hắn biết đoàn trưởng.

Vẻ mặt của tất cả mọi người đều thay đổi.

Vẫn chưa quyết định sao.

Chết tiệt.

Ta nhất định sẽ tìm ra bản thể của ngươi, sau đó giết chết ngươi, nhất định sẽ nghiền xương ngươi thành tro.

Rắc, răng của Tín Trường phát ra tiếng ma sát ghê người.

Tìm bản thể của ta sao.

Các ngươi thật sự muốn gặp ta.

Đúng, nếu có bản lĩnh thì ra đây, ta nhất định sẽ giết chết ngươi, nhất định.

Tay phải cầm đao của Tín Trường gân xanh nổi lên.

Được, ta đến đây.

Âm thanh xuất hiện từ trên đỉnh đầu, mọi người ngẩng đầu nhìn lên.

Giữa vầng trăng tròn, một người đàn ông trẻ tuổi uy nghi như thần ma đang đứng đó, căn bản không thể cảm nhận được sự tồn tại, nhưng lại như muốn khắc sâu vào võng mạc của họ, đâm thẳng vào tim họ.

Cảm giác tồn tại chênh lệch vô cùng lớn này, vừa khó thích ứng, lại vừa khó quên.

Ta xuất hiện rồi, vậy ngươi muốn làm gì.

Dùng kiếm của ngươi chém ta sao.

Đỗ Lan cười khinh miệt: Cứ thỏa sức mà không cam lòng đi, các ngươi cuối cùng cũng phải cảm nhận sự bất lực khi đứng trước ác ý.

Chết tiệt, xem ta giết ngươi đây.

Tín Trường rút thanh võ sĩ đao ra, định nhảy lên.

Bùm.

Đao gãy, người ngã, toàn thân đẫm máu, ngay cả búi tóc của võ sĩ cũng bung ra hết, ngây ngốc nhìn vị thần trong ánh trăng.

Quá mạnh, căn bản không cùng một chiều không gian, e rằng ngay cả đoàn trưởng cũng không phải là đối thủ của hắn.

Căn bản không biết đã ra tay đánh trúng mình như thế nào, cơ bắp trên người đã đứt lìa, xương cốt cũng xuất hiện vết nứt, còn thanh đao thì gãy thành mấy đoạn.

Vốn còn tưởng rằng ta đã thiết kế một trò chơi rất hay, bốn đấu bốn, tiếc là người của các ngươi quá ngu ngốc, lại dám khiêu khích ta.

Các ngươi thiếu đi một thành viên, vậy thì trò chơi cũng không còn ý nghĩa nữa.

Vậy thì ta sẽ thu hồi con tin của mình.

Bốn con tin bay lên, hai tay họ dang ra thành hình chữ thập treo lơ lửng trên bầu trời đêm.

Chỉ thấy Đỗ Lan nhanh chóng ra tay, điểm mấy đại huyệt trên người bốn người.

Tiếp đó, bốn người liền đau đớn kêu thảm lên.

Rõ ràng trước đó bị đánh gãy cả hai chân cũng không hé răng một tiếng, những kẻ cứng rắn và cô em gái ngốc nghếch, bây giờ đều biến thành những con heo bị chọc tiết, điên cuồng gào thét.

Ngươi đã làm gì.

Mã Kỳ giận dữ gầm lên, tiếng kêu thảm thiết của đồng bạn khiến cô vừa giận vừa kinh.

Không có gì, chỉ là khuếch đại cảm giác đau của họ lên mấy vạn lần thôi.

Bây giờ dù là gió đêm thổi nhẹ đối với họ cũng là dao cắt rìu bổ.

À đúng rồi, khi hít thở, cảm giác không khí đi qua lỗ mũi, khí quản vào phổi cũng tương đương với ngọn lửa hừng hực thiêu đốt trong cơ thể.

Các ngươi nghe đi, âm thanh thật tuyệt vời, có phải bi thảm giống như những người bị các ngươi sát hại không.

Nhưng càng gào thét thì càng đau đớn, nỗi đau sống không bằng chết.

Ánh mắt Đỗ Lan lạnh đi: Hôm nay ta sẽ mang đi bốn người các ngươi, tối mai chúng ta tiếp tục, cho đến khi tất cả thành viên của các ngươi đều trở thành đồ chơi của ta thì thôi.

Ha, trốn đi, chạy đi, sợ hãi đi.

Từ ngày mai hãy chú ý đến âm nhạc của Lục Đạo Bội Ân, nhạc nổi Bội Ân hiện, các ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng để tận hưởng niềm vui.

Đỗ Lan biến mất, còn bốn thành viên Huyễn Ảnh Lữ Đoàn lại không biến mất mà bay về phía dưới tòa nhà.

Ngày hôm sau, bốn người họ sẽ liên tục la hét thảm thiết dưới con mắt của công chúng, la hét, la hét.

Tại một tòa nhà cũ nát trong khu phố cổ, khi ba thành viên dìu Tín Trường bị trọng thương, lảo đảo chạy về trước mặt Khố Lạc Lạc, bọn họ đã hoàn toàn mất đi vẻ ngông cuồng thường ngày.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc tột độ, số người mà Huyễn Ảnh Lữ Đoàn đã giết nhiều không đếm xuể, lần này lại bị bắt cóc bốn người, trọng thương một người, chuyện này không thể bỏ qua, nếu không sau này bọn họ làm sao răn đe chính phủ thế giới.

Khố Lạc Lạc bình tĩnh nghe xong lời miêu tả của thuộc hạ, trầm mặc không nói.

Là Đỗ Lan, Tây Tác ngồi ở góc phòng lập tức nghĩ đến người đàn ông ma quỷ đó, cũng chỉ có Đỗ Lan, kẻ thích lo chuyện bao đồng mới đi khiêu khích Huyễn Ảnh Lữ Đoàn.

Hắn còn nói đêm nay trò chơi tiếp tục, bảo chúng ta lắng nghe âm nhạc, khi âm nhạc vang lên tức là hắn đã đến.

Mã Kỳ với mái tóc đuôi ngựa màu hồng trầm giọng nói: Đoàn trưởng, chúng ta đi cứu Oa Kim bọn họ đi, bây giờ họ đang bị người đó treo ở trung tâm thành phố để thị chúng, tất cả mọi người đều đã thấy bộ dạng xấu xí của họ.

Không cam tâm, chưa từng có ai dám khiêu chiến bọn họ như vậy, Lục Đạo Bội Ân này, nhất định phải diệt trừ.

Khố Lạc Lạc vẫn không nói gì, thông tin quá ít, nhưng từ miêu tả của thuộc hạ, đối phương tinh thông hệ Thao Tác, hệ Phóng Xạ, thậm chí cả hệ Cường Hóa, một sức mạnh không thể lý giải. 44.

Nhưng trốn cũng không trốn được, nếu đối phương đã nói đêm nay trò chơi tiếp tục, vậy thì hắn nhất định sẽ đến: Lục Đạo Bội Ân, ban cho chúng ta thống khổ sao.

Là cảm giác chính nghĩa trỗi dậy làm anh hùng, hay chỉ đơn thuần muốn tiêu diệt chúng ta.

Thật sự khó mà hiểu được.

Tiếng kêu thảm thiết vẫn tiếp tục, dù đã yếu ớt.

Ánh nắng mặt trời cũng biến thành những cây kim thép, da thịt đau đớn vô cùng, đại não đã phát ra quá nhiều tín hiệu cảnh báo, bây giờ bốn con tin đã hơi tàn sức kiệt.

Lục Đạo Bội Ân đứng ngay bên cạnh bốn người, chỉ cho phép người ta nhìn, không cho phép chạm vào.

Mọi người đều không biết chuyện gì đã xảy ra, cho đến khi nghe nói về sự việc tối qua, mới biết bốn người này hôm qua đã lẻn vào buổi đấu giá ngầm giết rất nhiều người, sau đó bị băng Búa Rìu bắt được.

Khốc Lạp Bì Tạp tối qua vẫn đứng ở bên cạnh, hắn nhìn thấy hình xăm con nhện trên người con tin, biết bốn người này chính là thành viên Huyễn Ảnh Lữ Đoàn, hắn không tiến lên, chỉ lắng nghe tiếng kêu thảm của họ.

Máu tươi và tiếng ai oán, luôn là ác mộng của Khốc Lạp Bì Tạp, nhưng lần đầu tiên hắn phát hiện tiếng rên rỉ của kẻ thù lại tuyệt diệu như tiên nhạc, khiến hắn mê mẩn.

Tộc nhân của hắn chính là bị đám người này giết chết, không có lý do, tất cả tộc nhân đều đã chết.

Khốc Lạp Bì Tạp nhìn những con nhện bị trừng phạt, trong lòng có một khoái cảm biến thái, hắn thậm chí hy vọng bọn nhện đừng chết nhanh như vậy, hãy chịu thêm chút khổ nữa.

Nhanh lên, chụp giúp tôi một tấm.

Đây là những du khách đến tham dự buổi đấu giá Mộng Ảo, họ chỉ là đám đông hóng chuyện, thấy có người bị treo lên ngược đãi ngược lại còn cảm thấy rất tò mò.

Đây quả thực là một sự sỉ nhục, ngày hôm nay, bốn con tin đã hồi tưởng lại giới hạn và sự bất lực khi còn là người phàm, trong lòng họ có hận, hận không thể giết chết Đỗ Lan, nhưng họ không làm được, lúc này trong lòng họ tràn ngập phẫn nộ, không cam lòng, uất ức, nhục nhã, và nỗi đau khổ rõ ràng nhất.

Các du khách coi các thành viên Nhện đang chịu khổ làm nền, đăng video và hình ảnh lên mạng, lan truyền khắp thế giới, khoảnh khắc này, hình tượng đáng sợ của Huyễn Ảnh Lữ Đoàn hoàn toàn sụp đổ, mây đen trên đầu tan biến.

Một số người có năng lực Niệm nhận ra hình xăm trên người con tin: Chết tiệt, thì ra là Huyễn Ảnh Lữ Đoàn, thật hay giả vậy.

Không phải nói bọn họ rất lợi hại sao.

Sao lại bị người ta đánh thành ra thế này.

Chân cũng gãy rồi à.

Trước đây cậu có thấy họ bao giờ chưa.

Chưa.

Chưa thấy thì làm sao biết họ lợi hại, tôi thấy họ chỉ là hữu danh vô thực, cậu xem đến cả xã hội đen cũng bắt được bốn người bọn họ, có lẽ danh tiếng trước đây của họ cũng chỉ là bắt nạt kẻ yếu, gặp phải tổ chức lớn như xã hội đen thì cũng hết cách.

Nói cũng có lý, trước đây toàn nghe nói Huyễn Ảnh Lữ Đoàn lợi hại thế nào, nhưng những người thực sự bị giết phần lớn đều là dân thường, hoặc là phú hào, đúng là chưa nghe nói họ làm được chuyện gì kinh thiên động địa.

Còn không phải sao, nếu không sao họ lại thảm như vậy, nếu họ lợi hại, sao những người khác không đến cứu.

Chẳng phải là sợ xã hội đen sao.

Thì ra là vậy, thì ra là một đám rác rưởi, lần này chọc phải người không nên chọc nên toi đời rồi, thật mất mặt.

Không ít người đều có suy nghĩ như vậy, trong vòng một ngày Huyễn Ảnh Lữ Đoàn đã trở thành từ đồng nghĩa với kẻ bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, Khốc Lạp Bì Tạp cảm thấy hả giận không nói nên lời.

Cho đến tận chiều tối, bốn con tin đã không còn sức để la hét, thanh quản đã biến thành thịt nát.

Khốc Lạp Bì Tạp mới bước tới: Xin hãy cho tôi qua, tôi có vài câu hỏi muốn hỏi họ.

Con rối thấy là Khốc Lạp Bì Tạp liền để hắn vào: Theo tôi.

Con rối đi đến trước mặt Oa Kim, banh miệng hắn ra, cho hắn ăn một viên Tiên Đậu: Thanh quản của hắn đã hỏng rồi, không ăn Tiên Đậu thì không thể mở miệng được.

Khốc Lạp Bì Tạp sững sờ: Ngươi là Đỗ Lan.

Con rối mỉm cười với Khốc Lạp Bì Tạp: Đây là con rối ta điều khiển, tên là Lục Đạo Bội Ân, là người chuyên mang đến thống khổ cho Huyễn Ảnh Lữ Đoàn, hả giận không.

Cảm ơn.

Khốc Lạp Bì Tạp còn có thể nói gì nữa.

Ăn Tiên Đậu xong, sức mạnh toàn thân của Oa Kim đã trở lại: Tốt, cho ta thêm nữa đi.

Hắn khiêu khích con rối.

Chương 807

Con rối không nói gì, trực tiếp đánh vào huyệt vị đau đớn của Oa Kim, nỗi đau được khuếch đại hàng vạn lần tấn công thẳng vào đại não, trạng thái toàn thịnh lại bị đánh trở về tình trạng nửa sống nửa chết, cổ họng vừa hồi phục lại khàn đi.

Ngươi có thể hỏi rồi.

Khốc Lạp Bì Tạp nhìn Oa Kim: Nhiều năm trước, tại sao các ngươi lại tấn công tộc Kuruta.

Là người có quan hệ với kẻ bị chúng ta giết sao.

Tộc Kuruta gì chứ, ta đã giết nhiều người như vậy, làm sao mà nhớ được.

Mặc dù đại não tê dại vì đau đớn, nhưng Oa Kim vẫn trả lời câu hỏi một cách trôi chảy, nhưng hắn thật sự không nhớ tộc Kuruta, hắn đã giết quá nhiều người.

Đôi mắt đỏ rực, Khốc Lạp Bì Tạp làm sao có thể tin trên đời lại có những kẻ sát nhân tàn bạo như vậy: Sao các ngươi có thể máu lạnh như thế, chẳng lẽ các ngươi không biết mình đã giết chết từng sinh mạng sao.

Đôi mắt của ngươi.

Nhìn thấy đôi mắt đỏ rực của Khốc Lạp Bì Tạp, Oa Kim cuối cùng cũng có chút ấn tượng: Là tộc mắt đỏ, lão đại của chúng ta rất thích nhãn cầu của tộc ngươi.

Càng hỏi càng tức: Tại sao, tại sao.

Tại sao cái gì.

Hắn hỏi lại một cách hiển nhiên, trong mắt Oa Kim và đồng bọn, giết người chẳng qua chỉ là một việc thường ngày, không phải là chuyện vi phạm pháp luật kỷ cương gì, họ không có đạo đức cũng không có pháp luật ràng buộc, họ muốn làm gì thì làm nấy.

Khốc Lạp Bì Tạp, lẽ nào ngươi còn muốn thuyết phục bọn họ sao.

Đừng lãng phí nước bọt nữa, những người này đều là nhân cách, họ tự nhận mình không phải người, đương nhiên cũng sẽ không coi chúng ta là người.

Đỗ Lan mượn miệng con rối nói: Tuổi thơ của họ đều rất bi thẩm, có thể nói là bị đối xử phi nhân đạo, cho nên họ đều có lý do chính đáng để trả thù xã hội và cớ để làm hại người vô tội.

Họ sẽ không hối cải, cho dù ngươi có giết chết họ.

Tuổi thơ bi thảm không phải là lý do để giết người.

Toàn tộc Khốc Lạp Bì Tạp bị diệt, tuổi thơ của hắn cũng thê thảm như vậy, nhưng hắn không giống như những người trong Huyễn Ảnh Lữ Đoàn tự sa ngã, lấy việc làm hại những người không liên quan làm thú vui.

Cho nên nói, không thể đối xử với họ theo cách của con người được, yên tâm ta sẽ chỉnh đốn lại tính cách lệch lạc của họ, ta đã chuẩn bị cho họ một liệu trình thống khổ toàn diện, bây giờ mới chỉ là tầng thứ nhất, nỗi đau thể xác mà thôi.

Khi màn đêm buông xuống, khu phố cổ vẫn yên tĩnh, người của Huyễn Ảnh Lữ Đoàn không hề rời đi ẩn náu, mà đang chuẩn bị cho một hành động lớn hơn.

Vậy thì chúng ta bắt đầu thôi, phá hủy thành phố này.

Khố Lạc Lạc ung dung đứng dậy, hắn chọn cách phá hoại để trút giận cho các thành viên, đồng thời tái lập hình tượng đáng sợ của

Huyễn Ảnh Lữ Đoàn trong lòng mọi người, tiện thể thừa dịp hỗn loạn cứu người.

Thế nhưng khi họ vừa bước ra khỏi tòa nhà đổ nát, trong tai đã nghe thấy tiếng nhạc Ta không vào địa cầu khe khẽ.

Ba người trốn thoát đêm qua chỉ cảm thấy toàn thân cứng đờ, bọn họ đã bị phát hiện.

Quả nhiên, ngay phía trước họ, một con rối đang nhảy múa bước ra, vừa nhảy vừa tiến lại gần.

Đoàn trưởng, Lục Đạo Bội Ân đến rồi.

Để tôi giữ chân hắn, đoàn trưởng các người đi đi.

Một người đàn ông tóc vàng vuốt ngược bước ra, Lục Đạo Bội Ân, ta sẽ không tha cho ngươi đâu.

A a, xông lên, nhưng Khố Lạc Lạc không đi ngay, hắn cần đánh giá sức chiến đấu của kẻ địch.

Phân Khắc Tư dùng toàn lực lao tới, rồi dồn toàn bộ Niệm vào nắm đấm phải, sức mạnh này có thể xuyên thủng tường nhà: Chết đi cho ta.

Bùm.

Mọi người nheo mắt nhìn, xuyên qua lớp bụi cát phát hiện Phân Khắc Tư đã thành công.

Chính Phân Khắc Tư cũng sững sờ, con rối mà hôm qua Oa Kim còn không đánh vỡ được, lại bị chính mình đánh vỡ.

Tại sao.

Có phải là vấn đề khoảng cách, hôm qua ở trung tâm thành phố, hôm nay ở khu phố cổ ngoại ô.

Khố Lạc Lạc lập tức suy nghĩ nguyên nhân.

Nửa thân trên của con rối đã hoàn toàn bị phá hủy, để lộ ra dàn âm thanh đang tóe lửa điện.

Phân Khắc Tư không thể tin được nhìn nắm đấm của mình, quay người lại: Cũng không lợi hại lắm nhỉ.

Ngay lúc Phân Khắc Tư đắc ý tột độ, chỉ thấy bên trong con rối chỉ còn nửa thân dưới đột nhiên bắn ra một chùm tia lửa, khiến mọi người căng thẳng.

Tuy nhiên, đó chỉ là pháo hoa bình thường.

Đây có thể chỉ là con rối do thám, vị trí của chúng ta đã bị lộ.

Khố Lạc Lạc nhanh chóng phân tích.

Một mũi tên xuyên mây, ngàn quân vạn mã đến tương kiến.

Đằng, đằng Băng Búa Rìu tự mang theo nhạc nền đã đến, bầu trời đêm vốn trong xanh bỗng xuất hiện một đám mây đen, di chuyển theo đám người trên mặt đất, cho đến khi che khuất cả mặt trăng.

Hôm nay chúng ta đổi một cách khác.

Giọng của Đỗ Lan truyền đến: Phát hiện các ngươi căn bản không phải đối thủ của Lục Đạo Bội Ân, cho nên để tăng thêm phần thú vị, tối nay sẽ tiến hành trận chiến vây hãm của siêu đại quân rối với số lượng không giới hạn.

Các ngươi hẳn cũng đã thấy, lần này con rối chỉ là phiên bản cấu hình siêu thấp của Lục Đạo Bội Ân, các ngươi một quyền là có thể đánh nổ một con.

Các ngươi sắp phải đối mặt với đại quân rối vô tận, các ngươi đã chuẩn bị xong chưa, vậy thì, nhạc lên.

Khí thế hùng hồn, đại quân rối cùng nhau bắt đầu nhảy múa.

Bọn Nhện lúc này mới phát hiện mình đã bị bao vây hoàn toàn, ngay cả tòa nhà cũ mà họ ở trước đó cũng truyền đến tiếng nhạc.

Vị trí đã sớm bị lộ, hơn nữa kẻ địch còn không dùng con rối mạnh nhất để chiến đấu, mà dùng những con rối yếu ớt với số lượng lớn để sỉ nhục Huyễn Ảnh Lữ Đoàn.

Các ngươi không phải rất mạnh sao, không phải thích diệt tộc sao, vậy thì đến đây, hãy cảm nhận cho rõ cơn thịnh nộ của những người bị các ngươi tàn sát đi, bọn chúng rất yếu, không chịu nổi một đòn, bọn chúng chỉ có một cây búa rìu, đến đây, thể hiện sức mạnh của các ngươi, tiêu diệt đại quân rối đi.

Máy quay kéo ra xa, một mảng đen kịt, toàn bộ khu phố cổ đều bị đại quân rối bao vây, còn dày đặc hơn cả kiến, bây giờ hàng vạn con rối này đang nhảy múa, đã dồn bọn Nhện vào đường cùng.

Số lượng này còn nhiều hơn cả số người mà bọn Nhện đã giết.

Nếu Tiểu Tích ở đây thì tốt rồi.

Máy hút bụi do Tiểu Tích cụ hiện hóa có thể hút đi những vật thể vô tri, nhưng cho dù cô ấy ở đây, kết quả cũng sẽ không thay đổi, bởi vì đại quân rối là vô tận.

Công kích.

Trời đất rung chuyển, bụi bặm từ những tòa nhà lung lay rơi xuống, bọn Nhện run rẩy đứng vững trong dòng lũ rối này.

Chiến, bọn Nhện kích phát năng lực Niệm của mình, tấn công những con rối đang xông tới, quả nhiên rất yếu ớt, Niệm có thể dễ dàng đánh vỡ con rối.

Tuy nhiên, đánh vỡ một con thì đến một cặp, đánh vỡ một cặp thì đến một tá Bọn Nhện trong nháy mắt đã bị con sóng rối nuốt chửng, chỉ có thể thỉnh thoảng nhìn thấy ánh sáng Niệm của kẻ địch qua những kẽ hở của bầy rối.

Bùm Bọn Nhện quả nhiên đều đã quen với việc giết người, dùng đủ loại năng lực Niệm để phản kích, đại quân rối lại còn chưa thể hạ gục họ ngay lập tức.

A.

Là Mã Kỳ, thuộc hệ Biến Hóa, cô biến Niệm thành những sợi tơ sắc bén, như ngàn vạn sợi tơ tấn công về phía đại quân rối, cắt nát vạn vật.

Bùm, ánh bạc lóe lên, ngay cả cả tòa nhà cũ nát cũng bị cô cắt ra, từ từ nghiêng về một bên, những con rối yếu ớt càng bị dọn sạch một mảng lớn.

Xem ra bọn Nhện đều bắt đầu ra tay thật, năng lực Niệm thi triển ra, muôn hình vạn trạng.

Những con rối yếu ớt bắt đầu bị dọn sạch từng mảng lớn, nhưng vẫn còn nhiều hơn nữa.

Đỗ Lan mỉm cười nhìn trận chiến dai dẳng này, hắn muốn xem Huyễn Ảnh Lữ Đoàn có giới hạn hay không, có bị những con rối yếu ớt nuốt chửng hay không.

Hồi Thiên, Phân Khắc Tư xoay vai, mỗi vòng xoay thêm, uy lực của nắm đấm lại tăng thêm một phần, cứ thế không ngừng tăng lên, hai mươi vòng Hồi Thiên.

Ầm, tựa như một tia chớp song song với mặt đất phóng ra, mạnh mẽ đâm xuyên qua bầy rối, tạo ra một quỹ đạo tuyệt đẹp, diệt sát hàng trăm con rối.

Quả nhiên đều là cao thủ, cho nên Đỗ Lan mới chuẩn bị vô hạn con rối, tiếp tục.

Những con rối ồ ạt xông lên lấp đầy khoảng trống, tiếp tục tấn công bọn Nhện, đòn tấn công của chúng rất đơn giản, chỉ là vung rìu, không có bất kỳ nỗi sợ hãi nào, cũng không có bất kỳ kỹ năng chiến đấu nào, chỉ là đánh thường.

Khố Lạc Lạc mặt mày âm trầm, hắn có thể dọn dẹp toàn bộ khu phố cổ, đáng tiếc nếu sử dụng năng lực đó, thuộc hạ bên cạnh cũng sẽ chết cùng.

Hắn cũng chỉ có thể chiến đấu từng chút một, nhưng trong lúc chiến đấu hắn cũng đã dùng năng lực Niệm, tay phải xuất hiện một cuốn sách, lật đến trang Vận mệnh của kẻ khác, đây là một kỹ năng khống chế, có thể khống chế tối đa hai người, nhưng đối với con người thì hiệu quả tốt hơn, có lẽ với rối cũng vậy.

Đoàn trưởng nhanh chóng vẽ một vòng tròn trên trán những con rối gần đó, rồi viết chữ Nhân vào trong vòng tròn, như vậy là hoàn thành một lần khống chế, rất nhanh bên cạnh Khố Lạc Lạc đã có một bức tường rối, giúp hắn cùng chiến đấu.

Hô hô, năng lực Niệm trộm được sao.

Rất thú vị.

Quả nhiên lời đồn Huyễn Ảnh Lữ Đoàn mỗi thành viên đều có thể đối phó với một đội quân không phải là lời đồn, e rằng mười ba người này thật sự có thể hủy diệt một quốc gia.

Như vậy mới tốt, Đỗ Lan hai mắt ngưng tụ, ngày càng nhiều con rối xuất hiện, tiếp tục tấn công.

Giết, giết, giết.

Con rối lớp trước ngã xuống lớp sau tiến lên, vung rìu lao về phía kẻ địch, một giờ, hai giờ, ba giờ Từ lúc đêm xuống đến rạng sáng, đã phá hủy không biết bao nhiêu con rối, nhưng số lượng con rối bao vây bọn Nhện lại không hề giảm đi, những tòa nhà đổ nát, những ngọn núi nhỏ từ xác rối chất chồng lên nhau, tất cả đều làm cho chiến trường càng thêm bi tráng.

Năng lực Niệm bắt đầu yếu đi, chiến đấu không ngừng nghỉ như vậy, Huyễn Ảnh Lữ Đoàn cũng là lần đầu tiên gặp phải, hơn nữa lực lượng chiến đấu của họ còn thiếu bốn người, thực sự rất vất vả.

Vô số chiếc rìu loang loáng chém tới, quần áo của họ cũng không thể giữ nguyên, trên người ít nhiều cũng có vài vết thương, nhưng họ vẫn đứng, đứng trên đống đổ nát của bầy rối, nhìn xuống những con rối vô tri này, nghiến răng nghiến lợi, bọn họ lại bị những con rối kém chất lượng như vậy dồn đến bộ dạng thảm hại này, thật đáng hận.

Khố Lạc Lạc cũng gần như đã hạ quyết tâm, ban đầu hắn nghĩ Đỗ Lan chỉ là hư trương thanh thế, hắn cho rằng sẽ không có vô hạn con rối, nhưng bây giờ hắn phát hiện mình đã sai, Đỗ Lan có lẽ thật sự có vô số con rối, vậy thì cuối cùng thua cuộc chắc chắn là bọn họ, cho nên hắn phải đưa ra lựa chọn.

Có nên sử dụng Cặp đôi hủy diệt hay không.

Những con rối vô hạn, vung vẩy rìu tiến hành chiến thuật biển người.

Chương 808

Cho dù các thành viên Huyễn Ảnh Lữ Đoàn có thể một chọi vạn, vẫn bị áp lực cực lớn đè nén đến khó mà thoát thân.

Đoàn trưởng, chúng ta phải nghĩ cách thôi, sắp hết sức rồi.

Sử dụng Phát với cường độ cao, tinh lực và thể lực đều tiêu hao rất nhanh, cho dù là cắt cỏ vô song cũng có lúc mệt, Phân Khắc Tư cảm giác như vai mình bị đổ đầy cát sỏi, mỗi vòng xoay đều đau đến xé lòng, rõ ràng là cơ thể sau một thời gian dài chiến đấu đã bắt đầu phát tín hiệu phản kháng lại đại não.

A.

Một tiếng hét thảm ngắn ngủi, Phân Khắc Tư bị một con rối chém một nhát rìu từ sau lưng, lưng áo rách toạc một đường máu, Chết tiệt.

Hắn miễn cưỡng không ngã xuống, nhưng vết thương vẫn đau rát.

Phòng ngự Niệm đã biến mất, vì quá mệt mỏi, trong lúc phân tâm đã bị chém trúng.

Cho dù là hung thủ giết người cũng có cảm giác đau, đã rất lâu rồi không bị thương, bình thường khó mà bị thương, nhưng bây giờ dưới điều kiện khắc nghiệt, bọn Nhện cũng đã lộ ra sơ hở.

Phân Khắc Tư vào giữa đi.

Võ sĩ quyền anh đầu trọc Bác Lạc Liệt Phu gầm lên, trên da hắn có rất nhiều lỗ hổng, mỗi một động tác đều có thể phát ra âm thanh kỳ quái, nhưng đây là sóng âm gây nhiễu có tác dụng với sinh vật, đối với rối thì không có tác dụng gì, hắn thay thế vị trí của Phân Khắc Tư, gầm lớn một tiếng: Mộc Tinh.

Lấy thân mình làm gió, nén khí với nồng độ cao, tấn công dưới dạng pháo không khí.

Bùm, con rối chạm vào quả cầu khí lập tức bị ép thành bột mịn, trên quỹ đạo thẳng tắp, quả cầu khí bay xa trăm mét, tổn thất gần ngàn con rối, có thể nói là tuyệt chiêu không dễ dàng thi triển.

Nhưng tuyệt chiêu có nhiều đến đâu, cũng không đủ dùng.

Mồ hôi tuôn như suối, đã bao lâu rồi không trải qua cảm giác mệt mỏi này.

Bọn Nhện bất giác cùng nghĩ.

Cuối cùng đều đã đến giới hạn, cảm nhận được sự mệt mỏi của thuộc hạ, Khố Lạc Lạc cuối cùng cũng hạ quyết tâm: Mọi người nắm lấy vai ta.

Tình huống này không thể sử dụng chiêu thức không phân biệt địch ta, vậy thì chỉ có thể rút lui, sử dụng năng lực di chuyển tức thời để đưa mọi người rời đi.

Đây sẽ là lần thất bại nhục nhã nhất của Huyễn Ảnh Lữ Đoàn, nhưng để sống sót lật kèo, không còn lựa chọn nào khác.

Dường như những người khác cũng ý thức được họ sắp phải bỏ chạy, đều lộ vẻ không cam lòng, nhưng không cam lòng cũng phải chạy.

Đoàn trưởng, được rồi.

Chúng ta đi.

Khố Lạc Lạc dồn toàn bộ Niệm còn lại bao bọc tất cả mọi người, hóa thành một đạo ánh sáng lao về phía xa nhất.

Không ngờ những tên tội phạm cao ngạo cũng có lúc quý mạng sống, thật không ngờ.

Hôm nay đến đây thôi, một lượng lớn con rối đều ngừng hoạt động, đứng trên chiến trường tan hoang, rõ ràng chỉ là đánh nhau, lại như bị tên lửa và thuốc nổ oanh tạc điên cuồng, các tòa nhà nghiêng ngả, mặt đất đầy những hố sâu.

Hít một hơi thật sâu, thở ra một hơi khí đục, nơi an toàn, những con rối đáng ghét cuối cùng cũng biến mất.

Tất cả bọn Nhện đều đã rất mệt, ngồi bệt trên mặt đất, thở hổn hển.

Cứ ngỡ mình sẽ thật sự chết dưới loạn rìu, không ngờ cuối cùng vẫn có thể sống sót.

Đoàn trưởng, xin lỗi.

Là Tín Trường đang bị thương: Nếu không phải tôi bị thương, cũng sẽ không giúp được gì.

Mã Kỳ cũng nói: Nếu chúng tôi không ở bên cạnh ngài, ngài nhất định có thể chiến đấu hết mình.

Những người khác đều biết đoàn trưởng vì họ mà không thể sử dụng toàn lực, đều tỏ ra vô cùng hổ thẹn, cho rằng mình đã làm vướng chân Khố Lạc Lạc.

Tuy nhiên họ không biết rằng, cho dù Khố Lạc Lạc có dốc toàn lực, cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

Nhưng chính vì Khố Lạc Lạc vẫn còn giữ lại thực lực, cho nên khiến mọi người cảm thấy họ vẫn còn hy vọng.

Nghỉ ngơi sớm đi, chúng ta nghĩ cách khác để cứu Oa Kim bọn họ.

Khố Lạc Lạc nói xong đã tìm một nơi bằng phẳng nhắm mắt dưỡng thần, những người khác cũng đã mệt lả, bây giờ đã hơn ba giờ sáng, thật sự không còn sức lực, ngồi xuống là ngủ.

Tây Tác hôm nay vẫn luôn lười biếng, ngược lại còn có tinh lực, cho nên đi xa hơn một chút, tìm một nơi có thể nhìn thấy mặt trăng.

Nơi hoang vu này, xa xa có thể nhìn thấy ánh đèn huy hoàng của thành phố Hữu Khắc Hâm, tối nay thật thú vị, không ngờ Đỗ Lan có thể làm được đến mức này.

Lúc đầu nếu hắn muốn giết mình, có lẽ mình đã chết rồi, nhưng chính vì Đỗ Lan mạnh mẽ, mới kích thích được lòng hiếu thắng của Tây Tác, rốt cuộc làm thế nào mới có thể đuổi kịp Đỗ Lan.

Tây Tác nhớ lại sức mạnh kinh người mà Tiểu Kiệt thể hiện khi gặp ở Đấu trường Thiên Không, sau tầng hai trăm, Tây Tác và Tiểu Kiệt gặp nhau.

Sức chiến đấu tăng vọt của Tiểu Kiệt khiến Tây Tác vô cùng kinh ngạc, Tiểu Kiệt cũng thẳng thắn nói mình luyện tập Tiên Niệm đồng thời còn leo qua tháp Tạp Lâm.

Cho nên Tây Tác vốn có thời gian cũng sẽ đi leo tháp, nhưng bây giờ e rằng phải đi sớm hơn, vì sức mạnh mà Đỗ Lan thể hiện thực sự khiến hắn thèm thuồng.

Nơi ở của gia tộc Zoldyck sao.

Thật đáng mong đợi, nếu có thể trở nên mạnh hơn.

Tây Tác cười lên.

Tại trung tâm thành phố, bốn con tin vẫn đang bị thị chúng, mặc dù sau khi ăn Tiên Đậu, họ đều đã sống lại, nhưng chờ đợi họ sẽ là nhiều đau khổ hơn nữa, cho đến khi đại não tê liệt.

Tin vui, sau một đêm chiến đấu, đồng bọn của các ngươi cuối cùng đã quyết định bỏ rơi các ngươi để trốn khỏi thành phố Hữu Khắc Hâm, thật đáng mừng.

Đỗ Lan xuất hiện trước mặt các con tin.

Vì đau đớn mà không thể ngủ, họ đều có quầng thâm đen sì, tinh thần càng thêm uể oải, chỉ còn thoi thóp một hơi thở.

Nghe lời của Đỗ Lan, Oa Kim là người đầu tiên không tin: Đoàn trưởng họ sẽ không bỏ rơi thuộc hạ.

Đỗ Lan nói một cách đáng ghét: Nhưng đoàn trưởng của các ngươi cũng không đánh lại ta, cho nên họ đã bỏ chạy, chính xác là đã bỏ chạy ngay trước mắt ta.

Về điểm này, ta sẽ không lừa các ngươi.

Đỗ Lan quả thực rất lợi hại, nhưng đoàn trưởng cũng sẽ không bỏ rơi họ, chỉ là rút lui chiến lược mà thôi, họ nhất định sẽ đến cứu mình, chỉ là đang suy nghĩ phương pháp mà thôi, Oa Kim tự an ủi mình.

Họ sẽ không đến nữa, các ngươi đừng hy vọng nữa.

Nếu các ngươi muốn kết thúc nỗi đau khổ này, từ bây giờ mỗi ngày các ngươi đều phải làm mười việc tốt, cứ kiên trì như vậy cho đến chết, như vậy có lẽ ta sẽ tha cho các ngươi.

Phỉ.

Oa Kim nén cơn đau kịch liệt phun một ngụm máu về phía Đỗ Lan, lẫn cả mảnh vụn nội tạng, thể hiện quyết tâm của mình: Nằm mơ đi.

Đỗ Lan tức giận bắn ngược lại ngụm đờm đó cho Oa Kim, trực tiếp bay ngược lại vào cổ họng hắn: Bắt đầu từ việc không khạc nhổ bừa bãi.

Vừa ghê tởm vừa uất ức, Oa Kim tức muốn chết, nhưng khốn nỗi họ không làm gì được Đỗ Lan.

Hơn nữa ngay cả đoàn trưởng của họ cũng không phải là đối thủ của Đỗ Lan, rốt cuộc phải làm sao.

Vẫn còn cách, đúng, vẫn còn cách, đoàn trưởng họ không phải chưa bị Đỗ Lan bắt sao.

Vậy thì vẫn còn cách.

Oa Kim không ngừng tự an ủi mình, Phú Lan Khắc Lâm và Phi Thản cũng gần như an ủi mình như vậy.

Trừ cô bé ngốc nghếch Tiểu Tích, cô gái này căn bản không có quan niệm đúng sai, hoàn toàn chỉ vì cô quen biết người của Huyễn Ảnh Lữ Đoàn, cho nên mới làm việc theo Huyễn Ảnh Lữ Đoàn, thế là tuân thủ quy tắc của Huyễn Ảnh Lữ Đoàn.

Nếu cô có thể gặp được người tốt, có lẽ sẽ không đi đến bước trở thành sát thủ máu lạnh.

Cô gái này không có ham muốn đặc biệt mạnh mẽ, thậm chí đối với sự sống cũng không có bất kỳ ham muốn nào, cô chỉ làm những việc mà một bộ phận xã hội nên làm, không có mục tiêu đặc biệt, chỉ vì sống thì cuối cùng cũng phải làm một số việc, sa vào mặt tối thì làm việc xấu, bước vào thế giới tươi sáng thì làm việc tốt, đối với Tiểu Tích điều này không có bất kỳ sự khác biệt nào, cô chỉ đơn thuần làm một số việc mà thôi.

Cho nên trong quá trình giáo dục bằng đau đớn, cô lại là người có phản ứng nhỏ nhất.

Phú Lan Khắc Lâm, Phi Thản, Oa Kim, hoặc là phẫn nộ, hoặc là lo lắng, hoặc là thù hận, chỉ có Tiểu Tích này không có bất kỳ cảm xúc tiêu cực nào.

Với người phụ nữ dầu muối không vào này, Đỗ Lan thật sự không có cách nào, tiếp tục hành hạ có lẽ cũng không có hiệu quả, Đỗ Lan thả Tiểu Tích xuống, giải khai huyệt đạo trên người cô, cho cô ăn Tiên Đậu, đổi lại cũng chỉ là ánh mắt ngơ ngác.

Thật muốn mổ não của ngươi ra nghiên cứu kỹ cấu tạo bên trong, xem suy nghĩ hiện tại của ngươi là gì.

Đỗ Lan nhìn Tiểu Tích cũng rất khó xử, loại người này không dễ đối phó.

Đỗ Lan nhìn Tiểu Tích, Tiểu Tích cũng nhìn Đỗ Lan, không ai nói gì, nếu không có ai nói rõ thì ai mà nghĩ được cô gái trông có vẻ vô hại này lại mang trên tay vô số mạng người.

Nếu ngươi sinh ra trong một gia đình bình thường, có lẽ sẽ là một cô gái tốt.

Đỗ Lan cảm khái nói: Ngươi có muốn cải tà quy chính không.

Thật là thẳng thắn, ba con tin còn lại trong lòng rất khó chịu, cho dù ngươi muốn thuyết phục đồng bạn của họ thì cũng đi xa một chút chứ.

Oa Kim không nhịn được nữa: Câm miệng đi, Tiểu Tích là chiến hữu đáng tin cậy của chúng ta, sao cô ấy có thể phản bội chúng ta.

Cô nương này, ta có thể cho ngươi một cuộc sống bình thường, ngươi có muốn không.

Không muốn.

Không ngờ Tiểu Tích lại từ chối một cách dứt khoát.

Ha, làm tốt lắm, Tiểu Tích, cứ như vậy đi.

Oa Kim rất vui: Cho dù tên này nói gì, cũng sẽ không để ngươi được như ý.

Cô nương, ngươi có thể tự đưa ra điều kiện, làm thế nào ngươi mới chịu rời khỏi Huyễn Ảnh Lữ Đoàn.

Tiểu Tích lại không mở miệng nữa, chỉ nhìn Đỗ Lan.

Đỗ Lan phát hiện mình đã xem thường cô nhóc này, tuy ngoại hình trông có vẻ vô hại, nhưng dù sao cũng đã lăn lộn trong Huyễn Ảnh Lữ Đoàn, vô dục chính là ham muốn lớn nhất của cô, cô bảo vệ quy tắc chính là sự vô quy tắc lớn nhất.

Bởi vì quy tắc của Huyễn Ảnh Lữ Đoàn chỉ có một điều là không cho phép nội đấu, còn lại làm gì cũng không bị ràng buộc, Tiểu Tích tuân thủ một quy tắc này lại có thể coi thường tất cả các quy tắc khác, có thể nói là thiên nhiên hắc chính hiệu, hàng thật giá thật.

Tiểu Tích không có bất kỳ ham muốn nào, lại có thể cướp đoạt mọi thứ, hoàn toàn tùy cơ xem tâm trạng thay đổi sở thích của mình, thậm chí có thể nói cô bé ngốc nghếch Tiểu Tích mới là điển hình của câu nói lòng dạ đàn bà mò kim đáy biển, ngươi căn bản không biết trong lòng cô thật sự nghĩ gì.

Thật là một nhân vật khó nhằn, Lão bà. 45.

Nếu mình đã không có cách nào, vậy chỉ có thể nhờ Địch Ny Toa giúp đỡ.

Người phụ nữ tóc vàng đột nhiên xuất hiện lại là một kẻ địch thâm sâu khó lường, Oa Kim và đồng bọn chỉ cảm thấy khó thở, vì kẻ địch thực sự có chút mạnh quá mức, Đỗ Lan đã là kẻ địch siêu khó đối phó, Địch Ny Toa này xem ra cũng khó đối phó như vậy.

Sao vậy.

Gần đây anh không phải chơi rất vui sao.

Lại là nội chiến xã hội đen, lại là đánh tội phạm.

Địch Ny Toa cười nói: Anh còn nhớ đến em à.

À, lão bà, chẳng qua là bận mấy ngày thôi.

À, gọi em có chuyện gì.

Địch Ny Toa nhìn thấy sự đối xử khác biệt của Tiểu Tích: Anh không phải muốn nhận nuôi cô gái này chứ, cô ấy đã là người trưởng thành rồi.

Địch Ny Toa là loli khống, không phải cô gái nào cũng có thể làm con gái của cô.

Chương 809

Em nghĩ đi đâu vậy, đây là Tiểu Tích, nữ sát thủ máu lạnh, ta muốn để cô ấy cải tà quy chính, nhưng uy hiếp lợi dụ đều không có tác dụng, cho nên hy vọng em có thể dùng tấm lòng rộng lớn để cảm hóa cô ấy.

Đỗ Lan nói.

Em lại không phải Phật tổ.

Địch Ny Toa còn biết nói đùa về Phật tổ: Giúp anh trông chừng cô ấy thì được.

Địch Ny Toa cũng biết nếu Đỗ Lan không muốn nhận nuôi Tiểu Tích, cũng chỉ có thể quản lý như vậy.

Vậy thì phiền em đưa Tiểu Tích đi tham gia các hoạt động từ thiện, làm nhiều việc tốt hơn.

Đỗ Lan nói: Nhưng trước đó, trước tiên phải xóa hình xăm con nhện trên người Tiểu Tích đi.

Giao cho em đi.

Chỉ thấy Địch Ny Toa đặt tay lên bụng Tiểu Tích, sau đó mọi người chỉ cảm thấy một trận ù tai nhẹ.

Ấm áp.

Tiểu Tích cũng không biết Địch Ny Toa đang làm gì.

Tay của Địch Ny Toa đang chuyển động với tốc độ cao, trực tiếp xuyên qua áo len, tác động lên làn da mịn màng của Tiểu Tích, loại bỏ hình xăm con nhện số tám trên da cô.

Chưa đến nửa phút, ù tai kết thúc, Địch Ny Toa cũng thu tay lại:

Hoàn thành, bây giờ chúng ta đi.

Địch Ny Toa dẫn Tiểu Tích biến mất một lần nữa.

Tiểu Tích, các ngươi đã đưa Tiểu Tích đi đâu.

Đi tái tạo lại tam quan của cô ấy, đừng vội, tam quan của các ngươi ta cũng sẽ giúp các ngươi đúc lại, mười thanh niên ưu tú của Phố Sao Băng có lẽ sẽ ra đời từ trong các ngươi.

Nhìn Đỗ Lan, không ngờ Đỗ Lan ngay cả xuất thân của họ cũng biết: Ngươi rốt cuộc là ai.

Oa Kim hỏi.

Quan trọng lắm sao. 46.

Ngươi nếu đã biết chúng ta đến từ Phố Sao Băng, vậy thì nỗi oán hận của chúng ta với thế giới, ngươi cũng nên biết.

Oa Kim gầm lên: Ngươi rõ ràng về chúng ta như vậy, chắc chắn cũng có liên quan đến Phố Sao Băng, nói cho chúng ta biết ngươi rốt cuộc là ai.

Oán hận thế giới.

Tại sao không đi oán hận cha mẹ đã sinh các ngươi ra ở Phố Sao Băng.

Ồ, đúng rồi, cha mẹ các ngươi cũng là một phần của thế giới, cũng nằm trong đối tượng oán hận của các ngươi.

Đỗ Lan cười: Còn về ta, thực ra không có thù oán gì với các ngươi, sở dĩ gây khó dễ cho các ngươi, hoàn toàn là vì các ngươi là người xấu, còn ta trước nay tự cho mình là người tốt.

Người tốt.

Ha, trên thế giới này lại còn có người tốt sao.

Ha.

Oa Kim điên cuồng cười, cười đến hộc máu vẫn còn cười, đây là câu chuyện cười hay nhất hắn từng nghe, người đàn ông trước mắt lại nói mình là người tốt: Người tốt.

Chính là những người tốt như các ngươi đã biến Phố Sao Băng thành ra bộ dạng đó.

Tuy nhiên theo ta được biết, là tổ tiên của các ngươi đã tụ tập đầu tiên ở đó để thu thập rác, rác có trước, tổ tiên các ngươi có sau, các ngươi e rằng không thể đổ lỗi cho thế giới về nỗi khổ của mình.

Thế giới không cho chúng ta nơi dung thân, bất kể là chúng ta hay tổ tiên của chúng ta.

Oa Kim gầm lên, cơn giận của hắn đã vượt quá giới hạn, thất khiếu đều chảy máu, vẻ mặt dữ tợn trừng mắt nhìn Đỗ Lan: Những kẻ giả tạo như các ngươi căn bản sẽ không hiểu, các ngươi tự xưng là người tốt, hưởng thụ sự tiện lợi của văn minh khoa học kỹ thuật, căn bản sẽ không biết ở một góc thế giới còn có một đám người bị các ngươi coi như rác rưởi không thèm quan tâm.

Cho nên các ngươi đi khắp nơi làm việc xấu là để chứng minh các ngươi không muốn bị thế giới lãng quên sao.

Đỗ Lan lạnh lùng nhìn Oa Kim: Hành vi của các ngươi chẳng qua là đang bôi đen cho cộng đồng của mình mà thôi.

Ha, bôi đen.

Phố Sao Băng còn cần bôi đen sao.

Những người tốt như các ngươi đã biến Phố Sao Băng thành đen kịt rồi.

Dù sao Oa Kim cũng tràn đầy oán hận với thế giới: Ngươi không phải muốn làm người tốt sao, vậy thì giết chúng ta đi, chúng ta đã giết rất nhiều người như ngươi, tự xưng là người tốt thực ra chỉ là cặn bã.

Ngươi không giống Tiểu Tích, ta cảm nhận được từ cơ thể ngươi vô cùng oán độc và hận ý.

Không sai, chỉ cần để ta sống ta sẽ không ngừng nguyền rủa các ngươi.

Oa Kim gầm lên, miệng phun ra bọt máu.

Thực ra Niệm của họ đã hồi phục, chỉ là căn bản không thoát khỏi được sự trói buộc của khí của Đỗ Lan, cho nên chỉ có thể dùng lời nói không ngừng tấn công.

Vậy thì để ta thay đổi oán hận của các ngươi, ta sẽ tiêu diệt hoàn toàn Phố Sao Băng.

Đỗ Lan đã đưa ra lời tuyên bố hùng hồn, chuẩn bị dùng miệng pháo để giáng cho những con tin này một đòn chí mạng.

Cái gì.

Lại muốn tiêu diệt cả Phố Sao Băng, người này chẳng lẽ là nói thật, đó là muốn giết chết hơn mười triệu người.

Hiển nhiên những con tin này đã giết quá nhiều người, đến nỗi nghe thấy tuyên bố của Đỗ Lan, bản năng cho rằng Đỗ Lan cũng muốn giết người như họ.

Ha, quả nhiên những người tốt như các ngươi cũng giống chúng ta, ngươi muốn giết sạch người Phố Sao Băng sao.

Làm được thì cứ làm đi.

Đỗ Lan cạn lời, họ có hiểu lầm không, mình nói là muốn đưa người Phố Sao Băng thoát nghèo làm giàu, họ nghĩ là gì. 47.

Nhưng đã là liệu trình thống khổ, cũng có thể làm như vậy, ít nhất có thể để họ tưởng rằng Đỗ Lan đã giết sạch người Phố Sao Băng.

Đây là một tin tức được phát sóng trên toàn thế giới, sự kiện con tin một chục triệu người.

Tất cả người dân Phố Sao Băng đều trở thành con tin, và trên màn hình là sáu con rối giống hệt nhau tuyên bố ba điều, yêu cầu Huyễn Ảnh Lữ Đoàn hoàn thành ba việc.

Vì sợ Khố Lạc Lạc và đồng bọn không nhìn thấy, con rối còn đặc biệt mang đến một chiếc TV.

Huyễn Ảnh Lữ Đoàn lúc này mới cảm nhận được sức mạnh thực sự của kẻ địch, ngay từ đầu họ chẳng qua chỉ là con khỉ trong lòng bàn tay Phật Tổ mà thôi, bất kể chạy đi đâu, đều nằm trong tầm kiểm soát của Đỗ Lan, hôm nay còn đặc biệt mang đến một chiếc TV, quả thực là cố ý sỉ nhục họ.

Đoàn trưởng, là Lục Đạo Bội Ân gửi đến.

TV sao.

Xem ra kẻ địch muốn biết một thông tin nào đó của họ: Mở đi.

Chiếc TV này chỉ có thể nhận một kênh truyền hình, chính là kênh do Lục Đạo Bội Ân chủ trì, Kênh Hủy Diệt Phố Sao Băng, kể về cách hủy diệt Phố Sao Băng.

Ha, chào mừng các bạn xem kênh truyền hình đặc biệt.

Trước tiên cảm ơn Hiệp hội Thợ săn, sử dụng giấy phép thợ săn để thành lập kênh truyền hình thật quá tiện lợi, ngay cả thủ tục cũng không cần.

Hỡi các vị Huyễn Ảnh Lữ Đoàn, như các ngươi đã thấy, phía sau ta chính là Phố Sao Băng, tiếp theo ta sẽ hủy diệt nó, trừ phi các ngươi có thể đồng ý với ta ba việc.

Lão đại.

Khố Lạc Lạc không nói gì, hắn đang phân tích chiếc TV này, sản phẩm của năng lực Niệm sao.

Bên trong có mạch tích hợp năng lực Niệm, khiến TV có thể nhận được tín hiệu truyền bằng Niệm.

Thật sự là Phố Sao Băng.

Tín Trường bước tới: Tên khốn này, không phải thật sự muốn hủy diệt Phố Sao Băng chứ.

Lại dám uy hiếp chúng ta.

Phân Khắc Tư suýt nữa đã ra tay đập nát chiếc TV. 48.

Tây Tác lộ ra nụ cười thú vị, hắn lại muốn xem Đỗ Lan rốt cuộc có làm được không, hơn nữa lời uy hiếp của Đỗ Lan thật sự thú vị.

Vậy thì mấy vị Nhện xuất thân từ Phố Sao Băng bên cạnh sẽ quyết định thế nào.

Im lặng không nói, khác với những thuộc hạ căm phẫn, Khố Lạc Lạc vẫn luôn suy nghĩ Lục Đạo Bội Ân rốt cuộc có thể hủy diệt Phố Sao Băng hay không, tuy Lục Đạo Bội Ân quả thực rất lợi hại, nhưng muốn hủy diệt một khu vực không nhỏ hơn thành phố Hữu Khắc Hâm, tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng.

Cho dù là Cặp đôi hủy diệt của chính mình cũng phải chuẩn bị rất lâu mới miễn cưỡng có thể bao trùm cả thành phố, Lục Đạo Bội Ân có làm được không.

Chỉ nghe con rối sau màn hình nói: Ba việc, việc thứ nhất là các ngươi tự thú với băng Búa Rìu, việc thứ hai là tự phế bỏ năng lực Niệm, việc thứ ba là đồng ý thêm ba việc nữa.

Chết tiệt, đoàn trưởng, để tôi đập nát cái TV này.

Phân Khắc Tư không nhịn được nữa.

Phân Khắc Tư, bình tĩnh.

Vẫn là Tín Trường ngăn người lại: Lục Đạo Bội Ân bây giờ đang ở Phố Sao Băng.

Cho dù không thể phá hủy toàn bộ Phố Sao Băng, cũng sẽ gây ra tổn thất nghiêm trọng.

Chết tiệt, chẳng lẽ chúng ta thật sự phế bỏ hết năng lực của mình, rồi đi tìm xã hội đen tự thú.

Nếu như vậy, thà chết còn hơn, ta thà chết cũng không chấp nhận sự sỉ nhục này.

Đây không chỉ là ý kiến của Phân Khắc Tư, những người khác cũng không muốn bị sỉ nhục.

Sĩ khả sát bất khả nhục, tuy họ không phải là sĩ, nhưng bọn Nhện cũng là những kẻ kiêu ngạo ngút trời.

Cho đến chiều tối hôm nay, nếu các ngươi không xuất hiện, các ngươi hãy nói lời tạm biệt với quê hương của mình đi.

Nếu nói trong lòng bọn Nhện có điều gì vướng bận, thì đó tuyệt đối là đồng đội và quê hương, những người họ quan tâm cũng chính là những người quan tâm đến họ.

Phố Sao Băng chính là nền tảng của Huyễn Ảnh Lữ Đoàn, một bộ phận người mà Huyễn Ảnh Lữ Đoàn chiêu mộ đều xuất thân từ Phố Sao Băng.

Đó là nơi hỗn loạn vô trật tự, điên cuồng, nhưng cũng là cơ sở tồn tại của Huyễn Ảnh Lữ Đoàn, không có Phố Sao Băng tuy cũng sẽ có các thế lực đen tối khác, nhưng tuyệt đối sẽ không có bọn Nhện điên cuồng như vậy, động một chút là diệt tộc người ta.

Hắn nhất định là đang hư trương thanh thế, hủy diệt một thành phố đâu phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Mã Kỳ nói chuyện cũng không có nhiều tự tin.

Cuối cùng vẫn phải do đoàn trưởng quyết định rốt cuộc phải làm sao, là đồng ý hay từ chối.

Đánh cược vào may mắn sao.

Tỷ lệ may mắn có lẽ rất thấp, vì năng lực của Lục Đạo Bội Ân rất mạnh, nếu như đêm qua sử dụng vô tận con rối, tuyệt đối có thể giết chết phần lớn người dân Phố Sao Băng.

Không phải toàn diệt, vì người Phố Sao Băng cũng không phải là dễ xơi, nhiều năm qua nhờ tiền và vũ khí do xã hội đen cung cấp, bên trong Phố Sao Băng có vô số thế lực khác nhau, dùng bạo lực nguyên thủy nhất để thống trị, nếu đại quân rối xông vào, tuyệt đối sẽ bị phản kích toàn lực, cuối cùng Phố Sao Băng tuyệt đối có thể trốn thoát được phần lớn.

Chỉ cần sống sót một nửa là đủ để phát triển ra một Phố Sao Băng mới.

Nhưng nếu Lục Đạo Bội Ân còn có những năng lực khác, không chỉ có đại quân rối thì sao.

Khố Lạc Lạc gọi những thuộc hạ đã giao đấu với sáu con rối đến để hỏi lại một lần nữa Lục Đạo Bội Ân có sức mạnh hủy diệt thành phố hay không.

Bốn người hồi tưởng lại tất cả các chi tiết, kết luận cuối cùng là rất mạnh, nhưng không thể hủy diệt thành phố.

Vậy thì quyết định rồi, tối nay vẫn đi cứu người, nhân lúc Lục

Đạo Luân Hồi đi Phố Sao Băng.

Đoàn trưởng hạ lệnh, tất cả các thành viên đều không có ý kiến, chỉ có Tây Tác cười thầm e rằng tối nay Phố Sao Băng sẽ biến mất khỏi thế giới, thật đáng tiếc, đó là một nơi khá thú vị.

Nhanh chóng trị thương nghỉ ngơi, ăn cơm giữ sức, tối nay có lẽ còn có một trận ác chiến.

Trên bầu trời Phố Sao Băng, sáu con rối bay ở sáu hướng, xuất hiện từ sáng sớm, trên những con đường nhỏ hẹp bẩn thỉu của Phố Sao Băng, tràn ngập những thành phố được tái sử dụng từ phế liệu, cư dân ngẩng đầu nhìn sáu con rối, căn bản không biết cuối cùng sẽ phát triển thành cái dạng gì, họ cũng thông qua TV biết có người lớn tiếng tuyên bố, nói tối nay sẽ hủy diệt Phố Sao Băng.

Làm sao có thể để hắn thực hiện, cho nên các thế lực Phố Sao Băng đã phát động tấn công vào các con rối.

Ngoài vũ khí do xã hội đen cung cấp, người Phố Sao Băng còn có các loại vũ khí tự chế được làm từ dược liệu phế thải, Đỗ Lan thông qua con rối thậm chí còn nhìn thấy máy bắn đá.

Gói thuốc nổ đặt trên máy bắn đá được phóng ra, Bùm.

Lửa và khói bụi bao trùm lấy con rối, tuy nhiên con rối sẽ không bị loại vũ khí này tiêu diệt.

Đây là một nơi thần kỳ, đại đa số người đều thích không chút dè dặt tranh đoạt những thứ mình thích, giống như những con chó hoang giành ăn, điên cuồng nhưng cũng đáng thương.

Chương 810

Ha.

Chủ nhân của máy bắn đá đã nhận được sự chế giễu không thương tiếc, Những món đồ cổ như các ngươi đừng mang ra đây làm trò cười nữa, để các ngươi xem tên lửa đất đối không mới nhất của chúng ta.

Bất kể nó là thứ quái quỷ gì, một phát tuyệt đối tiễn nó xuống địa ngục.

Vèo Tên lửa kéo theo vệt lửa bay lên trời, dẫn đường khóa chặt con rối, không hề có ý định nương tay.

Ha, để cho ngươi ngông cuồng, chết đi.

Bùm.

Uy lực của vụ nổ còn lớn hơn trước, thậm chí kính của mấy con phố cũng bị chấn vỡ.

Tuy nhiên họ vẫn vui mừng quá sớm.

Thật là dân phong chất phác, người có thực lực nhất định sẽ thích sống ở đây, chỉ là không biết Huyễn Ảnh Lữ Đoàn rốt cuộc có nỡ mất đi thành phố này không.

Sáu hướng đồng thời xuất hiện những cuộc náo loạn khác nhau, không chỉ có tổ chức, mà còn có các cá nhân khác cũng đến góp vui, hôm nay quả thực đã trở thành một lễ hội cuồng nhiệt, vũ khí khác nhau, năng lực khác nhau, những con người khác nhau đều trở nên điên cuồng.

Lễ hội cuồng nhiệt cuối cùng thuộc về Phố Sao Băng.

Từ trưa, các cuộc tấn công vào sáu con rối chưa bao giờ dừng lại, từ máy bắn đá cổ đại, đến đại pháo đồng thời Trung cổ, đến pháo cỡ nhỏ thời Thế chiến thứ nhất, đến xe tăng máy bay thời Thế chiến thứ hai, rồi đến vũ khí dẫn đường không người lái hiện đại.

Có thể nói đây quả thực là một buổi triển lãm lịch sử vũ khí nhân loại, quả nhiên là thành phố phế liệu, thứ gì cũng có thể tìm được, Đỗ Lan cũng được mở rộng tầm mắt, và những người trẻ tuổi trong thành phố này cũng say mê phá hoại, say mê các sự kiện bạo lực.

Tuy nhiên, con rối Lục Đạo Bội Ân là do Đỗ Lan đặc chế, loại vũ khí này dù có oanh tạc điên cuồng thế nào cũng chỉ là vô ích.

Từ trưa đến chiều tối, Huyễn Ảnh Lữ Đoàn vẫn chưa xuất hiện, Đỗ Lan có chút thất vọng, cứ tưởng có con tin là có thể khiến họ ngoan ngoãn khuất phục, xem ra vẫn xem thường sự máu lạnh của họ.

Vậy thì bữa tiệc bắt đầu thôi.

Bên ngoài thành phố Hữu Khắc Hâm, bọn Nhện cuối cùng cũng chuẩn bị di chuyển, trước khi trời tối họ phải vào thành phố, cứu đồng đội.

Trước khi đi ta phải đập nát cái TV này.

Phân Khắc Tư xoay vai: Ba vòng là đủ rồi, Hồi Thiên.

Bùm.

Mọi người nhìn Phân Khắc Tư, đều chúc mừng hắn, hồi phục không tồi.

Tuy nhiên, TV không hề bị vỡ, ngược lại còn xuất hiện hình ảnh.

Tuyết hoa biến mất, hình ảnh rõ nét trở lại.

Phân Khắc Tư mặt như ăn phải ruồi, sớm biết vậy đã dùng sức mạnh năm vòng.

Mọi người nhìn lên màn hình, lại là Lục Đạo Bội Ân và Phố Sao Băng, Lục Đạo Bội Ân đồng thời từ từ giơ tay, trời đất như ngừng lại, ngay cả bọn Nhện cũng không nhịn được mà dán mắt vào màn hình, một dự cảm không lành ập đến.

Tuy nhiên không có gì xảy ra, Khố Lạc Lạc nhíu mày, còn đang suy nghĩ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thì thấy thời gian trong màn hình lại một lần nữa trôi đi.

Mái nhà bay lên.

Và động tĩnh này đi kèm với nhạc nền của băng Búa Rìu, ngày càng nhiều thứ bay lên.

Bọn Nhện cuối cùng cũng biết Lục Đạo Bội Ân sẽ hủy diệt toàn bộ Phố Sao Băng như thế nào: Lục Đạo Địa Bạo Thiên Tinh.

Ầm, trọng lực đảo lộn, trời đất đảo ngược, vạn vật bay lên trời, từ trường hỗn loạn, mọi thứ đều xảy ra dưới chân sáu con rối, giờ phút này cả Phố Sao Băng đang run rẩy, vô số người đã chứng kiến thần tích đáng sợ.

Tại quảng trường thành phố Hữu Khắc Hâm, ba con tin cũng từ màn hình lớn nhìn thấy cảnh này, sức mạnh khó có thể chống cự của Lục Đạo Bội Ân, quê hương của họ trong ngày hôm nay đã nghiêng ngả.

Cảnh tượng như trong phim thảm họa, Phố Sao Băng lần đầu tiên sạch sẽ như vậy, rác rưởi vương vãi khắp nơi trên đường phố, và những công trình xây dựng trái phép bẩn thỉu lộn xộn đều biến mất, toàn bộ bị lực hút mạnh mẽ hút lên trời, diện mạo ban đầu của Phố Sao Băng sau một nghìn năm trăm năm cuối cùng cũng một lần nữa lộ ra.

Trước khi trở thành bãi rác, những năm tháng yên bình thuộc về Phố Sao Băng.

Quả cầu rác được nén lại trên bầu trời đã che khuất ánh hoàng hôn, để lại một bóng đen khổng lồ trên Phố Sao Băng, như bóng ma của ác quỷ bao trùm tất cả mọi người.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Người dân Phố Sao Băng đều không rõ mình rốt cuộc đã trải qua những gì.

Mọi thứ xung quanh đều biến mất, họ đứng trong bóng tối hoàn toàn mất đi những đống rác mà họ dựa vào để sinh sống, vận mệnh chờ đợi một chục triệu cư dân Phố Sao Băng chỉ có một, diệt vong.

Vô số rác thải mới là vốn liếng để họ tồn tại, không có rác thì không có vốn liếng sinh hoạt.

Ở đây tất cả mọi người đều kiếm sống bằng việc tái chế phế liệu, chỉ cần đến núi rác lượm rác là có thể có được tư liệu sinh tồn cơ bản, nhưng bây giờ tất cả đều đã biến mất.

Sự sạch sẽ tuyệt vọng.

Vô số người quỳ xuống, nhưng họ bất lực, vì rác đã bay lên trời trở thành một mặt trăng, rác mà cả thế giới loài người hàng trăm năm không thể giải quyết, lại trong nháy mắt được dọn sạch Cả thế giới những người chứng kiến cảnh này đều im lặng, và người kinh ngạc nhất không ai khác chính là bọn Nhện của Huyễn Ảnh Lữ Đoàn, họ biết cho dù Lục Đạo Bội Ân không giết bất kỳ ai, nhưng cư dân Phố Sao Băng vẫn mất đi vốn liếng sinh tồn, cuối cùng khó tránh khỏi cái chết.

Thống khổ, không chỉ dành cho Huyễn Ảnh Lữ Đoàn, mà còn cho tất cả những người liên quan đến Huyễn Ảnh Lữ Đoàn, tất cả những người có cùng quan điểm giá trị với Huyễn Ảnh Lữ Đoàn.

Những ngày tháng tiếp theo, thống khổ sẽ đồng hành cùng các ngươi, hãy oán hận đi, chính Huyễn Ảnh Lữ Đoàn đã bỏ rơi các ngươi.

Lục Đạo Bội Ân vẫn đang ly gián.

Còn về đống rác này, cũng coi như là dược liệu không tồi, sau khi nén lại làm một bộ vũ khí cho Tiểu Kiệt và Killua cũng tốt, Đỗ Lan cũng là người biết tiết kiệm, đống rác lâu năm này là loại rác tốt mà những nơi khác không thể tìm thấy.

Ta muốn giết hắn, Lục Đạo Bội Ân, ta muốn giết hắn.

Phân Khắc Tư nghiến răng nghiến lợi nói, hắn biết tiếp theo Phố Sao Băng sẽ rơi vào thời kỳ tồi tệ nhất, tự tàn sát lẫn nhau, chết đói, chết vì kiệt sức, không còn vốn liếng sinh hoạt, người dân Phố Sao Băng đều sẽ chết.

Ta muốn giết hắn.

Niệm bộc phát ra, lại còn mạnh hơn trước, hệ Cường Hóa quả nhiên là càng mạnh khi gặp mạnh, cơn giận cũng có thể kích phát sức mạnh nội tại của hắn.

Thực ra không chỉ có hệ Cường Hóa, trước khi trời tối, những con Nhện đến từ Phố Sao Băng đều đã phẫn nộ, sức mạnh của Niệm không ngừng được kích phát, thực lực lại tăng mạnh, báo thù trở thành trụ cột của họ, cung cấp sức mạnh cho họ.

Và ba con tin cũng vậy, Oa Kim, Phi Thản, Phú Lan Khắc Lâm, đều kích phát ra sức mạnh mạnh hơn, chấn động sự trói buộc của Đỗ Lan.

Xem ra bây giờ chính là thời khắc mạnh nhất của Huyễn Ảnh Lữ Đoàn, vậy thì thời điểm quyết chiến đã đến, Đỗ Lan buông lỏng ba con tin, Ta giúp các ngươi giải khai huyệt đạo, để các ngươi trở về bên cạnh đồng đội, nửa đêm nay, vẫn là khu phố cổ, ta sẽ đợi tất cả các ngươi, những con Nhện, sau đó các ngươi sẽ cảm nhận được sự tuyệt vọng.

Lục Đạo Bội Ân, ngươi sẽ hối hận, lần này chúng ta sẽ không nương tay.

Oa Kim gầm lên: Ngươi lại dám dọn sạch toàn bộ rác ở Phố Sao Băng, ngươi lại dám dùng cách này để hủy diệt Phố Sao Băng, ta tuyệt đối sẽ khiến ngươi sống không bằng chết, Lục Đạo Bội Ân.

Nghe rồi, vậy thì nửa đêm nay, khu phố cổ, các ngươi đừng quên nhắn lại cho đoàn trưởng của các ngươi, bây giờ cút đi cho ta, quyết chiến cuối cùng gặp lại.

Vèo, Oa Kim vẫn đang chửi rủa, nhưng giọng nói đã không còn nghe thấy nữa.

Khu phố cổ, Đỗ Lan bày trận, chờ đợi những con Nhện đang giận dữ nhe nanh múa vuốt, chờ đợi để ban cho bọn Nhện nỗi đau khổ cuối cùng.

Khu phố cổ, một bóng đen khổng lồ chiếu xuống, đó là mặt trăng rác của Phố Sao Băng, đã được Đỗ Lan mang đến đây, hắn muốn khoe khoang với bọn Nhện về những khổ nạn mà hắn đã mang đến cho Phố Sao Băng.

Ánh trăng bị rác che khuất hoàn toàn, rõ ràng là một quả cầu rác nặng trịch, đường kính lớn bằng nửa thành phố, nhưng lại có thể nhẹ nhàng lơ lửng trên bầu trời, thể hiện một cảnh tượng khó tin.

Thiếu Tiểu Tích, mười hai con Nhện đều đã đến, cả những thành viên không chiến đấu cũng có mặt, ngoài Tây Tác ra, ai nấy đều lộ ra ánh mắt phẫn nộ, năng lực Niệm càng leo lên đỉnh cao, tạo ra một sức mạnh khiến người ta không dám xem thường.

Bên cạnh Đỗ Lan vẫn là những con rối Lục Đạo Bội Ân, đứng trên cao nhìn xuống bọn Nhện: Mười triệu người sẽ chết dần chết mòn trong lạnh lẽo, đói khát, bệnh tật, sẽ kéo dài rất lâu, rất lâu, các ngươi có cảm nhận được nỗi đau của họ, và một chút tuyệt vọng không còn đường lui khi tiến dần đến cái chết không.

Đối mặt với câu hỏi này, câu trả lời duy nhất là ngọn lửa giận dữ hơn, kích phát tiềm năng trong cơ thể, hôm nay bọn Nhện mang theo quyết tâm tử chiến, nhất định phải giết chết Lục Đạo Bội Ân, không chết không thôi.

Đêm quyết chiến không có bất kỳ khán giả nào, chỉ có hai phe địch ta.

Lục Đạo Bội Ân do Đỗ Lan dẫn đầu đối đầu với băng Huyễn Ảnh Lữ Đoàn thiếu một thành viên.

Gió đêm trong bóng tối lạnh lẽo lạ thường, nhiệt độ đã giảm xuống.

Mười hai luồng sáng của Niệm tỏa rạng trên khu đất trống của thành phố cũ, bọn họ nhìn Đỗ Lan và những con rối của hắn, bùng nổ chiến ý vô tận: Lục Đạo Bội Ân, thả ta ra chính là sai lầm lớn nhất ngươi phạm phải trong đời.

Năng lực Niệm của Oa Kim cũng thuộc hàng đầu trong mười hai người, Lần này, lần này, ta nhất định sẽ giết ngươi.

Vậy thì đừng nói nhảm nữa, nổi nhạc lên.

Ta không vào địa ngục.

Sáu con rối vui vẻ nhảy múa, sáu chiếc rìu lượn lờ trước mặt đám Nhện, càng khiến chúng tức giận không thể kiềm chế.

Ta chịu hết nổi rồi, chết đi.

Oa Kim tập trung toàn bộ Niệm vào nắm đấm, đánh về phía tòa nhà cao tầng chỉ còn lại một nửa dưới chân Đỗ Lan: Để xem ngươi còn khoe khoang được không.

Ầm, một quyền khai bia liệt thạch, trên nửa tòa nhà còn lại xuất hiện những vết nứt hình mạng nhện lan ra nhanh chóng, một lúc sau đã bao phủ nửa tòa kiến trúc.

Sau đó là rung chuyển dữ dội và sụp đổ, sân khấu của Đỗ Lan không còn tồn tại.

Oa Kim nở nụ cười, trạng thái còn tốt hơn trước, chẳng lẽ là vì ăn loại đậu kỳ quái kia.

Mặc kệ, điều quan trọng là giết chết kẻ địch: Rơi xuống đi, Lục Đạo Bội Ân.

Nếu đây là nguyện vọng của các ngươi.

Rối đáp xuống đất, trận chiến bắt đầu.

Anh em, không cần nương tay, cứ thỏa sức phá hoại đi.

Oa Kim đã hoàn toàn nhập cuộc, toàn lực tấn công.

Là đồng đội của Oa Kim, Tín Trường sau khi được chữa trị đã kề vai chiến đấu cùng Oa Kim, đường kiếm bạc của thanh trường kiếm phá tan bóng tối, va chạm với rìu tóe lửa.

Hai người bọn họ đã chặn được hai con rối.

Một người khác là Phi Thản, trong tay hắn có thêm một chiếc ô, từ cán ô lại rút ra một thanh kiếm, cũng có thể một chọi một với rối.

Xem ra lần này đám Nhện thật sự đã hạ quyết tâm phải tiêu diệt Lục Đạo Bội Ân, nghĩ đến những gì đã xảy ra ở Lưu Tinh Nhai, nội tâm bọn họ tràn ngập sức mạnh mang tên phẫn nộ.

Mộc Tinh Chấn Toái.

Bác Lạc Liệt Phu, chiến sĩ dân tộc thiểu số với kỹ năng chiến vũ cực hạn, dùng âm thanh làm phương tiện tấn công.

Mộc Tinh là không khí nén, Mộc Tinh Chấn Toái chính là biến Mộc Tinh thành không khí rung động tốc độ cao phá hoại trên diện rộng, dùng chấn động để hủy diệt tất cả, vạn vật trên thế giới đều bị chấn động phá hủy.

Chương 811

Sớm đã biết chiêu thức của đồng đội sẽ là đòn tấn công phạm vi siêu lớn, nên đám Nhện đã chọn vị trí thích hợp cho mình, những người có đòn tấn công không phân biệt địch ta đều tách ra, tự mình chiến đấu.

Bác Lạc Liệt Phu cũng vậy, hắn dẫn một con rối vào một tòa nhà hai mươi tầng, sau đó phát động tấn công từ bên trong.

Ầm, mồ hôi trên da Bác Lạc Liệt Phu bị chấn động dữ dội đánh tan thành nguyên tử, nhưng loại chấn động này bắt đầu khuếch đại, bao vây lấy con rối.

Bức tường chấn động va vào chiếc rìu, lưỡi rìu sắt thường lập tức hóa thành bụi mịn, sau đó con rối cũng bị bao bọc giữa chấn động, cảm nhận sự tra tấn đau đớn hơn cả địa ngục mười tám tầng.

Cho dù ngươi là hợp kim titan cũng không thể chống lại Mộc Tinh Chấn Toái của ta, ngươi cứ biến mất cùng với đống đá trong phế tích đi.

Gã đầu trọc đắc ý nói, khi thấy con rối không biết tự lượng sức dùng rìu chém vào Mộc Tinh Chấn Toái, hắn biết mình đã thắng.

Ầm ầm.

Phạm vi phá hoại của Mộc Tinh Chấn Toái vẫn đang mở rộng, nửa dưới của cả tòa nhà đã biến mất.

Thấy tòa nhà sắp sụp đổ, Bác Lạc Liệt Phu tinh nghịch và tự tin nói: Có phải hơi quá đáng rồi không.

Bên kia, Phi Thản cũng đã dẫn kẻ địch đi xa, tuyệt chiêu của hắn cũng không phân biệt địch ta.

Mặc dù thể thuật của hắn rất lợi hại, nhưng Phi Thản thực chất là người sử dụng Niệm hệ Biến hóa, và tuyệt chiêu của hắn là biến năng lực Niệm thành mặt trời.

Niệm hệ Biến hóa có thể biến thành bất cứ thứ gì trên cơ sở không thay đổi bản chất năng lượng, bao gồm cả bức xạ mặt trời nhiệt độ cao.

Tội Vô Khả Thứ Chi Nhân.

Đầu tiên mặc lên mình bộ đồ chống cháy để tránh bị mặt trời thiêu đốt, sau đó giơ cao mặt trời lên.

Bóng tối hoàn toàn bị xua tan, Phi Thản đã ở rất xa đám đông, cách mấy con phố, có thể yên tâm sử dụng năng lực của mình: Khóc đi, thành phố phế liệu, tiêu diệt những kẻ đáng tội.

Rất trung nhị, nhưng thực lực của Phi Thản lại không thể nghi ngờ.

Thiêu đốt, tan chảy, hủy diệt chúng sinh.

Cảm nhận nhiệt độ của mặt trời đi, Lục Đạo Bội Ân, ngươi là cái đồ chết tiệt, lại khiến ta phải chịu nhiều đau khổ như vậy, trước tiên giải quyết ngươi, sau đó ta sẽ tìm tên ra vẻ bay trên trời kia tính sổ, chết đi.

Nhiệt độ tiếp tục tăng cao, gần như trong nháy mắt biến thành miệng núi lửa, sau đó mặt đất xung quanh bắt đầu tan chảy, các tòa nhà cao tầng bắt đầu cong vẹo.

Việc vận dụng Niệm thật sự thiên biến vạn hóa, trong mắt Đỗ Lan, Niệm quả thực là năng lực phù hợp nhất với trí tưởng tượng của con người, những người sử dụng Niệm đều sẽ thông qua suy nghĩ để tìm ra cách vận dụng phù hợp với mình.

Những vụ nổ dữ dội, những luồng gió nóng dữ dội, bao trùm cả con phố, nhiệt độ cao thậm chí xuyên qua các tòa nhà cao tầng bỏ hoang, thiêu rụi toàn bộ sức mạnh ẩn sau lớp vỏ bọc.

Ồ.

Phi Thản và Bác Lạc Liệt Phu làm tốt lắm.

Oa Kim cũng được cổ vũ rất nhiều, Tín Trường, đừng để bọn họ giành hết công lao.

Ta biết, kiếm của ta nói với ta rằng nó muốn uống máu.

Nhưng cuối cùng vẫn va vào chiếc rìu.

Thật là nỗ lực, Tây Tác nhìn đám Nhện đầy ý chí chiến đấu, thầm nghĩ cao thủ không ít, nhưng những chiêu thức này quá khó kiểm soát, dễ làm mình bị thương.

Hơn nữa, chẳng lẽ bọn họ thật sự cho rằng có thể đánh bại Đỗ Lan bí ẩn khó lường này một cách đơn giản như vậy sao.

Tuyệt đối không đơn giản như vậy, Tây Tác nghĩ.

Toà nhà cũ đang sụp đổ đã dừng lại, Bác Lạc Liệt Phu vốn đã thoát ra ngoài, chỉ chờ toà nhà mất đi nền móng sụp đổ, lại không thấy toà nhà vỡ tan.

Bác Lạc Liệt Phu kinh ngạc quay người lại, thì thấy một người nâng lên phần còn lại của toà nhà mười mấy tầng, chống đỡ hàng ngàn tấn bê tông cốt thép.

Nhìn kỹ lại thì đó chính là con rối bị Mộc Tinh Chấn Toái bao bọc, kiên định không lay chuyển nâng lên tất cả: Tấn công bằng chấn động sao.

Huyễn Ảnh Lữ Đoàn các ngươi thật thích phá hoại, ngươi đã dùng Niệm của mình giết bao nhiêu người rồi.

Dân tộc chiến vũ, chiến sĩ mạnh mẽ, lúc này bị nỗi sợ hãi đẩy lùi một bước nhỏ.

Mà con rối đang nâng tất cả lại bước tới một bước, ầm ầm.

Mặt đất lấy chân của con rối làm trung tâm hoàn toàn vỡ nát, nhưng đây mới chỉ là bước đầu tiên.

Đây là quái vật.

Bác Lạc Liệt Phu cuối cùng cũng biết khoảng cách giữa mình và kẻ địch, quá mạnh.

Ầm, lại một bước nữa, rồi một bước tiếp một bước, đi một cách trôi chảy đến trước mặt Bác Lạc Liệt Phu, trong khi tay của con rối vẫn còn nâng vật nặng hàng vạn tấn.

Bây giờ mới nhìn rõ, chỉ có tay trái, kẻ địch chỉ dùng tay trái đã nâng lên tất cả.

Khoảng cách địch ta quá lớn.

Bữa tiệc sụp đổ sao có thể chỉ có mình ta tham gia, hãy để sự sụp đổ đến mãnh liệt hơn nữa đi.

Nói rồi, con rối còn tạo một gia tốc hướng lên cho tòa nhà phế tích nặng nề, khiến phế tích bay lên một lúc, đến đỉnh điểm rồi rơi tự do.

Lục Đạo Bội Ân muốn chôn sống cả hai người bọn họ.

Tuyệt vọng, Bác Lạc Liệt Phu chưa bao giờ nghĩ rằng cái chết lại tuyệt vọng đến thế, bị phế tích đè nén chôn sống mà chết sao.

Thật là một cái chết vô dụng, nhưng người thừa kế của chiến vũ đã không còn lựa chọn nào khác.

Sau khi đám Nhện giăng lưới, lại xé nát chúng, đánh bại những con Nhện sau khi chúng sử dụng đại chiêu đắc ý nhất, đó chính là kế hoạch của Đỗ Lan.

Phi Thản đứng giữa vùng đất cháy đen không một vật, đắc ý cười lớn: Ha, đây là báo ứng của ngươi, chết đi, chết đi, chết đi, bị ta nuốt chửng đi, lũ tạp nham các ngươi.

Những rìa đỏ nóng hổi ở khắp nơi, những bức tường đổ nát còn sót lại sau khi bị nhiệt độ cao thiêu đốt, cảnh tượng của hoàng hôn chư thần cũng chỉ đến thế, khói xanh lượn lờ, coi thường chúng sinh.

Phi Thản rất đắc ý, hắn chưa từng thấy kẻ địch nào bị sức mạnh của hắn chiếu trực diện mà không bị bốc hơi: Tạp nham.

Hắn khinh bỉ một tiếng, quay người định đi tìm những đồng bạn khác.

Nhiệt độ của mặt trời không chỉ có thế đâu, thiếu niên.

Dừng bước, giọng nói quỷ dị này khiến thần kinh của Phi Thản căng thẳng tột độ, hắn quay người lại, đó là hình dạng nguyên bản của con rối kim loại sau khi quần áo và da nhân tạo hoàn toàn biến mất, một người máy kim loại.

Nhiệt độ của mặt trời không chỉ có thế đâu.

Giọng nói phát ra từ miệng của người máy kim loại đó.

Chiến đấu với mình từ đầu đến giờ chỉ là một người máy sao.

Phi Thản kinh hãi, hắn càng kinh hãi hơn là người máy lại có thể chịu được nhiệt độ của mặt trời: Chỉ là một đống sắt vụn mà thôi.

Phi Thản hận đến cực điểm, lại một lần nữa phát động tấn công, lần này là dùng kiếm.

Người máy kim loại không né không tránh, chỉ xòe tay phải ra: Đây mới là nhiệt độ mặt trời.

Tay phải của con rối máy móc xuất hiện ngọn lửa hừng hực, ngọn lửa xoắn lại thành một quả cầu màu cam, cuối cùng cháy ổn định, đó không phải là ngọn lửa, mà là ánh sáng của phản ứng tổng hợp hạt nhân.

Bộ đồ Tội Vô Khả Thứ Chi Nhân trên người Phi Thản là trang phục chống cháy có thể phòng ngự chiêu thức của chính mình, nếu kẻ địch cũng là nhiệt độ cao thì tuyệt đối có thể phòng ngự, tiếp tục tấn công, Phi Thản đã đưa ra lựa chọn, tấn công, tấn công, tấn công, giết chết kẻ địch, nỗi đau vĩnh viễn là của kẻ địch.

Đến gần, Phi Thản mới cảm thấy nghi ngờ, vì trong tay kẻ địch rõ ràng đang cầm một mặt trời, nhưng hắn lại không cảm nhận được nhiệt độ.

Chẳng lẽ chỉ là hư trương thanh thế sao.

Tên âm hiểm nhà ngươi, chết đi.

Kiếm đã ở trong gang tấc, tiến thêm một bước nữa là có thể đâm xuyên người máy.

Lúc này con rối mới động đậy: Run rẩy đi, đây mới là sự khống chế tuyệt đối đối với mặt trời, bao bọc năng lượng trong chiêu thức không một kẽ hở, đòn tấn công chính là bản thân mặt trời.

Mặt trời va vào mũi đao.

Phi Thản kinh hãi thất sắc, vì hắn đã nhìn thấy gì.

Thanh kiếm sắc bén bị luyện thành nước thép, nước thép lại bốc hơi, chỉ trong một khoảnh khắc, nhưng Phi Thản đã biết rằng mặt trời trông có vẻ vô hại, không tỏa ra bất kỳ nhiệt độ nào này, còn nóng hơn mặt trời do năng lực Niệm của hắn biến hóa ra hàng trăm lần.

Buông tay, vứt kiếm, Phi Thản mặc kệ nội tạng chấn động, vội vàng lùi lại, lùi ra xa hơn mười mét.

Dù vậy, tay phải của Phi Thản vẫn bị phế, hơi thép gặp cánh tay hắn tỏa nhiệt, tay phải của hắn đã bị than hóa, dù có đồ chống cháy cũng không có tác dụng gì.

Phi Thản mặt mày trắng bệch, cuối cùng cũng nhận ra tại sao con rối lại phản kích sau khi chịu đại chiêu của mình, vì đây là để ban cho Huyễn Ảnh Lữ Đoàn sự tuyệt vọng.

Lục Đạo Bội Ân từ khi xuất hiện đến nay chưa từng nói một câu giả dối, từ lúc bắt đầu nói sẽ ban cho đám Nhện nỗi đau, đến việc hủy diệt Lưu Tinh Nhai, rồi lại nói sẽ cho đám Nhện trải nghiệm sự tuyệt vọng, từ đầu đến cuối hắn chưa bao giờ nói dối.

Nhìn cánh tay phải bị than hóa, đã hoàn toàn mất đi tri giác, sắc mặt Phi Thản càng lúc càng khó coi, tiêu hao cộng với bị thương, khiến hắn rơi vào vực sâu của tuyệt vọng, đúng vậy đây chính là tuyệt vọng, sự tuyệt vọng của kẻ yếu đối mặt với kẻ mạnh, trước đây đều là do bọn họ ban cho kẻ yếu, lần này cuối cùng cũng để hắn cảm nhận được.

Phi Thản, Bác Lạc Liệt Phu.

Niệm của họ đã biến mất.

Đám Nhện kinh ngạc, không phải nên rất thuận lợi sao.

Chỉ thấy quay về từ hướng rời đi chỉ có hai con rối, ngay cả da nhân tạo và bộ vest cũng đã được sửa chữa, hoàn toàn không bị tổn hại.

Khốn kiếp, Phi Thản, Bác Lạc Liệt Phu đâu.

Hai con rối nhìn về phía Oa Kim đang hỏi, lộ ra nụ cười rợn tóc gáy: Tuy đáng tiếc, nhưng bọn họ đã không thể trở về trước mặt các ngươi một cách lành lặn nữa rồi.

A, khốn kiếp.

Oa Kim chỉ còn lại sự phẫn nộ: Khinh người quá đáng.

Khinh người quá đáng.

Chương 812

Đỗ Lan cảm thấy câu nói đùa này không hề buồn cười: Các ngươi, những con Nhện này, khi tàn sát, chẳng lẽ không nghĩ rằng chính mình đang khinh người quá đáng sao.

Chẳng lẽ không nghĩ rằng lúc khinh người quá đáng thì nên dừng tay sao.

Chẳng lẽ các ngươi không giống ta, cũng say mê bắt nạt kẻ yếu sao.

Chỉ là các ngươi bắt nạt những kẻ yếu thực sự không có sức phản kháng, còn ta thì sỉ nhục những tên tội phạm có thủ đoạn tàn nhẫn, năng lực Niệm tinh xảo như các ngươi.

Xem ra ta vẫn cao thượng hơn các ngươi rất nhiều, trước sau như một ta vẫn là người tốt.

Đỗ Lan nói.

Im lặng, tuy không muốn thừa nhận, nhưng bọn họ quả thực đã gặp phải cao thủ, gặp phải kẻ địch mà Huyễn Ảnh Lữ Đoàn không thể chiến thắng.

Muốn vì dân trừ hại sao.

Đám Nhện trừng mắt nhìn Đỗ Lan, Oa Kim tức giận nói: Người tốt, người tốt.

Chúng ta giết chính là người tốt, chính là loại người tốt tự cho mình là đúng như ngươi.

Ta giết rất vui vẻ, rất sung sướng, ha, bọn họ sẽ quỳ xuống khóc lóc cầu xin tha mạng, ha, ta thích nhất là giết người tốt, thấy một giết một, thấy một cặp giết một cặp, sẽ có một ngày ta giết sạch các ngươi, những kẻ tự xưng là người tốt.

Oa Kim đã hoàn toàn điên cuồng, Phi Thản và Bác Lạc Liệt Phu e là lành ít dữ nhiều, cái chết của đồng đội và sự bất lực trước kẻ địch chỉ có thể khiến hắn cảm thấy phẫn nộ, dù đánh không lại cũng phải dùng cách khác để phát tiết.

Miệng lưỡi độc địa như vậy, chẳng trách ngay cả Khốc Lạp Bì Tạp cũng không chịu nổi, cuối cùng phải giết chết hắn.

Vậy thì ta biết rồi, đã hoàn toàn sa đọa thành một món rác rưởi rồi sao.

Đỗ Lan nhìn Oa Kim: Thật là làm vẻ vang cho Lưu Tinh Nhai của các ngươi, ta nghĩ thịt ngươi có lẽ có thể nuôi sống vài con chó ở Lưu Tinh Nhai vốn đã không còn bất kỳ tư liệu sinh tồn nào.

Khốn kiếp.

Oa Kim nhảy dựng lên, không thèm để ý đến con rối, nắm đấm nhắm thẳng vào Đỗ Lan đang ở giữa không trung, bay vọt lên.

Đỗ Lan dùng một ngón tay đáp trả: Động động ba.

Oa Kim đang ở giữa không trung bị bốn tia sáng liên tiếp cắt thành người que, sau đó năm khối thịt rơi xuống đất.

Oa Kim mặt đầy vẻ không thể tin được, hắn cứ thế mà bại rồi sao.

Nhìn tứ chi rời khỏi cơ thể đang rơi xuống cùng mình, hắn chỉ có một nghi vấn, khả năng phòng ngự bằng Niệm mà hắn tự hào đâu rồi.

Không phải mình đã phát động sao.

Tại sao lại không có tác dụng.

Những người khác đều thấy trên người Oa Kim tràn ngập Niệm, nhưng căn bản không có tác dụng, Đỗ Lan chỉ duỗi ra một ngón tay đã phá vỡ phòng ngự, biến Oa Kim thành phế nhân.

Sau đó Đỗ Lan nhìn xuống mọi người, dùng giọng nói không chút cảm xúc nói: Các ngươi chẳng lẽ bây giờ vẫn chưa phát hiện ra nguyên nhân ta dùng rối để chiến đấu với các ngươi sao.

Các ngươi quá yếu.

Quá yếu.

Lần đầu tiên đám Nhện không hề nghi ngờ, người đàn ông này chỉ đang trần thuật một sự thật khó chấp nhận, nhưng sự thật vẫn là sự thật, dù khó chấp nhận đến đâu cũng vẫn là sự thật.

Ánh mắt đó, trước đây bọn họ cũng dùng ánh mắt vô tình đó nhìn những nạn nhân, bây giờ bọn họ cuối cùng cũng cảm nhận được, đây chính là sự bất lực khi bị đùa giỡn, bị áp bức, bị sát hại.

Cuộc đời của bọn họ chưa bao giờ thay đổi, bọn họ từ kẻ yếu bị áp bức vùng vẫy trở thành kẻ áp bức kẻ yếu, rồi hôm nay tất cả những gì bọn họ vùng vẫy theo đuổi cả đời đều bị Đỗ Lan đập tan, cho dù đã trải qua vô số khổ nạn gian truân vùng vẫy, bọn họ vẫn là kẻ yếu, vẫn chỉ là một món rác rưởi ở Lưu Tinh Nhai có thể bị Đỗ Lan tùy tiện phá hủy, không đáng một xu.

Tuyệt vọng, một sự tuyệt vọng còn mãnh liệt hơn cả cái chết, đó là niềm tin tà ác và sự bá đạo vô tình mà bọn họ đã xây dựng từ con số không, giờ khắc này đều bị Đỗ Lan hủy diệt tan tành, Huyễn Ảnh Lữ Đoàn vào lúc này thực sự không còn gì cả.

Huyễn Ảnh Lữ Đoàn vào khoảnh khắc này đã bị đánh tan hoàn toàn, lòng tự tôn và sự tự đại được xây dựng trên sức mạnh to lớn đã bị một câu nói của Đỗ Lan hủy diệt toàn bộ, đúng vậy, Huyễn Ảnh Lữ Đoàn quá yếu.

Tất cả mọi người đều như bị đóng băng, nhưng đối mặt với thực lực hùng mạnh của Đỗ Lan, họ có thể làm gì.

Chết hoặc thần phục, những gì họ khao khát khi làm điều ác, những gì họ chứng minh bằng cách ngược sát kẻ yếu, tất cả đều trở thành trăng trong nước, hoa trong gương trước mặt Đỗ Lan.

Chó thua trận mãi mãi là chó thua trận, dù có cắn chết trẻ con cũng không thể biến thành sói cô độc.

Tại sao các ngươi lại không hiểu.

Đỗ Lan vô cùng khinh bỉ Huyễn Ảnh Lữ Đoàn: Vốn dĩ định cho các ngươi cơ hội hối cải, nhưng xem bộ dạng của các ngươi, e là đã chìm đắm trong việc tàn sát và cướp bóc, vậy thì hãy để ta phán xét các ngươi, phế bỏ toàn bộ năng lực của các ngươi, đeo vật nặng hạn chế tự do vĩnh viễn, mãi mãi làm công nhân vệ sinh cống ngầm, phải sống như chuột cống và không bao giờ được giảm án.

Đám Nhện không nói một lời nào, trong lòng tuy vẫn muốn chiến đấu, nhưng họ không biết phải làm thế nào mới có thể đánh bại Đỗ Lan.

Sáu con rối bước tới.

Đoàn trưởng.

Giết chúng ta đi, giết Lục Đạo Bội Ân.

Đám Nhện hy vọng đoàn trưởng, người duy nhất họ có thể trông cậy, sẽ sử dụng chiêu thức mạnh nhất, hủy diệt tất cả.

Dù có chết cũng không chấp nhận sự phán xét như vậy, đoàn trưởng đừng do dự nữa.

Khố Lạc Lạc nhìn thuộc hạ của mình, hắn cũng không cam tâm chấp nhận kết cục như vậy, họ đã từ Lưu Tinh Nhai bò ra, đứng trên đỉnh thế giới, không nên có kết cục làm chuột cống ngầm.

Nhìn thuộc hạ, Khố Lạc Lạc biết đây là ý chí của toàn thể thành viên: Ta sẽ nhớ các ngươi.

Có câu nói này của đoàn trưởng là đủ rồi, ít nhất họ cũng đã từng huy hoàng với những vụ giết người cướp bóc, bây giờ hãy để họ lụi tàn.

Nhưng chỉ cần Khố Lạc Lạc còn sống, Huyễn Ảnh Lữ Đoàn nhất định sẽ trỗi dậy từ tro tàn, thống trị thế giới một lần nữa, khi đó những thành viên mới sẽ thay họ tiếp tục thống trị thế giới, gieo rắc nỗi kinh hoàng.

Thành Đối Đích Phá Phôi Giả.

Đây là năng lực Khố Lạc Lạc sử dụng bằng cả hai tay, dùng bookmark để cố định trang năng lực trên Đạo Tặc Thư, giải phóng hai tay, một tay chính cực, một tay phụ cực, chỉ cần chính cực và phụ cực gặp nhau sẽ xảy ra vụ nổ, thời gian chập hai tay càng lâu thì uy lực vụ nổ càng lớn, mạnh nhất có thể vượt qua cả bom hạt nhân.

Đoàn trưởng, hãy sống vì chúng tôi.

Đám Nhện ngược lại cam tâm tình nguyện hiến thân vì Lữ Đoàn.

Hai tay chập lại, phát động năng lực, từ lòng bàn tay đang chập mười ngón tỏa ra ánh sáng, vụ nổ bắt đầu, ngày càng mạnh mẽ, những người bị ảnh hưởng đầu tiên chính là đám Nhện bên cạnh Khố Lạc Lạc.

Họ nhắm mắt lại, chờ đợi cái chết đến.

Tuy nhiên, sự phán xét của Đỗ Lan không cho phép họ lấy cái chết để trốn thoát: Tại sao các ngươi vẫn không hiểu.

Rối đứng xung quanh Khố Lạc Lạc, kết ấn phong bế toàn bộ vụ nổ của Khố Lạc Lạc trong kết giới: Kẻ yếu tại sao phải chiến đấu.

Ầm.

Sức mạnh của vụ nổ bị chặn lại hoàn toàn, đám Nhện lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, trong ánh mắt không thể tin nổi tràn ngập nỗi sợ hãi, đoàn trưởng của họ lại cũng bị áp chế.

Không thể nào.

Kết giới chặn được vụ nổ, Đỗ Lan ra tay trước, phế bỏ toàn bộ năng lực của đám Nhện, sau đó đeo vật nặng lên tứ chi họ: Sau này các ngươi sẽ hoàn thành công việc dọn dẹp cống ngầm dưới sự giám sát của Lục Đạo Bội Ân.

Không thể sử dụng năng lực Niệm, cơ thể lại nặng trĩu, mỗi bước đi dường như kinh mạch xương cốt đều muốn vỡ nát.

Đỗ Lan đi đến trước mặt Oa Kim sắp chết: Có một câu hãy để ta nói cho ngươi biết, người tốt thì giết không hết, nhưng các ngươi lại rất dễ dàng chết đi.

Ngươi có cảm nhận được không.

Cảm giác cái chết đang từ từ đến gần, bị bóng tối nuốt chửng.

Tuy nhiên, Oa Kim là một phản diện đi đến cùng con đường tăm tối, tuyệt đối sẽ không hối cải: Ta nguyền rủa ngươi.

Nguyền rủa.

Đỗ Lan cười cười, sau đó dưới ánh mắt kinh hoàng của đám Nhện, chỉ thấy một Oa Kim hư ảo bị Đỗ Lan kéo ra khỏi thân thể người que.

Này này, đó không phải là linh hồn của Oa Kim chứ.

Đám Nhện kinh hoàng tột độ.

Đúng vậy, đây là linh hồn của Oa Kim, Đỗ Lan muốn luyện linh hồn của Oa Kim thành Hiền Giả Chi Thạch, giữ lại ý thức của hắn, để hắn vùng vẫy trong sự cô độc và tuyệt vọng vĩnh hằng, cho đến mãi mãi.

Đám Nhện thấy Đỗ Lan biến thứ giống như linh hồn của Oa Kim thành một viên đá màu đỏ máu, mồ hôi lạnh thấm đẫm quần áo, họ đã hoàn toàn không thể hiểu được năng lực phi khoa học này của Đỗ Lan.

Đây mới là nguyền rủa, vĩnh viễn quan sát thế giới từ góc độ của một viên đá, không thể nói không thể cất lời, chỉ có thể là một viên đá, ngay cả tự sát cũng không thể thực hiện.

Đỗ Lan ngẩng đầu quét qua đám Nhện: Nếu trong các ngươi còn ai không phục, cứ thử nguyền rủa ta xem, ta muốn xem cuối cùng ai là người xui xẻo.

Còn ngươi, tên thích chống đối người tốt này, ta sẽ ném ngươi vào bồn cầu xả nước đi con đường không tầm thường đến cống ngầm.

Khố Lạc Lạc tung toàn lực cũng vô ích, cuối cùng hao hết năng lực Niệm, vụ nổ sánh ngang bom hạt nhân vẫn không phá vỡ được kết giới, Khố Lạc Lạc cũng trở thành một thành viên của đội công nhân vệ sinh cống ngầm.

Rất tốt, sau này các ngươi sẽ ở trong cống ngầm của thành phố Hữu Khắc Hâm, vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời.

Hãy làm tốt vai trò bánh răng của thành phố, người dân sẽ cảm ơn các ngươi.

Từ hôm nay trở đi, trên thế giới không còn Huyễn Ảnh Lữ Đoàn, còn các ngươi sẽ chìm trong đau khổ.

Đỗ Lan nhìn khu phố cũ bị phá dỡ, thầm nghĩ sau này tổng bộ của Phủ Đầu Bang cứ xây ở đây là được, mảnh đất này chắc sẽ không quá đắt.

Cuộc đấu tranh của các băng đảng ngày càng ác liệt, cuối cùng đã đến ngày đấu giá viên ngọc rồng.

Mười Lão Đầu đều đang nhìn chằm chằm vào viên ngọc rồng, dù họ biết rằng việc đấu giá ngọc rồng lúc này sẽ khiến người ta nghi ngờ, nhưng đây có lẽ là cơ hội tốt nhất để họ có được ngọc rồng.

Dù quan sát có lợi cho việc thu thập thông tin về ngọc rồng, nhưng nếu người cuối cùng đấu giá được ngọc rồng cũng chỉ là một đối thủ cạnh tranh giống họ, mà không sở hữu những viên ngọc rồng khác, vậy chẳng phải họ đã lỗ sao.

Tĩnh quan kỳ biến, hay là tham gia đấu giá, đối với Mười Lão Đầu của thế giới ngầm, mỗi người đều có quyết định riêng, không phải lão đại xã hội đen nào cũng mưu sâu kế hiểm, nên một số lão đầu nóng tính quyết định tham gia đấu giá ngọc rồng.

Ngài Đỗ Lan, cảm ơn ngài.

Ồ, Khốc Lạp Bì Tạp à.

Không cần khách sáo, bây giờ việc chúng ta cần làm là khiến Huyễn Ảnh Lữ Đoàn bị lãng quên, không để chúng để lại bất kỳ dấu vết nào trên thế giới, xóa sổ toàn bộ chúng mới là việc chúng ta nên làm.

Vâng, thưa ngài.

Sự phẫn nộ của Khốc Lạp Bì Tạp đã biến mất, cậu đã xuống cống ngầm xem thảm trạng của Huyễn Ảnh Lữ Đoàn, sau này cậu sẽ không đến đó nữa.

Bây giờ cậu muốn tìm lại di vật của tộc nhân để an táng cho tử tế, nhưng còn một vấn đề nữa: Ngài Đỗ Lan, ngọc rồng thật sự có thể thực hiện nguyện vọng sao.

Đương nhiên là có thể, nhưng trong bảy viên ngọc rồng hiện tại chỉ có viên bốn sao, là đạo cụ ta dùng để châm ngòi nội chiến của

Mười Lão Đầu.

Sao cơ.

Cậu muốn có được ngọc rồng để hồi sinh tộc nhân của mình.

Tôi có suy nghĩ đó.

Khốc Lạp Bì Tạp không hề che giấu nguyện vọng trong lòng mình.

Nếu ta có thể giúp cậu, cậu có sẵn lòng làm việc cho ta không.

Cái gì.

Thưa ngài, ngài thật sự có thể khiến tộc nhân của tôi sống lại.

Khốc Lạp Bì Tạp kích động.

Đương nhiên có thể, nhưng tiền đề là cậu phải làm bang chủ của Phủ Đầu Bang, phải học vũ đạo và âm nhạc của Phủ Đầu Bang.

Trọng điểm là phải nhảy múa, làm lão đại không bằng nhảy múa.

Chương 813

Vì có thể hồi sinh tộc nhân, Khốc Lạp Bì Tạp làm gì cũng nguyện ý, cậu tự nhiên sẵn lòng học nhảy múa và làm bang chủ của Phủ Đầu Bang.

Việc đầu tiên của Phủ Đầu Bang là phải kiểm soát thành phố Hữu Khắc Hâm và Lưu Tinh Nhai.

Đỗ Lan chuẩn bị biến hai nơi này thành những đô thị mới nổi.

Tại Lưu Tinh Nhai xây dựng một loạt nhà máy sản xuất các sản phẩm năng lực Niệm, pin năng lực Niệm, đồ điện năng lực Niệm, phương tiện giao thông năng lực Niệm, v. v.

Những thứ này sản xuất ra sẽ được tiêu thụ tại thành phố Hữu Khắc Hâm.

Hai nơi này sẽ trở thành tiền tuyến công nghệ mới nhất của thế giới loài người, không ngừng cung cấp các sản phẩm năng lực Niệm.

Vì không phải ai cũng biết sử dụng năng lực Niệm, nên pin năng lực Niệm đã trở thành một phần thiết yếu.

Năng lực Niệm có thể được truyền vào cơ thể bằng cách cưỡng chế, sau đó được kích hoạt lại, vì vậy Đỗ Lan đã thiết kế một loại máy truyền năng lực Niệm đeo tay, lấy pin năng lực Niệm làm nguồn kích hoạt.

Pin năng lực Niệm do người sử dụng Niệm phát minh ra, chỉ cần học được Luyện là có thể sản xuất hàng loạt pin năng lực Niệm.

Sinh viên tốt nghiệp từ căn cứ huấn luyện sau này cũng có thể đến làm việc tại nhà máy của Đỗ Lan, một chuỗi sản xuất và tiêu thụ hoàn chỉnh.

Với nền tảng là pin Niệm, ngay cả người bình thường cũng có thể sử dụng các sản phẩm năng lực Niệm mà không gặp trở ngại gì, đây sẽ là một bước tiến lớn trong công nghệ của loài người, một sự phát triển chưa từng có.

Sau khi gia nhập Phủ Đầu Bang, Khốc Lạp Bì Tạp dẫn theo một đội quân rối đến Lưu Tinh Nhai, dùng vũ lực tiếp quản toàn bộ đất đai, bắt đầu thuê người xây dựng quy mô lớn, xây dựng các công trình công cộng, bệnh viện, trường học, thư viện, cơ quan hành chính, và cả nhà máy.

Đại đa số người dân đều có việc làm, trừ một số ít người không muốn làm việc tiếp tục muốn làm điều ác, nhưng số ít người này đều do Phủ Đầu Bang ra mặt giải quyết.

Một thế lực xã hội đen lại trở thành người quản lý và bảo vệ của Lưu Tinh Nhai.

Bên kia, phiên đấu giá trong mơ lớn nhất của thành phố Hữu Khắc Hâm đã bắt đầu, xa hoa lộng lẫy, vô số phú hào vung tiền như nước.

Tây Tác, công việc lần này ta nghĩ ngươi sẽ thích.

Là người được tín nhiệm trong Huyễn Ảnh Lữ Đoàn, Tây Tác không trở thành chuột cống ngầm, mà được Đỗ Lan thuê để đối phó với Mười Lão Đầu.

Lúc này Tây Tác đã hoàn toàn không có ý định giao đấu với Đỗ Lan, ít nhất là trước khi hắn trở nên mạnh hơn sẽ không giao đấu với Đỗ Lan.

Thực lực áp đảo của Đỗ Lan căn bản không phải là thứ Tây Tác hiện tại có thể đối phó: Ha ha, để cảm ơn việc ngươi không ném ta vào cống ngầm, ta dám không tận tâm sao.

Vậy thì tốt.

Cứ như vậy, Đỗ Lan sắp xếp Tây Tác vào Phủ Đầu Bang, để hắn áp chế các băng đảng xã hội đen trong thành phố Hữu Khắc Hâm, đóng vai trò phó thủ của Khốc Lạp Bì Tạp.

Tại buổi đấu giá, Tiểu Kiệt và Kỳ Nha không có hứng thú với ngọc rồng, thánh y, hay ma trượng, thứ họ hứng thú là trò chơi Tham Lam Đảo trị giá tám tỷ Jeni.

Nhưng quả nhiên lần đấu giá này thứ đắt nhất vẫn là ngọc rồng, được bán với giá trên trời một trăm tỷ Jeni.

Bị một người giấu tên mua đi.

Tiểu Kiệt và Kỳ Nha tự nhiên cũng không mua được trò chơi, vì họ không có nhiều tiền như vậy, nhìn những người có tiền điên cuồng, hai thiếu niên chỉ có thể trơ mắt nhìn trò chơi bị người khác mua đi, và họ còn biết người mua trò chơi đã thu thập rất nhiều bộ rồi, họ chuyên thu thập trò chơi để vượt qua nó, chính là cái gọi là game thủ chuyên nghiệp.

Tiểu Kiệt và Kỳ Nha không còn cách nào khác phải tham gia tuyển chọn người đủ tư cách chơi game.

Trò chơi chỉ có người sử dụng Niệm mới có thể chơi, việc tuyển chọn tự nhiên rất khó khăn, nhưng Tiểu Kiệt và Kỳ Nha vẫn rất tự tin.

Cuộc đấu tranh của các băng đảng xã hội đen ở thành phố Hữu Khắc Hâm đã đến hồi gay cấn.

Sau buổi đấu giá, Mười Lão Đầu đã bắt đầu công kích lẫn nhau, và các lão đại xã hội đen dưới trướng Mười Lão Đầu cũng đang nhòm ngó, chỉ hận không thể lập tức thay thế Mười Lão Đầu.

Lúc này, Phủ Đầu Bang đã bắt đầu đứng vững gót chân ở Lưu Tinh Nhai.

Các thế lực có phong tục dân gian chất phác trên Lưu Tinh Nhai còn muốn gây sự với Phủ Đầu Bang, cũng đều bị trấn áp.

Người dân Lưu Tinh Nhai lần đầu tiên cảm nhận được cuộc sống làm việc kiếm tiền bình thường lại yên bình đến thế.

Trong cuộc đấu tranh của các băng đảng xã hội đen ở thành phố Hữu Khắc Hâm, Phủ Đầu Bang cũng ngồi thu lợi.

Đầu tiên là loại bỏ toàn bộ vây cánh dưới trướng Mười Lão Đầu, sau đó vô hiệu hóa Mười Lão Đầu.

Mười Lão Đầu đang trong cuộc nội đấu thậm chí còn không kịp phản ứng, đã phát hiện đại thế đã mất.

Phủ Đầu Bang đã trở thành một cảnh quan hoàn toàn mới của thành phố Hữu Khắc Hâm.

Khi Tiểu Kiệt và Kỳ Nha đang theo học Bỉ Ti Cát cách vận dụng Tiên Niệm toàn diện trên đảo Tham Lam, Khốc Lạp Bì Tạp đã trở thành vua của thế giới bóng tối.

Còn Đỗ Lan, hắn đã rời khỏi thành phố Hữu Khắc Hâm, đi khắp nơi thu thập những thứ thú vị, sau đó hắn và Địch Ny Toa cũng tìm đến đảo Tham Lam.

Hắn không hứng thú với phần thưởng của trò chơi, hắn chỉ hứng thú với thiết kế của trò chơi thực tế này.

Một trò chơi thẻ bài thú vị được thiết kế và chế tạo bởi mười một người sử dụng Niệm mạnh mẽ, với việc thu thập thẻ bài làm mục tiêu chính.

Trò chơi Tham Lam Đảo được xây dựng trên một hòn đảo cách biệt với thế giới, những người bảo trì trên đảo là một vài người sáng lập và rất nhiều tù nhân tử hình.

Trên đảo có nhiều nhất là các NPC sử dụng Niệm, chỉ có thể trả lời đối thoại của người chơi theo các hình thức đơn giản.

Người chơi chỉ cần thu thập một trăm thẻ bài được chỉ định là có thể qua màn, nhưng trò chơi đã được tạo ra mười năm mà vẫn chưa có ai qua màn, nên có phú hào đã bỏ ra số tiền lớn để thu thập trò chơi, thuê người sử dụng Niệm, chính là để hoàn thành thử thách của trò chơi.

Trên đảo, người chơi có thể dùng Niệm của mình để chiến đấu, cũng có thể dùng thẻ bài chú ngữ để chiến đấu, đương nhiên trao đổi cũng được cho phép, chỉ là số lượng thẻ bài không phải là vô hạn, thẻ bài càng hiếm thì số lượng càng ít, sau khi trao đổi thì không thể tìm thấy nữa.

Đảo Tham Lam tồn tại thật sự, nên trên đảo người ta tự nhiên cũng có thể giết người cướp của, người chơi cũ ép người chơi mới thu thập thẻ bài, sau đó lại giết người chơi mới, chuyện như vậy cũng không hiếm gặp.

Giữa những người sử dụng Niệm không bị pháp luật ràng buộc, giết người rồi, cảnh sát cũng không bắt được, chỉ có thể dựa vào Hiệp hội Thợ săn mới có thể bắt giữ, nhưng Hiệp hội Thợ săn không có đủ nhân lực vật lực, nên người sử dụng Niệm là những tồn tại siêu việt pháp luật.

Tuy nhiên, người sử dụng Niệm trong thế giới loài người rốt cuộc chỉ chiếm một tỷ lệ rất nhỏ, nên người sử dụng Niệm bình thường vẫn chấp nhận các giá trị quan chủ đạo, tuân thủ kỷ luật và pháp luật.

Chúng ta không qua trò chơi mà trực tiếp lên đảo có sao không.

Địch Ny Toa thầm nghĩ người ta đã nỗ lực thiết kế trò chơi, nhất định đã tốn rất nhiều tâm huyết, sẽ không dễ dàng nhàn nhã như Đỗ Lan, nên Địch Ny Toa tôn trọng thành quả lao động của họ: Hay là, chúng ta cũng đi qua máy chơi game để vào đi.

Không sao, dù sao cũng đến rồi.

Nếu tôi là anh, tôi sẽ chấp nhận ý kiến của vị nữ sĩ xinh đẹp này, đi vào trò chơi bằng con đường bình thường.

Trước mặt Đỗ Lan, một người đàn ông cơ bắp cuồn cuộn đứng trước mặt hai người, chiếc áo phông trắng bị cơ bắp căng phồng: Bây giờ xin hãy quay lại.

Nhưng người đàn ông cơ bắp cũng có thắc mắc, không thấy thuyền, chẳng lẽ hai người trước mặt bay đến sao.

Lấy ra một tấm thẻ từ trong túi: Nếu hai vị không quay lại, tôi sẽ tiễn hai vị một đoạn.

Ờ, chỉ là trò chơi thôi mà, có cần phải căng thẳng như vậy không.

Đỗ Lan cảm thấy đối phương quá lo xa: Chúng tôi đáp xuống đây là để vào trò chơi qua cửa sau giả của trò chơi, anh cần gì mới đồng ý cho chúng tôi vào trò chơi.

Dù thế nào cũng sẽ không đồng ý, nên Khu Tán.

Sử dụng tấm thẻ trong tay, mượn lực Niệm ẩn chứa trong hòn đảo, trục xuất những người không phải người chơi ra khỏi đảo.

Ầm, lực Niệm khổng lồ không có tính tấn công, nhưng lại là loại dịch chuyển cưỡng chế.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đứng vững, mặc cho lực Niệm bao vây vẫn không hề lay động.

Vèo Lỗi Trát ngây người, sao lại không có tác dụng.

Có chút thú vị, bên trong hòn đảo này tràn ngập mạch Niệm, thiết kế rất tiên tiến, thiết kế của mười năm trước có thể nói là không hề lạc hậu.

Nói thật không giấu gì, tôi là người rất tò mò về mạch Niệm nên mới đến đây, không phải muốn phá rối trò chơi.

Vốn dĩ chúng tôi có thể trực tiếp vào trong, nhưng vì tôn trọng người thiết kế trò chơi, nên tôi mới hiện thân ở đây, gặp mặt anh.

Lỗi Trát cảm thấy mình không có nhiều lựa chọn, nhưng Đỗ Lan và Địch Ny Toa vẫn khá lịch sự, có lẽ đối phương thực sự không muốn gây rối, vậy thì chỉ có thể chấp nhận đề nghị.

Người trong thế giới Thợ săn về cơ bản rất rõ ràng về khoảng cách thực lực địch ta, nếu ở các cấp độ khác nhau, thông thường họ cũng sẽ không hành động lỗ mãng, chỉ quan sát tình hình, chờ thời cơ hành động.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa tiến vào bên trong hòn đảo, thực lực chính là giấy thông hành, nhưng Đỗ Lan thật sự không định can thiệp vào trò chơi, ngược lại đã học được không ít mánh khóe về mạch Niệm, sau đó Đỗ Lan tiện đường tìm Kỳ Nha và Tiểu Kiệt.

Đây là Bỉ Ti Cát, cô ấy hiện đang dạy chúng tôi cách sử dụng Niệm.

Tiểu Kiệt thấy Đỗ Lan rất vui mừng: Cô ấy rất lợi hại.

Bỉ Ti Cát, đây là Đỗ Lan và Địch Ny Toa.

Anh chính là Đỗ Lan.

Năng lực Niệm kỳ quái của hai tiểu quỷ này là do anh dạy.

Tiên Niệm có thêm năng lượng tự nhiên, là một năng lực vô cùng nguy hiểm, Bỉ Ti Cát thực sự không thể hiểu nổi tại sao Đỗ Lan lại nghĩ ra một năng lực Niệm điên cuồng như vậy, năng lượng tự nhiên không dễ kiểm soát.

Nhìn cô nàng ngụy la lỵ mặc chiếc váy dài phong cách gothic màu đỏ trước mặt, Đỗ Lan nói: Tiên Niệm chính là do tại hạ dạy cho bọn

họ.

Anh lại học được năng lực đó từ đâu.

Bất tài, là do tôi tự sáng tạo.

Đỗ Lan hiếm khi khiêm tốn một chút: Tiên Niệm thật sự là do tôi sáng tạo ra.

Bỉ Ti Cát không tin người trẻ tuổi trước mặt lại có thể sáng tạo ra một năng lực điên cuồng như vậy: Rốt cuộc anh đã nghĩ ra năng lực nguy hiểm như vậy bằng cách nào.

Nguy hiểm sao.

Thực ra không hề nguy hiểm, chỉ cần kiểm soát tốt số lượng năng lượng tự nhiên, Tiên Niệm không những không nguy hiểm mà còn rất mạnh mẽ.

Bỉ Ti Cát lại nói: Tiên Niệm tuy mạnh, nhưng trong chiến đấu bị thương, thể lực tiêu hao, đều sẽ làm giảm khả năng kiểm soát Niệm của mình, năng lượng tự nhiên sẽ mất kiểm soát, nếu năng lượng tự nhiên xâm nhập vào cơ thể với số lượng lớn, chúng sẽ biến thành cái dạng gì, anh có biết không.

Bỉ Ti Cát biết rõ sự nguy hiểm trong đó.

Chắc là sẽ mất đi lý trí trở thành cỗ máy chiến đấu.

Anh cũng biết là nguy hiểm sao.

Tại sao còn để hai đứa trẻ học thứ nguy hiểm như vậy.

Đỗ Lan nhìn Bỉ Ti Cát hỏi lại: Vậy tại sao cô lại dạy hai đứa trẻ này.

Đương nhiên là vì Tiểu Kiệt và Kỳ Nha thông minh tài trí, là ngọc thô hiếm có, cô thực sự không muốn hai thiên tài bị mai một.

Đỗ Lan đã biết suy nghĩ của Bỉ Ti Cát: Tiểu Kiệt và Kỳ Nha là thiên tài, chẳng lẽ cô không muốn xem bọn họ có thể đạt đến trình độ nào sao.

Hãy cho bọn họ một chút tự tin, bọn họ có thể điều khiển Tiên Niệm, dù sao tôi cũng có lòng tin vào bọn họ.

Bọn họ tuyệt đối có thể trở thành những tồn tại vượt qua các thợ săn khác, chẳng lẽ cô không muốn thấy sao.

Đương nhiên là muốn, nhưng anh cũng quá vô tâm, chỉ dạy cho bọn họ Tiên Niệm nguy hiểm, mà không hề dạy bọn họ cách kiểm soát năng lực, quá vô trách nhiệm.

Bỉ Ti Cát nói: Bọn họ ngay cả cách vận dụng cơ bản nhất cũng không biết.

Bọn họ mới mười hai tuổi, học được Tiên Niệm cũng chưa đầy nửa năm, đã là không tồi rồi.

Bỉ Ti Cát vẫn cho rằng Đỗ Lan lười biếng.

Thôi được, Đỗ Lan thầm nghĩ dù sao mình và Địch Ny Toa cũng đang rảnh rỗi, hay là dạy cho Kỳ Nha và Tiểu Kiệt đi.

Bây giờ Kỳ Nha và Tiểu Kiệt mới chỉ vừa lĩnh ngộ được Phát.

Chương 814

Phát của Tiểu Kiệt bây giờ là tập trung toàn bộ Niệm vào nắm đấm, tăng cường sức chiến đấu.

Còn Kỳ Nha cuối cùng vẫn chọn điện khí hóa, biến Niệm thành điện.

Nhưng điện lực của Kỳ Nha hiện tại vẫn còn quá yếu, điện áp chưa đủ, về cơ bản chỉ ở mức có thể làm người ta choáng váng, đối mặt với kẻ địch có năng lực Niệm mạnh thì không đủ dùng.

Nhưng cường độ điện áp lại liên quan trực tiếp đến độ mạnh yếu của năng lực Niệm của Kỳ Nha, năng lực Niệm càng mạnh, điện áp cũng càng cao, việc tăng điện áp không phải là chuyện một sớm một chiều. 49.

Kỳ Nha, nếu cậu đã chọn điện khí hóa, vậy kế hoạch tiếp theo dành cho cậu là tăng điện áp và tăng cường phương thức sử dụng điện.

Đừng chỉ giới hạn ở việc phóng điện, có thể thông qua hiệu ứng điện từ, tăng thêm phương thức tấn công của mình, đương nhiên cũng có thể thông qua tốc độ tín hiệu điện để tăng tốc độ phản ứng của mình, hoặc kích thích huyệt đạo của mình để nâng cao nhịp điệu chiến đấu.

Cho nên cậu đã chọn một con đường vô cùng đặc sắc, bây giờ việc cậu cần làm là quyết định phương thức chiến đấu mình thích, là quỷ quyệt đa biến, hay là thẳng thắn dứt khoát, là đối đầu trực diện, hay là muốn làm người hỗ trợ.

Kỳ Nha là sát thủ, học tự nhiên là thuật ám sát một đòn tất sát, ổn định, chính xác, tàn nhẫn, chú trọng chính là sát đạo.

Tôi đương nhiên là muốn học phương thức đơn giản nhất nhưng hiệu quả nhất.

Kỳ Nha nói, cậu từ nhỏ đã được giáo dục như vậy.

Xem ra cậu vẫn muốn đi con đường ám sát, vậy thì tốc độ có thể xem xét.

Tốc độ của tia chớp, một đòn tất trúng.

Nghe có vẻ không tệ, rút ngắn tốc độ phản ứng sao.

Trong lòng Kỳ Nha lập tức đã có bản nháp, khi đòn tấn công của kẻ địch đến gần mình, cơ thể mình sẽ sản sinh tín hiệu điện để cơ thể phản ứng nhanh chóng.

Đây là cách vận dụng sơ cấp, nhưng chi tiết hơn, chỉ là nếu phải bị tấn công trước mới có thể phản kích, thì nhiều nhất cũng chỉ là hình thái phòng ngự.

Hình thái tấn công thì nên như thế nào.

Hòa mình vào tia chớp, tấn công với tốc độ của tia chớp, đây là ý tưởng thứ hai của Kỳ Nha, nhưng thực hiện còn khó hơn ý tưởng đầu tiên.

Quả nhiên là thiên tài, nhìn dáng vẻ của Kỳ Nha là biết không cần Đỗ Lan mở lời, Kỳ Nha tự mình đã có lĩnh ngộ rồi.

Tôi đã chuẩn bị vũ khí cho cậu.

Không cần, tôi có vũ khí của riêng mình.

Tôi nhờ anh hai thiết kế.

Cái yoyo năm mươi kg của cậu.

Sao anh biết. 50.

Kỳ Nha rất kỳ lạ, đây là cậu lén nhờ anh hai thiết kế, ngay cả Tiểu

Kiệt cũng không biết, là con bài tẩy của sát thủ suốt bấy lâu nay chưa từng để lộ.

Ha ha, chuyện nhà cậu tôi đều biết.

Đỗ Lan cười: Cái yoyo của cậu tuy không tệ, nhưng về cơ bản không có sự phối hợp tác chiến nào với năng lực Niệm của cậu, nên tôi đã giúp cậu thiết kế vũ khí có thể phối hợp với năng lực của cậu.

Đỗ Lan lấy ra mười cái yoyo.

Ờ, vẫn là yoyo sao.

Kỳ Nha còn tưởng Đỗ Lan sẽ có vũ khí đặc biệt gì, không ngờ vẫn là kiểu cũ.

Ha ha, cái này hoàn toàn khác, mười cái yoyo này mỗi cái nặng một trăm kg, đồng thời bên trong có mạch tích hợp năng lực Niệm, và toàn bộ cái yoyo này đều là vật dẫn điện tốt.

Đỗ Lan cho rằng cần phải biểu diễn một chút: Cậu xem.

Đỗ Lan lắc cổ tay, một chiếc yoyo đen tuyền trong tay đã bay ra xa khoảng hai mươi mét, đồng thời dòng điện trong tay Đỗ Lan nhanh chóng lan theo sợi dây yoyo bao bọc lấy yoyo tăng cường sức chiến đấu của vũ khí.

Không chỉ có vậy, chỉ nghe Đỗ Lan mở miệng: Chế độ cắt.

Chiếc yoyo đang xoay đột nhiên mang theo thuộc tính cắt, cây gỗ to bằng eo dễ dàng bị cắt đứt.

Chế độ sạc.

Yoyo tăng tốc, bắt đầu tự quay phát điện trả về tay Đỗ Lan.

Chế độ tự bạo.

Ném yoyo ra ngoài, ầm.

Yoyo nổ sau ba giây trì hoãn.

Không tệ nhỉ.

Mắt Kỳ Nha sáng lên: Mười cái yoyo đều giống nhau sao.

Đúng vậy, đều giống nhau, mỗi cái nặng một trăm kg, đồng thời có thể dùng giọng nói để chuyển đổi bốn chế độ: chế độ bình thường, chế độ cắt, chế độ sạc, chế độ tự bạo.

Tốt hơn nhiều so với cái anh hai tôi thiết kế.

Kỳ Nha nói.

Bên kia, Tiểu Kiệt lại hoàn toàn một lòng một dạ, ban đầu cậu còn chơi đùa với cần câu, nhưng sau khi học Niệm, thuộc hệ Cường hóa, cậu đã từ bỏ vũ khí, hoàn toàn chiến đấu tay không.

Tuy nói hệ Cường hóa chiến đấu tay không không yếu, nhưng trong trận chiến cùng cấp, tay không đối với vũ khí luôn là chịu thiệt.

Tôi không cần vũ khí.

Tiểu Kiệt vẫn rất thẳng thắn.

Cường độ của Tiên Niệm gấp ba đến bốn lần Niệm bình thường, nói thật nếu cậu trưởng thành thì thật sự không yếu, đáng tiếc cậu còn nhỏ tuổi, dù có Tiên Niệm vẫn sẽ gặp phải kẻ địch trưởng thành, cậu vẫn sẽ chịu thiệt.

Nếu có vũ khí sẽ tốt hơn rất nhiều.

Tôi không sợ.

Tiểu Kiệt không những không sợ, mà còn rất mong chờ được chiến đấu với đối thủ mạnh hơn mình.

Ngươi là nhân vật chính ngươi lợi hại, Đỗ Lan cũng không muốn phàn nàn về cái tính thích múa đao múa kiếm của Tiểu Kiệt, chẳng lẽ cậu ta thật sự di truyền từ cha mình.

Tiểu Kiệt, có vũ khí phòng thân vẫn tốt hơn tay không, lúc đầu không phải cậu cũng luôn mang theo cần câu của mình sao.

Kỳ Nha cũng khuyên Tiểu Kiệt mang vũ khí.

Nhưng cần câu dài quá, tôi để ở nhà rồi.

Tiểu Kiệt căn bản không nghĩ đến việc đổi vũ khí, không mang thì không dùng nữa.

Tiểu Kiệt, vũ khí cậu vẫn nên mang theo đi, bình thường cậu có thể không dùng, nhưng đến lúc cần dùng mới nghĩ đến thì đã không kịp rồi.

Đỗ Lan lấy ra lại là chiếc ba lô màu xanh lá mà Tiểu Kiệt vẫn luôn mang theo: Đây là chiếc ba lô hai quai do tôi cải tạo, lúc cần cậu chỉ cần hét lớn một tiếng Vũ trang, là có thể trang bị vũ khí rồi.

Tiểu Kiệt đeo ba lô lên, Vũ trang.

Ba lô lập tức biến hình thành một bộ áo giáp kiên cố bao bọc toàn thân.

Đẹp trai quá, Tiểu Kiệt.

Kỳ Nha cảm thấy bộ áo giáp bó sát màu xanh lam này rất tuyệt, vừa có cảm giác công nghệ máy móc, vừa có sự uyển chuyển của sinh vật, tổng thể mỹ cảm, uyển chuyển như thần trên trời.

Đẹp trai sao, nhưng tôi thấy không tốt.

Tiểu Kiệt lại cảm thấy mặc áo giáp đánh nhau là không công bằng với đối phương.

Tiểu Kiệt sau khi mặc chiến giáp vào phải chặn được tất cả các đòn tấn công của kẻ địch, tạo cơ hội cho Kỳ Nha tấn công.

Gặp phải cường địch cần hợp tác mới có thể đánh bại, vũ khí của các cậu sẽ phát huy tác dụng.

Nói hết lời mới khiến Tiểu Kiệt giữ lại vũ khí, nhưng e là bình thường cậu cũng sẽ không dùng.

Đúng rồi, nếu cậu không mang ba lô bên mình, chỉ cần hét lớn một tiếng Vũ trang, ba lô của cậu cũng có thể bay đến.

Giống như Cân Đẩu Vân vậy.

Tiểu Kiệt quả là biết suy một ra ba.

Đúng vậy.

Mệt tâm mệt sức, nhưng hình như chỉ mới cho vũ khí, chưa dạy thêm gì nhiều, Bỉ Ti Cát nhắc nhở: Chỉ cho vũ khí mà không dạy bọn họ cách chiến đấu sao.

Chẳng lẽ Đỗ Lan nói cho Bỉ Ti Cát biết, dược liệu luyện từ mặt trăng rác rưởi kia căn bản dùng không hết, làm vũ khí cho hai đứa trẻ xong vẫn còn rất nhiều rất nhiều.

Còn về việc dạy chúng cách chiến đấu, nói thật Đỗ Lan cảm thấy không cần thiết, hai đứa này là thiên tài, chuyện chiến đấu đánh vài trận là tự biết: Tiểu Kiệt, Kỳ Nha, chúng ta bắt đầu huấn luyện thực chiến.

Đỗ Lan đấu với Kỳ Nha, Địch Ny Toa đấu với Tiểu Kiệt, trước tiên đánh một trận, ăn Tiên Đậu, rồi lại đánh.

Dưới ánh mắt chết lặng của Bỉ Ti Cát, sức chiến đấu của hai thiếu niên tăng vọt, việc vận dụng Niệm cũng ngày càng thành thục.

Khiến Bỉ Ti Cát phải thốt lên, đã có thành tựu tu luyện mười năm của mình rồi, đương nhiên chủ yếu vẫn là phương pháp giáo dục của Đỗ Lan và Địch Ny Toa quá bạo lực, căn bản không hề nương tay.

Ít nhất Bỉ Ti Cát nghĩ vậy, Đỗ Lan và Địch Ny Toa thực ra đã nương tay rồi, chỉ dùng chiêu thức liên tục đánh đập hai thiếu niên, không một đòn tất sát, còn có thể dùng Tiên Đậu cứu lại.

Nhưng vẫn quá thảm, cơ thể có thể hồi phục, nhưng vết máu và vết rách trên quần áo thì không thể vãn hồi, nên cuối cùng hai thiếu niên chỉ mặc quần lót chiến đấu.

Đó là những ngày tháng không thấy mặt trời, trời sầu đất thảm, đao quang kiếm ảnh, mưa khổ gió sầu, khắp nơi thê lương, Bỉ Ti Cát cũng phải nhắm mắt không nỡ nhìn nữa.

Sớm biết vậy đã không nhiều lời, hại Tiểu Kiệt và Kỳ Nha chịu khổ như vậy, Bỉ Ti Cát lần đầu tiên thấy cách dạy học bạo lực như vậy để chỉ bảo trẻ con.

Cô chắc chắn Đỗ Lan và Địch Ny Toa nhất định không có con, nhưng cô đã đoán sai, Đỗ Lan và Địch Ny Toa chỉ dùng thủ đoạn bạo lực như vậy khi dạy con của người khác, đối với con gái của mình thì dịu dàng hết mực, căn bản không đánh mắng.

Nhưng phương pháp giáo dục bằng đòn roi và Tiên Đậu vẫn mang lại hiệu quả rõ rệt, đặc biệt là đối với thiên tài, chỉ vài ngày giáo dục bằng đòn roi, gãy vài lần xương, vỡ vài lần nội tạng, bị vài lần chấn động não, ánh mắt của hai thiếu niên đã thay đổi, đã là những chiến sĩ đủ tiêu chuẩn.

Chỉ là đối chiêu, cũng có thể qua lại giao thủ với vợ chồng Đỗ Lan.

Phải biết rằng Đỗ Lan và Địch Ny Toa không phải lúc nào cũng duy trì sức chiến đấu, ban đầu là năm mươi, sau đó tăng dần, nên cuối cùng Tiểu Kiệt và Kỳ Nha đã chiến đấu với vợ chồng Đỗ Lan đang thi triển sức chiến đấu ba trăm, cường độ cao hơn sáu lần, nhưng họ đã kiên trì được.

Năng lực Niệm của Kỳ Nha và Tiểu Kiệt cũng ngày càng hoàn thiện trong quá trình chiến đấu không ngừng, Điện Quang Hỏa Thạch và Tật Phong Tấn Lôi của Kỳ Nha đã thành hình, Điện Quang Hỏa Thạch để tăng tốc toàn thân, Tật Phong Tấn Lôi để tăng cường tốc độ phản ứng của mình.

Dưới trạng thái Tật Phong Tấn Lôi toàn khai, hoàn mỹ điều khiển mười cái yoyo, mười ngón tay khống chế mười cái yoyo, phát triển ra chiêu Lôi Điểu Triều Phụng, mười đòn hợp nhất, uy lực gấp mười.

Sai Sai Quyền của Tiểu Kiệt cuối cùng cũng hoàn thành ba phương thức tấn công gần, trung, xa: nắm đấm đá cận chiến, kiếm kéo cắt tầm trung, đạn vải tầm xa.

Nhưng thời gian tích lực cho chiêu thức của Tiểu Kiệt vẫn còn quá dài, thời gian tích lực và uy lực tỷ lệ thuận, thật sự muốn gây sát thương cho cường địch thì thời gian tích lực quả thực là một cơn ác mộng.

Nhưng không còn cách nào khác, hệ Cường hóa chính là thẳng thắn như vậy, không có ý nghĩ ăn bớt công đoạn.

Đặc biệt là cậu bé thẳng thắn như Tiểu Kiệt, bị đánh nhiều lần như vậy, Tiểu Kiệt vẫn một lòng một dạ chống đỡ đòn tấn công, sau đó chờ cơ hội sử dụng Sai Sai Quyền tích lực để thực hiện một đòn chí mạng.

Đỗ Lan cũng không hy vọng có thể thay đổi suy nghĩ của Tiểu Kiệt, nếu không trước đó hắn đã không chuẩn bị áo giáp rồi, chính là để Tiểu Kiệt chịu đòn tốt hơn.

Đối với điểm này của Tiểu Kiệt, Bỉ Ti Cát nhìn cũng bất lực, Sai Sai Quyền của Tiểu Kiệt có thể nói là chiêu thức rất mạnh, nhưng nhược điểm cũng không thể nghi ngờ, quá chậm.

Nhưng Bỉ Ti Cát cũng có một thắc mắc, đó là áo giáp của Đỗ Lan quá hợp với Tiểu Kiệt, chẳng lẽ hắn đã biết trước nhược điểm của Tiểu Kiệt.

Nhưng cuối cùng Bỉ Ti Cát vẫn từ bỏ ý nghĩ này, vì áo giáp cũng không phải thứ gì kỳ quái, không thể nói lên rằng Đỗ Lan có thể dự đoán được.

Trong này có mười viên Tiên Đậu, các cậu mỗi người lấy năm viên, biết đâu có lúc dùng đến.

Đỗ Lan, chị Địch Ny Toa, hai người sắp đi rồi sao.

Mấy ngày ở chung, Tiểu Kiệt đã có tình cảm với hai người, đặc biệt là Đỗ Lan mạnh mẽ, giống như cha của cậu vậy.

Kỳ Nha thực sự thiếu một người cha chỉ dẫn cậu trưởng thành.

Chương 815

Cặp vợ chồng Đỗ Lan và Địch Ny Toa hoàn toàn là hình tượng gia đình hoàn hảo trong lòng Tiểu Kiệt, nên Tiểu Kiệt thật sự có chút không nỡ.

Tiểu Kiệt, bị chúng ta đánh đập nhiều ngày như vậy, sao còn không nỡ à.

Đứa trẻ này không phải là M cuồng khổ dâm chứ, lúc thi thợ săn cũng bị ngược đến gãy tay cũng không cầu xin tha thứ, ngược lại còn vui trong đó, thật sự là một đứa trẻ đáng sợ.

Đánh tôi cũng là vì tốt cho tôi và Kỳ Nha, hơn nữa vì có Tiên Đậu, anh và chị Địch Ny Toa mới ra tay nặng, là để chúng tôi nhanh chóng trở nên mạnh hơn, nên tôi cảm ơn anh.

Nói trước, tôi không cảm ơn các người đâu, mối thù mấy ngày nay sớm muộn gì tôi cũng sẽ báo.

Kỳ Nha cũng bị đánh không nhẹ, từng muốn bỏ trốn, cuối cùng phải nhổ ra cây kim sợ hãi trong não mới cuối cùng buông tay buông chân.

Cây kim sợ hãi là do anh cả của Kỳ Nha cắm vào để khống chế Kỳ Nha, không cho Kỳ Nha chiến đấu với kẻ mạnh, để lại một cây kim trong não Kỳ Nha.

Mục đích là không để Kỳ Nha mạo hiểm, để bảo toàn tính mạng của Kỳ Nha, đây là một tình yêu méo mó.

Sau khi Đỗ Lan thể hiện sức mạnh, Kỳ Nha từng muốn bỏ chạy, sau khi nhổ kim ra, phải mất một thời gian mới ổn.

Tiểu Kiệt và Kỳ Nha đều đã tiến bộ, nhưng sự tiến bộ của Kỳ Nha rõ ràng hơn, vì Kỳ Nha hiểu rõ hơn tầm quan trọng của thực lực.

Còn Tiểu Kiệt không có ý chí trở nên mạnh mẽ đặc biệt, cậu chỉ tận hưởng niềm vui chiến đấu và bị đánh mà thôi, chỉ là thiên phú giúp cậu lĩnh ngộ kỹ xảo, tích lũy kinh nghiệm, nhưng đều không phải là ký ức chủ động, kém Kỳ Nha một bậc.

Rời khỏi Tham Lam đảo, Đỗ Lan cùng Địch Ny Toa tiếp tục đi du sơn ngoạn thủy, chụp không ít ảnh rồi mở cổng truyền tống gửi cho các con gái để trêu chọc họ.

Sau đó, hai người trở lại căn cứ huấn luyện.

Vừa nhìn một cái đã thấy giật mình, thành tích của mọi người đều tăng vọt.

Cái mỹ nhân kế mà Đỗ Lan thiết kế trước khi đi xem ra thực sự hữu dụng, vừa giúp họ xây dựng tự tôn, lại vừa dẫm nát nó dưới chân để kích khởi sự phẫn nộ.

Đúng là cái tính kỳ cục, ngay từ đầu nỗ lực không phải tốt rồi sao.

Đỗ Lan cạn lời.

So với những chuyện này, tôi kinh ngạc hơn về Hội trưởng, ông ấy đã chạy qua được hơn một nửa Xà Đạo rồi, nhanh hơn dự kiến của chúng ta rất nhiều.

Địch Ny Toa quan sát tình hình Xà Đạo, phát hiện Hội trưởng đã chạy qua điểm giữa.

E rằng ông ấy đã tiến về phía trước liên tục suốt mười tám tiếng đồng hồ.

Đỗ Lan biết Hội trưởng tuyệt đối làm được, ông ấy vốn là một kẻ cuồng võ không kém gì Tôn Ngộ Không, có thể ngày qua ngày, năm qua năm, không quản mưa gió mà vung quyền trong núi sâu.

Nghị lực này đã vượt qua đại bộ phận nhân loại, ngay cả Đỗ Lan cũng chưa từng nỗ lực đến thế.

Dù Hội trưởng đã hơn một trăm hai mươi tuổi, nhưng vẫn luôn giữ một tâm thế muốn trở nên mạnh mẽ hơn.

Thậm chí có thể nói chính cái tâm thách thức đó đã giúp Hội trưởng luôn trẻ trung, không lộ vẻ già nua.

Bước chân lên Xà Đạo, Hội trưởng như trở về thời kỳ đỉnh cao ở tuổi năm sáu mươi, cái thời mà ông giao chiến với cao thủ khắp nơi để tìm kiếm một đối thủ xứng tầm.

Nhưng cuối cùng, ông lại cảm nhận được sự tịch mịch của kẻ vô địch, rồi dần quen với việc đánh bại đối thủ và bắt tay hữu nghị.

Từ lúc đó, thực lực của Hội trưởng bắt đầu xuống dốc, đến nay chỉ còn khoảng một nửa so với thời toàn thịnh.

Dù vậy, ngay cả thời toàn thịnh ông cũng chưa từng thực sự đánh hết sức, cùng lắm là khi giao thủ với ông cố của Kỳ Nha mới sử dụng nhiều năng lực một chút, nhưng e là cũng chưa phải toàn lực.

Vì thế, việc Hội trưởng tự nhận mình chỉ còn một nửa thực lực có lẽ cũng là một cách khiêm tốn.

Tuy nhiên, với ý chí thép, Hội trưởng đang ép ép tiềm năng trong cơ thể ra, tiến bước trên Xà Đạo với tốc độ khiến ai cũng phải kinh ngạc.

Điều này khiến Đỗ Lan phải đến Giới Vương Tinh chuẩn bị trước để sắp xếp những bài huấn luyện tốt hơn cho ông.

Trên Xà Đạo, Hội trưởng đã không còn đổ mồ hôi nữa.

Cách một quãng xa mới có một nguồn nước, để giảm bớt số lần uống nước, ông tự kiểm soát lượng mồ hôi của mình.

Đồng thời vì độ cao lớn, đã vượt qua tầng trung gian của khí quyển, chuẩn bị tiến vào vũ trụ, nên bên ngoài Xà Đạo xuất hiện những cửa sổ khí hình trụ trong suốt bao quanh để cung cấp dưỡng khí.

Nhưng lượng dưỡng khí rất ít ỏi, Hội trưởng sau khi hít một hơi phải để dưỡng khí lưu lại trong phổi thật lâu, nửa tiếng sau mới thở ra.

Ban đầu ông chỉ chịu được chưa tới mười phút vì dưỡng khí quá ít, nhưng Hội trưởng nhanh chóng thích nghi với môi trường siêu thiếu oxy này, mỗi hơi thở đều dài thêm một chút.

Việc thở ra sau nửa tiếng còn giúp tránh làm mất nhiệt độ cơ thể, bởi ở độ cao này không khí lạnh giá như ở cực địa, băng sương bám đầy cửa kính, khiến Xà Đạo cũng trở nên trơn trượt.

Với trọng lực thấp, Hội trưởng chỉ có thể dùng Niệm để dính chặt lòng bàn chân vào Xà Đạo mà gian nan tiến tới.

Đây là thử thách thay da đổi thịt của nhân loại, người có thể hoàn thành thử thách Xà Đạo tuyệt đối không phải người phàm.

Hội trưởng chính là một kẻ phi phàm như thế, từng bước kiên định trên cao không, kích phát Niệm năng mạnh mẽ để duy trì bước tiến.

Giày đã rách và bị vứt bỏ, hiện tại Hội trưởng đi chân trần, mỗi khi bước đi có thể thấy toàn bộ cơ bắp trên người rung động, từ gân gót, cơ bắp chân, cơ đùi, cơ mông, cơ bụng, cơ tam giác cho đến cơ cầu vai.

Khối cơ bắp cuồn cuộn như cá tầm bơi trong dòng nước xiết, phô diễn vẻ đẹp khỏe khoắn của nhân loại.

Không ai tin nổi đây là một cụ già một trăm hai mươi tuổi.

Trong quá trình thăng tiến, các tế bào của Hội trưởng hoàn toàn được kích hoạt, những tế bào vốn ngủ say vì không có đối thủ nay đều thức tỉnh.

Lúc này nhìn Hội trưởng, mọi người sẽ thấy ông trẻ lại ít nhất mười tuổi, ngay cả màu tóc cũng đậm hơn, có xu hướng phản lão hoàn đồng.

Niệm năng lượng lại càng tăng thêm hơn ba phần so với ban đầu, thực lực tăng mạnh.

Đỗ Lan ở Giới Vương Tinh cũng chuẩn bị một bộ phương thức huấn luyện giúp Hội trưởng mạnh hơn nữa, hắn không nhịn được muốn xem Hội trưởng đánh bại Kiến Vương kiến chimera Khảm Hợp Nghĩ.

Vì biết trước kịch trình, Đỗ Lan từ sớm đã chú ý đến quốc gia nơi kiến chimera xuất hiện là NGL Tự Trị Quốc.

Đó là một quốc gia độc tài bảo vệ môi trường cực đoan, không cho phép bất kỳ sản phẩm công nghiệp nào xuất hiện, ngay cả một miếng sắt luyện công nghiệp cũng không được.

Mọi người muốn vào quốc gia này đều phải thay bỏ thiết bị điện tử và quần áo sợi nhân tạo trước khi qua biên giới.

Người dân ở đây sống theo lối nông canh nguyên thủy, hoàn toàn giống người cổ đại, di chuyển bằng ngựa, cày ruộng bằng sức người.

Tuy NGL là một quốc gia khó hiểu dưới góc nhìn của xã hội hiện đại, nhưng vẫn có nhiều người sùng bái tự nhiên tự nguyện từ bỏ cuộc sống tiện nghi để đến đây sống điền viên tự cấp tự túc.

Ít nhất hiện tại vẫn chưa phát hiện kiến chimera.

Kiến chimera, hay còn gọi là kiến Khảm Hợp, là một chủng tộc cách ly cực kỳ nguy hiểm vì chúng có thể hấp thu gen của các động vật khác để kiến chúa sinh ra hậu duệ đột biến, khiến chúng tiến hóa trong thời gian cực ngắn bằng cả nghìn năm của sinh vật khác.

Một khi phát hiện kiến chimera thì coi như sinh vật vùng đó tiêu đời.

Đỗ Lan nhớ rõ tình tiết nên luôn quan sát quốc gia đó, chỉ là nơi ấy ngay cả máy giám sát cũng không có, hắn cũng không thể dùng Khí giám thị liên tục, nên chỉ cách một thời gian lại quét qua một lần.

Dù sao hắn nhớ cũng phải hơn một năm nữa chúng mới xuất hiện.

Quả thực là hơn một năm, trong nguyên tác, một năm sau khi Tiểu Kiệt lấy được chứng chỉ Hunter thì Kỳ Nha mới lấy được chứng chỉ khóa tiếp theo.

Hiện tại Tiểu Kiệt và Kỳ Nha đều đã có chứng chỉ, lại được Ba Tháp Tiên truyền dạy Niệm, chiến lực tăng mạnh, chỉ trong hai mươi ngày đã leo lên tầng hai trăm của Đấu trường trên không.

Toàn bộ thời gian biểu đã bị Đỗ Lan đẩy sớm lên, dù khi vào Tham Lam Đảo có chậm lại một chút, nhưng với thực lực hiện tại, họ sẽ không mất nhiều thời gian như nguyên tác.

Vì vậy Đỗ Lan không thể cứ đi theo thời gian biểu cũ của Tiểu Kiệt mà phải tự mình để tâm đến kiến chimera.

Tiểu Kiệt, Kỳ Nha và Bỉ Ti Cát đang bắt đầu hành trình thu thập thẻ bài đầy kịch tính.

Dù chỉ là một hòn đảo nhưng nơi đây có địa hình và các thành phố khác nhau để lại ấn tượng sâu sắc.

Với bản đồ phong phú và cách chơi thẻ bài thú vị, Tiểu Kiệt và Kỳ Nha đã phát huy đúng bản tính ham chơi của trẻ con, bắt đầu công phá trò chơi một cách nghiêm túc.

Người chơi ở Tham Lam Đảo đều là người dùng Niệm, có một số năng lực cực kỳ nguy hiểm, chuyên dùng để giết người.

Kẻ nguy hiểm nhất chắc chắn là Genthru Tạc Đạn Ma.

Hắn giả vờ làm người tốt gần gũi với tân thủ, rồi nhân lúc họ không chú ý mà đặt bom lên người họ, lừa họ thu thập thẻ bài rồi thu hồi lại.

Chương 816

Nếu tân thủ không chịu giao thẻ, hắn sẽ lộ bộ mặt dữ tợn, uy hiếp và giết người diệt khẩu.

Ba lá thẻ có thể mang ra thế giới thực và số tiền thưởng năm mươi tỷ là đủ để khiến bất kỳ ai trở thành phần tử nguy hiểm.

Trò chơi đầy rẫy sự lừa lọc vì sau mười năm, nhiều người chơi cũ không thấy hy vọng phá đảo cũng không tìm được cách rời đi nên đã đọa lạc, không tuân thủ quy tắc mà chỉ muốn gây rắc rối cho tân thủ.

Có thể nói đây vốn là một trò chơi hay, nhưng theo thời gian, người chơi bắt đầu chán ghét nó.

Đặc biệt là điều kiện đăng xuất quá khắc nghiệt khiến những người năng lực kém bị kẹt lại.

Nếu trò chơi này không sớm được phá đảo, hòn đảo này sẽ biến thành địa ngục nơi những kẻ đọa lạc tàn sát lẫn nhau.

Tiểu Kiệt và Kỳ Nha ngay khi mới vào đã gặp kẻ giả danh tốt bụng là Tạc Đạn Ma, nhưng họ rất cảnh giác và nhìn thấu màn kịch đó, dù lúc ấy chưa biết hắn chính là Tạc Đạn Ma.

Sự thực này chỉ được biết khi một tân thủ bị lừa đã trốn thoát được và kể lại ngọn ngành cho hai cậu bé.

Dù người này cũng chẳng tốt bụng gì, chỉ vì sợ bị nổ chết nên mới tìm Tiểu Kiệt và Kỳ Nha vì đó là hai người duy nhất hắn quen trong số tân thủ.

Biết chuyện này nhưng Tiểu Kiệt và Kỳ Nha cũng không có cách nào tìm được Tạc Đạn Ma, họ không biết vị trí của hắn, cộng thêm việc bắt đầu huấn luyện nên không nghe thấy tin tức gì nữa.

Hiện tại Tiểu Kiệt và Kỳ Nha đã thu thập được hơn năm mươi lá thẻ chỉ định, đi được một nửa chặng đường.

Trong đó có lá họ tự tìm, có lá đổi được, thậm chí có lá hiếm có được do kỳ ngộ.

Một ngày nọ, có người chơi liên hệ với Tiểu Kiệt hy vọng trao đổi tình báo.

Nhờ bản lĩnh cao cường, cả ba không sợ bẫy rập, đến đúng điểm hẹn.

Dưới ánh trăng trong vùng núi đá hoang vu, có năm đội nhóm tham gia trao đổi, thật trùng hợp là mỗi đội đều có ba người, tổng cộng mười lăm người.

Tình báo độc quyền của Tiểu Kiệt chắc chắn là năng lực của Tạc Đạn Ma.

Hắn phải chạm vào mục tiêu để đặt bom, và chỉ khi hắn nói Giải trừ thì bom mới bắt đầu đếm ngược.

Cách duy nhất để gỡ bom là chạm vào Tạc Đạn Ma và nói Bắt được Tạc Đạn Ma.

Rõ ràng không phải ai cũng có trực giác như Tiểu Kiệt và cảm giác nguy cơ như Kỳ Nha, trong mười lăm người này đã có kẻ chẳng may trúng chiêu.

Nghe xong miêu tả của Tiểu Kiệt, sắc mặt vài người lập tức biến đổi.

Xem ra đã có người bị Tạc Đạn Ma đặt bom rồi.

Kỳ Nha bày ra vẻ mặt xem kịch vui, vì khi họ mới tới, nhiều người đã khinh thường tổ hợp ba đứa trẻ, buông lời chế giễu, mà Kỳ Nha thì chẳng phải đứa trẻ ngoan hiền gì.

Không sao đâu, chỉ cần các anh tránh xa hắn ra một chút là được, phạm vi phát động năng lực của Tạc Đạn Ma có hạn.

Tiểu Kiệt thì an ủi, nhưng nhìn cái biểu tình không mấy để tâm của cậu thì biết ngay là kiểu đen tối tự nhiên thôi.

Sau khi xác nhận thông tin, có người đề xuất mười lăm người cùng lập đội để lấy một hoặc vài lá thẻ chuyên biệt, loại thẻ hiếm mà chỉ nhóm này có.

Vì họ biết Tạc Đạn Ma sắp hoàn thành trò chơi nên tuyệt đối không được để hắn thắng.

Lá thẻ hiện tại chưa ai tìm được là số 002 Một dải bờ biển, mười lăm người quyết định cùng đi lấy nó.

Lúc này họ chưa biết nội dung nhiệm vụ là gì, chỉ cảm thấy đông người thì cơ hội thắng lớn hơn.

Nhưng thật tình cờ, lá thẻ này bắt buộc phải có mười lăm người cùng sử dụng thẻ Đồng hành để đến địa điểm kích phát nhiệm vụ.

Họ đã vô tình hoàn thành điều kiện khắc nghiệt này, chỉ có thể nói nhân vật chính vẫn là nhân vật chính.

Nhiệm vụ là đánh đuổi hải tặc, thực chất là một cuộc thi đấu thể thao với các tội phạm trong ngục tối của đảo, thắng sẽ có thẻ 002.

Đương nhiên mười lăm người này hiện tại chỉ là đám quân ô hợp, không thể chiến thắng nổi những tên tội phạm ác ôn kia, kết quả là thua trắng bụng.

Nhưng ít nhất họ đã biết nội dung thi đấu và điều kiện.

Có người cho rằng Tạc Đạn Ma không thể tập hợp đủ mười lăm người nên hắn cũng không thể phá đảo được, thế là họ lập tức rời đi.

Họ còn cảnh cáo Tiểu Kiệt đừng cố lấy những lá thẻ dễ gây chú ý, kẻo bị kẻ khác nhắm vào.

Nhưng Tiểu Kiệt và Kỳ Nha đã biết cách lấy thẻ hiếm thì đương nhiên không bỏ qua, nhưng tìm đâu ra đồng đội mạnh mẽ bây giờ.

Cần tới mười lăm người lận.

Mở ma pháp thư kiểm tra, trừ ông chú người chơi chuyên nghiệp đã chiêu mộ họ ra thì không thấy ai khác.

Kỳ Nha, làm sao bây giờ.

Kỳ Nha cũng khổ não, không tìm được đối tượng thích hợp để giúp đỡ: Khốn thật, nếu tên Đỗ Lan đó chưa đi thì đúng là một lựa chọn không tồi.

Hay là chúng ta đi tìm Đỗ Lan đi.

Vì Đỗ Lan rất giống cha mình nên Tiểu Kiệt rất hy vọng được ông dạy dỗ bằng nắm đấm thêm lần nữa, đánh là thương mắng là yêu mà.

Nhưng họ đâu phải người chơi.

Bỉ Ti Cát nói.

Sao có thể, chẳng phải họ đã xuất hiện trên đảo rồi sao.

Hóa ra Tiểu Kiệt chẳng phát hiện ra vấn đề gì cả.

Cái thằng này, cậu không thấy trên tay họ không có nhẫn sao.

A.

Đúng là vậy, Tiểu Kiệt mới nhận ra nút thắt: Nhưng chẳng phải nơi này chỉ có người chơi mới vào được sao.

Bỉ Ti Cát chỉ biết cạn lời: Nếu là hai người họ, có lẽ thực sự có thể trở thành viện quân của chúng ta.

Thực lực của vợ chồng Đỗ Lan là không cần nghi ngờ.

Hai đứa có cách nào liên lạc không.

Bỉ Ti Cát hỏi: Biết đâu họ lấy được thân phận người chơi thì sao.

Cháu đi liên lạc ngay đây.

Tiểu Kiệt háo hức, hét lớn lên trời: Cân Đẩu Vân.

Ba người ngẩng đầu nhìn, Bỉ Ti Cát chưa từng thấy Cân Đẩu Vân bao giờ: Cháu đang hét cái gì thế.

Là Cân Đẩu Vân, bạn tốt của cháu.

Kỳ Nha, cậu cũng gọi Ô Đẩu Vân của cậu lại đi.

Không thèm.

Chẳng việc gì phải gọi, Ô Đẩu Vân của Kỳ Nha cũng cao ngạo như cậu ta vậy, không có việc gì Kỳ Nha sẽ không làm phiền nó.

Rốt cuộc có xuất hiện không đấy.

Năm phút trôi qua, Bỉ Ti Cát mỏi nhừ cả cổ: Ta vẫn chẳng thấy gì cả.

Cân Đẩu Vân nhất định sẽ tới.

Tiểu Kiệt biết dù ở bất cứ đâu trên thế giới, Cân Đẩu Vân cũng nghe thấy tiếng gọi của cậu.

Nhìn lại vẫn không thấy phản ứng, Bỉ Ti Cát ngồi xuống lắc đầu liên tục: Rốt cuộc mình đang mong chờ cái gì vậy.

Ngay khi bà không còn hy vọng, một tiếng vút vang lên, một vệt trắng xuất hiện trước mặt họ, chính là Cân Đẩu Vân.

Cân Đẩu Vân, cậu cuối cùng cũng tới.

Tiểu Kiệt ôm lấy nó: Mềm quá, ôm bao nhiêu lần cũng không chán.

Cân Đẩu Vân, tớ cần cậu mang một tin nhắn cho Đỗ Lan và chị Địch Ny Toa, cậu mang đi được không.

Cân Đẩu Vân rung rinh ba cái đầy nhân tính rồi đồng ý.

Tiểu Kiệt viết một mẩu giấy cho Cân Đẩu Vân mang đi.

Đám mây bay vút lên trời, chỉ mất vài phút đã bay ra khỏi vũ trụ đến Giới Vương Tinh.

Là thư cầu cứu của Tiểu Kiệt.

Địch Ny Toa không ngờ lại nhận được tin thế này.

Theo tính cách của nó, nó không nên cầu cứu chứ.

Chẳng phải nó xem quy tắc trò chơi quan trọng hơn bất cứ thứ gì sao.

Dựa theo mô tả trong thư, họ cũng không vi phạm quy tắc.

Họ muốn tham gia một trò chơi nhưng không đủ người, không tìm được ai thích hợp nên mới liên lạc với chúng ta.

Tiểu Kiệt hy vọng chúng ta có thể vào trò chơi qua kênh chính thống để giúp họ đủ quân số.

Địch Ny Toa nói.

Được thôi, đã là giúp đủ người thì chúng ta đi.

Thân phận người chơi chính thức rất dễ lấy, chỉ cần tìm đến người giàu có đã chiêu mộ người chơi chuyên nghiệp ban đầu là được, dù sao cũng đã có một mẻ tân thủ bỏ mạng, còn trống không ít chỗ.

Vào trò chơi, thực chất là được truyền tống đến điểm tiếp nhận trên đảo.

Đó là một không gian nhỏ đầy hơi hướng công nghệ, người hướng dẫn cho mọi người cũng là một trong những người thiết kế trò chơi, cô ấy cùng chị gái mình một người phụ trách điểm tiếp nhận, một người phụ trách điểm xuất phát.

Sau khi nghe giải thích về cách chơi và quy tắc, Đỗ Lan tiến vào trò chơi, tiếp theo cô ấy sẽ nói những lời tương tự với Địch Ny Toa.

Đỗ Lan đi xuống lầu, thầm nghĩ chẳng lẽ hai chị em này cứ phải ở mãi điểm khởi đầu và kết thúc sao.

Thế thì thảm quá.

Đợi năm phút, Địch Ny Toa cũng xuống tới, Đỗ Lan đã đuổi khéo một người chơi cũ đi.

Bắt em đợi lâu rồi.

Địch Ny Toa vì trò chơi mà đặc biệt thay một bộ đồ thể thao màu xám kem.

Đâu có đâu có, đợi bà xã đại nhân là chuyện thiên kinh địa nghĩa mà.

Đỗ Lan lại gần nắm tay nàng.

Chương 817

Địch Ny Toa nhìn hắn đầy kỳ quái: Trong bụng anh lại đang tính toán cái gì xấu xa phải không.

Cái gì chứ.

Lâu lắm rồi anh mới chủ động tới nắm tay em đấy.

Bà xã à, em nhìn xem trời xanh mây trắng, cỏ xanh mượt mà, nắm tay chẳng phải rất phù hợp với cảnh này sao.

Đỗ Lan thản nhiên nói.

Được rồi.

Địch Ny Toa đặt tay vào tay Đỗ Lan: Giờ hài lòng chưa.

Đương nhiên hài lòng, vậy chúng ta đi tìm Kỳ Nha và Tiểu Kiệt thôi.

Đã vào lại trò chơi, Đỗ Lan và Địch Ny Toa tiên tản bộ trên thảo nguyên một lát rồi mới đi tìm người, dù sao Tiểu Kiệt cũng không nói là rất gấp.

Vì không biết Đỗ Lan và Địch Ny Toa có đến được không, Tiểu Kiệt vẫn tìm đến ông chú đã chiêu mộ họ.

Thành thật mà nói, ông chú này quản lý chẳng ra sao, chiêu mộ một đống tân thủ mà cuối cùng chỉ còn lại vài mống, số còn lại thì tự đi chơi như Kỳ Nha và Tiểu Kiệt, hoặc đã bị giết.

Không quản lý, không cảnh báo, chẳng làm được gì, thảo nào ông ta chơi mãi mà không phá đảo nổi.

Tính cả ông chú này thì phía ông ta chỉ góp được bốn người, cộng thêm Kỳ Nha, Tiểu Kiệt, Bỉ Ti Cát và một người lạ mặt nữa cũng mới có tám người, vẫn không đủ yêu cầu mười lăm người.

Dựa theo thám thính trước đó, ít nhất phải đảm bảo tám người chiến thắng thì mới là phương án phối hợp an toàn nhất.

Mà hiện tại trong tám người này chẳng có mấy ai thực lực mạnh, thắng tám trận là rất khó.

Chúng tôi tới rồi đây.

Ngay lúc Tiểu Kiệt đang bí bách, Đỗ Lan và Địch Ny Toa đang mặn nồng tình cảm cuối cùng cũng đến nơi.

Hai người thực sự tới rồi sao.

Tiểu Kiệt vừa kinh vừa hỷ.

Chẳng phải nhóc cho Cân Đẩu Vân đưa thư cho tụi này sao.

Đỗ Lan cười: Rốt cuộc là khó khăn gì thế.

Tiểu Kiệt giải thích khái quát một lượt, Đỗ Lan gật đầu: Vậy giờ cộng thêm tụi này mới có mười người, còn năm người nữa nhóc định tìm ở đâu.

Nếu mười người chúng ta thắng được tám trận thì ổn rồi, cháu có lòng tin.

Tiểu Kiệt nói.

Kỳ Nha gật đầu: Hơn nữa dù có dùng thẻ sao chép, thẻ 002 cũng chỉ sao chép được ba lá, hiện tại đã có ba đội có nhu cầu rồi, nên năm người kia chỉ cần đủ số lượng là được, không cần thực lực.

Nếu không yêu cầu thực lực thì tìm người rất đơn giản, dùng thẻ quay về thế giới thực làm thù lao, họ dễ dàng mời được năm người chơi trình độ gà mờ tham gia.

Thật sự rất yếu, không biết làm sao họ sống sót được trong trò chơi lâu đến vậy.

Tiếp đó, đội mười lăm người dành một tuần để tập huấn các hạng mục thể thao nhằm tăng tỉ lệ thắng.

Khi điều kiện đã đủ, huấn luyện hoàn thành, họ xuất phát.

Đó là một nhà tù bên bờ biển, cả nhóm tiến thẳng đến nhà thi đấu, Razor Lỗi Trát cùng đám tù nhân đã đợi sẵn: Ha ha, các ngươi cuối cùng cũng quay lại.

Trên đảo chẳng có trò giải trí nào, bắt nạt người chơi cũng là một cái thú.

Kỳ Nha, tên béo đó có thù với cháu à.

Vừa vào cửa, Đỗ Lan đã thấy một tên tù nhân béo ú nhìn trừng trừng Kỳ Nha đầy oán hận.

À, bại tướng dưới tay cháu thôi.

Lần trước tới đây, Kỳ Nha đã nhẹ nhàng đánh bại hắn khiến hắn ôm hận.

Hẹp hòi thế, lại đi chấp nhặt với trẻ con.

Đỗ Lan khinh bỉ tên béo kia.

Xem ra các ngươi đã chuẩn bị rất kỹ.

Razor khi thấy Đỗ Lan và Địch Ny Toa thì hơi khựng lại, nhưng thấy nhẫn trên tay họ thì cũng chẳng nói được gì, người ta đi đường chính ngạch vào mà.

Bắt đầu nhanh đi.

Kỳ Nha đã đợi đến mất kiên nhẫn.

Các hạng mục ban đầu đều giống lần trước, trận đầu là quyền anh, có chuyên gia lên sân.

Tên tù nhân quyền anh có khả năng di chuyển nắm đấm của mình để tấn công tầm xa, nên đội của Tiểu Kiệt áp sát tấn công dồn dập, không cho hắn cơ hội tung quyền từ xa, thắng trận đầu.

Trận thứ hai là ném rổ cố định, cũng đã huấn luyện qua nên thắng đậm.

Trận thứ ba là vật tự do.

Thằng nhóc kia lên đây, lần này mày chết chắc rồi.

Tên béo hùng hổ vào sân đấu.

Kỳ Nha thì lững thững bước tới, vốn chẳng coi đối thủ ra gì.

Đợi đã.

Người lên tiếng là Razor, một trong những người thiết kế trò chơi: Chúng ta đổi hạng mục.

Hắn nhìn ra lần trước tuy đám Tiểu Kiệt thua nhưng về đã tập huấn đột xuất các hạng mục này, nếu không đổi thì e là đội tù nhân sẽ thua sạch.

Không, tôi không đồng ý.

Tên béo lại không chịu, hắn còn muốn dạy cho Kỳ Nha một bài học: Razor, từ đầu ông đã chỉ tay năm ngón với bọn tôi rồi, giờ tôi không nghe theo ông nữa, tôi phải cho thằng ranh này một trận, phải vặn đầu nó xuống.

Nói đoạn hắn lừng lững tiến về phía Kỳ Nha.

Razor nhíu mày, đám tử tù này chẳng lẽ không biết ông có quyền xử tử chúng sao.

Đã không nghe lời thì phải giết gà dọa khỉ thôi.

Một quả cầu Niệm màu đỏ, một cú đập bóng chuyền.

Oành.

Cái đầu của tên béo lập tức bốc hơi: Ta bảo là đổi hạng mục thi đấu.

Kỳ Nha thản nhiên nhìn cái xác: Vậy trận vật này tính thế nào.

Tính các ngươi thắng.

Nhưng chúng ta còn chưa xác định người ra sân mà.

Rõ ràng Kỳ Nha đã đi gần tới sân đấu, vậy mà cậu ta vẫn mở mắt nói dối được.

Tùy các ngươi chọn lấy một người.

Kỳ Nha cười thầm, chỉ vào một trong năm kẻ yếu đuối kia: Chọn anh ta.

Vậy ông muốn đổi sang cái gì.

Ném bóng né, ta sẽ đích thân lên sân.

Razor mỉm cười.

Trận bóng né yêu cầu mỗi bên tám người cùng thi đấu, quy định thắng thua là dựa trên một trận duy nhất.

Tuy nhiên, do bị cú đập bóng chết người của Razor làm kinh hãi, năm kẻ yếu đuối kia không dám lên sân, may mà Kỳ Nha đủ cơ trí để giữ lại cơ hội cho mình.

Tiểu Kiệt bấm đốt ngón tay tính toán: Cộng thêm chú Đỗ Lan và chị Địch Ny Toa nữa là vừa vặn tám người.

Hôm nay đúng là ngày may mắn của chúng ta.

Kỳ Nha thấy Đỗ Lan và Địch Ny Toa cùng lên sân thì không nhịn được cười thầm, đối phương định tự sát hay sao.

Nhưng Razor vẫn rất tự tin, năng lực Niệm của hắn là Mười bốn ác ma, có thể triệu hoán ra mười bốn Niệm thú hình người.

Hắn gọi ra bảy con, vừa vặn lập thành một đội.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa cũng đã đứng vào vị trí, hắn bàn bạc với Địch Ny Toa là sẽ không chủ động ra tay, chỉ tạo cơ hội huấn luyện cho Kỳ Nha và Tiểu Kiệt.

Đội Tiểu Kiệt giao bóng trước.

Đầu tiên là một cú tấn công mạnh trúng một con Niệm thú, loại bỏ một đối thủ.

Đội Tiểu Kiệt lộ vẻ vui mừng, cảm thấy cũng không khó lắm.

Bóng đến tay Razor: Các ngươi đừng đắc ý quá sớm, trận đấu chỉ mới bắt đầu thôi.

Khởi động xong rồi, bắt đầu thực sự đây.

Razor bắt đầu nghiêm túc, tốc độ bóng cực nhanh đánh trúng ngay ông chú chiêu mộ, bên Tiểu Kiệt mất một người, đồng thời quả bóng bay lên được Niệm thú của Razor kiểm soát.

Quy tắc bóng né như sau: Hai bên đứng trong sân, đồng thời bên ngoài sân của đối phương cũng có thành viên của mình đứng canh.

Sau lưng Tiểu Kiệt là thành viên của đối thủ, luân phiên như thế.

Nếu ném trúng đối thủ và bóng được người bên ngoài sân của mình bắt được, quyền giao bóng vẫn thuộc về mình.

Nếu trúng đối thủ nhưng đối thủ bắt được bóng, quyền giao bóng thuộc về đối thủ và người bị trúng không bị loại.

Nếu trúng đối thủ và bóng rơi xuống đất, người đó bị loại, quyền giao bóng tính theo vị trí bóng rơi.

Tất nhiên nếu bóng trúng liên tiếp hai người mà không ai bắt được thì cả hai đều bị loại.

Còn nếu trúng kẻ địch nhưng bóng bật ngược lại và đồng đội mình không bắt được, thì chính người ném sẽ bị loại.

Nói cách khác, kết quả ném trúng lần đầu được phân định dựa trên trạng thái của người chạm bóng thứ hai.

Đồng thời người bị loại có một cơ hội quay lại sân.

Khi tất cả người trong sân của một bên bị loại, trận đấu kết thúc.

Chơi bóng né bình thường không tốt sao.

Đỗ Lan né quả bóng, để bóng ra ngoài biên, giành lại quyền giao bóng.

Lại để Tiểu Kiệt giao bóng.

Không thể xem thường đội ngũ này, Razor tấn công Đỗ Lan hai lần đều bị né được, trái lại còn tạo ra không ít cơ hội tấn công cho Tiểu Kiệt.

Lại đến lượt chúng ta rồi.

Tiểu Kiệt dùng lực giao bóng, nhắm thẳng vào Niệm thú đối phương.

Khó đối phó đây, Razor thầm nghĩ mình đã quá tự tin, nếu hắn không thể loại được Đỗ Lan và Địch Ny Toa thì trong sân đối phương luôn có ít nhất hai người, tuyệt đối không thể thua, dù họ không tấn công thì cũng rất khó giải quyết.

Chương 818

Tiểu Kiệt và Kỳ Nha cũng hiểu Đỗ Lan có ý nhường sân cho họ huấn luyện, Kỳ Nha nói: Tiểu Kiệt, quả sau để tớ phát.

Để thử năng lực mới của mình.

Thằng nhóc, đừng có đắc ý vênh váo.

Razor thấy hai đứa trẻ quá hoạt bát thì trong lòng khó chịu, tăng thêm lực phát bóng hướng về phía Tiểu Kiệt.

Thật nặng, gần như không thấy được quỹ đạo, vừa nhanh vừa nặng, Tiểu Kiệt kích phát Niệm năng nhưng vẫn bị quả bóng đẩy lùi vài mét: Chú giỏi thật đấy.

Tiểu Kiệt không tiếc lời khen ngợi.

Kỳ Nha, bóng cho cậu này.

Lại có thể đỡ được cú đập toàn lực của mình.

Razor cuối cùng đã hoàn toàn bỏ đi sự khinh thường với đám trẻ, những người khác thì nhìn đến ngây người, dường như chỉ có hai đứa trẻ là hoạt động mạnh nhất, người lớn lại trở nên mờ nhạt.

Đúng là như vậy, Tiểu Kiệt, Kỳ Nha, thiên phú của các cháu vẫn chưa hoàn toàn bộc lộ hết.

Bỉ Ti Cát cũng tán thành nhường cơ hội cho hai thiếu niên để rèn luyện, bà rất hài lòng khi thấy thành quả huấn luyện của mình bắt đầu nở hoa.

Xem chiêu Thunderbolt của tớ đây.

Toàn thân Kỳ Nha bao phủ bởi điện năng, cậu tung bóng lên cao rồi tung một cú đập đầy uy lực tích điện.

Quả bóng né mang theo những tia chớp lóe sáng.

Razor đại kinh thất sắc, luồng điện này đã đến mức nguy hiểm rồi, 100V, 200V hay là 1000V đây.

Tóm lại là không thấp, không thể đỡ, chỉ có thể né.

Oành, tia điện đánh xuống sàn đấu, nướng cháy cả một vùng, sàn gỗ biến thành than đen.

Razor toát mồ hôi lạnh, dù có dùng Niệm phòng ngự thì e là cánh tay cũng sẽ tê liệt mất khả năng chiến đấu, đứa trẻ này là quái vật sao.

Kỳ Nha giỏi quá, lần sau đến lượt cháu.

Tiểu Kiệt cũng hưng phấn hẳn lên.

Này này Tiểu Kiệt, quả bóng sẽ không cho cậu nhiều thời gian tụ khí thế đâu.

Kỳ Nha cậu cầm bóng hộ tớ là được mà.

Tiểu Kiệt nói như chuyện hiển nhiên.

Kỳ Nha chịu thua, đành tạo cơ hội cho Tiểu Kiệt một lần.

Razor lần này ném về phía Kỳ Nha nhưng bị cậu bắt lấy nhanh như chớp, hoàn toàn không thấy Kỳ Nha vận động thế nào, trước khi bóng chạm vào người đã bị tóm gọn.

Xung quanh Kỳ Nha bao phủ một lớp điện tín hiệu, bóng vừa vào vùng đó sẽ kích hoạt tín hiệu điện, thúc đẩy cơ thể Kỳ Nha phòng ngự với tốc độ ánh sáng.

Tiểu Kiệt, tới đi.

Kỳ Nha nâng bóng lên.

Bắt đầu là cái búa.

Màn tụ khí Oẳn tù tì bắt đầu.

Này này, đó rốt cuộc là loại hào quang gì vậy.

Razor chỉ cảm thấy luồng loạn lưu đối diện như một cơn xoáy đại dương, không phải thứ con người có thể chống đỡ.

Tiểu Kiệt thuộc hệ Cường hóa, bản thân Niệm năng đã sung túc, giờ lại chuyên tâm tụ khí, khí thế thật kinh người.

Hơn nữa năng lượng Tiên Niệm vốn dĩ đã mạnh mẽ, nên chiêu thức của Tiểu Kiệt còn đáng sợ hơn cả Kỳ Nha.

Rock.

Tụ khí hoàn thành, đấm ra.

Tiên Niệm rót vào quả bóng, quả bóng biến mất.

Kỳ Nha dù đã dùng Niệm phòng ngự đôi bàn tay để tránh ma sát khi bóng bay ra với tốc độ cao nhưng vẫn bị thương, sức mạnh của Tiểu Kiệt lại tăng lên rồi.

Không thể dùng từ bay để miêu tả nữa vì quả bóng hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, rồi Razor thấy quả bóng đã đập trúng một con Niệm thú.

Oành, cả con Niệm thú nổ tung biến mất, quả bóng tiếp tục lao tới, đâm xuyên qua bức tường xi măng dày bốn năm mét của nhà lao, gió đêm lùa vào từ lỗ thủng.

Razor toát mồ hôi lạnh, đòn tấn công này mà trúng người thì không chết cũng tàn phế.

Thằng nhóc này muốn giết mình chắc.

Đẹp lắm.

Bỉ Ti Cát vui mừng nói, đây chính là học sinh bà huấn luyện ra mà.

Khá lắm, Tiểu Kiệt.

Lòng bàn tay Kỳ Nha đau rát, nhưng cậu dùng điện phong tỏa huyệt đạo cánh tay nên cũng đỡ hơn một chút.

Đúng là sức mạnh như trâu mộng.

Có thể thắng, cú đấm mộc mạc của Tiểu Kiệt, không, là cú ném bóng, còn cổ vũ lòng người hơn cả kỹ xảo của Kỳ Nha, mọi người đều hò reo.

Thật sự đáng sợ, nhưng trận đấu chưa kết thúc ở đây đâu, đòn tấn công uy lực thế kia, nhóc phát động được mấy lần.

Razor tuyên bố trận đấu tiếp tục.

Lại có thêm người bị Razor loại, cuối cùng chỉ còn lại Đỗ Lan, Địch Ny Toa, Tiểu Kiệt và Kỳ Nha.

Bỉ Ti Cát vốn không bị loại nhưng vì chiếc váy bồng bềnh của bà bị quẹt trúng, mà quần áo cũng tính là một phần cơ thể nên bà đành ngậm ngùi rời sân.

Phía Razor cũng chỉ còn hắn và hai con Niệm thú, thất bại dường như đã định đoạt.

Khá lắm nhóc con, dù không thắng được cũng phải loại được nhóc, nếu không thì thật có lỗi với bố nhóc.

Razor đã biết Tiểu Kiệt là con của bạn thân Ging, mà Ging đã dặn hắn không được nương tay.

Là bạn tốt, chú Razor sẽ không phụ lòng tin của Ging, nên ít nhất phải loại được Tiểu Kiệt ra khỏi sân.

Phút cuối cùng, dù biết chắc sẽ thua, Razor vẫn quyết định tung đòn tấn công mạnh nhất về phía Tiểu Kiệt.

Rót Niệm vào trong bóng, luồng Niệm màu đỏ đầy sát ý của Razor biến quả bóng thành một mặt trời lặn rực lửa: Cha nhóc bảo ta không cần nương tay, vậy thì ta không khách sáo nữa.

Tiểu Kiệt biết quả bóng này nhắm vào mình: Xem cháu đỡ đây.

Tốt lắm.

Đúng là con của Ging, cũng bướng bỉnh y như vậy, nhưng đây chính là cơ hội của mình để loại Tiểu Kiệt, đòn tấn công bằng đạn Niệm.

Đây không còn là trò chơi bóng né nữa, mà là một cuộc chiến.

Cẩn thận.

Bỉ Ti Cát không kìm được tiếng nhắc nhở.

Tiểu Kiệt biết, trực giác mách bảo cậu quả bóng kia mang theo lực sát thương khổng lồ, nhưng cậu sẽ đường đường chính chính đỡ lấy nó, nhất định phải đỡ được.

A.

Tiên Niệm trong cơ thể Tiểu Kiệt vận động mạnh mẽ, bao bọc toàn thân.

Cậu biết thể trọng mình không chiếm ưu thế, có thể sẽ bị quả bóng đánh bay.

Cậu hạ thấp người, dồn trọng tâm xuống, đồng thời kích phát Niệm từ trong người ra tạo thành lớp phòng ngự kiên cố.

Thằng nhóc này tuyệt đối không đỡ được, quả bóng sẽ đánh bay cái thân hình nhẹ cân kia đi, dù phòng ngự Niệm có kiên cố đến đâu cũng vô ích.

Những người khác cũng căng thẳng nhìn Tiểu Kiệt, lòng đầy lo lắng vì sợ cậu không chịu nổi cú đập đại lực đó.

Hạ thấp trọng tâm, Tiểu Kiệt rót Niệm vào lòng bàn chân để đứng vững như rễ cây.

Đối mặt với thử thách, cậu mỉm cười, bất kể thành bại, cậu vẫn sẽ đương đầu với khó khăn.

Ra tay.

Không một chút do dự, hai tay Tiểu Kiệt tiếp xúc với quả bóng đang xoáy kịch liệt.

Khói trắng bốc lên, lớp vỏ bóng bắt đầu bốc hơi do nhiệt độ cao từ ma sát, một mùi cao su cháy xộc vào mũi mọi người.

Kít. kít.

Chương 819

kít.

Tiếng ma sát chói tai vang vọng khắp vận động trường.

Biểu cảm của Tiểu Kiệt có chút kỳ lạ, tuy bắt được bóng nhưng đôi tay đã tê dại, sàn gỗ dưới chân cũng bị phá hủy.

Hai chân không động đậy nhưng cả mảng sàn gỗ đã bị đẩy lùi về sau một đoạn.

Kỳ Nha, tớ có bị ra ngoài biên không.

Tiểu Kiệt không lo cho cơ thể mình mà lại hỏi một câu khiến ai cũng cạn lời.

Đường biên đã đứt đoạn, nhưng nhìn theo vết tích còn lại thì Tiểu Kiệt vẫn chưa ra ngoài, chỉ thiếu một chút xíu nữa thôi.

Tiểu Kiệt cười: Vậy tiếp theo đến lượt cháu rồi.

Razor toát mồ hôi hột, mình đã dốc hết sức mà vẫn không loại được thằng nhóc đó, nó là quái vật à.

Đúng là quái vật, chưa kể quái vật còn học được năng lực của quái vật khác.

Thiên phú quái vật, Tiên Niệm quái vật, tất cả kết hợp lại khiến Tiểu Kiệt trở thành một con quái vật nhỏ đang trưởng thành.

Kỳ Nha, phiền cậu lại giữ bóng hộ tớ.

Tiểu Kiệt nhìn Razor: Chú cũng phải đường đường chính chính đỡ lấy bóng của cháu nhé.

Razor trong lòng kêu khổ, bóng của nhóc có khác gì tên lửa đâu, sao mà đỡ nổi.

Nhưng giờ mọi người đang nhìn, nếu hắn né tránh thì chẳng phải đến đứa trẻ cũng không bằng sao.

Cứ việc tới đi.

Đành liều mạng đồng ý, Razor lúc này hối hận xanh ruột, Ging đúng là có một đứa con tốt thật.

Tiểu Kiệt, cứ đấm đi.

Kỳ Nha dù lòng bàn tay đã bị thương nhưng vẫn cố chịu đựng: Hết sức mình vào.

Tớ biết rồi.

Tuyệt đối tin tưởng Kỳ Nha, Tiểu Kiệt bắt đầu tụ khí.

Quái vật, một luồng Niệm còn mạnh hơn lần trước bùng phát từ người Tiểu Kiệt.

Trong ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người, cậu đã phô diễn thiên phú kiệt xuất của mình.

Chết chắc, chết chắc rồi.

Razor mồ hôi đầm đìa, hối hận vì đã sĩ diện hão.

Oành.

Thế giới như chỉ còn lại âm thanh duy nhất đó.

Khi mọi người hoàn hồn lại thì Razor đã gục ngã.

Một nửa hội trường đã biến mất, sàn nhà, tường vách và trần nhà đều tan tành, nhà lao bị đục một lỗ hổng to bằng cả căn phòng.

Kỳ Nha cũng không khá khẩm gì, đôi tay đầy máu, sức mạnh của Tiểu Kiệt quá lớn.

Trọng tài tuyên bố kết quả đi chứ.

Khi mọi người còn đang ngơ ngác, Đỗ Lan lên tiếng nhắc nhở.

Ở phút cuối cùng, Razor đã dùng hai con Niệm thú chắn trước mặt mình nhưng chúng bị hạ ngay lập tức, sau đó hắn mới ra tay đỡ bóng.

Kết quả là hiện tại, áo của hắn đã rách nát, da ngực và cánh tay bị bỏng nghiêm trọng, đủ thấy sức mạnh của Tiểu Kiệt kinh khủng thế nào.

Tuyển thủ Razor bị loại, đội khiêu chiến giành chiến thắng.

Trọng tài run rẩy tuyên bố kết quả.

Tuyệt quá.

Mọi người nhảy cẫng lên, không ngờ họ chỉ dựa vào Tiểu Kiệt và Kỳ Nha mà giành được thắng lợi: Tiểu Kiệt, Kỳ Nha, hai em giỏi lắm.

Nhưng Tiểu Kiệt không ăn mừng mà lấy ra hai viên Tiên Đậu, một viên cho Kỳ Nha, một viên cho Razor.

Thấy hai người hồi phục hoàn toàn, Tiểu Kiệt mới vui vẻ cười.

Thằng nhóc này vì có loại thuốc đó nên mới dám dốc toàn lực sao.

Razor tâm phục khẩu phục, thằng nhóc này giống hệt bố nó, chẳng thèm nể nang ai cả, mình dù sao cũng là chú mà.

Trận đấu kết thúc thuận lợi, Razor kể cho Tiểu Kiệt nghe vài chuyện về Ging rồi giao thẻ số 002 ra.

Hiện tại 100 lá thẻ chỉ định đã xuất hiện đầy đủ, chỉ cần ai thu thập đủ 100 lá là có thể phá đảo.

Lấy được lá thẻ này có nghĩa là chúng ta sẽ sớm bị Tạc Đạn Ma nhắm tới, sau này phải cẩn thận.

Bỉ Ti Cát nhắc nhở.

Tại sao phải đợi chúng tìm đến.

Nếu các cháu muốn phá đảo, sao không chủ động đi cướp của tên

Tạc Đạn Ma đó.

Đỗ Lan đề nghị chủ động tấn công.

Kỳ Nha lập tức đồng ý: Đúng thế, nếu cướp được của hắn thì chúng ta có thể phá đảo ngay, không việc gì phải lãng phí thời gian đợi chúng tìm đến, chúng ta có thể chủ động tìm chúng.

Nhưng chúng rất nguy hiểm.

Bỉ Ti Cát nói.

Chính vì nguy hiểm mới có giá trị để đánh bại.

Đỗ Lan nói: Tiểu Kiệt, nhóc thấy thế nào.

Tiểu Kiệt nhận ra Đỗ Lan thích làm mọi việc theo cách ngược lại.

Lúc trước Đỗ Lan bảo cậu đừng đi tìm cha mà hãy làm gì đó để cha tự chủ động tìm mình.

Lần này cũng vậy, đối mặt với Tạc Đạn Ma, Đỗ Lan không chủ trương phòng ngự mà chủ trương tấn công.

Suy nghĩ kỹ lại, quyền chủ động thực sự rất quan trọng, Tiểu Kiệt gật đầu: Cháu đồng ý, nhưng làm sao chúng ta tìm được hắn.

Trong trò chơi này các cháu quen nhiều bạn mà.

Hãy huy động họ đi, chỉ cần thấy Tạc Đạn Ma là báo ngay cho các cháu, rồi các cháu lao tới đánh bại hắn.

Đỗ Lan đã tính toán xong xuôi.

Tiểu Kiệt, Kỳ Nha, Bỉ Ti Cát quen nhiều người chơi, người chơi lại quen người chơi khác, chỉ cần phát hiện mục tiêu là báo tin ngay.

Tiểu Kiệt đã dùng sự thuần khiết và nhiệt tình của mình ảnh hưởng đến không ít người.

Những người lớn vốn mang mặt nạ giả dối đã thấy được vẻ cao đẹp, mộc mạc từ cậu.

Kết bạn với Tiểu Kiệt rất thoải mái, chỉ cần còn lương tri, họ tự nhiên sẽ học được cách đối đãi thân thiện từ cậu.

Thế nên Tiểu Kiệt chỉ cần hô một tiếng là có trăm người ứng, dù việc giám sát Tạc Đạn Ma rất nguy hiểm nhưng vẫn có nhiều người tích cực hưởng ứng giúp đỡ.

Chưa đầy nửa ngày, tình báo về Tạc Đạn Ma đã truyền đến tai Tiểu Kiệt và Kỳ Nha.

Sử dụng thẻ truyền tống, họ đi tìm Tạc Đạn Ma.

Kẻ thù nguy hiểm và xảo quyệt nhất Tham Lam Đảo sắp xuất hiện trước mặt các thiếu niên, nhưng họ không hề lùi bước.

Sau ánh hào quang, họ nhìn thấy ba người, chính là Tạc Đạn Ma và hai tên đàn em trung thành.

Tiểu Kiệt đã chiến thắng, Kỳ Nha đối phó với hai kẻ bám đuôi lại càng không có chút áp lực nào, loáng một cái đã đánh ngất hai tên đó.

Sau khi trói ba người lại, Kỳ Nha không lấy tiên đậu ra mà còn ngăn Tiểu Kiệt lại: Tiên đậu là thứ quý giá như vậy, vẫn nên để dành dùng bên ngoài trò chơi.

Chẳng phải chúng ta có thẻ trị liệu sao.

Tiểu Kiệt cũng nhớ ra: Thư Lai.

Thư Lai, Thư Khứ là hai câu thần chú để triệu hồi tập thẻ bài.

Cậu lấy thẻ trị liệu từ trong sách ra và thi triển lên Tạc Đạn Ma.

Đến khi Đỗ Lan, Địch Ny Toa và Bỉ Ti Cát tới nơi, Tiểu Kiệt và Kỳ Nha đã thu thập đủ chín mươi chín thẻ bài, cửa ải cuối cùng chính là trả lời câu hỏi.

Phải trả lời đúng một trăm câu hỏi mới có thể nhận được thẻ bài mang số hiệu 000, đây cũng là thẻ bài cuối cùng, sau khi có được nó là có thể phá đảo.

Khi hệ thống thông báo bắt đầu trả lời câu hỏi, những người chơi quen biết Tiểu Kiệt và Kỳ Nha cũng bay tới để góp ý, giúp hai cậu bé trả lời.

Phải trả lời đúng một trăm câu nên cần hết sức cẩn thận.

Đỗ Lan thấy họ cặm cụi làm việc, trong lòng thầm nghĩ tấm thẻ cuối cùng này quả thực có độ khó cực cao.

E rằng Tạc Đạn Ma dù có thu thập đủ chín mươi chín thẻ bài cũng không thể có được tấm cuối cùng.

Người thiết kế trò chơi hy vọng có thể tạo ra một môi trường mà mọi người có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Thế nhưng không có sự giám sát, môi trường như vậy khó mà xuất hiện.

Địch Ny Toa biết rõ sự xấu xa của bản tính con người, dù cho ý định ban đầu của người thiết kế là tốt, nhưng nếu không có sự giám sát, sẽ xuất hiện rất nhiều người chơi như Tạc Đạn Ma.

Chương 820

Sau đó Địch Ny Toa cười nói: Nhưng dùng làm nơi huấn luyện cho con cái nhà mình thì cũng đủ rồi.

Cha của Tiểu Kiệt tuy không làm tròn trách nhiệm, nhưng cũng đã sắp xếp không ít thứ tốt cho con mình.

Rất nhiều quái vật trong trò chơi này đều được tạo ra với mục đích huấn luyện Niệm.

Chồng à, khi nào thì anh cũng thiết kế một trò chơi như vậy cho con gái chúng ta.

Đây chẳng phải là làm khó Đỗ Lan sao, mấy đứa con gái của anh ta đâu cần huấn luyện: Bọn nó đã rất xuất sắc rồi.

Thấy anh lười biếng, Địch Ny Toa lườm Đỗ Lan một cái.

Sau màn trả lời câu hỏi gian nan, cuối cùng nhờ sự giúp đỡ của mọi người, Tiểu Kiệt đã giành được chiến thắng, phá đảo thành công, và có được cơ hội gặp mặt những người thiết kế trò chơi khác.

Bỉ Ti Cát, sau khi trò chơi kết thúc cô định làm gì.

Đỗ Lan buồn chán hỏi Bỉ Ti Cát bên cạnh.

Tôi ư.

Tôi là Thợ Săn Bảo Thạch, đương nhiên là đi tìm những bảo thạch khác rồi.

Lần này Bỉ Ti Cát đến đây là vì viên bảo thạch trong trò chơi.

Ba người họ đã thỏa thuận, mỗi người chọn một thẻ bài để mang ra khỏi game, Bỉ Ti Cát đã quyết định sẽ mang thẻ bài bảo thạch có tên Hành Tinh Lam.

Kỳ Nha thì sao cũng được, cậu không có hứng thú với thẻ bài, nên cuối cùng do Tiểu Kiệt quyết định.

Ra là vậy, thế mục tiêu tiếp theo của cô là gì.

Đỗ Lan rất tò mò.

Đó là bí mật.

Bỉ Ti Cát cảnh giác nhìn Đỗ Lan: Nghe hai nhóc đó nói anh và vợ cũng là Thợ Săn, vậy mục tiêu của các người là gì.

Bỉ Ti Cát không muốn mục tiêu của mình bị lộ sớm.

Tuy tìm kiếm bảo thạch không phải là trộm cắp, nhưng bảo thạch dù sao cũng là hàng xa xỉ, giá cả không hề rẻ, nếu để người không phận sự biết được chỉ tổ thêm phiền phức cho công việc của cô.

Mục tiêu à.

Đỗ Lan trầm ngâm một lát: Làm người tốt việc tốt có được tính không.

Lần đầu tiên nghe nói có người trở thành Thợ Săn rồi lại muốn làm việc tốt.

Anh muốn làm bạn đồng hành của chính nghĩa à.

Bỉ Ti Cát nhìn Đỗ Lan với ánh mắt kỳ quặc, rồi hỏi Địch Ny Toa: Địch Ny Toa, không lẽ cô cũng có mục tiêu như vậy.

Tôi ư.

Tôi thì chưa từng nghĩ đến mục tiêu của Thợ Săn, nhưng tôi ủng hộ chồng tôi.

Tôi cho rằng làm việc tốt là một mục tiêu không tồi.

Hai vợ chồng anh chị đúng là Bỉ Ti Cát không biết phải hình dung thế nào, Mơ mộng hão huyền.

Có lẽ vậy.

Bỉ Ti Cát, chúng ta sắp phải tạm biệt rồi, nếu có thời gian thì đến nhà chúng tôi chơi nhé.

Đỗ Lan nói: Nhà chúng tôi ở đâu, chắc cô cũng biết rồi.

Tôi biết, anh chiếm ngọn núi của gia tộc Tấu Địch Khách, lẽ nào đó cũng là làm việc tốt sao.

Vì họ là tổ chức sát thủ, nên anh cứ bắt nạt họ.

Bỉ Ti Cát nói.

Cái gì gọi là bắt nạt, tôi đây là cho họ một con đường kiếm tiền mới.

Họ giết người chẳng phải cũng vì tiền sao.

Tuy nhà Tấu Địch Khách là vì tiền, nhưng cũng là vì uy danh.

Thông qua việc giết người kiếm tiền, nhà Tấu Địch Khách không chỉ giàu có mà còn tích lũy được uy danh lẫy lừng, đồng thời còn tạo cho người ta một hình tượng cực kỳ trung lập, chỉ làm việc vì tiền, không thiên vị bên nào, đó mới là trí tuệ để gia tộc họ tồn tại lâu dài.

Bỉ Ti Cát dù sao cũng đã ngoài năm mươi, tuy ngụy trang thành một bé loli, dù có trở lại hình dáng thật cũng chỉ là một nữ hán tử cơ bắp ba mươi mấy tuổi, nhưng kiến thức của cô quả thực đã có năm mươi năm rồi, bởi vì Niệm chỉ giúp cơ thể cô trẻ lại.

Trí tuệ của nhà họ lỗi thời rồi, trí tuệ bây giờ là kiếm tiền một cách kín đáo.

Tôi không những không cắt đứt con đường trở nên mạnh mẽ của họ, mà ngược lại còn sắp xếp cho con cháu nhà Tấu Địch Khách tiến hành huấn luyện.

Về phần hình tượng trung lập, cũng không cần thiết, sát thủ có tô vẽ thế nào cũng vẫn là sát thủ, chẳng vinh quang gì.

Chẳng phải Kỳ Nha cũng không thích làm sát thủ sao.

Cho nên tôi đã cho con cháu nhà Tấu Địch Khách một cơ hội làm lại từ đầu, đó chính là công đức vô lượng.

Bỉ Ti Cát nói không lại Đỗ Lan, dù sao chuyện này cũng không liên quan gì đến cô: Vậy anh cứ tiếp tục làm việc tốt của mình đi.

Nếu có cơ hội, có lẽ tôi sẽ đến nhà anh chị xem thử, nghe nói leo lên Tháp Tạp Lâm còn có thưởng.

Không sai, nếu cô thích kim cương châu báu thì cũng không thành vấn đề.

Nếu vậy, tôi sẽ đến thử thách.

Được, vậy tôi và Địch Ny Toa xin cáo từ.

Nhắn lại với Tiểu Kiệt và Kỳ Nha, chúng ta sẽ gặp lại.

Hai người không từ biệt Tiểu Kiệt và Kỳ Nha à.

Không cần.

Nói rồi, Đỗ Lan và Địch Ny Toa đã biến mất.

Cuối cùng cũng sắp đến lúc Kiến Kỳ Mỹ Lạp xuất hiện, Đỗ Lan bây giờ chỉ muốn bắt tay vào huấn luyện Hội trưởng ngay lập tức.

Tuy nhiên, vẫn cần thời gian để Hội trưởng chạy hết Xà Đạo.

Hội trưởng đã đến được ngoài không gian, thật thần kỳ, không ngờ không cần mang bất kỳ thiết bị bảo hộ nào cũng có thể đến được vũ trụ.

Lúc này đã không còn bất kỳ trọng lực nào, Hội trưởng hoàn toàn dựa vào năng lực Niệm để bước trên Xà Đạo, đây cũng là một loại tu luyện.

Đứng ở nơi đây, ngẩng đầu có thể thấy Giới Vương Tinh điểm xuyết xa xôi trong vũ trụ, cúi đầu có thể trông thấy Lục Địa Hắc Ám bao quanh thế giới loài người.

Hít thở, thật sự là một cảm giác khoan khoái.

Lúc này, Niệm của Hội trưởng đã tiến bộ vượt bậc, không thể so sánh với trước kia.

Nếu tất cả Thợ Săn đều có thể trải qua thử thách như vậy, thì Lục Địa Hắc Ám có gì đáng sợ.

Nói đến Lục Địa Hắc Ám, đối với nhân loại, đó quả thực là một nơi đầy mâu thuẫn.

Rất lâu trước đây, loài người cho rằng Lục Địa Hắc Ám đâu đâu cũng là vàng, khắp nơi đều là kho báu, nhưng mỗi lần con người đặt chân đến vùng đất hắc ám đều mang lại hậu quả nghiêm trọng, vì vậy mới có hiệp nghị cấm loài người đặt chân đến Lục Địa Hắc Ám.

Dẹp đi tâm trạng bồi hồi, Hội trưởng lại một lần nữa xuất phát, lần này chính là cú nước rút cuối cùng của ông, một mạch đi đến Giới Vương Tinh, tiến hành tu luyện cuối cùng.

Niệm khởi động, bước chân nhẹ nhàng, một bước mười mét.

Trong một bước chân, Niệm hoàn thành sự thay đổi tức thời giữa việc chịu lực và phát lực, rèn luyện khả năng phản ứng của Niệm.

Đây là phương pháp huấn luyện mà Hội trưởng tự mình nghiên cứu ra trong bảy tầng hoàn cảnh.

Ầm, cuối cùng là một cú nhảy dốc hết sức lực.

Sau hai mươi giờ liền khổ sở trèo đèo lội suối, cú nước rút cuối cùng cũng kết thúc.

Xà Đạo ở ngay trên Giới Vương Tinh, chỉ cần nhảy xuống là

được.

Trọng lực, cảm nhận được rồi.

Quả nhiên vẫn là cảm giác được trọng lượng cơ thể mới khiến người ta an tâm.

Thế nhưng, lời của Hội trưởng vừa dứt, cơ thể ông đột ngột tăng tốc, trọng lực trở nên quá lớn.

Tuy có thể chịu đựng được, nhưng ông chưa kịp chuẩn bị.

Ầm, Hội trưởng ngã chỏng vó trên bề mặt lục địa cứng rắn.

Nặng quá, không ngờ hành tinh nhỏ bé này lại không thể xem thường.

Quả nhiên hành tinh sau Xà Đạo tuyệt đối không thể xem nhẹ. 51.

Năng lực Niệm chống đỡ cơ thể đứng dậy, nhưng nội tạng vẫn bị trọng lực không ngừng kéo giật.

Hội trưởng, chúc mừng ông đã đến Giới Vương Tinh.

Tiếp theo sẽ do chính tôi chỉ đạo ông.

Đỗ Lan bước ra: Hội trưởng, không ngờ phải không.

Trong vòng hơn một năm ngắn ngủi, vị trí của hai chúng ta đã hoàn toàn hoán đổi.

Hội trưởng thấy Đỗ Lan đi lại nhẹ như không trên Giới Vương Tinh với trọng lực cao thì cũng kinh ngạc: Xem ra tôi vẫn đánh giá thấp cậu.

Không sao, tôi cũng không đặc biệt nói cho ông biết tôi là cao thủ đến mức nào.

Đỗ Lan nói: Nhưng hôm nay tôi phải nói rõ sự mạnh mẽ của mình cho ông nghe, vì tôi sợ ông có gánh nặng tâm lý.

Thật lòng mà nói, tuy Hội trưởng biết văn đạo có trước sau, thuật nghiệp có chuyên môn, nhưng nếu thật sự phải nghe một người trẻ tuổi như Đỗ Lan chỉ tay năm ngón, ông quả thực không chịu nổi.

Hội trưởng đã vô địch sáu mươi năm, đã quen với việc ở trên cao.

Mà tên Đỗ Lan này lại quá trẻ, còn trẻ hơn cả con của Hội trưởng, nên ông thực sự không thể chấp nhận việc nghe theo mệnh lệnh của Đỗ Lan.

Ông đừng thấy vợ chồng tôi trẻ, thực ra vợ chồng tôi đã có tuổi thọ hàng triệu năm rồi, cụ thể bao nhiêu thì chính tôi cũng không nhớ nữa Đỗ Lan vừa mở miệng, Hội trưởng đã ngẩn người.

Gì cơ.

Một người trẻ tuổi tuy khí chất chín chắn nhưng nhìn bề ngoài cũng không quá hai mươi, mở miệng ra đã nói mình hàng triệu tuổi, làm sao khiến người ta tin được.

Dù là cao thủ năng lực Niệm, tôi cũng chưa từng thấy người nào sống hai trăm tuổi, đừng nói là người hàng triệu tuổi.

Chương 821

Không, một tồn tại hàng triệu tuổi không phải là con người.

Hội trưởng nhìn Đỗ Lan.

Tôi vừa là con người, lại vừa không phải con người.

Đỗ Lan không định để Hội trưởng mơ hồ, nên lập tức giải thích: Tôi hành động theo cách của con người, nhưng cơ thể tôi quả thực không phải của con người.

Vấn đề này nói ra có hơi phức tạp, tóm lại tôi vừa là người lại vừa không phải là người, nhưng tôi hy vọng ông có thể xem tôi như một con người.

Vẫn còn nghi ngờ.

Yên tâm, tóm lại tôi dạy ông là hoàn toàn đủ tư cách.

Tuổi tác tôi lớn hơn ông, thực lực tôi mạnh hơn ông, ông căn bản không tìm được lý do gì để không chấp nhận.

Hội trưởng gắng gượng đứng vững cơ thể, Vậy cậu muốn dạy tôi cái gì.

Đây là Giới Vương Tinh, tự nhiên là dạy ông Giới Vương Quyền.

Đỗ Lan nói: Giới Vương Quyền là một chiêu thức có thể tăng cường sức chiến đấu của bản thân lên gấp bội.

Ông chỉ cần chuyên tâm học tập, không cần nhiều thời gian là có thể vượt qua thời trai trẻ của mình.

Trên đời thật sự có chiêu thức thần kỳ như vậy sao.

Tất nhiên.

Nhưng thực ra chiêu thức này hợp với người trẻ tu luyện hơn, vì người trẻ có thể lực mạnh hơn để chống đỡ Giới Vương Quyền.

Hội trưởng cũng tỏ vẻ hiểu rõ, năng lực Niệm cưỡng ép nâng cao thực lực bản thân không phải là không có, nhưng ít nhiều đều có cái giá phải trả.

Giới Vương Quyền có cái giá phải trả cũng rất bình thường: Tôi nguyện ý học.

Sức mạnh lớn hơn vĩnh viễn là thứ Hội trưởng không thể tự kiềm chế mà cầu mong.

Ông là Thợ Săn, mục tiêu chính là mạnh hơn.

Thực ra hoạt tính tế bào của ông hiện tại đã khôi phục đến mức của người khoảng năm mươi tuổi.

Tuy không phải thời kỳ đỉnh cao, nhưng cũng không tính là già yếu.

Cho nên ông học Giới Vương Quyền tam bội chắc có thể duy trì được nửa tiếng, Giới Vương Quyền ngũ bội có thể duy trì mười phút, Giới Vương Quyền thập bội chắc có thể duy trì ba phút.

Bội số càng cao, cái giá phải trả càng lớn sao.

Không phải là cái giá phải trả, chỉ là thể lực của ông không chống đỡ nổi.

Cưỡng ép vượt quá thời hạn, cơ thể ông sẽ không chịu được.

Đỗ Lan cũng phải nói rõ những điểm cốt yếu, để phòng khi đó Hội trưởng không nghe khuyên bảo mà tiêu hao sinh mệnh.

Nhưng nếu thật sự đến bước phải tiêu hao sinh mệnh, nhất định là trận chiến sinh tử, so với việc bị kẻ địch đánh chết ngay lập tức thì tiêu hao sinh mệnh đương nhiên là có lợi hơn.

Cho nên lời này của Đỗ Lan chỉ là một câu nói thừa, nhưng đối với Hội trưởng mà nói thì cũng là một lời quan tâm.

Vậy thì, quá trình tu hành bắt đầu.

Trước tiên phải thích ứng với trọng lực gấp mười lần.

Quá trình tu luyện của Hội trưởng vừa mới bắt đầu, còn Tiểu Kiệt và Kỳ Nha đã gặp được một Thợ Săn thực thụ, Khải Đặc.

Khải Đặc là đồ đệ của cha Tiểu Kiệt.

Giống như Tiểu Kiệt, khi Khải Đặc mới trở thành Thợ Săn cũng đã chơi trò chơi tìm kiếm Kim, cuối cùng anh đã thành công tìm được, bây giờ đến lượt Tiểu Kiệt.

Tiểu Kiệt cũng nhận ra Khải Đặc chính là người anh lớn mà cậu đã gặp trên Đảo Cá Voi lúc nhỏ.

Mặc dù lần đầu gặp mặt đã bị Khải Đặc đánh cho một trận, nhưng Tiểu Kiệt chưa bao giờ oán hận Khải Đặc.

Lúc đó Tiểu Kiệt mới khoảng tám, chín tuổi, ham chơi nên đã vào khu rừng nguy hiểm, xông vào nhà của một con gấu mẹ đang nuôi con và bị nó tấn công.

Khải Đặc đã dùng Hữu Tình Phá Nhan Quyền để dạy dỗ Tiểu Kiệt một trận, vì cậu đã xâm phạm quy luật tự nhiên.

Lần nữa gặp mặt, Tiểu Kiệt rất vui vẻ thảo luận về cha mình với Khải Đặc, biết được chuyện cũ giữa Khải Đặc và Kim, cậu lại càng tò mò về cha mình hơn.

Liệu có lợi hại như Đỗ Lan không nhỉ.

Tiểu Kiệt không nhịn được mà so sánh trong lòng.

Lúc này Khải Đặc vẫn chưa bắt đầu điều tra Kiến Kỳ Mỹ Lạp, mà đang điều tra một loại hổ nướng thịt.

Đó là một loài hổ biết tự mình nướng thịt, trí thông minh cực cao, còn biết nhóm lửa, có thể nói là đã có cơ sở để thành tinh, chỉ cần tiến hóa thêm trăm năm nữa, không chừng sẽ trở thành một loại ma thú biết nói.

Tiểu Kiệt và Kỳ Nha là lần đầu tiên hợp tác với một Thợ Săn thực thụ để thực hiện công việc của Thợ Săn, tự nhiên là tò mò đi theo.

Khải Đặc thấy hai Thợ Săn thiếu niên tài năng thiên bẩm, cũng có ý dìu dắt.

Khải Đặc biết hai thiếu niên này đã trở thành Thợ Săn được một năm nhưng vẫn chưa hiểu nhiều về công việc của Thợ Săn, nên đã chủ động nói cho họ nghe rất nhiều tình hình của Thợ Săn.

Công việc của Thợ Săn là do các quốc gia ủy thác cho Hiệp hội Thợ săn, Hiệp hội Thợ săn lại đi liên hệ với các Thợ Săn để giao nhiệm vụ.

Đương nhiên, rất nhiều Thợ Săn chỉ nghe lệnh chứ không nghe theo sự điều động.

Những Thợ Săn cần mẫn điều tra các loài vật quý hiếm, ngoan ngoãn nghe lời Hiệp hội Thợ săn như Khải Đặc quả thực là ít đến đáng thương.

Khải Đặc là Thợ Săn thời đại mới tam hảo, tứ hữu, ngũ đức.

Tiểu Kiệt và Kỳ Nha không biết những điều sâu xa trong đó, chỉ nghe Khải Đặc nói Thợ Săn giải quyết vấn đề cho các quốc gia, không khỏi cảm thấy Thợ Săn thật vĩ đại, trong lòng nghĩ rằng lựa chọn nghề này quả nhiên không sai.

Khải Đặc, để tôi và Kỳ Nha hỗ trợ anh nhé.

Dù sao bây giờ Tiểu Kiệt và Kỳ Nha cũng không có mục tiêu mới nào, tấm thẻ dịch chuyển tìm cha đã đưa họ đến bên cạnh Khải Đặc, mà Khải Đặc cũng không có manh mối về Kim, vậy nên hai thiếu niên bây giờ cũng chỉ có thể tự tìm việc để giết thời gian.

Khải Đặc tự nhiên đồng ý, công việc của anh cũng không có gì nguy hiểm, chỉ là đi tìm các loại động vật quý hiếm mà thôi.

Hai thiếu niên đi theo, anh có thể chăm sóc họ, còn có thể dạy họ một số kiến thức của Thợ Săn.

Mối quan hệ của ba người ngày càng hòa hợp, cùng nhau ăn uống, tình cảm phát triển nhanh chóng.

Đây là một âm mưu.

Kể từ khi Kiến Kỳ Mỹ Lạp vốn nên bị cách ly lại xuất hiện ở một nơi không nên xuất hiện, âm mưu đã bắt đầu.

Kiến Kỳ Mỹ Lạp là một cuộc thí nghiệm, một bài kiểm tra, xem xem loài người đã chuẩn bị sẵn sàng để đến Lục Địa Hắc Ám hay chưa.

Sau khi điều tra xong loài hổ nướng thịt, Khải Đặc nhận được nhiệm vụ điều tra sinh vật kỳ dị, vì vậy anh đã dẫn theo Tiểu Kiệt và Kỳ Nha xuất phát.

Kiến Kỳ Mỹ Lạp là gì.

Tiểu Kiệt lần đầu tiên nghe nói đến loài sinh vật này.

Đó là một loài sinh vật cực kỳ nguy hiểm, bị Hiệp hội Thợ săn liệt vào danh sách sinh vật cách ly không phải không có lý do.

Bất kỳ sinh vật nào đến gần đều sẽ bị nó tấn công.

Khải Đặc nói.

Tuy nhiên, Khải Đặc vẫn chưa biết hết đặc điểm của Kiến Kỳ Mỹ Lạp, đó là trong loài Kiến Kỳ Mỹ Lạp có một tồn tại đặc biệt, là Kiến Hậu.

Kiến Hậu nuốt chửng các loại động vật để hấp thụ dinh dưỡng, sinh ra những con Kiến Kỳ Mỹ Lạp đã được tiến hóa, và tốc độ tiến hóa này là điều mà người thường không thể tưởng tượng nổi.

Khi có người phát hiện ra Kiến Kỳ Mỹ Lạp, đã là lúc quốc gia láng giềng của quốc gia tự trị NGL cầu cứu Hiệp hội Thợ săn.

Điều đó có nghĩa là Kiến Kỳ Mỹ Lạp đã lan rộng ra ngoài.

Sự tiến hóa của Kiến Kỳ Mỹ Lạp trong quốc gia tự trị NGL lại càng kinh người hơn, chúng đã có một đội quân không nhỏ.

Tất cả những điều này đều nằm trong sự giám sát của Đỗ Lan.

Kiến Kỳ Mỹ Lạp vẫn chưa phát triển hoàn toàn, Đỗ Lan sẽ không ra tay, nhưng anh sẽ không để Kiến Kỳ Mỹ Lạp tiếp tục mở rộng ra ngoài.

Vì vậy, khi Khải Đặc đi điều tra, lứa binh sĩ đầu tiên của căn cứ huấn luyện của Đỗ Lan đã tiến đến biên giới quốc gia tự trị NGL, đề phòng có thêm Kiến Kỳ Mỹ Lạp vượt qua biên giới.

Rất nhanh, Khải Đặc và những người bạn của mình đã nhìn thấy một chiếc chân côn trùng to đến kinh người tại một cơ quan chính phủ.

Nó còn to hơn cả đùi người, không khỏi khiến người ta hoài nghi trên đời có loài động vật chân đốt lớn như vậy sao.

Đây thật sự là côn trùng sao.

Kỳ Nha nhìn chiếc chân bị gãy khổng lồ được nhân viên công tác cẩn thận cất giữ.

Rõ ràng có thể thấy đặc trưng của chân côn trùng, nhưng kích thước thực sự không giống của côn trùng.

Xem ra có cần phải đến quốc gia tự trị NGL một chuyến.

Khải Đặc nói, trong lòng thầm nghĩ chiếc chân lớn như vậy nhất định là hình thành bất thường, có lẽ Kiến Kỳ Mỹ Lạp đang xảy ra biến hóa kinh người nào đó: Phải nhanh lên, tôi có dự cảm không lành.

Một nhóm người lái xe đến đất nước được thiên nhiên bao bọc, quốc gia không cho phép bất kỳ sản phẩm công nghệ cao nào tồn tại, một đất nước đồng quê, thiên đường của những người bảo vệ môi trường.

Chương 822

Đường biên giới giữa hai nước được ngăn cách bởi một con sông tự nhiên.

Lúc này, ở bên này sông, có thể thấy những công sự quân sự dày đặc, còn có những khẩu pháo cao xạ, trông như một trận chiến.

Khải Đặc nhíu mày, anh không thấy bất kỳ lá cờ nào, những binh sĩ này rốt cuộc từ đâu đến.

Tuyệt đối không phải của nước này, vì quốc gia này tài nguyên nghèo nàn, không có tiền để sắm những trang bị tiên tiến này.

Hơn nữa, Khải Đặc còn phát hiện rất nhiều binh sĩ đều có Niệm, tuy rất yếu nhưng quả thực là Niệm.

Họ là ai vậy.

Tiểu Kiệt và Kỳ Nha cũng không nhận ra những người này.

Quân nhân, không biết là quân nhân của nước nào.

Xem ra những người này đang đề phòng thứ gì đó, muốn ngăn cản thứ gì đó trong quốc gia tự trị NGL thoát ra ngoài.

Binh sĩ chỉ canh gác đường biên giới, chứ không quản người ra vào.

Cửa khẩu của hai nước rất đặc biệt, lại là hai cây đại thụ vắt ngang sông.

Cây to như nhà, ở giữa được khoét rỗng để làm hải quan ra vào, bên trong có rất nhiều thiết bị kiểm tra, từ máy dò kim loại, máy X quang đến máy cộng hưởng từ hạt nhân, để ngăn có người mang sản phẩm công nghệ vào, có thể nói là huy động rất nhiều người.

Cuối cùng, ba người có giấy phép Thợ Săn đã nhẹ nhàng lên đường, thay quần áo làm từ dược liệu hoàn toàn tự nhiên để vào đất nước cổ xưa kỳ lạ đi ngược lại xu thế này.

Đã một thời gian trôi qua kể từ khi Kiến Kỳ Mỹ Lạp bùng phát.

Lúc này, hơn một nửa dân số trong nước đã bị bắt làm lương thực cho Kiến Hậu, và quân đội Kiến Kỳ Mỹ Lạp cũng đã bước đầu thành hình.

Đội quân Kiến Kỳ Mỹ Lạp với Kiến Hậu, Sư đoàn trưởng, Binh đội trưởng, kiến thợ làm cấp bậc, cấp bậc nghiêm minh, sức chiến đấu mạnh, mỗi ngày đều phải bắt hàng trăm người cho Kiến Hậu.

Lúc này, Kiến Hậu đang mang thai một sinh vật cực kỳ nguy hiểm, được Kiến Hậu gọi là Vua.

Bản năng của Kiến Hậu cho nó biết phải sinh ra Vua, đó là sứ mệnh của nó.

Những kẻ thực hiện âm mưu biết tất cả những điều này, cũng biết Kiến Hậu sẽ sinh ra Vua, nhưng mục đích của chúng là để Kiến Kỳ Mỹ Lạp tiếp tục theo bản năng, để chúng có thể thu hoạch đủ binh sĩ đi chinh phạt Lục Địa Hắc Ám.

Đúng vậy, đây chính là kịch bản của những kẻ âm mưu.

Chúng biết Kiến Kỳ Mỹ Lạp sẽ không ngừng hấp thu các gen khác nhau để tiến hóa, nhưng cũng biết những con kiến binh mà Kiến Hậu sinh ra thực ra vẫn giữ lại ký ức của loài vật gốc.

Chúng biết Kiến Hậu chắc chắn sẽ nuốt chửng con người, vậy thì sẽ có những con kiến binh mạnh mẽ sở hữu ký ức của con người ra đời, đó chính là thứ chúng cần.

Kiến Kỳ Mỹ Lạp không phải là sinh vật mà con người hoàn toàn không biết gì và không thể kiểm soát.

Ngược lại, những kẻ âm mưu rất hiểu chúng, biết bản năng của chúng, biết năng lực của chúng như lòng bàn tay, và cũng biết hậu quả của việc chúng lan rộng ra.

Từ khi con người mang Kiến Kỳ Mỹ Lạp về thế giới loài người, thế giới loài người đã tiến hành quan sát và nghiên cứu Kiến Kỳ Mỹ Lạp trong một thời gian dài, vì vậy mới có âm mưu lần này.

Cho nên khi Hội trưởng nghe tin Kiến Kỳ Mỹ Lạp xuất hiện, ánh mắt ông hơi thay đổi.

Từng có người đề xuất sử dụng những con kiến nguy hiểm này để sản xuất binh sĩ cường hóa, nhưng đó đã là chuyện từ rất lâu rồi.

Chuyện nguy hiểm và phi nhân đạo như vậy, cả Hội trưởng lẫn tổ chức V5 lãnh đạo thế giới đều sẽ không đồng ý.

Chỉ là không ngờ thời gian trôi qua, Kiến Kỳ Mỹ Lạp bị cách ly lại đột nhiên xuất hiện trong khu vực sinh sống của con người, mà lại còn xuất hiện ở một nơi thông tin liên lạc lạc hậu, dù người có chết hết cũng không thể có tin tức truyền ra ngay lập tức.

Hội trưởng thông minh lập tức nghĩ đến đây là do có người cố ý làm.

Trong đầu ông lập tức hiện ra mấy người khả nghi.

Hội trưởng, sắc mặt của ông rất tệ.

Đỗ Lan đi tới nói.

Có sao.

Hội trưởng vẫn không thừa nhận.

Đương nhiên rồi, không chỉ tệ, tôi còn thấy sát ý trên mặt ông nữa.

Đỗ Lan cười nói: Có phải ông đã biết kẻ đứng sau vụ Kiến Kỳ Mỹ Lạp lan rộng rồi không.

Ồ.

Sao cậu dám chắc Kiến Kỳ Mỹ Lạp là do có người cố ý phát tán ra ngoài chứ không phải chúng tự trốn thoát.

Phải biết rằng thiên nhiên biến hóa khôn lường, mọi thứ đều có thể xảy ra.

Hội trưởng vẫn muốn che giấu, vì sợ trong Hiệp hội Thợ săn cũng có người tham gia vào âm mưu này.

Thiên nhiên là biến hóa khôn lường, nhưng cũng có quy luật nhất định.

Tôi không thể nghĩ ra tại sao Kiến Kỳ Mỹ Lạp lại đến một quốc gia như một điểm tham quan tự nhiên không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Theo tôi được biết, Kiến Kỳ Mỹ Lạp thích gen của các sinh vật mạnh mẽ, nên tổ của chúng luôn ở những nơi hiểm ác, không phải có chim bay thú dữ thì cũng có rắn rết độc trùng.

Chúng thích ăn những sinh vật nguy hiểm.

Đỗ Lan đã điều tra không ít tài liệu.

Quả thực là như vậy, nhưng vẫn có thể chỉ là một tai nạn, có lẽ người không biết gì đã mang kiến vào quốc gia tự trị NGL cũng không chừng.

Hội trưởng biết điều này là không thể, nhưng ông thực sự không muốn tiết lộ chuyện mình nghi ngờ có gián điệp.

Đỗ Lan thấy Hội trưởng không chịu nói, cũng không định nói thêm gì nữa: Vậy thì tiếp theo chúng ta sẽ bắt đầu huấn luyện Giới Vương Quyền thập bội, có lẽ ông sẽ dùng đến.

Hội trưởng bị lời nói của Đỗ Lan làm cho sởn gai ốc, dường như không có chuyện gì có thể qua mắt được hắn.

Đỗ Lan này càng quen biết lại càng cảm thấy không thể nhìn thấu.

Bây giờ Hội trưởng có chút tin rằng Đỗ Lan thật sự là một lão yêu quái, vì hắn luôn có những hành động kinh người: Tháp Tạp Lâm, Xà Đạo, Giới Vương Tinh, cái nào không phải do Đỗ Lan tự mình sáng tạo ra, dù ở Lục Địa Hắc Ám cũng khó mà thấy được.

Một người bình thường sao có thể có thực lực như vậy.

Chỉ có lão yêu quái mới có thể thần kỳ như thế.

Khải Đặc dẫn theo Kỳ Nha và Tiểu Kiệt vào vương quốc đồng quê để điều tra, nhưng phát hiện mấy ngôi làng đều trống không, hơn nữa một số nơi còn có vết máu kéo lê, khiến ba người có cảm giác không lành.

Dân làng đều bị bắt đi rồi.

Kỳ Nha nói: Nhưng tại sao.

Không phải dã thú.

Mũi của Tiểu Kiệt cho cậu biết trong làng không có mùi của dã thú hung dữ, cậu cũng bối rối.

Khải Đặc cẩn thận kiểm tra một lượt, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ ở đây còn có người nguyên thủy hay người hoang dã.

Có lẽ vì cuộc sống ở đây quá cổ xưa, đến nỗi cư dân đều phát điên, trở thành người nguyên thủy ăn lông ở lỗ, nếu không anh thực sự không thể giải thích được những dấu vết thô bạo này, và hành vi không đi qua cửa, không phá cửa sổ mà trực tiếp phá tường.

Có trí thông minh nhất định sẽ biết bắt người nhưng trí thông minh không đủ để hiểu về nhà cửa của con người.

Các cậu qua đây xem, tớ phát hiện một dấu chân.

Kỳ Nha gọi đồng bạn qua.

Trong một góc tối ẩm ướt, trên lớp đất bùn ẩm ướt dưới bóng râm có một dấu chân bốn ngón rõ ràng, ba ngón hướng về phía trước, một ngón hướng về phía sau.

Giống như dấu chân chim, nhưng mà to quá.

Tiểu Kiệt ước lượng một chút, còn to hơn cả hai bàn chân của cậu: Khải Đặc, đây là gì vậy.

Tôi không biết.

Bất kể nó là gì, dựa vào độ sâu và kích thước của dấu chân, nó ít nhất phải nặng từ 170 đến 180 kg, đã vượt qua phạm trù của loài chim rồi, ít nhất phải bằng trọng lượng của hai người.

Trọng lượng của hai người ư.

Ba người đột nhiên đều nghĩ đến điều gì đó, có phải sinh vật có dấu chân kỳ lạ này còn đang vác một người không.

Tiểu Kiệt, Kỳ Nha, bất kể nó là sinh vật gì, có nguy hiểm là điều chắc chắn.

Hai em có muốn quay về ngay bây giờ không.

Khải Đặc hỏi.

Không muốn.

Tiểu Kiệt tự nhiên từ chối.

Tớ cũng không muốn quay về, hiếm khi mọi chuyện trở nên thú vị.

Kỳ Nha cũng nói.

Vậy được rồi, tiếp theo chúng ta có thể sẽ gặp phải kẻ địch vô cùng nguy hiểm và mang đầy địch ý, phải cẩn thận.

Dặn dò hai thiếu niên xong, ba người tiếp tục lên đường.

Tiếp đó, ba người cuối cùng cũng gặp được con kiến tiến hóa Kỳ

Mỹ Lạp đầu tiên, chức vị là Binh đội trưởng.

Kiến Hậu khống chế Sư đoàn trưởng, Sư đoàn trưởng khống chế mười Binh đội trưởng, Binh đội trưởng khống chế kiến thợ, mà giữa các kiến thợ cũng có sự phân biệt trước sau mạnh yếu, cũng là các cấp cao khống chế cấp thấp.

Con kiến Binh đội trưởng trước mặt Tiểu Kiệt họ có chân chim ưng, đầu thỏ, cánh tay lông vũ, một vẻ mặt gian xảo. một sinh vật kỳ dị, khiến người ta không rét mà run.

Sinh vật tập hợp đặc trưng cơ thể của loài chim và động vật có vú như vậy tuyệt đối không phải do tự nhiên sinh ra.

Mùi máu tanh nồng quá.

Tiểu Kiệt có thể ngửi thấy mùi máu tanh của mười, không, hàng trăm người chết từ trên người đối phương, khiến Tiểu Kiệt buồn nôn đến mức muốn ói ra: Kỳ Nha, sinh vật này không ổn rồi.

Ừ, tớ biết.

Kỳ Nha cũng đang quan sát thứ kỳ quái đó, quá không tự nhiên: Nó không yếu.

Giao chiến đấu cho hai em.

Khải Đặc biết sau này còn có trận chiến, đã muốn tiếp tục tiến lên thì phải có giác ngộ.

Chương 823

Loài người chẳng qua chỉ là lương thực mà thôi, hương vị không tệ, là thức ăn vừa ngon miệng vừa có số lượng dồi dào.

Trên mảnh đất này có hàng chục vạn, hàng triệu con người, là nguồn lương thực tốt nhất cho Kiến Hậu.

Kiến Kỳ Mỹ Lạp là sinh vật tiến hóa bằng cách tập hợp các gen ưu tú của sinh vật, và con này có trí tuệ của chim, thỏ và cả con người, tên là Lạp Ma Đa, là con duy nhất trên thế giới.

Nó vì tham ăn, muốn cắt xén khẩu phần của Kiến Hậu, nên mới ra ngoài tìm kiếm loại thức ăn ngon miệng là con người để làm một bữa thịnh soạn.

Mọi thứ của kiến đều thuộc về Kiến Hậu, nhưng sự ích kỷ của con người dù có chuyển thế cũng không biến mất, thậm chí còn trở nên tồi tệ hơn.

Vị Lạp Ma Đa này chính vì không kiểm soát được ham muốn ăn uống của mình nên mới gặp phải ba người Tiểu Kiệt.

Thức ăn không cần nhiều lời, ngoan ngoãn vào miệng ta là được rồi, hai ngươi trông đều rất ngon.

Lạp Ma Đa chảy nước miếng, vẻ mặt ngây dại.

Kỳ Nha, nhường nó cho tớ.

Tiểu Kiệt nói.

Không được, nó là của tớ.

Kỳ Nha cũng muốn xem thử sinh vật kỳ quái này rốt cuộc có gì lợi hại.

Vậy thì oẳn tù tì đi.

Hai đứa trẻ quả thực gan dạ, Khải Đặc lại tràn đầy sự tán dương đối với lòng dũng cảm của hai thiếu niên.

Đương nhiên là cao thủ oẳn tù tì Tiểu Kiệt đã chiến thắng, đứng trước mặt Lạp Ma Đa: Tên xấu xa nhà ngươi, để ta đánh bại ngươi.

Nhóc con khẩu khí không nhỏ.

Đợi ta cắn nát hộp sọ của ngươi, hút não tủy của ngươi, nhất định sẽ để ngươi sống sót cảm nhận não bộ từng chút một tiến vào đường ruột ấm áp của ta, ha.

Răng nhọn của con thỏ run rẩy, rồi tấn công.

Nó chủ động tấn công Tiểu Kiệt, tốc độ cực nhanh, vượt qua tốc độ mà mắt thường có thể theo dõi.

Đây chính là sức mạnh sau khi tiến hóa của Kiến Kỳ Mỹ Lạp, là thiên phú của chúng, hấp thu ưu điểm của các sinh mệnh thể khác, lợi dụng chúng, cuối cùng leo lên đỉnh cao của sự tiến hóa.

Thế nhưng Tiểu Kiệt cũng không phải người thường.

Viên của Niệm đã mở ra, cậu có thể cảm nhận được phương hướng của kẻ địch, giơ tay phòng ngự, bên phải.

Ầm, một móng vuốt sắc nhọn đánh vào cánh tay phải của Tiểu Kiệt, lực đạo cực lớn hất văng Tiểu Kiệt bay ra, đâm vào một cây đại thụ, làm rơi vô số lá cây.

Lợi hại quá.

Tiểu Kiệt không hề sợ hãi, ngược lại còn rất hưng phấn.

Nhờ có Đỗ Lan đánh đập cậu, lần này đến lần khác dùng tốc độ cực nhanh để tấn công, mới giúp Tiểu Kiệt có phản ứng nhanh như vậy.

Đồng thời, Tiểu Kiệt cũng không cảm thấy đau đớn.

Mặc dù lực tấn công của kẻ địch có thể xếp vào top mười trong số những kẻ địch mà Tiểu Kiệt từng biết, tốc độ cũng có thể xếp vào top mười, nhưng sức mạnh của Lạp Ma Đa không đủ để lay chuyển phòng ngự của cậu.

Tiểu Kiệt không biết nhiều cao thủ, Lạp Ma Đa này miễn cưỡng được tính là một.

Trong loài Kiến Kỳ Mỹ Lạp, Lạp Ma Đa cũng chỉ ở mức trung bình.

Chết tiệt, cứng quá.

Lạp Ma Đa không ngờ rõ ràng đã đánh trúng cánh tay Tiểu Kiệt mà lại như gõ vào tảng đá, móng tay đều tê rần.

Đây là phòng ngự của Niệm.

Kiến Kỳ Mỹ Lạp vẫn chưa biết con người sở hữu sức mạnh mang tên Niệm, lần đầu gặp mặt đã chịu thiệt.

Khốn kiếp, da của nhóc con nhà ngươi là đá sao.

Ta quyết định phải giết ngươi, băm nát ngươi ra, vì da dày như vậy chắc chắn không ngon.

Lạp Ma Đa hung hăng nói, rồi gào lên một tiếng quái dị và tấn công.

Tuy rất nhanh, nhưng Tiểu Kiệt cũng không chậm, đối phương nhanh thì Tiểu Kiệt cũng có thể theo kịp tốc độ của nó để chiến đấu.

Khải Đặc kinh ngạc trước sức chiến đấu của Tiểu Kiệt, mạnh hơn rất nhiều so với anh lúc trẻ, đã có thể sánh ngang với người lớn.

Hơn nữa, Niệm của Tiểu Kiệt rất kỳ lạ, dường như không phải là năng lượng sinh mệnh thuần túy, mà là Niệm pha tạp với một loại năng lượng nguy hiểm hơn.

Đồng thời, Khải Đặc cũng phát hiện ra những sinh vật kỳ quái đó có lẽ chính là Kiến Kỳ Mỹ Lạp.

Tuy không dám tin, nhưng trên người chúng vẫn còn giữ lại đặc trưng của loài kiến, điểm này chắc chắn không sai.

Rốt cuộc là vì sao lại khiến Kiến Kỳ Mỹ Lạp biến thành thế này.

Khải Đặc đầy nghi hoặc, nhưng anh cũng biết nghi hoặc không giải quyết được vấn đề, quan trọng là phải đi điều tra.

Dựa vào tập tính của Kiến Kỳ Mỹ Lạp, e rằng chúng đã xây dựng một tổ kiến khổng lồ ở quốc gia này rồi, nên cần phải tiến hành điều tra triệt để.

Trận chiến giữa Tiểu Kiệt và Kiến Kỳ Mỹ Lạp không kéo dài bao lâu, vì kiến không hiểu Niệm, dùng thể xác đối chiến với Niệm vốn đã không có ưu thế.

Hơn nữa, con Lạp Ma Đa này vốn không phải là loại kiến mạnh về thể xác, đối đầu với Tiểu Kiệt cũng chỉ có thể ôm hận.

Thạch Đầu Quyền.

Ầm, một trận chấn động bùng nổ trong khu rừng.

Một quyền như sao băng, dung hợp sinh mệnh nhỏ bé của con người và năng lượng hùng vĩ của tự nhiên, Lạp Ma Đa tan nát bại trận.

Đây là sức mạnh của con người sao.

Vốn định đi tìm thuộc hạ không nghe lời của mình, nhưng không ngờ lại thấy được một mặt mạnh mẽ của con người.

Những người này khác với những con người yếu ớt mà mình từng săn bắt trước đây, họ có một loại sức mạnh rất kỳ quái.

Phải bẩm báo cho Kiến Hậu.

Sư đoàn trưởng Khấu Lỗ Đa vỗ cánh lén lút bay về phía tổ.

Trước khi đám người nguy hiểm này đến gần tổ, nhất định phải cho Kiến Hậu đại nhân biết rằng con người không hề đơn giản.

Tiểu Kiệt, năng lực Niệm của em rất kỳ quái.

Ai đã dạy em vậy.

Khải Đặc thấy lớp vỏ cứng rắn của kẻ địch lại bị Tiểu Kiệt một quyền đánh thành mảnh vụn, nội tạng bay tứ tung, cũng thầm kinh ngạc.

Khải Đặc, anh hỏi về Tiên Niệm à.

Là Đỗ Lan đã dạy em và Kỳ Nha.

Đỗ Lan là ai.

Tiên Niệm lại là gì.

Kỳ Nha, em cũng biết à.

Em giải thích một chút đi.

Khải Đặc biết Tiểu Kiệt nói chuyện thẳng thắn, không giỏi giải thích những thứ chi tiết.

Vâng, em cũng biết.

Đỗ Lan là một Thợ Săn cùng tham gia kỳ thi với chúng em, là một người rất thần kỳ.

Anh ấy có rất nhiều năng lực.

Sau khi kỳ thi kết thúc, anh ấy đã chuyên môn chỉ điểm chúng em về Tiên Niệm, cũng có thể coi là thầy của chúng em.

Kỳ Nha dùng vài câu đã giải thích rõ ràng.

Tiên Niệm rất nguy hiểm, anh ta có nói với các em không.

Có nói.

Tiên Niệm cần phải mượn sức mạnh của tự nhiên, nên cần phải khống chế tinh vi.

Chương 824

Nếu có sai sót, em và Tiểu Kiệt có thể sẽ biến thành quái vật, bị tự nhiên khống chế.

Kỳ Nha rất bình tĩnh nói về hậu quả đáng sợ khi Tiên Niệm mất kiểm soát, giọng điệu không hề sợ hãi: Đỗ Lan đều đã nói hết rồi.

Vậy tại sao các em còn học thứ nguy hiểm như vậy.

Đương nhiên là vì Tiên Niệm rất mạnh mẽ rồi.

Khải Đặc, anh cũng đã thấy cú đấm của Tiểu Kiệt.

Nếu là Niệm bình thường thì nhiều nhất chỉ đánh ngất con Kiến Kỳ Mỹ Lạp đó thôi, không thể nào một đòn tất sát được.

Kỳ Nha tỏ vẻ họ vẫn chưa thực sự sử dụng hoàn toàn Tiên Niệm, quả nhiên rất mạnh.

Khải Đặc, yên tâm đi, em và Kỳ Nha đều sẽ rất cẩn thận.

Tiểu Kiệt biết Khải Đặc đang lo lắng cho họ.

Khải Đặc đương nhiên lo lắng rồi, giao một năng lực nguy hiểm như vậy cho hai đứa trẻ, tên Đỗ Lan đó chắc chắn là một kẻ điên.

Trong lòng Khải Đặc, đánh giá về Đỗ Lan đã hạ xuống mức thấp nhất.

Nhưng Tiên Niệm quả thực rất mạnh, một quyền của Tiểu Kiệt có thể thấy được phần nào.

Không nói nhiều nữa, tiếp tục điều tra.

Khấu Lỗ Đa để trì hoãn tốc độ của ba người, đã cho thuộc hạ của mình và các Sư đoàn trưởng tuần tra gần đó đi cản đường.

Ba người Tiểu Kiệt cứ như đang chơi game vượt ải, qua năm cửa chém sáu tướng.

Lần này đến lượt Khải Đặc biểu diễn, năng lực của anh là Cụ hiện hóa Chú Hề Điên Cuồng.

Cụ hiện hóa ra một khuôn mặt chú hề, miệng chú hề là một vòng quay, có các số từ 1 đến 9.

Mỗi lần sử dụng đều phải quay số, mỗi con số đại diện cho một loại vũ khí khác nhau.

Bản thân Khải Đặc hiện tại cũng chưa hoàn toàn nắm vững tất cả các loại vũ khí, hơn nữa mỗi lần đều là rút vũ khí ngẫu nhiên.

Lưỡi hái số 2 và súng Gatling số 4 có xác suất xuất hiện cao nhất, cũng là hai loại vũ khí mà Khải Đặc thành thạo nhất.

Nói cách khác, tuy có chín loại vũ khí, nhưng ngay cả bản thân Khải Đặc cũng chưa từng thấy hết tất cả, vì không quay trúng, thấy còn không thấy được, huống chi là huấn luyện và làm quen, thậm chí còn không biết hiệu quả của vũ khí.

Vì là Cụ hiện hóa, và điều kiện sử dụng cũng khá phức tạp, nên uy lực của vũ khí cũng rất lớn.

Con số càng khó quay trúng thì càng mạnh mẽ.

Đây chính là năng lực Niệm, ràng buộc càng lớn, hiệu quả càng tốt.

Đối mặt với hàng chục con Kiến Kỳ Mỹ Lạp hình thù kỳ dị, hấp thu gen của thằn lằn, ếch, chuột, chó, mèo. hình dạng kỳ quái, xấu xí, Khải Đặc không hề nương tay, rút ra lưỡi hái số 2.

Tiểu Kiệt, Kỳ Nha, khi tôi đếm đến ba, hai em hãy nhảy lên, nhảy cao một chút.

Khải Đặc nói.

Chậm rãi tiến về phía lũ kiến, Khải Đặc bắt đầu đếm: Một Giết tên này rồi dâng lên cho Nữ hoàng bệ hạ.

Một con kiến bước ra, không ngờ lũ kiến còn biết solo, nhưng Khải Đặc không muốn lãng phí thời gian: Hai Nhóc con, dám phớt lờ ta.

Tìm chết.

Con kiến lao về phía Khải Đặc.

Ba.

Khải Đặc ra tay: Điệu Van Tử Thần.

Tiểu Kiệt và Kỳ Nha nhảy lên, kinh ngạc nhìn một màn ánh sáng lướt qua dưới chân, tựa như một dải lụa trong suốt lan ra bốn phía.

Đẹp không tả xiết nhưng lại liên quan đến sinh tử, họ biết đây là những lưỡi dao Niệm sắc bén, tất cả những gì bị màn sáng tiếp xúc đều bị chém thành hai mảnh, đá, cây cối, và cả lũ kiến cũng không ngoại lệ, tuyệt đối là một điệu van tử thần đúng với tên gọi.

Một chiêu giết chết mười mấy con kiến, tuy là nhờ vào vũ khí, nhưng cũng là minh chứng không thể nghi ngờ cho thực lực của Khải Đặc.

Lần này, ba người cũng đã hiểu nhau hơn một chút.

Tuy Kỳ Nha chưa ra tay, nhưng Khải Đặc cho rằng cậu và Kỳ Nha có trình độ tương đương nhau.

Tiếp tục tiến lên, Khải Đặc cảm thấy sắp tiến vào trung tâm của kẻ địch rồi: Hai em đừng đi quá xa tôi, tôi sẽ dùng Viên để do thám kẻ địch, tiếp theo chúng ta phải tránh chiến đấu.

Khải Đặc vừa mới san bằng một mảng rừng, bây giờ lại trở nên kín đáo.

Viên của Khải Đặc có thể triển khai khoảng bốn mươi lăm mét, nếu trạng thái tốt có thể duy trì năm mươi mét, nhưng xét đến tình hình thực tế thì bốn mươi lăm mét vẫn an toàn hơn.

Tổ của Kiến Kỳ Mỹ Lạp cũng được coi là một kỳ quan hiếm thấy ở đất nước đồng quê này, một ngọn núi đất cao năm, sáu mươi mét được xây dựng bằng xương cốt động vật, bùn đất và cành cây.

Mặc dù ngoại hình đã hoàn toàn không giống kiến, nhưng phong cách xây tổ lại rất giống kiến.

Bên trong tổ kiến cao vút là những đường hầm chằng chịt, được chia thành các khu vực khác nhau cho các cấp bậc kiến khác nhau sử dụng, còn có kho chứa thức ăn, chẳng khác gì một xã hội nhỏ với sự phân công rõ ràng.

Kiến Hậu ở ngay đó, đang ngấu nghiến những viên thịt khổng lồ làm từ nguyên liệu là con người.

Cùng với sự hình thành của Vua, sức ăn của nó cũng ngày càng lớn.

Lúc đầu, nó chỉ cần ăn một chút dã thú, nhưng bây giờ mỗi ngày nó phải ăn hai trăm người, mà còn là những thanh niên trai tráng.

Nó lấy năng lượng từ cơ thể của những người trẻ tuổi, từ năng lượng tế bào đến năng lượng sinh mệnh, vắt kiệt mọi thứ từ thân xác con người để nuôi dưỡng vị Vua đang ngày càng lớn mạnh trong bụng.

Ngoài ra, vì vị Vua sắp ra đời, Kiến Hậu còn chuẩn bị cho Vua ba con kiến đặc biệt, đội hộ vệ trực thuộc của Vua, đó là những vệ sĩ tuyệt đối được cài đặt chỉ nghe theo mệnh lệnh của Vua.

Khi nhóm ba người của Tiểu Kiệt đến gần tổ, một trong ba con kiến của đội hộ vệ trực thuộc của Vua đã phá kén chui ra, phô bày vóc dáng của mình.

Đó là một miêu nương có đặc trưng của nữ giới loài người và mèo, vừa sinh ra đã mặc quần áo, quả nhiên không giống những con kiến bình thường.

Kiến bình thường sử dụng vảy, lông, mai của động vật làm áo khoác, rất hiếm khi mặc quần áo, mà đội hộ vệ trực thuộc của Vua lại vừa sinh ra đã mặc quần áo, thật không biết Kiến Hậu đã làm thế nào.

Nhưng có một điểm không thể nghi ngờ, khi miêu nữ Ni Phi Bỉ Đa ra đời, những con kiến cấp thấp trong toàn bộ tổ đều cảm nhận được cái chết, đó là một sát ý lãnh huyết tuyệt đối không thể chống lại, một luồng khí tức đáng sợ mà ngay cả Kiến Hậu cũng chưa từng có.

Sự ra đời của miêu nữ dường như đang tuyên bố, Kiến Kỳ Mỹ Lạp sắp bước vào một thời đại hoàn toàn mới mang tên Vua, một thời đại mới không cần đến kẻ yếu.

Miêu nữ Ni Phi Bỉ Đa mới sinh ra đã thay vị Vua chưa chào đời tuần tra lãnh địa tương lai sẽ hoàn toàn thuộc về Vua.

Tránh ra, ta có việc quan trọng cần bẩm báo Kiến Hậu.

Khấu Lỗ Đa vội vã đi đường, yêu cầu mọi người tránh ra, nhưng người mới đến Ni Phi Bỉ Đa lại không nể mặt vị Sư đoàn trưởng trung thành này.

Khấu Lỗ Đa chỉ cảm thấy sát ý lạnh thấu xương bao trùm lấy mình, toàn bộ sức lực trong người như bị một ác ma không gian khác hút cạn, áp lực đến không thở nổi.

Có thể cho ta biết có chuyện gì khẩn cấp không.

Ta cũng rất tò mò đấy.

Ta muốn bẩm báo Kiến Hậu.

Lòng trung thành khiến Khấu Lỗ Đa mở miệng.

Kiến Hậu hiện đang nuôi dưỡng vị Vua quan trọng, nếu là chuyện ta có thể giải quyết thì không cần làm phiền ngài ấy.

Ni Phi Bỉ Đa mỉm cười, nhưng trong nụ cười lại giấu dao, hoàn toàn không cho Khấu Lỗ Đa cơ hội phản đối.

Là con người, có ba con người đặc biệt đã đến.

Trên người họ có một luồng sức mạnh kỳ quái có thể một quyền đánh nát Binh đội trưởng.

Theo ta ước tính, một quyền đó ngay cả Sư đoàn trưởng cũng có thể đánh chết, là một tồn tại có thể uy hiếp đến Kiến Hậu.

Có thể uy hiếp đến Kiến Hậu.

Sát ý của miêu nữ càng không thể kìm nén.

Bây giờ Vua còn chưa ra đời, uy hiếp Kiến Hậu chính là uy hiếp Vua.

Bất kể là ai cũng phải chết: Ngươi miêu tả xem ba con người đó đặc biệt như thế nào. 52.

Khấu Lỗ Đa nói rõ ràng rằng trận chiến của Tiểu Kiệt tự mang theo hiệu ứng đặc biệt, khiến miêu nữ rất tò mò: Giao cho ta, ta sẽ tìm thấy bọn chúng, rồi xử lý.

Nói không chừng còn có thể tìm hiểu xem năng lực đặc biệt của đám lương thực đó đến từ đâu.

Vâng, vậy giao cho đại nhân ngài.

Khấu Lỗ Đa còn có thể nói gì nữa, tình thế ép buộc mà.

Sát ý, sát ý bao trùm cả tổ kiến.

Khải Đặc dừng bước, tuy còn cách tổ kiến rất xa, nhưng anh vẫn dừng lại.

Từ khi trở thành Thợ Săn, đây là lần đầu tiên anh cảm nhận được sát ý nồng nặc như vậy, như thể muốn đối địch với cả thế giới.

Chương 825

Tiểu Kiệt và Kỳ Nha cũng cảm nhận được, cái ác tuyệt đối này, sự chán ghét sinh mệnh một cách đơn thuần, khiến hai thiếu niên căng thẳng.

Nhịp thở của họ rối loạn, họ đều muốn biết nguồn gốc của sát ý, nhìn về phía bóng tối đen kịt của tổ kiến ở xa, lại thấy một chấm đen đang tiếp cận với tốc độ cao.

Nhanh, quá nhanh rồi.

Con Kiến Kỳ Mỹ Lạp thỏ và chim bị giết trước đó đã rất nhanh, gần như đã đạt đến tốc độ của một viên đạn, nhưng kẻ địch đang lao tới với tốc độ cao bây giờ còn nhanh hơn cả đạn, không, nhanh hơn cả âm thanh.

Chỉ là một cú nhảy, miêu nữ có thể nén sức mạnh vào cặp đùi đặc biệt của mình, rồi bùng nổ ra để đạt được tốc độ siêu cao, nhanh hơn cả đạn pháo ra khỏi nòng vài lần.

Khải Đặc lập tức đứng ra, ngay cả năng lực Niệm cũng chưa kịp thu lại, phòng ngự còn chưa chuẩn bị xong, đã lướt qua vai kẻ địch.

Và lần giao hội ngắn ngủi này, cái giá phải trả lại là cả một cánh tay của Khải Đặc.

Máu tươi bắn tung tóe dưới ánh trăng.

Từ lúc vào quốc gia tự trị NGL vào buổi sáng, đến lúc Khải Đặc bị thương chỉ mới trôi qua khoảng mười hai giờ, nhưng sự việc lại đang phát triển theo một hướng hoàn toàn không thể lường trước.

Ban đầu tưởng rằng đây chỉ là một cuộc điều tra chủng loài đơn giản, sau đó lại biến thành dã thú biến dị hoành hành, bây giờ lại trở thành cuộc tấn công của một con quái vật đáng sợ.

Dưới ánh trăng, thứ bay lên rồi rơi xuống, vung vãi những giọt máu nóng hổi chính là cánh tay bị đứt của Khải Đặc.

Khải Đặc đau đớn, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh.

Đối thủ quá nhanh, nhanh đến mức khiến người ta kinh ngạc, mà sự kinh ngạc lại là chí mạng.

Khải Đặc.

Trước đó đứng ở rìa của sát ý đã khiến người ta không rét mà run, lưng phát lạnh.

Bây giờ đứng ở trung tâm của sát khí, ác ý nồng nặc như muốn xé nát mọi thứ trong đó, nhưng Tiểu Kiệt thấy Khải Đặc bị thương, sự quan tâm dành cho bạn bè đã vượt qua nỗi sợ hãi đối với kẻ địch.

Cảm nhận được sát ý tuyệt đối mà ngay cả gia đình sát thủ của mình cũng không có, Kỳ Nha biết thứ trước mắt này không hề qua huấn luyện, cũng không qua bồi dưỡng.

Sát ý triệt để đó là do trời sinh, thứ này là một sát thủ bẩm sinh, là tồn tại nguy hiểm nhất mà cậu từng gặp, mức độ nguy hiểm thậm chí còn hơn cả anh trai mình.

Vì mèo vốn dĩ thích đùa giỡn với con mồi, bản thân mèo chính là sát thủ bẩm sinh.

Không thể chiến đấu.

Lần đầu tiên sau khi rút cây kim sợ hãi ra, không cần đến tình yêu méo mó của anh trai, bản thân Kỳ Nha đã cảm nhận được sự sợ hãi.

Sẽ chết, dù đã học Tiên Niệm vẫn sẽ chết.

Chênh lệch quá lớn.

Ni Phi Bỉ Đa ít nhất cũng là tồn tại thuộc loại đỉnh cao nhất của thế giới loài người, tốc độ và sức mạnh của nó áp đảo cả ba người có mặt.

Tại sao ngươi lại tấn công Khải Đặc.

Niệm trên người Tiểu Kiệt bùng nổ, cậu muốn bảo vệ Khải Đặc bị thương, đánh bại Ni Phi Bỉ Đa.

Ồ.

Đây chính là năng lượng đặc biệt mà Khấu Lỗ Đa nói sao.

Miêu nữ chỉ nhìn một lúc, đã lập tức biết đây là sức mạnh gì, và bắt đầu thử nghiệm trên chính cơ thể mình.

Ba con kiến của đội hộ vệ trực thuộc của Vua đều rất đặc biệt.

Ngoài sức chiến đấu ra, trí thông minh và khả năng học hỏi cũng thuộc hàng đỉnh cao, vượt qua cả con người.

Trong nguyên tác, Ni Phi Bỉ Đa chỉ lật xem một cuốn sách khoa học kỹ thuật về đại não mà thôi, đã hiểu rõ hoạt động của não người như lòng bàn tay, thậm chí còn có thể điều khiển não người gợi lại ký ức.

Hiểu được năng lực Niệm cũng đơn giản, chỉ là bùng nổ sinh mệnh lực của bản thân mà thôi.

Nhưng miêu nữ không thấy được rằng khi Tiểu Kiệt bùng nổ, cậu cũng đang hấp thu năng lượng của tự nhiên.

Tiểu Kiệt chuẩn bị tấn công: Đầu tiên là Đá Tiểu Kiệt, đừng.

Kỳ Nha muốn ngăn cản Tiểu Kiệt, vì cậu cảm thấy nếu Tiểu Kiệt xông lên, chắc chắn sẽ bị con kiến đó giết trong nháy mắt.

Vì vậy, hai người cùng lúc hành động, Tiểu Kiệt muốn tấn công miêu nữ, còn Kỳ Nha muốn ngăn cản Tiểu Kiệt liều lĩnh.

Ầm.

Tiểu Kiệt bay ra ngoài, áo trên rách thành từng mảnh vải, trên ngực Tiểu Kiệt xuất hiện hai vết máu sâu đến thấy xương.

Kỳ Nha tức đến nổ đom đóm mắt, Tiểu Kiệt sẽ chết đó, tên khốn nhà ngươi tại sao lại ngăn cản ta.

Cậu nhìn về phía người đã ngăn cản mình, không khỏi sững sờ.

Đỗ Lan mỉm cười nói: Chẳng phải là không sao sao.

Cậu đi cho nó ăn một viên tiên đậu, còn có nhặt cánh tay của Khải Đặc lên.

Đỗ Lan.

Người thân đây rồi, Đỗ Lan lợi hại như vậy nhất định có thể cứu họ, nhưng tại sao lại xuất hiện.

Sao anh lại ở đây.

Đi ngang qua.

Thực ra là chuyên môn đợi đội của nhân vật chính rơi vào nguy cơ, để có một màn xuất hiện hoành tráng.

Người này chính là Đỗ Lan, trước đó không phát hiện ra hắn xuất hiện như thế nào.

Quả nhiên rất mạnh, chẳng trách có thể nắm giữ loại năng lượng quái vật như Tiên Niệm, Khải Đặc cũng kinh ngạc.

Ni Phi Bỉ Đa nhe răng gầm gừ với Đỗ Lan, dường như bản năng mách bảo nó không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Từ mùi của Đỗ Lan, nó ngửi thấy sự nguy hiểm.

Chỉ xem Tiểu Kiệt biểu diễn là đã nắm vững được Niệm rồi sao.

Đỗ Lan phát hiện đối phương vậy mà đã bắt đầu dùng Niệm bao bọc phòng ngự, khả năng học hỏi không thể tưởng tượng nổi.

Niệm.

Không sai, Niệm là sự vận dụng năng lượng sinh mệnh, chia thành Triền, Tuyệt, Luyện, Phát.

Đỗ Lan rất cẩn thận dạy những nội dung này cho miêu nữ: Đợi khi Vua của ngươi ra đời, ngươi có thể dạy Niệm cho Vua của các ngươi.

Tất cả mọi người đều ngớ ra, cả phe địch và phe ta đều ngơ ngác, không biết Đỗ Lan đang làm gì.

Đỗ Lan, đó là những sinh vật cực kỳ nguy hiểm, anh rốt cuộc đang làm cái gì vậy.

Kỳ Nha trách móc, đây chẳng phải là tăng cường sức mạnh cho kẻ địch sao.

Rất đơn giản, tôi đang làm việc mà con người vẫn luôn làm, huấn luyện dã thú thôi.

Cũng giống như dạy chuột hamster chạy bánh xe, dạy chó chạy, dạy tinh tinh lấy chuối vậy thôi.

Là việc nên làm với dã thú, chỉ là lần này cao cấp hơn một chút, một thí nghiệm dạy cho dã thú Niệm.

Quả thực con người luôn huấn luyện động vật để hoàn thành một số nội dung luyện tập do con người thiết kế để nghiên cứu, đó là sự thật.

Nhưng giọng điệu của Đỗ Lan lại đầy vẻ khinh thường đối với Kiến Kỳ Mỹ Lạp, hoàn toàn là cố ý chọc giận miêu nữ.

Rất thành công, vì miêu nữ có trí thông minh, và trí thông minh không hề thấp, nên nó biết Đỗ Lan đang ra vẻ kẻ cả, coi Kiến Kỳ Mỹ

Lạp như dã thú.

Không thể tha thứ.

Kiến Kỳ Mỹ Lạp rõ ràng cao hơn con người, mạnh hơn con người, là tồn tại sẽ thay thế con người thống trị thế giới, không thể chấp nhận sự sỉ nhục như vậy của Đỗ Lan.

Ni Phi Bỉ Đa rất tức giận, nhưng đầu óc không hề hồ đồ, nó đã ghi nhớ toàn bộ nội dung về Niệm và có thể vận dụng được rồi.

Tên nhân loại cuồng vọng tự đại này nhất định sẽ phải trả giá.

Chỉ cần loài kiến Kỳ Mỹ Lạp của chúng nó nắm vững Niệm, nhân loại trên thế giới này sẽ không còn là mối đe dọa nữa, kiến Kỳ Mỹ Lạp sẽ trở thành kẻ thống trị thế giới.

Nghĩ đến đây, miêu nữ đè nén cơn giận, ngược lại còn bình tĩnh trở lại.

Kiến Kỳ Mỹ Lạp ở một mức độ nào đó quả thực xuất sắc hơn nhân loại, nhưng khen thì khen, với việc lấy nhân loại làm thức ăn, kiến Kỳ Mỹ Lạp buộc phải bị tiêu diệt.

Thú vị đấy, Tiểu Kiệt, Kỳ Nha, các ngươi giao đấu với nó đi.

Sau khi ăn Tiên Đậu, Tiểu Kiệt đã biết được khoảng cách giữa mình và kẻ địch.

Nếu không phải Đỗ Lan đến kịp, cậu ta có lẽ đã bị giết chết trước cả khi có cơ hội ăn Tiên Đậu.

Chúng ta không phải là đối thủ của nó.

Kỳ Nha chán nản nói.

Chương 826

Nói nhảm, các ngươi đương nhiên không phải đối thủ của nó, nhưng các ngươi là con người, ta cho các ngươi vũ khí chính là để sử dụng khi chiến đấu với kẻ mạnh.

Đừng câu nệ vào trang bị chiến đấu, có thể chiến thắng chính là đáp án mạnh nhất.

Đỗ Lan muốn xem thử kiến Kỳ Mỹ Lạp có thật sự vô địch hay không.

Kỳ Nha, chúng ta lên nào.

Mặc dù vừa bị đánh gần chết, nhưng Tiểu Kiệt chỉ biết rằng những kẻ địch này sẽ giết hại người vô tội, tuyệt đối phải ngăn cản chúng.

A a, thật hết cách với Tiểu Kiệt, tại sao lúc nào cũng bốc đồng như vậy.

Nhưng nếu Tiểu Kiệt đã lên, Kỳ Nha tự nhiên không thể tụt lại phía sau: Ừm, tôi biết rồi, không phải chỉ là chiến đấu với kẻ địch lợi hại hơn mình sao.

Sớm muộn gì cũng sẽ gặp phải thôi, lần này tôi cũng sẽ không chạy trốn nữa.

Cậu lấy hết dũng khí, tuy rằng đi ngược lại với giáo dục của gia tộc, nhưng bây giờ Kỳ Nha đã không còn là một Zoldyck truyền thống: Để chúng ta cho nó nếm mùi lợi hại.

Đúng vậy, Kỳ Nha, hai chúng ta cùng nhau nhất định sẽ làm được.

Tiểu Kiệt và Kỳ Nha đứng đối mặt nhau, trong mắt lấp lánh sự kích động và hưng phấn.

Vũ trang.

Tiểu Kiệt hét lớn, chiếc ba lô để ở biên giới vèo một tiếng bay tới mặc vào người Tiểu Kiệt, biến cậu thành một chiến sĩ mặc khôi giáp đèn LED.

Kỳ Nha cũng lấy ra yo yo của mình.

Mặc dù biên giới yêu cầu không được mang theo bất kỳ kim loại nào, nhưng đối với một sát thủ, không để người khác phát hiện vũ khí trên người là kỹ năng cơ bản.

Dù có đủ loại thiết bị kiểm tra tiên tiến, Kỳ Nha vẫn mang được yo yo qua hải quan: Vậy chúng ta cũng náo loạn một trận đi.

Khải Đặc cầm cánh tay bị đứt, lòng đầy lo lắng, Tiểu Kiệt và Kỳ Nha dù sao vẫn còn là trẻ con: Tại sao ngươi lại để chúng chiến đấu.

Ngươi không phải rất lợi hại sao.

Đỗ Lan nhìn về phía Khải Đặc: Bởi vì chúng không nên và cũng không thể trốn tránh chiến đấu.

Dù lần này ta ra tay, sau này chúng vẫn sẽ gặp phải kẻ địch mạnh hơn.

Lẽ nào cứ để chúng gặp cường địch là phải chạy trốn mãi sao.

Khải Đặc nghiến răng, hắn biết Đỗ Lan nói không sai, là do mình vô dụng, ngay cả một chiêu của đối phương cũng không đỡ nổi.

Bản thân cần phải rèn luyện thêm.

Các ngươi không phải là đối thủ của ta.

Ni Phi Bỉ Đa chỉ sợ Đỗ Lan, những người khác căn bản không lọt vào mắt nó: Ta sẽ giết các ngươi.

Lách cách, là tiếng xương cốt rên rỉ, miêu nữ dồn sức mạnh vào đôi chân để có được sức cơ động cực lớn, sẵn sàng tung ra đòn tấn công.

Tiểu Kiệt, phải cẩn thận tốc độ của nó.

Kỳ Nha nói, đã khởi động Tật Phong Tấn Lôi, chuẩn bị né tránh bất cứ lúc nào.

Đỗ Lan nhìn bộ dạng của Kỳ Nha mà liên tục lắc đầu, thằng nhóc này vẫn còn quá bảo thủ.

Nhìn sang Tiểu Kiệt, Tiểu Kiệt thì không có phản ứng gì nhiều, chỉ nắm chặt nắm đấm, ra vẻ muốn tấn công mãnh liệt.

Lúc này, trăng tròn treo cao, mọi người đang đứng trước một vách núi trong rừng.

Lùi một bước là rơi xuống vách đá cao bảy tám mét, xung quanh cây cối thưa thớt, gió đêm từ trong rừng thổi tới từ từ, làm lay động mái tóc và vạt áo của mọi người.

Không ai lên tiếng nữa, vì tất cả đều biết trận chiến sắp nổ ra, có thể là ngay giây tiếp theo, hoặc có thể là khi gió ngừng.

Trong bóng tối, Niệm của ba người tỏa sáng.

Tiểu Kiệt màu vàng mặt trời, Kỳ Nha màu trắng tia chớp, miêu nữ màu đỏ sát ý.

Ba luồng khí tỏa ra ánh sáng, giúp mọi người có tầm nhìn.

Rồi gió nhẹ đi, gió ngừng lại, Ni Phi Bỉ Đa hành động.

Ầm.

Vẫn là tốc độ xung kích vượt qua cả đạn pháo rời nòng, mặt đất dưới chân nó bị giẫm nát, bùn đất bắn về phía sau.

Là ai đây.

Hai thiếu niên nghiêm túc chờ đợi, đợi đòn tấn công của kẻ địch, họ muốn hậu phát chế nhân, lấy tĩnh chế động.

Miêu nữ nở một nụ cười tàn nhẫn, móng vuốt được bao bọc bởi Niệm có thể cắt sắt như bùn, đồng thời nhắm vào cổ của hai kẻ địch, nó muốn một mũi tên trúng hai con nhạn.

Nhanh quá, thật sự rất nhanh.

Kỳ Nha nghiến răng, thầm nghĩ mình có thể né được, chỉ cần đòn tấn công của đối phương tiến vào phạm vi Viên của mình, mình sẽ có thể phát động Tật Phong Tấn Lôi, với tốc độ phản ứng ánh sáng của mình nhất định sẽ né được.

Vút.

Khải Đặc nhìn thấy rất rõ ràng, một chiếc lá rơi chỉ vừa đến gần móng vuốt đang bay vun vút của miêu nữ đã lập tức hóa thành tro bụi, sức tấn công này cũng quá mạnh rồi.

Hắn không khỏi kinh hãi thất sắc, nín thở ngưng thần cầu nguyện cho hai thiếu niên.

Tật Phong Tấn Lôi.

Hồ quang điện lóe lên quanh người Kỳ Nha, cậu phản ứng với tốc độ ánh sáng, nhưng tốc độ cơ thể cuối cùng không phải là tốc độ ánh sáng, cậu chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất để né sang một bên, tránh khỏi luồng khí hỗn loạn.

Tiểu Kiệt không có tốc độ của Kỳ Nha, vì vậy cậu thực hiện động tác phòng ngự cứng rắn, nhắm chuẩn mục tiêu tấn công của miêu nữ, sau đó giơ cánh tay lên tập trung Tiên Niệm vào đó để chặn đòn tấn công.

Nếu không mặc khôi giáp, chắc chắn sẽ bị đánh bại, nhưng Tiểu Kiệt tin tưởng Đỗ Lan, vì vậy cậu quả quyết chống đỡ đòn tấn công.

Ầm.

Một cơn lốc xoáy nổi lên sau lưng Kỳ Nha, đòn tấn công của móng vuốt tựa như kiếm khí tung hoành, mạnh mẽ quét xa cả trăm mét, cắt phăng toàn bộ đất đai và bụi rậm.

Đòn tấn công như vậy không khỏi khiến Khải Đặc lo lắng nhìn về phía Tiểu Kiệt bị trúng đòn trực diện.

Chỉ thấy Tiểu Kiệt hoàn toàn bị bão lưỡi đao bao vây, không thể di chuyển một bước, chỉ có thể dùng cánh tay đỡ đòn, khổ sở chống cự.

Lạy trời, kiến Kỳ Mỹ Lạp rốt cuộc là loại tồn tại gì vậy.

Tại sao lại mạnh mẽ đến thế.

Chính vì mạnh mẽ, mới càng làm nổi bật được hack của nhân vật chính.

Kỳ Nha né được, Tiểu Kiệt đỡ được, một đòn tấn công khí thế hùng vĩ nhưng không thu được kết quả gì.

Miêu nữ nhíu mày, rõ ràng đã đánh trúng, tại sao không cắt được.

Đúng rồi, chính là bộ khôi giáp đó, nhân loại quả nhiên có đủ loại công cụ gian lận.

Bực bội thì bực bội, nhưng trận chiến đã bắt đầu, phải vì Vương mà trừ bỏ mối đe dọa.

Niệm.

Ầm, móng vuốt của miêu nữ đánh trúng Tiểu Kiệt lại bất ngờ phát ra năm luồng hồng quang, đó là đòn tấn công Niệm thực thể hóa, lập tức đánh bay Tiểu Kiệt ra ngoài, trực tiếp bay khỏi vách núi, rơi xuống khu rừng bên dưới, đâm gãy mấy cây đại thụ mới dừng lại.

Tiểu Kiệt.

Không ngờ miêu nữ lại có thể tiếp tục thăng cấp ngay trong trận chiến.

Sắc mặt Khải Đặc trắng bệch, Tiểu Kiệt bay xa như vậy, nhất định đã bị thương rồi.

Đừng lo, Tiểu Kiệt đang mặc khôi giáp do ta chế tạo, không dễ dàng chết như vậy đâu.

Đỗ Lan rất tự tin: Cũng sắp phát hiện ra bí mật của khôi giáp rồi.

Bí mật của khôi giáp.

Kỳ Nha và Khải Đặc đồng thời nhìn về phía Đỗ Lan, không biết hắn có ý gì.

Kỳ Nha càng cảm thấy kỳ quái, Đỗ Lan chưa từng nói khôi giáp của Tiểu Kiệt có bí mật gì.

Đương nhiên là không nói thẳng ra rồi, nếu cái gì cũng nói hết thì sau này còn gì vui nữa.

Lẽ nào tên gốc của khôi giáp Tiểu Kiệt là Tu Tá Năng Hồ cũng phải lớn tiếng nói cho mấy đứa nhỏ này biết sao.

Trong khoảnh khắc bị đánh bay, luồng Niệm mạnh mẽ đã xé toạc lớp phòng ngự Tiên Niệm của cậu, thậm chí còn cố gắng đập tan bộ khôi giáp kiên cố trên người.

Nhưng ngay lúc đang bay ngược ra sau, Tiểu Kiệt lại phát hiện ra Tiên Niệm của mình có thể truyền vào bên trong khôi giáp.

Tiên Niệm và bộ giáp Đỗ Lan tặng đã xảy ra phản ứng hóa học kịch liệt.

Khôi giáp sau khi được Tiên Niệm truyền vào đã xảy ra biến hóa.

Lớp vỏ kim loại bên ngoài ban đầu dần dần trở nên trong suốt, biến thành một lớp năng lượng màu vàng bán trong suốt bám vào người Tiểu Kiệt, bản thân nó dường như đã là một bộ áo giáp năng lượng, lại giống như ngọn lửa vàng rực rỡ nhưng không làm người khác bị thương.

Chương 827

Sự thay đổi này khiến Tiểu Kiệt kinh ngạc vô cùng, bởi vì cậu phát hiện khôi giáp dường như đã hợp nhất với mình, Tiên Niệm của cậu trở nên dễ phát huy hơn, mà sức phòng ngự của khôi giáp cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

Tu Tá Năng Hồ, đó chính là tên khôi giáp của Tiểu Kiệt.

Đến giờ phổ cập kiến thức của Đỗ Lan, hắn nghiêm túc giảng giải cho mọi người về năng lực của Tu Tá Năng Hồ: Chỉ cần Tiểu Kiệt truyền Tiên Niệm vào Tu Tá Năng Hồ, là có thể tâm ý tương thông với khôi giáp, nhận được sức phòng ngự tuyệt đối, trở thành pháo đài không thể phá vỡ, trở thành tấm khiên vững chắc bảo vệ đồng bạn.

Xuất hiện rồi, ánh sáng vàng rực rỡ đó, như một mặt trời nhân tạo.

Tiểu Kiệt nhảy trở lại, tỏa sáng rực rỡ quay về chiến trường: Kỳ Nha, cậu xem này, tôi trở nên sáng quá.

Việc đầu tiên không phải là chiến đấu, mà là chia sẻ sự thay đổi của mình với Kỳ Nha.

Lợi hại.

Kỳ Nha nói, Chỉ là hơi quá phô trương.

Bây giờ cậu cảm thấy thế nào.

Tuyệt vời, tôi cảm thấy vẫn có thể chiến đấu.

Tiểu Kiệt nói, nhưng cậu quay đầu nhìn Đỗ Lan: Đỗ Lan, khôi giáp của tôi có thể biến hình, vậy yo yo của Kỳ Nha có năng lực đặc biệt gì không.

Quả nhiên là Tiểu Kiệt, vẫn luôn lo cho bạn bè.

Đỗ Lan mỉm cười bí ẩn: Kỳ Nha, cậu cũng có thể thử xem.

Ồ.

Truyền Tiên Niệm vào yo yo sao.

Kỳ Nha cũng muốn biết vũ khí mà Đỗ Lan đưa cho rốt cuộc có trò gì.

Truyền vào yo yo, lúc đầu không có phản ứng gì, nhưng khi Tiên Niệm mà Kỳ Nha truyền vào ngày càng nhiều, yo yo lại như có linh tính, tự mình chuyển động.

Đây là.

Kỳ Nha kinh ngạc nhìn ba chiếc yo yo không cần điều khiển mà tự xoay tròn giữa không trung, vô cùng chấn động: Đây là cái gì.

Kỳ Nha à, yo yo của cậu có tên chung là Thập Vĩ.

Cùng với sự lớn mạnh của Tiên Niệm, số yo yo có thể tự động điều khiển cũng sẽ nhiều hơn.

Hiện tại cậu chỉ có thể khống chế tối đa ba cái đuôi, tuy không nhiều, nhưng bây giờ cậu đã có thể Vĩ Thú Hóa rồi.

Vĩ Thú Hóa.

Kỳ Nha ngẩn người, sau đó dường như yo yo đã mách cho cậu biết phải làm gì.

Kích phát tia chớp, Kỳ Nha bị tia chớp bao vây, sau đó vài tia chớp bao bọc lấy cậu, biến cậu thành một con chuột điện màu trắng với ba cái đuôi phía sau.

Đây là Vĩ Thú Hóa sao.

Niệm của tôi lại trở thành tia chớp thực thể và được tạo hình thành dạng dã thú.

Không, không chỉ là hình dạng.

Kỳ Nha cảm nhận dòng điện chớp giật bên cạnh mình, phát hiện ra mình lại có thể sử dụng đồng thời Điện Quang Hỏa Thạch và Tật Phong Tấn Lôi, tốc độ lại một lần nữa tăng lên.

Kỳ Nha, cậu biến thành ma thú rồi.

Tiểu Kiệt ngạc nhiên nhìn con chuột điện không lớn lắm nói.

Dòng điện chỉ bao bọc lấy Kỳ Nha, sau đó biến thành một con Pikachu màu trắng cao khoảng một mét rưỡi, đuôi là ba chiếc yo yo tự động, cũng được ba luồng sét bao bọc.

Kỳ Nha, trong yo yo của cậu có mạch tích hợp Niệm, sau khi truyền Niệm của cậu vào thì nó đã là một phần kéo dài của cơ thể cậu rồi, cậu thậm chí có thể thông qua tưởng tượng để biến đổi hình dạng tia chớp của yo yo, đạt đến mức chỉ huy như cánh tay.

Kỳ Nha cười: Thú vị quá, Tiểu Kiệt, hãy để chúng ta dùng sức mạnh mới của mình đánh bại kẻ địch nào.

Thực lực tăng lên, lập tức muốn tìm người luyện tay.

Tiểu Kiệt cũng vậy.

Miêu nữ trong lòng kinh ngạc, khí thế của đối phương đã khác.

Nó không hiểu tại sao hai con người lại đột nhiên trở nên mạnh mẽ như vậy.

Điều này cho thấy tầm quan trọng của trang bị.

Lần này, đến lượt Tiểu Kiệt và Kỳ Nha tấn công.

Được rồi, yo yo cứ như là một phần của mình vậy, đại não của mình có thể hoàn toàn khống chế chúng.

Kỳ Nha vui vẻ nói, sau đó cậu ta di chuyển, một đường tia lửa điện, lao thẳng về phía miêu nữ, tấn công chính là những cái đuôi dài ngoằng phía sau.

Một đòn đâm đơn giản bằng thương sét, ba tia chớp từ ba góc độ khác nhau đâm về phía tim, bụng và mạng sườn của miêu nữ.

Đòn tấn công của những cái đuôi dài ngoằng, người chưa đến mà đòn đã tới.

Đồng tử của miêu nữ dựng đứng, lông tóc toàn thân dựng ngược.

Một mặt là do tia chớp kích phát tĩnh điện trong không khí, mặt khác là vì nỗi sợ hãi bản năng.

Đúng vậy, Ni Phi Bỉ Đa đang sợ hãi.

Nếu tia chớp đánh trúng nó, nó sẽ bị thương.

Mặc dù chuyện chưa xảy ra, nhưng bản năng trong não nó không ngừng truyền tín hiệu này đến cơ thể.

Vì vậy nó phải chạy, nhảy lên, hai chân dùng sức mạnh mẽ, nhảy lên không trung cao hai mươi mét.

Đợi ngươi lâu rồi, trước hết là Đá.

Làm sao có thể.

Miêu nữ nghe thấy một giọng nói không ngờ tới, ở phía sau nó, lên đây từ lúc nào.

Quay người lại, nó kinh hãi nhìn thấy Tiểu Kiệt trong bộ giáp vàng bán trong suốt đã bắt đầu tụ lực.

Đây là nhân loại sao.

Một sự phát triển hoàn toàn không thể hiểu nổi, rõ ràng lúc đầu chỉ là tồn tại mặc nó chém giết, tại sao lại đột nhiên như vậy.

Rốt cuộc đã xảy ra sai sót gì ở đâu.

Đột nhiên ánh mắt của miêu nữ hạ xuống, nhìn chằm chằm vào Đỗ Lan, tất cả mọi thứ đều thay đổi sau khi tên nhân loại đó xuất hiện.

Đúng vậy, chính hắn đã thay đổi hai thiếu niên, khiến thực lực của chúng có bước nhảy vọt chỉ trong một chiêu.

Tên đàn ông đó còn nguy hiểm hơn tất cả nhân loại, là tồn tại sẽ uy hiếp đến Vương.

Nghĩ đến Vương, sát ý không khỏi dâng trào.

Cánh tay đó cứ để cho đối phương.

Ni Phi Bỉ Đa đã quyết định, khoảnh khắc Tiểu Kiệt tấn công cũng là lúc nó phản kích.

Ánh sáng của quyền Đá từ trên cao chiếu rọi cả khu rừng, kéo dài bóng cây.

Vung ra, đứt tay, máu tươi, phóng thích, mượn lực, chuyển hướng.

Khoảnh khắc Tiểu Kiệt tấn công, miêu nữ đã dùng tay trái làm cái giá để đổi lấy cơ hội tấn công.

Lợi dụng điểm yếu của Tiểu Kiệt là chỉ có thể ra quyền ở cự ly gần, miêu nữ dồn sức vào hai chân, đạp lên người Tiểu Kiệt trên không trung để mượn lực, bất chấp vết thương mà lao về phía Đỗ Lan.

Xem ra chỉ số thông minh của kiến Kỳ Mỹ Lạp quả không thấp, lại còn biết cầm tặc tiên cầm vương.

Đỗ Lan tỏ ra tán thưởng kẻ địch đang đột kích.

Có thể đánh trúng.

Thấy Đỗ Lan căn bản không hề di chuyển né tránh, Ni Phi Bỉ Đa trong lòng yên tâm, vươn tay phải còn lại ra tấn công, móng vuốt sắc nhọn muốn xé nát Đỗ Lan.

Tuy nhiên, chẳng có tác dụng gì, móng vuốt của nó xuyên qua Đỗ Lan, hoàn toàn không có cảm giác đánh trúng thực thể.

Tàn Ảnh Quyền.

Cùng lúc đó Đỗ Lan cũng ra tay, nhưng hắn không tấn công, mà biến mất và xuất hiện sau lưng miêu nữ.

Khi kẻ địch đang lao tới với tốc độ cao, hắn đã tóm lấy đuôi của nó.

Đỗ Lan chỉ có một suy nghĩ: đàn hồi kinh khủng.

Miêu nữ lại bay xa thêm vài mét, đuôi của nó cũng dài ra thêm vài mét, không hề đứt, chỉ duỗi ra như cao su, khiến người ta phải trầm trồ.

Tiếng lách cách khi cao su bị kéo căng đến cực hạn, sau đó miêu nữ lại bị thế năng đàn hồi tích trữ trong đuôi bật trở lại.

Dù sao thì đuôi cũng đang ở trong tay Đỗ Lan, hắn xách đuôi miêu nữ lên: Muốn tấn công ta, ngươi còn non lắm, ngươi còn không đánh bại được hai đồ đệ của ta.

Trong lòng miêu nữ là một mảnh tro tàn, nhân loại không giống như nó tưởng tượng, họ không phải là không có sức phản kháng.

Đỗ Lan sẽ không giết Ni Phi Bỉ Đa, nếu không hắn cũng chẳng tốn lời nói cho nó biết Niệm là gì.

Xách đuôi miêu nữ, khiến nó vừa tức vừa giận, nhưng lại bất lực.

Chương 828

Ni Phi Bỉ Đa muốn ra tay vung vuốt nhưng không thể gây tổn thương cho Đỗ Lan, móng vuốt tay phải còn lại vạch ra những tia lửa xung quanh Đỗ Lan, gõ ra những gợn sóng, nhưng không thể làm tổn thương bản thân Đỗ Lan, chỉ làm cho gió đêm thêm ồn ào.

Bỏ cuộc đi, đừng nói là ngươi bị thương, dù ngươi toàn thân lành lặn cũng không phải là đối thủ của ta.

Ngươi chặt một tay Khải Đặc, Tiểu Kiệt chặt một tay ngươi, rất công bằng.

Bây giờ ta sẽ thả ngươi đi, ngươi về bảo vệ tốt cho Vương của ngươi, sau đó để nó tham gia đại hội võ thuật.

Thế giới Hunter cũng có đại hội võ thuật, độ nổi tiếng cũng rất cao, nhưng không phô trương như thế giới Dragon Ball, không tự xưng là Thiên Hạ Đệ Nhất Võ Đạo Hội.

Nguyên bản, sau khi lên đến tầng hai trăm ở Đấu trường Thiên Không là có tư cách tham gia võ đạo hội, nhưng Tiểu Kiệt và Kỳ Nha đều không có hứng thú, nhưng Đỗ Lan cần Vương và Hội trưởng quyết đấu trên võ đạo hội.

Đỗ Lan, không thể thả nó đi.

Khải Đặc không đồng ý.

Đỗ Lan không nghe, vung tay ném miêu nữ về tổ, đối mặt với ánh mắt tức giận của Khải Đặc, Đỗ Lan nhún vai: Ngươi đừng nhìn ta chằm chằm như vậy, chúng ta chỉ cần sơ tán cả đất nước, sẽ không có thêm người vô tội nào hy sinh nữa.

Còn về thế lực hắc ám buôn lậu ma túy và vũ khí ẩn giấu dưới quốc gia điền viên này, cứ để kiến Kỳ Mỹ Lạp ăn hết đi.

Đúng vậy, quốc gia tự trị NGL trông như một thiên đường với môi trường tự nhiên, nhưng ẩn giấu bên trong lại là một thế lực đen tối khổng lồ.

Lợi dụng việc ở đây không có sản phẩm công nghệ, kẻ độc tài mua máy tiện, sản xuất vũ khí đơn giản nhất để bán và trấn áp người dân nước này.

Đồng thời, vì đóng cửa với bên ngoài, cũng không ai biết hắn sẽ trồng những loại cây nguy hiểm gì trong nước.

Vì vậy, việc dùng để chế tạo ma túy, buôn lậu vũ khí, không ai biết.

Những hang động được khoét ra trên vách núi sâu trong quốc gia tự trị NGL chính là nơi ẩn náu của thế lực tà ác bản địa, và lão đại của chúng tên là Tể Y Lạc, một kẻ méo mó vô tình.

Kiến Kỳ Mỹ Lạp cần thức ăn, nhưng sau khi dân thường được di dời, chúng chỉ có thể đi tìm những kẻ cầm súng phản kháng, những người đó chính là kẻ xấu.

Tuy nhiên, sau khi bắt được những người đó, kiến Kỳ Mỹ Lạp cũng không giết họ.

Học được Niệm từ miệng Đỗ Lan, đồng thời nảy sinh nỗi sợ hãi với nhân loại, Ni Phi Bỉ Đa muốn đích thân chế biến những món ăn này.

Trước tiên, phải kích phát toàn bộ Niệm trong cơ thể những người này, tăng thêm độ ngon của chúng.

Cảm giác nguy cơ đã khiến Ni Phi Bỉ Đa thông minh nghĩ ra phương thức này, và nó quả thực có hiệu quả.

Không chỉ có thể làm cho số ít lương thực tăng thêm dinh dưỡng, mà còn có thể đẩy nhanh sự trưởng thành của Vương.

Một người có năng lực Niệm có thể cung cấp năng lượng bằng mười người trưởng thành bình thường.

Mặc dù có một số người không chịu nổi sự kích phát mà bị miêu nữ ngược đãi đến chết, nhưng cùng với sự thành thạo của miêu nữ không ngừng tăng lên, tỷ lệ thành công cũng ngày càng cao.

Nữ vương ăn những người có năng lực Niệm, truyền nhiều năng lượng hơn cho Vương.

Còn hai con kiến khác trong đội hộ vệ trực thuộc của Vương cũng đã được ấp nở, điều này đại biểu cho việc Vương cũng sắp ra đời.

Lúc này tại một bệnh viện bên ngoài NGL, bác sĩ của Hiệp hội Thợ săn đã đến, nối lại cánh tay cho Khải Đặc, cứ như chưa từng bị thương.

Có thể nói, năng lực Niệm đã khiến bước chân của nhân loại không còn bị giới hạn bởi khoa học kỹ thuật, mà tràn đầy những ứng dụng tưởng tượng.

Sau trận chiến với miêu nữ, cả ba người đều nhận ra sự thiếu sót của mình.

Mặc dù cuối cùng Tiểu Kiệt và Kỳ Nha dựa vào vũ khí mà chặt được một cánh tay của kẻ địch, nhưng họ đều hiểu sâu sắc rằng điều quan trọng nhất vẫn là năng lực của bản thân, hơn nữa giới hạn thiết lập cho trang bị của Đỗ Lan quá cao, đến mức hiện tại cả hai đều không thể vận dụng hoàn toàn vũ khí của mình.

Họ cũng cấp thiết muốn trở nên mạnh mẽ hơn.

Vậy nên Đỗ Lan quyết định đi tìm Bỉ Ti Cát một lần nữa, để cô ấy dạy dỗ Tiểu Kiệt và Kỳ Nha.

Lúc này Bỉ Ti Cát đang tìm kiếm một viên đá quý nguy hiểm, với tư cách là một thợ săn đá quý xuất sắc, những viên đá quý vô chủ mà Bỉ Ti Cát tìm thấy về cơ bản đều được cô ấy tự mình sưu tầm, một số viên có ý nghĩa lịch sử sẽ được cô ấy gửi đến bảo tàng.

Lần này viên đá quý cô ấy tìm kiếm có tên là Ám Hắc Hành Giả, là một viên trân châu đen hiếm thấy, vô cùng quý giá.

Địch Ny Toa, nàng cảm nhận được mục tiêu lần này của Bỉ Ti Cát là gì không.

Chúng ta đến đích đợi cô ấy.

Đỗ Lan nói.

Địch Ny Toa thấy Đỗ Lan lại muốn lười biếng, cũng không biết nói gì hơn, Trong không gian dưới lòng đất có một viên trân châu màu đen, e rằng đó chính là mục tiêu của cô ấy.

Tôi nói này, nếu muốn tìm cô ấy sao không gọi điện thoại.

Địch Ny Toa rất cạn lời.

Dù sao cũng là bạn bè, hơn nữa lần này là mời cô ấy tiếp tục rèn luyện cho Tiểu Kiệt và Kỳ Nha, nên chúng ta phải trịnh trọng một chút.

Anh cho rằng đi trước một bước, dọa cô ấy một phen, được xem là trịnh trọng sao.

Địch Ny Toa tỏ ra tiêu chuẩn lễ nghi của Đỗ Lan thật sự kỳ quặc.

Bất ngờ cũng là một phần của lễ nghi thể hiện tình bạn.

Cãi chày cãi cối, nhưng đây cũng không phải chuyện gì to tát, Địch Ny Toa không bận tâm.

Vì vậy hai người đến trước khu di tích dưới lòng đất, đến bên cạnh Ám Hắc Hành Giả.

Quả thực rất đẹp.

Địch Ny Toa tuy không đặc biệt thích loại xa xỉ phẩm này, nhưng nếu có người tặng thì nàng cũng sẽ vui, đúng vậy, nàng cố ý nói cho Đỗ Lan nghe.

Du hành lâu như vậy, Địch Ny Toa cũng ngày càng thích thể hiện tình cảm với Đỗ Lan.

Nếu thích, chúng ta trộm nó đi.

Nói rồi, Đỗ Lan đã cầm viên trân châu đen lên tay ngắm nghía, ngoài việc đẹp ra thì chắc cũng không có giá trị gì.

Đây là do Bỉ Ti Cát tìm thấy trước.

Vậy thì đợi sau khi về nhà, ta sẽ đặc biệt chế tạo cho nàng một viên trân châu đen to bằng một hành tinh.

Đỗ Lan dỗ dành nói.

Nói rồi đấy nhé, em sẽ chờ viên trân châu đen to bằng hành tinh của anh.

Nghe Đỗ Lan quan tâm mình như vậy, Địch Ny Toa rất vui.

Đỗ Lan thật sự rất yêu Địch Ny Toa, hắn sẽ không quên, nhất định phải chế tạo một viên trân châu đen to bằng một hằng tinh.

Hai vợ chồng trò chuyện trong căn hầm tối tăm không thấy mặt trời, Bỉ Ti Cát đang đến gần nghe thấy tiếng động mơ hồ, nhớ lại thông tin di tích này có ma quỷ xuất hiện, không khỏi lạnh lòng, mình không lẽ xui xẻo đến mức gặp ma chứ.

Tiếng xì xào này, thật giống như tiếng ma quỷ thì thầm.

Bỉ Ti Cát có chút hối hận vì đã đi một mình, nhưng sức hấp dẫn của Ám Hắc Hành Giả đối với cô thật sự rất lớn.

Lấy hết dũng khí tiếp tục đi về phía trước, càng đến gần đích, âm thanh càng rõ ràng hơn, Bỉ Ti Cát cuối cùng cũng nghe rõ đây hẳn là hai người đang đối thoại.

Không ổn, có người đã tìm thấy trân châu đen trước mình một bước, hóa ra không phải ma.

Đừng động vào Ám Hắc Hành Giả của tôi, đây là tôi tìm thấy trước.

Bỉ Ti Cát cầm đèn pin xông vào hầm ngầm, lại nhìn thấy một cảnh tượng khiến người ta cạn lời, hai người quen của cô đang đứng trong hầm trò chuyện: Đỗ Lan, Địch Ny Toa.

Lâu rồi không gặp, Bỉ Ti Cát.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa chào hỏi bạn cũ.

Ngơ ngác, đây là cái quái gì vậy.

Bỉ Ti Cát hoàn toàn không hiểu tại sao họ lại xuất hiện ở đây: Tại sao.

Chúng tôi đặc biệt đến tìm cô, đồng thời để không làm phiền quá trình tìm báu vật của cô, nên chúng tôi chỉ có thể đợi cô ở điểm cuối của cuộc tìm kiếm, một sự bất ngờ nhân đôi, báu vật và bạn bè.

Đỗ Lan nói với giọng đáng ăn đòn.

Các người đã làm mất hết niềm vui và cảm giác thành tựu của việc tìm báu vật rồi.

Bỉ Ti Cát chán ghét nói.

Biết được Đỗ Lan cần mình tiếp tục quay lại huấn luyện Tiểu Kiệt và Kỳ Nha, Bỉ Ti Cát tự nhiên không có ý kiến gì, cô vẫn khá thích việc huấn luyện họ.

Thế là ba người ngồi lên Cân Đẩu Vân nhanh chóng quay về bệnh viện, bắt đầu huấn luyện.

Bài huấn luyện đầu tiên là duy trì trạng thái Luyện của Niệm cho đến cực hạn, Tiểu Kiệt và Kỳ Nha chỉ có thể duy trì được khoảng một giờ.

Sức bền không đủ, Bỉ Ti Cát cho rằng họ ít nhất phải duy trì được năm tiếng mới được coi là đạt yêu cầu.

Bên Hiệp hội Thợ săn đã loạn thành một nồi cháo, không liên lạc được với Hội trưởng, tổ chức V5 lại cứng rắn yêu cầu Hiệp hội Thợ săn trừ khử lũ kiến đó.

Bởi vì một lượng lớn người tị nạn từ quốc gia tự trị NGL bị quân đội của Đỗ Lan cưỡng chế di dời khỏi nước, nên bây giờ cả thế giới đều biết quốc gia tự trị NGL đã bị một loài kiến đến từ Lục địa Tối thống trị.

Đúng vậy, chỉ là kiến từ Lục địa Tối, lũ kiến cỏn con lại làm cho một quốc gia náo loạn, điều này V5 tuyệt đối không thể chấp nhận được, bởi vì đây là đang tát vào mặt V5.

Là tổ chức thống trị thế giới loài người, họ lại ngay cả một cuộc bạo loạn ở một quốc gia nhỏ cũng không thể dẹp yên, làm sao để các quốc gia khác phục tùng.

Vì vậy V5 yêu cầu Hiệp hội Thợ săn phải tiêu diệt lũ kiến bằng mọi giá, nhưng họ không biết tất cả chuyện này đều là âm mưu của một số người trong Hiệp hội Thợ săn.

Bởi vì Hội trưởng không có ở đây, âm mưu lại chưa hoàn thành, nên thế lực thợ săn không được phép can thiệp.

Chương 829

Hội trưởng rốt cuộc đang ở đâu chứ.

Đậu Diện Nhân, lẽ nào sau khi Hội trưởng liên lạc với ngài một năm trước thì không còn liên lạc gì nữa sao.

Người nói là một cô gái có thuộc tính chó, mũi chó, tai chó và đuôi chó, ngay cả tay cũng giống như móng vuốt chó, chính là Kỳ Đa Nhĩ Ước Khắc Hạ, đại diện cho con giáp Tuất trong Thập Nhị Địa Chi.

Cô rất lo lắng, là một người trung thành với phe Hội trưởng, là bộ não của Hiệp hội Thợ săn, không có Hội trưởng quyết định, bộ não như cô sẽ rất lo âu.

Còn Đậu Diện Nhân chính là con Slime mà Đỗ Lan đã gặp khi thi, anh ta tương đương với thư ký của Hội trưởng: Hội trưởng đi khiêu chiến Tháp Tạp Lâm rồi, cô cũng biết khi ông ấy gặp phải chuyện mình thích thì sẽ không thèm để ý đến hiệp hội.

Nhưng chuyện gì có thể khiến Hội trưởng một năm không liên lạc.

Yên tâm, Hội trưởng vẫn còn sống.

Đậu Diện Nhân nói vậy cũng coi như là an ủi người khác.

Nhưng chúng ta cần ông ấy quay về chủ trì đại cục.

Ước Khắc Hạ rất tức giận: Chúng ta sắp hết thời gian rồi, V5 thúc giục rất gấp, chúng ta cần Hội trưởng quyết định có đi đến quốc gia tự trị NGL hay không.

Bên đó bây giờ không phải đã bị một đội quân thần bí kiểm soát rồi sao.

Nếu có nguy hiểm thì sẽ có tin tức thôi.

Đậu Diện Nhân nói: Hơn nữa tôi có dự cảm, Hội trưởng sẽ sớm quay lại.

Tốt nhất là ông ấy có thể quay lại ngay bây giờ.

Thực ra chuyện này có thể đi tìm Phó hội trưởng.

Đậu Diện Nhân nói.

Hắn ta.

Cái kẻ chuyên đi ngược lại với Hội trưởng đó sao.

Ước Khắc Hạ sẽ không đi tìm hắn, cô thậm chí còn nghi ngờ Phó hội trưởng không thoát khỏi liên quan đến chuyện này: Thật không biết tại sao lúc đầu Hội trưởng lại chọn hắn làm Phó hội trưởng.

Đậu Diện Nhân biết, bởi vì Hội trưởng cảm thấy tìm một người thích phá đám làm Phó hội trưởng rất thú vị, Hội trưởng cố ý chọn như vậy.

Nhưng hắn là Phó hội trưởng, khi Hội trưởng không có ở đây, hắn có thể đại diện hiệp hội xử lý sự kiện.

Hắn sẽ không nói gì cả, hắn chỉ đang kéo dài thời gian, hắn thích sự kiện ngày càng tồi tệ hơn.

Ước Khắc Hạ biết suy nghĩ của Phó hội trưởng: Chúng ta cần Hội trưởng.

Ồ hô hô, các ngươi cần ta sao.

Được một quý cô trẻ trung xinh đẹp cần đến, ta thật quá vinh hạnh.

Ngay lúc Ước Khắc Hạ đang phát điên vì Hội trưởng không có mặt, cô lại nghe thấy một giọng nói tựa như mưa rào, là giọng của vị Hội trưởng mà cô kính yêu.

Hội trưởng.

Quay người nhìn lại, người đứng ở cửa không phải là Hội trưởng sao.

Lúc này râu và tóc của Hội trưởng lại đều đã khôi phục màu đen, chỉ có hai hàng lông mày dài vẫn còn màu trắng, hai thuộc hạ lại không nhận ra Hội trưởng.

Hô hô, ta biết các ngươi nhìn thấy ta bây giờ sẽ kinh ngạc mà, khi ta soi gương, ta cũng sẽ kinh ngạc.

Hội trưởng vui vẻ cười, sau khi tu luyện, tế bào của ông lại ngày càng trẻ ra, có xu hướng phản lão hoàn đồng.

Hội trưởng thật sự là ngài sao.

Ngài làm sao.

Đậu Diện Nhân, người thư ký này cũng kinh ngạc.

Ha ha, đây là hiệu quả của việc tu luyện, nếu có thời gian các ngươi cũng có thể đi thử hoàn thành một bộ tu luyện của Tháp Tạp Lâm, sẽ có lợi đó, cứ nói là ta giới thiệu qua, có khi các ngươi còn được ưu đãi.

Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, Hội trưởng, đã xảy ra chuyện lớn rồi.

Ước Khắc Hạ không có tâm trạng nói nhảm: Quốc gia tự trị NGL đã xảy ra sự kiện trọng đại.

Ồ hô hô, ta biết, có phải là kiến Kỳ Mỹ Lạp không.

Hội trưởng ngài đều biết sao.

Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao.

V5 muốn chúng ta diệt trừ tất cả lũ kiến, có cần tôi triệu tập Thập

Nhị Địa Chi không.

Ước Khắc Hạ cho rằng đối với sinh vật nguy hiểm như kiến Kỳ Mỹ Lạp, cần phải huy động lực lượng nòng cốt của Hiệp hội Thợ săn.

Nhưng Hội trưởng lắc đầu: Không cần, ta đã hẹn với Vương kiến Kỳ Mỹ Lạp gặp nhau ở đại hội võ thuật, nên không cần Thập Nhị Địa Chi ra tay, chúng ta chỉ cần chờ đợi là được rồi, chờ Vương trưởng thành.

Hội trưởng có ý gì.

Ước Khắc Hạ ngây người, cô hiểu ý của Hội trưởng khi nói gặp Vương kiến Kỳ Mỹ Lạp ở đại hội võ thuật là gì, lẽ nào muốn đơn đấu, nhưng tại sao.

Hội trưởng, ngài không bị sốt chứ.

Ngài biết kiến Kỳ Mỹ Lạp đáng sợ, tại sao còn dung túng chúng.

Chúng ta nên trừ khử lũ kiến trước khi Vương Kỳ Mỹ Lạp ra đời.

Ước Khắc Hạ kinh ngạc nói, cô không thể hiểu được quyết định của Hội trưởng.

Ta tự có chừng mực.

Hội trưởng nói: Các ngươi đều về làm việc của mình đi.

Nhưng.

Khuyển nữ Ước Khắc Hạ muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn rời đi, cô biết mình không thể thay đổi quyết tâm của Hội trưởng.

Cô và Đậu Diện Nhân có lẽ biết tại sao Hội trưởng lại có quyết định như vậy, chính vì Vương kiến Kỳ Mỹ Lạp rất mạnh mẽ, nên Hội trưởng mới càng mong đợi.

Điều duy nhất khó hiểu là Hội trưởng rốt cuộc đã làm thế nào để giao tiếp với lũ kiến có ác ý vô cùng với nhân loại, và thuyết phục Vương của chúng đến đại hội võ thuật.

Hội trưởng đã thay đổi.

Đậu Diện Nhân nhìn thấy Hội trưởng đứng trước cửa sổ sát đất của tòa nhà Hiệp hội Thợ săn, khí tức tỏa ra toàn thân còn mạnh hơn trước.

Các cao thủ trong tòa nhà hiệp hội đều kinh ngạc, Hội trưởng trước đây đã rất mạnh, nhưng khí tức lúc này lại mạnh hơn trước vô số lần.

Các cao thủ thợ săn quả thực không dám tin vào cảm giác của mình.

Thần uy đó, rốt cuộc Hội trưởng đã trải qua những gì mới có được.

Hội trưởng cũng cảm nhận rõ sự kinh ngạc của thuộc hạ mình, không khỏi đắc ý cười, ông thích trêu chọc mọi người.

Đại hội võ thuật, Hội trưởng sẽ chiến đấu với Vương kiến Kỳ Mỹ Lạp, tin tức này lập tức được truyền đi qua các kênh khác nhau, đầu tiên là tin tức nội bộ của Hiệp hội Thợ săn, sau đó truyền đến các ngóc ngách của thế giới loài người, cuối cùng những người quản lý của tổ chức V5 cũng cuối cùng nghe được tin tức chưa rõ thật giả này.

V5 liên lạc với Hội trưởng, họ muốn biết tin tức xác định Hội trưởng và Vương chiến đấu có phải là sự thật không, đương nhiên là thật, trong phút chốc cả thế giới đều sôi sục.

Hội trưởng đại diện cho đỉnh cao của nhân loại, kiến Kỳ Mỹ Lạp đại diện cho tầng đáy của Lục địa Tối, trận chiến như vậy quả thực làm lay động lòng người.

Kiến Kỳ Mỹ Lạp là gì, đây là điểm nóng trên mạng gần đây, tất cả mọi người đều muốn biết Vương đối chiến với Hội trưởng Hiệp hội Thợ săn rốt cuộc là cái quái gì.

Thế là vô số thanh tìm kiếm xuất hiện, giới thiệu kiến Kỳ Mỹ Lạp là gì.

Kiến Kỳ Mỹ Lạp, loài kiến đến từ Lục địa Tối, có khả năng tiến hóa siêu cấp, thông qua việc nuốt chửng gen mà trở nên mạnh hơn.

Còn Vương kiến Kỳ Mỹ Lạp, là kẻ mạnh nhất trong toàn bộ loài kiến Kỳ Mỹ Lạp, là tồn tại cao cấp nhất, nhưng vẫn là một con kiến.

Thế là mọi người có lẽ đã biết được khoảng cách giữa thế giới loài người và Lục địa Tối lớn đến đâu.

Vì vậy, toàn bộ sự chú ý đều bị đại hội võ thuật thu hút, và đại hội võ thuật sẽ diễn ra sau hai tháng nữa.

Trong hai tháng sẽ xảy ra rất nhiều chuyện, đầu tiên là Vương đã ra đời.

Vừa chào đời, cả quốc gia tự trị NGL đều cúi đầu run rẩy.

Và việc đầu tiên Vương làm sau khi ra đời là giết Nữ vương, phá vỡ lớp vỏ từ trong bụng Nữ vương chui ra, làm cho nội tạng Nữ vương vỡ nát, sau đó tử vong.

Không còn Nữ vương, hệ thống kiến phục vụ cho Nữ vương trước đây đã sụp đổ.

Vương sẽ thiết lập một hệ thống mới với đội hộ vệ trực thuộc của Vương làm chủ thể, vì vậy những sư đoàn trưởng, binh đội trưởng của Nữ vương đều không cần thiết nữa.

Trẫm đói rồi.

Vừa sinh ra đã mang theo cảm giác đói khát vô cùng.

Tuy nhiên, những con kiến phục vụ Nữ vương không coi mệnh lệnh của Vương là thánh chỉ.

Một con kiến cánh bướm đêm muốn cứu Vương hậu: Vương hậu, phải cầm máu mới được.

Bốp, một tiếng động nhẹ, Vương chỉ vung đuôi một cách hờ hững, như đập chết một con muỗi, đầu của con kiến cánh bướm đêm đã biến mất, hoàn toàn biến mất.

Vương khinh bỉ nhìn những thuộc hạ của Vương hậu này, căn bản không thèm nói nhiều với chúng.

Đội hộ vệ trực thuộc của Vương xuất hiện, cung kính quỳ xuống trước Vương: Vương, chúng thần đã chuẩn bị bữa trưa cho ngài.

Vương đi theo đội hộ vệ, để lại một đám kiến ngơ ngác nhìn nhau, Nữ vương chết rồi, Vương không cần chúng, vậy sau này chúng phải làm sao.

Những con kiến có trí tuệ của con người lập tức chia thành hai phái, rời đi và ở lại.

Sau khi Nữ vương hoàn toàn tắt thở, những con kiến chọn rời đi bắt đầu tiến về phía biên giới.

Quân đội đã dò được sóng sinh mệnh của kiến và đã nghiêm túc chờ đợi, mệnh lệnh họ nhận được là không cho phép bất kỳ con kiến nào rời khỏi biên giới, thấy kiến muốn rời đi lập tức tiêu diệt.

Những con kiến sẽ rời khỏi quốc gia tự trị NGL nhất định là những con kiến không an phận, không cần bất kỳ sự thương hại nào.

Pháo đã nhắm chuẩn, bộ xương ngoài cơ khí đã sẵn sàng, trận chiến sẽ sớm bắt đầu.

Xem ra có người chào đón chúng ta rồi.

Số kiến chuẩn bị rời đi để gây dựng cơ đồ mới không ít, trong đó có bọ ngựa, nhện, sư tử và chuồn chuồn, cùng rất nhiều thứ kỳ quái khác.

Chuẩn bị tấn công.

Vũ khí sao.

Dường như cao cấp hơn nhiều so với đồ bản địa, nhưng muốn dùng vũ khí để ngăn cản chúng ta, nhân loại quả nhiên quá ngây thơ.

Anh em, theo ta xông lên, đó đều là những món ngon dâng tận miệng.

Ăn sạch chúng.

Lũ kiến sẽ không khách sáo, đặc biệt là với thức ăn, Nữ vương không còn nữa, tất cả mỹ thực đều thuộc về chúng.

Chúng thích ăn thịt người, đặc biệt là não người, ngon như đậu hũ.

Khai hỏa.

Hồ quang điện màu xanh lam bắn ra, đây không phải là vũ khí thông thường mà là pháo điện từ.

Cùng với tiếng nổ trầm đục, những viên đạn kim loại bắn thẳng vào đám địch.

Kiến rất nhanh, nhưng tốc độ ban đầu của đạn pháo điện từ cũng không chậm.

Chương 830

Những con kiến công binh lập tức bị bắn chết, gãy thành từng đoạn, vỡ thành từng mảnh.

Pháo điện từ tuy có cỡ nòng nhỏ nhưng uy lực có thể sánh ngang với đại pháo cỡ lớn.

Kiến tuy khỏe mạnh nhưng cũng không thể chống lại đại pháo, đặc biệt là những con kiến nhỏ cấp thấp chưa học được Niệm.

Còn những con kiến cấp sư đoàn trưởng và binh đội trưởng đã học được năng lực Niệm, để tăng cường sức mạnh bảo vệ cho Vương chưa ra đời, Ni Phi Bỉ Đa đã đặc biệt dạy Niệm cho các sư đoàn trưởng và binh đội trưởng.

Lúc này, những người có thể chống lại đòn tấn công của pháo điện từ chỉ có những con kiến thủ lĩnh này.

Tiểu đội cơ động xuất kích.

Những chiến sĩ xương ngoài kích hoạt Niệm, những học viên này đều biết Niệm, vì vậy thông qua mạch tích hợp Niệm để điều khiển những bộ chiến y cơ khí mạnh mẽ này nhằm chống lại sự tấn công của kiến. 53.

Ầm ầm, sức mạnh của máy móc còn dữ dội hơn cả pháo điện từ, sức mạnh siêu quần làm cho nước sông ở biên giới dấy lên những gợn sóng.

Rào rào, những cái cây bị chiến y cơ khí đâm vào lập tức gãy đổ, có thể thấy chiến y có thể giúp những người có năng lực Niệm cấp thấp có được sức mạnh không thua kém kiến.

Chỉ là đây cuối cùng cũng chỉ là máy móc, nếu khớp nối bị kiến phá hủy, thì chiến y có thể bị phá hỏng.

Bởi vì những chiến y này đều được chế tạo từ kim loại bản địa, kim loại ở các khớp nối không phải là loại kim loại hoặc hợp kim có thể vừa kiên cố, vừa dẻo dai, vừa bền bỉ.

Nhưng ngoài khớp nối ra, sức chiến đấu của bộ xương ngoài vẫn rất đáng gờm.

Nếu có thể qua được lần trình diễn này, được Hiệp hội Thợ săn hoặc V5, thậm chí là các nhà âm mưu đặt hàng số lượng lớn, thì những công nhân ở Phố Sao Băng có lẽ mấy năm cũng không lo ăn uống.

Kiến là vật tiêu hao, những vũ khí này cũng vậy, nên trận chiến này xem ai tiêu hao được ai.

Mạch tích hợp Niệm của chiến y cơ khí biến từng chút Niệm thành vũ khí sắc bén nhất.

Vũ khí của chiến y cơ khí rất đơn giản, chia làm hai loại: tay phải là bắn đạn Niệm, tay trái là lưỡi kiếm.

Sức mạnh của máy móc cộng với sức phá hoại của Niệm, hiệu quả của chiến y cơ khí không hề nhỏ.

Quân đoàn kiến hoàn toàn bị áp chế tại biên giới, nhưng đúng lúc này trên trời xuất hiện một đàn kiến bay lớn.

Cảm nhận được áp lực từ con người, sư đoàn trưởng và binh đội trưởng đã đánh thức những con kiến công binh, muốn dùng số lượng để chiến thắng.

Khai pháo.

Vô số đạn pháo dựa vào biên giới bay lên, tấn công đàn kiến bay đang lao tới như thủy triều.

Sớm biết vậy tôi đã không tham ăn rồi.

Mạc Tang đã thay đổi diện mạo, sau khi bị cô gái nhân tạo đá, anh ta đã phấn đấu vươn lên, bây giờ đã là một liên đội trưởng pháo binh.

Lúc này anh ta nhìn thấy vô số con kiến bay tới, trong lòng dấy lên một tia hối hận.

Thật lòng mà nói, anh ta chưa từng nghĩ mình sẽ ra chiến trường, rõ ràng anh ta chỉ là một người muốn ăn không ngồi rồi, rốt cuộc tại sao mình lại đứng ở đây.

Lại tại sao phải chiến đấu chứ.

Vô số câu hỏi giống như đàn kiến bay trước mặt xông vào não anh.

Nếu phiền não có thể bay đi như đạn pháo, Mạc Tang nhất định sẽ rất vui.

Tự do khai hỏa.

Không cần nói nhiều lời vô ích, những loạt pháo kích dày đặc bay vút lên trời.

Trên bầu trời xuất hiện hai con sóng, một là con sóng quân đội kiến từ trên xuống, một là con sóng hồ quang điện và đạn pháo điện từ từ mặt đất dâng lên.

Một đen một xanh, lật ngược cả bầu trời.

Ầm.

Một đường chân trời, đó là đường chân trời mới được tạo thành từ máu và thịt.

Đỉnh điểm của chiến tranh, mãi mãi thảm khốc như vậy.

Giờ khắc này, mọi nghi vấn của Mạc Tang đều tan biến, giống như bầu trời nổ tung những đóa hoa máu, chỉ còn lại một niềm tin duy nhất, chiến thắng.

Các đồng đội, hãy để hỏa lực mạnh hơn nữa.

Pháo cố định đã không thể đáp ứng được nhu cầu, Mạc Tang giơ lên khẩu pháo điện từ cá nhân, cùng các chiến hữu xung quanh bắn lên trời, nhiều đạn pháo hơn mới có thể mang lại chiến thắng cho họ.

Giết sạch lũ kiến ăn thịt người này.

Kiến đã đánh giá thấp uy lực vũ khí của đội quân này, để phong tỏa kiến ở quốc gia tự trị NGL, Đỗ Lan không hề keo kiệt.

Nhưng kiến bình thường có thể chặn được, Vương và ba thuộc hạ của hắn lại không phải là hạng tầm thường, những vũ khí này sẽ không có tác dụng, nên Đỗ Lan cần phải đích thân đi một chuyến, hắn sẽ làm cho Vương bình tĩnh lại.

Vương không thích thịt viên nhân nhục, hắn thích ăn não của người có năng lực Niệm nguyên vị: Phì.

Hắn nhổ ra miếng thịt: Khó ăn.

Ba hộ vệ sợ hãi, Vương, không biết ngài muốn ăn gì ạ.

Lúc trẫm còn chưa ra đời, có một khoảng thời gian mỗi ngày trẫm đều cảm giác như ở trên thiên đường, trẫm muốn tìm lại hương vị đó.

Vương hoài niệm nói.

Có thể là hương vị của người có năng lực Niệm.

Ni Phi Bỉ Đa nói.

Vương không hiểu: Người có năng lực Niệm là gì, và tại sao ngươi lại tàn phế.

Người có năng lực Niệm là tồn tại đặc biệt trong loài người, họ có thể kích phát sinh mệnh lực của mình, dùng sinh mệnh lực để chiến đấu.

Đó là hương vị của sinh mệnh lực sao.

Vương tao nhã nói: Trẫm cần tìm những loại người đặc biệt đó.

Vâng, thưa Vương.

Bây giờ có thể nói về cánh tay của ngươi rồi.

Thưa Vương, tay của thần chính là bị người có năng lực Niệm đánh gãy.

Nhắc tới hai thằng nhóc đó, miêu nữ vẫn còn hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Còn về Đỗ Lan, nó căn bản không muốn nhớ lại.

Ầm.

Tiếng nổ dữ dội từ xa vọng lại, Vương nhìn ra xa thì thấy vô số con kiến đang đổ về phía biên giới, nhưng lại bị bắn trả dữ dội: Đều muốn rời xa trẫm sao.

Những thứ này thật là xấu xí.

Trẫm không thích nơi này.

Vậy xin Vương hãy bám lấy thần, chúng ta rời khỏi nơi này, đến một nơi mới, một nơi mà Vương thích. 54.

Kiêu Á Phổ Phu, kẻ trung thành nhất với Vương và cũng là kẻ thích suy đoán tâm ý của Vương nhất, lập tức biểu lộ lòng trung thành.

Trẫm đồng ý.

Kiêu Á Phổ Phu rơi nước mắt cảm động, đề nghị của mình lại được Vương chấp thuận, quả thực còn ngọt hơn cả ăn mật.

Nó dang rộng đôi cánh bướm vũ điệu, Xin hãy bám vào chân thần.

Vương dùng đuôi quấn lấy chân Kiêu Á Phổ Phu, gần như khiến nó hưng phấn đến ngất đi, thật hạnh phúc.

Miêu nữ bám vào Mãnh Đồ Đồ Vưu Bỉ, con kiến to lớn da đỏ này cũng có thể mọc cánh, nó thuộc loại kiến mô phỏng, có thể biến đổi cơ thể.

Vậy thưa Vương, thần xin mạn phép, cất cánh.

Đây sẽ là một chuyến đi chưa bắt đầu đã kết thúc, vì Đỗ Lan đã đến, bẻ gãy cánh của những con kiến.

Vương.

Kiêu Á Phổ Phu cũng rơi xuống, nhưng nó lo lắng cho Vương hơn.

Tuy nhiên, Vương hiển nhiên không hề căng thẳng, mặt không biểu cảm nhìn người đàn ông trên trời.

Nghé con mới sinh không sợ hổ a.

Đỗ Lan thấy Vương ra vẻ cao ngạo như vậy, cũng nở một nụ cười.

Bốn con kiến này có thể nói là đỉnh cao của giới kiến, nên sau khi rơi xuống vẫn rất vững vàng quay lại đỉnh tổ, ngẩng đầu nhìn Đỗ Lan.

Miêu nữ đang run rẩy.

Ni Phi Bỉ Đa, ngươi đang sợ hãi, ngươi nhận ra hắn sao.

Vương ngẩng đầu nhìn Đỗ Lan, lộ vẻ nghi hoặc.

Thưa Vương, tên nhân loại này rất mạnh.

Tay của ngươi là do hắn đánh gãy sao.

Không phải, nhưng có liên quan đến hắn.

Miêu nữ trả lời.

Hắn là người có năng lực Niệm sao.

Vương lại hỏi.

Phải.

Vậy thì não của hắn nhất định rất ngon.

Vương bây giờ muốn làm là rời xa sự ồn ào rồi dùng bữa, nhưng nếu thức ăn tự tìm đến cửa, hắn cũng không ngại ăn một bữa ở nơi ồn ào này.

Muốn ăn ta sao.

Con kiến vừa mới sinh ra như ngươi còn chưa đủ tư cách.

Vút, dịch chuyển tức thời đến trước mặt Vương.

Chiêu này quả thực khiến Vương kinh ngạc, vì hắn không thể hiểu được động tác của Đỗ Lan.

Chương 831

Nếu ta ra tay, trong khoảnh khắc ngươi kinh ngạc ngươi đã chết rồi.

Đỗ Lan nhìn chằm chằm vào mắt Vương nói: Nhớ kỹ, ngươi và lũ lâu la của ngươi không được phép rời khỏi mảnh đất này, nếu vi phạm, chết.

Vương nhận được lời uy hiếp đầu tiên sau khi ra đời, đó là từ một người đàn ông không thể nhìn thấu.

Vương sinh ra đã mạnh mẽ, hấp thụ vô số năng lượng của con người, sự coi thường đối với con người đã ăn sâu vào cốt tủy.

Ít nhất là bây giờ hắn không coi trọng con người, chỉ xem con người là thực phẩm dự trữ mà thôi.

Nhưng người đàn ông này lại khiến Vương cảm thấy một tia lạnh lẽo.

Ta muốn nói cho ngươi biết, hai tháng sau, sẽ có người đưa ngươi đến đấu trường của nhân loại để chiến đấu, ngươi có hai tháng để tu luyện, rèn luyện chiến kỹ, trí tuệ và sức mạnh của ngươi.

Trẫm sinh ra là để thống trị lục địa này.

Ở Lục địa Tối tầng lớp thấp nhất không sống nổi, chỉ có thể đến lục địa của con người để kiếm miếng ăn, đại khái là ý này.

Nếu đây là suy nghĩ từ trong bụng mẹ, ta khuyên ngươi nên từ bỏ đi, ngươi nghĩ ngươi có thể đánh thắng được cả ta sao.

Ngươi là người đầu tiên không sợ trẫm.

Vương lại có vẻ rất tán thưởng Đỗ Lan.

Đỗ Lan cười, Xem ra ngươi vẫn chưa hiểu rõ tình hình a, ngươi sẽ phải quyết đấu với người khác sau hai tháng nữa, ngươi sinh ra chỉ là một hòn đá mài dao của nhân loại chúng ta mà thôi, ngươi sinh ra là để ngươi chết, cả đời ngươi đều vô nghĩa.

Thành thật mà nói, Vương rất tức giận, Đỗ Lan quá hỗn láo.

Nhưng Đỗ Lan đến để hạ chiến thư, đồng thời cũng muốn Vương dẹp đi cái tâm khinh thường nhân loại, để hai tháng an tâm tu hành mới tốt.

Như vậy thì Hội trưởng cũng sẽ rất vui mừng.

Vì vậy, bài học đầu tiên của Đỗ Lan bắt đầu, chính là phải dạy cho con kiến vương này thế nào là khiêm tốn, nếu không kiến xưng vương vẫn có thể bị vua của loài người dễ dàng giẫm chết.

Bầu trời tụ tập mây đen, sấm sét lóe lên.

Đỗ Lan đang thể hiện sức mạnh của mình, đó là sức mạnh còn đáng sợ hơn cả Vương.

Những sư đoàn trưởng ở lại trong tổ run lẩy bẩy, không dám tin còn có tồn tại đáng sợ hơn cả Vương.

Khí tức của Vương đã khiến chúng như rơi vào hầm băng, bây giờ khí tức này gần như muốn làm không khí đông đặc lại, hô hấp trở nên khó khăn, không khí hoàn toàn mất đi sự lưu động, trở nên oi bức ẩm ướt.

Tổ dưới chân đang rung chuyển, chỉ riêng khí tức đã có thể hủy diệt chúng.

Vương cũng đổ mồ hôi lạnh, tựa như bị chết đuối, rõ ràng xung quanh nên là không khí, nhưng bây giờ lại nhớp nháp không chịu nổi, ngay cả việc cử động ngón tay cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Người này đang đứng trên mình, Vương nghĩ, tuy không muốn thừa nhận, nhưng khí của Đỗ Lan vượt xa mình.

Mặc dù khí của Vương đã khiến lũ kiến sợ hãi, nhưng khí của Đỗ Lan tuy không có ý lạnh, lại có thể khiến người ta không nảy sinh bất kỳ ý định phản kháng nào.

Tất cả lũ kiến nghe đây, các ngươi muốn sống thì vĩnh viễn không được phép rời khỏi lãnh thổ quốc gia tự trị NGL.

Thực ra những kẻ muốn rời đi về cơ bản đã bị giết sạch: Đợi đến hai tháng sau, các ngươi sẽ chứng kiến Vương của các ngươi và cường giả nhân loại quyết đấu, các ngươi cũng đều là khán giả chứng kiến trận chiến này.

Còn về Vương, trong hai tháng này, ta đã mời một lão sư đến huấn luyện cho ngươi.

Hy vọng ngươi không làm nhân loại chúng ta thất vọng, đây chính là giá trị tồn tại của các ngươi.

Vương không hề động đậy, nhưng đang suy nghĩ xem kẻ địch sau hai tháng nữa có phải cũng là một con người mạnh mẽ như vậy không.

Lũ kiến từ Lục địa Tối vốn tưởng có thể coi thường con người của thế giới cấp thấp, lại không ngờ gặp phải đối thủ như vậy, xem ra không đánh bại được cường giả nhân loại, hắn cũng không thể thống trị thế giới này: Trẫm sẽ đi, nhưng trẫm không cần sự dạy dỗ của nhân loại các ngươi.

Chỉ là chơi cờ thôi, ta nghĩ ngươi sẽ thích, để rèn luyện não bộ, dung lượng não của lũ kiến các ngươi quá nhỏ rồi, không rèn luyện không được.

Đỗ Lan tỏ ra cao ngạo và khinh thường đủ kiểu.

Thực ra đối với lũ kiến, Đỗ Lan không có ác ý gì, nhưng chúng nên ở Lục địa Tối, chứ không nên ở thế giới của con người.

Cao thủ cấp cao đến làng tân thủ bắt nạt người mới, vậy thì phải chuẩn bị sẵn sàng bị cao thủ cấp cao hơn bắt nạt lại.

Ồ hô, thằng nhóc Đỗ Lan đó làm tốt lắm, lại có thể chỉ dựa vào vũ khí mà áp chế được đại quân kiến.

Hội trưởng cũng đã đến biên giới, liền thấy lũ kiến thất bại trước những vũ khí mạnh mẽ do Đỗ Lan thiết kế: Xem ra không cần Hiệp hội Thợ săn chúng ta ra tay nữa, Đỗ Lan thật sự đã làm được.

Hội trưởng nhớ lại một năm trước Đỗ Lan nói người từ căn cứ huấn luyện của mình ra sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh của Hiệp hội Thợ săn, bây giờ xem ra đúng là như vậy.

Những vũ khí này thật đáng kinh ngạc.

Bên cạnh Hội trưởng là một người đàn ông cao lớn đeo kính râm tròn, tên là Mạc Lão Ngũ, là một thợ săn hải dương, lưng đeo một cái tẩu thuốc khổng lồ, năng lực của ông là khói Niệm, mái tóc màu bạc của ông chính là màu của khói.

Đúng vậy, đáng kinh ngạc, cũng đáng lo ngại.

Hội trưởng biết nếu những vũ khí này được trang bị quy mô lớn, có thể sẽ gây ra những cuộc xung đột chiến tranh quy mô nhỏ, tạo thành thương vong lớn hơn.

Đang nói thì đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức mạnh mẽ trung chính bình hòa từ bên trong quốc gia tự trị NGL truyền đến.

Hội trưởng nheo mắt, ông đã từng cảm nhận qua khí tức này, trên hành tinh của Giới Vương, là Đỗ Lan.

Hội trưởng, đây là Vương sao.

Thấy xa xa mây đen giăng kín, Mạc Lão Ngũ sợ hãi, lại có thể gây ra biến đổi thời tiết, nếu đây là do Vương tạo ra, e rằng Hội trưởng không phải là đối thủ của hắn.

Ta hy vọng là vậy, nhưng e rằng không phải là Vương.

Hội trưởng nói: Khí tức tuyệt vời làm sao, khiến người ta kính ngưỡng, nếu có cơ hội thật hy vọng có thể chiến đấu với đối thủ như vậy.

Mạc Lão Ngũ cũng biết Hội trưởng đã trở nên mạnh hơn: Hội trưởng, ngài bây giờ có đạt đến trình độ thời trẻ của mình không.

Hô hô, trình độ thời trẻ sao.

Đừng nói ngốc, ta chưa đầy một trăm hai mươi tuổi, còn trẻ lắm.

Hội trưởng cười nói, vô cùng đắc ý.

Vậy thì Mạc Lão Ngũ yên tâm rồi, ít nhất Hội trưởng rất tự tin.

E rằng Hội trưởng căn bản không để tâm đến tính mạng của mình, chỉ quan tâm mình có thể gặp được đối thủ hay không.

Hội trưởng, bây giờ chúng ta làm gì.

Chúng ta không làm gì cả, đã có người làm thay ta rồi.

Hội trưởng cười nói: Đúng rồi, ngươi quay về nói với Đậu Diện Nhân một tiếng, hiệp hội tiếp tục do cậu ta quản lý.

Hội trưởng ngài không về cùng tôi sao.

Hô, hai tháng sau ta có một trận chiến khốc liệt, lẽ nào ngươi còn không cho phép ta đi điều chỉnh trạng thái của mình sao.

Hội trưởng cười nói.

Nhưng có cần đến hai tháng không.

Đối thủ là Vương thì cần.

Hội trưởng không chỉ đi điều chỉnh trạng thái, mà còn phải đi chuẩn bị hậu sự, vì ông không có niềm tin chắc thắng, hay nói đúng hơn là ông đánh cược tính mạng cũng phải thắng, nên những thứ này vẫn nên sắp xếp ổn thỏa thì hơn.

Hội trưởng lại một lần nữa biến mất, khiến hiệp hội lại một lần nữa rơi vào hỗn loạn, bởi vì V5 cần hiệp hội điều tra căn cứ huấn luyện của Đỗ Lan, và vũ khí của Đỗ Lan.

Thực ra cũng không cần điều tra, vì Đỗ Lan đều công khai thông tin vũ khí, và công khai bán, căn bản không có thông tin gì cần bảo mật.

Ngày hôm đó, Đỗ Lan đón một vị khách đặc biệt, một sư vương lông đen có ngoại hình hoang dã, tự xưng là Bỉ Dương Đức Ni Đặc La, cùng họ với Hội trưởng.

Thật lòng mà nói, tình tiết đến đây, Đỗ Lan cũng đã mất đi khả năng biết trước, vì tình tiết manga đã hoàn toàn thay đổi.

Đỗ Lan chỉ biết người đàn ông tự xưng là con trai của Hội trưởng trước mặt này, dã tâm bừng bừng, hắn đến để mời Đỗ Lan cùng đi đến Lục địa Tối.

Nơi cấm kỵ nguy hiểm đáng sợ đó, nhưng vẫn có người tin chắc rằng trên Lục địa Tối có vô số tài bảo.

Bỉ Dương Đức trước mắt, tóc dài râu dài màu đen, thân hình vạm vỡ, ăn mặc như một lãng nhân, hoang dã bất kham, có hai phần tương tự với Hội trưởng.

Nhưng so với Hội trưởng, Bỉ Dương Đức này càng cuồng vọng và cao ngạo hơn.

Ngươi mang đến một đơn hàng hậu hĩnh, nhưng ngươi phải biết chiến y cơ khí của ta cần người có năng lực Niệm để thao tác, ít nhất cũng phải học được Triền.

Đỗ Lan nói.

Cái này không thành vấn đề.

Bỉ Dương Đức nói.

Ngươi có thể tìm đủ một vạn người có năng lực Niệm sao.

Thật lòng mà nói, số lượng thợ săn đăng ký của Hiệp hội Thợ săn chỉ chưa đến bảy trăm, mà toàn thế giới học được Niệm có khoảng một vạn hai nghìn người, có thể nói Niệm thật sự là một loại hiếm có.

Nhiều người hơn chẳng qua chỉ là dựa vào sức mạnh và kỹ xảo để kiếm sống, những kẻ liều mạng.

Vì vậy khi thấy Bỉ Dương Đức muốn đặt hàng một vạn bộ chiến y cơ khí, Đỗ Lan mới kinh ngạc, hắn tưởng đối phương nhiều nhất cũng chỉ đặt năm nghìn bộ, thậm chí còn ít hơn.

Nếu chỉ học Triền thì quá đơn giản.

Bỉ Dương Đức chỉ cần cưỡng chế kích phát Niệm của người khác là được rồi, cũng không cần dạy dỗ kỹ lưỡng, có thể khống chế chiến y cơ khí là được.

Tìm một vạn kẻ liều mạng không phải là chuyện khó.

Vậy một vạn bộ chiến y, ta sẽ sản xuất cho ngươi trong vòng nửa năm, không vấn đề gì chứ.

Đương nhiên không vấn đề gì, sau này ta có thể sẽ còn đặt thêm nhiều vũ khí hơn nữa.

Bỉ Dương Đức nhìn Đỗ Lan, ánh mắt đầy ẩn ý, dường như đang đánh giá điều gì đó.

Cuối cùng hắn mở lời: Không biết Đỗ Lan nghĩ thế nào về ngọc rồng ước nguyện.

Sao đột nhiên lại nói đến chuyện này, Đỗ Lan biết đối phương có lẽ đã điều tra mình, nên bây giờ bắt đầu vào việc chính, vì vậy hắn cười: Tự nhiên là biết rồi, viên ngọc rồng duy nhất cũng là do ta bán ra, bán được giá tốt, nhưng dường như bây giờ ngọc rồng vẫn liên tục đổi chủ.

Bỉ Dương Đức không ngờ Đỗ Lan lại thừa nhận đơn giản như vậy, nhưng Đỗ Lan không phải người thường, cũng không ngạc nhiên: Thực ra ngọc rồng bây giờ đang ở trong tay ta, ta muốn nguyên vật trả lại.

Tiên sinh Đỗ Lan, không cần kinh ngạc, vì ta cho rằng thế giới loài người chỉ có một viên ngọc rồng, còn sáu viên ngọc rồng khác ẩn giấu ở nơi sâu thẳm của Lục địa Tối.

Bỉ Dương Đức nói: Ta tin chắc thu thập đủ bảy viên ngọc rồng có thể ước nguyện, và sẵn lòng giúp ngài hoàn thành nguyện vọng thu thập ngọc rồng.

Thì ra vòng vo tam quốc là muốn Đỗ Lan cũng đi đến Lục địa Tối.

Tiên sinh Bỉ Dương Đức, ngài quên rằng Lục địa Tối là cấm địa của nhân loại rồi sao.

Đỗ Lan nhắc nhở một chút.

Bỉ Dương Đức cười, để lộ cả răng hàm, rõ ràng là đang chế giễu Đỗ Lan, hắn không tin Đỗ Lan là người nhát gan như vậy, chỉ cười Đỗ Lan giả tạo: Tiên sinh Đỗ Lan, ta cho rằng ngài không nên là người giả tạo như vậy, lúc ngài đối đầu gay gắt với Hội trưởng Netero, đâu có mềm yếu như thế này.

Cấm kỵ chính là để người ta vượt qua, khoái cảm vượt qua cấm kỵ mới là sự vui sướng tột cùng mà chúng ta theo đuổi. 55.

Nói xong, hắn nhìn chằm chằm vào Đỗ Lan, dường như đang nói hãy từ bỏ việc giả vờ đi, ta đã nhìn thấu ngươi rồi, ngươi Đỗ Lan cũng không phải là người an phận thủ thường, nên cùng hắn đến Lục địa Tối xông pha.

Tên này quả thật rất ngông, thực lực không tồi, nhưng đi đến Lục địa Tối thật sự không khác gì đi tìm cái chết: Ta là vì tốt cho các ngươi thôi, Lục địa Tối đối với các ngươi mà nói quá nguy hiểm rồi.

Đối với các ngươi mà nói nguy hiểm, Bỉ Dương Đức nghe rất rõ, cũng có nghĩa là Đỗ Lan không cho rằng Lục địa Tối có nguy hiểm.

Đỗ Lan còn ngông hơn cả mình, Bỉ Dương Đức rất bất đắc dĩ, có cảm giác kỳ phùng địch thủ.

Đỗ Lan cũng không muốn như vậy, nhưng gần đây cũng không biết sao lại ngày càng không thể khiêm tốn được nữa, thấy người ta ngông, hắn lại không nhịn được muốn ngông hơn người ta, áp đảo đối phương một bậc.

Có lẽ là vì như vậy rất thú vị, Đỗ Lan ác ý nghĩ.

Đỗ Lan thẳng thắn nói không coi trọng kế hoạch mạo hiểm Hắc Ám Đại Lục của Bỉ Dương Đức, ngược lại càng khiến Bỉ Dương Đức hứng thú với hắn.

Đỗ Lan và vợ của hắn, một năm trước đột nhiên xuất hiện, trước đó gần như không có bất kỳ ghi chép nào về họ.

Chương 832

Sau đó họ tham gia kỳ thi Hunter và lấy được giấy phép Hunter, tiếp đó họ chiếm đoạt đất đai của nhà Tấu Địch Khách, rồi xây dựng một căn cứ huấn luyện khoa trương.

Trang thiết bị trong căn cứ huấn luyện, ngay cả Bỉ Dương Đức cũng phải ghen tị.

Còn có tháp Tạp Lâm được xây xong trong một đêm, và sân huấn luyện hải dương giữa không trung, tất cả mọi thứ đều vô cùng thần kỳ.

Sau đó là việc Đỗ Lan ra tay giải quyết thế lực xã hội đen ở thành phố Hữu Khắc Hâm, đồng thời dọn dẹp Lưu Tinh Nhai, còn giải quyết cả Huyễn Ảnh Lữ Đoàn tội ác tày trời.

Gần như trong thời gian ngắn đã thành lập một thế lực khổng lồ, hoàn toàn có thể đối đầu với Hiệp hội Hunter.

Đỗ Lan là một kỳ nhân, chưa kể trong tay hắn luôn có những bảo bối thần kỳ, càng khiến người ta không thể đoán được.

Long Châu, mũ giáp vàng, trượng ma pháp hiếm có.

Không điều tra ra được lai lịch, lại có nhiều thứ tốt như vậy, thế nên Bỉ Dương Đức có thể đưa ra một giả thiết táo bạo, và qua cuộc đối thoại lần này càng củng cố thêm giả thiết của y: vợ chồng Đỗ Lan là những người trở về từ Hắc Ám Đại Lục.

Nếu có ngài và vợ ngài, hai vị trở về từ Hắc Ám Đại Lục, dẫn dắt chúng tôi, tôi tin rằng Hắc Ám Đại Lục không chỉ có nguy hiểm, kính chào Đỗ Lan tiên sinh.

Bỉ Dương Đức cần một người dẫn đường, một người quen thuộc với Hắc Ám Đại Lục.

Không biết đối phương làm thế nào mà đi đến kết luận này, nhưng Đỗ Lan đoán là do hành vi của mình trong một năm qua quá kinh người, đến mức khiến người ta phải suy diễn lung tung.

E rằng bây giờ Đỗ Lan có trăm miệng cũng không thể biện giải: Bỉ Dương Đức tiên sinh, không biết ngoài ngài ra, còn ai có suy nghĩ hoang đường như vậy không.

Suy nghĩ hoang đường ư.

Không không, tôi tin rằng sau khi hiểu rõ thành tựu của ngài, e rằng tất cả mọi người đều sẽ nghĩ như vậy.

Đỗ Lan tiên sinh, xin ngài đừng che giấu nữa, chúng ta đều là con người phải không.

Tầm quan trọng của Hắc Ám Đại Lục đối với nhân loại, tôi nghĩ ngài nên biết, vì vậy xin hãy giúp chúng tôi.

Bỉ Dương Đức thay đổi thái độ, từ cuồng vọng biến thành khiêm tốn.

Trước đó là thăm dò, bây giờ thăm dò xong rồi thì chính là mời gọi.

Vậy các người hy vọng có được gì từ Hắc Ám Đại Lục.

Đỗ Lan hỏi.

Mỗi người mỗi khác, nhưng tôi không có hứng thú với tài phú và bảo vật của Hắc Ám Đại Lục, tôi chỉ hy vọng chinh phục, chinh phục cái chưa biết chính là nguyện vọng của tôi.

Bỉ Dương Đức rất thành khẩn, y còn bất an hơn cả cha mình.

Hội trưởng Ni Đặc La đã thiên hạ vô địch, ông ta cũng khao khát một đối thủ ngang tài, nhưng thế giới loài người không tìm thấy được nữa, chỉ có ở Hắc Ám Đại Lục, nhưng ông ta vẫn nhẫn nhịn, hội trưởng lấy đại cục làm trọng.

Hội trưởng biết Hắc Ám Đại Lục có kẻ địch mạnh hơn, nhưng ông ta không đi, ông ta biết rằng đối với thế giới loài người hiện tại, họ hoàn toàn chưa chuẩn bị sẵn sàng để giao tiếp với Hắc Ám Đại Lục.

Ví dụ như sự kiện Kiến Chimera lần này, nếu không có Đỗ Lan can thiệp, sẽ có nhiều người tị nạn hơn, nhiều quốc gia bị ảnh hưởng và phá hoại hơn, nhiều người chết hơn.

Đây mới chỉ là kiến, nếu chuột, gián, ruồi, muỗi, chim sẻ. của Hắc Ám Đại Lục đến thế giới loài người, trời mới biết nhân loại có bị diệt vong hoàn toàn hay không.

Con người ký sinh ở một góc thế giới cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Hội trưởng sẽ cân nhắc đại cục, chỉ có thể tìm kiếm những niềm vui nhỏ bé tinh nghịch trong công việc bảo vệ nhân loại khô khan.

Nhưng con trai ông ta thì không, Bỉ Dương Đức hoàn toàn chìm đắm trong dục vọng của mình, khuất phục trước khát vọng nội tâm, y tìm kiếm niềm vui chinh phục, vì điều này y sẵn sàng đánh cược cả nhân loại.

Chỉ vì chinh phục, loại người này là khó chịu nhất, vì một phút sảng khoái mà không có tầm nhìn xa.

Chinh phục à, e rằng ngươi không chinh phục nổi Hắc Ám Đại Lục đâu, cho dù ngươi mang theo nhiều binh lực hơn, nhiều đồng chí hơn, cuối cùng cũng chỉ là công dã tràng, đều sẽ chết ở một góc nào đó của Hắc Ám Đại Lục.

Đỗ Lan nói thật, hắn và Địch Ny Toa đã đến Hắc Ám Đại Lục, đó thực sự là một nơi đáng sợ, cây cối cao vạn mét, hấp thụ nhiệt lượng của dung nham để sinh trưởng, sinh vật bên trong đều giống như ác quỷ trong thần thoại, đầy tính công kích.

Đó là một nơi hỗn loạn, mãi mãi tràn ngập chiến đấu và chém giết.

Đương nhiên Hắc Ám Đại Lục thực sự trù phú, chủng loại sinh vật cực kỳ đa dạng, cũng có những sinh vật yêu hòa bình, nhưng những sinh vật đó cũng không có loài nào không mạnh mẽ vô cùng.

Hắc Ám Đại Lục quả thực là một phiên bản thu nhỏ của vũ trụ văn minh, dù làm ác hay làm thiện đều cần sức mạnh.

Có những sinh vật sinh ra đã mạnh hơn Kiến Vương cả trăm lần, có những sinh vật sinh ra đã có thể khống chế quy tắc của thế giới, mạnh không chỉ một chút.

Hơn nữa, sự nguy hiểm của Hắc Ám Đại Lục không chỉ giới hạn ở động vật, thực vật cũng cực kỳ nguy hiểm, ngoài thực vật ra ngay cả đá và khoáng thạch cũng đầy rẫy nguy cơ.

Bụi bặm của Hắc Ám Đại Lục cũng là mãnh thú ăn thịt người, đây không phải chuyện đùa.

Nhưng nếu có sự giúp đỡ của người trở về từ Hắc Ám Đại Lục, thì những bi kịch đó sẽ không xảy ra.

Tôi biết hành vi của ngài trong một năm qua, và tin chắc ngài là một người đầy nhiệt huyết với nhân loại, lẽ nào ngài không hy vọng nhân loại phát triển tốt hơn sao.

Bắt đầu dùng tình cảm, chụp mũ đại nghĩa lên đầu.

Vì sự an toàn của nhân loại, tôi cho rằng bây giờ giết chết ngài có lẽ là lựa chọn tốt hơn là để ngài đi mạo hiểm.

Bỉ Dương Đức không tin: Vậy thì ngài sẽ mất một đơn hàng lớn, công nhân ở Lưu Tinh Nhai của ngài sẽ không thể làm việc, ngài sẽ không thể cải thiện cuộc sống của người dân Lưu Tinh Nhai.

Ngài sẽ không giết tôi, vì ngài không sợ tôi gây họa, điểm này tôi rất rõ.

Tôi lại rất tò mò, ngài dường như hiểu rõ tôi hơn cả chính tôi.

Có thể cho tôi biết sự tự tin của ngài đối với tôi rốt cuộc đến từ đâu không.

Ngài dựa vào đâu mà chắc chắn tôi sẽ không giết ngài.

Bởi vì ngài cũng giống như tôi, hy vọng nhân loại phát triển tốt hơn, và để nhân loại phát triển thì Hắc Ám Đại Lục là nơi phải tranh giành.

Ngài xây dựng căn cứ huấn luyện chính là để chuẩn bị cho nhân loại viễn chinh Hắc Ám Đại Lục, mục tiêu lớn của chúng ta là nhất trí.

Vậy thì ngài cũng nên biết nhân loại vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng, tôi còn định dành một thời gian rất dài để từ từ huấn luyện nhân viên.

Không, ngài sẽ không lãng phí nhiều thời gian.

Bởi vì tuổi thọ của con người có hạn, nên sau đó ngài lại phát triển những vũ khí tiên tiến đó.

Bởi vì ngài biết sinh mệnh của con người có hạn, đỉnh cao của con người cũng có hạn, trong khi sinh vật ở Hắc Ám Đại Lục lại hoàn toàn khác, chúng không chỉ mạnh mẽ mà còn sống rất lâu.

Nếu con người chỉ dựa vào huấn luyện thì căn bản không thể đấu lại chúng.

Điểm này Bỉ Dương Đức sớm đã rõ, nếu không cũng sẽ không lợi dụng đặc điểm của Kiến Chimera để nhanh chóng sản xuất chiến sĩ cải tạo: Nhân loại muốn chinh phục Hắc Ám Đại Lục, phải đi đường tắt.

Điểm này e rằng ngài cũng rất rõ, phải không, Đỗ Lan tiên sinh.

Đi đến Hắc Ám Đại Lục là một công việc cường độ cực cao, con người dưới áp lực lớn sẽ suy yếu, già nua, không còn hữu dụng.

Một cao thủ tu luyện hai mươi năm đến Hắc Ám Đại Lục có thể chỉ làm việc được hai năm.

Trong khi đó, sinh vật ở Hắc Ám Đại Lục động một tí là sống mấy trăm năm, thời kỳ đỉnh cao của chúng có thể kéo dài một, hai trăm năm, thậm chí cả ngàn năm.

Với tỷ lệ thời gian như vậy, con người cả đời cũng đừng mong làm nên chuyện gì ở Hắc Ám Đại Lục.

Cho nên nói, con người không hack thì chính là cá mặn, muốn đứng vững ở Hắc Ám Đại Lục là khó hơn lên trời.

Đỗ Lan chuẩn bị dẫn người đến Hắc Ám Đại Lục để mở mang kiến thức, hiện tại mà nói thì Bỉ Dương Đức Ni Đặc La, con trai của hội trưởng Ni Đặc La, có lẽ là lựa chọn tốt nhất.

Y có dã tâm, có hành động, cũng có đủ thực lực.

Nhưng sau lưng Ni Đặc La còn có người, nói chính xác là một quốc gia, một quốc gia cổ xưa Đế quốc Tạp Kim.

Đây là một đế quốc huyền thoại, có thể nói là một nền văn minh siêu cổ đại, có lịch sử lâu đời trong thế giới loài người.

Nhưng vì thể chế lạc hậu, từng bị năm nước V5 vượt qua.

Tuy nhiên, ba mươi năm trước, Đế quốc Tạp Kim đã hoàn thành một cuộc quá độ bình lặng, được gọi là diễn biến hòa bình nhất, hoàn thành sự chuyển đổi nhanh chóng về chính thể, một bước giành được sự tái sinh.

Trong ba mươi năm, Đế quốc Tạp Kim không ngừng phát triển với tốc độ cao, thực lực hiện tại đã trực tiếp uy hiếp V5.

Nhưng chiếc bánh của thế giới loài người đã bị V5 chia cắt, ngay cả quốc vương của Đế quốc Tạp Kim cũng biết rằng tiếp tục bòn rút tài nguyên của thế giới loài người đã không đủ để Đế quốc Tạp Kim vượt qua V5 và trở thành bá chủ của nhân loại.

Vì vậy, Đế quốc Tạp Kim dựa vào các loại văn hiến và di tích cổ đại do lịch sử lâu đời để lại, đã vạch ra một kế hoạch đi đến Hắc Ám Đại Lục.

Trọng điểm của kế hoạch là tránh né tai nạn trên năm tuyến đường trước đó.

Việc con người khám phá cái chưa biết chưa bao giờ dừng lại, nhưng khám phá cái chưa biết không phải lúc nào cũng có kết quả tốt.

Vì vậy, khi con người khám phá Hắc Ám Đại Lục, sẽ xuất hiện những người không thể hiện sự khiêm tốn, điều này sẽ chọc giận người gác cổng của Hắc Ám Đại Lục, từ đó khiến tai nạn giáng xuống nhân gian, phong tỏa tuyến đường đến Hắc Ám Đại Lục.

Hiện tại đã có năm tuyến đường tương đối an toàn và khả thi bị phong tỏa, cũng có nghĩa là người gác cổng đã giáng xuống năm tai nạn.

Tai nạn thứ nhất: Đầu là một quả cầu lớn, thân thể hình người, một loại vũ khí bí ẩn tên Kim Ngân Đỉnh.

Nó là sinh mệnh gốc carbon hay gốc silic, hay nói cách khác nó không phải sinh mệnh mà là một vật thể cơ giới, đến nay vẫn chưa điều tra rõ ràng, mà thực lực mạnh mẽ của nó đủ khiến nhân loại phải chùn bước.

Tai nạn thứ hai: Một loại khí năng lượng mạnh mẽ phụ thuộc vào dục vọng, thường xuất hiện dưới dạng khí gas, được gọi là Ai.

Đây là một loại sinh vật số lượng khổng lồ, không có thực thể, nhưng lại thích nuốt chửng lòng cầu tiến và động lực hành vi của con người.

Con người gặp phải nó sẽ mất đi mọi ý chí sinh tồn.

Chương 833

Tai nạn thứ ba: Rắn hai đuôi có thể truyền nhiễm sát ý, Địa Ngục Linh Thanh.

Trông có vẻ chỉ là một con rắn lớn kỳ quái, nhưng những sinh mệnh đến gần đều sẽ phát điên, ngay cả thực vật cũng trở nên tranh giành không gian sống với nhau.

Trong phạm vi trăm dặm sẽ không thấy bất kỳ sinh vật nào khác, chỉ có những bộ xương khô còn lại sau khi tàn sát lẫn nhau.

Tai nạn thứ tư: Dã thú dụ người trao đổi niềm vui và sinh mệnh ngang giá, Mạt Phổ, dụ dỗ con người tự bước vào cái chết, cho con người niềm vui ngắn ngủi nhưng lại hút cạn linh hồn của họ.

Con người luôn có lúc khó khăn, khi đó tự nhiên sẽ tìm đến hệ thống cho vay nặng lãi trông có vẻ tốt bụng nhưng lại giết người không đền mạng này.

Tai nạn thứ năm: Bệnh bất tử lừa gạt hy vọng khiến người ta rơi vào tuyệt vọng vô hạn, bệnh Tá Ba Ngải.

Một loại bệnh loạn hệ thống khiến người ta rơi vào vòng tuần hoàn, sinh mệnh của bạn không tăng lên, nhưng bạn lại không thể chết, chỉ có thể không ngừng tuần hoàn sinh mệnh lực của chính mình, cho dù không ăn uống, chỉ tự sản tự tiêu cũng có thể sống sót.

Hút lấy sinh mệnh tương lai để duy trì sinh mệnh hiện tại, sau đó đợi đến khoảnh khắc tử vong lại đi sử dụng sinh mệnh quá khứ đã bị dùng qua bẩn thỉu đó để tiếp tục duy trì trạng thái sống trong tương lai.

Mà sinh mệnh lực cố định trong quá trình sử dụng lặp đi lặp lại khiến bản tính con người không ngừng bị bào mòn, thân thể sẽ dần dần lười biếng, cho đến khi trở thành cái xác không hồn, không còn là người.

Toàn bộ quá trình lặp đi lặp lại giữa sống và chết, cho hy vọng rồi lại cướp đi hy vọng, cuối cùng đi đến tuyệt vọng.

Quái thú và bệnh tật, đã phong tỏa năm tuyến đường, vì vậy quốc vương Đế quốc Tạp Kim muốn tìm một tuyến đường mới.

Nghị lực của quốc vương Đế quốc Tạp Kim thật đáng khâm phục, tôi biết các người đang chế tạo một con tàu lớn Hắc Kình có thể chứa hai mươi vạn người di dân, nhưng tôi vẫn phải khuyên các người từ bỏ.

Cho dù Đế quốc Tạp Kim thực sự có thể chế tạo thêm hai mươi chiếc Hắc Kình trong một năm tới, cũng chẳng ích gì, trừ khi các người có thể gửi đi một trăm triệu cao thủ như hội trưởng.

Cao thủ như hội trưởng, lại còn một trăm triệu người, quả thực là nằm mơ, một người đã là hiếm thấy rồi.

Đỗ Lan tiên sinh, cho dù ngài là người từ Hắc Ám Đại Lục trở về, cũng quá coi thường chúng tôi rồi.

Tôi cũng không phải chưa từng đến Hắc Ám Đại Lục, tuy nguy hiểm, nhưng cũng chỉ cách mục tiêu một bước chân.

Tôi cũng không thấy Hắc Ám Đại Lục khủng bố như ngài nói.

Ngài không phải là chưa thành công sao, hơn nữa ngài cũng chưa chạm đến trung tâm của Hắc Ám Đại Lục.

Vả lại, ngài đến tìm tôi, dốc lòng muốn đi Hắc Ám Đại Lục, có phải đã quên chuyện gì rồi không.

Ngài nói đến giao ước giữa tôi và cha tôi sao.

Trước khi ông ấy chết, tôi không được đặt chân vào Hắc Ám Đại Lục nữa ư.

Không sai, hơn nữa tôi còn nói rõ cho ngài biết, tôi là sư phụ của cha ngài, cho nên giao ước của ông ấy tôi cũng sẽ tuân thủ.

Vì vậy, ông ấy không chết, tôi sẽ không tham gia đội của ngài, cũng sẽ không để ngài đi Hắc Ám Đại Lục.

Đỗ Lan là một sư phụ tốt: Cho nên nếu ngài thật lòng muốn mời tôi, thì hãy đợi sau khi cha ngài chết đi.

Tôi cũng rất mong chờ.

Bỉ Dương Đức không những không tức giận, ngược lại còn lộ ra vẻ mặt bình thản như thể cha y chết chắc rồi: Tôi nghĩ ngày đó sẽ sớm đến thôi.

Chưa từng thấy đứa con nào như vậy, lại mong cha mình chết sớm: Nói cứ như thể cha ngươi nhất định không đánh lại Kiến Vương vậy, dù sao ông ta cũng là đồ đệ của ta.

Thắng thì sao chứ, ông ấy đã già rồi, vẫn sẽ chết.

Trận chiến này sẽ tiêu hao hết tinh lực của ông ấy, bất kể thắng thua đều sẽ đẩy nhanh cái chết của ông ấy.

Điều này cũng không sai, nhưng sao lại bình tĩnh, thậm chí còn hả hê như vậy.

Vậy thì đợi đồ đệ của ta chết rồi hẵng nói.

Đỗ Lan không vội, có đi Hắc Ám Đại Lục được hay không, cũng không quá quan trọng.

Tôi sẽ quay lại.

Bỉ Dương Đức biết cuộc nói chuyện hôm nay đến đây là kết thúc, không có kết quả thực chất, nhưng ít nhất cũng đã nói chuyện.

Địch Ny Toa đợi Bỉ Dương Đức đi rồi mới xuất hiện, cô đã nghe hết cuộc đối thoại: Đúng là một người nguy hiểm, thế giới này có quá nhiều người chỉ cầu sự vui vẻ của bản thân, nhưng người xấu đều xấu rất có cá tính.

Địch Ny Toa cảm thấy thế giới này rất kỳ quái.

Hết cách rồi, năng lực mà người của thế giới này sử dụng vốn dĩ là dựa vào việc tăng cường sự kiên trì và chấp nhất trong nội tâm, cố định hóa nguyện vọng của mình để có được sức mạnh.

Cho nên không phải cường giả ích kỷ, mà là kẻ ích kỷ thì mạnh.

Nhưng cũng không thể vơ đũa cả nắm, cũng phải xem thiện ác trong lòng họ.

Người lương thiện vẫn sẵn lòng bảo vệ thế giới, chỉ là người thực sự mạnh đến mức độ này quá ít.

Nhiều người hơn chỉ chiến đấu theo cách của riêng mình, có lẽ không tráng lệ nhưng vẫn anh dũng.

Lại nói đạo lý lớn rồi, tôi là vợ anh đấy.

Địch Ny Toa tỏ ý mấy đạo lý này của Đỗ Lan cứ để dành mà ra vẻ trước mặt người khác, khoe mẽ trước mặt mình làm gì.

Anh sai rồi.

Đỗ Lan lập tức xin lỗi: Nhưng anh hoàn toàn đồng ý với ý kiến của em, phản diện của thế giới này hình như nổi bật hơn người tốt.

Chính là ý đó.

E rằng là vì nước mắt cá sấu.

Kẻ xấu cả đời làm một việc tốt thì là lương tâm chưa mất, người tốt cả đời làm một việc sai thì là đuôi cáo lòi ra.

Cho nên ví dụ như Huyễn Ảnh Lữ Đoàn coi trọng đồng bạn đã trở thành điểm sáng trong tội ác đen tối khiến người ta cảm động.

Mà việc sai của người tốt lại là vết mực trên giấy trắng.

Rõ ràng là cái trước dễ được người ta chấp nhận hơn, chỉ có thể nói tiêu chuẩn yêu cầu đối với người tốt và người xấu chênh lệch quá lớn.

Anh còn nói nữa.

Địch Ny Toa véo vào eo Đỗ Lan, bắt hắn không được giảng đạo lý nữa.

Đỗ Lan nhe răng nhếch mép, giơ tay đầu hàng.

Trong hai tháng, rất nhiều chuyện đã xảy ra.

Tiểu Kiệt, Kỳ Nha, Khải Đặc hoàn thành huấn luyện và nhận nhiệm vụ mới.

Đỗ Lan giao cho ba người một nhiệm vụ, đó là tiêu diệt đội cận vệ trực thuộc của Vương, ba người họ chính là đội hộ vệ của hội trưởng.

Khải Đặc, nếu ngươi không muốn học Tiên Niệm, vậy thì tặng ngươi thứ này.

Khải Đặc nghi hoặc nhìn chiếc đồng hồ cát màu hồng phấn, Đây là đồng hồ cát.

Rất đặc biệt, là thứ gì vậy.

Đồng hồ cát may mắn.

Đỗ Lan giới thiệu: Cát màu hồng bên trong là hiện thân của vận may trong hai mươi bốn giờ tới của ngươi.

Khi xoay đồng hồ, ngươi có thể lập tức sử dụng vận may của

mình.

Đỗ Lan nhìn vào chiếc đồng hồ cát với cát hồng đầy một nửa trong tay Khải Đặc: Xem ra hôm nay vận may của ngươi không tồi, lượng cát trực tiếp đại diện cho vận khí một ngày của ngươi.

Đợi cát chảy hết sang bên kia, cát sẽ biến thành màu xám, đại diện cho việc đã dùng hết vận may, phải đợi hai mươi bốn giờ sau mới có thể làm mới.

Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng dùng hết, bởi vì nếu ngươi dùng hết toàn bộ vận may, điều đó có nghĩa là tiếp theo ngươi chỉ có thể gặp xui xẻo, không chừng sẽ chết đó.

Thần kỳ vậy sao.

Nhưng tại sao lại cho tôi cái này.

Bởi vì năng lực của ngươi vẫn chưa hoàn toàn nắm vững, cho ngươi cái này là để giúp ngươi rút ra vũ khí cần thiết nhanh nhất, tránh việc bị hỏng việc vào thời khắc mấu chốt.

Dường như sẽ có ích: Cảm ơn, vậy tôi nhận.

Đạo cụ lợi hại như vậy.

Có thể trực tiếp thể hiện vận may một cách hình tượng, Khải Đặc, thử xem nào.

Kỳ Nha và Tiểu Kiệt đều rất tò mò.

Thử nghiệm.

Dùng gì để thử nghiệm.

Khải Đặc nhìn xung quanh cũng không biết vận may rốt cuộc nên thử nghiệm như thế nào: Có phải sau khi sử dụng vận may, sẽ nhặt được tiền không.

Có thể, nhưng ngươi phải đi lại nhiều một chút.

Nhưng vận may chủ yếu vẫn là để biến nguyện vọng của ngươi thành sự thật, chỉ cần vận may càng nhiều thì càng dễ thực hiện.

Nhưng vẫn là câu nói cũ, đừng dùng hết toàn bộ vận may, nếu không cho dù giấc mơ của ngươi thành sự thật cũng sẽ gặp xui xẻo.

Khải Đặc sử dụng một chút vận may, hắn muốn xem xem mình sẽ gặp may như thế nào.

Ding dong, xin hỏi có phải pizza của ngài Khải Đặc đặt không ạ.

Chúng tôi đặt từ hôm qua.

Ồ, chắc là nhà bếp nhầm lẫn, lặp lại đơn hàng của hôm qua, xin lỗi đã làm phiền, pizza này coi như là lời xin lỗi của chúng tôi.

Nhìn cậu bé giao hàng nhanh chóng rời đi, tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Không thể nào.

Đây lẽ nào chính là vận may.

Bỉ Tư Cát tỏ vẻ điều này hoàn toàn không khoa học, sao lại đột nhiên có đơn hàng nhầm lẫn và được giao đến đây: Cho dù là vận may, tốc độ cũng quá nhanh rồi.

Mọi người đều nhìn chiếc đồng hồ cát may mắn này với vẻ ghen tị.

Khải Đặc lại phân tích ra một kết luận khác: Có lẽ đơn hàng nhầm lẫn đã xảy ra từ trước, nếu tôi không sử dụng đồng hồ cát may mắn, có lẽ giữa đường cậu ta sẽ phát hiện ra sai sót và quay về.

Nhưng tôi đã sử dụng đồng hồ cát may mắn, vận may mạnh mẽ đã khiến sự việc phát triển theo hướng có lợi cho tôi.

Nhưng đồng hồ cát may mắn thực sự rất mạnh, chỉ dùng một chút như vậy đã lập tức có chuyện tốt xảy ra, nếu dùng hết vận may của một ngày, có lẽ kẻ địch sẽ tự chết.

Đương nhiên đây là tình huống hoàn hảo nhất, tóm lại đây là một thứ tốt.

Đỗ Lan, còn chúng tôi thì sao.

Chúng tôi có đạo cụ gì không.

Kỳ Nha tỏ vẻ đồng hồ cát may mắn quả thực là thần khí, cậu cũng muốn có.

Tiểu Kiệt tuy không mở miệng nhưng nhìn ánh mắt cũng biết cậu cũng rất muốn có đạo cụ thần kỳ.

Đây là bột bơi lội tặng cho các ngươi, bôi lên người, mọi thứ các ngươi cảm nhận và chạm vào đều sẽ mang đặc tính của chất lỏng, các ngươi có thể tùy ý bơi lội.

Lập tức sử dụng, Tiểu Kiệt và Kỳ Nha cởi ra chỉ còn lại quần lót, bôi bột bơi lội lên người, những thứ xung quanh đều trở nên có thể xuyên qua như chất lỏng.

Ngầu.

Kỳ Nha chỉ cần đạp chân là có thể bay lượn trên trời như cá, còn có thể xuyên tường: Thần kỳ quá.

Bỉ Tư Cát, cô cũng đến chơi đi.

Tiểu Kiệt nói.

Thật mất lịch sự, tôi là một quý cô, sao có thể giống các cậu được.

Bỉ Tư Cát tỏ vẻ cởi đồ giữa thanh thiên bạch nhật không phải là tính cách của cô.

Nhưng cô lại nhìn Đỗ Lan một cách kỳ quái, bất kể là bột bơi lội hay đồng hồ cát may mắn rõ ràng đều không phải là đạo cụ bình thường, nhưng Đỗ Lan lấy ra lại như không quan tâm, cho thấy Đỗ Lan hoàn toàn nắm giữ những thứ này.

Nhưng cô thực sự không hiểu tại sao thế giới loài người hiện tại lại có nhiều đạo cụ kỳ quái như vậy: Nhóc con nhà ngươi không phải là người của Hắc Ám Đại Lục đấy chứ.

Khải Đặc sững sờ một lúc, sau đó mới bừng tỉnh, hắn cũng cảm thấy chỉ có người của Hắc Ám Đại Lục mới có những đạo cụ thần kỳ như vậy.

Chương 834

Sử dụng dược liệu đặc hữu của Hắc Ám Đại Lục mới có thể chế tạo ra những thứ này, nhất định là như vậy.

Chỉ có thể nói con người biết quá ít về Hắc Ám Đại Lục, đến nỗi có chuyện gì không khoa học cứ đổ lên đầu Hắc Ám Đại Lục là xong.

Đương nhiên cũng có thể thấy mọi người có những tưởng tượng vô hạn về Hắc Ám Đại Lục, tưởng tượng Hắc Ám Đại Lục thành một vùng đất báu, Hắc Ám Đại Lục cũng là nơi có khả năng vô hạn.

Đây có ba lá thăm, trên đó viết tên của ba con kiến, các ngươi rút thăm, rút trúng ai thì người đó là đối thủ.

Kết quả cuối cùng là Khải Đặc đấu với Ni Phi Bỉ Đa, Tiểu Kiệt đấu với Mãnh Đồ Đồ Vưu Bỉ, Kỳ Nha đấu với Kiêu Á Phổ Phu.

Đối với Khải Đặc vẫn có chút lo lắng, bởi vì tốc độ của Miêu Nữ quá nhanh, Khải Đặc cho dù rút được vũ khí cần thiết cũng chưa chắc có thể đánh trúng kẻ địch, hoặc phá được phòng ngự.

Nhưng Khải Đặc vẫn từ chối sự giúp đỡ của Đỗ Lan, hắn quyết định chiến đấu với trạng thái hiện tại.

Quả nhiên Hunter đều rất cố chấp và tự phụ, nhưng thôi kệ, đây là khúc dạo đầu trước trận quyết đấu giữa Vương và hội trưởng, là khúc dạo đầu, là cuộc đối đầu trực tiếp giữa cao thủ nhân loại và tinh anh của kiến, có thể khiến nhân loại hiểu rõ nhất về Kiến Chimera, hình thái của chúng, năng lực của chúng, ý thức của chúng.

Cho nên ba trận chiến này thu hút ánh mắt không hề thua kém trận chiến giữa hội trưởng và Vương.

Trong lúc Vương chuyên tâm học hỏi trí tuệ làm người từ nhà vô địch thế giới cờ Gungi, cô gái mù Tiểu Mạch, thì cuộc đấu được Đỗ Lan gọi là Chiến tranh ba ngày đã bắt đầu.

Ba ngày ba trận chiến, ba người ba con kiến.

Địa điểm ngay trên đường biên giới của quốc gia tự trị NGL, võ đài được xây dựng giữa con sông lớn cuồn cuộn, một bên đứng là kiến, một bên đứng là nhân loại, ranh giới rõ ràng.

Dưới áp lực của Đỗ Lan, đội hộ vệ cũng không thể không rời xa Vương của họ, đến bên bờ sông lớn.

Quy tắc chính là không có quy tắc, các ngươi có thể rời khỏi võ đài, cũng có thể giết đối phương. 56.

Nhưng ta phải nói cho các ngươi biết, trận đấu lần này được truyền hình trực tiếp toàn cầu, cho nên xin mọi người nhất định phải giữ được tính mãn nhãn, đánh cho đặc sắc cũng phải đánh cho đẹp.

Tuyển thủ quyết đấu còn chưa lên đài, Đỗ Lan tay cầm micro đã lên đài, lần này hắn lại làm người dẫn chương trình cho giải đấu võ thuật: Võ đài đã chuẩn bị, tuyển thủ vào vị trí, trận chiến khởi động trước cuộc đối đầu giữa Vương và hội trưởng Chiến tranh ba ngày sắp bắt đầu.

Tất cả mọi người trên thế giới đều dừng công việc trong tay, nhìn về phía màn hình, Miêu Nữ và Khải Đặc từ hai bên bờ sông nhảy lên võ đài.

Hai vị tuyển thủ đã lên đài, đại diện cho nhân loại là Hunter động vật hoang dã của Hiệp hội Hunter Khải Đặc, đại diện cho Kiến Chimera là Ni Phi Bỉ Đa của đội cận vệ trực thuộc Vương.

Tuyển thủ vào vị trí, trận đấu chính thức bắt đầu.

Đỗ Lan vung tay, trận chiến bắt đầu.

Ni Phi Bỉ Đa rất mạnh, Khải Đặc tuy đã tu luyện hai tháng, vẫn không phải là đối thủ của đối phương, chỉ riêng tốc độ đáng gờm của Miêu Nữ đã khiến Khải Đặc cảm thấy rất khó nhằn.

Cánh tay phải bị Miêu Nữ chặt đứt lúc trước đến giờ vẫn còn đau âm ỉ, nhưng cho dù đáng sợ cũng phải chiến đấu.

Đến rồi, Miêu Nữ đạp nát sàn nhà, lao về phía Khải Đặc như một cơn gió.

Khải Đặc chỉ có thể miễn cưỡng né tránh lưỡi dao sắc bén của Miêu Nữ, nhưng Niệm của Miêu Nữ vẫn xé rách tay áo của Khải Đặc.

Đỗ Lan bình luận: Ôi ôi, nguy hiểm, tuyển thủ Khải Đặc dưới đòn tấn công nhanh của tuyển thủ Ni Phi Bỉ Đa, chỉ có thể thực hiện những động tác né tránh tối thiểu, nhưng nếu cậu ta không thể theo kịp tốc độ này, sớm muộn gì cũng sẽ bị đối thủ giết chết.

Trận đấu vừa bắt đầu, tuyển thủ Khải Đặc đã rơi vào nguy cơ lớn.

Mọi người mau nhìn, tuyển thủ Ni Phi Bỉ Đa tấn công như gió, tuyển thủ Khải Đặc giống như con chuột bị mèo vờn, không thể phản kích cũng không thể chạy trốn.

Trên võ đài nhỏ bé này, Ni Phi Bỉ Đa đã chiếm ưu thế tuyệt đối.

Không được rồi, sao Hunter này không phản kích gì cả.

Khán giả tỏ vẻ đây không phải là làm mất mặt nhân loại sao.

Họ hy vọng Khải Đặc đánh trả, đừng bị con kiến dắt mũi.

Nhưng sự thật, Khải Đặc chỉ bảo vệ mạng sống đã rất vất vả rồi.

Hơi thở của hắn rất gấp gáp, các cao thủ đều biết chênh lệch giữa Khải Đặc và con kiến là một trời một vực.

Khải Đặc đã thể hiện rất tốt rồi, nhưng thiên phú của kiến quá nghịch thiên.

Khải Đặc không ổn rồi.

Kỳ Nha khá lo lắng cho Khải Đặc.

Tiểu Kiệt lại nói: Khải Đặc nhất định sẽ không sao đâu.

Nguyện vọng là tốt, lạc quan là ưu điểm của Tiểu Kiệt, cũng là khuyết điểm, lạc quan sẽ khiến cậu luôn nghĩ về mặt tốt, nhưng lạc quan không thể thay đổi sự thật, nếu kết quả của sự thật tàn khốc ngược lại sẽ khiến Tiểu Kiệt lạc quan sụp đổ.

Không thể bị truy đuổi mãi được, Khải Đặc trong lúc né tránh Miêu Nữ, khẽ lắc đồng hồ cát may mắn, hy vọng vận may có thể giúp mình: Rút vũ khí.

Cồ lô lô Miệng tên hề mở ra, vòng quay xoay tròn, từng con số lướt qua.

Nhanh, ngay trong khoảng thời gian rút vũ khí, trong vòng hai giây, Miêu Nữ đã phát động ba lần tấn công.

Một lần để lại vết máu trên má Khải Đặc, một lần cắt đứt mái tóc dài màu bạc mềm mượt của Khải Đặc, lần cuối cùng tai Khải Đặc suýt chút nữa bị xé toạc.

Khải Đặc rất chật vật, cố gắng kiềm chế nhịp thở, nhưng không có hiệu quả gì, nhịp tim tăng nhanh không nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Máu huyết sôi trào, Khải Đặc cảm thấy các cơ quan trong cơ thể đều đang hoạt động quá tải, giống như một chiếc xe chỉ có thể chạy 120km trên h giờ lại bị đẩy lên 150km trên h.

May mắn là lúc này vũ khí đã được rút ra xong, một luồng Niệm mạnh mẽ trấn áp Miêu Nữ, khiến cô ta không dám mạo hiểm tấn công nữa.

Niệm được phát ra từ vũ khí của Khải Đặc.

Tuyển thủ Khải Đặc cuối cùng cũng đã sử dụng năng lực Niệm của mình sau hai phút thi đấu, thật là hai phút dài đằng đẵng.

Chắc hẳn khán giả trước màn hình cũng thót tim, vì tuyển thủ Khải Đặc đã thoát chết trong gang tấc, trên người còn có hơn mười vết thương sâu cạn khác nhau.

Chỉ trong hai phút đó, tuyển thủ Ni Phi Bỉ Đa đã phát động hơn hai trăm lần tấn công, trong khi tuyển thủ Khải Đặc chỉ lo phòng ngự.

Vậy bây giờ, tuyển thủ Khải Đặc đã có vũ khí trong tay, có phải điều đó đại diện cho việc nhân loại sẽ tiến hành cuộc phản công đầu tiên không.

Chúng ta hãy xem vũ khí trong tay tuyển thủ Khải Đặc, đó là một thanh kiếm mảnh mộc mạc, ôi ôi, lẽ nào tuyển thủ Khải Đặc không gặp may sao.

Một thanh kiếm mảnh như vậy làm sao có thể giúp cậu ta giành được cơ hội chiến thắng và phản công trong đòn tấn công nhanh của kẻ địch.

Mọi người đều háo hức chờ đợi.

Kiếm mảnh ư.

Khải Đặc nhìn vũ khí của mình, tốc độ của thanh kiếm này rất nhanh, hắn biết điều đó, nhưng chỉ nhanh khi đâm, và góc tấn công chỉ ở phía trước, có thể nói là vũ khí tấn công từ bỏ phòng ngự.

Vận may của mình đã khiến mình rút ra vũ khí này sao.

Rốt cuộc làm thế nào mới có thể vận dụng để chuyển bại thành

thắng.

Khải Đặc đã nghĩ ra, và đã làm.

Né tránh các đòn tấn công của kẻ địch từ các góc độ khác, khi kẻ địch tấn công từ chính diện thì quả quyết phản kích, chỉ có khoảnh khắc giao nhau đó tốc độ của mình mới có thể theo kịp tốc độ của kẻ địch.

Đánh cược một đòn.

Ni Phi Bỉ Đa không nói nhiều, sau lần trước cô ta đã không còn coi thường loài người nữa.

Trận đấu lần này cô ta đại diện cho Vương, sẽ không thua, chỉ có giết chóc trong im lặng.

Rầm.

Lại một lần nữa đạp nát võ đài, thế công như bão táp của tốc độ gió lốc.

Mọi người chỉ thấy vô số ảo ảnh trực tiếp bao bọc lấy Khải Đặc, thỉnh thoảng có giọt máu văng ra, mảnh vải rách bay lượn.

Tình hình của Khải Đặc không tốt chút nào, việc nắm bắt khoảnh khắc kẻ địch tấn công chính diện cũng không hề dễ dàng.

Khải Đặc chỉ có thể né tránh các đòn tấn công, chờ đợi cơ hội.

Nhẫn nại, nhẫn nại, Khải Đặc không ngừng tự nhủ.

Nhẫn nại là để phản công, càng là để sống sót.

Các khán giả đã thấy chưa.

Tuyển thủ Khải Đặc đang gặp nguy hiểm lớn, rõ ràng việc rút ra vũ khí không thể giúp cậu ta đảo ngược tình thế.

Chúng ta đều có thể thấy tuyển thủ Khải Đặc đang nhẫn nại, nhưng cậu ta có thể cầm cự đến lúc nào, không ai biết.

Đỗ Lan nói: Trận đấu lần này không có bất kỳ quy tắc nào, cũng không có khả năng nhận thua, cho nên muốn chiến thắng, cách duy nhất là giết đối phương hoặc đánh ngất đối phương, khiến đối phương mất khả năng phản kháng.

Hoặc là trong vòng một ngày không thể phân thắng bại, trận đấu sẽ tự động kết thúc, vì ngày thứ hai sẽ tiến hành trận đấu thứ hai.

Với mức độ bị thương của Khải Đặc, cậu ta sẽ sớm bị sốc do mất máu quá nhiều, e rằng trận đấu của chúng ta sẽ kết thúc trong vòng mười phút.

Vũng máu dưới chân Khải Đặc ngày càng lớn, tuy đã cố gắng hết sức né tránh, nhưng việc tiêu hao thể lực dữ dội đã làm giảm đáng kể hiệu quả né tránh của Khải Đặc.

Chương 835

Bây giờ ngực, lưng, tứ chi, khuôn mặt của hắn đều là vết thương, mà hắn vẫn chưa tìm được cơ hội tấn công.

Thêm chút vận may, Khải Đặc lắc chiếc đồng hồ cát, cho hắn tấn công một lần, chỉ cần có một cơ hội, dùng kiếm mảnh phát động một đòn liên kích, nhắm vào tim, cổ họng, hốc mắt của Miêu Nữ, như vậy, như vậy, có lẽ hắn có thể chết một cách có tôn nghiêm, chứng minh rằng con người không phải là không thể kháng cự trước mặt kiến.

Chỉ một lần thôi, dùng hết tất cả vận may của ngày hôm nay, Khải Đặc lật ngược hoàn toàn chiếc đồng hồ cát may mắn trong túi, dùng vận may của một ngày để đổi lấy một cơ hội tấn công.

Đồng hồ cát may mắn là sử dụng vận may, là chắc chắn sẽ xảy ra chuyện tốt, chứ không phải tăng xác suất xảy ra chuyện tốt.

Cho nên đồng hồ cát vừa sử dụng, chuyện tốt liền đến.

Két.

Một tiếng trượt chói tai, mọi người đều thấy, Miêu Nữ đang lao tới lại trượt chân trong vũng máu mà Khải Đặc chảy ra, đúng vậy, vũng máu dưới chân Khải Đặc lan rộng ra, Miêu Nữ đã giẫm vào đó, vị trí thật sự là ngay trước mặt Khải Đặc.

Quả thực là cơ hội ngàn vàng, Khải Đặc đột nhiên phát động tấn công, ba đòn liên kích, ra chiêu trong chớp mắt.

Miêu Nữ thấy mũi kiếm lao tới, lập tức cảm thấy nguy cơ ập đến, cô ta cũng phát động năng lực Niệm: Hắc Tử Vũ Tưởng.

Hai tháng qua, kiến cũng đã tiến bộ, phát triển năng lực của mình.

Một con quỷ đỏ khổng lồ điều khiển những sợi dây rối giật Miêu

Nữ thực hiện động tác né tránh kịch liệt, toàn bộ xương cốt đều di chuyển một cách bất thường.

Một hiệp phân định thắng bại, Miêu Nữ đã định ra tay hạ sát, sở dĩ bây giờ mới động sát ý là vì trước đó Đỗ Lan đã nói phải đánh cho đẹp.

Miêu Nữ sợ Đỗ Lan, nên nghe lệnh Đỗ Lan, cho đến khi mình gặp nguy hiểm mới quyết định giết chết đối thủ.

Ngay từ đầu trận đấu, Miêu Nữ đã thể hiện sức mạnh vượt trội, Khải Đặc biết mình không thể đánh bại đối phương, chỉ cầu một cái chết có tôn nghiêm.

Cuối cùng hắn đã làm được, thanh kiếm mảnh của hắn đâm xuyên qua cổ họng Miêu Nữ, còn móng vuốt của Miêu Nữ thì nghiền nát lồng ngực hắn.

Ba kiếm cuối cùng của Khải Đặc như quỷ thần, đến nơi chỉ trong vòng 0,1 giây sau khi Miêu Nữ phát động năng lực.

Năng lực Niệm của Miêu Nữ là những Niệm thú có đủ loại năng lực, chủ yếu là điều khiển, và Hắc Tử Vũ Tưởng chính là dùng Niệm thú để điều khiển chính mình, thời gian phát động chỉ cần 0,1 giây, cũng có nghĩa là trong vòng 0,1 giây, các chỉ số của Miêu Nữ đều sẽ được nâng cao chưa từng có, năng lực tăng lên gấp bội.

Đòn tấn công cuối cùng của Khải Đặc cũng vô cùng nhanh, là ba kiếm nhưng lại được tung ra cùng lúc, ba kiếm hợp nhất.

Nhưng dù vậy, cuối cùng chỉ có một kiếm đâm trúng.

Quả nhiên kiến vẫn quá mạnh, đây là suy nghĩ cuối cùng của Khải Đặc.

Ồ, thắng bại đã rõ, tuyển thủ Khải Đặc đã mất đi ý thức.

Một trận đấu đặc sắc, đặc biệt là màn đối quyết sấm sét cuối cùng của hai tuyển thủ.

Khải Đặc tung ra ba kiếm liên tiếp, Miêu Nữ lại dùng cách thức quỷ dị né tránh những chiêu tất sát vào tim và hốc mắt, để cho cổ họng của mình bị đâm, với cái giá là khí quản và thực quản bị đứt lìa để giành chiến thắng trong trận đấu đầu tiên.

Không dễ dàng gì, Khải Đặc trong trạng thái cực hạn vẫn có thể phản kích, điều này khiến không ít người cảm thấy khâm phục.

Nhưng cũng có người cho rằng cú đòn cuối cùng nếu không phải con kiến xui xẻo trượt ngã, e rằng Khải Đặc cũng không có cơ hội tấn công.

Nhưng trận đấu đầu tiên cũng thực sự khiến nhân loại chứng kiến sức mạnh của kiến, mắt họ căn bản không theo kịp.

Chúng ta hãy khiêng tuyển thủ Khải Đặc xuống để điều trị, nghỉ ngơi một ngày, để mọi người thưởng thức lại trận đấu ngắn ngủi nhưng vô cùng đặc sắc này.

Nhân tiện tôi phải dọn dẹp lại võ đài, nếu lát nữa còn có người trượt ngã thì không hay.

Đỗ Lan nói.

Kỳ Nha lấy ra đồng hồ cát may mắn của Khải Đặc, phát hiện vận may một ngày của hắn đã dùng hết: Dùng hết vận may hai mươi bốn giờ, mà chỉ khiến đối phương trượt ngã thôi sao.

Kỳ Nha cảm thấy không đáng lắm.

Kỳ Nha, Khải Đặc hình như không còn thở nữa.

Tiểu Kiệt căng thẳng.

Vận may dùng hết bắt đầu gặp xui xẻo rồi sao.

Kỳ Nha không biết chữa trị nhưng đối với cấu tạo cơ thể người vẫn rất am hiểu, Xương sườn ở lồng ngực đều gãy hết rồi, phổi cũng nát, tim cũng bị tổn thương.

Mau cho cậu ấy ăn Tiên Đậu đi.

Vốn dĩ Tiểu Kiệt định cho Khải Đặc ăn Tiên Đậu, nhưng phát hiện cậu ấy không còn thở nữa nên mới căng thẳng đến quên mất.

Tiểu Kiệt lập tức hành động, bất kể còn thở hay không, đều phải cho cậu ấy ăn Tiên Đậu trước đã.

Thực ra người sử dụng Niệm có sinh mệnh lực rất ngoan cường, bởi vì Niệm là tư niệm mãnh liệt của người sử dụng, chỉ cần tư niệm mãnh liệt là có thể vượt qua sự sống chết của bản thân, sau khi chết vẫn có thể phát huy tác dụng.

Cho nên Khải Đặc đã sống lại, Tiên Đậu cộng với Niệm của hắn, đã khiến hắn kỳ tích sống lại từ vết thương chí mạng nghiêm trọng như vậy.

Tiểu Kiệt tự nhiên rất cảm động, nước mắt rơi lã chã.

Đỗ Lan phát hiện Tiểu Kiệt dường như đặc biệt dựa dẫm vào những người đàn ông lớn tuổi hơn mình, xem ra đúng là biểu hiện của việc thiếu thốn tình thương từ nhỏ.

Được rồi, ngày mai còn phải thi đấu, bây giờ các ngươi về nghỉ ngơi trước đi.

Trận đấu đầu tiên đã phá vỡ kỷ lục lượt xem, vô số người đã thấy được sức mạnh của kiến.

Đương nhiên cũng có người nói đó là vì Khải Đặc quá yếu, đây thuộc loại đứng nói chuyện không biết đau lưng, rõ ràng Khải Đặc đã thể hiện rất tốt rồi, nếu đổi lại là người khác đã chết từ lâu.

Khải Đặc ở Hiệp hội Hunter cũng thuộc loại cường giả có thể vào Thập Nhị Địa Chi.

Thập Nhị Địa Chi là tổ chức do hội trưởng đích thân sáng lập, nhiệm vụ là quản lý hiệp hội khi hội trưởng vắng mặt, mười hai thành viên đều do hội trưởng tự mình tuyển chọn.

Điều kiện tuyển chọn là tâm trạng của hội trưởng, cũng sẽ đưa những người thích phá đám vào.

Lực chiến đấu của Thập Nhị Địa Chi có lẽ không mạnh, nhưng trong lĩnh vực chuyên môn của họ thì tuyệt đối là cường giả.

Khải Đặc hoàn toàn đủ tiêu chuẩn gia nhập Thập Nhị Địa Chi, chỉ là chuyên môn của hắn là nghiên cứu động vật hoang dã, tiếp xúc với động vật nhiều hơn với người, trong khi công việc chủ yếu của Thập Nhị Địa Chi là tiếp xúc với người.

Đương nhiên cũng có ngoại lệ như cha của Tiểu Kiệt, ông ta thích trốn đi khắp nơi, không làm tròn trách nhiệm.

Các cao thủ của Hiệp hội Hunter tự nhiên cũng không bỏ qua việc nghiên cứu video quý giá như vậy, Thập Nhị Địa Chi cũng nằm trong số đó.

Mọi người thấy thế nào.

Cẩu nữ của hiệp hội, Y Khắc Hạ, hỏi các đồng nghiệp đang ngồi.

Con kiến rất mạnh, tốc độ rất nhanh, nếu nó vừa lên đài đã hạ sát thủ, e rằng Khải Đặc không có mười phút để biểu diễn đâu.

Đây là Sửu Ngưu, một người đàn ông trung niên mặc đồ bò sữa.

Vì để Thập Nhị Địa Chi thêm phần hình tượng, và vì kính yêu hội trưởng, trong Thập Nhị Địa Chi có không ít người hóa trang thành hình dạng con giáp tương ứng của mình.

Mặc trang phục bò sữa hai màu đen trắng ở đây cũng rất bình thường.

Không sai, con kiến cái đó xem ra rất sợ trọng tài.

Thân Hầu Tây Du nói: Tôi quan sát nó mấy lần đều liếc mắt nhìn vị trọng tài đó.

Đỗ Lan, cũng là Hunter của hiệp hội chúng ta, việc hội trưởng mất tích một năm trước có liên quan trực tiếp đến hắn, là một người đàn ông bí ẩn khó lường.

Y Khắc Hạ có một số thông tin về Đỗ Lan.

Trận đấu lần này cũng do hắn sắp xếp, lại có thể khiến hội trưởng của chúng ta ngoan ngoãn nghe lời, còn có thể chỉ huy Kiến Chimera, thực sự khiến người ta tò mò về lai lịch của Đỗ Lan.

Dậu Kê Khắc Lỗ Khắc là một cô gái trẻ đeo đôi cánh lông vũ, trên búi tóc cắm lông vũ, ăn mặc thời thượng.

Ngoài việc là Hunter, cô còn là một nhạc sĩ, vũ công.

Lai lịch không rõ, tuổi tác không rõ, chỉ biết hắn đã kết hôn.

Y Khắc Hạ nói.

Một người đàn ông khá tốt, tiếc quá.

Khắc Lỗ Khắc rất ít khi coi trọng người đàn ông nào.

Cẩu nữ không còn xoáy sâu vào Đỗ Lan: Chúng ta cần xem xét thực lực của kiến.

Con kiến này chỉ là hộ vệ của Vương, Vương có thể mạnh gấp mấy lần, mấy chục lần nó.

Tôi lo hội trưởng sẽ gặp chuyện không may.

Chúng ta cũng không thể ngăn cản hội trưởng, chuyện ông ấy đã quyết định rồi.

Mặc dù những người có mặt đều kính phục hội trưởng, nhưng tính khí xấu của ông ta cũng thực sự khiến người ta khổ sở, chuyện đã quyết định thì tuyệt đối không thay đổi: E rằng bây giờ ông ấy đang háo hức cho trận đấu sau một tuần nữa, nếu chúng ta ngăn cản, không những không thành công mà còn biến thành bao cát luyện tập cho ông ấy.

Sửu Ngưu rất nghiêm túc nói, với tư cách là Hunter chính trực không a dua nhất trong Thập Nhị Địa Chi cũng đành bó tay với hội trưởng.

Không phải là ngăn cản, mà là phải nghĩ xem nếu hội trưởng không thành công trong việc thảo phạt Vương, chúng ta nên đối phó như thế nào.

Cẩu nữ nói, Đây là chuyện vô cùng nghiêm trọng.

Nếu hội trưởng thật sự thất thủ, thì Đỗ Lan có lẽ sẽ ra tay.

Khốn kiếp, rõ ràng lợi hại như vậy, còn để ông già mạo hiểm, tên Đỗ Lan này quá âm hiểm.

Người nói thẳng không kiêng dè là Dần Hổ Khang Tể, một người nhỏ con có tính khí nóng nảy như hổ: Còn lũ kiến đó cũng lộn xộn, Hiệp hội Hunter nên xông lên giết sạch chúng.

E rằng lúc đó người chết sẽ là chúng ta.

Thân Hầu nói: Ngươi lẽ nào tự tin có thể theo kịp tốc độ của Ni Phi Bỉ Đa.

Con khỉ thối nhà ngươi nói gì đó.

Không nói gì, chỉ là dạy dỗ một số kẻ không biết tự lượng sức mình.

Khốn kiếp.

Dần Hổ lại muốn động thủ, bị mọi người ngăn lại.

Mọi người bớt nói một câu, tuy Đỗ Lan có thể ra tay, nhưng chúng ta đều không biết suy nghĩ của hắn, cho nên chúng ta vẫn phải đưa ra một phương án dự phòng.

Cẩu nữ nói, thực ra những thứ khác đều dễ nói, nhưng ngày khai chiến sẽ có rất đông khán giả, điều này khiến phương án dự phòng trở nên khó khăn.

Nếu không có ai, trực tiếp dùng tên lửa, bom nguyên tử oanh tạc là được, đảm bảo không nổ chết Vương cũng khiến hắn mất nửa cái mạng, sau đó họ sẽ đi lấy đầu.

Tiếc là có khán giả, điều này khiến phương án dự phòng khó thực hiện.

Vừa phải bảo vệ khán giả, vừa phải chiến đấu với Vương mạnh hơn cả hội trưởng, điều này là không thể.

Chương 836

Cho nên phương án dự phòng biến thành việc cổ vũ cho hội trưởng, để ông ấy đánh bại Vương, một biện pháp vô lý như vậy.

Ngày thứ hai, Tiểu Kiệt đấu với Mãnh Đồ Đồ Vưu Bỉ.

Bên phía nhân loại là Hunter trẻ tuổi Kiệt Phú Lực Sĩ, bên phía kiến cũng là một thành viên thuộc đội cận vệ trực thuộc Vương, Mãnh Đồ Đồ Vưu Bỉ.

Vậy thì, trận chiến thứ hai của Chiến tranh ba ngày bắt đầu.

Tiếng tuyên bố của Đỗ Lan vừa dứt, Mãnh Đồ Đồ Vưu Bỉ đã lao tới, hai tay tung ra những cú đấm nhanh, rõ ràng cách Tiểu Kiệt năm mét, nhưng cánh tay của hắn như cao su không ngừng duỗi ra, đánh ra những cú đấm nặng liên tiếp.

Sắc mặt Tiểu Kiệt biến đổi, Niệm lập tức bao bọc cánh tay, chỉ cảm thấy một lực đạo cực lớn liên tục va vào cẳng tay, thân hình nhỏ bé không chịu nổi, trực tiếp bay ngược ra ngoài, rơi xuống mặt sông ngoài võ đài, nảy như đá lạng nước, bay thêm một đoạn xa nữa mới chìm xuống sông. 57.

Không được rồi, khán giả thấy Tiểu Kiệt vừa bắt đầu đã bị đánh bay, đồng loạt tỏ vẻ quả nhiên thiếu niên không đủ sức.

Người lớn hôm qua còn bị đánh suýt chết, hôm nay cho một đứa trẻ lên thì có nghĩa lý gì.

Nhưng Mãnh Đồ Đồ Vưu Bỉ biết mình chưa đánh chết Tiểu Kiệt, nên đi đến mép võ đài, đợi Tiểu Kiệt trồi lên khỏi mặt nước.

Tiểu Kiệt là đứa trẻ lớn lên trên đảo, dung tích phổi vốn đã lớn, bây giờ càng không cần phải nói, lặn mười phút vẫn không thành vấn đề.

Tiểu Kiệt trốn dưới nước, biết kẻ địch nhất định sẽ đợi mình nổi lên để tấn công, phải làm sao đây.

Tiểu Kiệt không muốn quá dựa dẫm vào Tu Tá Năng Hồ, cậu vẫn muốn xem thực lực của mình.

Tuyển thủ Tiểu Kiệt rơi xuống nước, đã qua một phút, rốt cuộc cậu ấy có ra không.

Mà Mãnh Đồ Đồ Vưu Bỉ trông có vẻ rất nôn nóng, hắn dường như muốn xuống nước, nhưng lại có vẻ không thích nước, rốt cuộc trận chiến này sẽ biến thành như thế nào.

Thằng nhóc đó không phải chết đuối rồi chứ.

Khán giả muốn xem chiến đấu mà, cứ trốn mãi không có ý nghĩa.

May mà Tiểu Kiệt cũng không lãng phí thời gian quá nhiều, Oẳn Tù Tì, Búa.

Rầm, nước sông chảy ngược, sôi trào, một quả đạn pháo lao ra từ dưới mặt sông, chính là Tiểu Kiệt.

Tuyển thủ Tiểu Kiệt đã bay ra một cách khó tin, rất nhanh, thật khó tưởng tượng cậu ấy làm thế nào để có được tốc độ như vậy.

Thực ra Đỗ Lan biết, Tiểu Kiệt đã sử dụng Búa ở dưới đáy sông, đấm một cú xuống đáy sông, dùng phản lực cực lớn để lao ra. 58.

Suy nghĩ của Tiểu Kiệt rất đơn giản, nếu đã ra ngoài là bị tấn công, tại sao mình không tấn công trước.

Búa rất mạnh mẽ, đủ để Tiểu Kiệt ra tay trước, giữa không trung Tiểu Kiệt đã một lần nữa tích lực, khi mình đến gần kẻ địch sẽ phát động đòn tấn công mạnh.

Đòn tấn công này có chút thú vị, Mãnh Đồ Đồ Vưu Bỉ nở nụ cười, trận đấu đừng kết thúc quá nhanh mới tốt chứ: Vui đấy.

Ra quyền, hắn sẽ không né tránh, cũng dùng quyền để đáp trả.

Rầm, tiếng xé gió vang lên bốn phía, Mãnh Đồ Đồ Vưu Bỉ giăng ra một lưới quyền trước mặt mình, rõ ràng chỉ có hai nắm đấm, nhưng quyền ảnh trùng trùng khiến người ta phải líu lưỡi.

Tiểu Kiệt dường như giống như một con chim sẻ lao vào lưới, trong nụ cười nham hiểm của Mãnh Đồ Đồ Vưu Bỉ mà lao vào lửa.

Chết chắc rồi, quả nhiên là trẻ con, căn bản không biết chiến đấu.

Nhìn cách chiến đấu thẳng thừng này của Tiểu Kiệt, không ít người lắc đầu, họ đều cho rằng một chiêu này là có thể phân thắng bại, Tiểu Kiệt may mắn thì còn giữ được toàn thây, không may mắn thì trực tiếp bị lưới quyền này đánh thành tương thịt.

Mọi người đều thấy nước sông ở mép võ đài đều bị những cú đấm nhanh của con kiến tạo ra sóng gió thổi động rồi kia kìa.

Chắc chắn sẽ chết, thật là một đứa trẻ đáng thương.

Nhưng Tiểu Kiệt không có nhiều suy nghĩ như khán giả, cậu chỉ liều mạng tích lực, đồng thời dùng phần Niệm còn lại bao phủ toàn thân để phòng ngự.

Tiểu Kiệt.

Kỳ Nha và Khải Đặc cũng rất lo lắng.

Sát.

Rầm, Tiểu Kiệt cuối cùng cũng lao vào lưới quyền nhanh, chỉ nghe thấy tiếng nổ trong tai tăng lên, trên người mình đã bị đánh trúng vô số quyền, cho dù đã phòng ngự, cũng cảm thấy xương cốt sắp vỡ nát.

Nhưng chỉ còn một chút khoảng cách nữa thôi, Tiểu Kiệt nghĩ trong lòng có thể được: Búa.

Tiểu Kiệt cũng ra quyền, cậu chỉ có một quyền, đâm thẳng vào ngực Mãnh Đồ Đồ Vưu Bỉ, Rầm.

Ngực của Mãnh Đồ Đồ Vưu Bỉ bị cú Búa của Tiểu Kiệt đánh lõm hoàn toàn, lồi ra từ sau lưng.

Tĩnh lặng.

Mọi người đều không ngờ Tiểu Kiệt lại có thể sống sót dưới những cú đấm nhanh, còn có thể tung một đòn vào Mãnh Đồ Đồ Vưu Bỉ.

Con kiến chết rồi chứ.

Hiệu quả tấn công như vậy, xương sườn gãy, nội tạng vỡ, không thể nào còn sống được chứ. 59.

Một đòn đáng kinh ngạc, cú đấm của tuyển thủ Tiểu Kiệt uy lực mười phần, nhưng tuyển thủ Mãnh Đồ Đồ Vưu Bỉ vẫn chưa ngã xuống.

Đỗ Lan khuấy động không khí của khán giả: Mọi người đã thấy chưa.

Cú đòn vừa rồi.

Tự nhiên là thấy rồi mới im lặng, nhưng tiếp theo họ sẽ thấy một chuyện càng không khoa học hơn.

Con kiến có lồng ngực hoàn toàn vỡ nát lại không chết, chỉ thấy nửa thân trên của Mãnh Đồ Đồ Vưu Bỉ biến thành như đất sét dẻo, vặn vẹo, cuối cùng biến thành một con quái vật trăm mắt trăm tay.

Thú vị quá, ta phấn khích rồi, ta phải đánh chết ngươi.

Con kiến bị đánh trúng đã nổi giận.

Trên mặt, trên vai, thậm chí trên những cánh tay mọc thêm đều là mắt, và tay nhiều hơn, nắm đấm tự nhiên cũng nhiều hơn.

Tiểu Kiệt đã toàn thân bầm tím, bây giờ sắc mặt cậu cũng không tốt lắm, đứng trước mặt Mãnh Đồ Đồ Vưu Bỉ, giống như sự chênh lệch giữa cừu non và mãnh hổ.

Nhóc con, ta phải đánh chết ngươi.

Đúng là thẳng thừng, không có chút uyển chuyển nào.

Rầm.

Tiểu Kiệt chỉ cảm thấy trời đất đột nhiên tối sầm lại, trên đầu mình xuất hiện một bức tường tên là nắm đấm, những nắm đấm màu đỏ căn bản không cho Tiểu Kiệt bất kỳ đường nào để chạy trốn, trước sau trái phải đều là nắm đấm.

Đây rốt cuộc là quái vật gì.

Khán giả đều bị vẻ ngoài đáng sợ của Mãnh Đồ Đồ Vưu Bỉ làm cho kinh hãi, lại thấy hắn tấn công cuồng bạo như vậy.

Đòn tấn công như vậy quả thực là đặt những chiếc giường xung quanh Tiểu Kiệt, nếu bị đánh trúng, toàn bộ xương cốt của Tiểu Kiệt đều sẽ vỡ thành vụn.

Tiểu Kiệt, mau gọi Tu Tá Năng Hồ.

Kỳ Nha thấy Tiểu Kiệt rơi vào nguy hiểm, hận không thể tự mình lên đài để giúp cậu, cùng nhau kề vai chiến đấu.

Lúc này Tiểu Kiệt cũng cảm nhận được nguy cơ chưa từng có, đây có lẽ là lần gần cái chết nhất của cậu sau khi trở thành Hunter.

Sẽ chết.

Trong đầu Tiểu Kiệt tua lại cuộc đời như đèn kéo quân, cuối cùng dừng lại ở một chữ, chính là chết.

Hung quang lộ rõ, lần này Mãnh Đồ Đồ Vưu Bỉ không hề nương tay.

Rầm.

Võ đài kiên cố trong nháy mắt đã sụp đổ một nửa, những mảnh đá vỡ bị va đập bay ra tứ phía như đạn.

Quá mạnh, lại có thể đánh hỏng cả võ đài.

Khán giả nhìn võ đài chỉ còn lại hơn một nửa, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thật không biết đứa trẻ đứng trên võ đài lấy đâu ra dũng khí để chiến đấu với kiến.

Tiếc là đứa trẻ dũng cảm như vậy bây giờ cũng đã biến thành tro bụi rồi.

Sức phá hoại đáng sợ, xuất hiện, chiêu thức tấn công mạnh nhất kể từ khi Chiến tranh ba ngày bắt đầu, mọi người đã thấy chưa.

Võ đài kiên cố được xây bằng đá cẩm thạch cũng bị đánh sập, sức mạnh của Kiến Chimera thực sự quá mạnh.

Vậy còn tuyển thủ Tiểu Kiệt của chúng ta thì sao.

Máy quay lia qua, chỉ thấy Tiểu Kiệt đã biến thành đầu heo, tứ chi vặn vẹo một cách bất tự nhiên, quần áo trên người cũng toàn là vết máu và bùn đất, có mấy vết thương còn có thể thấy xương gãy đâm thẳng ra ngoài da.

Nhưng Tiểu Kiệt vẫn còn ý thức, Đỗ Lan cũng phải khâm phục, Tiểu Kiệt rõ ràng có cơ hội gọi Tu Tá Năng Hồ, nhưng cậu ta cứng rắn không gọi, thật không biết thằng nhóc này nghĩ gì.

Nhóc con, ta sẽ tiễn ngươi lên đường.

Mãnh Đồ Đồ Vưu Bỉ thấy Tiểu Kiệt không sợ hãi cũng không hoảng loạn, chỉ cười khổ, cũng thấy kỳ lạ, nhưng thằng nhóc này còn ý thức tức là trận đấu vẫn chưa kết thúc.

Chương 837

Mãnh Đồ Đồ Vưu Bỉ, dừng tay, chúng ta đã thắng rồi.

Là Miêu Nữ lên tiếng ngăn cản Mãnh Đồ Đồ Vưu Bỉ, cô ta biết nếu Mãnh Đồ Đồ Vưu Bỉ thật sự hạ sát thủ vào lúc này, e rằng sẽ chọc giận Đỗ Lan.

Đỗ Lan đã trở thành bóng ma tâm lý của Ni Phi Bỉ Đa.

Mãnh Đồ Đồ Vưu Bỉ vẫn rất nghe lời, lập tức thu tay.

Khán giả im lặng, lại thua rồi sao.

Đã là hai trận thua liên tiếp, lẽ nào con người thật sự không đánh lại kiến sao.

Thực sự khiến người ta lạnh lòng.

Tiểu Kiệt ăn Tiên Đậu, xem như đã sống lại.

Khi được hỏi tại sao không dùng vũ khí, cậu ta lại nói: Đối phương cũng không có vũ khí, chỉ dùng nắm đấm tấn công, nếu tôi dùng vũ khí thì không công bằng.

Thực ra cậu ta chỉ muốn xem thử nếu không dựa vào vũ khí, bản thân có thể đánh bại Mãnh Đồ Đồ Vưu Bỉ hay không, người cậu ta muốn thách thức chính là bản thân mình.

Thấy cậu ta không coi trọng mạng sống của mình như vậy, Đỗ Lan cũng chẳng nói gì.

Sự cường đại của loài kiến đã ăn sâu vào lòng người, động tác của chúng nhanh hơn đạn, nắm đấm mạnh hơn lựu đạn, cơ thể lại vô cùng kỳ quái, rõ ràng bị thương chí mạng mà không chết.

Sinh vật như vậy quả thực là quái vật, không thể đối địch.

Còn trận đấu cuối cùng, khán giả vẫn sẽ xem, nhưng về cơ bản đã không còn hy vọng vào chiến thắng của con người.

Tỷ lệ cược ở sòng bạc ngầm, tuyển thủ con người là một ăn ba mươi, còn kiến là một ăn một.

Trận đấu thứ ba mà mọi người mong chờ đã bắt đầu, phía con người là Kỳ Nha Tấu Địch Khách, còn phía kiến Chimera là Kiêu Á Phổ Phu.

Kết quả trận đấu hôm nay sẽ chấm dứt chuỗi hai trận thua của con người.

Hay loài kiến sẽ giành được chiến thắng thứ ba liên tiếp.

Mời quý vị cùng chờ xem.

Hai trận đấu trước đều không kéo dài quá mười phút, tuy nói là cuộc chiến ba ngày, nhưng chênh lệch thực lực quá lớn khiến cả hai trận đều kết thúc trong vòng mười phút, và các tuyển thủ con người đều may mắn mới sống sót được.

Nếu không phải trên võ đài, e rằng con người đã chết nhanh hơn.

Vậy thì, trận chiến cuối cùng của cuộc chiến ba ngày, bây giờ bắt đầu, mời hai vị tuyển thủ vào vị trí.

Hai tuyển thủ lên đài.

Lần này con kiến không nhảy lên, mà dùng đôi cánh bươm bướm bay lượn lên võ đài.

Gia tộc Tấu Địch Khách, những khán giả có kiến thức lập tức nhớ đến gia tộc sát thủ lừng danh, điều này khiến một số người nhen nhóm hy vọng.

Nghe nói ngay cả chó nhà Tấu Địch Khách cũng có thể giết người, con cái của họ cũng là những cỗ máy giết người, biết đâu lại có năng lực đặc biệt nào đó.

Ta rất ghét các ngươi, loài người.

Kiêu Á Phổ Phu rất ghét những kẻ chiếm dụng thời gian của bọn họ, lẽ ra hắn phải ở bên cạnh Vua, sao có thể rời xa Vua được chứ.

Như nhau cả thôi.

Kỳ Nha cũng không thích loài kiến: Món nợ ngày hôm qua ta sẽ tính sổ trên người ngươi.

Kẻ thua vẫn là ngươi.

Vì trận đấu đã bắt đầu, tuy Đỗ Lan chưa tuyên bố, nhưng Kiêu Á Phổ Phu đã phân tán lớp phấn của mình ra, nắm rõ mọi biến động nội tâm của Kỳ Nha như lòng bàn tay.

Kiêu Á Phổ Phu có thể thông qua lớp phấn của mình để đọc được nội tâm của người khác, tuy không phải là thuật đọc tâm, nhưng chỉ cần Kỳ Nha có bất kỳ quyết tâm hay dao động nào, Kiêu Á Phổ Phu đều sẽ nắm bắt được một cách chính xác.

Vậy thì, trận đấu bắt đầu.

Sẽ tấn công tới, Kiêu Á Phổ Phu đọc được sát ý từ nội tâm đối thủ.

Oanh, Kỳ Nha biết đối thủ rất mạnh, nên cũng không nương tay, toàn thân bao phủ bởi dòng điện, tóc tai dựng đứng, trong chớp mắt đã tung ra một đòn.

Rất nhanh, nhưng ta biết rõ động tác của ngươi, Kiêu Á Phổ Phu rất tao nhã né được đòn tấn công của Kỳ Nha.

Kỳ Nha tấn công lần nữa, lần này thì ngược lại.

Mọi người thấy không.

Trận chiến ngày cuối cùng quả thực là bản sao của trận chiến ngày đầu tiên.

Ngày đầu tiên là kiến đuổi đánh con người, nhưng ngày cuối cùng lại biến thành con người đuổi đánh kiến.

Kết quả hôm nay rốt cuộc sẽ ra sao, càng khiến người ta mong chờ hơn.

Đánh hay lắm, không hổ là sát thủ của gia tộc Tấu Địch Khách, cho dù là trẻ con cũng là sát thủ.

Cứ phải như vậy, đánh chết lũ kiến đó đi.

Khán giả thấy cảnh này rất phấn khích, họ dường như đã nhìn thấy hy vọng chiến thắng của con người.

Gia tộc Tấu Địch Khách, cả nhà đều tụ tập trước TV xem Kỳ Nha chiến đấu.

Kỳ Nha mặt đầy sát khí trông ngầu quá.

Bà mẹ biến thái của Kỳ Nha rất thích Kỳ Nha giết người, nguyện vọng lớn nhất là được chết dưới tay Kỳ Nha, để Kỳ Nha trở thành một sát thủ máu lạnh lục thân bất nhận.

Thằng bé Kỳ Nha này vẫn còn non quá.

Ông nội Kiệt Nặc lại biết rằng cháu mình vẫn chưa phát hiện ra bản thân đang bị con kiến vờn chơi.

Mà anh cả của Kỳ Nha, Y Nhĩ Mê, lại nhíu mày.

Hắn luôn dạy dỗ Kỳ Nha không được chiến đấu với kẻ địch mạnh hơn mình, vì như vậy sẽ chết.

Không ngờ Kỳ Nha cuối cùng vẫn chống lại lời giáo dục đầy yêu thương của người anh này, thật khó chịu.

Nếu Kỳ Nha chết, phòng của nó có thể cho tôi không.

Đây là anh hai của Kỳ Nha, một tên otaku mập ú, hắn muốn phòng của Kỳ Nha.

Cha của Kỳ Nha nhìn con trai mình chiến đấu với kẻ địch mà ngay cả ông cũng sẽ né tránh, tâm tư phức tạp, vui buồn lẫn lộn.

Nếu xét theo tiêu chuẩn của một sát thủ, ông không hy vọng con trai chiến đấu với kiến.

Nhưng nếu đứng ở góc độ của một người cha, ông cũng hy vọng Kỳ Nha có thể bước ra con đường cường giả của riêng mình.

Anh ơi, mau tỉnh lại đi.

Ngay cả em trai của Kỳ Nha cũng nhìn ra được đòn tấn công của Kỳ Nha đã bị con kiến nhìn thấu.

Tại hiện trường, Kỳ Nha thực ra cũng đã phát hiện, mỗi đòn tấn công của mình dường như sắp trúng đích, nhưng lần nào vào phút cuối cũng bị né tránh, điều này cho thấy đối phương hoàn toàn không sợ đòn tấn công của mình.

Vì vậy cậu dừng lại, điều chỉnh hơi thở, chuẩn bị tái chiến.

Sao lại dừng lại.

Có phải vì thấy mình không thể đánh bại đối thủ, nên đang suy nghĩ lại chiến thuật đối đầu không.

Kiêu Á Phổ Phu dẫn dụ để suy nghĩ của Kỳ Nha hiện lên trong đầu, nhằm dễ dàng nắm bắt động hướng của cậu hơn.

Đúng là phải nghĩ cách, nhưng Kỳ Nha có thể có cách gì đây.

Mọi phương diện của đối thủ đều áp đảo mình, cho dù muốn dùng các thủ đoạn như đánh lén, mai phục, giương đông kích tây, cuối cùng vẫn cần một sức mạnh nghịch chuyển có thể kết liễu trong một đòn.

Nhưng Kỳ Nha lại không có sức mạnh như vậy, e rằng dù có sử dụng Thập Vĩ, sức mạnh của Kỳ Nha vẫn thua kém kẻ địch.

Nhưng nếu không dùng, thì bản thân sẽ không có chút cơ hội thắng nào.

Vì vậy, Kỳ Nha lấy ra mười quả yo yo từ trong túi, cậu sẽ không giống như Tiểu Kiệt vì muốn thách thức bản thân mà đi tìm cái chết.

Điều Kỳ Nha muốn làm là hạ gục đối thủ, chứ không phải thách thức bản thân.

Vũ khí sao.

Món đồ chơi đáng thương mà các ngươi, loài người, tạo ra.

Kiêu Á Phổ Phu thấy Kỳ Nha chờ đợi nửa ngày trời lại chỉ lấy ra vài món vũ khí, cũng thấy thất vọng.

Hắn đã từng thấy vũ khí của con người, hoàn toàn không đáng sử dụng.

Kiêu Á Phổ Phu, đừng chủ quan, ta đã nói với ngươi rồi, vũ khí của nó rất lợi hại.

Miêu nữ nhắc nhở.

Nhưng Kiêu Á Phổ Phu hoàn toàn không tin.

Kỳ Nha tấn công, yo yo lượn vòng giữa không trung, đánh vào lưng và bụng của kẻ địch.

Đôi cánh bươm bướm vỗ nhẹ, dễ dàng né tránh.

Đôi cánh thật phiền phức, trông có vẻ mỏng manh nhưng khi vỗ lại tạo ra lực cực lớn.

Chương 838

Kỳ Nha thầm nghĩ mình nên nhổ cánh của đối phương trước, tạo tiền đề cho trận chiến sau này.

Điện quang hỏa thạch được kích hoạt, mười quả yo yo đột ngột tăng tốc, hóa thành mười tia sét trên bầu trời, sấm chớp vang rền, mạnh mẽ vang dội, tạo thành một chiếc lồng sét.

Người nhà của Kỳ Nha thấy cậu thi triển chiêu thức đều khẽ gật đầu, thế này còn có chút ra dáng, ít nhất đã là cao thủ hạng nhất, đối phó với người bình thường không thành vấn đề, chỉ tiếc là đối thủ của Kỳ Nha là kiến.

Nó muốn đánh hỏng cánh của con kiến, xem ra cũng có động não một chút.

Ông nội của Kỳ Nha cho rằng quyết định này của cháu trai không sai.

Yo yo của Kỳ Nha rất nhanh, nhanh đến mức Kiêu Á Phổ Phu cũng hoa cả mắt, đến nỗi bị hai quả yo yo làm bị thương đôi cánh.

Con kiến nhíu mày, không thể không nói tên nhóc này có chút năng lực, vũ khí lại nhanh đến vậy, thảo nào Ni Phi Bỉ Đa bảo mình phải cẩn thận.

Thật là chủ quan, cánh đã bị tê liệt, không biết bao giờ mới hồi phục được.

Phiền phức hơn là đòn tấn công của tên nhóc này quá nhiều, mình không thể đọc ra hết được.

Thành công rồi, Kỳ Nha biết bây giờ mình nên tấn công dồn dập, Sao không né nữa.

Kỳ Nha chế nhạo.

Tìm chết.

Con kiến lao tới, tốc độ còn nhanh hơn trước.

Không cần dùng cánh di chuyển, đôi chân của hắn cũng không thua kém bất kỳ cao thủ nào.

Né được đòn tấn công của yo yo, Kiêu Á Phổ Phu đã xuất hiện trước mặt Kỳ Nha: Ta né được, còn ngươi thì sao.

Hắn nhấc chân lên định đá.

Kỳ Nha trợn tròn hai mắt, nhanh như gió cuốn sấm sét, ngay khoảnh khắc cú đá lao tới, Kỳ Nha đã bắt đầu phòng ngự: Đến hay lắm, Thập Vĩ. 60.

Không chút do dự, nếu đối phương đã không thể bay được nữa thì cơ hội ngàn năm có một, không thể bỏ lỡ, lúc này chính là lúc sử dụng sức mạnh của Thập Vĩ.

Oanh.

Kiêu Á Phổ Phu cảm giác chân phải không những không đá trúng kẻ địch, mà ngược lại còn bị dòng điện làm bỏng, không khỏi kinh ngạc:.

A, Kỳ Nha biến thành con chuột béo rồi.

Anh hai mập ú của Kỳ Nha buông lời châm chọc, trên màn hình, Kỳ Nha hoàn toàn bị dòng điện bao bọc, biến thành một Pikachu.

Những người khác nhíu mày, đều không ngờ Kỳ Nha lại có sự thay đổi như vậy, dường như không phải là năng lực Niệm, mà là một ngoại lực khác.

Các trưởng bối của gia tộc Tấu Địch Khách đều không biết tại sao Kỳ Nha lại có sự biến đổi như vậy, nhưng có một điều chắc chắn, đây không phải là sức mạnh sinh ra để ám sát, mà là năng lực để chiến đấu chính diện với kẻ địch.

Ồ, năng lực mà tuyển thủ Kỳ Nha đang thể hiện là vũ khí Niệm tiên tiến nhất của nhân loại, quyền sáng chế thuộc về căn cứ huấn luyện Khô Khô Lục Sơn.

Những người muốn mua năng lực Niệm có thể gọi điện thoại tư vấn, cũng có thể đến căn cứ huấn luyện Khô Khô Lục Sơn để hỏi trực tiếp.

Đối mặt với màn quảng cáo đột ngột của Đỗ Lan, mọi người đều tỏ ra bất ngờ không kịp đề phòng.

Bình luận viên này là cái quái gì vậy, sao tự dưng lại quảng cáo.

Nói mới nhớ, người này trông quen thật, có phải đã gặp ở đâu rồi không.

Đúng rồi, đây chẳng phải là ông chủ của căn cứ huấn luyện Khô Khô Lục Sơn sao.

Thật là ông ta, thảo nào lại chen quảng cáo vào lúc gay cấn nhất, đáng ăn đòn quá.

Đúng vậy, rõ ràng là thời khắc tuyệt vời để con người phản công, lại đi quảng cáo cho mình, không biết xấu hổ, quá TM không biết xấu hổ.

Nhưng bất kể khán giả có vui hay không, Đỗ Lan vẫn là bình luận viên: Đòn tấn công của tuyển thủ Kỳ Nha về uy lực lại không thua kém Mãnh Đồ Đồ Vưu Bỉ của ngày hôm qua, thật đáng kinh ngạc.

Lần này cuối cùng cũng đến lượt loài kiến gặp nguy cơ rồi.

Đúng là nguy cơ, Kiêu Á Phổ Phu cũng không ngờ mình lại bị tấn công liên tục trúng đòn, hơn nữa yo yo của đối phương lại còn mang theo các thuộc tính khác nhau, chỉ cần lại gần một chút là sẽ bị cắt ra.

Trên người Kiêu Á Phổ Phu bây giờ cũng đã có những vết máu, tuy không ảnh hưởng lớn, nhưng lại khiến hắn rất tức giận: Loài người, ngươi quá ngông cuồng rồi.

Mình tuyệt đối sẽ không phải là con kiến duy nhất thất bại trong ba ngày này, mình là cận vệ của Vua, càng không thể thảm hại như vậy.

Kiêu Á Phổ Phu giơ tay tập trung Niệm vào lòng bàn tay, liên tiếp bắn ra ba viên đạn Niệm uy lực lớn.

Cắt, yo yo chủ động lao vào đạn Niệm.

Đã lấy ra bản lĩnh sở trường, Kỳ Nha sẽ không chịu thua.

Ba quả yo yo cắt đôi đạn Niệm rồi tiếp tục lao về phía trước. 61.

Kiêu Á Phổ Phu tập trung ánh mắt định né tránh thì đột nhiên cảm thấy chân phải đau nhói, cúi đầu xuống thì thấy chân phải của mình đã bị cắt đứt.

Sao có thể.

Bởi vì ngươi có thể nhìn thấu suy nghĩ của ta, ta cũng có thể nhìn thấu suy nghĩ của ngươi.

Kỳ Nha cười, thành công rồi, cậu đã thành công che giấu được tuyệt chiêu cuối cùng của mình.

Vũ khí có uy lực lớn không chỉ có ba cái sao.

Rõ ràng mình đã né được ba quả yo yo tấn công chính diện mà, Kiêu Á Phổ Phu nhìn chằm chằm vào Kỳ Nha, đúng là chỉ có ba cái.

Nguyên nhân mình bị trúng đòn chỉ có một, đó là siêu năng lượng của ba quả yo yo đã được chuyển sang những quả yo yo khác.

Xem ra ngươi đã nhìn thấu rồi, nhưng ngươi có thể biết được đòn tấn công tiếp theo của ta, cái nào mới là đuôi, còn cái nào chỉ là yo yo bình thường không.

Kỳ Nha đã nghĩ ra phương thức hư thực này, chỉ cần đối phương không biết đòn tấn công nào là mạnh, thì mình sẽ có nhiều cơ hội tấn công hơn.

Đỗ Lan thầm gật đầu, về mặt chiến đấu thì Kỳ Nha vẫn hơn Tiểu Kiệt một bậc.

Vậy thì tiếp theo, ngươi phải vận động cái não kiến của mình nhiều hơn, nghĩ xem đòn tấn công nào của ta mới là chí mạng, đòn tấn công nào chỉ là đòn nhử.

Kỳ Nha vừa nói vừa bắt đầu tấn công.

Hư thực sao.

Phiền phức thật, vốn đã rất nhanh mình không thể né hết, chỉ có thể tránh những điểm yếu, nhưng bây giờ nếu hư thực bất định thì mình rốt cuộc phải lựa chọn thế nào, điều này khiến Kiêu Á Phổ Phu khó xử.

Rẹt.

Vai phải của Kiêu Á Phổ Phu cũng bị cắt đứt, hắn dường như ngẩn người.

Không.

Kiêu Á Phổ Phu bị đứt tay đột nhiên biến đổi, từ vẻ nho nhã lịch sự biến thành xấu xí nhe nanh.

Là cận vệ của Vua, mình lại bị một tên lính vô danh đánh bị thương, bị thương không sao nhưng làm mất mặt Vua thì tuyệt đối không được.

Mình lại làm tổn hại đến danh dự của Vua, không thể tha thứ.

Kiêu Á Phổ Phu tức giận dùng một tay giật phăng đôi cánh của mình, làm ra hành động không thể lý giải, trông như đã phát điên.

Bị thương nặng liên tiếp, Kiêu Á Phổ Phu dường như rất kích động, lại bắt đầu tự làm hại bản thân, hành vi thật khó hiểu, lẽ nào hắn muốn từ bỏ trận đấu sao.

Đỗ Lan cũng cảm thấy trí thông minh của con kiến này có vấn đề, dù có mất mặt cũng không cần phải làm như vậy: Trong khi đó, tuyển thủ Kỳ Nha lại rất bình tĩnh, hoàn toàn không bỏ lỡ cơ hội tấn công.

Kỳ Nha thấy đối phương rất đáng sợ, tuy trong lòng có chút run sợ, nhưng cậu vẫn nhớ nhiệm vụ của mình là báo thù cho Tiểu Kiệt và đánh bại loài kiến, cậu lao tới tấn công.

Kiêu Á Phổ Phu né được hết, rõ ràng sau khi tự làm hại bản thân, tốc độ của hắn lại tăng lên, quả nhiên là trong lòng có Vua thì tự nhiên sẽ mạnh mẽ.

Phiền phức, Kỳ Nha cũng cảm nhận được sự thay đổi của Kiêu Á Phổ Phu, thầm nghĩ phiền phức rồi, nhưng mình vẫn còn sức, Điện quang hỏa thạch.

Ta sẽ không thua ngươi về tốc độ.

Không nhìn thấy nữa, mọi động tác đều không nhìn thấy được, chỉ có thể thấy hồ quang điện và ảo ảnh.

Đây là một cuộc đối đầu về tốc độ, ai nắm được tốc độ người đó sẽ chiến thắng.

Nhưng Đỗ Lan biết, thực ra Kỳ Nha đã thắng rồi, vì từ đầu đến cuối đều là Kỳ Nha tấn công, con kiến ngược lại chỉ đang né tránh, phòng thủ lâu tất sẽ thất bại, mà con kiến vẫn chưa nhận ra điều này.

Nhanh, nhanh, nhanh, phải nhanh hơn nữa.

Trong mắt Kỳ Nha đã tràn ngập ánh điện, cậu đẩy Niệm của mình lên đến cực hạn, mười quả yo yo vút một tiếng tăng tốc.

Không thể nào.

Kiêu Á Phổ Phu kinh ngạc nhìn quả yo yo xuyên qua ngực mình, vẻ mặt ngơ ngác: Cái đuôi thứ tư.

Hắn đã né được ba cái đuôi mạnh mẽ, nhưng lại bị cái đuôi thứ tư tấn công chí mạng.

Kỳ Nha thở hổn hển, thầm nghĩ mình có dễ dàng gì đâu.

Cậu đã liều mạng kích hoạt cái đuôi thứ tư, cuối cùng cũng đã phát động được đòn tấn công bất ngờ.

Kiêu Á Phổ Phu chết, ngã xuống trong sự không cam lòng.

Con kiến giỏi đọc lòng người nhất, lại chết dưới sự lừa dối của đối thủ, cũng thật mỉa mai.

Kỳ Nha cũng đã cạn kiệt Niệm, mệt lả.

Người nhà Tấu Địch Khách thấy cảnh này biểu cảm khác nhau, nhưng Kỳ Nha có thể thắng lợi, họ vẫn rất vui mừng.

Không hổ là cháu của ta, thiên tài của nhà Tấu Địch Khách.

Kiệt Nặc khẳng định năng lực của Kỳ Nha.

Chương 839

Chậc, ta còn khá thích phòng của nó đấy chứ.

Anh hai mập ú không vui, đặc biệt là khi thấy cảnh Tiểu Kiệt và Kỳ Nha cùng nhau ăn mừng.

Cuộc chiến ba ngày, cuối cùng chỉ có Kỳ Nha thắng một trận, điều này khiến mọi người đều không lạc quan về trận đấu giữa Hội trưởng và Vua Kiến.

Tuy nói Hội trưởng từ sau năm mươi tuổi không có đối thủ, nhưng lần này đối thủ không phải là người.

Để kịp đến Võ Đạo Hội, rất nhiều người đã lên đường từ trước.

Bên trong tổ kiến ở quốc gia tự trị NGL, sau khi chôn cất Kiêu Á Phổ Phu, mọi người cũng không quá đau buồn, Vua thậm chí còn đang chơi cờ với Tiểu Mạch.

Qua việc chơi cờ, Vua cảm nhận được sự khác biệt của Tiểu Mạch, cô bé không giống người bình thường, cũng không giống loài kiến, Tiểu Mạch rất đặc biệt.

Chơi cờ với Tiểu Mạch rất vui, nhưng bây giờ hắn cũng phải lên đường: Trẫm phải ra ngoài.

Vâng, Tiểu Mạch sẽ đợi ngài trở về. 62.

Tiểu Mạch cũng thích chơi cờ với Vua, vì Vua rất lợi hại, tuy Vua vẫn chưa thắng cô, nhưng Vua quả thực vẫn luôn tiến bộ, thậm chí ép Tiểu Mạch cũng phải không ngừng nghĩ ra những nước cờ mới.

Họ mỗi ngày chơi hai ván, sáng một ván chiều một ván, hai tháng đã chơi hơn một trăm ván, khiến Vua có sự thay đổi rất lớn.

Vậy thì, trẫm lên đường đây.

Trực thăng của Võ Đạo Hội đã chờ từ lâu.

Đây là thành phố được xây dựng lấy Võ Đạo Hội làm trung tâm, rất nhiều người yêu thích võ thuật đã an cư tại thành phố này, vì vậy ở đây thường xuyên có thể thấy các cuộc tỷ thí.

Không có tiền ăn cơm có thể tỷ thí để trả tiền, tìm vợ có thể tỷ thí chiêu thân, không có tiền cũng có thể tỷ thí kiếm tiền.

Tóm lại, ở thành phố này, chỉ cần biết võ thuật thì không có vấn đề gì không giải quyết được, ngay cả tội phạm cũng có thể tỷ thí với cảnh sát để quyết định mình có nên vào tù hay không.

Đúng vậy, Thành Phố Đại Sư chính là thành phố tồn tại vì các bậc thầy võ thuật, hiện tại tất cả những người yêu võ thuật và quần chúng hóng chuyện trên thế giới đều tập trung tại đây.

Trên các màn hình lớn nhỏ khắp các con phố, ngõ hẻm đều là poster của Hội trưởng đối đầu với Vua.

Sự bá đạo của Hội trưởng và sự vô tình của Vua đều được thể hiện trên poster, phải nói người thiết kế poster rất biết cách thu hút ánh nhìn.

Thật là náo nhiệt.

Một bộ phận thành viên của Thập Nhị Địa Chi cũng đã đến Thành Phố Đại Sư: Ước Khắc Hạ, cô nói xem Hội trưởng khi nào sẽ đến.

Không biết, theo tính cách của Hội trưởng, có lẽ đã đến rồi, có thể bây giờ đang trốn ở một góc nào đó trong thành phố để theo dõi chúng ta.

Ước Khắc Hạ vừa nói vừa nhìn xung quanh.

Mấy người cũng rất đồng tình, vì Hội trưởng thích những trò đùa ác ý như vậy: Nhưng mà, lần này đúng là đầu tư lớn, từ lúc xuống phi thuyền đến trung tâm thành phố, chỉ cần liếc mắt nhìn vào bất kỳ góc nào cũng có thể thấy poster.

Nếu Hội trưởng thật sự trầm ổn như trên poster thì tốt biết mấy.

Sửu Ngưu nói.

Phải nói, Hội trưởng trên poster hoàn toàn là một người khác, hoàn toàn không giống với thực tế.

Đi nhanh thôi, hôm nay nghỉ ngơi một ngày, sáng mai chúng ta sẽ đi xem trận đấu giữa Hội trưởng và Vua.

Thật lòng mà nói, tôi vẫn lo cho Hội trưởng.

Đoạn phim về cuộc chiến ba ngày chúng ta đã xem rất nhiều lần rồi, cuối cùng nếu không nhờ vũ khí sắc bén của Kỳ Nha, e rằng cũng không thắng được.

Sửu Ngưu thật sự lo lắng cho an nguy của Hội trưởng.

Hãy tin tưởng Hội trưởng một chút đi.

Khuyển nữ thực ra cũng lo lắng, nhưng cô phải an ủi toàn bộ Thập Nhị Địa Chi: Không biết những người khác khi nào sẽ đến.

Mạt Ly Tư Thông thì hình như đã đến từ mấy ngày trước, không biết lại định giở trò gì đây.

Hy vọng mọi chuyện sẽ diễn ra thuận lợi.

Một nhóm người đến khách sạn do Hiệp hội Thợ săn kinh doanh, yên ổn qua đêm. 63.

Lúc này trên một tòa nhà cao tầng của Thành Phố Đại Sư, Hội trưởng từ trên cao nhìn xuống toàn cảnh, giữa những hơi thở, dường như có ánh sáng lưu động, Niệm lại có thể thông qua hơi thở bay lên không trung mà không tan, có thể thấy thực lực của Hội trưởng đã mạnh đến mức con người không thể lý giải: Đã lâu lắm rồi không được thực sự vận động gân cốt, Vua Kiến à, ngươi đừng làm ta thất vọng.

Vua hiển nhiên cũng cảm nhận được khí tức của Hội trưởng, chỉ ngẩng đầu nhìn một cái, đối với con người thì đúng là rất mạnh, nhưng Vua còn mạnh hơn.

Thế là trận đối đầu đỉnh cao của nhân loại và kiến đến từ Lục địa Hắc ám được vạn người mong đợi cuối cùng cũng sắp bắt đầu.

Bên ngoài phòng của Vua Kiến được canh phòng nghiêm ngặt, những người lính vũ trang đến tận răng không dám lơ là.

Nhưng Vua Kiến không muốn động đậy, hắn chỉ ngồi yên chờ đợi trận chiến ngày mai.

Đêm nay vô số người không ngủ được, đặc biệt là người của Hiệp hội Thợ săn, Hội trưởng của họ sắp phải đối mặt với kẻ địch đáng sợ nhất.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa cũng đã đến Thành Phố Đại Sư.

Cảm nhận được không khí sôi nổi, tất cả mọi người đều đang mong chờ trận đại chiến ngày mai.

Đỗ Lan vẫn là bình luận viên, nên anh đến hội trường từ sớm, kiểm tra kỹ lưỡng xem sân bãi có vấn đề gì không.

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, vì trận chiến này khác với những trận chiến bình thường, sân bãi không thể quá nhỏ cũng không thể quá bằng phẳng.

Vì vậy, võ đài có kích thước hai trăm mét nhân hai trăm mét, đồng thời cứ cách hai mươi mét lại dựng một cây cột đá cao mười mét, toàn bộ hội trường có một trăm hai mươi mốt cây cột đá vững chắc.

Điều này là để Vua có thể nhảy nhót, không đến nỗi bị áp chế trên mặt đất bằng phẳng.

Còn khán đài được bảo vệ bằng AT lực trường, cho dù có kích hoạt bom hạt nhân cũng không sao.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng các phương diện này, chỉ còn chờ trận đấu ngày mai bắt đầu.

Sáu giờ sáng ngày thứ hai, oanh, tiếng pháo hoa nổ tung đánh thức cả thành phố, đồng thời trên màn hình lớn ở trung tâm thành phố xuất hiện những đoạn phim cắt ghép về cuộc chiến ba ngày.

Đây là màn khởi động, tất cả khán giả vào sân lúc bảy giờ, từ bảy giờ đến chín giờ trước khi trận đấu chính thức bắt đầu sẽ có các võ sĩ biểu diễn.

Dòng người ồn ào đều tiến vào sân, trận đấu hôm nay đã bán được tổng cộng ba mươi vạn vé, tất cả các ghế ngồi đều chật kín, thậm chí phải kê thêm ghế ở lối đi.

Hơn một vạn cảnh sát chịu trách nhiệm giữ gìn trật tự, và sau khi khán giả vào sân, quân đội lập tức phong tỏa các con phố lân cận, xe tăng và tên lửa nhắm thẳng vào hội trường, chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Nếu Hội trưởng không thể thắng, các Thợ săn sẽ đồng loạt xông lên để kéo dài thời gian cho khán giả di tản.

Sau khi khán giả rời đi, quân đội sẽ trút hết tất cả hỏa lực, san bằng Võ Đạo Hội.

Đây là phương án dự phòng cuối cùng.

Trong phòng VIP, Kỳ Nha kinh ngạc khi thấy cả gia đình mình: Sao mọi người đều đến đây.

Kỳ Nha, biểu hiện trong trận đấu với kiến không tệ, chúng ta đều rất hài lòng.

Tịch Ba an ủi con trai mình.

Cảm ơn ba, nhưng tại sao mọi người lại ở cùng phòng với chúng con.

Chúng ta làm sao biết được, ta còn muốn hỏi con đấy.

Anh hai mập ú nói: Chậc, chẳng qua chỉ là đánh bại một con kiến thôi, đừng quá đắc ý, so với ta ngươi còn kém xa.

Đối với anh hai mập ú, Kỳ Nha cũng không có gì bất mãn, Vậy mọi người ngồi đi.

Tiểu Kiệt ngồi xuống: Không biết Khốc Lạp Bì Tạp và Lôi Âu Lực có đến không.

Đương nhiên là sẽ đến, ngồi chưa được bao lâu, họ cũng đã vào phòng này, bốn người gặp lại nhau tự nhiên lại một phen vui vẻ.

Kiệt Nặc chỉ nhìn: Trẻ tuổi thật tốt.

Địch Ny Toa bay lượn trên không trung giám sát mọi động tĩnh xung quanh, cô là người hỗ trợ, nếu lỡ như sự sắp xếp của Đỗ Lan có sơ hở, thì cô sẽ phải đảm bảo an toàn cho khán giả.

Còn phía loài kiến cũng có phòng riêng, chúng cũng muốn xem Vua của mình chiến đấu.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, các trận đấu biểu diễn bắt đầu.

Đều là cao thủ của Thành Phố Đại Sư, trong đó có không ít cao thủ năng lực Niệm.

Sau ba ngày chiến tranh tuyên truyền, những người vốn không biết gì về Niệm bây giờ cũng đã bắt đầu biết Niệm là gì, nhưng số người thực sự muốn tu luyện vẫn còn rất ít, vì bình thường họ cũng không đánh nhau, dường như không cần dùng đến.

Lũ người đáng ghét ghê tởm đó lại đem hình ảnh oai hùng của Vua ra làm trò hề.

Ni Phi Bỉ Đa rất tức giận, tuy cô không cố chấp như Kiêu Á Phổ Phu, nhưng tôn nghiêm của Vua cũng là thứ cô muốn bảo vệ.

Bây giờ nhìn những con người với nụ cười xấu xí trên mặt, họ lại dám coi thường tôn nghiêm của Vua, biến Vua thành một con khỉ đúng nghĩa.

Rõ ràng là kiến, lại còn coi thường khỉ.

Tóm lại, lũ kiến đều rất tức giận, nhưng tức giận cũng không thể thay đổi được đám đông điên cuồng này.

Con người chính là như vậy, bất cứ thứ gì cũng có thể trở thành thú vui tiêu khiển của họ, người bình thường cần loại kích thích này để duy trì sức sống.

Hai giờ thi đấu biểu diễn đã khuấy động được không khí của khán giả, sau khi hoàn thành màn khởi động, trận chiến thực sự cuối cùng cũng xuất hiện trong sự mong chờ của vạn người, Vua và Hội trưởng đã lên sàn.

Oanh.

Tiếng hò reo của ba mươi vạn người quả thực như động đất, ngay cả cửa sổ kính cũng rung chuyển dữ dội.

Chúng ta cuối cùng cũng đã chờ được cuộc đối đầu giữa sức mạnh của nhân loại và Lục địa Hắc ám.

Bây giờ, xin mời Hội trưởng Hiệp hội Thợ săn, Ngải Tát Khắc Ni Đặc La.

Cộp cộp, hai tiếng guốc gỗ giẫm lên phiến đá vang lên giòn giã, Hội trưởng đã nhảy lên trung tâm võ đài, một cú nhảy gần trăm mét, nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Đỗ Lan: Yo, tinh thần của ông vẫn tốt nhỉ.

À, tốt hơn ông nhiều.

Đỗ Lan cười nói: Chuẩn bị xong chưa.

Đã chuẩn bị từ lâu rồi.

Hội trưởng nói.

Chương 840

Vậy thì mời đối thủ của ông ra sân, chuẩn bị tâm lý đi, hắn rất mạnh đấy.

Đỗ Lan nói: Bây giờ xin mời Vua Kiến Chimera ra sân.

Vua Kiến Chimera, trong số hàng vạn con mới xuất hiện một con, là siêu cường giả mang gen ưu tú của vô số sinh vật, đồng thời cũng là một thế lực không thể xem thường trên Lục địa Hắc ám.

Vua bước lên võ đài, không nhanh không chậm, từ từ tiến về phía trước từng bước một.

Vừa xuất hiện, khí tức của hắn đã bao trùm toàn bộ hội trường, tất cả mọi người đều im lặng, thậm chí cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân chạy thẳng lên đỉnh đầu.

Đây là Vua Kiến sao.

Khí tức này rốt cuộc là gì, đáng sợ quá.

Cảm nhận được khí tức của Vua, các Thợ săn Thập Nhị Địa Chi đều đổ mồ hôi lạnh, họ thực sự không hiểu tại sao lại có một sinh vật như vậy.

Đây chính là vị khách đến từ Lục địa Hắc ám à, rõ ràng chỉ là một con kiến mà thôi.

Đúng vậy, rõ ràng chỉ là một con kiến tại sao lại mạnh hơn con người nhiều như vậy, một Thợ săn bình thường làm sao có thể chiến đấu với Vua Kiến.

E rằng họ có xông lên cả đám cũng không địch lại một tay của Vua Kiến.

Mọi người không biết trả lời thế nào, vì những gì anh ta nói đều là sự thật, dù khó tin nhưng vẫn là sự thật, sự thật chính là câu trả lời.

Ồ.

Hội trưởng cuối cùng cũng lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, sớm đã biết thực lực của Vua mạnh mẽ, nhưng khi thực sự đứng đối diện lại là một cảnh tượng khác.

Sự áp bức, lạnh lẽo, ngột ngạt trực tiếp muốn làm lung lay dũng khí của Hội trưởng: Đúng là một đối thủ đáng gờm.

Nhưng ông lại cười, vì cuối cùng ông cũng tìm được một đối thủ xứng tầm.

Vua mặt như nước lặng, trước mặt hắn không có kẻ địch, chỉ có một nhiệm vụ cần giải quyết mà thôi, bây giờ hắn chỉ cần quay về chơi cờ với Tiểu Mạch là được rồi.

Đi đến trước mặt Đỗ Lan và Hội trưởng, Hội trưởng không nói một lời, nhưng khí thế đã dâng lên đến đỉnh điểm, dường như chỉ cần ra tay là có thể san bằng ngọn núi, nhìn Vua cũng không có bất kỳ dao động nào.

Hoàn toàn không coi ta ra gì sao.

Hội trưởng cũng xem như đã biết được sự cao ngạo của Vua Kiến.

Vậy thì Vua, ngài đã chuẩn bị xong chưa.

Vua liếc nhìn Đỗ Lan một cái, khẽ gật đầu, coi như đã biểu thị, hắn hiện tại chán ghét đến cực điểm, hoàn toàn không có hứng thú chiến đấu.

Vậy thì bắt đầu thôi.

Đỗ Lan lùi lại vài bước, giơ tay: Thưa quý vị khán giả, trận chiến giữa Hội trưởng Hiệp hội Thợ săn và Vua Kiến, bây giờ bắt đầu.

Rào rào.

Tiếng hoan hô như sóng thần.

Vua à, ngươi dường như không có ý chí chiến đấu.

Hội trưởng cảm thấy Vua tuy khí thế rất đủ nhưng lại không có chiến ý.

Nếu là hai tháng trước, trẫm có lẽ đã giết ngươi ngay lập tức, nhưng bây giờ trẫm đã thay đổi.

Trước đây trẫm cho rằng các ngươi, loài người, chỉ là một loài sinh vật vô vị, ngoài việc làm thức ăn ra thì chẳng có ích gì.

Nhưng bây giờ trẫm biết rằng giữa các ngươi vẫn có một số người đáng được sống.

Đỗ Lan nhướng mày, thái độ của Vua này đủ cao ngạo.

Hội trưởng cũng nhíu mày, đối với thái độ cao cao tại thượng của Vua tỏ ra rất không ổn, vì Vua quá bình tĩnh, hơn nữa đã bắt đầu tìm hiểu về con người, vậy thì đối với các thủ đoạn của con người chắc chắn cũng có phần hiểu biết, thế thì đánh nhau sẽ không ổn chút nào.

Thái độ của Vua hoàn toàn giống thái độ của loài người trước đây, tự cho mình là tinh hoa của vạn vật khi nhìn nhận thế giới.

Con người chia vạn vật trên thế giới thành hai loại: có ích cho con người và vô dụng, tự cho rằng mình có thể nắm giữ sinh tử tồn vong của sinh vật trên thế giới, quy định sự sinh tồn của vạn vật.

Bây giờ con người lại trở thành bên bị loài kiến phân loại, điều này con người hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Vua Kiến, có lẽ ngươi nói đúng.

Nhưng nơi ngươi và ta đang đứng là võ đài, đã đứng trên võ đài thì phải phân thắng bại, ngươi cũng nên biết quy tắc của loài người chứ.

Hội trưởng chắp hai tay lại: Đừng nói những lời cảm thán vô ích nữa, thứ ta khao khát không phải là triết lý đúng sai, mà là thực lực mạnh yếu.

Nói nhiều vô ích.

Bách Thức Quan Âm.

Sau lưng Hội trưởng Ni Đặc La xuất hiện một tượng Quan Âm nghìn tay bằng vàng cao mười mét, Quan Âm mặt mày hiền từ nhưng ra tay lại mạnh như sấm sét, thực sự là điển hình của sát sinh để hộ sinh, trảm nghiệp phi trảm nhân.

Thức thứ nhất.

Tiếng Hội trưởng vừa dứt, tay Quan Âm đã hạ xuống.

Thủ đao chém xuống, mang theo lực đạo vạn tấn.

Oanh.

Võ đài vỡ nát, bàn tay khổng lồ như container trực tiếp đè bẹp Vua Kiến.

Mà luồng gió từ cú chém còn mạnh hơn cả quạt gió công nghiệp, thổi tung tứ phía.

Rào rào.

Khán giả đều kinh ngạc, đây là đòn tấn công của cường giả mạnh nhất nhân loại sao.

Thanh thế thật lớn, khiến người ta kinh ngạc.

Quá ngầu.

Khán giả sôi trào vì chiêu thức của Hội trưởng thực sự quá ngầu, quá chất, quá bá đạo, quả không phụ danh hiệu mạnh nhất nhân loại.

Giống như đập muỗi vậy, kiến thì vẫn là kiến, cú này chắc đã đập chết rồi chứ.

Quần chúng hóng chuyện cho rằng có phải đã đánh xong rồi không.

Thế này thì quá đơn giản.

Tuy nhiên, người nghiệp dư cuối cùng vẫn là nghiệp dư, họ hoàn toàn không biết sự chấn động trong lòng Hội trưởng lúc này.

Cú đòn vừa rồi của ông không hề nương tay, nhưng ông cảm giác Vua Kiến hoàn toàn không bị thương chút nào.

Nhấc tay Quan Âm lên, quả nhiên trong hố sâu trên võ đài, Vua Kiến vẫn ngồi yên ổn, thậm chí còn không nhíu mày.

A a, Vua Kiến lại không hề bị thương, đòn tấn công đầu tiên đầy thanh thế của Hội trưởng không có chút hiệu quả nào.

Hội trưởng ơi ngài phải cố lên, cứ thế này thì nhân loại sẽ thua kiến mất.

Đỗ Lan thông báo cho khán giả tin tức không may này: Trận đấu mới chỉ bắt đầu, xem ra tiếp theo sẽ có cuộc đối đầu còn kịch liệt hơn.

Vậy Hội trưởng rốt cuộc sẽ tung ra chiêu thức hoa lệ nào, và Vua Kiến sẽ dùng chiêu thức gì để đối phó, chúng ta sẽ không phải chờ đợi quá lâu đâu, hãy mở to mắt ra, đừng bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào, vì trận chiến thực sự bây giờ mới bắt đầu.

Giọng của Đỗ Lan vang vọng trong Võ Đạo Hội, nhắc nhở tất cả khán giả rằng trận đấu mới chỉ bắt đầu.

Các cao thủ của Hiệp hội Thợ săn quan tâm đến tình hình của Hội trưởng hơn cả khán giả, xem ra Vua Kiến tuyệt đối không phải là đối thủ dễ đối phó, Hội trưởng có thể thực sự sẽ chết ở đây, chết vào lúc ông vui vẻ nhất.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Vua, Hội trưởng tung ra chiêu thứ hai: Thức thứ tư.

Bàn tay làm thành mũi thương, đâm về phía Vua.

Vua không di chuyển, mặc cho ngón tay vàng của Quan Âm đâm trúng, bị đẩy lùi xa hàng chục mét, đâm gãy cả cột đá mới dừng lại.

Cột đá nghiêng đổ, rơi xuống làm vỡ nát võ đài.

Vua, ngươi vẫn chưa có ý chí chiến đấu sao.

Hội trưởng nhíu mày hỏi.

Ngươi sẽ chết.

Vua nói: Ngươi vội vã bước lên con đường chết như vậy sao.

Vua à, con người rồi cũng sẽ chết.

Ít nhất cũng phải để ta tận hưởng niềm vui chiến đấu khi còn sống.

Thức thứ tám.

Thủ đao của Quan Âm quét ngang, hất Vua vào cột đá: Vua à, ngươi có muốn biết tên của mình không.

Hội trưởng biết Vua Kiến không thiếu thứ gì, cũng không cần thứ gì.

Vốn dĩ Vua còn có tham vọng chinh phục thế giới con người, nhưng sau khi quen biết Tiểu Mạch, ác niệm của hắn đối với con người cũng đã giảm đi rất nhiều, có thể nói là vô dục tắc cương, Hội trưởng hoàn toàn không có thủ đoạn nào để kích thích chiến ý của Vua.

Nhưng Hội trưởng nhớ Đỗ Lan từng nói, Vua không biết tên của mình, và muốn biết tên, vì hắn muốn giao lưu bình đẳng với Tiểu Mạch, nên hắn cần một cái tên.

Nhưng phàm phu tục tử không xứng đặt tên cho Vua, mà Vua lại không tự đặt tên cho mình.

Vì Vua chính là Vua, hắn không biết mình nên gọi là gì, người đặt tên chỉ có một, đó là mẹ của Vua.

Tiếc là Kiến Hậu đã chết khi Vua ra đời, cũng không để lại di chúc, vậy người biết tên của Vua chỉ có Đỗ Lan, một kẻ xuyên không.

Đỗ Lan nói với Hội trưởng, nếu đánh không đủ hứng, hãy dùng tên của Vua làm mồi nhử, đó là nguyện vọng duy nhất của Vua.

Tên của trẫm.

Ánh mắt của Vua cuối cùng cũng xuất hiện một tia dao động, hắn nhớ lại Tiểu Mạch đã từng hỏi hắn, nhưng hắn không thể trả lời, khiến Tiểu Mạch rất buồn, còn tưởng rằng Vua không muốn làm bạn với cô, nên ngay cả tên cũng không nói.

Vì vậy Vua muốn biết tên, Nói cho trẫm biết.

Hô hô, vậy thì hãy phấn chấn lên và làm ta vui lòng đi.

Hội trưởng cười rất tà ác, xem ra Đỗ Lan nói không sai, Vua rất coi trọng cái tên, tuy không biết tại sao.

Đồng thời Hội trưởng cũng nghi ngờ liệu Đỗ Lan có phải bịa ra một cái tên để lừa bịp không, vì tên này có tính cách rất giống ông, thích làm bừa.

Chương 841

Chiến ý xuất hiện, ánh mắt Hội trưởng trở nên nghiêm trọng, vì sau khi có chiến ý, khí thế của Vua lại xảy ra biến đổi về chất, đúng là một đối thủ khó nhằn: Thức thứ năm.

Lần này là quyền, một cú móc trái.

Nhưng lần này không trúng, Vua đã né được, khán giả hoàn toàn không nhìn thấy.

May mà Hội trưởng nhìn thấy, hắn đang ở trên cột đá, nhìn thấy sát khí trong mắt Vua, Hội trưởng biết lần này đến lượt mình phòng ngự.

Oanh.

Bề mặt cột đá bị giẫm nát, Vua lao về phía Hội trưởng.

Ánh mắt Hội trưởng sáng rực, đây mới là trận đấu có qua có lại: Thức thứ ba mươi sáu.

Chắp tay ra chiêu, tuy động tác có vẻ thừa thãi, nhưng thực ra tốc độ cực nhanh, Vua còn chưa kịp đến gần đã bị chưởng lực của Quan Âm đánh bay.

Vua cuối cùng cũng đã tấn công, có thể mọi người không nhìn rõ, hắn đã né được đòn tấn công của Hội trưởng trong chớp mắt và mượn lực từ cột đá để tấn công Hội trưởng, không có bất kỳ chiêu thức nào mà chỉ lao thẳng tới, xem ra Vua muốn xé nát Hội trưởng, quá mạnh mẽ.

Còn Hội trưởng thì còn nhanh hơn, Bách Thức Quan Âm sau lưng Hội trưởng chỉ cần Hội trưởng ra lệnh đơn giản là có thể tiến hành những đòn tấn công cực kỳ phức tạp.

Niệm của Hội trưởng chủ yếu sử dụng nghìn tay của Bách Thức Quan Âm làm phương thức tấn công chính, còn việc ông cần làm là đứng trước Bách Thức Quan Âm chắp tay quyết định cách ra đòn.

Hội trưởng và Niệm của mình là một hệ thống, nếu ví như máy tính, thì Hội trưởng là người điều khiển máy tính, còn Bách Thức Quan Âm là máy tính, chỉ cần Hội trưởng nhấp chuột là có thể hoàn thành việc vận hành phức tạp của phần mềm máy tính, Hội trưởng quyết định cách vận hành Bách Thức Quan Âm.

Tiếp theo là những pha công phòng chớp nhoáng, tốc độ của Hội trưởng và Vua đều rất nhanh, chỉ có thể dựa vào lời bình luận của Đỗ Lan mọi người mới biết được chuyện gì đang xảy ra trên võ đài.

Nhanh, nhanh, nhanh, Hội trưởng liên tục tung ra chưởng phải, móc, đấm sau, quét, đồng thời chống đỡ những đòn tấn công thẳng từ phía sau, bên hông, và phía trên của Vua, có thể nói là một hệ thống phòng ngự hoàn toàn không có điểm chết, kín kẽ không một giọt nước lọt.

Chiêu thức của Quan Âm nghìn tay biến ảo khôn lường, ảo ảnh thay đổi, thật quá đặc sắc.

Trong khi đó, đòn tấn công của Vua vô hiệu, phòng ngự cũng chỉ có thể dựa vào lớp vỏ ngoài và gân cốt cứng rắn của hắn, chịu đựng hết lần này đến lần khác những đòn đánh có sức công phá ngang với tên lửa.

Thể xác của kiến Chimera quả thực còn cứng hơn cả sao lùn trắng.

Đỗ Lan bình luận đầy nhiệt huyết, khán giả xung quanh cũng nghe mà hoan hô liên tục.

Nhưng chỉ có Hội trưởng mới biết trận chiến này khó khăn đến mức nào.

Trẫm đã nhìn thấu ngươi.

Vua dừng tấn công, nhìn về phía Hội trưởng.

Lúc này trên lớp vỏ ngoài của hắn đã xuất hiện những vết thương lốm đốm, nhưng hắn vẫn bình tĩnh.

Ồ. 64.

Vua Kiến à, vậy thì cứ xông tới đây đi.

Vua không xông lên, ngược lại giải thích: Ngươi sẽ thua, vì ta đã nhìn ra điểm yếu của ngươi từ trong những chiêu thức thiên biến vạn hóa, phức tạp của ngươi.

Đúng vậy, giống như khi hắn chơi cờ Quân Nghi trước đây, đó là những lần sắp xếp và kết hợp lặp đi lặp lại, cho dù là khả năng duy nhất trong vô số điều không thể, chỉ cần tiến hành thử nghiệm lặp đi lặp lại, thì cho dù là mò kim đáy bể, Vua cũng có thể nhìn thấy khả năng duy nhất trong những điều không thể.

Dù chính ngươi không biết, nhưng khi ngươi ra tay, luôn có những chiêu thức mà tiềm thức của ngươi không muốn sử dụng hoặc kháng cự, không thích, đó chính là tử huyệt của ngươi.

Ta không có chiêu thức nào không thích sử dụng cả.

Thức thứ tám mươi tám.

Tay phải đưa lên, muốn đánh bay con kiến lên trời, sau đó tiếp nối bằng một chuỗi mấy chục chiêu chưởng pháp.

Vua không có phản ứng gì, chỉ tiếp tục đối chiêu.

Đây là lần đối chiêu dài nhất kể từ khi trận chiến bắt đầu, kéo dài ba phút.

Trong thời gian đó, hai người đã phá hủy trung tâm võ đài, đánh gãy ba, bốn mươi cây cột đá xung quanh, những mảnh vỡ bay lên trời, rồi lại rơi xuống lách tách như mưa.

Đỗ Lan bình luận đến khô cả cổ, còn khán giả thì đều im lặng.

Phút đầu tiên, khán giả vẫn còn hò hét vang trời, phút thứ hai, tiếng hoan hô của khán giả đã thưa thớt, họ đã bị những pha công phòng căng thẳng này ép đến không thở nổi.

Phút thứ ba, khán giả đều im lặng, vì tâm hồn họ đã hòa vào tượng Quan Âm vàng, vạn biến tư thái của nghìn tay cùng với thân hình bất khuất của Vua đã ảnh hưởng sâu sắc đến khán giả.

Tuy nhiều người trong số họ không phải là võ đạo gia, nhưng khí thế của chiến trường chính là con dao điêu khắc, đã gọt giũa đi sự cuồng nhiệt trong lòng khán giả.

Cuộc đối chiêu thực ra rất nhanh, nhưng khán giả lại cảm thấy như đã trôi qua rất lâu, một ngày dài tựa một năm có lẽ là như thế này.

Trong ba phút, Vua đã thăm dò hàng trăm hiệp, cuối cùng cũng đã nắm được sơ hở của Hội trưởng.

Đúng vậy, điều mà Hội trưởng không biết nhưng lại thực sự tồn tại, đó là chiêu thức mà ông không thích hoặc không giỏi, đó chính là cơ hội để Vua vượt qua lớp phòng ngự tuyệt đối.

Phụt.

Máu tươi bắn ra ba thước, chân trái của Hội trưởng đã biến mất, bị Vua cắt đứt từ dưới đầu gối.

Vua dừng lại pha công phòng này, vẩy đi máu tươi trên đầu ngón tay, bình tĩnh nhìn Hội trưởng: Nói cho trẫm biết tên.

Vua à, đừng tưởng rằng tình cờ cắt được một mẩu thừa của lão phu là đã thắng rồi.

Hội trưởng sẽ không dễ dàng nhận thua: Muốn đánh bại ta, còn sớm lắm.

Nếu không cầm máu, ngươi sẽ chết, ngươi vẫn nên nhận thua đi, dưới đài có bác sĩ của loài người các ngươi.

Hội trưởng hoàn toàn không cần bác sĩ, ông vỗ mạnh vào đùi, khiến mạch máu ở đùi co lại, ngừng chảy máu: Nào, chúng ta tiếp tục thôi, Vua.

Đỗ Lan thấy bộ dạng hoàn toàn nhập tâm của Hội trưởng thì biết tên này chưa đến cực hạn sẽ không muốn sử dụng Giới Vương Quyền, thầm nghĩ đám Thợ săn này có cần phải điên cuồng như vậy không.

Hội trưởng rất điên cuồng, vì một trận chiến sảng khoái như vậy, sự cực hạn của tinh thần và thể xác mới là cảm giác phấn khích tột độ mà ông theo đuổi, niềm vui sướng đó giống như lẩu nóng trong đêm đông lạnh giá, que kem mát lạnh dưới trời nắng gắt.

Tìm kiếm sự kích thích của việc liều mạng trong một thế giới hòa bình, Hội trưởng vui vẻ trong đó.

Và để tận hưởng niềm vui, không cần sử dụng Giới Vương Quyền, đợi đến khi ông hoàn toàn tận hưởng xong, mới là lúc ông thực hiện trách nhiệm bảo vệ nhân loại, đến lúc đó ông sẽ sử dụng Giới Vương Quyền.

Vì vậy, Hội trưởng vẫn luôn mỉm cười.

Vua nhìn thấy biểu cảm của Hội trưởng thì biết vẫn chưa kết thúc.

Hội trưởng là con người kiên định nhất mà hắn từng gặp, nhưng dù thế nào hắn cũng phải biết tên của mình, đó là ham muốn duy nhất của hắn, mọi ham muốn của Vua đều phải được thỏa mãn.

Ta sẽ cho ngươi biết việc ngươi bị gãy chân không phải là ngẫu nhiên, mà là tất yếu.

Vua lại một lần nữa tấn công.

Khán giả đều ngây người, họ đều không biết tại sao Hội trưởng lại đột nhiên bị gãy chân.

Lúc này mọi người đều rơi vào sương mù, không biết phải đối mặt ra sao.

Hội trưởng sắp thua rồi, thật sự không thể chấp nhận được.

Hội trưởng rất không ổn.

Kiệt Nặc Tấu Địch Khách cũng là một trong số ít cao thủ của thế giới loài người, ông biết Hội trưởng đã bị Vua Kiến nhìn thấu, Bách Thức Quan Âm mà ông ấy tự hào không hề hoàn mỹ.

Cha, cha biết chiêu thức của Hội trưởng sao.

Cũng chỉ là nghe ông ấy tự nói Bách Thức Quan Âm hoàn mỹ đến mức nào, có thể phòng ngự mọi góc độ tấn công.

Kiệt Nặc giải thích: Đối với chúng ta, loài người, có lẽ đã là hoàn mỹ rồi, vì không có con người nào có thể mạnh mẽ như Vua Kiến, chịu được nhiều đòn tấn công của Hội trưởng như vậy mà không chết.

Cũng chỉ có sự tồn tại như Vua mới có thể phát hiện ra sự không hoàn mỹ trong chiêu thức hoàn mỹ.

Suy cho cùng, Vua Kiến Chimera và chúng ta, loài người, không cùng một chiều không gian.

Ông thở dài một tiếng, tràn đầy sự kính sợ đối với Lục địa Hắc ám.

Nghe lời của vị tiền bối, Kỳ Nha và bọn họ đã hiểu sâu hơn về trận chiến này.

Đúng là Hội trưởng là người mạnh nhất nhân loại, điều này không ai nghi ngờ, nhưng khi đối mặt với vị khách đến từ Lục địa Hắc ám thì lại trở nên lúng túng.

Hội trưởng sẽ chết sao.

Lôi Âu Lực không khỏi hỏi.

Im lặng, có lẽ sẽ vậy, dù không nói ra, mọi người cũng đọc được cảm xúc bi quan này.

Hội trưởng đang gặp nguy lớn, chân trái của ông đã bị cắt đứt.

Bây giờ ông đứng bằng một chân mà vẫn muốn chiến đấu, không hổ là Hội trưởng Hiệp hội Thợ săn.

Tuy đã rơi vào thế hạ phong trong trận chiến, nhưng quyết tâm và dũng khí mà Hội trưởng thể hiện mới là phẩm chất huy hoàng nhất của con người.

Đỗ Lan nói.

Quyết tâm và dũng khí.

Vua khẽ lẩm bẩm: Chẳng phải cũng là vô tri và cố chấp sao.

Ta đã biết quyết tâm của ngươi rồi, vậy thì lần sau ta sẽ lấy đi tay phải của ngươi.

Cứ đến đây. 65.

Đối mặt với sự kiêu ngạo của Vua, Hội trưởng toàn tâm toàn ý dấn thân vào, bây giờ đã sắp vượt qua giới hạn của việc vui chơi, nếu tay phải của mình bị cắt đứt thì thật sự là rất không ổn rồi.

Bách Thức Quan Âm lại một lần nữa xuất hiện, Vua đến thì quyền đi, chưởng đến thì Vua lui, vĩnh viễn là công phòng, nhưng mức độ căng thẳng của mỗi lần công phòng không ngừng tăng lên, chiêu sau căng thẳng hơn chiêu trước gấp mấy lần, vì mối đe dọa sinh mạng ngày càng lớn, khán giả đã không thể phát ra âm thanh nữa.

Quyền, chưởng, trảo, chỉ, Hội trưởng tuy bị thương nhưng chiến ý vẫn không giảm, ông vẫn đang tấn công dữ dội về phía Vua.

Nghe bình luận, khán giả mờ mịt, có lẽ vẫn còn hy vọng, nhưng trước khi bị thương Hội trưởng cũng chiến đấu như vậy, hoàn toàn không thể làm hại được Vua, sau khi bị thương vẫn chiến đấu như vậy e rằng cũng không có cơ hội thắng.

Mọi người đều bị ý chí của Hội trưởng cảm động, nhưng họ không nhìn thấy hy vọng chiến thắng của Hội trưởng, Vua quá mạnh, mạnh đến mức không thể bị con người làm hại.

Vì vậy cánh tay phải của Hội trưởng bị cắt đứt tận gốc, giống như Vua đã nói trước đó.

Thấy cảnh này, mọi người đều tràn ngập nỗi bi thương không lời.

Bây giờ ngươi có thể nói rồi.

Vua lại một lần nữa ngồi xuống, chờ đợi câu trả lời của Hội trưởng.

Xem ra mình đã quá tự tin, sắc mặt Hội trưởng không được tốt lắm, dù có thể cầm máu, nhưng nỗi đau tứ chi lìa khỏi cơ thể vẫn từng đợt ập lên đại não, khiến sắc mặt ông trắng bệch: Mai Lộ Ngải Mỗ, Vua à, hãy ghi nhớ cái tên này, nó thuộc về ngươi.

Cuối cùng cũng đã biết, cuối cùng cũng đã biết tên của mình, trong lòng Vua đột nhiên xuất hiện một thứ gọi là niềm vui, vì sau này hắn có thể trở thành bạn của Tiểu Mạch: Trẫm đã biết tên của mình, vậy trận chiến này có thể dừng lại, ngươi ít nhất còn có thể sống sót.

Là lòng thương hại đến từ loài kiến sao.

Hội trưởng cảm thấy rất không hài hòa, mình, một cao thủ vô địch cao cao tại thượng, cuối cùng cũng nhận được sự thương hại của kẻ địch sao.

Chương 842

Cầm máu.

Khán giả đều tưởng Hội trưởng sẽ nhận thua, nhưng không ngờ Hội trưởng lại cầm máu như trước, điều này có nghĩa là ông lão nhỏ con này vẫn muốn chiến đấu.

Rốt cuộc là vì cái gì.

Khán giả không biết điều gì đã thúc đẩy Hội trưởng đứng trên võ đài chiến đấu với một kẻ địch đáng sợ như vậy.

Vua Mai Lộ Ngải Mỗ dường như cũng không hiểu tại sao Hội trưởng lại như vậy: Loài người các ngươi không phải rất trân trọng sinh mệnh của mình sao.

Tại sao ngươi lại liên tục muốn tìm đến cái chết.

Tìm chết.

Hội trưởng vẫn cười, Chỉ là một trò chơi thôi, nhưng bây giờ trò chơi đã kết thúc, ta phải thực hiện nhiệm vụ mà ta vốn nên làm.

Mai Lộ Ngải Mỗ, trận chiến của chúng ta bắt đầu từ bây giờ.

Cái gì.

Tất cả mọi người đều tưởng mình nghe nhầm, gãy một tay một chân mà chỉ là trò chơi.

Hội trưởng có phải bị mất máu quá nhiều nên đầu óc hồ đồ rồi không.

Thập Nhị Địa Chi đều cảm thấy Hội trưởng không bình thường, thế này chỉ còn một chút nữa là chết rồi, tại sao Hội trưởng không nhận thua.

Hội trưởng, ngài không cần phải vì thế giới mà làm đến mức này.

Ước Khắc Hạ lo lắng nói, nhìn Hội trưởng tàn tật trên võ đài, cô đã không biết phải làm sao, cô rất muốn ngăn trận đấu tiếp tục, nhưng lại biết rằng nếu làm vậy Hội trưởng sẽ hận mình.

Ta rốt cuộc phải làm sao đây.

Khuyển nữ tự hỏi mình.

Ngay lúc các fan của Hội trưởng đang khó xử, khí thế của Hội trưởng đã thay đổi: Xem ra chỉ có lấy ra toàn bộ sức mạnh mới có khả năng đánh bại ngươi, Mai Lộ Ngải Mỗ, tiếp theo ngươi sẽ thấy một con người hoàn toàn mới của ta.

Thật lòng mà nói, ta vốn không nghĩ mình sẽ có tiến bộ như vậy, nhưng dùng để kết thúc trận chiến này thì không thể thích hợp hơn.

Mọi người đều cảm nhận được sức mạnh kinh ngạc bùng phát từ trên người Hội trưởng, như ma tựa thần, không biết thực thể.

Gấp mười Giới Vương Quyền.

Hội trưởng biết không cần phải che che giấu giấu nữa, bây giờ phải dùng toàn bộ thực lực, liều mạng chiến đấu.

Hội trưởng hoàn toàn bị Niệm màu vàng bao bọc, khí thế mạnh mẽ lại mơ hồ ngang bằng với Vua, điều này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đây là chiêu thức gì, lại có thể khiến Niệm của mình đột nhiên tăng lên mấy lần.

Các Thợ săn chuyên nghiệp đều trợn to mắt, tỏ ra như gặp ma.

Gấp mười năng lực Niệm, cơ bắp trên người Hội trưởng cũng nổi lên một vòng, rõ ràng đã tàn tật, nhưng lại còn mạnh mẽ hơn cả khi còn nguyên vẹn.

Đến đây, Mai Lộ Ngải Mỗ, trận chiến của chúng ta vẫn chưa kết thúc đâu.

Hội trưởng một tay bái Phật: Chưởng thứ chín mươi chín.

Tượng Quan Âm nghìn tay màu vàng sau lưng Hội trưởng lại hoàn toàn mở mắt.

Quan Âm nhắm mắt nghe tiếng cứu khổ, Quan Âm mở mắt chiếu thấy ngũ uẩn đều không, mở mắt là cảnh giới thiền định cao hơn nhắm mắt.

Cũng là minh chứng cho việc Hội trưởng đã bước lên cực hạn mạnh nhất của nhân loại.

Quan Âm mở mắt so với Quan Âm nhắm mắt thiếu đi sự đại từ đại bi và tình yêu, mà có thêm sự uy nghiêm coi vạn vật thế gian như chó rơm.

Bị Quan Âm mở mắt nhìn vào, Vua chỉ cảm thấy trong khoảnh khắc này, hắn đã bị thế giới phủ định.

Toàn bộ khán giả sẽ không bao giờ quên được trận ác chiến ngày hôm nay, thế trận giữa Hội trưởng và Vương liên tục đảo ngược.

Cuối cùng, trận quyết đấu này cũng tiến vào hồi kết, bởi vì Hội trưởng đã sử dụng Mười lần Giới Vương Quyền, ông phải kết thúc trận đấu trong vòng ba phút, nếu không sẽ thấu chi sinh mệnh lực, thậm chí là mất mạng.

Hiện tại Hội trưởng đã tung ra sát ý tất sát đối với Vua Kiến, ác ý của nhân loại lần đầu tiên vượt qua sát khí của loài kiến.

Nếu so về sự tà ác, nhân loại cũng sẽ không thua kém bất kỳ sinh vật nào khác.

Từ bi Quan Âm cũng có thể biến thành Tu La hiếu chiến.

Hội trưởng đánh ra chưởng thứ chín mươi chín, cũng là chiêu thức phức tạp nhất, phạm vi rộng nhất trong Bách Thức Quan Âm.

Trên trời, vô số bàn tay Quan Âm giáng xuống, nghìn tay cùng xuất, hóa thành mưa sao băng rơi xuống đỉnh đầu Meruem.

Uy lực tăng mạnh, biểu cảm của Vương thay đổi, đòn tấn công thế này nếu trúng hết vào đầu, thì dù cường hãn như hắn cũng phải bị thương.

Phải né tránh, biểu cảm của Vương nghiêm túc chưa từng có, toàn bộ tế bào toàn thân nghe theo mệnh lệnh của Vương, sôi trào Niệm lực kích phát mọi tiềm năng của hắn.

Hỡi Vương, cuối cùng ngươi cũng bắt đầu tận hưởng rồi sao.

Ta rất vui.

Hội trưởng nhìn thấy đòn tấn công của mình có thể ép Vương sử dụng toàn lực, nở nụ cười rạng rỡ, lần này dù ông có chết, đó cũng là thắng lợi của ông.

Vương đã đoán được Hội trưởng nhất định đã sử dụng loại năng lực đặc thù nào đó để nâng cao thực lực, nhưng trạng thái phi thường này của Hội trưởng tuyệt đối không thể duy trì lâu, là mấy phút đây.

Vương suy tính, e rằng sau vài phút, Hội trưởng sẽ cạn dầu tắt đèn.

Đối với lựa chọn của Hội trưởng, Vương thấu hiểu, trong nhân loại có một loại người sẵn sàng vì lý niệm mình kiên trì mà vứt bỏ tính mạng, loại người này thường là nhân kiệt.

Tiểu Mạch quán quân cờ Quân Nghị là như thế, nàng vì Quân Nghị mà sẵn sàng từ bỏ mạng sống, và Hội trưởng trước mặt cũng vậy, vì nhân loại, Hội trưởng cũng sẽ không tiếc hy sinh.

Đối mặt với địch thủ như vậy, Vương càng phải hiến dâng sự kính trọng, đây mới là điều Vương nên làm.

Phải, trẫm rất vui.

Từng luồng hư ảnh hiện ra, đó chính là sự kính trọng lớn nhất của Vương dành cho Hội trưởng, né tránh toàn bộ đòn tấn công, trong lòng thầm tính toán Hội trưởng còn có thể kiên trì bao lâu.

Oanh.

Chín mươi chín thức, nghìn chưởng hào nhoáng, vậy mà toàn bộ đều đánh hụt, chỉ khiến võ đài bị nổ tung nát bấy.

Giữa khói bụi và mảnh vỡ, Vương đứng độc lập với thế gian, hắn lạnh lùng nhìn Hội trưởng, đối với thực lực của Hội trưởng, hắn đã hoàn toàn thừa nhận: Nếu như đây là chiêu mạnh nhất của ngươi, vậy thì rất tiếc, ngươi còn thiếu một chút nữa mới có thể đánh bại trẫm.

Đều né được hết sao.

Hội trưởng thở dốc, chín mươi chín thức dưới sự gia trì của Mười lần Giới Vương Quyền đã tăng uy lực gấp bội, không ngờ vẫn không hạ được Vương, quả nhiên rất khó đối phó, bản thân không còn nhiều thời gian nữa.

Khán giả chứng kiến chín mươi chín thức gây chấn động đều kinh ngạc há hốc mồm, đối với việc Vương có thể bình an vô sự dưới chín mươi chín thức thì càng không biết nói gì hơn, hiện tại họ đã hoàn toàn quên đi sự cuồng nhiệt ban đầu, chỉ còn lại biểu cảm bàng hoàng.

Chiến đấu đến nước này, thắng phụ dường như không còn quan trọng nữa, chỉ còn lại sự kính phục.

Hội trưởng.

Các thành viên Thập Nhị Địa Chi đều biết Hội trưởng chắc chắn đã sử dụng bí pháp để cưỡng ép nâng cao thực lực, nhìn thấy Hội trưởng bị đứt một tay một chân vẫn đứng vững trên võ đài, họ đều cảm động khôn xiết: Hội trưởng, cố lên.

Thập Nhị Địa Chi không giúp được gì cho Hội trưởng, họ chỉ có thể làm đến mức này.

Chín mươi chín thức thật khiến người ta kinh ngạc, chỉ trong vòng một phút vừa rồi, Hội trưởng đã đánh ra một nghìn hai trăm chưởng, nghĩa là mỗi giây Hội trưởng đều đánh ra hai mươi chưởng.

Nhưng động tác né tránh của Vương còn kinh người hơn, toàn là tàn ảnh, trận chiến thế này đã vượt qua nhận thức của nhân loại, đây chính là thực lực của Hắc Ám Đại Lục.

Trận đấu tiến hành đến lúc này, bất kỳ động tác nào, bất kỳ giây phút nào, bất cứ khi nào cũng có thể là kết thúc cuối cùng, vì vậy mọi người hãy mở to mắt ra, chứng kiến màn hạ màn của trận chiến thế kỷ này.

Hạ màn sao.

Hội trưởng cũng cảm thấy đã đến lúc hạ màn, lúc này Hội trưởng thật sự rất chật vật, đứng một chân, một tay cầu nguyện, quần áo đầy vết máu, tóc cũng một lần nữa trở nên trắng như tuyết, tiêu hao của Mười lần Giới Vương Quyền lớn hơn tưởng tượng, sức mạnh điều dưỡng khôi phục trước đó cũng đã tiêu hao sạch trong trận chiến này.

E rằng ba phút cũng không kiên trì nổi, Đỗ Lan thầm nghĩ, quả nhiên già rồi thì vẫn là già rồi, còn một phút nữa, một phút cuối cùng của Hội trưởng.

Hội trưởng cũng biết cơ thể mình đã bắt đầu kháng nghị, e rằng trận chiến phải kết thúc sớm.

Hội trưởng nhắm mắt lại, chuẩn bị liều mạng đánh ra Đệ Linh

thức.

Từ 0 đến 99 chính là toàn bộ chiêu thức của Bách Thức Quan Âm, mà từ chiêu 1 đến 99 đều là Quan Âm xuất hiện ở phía sau mình, nhưng Đệ Linh thức lại là Quan Âm xuất hiện ở phía sau kẻ thù, Quan Âm sẽ nhẹ nhàng chắp tay bao bọc lấy kẻ thù, sau đó từ miệng Quan Âm rút ra toàn bộ Niệm năng lực để oanh kích đối phương, tương đương với một chiêu đồng quy vu tận.

Hiện tại Hội trưởng đã hạ quyết tâm, Hội trưởng nhắm mắt và Quan Âm mở mắt tạo thành một tổ hợp rất kỳ lạ, Hội trưởng đang hồi tưởng lại cuộc đời dài đằng đẵng của mình, còn Quan Âm thay Hội trưởng quan sát võ đài và xung quanh.

Khái niệm thời gian đột nhiên trở nên mơ hồ trong nháy mắt, quá khứ, hiện tại, tương lai dường như đều nằm trong một ý niệm của Hội trưởng.

Vương lùi lại một bước nhỏ, hắn cũng không biết tại sao mình lại phải lùi bước, thậm chí não bộ của hắn còn chưa kịp phản ứng thì cơ thể đã chủ động lùi lại, đây là một nỗi sợ hãi bắt nguồn từ bản năng của cơ thể.

Vương kinh ngạc nhìn đôi chân không tự chủ của mình, cơ thể của hắn vậy mà không nghe theo sự quản lý của hắn nữa, rốt cuộc là chuyện gì.

Rõ ràng Hội trưởng chỉ mới nhắm mắt lại thôi mà.

Đỗ Lan nhướn mày, khí tức Hội trưởng phát ra hiện tại vậy mà còn cao hơn cả Kiến.

Người của gia tộc Tấu Địch Khách cũng kích động đứng bật dậy, bởi vì họ đều cảm nhận được Hội trưởng đang nâng cao Niệm của mình một cách không thể tin nổi.

Chương 843

Lượng biến đã hình thành chất biến.

Quá trình huấn luyện tích lũy qua năm tháng, kinh nghiệm chinh chiến trăm trận, cùng với lượng Niệm tăng lên không tưởng sau Mười lần Giới Vương Quyền, đã khiến Hội trưởng nảy sinh đốn ngộ trong khoảnh khắc sinh tử.

Đây chính là cảnh giới ngoài cực hạn của nhân loại sao.

Bản thân Hội trưởng cũng rất kinh ngạc, thực ra ông cũng không hiểu lắm chuyện gì đang xảy ra với cơ thể mình, nhưng ông chỉ biết mình có thể làm tốt hơn nữa.

Hội trưởng đang nhắm mắt khẽ nâng một tay lên, nói: Đệ cửu bách cửu thập cửu thức.

Một chiêu thức hoàn toàn mới ngoài Bách Thức, đây là sức mạnh mạnh hơn cả Đệ Linh thức mà Hội trưởng lĩnh ngộ được trong nháy mắt.

Xem ra Bách Thức Quan Âm của ta cũng phải đổi tên rồi.

Hội trưởng từ từ mở mắt, trên mặt không kìm được nụ cười rạng rỡ, mà Quan Âm mở mắt sau lưng ông thực hiện một tư thế mới, nghìn tay cùng lúc chắp lại ở chính diện.

Bốp.

Như tiếng chuông sớm trống chiều, khán giả đều không nhịn được mà bịt tai lại, tiếng động này dường như là lần đầu tiên kể từ khi khai thiên lập địa, chấn động khiến cả Thành phố của các bậc thầy rung chuyển ba cái, tiếng vang truyền đi nghìn dặm không dứt, dị biến bao trùm toàn bộ thành phố.

Nghìn tay hợp nhất nhưng chỉ có một tiếng vang kinh thiên động địa, đây chính là Đệ cửu bách cửu thập cửu thức mà Hội trưởng lĩnh ngộ được.

Oanh.

Vương chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân mình bị một luồng áp lực vô hình từ trên xuống dưới đè ép tới, không thể kháng cự, cơ thể bị ép nặn vặn vẹo, không còn hình người.

Những cột đá đổ xuống bên cạnh Vương cũng tan tành, bị ép thành bột mịn, khán giả ở trên cao nhìn thấy một hình khối khổng lồ, là hình dạng của một bàn tay.

Là một bàn tay vô hình từ trên trời giáng xuống võ đài.

Đúng là chưởng pháp từ trên trời rơi xuống, xem ra Hội trưởng cuối cùng đã làm được việc hóa hữu hình thành vô hình, không chỉ công kích lực trở nên mạnh hơn, mà còn đạt tới cảnh giới chiêu thức tùy tâm mà động, không cần động thủ cũng có thể ra chiêu, góc độ chiêu thức cũng càng thêm biến hóa khôn lường.

Phản kích tuyệt địa đến từ Hội trưởng, Đệ cửu bách cửu thập cửu thức, sức mạnh vượt qua Bách Thức.

Vương phải chịu thương hại không thể vãn hồi, những vết thương tích lũy trước đó cũng đồng loạt bùng phát, lúc này máu của Vương bắn tung tóe trên võ đài, thật sự biến thành một con côn trùng bị đập bẹp.

Nhưng Hội trưởng cũng chẳng khá khẩm hơn là bao, chiêu thức cuối cùng vượt qua nhân loại này có thể nói là chứng minh cho khả năng vô hạn của con người, nhưng cái giá phải trả cũng vô cùng đắt đỏ, Hội trưởng đã ngừng thở và tim ngừng đập, cơ bắp vốn căng đầy cũng biến thành da bọc xương, ngã thẳng đơ xuống đất.

Khi ngã xuống, một tay một chân còn lại của ông cũng vì va chạm mà gãy lìa, vết gãy không có lấy một giọt máu.

Cơ thể Hội trưởng vậy mà đã bị than hóa, Đệ cửu bách cửu thập cửu thức không phải là sức mạnh mà con người nên sử dụng.

Vì vậy, hai tuyển thủ trên võ đài đều lưỡng bại câu thương.

Ngay khi mọi người không biết phải phản ứng thế nào, Đỗ Lan gào lên một tiếng: Trận đấu kết thúc.

Đại biểu nhân loại đã tử vong, còn Vua Kiến trọng thương sắp chết, cho nên người chiến thắng cuối cùng là Vua Kiến Meruem.

Sự im lặng chết chóc bao trùm, kết quả thế này hoàn toàn khác với những gì khán giả tưởng tượng, thật sự quá thảm khốc.

Không ai ngờ tới cái chết của Hội trưởng, vậy mà lại hoàn toàn mất đi hình thái con người để trở thành một khối than, cách chết này chứng minh cái giá Hội trưởng phải trả cho trận chiến này vượt xa tưởng tượng của mọi người.

Nhưng điều khó chấp nhận hơn là, Hội trưởng đã bỏ ra nhiều như vậy vậy mà vẫn không chiến thắng, chỉ có thể khiến Kiến bị trọng thương.

Lúc này bốn chi của con kiến đều đã gãy lìa, ngũ quan cũng vặn vẹo thành một đoàn như cà chua nát, cái đuôi càng là biến mất hoàn toàn, giống như Vương chưa từng mọc đuôi vậy.

Lớp vỏ ngoài cũng hoàn toàn lẫn lộn với nội tạng, chỉ còn nhịp tim yếu ớt chứng minh hắn còn sống.

Vương.

Neferpitou và Menthuthuyoupi nước mắt ngắn dài lao lên võ đài: Vương.

Hội trưởng.

Một số thành viên Thập Nhị Địa Chi cũng vội vàng đến võ đài, quả nhiên Hội trưởng đã biến thành một khối than, nhìn thấy Hội trưởng chết thảm như vậy, họ trừng mắt đầy giận dữ với lũ kiến.

Nhi lũ kiến lại đang cứu Vương của chúng, chúng phát hiện Vương còn có thể hấp thụ Niệm của chúng để tiến hành tu phục cơ thể, lập tức đem toàn bộ dưỡng chất của mình truyền cho Vương, được hiến thân cho Vương là vinh dự của những bề tôi này.

Lũ sâu bọ các ngươi.

Corgi Ước Khắc Hạ không thể chấp nhận việc Hội trưởng tử trận, mà lũ kiến này lại còn có thể sống sót, đặc biệt là chúng còn đang trị liệu cho Vương, điều này sẽ khiến nỗ lực của Hội trưởng đổ sông đổ biển: Tất cả chết đi cho ta.

Niệm năng lực phát động.

Trận đấu đã kết thúc rồi.

Là Đỗ Lan ngăn Corgi lại: Với tư cách là người chủ trì lần thi đấu này, tôi không cho phép xảy ra tư đấu.

Hội trưởng chết rồi, ông ấy chết rồi.

Corgi tôn kính Hội trưởng như cha mình, Hội trưởng kiệt lực tử chiến, bản thân cô lại chẳng làm được gì, điều này khiến cô sao có thể chấp nhận.

Ít nhất cũng phải bảo vệ chiến quả của Hội trưởng, đó là triệt để xóa sổ Vương.

Đỗ Lan, anh cũng là thợ săn, lẽ nào quên mất kiến là kẻ thù của nhân loại sao.

Đối mặt với sự chất vấn của Corgi, Đỗ Lan nói: Vua Kiến đã mất đi tất cả rồi.

Thấy Corgi không hiểu, anh bổ sung: Bởi vì Vua Kiến đã tự mình từ bỏ thú tính, mất đi nhân tính thì mất đi rất nhiều, mất đi thú tính thì mất đi tất cả.

Con kiến này đã không còn bất kỳ lực sát thương nào nữa rồi.

Vua Kiến bị một thiếu nữ mù thuần hóa, tự mình từ bỏ thú tính, lĩnh ngộ được thứ lý tính thánh mẫu đúng sai lẫn lộn của nhân loại, đối với nhân loại mà nói đã không còn đe dọa.

Nhưng mà, hắn vẫn là kiến.

Tôi biết thực lực của kiến, vả lại nhân loại sống trong thế giới này khi nào mà thiếu đi đe dọa.

Hãy đi an táng Hội trưởng đi, lũ kiến sẽ quay về cộng hòa NGL, vĩnh viễn không rời đi.

Corgi không cam lòng trừng mắt nhìn con kiến lần cuối, sau đó quay người đi.

Trận chiến kết thúc, kết quả lại nằm ngoài dự đoán của bất kỳ ai, Hội trưởng tuy bại nhưng vinh, còn Vua Kiến chỉ nhận được một cái tên, có thể nói là kẻ thua cuộc thực tế.

Để trị liệu cho Vương, Neferpitou và Youpi đều biến thành kích thước búp bê, mất đi chiến đấu lực, giờ đây một thợ săn bình thường cũng có thể đối phó, mà Vương sau khi có được cái tên thì nóng lòng muốn về nhà tiếp tục đánh cờ với Tiểu Mạch, chỉ cần có Tiểu Mạch, Vương chẳng quan tâm đến điều gì khác.

Có thể nói nhân loại mất đi Hội trưởng nhưng lại trở thành kẻ chiến thắng thực tế.

Khán giả ngồi lại trên ghế rất lâu không muốn rời đi, trận chiến giữa Hội trưởng và Vương vẫn còn hiện rõ trước mắt, khiến họ dư vị vô cùng.

Mãi đến hai ba giờ chiều, đám đông mới bắt đầu rục rịch, lần lượt giải tán, cả quá trình đều rất yên bình, mọi người đều cố gắng không phát ra tiếng động, sợ làm phiền vong hồn Hội trưởng.

Mọi người đều ngơ ngác mất mát, cả Thành phố của các bậc thầy đều đang mặc niệm.

Chiều tối hôm đó, người đáng lẽ phải đau lòng nhất lại với vẻ mặt bình tĩnh tìm đến Đỗ Lan, chính là con trai của Hội trưởng Beyond Bỉ Dương Đức, hắn nhìn Đỗ Lan nói: Bây giờ là lúc chúng ta thảo luận lại chủ đề trước đó.

Lẽ nào anh không bi thương sao.

Tại sao phải bi thương.

Người luôn phải chết, nếu vì chìm đắm trong bi thương mà dừng bước, nhân loại sẽ không thể tiến bộ, ta còn có việc quan trọng hơn phải làm, không có thời gian để bi thương.

Hơn nữa lão già đó đi rất thanh thản, nếu chúng ta bây giờ bi thương, ông ấy chắc chắn sẽ cười nhạo chúng ta trên thiên đường, ta hiểu ông ấy mà.

Beyond nói rồi nở nụ cười: Lúc này nụ cười mới là biểu cảm thích hợp nhất dành cho ông ấy.

Được rồi, coi như hắn hiểu Hội trưởng.

Xem ra anh đã nóng lòng lắm rồi, không còn chế ước của lời hứa, anh sẽ sớm xuất phát thôi phải không.

Đúng thế, đợi sau khi bộ giáp chiến đấu cơ khí của anh đến nơi, nửa năm sau ta sẽ xuất phát.

Beyond cũng không ngại nói thẳng: Tư cách, Thủ đoạn, Khế ước, ta đều đã chuẩn bị xong cả rồi.

Tư cách, Thủ đoạn, Khế ước sao.

Tư cách tương đương với thực lực cứng, Thủ đoạn tương đương thực lực mềm, Khế ước tương đương với mục đích sao.

Các người là Thợ săn, nói chuyện không thể sòng phẳng một chút sao.

Xem ra so với việc được cho phép, anh lo lắng về vấn đề người dẫn đường hơn, nhưng anh không cần nói với tôi, dù sao tôi cũng không phải là người dẫn đường.

Tư cách, thực lực cứng, chính là năng lực của bản thân, có thực lực mới có thể lên Hắc Ám Đại Lục, nên xếp thứ nhất.

Thủ đoạn, thực lực mềm, nhân mạch, tiền vốn, thiết bị, phương tiện giao thông, vân vân, đây đều là những phương diện cần tìm người hỗ trợ, xếp thứ hai.

Khế ước, mục đích, lên Hắc Ám Đại Lục cần có mục đích rõ ràng, đi mù quáng chính là tự sát, xếp thứ ba.

Tư cách, Thủ đoạn, Khế ước đều là để cho người dẫn đường xem.

Trở ngại hay giúp đỡ đều tùy thuộc vào trạng thái của nhân loại khi đặt chân lên Hắc Ám Đại Lục.

Nhưng nếu anh có thể dẫn dắt chúng ta, chúng ta có thể giảm bớt được nhiều tổn thất hơn.

Beyond nói.

Ồ, những kẻ âm mưu thả Kiến Chimera ra để sản xuất binh sĩ sinh hóa như các người mà cũng tìm cách giảm thiểu tổn thất sao.

Đỗ Lan dường như nhìn Beyond với con mắt khác, phải biết kế hoạch của họ có thể sẽ giết chết hàng chục vạn người.

Bị Đỗ Lan vạch trần, Beyond cũng không lo lắng: Giai đoạn chuẩn bị thì không cần cân nhắc những thứ đó, nhưng một khi chúng ta đặt chân lên Hắc Ám Đại Lục, hoàn toàn cách biệt với thế giới loài người, thì bất kỳ sức mạnh nào cũng đều là thứ chúng ta cần trân trọng.

Đây là vì mục đích cuối cùng của ta.

Đỗ Lan nhắm mắt trầm ngâm, sau đó gật đầu: Được rồi, vậy tôi đồng ý, sau khi anh có được giấy phép thì hãy đến tìm tôi.

Chào mừng gia nhập thành một phần của chúng ta.

Beyond đưa tay ra.

Đỗ Lan cũng tùy ý bắt tay, tiễn vị người vừa được tiêm máu gà này đi, lẩm bẩm: Ước chừng vẫn phải chịu thiệt thòi, anh nói xem có phải không, Hội trưởng.

Đỗ Lan nói với cái bóng trong góc.

Tiễn Beyond đi, Đỗ Lan lại đột nhiên nói chuyện với Hội trưởng người đáng lẽ đã chết.

Mà từ trong bóng tối lại phát ra lời đáp: Chẳng phải sao, cái thằng con ngốc đó, thật chẳng để ai yên tâm.

Một lão già nhỏ bé bước ra, chẳng phải chính là Hội trưởng sao.

Lúc này tay chân đứt lìa của Hội trưởng đều đã được nối lại bằng cánh tay mới, tinh thần có chút uể oải, nhưng ông vẫn còn sống, tứ chi nguyên vẹn: Ta không cho nó đi Hắc Ám Đại Lục cũng là vì lo cho nó, nơi đó không phải chỗ để đùa đâu.

E rằng lần này hắn tìm được một cộng tác viên không tồi, quốc vương đế quốc Kakin đang mong đợi tiến quân sang Hắc Ám Đại Lục khai cương thác thổ đấy.

Ông dự tính lần này hai mươi vạn người có thể sống sót bao nhiêu.

Nếu sau khi lên bờ bọn họ tản ra các góc như phù du, thì có thể sống sót được một hai trăm người, nếu tụ tập lại chuẩn bị xây dựng căn cứ, e rằng rất khó có người sống sót.

Hội trưởng đang ám chỉ những thường dân đó.

Chương 844

Rất bi quan, nhưng sự thật chính là tàn khốc như vậy, bởi vì mọi thứ ở Hắc Ám Đại Lục đều quá khổng lồ, người bình thường căn bản không thể chấp nhận được.

Kiến có thể lớn bằng người, con kiến lớn nhất ở đây là 3,7cm, so với chiều cao con người trưởng thành tỷ lệ là 1:50, nghĩa là mọi thứ trên Hắc Ám Đại Lục có thể lớn gấp 50 lần thế giới loài người, đây mới là ước tính bảo thủ.

Bởi vì con kiến nhỏ nhất chỉ có 0,15cm, thì tỷ lệ sẽ là 1:1200, hãy tưởng tượng khi mọi động vật xung quanh đều lớn gấp 1200 lần mình, ngay cả một con mèo cũng đáng sợ hơn quái thú, dẫm chân một cái là san bằng núi non.

Cộng thêm các loại vi khuẩn virus và vi sinh vật có hại ở Hắc Ám Đại Lục, từ vĩ mô đến vi mô, nguy hiểm ở khắp mọi nơi, nhân loại xông vào đó cũng chẳng khác gì tự sát.

Đỗ Lan, anh để ta giả chết có phải cũng hy vọng ta đi Hắc Ám Đại Lục không.

Hội trưởng đột nhiên hỏi.

Có ý đó, trong di chúc ông chẳng phải cũng nói muốn Thập Nhị Địa Chi đi trước một bước mang hy vọng về sao, chứng tỏ ông cũng chuẩn bị để các thợ săn đi Hắc Ám Đại Lục.

Đó là chuyện bất khả kháng, có sự ủng hộ của đế quốc Kakin, tổ chức V5 cũng không thể không cân nhắc ảnh hưởng nếu đế quốc Kakin hoàn thành thám hiểm trước họ.

Mà quốc vương Kakin không phải kẻ ngu, ông ta cũng biết thực lực của mình chưa chắc đã hoàn thành thám hiểm thuận lợi, ông ta cần V5 hợp tác, cho nên hai bên mang theo ý nghĩ và lo ngại như vậy sẽ tiến hành đàm phán cuối cùng đạt thành hợp tác.

V5 tuy luôn sợ hãi Hắc Ám Đại Lục, nhưng chỉ cần không mang lại thương hại thực chất cho họ, họ cũng rất vui lòng nhận được tài nguyên từ đó, và đế quốc Kakin sẽ trở thành kẻ bỏ tiền túi trong mắt V5, họ bỏ công bỏ tiền bỏ người, chỉ cần V5 cấp một giấy phép, quốc vương sẽ hứa hẹn chia sẻ thành quả thám hiểm với V5, và V5 sẽ chấp nhận, đồng thời để giám sát hành động của đế quốc Kakin, V5 sẽ lệnh cho Hiệp hội Thợ săn chúng ta đi cùng với tư cách giám sát viên.

Nói đến đây Hội trưởng nhún vai: Đó chẳng phải là trách nhiệm của Hiệp hội Thợ săn chúng ta sao, giúp V5 giải quyết các loại rắc rối.

Cho nên ta để lại di chúc đó cũng chỉ là thuận nước đẩy thuyền, đồng thời cũng là đặt ra một khế ước cho Thập Nhị Địa Chi.

Không thể không bội phục Hội trưởng, ông gần như dự đoán được mọi sự phát triển, cũng nhìn thấu bộ mặt thật của tầng lớp cấp cao.

Thậm chí dự đoán được Kakin sẽ gia nhập V5, từ đó tạo thành V6 mới.

Đối mặt với sự phát triển như vậy, Hội trưởng chỉ có thể hy vọng các thủ hạ đắc lực của mình đi trước một bước mang về hy vọng, mà cái gọi là hy vọng thực chất là đẩy lùi Năm đại tai nạn.

Năm đại tai nạn phong tỏa năm tuyến đường hàng hải, nhưng những thứ bị nhân loại coi là tai nạn này không chỉ tồn tại ở các tuyến đường đó, trên Hắc Ám Đại Lục chúng cũng không hề hiếm gặp, cho nên Hội trưởng hy vọng khi các thợ săn gặp phải năm đại tai nạn trên Hắc Ám Đại Lục có thể tìm thấy phương thức giải quyết.

Vậy ông nghĩ Thập Nhị Địa Chi có thể thành công không.

Chỉ có thể nói là có khả năng thành công, họ là những người có thiên phú mà ta chọn trúng, là những siêu cấp thiên tài trong lĩnh vực của mình, đáng lẽ có thể đối phó với các loại khốn cảnh.

Nhắc đến Thập Nhị Địa Chi, Hội trưởng vẫn rất đắc ý, đây chính là tiểu đội tinh anh do một tay ông sáng lập, họ có thể chết, nhưng nhất định sẽ mang theo chí tử để hoàn thành nhiệm vụ, mang về hy vọng, khả năng Thập Nhị Địa Chi mang được hy vọng về là rất lớn.

Ông thật là tự tin, vậy ông có sẵn sàng thầm lặng đi tới Hắc Ám Đại Lục với tư cách là đội ám bộ không.

Anh muốn bộ xương già này của ta đi vào chỗ chết sao, vậy mà lại để ta đi Hắc Ám Đại Lục một mình.

Hội trưởng phàn nàn: Ta sắp chết rồi, anh cứ để ta nghỉ ngơi vài ngày đi.

Không phải một mình ông, còn có những người khác nữa.

Ai.

Hội trưởng hỏi.

Cái này tạm thời tôi vẫn chưa quyết định, nhưng tuyệt đối còn có người khác, ông yên tâm đi.

Ta rất không yên tâm.

Hội trưởng lộ ra vẻ mặt như thể Đỗ Lan sắp đào hố chôn mình.

Nửa năm này ông cứ hảo hảo nghỉ ngơi, nắm vững Thiên Thức Quan Âm đi, ở Hắc Ám Đại Lục sẽ có dụng võ đấy.

Đỗ Lan nói, nửa năm tiếp theo anh sẽ tổ chức một tiểu đội đặc nhiệm cho Hội trưởng.

Killua, Hisoka đều có thể gia nhập, Kurapika cũng được, nhưng cậu ấy có thể phải thâm nhập vào chiến hạm Cá Voi Đen với tư cách nội gián.

Cộng thêm Hội trưởng, vậy là bốn người rồi, thêm vào các thiết bị hỗ trợ linh tinh và các cao thủ trong căn cứ huấn luyện của Phủ Đầu Bang, chắc là có thể xử lý được khối việc.

Không chiêu mộ nhà khoa học, quân số chủ yếu chỉ có bốn người, vì chức năng chính của tiểu đội này là trinh sát, thu thập tình báo, không cần nghiên cứu.

Giống như trước khi nhân vật chính lên sàn luôn có nhân vật phụ thử chiêu mạnh của phản diện vậy, tiểu đội trinh sát bốn người này chính là có chức năng của nhân vật phụ như thế.

Đỗ Lan làm vậy hoàn toàn là để tạo cho đại bộ đội một ảo giác rằng họ được cao nhân ngoại giới giúp đỡ.

Điều này sẽ giúp họ nhận được sự hỗ trợ trong hoàn cảnh vô vọng, đồng thời cũng ổn định được tâm thần.

Công việc rất nguy hiểm, nên Đỗ Lan sẽ chuẩn bị đầy đủ vũ khí trang bị cho họ, tuyệt đối đảm bảo họ dù có xông vào giữa bầy Godzilla cũng có thể bình an vô sự thoát thân.

Killua, cố lên.

Gon, cậu mới là người cần cố lên.

Tại bãi tập núi Kukuroo, Killua và Gon một lần nữa bắt đầu leo tháp Karin, sau trận chiến với kiến họ cảm thấy chiến đấu lực chưa đủ, nên lần này rủ nhau đến khiêu chiến Con đường Rắn.

Tái khiêu chiến, họ chỉ mất mười ngày đã leo lên được tháp Karin, trải qua một năm phong phú, cả hai thiếu niên đều trưởng thành rất nhanh, một lần nữa leo lên tháp Karin họ không vội vàng tiến hành khiêu chiến tiếp theo, mà nhìn xa xăm bầu trời, họ biết thế giới này còn khổng lồ hơn nhiều so với những gì họ biết, nên họ đều hy vọng nhanh chóng trưởng thành để sớm được chứng kiến nhiều điều kỳ thú chưa biết hơn.

Là các cháu à, đến đúng lúc lắm, ta có khóa huấn luyện mới.

Mèo tiên nhân đi tới, liếm vuốt rửa mặt nói: Ta gọi nó là Cường hóa kỹ năng.

Cường hóa kỹ năng là gì.

Gon hỏi, cái này khác với trước đây, cậu không hiểu.

Gon, cháu nắm bắt khí tức tự nhiên rất chính xác, nên cần huấn luyện để cháu có thể trở thành Đứa con của tự nhiên giao tiếp được với thiên nhiên.

Killua, trực giác đối với nguy hiểm của cháu luôn nhạy bén, nên cần huấn luyện để cháu có thể né tránh nguy cơ trước khi nó xảy ra.

Đó chính là cường hóa kỹ năng, là Đỗ Lan đặc biệt sắp xếp cho hai nhóc đấy.

Chiến đấu lực và kinh nghiệm chiến đấu chỉ có thể tăng trưởng từ từ, nhưng giúp họ tăng cường sở trường vốn có lên đến cực hạn là việc không thể trì hoãn, không thể quên mất kỹ năng bảo mạng quan trọng nhất của họ.

Tỷ lệ ủng hộ Đỗ Lan đang tăng cao, thật sự khiến người ta rất bất ngờ, ngay cả bản thân Đỗ Lan cũng rất kinh ngạc, anh chỉ làm một số công việc nhỏ bé mà lại được đẩy lên vị trí thứ hai, thật sự là hổ thẹn.

Cứ đà này, Đỗ Lan rất có khả năng lọt vào vòng chung kết.

Tuy nhiên qua điều tra, anh cuối cùng cũng biết tại sao tỷ lệ ủng hộ của mình lại cao như vậy, bởi vì rất nhiều thợ săn đã đặt hàng trang bị chip Niệm tại công ty của anh, mà mỗi món trang bị chip Niệm giá cả không hề rẻ, hở tí là vài trăm tỷ Jenny, ngay cả thợ săn cũng thấy giá này quá đáng quá.

Nếu có thể được giảm giá 30% thì cũng không tệ.

Video Killua đánh thắng Shiapouf đã được mọi người biết đến, thứ cậu sử dụng chính là vũ khí chip Niệm, vũ khí mạnh mẽ như vậy thợ săn nào cũng muốn đặt làm một món, biết đâu lúc nào đó lại dùng tới.

Với sự ủng hộ của nhóm thợ săn này, tỷ lệ ủng hộ Đỗ Lan liên tục tăng cao.

Thì ra là thế.

Quả nhiên là quan hệ lợi ích, trong số các ứng cử viên, Đỗ Lan có thể không phải người nhiều tiền mặt nhất, nhưng tuyệt đối là người có nhiều sản nghiệp nhất, hơn nữa còn là chip Niệm công nghệ cao, cả thế giới này chỉ có một nơi duy nhất này, mua trang bị tương đương với việc có thêm một Niệm năng lực, mua càng nhiều năng lực càng nhiều.

Người có Niệm năng lực ít khi dùng vũ khí, nếu có dùng thì cũng là cụ hiện hóa Niệm năng lực ra, bởi vì vũ khí thông thường cơ bản không ăn nhập với năng lực của họ, sử dụng vũ khí ngược lại còn gây vướng víu.

Vũ khí chip Niệm thì khác, có thể truyền Niệm của mình vào để vũ khí phát ra các hiệu quả tấn công khác nhau, dùng làm thủ đoạn tập kích thì không còn gì hợp hơn.

Thằng nhóc Killua kia chẳng phải nhờ dùng vũ khí chip Niệm mà đánh bại được kiến đó sao.

Các thợ săn một lần nữa cân nhắc việc sử dụng vũ khí, và thật trùng hợp núi Kukuroo lại tung ra dịch vụ đặt làm riêng, thợ săn có thể tự mình đặt làm trang bị, như vậy họ ủng hộ Đỗ Lan cũng chính là mang lại phúc lợi thực tế cho bản thân.

Cộng thêm thủ đoạn thần kỳ mà Đỗ Lan thể hiện trong trận chiến giữa Hội trưởng và Vương, khiến anh thu hoạch được lượng lớn sự ủng hộ.

Từ tám người rút xuống còn bốn người, Đỗ Lan vẫn đứng thứ hai, hơn nữa tỷ lệ ủng hộ đã tiệm cận 40%.

Nếu anh làm Hội trưởng, dường như cũng không tệ.

Cựu Hội trưởng Netero nhìn Đỗ Lan, nở nụ cười đầy ẩn ý: Biết đâu Hiệp hội Thợ săn sẽ trở nên khác biệt trong tay anh.

Tuy nhiên Đỗ Lan không có hứng thú này, anh còn đang chuẩn bị đi Hắc Ám Đại Lục: Dù tôi có thành Hội trưởng cũng sẽ từ chức thôi, tôi thấy cô Corgi là một lựa chọn không tồi.

Vô vị, vô vị, con bé đó là vô vị nhất.

Hội trưởng cho rằng loại người bất di bất dịch, tuân thủ quy tắc như thế là vô vị nhất: Vẫn là anh thú vị hơn.

Hoặc là anh sẽ khiến Hiệp hội Thợ săn mạnh mẽ hơn chăng.

Vậy ông hy vọng Hiệp hội Thợ săn mạnh mẽ hơn sao.

Đỗ Lan muốn hỏi xem vị cựu Hội trưởng tưng tửng này có suy nghĩ gì.

Đương nhiên không đơn giản như vậy, điều cựu Hội trưởng hy vọng là sự cân bằng, sự cân bằng giữa Hiệp hội Thợ săn và V5, để V5 tin tưởng Hiệp hội mà không đến mức kiêng dè.

Hiệp hội Thợ săn quá mạnh không phải là chuyện tốt, nên những người sử dụng Niệm xuất sắc nhất Hiệp hội vẫn luôn cẩn trọng khi chiêu mộ thợ săn.

Xem ra điều ông hy vọng là những thứ phức tạp hơn, nhưng hiện tại Hiệp hội Thợ săn cũng đã đứng trước ngã ba đường, chọn làm bia đỡ đạn cho V5, hay chủ động xuất kích trở thành anh hùng của thế giới loài người.

Hội trưởng thở dài nói: Bất luận chọn cái nào cũng sẽ khiến Hiệp hội Thợ săn chịu tổn thất to lớn, vì chúng sinh mà mạo hiểm đi tới Hắc Ám Đại Lục vốn dĩ đã là lựa chọn bất đắc dĩ của Hiệp hội Thợ săn rồi.

Ước gì thế giới nhân loại có một vị cứu tinh nhỉ.

Có thể khiến Hội trưởng phát ra lời cảm thán như vậy, hiển nhiên việc đi Hắc Ám Đại Lục này thật sự rất khó nhằn.

Nhưng dù khó đến đâu thì giờ cũng phải làm thôi, vì nhân loại sẽ không ngừng truy tìm kho báu, những người dũng cảm sẽ được gọi là tiên phong và được ghi nhớ mãi mãi.

Mà sau lưng những người được ghi nhớ đó sẽ là hàng đống xương trắng, vô số oan hồn.

Cuộc bầu cử tiếp tục, quả nhiên cuối cùng chỉ còn lại Đỗ Lan và Pariston đối quyết.

Cuộc bầu cử cuối cùng là nhốt tất cả thợ săn đến bỏ phiếu trong phòng hội nghị, không đưa ra được kết luận thì không ai được rời đi.

Hiện tại chính là yêu cầu họ chọn một trong hai người, cho đến khi một trong hai người đạt tỷ lệ ủng hộ trên 95%.

Đỗ Lan ngồi dưới ánh đèn sân khấu, nhìn căn phòng hội nghị bậc thang đông nghịt đầu người, các thợ săn cũng rất khổ não, hiện tại số lượng người ít đi nhưng độ khó của cuộc bầu cử lại tăng lên, vì lựa chọn ít đi nhưng sự đắn đo lại cao hơn.

Phiếu bầu của hai người luôn duy trì khoảng cách rất nhỏ, Đỗ Lan thậm chí còn có một lần dẫn trước.

Các thợ săn bắt đầu phiền muộn, họ chọn đại ai cũng được, dù sao cũng chẳng quan trọng.

Thật là kỳ diệu nha.

Giọng của Pariston truyền vào tai Đỗ Lan: Cái cảm giác giằng co kéo dài này, thật khiến người ta kích động không thôi.

Đỗ Lan im lặng, thật sự rất vô vị.

Pariston nhìn vẻ do dự của các thợ săn thì thấy vui, nhưng anh không biến thái như vậy, cứ lặp đi lặp lại việc bỏ phiếu thế này không biết đến bao giờ mới xong.

Cựu Hội trưởng cũng thật là, cứ phải để tỷ lệ ủng hộ quá 95% mới được nhậm chức, có cần vô vị thế không: Hay là hai chúng ta oẳn tù tì đi, ai thắng thì người đó rút lui, thấy sao.

Không.

Pariston ghét nhất là làm theo ý người khác, thích làm ngược lại là phương châm của hắn, như vậy mới khiến người ta ghét hắn.

Tên tồi tệ này, thôi bỏ đi, vẫn nên nhanh chóng kết thúc cuộc bầu cử vô vị này thôi.

Lấy ra Micro khống chế tâm linh, Đỗ Lan chuẩn bị gian lận: Các vị.

Mọi người đều bị động tác của Đỗ Lan thu hút, không biết anh cầm cái ống nói hoạt hình kỳ quái đó là cái quái gì.

Chương 845

Các vị, bây giờ hãy viết tên tôi vào phiếu bầu, đồng thời viết tên các vị xuống, sau đó bỏ phiếu vào thùng, cảm ơn.

Micro khống chế tâm linh là đạo cụ có thể khiến người khác thực hiện hành động theo mệnh lệnh đưa ra qua micro, cũng là sản phẩm từ thế giới Doraemon.

Mọi người cũng chẳng biết tại sao, tóm lại là cứ làm theo lời Đỗ Lan, rất nhanh kết quả đã có, tỷ lệ bỏ phiếu 97%, tỷ lệ ủng hộ 97%, thông qua toàn phiếu.

Mọi người đều ngây ra, họ bị khống chế rồi, nhưng trong quy tắc không có điều nào nói không được phép khống chế cử tri, phiếu bầu là do các cử tri tự tay viết mà.

Vậy coi như tôi đắc cử rồi chứ.

Đỗ Lan bước lên bục diễn thuyết: Tôi chính là Tân Hội trưởng của các bạn, hôm nay tôi chỉ muốn nói với các bạn một điều, việc giảm giá 30% tôi nói trước đó sẽ được thực hiện ngay lập tức, cảm ơn.

Im lặng, nhưng đột nhiên có tiếng vỗ tay lẹt đẹt vang lên, là Pariston, hắn cũng không ngờ Đỗ Lan cuối cùng lại khống chế toàn bộ cử tri, Lần này coi như anh thắng.

Xem ra mình lại có một đối thủ không tồi, dù ở cùng một phe cũng có thể phá thối lẫn nhau, Pariston đã nhắm vào Đỗ Lan.

Những người khác của Thập Nhị Địa Chi thở phào nhẹ nhõm, ít nhất Pariston đã không thắng, mặc dù Đỗ Lan đã sử dụng thủ đoạn bỉ ổi.

Nói đi cũng phải nói lại, cái ống nói đó không lẽ cũng là vũ khí chip Niệm sao.

Quá mạnh mẽ, vậy mà có thể khiến nhiều cao thủ như vậy đều phải nghe lệnh, đúng là vô địch.

Giải tán.

Hiệp hội Thợ săn đã vào tay, nhưng Đỗ Lan không có hứng thú lắm.

Ngày hôm sau, Đỗ Lan nhận được điện thoại báo rằng mình đã lọt vào danh sách tám ứng cử viên cuối cùng, mời hắn đến trụ sở chính của Hiệp hội Thợ Săn để phát biểu.

Đỗ Lan rất ngạc nhiên, hắn hoàn toàn không ngờ mình lại được yêu mến đến vậy.

Thực ra là vì hắn đã thực hiện vài lần phát sóng trực tiếp toàn cầu, giúp tăng không ít danh tiếng.

Thật là bất ngờ, nhưng vì mọi người đã yêu mến mình, Đỗ Lan lập tức khởi hành, ra dáng chuẩn bị đến trụ sở Hiệp hội tham gia hội nghị, tuyên đọc lý niệm của mình.

Hầu hết các Thợ Săn trong thời gian này đều tập trung ở Hiệp hội Thợ Săn để bầu Hội trưởng mới.

Khi đến trụ sở chính, Đỗ Lan mới biết tỷ lệ ủng hộ của mình lại lên tới ba mươi phần trăm, vững vàng ở vị trí thứ hai.

Đứng đầu là Tử Thử với hơn bốn mươi phần trăm, tiếp theo là Kim ở vị trí thứ ba, chỉ có mười phần trăm, có lẽ chỉ vài vòng nữa là sẽ bị loại.

Đỗ Lan cũng gặp được bảy ứng cử viên còn lại.

Vì phải phát biểu, ngay cả Kim, người vốn thần long thấy đầu không thấy đuôi, cũng xuất hiện, thật là hiếm thấy.

Ngươi trông rất giống Tiểu Kiệt.

Này này, phải nói là Tiểu Kiệt trông rất giống ta mới đúng.

Kim nhìn Đỗ Lan, gã biết Đỗ Lan qua TV.

Ban đầu gã cũng không chú ý đến người dẫn chương trình, nhưng vào ngày cuối cùng của cuộc chiến ba ngày, đoạn quảng cáo bất ngờ của Đỗ Lan đã khiến Kim để ý đến hắn, biết rằng Đỗ Lan không phải người tầm thường.

Có lẽ vậy, nhưng ngươi có thể yên tâm, Tiểu Kiệt vẫn luôn được bạn bè chăm sóc.

Số lần nó nhắc đến ngươi bây giờ cũng ngày càng ít đi rồi, e rằng không bao lâu nữa nó sẽ không còn nhớ nhung người cha này nữa.

Đỗ Lan mỉm cười nói.

Vậy thì cảm ơn các ngươi nhiều.

Kim rõ ràng tỏ ra địch ý, nhưng gã tin rằng con trai mình sẽ không quên gã.

Không có gì.

Hạng hai và hạng ba, hai người trò chuyện vui vẻ quá nhỉ.

Không phiền nếu để ta tham gia chứ.

Tử Thử bước tới, mang theo nụ cười rạng rỡ, một người đàn ông dường như lúc nào cũng cười tươi như hoa, nhưng giữa hai hàng lông mày lại ẩn giấu một tia âm u.

Ngươi chính là Phó Hội trưởng phải không.

Đỗ Lan cũng là lần đầu gặp mặt Mạt Lý Tư Thông.

Rất vui được gặp anh, Đỗ Lan, một Thợ Săn xuất sắc của Hiệp hội chúng ta.

Mạt Lý Tư Thông biết Đỗ Lan đã gia nhập đội mạo hiểm của Bỉ Dương Đức, xem như là đồng đội của mình, nên không hề bài xích.

Anh thật biết nói chuyện, tôi và vợ tôi đều đã bỏ phiếu cho anh đấy.

Đỗ Lan nói: Tôi vẫn hy vọng anh có thể trở thành Hội trưởng, không giống một số người ngay cả làm cha cũng không biết làm, nói gì đến làm Hội trưởng.

Kim mặt mày đen kịt, tên Đỗ Lan này bênh vực Tiểu Kiệt quá mức, nhưng Tiểu Kiệt có thể quen biết một người bạn như vậy, gã thực sự có thể yên tâm.

Ha ha, anh cũng có cơ hội mà, tỷ lệ phiếu bầu của anh cũng không thấp hơn tôi bao nhiêu.

Cảm thấy Đỗ Lan thực sự không muốn tranh giành chức Hội trưởng, Mạt Lý Tư Thông cười càng tươi hơn.

Trong phòng họp bậc thang, hơn năm trăm Thợ Săn đã ngồi vào chỗ, mọi người chờ đợi tám ứng cử viên phát biểu.

Thực ra cũng không có gì nhiều để nói, cũng giống như các cuộc bầu cử khác, các ứng cử viên chỉ nói rằng nếu họ trở thành Hội trưởng thì sẽ mang lại những thay đổi gì cho Hiệp hội, kèm theo những lời hứa hẹn tương tự.

Nào là thành lập cơ quan giám sát công bằng hơn, xây dựng hệ thống nhiệm vụ tốt hơn, hoặc tăng phúc lợi, tăng cường các biện pháp an toàn, vân vân.

Tóm lại là những lời nói nhằm thu hút các Thợ Săn.

Đến lượt Kim, gã bỏ quyền, không nói một lời nào.

Biểu hiện này khiến Khuyển Nữ, người ủng hộ Kim và phản đối Mạt Lý Tư Thông, rất không vui.

Kim quá lơ là.

Đỗ Lan đứng sau bục diễn thuyết, nhìn các đồng nghiệp Thợ Săn đầy cá tính bên dưới và chậm rãi nói: Tôi chỉ nói ba câu.

Nếu chọn tôi, sau này mọi người đến doanh nghiệp của tôi mua vũ khí niệm tâm phiến của Khô Khô Lục Sơn đều sẽ được giảm giá ba mươi phần trăm.

Cảm ơn.

Chết tiệt, lại quảng cáo.

Các Thợ Săn thầm nghĩ, ngươi đến để tranh cử hay đến để quảng cáo vậy, có thôi đi không.

Hơn nữa, chọn ngươi rồi mà vẫn phải trả bảy phần, đây không phải là lừa người sao.

Ít nhất cũng phải cho dùng thử miễn phí chứ.

Các ứng cử viên khác cũng cảm thấy Đỗ Lan không nghiêm túc tranh cử.

Cuối cùng đến lượt Mạt Lý Tư Thông, kẻ có tài ăn nói như Tử Thử.

Hắn ta dĩ nhiên nói về việc kế thừa ý chí của cựu Hội trưởng, phát huy tinh thần Thợ Săn, nỗ lực duy trì các quy tắc và chế độ hiện có của Thợ Săn, đảm bảo mỗi Thợ Săn đều có thể hưởng thụ các đặc quyền hiện có, thậm chí có thể nâng cao đặc quyền.

Chiếc bánh vẽ ra rất tròn trịa, nhưng điều mà những người khác không biết là trong ba năm Tử Thử làm Phó Hội trưởng, tỷ lệ tử vong của Thợ Săn đã đạt mức cao kỷ lục, mỗi năm có sáu người chết.

Trong khi trước đây, mười năm chưa chắc đã có sáu Thợ Săn tử vong.

Bởi vì những người trở thành Thợ Săn đều là những cá nhân cực kỳ xuất sắc, sau này còn có các Thợ Săn chuyên dạy Niệm cho Thợ Săn mới, những nhân tài được bồi dưỡng không phải để đi chết, mà là để xử lý các cuộc khủng hoảng.

Trước đây, Hiệp hội Thợ Săn sẽ rất cẩn thận trong việc tiếp nhận và phân công nhiệm vụ.

Nhưng sau khi Phó Hội trưởng lên nắm quyền, vì muốn vui vẻ, hắn ta thường xuyên giao những nhiệm vụ nguy hiểm cho những Thợ Săn không phù hợp, dẫn đến nhiệm vụ thất bại và Thợ Săn mất tích.

Mà mất tích thực ra đồng nghĩa với tử vong, vì trong nhiều trường hợp, thi thể của Thợ Săn không thể nào được tìm thấy.

Đó là lý do tại sao Thập Nhị Địa Chi lại phản đối kịch liệt việc Phó Hội trưởng trở thành Hội trưởng mới.

Tử Thử nói khoảng ba phút, vòng bỏ phiếu mới sắp bắt đầu.

Đỗ Lan ở trong phòng nghỉ liên lạc với Tiểu Kiệt, nói rằng cha cậu đang ở trụ sở chính của Hiệp hội Thợ Săn.

Cuối cùng, Tiểu Kiệt vẫn không thể thực hiện được hành động kinh thiên động địa, khóc quỷ thần sầu để thu hút Kim quay về bên mình.

Tiểu Kiệt còn quá trẻ, thực lực không đủ, chỉ có thể vất vả đi tìm cha.

Đỗ Lan chỉ có thể giúp cậu đến đây.

Kim biết con trai mình và Kỳ Nha đã đi thách đấu tháp Tạp Lâm, gã còn tưởng rằng trước khi gã rời đi, Tiểu Kiệt sẽ không gặp được mình, không ngờ gã đã xem thường tốc độ của Cân Đẩu Vân.

Cân Đẩu Vân chỉ cần vài phút là có thể đến bất cứ nơi nào trên thế giới.

Tiểu Kiệt mặc bộ đồ tu sĩ để chống lại áp suất không khí, bay đến đây với tốc độ nhanh nhất.

Chương 846

Vào lúc Kim không ngờ tới, cậu đã đứng trước mặt gã.

Bài phát biểu mới kết thúc được vài phút.

Nhìn thấy đứa con trai mắt rưng rưng, tâm trạng của Kim cũng rất phức tạp, rồi chỉ nói một câu: Sao con lại xuất hiện ở trụ sở nhanh như vậy.

Vì con có Cân Đẩu Vân, con đã bảo nó đưa con đến gặp cha với tốc độ nhanh nhất.

Cha ơi.

Tiểu Kiệt thực sự rất cảm động, cuối cùng cũng tìm được cha mình.

Kim cười rất gượng gạo, nhưng gã cũng biết bây giờ trốn đi cũng không kịp nữa rồi, căn bản không biết làm thế nào để giao tiếp với con trai.

Thật khó xử.

May mà Tiểu Kiệt chỉ cần gặp được Kim là đủ, đôi mắt cậu sáng lấp lánh.

Tiểu Kiệt có rất nhiều chuyện muốn kể cho Kim nghe, cũng có rất nhiều câu hỏi về mục tiêu, những chuyến phiêu lưu của Kim, và cả chuyện về Khải Đặc nữa.

Đúng rồi, giấy phép Thợ Săn của Kim đã được Khải Đặc giao cho Tiểu Kiệt trước đó, đó là đạo cụ mà Khải Đặc đã quên trả trong trò chơi tìm sư phụ lần trước, bây giờ do Tiểu Kiệt trả lại cho Kim.

Quả nhiên là cha con, rất nhanh đã trò chuyện được với nhau, không có chuyện gia đình nhỏ nhặt, không có tình cảm ủy mị, chỉ có những cuộc phiêu lưu và hiểm nguy.

Trong cuộc trò chuyện của cặp cha con này, chia sẻ và học hỏi kinh nghiệm phiêu lưu của đối phương mới là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của họ.

Đúng vậy, tình cảm của họ rất đơn giản, chỉ cần có chung chủ đề là có thể tiếp nối.

Thật nể hai cha con này.

Nhưng việc Kim cũng có thể ngồi lên Cân Đẩu Vân lại khiến Đỗ Lan rất ngạc nhiên.

Hai người cứ thế đứng trên Cân Đẩu Vân mà cao đàm khoát luận, từ trên cao nhìn về phía Lục Địa Hắc Ám.

Tỷ lệ ủng hộ của Đỗ Lan đang tăng lên, thực sự khiến người ta rất bất ngờ, ngay cả bản thân Đỗ Lan cũng rất ngạc nhiên.

Hắn chỉ làm một vài việc nhỏ mà đã được đẩy lên vị trí thứ hai, thực sự hổ thẹn.

Cứ như thế này, Đỗ Lan rất có khả năng sẽ vào vòng chung kết.

Nhưng sau khi điều tra, hắn cuối cùng cũng hiểu tại sao tỷ lệ ủng hộ của mình lại cao như vậy.

Bởi vì rất nhiều Thợ Săn đã đặt hàng trang bị niệm tâm phiến tại công ty của hắn, và mỗi món trang bị niệm tâm phiến đều có giá không hề rẻ, động một tí là mấy trăm tỷ Jenny, ngay cả Thợ Săn cũng cảm thấy mức giá này quá đáng.

Nếu được giảm giá ba mươi phần trăm thì cũng không tệ.

Video Kỳ Nha chiến thắng Kiêu Á Phổ Phu ai cũng biết.

Cậu ta sử dụng chính là vũ khí niệm tâm phiến.

Một vũ khí mạnh mẽ như vậy, Thợ Săn nào cũng muốn đặt làm một món, biết đâu sẽ có lúc dùng đến.

Dưới sự ủng hộ của nhóm Thợ Săn này, tỷ lệ ủng hộ của Đỗ Lan không ngừng tăng cao.

Thì ra là vậy.

Quả nhiên là quan hệ lợi ích.

Trong số tất cả các ứng cử viên, Đỗ Lan có lẽ không phải là người có nhiều tiền mặt nhất, nhưng chắc chắn là người có nhiều sản nghiệp nhất, hơn nữa còn là niệm tâm phiến công nghệ cao, cả thế giới này chỉ có một nhà.

Mua một trang bị tương đương với việc có thêm một năng lực Niệm, mua càng nhiều thì có càng nhiều năng lực.

Người sử dụng Niệm rất ít khi dùng vũ khí, dù có dùng cũng là do năng lực Niệm cụ hiện hóa ra.

Bởi vì vũ khí thông thường cơ bản không phù hợp với năng lực của họ, sử dụng vũ khí ngược lại còn gây vướng víu.

Vũ khí niệm tâm phiến thì khác, có thể truyền Niệm của mình vào để vũ khí phát ra các hiệu quả tấn công khác nhau, là một phương tiện tấn công bất ngờ không gì bằng.

Thằng nhóc Kỳ Nha chẳng phải đã dùng vũ khí niệm tâm phiến để đánh bại kiến sao.

Các Thợ Săn một lần nữa suy nghĩ về việc sử dụng vũ khí.

Và thật trùng hợp, Khô Khô Lục Sơn đã tung ra dịch vụ đặt hàng theo yêu cầu, Thợ Săn có thể tự mình đặt làm trang bị.

Như vậy, việc họ ủng hộ Đỗ Lan cũng là mang lại lợi ích hữu hình cho chính mình.

Cộng thêm những thủ đoạn thần kỳ mà Đỗ Lan thể hiện trong trận chiến giữa Hội trưởng và Vua, đã giúp hắn thu được lượng lớn sự ủng hộ.

Tám người cũng biến thành bốn người, Đỗ Lan vẫn ở vị trí thứ hai, và tỷ lệ ủng hộ đã gần bốn mươi phần trăm.

Nếu ngươi làm Hội trưởng, có vẻ cũng không tệ.

Cựu Hội trưởng Ni Đặc La nhìn Đỗ Lan, nở một nụ cười đầy ý vị: Biết đâu Hiệp hội Thợ Săn trong tay ngươi sẽ trở nên khác biệt.

Tuy nhiên, Đỗ Lan không có hứng thú này, hắn đã chuẩn bị đi đến Lục Địa Hắc Ám rồi: Dù tôi có trở thành Hội trưởng cũng sẽ từ chức thôi.

Tôi nghĩ cô Ước Khắc Hạ là một ứng cử viên không tồi.

Nhàm chán, nhàm chán, con bé đó là nhàm chán nhất.

Hội trưởng cho rằng loại người cứng nhắc, tuân thủ quy tắc là nhàm chán nhất: Vẫn là ngươi thú vị hơn.

Có lẽ ngươi sẽ khiến Hiệp hội Thợ Săn mạnh hơn.

Vậy ông có hy vọng Hiệp hội Thợ Săn mạnh hơn không.

Đỗ Lan muốn hỏi xem cựu Hội trưởng tinh quái này nghĩ gì.

Đương nhiên không đơn giản như vậy.

Điều cựu Hội trưởng hy vọng là sự cân bằng, sự cân bằng giữa Hiệp hội Thợ Săn và V5.

Như vậy V5 sẽ tin tưởng Hiệp hội mà không đến mức dè chừng.

Hiệp hội Thợ Săn quá mạnh không phải là chuyện tốt, cho nên Hiệp hội Thợ Săn vẫn phải cẩn thận trong việc chiêu mộ những người sử dụng Niệm xuất sắc nhất.

Xem ra điều ông hy vọng còn phức tạp hơn nhiều.

Nhưng bây giờ Hiệp hội Thợ Săn cũng đã đứng ở ngã ba đường, là chọn làm bia đỡ đạn cho V5, hay là chủ động tấn công để trở thành anh hùng của thế giới loài người.

Hội trưởng thở dài nói: Bất kể lựa chọn nào cũng sẽ khiến Hiệp hội Thợ Săn chịu tổn thất to lớn.

Vì chúng sinh mà mạo hiểm bị gạt ra rìa để đến Lục Địa Hắc Ám vốn dĩ đã là lựa chọn bất đắc dĩ của Hiệp hội Thợ Săn.

Giá như thế giới loài người có một vị cứu tinh.

Có thể khiến Hội trưởng thốt ra những lời cảm thán như vậy, rõ ràng chuyến đi đến Lục Địa Hắc Ám thực sự rất khó khăn.

Nhưng dù khó khăn đến đâu thì bây giờ cũng phải làm, vì con người sẽ không ngừng tìm kiếm kho báu.

Những người dũng cảm sẽ được gọi là người tiên phong và được ghi nhớ mãi mãi.

Và đằng sau những người được ghi nhớ sẽ là vô số bộ xương trắng, vô số oan hồn.

Cuộc bầu cử tiếp tục, quả nhiên cuối cùng chỉ còn lại Đỗ Lan và Tử Thử Mạt Lý Tư Thông đối đầu.

Cuộc bầu cử cuối cùng là nhốt tất cả các Thợ Săn đến bỏ phiếu vào phòng họp, không có kết quả thì không ai được rời đi.

Bây giờ họ phải chọn một trong hai người, cho đến khi một người có tỷ lệ ủng hộ vượt quá chín mươi lăm phần trăm.

Đỗ Lan ngồi dưới ánh đèn sân khấu, nhìn đám đông đầu người đen kịt trong phòng họp bậc thang.

Các Thợ Săn cũng rất khổ não, bây giờ số người ít đi, độ khó của cuộc bầu cử lại tăng lên, vì lựa chọn ít đi nhưng mức độ phân vân lại tăng cao.

Số phiếu của hai người vẫn duy trì ở mức chênh lệch rất nhỏ, Đỗ Lan thậm chí còn có một lần vượt lên dẫn trước.

Các Thợ Săn bắt đầu bực bội, họ chọn bừa một người nào đó, dù sao cũng không quan trọng.

Thật là kỳ diệu.

Giọng của Tử Thử truyền đến tai Đỗ Lan: Cảm giác giằng co kéo dài này khiến người ta kích động không thôi.

Đỗ Lan im lặng, thực sự rất nhàm chán.

Tử Thử nhìn dáng vẻ phân vân của các Thợ Săn mà rất vui vẻ, nhưng hắn không biến thái như vậy.

Cứ lặp đi lặp lại việc bỏ phiếu thế này thì trời mới biết phải bỏ phiếu đến bao giờ.

Cựu Hội trưởng cũng thật là, cứ phải để tỷ lệ ủng hộ vượt quá chín mươi lăm phần trăm mới được nhậm chức Hội trưởng, có nhàm chán đến thế không: Hay là chúng ta oẳn tù tì đi, ai thắng thì người kia rút lui, thế nào.

Không được.

Tử Thử ghét nhất là làm theo ý người khác, đi ngược lại là phương châm của hắn, như vậy mới khiến người ta ghét hắn.

Tên khốn nạn.

Chương 847

Thôi vậy, vẫn nên kết thúc cuộc bầu cử nhàm chán này càng sớm càng tốt.

Lấy ra chiếc micro kiểm soát tâm trí, Đỗ Lan chuẩn bị gian lận: Các vị.

Tất cả mọi người đều bị hành động của Đỗ Lan thu hút, không biết cái ống nói hoạt hình kỳ quặc trong tay hắn là cái quái gì.

Các vị, bây giờ xin hãy viết tên của tôi lên phiếu bầu, đồng thời viết tên của các vị, sau đó bỏ phiếu vào hòm phiếu.

Cảm ơn.

Micro kiểm soát tâm trí là một đạo cụ có thể khiến người khác hành động theo mệnh lệnh được phát ra qua micro, cũng là sản phẩm của thế giới Sỉ Lạp Amộng.

Mọi người cũng không biết vì lý do gì, cứ thế làm theo lời Đỗ Lan.

Rất nhanh, kết quả đã có, tỷ lệ bỏ phiếu chín mươi bảy phần trăm, tỷ lệ ủng hộ chín mươi bảy phần trăm, thông qua với số phiếu tuyệt đối.

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Họ đã bị kiểm soát, nhưng trong quy tắc không có điều nào nói không được phép kiểm soát cử tri, phiếu bầu là do chính các cử tri viết.

Vậy có tính là tôi đắc cử không.

Đỗ Lan bước đến bục diễn thuyết: Tôi chính là Hội trưởng mới của các vị.

Hôm nay tôi chỉ muốn nói với các vị một điều, lời hứa giảm giá ba mươi phần trăm của tôi sẽ được thực hiện ngay lập tức.

Cảm ơn.

Im lặng, nhưng đột nhiên tiếng vỗ tay vang lên, là Tử Thử.

Hắn cũng không ngờ Đỗ Lan cuối cùng lại kiểm soát tất cả cử tri.

Lần này xem như ngươi thắng.

Xem ra mình lại có một đối thủ không tồi, dù ở cùng một phe cũng có thể ngáng chân nhau.

Mạt Lý Tư Thông đã để mắt đến Đỗ Lan. 66.

Những người khác trong Thập Nhị Địa Chi thở phào nhẹ nhõm, ít nhất Mạt Lý Tư Thông đã không thắng, dù Đỗ Lan đã sử dụng thủ đoạn hèn hạ.

Nói đi cũng phải nói lại, cái ống nói đó không lẽ cũng là vũ khí niệm tâm phiến sao.

Quá mạnh mẽ, lại có thể khiến nhiều cao thủ như vậy răm rắp nghe lệnh, quả thực là vô địch.

Tan họp.

Hiệp hội Thợ Săn đã có chủ, nhưng Đỗ Lan không mấy hứng thú.

Sau khi Hội trưởng mới được bầu ra, Tử Thử và Hợi Trư lập tức tuyên bố rời khỏi Thập Nhị Địa Chi.

Thập Nhị Địa Chi là bộ phận quản lý do Hội trưởng thành lập, cho phép bất kỳ ai từ chức, và sau khi từ chức họ vẫn là Thợ Săn.

Họ đều phải chuẩn bị cho chuyến đi đến Lục Địa Hắc Ám.

Việc Đỗ Lan cần làm là chọn lại Phó Hội trưởng và các ứng cử viên cho Thập Nhị Địa Chi.

Phó Hội trưởng sẽ do Khuyển Nữ Ước Khắc Hạ đảm nhiệm, Tử Thử mới là Khốc Lạp Bì Tạp, Hợi Trư mới là Lôi Âu Lực.

Và công việc đầu tiên Đỗ Lan giao phó chính là chuẩn bị cho chuyến đi đến Lục Địa Hắc Ám.

Hội trưởng, tại sao.

Khuyển Nữ không hiểu Hội trưởng muốn làm gì.

Lục Địa Hắc Ám là cấm địa của loài người, việc Đỗ Lan đột nhiên chuẩn bị cho Lục Địa Hắc Ám rõ ràng không phải là chuyện tốt.

Chẳng lẽ Đỗ Lan muốn vi phạm quy định để đến Lục Địa Hắc Ám.

Điều này tuyệt đối không được phép.

Ước Khắc Hạ sẽ không để Đỗ Lan làm bừa.

Cô có phải đang nghĩ rằng khó khăn lắm mới ngăn được Mạt Lý Tư Thông, lại xuất hiện một kẻ còn điên cuồng hơn không.

Đỗ Lan cười nói.

Đúng vậy, Ước Khắc Hạ chính là nghĩ như vậy.

Hành vi của Đỗ Lan còn tệ hơn Mạt Lý Tư Thông gấp trăm lần.

Ít nhất Mạt Lý Tư Thông cũng không dám ngang nhiên vi phạm cấm kỵ của loài người như vậy.

Lông mày và đuôi của Ước Khắc Hạ đều dựng đứng lên, rõ ràng là đã tức giận.

Cô đừng tức giận như vậy, tôi chỉ bảo các vị chuẩn bị thôi chứ có phải xuất phát ngay bây giờ đâu.

Chẳng phải đã nói rồi sao, việc các vị cần làm bây giờ là đến công xưởng của tôi, phối hợp với Địch Ny Toa làm các loại thí nghiệm để phát minh ra trang bị hoàn toàn mới phù hợp sử dụng ở Lục Địa Hắc Ám.

Các Thợ Săn của Hiệp hội đều có Niệm độc đáo, vì Đỗ Lan là Hội trưởng nên dĩ nhiên hắn tận dụng sự tiện lợi này để điều tất cả các Thợ Săn đến viện nghiên cứu của mình để tiến hành nghiên cứu, dù sao cũng là lao động không công.

Nếu không phải để đến Lục Địa Hắc Ám, vậy tại sao anh lại làm những việc như vậy.

Dù bây giờ không xuất phát, nhưng chỉ cần trong lòng anh có ý niệm đó thì sớm muộn gì anh cũng sẽ ra lệnh.

Tôi sẽ không trơ mắt nhìn đồng nghiệp của mình đi vào chỗ chết.

Sao lại là đi vào chỗ chết chứ.

Đó là khám phá lục địa mới, là thời đại hàng hải vĩ đại, loài người sẽ cưỡi gió rẽ sóng đến những vùng đất chưa biết, tìm kiếm những kho báu chưa biết, nhận biết những vật thể chưa biết.

Hiệp hội Thợ Săn đã là hiệp hội của những người đi săn, vậy thì săn lùng những điều chưa biết chẳng phải là công việc của chúng ta sao.

Lục Địa Hắc Ám quá nguy hiểm, anh căn bản không biết Lục Địa Hắc Ám là sự tồn tại như thế nào.

Ngay cả một cường giả như Hội trưởng Ni Đặc La cũng không thể đứng vững ở đó.

Ước Khắc Hạ rất kích động.

Nhưng Đỗ Lan lại rất kỳ lạ: Ai nói tôi muốn đứng vững ở Lục Địa Hắc Ám.

Chẳng lẽ không phải là để khai cương mở cõi.

Làm tiên phong cho thế giới loài người sao.

Tôi thấy cô hiểu lầm gì đó rồi.

Lục Địa Hắc Ám đối với những Thợ Săn chúng ta không phải là nhà, mà là một khu rừng rậm đen tối đầy rắn độc và mãnh thú.

Chúng ta sẽ không sống ở đó, chỉ vào đó để săn những thứ chúng ta cần mà thôi.

Cũng giống như tất cả những người đi săn, họ sẽ cầm súng săn, vào mùa thích hợp tiến vào rừng sâu núi thẳm, truy tìm dấu vết của con mồi, theo dõi chúng, rình rập chúng, và cuối cùng nổ súng săn giết.

Sau khi có được con mồi, những người đi săn sẽ không sống trong rừng sâu, vì họ biết rằng khu rừng thuộc về con mồi.

Họ mang lòng biết ơn đã săn giết con mồi, không thể chiếm đoạt thêm không gian sinh tồn của con mồi.

Đến Lục Địa Hắc Ám cũng vậy, đó sẽ là bãi săn mới của loài người chúng ta.

Chúng ta có thể tìm thấy vô số kho báu ở Lục Địa Hắc Ám, nhưng chúng ta không thể chiếm đoạt Lục Địa Hắc Ám làm của riêng.

Khi cần rời đi, chúng ta sẽ rời đi, sau đó đợi cơ hội thích hợp lại đến lần nữa.

Tuần hoàn như vậy mới là thái độ của loài người chúng ta đối với Lục Địa Hắc Ám.

Rõ ràng Đỗ Lan đã đánh tráo khái niệm thành công, nói cứ như thể sự nguy hiểm ở Lục Địa Hắc Ám cũng bình thường như những khu rừng mà Thợ Săn đi săn vậy.

Dù ngươi có coi Lục Địa Hắc Ám là bãi săn đi nữa, ngươi cũng phải có một cơ thể đủ mạnh và một khẩu súng săn đủ lớn mới được

chứ.

May mà Ước Khắc Hạ rất thông minh, chỉ sững sờ hai giây là đã tỉnh táo lại: Những điều anh nói đều là giả thiết dựa trên cơ sở chúng ta có thể sống sót ở Lục Địa Hắc Ám.

Không thể phủ nhận, giả thiết của anh rất hấp dẫn, nhưng anh đã bỏ qua tiền đề.

Loài người chúng ta hiện tại biết rất ít về Lục Địa Hắc Ám, và mỗi lần đặt chân lên đó đều mang về những tai họa nguy hiểm.

Anh cho rằng dù như vậy, loài người chúng ta còn có tư cách cao đàm khoát luận coi Lục Địa Hắc Ám là bãi săn của chúng ta sao.

Dù sao thì tôi không tin.

Thật không dễ lừa.

Đó là vì chúng ta chưa chuẩn bị sẵn sàng, nhưng không có nghĩa là chúng ta không thể lấy Lục Địa Hắc Ám làm mục tiêu.

Từ xưa đến nay, từ cung tên đến súng ống, công cụ săn bắn của con người đã thay đổi.

Từ gà rừng thỏ hoang đến chó sói hổ báo, đối tượng săn bắn của con người cũng đang thay đổi, cho thấy tầm quan trọng của vũ khí trang bị.

Việc các vị bây giờ phối hợp với công ty của tôi chính là để chuẩn bị những vũ khí mạnh hơn cho cuộc săn lùng ở Lục Địa Hắc Ám trong tương lai.

Cho nên việc các vị nên làm bây giờ là làm quen với sản phẩm của công ty tôi, chứ không phải tốn tinh lực không cần thiết để lo lắng.

Ngay lúc hai người đang tranh cãi, Đậu Diện Nhân đột nhiên xông vào: Hội trưởng, mau xem TV.

Tất cả các kênh đều đang phát sóng bài phát biểu của vua Đế quốc Tạp Kim, một bài phát biểu cực kỳ có sức lay động:.

Tài nguyên vô tận, lương thực không bao giờ cạn, tương lai thịnh vượng của nhân loại đang ngủ yên ở đó.

Chương 848

Vì vậy, Đế quốc Tạp Kim chúng tôi quyết định gánh vác giấc mơ của toàn nhân loại.

Tại đây, chúng tôi tuyên bố, chúng ta sẽ tiến về Lục Địa Hắc Ám.

Ước Khắc Hạ im lặng, cô không thể tin nổi có người dám tuyên bố đi đến Lục Địa Hắc Ám một cách táo bạo như vậy.

Bị trói buộc bởi những mê tín do các cường quốc cũ đang có xu hướng suy tàn truyền bá thực sự là điều đáng tiếc.

Bây giờ chính là lúc để những quốc gia mới nổi như chúng ta, những người có thể dẫn dắt thế giới hiện tại, mở ra một cánh cửa mới.

Chúng tôi đã thành công tìm được người phù hợp nhất để đảm nhận vai trò tổng phụ trách đội thám hiểm Lục Địa Hắc Ám.

Tại đây, xin trân trọng giới thiệu, con trai của Thợ Săn chuyên nghiệp huyền thoại đã quá cố, người đã dẫn dắt các dũng sĩ với tư cách là cao thủ hàng đầu thế giới, Ngải Trát Khắc Ni Đặc La.

đội trưởng Bỉ Dương Đức Ni Đặc La.

Con trai của cựu Hội trưởng.

Tất cả mọi người đều chấn kinh.

Bỉ Dương Đức bước lên phía trước, đứng dưới ánh đèn sân khấu, vô số đèn flash đã ghi lại khoảnh khắc huyền thoại này.

Người cha kính yêu của tôi thường dạy tôi rằng: khi con người ngừng thử thách, đó là lúc cuộc đời kết thúc.

Bỉ Dương Đức nói một cách hào sảng.

Hắn sẽ mở ra thời đại thuộc về mình.

Tạm biệt cha, cha hãy yên nghỉ: Giải mã thần thoại, du ngoạn cổ tích, sự thật rằng tổ tiên xa xưa của chúng ta đến từ Lục Địa Hắc Ám là điều hiển nhiên.

Trước khi trở về quê hương, vô số trở ngại cản đường chúng ta, hãy để tôi dọn dẹp cho mọi người.

Gõ vào tấm giáp ngực, Bỉ Dương Đức tự tin vô cùng.

Hắn đã chuẩn bị vô số thời gian, bây giờ cuối cùng cũng có thể thực hiện được.

Tuổi tác, giới tính, quốc tịch, nghề nghiệp, chủng tộc, không phân biệt.

Cơ hội bình đẳng cho tất cả mọi người.

Bỉ Dương Đức đã phát điên, hắn muốn tập hợp tất cả sức mạnh, tất cả những người có tinh thần mạo hiểm lại, để họ giúp hắn hoàn thành nguyện vọng cả đời: Ai đến cũng không từ chối, tất cả các dũng sĩ có tinh thần thử thách, mục tiêu là thế giới mới chính là thành viên của gia tộc chúng ta.

Mỗi cá tính nhất định sẽ có đất dụng võ, điều cần thiết chỉ là lòng dũng cảm và sự quyết đoán để bước về phía trước.

Hít một hơi thật sâu, Bỉ Dương Đức dùng hết sức lực toàn thân hét lên: Xuất phát thôi, mục tiêu là thế giới mới.

Tôi.

Nhất định.

Sẽ đưa các bạn đi.

Giọng nói vang vọng, tiếng vỗ tay không ngớt, tiếng đèn flash không dứt.

Tin tức siêu lớn, tin tức cấp độ bom hạt nhân, tuyệt đối còn kinh thiên động địa hơn cả trận chiến giữa Hội trưởng và Vua.

Thật là có sức lay động.

Nhưng Đỗ Lan cảm thấy câu cuối cùng phải là nhất định sẽ đưa các bạn đến nơi mới đúng, chỉ nói là đi, đi đâu.

Địa ngục sao.

Đế quốc Tạp Kim nổi như cồn, đế quốc mới nổi sau ba mươi năm cải cách này, với khí thế không gì cản nổi, chuẩn bị dẫn dắt toàn nhân loại mở ra một kỷ nguyên mới.

Đậu Diện Nhân nói với Thập Nhị Địa Chi và Đỗ Lan rằng cựu Hội trưởng còn có một đoạn di ngôn thứ hai: Chỉ khi có người tự xưng là con trai Hội trưởng xuất hiện mới có thể nói cho các vị biết.

Đậu Diện Nhân vô cùng khâm phục cựu Hội trưởng, không ngờ ông lại dự liệu được mọi chuyện.

Thập Nhị Địa Chi cũng đã biết được yêu cầu của Hội trưởng, thực ra đó là mệnh lệnh, hy vọng Thập Nhị Địa Chi sẽ đi trước một bước hoàn thành việc thám hiểm Lục Địa Hắc Ám và mang về hy vọng.

Thực ra Hội trưởng đã chết, vậy nên mệnh lệnh hay yêu cầu của ông, thực ra hoàn toàn không cần để ý.

Nhưng sự tôn kính của Thập Nhị Địa Chi dành cho Hội trưởng khiến họ vẫn sẵn lòng thực hiện chỉ thị của ông sau khi Ni Đặc La qua đời.

Mọi người im lặng, chuyện này thực sự ngoài dự đoán của họ.

Cuối cùng, trí nang của Hiệp hội Thợ Săn, Ước Khắc Hạ, đã phá vỡ sự im lặng: Hội trưởng, có phải anh đã biết điều gì đó, nên mới bảo chúng tôi bắt đầu chuẩn bị trang bị để đến Lục Địa Hắc Ám.

Đỗ Lan cười mà không nói.

Người này sao lại đáng ghét như vậy.

Nếu phải chọn ra người đáng ghét nhất, chắc chắn là Mạt Lý Tư Thông, vậy thì Đỗ Lan có thể xếp vào vị trí thứ hai mà cô ghét.

Nhưng đột nhiên, hình ảnh của Đỗ Lan trùng khớp với một người mà Thập Nhị Địa Chi quen thuộc, đó chính là cựu Hội trưởng.

Cựu Hội trưởng cũng là một người đáng ăn đòn như vậy.

Hội trưởng, chúng ta có nên chuẩn bị theo di chúc của cựu Hội trưởng không.

Thực ra Ni Đặc La đã tính toán cả rồi, điều duy nhất không tính đến là Đỗ Lan đắc cử.

Ni Đặc La thực ra cho rằng Hội trưởng mới cuối cùng chắc chắn sẽ được sinh ra từ trong Thập Nhị Địa Chi, nên di chúc ông để lại sẽ được thực thi.

Đỗ Lan không tin vào bất cứ di chúc vớ vẩn nào của lão già đó.

Ông ta không phải vẫn còn sống sao.

Bây giờ đã đến hành tinh của Giới Vương để tiếp tục huấn luyện rồi.

Mọi người đừng nhìn tôi như vậy, nếu các vị muốn thực hiện di chúc, tôi không có vấn đề gì cả.

Chuyện này cứ làm theo cách của các vị đi, tôi không có ý kiến gì.

Còn một việc nữa, kỳ thi Thợ Săn năm nay sắp bắt đầu rồi, giao cho Khốc Lạp Bì Tạp và Sửu Ngưu phụ trách.

Hai người đi lựa chọn giám khảo và thiết kế đề thi.

Tôi làm được không.

Khốc Lạp Bì Tạp sau khi trở thành Thợ Săn vẫn luôn lăn lộn trong xã hội đen.

Một đứa trẻ ngoan ngoãn đã trở thành một ông trùm xã hội đen.

Nhưng dù thống lĩnh băng Phủ Đầu với hàng nghìn người, bản tính của cậu vẫn là thiếu niên lương thiện ngày nào.

Cứ lấy Sửu Ngưu làm chính, cậu làm phụ là được rồi.

Thực ra Thập Nhị Địa Chi bây giờ cũng chưa hoàn toàn tin tưởng Tử Thử và Hợi Trư mới, vì đây là do Đỗ Lan đề bạt lên.

Họ cho rằng đây là gián điệp mà Đỗ Lan cài vào Thập Nhị Địa Chi.

Thực ra họ đã nghĩ quá nhiều.

Nếu Đỗ Lan thực sự có dã tâm, giải tán Thập Nhị Địa Chi chẳng phải tốt hơn sao.

Loại bỏ ban quản lý của cựu Hội trưởng, tự mình xây dựng lại ban lãnh đạo của mình chẳng phải đơn giản hơn sao, cần gì phải cài người vào.

Hơn nữa, dưới trướng Đỗ Lan có Khô Khô Lục Sơn, Phố Sao Băng, thành phố Hữu Khắc Hâm, ba nơi này cộng lại có mấy triệu người, Hiệp hội Thợ Săn chỉ có vài trăm người, căn bản không cần bận tâm.

Vậy thì Phó Hội trưởng, mọi việc trong hiệp hội đều giao cho cô.

Đỗ Lan giao con dấu lớn của Hiệp hội Thợ Săn cho Khuyển Nữ: Khi tôi không có ở đây, cô toàn quyền đại diện xử lý các công việc của Hiệp hội Thợ Săn.

Hội trưởng, anh định đi đâu.

Tôi đi chuẩn bị những thứ quan trọng hơn.

Đỗ Lan muốn xây dựng một tuyến đường sắt trên biển từ thế giới loài người đến Lục Địa Hắc Ám, dùng làm con đường đặc biệt cho đội trinh sát sử dụng.

Theo các tài liệu cổ xưa và những khám phá của con người về thế giới trong những năm gần đây, lục địa của loài người thực chất chỉ là một phần của toàn bộ Lục Địa Hắc Ám, nằm ở trung tâm của một hồ nước lớn.

Thế giới loài người chẳng qua chỉ là một hòn đảo giữa lòng hồ.

Đúng vậy, vùng nước rộng lớn mà con người cho là biển cả, đối với sinh vật của Lục Địa Hắc Ám chỉ là một cái hồ.

Và sự hiểu biết của con người về cái hồ này chỉ giới hạn ở một vòng xung quanh.

Vùng nước xa hơn được tính là một phần của Lục Địa Hắc Ám, con người cũng biết rất ít.

Con người chỉ xây dựng một số trạm tiếp tế trên các hòn đảo gần nhất với vùng nước chưa biết, rất ít người ở, vì trong vùng nước chưa biết có rất nhiều quái vật biển.

Đỗ Lan cho rằng đi thuyền đến Lục Địa Hắc Ám quá chậm.

Lấy con tàu di dân mới nhất do Đế quốc Tạp Kim thiết kế, Hắc Kình Hào, cũng cần hai tháng.

Đây là tính toán trong điều kiện thuận buồm xuôi gió.

Nếu gặp phải quái vật biển hay tai nạn trên biển gì đó, có lẽ còn cần nhiều thời gian hơn.

Vì vậy, đường sắt trên biển có thể giảm đáng kể tốc độ di chuyển.

Thực ra bay là lựa chọn tốt nhất, nhưng dường như người của thế giới này không mấy mặn mà với việc bay.

Phương tiện bay chủ yếu là các loại phi thuyền có tốc độ chậm và tải trọng ít, ngay cả máy bay phản lực cũng rất hiếm thấy.

Chương 849

Đương nhiên, máy bay không thể đến Lục Địa Hắc Ám còn một lý do khác là vì vùng nước quá rộng, việc vận chuyển và tiếp tế bằng máy bay không thể đáp ứng, hơn nữa trên Lục Địa Hắc Ám cũng không có sân bay.

Vì vậy, xét tổng thể, tàu hỏa là phương pháp tương đối phù hợp.

Nhưng trước đây Đỗ Lan chỉ thiết kế đường sắt trên biển trong vịnh, lần này là thiết kế vượt qua cả vùng nước, nửa đầu yên tĩnh, nửa sau đầy rẫy nguy cơ, tình hình biến đổi đa dạng, cộng thêm yếu tố khí hậu, có thể nói là một thiết kế rất khó khăn.

Nhưng có thử thách, Đỗ Lan mới càng có ý chí chiến đấu.

Hắn muốn để lại dấu ấn bá đạo nhất của mình trên thế giới này, một tuyến đường sắt trên biển siêu cấp có chiều dài đủ để quấn quanh xích đạo Trái Đất.

Đây là một thế giới vĩ đại, và Đỗ Lan muốn hoàn thành công trình vĩ đại nhất ở đây.

Ngay cả Địch Ny Toa cũng đến giúp.

Hai người sử dụng phân thân thuật, lấy một hòn đảo nhỏ không người làm điểm xuất phát và bắt đầu công việc.

Nhìn từ trên cao, hòn đảo dày đặc toàn là Đỗ Lan và Địch Ny Toa.

Một bộ phận Đỗ Lan phụ trách chế tạo vật liệu, một bộ phận Đỗ Lan và các Địch Ny Toa khác thì lơ lửng trên mặt nước để đặt tà vẹt, lắp đặt đường ray.

Sau đó, tất cả mọi người đứng trên mặt nước, từng chút từng chút một di chuyển về phía trước.

Bất kể thủy triều lên xuống, bất kể ngày đêm thay đổi, các phân thân của hai người hoàn toàn làm việc không ngừng nghỉ, trải dài tuyến đường sắt trên biển về phía trước.

Và để ngăn chặn sinh vật biển tiếp cận đường sắt, Đỗ Lan đã pha trộn tín hiệu sinh học của các loài hải vương trong thế giới One Piece vào đường sắt để uy hiếp các loài cá dưới đáy biển.

Về phần tàu thuyền trên mặt biển, hòn đảo xuất phát này đã gần rìa ngoài vùng nước của thế giới loài người, rất ít tàu thuyền qua lại.

Dù có tàu, dọc theo tuyến đường sắt đều có thiết bị cảm ứng, khi tàu thuyền đến gần, đường sắt sẽ tự động chìm xuống để tránh va chạm.

Việc lắp đặt đường sắt trong phạm vi thế giới loài người rất thuận lợi, nhưng sau khi tiến vào vùng nước của Lục Địa Hắc Ám, ngay ngày đầu tiên đã nổi gió lớn và sóng dữ, mây đen và sấm sét kèm theo những cơn sóng thần cao hàng chục mét ập vào đường sắt.

Người bình thường chắc chắn sẽ bị dọa đến đau tim.

Nhưng Đỗ Lan và Địch Ny Toa không phải người bình thường, họ đối mặt với sóng dữ mà tiến lên.

Tuy nhiên, việc lắp đặt đường sắt vẫn phải tạm dừng, vì những con sóng như vậy thực sự quá lớn, đường sắt sẽ bị sóng cuốn lên trời.

Nếu tàu chạy, một con sóng ập đến là tàu hỏa sẽ trật bánh.

Phải nghĩ cách giải quyết những vấn đề khó khăn này.

Quả nhiên vấn đề lớn nhất vẫn đến từ thiên nhiên.

Đỗ Lan suy nghĩ xem làm thế nào mới có thể chống lại những con sóng lớn từ mọi phía như vậy.

Vùng nước của Lục Địa Hắc Ám thật không đơn giản.

Khí tượng trên biển lại kinh người đến vậy sao.

Địch Ny Toa nhìn những con sóng lớn hàng chục mét trước mặt cuồn cuộn chồng lên nhau tạo thành một con sóng khổng lồ cao trăm mét, cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Những con sóng cao hàng chục mét xuất hiện trước đó đã rất đáng kể rồi, không ngờ càng lúc càng lớn, cuối cùng lại xuất hiện một con còn lợi hại hơn.

Đây là muốn quét sạch cả mây đen trên trời xuống sao.

Hơn nữa, trên trời còn có những mạng lưới sấm sét trải dài hàng cây số, xé toạc hoàn toàn bầu trời.

Xem ra hôm nay không thích hợp để ra khơi.

Thiên nhiên của Lục Địa Hắc Ám đã giáng một đòn phủ đầu vào Đỗ Lan và Địch Ny Toa.

Trước đây họ đều bay đến Lục Địa Hắc Ám, không ngờ tình hình trên biển lại khắc nghiệt đến vậy.

Dù trên trời cũng có gió lớn hoành hành, nhưng cơn gió vô hình thực sự không gây chấn động bằng những con sóng khổng lồ hung hãn.

Bên tai toàn là tiếng ầm ầm, tiếng sấm và tiếng sóng biển hòa quyện vào nhau, tấu lên một bản giao hưởng của thiên nhiên, gió là nhạc đệm.

Oanh.

Địch Ny Toa bộc phát khí.

Nàng thấy Đỗ Lan không có ý định rời đi, cũng không phòng ngự, với tư cách là vợ, nàng phải bảo vệ chồng mình.

Tay phải tỏa ra ánh sáng trắng tinh khiết, lấy tay làm kiếm, đón sóng mà lên.

Đi.

Khí của Địch Ny Toa cũng cao vạn trượng, thẳng tới mây xanh, xé tan mây đen, giống như dựng lên một bức tường cao mang tên kiếm khí trước mặt Đỗ Lan và Địch Ny Toa, vừa là phòng ngự cũng là tấn công.

Oanh.

Sóng khổng lồ và kiếm quang va chạm, bọt nước bắn tung tóe như dầu sôi trong chảo, nhảy loạn xạ, dường như có một sự bất cam không thể giải tỏa, không ngừng muốn đè ép kiếm quang.

Nhưng kiếm quang vẫn đứng vững không đổ, đội trời đạp đất, chỉ thấy con sóng bất cam đành phải khuất phục chia làm hai nửa tiếp tục tiến về phía trước, tiếng gào thét vỗ đập là tiếng gầm giận dữ của con sóng.

Lão bà đại nhân, yêu nàng quá.

Đỗ Lan thấy Địch Ny Toa chủ động tấn công, trong lòng cảm động.

Thực ra sóng ập xuống, hắn và Địch Ny Toa cũng sẽ không bị thương, nhưng Địch Ny Toa, người rất ít khi ra tay, vẫn đã ra tay, chứng tỏ trong lòng nàng, Đỗ Lan vẫn rất quan trọng.

Anh đang nghĩ gì vậy.

Vừa rồi Đỗ Lan đang ngẩn người.

Ta đang nghĩ làm thế nào để đường sắt trên biển có thể chống lại các loại gió lớn sóng dữ từ bốn phương tám hướng.

Vùng nước của Lục Địa Hắc Ám thật không đơn giản.

Cảm thán một chút, nhưng vẫn chưa có giải pháp.

Xây dựng đường sắt trên biển vốn dĩ sẽ gặp phải những vấn đề này, em còn tưởng anh đã suy nghĩ kỹ cả rồi chứ.

Đối với cách làm việc nước đến chân mới nhảy của chồng mình, Địch Ny Toa cho rằng bây giờ Đỗ Lan là tự làm tự chịu.

Ai bảo lúc đầu Đỗ Lan chỉ nghĩ đến việc làm thế nào để khiến con người ở thế giới Thợ Săn kinh ngạc.

Phương pháp đối phó với sóng biển tự nhiên là có, đó là khi gặp sóng, bánh xe và đường ray sẽ khóa chặt lại, như vậy sẽ không bị trật bánh.

Nhưng đó chỉ áp dụng cho gió nhỏ sóng nhỏ, những con sóng lớn kinh thiên động địa như hiện tại thì không có tác dụng.

Đúng lúc này, một con sóng lớn cao hơn trăm mét lại ập đến.

Địch Ny Toa đã chuẩn bị sẵn sàng, lại là một chiêu kiếm khí bễ nghễ thiên hạ.

Nghĩ ra cách chưa.

Địch Ny Toa sau khi đánh lui con sóng một lần nữa quay đầu hỏi Đỗ Lan.

Có chút ý tưởng.

Ta chuẩn bị thiết kế một thiết bị nghênh kích tự động trên đường sắt, nếu sóng đến sẽ tự động khởi động, phát động năng lực Niệm cắt đôi con sóng, giống như nàng vừa làm.

Đỗ Lan nói.

Vậy nếu là sóng dọc song song với đường sắt thì sao.

Dù cắt ra thành hai đoạn vẫn sẽ đánh vào đường ray.

Địch Ny Toa tư duy nhanh nhạy, lập tức nghĩ đến khả năng khác.

Sóng đến từ hướng song song thì cắt song song, sóng đến từ hướng chéo cũng vậy.

Đỗ Lan nghĩ: Chỉ cần có niệm tâm phiến là có thể làm được.

Địch Ny Toa gật đầu, quả thực là một phương pháp xử lý đơn giản.

Vậy quyết định thế đi.

Nói chuyện xong lại đánh tan một con sóng nữa.

Đúng lúc này, dường như đám mây sấm sét không chịu được cảnh con sóng đồng hành của mình bị bắt nạt, liền giáng một tia sét thô hàng trăm mét xuống Đỗ Lan và Địch Ny Toa.

Oanh.

Chương 850

Đỗ Lan và Địch Ny Toa chỉ cảm thấy tóc trên đầu dựng đứng, tất cả hạt mưa và không khí đều bị đẩy ra, xung quanh đột nhiên từ tối tăm trở nên sáng choang, liền biết có chuyện không hay.

Một tia sét từ trên trời giáng xuống, xuyên qua nơi họ đang đứng, rơi xuống mặt nước.

Xèo xèo.

Một diện tích khổng lồ nước biển bị bốc hơi, sương mù bốc lên trên mặt biển, đồng thời có thể thấy dòng điện của tia sét chưa tan hết tiến vào trong nước bơi lội, giống như những con rắn điện có sinh mệnh, tản ra tứ phía, bơi lội hàng nghìn mét trong làn nước bất ổn rồi mới biến mất.

Vừa rồi nguy hiểm quá.

Địch Ny Toa vẫn còn sợ hãi.

Thực ra không phải là uy lực của tia sét lớn, mà là nó đến quá đột ngột, không ai chuẩn bị tâm lý kịp, chỉ có một phần nghìn, một phần vạn, thậm chí một phần triệu giây để họ phát hiện ra tia sét và phản ứng.

Nếu rơi trúng người, kiểu tóc cũng sẽ bị rối tung.

Thì ra điều Địch Ny Toa lo lắng là cái này.

Tia sét này vừa hay có thể làm nguồn năng lượng cho hệ thống phòng ngự của đường sắt.

Mắt Đỗ Lan sáng lên, vừa rồi còn đang nghĩ đến nguồn Niệm. 67.

Tia sét uy lực như vậy vừa hay có thể dùng được.

Niệm hệ Biến Hóa có thể biến thành điện, bức xạ, sóng điện từ, vậy ngược lại, điện và bức xạ có thể biến thành Niệm không.

Rõ ràng là khả thi.

Vấn đề đã được giải quyết, Đỗ Lan ha ha cười một tiếng, giơ tay đấm một quyền lên trời.

Bằng mắt thường có thể thấy toàn bộ hạt mưa trên mặt biển đều bay ngược trở lại vào trong mây, sau đó mây đen bị một quyền mạnh mẽ đánh tan hết, đó là cảnh trời quang mây tạnh nhân tạo.

Gió ngừng, sóng lặng, tiếp tục làm việc.

Cuối cùng, với sự giúp đỡ của hàng chục vạn phân thân, trong vòng mười ngày, họ đã vượt qua vùng biển chưa biết đầy nguy hiểm, dọa chạy những con quái vật biển mạnh mẽ, vòng qua những xoáy nước nguy hiểm, khai phá ra một tuyến đường sắt trên biển hoàn toàn mới, một kỳ tích vĩ đại nữa của thế giới Thợ Săn.

Cuối cùng cũng xong, lâu rồi không mệt mỏi như vậy.

Thực lực càng ngày càng mạnh, làm những việc bình thường đều dễ như trở bàn tay.

Lần này lắp đặt đường sắt trên biển thực sự đầy rẫy khó khăn.

Địch Ny Toa cho rằng thỉnh thoảng nỗ lực hoàn thành một việc như thế này cũng rất thú vị.

Vùng nước của Lục Địa Hắc Ám còn nguy hiểm hơn ta tưởng.

Bây giờ Đỗ Lan nhìn hai tuyến đường sắt hai chiều kéo dài đến phương xa trên mặt nước xanh biếc, tràn đầy cảm giác tự hào: Lão bà, chúng ta lại tạo ra kỳ tích rồi.

Ừm, nếu công bố ra ngoài, e rằng cả thế giới loài người sẽ phát cuồng.

Sau lưng Địch Ny Toa và Đỗ Lan là những cây đại thụ cao hàng nghìn mét, còn có những con chim bay che kín cả bầu trời, tiếng gầm của dã thú còn vang vọng hơn cả sấm sét.

Đây chính là rìa của Lục Địa Hắc Ám, dù chỉ là rìa cũng đã khắc nghiệt như vậy, nếu con người đi tiếp về phía trước sẽ gặp phải vô số quái thú.

Cuối cùng, họ xây dựng một nhà ga kiên cố ở đây, cần phải lớn một chút, vì bên trong phải cất giữ tàu hỏa dự phòng.

Những con quái vật trên lục địa còn có tính xâm lược mạnh hơn, mặc dù thông thường chúng sẽ không chủ động tấn công con người.

Bởi vì đối với chúng, con người quá nhỏ bé, chỉ có thể ở tầng thấp nhất của chuỗi thức ăn.

Chuỗi thức ăn được chia thành: sinh vật sản xuất, sinh vật tiêu thụ và sinh vật phân giải.

Sinh vật sản xuất là những sinh vật tự nuôi sống mình, dựa vào khoáng chất, ánh sáng mặt trời, chất dinh dưỡng để tạo ra chất dinh dưỡng từ các chất vô cơ, thường là thực vật xanh.

Sinh vật tiêu thụ là các loại động vật, từ côn trùng đến sư tử, hổ, cũng được phân thành các cấp độ khác nhau dựa trên sức mạnh.

Trên Lục Địa Hắc Ám, con người thuộc nhóm sinh vật tiêu thụ cấp thấp nhất.

Nhưng sinh vật thông thường cũng sẽ không săn mồi vượt cấp, vì được không bù mất.

Vì vậy, thứ mà con người phải đối mặt chỉ là những sinh vật ở cấp trên của con người như kiến Chimera.

Các loại quái thú, nếu không chọc giận chúng, chúng cũng không có tâm trạng chơi đùa với con người.

Cuối cùng là sinh vật phân giải, tức là vi khuẩn, nấm mốc biến các sinh vật hữu cơ một lần nữa thành các chất vô cơ.

Lục Địa Hắc Ám có chuỗi thức ăn tàn khốc nhất, trong khi ở thế giới loài người, con người lại nóng lòng muốn tham gia vào.

Sự tự tin của con người cũng chính là sự tự phụ của con người.

Nửa năm trôi qua, hàng chục triệu người dũng cảm đã tập trung tại Đế quốc Tạp Kim, mong chờ được đến Lục Địa Hắc Ám.

Đế quốc Tạp Kim đã công bố toàn bộ thông tin về Hắc Kình Hào.

Con tàu di dân Hắc Kình Hào có thể sánh với con cá ở Bắc Minh.

Bắc Minh có cá, tên là Côn, Côn lớn không biết mấy nghìn dặm.

Có thể chở hai mươi vạn hành khách, được chia thành năm khu lớn từ trên xuống dưới.

Toàn bộ con tàu có hình dạng như một con cá voi đen tròn vo, chỉ có trên đỉnh cá voi có một cái hố khổng lồ như thiên thạch, trong hố lộ ra hình dạng tháp chỉ huy của con tàu.

Hắc Kình Hào khổng lồ như vậy, khi khởi động bản thân nó cũng tiêu tốn một lượng lớn năng lượng.

Hơn nữa, hai mươi vạn người ăn uống, bài tiết, cần một lượng lớn nước ngọt và thực phẩm.

Vì vậy, khu vực đáy của Hắc Kình Hào là lớn nhất, là khoang máy và nhà kho.

Hai khu vực phía trên là nơi ở của hai mươi vạn người di dân.

Tầng thứ hai là nơi ở của thuyền viên, nhà nghiên cứu và các nhân viên công tác khác cùng với các loại thiết bị nghiên cứu.

Tầng cao nhất là nơi ở của các hoàng tử và quan chức cấp cao của Đế quốc Tạp Kim.

Nhìn xuống con tàu khổng lồ, giống như một thành phố vươn những xúc tu ra biển lớn.

Trong nửa năm, thế lực của Bỉ Dương Đức và thế lực của Hiệp hội Thợ Săn đã có nhiều lần giằng co.

Giống như hai mặt của một đồng xu, giữa hai bên tồn tại những khác biệt không thể hòa giải.

Bỉ Dương Đức là người chủ động đến Lục Địa Hắc Ám, vì vậy hắn tự động đến Hiệp hội Thợ Săn đầu thú, dùng chính mình làm con tin để V5 thỏa hiệp với Đế quốc Tạp Kim, đồng thời kéo cả Hiệp hội Thợ Săn xuống nước.

Sự khác biệt giữa hai bên là Bỉ Dương Đức háo hức với chuyến đi đến Lục Địa Hắc Ám, trong khi ban quản lý của Hiệp hội Thợ Săn, Thập Nhị Địa Chi, lại hoàn toàn bị ép buộc.

Nếu không có thế lực của Bỉ Dương Đức, thì họ, những Thợ Săn, sẽ không trở thành bia đỡ đạn.

Bánh xe lịch sử khó có thể ngăn cản.

Thập Nhị Địa Chi cũng không thể thay đổi vận mệnh của họ là phải đến Lục Địa Hắc Ám, vậy thì chỉ có thể làm hết trách nhiệm của mình, giám sát Bỉ Dương Đức, để mọi hành động của hắn đều nằm trong tầm kiểm soát của mình, như vậy ít nhất có thể giảm thiểu rủi ro.

Vì vậy, kỳ thi Thợ Săn năm nay cũng nghiêm ngặt lạ thường.

Khốc Lạp Bì Tạp làm giám khảo, loại bỏ tất cả những người có khả năng là người của thế lực Bỉ Dương Đức, để phòng ngừa họ trà trộn vào Hiệp hội Thợ Săn để bí mật giải cứu Bỉ Dương Đức.

Đồng thời, Khốc Lạp Bì Tạp còn kiểm tra nói dối Thập Nhị Địa Chi hiện tại, phát hiện ra trong Thập Nhị Địa Chi, Hầu Tử là một nội gián khác ngoài cựu Tử Thử.

Hiện tại chỉ có Khốc Lạp Bì Tạp và Sửu Ngưu biết, họ không định bứt dây động rừng, chuẩn bị bí mật giám sát Hầu Tử.

Sóng ngầm cuộn trào, đây là cuộc đối đầu vĩnh cửu giữa phe cấp tiến và phe bảo thủ.

Đối mặt với sự cám dỗ vô hạn của Lục Địa Hắc Ám, là tiến hay lùi, là đi hay dừng, tất cả mọi người đều có những cân nhắc của riêng mình.

Hiệp hội Thợ Săn cần phải cân nhắc nhiều hơn, vì vậy họ đầy lo lắng cho chuyến hành trình này.

Chương 851

Đỗ Lan, người đã không lộ diện trong nửa năm, đã xuất hiện trở lại.

Việc đầu tiên hắn làm sau khi trở lại Hiệp hội Thợ Săn là nhường chức Hội trưởng cho Phó Hội trưởng Khuyển Nữ Ước Khắc Hạ.

Tại sao.

Với vẻ mặt bướng bỉnh như thể anh phải giải thích cho tôi, đôi mắt của Ước Khắc Hạ nhìn chằm chằm vào Đỗ Lan.

Bởi vì dữ liệu về năng lực Niệm của các Thợ Săn đã thu thập gần đủ rồi, tôi mà còn chiếm giữ vị trí Hội trưởng Hiệp hội Thợ Săn nữa thì hơi quá đáng.

Đỗ Lan cười nói.

Thực ra là vì trong lễ khởi hành vào ngày mốt, hắn sẽ xuất hiện với tư cách là nhân viên bên cạnh Bỉ Dương Đức, nếu hắn còn làm Hội trưởng Hiệp hội Thợ Săn thì không thích hợp: Hơn nữa, trong nửa năm qua, cô đã quản lý Hiệp hội Thợ Săn rất có trật tự, cho nên đề bạt cô làm Hội trưởng không phải là hành động mờ ám, mà là sự khẳng định năng lực làm việc của cô.

Vào lúc này anh định bỏ trốn sao.

Ước Khắc Hạ lại cho rằng đây là hành động trốn tránh vô trách nhiệm của Đỗ Lan.

Hiện tại Hiệp hội Thợ Săn và thế lực của Bỉ Dương Đức đã như nước với lửa, Đỗ Lan tuy rất đáng ăn đòn, nhưng thực lực của hắn thực sự là thứ mà Hiệp hội Thợ Săn cần.

Yên tâm, những ưu đãi mà các Thợ Săn được hưởng sẽ không

thay đổi.

Vậy thì sau này hiệp hội giao cho cô.

Đỗ Lan hoàn toàn không cho Ước Khắc Hạ thời gian phản ứng, đã dịch chuyển tức thời rời đi.

Đáng ghét.

Cả hai người đều tùy hứng như vậy, chẳng lẽ họ không đặt việc của hiệp hội vào lòng sao.

Ước Khắc Hạ nhìn văn phòng không một bóng người, tức giận đến dậm chân.

Trách nhiệm thật nặng nề, cảm giác làm quyền Hội trưởng và trực tiếp trở thành Hội trưởng hoàn toàn khác nhau.

Ước Khắc Hạ cảm thấy sức nặng trên vai mình như núi đè xuống.

Nghĩ đến những vũ khí niệm tâm phiến mà các Thợ Săn đã chuẩn bị trong nửa năm qua, cô mới cảm thấy khá hơn một chút.

Ít nhất, khả năng bảo mệnh của các Thợ Săn đã tăng lên một chút.

Trong nửa năm, Kim đã gia nhập thế lực của Bỉ Dương Đức, xuất phát từ nhiệm vụ giám sát Mạt Lý Tư Thông, và cũng vì đồng tình với lý niệm của Bỉ Dương Đức.

Kim Phú Lực Sĩ cũng hy vọng đến Lục Địa Hắc Ám, nhưng một mình gã không thể thực hiện mục tiêu này.

Gã đến Lục Địa Hắc Ám không chỉ để thỏa mãn tham vọng nhìn thấy những điều chưa từng thấy, mà còn để tìm một người đàn ông tên là Đông Phú Lực Sĩ.

Đông Phú Lực Sĩ là tổ tiên của gia tộc Phú Lực Sĩ, đã đến Lục Địa Hắc Ám ba trăm năm trước, viết nên cuốn Tân Đại Lục Du Ký thiên Đông và thiên Tây.

Thiên Đông đã hoàn thành và trở thành cẩm nang chiến lược về Lục Địa Hắc Ám mà các nhân vật cấp cao như V5 phải đọc.

Còn thiên Tây thì chưa ai từng thấy.

Kim đưa ra vài giả thuyết: một là cuốn sách có thể đã bị thất lạc, hai là cuốn sách chưa viết xong thì tác giả đã chết, ba là có thể thiên Tây vẫn đang được viết, và Đông Phú Lực Sĩ đang ở một nơi nào đó trên Lục Địa Hắc Ám.

Với tư cách là cha của Tiểu Kiệt, Kim đương nhiên cũng có quan điểm chủ quan lạc quan, vì vậy gã cho rằng Đông Phú Lực Sĩ vẫn còn sống và đang viết thiên Tây, nên gã muốn tìm lại tổ tiên.

Chỉ có thể nói rằng đàn ông nhà Phú Lực Sĩ đều là những người lạc quan, trong tình huống này, người bình thường thế nào cũng cho rằng hai khả năng đầu tiên lớn hơn.

Kim đã tốn không ít thời gian và công sức, dùng thế lực tiền bạc và kiến thức Thợ Săn phong phú của mình để chiêu mộ các chuyên hiệp dưới trướng Bỉ Dương Đức.

Những người này quen làm những công việc nguy hiểm, được coi là lực lượng dự bị của Thợ Săn, mỗi người đều có năng lực phi phàm.

Nhưng Kim vẫn thay thế Mạt Lý Tư Thông để trở thành người đứng thứ hai trong thế lực này.

Kim và Mạt Lý Tư Thông có chút cảm giác như đối thủ truyền kiếp, đương nhiên là nói về phương thức làm việc.

Dù mục đích là giống nhau, nhưng thủ đoạn của họ lại hoàn toàn trái ngược, phương pháp bất chấp thủ đoạn của Mạt Lý Tư Thông là điều mà Kim tuyệt đối không đồng tình.

Đây là thời đại gió mây lại nổi lên, tất cả mọi người đều có thể cuồng nhiệt vì một mục tiêu điên cuồng.

Trên hòn đảo lộng gió biển, Đỗ Lan cùng với Hội trưởng, Khốc Lạp Bì Tạp, Tây Tác, Tiểu Tích đứng trước tuyến đường sắt trên biển hùng vĩ.

Tiếp theo, Ni Đặc La, ngươi phải đưa Tây Tác và Tiểu Tích lên tàu hỏa trên biển đi trước đến Lục Địa Hắc Ám.

Còn Khốc Lạp Bì Tạp, cậu phải làm nội gián trà trộn vào thế lực của Đế quốc Tạp Kim.

Mục tiêu của chúng ta là luôn đi trước chúng một bước.

Không ai trả lời.

Họ vẫn còn đang kinh ngạc trước tuyến đường sắt trôi nổi trên biển, dập dềnh theo sóng mà không thể thoát ra.

Tại sao nó không chìm xuống.

Đây là câu hỏi chung trong lòng bốn người họ.

Các vị có gì muốn hỏi không.

Đỗ Lan nói. 68.

Thực ra có rất nhiều câu hỏi, nhưng họ cũng không biết mở lời thế nào, vì họ đột nhiên cảm thấy nếu họ thực sự đặt ra những câu hỏi đó sẽ tỏ ra rất ngớ ngẩn, e rằng sẽ bị Đỗ Lan chế giễu.

Tại sao đường sắt lại nổi trên mặt biển.

Cuối cùng vẫn là Tiểu Tích ngây thơ hỏi.

Câu hỏi này trả lời hơi phức tạp.

Nếu phải nói thì đó là do vật liệu của đường sắt.

Đây là một loại nước biển ở thể rắn được chiết xuất từ đại dương, có thành phần tương tự nước biển, các vị cứ tạm thời cho là vậy đi.

Không hiểu, nhưng đại khái là nói vật liệu của đường sắt này là một phần của nước biển.

Chỉ có bốn người chúng ta thôi sao.

Hội trưởng Ni Đặc La có câu hỏi.

Ông nhớ nửa năm trước Đỗ Lan nói sẽ có một đội nhỏ, không ngờ cuối cùng thành viên lại ít như vậy.

Không ít đâu, vì tôi đã chuẩn bị cho bốn người các vị một toa xe đầy vũ khí trang bị, đủ để các vị đi ngang ở Lục Địa Hắc Ám rồi.

Bốn người không tin.

Nhưng Đỗ Lan thực sự đã chuẩn bị rất nhiều thứ.

Chỉ riêng áo giáp đã có đủ các loại, từ bộ xương ngoài cá nhân, đến chiến giáp kín hoàn toàn, rồi đến áo giáp khổng lồ có thể kết hợp, đảm bảo họ lên trời xuống đất, du ngoạn vũ trụ, xuống biển bắt giao long, lên bờ đánh quái thú, không sót thứ gì.

Vậy tôi sẽ ở toa số bốn, tôi khá thích con số này.

Tây Tác mỉm cười nhìn Đỗ Lan, quyết định toa tàu của mình.

Chuyến tàu biển đầu tiên khởi hành có tổng cộng mười sáu toa, trong đó bốn toa dùng để ở.

Vì Khốc Lạp Bì Tạp tạm thời không thể vào ở, nên có ba người có thể chọn toa từ số một đến số bốn.

Vậy thì tôi ở toa số một.

Hội trưởng Ni Đặc La cũng chọn toa cho mình.

Cuối cùng còn lại Tiểu Tích phải chọn giữa toa số hai và số ba, cô bé bối rối: Cháu có thể lấy cả hai được không.

Thế là họ quyết định, trước khi Khốc Lạp Bì Tạp quay lại, Tiểu Tích có thể tùy ý chọn ở ngẫu nhiên giữa toa số hai và số ba.

Toa số năm là toa ăn, số sáu và bảy là toa vật tư, còn từ toa số tám đến mười sáu là các loại thiết bị.

Nếu gặp nguy hiểm, các vị cũng không cần lo lắng, vì không chỉ đường ray được bố trí các tấm chip Niệm chống lại sóng biển, mà con tàu các vị đang đi cũng không phải là một phương tiện giao thông bình thường không có khả năng phản kháng.

Thật lòng mà nói, tàu hỏa có thể chạy trên mặt biển đã là chuyện rất thần kỳ rồi, tôi nghĩ chuyện gì xảy ra tiếp theo tôi cũng có thể chấp nhận được.

Hội trưởng Ni Đặc La nói.

Vậy thì các vị có thể xuất phát rồi, thuyền di dân của Kakin cũng đã chuẩn bị xong.

Nhìn phương tiện giao thông duy nhất mà mình có thể dựa vào trên biển trong tương lai, ba người lộ ra vẻ mặt phức tạp, không biết rốt cuộc nó có ổn không.

Ổn hay không, cứ thử là biết.

Ba người lên tàu, bắt đầu một hành trình hoàn toàn mới của họ.

U u.

Chuyến tàu đi đến Lục địa Hắc ám đã khởi động.

Đầu tàu Niệm mô phỏng hình dáng đầu tàu hơi nước cổ điển phun ra sương trắng, kéo còi.

Chương 852

Đây sẽ là một chuyến đi kinh tâm động phách, dù cho họ vẫn chưa biết điều đó.

Theo tốc độ của tàu, khi Đỗ Lan lên sân khấu cùng Bỉ Dương Đức tuyên bố Hắc Kình khởi hành, chuyến tàu biển sẽ vượt qua ranh giới giữa thế giới loài người và Lục địa Hắc ám, tiến vào vùng biển hắc ám.

Ba người đều đang ở trong toa ăn, mở cửa sổ ra có thể thấy trời xanh mây trắng, sóng biếc gợn lăn tăn.

Gió biển thổi vào mặt, cảm giác này thật khó tả.

Cảm giác cơ thể rất bình thường, vì tàu biển rất ổn định, tốc độ cũng rất nhanh.

Nhưng chính vì cảm giác không hài hòa vốn không nên có này mới khiến tâm lý họ cảm thấy khó tả.

Rõ ràng là đang ở trên biển lớn, nhưng họ lại không ở trên thuyền, mà là trên một chuyến tàu đang lao nhanh trên mặt biển.

Dù là những thợ săn đã từng thấy qua đủ chuyện kỳ lạ, cũng khó tránh khỏi tâm tình kích động.

Chuyến tàu biển ổn định như trên đất liền, ba người đều có một ảo giác, có lẽ có thể đến Lục địa Hắc ám một cách rất đơn giản.

Hai ngày sau, trên chuyến tàu biển vẫn là ban ngày, còn ở thế giới loài người đã là đêm đen.

Đỗ Lan được mời đến tham dự lễ khởi hành của Hắc Kình, sáng mai chín giờ Hắc Kình cũng sẽ xuất phát.

Sự chênh lệch múi giờ khổng lồ khiến mặt trời và mặt trăng chứng kiến những chuyện khác nhau.

Đỗ Lan mặc vest bảnh bao, mặc kệ Thập Nhị Địa Chi đang trừng mắt nhìn mình.

Vì phải áp giải Bỉ Dương Đức đến tham gia buổi lễ trọng đại này, nên toàn bộ Thập Nhị Địa Chi đều xuất động, không ngờ lại gặp phải cựu hội trưởng của họ là Đỗ Lan ở đây.

Nhìn bộ dạng của Đỗ Lan là biết hắn rời Hiệp hội Thợ săn là để tham gia thế lực của Bỉ Dương Đức, điều này khiến Thập Nhị Địa Chi đều rất khó chịu.

Ước Khắc Hạ càng tức giận Đỗ Lan đến tím mặt, dường như có thể tấn công hắn bất cứ lúc nào.

Đỗ Lan hiểu sự phẫn nộ của họ, nhưng sự suy yếu của Hiệp hội Thợ săn đâu phải do hắn gây ra.

Hoàn toàn là vì Hiệp hội Thợ săn ăn của người ta thì phải ngậm miệng, Hiệp hội Thợ săn hưởng thụ biết bao tiện lợi từ V5, địa vị cao như vậy, đến thời khắc mấu chốt này, đương nhiên sẽ bị V5 lôi ra làm kẻ thế thân.

Nếu Hiệp hội Thợ săn cứng rắn hơn một chút, hy sinh đặc quyền để từ chối hiệp nghị đi đến Lục địa Hắc ám, có lẽ còn có thể thoát khỏi tình thế khó xử hiện tại, nhưng bây giờ đã muộn rồi.

Dù không tình nguyện đến đâu, Thập Nhị Địa Chi vẫn phải đi Lục địa Hắc ám, đồng thời còn có một nhóm thợ săn không cam chịu tầm thường cũng gia nhập vào đội ngũ hai mươi vạn người di dân.

Nếu họ đều bỏ mạng ở Lục địa Hắc ám, vậy thì Hiệp hội Thợ săn e rằng cũng chỉ còn trên danh nghĩa, không đóng cửa thì cũng bị các thế lực khác thao túng.

Các người đừng nhìn tôi như vậy, sự thật là thế, dù các người có không muốn cũng chỉ có thể chấp nhận.

Đã không thể từ chối thì hãy tận hưởng chuyến đi đến Lục địa Hắc ám đi.

Ngươi và Bỉ Dương Đức đã thông đồng từ trước phải không.

Đỗ Lan thấy Bỉ Dương Đức bị còng tay đang cười đắc ý, dường như mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay gã.

Bỉ Dương Đức vui vẻ, Thập Nhị Địa Chi lại càng khó chịu hơn, thái độ với Đỗ Lan cũng càng tệ hơn.

Ta biết kế hoạch của hắn, không thể nói là thông đồng, nhiều nhất cũng chỉ là dung túng thôi.

Đỗ Lan nói: Trước đây Bỉ Dương Đức đã đặt một vạn bộ chiến y ở công ty của ta, lúc đó ta và hắn có nói chuyện qua.

Đáng ghét, nếu biết sớm dã tâm của chúng, có lẽ còn có thể ngăn cản.

Nhưng bây giờ mọi thứ đã muộn, sự thật đã định, chuyến đi Lục địa Hắc ám là không thể tránh khỏi: Ta sẽ theo dõi các ngươi, tuyệt đối không để các ngươi làm bậy.

Ước Khắc Hạ biết trách nhiệm của mình, chính là phải trông chừng những kẻ này.

Bây giờ, xin mời con trai của người mạnh nhất nhân loại, đội trưởng Bỉ Dương Đức Ni Đặc La, và người bạn đồng minh bất ngờ của chúng ta, người đã cung cấp rất nhiều sự giúp đỡ cho chuyến đi lần này, cựu hội trưởng Hiệp hội Thợ săn Đỗ Lan lên sân khấu.

Khi hoàng đế Kakin công bố tên hai người, người đầu tiên thì mọi người đã biết, nhưng người thứ hai lại vô cùng bất ngờ, một người là con trai của cựu cựu hội trưởng, một người là cựu hội trưởng, quá khoa trương rồi phải không.

Tuy nhiên, phần lớn những người có mặt đều là những người sẽ lên thuyền vào ngày mai, nghe tin cựu hội trưởng Hiệp hội Thợ săn cũng gia nhập cùng họ, tự nhiên là gây chấn động.

A a.

Tiếng hoan hô như sóng biển, lật tung màn đêm.

Hai người lên sân khấu, Bỉ Dương Đức như một vị tướng quân vẫy tay chào khán giả và binh lính, sải bước lớn hiên ngang tiến về phía trước.

Còn Đỗ Lan thì tùy ý hơn, chỉ đi đến giữa sân khấu.

Đứng trên sân khấu có thể thấy bóng đen khổng lồ sau lưng đám đông, chính là tàu Hắc Kình đang neo đậu trên biển.

Hai mươi vạn người di dân, cùng với hàng chục vạn cư dân Kakin tụ tập ở đây, để chúc mừng nhân loại bước ra một bước nhỏ.

Thực ra, từ sự quan tâm của loài người đối với việc di dân trong nửa năm qua, tinh thần lạc quan vẫn chiếm phần lớn, vì loài người hiện tại và loài người hai trăm năm trước không thể so sánh được.

Hai trăm năm trước, loài người sợ hãi Lục địa Hắc ám, đó là vì trình độ khoa học kỹ thuật không cao.

Nhưng loài người hiện tại đã xây dựng được những tòa nhà cao hàng trăm mét, chinh phục được tuyệt đại đa số khu vực của thế giới loài người, chữa khỏi những căn bệnh mà hai trăm năm trước không có cách nào chữa trị, ngay cả tuổi thọ trung bình cũng cao hơn rất nhiều.

Vì vậy, loài người hiện tại cho rằng mình đã có đủ năng lực để khám phá Lục địa Hắc ám, đây là một thái độ vô cùng tích cực, đáng được khuyến khích.

Đỗ Lan cũng chưa bao giờ có ý định ngăn cản loài người đi khám phá Lục địa Hắc ám, chỉ là hắn vẫn luôn nói rằng phải chuẩn bị kỹ càng rồi mới xuất phát.

Bây giờ những người này cho rằng mình đã chuẩn bị xong, nhưng Đỗ Lan lại thấy vẫn chưa đủ.

Bỉ Dương Đức lại một lần nữa có bài diễn văn hào hùng, gã muốn chinh phục người chưa từng thấy, việc chưa từng gặp, báu vật chưa từng tìm, nơi chưa từng đến.

Lời phát biểu của gã rõ ràng là muốn thiết lập một mục tiêu chung cho tất cả mọi người, gắn kết trái tim của tất cả mọi người lại thành một sợi dây thừng.

Quả nhiên Bỉ Dương Đức làm đội trưởng chuyến thám hiểm này là thích hợp nhất.

Sau đó đến lượt Đỗ Lan phát biểu, lúc này hắn đã cảm nhận được chuyến tàu biển đã gặp phải nguy hiểm đầu tiên sau khi xuất phát, thủy triều quái vật biển.

Những con quái vật trong biển lũ lượt nổi lên mặt nước, chiếm lĩnh cả trên và dưới mặt nước, đen kịt tạo thành một con lăn khổng lồ gồm những con quái vật biển cuồn cuộn cuộn sóng biển nghiền ép tới.

Đây là một cơn thủy triều quái vật biển còn mạnh hơn cả sóng thần.

U Còi báo động trên chuyến tàu biển vang lên không ngớt.

Thực ra chẳng cần đến còi báo động, cũng có thể thấy được vật thể khổng lồ màu đen đang cuồn cuộn lao tới từ phía trước bên phải.

Hội trưởng Ni Đặc La chỉ cảm thấy đường chân trời đang tiến lại gần với tốc độ cao, sau đó từ thiết bị giám sát có độ phóng đại cao của tàu biển, ông nhìn rõ thứ đen kịt đó không phải là một vật, mà là một đám.

Nào là tôm binh cua tướng đều quấn lấy nhau, lớp trước ngã xuống lớp sau tiến lên, lao về phía tàu biển.

Từ lúc tiến vào hải phận Lục địa Hắc ám đến nay cũng chỉ mới hơn mười tiếng đồng hồ, không ngờ họ lại gặp phải sự chào đón nồng nhiệt kiểu khác của Lục địa Hắc ám.

Nhiều hải sản quá.

Tiểu Tích mặt không biểu cảm buông một câu châm chọc.

Tây Tác sắc mặt rất nghiêm trọng, nụ cười cứng đờ trên mặt: Đây chính là Lục địa Hắc ám sao.

Không sai, đây chính là Lục địa Hắc ám.

Theo tính toán, con tàu của chúng ta chắc chắn sẽ đâm vào đám quái vật biển di cư này.

Hội trưởng cho rằng sự di chuyển quy mô lớn của quái vật biển như vậy tuyệt đối là sự di cư của động vật, nếu không thì là chuyện còn đáng sợ hơn, ví dụ như có một kẻ săn mồi còn to lớn hơn cả những con tôm hùm dài vài mét, con cua dài mười mấy mét, con cá bơn dài hai mươi mấy mét này đang đuổi theo chúng, buộc chúng phải chạy trốn.

Cầu trời đừng là khả năng thứ hai, trong lòng hội trưởng không ngừng cầu nguyện: Hy vọng cơ chế phòng ngự mà Đỗ Lan nói có tác dụng.

Ầm.

Ngay lúc cả ba người đều cho rằng mình sắp thành thức ăn cho hải sản, từ đường ray phía trước truyền đến tiếng nổ lớn.

Họ lập tức chạy đến đầu tàu, nhìn về phía trước.

Dù ngoại hình là đầu tàu hơi nước, nhưng bên trong thực ra được khởi động bằng chip Niệm vô cùng tiên tiến, nên không gian gọn gàng còn có cửa sổ lớn để ngắm cảnh.

Đó chính là phòng ngự sao.

Nhìn qua cửa sổ ngắm cảnh của đầu tàu, có thể thấy phía trước đường ray máu thịt bay tứ tung.

Năng lượng cắt xé mạnh mẽ phát ra từ trong đường ray, không ngừng muốn chém đôi làn sóng quái vật biển đang ập tới.

Nhưng đám quái vật biển không giống nước biển, chúng không ngừng cuộn trào, con trước chết, con sau liền bổ sung vào, tiếp tục lao về phía đường ray.

Chương 853

E rằng bộ xương già này của ta sắp chìm xuống biển rồi.

Nhìn đường ray phía trước không ngừng lắc lư trái phải, nhấp nhô lên xuống, hội trưởng cảm thấy lần này là lành ít dữ nhiều.

Sức mạnh năng lượng mà đường ray phát ra còn mạnh hơn cả Bách Thức Quan Âm của ông, dù có cộng thêm Giới Vương Quyền gấp mười lần cũng không thể chống lại được đám quái vật biển vô tận này.

Bây giờ họ mới biết tại sao biển lớn được gọi là cái nôi của sự sống, sinh vật bên trong thực sự quá nhiều, mà còn rất to nữa.

Lục địa Hắc ám sẽ mang đến cái chết.

Đứng tại lễ khởi hành, đối mặt với hàng triệu khán giả, Đỗ Lan từ từ bắt đầu bài diễn văn của mình: Nó là không thể bị chiến thắng.

Tất cả mọi người đều sững sờ, sao ngươi lại nói như vậy.

Bi quan như thế sao còn tham gia chuyến đi này.

Tất cả mọi người đều im lặng, thậm chí còn nghi ngờ Đỗ Lan này đến để phá đám.

Cảm nhận được sự nghi ngờ của mọi người, Đỗ Lan lại phân tâm cảm ứng cảnh ngộ đáng sợ của chuyến tàu biển.

Đúng là sẽ có cái chết, thủy triều quái vật như vậy có thể lật tung tàu Hắc Kình trong nháy mắt, hoặc cuốn tàu Hắc Kình vào sự điên cuồng của chúng.

Vì vậy, xin mọi người hãy mang theo lòng kính sợ đối với thiên nhiên, với tâm thái cẩn trọng mà đến Lục địa Hắc ám.

Mang theo lòng kính sợ chính là nền tảng của chuyến đi này.

Đỗ Lan không phải dội gáo nước lạnh vào họ, mà là muốn nhắc nhở họ, tìm chết thì sẽ chết.

Các cao thủ im lặng, họ biết đây không phải là bi quan, mà ngược lại là một loại quyết tâm, một loại dũng khí.

Kính sợ nó và thích ứng với nó.

Nếu không có lòng kính sợ đối với Lục địa Hắc ám, những người này e rằng thật sự sẽ chết rất thảm.

Đỗ Lan, rốt cuộc ngươi muốn làm gì.

Ước Khắc Hạ nhìn Đỗ Lan, cô nhớ lại một buổi sáng nắng đẹp nửa năm trước, cô và Đỗ Lan cũng đã tranh luận về Lục địa Hắc ám.

Lúc đó Đỗ Lan cũng nói rằng loài người không nên dừng lại ở Lục địa Hắc ám, loài người cần tài nguyên của Lục địa Hắc ám nhưng không thể chiếm hữu đất đai.

Bây giờ nghe lời mở đầu của Đỗ Lan, trong lòng cô đột nhiên có một sự giác ngộ.

Đỗ Lan vẫn không hề thay đổi, hắn hy vọng loài người có thể đến Lục địa Hắc ám, nhưng lại sợ loài người đi nộp mạng.

Đỗ Lan vẫn luôn tìm kiếm mối quan hệ giữa loài người và Lục địa Hắc ám, đó là một loại nền tảng về sự chung sống giữa người và núi, người và hồ, người và vạn vật, người và tự nhiên.

Kính sợ.

Sự thấu hiểu đột ngột khiến Ước Khắc Hạ không còn mang địch ý với Đỗ Lan nữa, ngược lại có một sự đồng tình sâu sắc.

Trước đó nhìn bài diễn văn đầy kích động và khoa trương của Bỉ Dương Đức, có lẽ có thể khiến người ta cuồng nhiệt lao đến Lục địa

Hắc ám, nhưng đó là một cuộc phiêu lưu cần dùng mạng sống của vô số người làm đá lót đường, lát thành một con đường máu mang tên hy sinh mới có khả năng thành công.

Còn thuyết kính sợ của Đỗ Lan, lại là khiến loài người buông bỏ sự cao ngạo, dốc toàn bộ tâm trí để đối phó với những khả năng của Lục địa Hắc ám.

Hai bên tuy mục tiêu gần giống nhau, nhưng lại khác nhau một trời một vực.

Chuyến tàu biển đã lao về phía thủy triều quái vật, ba người trên tàu đều đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Hoa nở nhuộm đỏ biển máu, tiến về phía trước không chút do dự.

Sau đó, sức mạnh được thể hiện.

Hiệp sĩ Tàu hỏa biến hình.

Ba người cảm giác họ đang bay lên, bị ép chặt xuống sàn, đầu tàu vậy mà lại tách khỏi đoàn tàu nhảy dựng lên.

Người bên trong không biết, nhưng nhìn từ bên ngoài có thể thấy đầu tàu mọc ra tay chân, mở ra đôi mắt.

Từ trong cửa sổ lóe lên một luồng ánh sáng rực rỡ, sau đó là mảnh vụn và máu thịt của quái vật bay tung tóe.

Đầu tàu biến thành một Hiệp sĩ Tàu hỏa cao bảy tám mét, nhanh chóng bay lên cao và tấn công dữ dội vào đám quái vật.

Trong tay Hiệp sĩ Tàu hỏa, có một khẩu súng đạn Niệm bắn liên thanh, đạn vô hạn không phải là giấc mơ.

Hơn nữa, súng đạn Niệm có cỡ nòng 127mm sánh ngang với đại pháo, một phát là có thể bắn chết một con quái vật biển, mỗi giây có thể bắn ra một trăm hai mươi viên đạn, đã mạnh hơn cả Thiên Ma

Lưu Tinh Quyền cấp thấp.

Còn các toa tàu còn lại cũng xảy ra biến hóa, hòa làm một với đường ray, hoàn toàn được bao bọc bởi kết giới gió kiên cố, lao nhanh về phía trước.

Chúng ta sẽ giãy giụa, chúng ta sẽ đấu tranh, quá trình này không hề đẹp đẽ, ngược lại sẽ vô cùng xấu xí, vì đây chính là chúng ta, loài người.

Bài diễn văn của Đỗ Lan vẫn tiếp tục: Dốc cạn tâm cơ của chúng ta, dùng hết tinh thần của chúng ta, đốt cháy linh hồn của chúng ta, liều mạng xương thịt của chúng ta, cuối cùng chúng ta đều sẽ trở thành một hạt bụi dưới bánh xe lịch sử của nhân loại.

Nhưng chúng ta vẫn sẽ giãy giụa, vì chúng ta là con người.

Đỗ Lan nói: Vì chúng ta khao khát chiến thắng, khao khát một tương lai tốt đẹp hơn.

Ầm.

Làn sóng đã bao vây Hiệp sĩ Tàu hỏa, dường như rơi vào đêm đen của ngày mưa bão, tiếng súng và ánh sáng chính là sấm chớp, còn đám quái vật biển đầy trời tạo thành màn đêm.

Nhưng Hiệp sĩ Tàu hỏa vẫn chiến đấu, mặc kệ quái vật biển có bao nhiêu, ba con người nhỏ bé trốn trong đầu tàu, cũng chỉ có thể cầu nguyện trước thảm họa thiên nhiên đáng sợ này, dùng niềm tin nhỏ nhoi để chống lại hiện thực tàn khốc.

Sau đó, mặt trời lại một lần nữa xuất hiện, họ cuối cùng cũng lao lên độ cao hàng trăm mét, thoát khỏi làn sóng quái vật biển.

Sau đó họ liền thấy một cảnh tượng không thể tin nổi.

Đó là cá lớn.

Đó là quái vật biển.

Đều không phải, đó là một con cá voi khổng lồ vô tận chiếm lĩnh toàn bộ vùng biển.

Nó đang săn mồi, tạo ra cảnh tượng tận thế này.

Ba người có thể thấy bóng đen dưới đáy biển, thỉnh thoảng có thể thấy chiếc đuôi cá voi còn dài hơn cả Vạn Lý Trường Thành nhấc lên từ đáy biển, quật xuống tạo ra một cơn sóng thần.

E rằng nó chỉ xuất hiện ở đây săn mồi sau một khoảng thời gian rất, rất dài.

Hội trưởng lẩm bẩm.

Đúng vậy, đây là một sinh vật cá voi không tên, nếu phải đặt tên thì gọi là Cá voi Quốc gia là hợp lý nhất.

Gọi bằng quốc gia là vì kích thước của nó có thể sánh với một quốc gia.

Những nơi mà loài cá voi này săn mồi một lần thì trong vài năm sẽ không thể phục hồi.

Lượng thức ăn nó nuốt một lần cũng nhiều bằng lượng lương thực mà một quốc gia loài người tiêu thụ trong vài năm, vì vậy Cá voi Quốc gia sẽ du hành vòng quanh Lục địa Hắc ám trong vài chục năm thậm chí vài trăm năm, đợi đến khi bãi săn phục hồi mới quay trở lại một lần nữa.

Tây Tác toát mồ hôi lạnh, không biết từ lúc nào lưng hắn đã ướt đẫm, chưa từng có thứ gì có thể gây cho hắn áp lực lớn như Cá voi Quốc gia.

Đây lại là một sinh vật sao.

Tây Tác thậm chí còn nghi ngờ có phải họ quá thấp không, vì Cá voi Quốc gia chỉ cần ngẩng đầu lên khỏi mặt nước là có thể chạm đến nơi cao hàng trăm mét.

Tiếp tục bay lên cao, họ bay lên rất cao rất cao mới miễn cưỡng có thể thu được toàn bộ hình dáng mơ hồ của con Cá voi Quốc gia này vào tầm mắt, vô cùng khổng lồ.

Cá voi Quốc gia, có kích thước lớn nhỏ khác nhau, giống như các quốc gia của loài người trên thế giới cũng phân lớn nhỏ.

Mà sinh vật khổng lồ như vậy cũng chỉ có vùng nước của Lục địa Hắc ám mới có thể nuôi sống chúng, nhưng dù vậy số lượng Cá voi Quốc gia cũng đã không còn nhiều, có thể đếm trên đầu ngón tay.

Khẩu vị của chúng thực sự quá lớn, một lần ăn cũng nhiều bằng tổng dân số của một quốc gia loài người ăn trong năm năm.

Dù là vùng biển nguy hiểm đầy quái vật biển cũng không thể nuôi sống quá nhiều Cá voi Quốc gia.

Mỗi lần đi săn, vùng biển bị săn lùng sẽ điêu tàn trong vài năm, các loài cần hàng chục năm nghỉ ngơi mới có thể phục hồi.

Dựa vào đường viền không có dấu vết để phán đoán, con đang đuổi theo con mồi dưới đáy biển chính là một con Cá voi Quốc gia lớn, thanh thế càng đáng sợ hơn.

May mà việc săn mồi của Cá voi Quốc gia lớn rất dễ dàng, nó cứ ở dưới đáy biển dồn con mồi lại với nhau, đợi đến khi chúng hoảng loạn bất an, Cá voi Quốc gia lớn chỉ cần ngồi yên dưới đáy biển há miệng, ngồi chờ những con mồi định chạy trốn rơi ngược lại vào miệng mình, ăn một bữa no nê, căn bản không cần trồi lên mặt nước.

Vì vậy, đám quái vật biển gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến đường sắt trên biển căn bản không biết hành vi của chúng không có bất kỳ ý nghĩa nào, việc chạy trốn cũng không có bất kỳ tác dụng nào đối với sự sống còn của chúng.

Chương 854

Cá voi Quốc gia lớn lặn qua dưới đường sắt trên biển, còn đám quái vật biển điên cuồng để lại thịt nát máu me trên đường sắt, cũng biến mất ở đường chân trời.

Trò chơi truy đuổi sẽ không kết thúc trước khi Cá voi Quốc gia lớn ăn no.

Vẫn còn sợ hãi, còn chưa đến được lục địa mà đã gặp phải chuyện đáng sợ như vậy, thật đúng là khởi đầu không thuận lợi.

Hiệp sĩ Tàu hỏa từ hình dạng người máy biến trở lại thành đầu tàu tiếp tục kéo theo các toa xe tiến về phía trước.

Ba người bên trong chỉ cảm thấy còn lại chút sức lực để thở, như vừa trải qua một trận ốm nặng.

Chúng ta còn sống sao.

Hội trưởng Ni Đặc La giật giật bộ râu của mình, đau quá, xem ra thật sự còn sống: Ta phải ăn chút gì đó để trấn tĩnh lại.

Hai người kia cũng có ý đó, họ muốn ăn sô cô la, hấp thụ năng lượng cao mới có thể phục hồi.

Quay lại toa ăn, ba người im lặng ăn uống, sau khi phục hồi chút sức lực Tiểu Tích mới hỏi: Lục địa Hắc ám có còn những thứ đáng sợ như vậy nữa không.

Thân thể khổng lồ như vậy e rằng chỉ có thể sống ở đáy biển, ta hình như đã thấy một quốc gia dưới đáy biển.

Ni Đặc La hít một hơi: Có lẽ nó chính là một quốc gia di động.

Cũng có thể nói như vậy, bên trong cơ thể Cá voi Quốc gia cũng có chuỗi thức ăn, cũng có hàng trăm triệu cư dân, cũng có quy tắc của nó, quả thực có thể nói đây là một vương quốc sinh thái.

Đợi chúng ta lên bờ, sẽ không gặp lại sinh mệnh khổng lồ như vậy nữa, ta đảm bảo với cô.

Mặc dù Tiểu Tích mặt không biểu cảm, nhưng sắc mặt còn trắng bệch hơn ngày thường đã nói rõ với đồng bạn rằng cô cũng đang sợ hãi.

Tây Tác liếm ngón tay còn vương mùi vị, đôi mắt tràn đầy sự không cam lòng.

Hôm nay hắn mới thực sự hiểu được mình nhỏ bé đến nhường nào.

Vốn dĩ hắn còn một lòng muốn giao đấu với hội trưởng Ni Đặc La, bây giờ xem ra hắn phải thay đổi chiến lược rồi, việc đầu tiên cần làm là phải sống sót.

Đỗ Lan cảm ứng được thủ phạm của cơn khủng hoảng lần này, cũng im lặng hồi lâu, vì hắn và Địch Ny Toa cũng không phát hiện ra dưới đáy biển lại có sinh vật khổng lồ như vậy.

Tàu Hắc Kình mà loài người chế tạo trước mặt Cá voi Quốc gia lớn quả thực là châu chấu đá xe, e rằng một miếng là có thể bị nuốt chửng.

Thật sự rất đáng sợ, Đỗ Lan thương cảm nhìn những người quyết định mạo hiểm này.

Hắn có thể làm cũng chỉ là để đội tiên phong thu thập thông tin, để họ chết ít người hơn, chỉ vậy mà thôi.

Sao vậy.

Địch Ny Toa thấy vẻ mặt nghiêm túc của Đỗ Lan, rất nghi hoặc, chồng của mình trước giờ luôn không đứng đắn.

Chỉ là nghĩ đến đây rất nhiều người sẽ chết, nên cảm thấy tâm trạng phức tạp.

Đây là lựa chọn của chính họ, nếu họ ngay cả chút giác ngộ này cũng không có, chết rồi cũng không ai thương tiếc.

Đương nhiên, nếu đã có giác ngộ sẽ chết mà vẫn chết, cũng chỉ có thể tự trách mình.

Vua của Đế quốc Kakin lại một lần nữa trở lại sân khấu, lần này là cắt băng khánh thành.

Đỗ Lan, nhà vua, Bỉ Dương Đức, ba người cầm kéo cắt băng, chính thức hoàn thành hoạt động cuối cùng.

Chín giờ sáng mai, tàu Hắc Kình sẽ xuất phát đúng giờ.

Đây là một đêm cuồng hoan, đồ đạc của mọi người đã được đưa lên thuyền, trước đó cũng đã nhận chỗ ở, bây giờ họ sẽ quay lại thuyền để cuồng hoan, ngày mai họ có thể trực tiếp xuất phát.

Khốc Lạp Bì Tạp dẫn theo một nhóm bạn tốt khi làm vệ sĩ, cộng thêm Bỉ Tư Cát và Bán Tàng, cùng nhau làm nhiệm vụ ẩn nấp, họ trở thành vệ sĩ của các hoàng tử.

Khốc Lạp Bì Tạp ngoài nhiệm vụ của Hiệp hội Thợ săn, còn có một việc riêng là phải tìm lại đôi mắt của tộc nhân cuối cùng đang được một vị hoàng tử nào đó cất giữ.

Vua của Đế quốc Kakin rất mắn đẻ, có rất nhiều hoàng tử và công chúa.

Chuyến đi lần này cũng là cuộc tuyển chọn người thừa kế chính thức tàn khốc của ông ta, tổng cộng có mười bốn vị hoàng tử tham gia, trong đó có những vị tướng quân danh chấn một phương, có những nhà khoa học danh tiếng lẫy lừng, còn có thiếu niên, trẻ em, và cả trẻ sơ sinh trong tã lót.

Vương thất Đế quốc Kakin có một năng lực thần kỳ, chính là có thể tích lũy Niệm của các đời vua, sau đó dùng phương thức cổ trùng để kích phát năng lực Niệm của người mang huyết thống hoàng tộc.

Đây là một phương thức rất tiện lợi, chỉ cần nuốt cổ trùng là có thể lập tức nhận được năng lực mạnh mẽ, ngay cả trẻ sơ sinh cũng không ngoại lệ.

Mười bốn vị hoàng tử tham gia tranh giành ngôi vị nhận được mệnh lệnh là trong chuyến đi kéo dài hai tháng này, bất kể dùng phương thức nào để sống sót, người cuối cùng có thể đặt chân lên Lục địa Hắc ám sẽ là vị vua kế nhiệm.

Rõ ràng là muốn mười bốn vị hoàng tử tàn sát lẫn nhau, và các hoàng tử lớn tuổi rõ ràng rất vui vẻ chấp nhận nghi thức man rợ và điên cuồng này.

Đừng nhìn vị vua Hồi Oa Nhục trông béo tròn hiền lành, nhưng được nuôi dưỡng trong sự tàn khốc của hoàng thất, dù là đối với con ruột của mình, ông ta cũng tuân theo cái lý lẽ méo mó mạnh được yếu thua.

Vì vậy, hoàng tử nhỏ nhất của ông ta dù vẫn còn trong tã lót cũng được mẹ ôm tham gia vào cuộc quyết đấu đẫm máu đáng sợ này.

Mà người Khốc Lạp Bì Tạp bảo vệ chính là hoàng tử trẻ sơ sinh này, cũng là người có thực lực yếu nhất trong mười bốn hoàng tử.

Các hoàng tử có thực lực mạnh mẽ ngoài sức mạnh của bản thân còn bồi dưỡng các tay chân của mình, còn các hoàng tử yếu thế chỉ có thể tạm thời thuê người, điều này cũng vừa hay để những người ẩn nấp tìm được cơ hội tiến vào tàu Hắc Kình và tiếp cận giới thượng lưu của Đế quốc Kakin, dù vô cùng nguy hiểm.

Còn về Tiểu Kiệt và Kỳ Nha, sau khi hoàn thành khóa huấn luyện tăng cường kỹ năng đã lên Xà Đạo, lần này mục tiêu của họ là Giới Vương Tinh.

Đối với nhân vật chính, đương nhiên là phải xuất hiện sau cùng, trước tiên cứ để các nhân vật phụ tìm ra hết vấn đề, sau đó nhân vật chính lên giải quyết là được.

Tiểu Kiệt và Kỳ Nha là nhân vật chính của thời đại sau, còn nhân vật chính của thời đại này sẽ là Kim, Mạt Lý Tư Thông, Thập Nhị Địa Chi, Mười bốn hoàng tử, v. v.

Đây sẽ là một hành trình rất vất vả.

Đứng trên boong tàu nghe tiếng pháo hoa vang lên sau lưng.

Tàu Hắc Kình được một chiếc tàu kéo có kích thước bằng hàng không mẫu hạm dẫn ra, bắt đầu tiến về phía Lục địa Hắc ám.

Sau hai trăm năm, loài người cuối cùng cũng lại một lần nữa tiến về Lục địa Hắc ám trên quy mô lớn.

Trên bến tàu người đông như biển, cờ màu bay phấp phới, pháo hoa vang rền, đám đông vẫy tay tạo thành một đại dương, tiễn biệt những người trên tàu Hắc Kình.

Thực ra tàu Hắc Kình quá cao, mọi người cũng không nhìn thấy ai là ai, chỉ là không khí ly biệt vừa đúng lúc, nên mọi người đều vẫy tay.

Còn tàu Hắc Kình thì để lại bóng lưng cho họ, kiên quyết tiến về phía trước.

Xảy ra chuyện rồi.

Đỗ Lan vốn chuẩn bị giúp loài người dò đường ở Lục địa Hắc ám, đành phải rời đi, vì con gái của hắn gặp rắc rối.

Địch Ny Toa cảm ứng được con gái ở một thế giới khác gặp nguy hiểm, vì vậy Đỗ Lan và Địch Ny Toa chỉ có thể đưa radar Long Châu cho hội trưởng Ni Đặc La, đồng thời giấu một phần năng lượng của người Namek vào trung tâm Giới Vương Tinh để vận hành Long Châu.

Như vậy, nếu xảy ra chuyện không thể cứu vãn, loài người này ít nhất còn có hy vọng là Long Châu.

Vì vậy, cuộc hành trình đành phải kết thúc đột ngột, ai bảo tình tiết manga của Lục địa Hắc ám vẫn chưa triển khai đâu.

Vũ trụ quen thuộc, các con gái đều ở đây, Đỗ Lan và Địch Ny Toa cũng yên tâm.

Nhưng cảm ứng của Địch Ny Toa và Sa Chức sẽ không sai, Sa Chức tuyệt đối đã gặp nguy hiểm.

Vì vậy, mặc dù các con gái đều bình an vô sự, nhưng nhìn biểu cảm của chúng, Đỗ Lan biết chúng đang che giấu điều gì đó, một thứ gì đó khiến cảm xúc của chúng dao động dữ dội.

Địch Ny Toa rõ ràng cũng phát hiện ra con gái đang nói dối mình, đây là lần đầu tiên: Các con đã làm gì.

Sa Chức cười gượng: Mẹ, chúng con không cố ý.

Cha mẹ trở về sớm hơn dự kiến, cô bé biết không thể giấu được, nên trước khi Đỗ Lan và Địch Ny Toa lục soát kỹ toàn bộ vũ trụ, tốt hơn hết là nên nói cho họ biết: Chúng con có tín đồ rồi.

Trở thành thần, đây là điều Đỗ Lan vẫn luôn né tránh, nhưng người ở giang hồ, thân bất do kỷ.

Dù vẫn luôn né tránh, nhưng bây giờ vẫn xảy ra chuyện.

Nguyên nhân là Tiên Đậu và nguồn ma lực mà Đỗ Lan chuẩn bị đã xảy ra phản ứng hóa học, Tiên Đậu vậy mà lại sinh ra ý chí, sau khi hấp thụ ma lực đã tiến hóa thành sinh mệnh có trí tuệ.

Thế là vũ trụ này đã có sinh mệnh ngoài gia đình Đỗ Lan, và họ tôn các con gái của Đỗ Lan làm thần.

Còn về tại sao Sa Chức lại có dao động cảm xúc lớn, là vì những sinh mệnh Tiên Đậu đó đang tiến hóa, ngay cả ngoại hình cũng đang mô phỏng theo con người, điều này khiến Sa Chức kinh ngạc.

Dao động đạt đến mức đủ để Địch Ny Toa chú ý.

Những sinh mệnh mới sinh này hiện đang ở lãnh thổ của Saber, chấp nhận sự lãnh đạo của nữ vương và hoàng hậu, đang làm quen với cách sống với thân phận con người.

Đây không phải là chuyện gì quá nghiêm trọng, đương nhiên cũng không phải là chuyện tốt.

Nhưng đã có sinh mệnh thể, không thể nào xóa bỏ chúng được, dù sao hắn vẫn nợ Saber một quốc gia, cứ để Saber thống trị những người đậu này đi.

Con xin lỗi.

Sa Chức cúi đầu nói.

Chuyện này không liên quan đến con.

Nguồn ma lực là do Đỗ Lan thiết kế, chính hắn cũng không ngờ lại có kết quả như vậy: Nhưng con lại định giấu ta, đó là con sai rồi.

Nhưng cha đã nói không cho phép tạo ra sinh mệnh thể.

Sa Chức nói: Con tưởng cha sẽ không thích họ.

Không có gì là thích hay không thích cả.

Chương 855

Vốn dĩ vũ trụ này là để gia đình chúng ta sống yên tĩnh, nên ta không muốn bị làm phiền. 69.

Nhưng nếu Tiên Đậu đã hấp thụ ma năng trở thành sinh mệnh thể, vậy thì dù không thích cũng không có cách nào thay đổi được gì.

Nhưng họ thật sự tín ngưỡng các con sao.

Thực ra người Bối Doãn ngoài tóc và mắt màu xanh lá, những thứ khác đã không có gì khác biệt với con người.

Nhưng họ mới tiến hóa thành hình người, hiện tại cũng chỉ đang sống cuộc sống nguyên thủy, nên lúc đầu đã nhận được sự giúp đỡ của Sa Chức và các chị em, được cung cấp quần áo, thức ăn.

Những người Bối Doãn này, không, nên gọi là người Bối Doãn, vô cùng sùng bái những cô gái như Sa Chức, người mang đầy đủ các loại văn minh tiên tiến, kiến thức tiên tiến, khoa học kỹ thuật tiên tiến, tôn họ làm thần linh.

Hiện tại người Bối Doãn thực sự ngu muội lạc hậu, giống như những người nguyên thủy trong tất cả các tiểu thuyết thần thoại, đơn thuần kính ngưỡng và tín ngưỡng những tồn tại tiên tiến hơn họ, vì tin Sa Chức có thể nhận được đủ thứ tốt từ tay cô.

Dù là sinh mệnh thể ngoài dự kiến, nhưng quả thực rất thú vị, Đỗ Lan ngược lại có chút mong đợi được thấy sự phát triển của những người Bối Doãn này.

Quả nhiên góc nhìn của Thượng Đế sẽ khiến người ta nghiện.

Saber không cho những người Bối Doãn này bất kỳ kiến thức khoa học kỹ thuật nào, chỉ cho họ đất đai và hạt giống, mặc cho họ tự mình trồng trọt, để mọi thứ cố gắng trở thành hình dạng mà cô quen thuộc.

Lần này cô muốn cai trị tốt vương quốc này.

Đến quốc thổ của Saber, có thể thấy bên cạnh xoáy ma năng có một cây dây leo Tiên Đậu cao vạn mét.

Ta đã trồng Tiên Đậu bên cạnh xoáy ma năng, không lâu sau khi ngươi rời đi thì nó đã xảy ra dị biến.

Ban đầu Saber ghi nhớ lời dặn của Đỗ Lan, bắt đầu chăm chỉ trồng Tiên Đậu, không ngờ cây dây leo Tiên Đậu gần xoáy ma năng nhất lại xảy ra dị biến: Lúc đầu ta cũng không chú ý, cho đến khi nó kết đậu mới phát hiện, trong hạt đậu không phải là hạt đậu mà là từng sinh mệnh hình người.

Nói đến đây, Saber cũng đầy vẻ bất ngờ, vì đây là lần đầu tiên cô biết người ta có thể mọc ra từ dây leo: Sau đó, Sa Chức và các em cũng đến xem, họ nghiên cứu sau đó cho rằng những sinh mệnh này là do hấp thụ ma năng cộng với hấp thụ dao động năng lượng trên người chúng ta mới tiến hóa thành hình người.

Vậy không phải người Bối Doãn toàn là nữ sao.

Cũng không phải, người Bối Doãn cũng có nam giới.

Nhưng không rõ nguyên nhân.

Có thể là âm dương, có âm thì có dương, dù sao cả chuyện này cũng không khoa học cho lắm, những chuyện không khoa học hơn hiển nhiên cũng hoàn toàn có thể xảy ra.

Vậy chúng sinh trưởng bao nhiêu năm mới đến kỳ trưởng thành.

Hơn một năm một chút.

Chúng từ lúc kết quả đến lúc sinh ra chưa đến một năm, hiện tại đã là lứa người Bối Doãn thứ hai ra đời rồi, mỗi lứa có khoảng năm nghìn người.

Saber là người hiểu rõ nhất: Lứa đầu tiên ta để họ làm việc trong ruộng Tiên Đậu, lứa thứ hai ta vẫn chưa nghĩ ra để họ làm gì, có thể để họ đến những nơi xa hơn để khai khẩn đất đai.

Vậy những căn nhà đó thì sao.

Đỗ Lan thấy nhà của họ đều là một nửa trong đất một nửa trên mặt đất, tường đá mái tranh, cửa tròn cửa sổ vuông lại rất có đặc sắc.

Là Robin dạy họ xây, sau đó họ tự phát huy năng lực xây ra phong cách của riêng mình.

Xem ra trí tuệ không tầm thường, vậy mà còn biết cải tạo: Vậy bình thường họ có sở trường gì không.

Là quần thể sinh mệnh quy mô lớn đầu tiên ra đời một cách bất ngờ trong vũ trụ này, Đỗ Lan ngược lại rất tò mò người Bối Doãn có siêu năng lực không.

Họ không ăn Tiên Đậu, thích hấp thụ ma năng, nhưng chỉ hấp thụ ma năng chứ không biết sử dụng.

Robin nói nếu không có người dạy dỗ thì cần một thời gian rất dài họ mới học được cách sử dụng ma năng.

Xem ra các con gái của mình cũng rất có hứng thú với người Bối Doãn.

Cũng đúng, giống như một thí nghiệm khoa học, người Bối Doãn chính là vật thí nghiệm bị quan sát, ngay cả Đỗ Lan cũng rất tò mò người Bối Doãn sau này sẽ phát triển thành dạng gì.

Nhưng người Bối Doãn lẽ nào chỉ sinh ra từ dây leo Tiên Đậu ma năng, mà không thể sinh sản bằng tư thế giao phối nào khác sao.

Ít nhất là một vạn người Bối Doãn ra đời hiện tại là như vậy.

Và người Bối Doãn đối với cây dây leo Tiên Đậu khổng lồ nơi họ sinh ra tràn đầy sự tôn kính thiêng liêng, giống như tôn kính mẹ mình vậy, ngay cả thức ăn mà Sa Chức và các chị em cho, cũng phải đặt dưới cây dây leo Tiên Đậu trước.

Rõ ràng người Bối Doãn từ đầu đã có thái độ ngang hàng đối với thần và cây dây leo Tiên Đậu, không có ai dạy dỗ, là tình cảm khắc sâu trong bản năng.

Nhưng mới có ba năm, vẫn cần quan sát mới có thể phát hiện ra nhiều đặc trưng hơn của người Bối Doãn.

Ví dụ như họ hiện tại vẫn chưa có ngôn ngữ, thậm chí không mấy biết mở miệng nói chuyện, chỉ có thể giao tiếp với nhau bằng những động tác cơ thể đơn giản và tiếng lách cách trong cổ họng.

May mà các con gái của Đỗ Lan đều có thuật đọc tâm, không cần người Bối Doãn mở miệng cũng biết họ đang cảm ơn và tín ngưỡng.

Cũng không cần người Bối Doãn nghe hiểu được ngôn ngữ Trái Đất, chỉ cần trực tiếp gửi ý nghĩ vào não của người Bối Doãn, là có thể để họ đi làm việc trong ruộng Tiên Đậu, có thể để họ hiểu cách xây nhà.

Vì sợ Đỗ Lan không thích người Bối Doãn, nên Sa Chức cũng không dám can thiệp quá nhiều vào sự phát triển của họ, nhờ vậy Đỗ Lan mới được thấy một quần thể xã hội nguyên thủy sinh thái nhất.

Rất thú vị.

Đỗ Lan sở dĩ không muốn thành thần, là vì cảm giác thành thần thực sự quá dễ khiến người ta mê muội sa ngã, không nhịn được sẽ coi một chủng tộc như món đồ chơi của mình.

Hiện tại Đỗ Lan có chút không kiểm soát được móng vuốt cào cấu trong lòng mình.

Lúc này vũ trụ này không lớn lắm, vì vũ trụ vẫn đang trong quá trình mở rộng.

Trước khi Đỗ Lan đi, các con gái đã hoàn thành ngôi sao hằng tinh duy nhất trong vũ trụ.

Bất kể là pháo đài, quốc thổ hay lãnh thổ, tất cả đều cùng quay quanh ngôi sao hằng tinh duy nhất để nhận ánh sáng và nhiệt, tất cả các nơi ở đều có thể nhìn thấy mặt trời mãi mãi, tận hưởng ánh nắng ấm áp.

Chỉ có chuyển động quay quanh mà không tự quay, không có sự thay đổi của xuân hạ thu đông cũng không có sự luân phiên của ngày đêm, là một cảnh tượng hoàn toàn bốn mùa như xuân.

Quốc gia của Saber thuộc về mảnh đất lớn nhất trong số đó, lớn hơn cả Rivendell, lớn hơn cả pháo đài Baelor.

Tam Lạp tuy nói muốn chế tạo hành tinh của riêng mình, nhưng cô bé vẫn chưa quyết định được bản thiết kế cuối cùng, mấy lần bắt tay vào làm lại mấy lần lật đổ, nên hiện tại cô bé cũng ở trong pháo đài Baelor.

Ba mảnh đất quay quanh hằng tinh, cũng thực sự chỉ có Kỵ sĩ quốc của Saber mới giống một quốc gia cổ đại hơn, quốc thổ cũng đủ lớn.

Vậy thì dùng quốc thổ của Saber làm nơi thí nghiệm đi.

Hiện tại việc đầu tiên cần làm là phải thiết kế ngày đêm cho họ, nếu không bây giờ người Bối Doãn hoàn toàn không có khái niệm nghỉ ngơi, có lúc làm việc không biết thời gian, mệt rồi thì ngủ ngay trên ruộng, những căn nhà họ tự thiết kế ngược lại không dùng đến.

Vì vậy phải để họ học được cách mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ.

Nhưng muốn trực tiếp mở rộng quốc thổ của Saber thành một hành tinh thật sự có không ít phiền toái, nhưng Đỗ Lan có cách.

Trước tiên thiết kế một hành tinh, sau đó lắp đặt quốc gia của Saber lên hành tinh là được rồi, không cần thiết phải mở rộng.

Có hành tinh thì phải có mặt trăng, Đỗ Lan lại thiết kế cho người Bối Doãn một mặt trăng, dù sao họ có thích hay không, Đỗ Lan cho rằng nên cần một mặt trăng.

Thế là hành tinh có sự sống đầu tiên của vũ trụ này xuất hiện, người Bối Doãn sẽ an cư trên đó.

Đối với người Bối Doãn, đây tuyệt đối là một cảnh tượng ác mộng.

Thế giới ban đầu của họ trời đất đảo lộn, đầu tiên là cảm nhận được sự chấn động mạnh mẽ, sau đó họ chịu một trọng lực lớn hơn, tiếp theo lại là ban ngày biến thành đêm đen, hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Họ quỳ lạy khấu đầu, phát ra tiếng lách cách, hoàn toàn là đang cầu cứu nữ thần.

Nhưng Sa Chức và các chị em đều biết đây chỉ là Đỗ Lan đang chuyển nhà cho người Bối Doãn thôi, không phải chuyện gì to tát.

Thực ra đã rất nghiêm trọng, vì nhà của người Bối Doãn sụp đổ, còn có người bị xà nhà đập trúng đầu toi mạng.

Đây là tai nạn đầu tiên mà người Bối Doãn phải chịu sau khi ra đời, cũng đã phải trả giá bằng máu.

Người Bối Doãn lần đầu tiên gặp phải cái chết, hoàn toàn không biết phải đối mặt như thế nào.

Lúc này trong số người Bối Doãn cũng chưa hình thành các mối quan hệ xã hội như gia đình, cũng không có trên dưới, không có bạn bè, tất cả người Bối Doãn hiện tại cùng tồn tại với một mối quan hệ cực kỳ độc lập.

Sau khi đồng bào chết, họ không có đau thương, chỉ có không hiểu và một chút sợ hãi.

Đỗ Lan đã rất cẩn thận, nhưng người Bối Doãn rõ ràng còn yếu ớt hơn hắn tưởng, vốn dĩ Đỗ Lan cho rằng họ hấp thụ ma năng sẽ khỏe mạnh hơn, không ngờ lúc tiến vào tầng khí quyển hơi xóc nảy một chút lại khiến người Bối Doãn cho rằng là tận thế.

Cuối cùng vẫn là Sa Chức ra mặt nói cho người Bối Doãn khái niệm về cái chết, để họ chôn cất đồng bào.

Người Bối Doãn rất nhanh đã quên đi vong linh đã khuất, bắt đầu thích ứng với môi trường mới.

Đây sẽ là mùa xuân đầu tiên họ trải qua, sau đó còn có hạ thu đông chờ đợi họ, môi trường sống sẽ còn tàn khốc hơn trước.

Thời đại Vườn Địa Đàng đã kết thúc, tiếp theo người Bối Doãn phải đối mặt với Thời đại Mạo hiểm Đồng.

Quả nhiên rất có cảm giác sử thi.

Đỗ Lan cảm giác một bản sử thi sắp bắt đầu được viết nên.

Những người khác cũng rất có hứng thú, những người có mặt ít nhiều đều hiểu chuyện thần thoại, khi chính mình thật sự đứng ở góc độ thần linh để quan sát chúng sinh, cảm giác cao cao tại thượng này thực sự không thể nào cưỡng lại được.

Họ cũng rất tò mò vài trăm năm, vài nghìn năm sau, hậu duệ của người Bối Doãn sẽ đánh giá mình, người được tổ tiên kính ngưỡng là thần, như thế nào.

Có lẽ họ cũng sẽ trở thành những nhân vật trong thần thoại của thế giới khác, được miêu tả thành các nữ thần với đủ loại tư thái và mãi mãi lưu truyền, người Bối Doãn không diệt, thần thoại mãi lưu truyền.

Chương 856

Bây giờ con đã biết tại sao cha lúc đầu không cho phép chúng con tạo ra sinh mệnh có trí tuệ rồi, vì cảm giác này thật sự quá tuyệt vời.

Sa Chức cuối cùng cũng hiểu được nỗi khổ tâm của Đỗ Lan.

Nhưng Đỗ Lan dù cẩn thận đến đâu, cũng không bằng trời tính.

Chẳng phải vẫn có sinh mệnh có trí tuệ ra đời sao.

Hắn và gia đình vẫn chìm đắm trong thú vui của thần.

Quả nhiên câu nói xưa rất đúng, người ta rồi sẽ trở thành loại người mà mình từng ghét.

Trước đây Đỗ Lan nhiều lần coi thường những thần linh hư trương thanh thế, bây giờ hắn vậy mà cũng sắp trở thành đối tượng mà mình từng coi thường.

Nhưng Đỗ Lan vẫn tự nhắc nhở mình nhất định phải chú ý chừng mực.

Người Bối Doãn tế lễ thần linh, cảm tạ thần linh đã không mang mình đi trong tai nạn.

Sau khi ổn định, họ khôi phục sản xuất, khai phá thêm nhiều đất đai để chào đón lứa tộc nhân thứ ba.

Và trong lứa người Bối Doãn thứ ba này có một cô bé đặc biệt, cô bé kết ở nơi cao nhất của cây dây leo Tiên Đậu, sau khi ra đời cả cây dây leo Tiên Đậu đều bắt đầu khô héo.

Đỗ Lan đại khái biết được ngày đêm luân phiên đã khiến cây dây leo Tiên Đậu khổng lồ này không còn đủ ánh nắng, tầng khí quyển dày đặc đã ngăn cách bức xạ vũ trụ, sau khi cây dây leo Tiên Đậu khô héo e rằng sẽ mất đi khả năng sinh sản người Bối Doãn.

Mà sở dĩ khô héo nhanh như vậy, là vì cây dây leo Tiên Đậu đã dồn tất cả dinh dưỡng cho cô bé Bối Doãn ở trên ngọn.

Nhưng dù đã sử dụng rất nhiều dinh dưỡng, cô bé vẫn không phát triển hoàn toàn như những người Bối Doãn khác mà đã ra đời sớm, tốc độ khô héo của cây dây leo Tiên Đậu quá nhanh.

Điều khiến Đỗ Lan và mọi người kinh ngạc là, cô bé vừa sinh ra đã có thể thần giao cách cảm.

Rõ ràng cây dây leo Tiên Đậu khổng lồ vẫn luôn mô phỏng gia đình Đỗ Lan, cũng vẫn luôn nỗ lực để con cái của mình tiến hóa theo hướng gia đình Đỗ Lan.

Đầu tiên là kết cấu sinh lý, sau là năng lực.

Đỗ Lan mới phát hiện mình trước đây đã nghĩ sai, cây dây leo Tiên Đậu hấp thụ ma năng, năng lượng mặt trời và bức xạ vũ trụ mới là sinh mệnh có trí tuệ đầu tiên tiến hóa ra trong vũ trụ này.

Nó chính là tổ tiên của người Bối Doãn, vẫn luôn tìm cách để hậu duệ của mình có xu hướng trở thành thần.

Cô bé ra đời ngay cả tên cũng đã có, tên là Tiên, rõ ràng là lấy từ chữ đầu tiên của Tiên Đậu.

Và cô bé được sinh ra với sứ mệnh mang theo tất cả kiến thức của cây dây leo Tiên Đậu, nhiệm vụ của cô bé là làm người giao tiếp giữa người Bối Doãn, quốc vương và thần.

Vì vậy khi Saber nói những điều này với Đỗ Lan, Đỗ Lan cũng chỉ có thể kêu lên một tiếng ngoan ngoãn.

Quả nhiên là sinh mệnh thể hướng kỳ ảo hấp thụ ma năng, ngay cả chuyện này cũng có thể xảy ra.

Mà việc đầu tiên cô bé Tiên cầu xin thần giúp đỡ chính là xin thần cứu người Bối Doãn.

Cây dây leo Tiên Đậu khô héo, người Bối Doãn kinh hãi thất sắc, khóc trời khóc đất.

Nhưng những tình cảm bi thương này đều không quan trọng, quan trọng là người Bối Doãn đã mất đi khả năng sinh sản, vì vậy cô bé Tiên cầu xin thần giúp họ sinh sản tiếp.

Khụ khụ, thực ra cây dây leo Tiên Đậu khi tiến hóa hậu duệ của mình đã nghĩ đến việc để hậu duệ giao phối, nhưng không ai biết phải làm thế nào, cũng không ai nói cho họ biết phải làm thế nào.

Tất cả các con gái đều nhìn Đỗ Lan, điều này khiến Đỗ Lan rất khó xử, chuyện này trước mặt các con gái không tiện nói, dù chúng đều hiểu.

Mà Tiểu Manh mới đến gần đây càng đỏ bừng mặt.

Thôi bỏ đi, đây cũng là nghĩa vụ của thần.

Thế là Đỗ Lan tạo ra một đàn ong mật, bay vào ruộng Tiên Đậu nơi người Bối Doãn đang làm việc, thông qua việc giao phối trực tiếp của ong mật để khai sáng cho những người Bối Doãn ngu muội này cách dựa vào sức mạnh của chính mình để sinh sản hậu đại, con cháu đời đời vô cùng vô tận.

Mục đích ra đời của Tiên chính là dẫn dắt tộc nhân của mình phục vụ tốt cho thần.

Đương nhiên, để làm tốt công việc này, Tiên trước tiên phải xin một số ân tứ từ tay gia đình Đỗ Lan.

Đầu tiên là giải quyết vấn đề sinh sản, tiếp theo là ngôn ngữ, Tiên khẩn cầu thần có thể dạy cho người Bối Doãn của họ ngôn ngữ của thần.

Đương nhiên là không có vấn đề gì. 70.

Nhưng Đỗ Lan biết rất nhiều ngôn ngữ, cuối cùng vẫn quyết định trực tiếp dạy tiếng phổ thông và chữ Hán, dù sao cũng là chữ tượng hình diễn biến mà ra, người nguyên thủy chắc hẳn sẽ dễ hiểu hơn một chút.

Người Bối Doãn tự nhiên lại vô cùng cảm tạ.

Quá trình dạy học là như thế này, trước tiên Đỗ Lan dạy cho Tiên, sau đó Tiên dạy cho đồng bào của mình.

Vì khả năng học tập của Tiên mạnh nhất, trí nhớ cũng kinh người, về cơ bản học một lần là biết.

Đỗ Lan không có nhiều thời gian dạy học, nên dạy cho Tiên xong, những việc còn lại đều dựa vào nỗ lực của chính Tiên.

Tiên cũng quả thực rất có trách nhiệm, sau khi học thành tài bắt đầu ngày đêm dạy dỗ đồng bào của mình học ngôn ngữ và chữ viết.

Nhưng tạm thời lượng từ vựng và chữ viết của họ không nhiều, chỉ đủ để miêu tả những thứ họ thấy hàng ngày, những việc họ biết làm mà thôi.

Nếu thấy máy bay, ti vi, họ vẫn không hiểu đó là gì, cũng không gọi tên được.

Nhưng hiện tại họ ít nhất biết được vua của mình là Vua Á Sắt, hoàng hậu là Cách Ni Vi Nhi, nơi họ ở được gọi là trang viên Tiên Đậu, hoặc gọi là nước Bối Doãn, và trên vua còn có thần, còn chính họ là người Bối Doãn.

Việc học chữ và ngôn ngữ rất thuận lợi, nhưng vấn đề sinh sản lại không nhỏ.

Mặc dù cả trang viên ngoài họ ra chỉ có loài ong mật, và những chú ong nhỏ cũng rất chăm chỉ biểu diễn cho họ cách sinh sản hậu đại, nhưng người Bối Doãn dường như không lĩnh hội được.

Điều này khiến Tiên sốt ruột đến dậm chân.

Cô bé không đi tìm Đỗ Lan nữa, vì thần đã giúp họ rồi, là do họ quá ngốc không lĩnh ngộ được mà thôi.

Ngay cả chính Tiên cũng hiểu, tại sao những người lớn kia lại không hiểu.

Nhưng không cần vội, đây mới chỉ là mùa xuân đầu tiên thôi.

Theo thời gian trôi đi, thời tiết ngày càng nóng hơn.

Những người Bối Doãn chưa từng cảm nhận được sự nóng nực vô cùng không quen, nhưng họ phát hiện ra cởi quần áo trốn trong nhà sẽ mát hơn một chút.

Tiếp theo, những cảnh tượng miên man khó tả đã xảy ra.

Trái tim vẫn luôn lo lắng của Tiên cuối cùng cũng được thả lỏng.

Nhưng lứa người Bối Doãn đầu tiên không dựa vào cây dây leo Tiên Đậu để ra đời này rốt cuộc sẽ có kết quả gì, cũng không ai biết.

Hơn nữa người Bối Doãn cũng không có tập quán kết hôn, nên sau khi con cái ra đời có lẽ sẽ không biết cha mình là ai.

Một mùa hè, người Bối Doãn tạo ra rất nhiều người, thoáng chốc đã đến mùa thu, thời tiết trở nên mát mẻ.

Các loại cây trồng khác ngoài Tiên Đậu cũng đã có thu hoạch.

Theo quy định của Saber, Tiên Đậu thu hoạch phải nộp toàn bộ, những thứ khác nộp ba phần làm lương thực dự trữ.

Saber với tư cách là một vị vua luôn phải cân nhắc những chuyện khác nhau, như chiến tranh, thiên tai, v. v. nên thu ba phần cây trồng lên để dự trữ là một ý tưởng rất sáng suốt.

Dù sao mảnh đất này có nguồn ma lực, đồng ruộng màu mỡ, căn bản không lo ăn mặc, dù có vứt bừa hạt giống xuống đất cũng có thể nảy mầm.

Chương 857

Vì vậy, lần đầu tiên tất cả mọi người đã nộp hơn một nửa lương thực để dâng lên vua của họ.

Họ cho rằng địa vị của Saber chỉ kém thần một chút, còn cao hơn cả thánh nữ Tiên của họ.

Tiên đại diện cho người Bối Doãn, còn Saber đại diện cho thần.

Saber cũng không tham ô, những thứ dân chúng dâng lên đều được cất giữ.

Cô thỉnh thoảng mới ăn cơm, phần lớn thời gian hấp thụ ma năng là đủ. 71.

Nhưng Saber cho rằng chuyện này không thể thành tiền lệ, mặc dù người Bối Doãn có lòng tốt, nhưng quy tắc mình đã đặt ra thì nên quán triệt đến cùng.

Vì vậy, Saber cần người thực thi mệnh lệnh của mình, cô hy vọng Tiên chọn ra vài người Bối Doãn xuất sắc đến gặp cô, cô muốn phong quan ban tước, giám sát việc thu lương lần sau, lúc đó tất cả mọi người chỉ nộp ba phần.

Thế là lứa người đặc biệt đầu tiên rất khó miêu tả chức năng cụ thể của họ đã ra đời.

Họ giống như quan viên giám sát hành vi của dân chúng, lại giống như thần phụ, phụ tá thánh nữ phục vụ thần linh, vì vậy bốn người được chọn được gọi là Thần quan Sơ khởi.

Sau mùa thu, một lứa phụ nữ Bối Doãn đã mang bụng lớn, thời gian sinh nở của họ cũng gần giống như con người.

Saber lại phát hiện ra vấn đề, đó là người Bối Doãn căn bản không có gia đình, không có hôn lễ, hoàn toàn là làm bừa, một mớ hỗn loạn.

Saber cho rằng đây là sơ suất của mình, quên nói cho dân chúng biết sau khi kết hôn mới được tạo người, hôn nhân là thiêng liêng chứ không phải làm bừa.

Vì vậy đến mùa đông, Saber đã ban hành đạo luật thứ hai sau Luật Thuế, đó là Luật Hôn nhân.

Quy định tất cả người Bối Doãn chỉ sau khi kết hôn, thành lập gia đình mới được tạo người.

Thế là người Bối Doãn lại học được hai từ mới: kết hôn và gia đình.

Dù sao trong thế giới lạc hậu này, người Bối Doãn mỗi ngày đều tiến bộ.

Nhưng theo thời gian trôi đi, giữa những người Bối Doãn cũng ngày càng có nhiều sự khác biệt.

Sự thay đổi này hiện tại vẫn chưa rõ ràng, nhưng nếu tích lũy từng chút một, tuyệt đối sẽ trở thành mâu thuẫn kịch liệt.

Mùa xuân thứ hai, người Bối Doãn có thêm rất nhiều em bé.

Cơ thể mẹ không thể cung cấp quá nhiều dinh dưỡng, nên thế hệ người Bối Doãn này khi còn là trẻ sơ sinh đã ra đời.

Nhưng điều này lại khiến rất nhiều gia đình tạm thời kết hợp vì Luật Hôn nhân xuất hiện khủng hoảng, vì trẻ sơ sinh quá ồn ào.

Những người Bối Doãn đã quen với cuộc sống yên tĩnh căn bản không chịu nổi tiếng khóc của trẻ con, thậm chí một số bà mẹ còn trực tiếp vứt bỏ con mình.

Tiên đều thấy hết, trong lòng lo lắng, nên cô cầu kiến Saber, hy vọng Saber chuyển lời đến thần liệu có thể tìm được cách khiến trẻ sơ sinh ngừng khóc, hoặc cách khiến trẻ con biến thành người lớn ngay lập tức không.

Chuyện này Đỗ Lan không giúp được, chỉ có thể để người Bối Doãn tự mình khắc phục.

Saber hạ lệnh cho bốn Thần quan trông chừng tất cả các bậc cha mẹ, đề phòng họ có hành vi vứt bỏ con cái.

Đây là ý chỉ của thần, người Bối Doãn cũng chỉ có thể chấp nhận.

Nhưng họ đều cảm thấy những ngày tháng nhẹ nhàng tốt đẹp của mình sắp một đi không trở lại, tiếp theo họ sẽ có rất nhiều phiền não.

Lứa trẻ sơ sinh đầu tiên có hơn hai trăm, nhưng với sự chăm chỉ không phân bốn mùa của ong mật, đã ngày càng có nhiều người Bối Doãn kết hôn, vậy thì trẻ con sẽ ngày càng nhiều, phiền não cũng sẽ ngày càng nhiều.

Mùa thu thứ hai, Tiên để bốn Thần quan lần lượt phụ trách việc thu thuế của bốn phương, dặn đi dặn lại chỉ cần nộp ba phần.

Rất thuận lợi, Saber rất vui, nhìn vương quốc phồn thịnh dưới chân mình, trong lòng dấy lên một tia kiêu hãnh.

Tuy nhiên, người Bối Doãn sở dĩ nghe lời như vậy, hoàn toàn là vì hiện tại kiến thức của họ còn ít, dân phong chất phác.

Theo thời gian trôi đi, vấn đề trên người Bối Doãn cuối cùng cũng bùng phát.

Mùa đông thứ hai, xảy ra án mạng.

Vì tranh giành quyền giao phối, một nam giới Bối Doãn đã giết chết một đồng bào nam giới khác.

Sự việc này kinh động đến Saber.

Không có dự mưu, chỉ là giết người trong lúc nóng giận, nhưng với tư cách là vụ án mạng đầu tiên trong vũ trụ này, lại là một sự việc vô cùng trọng đại.

Saber chuẩn bị xử lý nghiêm túc, để người Bối Doãn biết giết người là phải bị trừng phạt.

Vì vậy Saber đã đưa ra một phán quyết khiến tất cả người Bối Doãn đều biến sắc, đó là trục xuất kẻ giết người ra khỏi vương quốc của cô.

Đối với người Bối Doãn, điều này còn đáng sợ hơn cả giết người đền mạng.

Những gì họ biết về thế giới chỉ có mảnh đất thiên đường này, là nơi có nguồn ma lực, là nơi được thần chúc phúc, rời đi có nghĩa là bị thần ruồng bỏ.

Vì vậy, người bị lưu đày cũng có biểu cảm méo mó, sợ hãi tột cùng, hét lên không muốn.

Nhưng Saber là một kỵ sĩ chính trực, phán quyết đã đưa ra tuyệt đối không thay đổi.

Thế là do bốn Thần quan áp giải, người Bối Doãn đó bị đưa ra ngoài trang viên Tiên Đậu, và ranh giới chính là ranh giới của nguồn ma lực, không cảm nhận được ma năng có nghĩa là đã ở bên ngoài trang viên Tiên Đậu.

Không được phép quay lại, đây là phán quyết của Vua Á Sắt.

Bốn Thần quan mặt sắt nói.

Tội phạm còn muốn quay lại, nhưng phát hiện như thể đâm vào một bức tường.

Đây là ma pháp cưỡng chế mà Saber thi triển lên tất cả tội phạm, cơ thể họ tuyệt đối không thể quay lại được.

Những người Bối Doãn luôn cảm nhận được ân trạch của Saber, lần đầu tiên cảm nhận được sự uy nghiêm của cô.

Lưu đày, người Bối Doãn lại học thêm được một từ vựng mới đầy sợ hãi.

Không ai muốn rời khỏi nơi được thần chúc phúc này, vì chẳng ai biết bên ngoài có những gì.

Bên ngoài có gì ư.

Thực tế Đỗ Lan cũng không thiết kế quá nhiều thứ, chỉ là những động thực vật cơ bản mà thôi.

Tất nhiên địa hình thì rất phức tạp, núi cao nước chảy trập trùng không kể xiết.

Động vật thì cũng không khác biệt mấy so với chuỗi sinh thái trên Trái Đất, nguy hiểm nhất cũng chỉ là sư tử, hổ, hà mã, cá sấu, không có những sinh vật kỳ quái nào khác.

Cho nên thực tế lưu đày cũng chẳng phải chuyện gì quá to tát, thực vật trên hành tinh này rất tươi tốt, dù là mùa đông cũng có không ít cây thường xanh, quả rụng cũng đủ để lót dạ, chỉ cần tìm được nơi tránh rét là cơ bản có thể vượt qua mùa đông.

Tuy nhiên, người Bối Doãn hiển nhiên không phải chuyên gia sinh tồn nơi hoang dã.

Đêm đầu tiên, Hung suýt chút nữa đã bị chết rét, nhưng cũng chính vì cơ thể chạm đến cực hạn, năng lượng ma pháp trong cơ thể hắn lại đột ngột vận hành.

Vì tính cách nóng nảy nên ma pháp năng lượng của hắn mang thuộc tính hỏa nóng bỏng.

Hung đã sống sót, và tự xưng là Hung, vì Saber cứ gọi hắn là kẻ hung thủ hung thủ.

Sau khi trải qua bao nhiêu chuyện, nhóm người Bối Doãn đầu tiên cuối cùng cũng nhận ra thời gian trước kia không bao giờ quay lại nữa.

Những ngày tháng vô tư lự, chỉ cần giúp thần trông coi ruộng Tiên Đậu, mệt thì lăn ra đất ngủ đã một đi không trở lại.

Chương 858

Tiếp theo họ phải đối mặt với đủ loại phiền não: những đứa trẻ phiền phức, bốn mùa không ngừng thay đổi, và thậm chí là sự ám sát từ chính đồng bào của mình.

Rõ ràng, giữa người Bối Doãn bắt đầu có sự xa cách, không còn thân mật như trước.

Nhà cửa ngày càng nhiều, số lượng người Bối Doãn sống chung một chỗ ngày một ít đi, ước chừng không quá vài năm, ai cũng sẽ có căn nhà riêng của mình.

Ngày tháng trôi qua, tranh cãi cũng ngày một nhiều hơn.

Điều duy nhất không đổi có lẽ là những chú ong mật vẫn tận trung với chức trách.

Thế nhưng những điều này đối với Saber mà nói cũng không là gì, cô cũng chẳng quan tâm người Bối Doãn tranh cãi, chỉ cần họ ăn no mặc ấm là được.

Nhưng với tư cách là đại diện của người Bối Doãn, nhìn thấy họ ngày càng xa rời thời đại hoàng kim mỹ hảo, lễ nhạc băng hoại, Tiên sốt sắng như lửa đốt.

Cô muốn khuyên giải đồng bào hãy biết ơn ân tứ của thần, đừng tranh cãi nữa, nhưng hoàn toàn vô hiệu.

Vì vậy Tiên chỉ còn cách cầu cứu thần.

Đỗ Lan thầm nghĩ, quả nhiên vì quá gần gũi với con người nên ác ý của nhân loại đã bắt đầu lan rộng rồi sao.

Mới có mấy năm thôi mà người Bối Doãn từ đoàn kết đến chia rẽ, trở nên ích kỷ, tốc độ này quá nhanh.

Có điều người ở thế giới huyễn tưởng này cũng quá lười biếng, hở một tí là cầu cứu thần linh, nếu không thèm quan tâm thì họ lại bảo bị thần bỏ rơi, chuyện này còn phiền phức hơn cả việc yêu đương nữa.

Bây giờ mới biết phiền sao.

Địch Ny Toa buồn cười nhìn chồng: Hồi đó anh hăng hái lắm mà, còn tưởng anh thật sự muốn làm Thượng đế chứ.

Hồi đó thì khá thú vị, nhưng mới có ba năm, vẫn còn nhiều thứ chưa phát triển ra được.

Tôn giáo, quân đội, anh hùng, cái gì cũng chưa xuất hiện, tất nhiên là rất nhàm chán rồi.

Đỗ Lan lại không muốn can thiệp quá sâu vào người Bối Doãn, nhưng để họ tự phát triển thì quá chậm.

Địch Ny Toa chỉ nói một câu: Nếu anh muốn thấy những thứ anh mong đợi, anh không can thiệp là không thể nào.

Thật đúng là tạt gáo nước lạnh: Nhưng thần thoại truyền thuyết ở các vũ trụ khác thực ra đều tương tự nhau, sao người Bối Doãn lại không thể phát triển ra thần thoại truyền thuyết của riêng mình chứ.

Vậy thì anh cứ thong thả mà đợi đi, đợi vài trăm năm, thậm chí vài ngàn năm cũng nên.

Dù sao Địch Ny Toa cũng thấy Đỗ Lan đủ rảnh rỗi, hơn nữa Đỗ Lan không phải tự xưng là đạo diễn ưu tú sao.

Những lúc thế này đáng lẽ phải can thiệp mới đúng, nếu không làm gì thì những thứ Đỗ Lan muốn xem tuyệt đối sẽ không xảy ra, đây là kết luận của Địch Ny Toa.

Chẳng phải trong thần thoại, lần nào thần chẳng tham gia vào thì mới trở thành thần thoại sao.

Địch Ny Toa cho rằng Đỗ Lan đang thông minh quá hóa quẩn.

Mẹ, ba bị làm sao thế ạ.

Sa Chức tò mò hỏi.

Ba con đang lên cơn thần kinh đấy.

Muốn xem thần thoại mà lại không muốn nhúng tay, đang phân vân kìa.

Địch Ny Toa cười bảo.

Sa Chức cũng cạn lời, người cha này của mình lúc nào cũng không đứng đắn như vậy, nhưng ông ấy sẽ không thật sự muốn thao túng vận mệnh người Bối Doãn chứ.

Mà Sa Chức nghĩ lại, dường như vận mệnh người Bối Doãn ngay từ đầu đã nằm trong tay họ rồi.

Tội nghiệp người Bối Doãn, thế là Sa Chức quyết định giúp ông bố già của mình một tay: Ba, nếu ba muốn nhúng tay thì cứ nhúng tay thôi.

Ba chỉ cần chọn ra một hai người Bối Doãn làm nhân vật chính để bồi dưỡng, giống như ba quay phim trước đây ấy, như vậy tuyệt đối sẽ thành một thiên sử thi.

Đỗ Lan nở nụ cười, có vẻ đúng là lý lẽ này: Vậy thì chúng ta trước tiên hãy làm một bản Phong Thần Bảng đi.

Thực tế cũng giống như Saber chọn ra bốn vị Thần quan, chính là tuyển chọn những người giỏi nhất trong các ngành nghề của người Bối Doãn: trồng trọt giỏi nhất, xây nhà giỏi nhất, và cả đánh nhau giỏi nhất.

Chọn họ ra làm gương mẫu cho từng ngành, dẫn dắt người Bối

Doãn xây dựng văn minh.

Đồng thời còn phải dạy họ hát hò nhảy múa, phát tiết tinh lực để họ bớt cãi nhau đi.

Thấy chồng phấn chấn trở lại, Địch Ny Toa lập tức chuẩn bị bỏng ngô và ghế nhỏ ngồi hóng hớt.

Tuy chưa bao giờ nói ra, nhưng Địch Ny Toa thực sự là fan cuồng của chồng mình.

Lần này Đỗ Lan lần đầu đạo diễn cốt truyện thần thoại, biết đâu sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.

Tiên lại một lần nữa mang theo ý chỉ của thần trở về.

Mỗi lần như vậy người Bối Doãn đều rất long trọng.

Lần này Tiên muốn dạy mọi người hát hò nhảy múa, còn chuyện phong thần sẽ do cô và bốn vị Thần quan cùng thực hiện.

Họ có một năm để khảo sát toàn bộ người Bối Doãn, cuối cùng sẽ đề cử những nhân tài trong các ngành nghề đến kiến kiến Chí Cao Thần.

Người Bối Doãn học hát hò nhảy múa rất nhanh và đắm chìm trong đó, nhưng chuyện cãi vã đánh nhau thì không hề thuyên giảm, vì việc tranh giành bạn đời đã trở thành lẽ thường tình.

Cũng không biết từ khi nào họ bắt đầu có khiếu thẩm mỹ, thích chọn những phụ nữ có ngũ quan tương tự như Saber và Cách Ni Vi Nhi làm mục tiêu.

Hơn nữa tình trạng này ngày càng kịch liệt, cuối cùng Saber cũng không chịu nổi nữa, đành phải phát huy sở trường cũ là thành lập kỵ sĩ đoàn.

Tất nhiên không phải Viên Bàn Kỵ Sĩ gì, Viên Bàn Kỵ Sĩ là do

Saber chọn những kỵ sĩ tin cẩn nhất, hiện tại rõ ràng chưa đủ điều kiện, chỉ là một đội kỵ sĩ hai mươi bốn người bình thường, tuyển chọn những người có phẩm đức cao thượng và thành kính với thần.

Saber sẽ dạy họ kiếm pháp, ban phát trang bị, để họ duy trì trị an, giảm thiểu tần suất đánh nhau gây sự.

Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, người Bối Doãn từ những tồn tại được thần quyến luyến đã sa ngã thành những kẻ chán ghét lẫn nhau.

Kể từ khi Đỗ Lan quyết định quan sát họ, những ngày tươi đẹp của họ đã kết thúc.

Người Bối Doãn vô tư lự giờ đây buộc phải đối mặt với hàng loạt vấn đề và phiền phức kéo đến, và đây mới chỉ là khởi đầu, kịch bản của Đỗ Lan cũng mới chỉ vừa chấp bút.

Tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì không ai biết được, họ chỉ có thể vừa cảm ơn thần vừa trở thành những diễn viên của thần, diễn những vở kịch mà đối với họ chẳng mấy thú vị gì.

Hung vừa lạnh vừa đói, ma lực của hắn dường như chỉ phát huy khi hắn cận kề cái chết, cho nên sau khi ma lực giúp hắn chống chọi qua một đêm hôm qua, hắn vẫn phải tiếp tục đối mặt với mùa đông.

Hắn quanh quẩn xung quanh, nhớ mang máng lúc bị bốn vị Thần quan áp giải ra ngoài đã đi mất mấy ngày, nhờ có thần quan sử dụng ngọn đuốc do Á Sát Vương ban tặng nên mới luôn giữ được ấm áp.

Đúng, hắn cần lửa, nhưng người Bối Doãn không biết cách nhóm lửa, vì trong vương quốc được thần chúc phúc có những ngọn lửa vĩnh cửu không bao giờ tắt, họ chỉ cần đến mượn lửa là xong.

Lửa.

Hung ôm vai, xoa xoa cánh tay, lom khom đi về phía trước, miệng lẩm bẩm.

Sau đó hắn đi tới trước một cái cây đại thụ, bẻ một cành cây đã rụng hết lá: Lửa.

Hiển nhiên chỉ có cành cây thì không thể tạo ra lửa.

Hắn vừa lạnh vừa đói, thấy hy vọng có lửa mong manh, hắn chuyển hướng hy vọng tìm được gì đó để ăn.

Quỳ xuống đất tìm kiếm xem có gì ăn được không, quả nhiên hắn phát hiện ra một ít quả khô.

Thực tế Hung không biết thứ này có ăn được không, nhưng nó hơi giống lương thực họ thu hoạch.

Chưa bao giờ trải qua cơn đói, Hung chẳng màng gì cả, há mồm nhai ngấu nghiến những quả khô đen sì, cả vỏ lẫn ruột đều bị hắn dùng sức nhai nát, vị cũng khá ngon.

Hắn lập tức nhặt thêm nhiều quả hơn nữa.

Cứ như vậy, ban ngày bò dưới đất nhặt quả khô, ban đêm dựa vào ma lực của mình mà chống chọi qua, Hung thế mà lại bắt đầu thích nghi với thế giới bên ngoài.

Hắn còn phát hiện ở đây hắn không cần phải lao tác mỗi ngày, chỉ cần tìm kiếm là có cái ăn, ban đêm trong cơ thể lại có một luồng sức mạnh bảo vệ mình, cuộc sống thật quá đỗi vui vẻ.

Thế là Hung cuối cùng cũng phấn chấn tinh thần chuẩn bị khám phá xa hơn.

Ngày hôm đó hắn nhìn thấy một con sơn dương, đây là lần đầu tiên hắn thấy động vật khác, hắn vừa tò mò vừa sợ hãi.

Hắn không kìm lòng được đi theo, phát hiện sơn dương thế mà lại nhảy lên vách đá, đi trên vách dựng đứng như đi trên đất bằng.

Hung còn chú ý thấy những hòn đá bị móng sơn dương đá trúng, trong quá trình rơi xuống va đập vào vách đá phát ra những tia lửa.

Hung đi tới nhặt hai hòn đá va vào nhau, nhìn những tia lửa bắn ra từ đá lửa, hắn kích động reo lên: Lửa.

Ngẩng đầu nhìn con sơn dương đang leo càng lúc càng cao, Hung nhận ra mình đã nhận được khải thị.

Bất kể khải thị này là do ai ban cho, con sơn dương đó tuyệt đối là người chỉ dẫn của hắn.

Chương 859

Đỗ Lan không ngờ một tên tội phạm lại có vận khí tốt như vậy, nhưng có lẽ hắn hợp làm nhân vật chính: vì phạm sai lầm mà bị trừng phạt, sau đó trở thành anh hùng dẫn dắt tộc nhân mở mang bờ cõi.

Một lựa chọn rất tuyệt vời.

Có lửa, cuộc sống của Hung dễ dàng hơn nhiều, nhưng vì Đỗ Lan đã chọn hắn nên phải quan sát bản tính của hắn.

Phương pháp thử thách tốt nhất chính là điều một con hổ tới đó, xem Hung có cứu con vật nhỏ bị vua rừng xanh tấn công hay không.

Hung đang sống khá ổn, hắn thậm chí bắt đầu đào hang thu thập gỗ chuẩn bị dựng cho mình một cái lều đơn sơ.

Ngày hôm đó hắn lại gặp lại con sơn dương trước kia, nó đang nhẩn nha gặm rễ cỏ.

Hung không còn sợ sơn dương nữa, cẩn thận nhìn qua, sơn dương dường như cũng không sợ Hung.

Hai bên ngày càng gần lại, cuối cùng Hung cẩn thận đưa tay về phía sơn dương.

Mắt thấy sắp chạm được, lúc này trong rừng sâu lại vang lên một tiếng gầm chấn động núi rừng: Gào.

Cả khu rừng run rẩy, Hung cũng bị giật mình một phen, còn sơn dương thì lao đi như tên bắn vào rừng sâu rậm rạp, biến mất tăm.

Đây là cái gì.

Hung cảm giác tim mình như muốn nhảy ra ngoài, thật đáng sợ.

Đó là một con hổ, với tư cách là Boss phản diện đầu tiên của vũ trụ này, tất nhiên không thể xuất hiện một cách tầm thường, phải có màn dạo đầu.

Lúc này cả gia đình Đỗ Lan đều đã ngồi xem kịch, họ cũng rất tò mò Đỗ Lan sẽ đạo diễn ra vở kịch hay gì.

Tiếng hổ gầm này có hơi quá không ba.

Dù là để tôn lên sự uy vũ của hổ thì cũng không cần khoa trương thế chứ, đây đâu phải hổ bình thường.

Sa Chức lên tiếng chê bai.

Đúng là để tăng hiệu ứng, cuống họng con hổ này đã được đặc biệt tăng cường, cách mấy cây số vẫn có thể nghe thấy nó gầm thét.

Hung cảm nhận được sơn dương đang sợ hãi, nhưng không biết rốt cuộc nó sợ cái gì.

Từ ngày đó trở đi, Hung cảm thấy xung quanh như có nguy hiểm tiềm tàng, có thể lấy mạng mình bất cứ lúc nào, ban đêm không tài nào ngủ được, sau vài ngày tinh thần rệu rã.

Mãi cho đến khi sơn dương quay lại, nhưng trên người nó lại mang theo vết máu, nó nhìn Hung một cách đầy tính nhân văn.

Mày muốn tao đi cùng mày sao.

Sơn dương không biết nói, chỉ cúi đầu.

Có lẽ là ý đó, thực ra Hung cũng tò mò cái thứ động vật mình không gọi được tên đó rốt cuộc là gì.

Thế là hắn đứng dậy đi theo sau sơn dương, con sơn dương quả nhiên dẫn hắn đi theo một hướng.

Hung nhìn thấy một cảnh tượng kinh hoàng: máu tươi, thịt nát và nội tạng, đàn sơn dương rõ ràng đã bị tấn công.

Điều này làm Hung nhớ lại chuyện mình giết người, đó là một buổi tối, hắn nhắm trúng một người bạn đời nữ, cả hai đã tình trong như đã, nhưng lại có một kẻ khác nhảy ra tranh giành với hắn.

Hung hoàn toàn không muốn chia sẻ bạn gái, tính tình nóng nảy khiến hắn lao vào ẩu đả với đối phương, trong lúc đánh nhau hắn cầm một hòn đá đập nát đầu đối phương.

Cảnh tượng đó giống hệt như lúc này, máu tươi và thịt nát.

Mà lúc này sơn dương chết còn nhiều hơn, tội nghiệt này lớn đến mức nào chứ, chẳng lẽ ở nơi này không có vương nào cai quản sao.

Nghĩ đến việc mình giết một người bị Á Sát Vương trừng phạt lưu đày, mà hiện tại chết nhiều sơn dương thế này lại không có ai đứng ra đòi lại công bằng, hắn đột nhiên cảm thấy người Bối Doãn thật hạnh phúc.

Vì vậy Hung hỏi sơn dương: Vua của các ngươi đâu.

Người không trừng phạt hung thủ sao.

Sơn dương không hiểu, và hiển nhiên sơn dương cũng không có vua.

Hung không phải là thấy việc nghĩa hăng hái làm, chỉ là liên tưởng đến chuyện mình đã gặp phải, nên cho rằng mọi chuyện lẽ ra phải phát triển như vậy, hắn còn chưa biết thế giới này có vô số quy tắc khác nhau, quy tắc của vương quốc Bối Doãn hiển nhiên không áp dụng cho thú dữ trong rừng.

Chẳng lẽ các ngươi không có vua sao.

Hung cũng không biết mình đọc được gì từ mắt sơn dương, dường như hắn và sơn dương khá ăn ý: Vậy thứ tấn công các ngươi có phải là thứ phát ra âm thanh đáng sợ lần trước không.

Nó là ai.

Câu hỏi này quá phức tạp, hiển nhiên Hung không thể đọc được đáp án từ ánh mắt sơn dương.

Nhưng Hung nhìn thấy vệt máu kéo dài, hắn cẩn thận đi theo.

Thực ra chính hắn cũng không biết tại sao mình lại đi theo, có lẽ hắn cũng sẽ chết.

Hiển nhiên hắn không nghĩ nhiều như vậy, hắn chỉ bản năng cho rằng hung thủ thì phải bị trừng phạt, giống như hắn vậy.

Ít nhất Hung đã chấp nhận sự trừng phạt, cũng không hề oán hận vương quốc Bối Doãn và Á Sát Vương, đây là một khởi đầu tốt, chứng tỏ bản tính hắn chính trực, hiểu được đạo lý làm sai thì phải chịu phạt, không hề oán trời trách người, điểm này rất đáng quý.

Lần này Hung không gặp hổ, nhưng ở bãi bùn bên hồ nước hắn thấy một dấu chân khổng lồ, dấu chân to hơn cả đầu hắn khiến hắn kinh ngạc tột độ, hắn không thể tưởng tượng được loại động vật nào lại có dấu chân to đến vậy.

Nhưng Hung có một cảm giác dường như mình đang ngày càng gần với sự thật.

Đỗ Lan cũng thấy không khí đã tạo dựng đủ rồi, nên để Hung và con hổ mặt đối mặt tiếp xúc một lần.

Vì thế tối hôm đó, Hung dắt theo con sơn dương duy nhất còn sót lại trở về trại tạm bợ của mình, lúc đốt lửa đêm, hắn thấy trong rừng sâu đối diện có hai nhãn cầu xanh biếc đang chằm chằm nhìn mình.

Sơn dương phát ra tiếng kêu tuyệt vọng, ngay cả ngọn lửa cũng run rẩy dưới uy thế của hổ, Hung sững sờ, hắn nhìn thấy một sinh vật uy nghiêm như vậy, hoang dã cuồng bạo mà cũng thật ưu mỹ.

Tâm thần Hung trong khoảnh khắc đó đã bị con hổ chinh phục, đây là sự tồn tại phù hợp để sinh tồn trong thế giới này hơn hẳn người Bối Doãn.

Đỗ Lan thiết kế cuộc gặp gỡ giữa Hung và hổ dưới ánh trăng mờ ảo, bên ánh lửa bập bùng, bóng trăng loang lổ, gió đêm xào xạc, có thể nói vừa lãng mạn vừa mỹ lệ, vừa không linh vừa nguy hiểm.

Bộ lông hổ rực rỡ dưới ánh trăng, đôi mắt lấp lánh như những vì sao trên trời, dù lúc này trên trời chưa có sao.

Khí vận của hổ đã hoàn toàn chinh phục Hung, so với người Bối Doãn yếu ớt, con hổ thực sự quá mạnh mẽ, quá uy vũ.

Dù sợ hãi, nhưng Hung vẫn không nỡ rời mắt, nhưng hành động này dường như đã chọc giận con hổ, cái miệng đỏ lòm lập tức há hốc, tiếng gầm vang dội núi rừng, ngay cả ngọn lửa cũng phải cúi đầu trước nó.

Tim Hung như ngừng đập, hóa ra thứ này chính là kẻ gây ra tiếng ồn mấy ngày trước, và có lẽ cũng là thủ phạm tấn công đàn sơn dương.

Hung định thần lại, đầu óc bao nhiêu suy nghĩ hỗn loạn.

Nhưng Hung hoàn toàn không dám động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn con hổ từng bước tiến về phía mình, bá khí ngời ngời, ngay cả gió đêm cũng phải tránh đường, xung quanh toàn là mùi tanh nồng trên thân hổ.

Mùi máu tanh khiến Hung càng thêm xác định con vật trước mắt chính là hung thủ: Có phải ngươi đã giết những con lông trắng đó không.

Vì không biết sơn dương gọi là gì, nên hắn gọi chúng là lông trắng.

Con hổ hiển nhiên không trả lời, nó chỉ tiếp tục tiến tới, đôi mắt nhìn Hung như đang đánh giá xem hắn có ngon không.

Hung đang sợ hãi, nhưng hắn cho rằng hung thủ phải bị trừng phạt: Vương sẽ trừng phạt ngươi.

Đáp lại là một bóng mờ, Hung cảm thấy lồng ngực đau nhói như bị lửa đốt.

Móng hổ rạch toạc ngực Hung, đè hắn xuống đất, lớp đệm thịt dày cộp gần như ép gãy toàn bộ xương sườn của hắn.

Thần ơi.

Hung làm sao đã từng gặp phải động vật đáng sợ như vậy.

Trong thiên đường của thần chỉ có những chú ong cần cù lao động mà thôi.

Máu tươi trào ra theo tiếng thét của hắn, hắn đã bị thương nặng.

Nhưng con hổ hiển nhiên không muốn ăn hắn, mục tiêu của nó là con sơn dương tội nghiệp.

Nó ngoạm một cái thật mạnh, bẻ gãy cổ sơn dương, rồi cứ thế đánh chén ngay trước mặt Hung.

Đây chính là những gì mình đã từng làm sao.

Giết chóc thật khiến người ta chán ghét.

Chương 860

Nhìn sơn dương bị hổ ăn thịt, Hung chỉ thấy buồn nôn.

Nghĩ đến việc mình cũng đã từng làm những chuyện như con hổ này, Hung càng thêm hối hận.

Nhưng so với hối hận, Hung còn phẫn nộ hơn, vì con hổ đang xé xác sơn dương, nuốt chửng nội tạng của nó ngay trước mắt hắn, mà hắn bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn đôi mắt vô trợ của sơn dương dần mất đi thần sắc.

Cơn giận bốc lên ngùn ngụt, nhưng Hung đã trọng thương, hắn hoàn toàn không thể cử động, không cứu được sơn dương.

Sinh tử ly biệt, trước đó Hung còn định cùng sơn dương nương tựa vào nhau, vì hắn là kẻ giết người bị lưu đày còn sơn dương là kẻ sống sót cuối cùng của bộ tộc.

Nhưng giờ đây đã âm dương cách biệt, chết Hung đã hiểu điều đó nghĩa là gì, là không còn nữa, biến mất mãi mãi, vĩnh viễn không bao giờ gặp lại.

A a. cổ họng hắn phát ra những âm thanh nghẹn ngào, nộ hỏa càng lúc càng mãnh liệt, nhưng ma lực trong cơ thể hắn rõ ràng không thể dùng để chiến đấu, chỉ có thể dùng để giữ mạng.

Vì thế cho đến khi con hổ khinh khỉnh rời đi, Hung vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, lúc này sự không cam lòng và nhục nhã đã hoàn toàn chiếm ngự tâm trí hắn.

Hung thề nhất định phải giết chết con hung thú đó, vì cùng là kẻ giết người, nên Hung gọi con hổ là hung thú.

Ma lực được kích phát, ý chí sinh tồn cùng nộ hỏa báo thù khiến cơ thể Hung bắt đầu phục hồi, nhưng nước mắt cứ không ngừng tuôn rơi nơi khóe mắt.

Nằm đó ba ngày ba đêm, khóc cạn nước mắt, Hung mới cuối cùng cảm nhận được tứ chi của mình, hắn phải sống tiếp.

Ngày hôm đó đến lượt những sắp xếp mới của Đỗ Lan xuất hiện, là hai con khỉ nghịch ngợm, chúng muốn thông qua các động tác để dạy Hung cách chiến đấu.

Nhìn thì như đang vui đùa, nhưng thực chất lại ẩn chứa thâm ý.

Ban đầu Hung cũng không để ý, nhưng hai con khỉ này cứ chạy nhảy trước mắt hắn suốt ngày đêm, cuối cùng hắn cũng bị thu hút.

Cái này lộ liễu quá ba, hai con khỉ không ăn không uống cứ nhảy nhót trước mặt hắn, nếu không phải hắn đơn thuần thì đổi lại là người khác đã biết đây không phải khỉ thường rồi.

Tam Lạp dành cho sự sắp xếp của cha một đánh giá kém.

Đỗ Lan lại bảo: Dù sao hắn cũng chẳng biết con khỉ là cái gì, đánh giá kém của con vô hiệu.

Ba mà vui ba còn xếp hẳn hai con hà mã nhảy múa trước mặt hắn cũng được.

Vô lại.

Đối với đánh giá kém của con gái, Đỗ Lan phớt lờ hoàn toàn, nhưng ông không biết rằng khi thiết kế của mình ngày càng sâu sắc, nó cũng khơi gợi tính ham chơi của các con gái mình, họ cũng bắt đầu rục rịch muốn lao xuống làm những kẻ thao túng sau màn.

Hung quan sát hai ngày, cuối cùng phát hiện hai thứ kỳ quái này dường như đang thực hiện một nghi thức rất cao thâm.

Thế là sau khi dựa vào ma lực chữa lành cơ thể, lại đem chôn cất người bạn đầu tiên là sơn dương, mỗi ngày Hung đều quan sát động tác của lũ khỉ, nhưng vẫn không hiểu những động tác đó để làm gì.

Cho đến một ngày, hắn phát hiện lũ khỉ biến mất, sợ chúng lại bị hổ ăn thịt nên hắn đi tìm, thì thấy lũ khỉ đang đánh nhau với bầy sói đói bên bờ hồ.

Lũ khỉ đã sử dụng chính những động tác nghi thức kia, hóa ra đó là dùng để đánh nhau.

Khỉ có thể đánh thắng sói, vậy Hung nghĩ nếu mình học được nghi thức này, liệu có thể đánh thắng hổ không.

Hung lập tức bắt đầu bắt chước, tu luyện không kể ngày đêm.

Còn con hổ thì hoàn toàn mất tích.

Theo tiến trình tu luyện, Hung thậm chí cảm thấy ma lực của mình cũng có thể vận hành khi thực hiện nghi thức, khiến nắm đấm của hắn trở nên nóng như lửa.

Bởi vì bộ quyền pháp của lũ khỉ chính là vận chuyển ma lực vào nắm đấm, Đỗ Lan đặc biệt thiết kế cho người Bối Doãn, hiện tại chỉ có Hung cùng với hai mươi bốn kỵ sĩ dưới trướng Saber biết.

Tuy nhiên kỵ sĩ của Saber đều là phái học viện, cơ bản chưa từng thực chiến, còn Hung thì phải đối mặt với đủ loại nguy hiểm nên chiến đấu lực cao hơn một chút.

Báo thù, phải báo thù cho lông trắng.

Đỗ Lan nổi cả da gà, tuy biết đó là vì người Bối Doãn thuần phác, nhưng với một người hay suy nghĩ lung tung thì rất dễ nghĩ xiên xẹo, chưa kể Đỗ Lan còn biết đến những tin tức kỳ quặc về người xứ Wales ở quê nhà Trái Đất nữa.

Nhìn Hung vì một con sơn dương mà liều mạng như vậy, gã này không phải tổ tiên người xứ Wales đấy chứ.

Chỉ có thể nói hiện tại người Bối Doãn vẫn chưa tự coi mình là chủ nhân thế giới, chưa cao cao tại thượng tự xưng là linh hồn của vạn vật.

Hung coi sơn dương là bình đẳng với mình, là bạn bè.

Bạn bị giết, Hung chỉ có một ý niệm duy nhất trong lòng: phục thù, hắn nhất định phải giết chết con hung thú đáng sợ đó.

Cuối cùng mùa đông cũng qua đi, Hung cho rằng mình đã tu luyện đủ, đứng trước mộ sơn dương, Hung thề mình sẽ giết con hổ, mang xác nó về trước mộ.

Thần ơi, và cả Á Sát Vương nữa, hãy tha thứ cho con.

Hung cầu nguyện, hắn đã biết giết chóc là sai trái, nhưng hắn vẫn không kìm lòng được ý niệm mãnh liệt muốn giết con hổ.

Gió hiu hắt chừ sông Dịch lạnh, tráng sĩ ra đi chừ chẳng trở về, vào hang hổ chừ thâm giao cung, ngửa mặt thét chừ thành cầu vồng trắng.

Hung mang theo dũng khí và quyết tâm không gì cản nổi, không thành công cũng thành nhân.

Trong nửa năm qua Hung cũng không ngừng tìm kiếm con hổ, giờ đây hắn đại khái biết hổ thường lảng vảng ở phía đông nam khu rừng, cách xa quốc gia Bối Doãn, nên hắn đi về hướng đông nam.

Con hổ vẫn thong dong tuần tra lãnh địa của mình, luồng gió tanh quét qua, vạn vật im phăng phắc.

Góc đông nam khu rừng là hang ổ của hổ, cũng là nơi tập trung nhiều xương cốt động vật nhất.

Dưới trướng hổ còn có rất nhiều động vật ăn thịt và ăn xác thối, nên con mồi bị săn thường nhanh chóng chỉ còn lại những bộ xương trắng hếu.

Bước chân vào lãnh địa của hổ, ngay cả tiếng chim hót cũng biến mất, dường như trong rừng chỉ còn lại chính mình.

Hung rất phẫn nộ, nhưng cũng hiểu hung thú rất mạnh, nếu đối đầu trực diện có lẽ sẽ bị giết ngay lập tức, nên hắn phải rình rập chờ thời cơ tập kích.

Trong tay Hung cầm một hòn đá, đó là thứ duy nhất hắn biết có thể dùng làm hung khí, chính hắn đã từng dùng đá hạ gục đồng bào vô tội, giờ đây hắn bất đắc dĩ phải dùng đá làm hung khí một lần nữa, nhưng lần này là để phục thù.

Gừ gừ. hơi thở của hổ làm rung chuyển rừng cây, mùi tanh truyền xa hai ba dặm, càng tiến lại gần tim hắn càng đập nhanh hơn.

Những đệm thịt và móng vuốt sắc nhọn to hơn cả khuôn mặt lừng lững bước đi trong rừng già bùn lầy, giờ đã là mùa xuân, vạn vật hồi sinh, hổ cũng không phải lo lắng về thức ăn, bộ lông mượt mà bóng bẩy hơn hẳn mùa đông, thân hình cũng to ra một vòng.

Ực.

Hung nuốt nước miếng, nhìn hòn đá trong tay, giữ vững tâm thần, nấp sau thân cây điều chỉnh nhịp thở, tuy nhiên Hung rõ ràng không khống chế được mồ hôi của mình.

Gặp lại kẻ thù, Hung nhận ra khoảng cách giữa mình và hổ vẫn còn rất lớn.

Nhưng Hung không muốn đợi thêm nữa, hắn phát động tấn công, tập kích từ phía sau khi con hổ đang tiến về phía trước.

Hắn leo lên ngọn cây, giơ cao hòn đá rồi mãnh liệt nhảy xuống: A.

Con hổ vểnh tai lên, phát hiện ra âm thanh từ phía sau, nó định quay người lại nhưng Hung đã rơi xuống, đập hòn đá thật mạnh vào lưng hổ, trúng ngay lớp lông vằn vàng đen.

Hung chỉ cảm thấy hổ khẩu tê rần, hòn đá suýt chút nữa rơi khỏi tay.

Da hổ dày hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

Bị đau ở lưng, con hổ chồm người lên, lắc lư mạnh để hất Hung xuống.

Một tay bám chặt lông hổ, một tay điên cuồng đập đá.

Rõ ràng là Hung, người đã từng giết người, cho rằng chỉ cần đập đá liên tục là có thể giết chết hổ giống như giết người vậy, nhưng hắn không biết đến khái niệm yếu điểm.

Đập vào lưng hổ tuy khiến nó đau đớn nhưng không thể làm gãy cột sống của nó.

Đập hồi lâu, Hung sắp không bám nổi lông hổ nữa, mà cũng chỉ làm nó rách chút da, rướm chút máu đỏ.

Xoẹt, Hung bị hất tung lên trời, tay vẫn nắm chặt một túm lông hổ vừa rứt ra, cuối cùng hắn vẫn bị cú lắc mạnh của con hổ hất văng xuống.

Con hổ bị thương ở lưng đã quay người lại, đôi mắt to như đèn lồng trừng trừng nhìn Hung, dường như không hiểu tại sao một thứ nhỏ bé yếu ớt như vậy lại dám tập kích nó.

Gào.

Không quan tâm nữa, con hổ cũng nảy sinh sát tâm, gầm lên một tiếng làm cỏ non rạp xuống.

Rồi nó giơ móng vuốt tát thẳng vào Hung khi hắn còn chưa đứng vững.

Chết chắc rồi.

Hung cảm giác móng vuốt khổng lồ giáng xuống đầu mình có thể nghiền nát đầu hắn như bóp nát một quả dưa hấu.

Chương 861

Động đậy đi, cơ thể của ta.

Đôi mắt hắn đỏ ngầu vì xuất huyết, trước ranh giới cái chết, vào khoảnh khắc tồn vong, ma lực điên cuồng vận hành.

Trong chớp mắt, Hung cảm thấy nhiệt lượng ma lực trong cơ thể bắt đầu sôi trào như nước nóng, Hỏa Diễm Quyền.

Phục thù.

Hai nắm đấm vung lên, mang theo ánh sáng đỏ rực, tiến bước không lùi.

A a. xé rách cổ họng, Hung thực ra cũng không biết sức mạnh của mình có thể chống đỡ được hổ không, nhưng hắn đã tu luyện Ma Quyền nửa năm nay, vào lúc nguy cấp, bản năng cơ thể đã cho hắn phản kích như vậy, lao thẳng tới.

Trên và dưới, vuốt và quyền, hổ và người, ngay tại thời khắc này, người Bối Doãn lần đầu tiên phát ra âm thanh phản kháng lại đại tự nhiên.

Lịch sử người Bối Doãn có lẽ sẽ không ghi nhớ khoảnh khắc này, nhưng nó thực sự mang ý nghĩa lịch sử to lớn.

Oanh.

Hai tay Hung bốc khói, ma lực nóng rực hội tụ nơi nắm đấm, nện thẳng vào móng hổ, đây là tiếng gầm phẫn nộ đầu tiên, từ nay về sau Hung sẽ không còn sợ hãi điều gì nữa.

Gào.

Tiếng gầm của hổ biến sắc, rõ ràng còn đau hơn cả bị đá đập vào lưng, chân trước của nó đã bị phế.

Lượng nhiệt lớn truyền vào móng hổ, nướng nó cháy đen bên ngoài mà chín tái bên trong.

Lùi lại, con hổ lộ vẻ kinh hoàng, quay đầu bỏ chạy trối chết, nó chỉ là dã thú, bị thương thì tự nhiên sẽ chạy.

Ngược lại, Hung sau khi dồn hết ma lực vào một đòn đã ngã vật xuống bùn đất, bắn lên chút bùn nhão, yếu ớt thét lên: Đừng chạy.

Hắn vẫn chưa báo thù xong, vẫn chưa giết được hổ, sao có thể để nó chạy thoát.

Đừng chạy.

Tầm nhìn mờ dần, không còn thấy hổ nữa, chỉ có thể ngửi thấy mùi đất và từ từ chìm vào bóng tối, nhưng trước khi hôn mê, dường như hắn thấy một bóng dáng thướt tha tiến lại gần, rồi Hung ngửi thấy một mùi hương rất dễ chịu.

Thảm thật.

Tuy nói vậy nhưng Đỗ Lan vẫn không nhịn được cười.

Kết quả này cũng nằm trong dự liệu, chiến đấu lực của Hung vốn dĩ không đủ để hổ xơi tái, lần này đánh thương được hổ cũng là do may mắn.

Nói cho cùng người Bối Doãn và con người cũng không khác nhau mấy, tố chất cơ thể kém, tiến độ tu luyện chậm, một mùa đông nửa mùa xuân căn bản không đủ để tu luyện ra sức mạnh đánh chết hổ.

Địch Ny Toa cho rằng biểu hiện của Hung cũng coi là khá rồi: Nhưng mà, anh thấy hắn tội nghiệp nên đã tạo ra cho hắn một người bạn đời sao.

Còn đem ký ức của con sơn dương đó cho cô ta nữa.

Đúng vậy, người cuối cùng tiếp cận Hung lúc hắn kiệt sức chính là cô gái Ương do Đỗ Lan tạo ra, mang theo ký ức của sơn dương, cô ấy yêu Hung sâu đậm.

Tất nhiên Ương không chỉ để giúp Hung tạo ra một dân tộc, quan trọng hơn là để dạy Hung cách đặt tên cho các sự vật trong thế giới này.

Nếu không Hung cứ gọi sơn dương là lông trắng, gọi hổ là hung thú, một hai lần thì được chứ nhiều quá Đỗ Lan chịu không nổi.

Có Ương rồi, cô ấy sẽ bảo cho Hung biết những thứ đó nên gọi là gì, để mọi người khỏi hiểu lầm.

Nhưng chỉ có Ương thì chưa đủ, cô ấy tối đa chỉ là người đặt tên, Đỗ Lan còn cần một người dẫn dắt.

Hay là tìm một người xuyên không tới giúp một tay.

Tìm một người chuyên ngành lịch sử, chủ yếu nghiên cứu về thời đại đồ đồng, để họ giúp người Bối Doãn làm phong phú thêm chế độ xã hội và đời sống hằng ngày.

Nhưng chuyện này có thể tính sau, chắc phải đợi vài năm nữa khi dân số người Bối Doãn bùng nổ mới cần quyết định.

Hiện tại dân số người Bối Doãn vẫn chưa khiến vương quốc Bối Doãn cảm thấy áp lực, nhưng mười hay hai mươi năm nữa, dân số sẽ ngày càng nhiều, dù đất đai phì nhiêu thì lương thực vương quốc vẫn sẽ ngày càng căng thẳng, lúc đó họ cũng buộc phải mở mang bờ cõi, có lẽ sẽ cần một người xuyên không tới giúp đỡ.

Chỉ dựa vào Saber và Cách Ni Vi Nhi thì e là khó thống trị được đám người nguyên thủy này, vì rất nhiều chuyện họ chưa có khái niệm, mà Saber cũng không nghĩ xa đến thế, không hề hưng biện giáo dục, chỉ quản lý theo cách cai trị quốc gia kỵ sĩ cũ là tuyển chọn hiền giả làm quan viên, thống trị quốc gia mới này một cách vô vi.

Nhưng cũng không thể nói Saber sai, vì đôi khi nhà cai trị nhìn rất xa, nhưng dân chúng lại không hề biết ơn, vì dân chúng quan tâm nhiều hơn đến việc đời này của mình sướng hay khổ, mấy chục năm sau quốc gia ra sao thì liên quan gì đến họ.

Cho dù hiểu đạo lý người trước trồng cây người sau hưởng bóng mát, nhưng người trước cũng không nhất định có giác ngộ để chấp nhận sự thật đó.

Bên ngoài vương quốc Bối Doãn, Hung và Ương đang sống những ngày thảnh thơi, sau trận đại chiến lần trước, mãnh hổ đã biệt tăm biệt tích, rõ ràng là đã sợ rồi.

Động vật trong rừng đều trở nên náo nhiệt, Ương mỗi ngày đều đặt tên cho động thực vật trong rừng, ban đầu Hung không hiểu, sau đó Ương bảo Hung rằng đây là nhiệm vụ thần giao cho, cô sinh ra là để đặt tên cho các sinh vật trong rừng.

Hung mới biết hóa ra bạn đời của mình là một sứ giả sinh ra mang theo sứ mệnh, nên hắn cũng sẵn lòng cùng Ương phiêu lưu trong rừng, bảo vệ cô.

Sau trận chiến với hổ, Hung biết mình chưa đủ mạnh, giờ đây có người cần bảo vệ, hắn liều mạng luyện tập, đồng thời suy nghĩ làm sao để mạnh hơn, hắn biết dùng vũ khí có thể giúp hắn dễ dàng giết kẻ địch hơn, nhưng đá thường hiệu quả không tốt, sau đó hắn phát hiện những mảnh đá mỏng có khả năng cắt gọt, có thể dễ dàng cứa đứt ngón tay hắn, điều này đã mở ra cánh cửa thời đại đồ đá cho hắn, nên mỗi tối trước đống lửa, Hung đều cầm đá nghiên cứu tới nghiên cứu lui, hy vọng chế tạo ra vũ khí bằng đá vừa tay.

Hung, anh kể cho em nghe chuyện về Á Sát Vương và Vương hậu đi.

Ương không phải người Bối Doãn, chính xác mà nói cô là người nhân tạo, cô không có ký ức về vương quốc Bối Doãn, cô chỉ biết mình do thần tạo ra để đặt tên cho sinh vật trong rừng.

Vì vậy khi Ương nghe Hung kể về quê hương vương quốc Bối Doãn, cô vô cùng hướng tới.

Á Sát Vương ở trên cao, những gì anh biết đều kể em nghe rồi.

Hung cũng không còn cách nào, người Bối Doãn mới sinh ra được năm năm, Á Sát Vương thường xuyên ở trong lâu đài, hắn lấy đâu ra cơ hội gặp chứ.

Lần trước anh nói Á Sát Vương ban bố luật hôn nhân, anh còn bảo chúng ta hiện tại chính là đã kết hôn rồi, có phải không.

Đúng vậy.

Người Bối Doãn thời đại này cũng không có tình yêu e thẹn gì, đều là vì duy trì nòi giống, không cần phải uốn éo: Theo luật hôn nhân của Á Sát Vương, bên nam phải đưa cho bên nữ một bao lương thực làm chi phí ăn uống trước và sau khi sinh, đồng thời phải chăm sóc họ khi mang thai.

Chỉ cần nam đưa một bao lương thực, nữ nhận lấy là hai người có thể thành phu thê.

Ánh mắt Ương lóe lên: A, vậy mà em vẫn chưa nhận được bao lương thực nào nhỉ.

Hung ngẩn người, nhưng thấy ánh mắt Ương, hắn biết cô chỉ đang đùa, liền nghiêm túc đáp: Anh sẽ bù đắp vào mùa thu này.

Nói là lời thực lòng, Hung đã ghi nhớ chuyện này.

Hiện tại là đầu hạ, tính từ lúc Ương cứu Hung, dùng nước sông và quả mọng chăm sóc hắn cũng đã hơn một tháng, hai người đều đã tạo ra người.

Đã làm chuyện cầm thú với Ương trước, là Hung đã sơ suất.

Tuy không hẳn là muốn một bao lương thực, nhưng nghe lời hứa của người yêu, Ương vẫn rất vui: Đến sang năm em nhất định sẽ sinh cho anh một đứa con trai.

Phải nói là người nguyên thủy thật sự không hề giả tạo, hoàn toàn khác với những kẻ diễm lệ phù phiếm hiện đại.

Lúc này vương quốc Bối Doãn vẫn như cũ, tuy giữa người Bối Doãn không còn thân mật như trước, nhưng dưới sự cai trị của Saber vẫn có thể an cư lạc nghiệp.

Sau khi hai mươi bốn kỵ sĩ thành hình, chuyện đánh nhau gây rối cũng giảm đi rất nhiều.

Nhưng hậu quả của luật hôn nhân cũng xuất hiện, đó là chuyện ly hôn.

Hiển nhiên cuộc hôn nhân kết hợp chỉ để sinh con không thể kéo dài lâu, kết hôn nghĩa là không bao giờ được đổi bạn đời nữa, điều này đám người nguyên thủy không thể chấp nhận được.

Ban đầu chưa cảm nhận được gì, nhưng hai người nam nữ không mấy hiểu nhau sống chung dưới một mái nhà đã nảy sinh rất nhiều vấn đề.

Họ đều muốn đổi bạn đời, thế là lén lút xảy ra rất nhiều chuyện nhơ nhớp khó nói.

Saber ban đầu chưa chú ý, mãi đến khi Tam Lạp chạy đến báo tin cô mới biết quốc gia của mình đã loạn thành thế này.

Luật pháp tuy có thể lập tức ước thúc người Bối Doãn, nhưng đạo đức thì không, họ không cần vi phạm pháp luật vẫn có thể làm nhiều chuyện khiến Vương và Thần không thể chấp nhận, mà đạo đức cần thời gian dài bồi dưỡng mới hình thành được.

Saber rất bất lực, chỉ có thể tăng cường luật hôn nhân, ban bố chương hai của luật hôn nhân, không cho phép tạo ra người với người khác giới ngoài bạn đời.

Đồng thời cử Thần quan và kỵ sĩ giám sát, muốn ngăn chặn những hành vi bất hợp lễ pháp này.

Kết quả là người Bối Doãn bắt đầu coi trọng việc chọn lựa bạn đời, vì không đổi được nên phải tìm người tốt một chút, người chân thành một chút.

Từ đó dẫn đến phản ứng dây chuyền là để tranh giành bạn đời, nảy sinh việc đẩy giá sính lễ lên cao, từ một bao lương thực lên hai bao, mùa hè năm nay sính lễ cao nhất lên tới mười bao lương thực.

Nhưng người Bối Doãn căn bản không có khái niệm tích trữ đủ lương thực, thường là mỗi năm ăn bao nhiêu thì thu bấy nhiêu, trừ số nộp thuế ra, số lương thực còn lại cứ để mặc trên ruộng, không thèm thu hoạch.

Vậy thì mười bao lương thực sính lễ chỉ có thể trả vào lúc thu hoạch vụ thu, mà cũng chẳng biết có thu nổi mười bao không.

Bây giờ người Bối Doãn mới nhận ra mùa màng trên ruộng quan trọng đến mức nào.

Nhưng tất cả đã muộn, mùa thu đã xảy ra một vụ việc nghiêm trọng, tranh giành lương thực đánh nhau khiến ba người tử vong.

Nguyên nhân chính là vì mười bao lương thực sính lễ, người Bối Doãn đã hứa hẹn nhưng căn bản không thu hoạch đủ, cũng phải thôi, ngày thường họ có thèm chăm sóc hoa màu đâu, chỉ vứt hạt giống xuống đất, thu hoạch đủ lương thực mới là lạ.

Sau khi nộp ba phần thuế, số còn lại không đủ mười bao, thế là kẻ đó nảy ra ý định sang ruộng người khác nhặt lương thực thừa.

Nhưng người khác cũng đâu có ngu, ngày trước không cần là vì lương thực quá nhiều dùng không hết, giờ ai cũng biết muốn có bạn đời tốt phải tốn nhiều lương thực, sao còn ai muốn chia sẻ đồ trên ruộng mình nữa.

Một bên không cho, một bên muốn cướp, rồi họ gọi bạn bè thân thiết tới, xảy ra vụ ẩu đả bầy đàn.

Không ít người cầm đá, rõ ràng giờ người Bối Doãn đều biết đá có thể giết người.

Chương 862

Khoảnh khắc đó họ quên mất lời Thần dạy, quên mất mong mỏi của Vương, lao vào đánh nhau, máu bắn tung tóe.

Ba người chết trong vụ ẩu đả này, đồng thời có bảy người bị thương, trong đó một người bị đứt ngón tay, hai người gãy răng cửa, hai người gãy xương, một người bị đánh mù một mắt, và một người bị đánh đến xuất huyết nội.

Có thể nói đây là sự cố nghiêm trọng nhất từ khi người Bối Doãn sinh ra, vậy mà người Bối Doãn vẫn chưa có bác sĩ.

Saber lệnh cho họ ăn Tiên Đậu, nhưng vốn cùng một gốc sinh ra, Tiên Đậu không có hiệu quả với người Bối Doãn.

Cần bác sĩ, Saber nhận ra quốc gia của mình còn nhiều thiếu sót.

Đưa những người trọng thương trong số bảy người tới suối nguồn ma lực, cứu được hay không tùy vào thiên ý.

Chuyện này Saber sẽ không cầu xin Đỗ Lan, vì đó là lỗi quản lý của cô với tư cách là quốc vương.

Còn hung thủ giết chết ba người cũng không thể tìm ra, vì mọi người đánh lộn một đoàn, chẳng biết ai đã ra tay nặng nhất giết người, lúc đó chẳng ai để ý, xong việc mới thấy chuyện lớn không ổn.

Trừ phi tiến hành khám nghiệm tử thi tỉ mỉ, rồi hỏi kỹ từng người đã ra tay thế nào để tìm ra kẻ gây vết thương chí mạng, nếu không vụ này sẽ thành án không đầu.

Nhưng vì hiện tại vẫn là nhân trị, nên không cần phức tạp vậy, lời Saber nói chính là luật pháp.

Vì thế cô tịch thu ruộng đất của những kẻ tham gia ẩu đả, tống họ vào ngục mười năm.

Đồng thời phê bình giáo dục kỵ sĩ đoàn vì không kịp thời ngăn chặn vụ việc, thể hiện rằng cô đang rất tức giận.

Nhà tù còn chưa xây xong, liền bắt chính những kẻ tham gia ẩu đả tự tay xây nhà tù dưới sự giám sát của Thần quan.

Tiên rất khổ não, vì cô chứng kiến sự đọa lạc và hủ bại của đồng bào, cũng giống như giàn Tiên Đậu đang dần khô héo khiến lòng người bồn chồn.

Hôm nay Tiên tới dưới giàn Tiên Đậu đã chuyển từ xanh tươi sang xám đen, cầu nguyện cho đồng bào, đồng thời giãi bày nỗi lòng.

Đã từng có lúc người Bối Doãn yêu thương nhau, nhưng giờ lại thành ra thế này, Tiên không thể chấp nhận nổi.

Tuy nhiên giàn Tiên Đậu héo hon không thể cho Tiên câu trả lời, vì người Bối Doãn muốn sinh tồn thì phải hoạt động, mà làm càng nhiều thì sai càng nhiều, đó là đặc tính của sinh vật.

Cho nên kết luận là muốn sinh tồn thì phải không ngừng phạm sai lầm, người Bối Doãn đã nhảy vào cái vòng luẩn quẩn này thì không thể thoát ra.

E rằng đổi lại là ai cũng không chấp nhận nổi kết quả này.

Cô giáo Tiểu Manh đi cùng Sa Chức trong một chuyến du hành, cô nhìn thấy sự khổ muộn của Tiên và hiểu được nỗi phiền lòng đó: Thời đại hoàng kim kết thúc, đại diện cho việc người Bối Doãn sẽ bị áp lực sinh tồn trói buộc, và không ngừng làm những việc mà ở thời đại hoàng kim tuyệt đối không xảy ra, e rằng sau này sẽ còn nghiêm trọng hơn nữa.

Nếu các nhà sử học, nhân chủng học, xã hội học tới đây chắc chắn sẽ rất vui mừng, tiếc là Tiểu Manh tôi chỉ là một giáo viên vật lý.

Nguyệt Vịnh Tiểu Manh biết mình đang chứng kiến một tiến trình vĩ đại mà vô số học giả nhân chủng muốn quan sát, tàn khốc nhưng chân thực.

Cô bé này thật đáng thương.

Tất nhiên so với những thứ hư ảo kia, Tiểu Manh đồng cảm với Tiên hơn, khi phải một mình đối mặt với tình cảnh này.

Vậy thì hãy để chúng ta giúp cô ấy một tay đi.

Sa Chức đã ra tay, tất nhiên không phải can thiệp trực tiếp, chỉ là nối thêm mệnh cho giàn Tiên Đậu, biết đâu giàn Tiên Đậu có thể cho Tiên chút an ủi.

Một luồng tinh thần ngắn ngủi, giàn Tiên Đậu bắt đầu vặn vẹo từ rễ dưới đất.

Mẫu thân.

Tiên kinh hỉ thấy giàn Tiên Đậu đang phản hồi mình, không nhịn được hỏi: Mẫu thân, làm sao mới có thể khiến người Bối Doãn trở lại như xưa.

Hiển nhiên là không thể, giàn Tiên Đậu im lặng, nhưng tiếp theo đó là một trận rung lắc kịch liệt.

Bóng đen giáng xuống từ độ cao vạn mét.

Đây chính là câu trả lời của giàn Tiên Đậu, sự chế tài và trừng phạt nghiêm khắc nhất.

Oanh.

Tiên kinh ngạc quay người nhìn về nơi phát ra tiếng động lớn, chính là nơi bóng đen rơi xuống, đó là thôn lạc của người Bối Doãn.

Thứ rơi xuống chính là những tàu lá khổng lồ cao rộng hàng chục mét đã úa vàng, trước đây dù có khô héo chúng cũng bám chắc trên giàn Tiên Đậu cao vạn trượng.

Nhưng giờ đây chính giàn Tiên Đậu sinh ra người Bối Doãn lại tự tay vứt bỏ chúng, và còn nhắm thẳng vào đầu người Bối Doãn mà giáng xuống.

Sự chế tài và trừng phạt của giàn Tiên Đậu, trực diện và dứt khoát, còn tàn khốc hơn cả Thần và Vương, đúng không hổ là mẹ đẻ.

Người Bối Doãn lười nhác, ăn uống không lo nhưng lại không ngừng làm chuyện quá trừng, đó là vì họ không có sự tự ước thúc.

Nếu chính mình không ước thúc được mình, thì phải để người khác giúp một tay.

Saber là nhân vương, nhưng vương quốc Bối Doãn vốn dĩ không bình thường, không có địch quốc, không có nguy cơ, thậm chí không có thiên tai, cô cũng không phải nhà quản lý hiện đại mà là nhà thống trị cổ đại, đối mặt với một quốc gia an nhàn thế này, cô căn bản không biết mình phải làm gì.

Giờ đây giàn Tiên Đậu đã mang tới nguy cơ cho quốc gia này, bà muốn bảo những đứa con của mình rằng đừng nghĩ sống sót là chuyện dễ dàng, nếu không học được cách đoàn kết và hợp tác, họ sẽ bị nguy cơ nuốt chửng.

Tiên không hiểu tại sao cây mẹ lại đột nhiên rụng lá, rồi cô thấy thêm nhiều bóng đen bay qua tầng mây trên không trung, lao xuống mặt đất.

Oanh.

Cứ như là không kích vậy, mỗi chiếc lá nặng khoảng hai tấn, một chiếc rơi xuống có thể phá hủy hoàn toàn một căn nhà, nếu trúng người Bối Doãn thì ngay lập tức thành thịt nát.

Sau khi tình người nguội lạnh, ngay cả môi trường an nhàn cũng xảy ra biến cố đáng sợ.

Giàn Tiên Đậu đang dùng phương thức của mình để thủ hộ người Bối Doãn.

Sa Chức và Tiểu Manh đều không ngờ cuối cùng lại thành ra thế này, người mẹ hận sắt không thành thép chắc hẳn đang đau lòng lắm.

Mỗi chiếc lá rụng đều là một bài học yêu thương của mẹ, mỗi lần đè chết một người Bối Doãn là giàn Tiên Đậu lại rung lên.

Bà mong mỏi biết bao người Bối Doãn có thể hiểu được dụng ý lương khổ của bà, khi nào họ mới học được cách thấu hiểu lẫn nhau đây.

Mẹ đang khóc, Tiên hiểu dụng ý của mẹ, cô cũng biết mẹ còn đau lòng hơn cả cô.

Mỗi chiếc lá rụng đều là nước mắt của mẹ.

Tiên biết mẹ đang khóc than.

Tuy nhiên người Bối Doãn không nghĩ vậy, họ rất hoảng loạn và lo sợ, không biết phải làm sao.

Những ngôi nhà bên cạnh trong khoảnh khắc bị mảnh gỗ bắn tung tóe, mảnh vụn khía rách da thịt những người đứng xem.

Những người vừa nãy còn đứng bên cạnh, giây tiếp theo có thể đã bị những chiếc lá khổng lồ nghiền nát.

Lá cây từ trời rơi xuống là những quả bom đoạt mạng.

Cây mẹ đang nổi giận.

Cuối cùng cũng có người nhận ra điều đó, lập tức quỳ lạy về phía giàn Tiên Đậu, hy vọng làm dịu cơn thịnh nộ.

Những người khác bắt chước làm theo, quỳ lạy về phía giàn Tiên

Đậu.

Chuyện gì đang xảy ra vậy.

Saber đứng trên lâu đài nhìn ra xa, phát hiện quốc gia của mình đang bị lá cây tấn công.

Là cây mẹ của người Bối Doãn đang nổi giận.

Cách Ni Vi Nhi dù sao cũng là chức nghiệp ma pháp sư, cô có thể cảm nhận được dao động cảm xúc truyền tới từ hướng đó: Bà ấy vô cùng bất mãn với tình trạng an phận thủ thường của người Bối Doãn.

Nhưng đây là quốc gia của tôi.

Saber không vui.

Cứ để bà ấy làm đi, e rằng việc này sẽ rút ngắn tuổi thọ vốn có trăm năm của bà ấy xuống còn vài chục năm thôi.

Bà ấy cũng vì người Bối Doãn, cô cũng nên biết quốc gia này hiện đang thiếu thứ gì.

Saber im lặng, cô biết, so với quốc gia trước kia của mình, vương quốc Bối Doãn lúc này đúng là thiếu cái gì đó.

Trước kia quốc gia của Saber có mục tiêu rõ ràng là kháng cự kẻ xâm lược, Saber có thể gắn kết toàn quân dân thành một khối, dồn lực về một hướng.

Nhưng giờ Saber cảm thấy có lực mà không biết dùng vào đâu, quốc gia này sống mơ màng nhưng không hề có sinh khí.

Nhìn những tàu lá khổng lồ rơi xuống, nghe tiếng than khóc vì sợ hãi của người Bối Doãn, ngược lại khiến Saber cảm nhận được một luồng sức sống.

Có lẽ giàn Tiên Đậu cũng chướng mắt nên mới làm vậy.

Đi gọi bốn vị Thần quan và hai mươi bốn kỵ sĩ tới đây, chúng ta phải chuẩn bị đối phó với vấn đề cứu trợ sau tai nạn.

Saber đột nhiên cảm thấy toàn thân tràn trề sức mạnh, cuối cùng cô cũng có việc để làm rồi.

Chương 863

Cách Ni Vi Nhi mỉm cười, cô cuối cùng cũng thấy lại uy thế của Vương, quả nhiên Saber như vậy mới là vị vua mà cô hằng yêu kính.

Bốn vị Thần quan, hai mươi bốn kỵ sĩ cũng đang quỳ lạy cây mẹ, nhưng mệnh lệnh của Vương quan trọng hơn.

Thần, Vương, Cây, đối với người Bối Doãn hôm nay mà nói chính là ba ngọn núi lớn đè nặng trên đầu.

Nhưng Thần và Vương vẫn còn nhân từ, nói cho cùng họ chỉ là người quản lý, người Bối Doãn cuối cùng tốt hay xấu, hưng thịnh hay suy bại đối với Thần và Vương mà nói không có quá nhiều ý nghĩa, chỉ là vấn đề có đẹp mắt hay không thôi.

Nhưng với giàn Tiên Đậu, người Bối Doãn là tất cả của bà, cho nên dù có phải dùng thủ đoạn sấm sét cũng phải khiến người Bối Doãn hối lỗi, hiểu được ý nghĩa nhân sinh.

Nếu người Bối Doãn vĩnh viễn sống tạm bợ thế này, thà để mẹ đẻ tự tay hủy diệt họ còn hơn.

Sự khác biệt giữa mẹ kế và mẹ đẻ chính là: khách sáo bắt nguồn từ sự lạnh nhạt, nghiêm khắc bắt nguồn từ sự coi trọng.

Đỗ Lan cảm thụ được ý chí của sinh mệnh thể đầu tiên trong vũ trụ, vì vậy hắn cũng có hành động.

Hắn đem những động thực vật nguy hiểm thu thập từ thế giới Thợ Săn an bài trên hành tinh này.

Những thứ đó so với dã thú thông thường trên Địa Cầu thì cường đại hơn nhiều, chỉ cần chúng khuếch trương về phía vương quốc Bối Doãn, người Bối Doãn sẽ gặp phải phiền phức cực lớn.

Hắn muốn giúp đỡ dây leo Tiên Đậu thúc ép người Bối Doãn trưởng thành.

Tuy nhiên, Đỗ Lan đã đặt những mối nguy hiểm này trên một hòn đảo nhỏ, cho người Bối Doãn khoảng hai mươi năm thời gian đệm.

Trong hai mươi năm này, Đỗ Lan quyết định không làm gì cả, hắn sẽ đưa gia nhân đến thế giới mới chờ đợi.

Saber và Cách Ni Vi Nhi lưu lại trấn giữ.

Vô Giới Môn mở ra, Đỗ Lan dẫn đầu, một lần nữa đưa gia đình xuyên việt qua. 72.

Ánh lửa trong đêm đen cùng ánh trăng sao giao nhau phản chiếu, xa xa dưới sơn cốc dường như có thứ gì đó đang cháy mãnh liệt.

Trên sơn lộ, lan can phòng hộ bị đâm thủng một lỗ, trên mặt lộ còn có vết phanh xe kéo dài, đều biểu thị ngay trước khi Đỗ Lan tới đây vài phút đã có một vụ tai nạn giao thông ác tính xảy ra.

Đó là một gia đình, cha mẹ bị kẹt trên xe, mà đứa trẻ còn trong tã lót lại bay ra ngoài cửa sổ rơi xuống giữa đám cỏ núi lạnh lẽo, bị trọng thương.

Thật là đáng thương.

Khi Địch Ny Toa bế đứa trẻ đáng thương lên, bé gái này đã thoi thóp, nếu bọn Đỗ Lan đến muộn nửa bước, nàng tất chết không nghi ngờ.

Địch Ny Toa đem dược lực của Tiên Đậu đánh nát, rót vào cánh tay bé gái, sau đó nhìn về phía chiếc xe đã cháy đen hoàn toàn cùng thi thể bên trong, thở dài một hơi: Tuổi còn nhỏ thế này đã thành cô nhi rồi.

Đó cũng là chuyện không còn cách nào khác.

Đỗ Lan lại cảm thấy bé gái ít nhất còn sống, nhưng đột nhiên hắn lặng người đi, bởi vì trên góc tấm thảm bọc bé gái có thêu rõ ràng hàng chữ: Hách Mẫn Cách Lan Kiệt Hermione Granger.

Có lẽ là tên của bé gái, đây chẳng phải là tên của học bá trong bộ ba Harry Potter sao.

Đỗ Lan nhớ nàng dường như có một gia đình hạnh phúc, cha mẹ đều còn sống mới đúng, nàng tuy là Ma Qua Muggle nhưng không đến mức thê thảm cảnh cha mẹ song vong thế này.

Đỗ Lan lập tức nghĩ ra hai khả năng: một là thi thể trong xe không phải cha mẹ Hách Mẫn, hai là Hách Mẫn này không phải Hách Mẫn mà hắn biết, mà là người khác trùng danh trùng họ.

Tuy nhiên, cả hai lời giải thích của Đỗ Lan lần này thực ra đều sai, bởi vì nếu Hách Mẫn có thể sống sót, nàng nên là bạn thân của Harry Potter, mà đôi nam nữ tử vong trong xe xác thực chính là cha mẹ Hách Mẫn.

Nhưng tại sao lại xuất hiện chuyện Đỗ Lan hoàn toàn không thể lý giải thế này.

Cũng không phải do hiệu ứng cánh bướm của Đỗ Lan, vì trước khi hắn xuất hiện nhà Hách Mẫn đã gặp chuyện, nên hoàn toàn không liên quan đến hắn.

Điều Đỗ Lan không biết là khi nhà Hách Mẫn gặp chuyện, tại một gia đình người da đen họ Cách Lan Kiệt khác ở Anh, họ cũng hạ sinh một bé gái và đặt tên là Hách Mẫn.

Nếu Đỗ Lan không xuất hiện, Hách Mẫn da trắng sẽ chết, Hách Mẫn da đen sẽ lên thay vị trí đó.

Đây chính là nguyên nhân thế giới này xuất hiện sự sai lệch nghiêm trọng về vụ tai nạn của nữ chính.

Địch Ny Toa đã cứu sống bé gái, hiện tại bé đang ngủ yên ổn.

Sao vậy.

Phát hiện Đỗ Lan đang nhíu mày suy tư, Địch Ny Toa lên tiếng hỏi.

Không có gì, chỉ là có vài chuyện dường như không đúng lắm.

Đỗ Lan không biết ác ý của thế giới này đối với Hách Mẫn, nên sầu não suy tư cũng không nghĩ ra đáp án: Thế này đi, bé gái này cứ để chúng ta chiếu cố một thời gian.

Đỗ Lan muốn xem xem bé gái này rốt cuộc có phải Hách Mẫn Cách Lan Kiệt hay không, thế giới này có Chúa cứu thế Harry Potter hay không.

Thế giới này là Harry Potter , giới Vu sư vừa xảy ra một sự kiện vô cùng quan trọng, đó là Phục Địa Ma Voldemort đã bại trận, hắn bị Đứa trẻ đại nạn không chết hạ gục.

Thế giới Vu sư đã giành được ánh sáng, Thực Tử Đồ Death Eaters tứ tán chạy trốn, ẩn náu, tẩy trắng, hoặc bị bắt giữ, trật tự dường như đã khôi phục, tiền đồ một mảnh quang minh.

Tuy nhiên, hiện tại bọn họ đều không biết Chúa cứu thế của giới Vu sư đã bị đưa đến nhà dì mẫu, sắp bắt đầu một tuổi thơ không mấy vui vẻ.

Đợi đến khi Đỗ Lan đi qua Đối Giác Hạng Diagon Alley, tìm đến nhà của Hách Mẫn Cách Lan Kiệt, hắn xác định được hai chuyện: nơi này đúng là thế giới Harry Potter , và cha mẹ của bé gái mà họ cứu được xác thực là những nha sĩ có kỹ thuật xuất sắc.

Đỗ Lan gần như có thể khẳng định Hách Mẫn chính là cô bé thông minh ngạo khí trong nguyên tác, điều duy nhất nghĩ không thông là tại sao nhà Cách Lan Kiệt lại gặp chuyện.

Nhưng vì không nghĩ ra đáp án, Đỗ Lan quyết định thu dưỡng Hách Mẫn, hắn muốn xem tương lai nàng có nhận được thư thông báo nhập học của Hoắc Cách Ốc Tỳ Hogwarts hay không.

Dù sao cũng phải đợi mười mấy năm, thế giới này có lẽ vẫn rất thú vị.

Trước tiên là hoán đổi chính mình và Địch Ny Toa thành vợ chồng Cách Lan Kiệt đã qua đời, sửa đổi ký ức của tất cả mọi người xung quanh.

Chúng ta thật sự có cần thiết chiếm đoạt nhà của họ không.

Sa Chức cảm thấy phụ thân làm chuyện này không được đạo đức lắm, bọn họ đâu có thiếu tiền: Nhiều người chúng ta trụ trong căn nhà nhỏ hai tầng này không thấy chật sao.

Hơn nữa nơi này dường như tiền mua nhà còn chưa trả hết.

Thỉnh thoảng trải nghiệm cuộc sống của người bình thường không tốt sao.

Chúng ta gọi đây là từ quần chúng mà đến, lại trở về với quần chúng, đừng tưởng làm Thần mấy ngày là có thể không quan tâm đến nỗi khổ dân gian.

Đỗ Lan nói: Còn nếu chê chật thì đi đào tầng hầm, cũng không phải chưa từng ở tầng hầm bao giờ.

Được rồi được rồi, con không nói nữa.

Mình chỉ nói một câu thật lòng mà dẫn tới bao nhiêu lời cằn nhằn của Đỗ Lan, thật không đáng.

Thế là đại gia đình Đỗ Lan và Địch Ny Toa thay thế vợ chồng Cách Lan Kiệt xấu số trở thành chủ nhân của căn nhà nhỏ.

Tất nhiên Đỗ Lan và Địch Ny Toa không phải nha sĩ, Đỗ Lan cũng không hứng thú học cách trị liệu răng cho người khác, nên hắn lắc mình biến thành bác sĩ tâm lý, mỗi ngày chỉ cần trò chuyện với người khác là được.

Còn Địch Ny Toa quyết định mở một cửa hàng tinh phẩm, bán những thứ kỳ quái, cái gì cũng có bán, chỉ cần có tiền, dù là ngôi sao cũng bán.

Về phần các cô con gái, họ tùy ý, chỉ cần giữ vững sơ tâm trải nghiệm cuộc sống là được.

Có người muốn làm nghiên cứu học thuật, có người muốn làm tay đua xe, thậm chí còn có người muốn làm tu nữ, không sai, chính là C.

C. nàng thế mà lại tham gia lớp bồi dưỡng tu nữ, chuẩn bị làm một tu nữ ưu tú.

Còn người có viễn kiến như La Tân Robin, nàng chuẩn bị vào giới Vu sư để nằm vùng.

Giới Vu sư và người thường phân chia nghiêm ngặt, thậm chí không cho phép hai bên giao lưu sâu.

Người thường bị Vu sư miệt thị gọi là Ma Qua Muggle, kiến trúc của Vu sư đều thi triển bùa chú xua đuổi Muggle, nên dù nhà của Vu sư có phong cách độc đáo đến đâu, dù chắn ngay giữa lộ, người thường cũng sẽ nhắm mắt làm ngơ, có thể thấy bùa chú của Vu sư đối với người thường vẫn rất hiệu quả.

Phương thức tiềm nhập của La Tân rất đơn giản, chính là đến Đối Giác Hạng tìm việc làm, từ từ tiếp xúc với Vu sư, tìm hiểu văn minh Vu sư thế giới này.

Tuy nhiên việc tìm việc của La Tân không mấy thuận lợi, vì nàng: một không có ma trượng, hai không hiểu ma chú, ba không thấu ma dược, bốn không thông sinh vật ma pháp, năm không có gia truyền uyên nguyên, sáu chưa từng học trường ma pháp, có thể nói nàng căn bản không có bất kỳ đặc trường nào được Vu sư công nhận.

Nhưng va chạm cũng không sao, La Tân cũng không muốn tìm được việc ngay lập tức, thông qua vài cửa hàng hỏi thăm, nàng cũng hiểu được một số đặc điểm của Vu sư, ví dụ như lôi thôi, không câu nệ tiểu tiết, và mỗi Vu sư đều có ma trượng.

Đây là một khởi đầu tốt, La Tân tự nhủ mình có lẽ có thể đến cửa hàng ma trượng tìm việc.

Cửa hàng Ollivander Áo Lợi Phàm Đức, chế tác ma trượng tinh lương từ năm 382 trước Công nguyên.

Một tấm biển hiệu rất dài, nhưng cửa hàng này lại nổi danh khắp Đối Giác Hạng, thậm chí là cả giới Vu sư châu Âu cửa hàng ma trượng Áo Lợi Phàm Đức.

Một số Vu sư thậm chí vượt đại dương cũng phải tìm đến Áo Lợi Phàm Đức để chế tạo riêng một cây ma trượng cho mình.

Áo Lợi Phàm Đức tự nhiên không phải một người, mà là một gia tộc, một gia đình Vu sư vĩ đại đời đời nghiên cứu ma trượng, bọn họ gần như thông hiểu mọi loại ma trượng trên thế giới.

Đinh đông.

Chương 864

Chuông cửa reo lên, không có ai ra tiếp khách, La Tân tao nhã bước vào tiệm nội lộn xộn.

Tuy nhìn từ bên ngoài cửa hàng này chỉ rộng khoảng bốn mét, nhưng chiều sâu lại rất sâu, trong tiệm chồng chất vô số những chiếc hộp: gỗ, đá, bìa cứng, kim loại, tất cả các hộp có kích thước tương đương nhau, điểm chung là đều phủ đầy bụi bặm.

Trong những chiếc hộp này rõ ràng đều là ma trượng, ngăn cách khách hàng và kho ma trượng là một quầy lễ tân cao đến ngực người lớn, bên trên đặt một số nguyên liệu thô, một hai cuốn sổ cái lộn xộn và một số đơn đặt hàng.

Xin hỏi có ai không.

La Tân gọi vào lối đi nhỏ hẹp chỉ vừa một người trong tiệm.

Có động tĩnh, từ trong bức tường cao ngất bằng hộp bước ra một lão nhân râu tóc bạc trắng phủ đầy bụi bặm.

Thấy là khách, lão nhân lộ ra nụ cười: Hoan nghênh đến với cửa hàng ma trượng Áo Lợi Phàm Đức, tiệm chúng tôi lịch sử lâu đời, nhất định sẽ khiến cô mua được cây ma trượng ưng ý.

Lão nhân từ sau quầy bước ra, đến trước mặt La Tân, nhanh như ảo thuật rút từ ống tay áo ra một thước dây: Không biết cây ma trượng may mắn nào sẽ được vị tiểu thư tao nhã như cô chọn trúng đây.

Bây giờ hãy để ta đo chiều dài cánh tay, cẳng tay, chiều cao, vòng đầu của cô.

La Tân biểu thị không hiểu lắm, chiều dài cánh tay còn có thể lý giải, dù sao cũng phải vung tay sử dụng ma trượng, nhưng chiều cao vòng đầu có tác dụng gì.

Nhưng La Tân biết mình xác thực cần một cây ma trượng, nên không nói gì, nhìn lão nhân hành động hưng phấn, nghi vấn của nàng càng nhiều hơn.

Thực ra Áo Lợi Phàm Đức kích động như vậy là vì La Tân là khách hàng đầu tiên sau khi Phục Địa Ma biến mất và ông mở cửa hàng trở lại.

Suốt thời gian qua không tìm thấy chủ nhân của mình, ma trượng trong tiệm Áo Lợi Phàm Đức đều muốn khóc rồi.

Hiện tại La Tân đến, Áo Lợi Phàm Đức có thể cảm nhận được ma trượng trong tiệm mình đang hoan hô nhảy nhót, rõ ràng đều rất vui mừng: Tiểu thư Vu sư xinh đẹp, xin hỏi đây là cây ma trượng thứ mấy của cô.

Cây đầu tiên.

Áo Lợi Phàm Đức cao giọng, Sao có thể chứ.

Cô trông dường như đã thành niên rồi.

Tôi đã thành niên.

La Tân đã quen với sự kinh ngạc của Vu sư, vị lão đầu này đã được coi là bình thường rồi: Nhưng tôi xác thực là muốn lựa chọn cây ma trượng đầu tiên của mình.

Có lẽ là vì nguyên nhân của Kẻ mà ai cũng biết là ai đó. 73.

Áo Lợi Phàm Đức cũng không truy cứu, vì Phục Địa Ma, suốt mười năm cả giới Vu sư đều biến động bất an, có lẽ là phụ huynh của tiểu thư này không tin tưởng Hoắc Cách Ốc Tỳ nên không gửi nàng đến trường cũng có khả năng.

Đứa trẻ đáng thương, thành niên rồi mới đến mua cây ma trượng đầu tiên.

Gỗ đào, mười hai inch, một ít lông bờm Kỳ Lân Unicorn, ta nghĩ nó sẽ hợp với cô.

Lão nhân từ bức tường hộp, thực ra là kỳ quan kệ hàng, lấy ra một hộp gỗ, cẩn thận mở ra, chính là ma trượng lông Kỳ Lân: Thử một chút đi, vẫy một cái xem nào.

Áo Lợi Phàm Đức kỳ vọng hiệu quả của ma trượng trong tay La Tân.

La Tân rung cổ tay, từ đầu ma trượng bắn ra một đạo quang mang màu cam, trúng ngay đèn ma pháp trên quầy, đồ thủy tinh trong khoảnh khắc vỡ tan thành những mảnh thủy tinh bay loạn.

Chuyện này tính là tốt hay không tốt, La Tân dù sao cũng không hiểu, nàng chỉ cảm thấy ma trượng có thể dẫn đạo sức mạnh của nàng, rất tiện lợi.

Điều này có chút khác biệt với ma trượng Đỗ Lan thiết kế, ma trượng của Đỗ Lan chẳng qua là một máy tính, tính toán vị trí của thiên địa tinh không để thi triển tinh thần lực, nhưng ma trượng của Vu sư là dẫn đạo ma lực trong cơ thể chính mình.

Áo Lợi Phàm Đức cũng rất kinh ngạc: Ma lực vô cùng kinh nhân, ta nghĩ gia tộc của cô nhất định sở hữu lịch sử vĩ đại không thua kém bất kỳ gia tộc ma pháp nào.

Tuy nhiên, cây ma trượng này không hợp với cô, yên tâm, ta nhất định sẽ tìm được cây ma trượng hợp với cô.

Áo Lợi Phàm Đức hưng phấn hẳn lên, ông thích nhất là thử thách chọn đồ cho khách.

Ông lao vào kệ hộp, lẩm bẩm: Không, không phải cái này, cũng không phải cái này.

Lựa chọn quá nhiều, ông phải nghĩ cách chọn cho La Tân cây ma trượng phù hợp nhất.

A ha.

Áo Lợi Phàm Đức từ tầng dưới cùng lấy ra một hộp đá: Để chúng ta xem tiểu gia hỏa này, mười và một phần sáu inch, gỗ Dung Banyan, lõi là lông Ưng Thứu Hippogriff.

Hợp với Vu sư cường đại, có ý chí kiên cố như đá.

La Tân cũng vẫy nhẹ như trước, trong khoảnh khắc đầu ma trượng đã tụ tập ma lực cường đại của nàng.

Oa la, hoàn mỹ.

Nhìn quang mang trên tiêm ma trượng, Áo Lợi Phàm Đức biết mình lại đưa ra một lựa chọn ưu tú, nếp nhăn trên mặt đều dồn lại một chỗ, ông còn vui mừng hơn cả La Tân.

Giống như ngón tay của mình vậy, La Tân hiếu kỳ ngắm nghía ma trượng, phát hiện ma trượng thật sự giống như phần kéo dài của cơ thể, vô cùng khế hợp với sức mạnh của nàng.

Trên gỗ màu vàng nâu có vân nhẹ, tay cầm được điêu khắc thành hình Ưng Thứu đang ngủ gật, ma trượng từ dưới tứ chi Ưng Thứu kéo dài ra, là một cây ma trượng vô cùng tinh mỹ.

Hai người rất hợp nhau.

Bao nhiêu tiền.

Mười lăm Kim Gia Long, ba Ngân Tây Khả.

Tương đương với khoảng 125 bảng Anh thời đại này, hiện tại là năm 1981, số tiền này không hề ít.

Nhưng ma trượng thường sẽ đi theo Vu sư cả đời, nên mua cũng rất đáng.

La Tân đã đổi một ít Kim Gia Long tại Cổ Linh Các Gringotts, tỷ giá hối đoái với bảng Anh là một đổi năm.

Mua xong ma trượng, La Tân chính thức bắt đầu tìm việc: Xin hỏi ở đây có cần nhân viên làm thuê không.

Áo Lợi Phàm Đức đang ghi chép ngẩng đầu lên, từ sau kính lão nhìn La Tân: Cô muốn đi làm.

Cô phải biết Vu sư chúng ta thường không thuê người khác, đều tự mình quản lý việc kinh doanh.

Người thường có lẽ có tình trạng thiếu nhân lực, nhưng đối với Vu sư căn bản không có khái niệm đó, họ là Vu sư, vẫy ma trượng là có thể để chổi tự đi quét dọn, bát đĩa tự đi rửa, nên họ căn bản không cần người giúp, toàn bộ một người có thể lo liệu hết.

Nhưng tôi cần một công việc.

La Tân nói: Tôi chẳng biết gì về giới Vu sư cả.

Thật là những bậc cha mẹ tàn khốc, dù là để trốn tránh Kẻ mà ai cũng biết là ai cũng không nên đối xử với con mình như vậy.

Nhưng đứa trẻ à, ta không cần tuyển người, hoặc giả cô có thể đến quán bar Phá Phủ hỏi xem, lão Tom cứ phàn nàn khách đông quá, lão hận không thể đóng cửa tiệm luôn, cứ như trong não lão có cả một gia đình ruồi đang trú ngụ vậy.

Nhưng cô nên biết quán bar đó là lối vào Đối Giác Hạng, chúng ta sẽ không cho phép nó đóng cửa đâu.

Có lẽ lão sẽ cần một người phụ giúp, vả lại ma pháp của cô rất mạnh, nhất định có thể phù hợp yêu cầu của lão.

Cảm ơn.

Quả nhiên hỏi nhiều một chút là tìm thấy hy vọng, La Tân lập tức rời Đối Giác Hạng đi vào quán bar Phá Phủ khói bụi mịt mù.

Phục Địa Ma đã bại, giới Vu sư bị áp chế lâu ngày cần thả lỏng vui chơi, quán bar trở thành một trong số ít lựa chọn của họ.

Vì thế lão bản quán bar mới than phiền người quá đông, lão không thích, đúng vậy, lão không thích khách đông tiền vào như nước.

Hiện tại lão Tom ngồi trong góc quán bar, căn bản không thèm quản quầy bar, mặc kệ các Vu sư tự đi lấy rượu, dù sao lão đã kết nối không gian kho hàng với quầy bar, ly rượu của Vu sư trống không, tự đến quầy gõ gõ là có thể rót đầy rượu.

Cảnh tượng náo nhiệt lại không khiến Tom có nụ cười nào, lũ điên đáng đâm chém này, bọn họ coi quán bar của mình là nhà của bọn họ sao.

Đây là quán bar của ta, đầu Tom sắp nổ tung rồi.

Đúng lúc này La Tân tới, giống như thiên sứ đại tỷ cứu khổ cứu nạn: Xin hỏi, ở đây có tuyển phục vụ viên không.

La Tân khó khăn lắm mới chen qua đám đông đứng trước mặt lão bản quán bar.

Tom không hỏi bất kỳ câu nào, chỉ bảo La Tân cứ làm thử một ngày, nếu làm được thì ở lại, không thì thôi.

Trực tiếp thực tập luôn à, La Tân xoay người nhìn đám Vu sư phóng đãng không kìm chế kia, nhíu mày lại.

Thực sự là có chút độ khó, nhiều người thế này, dù lão Tom có ba đầu sáu tay sáu cây ma trượng cũng không giải quyết được bao nhiêu vấn đề.

Không phải làm rơi đồ thì là nôn mửa, những Vu sư bị Phục Địa Ma dọa khiếp vía này cần thông qua phương thức này để tìm lại cuộc sống đã bỏ lỡ trước đây.

Mười năm, sống dưới bóng đen u ám ròng rã mười năm, e rằng hiện tại bọn họ muốn bù lại mọi niềm vui của mười năm qua.

Ọe.

Lại có người nôn, một lúc ba tên Vu sư nôn luôn.

Phân bố ở các hướng khác nhau, lão Tom thống khổ nhắm mắt lại, quán bar của lão sắp biến thành nhà vệ sinh rồi, đã có quá nhiều vật nôn mửa, thối chết người.

Nhưng hiện tại La Tân đã đến, ba đầu sáu tay không được thì nàng dùng Bách Hoa Liễu Loạn, vô số cánh tay nở rộ tứ phía, cầm lấy thùng gỗ hứng trọn vật nôn của ba người, sau đó những cánh tay mọc ra từ khắp nơi di chuyển những tên Vu sư đang lảo đảo đó vào trong góc.

Tiếp đó bắt đầu dọn dẹp, rõ ràng La Tân chỉ đứng sau quầy bar nhưng lại thống soái cả quán bar, mắt nhìn sáu hướng tai nghe tám phương, quan sát mọi chi tiết trong quán bar và nhanh chóng đưa ra phản ứng chính xác, lúc này lúc này La Tân chính là chủ tể của quán bar Phá Phủ.

Cả đám Vu sư đều nhìn ngây người, bọn họ chưa từng thấy ma chú cổ quái như vậy.

Lão Tom rất kích động: Cô tên gì, thôi kệ đi, cô được nhận rồi.

Chỉ sau nửa giờ, quán bar đã hoàn toàn không còn không khí hỗn loạn, mùi hôi cũng giảm đi nhiều.

La Tân đã dùng thực lực chứng minh mình có thể trở thành một ba đài nữ lang barmaid ưu tú.

Tiểu Vu sư, ta không thấy cô vẫy ma trượng, cái ma pháp thú vị của cô rốt cuộc là gì thế.

Một lão đầu Vu sư tò mò hỏi.

Đó là bí mật.

La Tân cười đáp: Bí mật khiến phụ nữ càng thêm quyến rũ.

Thứ còn khó hiểu hơn cả Vu sư chính là phụ nữ, mà khó hiểu nhất đương nhiên là nữ Vu sư.

May mà Vu sư cũng không để tâm, những chuyện kỳ quái họ thấy còn ít sao.

Dù sao đối với Vu sư thì tồn tại tức là hợp lý, quản nó là ma pháp gì chứ.

Rất nhanh không khí trong quán bar khôi phục náo nhiệt, chén thù chén tạc, tiếng cười nói không dứt.

Vì đứa trẻ đại nạn không chết.

Đột nhiên không biết ai hô lên một câu, tất cả Vu sư có mặt, thậm chí cả lão Tom vốn luôn tiêu cực cũng đỏ bừng mặt.

Vì đứa trẻ đại nạn không chết.

Tất cả Vu sư cao cử ly rượu, muốn uống cạn vì Harry Potter.

Chương 865

La Tân tự nhủ các Vu sư ngoài tính cách cổ quái ra thì rốt cuộc cũng là con người, cũng có hỉ nộ ái ố.

Nàng biết Đứa trẻ đại nạn không chết chính là đứa trẻ đã đánh bại Phục Địa Ma, xem ra cậu bé thực sự đã trở thành một truyền kỳ.

Ai có thể vừa sinh ra đã trở thành truyền kỳ chứ.

Cuộc sống của La Tân nhanh chóng ổn định, nàng còn có được một ký túc xá riêng trong quán bar Phá Phủ, tuy chật chội chỉ có một chiếc chăn mốc meo, cũng không có cửa sổ và lỗ thông gió, cả căn phòng áp bách dị thường.

Nhưng căn phòng như vậy không cần trả tiền thuê, lão Tom cho La Tân ở miễn phí.

La Tân cũng không tính toán, nàng đã tính kỹ rồi, cứ ổn định ở giới Vu sư trước, sau đó dùng thời gian rảnh rỗi đọc sách.

Lúc này sách ở hiệu sách Đối Giác Hạng chưa nhiều vì cũng vừa mới khôi phục kinh doanh, nhưng những cuốn khái luận ma pháp, ma chú sơ cấp mà La Tân cần đều có đủ, nên nàng bắt đầu học tập ma pháp.

Sau đó La Tân nghiên cứu một số đạo cụ ma pháp nhỏ để kiếm thêm chút tiền, tuy là nằm vùng nhưng cũng không cần thiết phải ngược đãi bản thân.

La Tân đều đã tính toán kỹ, và cũng rất thuận lợi, trong năm đầu tiên nàng đã thiết kế ra đôi giày trượt rất thú vị, đi vào rồi đứng thẳng là giày sẽ bám mặt phẳng lao về phía trước, trạng thái giống như xe điện tự cân bằng.

Thực ra linh cảm của La Tân chính là từ xe điện tự cân bằng vốn chưa tồn tại ở thời đại này, chỉ là không có bánh xe, nhưng ma pháp có thể khiến giày trượt trên mặt đất, mặt nước, thậm chí trên tường thẳng đứng.

La Tân ký gửi giày tại các cửa hàng của những chủ tiệm mà nàng quen biết: tiệm giỡn Giỡn Nhộn Ma Pháp, tiệm ma trượng Áo Lợi Phàm Đức, tiệm trường bào cũ, tiệm y phục May Sẵn Thoát Phàm đều có bán.

Doanh số không tệ, tháng đầu tiên đã bán được mười đôi, giúp La Tân có một trăm Kim Gia Long vào túi, và số tiền này lập tức được nàng dùng để mua đủ loại sách vở, theo thời gian sách nàng mua ngày càng nhiều, may mà nhiều cuốn sau khi xem xong La Tân lại cho các chị em khác mượn xem tiếp.

Bọn họ tuy đều bận việc riêng nhưng vẫn rất hiếu kỳ về Vu sư, thỉnh thoảng họ cũng đến quán bar Phá Phủ thăm La Tân, sẵn tiện nếm thử thức ăn của Vu sư.

Tuy nhiên thức ăn Vu sư không thể coi là ngon, thậm chí có một số hương vị rất quái dị khiến người ăn muốn lộn mửa, Vu sư đã biến cả việc ăn uống tất yếu thành trò giải trí.

May mà có một số thứ kỳ quái cũng có thể mua về ăn thử.

La Tân, thay ga giường vài phòng khách trên lầu hai đi, lấy ga cũ thay lên, cất ga mới đi.

Lão Tom làm ăn chính là thẳng thắn như vậy, thái độ là khách thích thì đến không thích thì thôi.

Chẳng lẽ có khách nào sắp tới sao.

Đúng thế, là những vị khách không mấy dễ ưa, sẽ làm bẩn sàn nhà, còn chạy nhảy lung tung trên giường phá hỏng đồ nữa.

Sắc mặt lão Tom càng nói càng đen.

Thực ra là Hoắc Cách Ốc Tỳ cuối cùng cũng sắp bắt đầu hoạt động chiêu sinh năm mới, tiểu pháp sư khắp nước Anh sẽ đến Đối Giác Hạng mua đồ dùng học tập, nhiều người sẽ ở lại quán bar Phá Phủ một hai đêm.

Đám trẻ con nghịch ngợm tầm mười tuổi đó sẽ la hét, quậy phá, làm quán bar gà bay chó chạy.

Lão Tom xót ga giường của mình nên mới tung chiêu lấy cũ thay mới này.

Đồng cảm với lão Tom, lão sắp suy nhược thần kinh đến nơi rồi.

Vài ngày sau, lác đác đã có phụ huynh đưa con đến Đối Giác Hạng, mỗi người đều cầm một tờ danh sách mua sắm, bên trên là đồ dùng và sách vở Hoắc Cách Ốc Tỳ yêu cầu năm nay, còn có quy cách đồng phục.

Đây đều là những đứa trẻ từ gia đình Vu sư lâu đời, nên cha mẹ đưa tới là được, quen cửa quen nẻo, thậm chí có những phụ huynh tâm lớn tự mình uống say ở quán bar, để mặc trẻ con tự đi mua sắm.

Nhưng ngoài các gia đình Vu sư, còn có rất nhiều đứa trẻ có tiềm năng ma pháp từ gia đình Ma Qua Muggle cũng nhận được thư thông báo, lúc này cần giáo sư Hoắc Cách Ốc Tỳ đích thân xuất mã.

Giáo sư sẽ giải thích tình hình cho phụ huynh tiểu Vu sư, sau đó đưa họ đến Đối Giác Hạng mua sắm, tận tâm tận lực giải thích sự tồn tại của Vu sư cho những Muggle đó.

Sau thời Phục Địa Ma, thực lực giới Vu sư bị tổn thất, nhiều Vu sư trẻ đã chết, nên thiếu hụt rất nhiều trẻ em.

Vì thế hiệu trưởng Hoắc Cách Ốc Tỳ, Đặng Bố Lợi Đa Dumbledore, quyết định chiêu thu thêm nhiều trẻ em từ gia đình

Muggle để bổ sung máu mới cho giới Vu sư.

La Tân quen biết không ít giáo sư Hoắc Cách Ốc Tỳ, đều rất có đặc sắc, hơn nữa khác với các Vu sư tự do, các giáo sư Hoắc Cách Ốc Tỳ coi trọng nghi biểu hơn, ít nhất trên đầu không có bụi bặm, quần áo cũng rất sạch sẽ.

Đúng là những người làm gương sáng cho đời, đơn giản chính là một luồng thanh lưu của giới Vu sư.

Hơn nữa dường như các giáo sư đều rất có tiền, thường thì giáo sư đến uống rượu sẽ không gọi rượu rẻ tiền mà toàn gọi rượu giá trung thượng.

Năm nay học sinh Muggle nhiều quá, đến cả bà y tá trưởng như tôi cũng phải ra ngoài làm công tác của giáo sư.

Nữ Vu sư đẫy đà nói: Họ nên tuyển thêm giáo sư chứ không phải gọi tôi ra khỏi phòng y tế, không có mấy lọ thuốc ma dược đó tôi sẽ thấy hoảng sợ mất, ngộ nhỡ có người gặp chuyện tôi lại không giúp được.

Nàng đang ở quầy bar phàn nàn với La Tân về việc phải làm thêm giờ.

La Tân nằm vùng ở giới Vu sư một năm, biết Vu sư thường coi thường người bình thường, thậm chí trong Vu sư còn có phái thuần huyết cực đoan.

Tuy nhiên phái thuần huyết gần đây bị đả kích vì họ là lực lượng nòng cốt ủng hộ Phục Địa Ma.

Bởi vì Phục Địa Ma chính là dựa vào việc cổ xúy sự ưu tú và đặc quyền của phái thuần huyết mới khống chế được cả giới ma pháp.

Cho thêm một ly brandy pha máu rồng đi, tôi chịu hết nổi việc phải phí sức giải thích với đám phụ huynh Muggle đó rồi, chẳng lẽ họ không biết móng vuốt rồng là không có móng tay sao.

Đó đều là thường thức mà.

Đó là thường thức của Vu sư các người thôi, La Tân chẳng biết nên tào lao thế nào nữa.

Nhưng cứ phải giải thích thường thức Vu sư cho người thường, Vu sư nào cũng sẽ phát ngán, đặc biệt khi đây vốn không phải công việc của nàng.

Đây là tiết tấu muốn uống say đây, nhưng La Tân cũng không từ chối, vì nếu các Vu sư này thực sự muốn say mà bị La Tân ngăn cản, họ thường sẽ làm ra những hành động điên rồ.

Ví dụ lần trước có một Vu sư muốn loại rượu mạnh nhất, La Tân hảo tâm khuyên một câu rằng rượu mạnh nhất là loại rượu mơ màng điều chế từ máu rồng và nước mắt phượng hoàng, uống vào ít nhất sẽ ngủ ba năm, không thể đưa được.

Không lấy được rượu, tên Vu sư đó thế mà tự tặng cho đầu mình một chiêu Nhất Vọng Giai Không Obliviate, chú ngữ khuấy não lão thành tương hồ, sau đó bị tống vào Bệnh viện Ma pháp Thương bệnh Thánh Mungo.

Từ đó về sau La Tân không nói nhảm nữa, họ muốn rượu gì thì uống rượu đó.

Mỗi ngày nhìn ngắm các Vu sư kỳ quái, một bên làm nghiên cứu ma pháp, cuộc sống của La Tân trôi qua rất thoải mái.

Tại nhà, Đỗ Lan mở phòng tư vấn tâm lý nhưng kinh doanh ảm đạm, tuy nhiên Đỗ Lan vẫn mỗi ngày đúng giờ ở trong văn phòng, tất nhiên hắn vẫn có việc để làm, đó là chăm sóc bé gái.

Khách hàng vẫn có, có ba vị khách cố định đã đến hơn nửa năm, chỉ từ ba người họ Đỗ Lan đã kiếm được không ít tiền.

Ba vị khách này, một là phụ nữ trung niên có chứng trộm cắp, một là thanh niên có khuynh hướng bạo lực gián đoạn, và một là thiếu niên mắc chứng tự kỷ.

Gia đình của ba người họ đều rất khá giả, sở dĩ không đến những phòng tư vấn lớn hơn là vì người nhà họ sợ chuyện xấu đồn xa, nên tìm đến phòng tư vấn nhỏ mở tại nhà của Đỗ Lan này.

Mỗi tuần vào thứ Ba, Tư, Năm, họ sẽ tới.

Nghĩa là Đỗ Lan mỗi tuần chỉ làm việc ba ngày, mỗi ngày khoảng một giờ, thời gian dư ra hắn đều dành để chăm sóc Hách Mẫn.

Bác sĩ, xin lỗi tôi lại đến muộn một chút.

Hôm nay là thứ Ba, người đến chính là người phụ nữ có chứng trộm cắp, bà là một góa phụ giàu có, thời trẻ gả cho một đại phú hào hơn nửa bách niên, năm kia phú hào chết, bà kế thừa toàn bộ tài sản.

Đây là quà cho tiểu thiên sứ Hách Mẫn.

Vì không có con nên bà luôn rất thích Hách Mẫn.

Grace, cô không cần khách sáo vậy đâu.

Bác sĩ, nên thế mà.

Thực ra chứng trộm cắp của Grace cơ bản đã được Đỗ Lan trị khỏi, nhưng để có lý do đến thăm Hách Mẫn, bà vẫn cố ý đi trộm vài thứ nhỏ nhặt.

Thực ra Grace rất cô đơn, giữ căn biệt thự to đống mà không có ai trò chuyện, không thân không thích, những người khác đều xa lánh bà.

Bà không phải nhân phẩm tồi, thực sự là thời trẻ quá điên cuồng, chưa từng thực sự kết bạn với ai, đến tuổi trung niên nhìn lại ngoài di sản ra chẳng có gì cả, ngay cả một người bạn chân thành cũng không.

Ban đầu Grace xác thực là đến khám bệnh, nhưng sau đó hoàn toàn là đến thăm Hách Mẫn, sau một giờ tư vấn bà cũng không đi ngay mà sẽ ở lại chơi với Hách Mẫn mãi.

Thực ra Grace vô cùng ngưỡng mộ gia đình Đỗ Lan, vợ chồng yêu thương nhau, còn có những cô con gái đáng yêu.

Tuần này trôi qua thế nào.

Đỗ Lan ngồi xuống ghế, hỏi Grace đang nằm trên sofa.

Dù sao cũng là tán dẫu, câu hỏi này là lời mở đầu mỗi tuần.

Bác sĩ, tôi sống rất tốt, tuần qua tôi lại xây cho mình một cái bể bơi, tôi thành tâm mời cả nhà anh đến nhà tôi làm khách, dùng thử bể bơi mới của tôi.

Lại nữa rồi, Đỗ Lan cũng cạn lời, cô nói mời làm khách cũng không sao, nhưng lần nào cũng xây bể bơi, cô đang khoe khoang sân sau nhà cô rộng lắm hả.

Đúng thế, đây chẳng qua là cái cớ Grace dùng để mời gia đình Đỗ Lan đến làm khách mà thôi, không phải lần đầu và có lẽ cũng không phải lần cuối.

Cũng có thể thấy Grace xác thực cô đơn, là một người phụ nữ đáng thương.

Nhưng hiện tại với tư cách bác sĩ, dù Đỗ Lan chỉ có ba bệnh nhân, nhưng nếu có thể trị khỏi cho Grace, Đỗ Lan tuyệt đối không trì hoãn: Grace, hay là cô làm mẹ đỡ đầu cho Hách Mẫn đi.

Grace như có lò xo bật dậy khỏi sofa, nhìn chằm chằm Đỗ Lan: Bác sĩ, anh nói nghiêm túc chứ.

Tất nhiên.

Đỗ Lan biết Grace không phải người xấu, và Đỗ Lan vốn là người thích giúp đỡ người khác.

Chương 866

Cảm ơn, thật quá cảm ơn anh, bác sĩ.

Anh đúng là người tốt.

Grace suýt nữa kích động đến phát khóc, bà đột nhiên thấy nhân sinh của mình có ý nghĩa, bà phải khiến Hách Mẫn trở thành một thục nữ ưu tú, chứ không thể buông thả như bà thời trẻ.

Chuyện này tất nhiên còn phải nói với Địch Ny Toa, Địch Ny Toa biết Grace, Grace cũng là khách quen của cửa hàng nàng, thậm chí có một lần Grace không nhịn được đã trộm đồ trong tiệm Địch Ny Toa, nhưng Địch Ny Toa biết bệnh của bà.

Bà ấy là một người không tệ, tôi đồng ý.

Địch Ny Toa cho rằng để người thường giáo dục Hách Mẫn sẽ tốt hơn, vì nàng và Đỗ Lan luôn không nhịn được mà giúp các con giải quyết khó khăn, như vậy không có lợi cho việc Hách Mẫn hình thành tính cách độc lập.

Làm mẹ đỡ đầu dù sao cũng không cần thủ tục gì, ngày hôm sau Grace mặt mày rạng rỡ đến nhà Đỗ Lan, đồng thời kéo theo một xe quần áo mới: Đây là đồ tôi chuẩn bị cho Hách Mẫn, tiểu thiên sứ đáng yêu của tôi.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa nhìn nhau, tự nhủ Grace dường như còn nuông chiều Hách Mẫn hơn cả họ.

Bệnh nhân thứ Tư là một phú nhị đại có khuynh hướng bạo lực, anh ta từng bị tạm giam vì đánh người và phá hoại công vật, cha mẹ anh ta thấy hổ thẹn vì hành vi của con nên đã tìm bác sĩ tâm lý cho anh ta.

Tom, tuần này trôi qua thế nào.

Bác sĩ, tuần nào anh cũng hỏi mấy câu này, xem ra tiền bác sĩ tâm lý dễ kiếm thật đấy.

Bệnh nhân này cũng là bệnh nhân mới đến trong tháng gần đây, chỉ mới trị liệu bốn giờ nên chưa có hiệu quả gì.

Cậu thích thì cũng có thể học hành tử tế rồi thi lấy chứng chỉ làm bác sĩ tâm lý.

Đỗ Lan cười nói: Bây giờ nói cho tôi biết tuần qua cậu thế nào.

Tôi đã tẩn một thằng bốn mắt, đánh nó thừa sống thiếu chết.

Tom hung tợn nói: Lần sau gặp lại tôi nhất định sẽ tẩn nó tiếp.

Kiềm chế một chút.

Kiềm chế.

Nếu kiềm chế có hiệu quả thì tôi đã không xuất hiện ở đây rồi.

Tom thực ra không thích tư vấn tâm lý, cũng không muốn phối hợp với công tác của Đỗ Lan, là một bệnh nhân khó nhằn.

Tom mới mười bảy tuổi, vì nhiều lần gây sự nên đã chuyển qua vài trường trung học, hiện tại nghỉ học ở nhà.

Cha mẹ anh ta là những người có địa vị, nên không muốn người ta biết con mình bị bệnh tâm thần, vì thế mới tìm đến phòng khám nhỏ không danh tiếng này của Đỗ Lan.

Cậu thực sự chỉ đánh một người thôi sao.

Đỗ Lan dường như không tin Tom một tuần chỉ tẩn có một người.

Tôi còn đập hỏng hai cái trụ cứu hỏa nữa, như vậy anh hài lòng chưa.

Thế còn tạm được, nếu bệnh nhân của tôi một tuần chỉ đánh một người thì tôi sẽ thất vọng lắm, bệnh nhân không có chí khí như vậy tôi không thừa nhận đâu.

Anh đang mỉa mai tôi hả.

Tom tuy có khuynh hướng bạo lực nhưng không phải kẻ ngốc.

Tôi đang biểu dương cậu, lần sau có thể phá hoại thêm nhiều thứ nữa.

Đỗ Lan nói.

Xì, phá hoại mấy đồ công cộng đó chẳng thú vị gì, tôi thích đánh người hơn.

Tom nói.

Thực ra bệnh của Tom chính là không khống chế được tính khí của mình, lại còn ngứa tay, thấy ai không thuận mắt là muốn xông lên đánh.

Thực ra đánh xong chính anh ta cũng chẳng thấy khoái cảm gì, nhưng anh ta cứ không nhịn được mà đánh.

Sở dĩ Tom nói thích đánh nhau hoàn toàn là vì thời kỳ phản nghịch, anh ta không thích sự sắp đặt của cha mẹ.

Những người xung quanh đều coi mình là kẻ xấu, vậy Tom sẽ làm kẻ xấu cho họ tức chết.

Nên lần nào anh ta cũng cố ý khoa đại cảm nhận sau khi đánh nhau để người khác nghĩ anh ta là kẻ khát máu.

Tuy nhiên điều này không qua được mắt Đỗ Lan, hắn biết Tom chỉ là tính khí nóng nảy mà thôi.

Theo tìm hiểu của Đỗ Lan, thực ra những vụ đánh nhau mấy năm gần đây của Tom chỉ có vài lần là bắt nạt người khác, còn lại phần lớn là đánh nhau với những kẻ cao to hơn mình.

Và lần này Tom nói tẩn gã đeo kính, thực ra cũng là nói dối, thực chất anh ta đã giúp gã đeo kính đuổi đi hai tên du côn tống tiền.

Thiếu niên phản nghịch thật đúng là không đáng yêu chút nào.

Tôi hiểu, tôi cũng thích cách đấu, đặc biệt còn rất thích Lý Tiểu Long.

Mắt Tom sáng lên: Anh cũng thích ông ấy sao.

Nhưng anh ta nhanh chóng nằm xuống lại: Cha mẹ tôi bảo ông ấy dạy hư trẻ con.

Nhưng Lý Tiểu Long tuy là võ sĩ cách đấu nhưng còn là một triết gia, ông ấy chưa từng đề xướng dùng võ lực giải quyết vấn đề.

Đứa trẻ này xem ra hiểu biết rất rõ, khó khăn duy nhất là Tom căn bản không khống chế được tính khí, khi anh ta nổi nóng là lục thân không nhận, có lần suýt nữa đập nát cả nhà, dọa cha mẹ khiếp vía.

Sắp thành đa nhân cách đến nơi.

Nhưng Đỗ Lan có cách trị liệu, đầu tiên là phải học cách quản lý cơn giận, học được lúc nào nên phát hỏa, lúc nào không.

Tuy nhiên vừa mới bắt đầu, một giờ của ngày hôm nay đã hết, nghỉ thôi.

Thành tích hôm nay là thành công tìm được chủ đề chung với Tom, lần sau tới, có lẽ anh ta sẽ không còn địch thị Đỗ Lan như vậy nữa.

Đây là bước đầu tiên của trị liệu, năm tuần mới đi được bước đầu tiên, Đỗ Lan thật đúng là nhàn nhã.

Hẹn tuần sau gặp.

Hẹn tuần sau gặp, thưa tiên sinh.

Biết Đỗ Lan cũng thích Lý Tiểu Long, Tom thế mà lại xưng hô Đỗ

Lan là tiên sinh, thay đổi quá lớn.

Quả nhiên đối với thiếu niên, lời dạy bảo của cha mẹ giáo sư đều là rác rưởi, không bằng một người lạ mặt chí đồng đạo hợp.

Grace vẫn chưa đi, bà đang một mình nói chuyện với Hách Mẫn, nói không ngừng, bà hiện tại là mẹ đỡ đầu, giáo dục phải bắt đầu từ bây giờ.

Đỗ Lan vào bếp chuẩn bị bình sữa, đã đến lúc cho Hách Mẫn bú.

Để tôi.

Grace tranh làm.

Đỗ Lan cũng không từ chối, Sa Chức và Tiểu Manh đang ở dưới tầng hầm làm nghiên cứu, là nghiên cứu về rồng.

Hai đứa hiện tại là tổ nghiên cứu siêu cấp, từ vật lý lượng tử đến sinh vật ma pháp đều nghiên cứu, cứ cách vài ngày là đổi hạng mục nghiên cứu, trông dáng vẻ hận không thể giải khai toàn bộ bí mật của thế giới.

C.

đã thực tập tại nhà thờ, nếu không có vấn đề gì năm nay sẽ trở thành tu nữ chính thức, nàng rất lạc quan với việc đó.

Tam Lạp Mikasa đã đi chinh chiến đua xe F1, nàng dù sao cũng thích những thứ kích thích, là nữ tay đua F1 hiếm hoi, lại còn rất trẻ, tự nhiên thu hút nhiều sự chú ý.

Có thể nói mọi người quan tâm đến thân hình và cách ăn mặc của nàng hơn là thành tích, may mà Tam Lạp sẽ dùng thành tích để vỗ mặt họ.

Còn Thái Toa, nàng hiện tại giúp việc ở cửa hàng của Địch Ny Toa, nhà quân sự kiêm thủ lĩnh lính đánh thuê này dường như không mấy mặn mà với sở thích của mình, hay nói đúng hơn là nàng rất lười, có thời gian riêng là Thái Toa đi tắm nắng, ngồi trên ghế massage là có thể qua hết một ngày.

Có thể nói Thái Toa là người lười nhất trong các chị em.

Về phần La Tân, nàng hiện tại đã quen biết nhiều Vu sư, gửi nhiều sách ma pháp về, Đỗ Lan cũng đã đọc qua.

Ma pháp thế giới này vẫn rất tốt, nghiên cứu nhắm vào Vu sư và sinh vật ma pháp đã vô cùng lợi hại, ma chú tuy sức phá hoại không mạnh nhưng tính nhắm mục tiêu cực cao.

Nhưng Đỗ Lan cảm thấy trước khi xác định Hách Mẫn có phải Vu sư hay không, tốt nhất đừng để con bé tiếp xúc với những thứ này.

Thứ Năm, khách đến là cậu bé tự kỷ Ngải Đức Ed, mới mười một tuổi, cha mẹ cậu đều đi làm, là dân văn phòng cổ cồn trắng, bình thường Ngải Đức đều một mình đi xe buýt đưa đón đi học, đã bốn năm rồi.

Trước khi đi học Ngải Đức hoàn toàn không có gì bất thường, là một đứa trẻ bình thường, nhưng sau khi đi học cậu ngày càng cô độc, cũng không thích nói chuyện nữa, nên nhà trường liên hệ cha mẹ bảo rằng Ngải Đức có khả năng mắc chứng tự kỷ, cần bác sĩ chuyên nghiệp trị liệu.

Sở dĩ chọn phòng khám của Đỗ Lan là vì họ ở cùng một khu phố, rất gần, và Đỗ Lan còn là bạn học cấp ba của cha Ngải Đức, họ tin tưởng Đỗ Lan.

Tất nhiên đây đều là những ký ức Đỗ Lan cấy vào não họ.

Ngải Đức, chúng ta bắt đầu thôi, tuần qua trôi qua tốt chứ.

Vẫn là câu thoại cũ.

Nhưng Đỗ Lan cũng không chuẩn bị Ngải Đức sẽ trả lời, vì Ngải Đức cơ bản sẽ không mở miệng, nếu Đỗ Lan đưa đồ chơi cho cậu, cậu cũng không ồn ào mà chỉ yên lặng chơi.

Hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình.

Cha mẹ Ngải Đức ngoài lần đầu tiên đưa cậu đến khám, sau đó lần nào Ngải Đức cũng tự đi một mình, mỗi sáng thứ Năm cậu đều xin nghỉ học.

Năm tuổi nhập học, hiện tại cũng sắp tốt nghiệp rồi.

Ở trường có chuyện gì thú vị không.

Có phải con rùa các con nuôi lại nói chuyện với con không.

Những chuyện này không phải Ngải Đức kể, mà là giáo sư ở trường nói với cha mẹ Ngải Đức rằng đứa trẻ này ngoài tự kỷ ra còn có chứng vọng tưởng: Hay là có con cú mèo nào gửi thư cho con không.

Không sai, Đỗ Lan sớm đã biết đứa trẻ trước mắt thực ra là một tiểu Vu sư có ma lực, nên xung quanh cậu thường xuyên xuất hiện những chuyện cổ quái, nhưng những chuyện đó đều bị cha mẹ cậu phớt lờ, còn khi cậu kể cho giáo sư nghe những chuyện quái dị mình gặp phải, giáo sư tự nhiên không tin, bạn bè còn cười nhạo cậu nói bậy bạ.

Thế là Ngải Đức ngày càng cô độc, ngày càng không muốn giao lưu với người khác, trở thành bộ dạng như hiện tại.

Không ai tin mình, vậy thì không cần nói chuyện với họ.

Nhưng hiện tại Ngải Đức trợn to mắt, bởi vì ngay Chủ nhật vài ngày trước, khi cậu ở nhà một mình thực sự đã nhận được thư do một con cú gửi tới, nhưng cậu biết không ai tin mình nên căn bản không nói với ai, hiện tại phong thư vẫn còn trên người cậu.

Chương 867

Ngải Đức chỉ thấy nụ cười đầy tự tin của Đỗ Lan, dường như mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Ngải Đức im lặng đưa phong thư đã bóc cho Đỗ Lan, không nói lời nào, xem ra cậu nghĩ Đỗ Lan có lẽ sẽ báo chuyện này cho cha mẹ, rồi cậu lại bị phê bình giáo dục.

Gửi Ngải Đức Kiều Đức Lợi Ed Chaudhry, số 232 phố Mạc Đăng, London.

Trên phong thư viết địa chỉ và tên người nhận đơn giản, không có tem, chữ viết rất đẹp.

Nội dung trong thư là: Hiệu trưởng trường Ma pháp Hoắc Cách Ốc Tỳ: A Bất Tư Đặng Bố Lợi Đa Albus Dumbledore Chủ tịch Liên đoàn Vu sư quốc tế, Chủ tịch Hội Phù thủy, Huân chương Merlin đệ nhất đẳng.

Kiều Đức Lợi tiên sinh kính mến: Chúng tôi rất vui mừng thông báo rằng cậu đã được nhận vào trường Ma pháp Hoắc Cách Ốc Tỳ.

Xin hãy tìm thấy danh sách sách vở và dụng cụ cần thiết trong phụ lục đính kèm.

Trường sẽ khai giảng vào ngày 1 tháng 9.

Cú mèo của cậu xin đừng chậm hơn ngày 31 tháng 7 để gửi thư trả lời cho trường.

Trân trọng, Mễ Lặc Oa Mạch Cách Minerva McGonagall, Trợ lý hiệu trưởng.

Dưới đó là danh sách phụ lục, viết những thứ tân sinh viên năm nhất cần có.

Từ đồng phục đến dụng cụ cần cho tiết thực hành, và cả những cuốn sách cần thiết, đều được liệt kê ra.

Đây đúng là thư thông báo nhập học của Hoắc Cách Ốc Tỳ hàng thật giá thật, và Ngải Đức xác thực đã được nhận, cậu sẽ trở thành Vu sư, mà cha mẹ cậu vẫn chưa biết gì cả.

Đứa trẻ trầm mặc ít nói nhìn Đỗ Lan, dường như đang chờ đợi Đỗ Lan phán định tính giả dối của bức thư này.

Vì cũng giống như trước đây, không ai tin cậu, Ngải Đức nghĩ vậy.

Ngải Đức Kiều Đức Lợi bé nhỏ của ta, chúc mừng con sắp trở thành một Vu sư.

Chú tin đây là thư do cú gửi tới, và chuyện về trường ma pháp với Vu sư là thật sao.

Ngải Đức đây là lần đầu thấy một người lớn bằng lòng tin mình, đến cả cha mẹ cậu cũng không tin vào những trải nghiệm đặc thù của mình.

Ngải Đức bé nhỏ, cha mẹ con sẽ tự hào về con thôi.

Tuy nhiên Ngải Đức không có biểu cảm gì vui mừng: Họ sẽ không tin đâu, không bao giờ tin có cái trường Vu sư nào cả.

Chuyện đó không quan trọng, quan trọng là con có bằng lòng gia nhập giới Vu sư, trở thành một thành viên của họ hay không.

Nhưng thưa chú, Vu sư rốt cuộc là gì ạ.

Hiển nhiên Ngải Đức không thực sự hiểu thứ mình sắp đối mặt là gì.

Đối với một cậu bé mười một tuổi, rất khó lý giải sự tồn tại thần kỳ và cổ xưa như Vu sư.

Vu sư chính là người có thể khiến con tồn tại giống như Siêu nhân vậy.

Đỗ Lan nói: Con biết Siêu nhân chứ.

Tất nhiên là biết, con trai Muggle đều thích Siêu nhân, đó là anh hùng truyện tranh.

Ngầu quá.

Ngải Đức đã hiểu: Con muốn trở thành người rất lợi hại.

Đúng thế, giờ chúng ta viết thư hồi âm thôi, chú nghĩ cha mẹ con sẽ vui lòng đấy.

Vì họ sẽ thích cái trường nội trú này.

Với hiểu biết của Đỗ Lan về cha mẹ Ngải Đức, e rằng họ sẽ rất mừng khi Đỗ Lan tìm được trường cho Ngải Đức, để họ không còn phiền não về việc chuyển cấp của cậu nữa.

Ngải Đức đã đến tuổi học trung học, nhưng cha mẹ cậu căn bản không có thời gian quan tâm con cái.

Thế là Đỗ Lan làm thay: Để chú giúp con viết thư hồi âm.

Với tư cách là chú của Ngải Đức, tôi đồng ý để Ngải Đức Kiều Đức Lợi vào học tại quý trường, hoàn thành một chuyến trải nghiệm mạo hiểm vĩ đại, đồng thời tôi còn kỳ vọng cậu bé có được một quãng đời học sinh vui vẻ.

Nhưng xin thứ lỗi vì chúng tôi chẳng biết gì về Hoắc Cách Ốc Tỳ, cũng không tìm thấy trường trên bất kỳ bản đồ nào, và chưa từng nghe nói về những vật phẩm, sách vở trong danh sách mua sắm, nếu các vị có thời gian, chúng tôi hy vọng nhận được sự giúp đỡ.

Chân thành chờ đợi hồi âm, Ngải Đức và chú của cậu, Đỗ Lan.

Con cú mèo luôn đậu trên cây đại thụ sau vườn nhà Ngải Đức, nó sẽ ngậm thư hồi âm về trường.

Đúng như Đỗ Lan dự đoán, khi hắn nói đã giúp Ngải Đức tìm được một ngôi trường không tệ, họ đã giao toàn quyền việc nhập học của Ngải Đức cho Đỗ Lan, thậm chí còn để Đỗ Lan làm cha đỡ đầu của Ngải Đức.

Sau đó quay lưng đi lo sự nghiệp vĩ đại của họ.

Đỗ Lan nhún vai với Ngải Đức, nhưng Ngải Đức lại không vì thái độ của cha mẹ mà đau lòng, ngược lại còn lộ ra nụ cười, điều này cho thấy cậu sắp đi tới một thế giới thần kỳ, cậu sẽ học được bản lĩnh của Siêu nhân.

Khoảng thời gian tiếp theo, Đỗ Lan lại vô sự tự tại, nhưng một tuần sau, cuối cùng cũng có người tới, người được Ngải Đức dẫn tới là một phụ nữ trung niên cổ quái, bộ mặt nghiêm nghị, quật cường như muốn cho cả thế giới biết tay.

Nhưng vị phu nhân này cũng không thực sự nghiêm túc như vậy, ngữ khí ôn hòa, không hề có chút thái độ bề trên nào: Chào ông, Đỗ Lan tiên sinh, ông chính là cha đỡ đầu của Ngải Đức, người giám hộ phụ trách việc nhập học của cậu bé phải không.

Đúng vậy, chẳng lẽ bà chính là giáo sư của Hoắc Cách Ốc Tỳ.

Tôi chính là người đã viết thư cho các ông, Mễ Lặc Oa Mạch Cách Minerva McGonagall, ông có thể gọi tôi là giáo sư Mạch Cách.

Chào giáo sư Mạch Cách, mời vào.

Đỗ Lan rất khách khí.

Giáo sư Mạch Cách đã là khách quen của các gia đình Muggle, thời gian qua bà đã tiếp đãi rất nhiều đứa trẻ từ gia đình Muggle, cũng đã gặp qua nhiều Muggle cổ quái.

Dùng chút gì chứ.

Nước lọc, cảm ơn.

Mạch Cách đã thử qua cà phê và cola của Muggle, cái loại chất lỏng đáng sợ đó nên được gửi đến Azkaban để làm thuốc thẩm vấn thì hơn, cả đời này bà không muốn uống lại nữa.

Mọi người ổn định chỗ ngồi, Mạch Cách mở lời: Tôi biết cha mẹ Ngải Đức có thái độ thế nào, nhưng Ngải Đức nói ông là cha đỡ đầu của cậu bé, và cha mẹ cậu bé đã thác phó cậu cho ông, có đúng không Đỗ Lan tiên sinh.

Tôi nghĩ là vậy, cha mẹ Ngải Đức là bạn từ thời sinh viên của tôi, hai người họ là những nhân viên nghiên cứu điên cuồng, có quá nhiều công việc phải hoàn thành, nên việc chọn trường cho Ngải Đức do tôi quyết định.

Mạch Cách gật đầu: Vậy thì Đỗ Lan tiên sinh, tôi biết ông có rất nhiều nghi vấn, hãy để tôi giới thiệu sơ qua về ngôi trường ma pháp Hoắc Cách Ốc Tỳ vĩ đại của chúng tôi.

Chỉ là giới thiệu một chút lịch sử trường, quy mô, tôn chỉ, v. v.

Nói hết cũng mất một giờ, đó là đã tinh giản lắm rồi.

Vì Vu sư khi ghi chép lịch sử thường vừa dài vừa dở, lại còn hay nói đông nói tây, khiến người đọc sử Vu sư đầu to ra cả vòng.

Tất nhiên Vu sư cũng có cách ghi chép lịch sử cực kỳ tiện lợi, đó là đi hỏi chính nhân vật lịch sử đó.

Nhiều Vu sư sẽ biến thành linh hồn hoặc lưu lại ký ức và tính cách của mình trong các bức tranh ma pháp.

Chỉ cần linh hồn và tranh còn nguyên vẹn, họ có thể trả lời mọi thứ họ biết.

Tôi biết các ông không dễ dàng tiếp nhận sự tồn tại của Vu sư, nhưng nếu các ông bằng lòng cùng tôi đến Đối Giác Hạng mua sắm đồ dùng, tôi có thể đưa các ông đi kiến thức giới Vu sư một chút.

Mạch Cách đã gặp nhiều Muggle cố chấp, thường yêu cầu bà biểu diễn ma pháp để chứng minh mình là Vu sư, nhưng bùa Biến hình của Mạch Cách không phải trò hề của Muggle, nên sau này bà trực tiếp chọn phương thức tham quan Đối Giác Hạng để chứng minh sự tồn tại của Vu sư.

Nếu lũ Muggle ngu xuẩn vẫn không tin, bà sẽ bỏ mặc họ trên phố luôn.

Đỗ Lan thấy Mạch Cách dường như không tình nguyện biểu diễn ma chú, thế mà lại chặn họng mình trước, liền đoán được trước đó bà đã trải qua chuyện gì tồi tệ.

Vậy mua sắm cần tiền bạc, các Vu sư có thu bảng Anh không.

Không thu.

Mạch Cách nói: Nhưng Vu sư chúng tôi có ngân hàng riêng, ông có thể đổi bảng Anh thành tiền tệ Vu sư.

Vậy xuất phát thôi, lái xe đến quán bar Phá Phủ.

Giáo sư Mạch Cách, bà cũng ngồi xe của chúng tôi chứ.

Đúng vậy, vì Vu sư chúng tôi có quy định nghiêm ngặt về việc sử dụng ma pháp, không được sử dụng ma pháp trước mặt người thường, nên tôi cũng đã quen với phương tiện giao thông chậm chạp và chật hẹp của các ông rồi.

Giáo sư Mạch Cách thực ra có thể đưa Muggle đi Độn thổ Apparition, nhưng sau khi có hai Muggle bị dọa cho ngớ người, bà không còn đưa Muggle đi dịch chuyển tức thời nữa.

Vậy thì lái xe đi.

Suốt quãng đường, giáo sư Mạch Cách như gặp đại địch, ngồi thẳng lưng góc 90 độ ở ghế trước, hai tay nắm chặt lấy tay vịn, dường như bà lo cái hộp sắt ngu xuẩn này có thể hất văng bà ra ngoài bất cứ lúc nào.

Xem ra Vu sư tuy bản thân biết nhiều ma chú nguy hiểm, nhưng vì không tin tưởng Muggle nên họ cực kỳ thiếu lòng tin vào các thiết bị của Muggle, cũng thật vất vả cho giáo sư Mạch Cách đã nhịn được tiếng thét chói tai.

May mà hành trình thuận lợi, họ đã đến quán bar Phá Phủ mà Muggle không nhìn thấy, đi thẳng ra sân sau, gõ vài cái lên những viên gạch cạnh thùng rác.

Bức tường gạch tự động mở ra, Ngải Đức lộ ra biểu cảm kinh ngạc, cuối cùng cũng thấy được ma pháp rồi.

Đối Giác Hạng, con phố thương mại phồn hoa nhất giới phù thủy.

Tất nhiên, phù thủy không nhất thiết phải đi qua quán bar Phá Phủ mới vào được Đối Giác Hạng, thông thường chỉ cần nhà có lò sưởi là họ có thể thông qua Phi Lộ Phấn để dịch chuyển đến đây.

Phi Lộ là một hệ thống xa lộ công khai của giới phù thủy, bất kỳ phù thủy nào chỉ cần có lò sưởi trong nhà đều có thể gia nhập vào mạng lưới khổng lồ này.

Còn Phi Lộ Phấn chính là chìa khóa để lên đường cao tốc.

đứng trong lò sưởi, ném một nắm Phi Lộ Phấn, phát âm rõ ràng và chính xác đích đến, phù thủy sẽ có thể xuất hiện tại lò sưởi của nơi đó.

Bây giờ tôi đưa các trò đến Cổ Linh Các trước.

Giáo sư Mạch Cách nói.

Nằm sâu nhất trong Đối Giác Hạng là Cổ Linh Các ngân hàng của yêu tinh với kiến trúc xiêu vẹo, thất điên bát đảo, khiến người ta nghi ngờ nó có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Đỗ Lan nghi ngờ đám yêu tinh này sau khi đổi bảng Anh xong sẽ đến thế giới Ma Qua để phò tá các thế lực bù nhìn, nhằm thu mua lượng lớn nguyên dược liệu.

Tuy giới phù thủy sở hữu nhiều sinh vật ma pháp, nhưng đại đa số tài nguyên động thực vật và khoáng sản vẫn nằm trong tay người bình thường.

Phù thủy không thể lúc nào cũng dùng phép thuật biến ra mọi thứ, họ cần gỗ, đường, dầu, bột mì. những thứ này không phải phù thủy nào cũng hoàn toàn khống chế được.

Sau khi đổi lấy những đồng Kim Gia Long nặng trịch, cả nhóm bắt đầu đi mua sắm.

Giáo sư Mạch Cách không có quá nhiều thời gian hộ tống, nên bà trực tiếp dẫn họ đi mua các dụng cụ học tập thiết yếu rồi định rời đi.

Bà tin rằng nếu Đỗ Lan và Ngải Đức muốn về nhà, họ chắc chắn sẽ tự tìm được đường.

Chương 868

Đặt may đồng phục, mua vạc, và tất nhiên không thể quên thứ quan trọng nhất: ma trượng.

Đỗ Lan cảm thấy mình như người ngoại quốc, chẳng lẽ vì bản thân mặc vest giày da chỉnh tề.

Quả thực là vậy, trang phục của Đỗ Lan hoàn toàn lạc quẻ với giới phù thủy nên mới bị họ vây xem.

Đừng căng thẳng, ông Đỗ Lan.

Giáo sư Mạch Cách cũng phát hiện ra nhiều phù thủy đang nhìn sang một cách khiếm nhã: Họ chỉ là hiếm khi thấy người bình thường thôi.

Ta quả thực đã biến thành động vật quý hiếm rồi sao: Đây chính là tiệm ma trượng à.

Đúng vậy, chúng ta vào thôi.

Chẳng phải là cô Mễ Lặc Oa sao.

Vì Mễ Lặc Oa đã hơn năm mươi tuổi mà vẫn chưa kết hôn, nên vẫn được gọi là tiểu thư.

Ông Áo Lợi Phàm Đức, tôi đưa tân sinh đến mua ma trượng.

Ồ, lại một tiểu phù thủy đáng yêu nữa sao.

Áo Lợi Phàm Đức đã quá quen việc này, ông chỉ huy Ngải Đức giơ tay đo kích thước, sau đó bắt đầu tuyển chọn.

Cuối cùng, Ngải Đức mua một cây ma trượng dài chín inch ba phần tư làm từ lông độc giác thú.

Đây là một cây ma trượng rất trung dung, nhưng hầu hết ma pháp sư đều sử dụng loại này.

Đồ đạc cơ bản đã mua đủ: Nếu các trò cần thú cưng, trường học cho phép mang theo cú mèo, mèo, chuột hoặc cóc, các trò có thể tự lựa chọn.

Tôi còn có việc, không thể tiếp tục đi cùng.

Những đồ dùng thiết yếu đã đủ, các trò có thể tự mình dạo chơi trong Đối Giác Hạng rồi quay về theo đường cũ.

Cảm ơn giáo sư đã dành thời gian hộ tống, tôi và Ngải Đức ổn cả.

Đó là vinh hạnh của tôi.

Vậy xin hãy đến sân ga số chín ba phần tư tại ga hỏa xa Luân Đôn vào ngày mùng một tháng chín để lên tàu đến học viện ma pháp Hoắc Cách Ốc Tỳ.

Sau khi giáo sư Mạch Cách đi, Đỗ Lan hỏi Ngải Đức: Cậu thích con vật nhỏ nào.

Cháu thích chó.

Tuy nhiên, cửa hàng thú cưng không bán chó, vậy là họ mua một con cú mèo.

Trong số các thú cưng, dường như chỉ có cú mèo là hữu dụng nhất, còn lại chỉ thuần túy là vật nuôi.

Ngải Đức không có ý kiến gì, sau đó Đỗ Lan mua cho cậu rất nhiều đồ chơi và đồ ăn vặt rồi mới về nhà.

Địch Ny Toa về nhà thấy đống đồ kỳ quái đó, liền hỏi: Anh đi Đối Giác Hạng à.

Hôm nay tôi gặp được giáo sư của Hoắc Cách Ốc Tỳ, quả thực rất thú vị.

Anh chắc chắn lại dùng thủ đoạn gì đó để biết về thế giới này đúng không.

Dù sao anh cũng sẽ chẳng nói đâu, cứ coi như tôi chưa hỏi.

Dù sao chuyện này cũng không phải lần đầu, ở thế giới Conan là công viên giải trí khổng lồ, lần này là học viện Hoắc Cách Ốc Tỳ trong đô thị.

Đỗ Lan luôn có khả năng mang đồ từ các thế giới khác nhau qua lại.

Chuyện đó không quan trọng.

Đỗ Lan không muốn giải thích nhiều, anh lấy ra một cái vạn năng giao nang: Việc sửa đổi gen cho Ngự Phản muội muội chắc cũng sắp xong rồi.

Cứ để cô bé đến giúp việc ở cửa hàng của em đi, phải biết rằng cửa hàng đó hiện là nguồn thu nhập chính của gia đình mình đấy.

Khiếm khuyết gen của Ngự Phản muội muội chủ yếu là việc cô bé không thể điều phối cảm xúc khi nói chuyện, chỉ có thể dùng những từ ngữ khô khan để thay thế.

Tuy trông có vẻ ngốc nghếch đáng yêu, nhưng nghe nhiều sẽ cảm thấy hơi bệnh thái.

Vì vậy Ngự Phản muội muội vẫn luôn được tiến hành tu sửa, hiện tại ước chừng đã ổn.

Bùm một tiếng, Ngự Phản muội muội xuất hiện rạng rỡ.

Ngự Phản muội muội cảm thấy thế nào.

Đỗ Lan hỏi.

Ngự Phản muội muội tinh lực dồi dào.

Lần này cô bé không nói theo kiểu Ngự Phản muội muội tràn đầy nguyên khí nữa, mà trực tiếp làm động tác nắm đấm, biểu cảm tuy rất mờ nhạt nhưng rất đáng yêu.

Vậy bây giờ có thể làm việc không.

Không vấn đề gì.

Ngự Phản muội muội mỉm cười nói, cô bé đã giống người bình thường hơn.

Cửa hàng của Địch Ny Toa không nằm ở trung tâm thành phố mà nằm trong một con hẻm ở khu phố cổ, buổi tối mang lại cảm giác âm u và áp lực của những đứa trẻ mồ côi thành phố sương mù.

Tên cửa hàng là Long Chi Hậu Duệ Hậu duệ của rồng, Địch Ny Toa chỉ thuận miệng đặt vậy, nghe cho có vẻ oai phong và thần bí.

Cửa hàng bán đủ thứ đồ kỳ quái, Địch Ny Toa thậm chí còn lén lút bán một số vật phẩm phi pháp, ra vẻ là kẻ có máu mặt ở cả giới trắng lẫn đen.

Cửa hàng mở trong góc khuất như vậy mà làm ăn vẫn tốt tự nhiên là vì thực lực mạnh mẽ.

Hiện tại, Long Chi Hậu Duệ sắp trở thành truyền thuyết đô thị của Luân Đôn.

Vì cửa hàng không có bất kỳ quảng cáo nào, chỉ có một tấm biển hiệu, lại tọa lạc ở nơi khó tìm, nên người bình thường rất khó thấy.

Hơn nữa thời đại này internet chưa phổ biến, mọi người không có kênh để lấy thông tin đại chúng, tin tức truyền miệng thường có sai lệch, càng làm tăng độ khó cho việc tìm kiếm Long Chi Hậu Duệ.

Tuy nhiên, những người tâm huyết săn bảo vật vẫn muốn tìm ra nó, vì nghe nói có người đã mua được kim loại quý hiếm với giá cực thấp và kiếm được một khoản lớn, thậm chí có người còn mua được đồ cổ rồi phát tài.

Tóm lại, trong mắt mọi người, Long Chi Hậu Duệ dường như đã trở thành thánh địa săn bảo vật vô sở bất năng.

Nhưng tin đồn lan truyền nhỏ nhất nhưng khiến người ta phát cuồng nhất chính là: Chỉ cần bạn trả giá xứng đáng, bạn có thể mua được kỳ tích.

Vì vậy, một số kẻ hiếu kỳ đã gửi gắm hy vọng vào truyền thuyết đô thị này.

Helen là một nữ phóng viên trẻ, cô ôm lấy sự hiếu kỳ và tinh lực tràn trề để bắt đầu điều tra về truyền thuyết đô thị.

Đây là công việc đầu tiên của cô sau khi tốt nghiệp, ý tưởng của cô là viết về những điều cổ quái rồi đăng lên tạp chí hoặc báo để giành lấy một vị trí chuyên mục.

Dã tâm không nhỏ, nhưng độ khó cũng khá cao, vì truyền thuyết có đủ loại, kẻ thì bảo Long Chi Hậu Duệ ở trung tâm, người lại bảo ở ngoại ô.

Helen đã tìm được hai người tự nhận từng đến đó, nhưng cuối cùng đều là kẻ lừa đảo.

Nhưng Helen không bỏ cuộc, cô tiếp tục đăng quảng cáo trên báo hy vọng tìm được người thực sự từng đến đó, để lại số điện thoại căn hộ thuê của mình.

May mắn đã mỉm cười với Helen khi cô tìm được một người chủ động liên hệ nói đã từng đến cửa hàng Long Chi Hậu Duệ.

Lần này dường như người đó không nói dối, vì đối phương bảo có thể miễn phí đưa Helen đi.

Helen gặp một người đàn ông kỳ lạ, tóc dường như đã lâu không gội, bết bát dầu.

Bộ vest màu trà trên người nhăn nhúm như chưa từng được là, đôi giày da mũi to kiểu cũ trông cứ như chưa thay từ sau Thế chiến II.

Đó là một gã cực kỳ lập dị, nhưng bản thân Helen cũng là một kẻ kỳ quặc, từ nhỏ đã thích những thứ ly kỳ, lên đại học càng thích suy luận và sinh vật ngoài hành tinh.

Hiện tại cô cảm thấy sinh vật ngoài hành tinh quá hư ảo, chi bằng nghiên cứu truyền thuyết đô thị sẽ thực tế hơn.

Chào ông, ông hẳn là ông Á Sắt phải không.

Helen gặp người đàn ông kỳ lạ này ở đầu phố.

Cô là cô Helen, người để lại số điện thoại trên báo.

Người đàn ông tuy ăn mặc kỳ quái nhưng có vẻ không phải người xấu.

Chúng ta đã nói chuyện qua điện thoại rồi.

Ồ, đúng vậy, điện thoại, tôi nhớ rồi, tất nhiên là tôi nhớ, chính là cái hộp đen cần nhấn số đó.

Ông ta dường như mới sực nhớ ra.

Thật là một người cổ quái: Ông Á Sắt, ông nói ông đã từng đến cửa hàng Long Chi Hậu Duệ.

Đúng vậy, tôi nghĩ nó tên là vậy, tôi cũng chỉ tình cờ thấy thôi.

Nhưng lần trước vì thời gian gấp rút nên tôi chỉ vào xem qua, nhưng chỉ mới nhìn thôi tôi đã bị m. không, bị những món hàng bên trong thu hút rồi.

Lúc đó tôi thấy rất nhiều thứ không quen biết: Vì vậy tôi hy vọng có m. không, có người cùng tôi đi, vì tôi quả thực kiến thức nông cạn.

Ý ông là trong tiệm có thứ ông hứng thú, nên muốn tôi đi cùng mua sắm.

Tất nhiên là không vấn đề gì.

Helen vốn dĩ muốn đi mở mang tầm mắt về Long Chi Hậu Duệ, giờ nghe đối phương nói càng thêm hứng thú: Ông có thể mô tả xem Long Chi Hậu Duệ trông như thế nào không.

Helen lấy từ trong túi vải đeo chéo ra một chiếc máy ghi âm băng từ, vào thời đại này thứ này không hề rẻ.

Ồ.

Người đàn ông tên Á Sắt rõ ràng cũng rất hứng thú với thứ trên tay Helen: Đây là cái gì vậy.

Đây là máy ghi âm cầm tay, dùng pin khô cung cấp năng lượng, là hàng Mỹ đấy.

Helen nói, thứ này giờ tuy không quá hiếm nhưng máy thu âm gia đình thường rất lớn, chiếc của cô có thể mang theo bên mình, tuy thể tích vẫn không nhỏ nhưng đã gọn hơn đồ dùng gia đình nhiều.

Ồ, thật là thứ thần kỳ.

Ánh mắt Á Sắt hoàn toàn bị chiếc máy cơ khí trên tay Helen thu hút, ông nhận ra cơ khí cũng có sức hút đến vậy.

Ông Á Sắt, nếu ông không phiền, trước khi đến cửa hàng, tôi có vài câu hỏi.

Được thôi, cô muốn ghi âm giọng của tôi vào đó sao.

Nếu ông không phiền.

Không, tất nhiên là không, thú vị quá.

Á Sắt cười nói: Cô hỏi đi.

Xin hỏi, Long Chi Hậu Duệ rốt cuộc là một cửa hàng như thế nào.

Helen nhấn nút ghi âm, bắt đầu công việc.

Hóa ra là làm việc như vậy sao.

Á Sắt lầm bầm, rồi mới bắt đầu trả lời: Đó là một nơi thần kỳ, tôi chưa bao giờ thấy nơi nào thú vị đến thế, nhìn không thấy điểm dừng đều là những thứ hay ho, lần này tôi nhất định phải ở lại đó mấy ngày.

Ông có thể mô tả cụ thể cách trang trí hoặc hàng hóa bên trong không.

Trang trí.

Rất sáng, tuy tôi đi vào lúc sáng sớm nhưng nó minh mạn như giữa trưa vậy.

Còn hàng hóa thì tôi cũng không hiểu lắm, nó giống như siêu thị của các cô vậy, có vô số thứ.

Diện tích của nó rất lớn.

Quả thực rất lớn, tôi thậm chí nghi ngờ có phải họ đã sử dụng ma chú gì. không.

Á Sắt đột nhiên bịt miệng vì lỡ lời.

May mà Helen không để ý: Tôi cũng không chờ thêm được nữa, vậy chúng ta vừa đi vừa nói.

Chương 869

Ông có thể cho tôi biết ông vào được đó trong hoàn cảnh nào và đã mua gì không.

Á Sắt này tên đầy đủ là Á Sắt Vi Tư Lai Arthur Weasley, là một phù thủy say mê đồ dùng của Ma Qua.

Ông làm việc tại Bộ Pháp Thuật ở Văn phòng cấm lạm dụng đồ dùng Ma Qua, nghe thì oai nhưng thực ra phù thủy cơ bản không dùng đồ Ma Qua, nên bộ phận này chỉ có ông và một vị phù thủy già nữa.

Tuy nhiên thông qua công việc, ông lại cực kỳ say mê đồ Ma Qua.

Lần trước vì căn nhà cũ kỹ bị mưa bão làm hỏng lò sưởi, ông buộc phải sử dụng Độn Thổ để đi làm, nhưng xảy ra chút sai sót nên lạc đến gần cửa hàng Long Chi Hậu Duệ.

Tò mò vào xem thử, ông liền bị mê mẩn.

Sau đó vì vội đi làm nên ông đi trước.

Nhưng ông luôn hy vọng tìm được một người hướng dẫn là Ma Qua để giới thiệu thêm cho ông về đống hàng hóa lóa mắt bên trong.

Sau khi thấy quảng cáo của Helen, ông liền dùng chiếc điện thoại duy nhất trong Bộ Pháp Thuật để liên hệ với cô, hẹn hôm nay gặp mặt cùng đi.

Đi vào con hẻm hẹp, cứ như đi vào mê cung của thế kỷ trước, nhưng Helen lại thấy kích động vì cô cảm giác mình đang tiến rất gần đến mục tiêu.

Cuối cùng, qua khỏi con hẻm nhỏ hẻo lánh, một cửa tiệm rực rỡ ánh đèn hiện ra giữa làn sương mù.

Nơi này không quá xa Bộ Pháp Thuật nên Á Sắt biết đường.

Thật không thể tưởng tượng nổi một cửa hàng như thế này lại mở ở đây.

Khác với tưởng tượng của mình, Helen cảm thấy cửa hàng này dù có mở ở trung tâm thành phố cũng không hề lạc hậu, cô cứ ngỡ Long Chi Hậu Duệ sẽ thần bí và kín đáo hơn chút.

Sao có thể chứ, Địch Ny Toa tuy chọn địa điểm không tốt, nhưng cô mở cửa làm ăn mà, sao có thể không trang hoàng mặt tiền cho lộng lẫy.

Dù có vẻ cũng chẳng mấy ý nghĩa.

Nhưng đây gọi là đi ngược lại lẽ thường, luôn phải làm điều gì đó bất ngờ mới khiến khách hàng ấn tượng sâu sắc.

Cuối cùng cũng đến nơi, nhìn tấm biển hiệu bằng đèn LED rực rỡ, Helen lấy máy ảnh ra ghi lại.

Đồng thời thầm nghĩ thảo nào ít người tìm được nơi này, dù có từng mua đồ ở đây chắc muốn tìm lại đường cũ cũng khó.

Nếu bảo Helen tự đi lại lần nữa, chắc cô cũng chịu chết.

Chúng ta vào thôi.

Helen chụp xong ảnh liền nói.

Hai người bước vào cửa tiệm sáng trưng, Helen hít một hơi khí lạnh.

Cô không phải chưa từng đi siêu thị, nhưng quy mô cửa hàng này quá lớn, nhìn không thấy điểm dừng, cứ như thể Á Sắt nói là bị thi triển ma pháp vậy.

Hoàn toàn không có chút cảm giác thần bí nào, hàng hóa đều niêm yết giá công khai, căn bản chính là một cái siêu thị, chỉ là địa điểm hơi hẻo lánh.

Thú thực mới đến Long Chi Hậu Duệ, Helen có chút thất vọng, dường như không thần kỳ như truyền thuyết đô thị kể.

Nhưng đã đến thì phải xem cho biết, Helen bước vào trong, chìm đắm trong biển hàng hóa.

Chỉ xem lướt qua, Helen đã sớm nhận ra điểm khác biệt, vì đồ ở đây chẳng có nhãn hiệu gì, hơn nữa lại rất yên tĩnh, chẳng thấy nhân viên làm việc.

Chẳng lẽ họ không sợ bị mất trộm sao.

Á Sắt rất vui vẻ, ông cầm vài thứ chưa từng thấy đến hỏi Helen.

Helen phát hiện người đàn ông này ngay cả kiến thức thường thức cũng không có, đến cái dao cạo râu cũng không nhận ra.

Tóm lại là vô cùng cổ quái, Helen quyết định xem xét kỹ lưỡng.

Một siêu thị lớn vô cùng, Helen thậm chí còn thấy xe đạp, trên biển chỉ dẫn ghi dành riêng cho khách hàng, nghĩa là trong cửa hàng khổng lồ này thậm chí cần dùng xe đạp để di chuyển, lớn đến mức khó tin.

Đây là cái gì.

Á Sắt lại tới đặt câu hỏi, ông đúng là một đứa trẻ hiếu kỳ, thứ gì không biết đều muốn tìm hiểu.

Helen cạn lời nhìn cây lau nhà trong tay Á Sắt, chẳng còn sức để chê bai, người đàn ông này đúng là cái gì cũng không biết: Ông Á Sắt, đây là khu đồ dùng sinh hoạt, tôi muốn vào sâu bên trong xem thử, ông biết đi xe đạp không.

Xe đạp sao.

Á Sắt hớn hở: Tôi không biết, nhưng tôi nghĩ mình sẽ học được sớm thôi.

Ông Á Sắt này sống ở Nam Cực hay sao.

Á Sắt không biết đi xe, Helen cũng không tin ông có thể học được trong thời gian ngắn, nên cuối cùng hai người vẫn đi bộ vào trong.

Dọc đường thậm chí còn có biển chỉ đường, đúng là thần kỳ.

Đây đâu phải cửa hàng, đây rõ ràng là một thành phố hàng hóa.

Đi một lúc, Helen dừng bước vì cô đã đến khu đá quý, đúng vậy, là đá quý.

Những viên đá quý tuyệt mỹ cứ thế được đặt thản nhiên trên kệ, khách hàng hoàn toàn có thể cầm lên tự xem.

Helen phát khiếp, tiệm trang sức cũng không dám kiêu ngạo thế này, chẳng lẽ không sợ trộm sao.

Hơn nữa Helen còn thấy những viên đá quý to bằng nắm tay, đề giá một triệu bảng Anh, rẻ đến mức kinh người.

Càng đi sâu càng kinh ngạc, vì ngoài đá quý còn có đủ loại kho báu bị thất lạc, tác phẩm nghệ thuật và đồ cổ.

Chúng cứ như không cần tiền mà chất đống trên kệ, Helen ngẩn người, cô cảm thấy dù mình có báo cáo chuyện này cũng chẳng ai tin, nên nó mới thành truyền thuyết đô thị, vì quá khoa trương vượt quá nhận thức của con người.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai đó nói với cô có nơi đá quý và tác phẩm nghệ thuật chất đống như rác, cô tuyệt đối không tin.

Vì vậy, ngay cả trong truyền thuyết đô thị, những tin đồn khoa trương thế này cũng không nhiều, vì chỉ những tin đồn có người tin mới lan truyền được.

Nếu không ai tin, thì lời đồn cũng chẳng thành lời đồn.

Đây là bức Hoa Hướng Dương bị thất lạc của Van Gogh.

Thật kinh khủng, thứ đã mất tích hàng trăm năm cũng có thể tìm thấy ở đây.

Chủ cửa hàng này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Tôi nhất định phải gặp được ông.

Helen tiếp tục đi vào trong.

Cô thấy tàn tích của một con tàu đổ nát, trên đó ghi là tàn tích tàu Nô ê.

Đi tiếp lại thấy Hòm Giao Ước, giáo Longinus, khăn liệm Turin, thanh gươm trong đá, dao găm đâm Caesar.

Nếu không phải mỗi món đều có thuyết minh, Helen thậm chí không biết chúng là gì.

Lúc này cô đã há hốc mồm, biểu cảm đờ đẫn.

Á Sắt tuy là phù thủy nhưng cũng biết những vật phẩm này thần kỳ và mạnh mẽ thế nào, thậm chí nhiều thứ trong đó vốn do phù thủy chế tạo.

Ví dụ như thanh kiếm Á Sắt Excalibur là ma pháp kiếm do tinh linh trong hồ đúc ra.

Hay như Mai Lâm Merlin, trong giới phù thủy cũng là một phù thủy cổ xưa và vĩ đại lừng danh, gia tộc Mai Lâm hiện vẫn là những thành viên vĩ đại của giới phù thủy.

Không chỉ có thế, bên trong thậm chí còn có xương cốt của Hồng Long từng phù hộ vua Á Sắt, bày sẵn trong tiệm, có giá rõ ràng, có thể mua về.

Và tại khu vực thần kỳ không biết phân loại thế nào này, còn bày bán cả kỳ tích.

Ở sâu nhất trên bức tường trắng tinh khôi, nơi nổi bật nhất có một nút bấm, trên đó viết: Muốn đạt được điều gì thì phải trả cái giá tương đương, đó chính là trao đổi đồng giá.

Helen và Á Sắt đều đứng trước Kỳ tích.

Đây là điểm tận cùng của siêu thị, họ không biết mình đã đi bao lâu, chỉ thấy giờ rất mệt và khát.

Mà Kỳ tích thực ra rất đơn giản, chỉ là một nút bấm, và khẩu hiệu trao đổi đồng giá nằm ngay phía trên nút bấm đó.

Ực một tiếng, Helen nuốt nước bọt, có thôi thúc muốn nhấn xuống.

Chương 870

Á Sắt cũng rất tò mò, dù là phù thủy cũng không phải là toàn năng, nhưng người thu thập được nhiều đạo cụ ma pháp viễn cổ thế này tuyệt đối không tầm thường, biết đâu thực sự có đạo cụ ma pháp đặc biệt giúp người đời thực hiện ước mơ.

Tôi nhấn nhé.

Helen chậm rãi vươn tay, đầu ngón trỏ đã chạm vào nút bấm.

Á Sắt cũng rất căng thẳng, ông sợ thứ xuất hiện sẽ là một phù thủy.

Tay thò vào túi áo, ông đã nắm chặt ma trượng, nếu có nguy hiểm ông sẽ ra tay ngay.

Cạch một tiếng thanh thúy, Helen đã nhấn nút.

Cả hai nín thở chờ đợi sự biến hóa.

Liệu nguyện vọng của mình có thành hiện thực.

Mình sẽ mất đi cái gì.

Helen nghĩ rằng sau khi nhấn nút thì nguyện vọng đã được thực hiện, nên khi nhấn, cô vẫn luôn niệm thầm trong lòng rằng mình muốn nuôi một con thú cưng.

Tuy nhiên, cái nút này không hoạt động như vậy.

Xin chào, hoan nghênh đã gọi dịch vụ nhân công, tôi có thể giúp gì cho quý khách.

Im lặng tuyệt đối.

Helen cảm thấy mọi cảm xúc dâng trào nãy giờ đều là thừa thãi, đối phương cứ như tát cho cô một cú trời giáng, đây chẳng phải là nút gọi dịch vụ khách hàng sao.

Đáng chết, tại sao phải làm thần bí thế.

Nhìn xung quanh chẳng có gì, làm tôn lên cái nút đỏ đầy khí thế thần bí, nhìn một cái là bị hút hồn ngay.

Quá đáng hơn nữa là trên nút còn viết trao đổi đồng giá làm người ta sững sờ, hóa ra cuối cùng chỉ là dịch vụ nhân công.

Cái quái gì thế này.

Helen cảm thấy mình bị lừa.

Ờ.

Helen lúc này nghẹn lời, hoàn toàn không biết nói gì: Ờ, tôi, tôi muốn thực hiện một nguyện vọng.

Vâng, không biết nguyện vọng của quý khách thuộc loại hình nào.

Sự nghiệp, nhân duyên, sức khỏe hay cái khác.

Ta xỉu, Helen hoàn toàn không biết phải chê bai thế nào nữa, các người đúng là dịch vụ nhân công bình thường mà, có ai thực hiện nguyện vọng cho người khác kiểu này không, đã bảo là nguyện vọng rồi thì loại hình nào có gì khác biệt đâu.

Cái này có gì khác nhau sao.

Chẳng phải đều thực hiện à.

Nguyện vọng nào mà chẳng như nhau.

Ồ, thực ra không có gì khác biệt, nhưng chúng tôi cần lưu trữ hồ sơ, phân loại như vậy ghi chép sẽ tiện hơn, lát nữa khách hàng điền biểu mẫu cũng dễ hơn ạ.

Nhân viên dịch vụ này chính là Thái Toa.

Trời đất ơi, Helen đã không còn lời nào để nói, nghe người ta nói cứ như chuyện cơm bữa thường ngày vậy, hoàn toàn chẳng coi nguyện vọng của người khác ra gì.

Mời quý khách nhìn lên bức tường trước mặt.

Bức tường trắng tinh hóa ra là một màn hình, hiện tại xuất hiện một bảng biểu lớn, Helen thấy ảnh chân dung của mình đã hiện lên tường: Chỉ cần dùng ngón tay điền vào là được.

Đây là năm 80, công chúng còn chưa thấy màn hình cảm ứng bao giờ, nói chi đến màn hình cảm ứng trên tường đầy tính khoa học viễn tưởng thế này.

Chẳng lẽ là người ngoài hành tinh.

Helen đột nhiên nghĩ đến khả năng này.

Trong bảng biểu có tên tuổi, giới tính, quốc tịch, ngày tháng năm sinh, thậm chí cả số chứng minh thư, thành viên gia đình, tình trạng hôn nhân, hoàn toàn giống như đi xin giấy tờ ở cơ quan chính phủ vậy.

Thôi xong, Helen cũng chẳng còn gì để nói, lẳng lặng điền bảng, trong đó có mục loại hình nguyện vọng, cô điền sự nghiệp, cô hy vọng có được một chuyên mục riêng.

Nhưng bên dưới mục nguyện vọng, Helen cần viết ra cái giá mình sẵn sàng trả.

Đến đây Helen thấy khó xử, cô cũng không biết mình có gì để trả.

Trong mục trả giá nên điền gì.

Tuổi thọ của người thân, mạng sống của chính bạn, vận may cả đời, hoặc một bộ phận cơ thể.

Tất nhiên nếu nguyện vọng rất bình thường thì chỉ cần trả một ít tiền tài là đủ.

Helen nghe xong lập tức xóa bỏ nguyện vọng của mình, những cái giá đó cô đều không muốn trả, thật đáng sợ.

Tôi nghĩ mình không ước nữa.

Helen không muốn trả giá.

Không vấn đề gì, rất vui được phục vụ quý khách.

Nếu muốn tiếp tục mua sắm quý khách có thể quay lại, nếu cần thanh toán có thể đến quầy thu ngân.

Xin quý khách hãy đánh giá dịch vụ nhân công lần này, Hài lòng hay Rất hài lòng.

Chỉ có hai lựa chọn Hài lòng và Rất hài lòng thôi sao.

Cái cửa hàng gì thế này.

Á Sắt vẫn chưa xem đủ, ông thích nơi này, dù có nhiều chuyện không thể lý giải nhưng ông vẫn thích, nhưng Helen muốn về rồi.

Cô hiện tại căn bản không biết có nên viết về truyền thuyết đô thị này không.

Tuy một phần truyền thuyết đã được chứng thực, nhưng còn một số chuyện e rằng cô vĩnh viễn không biết được chân tướng.

Nơi này có lẽ thực sự là căn cứ do người ngoài hành tinh xây dựng cũng nên.

Trong cơn bàng hoàng, Helen đã ra khỏi tiệm, Á Sắt bên cạnh cũng biến mất.

Cô nhìn chiếc máy ảnh trong tay, cuối cùng quyết định cứ rửa ảnh ra trước, chuyện sau này tính sau.

Helen hiện tại có chút diệp công hiếu long, rõ ràng cửa hàng Long Chi Hậu Duệ đầy rẫy sự kỳ quái, ngược lại làm cô thấy sợ hãi.

Thời gian trôi đến mùng một tháng chín, Ngải Đức Kiều Đức Lợi đã đến lúc phải đi học trường ma pháp, nhưng cha mẹ cậu vẫn ở công ty, đã tăng ca liên tục một tuần, chỉ có Đỗ Lan và Địch Ny Toa đưa cậu đi học.

Nhà ga hỏa xa không hề có sân ga số chín ba phần tư.

Ngải Đức nói: Cháu từng đến đây nên biết.

Giữa sân ga số chín và số mười chỉ có những cột trụ.

Đừng vội, có lẽ chúng ta sẽ gặp được những gia đình phù thủy cũng đưa con đi học giống như mình.

Địch Ny Toa nhìn Đỗ Lan, ám chỉ suy nghĩ của anh không sai.

Rất nhanh, cô đã phát hiện một người khả nghi, chính là Á Sắt Vi Tư Lai, người từng lưu luyến không rời cửa hàng Long Chi Hậu Duệ, cùng phu nhân của ông và đứa con đầu lòng Bỉ Nhĩ Bill.

Người đàn ông kia là phù thủy.

Địch Ny Toa khẳng định: Xem ra đúng như anh nói, thực sự có gia đình phù thủy đi qua sân ga chín ba phần tư này.

Cả nhà ba người đều có mái tóc đỏ cam nổi bật, nhắm mắt cũng đoán được đây chắc chắn là gia đình Vi Tư Lai một gia tộc thuần huyết đặc biệt nổi tiếng trong giới phù thủy.

Xin hỏi ông bà là phù thủy phải không.

Đỗ Lan tiến lên hai bước hỏi một câu khiến cả nhà Vi Tư Lai đại kinh thất sắc.

Sao có thể, phù thủy, sao có thể có phù thủy chứ.

Nếu bị Ma Qua biết mình là phù thủy, họ sẽ phải xin sử dụng Bùa lú Obliviate, nên Á Sắt Vi Tư Lai vội vàng phủ nhận.

Tuy nhiên, Đỗ Lan nhìn hành lý họ chuẩn bị cho đứa trẻ cơ bản giống hệt Ngải Đức, người bình thường cũng có thể xác định được, nói chi là Đỗ Lan: Thưa ông, đừng căng thẳng, chúng tôi cũng đưa trẻ đến Hoắc Cách ốc Tỳ, nhưng chúng tôi không tìm thấy sân ga chín ba phần tư.

Hóa ra là vậy, thế thì không cần căng thẳng nữa: Đây là con trai cả của chúng tôi, Bỉ Nhĩ.

Những đứa con khác đều ở nhà, hôm nay là ngày đầu tiên đi học của con trưởng, cứ nghĩ đến việc những năm tới tất cả các con tôi sẽ lần lượt rời nhà, tôi lại muốn khóc.

Nói rồi bà Mạc Lệ Vi Tư Lai hiền hậu liền lau nước mắt.

Á Sắt rất ngượng ngùng: Mẹ của tụi nhỏ hơi đa sầu đa cảm, vì Bỉ Nhĩ là đứa đầu tiên của chúng tôi vào Hoắc Cách Ốc Tỳ.

Đúng rồi, ông và vợ cũng đưa con trai đi học à.

Tôi và vợ là cha mẹ đỡ đầu của Ngải Đức, cha mẹ cậu bé có việc bận không đến được.

Thật là những phụ huynh thiếu trách nhiệm.

Vi Tư Lai kinh ngạc nói: Phải biết rằng tôi cũng rất bận, nhưng vì là con cả đi học nên tôi đã đặc biệt xin nghỉ phép đấy.

Bỉ Nhĩ và Ngải Đức đứng cách nhau vài mét quan sát lẫn nhau, đều là trẻ con nên không có tâm phòng bị, đều rất tò mò.

Bỉ Nhĩ, con có thể dẫn cậu bé đến sân ga chín ba phần tư.

Còn nhớ trước đây mẹ dạy con thế nào không.

Mạc Lệ lau nước mắt xong liền trở lại dáng vẻ bà nội trợ đảm đang.

Tất nhiên rồi mẹ, mẹ bảo phải tiến thẳng về phía trước.

Bỉ Nhĩ nói: Chào bạn, mình là Bỉ Nhĩ, lát nữa bạn cứ đi theo mình.

Mình là Ngải Đức.

Ngải Đức nhận ra Bỉ Nhĩ đúng là một người anh lớn.

Đi xuyên qua cột trụ thạch bản thứ ba là có thể đến một sân ga hoàn toàn mới, nơi này gà bay chó chạy, xem ra phù thủy cũng không tránh khỏi đủ thứ rắc rối.

Đặc biệt là trên sân ga còn có rất nhiều động vật, thật là náo nhiệt.

Đoàn tàu hơi nước mang huy hiệu trường Hoắc Cách Ốc Tỳ đã sẵn sàng khởi hành, Á Sắt bước tới nói: Để tôi giúp các bạn.

Ông vung ma trượng khiến hành lý của Ngải Đức trở nên nhẹ tênh.

Ma pháp thật thần kỳ.

Thực ra Đỗ Lan không cần giúp, đống hành lý này anh vẫn tự xách nãy giờ, nhưng anh vẫn rất cảm ơn Á Sắt, anh cảm nhận được sự gần gũi của Á Sắt Vi Tư Lai, ông không giống những phù thủy khác luôn thù địch với Ma Qua.

Chương 871

Đây chỉ là chú ngữ lơ lửng cơ bản thôi.

Á Sắt khiêm tốn nói: Đi mau thôi, tìm chỗ ngồi cho Bỉ Nhĩ và Ngải Đức.

Đến các toa phía sau đi, thường ở đó sẽ có chỗ trống.

Mạc Lệ nói.

Ông bà cũng tốt nghiệp từ Hoắc Cách Ốc Tỳ sao.

Đỗ Lan hỏi.

Đúng vậy, tôi rất nhớ quãng thời gian đó.

Len qua đám đông phù thủy, sau khi thu xếp chỗ ngồi cho hai đứa trẻ, người lớn xuống xe.

Tàu hỏa sẽ chạy thẳng đến trường nên không cần lo lắng.

Voldemort đã biến mất, các phù thủy có thể yên tâm giao con cái cho tàu hỏa.

Đỗ Lan vốn muốn mời vợ chồng Vi Tư Lai cùng ăn một bữa cơm, nhưng họ lo lắng cho những tiểu ma vương ở nhà nên đã về trước.

Vị phù thủy đó dường như rất hứng thú với đồ cơ khí, ông ta sắp trở thành khách quen của Long Chi Hậu Duệ rồi, chẳng mua gì chỉ toàn đứng xem.

Họ là những người tốt.

Điểm này Địch Ny Toa cũng đồng tình.

Đúng rồi, gần đây dường như ngày càng nhiều phóng viên tìm thấy Long Chi Hậu Duệ, e rằng cửa hàng sẽ gặp không ít rắc rối, nên chuyện gia đình giao lại cho anh đấy.

Ban đầu mở một cửa tiệm nhỏ không phải tốt sao.

Em bày ra cơ ngơi lớn thế này chẳng có ý nghĩa gì, tự tìm rắc rối cho mình.

Đỗ Lan cười nói: Còn cái vụ đổi kỳ tích kia nữa, không biết sẽ dẫn dụ bao nhiêu kẻ có mưu đồ bất chính đến.

Vì như vậy mới thú vị.

Nếu chỉ mở tiệm bình thường thì quá vô vị.

Hiện tại rắc rối chính là chính phủ Luân Đôn sẽ sớm điều tra Long Chi Hậu Duệ, Địch Ny Toa cần thời gian để lo liệu các mối quan hệ.

Helen cuối cùng vẫn viết một bài báo và nhận được sự quan tâm lớn.

Mọi người đều nghi ngờ liệu cửa hàng thần kỳ này có thực sự tồn tại hay không, nên đã lần theo dấu vết tìm đến, phát hiện thực sự có một cửa hàng như vậy, điều này khiến mọi người phát cuồng.

Sau đó đài truyền hình, đài phát thanh, báo chí tạp chí tranh nhau đưa tin, Long Chi Hậu Duệ triệt để nổi tiếng, ngay cả Pháp, Đức, Ý cũng biết ở Luân Đôn có một cửa hàng như thế.

Tiếp theo tự nhiên là sự điều tra của chính phủ, Địch Ny Toa chính là muốn vờn nhau với họ, dù sao rảnh rỗi cũng chẳng để làm gì, Đỗ Lan thấy nàng đang rất tận hưởng việc này.

Chuyến tàu đến Hoắc Cách Ốc Tỳ khởi hành, Ngải Đức tò mò quan sát đoàn tàu, Bỉ Nhĩ không nhịn được hỏi: Bạn chưa bao giờ thấy ma pháp sao.

Đúng vậy, cha mẹ mình chỉ là người bình thường, trước đây mình chưa từng thấy ma pháp nào.

Ngải Đức kích động nói: Khi biết mình có thể trở thành phù thủy, mình đã thức trắng cả đêm.

Cha mẹ bạn ở nhà có dùng ma pháp không.

Tất nhiên, họ luôn dùng ma pháp để làm việc.

Nói rồi Bỉ Nhĩ lấy ma trượng ra: Mình cũng biết ma pháp, tuy có quy định trẻ con không được dùng ma pháp ở nhà, nhưng giờ đã ở trên tàu, lệnh cấm được dỡ bỏ, mình biểu diễn cho bạn xem một cái.

Bỉ Nhĩ là một phù thủy rất thiên phú, nhỏ tuổi đã học được các chú ngữ cơ bản, hoàn toàn thuyết phục được Ngải Đức.

Khoảnh khắc này Ngải Đức đã trở thành đàn em nhỏ của Bỉ Nhĩ.

Ba mẹ ơi, con lại được điểm A rồi.

Chớp mắt một cái, Hách Mẫn Hermione đã lớn, trở thành một cô bé thông minh, hiếu thắng, lại có chút kiêu ngạo.

Con muốn phần thưởng gì nào.

Kiên trì với phương pháp giáo dục của người bình thường, Đỗ Lan luôn dùng phần thưởng vật chất để thỏa mãn sự kiêu ngạo của Hách Mẫn.

Không cần đâu ạ, mẹ đỡ đầu bảo kỳ nghỉ này sẽ đưa con đi Disney.

Hách Mẫn nói.

Cách Lôi Ti Grace thực sự quá cưng chiều Hách Mẫn, gần như coi cô bé là công chúa.

Mười năm nay, Cách Lôi Ti đã trở thành nhà đầu tư nổi tiếng.

Thực ra đứng sau đều là Đỗ Lan đưa ra gợi ý, sau khi thành đại phú hào, Cách Lôi Ti càng có nhiều tiền đầu tư cho Hách Mẫn, suýt nữa thì nuôi dạy cô bé thành một nàng công chúa kiêu kỳ.

May mà bản thân Hách Mẫn không hề buông lỏng yêu cầu đối với chính mình, không thỏa mãn với hiện tại.

Thực ra Hách Mẫn cũng muốn thỏa mãn lắm, nhưng mấy người chị bên cạnh cô bé là hạng người nào chứ.

Mỗi khi Hách Mẫn đạt được thành tích gì, các chị cô lại đạt được thành tích lớn hơn, chẳng cho ai con đường sống.

Hách Mẫn lớn lên trong môi trường như vậy, ngước nhìn bóng dáng ưu tú của các chị mà luôn nỗ lực không ngừng.

Để trở thành một học sinh giỏi, đứa con ngoan với thành tích học tập tốt nhất, thể dục mỹ thuật cũng không kém, cô bé đã rất cố gắng.

Vậy con không muốn phần thưởng khác sao.

Đỗ Lan buồn cười nhìn Hách Mẫn.

Vậy ba có thể để con tự quyết định học trường trung học nào không.

Hách Mẫn nghiêm túc nhìn cha mình hỏi.

Đỗ Lan cười: Hách Mẫn cũng lớn rồi, cũng muốn tự mình quyết định rồi.

Con nói xem con muốn học trường nào.

Con muốn học trường nữ sinh, như vậy sẽ không bị mấy đứa con trai đáng ghét làm phiền, yên tâm học tập.

Hách Mẫn kiêu kỳ nói, cô bé coi thường mấy đứa con trai thành tích bết bát lại còn suốt ngày lấm lem bẩn thỉu.

Hơn nữa mấy đứa đó còn hay bắt nạt cô.

Không cách nào khác, thành tích của Hách Mẫn quá tốt, ma lực của cô bé có lẽ đã cộng hết vào trí thông minh rồi.

Mà thành tích quá tốt thì sẽ bị đố kỵ, nên những ngày tiểu học của cô bé không mấy suôn sẻ.

Chuyện này không vấn đề gì, dù sao thời gian còn sớm, có thể thong thả bàn bạc.

Ha, chú Đỗ Lan, e rằng chú không thể thong thả bàn bạc được đâu.

Người không thèm gõ cửa cứ thế xông thẳng vào bếp không ai khác chính là Ngải Đức Kiều Đức Lợi nay đã trưởng thành.

Lúc này cậu đã trở thành một chàng trai ưu tú: Chú xem, cháu nhặt được cái này ở cửa nhà chú, là thư thông báo đấy.

Hách Mẫn rướn cổ: Ngải Đức, cho em xem với.

Thư thông báo nhập học Hoắc Cách Ốc Tỳ, đưa cho Hách Mẫn, Đỗ Lan cũng chẳng thèm nhìn mà đưa thẳng cho cô bé.

Trên đó viết tên em, là thư gửi cho em.

Hách Mẫn cũng ngạc nhiên: Nhưng trên này không có tên người gửi, cũng không có dấu vết đã bị mở ra, Ngải Đức sao anh biết đây là thư thông báo.

Hách Mẫn nhạy bén hơn người thường, lập tức chú ý đến chi tiết.

Ha, vì mười năm trước anh cũng nhận được một bức thư thông báo y hệt thế này.

Ngải Đức nói.

Hách Mẫn ngẩn ngơ, Ngải Đức nhìn cô lớn lên, tồn tại giống như một người anh trai, Hách Mẫn biết quan hệ giữa hai nhà rất tốt.

Nhìn thái độ không gõ cửa đã xông vào của Ngải Đức cũng biết cậu hoàn toàn coi đây là nhà mình.

Nhưng thực sự mà nói, một năm Hách Mẫn cũng không thường xuyên thấy Ngải Đức, cũng không biết công việc của cậu, dường như cậu thường xuyên đi đây đi đó.

Chú ơi, sắp tới cháu và Bỉ Nhĩ sẽ đi Ai Cập một chuyến.

Bỉ Nhĩ vẫn ổn chứ.

Đỗ Lan hiện tại giữ mối quan hệ bạn bè khá tốt với nhà Vi Tư Lai, mỗi năm đều tụ họp ăn uống một lần.

Anh ấy ổn, chỉ là phàn nàn công việc quá khô khan, nhưng anh ấy còn một đàn em thơ, công việc đó tuy khô khan nhưng lương rất cao, anh ấy sẽ kiên trì được thôi.

Hiện tại đã là năm 90, mười năm trôi qua trong nháy mắt, Đỗ Lan từ một bác sĩ tâm lý xưởng nhỏ đã trở thành ông trùm trong giới tâm lý học.

Không cách nào khác, Đỗ Lan tuy rất thấp thỏm nhưng tỷ lệ chữa khỏi cho bệnh nhân của anh là một trăm phần trăm, danh tiếng đều do bệnh nhân truyền tụng, mà bệnh nhân của anh sau khi điều trị thường trở thành người nổi tiếng.

Vì vậy khi hồi tưởng lại, họ luôn nói Đỗ Lan đã chỉ ra phương hướng cho họ.

Ví dụ như nhà đầu tư Cách Lôi Ti, ngôi sao hành động Thang Mỗ, còn rất nhiều người sau khi tiếp thụ trị liệu của Đỗ Lan đã bước lên đỉnh cao cuộc đời.

Trong miệng họ, Đỗ Lan gần như là một người thầy dẫn dắt cuộc đời đầy tôn quý.

Vì vậy nhiều nhà tâm lý học đến học hỏi, dần dần danh tiếng Đỗ Lan nổi như cồn.

Hách Mẫn xem xong thư thông báo, mặt đờ ra, ngũ quan đáng yêu đều đứng hình, vì một cánh cửa ma pháp chưa từng tiếp xúc đang mở ra trước mắt cô, đây là một phương hướng cô chưa từng tìm hiểu.

Ba ơi, Hoắc Cách Ốc Tỳ.

Hách Mẫn ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Đỗ Lan.

Con ngạc nhiên hơi lâu đấy, Ngải Đức đi rồi kìa.

Lá thư này nói con phải vào trường ma pháp sao.

Hách Mẫn tiếp tục ngẩn người.

Vậy con có sẵn lòng không.

Hách Mẫn ngẩn ra, cô không biết nữa: Phù thủy thực sự tồn tại sao.

Đỗ Lan cầm lấy thư thông báo, thấy nó cũng giống như mười năm trước: Muốn xác định một chuyện có thực sự tồn tại hay không, chúng ta nên làm gì.

Thí nghiệm.

Hách Mẫn nói: Con biết rồi, con sẽ viết thư hồi âm ngay bây giờ, trên này nói sẽ có cú mèo đến lấy thư, nếu là thật thì nghĩa là phù thủy có thật.

Hách Mẫn hưng phấn hẳn lên, thú vị quá.

Không biết ma pháp sư sẽ có điểm gì lợi hại.

Vì quá kích động nên cô quên luôn sự kỳ quái của Ngải Đức, đúng là trẻ con.

Toàn bộ đều do Hách Mẫn tự làm, khả năng thực hành của cô rất mạnh, cô viết thư, từ nào không biết thì tra từ điển, viết ra một bức thư hồi âm khiến người lớn cũng phải hổ thẹn, rồi chạy ra ngoài sân chờ cú mèo như đang nhảy múa.

May mà cú mèo ở ngay gần đó nên rất nhanh đã bay đến.

Thực sự có cú mèo kìa, Hách Mẫn kích động rồi, nếu thực sự có phù thủy đến nhà thì cô có nên đi học ma pháp không.

Có.

Cô quyết định rồi.

Ba mẹ và mẹ đỡ đầu chắc chắn đều sẽ đồng ý thôi, vì họ đều yêu thương cô.

Chương 872

Đỗ Lan và Địch Ny Toa tự nhiên không vấn đề gì, nhưng Cách Lôi Ti không nhất định đồng ý, vì đó là trường nội trú, nghĩa là bà sẽ không được gặp Hách Mẫn trong thời gian dài, điều này chẳng khác nào lấy mạng bà.

Nhưng Hách Mẫn kiên trì, Cách Lôi Ti cũng chỉ đành đồng ý, nhưng bà chưa từng nghe nói về Hoắc Cách Ốc Tỳ, cũng không tra cứu được gì.

Cuối cùng chỉ đành ngửa bài, nói cho bà biết đó là trường ma pháp, làm Cách Lôi Ti giật mình một cái, nhưng cuối cùng vẫn thấy tự hào về Hách Mẫn.

Vài ngày sau, một vị phù thủy lạ mặt đến đưa họ đi Đối Giác Hạng mua sắm, Cách Lôi Ti cũng muốn đi mở mang tầm mắt về thế giới phù thủy nên đi cùng.

Tận mắt thấy con phố phù thủy thực sự, Hách Mẫn đã hoàn toàn tin vào sự tồn tại của phù thủy.

Nhưng cô vẫn chưa biết gì về phù thủy và ma pháp, điều này khiến một kẻ kiêu ngạo như cô cảm thấy bị đe dọa, vì thế cô đã mua một lượng lớn sách vở.

Những ngày tiếp theo cô sẽ phải học bù kiến thức ma pháp, cô cho rằng chỉ có như vậy mới không bị tụt lại phía sau những đứa trẻ lớn lên trong gia đình phù thủy.

Tất nhiên đối với Hách Mẫn, lịch sử phù thủy chưa từng tiếp xúc cũng là những câu chuyện rất thú vị, cô không kìm lòng được mà muốn tìm hiểu.

Hách Mẫn chìm đắm trong thế giới ma pháp cao thâm khó lường.

Tất nhiên Đỗ Lan là một phụ huynh cởi mở, sẽ không vì Hách Mẫn cứ vùi đầu đọc sách phù thủy mà tống cô bé đi điện giật.

Tuy nhiên Đỗ Lan cũng phát hiện ra dường như Hách Mẫn bị vận rủi đeo bám, từ khi nhận được thư thông báo, cô bé liên tục gặp phải đủ loại nguy hiểm có vẻ như tình cờ.

Thú thực là trước khi nhận được thư cũng vậy, chỉ là không thường xuyên như thế nên Đỗ Lan không để ý.

Vì lũ trẻ nghịch ngợm luôn tự đặt mình vào tình thế nguy hiểm.

Ví dụ như đang đi trên lề đường rất tốt, đột nhiên lại chạy ra giữa đường rồi bị xe đâm, hoặc trực tiếp ngồi giữa đường chơi đùa bị tài xế cẩu thả tông phải.

Nhưng dù thế nào thì lần này cũng quá đáng rồi, Đỗ Lan nhìn mảnh vỡ động cơ máy bay ở sân sau mà cạn lời.

Anh nghĩ chuyện này là thế nào.

Địch Ny Toa nhìn Đỗ Lan: Lần trước là xe tải mất lái đâm tới, lần trước nữa là tia sét đánh gãy cột điện, còn lần trước nữa. mười năm nay tôi đếm không xuể có bao nhiêu tai nạn rồi, nhưng có một điểm tôi rất khẳng định là nó liên quan đến tiểu Hách mẫn, dường như mọi tai nạn đều nhắm vào con bé.

Địch Ny Toa cũng cảm thấy việc trực tiếp ném động cơ máy bay xuống là quá đáng, nếu Đỗ Lan không nhanh trí thì nhà họ đã bị hủy rồi: Thú thực tôi có chút lo lắng khi để con bé đi học ở trường ma pháp, không biết lại xảy ra tai nạn gì nữa.

Yên tâm đi, ta sẽ không để con gái có chuyện gì đâu.

Đỗ Lan cũng nhíu mày, thế giới này dường như ngay từ đầu đã có ác ý rất lớn với Hách Mẫn, lúc đầu cô bé đã bị tai nạn xe cộ rồi, nếu không phải anh xuyên qua thì e rằng Hách Mẫn đã chết từ mười năm trước.

Anh cũng lo lắng ở Hoắc Cách Ốc Tỳ sẽ lại có tai nạn: Vì vậy ta nghĩ mình nên đi tìm một công việc làm giáo viên tư vấn tâm lý học đường.

Đỗ Lan đã tính toán xong xuôi.

Lại định tự tiến cử mình, thầm nghĩ đây cũng là vì con gái.

Đỗ Lan đã để tâm thì Địch Ny Toa cũng yên tâm, cô hiện tại mỗi ngày đều quan sát đủ hạng người, xem câu chuyện của mỗi người, cuộc sống vô cùng nhàn hạ: Tôi sẽ đi tìm luật sư, chuyện này tôi nghĩ chúng ta nên đòi một khoản bồi thường.

Địch Ny Toa chỉ vào mảnh vỡ động cơ từ trên trời rơi xuống.

Vậy chuyện gia đình giao cho em nhé.

Đêm trước khi xuất phát, Hách Mẫn hoàn toàn không ngủ được, cô kích động không thôi, hận không thể bay ngay đến trường, còn Đỗ Lan thì đến quán bar Phá Phủ, anh muốn tìm La Tân.

La Tân bây giờ đã là chủ quán bar, lão Tom đã nghỉ hưu sớm và chuyển nhượng quán lại cho La Tân năng nổ.

Sau khi quyết định đến Hoắc Cách Ốc Tỳ tìm việc, Đỗ Lan liền nhờ La Tân điều tra tình hình ở đó, bao gồm các giáo sư thích thứ gì, Đỗ Lan định đi tặng quà.

Trong quán bar mờ ảo, Đỗ Lan nghe thấy rất nhiều người đang bàn luận về chuyện Cáp Lợi Ba Đặc Harry Potter, mới đây thôi Cậu bé sống sót đã đến Đối Giác Hạng, năm nay cậu ta cũng đi học.

Em gái nhỏ của con cũng cùng khóa với cậu bé sống sót, biết đâu họ còn có thể trở thành bạn tốt.

La Tân nói.

Nếu Hách Mẫn biết con biết ma pháp mà chưa bao giờ nói cho nó, có lẽ nó sẽ hận con cả đời đấy.

Đỗ Lan cười.

La Tân lườm một cái: Cha à, chuyện cha giấu con bé e rằng còn nhiều hơn chúng con đấy, thật không biết cuối cùng con bé có tiếp nhận được cú sốc này không, cái thiết lập cả gia đình mình đều là người dị thế giới, e rằng còn khó chấp nhận hơn cả chuyện phù thủy.

Nó sẽ chấp nhận thôi.

Những thứ ta bảo con chuẩn bị đã xong chưa.

Đỗ Lan hỏi.

Xong hết rồi ạ, đồ ăn đồ chơi đồ uống, đều là những thứ các giáo sư ở Hoắc Cách Ốc Tỳ yêu thích, nhưng mua chuộc có lẽ sẽ không có tác dụng đâu.

La Tân không đánh giá cao cách làm của Đỗ Lan.

Đây không phải mua chuộc, mà là quà làm quen sau khi ta nhậm chức.

Đỗ Lan rất tự tin nói.

La Tân đại khái biết Đỗ Lan định làm gì rồi, ước chừng là định uy hiếp Đặng Bố Lợi Đa Dumbledore để nhận Đỗ Lan vào làm giáo viên.

Nếu là vậy, La Tân tin cha mình có thể làm được.

Mang theo đống hành lý lớn nhỏ, sáng sớm hôm sau, Đỗ Lan, Địch Ny Toa và các chị đều tập trung lại để tiễn Hách Mẫn và Đỗ Lan, còn Cách Lôi Ti bảo tiễn biệt quá đau lòng nên không muốn đến.

Tất nhiên lúc này Hách Mẫn còn chưa biết Đỗ Lan sẽ đi cùng chuyến tàu đến Hoắc Cách Ốc Tỳ.

Sân ga chín ba phần tư.

Hách Mẫn ngẩng đầu tìm kiếm, nhưng chỉ thấy sân ga số chín và số mười, hoàn toàn không thấy cái gọi là sân ga chín ba phần tư: Sao mình lại quên hỏi Giáo sư Mạch Cách sân ga ở đâu nhỉ.

Hách Mẫn bắt đầu lo lắng, cô không thể lỡ chuyến tàu, mười một giờ tàu sẽ khởi hành rồi.

Hách Mẫn, hãy mở to mắt ra, con sẽ phát hiện được điều bất thường quanh đây, rất đơn giản thôi.

Đỗ Lan nói: Tập trung chú ý quan sát, hôm nay chắc chắn không chỉ có mình con là học sinh đến học viện đâu.

Đúng vậy, Hách Mẫn lập tức được khai sáng, cô mở to mắt nhìn quanh, quả nhiên thấy có người lao thẳng vào cột trụ.

Thực ra nếu là Ma Qua, dù có tập trung chú ý thế nào cũng không thấy được, nhưng sau khi nhận được thư thông báo, Hách Mẫn đã không còn là Ma Qua nữa, biết đến sự tồn tại của phù thủy nên một số bùa xua đuổi Ma Qua không còn tác dụng.

Oa.

Hách Mẫn không ngờ sân ga lại giấu ở đó: Cũng giống như Đối Giác Hạng vậy.

Đi thôi.

Đỗ Lan nói.

Địch Ny Toa đưa hộp cơm trưa thịnh soạn cho Hách Mẫn: Mẹ và các chị tiễn con đến đây thôi, mọi chuyện cẩn thận nhé.

Con biết rồi mẹ, vậy con đi đây.

Hách Mẫn nhắm mắt chuẩn bị tâm lý lao vào bức tường để tiến vào sân ga.

Cảnh tượng hoàn toàn khác biệt, vừa rồi còn đang ở trong nhà, giờ đã ra ngoài trời, đoàn tàu hơi nước ngay trước mặt, làn khói bốc lên khiến cả sân ga đầy vẻ thần bí.

Còn có phù thủy, rất nhiều phù thủy, phụ huynh và các tiểu phù thủy.

Hách Mẫn có chút thấp thỏm, vì hiện tại chỉ có một mình cô, cô vẫn chưa biết lát nữa Đỗ Lan cũng sẽ lên tàu.

Đúng vậy, Đỗ Lan không hề nói gì, định để cuối cùng sẽ cho Hách Mẫn một sự ngạc nhiên.

Có phù thủy đến giúp Hách Mẫn mang hành lý lên tàu, Hách Mẫn ngồi ở toa tàu thông thường phía trước, là toa có nhiều người cùng ngồi chứ không phải các toa bao phía sau.

Không ai bảo Hách Mẫn nên ngồi đâu, cô chỉ có thể tự mình chọn vị trí.

Nạp Uy Neville, ngồi ở đây đi.

Một bà lão lưng khom nhưng trông có vẻ rắn rỏi dắt theo một cậu bé mập mạp, tròn trịa, có chút rụt rè và chậm chạp đến đối diện Hách Mẫn: Chỗ này chưa có ai chứ.

Hách Mẫn lắc đầu, đây là lần đầu tiên cô được một phù thủy bắt chuyện.

Nạp Uy, đến trường nhớ dùng cú của trường viết thư cho bà, sau khi cháu đi, nhà chỉ còn mình lão bà già này thôi.

Nhưng bà vẫn rất vui, bà còn tưởng cháu không có khả năng vào Hoắc Cách Ốc Tỳ cơ, không ngờ cháu lại vào được trường.

Đã nhập học rồi thì đừng quên vinh dự của gia tộc Long Ba Đốn Longbottom chúng ta đấy.

Còn nữa, cháu phải viết thư cho bà, một bà già này sẽ cô đơn lắm đấy.

Hách Mẫn trợn mắt há mồm, bà lão này là bậc thầy biến mặt à, lúc thì cô đơn, lúc thì bảo cháu phải giành vinh quang, lúc sau lại cô đơn.

Nghe nói phù thủy tính khí đều rất cổ quái, giờ xem ra đúng là như vậy.

Cuối cùng vẫn là một câu: phải viết thư.

Chào bạn, mình là Hách Mẫn Cách Lan Kiệt Hermione Granger.

Chào bạn, mình là Nạp Uy Long Ba Đốn, vừa rồi là bà nội mình.

Nạp Uy rụt rè nói.

Nạp Uy dường như không giỏi giao tiếp, chỉ khi Hách Mẫn đặt câu hỏi cậu mới trả lời.

Mà Hách Mẫn cũng không hẳn muốn tìm hiểu chuyện của Nạp Uy, chỉ biết gia tộc cậu là một gia tộc ma pháp mà thôi.

Cuối cùng lũ trẻ cũng lần lượt lên tàu, xung quanh Hách Mẫn và Nạp Uy cũng đã ngồi kín chỗ.

Tàu hỏa khởi hành, tâm trạng Hách Mẫn càng thêm kích động, nhưng tàu cần chạy sáu bảy tiếng mới đến, có kích động cũng phải chờ đến khi trời tối mới tới nơi.

Trên đường đi, Hách Mẫn tiếp tục học bù, thực ra cô đã biết nhiều kiến thức phù thủy hơn đám trẻ xung quanh, chỉ là Hách Mẫn vẫn lo lắng những đứa trẻ lớn lên trong gia đình phù thủy được hun đúc từ nhỏ sẽ biết nhiều hơn.

Hách Mẫn thậm chí đã học được vài ma pháp nhỏ, còn giỏi hơn cả trẻ em gia đình phù thủy, ở mức độ nào đó thì do cô đọc sách quá nhiều.

Thời gian đã đến giữa trưa, Hermione bị một tiếng ùng ục quái lạ đánh thức, nàng ngẩng đầu lên khỏi biển sách, mới phát hiện là bụng của Neville đang kêu.

Neville lấy ra một chiếc bánh sandwich không biết kẹp thứ gì, cắn một miếng thật lớn.

Những đứa trẻ xung quanh cũng bắt đầu dùng bữa, hoặc là mang theo thức ăn, hoặc là trực tiếp mua từ xe đẩy.

Chương 873

Hermione trên người có tiền lẻ, nhưng nàng thích cất tiền đi để dự phòng khi cần thiết, từ nhỏ đến lớn nàng đều như vậy, hơn nữa thông thường nàng muốn thứ gì thì Grace cũng sẽ bỏ tiền ra mua, việc đầu tiên khi đến trường chính là viết thư cho Grace.

Lấy ra hộp cơm của Địch Ny Toa, Hermione cũng chuẩn bị ăn cơm.

Giây phút mở hộp cơm ra, cả toa tàu tràn ngập kim quang, xem ra Địch Ny Toa lần này đã nghiêm túc rồi, lâu lắm mới thấy món ăn phát sáng.

Hermione đều kinh ngây người, nàng cũng không rõ vì sao hộp cơm lại phát quang.

Neville cũng nhìn đến sững sờ, sau đó nước miếng chảy ra, không chỉ riêng cậu ta, những phù thủy nhỏ khác trong toa tàu cũng bị hương khí nức mũi câu dậy dục vọng ăn uống.

Đây là thứ gì.

Neville ngốc nghếch hỏi.

Đây là bữa trưa mẹ mình chuẩn bị, đại khái thế.

Địch Ny Toa rất ít khi nấu cơm, thông thường đều là Đỗ Lan nấu, tuy rằng Đỗ Lan nấu cũng rất ngon, nhưng hắn lười, thường là làm cho xong chuyện.

Lần này là ngày trọng đại Hermione vào học trường ma pháp, cho nên Địch Ny Toa mới đích thân xuống bếp, chuẩn bị một bữa trưa tinh tế.

Hermione muốn bắt đầu ăn, nhưng nàng phát hiện những đứa trẻ xung quanh đều đang nhìn mình, khiến nàng căn bản không nỡ ăn một mình: Hay là, mọi người cũng ăn một chút nhé.

Hermione đưa hộp cơm ra.

Ngồi bên cạnh Hermione là một cô bé, cô bé đưa tay lấy một miếng điểm tâm ngọt: Mình thực sự nhịn không nổi nữa rồi.

Neville rốt cuộc cũng không nhịn được, lấy một cái cánh gà, cậu ta cũng muốn ăn.

Đám trẻ trong toa tàu đều nhịn không được, Hermione muốn ngăn cản cũng không kịp, cứ thế này thì nàng chẳng còn gì để ăn mất.

Tuy nhiên Địch Ny Toa đã cân nhắc đến chuyện này, cho nên hộp thực phẩm này thực chất có kỹ thuật không gian, đủ cho rất nhiều đứa trẻ cùng ăn.

Trẻ con là đối tượng khó kiểm soát khẩu vị nhất, Địch Ny Toa đã sớm dự liệu được.

May mà đám trẻ cũng không quá để ý, vì hộp cơm của Hermione vốn dĩ đã khá lớn, tụi nó cứ ngỡ là dung lượng vốn đã to như vậy.

Ngon quá đi.

Cho dù là trẻ nhỏ cũng biết cảm giác mỹ diệu khi vị giác được khiêu vũ, tụi nó cảm động đến phát khóc.

Mọi người cùng nhau ăn uống, không khí trở nên tốt hơn rất nhiều, bắt đầu trò chuyện về việc nhận được thư thông báo.

Neville kể cho mọi người nghe, người nhà cậu ta vốn cho rằng cậu ta không có tài năng để vào Hogwarts: Gia đình đều nghĩ mình là Ách pháo Squib, cho đến khi có một lần bác mình ném mình từ ban công xuống, mà mình tưng trên mặt đất nhưng không bị thương.

Mọi người phải biết là gia đình mình đã vui mừng đến phát điên, vì mình không phải là Ách pháo.

Thực tế Neville cũng không hiểu rõ Ách pháo trong giới phù thủy rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Ách pháo có nghĩa là kẻ khác loại trong thế giới phù thủy, dùng để chỉ những người sinh ra trong gia đình phù thủy nhưng không biết ma pháp.

Đây là trường hợp cực kỳ hiếm thấy, hiện tại thế giới phù thủy cũng chỉ có một số ít Ách pháo, số lượng thưa thớt.

Đến chạng vạng, Neville đột nhiên thét thảm thiết: Trevor.

Cái gì.

Hermione đang đọc sách bị dọa cho giật mình.

Là con cóc cưng của mình.

Neville sắp khóc đến nơi: Nó biến mất rồi, chắc chắn là nó ghét mình.

Chỉ là thú cưng thôi mà, mình nghĩ năm nhất chúng ta nên tự chăm sóc tốt bản thân, đợi đến khi quen với cuộc sống ở trường rồi hãy đi mua thú cưng, nếu không thì chỉ tự chuốc lấy rắc rối.

Trevor, mình phải tìm thấy nó.

Neville nhìn bên trái ngó bên phải nhưng căn bản không tìm thấy.

Nhìn dáng vẻ lo lắng của Neville, Hermione đứng dậy: Mình giúp cậu.

Hermione tìm ở toa tàu này trước, sau đó bắt đầu tìm sang các toa phía sau, nhưng căn bản không thấy, Hermione mở một gian phòng, bên trong có ba đứa trẻ, hai nam một nữ, cô bé kia là người da đen.

Ba người gần như bị đồ ăn vặt nhấn chìm, trên ghế ngồi là đủ loại đồ ăn vặt kỳ lạ.

Lúc ở Hẻm Xéo, Hermione cũng đã mua không ít đồ ăn vặt ma pháp, nên cũng không hâm mộ.

Xin hỏi các bạn có thấy một con cóc không.

Ba người lắc đầu, Hermione tiếp tục đi tìm.

Thật là không có lễ phép.

Cô bé da đen nói.

Ron gật đầu, Harry thì không cảm thấy thế, dù sao nhà cậu ta toàn những kẻ không có lễ phép, Hermione so với dì và dượng thì tốt hơn nhiều.

Không tìm thấy cóc, nhưng cũng biết xe lửa sắp đến nơi, học sinh lớp lớn đã bắt đầu thay đồng phục.

Hermione thấy vậy tự nhiên cũng học theo, đi vào nhà vệ sinh thay trường bào.

Hermione vẫn luôn không phát hiện ra Đỗ Lan, vì Đỗ Lan ngồi ở phía trước nhất, ngay đối diện Draco Malfoy.

Suốt dọc đường Malfoy đã bị phong độ của Đỗ Lan chiết phục, nhưng cậu ta vẫn chưa rõ Đỗ Lan rốt cuộc là cao nhân của gia tộc phù thủy nào.

Giáo sư, vậy ngài có ủng hộ phái thuần huyết không.

Malfoy thực ra cũng không hiểu rõ lắm về tranh chấp huyết thống, chỉ là người nhà cậu ta luôn nhấn mạnh tầm quan trọng của huyết thống nên cậu ta mới hỏi.

Huyết thống sao.

Thực ra huyết thống là thứ khó giữ gìn nhất, trò đã bao giờ nghe qua câu chuyện về vị vua tên là Theseus chinh chiến bảo vệ quốc gia bằng một con thuyền chưa.

Sau khi ông qua đời, chiến thuyền của ông trở thành biểu tượng quốc gia, quốc dân hy vọng chiến thuyền đó có thể vĩnh viễn được giữ gìn, nhưng thuyền gỗ sẽ bị mục nát, cho nên chỉ cần có thanh gỗ nào mục là sẽ thay bằng một thanh gỗ mới.

Đến mấy chục năm sau, tất cả gỗ trên tàu Theseus đều đã được thay thế hết, vậy con tàu đó có còn là con tàu Theseus ban đầu không.

Huyết thống cũng có thể nói như vậy, chỉ cần kết hôn sinh con, sẽ có những thứ khác nhau bị thay thế, huyết thống vĩnh viễn sẽ không thuần khiết như tổ tiên vậy.

Không hiểu, tóm lại là rất thâm sâu, nhưng Malfoy đã mặc định Đỗ Lan là giáo sư của trường, hơn nữa còn là giáo sư thuộc phái thuần huyết, chắc chắn là một phù thủy vô cùng lợi hại.

Chỉ có thể nói lừa gạt trẻ con quá dễ dàng, nói những vấn đề nghịch lý và triết học mà đám nhóc không hiểu, nói những lời mập mờ đúng sai, là có thể xây dựng hình tượng thần bí khó lường trong lòng chúng.

Dù sao Malfoy cũng đã bị hù dọa.

Cuối cùng cũng đến trạm, Đỗ Lan phải đi trước một bước tìm hiệu trưởng để bàn về vấn đề thiết lập phòng tư vấn tâm lý.

Biến mất rồi, Malfoy cũng không biết Đỗ Lan biến mất lúc nào, cậu ta chỉ mới thay một bộ quần áo thôi mà, hỏi hai đứa đi theo cũng không biết hướng đi của Đỗ Lan.

Thôi bỏ đi, dù sao sau này chắc chắn còn gặp lại, mình phải kể câu chuyện về con tàu Theseus này cho cha, biết đâu cha sẽ có câu trả lời.

Trong trường Hogwarts, Đỗ Lan đi xuyên qua những cầu thang di động, đến trước bức tượng phượng hoàng, cần có mật khẩu mới khiến bức tượng phượng hoàng di chuyển để lộ cầu thang, tuy nhiên Đỗ Lan không có mật khẩu.

Hắn dùng Thuấn di tiến vào văn phòng hiệu trưởng, gặp Dumbledore, người có vẻ rất kinh ngạc khi thấy một người lạ như Đỗ Lan đột ngột xuất hiện trong văn phòng mình: Cần giúp gì không.

Tuy là Đỗ Lan đột ngột xông vào, nhưng Dumbledore vẫn rất khách khí.

Tôi cần một công việc, tôi muốn thiết lập một phòng tư vấn tâm lý tại Hogwarts.

Đỗ Lan đi thẳng vào vấn đề.

Hiệu trưởng kinh ngạc, nhìn về phía Đỗ Lan: Vừa rồi ngài dường như không sử dụng ma pháp mà đột nhiên xuất hiện trong văn phòng tôi, tôi muốn hỏi ngài là ai.

Và tại sao lại muốn một công việc.

Dumbledore, phù thủy vĩ đại nhất thời đại này, không có đối thủ, ngay cả Voldemort cũng phải nể sợ Dumbledore ba phần.

Tôi cho rằng phù thủy sẽ cần sự hướng dẫn từ một bác sĩ có chứng chỉ tư vấn tâm lý chuyên nghiệp, người có thể lắng nghe câu chuyện và tâm tình của họ.

Đỗ Lan nêu ra lý do của mình: Tất nhiên còn một nguyên nhân khác là vì tôi lo lắng con gái tôi sẽ gặp chuyện ở trường ma pháp.

Con gái ngài.

Dumbledore ngẩn người: Ngài là phụ huynh học sinh sao.

Ma qua Muggle hay là phù thủy.

Quan trọng sao.

Đỗ Lan cười: Ngài cứ coi tôi là Ma qua đi, nhưng tôi hiểu biết không ít về thế giới phù thủy của các ngài, cũng có đủ năng lực đảm nhận bác sĩ tư vấn tâm lý của Hogwarts.

Nếu trường học có một bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp như tôi, có lẽ khúc mắc trong lòng Voldemort đã có thể được khai thông, và sẽ không có mười năm đen tối.

Dumbledore cũng hiểu biết không ít về Ma qua, biết tư vấn tâm lý là gì, chính là trò chuyện tâm sự: Có lẽ ngài nói không sai, nhưng tôi muốn biết trước đó ngài làm thế nào để vào được văn phòng tôi.

Sự thần kỳ của thế giới này không chỉ có ma pháp, tôi nắm giữ loại sức mạnh thần kỳ không thuộc về ma pháp, một thời gian rất khó giải thích, nếu ngài giữ tôi lại làm chuyên gia tư vấn tâm lý, tôi nghĩ sau này chúng ta sẽ có nhiều thời gian cùng nhau nghiên cứu.

Đỗ Lan cười đạo: Ngài hy vọng tôi ở lại, tôi biết mà.

Dumbledore quả thực nghĩ như vậy, vì người Ma qua trước mặt này quả thực rất thú vị và thần bí.

Hơn nữa Đỗ Lan không phải đến để dạy học, mà là để lắng nghe phiền não của giáo viên và học sinh, chẳng phải rất tốt sao.

Được rồi, tôi có thể giữ ngài lại, vậy bây giờ có thể hỏi tên của ngài được chưa.

Dumbledore mỉm cười.

Thật thất lễ, quên mất tự giới thiệu, Đỗ Lan, tên của tôi.

Ngài có thể sử dụng đỉnh tháp U Tháp, chỉ có nơi đó còn trống, nhưng nơi đó rất nhỏ hẹp, hy vọng ngài không chê.

Thực ra không gian của Hogwarts là dư thừa, nhưng Dumbledore tạm thời không hy vọng Đỗ Lan tiếp xúc quá nhiều với học sinh, chủ yếu vẫn là quan sát.

Hoàn toàn không vấn đề, khi nào tôi có thể chuyển đồ của mình qua.

Bất cứ lúc nào, vậy lễ phân loại tân sinh sắp bắt đầu rồi, ngài có muốn cùng tôi đến đại sảnh đường không.

Dumbledore đưa ra lời mời.

Đỗ Lan từ chối: Tôi hy vọng ngài có thể cử người đưa tôi đến đỉnh tháp U Tháp xem thử.

Không vấn đề, Dumbledore gọi đến người gác cổng trường, một Ách pháo là Filch, thời gian này các giáo sư đều tham gia lễ phân loại, chỉ có người gác cổng là còn rảnh.

Filch vội vàng chạy tới, trên mặt đầy mồ hôi, kính cẩn hành lễ với Dumbledore: Thưa hiệu trưởng, có gì có thể phục vụ ngài.

Đưa chuyên gia tư vấn tâm lý mới của trường đến đỉnh tháp U Tháp, sau này nơi đó sẽ là văn phòng của ngài ấy.

Dumbledore nói: Nếu ngài ấy có yêu cầu gì, ngươi hãy cố gắng đáp ứng.

Vâng, thưa hiệu trưởng.

Filch quay sang nói với Đỗ Lan: Chào ngài, rất vui được phục vụ ngài, thưa ngài chuyên gia tư vấn tâm lý.

Thực ra bản thân lão cũng không biết tư vấn tâm lý là cái gì, lão chỉ cho rằng Đỗ Lan có lẽ là một phù thủy không tệ, là khách của Dumbledore.

Phải rời khỏi lâu đài chính, băng qua hậu viện và nhà kính, mới tới được U Tháp, tiếp đó còn phải leo hơn hai trăm bậc thang mới lên tới đỉnh tháp, quả thực là một hành trình khó khăn.

Filch dẫn đường đã thở hồng hộc, sau đó dưới ánh nến yếu ớt, Filch bắt đầu tìm chìa khóa mở cửa gỗ đỉnh tháp U Tháp từ một xâu chìa khóa lớn.

Nói đi cũng phải nói lại, nơi này quả thật cũ kỹ, mạng nhện, bụi bặm, còn có lũ côn trùng sinh sôi, đều có thể quay phim kinh dị được rồi.

Cộng thêm tiếng chìa khóa ma sát va chạm cọc cạch trong tay người gác cổng, cùng với ánh nến mờ ảo chập chờn, tình cảnh có chút quỷ dị không nói nên lời.

Chương 874

Sẽ tìm thấy thôi, Filch ngươi sẽ tìm thấy thôi, không thể để khách đợi lâu.

Filch tăng tốc lật chìa khóa, đáng tiếc nơi này thực sự đã quá lâu không có ai tới, lão cũng không nhớ chìa khóa cửa trông như thế nào: Cái này, không, là cái này sao.

Hình như cũng không phải.

Đỗ Lan cũng không thúc giục, cuối cùng sau bốn phút chờ đợi, Filch mới tìm thấy chìa khóa chính xác mở ra cánh cửa u tối, bụi bặm giống như mở tiệc nhảy múa theo luồng không khí trao đổi khi cửa mở ra.

Khụ, Filch ho dữ dội, lão không chịu nổi đám bụi hoạt bát này.

Đỗ Lan phẩy tay một cái, hai cánh cửa sổ trong phòng mở ra, kình phong từ cái phẩy tay mang theo tất cả bụi bặm trong phòng cùng với trên cầu thang dài hội tụ thành hai con rồng dài, từ hai cửa sổ lao ra ngoài, cả U Tháp sạch sẽ đi không ít.

Filch rất hâm mộ, vì lão cho rằng đây là ma pháp: Kính thưa chuyên gia tư vấn tâm lý, nếu không còn chuyện gì thì tôi xin phép rời đi, tôi có thể để lại giá nến cho ngài.

Xin đợi một chút.

Đỗ Lan muốn xem qua môi trường này.

Quả thực rất nhỏ, đại khái chỉ khoảng hai mươi mét vuông, bên trong bày một chiếc bàn làm việc rộng lớn, chiếm hết cả không gian, cộng thêm giá sách trống trên tường, có thể nói nhét thêm một người nữa vào đơn giản là tàn nhẫn.

Filch cẩn thận đứng ở cửa, đại nhân phù thủy không cho lão đi, lão phải đợi.

Những đồ nội thất cũ này tôi có thể xử lý đi không.

Đương nhiên không vấn đề, những thứ này đã gần một thế kỷ rồi, tôi nhớ trước kia đây là văn phòng của một nhà chiêm tinh, ông ấy là một phù thủy vĩ đại, nghiên cứu rất sâu về mười hai cung hoàng đạo, nhưng sau đó ông ấy mất tích, từ đó đến nay không còn ai sử dụng văn phòng này nữa.

Hóa ra là vậy, ông Filch, ông thật là bác học.

Được ưu ái mà lo sợ, Filch sắp cảm động phát khóc, chưa từng có phù thủy nào khen lão bác học, lão rất vui: Tôi chỉ là hiểu biết đôi chút về tình hình Hogwarts mà thôi, đây là việc tôi nên làm với tư cách là người gác cổng.

Là người gác cổng, và đã hoàn thành hoàn mỹ trách nhiệm của người gác cổng, chẳng lẽ không đáng khen ngợi sao.

Tôi cho rằng chỉ cần hoàn thành sứ mệnh của mình, thì bất kỳ ai cũng đều vĩ đại.

Phẩm cách của ngài khiến người ta kính ngưỡng, tôi chưa bao giờ thấy phù thủy nào cao thượng như ngài, ngoại trừ Dumbledore, ông ấy cũng đối đãi công bằng với mọi người giống như ngài vậy.

Filch nói, khoảnh khắc này lão đã trở thành fan của Đỗ Lan.

Đây chỉ là những điều cơ bản nhất mà thôi.

Nếu có thể xử lý, vậy tôi muốn thay toàn bộ đồ nội thất này.

Hoàn toàn không vấn đề, nếu ngài cần đồ nội thất gì, tôi có thể giới thiệu ngài đến các cửa tiệm ở Hẻm Xéo.

Cảm ơn ông rất nhiều.

Đúng là một phù thủy tốt, Filch chỉ cảm thấy Đỗ Lan là một phù thủy thực tâm khiêm tốn và lương thiện.

Những đồ nội thất cũ này sắp thành đồ cổ rồi, nhưng Đỗ Lan vẫn không khách khí mà tháo dỡ hết sạch, sau đó đập thành củi tặng cho Filch.

Sau khi không gian trụ tròn trống trải, Đỗ Lan đi đến cửa hàng mà Filch giới thiệu, quả thực giá cả công đạo tay nghề xuất sắc, có điều Đỗ Lan không cần quá nhiều đồ nội thất, hắn chỉ cần một cái tủ, hai chiếc sofa.

Đợi đến khi Đỗ Lan hoàn thành những việc này, hắn thuận tiện xem qua lễ phân loại ở Đại sảnh đường, từng đợt hoan hô và vỗ tay từ phía học sinh lớp lớn vang lên, hiển nhiên tụi nó đang vui mừng vì có thêm đàn em mới, đương nhiên người được chú ý nhất vẫn là Harry Potter, mọi người đều muốn biết cậu ta sẽ được phân vào nhà nào.

Trần nhà Đại sảnh đường là trong suốt có thể nhìn thấy bầu trời đêm.

Theo ghi chép trong cuốn Lịch sử Hogwarts , nó do một giáo sư cách đây trăm năm đột nhiên nảy ra ý tưởng mà tạo thành.

Khi cảm hứng đó xuất hiện, vị giáo sư đó đang dùng bữa, đột nhiên ông muốn biết thời tiết bên ngoài thế nào.

Phải biết rằng chỗ ngồi của giáo sư là quay lưng lại với cửa sổ, muốn biết thời tiết ông không thể không quay người lại, nhưng giáo sư lại không muốn ngừng ăn để quay người, làm sao để vừa có thể ăn uống vừa có thể biết thời tiết mọi lúc mọi nơi.

Quay người hiển nhiên không thể đồng thời hoàn thành hai nhu cầu này, cho nên một ý tưởng thiên tài nảy sinh: tại sao không biến trần nhà thành trong suốt.

Tóm lại từ đó về sau trần nhà Đại sảnh đường của trường trở nên trong suốt, hơn nữa còn có rất nhiều nến lơ lửng dưới trần nhà.

Nến đều là nến ma pháp đặc biệt, không nhỏ sáp, cho dù cháy hết cũng không nhỏ sáp.

Nếu không phải có nến ma pháp, Đại sảnh đường sẽ đầy sáp nến khắp nơi, cảnh tượng đó thật không dám tưởng tượng.

Gryffindor.

Đỗ Lan cuối cùng cũng nắm được điểm mấu chốt tại sao Hermione lại bị nhắm vào, hóa ra có một cô bé da đen trùng tên trùng họ với nàng, hơn nữa cũng được phân vào Gryffindor.

Kỳ quái.

Chúng ta có hai Hermione Granger, rốt cuộc nên phân biệt thế nào.

Cô bé da đen khiêm tốn nói: Mọi người có thể gọi mình là Galan, đó là tên đệm của mình.

Tỏ ra vô cùng rộng lượng.

Ngay lúc mọi người đang trò chuyện, Harry Potter đầy thu hút cũng đã ngồi lên chiếc ghế ba chân của Chiếc nón Phân loại.

Tất cả học sinh đều rướn cổ lên, muốn biết cậu bé truyền kỳ sống sót sau tai nạn sẽ được phân vào nhà nào.

Vì trước đó Ron Weasley đã nói với Harry rằng: Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy chính là tốt nghiệp từ Slytherin, Slytherin chuyên môn sản sinh ra kẻ xấu.

Cho nên Harry Potter vô cùng sợ vào Slytherin.

Cậu bé thấp giọng lẩm bẩm không vào Slytherin, không vào

Slytherin.

Chiếc nón Phân loại hiển nhiên đã nghe theo lời Harry Potter, cho dù Harry có tiềm lực ma pháp xuất sắc và bộ não nhạy bén, hội tụ đủ phẩm chất để vào Slytherin, nhưng nó vẫn thuận theo ý kiến của Harry: Gryffindor.

Chúng ta có Harry Potter, chúng ta có Harry Potter.

Học sinh Gryffindor sôi sục, tụi nó có thể học tập cùng với huyền thoại của giới phù thủy, đây là vinh dự cực cao.

Harry cũng rất vui, vì có thể ở cùng với Ron Weasley, Galan, hai người bạn đã quen biết trên tàu hỏa.

Bộ ba mới.

Đỗ Lan phát hiện cô bé da đen cũng tên Hermione kia thế mà đã thân thiết với Harry và Ron, xem ra thế giới này sở dĩ nhắm vào Hermione, hoàn toàn là vì bộ ba này đã có người khác rồi.

Chậc, tình huống quái dị này khiến Đỗ Lan cũng không biết phải châm biếm thế nào.

Hermione da đen.

Đúng là hủy hoại tam quan, Đỗ Lan cảm thấy chuyện này chưa xong đâu.

Dumbledore nói một số điều cần lưu ý xong thì bắt đầu dùng bữa.

Thức ăn vẫn rất tốt, có cả món mặn món chay.

Những thức ăn này đều do gia tinh của trường chuẩn bị trong nhà bếp, sau đó dùng ma pháp thuấn di đến Đại sảnh đường, bình thường gia tinh căn bản sẽ không lộ diện, thậm chí học sinh còn không biết phía sau trường học còn có một nhóm gia tinh âm thầm cống hiến.

Được rồi, ngày mai một ngày mới sẽ bắt đầu.

Đỗ Lan thầm nghĩ mình từ ngày mai phải bắt đầu tạo mối quan hệ tốt với các giáo sư mới được, nên đi tặng lễ thôi.

Hermione không ăn quá nhiều thứ, vì nàng sợ sáng mai mình sẽ không dậy nổi, mỗi lần trước khi ngủ mà ăn quá nhiều, ngày hôm sau nàng đều rất khó bò dậy.

Cài đặt báo thức, đây là sản phẩm Ma qua mà Hermione mang theo, Hermione thay đồ ngủ chui vào chăn, nhưng nàng căn bản không ngủ được, mở to mắt nhìn rèm che, ngày mai bắt đầu lên lớp rồi, nàng rất mong đợi sẽ được dạy thứ gì.

Trước khi tắt đèn nàng đã xem qua thời khóa biểu, buổi sáng là Biến hình và Độc dược, buổi chiều là Bay và Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám.

Buổi tối không có tiết, nhưng sau chín giờ không cho phép học sinh đi lại lung tung trong trường, tất cả học sinh đều phải về ký túc xá.

Làm phù thủy thực ra vẫn rất nhàn nhã, một ngày bốn tiết, mỗi tiết một tiếng, có rất nhiều thời gian tự do phân bổ.

Điều này cũng cho bộ ba thời gian để nghịch ngợm.

Chuyện này sẽ thú vị lắm đây, Hermione cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ, mơ một giấc mơ đẹp.

Sáng sớm, trời còn chưa sáng hẳn, Hermione đã hưng phấn thức dậy sớm hơn cả thời gian dự định của đồng hồ, và các cô gái cùng phòng cũng đã nôn nóng thức dậy.

Ký túc xá mỗi nhà đều chia thành khu sinh hoạt chung và khu ký túc xá nam nữ, mỗi phòng ở năm người, trong phòng không có đồ đạc gì thừa thãi, chỉ có giường, tủ quần áo và bàn học, bù lại ở phòng sinh hoạt chung có lò sưởi, sofa, cùng đủ bàn ghế để mọi người cùng học tập.

Trong phòng vệ sinh dành cho nữ tắm rửa sạch sẽ xong, thay đồng phục đen, Hermione nhìn mình trong gương nở một nụ cười: Một ngày mới bắt đầu, mình phải trở thành phù thủy ưu tú.

Cầm lấy những cuốn sách cần thiết cho buổi sáng nay, băng qua những cầu thang di động đi về phía phòng học.

Hôm qua trước khi nghỉ ngơi có Huynh trưởng của Gryffindor chỉ cho họ cách tìm phòng học, tuy rằng cầu thang di động thường khiến người ta chóng mặt hoa mắt, nhưng phòng học thì không đổi, chỉ cần nắm bắt quy luật là rất dễ dàng đi qua cầu thang di động.

Giáo viên môn Biến hình là giáo sư McGonagall, Hermione đến phòng học sớm, phát hiện ra họ sẽ học chung với nhà Slytherin.

Đó là vì giáo viên có hạn, nên mỗi tiết học đều do học sinh cùng khối của hai trong bốn nhà gộp lại học chung, như vậy có thể tiết kiệm rất nhiều tài nguyên.

Một con mèo đáng yêu ngồi trên bục giảng, bất động nhìn tất cả học sinh, học sinh rải rác đi vào, nhưng không thấy Harry và Ron.

Hai đứa nó dậy muộn, lại bị cầu thang di động làm cho mê muội, trở thành hai học sinh đến muộn nhất, hoàn toàn trễ giờ.

Tuy nhiên không thấy giáo sư McGonagall, Harry và Ron thở phào một cái.

Thế nhưng giáo sư McGonagall muốn cho hai nhóc tỳ này một bài học đầu tiên, chỉ thấy con mèo lúc đầu ngồi trên bục giảng nhảy dựng lên, giữa không trung biến hóa hiện ra hình người.

Đây chính là cách sử dụng cao cấp của chú Biến hình Animagus, là phù thủy bản thân biến thành động vật, biến thân động vật là vô cùng rủi ro, cho nên tỷ lệ thành công không cao, hơn nữa trong quá trình biến thân không ít phù thủy vì biến đổi cơ năng cơ thể quá gần với động vật mà sụp đổ, mất đi lý trí, cho nên Bộ Pháp thuật tiến hành yêu cầu và giám sát nghiêm ngặt đối với Animagus.

Có lẽ ta nên biến các trò thành đồng hồ báo thức, như vậy các trò sẽ không đến muộn nữa.

Giáo sư McGonagall cảm thấy hơi tức giận với những kẻ đến muộn ngay tiết đầu tiên.

Chương 875

Tụi em bị lạc đường ạ.

Ron nói một cách vô tội.

Vậy có lẽ ta nên biến các trò thành bản đồ, như thế các trò sẽ không bị lạc nữa.

Bây giờ hãy đi tìm chỗ ngồi của mình đi, tìm chỗ ngồi chắc không bị lạc chứ.

Học sinh Slytherin vui mừng khôn xiết, Harry Potter tiết đầu tiên đã đến muộn, đáng đời.

Hermione lắc đầu, quả nhiên con trai đều là lũ ngốc, thật quá tệ, chẳng coi trọng cơ hội học tập hiếm có này chút nào.

Nội dung tiết Biến hình vừa bắt đầu, mỗi một câu hỏi nông cạn, Hermione đều biết đáp án, vì nàng đã chuẩn bị trước bài học của cả học kỳ.

Đây gọi là có chuẩn bị thì không lo, ngay tiết đầu tiên Hermione đã để lại ấn tượng học sinh giỏi cho giáo sư McGonagall.

Tuy nhiên không phải giáo viên nào cũng công bằng như giáo sư McGonagall, tiết Độc dược tiếp theo đơn giản là ác mộng của học sinh Gryffindor, vẫn là gộp chung với Slytherin, họ rốt cuộc đã kiến thức được việc có một giáo viên thiên vị là đau khổ đến mức nào.

Đúng vậy, giáo sư Snape với tư cách là Chủ nhiệm nhà Slytherin, hoàn toàn thiên vị học sinh Slytherin, hơn nữa ông còn rất ghét Harry Potter.

Trong tiết của ta không cho phép quơ gậy lung tung, không cho phép niệm chú bậy bạ.

Sau đó dùng ánh mắt âm lãnh quét qua tất cả mọi người: Ta không hề mong đợi trong số các trò có người có thể hiểu được môn Độc dược học thâm ảo và tinh tế này, nhưng một số ít học sinh kiệt xuất, thực sự thiên phú lẫm liệt, ta có thể dạy cho các trò tất cả, từ việc lừa dối chúng sinh, ẩn giấu diện mạo, xua cát tị hung, thậm chí là trường sinh bất tử.

Một màn khai trường Độc dược học vô cùng chấn động, Snape để lại ấn tượng sâu sắc cho học sinh.

Đi đứng như mang theo gió, đồng thời rất thiên vị.

Có điều Harry, đứa trẻ vừa rời khỏi tiết Biến hình kỳ diệu, hiển nhiên tâm trí đang treo ngược cành cây, là một học sinh đặc thù không chuẩn bị bài lại còn mù tịt về ma pháp, cậu ta phát hiện mình cần học quá nhiều, ghi chép tiết Biến hình cậu ta còn chưa làm xong, nên muốn tranh thủ thời gian, thế là khi giáo sư Độc dược đang thao thao bất tuyệt, cậu ta ở dưới hì hục viết, đây hiển nhiên là một sự không tôn trọng đối với giáo viên.

Hiển nhiên có những người sinh ra đã có năng lực phi phàm, và tự tin đến mức cho rằng có thể không cần nghiêm túc nghe giảng.

Snape nhìn Harry, người ông đang nói chính là cậu ta.

Vẫn là cô bạn da đen Galan ngồi cạnh Harry dùng khuỷu tay hích cậu ta một cái, ra hiệu cậu ta phải chuyên tâm.

Harry Potter, đại danh nhân của chúng ta, bây giờ đứng dậy trả lời câu hỏi của ta.

Nếu ta thêm bột rễ hoa thủy tiên vào dung dịch ngải thảo tẩm thì sẽ được gì.

Harry mặt đầy mờ mịt, cậu ta sao mà biết được.

Galan ngồi bên cạnh, cùng Hermione ngồi ghế sau đều biết, nhưng giáo sư Snape chỉ hy vọng Harry trả lời.

Nếu ta muốn trò đi tìm cho ta một viên ngưu hoàng, trò sẽ đi đâu tìm.

Câu hỏi thứ hai, Snape khom người xuống gần hơn, gần như dán mắt vào mặt Harry.

Harry tiếp tục lắc đầu.

Vậy trò nói xem Ô đầu hình chuông và Ô đầu độc lang có gì khác biệt.

Galan bạn ấy biết, tại sao thầy không để bạn ấy trả lời.

Harry cũng không thích Snape, luôn cảm thấy đối phương không phải người tốt.

Không, trò Potter, ta cần trò trả lời.

Hiển nhiên trò không biết đáp án, đối với độc dược thì chẳng biết gì cả, danh tiếng không thể đại diện cho năng lực của một con người.

Để ta nói cho trò biết, bột rễ hoa thủy tiên thêm vào dung dịch ngải thảo tẩm sẽ trở thành một loại thuốc ngủ cực mạnh gọi là Cơn đau của Cái chết Sống dở chết dở.

Ngưu hoàng có thể tìm thấy trong bụng bò, có thể giải độc.

Cuối cùng Ô đầu hình chuông và Ô đầu độc lang thực ra là cùng một thứ, gọi chung là Ô đầu.

Nhìn vẻ mặt ngây ngốc của Harry Potter, Snape nhíu mày nói: Tại sao không ghi những thứ này lại.

Bây giờ, ngồi xuống.

Học sinh Slytherin đều cười thầm, chúng phát hiện cậu bé sống sót sau tai nạn cũng chẳng có gì đặc biệt.

Hermione càng thêm câm nín, cảm tình là cậu bé sống sót sau tai nạn này ngay cả những câu hỏi đơn giản như vậy cũng không biết sao, đột nhiên nàng thấy tự tin hẳn.

Mà Đỗ Lan đi ngang qua cửa phòng học tỏ ý không bỏ lỡ phân đoạn Snape dạy dỗ Harry, rất thỏa mãn, tiếp theo phải tiếp tục đi tặng quà thôi.

Oa, là một Ma qua.

Ngay khi Đỗ Lan đi ngang qua hành lang, một giọng nói oang oang vang lên, chính là một trong những thực thể khiến học sinh đau đầu nhất trong lâu đài.

Nếu nói những học sinh không tuân thủ quy tắc đều sợ Filch, thì tất cả học sinh đều ghét Peeves Bì Bì Quỷ.

Vì Peeves luôn đem học sinh ra làm trò đùa dai.

Hiện tại học sinh đang lên lớp, Peeves rất buồn chán nên đã tìm đến Đỗ Lan, nó liếc mắt một cái đã nhìn thấu Đỗ Lan không phải phù thủy.

Peeves không phải hồn ma, mà là tinh linh, Peeves có nghĩa là con quỷ nghịch ngợm.

Tuy nhiên những sinh vật như tinh linh, yêu tinh đều có ngoại hình xấu xí, nhưng ma lực rất mạnh mẽ, học sinh bình thường đều không phải đối thủ của chúng.

Ta phải nói cho mọi người biết, Hogwarts vĩ đại của chúng ta thế mà lại có một Ma qua, ta phải nói cho mọi người biết, ngươi xong đời rồi.

Peeves hét lớn.

Đỗ Lan chỉ mỉm cười nhẹ: Làm vậy ngươi sẽ thỏa mãn sao.

Ta chẳng mất mát gì, ngươi cũng chẳng được gì, ngươi có thể nói cho ta biết việc ngươi rêu rao thân phận của ta thì có ý nghĩa gì không.

Ngươi sẽ bị đuổi ra ngoài.

Chẳng lẽ ngươi tưởng hiệu trưởng Dumbledore sẽ không biết thân phận của ta sao.

Một khi ông ấy đã biết mà vẫn giữ ta lại, thì ta không thể bị đuổi ra ngoài.

Đỗ Lan khẳng định nói: E là ngươi phải tìm cho mình một lý do khác rồi.

Peeves chỉ là muốn trêu chọc, lấy đâu ra nhiều suy nghĩ như vậy: Ta cứ thích nói cho mọi người biết ngươi là Ma qua đấy.

Vậy ngươi đi mà nói, dù sao đây cũng chẳng phải bí mật gì, trái lại ta còn phải cảm ơn ngươi đã làm sáng tỏ sự thực giúp ta, đỡ sau này bị người ta hiểu lầm.

Peeves đảo mắt, đối phương thế mà không quan tâm.

Vậy thì nó mất đi hứng thú trêu chọc rồi.

Không vui: Ngươi là một Ma qua, tại sao lại ở Hogwarts.

Bởi vì các người cần tôi.

Đỗ Lan không biết xấu hổ nói: Ngươi rất cô đơn phải không.

Học sinh đều đang lên lớp, hồn ma thì có buổi tụ họp riêng của họ, họ đều không thích ngươi, ngươi lại không thể tìm giáo sư gây phiền phức, chỉ có thể nhắm vào học sinh để trêu chọc, đúng không.

Ta có thể cảm nhận được nỗi buồn của ngươi, cùng với nỗi đau dưới vẻ mặt cợt nhả đó, nụ cười của ngươi chính là lúc ngươi đang khóc.

Im lặng, bởi vì Đỗ Lan nói quá đúng, Peeves trong trường là một kẻ lập dị, mọi người đều không muốn thấy nó.

Tuy nhiên nó sẽ không thừa nhận, nó bay lên muốn tóm lấy tóc Đỗ Lan: Ngươi là đồ Ma qua, đồ Ma qua đáng ghét.

Tuy nhiên Đỗ Lan sao có thể để nó đạt được ý đồ, muốn trêu chọc hắn, Peeves còn sớm một vạn năm, cho nên Đỗ Lan ra tay ngay là một cú Quyền Hữu Tình Phá Nhan đấm vào mặt Peeves, trực tiếp đánh cho nó sợ phát khiếp.

Quyền phụ đạo tâm lý Vật lý.

Peeves sợ hãi, Ma qua này quá mạnh, thế mà có thể đánh trúng nó, hơn nữa đau quá, cảm giác mặt sưng vù lên rồi, mau chạy thôi.

Nghe thấy động tĩnh của Peeves, Filch chạy tới: Thưa ngài, Peeves không làm gì ngài chứ.

Không sao, chỉ là chào hỏi một chút thôi.

Vậy sao.

Filch cảm thấy rất kỳ quái, tính tình Peeves không nên tốt như vậy mới phải.

Chào tạm biệt Filch, Đỗ Lan đến văn phòng giáo sư McGonagall, người quen cũ cả rồi.

Giáo sư McGonagall nhất thời chưa nhận ra Đỗ Lan, Xin hỏi ngài có chuyện gì không.

Giáo sư McGonagall, lâu rồi không gặp, cũng phải mười năm rồi nhỉ.

Người quen.

Nhưng không nhớ ra được.

Phải đợi Đỗ Lan nhắc đến Ed, McGonagall mới nhớ ra, đó cũng là một học sinh ưu tú tốt nghiệp từ Gryffindor.

Bill Weasley là học sinh siêu cấp ba tốt của Gryffindor tốt nghiệp những năm gần đây, là bạn thân nhất của Bill, thành tích của Ed cũng không tệ, hơn nữa môn Biến hình của cậu ấy rất ưu tú, có thể nói đã nhận được chân truyền từ giáo sư McGonagall.

Nhưng ngài không nên ở đây chứ.

Giáo sư McGonagall kinh ngạc nói.

Hiệu trưởng Dumbledore đã thuê tôi làm chuyên gia tư vấn tâm lý của trường Hogwarts, cho nên tôi nên ở đây.

Giáo sư McGonagall, nếu ngài có phiền não gì, hoặc học sinh có vấn đề gì về tâm lý, đều có thể đến tìm tôi, văn phòng của tôi ở đỉnh tháp U Tháp.

Nhưng hiệu trưởng vẫn chưa tuyên bố.

Giáo sư McGonagall cho biết bà không biết gì cả.

Hiệu trưởng không cần tuyên bố, ngầm quan sát hành vi của mọi người, và chấm điểm mức độ sức khỏe tâm lý của các người, tôi đã phát hiện ra không ít vấn đề, phù thủy các người quá coi thường sức khỏe tâm lý, phải biết rằng sức khỏe tâm lý đôi khi còn quan trọng hơn sức khỏe sinh lý.

Hoàn toàn không biết Đỗ Lan đang nói gì, tóm lại cứ tạm coi là một bác sĩ đi, Tôi sẽ xác nhận lại với hiệu trưởng, nếu có cần thiết, tôi sẽ phối hợp với công việc của ngài.

Đỗ Lan tặng giáo sư McGonagall tấm poster Quidditch bà yêu thích, làm quen xong, tặng quà xong thì rời đi.

Một sự khởi đầu rất tốt, xem ra buổi chiều tìm giáo sư Snape cũng sẽ không có vấn đề gì.

Buổi trưa lúc dùng bữa, một bầy cú mèo mang thư đến, Neville nhận được một quả Cầu Gợi Nhớ Remembrall.

Cầu Gợi Nhớ là đạo cụ giúp phù thủy hồi tưởng lại sự việc, nếu khói xám trong quả cầu thủy tinh trong suốt biến thành khói đỏ thì có nghĩa là phù thủy đã quên mất điều gì đó.

Tuy nhiên Neville sau khi nhận được Cầu Gợi Nhớ của bà nội vẫn không thể nhớ ra bất cứ điều gì, nếu mà nhớ được thì đã chẳng quên rồi.

Bà nội của Neville hiển nhiên cũng quên mất tính hay quên của Neville, không nên dùng cách uyển chuyển này để nhắc nhở cháu mình, mà nên trực tiếp một chút.

Mình không nhớ nổi mình đã quên cái gì nữa.

Neville khổ não nói.

Hermione nhìn Neville một cái, bất lực hỏi: Cậu đã viết thư cho bà chưa.

Neville ngẩn ra: Chưa, mình quên mất.

Chúc mừng cậu rốt cuộc đã nhớ ra mình quên cái gì rồi.

Hermione châm biếm.

Tối nay mình sẽ viết, cảm ơn cậu, Hermione.

Neville đôn hậu nói.

Không có gì.

Harry và Ron đều nhìn cô bé ngồi chéo đối diện với ánh mắt quái dị, cô bé này lúc nào cũng ra vẻ rất ghê gớm, tuy rằng chỉ mới nửa ngày nhưng đủ để lại ấn tượng sâu sắc cho họ.

Ăn trưa xong có thời gian nghỉ ngơi, Hermione chạy đến thư viện làm bài tập sẵn tiện ôn tập bài buổi chiều, chiều nay là tiết Bay, đó là môn học mà Hermione không thể hiểu nổi nhất.

Tại sao cưỡi một cây chổi là có thể bay được chứ.

Căn bản không an toàn, không có bất kỳ biện pháp bảo hộ nào, chỉ có một cây chổi cũ, quá nguy hiểm.

Cho nên cô bé rất lo lắng.

Chương 876

Nàng hy vọng thông qua đọc sách có thể giúp nàng tăng thêm chút tự tin đối với hoạt động cưỡi chổi quái lạ đó, tuy nhiên không thành công.

Buổi chiều, Đỗ Lan đến văn phòng của Chủ nhiệm Slytherin, Snape, quả thực là một văn phòng cực kỳ chuyên nghiệp, độc dược và càng nhiều độc dược hơn nữa, đơn giản chính là một nhà triển lãm độc dược.

Chẳng trách Dumbledore lại tin tưởng ông ta như vậy, kiến thức của Snape về phương diện độc dược quả thực khiến người ta kinh ngạc, ông ta nói có thể pha chế thuốc trường sinh bất lão có lẽ không phải là nói khoác.

Ngươi là ai.

Không quen biết, không phải giáo viên, không phải học sinh, dường như cũng không phải Bộ Pháp thuật, Snape căn bản không nhớ mình quen biết Đỗ Lan, cho nên ông ta giơ đũa phép lên.

Đừng căng thẳng, tôi là chuyên gia tư vấn tâm lý mới được trường tuyển dụng, nếu ngài có phiền não gì đều có thể đến tìm tôi, tôi là chuyên gia chuyên môn được trường thuê để giải quyết các vấn đề tâm lý của giáo viên và học sinh.

Snape biết tư vấn tâm lý là gì, vì ông ta là Hoàng tử Lai, từng sống trong thế giới Ma qua, biết chỉ có Ma qua mới cần tư vấn tâm lý, hơn nữa còn là thứ mới nổi lên vài năm gần đây.

Ngươi là Ma qua.

Có quan hệ gì đâu, bất kể là Ma qua hay phù thủy, đều có một trái tim con người.

Mà tâm người thì sẽ có hỉ nộ ái ố, cùng với cái tình và cái hận quan trọng nhất.

Giống như hai mặt của một đồng xu không ngừng thay đổi, đầy rẫy mâu thuẫn, nhưng lại thống nhất cao độ, yêu một người đôi khi chính là hận một người, vì yêu là gánh nặng trầm trọng.

Hận một người đôi khi chính là yêu một người, vì luôn vương vấn khôn nguôi.

Cái quái gì vậy, thâm tâm Snape khẽ dao động, ông ta không biết Đỗ Lan muốn ám chỉ điều gì, nhưng ông ta sẽ không thừa nhận: Nếu ngươi là người hiệu trưởng mời đến, vậy ta cũng không có quyền đuổi ngươi đi, dù ta không thích ngươi.

Nhưng không đuổi ngươi đi, cũng không có nghĩa là ngươi có thể tùy thời tùy địa làm bậy trong trường, ta hy vọng ngươi có thể kiềm chế hành vi của mình, đừng thêm phiền phức cho chúng ta.

Tôi hiện tại đang tiến hành chấm điểm bài kiểm tra tâm lý đối với giáo viên và học sinh của trường phù thủy các ngài, tôi muốn biết tình trạng sức khỏe tâm lý hiện tại của các phù thủy các ngài, sau đó tôi sẽ chấm điểm, nếu không đạt yêu cầu thì sẽ phải tiến hành phụ đạo tâm lý trong thời gian dài.

Vậy đây là quà gặp mặt, tạm biệt.

Quà cho Snape là một hũ nguyên liệu độc dược vô cùng đắt đỏ.

Snape nhíu mày, ông ta không biết hiệu trưởng rốt cuộc đang làm trò gì, chẳng lẽ tuổi cao rồi nên lẩm cẩm.

Không hiểu, nhưng xem ra cần phải đi tìm hiệu trưởng tìm hiểu một chút.

Từng vị giáo sư được bái phỏng qua, thậm chí còn có cả gia tinh trong trường, Đỗ Lan dự kiến phải mất hai tháng mới hoàn thành đợt tổng kiểm tra đầu tiên, đưa ra điểm số tổng thể về hiện trạng sức khỏe tâm lý của phù thủy Hogwarts.

Tiết Bay buổi chiều, Harry Potter đã thể hiện tài năng bay lượn phi phàm, giáo sư dạy bay nói một lần là cậu ta có thể làm được, thông minh đảm đang hơn hẳn các môn ma pháp khác.

Ngược lại Hermione cảm thấy rất hóc búa, làm sao có thể giao tiếp với cây chổi.

Nàng căn bản không biết làm thế nào để thao túng cây chổi.

Ngay cả Neville cũng thành công rồi, Hermione vẫn chưa gọi được cây chổi vào tay, lòng thầm lo lắng, càng lo lắng thì càng không thành công.

Bình tĩnh lại, con gái.

Đỗ Lan truyền âm ngàn dặm.

Ba ba.

Hermione ngẩn ra, lập tức lắc đầu làm sao có thể là ba ba được chứ, mình chắc chắn là nghe nhầm rồi.

Tuy nhiên ba ba nói không sai, mình phải bình tĩnh lại, chẳng phải chỉ là môn vận động thôi sao.

Một khi mình đã tin tưởng vào phù thủy, tại sao lại không tin cây chổi có thể bay.

Lên.

Nói với cây chổi, Hermione thấy cây chổi trên mặt đất cuối cùng cũng bay vào bàn tay chờ đợi đã lâu của nàng.

Thành công rồi, Hermione lộ ra nụ cười.

Rất tốt, hiện tại tất cả mọi người đều thành công: Tôi cần các trò cưỡi lên chổi, sau đó nghe tiếng còi của tôi.

Giáo sư Hooch nói: Chú ý nghe tiếng còi của tôi như là mệnh lệnh, các trò mới có thể thực hiện động tác tiếp theo.

Tuy nhiên kẻ không nghe lời là Neville đã bị cây chổi kéo bay lên, chổi ma pháp tính tình rất lớn, đối với những phù thủy không thể chế ngự được chúng, cây chổi chính là ác mộng.

Đỗ Lan nhìn thấy điểm này, thầm nghĩ Harry Potter lần đầu tiên cưỡi chổi đã bay tốt như vậy, chẳng lẽ di truyền thực sự quan trọng đến thế sao.

Neville vẫn bị ngã xuống, cơ bản là sau khi lên trời xong lập tức rớt xuống ngay, ngay cả giáo sư Hooch cũng không kịp ra tay cứu trợ, chỉ có thể đưa đến bệnh thất.

Dặn đám trẻ đừng bay đợi bà quay lại, giáo sư bế Neville chạy nhỏ rời đi.

Tuy nhiên đám trẻ nghịch ngợm sao có thể nghe lời chứ, hơn nữa Malfoy đã nhặt được Cầu Gợi Nhớ của Neville, định làm trò trêu chọc.

Galan ủng hộ Harry: Cẩn thận một chút là được, đừng quá miễn cưỡng.

Nhưng Hermione cảm thấy chuyện này không đúng: Chúng ta nên đợi giáo sư quay lại, bà ấy sẽ trừng phạt Malfoy.

Tuy rằng ý kiến của Hermione rất chính xác, nhưng đám trẻ hiển nhiên sẽ không chấp nhận đề nghị như vậy.

Cho nên Harry vẫn cưỡi lên chổi, muốn tiến hành truy đuổi với Malfoy, người đã từng cưỡi chổi trước đây.

Lúc đầu Malfoy còn có tâm trí đùa giỡn Harry, nhưng rất nhanh cậu ta phát hiện kỹ thuật của Harry thế mà không tệ, hơn nữa bay rất ổn, kỹ thuật chưa chín muồi của cậu ta nhanh chóng bị Harry đuổi kịp.

Vì sợ hãi, Malfoy ném Cầu Gợi Nhớ ra ngoài, Harry thấy vậy liền đuổi theo, không biết từ lúc nào đã quá tốc độ, nhưng hữu kinh vô hiểm chộp được quả cầu.

Cảnh tượng này tình cờ bị giáo sư McGonagall, người yêu thích Quidditch nhìn thấy, bà đã thấy được Tầm thủ mới của Gryffindor.

Sự yêu thích đối với Quidditch khiến giáo sư McGonagall phớt lờ việc Harry vi phạm quy định, tuyệt vời quá, Harry nhất định sẽ trở thành một Tầm thủ xuất sắc, giáo sư McGonagall tin tưởng vào con mắt của mình, và sẵn lòng dùng kinh nghiệm xem thi đấu Quidditch cả đời mình để đánh cược, đây chính là sự tự tin của một fan Quidditch kỳ cựu.

Peeves và Đỗ Lan đối đầu nhau, tung hoành trong trường bao nhiêu năm nay, nó chưa bao giờ bị ai đánh cả.

Peeves muốn trả thù, cho nên nó đã trộm đũa phép của học sinh, tuy rằng nó là tinh linh, không cần dùng đũa phép cũng có thể thi triển ma lực mạnh mẽ, nhưng có đũa phép thì chiêu trò sẽ nhiều hơn.

Peeves và gia tinh không giống nhau, gia tinh tuy rằng cũng rất mạnh nhưng nổi bật ở một chữ Gia.

Gia tinh là sinh mệnh phụ thuộc vào gia đình phù thủy, nghe nói là sinh mệnh nhân tạo do phù thủy thời viễn cổ tạo ra, có lòng trung thành tuyệt đối với gia đình phù thủy.

Nhưng tinh linh thì khác, họ tự do, đương nhiên họ cũng cần tìm một nơi cư trú, nhưng thường là chiếm cứ làm chủ.

Nếu trong nhà có tinh linh, là một chuyện vô cùng phiền phức.

Peeves đã gây ra rất nhiều rắc rối ở Hogwarts, hiện tại nó bị cơn giận làm mờ mắt, thế mà lại trộm đũa phép để trả thù.

Trong văn phòng của Đỗ Lan rất yên tĩnh, vì căn bản không có bệnh nhân, tuy đã gặp không ít giáo viên, kết bạn, nhưng phù thủy dường như không có thói quen chia sẻ phiền não, mặc dù Đỗ Lan đã nhiều lần đảm bảo cuộc trò chuyện giữa hắn và bệnh nhân là tuyệt đối bảo mật.

Trong mấy ngày này, Hermione đã quen thuộc với cuộc sống học tập, nhưng cơ bản không có hoạt động xã giao nào, chỉ là đọc sách, mượn đủ loại sách từ thư viện về đọc, nơi này có rất nhiều sách hay bên ngoài không mua được.

Đỗ Lan vẫn chưa để Hermione biết hắn đang ở Hogwarts, trong số học sinh chỉ có một phần rất nhỏ học sinh lớp lớn biết đến sự tồn tại của Đỗ Lan.

Lúc rảnh rỗi, Đỗ Lan cũng tìm vài cuốn sách để xem, nhưng đều là sách ở khu cấm, những cuốn sách này thực sự ghi chép không ít thứ tốt.

Đỗ Lan đã học được rất nhiều thứ, chẳng hạn như làm thế nào để luyện linh hồn người sống thành u linh, làm thế nào để dùng máu kỳ lân trộn với máu Vong mã Thestral để có được một loại nguyên liệu cực kỳ trân quý hiếm thấy, có thể chữa khỏi mọi bệnh tật.

Những kiến thức kỳ quái này khiến Đỗ Lan vô cùng hứng thú, cho nên hắn quyết định ngoài việc đọc sách ra, thời gian rảnh rỗi sẽ đi vào Rừng Cấm bắt những con vật này, biết đâu sẽ có thu hoạch bất ngờ.

Dù sao Đỗ Lan một ngày làm việc tám tiếng, sáng chín chiều năm, gần như không tăng ca.

Đương nhiên hiện tại Dumbledore cũng chưa nói sẽ trả lương cho Đỗ Lan, nên bắt mấy sinh vật huyền bí coi như thù lao cũng không tệ.

Thời gian cũng xấp xỉ rồi, nên đến nhà bếp ăn cơm thôi.

Đỗ Lan thích đến nhà bếp muốn ăn gì thì lấy đó, đã quá quen thuộc với gia tinh rồi.

Peeves đã điều tra xong, nên mật phục trên con đường tất yếu mà Đỗ Lan phải đi qua để đến nhà bếp, âm thầm niệm cho mình một cái Bùa Ẩn thân có thể giúp nó ẩn thân trong khoảng hai tiếng đồng hồ.

Tới rồi, tên Ma qua đáng ghét đó, tên Ma qua thế mà dám đánh mình rốt cuộc cũng xuất hiện.

Hôm nay nó trộm đũa phép nhất định có thể cho tên Ma qua này biết tay.

Lặng lẽ bám theo Đỗ Lan, đưa đũa phép về phía lưng Đỗ Lan: Bùa Mềm Chân.

Đầu tiên là một cái bùa chú khiến chân mềm nhũn, khiến tên Ma qua không thể di chuyển, đến lúc đó mình muốn làm gì cũng được, a ha.

Tuy nhiên Đỗ Lan là hạng người nào chứ, sao có thể bị loại bùa chú này đánh trúng, từ trong đắc ý sực tỉnh lại, Peeves thế mà không thấy bóng dáng Đỗ Lan đâu, rõ ràng lúc trước ngay trước mặt mình.

Chẳng lẽ mình niệm sai chú ngữ, trực tiếp khiến Đỗ Lan thuấn di đi rồi.

Lúc Peeves còn đang nghi hoặc, chỉ cảm thấy bên cạnh có tiếng gió.

Tuy rằng Peeves đã ẩn thân, nhưng hoàn toàn không thoát khỏi Cảm nhận Khí của Đỗ Lan, nhất cử nhất động thậm chí là biểu cảm kinh ngạc của Peeves đều hiện ra rõ mồn một.

Giải giới thuật Trừ nhĩ vũ khí.

Đây không phải bùa chú, mà là tấn công vật lý, tay của Đỗ Lan không lệch một li chém vào khớp tay phải của Peeves.

Chương 877

Đối phương chỉ cảm thấy tay phải tê dại, vũ khí rời tay, đúng thật là Giải giới thuật.

Vẫn chưa kết thúc: Phiêu phù thăng không.

Bùa chú này chính là bùa chú Wingardium Leviosa lừng danh, là bùa Bay lơ lửng vô cùng thực dụng mà phù thủy năm nhất phải học, tuy nhiên vẫn là vật lý.

Một cú đấm nặng nề đánh vào bụng Peeves, đánh bay nó đi, ở một mức độ khác chính là chú ngữ bay lơ lửng.

Đây là Trừ nhĩ vũ khí vật lý nối tiếp Phiêu phù thăng không vật lý, Đỗ Lan rất tự hào tuyên bố căn bản không cần đũa phép và chú ngữ, hắn cũng có thể sử dụng ra ma pháp.

Có lẽ sau này còn có cả A Ngõa Đạt Tác Mệnh Chú vật lý, Toản Tâm Chú vật lý, xem ra có nhiều trò hay đây.

Đỗ Lan nhặt cây đũa phép Peeves làm rơi lên, thầm nghĩ kẻ xui xẻo nào làm mất đũa phép đây.

Bây giờ đúng lúc là giờ cơm, mang đũa phép giao cho giáo sư McGonagall, bà ấy sẽ tìm được chủ nhân.

Đỗ Lan.

Ngài tìm tôi có chuyện gì không.

Giáo sư McGonagall đã xác thực với hiệu trưởng, hiệu trưởng xác nhận ông đã mời một chuyên gia tư vấn tâm lý Ma qua, cho nên Đỗ Lan có đầy đủ lý do để ở lại.

Tôi nhặt được cây đũa phép này ở hành lang, e là của học sinh cẩu thả nào đó đánh rơi, nên mang đến cho ngài.

Không làm phiền ngài chứ.

Giáo sư McGonagall đang viết thư: Không đâu, chỉ là đi đặt mua một cây Tia Chớp Quang luân 2000 cho Tầm thủ mới của tôi.

Harry Potter, bạn học của con gái tôi sao.

Cậu bé đó không phải là một học sinh tuân thủ quy tắc đâu, sau này ngài chắc chắn sẽ phải tốn nhiều tâm sức vì cậu ta đấy.

Đỗ Lan cười đạo: Đũa phép giao cho ngài rồi, tôi đi ăn cơm đây.

Đến nhà bếp, mười mấy con gia tinh đang bận rộn hăng say chuẩn bị cơm canh, Đỗ Lan liền cầm đĩa trống chọn vài món hợp khẩu vị mình. 74.

Diện tích nhà bếp rất lớn, bên trong thiết kế theo hình chữ Hồi, ở giữa là vị trí đặt các món đã hoàn thành, những món ngon vừa nấu xong đều được đặt lên đó, sau đó gia tinh sẽ dùng ma pháp đưa thức ăn vào đại sảnh đường rồi bày lên bàn ăn của học sinh.

Hôm nay đến nếm thử tác phẩm tâm đắc của tôi đi.

Không, Đỗ Lan phải ăn đồ của tôi.

Gia tinh tranh nhau đặt những món ăn chúng tinh tâm chuẩn bị trước mặt Đỗ Lan, vì mỗi lần Đỗ Lan ăn xong đều sẽ khen ngợi chúng, đối với những gia tinh không bao giờ gặp được thực khách mà nói, lời khen của Đỗ Lan đơn giản như gió xuân mưa rào, khiến chúng nghe mãi không chán.

Ngày nào tôi cũng sẽ đổi khẩu vị, cho nên mọi người đừng chen lấn, bữa này không ăn thì bữa sau tôi vẫn sẽ tới mà.

Đỗ Lan bị sự nhiệt tình của chúng làm cho cảm động, tinh thần phục vụ tận tụy không cầu đáp đền này quả thực khiến toàn nhân loại phải hổ thẹn.

Khó khăn lắm mới thoát thân được khỏi nhà bếp, liền phát hiện Peeves đang oán hận đứng trong góc, nhìn Đỗ Lan với ánh mắt phức tạp.

Nó đã nhận ra Đỗ Lan không phải hạng Ma qua bình thường, tuy đối phương không dùng ma pháp, nhưng tên Ma qua này quả thực rất mạnh.

Chịu thiệt hai lần, Peeves cảm thấy mình nên nghị hòa với Đỗ Lan, nó không muốn bị ăn đòn nữa.

Peeves, ngươi muốn làm gì thì cứ nói thẳng, ta là người rất rộng lượng, thông thường sẽ không động thủ.

Nụ cười của Đỗ Lan trong mắt Peeves lại là ác mộng: Ta sẽ không trêu chọc ngươi nữa, ngươi cũng đừng đánh ta.

Ngươi là muốn đầu hàng sao.

Đầu hàng.

Không.

Peeves không thích từ này, nhưng nhớ lại ba chỗ đang đau âm ỉ trên người mình, nó đã khuất phục: Đúng, ta đầu hàng.

Được rồi, ta chấp nhận sự quy hàng của ngươi, nhưng coi như điều kiện bại trận của ngươi, ngươi hãy làm bệnh nhân đầu tiên của ta đi.

Đỗ Lan biết Peeves sẽ không từ chối, vì nó không dám.

Bì Bì Quỷ nằm trên sofa, chân gác ở giữa, hắn đang kể lại câu chuyện của mình.

Chưa bao giờ hắn có cảm giác buông lỏng cảnh giác, kể hết mọi trải nghiệm một cách thoải mái như thế này.

Đem mọi phiền não, khổ sở cùng khốn cảnh nói ra hết, lại còn nhận được sự giúp đỡ của Đỗ Lan.

Cống hiến của ngươi quả thực rất truyền kỳ, ở Hogwarts gần ngàn năm, trêu chọc học sinh không kế xiết, điều đáng tiếc duy nhất là không nhận được sự công nhận của các u linh thường trú khác trong trường.

Đúng vậy, đám u linh đó cũng không thích tôi, chưa từng mời tôi tham gia bất kỳ buổi tụ tập u linh nào.

Hơn nữa tôi còn không được tham gia nghi thức khai học, tôi cũng muốn biết học sinh sẽ được phân vào học viện nào mà.

Bì Bì Quỷ cũng có phiền não, đương nhiên phiền não của hắn thực ra không đáng nhắc tới.

Vậy ngươi có biết tại sao đám u linh đó không thích ngươi không.

Không biết, có lẽ tôi không thuộc về hội của bọn họ, vì tôi không phải là u linh.

Bì Bì Quỷ nói.

Thực ra Bì Bì Quỷ quả thực là một tồn tại rất đặc thù.

Rất lâu về trước, học phong của Hogwarts không cởi mở như bây giờ, tất cả phù thủy trẻ tuổi đều phải trải qua quãng đời học sinh vô cùng áp lực.

Thực tế, Bì Bì Quỷ chính là tập hợp thể của tư tưởng phản kháng thuộc về những người trẻ tuổi sinh ra trong thời đại xa xôi đó, là một loại tinh linh rất đặc thù.

Bì Bì Quỷ có thể tùy ý chuyển đổi giữa thực thể và linh thể, cho nên hắn không được những u linh thuần linh thể tiếp nhận.

Đồng thời vì hắn là tập hợp thể của tư tưởng phản kháng, nếu tiến vào nghi thức khai học sẽ mang đến nhân tố bất ổn, nên các đời hiệu trưởng đều không cho phép hắn tham gia.

Câu chuyện của Bì Bì Quỷ có thể dài ngang ngửa lịch sử Hogwarts, hắn chứng kiến toàn bộ sự phát triển của ngôi trường.

Chứng kiến sự đối kháng giữa học sinh và nhà trường, chứng kiến sự thay đổi của trường học, cho đến hiện tại Bì Bì Quỷ cũng đã thay đổi không ít.

Tuy là tập hợp thể của sự phản kháng, nhưng Bì Bì Quỷ hiện tại cũng có ý thức riêng, cũng biết không thể vì phản kháng mà phản kháng bừa bãi.

Hắn sẽ không đi quấy rối giáo viên lên lớp, chỉ sau giờ học mới tìm học sinh để nghịch ngợm, khiến bọn họ phải la oai oái.

Có lẽ sau này khi ngươi nghịch ngợm nên tăng thêm chút độ khó, chứ đừng giống như trước nữa.

Trước đây tôi làm không tốt sao.

Bì Bì Quỷ cảm thấy kéo quần áo học sinh, véo mũi học sinh, dọa dẫm bọn họ đã là những trò đùa dai không tệ rồi.

Không không, nói thật lòng thì trước đây ngươi vô cùng nông cạn, những trò nghịch ngợm đó căn bản chẳng có gì mới mẻ.

Ta nói thẳng luôn nhé, có thể coi là chẳng có chút thú vị nào.

Rắc, giống như một tia sét đánh vào người Bì Bì Quỷ, hắn hoàn toàn ngây người.

Lần đầu tiên có người nói trò đùa của hắn không có gì mới mẻ, hơn nữa còn không buồn cười.

Hắn bị đả kích rồi.

Đừng nản chí, sau này ngươi có thể thiết kế một số trò đùa IQ cao, ví dụ như cơ quan đùa dai, tạo ra một chuỗi các cơ quan không liên quan, cuối cùng lại vì nguyên nhân nào đó mà liên kết toàn bộ lại, cuối cùng bôi đủ loại thực phẩm lên mặt người ta.

Thực ra chính là cơ quan quân bài Domino.

Nếu áp dụng vào trò đùa dai, nhất định sẽ thú vị hơn những trò vô vị của Bì Bì Quỷ.

Hiện tại cũng không có mạng internet, mọi người cũng không biết cơ quan quân bài Domino rốt cuộc là thứ gì, nhưng Đỗ Lan có thể biểu diễn một chút.

Gậy, bút, viên bi, dây thừng, dây thun, đĩa. những thứ thường thấy trong sinh hoạt hằng ngày đều có thể dùng để thiết lập cơ quan.

Quan trọng là ý tưởng, phát huy trí tưởng tượng, phải cho người ta một loại cảm giác đùa dai cũng không phải ai cũng làm được rất cao cấp.

Đỗ Lan đơn giản là cầm tay chỉ việc dạy hư Bì Bì Quỷ.

Trong văn phòng thiết lập một cơ quan Domino đơn giản, bắt đầu từ sofa kéo dài đến tận bàn làm việc.

Quan trọng là ngươi phải tìm được mục tiêu của mình trước.

Ví dụ như bây giờ ta muốn chấm mực cho bút lông, đây là một động tác rất nhỏ, nhưng chúng ta lại cần một hệ liệt cơ quan để hoàn thành nó.

Đỗ Lan đẩy viên bi trên sofa, truyền cho nó một lực tiền đề.

Thực ra trong cơ quan đã thiết lập rất nhiều dây thun, những thứ này đều là năng lượng cung ứng tồn trữ đàn tính thế năng, chỉ cần kích hoạt là có thể tiếp tục cung cấp năng lượng cho cơ quan.

Bì Bì Quỷ trợn tròn mắt, hắn rất tò mò chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Viên bi lăn động, va đổ tấm gỗ, đinh tán trên tấm gỗ làm đứt một dải giấy hẹp, ống tròn được dải giấy cố định lăn đi kéo theo sợi dây kéo ống tròn khác bên dưới lên, bi sắt trong ống tròn rơi ra từ lỗ, rơi vào đĩa, đĩa tăng trọng lượng bắt đầu đi xuống, sau đó kéo bút lông lên.

Bút lông vừa động, dây thun nới lỏng, giá bút cũng bắt đầu xoay chuyển, đưa bút lông di chuyển đến phía trên lọ mực, đến một độ cao nhất định thì đĩa nghiêng đi, bi lăn ra ngoài, đĩa nhẹ đi bay lên cao, bút lông rơi đúng vào trong lọ mực.

Hoàn thành.

Bộp, Bì Bì Quỷ vỗ tay tán thưởng: Tôi nghĩ tôi biết phải làm thế nào rồi, đây quả thực là phương thức đùa dai vô cùng cao cấp, tôi đi thử ngay đây.

Công vật trong Hogwarts sắp gặp họa rồi, nhưng Đỗ Lan cảm thấy khá thú vị, chính mình đã cung cấp không ít trợ giúp cho bệnh nhân đầu tiên mà.

Lại chỉ còn một mình, hắn cầm tờ Nhật Báo Tiên Tri lên, đọc một số tin tức phù thủy, phát hiện bên trong có không ít quảng cáo ở Hẻm Xéo, có điều mấy bức ảnh GIF trên báo này vẫn rất thú vị.

Trên đó đưa tin quảng cáo tuyển dụng của quán bar Cái Vạc Lủng, xem ra La Tân còn muốn mở rộng quy mô.

Tin tức về vụ trộm ở ngân hàng Gringotts hồi trước vẫn đang được theo dõi đưa tin, nhưng chỉ có một câu lướt qua: Hiện tại vẫn chưa bắt được bất kỳ nghi phạm nào.

Đỗ Lan biết bọn họ phỏng chừng là không tìm thấy nghi phạm đâu, nhưng mấy ngày nay Gringotts cũng phát bố rất nhiều báo cáo, khiến mọi người tin tưởng độ tin cậy của Gringotts vẫn có bảo đảm, lần mất trộm vừa rồi chỉ là tình huống ngẫu nhiên thiểu số.

Đỗ Lan biết La Tân cũng có một kho hàng ở Gringotts, bên trong có không ít đồng Galleon vàng.

Đối với quỹ nhỏ của con gái, Đỗ Lan cũng không để ý, số tiền này đều là nó tự kiếm được, ngoài quán bar còn có những phát minh ma pháp của nó.

Chương 878

Nhắc mới nhớ, thời gian trước còn thấy có học sinh đi giày trượt bị giáo sư McGonagall khiển trách, bà không thích học sinh cứ trượt qua trượt lại trong hành lang, trông cứ như u linh vậy.

Giày trượt của La Tân hiện tại đã là một thương hiệu võ sĩ nổi tiếng, năm ngoái còn được Nhật Báo Tiên Tri bình chọn là hạng 6 trong Mười loại phương tiện giao thông được phù thủy ưa chuộng nhất.

Hạng nhất vẫn là chổi bay, hạng nhì là bột Floo, hạng ba là Khóa cảng, hạng tư là xe ngựa, hạng năm là chiếc ghế biết chạy, hạng sáu chính là giày trượt.

Đỗ Lan cũng không biết hạng năm là cái thứ quỷ gì.

Giày trượt trong mười năm qua đã bán được hơn hai ngàn đôi, có một nhóm người dùng trung thành, có đôi khi mẫu giày mới mở bán còn có hiện tượng xếp hàng.

La Tân đã mất mười năm để trở thành một phù thủy nổi tiếng, cho dù mọi người vẫn không biết cô ta rốt cuộc thuộc về gia tộc nào.

Harry Potter nghi ngờ món đồ mà tên trộm muốn lấy từ Gringotts lần trước đã được Hagrid lấy đi, sự hiếu kỳ mãnh liệt khiến cậu rất muốn biết thứ bị Hagrid lấy đi rốt cuộc là gì, tại sao tên trộm lại muốn lấy nó.

Từ sau khi vào trường, vết sẹo tia chớp trên trán Harry thỉnh thoảng lại đau âm ỉ, cậu cảm thấy đây có thể là điềm báo sắp có chuyện xảy ra, mà chuyện này liên quan mật thiết đến thứ Hagrid lấy đi từ Gringotts.

Trước mặt Đỗ Lan là một con Độc Giác Thú, đây là một sinh vật rất thần thánh, phỏng chừng các con gái sẽ rất thích.

Trong Rừng Cấm xung quanh Hogwarts có vô số sinh vật thần kỳ hoặc nguy hiểm, đồng thời quần lạc Độc Giác Thú lớn nhất châu Âu cũng sinh sống tại đây.

Tìm được ba con, vừa vặn là một gia đình ba thành viên, Đỗ Lan dắt ba con Độc Giác Thú từ trong rừng đi ra, tình cờ gặp Harry, cậu đang quấn lấy Hagrid hỏi thăm thứ bị lấy đi trong Gringotts là gì.

Là Hòn Đá Phù Thủy, nhưng đó là bí mật cao nhất của trường, Hagrid sẽ không nói cho Harry, trừ phi ông lỡ miệng.

Này, anh đang làm gì thế.

Thả những con Độc Giác Thú đó ra.

Thấy Đỗ Lan dắt ba con Độc Giác Thú từ Rừng Cấm đi ra, Hagrid giật nảy mình.

Harry, Ron và Cát Lan cũng tò mò nhìn sang.

Ron giật bắn người: Tớ nhận ra người này.

Mỗi năm vợ chồng Đỗ Lan và Địch Ny Toa đều tụ hội cùng vợ chồng Weasley, nên bọn họ có ảnh chụp chung, Ron đã từng thấy qua.

Con cái hai nhà thì không quen biết nhau, chỉ là khi trò chuyện thỉnh thoảng nhắc đến, đây là thuộc về buổi tụ họp của phụ huynh.

Ông ấy là ai.

Harry kỳ lạ hỏi.

Là bạn thân của bố mẹ tớ, bọn họ có lẽ đã quen nhau từ trước khi tớ sinh ra rồi, tóm lại mỗi năm đều tiến hành một hoạt động mỹ miều gọi là tụ hội phụ huynh, chưa từng dẫn đám trẻ con chúng ta theo.

Ron nói: Nhưng ông ấy đáng lẽ phải là một Muggle mới đúng chứ.

Muggle.

Harry và Cát Lan đều giật mình, Muggle sao lại xuất hiện ở đây được.

Không thể nào, đây là trường học ma pháp mà.

Nhưng bố tớ quả thực nói ông ấy là một Muggle, hơn nữa rất nhiều đồ dùng Muggle của bố tớ đều là do người đó tặng.

Ron cũng đang nghi hoặc đây.

Hagrid đã đứng trước mặt Đỗ Lan, chiều cao gần như gấp đôi Đỗ Lan, thể hình cũng rất đồ sộ.

Anh thả mấy con Độc Giác Thú tội nghiệp đó ra, chúng thuộc về Rừng Cấm.

Hagrid oang oang giọng quát Đỗ Lan.

Những con Độc Giác Thú này sẽ trở thành thú cưng mới của nhà chúng ta, sau này tôi sẽ xin phép Dumbledore, ông ấy sẽ đồng ý thôi.

Đỗ Lan rất khẳng định nói.

Tôi không quan tâm chuyện đó, không ai được phép mang bất kỳ động vật nào ra khỏi Rừng Cấm, đặc biệt là ngay dưới mí mắt tôi.

Hagrid là người giữ rừng.

Ba con Độc Giác Thú thong dong gặm cỏ, căn bản không có dáng vẻ bị cưỡng ép.

Hagrid, Ron nói ông ấy là một Muggle.

Cát Lan chạy lại nói với Hagrid.

Muggle.

Không thể nào, Hogwarts làm sao có thể có Muggle, vả lại Muggle làm sao có thể dắt ba con Độc Giác Thú ra khỏi Rừng Cấm được.

Hagrid phủ nhận giả thuyết này, nhìn Đỗ Lan cao giọng: Tôi không biết anh là ai, cũng không quan tâm anh là ai, nếu anh thực sự có thể được Dumbledore đồng ý, vậy xin anh hãy mang văn kiện có chữ ký của Dumbledore tới đây, nếu không tôi sẽ không cho phép bất cứ ai bắt giữ Độc Giác Thú.

Ông là tiên sinh Đỗ Lan phải không.

Ron và Harry cũng đi tới, Ron cẩn thận hỏi: Cháu đã thấy ông trên ảnh của bố mẹ cháu.

Cháu chắc chắn là Ron Weasley, năm ngoái khi tụ hội với bố mẹ cháu có nhắc tới cháu, năm nay cháu cũng đã đi học rồi.

Ông thực sự là tiên sinh Đỗ Lan, nhưng ông không phải là Muggle sao.

Ron quái dị hỏi.

Hiệu trưởng Dumbledore thuê ta đến để bình định chỉ số sức khỏe tâm lý cho các phù thủy các ngươi, hiện tại ta đang làm việc tại Hogwarts rồi.

Hagrid nói: Ron, cháu quen anh ta, anh ta thực sự là Muggle sao.

Hoàn toàn hồ đồ rồi.

Chắc là vậy ạ, thưa tiên sinh ông bắt Độc Giác Thú làm gì.

Ron hỏi, cậu hy vọng có thể hóa giải mâu thuẫn giữa Đỗ Lan và Hagrid.

Nuôi dưỡng, chúng sẽ trở thành thú cưng quan trọng trong gia đình.

Im lặng, một Muggle muốn nuôi Độc Giác Thú.

Điên rồi sao.

Chúng không phải là thú cưng của bất kỳ ai, chúng thuộc về Rừng Cấm.

Hagrid rất không vui: Anh làm thế này là vi pháp.

Đỗ Lan quay người nói với ba con Độc Giác Thú: Các ngươi có nguyện ý đi theo ta không.

Gật đầu, ba con Độc Giác Thú đều gật đầu rất nhân tính, Đỗ Lan nhún vai: Ngại quá, Độc Giác Thú là tự nguyện đi theo, đương nhiên sau đó ta vẫn sẽ báo cáo với Dumbledore, vậy tạm biệt nhé.

Đỗ Lan dắt Độc Giác Thú đi, Hagrid trợn mắt hốc mồm, ông vẫn là lần đầu tiên thấy Độc Giác Thú thân cận với người như vậy: Không được, tôi phải đi báo cáo với Dumbledore, đây là chức trách của tôi.

Còn ba đứa các cháu đừng có phí công nghe ngóng tung tích Hòn Đá Phù Thủy nữa, ta sẽ không nói cho các cháu đâu.

Tuy nhiên Hagrid vẫn lỡ miệng nói ra mất rồi.

Thứ lấy ra từ Gringotts là Hòn Đá Phù Thủy, nhưng đó lại là cái gì.

Hiển nhiên phiên bản Hách Mẫn này không giống như Hách Mẫn vốn có là mọt sách chính hiệu, hễ rảnh là đọc sách, cô bé này bình thường chỉ cùng Ron và Harry chạy nhảy lung tung.

Nhưng đã biết là Hòn Đá Phù Thủy thì nhất định có cách điều tra.

Dumbledore biết mọi chuyện của Đỗ Lan, bao gồm cả việc dạy bảo Bì Bì Quỷ và bắt Độc Giác Thú, ông đều đồng ý.

Đỗ Lan tuyệt đối là Muggle kỳ quái nhất ông từng thấy, mạnh đến vô lý.

Nhưng Đỗ Lan không phải kẻ địch, nếu điểm này có thể xác định, vậy Dumbledore sẽ không lo lắng.

Ít nhất hiện tại Đỗ Lan cũng không làm chuyện gì quá đáng: Hagrid tôi biết rồi, anh về đi, sau này nếu Đỗ Lan còn bắt con vật gì từ Rừng Cấm ra thì anh cũng không cần quản nữa, chỉ cần số lượng không quá nhiều là được.

Dumbledore có thể thấy Đỗ Lan vô cùng chừng mực, bắt Độc Giác Thú cũng là bắt cả một gia đình chứ không hề bắt loạn xạ.

Nhưng thưa hiệu trưởng, sinh vật trong Rừng Cấm đều là chủng loại quý hiếm.

Tôi đều biết cả, không sao đâu Hagrid, Đỗ Lan là bạn của tôi.

Dumbledore coi như đã chống lưng cho Đỗ Lan.

Hagrid cũng vô năng vi lực.

Tại đại lễ đường lúc ăn cơm, Ron và Harry kể chuyện có người bắt Độc Giác Thú trong Rừng Cấm, gợi lên sự hiếu kỳ của các bạn học Gryffindor.

Tớ nghe nói trong lâu đài mới đến một gã rất lợi hại, ngay cả Bì Bì Quỷ cũng sợ ông ta.

Một học sinh khóa trên nói: Tớ nghi ngờ người bắt Độc Giác Thú cũng chính là ông ta.

Đúng, tớ cũng nghĩ vậy.

Nói bậy, có ai trong số các cậu từng thấy người trong truyền thuyết thần bí cường đại, có thể một đấm chế phục Bì Bì Quỷ chưa.

Tớ nghi ngờ đây là chuyện lừa người, còn về người mà bọn Ron nhìn thấy, có lẽ chỉ là người của Bộ Pháp Thuật đến điều tra thôi.

Không thể nào, tớ dám khẳng định ông ấy không phải người của Bộ Pháp Thuật, ông ấy là một Muggle.

Ron nói.

Bàn ăn trong nháy mắt yên tĩnh lại, Muggle.

Ha. mọi người đều cười ồ lên, vì Muggle không thể nào ở trong trường học được.

Ron rất không vui: Fred, George, hai anh phải tin em, người đó chính là người mỗi năm đều cùng bố mẹ ra ngoài tụ hội phụ huynh đó, em không nhìn nhầm đâu.

Hai anh em song sinh của Ron đờ người ra, nếu thực sự là người đó thì dường như đúng là Muggle thật, ít nhất bố cũng nói như vậy, hồi đó bố vì có bạn Muggle mà vui mừng mấy ngày mấy đêm không ngủ được.

Em trai nhỏ của anh, có phải em bị cận thị không.

Hay là đầu óc phát hôn rồi.

Muggle làm sao có thể ở đây được.

Cặp song sinh cuối cùng vẫn không tin.

Đến cả anh trai cũng không tin mình, Ron quyết định không thèm nói chuyện với bọn họ nữa, tức đến cơm cũng không ăn.

Đúng rồi, nếu Đỗ Lan là nhân viên công tác, vậy mình có thể tìm thấy ông ấy, khiến tất cả mọi người phải ngậm miệng.

Ron làm sao vậy.

Hách Mẫn vì đọc sách mà đến muộn, thấy Ron tức tối chạy ra ngoài thì rất kỳ quái.

Ron là kẻ nói dối, bốc phét không biết ngượng mồm.

Hai anh trai của Ron cũng chẳng nể mặt em trai chút nào.

Hách Mẫn bày tỏ khó mà hiểu nổi tư duy của bọn con trai, chính vì bọn họ cứ ồn ào như vậy nên mới kém xa các chị của mình.

Gần đến lễ Halloween, bọn Harry cuối cùng cũng biết Hòn Đá Phù Thủy là gì, đồng thời bọn họ còn tình cờ biết được Hòn Đá Phù Thủy rất có khả năng được giấu ở tầng ba.

Lúc khai học, Dumbledore nói tầng ba năm nay là khu vực cấm, vì tầng ba giấu một con chó ba đầu Fluffy, dưới cái vuốt khổng lồ của nó đè lên một cánh cửa ngầm.

Hòn Đá Phù Thủy là một loại đá thần kỳ có thể cải tử hồi sinh, nên Harry Potter nghi ngờ chuyện này liên quan đến Voldemort, và Hòn Đá Phù Thủy rất có khả năng nằm dưới sự bảo vệ của con chó khổng lồ ba đầu đáng sợ đó.

Chương 879

Đã gần hai tháng rồi, Đỗ Lan phát hiện con gái Hách Mẫn của mình vẫn chưa kết giao được người bạn nào, vẫn cứ mỗi ngày đọc sách học tập, ngược lại vì quá mức xuất sắc nên lại khiến các bạn học không mấy thích cô bé.

Hách Mẫn quá hiếu thắng, hơn nữa còn hay làm thầy đời, thích sửa lỗi của người khác một cách không nể tình, điều này khiến mọi người càng không thích cô bé.

Thực ra Hách Mẫn không có ác ý gì, vì thực sự là đối phương sai.

Chỉ là trong mắt những người khác thì lại là Hách Mẫn thích khoe khoang kiến thức của mình, cô bé đâu phải giáo viên, mọi người đều là học sinh, có gì ghê gớm đâu.

Tệ quá, cảm giác cùng tổ với cậu ta thực sự là quá tệ hại.

Cát Lan không chịu nổi Hách Mẫn, vừa nãy trong tiết Độc dược, cậu chỉ là lấy nhầm dược tề, chính cậu có thể phát hiện ra, căn bản không cần Hách Mẫn nhiều lời, nhưng Hách Mẫn vẫn lớn tiếng chỉ ra lỗi sai của cậu, thật mất mặt, cảm giác tệ hại vô cùng.

Ron bày tỏ sự đồng cảm: Tiết Bùa chú lần trước cũng vậy, tớ cùng tổ với cậu ta, cái biểu cảm kiêu ngạo đó đến giờ tớ vẫn không quên được, cứ nghĩ đến là thấy người nóng bừng bừng.

Neville thì lại không cảm thấy thế: Tớ nghĩ Hách Mẫn vẫn rất đáng tin cậy.

Cùng tổ với Hách Mẫn, Neville thấy rất nhẹ nhõm.

Harry, bồ tuyệt đối không tưởng tượng nổi Hách Mẫn đã nói chuyện với tớ thế nào đâu.

Ron không thèm để ý Neville, cậu cho rằng Neville đã bị Hách Mẫn mua chuộc, bèn bóp giọng học điệu bộ của Hách Mẫn: Dừng, bồ định đâm hỏng mắt tớ đấy à.

Khôi phục giọng thật: Chết tiệt, tớ làm sao có thể đâm đũa phép vào mắt cậu ta được, tớ toàn vung đũa hướng ra ngoài mà.

Chẳng phải là thành tích tốt hơn chúng ta một chút sao.

Đồ khoe khoang.

Những lời này đều bị Hách Mẫn nghe thấy, cô bé không ngờ bạn học của mình lại nhìn mình như vậy, cô bé khóc.

Là Hách Mẫn.

Neville nói: Tớ thấy cậu ấy khóc rồi.

Harry nhìn Ron và Cát Lan: Tớ thấy hai bồ lần này hơi quá đáng rồi đấy.

Ron cũng biết mình có lẽ đã sai, nhưng không muốn thừa nhận, bèn đổi chủ đề: Tớ đã tìm rất lâu mà không thấy người bắt Độc Giác Thú lần trước đâu, tớ nghi ngờ ông ấy đã rời khỏi trường rồi.

Có lẽ ông ấy vốn không làm việc thường trú ở trường, chỉ đến khi hiệu trưởng cần thôi, giống như đi công tác vậy.

Ron gật đầu: Có lẽ tớ nên viết thư hỏi bố mẹ xem tình hình thế nào.

Hách Mẫn tội nghiệp trốn trong nhà vệ sinh nữ khóc lóc, cô bé rất uất ức, cô bé đâu có làm gì sai, rõ ràng là đối phương sai, mình sửa lại chẳng lẽ có lỗi sao.

Không lỗi, chỉ là không ai thích kiểu sửa lỗi đó mà thôi.

Cả buổi chiều, Hách Mẫn đều trốn trong nhà vệ sinh, cô bé chẳng muốn đi đâu cả, cô bé nhớ ba mẹ và các chị.

Đỗ Lan biết Hách Mẫn rất đau lòng, nhưng đây chỉ là trắc trở nhỏ, Hách Mẫn sẽ kiên cường vượt qua thôi.

Quả nhiên đợi đến khi bụng đói, Hách Mẫn cũng phát hiện mình không cần thiết phải vì người khác mà thay đổi ý nghĩ của bản thân, mình chính là mình.

Quỷ Khổng Lồ.

Học sinh đang dùng bữa trong bầu không khí kinh hoàng bị tiếng hét xé lòng của giáo sư Quirrell làm cho giật nảy mình, trở nên hỗn loạn.

Tuy là lễ Halloween, nhưng mọi người đều chưa chuẩn bị tâm lý bị Quỷ Khổng Lồ tấn công.

Quỷ Khổng Lồ là một loại sinh vật nguy hiểm, chúng không có IQ cao nhưng lại rất bạo lực, thường xuyên tấn công phù thủy.

Nhưng Quỷ Khổng Lồ chẳng phải nên ở trong Rừng Cấm sao.

Tại sao lại chạy vào trong trường học được.

Yên lặng.

Vẫn là hiệu trưởng trầm ổn bình tĩnh: Các huynh trưởng của mỗi học viện lập tức đưa học sinh về ký túc xá ngay.

Các huynh trưởng hành động, dẫn đầu đi trước.

Các giáo sư, các vị hãy đi kiểm tra các lối ra vào của trường, đảm bảo không còn con Quỷ Khổng Lồ nào khác xâm nhập.

Hách Mẫn, cậu ấy còn chưa biết chuyện Quỷ Khổng Lồ, nghe người ta nói cả buổi chiều nay cậu ấy đều ở trong nhà vệ sinh nữ tầng một.

Harry nói: Chúng ta phải tìm cậu ấy rồi cùng về.

Ron và Cát Lan theo Harry rời khỏi đoàn đội, đi tìm Hách Mẫn.

Lúc này Quỷ Khổng Lồ đã đến hành lang tầng một, theo tốc độ này hoàn toàn có thể đối mặt trực diện với đám Harry.

Đây không phải là một cuộc gặp gỡ đẹp đẽ gì, mùi hôi thối của Quỷ Khổng Lồ làm ba đứa nhỏ suýt ngất, bên ngoài cửa nhà vệ sinh, Quỷ Khổng Lồ gầm lên một tiếng, gậy đá nặng nề trong tay đập nát cửa gỗ nhà vệ sinh nữ, đồng thời cũng làm bộ ba Harry sợ khiếp vía.

Con Quỷ Khổng Lồ này còn cuồng bạo hơn bình thường, hơn nữa trên người nó thế mà còn mặc thiết giáp khổng lồ.

Hiển nhiên ác ý của thế giới đối với Hách Mẫn cuối cùng cũng phát tác, đưa tới một con siêu cấp Quỷ Khổng Lồ đã được cường hóa.

Hách Mẫn hoảng sợ, đòn tấn công bất ngờ, những mảnh vỡ bay tứ tung để lại vết thương trên làn da trắng nõn của cô bé.

Bọn Harry làm sao từng thấy kẻ địch mạnh thế này, khí thế sát thủ của chiến binh từ trên người Quỷ Khổng Lồ ập đến, cơ bắp dưới làn da xám dưới lớp giáp sắt cuồn cuộn, mỗi động tác đều như có vô số rắn bơi lội dưới da.

Oanh.

Ngay cả sàn nhà cũng bị đập nát, Hách Mẫn nhảy vào góc tường, căn bản không biết phải làm sao.

Harry, Ron, Cát Lan đều rất sốt ruột, nhưng không có cách nào cả, bọn họ chỉ là học sinh năm nhất, đến giờ chỉ mới học được mỗi bùa Bay Wingardium Leviosa thôi.

Ron muốn dùng bùa Bay đối phó với siêu cấp Quỷ Khổng Lồ, căn bản chẳng có tác dụng gì, Quỷ Khổng Lồ hoàn toàn không bị ảnh hưởng, ngược lại còn kích nộ nó, khiến nó phát động tấn công về phía bộ ba Harry.

Luồng gió mạnh từ gậy đá vung ra như muốn thổi bay cả ba đứa, ngã trên sàn nhà cứng ngắc đến choáng váng đầu óc.

Sau đó Quỷ Khổng Lồ tiếp tục truy sát Hách Mẫn, quả nhiên là ác ý nhắm vào Hách Mẫn.

Hách Mẫn đã bị bức vào góc tường, không thể lui được nữa, mắt thấy cây gậy khổng lồ nặng ngàn cân sắp đập mình thành thịt nát, cô bé tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Oanh, một tiếng động trầm đục vang lên, nhưng không có cảm giác đau đớn, chỉ có một luồng gió lướt qua.

Trừ Nhĩ Vũ Khí.

Expelliarmus Đám trẻ đều nghe thấy giọng nói, chẳng lẽ là giáo sư tới.

Tiếp theo bọn họ nghe thấy một tiếng rắc, nghe mà ê răng, dường như là xương bị gãy.

Mở mắt ra, liền nhìn thấy một màn vĩnh hằng, đó là một người, không có đũa phép, chỉ là lơ lửng giữa không trung, tay không đối chiến với Quỷ Khổng Lồ.

Thủ đao của ông ta vừa chém trúng cánh tay Quỷ Khổng Lồ, nên mọi người thấy cánh tay Quỷ Khổng Lồ cùng lớp giáp sắt kiên cố đều bị thủ đao đó chém cho biến dạng.

Đúng là Trừ Nhĩ Vũ Khí thật, tay gãy luôn rồi còn đâu.

Đau quá, đám trẻ nhìn cánh tay bị vặn vẹo gãy lìa mà lạnh cả sống lưng.

Nhưng vẫn chưa kết thúc: Hôn Hôn Đảo Địa.

Stupefy Đỗ Lan biến chiêu giữa không trung, một cú đá cao nhắm thẳng vào cằm Quỷ Khổng Lồ.

Lại một tiếng rắc nữa, có lẽ xương đầu cũng nứt rồi, đại não Quỷ Khổng Lồ chịu trọng thương, không khống chế được mà ngã ngửa ra sau.

Mọi người đều ngây người, đây là ma pháp gì vậy.

Chẳng lẽ là hắc ma pháp không cần đũa phép sao.

Sau đó Ron và Hách Mẫn đồng thời kêu lên: Tiên sinh Đỗ Lan Ba.

Ba.

Lần này đến lượt bộ ba Harry kinh ngạc, người này là ba của Hách Mẫn.

Giáo sư McGonagall và giáo sư Snape lảo đảo đến muộn, nhìn con Quỷ Khổng Lồ mặc trọng giáp trên đất mà sắc mặt đều biến đổi: Mấy đứa tại sao không về ký túc xá.

Harry, Ron, Cát Lan, Hách Mẫn, các trò giải thích rõ cho ta.

Giáo sư McGonagall vốn rất công chính, nếu bốn đứa này không có lý do hợp lý, bà sẽ trừ điểm Gryffindor.

Còn cả anh nữa, tiên sinh Đỗ Lan, tôi cũng hy vọng anh có thể giải thích tại sao lại xuất hiện ở đây.

Đỗ Lan vốn đã rất cổ quái, lần này lại trùng hợp xuất hiện bên cạnh Quỷ Khổng Lồ như vậy, không thể không khiến giáo sư McGonagall suy xét thêm vài khả năng.

Vậy thì cứ để tôi giải thích một chút vậy.

Con quái thú này đang tấn công con gái tôi, nên bất đắc dĩ tôi mới ra tay đánh bị thương nó, thứ này chắc không phải là động vật bảo tồn quý hiếm gì chứ.

Đúng là lời giải thích đơn giản, ông làm ơn nói xem ai là con gái ông đi.

Ông là một người da vàng, ở đây hai nữ sinh một trắng một đen, nhìn thế nào cũng thấy không bình thường: Vậy phiền anh cho tôi biết ai là con gái anh.

Hách Mẫn Granger, con gái nuôi của tôi.

Đỗ Lan kéo Hách Mẫn bên cạnh lại, cho cô bé dựa vào người mình.

Tuy nhiên lúc này Hách Mẫn vẫn đang trong trạng thái mông lung, cô bé vẫn không biết tại sao người cha Muggle của mình lại đến trường học ma pháp, hơn nữa tại sao lại lợi hại đến thế.

Cánh tay gãy rồi, thất khiếu chảy máu, có lẽ đầu bị trọng thương quá nặng, là ai dùng ma pháp.

Snape kiểm tra sơ qua thương thế của Quỷ Khổng Lồ, cũng giật mình một phen, nhưng thương thế như vậy hiển nhiên không phải Muggle có thể tạo thành, nên Snape nghi ngờ trong bốn học sinh này có người đã học được ma pháp cấp cao rất nguy hiểm mà năm nhất không nên nắm giữ.

Bốn đứa trẻ đồng thời nhìn về phía Đỗ Lan.

Ánh mắt đầy vẻ không bình tĩnh.

Snape cũng nhìn về phía Đỗ Lan, thầm nghĩ chẳng lẽ người này là kẻ lừa đảo, ông ta căn bản không phải Muggle mà là một phù thủy mạnh mẽ giấu nghề.

Không, không thể nào, Snape không tin Đỗ Lan có thể lừa được mắt mình: Bốn đứa các trò đừng có muốn đùn đẩy trách nhiệm, mau nói rốt cuộc là ai đã sử dụng ma chú nguy hiểm như vậy.

McGonagall cũng nhìn bốn đứa trẻ: Đây là hành vi vô cùng, vô cùng nguy hiểm, hơn nữa còn dám tự tiện sử dụng ma pháp chưa qua giáo sư chỉ dạy, chuyện này sẽ hại chết các trò đấy.

Hành vi này của các trò sẽ làm Gryffindor mất nhiều điểm hơn nữa, bây giờ mau trả lời giáo sư Snape, là ai loạn dùng ma chú.

Ngại quá, là tôi đã sử dụng Trừ Nhĩ Vũ Khí và Hôn Hôn Đảo Địa.

Đỗ Lan nói.

Cái gã Muggle như anh căn bản không hiểu ma pháp, Trừ Nhĩ Vũ Khí và Hôn Hôn Đảo Địa làm sao có thể có hiệu quả này được.

Snape càng thêm khẳng định là Đỗ Lan đang bao che cho đám trẻ, nên mới nói năng bừa bãi.

Muggle vẫn là Muggle thôi, hai cái ma chú ông ta nói làm sao có thể khiến Quỷ Khổng Lồ gãy xương bị thương được.

Chương 880

Nhưng thưa giáo sư, ba em nói là sự thật, tuy em cũng không chắc đó có phải ma pháp hay không.

Hách Mẫn lên tiếng, cô bé thấy việc này mình nên chịu trách nhiệm, nếu không phải cô bé trốn trong nhà vệ sinh nữ thì phỏng chừng bộ ba Harry cũng không vì đi tìm mình mà đụng độ Quỷ Khổng Lồ.

Ba đứa trẻ khác liên tục gật đầu, Harry cũng nói: Thưa giáo sư, chúng em đều nhìn thấy cả rồi, là vị tiên sinh này tay không đánh gãy tay Quỷ Khổng Lồ, tước đi vũ khí của nó, cũng là ông ấy một cú đá làm Quỷ Khổng Lồ ngất xỉu.

Không có đũa phép.

Vâng, từ đầu đến cuối đều không có đũa phép.

Harry nói.

Hai vị giáo sư nhìn về phía Đỗ Lan: Tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện chi tiết.

Bây giờ bốn đứa các trò về ký túc xá đi, còn nữa, các trò phải chịu trách nhiệm cho hành vi mãng chàng của mình, mỗi người trừ năm điểm.

Đuổi đám trẻ đi trước, McGonagall và Snape dẫn Đỗ Lan đi tìm Dumbledore.

Hiệu trưởng chưa từng nói gã Muggle này nguy hiểm như vậy, họ phải điều tra cho rõ.

Đỗ Lan phát hiện Snape dường như bị thương, đi khập khiễng.

Vì Snape đã nghi ngờ Quirrell, nên khi Quỷ Khổng Lồ xuất hiện ông đã đến tầng ba xem có phải Quirrell nhân lúc hỗn loạn đi trộm Hòn Đá Phù Thủy không, nhưng không cẩn thận bị Fluffy cào bị thương ở chân.

Mọi người đều đang đợi Đỗ Lan giải thích tại sao gã Muggle này lại đặc biệt đến vậy.

Nhân tiện, Dumbledore rút ký ức đánh bại Quỷ Khổng Lồ của Đỗ Lan ra, cho vào Tưởng Ký Chậu tưởng ký, mọi người đều tận mắt thấy Đỗ Lan đánh bại Quỷ Khổng Lồ như thế nào.

Thực ra Đỗ Lan luôn rất nghi hoặc, đã là ký ức, tại sao lại không phải là góc nhìn thứ nhất nhỉ.

Tại sao ngay cả hình ảnh sau gáy cũng có.

Thật sự khiến người ta cảm thấy sự kỳ diệu của ký ức.

Hồi lúc ứng tuyển tôi đã nói qua là tôi nắm giữ sức mạnh đặc thù, thực ra tôi là một võ đạo gia.

Đỗ Lan làm một động tác của Lý Tiểu Long: Hiểu không.

Tự nhiên là biết, nhưng Dumbledore vẫn có thắc mắc: Tại sao khi chiến đấu anh lại niệm chú ngữ ma pháp, anh đã là võ đạo gia thì đáng lẽ không cần chú ngữ cũng có thể chiến đấu chứ.

Tôi đây là nhập gia tùy tục mà, các phù thủy các ông chẳng phải vừa niệm chú vừa chiến đấu sao.

Cho nên để công bằng, tôi cũng phải cho các ông biết chiêu thức của tôi có mục đích gì chứ.

Cạn lời, bọn họ cho rằng hành vi của Đỗ Lan hoàn toàn là vẽ rắn thêm chân.

Nhưng võ đạo gia Muggle đều lợi hại thế này sao.

Giáo sư McGonagall vẫn có nghi vấn.

Đương nhiên không phải, tôi rất đặc thù.

Đỗ Lan tặng cho vị giáo sư già một nụ cười: Nếu không còn vấn đề gì khác, tôi nghĩ tôi phải đi đây.

Hiệu trưởng, ngày mai tôi sẽ gửi kết quả nỗ lực trong hai tháng qua của mình cho ông, tôi nghĩ thời gian tới nên thực hiện một đợt trị liệu vệ sinh tâm lý triệt để cho các giáo sư trong trường rồi.

Dumbledore ra hiệu Đỗ Lan có thể đi, ông cùng McGonagall và Snape vẫn còn chuyện cần bàn.

Hắn không đáng tin cậy.

Snape không thích Đỗ Lan, ông ta quá cổ quái: Tôi chưa từng biết Muggle lại có sức mạnh mạnh mẽ như vậy, quá phản thường, từ trận chiến vừa rồi có thể thấy hắn còn nhanh nhẹn hơn tất cả phù thủy chúng ta.

McGonagall cũng bày tỏ sự lo lắng.

Dumbledore lại nói: Anh ta là phụ huynh học sinh, tôi tin anh ta sẽ không làm hại trường học chúng ta.

Đương nhiên tôi cũng không tin anh ta chỉ là một võ đạo gia, có lẽ anh ta chẳng phải nhân loại cũng không chừng.

Ý ông là Đỗ Lan có thể là sinh vật thần kỳ.

Dumbledore quả thực có sự nghi ngờ như vậy, từ lần đầu tiên Đỗ Lan dịch chuyển vào văn phòng bắt đầu ông đã luôn suy nghĩ, sau đó thấy Đỗ Lan dường như rất để tâm đến Bì Bì Quỷ, trở thành bạn của Bì Bì Quỷ, ông liền nghi ngờ Đỗ Lan có phải là một tinh linh ngoại quốc tu luyện thành tinh ở châu Âu hay không, cho nên mới biết dùng công phu châu Âu, lại giống như Bì Bì Quỷ có thể chuyển đổi giữa thực thể và linh thể.

Có thể sao.

Dumbledore cho rằng rất có khả năng: Tóm lại hiện tại anh ta không có bất kỳ ác ý nào, hoặc có lẽ anh ta thực sự giống Bì Bì Quỷ, là một tinh linh thích chơi đùa.

Tuy rằng hình tượng Đỗ Lan là một gã đại hán gãi chân, nhưng tinh linh của thế giới này thực tế cũng chẳng đẹp đẽ gì cho cam.

Giải thích như vậy trái lại có thể thuyết minh được rất nhiều vấn đề, Đỗ Lan có lẽ là một con tinh linh châu Âu ham chơi, nhận nuôi Hách Mẫn, nên mới đến Hogwarts bảo vệ con gái.

Tóm lại là tự tìm cho thân phận thần bí kỳ quái của Đỗ Lan một lời giải thích tương đối hợp lý để an ủi chính mình, chứ nói Muggle làm sao có thể lợi hại đến mức này.

Ba, tại sao ba lại ở đây.

Trong văn phòng của Đỗ Lan, Hách Mẫn đỏ bừng mặt đứng trước mặt Đỗ Lan, hiển nhiên là do leo cầu thang mà mệt.

Tối qua cô bé chẳng ngủ được, cứ nghĩ đến việc hôm nay phải đến tìm Đỗ Lan hỏi cho rõ.

Con gái của ba, ba đương nhiên là đến để làm việc rồi.

Đỗ Lan chỉ vào xấp báo cáo đánh giá tâm lý dày cộm trên bàn: Ba đang làm báo cáo khoa học về tâm lý phù thủy, có phải rất lợi hại không.

Trông thì có vẻ đúng là đang làm việc thật, nhưng mà, nhưng mà là Muggle cơ mà.

Ba biết con muốn hỏi gì, có phải muốn nói ba và mẹ con chẳng phải là Muggle sao.

Tại sao lại được phép nghiên cứu tâm lý phù thủy ở trường ma pháp.

Hách Mẫn liên tục gật đầu.

Đỗ Lan cười: Hách Mẫn nhỏ bé của ba, thực ra trong nhà mình đã từng có phù thủy rồi, con không phải là người đầu tiên đâu.

Là ai.

Hách Mẫn hồi ức lại hồi ức, cuối cùng cũng nghĩ ra: Là Ed Ngải Đức ạ.

Đỗ Lan lại lắc đầu: Ed tuy giống như anh trai con, nhưng ba chỉ là cha đỡ đầu của nó, không phải cha ruột.

Nghĩ lại xem nào.

Nghĩ không ra.

Vẫn là Đỗ Lan công bố đáp án: Là La Tân, chị thứ hai của con.

Giờ nghĩ lại dường như trong một năm số lần gặp chị La Tân đúng là không nhiều thật, nhưng chị La Tân chưa bao giờ nói chị ấy là phù thủy cả: Trong nhà có phải trừ con ra thì ai cũng biết không.

Đương nhiên rồi, ai bảo con là con gái út của ba chứ, hơn nữa mấy năm nay chẳng lẽ con không phát hiện trong nhà mình có gì cổ quái sao.

Cổ quái.

Hình như có, mà còn không ít.

Sa Chức và Tiểu Manh mãi không lớn, những người nhà thần xuất quỷ nhập, còn cả vòng tròn giao thiệp của bố mẹ nữa, đều giống như một ẩn đố, gia đình của chính mình dường như bị sương mù bao phủ.

Người trong cuộc thì u mê, người ngoài cuộc thì tỉnh táo, Hách

Mẫn hiện tại con mười một tuổi rồi, nên ba nghĩ có thể nói cho con biết bí mật của gia đình mình được rồi.

Bí mật gì ạ.

Vốn cứ ngỡ nhà mình chỉ là gia tộc Muggle phổ thông, không ngờ lại chẳng đơn giản chút nào.

Hách Mẫn trợn to đôi mắt hiếu kỳ nhìn cha mình, cô bé muốn biết Đỗ Lan sẽ nói ra tin động trời gì.

Bí mật chính là thực ra Hách Mẫn con là do nhà mình nhặt được đấy.

Phụt.

Hách Mẫn đương nhiên biết mà, cô bé luôn biết mình là con nuôi, có điều cô bé rất thích gia đình này.

Đây mà tính là bí mật gì chứ.

May mà Đỗ Lan vẫn chưa nói xong, trước khi Hách Mẫn phát hỏa, Đỗ Lan đã nói: Mọi chuyện phải bắt đầu từ mười năm trước, lúc đó cả nhà mình đến thế giới này.

Ba, ba nói gì cơ.

Đến thế giới này.

Ý ba là ba mẹ và các chị đều từ thế giới khác tới.

Lần này Hách Mẫn thực sự kinh ngạc rồi.

Không sai, mười năm trước chúng ta xuyên qua thời không đến đây đã nhặt được con bị trọng thương vì tai nạn xe cộ, mà cha mẹ ruột của con đã qua đời trong vụ tai nạn đó rồi.

Ba và mẹ con quyết định nhận nuôi con, đồng thời muốn cho con một tuổi thơ bình phàm, nên chúng ta đã che giấu tất cả.

Nhưng mà, nếu là người xuyên việt, tại sao lại làm bác sĩ tâm lý.

Tại sao lại làm nghiên cứu viên.

Hách Mẫn không hiểu, mấy việc Muggle phổ thông này có gì thú vị đâu.

Hách Mẫn, đừng vì nắm giữ được ma pháp mà cao ngạo tự mãn, Muggle cho dù không biết ma pháp vẫn sáng tạo nên những thành tựu huy hoàng.

Hơn nữa người nhà của con cũng là từ Muggle từng bước đi lên, hoặc là bình phàm hoặc là bất phàm, đều là từng chút một trưởng thành lên.

Ba và mẹ con đã trải qua rất nhiều thế giới, hiểu được một đạo lý chung chính là đừng có ngạo mạn.

Hách Mẫn nửa hiểu nửa không: Nghĩa là ba mẹ các người cũng không phải Muggle bình thường, mà là Muggle xuyên việt thời không.

Những chuyện này đều phải cho Hách Mẫn biết trước, vì sớm muộn gì họ cũng sẽ rời khỏi thế giới phù thủy: Đúng vậy.

Còn nữa, con có thể cung cấp cho Harry một số giúp đỡ, gần đây bọn họ đang điều tra chuyện Hòn Đá Phù Thủy.

Sản phẩm luyện kim do Nicolas Flamel chế tạo.

Hách Mẫn quả nhiên thông minh, lập tức nghĩ ngay ra Hòn Đá Phù Thủy là thứ gì: Đó là đạo cụ ma pháp rất hiếm có, sẽ có quan hệ gì với học sinh năm nhất chúng con chứ.

Con chắc đã đọc qua lịch sử phù thủy, biết về số mệnh của Harry Potter rồi.

Hách Mẫn bỗng chốc trở nên nghiêm túc, giống như một con chuột chũi đang ngẩn người bỗng vươn dài cổ ra: Ba, ý ba là Kẻ mà ai cũng biết là ai đó xuất hiện.

Đúng vậy, cái bóng của hắn đã xuất hiện, hiện tại có thể tấn công những người xung quanh bất cứ lúc nào.

Cho nên chúng ta phải giữ cảnh giác.

Sẵn tiện nói luôn, Harry nghi ngờ giáo sư Snape muốn trộm Hòn Đá Phù Thủy, tuy rằng từ báo cáo phân tích của ba có thể biết Snape có khuynh hướng trầm cảm nghiêm trọng, nhưng ông ta chưa đến mức đi trộm thứ quan trọng như vậy đâu.

Harry không thích giáo sư Snape, từ tiết học đầu tiên giáo sư Snape đã nhắm vào Harry, giáo sư Snape cũng không thích Harry.

Hách Mẫn nói.

Chuyện đó không quan trọng, quan trọng là báo cáo phân tích tâm lý của giáo sư Quirrell, hiển thị ông ta luôn sống trong sợ hãi, tâm lý cực độ không kiện khang, hơn nữa còn đang che giấu chuyện gì đó rất quan trọng, ba nghĩ người đáng nghi nhất chính là giáo sư Quirrell.

Hách Mẫn biết ba mình là nhà tâm lý học nổi tiếng, nên tin lời ông: Giáo sư Quirrell có liên quan đến Kẻ mà ai cũng biết là ai đó sao.

Tám chín phần mười là vậy, ba muốn con âm thầm giúp đỡ đám Harry, nhưng đừng để bọn họ phát hiện.

Không hiểu, Tại sao ạ.

Đương nhiên là vì làm kẻ đứng sau màn rất ngầu, rất rầu, rất thần bí rồi.

Nhưng không thể nói thẳng: Vì ba không muốn con gái ba gặp nguy hiểm, nên con cứ âm thầm giúp đỡ là được, đừng lộ diện thân phận, có thể đưa ra một số gợi ý vào lúc mấu chốt, ba nghĩ con gái cưng của ba biết phải làm thế nào mà.

Hách Mẫn cũng biết Đỗ Lan quan tâm mình, nên gật đầu.

Thực ra trải qua vụ Quỷ Khổng Lồ, nếu Đỗ Lan không nói thì Hách Mẫn cũng sẽ đi giúp thôi, có điều phỏng chừng cô bé sẽ trực tiếp giúp đỡ một cách công khai.

Sau lễ Halloween, trải qua sự kiện Quỷ Khổng Lồ, mọi chuyện ở Hogwarts dường như đều sóng yên biển lặng, Đỗ Lan đưa báo cáo phân tích cho Dumbledore, bắt đầu bước tiếp theo của công tác trị liệu.

Các giáo sư có điểm số quá thấp đều phải tiếp nhận trị liệu của hắn.

Và người đầu tiên, chính là Snape.

Hiệu trưởng ra lệnh, Snape chỉ có thể ngoan ngoãn nằm trên sofa trả lời các câu hỏi của Đỗ Lan.

Vậy thì buổi tư vấn tâm lý đầu tiên giữa chúng ta xin phép được bắt đầu.

Ta sẽ tiến hành tương tác với ông dưới hình thức hỏi đáp, ông đừng căng thẳng, ta đã nói rồi, nội dung trò chuyện giữa chúng ta sẽ không bị rò rỉ ra ngoài.

Dòm ngó bí mật của người khác là thói quen xấu của đám Muggle các người.

Snape biết rất nhiều Muggle đều hóng hớt, ông ta cũng coi Đỗ Lan là kẻ hóng hớt.

Vậy chúng ta bắt đầu nhé, giáo sư Snape, một tuần qua ông sống thế nào.

Đỗ Lan vẫn là ba câu hỏi cũ.

Lên lớp cho lũ học sinh ngu xuẩn thấu đỉnh, còn cả luyện chế độc được, chỉ có vậy thôi.

Câu trả lời đơn giản rõ ràng.

Chương 881

Ông dường như không thích học sinh của mình.

Nếu bọn họ có thể nhầm lẫn giữa nước đen và nước xám đơn giản nhất, lại còn đảo lộn kích thước vạc lớn và vạc trung, thậm chí đến ghi chép cũng không làm nổi, thì đúng vậy, tôi ghét bọn họ.

Snape đúng là người thẳng thắn.

Vậy có học sinh nào ông đặc biệt để ý không, ví dụ như Harry Potter.

Đỗ Lan lộ ra nụ cười hóng hớt.

Snape khinh bỉ nhìn Đỗ Lan một cái, như muốn nói đúng là không ngoài dự đoán: Harry Potter, trò đó là một học sinh kém, thuộc loại học sinh không có tài năng lại không biết nỗ lực mà tôi không thích.

Đỗ Lan lấy ra một xấp tài liệu: Theo điều tra của ta, ông dường như là bạn cùng khóa với phụ huynh của Harry, ông là Slytherin, còn bọn họ là Gryffindor, có đúng không.

Đúng vậy.

Đây là sự thật, Snape cũng không có ý định né tránh.

Vậy ông sẽ miêu tả mối quan hệ giữa ông và cha mẹ Harry như thế nào.

Hữu hảo, trung lập, hay địch đối.

Snape phát hiện Đỗ Lan đúng là rất hóng hớt: Mối quan hệ giữa tôi và cha mẹ Harry có liên quan gì đến buổi tư vấn giữa anh và tôi hiện tại.

Đây là vì sức khỏe tâm lý của tôi, hay là vì sự hiếu kỳ cá nhân của anh.

Snape đanh mặt lại, dường như đã nhìn thấu Đỗ Lan.

Sự hiếu kỳ cá nhân của ta, cũng liên quan đến vấn đề tâm lý của ông.

Đỗ Lan cười hì hì nói: Vấn đề của các phù thủy các ông nằm ở chỗ những kẻ lạc quan thì quá vô tâm, còn những kẻ bi quan thì trong lòng lại giấu quá nhiều thứ.

Mà ông chính là thuộc về vế sau, trong lòng ông có quá nhiều chuyện.

Tình yêu của ông, dũng khí của ông, và cả nỗi đau thương của ông nữa.

Nhìn ánh mắt của ông dường như rất kinh ngạc, thực ra ánh mắt của ông đã phản bội tất cả rồi, cho nên che giấu cũng vô dụng thôi, ông chính là kiểu nam tử u sầu như vậy, cho dù ở bất cứ đâu cũng giống như con đom đóm trong đêm tối, nổi bật và xuất chúng đến thế.

Khí chất khác biệt của ông, thân hình cô độc cao lớn, mái tóc bết dầu, bước chân đi mây về gió thần sầu, và cả những lọ độc dược tuyệt mỹ ông pha chế ra đều đã phản bội ông sâu sắc.

Nghe thì như là khen ngợi, nhưng Snape chỉ cảm thấy rất khó chịu, cảm giác Đỗ Lan bề ngoài là khen nhưng thực tế là đang hạ thấp mình.

Nhắc mới nhớ, học sinh Slytherin cũng quả thực đáng thương, chỉ vì có nhiều phù thủy thuần huyết, lại còn xuất hiện một Voldemort mà bị học sinh ba viện khác dán cái mác Slytherin chuyên sinh ra kẻ xấu, cũng là rất oan uổng.

Ta nghĩ ông nhất định rất đồng tình với đám trẻ này.

Tuy nhiên không hề, đây chẳng qua là suy đoán không chính xác của Đỗ Lan.

Tôi không có nhiều sầu muộn như vậy đâu, tuy tôi tốt nghiệp Slytherin, hiện tại lại là chủ nhiệm Slytherin, nhưng tôi sẽ không đồng tình với học sinh của mình, bọn họ đều có huyết thống phù thủy ưu tú, không cần sự đồng tình.

Snape nói.

Thái độ thực sự cầu thị, ta thích.

Vậy đối với việc học sinh ba viện Gryffindor, Ravenclaw, Hufflepuff đều phê bình ông thiên vị, thái độ của ông thế nào.

Học sinh đều là lũ ngu xuẩn, tôi chẳng quan tâm bọn họ nhìn tôi thế nào.

Việc tôi thiên vị Slytherin không cần người khác bình phẩm, đó là việc của tôi.

Đúng là vị giáo sư cương trực, thiên vị là thiên vị, chẳng thèm che giấu thái độ của mình chút nào.

Rất tốt, rất tốt, cứ như vậy đi, giáo sư Snape ở chỗ của ta nên nói năng sướng miệng như thế.

Đỗ Lan rất hài lòng: Vậy chúng ta sẽ bắt đầu một số câu hỏi chuyên sâu hơn.

Đầu tiên, giáo sư Snape, ta hỏi ông, thời gian vui vẻ nhất trong cuộc đời ông là khi nào.

Đây là câu hỏi khá riêng tư rồi.

Snape không trả lời, thời gian vui vẻ nhất của ông đương nhiên là khi ở bên Lily, cho đến khi tên James đáng ghét đó xuất hiện cướp mất Lily.

Nhắm mắt lại có phải là đang hoài niệm không.

Không trả lời nhưng lại đang hoài niệm, hiện tại xem ra Snape thực sự rất trân trọng quãng thời gian đó.

Chưa từng quên lãng, chỉ là sẽ cất giấu trong lòng.

Năm đó ông cũng là Tử Thần Thực Tử, vì biết Voldemort định làm hại Lily mới quay đầu là bờ, tìm Dumbledore giúp đỡ.

Tất cả đều là vì Lily.

Ánh sao trong bóng tối, nhành mai trắng trong mùa đông giá rét, luồng gió mát trong mùa hè, sự ngọt ngào trong đau khổ, hạnh phúc trong một đời bôn ba.

Đúng vậy, Lily là tất cả.

Nghĩ đến chuyện rất hạnh phúc đúng không.

Được rồi, một tiếng đã hết, hẹn gặp lại vào tuần sau.

Đỗ Lan cắt ngang hồi ức của Snape: Có phải cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều không, trong không gian nhỏ hẹp này, đối diện giao lưu với nhau, tuy chỉ là lần đầu tiên nhưng ta nghĩ ông đã thích cảm giác này rồi.

Snape đứng dậy rời đi, không nói gì, nhưng tuần sau ông sẽ lại tới.

Nghỉ ngơi, Đỗ Lan thấy rất nhàn nhã, một ngày một tiếng một bệnh nhân.

Ngày thứ hai đến là giáo sư McGonagall, thực ra giáo sư McGonagall không có vấn đề tâm lý gì, chỉ là áp lực quá lớn.

Với tư cách trợ lý hiệu trưởng, kiêm nhiệm phó hiệu trưởng, lại còn là chủ nhiệm Gryffindor, mọi việc lớn nhỏ ở Hogwarts cơ bản đều phải nhúng tay vào, chưa kể tuổi tác đã cao, cho dù phù thủy có tuổi thọ dài thì áp lực vẫn khiến phù thủy lão hóa nhanh hơn.

Cho nên phải tranh thủ cho giáo sư McGonagall mỗi tuần một tiếng thời gian nghỉ ngơi.

Vậy thì, giáo sư McGonagall chúng ta bắt đầu thôi, ta biết bà là lần đầu tiên tiến hành hoạt động tư vấn tâm lý kiểu Muggle, đừng căng thẳng.

Thực ra chỉ là trò chuyện thôi, bà một câu ta một câu, không có chuyện gì đặc biệt cả, chỉ có một điểm ta hy vọng có thể nghe được những suy nghĩ chân thực của bà.

Giáo sư McGonagall gật đầu: Nếu hiệu trưởng đã rất công nhận phương thức của Muggle các người, tôi cũng chỉ đành phối hợp thôi.

Bắt đầu đi.

Vậy bắt đầu nhé, giáo sư McGonagall, một tuần qua bà sống thế nào.

Còn thế nào được nữa, công việc làm không hết, vung đũa phép đến tê cả tay.

Công việc quá nhiều, cho dù có ma pháp cũng mệt.

Vậy học sinh của bà thì sao.

Vẫn như cũ thôi, mấy chục năm nay vẫn vậy, chỉ là hiện tại ngày càng nghịch ngợm rồi, tôi trái lại có chút hy vọng bọn trẻ có thể phục cổ một chút.

Học sinh Gryffindor đâu phải dạng vừa, nói là đại diện cho dũng khí, nhưng dũng khí và mãng chàng chỉ cách nhau một sợi chỉ mỏng manh, hiển nhiên lũ trẻ không hiểu được sự khác biệt giữa mãng chàng và dũng khí.

Gây họa là chuyện cơm bữa của học sinh Gryffindor, mà mọi họa đều do giáo sư McGonagall xử lý.

Hóa ra là vậy, hay là ta giới thiệu cho bà một người nhé, để Hách Mẫn làm trợ lý cho bà, ta nghĩ sẽ có ích đấy.

Con gái anh sao.

McGonagall lắc đầu: Con bé mới là học sinh năm nhất, tuy nó đúng là một học sinh ngoan ngoãn nỗ lực, nhưng hiện tại mới năm nhất thôi.

Ha ha, giáo sư McGonagall bà đang coi thường con gái ta đấy à.

Nếu bà giao nhiệm vụ cho nó, nó nhất định có thể hoàn thành, hay là cứ thử xem.

Thưa giáo sư, ta hy vọng con gái mình có một đời sống học viện phong phú hơn, bớt chút thời gian đi gây họa.

Hách Mẫn sao lại gây họa được chứ.

McGonagall luôn cho rằng Hách Mẫn là một đứa trẻ ngoan.

Tuy nhiên trong lòng Hách Mẫn giấu một con sư tử, cô bé không chịu ngồi yên đâu, đợi đến khi cô bé thấy mình đã hòa nhập vào thế giới phù thủy, chỉ đọc sách tuyệt đối không thể thỏa mãn sự khám phá của cô bé đối với thế giới này, cô bé sẽ dùng hành động để tìm kiếm vị trí của mình trong thế giới phù thủy.

Đỗ Lan sẽ không ngăn cản cô bé, nhưng đi theo Harry thì cũng quá thiếu mới mẻ, nên ông muốn thiết kế cho Hách Mẫn một lộ trình mới để tìm hiểu thế giới phù thủy, tìm hiểu quản lý thế giới phù thủy dường như rất phù hợp với tính cách của Hách Mẫn, việc thiết lập một hội học sinh phù thủy trong trường dường như cũng là một ý tưởng không tệ, không cần thiết phải chơi cùng cậu bé đại nạn không chết kia.

Hách Mẫn là một đứa trẻ rất hiểu chuyện, tuy chỉ mới mười một tuổi nhưng cô bé rất sẵn lòng giúp đỡ giáo sư McGonagall, dù chỉ là chạy vặt cũng tốt.

McGonagall nể mặt Đỗ Lan nên cho Hách Mẫn một cơ hội, lại phát hiện Hách Mẫn đúng là một đứa trẻ rất nỗ lực, ngày càng yêu quý Hách Mẫn hơn.

Hách Mẫn sau khi biết La Tân cũng là phù thủy thì thường xuyên liên lạc với La Tân, mới biết hóa ra La Tân lại là chủ quán bar Cái Vạc Lủng, đồng thời còn phát minh ra loại giày trượt đang thịnh hành trong giới phù thủy.

Hồi ở Hẻm Xéo thấy nhiều phù thủy cứ chụm hai chân trượt đi trên phố như u linh, giờ mới biết hóa ra cái đó là do chị mình phát minh, Hách Mẫn bỗng có cảm giác tự hào.

Nhưng rất nhanh cô bé lại cảm thấy thất bại, vốn tưởng mình có thể đạt được thành tích trong thế giới phù thủy, trở thành người ưu tú giống như chị, nhưng không ngờ La Tân đã nhanh chân chiếm lĩnh vị trí phù thủy ưu tú trước rồi, làm ra được rất nhiều thành tích, khiến Hách Mẫn bị đả kích, cô bé dường như phát hiện làm em gái thì vĩnh viễn không thể thoát khỏi cái bóng của chị mình.

Đúng vậy, sự thật chính là như vậy, vì con gái của Đỗ Lan đều rất ưu tú, là con gái út hiển nhiên là không so bì được với các chị rồi, cô bé chỉ còn cách chấp nhận số phận, sau đó cầu nguyện Đỗ Lan có thể nhận nuôi con gái mới ở thế giới tiếp theo, như vậy Hách Mẫn có thể trở thành một người chị ưu tú.

Lễ Giáng sinh đến, Hogwarts được nghỉ, Hách Mẫn và Đỗ Lan tự nhiên là cùng nhau về nhà, đây sẽ là lễ Giáng sinh thứ mười của họ ở thế giới này, tuy Hách Mẫn luôn thấy lạ tại sao họ vẫn còn đón Tết Nguyên Đán.

Nhưng Tết Nguyên Đán có tiền lì xì nên cô bé cũng chẳng buồn quản tại sao trong số bạn học chỉ có nhà mình đón Tết nữa.

Ngày lễ tự nhiên là càng nhiều càng tốt, tốt nhất là ngày nào cũng là ngày lễ.

Grace nắm tay Hách Mẫn, hỏi han cô bé mọi chi tiết ở Hogwarts, có bị ai bắt nạt không.

Hách Mẫn tự nhiên đều nói tốt, giấu nhẹm chuyện Quỷ Khổng Lồ đi, chỉ chọn những chuyện thú vị kể cho mẹ đỡ đầu nghe.

Kỳ nghỉ này, Hách Mẫn dự định sẽ thỉnh giáo La Tân thật kỹ về các vấn đề ma pháp, trong nhà khó khăn lắm mới có một phù thủy, cô bé tuyệt đối không bỏ lỡ cơ hội này.

Cho nên lễ Giáng sinh vừa qua, Hách Mẫn đã nháo nhào đòi trao đổi ma chú với La Tân, đơn giản là coi La Tân như gia sư tại gia.

Trải qua kỳ nghỉ Giáng sinh vui vẻ, Đỗ Lan và Hách Mẫn một lần nữa trở lại Hogwarts, bắt đầu nửa học kỳ sau.

Hách Mẫn rất bận, vì cô bé phải tổ chức cho học sinh Gryffindor đi cổ vũ cho đội nhà trong trận thi đấu Quidditch, phải chuẩn bị băng rôn và cờ màu.

Tuy là những việc đơn giản nhưng Hách Mẫn vẫn coi đó là nhiệm vụ quan trọng.

Thông qua việc chạy khắp trường, Hách Mẫn đã quen biết không ít giáo viên.

Mặt khác, sau khi nhận được món quà Giáng sinh hoàn mỹ là chiếc Áo khoác Tàng hình, Harry hiện tại cũng ngày càng căng thẳng, vì cậu sắp phải ra sân thi đấu lần đầu tiên.

Quidditch là một môn thể thao mạo hiểm cao, cưỡi chổi trên trời đánh bóng ghi điểm hoặc né tránh quỹ đạo của bóng, sơ sẩy một chút là sẽ rơi xuống đất, gãy xương ngất xỉu là chuyện thường như cơm bữa, cho dù y thuật của phù thủy trị liệu có tốt đến mấy cũng không ngăn nổi các loại thương thế kỳ quái của cầu thủ.

Cho nên Harry mới sợ, một mặt là vì sợ bị thương, một mặt là sợ phụ sự kỳ vọng của giáo sư McGonagall và các đồng đội.

Đây là lần đầu tiên Harry Potter gánh vác trọng trách, vì cậu liên tục được bảo rằng Tầm thủ là linh hồn của đội Quidditch, là thành viên tối quan trọng, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ có trọng trách lớn lao như vậy đè lên vai Harry.

Harry, bồ có thời gian không.

Harry, Ron, Cát Lan, ba người họ hình với bóng không rời, trước đó tuy họ và Hách Mẫn thông qua vụ Quỷ Khổng Lồ đã đạt được sự thấu hiểu lẫn nhau, nhưng cũng chỉ là không ghét nhau nữa mà thôi.

Phải biết rằng lý do Hách Mẫn trốn trong nhà vệ sinh hoàn toàn là vì những lời ác ý của Ron và Cát Lan.

Chương 882

Còn việc bọn họ đi tìm Hách Mẫn hoàn toàn là lập công chuộc tội, nhận được sự tha thứ của Hách Mẫn mà thôi.

Bồ có chuyện gì không.

Cát Lan nghi hoặc hỏi.

Tớ với tư cách là trợ lý giáo sư, có trách nhiệm phải tìm lại chút lòng tin cho Tầm thủ của đội Quidditch chúng ta, các bồ đi theo tớ.

Tính khí của Hách Mẫn chính là thích khoe khoang mình khác biệt với những người khác.

May mà đám Harry đều đã quen rồi.

Hách Mẫn dẫn ba người đến phòng trưng bày cúp, nơi đây liệt kê những vinh dự mà các thế hệ học sinh Gryffindor đã đạt được, là nơi vinh quang nhất của Gryffindor.

Oa, tớ còn không biết học viện mình lại có nhiều cúp thế này.

Ron cảm giác mình như lạc vào biển cúp, số cúp này có thể chất đầy cả nhà cậu ấy.

Không phải mấy cái này, các bồ đi theo tớ, vẫn chưa tới đâu.

Phải đi sâu vào trong phòng trưng bày cúp mới tới.

Đó là chiếc cúp học viện mà cha của Harry, James Potter đạt được khi đảm nhiệm vị trí Tầm thủ cho đội Quidditch Gryffindor, còn có cả ảnh chụp chung của toàn đội.

Harry chưa bao giờ biết cha mình cũng từng là một Tầm thủ, cậu bỗng nhiên thấy có cảm giác thuộc về vị trí này.

Cho nên Harry, mấy ngày nay bồ căng thẳng là hoàn toàn không cần thiết đâu, biết đâu bồ sẽ di truyền được thiên phú ưu tú của cha mình, cũng có thể dẫn dắt đội Gryffindor giành quán quân giống như bác ấy, đến lúc đó chiếc cúp của bồ có thể được đặt cạnh chiếc này rồi.

Hách Mẫn quả thực rất biết cách khích lệ người khác.

Ron và Cát Lan cũng gật đầu, cho rằng Hách Mẫn nói không sai.

Harry xuất thần nhìn, dường như người trên chiếc cúp này chính là cha mình, quả nhiên tâm an hơn nhiều, mình sẽ không làm cha thất vọng đâu.

Ngày thi đấu, Hách Mẫn tìm Hagrid đến vác đại kỳ, vì là cổ vũ cho Harry nên Hagrid rất sẵn lòng góp sức.

Đỗ Lan ngồi trên khán đài dành riêng cho giáo sư, nơi này là chính giữa sân thi đấu, tầm nhìn tốt nhất.

Tiên sinh Đỗ Lan, thành tích công tác của anh thực sự khiến tôi phải thán phục.

Dumbledore cũng dự khán trận đấu, thấy Đỗ Lan, ông không nhịn được bày tỏ sự kinh ngạc, vì tư vấn tâm lý có ảnh hưởng vô cùng tích cực đến các giáo sư: Thông qua buổi tư vấn của anh, trạng thái tinh thần của các giáo sư đều tốt hơn nhiều, không thể không nói nhiều thứ của Muggle rất đáng để phù thủy chúng ta học hỏi.

Đúng là một vị hiệu trưởng khiêm tốn.

Thực ra phù thủy chẳng phải vẫn luôn không rời xa Muggle sao.

Ví dụ như công lịch, chẳng qua mới hơn 400 năm trước mới xác định lấy thời điểm Chúa Jesus sinh ra làm năm đầu tiên, sử dụng công lịch thì thời gian không dài bằng lịch sử phù thủy, nhưng phù thủy chẳng phải đã chấp nhận kỷ niên công lịch rồi sao.

Lại ví dụ như đồng hồ bỏ túi, cũng là thứ mà các phù thủy đã quen dùng đồ của Muggle.

Tuy phù thủy có thể quan sát tinh tú chiêm tinh tương lai, nhưng Muggle quy định một ngày có hai mươi tư giờ, một năm có ba trăm sáu mươi lăm ngày.

Những gì anh nói không sai chút nào, Muggle thực sự đã phát minh ra nhiều thứ mà phù thủy chúng tôi không thể thiếu, có rất nhiều điều đáng để chúng tôi học tập.

Còn anh, chuyên gia tư vấn tâm lý của tôi, đã đóng góp kiệt xuất cho sức khỏe tâm lý của toàn thể giáo sư Hogwarts, tôi hiện tại đang nghĩ có nên đến Bộ Pháp Thuật xin một khoản lương, và thuê anh làm nhân viên chính thức của Hogwarts hay không.

Dumbledore đang rất nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.

Cảm động quá, hóa ra mình vẫn là một nhân viên tạm thời không lương, Vô cùng cảm ơn hiệu trưởng, có lẽ đợi trận đấu kết thúc ông có thể viết thư cho Bộ Pháp Thuật.

Tôi nghĩ mình hoàn toàn đáp ứng được điều kiện tuyển dụng của các ông, hoàn toàn có thể trở thành một thành viên chính thức của Hogwarts.

Tuy nhiên mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy, vì không có trường ma pháp nào lại đi thuê Muggle cả, một trường cũng không.

Nhưng nếu Dumbledore thực sự có ý định đó, chắc hẳn Bộ Pháp Thuật cũng sẽ nể mặt vị hiệu trưởng đức cao vọng trọng này mà đưa ra nhượng bộ.

Nhưng vẫn sẽ rất khó khăn, dù vậy Đỗ Lan tin rằng nếu Dumbledore thực sự quyết tâm thì mình nhất định có thể trở thành nhân viên hợp đồng.

Trận đấu đang diễn ra, rất kịch liệt, Slytherin đối đầu Gryffindor.

Giải Quidditch Hogwarts thường tiến hành bốn trận, vòng loại, chung kết, và tranh hạng ba.

Bốc thăm quyết định các cặp đấu, hai đội thắng tham gia trận chung kết tranh ngôi quán á quân, hai đội thua tranh hạng ba.

Tuy chỉ là trận đấu giữa các học viện, các cầu thủ cũng là học sinh, nhưng trình độ thi đấu lại không thấp, vì nhiều cầu thủ đội tuyển quốc gia chính là được tuyển chọn từ các đội học viện ra, nên trong đội học viện cũng là nơi tàng long ngọa hổ.

Hiện tại Snitch Vàng vẫn chưa xuất hiện, nên công phòng của hai đội rất kịch liệt.

Tuy nhiên thủ đoạn của Slytherin quả thực rất hung hãn, tình trạng cố ý đánh người xảy ra liên tục, ngay cả thủ môn của Gryffindor cũng bị đánh ngã, phỏng chừng là ngã không nhẹ.

Ngay lúc này, bạn bè của Harry lại phát hiện Harry đang lảo đảo trên trời, giống như trên chiếc Nimbus 2000 mọc ra đinh, hoặc giống như mông Harry bị đốt lửa, có dáng vẻ có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Đột nhiên xảy ra tình huống bất ngờ, Cáp Lợi chỉ cảm thấy có một bàn tay vô hình đang đẩy mình, lại giống như đang lắc lư cây chổi của cậu, muốn hất cậu xuống dưới.

Việc duy nhất cậu có thể làm là dùng hai tay bám chặt lấy cây chổi, không để mình rơi xuống.

Hiện tại cậu đang lắc lư ở độ cao ít nhất bằng ba tầng lầu, cảm giác mười đầu ngón tay sắp đứt lìa, cánh tay cũng vừa mỏi vừa tê.

Cũng may là trong nửa năm ở Hoắc Cách Ốc Tỳ này, nhờ cải thiện chế độ ăn uống, bữa nào cũng được ăn thịt nên sức lực của Cáp Lợi tăng lên không ít, nếu là cậu của lúc mới nhập học thì phỏng chừng lúc này đã không còn sức nữa rồi.

Đỗ Lan quan sát Đặng Bố Lợi Đa một cái, phát hiện ông ấy dường như không chú ý đến nguy cơ của Cáp Lợi, mà đang tập trung mỉm cười theo dõi sự truy đuổi và va chạm giữa hai đội, cảm nhận tinh thần thể thao đầy mồ hôi và va chạm của những người trẻ tuổi.

Lại nhìn sang các giáo sư khác, dường như cũng không ai thấy vấn đề của Cáp Lợi.

Chỉ có Tư Nội Phổ đang lẩm bẩm điều gì đó bằng giọng thấp, nhưng bị tiếng hò reo tại hiện trường lấp mất, tuy nhiên nhìn khẩu hình thì chắc hẳn là ma chú, nhìn lại ánh mắt của ông ta, quả nhiên là đang chú ý tới Cáp Lợi.

Việc trị liệu tâm lý cho Tư Nội Phổ đã tiến hành được một thời gian, Đỗ Lan biết Tư Nội Phổ không phải là không thích Cáp Lợi, mà thực tế là thất vọng.

Nguyện vọng lớn nhất của ông ta thực ra là hy vọng con trai của Lỵ Lỵ có thể giống Lỵ Lỵ nhiều một chút.

Đáng tiếc Cáp Lợi ngoài việc di truyền màu mắt của Lỵ Lỵ ra, cái tính nghịch ngợm, không tuân thủ quy tắc và bản lĩnh hoàn toàn kế thừa từ Chiêm Mỗ.

Điều này khiến Tư Nội Phổ vô cùng thất vọng, mỗi khi nhìn thấy Cáp Lợi, ông ta không nghĩ cậu là con trai của Lỵ Lỵ, mà nghĩ cậu là con trai của Chiêm Mỗ, tự nhiên là không thể thích nổi.

Tuy nhiên, lúc Cáp Lợi gặp nguy hiểm, Tư Nội Phổ vẫn nể mặt Lỵ Lỵ mà ra tay giúp đỡ.

Nhìn lại Kỳ Lạc, quả nhiên hắn cũng đang thi pháp, nhưng hắn ẩn mật hơn, hầu như không cử động môi.

La Ân và Hách Mẫn đều biết Cáp Lợi gặp rắc rối, từ ống nhòm nhìn thấy Tư Nội Phổ ở đối diện đang thi pháp, lập tức khẳng định là ông ta đang hại Cáp Lợi, bởi vì Tư Nội Phổ không thích cậu.

Người trẻ tuổi đúng là dễ bị biểu hiện bên ngoài đánh lừa.

Hách Mẫn chạy đến dưới chỗ ngồi của giáo sư, định làm Tư Nội Phổ ngừng niệm chú, cô bé tuyệt đối không biết mình đang hại Cáp Lợi.

Ngay lúc này, tình huống mới xuất hiện, trái Du Tẩu Cầu vốn dĩ đang truy đuổi Tầm thủ đột nhiên mất khống chế lao về phía khán đài Cách Lan Phân Đa, rõ ràng là nhắm vào Hách Mẫn.

Cũng may Đỗ Lan là người tai thính mắt tinh, kịp thời phát hiện nguy cơ mà con gái mình gặp phải.

Du Tẩu Cầu là loại bóng ma pháp bằng sắt, to như bóng chuyền, rất nặng, trúng một cái có thể khiến người ta gãy xương.

Sở dĩ trong trận đấu Khôi Địa Kỳ thêm vào loại bóng tấn công thành viên này hoàn toàn là để tăng thêm độ kịch tính.

Các học sinh trên khán đài Cách Lan Phân Đa phát ra tiếng thét chói tai, Du Tẩu Cầu tới rồi.

Hách Mẫn hoàn toàn đờ đẫn, cô bé đang chú ý trận đấu, cổ vũ cho các thành viên, làm sao cũng không ngờ tới lại có một quả cầu sắt đột nhiên bay tới.

Hai khán đài cao vút cách nhau khoảng hai mươi mét, Đỗ Lan cử động.

Oành.

Khán đài nơi các giáo sư đang ngồi rung chuyển một trận, bởi vì Đỗ Lan mượn lực, đạp nát toàn bộ khán đài bằng gỗ, khiến các giáo sư nghiêng ngả không thể giữ vững tư thế ngồi.

Mọi người chỉ thấy một bóng đen, sau đó nghe thấy Đỗ Lan hô lớn: Phấn thân toái cốt.

Ma chú tấn công sao.

Tuy nhiên, không phải vậy.

Đỗ Lan ra tay sau nhưng đến trước, tốc độ thậm chí còn nhanh hơn cả Du Tẩu Cầu, với một cú nhảy cực nhanh đuổi kịp quả cầu sắt, và một cú đấm đánh tan quả cầu đúc bằng hắc thiết kia thành bụi sắt.

Đúng vậy, một cú đấm đánh nát quả cầu sắt thành cám, học sinh Cách Lan Phân Đa đều ngây người, bụi sắt phả vào mặt mới khiến họ tỉnh táo lại.

Căn bản không thể hiểu nổi Đỗ Lan đã làm thế nào.

Vì hành vi của Đỗ Lan, Kỳ Lạc cũng không thể tiếp tục niệm chú, Cáp Lợi giành lại quyền kiểm soát cây chổi.

Ba ba, chuyện gì đã xảy ra vậy.

Hách Mẫn còn chưa hiểu tại sao ba mình đột nhiên lại xuất hiện trước mặt, rõ ràng vừa rồi còn ở bên ghế dành riêng cho giáo sư.

Chương 883

Tuy biết cha mình là khách đến từ thế giới khác, nhưng khách từ thế giới khác chẳng lẽ không cần tuân thủ các quy luật cơ bản sao.

Không sao, chỉ là Du Tẩu Cầu mất khống chế thôi.

Nhưng sao bác qua được đây, bác không phải là Ma qua sao.

La Ân ngớ ngẩn hỏi, cậu căn bản không thể hiểu được những gì mắt mình vừa nhìn thấy.

Chỉ là một chút bí mật nhỏ của Ma qua thôi, các phù thủy các cậu không hiểu đâu.

Học sinh Cách Lan Phân Đa cạn lời, thường chỉ có phù thủy khinh bỉ Ma qua vô tri, giờ đây lại đến lượt Ma qua khinh bỉ phù thủy vô tri.

Đỗ Lan không giải thích, các phù thủy nhỏ cũng chỉ có thể tự mình suy đoán.

Còn các giáo sư khi thấy hành vi khoa trương của Đỗ Lan thì càng kiên định với suy đoán ông là Tinh linh.

Nhưng không sao là tốt rồi, trận đấu vẫn tiếp tục, Cáp Lợi Ba Đặc đang truy kích Kim Sắc Phi Tặc, tuy kinh nghiệm bay lượn không bằng các đàn anh, nhưng chiếc Quang Luân 2000 của cậu có tốc độ và khả năng điều khiển xuất sắc hơn, thêm vào đó là khả năng rẽ hướng không tệ, cộng với tinh thần nghé mới đẻ không sợ hổ, Cáp Lợi thế mà lại nhanh hơn Tầm thủ của Tư Lai Đặc Lâm nửa thân chổi.

Cáp Lợi cố lên.

Học sinh Cách Lan Phân Đa gào thét, trận đấu kịch liệt đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Sắp bắt được rồi, chỉ còn một chút xíu nữa thôi, Cáp Lợi để có được khoảng cách vươn tay lớn hơn, thế mà lại táo bạo đứng trên cây chổi.

Trong trận Khôi Địa Kỳ, chỉ cần bắt được Kim Sắc Phi Tặc là trận đấu kết thúc, người bắt được sẽ giành được 150 điểm, về cơ bản có thể lật ngược bất kỳ cục diện nào.

Nếu Tầm thủ không làm tốt, bao nhiêu nỗ lực của các cầu thủ khác coi như đổ sông đổ biển, trận đấu như vậy thực ra rất tàn khốc và không công bằng với các thành viên khác trong đội.

Tất nhiên đây chỉ là trận đấu không chuyên ở Hoắc Cách Ốc Tỳ, trong giải đấu chuyên nghiệp thực sự, thắng bại được tính dựa trên tổng điểm của nhiều trận đấu, nghĩa là ngoài Kim Sắc Phi Tặc, các bàn thắng thông thường cũng rất quan trọng.

Kim Sắc Phi Tặc chỉ đại diện cho 150 điểm và thời gian kết thúc một trận đấu.

Trong giải chuyên nghiệp, đôi khi để có được ưu thế về điểm số, một bên sẽ tìm mọi cách ngăn cản Tầm thủ đối phương bắt Snitch, còn Tầm thủ bên mình cũng sẽ không đi tìm Snitch, có những trận đấu thậm chí kéo dài vài giờ hoặc thậm chí mười mấy giờ, bởi vì chỉ cần Snitch chưa bị bắt, trận đấu sẽ phải tiếp diễn.

Đó mới là sức hấp dẫn thực sự của Khôi Địa Kỳ, không đơn thuần là bắt Snitch, mà là tính toán chiến lược để giành ưu thế điểm số cho đội nhà trong cả mùa giải, mỗi thành viên đều vô cùng quan trọng.

Cáp Lợi ngã xuống từ cây chổi, nếu cậu không bắt được Snitch thì coi như bị loại, trong trận đấu, bất kỳ thành viên nào rời khỏi chổi đều bị loại.

Mọi người đều nhìn về phía Cáp Lợi đang đứng trên mặt đất, cậu dường như sắp nôn.

Nôn rồi, nôn ra một quả Kim Sắc Phi Tặc, tuy là dùng miệng bắt được Snitch nhưng vẫn tính là Cách Lan Phân Đa chiến thắng, giành được 150 điểm, hoàn toàn lật ngược số điểm cao từ lối chơi bạo lực của Tư Lai Đặc Lâm.

Khoảnh khắc này Cáp Lợi Ba Đặc chính là anh hùng của Cách Lan Phân Đa, Tầm thủ trẻ nhất của Hoắc Cách Ốc Tỳ đã thể hiện thiên phú vô cùng ngay trong trận đấu đầu tiên.

Có lẽ cậu có thể tham gia đội tuyển quốc gia, nhiều người thầm nghĩ.

Cáp Lợi rất vui, vì lớn bằng chừng này, cuối cùng cậu cũng hoàn thành được một việc quan trọng và nhận được sự công nhận, cậu không còn là cậu bé đáng thương sống trong gầm cầu thang nữa, hiện tại cậu là Cáp Lợi Ba Đặc của Cách Lan Phân Đa.

Tuyệt lắm Cáp Lợi La Ân gào khản cổ: Thấy chưa, đó là bạn tớ đấy.

Hách Mẫn cũng rất vui, vỗ tay và vẫy lá cờ màu sắc trong tay, hét lên hai tiếng: Cáp Lợi, giỏi lắm.

Vinh dự của Cách Lan Phân Đa cũng chính là vinh dự của cô bé.

Hải Cách cười hớn hở, ông đã từng bế Cáp Lợi từ khi cậu còn rất nhỏ, giờ đây cậu cuối cùng đã trở thành một chàng trai xuất sắc, ông xúc động đến rơi nước mắt.

Khoảnh khắc này thuộc về Cáp Lợi Ba Đặc.

Hải Cách có một con rồng, vốn dĩ là một quả trứng rồng, nhưng Hải Cách đã dùng cái nồi lớn của mình để ấp nó.

Hải Cách thích những sinh vật huyền bí, đặc biệt là những sinh vật hung dữ, ông luôn muốn có một con rồng, và rồi ông đã có một con.

Gần đến cuối học kỳ, nhưng nhóm Cáp Lợi vẫn chưa hiểu rõ lắm về chuyện Ma Pháp Thạch, không biết ai muốn trộm, cũng không biết kẻ trộm sẽ trộm như thế nào.

Tuy nhiên bọn họ cũng không bỏ cuộc việc moi tin tức từ miệng Hải Cách, nhưng Hải Cách sau một lần lỡ lời thì luôn rất cẩn thận.

Nặc Bá, nó là một con rồng Na Uy Tích Bối Long, là rồng lửa.

Thực ra đa số rồng đều phun lửa.

Rồng là loại sinh vật nguy hiểm bị phù thủy khắp nơi giám sát nghiêm ngặt, nhiều nơi ở châu Âu có nơi rồng cư trú, cũng có nhiều phù thủy nghiên cứu và săn giết rồng.

Bởi vì đối với phù thủy, rồng là báu vật từ đầu đến chân, chỉ là đến thời hiện đại số lượng rồng đã rất ít, cho nên không ít loài rồng thuộc diện được Bộ Pháp Thuật bảo vệ, nghiêm cấm săn bắt.

Nhìn xem, nó đáng yêu biết bao.

Hải Cách nói với bộ ba đến thăm.

Nhìn con rồng con chưa đầy hai mươi centimet nhưng hơi thở không ngừng phun ra tàn lửa, phát ra tín hiệu nguy hiểm, bộ ba Cáp Lợi không cảm thấy Nặc Bá có gì đáng yêu, chỉ có thể nghe Hải Cách tiếp tục phát biểu những lời lẽ yêu chiều.

Vì chuyện con rồng, mục đích hỏi về Ma Pháp Thạch của bộ ba lại không thành công, bởi vì Hải Cách căn bản không có tâm trạng nhắc đến bất cứ chuyện gì ngoài rồng.

Phù, Nặc Bá phun một đạo hỏa diễm về phía bộ râu rậm rạp của Hải Cách, đó là hơi thở của rồng, ngay lập tức đốt cháy bộ râu của

Hải Cách.

Hải Cách vội vàng dùng tay dập lửa, may mà Nặc Bá mới sinh, nếu không thì ông đã mất mạng rồi.

Một con Na Uy Tích Bối Long trưởng thành có hơi thở rồng có thể khiến nước hồ cháy như dầu sôi, biến vạn vật thành tro bụi.

Ai đó.

Cáp Lợi đột nhiên phát hiện ngoài cửa sổ căn lều của Hải Cách có người, trong lúc hoảng hốt Cáp Lợi dường như nhìn thấy một mái tóc vàng: Là Mã Nhĩ Phúc.

Hỏng rồi, cả ba đồng thời lộ ra vẻ mặt xong đời, Mã Nhĩ Phúc là học sinh Tư Lai Đặc, là kẻ thù của họ, luôn kiếm chuyện với họ.

Mối thâm thù giữa Cáp Lợi và Mã Nhĩ Phúc đã kết từ ngày đầu nhập học.

Họ phải đi thôi, nếu Mã Nhĩ Phúc báo cáo với giáo sư, họ lại bị trừ điểm Cách Lan Phân Đa.

Tuy nhiên đã không còn kịp nữa, Mã Nhĩ Phúc đã chạy đến chỗ giáo sư Mạch Cách kể hết mọi chuyện.

Cáp Lợi vừa đi, Hải Cách cũng biết chuyện lớn không hay, muốn lập tức giấu Nặc Bá đi, nhưng đây là rồng, lại còn là rồng con không mấy nghe lời, giấu ở đâu cũng sẽ bị phát hiện thôi.

Hải Cách, anh đang phiền não chuyện gì vậy.

Đỗ Lan tới, hắn biết trong học kỳ đầu tiên Hải Cách sẽ có được một con rồng, nhà hắn tình cờ đang thiếu một con rồng, không, là thiếu mấy con lận, mỗi chủng loại rồng đều thiếu một con, giờ cứ GET trước một con Na Uy Tích Bối Long đã.

Sau này còn có Úc Châu Đản Bạch Nhãn, Âu Lạc Hỏa Cầu Long, Phổ Thông Uy Nhĩ Sĩ Lục Long, Hách Hi Để Lý Quần Đảo Hắc Long, Hung Nha Lợi Thụ Phong Long, Bí Lộ Độc Nha Long, La Mã Ni Á Trường Giác Long, Thụy Điển Đoản Tị Long, cũng như Ô Khắc Lan Thiết Đỗ Bì Long, hoàn thành yếu tố sưu tập trọn bộ.

Đỗ Lan.

Hải Cách giấu Nặc Bá ra sau lưng, sắc mặt cực kỳ quái dị: Muộn thế này rồi, sao anh lại tới đây.

Tôi ngửi thấy mùi của sự kiện.

Thực ra trong nhà Hải Cách có quá nhiều mùi rồi.

Sự kiện.

Không không, làm sao có sự kiện gì chứ.

Tuy Hải Cách phủ nhận, nhưng quần áo sau lưng ông lại bị con rồng đốt cháy, khói bốc nghi ngút.

Đỗ Lan nhìn cảnh Hải Cách ra sức phủ nhận nhưng chẳng có chút sức thuyết phục nào, không khỏi lắc đầu: Lưng của anh sắp bị nướng chín rồi kìa, mau dập lửa đi.

Lúc này Hải Cách mới cảm thấy nhiệt độ sau lưng tăng cao, lập tức nằm xuống đất lăn lộn, cả căn lều nhỏ chật chội như gặp động đất.

Giao con rồng cho tôi, như vậy anh sẽ không cần phải nhận hình phạt, tôi sẽ nói chuyện với Đặng Bố Lợi Đa.

Hải Cách biết không giấu được nữa, nếu mình không muốn bị đuổi đi thì chỉ có thể hợp tác, lưu luyến không rời đưa Nặc Bá ra: Nó tên là Nặc Bá, anh phải tìm cho nó một chủ nhân tốt, chăm sóc nó thật tốt.

Đỗ Lan sẽ tự mình chăm sóc: Đây là một con rồng cái.

Hải Cách còn không biết, vì rồng con rất khó phân biệt đực cái: Vậy thì đổi tên thành Nặc Bối Tháp, nó sẽ trưởng thành thành một cô rồng ưu tú.

Thực sự là không nỡ, từ lúc là trứng rồng đến khi sinh ra, Hải Cách đã bỏ ra quá nhiều tâm huyết.

Đỗ Lan không khách khí nhận lấy Nặc Bối Tháp, thầm nghĩ rồng là thứ tốt, nuôi làm thú cưng thì quá oai: Hải Cách, ngày mai tôi sẽ báo việc này cho Đặng Bố Lợi Đa, sẽ không có chuyện gì đâu.

Hải Cách không sao, nhưng bộ ba Cáp Lợi lại bị giáo sư Mạch Cách trừ điểm, hơn nữa họ còn phải cùng Mã Nhĩ Phúc tiến hành lao động phục vụ.

Mã Nhĩ Phúc tuy có công tố giác, nhưng nói gì thì nói cậu ta cũng nửa đêm không ngủ mới phát hiện ra sự bất thường của ba người Cáp Lợi, nên cũng bị giáo sư Mạch Cách trừng phạt.

Cáp Lợi, La Ân, Hách Mẫn, giáo sư Mạch Cách phạt các bạn tối nay đến chỗ Phí Nhĩ Kỳ để lao động phục vụ, các bạn đã làm gì vậy.

Sáng sớm Mạch Cách đã bảo Hách Mẫn đi liên hệ với Phí Nhĩ Kỳ, bảo ông ta tối nay dẫn nhóm bốn người Cáp Lợi và Mã Nhĩ Phúc đi lao động trong trường.

Hách Mẫn chạy đến tìm Cáp Lợi và những người khác, muốn biết họ lại làm sai chuyện gì.

Đây không phải lỗi của bọn tớ, là Mã Nhĩ Phúc.

La Ân không phục nói.

Hách Mẫn cũng cho rằng Mã Nhĩ Phúc là kẻ tọc mạch: Cậu ta cứ thích làm những việc hại người không lợi mình, nếu không phải cậu ta mách giáo sư Mạch Cách thì chúng ta đã không bị phạt rồi.

Các bạn bị phạt là vì các bạn phạm lỗi bị Mã Nhĩ Phúc bắt được, chứ không phải vì Mã Nhĩ Phúc báo cho giáo sư Mạch Cách.

Hách Mẫn nghiêm túc nói: Rốt cuộc các bạn đã làm gì.

Thực ra cũng chẳng có gì, chỉ là đến lều của Hải Cách thôi.

Cáp Lợi nói.

Sau giờ giới nghiêm.

Cả ba gật đầu, khiến Hách Mẫn không còn gì để nói.

Rõ ràng là ba người họ làm loạn nên mới bị phạt mà: Tớ đi tìm Phí Nhĩ Kỳ đây, các bạn cầu nguyện mình gặp may đi, có lẽ ông ấy sẽ không làm khó các bạn đâu.

Nhưng ai cũng không thích Phí Nhĩ Kỳ, vì ông ta luôn soi mói học sinh, tìm cách trừng phạt họ.

Có học sinh bị giáo sư trừng phạt lại giao cho ông ta, Phí Nhĩ Kỳ rất vui, vì ông ta lại có thể cho học sinh biết thế nào là truyền thống và quy củ của Hoắc Cách Ốc Tỳ.

Hách Mẫn chạy đến văn phòng của Đỗ Lan phàn nàn việc các bạn mình làm hỏng vinh dự tập thể như thế nào, nhưng cô bé thấy cha mình đang nuôi một con rồng, không ngờ Đỗ Lan làm cha mà cũng không tuân thủ quy tắc.

Ba ba, đây là một con rồng sao.

Hách Mẫn phát hoảng, cô bé sợ cha mình bị đuổi đi, bản thân cũng không thể ở lại: Rồng là sinh vật nguy hiểm không được phép tự ý nuôi, nó lớn lên có lẽ sẽ giết ba mất, nếu bị Bộ Pháp Thuật biết ba nuôi một con rồng, nói không chừng sẽ còn tệ hơn, con và ba đều sẽ bị đuổi khỏi Hoắc Cách Ốc Tỳ.

Bị nhà trường khai trừ còn tệ hơn bị giết sao.

Con gái ta ma chú chưa học hết, nhưng cái tính điên đảo của phù thủy thì đã học được mười phần rồi.

Chương 884

Yên tâm đi, Bộ Pháp Thuật sẽ không quản ba nuôi thú cưng gì đâu, cho dù ba có nuôi mười con rồng cũng không vấn đề gì.

Giờ thì chào Nặc Bối Tháp đi, nó là một thú cưng rất cừ đấy, đợi nó lớn lên là có thể đưa con đi trang bức đưa con đi bay rồi.

Lần đầu tiên phát hiện cha mình thế mà lại quậy phá như vậy.

Học kỳ thứ nhất không còn lại bao nhiêu, Cáp Lợi Ba Đặc trong lúc bị phạt tuần tra Rừng Cấm đã gặp phải kẻ săn trộm khiến vết sẹo trên trán đau đớn dữ dội.

Đối phương đang săn sát Độc Giác Thú thần thánh và hút máu của nó.

Đây là hành vi sẽ bị thiên khiển, nhưng đối với kẻ đang thoi thóp như Phục Địa Ma thì cũng chẳng quan tâm nữa.

Bây giờ cuối cùng có thể xác định kẻ muốn trộm Ma Pháp Thạch là Phục Địa Ma, đồng thời Cáp Lợi còn nghĩ đến một vấn đề, đó là ai đã cho Hải Cách một quả trứng rồng.

Cậu nghĩ đến những lần mình moi tin từ Hải Cách, liệu người cho Hải Cách trứng rồng cũng là để lấy bí mật gì đó từ miệng ông ấy không.

Thế là họ đi tìm Hải Cách để tìm hiểu về bí mật của quả trứng rồng, Hải Cách bảo họ quả trứng rồng là do ông thắng cược ở quán bar.

Càng kỳ quái hơn, ai lại mang theo trứng rồng đến quán bar chứ.

Hắn rất hứng thú với những con vật hung dữ, dĩ nhiên là cả Lộ Uy nữa, tôi bảo hắn muốn tiếp cận con vật hung dữ thì phải biết cách làm chúng bình tĩnh lại, ví dụ như Lộ Uy, chỉ cần nghe thấy âm nhạc là nó sẽ lăn ra ngủ khò khò.

Bịt miệng, hỏng bét rồi, Hải Cách nhận ra chuyện lớn không hay.

Chuyện lớn không hay thật rồi, Cáp Lợi lập tức đi tìm giáo sư Mạch Cách để thông báo cho hiệu trưởng Đặng Bố Lợi Đa, nhưng hiệu trưởng đã đi Bộ Pháp Thuật, còn giáo sư Mạch Cách không tin có người muốn trộm Ma Pháp Thạch.

Hơn nữa cho dù có người muốn trộm, họ cũng đã chuẩn bị đủ các biện pháp phòng ngự, không cần ba học sinh năm nhất phải lo lắng.

Bộ ba Cáp Lợi thất vọng trở về, nhưng quyết định buổi tối sẽ đi tìm Ma Pháp Thạch, nhất định phải ngăn chặn Phục Địa Ma.

Đúng là tinh thần trách nhiệm đáng nể, nhưng đối với tân sinh năm nhất thì quá mạo hiểm rồi.

Ba ba, con phải ngăn họ lại, nếu không họ nhất định sẽ mạo hiểm đi lấy Ma Pháp Thạch.

Hách Mẫn lại tìm Đỗ Lan, cô bé cũng hết cách rồi, không muốn Cáp Lợi và các bạn lại gây họa, nhưng cũng không biết phải làm sao: Con phải làm gì đây.

Thực ra chuyện Cáp Lợi muốn mạo hiểm cũng không phải vấn đề gì quá nghiêm trọng, chủ yếu là phải chú ý an toàn, thế này đi, khi họ hành động, ba sẽ đưa con đi theo họ, nếu có nguy hiểm thì chúng ta sẽ lên giúp một tay.

Hách Mẫn gật đầu, thấy cũng chỉ có thể làm vậy, cô bé chưa từng nghĩ đến việc đi tìm giáo sư để bán đứng bạn học.

Đỗ Lan nhìn dáng vẻ của Hách Mẫn, biết chú sư tử trong lòng cô bé e rằng sẽ thức tỉnh trong chuyến mạo hiểm này.

Buổi tối, Hách Mẫn trốn ở lối vào cầu thang ký túc xá nữ, thấy Cáp Lợi hóa đá Nạp Uy khi cậu ấy định ngăn cản họ, thầm nghĩ quyết tâm của họ thật lớn.

Âm thầm đi theo, nhưng phát hiện Cáp Lợi thế mà lại có Áo khoác tàng hình, căn bản không biết họ đi đâu.

Con gái, con vẫn còn non lắm.

Ba.

Ba đến từ lúc nào vậy.

Hách Mẫn giật nảy mình, nhưng nhìn kỹ lại thì không sao nữa: Cáp Lợi và các bạn có đạo cụ ma pháp có thể tàng hình, con không biết họ đi đâu rồi.

Lên tầng ba, con đi theo ba.

Đưa con gái băng qua cầu thang di động đến cánh cửa gỗ đã bị mở ra, đi vào trong thì thấy một con chó ba đầu cao hơn hai mét, sáu con mắt trừng trừng nhìn hai cha con Đỗ Lan một cách hung tợn.

Hách Mẫn trốn sau lưng Đỗ Lan, đối mặt với con cự thú như vậy, cô bé chẳng có ma chú nào để đối phó cả.

Đây là thú cưng Lộ Uy của Hải Cách, là một con chó săn địa ngục chính tông, hiện tại đã rất hiếm gặp.

Đỗ Lan giải thích.

Lộ Uy nhe răng trợn mắt với hai người nhưng lại không tấn công, vì Đỗ Lan đã khiến nó cảm thấy nguy hiểm.

Chúng ta đi thôi, cửa sập ngay dưới chân nó, không cần sợ, nó không dám tấn công chúng ta đâu.

Hách Mẫn nắm chặt lấy áo Đỗ Lan, không dám rời nửa bước, đúng là đáng yêu thật.

Lộ Uy chỉ là cửa thứ nhất, cửa tiếp theo là những dây leo sẽ siết chặt lại theo sự căng thẳng của con người, Hách Mẫn nhận ra, đã học qua trong môn Thảo dược học: Đây là Ma Quỷ Võng, bị bắt mà không giữ bình tĩnh thì không thể thoát ra, nó sẽ càng quấn càng chặt, thậm chí giết chết người.

Là loại thực vật vô cùng tà ác, nhưng nó rất sợ ánh sáng.

Đỗ Lan nắm lấy Hách Mẫn, họ bay trên Ma Quỷ Võng.

Quan sát có thể thấy tấm lưới quỷ này chia không gian âm u này thành trên và dưới, mà cánh cửa dẫn đến phòng tiếp theo rõ ràng ở bên dưới tấm lưới quỷ, nên bắt buộc phải xuyên qua nó: Hách Mẫn, vậy thì tạo ra một chút ánh sáng đi.

Hách Mẫn rút đũa phép sử dụng một câu chú phát quang, thắp sáng cả không gian.

Ma Quỷ Võng quả nhiên nhanh chóng thu mình vào những chỗ âm u xung quanh, lộ ra không gian gần luồng sáng, đủ để Đỗ Lan và Hách Mẫn đi xuống.

Cửa thứ ba là bắt chìa khóa, một cánh cửa lớn không thể dùng câu chú mở cửa Alohomora để mở.

Cáp Lợi và các bạn đã qua rồi, cậu ấy là Tầm thủ nhất định có thể bắt được chiếc chìa khóa thật.

Hách Mẫn nhìn không gian có ít nhất hai trăm chiếc chìa khóa bay lượn trên trời mà tỏ ra bất lực, làm sao phân biệt được đây.

Tuy nhiên Hách Mẫn vẫn phát hiện ra, có một chiếc chìa khóa dường như bị gãy cánh, bay không nhanh: Ba, nhìn kìa, chiếc chìa khóa đó dường như đã bị bắt rồi, đó chắc chắn là chìa khóa đúng.

Đỗ Lan lại đang suy nghĩ, cửa này ngay cả học sinh năm nhất cũng không chặn được, làm sao chặn được Phục Địa Ma chứ, chẳng lẽ thực sự là Đặng Bố Bợi Đa dùng để huấn luyện Cáp Lợi.

Vì ông biết Cáp Lợi Ba Đặc cả học kỳ không học tập tử tế, nên muốn dùng chút thời gian cuối cùng để huấn luyện cậu ta.

Ba, ba sao vậy.

Hách Mẫn quái lạ hỏi.

Không có gì, chỉ thấy những cửa ải này cũng khá thú vị.

Nói rồi Đỗ Lan giơ tay một cái, chiếc chìa khóa đúng đã bị một lực hút mạnh mẽ hút vào trong tay.

Hách Mẫn lại trợn tròn mắt, dù sao thì cha mình cũng mang vẻ huyền bí và mạnh mẽ không nói nên lời.

Cửa thứ tư là Vu sư kỳ, là loại cờ mà các quân cờ có thể cử động, khi quân cờ bị ăn thì đồng thời cũng sẽ bị phá hủy.

Đỗ Lan và Hách Mẫn coi như đã gặp được những người đi trước, Cáp Lợi, Hách Mẫn ở đây tác giả có sự nhầm lẫn nhẹ giữa các bản thảo, ta hiểu là bộ ba Cáp Lợi, La Ân đang đánh cờ, đang đánh cờ, họ đang đóng vai các quân cờ.

Đỗ Lan suy nghĩ lúc Phục Địa Ma đi lên có thiếu quân cờ không, nếu thiếu thì thiếu mấy quân.

Nhưng phỏng chừng Phục Địa Ma cũng không rảnh rỗi, trực tiếp dịch chuyển qua bàn cờ là xong, dù sao những quân cờ này cũng chỉ cảm ứng trong phạm vi bàn cờ.

Cáp Lợi, Hách Mẫn, La Ân.

Các con thế này quá nguy hiểm rồi.

Thấy bàn cờ đã tàn sát hơn nửa, hiện tại rõ ràng là phía Cáp Lợi đang ở thế yếu, người đánh cờ là La Ân.

Cả ba giật nảy mình, không biết Đỗ Lan và Hách Mẫn đến bằng cách nào.

Chúng tớ phải ngăn Phục Địa Ma lấy được Ma Pháp Thạch.

Ở điểm này Cáp Lợi sẽ không nhượng bộ, từ khi biết Phục Địa Ma giết cha mẹ mình, Cáp Lợi đã đối đầu với hắn, Phục Địa Ma làm gì cậu cũng sẽ phản đối: La Ân tiếp tục đi, chúng ta không thể thua.

Đóng vai quân Mã, La Ân gật đầu, cậu đã nghĩ kỹ rồi, hiện tại chỉ có hy sinh quân cờ là mình thì mới có thể để quân Vua là Cáp Lợi đi chiếu bí Vua đối phương.

Những đứa trẻ rất căng thẳng, nhìn những mảnh đá vụn trên bàn cờ, đều là do các quân cờ ăn nhau tạo thành, ngay cả quân cờ bằng đá còn bị đánh vỡ, huống chi là thân xác máu thịt, sẽ bị đánh thành thịt nát mất.

Chúng ta phải ngăn họ lại.

Hách Mẫn làm sao có thể để bạn học mình mạo hiểm chứ.

Tuy nhiên Đỗ Lan thấy ván cờ này sắp đánh xong rồi, không cần lo lắng.

Quả nhiên La Ân dùng mình làm mồi nhử, thành công dụ quân Hậu cuối cùng của đối phương đi.

Oành, ngựa đá bị nổ tung, La Ân cũng ngã trên bàn cờ.

Hai cô bé đều rất lo lắng, nhưng Cáp Lợi không để La Ân hy sinh vô ích: Hách Mẫn đừng lên đây, chúng ta phải tiếp tục.

Bước cuối cùng, chiếu bí, Vua đối phương hạ vũ khí đầu hàng, mọi người đều xông đến bên cạnh La Ân.

Chỉ là ngất đi thôi, các con ở lại đây chăm sóc La Ân, ba và Cáp Lợi đi bảo vệ Ma Pháp Thạch.

Cửa thứ năm là câu đố logic về ma dược của Tư Nội Phổ, logic của phù thủy đều có chút vấn đề, nên Tư Nội Phổ cho rằng cửa này có thể ngăn chặn hiệu quả dã tâm của phù thủy đối với Ma Pháp Thạch.

Chỉ có uống đúng ma dược mới có thể xuyên qua bức tường lửa, trong bảy chiếc bình to nhỏ không giống nhau có rượu, thuốc phòng hỏa và thuốc độc.

Tuy nhiên Phục Địa Ma rõ ràng không có hứng thú lãng phí thời gian, nên trực tiếp xuyên qua tường lửa đi qua luôn.

Chúng ta phải làm sao bây giờ.

Cáp Lợi nhìn Đỗ Lan, cậu không thể giải được cái đề logic gì đó đâu, quá phức tạp.

Đỗ Lan nã khởi bình thứ hai đưa cho Cáp Lợi: Đây là thuốc xuyên qua tường lửa.

Cáp Lợi hơi nghi hoặc vì Đỗ Lan cầm quá dứt khoát, cậu còn chưa hiểu đề bài nữa, cái gì mà bình tận cùng bên trái là thuốc độc, bình lớn nhất và nhỏ nhất chắc chắn an toàn, rồi gì gì nữa.

Uống đi, chẳng lẽ cậu không muốn ngăn chặn Phục Địa Ma.

Câu nói này của Đỗ Lan khiến Cáp Lợi hạ quyết tâm, cậu tin Đỗ Lan sẽ không hại mình.

Uống thuốc xong không có cảm giác gì, lần luyện tập cuối cùng vẫn là sự dũng cảm bước qua tường lửa.

Đi thôi, Cáp Lợi không thèm quay đầu lao vào ngọn lửa, thể hiện rõ lòng dũng cảm của sư tử Cách Lan Phân Đa.

Cửa cuối cùng là chiếc gương ma pháp, có thể phản chiếu suy nghĩ khao khát nhất trong thâm tâm của người soi gương.

Mà lúc này trước chiếc gương khung gỗ khổng lồ lại là một người Cáp Lợi hoàn toàn không ngờ tới, không phải Tư Nội Phổ, mà là Kỳ Lạc, giáo sư môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám năm nay, người đàn ông nhút nhát luôn có mùi tỏi nồng nặc trên người.

Chương 885

Sao lại là thầy.

Cáp Lợi và các bạn nhỏ đều đinh ninh kẻ muốn trộm Ma Pháp Thạch là Tư Nội Phổ, là tay sai của Phục Địa Ma.

Cáp Lợi Ba Đặc.

Kỳ Lạc dùng giọng điệu tràn đầy ghê tởm, cứ như nhìn thấy một con gián đáng tởm nhất vậy.

Cáp Lợi tay cầm đũa phép, cẩn thận từng chút một, thực ra cậu cũng không biết bất kỳ ma chú tấn công nào, chỉ nghĩ rằng cầm đũa phép thì sẽ an toàn hơn chút.

Đột nhiên biểu cảm của Kỳ Lạc thay đổi, từ khinh bỉ trở nên ti tiện, tự ngôn tự ngữ, Cáp Lợi đều hồ đồ rồi, chẳng lẽ Kỳ Lạc này có bệnh.

Lát sau, Kỳ Lạc dường như nhận được chỉ thị gì đó, đột nhiên nghiêm túc lại, tiến lên mấy bước túm lấy Cáp Lợi đưa đến trước gương ma pháp: Mau tìm ra Ma Pháp Thạch đi.

Hắn vẫn chưa tìm thấy Ma Pháp Thạch.

Lúc này Cáp Lợi không có bất kỳ ma chú tấn công nào, nên không hề phản kháng mà bị đưa đến trước gương, cậu một lần nữa nhìn thấy cha mẹ mình.

Chiếc gương này Cáp Lợi đã từng thấy ở một căn phòng nào đó trước đây, nhưng sau đó đã bị Đặng Bố Lợi Đa dời đi.

Trò có thấy Ma Pháp Thạch không.

Kỳ Lạc gằn giọng hỏi.

Cáp Lợi chỉ thấy cha mẹ đứng hai bên mình, nên cậu lắc đầu.

Kỳ Lạc rõ ràng đã mất kiên nhẫn, hắn không thể chịu đựng được cái đầu ngu xuẩn này của Cáp Lợi.

Để ta nói chuyện với nó.

Cáp Lợi nghe thấy giọng nói thứ ba, không phải của mình cũng không phải của Kỳ Lạc, mà là một người đàn ông khác âm trầm đáng sợ, đồng thời vết sẹo trên trán cậu đau như bị lửa đốt.

Nhưng chủ nhân, hiện tại ngài rất suy yếu.

Kỳ Lạc ti tiện nói.

Đừng phản kháng ta, Kỳ Lạc.

Giọng điệu nhấn mạnh khiến Kỳ Lạc không dám kháng cự, hắn tháo chiếc khăn quấn đầu dài dằng dặc ra, quay người lại, sau gáy hắn thế mà lại có một khuôn mặt khác.

Cáp Lợi giật nảy mình, quái vật trong truyện kinh dị cũng chỉ đến thế là cùng.

Khuôn mặt sau gáy lên tiếng: Cáp Lợi Ba Đặc.

Cáp Lợi lập tức biết hắn là ai, hắn là Phục Địa Ma, cậu theo bản năng nắm chặt túi quần, vì ngay lúc soi gương, cậu thấy mình trong gương đang bỏ một viên đá màu đỏ vào túi quần, mà hiện tại cậu cảm thấy trong túi quần mình có thứ gì đó nặng trĩu, đó chắc chắn là Ma Pháp Thạch.

Giao Ma Pháp Thạch ra đây, ta biết trò đã lấy được rồi.

Phục Địa Ma âm hiểm tiến lại gần Cáp Lợi, dường như có thể nhìn thấu thâm tâm Cáp Lợi, vạch trần lời nói dối của cậu.

Rất xin lỗi thưa ông, ông không phải là người đàn ông đẹp trai nhất thế giới.

Ngay khi Cáp Lợi đang chịu đựng áp lực kép từ cơn đau ở trán và sự sợ hãi tâm lý, chiếc gương ma pháp thế mà lại lên tiếng.

Phục Địa Ma cũng không ngờ tới, chẳng lẽ chiếc gương còn có cơ quan.

Người đàn ông đẹp trai nhất thế giới chính là Đỗ Lan.

Đỗ Lan.

Cái tên Ma qua đường hoàng xuất hiện ở Hoắc Cách Ốc Tỳ kéo thấp trình độ của cả trường học ma pháp đó sao.

Phục Địa Ma biết hắn, vì hắn và Kỳ Lạc còn từng tiếp nhận tư vấn tâm lý từ Đỗ Lan, nếu không phải vì phải nhẫn nhịn để phục sinh, hắn đã sớm ra tay với Đỗ Lan rồi.

Ma qua sao có thể xen vào thế giới phù thủy, đây là điều tuyệt đối không được phép.

Ngươi đến nộp mạng sao, đồ máu bùn.

Phục Địa Ma thấp giọng gầm thè, phát động lời nguyền đối với Đỗ Lan, nhưng hắn không tìm thấy Đỗ Lan đâu.

Thời đại này đẹp trai mới có nhân quyền, Phục Địa Ma, thời đại đỉnh cao nhan sắc của ngươi đã qua rồi, hiện tại là thời đại của ta.

Giọng nói vang lên từ tứ phương tám hướng.

Cáp Lợi liên tục lùi bước, cậu căn bản không biết Đỗ Lan phát ra âm thanh như thế nào.

Chủ nhân, tên máu bùn này rất cổ quái.

Kỳ Lạc nhắc nhở.

Ha ha, ta sớm đã biết ngươi bị Phục Địa Ma ám rồi, báo cáo tâm lý của ngươi đã bán đứng ngươi, Kỳ Lạc đáng thương, thực ra cái phòng đầy tỏi để xua đuổi ma cà rồng Ai Cập của ngươi chẳng qua là để che đậy mùi hôi thối trên người Phục Địa Ma thôi, nói cho cùng ngươi cũng vì Phục Địa Ma mà tự tàn đến mức độ nhất định rồi, mũi của ngươi cũng hỏng luôn rồi nhỉ.

Ta tâm cam tình nguyện hiến thân cho chủ nhân.

Kỳ Lạc nói: Tên máu bùn kia, chủ nhân của ta sẽ băm vằm ngươi ra thành muôn mảnh.

Im lặng, Đỗ Lan không lên tiếng khiến cả không gian càng trở nên quỷ dị, chỉ có tiếng nến lung linh.

Đột nhiên, ngay khi Kỳ Lạc và Phục Địa Ma còn chưa kịp phản ứng, cánh tay của bọn họ thế mà lại bay lên, bàn tay đang cầm đũa phép xoay tròn lắc lư trên không trung, máu tươi bắn ra như những cánh hoa rực rỡ nở rộ giữa bầu trời.

Thần Phong Vô Ảnh.

Không biết từ lúc nào Đỗ Lan đã đứng trước mặt Phục Địa Ma.

Á á Kỳ Lạc thảm thiết kêu lên, cảm giác đau đớn vẫn tác động lên cơ thể hắn.

Xem ra người bị băm vằm thành muôn mảnh là ngươi, chúng ta bắt đầu thôi.

Đỗ Lan bẻ khớp tay kêu răng rắc, sau đó vẫn là Thần Phong Vô Ảnh vật lý, chỉ dùng thủ đao là đã có hiệu quả sắc bén như lưỡi đao, Kỳ Lạc nhanh chóng không thể cử động được nữa.

Phục Địa Ma kinh ngạc nhìn Đỗ Lan, hắn biết Kỳ Lạc không còn tác dụng nữa, linh hồn tàn khuyết rời khỏi sau gáy, biến thành làn khói đen định lao qua tường lửa.

A Ngõa Đạt Tác Mệnh Chú.

Đỗ Lan phát động đòn tấn công có thể đánh nát linh hồn, oành, ngay cả đoạn sóng của hỏa diễm quang ba cũng bị chấn vỡ.

Phục Địa Ma mới phát hiện mình đã quá coi thường Đỗ Lan, linh hồn bị xé rách, rõ ràng không có bất kỳ dấu vết ma pháp nào.

Loại thống khổ này cứ như chính hắn lại phải trải qua cái chết một lần nữa.

Chỉ có thể nói Phục Địa Ma là tự tìm lấy, đem linh hồn chia thành mấy phần, chẳng phải là trải qua cái chết mấy lần sao.

Á á Phục Địa Ma không ngờ mình lại chết ở nơi này, phát ra tiếng gầm thét không cam tâm, nhưng chẳng có tác dụng gì.

Vốn dĩ linh hồn vụn vỡ này đã rất suy yếu, hiện tại bị Đỗ Lan giáng cho một cú trọng kích, lập tức hồn phi phách tán không còn tồn tại nữa.

Thế giới cuối cùng cũng thanh tịnh.

Đỗ Lan nhìn về phía Kỳ Lạc vẫn chưa chết, lắp lại tứ chi cho hắn: Hôm nay là ngày may mắn của ngươi, chúc mừng ngươi thoát khỏi sự khống chế của Phục Địa Ma.

Chẳng có lời hồi đáp nào, vì lúc Phục Địa Ma rời đi đã phá hủy đại não của Kỳ Lạc, hắn trở thành một kẻ ngốc hạnh phúc.

Lại nhìn Cáp Lợi, cậu thế mà lại ngất đi, rõ ràng linh hồn tàn tạ của Phục Địa Ma khiến cậu đau đến ngất xỉu, đứa trẻ đáng thương, chẳng khác nào một cái máy báo động khi Phục Địa Ma đến gần phiên bản hình người.

Ma Pháp Thạch trong túi của Cáp Lợi thực ra không có gì đặc biệt, Đỗ Lan đã từng đến thế giới luyện kim thuật, đã thấy loại Ma Pháp Thạch còn tinh khiết hơn thế này, cũng được gọi là Hiền giả chi thạch.

Trong thế giới phù thủy, viên đá này không dễ luyện chế, cần lượng lớn thời gian và tinh lực cộng thêm nguyên liệu quý giá, mà còn chưa chắc đã luyện thành.

Nói cho cùng ta cũng là một luyện kim thuật sư ưu tú mà, Đỗ Lan thầm nghĩ tài năng này của mình bình thường đều dùng để sửa đồ đạc, kiến tạo tinh cầu hết rồi, cơ bản không có mấy cơ hội khoe khoang.

Ông Đỗ Lan, tôi hy vọng ông có thể giao Ma Pháp Thạch cho tôi.

Đặng Bố Lợi Đa dĩ kinh hồi đáo học giáo.

Đỗ Lan bả Ma Pháp Thạch tàng tại bối hậu: Vị hiệu trưởng già này, không biết ông đánh rơi viên Hiền giả chi thạch to bằng nắm tay này, hay là viên Hiền giả chi thạch to bằng quả bóng tennis đây.

Đợi đến khi chìa hai tay ra, trong tay Đỗ Lan đã có hai khối Ma Pháp Thạch khổng lồ, ánh sáng đỏ rực rỡ như một ngôi sao siêu tân tinh.

Bộ râu trắng của Đặng Bố Lợi Đa đều bị chiếu đỏ rực, ông dường như không dám tin vào mắt mình.

Phải biết rằng người bạn già Ni Khắc Mai Lặc của ông đã tốn mấy thế kỷ chuẩn bị của gia tộc, lại tốn mấy năm luyện chế mới thành công luyện ra viên Ma Pháp Thạch to bằng ngón tay cái kia, lúc đó đã làm chấn kinh giới phù thủy, càng khiến Mai Lặc trở thành luyện kim thuật sư xuất sắc nhất thời đại, không ngờ Đỗ Lan có thể lấy ra loại Ma Pháp Thạch hoàn mỹ hơn, mà còn là một lúc hai viên.

Đặng Bố Lợi Đa cảm thấy mình sống uổng trăm năm rồi.

Tuy nhiên câu hỏi thử thách này của Đỗ Lan đúng là khiến người ta dở khóc dở cười, nhưng Đặng Bố Lợi Đa cũng biết Đỗ Lan phỏng chừng sẽ không tham ô viên Ma Pháp Thạch nhỏ xíu xú xí kia: Đó đều không phải là Ma Pháp Thạch tôi đánh rơi, viên của tôi chỉ có 3821 ounce, to bằng ngón tay cái thôi.

Đúng là một hiệu trưởng thành thực, vậy thì Cáp Lợi Ba Đặc đằng kia tặng cho ông, còn tên ngốc Kỳ Lạc đằng kia cũng tặng cho ông luôn.

Đỗ Lan hoàn toàn không có ý định trả lại Ma Pháp Thạch.

Cũng may Đỗ Lan chỉ là đùa giỡn với hiệu trưởng cho vui, cuối cùng vẫn đưa cả ba viên Ma Pháp Thạch cho Đặng Bố Lợi Đa, khiến hiệu trưởng dở khóc dở cười: Vốn dĩ tôi muốn hủy diệu Ma Pháp Thạch, nếu Phục Địa Ma biết thế mà lại có loại Ma Pháp Thạch hoàn mỹ hơn, e rằng hắn vẫn sẽ tiếp tục tìm kiếm và quấy nhiễu.

Cái đó tùy ông, dù sao cũng tặng ông rồi, Ma Pháp Thạch loại này tôi có đầy.

Đỗ Lan thản nhiên nói: Chẳng lẽ tôi chưa nói với ông rằng ngoài việc là chuyên gia tư vấn tâm lý ra tôi còn là một luyện kim thuật sư rất lợi hại sao.

Chính là loại không cần trận pháp luyện thành gì cả, chỉ cần vỗ tay một cái là có thể luyện thành ấy.

Không hiểu lắm, nhưng Đặng Bố Lợi Đa biết Đỗ Lan đang khoe khoang: Để cảm ơn sự giúp đỡ lần này cũng như món quà quý giá của ông, tôi cũng có một tin tốt báo cho ông, tôi đã khiến Bộ Pháp Thuật chính thức thông qua việc đồng ý thuê ông làm Giáo sư Tư vấn Tâm lý của Hoắc Cách Ốc Tỳ, hưởng mọi phụ cấp và lương giáo sư, vào cuối học kỳ này, tại buổi lễ bế giảng, tôi sẽ chính thức thông báo tin này cho toàn trường.

Coi như cũng từ nhân viên tạm thời trở thành nhân viên chính thức, cảm ơn sự nỗ lực của hiệu trưởng, giờ thì chúng ta hãy đưa Cáp Lợi Ba Đặc và La Ân đến bệnh thất thôi.

Là anh hùng, Cáp Lợi Ba Đặc đã ngăn chặn được kẻ trộm muốn lấy Ma Pháp Thạch, cậu bé sống sót một lần nữa lập kỳ công.

Mọi người không để ý đến La Ân và Hách Mẫn đã cùng nỗ lực với Cáp Lợi, họ chỉ biết Cáp Lợi Ba Đặc thành công.

Vì thế các fan đã tặng cho Cáp Lợi rất nhiều đồ ăn vặt, hy vọng Cáp Lợi sớm tỉnh lại.

Tuy nhiên Cáp Lợi bị Phục Địa Ma làm bị thương rất nặng, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng linh hồn cần một thời gian để khôi phục, may mà kịp buổi lễ bế giảng.

Tiện thể còn phải công bố học viện giành được Cúp Nhà của học kỳ này, học viện có biểu hiện tốt nhất mỗi học kỳ sẽ nhận được vinh dự treo cờ nhà tại Đại sảnh đường suốt cả năm.

Năm ngoái Tư Lai Đặc Lâm đã giành được danh hiệu học viện xuất sắc, mà năm nay Cáp Lợi Ba Đặc đã tới.

Có vẻ như các giáo sư thực sự có thể giữ trung lập không nhiều, Đặng Bố Lợi Đa cũng rõ ràng thiên vị học viện của Cáp Lợi Ba Đặc.

Chương 886

Rõ ràng Cách Lan Phân Đa còn kém Tư Lai Đặc Lâm mấy chục điểm, Đặng Bố Lợi Đa lại bảo Nạp Uy vì muốn ngăn cản bộ ba Cáp Lợi mà thể hiện lòng dũng cảm nên được cộng thêm năm mươi điểm, triệt để giúp Cách Lan Phân Đa lật ngược điểm số, giành chiến thắng Cúp Nhà.

Yên lặng, vào cuối học kỳ này tôi còn có một việc vô cùng quan trọng muốn tuyên bố.

Đặng Bố Lợi Đa nói.

Học sinh im lặng lắng nghe, Có lẽ nhiều giáo sư và học sinh cũng đã biết, trong học kỳ vừa qua, trường chúng ta có một phòng tư vấn tâm lý, giờ đây tôi tuyên bố Trường Pháp thuật Hoắc Cách Ốc Tỳ sẽ chính thức thuê ông Đỗ Lan phục vụ sức khỏe tâm lý cho toàn thể giáo sư, học sinh cũng như các hồn ma và gia tinh của chúng ta, chúng ta hãy hoan nghênh Giáo sư Đỗ Lan nói vài lời.

Đỗ Lan cuối cùng cũng trở thành giáo sư rồi.

Đỗ Lan có thể cảm nhận được ánh mắt không mấy thân thiện của học sinh Tư Lai Đặc Lâm, họ đều biết Đỗ Lan là Ma qua, nên không thể chấp nhận việc một Ma qua vào trường làm việc.

Đỗ Lan đứng trên bục, thầm nghĩ các pháp sư ở đây phát biểu toàn dựa vào đũa phép, đến cái micro cũng không có, Ma qua làm sao mới có thể khiến tất cả mọi người nghe thấy mình nói chứ.

May mà Đỗ Lan không phải là Ma qua bình thường, mà là siêu cấp Ma qua, nên giọng hắn vang dội, đủ để mọi người trong Đại sảnh đường đều nghe thấy: Vào học kỳ tới, bất kỳ ai thậm chí không phải là người, chỉ cần có phiền não đều có thể đến văn phòng của ta ở trên đỉnh tháp để gặp ta tư vấn, xin hết.

Đỗ Lan không muốn lãng phí thời gian về nhà của mọi người.

Học kỳ thứ nhất kết thúc, Hách Mẫn vẫn còn lưu luyến không rời, vì trường học ma pháp quá thú vị, cô bé không thể đợi được đến lúc bắt đầu học kỳ sau.

Hách Mẫn, học kỳ sau con có dự định gì lâu dài hơn không.

Ví dụ như thành lập Hội học sinh gì đó.

Hội học sinh chẳng phải là cuộc họp của các Huynh trưởng sao.

Không hứng thú, con muốn tổ chức một Hội đọc sách, mời những cô gái cùng chí hướng và hứng thú với ma pháp tham gia, cùng nhau khám phá thế giới ma pháp kỳ diệu.

Hách Mẫn vẫn có ý tưởng riêng.

Đúng là Huynh trưởng của mỗi học viện thực ra tương đương với chủ tịch Hội học sinh trong học viện đó, thực sự có xung đột.

Hội đọc sách cũng tốt, Đỗ Lan tuyệt đối ủng hộ ý tưởng của Hách Mẫn.

Trên xe lửa về nhà, các tân sinh kết bạn với nhau lưu luyến không rời, trân trọng mấy tiếng đồng hồ cuối cùng, xuống xe lửa là mỗi người một ngả, phải đợi hai tháng mới gặp lại.

La Ân, Hách Mẫn, các bạn phải viết thư cho tớ đấy.

Cáp Lợi lần đầu tiên có những người bạn thực sự.

Dĩ nhiên là họ đồng ý, sau khi xuống xe, Cáp Lợi lại cầm hành lý không biết phải làm sao, vì những người khác đều có phụ huynh đến đón, còn cậu thì chỉ có thể bắt xe buýt về nhà, kéo theo đống hành lý còn cao hơn cả người mình.

Cáp Lợi, để bác đưa cháu một đoạn.

Cáp Lợi mới chỉ là một đứa trẻ mười một tuổi, Đỗ Lan nhìn mà không đành lòng, dì và dượng của cậu thực sự quá đáng.

Cảm ơn giáo sư Đỗ Lan, cháu có thể đi xe buýt được ạ.

Khách sáo làm gì, dù sao xe cũng đỗ ở đằng kia rồi.

Đỗ Lan luôn đỗ xe ở bãi đỗ xe ngoài ga tàu, chiếm chỗ dài hạn.

Cáp Lợi cũng không làm bộ nữa, ngồi lên xe đi thẳng về hướng Nữ Trinh Lộ.

Số 4 Nữ Trinh Lộ, một khu nhà ở Ma qua yên tĩnh và bình thường, đây là nơi gia đình dì của Cáp Lợi đang sống, đồng thời cũng là ngôi nhà nơi Cáp Lợi lớn lên, một nơi đối với Cáp Lợi mà nói chẳng hề ấm áp chút nào.

Hách Mẫn tò mò nhìn nơi ở của Cáp Lợi Ba Đặc: Một nơi khá tốt đấy, Cáp Lợi.

Cáp Lợi miễn cưỡng nặn ra nụ cười, cậu chẳng muốn về nhà chút nào.

Để bác giúp cháu dỡ hành lý xuống.

Xe của Đỗ Lan chỉ là một chiếc sedan thông thường, hành lý của hai đứa trẻ quá nhiều, đến nỗi Đỗ Lan không thể không nhét không hết vào cốp sau mà phải để cả trên nóc xe.

Đa tạ ông Đỗ Lan.

Cáp Lợi, đống sách cũ năm nhất này cháu định xử lý thế nào.

Sưu tầm lại hay là mang đến Đối Giác Hạng bán đi.

Thế giới phù thủy và thế giới Ma qua giống nhau, sách vở là một khoản chi phí rất đắt đỏ, nên nhiều người gia cảnh không tốt sẽ đến thị trường đồ cũ để mua sách.

Cáp Lợi lắc đầu: Cháu không biết.

Tớ sẽ để toàn bộ sách năm nhất trong phòng, dùng cả kỳ nghỉ để ôn tập cho đến khi tớ nhận được danh sách sách năm hai.

Hách Mẫn nói ra dự định của mình.

Đó là một gợi ý hay, tuy nhiên Cáp Lợi hiện tại còn chưa có phòng riêng nữa, nếu cậu vẫn phải ở trong gầm cầu thang thì những thứ này căn bản không để vừa.

Hách Mẫn rõ ràng phát hiện tâm trạng Cáp Lợi không đúng, các bạn học khác về nhà đâu có mang vẻ mặt mướp đắng thế này: Cáp Lợi, cậu không sao chứ.

Tớ không sao.

Nhìn vào cửa nhà, Cáp Lợi hít sâu một hơi, tâm trạng nặng nề, bước chân như đeo chì.

Để bác nhấn chuông cửa giúp cháu.

Nói rồi Đỗ Lan đã nhấn chuông cửa.

Tới đây, ai thế.

Sau cánh cửa truyền đến bước chân nhẹ nhàng, là một người phụ nữ đáp lại.

Cửa mở, một người phụ nữ trung niên gầy gò mở cửa, mặc chiếc váy hoa mặc nhà và đeo tạp dề, thấy Cáp Lợi xong sắc mặt lập tức sa sầm xuống: Là mày à, tao còn tưởng là ai chứ.

Còn lề mề cái gì, sao không mau cút về phòng của mày đi.

Phòng của ta.

Cáp Lợi ngẩn người, cậu còn không biết mình đã có phòng riêng.

Nghe thấy tiếng gào thét chói tai của người phụ nữ đó, Hách Mẫn dường như không dám tin vào tai mình, đây là người thân sao.

Căn phòng bên cạnh nhà vệ sinh trên tầng hai, giờ nó là của mày đấy, đồ lười.

Bội Ny di mụ thực sự rất giận, bà ghét Cáp Lợi: Mau lên lầu, sau đó xuống làm việc, nghe thấy chưa.

Cháu nghe rồi, Bội Ny di mụ.

Cáp Lợi lập tức kéo hành lý đi vào trong nhà, lên lầu, đây là cơ hội hiếm có.

Hách Mẫn hoàn toàn sững sờ, đây là nhà sao.

Chúa ơi, đây rõ ràng là địa ngục.

Cáp Lợi Ba Đặc đáng thương.

Các người có thể đi được rồi, ở đây chúng tôi không hoan nghênh bất kỳ tên phù thủy nào.

Rầm, cửa đóng sầm lại.

Đỗ Lan chưa kịp nói câu nào.

Ba, đây thực sự là nhà Cáp Lợi sao.

E rằng là vậy, nhưng cha mẹ Cáp Lợi đều đã mất, đây chắc là nhà người thân của cậu ấy.

Dù là người thân cũng không thể lãnh huyết như vậy chứ.

Hách Mẫn hoàn toàn không nhìn nổi nữa, cô bé thấy tội nghiệp cho Cáp Lợi.

Thôi bỏ đi, chúng ta về nhà thôi, Cáp Lợi đã không xin rời đi, chứng tỏ cậu ấy vẫn có thể kiên trì sống tiếp được.

Đỗ Lan thầm nghĩ những người lớn này đem oán hận đời trước trút lên đầu con trẻ đúng là mất mặt.

Về đến nhà mình, nhìn thấy cha mẹ, chị gái và mẹ đỡ đầu yêu thương mình, Hách Mẫn đột nhiên cảm thấy mình may mắn hơn Cáp Lợi Ba Đặc gấp trăm lần, tuy mình không phải là truyền kỳ nhưng gia đình mình hạnh phúc.

Hách Mẫn, hai tháng này phải ở bên Cách Lôi Ti di mụ của con thật tốt nhé, chúng ta đi du lịch khắp châu Âu thì sao.

Cách Lôi Ti đã chuẩn bị sẵn sàng để chơi bời một trận ra trò.

Kỳ nghỉ hè đối với tất cả những đứa trẻ đều là hạnh phúc, ngoại trừ Cáp Lợi Ba Đặc.

Cậu mỗi ngày đều vươn dài cổ mong nhận được thư từ các bạn gửi tới, nhưng một bức cũng không có.

Hơn nữa di phu di mụ còn không cho phép Cáp Lợi ra ngoài, nên cậu suốt ngày phải làm việc nhà, sau đó là ở lỳ trong phòng mình.

Dường như mọi thứ đều không thay đổi, một học kỳ ở Hoắc Cách Ốc Tỳ của mình chẳng qua chỉ là một giấc mơ ảo huyền, nếu không phải Hải Đức Vi đang ở trong phòng, có lẽ Cáp Lợi Ba Đặc sẽ nghĩ mình bị điên rồi.

Hải Đức Vi, tại sao không có bức thư nào gửi tới nhỉ.

Cáp Lợi mỗi ngày đều có thời gian là nói chuyện với con cú, tuy nhiên cậu là Xà lão khang, không phải Ưng lão khang.

Hải Đức Vi cũng chỉ trừng đôi mắt tròn xoe nhìn Cáp Lợi.

So với sự thê thảm của Cáp Lợi, ngày tháng của Hách Mẫn rực rỡ như pháo hoa, mua sắm ở Paris, trượt tuyết ở Thụy Điển, còn được La Tân đưa đi thăm những ngôi làng phù thủy khác ở châu Âu.

Vì phù thủy có phương thức di chuyển hiệu quả cao, nên các khu vực văn phòng và thương mại rất tập trung, nhưng các điểm cư trú lại rất phân tán, những ngôi làng thuần phù thủy có mặt ở khắp nơi trên châu Âu, hơn nữa phong cách còn khác nhau.

Thậm chí có những phù thủy cố ý xây nhà mình trên cánh đồng hoang, xung quanh mấy trăm dặm không có dấu chân người, dù sao họ có Phi lộ phấn và Môn thược thi nên đi lại rất thuận tiện.

La Tân sở dĩ ghé thăm nhiều ngôi làng phù thủy như vậy hoàn toàn là vì muốn khảo sát.

Dưới sự ủng hộ của Đỗ Lan, La Tân cuối cùng cũng bắt đầu quảng bá hoạt hành hài cạnh tốc tái, chính là đua tốc độ.

Anh cần nhiều địa điểm thi đấu thích hợp để lập đường đua, hoang dã, ruộng vườn, nông thôn, thành thị, giống như thể chế F1, thông qua xếp hạng mỗi trận đấu để giành tích phân, người có tích phân cao nhất sau một mùa giải sẽ là quán quân.

Tuy nhiên vì liên quan đến ma pháp thần kỳ của phù thủy, nên còn cần xây dựng rất nhiều quy tắc, La Tân chuẩn bị dành một năm thời gian để mùa hè năm sau chính thức ra mắt giải đấu lớn.

Trở về London sau đó cũng gần đến lúc khai giảng, Đỗ Lan đưa Hách Mẫn đến Đối Giác Hạng mua sách.

Con đã lãng phí cả mùa hè, thật không dám tin con đã lãng phí tận hai tháng trời.

Hách Mẫn hiện tại bắt đầu phàn nàn, rõ ràng là mắc hội chứng khai giảng, lại bắt đầu lo lắng cho thành tích của mình rồi.

Con vẫn còn hai ngày nữa để chuẩn bị bài cho các môn học mà.

Đỗ Lan cười nói.

Hách Mẫn rất tán đồng, nhưng cô bé nhanh chóng xụ mặt xuống, vì cô bé thấy hiệu sách thế mà lại bị vây kín đến mức nước chảy không lọt.

Có chuyện gì xảy ra vậy.

Ở đây chẳng phải luôn là hiệu sách ít người tới sao.

Chương 887

Sao năm nay còn đông hơn cả cửa hàng đồ ăn vặt thế này.

Đỗ Lan nhìn thấy băng rôn, là một người tên Cát Đức La Lạc Cáp Đặc đang tổ chức hoạt động ký tặng sách: Đây chẳng phải là giáo sư môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám năm hai của các con sao, trong danh sách sách của con có ghi rõ ràng toàn bộ tác phẩm của ông Lạc Cáp Đặc mà.

Hách Mẫn muốn khóc mà không ra nước mắt.

Sao vậy.

Con nghĩ hai ngày căn bản không đủ để con đọc hết đống sách đó.

Đỗ Lan thầm nghĩ lấy tiểu thuyết làm giáo khoa thư thì cũng chẳng còn ai nữa, mà con gái hắn thế mà lại đang phiền não vì không có thời gian đọc hết đống tiểu thuyết đó, thật không biết học kỳ mới còn xảy ra chuyện gì quái lạ khác nữa đây.

Tiểu thuyết của Lạc Cáp Đặc viết rất đặc sắc, những câu chuyện cướp được từ các phù thủy khác, cộng thêm sự nhuận sắc ưu tú của ông ta, có thể nói mỗi cuốn sách đều vô cùng xuất sắc.

Đương nhiên ông ta cũng là một kẻ vô cùng tự luyến, vì nhân vật chính trong tất cả các cuốn sách đều là chính mình.

Có một lượng lớn nữ phù thủy là fan của Lạc Cáp Đặc, hiệu sách ở Đối Giác Hạng hiện tại người đông như kiến, Đỗ Lan và Hách Mẫn chỉ có thể xếp hàng.

Phía trước đột nhiên có biến động, cả đội ngũ đều tản ra, Đỗ Lan nhân cơ hội đưa Hách Mẫn chen lên phía trước, mới thấy hai người đàn ông đang đối đầu nhau.

Một người chính là Á Sắt Vi Tư Lai. người kia thì phong độ ngời ngời, ăn mặc bất phàm.

Á Sắt, bạn của tôi.

Đỗ Lan đi tới.

Đỗ.

Á Sắt cũng không ngờ gặp được Đỗ Lan.

Lại thêm một kẻ làm người ta muốn nôn mửa.

Đỗ Lan nghe thấy rồi, hắn quay sang vị quý ông kia: Nhìn cái dáng vẻ vênh váo của ông kìa, ông chắc hẳn là cha của Đức Lạp Khoa Mã Nhĩ Phúc nhỉ.

Chào ông, tôi là chuyên gia tư vấn tâm lý của Hoắc Cách Ốc Tỳ, Đỗ Lan.

Nguồn gốc khiến phù thủy sa sút, Đặng Bố Lợi Đa thế mà lại đồng ý để một tên Ma qua vào làm việc trong học viện pháp thuật, tôi nghĩ ông ta chắc hẳn già lẩm cẩm rồi, tôi sẽ tiếp tục gửi đơn khiếu nại lên Bộ Pháp Thuật, tôi tuyệt đối không cho phép một tên Ma qua làm vẩn đục dòng máu phù thủy cao quý.

Tôi sẽ khiến Bộ Pháp Thuật quét cổ ngươi ra khỏi cửa, đồ máu bùn.

Lư Tu Tư Mã Nhĩ Phúc thao thao bất tuyệt nói.

Đỗ Lan không vui rồi, vung tay tát một cái thật mạnh lập tức khiến mặt Lư Tu Tư sưng vù lên.

Mọi người đều bịt miệng lại, không ngờ Đỗ Lan lại nóng nảy như vậy, nói đánh là đánh.

Lư Tu Tư bạt xuất đũa phép, thẹn quá hóa giận: Ngươi sẽ phải trả giá đắt, đồ máu bùn đáng chết.

Toản tâm oan cốt.

Đó là Toản tâm chú, một trong tam đại bất khả nhiêu thứ chú ngữ.

Lư Tu Tư thực sự điên rồi, thế mà lại sử dụng ma chú bị Bộ Pháp Thuật nghiêm cấm sử dụng lên người khác ở nơi công cộng.

Tuy nhiên chẳng có tác dụng gì.

Chát.

Cổ Lư Tu Tư vẹo đi một cách không tự nhiên, ma chú chưa kịp thi triển cũng không xuất hiện từ đũa phép, nửa bên mặt còn lại của ông ta cũng bị đánh sưng lên, thậm chí còn rụng mất một chiếc răng.

Mọi người căn bản không dám tin vào mắt mình, người này thực sự là Ma qua.

Thế mà có thể ngắt quãng việc phù thủy thi pháp.

Chát chát.

Lại thêm hai tiếng nữa, mặt Lư Tu Tư sưng lên như cái bánh bao, các phù thủy đều bịt miệng kinh ngạc, quá thần kỳ, Đỗ Lan rốt cuộc đã làm thế nào.

Sau đó mọi người thấy Đỗ Lan cười hi hi đeo kính râm cho mình, dường như muốn tỏ ra mình rất ngầu vậy.

Tuy nhiên ông chỉ đang chuẩn bị sử dụng Ký ức tiêu trừ bổng mà thôi: Mọi người nhìn vào đây, nháy một cái nhé.

Mọi người đều ngơ ngác, Ông Lư Tu Tư, ông bị ngã rồi, mặt đập xuống đất.

Mọi người đều thấy ông Lư Tu Tư mặt đập xuống đất, rụng cả răng, thật là hả lòng hả dạ.

Một lát sau, mọi người tỉnh lại, thay nhau cười thầm, họ đều cho rằng Lư Tu Tư là chính mình ngã.

Lư Tu Tư cũng nghĩ như vậy, xấu hổ khó nhịn mà bỏ đi.

Đi thôi, đi thôi, về nhà tìm mẹ học lại cách đi đứng đi.

Hôm nay vợ chồng Á Sắt tình cờ đưa các con và Cáp Lợi ra ngoài mua sắm, nhắc đến chuyện của Cáp Lợi, họ vẫn còn rất giận: Họ thế mà lại nhốt Cáp Lợi trong phòng, cứ như đối xử với phạm nhân vậy, thật không dám tin họ là người thân của Cáp Lợi.

Mạc Lệ rất giận dữ.

Thôi được rồi, đừng để Cáp Lợi nghe thấy.

Á Sắt sợ Cáp Lợi đau lòng nên chuyển chủ đề: Năm nay tôi đã tốn một khoản tiền lớn mua sách giáo khoa Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám cho cả nhà, Chúa ơi, toàn là tiểu thuyết, lão ta chẳng lẽ muốn học sinh cả học kỳ chỉ sống bằng tiểu thuyết sao.

Những đứa trẻ cười hi hi, hóa ra là đang nhắc đến chuyện Lư Tu Tư ngã vừa rồi.

Sau đó La Ân lại khoe khoang về việc mình dùng xe bay đón Cáp Lợi đến nhà mình như thế nào.

Đến quán Cái Vạc Lủng, Đỗ Lan mời mọi người ăn đồ ăn.

Á Sắt nói cho Đỗ Lan biết Lư Tu Tư Mã Nhĩ Phúc là kẻ đáng ghét đến mức nào, cũng như lịch sử đen tối trước đây của hắn.

Xem ra phù thủy thuần huyết trung gian mâu thuẫn cũng không thiếu.

Tôi thấy anh phải cẩn thận một chút, Lư Tu Tư sẽ không dễ dàng để anh ở lại Hoắc Cách Ốc Tỳ đâu, phải biết rằng ngay cả phù thủy có dòng máu Ma qua họ còn không dung thứ được.

Á Sắt nói.

Tôi biết, tôi sẽ cẩn thận, nhưng một khi Đặng Bố Lợi Đa đã muốn giữ tôi lại, tôi nghĩ Bộ Pháp Thuật sẽ không dễ dàng thay đổi ý định đuổi tôi đi đâu.

Hách Mẫn đột nhiên thẫn thờ, vì cô bé dường như lại xuất hiện ảo giác, cô bé dường như lại nhìn thấy một ảo giác đã từng xuất hiện trong chuyến du lịch trước đây, ảo giác là một cô gái xinh đẹp có mái tóc vàng nhạt.

Cô gái đó cô bé đã từng thấy khi đi cùng La Tân đến các ngôi làng phù thủy, nhưng nhanh chóng biến mất.

Hiện tại lại như vậy, cũng nhìn thấy nhưng nhìn kỹ lại thì biến mất, Hách Mẫn cảm thấy mình không phải gặp ma thì cũng là xuất hiện ảo giác, nếu không thì không thể giải thích được việc liên tiếp thấy cùng một cô gái ở hai nơi khác nhau, mà lại chỉ thoáng qua một cái rồi không tìm thấy nữa.

Mà những người bên cạnh cô bé đều nói không nhìn thấy gì, Cáp Lợi và La Ân đều lắc đầu phủ nhận.

May mà Hách Mẫn đã bắt đầu tự thôi miên chính mình, trong thế giới phù thủy không có gì là không thể, có lẽ mình chỉ sản sinh ra ảo giác đặc thù của phù thủy mà thôi.

La Tân bả hoạt hành hài cạnh tốc tái hải báo dán trong điếm, tuy năm sau mới chính thức quảng bá rộng rãi, nhưng có thể tổ chức vài trận thi đấu nhỏ trước để thăm dò.

Tiền thưởng lên đến một vạn Galleons, điều này khiến không ít người đam mê giày bay háo hức muốn thử sức.

Học kỳ mới bắt đầu, Đỗ Lan hiên ngang ngồi trên bàn dành cho giáo sư, đối mặt với hàng trăm đứa trẻ tràn đầy sức sống, cảm giác thật tuyệt vời, dù hắn ngồi ở vị trí góc khuất nhất nhưng cũng chẳng bận tâm.

Giáo sư Mạch Cách dẫn đầu các tân sinh viên năm nhất tiến hành phân nhà.

Tuy nhiên không thấy Cáp Lợi và La Ân đâu, hai đứa đã đến muộn, mãi đến khi buổi phân nhà kết thúc vẫn không thấy xuất hiện.

Sắc mặt giáo sư Mạch Cách rõ ràng không ổn, bà đang lo lắng cho Cáp Lợi và La Ân.

George, Fred, em trai các trò và Cáp Lợi đâu rồi.

Không biết ạ.

Không rõ lắm.

Có lẽ bị quỷ núi bắt đi rồi, hoặc bị rồng khổng lồ tha đi.

Hai tên này hoàn toàn không lo cho em trai mình.

Chúng có lên tàu cùng các trò không.

Không biết ạ, hai đứa em đi trước, tụi nó ở phía sau.

Không hỏi được gì, giáo sư Mạch Cách định đi kiểm tra hành lý xem chúng có trên tàu không.

Vừa đến cửa đã thấy La Ân và Cáp Lợi hớt hải chạy vào, kéo theo hành lý, vẻ mặt nhếch nhác: Hai trò tốt nhất nên giải thích hành vi của mình cho ta.

Hai đứa nhìn nhau, lộ rõ vẻ tệ hại.

Hách Mẫn cuối cùng cũng gặp được cô bé trong ảo giác, hóa ra không phải ảo giác mà là một cô bé có thật, khóa dưới năm nhất, được phân vào nhà Ravenclaw là Lư Na Lạc Phu Cổ Đức.

Đây là cô bé khiến Hách Mẫn nảy sinh hứng thú, cô quyết định lôi kéo Lư Na vào hội đọc sách của mình.

Đỗ Lan đang chuẩn bị về ký túc xá thì thấy Tư Nội Phổ và Đặng Bố Lợi Đa vào văn phòng giáo sư Mạch Cách, hắn cũng tò mò đi theo, hóa ra là đang mở đại hội xét xử Cáp Lợi và La Ân.

La Ân vẻ mặt bi thảm, dường như có thể bị đuổi học bất cứ lúc nào.

Cáp Lợi thì vẫn ngơ ngác chưa nhận ra hành vi của mình tệ đến mức nào, việc sử dụng xe bay ở London có thể khiến phù thủy lộ diện hoàn toàn trước mắt Ma qua.

Bộ Pháp Thuật đã tốn bao công sức tìm nhân chứng và xóa ký ức của họ.

Hành vi của hai trò vi phạm ít nhất mười lăm điều nội quy trường học, đồng thời còn làm tổn hại một cây Liễu Roi quý giá.

Chúng em mới là người bị nó làm hại, nó suýt giết chết chúng em.

La Ân phản bác, nhưng lời này chẳng thay đổi được sự thật họ đã phạm lỗi.

Ta cho rằng đuổi học là lựa chọn tuyệt vời nhất.

Tư Nội Phổ không bỏ lỡ cơ hội bồi thêm.

Giáo sư Tư Nội Phổ, cảm ơn đề nghị của ông, nhưng tôi sẽ xử lý học sinh nhà Cách Lan Phân Đa.

Giáo sư Mạch Cách chưa từng nghĩ sẽ trừng phạt nghiêm khắc như vậy, chúng vẫn là trẻ con, chỉ cần nhận được bài học là được, không cần đuổi học.

Chúng em đi lấy hành lý.

La Ân như đã biết kết quả cuối cùng, không ngoài việc bị đuổi.

Làm gì vậy, trò La Ân.

Dù có bị đuổi học cũng không phải hôm nay.

Giáo sư Mạch Cách đã nghĩ ra cách xử lý: Ta muốn hai trò nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, ta sẽ viết thư cho gia đình các trò, đồng thời các trò phải lao động công ích để tự kiểm điểm.

Giáo sư Tư Nội Phổ rất không vui: Nếu các trò là học sinh Tư Lai Đặc Lâm mà phạm lỗi lớn thế này, ta nhất định sẽ đuổi học, nhất định.

Giáo sư Tư Nội Phổ, chúng là những chú sư tử nhà Cách Lan Phân Đa.

Đặng Bố Lợi Đa khá hài lòng với hình phạt này vì ông biết Cáp Lợi Potter rất quan trọng.

Chương 888

Nếu đã phải lao động, hay là giao chúng cho tôi đi, có tòa tháp cần dọn dẹp triệt để, tôi đang thiếu người.

Đỗ Lan lên tiếng.

Tất nhiên là được, quan trọng là lao động.

Học kỳ mới chính thức bắt đầu, nhưng La Ân và Cáp Lợi có khởi đầu chẳng mấy tốt đẹp.

Hách Mẫn thì rất đắc ý vì được giáo sư Mạch Cách cho phép dùng phòng học để sinh hoạt hội đọc sách vào thời gian rảnh.

Giờ cô đã có không gian, chỉ thiếu thành viên.

Cô tự vẽ poster dán ở hành lang trường, yêu cầu là: Nữ giới, yêu đọc sách, sẵn sàng dành thời gian viết cảm nhận, thích chia sẻ quan điểm.

Hội đọc sách tên là Độc Độc Phù Thủy.

Hách Mẫn đích thân mời Lư Na tham gia, vì hai lần tình cờ gặp gỡ khiến cô nghĩ mình và Lư Na có duyên.

Tuy nhiên sau khi tiếp xúc, Hách Mẫn lập tức thay đổi quan điểm, vì Lư Na là cô bé kỳ quái nhất cô từng biết, cứ như kẻ lẩm bẩm thần chú vậy.

Hách Mẫn, nếu mỗi bữa tối đều ăn bánh pudding, cả đời sẽ gặp may mắn, chị nên thử đi.

Sau khi gia nhập, Lư Na thường xuyên quảng cáo những ý tưởng quái dị của mình cho Hách Mẫn.

Hách Mẫn không biết ăn pudding mỗi tối có gặp may không, nhưng chắc chắn sẽ béo lên: Lư Na, nếu không có pudding thì sao.

Thì may mắn sẽ giảm đi, em sẽ chọn ăn cà rốt.

Thực đơn của Lư Na hoàn toàn không theo khẩu vị mà dựa trên phương thức hư ảo kiểu bói toán, chẳng có chút lý lẽ hay sức thuyết phục nào.

Đương nhiên trừ những sở thích quái gở khó hiểu đó, Lư Na với tư cách phù thủy vẫn có nhiều ý tưởng độc đáo, đôi khi gợi mở cho Hách Mẫn.

Hách Mẫn không vì cô em khóa dưới lẩm bẩm thần bí mà xua đuổi, hơn nữa dường như ngoài Lư Na ra, chẳng nữ sinh nào hứng thú với Độc Độc Phù Thủy của cô cả.

Hách Mẫn định lôi kéo Cát Lan vào hội nhưng bị từ chối với lý do phải giúp Đỗ Lan và La Ân chép bài, cảm giác như cô bé sinh ra chỉ để dọn dẹp hậu quả cho mấy tên gây rắc rối, hoàn toàn không có cái tôi.

Còn các phù thủy khác, người Tư Lai Đặc Lâm thì khỏi nói, họ không đời nào gia nhập tổ chức của phù thủy gốc Ma qua.

Nữ sinh Cách Lan Phân Đa thì thích vận động hơn đọc sách.

Học sinh Ravenclaw thích đọc sách một mình yên tĩnh, còn học sinh Hufflepuff thì không giỏi thể hiện bản thân.

Vốn dĩ Lư Na cũng chỉ định đứng xem, nhưng vì Hách Mẫn đích thân mời, mà Lư Na vốn chẳng có bạn bè nên mới đồng ý tham gia.

Tổ chức mới của Hách Mẫn vừa bắt đầu đã gặp khó khăn.

Nhưng Hách Mẫn không bỏ cuộc, cô là một Cách Lan Phân Đa dám làm dám chịu, dù chỉ có hai người cũng phải triển khai hoạt động.

Bắt đầu từ việc đọc những cuốn tiểu thuyết trong môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, ghi chép và viết cảm nhận từng chút một.

Sau đó theo gợi ý của Đỗ Lan, in ra và phát đi.

Đỗ Lan hy vọng Hách Mẫn có thể thu hút thêm thành viên bằng cách này, và Lư Na cũng đóng vai trò quan trọng, cha cô là biên tập tạp chí ma pháp nên cô khá hiểu về công việc này.

Thế là tờ báo nhỏ về cảm nhận đọc sách đầu tiên do hai cô bé viết đã ra mắt và lan truyền trong ký túc xá nữ Cách Lan Phân Đa và Ravenclaw.

Hai trò đừng có lười biếng, dọn sạch cho ta.

Vâng thưa giáo sư, chúng em sẽ dọn sạch.

Cáp Lợi cho biết việc này cậu đã quen ở nhà rồi, dì cũng suốt ngày bắt cậu làm việc.

Rất tốt, nếu có chuyện gì thì cứ lên lầu gọi ta.

Vâng, giáo sư.

Đỗ Lan và La Ân giờ vẫn chưa hiểu tại sao sân ga đột nhiên đóng cửa: Một giây trước vẫn ổn, giây sau chúng em không qua được, La Ân, cậu nói xem chuyện này là sao.

Có phải ai đó dùng ma pháp không muốn cho chúng ta đi học không.

Mình không biết, dù có người dùng ma pháp thì tại sao chứ.

Chúng ta chỉ là học sinh năm hai.

Cáp Lợi cũng không nghĩ ra.

So với mấy vấn đề đó, mình lo cho cây đũa phép của mình hơn, nó gãy rồi.

Còn mẹ mình nữa, nếu bà biết mình đã làm gì, bà sẽ giết mình mất.

La Ân nắm chổi mà tay run lẩy bẩy.

Cáp Lợi cũng rất đồng cảm với La Ân, vì La Ân đã làm hỏng xe, nếu cậu làm hỏng xe của dượng, cậu cũng sẽ bị giết.

Sẽ không sao đâu, mình nghĩ vậy.

Chỉ biết an ủi La Ân như thế.

Tuy nhiên không hề, trưa hôm sau La Ân đã nhận được một bức Thư Sấm từ mẹ trước bàn dân thiên hạ, đúng như tên gọi, là loại thư ma pháp gào thét toàn bộ nội dung ra ngoài.

Cả Đại sảnh đường tràn ngập tiếng quát của phu nhân Weasley, La Ân xấu hổ đến mức muốn tìm lỗ nẻ chui xuống.

Thẩm thật, may mà mặt La Ân cũng dày, coi như chuyện này tạm kết thúc, Bộ Pháp Thuật sẽ điều tra Arthur Weasley, tiếp theo là việc của người lớn.

Sau khi dọn dẹp xong tòa tháp, La Ân và Cáp Lợi trở lại nhịp sống thường ngày, nhưng vẫn có chuyện rất đau lòng, đó là môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám.

Dù trong sách Cáp Lạc Đặc viết rất bài bản, nào là nữ quỷ, người tuyết, thậm chí xác ướp và ma cà rồng đều không phải đối thủ của ông ta, nhưng khi thực hành thì Cáp Lạc Đặc đúng là một mớ hỗn độn.

Bởi vì nội dung trong sách dù bị phóng đại và tô vẽ, nhưng nhìn chung đều là thật, vì đó là những câu chuyện và trải nghiệm mà Cáp Lạc Đặc trộm từ các phù thủy khác, phần lớn đều là người thật việc thật.

Ngay cả Đặng Bố Lợi Đa cũng tưởng Cáp Lạc Đặc là người thực tế, tuyệt đối không ngờ ông ta là kẻ cắp.

Còn Cáp Lạc Đặc nhận chức giáo sư môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám là để đánh bóng tên tuổi, ông ta không ngờ tiết thực hành có thể khiến mình lộ tẩy hoàn toàn.

Lư Na nói với Hách Mẫn rằng cô cảm thấy Cáp Lạc Đặc là kẻ lừa đảo, cô không thích giáo sư Cáp Lạc Đặc.

Nhưng Hách Mẫn lại bị những cuộc phiêu lưu đặc sắc trong tiểu thuyết làm cảm động, cô tin rằng những câu chuyện đó là trải nghiệm của chính Cáp Lạc Đặc, ông ta là một phù thủy vĩ đại.

Lư Na, em không được nói tác phẩm của Cáp Lạc Đặc là một đống từ ngữ hoa mỹ vô dụng, đó đều là những câu chuyện phiêu lưu vĩ đại.

Hai người lần đầu xảy ra bất đồng.

Nhưng ngoài mấy con yêu tinh hiện ra và việc Cáp Lạc Đặc dùng đủ cách tinh diệu để đối phó chúng, em chẳng cảm nhận được nội dung gì cả, những chuyện này suy cho cùng chỉ là câu chuyện, em thấy cà rốt còn có vị hơn tác phẩm của ông ta.

Lư Na kiên trì rằng trình độ của Cáp Lạc Đặc có hạn, những câu chuyện này không phải loại người như ông ta có thể trải qua.

Em cũng thừa nhận phần đối phó quái vật là thật, vậy thì em không thể phủ nhận thành tựu của giáo sư Cáp Lạc Đặc, thành tựu mà cả giới phù thủy đều công nhận.

Lư Na im lặng vì cô thực sự không có khả năng phản kháng quyền uy, cô đặt cuốn sách xuống, lẳng lặng rời đi.

Hách Mẫn ngơ ngác, không ngờ Lư Na nói đi là đi, cô cũng nổi giận: Em đi đi, chị sẽ tìm người khác tham gia Độc Độc Phù Thủy.

Trong phòng học chỉ còn mình Hách Mẫn, nhìn tờ báo Độc Độc Phù Thủy số thứ hai sắp chết yểu, cô ngồi đó chán nản.

Phải thừa nhận là cô đã bị đả kích, duy trì một tổ chức chẳng dễ dàng gì.

Nhưng cô vẫn tin mình đúng, giáo sư Cáp Lạc Đặc là phù thủy ưu tú, tuyệt đối không phải kẻ lừa đảo.

Có phiền não phải đi tìm cha, vì lần nào nói chuyện xong Hách Mẫn cũng trở nên lạc quan hơn.

Đỗ Lan cũng rất sẵn lòng giải tỏa ưu phiền cho con gái: Con gái cưng của ta, con sao thế.

Con và Lư Na cãi nhau, em ấy nói giáo sư Cáp Lạc Đặc là kẻ lừa đảo.

Hách Mẫn ấm ức nói.

Đỗ Lan nhướng mày, thầm nghĩ Lư Na quả nhiên có trực giác nhạy bén, Vậy con thấy giáo sư Cáp Lạc Đặc thế nào.

Phong độ, hài hước, lại rất quý phái, tiểu thuyết ông ấy viết cũng rất hay, cực kỳ hay.

Hách Mẫn nói: Giáo sư đã trải qua bao nhiêu chuyến phiêu lưu thú vị, là một phù thủy rất vĩ đại.

Làm sao có thể để con gái trúng độc của kẻ lừa đảo, Đỗ Lan hỏi ngược lại: Vậy con nói xem hiệu trưởng Đặng Bố Lợi Đa và giáo sư Cáp Lạc Đặc ai vĩ đại hơn.

Ưm.

Cái đó không giống nhau, Đặng Bố Lợi Đa tất nhiên cũng rất vĩ đại, ông ấy là huyền thoại của thế giới phù thủy.

Hách Mẫn nói.

Vậy con có biết Đặng Bố Lợi Đa đã trải qua bao nhiêu chuyến phiêu lưu không.

Hách Mẫn lắc đầu: Con chỉ biết những danh hiệu của hiệu trưởng Đặng Bố Lợi Đa, không biết tại sao ông ấy lại đạt được chúng.

Vậy thì đúng rồi, người thực sự có nội hàm sẽ không tùy ý khoe khoang lịch sử vinh quang của mình, con thấy đúng không.

Vâng thưa cha, Đặng Bố Lợi Đa đúng là một vĩ nhân khiêm tốn kín tiếng.

Hách Mẫn gật đầu đồng ý, Đặng Bố Lợi Đa thực sự là siêu phù thủy trăm năm có một.

Không, ta đang nói cha của con, tức là ta đây, ta cũng là một nhân vật vĩ đại kín tiếng nhưng không kém phần sang trọng.

Những chuyến phiêu lưu của ta được ghi chép qua việc xuyên hành các thế giới khác nhau, từ tương lai đến các vương triều cổ đại, xuyên qua thời gian và không gian, ngang dọc khắp các nền văn minh vũ trụ, ta vẫn rất kín tiếng chưa từng khoe khoang với ai, con thấy đúng không.

Đối mặt với người cha tào lao này, Hách Mẫn cạn lời, nhưng tâm trạng đã tốt hơn nhiều: Cha, vậy cha cũng nghĩ giáo sư Cáp Lạc Đặc là kẻ lừa đảo tự cao tự đại sao.

Dựa theo lý luận người có bản lĩnh đều kín tiếng của Đỗ Lan, ngược lại chính là người không có bản lĩnh đều hống hách, giáo sư Cáp Lạc Đặc cao ngạo như vậy, tức là thuộc nhóm không có bản lĩnh.

Ta nghĩ là vậy, từ nội dung bài giảng của ông ta, ta có thể suy đoán trong bụng chẳng có chữ nào, e là một cái túi rỗng thêu hoa thôi.

Nhưng những câu chuyện đó.

Hách Mẫn vẫn không hiểu, một phù thủy có trải nghiệm phiêu lưu như vậy sao có thể là kẻ lừa đảo.

Con gái, phù thủy có nhiều năng lực thần kỳ, ví dụ như có thể đánh cắp ký ức của người khác, ta cho rằng Cáp Lạc Đặc là một tên trộm đã đánh cắp câu chuyện của các phù thủy khác, nếu không thì thực sự không thể giải thích tại sao thực lực của ông ta lại chênh lệch nhiều so với những trải nghiệm vô cùng chân thực trong tiểu thuyết như vậy.

Hách Mẫn tin cha mình, dù không có bằng chứng vẫn tin, cô không thể tin nổi lại có phù thủy đê tiện đến thế.

Con gái, con nên xin lỗi Lư Na, con bé là một cô gái tốt, không dễ dàng suy đoán ác ý về người khác, nhưng người khiến con bé không thích chắc chắn không phải người tốt, đó là thiên phú của con bé.

Con biết rồi.

Hách Mẫn hiểu chuyện gật đầu, cô sẽ xin lỗi Lư Na.

Cáp Lạc Đặc có một đống fan cuồng, so với ông ta, văn phòng của Đỗ Lan vắng vẻ hơn nhiều, ngoài các giáo sư đến tư vấn định kỳ thì chưa có học sinh nào ghé thăm.

Nghĩ cũng đúng, học sinh thì có phiền não gì chứ.

Chúng không cần bác sĩ tâm lý.

Đồng thời vì Đỗ Lan là Ma qua nên học sinh Tư Lai Đặc Lâm luôn tìm cách chơi khăm hắn, chúng muốn đuổi Đỗ Lan khỏi trường để bảo vệ sự thuần khiết của giới phù thủy.

Chương 889

Bì Bì Quỷ báo tin cho Đỗ Lan để hắn chuẩn bị.

Trò đùa của học sinh, Đỗ Lan còn chẳng thèm để vào mắt.

Việc Đỗ Lan cần làm hiện giờ là giúp con gái quảng bá ở Hoắc Cách Ốc Tỳ về cuộc đua giày trượt tốc độ sẽ diễn ra ở làng Hoắc Cách Mạc Đức năm nay.

Robin cũng vì muốn tiện lợi nên lộ trình chặng đầu tiên chính là tuyến tàu tốc hành Hoắc Cách Ốc Tỳ, xuất phát từ sân ga chín ba phần tư, điểm đích là làng Hoắc Cách Mạc Đức.

Cuộc đua diễn ra vào thứ Bảy đầu tiên sau lễ Halloween, đó cũng chính là ngày học sinh từ năm ba trở lên ở Hoắc Cách Ốc Tỳ được phép đến làng Hoắc Cách Mạc Đức, nên Đỗ Lan hy vọng có nhiều học sinh đến xem, để giới trẻ yêu thích cuộc đua này.

Hách Mẫn, Lư Na, rất vui vì hai đứa cuối cùng đã làm hòa.

Đỗ Lan thấy Hách Mẫn và Lư Na lại đi cùng nhau, trong lòng thấy an ủi, xem ra sự giáo dục của mình vẫn rất hữu ích.

Cha, cha nói đúng lắm, giáo sư Cáp Lạc Đặc đúng là một kẻ bất tài, cha biết hôm nay ông ta đã làm gì không.

Ông ta dám bỏ chạy trong giờ học, để chúng con ở lại phòng học đối mặt với lũ yêu tinh phá phách, ông ta thực sự chẳng biết gì cả, trước đây con lại đi sùng bái ông ta, con thật xấu hổ quá.

Hách Mẫn phàn nàn, thái độ của cô đã xoay chuyển hoàn toàn: Con nên nghe lời Lư Na sớm hơn.

Thực ra em cũng chỉ cảm nhận là ông ta không biết gì thôi, chứ không có bằng chứng.

Lư Na ngại ngùng nói.

Hai đứa làm hòa là tốt rồi, nào, giúp Robin quảng bá cuộc đua của nó đi, chỉ còn vài ngày nữa thôi, các con hãy bảo các anh chị khóa trên đến xem nhé.

Đỗ Lan đưa tờ rơi cho hai cô bé.

Hách Mẫn rất bất mãn vì cô mới học năm hai, phải đợi đến năm sau mới được đến Hoắc Cách Mạc Đức, cô sẽ bỏ lỡ cơ hội gặp chị gái: Truyền hình trực tiếp toàn chặng sao.

Cha ơi, phù thủy không có tivi thì xem trực tiếp kiểu gì.

Dù là công nghệ hay ma pháp thì luôn có cách giải quyết.

Cha và chị con đã chuẩn bị mười mấy con Snitch vàng có khả năng ghi hình, chúng sẽ thực hiện truyền hình trực tiếp, lúc đó ở làng Hoắc Cách Mạc Đức có thể xem toàn bộ cuộc đua.

Không hiểu lắm nhưng chắc là ổn, Hách Mẫn nghĩ thầm.

Đang nói chuyện, họ thấy đội Khôi địa kỳ của Cách Lan Phân Đa và Tư Lai Đặc Lâm cùng đi về phía sân tập, rõ ràng là muốn tranh giành sân.

Giáo sư Tư Nội Phổ đã phê duyệt cho chúng tôi sử dụng sân tập Khôi địa kỳ để huấn luyện tầm thính mới rồi.

Đội trưởng Tư Lai Đặc Lâm ôm cây Quang luân 2001 đắc ý nói.

Thành viên Cách Lan Phân Đa cũng phát hiện ra đối phương toàn trang bị Quang luân 2001, giàu nứt đố đổ vách.

Đức Lạp Khoa Mã Nhĩ Phúc, tên phú nhị đại kiêu hạo này chính là tầm thính mới của Tư Lai Đặc Lâm, cha hắn đã tài trợ cho đội Khôi địa kỳ Tư Lai Đặc Lâm, sắm cho tất cả thành viên loại chổi bay đời mới nhất, nhẹ hơn và nhanh hơn.

Đến xem Đỗ Lan huấn luyện, Cát Lan lên tiếng mỉa mai: Ít nhất tất cả thành viên Cách Lan Phân Đa đều vào đội bằng thực lực, chứ không phải bằng tiền.

Câu nói này đã chọc giận Mã Nhĩ Phúc.

Đồ Máu Bùn thối tha, ngậm miệng lại.

Mã Nhĩ Phúc không đời nào thừa nhận mình chỉ là phú nhị đại dựa dẫm quan hệ, hắn muốn dùng thực lực nói chuyện, hắn muốn đánh bại Cáp Lợi Potter.

La Ân nghe thấy Mã Nhĩ Phúc dám chửi Cát Lan bằng từ ngữ xúc phạm nhất, liền rút cây đũa phép gãy đáng thương được dán bằng băng dính ra, dùng bùa chú với Mã Nhĩ Phúc, nhưng đen đủi là bùa chú lại bật ngược vào chính mình.

Đũa phép gãy là thứ cực kỳ nguy hiểm.

Ọe, từ miệng La Ân chui ra một con sên.

Học sinh Tư Lai Đặc Lâm cười nhạo khiến La Ân xấu hổ khôn cùng.

Được rồi, được rồi, lũ nhóc các trò đừng cười nữa, cười nhạo vận đen của bạn học chẳng có gì đáng tự hào, chỉ làm lộ rõ vẻ ngu xuẩn của mình thôi.

Ông nói gì.

Đồ Ma qua này.

Mã Nhĩ Phúc không chịu nổi một Ma qua lên lớp dạy đời.

Ta là giáo sư của trò, trò Mã Nhĩ Phúc, chú ý thái độ của trò, ta có quyền trừ điểm trò đấy.

Còn nữa, về bảo giáo sư Tư Nội Phổ là rất tiếc sân tập không cho các trò dùng được nữa, vì ta cần dùng.

Quá đáng rồi, ông có biết ma pháp đâu, cũng chẳng biết cưỡi chổi, tại sao lại dùng sân tập.

Đội trưởng Tư Lai Đặc Lâm đứng ra phản đối.

Chẳng lẽ ta chưa nói với các trò sao.

Ta phải tham gia cuộc đua giày trượt tốc độ nên cần không gian rộng để luyện tập, ta trưng dụng sân tập Khôi địa kỳ này rồi, không phục thì cứ bảo Tư Nội Phổ đến tìm ta.

Cha, cha thực sự muốn tham gia cuộc đua sao.

Vừa mới nghĩ ra thôi, nhưng ta sẽ tham gia, chẳng phải rất thú vị sao.

Đỗ Lan nói: Có lẽ ta sẽ thành người Ma qua đầu tiên đánh bại phù thủy trong hạng mục thi đấu cá nhân.

Dù học sinh Tư Lai Đặc Lâm không ưa Đỗ Lan nhưng hắn thực sự mang danh giáo sư, nên chúng không thể đối kháng công khai.

Phải âm thầm thôi, dù sao chúng đã lên kế hoạch rồi, nhất định sẽ cho Đỗ Lan biết tay.

Biết tâm tư đám trẻ ranh này, Đỗ Lan mới không nể tình như vậy, đã muốn đối đầu thì đối đầu đến cùng, xem cuối cùng ai sợ ai.

Tối hôm đó khi ăn cơm, Đỗ Lan phát hiện trong bát mình toàn là sâu bánh mì, hắn biết cuộc chiến giữa mình và học sinh Tư Lai Đặc Lâm đã bắt đầu.

Chúng chắc chắn rất tự tin nghĩ rằng dùng ma pháp có thể ẩn mình và đuổi kẻ đáng ghét như Đỗ Lan đi.

Nhưng chúng quá xem thường Đỗ Lan rồi, hắn đã sớm chuẩn bị, mua chuộc các chốt chặn.

Liên hệ với gia tinh trong nhà bếp: Đổi toàn bộ bữa tối của Tư Lai

Đặc Lâm thành đồ ăn thừa nguội ngắt từ bữa trước.

Dù gia tinh không được phép làm vậy, nhưng sự tán dương của Đỗ Lan đối với chúng chẳng khác nào ơn tái tạo, nên chúng nghe theo Đỗ Lan, đây là niềm tin vượt xa tình bạn.

Phù, phù, phù.

Thấy mà vẫn không phát hiện, ăn vào miệng mới thấy tất cả đều cứng ngắc, hơn nữa đáng tởm hơn là có người còn thấy vết răng trên thức ăn, chứng tỏ đây là đồ ăn thừa của người khác.

Bốp.

Trước khi học sinh Tư Lai Đặc Lâm kịp nổi điên, Đỗ Lan đã quăng bát sâu bánh mì lên bàn ăn Tư Lai Đặc Lâm, nổi giận trước.

Việc này khiến những người đang xem kịch vui Tư Lai Đặc Lâm đều giật mình, khi thấy sâu bánh mì bò tứ tung ra khỏi bát, mọi người đều mất sạch cảm giác ngon miệng.

Giáo sư Đỗ Lan, rốt cuộc là chuyện gì vậy.

Còn các trò học sinh Tư Lai Đặc Lâm nữa, tại sao không ăn cơm tử tế.

Giáo sư Mạch Cách không biết rằng ngay lúc bà đang dùng bữa, Đỗ Lan và học sinh Tư Lai Đặc Lâm đã tung chiêu giao đấu một hiệp.

Đỗ Lan không im lặng, hắn tuyên chiến với đám phù thủy lớn nhỏ này: Tư Lai Đặc Lâm các người nghe cho rõ đây, cuộc chiến của chúng ta bắt đầu rồi, Tư Nội Phổ không bảo vệ được các người đâu, ta sẽ khiến lũ ngu ngốc thuần huyết tự đại các người biết thế nào là sống không bằng chết.

Điên rồi, đường đường là giáo sư mà lại tuyên bố tuyên chiến với cả nhà Tư Lai Đặc Lâm ngay trước bàn dân thiên hạ, chẳng có chút phong độ nào của một giáo sư cả.

Nhưng Đỗ Lan chẳng quan tâm, lũ học sinh Tư Lai Đặc Lâm đã muốn chơi thì hắn đương nhiên phải chiều, nếu không hắn đến Hoắc Cách Ốc Tỳ làm gì.

Giáo sư Đỗ Lan, chú ý ngôn từ của ông, ông là giáo sư, chúng là học sinh.

Giáo sư Mạch Cách thấy Đỗ Lan quá đáng quá, dù học sinh Tư Lai Đặc Lâm cũng sai.

Khi thấy bát sâu bánh mì đó, giáo sư Mạch Cách biết ngay là trò đùa của những học sinh ghét Ma qua, nhưng trò đùa thì không đến mức giáo sư và học sinh khai chiến.

Chính vì tôi là giáo sư nên mới phải cho chúng biết tôi không giống với một số người, không phải tùy tiện mà làm giáo sư, mà là dựa vào thực lực, giờ tôi sẽ cho những học sinh không tôn trọng thân phận giáo sư của tôi biết tay.

Giáo sư Đỗ Lan, ông ăn nói cho cẩn thận, thế nào là không giống một số người.

Cáp Lạc Đặc như con mèo bị dẫm phải đuôi nhảy dựng lên, chỉ trích Đỗ Lan nói chuyện không có trách nhiệm.

À, tôi chỉ lấy ví dụ thôi, giáo sư Cáp Lạc Đặc đừng tự nhận vào mình, tôi không nói ông.

Giáo sư Cáp Lạc Đặc nghĩ lại cũng đúng, ngượng ngùng ngồi xuống, còn nói thêm: Tôi chỉ nhắc nhở ông chú ý thái độ cần có của giáo sư thôi.

Cảm ơn đã nhắc nhở, giờ tôi sẽ dùng thái độ của mình để nói cho lũ ngu Tư Lai Đặc Lâm các người biết, cuộc chiến của chúng ta chính thức bắt đầu, bữa ăn thừa này chính là tiếng kèn lệnh.

Thấy ánh mắt phẫn nộ của học sinh, Đỗ Lan mỉm cười: Các người cứ việc về mách cha mẹ, cứ nói bị tôi ngược đãi đi, họ cũng cứ việc lên Bộ Pháp Thuật kiện tôi, nhưng các người chẳng thay đổi được gì đâu, cũng không thể bãi miễn được vị giáo sư này, còn các người sẽ phải khổ sở trong tay tôi, ngay lúc này, ngay tại đây, bắt đầu từ bây giờ.

Hách Mẫn kinh ngạc nhìn Đỗ Lan, trong ký ức của cô cha luôn là một người hiền lành đức độ, không ngờ lại đột nhiên bùng nổ, tuyên chiến với Tư Lai Đặc Lâm, hoàn toàn khác hẳn với hình ảnh người cha trong ấn tượng.

Những đứa trẻ và giáo sư khác cũng kinh ngạc tột độ.

Giáo sư Đỗ Lan, ông phải chú ý lời nói và hành động của mình, tôi sẽ báo cáo đầu đuôi sự việc này với Đặng Bố Lợi Đa, ông ấy sẽ tìm ông nói chuyện.

Giáo sư Mạch Cách tuyệt đối không cho phép giáo sư ức hiếp học sinh, bất kể lý do gì.

Hiệu trưởng Đặng Bố Lợi Đa chắc chắn cũng sẽ ủng hộ tôi thôi.

Đỗ Lan nói xong liền sải bước rời đi, hắn bắt đầu chuẩn bị chiến đấu, từ giờ trở đi cả tòa thành Hoắc Cách Ốc Tỳ sẽ đứng về phía Đỗ Lan.

Ngày khổ nạn của học sinh Tư Lai Đặc Lâm sắp bắt đầu.

Đương nhiên lúc này học sinh Tư Lai Đặc Lâm chỉ nghĩ Đỗ Lan đang hư trương thanh thế, chúng chẳng sợ một tên Ma qua.

Hắn có giỏi đến đâu cũng không biết ma pháp, giờ đã lật bài ngửa rồi thì chúng cũng chẳng cần kiêng nể gì nữa.

Tất cả học sinh Tư Lai Đặc Lâm rời khỏi lễ đường, cơm cũng chẳng buồn ăn, chúng phải bàn bạc cách chơi khăm Đỗ Lan, khiến hắn hối hận vì đã kiêu ngạo như vậy.

Lũ nhóc Tư Lai Đặc Lâm tận số rồi, ta sẽ đi dự đám tang các người.

Bì Bì Quỷ tuyệt đối ủng hộ Đỗ Lan, hát vang bài ai ca, nó biết trình độ chơi khăm của Đỗ Lan, nên lũ học sinh Tư Lai Đặc Lâm sắp xui xẻo rồi.

Đuổi Bì Bì Quỷ đi, học sinh Tư Lai Đặc Lâm quyết định hành động ngay, khóa tòa tháp lại, khiến tất cả các cửa chỉ có thể mở bằng ma pháp, như vậy Đỗ Lan sẽ bước đi khó nhọc.

Lúc này chúng chưa nghĩ đến chuyện mách phụ huynh vì hiếm khi có một đối thủ xuất hiện, phải chơi cho đã cái đã, chúng vẫn nghĩ phần thắng nghiêng về phía mình.

Thế là trận chiến đầu tiên, chiến thuật đóng cửa bắt đầu, phù phép lên tất cả các cánh cửa trên lộ trình của Đỗ Lan, dùng thủ đoạn trẻ con này mà chúng còn đắc ý.

Đỗ Lan còn tuyệt tình hơn chúng nhiều, nửa đêm canh ba thổi kèn báo thức, cứ một tiếng thổi một lần, chỉ có ký túc xá Tư Lai Đặc Lâm nghe thấy.

Nửa đêm tất cả học sinh Tư Lai Đặc Lâm bị tiếng ồn đánh thức, mà nó cứ vang mãi khiến chúng phải dùng bùa chú lên chính mình để không nghe thấy âm thanh nữa.

Sáng hôm sau, Đỗ Lan vẫn xuất hiện ở lễ đường như thường lệ, chẳng hề bị những cánh cửa khóa ma pháp ngăn cản, ngược lại học sinh Tư Lai Đặc Lâm đứa nào đứa nấy mắt quầng thâm, hơn nữa bữa sáng của chúng là bánh mì và nước lạnh từ tối qua, đúng là thê thảm khôn cùng.

Chúng tìm đến giáo sư Tư Nội Phổ, chuyện ăn uống không thể cứ thế này mãi, tối qua chúng đã chẳng được ăn ngon rồi.

Tư Nội Phổ vẻ mặt nghiêm nghị, ông định bảo gia tinh nếu còn dám làm thế sẽ bị trừng phạt.

Chương 890

Nhưng điều khiến ông kinh ngạc là lũ gia tinh vốn luôn tận tụy lại từ chối mệnh lệnh của ông.

Các ngươi muốn làm gì.

Phục vụ học sinh là trách nhiệm của các ngươi.

Hỗ trợ Đỗ Lan giành chiến thắng trong cuộc chiến mới là nhiệm vụ ưu tiên của chúng tôi, thức ăn của toàn bộ học sinh Tư Lai Đặc Lâm sau này sẽ chuẩn bị theo lời dặn của Đỗ Lan, không thay đổi.

Tư Nội Phổ ngây người, không ngờ gia tinh lại vì Đỗ Lan mà làm loạn: Ta sẽ báo với hiệu trưởng Đặng Bố Lợi Đa, ông ấy sẽ xử lý các ngươi nghiêm khắc.

Chúng tôi không sợ, tình bạn là sự tồn tại quan trọng nhất trên đời.

Tư Nội Phổ không biết Đỗ Lan đã cho gia tinh uống thuốc mê gì mà khiến chúng thà vi phạm nguyên tắc cũng muốn giúp hắn, hoàn toàn không hiểu nổi.

Gia tinh từ chối cải thiện thức ăn của Tư Lai Đặc Lâm, còn nói trừ phi tất cả bọn chúng xin lỗi, và mỗi người viết một lá thư xin lỗi dài một mét trên giấy da thì chúng mới khôi phục mức ăn uống của học sinh Tư Lai Đặc Lâm.

Đây là điều kiện mà học sinh Tư Lai Đặc Lâm tuyệt đối không thể chấp nhận, chúng đột nhiên phát hiện cuộc chiến lần này có lẽ khác với những gì chúng tưởng tượng tối qua, chỉ dựa vào sức mạnh của chúng thì không dễ giành chiến thắng.

Tư Nội Phổ tìm đến Đỗ Lan, ông không muốn học sinh của mình vì chuyện vô bổ này mà phân tâm không thể học tập tốt: Đỗ Lan, tôi muốn ông mau chóng kết thúc trò đùa vô vị này đi, ông sẽ làm lỡ dở học sinh của tôi.

Là học sinh của ông khơi mào trước, chúng không thích tôi, muốn đuổi tôi đi nên mới dùng ma pháp với tôi.

Nói thật với ông, tôi cũng chẳng thích lũ phù thủy thuần huyết trong nhà của ông đâu, mà tôi thì sẽ không đi, nên tôi chọn khai chiến, cuộc chiến này chỉ có một kết quả, đó là học sinh của ông đều phải ngã xuống cầu xin.

Tư Nội Phổ nhìn Đỗ Lan, thấy đối phương tự tin đến kỳ lạ, liền thấy cần phải nhắc nhở hắn: Chúng là phù thủy, dù chỉ là học sinh nhưng học sinh Tư Lai Đặc Lâm đều rất ưu tú, học sinh khóa trên hoàn toàn nắm vững mọi bùa chú mà một phù thủy trưởng thành cần biết.

Còn ông chỉ là một Ma qua.

Lời này đã rất trực diện, Tư Nội Phổ hy vọng Đỗ Lan biết khó mà lui.

Tôi không thích nghe lời này đâu, phù thủy các ông ghê gớm lắm sao.

Đỗ Lan tiến lại gần Tư Nội Phổ, thì thầm vào tai ông: Ông là phù thủy, chẳng phải cũng không thể cứu được cô gái mình yêu đó sao.

Phù thủy không phải là danh từ đại diện cho sự vô địch, tôi sẽ dùng sự thật nhắc nhở ông điều này một lần nữa, giáo sư Tư Nội Phổ, phù thủy và bùa chú không đại diện cho thành công và thắng lợi.

Về khoản nói lời cay độc, Đỗ Lan không bao giờ thua.

Giáo sư Tư Nội Phổ thất thần, vì lời của Đỗ Lan đâm trúng tim đen của ông.

Cơm không được ăn ngon, ngủ không yên giấc, học sinh Tư Lai Đặc Lâm gặp rắc rối lớn, đương nhiên chúng không ngồi chờ chết mà dùng ma pháp phản kích, nhưng đối với Đỗ Lan đều vô dụng.

Ví dụ như tạt nước đá vào Đỗ Lan, hoặc dùng bùa biến hình tấn công, nhưng Đỗ Lan đúng là đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, mặc cho đám học sinh lấy mình ra thí nghiệm bùa chú cũng vô dụng.

Ngược lại phương pháp của Đỗ Lan tuy đơn giản thô bạo nhưng lại khiến học sinh chịu đủ đắng cay.

Hiển nhiên cán cân chiến tranh đã hoàn toàn nghiêng lệch, học sinh Tư Lai Đặc Lâm ngày càng tiều tụy, Đặng Bố Lợi Đa cuối cùng không đứng nhìn được nữa liền gọi Đỗ Lan đến nói chuyện.

Hiệu trưởng, nếu là chuyện của nhà Tư Lai Đặc Lâm thì đây là ân oán cá nhân giữa tôi và lũ phù thủy nhỏ, nên hy vọng ông đừng can thiệp.

Đỗ Lan cũng chẳng khách khí chặn họng hiệu trưởng.

Đỗ Lan, ta biết thái độ của chúng đối với Ma qua không tốt, nhưng ông với tư cách giáo sư, chẳng lẽ không nên thể hiện sự rộng lượng chút sao.

Khi chúng ra tay giết chết Ma qua thì chúng chẳng rộng lượng đâu.

Đỗ Lan không nhượng bộ tẹo nào.

Nhưng hiện giờ chúng vẫn còn là trẻ con, chúng ta có trách nhiệm dạy bảo chúng nhân sinh quan và thế giới quan đúng đắn, không thể sử dụng bạo lực.

Đỗ Lan, ta thấy dạo này ông hơi quá đáng rồi, ta hy vọng ông có thể ngừng việc trách mắng học sinh Tư Lai Đặc Lâm, khôi phục việc ăn uống và thời gian ngủ cho chúng.

Nếu đây là lệnh của hiệu trưởng.

Đặng Bố Lợi Đa thấy Đỗ Lan có vẻ nới lỏng nên mỉm cười nói: Đây chính là lệnh của hiệu trưởng.

Được rồi, từ giờ sẽ đình chiến, nhưng nếu học sinh Tư Lai Đặc Lâm còn chọc vào tôi thì hậu quả sẽ nghiêm trọng hơn nhiều đấy.

Ta nghĩ thời gian qua chúng đã biết dù là Ma qua cũng không dễ đối phó.

Đặng Bố Lợi Đa nhấn mạnh hai chữ Ma qua, rõ ràng là hoàn toàn không tin Đỗ Lan là Ma qua.

Rời khỏi văn phòng hiệu trưởng, thấy hành lang đầy nước.

Nhướng mày, xem ra Phòng chứa Bí mật cuối cùng cũng bò ra rồi, đi theo vết nước, thấy con mèo của Phí Nhĩ Kỳ bị treo trên đèn tường, đã hoàn toàn bị hóa thạch, trên tường dùng màu đỏ viết hai dòng chữ: Phòng chứa Bí mật đã được mở, kẻ thù của người kế vị. hãy cẩn thận.

Màu vẫn chưa khô, chắc là viết lúc mọi người đang ăn tối.

Cáp Lợi, La Ân, Cát Lan ba đứa cũng ngơ ngác đứng trước bức tường: Giáo sư Đỗ Lan, có chuyện gì vậy ạ.

Không có gì, sao các trò không đi ăn cơm, ở đây làm gì.

Giáo sư, em nghe thấy một giọng nói.

Lời Cáp Lợi bị ngắt quãng vì học sinh ăn tối xong đã kéo đến, họ đều thấy tất cả, thấy con mèo hóa thạch và dòng chữ đỏ.

Bà Norris, Cáp Lợi, trò giết mèo của ta.

Phí Nhĩ Kỳ chạy tới lập tức khẳng định là Cáp Lợi làm, vì Cáp Lợi thường xuyên phá vỡ quy tắc: Bà Norris tội nghiệp của ta.

Con mèo này là người bạn tốt nhất của Phí Nhĩ Kỳ.

Học sinh Tư Lai Đặc Lâm thấy dòng chữ về Phòng chứa Bí mật đều mỉm cười, vì theo truyền thuyết, Phòng chứa Bí mật do người sáng lập Tư Lai Đặc Lâm thiết kế, ông ta là một kẻ tôn sùng máu thuần chủng, không thích phù thủy lai.

Người kế vị Phòng chứa Bí mật chắc chắn cũng sẽ ra tay với những phù thủy lai không thuần khiết hoặc phù thủy gốc Ma qua.

Đỗ Lan, người tiếp theo sẽ là ông.

Ngày đầu tiên trên hỏa xa Mã Nhĩ Phúc suýt bị Đỗ Lan tát, sau khi biết Đỗ Lan là Ma qua, thái độ của hắn quay ngoắt 180 độ, hắn hận Đỗ Lan, nghĩ đến việc mình đã nói chuyện với Ma qua lâu như vậy là thấy buồn nôn.

Đỗ Lan không quan tâm: Phí Nhĩ Kỳ, con mèo này bị hóa thạch, vả lại ta là người đầu tiên phát hiện hiện trường, Cáp Lợi và các trò ấy là người đến sau, nếu muốn nghi ngờ thì nghi ngờ ta đây này.

Giáo sư sao có thể làm chuyện đó được, nhất là ông, ông còn là Ma qua nữa.

Nhất định là Cáp Lợi làm.

Phí Nhĩ Kỳ cho rằng Cáp Lợi cũng giống cha cậu, đều là những kẻ phá phách.

Phí Nhĩ Kỳ, sẽ có cách chữa trị cho con mèo của ông thôi.

Đặng Bố Lợi Đa cũng đã đến: Giờ tất cả học sinh về ký túc xá, Cáp Lợi ba trò ở lại, cả Đỗ Lan nữa.

Đỗ Lan thấy ánh mắt lo lắng của con gái, mỉm cười cho Hách Mẫn yên tâm.

Nếu có tôi ở đó, tuyệt đối sẽ không giống giáo sư Đỗ Lan đi về tay trắng đâu, tôi có cách đối phó với bùa hóa thạch.

Cáp Lạc Đặc dù rất sợ hãi nhưng vẫn giả vờ dũng cảm nói.

Có lẽ lần sau ông sẽ có cơ hội trực diện đối đầu đấy.

Đỗ Lan cười nói, hắn chẳng tin gã này có dũng khí đối mặt với quái vật trong Phòng chứa Bí mật.

Đặng Bố Lợi Đa hỏi vài câu, nhưng giờ chẳng ai biết câu trả lời, ngay cả tiếng thì thầm Cáp Lợi cũng định giấu nhẹm vì cậu sợ chuyện tiếng nói sẽ khiến mình bị liên đới với vụ tấn công.

Sau đêm đó, trong học viện rộ lên rất nhiều truyền thuyết, học sinh Tư Lai Đặc Lâm cũng không tìm Đỗ Lan gây phiền phức nữa, chúng dường như đang chờ quái vật trong Phòng chứa Bí mật tấn công Đỗ Lan.

Tuy nhiên sau khi con mèo bị tấn công, mọi chuyện lại sóng yên biển lặng, dường như đây chỉ là một trò đùa đêm Halloween, thấy không có chuyện gì nên Đỗ Lan đi tham gia cuộc đua giày trượt tốc độ.

Ở làng Hoắc Cách Mạc Đức có màn hình trực tiếp khổng lồ, mười hai người mang giày trượt, dùng đủ tư thế để di chuyển, người đứng thẳng băng, người ngồi, người ngả ra sau, các phù thủy dùng cách thức mà họ nghĩ là nhanh nhất để hoạt động.

Đỗ Lan chọn cách trượt băng, hai chân luân phiên thay đổi, lướt tới một cách ưu nhã.

Hôm nay thời tiết khá tốt, nắng đầu đông ấm áp, tốc độ khoảng một trăm dặm, di chuyển nhanh chóng dọc theo đường ray.

Cạnh tranh rất quyết liệt, ai cũng muốn dẫn đầu nên bùa chú xuất hiện, là những bùa chú tấn công lẫn nhau.

Tuy không chết người nhưng đều có thể cản trở đối thủ, khiến đối thủ ngất đi hoặc ngủ thiếp đi, như vậy là có thể thắng lợi.

Phải nói là phù thủy vẫn không hiểu được sự quý giá của tinh thần thể thao mà, Đỗ Lan né tránh những bùa chú đó, dẫn đầu một mình, trở thành mục tiêu của tất cả các phù thủy.

Giáo sư Đỗ Lan cố lên.

Học sinh Hoắc Cách Ốc Tỳ cổ vũ cho Đỗ Lan, các thí sinh khác đều không quen nên đương nhiên chỉ cổ vũ cho Đỗ Lan, trò chơi này tính cạnh tranh rất mạnh, thu hút lòng người, sự tranh giành vị trí thứ nhất khiến giới trẻ sôi máu.

Trong khung hình cảnh sắc không ngừng thay đổi, các thí sinh di chuyển tốc độ cao cùng với những màn đối kháng bùa chú cường độ mạnh, so với Khôi địa kỳ thì mang một hương vị khác hẳn.

Có điều lộ trình cuộc đua lần này hơi dài, đến giai đoạn sau thứ hạng đã định đoạt nên tính thưởng thức giảm đi nhiều, đây là bài học cần rút kinh nghiệm.

Robin quyết định rút ngắn lộ trình, đồng thời tiến hành trừ điểm đối với việc sử dụng bùa chú.

Sử dụng bùa chú tấn công lẫn nhau tăng tính hấp dẫn cho cuộc đua, nhưng tuyệt đối không được để họ lạm dụng ma pháp, nên mỗi bùa chú đều có điểm số, không ngăn cấm thí sinh dùng ma pháp nhưng phải cân nhắc kỹ, nếu không dù có về nhất nhưng vì dùng quá nhiều ma pháp mà bị trừ điểm dẫn đến bị người sau đuổi kịp về tích phân thì rất oan uổng.

Thông qua cuộc đua đầu tiên, về cơ bản đã quyết định được phần lớn quy tắc về sau.

Sau khi cuộc đua giày trượt kết thúc, trận thi đấu Khôi địa kỳ của

Hoắc Cách Ốc Tỳ cũng sắp bắt đầu, trận đầu tiên vẫn là Cách Lan Phân Đa đấu Tư Lai Đặc Lâm.

Cả đội trang bị Quang luân 2001 nên đội Khôi địa kỳ Tư Lai Đặc Lâm chiếm ưu thế hoàn toàn về tốc độ, nhưng trong trận đấu giữa hai học viện, không phải lần đầu chúng chiếm ưu thế, quan trọng vẫn là cuộc đối đầu giữa các tầm thính.

Cáp Lợi đấu với Mã Nhĩ Phúc.

Nhưng trong lúc thi đấu, một quả bóng du tẩu lại đột nhiên đuổi theo Cáp Lợi Potter không rời, khiến Cáp Lợi Potter phải thực hiện những động tác né tránh cực kỳ khó, một bên vừa phải truy đuổi Snitch vàng.

Lại thế rồi, Cáp Lợi Potter không thể thi đấu một cách bình thường được sao.

Đỗ Lan cạn lời nhìn thiếu niên đang dốc hết thiên phú bay lượn, đồng thời phát huy tối đa tiềm năng của cây Quang luân 2000, thầm nhủ trò vất vả rồi.

Giờ Đỗ Lan dời sự chú ý sang Lư Tu Tư Mã Nhĩ Phúc, ông ta đến xem trận Khôi địa kỳ đầu tiên của con trai.

Tuy nhiên trước khi trận đấu bắt đầu, Lư Tu Tư đã nói muốn cho Đỗ Lan một bài học.

Con trai Lư Tu Tư thua trận, tâm trạng ông ta cực kỳ tệ, nên trận đấu vừa kết thúc ông ta đã rút đũa phép chỉ vào Đỗ Lan: Ta biết ông đã làm gì với học sinh Tư Lai Đặc Lâm, những thủ đoạn đê tiện tàn nhẫn đó ta đều biết rõ.

Giờ tốt nhất ông nên ngoan ngoãn theo ta về Bộ Pháp Thuật, ta sẽ cho ông biết phòng giam Azkaban lạnh lẽo thế nào.

Lư Tu Tư, Đỗ Lan là giáo sư ta mời về.

Đặng Bố Lợi Đa sẽ không để Lư Tu Tư động vào Đỗ Lan.

Giờ thì không phải nữa, tôi có lệnh bắt giữ của Bộ Pháp Thuật, họ nghi ngờ Đỗ Lan đã mở Phòng chứa Bí mật.

Hoàn toàn là tài tang giá họa, ai chẳng biết Đỗ Lan là Ma qua, nhưng Lư Tu Tư không quan tâm, ông ta chỉ muốn Đỗ Lan phải trả giá.

Đặng Bố Lợi Đa nhíu mày vì lệnh bắt giữ này đúng là do Bộ Pháp Thuật ban hành, xem ra Lư Tu Tư đã làm rất nhiều việc để trừng phạt Đỗ Lan.

Đỗ Lan lâm nguy không sợ, nở nụ cười đầy ẩn ý: Không sai, ta chính là người mở Phòng chứa Bí mật, người kế vị của Tư Lai Đặc Lâm, lũ ngu các người giờ đã biết tên Ma qua này lấn lướt trên đầu các người thế nào chưa, ha.

Không ngờ Đỗ Lan lại thừa nhận một cách không biết xấu hổ như vậy, thuận can tử vãng thượng ba, thậm chí vô sỉ đến cực điểm.

Lư Tu Tư cũng không ngờ Đỗ Lan sẽ thừa nhận, dù trong lòng không vui nhưng giờ có thể trừng phạt Đỗ Lan là tốt rồi: Vậy là ông thừa nhận ông đã thả quái vật trong Phòng chứa Bí mật nhằm đe dọa học sinh Hoắc Cách Ốc Tỳ, giờ thì theo ta đi, nửa đời còn lại của ông sẽ ở trong ngục Azkaban.

Các học sinh rướn cổ lên nhìn, một giây trước họ còn đang lo lắng cho Cáp Lợi bị gãy xương tay, một giây sau họ đã tập trung vào những gì xảy ra trên khán đài giáo viên, chẳng ai thấy xương tay của Cáp Lợi đã biến mất sau khi được Cáp Lạc Đặc chữa trị, cả cánh tay mềm nhũn như một miếng silicon.

Chương 891

Đỗ Lan, trò biết lời cáo buộc này rất nghiêm trọng, trò tốt nhất đừng có ý khí dụng sự.

Đặng Bố Lợi Đa nói, ông cho rằng dù Đỗ Lan có giỏi đến đâu cũng không thể đối kháng với cả giới phù thủy.

Tá.

Đỗ Lan bắt đầu nói một thứ ngôn ngữ rất kỳ quái khiến các giáo sư kinh ngạc, vì Đỗ Lan đang nói Xà ngữ, thứ ngôn ngữ tà ác nguy hiểm mà chỉ người sáng lập Tư Lai Đặc Lâm mới sử dụng, có thể giao tiếp với rắn.

Sắc mặt Lư Tu Tư cũng thay đổi, khi xưa làm Thực tử đồ ông ta đã từng nghe Chúa tể hắc ám nói Xà ngữ, cả đời ông ta sẽ không quên được âm thanh âm u đáng sợ đó, cứ như ác quỷ thì thầm bên tai, móng vuốt ác quỷ đâm sâu vào tim mà cào xé, nghe một lần là để lại bóng ma cả đời.

Lư Tu Tư, ông đắc tội ta, nên mục tiêu tiếp theo sẽ là con trai ông, Đức Lạp Khoa Mã Nhĩ Phúc.

Giờ ông có thể tống ta vào ngục Azkaban, rồi sau đó đi dự đám tang con trai mình, ta sẽ ở trong ngục chờ tin tốt của ông, đi thôi.

Không dám đi, vì nếu Đỗ Lan thực sự là người kế vị Tư Lai Đặc Lâm thì con trai ông thực sự gặp nguy hiểm.

Lư Tu Tư không dám mạo hiểm, mồ hôi đã đầm đìa: Ông không phải Ma qua.

Ta là Ma qua, chỉ là có chút thiên phú ngôn ngữ thôi, ngoài việc giao lưu với rắn, ta còn có thể giao lưu với cú, chuột gì đó nữa, thời gian rảnh học thêm một môn ngoại ngữ là rất quan trọng, có thể giúp ích cho mình vào những lúc then chốt.

Nếu các người muốn học, ta đề cử các người học tiếng Hán, sẽ có lợi cho sự phát triển sau này của các người đấy.

Lư Tu Tư ngơ ngác nhìn lệnh bắt giữ trong tay, do dự bất quyết, nhìn đứa con trai đang nằm rên rỉ trên sân, cuối cùng ông ta vẫn thu lệnh bắt giữ lại, ông ta không dám coi thường lời đe dọa của Đỗ Lan: Ông tốt nhất đừng động vào con trai ta, nếu không ta sẽ không tha cho ông đâu.

Nực cười thật kỳ lạ, khi ta không phải người kế vị thì ông muốn bắt ta, giờ ta thừa nhận là người kế vị thì ông lại muốn đi, đúng là nực cười, gia tộc Mã Nhĩ Phúc các người đúng là một trò cười.

Đối mặt với sự chế giễu của Đỗ Lan, Lư Tu Tư căm phẫn nhưng không dám nói gì, ông ta giờ cần nhanh chóng điều tra xem Đỗ Lan có phải người kế vị Phòng chứa Bí mật không, ông ta phải lấy lại cuốn nhật ký đưa cho Cát Lan Weasley.

Hôm đó ở tiệm sách, khi Lư Tu Tư và Arthur xung đột, Lư Tu Tư đã thừa cơ bỏ một cuốn nhật ký vào giỏ của Cát Lan.

Cuốn nhật ký đó chính là một trong những Trường sinh Linh giá của phục địa ma, Lư Tu Tư tuân theo mệnh lệnh của hắn tìm cách đưa nhật ký vào trường.

Đương nhiên Lư Tu Tư không biết sau khi nhật ký vào trường sẽ làm gì, vốn dĩ khi nghe tin Phòng chứa Bí mật được mở, Lư Tu Tư còn tưởng là do thần bí nhân nhật ký làm.

Vu hãm Đỗ Lan, một mặt là để trả thù Đỗ Lan ức hiếp Mã Nhĩ Phúc, mặt khác cũng là để che chắn cho thần bí nhân, không ngờ Đỗ Lan lại thực sự biết nói Xà ngữ, điều này không thể không khiến người ta nghi ngờ thân phận thực sự của kẻ mở Phòng chứa Bí mật.

Thần bí nhân, hay là Đỗ Lan.

Ức hiếp gia tộc Mã Nhĩ Phúc, Đỗ Lan cảm thấy khá thú vị, gia tộc này cố làm ra vẻ kiêu ngạo nhưng trong xương tủy lại chẳng có chút kiên trì nào, giờ chính là lúc họ nhận rõ cái tôi của mình.

Tối hôm đó, hai tên tay sai háu ăn của Mã Nhĩ Phúc bị biến thành đá, quái vật trong Phòng chứa Bí mật lại hành động một lần nữa.

Tất cả giáo sư cùng xuất động, tìm đến Đỗ Lan muốn hỏi xem có phải hắn làm không.

Không sai, cuộc chiến với Tư Lai Đặc Lâm lại bắt đầu rồi, ức hiếp học sinh Tư Lai Đặc Lâm, nhìn chúng căm hận ta mà không làm gì được ta, ta vui quá đi mất, nên ta truyền lời cho quái vật Phòng chứa Bí mật bảo nó hỗ trợ ta cùng đối phó Tư Lai Đặc Lâm, ta đã nói chưa nhỉ, đối đầu với ta chính là đối đầu với cả thành Hoắc Cách Ốc Tỳ.

Chỉ cần là thứ thuộc về Hoắc Cách Ốc Tỳ đều sẽ đứng về phía ta.

Ngay cả hiệu trưởng Đặng Bố Lợi Đa cũng không dám nói vậy, không ngờ Đỗ Lan lại kiêu ngạo đến thế.

Tại sao ông lại nhắm vào học viện của chúng tôi như vậy.

Tư Nội Phổ thực sự định ra tay thật, giờ không còn là chuyện ăn không ngon ngủ không yên nữa, mà là có hai học sinh bị hóa thạch, là sự thất trách nghiêm trọng của giáo viên.

Chẳng phải là quá buồn chán sao, Đỗ Lan suốt ngày chẳng có việc gì làm, khó lắm mới tìm được cái cớ ức hiếp người ta, sao có thể dễ dàng dừng tay.

Nhất định phải chỉnh cho học sinh Tư Lai Đặc Lâm quỳ xuống hát bài Chinh phục mới thôi.

Đương nhiên Đỗ Lan sẽ không để lộ bản tính xấu xa của mình ra, Không phải tôi nhắm vào chúng, mà là chúng khắp nơi nhắm vào tôi, lẽ nào Ma qua thì không có quyền phản kích sao.

Đừng quên những người bị thuần huyết phù thủy sát hại, dù mười năm đã trôi qua cũng đừng quên.

Giờ tôi đang giúp đám phù thủy nhỏ thuần huyết này lên lớp, một tiết học mang tên Biết lượng sức mình.

Ông không cần cảm ơn tôi đâu, Tư Nội Phổ.

Các giáo sư không nói nên lời, họ đột nhiên phát hiện mình chưa bao giờ hiểu rõ Đỗ Lan, không ngờ Đỗ Lan khi nổi giận lại thù dai như vậy.

Lúc đầu lũ nhóc Tư Lai Đặc Lâm chọc vào hắn làm gì không biết, đúng là đá phải tấm sắt rồi.

Cha, hình như cha đặc biệt ghét học sinh Tư Lai Đặc Lâm.

Hách Mẫn cảm nhận được cơn giận của Đỗ Lan đối với Tư Lai Đặc Lâm đã lệch khỏi thái độ cần có của một giáo sư.

Ta với tư cách là người kế vị Phòng chứa Bí mật của Tư Lai Đặc Lâm, chẳng lẽ không thể hận sắt không thành thép sao.

Đỗ Lan ra vẻ mình làm vậy là vì tốt cho Tư Lai Đặc Lâm.

Cha chẳng phải nói cha mới đến thế giới này mười năm trước sao, sao có thể là người kế vị Tư Lai Đặc Lâm được, cha đang nói dối.

Hách Mẫn tinh ý vạch trần lời nói dối của Đỗ Lan.

Nhưng Đỗ Lan không hề lúng túng vì da mặt hắn đã dày hơn tường thành: Được rồi, ta không phải người kế vị Phòng chứa Bí mật, nhưng không ngăn cản được việc ta chỉ huy quái vật trong đó.

Quái vật trong Phòng chứa Bí mật rốt cuộc là gì.

Hơn nữa học sinh Tư Lai Đặc Lâm sẽ không gặp nguy hiểm chứ cha, cha đừng có làm chết người đấy, con và cha đều sẽ bị đuổi khỏi trường mất.

Hách Mẫn chỉ sợ bị đuổi học.

Chỉ là uy hiếp thôi, hóa thạch không phải ma pháp chết người, còn quái vật là gì, chẳng phải đã quá rõ ràng rồi sao.

Ta dùng Xà ngữ điều khiển quái vật, quái vật tự nhiên là rắn, một con đại xà dài hai mươi mét, thân to hai mét, là sinh vật ma pháp.

Con muốn xem không.

Lắc đầu, Hách Mẫn lùi hẳn về phía sau, hoàn toàn không muốn đối diện với rắn, cô không thích những loài bò sát lạnh lẽo ẩm ướt đó.

Đừng sợ, ta và quái vật đã đạt thành thỏa thuận, sau này nó chỉ tấn công học sinh Tư Lai Đặc Lâm, còn ta sẽ giải trừ hóa thạch cho chúng vào cuối học kỳ, coi như là bài học cho chúng.

Nếu Đỗ Lan đã nói vậy thì Hách Mẫn hoàn toàn chấp nhận, vì cô cũng chẳng ưa gì Tư Lai Đặc Lâm, lũ kiêu ngạo tự mãn coi người bằng nửa con mắt đó đúng là nên dạy bảo tử tế: Con biết rồi, vậy con đi đây.

Học sinh Tư Lai Đặc Lâm lại bị quái vật trong Phòng chứa Bí mật tấn công, đây đúng là trò cười lớn nhất thiên hạ, chứng tỏ học sinh Tư Lai Đặc Lâm hiện nay không được Tư Lai Đặc Lâm công nhận.

Vì người bị hóa thạch là bạn của Đức Lạp Khoa Mã Nhĩ Phúc nên Lư Tu Tư lập tức muốn đón con trai về nhà, ông ta chẳng quan tâm ai là người kế vị, chỉ hy vọng con trai không gặp nguy hiểm.

Mỗi khi nghĩ đến lời đe dọa của Đỗ Lan đối với mình là ông ta lại thấy lạnh sống lưng, giờ ông ta đã hoàn toàn tin chắc Đỗ Lan mới là người kế vị Phòng chứa Bí mật.

Thời đại phục địa ma đã qua, một thế hệ biến thái sau thắng thế hệ trước, Đỗ Lan này còn đáng sợ và ngang ngược hơn cả phục địa ma.

Đáng sợ hơn là Hoắc Cách Ốc Tỳ và Bộ Pháp Thuật dường như chẳng làm gì được Đỗ Lan, ngay cả Đặng Bố Lợi Đa mà phục địa ma còn phải nể ba phần cũng chẳng có biểu hiện gì.

Đỗ Lan tuyệt đối không phải một Ma qua tầm thường.

Đặng Bố Lợi Đa thì bị Đỗ Lan nắm thóp, hai viên Đá Phù Thủy tinh khiết đó cuối cùng vẫn không bị hủy đi, chỉ tung tin giả ra ngoài thôi.

Đá Phù Thủy rất có ích cho việc nâng cao ma pháp của Đặng Bố Lợi Đa, ông nợ ân tình của Đỗ Lan.

Hơn nữa ông tin rằng với thực lực luyện kim như vậy của Đỗ Lan, chỉ cần hắn hạ hỏa thì học sinh Tư Lai Đặc Lâm chắc chắn sẽ không sao.

Khó khăn nhất chính là Tư Nội Phổ, ông muốn bảo vệ học sinh nhưng lực bất tòng tâm, cảm giác bất lực này cứ như quay lại mười một năm trước vậy.

Dù có dâng hiến tất cả, bi kịch vẫn chẳng bao giờ vì thế mà thay đổi.

Tư Nội Phổ đúng là đại diện cho bi kịch.

Nhưng với tư cách là một giáo viên, Tư Nội Phổ vẫn phải có hành động, ông chọn quyết đấu với Đỗ Lan ngay trong câu lạc bộ quyết đấu do Cáp Lạc Đặc tổ chức.

Quyết đấu phù thủy là một truyền thống lâu đời, có thể giải quyết mọi rắc rối của phù thủy, không phù thủy nào có thể chất vấn kết quả của trận quyết đấu.

Dù cổ xưa nhưng tuyệt đối uy quyền, đương nhiên tiền đề là trận quyết đấu phù thủy đó phải diễn ra một cách chính quy.

Ném găng tay trắng, phương thức thách đấu chung của phù thủy và hiệp sĩ.

Nhìn Tư Nội Phổ với ánh mắt lẫm liệt trước mặt, Đỗ Lan không ngần ngại nhặt chiếc găng tay trắng lên chấp nhận lời thách đấu: Xem ra ông đã có sự giác ngộ đầy đủ, đã hạ quyết tâm thì sự bất trì nghi, chúng ta đi thôi.

Vì những vụ tấn công hóa thạch nên Cáp Lạc Đặc lấy lý do huấn luyện khả năng thực chiến cho học sinh mà mở một câu lạc bộ quyết đấu, thực chất là nơi để ông ta trình diễn những động tác múa may quay cuồng của mình, giờ đây nơi này đón tiếp hai chiến sĩ sắp liều mạng dũng cảm.

Đứng ở hai bên đài quyết đấu, Tư Nội Phổ từ từ rút đũa phép: Nếu tôi thắng, xin ông đừng nhắm vào học sinh Tư Lai Đặc Lâm nữa.

Đây là điều kiện của ông sao.

Đúng vậy.

Tư Nội Phổ ra vẻ của một giáo viên.

Vậy nếu ông thua thì sao.

Thua.

Tư Nội Phổ đương nhiên đã nghĩ tới, nhưng thua cũng chẳng có gì đáng sợ: Tùy ông xử lý.

Quyết tâm khá đấy, Đỗ Lan nở nụ cười mãn nguyện: Chấp nhận điều kiện.

Nhắc nhở ông một chút, ông chỉ có cơ hội đầu tiên thôi, nếu ông không đánh trúng tôi thì ông thua chắc rồi.

Dùng bùa giải giới không thực tế, Đỗ Lan làm gì có vũ khí, hóa thạch phát động quá chậm, phải tìm một bùa chú phát động nhanh uy lực lớn, Tư Nội Phổ quyết định rồi, sẽ dùng bùa chú đắc ý của mình.

Các học sinh hồi hộp nhìn trận tuyệt đối giữa phù thủy và Ma qua, nếu Đỗ Lan là người kế vị Phòng chứa Bí mật thì chắc hẳn không phải là kẻ vô dụng.

Hắn sẽ triệu hồi quái vật trong Phòng chứa Bí mật chứ.

Các học sinh thầm nghĩ.

Cha bạn thực sự muốn quyết đấu với giáo sư Tư Nội Phổ sao.

Lư Na chỉ đi tất, mà còn là hai chiếc tất khác hoa văn, cùng Hách Mẫn chạy đến xem quyết đấu.

Nhất định sẽ thắng lợi.

Hách Mẫn rất tự tin.

Nếu giáo sư Đỗ Lan thắng lợi, ông ấy sẽ thành người Ma qua đầu tiên đánh bại phù thủy, chúng ta có thể viết chuyện này vào Độc Độc Phù Thủy.

Lư Na nói với ánh mắt tò mò lấp lánh.

Trận quyết đấu bắt đầu trong sự tò mò và nghi hoặc của các học sinh.

Chương 892

Chỉ thấy cánh tay phải cầm đũa phép của Tư Nội Phổ vung vẩy hình sóng, vẽ ra những đường cong ưu mỹ trong không trung, ma lực chảy vào đũa phép, theo câu thần chú hình thành ma pháp: Thần phong vô ảnh.

Bùa chú tấn công do giáo sư Tư Nội Phổ phát minh, thuộc phạm trù hắc ma pháp, là một loại ma pháp cắt chém gây ra thương tổn không thể phục hồi.

Thần phong vô ảnh sao.

Đỗ Lan giơ tay làm thế chém xuống: Cũng nếm thử Thần phong vô ảnh của ta này.

Tấn công vật lý đối chọi tấn công ma pháp.

Tư Nội Phổ đương nhiên biết Đỗ Lan chẳng biết dùng bùa chú gì, nhưng kinh ngạc phát hiện không gian nơi tay Đỗ Lan chém xuống sinh ra những luồng hồ quang điện cùng với những sự vặn vẹo bất an, rõ ràng chỉ là vung tay thôi mà.

Thần phong vô ảnh tốc độ rất nhanh, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Đỗ Lan nhưng lại bị chặn đứng.

Hiện tượng không thể giải thích được, bùa chú lại bị sức mạnh sinh ra từ cái vung tay chặn lại.

Hơn nữa không gian vặn vẹo đó sau khi nuốt chửng bùa chú vẫn chưa dừng lại, tiếp tục chậm rãi tiến về phía Tư Nội Phổ.

Tư Nội Phổ có thể cảm nhận được lưỡi hái của tử thần đã kề ngay cổ mình, dù ông không biết thứ đang tiến đến là gì, nhưng ông biết đó là sự tịch diệt tuyệt đối sẽ giết chết sinh vật, là sự tuyệt vọng không thể chống đỡ.

Xem ra trước khi quyết đấu ông đã không uống Phúc Lạc Dược, đây là sai sót của ông với tư cách giáo sư môn Ma dược.

Đỗ Lan vung tay đánh tan đòn tấn công không gian của mình, tuyên bố trận quyết đấu kết thúc.

Tư Nội Phổ chỉ cảm thấy luồng điện trong không gian xuyên qua cơ thể, cả người như bị rút cạn, ông đã thua.

Đám học sinh há hốc mồm kinh ngạc, bọn họ cũng thấy Đỗ Lan phất tay một cái lại có thể tạo ra hồ quang điện, đó rốt cuộc là sức mạnh gì.

Hoàn toàn không thể hiểu nổi, nhưng cách lý giải của bọn họ là vì Đỗ Lan tạo ra điện nên đã chặn đứng được ma chú, khiến Giáo sư Tư Nội Phổ thua trận.

Một luồng xôn xao nổi lên, đây là tình huống hoàn toàn nằm ngoài dự tính, vốn dĩ bọn họ còn tưởng Đỗ Lan sẽ triệu hoán quái vật trong mật thất ra đại chiến ba trăm hiệp với Tư Nội Phổ, không ngờ thắng bại lại phân định ngay từ hiệp đầu tiên.

Đám học sinh Tư Lai Đặc Lâm mặt mày xám xịt như tro tàn, điều này đồng nghĩa với việc bọn họ vẫn phải chịu đựng nỗi sợ hãi bị thạch hóa.

Đỗ Lan nói với tất cả mọi người: Quyết đấu kết thúc rồi.

Học sinh Tư Lai Đặc Lâm, ta hy vọng các ngươi đừng rời khỏi Hoắc Cách Ốc Tỳ, nếu không ta sẽ dẫn quái vật mật thất đến tận nhà, khiến cả nhà các ngươi đều bị thạch hóa.

Ta nói được làm được, nếu các ngươi cảm thấy không an toàn, ban đêm ngủ có khóc lóc đòi về nhà thì cũng có thể gọi cha mẹ đến trường, ta sẽ tiến hành phụ đạo tâm lý cho bọn họ, biết đâu có thể khiến họ hiểu rằng vận mệnh của học sinh Tư Lai Đặc Lâm vĩnh viễn là thần phục kẻ mạnh, trước kia là Phục Địa Ma, bây giờ là ta.

Nghe Đỗ Lan ngang nhiên nói ra tên của Phục Địa Ma, mặt mũi học sinh nào cũng tái mét.

Đỗ Lan liếc mắt nhìn vào góc tường, lúc hắn ra chiêu rõ ràng có kẻ muốn định thân hắn, đó chính là Đa Bỉ.

Con gia tinh này thật sự trung thành, nó muốn bảo vệ Cáp Lợi Ba Đặc nên cho rằng kẻ kế thừa mật thất như Đỗ Lan sẽ gây bất lợi cho Cáp Lợi.

Đáng tiếc là nó vẫn luôn không thể ngăn cản được Cáp Lợi, nên lần này mới nhắm chuẩn mục tiêu để tập kích, muốn giải quyết triệt để kẻ thù của Cáp Lợi Ba Đặc, nhưng vẫn không thành công.

Sau cuộc quyết đấu, học sinh Tư Lai Đặc Lâm ai nấy tự nguy, đi đường đều tránh né Đỗ Lan, đương nhiên cũng không dám rời trường.

Họ viết thư cho cha mẹ hy vọng có cách giải quyết, nhưng Bộ Ma thuật lại chậm trễ không có động tĩnh gì.

Thực tế là Bộ Ma thuật muốn hành động, nhưng thư phát ra đều mất tích giữa đường, hoặc sử dụng các phương thức liên lạc khác cũng bị đánh chặn.

Chỉ cần là thông tin liên quan đến Đỗ Lan, không một mảnh giấy nào thoát ra được khỏi Bộ Ma thuật, thậm chí đích thân chạy đi đưa tin cũng không xong, vì bọn họ đều sẽ quên sạch chỉ lệnh mình nhận được là gì.

Đây chính là do các con gái của Đỗ Lan cùng nhau ra tay, bao vây chặt chẽ Bộ Ma thuật, dùng đủ mọi thủ đoạn ngăn chặn tin tức bất lợi về Đỗ Lan truyền ra ngoài.

Theo lời của C.

C thì công việc này rất thú vị, bọn họ vốn là những người thích mạo hiểm xuyên qua các thế giới, sau mười năm sống cuộc đời bình phàm, họ cũng không nhịn được mà muốn tạo ra chút tin tức chấn động, đối đầu với Bộ Ma thuật rõ ràng thú vị hơn nhiều so với cuộc sống rập khuôn mỗi ngày.

Mãi không thấy hồi âm, các phụ huynh bèn hẹn nhau cùng xuất phát đến Bộ Ma thuật để đòi một lời giải thích.

Bộ trưởng Bộ Ma thuật đích thân tiếp đón họ: Tôi hiểu tâm trạng của mọi người, Bộ Ma thuật sẽ gây áp lực với Hoắc Cách Ốc Tỳ, bắt bọn họ đuổi cổ gã giáo sư Ma qua nguy hiểm kia đi.

Ngay từ đầu các người đã không nên đồng ý với yêu cầu vô lý của Đặng Bố Lợi Đa, sao có thể để một Ma qua tiếp cận con em chúng ta, đó chẳng khác nào đầu độc mãn tính.

Đúng thế, giờ lại còn gây ra chuyện nực cười, một Ma qua sao có thể là người kế thừa mật thất, đây rõ ràng là sự sỉ nhục với phù thủy chúng ta.

Nên nhốt hắn vào A Từ Tạp Ban.

Nên dùng Toàn Tâm Chú hành hạ hắn cả đời.

Bộ Ma thuật, các người phải cho chúng tôi một câu trả lời thỏa đáng.

Bộ trưởng gật đầu: Lần này tôi sẽ đích thân dẫn các Thần Sáng đến Hoắc Cách Ốc Tỳ, xin mọi người chờ tin của tôi.

Chúng tôi cùng đi, không có câu trả lời chúng tôi sẽ không rời đi.

Bộ trưởng bất đắc dĩ, chỉ có thể dẫn tất cả phụ huynh đi tàu hỏa.

Ông không dám dùng phương thức khác, vì đây không phải lần đầu ông phái người đến Hoắc Cách Ốc Tỳ, nhưng ngày hôm sau họ đều bị phát hiện nằm bên đài phun nước quảng trường Bộ Ma thuật, hoàn toàn không nhớ ngày hôm trước đã xảy ra chuyện gì.

Ngay cả bột Floo cũng bị chặn đứng, chưa nói đến chổi bay, nên giờ Bộ trưởng chỉ có thể chọn phương tiện chậm nhất là tàu hỏa, cả một đoàn tàu rầm rộ kéo đến Hoắc Cách Ốc Tỳ tìm Đỗ Lan tính sổ.

Trên đường đi, các phụ huynh đầy vẻ nghĩa phẫn điền ưng, thảo luận đủ cách xử trí Đỗ Lan, kẻ nói ném vào hang rồng, người bảo dìm xuống biển, cũng có kẻ đòi treo cổ trực tiếp.

E là những cách hay mà các vị nghĩ ra không thực hiện được rồi, tôi sẽ không đứng nhìn cha mình bị các vị dùng tư hình đâu.

Ở hành lang toa tàu đột nhiên xuất hiện ba cô gái, Sa Chức, Tam Lạp và C.

C đều đã đến.

Các cô là ai.

Bộ trưởng Bộ Ma thuật đứng ra hỏi.

Ông chẳng phải vẫn luôn tìm kẻ chặn đứng tình báo của Bộ Ma thuật sao.

Chính là chúng tôi, hôm nay chúng tôi cũng sẽ ngăn các ông đến quấy rầy cha tôi.

Sa Chức hoàn toàn không cảm thấy hối lỗi vì giúp cha làm điều xấu, cô thấy đám học sinh Tư Lai Đặc Lâm kia cũng nên bị dọa cho sợ.

Nếu cha cô không phải kẻ mạnh, e là đã bị bọn họ trêu chọc đến sống không bằng chết rồi.

Những kẻ lạm dụng phép thuật với người yếu thế không đáng được đồng cảm, tuy màn trả đũa của Đỗ Lan hơi quá đáng, nhưng hoàn toàn có thể chấp nhận được, vì Đỗ Lan còn có thể làm quá hơn thế, nhưng hắn đã nể tình đối thủ chỉ là trẻ con mà giảm bớt mức độ đi rồi.

Đũa phép tuốt ra, các phụ huynh định tấn công.

Rắc rắc, ánh chớp lóe lên.

Ánh sáng từ cửa sổ toa tàu bắn ra ngoài, Các người sẽ không nhớ gì hết, cũng không muốn đi tìm rắc rối với bất kỳ ai cả.

Các cô dùng gậy xóa trí nhớ sửa đổi ký ức của họ.

Chị, hay chúng ta ném luôn cả đoàn tàu về Bộ Ma thuật đi.

Tam Lạp hăm hở muốn thử, môn đua xe đã không còn chút hứng thú nào, cô cần những hoạt động kích thích hơn, ví dụ như bê vác tàu hỏa.

Ngày hôm sau, tờ Nhật báo Tiên tri đăng ảnh một đoàn tàu nằm chình ình trong Bộ Ma thuật, kèm theo một bài báo giật gân nói rằng Thần Ma Thuật không hài lòng với Bộ trưởng đương nhiệm, nên Bộ Ma thuật cần tìm cao nhân khác, nội dung hoàn toàn chẳng liên quan, cũng chẳng biết đám phóng viên muốn tạo tin sốt dẻo gì.

Nhưng học sinh vẫn nhận ra điều bất thường từ bức ảnh, vì học sinh Tư Lai Đặc Lâm tìm thấy phụ huynh của mình, ánh mắt đờ đẫn xếp thành hàng được đưa vào Bệnh viện Ma thuật Thánh Mungo.

Nỗi sợ hãi đối với Đỗ Lan ngày càng nghiêm trọng, ngay cả ba nhà còn lại cũng bắt đầu nảy sinh tâm lý e sợ hắn.

Hiệu trưởng, ngài phải làm gì đó đi, không thể để Đỗ Lan điên cuồng thế này mãi được, giờ cả trường đều bị bao trùm bởi sợ hãi, làm tôi nhớ đến thời kỳ của Kẻ mà ai cũng biết mười năm trước.

Giáo sư Mạch Cách và những người khác cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, cho đến giờ bọn họ vẫn không hiểu nổi tại sao Đỗ Lan lại có bản lĩnh lớn đến vậy.

Đặng Bố Lợi Đa biết, nhưng ông thực sự không ảnh hưởng được tới Đỗ Lan, nếu làm được thì ngay từ đầu ông đã không tuyển hắn vào: Cho tôi chút thời gian, tôi sẽ đích thân nói chuyện với Đỗ Lan để giải quyết việc này.

Trong khi đó, Đỗ Lan giao cho Hách Mẫn một nhiệm vụ: Con phải đến ký túc xá nữ sinh năm nhất, lấy trộm một cuốn nhật ký không có chữ từ trong cặp sách của Kim Ny Vi Tư Lai về đây.

Tại sao ạ.

Hách Mẫn chưa bao giờ trộm đồ của ai.

Rất quan trọng, con lấy được rồi ta sẽ nói.

Dạ được.

Hách Mẫn thậm chí không do dự, lập tức đồng ý, cô bé là kiểu người như vậy, một khi đã quyết định là sẽ thực hiện ngay, tuyệt đối không suy nghĩ nhiều.

Trộm đồ từ chỗ đàn em tuy không quân tử cho lắm, nhưng Hách Mẫn vẫn hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, vì trong tâm hồn cô bé cũng ẩn giấu một con sư tử dũng mãnh.

Khi đưa cuốn nhật ký trắng tinh cho Đỗ Lan, cô bé trừng to đôi mắt long lanh như muốn nói: Giờ thì cha có thể nói ra chân tướng được chưa.

Đừng vội, thứ này thực ra là một mảnh linh hồn của Phục Địa Ma.

Đỗ Lan nói rất bình thản, nhưng Hách Mẫn thì sợ khiếp vía, dù chính cô bé cũng không biết tại sao mình lại sợ, hai năm trước cô bé còn chẳng biết phù thủy là cái quái gì, càng không trải qua thời kỳ thống trị đen tối, những mô tả về Phục Địa Ma chỉ được thấy qua sách vở: Cha, thật sự là linh hồn Phục Địa Ma sao.

Hắn chẳng phải đã chết rồi sao.

Hắn chết rồi, mà cũng chưa chết.

Vì khi còn sống hắn đã phong ấn linh hồn mình vào những Trường sinh linh giá khác nhau, như vậy chỉ cần Trường sinh linh giá còn thì hắn sẽ vĩnh viễn không thực sự biến mất.

Đây là ma pháp rất nguy hiểm và điên rồ, xé nhỏ linh hồn mình ra để lưu trữ, không phải người bình thường nào cũng chịu đựng nổi.

Vậy giờ chúng ta phải làm sao.

Tại sao cuốn nhật ký này lại ở chỗ Kim Ny.

Nhật ký giao cho ta xử lý là không thành vấn đề, còn vì sao nó ở tay Kim Ny, đó là do Lư Tu Tư Mã Nhĩ Phúc đang bày trò.

Con còn nhớ chuyện xảy ra ở hẻm Xéo trước khi khai giảng không.

Hách Mẫn gật đầu lia lịa, cha của La Ân đã xảy ra xung đột với gã đàn ông khó ưa đó, cô nhớ rõ: Hóa ra là vậy, hèn gì cha cứ luôn nhắm vào Tư Lai Đặc Lâm, thì ra phụ huynh của họ thực sự phục vụ cho Phục Địa Ma.

Phục Địa Ma, hừ.

Đỗ Lan khinh bỉ, thực sự không hiểu sao mọi người lại sợ hắn đến vậy, cũng chẳng thấy hắn lợi hại chỗ nào.

Điều đáng sợ thực sự của Phục Địa Ma là khả năng khơi gợi mặt tà ác của con người, khiến phù thủy thần phục hắn, bị bóng tối lợi dụng.

Sự điên cuồng của Phục Địa Ma luôn tìm được những kẻ tâm đầu ý hợp.

Ở chừng mực nào đó, mười năm đen tối của giới phù thủy cũng là do đám Thực tử đồ gây ra.

Vậy chúng ta nên làm gì với cuốn nhật ký này.

Hủy bỏ nó sao.

Hách Mẫn cho rằng phá hủy thứ này đi là tốt nhất.

Đừng gấp, ta còn có việc cần dùng đến cuốn nhật ký.

Ngày hôm sau trong giờ ăn, Đỗ Lan đứng dậy rút cuốn nhật ký ra: Ta biết mọi người có rất nhiều điều muốn nói với ta, các ngươi có thể viết vào cuốn nhật ký này, không cần ký tên, muốn viết gì cũng được, dù là nguyền rủa ta cũng không sao, cứ việc nói hết lòng mình.

Đỗ Lan chẳng sợ Kim Ny biết hắn là kẻ trộm nhật ký.

Chương 893

Dù sao thì giờ Kim Ny chắc cũng đã nhận thấy cuốn nhật ký này rất tà môn.

Cuốn nhật ký rơi vào tay người đầu tiên, Đỗ Lan quay người bỏ đi, không thèm xem họ viết gì.

Viết thì viết, lẽ nào lại sợ ông.

Soạt soạt bắt đầu viết, nhưng viết xong lại thấy chữ biến mất, đây là nhật ký ma thuật, viết xong lại truyền cho người tiếp theo.

Tất cả học sinh đều có cơ hội, đủ loại câu từ vô nghĩa, lời nguyền rủa, lời càm ràm, phàn nàn đều trút hết lên đó.

Linh hồn Phục Địa Ma phải chịu đựng một cuộc oanh tạc bằng tin nhắn rác, thông tin rác nhiều đến mức hắn không tìm được kẽ hở để phản kích, thật quá bất nhân đạo, người ta chỉ là một mảnh linh hồn ký túc trên nhật ký mà cũng không được yên thân.

Đúng rồi, viết nhiều thêm chút nữa, ta sẽ khiêm tốn tiếp thu góp ý của các ngươi.

Đỗ Lan thậm chí cảm nhận được linh hồn Phục Địa Ma đang kêu gào Ta đau khổ quá.

Đặc biệt là học sinh Tư Lai Đặc Lâm, bọn họ tràn đầy oán hận với Đỗ Lan, mỗi người đều phải viết vài trang.

Tốt lắm, rất tốt, tiếp tục hành hạ Phục Địa Ma đi, dùng những lời nhảm nhí của trẻ con dìm chết hắn.

Học kỳ này quả thực quá thú vị, dưới sự thống trị không thể kháng cự của Đỗ Lan, học kỳ dần đi đến hồi kết, học sinh Tư Lai Đặc Lâm đã phải sống trong kìm nén suốt nửa học kỳ.

Cuối cùng cũng đến cuối kỳ, Hách Mẫn và Lư Na nhận được nhiệm vụ mới, đó là nhắc nhở bộ ba Cáp Lợi vị trí của mật thất, cũng đã đến lúc đuổi gã giáo sư Cáp Lạc Đặc ra khỏi trường.

Đúng vậy, không phải để Cáp Lợi đối phó quái vật mật thất, mà là để đối phó Cáp Lạc Đặc.

Trong nhà vệ sinh nữ tầng hai, con ma Myrtle chính là người bị quái vật mật thất giết hại năm mươi năm trước, nên mật thất rất có thể ẩn giấu ngay tại đó.

Còn con đại xà luôn di chuyển thông qua hệ thống đường ống nước của trường, nên trước đó Cáp Lợi mới nghe thấy những tiếng thì thầm phát ra từ trong tường.

Hách Mẫn và Lư Na cố tình để tài liệu tra cứu được ở phòng sinh hoạt chung, quả nhiên Cáp Lợi và đồng bọn đã cắn câu.

Họ đi tìm thầy Cáp Lạc Đặc, dù gã này chẳng ra hồn gì nhưng ít nhất cũng là giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám.

Đương nhiên Cáp Lạc Đặc chẳng đời nào muốn đi mật thất gì đó, tất cả những câu chuyện phiêu lưu của gã đều là đồ ăn cắp.

Nhưng bộ ba Cáp Lợi đâu phải hạng vừa, đối với gã giáo sư bù nhìn này, họ trực tiếp rút đũa phép ra đe dọa.

Cáp Lạc Đặc lại bị đám Cáp Lợi uy hiếp sao.

Hách Mẫn nấp trong bóng tối quan sát, chỉ cảm thấy gã giáo sư này vô dụng đến cực điểm: Dù sao cũng là phù thủy trưởng thành, vậy mà bị học sinh năm hai dọa cho khiếp vía.

Lư Na thì lại thấy đám Cáp Lợi gan quá lớn, dám uy hiếp cả giáo sư.

Đến nhà vệ sinh nữ tầng hai, họ tìm thấy biểu tượng hình con rắn trên một cái vòi nước, đó là ký hiệu của Tư Lai Đặc Lâm.

Cáp Lợi cuối cùng cũng sử dụng Xà ngữ trước mặt bạn bè, vì Đỗ Lan đã nói chỉ có dùng Xà ngữ mới mở được cửa.

Cánh cửa mật thất sâu hun hút cuối cùng cũng mở ra.

Xuống đi.

Cáp Lợi thúc giục Cáp Lạc Đặc.

Gã lắc đầu: Đừng hòng, tôi không xuống đâu.

Đến nước này rồi mà Cáp Lạc Đặc còn tỏ vẻ cứng cỏi, chẳng ích gì, Cáp Lợi thẳng tay đẩy gã giáo sư rơm này xuống mật thất.

Cát Lan, cậu đi tìm các giáo sư khác đi, mình và La Ân sẽ xuống mật thất.

Thực ra lúc này Cáp Lợi không có người bạn nào bị thạch hóa, cơ bản chẳng cần thiết phải xuống, nhưng cậu là một Xà khẩu, đó là dấu hiệu của người kế thừa Tư Lai Đặc Lâm, cậu luôn muốn biết bản thân và Tư Lai Đặc Lâm rốt cuộc có mối liên hệ nào không, nên vào mật thất trở thành cách duy nhất để cậu tìm ra chân tướng.

Rơi xuống, hai đứa trẻ uy hiếp một vị giáo sư tiếp tục tiến về phía trước.

Đột nhiên La Ân bị phân tâm bởi lớp da rắn khổng lồ hóa thạch trước mắt, đũa phép bị cướp mất.

Cáp Lạc Đặc rất trơ trẽn kể lại những chiến tích giả tạo của mình với hai đứa trẻ, còn mặt dày nói sẽ xóa trí nhớ của Cáp Lợi và La Ân, nẫng tay trên công lao khám phá mật thất.

Tuy nhiên, gã dường như không nhận ra đũa phép của La Ân đã gãy, đến bản thân La Ân còn không dám tùy tiện dùng phép vì nó sẽ bị phản phản lại.

Dù tôi không giỏi về phòng chống nghệ thuật hắc ám, nhưng có một ma chú là niềm kiêu hãnh của tôi.

Cáp Lạc Đặc nghĩ rằng mình đã nắm chắc phần thắng, huênh hoang nói: Chính là Di Vong Chú mà tôi sắp thi triển lên các trò đây, Nhất Thiết Vong Không.

Ma chú phát ra, ma chú bị phản phệ, ma chú biến Cáp Lạc Đặc thành một kẻ ngốc, một hành vi tự sát hoàn mỹ.

La Ân và Cáp Lợi nhìn nhau trân trối, gã giáo sư này đến cuối cùng vẫn là một kẻ rác rưởi không cứu vãn nổi, rác đến mức họ còn chẳng buồn chửi.

Tôi là ai.

Cáp Lạc Đặc đã quên sạch mọi thứ, ngay cả tên mình cũng không nhớ, e là cả đời này gã sẽ không khá khẩm hơn được.

Cáp Lợi và La Ân tiến sâu vào mật thất, đi tới trung tâm của hệ thống thoát nước dưới trường học, nơi này đường ống nước tứ thông bát đạt, dẫn đến khắp nơi trong trường.

Quái vật mật thất có ở đây không.

La Ân hơi run, môi trường âm u ẩm ướt, khắp nơi là tiếng nước nhỏ giọt thánh thót, nếu có cơ hội, cả đời này cậu cũng chẳng muốn xuống đây, càng không muốn bị đám tượng rắn lớn hai bên nhìn chằm chằm, giờ cậu thấy lạnh sống lưng.

Đừng lo, nếu quái vật mật thất biết nói xà ngữ, mình nghĩ mình có thể thuyết phục nó, hồi nhỏ mình từng trò chuyện với một con trăn rồi.

Mình chỉ muốn hỏi vài câu thôi.

Cáp Lợi nói, cậu thực sự muốn biết tận sâu trong máu mình có tính xấu của Tư Lai Đặc Lâm hay không.

Cáp Lợi, mình thấy hay là chúng ta đợi các giáo sư khác đến đi, nguy hiểm quá.

La Ân bắt đầu muốn rút lui.

Nhưng Cáp Lợi sẽ không bỏ cuộc, cậu phải tìm ra sự thật.

Tuy nhiên mật thất trống không, ngoài mấy cái vảy rắn thì chẳng có gì cả.

Xem ra quái vật không có nhà.

La Ân thở phào nhẹ nhõm.

Cho đến khi các giáo sư chạy tới, họ vẫn không phát hiện được gì, không có nhật ký, không có Kim Ny bị thạch hóa, cũng không có đại xà.

Đặng Bố Lợi Đa dẫn theo Mạch Cách và Tư Nội Phổ xuống mật thất cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ dưới trường học lại có một không gian địa hạ lớn như vậy mà họ không hề hay biết.

Cáp Lợi, trò lại mạo hiểm rồi, trò có biết trò có thể bị thạch hóa không.

Giáo sư Mạch Cách lo lắng nói.

Nhưng ở đây chẳng có gì cả.

Cáp Lợi đã xem xét kỹ, còn dùng Xà ngữ gọi to mà không thấy động tĩnh gì.

Có lẽ Đỗ Lan đã dời hết mọi thứ đi rồi.

Tư Nội Phổ mỉa mai: Cậu bé sống sót vận khí thật không tệ.

Cáp Lợi không thèm chấp hắn: Hiệu trưởng Đặng Bố Lợi Đa, rốt cuộc quái vật mật thất là gì ạ.

Có lẽ ngoài Đỗ Lan ra thì không ai biết được.

Đặng Bố Lợi Đa thở dài, nhưng chỉ cần Đỗ Lan quản thúc được con quái vật thì sẽ không có vấn đề gì.

Xem ra chỉ có thể đi tìm Giáo sư Đỗ Lan, Cáp Lợi vẫn chưa có câu trả lời nên vẫn phải tiếp tục tìm hiểu.

Chuyện của Giáo sư Cáp Lạc Đặc không ai nhắc tới, gã được bí mật đưa vào bệnh viện.

Giáo sư tập kích học sinh là chuyện không vẻ vang gì, cũng chỉ có hạng người như Đỗ Lan mới không quan tâm đến việc bôi nhọ danh dự nhà trường.

Trên đỉnh tháp, Cáp Lợi gõ cửa.

Đỗ Lan mỉm cười bảo Cáp Lợi nằm xuống: Bệnh nhân học sinh đầu tiên của ta, xem ra trò đang nặng lòng, chắc chắn có không ít phiền não, cứ nói hết với ta đi, ta sẽ cho trò lời khuyên.

Em không phải bệnh nhân, em chỉ muốn hỏi hai câu thôi.

Cáp Lợi bướng bỉnh nói, nhưng đối với Đỗ Lan thì cũng vậy thôi.

Chỗ của ta chính là nơi giải quyết vấn đề, trò có vấn đề có thể hỏi, ta cũng có thể hỏi lại, chúng ta trao đổi qua lại rồi cuối cùng giải quyết vấn đề.

Giờ nói đi, vấn đề của trò là gì.

Giáo sư, thực ra em đã luôn giấu kín một sự thật, em cũng là một Xà khẩu.

Mọi người đều nói Xà khẩu thì nên vào nhà Tư Lai Đặc Lâm, ngay cả Chiếc nón phân loại cũng định đưa em vào đó, là do em yêu cầu nên mới được vào Cách Lan Phân Đa.

Có phải em đã vào nhầm nhà rồi không.

Một câu hỏi tự hoài nghi bản thân rất hay, đây là điều mà hầu hết mọi người thường hay suy nghĩ, đứng trên lập trường của mình để hoài nghi xem mình có đứng đúng lập trường hay không.

Nhưng đứa trẻ à, phẩm chất của một con người không nhìn vào xuất thân, mà nhìn vào hành vi của họ.

Tư Lai Đặc Lâm cũng có thể sinh ra sư tử, Cách Lan Phân Đa cũng sẽ xuất hiện độc xà, nên chẳng có tốt xấu đúng sai, chỉ có bản thân mình quyết định thôi.

Ngay cả Chiếc nón phân loại cũng không thể biết hết cuộc đời của một con người, vì chuyện người tốt biến thành xấu, kẻ xấu hoàn lương thường xuyên xảy ra, ví dụ như học kỳ này trò bị Đa Bỉ quấy nhiễu.

Cáp Lợi giật mình: Giáo sư, sao thầy biết về Đa Bỉ.

Ta biết bằng cách nào không quan trọng, quan trọng là sự thay đổi của trò từ ghét bỏ Đa Bỉ ban đầu đến đồng cảm như hiện tại, tất cả đều chứng minh con người luôn luôn thay đổi.

Nên dù trò có vào Tư Lai Đặc Lâm cũng chẳng nói lên điều gì, huống hồ giờ trò đang ở Cách Lan Phân Đa.

Vừa có sự xảo quyệt của rắn, vừa có sự dũng cảm của sư tử, giữ được sự cân bằng giữa cả hai, ta nghĩ trò sẽ có một đời học sinh vui vẻ.

Sẵn tiện nói cho trò biết, người kế thừa Tư Lai Đặc Lâm không chỉ đơn giản là biết nói Xà ngữ thôi đâu.

Những kẻ kế thừa mật thất trước đây đều tràn đầy sự tự đại của phù thủy, bọn họ ghét bỏ những phù thủy không thuần huyết, đó mới là tính cách của kẻ kế thừa, rõ ràng trò không phải như vậy.

Vậy Giáo sư Đỗ Lan, thầy cũng ghét phù thủy không thuần huyết

sao.

Ta.

Chương 894

Không ghét.

Nói cho trò một bí mật: Thực ra ta chẳng phải người kế thừa mật thất gì cả, chỉ là ta có thể mở mật thất và điều khiển đại xà mà thôi.

Đỗ Lan cười đáp: Trò phải giữ bí mật đấy, nếu không ta sẽ khó mà tiếp tục áp chế đám nhóc Tư Lai Đặc Lâm kia.

Cáp Lợi hơi mơ hồ, nhưng cậu biết Đỗ Lan là người tốt, đại khái vậy.

Cáp Lợi thỏa mãn rời đi, Đỗ Lan lấy cuốn nhật ký ra, tự nhủ nên giải quyết thế nào đây.

Thôi thì xóa bỏ luôn cho rồi, xóa sạch linh hồn trong nhật ký.

Phục Địa Ma tội nghiệp sau khi chịu đựng cuộc oanh tạc tin nhắn rác thảm khốc cũng không thể tồn tại tiếp được.

Nhưng cuốn nhật ký này cũng không nên lãng phí, Đỗ Lan cải tạo nó thành một thiết bị liên lạc cho riêng mình, cách sử dụng vẫn như cũ.

Hắn chuẩn bị trả lại nhật ký cho Lư Tu Tư, sau này hắn sẽ dùng thứ này để điều khiển từ xa gã Lư Tu Tư đó.

Mệnh lệnh đầu tiên chính là trả tự do cho Đa Bỉ.

Đa Bỉ ngơ ngác không hiểu tại sao Lư Tu Tư đột nhiên lại cho nó tự do.

Sau khi rời khỏi thái ấp, nó gặp được Đỗ Lan.

Đỗ Lan đến để tính sổ với nó.

Đa Bỉ, còn nhớ ta không.

Người truyền thừa của mật thất.

Đa Bỉ sợ khiếp vía, nó không ngờ vừa có tự do đã gặp phải kẻ lợi hại hơn.

Chuyện ngươi ám toán ta ở trường, giờ chúng ta có thể tính toán một chút.

Đa Bỉ phải bảo vệ Cáp Lợi Ba Đặc, Cáp Lợi Ba Đặc là ân nhân của gia tinh.

Vì trước khi có Cáp Lợi Ba Đặc, gia tinh luôn bị ngược đãi, sau thời Cáp Lợi, thái độ của phù thủy với gia tinh đã tốt lên không ít, Đa Bỉ cho rằng đó là công lao của Cáp Lợi.

Thực tế là sau thời Phục Địa Ma, lực lượng lao động trong giới phù thủy bị thiếu hụt trầm trọng, phù thủy buộc phải nâng cao đãi ngộ và địa vị của gia tinh để khuyến khích chúng hoàn thành nhiều công việc hơn.

Chẳng liên quan gì tới Cáp Lợi Ba Đặc cả.

Nhưng Đa Bỉ chỉ là một nô lệ, nó không hiểu nhiều đạo lý, còn Cáp Lợi với tư cách là nhân vật biểu tượng kết thúc thời kỳ đen tối, nên Đa Bỉ đương nhiên quy kết công lao thay đổi đãi ngộ cho Cáp Lợi.

Cũng chính vì chỉ là nô lệ, không có kiến thức nên cách nó giúp đỡ Cáp Lợi cũng rất thô bạo, chính là muốn làm Cáp Lợi sợ hãi đến mức không dám mạo hiểm.

Ta ra lệnh cho Lư Tu Tư cho ngươi tự do không phải để ngươi đối kháng với ta.

Đa Bỉ, ta nghĩ ta có thể tìm cho ngươi một công việc mới ở Hoắc Cách Ốc Tỳ, như vậy ngươi có thể ở rất gần Cáp Lợi Ba Đặc rồi.

Đa Bỉ không có nhiều tâm cơ, nghe thấy đãi ngộ này lập tức đồng ý ngay.

Nhưng còn một điều kiện, đó là Đa Bỉ phải để Đỗ Lan nghiên cứu.

Gia tinh không cần đũa phép cũng có thể phát ra ma pháp mạnh hơn cả phù thủy, nên Đỗ Lan rất tò mò không biết bọn chúng làm thế nào.

Lại một mùa hè nữa trôi qua, giải đấu Roller Skate lớn bắt đầu vào cuối hè, nhận được sự ủng hộ của đông đảo những người yêu thích môn này, có khoảng hai trăm thí sinh tham gia vòng sơ loại, nhưng các phù thủy khác dường như không mấy hứng thú với môn vận động mới nổi này.

La Tân cũng không nản lòng, với hiểu biết của mình về phù thủy, ông biết họ rất bảo thủ và hoài cổ, khả năng tiếp nhận cái mới khá thấp.

Ông tin rằng chỉ cần kiên trì tổ chức giải đấu vài năm, tung ra những mẫu giày trượt chuyên nghiệp và kích thích hơn, sớm muộn gì các phù thủy cũng sẽ chấp nhận môn thể thao mới này thôi.

Còn Hách Mẫn và Lư Na thì luôn ở lại quán Cái Vạc Thủng, họ dường như muốn tận dụng thời gian nghỉ hè để chuẩn bị nội dung cho số tiếp theo của tờ Độc Độc Phù Thủy.

Cách Lôi Ti vô cùng không hài lòng, vì thời gian cô và Hách Mẫn ở bên nhau cộng lại còn chưa đầy một tuần.

Nhưng con cái lớn rồi là vậy, luôn bận rộn với chuyện riêng, chim non rời tổ khiến Cách Lôi Ti cảm thấy buồn bã ưu thương.

Đỗ Lan thì lợi dụng hai tháng này để tiến hành không ít nghiên cứu trong vườn thú sinh vật huyền bí của mình.

Hiện tại hắn có một con rồng, một con rắn ma thuật, còn có kỳ lân và nhiều loài động vật khác nhau, các bộ phận của chúng đều có thể dùng để chế tạo đũa phép và độc dược.

Đỗ Lan tò mò muốn biết khi trộn lẫn những thứ này lại với nhau thì sẽ có tác dụng gì, sự hiếu kỳ luôn là động lực vĩnh cửu của hắn.

Gần đến ngày khai giảng thì xảy ra một chuyện, đó là Sirius Black đã vượt ngục, đây là vụ vượt ngục duy nhất tại A Từ Tạp Ban trong vòng gần một trăm năm qua.

Nhà tù ma thuật được xây dựng trên một hòn đảo cô độc giữa đại dương, chỉ khi áp giải phạm nhân mới có thuyền tiếp cận, bình thường không ai muốn đến gần nơi này.

Bởi vì Giám ngục không phải là sinh vật ma thuật thân thiện gì, chúng u ám tàn nhẫn, thích hành hạ tù nhân, lấy việc nuốt chửng niềm vui của họ làm lạc thú.

Muốn trốn thoát phải vượt qua sự giám sát của Giám ngục, sau đó bơi qua đại dương mênh mông.

Không ai ngờ một tội phạm bị giam giữ mười hai năm lại còn tinh thần để đào tẩu, âm thầm có không ít phù thủy cho rằng Sirius Black thực sự là một nam tử hán, ít nhất ý chí kiên định cũng khiến người ta kinh ngạc, lại còn có dũng có mưu, nếu không một tù nhân như hắn không thể biến mất khỏi A Từ Tạp Ban được.

Khách nhân, ông muốn hoàn thành nguyện vọng, ông sẵn sàng trả cái giá gì.

Trong cửa hàng Hậu duệ của Rồng, một con chó lớn ấn vào nút phục vụ nhân công ở nơi sâu nhất.

Bất cứ thứ gì, ta muốn lấy lại đũa phép của mình.

Con chó đen lớn gầy trơ xương lại thốt ra tiếng người, chính là kẻ vừa vượt ngục Sirius Black, không ngờ hắn lại tìm đến cửa hàng Hậu duệ của Rồng.

Thực ra hắn nghe bạn tù bên cạnh cứ lảm nhảm mãi về việc cửa hàng này thần kỳ thế nào nên mới tìm tới.

Trong ngục, tình cờ hắn xem được một tờ báo gần đây, giới thiệu về việc gia đình nhà Vi Tư Lai trúng thưởng lớn đi Ai Cập, hắn nhận ra con chuột bẩn thỉu, hèn hạ, xấu xí, độc ác mà lẽ ra đã bị hắn giết chết Đuôi Ngoằn Peter vẫn còn sống.

Con chuột kinh tởm đó thiếu mất một ngón chân, nhưng Sirius vẫn nhận ra nó, kẻ phản bội huynh đệ.

Đó là lý do chính khiến hắn vượt ngục.

Giờ con chuột đó đã vào Hoắc Cách Ốc Tỳ, ở ngay bên cạnh con đỡ đầu của hắn, Cáp Lợi đang gặp nguy hiểm.

Nhưng sau khi vượt ngục, Sirius thậm chí không có đũa phép, dù không cần đũa phép hắn vẫn có thể dùng năng lực hóa thú Animagus để biến thành chó, nhưng đó là bản lĩnh hắn phải khổ luyện nhiều năm mới có được, không có đũa phép hắn không nắm chắc phần thắng bắt được kẻ phản bội.

Mà bạn tù của hắn bị Thần Sáng bắt giữ chính là vì đã đổi những đạo cụ nguy hiểm bị cấm trong giới ma thuật tại cửa hàng Hậu duệ của Rồng, trong ngục hắn cứ lảm nhảm mãi về sự thần kỳ của cửa hàng này, nói rằng ra tù sẽ còn đến đổi thêm nhiều đạo cụ nguy hiểm hơn nữa.

Khách nhân, ông phải nói ra cái giá mình sẵn sàng trả, đồng thời mô tả chi tiết về cây đũa phép của mình.

Tuy nhiên hiện tại Sirius chẳng có gì cả, tài sản trước đây đều không thể động vào vì hắn không thể lộ diện, hễ xuất hiện là bị bắt ngay: Ta có thể dùng mạng mình để đổi lấy đũa phép.

Chỉ là một cây đũa phép giá mười mấy đồng vàng mà lại phải dùng mạng để đổi, có thể thấy Sirius thực sự đã điên tiết đến mức nào, giờ hắn chỉ muốn dùng đũa phép đâm xuyên bụng tên Đuôi Ngoằn đó: Ta muốn đũa phép của ta, dài mười hai inch, gỗ thông, lõi là răng rồng.

Được rồi khách nhân, giờ xin ông đứng yên, chúng tôi sẽ rút lấy khoảng ba năm tuổi thọ của ông để đổi lấy cây đũa phép.

Ba năm mạng, dù kỹ thuật luyện thành có tốt đến đâu thì cũng chỉ tạo ra được một mẩu Hòn đá Phù thủy bé xíu như con kiến, nhưng tích tiểu thành đại, dù sao cũng có không ít người sẵn lòng dùng mạng đổi lấy tài phú hoặc thứ gì đó khác.

Trước cái nghèo, sinh mạng cũng không phải là thứ không thể đem bán.

Mẩu Hòn đá Phù thủy nhỏ bé biến mất trước mặt Sirius, đũa phép của hắn xuất hiện.

Đúng rồi, đúng là nó, tuy ngoại hình có hơi khác một chút nhưng đúng thực là đũa phép của mình, quả nhiên nơi này vô sở bất năng: Kẻ phản bội, ta sẽ làm thịt ngươi.

Con chó đen biến lại thành người, cầm chắc đũa phép rồi một lần nữa hóa thành chó đen, quay người rời đi.

Cáp Lợi Ba Đặc đã dùng ma pháp với bà cô dâu, biến người đàn bà béo đáng ghét đó thành một quả khinh khí cầu, nhưng cậu cũng đã vi phạm quy định phù thủy vị thành niên không được phép dùng phép thuật tại nhà.

Nhưng Cáp Lợi chẳng quan tâm nữa, vì người đàn bà tồi tệ đó dám phỉ báng cha mẹ cậu, họ là những anh hùng, là những dũng sĩ chống lại Phục Địa Ma, không thể để một mụ đàn bà độc ác chẳng biết gì phỉ báng.

Cáp Lợi giận dữ thu dọn hành lý, cậu định bỏ nhà ra đi.

Thời gian nhập học chẳng còn bao nhiêu, nhưng học kỳ này ngay từ đầu đã bị bao phủ bởi một bóng đen.

Tội phạm nguy hiểm vượt ngục, Cáp Lợi Ba Đặc vi phạm quy định.

Hách Mẫn thì vẫn rất vui vẻ vì gia đình cô bé không có phiền não, năm nay cô bé cuối cùng cũng quyết định mua một con thú cưng, thế là chọn một con mèo vàng lớn, bước lên con đường làm con sen không lối thoát.

Đỗ Lan bế con mèo lên, nhìn vào mắt nó, hắn rất thích các loài thuộc họ mèo, nhưng một con mèo tầm thường thì không xứng làm thú cưng của nhà mình: Để xem ta nên cải tạo ngươi thế nào đây.

Con mèo vàng lúc này vẫn chưa biết mình sắp phải chịu đựng cuộc thí nghiệm cải tạo thảm khốc của Đỗ Lan, nó vẫn phát huy đặc tính ngứa tay của loài mèo, quào một phát về phía mũi Đỗ Lan.

Né được, Đỗ Lan thích con mèo tràn đầy sức sống này.

Con mèo này có thể bảo vệ sát sườn cho Hách Mẫn những lúc hắn không có mặt, trước khi rời khỏi thế giới này, Đỗ Lan không thể lơ là, phải tận dụng mọi thủ đoạn để tránh nguy hiểm xuất hiện bên cạnh Hách Mẫn.

Cải tạo, cải tạo, khi Hách Mẫn vui vẻ về nhà, cô bé không biết con mèo của mình đã hoàn toàn khác trước, ánh mắt toát lên vẻ ưu thương trầm mặc, nó không còn là một con mèo bình thường nữa, mà là một con mèo vừa hay quào lại vừa biết nói tiếng người.

Crookshanks, hôm nay mày cũng phải bắt đầu đời học sinh rồi.

Hách Mẫn bế nó lên tàu hỏa hướng về Hoắc Cách Ốc Tỳ.

Là một con mèo cần phải ngụy trang, Crookshanks cảm thấy rất mệt mỏi, sau khi có trí tuệ cao, nó không còn là mèo bình thường nữa mà là kiệt xuất trong giới mèo, huyền thoại trong giới thú cưng, thiên tài trong giới động vật.

Nếu không phải cha của chủ nhân ép nó không được tùy tiện mở miệng, nó đã bắt đầu cà khịa từ lâu rồi.

Chương 895

Đỗ Lan đã thiết lập tính cách của con mèo này giống như một ông chú lắm lời.

Lư Na, sao bồ không nuôi một con thú cưng.

Trên tàu hỏa, Hách Mẫn phấn khích để Lư Na vuốt ve con mèo vàng lớn của mình: Nó tên là Crookshanks, cha mình thì thích gọi nó là Đại Vàng.

Thật là một con mèo đặc biệt, nhà mình có cú, nó là trợ thủ của gia đình chứ không phải thú cưng.

Nó thường hay chơi trò chơi với mình, đôi khi còn giấu khăn quàng cổ của mình đi nữa.

Quả nhiên thú cưng của những người lập dị đều rất kỳ lạ.

Hách Mẫn chẳng buồn bình luận, Thời tiết hôm nay chán quá.

Nhưng thời tiết sẽ tốt lên thôi, mình tin là trước khi chúng ta đến trường, trời sẽ hửng sáng.

Bồ xem dự báo thời tiết hả.

Hách Mẫn thấy lạ, Lư Na có vẻ rất chắc chắn.

Vì lúc ra cửa mình phát hiện mình đi tất ngược, nên trước khi trời sập tối thời tiết nhất định sẽ tốt lên.

Lư Na nở nụ cười dễ thương, có vẻ rất tự tin.

Chuyện này thì liên quan gì chứ, dù đã quen nhau một năm nhưng Hách Mẫn vẫn không thể bắt sóng được với Lư Na.

Sau đó cô nhìn xuống cổ chân Lư Na, quả nhiên tất đang bị lộn ngược từ trong ra ngoài.

Crookshanks cũng rất muốn cà khịa nhưng nó không được phép, nhịn nhục thật là khổ sở.

Đoàn tàu bỗng giảm tốc độ, rõ ràng là chưa đến trường: Có chuyện gì vậy.

Hách Mẫn mở cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ thấy bầu trời âm u và ánh sáng vàng ấm áp hắt ra từ cửa sổ toa tàu.

Một màu sắc lạnh lẽo căm phẫn bao trùm trời đất, lấn át chút hơi ấm ít ỏi trên tàu: Mình không thích thời tiết này.

Hách Mẫn vô thức kéo chặt áo khoác.

Lư Na cũng nặng lòng nhìn ra ngoài, đột nhiên từ các toa phía trước truyền đến tiếng kêu kinh hoàng của học sinh, một luồng hàn khí hung hãn ập tới, xuyên qua các khớp nối giữa các toa, làm đông cứng cả hành lang ở giữa.

Nóng lạnh đối chọi, hành lang sinh ra sương mù, dị biến khiến đám học sinh đều run sợ, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Đó là các Giám ngục, chúng cho rằng tên tội phạm bỏ trốn Sirius Black sẽ lên cùng chuyến tàu với Cáp Lợi Ba Đặc, nên bắt đầu lục soát từng chút một từ đầu đến cuối tàu, nhưng tạm thời chưa phát hiện được gì.

Hách Mẫn và Lư Na nắm tay nhau chống lại u hồn đáng sợ này, sinh vật linh thể phiêu miểu đó như đang khoác trên mình chiếc áo choàng dệt bằng bi kịch, dưới chiếc mũ trùm là một khoảng hư vô, đó là hố đen nuốt chửng niềm vui.

Chỉ cần đối mặt thôi đã cảm thấy như bị tấn công, cả người không còn chút sức lực nào.

Ngay lúc đó, Crookshanks đứng trên ghế, gù lưng lên, lông vàng dựng ngược, đôi mắt phát ra luồng sáng mãnh liệt, chỉ cần Giám ngục dám đến gần Hách Mẫn và Lư Na thêm bước nữa, nó sẽ cho chúng biết tay.

Ác ý của thế giới một lần nữa phát động, các Giám ngục không những không bị dọa lui mà ngược lại còn tụ tập lại, ba con Giám ngục muốn bao vây Hách Mẫn để hút đi niềm vui của cô bé.

Do các Giám ngục dừng lại quá lâu, nhiệt độ trong toa tàu đã giảm xuống gần độ không, đám học sinh chỉ mặc áo thu đông căn bản không chịu nổi mức nhiệt thấp này, ai nấy đều run cầm cập, tinh thần hoảng loạn.

Đừng có quá đáng, lũ rác rưởi các ngươi cút ngay khỏi chỗ chủ nhân ta.

Một giọng ông chú trầm thấp vang lên, phá tan bầu không khí nặng nề và áp bách.

Là Crookshanks trổ oai, bàn chân mèo mềm mại thò ra những móng vuốt sắc lạnh, ra đòn quào đúng chất ngứa tay.

Chó thì hay cắn bậy, mèo thì hay quào bậy, loài mèo luôn thích ra đòn quào với mục tiêu mà chúng tò mò, và khi đòn quào đó mang theo hiệu ứng ma pháp cực mạnh thì đó chính là cú đánh mang tính hủy diệt.

Ầm.

Ba con Giám ngục bị Đại Vàng một chiêu đánh chết.

Đúng vậy, không phải đuổi đi mà là đánh chết.

Được kết hợp với tế bào ma pháp mạnh mẽ của gia tinh, cộng thêm việc được Đỗ Lan nạp năng lượng, chiêu tấn công ma pháp này của Crookshanks thậm chí còn tạo ra khói xanh do ma sát trong không khí.

Cái miệng mèo khẽ thổi một cái vào cái vuốt đang bốc khói để xua đi mùi khét: Không biết mèo ghét nhất là lạnh sao.

Lũ vô lễ.

Nói xong nó một lần nữa trở lại vẻ mặt lười biếng.

Còn ở cuối tàu, đám Giám ngục cũng gặp rắc rối, chúng gặp phải ma pháp mà chúng sợ nhất là Hô thần hộ vệ, ma pháp ấm áp mang theo niềm vui đã đuổi lũ Giám ngục đi.

Cáp Lợi thì vì có quá ít chuyện vui nên đã bị Giám ngục dọa cho ngất xỉu.

Bị trì hoãn mất bốn mươi phút, đoàn tàu tốc hành mới khởi động lại, chậm rãi tiến về phía trường học.

Khởi đầu này đã để lại ấn tượng tồi tệ cho tất cả học sinh, đồng thời họ cũng nghĩ đến việc Giám ngục xuất hiện, liệu có phải tên tội phạm bỏ trốn cũng đang tiến về phía trường học.

Càng thêm sợ hãi.

Lạnh quá, sao lại lạnh thế này.

Giám ngục đã đi rồi nhưng nhiệt độ không tăng lên ngay lập tức.

Lư Na cũng run lẩy bẩy: Đó là Giám ngục, một loại sinh vật đáng sợ lấy niềm vui làm thức ăn, chúng là lính canh của A Từ Tạp Ban, nghe nói rất nhiều tù nhân đều bị chúng hành hạ đến phát điên.

Cảm thấy lạnh là bình thường, lát nữa sẽ ổn thôi.

Tàu hỏa đến muộn, Đặng Bố Lợi Đa cũng biết chuyện Giám ngục chặn tàu, ông vô cùng giận dữ, Giám ngục không có quyền làm vậy, thái độ dung túng này của Bộ Ma thuật khiến Đặng Bố Lợi Đa rất không hài lòng.

Nhưng vì Sirius Black vượt ngục, Bộ Ma thuật hiện giờ cũng đang rối như tơ vò, thần hồn nát thần tính, họ nghi ngờ Sirius sẽ gây bất lợi cho Cáp Lợi nên ngay cả chuyện Cáp Lợi vi phạm quy định cũng không truy cứu nữa, tiếp tục để cậu đi học, chỉ hy vọng Sirius không tìm thấy cậu.

Hiệu trưởng Đặng Bố Lợi Đa, chúng tôi cũng là vì tốt cho Cáp Lợi thôi, Giám ngục kiểm tra tàu hỏa một chút thì chúng tôi cũng yên tâm hơn, ít nhất biết được Cáp Lợi an toàn trên tàu.

Bộ trưởng Bộ Ma thuật nói.

Đặng Bố Lợi Đa biết chỉ cần kẻ vượt ngục chưa bị bắt, đối phương sẽ luôn có thể lấy cớ lùng sục để làm những việc quá đáng: Học sinh Hoắc Cách Ốc Tỳ đã có các giáo sư của trường bảo vệ, tôi không hy vọng thấy Giám ngục trong trường, không cho phép chúng bước vào trường dù chỉ một bước.

Tôi biết, tôi biết, chúng sẽ ở ngoài phạm vi mười dặm của Hoắc Cách Ốc Tỳ, tuyệt đối không vào trường đâu.

Bộ trưởng Bộ Ma thuật thầm nghĩ mình làm gì cũng không xong lòng cả đôi bên.

Không khí trong trường cũng trầm xuống rất nhiều, nghi lễ phân loại không còn hào hứng như trước, tiếng vỗ tay cũng thưa thớt hẳn đi.

Học sinh nhìn các giáo sư cũng thấy ai nấy đều nặng lòng, chỉ có gã Đỗ Lan đáng ghét kia là vẫn cứ ăn uống tì tì, chẳng màng sự đời.

Chẳng cách nào khác, ai bảo Đỗ Lan căn bản chẳng coi đám Giám ngục ra gì chứ.

Năm nay xuất hiện hai giáo sư mới, một người dạy môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí thay cho vị giáo sư cũ đã nghỉ hưu là Hải Cách, người luôn nhiệt huyết với những con vật hung dữ, người còn lại là

Giáo sư Lư Bình dạy môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám.

Trở về ký túc xá, tất cả học sinh đều có chút dè dặt, khẽ thảo luận về lũ Giám ngục đáng sợ, như thể tiếng nói của họ sẽ thu hút chúng tới vậy.

Còn Cáp Lợi cảm thấy chỉ có mình mình bị Giám ngục dọa ngất nên thấy rất xấu hổ, cũng không có hứng thú trò chuyện, đi ngủ sớm.

Từ sau khi bỏ nhà ra đi, cậu cứ cảm thấy có một bóng đen vô hình vây quanh mình, điều này khiến Cáp Lợi rất lo lắng.

Thời tiết cũng không vì việc Lư Na đi tất ngược mà tốt lên, ngược lại sau khi màn đêm buông xuống, sấm sét ầm ầm, bầu không khí bất tường tràn ngập trời đất.

Một con mèo vàng lớn ngồi chễm chệ trên bệ cửa sổ ký túc xá nữ, nhìn thời tiết quỷ dị bên ngoài thở dài một tiếng: Học kỳ này xem ra chẳng dễ dàng gì đâu.

Nó ngáp một cái rồi nằm xuống bệ cửa, nhưng đôi tai vẫn dựng đứng, không bỏ qua bất kỳ âm thanh khả nghi nào.

Đùng, tia chớp kéo dài một cái bóng, như thể ác khuyển địa ngục giáng trần, Sirius cuối cùng cũng đã vượt đường trường ngày đêm trong hình hài chó để đến được trường pháp thuật Hoắc Cách Ốc Tỳ.

Lên năm thứ ba, các phù thủy nhỏ về cơ bản đã hiểu rõ thế giới phù thủy rồi, nên sẽ có thêm nhiều môn tự chọn cho học sinh lựa chọn, đồng thời cũng có nhiều cơ hội ra ngoài tiếp xúc với các phù thủy khác nhau, có thể nói năm thứ ba là bước ngoặt trong cả đời học sinh phù thủy.

Học sinh sẽ phải đối mặt với nhiều lựa chọn và sự vật mới lạ hơn.

Đối với Cậu bé sống sót mà nói, cậu lại chẳng hề vui vẻ, giấy phép đi thăm làng Hoắc Cách Mạc Đức không xin được chữ ký của người giám hộ, điều này đồng nghĩa với việc cậu vẫn không thể đi chiêm ngưỡng ngôi làng thuần phù thủy đó.

Đồng thời các môn tự chọn cũng chẳng mấy thú vị, đặc biệt là môn Tiên tri, vị giáo sư môn này cứ hở tí là giật mình thon thót, bà ta nói nhìn thấy điềm báo tử vong từ trên người cậu, khiến Cáp Lợi phiền lòng ý loạn.

Cộng thêm những chuyện xảy ra trước khi khai giảng, cậu luôn cảm thấy mình bị sự bất hạnh bao vây.

La Ân cũng không vui vì con thú cưng của cậu đã mất tích, khiến cậu không thể thực nghiệm nhiều ma chú, ngay cả bài tập cũng không hoàn thành thuận lợi được.

Còn Cát Lan thì khá thoải mái, cậu không có thiên phú học tập như Hách Mẫn nên cũng chẳng cần dùng tới đạo cụ quay ngược thời gian.

Cậu chỉ cần làm cái đuôi nhỏ đi theo Đỗ Lan và La Ân là đủ rồi.

Không ai sử dụng đạo cụ quay ngược thời gian cả, ngay cả cô bé ngoan ngoãn Hách Mẫn vốn được Giáo sư Mạch Cách vô cùng yêu mến cũng không muốn học tất cả các môn, cô chỉ chọn vài môn tự chọn mà mình tò mò, thời gian còn lại đều cùng Lư Na tiến hành hoạt động Độc Độc Phù Thủy.

Họ đã chiêu mộ thêm hai thành viên mới, đều là đàn em năm nhất nhà Hách Kỳ Mạt Kỳ.

Nội dung của tờ Độc Độc Phù Thủy cũng phong phú hơn, không chỉ là nhật ký đọc sách mà còn có cả một số bút ký du lịch.

Sau khi trò chuyện với những bạn học xuất thân từ gia đình phù thủy, Hách Mẫn phát hiện ra ngay cả những đứa trẻ đó cũng không đi nhiều nơi bằng mình.

Đúng vậy, nhờ có La Tân mà Hách Mẫn gần như đã đi qua tất cả các làng phù thủy ở châu Âu, hiểu biết không ít chuyện kỳ lạ mà nhiều phù thủy cũng không biết đến.

Chương 896

Dưới sự khuyến khích của Lư Na, Hách Mẫn quyết định bắt tay vào viết bút ký du lịch của riêng mình.

Bút ký du lịch rõ ràng thú vị hơn nhiều so với mấy cái ghi chép đọc sách, lượng độc giả của Độc Độc Phù Thủy tăng lên nhanh chóng.

Quả nhiên đọc vạn cuốn sách không bằng đi vạn dặm đường. kiến thức trên giấy chỉ là nông cạn, muốn hiểu thấu đáo việc gì phải đích thân thực hành.

Chị Hách Mẫn, chị không thấy con mèo của chị cứ luôn đọc sách sao.

Một cô em khóa dưới phát hiện Crookshanks cứ luôn uể oải lật xem những cuốn sách mà các cô mượn từ thư viện.

Làm gì có chuyện đó, tình cờ nó lật sách chơi thôi, em biết loài mèo vốn là loài hiếu động mà.

Hách Mẫn không cho rằng con mèo vàng lớn của mình biết đọc sách.

Crookshanks cũng hợp tác kêu meo meo hai tiếng, tỏ vẻ nó làm sao mà biết đọc sách được chứ, sau đó thu hồi ánh mắt rồi tiếp tục đọc.

Làm một con mèo có trí tuệ thật chẳng dễ dàng gì, tư tưởng mà hoạt động mạnh hơn cả tay chân thì càng khổ sở hơn.

Cô em khóa dưới thầm nghĩ chắc mình nghĩ nhiều quá, rồi cúi đầu tiếp tục viết cảm nhận của mình, lần tới bài viết của cô cũng có thể được lên báo rồi.

Giáo sư Đỗ Lan, tôi đang tìm ông đây.

Giáo sư Mạch Cách gọi Đỗ Lan lại.

Giáo sư, có gì tôi có thể phục vụ bà không.

Ông gia nhập đại gia đình này cũng được một năm rồi, tôi nghĩ ông đã quen rồi, vì vậy ông nên gánh vác nghĩa vụ của nhà trường.

Thực ra đó là một số việc trong trường cần giáo sư làm, ví dụ như trông coi học sinh, sắp xếp hoạt động, v. v.

Giáo sư trong trường không nhiều nhưng việc thì không thiếu, có thêm người giúp cũng tốt.

Học kỳ trước mọi người nghĩ Đỗ Lan là một Ma qua bình thường, có lẽ sẽ không thích ứng được với thế giới phù thủy nên không sắp xếp công việc cho hắn, nhưng năm nay mọi người sẽ không mắc lừa nữa, nghĩa vụ của giáo sư thì một khoản cũng không được thiếu.

Được thôi, bà muốn tôi phụ trách tuần tra ban đêm sao.

Không vấn đề gì.

Đỗ Lan, ông nhất định phải chú ý, nên biết hiện tại bầu không khí bất an trong trường đang rất nặng nề, vì vậy tôi hy vọng ông đừng giống như học kỳ trước, lại nhắm vào bất kỳ một nhà nào để gây áp lực nữa.

Được thôi.

Cứ bắt nạt mấy đứa nhỏ mãi cũng chẳng có gì vui, nên Đỗ Lan cũng không định tiếp tục như vậy.

Hy vọng ông làm được, còn nữa hãy cẩn thận với lũ Giám ngục, tuy chúng không thể vào trường nhưng tôi lo những sinh vật đó sẽ không nghe lời như vậy.

Giáo sư Mạch Cách lo lắng nói.

Không vấn đề gì, tôi sẽ cẩn thận.

Cuối cùng cũng có việc làm, Đỗ Lan thầm nghĩ chắc mình nhàn chết mất.

Tuần đêm, chính là đi dạo trong lâu đài, chủ yếu là khu vực gần ký túc xá học sinh, phải đảm bảo an toàn cho ký túc xá.

Đỗ Lan tay cầm đèn dầu tuần tra trong hành lang yên tĩnh, đột nhiên nghe thấy phía sau có một tiếng động nhỏ.

Quay người lại nhưng không thấy ai, tuy nhiên Đỗ Lan vẫn phát hiện ra đối phương, vì kẻ phát ra âm thanh không phải người mà là một con chuột xám lớn.

Đó là con chuột cưng Ban Ban của La Ân, nó đang nhanh chóng lách qua góc tường.

Vì Sirius Black vượt ngục nên nó rất bất an, gần như mỗi đêm nó đều phải thay đổi nơi ẩn náu, quả nhiên là vô cùng xảo quyệt.

Rời khỏi lâu đài, ra ngoài tuần tra gặp phải Hải Cách cũng đang đi tuần, ông chủ yếu phụ trách xung quanh lâu đài và ngoại vi Rừng Cấm.

Vẫn chưa kịp nói lời chúc mừng ông, chúc mừng ông thăng chức giáo sư nhé.

Hải Cách còn có chút ngại ngùng: Hậu thế là tiết học đầu tiên của tôi, tôi hơi lo không biết có dạy tốt không.

Tôi không biết mình có làm một giáo sư tốt được không nữa.

Sẽ không sao đâu, sinh vật huyền bí là sở trường của ông mà.

Đỗ Lan nhớ tới cuốn sách hay cắn người mà Hải Cách bảo học sinh mua.

Cũng đúng, à phải rồi, Nặc Bối Tháp vẫn ổn chứ.

Hải Cách rất nhớ con rồng mà mình đã ấp.

Nó rất ổn, mỗi ngày đều có cừu ăn không hết, thực đơn tự chọn còn có lợn, bò, hươu và đủ loại khẩu vị ngựa nữa.

Cừu là tốt lắm rồi, rồng đều thích ăn cừu, đương nhiên cũng có số ít loài rồng thích ăn cá, ví dụ như loài Rồng Thụy Điển, chúng sẽ săn cá trên biển.

Vào thời cổ đại, nghe nói có những phù thủy nuôi Rồng Thụy Điển để săn cá voi.

Hải Cách rõ ràng vẫn còn quyến luyến loài rồng: Ông có thời gian không, tôi có thứ này hay lắm cho ông xem.

Đương nhiên là có thời gian rồi.

Hải Cách muốn giới thiệu con Bằng Mã Buckbeak cho Đỗ Lan: Ông là một Ma qua khác biệt, ông thích sinh vật huyền bí.

Ông biết không, đôi khi tôi cảm thấy ông giống như một phiên bản thu nhỏ của tôi vậy, vì sở thích của chúng ta giống nhau.

Cảm ơn lời khen của ông.

Hải Cách không xấu, chỉ là hơi lỗ mãng một chút.

Đến túp lều của Hải Cách, Hải Cách trịnh trọng giới thiệu con dã thú ma thuật anh dũng dũng mãnh cho Đỗ Lan: Bạn của tôi, dòng máu kết hợp giữa Sư tử vĩ đại và ngựa quý, nhân vật chính của lớp học hậu thế Bằng Mã.

Không tệ, tôi nghĩ đám trẻ sẽ thích, tuy có hơi dữ tợn một chút.

Dữ tợn ư.

Không, Bằng Mã là loài động vật vô cùng thân thiện, chỉ cần ông đủ tôn trọng nó.

Hải Cách thanh minh cho nó, lời nói này của Đỗ Lan đối với ông còn nghiêm trọng hơn cả việc trực tiếp tấn công cá nhân ông: Tuy nó có mỏ nhọn và vuốt sắc, nhưng nó vẫn là một sinh vật rất thân thiện và ôn hòa, nó sẽ trở thành người bạn trung thành của học sinh.

Nhưng Đỗ Lan biết Hải Cách sẽ làm hỏng chuyện, vì không phải tất cả phù thủy nhỏ đều hiểu thế nào là tôn trọng.

Nhưng ai bảo Hải Cách lại thích những con dã thú hung dữ chứ, ông hy vọng học sinh của mình cũng sẽ thích chúng.

Nếu là Đỗ Lan, hắn nhất định sẽ chọn loài động vật vô hại như kỳ lân, vì giới động vật cũng nhìn mặt mà bắt hình dong, nếu là gấu trúc thì xác suất thành công còn cao hơn nữa.

Cùng là loài nguy cấp nhưng gấu trúc nhận được sự yêu mến của nhân dân toàn thế giới, còn một số loài động vật quý hiếm khác lại vì nhan sắc không cao mà chẳng ai ngó ngàng tới.

Gấu trúc thậm chí còn trở thành linh vật của Quỹ Thiên nhiên Thế giới WWF, là đại diện cho các loài động vật quý hiếm trên toàn thế giới, bởi vì gấu trúc dễ thương manh, mà dễ thương chính là sức ảnh hưởng, dễ thương chính là chính nghĩa.

Rõ ràng Bằng Mã với vẻ ngoài của nó chẳng liên quan gì đến chữ dễ thương, nên tự nhiên nó cũng không đủ chính nghĩa.

Tiết học đầu tiên của Hải Cách quả nhiên đã xảy ra vấn đề, và kẻ tự tìm đường chết chính là Mã Nhĩ Phúc nhà Tư Lai Đặc Lâm, gã đối với người còn chẳng biết tôn trọng thì nói gì đến động vật.

Cảm thấy bị khiêu khích, con Bằng Mã đã mổ vào cánh tay của Mã Nhĩ Phúc, tuy chỉ là vết thương nhẹ nhưng vẫn bị thương.

Hải Cách vẫn còn giữ được bình tĩnh để đưa Mã Nhĩ Phúc đến bệnh thất, nhưng Mã Nhĩ Phúc nói sẽ không bỏ qua cho con vật này, gã sẽ bảo cha mình gây áp lực để giết chết nó.

Đỗ Lan cũng gây áp lực lên Lư Tu Tư, thông qua cuốn nhật ký nói với Lư Tu Tư đừng dồn tâm trí vào những cơn giận vô vị của con trai, mà hãy tâm huyết chuẩn bị đón chào sự trở lại của Phục Địa Ma.

Đồng thời cảnh báo Lư Tu Tư rằng nếu không dạy bảo tốt đứa con hay gây chuyện đó, đợi đến lúc Phục Địa Ma trở lại sẽ đích thân dạy dỗ nó một bài học ra trò.

Điều này khiến Lư Tu Tư sợ khiếp vía, gã biết linh hồn Phục Địa Ma đang nổi giận, nếu Phục Địa Ma trở lại mà thực sự làm hại con trai gã thì hỏng bét.

Vì vậy Lư Tu Tư bảo Đức Lạp Khoa rằng chuyện này cha không quản được đâu, ở trường đừng có mà gây sự nữa.

Đức Lạp Khoa tức phát điên, không ngờ ngay cả cha cũng không yêu thương mình nữa.

Hải Cách đã vượt qua cơn nguy kịch một cách hú vía, hy vọng ông sau này sẽ rút ra bài học, Đỗ Lan không thể lúc nào cũng giúp ông được.

Cha, cha nhất định sẽ không tin đâu.

Hôm nay Hách Mẫn vẻ mặt kích động chạy tới đỉnh tháp, phấn khích muốn chia sẻ niềm vui của mình với cha.

Kiểm tra được điểm O Xuất sắc hả.

Không phải ạ, mới khai giảng đã kiểm tra gì đâu.

Hách Mẫn nói: Là giáo sư môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám của tụi con, tiết học của thầy ấy thật sự quá tuyệt vời.

Con đang nói tới Giáo sư Lư Bình sao.

Đúng vậy, ba năm rồi, cuối cùng cũng có một giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám xuất sắc, tiết học của thầy ấy thật sự rất thú vị, không giảng theo kiểu rập khuôn trong sách mà dạy tụi con theo cách riêng của mình.

Hôm nay tụi con đã học cách đối phó với Boggart.

Con đang nói tới loại sinh vật thích trốn ở những nơi u ám, có thể biến thành thứ mà người ta sợ hãi nhất trong lòng Boggart sao.

Đúng vậy, thú vị quá trời luôn, hóa ra tất cả các bạn học đều có thứ mà mình sợ hãi.

Nói đoạn Hách Mẫn láu lỉnh đảo mắt, rõ ràng là đang có ý xấu gì đây: Cha, nếu cha đối mặt với Boggart thì nó sẽ biến thành cái gì nhỉ.

Con muốn biết thứ mà ta sợ nhất sao.

Có lẽ là việc mất đi động lực thúc đẩy mình vận động, ta sợ một bản thân toàn tri toàn năng.

Cái gì cũng biết hết rồi thì khác gì đã chết đâu.

Thật là chém gió, Hách Mẫn nổi cả da gà, không ngờ cha mình lại có thể nói ra câu sợ một bản thân toàn tri toàn năng, lời này nói ra thật đúng là trơ trẽn.

Nhưng Đỗ Lan lại nói rất nghiêm túc.

Để ta đoán xem thứ con sợ nhất nhé, thi trượt hả.

Đỗ Lan đoán đúng rồi, Hách Mẫn sợ mình thi không đạt, không thể tiếp tục học ở trường phù thủy.

Hách Mẫn gật đầu: Đó là chuyện duy nhất không thể dung thứ, con tuyệt đối sẽ không để kết quả học tập của mình bị hỏng bét.

Nhưng có một chuyện con không hiểu nổi, đó là lúc cuối khi Giáo sư Lư Bình bảo vệ Cáp Lợi, con Boggart đã biến thành mặt trăng, con nghĩ không lầm thì chính là mặt trăng.

Con không nghĩ ra mặt trăng thì có gì đáng sợ chứ.

Đó là vì Lư Bình là một người sói, vào đêm trăng tròn nếu nhìn thấy mặt trăng gã sẽ biến hình, còn không nhìn thấy mặt trăng thì cũng không vấn đề gì lớn.

Vì vậy gã sợ nhất là trăng tròn, trăng tròn sẽ khiến gã biến hình.

Nỗi sợ hãi bắt nguồn từ hai khả năng, một là sự vô tri, hai là sự tổn thương.

Đỗ Lan gợi ý.

Vô tri sao.

Khả năng không cao, phù thủy cho rằng các vì sao chỉ là vật trang trí cho màn đêm, là la bàn báo hiệu vận mệnh, phù thủy hiểu biết về các vì sao, mặt trăng chắc cũng vậy.

Nhưng nếu là tổn thương thì cũng không đúng, mặt trăng thì làm hại được ai chứ.

Hách Mẫn nghĩ mãi không ra.

Không nhất định là mặt trăng trực tiếp làm hại ai đó, cũng có khả năng mặt trăng gián tiếp khiến người đó gây ra những tổn thương không thể cứu vãn.

Người sói sao.

Hách Mẫn chỉ có thể nghĩ đến cái này: Trăng tròn sẽ khiến người sói biến hình, mất đi lý trí.

Giáo sư Lư Bình là người sói.

Chương 897

Suy đoán táo bạo này khiến Hách Mẫn không dám tin vào tai mình.

Quả nhiên là thông minh: Xem ra con đã biết đáp án rồi.

Nhưng không cần lo lắng cho Giáo sư Lư Bình đâu, thầy ấy vẫn luôn kiềm chế thú tính của mình, vào đêm trăng tròn thầy ấy sẽ trốn đi.

Hách Mẫn kinh ngạc khôn xiết, không ngờ vị giáo sư ôn hòa lại có thể biến thành một con sói tàn bạo khát máu.

Ma cà rồng, người sói đều là những thành phần khác biệt trong giới phù thủy, đều là những tồn tại không được chào đón.

Nhưng sao có thể chứ.

Hách Mẫn vẫn không tin.

Cách lây lan của người sói là cắn người, người bị cắn sẽ biến thành người sói, và con cái của họ cũng sẽ trở thành người sói.

Không phải tổ tiên của Lư Bình bị cắn thì cũng là thầy ấy bị cắn thôi, chẳng có gì là không thể cả.

Cũng đúng, chẳng có lý do gì phức tạp, chỉ đơn giản là vậy thôi.

Nhưng sự nguy hiểm của người sói thì ai cũng biết, tại sao Hiệu trưởng lại mời Giáo sư Lư Bình về dạy học.

Người sói khi thấy trăng tròn là không thể kiểm soát nổi bản thân, dù ở hình dạng người thầy ấy có lương thiện đến đâu đi nữa.

Có lẽ là hy vọng gã có thể ngăn cản Sirius Black, vì trước đây họ từng là bạn bè.

Hiệu trưởng có tính toán của riêng mình, con không cần phải lo lắng đâu.

Nếu con đã thích tiết học của thầy ấy thì cứ tận hưởng đi, học thêm nhiều ma chú phòng chống nghệ thuật hắc ám sẽ tốt cho con.

Đỗ Lan biết con gái mình không mặn mà lắm với việc đối kháng ma chú, cô bé không giỏi trong việc chiến đấu trực tiếp.

Hách Mẫn mang theo bí mật trong lòng rời đi, cuối cùng cô chọn tin tưởng Lư Bình, từ tiết dạy của thầy cô có thể cảm nhận được sự lương thiện và quan tâm của thầy, hơn nữa việc biến thành người sói cũng đâu phải tự nguyện, có thể lượng thứ được.

Cáp Lợi không hiểu tại sao Giáo sư Lư Bình lại giúp mình, điều này khiến tất cả học sinh đều cho rằng cậu là kẻ nhát gan, ngay cả Neville cũng có thể đối mặt với nỗi sợ của chính mình, vậy mà cậu lại bị Lư Bình tước mất cơ hội chứng minh bản thân.

Thực tế là Lư Bình sợ con Boggart sẽ biến thành Phục Địa Ma, làm đám trẻ khác khiếp vía.

Tuy nhiên thứ Cáp Lợi thực sự sợ lại là Giám ngục chứ không phải Phục Địa Ma.

Ban đêm, Đuôi Ngoằn Peter trong hình dạng con chuột tiếp tục thay đổi chỗ ẩn nấp, đêm nay nó định trốn vào ký túc xá nữ nhà Cách Lan Phân Đa, Sirius Black đã tới rồi, nó có thể cảm nhận được.

Ngay khi con chuột định lẻn vào ký túc xá, nó bỗng không dám động đậy, vì nó đã bị một luồng sát ý khóa chặt.

Đuôi Ngoằn có thể lẩn trốn lâu như vậy, ngoài việc hóa thú thành chuột ra còn nhờ vào khả năng dự đoán nguy hiểm.

Nó biết mình đã rơi vào một cơn nguy kịch, một cơn nguy kịch cực lớn.

Ái chà chà Crookshanks thốt lên cảm thán, tao nhã bước từng bước mèo chậm rãi lại gần con chuột: Xem nào, ta có một vị khách chuột.

Đuôi Ngoằn sợ muốn chết, nó không hề biết phù thủy sau khi biến thành động vật lại còn có thể nói tiếng người, Animagus chỉ giúp phù thủy giữ lại ma lực sau khi biến hình chứ không thể mở miệng nói được.

Crookshanks cao ngạo đi đến trước mặt con chuột, khinh bỉ nhìn con chuột xám bẩn thỉu này: Bạn chuột của ta, xem ra ngươi bị lạc đường rồi.

Đuôi Ngoằn không dám nhúc nhích, vì đối phương không phải là một con mèo bình thường, không chỉ biết nói chuyện mà ánh mắt sắc lẹm đó còn đáng sợ hơn cả Phục Địa Ma, Đuôi Ngoằn tin chắc rằng nếu mình dám động đậy dù chỉ một chút thôi thì đầu sẽ lìa khỏi cổ ngay lập tức.

Tuy nhiên Crookshanks sẽ không ra tay ngay, vì nó có rất nhiều lời muốn cằm ràm, ít nhất cũng phải nói cho sướng mồm rồi mới tính sau, dù sao thì bây giờ cũng là ban đêm, chẳng ai phát hiện ra một con mèo vàng lớn đang mở miệng nói chuyện cả.

Tiểu Ải Tinh Bỉ Đắc cảm thấy mình đã lẩn trốn suốt mười hai năm, chẳng lẽ bây giờ cuối cùng cũng phải chịu báo ứng.

Ban đầu Tiểu Thiên Lang Tinh tin tưởng hắn, chuyển giao vị trí Người giữ bí mật của Bùa Trung Tín cho Bỉ Đắc, nhưng lại bị hắn bán đứng cho Phục Địa Ma, dẫn đến cái chết thảm khốc của cha mẹ Cáp Lợi.

Vốn dĩ những người được Bùa Trung Tín bảo vệ chỉ cần Người giữ bí mật không bán đứng họ, thì dù có đi ngang qua trước mặt Phục Địa Ma hắn cũng không thể phát hiện, đó là một biện pháp bảo mật vô cùng an toàn.

Tuy nhiên, Tiểu Thiên Lang Tinh đã tin lầm Tiểu Ải Tinh, cuối cùng gây ra đại họa.

Sau khi nhận được tin dữ, Tiểu Thiên Lang Tinh lập tức đoán ra chính Bỉ Đắc đã bán đứng cha mẹ Cáp Lợi và tìm hắn tính sổ, nhưng Bỉ Đắc xảo quyệt đã tự cắt ngón tay mình, kích nổ một ma chú hùng mạnh, ngụy trang thành việc bị Tiểu Thiên Lang Tinh tấn công sát hại.

Hắn không chỉ trốn thoát thành công sự truy sát của Tiểu Thiên Lang Tinh, mà còn khiến anh phải gánh tội danh sát hại cha mẹ Cáp Lợi cùng mười hai người Muggle, bị tống vào Azkaban mà không qua xét xử.

Bởi vì lúc đó mọi người đều nghĩ Người giữ bí mật là người bạn thân nhất của James Potter Tiểu Thiên Lang Tinh, chứ không phải Bỉ Đắc.

Tiểu Thiên Lang Tinh đã luôn gặm nhấm nỗi đau mất đi bạn thân và vết thương do sự phản bội gây ra, hai vết thương tâm hồn đã vắt kiệt tâm huyết của anh.

Hiện tại anh biết kẻ thù của mình đang ở trong trường học, đáng tiếc là anh không tìm thấy Bỉ Đắc.

Hogwarts có vài lối mật đạo dẫn ra ngoài trường, Tiểu Thiên Lang Tinh nắm rõ như lòng bàn tay, anh có thể né tránh tầm mắt của Nhiếp Hồn Quái để vào trường, nhưng tìm một con chuột trong trường học thì không hề dễ dàng.

Nhưng Tiểu Thiên Lang Tinh không biết rằng Bỉ Đắc hiện tại cũng chẳng dễ chịu gì.

Nhìn con mèo vàng trước mặt đang nói năng liến thoắng, Bỉ Đắc toát cả mồ hôi hột.

Ta ngửi thấy mùi hôi, một mùi hôi thối phát ra từ dưới lớp da chuột của ngươi.

Khắc Lỗ Khắc Sơn ghé sát mũi vào, quả thực ngửi thấy một mùi hương không thuộc về loài chuột, chính xác mà nói là mùi của ma pháp.

Bỉ Đắc run rẩy bần bật.

Khắc Lỗ Khắc Sơn giơ móng vuốt lên như định tát con chuột, ngay lúc này Bỉ Đắc cuối cùng không chịu nổi áp lực, lập tức lăn lộn sang bên cạnh.

Đó hoàn toàn là chiêu thức lăn lộn ăn vạ, khiến con mèo cũng phải ngẩn người, nó còn chưa chạm vào con chuột kia mà.

Lăn, dùng sức lăn, lăn quanh con mèo, lăn một cách tự bạo tự khí.

Bỉ Đắc không muốn chết, nhưng đối mặt với con quái miêu có thể tỏa ra khí thế không thua kém gì Phục Địa Ma này, hắn chỉ có thể dùng phương thức vô lại của mình để mưu cầu một tia sinh cơ, hy vọng đối phương sẽ không ăn một con chuột bị bệnh điên.

Con chuột này không phải bị điên rồi chứ.

Khắc Lỗ Khắc Sơn chê bai nghĩ thầm, không ngờ lại gặp phải một con chuột điên, làm hỏng cả bầu không khí nói chuyện của mình.

Có hiệu quả rồi, cứ lăn lộn thế này đối phương sẽ không muốn hạ miệng.

Bỉ Đắc lăn càng hăng hái hơn, vòng nhỏ vòng lớn, vừa tự quay vừa quay quanh trục.

May mà Khắc Lỗ Khắc Sơn không phải hạng mèo dễ bị lừa, nó lại vung vuốt, trực tiếp đè Bỉ Đắc xuống đất: Ta biết ngươi nghe hiểu lời ta nói, hiện tại ta không muốn giết ngươi vì xử lý thi thể rất phiền phức, nhưng ngươi nghe cho rõ đây, dừng ngay hành vi hề hước của ngươi lại, đừng có chọc giận ta.

Bỉ Đắc thở không ra hơi, lực vuốt của mèo quá mạnh.

Muốn cút thì cút xa một chút cho ta, đừng có lại gần ký túc xá nữ, cũng đừng để ta thấy ngươi lần nữa, phù thủy.

Khắc Lỗ Khắc Sơn đã nhìn thấu con chuột này, nhưng sau khi giết chết một Animagus thì thi thể sẽ hiện lại hình người, nó không muốn dọn dẹp xác chết.

Như được đại xá, Bỉ Đắc lập tức lăn về hướng xa ký túc xá nữ, sau đó chạy biến khỏi phòng sinh hoạt chung, đào tẩu đến nơi khác.

Khắc Lỗ Khắc Sơn vẩy vẩy móng vuốt, ngáp một cái rồi quay lại bên giường Hách Mẫn, nằm trên tấm thảm mềm mại vươn vai một cái, sau đó cuộn tròn lại tiếp tục ngủ.

Con mèo đó rốt cuộc là thế nào.

Bỉ Đắc vừa kinh hồn bạt vía bỏ chạy vừa cảm thấy kỳ quái, trông không giống phù thủy, nhưng cũng chưa từng nghe nói có tinh linh ma pháp nào mang hình dáng mèo cả.

Tuy nhiên Bỉ Đắc chợt nhớ ra con mèo đó chẳng phải là mèo yêu của con gái Đỗ Lan sao.

Nhớ lại hàng loạt sự việc không tưởng xảy ra học kỳ trước, khi liên hệ với Đỗ Lan thì con mèo này có vẻ không còn kỳ quái nữa.

Chắc chắn là do tên Muggle quái dị đó làm ra, không, hắn không phải Muggle, mà là một con quái vật.

Bây giờ mình phải làm sao đây.

Trong lâu đài đã có người phát hiện ra mình, bên ngoài lâu đài lại có một Tiểu Thiên Lang Tinh, anh ta chắc chắn đã nhận ra mình nên mới đến trường pháp thuật.

Bỉ Đắc buộc phải suy nghĩ về tương lai của mình.

Hắn rất nhát gan, không có chủ kiến, tôn thờ và phục tùng kẻ mạnh.

Bỉ Đắc và Nạp Uy Neville rất giống nhau, đều nhát gan và vô dụng, nhưng điểm khác biệt là Nạp Uy có nguyên tắc và biết kiên trì với nguyên tắc của mình.

Còn Bỉ Đắc thì hoàn toàn không có nguyên tắc, khi còn ở trường hắn tôn thờ bộ ba thiên tài James, Lư Bình Lupin và Black, suốt ngày đi theo họ quậy phá và làm tay sai.

Sau khi lớn lên, bị Phục Địa Ma bắt được, hắn chẳng nói chẳng rằng mà bán đứng những người bạn đã tin tưởng mình, trở thành nanh vuốt của hắn.

Nạp Uy thì khác, ngay từ năm nhất cậu ấy đã có dũng khí nói không với Harry Potter.

Chương 898

Vào thời trẻ của Bỉ Đắc, khi không có thực lực quậy phá, hắn chọn đi theo những học sinh khiến giáo viên đau đầu, điều đó chứng tỏ hắn không chỉ nhát gan mà còn là kẻ xu nịnh, bám đuôi kẻ mạnh, là một kẻ gió chiều nào che chiều nấy chính hiệu.

Nhu nhược, xảo quyệt, hay thay đổi, trên người Bỉ Đắc tập trung không ít nhược điểm của nhân tính, nhưng thực tế đặc điểm lớn nhất của hắn vẫn là xảo quyệt chứ không phải nhát gan.

Lừa gạt, hãm hại, phản bội, luôn ôm chân kẻ mạnh, tất cả đều chứng minh sự xảo quyệt của hắn vượt xa sự nhát gan.

Thời tiết thay đổi rất nhanh, chẳng mấy chốc mùa đông đã đến, tuyết rơi trắng xóa.

Nhưng sự nhiệt tình của học sinh vẫn không giảm bớt, vì cuối cùng Hách Mẫn và những người khác cũng có thể đến làng Hoắc Cách Mạc Đức để tiếp xúc với những phù thủy ngoài giáo viên.

Tiệm kẹo, tiệm đồ chơi chọc phá, quán bar, bưu điện, tiệm sửa chữa.

Tuy làng Hoắc Cách Mạc Đức không lớn nhưng lại có rất nhiều cửa hàng mà học sinh yêu thích.

Tội nghiệp Harry, cậu ấy chắc chắn đang thất vọng lắm.

La Ân cùng Nạp Uy và Cát Lan Seamus đến làng, nhìn những món hàng ngũ sắc trong tủ kính, các học sinh năm ba lần đầu đến đây đều rất vui mừng.

Chúng ta có thể mang chút đồ ăn vặt về cho Harry.

Nạp Uy nói rồi không kìm được bước về phía tiệm kẹo.

Đi thôi, chúng ta đến Lều Hét nổi tiếng đi.

Cát Lan đã chọn xong mục tiêu: Ngôi nhà ma nổi tiếng nhất nước Anh, không đến đó coi như chưa từng tới Hoắc Cách Mạc Đức.

La Ân còn chưa kịp lên tiếng đã bị Cát Lan kéo về phía Lều Hét.

Đó là một ngôi nhà cũ kỹ lung lay sắp đổ, dường như chỉ một cơn gió mạnh cũng có thể thổi bay những tấm ván gỗ.

Thấy chưa.

Nó đang rung lắc kìa.

La Ân trợn tròn mắt, không thể tin được có ngôi nhà còn tồi tàn hơn cả Trang trại Hang Sóc nhà mình: Tớ dám chắc là không có ai sống trong đó đâu.

Đừng ngốc thế, vốn dĩ làm gì có ai sống ở đó.

Truyền thuyết nói trong đó có ma.

Cát Lan nói: Hơn nữa nghe các anh chị khóa trên kể, họ đều từng nghe thấy tiếng ma hét.

Quả thực có những tiếng cọt kẹt không ngừng truyền tới, nhưng đó không phải tiếng ma hét, mà là ngôi nhà đang rên rỉ khi đung đưa, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Sau trận tuyết lớn trời hửng nắng, khắp nơi đều trắng xóa, ngay cả mái của Lều Hét cũng trắng tinh, chẳng trách lại có âm thanh như vậy, sức nặng của tuyết trên mái khiến ngôi nhà không chịu nổi gánh nặng.

Cát Lan có chút thất vọng: Hình như không thú vị như tớ tưởng.

La Ân thầm nghĩ trong trường chẳng phải có rất nhiều ma sao, cần gì phải ra ngoài xem ma.

Cậu không hiểu rằng đi xem nhà ma thực chất là xem bối cảnh văn hóa của nó.

Trong khi các bạn khác rời trường để thư giãn, Lư Bình đã tìm thấy Harry đang thất vọng và trò chuyện với cậu về người cha.

Harry vì biến dì Marge thành quả khinh khí cầu rồi bỏ nhà đi, nên tự nhiên không có chữ ký của người giám hộ, mà không có chữ ký thì không được đến làng Hoắc Cách Mạc Đức.

Tuy nhiên, nói chuyện với Lư Bình cũng rất tốt, đây là lần đầu tiên Harry nghe kể về cha mình từ miệng một người bạn của ông, cũng biết được Giáo sư Lư Bình trong tiết học không phải là bảo vệ Harry mà là bảo vệ các học sinh khác để họ không nhìn thấy Phục Địa Ma.

Harry thú nhận với Lư Bình rằng so với Phục Địa Ma, cậu sợ Nhiếp Hồn Quái hơn, nhưng cậu không hiểu tại sao mình lại có phản ứng mạnh đặc biệt với chúng.

Đó là bởi vì Harry đã phải chịu đựng quá nhiều bất hạnh.

Harry không nói nên lời, nhưng cậu không muốn mình cứ mãi mang tiếng sợ Nhiếp Hồn Quái để bị trêu chọc, nên đã thỉnh cầu Giáo sư Lư Bình dạy mình phương pháp đối kháng với chúng.

Giáo sư Lư Bình đồng ý, nhưng phải chờ sau lễ Giáng sinh.

Đỗ Lan, anh cũng định đi uống một ly sao.

Hải Cách thấy Đỗ Lan từ trong lâu đài đi ra, cho rằng anh cũng muốn đến quán bar uống rượu.

Tôi không đi Hoắc Cách Mạc Đức.

Đỗ Lan trả lời, Tôi đi câu cá mùa đông.

Giữa trường học và ngôi làng có một hồ nước khổng lồ gọi là Hồ Đen, tân sinh viên sẽ đi thuyền băng qua hồ để vào trường, còn học sinh khóa trên sẽ đi xe theo con đường ven hồ.

Hồ Đen đương nhiên cũng không phải một cái hồ bình thường, mà là nơi cư trú của một bầy người cá.

Trong hồ cũng có rất nhiều loài cá khác, Đỗ Lan rảnh rỗi nên muốn đi câu cá để giết thời gian.

Câu cá sao.

Vậy chúc anh vui vẻ.

Hải Cách nói.

Mặt hồ đã đóng băng, Đỗ Lan vừa đục xong hố băng và thả dây câu thì Khắc Lỗ Khắc Sơn đã đến.

Ngươi nên ở bên cạnh Hách Mẫn chứ không phải ở đây.

Đỗ Lan thấy con mèo đến thì nhíu mày.

Chủ nhân không muốn mang ta theo, sẽ không sao đâu, ta đã thi triển chú ngữ cảnh báo lên người cô ấy, nếu gặp rắc rối ta sẽ được triệu hồi đến ngay.

Khắc Lỗ Khắc Sơn tuy đang nói chuyện nhưng mắt lại nhìn chằm chằm vào dây câu, rõ ràng là muốn ăn cá.

Đỗ Lan thầm nghĩ không biết mình có thiết lập trí thông minh cho con mèo này quá cao không, mà nó đã học được cách lười biếng rồi.

Gần đây có chuyện gì bất thường không.

Mấy ngày trước có một con chuột cố gắng lẻn vào ký túc xá của chủ nhân, nhưng đã bị ta chặn lại.

Đó là một con chuột quái dị, ta cho rằng nó là phù thủy biến thành, nên không giết nó, nếu không xử lý thi thể sẽ rất phiền phức.

Còn gì nữa không.

Không còn nữa.

Không được lơ là cảnh giác, biết chưa.

Đỗ Lan không muốn Hách Mẫn gặp chuyện.

Cá đã cắn câu, Đỗ Lan ném con cá cho Khắc Lỗ Khắc Sơn.

Tuy đã có trí tuệ nhưng nó vẫn là một con mèo, bản năng ăn cá đã ăn sâu vào máu thịt: Nướng lên mới ngon.

Khắc Lỗ Khắc Sơn thi triển ma pháp lửa vào con cá vừa lên bờ đã bị đóng băng, nướng chín rồi mới bắt đầu đánh chén.

Con mèo này cũng khá cầu kỳ đấy, Đỗ Lan ngẩng đầu lên, thấp thoáng thấy Nhiếp Hồn Quái bay qua không trung.

Những sinh vật linh thể này đúng là đeo bám không dứt, nhưng năng lực có hạn, phạm vi cảm nhận cảm xúc con người quá nhỏ, hơn nữa khả năng cảm nhận động vật lại yếu kém đến cực điểm, nếu không cũng chẳng để Tiểu Thiên Lang Tinh trốn thoát được.

Hiện tại chúng cứ đeo bám theo Harry, vì chúng khẳng định Tiểu Thiên Lang Tinh sẽ đến trường để tấn công Harry.

Đám Nhiếp Hồn Quái đó đúng là đáng ghét.

Khắc Lỗ Khắc Sơn cũng không thích những kẻ canh gác này: Chẳng lẽ Bộ Pháp Thuật không thể mời người chuyên nghiệp đến bắt tội phạm sao, cứ dùng đám lính ngục này, chẳng biết phân công hợp tác gì cả.

Thực tế Nhiếp Hồn Quái và Bộ Pháp Thuật không phải quan hệ lệ thuộc mà là quan hệ hợp tác.

Nhiếp Hồn Quái là tập hợp năng lượng ma pháp tiêu cực của thế giới phù thủy, không thể bị tiêu diệt hoàn toàn, vì chỉ cần có phù thủy tồn tại là sẽ có năng lượng tiêu cực.

Ngay cả ma chú tràn đầy năng lượng tích cực như Hô Thần Hộ Vệ cũng chỉ có thể xua đuổi chúng.

Nhìn mức độ kiêu ngạo của Nhiếp Hồn Quái là biết chúng thực sự rất thích đi dọa người khắp nơi, chứ không phải bị nhốt trong ngục làm mấy tên lính canh quèn.

Cá cũng ăn rồi, ngươi mau đi bảo vệ Hách Mẫn đi, đừng để cô ấy phát hiện.

Đỗ Lan đuổi con mèo vàng về làm việc, bản thân tiếp tục quan sát đám Nhiếp Hồn Quái kia.

Nuốt chửng niềm vui của phù thủy, phóng đại nỗi đau của họ, từ đó tăng cường sức mạnh cho bản thân, đám Nhiếp Hồn Quái này cũng có tính toán gớm đấy.

Đỗ Lan đột nhiên phát hiện hôm nay Nhiếp Hồn Quái hình như đặc biệt nhiều, hơn nữa đều đang tụ tập về một hướng, chẳng lẽ phát hiện ra Tiểu Thiên Lang Tinh.

Không đúng lắm, vì hướng đó chẳng phải là hướng ngôi làng sao.

Chẳng lẽ có chuyện.

Quả thực có chuyện, Nhiếp Hồn Quái đã tìm đến Hách Mẫn, vì chúng cho rằng trước đó chính Hách Mẫn đã giết chết ba thành viên của chúng.

Nhiếp Hồn Quái không cảm nhận được sự tồn tại của Khắc Lỗ Khắc Sơn, nên nghĩ rằng năng lượng ma pháp mạnh mẽ trên tàu hỏa là do Hách Mẫn thi triển.

Mây đen.

Đám trẻ trong làng ngẩng đầu lên, thầm nghĩ kỳ lạ, sao thời tiết đột nhiên trở nên xấu đi, tầm nhìn của chúng không thể nhìn xa đến

vậy.

Trên độ cao nghìn mét, ngày càng nhiều Nhiếp Hồn Quái xuất hiện.

Đối với sự tồn tại có thể giết chết mình, chúng nhất định phải trừ khử cho bằng được.

Tuy nhiên chúng cũng biết đi lẻ tẻ từng đứa là nộp mạng, nên đã tụ tập khoảng ba mươi con Nhiếp Hồn Quái chuẩn bị cùng tấn công, đảm bảo một kích tất sát.

Khắc Lỗ Khắc Sơn cũng phát hiện năng lượng tiêu cực trên không trung ngôi làng ngày càng tập trung, biết sắp có chuyện, lập tức tăng tốc chạy về phía làng.

Sắp mưa sao.

Đám học sinh ngây ngô vẫn chưa biết mức độ nghiêm trọng của vấn đề, chỉ nghĩ đây là sự biến đổi thời tiết.

Ngày càng lạnh, hơi nước trong không khí xung quanh trực tiếp bị đóng băng thành những tinh thể đá.

Học sinh ôm tay, trố mắt nhìn cảnh tượng kỳ ảo, tuyết không rơi xuống từ trên trời mà trực tiếp hiện ra quanh người họ.

Chương 899

Mau vào trong nhà đi.

Người lớn cảm giác tình hình không ổn, đây không đơn thuần là nhiệt độ giảm xuống, ngay cả ma lực trong cơ thể cũng dường như bị đóng băng, kia đâu phải mây đen, rõ ràng là đám Nhiếp Hồn Quái đang tụ tập lại: Lũ khốn này muốn giết chúng ta sao.

Đám trẻ cũng cảm thấy không ổn vì ngày càng lạnh, vội vàng chạy vào những cửa hàng gần nhất.

Rầm, tất cả cửa đóng lại, mỗi cửa hàng đều tụ tập rất đông học sinh, nhưng dù có đông đúc cộng thêm hơi ấm của lò sưởi cũng không thể đảo ngược được cái lạnh đang giảm xuống nhanh chóng.

Mọi thứ bên ngoài đều bị đóng băng, hơn nữa cái lạnh bắt đầu tấn công cửa kính của các cửa hàng, từng luồng hơi lạnh xông vào trong, ngay cả nến và lò sưởi trong nhà cũng dường như bị đóng băng, rõ ràng lửa vẫn đang cháy nhưng lại không cảm nhận được hơi ấm, ngay cả khi đã hơ tay lên ngọn lửa.

Đám Nhiếp Hồn Quái này điên rồi sao.

Khắc Lỗ Khắc Sơn đại kinh thất sắc, cứ thế này cả ngôi làng sẽ bị đóng băng mất, phải xua đuổi chúng: Bay lên.

Con mèo bay vút lên trời.

Lại gần mới phát hiện, ba mươi con Nhiếp Hồn Quái đã hợp nhất lại thành một linh thể bóng tối khổng lồ trông như Tử thần, thân hình đen kịt nuốt chửng vạn vật.

Phù thủy có thể giết chết Nhiếp Hồn Quái tuyệt đối không thể để lại.

Càng lại gần, không chỉ năng lượng mà ngay cả linh hồn cũng dường như bị Nhiếp Hồn Quái hấp thụ.

Đây đâu còn là lính ngục nữa, rõ ràng là Tử thần đang hiện thân xuống nhân gian.

Khắc Lỗ Khắc Sơn cũng không chắc chắn một trăm phần trăm có thể đối phó với kẻ địch như vậy, nhưng tuyệt đối không thể để chủ nhân gặp chuyện: Thủ Tiện Công Kích.

Một đòn ma lực sung mãn.

Tuy nhiên, trước sự ngỡ ngàng của Khắc Lỗ Khắc Sơn, đòn tấn công của nó đã bị đóng băng giữa chừng, năng lượng ma pháp trực tiếp bị đông cứng lại.

Hình thể hợp thể khổng lồ của Nhiếp Hồn Quái này đã làm giảm mức độ hoạt động của vạn vật, ngay cả tấn công ma pháp cũng không thể thoát khỏi, kiểm soát mọi thứ trong phạm vi khống chế của mình, đó chính là sự mạnh mẽ của Nhiếp Hồn Quái hợp thể, và hình thái thể hiện ra chính là sự đóng băng.

Bầu trời bị hình chiếu của Tử thần bao phủ, bàn tay đen khô héo dường như muốn thâu tóm ngôi làng nhỏ bé này.

Nhiệt độ hạ thấp liên tục.

Giải thích theo phương thức khoa học, đòn tấn công của Nhiếp Hồn Quái hợp thể chính là làm giảm giá trị entropy thương trị.

Entropy đại diện cho mức độ hỗn loạn của hệ thống, càng hỗn loạn năng động thì giá trị càng cao, càng có trật tự thì giá trị càng thấp.

Đây tuyệt đối là hình chiếu của Tử thần.

Khắc Lỗ Khắc Sơn lẩm bẩm.

Các phù thủy áp sát vào cửa sổ, kinh hãi nhìn bóng đen hạ xuống từ trên trời, cao hơn hai mươi mét, mang theo hiệu ứng hạt đen, mờ ảo khó tìm tung tích, biến hóa khôn lường.

Dường như chỉ là một bộ áo choàng đen được dựng lên bởi đôi bàn tay chỉ còn da bọc xương, vẫn không thể thấy bất kỳ khuôn mặt nào trong chiếc áo choàng phóng đại đó.

Cái này rốt cuộc là thứ gì.

Khắc Lỗ Khắc Sơn đáp xuống đất, ma pháp của mình đều bị đóng băng, chẳng lẽ nó vô địch sao.

Đây còn là Nhiếp Hồn Quái không.

Hơn nữa cảm giác này là sao.

Chỉ cần hơi lại gần là một lượng lớn cảm xúc tích cực bị hấp thu, toàn thân không còn chút sức lực nào.

Tại sao phải sợ hãi, tại sao phải chạy trốn, hay là cứ thế rời bỏ nhân gian đi, sống còn có ý nghĩa gì nữa.

Những người đang ẩn nấp không tự chủ được mà nảy sinh cảm xúc bi quan yếm thế như vậy, căn bản không thể tự kiềm chế, ngay cả người lạc quan nhất cũng khó lòng thoát khỏi.

Ta đã là một con mèo phế vật vô dụng rồi.

Con mèo thông minh này cũng không thoát khỏi kiếp nạn, nằm dài trên tuyết với vẻ mặt mặc cho ai làm gì thì làm, rõ ràng cũng đã bị ảnh hưởng.

Tuy họ vẫn còn sống, nhưng chẳng khác gì đã chết, trở thành những xác không hồn.

Hô Thần Hộ Vệ.

Một con phượng hoàng trắng muốt từ hướng Hogwarts bay tới, vượt qua ngàn mét.

Với thị lực của Đỗ Lan, có thể thấy đó là ma chú do Đặng Bố Lợi Đa thi triển bên bờ Hồ Đen.

Sở dĩ không lại gần là vì nếu lại gần quá, Hiệu trưởng cũng sẽ bị ảnh hưởng bởi những cảm xúc tiêu cực.

Ngay cả những thân cây khô cũng ủ rũ, động vật thì nằm lăn ra chết, thú ăn thịt thấy thú ăn cỏ cũng không ăn, thú ăn cỏ thấy thú ăn thịt cũng không chạy, có thể thấy sự cường hãn của hình chiếu Tử thần.

Thế giới phù thủy chỉ có truyền thuyết về Tử thần, không có bằng chứng thực tế chứng minh sự tồn tại của hắn.

Ngay cả người nắm giữ một trong những Bảo bối Tử thần như Đặng Bố Lợi Đa cũng không tin Tử thần có thật.

Bảo bối Tử thần có ba: Cây đũa phép Cơm nguội bách chiến bách thắng, Viên đá Phục sinh cứu người chết, Áo choàng tàng hình lẩn tránh mọi ánh nhìn.

Truyền thuyết kể về ba anh em phù thủy băng qua một dòng sông chảy xiết, họ hợp lực thi triển ma pháp dựng một cây cầu bắc ngang sông để qua sông an toàn.

Nhưng giữa cầu, họ bị một bóng đen chặn lại, đó chính là Tử thần.

Vì trước đây không ai có thể qua sông an toàn, Tử thần đã thu hoạch vô số linh hồn trong dòng sông nguy hiểm này, nhưng lần này ba anh em lại định lướt qua dưới mí mắt Tử thần, điều đó đã chọc giận hắn.

Nhưng Tử thần không thể trực tiếp giết người, nên định dùng cách khác để hại chết ba anh em, hắn nói sẽ tặng cho ba anh em ba món quà.

Người anh cả hiếu chiến muốn một cây đũa phép có thể chiến thắng bất kỳ phù thủy nào, người anh thứ hai ngạo mạn muốn làm nhục Tử thần nên muốn có khả năng phục sinh người chết, nhưng người em út thông minh lại không tin lời Tử thần, chỉ xin một bộ quần áo có thể ẩn nấp khỏi mọi tầm mắt, và nhận được Áo choàng tàng hình.

Cuối cùng anh cả vì hay đánh nhau nên bị người ta chuốc say rồi giết chết, anh thứ hai triệu hồi linh hồn vợ mình nhưng phát hiện Viên đá Phục sinh không thể thực sự hồi sinh cô, chỉ là triệu hồi linh hồn mà thôi, tệ hơn nữa là linh hồn người vợ chỉ còn sự bi quan, cô cho rằng sự tồn tại của mình là đau khổ, giống như những người ở làng Hoắc Cách Mạc Đức hiện tại vậy.

Cuối cùng anh thứ hai không chịu nổi sự dày vò của việc gặp nhau mà không thể yêu nhau, trong tuyệt vọng đã tự sát để đi theo vợ.

Chỉ có người em út luôn dựa vào Áo choàng tàng hình để ẩn nấp, cho đến khi già rồi chết, không để Tử thần đưa đi sớm.

Có truyền thuyết như vậy, nhưng Đặng Bố Lợi Đa vẫn không tin vào sự tồn tại của Tử thần, ông cho rằng đó là do ba Bảo bối Tử thần quá đỗi thần kỳ, nên người sáng tạo hoặc thế hệ sau đã thêm thắt những câu chuyện lãng mạn vào cho các đạo cụ mạnh mẽ này, chứ không phải sự thật.

Ngay cả hiện tại đối mặt với hình chiếu Tử thần do Nhiếp Hồn Quái hợp thể, Đặng Bố Lợi Đa vẫn không tin vào Tử thần, đây chẳng qua là một kẻ thù mạnh mà thôi.

Là do Nhiếp Hồn Quái giở trò, tuyệt đối không phải Tử thần.

Hình chiếu Tử thần chỉ là tên của kẻ địch mạnh, vì kẻ địch mạnh mẽ đáng sợ và có hình dáng giống như Tử thần trong thần thoại, chứ không phải vì nó thực sự là phân thân của Tử thần chiếu xuống thế

giới.

Thần hộ mệnh phượng hoàng tràn đầy năng lượng tích cực, lướt qua Hồ Đen đóng băng, mang theo từng đợt tuyết hoa, kéo theo hư ảnh lao thẳng vào hình chiếu Tử thần.

Tuy nhiên, niềm vui của một người rõ ràng không thể đẩy lui được tập hợp năng lượng tiêu cực khổng lồ như thế, ngay cả Thần hộ mệnh cũng bị đóng băng, trở thành một bức tượng băng phượng hoàng trắng muốt tuyệt đẹp.

Đặng Bố Lợi Đa nhíu mày, nắm chặt Viên đá Phù thủy trong túi, thầm nghĩ chỉ có thể mượn sức mạnh của Viên đá Phù thủy sao.

Không cần do dự, hiện tại không ra tay sẽ có chuyện, với tư cách là Hiệu trưởng, ông sẽ không để học trò của mình gặp chuyện.

Hiệu trưởng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Các giáo viên cũng tụ tập hết bên cạnh Hiệu trưởng, kinh ngạc nhìn bóng đen khổng lồ đối diện Hồ Đen, Giáo sư Mạch Cách McGonagall run rẩy môi: Đó là Nhiếp Hồn Quái sao.

Tư Nội Phổ Snape, Lư Bình và các giáo sư khác cũng hít một hơi lạnh, đầu óc tỉnh táo hẳn ra: Có mấy trăm học sinh đang ở trong làng.

Nói rồi Tư Nội Phổ rút đũa phép ra, vẻ mặt kiên quyết, chỉ cần Hiệu trưởng ra lệnh, ông nhất định sẽ là người đầu tiên lao qua cứu người.

Tây Phất Lặc Tư Severus, đừng qua đó, sẽ bị ma pháp của nó ảnh hưởng đấy, đây đã là cực hạn của chúng ta, chúng ta chỉ có thể đứng ở đây tấn công thôi.

Tây Phất Lặc Tư là tên của Snape, Snape là họ, thường chỉ có Hiệu trưởng mới gọi như vậy.

Với khoảng cách này, tất cả giáo sư đều gặp khó khăn, họ không có ma lực mạnh mẽ như Hiệu trưởng.

Hiệu trưởng đã sống hơn một trăm tuổi, sống lâu hơn tất cả các giáo viên, ma lực tự nhiên cũng nhiều hơn, chưa kể Đặng Bố Lợi Đa còn là một phù thủy thiên tài, cộng thêm ông có một trái tim kiên cường, ba yếu tố cộng lại khiến Đặng Bố Lợi Đa xứng đáng trở thành phù thủy vĩ đại nhất thời đại.

Mọi người lùi lại, tôi sẽ bảo vệ học sinh Hogwarts.

Với trách nhiệm của một Hiệu trưởng, ông lập tức sử dụng sức mạnh của Viên đá Phù thủy.

Đỗ Lan, người định ra tay, đã dừng bước, khí tức của anh đã bao phủ cả ngôi làng để đảm bảo không ai bị thương, hiện tại anh có thể chiêm ngưỡng sức mạnh của Đặng Bố Lợi Đa.

Người dân trong làng đột nhiên cảm thấy tốt hơn nhiều, tuy vẫn lạnh lẽo bi thương nhưng ít nhất không còn muốn chết nữa, mà muốn sống.

Đặng Bố Lợi Đa đang tích tụ ma pháp.

Mọi người đại kinh thất sắc, họ có thể cảm nhận được ma lực cuồn cuộn phát ra từ người Hiệu trưởng, hiện tại cách nhau bởi Hồ Đen rộng lớn, tại hai địa điểm Hogwarts và Hoắc Cách Mạc Đức đồng thời tồn tại hai sức mạnh không thể ngó lơ.

Một tối một sáng.

Đặng Bố Lợi Đa hấp thụ sức mạnh từ Viên đá Phù thủy vào cơ thể hóa thành ma lực, lần này để có đủ sức mạnh ông đã sử dụng quá mức ma lực, hiện tại chỉ cảm thấy cơ thể có thể nổ tung bất cứ lúc nào, nên ông chỉ có thể toàn tâm toàn ý khống chế ma lực.

Đỗ Lan thầm nghĩ Hiệu trưởng đã hơn một trăm tuổi mà vẫn liều mạng như thanh niên, có lẽ đây mới là dáng vẻ thực sự của Hiệu trưởng.

Chương 900

Có một trái tim tìm cầu sức mạnh, chỉ là bình thường đều bị chính mình khống chế chặt chẽ, hiện tại đối mặt với kẻ thù đe dọa học sinh, ông không thể không một lần nữa thể hiện trái tim điên cuồng đó.

Áo choàng phù thủy trắng nhẹ nhàng tung bay dù không có gió, mái tóc bạc và bộ râu dài chỉnh tề cũng dập dềnh theo, ma lực bức lui tất cả giáo sư xung quanh, đây là thời gian biểu diễn của Đặng Bố Lợi Đa.

Đặng Bố Lợi Đa lần đầu tiên hoàn toàn buông tay sử dụng sức mạnh của Viên đá Phù thủy, hiện tại ông luôn cẩn trọng trong việc nghiên cứu sức mạnh cường đại, vì ông đã từng trải qua bi kịch.

Khi còn trẻ, Đặng Bố Lợi Đa cũng từng ngông cuồng.

Vừa tốt nghiệp ông đã hy vọng đạt được sức mạnh vĩ đại, không khác gì Phục Địa Ma thời trẻ, thậm chí còn kết nghĩa anh em với pháp sư hắc ám khét tiếng nhất thời đại đó, quan hệ của hai người từng vô cùng tốt đẹp, hai người cùng nhau nghiên cứu ma pháp cường đại, nghiên cứu điển tịch cổ đại, cùng nhau tìm kiếm Bảo bối Tử thần.

Và tất cả kết thúc vì cái chết thảm khốc của em gái Đặng Bố Lợi Đa, khiến ông nhận ra ma pháp dù mạnh đến đâu cũng không thể cứu vãn sinh mạng người thân, cũng không thể hàn gắn vết rạn nứt tình thân.

Từ đó ông không còn suy nghĩ viển vông nữa mà ổn định làm việc với thân phận giáo viên, mãi đến năm 1845, Đặng Bố Lợi Đa đã đánh bại người bạn pháp sư hắc ám năm xưa, phù thủy hắc ám mạnh nhất từng thống trị cả giới phù thủy châu Âu trừ nước Anh Gellert Grindelwald, chiến thắng của Đặng Bố Lợi Đa đã đặt dấu chấm hết cho tình bạn của hai người.

Đặng Bố Lợi Đa biết sức mạnh sẽ khiến con người chìm đắm, nên hiện tại ông luôn vô cùng cẩn thận, đối xử với Viên đá Phù thủy giống như Gandalf đối với Nhẫn Thần trong Chúa tể những chiếc nhẫn.

Thực ra lúc mới lấy được Viên đá Phù thủy, Đặng Bố Lợi Đa cũng từng nghi ngờ, dằn vặt, ông sợ mình sẽ lại rơi vào vực thẳm một lần nữa, nhưng cuối cùng ông vẫn chọn giữ lại Viên đá Phù thủy, vì hai khối đá này hoàn toàn không thua kém Bảo bối Tử thần, không, ở một mức độ nào đó, Viên đá Phù thủy còn cao hơn Bảo bối Tử thần vốn có chức năng đơn nhất một bậc, vì Viên đá Phù thủy có chức năng đa dạng có thể coi là cỗ máy ước nguyện vạn năng, nên Đặng Bố Lợi Đa không nỡ hủy bỏ nó.

May mà không hủy bỏ, hiện tại đúng lúc dùng đến.

Hai đầu Hồ Đen đóng băng là hai luồng khí thế ngút trời, một bên tuyệt vọng muốn chết và một bên tràn đầy sức sống mãnh liệt.

Giữa hồ đen, tại điểm giao nhau của hai giới, lớp băng dày xuất hiện những vết nứt, sức mạnh giằng co đã bắt đầu tác động lên các vật thể xung quanh.

Nước hồ nhảy nhót bị ép ra từ các vết nứt, không tự chủ được mà bay lên trời.

Vẫn là ma chú đó, cộng thêm năng lượng tích cực trong lòng mình gia trì với ma lực của Viên đá Phù thủy, Đặng Bố Lợi Đa giơ đũa phép lên hô vang ma chú: Hô.

Thần Hộ Vệ.

Oàng.

Dường như toàn bộ lớp băng trắng trên mặt hồ đều nổi lên, đây là

Thần hộ mệnh khổng lồ đến mức nào.

Trong phạm vi vài dặm, thậm chí mười dặm bên ngoài, Nhiếp Hồn Quái cũng run rẩy, hình chiếu Tử thần đối diện với Thần hộ mệnh cũng phát ra những dao động bất an, nhưng nó rất mạnh, sẽ không chịu yếu thế.

Thế là nó phản kích, đòn tấn công của Thần hộ mệnh là đòn giảm entropy khiến vạn vật phải thần phục, hỗn loạn đại diện cho năng năng lượng cao, trật tự đại diện cho khả năng kiểm soát.

Nhưng khi trật tự trở thành những quy định xơ cứng không đổi, sẽ không còn bất kỳ khả năng nào nữa, mọi thứ đều sẽ tuân thủ quy tắc như tĩnh lặng, ngày qua ngày năm qua năm không ngừng lặp lại.

Hình chiếu Tử thần muốn tất cả mọi người đều trở thành những kẻ chán đời, cuối cùng biến mọi thứ thành một thế giới khô khan.

Đương nhiên giảm entropy không có nghĩa là giảm năng lượng, chỉ là giảm mức độ hỗn loạn, dù entropy có giảm xuống bằng không, thực tế ma lực vẫn còn đó, chỉ là nó đạt được sự ổn định nội bộ vô cùng đồng đều, không hề bành trướng ra ngoài, tự nhiên không có lực tấn công, ranh giới sẽ bị đóng băng.

Entropy thực ra tương tự như gia tốc, gia tốc giảm không có nghĩa là vật thể lập tức giảm tốc độ, chỉ là mức độ tăng tốc chậm lại.

Gia tốc bằng không, vật thể cũng không phải đứng yên mà là chuyển động đều.

Khi entropy bằng không, nghĩa là mọi thứ đều vận động đều đặn theo khuôn mẫu, không còn sự thay đổi, đạt đến sự ổn định tuyệt đối bên trong, không có nghĩa là không chuyển động nữa.

Hiện tại Thần hộ mệnh phủ khắp mặt Hồ Đen đang nhanh chóng trở nên ổn định, bắt đầu đóng băng từ hai bên cánh.

Đặng Bố Lợi Đa giơ đũa phép, duy trì cuộc tấn công của Thần hộ mệnh, còn một chút nữa, chỉ cần tiến thêm một chút nữa thôi là có thể đánh trúng kẻ địch.

Trong làng, các phù thủy qua cửa sổ nhìn thấy cảnh tượng này, hai con quái thú khổng lồ đang đấu tranh trên đường phố, giống như đang xem phim khoa học viễn tưởng vậy.

Còn những học sinh ở lại trường Hogwarts thì trèo cao nhìn xa, kinh hãi xem cuộc đối quyết đằng xa.

Tuy không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng cảnh tượng này quá chấn động, trên chiến trường tuyết hoa bay tán loạn từ mặt đất lên trời ngược lại với trọng lực, bụi tuyết cuồn cuộn bên dưới che khuất những cánh rừng quanh hồ.

Còn làn khói đen đằng xa bao trùm cả ngôi làng, sự tương phản mạnh mẽ giữa trắng và đen khiến đám học sinh hô vang phấn khích.

Nhưng những người trong cuộc thì không thấy thú vị chút nào, bất kể là đen hay trắng, dường như đều có thể đè nén như Thái Sơn bất cứ lúc nào phá hủy nhà cửa, vỗ tay một cái ép bẹp họ.

Phù thủy nắm chặt đũa phép, giống như tân binh cầm súng, trong lòng chỉ có sự sợ hãi.

Các giáo sư nheo mắt đứng bên cạnh Hiệu trưởng, hiện tại trong ánh sáng trắng quanh người Hiệu trưởng đã hiện ra màu đỏ tươi, điều này khiến họ rất lo lắng.

Thực ra đó là vì hiện tại ma lực của Đặng Bố Lợi Đa đã hoàn toàn dựa vào sự hỗ trợ của Viên đá Phù thủy, không phải chuyện gì lớn, chỉ là ánh hồng chói mắt thực sự không lành.

Xoay cánh tay, đưa đũa phép về phía trước một phân, mỗi một centimet tiến lên cũng là ưu thế.

Hình chiếu Tử thần đang run rẩy, vì con phượng hoàng khổng lồ đã đến trước mặt nó, chớp mắt đã đâm sầm vào người nó.

Năng lượng không hoàn toàn cân bằng điên cuồng lao vào cơ thể hình chiếu Tử thần.

Lực liên kết của Nhiếp Hồn Quái hợp thể nhanh chóng bị hóa giải, trên cơ thể đen kịt của hình chiếu Tử thần bắt đầu xuất hiện những vết nứt, ánh sáng xuyên qua, trước là màu trắng sau là màu đỏ.

Tình hình của Đặng Bố Lợi Đa không ổn rồi, Đỗ Lan đứng từ xa thấy các mao mạch của Đặng Bố Lợi Đa đều biến thành màu đỏ, điều này chứng tỏ ông hấp thụ năng lượng của Viên đá Phù thủy quá nhanh, không kịp chuyển hóa năng lượng đá thành ma lực, nên đã hút toàn bộ các hạt đá vào cơ thể, đây là sự ứ đọng của Viên đá Phù thủy, tuy vấn đề không lớn nhưng nhìn tình cảnh rất thảm khốc.

Trong mắt các giáo sư, Hiệu trưởng lúc này vô cùng hãi hùng, chiếc áo choàng trắng cùng mái tóc dài bạc phơ, nhưng trên mặt và cánh tay toàn là những đường gân mạch màu đỏ, giống như Hiệu trưởng đang vắt kiệt sinh mạng của chính mình để đối kháng kẻ thù vậy.

A a.

Nhưng Đặng Bố Lợi Đa không lùi bước, cuối cùng một lần nữa nâng cao ma lực, đánh đổi tất cả, đũa phép và hình chiếu Tử thần được kết nối bằng một luồng lực màu đỏ, toàn bộ không gian đều bị nhuộm hồng, như thể hoàng hôn đến sớm.

Đối phương không trụ được nữa, Đặng Bố Lợi Đa có thể cảm nhận được, những Nhiếp Hồn Quái cấu thành hình chiếu Tử thần không chịu nổi nữa đều muốn thoát ra ngoài, kẻ địch không ngừng phình to như một quả bóng.

Đòn tấn công cuối cùng, Đặng Bố Lợi Đa không chút do dự, tung một cú hất ngược lên, ánh hồng từ đầu đũa phép như điện, xuyên thủng kẻ địch.

Ma lực xuyên thấu qua ngực hình chiếu Tử thần, bay thẳng lên trời cao hàng trăm mét mới mờ dần, tạo thành một dải ráng chiều thấp thoáng trên bầu trời.

Oàng.

Vỡ vụn, tro bụi đen ngòm cùng ba mươi con Nhiếp Hồn Quái yếu ớt tán loạn tháo chạy, bay vút lên trời, không dám dừng lại một khắc, chúng hoàn toàn bị Đặng Bố Lợi Đa dọa cho khiếp vía.

Thành công rồi, Đặng Bố Lợi Đa dừng ma lực, thu lại ánh sáng, thở dốc, lảo đảo định ngã ngửa ra sau.

Hiệu trưởng.

Các giáo sư ùa tới đỡ lấy vị Hiệu trưởng kính yêu: Đưa đến bệnh thất nhanh.

Như vừa tỉnh mộng, bất kể là trường học hay ngôi làng, đều như vừa tỉnh cơn mơ.

Họ còn chưa biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, ngơ ngác mở cửa, cẩn thận đứng trên con phố bị bao phủ bởi một lớp tro đen.

Rõ ràng buổi sáng nơi đây còn là một vùng trắng xóa, hiện tại tuyết trắng bị bao phủ trở nên đen kịt.

Đó đều là thực thể năng lượng tiêu cực, bây giờ mọi người có thể cảm nhận cái gọi là đổ hết những chuyện không vui vào thùng rác là thế nào.

Đặng Bố Lợi Đa rơi vào hôn mê, các giáo sư mất đi người dẫn đầu, may mà Mạch Cách với tư cách là Phó hiệu trưởng có kinh nghiệm phong phú, biết phải làm gì, trước hết bảo các giáo sư vào làng đưa tất cả học sinh về, không được thiếu một ai.

Đồng thời ổn định tâm trạng học sinh, điều quan trọng hiện tại là trấn an nhân tâm, những chuyện khác có thể tính sau.

Giáo sư Mạch Cách đã thành công ổn định cục diện, học sinh đều an toàn, bà cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng không biết khi nào Hiệu trưởng mới tỉnh lại.

Ông ấy đã sử dụng sức mạnh không nên sử dụng.

Bà Poppy Pomfrey, y tá trưởng, cho biết tình hình của Hiệu trưởng không mấy lạc quan: Đã ngần này tuổi rồi mà còn chưa học được cách lượng sức mà làm.

Được rồi, bà Pomfrey, Hiệu trưởng làm vậy cũng là vì an toàn của trường, bà không thấy con Nhiếp Hồn Quái khổng lồ kia sao.

Nếu Hiệu trưởng không hành động, tất cả học sinh sẽ bị hại chết.

Giáo sư Mạch Cách bênh vực: Quan trọng là sức khỏe của ông ấy, liệu ông ấy có thể trở lại như trước không.

Bà Pomfrey do dự một chút: Khó nói lắm, vì hiện tại tình hình của Hiệu trưởng rất tồi tệ, cơ thể ông ấy đã bị vắt kiệt, tôi không cảm nhận được một chút ma pháp nào, nhưng những nguyên tố màu đỏ trong cơ thể ông ấy lại giàu ma lực, điều này khiến tôi rất thắc mắc, Hiệu trưởng tuyệt đối đã sử dụng sức mạnh mà mình không thể khống chế.

Là Viên đá Phù thủy.

Xác định con gái không sao, Đỗ Lan nhàn nhã đi vào bệnh thất nói cho mọi người biết sự thật: Không cần lo cho Hiệu trưởng, ông ấy sẽ không sao đâu, vấn đề hiện tại là sức mạnh của Viên đá Phù thủy không thể bị ông ấy hấp thụ hết, nên mới sinh ra hiện tượng bài trừ.

Nói rồi anh đặt tay lên trán Hiệu trưởng, dẫn dắt toàn bộ sức mạnh của Viên đá Phù thủy ra ngoài, sau đó chuyển hóa thành ma lực rồi truyền ngược lại vào cơ thể ông, ma lực tràn đầy khiến Hiệu trưởng lập tức tỉnh lại.

Tuy nhiên sự mệt mỏi về tinh thần thì không thể phục hồi ngay lập tức, ông cần nằm giường nghỉ ngơi.

Học sinh vẫn còn kinh hồn bạt vía, nhưng nhìn chung trạng thái vẫn ổn định, suy cho cùng bọn trẻ đều bạo dạn, nhanh chóng những học sinh đã trải qua chuyện này lại có chuyện để tán gẫu, dũng khí tràn trề.

Sau khi bình phục, Đặng Bố Lợi Đa lập tức gửi kháng nghị nghiêm trọng tới Bộ Pháp Thuật, ông không cho phép xung quanh trường học lại xảy ra sự cố ác tính nghiêm trọng như vậy, nên ông yêu cầu Bộ Pháp Thuật đưa tất cả Nhiếp Hồn Quái trở lại Azkaban.

Chút nữa thôi là Nhiếp Hồn Quái đã gây ra tội nghiệt còn lớn hơn cả Tiểu Thiên Lang Tinh, điều này tuyệt đối không được phép.

Đồng thời Bộ Pháp Thuật cũng nhận được thư của phụ huynh học sinh, họ biết được từ con cái mình về những gì đã xảy ra ở làng Hoắc Cách Mạc Đức, Nhiếp Hồn Quái thế mà lại hợp nhất để tấn công, đây là phản loạn, Bộ Pháp Thuật nên dùng thủ đoạn sấm sét để giam cầm tất cả chúng lại.

Chương 901

Nhưng Bộ Pháp Thuật rõ ràng không có khả năng kiềm chế Nhiếp Hồn Quái, nên cũng chỉ có thể ậm ừ trì hoãn thời gian, cuối cùng vẫn dùng Tiểu Thiên Lang Tinh làm cái cớ để Nhiếp Hồn Quái tiếp tục ở lại quanh Hogwarts.

Điều này khiến Đặng Bố Lợi Đa rất không hài lòng, nhưng Tiểu Thiên Lang Tinh thực sự cũng là một yếu tố bất ổn.

Nhiếp Hồn Quái vô cùng trơ tráo tuyên bố trước đó chỉ là ngoài ý muốn, sẽ không có lần thứ hai.

Chúng cũng dám lắm, bị Đặng Bố Lợi Đa đánh bại thê thảm, ước chừng chúng dù có không rời đi cũng không dám lại gần trường học nữa.

Cuộc sống học đường trở lại bình thường, sau kỳ nghỉ là trận thi đấu Khôi Địa Kỳ Quidditch, gió bấc lạnh lẽo, mưa bắt đầu rơi, các cầu thủ phải di chuyển trong cơn mưa lạnh giá này.

Cáp Lợi truy đuổi Trái Snitch Vàng Kim sắc phi tặc thâm nhập vào tầng mây, lần này độ cao cao hơn tất cả các trận đấu trước đó.

Giữa những đám mây đen có tia chớp thấp thoáng, nhưng Trái Snitch Vàng lại cố tình bay lên cao hơn, vì chiến thắng Cáp Lợi chỉ có thể tiếp tục hướng lên trên.

Sẽ có chuyện mất.

Giáo sư Mạch Cách bất an nói, bà đã không còn thấy Cáp Lợi đâu nữa, hoàn toàn bị mây đen che khuất.

Chỉ có từng đợt ánh sáng lóe lên, khiến người ta biết trong mây không hề an toàn.

Đặng Bố Lợi Đa đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu Cáp Lợi ngã xuống ông sẽ là người đầu tiên đỡ lấy cậu, nên ông chăm chú nhìn lên bầu trời.

Đỗ Lan thầm nghĩ Trái Snitch Vàng sẽ không rời khỏi phạm vi sân bóng, nhưng lần này quả thực bay quá cao, không bình thường.

Cáp Lợi không nhìn rõ gì cả, trên mắt kính toàn là nước mưa, cũng không nghe thấy âm thanh gì, trong tai chỉ toàn tiếng gió thổi vù vù.

Cậu chỉ có thể nắm chặt chiếc Nimbus 2000 Quang luân 2000 của mình.

Lần này đối thủ của Cáp Lợi không còn là Slytherin Tư Lai Đặc Lâm mà là Hufflepuff Hách Kỳ Mạt Kỳ, tầm cầu thủ của đối phương là một thiếu niên đẹp trai hào hoa, nhưng hiện tại anh ta đang ở dưới tầng mây, anh ta căn bản không thấy Trái Snitch Vàng, đương nhiên cũng không thấy Cáp Lợi.

Anh ta biết sự nguy hiểm của mây đen, không có hào quang nhân vật chính thì tuyệt đối sẽ không mạo hiểm như Cáp Lợi.

Rắc, Tắc Đức Lý Khắc Cedric thót tim, một tia chớp từ trong mây đen xẹt qua ngay sát người anh, khiến anh toát mồ hôi hột vì sợ.

Bạn bè của Cáp Lợi cũng lo lắng cho cậu, chỉ sợ vật tiếp theo họ thấy rơi xuống sẽ là Cáp Lợi.

Gió rất lớn, Cáp Lợi né tránh một cách thót tim một chiếc ô không biết từ đâu bay tới, quay đầu lại thì phát hiện Trái Snitch Vàng đã biến mất, lơ lửng trên chổi, cậu cảm thấy Trái Snitch Vàng chưa bay xuống dưới.

Nhưng tình hình của cậu hiện tại rất tệ, tầm nhìn gần như bằng không, chỉ dựa vào trực giác để tiếp tục tìm kiếm trong màn mưa mù mịt rõ ràng là độ khó rất lớn.

Ở đâu chứ.

Cáp Lợi nhìn quanh, đáng tiếc dường như hôm nay may mắn không đứng về phía cậu.

Sau đó một tia chớp đã chứng minh điều này, xẹt qua đuôi chổi của Cáp Lợi, những cành liễu nhỏ xíu lập tức bị đốt cháy.

Cây chổi mất kiểm soát, Cáp Lợi mất tốc độ.

Không có Nhiếp Hồn Quái quấy rầy nhưng vẫn bị rơi xuống.

Tuy nhiên Cáp Lợi lúc này vẫn rất tỉnh táo, cây chổi tuy đang cháy nhưng bị nước mưa ép xuống, nên dù đã hạ xuống, Cáp Lợi vẫn muốn khống chế cây chổi để hạ cánh mềm.

Trời ạ, chổi của Harry cháy rồi.

La Ân biến sắc, cậu sợ Harry sẽ ngã chết.

Đặng Bố Lợi Đa sẽ không để Harry gặp chuyện đâu, cậu nhìn kìa, cậu ấy vẫn đang nỗ lực.

Cát Lan nói: Hãy tin cậu ấy, cậu ấy có thể thành công.

Cáp Lợi rất bình tĩnh, ngay khi cậu đang nỗ lực khống chế cây chổi, khóe mắt cậu thấy một tia sáng vàng xẹt qua.

Là Trái Snitch Vàng, Cáp Lợi dùng hết sức bình sinh để thực hiện cú ngoặt cuối cùng.

Lao về phía Trái Snitch Vàng, và Tắc Đức Lý Khắc cũng đã phát hiện ra nó.

Cuộc đối đầu cuối cùng, Tắc Đức Lý Khắc muốn bắt được Trái Snitch Vàng, ngón tay anh đã ở rất gần nó rồi.

Còn cây chổi của Cáp Lợi khiến cậu rất khó đuổi kịp, nhưng cậu vẫn chưa bỏ cuộc.

Cáp Lợi, cố lên, Cáp Lợi, cố lên.

Mây trên trời bắt đầu cuộn xoáy, khi mọi người dồn sự chú ý vào cuộc truy đuổi kịch liệt, Tiểu Thiên Lang Tinh cũng đang ở trong góc lén xem Harry thi đấu.

Anh biết hiện tại mình không nên xuất hiện, nhưng anh thực sự không nhịn được muốn biết dáng vẻ khi lớn lên chơi bóng của Harry.

Mây đen bị ma lực của Tiểu Thiên Lang Tinh ảnh hưởng có đường nét giống như một con chó, đó chính là phù thủy, là thiên phú, không cần dùng ma chú cũng khiến thế giới vì thế mà thay đổi.

Vì trận đấu quá kịch liệt nên anh đã không khống chế tốt bản thân.

Truy đuổi và tấn công, Tiểu Thiên Lang Tinh nhìn bóng hình không khuất phục của Harry, liền biết Harry tuyệt đối kế thừa tinh thần của bạn thân, không hổ là con trai của James, con đỡ đầu của mình.

Lên đi, Harry, Tiểu Thiên Lang Tinh có chút đắc ý quên mình.

Tình hình của Cáp Lợi không tốt, nhưng cậu muốn thực hiện cú đánh cược cuối cùng, ở độ cao này cậu có ngã xuống cũng không sao, nên Cáp Lợi quyết định rời khỏi chổi nhảy về phía Trái Snitch Vàng, đối với cậu danh dự thực sự quá quan trọng.

Tuy nhiên Cáp Lợi quyết định quá muộn, đối thủ đã bắt được Trái Snitch Vàng, giành chiến thắng cho Hufflepuff.

Lần đầu tiên Cáp Lợi bị đánh bại ở hạng mục sở trường của mình, tuy có nguyên nhân khách quan nhưng chủ yếu vẫn là do cậu quá coi trọng thắng lợi Khôi Địa Kỳ dẫn đến tham công mạo tiến, quá gần mây sét.

Cáp Lợi rất thất vọng, một là vì cây chổi của cậu đã hỏng, sét đánh không chỉ đốt cháy đuôi chổi mà còn ảnh hưởng đến lõi chổi gây ra tổn thương không thể sửa chữa, hai là vì cậu đã thua.

Suốt ba năm tung hoành trên sân bóng, lần đầu tiên nếm mùi thất bại mà không có bất kỳ lời bào chữa nào, điều này khiến Cáp Lợi rất không vui.

May mà mọi người đều biết Cáp Lợi đã cố gắng hết sức, họ đều thấy Cáp Lợi bám đuổi Trái Snitch Vàng không rời, thậm chí sau khi chổi mất kiểm soát cũng không bỏ cuộc.

Nhưng thua là thua, Cáp Lợi đã đánh mất cơ hội duy nhất để đạt được vinh dự chứng minh bản thân.

May mắn là Giáo sư Lư Bình đã dùng việc huấn luyện để chuyển dời sự chú ý của cậu, buổi huấn luyện Hô Thần Hộ Vệ chính thức bắt đầu.

Hôm đó ma chú Hiệu trưởng sử dụng là Hô Thần Hộ Vệ sao.

Cáp Lợi vô cùng ngưỡng mộ, vì cảnh Hiệu trưởng đánh bại hình chiếu Tử thần quá ngầu, hoàn toàn là hình mẫu phù thủy hoàn hảo trong lòng Cáp Lợi.

Đúng vậy, nhưng không ai có thể sử dụng ma chú hoàn hảo như Hiệu trưởng, tôi cũng không được, nên đừng đặt mục tiêu quá cao.

Lư Bình đã nhận ra Cáp Lợi đang khao khát có được sự công nhận của người khác, nỗ lực muốn được người khác khen ngợi, nên trong những việc có thể phát huy bản thân, Cáp Lợi tuyệt đối không lười biếng, đây là việc tốt cũng là việc xấu.

Mặt tốt là Cáp Lợi rất nỗ lực, mặt xấu là Cáp Lợi hiện tại vẫn chưa biết mình có thể vì nỗ lực mù quáng mà lãng phí thời gian.

Hiện tại Cáp Lợi coi Khôi Địa Kỳ còn quan trọng hơn cả bài vở, đến mức thành tích mỗi môn học đều không như ý, còn môn Lịch sử Pháp thuật thì tệ hại vô cùng.

Không có cha mẹ giáo dục, nhắc nhở, khó tránh khỏi những vấn đề như vậy.

Bây giờ chúng ta bắt đầu từ việc đối phó với Ông Kẹ Boggart trước, hãy nhớ cậu phải nghĩ về những chuyện hạnh phúc vui vẻ.

Lư Bình nói: Chuẩn bị xong chưa.

Cáp Lợi hít sâu một hơi gật đầu.

Mở chiếc hòm gỗ, một làn khói đen xuất hiện trước mặt Cáp Lợi nhanh chóng biến thành Nhiếp Hồn Quái lao về phía cậu.

Hô.

Rồi không còn sau đó nữa, Cáp Lợi đã ngất đi.

Đứa trẻ tội nghiệp thực sự không có nhiều chuyện vui vẻ cho lắm.

Lư Bình cũng không vội, Hô Thần Hộ Vệ là ma chú cao cấp, không phải một lúc là có thể nắm vững được.

Ông đã chuẩn bị sẵn rất nhiều sô cô la.

Gần đây trong trường ngoài con chuột ra còn xuất hiện một con chó, tôi sẽ theo dõi chúng bất cứ lúc nào.

Khắc Lỗ Khắc Sơn đến tìm Đỗ Lan báo cáo công việc, từ sau lần trước, nó cũng đã kiềm chế tính khí, không còn lười biếng nữa mà tận chức tận trách tiến hành công tác bảo vệ.

Ngày mai là ngày đi làng Hoắc Cách Mạc Đức lần thứ hai, hãy làm tốt công việc của mình.

Tuy trước đó đã xảy ra chuyện đáng sợ, nhưng Hiệu trưởng cho rằng không nên vì thế mà bỏ dở, nên mọi hoạt động vẫn diễn ra như thường lệ.

Học sinh không những không sợ hãi mà ngược lại có một nhóm lớn những học sinh lần trước không có mặt tại hiện trường đang hào hứng đến làng tìm kiếm tung tích kẻ địch.

Cáp Lợi Potter cũng muốn dùng Áo choàng tàng hình để rời trường, nhưng đã bị anh em nhà Weasley Vi Tư Lai phát hiện, họ đã giúp đỡ người bạn tốt của em trai mình, tặng cho cậu Bản đồ Đạo tặc Hoạt điểm địa đồ chỉ ra sáu con mật đạo không ai biết, giúp Harry có thể vi quy một cách an toàn.

Chương 902

Trong làng, Harry đi theo các giáo sư và biết được một sự thật động trời, kẻ vượt ngục Black đó hóa ra lại là bạn của cha mình, các giáo sư nói chính Black đã bán đứng cha cậu, điều này khiến Harry chịu tổn thương nặng nề, đây là lần đầu tiên cậu hiểu từ phản bội độc ác đến mức nào, nó đã khiến cậu mất cha mẹ và trở thành trẻ mồ côi.

Trong khoảnh khắc này, trong lòng Harry dâng trào sát ý, ngay cả dì dượng vẫn luôn ngược đãi mình cũng không khiến Harry căm ghét đến thế.

Nhưng tên Black này quả thực khiến Harry muốn bóp chết hắn.

Harry khóc, cậu cũng không biết tại sao, rõ ràng cậu đang rất giận dữ nhưng lại khóc.

Có lẽ là cảm thấy cha mẹ mình chết oan uổng, cũng có thể vì thấy mình tội nghiệp, nếu không có Black thì gia đình cậu đã hạnh phúc.

Nghĩ đến đây, Harry không kìm được nước mắt.

Nhưng Harry không ngờ lại nhanh chóng gặp được một trong những nhân vật chính trong câu chuyện của các giáo sư đến thế, kẻ vốn dĩ đã bị Black giết chết Tiểu Ải Tinh Bỉ Đắc thế mà lại xuất hiện trên Bản đồ Đạo tặc.

Bản đồ Đạo tặc có thể hiển thị vị trí của tất cả mọi người trong trường, Harry thấy người đã chết xuất hiện cũng đại kinh thất sắc, bất chấp lệnh giới nghiêm khoác Áo choàng tàng hình rời khỏi ký túc xá, cậu muốn xem người đã chết sao lại có thể xuất hiện.

Tuy nhiên hành lang trống rỗng, Harry căn bản không thấy hay nghe thấy bất kỳ bóng dáng nào, khoảng cách đến vị trí của Bỉ Đắc hiển thị trên bản đồ ngày càng gần, Harry nín thở, chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, có lẽ cậu sẽ gặp ma.

Nhưng ngay cả khi Bỉ Đắc đi lướt qua mình trên bản đồ, Harry vẫn không phát hiện ra bóng dáng nào, dù là bóng ma cũng không có, xem ra bản đồ bị lỗi rồi, Harry thất vọng nghĩ.

Tuy nhiên ngay khi cậu chuẩn bị quay về, cậu lại nghe thấy một giọng nói khàn khàn trầm thấp dường như đang khẩn cầu.

Tha cho tôi đi, tôi sẽ không phạm sai lầm nữa đâu, cầu xin hãy để tôi đi.

Giọng nói mang theo tiếng khóc, dường như rất sợ hãi.

Tuy là giọng điệu đối thoại nhưng lại chỉ có một giọng nói, trong lòng Harry thấy kỳ quái, vì giọng nói này hình như phát ra từ chính hướng của Bỉ Đắc đang di chuyển trên bản đồ.

Lúc này Bỉ Đắc đã dừng lại, Harry đánh bạo đi lên phía trước một đoạn, giọng nói ngày càng rõ ràng hơn.

Tha mạng, đừng cắn cổ tôi, tôi hứa sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt các người nữa.

Tiếng sột soạt như đang run rẩy.

Ngay ở khúc quanh phía trước, nhưng khi Harry lại gần thì phát hiện âm thanh đã ngắt quãng, cậu vô cùng cẩn thận, cho rằng đối phương không phát hiện ra mình vì cậu có Áo choàng tàng hình và bước chân rất nhẹ.

Thò đầu ra nhìn phía bên kia khúc quanh, không có người.

Là một con mèo đang đè một con chuột, mèo của Hách Mẫn, chuột của La Ân, Harry đều nhận ra.

Nhưng vừa rồi quả thực có âm thanh mà, mà trong hành lang này quả thực chỉ có mèo và chuột, không có ai khác.

Kỳ quái, chẳng lẽ động vật biết nói.

Harry không phát hiện ra con chuột sắp bị dọa chết đến nơi, ánh mắt toàn là sự van nài.

Bỉ Đắc đen đủi ra ngoài lại gặp đúng lúc Khắc Lỗ Khắc Sơn đang muốn thư giãn buổi tối, khôi phục hình người cầu xin tha thứ cũng vô dụng.

Khi Harry đến, hắn lập tức khôi phục thành chuột bị mèo đè chặt.

Mèo hư, đó là thú cưng của La Ân chứ không phải thức ăn.

Harry gạt bỏ ý nghĩ không thực tế về việc động vật mở miệng nói chuyện, nhưng cậu không thể đứng nhìn thú cưng của bạn mình bị ăn thịt, nên ra tay định cứu con chuột.

Kẻ hèn này, ngươi tốt nhất nên tỏ ra tôn trọng một chút, ngươi nói ai là mèo hư.

Khắc Lỗ Khắc Sơn không vui.

Á.

Harry sợ tới mức lùi lại, giẫm phải một góc áo choàng ngã ngửa ra sau, lộ ra chân dung với vẻ mặt kinh hãi, mèo thế mà lại mở miệng nói tiếng người.

Ngươi, ngươi biết nói chuyện.

Harry chấn kinh nói.

Thấy ít lạ nhiều, rời khỏi đây đi đừng có làm hỏng việc của ta.

Nói rồi Khắc Lỗ Khắc Sơn nhìn con chuột với vẻ không thiện cảm.

Ngươi, ngươi thả Ban Ban Scabbers ra, nó là một con chuột tốt, đừng ăn nó.

Harry vẫn chưa bỏ cuộc.

Ta không ăn nó, chỉ là cảnh cáo nó, đừng có suốt ngày trốn đông trốn tây trong trường, đây không phải nơi để nó chơi trốn tìm.

Khắc Lỗ Khắc Sơn phát hiện con chuột này liên tục thay đổi chỗ trốn, khiến nó rất không vui, hôm nay gặp được đúng lúc phải giáo dục một chút.

Nó chỉ là một con chuột, nó không hiểu đâu.

Harry nghĩ đây là trường pháp thuật, mình là một phù thủy nên bình tĩnh lại, chẳng qua là mèo mở miệng thôi mà, cậu còn thấy cả nhân mã rồi, không có gì lạ cả: Ngươi cũng là phù thủy sao.

Nếu không tại sao lại biết nói, Hách Mẫn có biết ngươi biết nói không.

Harry tò mò hỏi, thế giới phù thủy quả nhiên chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Đối mặt với cậu phù thủy nhỏ đầy tò mò, Khắc Lỗ Khắc Sơn thở dài một tiếng: Tò mò là một khuyết điểm lớn của nhân loại các ngươi, các ngươi luôn nói tò mò hại chết mèo, thực ra kẻ bị hại chết thường là chính nhân loại các ngươi.

Tiểu tử, nể mặt ngươi là bạn học của chủ nhân ta, ta không giáo huấn ngươi.

Bây giờ ngươi lập tức trở về ngoan ngoãn lên giường đi, đừng quấy rầy tư sự của ta.

Nhưng ngươi định ăn thịt Ban Ban, nó là thú cưng của La Ân, cũng là bạn cùng lớp của Hách Mẫn, chúng ta là bạn bè.

Cáp Lợi vẫn chưa quên việc cứu con chuột già.

Khắc Lỗ Khắc Sơn cười nói: Xem ra ngươi và bạn của ngươi vẫn chưa biết đây không phải là một con chuột bình thường, mà là một con chuột già nham hiểm, bỉ ổi, vô sỉ và xảo quyệt.

Cáp Lợi không hiểu: Ban Ban xấu xa thế nào.

Nó nhìn lén các ngươi tắm rửa, còn nhìn trộm sự riêng tư của các ngươi, các ngươi có bí mật gì nó đều biết hết.

Khắc Lỗ Khắc Sơn đơn giản là không dám tưởng tượng tình cảnh nhà La Ân tồi tệ đến mức nào, con chuột này cái gì cũng đã nhìn sạch rồi.

Nhưng nó là chuột mà.

Cáp Lợi lại cảm thấy con mèo này đang nói bừa: Tôi cũng hay tắm cùng Hải Đức Vi, cũng chia sẻ bí mật với nó.

Nhưng cú của ngươi không biết biến thành người.

Nói đoạn, Khắc Lỗ Khắc Sơn nói với con chuột: Đừng giả vờ nữa, con chuột nhỏ, nếu không muốn bị ta cắn chết một phát thì hiện nguyên hình đi.

Bỉ Đắc không còn cách nào khác, chỉ có thể dưới ánh mắt trợn ngược của Cáp Lợi mà biến thành một gã đàn ông lùn mập: Xin hãy khoan dung cho con chuột nhỏ bỉ ổi vô sỉ này đi, ngươi là một con mèo nhà ưu tú, chắc chắn sẽ không muốn ăn ta đâu.

Cáp Lợi đã ngây người, cậu gần như không dám tin vào những gì mình vừa thấy.

Chuột của La Ân có thể biến thành người, cậu lùi lại hai bước: Sao có thể như vậy.

Không có gì là không thể, hắn vốn dĩ là một phù thủy, là một Animagus A Ni Mã Cách Tư.

Nếu ngươi chăm chú nghe giảng trong tiết Biến hình thì sẽ biết đây là ma pháp gì, đáng tiếc tiết đó hình như ngươi mải đọc lén cuốn Đại toàn kỹ xảo Quidditch Khôi Địa Kỳ.

Cáp Lợi phát hiện mình thế mà còn không hiểu biết bằng một con mèo, nhưng giờ không phải lúc tự ti, cậu nhìn về phía người đàn ông xấu xí: Ngươi là ai.

Tại sao phải giả làm chuột của La Ân.

Cáp Lợi, Cáp Lợi yêu quý của ta, lẽ nào cháu không nhận ra ta sao.

Ta là chú Tiểu Ải Tinh Pettigrew của cháu đây, cầu xin cháu đừng để con mèo này làm hại ta, ta vô hại mà.

Rắc, Cáp Lợi chỉ cảm thấy nội tâm như bị sét đánh.

Trước đó cậu đuổi theo cái tên Tiểu Ải Tinh trên Bản đồ Đạo tặc Hoạt Điểm Địa Đồ mới đi ra ngoài, nhưng lại không thấy người đâu, hóa ra mục tiêu đã biến thành chuột: Nhưng giáo sư nói ngươi đã chết rồi.

Cáp Lợi nghe rất rõ ràng: Chẳng phải ngươi đã bị Tiểu Thiên Lang Tinh sát hại rồi sao.

Cáp Lợi giờ đã biết sự lợi hại của Bản đồ Đạo tặc, tấm bản đồ ma thuật do cha cậu Chiêm Mỗ cùng những người bạn thân Lư Bình, Bố Lai Khắc và Tiểu Ải Tinh cùng hoàn thành, có thể hiển thị rõ ràng mọi người trong Hoắc Cách Ốc Tỳ.

Mà bốn người họ mỗi người đều tự đặt cho mình một biệt danh, Chiêm Mỗ là Tiêm Đầu Xoa Tử Prongs, Lư Bình là Mặt Trăng Kiểm Moony, Bố Lai Khắc là Đại Cước Bản Padfoot, Tiểu Ải Tinh là Trùng Vĩ Ba Wormtail.

Tất nhiên bốn người họ ở trường cũng chẳng phải hạng người tốt lành gì, luôn lấy việc phá hoại quy tắc và trêu chọc người khác làm niềm vui.

Vấn đề nghiêm trọng hơn là cả bốn người căn bản không biết nặng nhẹ, từng có một lần họ thậm chí suýt nữa đã giết chết Tư Nội Phổ.

Tư Nội Phổ tuy ưu tú, nhưng một đối bốn thì hoàn toàn không có cơ hội thắng, hơn nữa người phụ nữ mà Tư Nội Phổ yêu thương nhất còn đứng đối diện.

Tư Nội Phổ biết dù mình thắng được Chiêm Mỗ cũng chẳng chứng minh được gì, trái lại còn làm Lỵ Lỵ đau lòng.

Tư Nội Phổ sở hữu mọi phẩm chất để trở thành một lốp dự phòng ưu tú.

Bỉ Đắc đối mặt với sự chất vấn của Cáp Lợi thì mộc mạc không nói nên lời, hắn làm sao giải thích chuyện chính mình đã lừa dối tất cả mọi người đây.

Cáp Lợi tuy mãng xưng, nhưng trí thông minh không hề thấp, nhìn biểu tình của Bỉ Đắc là biết câu chuyện cậu nghe được ở quán bar làng Hoắc Cách Mạc Đức ngày đó không phải sự thật, e là bên trong còn ẩn tình.

Khắc Lỗ Khắc Sơn phát hiện hóa ra con chuột này và Cáp Lợi thế mà lại quen biết, giữa họ còn có cả một câu chuyện, thú vị đây: Trả lời câu hỏi của Cáp Lợi đi.

Cáp Lợi, ta nghĩ Phí Nhĩ Kỳ sắp đi tuần tra rồi, hay là sau này chúng ta tìm thời gian nói chuyện sau.

Bỉ Đắc giờ không muốn trả lời câu hỏi.

Đừng tìm cớ, ta nghĩ ta đại khái đã biết rồi.

Con chó đen cứ lảng vảng trong học viện e rằng chính là Tiểu

Thiên Lang Tinh, hắn quay lại tìm ngươi phục thù vì ngươi đã lừa hắn.

Khắc Lỗ Khắc Sơn phân tích: E rằng năm xưa chính ngươi đã bán đứng cha mẹ Cáp Lợi, nếu không ngươi cũng chẳng cần phải sau khi Tiểu Thiên Lang Tinh bị bắt vẫn luôn ngụy trang dưới thân phận chuột, phải không.

Khắc Lỗ Khắc Sơn phát hiện mình thật sự quá thông minh, đơn giản là một thiên tài mèo thám tử.

Cáp Lợi sững sờ, vốn tưởng kẻ phản bội là Tiểu Thiên Lang Tinh, đến tối kẻ phản bội lại biến thành Tiểu Ải Tinh, sự thay đổi quá nhanh khiến Cáp Lợi có chút không chấp nhận nổi.

Tuy nhiên cậu vẫn rút đũa phép ra, thà giết lầm còn hơn bỏ sót: Nói.

Rốt cuộc là ai đã bán đứng cha mẹ ta.

Đũa phép của Cáp Lợi đã đâm sát chóp mũi Tiểu Ải Tinh.

Tiểu Ải Tinh rõ ràng rất sợ hãi, khom người xuống như muốn né tránh, lại giơ tay lên định đầu hàng.

Cáp Lợi không ngờ vì mình muốn lẻn ra ngoài trường chơi, vô tình nghe được cuộc trò chuyện giữa các giáo sư mà lại có phát hiện lớn như vậy.

Hiện tại cậu chỉ còn cách chân tướng một chút xíu nữa thôi: Nói cho ta biết, rốt cuộc là ai.

Cáp Lợi sắp phát điên, lửa giận bùng lên.

Là ta.

Tiểu Ải Tinh thế mà trực tiếp thừa nhận, chuyện này cơ bản đã sáng tỏ, không thừa nhận cũng chẳng còn ý nghĩa: Ta xin lỗi cháu Cáp

Lợi, là ta đã bán đứng cha mẹ cháu, nhưng ta bị Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy bắt được, hắn ép ta, hắn mạnh mẽ như vậy, ta có thể làm gì được đây.

Hắn trưng ra bộ mặt bị ép buộc đến đường cùng, tận dụng triệt để sự xảo quyệt để mong nhận được sự đồng tình của Cáp Lợi.

Cáp Lợi quả thực đã dao động.

Chương 903

Bước chân vào giới phù thủy ba năm, điều cậu nghe được nhiều nhất là Phục Địa Ma đáng sợ thế nào.

Nếu thực sự là Phục Địa Ma ép hắn phải mở miệng, Cáp Lợi cảm thấy đối phương cũng có phần đáng thương.

A ha.

Nhưng Khắc Lỗ Khắc Sơn lại nhìn thấu con chuột: Nếu nói bán đứng bạn bè là bị ép buộc, vậy chuyện ngươi giả chết thoát thân còn hãm hại Tiểu Thiên Lang Tinh, khiến hắn phải gánh tội danh giết hại mười hai người Muggle Ma Qua, chẳng lẽ cũng là bị ép.

Ta biết rồi, chắc chắn là khát vọng hướng tới tự do trong lòng ép ngươi làm vậy, tự do đẹp đẽ biết bao, ngươi có thể làm gì được chứ.

Con mèo cũng không nhịn được mà mỉa mai Trùng Vĩ Ba.

Cáp Lợi nghĩ lại cũng thấy đúng, người này không phải người tốt.

Hãm hại cha mẹ có nguyên nhân, vậy hãm hại người khác thì sao.

Họ đều là bạn của ngươi, ta biết chứ, các giáo sư nói ngươi là người họ tin tưởng, vậy mà ngươi hết lần này đến lần khác bán đứng họ, ngươi là đồ tồi.

Từ vựng mắng người của Cáp Lợi có hạn.

Trùng Vĩ Ba biết tình hình không ổn, nhưng hắn không dám chạy, vì đôi mắt của con mèo đang chằm chằm nhìn hắn, hắn không sợ Cáp Lợi nhưng hắn sợ chết.

Cáp Lợi, đều có nguyên nhân cả.

Hắn vẫn còn muốn giảo biện.

Không, ta không muốn nghe.

Ta sẽ đưa ngươi đến trước mặt Đặng Bố Lợi Đa, ông ấy sẽ xử lý ngươi, ngươi sẽ bị tống vào Azkaban A Tư Tháp Ban.

Cáp Lợi nói một cách chính trực, tất nhiên đây là do cậu tin tưởng Đặng Bố Lợi Đa, và cậu luôn coi ông là hình mẫu để đưa ra quyết định.

Các ngươi đang làm gì thế.

Từ trong bóng tối có một người bước ra, là Đỗ Lan.

Hôm nay hắn tuần đêm, nhìn tình cảnh này có vẻ hắn đã bỏ lỡ điều gì đó.

Nhìn trạng thái đối trì của ba bên, hắn nói một câu: Phá án rồi à.

Nhanh thật đấy.

Đỗ Lan không ngờ mình lại bỏ lỡ một màn kịch hay, càng không ngờ Cáp Lợi lại ở cùng Khắc Lỗ Khắc Sơn và Bỉ Đắc, ba kẻ này ở cạnh nhau thì chẳng phải phá án rồi sao.

Ta đã bỏ lỡ cái gì rồi.

Giáo sư Đỗ Lan.

Cáp Lợi không ngờ người tới lại là Đỗ Lan: Em không cố ý vi phạm lệnh giới nghiêm, nhưng em đã tìm thấy hung thủ thực sự bán đứng cha mẹ em, Tiểu Thiên Lang Tinh bị oan.

Chuyện này à, ta biết rồi.

Nghe Đỗ Lan nói biết rồi một cách nhẹ tênh như vậy, Cáp Lợi trợn tròn mắt, vẻ mặt đầy vẻ không thể tin nổi: Giáo sư biết Tiểu Thiên Lang Tinh bị oan sao.

Tất nhiên, ban đầu hắn bị tống vào ngục mà chưa qua xét xử, mười phần thì hết tám chín phần là bị oan.

Một số quan chức trong Bộ Pháp thuật có quyền lực rất lớn, họ sẽ không dễ dàng lật lại quyết định của chính mình.

Hiển nhiên Cáp Lợi vẫn chưa biết thế giới của người lớn xấu xa đến mức nào: Tuy nhiên, nếu ngươi đã bắt được Tiểu Ải Tinh, vậy thì rất có khả năng sẽ giải oan được cho Tiểu Thiên Lang Tinh.

Bây giờ ngươi muốn đưa hắn đến chỗ Hiệu trưởng phải không.

Cáp Lợi gật đầu mạnh mẽ.

Ta đi cùng ngươi.

Xem kịch làm sao thiếu được Đỗ Lan, hắn cũng muốn xem biểu cảm của các giáo sư khi thấy Tiểu Ải Tinh.

Đặng Bố Lợi Đa đã đi nghỉ, đang mặc áo ngủ đội mũ ngủ nhọn hoắt thì bị Đỗ Lan làm cho tỉnh giấc, nhưng sau khi nhìn thấy Tiểu Ải Tinh, ông cũng biết mức độ nghiêm trọng của vấn đề: Bỉ Đắc.

Bỉ Đắc càng thêm sợ hãi, gần như quỳ rạp xuống, run rẩy hèn mọn.

Hiệu trưởng, em đã bắt được hắn, hắn biến thành con chuột Ban Ban của La Ân và luôn trốn trong nhà cậu ấy.

Cáp Lợi nói: Hắn đã bán đứng cha mẹ em, còn hãm hại cả Tiểu Thiên Lang Tinh.

Hiệu trưởng tin tưởng Cáp Lợi, nhưng vẫn cần xác nhận xem Đỗ Lan đóng vai trò gì trong chuyện này.

Hiệu trưởng, tôi chỉ tình cờ gặp Cáp Lợi và quý ngài Bỉ Đắc đây khi đang tuần đêm, sau đó đưa họ đi bảo vệ, vụ án là do Cáp Lợi tự mình phá giải.

Còn phải đa tạ con mèo của Hách Mẫn nữa ạ.

Hiệu trưởng bắt đầu lú lẫn, hết chuột rồi lại đến mèo, bộ đang diễn kịch hả.

Tuy nhiên ông biết giờ nên gọi các giáo sư tâm phúc dậy để cùng bàn bạc.

Tư Nội Phổ, Mạch Cách, Lư Bình ba người đều đến, thấy Trùng Vĩ Ba tự nhiên lại là một phen kinh ngạc cảm thán.

Lư Bình càng lộ rõ vẻ phẫn nộ, Bỉ Đắc chưa chết đồng nghĩa với việc Bố Lai Khắc bị oan.

Ông luôn tin rằng Bố Lai Khắc sẽ không làm vậy, dù trong người Bố Lai Khắc chảy dòng máu của phù thủy thuần chủng: Lần này ngươi phải rửa sạch nỗi oan khuất cho Bố Lai Khắc.

Lư Bình, người bạn tốt của ta, ta không cố ý đâu.

Đến lúc này hắn vẫn còn giảo biện.

Tư Nội Phổ khinh bỉ liếc nhìn đối phương, từ hồi đi học hắn đã coi thường Trùng Vĩ Ba, bây giờ cũng vậy.

Chưa kể Trùng Vĩ Ba còn bán đứng Ly̠ Ly̠, hắn không ra tay đã là khách sáo lắm rồi.

Hiệu trưởng, rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Giáo sư Mạch Cách vẫn nhớ rõ Bỉ Đắc đã bị Bố Lai Khắc giết chết.

Hiển nhiên mười hai năm trước Bộ Pháp thuật đã đưa ra một bản án sai lầm, làm oan một phù thủy chính trực.

Tiểu Thiên Lang Tinh tội nghiệp hiện giờ vẫn là kẻ đào tẩu.

Chúng ta phải lập tức thông báo cho Bộ Pháp thuật.

Giáo sư Mạch Cách nói.

Sáng mai chúng ta sẽ đưa Tiểu Ải Tinh đến Bộ Pháp thuật, đòi lại công bằng cho Tiểu Thiên Lang Tinh.

Bây giờ hãy đưa kẻ đào tẩu thực sự của chúng ta vào ngục giam.

Hoắc Cách Ốc Tỳ có cơ sở vật chất rất đầy đủ, thế mà lại có cả ngục giam.

Tất nhiên đó là những cơ sở từ rất lâu trước đây, hiện giờ cơ bản không dùng tới, dù bị cấm túc cũng không bị nhốt vào ngục, lần này là ngoại lệ.

Ngục giam nằm ở một góc lâu đài, phải đi xuyên qua sân đình mới tới.

Lư Bình và Tư Nội Phổ hai người áp giải Tiểu Ải Tinh đi ngục giam, Hiệu trưởng bảo Mạch Cách chuẩn bị soạn thảo văn kiện, Đỗ Lan đưa Cáp Lợi về ký túc xá.

Vấn đề này quá lớn, lớn hơn nhiều so với việc Cáp Lợi vi phạm nội quy trường học.

Giáo sư Đỗ Lan, thầy nghĩ Tiểu Thiên Lang Tinh có đáng thương không.

Chú ấy bị nhốt mười hai năm, lại còn bị bạn thân vu khống.

Cáp Lợi rất đồng cảm với ông.

Hắn có thể yêu cầu Bộ Pháp thuật bồi thường, ta nghĩ mười hai năm thanh xuân không thể cứ thế mà bỏ qua được.

Cáp Lợi bày tỏ sự ủng hộ: Em muốn nhanh chóng nói với Tiểu Thiên Lang Tinh rằng chú ấy không cần phải trốn tránh nữa.

Không biết chú ấy có phải là một phù thủy ưu tú như giáo sư Lư Bình không.

Cáp Lợi lại sắp được nghe thêm nhiều chuyện về cha mình.

Trong miệng họ, cha của Cáp Lợi tất nhiên là một người tốt.

Thực sự nên để giáo sư Tư Nội Phổ nói cho Cáp Lợi biết cha cậu là một kẻ gây rối, một phần tử nguy hiểm và là một kẻ mưu sát bất thành.

Ngay lúc đó, bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng sói hú thê lương, xa xăm và kéo dài, dường như mang theo nỗi cô độc vô tận.

Hôm nay là trăng rằm sao.

Đỗ Lan nghĩ lại, quả nhiên là vậy, xem ra Lư Bình chưa uống thuốc rồi.

Lư Bình biến thân, làm Tư Nội Phổ bị thương bằng móng vuốt, Tiểu Ải Tinh nhân cơ hội biến lại thành chuột, lủi mất vào bụi cỏ.

Ngươi về ký túc xá đi.

Đỗ Lan ra lệnh cho Cáp Lợi quay về.

Hắn chạy ra ngoài lâu đài thì thấy Tư Nội Phổ đang đau đớn ôm lấy cánh tay, may mà chỉ bị cào chứ không bị cắn.

Bị người sói cắn cũng sẽ biến thành người sói.

Còn Lư Bình không biết bằng cách nào đã leo lên đỉnh lâu đài, hiện đang hú dài dưới ánh trăng, thể hiện rõ bản sắc của một người sói.

Trùng Vĩ Ba chạy rồi.

Tư Nội Phổ rất bực bội, khó khăn lắm hắn mới có cơ hội tống một trong những kẻ thù thời học sinh vào Azkaban, giờ lại để hắn chạy mất.

Nhưng Đỗ Lan cảm thấy đối phương không chạy thoát được đâu: Ta chữa thương cho ngươi.

Hắn lại nhìn về phía Lư Bình đang không ngừng hú hét với mặt trăng: Hắn đang tìm đồng bọn à.

Người sói giao lưu bằng tiếng hú, và cũng chỉ phản ứng với tiếng hú của đồng loại, đúng vậy, hắn đang gọi đồng loại.

Kiến thức của Tư Nội Phổ vẫn rất uyên bác: Lư Bình ngu xuẩn, hắn đã không uống thuốc.

Không phải hắn từ bỏ việc trị liệu, thì chắc là hắn quên rồi.

Đỗ Lan châm chọc: Nhưng ánh trăng đêm nay quả thực mê người, cũng chẳng trách hắn khó lòng nhẫn nhịn.

Đây không phải lúc đùa đâu, ngươi biết người sói xuất hiện trong học viện nguy hiểm thế nào không.

Học sinh sẽ bị cắn, và cũng sẽ biến thành người sói đấy.

Tư Nội Phổ nắm lấy cánh tay Đỗ Lan, nhìn chằm chằm vào hắn nói: Ngăn hắn lại đi.

Hắn biết Đỗ Lan chắc chắn có cách.

Được rồi, tuy Đỗ Lan cảm thấy cảnh hú trăng này cũng khá lãng mạn, nhưng đêm đã khuya, hú nữa sẽ làm phiền dân cư: Học sinh ngày mai còn phải lên lớp, vào chế độ im lặng thôi.

Đỗ Lan tạo ra một lá chắn chân không xung quanh người sói, như vậy mọi người sẽ không nghe thấy tiếng động nữa.

Đã tốt hơn nhiều chưa.

Không phải bảo ngươi ngăn hắn phát ra tiếng, mà là ngăn hắn tiếp tục biến thành người sói, để Lư Bình khôi phục nhân hình.

Tư Nội Phổ muốn đấm người rồi.

Xem ra ngươi thực sự rất quan tâm hắn.

Tư Nội Phổ đảo mắt trắng dã, Đỗ Lan có thể bớt thong dong đi được không, không biết đại nạn sắp đến đầu rồi à, làm ơn tỏ ra khẩn trương một chút đi.

Được rồi, nghiêm túc một chút.

Đỗ Lan chậm rãi rời khỏi mặt đất, bay về phía Lư Bình, trị dứt điểm bệnh dại cho Lư Bình là xong, để ông ta vĩnh viễn không phải sợ ánh trăng nữa.

Trùng Vĩ Ba bỏ chạy, cuống cuồng chạy về phía Cây Liễu Roi Đả Nhân Liễu.

Hắn muốn rời khỏi trường học, Hoắc Cách Ốc Tỳ không còn an toàn nữa.

Nhưng một bóng đen bao trùm lấy hắn, rồi hắn bị kẹt trong một cái hang ẩm ướt nóng hổi.

Chương 904

Đó là Tiểu Thiên Lang Tinh, ông gần như ngày nào cũng từ hầm ngầm đi vào, hôm nay coi như đã tóm được hắn.

Bỉ Đắc sợ đến mức hồn xiêu phách lạc, đúng là vừa rời hang sói lại vào miệng hổ, chết chắc rồi.

Mật đạo bên dưới Cây Liễu Roi thông thẳng tới Lều Hét Quỷ Ốc ở làng Hoắc Cách Mạc Đức, hôm nay mọi chuyện sẽ kết thúc tại đây.

Bịch.

Tiểu Thiên Lang Tinh quăng Bỉ Đắc xuống sàn nhà đầy bụi bặm, hiện nguyên hình, đũa phép trong tay khóa chặt kẻ địch.

Con chuột nằm im bất động như thể đã bị ném chết.

Trùng Vĩ Ba, ta biết ngươi có thể nghe thấy tiếng của ta.

Đúng thế, là ta đây, mười hai năm rồi, ta đã trở lại.

Vì sự hành hạ của Azkaban, giờ đây Tiểu Thiên Lang Tinh đã không còn vẻ hăng hái của thời trẻ, khoác trên mình bộ âu phục bẩn thỉu, tóc tai bù xù, mặt đầy vết bẩn, răng rụng mất mấy cái, cả người toát ra khí chất điên cuồng.

Làm sao không điên cho được.

Bị hãm hại mười hai năm, giờ đây đại thù sắp được báo, người bình thường nào cũng sẽ phát điên thôi.

Thấy con chuột vẫn giả chết, Tiểu Thiên Lang Tinh vung đũa phép, một luồng ma lực đánh thẳng vào người nó.

Bỉ Đắc run rẩy không thể không hiện nguyên hình, hắn không hiểu tại sao một kẻ đào tẩu lại có đũa phép, chuyện này không khoa học chút nào: Tiểu Thiên Lang Tinh, bạn của ta.

Thấy không còn cơ hội lấp liếm, Bỉ Đắc lại lộ ra ánh mắt sợ hãi vô tội, cố gắng cầu xin hòa bình.

Không, ngươi không phải bạn của ta.

Bạn của ta sẽ không bán đứng ta và Chiêm Mỗ, ngươi biết không.

Chiêm Mỗ và Lỵ Lỵ đã chết, ngươi đã hại chết họ.

Bỉ Đắc có thể cảm nhận được ma lực đang rục rịch trong người Tiểu Thiên Lang Tinh, mà hắn lúc này lại tay không tấc sắt: Tiểu Thiên Lang Tinh, ta có thể làm gì được chứ.

Nếu ngươi ở vào vị trí của ta, ngươi cũng sẽ đưa ra lựa chọn giống như ta thôi, ta cũng rất buồn mà.

Ngươi nói bậy.

Ta thà chết cũng không bán đứng Chiêm Mỗ.

Trùng Vĩ Ba, bây giờ hãy nhận lấy sự trừng phạt muộn màng của ngươi đi, ta sẽ phanh thây ngươi ra.

Đũa phép chuyển động, Bỉ Đắc vô cùng sợ hãi, quỵ xuống định ôm lấy chân đối phương: Tha thứ cho ta đi, ta không đáng để ngươi giết đâu.

Nếu ngươi giết ta, ngươi sẽ lại bị nhốt vào Azkaban.

Ngươi khó khăn lắm mới trốn thoát được, chẳng lẽ không muốn nhìn thấy Cáp Lợi đã trưởng thành sao.

Thằng bé giờ đã là một chàng trai lớn rồi.

Ngươi thế mà còn dám nhắc đến Cáp Lợi với ta.

Bỉ Đắc đúng là đổ thêm dầu vào lửa.

Những gì Cáp Lợi phải trải qua, Bố Lai Khắc có biết một chút.

Nếu không có Trùng Vĩ Ba, Cáp Lợi làm sao có thể rơi vào cảnh ngộ đó: Chính ngươi đã hại thằng bé, ngươi hại cả gia đình Cáp Lợi.

Ta đã biết lỗi rồi, nhưng hãy nghĩ cho Cáp Lợi đi.

Hiện giờ ngươi là người duy nhất quan tâm đến thằng bé, nó sống ở nhà dì dượng cực kỳ khổ cực.

Nếu ngươi vì giết một kẻ tiểu nhân không đáng kể như ta mà bị nhốt lại vào Azkaban, Cáp Lợi sẽ phải tiếp tục quay về ngôi nhà đau khổ đó.

Tiểu Thiên Lang Tinh, chuyện này không tốt cho ai cả, điều ngươi cần là sự trong sạch chứ không phải giết ta.

Hãy giao ta cho Bộ Pháp thuật, ta sẽ làm chứng sự trong sạch cho ngươi.

Nhìn Tiểu Thiên Lang Tinh một cách tội nghiệp, Trùng Vĩ Ba thấy được sự lung lay trong mắt đối phương, rõ ràng là hắn đã nói trúng tim đen.

Không phải chết là tốt rồi, Bỉ Đắc thừa thắng xông lên: Tiểu Thiên Lang Tinh, Cáp Lợi còn nhỏ, thằng bé cần một người trưởng bối dẫn dắt.

Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy đã ép ta hại chết cha mẹ nó, nhưng ngươi vẫn còn đây, ngươi còn rất nhiều thời gian để bù đắp cho mười hai năm đã mất.

Ngươi quả thực luôn là một kẻ tiểu nhân.

Trong lòng Bố Lai Khắc hoàn toàn đồng ý với lời của Trùng Vĩ Ba, ông thực sự không thể vào ngục một lần nữa, nếu không ông sẽ bỏ lỡ thời gian ở bên Cáp Lợi: Nửa đời còn lại của ngươi sẽ trải qua trong Azkaban, ta thề là ngươi chắc chắn sẽ thích nơi đó.

Không phải chết là tốt rồi, vào ngục tuy cũng rất đáng sợ nhưng còn tốt hơn chết.

Tuy nhiên, nếu có thể đào tẩu thì càng tốt.

Cáp Lợi, ngươi nên về ký túc xá.

Đỗ Lan thấy Cáp Lợi vi phạm mệnh lệnh của mình mà đi theo, có chút tức giận.

Xin lỗi giáo sư, nhưng em không thể để Bỉ Đắc chạy thoát, em phải bắt được hắn.

Đừng có gây thêm rắc rối.

Nhưng Cáp Lợi sẽ không nghe, đã xông về phía Cây Liễu Roi rồi, cậu đã thấy mật đạo bên dưới.

Đỗ Lan thầm nghĩ kiểu trẻ con này hắn chẳng thích chút nào.

Tư Nội Phổ đang chăm sóc Lư Bình hôn mê, Đỗ Lan đứng trước Cây Liễu Roi rất lâu, hắn dành thời gian báo thù cho Bố Lai Khắc.

Cuộc đối thoại giữa Bố Lai Khắc và Bỉ Đắc trong Lều Hét hắn đều cảm ứng được rõ mồn một.

Phải nói rằng Bỉ Đắc quả thực xảo quyệt, gần như mỗi câu nói đều đâm trúng nội tâm Bố Lai Khắc, ra vẻ như chỗ nào cũng cân nhắc cho đối phương, thực ra chỉ để giữ lấy mạng nhỏ của mình.

Cáp Lợi đi qua mật đạo, quả nhiên tới Lều Hét và thấy hai người.

Người đàn ông dữ tợn xa lạ kia chính là Tiểu Thiên Lang Tinh sao.

Cáp Lợi từng xem ảnh, nhưng sau khi thấy người thật mới phát hiện Tiểu Thiên Lang Tinh còn đáng sợ hơn trong ảnh nhiều.

Cáp Lợi.

Cháu không nên ở đây.

Cháu tới để tìm Tiểu Ải Tinh, cháu có cùng mục đích với chú, chúng ta có thể giao hắn cho Hiệu trưởng.

Cáp Lợi sợ Bố Lai Khắc sẽ ra tay với Tiểu Ải Tinh, vì ông đã bị hãm hại nhốt mười hai năm, đặt mình vào hoàn cảnh đó, nếu là chính Cáp Lợi bị oan mười hai năm chắc chắn cũng muốn giết chết kẻ chủ mưu.

Không ngờ Tiểu Thiên Lang Tinh lại đồng ý, người chú đáng sợ này lại dễ nói chuyện một cách bất ngờ: Vậy cháu hãy cùng ta đưa hắn về trường, giao cho Hiệu trưởng Đặng Bố Lợi Đa.

Bị hai cây đũa phép nhắm thẳng, Trùng Vĩ Ba không còn hy vọng đào tẩu nữa, xem ra quãng đời còn lại của mình thực sự phải làm bạn với Giám ngục Nhiếp Hồn Quái rồi.

Tuy nhiên, Giám ngục dường như không thích Trùng Vĩ Ba, chúng cảm nhận được mùi của Tiểu Thiên Lang Tinh đã khôi phục nhân hình, đang nhanh chóng tụ tập lại.

Giám ngục trong vòng mười dặm như cá mập ngửi thấy mùi máu, nhanh chóng kéo đến.

Ngay khi Cáp Lợi và Bố Lai Khắc rời khỏi hầm ngầm, đi xa khỏi Cây Liễu Roi, bầu trời đêm đã bị Giám ngục bao phủ.

Nhìn thấy Bố Lai Khắc, chúng lập tức lao xuống tấn công.

Nhìn thấy đám cai ngục đã luôn ngược đãi mình này, Bố Lai Khắc không hề khách khí, giơ cao đũa phép, hô vang thần chú: Hô Thần Hộ Vệ Expecto Patronum.

Một con chó trắng muốt thanh cao từ đầu đũa phép thoát ra, tựa như linh hồn không khuất phục của Bố Lai Khắc, dũng cảm lao về phía đám Giám ngục trên không trung.

Tuy nhiên chỉ có đợt Giám ngục đầu tiên bị dọa chạy, càng nhiều

Giám ngục hơn lại như thủy triều vỗ bờ, không ngừng kéo đến.

Bố Lai Khắc chỉ có thể liên tục chỉ huy con chó trắng chiến đấu trên trời, xua đuổi thêm nhiều kẻ thù.

Cháu tới giúp chú.

Hô Thần Hộ Vệ.

Hôm nay, ngay lúc này, Cáp Lợi rất vui vẻ, cho nên Thần chú Hộ mệnh cũng rất mượt mà, một con hươu đực như vừa thoát ra từ đoàn xe của ông già Noel xông vào bầy Giám ngục.

Cáp Lợi, giỏi lắm, cháu cũng ưu tú như cha cháu vậy.

Không, cháu còn học được câu chú này sớm hơn cả cha mình, cháu mới học năm thứ ba thôi mà, cháu là một thiên tài nữa của nhà Potter Ba Đặc.

Chú mới học năm ba phải không.

Bố Lai Khắc tỏ vẻ vẫn chưa chắc chắn lắm.

Vâng, chú Tiểu Thiên Lang Tinh, cháu năm thứ ba.

Cáp Lợi cũng rất vui, hôm nay cậu được sát cánh chiến đấu cùng trưởng bối.

Hai Thần hộ mệnh càng đánh càng hăng, rõ ràng hai người đang truyền niềm vui cho nhau.

Cáp Lợi, tới đi, hãy hợp nhất Thần hộ mệnh của chúng ta lại, để chúng ta đuổi hết đám Giám ngục đáng ghét này đi.

Dạ.

Hai người chỉ huy Thần hộ mệnh chạy về hai phía, sau đó quay đầu hội quân. uỳnh.

Bóng đêm trong nháy mắt trở nên trắng xóa như ban ngày, hai

Thần hộ mệnh va chạm tạo ra một luồng năng lượng tích cực khổng lồ, ngay lập tức đẩy lùi tất cả Giám ngục.

Nhưng chẳng mấy chốc họ không còn vui nổi nữa, mải lo hợp tác đối địch mà để Trùng Vĩ Ba chạy mất.

Đều tại em không trông chừng Bỉ Đắc kỹ.

Cáp Lợi rất tự trách, vì nếu không có người làm chứng, không biết chừng Tiểu Thiên Lang Tinh còn phải quay lại ngục, hoặc tiếp tục trốn chạy.

Chuyện này không liên quan tới cháu, là lũ Giám ngục mù quáng đó, chỉ biết tới tìm ta mà không thấy Trùng Vĩ Ba.

Không sao đâu, sau này ta vẫn có thể gặp cháu.

Cháu biết không, khi cha mẹ cháu còn sống, họ định để ta làm cha đỡ đầu của cháu đấy.

Cáp Lợi rất vui, nhưng sau niềm vui là lúc phải chia biệt.

Chương 905

Dẹp ngay mấy cái biểu cảm rẻ tiền đó đi.

Tư Nội Phổ với vẻ mặt không mấy thiện cảm bước tới: Bố Lai Khắc.

Tư Nội Phổ.

Bố Lai Khắc tưởng Tư Nội Phổ tới bắt mình, lập tức đề phòng.

Bố Lai Khắc, chúng ta không còn là học sinh nữa đâu, đấu một đối một với ta, ngươi chẳng chiếm được ưu thế gì đâu.

Tư Nội Phổ cực kỳ không thích Bố Lai Khắc: Giờ đi theo ta, Đặng Bố Lợi Đa muốn gặp các ngươi, nhanh lên.

Quay người, tất nhiên là mang theo một trận gió.

Cáp Lợi và Bố Lai Khắc nhìn nhau, nhưng cuối cùng vẫn đi theo Tư Nội Phổ đến văn phòng Hiệu trưởng.

Vừa vào đã nghe Tư Nội Phổ nói với Đỗ Lan: Sau này mấy việc kiểu này đừng có bảo tôi đi.

Hiển nhiên là cực kỳ không muốn gặp Bố Lai Khắc.

Trùng Vĩ Ba.

Ở giữa văn phòng chính là kẻ đào tẩu Bỉ Đắc.

Hắn đúng là quá xui xẻo, một đêm mà bị bắt tới ba lần, đơn giản là xui đến phát khóc, uất ức quá, tại sao chứ, mèo mèo chó chó nào cũng bắt được mình, giờ đến cả Muggle cũng bắt được mình, uất ức quá đi.

Ta thấy hắn định bỏ chạy nên tiện tay tóm lấy thôi.

Cáp Lợi thắc mắc sao không thấy Đỗ Lan đâu, hóa ra là đi bắt chuột, tuyệt quá: Thật tốt quá, vậy là Tiểu Thiên Lang Tinh sẽ không bị tống lại vào ngục nữa.

Phải, nhưng chuyện chúng ta sắp nói không phải chuyện này.

Đỗ Lan nói: Ngay vừa nãy, trước khi các ngươi tới, ta đã đưa ra đề nghị để Trùng Vĩ Ba làm gián điệp của chúng ta đi điều tra tình báo về Phục Địa Ma, giờ chúng ta sẽ thảo luận chuyện này.

Mọi người đều ngẩn ngơ, ngay cả Hiệu trưởng cũng đang cười khổ.

Hắn không thể tin tưởng được, hắn sẽ bán đứng chúng ta.

Bố Lai Khắc là người đầu tiên lên tiếng.

Đúng thế, cho nên mới là gián điệp hai mặt.

Đỗ Lan bổ sung.

Bố Lai Khắc nhìn Đỗ Lan như nhìn kẻ ngốc, nhưng lại không thấy biểu cảm trêu đùa nào.

Ý tưởng của ta là thế này, nếu hắn bán đứng chúng ta, chúng ta cũng có thể bán đứng hắn.

Chỉ cần chúng ta công bố hắn là gián điệp của mình, bất kể thật giả, Phục Địa Ma chắc chắn sẽ giết hắn.

Vì vậy để giữ mạng, hắn buộc phải bán mạng cho chúng ta.

Còn chuyện hắn bán đứng chúng ta, chỉ cần chúng ta không nói cho hắn những chuyện quan trọng, với cái trí thông minh của hắn thì bán đứng được gì cơ chứ.

Một quân cờ tình báo chẳng biết gì lại có thể hy sinh bán đứng bất cứ lúc nào, ta nghĩ đối với chúng ta chẳng có tổn thất gì, phải không.

Hình như cũng có chút lý.

Trùng Vĩ Ba sở dĩ gây ra tai nạn trọng đại như vậy hoàn toàn là vì Tiểu Thiên Lang Tinh và những người khác tin nhầm bạn bè, để Trùng Vĩ Ba nắm giữ tình báo quan trọng.

Nếu Trùng Vĩ Ba chẳng biết gì thì đương nhiên không thể bán đứng, vả lại nếu hắn không hợp tác, họ quả thực có thể rêu rao Trùng Vĩ Ba là gián điệp của họ, với tính khí của Phục Địa Ma chắc chắn sẽ thanh lý môn hộ.

Hình như quả thực không có gì sai.

Bố Lai Khắc lẩm bẩm.

Trùng Vĩ Ba đều nghe hết, hắn sắp sợ chết khiếp rồi, sao có thể nghĩ ra phương thức độc địa như vậy.

Đây đơn giản là đặt hắn lên lò lửa mà nướng, là muốn hắn đi vào chỗ chết: Cầu xin các ông đừng làm vậy, Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy thực sự sẽ giết tôi mất.

Ngươi chỉ cần ngoan ngoãn hợp tác, cẩn thận một chút, không để Phục Địa Ma biết thân phận của ngươi, thì làm sao bị giết được.

Tất nhiên nếu ngươi không hợp tác, sáng mai trên tờ Nhật báo Tiên tri Dự Ngôn Gia Nhật Báo sẽ đăng tin nói ngươi là anh hùng của giới phù thủy, ngươi biết Phục Địa Ma sẽ bị Cáp Lợi đánh bại nên mới tiết lộ tình báo của Chiêm Mỗ cho hắn, tất cả đều là kế hoạch của Chiêm Mỗ, hắn thậm chí không tiếc hy sinh bản thân và đứa trẻ để đánh bại Phục Địa Ma.

Ta nghĩ sau ngày mai ngươi sẽ là mục tiêu số một của Phục Địa Ma và đám Tử thần Thực tử Thực Tử Đồ, sau đó ta sẽ ném ngươi vào một nơi không thể thoát ra, để ngươi trải qua quãng thời gian cuối cùng trong nỗi sợ hãi chờ đợi kẻ thù tìm đến cửa.

Thật độc địa, Đỗ Lan đây là muốn dồn hắn vào đường chết, Trùng Vĩ Ba thầm nguyền rủa Đỗ Lan.

Chắc chắn chết và có thể chết, ngươi tự chọn đi.

Đỗ Lan còn rất nhân từ đưa ra hai lựa chọn.

Tôi chọn có thể chết.

Trùng Vĩ Ba tuyệt vọng, chỉ có thể đồng ý làm gián điệp, như vậy hắn còn có khả năng sống sót.

Rất tốt, ta sẽ chuẩn bị một số thứ cho ngươi.

Nhớ kỹ, khi ở bên cạnh Phục Địa Ma, sẽ không có ai liên lạc với ngươi đâu, vì ngươi có khả năng sẽ bán đứng người liên lạc.

Mọi tình báo của chúng ta chỉ có thể được chuyển đi bằng cú.

Tất nhiên ngươi cũng có thể đưa tình báo giả cho chúng ta, gài bẫy chúng ta để cầu xin Phục Địa Ma tha thứ, nhưng ta có thể nói thẳng cho ngươi biết, nhãn tuyến bên cạnh Phục Địa Ma không chỉ có mình ngươi đâu.

Nếu tình báo của các ngươi khác nhau, mà tình báo của ngươi sai, ngươi biết kết quả rồi đấy.

Mọi người nhìn về phía Đỗ Lan, Hiệu trưởng hỏi: Cậu còn có nhãn tuyến bên cạnh Phục Địa Ma nữa sao.

Tất nhiên rồi, chẳng mấy chốc Phục Địa Ma sẽ phát hiện ra kẻ thực sự muốn làm việc xấu bên cạnh hắn hóa ra chỉ có mình hắn thôi, còn lũ Tử thần Thực tử toàn là gián điệp của chúng ta cả, ha.

Ngờ đâu, chuyện đó có khả năng sao.

Có gì không thể chứ, chỉ cần bắt đầu bố cục từ bây giờ, chẳng mấy chốc sẽ thành thật thôi.

Nếu những kẻ bên cạnh Phục Địa Ma toàn là người của mình, tại sao chúng ta không đoàn kết toàn bộ sức mạnh để tiêu diệt hắn luôn.

Giáo sư Mạch Cách không hiểu: Chính vì Phục Địa Ma có thế lực hùng hậu, có một lượng lớn Tử thần Thực tử trung thành với hắn, chúng ta mới cần gián điệp đi điều tra tình báo.

Nếu hắn là kẻ cô độc thì căn bản không cần gián điệp làm gì.

Đúng là một lời trúng phóc.

Không không, giáo sư Mạch Cách, gián điệp đều chỉ biết mình là gián điệp chứ không biết người khác cũng là gián điệp.

Vì vậy họ sẽ cẩn thận tiếp cận Phục Địa Ma mà không bị lộ thân phận, cần mẫn làm việc cho chúng ta.

Điều quan trọng không phải là gián điệp hay tình báo của Phục Địa Ma, mà là để lũ gián điệp được trải nghiệm nỗi sợ hãi như đi trên băng mỏng.

Trọng điểm là phải trừng phạt đám Tử thần Thực tử phục vụ Phục Địa Ma đó.

Và bà không thấy điều kiện không rõ ràng lẫn nhau như vậy rất thú vị sao.

Ta sẽ dùng các thân phận khác nhau từ Bộ Pháp thuật, ngục giam, các hội nhóm ma thuật để tiếp xúc với đám gián điệp, khiến họ nghĩ rằng mình đang phục vụ cho các bộ phận khác nhau.

Đến cuối cùng khi chân tướng đại bạch, phát hiện ra tất cả mọi người đều là gián điệp, chẳng phải rất thú vị sao.

Ông chỉ vì thấy thú vị thôi chứ gì, Đỗ Lan này điên rồi.

Quen biết Đỗ Lan ba năm, cơ bản cũng biết hắn là một kẻ quái dị, cái gì cũng dám chơi.

Học kỳ trước còn mạo danh người kế vị Phòng chứa Bí mật, giờ lại vạch ra âm mưu ngất trời nhắm vào Phục Địa Ma.

May mà Đỗ Lan đứng về phía họ, thầm mặc niệm cho Phục Địa Ma một giây.

Bố Lai Khắc không quen Đỗ Lan, nghĩ rằng hắn hoàn toàn là một kẻ điên, nhưng đáng sợ hơn là không ai phản đối kế hoạch khoa trương của kẻ điên này.

Chuyện này căn bản không thể thực hiện được, tuyệt đối khẳng định nhất định không thể thực hiện được.

Tiểu Thiên Lang Tinh cảm thấy mình thực sự đã lỗi thời với xã hội rồi: Hắn là Phục Địa Ma cơ mà, vả lại đám Tử thần Thực tử đó cũng toàn là lũ điên, chúng sẽ xé xác ngươi mất, tuyệt đối sẽ không phối hợp với cái kế hoạch hão huyền quái quỷ của ngươi đâu, ngươi điên rồi.

Đỗ Lan lắc lắc ngón tay: Ngươi nói ra những lời này chứng tỏ ngươi không hiểu ta.

Những người không lên tiếng đều là người hiểu ta, vì ta luôn nói được làm được.

Chúng tôi cũng chẳng hiểu ông đâu, giáo sư Mạch Cách và Tư Nội Phổ rất muốn mở lời, nhưng cuối cùng vẫn chọn im lặng.

Tuy nhiên Đỗ Lan nói làm được, họ lại không nghi ngờ, vì Đỗ Lan thực sự quá thần bí.

Tiểu Ải Tinh bị tống vào Azkaban, Tiểu Thiên Lang Tinh được minh oan.

Dù Vụ trưởng Vụ Hợp tác Quốc tế về Pháp thuật vô cùng không tình nguyện chấp nhận sự thật này, vì năm xưa chính ông ta là người gây ra vụ án oan sai, tống nghi phạm vào Azkaban mà không qua xét xử cũng là ông ta.

Hiện giờ được minh oan, Tiểu Thiên Lang Tinh hít một hơi sâu bầu không khí tự do, sau đó đi tới Hẻm Xéo Đối Giác Hạng mua cho Cáp Lợi vẫn còn ở trường một cây chổi mới Tia Chớp Hỏa Tiễn Nỗ.

Mà Đỗ Lan đương nhiên cũng có công việc, băng qua vùng biển đầy rẫy xoáy nước ngầm để tới Azkaban u ám đáng sợ.

Đầu tiên là phải thả Tiểu Ải Tinh ra, hắn còn phải đi nằm vùng mà.

Đỗ Lan.

Nhìn Đỗ Lan thản nhiên xuất hiện trước phòng giam của mình, sự sợ hãi của Bỉ Đắc dành cho hắn lại tăng thêm, đây là Azkaban cơ mà, vậy mà đi ra đi vào như chỗ không người, quá đáng sợ.

Cạch, mở lồng sắt ra, thấy Bỉ Đắc đang cuộn tròn trong đó: Ngươi có thể đi rồi, ngươi chắc chắn sẽ tái ngộ với Phục Địa Ma thôi, vì vận mệnh của hai ngươi gắn liền với nhau, sau đó hãy làm tốt công việc của mình.

Nhưng bây giờ ai cũng biết tôi bị nhốt ở Azkaban, làm sao có thể đột nhiên vượt ngục được, tôi căn bản không có thực lực đó.

Nếu Phục Địa Ma hỏi ngươi câu đó, cứ bảo là do Giám ngục, chúng muốn đầu quân cho Phục Địa Ma nên mới thả ngươi ra để tìm một người liên lạc.

Trong ngục có bao nhiêu tù nhân Tử thần Thực tử như vậy, tại sao lại chỉ thả mình tôi.

Đây là chuyện liên quan đến tính mạng, đều là những vấn đề mà Phục Địa Ma có thể nghi ngờ, chỉ cần một lỗi nhỏ là mình tiêu đời, cho nên trí thông minh của Trùng Vĩ Ba cũng tăng vọt.

Bởi vì ngươi khiến Giám ngục tin rằng ngươi có thể tìm thấy Phục Địa Ma, vì ngươi là kẻ mới vào ngục, tình báo nắm giữ là mới nhất, không giống như lũ Tử thần Thực tử bị nhốt mười mấy năm kia.

Còn câu hỏi nào khác không.

Trùng Vĩ Ba lắc đầu, yếu ớt bước ra, nhưng lại dừng bước khi vừa ra khỏi cửa ngục: Ngộ nhỡ sau này Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy muốn tôi liên lạc với Giám ngục để chúng phản bội, chẳng phải sẽ bị lộ sao.

Bị lộ.

Sao có thể chứ, vì Giám ngục thực sự sẽ phản bội mà, ngươi cứ yên tâm đi.

Đỗ Lan ngày càng trở nên thần bí khó lường, Bỉ Đắc không còn lựa chọn nào khác đành phải đi.

Trên đường đi hắn phát hiện Giám ngục căn bản không nhìn thấy mình, giúp hắn can đảm tiến về phía trước.

Trong ngục giam, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng kêu thảm thiết và tiếng cười cuồng loạn, đây là nơi tụ tập của lũ điên.

Rất nhiều Tử thần Thực tử tàn ác đều bị nhốt ở đây, trong đó có nhiều kẻ là tử trung của Phục Địa Ma, chúng căm ghét những phù thủy không thuần chủng, lấy việc săn giết những phù thủy không thuận mắt làm thú vui.

Tuy luôn bị Giám ngục hành hạ nhưng chúng vẫn còn sống.

Trên cánh tay những phù thủy đó đều có dấu ấn đầu lâu và rắn, những kẻ đã bán linh hồn cho Phục Địa Ma, tất cả đều đang lặng lẽ chờ đợi thủ lĩnh của mình trở về.

Vì Dấu hiệu Hắc ám trên cánh tay cho họ biết Phục Địa Ma vẫn còn sống, ma lực của hắn vẫn còn hoạt động, sinh sôi nảy nở, đúng như tên gọi của giáo phái họ, con rắn cuối cùng sẽ nuốt chửng cái chết.

Cạch, cạch, cạch.

Tất cả cửa ngục của tù nhân đều được mở ra, Đỗ Lan sử dụng Phân thân thuật và Biến thân thuật, biến thành các hình dạng khác nhau, đồng thời bước vào các phòng giam.

Những tù nhân bị xích sắt khống chế không nhìn thấy các phòng giam khác cũng được mở ra, họ chỉ nghĩ rằng mình đã gặp phải một người kỳ quái.

Lại đây, lại đây, để ta xem mặt ngươi nào, ta có thể ngửi thấy mùi động mạch dưới cổ ngươi, xì xì.

Tóc đã dài đến mức che lấp toàn bộ khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy một đôi nhãn cầu trắng dã qua khe hở của mái tóc dài rũ rượi.

Chương 906

Tuy là phụ nữ nhưng toàn thân lại bị sự điên cuồng bao phủ.

Bellatrix Lestrange Bối Lạp Đặc Lý Khắc Tư Lai Tư Đặc Lan Kỳ.

Ta đến từ Cục An ninh số 6 của Bộ Pháp thuật, ta có một giao dịch muốn bàn với ngươi.

Các ngươi thế mà còn nhớ tên ta, xì xì, vậy ta sẽ đại phát từ bi để lại cho ngươi một cái thây toàn vẹn.

Nếu ra tay, e rằng kẻ chết sẽ là ngươi, vả lại ngươi cũng không thể ra tay.

Ta hiện giờ có một giao dịch, ngươi rốt cuộc có muốn biết không.

Đối phương không sợ sự đe dọa của mình, tuyệt đối không phải hạng người tầm thường, cái Cục An ninh số 6 này chưa từng nghe qua, Giao dịch gì.

Cho ngươi hai lựa chọn, chết hoặc phục vụ chúng ta.

Theo điều tra của chúng ta, dạo gần đây Phục Địa Ma ngày càng hoạt động mạnh mẽ, ta nghĩ chẳng mấy chốc hắn sẽ tới giải cứu lũ chiên lạc thần phục hắn các ngươi.

Ta hy vọng ngươi có thể làm gián điệp của Bộ Pháp thuật truyền thông tin của Phục Địa Ma cho chúng ta.

Xì xì, Chúa tể Hắc ám sẽ giết sạch các ngươi, không chừa một ai.

Cho nên ta muốn ngươi hiệp trợ chúng ta giết hắn trước.

Đỗ Lan thản nhiên nhìn người đàn bà điên: Và những gì ngươi nhận được là giữ mạng cùng một phòng giam khác có môi trường ưu nhã hơn.

Không, linh hồn ta đã hiến dâng cho Ma thuật Đen, ta sẽ không bán đứng ngài ấy.

Hãy chiến đấu đi, hãy vùng vẫy đi, Chúa tể Hắc ám cuối cùng cũng sắp trở lại rồi.

Cảm ơn ngươi đã cho ta biết tin tốt lành này.

Quả nhiên fan cuồng không dễ dụ chút nào, đối phương ước chừng ngay cả chết cũng không sợ.

Thôi bỏ đi, thuyết phục được mấy người thì hay bấy nhiêu, lũ trắng tay này cái gì cũng không sợ, mình uy hiếp dụ dỗ ước chừng cũng vô dụng.

Đặc biệt là người đàn bà điên này, mụ ta đi theo Phục Địa Ma hoàn toàn là do bản tính tàn nhẫn, đi theo Phục Địa Ma mụ ta mới có thể muốn làm gì thì làm.

May mà các phòng giam khác truyền lại vài tin tốt, quả nhiên vẫn có người sẵn sàng hợp tác.

Phục Địa Ma có thể thất bại một lần thì có thể thất bại lần thứ hai, những Tử thần Thực tử thông minh biết không thể đặt cược hết vào một người, họ chọn hợp tác.

Vậy thì từ bỏ người đàn bà điên này vậy, Đỗ Lan lấy ra gậy xóa ký ức, lóe một cái trước mắt những tù nhân cứng đầu khó thuyết phục đó, để họ quên mất chuyện có người tới chiêu an.

Nhưng rồi sẽ có một ngày họ phát hiện ra những đồng đội cùng chiến đấu, những chiến hữu cùng chiến tuyến với mình, lại là gián điệp, và còn rất nhiều, nhiều đến mức khiến họ tuyệt vọng.

Đỗ Lan chờ đợi ngày đó đến.

Học kỳ thứ ba kết thúc, kỳ nghỉ hè này là lúc diễn ra giải Quidditch

Thế giới bốn năm một lần, Đỗ Lan mời gia đình Á Sắt Arthur đi xem.

Nhưng Á Sắt nói họ đã hẹn trước với Cáp Lợi, Bố Lai Khắc cùng gia đình đồng nghiệp rồi, vé cũng đã đặt xong, nên chỉ đành đợi lần sau.

Đỗ Lan đã đánh giá thấp niềm đam mê Quidditch của các phù thủy, họ đều đặt vé từ rất sớm, Đỗ Lan mời họ đã muộn rồi.

Tuy nhiên Đỗ Lan đã bảo La Tân bao trọn một khán đài VIP, có thể ngồi được mười mấy người, xem ra phải tìm người khác đi cùng thôi: Giáo sư Mạch Cách chắc chắn sẽ thích, vậy mời các giáo sư trong trường đi vậy.

Đỗ Lan cũng không quen biết phù thủy nào khác.

Vì vậy Mạch Cách, Tư Nội Phổ đều được gọi tới.

Ban đầu Đỗ Lan còn định mời giáo sư Lư Bình, nhưng không tìm thấy người, hỏi thăm mới biết giáo sư Lư Bình tội nghiệp sau khi rời trường đã vô tình uống nhầm một loại ma dược cực kỳ nguy hiểm, phải ngủ say một năm mới tỉnh lại, đó là một loại dược cực kỳ hiếm gặp.

Giáo sư Lư Bình hiện giờ đã khôi phục bình thường, nếu không có vấn đề gì sẽ tiếp tục nhiệm kỳ giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám năm sau, nhưng có kẻ muốn vào trường nên không thể để Lư Bình tiếp tục làm giáo sư, vì vậy đã hạ dược ông.

Lư Bình tội nghiệp vừa mới bắt đầu cuộc sống bình thường đã lại bị ngắt quãng.

Thánh địa của Muggle, cỏ xanh trời xanh, nhưng hiện giờ lại bị các phù thủy chiếm dụng.

Những chiếc lều dày đặc phủ kín bãi cỏ xanh, cờ màu che kín cả bầu trời xanh, đơn giản là điên cuồng chẳng kém gì các fan hâm mộ

Muggle tham gia đại nhạc hội ngoài trời quy mô lớn.

Vải bạt làm da, ma pháp làm xương, một sân vận động khổng lồ được dựng lên đủ sức chứa hàng trăm nghìn phù thủy sừng sững trên sườn núi xa xa.

Đó là một cảnh tượng hào hùng, các phù thủy từ khắp nơi trên thế giới tề tựu về đây để theo dõi giải vô địch Quidditch Thế giới bốn năm một lần.

Vốn dĩ những Muggle ở đây đều bị bỏ bùa, coi như không thấy những chuyện này, đờ đẫn đứng trong những căn nhà cho thuê lều.

Do ở dã ngoại không có mạng Floo, cũng không phải phù thủy nào cũng biết Độn thổ Huyễn Ảnh Di Hình, nên Khóa cảng Môn Thược Thi trở thành phương thức di chuyển của họ.

Đây là một loại ma pháp đỉnh cao có thể dịch chuyển nhiều người cùng lúc, có thể ếm lên bất cứ vật thể nào như giày cũ, cúp, bóng da, v. v.

Ước chừng phù thủy toàn thế giới đều tới đây rồi.

Địch Ny Toa nhìn biển người, cờ hoa, lều trại bạt ngàn, nghe những âm thanh náo nhiệt, phù thủy ở đây lúc này cũng cuồng nhiệt chẳng kém gì Muggle.

Cũng gần vậy, không đến tất cả thì cũng ít nhất là ba phần tư.

Thế giới có bảy châu lục, số lượng phù thủy không quá nhiều, chủ yếu tập trung ở châu Âu, một số ít ở châu Mỹ và châu Á: Chúng ta đi nhận lều của mình thôi.

Lều của phù thủy cũng đủ loại hình thù, theo sở thích của mình mà biến thành những hình dạng khác nhau, có kiểu kim tự tháp thông thường, cũng có kiểu hình lăng trụ tam giác, tự nhiên cũng có những chiếc lều cao cấp hình lâu đài.

Nhưng bất kể ngoại hình thế nào, lều vẫn là lều, một nơi ở di động nhỏ bé, chỉ riêng ngoại hình khác biệt không thể khiến người sử dụng cảm thấy thoải mái.

Vì vậy phải dùng tới ma pháp, sử dụng ma pháp để mở rộng không gian bên trong lều, đặt vào đủ loại đồ trang trí, khiến chiếc lều nhỏ có khả năng chứa đựng lớn.

La Tân vung đũa phép, các linh kiện của chiếc lều tự động chuyển động và bắt đầu lắp ráp, phô diễn một chút kỹ năng nhỏ.

Bước vào bên trong, một không gian rộng rãi và hào hoa hiện ra trước mắt.

Sau khi phân chia phòng xong là thời gian hoạt động tự do.

Bên ngoài có không ít quầy hàng bán các dụng cụ cổ vũ cho các đội Quidditch, và tất nhiên là cả đồ ăn vặt.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa cũng đang đi mua sắm.

Xem thử đi, đây là kính viễn vọng có thể nhìn cận cảnh sân đấu.

Chủ cửa hàng cầm một chiếc hộp lên tiếp thị.

Tuy Đỗ Lan và mọi người ở phòng VIP nên không dùng tới thứ này, nhưng vẫn mua, coi như thu thập đạo cụ ma pháp nhỏ để chơi: Bao nhiêu tiền.

Không đắt đâu, nếu ông mua bây giờ còn được tặng thêm một lá cờ màu nữa.

Giá nửa Galleon Kim Gia Long cũng coi là hợp lý.

Đỗ Lan cầm đạo cụ nhìn ra xa, thấy chất lượng hình ảnh cũng không tệ, chỉ có điều khung hình hơi nhỏ, màu sắc hoàn nguyên cũng hơi kém, cơ bản chỉ có thể nhìn chằm chằm một cầu viên, cầu viên hiện lên cũng toàn màu xanh lam.

Đỗ Lan lại cầm một cái đĩa tròn lên: Đây là pháo hoa à.

Đúng, đây là pháo hoa ma pháp, ông có thể dùng đũa phép viết vài chữ rồi sử dụng, nó sẽ hiện chữ ông viết lên trời.

Có loại cỡ lớn không.

Đỗ Lan tò mò hỏi.

Lớn à.

Đây đã là loại lớn nhất rồi, ông có thể viết được khoảng mười lăm chữ cái.

Thế nào, có muốn mua một cái không, mua nhiều tặng nhiều.

Ngươi có bao nhiêu, ta mua hết.

Tôi có mấy trăm cái pháo hoa ma pháp lận đó, ông có tiền không.

Quả nhiên phù thủy đều không biết làm ăn, ai lại hỏi khách như vậy.

Nhưng Đỗ Lan không để ý, lấy ra một túi Galleon lớn, nặng trịch đặt vào tay người bán: Tất cả.

Mắt sắp bị ánh kim quang làm cho mù rồi, người bán lộ ra nụ cười hớn hở, bê ra ba cái rương lớn: Biết thế này là hàng bán chạy, tôi đã nhập thêm nhiều một chút rồi.

Địch Ny Toa thấy chồng mình vung tiền như rác, thầm nghĩ lần này hắn lại định bày trò gì đây.

Cô biết nếu Đỗ Lan muốn thu thập thì thường chỉ mua một hai cái để nghiên cứu là được rồi, với năng lượng hàng nhái của Đỗ Lan, căn bản không cần thiết phải mua cả mấy rương lớn như vậy.

Đúng thế, Đỗ Lan biết lần World Cup này sẽ có kẻ ra ngoài phá rối, nên định dùng pháo hoa ma pháp để trêu chọc đối phương.

World Cup bắt đầu, mọi người nườm nượp tiến vào sân vận động, ổn định chỗ ngồi.

Giáo sư Đỗ Lan, lần này thực sự cảm ơn lời mời của ông.

Giáo sư Mạch Cách rất kích động, đây là lần đầu tiên bà được ngồi hàng ghế đầu, gần sân thi đấu như vậy, có thể nhìn thấy tất cả cầu viên, bao gồm cả biểu cảm của họ.

Tư Nội Phổ không nói lời nào, hắn vốn không có hứng thú gì với thể thao, nhưng hắn vẫn tới.

Vì kế hoạch gián điện Phục Địa Ma của Đỗ Lan đã giúp hắn giảm bớt không ít áp lực, trong lòng hắn vẫn giữ thiện ý đối với Đỗ Lan.

Còn có các giáo sư khác cũng lần lượt cảm ơn vị đại gia Đỗ Lan này, đồng thời bày tỏ sự chúc phúc cho gia đình hạnh phúc mỹ mãn của hắn.

Trước khi trận đấu bắt đầu còn có các màn biểu diễn.

Đúng là World Cup, một bầy Veela Mị Oa tiến hành biểu diễn.

Veela là một loại tinh linh ma pháp, có thể biến thành hình dạng của bất kỳ sinh vật nào trong núi sông hồ ao, nhưng nổi tiếng nhất trong giới phù thủy chắc chắn là việc Veela biến thành con người.

Veela biến thành con người đều sẽ trở thành những cô gái trẻ đẹp, hát hay múa giỏi, dịu dàng yểu điệu, đó là thiết lập.

Truyền thuyết kể rằng dưới ánh trăng đêm trung hạ, nếu đàn ông thấy Veela biến thành phụ nữ mặc váy lụa mỏng múa hát, linh hồn người đó sẽ vĩnh viễn bị Veela đoạt mất, ăn không ngon ngủ không yên.

Và nếu người đàn ông đó mạo muội gia nhập điệu nhảy dưới trăng của Veela, tình hình sẽ trở nên nghiêm trọng, người đó sẽ nhảy múa không ngừng nghỉ cho đến khi kiệt sức mà chết.

Nhưng bất kể có vô số truyền thuyết nguy hiểm, đàn ông khi nhìn thấy Veela vẫn khó lòng tự chủ, làm ra một số hành động gây nguy hiểm cho chính mình.

Tất nhiên bản thân Veela vẫn thiện lương, họ không chủ động hại người, chỉ có thể nói họ thiên sinh lệ chất, đẹp đến mức phạm tội.

Đỗ Lan chú ý xung quanh, phát hiện màn biểu diễn của Veela vừa bắt đầu, tất cả đàn ông đều ngây người, bị một loại sức mạnh thần bí thu hút, ngay cả giáo sư Tư Nội Phổ cũng dán mắt vào nhìn, nhưng biểu cảm của hắn rất đau đớn, dường như không hề tình nguyện bị đối phương thu hút.

Một số nam giới định lực kém, không tự chủ được mà rướn người ra, rướn cổ lên như muốn gia nhập điệu múa cùng các Veela.

May mà hôm nay không có ánh trăng, nếu không vũ điệu của Veela dưới sự gia trì của ánh trăng sẽ càng thêm mê hoặc lòng người, khiến đàn ông thần hồn điên đảo.

Thậm chí có một số nam nhân đã nhấc chân chuẩn bị nhảy xuống từ khán đài, đó đều là những động tác vô ý thức.

Chương 907

Veela chính là đại danh từ của sự mê hoặc, cũng giống như gia tinh là công nhân, họ sinh ra đã có thiên phú khác thường.

Làm vậy thực sự ổn sao.

Địch Ny Toa cảm thấy trong một sự kiện thể thao lớn, việc đưa Veela vào biểu diễn sẽ khiến quá nhiều đàn ông phải mất mặt, điều này không phù hợp cho lắm.

Ai biết được, có lẽ ban tổ chức thích vậy.

Ta nói này, những kẻ được ngắm Veela dù có mất mặt một chút chắc cũng chẳng có gì bất mãn đâu.

Đỗ Lan cảm thấy dù sao thì cứ xem thôi, uy lực của Veela hiện giờ cũng không mạnh đến mức thực sự khiến đàn ông có hành động quá đà, tối đa chỉ là si mê mà thôi.

Lư Na nhìn kìa, mấy bạn nam kia thật tệ quá, họ bị mê hoặc đến mụ mị cả đầu óc rồi.

Bạn thân của Hách Mẫn tự nhiên cũng ở trong phòng VIP, nhưng cha của Lư Na với tư cách là biên tập tạp chí không thể xem trận đấu ở đây, ông phải tới lối đi của vận động viên bên kia để phỏng vấn.

Con trai là vậy mà.

Lư Na tỏ ra không mấy ngạc nhiên: Họ luôn có những sở thích khác biệt, ý kiến khác biệt, hành vi khác biệt với chúng ta.

Con trai và con gái chúng ta vốn dĩ khác nhau, cậu không thể dùng tiêu chuẩn của chúng ta để quy phạm họ được.

Hách Mẫn bày tỏ, sao họ không thể điềm tĩnh như cha mình cơ

chứ.

Nhìn Đỗ Lan và Địch Ny Toa cười nói vui vẻ, so với những nam phù thủy khác thì đẳng cấp cao hơn không biết bao nhiêu mà kể.

Rõ ràng cha mình làm được, những người khác không làm được chứng tỏ là trình độ kém, Hách Mẫn thất vọng tràn trề về họ.

Lư Na thì vô tư, cô cầm kính viễn vọng tiếp tục xem các Veela khiêu vũ, cô đang nghĩ nếu điệu nhảy ưu mỹ như vậy mà có ánh trăng phối hợp thì chắc chắn sẽ còn duy mỹ hơn nữa.

Khoảnh khắc kích động lòng người cuối cùng cũng đến, đội Ireland và đội Bulgaria cuối cùng đã ra sân.

Những cầu thủ trẻ tuổi và anh tuấn là thần tượng của tất cả giới trẻ, cầu thủ World Cup rất nhiều thậm chí vẫn còn là học sinh, nhưng họ lại có thể đại diện cho quốc gia của mình tham gia giải đấu lớn cấp thế giới.

Tuyệt đối là trình độ kỹ thuật tầm cao nhất thế giới, ngay cả Quỷ phi cầu, Du tẩu cầu, Kim sắc phi tặc đều trở nên rực rỡ lóa mắt hơn.

Bầu không khí khiến cho ba loại cầu càng thêm nhanh nhẹn và mạnh mẽ.

Không hổ là trận chung kết World Cup, dựa trên tích phân hiện tại của hai đội, quán quân và á quân sẽ nằm trong số họ, nên sự tranh đoạt càng thêm kịch liệt.

Truy đuổi, va chạm, chuyển ngoặt, mỗi một động tác đều rực rỡ như thế.

Bầu không khí trong sự giằng co điểm số ngày càng cao, rốt cuộc là đội Bulgaria đang dẫn trước sẽ tiếp tục thắng thế, hay đội Ireland sẽ sau mà đến trước.

Tâm trí của mọi người đều lên xuống theo sự thay đổi của điểm số.

Bất kể ai giành chiến thắng đều sẽ vui mừng, vì người hâm mộ không phân biên giới quốc gia, hơn nữa, phần lớn người hâm mộ cũng không phải người Ireland hay Bulgaria, họ đến từ khắp nơi trên thế giới vì yêu thích môn vận động Quidditch mà cống hiến những tiếng hoan hô và la hét.

Trận đấu càng kịch liệt, càng tinh thải, càng điên cuồng, khán giả sẽ càng kích động đến mức không thể tự kiềm chế.

Giáo sư McGonagall cũng rời khỏi chỗ ngồi, kích động nắm chặt tay, tuy không hò hét loạn xạ như những người trẻ tuổi, nhưng biểu cảm của bà cho mọi người biết trái tim bà lúc này cũng đang bay bổng như những quả cầu trên trời.

Trận đấu tinh thải, khiến người ta kích động không gì sánh bằng.

Cuối cùng, tầm cầu thủ đội Bulgaria là Viktor Krum đã thể hiện kỹ nghệ tinh trạm, khi trận đấu tiến hành đến giờ thứ ba, điểm số đạt đến mức kinh người 260 so với 230, hắn đã tìm thấy Kim sắc phi tặc, trận chung kết World Cup chính thức kết thúc, đội Bulgaria giữ vững ưu thế giành thắng lợi cuối cùng.

Tuy nhiên trận đấu đã kết thúc, nhưng đêm nay là thời gian cuồng hoan của người hâm mộ, một đêm không ngủ.

Mãi đến nửa đêm mọi người mới rời khỏi sân vận động trở về các lều bạt, mọi người không nhịn được tiếp tục bàn tán về quá trình tinh thải của trận đấu, nhạc cụ không hề dừng nghỉ, các phù thủy vừa uống rượu vừa nhảy múa, trẻ em vẫy quốc kỳ thuật lại sự sùng bái đối với cầu thủ.

Luna, mình rất vui vì cậu có thể ở lại nhà mình.

Hermione rất vui vì lần đầu tiên có bạn cùng lứa tuổi qua đêm trong phòng mình.

Là mình nên cảm ơn các cậu, vì công việc của ba mình đột ngột tăng lên, không thể chăm sóc mình được.

Luna nói, nhưng ánh mắt lại tò mò nhìn mấy người chị của Hermione.

Phát hiện họ thế mà chẳng hề kích động chút nào, ngược lại còn yên tĩnh làm việc của mình, dường như đều không phải người hâm mộ cầu.

Luna thực ra cũng không phải fan cuồng, nhưng lúc này cô bé cũng khó tránh khỏi muốn cùng Hermione thảo luận về sự việc trong đại hội thể thao hôm nay.

Chị Hermione rõ ràng là quá bình tĩnh.

Đừng ngạc nhiên, các chị của mình lúc nào cũng rất bình tĩnh.

Hermione nói: Chúng ta vào phòng thôi.

Sa Chức nhìn lướt qua phòng của Hermione, đột nhiên nói với Đỗ Lan: Hermione thích Luna, không phải kiểu thích bình thường đâu.

Chỉ có một người bạn, tự nhiên sẽ trân trọng và có dục vọng chiếm hữu, đây cũng là một hình thức của sự yêu thích, ở mức độ nào đó thì cũng giống như tình yêu, con muốn nói cái này sao.

Đỗ Lan nhìn con gái một cái.

Sa Chức phát hiện Đỗ Lan đã biết: Xem ra cha không phản đối.

Tại sao ta phải phản đối.

Đỗ Lan cảm thấy nếu xu hướng tính dục của con gái thay đổi, thì không cần lo lắng con gái bị tên ngốc nào lừa mất, ở mức độ nào đó hắn còn vui vẻ nhìn thấy điều này.

Thực ra các con gái khác của Đỗ Lan đến trình độ này cơ bản đều không có hứng thú với tình cảm nam nữ, tình yêu còn chẳng đẹp đẽ bằng tình bạn thuần khiết.

Dù sao đều là ở bên nhau, tình bạn còn quý giá hơn tình yêu.

Hiện tại đối với họ mà nói, những việc có thể khơi gợi đam mê thực sự không nhiều, Quidditch không được, tình yêu cũng không xong.

Tiếng ồn ào bên ngoài ngày càng vang dội, dường như không còn giống hoạt động chúc mừng nữa, vì đã có tiếng la hét thảm thiết.

Địch Ny Toa nhìn Đỗ Lan một cái, thầm nghĩ chẳng lẽ anh đã tính toán trước rồi sao.

Là Thực Tử Đồ, đầu đội mũ nhọn, thân khoác hắc bào, từ xung quanh khu lều trại giết tới, phóng hỏa, hiển nhiên ngay cả phù thủy cũng không thể hoàn toàn ngự trị hỏa diễm.

Thực Tử Đồ từ bốn phía phóng hỏa lan dần vào trung tâm, họ đeo mặt nạ xương khô bằng vàng hãi hùng, không lộ thân phận, cao cử đuốc, tay múa ma trượng, giống như tà giáo xuyên không từ thời trung cổ tới.

Rất nhiều phù thủy đều dắt díu gia đình, rõ ràng không thể phát sinh chiến đấu với Thực Tử Đồ.

Harry, Ron, các em mau đi đi.

Fred, George, các con chăm sóc tốt em trai em gái, mau đi đi.

Arthur nhận thấy đại sự không ổn.

Sirius Black đứng dậy nhìn Arthur, hỏi: Thực Tử Đồ sao.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, hai người họ liền xông ra ngoài.

Cả khu lều trại đều loạn cào cào, người chen người, trong lúc hoảng loạn Harry và những người khác đã bị lạc nhau.

Vô số lều bạt biến thành tro bụi, Thực Tử Đồ dùng phương thức trực tiếp và thô bạo nhất tuyên cáo sự trở lại của mình.

Harry cảm thấy vết sẹo tia chớp ẩn ẩn đau đớn, trong kỳ nghỉ hè này nó chưa từng ngừng đau, nhưng lần này càng thêm nghiêm trọng, đau đến mức nó không thể đi nổi, đành phải trốn trong đống phế tích đen kịt.

Harry thấy một đôi chân đi bốt da đi qua trước mặt mình, đứng ở cách đó không xa, nhưng Harry không nhìn thấy mặt đối phương.

Chỉ thấy người đó rút ma trượng ra nhắm thẳng vào bầu trời đêm giải phóng Hắc Ma Tiêu Ký.

Hình ảnh xanh biếc âm u xuất hiện, đó là biểu tượng của Thực Tử Đồ, con rắn từ trong đầu lâu chui ra.

Thật đáng sợ, vết sẹo của Harry đau đến cực hạn, đây là Voldemort đang mượn tay Thực Tử Đồ tuyên bố hắn chưa từng rời xa các phù thủy, Voldemort đang ở ngay bên cạnh họ.

Để lại danh tính trước hỏa diễm.

Logo không đủ bá khí, đánh giá kém.

Đầu lâu không đẹp, con rắn còn tạm được.

Ngay khi Harry thất sắc kinh hãi cho rằng người thi triển ma pháp là chính bản thân Voldemort, trên bầu trời xuất hiện vô số đạn mạc.

Đúng thế, chính là loại đạn mạc trên các trang web video, những bình luận chạy từ phải sang trái theo thời gian thực để bình phẩm nội dung.

Những dòng chữ đơn giản che phủ cả Hắc Ma Tiêu Ký, từng dòng một di chuyển, bình đầu luận túc về cái biểu tượng trên bầu trời đêm.

Ánh sáng xanh này chẳng lẽ đại diện cho u linh sao.

Chẳng khác gì đồ chơi trẻ con.

Còn có thêm rất nhiều đạn mạc mỉa mai khác.

Harry trợn mắt há mồm, chuyện này là sao.

Rồi nghe thấy bên cạnh có một tiếng pháo hoa nổ tung, mắt trân trân nhìn thấy trên trời có thêm một dòng đạn mạc: Trình độ nghệ thuật của Voldemort cần được nâng cao.

Harry Potter, Dumbledore, Voldemort.

Xuất hiện một chuỗi những cái tên lừng lẫy khiến người ta hô to không hiểu nổi, nhưng nhìn đến cuối cùng lại khiến người ta muốn hộc máu: Chúc mọi người Halloween vui vẻ trước.

Không phải cứ có đầu lâu là Halloween đâu nhé.

Những đạn mạc này thực sự muốn làm người ta tức chết.

Các Thần Sáng đến chi viện đều ngây người, Thực Tử Đồ đã đi hết, đạn mạc vẫn chưa dừng lại, đủ loại lời phàn nàn: Khi bạn nhìn thấy tin nhắn này, tôi đã thăng thiên rồi.

Nói chung là vô cùng nhảm nhí, hoàn toàn phá hỏng bầu không khí.

Harry.

Black và những người khác phát hiện Harry mất tích, vội vàng chạy trở lại: Tránh ra, nó vẫn còn là một đứa trẻ.

Barty, chẳng lẽ ông còn muốn hãm hại nó như đã từng hãm hại tôi sao.

Đội trưởng Thần Sáng chính là Vụ trưởng Vụ Hợp tác Pháp thuật Quốc tế Barty Crouch, ông là người chịu trách nhiệm chính tổ chức

World Cup.

Chúng tôi bắt được nó tại hiện trường phạm tội.

Barty nói: Chuyện này rốt cuộc là sao.

Chương 908

Hắc Ma Tiêu Ký trên trời, và cả những chữ cái loạn thất bát bát đó nữa.

Con không biết.

Con chỉ thấy một bóng người thi triển ma pháp lên bầu trời, sau đó biểu tượng đó xuất hiện, rồi bên cạnh con đột nhiên có tiếng động gì đó, trên trời liền xuất hiện phụ đề.

Là pháo hoa.

Một Thần Sáng phát hiện ra bí mật, trong đống tro tàn đen kịt ẩn giấu rất nhiều pháo hoa ma pháp.

Hoàn toàn mịt mờ, trước tiên là Thực Tử Đồ, sau đó lại phát sinh chuyện khó giải thích này, rõ ràng có người biết Thực Tử Đồ sẽ xuất hiện nên đã chuẩn bị sẵn pháo hoa ma pháp để trêu chọc, nhưng làm vậy có mục đích gì.

Mọi người đều nghĩ không ra.

Trên thế giới có rất nhiều chuyện không thể giải thích, một số được gọi là bí ẩn chưa có lời giải, một số được gọi là bí ẩn thế kỷ, phân chia theo mức độ huyền bí.

Khi Thực Tử Đồ ra ngoài phá hoại, thế mà lại có người tiến hành phản kích sắc sảo, chuyện này khiến tất cả phù thủy đều cảm thấy không thể tin nổi, làm sao mà làm được như vậy.

Nó trở thành một bí ẩn được mọi người bàn tán say sưa.

Để có thể trêu chọc chính xác như vậy, chuẩn bị nhiều pháo hoa ma pháp như thế, kiểu gì cũng phải biết trước Thực Tử Đồ sẽ xuất hiện chứ.

Vậy đây là một người thạo tin đã nhận được tình báo trước và dùng phương thức của riêng mình để bày tỏ sự bất mãn với Thực Tử Đồ, hay là người trong nội bộ Thực Tử Đồ nhìn nhau không thuận mắt muốn thông qua đạn mạc khiến đồng bọn mất mặt.

Thực sự là không tìm được lời giải thích hợp lý, nếu nói biết trước Thực Tử Đồ sẽ tới tại sao không liên hệ Bộ Pháp thuật để phục kích.

Nếu là người nội bộ Thực Tử Đồ, hành vi này căn bản là trò trẻ con.

Hắc Ma Tiêu Ký đã lên báo, đạn mạc cũng xuất hiện trong các bức ảnh, trên những hình ảnh có thể chuyển động lặp đi lặp lại, đạn mạc quét qua quét lại, cảm thấy hiệu quả rất tốt.

Bất kể người đó là ai, thực sự là ngầu nổ trời, hoàn toàn không dám tin có người dám đem Kẻ mà ai cũng biết ra làm trò đùa, từ hôm nay người đó chính là thần tượng của chúng ta.

Cặp song sinh nhà Weasley kính nể những người biết bày trò quậy phá, mà lần này trò quậy phá lại đổ lên đầu Voldemort, thực sự ngoài khâm phục ra thì không còn gì để nói.

Trên chuyến tàu khai giảng, Harry, Ron và Hermione cũng đang đọc báo, Harry nói: Sirius cho rằng đây có thể là trò quỷ của giáo sư Đỗ Lan.

Nói mới nhớ, tớ dường như đúng là có thấy thầy ấy đi dạo loanh quanh.

Ron nói: Nhưng tại sao thầy ấy lại làm vậy.

Harry thầm nghĩ giáo sư Đỗ Lan có vẻ rất không thích Voldemort: Bất kể thế nào, Thực Tử Đồ lại xuất hiện rồi.

Sirius nói chú ấy phải đi điều tra cho rõ ràng.

Ba tớ cũng nói Bộ Pháp thuật mấy ngày nay phát điên lên đi tìm người khắp nơi, đặc biệt là những phù thủy từng là Thực Tử Đồ trước đây, đều phải bị điều tra lại một lượt.

Chắc chắn là một số kẻ trong bọn họ tro tàn lại cháy.

Nhưng tớ nghĩ Kẻ mà ai cũng biết hiện tại đang tự lo chưa xong, không hẳn là hắn chỉ thị bọn họ làm đâu.

Harry không nói cho họ biết mùa hè này mình liên tục nằm mơ, trong mơ có Đuôi Trùn, còn có một người lạ.

Hơn nữa vết sẹo của mình cũng rất đau, cực kỳ đau, e rằng Voldemort đã sắp trở lại.

Là anh phải không.

Snape đặt tờ báo trước mặt Đỗ Lan: Nếu gián điệp đã gửi tình báo về, xin anh hãy chia sẻ với chúng tôi, tôi không hy vọng tình huống này lại phát sinh.

Snape cho rằng chắc chắn là Đỗ Lan bày trò, vì chính Đỗ Lan cũng nói bên cạnh Voldemort có rất nhiều nằm vùng, hành động lần này chắc chắn là có gián điệp báo trước cho Đỗ Lan, nếu không Đỗ Lan không thể chuẩn bị nhiều thứ như vậy.

Tuy nhiên lần này hoàn toàn là Đỗ Lan nảy ý nhất thời, hắn chỉ là không nhìn nổi Thực Tử Đồ làm màu.

Được thôi, lần này đúng lúc có một tình báo có thể chia sẻ cho anh, Voldemort chuẩn bị động tay động chân trong cuộc thi Tam Cường Tranh Bá, cụ thể động tay thế nào thì vẫn chưa rõ, anh bảo Dumbledore cẩn thận một chút.

Snape quay người bỏ đi, hắn đã nhận được câu trả lời vừa ý.

Nhìn đạn mạc trên ảnh chụp, Đỗ Lan thầm nghĩ hiệu quả cũng được, chỉ là lúc đó chưa nghĩ ra quá nhiều câu trêu chọc hay, không thể khiến các phù thủy đọc lên là nhớ mãi không quên.

Học kỳ này Hogwarts trở thành nơi đăng cai cuộc thi Tam Cường Tranh Bá, năm năm một lần, ba trường luân phiên tổ chức, có thể nói là một sự kiện quan trọng trong giới giáo dục không thua gì World Cup.

Tại nghi thức phân loại, Dumbledore đã tuyên bố tin tốt này, học sinh hai trường khác sẽ đến vào ngày Halloween, tiếp theo là bắt đầu tuyển chọn quán quân, mỗi trường một người.

Yêu cầu quán quân là phải đủ 17 tuổi, những thứ khác đều không quan trọng, chỉ cần người đủ tuổi đều có thể bỏ tên mình vào Chiếc cốc Lửa, cuối cùng Chiếc cốc Lửa sẽ chọn ra một ứng cử viên phù hợp nhất.

Để ngăn chặn những học sinh có tinh thần mạo hiểm quá mức, Dumbledore còn thiết kế một vạch tuổi xung quanh Chiếc cốc Lửa, trẻ em chưa đủ mười bảy tuổi không thể vào được.

Thực ra Đỗ Lan thấy trẻ em chưa đủ mười bảy tuổi có thể tham gia dưới sự bồi đồng của phụ huynh, tất nhiên đề nghị này chẳng ai đồng ý.

Đây là hoạt động giao lưu pháp thuật quốc tế quan trọng, nên do Vụ trưởng Barty của Vụ Hợp tác Pháp thuật chủ trì, những việc mang tính quốc tế đều không tránh khỏi ông ta. và giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám mới của học kỳ này là bạn thân của Dumbledore giáo sư Mad Eye Moody do chính cụ mời tới.

Một phù thủy mạnh mẽ với đầy rẫy vết thương vì truy đuổi hắc phù thủy, tuổi cao mà tính khí cũng lớn.

Sau khi được giáo sư Lupin ôn hòa và uyên bác chỉ dạy ở học kỳ trước, giờ lại đến một giáo sư bạo lực với phong cách giảng dạy thô lỗ, mọi người thực sự không quen.

Vì vị giáo sư Moody này vừa lên lớp đã nói về ba Lời nguyền Không thể tha thứ.

Bộ Pháp thuật nghiêm cấm sử dụng các lời nguyền nguy hiểm, những pháp thuật tàn nhẫn mà nếu sử dụng sẽ bị trừng phạt nghiêm trọng.

Lời nguyền Độc đoán, Lời nguyền Tra tấn, và Lời nguyền Giết chóc Avada Kedavra.

Hermione cảm thấy rất không thoải mái, vì giáo sư Moody thế mà lại bắt họ thí nghiệm ba Lời nguyền Không thể tha thứ lên những con côn trùng.

Điều đó quá tàn nhẫn, cô không thể chấp nhận được.

Đặc biệt là Neville, cậu nhìn con côn trùng bị Lời nguyền Tra tấn hành hạ phát ra tiếng kêu thảm thiết, rõ ràng là nhớ lại những chuyện vô cùng không vui.

Đúng thế, cha mẹ cậu chính là bị Lời nguyền Tra tấn hành hạ đến phát điên.

Sau một tiết học, tất cả học sinh đều sợ giáo sư Moody phát khiếp.

Ông ta là một kẻ điên.

Trong giờ giải lao, cô phàn nàn với Luna.

Ông ấy là một Thần Sáng nổi tiếng, hình như từ sau khi tốt nghiệp ông ấy đã luôn là Thần Sáng, trong thời gian đen tối khi Kẻ mà ai cũng biết thống trị giới phù thủy, ông ấy cũng là Thần Sáng xuất sắc nhất.

Ngay cả Thực Tử Đồ cũng sẽ bày tỏ sự tôn trọng đối với ông ấy.

Tại sao chứ.

Hermione rõ ràng không thể hiểu được, giữa kẻ thù làm sao có thể có sự tôn trọng.

Mình cũng không rõ lắm, chỉ là cha mình từng nói một ít.

Cậu thấy những vết thương trên người giáo sư Moody không.

Đó đều là do ông ấy nhẫn nhịn khi bị kẻ thù tập kích dẫn đến, đều là bị kẻ thù mà ông ấy đã chế phục tập kích.

Không lẽ nào.

Vậy tại sao giáo sư không dùng lời nguyền để chế phục bọn chúng.

Bởi vì giáo sư Moody là một Thần Sáng kiệt xuất, ông ấy chưa bao giờ sử dụng những lời nguyền bị Bộ Pháp thuật cấm để đối phó kẻ thù, ông ấy luôn dành cho kẻ thù sự nhân từ tột bậc, thấu hiểu sai lầm của đối phương, nghe nói lúc đó có rất nhiều Thần Sáng đi theo Kẻ mà ai cũng biết đều vì cảm động trước giáo sư Moody mà quay đầu là bờ.

Những vết thương của giáo sư đều là do những Thực Tử Đồ chết không hối cải gây ra.

Hoàn toàn đảo lộn ấn tượng của Hermione, cô còn tưởng giáo sư Moody chỉ là một kẻ điên không phân biệt thị phi: Nhưng tại sao ông ấy lại phải tàn nhẫn với chúng ta như vậy.

Có lẽ vì chúng ta là học sinh, ông ấy biết hắc phù thủy tàn nhẫn, nên hy vọng chúng ta nảy sinh sự sợ hãi đối với Nghệ thuật Hắc ám chăng.

Luna đưa ra suy đoán của mình.

Tuy nhiên sự thật là giáo sư Moody mà họ thấy là giả, Moody thật đang bị giam cầm.

Một con cú mèo đậu xuống cửa sổ của Đỗ Lan, Đỗ Lan lấy thư ra đọc, thế mà lại là tình báo đầu tiên Đuôi Trùn gửi tới, rất ngắn: Moody là do Barty Crouch con giả mạo.

Quả nhiên có chút tác dụng, Đỗ Lan đắc ý xuân phong đến văn phòng hiệu trưởng, gửi đi tình báo.

Trong văn phòng hiệu trưởng, Dumbledore nhìn tình báo Đỗ Lan gửi tới với vẻ mặt âm trầm bất định, hồi lâu sau mới khàn giọng nói: Tình báo do Đuôi Trùn gửi tới sao.

Ông nghi ngờ tính chân thực của tình báo này à.

Dumbledore có chút nghi ngờ, nhưng trong lòng một giọng nói mách bảo cụ rằng, Đỗ Lan sẽ không lấy chuyện này ra làm trò đùa: Vậy Moody thật đang ở đâu.

Phục Phương Thang Tề có thời hiệu, để pha chế thuốc cần đồ vật trên người đối tượng giả mạo, chuẩn bị trước có lẽ sẽ xảy ra vấn đề, nên tôi cho rằng Moody thật đang ở ngay quanh đây, thậm chí là ở ngay trong văn phòng của Moody giả.

Nếu dùng Phục Phương Thang Tề quả thực cần mỗi giờ uống một chút, nhớ đến việc Moody giả luôn mang theo bình rượu thỉnh thoảng lại dốc vào miệng, e rằng đó chính là thuốc men.

Đỗ Lan nói rất có lý, nếu chuẩn bị trước tóc hay móng tay của Moody thì rất dễ nảy sinh vấn đề, Thực Tử Đồ tuyệt đối sẽ không cho phép bất kỳ sai sót nào xảy ra, nên phương thức bảo hiểm nhất vẫn là giam cầm Moody thật lại.

Barty con sao, nhưng làm sao hắn có thể thoát khỏi ngục được.

Khi Barty con bị bắt, Dumbledore cũng có mặt tại hiện trường, mà người thẩm phán chính là cha của Barty con, Vụ trưởng Vụ Hợp tác Pháp thuật Quốc tế, Barty Crouch cha, người đã hàm oan Sirius Black.

Thực ra Barty con đã ra khỏi ngục từ lâu, vì mẹ hắn biết mình mắc bệnh nan y đã cầu xin chồng hoán đổi bà và Barty con, dùng công năng của Phục Phương Thang Tề bà đã biến thành hình dáng của con trai để thế thân trong ngục.

Còn Barty con được cha bảo vệ, luôn ẩn mình bằng áo choàng tàng hình, và còn do gia tinh của nhà họ trông giữ.

Nhưng sự trung thành của Barty con với Voldemort khiến hắn không chịu khuất phục, cuối cùng hắn đã tìm được cơ hội hội hợp với Đuôi Trùn một lần nữa trở về bên cạnh Voldemort.

Họ đang lên kế hoạch khôi phục nhục thân cho Voldemort trong cuộc thi Tam Cường Tranh Bá lần này.

Hiện tại Dumbledore vẫn chưa biết tất cả những điều đó, nhưng giờ đây khi biết Moody thật tạm thời vẫn chưa gặp nguy hiểm, cụ không thể rút dây động rừng, cụ phải giám sát gián điệp của Voldemort để xem mục đích thực sự của chúng là gì.

Vậy có tình báo mới gì tôi sẽ báo cho ông.

Thấy Đỗ Lan định đi, Dumbledore nói: Đỗ Lan, chuyện này.

Tôi biết, tôi sẽ không nói cho người khác biết, còn về những tình báo tôi nhận được sau này tôi cũng chỉ giao cho ông, còn ông quyết định thế nào là chuyện của riêng ông, tôi đi trước đây.

Tờ Phù Thủy Độc Độc đã trở thành tờ báo nhỏ nổi tiếng trong trường, lần này nó đã tiến hành một loạt bài báo về lịch sử của cuộc thi Tam Cường Tranh Bá sẽ diễn ra trong học kỳ này, thậm chí còn tiến hành một cuộc thăm dò ý kiến về quán quân trong lòng mọi người, mỗi nhà đều đưa ra những cái tên khác nhau.

Đều là những đàn anh ưu tú trong trường, nhưng đều là những cái tên nam giới.

Theo sự phổ biến kiến thức của tờ báo nhỏ, sự nhiệt tình của học sinh đối với cuộc thi Tam Cường Tranh Bá ngày càng dâng cao, một số học sinh chưa đủ mười bảy tuổi cũng vận dụng năng lực của mình nỗ lực muốn bỏ tên vào Chiếc cốc Lửa.

Tuy nhiên ma pháp hạn chế tuổi tác do đích thân Dumbledore thiết lập, ngay cả thuốc tăng tuổi cũng không thể đánh lừa được, dám phá hoại quy tắc sẽ bị trừng phạt, chính là biến thành người già trong một khoảng thời gian.

Hiển nhiên các nam phù thủy mong đợi trở thành quán quân hơn các nữ phù thủy, càng muốn thể hiện lòng dũng cảm của mình hơn.

Và từ lịch sử của các cuộc thi cũng có thể thấy, về cơ bản những người chiến thắng cuối cùng đều là nam giới.

Thực ra không chỉ cuộc thi Tam Cường Tranh Bá, nhìn từ toàn bộ lịch sử phù thủy, các phù thủy nổi tiếng cũng là nam nhiều hơn nữ.

Harry và Ron cũng giống như những người cùng lứa khác đều muốn trở thành dũng giả, đặc biệt là Ron, cậu rất tích cực muốn tìm ra cách phá giải Chiếc cốc Lửa.

Harry khá hơn Ron một chút, ít nhất nó còn có môn Quidditch là sở trường khiến người khác phải nhìn bằng con mắt khác, nhưng Ron thì hoàn toàn là số mệnh của kẻ đi theo, ngoài việc có thể đổi lấy chút sự chú ý khi ở bên cạnh Harry, cậu cơ bản không tìm được cách nào khác để thể hiện mình.

Vì vậy trở thành quán quân đã trở thành một con đường vô cùng quan trọng để Ron thể hiện bản thân, tuy nhiên năng lực của cậu rõ ràng không đủ để phá giải ma pháp của Dumbledore.

Chương 909

Tại sao các cậu không đi nhờ người lớn giúp các cậu bỏ tên vào nhỉ.

Hermione vô cùng cạn lời với những người bạn học đó, mạch não của phù thủy chẳng lẽ được thiết kế để né tránh những cách đơn giản nhất sao.

Harry và Ron nhìn nhau: Nhưng người lớn trong trường chỉ có các giáo sư, họ sẽ không giúp chúng ta đâu, ngay cả Hagrid cũng không.

Vậy các cậu có thể tìm những đàn anh đã đủ mười bảy tuổi, họ có lẽ sẽ giúp đấy.

Hermione quay người đi, giấu kín công và danh.

Dường như rất có lý, các học sinh xung quanh cũng đồng loạt hành động, tuy nhiên bản thân những học sinh mười bảy tuổi đã là người cạnh tranh thì làm sao có thể tự tìm rắc rối cho mình.

Còn những đàn anh không muốn tham gia thì đưa ra yêu cầu vô cùng cao, là thứ mà các đàn em cơ bản không thể hoàn thành.

Vì vậy trong trường xuất hiện một khung cảnh vô cùng hài hòa, đàn anh dẫn theo một đám đàn em tùy tùng, chỉ thị họ làm việc, còn các đàn em thì nhẫn nhục chịu đựng, việc gì cũng làm, ai bảo họ đang phải nhờ vả đàn anh chứ.

Phù thủy cần người khác giúp đỡ thì không thành được dũng giả đâu.

Nhìn học sinh lớp dưới đi nịnh bợ học sinh lớp trên, giáo sư McGonagall không nhịn được nhắc nhở những học sinh trẻ tuổi: Tôi biết các trò muốn đi đường tắt, nhưng trưởng thành là không thể có đường tắt, tất nhiên phá giải ma pháp của Dumbledore cũng không có đường tắt đâu.

Lời của giáo sư khiến một bộ phận người từ bỏ ý định, Harry và Ron cảm thấy rất có lý, muốn làm dũng giả thì phải để Chiếc cốc Lửa thừa nhận mình, phải tự mình nghĩ cách đối kháng với ma pháp của Dumbledore.

Tuy nhiên cũng chẳng có ích gì, vì trình độ của hai đứa có hạn, năng lực có hạn, và tuổi trẻ cũng có hạn.

Thời gian hai tháng trôi qua, những người có thể bỏ tên vào cơ bản đã bỏ xong, cuối cùng vào ngày cuối cùng của tháng mười, họ đã đón chào các quán quân của hai trường pháp thuật khác.

Họ cũng phải bỏ tên vào Chiếc cốc Lửa, nhưng trước khi xuất phát các trường khác đã tuyển chọn sẵn những ứng cử viên quán quân của mình, tuyệt đối là những người xuất sắc nhất.

Đến bằng xe ngựa do Thiên mã kéo bay trên cao là những học sinh ưu tú của trường Pháp thuật Beauxbatons nước Pháp, một cỗ xe ngựa khổng lồ và sạch sẽ, đây là một ngôi trường có quy cách cao, nơi sự ưu nhã và kỷ luật cùng tồn tại.

Những con Thiên mã thể hình đồ sộ và kén ăn lướt qua bầu trời Hogwarts, đã khiến các học sinh vang lên một trận hoan hô.

Đây chính là trường pháp thuật của quốc gia khác sao, màn xuất hiện lãng mạn khiến họ nảy sinh vô hạn tưởng tượng về những vị khách.

Đỗ Lan đứng bên cửa sổ văn phòng cũng nhìn thấy Thiên mã đạp vân mà đến, thầm nghĩ ngựa bay lớn hơn độc giác thú nhiều, cũng có chút thú vị.

Thiên mã trôi dạt, vẽ nên một đường cong tuyệt mỹ trên bầu trời rồi hoàn thành cú ngoặt cuối cùng, tiến vào trạng thái hạ cánh, bốn chân chạy mạnh mẽ, mấy con Thiên mã hí lên một tiếng, chân trước đáp xuống đất trước, giẫm nát lá cỏ, chạy về phía trước gần trăm mét mới cuối cùng dừng được xe ngựa.

Trên Hồ Đen xuất hiện cột buồm vọng gác, trường Pháp thuật Durmstrang nơi chỉ nhận phù thủy thuần huyết và giảng dạy Nghệ thuật Hắc ám cũng đến Hogwarts đúng giờ, và phương thức họ đến chính là thông qua đường thủy.

Từ đáy hồ nhô lên cột buồm, sau đó là cánh buồm, boong tàu, cuối cùng toàn bộ khung xương thuyền đều xông ra khỏi mặt nước, như thể muốn rời hồ bay lên trời, quanh thân thuyền treo những thác nước tinh khiết, tiếng rào rào như tiếng vỗ tay kéo dài không dứt.

Rõ ràng là một con tàu buồm nhiều cột kiểu cổ, nhưng lại xuất hiện như một tàu ngầm.

Học sinh Hogwarts đã thể hiện đủ sự nhiệt tình để chào đón những vị khách của mình.

Gió bấc lạnh lẽo thổi tới quán quân Durmstrang kiên nghị, hắn là phù thủy ưu tú mười bảy tuổi, hắn là quán quân thế giới Quidditch, hắn là thiếu niên anh tuấn, hắn là Viktor Krum.

Cơn mưa của kinh đô lãng mạn hội tụ quán quân Beauxbatons, cô là hậu duệ của Veela, cô là mỹ nhân hoàn mỹ, cô là nữ thần khiến người ta nghẹt thở, cô là Fleur Delacour.

Theo những cái tên xuất hiện trong Chiếc cốc Lửa, quán quân của hai trường khác không nằm ngoài dự đoán, giờ chỉ còn lại quán quân của Hogwarts.

Cedric Diggory của nhà Hufflepuff, một người phàm không có nhan sắc của Veela, kỹ thuật đấu cầu không mạnh bằng Viktor.

Theo Đỗ Lan thấy, quán quân thực ra chỉ là thứ yếu, quan trọng là những người ủng hộ phía sau quán quân, quán quân cần giáo sư hiến kế, nếu không một đứa trẻ mười bảy tuổi làm sao có thể hoàn thành những thử thách khó khăn.

Cho nên cuộc thi Tam Cường này, thực chất chính là màn trình diễn thực lực của ba ngôi trường, khảo nghiệm kiến thức của các giáo sư cũng như tài nguyên mà ngôi trường nắm giữ.

Quán quân chẳng qua là một vật mang thực lực, họ sẽ lợi dụng tài nguyên do nhà trường cung cấp để tiến hành thử thách.

Ba người đã được công bố, Dumbledore bảo họ ra phía sau trước, ngay khi cụ định tuyên bố kết thúc việc tuyển chọn quán quân của cuộc thi Tam Cường, ngọn lửa của Chiếc cốc Lửa lại một lần nữa chuyển từ màu cam sang màu tím, điều này có nghĩa là nó còn phải nhả ra một cái tên nữa.

Đỗ Lan thầm cười biểu cảm kinh ngạc hiện tại của Dumbledore diễn thật tốt, chính mình còn chẳng tin nổi việc mình đã gửi tình báo cho cụ mà Dumbledore lại không giám sát Moody giả.

Mục đích của Moody giả là để tái tạo cơ thể cho Voldemort, cần thịt của đầy tớ, xương của người thân, máu của kẻ thù, cho nên mục đích của hắn chính là lợi dụng cơ hội này, đưa Harry Potter đến trước mặt Voldemort, cung cấp máu tươi cho Voldemort.

Harry Potter.

Theo tiếng hô cái tên cuối cùng của Dumbledore, tất cả mọi người đều biến sắc, họ không hiểu làm sao Harry Potter có thể vượt qua ma pháp của Dumbledore, làm sao để trở thành quán quân thứ tư.

Ron vẻ mặt kinh ngạc, cậu căn bản không dám tin bạn thân của mình đã lừa dối mình, che giấu tin tức quan trọng như vậy.

Harry đây là phản bội, thế mà còn trưng ra bộ mặt ngụy trang mờ mịt, rõ ràng là đã được chọn.

Ron đột nhiên cảm thấy Harry là một kẻ hèn hạ vô sỉ, căn bản không phải bạn bè.

Theo sự tăng tiến của tuổi tác, tình bạn cũng không còn trong trẻo như khi còn nhỏ, Ron cũng sẽ cân nhắc cho chính mình, không hy vọng mọi việc tốt đều bị Harry chiếm hết, nhưng hiện tại một lần nữa Harry trở thành tiêu điểm của mọi người còn cậu lại là một khán giả.

Harry.

Dumbledore thể hiện vẻ rất tức giận, chỉ khiến Đỗ Lan cảm thấy buồn cười.

Họp, họp, lần này xuất hiện bốn dũng giả, là một sự kiện vô cùng bất thường.

Cho nên mọi người đều rất kinh ngạc, nhưng buộc phải chấp nhận, vì đây là truyền thống.

Harry mặt mày ngơ ngác, nó căn bản chẳng làm gì cả, nên không biết tại sao mình lại mạc danh kỳ diệu trở thành quán quân.

Có khả năng là có người muốn hãm hại Harry.

Hermione và Luna thảo luận về việc này, bằng trực giác nhạy bén cảm nhận được sự kỳ lạ trong đó: Trình độ của Harry, không, trình độ của học sinh chúng ta không ai có thể lừa được Dumbledore, nên chắc chắn phải là một người lớn có trình độ giáo sư.

Nhưng sẽ là ai chứ.

Luna cho rằng chuyện này không hề đơn giản: Giáo sư Moody, hai vị hiệu trưởng kia, còn cả những đàn anh đủ mười bảy tuổi, đều có khả năng.

Hermione cho rằng chuyện này có giá trị điều tra: Có lẽ chúng ta có thể suy nghĩ từ những kẻ được lợi khi hãm hại Harry.

Có lẽ chúng ta có thể trực tiếp đi hỏi cha của cậu, chú ấy dường như chuyện gì cũng biết.

Luna chỉ ra phương thức trực tiếp nhất.

Cha có lẽ biết, nhưng nếu cha nói cho chúng ta đáp án thì chẳng còn gì thú vị nữa.

Nhưng chúng ta hiện tại chỉ có thể suy đoán, không tìm thấy bất kỳ chứng cứ nào.

Hơn nữa mình cho rằng ngoài Kẻ mà ai cũng biết ra thì không ai muốn hại Harry cả, vậy phải chăng họ muốn lợi dụng cuộc thi Tam Cường để hại chết Harry.

Cuộc thi chỉ định hạn chế tuổi tác không phải là không có nguyên nhân, các hạng mục của Tam Cường đều vô cùng nguy hiểm.

Các con đang thảo luận gì thế.

Đỗ Lan thấy con gái và Luna thảo luận rất nhiệt liệt, tò mò đi tới: Có phải đang nghĩ xem Harry làm sao vượt qua khảo nghiệm của Chiếc cốc Lửa không.

Đừng nói, tụi con muốn tự mình tìm ra đáp án.

Hermione nói.

Thật là đáng yêu, Đỗ Lan thầm nghĩ các con tìm ra được đáp án mới lạ: Vậy ta cho các con một chút trợ giúp không tính là gian lận nhé.

Được thôi, tụi con đang nghe đây.

Hermione thấy điều này cũng không tệ lắm.

Đỗ Lan nói: Hung thủ là Moody.

Trợn mắt há mồm, kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Không ngờ Đỗ Lan lại trực tiếp tiết lộ nội dung như vậy.

Sao có thể như vậy được.

Nhìn hai cô bé loli ngơ ngác, Đỗ Lan cười ha hả, hắn cảm thấy việc này rất thú vị: Được rồi, con gái con đừng ngạc nhiên nữa, cũng đừng tức giận.

Ta là sợ các con mạo hiểm, nên mới ngăn cản tính hiếu kỳ của các con, hiện tại các con vẫn chưa phải đối thủ của Moody đâu.

Nhưng đáp án này quá chấn kinh, tuy họ từng nghi ngờ, nhưng mức độ khả nghi của Moody không cao: Nhưng tại sao chứ.

Sự chấn kinh còn mãnh liệt hơn cả sự phẫn nộ vì bị tiết lộ nội dung.

Tại sao ư.

Dĩ nhiên vì hắn muốn hại Harry, nhưng chuyện này các con đừng nói ra ngoài nhé, ta đã hứa với hiệu trưởng phải giữ bí mật rồi.

Thực ra Đỗ Lan cũng chẳng quan tâm, lộ thì lộ thôi.

Nhưng giáo sư Moody không phải là Thần Sáng sao.

Trước đó khi Luna kể cho Hermione về cuộc đời của Moody, Hermione vẫn rất đồng cảm với người già đã phấn đấu cả đời vì sự nghiệp chính nghĩa này.

Vì ông ta là giả.

Nếu cha đã biết, tại sao còn để Harry mạo hiểm.

Hermione lập tức hiểu ra nguyên nhân, nên tự hỏi tự trả lời: Harry là mồi nhử.

Các người muốn lợi dụng Harry để dụ Voldemort ra ngoài.

Quá nguy hiểm rồi.

Sẽ không có chuyện gì đâu, con nghĩ chúng ta làm sao biết được Moody là giả.

Hermione và Luna nhìn nhau, họ đều rất thông minh lập tức đoán ra bên cạnh Voldemort có nằm vùng: Cha, ý cha là bên cạnh Voldemort sao.

Đúng thế, cho nên Harry sẽ không gặp nguy hiểm đâu.

Sau khi hẹn với họ giữ bí mật, Đỗ Lan quay người lại liền thấy Snape với vẻ mặt nghiêm túc, không may là hắn đã nghe thấy tất cả, hắn nhìn Đỗ Lan với vẻ trách cứ, rõ ràng không hài lòng với hành vi ba hoa này của Đỗ Lan: Anh làm vậy sẽ gây thêm rắc rối đấy.

Nhưng mà không đâu, thực ra ta hận không thể để tình báo gián điệp bị tiết lộ ra ngoài cơ, anh hẳn là người hiểu rõ nhất tâm trạng làm nằm vùng, nên ta hy vọng để lũ Thực Tử Đồ đó cũng cảm nhận một chút.

Vả lại, gián điệp của ta đâu phải chỉ có một người, thiếu đi một cũng chẳng sao, ta không tin Voldemort có thể giết hết sạch gián điệp.

Hơn nữa làm vậy còn có thể khiến lũ Thực Tử Đồ nghi kị lẫn nhau, và cả Voldemort nghi ngờ Thực Tử Đồ, ta thấy rất tốt, tốt nhất là để chúng tự tàn sát lẫn nhau cho xong chuyện.

Snape căn bản không có cách nào ngăn cản hành vi này của Đỗ Lan, Đỗ Lan làm việc lúc nào cũng hờ hững nhẹ nhàng như thế, nhưng lúc nào cũng có thể gây ra địa chấn, đôi khi Snape thực sự muốn hỏi Đỗ Lan mục đích của hắn rốt cuộc là gì.

Voldemort đối với hắn lại đại diện cho cái gì.

Yên tâm, an toàn của Harry là trên hết, ta biết mà.

Đỗ Lan thầm nghĩ Snape tên này tuy không thích Harry, nhưng cũng biết điều thị phi, Harry chỉ có thể để hắn bắt nạt, không thể để Voldemort cướp mất.

Tôi hy vọng anh biết mình đang làm gì.

Snape biểu cảm lạnh lùng.

Khi ta làm càn, thế giới trả lại ta bằng niềm vui, khi ta không làm gì cả, thế giới lại thờ ơ không thèm đếm xỉa đến ta, nên những việc ta làm tự nhiên là để chứng minh mình từng đến, từng chiến đấu, từng vui vẻ.

Nói đơn giản là ta muốn múc nước đại dương thế giới đổ vào cái ao nhỏ của riêng mình.

Đỗ Lan văn nghệ một chút, đồng thời bộc lộ dã tâm của mình với Snape.

Cuộc thi Tam Cường Tranh Bá bắt đầu rồi, Harry chịu đựng vô số lời dị nghị, nhưng nó đã chịu được áp lực, điều duy nhất không vui là hiện tại Ron không muốn nói chuyện với nó, có chuyện gì cũng phải thông qua Hermione chuyển lời.

Nhưng bầu không khí chiến tranh lạnh của hai người bạn không thể ảnh hưởng đến sự nhiệt tình của mọi người đối với cuộc thi, từ khi công bố danh sách, cả thế giới phù thủy đều quan tâm đến trận đối chiến của những người trẻ tuổi này, trùng với năm diễn ra World Cup, hai mươi năm mới có một lần.

Được rồi, giờ hãy để chúng ta mỉm cười nào.

Phóng viên tờ Nhật báo Tiên tri sẽ báo cáo toàn bộ quá trình.

Hạng mục thi đầu tiên chính là đoạt trứng rồng.

Chương 910

Vừa đúng lúc để Đỗ Lan thu thập thêm nhiều gen rồng, những con rồng được vận chuyển từ Romania tới, phải nói diện tích châu Âu chỉ có bấy nhiêu mà lại xuất hiện nhiều chủng loại rồng như thế, châu Lạc Yêu Lạc trên Auroch. gần như là diện tích hợp thể của nhiều nước châu Âu nhưng lại chỉ có một loại hỏa cầu long, đây cũng là chuyện vô cùng phi khoa học, chẳng lẽ rồng cũng sẽ vì chịu ảnh hưởng của các nền văn hóa khác nhau mà khác nhau sao.

Đỗ Lan muốn xem gen của chúng có gì khác biệt, tại sao chỉ có rồng Romania mà không có rồng Hà Bắc, rồng Sơn Đông, rồng Tân Cương.

Thực ra trong lòng Đỗ Lan đã có câu trả lời, đó là vì tên gọi không đủ cao sang.

Đoạt trứng từ miệng rồng cực kỳ nguy hiểm, nhưng mỗi quán quân đều thông qua các phương thức khác nhau để biết trước hạng mục thi đấu, quả nhiên đều là gian lận.

Nhưng cho dù biết trước hạng mục, đoạt trứng rồng vẫn là một khảo nghiệm cực lớn đối với lòng dũng cảm của các quán quân.

Vảy rồng, răng nhọn, móng sắc, và cả hơi thở rồng phả vào mặt đó, quán quân bắt buộc phải lấy được trứng vàng từ dưới chân rồng, họ chỉ có thể sử dụng ma trượng, không được dùng ma dược hỗ trợ.

Mấy phù thủy trưởng thành dựa vào lồng sắt và dây xích mới miễn cưỡng chế phục được một con rồng, đối với những đứa trẻ mười bảy tuổi, đây có lẽ là một cuộc đối đầu để lại bóng ma tâm lý.

Nhưng cho dù sợ hãi, cũng phải xông lên, bốn con rồng khác nhau chia cho bốn quán quân.

Gầm gầm.

Trong đấu trường được dựng bằng ma pháp truyền đến tiếng gầm phẫn nộ của rồng, rõ ràng việc mất tự do khiến chúng rất bạo táo.

Chúng được gửi đến từ viện nghiên cứu rồng Romania, đều thuộc loại rồng sau khi bị bắt thì tiến hành thuần dưỡng nhân tạo, vẫn chưa hoàn toàn mất đi dã tính.

Tất nhiên trước khi thi đấu sẽ cho chúng ăn no, để giảm bớt dục vọng phá hoại của rồng.

Đỗ Lan ngồi sớm trên khán đài, Snape ngồi ngay phía sau hắn, sau cuộc đối thoại lần trước Snape dường như đặc biệt cẩn thận với Đỗ Lan, hắn luôn giám sát Đỗ Lan, như thể sợ Đỗ Lan sẽ làm ra chuyện gì quá giới hạn.

Giáo sư Snape, tại sao anh không pha chế cho tôi một ít Phúc Lạc Dược Felix Felicis nhỉ, tôi nghĩ coi như báo đáp, tôi có thể sẽ trải qua thời gian còn lại ở ngôi trường này một cách vô cùng hòa bình, tuyệt đối sẽ không làm bất cứ việc gì đe dọa đến trường học.

Ý anh thế nào.

Quả nhiên cảm giác bị người ta giám sát thật kỳ quặc.

Snape rõ ràng không tin lời quỷ quái của Đỗ Lan.

Thua rồi, thua rồi, đối với loại người cứng đầu đó, Đỗ Lan đúng là chẳng có thủ đoạn gì: Anh nhìn tôi cũng chẳng ích gì, anh còn quản được tôi muốn nói lời gì sao.

Snape nhíu mày, rõ ràng là không còn lời nào để nói.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, hôm nay mấy con rồng này kêu cũng thật thảm thiết, có phải ăn phải thứ gì hỏng bụng không.

Người đầu tiên là Viktor đến từ Durmstrang, con rồng đã vào vị trí, chỉ đợi quán quân tỏa sáng đăng trường là có thể bắt đầu, dưới ánh mắt của khán giả và ban giám khảo dùng ma trượng trong tay mình để đoạt lấy trứng vàng.

Gầm.

Oành.

Móng rồng đập vỡ tảng đá, Viktor né sang một bên, trong lòng thầm kinh ngạc, nhưng hắn đã chuẩn bị sẵn ma chú, đây là ma pháp do hiệu trưởng đích thân dạy cho hắn để có thể trì hoãn thời gian của rồng, dù sao chỉ cần lấy được trứng vàng, sẽ có người khống chế con rồng lại.

Khán giả đang sôi sục, phù thủy đấu ác long là nguyên nhân khiến vô số phù thủy huyền thoại trở thành huyền thoại.

Thở hắt ra, ngay cả những học sinh thường năm học tập trong gió bấc cũng căng thẳng không thôi, đều là trốn trước đã, thời gian từng chút trôi qua, con rồng cũng ngày càng cuồng táo.

Nhưng Viktor đã bắt đầu hành động, hắn biến một tảng đá thành một con chó lớn để thu hút sự chú ý của rồng.

Ý tưởng vô cùng thông minh, cũng là chú Biến hình vô cùng cao cấp, biến sinh vật thành vật chết thì dễ nhưng biến vật chết thành sinh vật thì khó.

Nhưng rồng cũng không phải kẻ ngốc, chú Biến hình có thể thay đổi hình dạng vật thể, nhưng không thể thay đổi mùi vị của vật thể, con rồng rõ ràng là không ngửi thấy mùi thịt chó, nên vô cùng tức giận.

Xem ra không có phù thủy nào yêu chó cả.

Đỗ Lan trêu chọc.

Con rồng phát hiện mình bị lừa liền quay đầu phun một ngụm hơi thở rồng về phía trứng vàng, Viktor đang đưa tay lấy, mắt thấy hơi thở rồng tới, cũng rùng mình một cái, khí lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu, hai chân phát lực ôm lấy quả trứng lăn về phía trước, tuy nhiên vẫn không tránh khỏi việc bị làn sóng nhiệt làm bỏng, nhiệt độ của hơi thở rồng cao biết bao, chỉ cần lại gần là giống như bị nướng trong lò vi sóng vậy.

Tuy nhiên Viktor đã lấy được trứng vàng, nhiệm vụ hoàn thành, tổng cộng mất mười mấy phút, cũng coi như là nhanh nhẹn rồi.

Người tiếp theo chính là nữ tính duy nhất trong bốn quán quân, cô đã sử dụng lời nguyền thôi miên, mưu đồ thôi miên con rồng.

Lúc đầu rất thuận lợi, nhưng rồng cho dù ngủ thiếp đi thì vẫn là rồng, tiếng ngáy cũng có thể phun ra lửa, bén vào váy của nữ quán quân, khiến vô số nam giới kích động không thôi, nhưng trước khi lửa thiêu trụi váy, cô đã sử dụng ma chú dập lửa, khiến ban giám khảo liên tục gật đầu, nhưng đông đảo anh em nam giới thì lại kêu trời than đất.

Phương thức chấm điểm của trận đấu cũng gần giống như nhảy cầu, bốn giám khảo lần lượt chấm điểm cho biểu hiện của quán quân, cơ bản là tính toán điểm số tổng hợp từ lòng dũng cảm, trí mưu, khả năng quyết đoán, cũng như thời gian hoàn thành nhiệm vụ và quá trình thuận lợi, cuối cùng ai có tổng điểm cao nhất sau ba vòng thi sẽ giành được vinh dự quán quân.

Còn hai học sinh Hogwarts nữa, Cedric bình phàm ra trước, đối mặt với con rồng thứ ba, phương thức cậu chọn rất trực tiếp, cậu muốn làm mù mắt rồng.

Nhưng mọi người đều biết rồng bị mù có thể sẽ càng điên cuồng hơn, ma chú đánh chính xác vào mắt rồng, nhưng rồng không hề yên tĩnh lại, ngược lại vì rơi vào bóng tối mà cuồng bạo.

Nó nhảy nhót không yên, muốn bay lên.

Tiếng đập cánh hất tung bụi bặm, rắc, một âm thanh khiến khán giả cảm thấy bất ổn, là xích sắt buộc cổ rồng đã đứt.

Gầm.

Nó điên cuồng quất đuôi, vươn cổ lên, hơi thở rồng từ miệng mũi phun ra như muốn thiêu cháy mây trắng trên trời.

Cedric liều mạng đi qua bên cạnh móng rồng, nhưng phát hiện móng rồng đang giẫm đạp bất an, mình có thể bị giẫm trúng bất cứ lúc nào.

Khán giả kêu lên kinh hãi, trước đó hai người kia đều trốn ở nơi an toàn để tiến hành dẫn dụ bằng ma pháp, nhưng lần này quán quân lại ở gần rồng như thế, gần như có thể xảy ra sự cố đổ máu bất cứ lúc nào.

Các bạn học của Cedric càng lo lắng thót tim cho cậu, nhưng dường như vận khí của cậu không tệ, móng rồng luôn không giẫm trúng cậu.

Tuy nhiên trứng vàng bị giẫm một cái, biến hình rồi, nhưng vẫn được thuận lợi nhặt lên.

Oành.

Rồng bay lên, lao về phía khán đài.

Đỗ Lan nhắm mắt cũng biết chắc chắn là lao về phía Hermione, ác ý của thế giới này đúng là chưa bao giờ kết thúc.

Đỗ Lan giậm chân một cái, một đạo hồng quang từ khán đài di chuyển đến mặt đất trường đấu, xoảng, vô số xích sắt từ trong trường đấu mọc lên như những mũi tên sắc bén khóa chặt con rồng Đuôi Gai đang cuồng bạo, tiến hành trói buộc lặp đi lặp lại, kéo nó trở lại mặt đất.

Cao thủ.

Không ai có thể sử dụng ma pháp như vậy, thế mà lại biến đá trong đấu trường thành vô số xích sắt, hơn nữa gần như hoàn thành sự biến hóa đó chỉ trong vòng vài giây, thật không thể tin nổi.

Rốt cuộc là ai.

Chỉ có Dumbledore và Snape đồng thời nhìn về phía Đỗ Lan.

Hữu kinh vô hiểm, con rồng Đuôi Gai bị khiêng xuống.

Trong lều bạt hậu trường, Harry không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng nó có thể nghe thấy tiếng la hét, tiếng thảm thiết, khiến nó vô cùng bất an, não bổ ra rất nhiều hình ảnh nguy hiểm.

Đó là rồng, rồng thực sự đấy, một móng vuốt có thể cào chết nó, một hơi thở rồng có thể phun chết nó, cho dù rồng không làm gì cả, thì cũng rất đáng sợ.

Harry đã được Moody chỉ dạy, nên lần này chuẩn bị dùng Bùa Triệu tập gọi cây chổi Hỏa Tiễn Nỗ của mình đến, sau đó tiến hành một cuộc đối đầu từ xa với rồng, giống như bắt Kim sắc phi tặc để bắt lấy trứng vàng, nhưng giờ nghĩ lại mới thấy mình căn bản không có niềm tin.

Nhưng dù xấu hay đẹp thì cũng phải ra mắt, Harry buộc phải đứng trong trường đấu, đập vào mắt chính là con phi long khổng lồ, đôi cánh đó đủ cho nó nhào lộn trên đó rồi.

Đón đầu là một luồng hỏa diễm, quả nhiên là loài rồng tính liệt.

Trốn sau tảng đá, con rồng quá sung sức này gần như chưa từng ngừng phun lửa, hoàn toàn áp chế Harry.

Bùa Triệu tập đã sử dụng, đang đợi Hỏa Tiễn Nỗ bay tới.

Sau đó là màn biểu diễn đôi giữa Harry và rồng, không ngoài dự đoán con rồng để truy đuổi Harry đang bay lên đã dễ dàng giật đứt dây xích.

Snape, con rồng này trí thông minh có vấn đề, tại sao cứ phải đuổi theo Harry chứ.

Chương 911

Dù sao nó đã khôi phục tự do rồi, hoàn toàn có thể đi nơi khác tiêu dao khoái lạc.

Đối với lời của Đỗ Lan, Snape tỏ ý không còn gì để nói, hắn không muốn phổ biến cho Đỗ Lan rằng rồng là loại sinh vật vô cùng coi trọng lãnh địa, bao gồm cả không phận, nên bất kỳ sinh vật nào trước mặt rồng đều không được bay lên, Harry cưỡi chổi bay thiên nhiên là mục tiêu tấn công chính của rồng.

Hành vi của rồng không thể dùng tâm trí con người để suy lường.

Không thấy nữa rồi, khán giả đều không biết Harry đã bay đi đâu, chỉ có thể ngửa đầu vô nghĩa.

Ban giám khảo cũng không biết Harry bay đi đâu, nhưng họ vẫn sẽ chấm điểm, rời khỏi đấu trường sẽ bị trừ điểm.

Harry hiện tại là lửa đốt mông, liều mạng mà bay, may mà Hỏa Tiễn Nỗ là sản phẩm mới nhất bay rất nhanh, luôn có thể giúp nó giữ khoảng cách trước mặt rồng, né tránh hơi thở rồng bay về phía địa hình phức tạp của lâu đài, Harry hy vọng có thể lợi dụng tháp cao hoặc cầu treo trong lâu đài để cắt đuôi phi long.

Cuối cùng cậu đã thành công, phi long đâm vào cầu cao, còn cái giá Harry phải trả chẳng qua là cây chổi bị quẹt mất một lớp sơn, quay lại vớt lấy trứng vàng, cả bốn quán quân đều vượt qua khảo nghiệm của rồng.

Tiếng hoan hô vang dậy.

Vòng thứ nhất kết thúc đồng thời vòng thứ hai cũng đã bắt đầu, họ bắt buộc phải có được gợi ý từ trong trứng vàng, nhưng mở trứng vàng ra họ chỉ nghe thấy tiếng ồn, e rằng cần rất nhiều thời gian để giải mã.

Trước vòng thứ hai sẽ là buổi Dạ tiệc Giáng sinh truyền thống, chính là buổi khiêu vũ hẹn bạn nhảy.

Thời gian từ nay đến buổi Dạ tiệc Giáng sinh, tất cả mọi người đều phải phiền não đi mời bạn nhảy.

Harry và Ron đã làm hòa, sau khi chứng kiến Harry dũng đấu ác long, Ron cho rằng Harry sẽ không ngu ngốc lấy mạng sống của mình ra mạo hiểm như vậy, chắc chắn là có người hãm hại nó.

Về buổi Dạ tiệc Giáng sinh, Sirius đặc biệt gửi cho Harry một bộ lễ phục, nhân tiện còn khen ngợi biểu hiện xuất sắc của nó trong cuộc thi Tam Cường, tự hào về Harry.

Đồng thời Sirius cũng bày tỏ sự nuối tiếc vì mình không thể trực tiếp đến xem thi đấu, chú đang điều tra tình hình Voldemort, không được tốt lắm, Thực Tử Đồ đều đang hành động, đây là một tín hiệu không ổn, dặn Harry phải hết sức cẩn thận.

Ron cũng nhận được bộ lễ phục gia truyền của họ, một bộ đồ cổ, cũng không biết là của ông nội hay cụ nội thậm chí là từ thời xa xưa hơn truyền lại, mỗi một mũi kim đều ghi lại câu chuyện, mỗi một chiếc cúc áo đều thuật lại huyền thoại.

Theo lý luận một cặp bách hợp một cặp đam mỹ, Hermione không hề ngoài ý muốn đã mời Luna, gián tiếp tạo ra một cặp bạn nữ.

Tất nhiên con gái muốn cùng bạn gái tham gia dạ tiệc, Đỗ Lan sẽ không độc hưởng khoảnh khắc hạnh phúc này, vì nếu hắn thực sự làm vậy sẽ bị Địch Ny Toa đánh chết mất, với tư cách là một người cuồng loli, Địch Ny Toa gần như lập tức xuất hiện trong văn phòng của Đỗ Lan, bắt đầu đích thân chuẩn bị lễ phục hào hoa cho hai cô bé loli.

Nghiêm khắc theo yêu cầu truyền thống quý tộc để chế tác lễ phục, Địch Ny Toa biết người Anh chính là thích kiểu này, thích quy củ quý tộc.

Thu gom tinh tú, hái những đám mây, múc nước suối ngàn, hăng hái tiến hành cắt may.

Thành thật mà nói, so với Đỗ Lan, Hermione sợ Địch Ny Toa hơn, vì Địch Ny Toa luôn coi cô là trẻ con, có chuyện gì cũng làm rùm beng lên.

Đỗ Lan luôn giữ thái độ mặc kệ tự do, còn Địch Ny Toa lại chăm sóc tỉ mỉ, đôi khi sự chăm sóc quá mức sẽ khiến Hermione cảm thấy áp lực nặng nề.

Tuy nhiên Địch Ny Toa lại rất tận hưởng quá trình này, đặc biệt là diện đồ cho con gái.

Có phải hơi nhiều quá không.

Đỗ Lan mặt đầy vạch đen nhìn chín bộ lễ phục với phong cách khác nhau, chất liệu hoa lệ trước mắt mà không biết nói gì.

Không nhiều đâu, em làm thêm một bộ váy cưới nữa, gom đủ mười bộ là được.

Địch Ny Toa chưa nói dứt lời, bộ váy cưới thứ mười trắng khiết, ưu nhã, trang trọng đã hoàn thành.

Mười bộ hai mươi chiếc, mỗi bộ đều có chủ đề tương ứng, phong cách tương ứng, chỉ là Hermione và Luna có mặc cũng chỉ cần một bộ là đủ rồi, không dùng hết nhiều thế này đâu.

Đỗ Lan thầm nghĩ mình cứu không nổi con gái rồi, thời gian tiếp theo cứ giao cho Địch Ny Toa đi, nguyện cho Hermione và Luna bình an.

Mười bộ quần áo làm rạng rỡ cả căn phòng, e rằng tùy tiện lấy ra một bộ cũng đủ làm các nhà thiết kế Paris xấu hổ.

Đỗ Lan thầm nghĩ nếu Địch Ny Toa có thể mặc những bộ quần áo này thì tốt rồi, đáng tiếc Địch Ny Toa không thích quần áo rườm rà, ngay cả lễ phục cũng là kiểu váy suông đơn giản nhất, hơn nữa bình thường cơ bản chỉ là áo và quần dài, hiếm thấy mặc váy.

Giáo sư Đỗ Lan, thầy định đi đâu thế.

Harry thấy Đỗ Lan rời văn phòng đi dạo lang thang liền tiến lên gọi hắn lại.

Có việc gì sao.

Giáo sư, thực ra em có một số việc muốn tư vấn một chút.

Harry muốn hỏi về tình hình của Đuôi Trùn, mấy ngày nay vết sẹo của nó lại đau, nó rất bất an, muốn biết Voldemort có động tĩnh gì không.

Được thôi, chúng ta đến chỗ yên tĩnh một chút.

Đến bên bìa Rừng Cấm, vừa đi dạo vừa trò chuyện, Harry đưa ra vấn đề: Trong mùa hè này em mơ thấy Đuôi Trùn và một người lạ đang nói chuyện với Voldemort, có phải Voldemort sắp trở lại không.

Trở lại thì trở lại thôi, em sợ sao.

Harry tất nhiên là sợ rồi, nó và Voldemort có mối quan hệ không rõ ràng, nó thực sự không biết tại sao mình lúc nào cũng có thể mơ thấy Voldemort, nó sợ mối liên hệ kỳ quái này.

Trong trường, các giáo sư có uy quyền không có mấy người, Dumbledore lại rất bận, nên Harry chỉ có thể đến tìm Đỗ Lan thương lượng.

Dù sao Đỗ Lan vốn là tư vấn viên tâm lý, chuyên môn lắng nghe những phiền não: Harry, em đang lo lắng về mối liên quan giữa mình và Voldemort phải không.

Khi hắn và đầy tớ của hắn lại gần, vết sẹo của em sẽ đau, khi em nằm mơ còn có thể mơ thấy hắn, có phải rất quỷ dị không.

Dạ đúng.

Harry thành thật gật đầu.

Thực ra đó là vì.

Đỗ Lan.

Lại là Snape chạy tới khi Đỗ Lan chuẩn bị giải thích, hắn chỉ sợ Đỗ Lan lại nói những chuyện loạn thất bát bát với học sinh.

Đỗ Lan cười, hai người này cùng tới, đúng lúc có thể làm một buổi tư vấn liên hợp đây.

Cáp Lợi và Tư Nội Phổ ngồi đối diện nhau.

Đỗ Lan nói: Với tư cách là bác sĩ tâm lý, ta cho rằng mình có trách nhiệm giải khai tâm kết giữa hai người.

Tư Nội Phổ, Cáp Lợi, hôm nay ta sẽ tiến hành một buổi trị liệu chung cho hai người.

Hai người im lặng, họ vốn không ưa gì nhau, tuyệt đối không thể thẳng thắn bày tỏ suy nghĩ của mình.

Sau hai phút kiên trì, Đỗ Lan nhìn trái nhìn phải, xem ra vẫn phải để hắn dẫn dắt bầu không khí trước: Ta hy vọng hai người có thể lần lượt nêu ra ưu điểm của đối phương.

Ưu điểm.

Hừ, nói ra được mới lạ.

Cáp Lợi, cậu trước đi.

Cậu thấy kiến thức Ma dược học của giáo sư Tư Nội Phổ có chuyên nghiệp không.

Điểm này Cáp Lợi không thể phủ nhận, học thức của Tư Nội Phổ xuất sắc hơn hẳn các giáo sư khác, tuyệt đối là một thiên tài ma dược.

Còn nữa, tuy giáo sư Tư Nội Phổ có hơi thiên vị học sinh Slytherin, nhưng khi học sinh các nhà khác gặp nguy hiểm, ông ấy cũng sẽ liều mình cứu giúp.

Giáo sư Tư Nội Phổ nghiêm khắc với bản thân, ông ấy có rất nhiều ưu điểm, đúng không.

Cáp Lợi nghĩ thầm hình như đúng là như vậy, có vẻ giáo sư Tư Nội Phổ chỉ có thành kiến với cá nhân cậu, chỉ riêng điểm này thôi đã xóa sạch mọi ưu điểm rồi.

Còn về cậu học trò Cáp Lợi, ưu điểm của cậu à.

Đỗ Lan cho rằng ưu điểm của Cáp Lợi chỉ là lòng dũng cảm, nhưng vì cái gọi là ưu điểm đó mà cậu ta luôn phá vỡ nội quy trường học, rõ ràng đây không phải chuyện tốt.

Nhìn biểu cảm khó nói của Đỗ Lan, Cáp Lợi rất lúng túng, chẳng lẽ mình không có ưu điểm gì sao.

Tạm thời cứ nói là thành tích môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám khá tốt đi.

Đỗ Lan nói: Bởi vì giáo sư Lư Bình vẫn luôn dạy kèm riêng cho Cáp Lợi, cộng thêm thiên phú của cậu, nên đây coi là một ưu điểm.

Nếu khi mạo hiểm cậu có thể tuân thủ quy định, thì lòng dũng cảm của cậu mới là ưu điểm.

Có lẽ ông nên dạy cho Cáp Lợi cách tuân thủ quy định.

Tư Nội Phổ cười nhạo, y và Cáp Lợi cũng như cha của cậu ta tuyệt đối không cùng một loại người.

Thế vẫn còn tốt hơn là thiên vị.

Cáp Lợi lấy hết can đảm cãi lại.

Cáp Lợi, Tư Nội Phổ là giáo sư của cậu, hơn nữa ông ấy nhắm vào cậu là có nguyên nhân.

Còn chuyện thiên vị Slytherin, thực tế ngay cả giáo sư Mạch Cách công chính hay hiệu trưởng Đặng Bố Lý Đa cũng có lúc thiên vị, chỉ là giáo sư Tư Nội Phổ thể hiện trực tiếp hơn thôi.

Cáp Lợi nói: Ông ấy nhắm vào tôi vì ông ấy từng là thành viên Thực Tử Đồ, ghét tôi vì Phục Địa Ma.

Câu nói này rất tổn thương, vì Tư Nội Phổ là kẻ phản bội Thực Tử Đồ để cải tà quy chính, y đã hy sinh rất nhiều để bảo vệ mẹ của Cáp Lợi, tuy không thành công.

May mà Tư Nội Phổ cũng không cầu xin ai hiểu mình, nên khi nghe thấy đứa con của người mình yêu hiểu lầm, y vẫn giữ vẻ mặt không đổi, chỉ là ánh mắt có chút thất vọng.

Thấy vẻ mặt bình tĩnh của Tư Nội Phổ, Cáp Lợi càng tin mình nói đúng, chính vì mình đánh bại Phục Địa Ma nên mới bị thành viên cũ của Thực Tử Đồ căm ghét.

Tư Nội Phổ không phản bác, Đỗ Lan trong lòng sốt ruột, sao ông không nói ra chuyện hồi nhỏ bị bắt nạt đến suýt mất mạng đi chứ.

Nhưng Tư Nội Phổ sẽ không nói cho đến tận lúc chết.

Nhưng Đỗ Lan đến đây chẳng phải là để cải thiện các mối quan hệ, xoay chuyển bi kịch kịch bản sao: Về điểm này, ngay cả Đặng Bố Lý Đa cũng tin tưởng ông ấy, giáo sư Tư Nội Phổ tuyệt đối không vì chuyện của Phục Địa Ma mà nhắm vào cậu, điểm này cậu hoàn toàn có thể tin tưởng.

Giáo sư sẽ không vì lý do đó mà làm ô uế chức vị của mình, nên Cáp Lợi, cậu sai rồi.

Đỗ Lan nhìn hai người rồi tổng kết: Suy cho cùng, cả hai đều có thành kiến với đối phương, điều này đã hình thành ngay từ lần đầu gặp mặt.

Hôm nay hãy để ta giải khai tâm kết này cho hai người.

Cáp Lợi, hãy nhớ rằng dù thế nào Tư Nội Phổ cũng là ân sư của cậu, khi cậu gặp nguy hiểm ông ấy nhất định sẽ giúp cậu.

Còn Tư Nội Phổ, tôi biết thành kiến của ông với Cáp Lợi bắt nguồn từ cha cậu ta, nhưng Chiêm Mỗ đã chết rồi, ông cứ nhắm vào Cáp Lợi thì thật là hẹp hòi.

Ông đều biết hết sao.

Tư Nội Phổ biết Đỗ Lan thần kỳ, nhưng không ngờ ngay cả những chuyện cũ của người lớn Đỗ Lan cũng biết.

Ta biết.

Cha tôi.

Chương 912

Có liên quan gì đến cha tôi.

Cáp Lợi vạn lần không ngờ vấn đề giữa mình và Tư Nội Phổ lại liên quan đến cha mình: Giáo sư Đỗ Lan, rốt cuộc là chuyện gì.

Cáp Lợi, cậu nên biết cha cậu hồi trẻ cũng là một kẻ không tuân thủ quy định giống cậu, nhưng khi đó ông ấy không chỉ có tài hoa giống cậu mà còn hiểu biết về ma pháp hơn cậu, ông ấy là một phù thủy ưu tú.

Những người bạn của ông ấy là Tiểu Thiên Lang Tinh và Lư Bình cũng rất xuất sắc, cộng thêm Trùng Vĩ Ba, bốn người họ ở cùng nhau gần như là bá chủ trong trường, là những kẻ phá phách khiến thầy cô đau đầu nhất, và họ thường xuyên cùng nhau bắt nạt Tư Nội Phổ thời học sinh.

Ba đánh một, hoặc bốn đánh một.

Cáp Lợi sững sờ, chuyện này quá đỗi bất ngờ.

Thực ra Đỗ Lan nói cũng không hoàn toàn chính xác, vì Tư Nội Phổ không phải là không đánh trả, chỉ là y luôn đơn độc, ngay cả người bạn duy nhất là Lỵ Lỵ cuối cùng cũng rời xa y vì y nghiên cứu Nghệ thuật Hắc ám và thân thiết với Thực Tử Đồ.

Nhìn chung Tư Nội Phổ vẫn là kẻ yếu thế.

Tính cách của Tư Nội Phổ lúc trẻ đúng là cô độc, lại thích nghiên cứu Nghệ thuật Hắc ám, nhưng y và Thực Tử Đồ có sự khác biệt bản chất.

Thực Tử Đồ dùng Nghệ thuật Hắc ám hại người, sùng bái thuyết huyết thống, còn Tư Nội Phổ chỉ đơn thuần là đam mê nó.

Giống như sự khác biệt giữa người mê vũ khí và quân khủng bố vậy.

Tư Nội Phổ hướng nội cô độc, thích Nghệ thuật Hắc ám, đồng thời là bạn tốt của Lỵ Lỵ xuất thân từ gia đình Muggle.

Chiêm Mỗ mãng chọc, xuất thân từ gia đình phù thủy chính thống, được giáo dục coi Nghệ thuật Hắc ám là tà ác, lại thích Lỵ Lỵ, nên tự nhiên không có thiện cảm với anh trai mưa của Lỵ Lỵ lúc đó.

Hai người ngay từ đầu đã đứng ở hai lập trường khác nhau, nhìn nhau không thuận mắt là chuyện thường, giống như Cáp Lợi và Đức Lạp Khoa vậy.

Nhưng cuối cùng dẫn đến động thủ vẫn là do tính cách mãng chọc của Chiêm Mỗ, khiến hai người như nước với lửa không thể dung thứ cho nhau.

Khi đó Tư Nội Phổ có thể nói là hoàn toàn chiếm ưu thế, quan hệ với Lỵ Lỵ cũng gần gũi hơn.

Nếu không phải lúc đó y quá đắm chìm vào nghiên cứu Nghệ thuật Hắc ám, có lẽ cậu đã là con trai của Tư Nội Phổ rồi.

Lời này của Đỗ Lan quá đỗi kinh hoàng, Cáp Lợi và Tư Nội Phổ chưa bao giờ nghĩ tới khả năng này, thật đáng sợ.

Ta không cần đứa con gây họa này, ta cũng không cần người cha u ám này.

Nhưng chuyện này về cơ bản không sai, thực ra sau này Tư Nội Phổ nghiên cứu Nghệ thuật Hắc ám cũng là để bảo vệ bản thân không đến mức không có sức phản kháng khi bị nhóm Chiêm Mỗ vây đánh.

Nhưng vì ảnh hưởng của Chiêm Mỗ đối với Lỵ Lỵ, khiến hành vi của Tư Nội Phổ làm mất lòng Lỵ Lỵ.

Giống như Cáp Lợi bị La Ân ảnh hưởng nên cho rằng Slytherin chỉ toàn kẻ xấu, Ly Ly cũng bị Chiêm Mỗ ảnh hưởng nên ghét Nghệ thuật Hắc ám mà xa lánh Tư Nội Phổ.

Có thể nói Tư Nội Phổ thực sự có rất nhiều lý do để hận Chiêm Mỗ.

Nhưng hiện tại Tư Nội Phổ đúng là nhỏ mọn, Cáp Lợi tuy không đáng yêu nhưng cũng không cần thiết phải bắt nạt vì cậu ta học kém.

Hiểu được mọi chuyện, Cáp Lợi có chút lúng túng, không ngờ nguyên nhân Tư Nội Phổ ghét mình lại là vì cha mình.

Tư Nội Phổ bị Đỗ Lan bảo là nhỏ mọn, cũng hiện rõ vẻ ấm ức.

Tuy y đúng là luôn đưa ra những câu hỏi khó đối với học sinh kém, nhưng bình thường y không hề lười biếng mà vẫn luôn âm thầm giúp đỡ Cáp Lợi, thế mà bảo là nhỏ mọn sao.

Còn những lúc khác đều là Cáp Lợi vi phạm trước nên y mới nắm lấy cơ hội để phạt, đó là trách nhiệm và quyền hạn của giáo sư.

Tư Nội Phổ có thể vỗ ngực đảm bảo mình chưa bao giờ vượt quá giới hạn để làm khó Cáp Lợi.

Chúng ta hiểu lầm thế giới, rồi lại nói thế giới lừa dối chúng ta.

Bây giờ giữa hai người chắc không còn khúc mắc gì nữa, nên ta hy vọng hai người có thể hòa nhã mà hiểu rõ lập trường của mình.

Tư Nội Phổ để lại một câu rồi bỏ đi: Ta vẫn sẽ yêu cầu nghiêm khắc với cậu như trước, Đứa trẻ sống sót.

Nghĩa là Tư Nội Phổ sẽ không có gì thay đổi.

Nhưng Tư Nội Phổ vốn dĩ đã làm rất tốt, ngoại trừ việc thỉnh thoảng cố tình hay vô tình nhắc nhở Cáp Lợi về sự thiếu hiểu biết, y vẫn luôn bảo vệ Cáp Lợi, nên cứ như vậy là được.

Về phần Cáp Lợi, sự căm ghét đối với Tư Nội Phổ đã giảm đi không ít: Hóa ra bấy lâu nay tôi luôn hiểu lầm giáo sư Tư Nội Phổ.

Không cần quan tâm chuyện trước kia nữa, chỉ cần hiện tại cậu không coi ông ấy là kẻ xấu là được.

Chúng ta tiếp tục nói về vấn đề trước đó của cậu.

Mối liên hệ giữa cậu và Phục Địa Ma.

Cáp Lợi Ba Đặc nghiêm túc, nhìn chằm chằm Đỗ Lan chờ đợi câu trả lời.

Thực ra khi Phục Địa Ma bị đánh bại, hắn đã để lại một phần linh hồn trong cơ thể cậu.

Đó là lý do khiến hai người nảy sinh liên kết.

Cách duy nhất để chặt đứt mối liên kết này là tiêu diệt Phục Địa Ma.

Cáp Lợi không thể tin nổi đưa tay sờ bụng, cậu không thể tưởng tượng nổi trong cơ thể mình lại có mảnh vỡ linh hồn của Phục Địa Ma.

Cậu hận không thể lập tức lấy mảnh vỡ đó ra: Giáo sư Đỗ Lan, tôi, tôi phải làm sao bây giờ.

Cáp Lợi rất sợ hãi, cậu cảm thấy nhất cử nhất động của mình đều bị Phục Địa Ma giám sát.

Đừng căng thẳng, tạm thời Phục Địa Ma chưa thể ảnh hưởng đến cậu, nhưng nếu cậu kiên quyết muốn lấy mảnh vỡ linh hồn Phục Địa Ma ra trước, ta có thể giúp cậu.

Giáo sư, giúp tôi lấy nó ra đi.

Cáp Lợi tuyệt đối không cam tâm ở chung một chỗ với linh hồn Phục Địa Ma, thật rùng mình.

Vậy thì giúp một tay thôi, Đỗ Lan chỉ cần búng ngón tay, một luồng linh hồn đỏ thẫm bất an vặn vẹo vùng vẫy bị kéo ra từ trán Cáp Lợi.

Mảnh vỡ linh hồn vốn ẩn nấp trong cơ thể Cáp Lợi sau khi rời khỏi cơ thể đã nhanh chóng suy yếu rồi tan biến vào không trung.

Xong rồi, trị liệu miễn phí.

Sau này cậu sẽ không gặp ác mộng nữa, có thể yên tâm chuẩn bị cho dạ hội Giáng sinh.

Nhưng hãy nhớ, đừng mất cảnh giác.

Cáp Lợi rời đi với tâm trạng nhẹ nhõm, không biết có nghe lọt tai lời Đỗ Lan hay không.

Cú gửi tới tình báo mới, Trùng Vĩ Ba liên lạc với Azkaban, xác định Giám ngục sẽ phản biến, đồng thời để thể hiện thành ý của Giám ngục, chúng đã bí mật thả các Thực Tử Đồ.

Thế lực của Phục Địa Ma tăng mạnh.

Không có gì bất ngờ, tuy hiện tại thực lực của Phục Địa Ma chưa khôi phục, nhưng Giám ngục cần đảm bảo mình có thể không kiêng nể gì mà hạ sát một số phù thủy, cách tốt nhất là hỗ trợ Phục Địa Ma Đông Sơn tái khởi, phá vỡ mọi quy tắc để giết chết các phù thủy mục tiêu.

Đối với lễ Giáng sinh, tình báo của Trùng Vĩ Ba không phải là món quà gì tốt lành.

Đồng thời Đỗ Lan cũng nhận được tin tức từ gián điệp Thực Tử Đồ vượt ngục gửi tới, chỉ có một phần, rõ ràng một số Thực Tử Đồ ban đầu chỉ giả vờ đồng ý, xem ra Phục Địa Ma sẽ phải trải qua lễ Giáng sinh này trong sự nghi kỵ lẫn nhau.

Trùng Vĩ Ba rất căng thẳng, vì hai Thực Tử Đồ vượt ngục đã báo cáo với Phục Địa Ma rằng có gián điệp trong số những kẻ vượt ngục, nói rằng khi còn ở trong ngục đã có người đến chiêu hàng họ.

Họ tin rằng những kẻ vượt ngục khác chắc chắn cũng đã được chiêu hàng, không chỉ riêng hai người họ, nên trong số những người khác có thể có kẻ đã bị thuyết phục để phản bội Phục Địa Ma.

Biết được tình báo này, Phục Địa Ma vô cùng quan tâm.

Hiện tại hắn chỉ có thể sống trong một khối thịt to bằng một đứa trẻ sơ sinh, vô cùng đau đớn, tuyệt đối không cho phép ai làm tăng thêm sự đau khổ của mình: Trùng Vĩ Ba, ngươi đi bí mật tìm ra hết đám gián điệp đó, sau đó giết chết chúng.

Thưa chủ nhân vĩ đại.

Trùng Vĩ Ba run rẩy, hắn không biết trong đó có ai biết hắn cũng là gián điệp không, nên hắn không thể đi tìm gián điệp: Hai kẻ tố cáo là Abbott và Baird rất khả nghi.

Nhưng họ đã nói với ta sự thật rằng Bộ Pháp thuật từng tìm gặp họ.

Phục Địa Ma nói, im lặng một lúc rồi hỏi tiếp: Ngươi thấy họ khả nghi ở điểm nào.

Họ nói cùng một chuyện, nhưng lại nói người chiêu hàng họ thuộc các bộ phận khác nhau, chẳng lẽ không khả nghi sao.

Tại sao Bộ Pháp thuật lại dùng thành viên của các bộ phận khác nhau để đàm phán với họ, chẳng lẽ không sợ gây hỗn loạn sao.

Hơn nữa họ cũng không nêu được tên gián điệp, vô cùng khả nghi.

Liên quan đến tính mạng của mình, não bộ Trùng Vĩ Ba hoạt động hết công suất, muốn trừ khử hai kẻ tố cáo trước: Hơn nữa nhóm

Bellatrix đều không nói gì về chuyện chiêu hàng, nên tôi nghi ngờ Abbott và Baird mới là kẻ phản bội chủ nhân.

Hiện tại việc khôi phục thân thể cho chủ nhân là quan trọng nhất, nếu lúc này nghi kỵ lẫn nhau, có thể sẽ nảy sinh rắc rối, đó mới có thể là mục tiêu của gián điệp.

Dù có gián điệp cũng có thể đợi sau khi chủ nhân khôi phục thân thể rồi đích thân xử lý chúng.

Nói rất có lý, hiện tại việc đầu tiên mình cần làm là khôi phục thân thể, hai kẻ tố cáo kia chẳng lẽ muốn cản trở hắn sao.

Người của Bộ Pháp thuật thực sự không cần thiết phải dùng danh nghĩa các bộ phận khác nhau để tiếp xúc với họ, vì đều biết là Bộ Pháp thuật, các bộ phận khác nhau chức năng khác nhau quản lý khác nhau, chỉ tổ gây thêm hỗn loạn.

Bộ Pháp thuật không thể làm bừa chuyện gián điệp như vậy.

Cho nên gián điệp chắc chắn có, mà kẻ khả nghi nhất lại chính là hai người tố cáo: Trùng Vĩ Ba, xử lý chúng đi, sau đó ưu tiên hàng đầu cho việc khôi phục cơ thể của ta, ta không muốn nghe thêm bất kỳ lời đồn đại nội bộ nào nữa.

Tuân lệnh chủ nhân.

Trùng Vĩ Ba cung kính lui xuống, nhưng trong lòng lại nghĩ không biết những gián điệp khác có biết thân phận của mình không.

Không biết thì tốt, biết thì phiền phức to rồi.

Nhưng hiện tại có vẻ như giữa các gián điệp không có liên lạc với nhau, nếu không kẻ tố cáo đã không đến mức không đưa ra nổi một cái tên.

Trong một trang trại, đám Thực Tử Đồ đang đánh chén linh đình để bổ sung dinh dưỡng, Trùng Vĩ Ba lấm lét nhìn những người này, thầm nghĩ rốt cuộc ai mới là gián điệp.

Chương 913

Gián điệp thật sự ẩn núp trong đó cũng đang nghĩ ngoài mình ra còn có gián điệp khác không.

Abbott và Baird thì đứng trong góc cười thầm, hai người họ vốn là bạn thân không có gì không nói với nhau, sau khi vượt ngục mới biết cả hai đều đã lừa thành viên Bộ Pháp thuật giả vờ đồng ý chiêu hàng.

Sau khi thoát ra, hai người họ lập tức bí mật bẩm báo tình báo này cho Phục Địa Ma, hiện tại họ đang chờ khoảnh khắc Phục Địa Ma thanh trừng kẻ phản bội, họ đều nôn nóng muốn ra tay.

Trùng Vĩ Ba đảo mắt nhìn họ, phát hiện vẫn còn rất nhiều phù thủy coi thường mình, dù hiện tại hắn là cận thần bên cạnh Phục Địa Ma.

Hắn cảm thấy không thoải mái, nhưng vẫn tìm đến Bellatrix, nói với bà ta rằng Abbott và Baird là kẻ phản bội, Phục Địa Ma ra lệnh giết chết họ.

Trùng Vĩ Ba sở dĩ tìm đến người đàn bà điên này hoàn toàn là vì biết bà ta sẽ không nghi ngờ mệnh lệnh của Phục Địa Ma, tuyệt đối đảm bảo thực hiện.

Nhưng Bellatrix có phải là gián điệp không.

Trong lòng Trùng Vĩ Ba dấy lên sự nghi ngờ vô hạn.

Trùng Vĩ Ba tuy còn sống, nhưng sống rất mệt mỏi.

Avada Kedavra.

Trong sân trang trại, Trùng Vĩ Ba và Bellatrix lừa hai kẻ tố cáo ra ngoài rồi tàn nhẫn sát hại, từ phía sau phóng Lời nguyền Chết chóc cướp đi sinh mạng của họ.

Ngay khi Trùng Vĩ Ba thở phào nhẹ nhõm tưởng đã vượt qua một kiếp nạn, Bellatrix lại xoay đũa phép chĩa vào mũi hắn: Trùng Vĩ Ba, đừng lừa ta, tuy ta trung thành với Chúa tể Hắc ám nhưng tuyệt đối không phải kẻ ngốc, bây giờ nói cho ta biết tại sao Chúa tể Hắc ám lại muốn xử tử họ.

Trước đó không phải họ đã gặp riêng Chúa tể Hắc ám sao, họ đã nói những gì.

Trùng Vĩ Ba thầm nghĩ đúng là mụ đàn bà điên, không thể lý luận được.

Nhưng tính mạng của mình có thể bị mụ đàn bà điên này kết liễu bất cứ lúc nào, Trùng Vĩ Ba không dám lơ là: Vì họ là gián điệp, chủ nhân đã phát hiện ra điều đó.

Họ giả vờ tố cáo nói có gián điệp giữa chúng ta, chủ nhân cho rằng họ sẽ làm đảo lộn toàn bộ kế hoạch, nên yêu cầu ta bí mật xử quyết họ, ta mới tìm cô giúp một tay.

Rất tốt.

Thực ra Bellatrix hiện tại cũng muốn xử lý Trùng Vĩ Ba, vì bà ta phát hiện hiện tại Chúa tể Hắc ám tin tưởng Trùng Vĩ Ba hơn cả bà ta.

Chuyển ánh mắt về phía trang trại, nhìn ánh nến u ám trong cửa sổ, Bellatrix liếm môi.

Gián điệp sao.

Bellatrix cũng cảm thấy bên trong có gián điệp, mà còn không chỉ có một kẻ, mũi bà ta đã ngửi thấy mùi phản bội.

Bà ta không nghi ngờ Trùng Vĩ Ba, vì Trùng Vĩ Ba chỉ là một gã bẩn thỉu, hắn không có gan phản bội Chúa tể Hắc ám.

Dù sao bất cứ ai Bellatrix ngứa mắt đều có khả năng là gián điệp, đó chính là cách suy nghĩ của bà ta.

Trùng Vĩ Ba đổ mồ hôi lạnh, cảm giác như giây tiếp theo mình có thể trở thành một cái xác trên mặt đất.

Ngày tháng thế này không phải cho người sống, hiện tại hắn tiến thoái lưỡng nan, chỉ cần bại lộ sẽ không có ai đến giúp, Chúa tể Hắc ám tuyệt đối sẽ giết hắn.

Mệnh khổ quá, Trùng Vĩ Ba thầm nghĩ chẳng lẽ đây là sự trừng phạt của Thượng đế dành cho mình sao.

Chúng ta quay lại, ta phải lôi đám gián điệp bên trong ra.

Hứng thú của Bellatrix đã hoàn toàn bị khơi dậy, bà ta hận không thể xông vào giết sạch đám gián điệp.

Không, Bellatrix, chủ nhân nói quan trọng nhất là khôi phục thân thể, ngài không muốn rắc rối thêm, chúng ta chỉ cần âm thầm quan sát là được.

Trùng Vĩ Ba nói: Đợi đến khi chủ nhân khôi phục, ngài sẽ đích thân ra tay giết chết những kẻ phản bội đó.

Thật mất hứng.

Ta sẽ quan sát, nhưng một khi bị ta phát hiện, ta nhất định sẽ ra tay trước, Chúa tể Hắc ám sẽ chứng kiến sự trung thành của ta.

Trùng Vĩ Ba thầm nghĩ để cô phát hiện ra thì tôi chết chắc rồi sao.

Không được, mình phải ra tay trước để chiếm ưu thế, phải xử lý Bellatrix trước.

Để bảo mạng, não bộ Trùng Vĩ Ba hoạt động quá tải, hắn biết hiện tại mình chỉ có thể dựa vào Phục Địa Ma và sự tin tưởng của Phục Địa Ma dành cho mình.

Biết đâu mình có thể lợi dụng hai điểm này để xử lý Bellatrix.

Nhưng Bellatrix đối với Phục Địa Ma cũng là trung thành tuyệt đối, điểm này Phục Địa Ma biết, Trùng Vĩ Ba cũng biết.

Hắn biết đợi đến khi Phục Địa Ma khôi phục thân thể, đến lúc đó gã đầy tớ như hắn sẽ không còn được trọng dụng nữa.

Phải nghĩ cách thôi.

Ngươi nói gì.

Bellatrix nghe thấy tiếng lầm bầm của Trùng Vĩ Ba.

Tôi nói phải nghĩ cách để đảm bảo chủ nhân khôi phục cơ thể một cách an toàn.

Trùng Vĩ Ba vã mồ hôi lạnh, cuộc sống gián điệp thật là nghẹt thở, hắn suýt chút nữa đã lỡ lời.

Ta biết, đi thôi, quay lại.

Nhìn bóng lưng Bellatrix, độc kế của Trùng Vĩ Ba bắt đầu hình thành, vẫn là chiêu cũ hãm hại.

Hắn phải khiến Phục Địa Ma tin rằng Bellatrix cũng là gián điệp.

Nhưng phải làm thế nào đây.

Trùng Vĩ Ba rơi vào trầm tư.

Quay lại trang trại, Trùng Vĩ Ba báo cáo tình hình với Phục Địa Ma: Chủ nhân, tôi và Bellatrix đã giết chết hai kẻ tố cáo, nhưng Bellatrix cũng biết chuyện có thể có gián điệp giữa chúng ta.

Cô ta vẫn trung thành, không sao, Trùng Vĩ Ba ngươi làm tốt lắm, bây giờ ra ngoài đi, ta cần nghỉ ngơi.

Phục Địa Ma vẫn còn rất yếu.

Tuân lệnh chủ nhân.

Cuộc đấu đá ngầm kinh tâm động phách trong giới Thực Tử Đồ đã bắt đầu, đúng như Đỗ Lan dự đoán, để bảo mạng Trùng Vĩ Ba đã phát huy sự xảo quyệt của mình đến cực hạn, thành công xử lý được hai Thực Tử Đồ trung thành với Phục Địa Ma, mục tiêu tiếp theo của hắn là Bellatrix.

Hogwarts ngập tràn không khí Giáng sinh, hương thơm của thức ăn, cây thông trang trí, và sự chuẩn bị cho dạ hội, tất cả đều khiến học sinh vô cùng mong đợi.

Cáp Lợi và La Ân thì rất khổ sở, Cáp Lợi muốn mời Trương Thu, một phù thủy gốc Á, nhưng đáng tiếc cô ấy đã được một quán quân khác mời.

Sự do dự đã khiến Cáp Lợi mất đi cơ hội tốt nhất, nhưng đây là lần đầu cậu mời một cô gái nhảy nên thẹn thùng cũng là chuyện thường.

La Ân muốn mời Cát Lan, đáng tiếc Cát Lan cũng đã có người mời, hai chàng trai bi kịch cuối cùng phát hiện xung quanh chẳng còn cô gái nào để mời cả, thật là lúng túng, chẳng lẽ họ sẽ cùng nhau tham gia dạ hội.

Rõ ràng điều này phù hợp với cơ sở khoa học, đó là định lý: Cứ mỗi một đôi bách hợp ra đời thì trên thế giới sẽ xuất hiện thêm một đôi đam mỹ.

Chúng ta phải làm sao đây.

La Ân và Cáp Lợi nhìn nhau, rõ ràng là lâm vào đường cùng.

Cáp Lợi, hay là chúng ta chế thuốc Đa dịch, cậu uống vào rồi biến thành con gái đi.

La Ân đưa ra một ý kiến tồi.

Không.

Cáp Lợi trăm phần trăm không muốn chấp nhận: Có lẽ chúng ta có thể đi tìm Hách Mẫn, hình như cô ấy vẫn chưa xác định được bạn nhảy.

Không được, tớ không muốn chỉ có mình tớ không có bạn nhảy.

Thà cùng nhau làm FA còn hơn là chỉ mình mình lẻ bóng.

Nhưng nếu mình mời Hách Mẫn thì không vấn đề gì.

Bầu không khí không ổn lắm, rõ ràng không ai muốn làm kiếp FA tội nghiệp, mà cuối cùng người chưa xác định hình như chỉ còn Hách Mẫn, sói nhiều thịt ít, vì bạn nhảy thì có đâm anh em vài đao thì đã sao.

Liều thôi, Cáp Lợi và La Ân đồng thời lao về phía thư viện, họ biết giờ này chắc chắn Hách Mẫn đang ở đó.

La Ân, là tớ nghĩ đến việc mời Hách Mẫn trước.

Cáp Lợi, tớ không muốn tham gia dạ hội Giáng sinh một mình đâu, thảm lắm, tớ sẽ bị cười nhạo cả đời mất.

Tớ không chịu đâu.

Hai đứa trẻ chạy với tốc độ nước rút trăm mét đến thư viện, tìm thấy Hách Mẫn đang đọc sách cùng Lư Na.

Hách Mẫn, xin hãy tham gia dạ hội Giáng sinh cùng mình.

Cả hai đồng thanh.

Hách Mẫn nhìn họ với vẻ kỳ quặc, nói: Trật tự chút đi, các cậu biết đây là thư viện không.

Sẽ bị đuổi ra ngoài đấy.

Với lại, mình đã có bạn nhảy rồi, các cậu không biết sao.

Mình sẽ tham gia dạ hội cùng Lư Na.

Hả.

Nhưng hai cậu đều là con gái mà.

Hừ, nên mới nói các cậu con trai thật là thiển cận và thiếu hiểu biết, ai bảo con gái thì không thể cùng tham gia dạ hội Giáng sinh chứ.

Lư Na cũng gật đầu, ý bảo đám con trai này thật là thiếu kiến thức.

Tuyệt vọng.

Xem ra Cáp Lợi chỉ có thể tham gia buổi tiệc cùng La Ân, biết được tin này Đỗ Lan đặc biệt tới an ủi họ: Các cậu nên biết, đây là nước Anh, có những chuyện sớm muộn gì các cậu cũng phải biết thôi, đừng ngại ngùng.

Chẳng hiểu Đỗ Lan đang nói cái quái gì, nhưng tuyệt đối không phải lời hay ho gì, vì vẻ mặt Đỗ Lan hiện rõ chữ hả hê.

Dạ hội Giáng sinh cuối cùng cũng bắt đầu, các phù thủy đã trang trí một cây thông khổng lồ cao ba mét.

Vẫn là đại sảnh đường mọi khi, dẹp bỏ dãy bàn dài ghế băng, dùng ma pháp mở rộng không gian, trần nhà được nâng cao, ngay cả tường cũng biến thành màu trắng, toàn bộ địa điểm dạ hội đều vô cùng lãng mạn.

Chương 914

Ma pháp rèm cửa lung linh ánh sáng, đèn chùm treo trên trần nhà làm bằng pha lê, đẹp đẽ vô cùng.

Phù thủy bình thường tuy không có thẩm mỹ, nhưng vào những lúc quan trọng xem ra mọi người vẫn biết không được làm bừa.

Bây giờ chỉ chờ đêm Bình an.

Rất nhiều đứa trẻ đều rất căng thẳng, vì đây có lẽ là lần đầu tiên được nắm tay nhảy cùng người khác giới cùng lứa.

Dạ hội bắt đầu lúc bảy giờ, sáu giờ đã có học sinh lục tục đến, mặc lễ phục, đều rất trang trọng.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa cũng đến từ sớm, Địch Ny Toa diện một chiếc váy dạ hội màu bạc kín đáo nhưng vẫn khoe trọn vóc dáng.

Đỗ Lan có thể cảm nhận được những ánh nhìn không mấy thiện cảm, vì Đỗ Lan đã đưa một người phụ nữ Muggle vào trường.

Các giáo sư khác cũng rất bất lực, chẳng lẽ Đỗ Lan không biết nội quy trường học viết thế nào sao.

Nhưng Đỗ Lan biết nội quy là dành cho học sinh, chứ không có quy định giáo sư không được đưa người Muggle vào trường.

Giáo sư Đỗ Lan, không giới thiệu một chút sao.

Để được ăn miếng đồ ngọt đầu tiên, Đặng Bố Lý Đa hôm nay cũng đến sớm.

Vợ tôi, Địch Ny Toa.

Đặng Bố Lý Đa thầm nghĩ vận khí của Đỗ Lan thật tốt, nhưng người phụ nữ Địch Ny Toa được Đỗ Lan để mắt tới này tuyệt đối cũng không phải hạng tầm thường.

Ngược lại, giáo sư Mạch Cách và những người khác đều đã gặp Địch Ny Toa, nhiệt tình chào hỏi để cô không cảm thấy gò bó.

Các nhạc cụ không người điều khiển tự động theo sự chỉ huy của phù thủy mà tấu lên những bản nhạc khác nhau, một phù thủy thôi cũng đủ sức thay thế cả một dàn nhạc giao hưởng.

Đến giờ, học sinh cơ bản đã đến đông đủ, dạ hội sắp bắt đầu, là tiêu điểm của cả học kỳ, bốn quán quân trịnh trọng xuất hiện.

Lúc này Cáp Lợi và La Ân rất lúng túng, hận không thể tìm cái lỗ nào chui xuống.

Ba quán quân còn lại cũng cảm thấy đau mắt, nhìn họ một cách kỳ quặc.

Bạn nhảy của Cáp Lợi lại là La Ân sao.

Đồng thời Cát Lan và Trương Thu được các quán quân mời cũng cảm thấy không đành lòng nhìn, thảm quá, hai người họ thảm quá đi mất.

Bầu không khí một phen vô cùng gượng gạo.

Tớ đã bảo cậu nên đội một bộ tóc giả rồi mà.

Cáp Lợi nói với La Ân.

La Ân đảo mắt trắng dã, đội tóc giả thì cậu ta vẫn là nam mà.

Bộ đồ của cậu rất đẹp.

Cedric nhìn người bạn học tội nghiệp của mình, nhịn một hồi lâu cuối cùng cũng thốt ra câu đó với La Ân.

Trên bộ lễ phục cổ điển của La Ân có rất nhiều hoa văn và viền hoa bằng lụa, đúng là giống với phong cách phối đồ của phái nữ.

Đừng ngăn tớ, để tớ đi chết đi.

Cậu La Ân, đợi dạ hội kết thúc cậu muốn làm gì thì tùy, bây giờ các quán quân phải vào lễ đường rồi.

Giáo sư Mạch Cách xuất hiện giải tỏa sự lúng túng.

May mà không phải ở lại tiếp tục làm đau mắt mọi người, các quán quân thi nhau ra hiệu nhanh lên nhanh lên, một giây cũng không muốn đợi thêm.

Các quán quân bước trên thảm đỏ vào đại sảnh dạ hội trong tiếng vỗ tay của mọi người, khơi dậy từng tràng reo hò.

Nhưng khi đến cuối cùng là Cáp Lợi và La Ân, cả thế giới như lặng ngắt.

Mọi người đều tự nhủ không được cười, nhưng thực sự là quá buồn cười.

Dù sao thì người trẻ cũng chỉ thấy Cáp Lợi và La Ân đáng thương chứ không nghĩ xiên xẹo, nếu là ở thế kỷ 21, hai người họ thế này nhất định sẽ lên trang đầu tin tức bát quái.

Mối tình cấm kỵ chưa từng công bố của Đứa trẻ sống sót và câu chuyện không thể không kể về người bạn thân, tiêu đề cũng nghĩ xong luôn rồi.

Địch Ny Toa cũng cười: Thế này đúng là có chút đáng thương thật.

Ai bảo chúng nó do dự, rõ ràng đều có mục tiêu mà không kịp thời mời, đây là tự làm tự chịu thôi.

Các quán quân vào lễ đường, dạ hội chính thức bắt đầu, người thì khiêu vũ, kẻ thì ăn uống, Đỗ Lan lại không thấy con gái đâu: Địch Ny Toa, Hách Mẫn đâu.

Chắc sắp đến rồi.

Vì bộ đồ của Địch Ny Toa thực sự quá gây sốc, quá thu hút ánh nhìn và quá phô trương, nên Hách Mẫn và Lư Na cảm thấy xuất hiện thế này chẳng khác nào cướp hết hào quang của quán quân, vì vậy cứ chần chừ mãi không vào đại sảnh đường.

Quán quân đều vào hết rồi, chúng ta đi thôi.

Hách Mẫn ưỡn ngực, thầm nghĩ không sao đâu, đây là bộ đồ mẹ chuẩn bị cho mình, mình không nên chê bai.

Lư Na gật đầu, cũng lấy hết can đảm.

Khoảnh khắc này trời đất như đổi sắc, cả đại sảnh đường bừng sáng, hai cô gái nắm tay nhau, diện bộ lễ phục chủ đề vũ trụ và đại dương từ từ bước xuống cầu thang đại sảnh đường.

Sự huyền bí của vũ trụ, sự bao dung của đại dương, rõ ràng chỉ là hai bộ váy, nhưng tất cả mọi người như nhìn thấy vũ trụ và đại dương thực sự.

Tuy bộ lễ phục cao quý hoa lệ mỹ lệ, nhưng không hề lấn át vẻ đẹp của Hách Mẫn và Lư Na, hai thiếu nữ đang độ xuân thì không những không bị lu mờ, ngược lại nhờ hai bộ lễ phục tôn lên mà càng khiến người ta trầm trồ.

Hách Mẫn trở thành nữ thần đến từ vũ trụ, diện lên mình bầu trời sao lấp lánh và tinh vân rực rỡ, huyền bí và ưu nhã.

Lư Na trở thành đứa con gái cưng của đại dương, diện lên mình những con sóng xanh biếc và muôn vàn vỏ sò, thanh khiết và yên bình.

Khoảnh khắc này, cảnh tượng này, sẽ hóa thành vĩnh hằng, khi mọi người già đi, khi thời gian trôi qua, họ vẫn sẽ nhớ về hai cô gái họ gặp năm ấy, họ là nữ thần trong mộng không thể nào quên.

Địch Ny Toa khoanh tay, tỏ vẻ bộ đồ của mình vô cùng lợi hại, mình căn chỉnh rất chuẩn, diện cho con gái thật là xinh đẹp: Hoàn mỹ.

Cũng không biết là cô đang khen con gái hay khen chính mình nữa.

Hách Mẫn và Lư Na trở thành tâm điểm của đại sảnh đường, hai người nắm tay khiêu vũ, khi xoay người, trên chiếc váy bồng bềnh cực địa như có những tinh linh đang nhảy nhót, dường như khiến người ta thấy được những vì sao và sóng biển.

Là thật sự có sao và sóng biển đấy, cái thứ này làm sao có thể xuất hiện trên váy của gia đình Muggle được, ngay cả gia đình phù thủy cũng không có.

Các phù thủy nhìn mà đỏ mắt, bộ váy tự mang hiệu ứng này căn bản là gian lận mà.

Thơ rằng: Tinh thùy bình dã khoát, nguyệt dũng đại giang lưu.

Bây giờ là tinh thùy đại sảnh khoát, nguyệt vịnh đại hải lưu rồi.

Cặp đôi Hách Mẫn và Lư Na vượt qua cả những cặp đôi nam thanh nữ tú khác để trở thành cặp đôi hài hòa và đẹp mắt nhất, đến nỗi mọi người đều quên mất đây là hai cô gái, dường như họ vốn dĩ nên là như vậy.

Không tệ đúng không, sự kết hợp giữa vũ trụ và đại dương.

Địch Ny Toa nói.

Kiêu ngạo làm con người ta lạc hậu đấy, bà xã.

Đỗ Lan nói một câu thiếu lãng mạn, liền bị Địch Ny Toa nhéo cho một cái vào eo.

Quả nhiên họ nên ở bên nhau, các học sinh đồng thời nghĩ vậy, quá hài hòa.

Kết thúc một bản nhạc, Hách Mẫn và Lư Na nhảy xong nhìn nhau cười, quá ăn ý, ánh mắt cả hai đều lấp lánh niềm xúc động.

Tiếng vỗ tay, hoan hô, quá tuyệt vời, tuy chỉ là khiêu vũ nhưng mọi người đều cảm thấy thân tâm được chữa lành, đặc biệt là sau khi nhìn thấy cặp đôi đau mắt Cáp Lợi và La Ân trước đó, lúc này tâm linh của họ được gột rửa, linh hồn được tinh hoa, khoảnh khắc này họ đều thăng hoa lên một cảnh giới cao hơn, bao gồm cả quan điểm thẩm mỹ cũng được nâng cao.

Quá đẹp, đẹp đến nghẹt thở, đẹp đến rơi lệ.

Ngược lại Hách Mẫn và Lư Na có chút ngại ngùng, vì họ quả thực đã cướp mất hào quang của các quán quân, nhưng niềm vui và tình cảm trong lòng hai người không thể làm giả, một điệu nhảy đã kéo họ lại gần nhau hơn.

Nhảy xong rồi thì phải bắt đầu chuẩn bị cho vòng thi thứ hai.

Nhưng trước khi thi đấu, bốn quán quân phải giải mã bí mật của quả trứng vàng, điều này không hề dễ dàng, ai mà ngờ được quả trứng vàng phát ra tiếng ồn chỉ cần đặt vào nước thì tiếng ồn đó sẽ trở thành âm thanh êm ái du dương.

Đó là tiếng hát của Người Cá, một trong những âm thanh đẹp nhất thế giới.

Điều này không dễ để nghĩ ra.

Nhìn thấy vòng thi thứ hai sắp bắt đầu, Cáp Lợi cũng phải xốc lại tinh thần, những chuyện kinh hoàng xảy ra ở dạ hội đã kết thúc, cậu phải quên nó đi, dồn tâm trí vào suy nghĩ là cách tốt nhất.

Nhưng Cáp Lợi lại phát hiện La Ân và Cát Lan hình như biến mất rồi.

Vòng thi thứ hai là lặn dưới nước một giờ, cứu bạn nhảy của mình dưới nước, Cáp Lợi phải cứu La Ân.

Mà thông điệp tiếng hát Người Cá truyền tải chính là địa điểm và nội dung thi đấu.

Chương 915

Nếu không giải mã được, Cáp Lợi sẽ vô phương cứu chữa.

Thực ra ngay cả khi không biết bí mật của quả trứng vàng, nhìn thấy ba bục gỗ khổng lồ nổi trên hồ Đen cũng phải biết là cuộc thi liên quan đến nước chứ.

Đỗ Lan cho rằng logic suy nghĩ của phù thủy vẫn có vấn đề.

Ông chỉ giỏi nói suông, những quán quân đó đều là trẻ con.

Địch Ny Toa nói, sau khi dạ hội kết thúc cô không rời đi mà ở lại, vì trường học ma thuật khá thú vị.

Họ ngày nào cũng phô trương tình cảm, tản bộ trong ngôi trường có phong cảnh đẹp đẽ.

Hách Mẫn, là cha mẹ bồ kìa.

Lư Na nhìn thấy Đỗ Lan và Địch Ny Toa đang tản bộ bên hồ Đen trước tiên.

Hách Mẫn chẳng biết nói gì, có một cặp cha mẹ vạn năng thế này chẳng biết là may mắn hay bất hạnh nữa, đây là trường học chứ không phải nhà.

Ba, mẹ.

Nhưng đã nhìn thấy rồi Hách Mẫn cũng chỉ có thể qua chào hỏi.

Đến đúng lúc lắm, vòng thi thứ hai sắp bắt đầu rồi, ba với mẹ định xuống nước xem trực tiếp, các con có muốn đi không.

Xuống nước.

Ý ba mẹ là vòng thi thứ hai diễn ra dưới mặt hồ.

Hách Mẫn mở to mắt, hình như Cáp Lợi còn chưa biết nữa.

Tiếng hát Người Cá, trên cạn là tiếng ồn nhưng dưới nước lại là khúc ca động lòng người nhất.

Đỗ Lan lấy ra hai chiếc máy thở nhỏ, giữa thanh kim loại có một đầu ngậm: Đây là máy thở, các con chỉ cần ngậm nó là có thể ở dưới nước khoảng hai giờ, khi xuống nước các con có thể đeo kính bơi, như vậy sẽ thấy họ hoạt động dưới nước thế nào.

Thần kỳ quá.

Lư Na nhìn máy thở nhỏ nhắn này tỏ vẻ không thể tin nổi: Đây là khoa học Muggle sao.

Đúng vậy, lát nữa chúng ta cũng sẽ xuống nước.

Đỗ Lan nói.

Phù thủy cũng có cách thở dưới nước, ví dụ như biến hình thành cá, ví dụ như uống ma dược, tất nhiên còn có bóng khí thở.

Cáp Lợi chọn Ngư Tai Thảo, Cedric để đáp lại việc Cáp Lợi báo trước nội dung vòng thi thứ nhất cho mình nên đã gợi ý Cáp Lợi bỏ quả trứng vào nước, vào phút chót Cáp Lợi cuối cùng cũng biết được bí mật của quả trứng vàng.

Nhưng chỉ biết nội dung thôi Cáp Lợi vẫn không thể thở dưới nước vì cậu là con người.

Nên cậu vẫn luôn tìm xem có đạo cụ hay ma chú nào giúp mình thở dưới nước không nhưng đều thất bại.

Đúng lúc này, Neville người đã bộc lộ thiên phú thảo dược học nói với Cáp Lợi rằng Ngư Tai Thảo có thể giúp Cáp Lợi thở dưới nước trong sáu mươi phút, sau đó gia tinh Dobby đã trộm Ngư Tai Thảo từ văn phòng của Tư Nội Phổ về.

Một sự phối hợp hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức khiến người ta cảm thấy là trùng hợp.

Nhưng Cáp Lợi không quan tâm điều đó, bây giờ cậu đã có thể xuống nước.

Nội dung là lấy lại thứ trân quý của mình từ dưới nước, còn là thứ gì thì không biết, Cáp Lợi chỉ phát hiện một ngày trước cuộc thi, La Ân và Cát Lan vẫn chưa xuất hiện, khiến cậu rất thất vọng, không biết họ đang bận gì.

Nhưng thời gian gấp rút, mọi người đều đã xuống nước, Cáp Lợi cũng chỉ có thể ăn Ngư Tai Thảo rồi xuống nước, hai bên cổ nóng rát đau đớn, không ngừng chìm xuống nước, dường như không thể thở được nữa.

Ngay lúc đó, chỗ đau đớn lúc nãy đột nhiên cảm thấy một luồng thanh mát, rồi cảm giác nghẹt thở biến mất, cậu có thể thở dưới nước.

Chân tay mọc ra màng, cổ mọc ra mang, nhãn cầu mọc ra một lớp màng, hoàn toàn trở thành một người dưới nước.

Được rồi, Cáp Lợi nghĩ thầm, nhưng dưới đáy hồ Đen tối om, đâu đâu cũng là rong rêu, cũng không biết thứ mình cần tìm ở đâu.

Đáy hồ rộng lớn thế này, mình phải bắt đầu từ đâu.

Cáp Lợi bắt đầu bơi đi, tốc độ bơi hơi nhanh một chút nhưng cũng không quá phóng đại.

Đúng lúc này, vèo một cái một luồng bọt khí lướt qua bên cạnh Cáp Lợi, là một con cá mập, không, là một người, cũng không phải, là nửa thân trên cá mập nửa thân dưới là hai chân.

Chú Biến hình không hoàn chỉnh, rõ ràng muốn biến thành một con cá mập hoàn chỉnh không hề dễ dàng, nhưng dù là nửa con cá mập thì tốc độ cũng rất nhanh.

Cáp Lợi nghĩ thầm mình cứ bám theo đối phương là được.

Lư Na và Hách Mẫn hiện đang mặc đồ lặn, ngậm máy thở, từ xa nhìn thấy bốn người đang lơ lửng trong nước, bị dây thừng buộc vào đáy hồ không thể nổi lên.

Lư Na chỉ chỉ chỗ đó, ý nói đó chính là đích đến của họ.

Hách Mẫn gật đầu.

Họ nhìn thấy Người Cá, một loại sinh vật rất xấu xí, tay cầm đinh ba, canh giữ những báu vật này.

Đây là một ngôi làng Người Cá, thực ra không có nhà cửa, chỉ là một số vật đánh dấu như cột đá, e rằng để Người Cá không bị lạc dưới đáy hồ.

Người Cá sống bằng cách ăn rong rêu và cá, họ có trí tuệ, có ngôn ngữ và văn minh riêng, có quan hệ tốt với phù thủy, giống như Nhân Mã, đều thuộc về á văn minh, không gian sinh tồn nhỏ, số lượng ít.

Hai cô gái mở to mắt nhìn Người Cá, Hách Mẫn đã đọc về Người Cá trong sách nhưng chưa bao giờ được tận mắt nhìn thấy.

Người đầu tiên đến đích là Viktor nửa người nửa cá mập, với tốc độ tuyệt đối đã tìm thấy con tin, giải cứu Cát Lan.

Tiếp theo Cáp Lợi và Cedric cũng đến gần như cùng lúc, Cedric cứu Trương Thu.

Cáp Lợi định cứu La Ân, nhưng lại phát hiện bên cạnh có một cô bé đáng yêu mãi không thấy ai đến cứu, chắc là mục tiêu của nữ thí sinh duy nhất Fleur.

Báu vật của Fleur không phải bạn nhảy mà là em gái cô ấy.

Thời gian sắp hết mà Cáp Lợi vẫn chưa thấy bóng dáng Fleur đâu.

Vì nữ thí sinh duy nhất đã bị loại, rõ ràng Fleur không thể ở dưới nước đủ một giờ hoặc không tìm thấy đích đến.

Cáp Lợi trong lòng sốt ruột, muốn đi nhưng lại sợ cô bé bên cạnh gặp chuyện.

Hách Mẫn và Lư Na nhìn nhau đều cảm thấy tình hình không ổn, vì thời gian đã sắp trôi qua hết.

Cáp Lợi nếu không đi cũng sẽ bị loại.

Hách Mẫn định xông lên giúp đỡ, cô không thể thấy chết mà không cứu, nhưng Người Cá lại ngăn họ lại, xem ra không được can thiệp.

Thời gian không còn bao nhiêu, Cáp Lợi vẫn không đợi được Fleur, cậu quyết định dứt khoát, liên tiếp dùng hai ma pháp cởi trói cho cả hai người rồi kéo họ rời đi.

Nhưng điều này vi phạm quy tắc, một quán quân chỉ cứu một người, Người Cá vây lại định ngăn cản Cáp Lợi.

Lúc này dược hiệu Ngư Tai Thảo của Cáp Lợi cũng bắt đầu tan biến, không thể thở được nữa.

Ực ực.

Trong miệng liên tục phun ra bọt khí, khoảng cách tới mặt hồ vẫn còn một đoạn.

Hách Mẫn và Lư Na đồng thời rút đũa phép, miệng ngậm máy thở nên lầm bầm đọc ma chú, một người chặn Người Cá, một người đẩy ba người Cáp Lợi một cái.

Oành, người trên mặt hồ thấy nước hồ sủi bọt, rồi Cáp Lợi kéo hai người bị quăng lên bục gỗ, cả ba đều thoi thóp, chỉ suýt chút nữa thôi là hết hơi.

Tuy người không sao nhưng vẫn quá giờ, Moody nhíu mày, Cáp

Lợi không thể bị loại, lão còn muốn đưa Cáp Lợi đến bên cạnh Phục Địa Ma mà.

Thực ra Đỗ Lan vẫn luôn không hiểu tại sao Moody không dùng cách khác để đưa Cáp Lợi đến chỗ Phục Địa Ma, tại sao nhất định phải đợi đến khi Cáp Lợi chạm vào chiếc cúp ở cuối giải Tam Cường Tranh Bá mới đưa cậu ta đi.

Cáp Lợi có giành chức quán quân hay không, thậm chí có tham gia giải hay không cũng chẳng quan trọng mà.

Nếu phải nói một nguyên nhân thì chỉ có một, đó là Barty Crouch Jr. trả thù cha mình, mọi người đều biết giải Tam Cường Tranh Bá do Barty Crouch Sr. phụ trách, nếu Cáp Lợi gặp bất trắc gì trong giải đấu này thì Crouch Sr. khó mà thoái thác trách nhiệm, tất cả phù thủy sẽ không tha thứ cho lão, Crouch Sr. chắc chắn sẽ thân bại danh liệt.

Nhưng Barty Crouch Jr. hình như cũng không phải kẻ có mưu mô như vậy, vì nếu có cơ hội lão chắc chắn sẽ trực tiếp giết chết cha mình.

Chương 916

Nói chung là Đỗ Lan không hiểu Phục Địa Ma bày đặt phức tạp như vậy là vì cái gì, chẳng lẽ Phục Địa Ma cũng là kẻ thích náo nhiệt.

Chỉ có thể nói Phục Địa Ma rất tự tin, thích âm mưu.

Tóm lại hiện tại kế hoạch của họ gặp vấn đề, Cáp Lợi sắp bị loại.

Cáp Lợi về muộn quá một giờ, dù cậu đã cứu được hai người.

Thật là nguy hiểm.

Hách Mẫn và Lư Na quay lại bờ thấy Cáp Lợi và những người khác không sao mới thở phào nhẹ nhõm.

Sách nói Người Cá tính tình không tốt, xem ra viết không sai.

Hách Mẫn tuyên bố cô không bao giờ muốn gặp lại Người Cá nữa, rồi cô nhìn về phía Cáp Lợi: Cáp Lợi tội nghiệp, cậu ấy quá giờ rồi.

Cũng không còn cách nào khác, nhưng cậu ấy cứu được hai người, biết đâu vẫn có thể tiếp tục.

Lư Na lạc quan nói.

Nhóm Đặng Bố Lý Đa đang thảo luận, Crouch Sr. nói: Quá giờ là quá giờ, bất kể lý do gì, tính uy quyền của giải Tam Cường Tranh Bá không thể tùy tiện phá bỏ.

Moody lại tranh luận gay gắt: Nhân danh Merlin, thằng bé đã cứu hai người, đây là lần đầu tiên trong lịch sử giải đấu này, tình hữu khả nguyên, tôi cho rằng Cáp Lợi nên tiếp tục thi đấu.

Âm mưu, Đặng Bố Lý Đa sớm đã biết đây là âm mưu của Moody giả, hiện tại khoảng cách tới sự thật ngày càng gần, lão lại không biết phải làm sao cho phải, vì nếu tiếp tục để Cáp Lợi tham gia thì cậu ta có thể sẽ thực sự gặp nguy hiểm.

Rồi Đặng Bố Lý Đa nhìn Đỗ Lan đang đứng trên mặt hồ nói cười vui vẻ với vợ, mỉm cười nói: Có lẽ chúng ta có thể mời vợ chồng giáo sư Đỗ Lan, những người đã theo dõi toàn bộ quá trình dưới đáy hồ, đưa ra một lời công bằng.

Giáo sư Đỗ Lan, ông thấy Cáp Lợi có nên tiếp tục tham gia thi đấu không.

Cáp Lợi à, dưới nước đúng là rất nỗ lực, vả lại nếu cậu ta không quan tâm đến cô bé kia thì đúng là có thể về đích đúng giờ.

Moody mỉm cười: Nghe thấy chưa, Cáp Lợi vốn dĩ có thể đúng giờ.

Giáo sư Moody đừng vội, tôi còn chưa nói xong, nhưng mà, tôi muốn nói là nhưng mà.

Đón lấy ánh nhìn bất lực của mọi người, Đỗ Lan tiếp tục: Nhưng mà Cáp Lợi rõ ràng không đánh giá đúng năng lực của mình có hoàn thành được công việc vượt mức hay không, cuối cùng nếu không có Hách Mẫn và Lư Na ra tay giúp đỡ, chính cậu ta có lẽ cũng gặp nguy hiểm.

Hành vi này của Cáp Lợi cho thấy cậu ta không hề tin tưởng vào sự sắp xếp của những người lớn chúng ta, dường như cho rằng nếu cậu ta không ra tay thì cô bé kia sẽ chết đuối vậy, rõ ràng chúng ta đã chuẩn bị sẵn sàng, hết giờ thì mọi người đều sẽ an toàn.

Cậu Cáp Lợi thiếu đi sự tin tưởng đó, nên có tiếp tục để cậu ta thi đấu hay không là một vấn đề rất đáng để suy nghĩ.

Má, cái tay Đỗ Lan này nói năng đâu ra đấy, được hay không được, một vấn đề đơn giản vậy mà cứ làm cho phức tạp lên.

Vậy quyết định cuối cùng của giáo sư Đỗ Lan là gì.

Đặng Bố Lý Đa hỏi.

Tôi cho rằng không được tham gia nữa, vì quy tắc là quy tắc, Cáp Lợi cứu người cần được biểu dương, có thể cộng thêm một trăm điểm cho nhà Gryffindor, nhưng cậu ta quá giờ nên không thể tiếp tục thi đấu, tuy đáng tiếc nhưng chuyện nào ra chuyện đó, đó mới là ý nghĩa của quy định.

Đặng Bố Lý Đa rất ngạc nhiên, lão cứ tưởng Đỗ Lan sẽ để Cáp Lợi thi đấu tiếp: Tôi đồng ý với ý kiến của giáo sư Đỗ Lan, hai chuyện này đúng là không thể vơ đũa cả nắm, cứ vậy đi, đưa Cáp Lợi về.

Bốn trọng tài, Crouch Sr. bày tỏ thái độ, hai hiệu trưởng còn lại chưa kịp nói gì nhưng đã được quyết định xong.

Vì Đặng Bố Lý Đa biết họ cũng sẽ đồng ý thôi, bớt đi một đối thủ cạnh tranh luôn là tốt.

Quả nhiên hiệu trưởng Durmstrang nở nụ cười, còn nữ hiệu trưởng thì Fleur của cô ta đã bị loại nên sao cũng được.

Cuối cùng chỉ còn lại hai thí sinh là Viktor và Cedric.

Thật là ngoài dự kiến, lông mày Moody dựng ngược cả lên, sao có thể như vậy được.

Lão rất tức giận, nhưng lại thấy Đỗ Lan đang cười với mình, chột dạ liền hậm hực bỏ đi, lão cũng không biết tại sao bị Đỗ Lan nhìn mà phát khiếp, chẳng lẽ bị nghi ngờ rồi.

Bà xã, thời gian còn lại của học kỳ này, em sẽ là giáo sư môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám.

Đỗ Lan cuối cùng cũng định ra tay với Moody.

Trong văn phòng của Moody, Đỗ Lan nhìn thấy đủ loại gương, Moody giải thích đây là Gương Soi Địch, nếu có kẻ thù đến lão sẽ phát hiện ra ngay, thực ra là để đề phòng thuốc Đa dịch có vấn đề mà lộ tẩy, nên phải quan sát cơ thể mình mọi lúc mọi nơi không góc chết.

Giáo sư Đỗ Lan, ông có việc gì sao.

Bên bờ hồ hình như vẫn còn việc phải làm mà, ông định lười biếng à.

Moody không hiểu tại sao Đỗ Lan cứ đi theo lão.

Barty Crouch Jr.

Đỗ Lan thốt ra cái tên này khiến Moody giả rùng mình một cái.

Ai cơ.

Ông không nên quên, chính ông là người đã bắt hắn khi đó.

À, ông nói con trai của Crouch Sr. sao.

Kẻ Thực Tử Đồ tà ác đó.

Moody giả vẫn muốn diễn tiếp.

Chưa đủ, vẫn chưa đủ, sao chỉ có tà ác thôi.

Còn có hèn hạ, vô sỉ, bất hiếu, bẩn thỉu, hôi thối.

Ông có thể thêm những từ đó vào không.

Ta muốn nghe ông chửi tên trộm vô sỉ đó.

Tên trộm vô sỉ đó chính là Moody giả, rõ ràng Đỗ Lan đang chọc giận lão.

Barty Jr.

đã sắp không nhịn được nữa, làm gì có ai ép mình tự chửi mình thế này.

Có phải những từ này vẫn chưa đủ không.

Vậy thì nhân tra, chó mất chủ, đần độn, nhược trí, não tàn.

Những từ này cũng không tệ.

Đủ rồi.

Barty Jr. nhảy dựng lên, giọng nói cũng biến đổi, cao hơn giọng của người già rất nhiều.

A ha, đuôi cáo cuối cùng cũng lộ ra rồi nhỉ, Barty Crouch Jr.

Lão quả nhiên đã biết.

Barty Jr. rút đũa phép: Avada Kedavra.

Expelliarmus.

Đồng thời phát động tấn công, nhưng Đỗ Lan vẫn nhanh hơn, rắc một cái, tay Barty Jr. gãy lìa, đũa phép rời tay.

Ngươi chắc hẳn rất tò mò làm sao ta biết được thân phận của ngươi chứ.

Thực ra còn phải cảm ơn Giám ngục, nếu chúng không thả tù nhân thì chúng ta đúng là không biết trong Hogwarts lại có một con sâu bọ.

Là ai.

Nhất định là tên Thực Tử Đồ được thả nào đó biết thân phận của lão nên đã báo mật, có kẻ phản bội, nếu không sao lão có thể bị phát hiện vào thời điểm quan trọng thế này: Là ai.

Nói cho ngươi biết cũng không sao, Bellatrix Lestrange, cô ta chính là gián điệp của ta, dù sao kiếp sau của ngươi cũng sẽ vĩnh viễn bị nhốt trong ngục, lần này sẽ không còn ai đến tráo đổi cho ngươi nữa đâu.

Lúc này thuốc Đa dịch đã hoàn toàn hết hiệu lực, Barty Jr. hiện ra khuôn mặt trẻ tuổi, biểu cảm oán độc, cái lưỡi thè ra liếm liếm: Chúa tể Hắc ám sẽ giết sạch các người.

Ta đã nói rồi, bên cạnh Chúa tể Hắc ám của ngươi có gián điệp của ta, muốn lấy mạng hắn dễ như trở bàn tay, chỉ là muốn tiếp tục chơi đùa với hắn một chút thôi, nhưng những chuyện đó đều không liên quan đến ngươi nữa.

Còn ngươi thì cứ ôm lấy bí mật này mà già chết đi, rồi mang bí mật xuống quan tài.

Đỗ Lan biết tình hình hiện tại của Trùng Vĩ Ba, biết Trùng Vĩ Ba muốn xử lý mụ đàn bà điên Bellatrix, vậy thì để lão giúp một tay.

Lão ngụy tạo tình báo giả, nói rằng chính Bellatrix đã bán đứng Moody.

Bây giờ Đỗ Lan đưa tình báo giả cho Moody, tiếp theo còn phải để Phục Địa Ma biết nữa.

Vở kịch Vô Gian Đạo này hoàn toàn phải dựa vào kỹ năng diễn xuất rồi.

Lão Ba Đế không thể tin vào mắt mình, đứa con trai đã mất tích của ông ta lại bị phát hiện lần nữa.

Ông ta vừa kích động vừa lúng túng, bởi lẽ ban đầu chính ông ta đã hỗ trợ con trai vượt ngục.

Ngươi. ta. hắn.

Nhìn thấy con trai, Lão Ba Đế lại cảm thấy sợ hãi nhiều hơn là vui mừng.

Hắc ma vương sắp trở lại, Hắc ma vương sắp trở lại.

Tiểu Ba Đế vẫn đang gieo rắc sự kinh hoàng.

Giáo sư Đỗ Lan, rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Giáo sư Mạch Cách bày tỏ rằng Đặng Bố Lợi Đa hoàn toàn không chia sẻ tình báo này.

Trong khi đó, Tư Nội Phổ căng thẳng nắm chặt đũa phép, Tiểu Ba Đế là một phù thủy đáng gờm: Rõ ràng vị tiên sinh này đã ngụy trang thành Giáo sư Mục Địch để trà trộn vào trường học, có đúng không, Giáo sư Đỗ Lan.

Hoàn toàn chính xác, trước khi các người đến tôi đã tìm thấy rồi, Mục Địch thật đang ở trong địa lao, các người có thể đi cứu ông ấy.

Bộ trưởng Ba Đế, tên tù phạm này giao cho ông xử lý, không vấn đề gì chứ.

Lão Ba Đế lúng túng gật đầu: Tôi sẽ tìm người đưa nó đến Bộ Pháp thuật tiếp nhận thẩm phán.

Rốt cuộc mình đã tạo nghiệt gì mà lại phải hai lần tự tay đưa con trai vào ngục cơ chứ.

Rốt cuộc là vì cái gì.

Giáo sư Mục Địch thật sự cần nghỉ ngơi, Chúng ta đi thôi, tên điên này cũng không có tình báo gì hữu dụng, những gì cần biết ta đều đã biết, chúng ta vẫn nên đến bệnh thất thì hơn.

Đặng Bố Lợi Đa dường như biết Đỗ Lan có toan tính gì, cũng nói: Đi thôi, Lão Ba Đế sẽ xử lý tốt, hãy cho họ một chút không gian.

Mọi người cũng biết đây là hai cha con, đoán chừng có rất nhiều lời muốn nói.

Tư Nội Phổ có chút không yên tâm: Đây là một tên điên rất lợi hại, mà Lão Ba Đế thì già rồi.

Tay hắn đã gãy, đũa phép cũng bị thu giữ, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Chương 917

Anh cũng biết họ là cha con, một người là cảnh sát một người là tội phạm, chúng ta ở đây họ sẽ lúng túng.

Tư Nội Phổ bị kéo đi, hắn cảm thấy rất kỳ quái, vì Đỗ Lan dường như cố ý tạo ra sơ hở.

Hai cha con nhìn nhau trân trân, cuối cùng Lão Ba Đế lên tiếng: Ta vốn hy vọng con có thể ẩn trốn mãi mãi, tại sao con lại bỏ trốn.

Ánh mắt oán độc nhìn cha mình, cuộc sống như vậy thì khác gì ngồi tù.

Ta vô cùng cảm ơn ông, cái lão người tốt nhà ông.

Hắn nghiến răng nghiến lợi nói ngược lại: Nhưng sinh mệnh của ta, linh hồn của ta, lòng trung thành của ta đều đã hiến dâng cho Hắc ma vương, chỉ có ở bên cạnh ngài ấy ta mới có được sự cứu rỗi.

Đây là con trai của mình sao, nhưng lại nói tất cả đều thuộc về Hắc ma vương, Lão Ba Đế rất đau lòng.

Chàng thanh niên âm trầm đáng sợ trước mắt từng là niềm tự hào của ông và vợ, là vinh quang của gia tộc, nhưng hiện tại ông thậm chí không dám nói lớn lý do tại sao Tiểu Ba Đế lại rời khỏi nhà tù, lần này e rằng không chỉ con trai phải vào tù, mà nếu truy cứu, chính ông cũng mất việc và vào tù theo.

Ông đang sợ hãi.

Đúng vậy, vì chỉ cần họ điều tra ta, sẽ biết người chết ở Azkaban không phải là ta thật, ông đã một tay thiết kế cho ta vượt ngục, đó là trọng tội, ông và ta đều sẽ bị tống vào ngục, ha.

Im lặng, đối mặt với sự thật không thể chối cãi và đứa con điên cuồng, Lão Ba Đế già đi mười tuổi.

Thôi vậy, thôi vậy, cho dù mình giữ được công việc thì đã sao.

Chẳng phải cũng chỉ có một mình cô độc, chi bằng vào tù cùng con trai.

Cúi đầu.

Sơ hở.

Ngay lúc Lão Ba Đế đang âm thầm đau buồn, Tiểu Ba Đế đột nhiên nhảy dựng lên tông ngã cha mình, tay trái cướp lấy đũa phép của Lão Ba Đế: A Võng Đà Tác Mệnh.

Oanh.

Chết.

Lão Ba Đế nhìn vào lồng ngực bị ma chú bắn trúng của mình, trợn mắt há mồm, từ từ mất đi ý thức, ý niệm cuối cùng chính là con trai lại không hề do dự, nó lại hận mình đến thế.

Tiểu Ba Đế đã trốn thoát, khi Thần Sáng đến nơi thì chỉ thấy một thi thể đã lạnh ngắt.

Đặng Bố Lợi Đa cau mày, nhìn về phía Đỗ Lan đang bình tĩnh bên cạnh, không nhịn được lên tiếng: Đây chính là kế hoạch của anh sao.

Dĩ nhiên là không, ta cứ ngỡ Tiểu Ba Đế cùng lắm chỉ đánh ngất cha mình, không ngờ hắn lại hạ sát thủ.

Nhưng thế cũng tốt, Lão Ba Đế sống cũng chẳng sung sướng gì, nếu biết con trai chết trên chiến trường thì sẽ càng thống khổ hơn.

Lão Ba Đế tuy cố chấp, nhưng không đáng chết, ông ấy là một phù thủy ưu tú.

Đúng là rất ưu tú, vì chính ông ấy đã giúp con trai vượt ngục.

Theo hồ sơ của Azkaban, Tiểu Ba Đế lẽ ra đã chết, nên ta cho rằng Lão Ba Đế đã đánh tráo tù nhân, còn nhân tuyển thì chắc là phu nhân của ông ấy, vào khoảng thời gian Tiểu Ba Đế chết, phu nhân của ông ấy cũng qua đời nhưng lại không tổ chức tang lễ.

Vì vậy ta suy đoán, hai mẹ con họ đã bị hoán đổi cho nhau.

Nghe thấy những lời này, mọi người đều kinh hãi, nhưng xét thấy hợp tình hợp lý, sự thực chắc chắn là như vậy.

Vợ chồng họ đều rất yêu con mình.

Than thở không thôi, Đặng Bố Lợi Đa tuy không có con nhưng có thể thấu hiểu họ, chỉ là tình yêu của họ rõ ràng đã quá sai lầm, hoặc có lẽ chính sự nuông chiều quá mức của vợ chồng Lão Ba Đế đã khiến cá tính của Tiểu Ba Đế trở nên điên cuồng như vậy.

Vậy bây giờ anh có thể thú thực không, kế hoạch của anh rốt cuộc là gì.

Cũng không có gì ghê gớm, chỉ là tôi đưa cho Tiểu Ba Đế một ít tình báo giả, ly gián họ mà thôi.

So với chuyện này, điều quan trọng hơn là hiện tại Mục Địch cần thời gian để hồi phục, lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám lại cần giáo viên, tôi đề cử vợ mình đến dạy thay.

Ngạch.

Chẳng lẽ giúp vợ tìm việc làm còn quan trọng hơn cả đối phó Phục Địa Ma sao.

Đỗ Lan quả nhiên không phải người thường có thể thấu hiểu: Nhưng vợ của anh dường như không phải là phù thủy.

Cô ấy đúng là không phải phù thủy, nhưng cô ấy thông minh tuyệt đỉnh, học gì cũng nhanh, nên ma pháp của cô ấy không thua kém bất kỳ phù thủy nào đâu, không vấn đề gì cả.

Còn có thể nói gì nữa đây, Đặng Bố Lợi Đa bày tỏ đây cũng là một cách: Được rồi, cứ để cô ấy thử xem, nhưng nếu cô ấy không đảm nhiệm được, ta sẽ mời giáo sư khác dạy thay.

Không thành vấn đề.

Đỗ Lan lại nhìn ông lão tội nghiệp kia một cái, khẽ thở dài, bi kịch nhân gian quá nhiều, thảm kịch luân thường đạo lý lại càng khỏi phải nói, cái chết đối với ông lão này là một sự giải thoát.

Học sinh đều biết đã xảy ra chuyện, tin vỉa hè lan truyền khắp nơi.

Harry, cậu nghe nói gì chưa.

Đã rút lui khỏi cuộc thi, Harry vẫn có chút hụt hẫng, cậu vốn có thể làm tốt hơn.

Nhưng thôi vậy, dù sao chuyện cũng đã qua, Harry là một thiếu niên rất biết tự an ủi mình, nếu không cũng chẳng thể sống trong gầm cầu thang lâu như thế.

Chuyện gì.

Tớ nghe các anh chị khóa trên nói, Giáo sư Mục Địch gặp chuyện, có lẽ không thể tiếp tục giảng dạy.

Tớ chưa nghe nói, trước đó chẳng phải vẫn ổn sao.

Nhà trường không nói Mục Địch trước kia là giả, chỉ nói Giáo sư Mục Địch sức khỏe không tốt nên không thể tiếp tục công tác, vì vậy trong nửa học kỳ cuối cùng sẽ có giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám mới dạy thay.

Các học sinh đều rất tò mò ai sẽ là giáo sư mới, Tư Nội Phổ.

Vì Tư Nội Phổ học kỳ trước từng dạy thay cho Lupin.

Ron không thích Giáo sư Tư Nội Phổ, cầu nguyện ngàn vạn lần đừng là ông ta.

Dĩ nhiên không phải ông ta, mà là Địch Ny Toa.

Khoảnh khắc Địch Ny Toa bước vào lớp học, học sinh Slytherin và Gryffindor đều sững sờ.

Thứ nhất là Địch Ny Toa rất đẹp, có lẽ là giáo viên có nhan sắc cao nhất mà họ từng thấy. thứ hai là Địch Ny Toa trong ấn tượng của họ là một Muggle mà.

Thế giới này quả thực là thay đổi trong chớp mắt, ngay cả Muggle cũng có thể dạy Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám sao.

Học sinh Slytherin sắc mặt đều rất khó coi, Muggle sao có thể dạy ma pháp.

Học sinh Gryffindor thì mở to đôi mắt tò mò, tỏ vẻ khó hiểu.

Hermione lại càng ngơ ngác, chưa từng nghe nói mẹ mình sẽ đến dạy họ, đây là tình huống gì.

Chào các em, tên của cô là Địch Ny Toa, các em có thể gọi cô là Giáo sư Địch Ny Toa.

Địch Ny Toa giới thiệu ngắn gọn: Bây giờ mọi người lật sách đến trang 79, chúng ta bắt đầu buổi học hôm nay.

Thực ra lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám chính là lớp học đánh nhau.

Phương thức tốt nhất để phòng ngự hắc ma pháp chính là dùng bạch ma pháp phản kích lại.

Còn về sự khác biệt giữa hai loại, hắc ma pháp là loại ma pháp phi nhân đạo gây ra lượng lớn sát thương không thể phục hồi, còn bạch ma pháp là ma pháp không lấy việc gây thương tích làm mục đích chính.

Lớp phòng ngự chính là dạy học sinh cách chiến đấu khi đối mặt với phù thủy hắc ám.

Dĩ nhiên, việc tìm hiểu về hắc ma pháp và các sinh vật nguy hiểm cũng là cần thiết, cũng như nội dung cách tự cứu sau khi bị trúng chú, còn có sự phối hợp giữa các ma chú, truyền đạt kinh nghiệm cá nhân về cách sử dụng ma chú nhanh hơn.

Đây là một môn học đòi hỏi giáo sư phải có kinh nghiệm phong phú, nên việc thường xuyên mời giáo sư từ bên ngoài trường cũng là điều có thể hiểu được.

Lớp phòng ngự tương đương với khóa học ứng dụng nâng cao của lớp ma chú.

Học sinh Gryffindor ngoan ngoãn lật sách, nhưng học sinh Slytherin lại bất động.

Cô là một Muggle.

Người cầm đầu quả nhiên vẫn là Draco Malfoy: Tôi sẽ thưa với cha tôi, Đặng Bố Lợi Đa lại mời Muggle thứ hai, hơn nữa còn đến dạy chúng tôi lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, cô biết ma pháp không đấy.

Đối mặt với học sinh cá biệt, Địch Ny Toa lộ ra nụ cười.

Hermione chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát, trước đây khi cô nói dối hoặc không nghe lời, Địch Ny Toa đều sẽ lộ ra nụ cười như vậy, điều này đại diện cho việc có người sắp xui xẻo rồi.

Ma pháp sao.

Địch Ny Toa xoạch một cái rút đũa phép ra, sau đó đũa phép khẽ điểm, trên tay Draco liền xuất hiện thêm hai thùng nước.

Draco giật nảy mình, nhưng tay của cậu ta lại không nghe theo sự chỉ huy của bản thân, căn bản không thể buông ra, đồng thời trọng lượng của nước trong thùng kéo thẳng tay cậu ta, khiến cậu ta cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Tiết học này, em cứ đứng đó mà thể hiện một chút về giáo sư ma pháp đi.

Lợi hại thật.

Thứ ma pháp nhẹ nhàng bâng quơ này không phải dạng vừa đâu.

Hermione thầm nghĩ mẹ mình quả thực đã cho mình một bất ngờ lớn.

Được rồi, bây giờ lật sách đến trang 79, nội dung hôm nay giảng là phương thức sử dụng hỗn hợp ma chú.

Chính là phối hợp ma pháp.

Hôm nay chúng ta sẽ triển khai dựa trên một ma chú, đó là Thạch Hóa Chú.

Những em đã xem trước bài chắc chắn biết, Thạch Hóa Chú là một loại kỹ năng kết liễu thường thấy, gọi là kỹ năng kết liễu vì nó là ma chú khống chế kẻ địch cuối cùng.

Giam giữ, đánh ngất, chỉ cần có thể đánh bại kẻ địch thì coi như thành công.

Nhưng kẻ địch sẽ không ngoan ngoãn để chúng ta tấn công, nên để tạo ra cơ hội, chúng ta thường cần can thiệp vào kẻ địch trước lời chú Thạch Hóa, ma chú phối hợp với lời chú Thạch Hóa phát động được gọi là Thạch Hóa hỗn hợp ma chú.

Các em có biết không.

Thực ra ma chú cũng có cá tính.

Các học sinh đã bị thu hút, lần đầu tiên nghe nói ma chú cũng có cá tính.

Ma chú nào phối hợp với ma chú nào sẽ hiệu quả hơn, còn ma chú nào đi cùng nhau sẽ làm giảm hiệu suất ma pháp, tất cả đều do cá tính ma chú tạo thành.

Đây thuộc về Thuyết Cá tính Ma chú của Địch Ny Toa, chưa từng có phù thủy nào đề xuất qua.

Đặng Bố Lợi Đa luôn quan sát cũng bắt đầu cảm thấy tò mò.

Thực ra nó cũng gần giống ý nghĩa Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ tương sinh tương khắc, nhưng vì ma chú thường đi kèm với động tác vung đũa phép, nên sự tiếp nối động tác cũng thuộc về một loại cá tính, không chỉ đơn thuần là độ tương hợp thuộc tính, mà còn là tính liên kết động tác, sự tổ hợp của cả hai chính là cá tính ma chú.

Vô cùng thành công, một cách giải thích mà tất cả học sinh đều có thể hiểu, Harry cảm thấy tư duy trở nên sáng sủa hơn, sau này khi mình sử dụng ma chú sẽ thuận lợi hơn, Giáo sư Địch Ny Toa là một giáo viên giỏi.

Số lượng hắc ma pháp rất nhiều, nhưng chỉ có ba Lời nguyền Không thể tha thứ, điều này chứng tỏ trong tất cả các hắc ma pháp chỉ có ba lời chú đó là cực đoan, không thể tha thứ, các hắc ma pháp khác đều ôn hòa, chúng ta không thể vì ba lời chú cực đoan mà phủ quyết các hắc ma pháp ôn hòa khác, thù thị hắc ma pháp là không đúng.

Nhưng cả ba Lời nguyền Không thể tha thứ đều là hắc ma pháp, nên có thể nói hắc ma pháp chính là tà ác.

Đỗ Lan bày tỏ sự bất mãn với Địch Ny Toa: Em yêu, em xem Tuyên ngôn Hắc ma pháp Biện chứng ta viết hay biết bao nhiêu, sao em lại không dùng trong lớp.

Địch Ny Toa vẻ mặt ghét bỏ, cái gì mà hắc ma pháp cực đoan với hắc ma pháp ôn hòa, mấy phù thủy này sao mà hiểu nổi: Đây là tiết học ma pháp, không phải giảng đường triết học nhỏ đâu.

Anh tưởng cái trò đùa đầy ẩn dụ của anh họ nghe hiểu sao.

Đỗ Lan nhún vai nói: Chắc là họ không hiểu đâu, nhưng rất nhanh thôi Thực tử đồ sẽ tái xuất giang hồ.

Đến lúc đó sẽ có những lời như thế này: hàng vạn phù thủy mà chỉ có mấy trăm Thực tử đồ, chứng tỏ trong phù thủy chỉ có mấy trăm phần tử cực đoan, các phù thủy khác đều ôn hòa, Thực tử đồ cực đoan không đại diện cho phù thủy được.

Sau đó sẽ có người nói không cho rằng phù thủy đều cực đoan, nhưng hầu như tất cả Thực tử đồ cực đoan đều là phù thủy, nên phù thủy cần bị kiểm soát.

Đỗ Lan nói là sự thật, vì trong quá khứ Thực tử đồ đã gây ra cái chết cho lượng lớn Muggle, một số người biết chuyện thực sự có ác cảm với phù thủy.

Thế giới phù thủy và thế giới Muggle rạch ròi ranh giới, nhưng Bộ Pháp thuật và chính phủ Anh cấp cao vẫn có liên lạc, cảm xúc của những người biết chuyện đối với phù thủy cũng rất phức tạp.

Vậy chúng ta phải ngăn chặn Thực tử đồ, chẳng phải anh đã kế hoạch để chúng tự tàn sát lẫn nhau sao.

Tiến hành đến đâu rồi.

Theo tình báo của ta, Tiểu Ba Đế đã trở về, thất bại của kế hoạch khiến Phục Địa Ma rất tức giận, nhưng tình báo giả mà Tiểu Ba Đế mang về đã thành công hãm hại Bellatrix.

Hiện tại Đuôi Trùn đang tiến hành truy bắt, sẽ sớm tiêu diệt được ả thôi.

Vậy chẳng phải rất tốt sao.

Kế hoạch của Phục Địa Ma bị phá hoại, Thực tử đồ nội bộ lục đục, làm suy giảm đáng kể thực lực đối phương, biết đâu chúng ta có thể giải tán sức mạnh Thực tử đồ vào cuối học kỳ này.

Địch Ny Toa dường như đã nhập vai phù thủy rồi, rõ ràng khi thấy lượng lớn cô bé loli trở thành học sinh của mình, nàng rất vui lòng góp sức bảo vệ thế giới phù thủy.

Là rất tốt, lòng trung thành của Bellatrix là không cần bàn cãi, nhưng giờ ả lại trở thành kẻ phản bội, mà lại tình ngay lý gian không thể thanh minh.

Chương 918

Bởi vì thời điểm Tiểu Ba Đế thất bại quá nhạy cảm, cộng thêm sự ly gián của Đỗ Lan, Bellatrix hiện tại cũng chỉ có thể bỏ chạy.

Bị chính người mình trung thành truy sát, cảm giác này chắc chắn là bi lương, nhưng Bellatrix không hận Phục Địa Ma, chỉ vô cùng phẫn nộ với kẻ phản đồ thực sự đã hãm hại mình, ả nhất định phải chứng minh sự trong sạch của bản thân, tự tay giết chết kẻ phản bội.

Nhưng rốt cuộc là ai.

Bellatrix không biết, hiện tại tất cả Thực tử đồ đều là kẻ thù tiềm tàng của ả, họ đều có khả năng bán đứng ả, đặc biệt là những kẻ cùng bước ra từ nhà tù.

Tìm ra gián điệp thực sự, trả lại sự trong sạch cho mình, một lần nữa hiệu trung với Phục Địa Ma.

Đó chính là mục tiêu của Bellatrix, và kẻ tình nghi số một của ả chính là tên mà ả nhìn chướng mắt nhất, nhất định là hắn đã bán đứng ả.

Biết Harry rút khỏi cuộc thi, Sirius viết thư an ủi cậu, nói rằng Harry tuổi còn nhỏ mà đã cạnh tranh với những quán quân lớn hơn mình vài tuổi thì đã rất ưu tú rồi, nên hy vọng cậu đừng nản lòng.

Harry cũng không có gì nản lòng, chỉ là có một vấn đề đến giờ vẫn chưa làm sáng tỏ, rốt cuộc mình làm sao mà tham gia được cuộc thi Tam Cường.

Thật sự không hiểu nổi tên mình làm sao lại chui ra từ Chiếc cốc Lửa, có lẽ nó sẽ trở thành một bí ẩn vĩnh viễn.

Harry Potter.

Ở bên ngoài trường học có hai phù thủy lầm bầm tên của Harry, từ từ tiếp cận trường học.

Phục Địa Ma không muốn đợi thêm nữa, lần này nhất định phải bắt được Harry, nên hắn để Tiểu Ba Đế và Đuôi Trùn lẻn vào trường bắt giữ Harry Potter.

Tiểu Ba Đế thè lưỡi, cũng không biết tại sao lại không thể biểu hiện bình thường một chút, chẳng lẽ đi theo Phục Địa Ma thì cứ phải biến mình thành quái nhân sao.

Đuôi Trùn co rúm trong một góc, thực ra hắn không muốn đến, vì hắn biết trong trường quá không an toàn, cái tên Đỗ Lan kia đúng thực là ác mộng: Chúng ta không tìm thấy Harry, thậm chí cả trường cũng không lẻn vào được.

Có thể, chỉ cần chúng ta trà trộn vào đám khán giả của Bộ Pháp thuật là có thể vào được.

Tiểu Ba Đế đã điều tra rõ quy trình của cuộc thi Tam Cường, trong trận thi đấu cuối cùng người của Bộ Pháp thuật sẽ đến dự khán.

Họ có thể lẻn vào, sau đó chỉ cần bắt lấy Harry cùng sử dụng Khóa Cảng là được: Đuôi Trùn, hành động lần này là sự tin tưởng của Hắc ma vương dành cho ta.

Đuôi Trùn vẫn không cam lòng, nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể làm thôi.

Hạng mục thi đấu cuối cùng là mê cung, chỉ cần đến trung tâm mê cung lấy được chiếc cúp coi như chiến thắng, các bụi cây tạo thành mê cung là thực thể sống nên khi đi trong mê cung cần cẩn thận một chút, cẩn thận kẻo bị dây leo quấn chặt.

Tình báo mới nhất đây.

Đỗ Lan đưa tờ giấy nhỏ cho Đặng Bố Lợi Đa.

Không phải tình báo của Đuôi Trùn, mà là do các gián điệp khác gửi tới, nội dung là Đuôi Trùn và Tiểu Ba Đế đã đến Hogwarts, mục tiêu của họ là Harry: Tôi sẽ giấu Harry đi.

Đặng Bố Lợi Đa thầm nghĩ lần này đối phương định đến cướp người trực tiếp: Chúng ta sẽ bảo vệ Harry.

Bởi vì Harry là đứa trẻ trong lời tiên tri sẽ tiêu diệt Phục Địa Ma.

Dĩ nhiên, nhưng tôi nghĩ chỉ bảo vệ thôi là chưa đủ, hay là để Tư Nội Phổ uống Thuốc Đa dịch biến thành Harry thì sao.

Làm một vố tung hỏa mù.

Đỗ Lan đã đến, lời tiên tri mười mấy năm trước sớm đã không còn chuẩn xác, không phải chỉ có Harry mới có thể tiêu diệt Phục Địa Ma.

Tư Nội Phổ sau khi biết kế hoạch của Đỗ Lan, vẻ mặt ngẩn ngơ, bắt ông giả làm Harry.

Đầu óc Đỗ Lan bị chập mạch rồi sao.

Tuyệt đối không được, ta sẽ không giả làm Harry.

Vậy chúng ta chỉ có thể để Harry dấn thân vào hiểm cảnh, cậu bé là đứa trẻ trong lời tiên tri, chắc là cho dù đứng trước mặt Phục Địa Ma cũng sẽ không sao đâu, nói cho cùng đây cũng chẳng phải lần đầu tiên, đúng không.

Khi cậu bé còn là trẻ sơ sinh, Harry đã làm được một lần, hiện tại mười bốn năm trôi qua, cậu bé chắc chắn vẫn có thể làm được.

Đây chính là lợi dụng lương tâm trong lòng Tư Nội Phổ để ép ông ta.

Tư Nội Phổ dao động một chút, vẫn lắc đầu, rõ ràng Đỗ Lan không có ý tốt, ông không thể thuận theo cái tâm địa xấu xa của gã đó được: Đỗ Lan, ta biết anh căn bản không cần sự hỗ trợ của ta cũng có thể đánh bại Phục Địa Ma, anh sở dĩ để ta làm chẳng qua là muốn tự tìm niềm vui cho mình mà thôi, anh coi tất cả chúng ta như sinh vật huyền bí rồi.

Được rồi, bị Tư Nội Phổ nhìn thấu rồi.

Đỗ Lan bất đắc dĩ nhún vai: Đúng là muốn làm cho mọi chuyện phát triển trở nên thú vị hơn một chút.

Giống như khi xưa Phục Địa Ma vì một lời tiên tri mà phát điên đi tìm kiếm những đứa trẻ phù hợp để giết hại, luôn phải tìm chút việc gì đó làm thì cuộc sống mới có ý nghĩa được.

Anh là đang nói anh cũng điên cuồng như Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy sao.

Ta điên hơn hắn nhiều, nếu khi đó lời tiên tri đó xuất hiện, ta nhất định sẽ lập tức tự sát, để lời tiên tri rơi vào không trung.

Đỗ Lan nghiêm túc chân thành nói những lời vô căn cứ: Như vậy Phục Địa Ma sẽ để thế giới biết vận mệnh của hắn là do chính hắn làm chủ, không do lời tiên tri quyết định.

Đỗ Lan đây là đang sỉ nhục trí thông minh của mọi người, hay là đang hạ thấp đầu óc của Phục Địa Ma đây.

Dù sao cũng chẳng phải lời hay ho gì.

Đặng Bố Lợi Đa từ lời của Đỗ Lan nghe ra được sự khinh bỉ của Đỗ Lan đối với Phục Địa Ma: Anh là nói chính vì hắn quá coi trọng lời tiên tri nên mới bị lời tiên tri vây khốn, nếu ban đầu hắn không tin lời tiên tri thì sẽ không có Đứa trẻ sống sót, Phục Địa Ma hiện tại cũng sẽ không thê thảm như vậy.

Chuyện của Phục Địa Ma một lần nữa chứng minh rằng, mê tín là điều không nên.

Tình huống của Phục Địa Ma chính là điển hình của Định luật Murphy: lo lắng một tình huống nào đó xảy ra, thì nó lại càng có khả năng xảy ra.

Phục Địa Ma tội nghiệp nếu đọc sách nhiều hơn thì nên biết rằng, đôi khi những lo lắng dư thừa căn bản chỉ là lo bò trắng răng.

Nhưng đối với phù thủy mà nói, lời tiên tri có tính uy quyền, chuyện tiên tri mười phần thì có đến tám chín phần sẽ xảy ra.

Tuy nhiên cho dù là phù thủy cũng không thể chắc chắn một trăm phần trăm tương lai, nhưng có một số phù thủy có thiên phú, có thể hé nhìn thấy một tia tương lai.

Thấy Tư Nội Phổ không nguyện ý, Đỗ Lan cũng không cưỡng cầu: Vậy để Tiểu Thiên Lang Tinh làm đi, anh ta nhất định sẽ nguyện ý.

Tiểu Thiên Lang Tinh dĩ nhiên nguyện ý, đây là để bảo vệ Harry tội nghiệp của anh, hơn nữa còn có thể đả kích Phục Địa Ma, anh đồng ý cả hai tay hai chân.

Nhận được thông báo, anh không ngừng nghỉ chạy đến Hogwarts lắng nghe phương pháp của Đỗ Lan.

Một phương pháp rất hay, tôi đồng ý.

Hoàn toàn không do dự, sau đó anh nhìn về phía Tư Nội Phổ: Giúp tôi pha chế Thuốc Đa dịch.

Tư Nội Phổ cạn lời, cứ như thể mình nợ anh ta vậy, nhưng ông vẫn miễn cưỡng đồng ý.

Vậy là mọi người quyết định, Chiến kế Ngựa gỗ thành Troy của thế giới phù thủy sắp ra đời.

Có Harry giả, Harry thật tự nhiên không thể cứ xuất hiện mãi, nên

Đỗ Lan chủ động đề xuất cứ để Harry luôn khoác Áo choàng tàng hình, sau đó đi theo bên cạnh mình, do ông bảo vệ.

Tư Nội Phổ nhìn Đỗ Lan một cách cổ quái, chỉ sợ Đỗ Lan lại có ý đồ xấu gì khác.

Tuy nhiên lần này Đỗ Lan không có ý đồ gì lớn, chỉ sợ Harry phá hỏng kế hoạch của mình mà thôi.

Phải biết rằng Harry là nhân vật chính, sức phá hoại kinh người, mình đã dàn dựng một vở kịch lớn không thể để cậu bé phá hỏng được.

Thế là tất cả đều chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ cuối cùng đối mặt trực diện với Phục Địa Ma, vua đấu vua.

Không ngờ tôi lại trở thành học sinh lần nữa.

Tiểu Thiên Lang Tinh cười, cảm thấy rất thú vị: Harry, con nói cho chú biết bình thường con có thói quen gì, thích ăn gì để chú còn bắt chước.

Harry nhìn Tiểu Thiên Lang Tinh biến thành một mình khác cảm thấy rất kỳ lạ: Con thì không có thói quen gì đặc biệt, nhưng Ron và Ginny đều rất thân thuộc với con, liệu có bị lộ không.

Không sao đâu, mục tiêu của chúng ta là những Thực tử đồ lẻn vào trường, cho dù bị họ phát hiện cũng không sao.

Được rồi, con khoác Áo choàng tàng hình vào đi, từ giờ trở đi chú chính là con, quay lại cuộc sống học đường chắc chắn sẽ cực ngầu cho xem.

Harry có chút lo lắng, nhưng cuối cùng vẫn chọn tin tưởng vào kế hoạch của mọi người, nhất định sẽ không có chuyện gì đâu, cậu tự an ủi mình.

Mê cung khổng lồ trông thì hùng vĩ, thực ra chẳng có gì xem, các quán quân chìm nghỉm trong những bụi cây rậm rạp, căn bản không biết họ đã chạy đi đâu, so với việc đoạt trứng từ miệng rồng thì đúng là đầu voi đuôi chuột, cuộc đối đầu cuối cùng thật nhạt nhẽo.

Mê cung bụi cây bắt đầu mở ra từ lúc hoàng hôn, cho đến khi trận đấu kết thúc sẽ không mở lại lần nữa, theo trời tối dần, bên trong xuất hiện sương mù khiến mê cung càng thêm âm u đáng sợ, các quán quân thắp sáng đũa phép tìm kiếm trong mê cung.

Đỗ Lan và tất cả khán giả đều mặt không cảm xúc, chẳng có chút dao động nào, vì trận đấu này thực sự quá nhàm chán.

Học sinh tạm thời sắm vai tiểu thương trở thành những người được săn đón nhất, họ rao bán đồ ăn vặt và đồ uống để khán giả giết thời gian.

Harry, con nên cảm thấy may mắn vì vận khí tốt, ta cho rằng trận thứ ba này căn bản là dưới tầm, cho dù vượt qua trở thành quán quân cũng chẳng có gì đáng vui mừng.

Con thấy có đúng không.

Giáo sư, nhưng đây là cuộc thi có truyền thống lịch sử bảy trăm năm, nếu lấy được cúp có thể mang lại vinh dự cho cả trường.

Harry không đồng ý, rõ ràng cậu cũng đã đọc qua cuốn Phù thủy Độc Độc và biết không ít kiến thức.

Nhưng chuyện này thì khác gì hạng mục thứ hai đâu.

Lúc ở Hồ Đen con cũng thấy bóng tối đáng sợ, cũng là đi tìm đồ, cũng có mấy con thủy quái cản trở, ta thấy so với mê cung trên cạn còn khó khăn hơn nhiều.

Nói như vậy thì hình như cũng tương tự, đều là đi tìm đồ trong một mảnh đen kịt.

Giáo sư, ánh huỳnh quang màu xanh ở giữa mê cung có phải là vị trí của chiếc cúp không.

Đúng vậy.

Khi Đỗ Lan và Harry đang trò chuyện, ở phía bên kia Harry giả lại đang quan sát tứ phía, anh biết kẻ địch có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Anh mua cho Ron và Ginny bên cạnh một ít đồ ăn vặt để họ khỏi ồn ào, thuận tiện cho mình hành động.

Tuy nhiên hoàng hôn trôi qua nửa giờ cũng không có ai tới, xung quanh thắp lên những ngọn đuốc ma pháp.

Trong mê cung thỉnh thoảng có những tiếng động sột soạt, nhưng mọi người cũng không biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, đều sắp buồn ngủ cả rồi.

Harry Potter, con qua đây một lát, sau khi trận đấu kết thúc chúng ta phải chụp ảnh cho bốn vị quán quân, còn có tất cả ban giám khảo lần này cùng chụp chung, con có thể qua đây trước để đến chỗ ngồi gần hơn một chút.

Gật gật đầu, cái này không vấn đề gì, ngược lại còn tốt hơn, như vậy nếu đối phương hành động thì sẽ thuận tiện hơn, không làm bị thương những người xung quanh.

Nhưng khi nào họ mới hành động đây.

Họ đã hành động rồi, phóng viên trước mắt chính là do Tiểu Ba Đế giả dạng.

Harry bị đưa đến một nơi vắng vẻ, Đuôi Trùn lúc này giả dạng là Fleur Delacour, một gã xấu xí giả làm mỹ nữ cũng thật vất vả cho hắn.

Tiểu Ba Đế trước tiên giả làm phóng viên lẻn vào trường kiếm được tóc của Fleur, sau đó để Đuôi Trùn giả làm Fleur.

Như vậy sẽ tuyệt đối không khiến Harry nảy sinh nghi ngờ.

Chương 919

Đúng vậy, Tiểu Thiên Lang Tinh giả dạng Harry cũng không nghi ngờ, mãi đến khi đối phương ra tay anh mới phát hiện mình đã đại ý.

Định định đình.

Tiểu Thiên Lang Tinh phát hiện mình bị ma chú từ phía sau bắn trúng thì đã không thể cử động, biết rằng tên phóng viên phía sau nhất định là giả mạo.

Đuôi Trùn, nhanh lên.

Khóa Cảng Accio.

Đuôi Trùn cao giọng niệm chú triệu hồi.

Trong mê cung, chiếc cúp hưu một cái bay lên, thu hút sự chú ý của mọi người.

Cuối cùng cũng bắt đầu hành động rồi.

Hưu.

Khóa Cảng dịch chuyển cả ba người đến một nghĩa địa âm khí sầm sầm.

Phục Địa Ma và đám tay sai của hắn đã chờ đợi từ lâu, khoảnh khắc nhìn thấy Harry Potter, cục thịt Phục Địa Ma cuối cùng cũng lộ ra nụ cười xấu xí: Harry Potter.

Tiểu Thiên Lang Tinh hiện tại có chút lo lắng, vì bản thân không hề phát hiện hành vi của đối phương dẫn đến lúc này mình bị bất động rất thụ động, chỉ có thể nằm trên thớt chờ người ta mổ xẻ.

Đuôi Trùn và Tiểu Ba Đế quỳ trước mặt Phục Địa Ma: Chủ nhân, chúng thần đã mang Harry Potter tới.

Tốt, tốt, tốt, vậy thì bắt đầu đi.

Vạc lớn đã chuẩn bị xong, mộ phần của cha Phục Địa Ma đã được đào lên, xương của người thân đã sẵn sàng, tiếp theo là thịt của kẻ tôi tớ.

Những người có mặt ở đây trừ Harry ra, đều là tôi tớ của Phục Địa Ma, họ đều sẵn lòng hiến dâng da thịt của mình.

Chính là Tiểu Ba Đế nhanh tay lẹ mắt, đem toàn bộ cánh tay phải chưa hoàn toàn hồi phục của mình cắt cho Phục Địa Ma, trung thành hơn Đuôi Trùn nhiều, vô cùng quả quyết.

Cuối cùng là máu của kẻ thù, tốn bao công sức tìm Harry Potter về, rốt cuộc cũng chỉ là rạch một nhát phóng ra một chút xíu máu mà thôi.

Anh nói xem anh muốn máu thì để Harry hiến máu không phải được rồi sao, việc gì phải phiền phức thế.

Xương của người thân, thịt của tôi tớ, máu của kẻ thù, hãy trả lại Vị Hắc ma vương vĩ đại cho chúng ta nào.

Đuôi Trùn bỏ Phục Địa Ma trạng thái cục thịt vào trong vạc lớn, các Thực tử đồ lần lượt quỳ xuống, dấu hiệu hắc ám trên tay họ phát ra cơn đau bỏng rát.

Các gián điệp trong lòng sợ hãi, thân hình run rẩy, nếu Phục Địa Ma trở lại họ chắc chắn sẽ lập tức đầu hàng Phục Địa Ma.

Trong vạc lớn, khói đặc cuồn cuộn, ma lực mạnh mẽ hội tụ tử khí bốc lên, Phục Địa Ma khoan khoái phát ra tiếng rên rỉ, đây chính là nhịp độ phục nguyên, sức mạnh, sức mạnh không ngừng ùa tới.

Trong vạc cũng không biết là thứ gì càng ngày càng đặc sệt, lúc đầu là nước lèo nhưng sau khi ba thứ kia gia nhập vào sinh ra phản ứng ma pháp kích lệ biến thành chè mè đen, hiện tại dường như lại biến thành cao su, bắt đầu không ngừng kéo giãn dường như muốn tạo hình người.

Tiểu Thiên Lang Tinh trợn mắt há mồm, đây là loại hắc ma pháp tà ác gì vậy.

Thế gian hiếm thấy, quá tà ác, Tiểu Thiên Lang Tinh cảm thấy ma lực của mình sắp bị đóng băng.

Các Thực tử đồ cảm nhận khí thế giải phóng ra từ trong vạc lớn, đã mồ hôi nhễ nhại.

Tuy nhiên ngay lúc khí thế của Phục Địa Ma đang lên cao, A một tiếng thảm thiết vang lên, ma lực tụ tập tán loạn, việc tái tạo nhục thân thất bại rồi, không thể cố hóa mà chỉ có thể trở thành một bãi bùn nát.

Tại sao.

Rõ ràng cái gì cũng đúng, tất cả các yếu tố đều thu thập đủ, tại sao lại thất bại.

Tom Marvolo Riddle, tham vọng của ngươi đến đây là kết thúc rồi.

Từ trong bóng tối bước ra tiến vào nghĩa địa ô uế này, người gọi tên đầy đủ của Phục Địa Ma chính là Đặng Bố Lợi Đa, ông mang theo tất cả giáo sư của trường Hogwarts đến tham chiến.

Tư Nội Phổ vung tay một cái liền giải khai ma pháp trên người Tiểu Thiên Lang Tinh, đồng thời Thuốc Đa dịch cũng hết tác dụng, khôi phục lại chân thân.

Khoái quá, thật là khoái quá.

Mình lại có thể đập tan âm mưu của Phục Địa Ma, ngăn chặn hắn khôi phục nhục thân, Tiểu Thiên Lang Tinh cảm thấy mình thực sự quá vĩ đại: Phục Địa Ma, ngươi không ngờ tới phải không.

Đừng tưởng chỉ có ngươi biết phái người lẻn vào trường học, chúng ta cũng biết.

Harry Potter là giả.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, Phục Địa Ma lại càng bạo nộ: A a.

Giết sạch bọn chúng.

Tuy nhiên có Đặng Bố Lợi Đa ở đây, ai dám làm càn.

Lui xuống, những kẻ lầm đường lạc lối kia, lui xuống.

Chỉ là một tiếng quát cao giọng, tất cả Thực tử đồ đều kinh hồn bạt vía.

Khác với đối mặt với Phục Địa Ma, Phục Địa Ma dùng nỗi sợ để kiểm soát họ, còn Đặng Bố Lợi Đa lại dùng chính khí khiến họ tâm hư.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đứng trong đám phù thủy xem kịch, bày tỏ vở kịch hay này không dễ thấy đâu.

Phẫn nộ, thống khổ, không cam lòng, bất lực, tất cả những cảm xúc tiêu cực khiến Phục Địa Ma càng thêm vặn vẹo: Các người tính kế ta.

Hoàn mỹ, Đỗ Lan thích nhất là nghe tiếng kêu gào thảm thiết của kẻ xấu khi bước đường cùng, ý nghĩa xuyên không chính là ở chỗ này đây, nghe Phục Địa Ma thê thảm gào lên một câu như vậy cái gì cũng đáng, tràn đầy cảm giác thành tựu.

Trong nghĩa địa âm khí sầm sầm, Thực tử đồ đối đầu với các giáo sư, đũa phép đối chọi lẫn nhau có thể sướt da lạc đạn bất cứ lúc nào.

Bình giá thực lực song phương, Thực tử đồ đông người hơn, nhưng phe chính nghĩa có Đặng Bố Lợi Đa.

Phục Địa Ma đang gào khóc, không phải vì đau đớn mà vì phẫn nộ, tốn bao tâm tư sắp sửa có được tân sinh lại bị Đặng Bố Lợi Đa vô tình cắt đứt, là ai thì cũng sẽ nổi giận, huống chi là kẻ luôn tự phụ như Phục Địa Ma, lúc này hắn chỉ có thể như đống bùn nát vùng vẫy trong vạc lớn, miễn cưỡng duy trì hình dạng linh hồn đứng trong vạc, Các ngươi sẽ phải trả giá đắt.

Kẻ phải trả giá đắt nên là ngươi, như vậy mới bù đắp được những tổn thương mà ngươi đã gây ra cho những phù thủy vô tội trong quá khứ, Tom.

Hiệu trưởng Đặng Bố Lợi Đa, không cần nói nhảm với Phục Địa Ma, chúng ta có thể đánh bại bọn chúng.

Tiểu Thiên Lang Tinh rất kích động, cổ tay sẵn sàng rung động bất cứ lúc nào.

Nghĩa địa sắp trở thành chiến trường, các phù thủy đều rất căng thẳng, tinh thần tập trung cao độ.

Ba.

Đỗ Lan cảm thấy thời gian họ đối đầu quá dài, hơn nữa bầu không khí cũng quá nhàm chán, nên vỗ tay bước ra từ trong đám đông, đứng trước mặt các Thực tử đồ.

Chỉ có Đuôi Trùn và Tiểu Ba Đế nhận ra Đỗ Lan, các gián điệp khác đều không biết người trước đó dụ dỗ họ phản bội thực chất là Đỗ Lan biến hóa thành.

Phục Địa Ma nhìn về phía người vừa bước ra, đưa ra dự đoán: Ngươi nhất định là tên Đỗ Lan đã mượn danh Muggle tiến vào Hogwarts, kẻ đã mở Phòng chứa Bí mật.

Phục Địa Ma sẽ không cho rằng Đỗ Lan là người bình thường, Đỗ Lan không chỉ mở Phòng chứa Bí mật, còn vạch trần sự ngụy trang của Tiểu Ba Đế, và có liên hệ trực tiếp với các gián điệp bên cạnh hắn: Chính ngươi đã thuyết phục Bellatrix, ta rất tò mò rốt cuộc ngươi đã đưa ra điều kiện gì để thuyết phục ả.

Bellatrix từng là thuộc hạ trung thành nhất của ta.

Tuy không có bằng chứng, nhưng thông tin Bellatrix là gián điệp là do Đỗ Lan tiết lộ ra, nên rất có khả năng chính Đỗ Lan đã thuyết phục Bellatrix, vậy nên mới hỏi như vậy.

Đỗ Lan cười, thích thú lướt nhìn một lượt đám Thực tử đồ, có chút suy tư nhìn nhìn Tiểu Ba Đế.

Trong đám Thực tử đồ có vài kẻ tâm hư không thôi, Tiểu Ba Đế thì không hiểu ra sao, không biết Đỗ Lan nhìn mình làm cái gì.

Ngươi nói Bellatrix từng là Thực tử đồ trung thành nhất của ngươi, đối với sự phản bội của ả, ngươi cảm thấy không thể tin nổi sao.

Đúng vậy.

Thực ra Phục Địa Ma càng muốn biết ngoài Bellatrix ra còn có gián điệp nào khác không, nếu không hắn đã chẳng thèm nói nhảm với Đỗ Lan, hắn muốn dò xét tình báo.

Phải nói là, Phục Địa Ma tiên sinh. 75.

Đỗ Lan đột nhiên trở nên khách sáo, khiến tất cả mọi người đều sững sờ, giữa địch và ta còn cần thiết dùng cách xưng hô tiên sinh sao.

Mà các giáo sư đã chung sống với Đỗ Lan nhiều năm thì biết Đỗ Lan đột nhiên khách sáo nghĩa là hắn sắp giở trò gì đó rồi, tim đều treo ngược lên.

Phục Địa Ma đúng thực là lần đầu tiên được gọi là Phục Địa Ma tiên sinh, cảm giác là lạ.

Trước đây không phải là Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy, Hắc ma vương, thì cũng là Chủ nhân, cái xưng hiệu Phục Địa Ma tiên sinh này là do Đỗ Lan phát minh ra.

Nghe Đỗ Lan tiếp tục:.

Phục Địa Ma tiên sinh, ngươi thực sự là quá thiếu chính kiến, là một đại ma vương mà luôn bị lời nói của người khác chi phối, cái tôi quá mờ nhạt rồi, lâu dần uy tín của ngươi sẽ bị giảm sút đấy.

Lần đầu tiên có người dám nói chuyện với ta như vậy, ngươi nói ta không có chính kiến sao.

Phục Địa Ma âm trầm nói, hắn giận rồi, hắn là Hắc ma vương vạn người trên đỉnh cao, nói một câu cũng có thể khiến thế giới phù thủy rung chuyển ba cái, chưa từng bị ai coi thường như vậy.

Lời thật thì nghịch nhĩ nhưng lợi cho hành động mà, hãy suy nghĩ kỹ đi, năm đó chính ngươi tin lời tiên tri nên mới có bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ như hôm nay.

Hôm nay ngươi lại tin lời phiến diện của Tiểu Ba Đế mà đuổi đi tâm phúc ái tướng Bellatrix của mình.

Chẳng lẽ ngươi chưa từng hoài nghi người thực sự bị ta thuyết phục không phải Bellatrix mà là Tiểu Ba Đế sao.

Thật thật giả giả, giả giả thật thật, ly gián kế phản gián kế, Đỗ Lan đơn giản là muốn chơi chết đám Thực tử đồ.

Không phải Bellatrix phản bội, mà là Tiểu Ba Đế phản bội hãm hại Bellatrix.

Lại là một khả năng hoàn toàn mới.

Phục Địa Ma cảm thấy đầu óc mình hỗn loạn rồi, rốt cuộc là ai phản bội ai trung thành.

Càng suy nghĩ càng không có đáp án.

Tiểu Ba Đế đại kinh thất sắc, không ngờ Đỗ Lan lại độc ác như vậy: Ban đầu rõ ràng là anh bảo tôi Bellatrix bị anh mua chuộc rồi, anh đừng có vu khống tôi.

Hắc ma vương, thần là nô lệ trung thành của ngài, xin ngài nhất định phải tin tưởng thần.

Tin hay không tin.

Chương 920

Rõ ràng là không tin, vì Phục Địa Ma nghĩ đến việc hắn và Đuôi Trùn đã mang về một Harry giả, liên tưởng đến một loạt trải nghiệm, não bộ tự bổ sung một đoạn kịch bản: Tiểu Ba Đế mới là gián điệp cố ý ly gián Bellatrix lại phá hoại toàn bộ kế hoạch tái tạo nhục thân.

Tiểu Ba Đế, ta rất thất vọng.

Phục Địa Ma ngay lập tức nhận định Tiểu Ba Đế là gián điệp.

Còn chưa đợi Tiểu Ba Đế sắc mặt sầm xuống biện giải, Đỗ Lan lại ha ha đại cười: Ha ta nói vậy mà ngươi lại tin sao.

Quả nhiên Hắc ma vương không có chính kiến mà.

Trước đó ngươi tin Tiểu Ba Đế, giờ lại dễ dàng tin ta như vậy sao.

Nếu Tiểu Ba Đế thực sự là gián điệp, ta sẽ dễ dàng bán đứng hắn như vậy sao.

Hình như không đúng, Phục Địa Ma lại định đổi ý.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tiểu Ba Đế cũng chỉ là một quân cờ, bán đứng cũng chẳng sao, hắn không phải người tốt lành gì, nên Tiểu Ba Đế đừng trách ta, những gì chúng ta nói ban đầu cứ coi như chưa từng xảy ra đi.

Lời của Đỗ Lan lại khiến Phục Địa Ma nảy sinh nghi ngờ.

Mọi người trợn mắt há mồm, nhìn Đỗ Lan ba câu hai lời làm cho thái độ của Phục Địa Ma dao động trái phải, đơn giản là lật tay làm mây úp tay làm mưa, xoay Hắc ma vương như chong chóng.

Thực tử đồ đổ mồ hôi lạnh, nếu Đỗ Lan chuyển tầm mắt sang họ, họ cũng sẽ bị Phục Địa Ma nghi ngờ.

Lúc này Phục Địa Ma rõ ràng đã hoàn toàn hồ đồ rồi, tên Đỗ Lan này đang cố ý làm nghi hoặc mình.

Nhưng gián điệp chắc chắn là có thật, nếu không họ đã chẳng biết trước kế hoạch của mình và chuẩn bị Harry giả, nhưng rốt cuộc là ai.

A a Phục Địa Ma đột nhiên hét lên, ma lực tuôn ra, bức lui tất cả Thực tử đồ, tiêu hao lượng lớn tinh thần cũng chẳng nghĩ ra được gì, cuối cùng quyết định không tin bất cứ ai: Ta phải thừa nhận ngươi quả thực đã làm ta hồ đồ rồi, nhưng ta nghĩ trừ Tư Nội Phổ đang đứng sau lưng Đặng Bố Lợi Đa kia ra, phía bên này của chúng ta không còn gián điệp nữa.

Không tin bất cứ ai, nhưng hiện tại Phục Địa Ma không thể rời xa đám Thực tử đồ này, nên vẫn phải lợi dụng, Phục Địa Ma hạ quyết tâm trước tiên mua chuộc lòng người, chuyện sau này để sau hãy nói, hiện tại phải nhất trí đối ngoại.

Chà, không ngờ Phục Địa Ma cuối cùng lại nghĩ thông suốt, biết không thể tự loạn trận tuyến, quả nhiên trí thông minh vẫn chưa chạm đáy.

Nhưng e rằng thâm tâm hắn đã chẳng còn một tia tin tưởng nào, còn lại chỉ là lợi dụng.

Bị điểm danh, Tư Nội Phổ sắc mặt không mấy tốt đẹp, nếu không đánh bại Phục Địa Ma, sau này ông sẽ gặp nguy hiểm.

Không sai, chúng thần đều là nô lệ của chủ nhân, hiến dâng lòng trung thành của mình cho Hắc ma vương.

Tiểu Ba Đế thấy Phục Địa Ma cuối cùng chọn tin tưởng mình, không khỏi tinh thần chấn động, ngẩng đầu ưỡn ngực, dường như muốn tuyên bố với thế giới rằng hắn chỉ thuộc về Phục Địa Ma vậy.

Trong lòng Phục Địa Ma lại nghĩ có biểu lộ lòng trung thành thế nào cũng vô dụng, ngươi vẫn là đối tượng nghi vấn số một.

Đỗ Lan, đừng nói nữa.

Tiểu Thiên Lang Tinh thấy đối phương chỉnh đốn lại đội ngũ, biết mưu kế làm dao động Phục Địa Ma của Đỗ Lan đã không còn tác dụng, nên bảo Đỗ Lan quay lại chuẩn bị khai chiến.

Tuy nhiên Đỗ Lan chính là muốn đánh quỵ Phục Địa Ma từ tâm lý, Không có gián điệp, đều là thuộc hạ trung thành sao.

Bất tiết lắc đầu, hoàn toàn không che giấu sự giễu cợt đối với Phục Địa Ma: Trò đùa này cũng có chút ý nghĩa đấy, vậy thì ta chỉ nói một câu: Những ai phản bội Phục Địa Ma chọn đứng về phía chúng ta thì bây giờ bước tới phía trước.

Dứt lời, một mảnh tử tịch, dường như linh hồn của nghĩa địa đều bị dọa rụt về địa ngục.

Bầu không khí rất vi diệu, vì dường như ai cũng có thể cử động mà cũng dường như không ai dám cử động.

Phục Địa Ma có cảm giác không ổn, vì lời của Đỗ Lan có thể khiến hắn không còn chút uy tín nào nữa, khiến hắn mất đi sức mạnh kiểm soát tối thiểu.

Sẽ có người cử động sao.

Phục Địa Ma lại cảm thấy một tia bất an.

Táp táp Gió đêm thổi tan sương mù, thổi tan mây đen, cũng thổi động lòng người.

Lòng người tan rã, đội ngũ khó dẫn dắt.

Dưới ánh trăng rằm vằng vặc, tiếng bước chân hòa vào trong gió, không phải một người, không phải hai người, mà là ba phần tư.

Ba phần tư Thực tử đồ bước tới phía trước, đứng đối lập với Phục Địa Ma.

Điều này nằm ngoài dự liệu của cả kẻ thù lẫn người mình, Đuôi Trùn biết còn có gián điệp khác nhưng không ngờ nhiều như vậy, Đặng Bố Lợi Đa thì bất ngờ Đỗ Lan thực sự đã làm được, chỉ bằng việc chiêu hàng mà gần như làm tan rã toàn bộ đội ngũ Thực tử đồ, đây là loại khẩu tài gì vậy.

Vì vậy sự im lặng càng thêm u uất, bầu không khí càng thêm quỷ dị, đây là điều nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Phục Địa Ma không ngờ tới, Đặng Bố Lợi Đa cũng không ngờ tới, ba phần tư Thực tử đồ vì một câu hiệu lệnh của Đỗ Lan mà đứng ra trở thành kẻ thù của Phục Địa Ma.

Vài kẻ tử trung ở lại, Phục Địa Ma chỉ còn lại vài con tép riu, lúc này thâm tâm Phục Địa Ma hoàn toàn sụp đổ, tại sao.

Hắn không hiểu, tại sao.

Ngươi rốt cuộc là loại người gì.

Phục Địa Ma không tin mình lại mất đi nhiều Thực tử đồ như vậy, cho dù đã quyết định chỉ lợi dụng họ, cũng không thể chấp nhận họ toàn bộ đầu hàng địch, một lần nữa cơn giận xông lên đầu, Phục Địa Ma cảm thấy mình sắp tức chết rồi.

Trong vạc lớn, thân thể dạng bùn nhão của Phục Địa Ma đã bắt đầu run rẩy, rõ ràng cảm xúc không ổn định khiến cơ thể cũng xuất hiện sự bất an.

Vì vậy chỉ cần nhìn thôi cũng biết Phục Địa Ma bị Đỗ Lan làm cho phát điên rồi.

Đặng Bố Lợi Đa cũng là lần đầu thấy Phục Địa Ma tức giận như vậy, e rằng cảm xúc của Phục Địa Ma đã hoàn toàn mất kiểm soát, trong lòng lại nảy sinh một tia đồng cảm.

Ngươi rốt cuộc là ai.

Chất vấn, Phục Địa Ma không thể nhẫn nhịn kết quả như vậy.

Xem ra Harry Potter sắp kết thúc sớm rồi, vì Đỗ Lan cảm nhận linh hồn của Phục Địa Ma đã tới cực hạn, không ngờ hắn lại nhỏ mọn như vậy.

Ngươi là ai.

Phục Địa Ma có gì đó không ổn, vì hắn cứ liên tục lặp lại câu hỏi này, hơn nữa dịch lỏng trong vạc lớn dường như sôi trào bắt đầu nổi bong bóng khí.

Thoát ly khỏi sự phẫn nộ, Phục Địa Ma cuối cùng không thể duy trì thân thể, BOOM, dịch lỏng bắn tung tóe, chân khí nổ tung.

Linh hồn bay vọt ra bất chấp sự suy yếu của bản thân, nanh vuốt vung vẩy lao về phía những kẻ phản đồ, hắn muốn báo thù, muốn giết sạch kẻ phản bội.

Tuy nhiên chẳng có tác dụng gì, ma pháp của Đặng Bố Lợi Đa đã đối kháng với linh hồn Phục Địa Ma, đánh tan hoàn toàn những mảnh vỡ linh hồn vốn đã suy yếu.

Không.

Phục Địa Ma phát ra tiếng gầm gừ không cam lòng cuối cùng, nhưng chỉ để lại ánh trăng rằm soi bóng nghĩa trang, không thể làm gì hơn.

Phục Địa Ma cũng chẳng lợi hại lắm.

Bây giờ những Thực tử đồ vừa rồi không bước qua đây, chúc mừng các ngươi, các ngươi sẽ tiếp tục quay về nhà tù thôi.

Đỗ Lan nhìn về phía những Thực tử đồ tử trung đang hoàn toàn ngơ ngác, lộ ra nụ cười không mấy tốt đẹp.

Cuộc thi Tam Cường cuối cùng không có quán quân, điều này thật lúng túng, lịch sử vinh quang bảy trăm năm không thể cứ thế mà gián đoạn được.

Vì vậy hiệu trưởng của hai trường khác đã đến gặp Đặng Bố Lợi Đa để thảo luận xem nên làm thế nào.

Học kỳ không còn lại bao nhiêu ngày, muốn chuẩn bị hạng mục mới đã không còn kịp nữa.

Đặng Bố Lợi Đa cũng không có cách nào: Lần này vì lý do Thực tử đồ, chúng ta đã mất đi cơ hội tốt nhất để chọn ra quán quân, ta nghĩ chỉ có thể đợi cơ hội lần sau thôi.

Tuy đáng tiếc, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Nữ hiệu trưởng người Pháp cũng cảm thấy chuyện này hiện tại đã không còn cách nào cứu vãn.

Thực ra Đỗ Lan muốn nói, hay là gọi bốn quán quân lại cùng đánh mạt chược, xem cuối cùng ai thắng.

Nhưng Đỗ Lan biết kiến nghị của mình sẽ không được tiếp nhận, vả lại cuộc thi Tam Cường cũng chẳng liên quan gì đến ông.

Chuyện gì cũng có lần đầu tiên, một kỳ thi Tam Cường không có quán quân cũng đủ để ghi vào sử sách.

Phải tìm được Trường sinh linh giá Hồn khí.

Bellatrix đang lưu vong lại nhận được sự thương hại của Phục Địa Ma, một trong các Trường sinh linh giá của Phục Địa Ma là đại xà đã tìm đến Bellatrix yêu cầu ả đi tìm các Trường sinh linh giá khác, như vậy hắn mới có cơ hội đông sơn tái khởi.

Lợi dụng kỳ nghỉ hè này, nhất định phải tìm được Trường sinh linh giá rồi tìm cách khôi phục thân thể.

Tuân lệnh, Hắc ma vương.

Bellatrix cười, lúc này ả là thuộc hạ duy nhất của Phục Địa Ma, trở thành người duy nhất có thể giúp đỡ Phục Địa Ma.

Đám Giám ngục Azkaban cơ bản chẳng giúp ích được gì, sau khi biết Phục Địa Ma thất bại, lập tức biến mất không tăm hơi.

Bảy cái Trường sinh linh giá, hiện tại cũng chỉ mới bị hủy mất hai cái, một cái là cuốn nhật ký của Phục Địa Ma, một cái là Harry Potter, những mảnh vỡ linh hồn bên trong đều đã biến mất.

Còn lại Nhẫn, Mặt dây chuyền, Chiếc cúp, Vương miện và Đại xà.

Mà trước đó Phục Địa Ma luôn sử dụng sức mạnh của linh hồn chính còn sót lại, nhưng giờ đã bị hủy diệt, chỉ có thể lấy linh hồn đã lưu trữ trước đó ra dùng.

Đó chính là Trường sinh linh giá, giúp Phục Địa Ma có thêm mấy cái mạng.

Tuy nhiên linh hồn trong Trường sinh linh giá là hàng lỗi, uy lực không mạnh, nếu linh hồn chính còn thì Trường sinh linh giá giúp linh hồn chính có thêm ma lực, nhưng giờ linh hồn chính đã chết, muốn lấy mảnh vỡ linh hồn ra dùng cho đủ số thì cần nhiều mảnh vỡ để hợp nhất lại.

Chương 921

Có Trường sinh linh giá được giấu trong Hogwarts, nên Bellatrix phải tìm cách đột nhập vào trường.

Mùa hè này đối với Harry mà nói chắc chắn là hạnh phúc, cậu nhận lời mời của Tiểu Thiên Lang Tinh đến nhà anh, hưởng thụ cuộc sống của một thiếu gia, không cần làm việc, hoàn toàn do gia tinh chăm sóc, cơm bưng nước rót.

Bộ Pháp thuật tiến hành thẩm phán lại các Thực tử đồ vượt ngục, do lũ Giám ngục đã phản bội nên họ buộc phải chọn các phòng giam mới, nhốt những kẻ tử trung của Phục Địa Ma vào đó.

Đối với những Thực tử đồ cải tà quy chính thì được khoan hồng, họ chỉ cần tìm được người bảo lãnh là có thể khôi phục tự do.

Lần này mọi người đều cho rằng Phục Địa Ma cuối cùng đã bị tiêu diệt, vì hình xăm dấu hiệu hắc ám trên cánh tay các Thực tử đồ đang dần mờ đi.

Chỉ có sức mạnh Trường sinh linh giá của Phục Địa Ma là đang không ngừng suy yếu, nói cho cùng Trường sinh linh giá chỉ là vật chứa bảo quản linh hồn, không thể đảm bảo một trăm phần trăm sức sống của linh hồn.

Thời gian càng lâu, sự liên kết giữa các mảnh vỡ linh hồn càng yếu, cuối cùng các mảnh vỡ linh hồn đều sẽ rơi vào giấc ngủ sâu.

Mà Phục Địa Ma giấu các Trường sinh linh giá quá kỹ, một khi mảnh vỡ linh hồn rơi vào giấc ngủ, e rằng sẽ không ai đánh thức họ dậy nữa, lúc đó chờ đợi Phục Địa Ma cũng chỉ là giấc ngủ vô tận.

Nên nhất định phải nhanh lên, Phục Địa Ma yêu cầu Bellatrix lập tức phải tìm cách lấy được Trường sinh linh giá.

Ba, ba đang làm gì vậy.

Hermione thấy Đỗ Lan lại đang đóng gói đồ đạc: Có phải sắp đi du lịch không.

Du lịch.

Không, chúng ta hiện tại đang du lịch rồi, thu dọn hành lý là vì chuyến du lịch kết thúc rồi, chúng ta sắp về nhà.

Phục Địa Ma đã xong đời, Đỗ Lan nhận thấy thế giới này chẳng còn gì vui nữa, nên bắt đầu thu dọn.

Kinh ngạc, không ngờ đột nhiên lại nói muốn về nhà: Có phải là sắp rời khỏi thế giới này không.

Hermione vẫn chưa thể chấp nhận được.

Đúng vậy.

Đỗ Lan đặt đồ xuống, ông biết Hermione chắc chắn không muốn rời đi: Con gái, từ lúc con được ta nhận nuôi, chuyện này đã là định mệnh rồi, các chị của con cũng đều trải qua như vậy, cả gia đình chúng ta sẽ xuyên qua các thời không khác nhau để học tập các nền văn hóa khác nhau.

Con sẽ quen thôi.

Hermione đúng thực đã từng nghĩ mình có thể sẽ rời đi, nhưng không phải bây giờ: Con không ngờ lại nhanh thế, học kỳ tới con mới lớp năm.

Chẳng lẽ không thể để con tốt nghiệp Hogwarts sao.

Có thể thấy trong mắt Hermione tràn đầy sự lưu luyến, biểu cảm cũng trở nên rối bời, cô thực sự không muốn rời đi như vậy, Ba à, hãy đợi đến khi tốt nghiệp đi, đợi con tốt nghiệp rồi hãy đi, con xin ba.

Đó là nguyện vọng của con gái, Đỗ Lan gật đầu: Được thôi, nhưng nói trước là sau khi con tốt nghiệp chúng ta sẽ lập tức rời đi đấy, nhưng con yên tâm không phải là không thể quay lại, con cũng không cần quá đau buồn.

Nói thì đơn giản, phải nói lời tạm biệt với những sự vật và bạn bè thân thuộc, không đau lòng mới lạ.

Đây là một kỳ nghỉ hè dài, tuy mẹ đỡ đầu Teresa vẫn đưa Hermione đi chơi khắp nơi như trước, nhưng Hermione hễ nghĩ đến ba năm nữa phải đi là lại chẳng còn tinh thần.

Cô nhớ Luna, cô không biết phải nói lời tạm biệt với Luna thế nào.

Thế là sau khi học kỳ mới bắt đầu, Hermione cố ý tránh né Luna, cô nghĩ sau khi tốt nghiệp mình sẽ đi rồi, nếu cứ duy trì mối quan hệ thân thiết với Luna thì lúc đó Luna chắc chắn sẽ rất buồn, chi bằng từ giờ bắt đầu giữ khoảng cách với Luna, lúc chia tay sẽ dễ chịu hơn một chút.

Nhưng tình cảm của họ đã rất tốt rồi, giữ khoảng cách cũng là một loại tổn thương, thâm tâm Hermione chịu đựng sự giày vò, Luna há chẳng phải cũng vậy sao.

Nên trong học kỳ mới, cả hai học bá đều thể hiện không tốt.

Ngược lại, Địch Ny Toa chính thức trở thành giáo viên Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám học kỳ này, bắt đầu sự nghiệp giáo sư của nàng, mà phương thức giảng dạy của nàng rất đơn giản, chính là để học sinh giao chiến với các pháp sư ưu tú.

Bây giờ cô xin giới thiệu với các em đối thủ trong học kỳ tới của các em, Phù thủy áo trắng Gandalf Cam Đạo Phu.

Địch Ny Toa mời Gandalf ra, dĩ nhiên là giả, nhưng hoàn toàn sở hữu kỹ năng và kinh nghiệm của Gandalf, chắc chắn sẽ khiến các học sinh hưởng lợi không nhỏ.

Các học sinh bàn tán xôn xao, cho rằng tạo hình của Gandalf quá giống Đặng Bố Lợi Đa, dĩ nhiên họ không phải là một người.

Sau này các tiết thực chiến sẽ do ông ấy diễn tập, các em sẽ thông qua việc chiến đấu với Gandalf mà học cách ứng phó với các tình huống chiến đấu phức tạp đa dạng.

Nhìn bộ dạng là biết Gandalf tuyệt đối không đơn giản.

Trở lại trường, Đỗ Lan được mời đến văn phòng hiệu trưởng, Đặng Bố Lợi Đa vẫn lo âu đầy mình: Tuy Phục Địa Ma đã yếu đi, nhưng hắn vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Đỗ Lan, anh có tình báo gì không.

Xem ra ngài hiệu trưởng muốn nhổ cỏ tận gốc đây: Các gián điệp trước đó đều đã lộ diện rồi, nhưng hiện tại điều Phục Địa Ma có thể làm e rằng chỉ là tìm kiếm các Trường sinh linh giá để lấy lại sức mạnh của mình.

Chúng ta có thể đi trước một bước tìm thấy Trường sinh linh giá, hoặc đợi Phục Địa Ma tìm Trường sinh linh giá trước rồi chúng ta một mẻ hốt gọn là được.

Cá nhân tôi thiên về phương thức thứ hai.

Đỗ Lan là đã nghiện trêu chọc rồi, cứ phải làm Phục Địa Ma tức chết mới hả dạ.

Chúng ta không thể mạo hiểm, nếu hắn thực sự sử dụng phương thức nguy hiểm như vậy để phân tách linh hồn, chúng ta nên tìm thấy Trường sinh linh giá trước.

Hiệu trưởng nói xong liền nhìn Đỗ Lan, rõ ràng ông không biết Trường sinh linh giá của Phục Địa Ma trông như thế nào, thấy Đỗ

Lan dường như cái gì cũng biết, nên hy vọng Đỗ Lan chủ động nhận nhiệm vụ này.

Đỗ Lan lại đột nhiên cười: Thực ra Trường sinh linh giá đã bị tôi thu thập một phần rồi, không phải tôi tự khoe đâu, tôi vẫn rất giỏi trong việc thu thập đồ đạc đấy.

Năm đó đi gom Ngọc Rồng đã luyện ra trình độ rồi.

Đừng kinh ngạc, tôi ra lệnh cho đại xà trong Phòng chứa Bí mật làm đấy, các Trường sinh linh giá giấu trong Hogwarts đã bị tôi một mẻ hốt gọn, hiện tại chỉ thiếu Nhẫn, Mặt dây chuyền, Chiếc cúp và Đại xà thôi.

Trường sinh linh giá thông thường sẽ chỉ có bảy cái, chẳng lẽ Tom đã tăng thêm số lượng sao.

Đặng Bố Lợi Đa thầm nghĩ bảo sao Phục Địa Ma lại điên cuồng như vậy.

Không, vẫn là bảy cái.

Nhưng Đỗ Lan đã bác bỏ ý nghĩ của hiệu trưởng.

Đặng Bố Lợi Đa cạn lời, nhìn vẻ mặt đầy tự tin của Đỗ Lan còn tưởng ông đã thu thập gần đủ rồi chứ, giờ nghe nói trong bảy cái còn tới bốn cái chưa thu thập được, chẳng phải là cơ bản chưa thu thập được gì sao.

Đùa ông chắc.

Chiếc nhẫn ở trong căn nhà cũ của hậu duệ Slytherin, mặt dây chuyền nằm trong hang động bờ biển nơi Voldemort từng đến khi còn nhỏ, chiếc cúp ở trong hầm bảo hiểm của Gringotts, còn vương miện thì nằm trong Phòng Cầu Nguyện.

Vì vậy, thực tế có ba cái đang ở Hogwarts, và hai cái trong số đó đã bị hủy diệt, nên quái vật trong Phòng Chứa Bí Mật thực chất chỉ tìm thấy mỗi cái vương miện.

Biết được chân tướng, Dumbledore dở khóc dở cười, cứ ngỡ thủ đoạn của Đỗ Lan thông thiên, không ngờ cuối cùng cũng chỉ tìm được một Trường Sinh Linh Giá.

Đỗ Lan liền không vui: Một cái thì sao.

Chẳng phải ông một cái cũng chẳng có sao.

Tôi còn hủy điệu hai cái rồi đấy, Đỗ Lan bổ sung thêm.

Nếu ở ngoài trường học thì e rằng sẽ không dễ tìm đâu.

Cũng không hẳn là khó tìm, chỉ là tìm kiếm rất tẻ nhạt thôi.

Hơn nữa hiện tại Voldemort dù có tìm lại được Trường Sinh Linh Giá cũng không ghép lại được nữa.

Thực lực hắn giảm mạnh, không còn khí hậu gì, đám Tử thần Thực tử cũng sẽ không ủng hộ hắn nữa.

Tôi đã nói rồi, thời đại của Voldemort đã qua.

Nhưng suy cho cùng hắn vẫn tràn đầy ác ý với thế giới pháp thuật.

Kẻ tràn đầy ác ý với thế giới pháp thuật không phải Voldemort, mà nên nói bản thân thế giới pháp thuật đã tràn đầy ác ý rồi.

Phù thủy thuần huyết coi thường phù thủy hỗn huyết và phù thủy gốc Muggle, đó mới là căn nguyên.

Nếu không xóa bỏ sự kỳ thị, cho dù không có Voldemort thì vẫn sẽ xuất hiện những kẻ thù khác thôi.

Không phải Voldemort nuôi dưỡng ác ý, mà là chính ác ý đã nuôi dưỡng Voldemort.

Nếu truyền thống kỳ thị Muggle của phù thủy không thay đổi, sẽ luôn có người đứng ra tuyên truyền rằng phù thủy nên thượng đẳng hơn Muggle.

Cậu nói thật trúng tim đen, Dumbledore cũng biết điều đó, vì vậy tại Hogwarts ông luôn thực hiện giáo dục bình đẳng.

Nhưng ngay cả trong ngôi trường mà ông nắm toàn quyền này cũng không thể loại bỏ hoàn toàn sự kỳ thị, nói gì đến những nơi khác.

Bị Đỗ Lan nói như vậy, Dumbledore cũng cảm thấy việc truy sát Voldemort không còn nhiều ý nghĩa, trái lại, sự xuất hiện của Voldemort khiến một số phù thủy có lương tri thức tỉnh, để họ thấy được tác hại của thuyết huyết thống.

Nhưng Dumbledore rõ ràng vẫn lo lắng Voldemort sẽ ngóc đầu trở lại: Có thể cho tôi biết những Trường Sinh Linh Giá còn lại đang ẩn giấu ở đâu không.

Đương nhiên là được, Đỗ Lan biết Dumbledore có lẽ sẽ triệu tập các thành viên Hội Phượng Hoàng để tìm kiếm.

Đỗ Lan lần lượt chỉ ra các địa điểm, Dumbledore tuy kinh ngạc nhưng không hề nghi ngờ, lập tức lên tiếng kêu gọi.

Trong vòng một giờ, các thành viên Hội Phượng Hoàng lần lượt hưởng ứng, thậm chí cả những phù thủy ở tận nước ngoài cũng quay về với tốc độ nhanh nhất, chia thành nhiều đội đi tìm Trường Sinh Linh Giá.

Các học sinh không cảm thấy gì bất thường, vẫn vô tư lo lắng hoặc vui vẻ với chuyện của mình.

Hermione và Luna đang rất phiền não.

Họ gặp nhau ở Đại Sảnh Đường, nhưng Hermione lại ngượng ngùng muốn rời đi, còn Luna thì không thể để cô đi tiếp.

Mấy ngày qua Hermione luôn lảng tránh, Luna muốn biết lý do tại sao.

Ngay cả các hoạt động của câu lạc bộ phù thủy, Hermione cũng không tham gia, giống như cô đang cố ý mờ nhạt dần khỏi tầm mắt mọi người vậy.

Trực giác phụ nữ mách bảo Luna rằng Hermione chắc chắn gặp vấn đề.

Cô kéo tay Hermione đến phòng hoạt động quen thuộc, hai người đối diện nhau, nhưng Hermione lại né tránh ánh nhìn của đối phương.

Hermione, đã xảy ra chuyện gì sao.

Không, không có gì, Hermione vẫn chưa muốn nói thật.

Vậy tớ chỉ có thể đi hỏi giáo sư Đỗ Lan thôi, thầy ấy nhất định sẽ nói cho tớ biết, Luna vốn thông minh tuyệt đỉnh, luôn có cách để biết chuyện của Hermione, nhưng cô vẫn hy vọng được nghe sự thật từ chính miệng bạn mình.

Lần đầu tiên phát hiện ra khuyết điểm của cha mẹ và bản thân, nhưng Hermione không sao nói ra lời được.

Hermione, chúng ta là bạn mà.

Luna, nếu là bạn thì xin đừng ép tớ, Hermione thật sự không muốn nói, cô không muốn trở thành kẻ bỏ rơi bạn bè.

Nói vậy, Luna quả thực không tiện đeo bám nữa: Được rồi, tớ không hỏi nữa, nhưng tớ vẫn hy vọng cậu có thể nói cho tớ biết cậu rốt cuộc bị làm sao.

Hoạt động không đến, nhìn thấy tớ thì như thấy rồng lửa, tớ biết cậu chắc chắn có chuyện, tớ muốn giúp cậu.

Hermione nở một nụ cười gượng gạo: Cậu không giúp được tớ

đâu.

Luna cũng cười, nhưng nụ cười tràn đầy thất vọng, thất vọng về Hermione và cả chính mình: Hermione, cậu là người bạn thân nhất của tớ, mấy năm quen biết cậu là khoảng thời gian tớ vui vẻ và hạnh phúc nhất.

Chương 922

Tớ chỉ muốn cậu biết rằng tớ sẽ luôn đứng về phía cậu, ủng hộ cậu.

Nói đoạn, Luna đột nhiên ôm chặt lấy Hermione: Tớ thật sự không muốn mất cậu.

Tuy nhiên, ba năm sau, chuyện gì đến cũng sẽ đến, Hermione nghĩ thầm.

Cô cũng không muốn mất Luna, nhưng thân phận không cho phép cô luyến tiếc thế giới này quá nhiều, vì vậy cô dùng sức thoát khỏi cái ôm, để lại một Luna thẫn thờ rồi chạy trốn khỏi nơi từng tạo ra bao niềm vui.

Khoảnh khắc bị đẩy ra, Luna dường như cảm thấy mình vừa mất đi một nửa linh hồn.

Ở nơi đối phương không nhìn thấy, cả hai đều đang rơi lệ.

Nếu ống kính dừng lại ở đây thì chẳng khác nào một bộ phim khổ tình.

Đỗ Lan không ngờ tin tức về việc rời đi lại khiến con gái đau lòng đến thế.

Đã đến lúc phải hỏi cho ra lẽ.

Bên bờ Hồ Đen, Hermione lặng lẽ lau nước mắt, tim cô rất đau, nhưng đau ngắn còn hơn đau dài.

Nếu ở lại đau khổ như thế, tại sao lúc trước không rời đi luôn cho xong.

Hermione, nói cho cha biết tại sao con lại ở lại.

Đỗ Lan đã đến.

Hermione không thể trả lời, ban đầu cô muốn ở lại chính là vì không muốn rời xa bạn bè.

Nếu bây giờ các con vẫn còn bên nhau, thì đừng để bản thân phải hối hận.

Hãy trân trọng thời gian để tạo ra những ký ức đẹp đẽ chung.

Con phải biết ba năm trôi qua rất nhanh, nếu bây giờ con không dứt khoát nói ra suy nghĩ thật lòng của mình cho Luna biết, hai đứa có lẽ chỉ có thể trở thành những vị khách qua đường.

Nhưng nếu các con mở lòng, nói thật với nhau, biết đâu các con sẽ trở thành bạn tâm giao vĩnh cửu.

Đương nhiên Đỗ Lan thực ra muốn nói là hoàn toàn có thể mời Luna cùng xuyên không, nhưng hiện tại Hermione đang nghĩ quá nhiều, cứ để cô vượt qua rào cản này rồi sau đó mới từ từ nói chuyện khác.

Hermione vừa khóc vừa nói: Nhưng ba năm sau chúng ta phải đi rồi.

Cha biết, nhưng biệt ly cũng có thể là niềm vui, tràn đầy lời chúc phúc cho đối phương, chứ không chỉ có bi thương.

Còn con hiện giờ lại đang dùng dao đâm vào tim Luna, và cũng đang làm tổn thương chính mình.

Chẳng lẽ con chọn ở lại thêm ba năm là để làm tổn thương lẫn nhau sao.

Đương nhiên là không.

Vậy thì hãy cúi đầu trước tình cảm chân thật đi, nó sẽ hồi đáp các con.

Đi nói cho Luna biết sự thật, và nói lời xin lỗi đi.

Hermione nhìn mặt hồ, sau đó gật đầu, hạ quyết tâm dùng ba năm này để tạo ra niềm vui, không thể để nỗi buồn ảnh hưởng đến Luna.

Luna vẫn đang khóc trong căn phòng trống không, cô rất buồn, buồn vì không biết gì cả, buồn vì Hermione không chấp nhận sự giúp đỡ của cô.

Lúc này Hermione thở hổn hển chạy về, đẩy cửa phòng học ra, phá vỡ không gian tĩnh lặng.

Hai người nhìn nhau, lần này Luna không có bất kỳ biểu hiện gì, chỉ nhìn Hermione tiến lại gần.

Xin lỗi, tớ không nên giấu cậu, cậu là người bạn tốt nhất của tớ, bây giờ tớ sẽ kể cho cậu nghe tất cả.

Hermione nhận ra lời cha nói không sai, nên cô đã đến.

Nhưng lúc này ngôn từ lại trở nên thừa thãi, chân tướng đã không còn quan trọng, quan trọng là Luna biết Hermione không bỏ rơi mình.

Trái tim Luna như đóa hồng đỏ bừng nở, cô lao đến ôm chầm lấy Hermione, đôi tay vòng qua chiếc cổ thon dài của Hermione, má áp má, môi kề môi.

Đừng nói gì cả, hãy để nụ hôn nói thay lời.

Hermione trợn tròn mắt, đứng hình như một con chuột đồng bị tấn công bất ngờ, Luna vậy mà đã cướp mất nụ hôn đầu của cô.

Thực ra đó cũng là nụ hôn đầu của Luna, chứa đựng tình cảm và sự yêu mến vô hạn dành cho Hermione.

Đến năm thứ năm, các phù thủy nhỏ phải đối mặt với một kỳ thi đánh giá theo giai đoạn — kỳ thi Pháp thuật Thường đẳng O.

W.

L.

Học sinh năm thứ năm sẽ dựa trên kết quả thi để nhận chứng chỉ phù thủy trong các lĩnh vực thế mạnh của mình.

Thực chất đây là một kỳ thi sát hạch để học sinh nhận rõ ưu điểm và khuyết điểm của bản thân nhằm phát huy sở trường.

Ví dụ, nếu Neville chỉ đạt kết quả xuất sắc ở môn Thảo dược học, thì sau này cậu ấy có thể sẽ tập trung học sâu hơn vào môn đó.

Hay như Harry thể hiện nổi bật ở môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, điều đó sẽ giúp ích cho việc học của cậu sau này.

Đương nhiên các môn học vẫn phải học đủ, chỉ là đến năm thứ sáu và thứ bảy sẽ có sự chuyên sâu.

Các giáo sư cũng thông qua thành tích để biết được thiên phú và thiếu sót của học sinh.

Sau khi làm hòa với Luna, Hermione dồn toàn lực vào ôn thi, đây là việc lớn của đời người, không thể xem nhẹ.

Cô thậm chí còn thông qua mối quan hệ với giáo sư McGonagall để có được đề thi các năm trước để làm bài thi thử, đúng là phong cách ôn thi kiểu mẫu.

Các môn khác không có vấn đề gì, nhưng Hermione luôn gặp khó khăn ở môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, thành tích lý thuyết toàn ưu nhưng thực chiến thì vẫn là một dấu hỏi lớn.

Cha, con cần văn phòng của cha để học tập.

Hermione ôm một chồng sách dày cộp đến văn phòng của Đỗ Lan.

Đỗ Lan nói có thể dùng, ông tiện tay cầm một cuộn da dê lên, phát hiện đó là đề thi môn Bùa chú của kỳ thi Pháp thuật Thường đẳng năm ngoái.

Nội dung thực ra rất đơn giản, đều là những gì giáo sư đã giảng trên lớp và có trong sách giáo khoa.

Chỉ là những câu hỏi này thôi, có cần phải căng thẳng thế không.

Căng thẳng.

Không, con không căng thẳng, con chỉ lo lúc thi mình lại quên mất những kiến thức này thì sao.

Hiển nhiên Hermione không coi mình là thiên tài, thành tích của cô đều có được từ sự nỗ lực học tập trong thời gian rảnh, từ chuẩn bị bài, ôn tập đến bài tập ngoại khóa, cô chưa bao giờ lười biếng.

Thế mạnh của cô là sắp xếp thời gian học tập hiệu quả chứ không phải dựa vào trí nhớ siêu phàm.

Đừng quản con, con cần một không gian yên tĩnh một mình.

Hermione đẩy Đỗ Lan ra ngoài.

Đỗ Lan bất lực đành đi nơi khác giết thời gian, đi loanh quanh thế nào lại đến văn phòng Hiệu trưởng, định vào uống chén trà.

Dumbledore đang ở đó, tay cầm một thanh kiếm bạc múa may trước bàn làm việc.

Trên bàn đặt một chiếc cúp, rõ ràng là chiếc cúp của Hufflepuff, một trong những Trường Sinh Linh Giá của Voldemort.

Nó được lấy ra từ Gringotts, nhờ mệnh lệnh đặc biệt của Bộ Pháp thuật mà những thứ giấu trong hầm vàng lại là thứ Hội Phượng Hoàng có được sớm nhất.

Nhưng mọi người đều không phá hủy được chiếc cúp này, bùa chú không có tác dụng, nên mới gửi đến trước mặt Dumbledore.

Dumbledore đã nghĩ ra nhiều cách, cuối cùng nghĩ rằng nếu nó là vật của người sáng lập học viện thì hãy dùng vật phẩm của một người sáng lập khác để đập vỡ nó.

Vừa định ra tay thì Đỗ Lan tới.

Hogwarts có bốn nhà, mỗi người sáng lập đều để lại một báu vật: mặt dây chuyền của Slytherin, thanh kiếm của Gryffindor, chiếc cúp của Hufflepuff và vương miện của Ravenclaw.

Ngoại trừ thanh kiếm của Gryffindor, ba thứ còn lại đều đã trở thành Trường Sinh Linh Giá.

Voldemort chọn những Trường Sinh Linh Giá này vì chúng có ý nghĩa với hắn, chọn vật biểu trưng của trường pháp thuật là vì hắn luôn ghi nhớ nơi đã thay đổi cả cuộc đời mình.

Từ một kẻ thừa thãi, hắn trở thành một kẻ đặc biệt, trường pháp thuật chính là bước ngoặt của đời hắn.

Vì vậy, một khi hắn đã chọn ba thứ, không có lý do gì hắn lại bỏ qua món cuối cùng.

Chỉ có một lý do khiến Voldemort từ bỏ thanh kiếm của Gryffindor: linh hồn của hắn sợ hãi lòng dũng cảm trên thanh kiếm đó.

Suy luận đơn giản là có thể thấy, có lẽ thanh kiếm chính là điểm yếu của Voldemort.

Chuyện nhàm chán, Đỗ Lan tự rót trà cho mình, nhìn Hiệu trưởng từ do dự đến quyết đoán, từ vung kiếm đến chém xuống, phá hủy thành công một Trường Sinh Linh Giá và cũng phá hủy luôn một món cổ vật lịch sử lâu đời.

Hiệu trưởng vã cả mồ hôi hột: Xem ra tôi đoán đúng rồi, thanh kiếm Gryffindor chính là khắc tinh của Trường Sinh Linh Giá.

Lúc này ông mới ngẩng lên nhìn Đỗ Lan: Có chuyện gì sao.

Không có gì, chỉ là đi dạo qua đây thôi.

Đã thu thập được mấy cái rồi.

Một cái, rõ ràng có một số Trường Sinh Linh Giá đã bị người ta lấy đi trước.

Bellatrix bị anh ly gián đã quay lại bên cạnh Voldemort, ả đang giúp hắn tìm lại Trường Sinh Linh Giá.

Chương 923

Đã có chiến đấu xảy ra, chưa có thương vong, nhưng e là Voldemort vẫn chưa từ bỏ ý định.

Cố gắng lên, hiện tại sức mạnh của chúng ta gấp mấy lần Voldemort, không cần phải sợ hắn.

Chỉ sợ Voldemort không chết, vẫn còn nhiều người nghe lệnh hắn.

Đỗ Lan thầm nghĩ chuyện này đơn giản thôi: Chúng ta có thể tạo ra một Voldemort giả, thực hiện một chuyến câu cá, bắt gọn đám tâm địa bất lương đó, ông thấy sao.

Dumbledore cười khổ: Tại sao kế hoạch nào của anh cũng kỳ quặc như vậy.

Là do ông lo lắng hắn hô một tiếng có trăm người ứng mà.

Cách của tôi không tồi đâu.

Nhưng Dumbledore rõ ràng không thể áp dụng.

Đỗ Lan im lặng, đối với những chuyện lông gà vỏ tỏi này ông hoàn toàn không có tinh thần, rồi ông nhìn sang con phượng hoàng Dumbledore nuôi, nhổ hai cọng lông vũ chắc không tính là ngược đãi động vật đâu nhỉ.

Năm nay tuyệt đối là năm bình yên nhất của Harry.

Từ lúc khai giảng mọi việc đều thuận lợi, trừ việc áp lực học tập hơi lớn ra, cậu không cảm nhận được bất kỳ hơi thở nguy hiểm nào, trải qua cả học kỳ rất ổn định.

Trong thư từ với Sirius, cậu biết Sirius đang tìm kiếm Trường Sinh Linh Giá và chuẩn bị tung đòn quyết định cuối cùng cho

Voldemort.

Nhưng họ không biết rằng để tìm lại vương miện, Bellatrix và con rắn khổng lồ đã đến bên ngoài Hogwarts, chúng định âm thầm đột nhập vào trường để tiến vào Phòng Cầu Nguyện.

Chúng vừa đến gần đã bị Đỗ Lan phát hiện.

Cái vương miện luôn nằm trong tay ông, ông để con quái xà trong Phòng Chứa Bí Mật và Norbert canh giữ tại Phòng Cầu Nguyện, chính là để dẫn rắn ra khỏi hang.

Không có gì bất ngờ, chúng lẻn vào trường dễ dàng, chỉ có thể trách Hogwarts có quá nhiều mật đạo, không thể đề phòng hết kẻ trộm.

Bellatrix tránh né tai mắt lẻn vào Phòng Cầu Nguyện, tiến vào căn phòng rộng lớn nhưng đầy rác rưởi dùng để giấu đồ.

Rộng lớn là vì căn phòng khổng lồ, đầy rác rưởi là vì trong không gian cỡ nhà kho, đồ đạc quá nhiều.

Vương miện ở đâu.

Bellatrix bước vào, gần như không có chỗ đặt chân, từ giá giày đến sách vở, giống như rác rưởi của mấy trăm năm, mấy nghìn năm đều đổ dồn vào đây.

Vương miện tới đây.

Bùa triệu tập không có tác dụng, chỉ có thể tìm từ từ.

Con rắn khổng lồ cũng bò trườn trong đống rác, nhưng lại đụng phải con quái xà trong Phòng Chứa Bí Mật to lớn và cường tráng hơn nó nhiều.

Giao tiếp bằng xà ngữ, quái xà đối đầu đại xà, rõ ràng uy lực của quái xà lớn hơn.

Linh hồn Voldemort ký sinh trong thân xác đại xà suýt nữa bị đông cứng, vì nhìn vào mắt quái xà sẽ bị hóa đá.

May mắn là quái xà luôn nhắm mắt khi giao tiếp.

Quái xà hỏi đại xà tại sao lại đến đây, đại xà trả lời là theo lệnh chủ nhân Voldemort đến tìm vương miện.

Quái xà nói nó không thích Bellatrix, bắt đại xà phải giết ả.

Voldemort trong lòng cảm thấy thê lương, con súc sinh năm xưa bị mình sai khiến giờ đây lại lên mặt với mình.

Nhưng hiện tại hắn ngay cả quái xà cũng đánh không lại, chỉ có thể cố gắng lý luận, nói với quái xà rằng Bellatrix là bạn.

Bellatrix không biết rằng sau lưng mình, giữa đống rác rưởi, hai con rắn đang quyết định sự sống chết của ả.

Hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, Voldemort lúc này chính là cảm giác đó.

Trốn chui trốn lủi đã đủ thê thảm, nay lại bị một con quái thú ra lệnh.

Nhớ năm xưa hắn với tư cách người thừa kế Phòng Chứa Bí Mật nắm giữ sinh tử của toàn thể giáo viên và học sinh, vậy mà giờ đây hắn thậm chí không dám nói to trước mặt quái thú.

Thời thế đổi thay, vạn sự đều biến.

Giết ả, hoặc là ngươi chết.

Quái xà hùng hổ dọa người, Voldemort trong thân xác đại xà không thể làm gì được, hắn hiện giờ ngay cả tay để vung đũa phép cũng không có, làm sao chống lại quái xà.

Chỉ cần con quái xà mở mắt, hắn sẽ bị giết.

Giữa cái chết của mình và của Bellatrix, đại xà chọn giết Bellatrix.

Đã không nói lý được thì chỉ có thể hành động.

Bellatrix không biết chủ nhân mình hết lòng phục vụ lại định giết mình.

Đại xà tiến lại gần, Bellatrix không hề nghi ngờ: Thưa Chúa tể Hắc ám, tôi vẫn chưa tìm thấy vương miện.

Lời nói đứt quãng, vì đại xà đã lao ra như tên bắn, cắn chặt vào cổ ả, toàn bộ nọc độc từ răng nanh đổ vào cơ thể Bellatrix.

Máu trong cơ thể đông cứng nhanh chóng, não bắt đầu thiếu oxy, Bellatrix ngã nhào vào đống rác, nửa thân hình bị vùi lấp, rồi ả thấy vị chủ nhân vô địch trong mắt mình đang khom lưng uốn gối, vẫy đuôi cầu xin trước một con rắn lớn hơn.

Hai con rắn dùng xà ngữ giao tiếp, Bellatrix không hiểu, nhưng ả có thể nghe ra giọng điệu cầu xin của chủ nhân mình.

Đó là Voldemort sao.

Không, hắn đã không còn là Chúa tể Hắc ám năm xưa nữa, giờ đây hắn chỉ là một kẻ hèn nhát sống tạm bợ.

Nhưng Bellatrix đã không thể bày tỏ sự thất vọng và phẫn uất của mình được nữa, vì ả sắp chết rồi.

Có lẽ đối với Bellatrix, việc nhìn thấy Chúa tể Hắc ám sa đọa còn đau khổ hơn cả cái chết.

Rất tốt, ngươi đã giết ả, giờ ta có thể cho ngươi một cái chết nhanh chóng rồi.

Nói đoạn, con quái thú mở to mắt.

Voldemort kinh hoàng nhận ra đuôi của mình bắt đầu hóa đá, hắn dường như không tin quái xà lại lừa mình: Ngươi đã nói giết Bellatrix thì ta có thể sống sót mà.

Đừng tin lời rắn độc, ngươi không biết điều đó sao.

Đúng rồi, ngươi không phải rắn độc, ngươi là Voldemort.

Voldemort không ngờ mình không chết dưới tay một phù thủy vĩ đại mà lại bị một con quái xà giết chết, bị một con súc sinh hạ sát.

Nhưng ván đã đóng thuyền, Voldemort hoàn toàn không có khả năng thay đổi.

Quái xà nhìn con đại xà bị hóa đá, khinh bỉ quất đuôi đập vỡ tượng đá, giết chết Voldemort.

Norbert từ trong góc bay ra, trước đó nó luôn nấp dưới một tấm thảm lông cừu, nó quắp lấy xác Bellatrix rồi bay lên.

Nhà kho giấu đồ của Phòng Cầu Nguyện vô cùng khổng lồ, dù rồng lửa sải cánh bay lượn cũng không thấy chật chội.

Nó phải mang xác Bellatrix giao cho Đỗ Lan.

Đương nhiên không phải để ăn lúc còn nóng, mà là để nhặt trang bị rơi ra.

Chiếc nhẫn và mặt dây chuyền, hai Trường Sinh Linh Giá cuối cùng đã thu thập đủ, tiếc là cũng chẳng để làm gì.

Cuốn nhật ký, chiếc cúp, con rắn, và cả Harry Potter đều đã bị giải quyết hoặc bị hủy, còn lại chiếc nhẫn, mặt dây chuyền và vương miện.

Dumbledore giơ cao thanh kiếm, xoẹt xoẹt ba nhát liền phá hủy ba Trường Sinh Linh Giá cuối cùng, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ông biết không, từ những sự tích của Voldemort mấy chục năm qua, tôi đã học được một vài điều, Đỗ Lan nói: Đó là tuyệt đối đừng làm mấy trò mê tín phong kiến, Voldemort chính là giáo trình phản diện về sự mê tín.

Đây là điều học được sao.

Dumbledore không muốn lên tiếng phản bác, nhưng ông vẫn giải thích cho các nhà chiêm tinh một chút: Thực ra tiên tri vẫn có độ chính xác nhất định, chỉ là xác suất rất nhỏ thôi.

Tất cả các nhà tiên tri đều có thể nói ra lời tiên tri, và xác suất đều rất nhỏ cả.

Nếu tôi nói ngày mai trời mưa, xác suất là 50%, cao hơn nhiều so với các nhà chiêm tinh, chẳng lẽ tôi cũng có thể tiên tri tương lai sao.

Tôi không bao giờ tiên tri tương lai, tôi chỉ dùng đôi mắt của mình để chứng kiến tương lai.

Thời đại Voldemort cuối cùng cũng qua rồi, nhưng e rằng ông cũng sẽ không buông lỏng cảnh giác đâu.

Dumbledore gật đầu: Từ Grindelwald đến Voldemort, trước đó đã có, và sau này cũng sẽ không kết thúc.

Vẫn sẽ có những phù thủy dựa vào nghệ thuật hắc ám để làm mưa làm gió.

Trong đời tôi đã trải qua hai phù thủy đáng sợ, biết đâu sẽ có người thứ ba, tôi sẽ không buông lỏng cảnh giác.

Grindelwald là một phù thủy hắc ám rất nổi tiếng trong thời kỳ Thế chiến II, và có một mối quan hệ mập mờ khó nói với Dumbledore.

Đúng là đặc sản của nước Anh.

Vậy thì ông cứ tiếp tục nỗ lực đi.

Đỗ Lan rời đi, tiện tay nhổ thêm mấy cọng lông đuôi của phượng hoàng.

Kỳ thi Pháp thuật Thường đẳng cuối cùng cũng bắt đầu, phù thủy năm thứ năm buộc phải đối mặt với thử thách, trận chiến quan trọng nhất học kỳ này.

Voldemort đã chết, sau đó Harry Potter cũng không còn gặp bất kỳ nguy hiểm nào, nên năm thứ sáu và thứ bảy họ toàn tâm toàn ý tận hưởng đời học sinh.

Harry và Ron cùng gia nhập đội Quidditch, đạt được thành tích xuất sắc.

Chương 924

Ron và Lavender có bước tiến triển vượt bậc, Harry và em gái Ron là Ginny cũng mập mờ không rõ.

Trong hai năm, ác ý của thế giới đối với Hermione cũng phát tác hai lần, nhưng đều bị Đỗ Lan và mèo cưng ngăn chặn.

Hai năm cuối cùng Hermione luôn tươi cười rạng rỡ.

Cuối cùng cũng đợi được đến năm Hermione tốt nghiệp.

Thực ra năm nào cũng có học sinh tốt nghiệp, cũng chẳng có gì đặc biệt, vẫn như thường lệ ngồi tàu hỏa rời đi, năm sau sẽ không quay lại.

Nhưng năm nay vì có Cậu bé sống sót tốt nghiệp nên mọi thứ trở nên khác biệt.

Công trạng của Harry khiến người ta kinh ngạc.

Các tân sinh đều đã nghe kể về Harry và Hòn đá Phù thủy, Harry và Phòng Chứa Bí Mật, Harry và Azkaban, Harry và Chiếc Cốc Lửa, những lần đối đầu với Voldemort.

Sự dũng cảm đối mặt với Kẻ mà ai cũng biết là ai đó đã khiến Harry trở thành anh hùng của các tân sinh.

Bây giờ anh hùng cũng sắp tốt nghiệp, mọi người đều luyến tiếc.

Nhưng cuối cùng vẫn phải đi.

Hermione nhìn Luna ở bàn nhà Ravenclaw, mỉm cười đối diện.

Cuộc chia tay thực sự nên diễn ra trên chuyến tàu hỏa quay về ga 9 3 trên 4, nơi mọi thứ bắt đầu.

Trên tàu hỏa, Hermione và Luna ngồi đối diện nhau, chỉ nhìn vào gương mặt đối phương, dường như muốn ghi nhớ rõ từng chi tiết trên khuôn mặt đó.

Tại sao tàu hỏa lại vội vã như vậy, khiến hai người phải đến sân ga ly biệt.

Sau khi rời tàu hỏa, Hermione sẽ rời khỏi thế giới này.

Luna biết điều đó, lúc này tâm hồn họ tương thông, mọi lời nói đều nằm trong biểu cảm, vì trước đó họ đã hẹn là sẽ không nói tạm biệt.

Tớ đi đây.

Đi thong thả.

Trên sân ga, Hermione quay người rời đi, khăn quàng cổ bay phấp phới.

Sẽ không bao giờ gặp lại Hermione nữa, Luna ngẩng đầu, cô đã hứa với Hermione là sẽ không khóc.

Tuy nhiên, nỗi buồn nhanh chóng bị nỗi sợ thay thế, vì ngay sau khi Luna về nhà, cô và cha mình đã bị bắt cóc.

Lúc này họ không nhìn thấy bất kỳ cảnh vật gì, hai cha con chỉ biết ôm nhau an ủi.

Con gái, sẽ không sao đâu, nhất định là đồng nghiệp của cha đang đùa thôi.

Đúng rồi, đây là quà cho cha.

Xenophilius là một người cha tốt.

Sau khi vợ qua đời khi Luna lên chín tuổi, ông đã một mình nuôi dưỡng con gái thành một người phụ nữ ưu tú.

Hiện giờ ông cũng cố gắng an ủi con gái mình.

Luna không lạc quan như vậy, vì cô không biết bùa chú gì lại có hiệu quả như thế này.

Họ giống như bị nhét vào một cái bao, lại giống như bị nhốt trong thủy lao, tóm lại là rất bất thường.

Hy vọng lời cha nói là đúng.

Đỗ Lan đã bắt cóc họ.

Sau hai năm nhàm chán trôi qua, làm chút việc xấu khiến Đỗ Lan cảm thấy khá hơn một chút.

Mất khoảng vài phút rung lắc, Luna và cha cuối cùng cũng cảm thấy bình tĩnh lại, và họ lúc này vẫn chưa biết mình đã đến một thế giới khác.

Đây không phải là một hồi ức tốt đẹp gì, giống như bị nhét vào máy giặt lồng quay một vòng vậy.

Nhưng may mắn là phù thủy đã quen với phương thức du hành kiểu máy giặt này nên cũng không bị say khi xuyên không.

Tại Pháo đài Bethlehem, trong pháo đài nơi Đỗ Lan cư trú, hai người khôi phục lại tầm nhìn, đã đến trung tâm vũ trụ.

Bản thân pháo đài có đủ nguồn sáng đèn điện, bên ngoài chỉ có màn đêm điểm xuyết một ngôi sao duy nhất.

Chào mừng đã đến thế giới của tôi.

Đỗ Lan đứng trước mặt hai cha con, nhẹ nhàng nói.

Ông là ai.

Đây là đâu.

Xenophilius không nhận ra Đỗ Lan.

Cha à, đây là giáo sư Đỗ Lan của Hogwarts, cha của Hermione.

Luna trái lại rất bình tĩnh, nhìn thấy Đỗ Lan cô hoàn toàn không sợ hãi, vì cô biết cha của Hermione sẽ không làm hại họ.

Xenophilius ngẩn ra, ông không ngờ đó lại là giáo sư của trường, lại còn là cha của bạn thân con gái: Ông đưa chúng tôi đến nơi nào thế này.

Đây là thế giới của tôi, và vùng đất dưới chân các người là pháo đài di động Bethlehem, là cung điện nơi tôi và vợ mình cư trú.

Đỗ Lan nở nụ cười hòa nhã giới thiệu.

Thế giới của ông.

Cha của Luna nhìn quanh, phía sau là một tòa lâu đài hùng vĩ, xung quanh là vườn hoa, xa hơn dưới ánh đèn còn có bóng dáng đầu tàu hỏa, là một trang viên xa hoa.

Rõ ràng trong tưởng tượng của ông, thế giới của Đỗ Lan có nghĩa là trang viên của Đỗ Lan.

Còn Luna thì nhìn lên tinh không, phát hiện đó là một bầu trời sao hoàn toàn xa lạ, vì chỉ có duy nhất một ngôi sao, những nơi còn lại hoàn toàn không có chút ánh sáng nào, rất kỳ lạ và quỷ dị.

Ngôi sao duy nhất đó chính là ngôi sao hằng tinh đầu tiên của vũ trụ.

Cha, chúng ta dường như thực sự đã đến thế giới mới.

Trực giác của Luna mách bảo cô rằng những gì Đỗ Lan nói đều là sự thật.

Xenophilius lúc này mới quan sát kỹ lại, quả nhiên trên đầu và xung quanh chỉ có bóng tối: Chúng ta rốt cuộc đang ở đâu.

Cứ bình tĩnh, tôi sẽ giải thích dần dần.

Đầu tiên là rất xin lỗi vì đã dùng phương thức thô bạo để bắt cóc hai người.

Sau đó tôi muốn nói với các người rằng đây không phải là thế giới các người quen thuộc.

Ở đây không có phù thủy, không có Bộ Pháp thuật, không có Hogwarts.

Ở đây chỉ có tôi và gia đình tôi, cùng một nhóm người Beuyn mà chúng tôi đang quan sát sự trưởng thành.

Đương nhiên tôi rất hoan nghênh các người gia nhập thế giới này làm hàng xóm của chúng tôi.

Có lẽ ông không biết, nhưng con gái ông và con gái tôi có quan hệ rất tốt.

Nhìn hai khuôn mặt ngơ ngác, Đỗ Lan biết mình nên đưa họ đi xem một vòng, mắt thấy mới tin: Để tôi đưa hai người đi tham quan một chút.

Vừa dứt lời, ông đã đưa hai người đến trên một ngôi sao hằng tinh.

Nhìn những ngọn lửa bức xạ phun trào dữ dội dưới chân, Xenophilius lộ vẻ kinh hãi, rõ ràng là bị dọa sợ khiếp vía.

Trái lại Luna như một đứa trẻ tò mò, còn muốn đưa tay ra nắm lấy quầng mặt trời.

Khi tôi và gia đình đến vũ trụ này, ở đây chẳng có gì cả.

Chúng tôi đã chế tạo ra hằng tinh, trồng trọt cây cối, an cư lạc nghiệp ở thế giới này.

Ông nói các người đã chế tạo ra mặt trời.

Phù thủy nuốt nước bọt, lý trí bảo ông rằng đây là những thần thoại không thể xảy ra, nhưng địa điểm đang đứng lại thực sự cho thấy mình đang đi bộ trên mặt trời, người đối diện nói có thể chế tạo mặt trời cũng không phải là không thể.

Đúng vậy, ông có thể nói như thế, mọi ngôi sao trong vũ trụ này đều do chúng tôi tạo ra, vì ban đầu ở đây chẳng có gì cả.

Chấn kinh.

Ông.

ông.

Định hỏi các người là ai, nhưng lại thấy câu hỏi đó quá nực cười, có năng lực như vậy thì ngoài thần ra còn có thể là ai.

Luna trợn tròn mắt, tỏa ra ánh nhìn lấp lánh, rõ ràng cô có vô số sự hiếu kỳ đối với vũ trụ này.

Tiếp tục nào.

Cảnh vật trước mắt lại thay đổi, họ đã rời khỏi mặt trời rực cháy để đến một khu rừng xanh mướt tràn đầy sức sống: Tôi đã dựa theo môi trường Trái Đất để tạo ra hành tinh Beuyn này.

Hiện tại đây là nơi cư ngụ của lứa sinh mệnh trí tuệ đầu tiên của thế giới này, nhưng hiện giờ họ còn rất nguyên thủy, chưa phát triển văn minh riêng.

Chương 925

Tôi để các cố vấn trung thành của mình cai trị họ, dẫn dắt họ đi con đường đúng đắn.

Đây chẳng phải là việc mà thần linh sẽ làm sao.

Giáng xuống thần chỉ, quy phạm hành vi của chúng dân.

Tôi biết ông đang sợ hãi điều gì.

Đỗ Lan nhìn ra sự khiêm nhường trong mắt cha của Luna, biết ông đã coi mình là thần: Tôi không phải là thần.

Đương nhiên nếu ông thực sự muốn tôi chỉ huy ông làm gì đó, tôi sẽ nói đó là lời mời ông làm hàng xóm của chúng tôi.

Đôi khi con người cần một sự chỉ dẫn, một mệnh lệnh, đặc biệt là khi đối mặt với những nhân vật chí cao vô thượng, không phải ai cũng giữ được sự nghi ngờ đối với quyền uy.

Xenophilius là một người sẵn lòng tiếp nhận thần ý, chỉ cần thần chỉ dẫn không quá đáng.

Hiển nhiên Đỗ Lan không có yêu cầu gì quá đáng: Các người có thể cư trú trên chiếc Nữ vương Biển Adriatic.

Nữ vương Biển Adriatic.

Vẫn chưa biết đó là thứ gì.

Tự nhiên là hạm đội thuyền băng khổng lồ mang về từ thế giới Ma Cấm.

Lúc này hạm đội đang ngao du trong vũ trụ, đội hình dàn trải hùng hậu, chậm rãi di chuyển trong các tia năng lượng của vũ trụ.

Tôi đưa các người đi xem thử nhé.

Lại một lần dịch chuyển tức thời, đây là sự di chuyển siêu khoảng cách trong vũ trụ, đủ để khiến Dumbledore phải trợn mắt há mồm, tự thấy hổ thẹn.

Đứng trên boong tàu băng xanh biếc bóng loáng, hai phù thủy chỉ cảm thấy ma lực mạnh mẽ bao phủ khắp mọi ngóc ngách của hạm đội, trở thành một mạng lưới ma lực trong vũ trụ, khiến họ không thể nhìn thẳng: Đây.

đây hoàn toàn là kỳ tích pháp thuật.

Xenophilius há hốc mồm, mức độ ma lực này hoàn toàn vượt xa nhận thức của họ.

Merlin tái thế cũng không thể xây dựng được kiệt tác vĩ đại như thế này, đây rốt cuộc là thành tựu của ai.

Không phải của cá nhân nào, mà là thành tựu của một tập thể.

Nhưng hiện giờ nó thuộc về tôi, tôi sẵn lòng tặng hạm đội cho các người làm nơi ở.

Tôi có thể cải tạo lại hạm đội để nó có thể xuyên qua khoảng cách năm ánh sáng.

Đương nhiên tôi cũng sẽ nói cho các người biết, vũ trụ này hiện tại chưa có gì thú vị lắm đâu, ở lại đây thì phải làm bạn với sự cô độc.

Tuổi thọ của chúng ta sẽ kéo dài vô hạn, còn lâu dài hơn cả sự tồn tại của vũ trụ này.

Lại một lần nữa chấn kinh, mặt mày sắp tê liệt luôn rồi, vì lời của Đỗ Lan thực sự quá giống thần thoại.

Không, bản thân Đỗ Lan chính là thần thoại, ông ấy chính là thần, tuyệt đối không sai.

Rời đi hay ở lại, trong đầu hai người xuất hiện vô số sự đắn đo.

Đỗ Lan rời đi, để hai cha con họ tự suy nghĩ.

Luna biết Hermione cũng ở trong vũ trụ này, cô có thể cảm nhận được, nên cô muốn ở lại.

Thực ra cha cô cũng muốn ở lại, vì ở lại họ có thể được chứng kiến nhiều điều thần kỳ hơn sẽ thay đổi cả cuộc đời, thậm chí có thể chứng kiến vô số văn minh trỗi dậy và suy tàn, đó thực sự là phúc phận của một nhà báo như ông.

Tuy nhiên, việc rời bỏ thế giới cũ một cách không kèn không trống như vậy rõ ràng là không thích hợp.

Vì vậy cuối cùng hai người thảo luận một chút, quyết định quay về thu dọn hành lý, và sau khi Luna tốt nghiệp họ sẽ quay lại.

Thời gian một năm để họ bàn giao lại các sự việc ở thế giới pháp thuật, sau khi quay lại họ có thể toàn tâm toàn ý đầu tư vào chuyến phiêu lưu ở thế giới này.

Đỗ Lan nói hoàn toàn không có vấn đề gì, ông sẽ đón họ sau một năm.

Vừa hay có thể tận dụng thời gian này để cải tạo lại hạm đội Nữ vương Biển Adriatic, biến hạm đội băng từ sức mạnh trên biển thành sức mạnh vũ trụ.

Thành Vương Saber, cao địa Beuyn.

Mười bảy năm, chính xác là mười sáu năm tám tháng, Đỗ Lan quay lại vương quốc do Saber thống trị, phát hiện người Beuyn thực sự đã phát triển một số nền văn hóa đặc trưng.

Đầu tiên là họ đã có thành của vua, và đặt tên là cao địa Beuyn, không còn gọi là nhạc viên hay những cái tên không thực tế như thế nữa, vì ở đây họ đã không thể vô ưu vô lự được nữa.

Vì vậy hiện tại, lấy lâu đài của Saber làm trung tâm, khu vực trung tâm quốc gia được gọi là cao địa Beuyn, nơi khởi nguồn của người Beuyn, nơi gần gũi với các vị thần nhất.

Những người ở lại cao địa Beuyn đều là những tín đồ trung thành nhất.

Họ đoàn kết xung quanh Thánh nữ Tiên và bốn vị Thần quan, chịu đựng Ngày Mẹ Khóc mỗi năm một lần, chấp nhận sự bắn phá của những cành đậu tiên héo rũ hàng năm.

Nhưng nhiều người Beuyn rõ ràng không có ý chí kiên cường như vậy, nên không chịu nổi, họ chọn rời khỏi cao địa Beuyn để đi khám phá những nơi khác của quốc gia, đi tìm không gian sinh tồn mới ngoài nhạc viên cũ.

Người Beuyn khoác hành trang, mang theo hạt giống, dưới sự bảo vệ của các kỵ sĩ tỏa ra bốn phía.

Có người cư ngụ bên bờ sông, có người ở chân núi, có người vượt sông băng qua núi đến bình nguyên.

Trong mười bảy năm, một chủng tộc mới sinh từ chỗ bắt đầu được thần linh che chở đến chỗ bị vương giả thống trị, rồi đến hiện tại phân tán thành các quần lạc khác nhau, sự khác biệt trong phát triển ngày càng nhanh chóng.

Còn những kỵ sĩ bảo vệ dân di cư đó, do được Saber truyền thụ chiến kỹ và ma pháp chiến sĩ, đã trở thành những người quản lý hoặc cai trị mới của các quần lạc khác nhau.

Trên lãnh thổ của Saber xuất hiện nhiều quần lạc hoàn toàn mới.

Sứ mệnh mà Saber giao cho các kỵ sĩ là thủ hộ những người Beuyn đi đến các nơi đều có thể sinh tồn tốt nhất có thể.

Sau khi rời khỏi cao địa Beuyn, họ phải đối mặt với dã thú và côn trùng độc.

Các kỵ sĩ biết sử dụng ma chiến kỹ chắc chắn là những người đáng tin cậy nhất của người Beuyn, nên đương nhiên trở thành thủ lĩnh.

Những kỵ sĩ bảo vệ dân di cư này vì ở xa cao địa Beuyn nên được gọi là Viễn chinh Kỵ sĩ.

Họ cũng có những cá tính khác nhau, sau khi rời xa khu vực được thần che chở, phép vua thua lệ làng, xuất hiện những sự thay đổi khác nhau.

Một số Viễn chinh Kỵ sĩ trở nên tham lam, trở thành kẻ độc tài. một số thì mô phỏng hình thức của quốc vương, bắt đầu tuyển chọn quan viên để cai trị. cũng có những kỵ sĩ vẫn yêu cầu những người mình bảo vệ phải tuyệt đối trung thành với vua và thần.

Tóm lại, hiện tại người Beuyn cuối cùng đã nở rộ khắp nơi trên lãnh thổ của Saber, không còn bó hẹp quanh lâu đài nữa.

Còn ở những nơi xa xôi hơn bên ngoài vương quốc Beuyn, ngoài phạm vi ảnh hưởng của Ma lực Chi Tuyền, nơi mà các Viễn chinh Kỵ sĩ chưa từng đặt chân tới, cũng có một thế lực trỗi dậy trong mười mấy năm qua.

Đó chính là quốc gia mới mang tên Vạn Thú Quốc do Hung, kẻ sát nhân đầu tiên của người Beuyn và người yêu của hắn là Ương thành lập.

Họ đặt tên cho vạn vật, qua đó nhận biết được nhiều loài dã thú, nên người dân nước họ đều mô phỏng quy luật tự nhiên, dựa vào cống hiến cá nhân để nhận các hình xăm dã thú khác nhau, từ thỏ cho đến hổ.

Thành phần chủ yếu của Vạn Thú Quốc là những tội phạm bị trục xuất khỏi lãnh thổ Beuyn, họ chấp nhận sự cai trị của Hung và cũng phải chấp nhận quy tắc của hắn.

Chức năng của Hung ở mức độ nào đó cũng giống như Viễn chinh Kỵ sĩ, hắn cũng biết ma chiến kỹ và là đối tượng để mọi người dựa dẫm.

Tóm lại trên đại lục này, người Beuyn đang phát triển nhanh chóng.

Họ vẫn là một nền văn minh trẻ tuổi, nhưng phát triển rất lành mạnh.

Giữa các quần lạc di dân có sự khác biệt, từ đó họ sẽ nảy sinh những nền văn hóa khác nhau.

Sau đó vì muốn phát triển lớn hơn sẽ xuất hiện chiến tranh và thôn tính.

Cuối cùng họ sẽ nhận ra đất đai quan trọng đến nhường nào.

Mọi thứ họ cần đều có thể lấy được từ đất đai: lương thực, gỗ, con mồi, da lông, mọi thứ đều nằm trên mảnh đất hiện có.

Khi họ phát hiện đất đai của mình không thể sản sinh ra những thứ họ muốn, họ sẽ để mắt đến đất đai của kẻ khác.

Anh có vẻ rất hy vọng họ đánh nhau nhỉ, Teresa nói rằng Đỗ Lan như vậy là không tốt.

Bởi vì những sử thi luôn gắn liền với chiến tranh.

Trong chiến tranh, cá tính con người sẽ được phóng đại vô hạn, dù là hèn hạ hay vĩ đại đều sẽ lộ rõ lạ thường.

Vì vậy tôi hy vọng người Beuyn cũng có thể học được điều gì đó từ cuộc chiến của họ.

Anh đúng là khéo tìm lý do cho sự nhàm chán của mình.

Nhưng Teresa cũng biết người Beuyn rất giống con người, dù là ngoại hình hay phương thức tư duy, e là sớm muộn họ cũng sẽ viết nên lịch sử chiến tranh của riêng mình giống như nhân loại vậy.

Tuy nhiên cô cũng khá hứng thú, đây là việc được chứng kiến tận mắt lộ trình phát triển của một chủng tộc mà, biết đâu họ sẽ đi con đường lịch sử hoàn toàn khác với nhân loại thì sao.

Mười bảy năm qua đi, thực ra không chỉ Đỗ Lan và Teresa hứng thú với tình trạng hiện tại của người Beuyn, mà các con gái của họ cũng vậy.

Lúc này Hermione đã không còn lời nào để nói, đây là lần đầu tiên cô biết gia đình mình hóa ra lại là thần của một thế giới khác.

Chương 926

Nhìn các chị phân tích các quần lạc di dân của người Beuyn, cô cảm thấy mình dường như hoàn toàn không theo kịp nhịp độ.

Cô chỉ là một cô gái bình thường, còn các chị cô đều là nữ thần cả.

Nghe họ phân tích về những sinh mệnh gần giống con người đó, dường như chỉ cần phẩy tay là có thể sắp đặt vận mệnh của người Beuyn, khiến Hermione thấy rất không thích ứng.

Hermione không phải không biết đến thần linh, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng người chị nhìn mình lớn lên lại đột nhiên trở thành những tồn tại có thể nắm giữ tương lai của vô số sinh mạng, khoảng cách quá lớn.

Viễn chinh Kỵ sĩ sao.

Chị Saber tính toán cũng thật chu đáo, nhưng hiện tại xem ra những Viễn chinh Kỵ sĩ này sớm muộn cũng sẽ trở thành mối đe dọa cho chị ấy.

Tam Lạp Clare vốn thẳng tính, có sao nói vậy.

Cô nói cũng không sai, cùng với sự tăng trưởng của thời gian, ngày càng nhiều Viễn chinh Kỵ sĩ không còn muốn tiếp tục hiệu trung với Saber mà càng lúc càng có xu hướng độc lập.

Điều này rất giống với chế độ phong kiến trong lịch sử nhân loại, chỉ là những Viễn chinh Kỵ sĩ này hiện tại mới chỉ là những người quản lý thực tế đất đai chứ chưa phải các quý tộc được Saber phân phong.

Nhưng bản chất vẫn là cắt xẻ đất đai ra ngoài, Viễn chinh Kỵ sĩ có đất đai riêng, thu nhập riêng, sẽ bắt đầu muốn có nhiều hơn nữa.

Có lẽ chiến tranh sẽ sớm nổ ra thôi, Robin cảm thán một câu: Không ngờ chỉ trong mười mấy năm ngắn ngủi, một chủng tộc vô ưu vô lự lại sắp đi vào vết xe đổ của nhân loại rồi.

Mỗi nền văn minh có sự khác biệt về cá tính đều sẽ xảy ra chiến tranh, C.

C. nói: Tôi lại nghĩ đánh nhau cũng không có gì không tốt, quan trọng là họ có thể rút ra bài học từ chiến tranh, đừng lặp lại những bi kịch như nhân loại.

E là nguyện vọng của chị không thành hiện thực đâu, Thái Toa Tessa cảm thấy chuyện này không thể phát triển theo hướng tốt đẹp được.

Ngự Phản Misaka thì cho rằng chuyện này không liên quan gì đến mình, mặc dù bộ não siêu cấp của cô đã tính toán ra rằng người Beuyn rất có khả năng nổ ra chiến tranh trong vòng hai năm tới, xác suất cao tới 96%, nhưng cô không công bố.

Hermione hoàn toàn không xen vào được lời nào, sau đó cô thực sự không nhịn được nữa mới hỏi Sa Chức Saori: Chị cả, mọi người rốt cuộc đang làm gì thế.

Sa Chức cười: Chúng ta đang nghĩ xem có nên can thiệp vào các quần lạc di dân của người Beuyn, giúp họ phát triển những đặc sắc khác nhau, đóng vai những vị thần khác nhau trong đa thần giáo để dẫn dắt họ phát triển không.

Nếu cuối cùng chúng ta quyết định can thiệp, em có thể tự chọn một người chị để đi theo, chúng ta sẽ dạy em cách làm một nữ thần tốt.

Nếu phải chọn, Hermione chọn Robin, vì chị Robin cũng là phù thủy.

Các con gái dường như có ý tưởng mới rồi.

Teresa pha một ấm trà cho Đỗ Lan và mình.

Hai người ngồi trong lâu đài ở Bethlehem, trong đại sảnh rộng lớn chỉ đặt hai chiếc ghế và một chiếc bàn tròn nhỏ, tất cả đều màu trắng.

Trong dự tính thôi.

Hồi ở thế giới phù thủy tôi đã thấy những việc chúng chọn làm đều rất có tính mục đích, dường như vì một mục đích nào đó mà chọn nghề nghiệp chứ không chỉ để giết thời gian, đặc biệt là C.

C. cô ấy có vẻ như từng muốn đóng vai nữ giáo chủ.

Vậy thì cứ để chúng quậy phá sao.

Có thể sẽ làm người Beuyn tuyệt chủng đấy.

Đỗ Lan lại không bi quan như vậy: Bà cũng quá coi thường các con gái của chúng ta rồi.

Nếu chúng thực sự can thiệp vào sự phát triển của người Beuyn, nhất định sẽ chú ý chừng mực.

Hơn nữa e là chúng cũng sẽ không thực sự can thiệp với thân phận nữ thần, có thể sẽ bồi dưỡng đại lý hoặc tự mình hóa thân thành người Beuyn để âm thầm can thiệp, chứ không đường hoàng bắt mọi người Beuyn nghe lệnh đâu.

Chẳng học được cái gì tốt, toàn học mấy cái khôn vặt của anh.

Trước đó Đỗ Lan đã tạo ra Ương để giúp đỡ Hung, cũng tương đương với một người đại diện.

Hiện tại Vạn Thú Quốc vẫn giữ niềm tin vào thần linh ở mức cao nhất, thậm chí còn cao hơn một số quần lạc di dân của Viễn chinh Kỵ sĩ, vì Ương chính là người phát ngôn sống của thần, được thần sắp đặt xuống để đặt tên cho vạn vật, là bậc hiền giả biết tính, bậc đạt giả đặt tên.

Vì vậy người dân Vạn Thú Quốc dù toàn là tội phạm nhưng dưới yêu cầu của Hung vẫn giữ sự tôn kính nhất quán đối với thần linh, thậm chí họ còn tập hợp thu hoạch mỗi năm để chia sẻ cho thần, tuy rằng số lương thực cúng tế đó cơ bản đều bị động vật ăn mất, nhưng ở mức độ nào đó đã nâng cao sự hài hòa giữa con người và tự nhiên.

Nhắc đến đây tôi mới nhớ ra, dường như còn rất nhiều thứ chưa chuẩn bị xong.

Đỗ Lan đột nhiên đứng dậy.

Anh muốn đưa những sinh vật huyền bí đó lên hành tinh Beuyn sao.

Đúng vậy, kỳ lân, thiên mã, rồng, quái xà, chó địa ngục, phượng hoàng vân vân và mây mây.

Có những sinh vật huyền bí này, cuộc sống của người Beuyn chắc chắn sẽ rất đặc sắc.

Rõ ràng Đỗ Lan mới là kẻ giỏi gây rắc rối nhất: Anh định đưa những sinh vật nguy hiểm đó đến gần các thôn lạc của người Beuyn sao.

Đương nhiên tôi sẽ đưa những thứ nguy hiểm ra xa một chút, những động vật an toàn thì để gần hơn.

Đỗ Lan mong đợi khoảnh khắc người Beuyn phát hiện ra loài mới.

Tôi đi cùng anh.

Mặc dù các Viễn chinh Kỵ sĩ bảo vệ người Beuyn rời khỏi cao địa Beuyn, nhưng họ vẫn chưa rời khỏi phạm vi của Ma lực Chi Tuyền, nghĩa là vẫn nằm trên lãnh thổ của Saber, vẫn là một phần của vương quốc Beuyn, chỉ là họ đã đến những vùng đất mà trước đây họ tuyệt đối không bao giờ đặt chân tới.

Vào những ngày thời tiết đẹp, từ bất kỳ thôn làng nào của Viễn chinh Kỵ sĩ nhìn về phía cao địa Beuyn vẫn có thể thấy những cành đậu tiên ngày càng ít lá, cây mẹ của tất cả người Beuyn.

Kể từ khi cành đậu tiên định kỳ bắt đầu rụng lá bắn phá cao địa Beuyn mỗi năm, sự cảm kích của họ đối với cây đậu tiên cũng ít dần theo thời gian.

Lúc mới đầu họ còn hiểu được khổ tâm của cây mẹ, còn có thể đoàn kết, nhưng mười bảy năm sau, đến hôm nay, Ngày Mẹ Khóc đã trở thành một ngày lễ mang tính biểu tượng của người Beuyn, đặc biệt là đối với những người di dân rời khỏi cao địa Beuyn.

Khi cư dân cao địa phải chịu đựng sự bắn phá của lá cây, dân di cư ở những nơi khác sẽ chuẩn bị lương khô để ăn lễ.

Vì trước đây khi còn ở cao địa, mỗi khi đến ngày này họ sẽ chuẩn bị thức ăn rồi trốn vào lâu đài của Saber, đến chiều tối mới về thu dọn tàn cuộc, lâu dần mọi người cũng không chịu nổi nữa.

Tuy Ngày Mẹ Khóc là nguyên nhân chính dẫn đến việc di dân, nhưng họ vẫn đón lễ, chỉ là không cần phải trốn tránh nữa, mà chỉ giữ thói quen ăn lương khô vào ngày đó.

Lúc này dân di cư các nơi có mười bảy chỗ, trong đó phát triển tốt nhất gồm bốn nơi: Viễn chinh Kỵ sĩ phía Tây tìm thấy vùng đất màu mỡ dọc theo thượng nguồn con sông.

Viễn chinh Kỵ sĩ phía Bắc tiến vào rừng sâu đóng quân dưới chân núi, phát hiện khoáng thạch và các loại động vật hoang dã.

Viễn chinh Kỵ sĩ phía Nam có lộ trình xa nhất, gần như đạt đến biên giới ảnh hưởng của Ma lực Chi Tuyền, chiếm giữ lượng lớn bình nguyên. và cuối cùng là Viễn chinh Kỵ sĩ phía Đông do hai đoàn kỵ sĩ hội quân đi tới.

Chiến lực của các Viễn chinh Kỵ sĩ đều tương đương nhau, trang bị cũng cùng một chuẩn mực, nên hai đoàn kỵ sĩ phía Đông hợp tác có thể nói là sở hữu chiến lực mạnh hơn bất kỳ thôn làng nào khác, vì vậy phát triển rất thuận lợi.

Đương nhiên Viễn chinh Kỵ sĩ chỉ được bố trí cho đợt di dân đầu tiên, sau khi đợt di dân sớm đã ổn định, những người di dân đợt sau sẽ không có Viễn chinh Kỵ sĩ bảo vệ nữa, họ hoàn toàn có thể tự mình chạy đến đích để nhập hội với những người đi trước.

Không cần phải phục vụ thần linh nữa, không cần trồng cây đậu, người Beuyn di dân hiện tại hoàn toàn làm việc cho chính mình, lương thực thu hoạch được chỉ cần nộp một phần cho Viễn chinh Kỵ sĩ là được, thậm chí không cần nộp cho Saber.

Saber sợ dân di cư viễn chinh khó phát triển nên đã giảm thuế cho họ, nhưng dù vậy thuế vẫn không thu đủ.

Cùng với việc dân di cư rời đi, những việc cô cần quan tâm cũng nhiều lên, cô cố gắng không tăng gánh nặng cho dân di cư các nơi, nhưng dù sao cô cũng là một vị vua giàu kinh nghiệm, nên phát hiện ra sau bao nhiêu năm qua, dân di cư các nơi ngày càng không nghe lời.

Dân di cư các nơi đều ban bố những pháp luật hoàn toàn khác biệt với cao địa Beuyn, ví dụ như những năm đầu Saber miễn thuế, nhưng một số Viễn chinh Kỵ sĩ vẫn tiếp tục thu thuế.

Phải biết rằng lúc đầu Saber đã cấp cho mỗi Viễn chinh Kỵ sĩ lượng lương thực gần đủ cho hai năm để đảm bảo họ không cần dân di cư nuôi dưỡng vẫn có thể sống được, nhưng rõ ràng một số Viễn chinh Kỵ sĩ không thỏa mãn với số lương thực đó.

Sau này dân di cư khôi phục sản xuất, chính sách giảm thuế bắt đầu được thực thi, nhưng nơi thực sự thực hiện thì chẳng được mấy, nhiều nơi vẫn thu thuế theo mức ở cao địa Beuyn, thậm chí còn cao hơn.

Mười bảy năm phát triển, người Beuyn ngày càng nhận ra tầm quan trọng của lương thực.

Anh muốn ở nhà lớn, muốn ngủ giường êm, muốn cưới vợ đẹp đều cần đến lương thực, nên họ cũng tìm mọi cách thu thập lương thực.

Hơn nữa trong mười bảy năm qua, Saber cũng đã dạy họ không ít kỹ năng: dệt vải, chăn nuôi, luyện kim, mộc. giúp người Beuyn sản xuất ra nhiều đồ tốt hơn, mà đồ tốt thì tự nhiên có giá trị, có giá trị thì cần lương thực để hoán đổi.

Trong thời đại chưa có tiền tệ này, lương thực trở thành đồng tiền chung của người Beuyn.

Nếu có nhà kinh tế học ở đây, chắc chắn họ có thể viết một cuốn luận về tiền tệ cổ đại.

Sức sản xuất phát triển, hàng hóa được gán giá trị xuất hiện, theo đó kinh tế ra đời.

Thực tế Saber đã chuẩn bị phát hành tiền tệ, việc cần làm không ít, giờ đến lượt tiền tệ.

Saber, Guinevere, các người vẫn ổn chứ.

Tôi mang quà đến cho các người đây.

Đỗ Lan mang đến một đôi kỳ lân và một đôi thiên mã: Các người sẽ thích chúng thôi.

Khi hai loài ngựa trắng muốt xuất hiện, mắt của quốc vương và vương hậu đều bị thu hút bởi những sinh vật tuấn mỹ này.

Chiếc sừng xoắn ốc đâm thẳng lên trời của kỳ lân, đôi cánh rộng mở của thiên mã, tất cả đều là biểu tượng của sự thần thánh và thuần khiết.

Tặng cho các người đấy, các người có thể đặt tên cho chúng, Đỗ Lan nói: Saber, xem ra mười bảy năm làm vua đã khiến cô tiều tụy đi nhiều đấy, phải uống nhiều nước Ma lực Chi Tuyền vào.

Cũng giống như đạo lý uống nhiều nước lọc vậy: Dạo này đang bận gì thế.

Tôi đang chuẩn bị thúc đẩy tiền tệ, hiện tại giao dịch bằng lương thực ở các nơi trong nước quá thiếu hiệu quả.

Mặc dù các nơi xuất hiện hiện tượng tự tung tự tác, nhưng Saber vẫn đang nghĩ cách cung cấp tiện lợi cho cuộc sống của người Beuyn, tiếp tục phục vụ họ.

Saber không muốn đánh nhau, nên dành đủ sự khoan dung cho những Viễn chinh Kỵ sĩ đó, nhưng e là sự khoan dung luôn bị sự ác độc vùi lấp, những câu chuyện ngụ ngôn như bác nông dân và con rắn, ông Đông Quách luôn minh chứng cho đạo lý đó.

Tiền tệ sao.

Có cần tôi giúp thiết kế không.

Cô định dùng vàng bạc làm tiền tệ, hay là kim loại nào khác.

Lời còn chưa dứt, Đỗ Lan đã thiết kế xong một đồng Kim Hồn Tệ, đường kính khoảng ba centimet, mặt trước là Saber, mặt sau là Guinevere, đúng là một thiết kế đơn giản và thô bạo: Tôi còn có thể thêm trang trí cành đậu tiên, hoặc là kiếm và pháp điển linh tinh nữa.

Thế là mặt trước của Kim Hồn Tệ là hình Saber nhìn nghiêng được bao quanh bởi kiếm và pháp điển, mặt sau là Guinevere được bao quanh bởi cành đậu và hạt đậu.

Vì nhận thức của người Beuyn có hạn, kiểu đơn giản thô bạo này trái lại lại dễ hiểu.

Dù các ngôi làng di dân muốn thoát ly khỏi Cao địa Bối Doãn, nhưng phải nói rằng dưới sự cai trị của Saber, Cao địa Bối Doãn luôn đi trước bọn họ.

Saber luôn có thể hoàn thiện sự thống trị của mình trước một bước, quy định tương lai cho người Bối Doãn, còn những hiệp sĩ viễn chinh ôm tâm tư phản bội chỉ có thể đi sau nhặt những gì Saber còn thừa.

Đó chính là cái lợi của kinh nghiệm, kinh nghiệm cai trị vương quốc Anh hiện tại giúp Saber nhìn xa hơn các hiệp sĩ viễn chinh.

Vì vậy, ngay khi tiền tệ được tung ra, nó đã nhận được sự hoan nghênh của toàn bộ cư dân Cao địa Bối Doãn.

Chương 927

Họ vẫn giữ sự tôn kính đối với Thần và Vua, hơn nữa Thánh nữ và Thần quan đều có mặt, cộng thêm tín ngưỡng, cho dù Kim Hồn tệ mới ra đời trong mắt người Bối Doãn chẳng có tác dụng gì, không thể ăn, không thể mặc cũng chẳng thể ở, nhưng họ vẫn sẵn lòng đón nhận.

Để một nhóm người vốn quen dùng lương thực làm vật ngang giá chấp nhận Kim Hồn tệ không giá trị không phải là chuyện dễ dàng, bởi tiền tệ chỉ có giá trị khi được mọi người thừa nhận, bản thân nó không có giá trị gì cả.

Điều này phải dựa vào uy tín của Saber, vì cô nói rằng có thể dùng tiền tệ để đổi lấy bất cứ thứ gì, thậm chí cô còn tiến hành định giá hàng hóa.

May mắn là Saber là một vị vua được yêu mến, uy tín rất cao, nên cư dân Cao địa Bối Doãn nhanh chóng chấp nhận sự lưu thông của Kim Hồn tệ.

Tuy nhiên, việc bắt người Bối Doãn làm toán có chút khó khăn, nên chỉ có Kim Hồn tệ và Ngân tệ, giá cả mọi hàng hóa đều là số nguyên, không có dấu phẩy thập phân, dù vậy để người Bối Doãn học được cách mua bán vẫn rất gian nan.

May mà người dân nơi đây hiếu học, trong vòng một tháng cơ bản đều đã học được cách thu tiền và thối tiền, cũng như ghi nhớ giá cả hàng hóa.

Đối với những người nguyên thủy, chỉ có thể dẫn dắt một cách máy móc như thế.

Đợi đến khi Cao địa Bối Doãn chấp nhận tiền tệ, Saber bắt đầu quảng bá ra các làng di dân khác.

Phương pháp của cô là thuế thu năm nay toàn bộ quy đổi ra Kim Hồn tệ, cô sẽ phát cho mỗi làng di dân khoảng năm nghìn Kim Hồn tệ và hai vạn Ngân tệ làm vốn.

Saber là một vị vua công bằng.

Địch Ny Toa đánh giá cao các chính lệnh liên tiếp của Saber, đồng thời nàng cũng phát hiện người Bối Doãn tuy nguyên thủy lạc hậu nhưng quản lý họ không hề dễ dàng.

Nhưng cuộc đấu tranh tiếp theo sẽ càng kịch liệt hơn.

Khi mọi người đã chấp nhận tiền tệ, họ sẽ bất mãn với việc Saber nắm giữ quyền định giá, họ sẽ hy vọng sản vật trên đất của mình có giá trị hơn.

Họ sẽ nếm trải thời đại phân hóa giàu nghèo.

Lương thực nhiều hay ít có lẽ chưa trực quan bằng số lượng Kim Hồn tệ, người Bối Doãn nhất định cũng sẽ phát cuồng vì tiền giống như nhân loại.

Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư ở thế giới phù thủy một năm qua vừa mong chờ vừa lo lắng, mong chờ chuyến phiêu lưu ở thế giới mới, lo lắng nếu Đỗ Lan không đến đón mình thì sao.

May mắn lo lắng của ông là thừa, Đỗ Lan đến đúng hẹn vào ngày Luna tốt nghiệp, hai cha con họ được đưa đến thế giới mới.

Đỗ Lan sắp xếp công việc mới cho Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư: Trước đây ông là biên tập tạp chí, giờ ta muốn ông ghi chép lại lịch sử phát triển của người Bối Doãn, ông đồng ý chứ.

Ông có thể ghi lại lịch sử, văn hóa của họ, và cả những ca múa do họ sáng tác nữa.

Những ghi chép này sau này sẽ trở thành kho tàng văn hóa quý giá của hậu duệ người Bối Doãn.

Nghe có vẻ không tệ.

Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư không có ý kiến, ghi chép lịch sử cũng là một phần của việc phê phán thời đại, giống như công việc ghi lại sự thật trước đây của ông.

Công việc này đòi hỏi Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư phải đi sâu vào các ngõ ngách để giao lưu với người Bối Doãn, nên Đỗ Lan chuẩn bị cho ông một vật cưỡi, chính là rồng Norbert để ông có thể tự do đi lại trên lãnh thổ của Saber.

Còn Luna và Hermione cần thời gian ở bên nhau, sau đó sẽ đi học hỏi các đàn chị cách giết thời gian vô tận.

Đây là Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư, sử học gia ta mời đến để ghi chép lịch sử người Bối Doãn.

Điểm dừng chân đầu tiên là cung điện của Saber để chào hỏi.

Trong cung điện hùng vĩ không có nhiều trang sức hoa mỹ, thứ lộng lẫy duy nhất có lẽ là bộ chiến giáp trên người Saber.

Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư hành lễ với Saber, bày tỏ sự tôn trọng đối với quốc vương.

Không cần khách khí, tôi đã chuẩn bị văn kiện cho ông, nếu cần giúp đỡ ông có thể tìm các hiệp sĩ viễn chinh ở địa phương.

Chỉ cần họ chưa phản bội thì vẫn phải nể mặt Saber.

Thưa bệ hạ, tôi muốn phỏng vấn ngài trước.

Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư quen làm phóng viên nên vẫn dùng từ phỏng vấn.

Ông muốn ghi chép về tôi sao.

Đúng vậy, ngài là vua của vương quốc Bối Doãn, người cai trị Cao địa Bối Doãn, người đã dẫn dắt họ ra khỏi sự ngu muội.

Tôi muốn bước đầu tiên là ghi lại trải nghiệm và các chính sách của ngài.

Đương nhiên không có vấn đề gì, người Đỗ Lan mang đến có thể tin tưởng.

Chuyến phiêu lưu kỳ diệu của Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư bắt đầu, nhưng trước tiên ông phải học cách viết bằng tiếng Trung.

Đặt bút viết xuống chữ đầu tiên, ghi lại câu đầu tiên, sử thi thần thoại của người Bối Doãn bắt đầu triển khai qua ngòi bút của Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư.

Tại vương cung, tại Cao địa Bối Doãn, đi khắp nơi thăm hỏi, ông hiểu được những khát vọng sâu thẳm nhất trong lòng người Bối Doãn.

Lúc này họ thậm chí chưa biết viết truyện, nhưng họ biết nhảy múa và ca hát, những bài hát ghi lại cảnh lao động, cưới hỏi, tang lễ, tất cả đều là văn minh tinh thần.

Hoàn thành ghi chép tại Cao địa Bối Doãn, ông lại bay đến các vùng di dân khác.

Các thế hệ người Bối Doãn sinh sống, nhưng sự khác biệt ngày càng lớn.

Thế hệ thứ nhất học chữ nhưng cũng có người quên mất, bắt đầu hình thành phương ngôn và những ý nghĩa khác nhau.

Thế hệ thứ nhất nằm xuống, sự rạn nứt của thế hệ thứ hai càng rõ rệt.

Hiệp sĩ viễn chinh bắt đầu truyền dạy Ma chiến kỹ cho người khác để có thêm người bảo vệ quyền cai trị, nhưng vì cách hiểu khác nhau nên cũng nảy sinh nhiều chiêu thức khác biệt.

Có quá nhiều thứ cần ghi chép, Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư chỉ có thể ghi lại những gì mình quan sát và cảm nhận được, nhưng bấy nhiêu thôi cũng đủ khiến người ta cảm thấy sự phát triển của một chủng tộc hùng vĩ và chấn động đến nhường nào.

Như một cái cây non lớn mạnh đâm thêm nhiều rễ, nảy thêm nhiều cành lá, chằng chịt đan xen.

Mỗi điểm phân nhánh trên cây lịch sử đều chứng kiến một khoảnh khắc vĩ đại.

Ví dụ như Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư đã gặp vị hiệp sĩ viễn chinh đầu tiên truyền Ma chiến kỹ cho người khác, từ đó mở ra hình thức sư đồ và thời đại Ma chiến kỹ.

Tuy nhiên, vị hiệp sĩ đầu tiên truyền công đó không phải do tự nguyện mà hoàn toàn bị ép buộc, vì địa bàn của hắn gần với cặp đôi hiệp sĩ phương Đông, hắn sợ đối phương đông người nên mới nghĩ nếu bên mình cũng có nhiều hiệp sĩ thì chẳng phải sẽ thắng sao.

Thế là việc truyền công bắt đầu.

Chính những sự ngẫu nhiên và tất nhiên như vậy đã làm cho tương lai bí ẩn trở nên thú vị hơn.

Cứ thế mười năm lại trôi qua, thế hệ thứ nhất sinh ra với hình thái người trưởng thành cuối cùng cũng già đi, thế hệ thứ hai sinh ra từ bụng mẹ trưởng thành và trở thành trụ cột quốc gia.

Họ đông đảo hơn, ít tín ngưỡng vào Thần và Vua hơn, bị tiền bạc cám dỗ nhiều hơn, và số người được huấn luyện Ma chiến kỹ cũng nhiều hơn.

Họ là thế hệ không sợ hãi.

Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư đi mười năm cũng không ghi lại hết mọi thứ, nhưng ông đã đi qua từng tấc đất của vương quốc Bối Doãn.

Dù có rồng nhưng nhiều khi ông thích đi bộ, vì trên đường có thể gặp những người Bối Doãn qua lại giữa các làng di dân, họ sẽ ngồi bên đống lửa đàm đạo trời đất.

Hôm nay ông gặp một lão binh, là đội trưởng đội nộp lương, gặp nhau trên con đường từ nơi ở của họ đến Cao địa Bối Doãn.

Trong mười năm đã xảy ra nhiều cuộc chiến, tuy chỉ là kiểu thôn trưởng đánh nhau, đa phần là nông dân cầm nông cụ ẩu đả, nhưng Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư đã ghi lại trận chiến đầu tiên xảy ra tám năm trước giữa hai ngôi làng của cặp hiệp sĩ phương Đông và hiệp sĩ truyền công.

Kết quả bất ngờ nghiêng về phía hiệp sĩ truyền công, cặp hiệp sĩ kia một chết một thương, không còn ưu thế.

Chính trận chiến này đã khiến mọi người nhận ra việc truyền thụ Ma chiến kỹ quan trọng thế nào.

Sau cuộc chiến đầu tiên, nhiều trận đánh khác nổ ra, xuất hiện không ít lão binh.

Chàng trai tên Hỏa Cổ trước mặt là người Bối Doãn thế hệ thứ hai, năm nay mới hai mươi sáu tuổi nhưng đã tham gia sáu chiến dịch, lập công và được hiệp sĩ viễn chinh truyền công.

Hiện tại anh ta phụ trách áp tải thuế năm nay, mang theo hai binh sĩ và một xe ngựa, tình cờ gặp Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư trên đường.

Ông đã thấy Thần chưa.

Cha mẹ tôi ngày nào cũng cầu nguyện với Thần, nhưng chưa bao giờ nhận được hồi đáp.

Hỏa Cổ nói.

Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư không phải lần đầu nghe câu hỏi này, vì chỉ có thế hệ thứ nhất mới thấy Thần, thế hệ thứ hai cơ bản đều chưa thấy gia đình Đỗ Lan, thậm chí ngay cả Quốc vương cũng hiếm khi gặp, họ chủ yếu tiếp xúc với hiệp sĩ viễn chinh của làng mình.

Ví dụ như Hỏa Cổ đi nộp thuế cũng chỉ gặp Thần quan, không thấy được bản thân Saber.

Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư là một người rất nổi tiếng, được mọi người gọi là thi nhân vì những gì ông ghi chép thường rất lãng mạn, ai cũng thích nghe.

Mười năm thời gian đã giúp Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư quen biết rất nhiều người, để lại nhiều truyền thuyết.

Trong quá trình ghi chép lịch sử, bản thân ông cũng dần trở thành một phần của lịch sử, được người đời truyền tụng.

Chưa thấy, nhưng ta đã thấy Quốc vương.

Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư biết nếu trả lời là có sẽ gặp nhiều rắc rối, nên ông rút kinh nghiệm, giờ ai hỏi cũng bảo không thấy.

Chương 928

Quốc vương, người sống trong vương cung trên Cao địa Bối Doãn, người xuất hiện trên đồng Kim Hồn tệ ấy à.

Hỏa Cổ nhún vai, không hề lộ ra sự kính ngưỡng nào quá mức, người anh ta trung thành là hiệp sĩ viễn chinh quản lý họ: Nghe nói ông đã đi nhiều nơi, đã đến làng Tuyết Nhung của chúng tôi chưa.

Năm kia ta có ghé qua, lúc đó các anh đang đánh nhau với Thiết Chi Cự Lĩnh ở phương Bắc, ta đã ghi lại chiến huống của các anh.

Dường như nhớ lại trận chiến đẫm máu đó, đó là trận thảm liệt nhất trong mười năm qua.

Mấy vị hiệp sĩ viễn chinh muốn tranh đoạt mỏ khoáng ở Thiết Chi Cự Lĩnh phương Bắc đã lập liên minh, xây dựng một đội quân ngàn người tập kết tại làng Tuyết Nhung.

Còn Thiết Chi Cự Lĩnh cũng bỏ tiền thuê bảy trăm quân từ các làng hữu hảo.

Đây tuyệt đối là cuộc chiến quy mô lớn nhất trong lịch sử người Bối Doãn cho đến nay, thời gian kéo dài nhất.

Trước đây đánh nhau giống như tiêu khiển lúc rảnh rỗi, thường là sau khi gieo mạ mùa xuân hoặc trước khi thu hoạch mùa thu, hai bên tập trung vài trăm người ẩu đả vài ngày, để lại vài cái xác rồi bắt đầu đàm phán, nhận sai và đưa chút lương thực tiền bạc, làng chiến thắng ngoài vụ mùa năm nay còn có thêm khoản thu nhập ngoài luồng.

Hình thức này được đa số các làng chấp nhận, đặc biệt là những nơi đất đai cằn cỗi, thu hoạch ít, tiền đánh thuê trở thành thu nhập chính.

Nhưng đại chiến phương Bắc thì khác, quân đội hai bên tập kết gấp ba lần các chiến dịch thông thường, và họ có mục tiêu rõ ràng là cướp mỏ khoáng.

Trận chiến kéo dài tới nửa năm, cho đến khi thời tiết phương Bắc quá lạnh, số binh sĩ chết cóng còn nhiều hơn chết trận, hai bên mới buộc phải bãi binh.

Đó là một trận chiến không có người thắng, không có ý nghĩa, nhưng mức độ thảm liệt lại khiến người ta động lòng.

Hỏa Cổ cũng thẫn thờ nhìn đống lửa, năm đó là lần thứ hai anh ta ra chiến trường, anh ta vẫn nhớ cái mùa đông lạnh thấu xương đó, mình phải vùi mình trong tuyết tìm rễ cỏ.

Đến cuối trận chiến, lương thực trong làng Tuyết Nhung cơ bản đã bị ăn sạch, phía sau cũng không tiếp tế được, binh sĩ đều phải nhịn đói.

Thiết Chi Cự Lĩnh.

Nghiến răng nghiến lợi thốt ra cái tên này, Hỏa Cổ vô cùng căm ghét ngôi làng đó.

Họ đã sửa lại giá định mức khoáng thạch của Quốc vương, khiến các anh phải bỏ ra gấp đôi thậm chí nhiều hơn Kim Hồn tệ mới mua được nông cụ kim loại kiên cố, đó chính là nguyên nhân chiến tranh.

Các làng bất mãn đoàn kết lại muốn cướp lấy mỏ khoáng, thế là chiến tranh bắt đầu.

Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư nhớ rất rõ: Tám trăm mười bảy chiến sĩ, đó chỉ là số trận vong có ghi chép, còn rất nhiều người chết sau khi rời chiến trường, chưa bao gồm những dân làng chết đói vô tội.

Kết quả cuối cùng là Thiết Chi Cự Lĩnh hạ giá quặng sắt, hai bên đạt thành hiệp nghị, chiến tranh kết thúc.

Nông cụ của chúng tôi hiện giờ vẫn rất đắt.

Hỏa Cổ phẫn nộ nói: Quốc vương cũng vậy, Thần cũng thế, họ chẳng thèm quan tâm đến cảnh ngộ của chúng tôi, mặc cho Thiết Chi Cự Lĩnh hút máu tài phú của chúng tôi.

Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư biết kể từ khi khoáng thạch tăng giá, khắp nơi đều có không ít biến động, thậm chí còn xuất hiện một làn sóng tăng giá nhỏ.

May mà hiệp sĩ viễn chinh các nơi cũng thấy điều này không ổn nên đã trấn áp cơn sốt tăng giá.

Ước chừng đây chính là cuộc khủng hoảng kinh tế sớm nhất của thế giới này.

Nhưng qua đại chiến phương Bắc, hận thù giữa các làng đã hình thành, sau này đại chiến là không tránh khỏi.

Thi nhân, tiếp theo ông định đi đâu.

Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư ngẩng đầu nhìn về phía xa xăm đen kịt: Bước tiếp theo ta sẽ ra ngoài vương quốc Bối Doãn để bái phỏng Hung và Ương.

Nơi đó xa lắm đấy.

Đi qua mấy ngọn núi, lội qua mấy con sông là tới thôi, nghe nói ở đó con người và động vật sống cùng nhau.

Họ là hậu duệ của những kẻ bị lưu đày, là con cháu tội phạm, chẳng khác gì dã thú.

Tất cả tội nhân trọng tội đều bị đưa ra ngoài vương quốc Bối Doãn, đây là thói quen hình thành từ tên sát thủ đầu tiên, tống ra ngoài nguồn ma lực như một hình phạt.

Với người Bối Doãn, rời khỏi Cao địa Bối Doãn không là gì, nhưng rời khỏi nguồn ma lực thì tuyệt đối không được, vì họ nhận được cơ thể khỏe mạnh cường tráng từ nguồn ma lực đó.

Người Bối Doãn cố chấp tin rằng rời khỏi phạm vi nguồn ma lực, họ sẽ biến thành quái vật.

Thực ra chỉ cần họ kiên trì vận động, dù rời khỏi nguồn ma lực cũng chẳng có vấn đề gì, nhưng có nói thật họ cũng không muốn đi.

Ông nên mời thêm vài binh sĩ bảo vệ.

Hỏa Cổ tốt bụng nói.

Không cần.

Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư cười: Ta có cách bảo vệ mình.

Hỏa long Norbert đang ngủ khò khò gần đó.

Đống lửa nổ lách tách, trên bầu trời một mảnh đen kịt, không có lấy một vì sao.

Có lẽ đợi đến khi người Bối Doãn diệt tuyệt, vũ trụ cũng chưa chắc xuất hiện hằng tinh hay tinh thể mới, nên người Bối Doãn phải giống như màn đêm này, chịu đựng được cô đơn tịch mịch, với tư cách là những người tiên phong của vũ trụ này, họ còn con đường dài đằng đẵng và gian khổ phải đi.

Lộ mạn mạn kỳ tu viễn hề, hoàn tương thượng hạ nhi cầu tác.

Mười năm, lại là một bước nhảy vọt, không biết bao nhiêu tòa thành mọc lên, không biết bao nhiêu thôn lạc bị hủy diệt.

Đỗ Lan cứ thế nhìn những người Bối Doãn này dần nảy sinh thêm nhiều dũng khí, như đại chiến phương Bắc chẳng hạn, tuy trong mắt Đỗ Lan số người không nhiều, nhưng họ đối trị nửa năm, trải qua hơn ba mươi trận đánh lớn nhỏ, tử thương vô số, chứng tỏ họ đã không còn là nền văn minh Tiên Đậu chỉ biết nhận sự che chở của Thần nữa.

Chiến tranh tuy tàn khốc, nhưng cũng là âm thanh chấn động của sự phát triển.

Ta thấy cũng sắp ổn rồi.

Cái gì sắp ổn.

Địch Ny Toa ngẩn ra, đang ăn cơm mà lão công mình lại đang mơ mộng hão huyền gì vậy.

Ta nói là chúng ta nên xuất phát đi tìm một người xuyên việt về làm người kế vị cho Saber thôi.

Anh không định để cô ấy tiếp tục cai trị vương quốc Bối Doãn sao.

Cô ấy chẳng phải quản lý rất tốt sao.

Rất tốt, nếu cô ấy muốn thì thậm chí có thể cai trị họ cả đời, nhưng Saber hiện tại giống bảo mẫu hơn.

Cô ấy lại mắc bệnh cũ, bắt đầu nương tay với đối thủ cạnh tranh.

Những hiệp sĩ viễn chinh tâm hoài bất chính đã tích lũy đủ sức mạnh, e rằng họ sẽ sớm động thủ với Cao địa Bối Doãn, lúc đó cô ấy lại phải chứng kiến một cuộc nội chiến.

Địch Ny Toa lại thấy Đỗ Lan nói không đúng: Nội chiến thì đã sao, thực lực của Saber hiện tại hoàn toàn có thể một mình cân cả đội quân phản loạn, cô ấy chẳng cần sợ ai phân liệt cả.

Ta sợ tâm lý cô ấy không chịu nổi, cuộc nội chiến mà cô ấy luôn muốn tránh né lại lặp lại vết xe đổ, lúc đó nếu mắc bệnh trầm cảm thì sao.

Làm gì có chuyện đó.

Địch Ny Toa không tin Saber sẽ bị trầm cảm: Em thấy anh lại thấy chán nên muốn đi nơi khác chơi chứ gì.

Đỗ Lan cười, trao cho Địch Ny Toa một ánh mắt nàng hiểu ta nhất.

Tuy là đi tìm người kế vị, nhưng nhân tiện cũng có thể chơi bời chút mà: Hay là thế này, chúng ta đợi sau khi nội chiến bùng nổ, Saber nhất định sẽ tự quyết định thoái vị, lúc đó chúng ta hãy đi tìm người kế vị.

Nội chiến sẽ bùng nổ vì dã tâm của các hiệp sĩ viễn chinh luôn tăng trưởng, đặc biệt là sau đại chiến phương Bắc, khi người Bối Doãn chứng kiến sức mạnh bộc phát của quân đội mình, họ tin rằng sức mạnh đó đã có thể nghiền nát tòa thành của Quốc vương.

Sau đại chiến phương Bắc đã qua hai năm, quân đội đã phục hồi, mấy ngôi làng bất mãn với quyền định giá bí mật thương nghị, chuẩn bị liên minh lật đổ sự thống trị của Saber.

Thực ra định giá của Saber vô cùng công bằng, lấy lương thực làm vật ngang giá chung, các vật phẩm khác đều định giá dựa trên lương thực, không hề thiên lệch.

Nhưng mười năm qua, theo sự thay đổi sản năng của các nơi, giá trị các loại hàng hóa cũng biến động.

Cái giá của mười năm trước gây ra sự bất mãn lớn.

Saber hiển nhiên chưa kịp chú ý đến vấn đề này, thực ra dù có chú ý cô cũng sẽ không buông quyền định giá, vì cô lo sợ sự việc ở Thiết Chi Cự Lĩnh sẽ lặp lại, có người lạm dụng quyền lực định giá bừa bãi gây loạn cả nước.

Còn chuyện quan trọng hơn cô chưa phát hiện ra, đó là các hiệp sĩ viễn chinh đã hoàn toàn không coi Quốc vương ra gì.

Trước đại chiến phương Bắc, không có ai đến xin ý kiến Quốc vương hay cầu xin Quốc vương chủ trì công đạo, đó mới là chuyện nghiêm trọng.

Uy nghiêm của Quốc vương đã không còn.

Chỉ có thể nói Saber đã làm mờ nhạt giai cấp, khiến hậu duệ các di dân không nhận thức được Quốc vương rốt cuộc là tồn tại thế nào.

Cô bị cảm giác thành tựu khi bảo vệ người Bối Doãn làm mờ mắt, quên mất ngai vàng là ngự trị trên đầu mọi người.

Đến mức các di dân coi Quốc vương như một bảo mẫu sống trong lâu đài, không hề có một chút sợ hãi nào.

Phải cướp lấy mọi quyền lợi trong tay Quốc vương, đuổi cái vị vua không có cảm giác tồn tại đó đi.

Chỉ mới ba mươi năm, người Bối Doãn đã chuẩn bị thách thức Quốc vương.

Hịch văn tuyên chiến truyền đi khắp nơi, liên minh thách thức không hề có ý giấu giếm, họ phát văn yêu cầu các làng khác dù không gia nhập liên minh cũng phải lên án Quốc vương, rằng cô chẳng làm gì mà mỗi năm vẫn thu thuế, lại còn nắm giữ quyền định giá can thiệp vào sự cai trị của các làng di dân.

Có thể nói hoàn toàn là vu khống, Saber vạn lần không ngờ mình toàn tâm toàn ý cai trị ba mươi năm cuối cùng vẫn phải đi đến bước nội chiến.

Họ đã bị võ lực của chính mình làm mờ mắt, quên mất sự che chở của Quốc vương và Thần đối với họ.

Nội chiến cận kề, Đỗ Lan chạy đến xem Saber có suy sụp không: Thế nên ta mới nói giáo dục tư tưởng không thể thiếu, giáo dục ái quốc không thể thiếu.

Cô không nói với người Bối Doãn rằng phải bảo vệ vương quốc, yêu mến Quốc vương sao.

Saber tự vấn mình không làm gì sai, từ khi người Bối Doãn sinh ra cô đã luôn cai trị họ, còn giúp họ vượt qua mấy lần nguy nan, không biết họ có gì không hài lòng: Tôi đã làm sai sao.

Đánh giá thấp sự tự đại của người Bối Doãn rồi, kẻ vô tri thì không sợ hãi.

Chúng ta chưa bao giờ phô diễn sức mạnh nên khiến họ cảm thấy nhu nhược dễ bắt nạt.

Cô có lẽ chỉ làm sai một việc, là quên mất họ là những người nguyên thủy.

Đúng vậy, họ là người nguyên thủy, trong ba mươi năm qua ngoài ngày Hàng lâm và ngày Mẫu khốc, họ vẫn chưa gặp tai nạn nào, không động đất, lũ lụt hay lở núi, nơi vương quốc tọa lạc là nơi thích hợp nhất để sinh sống.

Hơn nữa nền văn minh của họ đều do Saber và các con gái thúc đẩy, nên người Bối Doãn chưa có nhận thức sâu sắc về tự nhiên.

Đại chiến phương Bắc tuy thảm liệt nhưng cũng khiến người Bối Doãn phát hiện sức mạnh quân đội của mình có sức phá hoại nhường nào, khiến họ ngây thơ tin rằng chỉ cần có đủ quân đội là có thể lật đổ Quốc vương, đối kháng với tự nhiên.

Ý nghĩ ngây thơ, sự tự đại vô tri, tất thảy khiến người Bối Doãn bắt đầu đi vào con đường lấy oán báo ơn.

Hiện tại phương thức tốt nhất là giáng xuống thần phạt, để họ biết sự vô tri của mình, giống như các vị thần tiên khác hay làm.

Đương nhiên Đỗ Lan thấy đó là diệt chủng, không cần thiết, họ muốn đánh thì cứ đánh: Tập kết quân đội, gửi tín hiệu cầu cứu đến các làng còn trung thành, giáng cho chúng một đòn nặng nề, để chúng biết cô là vua của chúng.

Lại là nội chiến, Saber ngây người, cô nghi ngờ mình thực sự không có năng lực làm vua, cô muốn thối lui.

Chỉ có thông qua bài học bằng máu mới khiến chúng học được thế nào là khiêm tốn.

Đỗ Lan chủ chiến, cho rằng chỉ có chiến tranh mới giải quyết được vấn đề này: Đương nhiên, ta cũng biết cô không thích nội chiến, nên sau khi cô đánh xong trận này, ta sẽ tìm người thay cô tiếp tục cai trị quốc gia này.

Lựa chọn gian nan, nhưng cuối cùng Saber vẫn đưa ra quyết định chính xác, cô nên dạy cho người Bối Doãn bài học cuối cùng: Khai chiến.

Chương 929

Thông qua chiến tranh để người Bối Doãn biết phải biết kính sợ sức mạnh.

Đương nhiên sau nội chiến, cô cũng không muốn tiếp tục làm vua nữa.

Để xảy ra nội chiến trong thời gian mình cai trị thì không phải là một vị vua tốt, Saber nhìn Đỗ Lan: Hy vọng anh có thể tìm cho tôi một người kế thừa ưu tú.

Chắc chắn rồi, ta sẽ đến thế giới khác tìm một người khiêm tốn ôn hòa nhưng không thiếu dũng khí đến tiếp nhận vị trí của cô.

Đỗ Lan thầm nghĩ lại được đi chơi rồi, nhưng thấy ánh mắt không tin tưởng của Saber, hắn lập tức bổ sung: Nếu cô không tin ta, có thể tự mình đi chọn, ta không ngại đâu.

Vạn Thú Quốc, con trai lớn của Hung và Ương là Rock đã mười tám tuổi, anh ta là người dũng mãnh nhất nước, từng dùng hỏa diễm quyền khuất phục con cá sấu dài năm mét rồi rút lui an toàn, là niềm tự hào của Hung.

Ở đây Hung tự lập làm vua, học theo Saber cai trị một nhóm ác đồ phạm trọng tội, ông cho rằng đây là trách nhiệm Thần giao cho mình.

Họ phạm sai lầm nên phải đến đây chuộc tội, không xứng đáng nhận sự cai trị của Saber, nhưng cũng không được quên lời dạy của Quốc vương, nên ông trở thành vị vua tạm thời quản lý mọi người.

Hơn hai mươi năm phát triển, ngoài ác đồ còn có một số lưu dân chạy trốn chiến tranh gia nhập, cộng thêm việc họ rất giỏi sinh con nên dân số đã không thua kém Cao địa Bối Doãn, tự lập quốc hoàn toàn không có vấn đề gì.

Vì dân số người Bối Doãn hiện tại còn chưa phá mức triệu người.

Vạn Thú Quốc được xây dựng bên lề khu rừng rậm rạp, trong rừng có vô số sinh vật đáng sợ, Rock thích phiêu lưu nên thường xuyên mạo hiểm trong rừng.

Hôm nay anh ta lại đi mạo hiểm, nhưng tình cờ gặp một người bị bầy khỉ vây công.

Đó là Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư đến bái phỏng Vạn Thú Quốc, ông và Norbert hạ cánh giữa rừng, ông đi bộ ra ngoài, không ngờ gặp phải lũ khỉ quậy phá ném quả vào mình.

Ngay khi Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư định rút đũa phép cho lũ khỉ này một phát hóa đá thì đột nhiên từ ngọn cây gần đó vang lên tiếng hú u, lũ khỉ nghe thấy tiếng này thì sợ mất mật lập tức giải tán chạy sạch.

Có người không.

Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư cho rằng tiếng hú đó là do con người phát ra.

Vừa dứt lời đã thấy lá cây xào xạc, cành cây đung đưa, từ tán cây một chàng thanh niên chỉ mặc váy cỏ chân trần đáp xuống trước mặt ông.

Ông không phải người vùng này.

Rock đánh giá người tới, không khỏi kỳ lạ, quần áo của đối phương không phải da thú thường thấy ở Vạn Thú Quốc: Mọi người đều biết gần đây là lãnh địa của lũ khỉ, chúng không thích chúng ta.

Ta cũng chẳng thích chúng.

Ta từ vương quốc Bối Doãn đến, cũng là lần đầu đến Vạn Thú Quốc, không biết ở đây có lũ khỉ đáng ghét như vậy.

Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư không thích bị ném quả: Chào cậu, ta là Tạ

Nặc Phỉ Lưu Tư.

Cái gì cơ.

Cái tên này khó đọc quá.

May mà Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư cũng biết người Bối Doãn chưa hoàn toàn khai hóa, khó mà hiểu được một chuỗi phát âm dài: Cậu có thể gọi ta là Thi nhân.

Thi nhân.

Rock hiển nhiên chưa nghe bao giờ, vì Vạn Thú Quốc ở xa vương quốc Bối Doãn: Tôi là Rock, là tiếng chim kêu.

Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư không nghĩ ra tiếng chim gì là Rock, nhưng chuyện đó không quan trọng: Ở đây có phải gần Vạn Thú Quốc rồi không.

Gần rồi, để tôi đưa ông đi.

Ông từ vương quốc Bối Doãn đến, chắc chắn ông có rất nhiều kiến thức.

Rock chưa bao giờ đến vương quốc Bối Doãn, nhưng nghe những người bị lưu đày kể vương quốc Bối Doãn phồn hoa thế nào, lương thực phong thịnh ra sao.

Vạn Thú Quốc họ vì không có giống tốt nên sản lượng lương thực rất thấp, chủ yếu dựa vào săn bắn ăn thịt.

Hơn nữa Rock còn nghe nói người vương quốc Bối Doãn đều rất giỏi ca múa, anh ta thích nhảy múa, chỉ là ở Vạn Thú Quốc nhảy đi nhảy lại cũng chỉ có hai điệu.

Chàng trai này lộ ra vẻ mặt hướng về vương quốc Bối Doãn, hiển nhiên đã nghe nhiều câu chuyện về nơi đó: Vạn Thú Quốc cũng không tệ mà.

Không bằng vương quốc Bối Doãn được, lâu đài ở đó có phải cao như cái cây không, ruộng nương của họ có phải rộng hơn cả cánh rừng không.

Hơn nữa họ còn có nhiều thứ thú vị, đồ gốm, đồ sơn mài, đều là thứ Vạn Thú Quốc không có.

Chúng tôi chỉ có động vật, từ lâu tôi đã rất muốn đến vương quốc Bối Doãn để mở mang tầm mắt về những thành phố phồn hoa thực sự.

Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư cảm thấy rất kỳ lạ, vì ông lại được nghe từ miệng một đứa trẻ những từ như đồ gốm, đồ sơn mài và thành phố.

Ông đã giao lưu với nhiều người Bối Doãn, họ rất hiếm khi dùng những từ vựng này.

Giờ nhớ lại, việc giao lưu với đứa trẻ này vô cùng trôi chảy, hầu như không cần dùng cử chỉ để giải thích danh từ, rất lạ.

Đúng rồi, Vạn Thú Quốc chẳng phải có chuyên gia đặt tên do Đỗ Lan sắp xếp sao.

Nghĩ thông điểm này, Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư hiểu vì sao cuộc trò chuyện không bị gián đoạn: Không biết có phải có một bà Ương đang sống ở Vạn Thú Quốc không.

Ông quen mẹ tôi sao.

Rock tò mò hỏi.

Ta chỉ muốn bái hội thôi, nếu bà ấy là mẹ cậu thì tốt quá rồi.

Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư không ngờ lại gặp ngay con trai người ta: Ta thích ghi lại những câu chuyện và nhân vật khác nhau ở khắp nơi, mẹ cậu là một người vĩ đại nên ta muốn ghi lại câu chuyện của bà ấy.

Vậy tôi đưa ông đi gặp cha mẹ tôi.

Vạn Thú Quốc chỉ có hai ngôi làng, một là thủ đô, một nằm gần biên giới vương quốc Bối Doãn.

Xây dựng trong nước rõ ràng lạc hậu hơn trung tâm văn minh, cơ bản đều là nhà gỗ, trong khi ở vương quốc Bối Doãn nhiều làng đã bắt đầu xây nhà đá.

Quần áo cũng toàn bằng da thú, dưới mái hiên còn thấy thịt khô, đúng là một quốc gia đậm chất dã tính.

Khá lạc hậu, đồ sắt đã phổ biến ở vương quốc Bối Doãn nhưng ở đây hoàn toàn không thấy bóng dáng, chỉ có đồ đá.

Nhưng điều khiến Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư ấn tượng sâu sắc hơn là ánh mắt thân thiện của mọi người xung quanh, quả không hổ là những kẻ lưu đày phạm trọng tội, trong mắt họ tràn đầy yếu tố bạo lực.

Những người trẻ còn đỡ vì họ chưa phạm tội, nhưng những người lớn tuổi cơ bản đều mang gương mặt hung tợn.

Bước vào một ngôi nhà gỗ thấp sảo lớn hơn một chút, phải cúi người mới vào được cửa, bên trong đứng thẳng được nhưng vẫn rất gò bó.

Hung đã già, Ương cũng vậy, nhưng họ vẫn rất khách khí với khách đến từ vương quốc Bối Doãn.

Bởi vì chưa từng có một người Bối Doãn không phạm tội nào đến thăm họ.

Sự xuất hiện của Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư chính là món quà tốt nhất trong quãng đời còn lại của họ, Hung luôn hy vọng có thể một lần nữa trở về trước mặt Quốc vương để bày tỏ sự sám hối của mình.

Sự tiếp đãi ở quy cách cao nhất, những thực phẩm tốt nhất có thể lấy ra đều được bày lên: thịt, trái cây và một ít rau xanh.

Các người khách khí quá.

Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư thụ sủng nhược kinh.

Nên thế mà, ông là khách quý từ vương quốc Bối Doãn đến.

Quốc vương vẫn khỏe chứ.

Cô ấy vẫn khỏe.

Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư còn chưa biết tin nội chiến sắp nổ ra.

Nghe nói hiện giờ nhiều người đã rời khỏi sự cai trị của Quốc vương để đến những nơi khác xây dựng thành phố mới, có đúng không.

Đương nhiên không thể gọi là thành phố, cùng lắm là làng mạc.

Đúng vậy, họ được Quốc vương cho phép, do các hiệp sĩ viễn chinh dẫn dắt đi khắp bốn phương để lập làng mới sinh sống.

Đã mười mấy năm rồi, giờ quy mô đã không thua kém Cao địa Bối Doãn, rất phồn vinh.

Nhưng Hung lại lộ vẻ không vui: Họ không nên rời bỏ Quốc vương.

Ông luôn muốn quay về, còn những người đó lại chẳng trân trọng cơ hội.

Càng có nhiều thuộc hạ, Hung càng thấy ngày xưa mình không nên làm vậy, càng thấy làm vua thật khó, càng thấy Saber vĩ đại.

Chúng ta hãy nói về chuyện của Vạn Thú Quốc đi, sự cai trị của ông cũng rất có trật tự, làm sao ông nghĩ ra cách quản lý những kẻ lưu đày đó.

Đó là sứ mệnh của tôi, do Thần và Quốc vương dẫn dắt.

Thú thật với ông, vợ tôi là một thần sứ, cô ấy nhận được chỉ thị của Thần để đặt tên cho vạn vật.

Ông đứng dậy mở một chiếc hòm trong góc, bên trong toàn là phiến đá dày như móng tay, dài bằng cánh tay, rộng bằng lòng bàn tay.

Trên phiến đá toàn là những cái tên và hình vẽ tương ứng, trong hòm có mấy trăm phiến như vậy, có gần vạn phiến đá.

Tất cả đều là do họ tích lũy từng chút một, quả nhiên là những người từng phạm sai lầm lại càng tràn đầy sự kính trọng đối với tự nhiên và nhiệm vụ của Thần, sự hối hận và tín ngưỡng của họ đều được khắc ghi từng nét một trên những phiến đá này.

Tạ Nặc Phỉ Lưu Tư xúc động, khối lượng công việc này không phải chuyện đùa, họ còn không có công cụ thích hợp mà đã ghi lại được nhiều tên gọi như vậy, họ đã không phụ sứ mệnh được giao.

So với những hiệp sĩ viễn chinh tự đại ở vương quốc Bối Doãn, ngược lại những tội nhân ở đây lại biết khiêm nhường hơn.

Quân lâm thành hạ.

Một lượng lớn quân đội xuất hiện quanh Cao địa Bối Doãn, đây là sự mạo phạm đối với Quốc vương.

Thánh nữ và Tứ thần quan đều rất tức giận, Tứ thần quan cũng đã già, nhưng họ phục vụ Saber nhiều năm, biết Quốc vương luôn đúng, lũ phản quân kia là tự tìm đường chết.

Tiếng xe ngựa rầm rập, cờ xí như vân, chiến ca như đao.

Đội quân phản vương liên hợp với nòng cốt là người Bối Doãn thế hệ thứ hai tiến đến ngoài Cao địa Bối Doãn, mấy thủ lĩnh liên quân ngước nhìn dây Tiên Đậu đã khô héo, rồi nhìn về phía lâu đài Quốc vương nguy nga sừng sững đằng xa, ánh mắt lộ vẻ tham lam: Nơi này sẽ thuộc về chúng ta.

Trong vương cung, Thánh nữ và Tứ thần quan nhìn Quốc vương, hy vọng cô ra lệnh xuất binh, họ vẫn còn hiệp sĩ, tuyệt đối có thể tiêu diệt toàn bộ bọn chúng: Bệ hạ, phản quân đa số là bộ binh, mà chúng ta có nhiều kỵ binh, chỉ cần xông qua là nắm chắc phần thắng.

Thánh nữ hiểu biết nhiều hơn, cho rằng lúc này nên chủ động xuất kích, đánh cho lũ phản quân tan tác.

Các hiệp sĩ viễn chinh hưởng ân sủng của Quốc vương mà lại làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, chúng ta nên đánh cho chúng một trận nhớ đời.

Tứ thần quan luôn nhận được sự dạy bảo của Quốc vương nên khai hóa nhất, họ thâm hiểu Quốc vương và Thần là không thể phản kháng, những kẻ ngoài kia đều đang tìm cái chết.

Đương nhiên họ cũng rất lo lắng, lo rằng sẽ mất đi sự che chở của Quốc vương, họ có thể thấy Quốc vương vì chuyện phản quân mà nảy sinh ý nghĩ thất vọng đối với người Bối Doãn, biết đâu cô có thể từ bỏ họ bất cứ lúc nào.

Nếu bị từ bỏ, thật không dám tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra.

Chỉ cần nghĩ đến những ngày không có Quốc vương, Tứ thần quan đã thấy rùng mình.

Báo.

Đó là một bức thư khuyên hàng do phản quân gửi đến, đại ý là bảo Saber giao ra vương vị thì sẽ tha cho cô không chết.

Thật là quá quắt mà.

Ngay lúc mọi người đang phẫn nộ, Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện.

Thánh nữ kinh hãi thất sắc, đó chính là Cha của các vị thần, nàng đã gặp Đỗ Lan một lần và chưa bao giờ quên, đã rất lâu rồi không có thần lâm, giờ Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện nghĩa là Ngài cũng đã nổi giận.

Chương 930

Bái kiến Cha của các vị thần.

Nàng quỳ sụp xuống đầu tiên.

Tứ thần quan nghe người đột nhiên xuất hiện cạnh Quốc vương chính là Cha của các vị thần thì cũng hoàng khốn bất an, tất cả quỳ xuống run bần bật.

Anh đến đây làm gì.

Chẳng phải đã nói đợi nội chiến kết thúc tôi sẽ cùng anh đi tìm Quốc vương mới sao.

Quốc vương thực sự muốn bỏ rơi mình rồi, Thánh nữ mặt xám như tro, nàng không dám lên tiếng cũng không dám thay đổi ý định của Quốc vương.

Thế thì kết thúc nhanh lên, ta đã chuẩn bị xong để xuất phát rồi.

Đỗ Lan đã không đợi được để đi chơi.

Saber im lặng đứng dậy: Chúng ta đi.

Thiên mã hí vang, vật cưỡi của Quốc vương đã chờ sẵn, Saber tung người lên ngựa, vuốt ve nó.

Đôi cánh trắng muốt khoảnh khắc triển khai, vó ngựa nhấc lên, vỗ cánh tung vó, thiên mã lao vút lên trời.

Đó mới là tư thế anh dũng của Quốc vương, từng thuộc về tất cả người Bối Doãn, nhưng giờ họ lại chọn đứng ở phía đối lập.

Thiên mã hành không, Quốc vương vung kiếm, một người một ngựa một kiếm bay về phía liên minh phản quân đa phương.

Dưới ánh mặt trời, kiếm đang tỏa sáng, đôi cánh đang tung bay, Saber với tư thế vượt xa sự hiểu biết của người Bối Doãn đang ngự trị trên đầu mọi người.

Thệ Ước Thắng Lợi Chi Kiếm tỏa ra ánh hào quang hoàng kim, kiếm quang chỉ đâu vương uy tới đó, đây là lần đầu tiên Saber phô diễn vũ khí của mình với người Bối Doãn.

Cô vốn tưởng sẽ vĩnh viễn không có cơ hội dùng đến, chỉ cần dùng sự thông tuệ và bao dung để quy phạm hành vi của họ là đủ, nào ngờ cuối cùng lại nhận lấy kết cục bị phản bội, đến phút cuối cùng cô vẫn bất đắc dĩ phải phô diễn thanh kiếm tối cao trước những người mình từng bảo vệ.

Rắc.

Dường như có thứ gì đó vỡ vụn, là sự phản nghịch của quân phản loạn, là lá gan của chúng, là sự tự đại của chúng.

Kiếm quang chấn nhiếp tâm hồn, đập tan mọi ảo tưởng phi thực tế của phản quân.

Mới mấy giây trước chúng còn đang tưởng tượng Quốc vương nhận thư khuyên hàng rồi quỳ xuống cầu xin, ngay lúc giấc mộng đẹp đạt đến đỉnh điểm thì sự xuất hiện chói lòa của Saber như một gáo nước lạnh dội xuống đầu.

Nhìn những người Bối Doãn vô tri không sợ hãi bên dưới, Saber không phẫn nộ, không bi thương cũng chẳng thương hại, đối với họ bài học bằng máu có lẽ là sự dạy dỗ tốt nhất, cô chỉ cần vung kiếm là có thể giết chết tất cả.

Thế nên cô từ từ giơ cao thanh kiếm hoàng kim, có thể thấy ma lực giải phóng từ nguồn ma lực bắt đầu tụ tập thành những hạt nhỏ, hình thành cơn lốc ma lực hội tụ về phía lưỡi kiếm, sắc vàng càng sáng thì trời đất càng tối.

Lúc này quân phản loạn mới cảm thấy có điều chẳng lành.

Hãy ghi nhớ bóng dáng này đi, đây chính là vị vua thế hệ đầu tiên của các ngươi, sư phụ của tất cả các hiệp sĩ, người thống trị vương quốc Bối Doãn, người ban bố pháp điển, chủ nhân của nguồn ma lực Artoria Pendragon.

Đỗ Lan cho rằng khí thế xuất hiện này mới đúng là khí tràng của Hiệp sĩ vương.

Không thể làm trái, không thể kháng cự, không thể nghịch lại quân uy tối cao.

Ngay cả Hung và Ương cũng cảm thấy bất an, khoảnh khắc Saber giơ kiếm, tất cả năng lượng ma pháp trên lãnh thổ vương quốc Bối Doãn bắt đầu thu hẹp cực nhanh, mọi người Bối Doãn đều mất đi ma lực, lúc này họ mới biết việc họ được bao phủ bởi ma lực hoàn toàn là do Quốc vương nhân từ.

Ánh sáng đó là gì.

Những người ở Vạn Thú Quốc cũng thấy ánh vàng truyền đến từ đường chân trời: Tôi dường như cảm thấy một sự uy nghiêm vô thượng, giống như khí tức của Quốc vương.

Hung nói.

Sau đó họ chỉ cảm thấy ánh vàng đột ngột thu lại, rồi phát ra với độ sáng còn mãnh liệt hơn cả mặt trời, nghĩa là Saber đã tấn công.

Trong khoảnh khắc, hơn ngàn quân phản loạn chỉ cảm thấy linh hồn mình bị ánh sáng đó xé toác, phơi bày sự nhỏ bé và hèn mọn trong tâm hồn.

Tuy nhiên họ vẫn còn sống.

Saber cuối cùng đã phô diễn sức mạnh nhưng không giết chết phản quân, cô kiên trì sự nhân từ đến cùng, nên một kiếm đó không sát sinh, chỉ giải quyết vấn đề cuối cùng cho Cao địa Bối Doãn để có thể yên tâm thoái vị.

Dây Tiên Đậu vốn đã khô héo, mỗi năm rụng lá định kỳ đã biến mất.

Rõ ràng trước đó còn trước mắt nhưng giờ đã biến mất.

Đỗ Lan nhướng mày, thấy Saber làm việc này hơi không giống tính cách của cô, hắn cứ tưởng cô sẽ vung một kiếm ngang dọc ba vạn dặm giết sạch lũ phản quân chứ.

Hiển nhiên Saber không chỉ đơn giản là Quốc vương, với tư cách là người chứng kiến toàn bộ lịch sử người Bối Doãn, cô không chỉ coi họ là quốc dân mà còn coi họ là hậu bối có thể kế thừa ý chí của mình, nên cuối cùng cô không hạ sát thủ, chỉ dùng sức mạnh giải quyết vấn đề cuối cùng trong nhiệm kỳ, xử lý mối đe dọa từ dây Tiên Đậu ở Cao địa Bối Doãn.

Vì vốn dĩ cô đã chuẩn bị tìm người chặt nó đi, dây Tiên Đậu không chỉ rụng lá mà còn bắt đầu nghiêng, có thể đổ xuống bất cứ lúc nào.

Nhưng giờ đã giải quyết hoàn toàn, nhìn lũ phản quân, Quốc vương hô lớn: Lui ra.

Lúc này quân phản loạn không còn gan dạ gì nữa, bị Saber quát một tiếng liền mất sạch chiến ý, vứt bỏ vũ khí tháo chạy.

Làm tốt lắm, Đỗ Lan gật đầu: Vậy chúng ta có thể đi xuyên việt rồi, cô đi tìm ứng cử viên, ta đi chơi chút.

Saber biết Đỗ Lan chưa bao giờ thực sự để tâm đến chuyện của mình, may mà cô tự đề xuất đi, chuyện mình thì mình tự làm.

Việc nhà đã giao cho Địch Ny Toa, nàng có thể chăm sóc tốt cho các con gái.

Đây là thế kỷ hai mươi tư, năm 2307, Trái Đất chia thành ba thế lực chính, bắt đầu thám hiểm vũ trụ.

Tuy nhiên ngay cả khi nhân loại mở rộng ra ngoài, ở bề mặt Trái Đất con người vẫn không quên những cuộc đấu tranh khắc sâu vào xương tủy, chiến tranh, chiến tranh chưa bao giờ thay đổi.

Nhân Cách Liên: Liên minh Cách tân Nhân loại gồm 35 quốc gia ở đại lục Á Âu, có dân số khổng lồ hơn bốn tỷ người, là thế lực mạnh mẽ không thể ngó lơ nhất trên Trái Đất.

AEU: Tân Cộng đồng châu Âu, liên hợp châu Âu chiếm đóng phần lớn đất đai châu Phi, nhưng khi tài nguyên châu Phi ngày càng cạn kiệt, thực lực đã không còn như xưa.

Cuối cùng là UNION: Liên hợp Kinh tế Thế giới, Nam Bắc Mỹ và Nhật Bản liên hợp chiếm giữ một phần tư tổng lượng kinh tế thế giới.

Thời đại này tài nguyên cạn kiệt, nhân loại phải dựa vào máy phát điện mặt trời siêu hiệu suất đặt cao trên ba quỹ đạo xích đạo không gian để có năng lượng, những tấm pin mặt trời trên quỹ đạo dường như là sự giãy giụa cuối cùng của nhân loại.

Năng lượng đến từ quỹ đạo không gian toàn bộ bị ba thế lực lớn độc chiếm, gây ra sự bất mãn cho nhiều nước nhỏ.

Đồng thời ba thế lực vì muốn giành bá quyền Trái Đất đã phải phát triển thêm nhiều quân bị tiến hành trò chơi tranh bá cực kỳ nguy hiểm.

Tuy không khai chiến nhưng việc hỗ trợ các đại lý chiến đấu ở các nước nhỏ vẫn diễn ra không ngừng, giống hệt như đầu thế kỷ hai mươi mốt.

Ngay lúc này, một tổ chức có tên Thiên Nhân đang ẩn mình, chuẩn bị tiến hành can thiệp vũ trang đối với tất cả các tổ chức, cơ quan, chính phủ khai chiến, dùng võ lực để chấm dứt võ lực.

Thứ họ tự hào chính là vũ khí quyết chiến mang tên Gundam, họ quyết tâm đối đầu với cả thế giới.

Nhưng hiện tại Thiên Nhân vẫn chưa xuất hiện, Gundam cũng chưa thấy bóng dáng, Đỗ Lan và Artoria mặc đồ bình thường đến nhà hàng ở trạm không gian ăn cơm.

Kế thừa truyền thống tốt đẹp của Thiên Cung hào, trong trạm không gian ở điểm cuối thang máy quỹ đạo của Nhân Cách Liên có một phần không gian rất lớn dùng để trồng rau, du lịch nông thôn không gian là điểm nhấn chính của trạm này.

Các loại rau cải tạo không gian đều rất lớn, hái xong có thể đưa ngay vào bếp chế biến.

Hái rau cũng thú vị đấy chứ, sau ba mươi năm cai trị vất vả, đặt vương miện xuống cuộc sống có nhẹ nhõm hơn không.

Tôi đến tìm người kế vị, không phải đến để chơi.

Saber nói, tuy trên tay cô cũng có loại rau mình thích nhưng vẻ mặt rất nghiêm túc, cứ như cánh đồng rau có thù với cô vậy.

Đừng vội, chúng ta có thể thong thả tìm, những ngày không có Quốc vương, Địch Ny Toa sẽ chăm sóc tốt cho người Bối Doãn.

Nhưng ta vẫn rất tò mò, một kiếm cuối cùng tại sao cô không tấn công phản quân.

Cậy mạnh hiếp yếu không phù hợp tinh thần hiệp sĩ.

Saber nói.

Thật cứng nhắc, Đi thôi, đến nhà hàng chuẩn bị ăn cơm.

Trên đường đến nhà hàng, họ phát hiện có không ít người mặc lễ phục tụ tập, xem ra tầng khác đang tổ chức dạ tiệc.

Trạm không gian ở điểm cuối quỹ đạo rất lớn, dung tích gần bằng một tòa nhà tổng hợp, nhưng phần lớn các nơi đều ở trạng thái vi trọng lực.

Hương vị rau vũ trụ rất không tệ, nhưng khi đang dùng bữa, nhà hàng bỗng rung chuyển, Đỗ Lan ngẩng đầu nhìn tivi trong nhà hàng, mọi màn hình đều hiện một câu: Có mảnh vỡ vũ trụ đi qua, trạm không gian rung lắc xin hãy cẩn thận.

Quả nhiên quanh quỹ đạo Trái Đất có không ít mảnh vỡ: Quanh trạm không gian có trường bức xạ ngoại phóng năng lượng cao, mảnh vỡ tiếp cận sẽ bị nung chảy, chỉ có những mảnh lớn mới xuyên qua được trường bức xạ, nhưng chúng cũng sẽ đâm vào tường hợp kim titan kiên cố của trạm.

Máy tính có thể cho biết vị trí các mảnh vỡ va chạm thường xuyên nhất.

Giống như năng lực của lò vi sóng vậy, chỉ có điều uy lực lớn hơn và vi sóng không hướng vào trong mà hướng ra ngoài.

Tôi hiểu.

Tôi đâu phải người cổ đại thực sự xuyên việt từ vương quốc Anh qua đâu.

Saber ra hiệu không cần giải thích mấy chuyện này với cô.

Rung lắc càng dữ dội hơn, các thực khách xung quanh đều lo lắng.

Saber cũng lộ vẻ nghi hoặc: Hình như không giống anh nói, vụ va chạm này giống như một cuộc tấn công mật tập chứ không phải mảnh vỡ đơn lẻ.

Yên tâm đi, đây là không phận của Nhân Cách Liên, ba quỹ đạo không gian đều thuộc không phận của ba thế lực lớn, ở đây cũng có MS đồn trú, nên nếu thực sự có vấn đề quân đội sẽ xuất động giải quyết thôi.

Chương 931

An tâm, an tâm.

Dù thang máy quỹ đạo có bị nổ tung thì anh vẫn có thể an tâm được.

Saber thấy Đỗ Lan đúng là vô tâm vô tính.

Tích lý ba lạp.

Một trận rung lắc dữ dội, đây tuyệt đối không phải tình huống bình thường, là bọn khủng bố.

Bọn khủng bố cầm vũ khí bất chấp trường bức xạ năng lượng cao ngăn cản cũng muốn xông qua tiến hành hoạt động phá hoại.

Nhưng chính lúc này xuất hiện nhân vật ngăn chặn bọn khủng bố.

Saber, đi, chúng ta xem kịch hay nào.

Những chùm pháo hoa ngũ sắc nổ tung không tiếng động, một bên là các cơ giáp vũ trụ đời đầu dùng điện pin thô sơ, đương nhiên bọn khủng bố không thể chế tạo được cơ giáp, nhìn kiểu dáng là hàng tuồn ra từ AEU.

Một bên là Gundam giải phóng các hạt xanh lục rực rỡ, nhìn cái là biết đẳng cấp rất cao.

Ánh sáng xanh đó là gì.

Saber lập tức chú ý tới ánh sáng của lò mặt trời solar furnace.

Hiển nhiên là một hiện tượng tự nhiên sinh ra từ một loại năng lượng nào đó, không chỉ phát sáng mà còn có thể gây nhiễu radar và tín hiệu thông tin.

Nói đơn giản là các hạt can nhiễu chuyển hóa từ quang tử phát điện.

Anh biết họ sao.

Saber thấy mắt Đỗ Lan sáng rực lên, không khỏi kỳ lạ.

Thiên Nhân, ta đương nhiên biết.

Một đám khủng bố trung nhị, ai mạnh là đánh người đó.

Trên đời có những kẻ kỳ quặc bất lương như vậy sao.

Mục tiêu của họ là gì.

Chấm dứt mọi nguồn gốc của tranh chấp.

Sao có thể chứ.

Đương nhiên là không thể, nhưng tổ chức ôm quyết tâm đó mà hành động chính là Thiên Nhân, những Don Quixote hiện đại.

Gundam lần đầu ra mắt, một là tấn công bãi thử binh khí mới của AEU, hai là ngăn chặn cuộc tập kích của bọn khủng bố vào thang máy quỹ đạo của Nhân Cách Liên như Đỗ Lan thấy.

Đương nhiên thứ khiến người ta rung động nhất không phải lý niệm phi thực tế của Thiên Nhân, mà là tính năng mạnh mẽ của Gundam.

Các ông trùm công nghiệp quân sự của ba thế lực lớn đều thèm nhỏ dãi trước Gundam.

Anh đang nghĩ gì vậy.

Saber đột nhiên hỏi, cô biết mỗi khi gặp chuyện hay Đỗ Lan luôn có những hành động không yên phận.

Không nghĩ gì cả, vì mỗi lần thấy những người máy khổng lồ đánh giáp lá cà, ta lại không nhịn được muốn phát biểu một vài phát ngôn phản nhân loại, ví dụ như ta muốn hủy diệt nhân loại chẳng

hạn.

Vậy anh cứ việc đi mà làm.

Saber không tin Đỗ Lan thực sự sẽ hủy diệt nhân loại, cô rất chắc chắn điểm này, tối đa là hắn phát biểu mấy tuyên ngôn gây sốc đại náo một trận, chơi chán rồi dùng rồng thần khôi phục lại, sau đó đi thế giới tiếp theo.

Điều đó chẳng lẽ phù hợp tinh thần hiệp sĩ sao.

Anh đâu phải hiệp sĩ, tinh thần hiệp sĩ liên quan gì đến anh.

Saber châm chọc sắc sảo.

Thật là chẳng nể mặt chút nào, ý cô là mình là kẻ tiểu nhân bỉ ổi không có tư cách tự xưng hiệp sĩ sao.

Thôi kệ, dù sao cũng là tiểu nhân, Đỗ Lan lại muốn cho họ thấy kẻ tiểu nhân thực sự làm việc như thế nào.

Ngày thứ hai, người sáng lập Thiên Nhân, lão cổ hủ từ hai trăm năm trước Aeolia Schenberg, một lão hói đầu tuyên bố sự tồn tại của Thiên Nhân với toàn thế giới, và tuyên cáo Thiên Nhân là tổ chức vũ trang tồn tại để xóa bỏ nguồn gốc tranh chấp.

Đương nhiên ngay khi Thiên Nhân đang hiển hách thần uy, chơi trội hết mức, Đỗ Lan lại âm thầm vạch ra bí mật không thể tiết lộ, lợi dụng mạng lưới truyền thông hiện đại để kiểm soát dư luận.

Tất cả những ngôn luận phản đối phê bình Thiên Nhân đều bị Đỗ Lan nhúng tay xóa bỏ, trên mạng toàn một màu ủng hộ, khiến mọi người hoàn toàn hồ đồ.

Nhìn có vẻ Thiên Nhân nhận được sự ủng hộ áp đảo, thực tế là những ý kiến phản đối đều bị xóa sạch.

Hơn nữa trước khi bị xóa, những ngôn luận phản đối đó còn bị một lượng lớn ID khác nhau tấn công.

Đúng vậy, Đỗ Lan muốn tạo ra một loại dư luận lệch lạc, khiến những phát ngôn lý tính không được coi trọng, chỉ thấy trên mạng toàn những phát ngôn của lũ thánh mẫu giả tạo, lâu dần những người không thể lên tiếng sẽ nảy sinh oán hận với Thiên Nhân.

Giống như cuộc bầu cử của Hillary và Trump vậy, cuối cùng những người chọn Trump đều là đại đa số không có nơi phát ngôn, họ phản đồng tính, phản nữ quyền, phản thánh mẫu, phản di dân bất hợp pháp, phản nạn dân, phản đối cái gọi là chính trị đúng đắn, họ không quan tâm đến tương lai nhân loại hay chiến tranh ở xó xỉnh nào đó, họ không muốn suốt ngày bị lũ thánh mẫu chỉ tay năm ngón, họ chỉ muốn yên ổn sống cuộc đời mình.

Chính sách có vẻ chỉ biết đến mình và ích kỷ của Trump lại khiến những người bị nhấn chìm bởi dư luận chính trị đúng đắn tìm được nơi xả bỏ, họ không phải thích con người Trump, mà là càng ghét lũ đạo đức giả kia hơn.

Đúng thế, Đỗ Lan không thích tổ chức Thiên Nhân, nên giờ muốn chơi trò chiến tranh dư luận, tiếng vang ủng hộ Thiên Nhân trên mạng càng nhiều thì sẽ xuất hiện càng nhiều người phản đối, họ có lẽ không thể phát ngôn nhưng chỉ cần cho họ một cửa sổ xả bỏ, họ sẽ lập tức để Thiên Nhân biết họ không được thế giới chào đón đến nhường nào.

Đây mới là việc tiểu nhân làm, đâm lén sau lưng, Đỗ Lan cười thâm hiểm, làm chuyện xấu đúng là quá thú vị mà.

Sau khi tài nguyên nhân loại cạn kiệt, ba cột trụ trời Thiên Trụ khổng lồ đã được xây dựng trên đường xích đạo, xung quanh quỹ đạo triển khai các tấm buồm mặt trời khổng lồ để phát điện năng lượng mặt trời.

Đây chính là thời đại điện năng.

Việc xây dựng các thang máy không gian này cực kỳ đồ sộ, đòi hỏi nhân lực, vật lực, kinh phí và công nghệ vượt xa khả năng của một quốc gia đơn lẻ.

Do đó, nhiều quốc gia đã hợp thành ba thế lực lớn để xây dựng ba cột Thiên Trụ.

Mỗi thang máy đều có kích thước khổng lồ, trên đó có hàng chục đường ray thiết bị, dựa vào năng lượng điện từ để đưa các đoàn tàu lên trạm không gian ở điểm cuối.

Xung quanh trạm không gian còn xây dựng các đô thị vũ trụ, vì là những vòng tròn xoay tròn nên được gọi là đô thị vòng trọng lực, mỗi vòng trọng lực đều có đủ không gian cho con người sinh sống.

Tuy nhiên, trong thời đại này, nhiều quốc gia nhỏ lại nảy sinh bất mãn với ba thế lực lớn.

Tất nhiên, ngay cả khi tài nguyên không cạn kiệt, nỗi sợ hãi của nước nhỏ đối với nước lớn cũng không bao giờ dừng lại, bản thân các quốc gia cũng có chuỗi thức ăn riêng.

Các nước nhỏ thiếu tầm nhìn và kỹ thuật, khi còn tài nguyên thì dựa vào việc bán rẻ tài nguyên để luồn lách kiếm lợi, nhưng khi tài nguyên cạn kiệt, vốn liếng của họ biến mất, họ bắt đầu oán hận ba thế lực lớn đã chiếm hữu và độc quyền điện lực.

Đáng tiếc, việc cung cấp điện cho các nước đồng minh là điều hiển nhiên, và nó sẽ không thay đổi vì những lời phàn nàn của các nước nhỏ.

Cho dù một số nước đồng minh không đóng góp nhiều trong việc xây dựng quỹ đạo thang máy, nhưng ít nhất họ đã chọn đứng đội ủng hộ nước lớn trong cơn biến động của tình hình quốc tế.

UNION gồm các quốc gia chính là Mỹ, Nhật Bản.

Nhân Cách Liên chủ yếu là Trung Quốc, Nga, Ấn Độ.

AEU là các quốc gia Châu Âu như Anh, Pháp, Đức.

Quỹ đạo thang máy của mỗi thế lực đều do các quốc gia nòng cốt của họ bỏ công, bỏ của, bỏ công nghệ ra xây dựng.

Có thể nói nếu không có những nước lớn bị các quốc gia nhỏ bé tự cô lập ghét bỏ kia, nhân loại hiện nay đã đang chờ chết trong một thế giới héo mòn rồi.

Về phần cuộc đấu trí giữa các nước lớn, chưa bao giờ dừng lại.

Cuộc chiến tranh mà tổ chức Thiên Nhân nhắc tới căn bản không thể xảy ra giữa các nước lớn, cùng lắm chỉ là các nước nhỏ đánh qua đánh lại.

Suy cho cùng, ý định thực sự của việc diệt tuyệt căn nguyên chiến tranh mà Thiên Nhân rêu rao chỉ là họ chiến đấu vì kẻ yếu.

Ba thế lực lớn đều không cần Thiên Nhân dùng vũ lực can thiệp vào các quốc gia khác, quân tử tự cường bất tức, những quốc gia có khả năng lớn mạnh đều hiểu đạo lý này.

Vì vậy khi Thiên Nhân xuất hiện, dùng vũ lực can thiệp khắp nơi, các nước lớn không hề coi trọng, cùng lắm chỉ thành lập một bộ đội ứng phó, còn lại mọi thứ vẫn như cũ.

Cho dù bị Thiên Nhân phá hủy thêm nhiều căn cứ quân sự, binh lính vẫn sẽ được bổ sung kịp thời, dây chuyền sản xuất vũ khí cũng không dừng lại.

Thiên Nhân là một lũ thánh mẫu biểu đạo đức giả, không phải thánh mẫu thực thụ.

Thánh mẫu thật sự luôn lấy thân mình làm gương để hoàn thành những tiêu chuẩn đạo đức cao thượng, cho mọi người thấy điều đúng đắn mãi mãi là đúng đắn, nhưng họ tuyệt đối không cưỡng ép người khác phải giống mình.

Thánh mẫu là tấm gương và là người tiên phong dùng hành động của mình để ảnh hưởng thế giới.

Nhưng lũ thánh mẫu biểu chỉ giỏi nói suông, họ sẽ không làm gì cả, chỉ đứng trên cao điểm đạo đức để hà khắc và chỉ trích những chuyện chướng tai gai mắt.

Rõ ràng bản thân họ không làm được nhưng lại luôn yêu cầu người khác phải hoàn thành, đó là loại người đáng ghét nhất.

Ví dụ như Thiên Nhân bảo người khác buông bỏ vũ khí để thấu hiểu lẫn nhau, nhưng bản thân họ lại là một tổ chức vũ trang.

Nếu thực sự vì hòa bình thế giới, họ nên học theo Gandhi thực hiện bất bạo động.

Thiên Nhân chính là một lũ người như vậy, rõ ràng bản thân không buông được vũ khí và tranh chấp, nhưng lại luôn bắt cường quốc phải tự hủy võ công.

Chẳng lẽ họ không biết nhân loại tồn tại bao nhiêu năm qua chính là dùng vũ khí trong tay để khai thác sao.

Chương 932

Không phải chuyện gì cũng có thể giải quyết bằng đàm phán, buông vũ khí không giải quyết được tranh chấp, muốn giải quyết triệt để tranh chấp trong thời gian ngắn chỉ có một cách: tiêu diệt hoàn toàn đối phương về mặt thể xác.

Khi tài nguyên sung túc nhân loại đã như thế, huống chi hiện tại tài nguyên khan hiếm, nếu có thể, ai cũng muốn làm ác khuyển giữ mồi.

Trên mạng toàn là những lời khen ngợi, đồng loạt ủng hộ Thiên Nhân, nói rằng nhân loại nên chung sống hòa bình, nước lớn nên nhường lợi, điện lực nên chia đều.

Dư luận suýt chút nữa đã biến thành có ruộng cùng cày, có cơm cùng ăn, có áo cùng mặc, có tiền cùng xài, không nơi nào không đều, không ai không no ấm.

Trong hoàn cảnh này, thực sự có không ít kẻ ngu ngốc đứng ra ủng hộ.

Ngay cả khi Đỗ Lan không bí mật giở trò, những âm thanh trên mạng cũng có thể lấn át lý trí.

Những người này thực sự tin rằng Thiên Nhân có thể mang lại thế giới đại đồng.

Rất tốt, hiện tại những kẻ nói chuyện không biết đau đầu đã lộ diện hết rồi, những người thực sự nỗ lực làm việc vì sự sinh tồn của nhân loại đã trở thành mục tiêu tấn công của họ.

Giai đoạn thứ nhất hoàn thành.

Đỗ Lan cho biết lượng công việc của mình mấy ngày nay không tệ.

Anh chỉ khống chế mạng thôi, còn các phương tiện truyền thông đại chúng thì sao.

Saber hỏi.

Truyền thông.

Càng không cần lo lắng, những truyền thông có lương tâm thực sự sẽ sớm bị nhấn chìm bởi lũ truyền thông chạy theo doanh số và trào lưu thôi.

Rất nhanh thôi mọi người sẽ bị bao vây bởi những ngôn luận ủng hộ Thiên Nhân, rồi sau đó sinh ra oán hận.

Đỗ Lan mang vẻ mặt thấu hiểu tương lai, khiến Saber cảm thấy áp lực rất lớn.

Quả nhiên sự việc phát triển đúng như vậy, chỉ sau vài ngày, giọng điệu của phần lớn truyền thông đã thay đổi, không đổi thì sẽ bị chửi cho vuốt mặt không kịp.

Mọi người bắt đầu ủng hộ Thiên Nhân, ngay cả khi hành động của Thiên Nhân gây ra thương vong cho dân thường, điều đó cũng bị hoàn toàn ngó lơ.

Thao tác dư luận thật hoàn mỹ, ta thấy mình ngày càng biết chơi rồi đấy.

Đỗ Lan cười hì hì nói.

Vậy bước tiếp theo là gì.

Dư luận lên men vẫn cần chút thời gian, tiếp theo anh định làm gì.

Ta muốn trở thành tiếng nổ duy nhất dưới áp lực này, ta muốn thay những người không thể phát ngôn và không được phát ngôn để phát ra tiếng nói mạnh mẽ nhất.

Ta muốn làm Tổng thống.

Đây là dự định của anh sao.

Đáp lại sự oán độc ngày càng nhiều của mọi người, hội tụ sự oán độc đó thành năng lượng của chính mình, sau đó anh muốn phát động chiến tranh với Thiên Nhân à.

Ta làm sao có thể phát động chiến tranh, là Thiên Nhân sẽ phát động chiến tranh với ta.

Vậy anh định đi đâu tranh cử.

Tất nhiên là đế quốc Mỹ rồi.

Mùa tranh cử đã bắt đầu, đầu tiên Đỗ Lan trở thành một thành viên của Đảng Cộng hòa, sau đó trở thành một trong những ứng cử viên Tổng thống.

Tổng thống Mỹ chủ yếu được bầu chọn từ hai đảng lớn là Cộng hòa và Dân chủ, vì bầu cử là một công việc tốn tiền tốn sức, cần phải tuyên truyền tại mỗi bang của nước Mỹ để tranh giành phiếu bầu.

Mà phiếu bầu ở mỗi bang theo quy tắc người thắng ăn cả, nghĩa là bang nào ủng hộ Đảng Cộng hòa nhiều hơn thì kết quả cuối cùng của bang đó là ủng hộ Đảng Cộng hòa.

Vì vậy các đảng phái nhỏ cơ bản không có khả năng cạnh tranh với các đảng lớn.

Thiên Nhân có quậy phá thế nào, dù có Cao Đạt Gundam thì cũng chỉ là những phần tử khủng bố có vũ khí hạt nhân.

Cần coi trọng nhưng cũng không thể vì Thiên Nhân mà làm trì trệ trật tự quốc gia.

Việc bầu cử vẫn cứ diễn ra, đối với ứng cử viên Đỗ Lan đột ngột xuất hiện, mọi người đều cảm thấy rất bất ngờ.

Tại sao hắn lại đột nhiên xuất hiện.

Rõ ràng trước đây không hề có bất kỳ tiếng tăm nào.

Sau khi truyền thông khai thác, họ phát hiện Đỗ Lan lại là người sở hữu các trang web chủ lưu toàn nước Mỹ, có thể nói một mình hắn nói một câu là có thể thao túng toàn bộ dư luận.

Đồng thời hắn còn sở hữu một lượng lớn các ngành công nghiệp thực thể, cũng không biết xuất hiện từ lúc nào.

Hắn trẻ như vậy mà lại giàu có như thế, giàu thì thôi đi lại còn đi tranh cử Tổng thống, nhìn thế nào cũng thấy không bình thường.

Vì thế truyền thông đều không lạc quan về Đỗ Lan, vì đối thủ của hắn là Lincoln VIII, người đã thất bại sít sao trong nhiệm kỳ trước.

Lincoln VIII vì muốn tranh thủ phiếu bầu nên đã nói thuận theo truyền thông chủ lưu, ủng hộ lý niệm của Thiên Nhân, ủng hộ xóa bỏ tranh chấp.

Ông ta không nói là ủng hộ Thiên Nhân vì họ là phần tử khủng bố, nhưng ủng hộ lý niệm giảm thiểu chiến tranh thì vẫn được, đặc biệt là quân đội Mỹ hiện nay sa lầy vào quá nhiều cuộc chiến, nên rút quân.

Xem ra tỷ lệ ủng hộ của anh không cao nhỉ.

Saber nhìn cuộc thăm dò dư luận, tỷ lệ ủng hộ của Đỗ Lan chỉ có 12%: E rằng 12% này cũng không phải là ủng hộ anh, mà đơn giản là không thích đối thủ của anh là Lincoln VIII mà thôi.

Anh thực sự tự tin có thể thành công sao.

Thăm dò dư luận không phải là bỏ phiếu.

Nếu có phóng viên hỏi thẳng mặt cô rằng cô có ủng hộ chiến tranh không, cô có thừa nhận không.

Đỗ Lan hỏi.

Saber im lặng.

Cô sẽ không thừa nhận, vậy nên nội dung thăm dò dư luận có ít nhất một nửa là sai lầm.

Do đó tỷ lệ ủng hộ của ta ít nhất phải hơn 40%.

Anh đúng là tự tin thật đấy.

Lần đầu tiên tiếp xúc với bầu cử dân chủ, cô cảm thấy thế nào.

Có phải hoàn toàn khác với việc cô đi tìm người kế thừa được chỉ định không.

Nếu ta chiến thắng thì đó là sự lựa chọn của nhân dân, sau này dù ta có phá hoại quốc gia hay phát động chiến tranh thì đó cũng là cái tội của nhân dân thôi.

Ta vẫn tin tưởng vào con mắt của chính mình, bách tính luôn thiếu tầm nhìn và rất khó thống nhất.

Mỗi người họ đều có yêu cầu khác nhau, nếu quá kiêng dè thì ngược lại sẽ khiến quân vương bó chân bó tay.

Không ngờ cô lại là một vị vua Arthur như vậy, cô là độc tài đấy.

Vua là cô độc, là không được bách tính thấu hiểu.

Trải qua bao nhiêu chuyện ta càng xác định rõ điều đó, vậy nên ta vẫn sẽ tự mình chọn người kế thừa.

Vậy cô cứ tiếp tục đi tìm đi, đợi vài ngày nữa ta cũng nên công bố chính sách của mình rồi.

Đỗ Lan nở nụ cười, tuy hắn đột ngột xông ra nhưng năng lực của hắn lớn, có thể tiến hành tuyên truyền quy mô rộng.

Trong vài tháng tới, Đỗ Lan hoàn toàn có thể trở thành nhân vật lớn mà ai ai cũng biết.

Hôm nay hắn sẽ trực tiếp diễn giảng, lần đầu tiên gặp gỡ công chúng.

Hàng trăm cơ quan truyền thông lớn nhỏ từ khắp nơi trên thế giới đều tề tựu đông đủ, họ rất coi trọng lần xuất hiện đầu tiên này của Đỗ Lan.

Vì một kẻ Trình Giảo Kim nửa đường xông ra như Đỗ Lan liệu có thể lay chuyển địa vị của Lincoln VIII hay không là điều khiến mọi người rất tò mò.

Truyền thông luôn thích những tin tức lớn.

Thật trẻ, khi Đỗ Lan xuất hiện, ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu mọi người chính là sự trẻ trung.

Tuy thực tế tuổi của Đỗ Lan đã lớn hơn cả Trái Đất, nhưng vẻ ngoài của hắn mãi mãi trẻ trung như vậy.

Đỗ Lan đứng trên đài, nhìn các phóng viên phía dưới rồi chậm rãi mở lời: Tôi từng nghe một câu chuyện cười, đó là vào khoảng thế kỷ 21, cách đây đã một ngàn năm, hôm nay tôi muốn chia sẻ với mọi người.

Có hai ứng cử viên đang tranh luận, một người nói Nếu tôi đắc cử Tổng thống, tôi nhất định phải giết chết một triệu người Nhật Bản và một chiếc xe đạp.

Người kia hỏi Tại sao lại giết chiếc xe đạp.

Người đầu tiên lập tức nói Ông căn bản không quan tâm đến người Nhật Bản, ông không có nhân tính, người như ông căn bản không thể làm Tổng thống.

Ha, quả thực rất buồn cười, nhưng câu chuyện này có ý nghĩa gì.

Đây có lẽ là chuyện cười nhưng lại là sự thật.

Chúng ta luôn bị những chuyện không quan trọng nhưng nổi bật thu hút ánh nhìn, mà bỏ qua những sự vật quan trọng hơn.

Đúng vậy, thứ mà tôi gọi là gây phân tán sự chú ý chính là tổ chức Thiên Nhân đang làm mưa làm gió gần đây cùng với những hành động can thiệp của họ, khiến chúng ta quên mất điều quan trọng hiện nay là phải sinh tồn.

Vì tổ tiên của chúng ta sử dụng tài nguyên vô độ, hiện nay chúng ta chỉ có thể dựa vào điện năng mặt trời để sống lay lắt qua ngày.

Nhân loại sắp diệt vong, vậy mà quốc dân của chúng ta vẫn còn quan tâm đến cái tổ chức ngây thơ như Thiên Nhân.

Nếu tôi đắc cử Tổng thống, tôi sẽ không quan tâm đến những vong hồn nước nhỏ bị Thiên Nhân giết chết, vì họ cũng giống như chiếc xe đạp kia thôi, đều là chuyện không quan trọng.

Chương 933

Điều tôi quan tâm là liệu một triệu người kia có bị đồ sát hay không, quan tâm đến việc quốc dân của chúng ta có được điều kiện sống tốt hơn và nhiều tài nguyên hơn hay không.

Cho dù có phải phát động chiến tranh cũng không tiếc, nhất định phải tránh cho người dân nước ta rơi vào cuộc khủng hoảng sinh tồn quy mô lớn vì phân tán tài nguyên.

Cái gì của chúng ta là của chúng ta, cái gì không phải của chúng ta, chúng ta cũng phải đoạt lấy.

Các phương tiện truyền thông lớn đều chấn kinh, thanh niên này đơn giản là mang tính xâm lược bẩm sinh.

Nếu một người như vậy trở thành Tổng thống, thật không thể tin được chuyện gì sẽ xảy ra.

Tuy nhiên, nhiều người dân đế quốc Mỹ lại thấy ấm lòng, đúng là nên như vậy, người nước khác sống chết can hệ gì đến họ, bản thân họ sống còn khó khăn.

Chính là nên lấy lại những tài nguyên đang phân tán ở các nước đồng minh, đặc biệt là Nhật Bản.

Ngươi là một quốc gia ở Châu Á, dựa vào cái gì mà chia sẻ tài nguyên của UNION.

Tất nhiên là Nhật Bản ôm chân lớn rồi, từ bỏ chủ quyền để gia nhập UNION với tư cách là khu kinh tế đặc biệt.

Vì trước đây Mỹ cần Nhật Bản làm tiền đồn, nếu khai chiến thì Nhật Bản sẽ là chiến trường chính để kiềm chế Nhân Cách Liên.

Mỹ ủng hộ Nhật Bản hoàn toàn là vì chiến lược lâu dài, nhưng cứ trì hoãn không khai chiến mãi sẽ gây lãng phí điện năng của Mỹ.

Hơn nữa hiện tại mọi người đã tiến vào kỷ nguyên vũ trụ, vị trí chiến lược của Nhật Bản không còn quá quan trọng, giá trị của Nhật Bản trong UNION hiện nay chỉ có thể coi là một thị trường tiêu thụ sản phẩm không tệ.

Tuy chi phí truyền điện khổng lồ từ Mỹ sang là do Nhật Bản tự gánh chịu, nhưng toàn thế giới đều thiếu năng lượng, có tiền cũng không mua được điện.

Việc có thể truyền điện từ nội bộ UNION cho Nhật Bản đã là nể mặt Mỹ lắm rồi.

Nhưng người dân Mỹ càng hy vọng giữ lại lượng điện truyền cho Nhật Bản để tự dùng, các nhà máy xí nghiệp trong nước đều đang khát điện.

Đối mặt với phát ngôn bá đạo của Đỗ Lan, các phóng viên đều ngẩn người, sau đó là thời gian đặt câu hỏi: Xin hỏi câu ông vừa nói không phải của các ông, các ông cũng phải đoạt lấy có nghĩa là gì.

Có phải đồng nghĩa với việc sẽ khai chiến không.

Không, không phải khai chiến, mà là chiến lược thu hẹp, không còn đi tặng điện khắp nơi như trước nữa, chúng ta phải giữ lại nhiều điện hơn trong nước.

Còn về thứ tôi nói không thuộc về chúng ta, tôi đang chỉ Thiên Nhân.

Rõ ràng Thiên Nhân sở hữu một hệ thống năng lượng hiệu quả hơn chúng ta, nhưng họ lại dùng nó để tiến hành các hoạt động khủng bố.

Nếu có thể, tôi hy vọng thông qua đàm phán để đoạt lấy nguồn năng lượng của họ.

Đàm phán đoạt lấy.

Có khả năng không.

Xin hỏi ông thực sự cho rằng Thiên Nhân là phần tử khủng bố sao.

Vì sự tồn tại của Thiên Nhân, nhiều khu vực chiến loạn đã bình định, họ thực sự đang chiến đấu vì hòa bình.

Tôi không có ý kiến gì về lý niệm của họ, nhưng tôi cho rằng họ là một tổ chức khủng bố chỉ cho phép mình giết người mà không cho phép các quốc gia khác giết người.

Họ muốn coi toàn nhân loại là món đồ chơi, tôi cực kỳ không đồng tình.

Tuy nhiên chúng ta chỉ cần đối xử với họ bằng thái độ dành cho phần tử khủng bố là được rồi.

Họ tuyệt đối không thể gây hại cho trật tự quốc gia của chúng ta, điều chúng ta cần hiện nay là quan tâm đến dân sinh.

Vậy ông có nhận xét gì về việc truyền thông chủ lưu hiện nay đang ủng hộ Thiên Nhân không.

Mọi người khao khát hòa bình, tôi rất thấu hiểu.

Nhưng dường như mọi người đã quên, thứ phá hoại hòa bình của chúng ta không phải là những nước nhỏ hỗn loạn, mà là những kẻ thực sự gây hại cho mọi người ở ngay bên cạnh: người di cư bất hợp pháp, dân tị nạn từ phía Nam, các tổ chức tôn giáo cực đoan, cũng như các hoạt động khủng bố trong nước, chứ không phải là chiến tranh ở nước ngoài.

Viên đạn ở nước ngoài không bắn chết được chúng ta ở trong nước, nhưng virus trong nước lại có thể giết chết chúng ta.

Tôi sẽ tiến hành những thay đổi mạnh tay cho quốc gia, mọi tài nguyên sẽ chỉ cung cấp cho công dân của chúng ta, còn những kẻ khác sẽ phải nhận sự đả kích không nương tay.

Thủ đoạn của tôi sẽ còn lôi lệ phong hành hơn cả Thiên Nhân.

Tên này đơn giản là một kẻ phẫn thanh thanh niên phẫn nộ chính hiệu, các phóng viên nghĩ thầm, nhưng đây đều là tin sốt dẻo.

Vậy ông có nghĩ mục đích của Thiên Nhân thực sự là vì hòa bình thế giới không.

Tôi cũng hy vọng thế giới hòa bình, mọi người cùng hợp tác phát triển, nhưng tôi thấy họ không phải vì hòa bình.

Tôi biết mục đích của họ, đã nhìn thấu họ rồi.

Các phóng viên trợn tròn mắt, không biết Đỗ Lan lại định tung tin gì nữa.

Đỗ Lan cười nói: Rõ ràng là người sáng lập Thiên Nhân từ hai trăm năm trước, Aeolia Schenberg, đã không hài lòng với công nghệ mọc tóc của hai trăm năm trước.

Cho nên khi nhìn thấy chúng ta của hai trăm năm sau, dù là nam hay nữ đều có một mái tóc dày mượt, linh hồn của ông ta đã sống lại và tiến hành báo thù tất cả chúng ta, những người có mái tóc bồng bềnh.

Đúng vậy, chính là như thế, tôi đã nhìn thấu tổ chức Thiên Nhân rồi.

Ha ha, mọi người lại cười rộ lên.

Đỗ Lan này ngoài việc quá hiếu chiến ra, con người cũng rất hài hước.

Nói ra có lẽ mọi người không tin, cá nhân tôi là một người cực kỳ đam mê MS Mobile Suit.

Vì vậy lần này nghe nói AEU Moralia sẽ trưng bày mẫu cơ thể AEU mới nhất, tôi đã cùng người bạn tốt của mình là nữ sĩ Saber đến tham gia triển lãm lần này.

Ông không sợ gây ra sóng gió dư luận, làm giảm tỷ lệ ủng hộ của ông sao.

Tôi chẳng sợ gì cả, vì nếu tôi không làm Tổng thống thì chỉ là tổn thất của nhân dân Mỹ thôi, tôi chẳng có tổn thất gì.

Đỗ Lan tự tin như vậy: Xin lỗi, lễ khai mạc sắp bắt đầu, tôi phải đi xem có mẫu máy nào tôi thích không, biết đâu tôi sẽ mua một chiếc về để ở nhà.

Mecha của AEU được đặt tên theo chữ AEU cộng với con số, hiện tại mẫu sản xuất hàng loạt là AEU 09, là loại MS biến hình dùng cho cả không trung và mặt đất.

Công ty Moralia đã bố trí một lượng lớn MS vũ trang đạn thật trên lãnh thổ của họ, mục đích chính là để phục kích Thiên Nhân.

Có khoảng hơn mười biên đội, 160 chiếc AEU 09 đã ẩn nấp xung quanh, chỉ cần Thiên Nhân xuất hiện, đó sẽ là một bữa tiệc thịnh soạn.

Saber không nói lời nào, thực ra ở bên cạnh Đỗ Lan cô không cần suy nghĩ quá nhiều.

Tuy cô được Đỗ Lan gọi là cố vấn, nhưng thực chất cô vẫn coi mình là thị tòng của Đỗ Lan, và Đỗ Lan tuyệt đối là một ma thuật sư mạnh mẽ vô biên, nên cô căn bản không cần lo lắng điều gì cho hắn.

Chẳng lẽ cô không tò mò ta sẽ làm gì sao.

Đỗ Lan không nghe thấy ai tung hứng với mình, cảm thấy không vui.

Giống như diễn tấu hài, phải có người tung người hứng mới thú vị.

Ta chẳng tò mò chút nào.

Saber lạnh lùng đáp.

Thật nhạt nhẽo.

Tuy nhiên lễ khai mạc đã bắt đầu, các biên đội MS biến hình chỉnh tề dưới hình dạng phi cơ lướt qua bầu trời, để lại những vệt khói dài.

Là MS chiến đấu chính quy của AEU, so với Tieren Thiết Nhân của Nhân Cách Liên, AEU 09 có tính cơ động xuất sắc hơn.

Nó rất giống với chiến cơ Flag của UNION, đều mảnh mai, giỏi di chuyển, có súng laser, khiên tự xoay và hệ thống biến hình.

Có tin đồn rằng AEU đã trộm bản thiết kế của Flag để sản xuất, vì Flag phục vụ trước rồi mới có AEU 09, độ tương đồng giữa cả hai là quá cao.

Lúc này tại bộ chỉ huy Moralia, các sĩ quan AEU đang nhìn chằm chằm vào các điểm phục kích, có thể nói là đã nắm vững tinh túy của chiến đấu cơ giáp.

Từ bầu trời đến mặt đất, rồi đến dưới đáy thung lũng, không để lại bất kỳ lỗ hổng nào.

Nhưng Thiên Nhân không cần lỗ hổng, tính năng siêu việt của Cao Đạt Gundam cho phép họ đơn thương độc mã xông vào quân địch.

Kẻ địch từ trên trời rơi xuống, và sau đó là sự biến mất của các chiến sĩ AEU.

Vũ khí của AEU 09 căn bản không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào cho Cao Đạt, trong khi vũ khí của Cao Đạt có thể phá hủy AEU 09 chỉ bằng một đòn.

Đây là một cuộc đồ sát một chiều.

Oanh.

Pháo hoa nổ tung trên bầu trời xa xa, thiêu rụi toàn bộ máu thịt của phi công, trận chiến bắt đầu bằng việc AEU mất đi các sinh mạng.

Mọi điện thoại, máy tính đều mất tín hiệu, đó là tác dụng của các hạt đặc biệt phóng ra từ lò mặt trời GN.

Cao Đạt như vào chỗ không người, khoảng cách tính năng này quá lớn.

Nhìn vũ khí của đám tạp binh bắn vào giáp Cao Đạt chẳng có tác dụng gì, Đỗ Lan cũng thấy tội nghiệp cho đám binh sĩ này.

Cả bốn chiếc đều xuất động rồi sao.

Có thể thấy những người xung quanh đều rất kích động, vì trong vài tháng qua, Thiên Nhân thực sự là chủ đề nóng hổi, và thông thường Thiên Nhân cơ bản đều hành động riêng lẻ, một lúc bốn chiếc xuất hiện thế này là lần đầu tiên.

Xem ra sự khiêu khích của công ty Moralia đã khiến Thiên Nhân rất tức giận.

Chương 934

Những ánh sáng rực rỡ vẽ nên một bức tranh trừu tượng cực kỳ đơn giản trên bầu trời, nền xanh lam với những đường nét màu sắc khác nhau.

Cuộc chiến giữa các robot đúng là xem mãi không chán.

Mọi người đều đi lánh nạn rồi, chúng ta không đi sao.

Saber, nhìn cô kìa, lại nói ngớ ngẩn rồi, chúng ta còn cần lánh nạn sao.

Đỗ Lan cho rằng Saber thật ngây thơ đến đáng yêu.

Saber trong lòng thực sự muốn đấm cho Đỗ Lan một trận, cô biết Đỗ Lan luôn miệng nói phải khiêm tốn, nhưng cứ mỗi lần đến lúc quan trọng, người đầu tiên lao ra chơi trội luôn là hắn.

Hiện tại cô nhắc nhở Đỗ Lan phải khiêm tốn, phải hành động như người bình thường thì ngược lại bị hắn dạy bảo, quả nhiên mình không thích nổi Đỗ Lan.

Trận chiến vẫn còn ở phương xa, nhưng việc lánh nạn vẫn rất cần thiết, các mảnh đạn lạc từ MS trên không rơi xuống như pháo cao xạ cách đó vài cây số, rơi trúng khu khán đài phụ cận, làm nóng chảy cả kiến trúc.

Nếu con người bị trúng phải chắc chắn sẽ tan xương nát thịt.

Tất nhiên, ngoại trừ Đỗ Lan và Saber vẫn đứng im trên khán đài, còn có các phóng viên, quay phim lại chính là tin sốt dẻo.

Các phóng viên quân sự đều nghĩ rằng AEU để ngăn chặn Thiên Nhân phá hoại chắc chắn đã chuẩn bị kỹ lưỡng, không ngờ lại huy động nhiều binh lực đến vậy. 160 chiếc cơ giáp đủ để đánh chiếm một quốc gia nhỏ, hiện tại lại chỉ nhắm vào bốn chiếc Cao Đạt.

Quá mạnh, Cao Đạt quá mạnh, nhiếp ảnh gia không ngừng bấm máy, xoay ống kính, không dám bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào.

Oanh.

Ngay khi các phóng viên đang mải mê quay chụp, một chiếc AEU 09 mất kiểm soát rơi xuống.

Thực ra nó chỉ bị đạn pháo quẹt rách lớp sơn ở cánh phụ, nhưng phi công đã mất đi ý chí chiến đấu nên giả vờ mất khống chế rơi xuống để chạy lấy người.

Con người làm sao có thể chiến đấu với những Bạch sắc ác ma Ác ma trắng đó chứ.

Không muốn chết, không muốn chết, binh sĩ thoát ra khỏi khoang lái.

Thú vị lắm.

Đỗ Lan cũng định tham chiến.

Điên rồi sao.

Các phóng viên nhìn thấy ứng cử viên Tổng thống Mỹ lại chui vào khoang lái, khởi động chiếc AEU 09, chỉ cảm thấy thế giới này không còn là thế giới mà họ hiểu nữa.

Không đi lánh nạn đã đành, giờ còn muốn đích thân lên chiến trường, ông ta định làm cái gì.

Ống kính lập tức hướng về chiếc MS mà Đỗ Lan đang điều khiển, lại phát hiện động tác của chiếc MS đó vô cùng linh hoạt, hoàn toàn không giống một tay mơ.

Xem ra lời Đỗ Lan nói trước đây rằng mình thích MS không phải là nói dối, nhưng biết lái và biết đánh nhau lại là hai chuyện khác

nhau.

Đỗ Lan tắt kênh vô tuyến điện vì nó quá ồn ào, quá nhiều tiếng la hét thảm thiết, binh sĩ đã tan tác như ong vỡ tổ.

Từ khi Cao Đạt xuất hiện mới chỉ mười mấy phút, đối mặt với vẻn vẹn bốn chiếc Cao Đạt, ngay cả lính đánh thuê cũng đánh quá tệ, chưa nói đến một phần trong số đó là quân chính quy AEU hỗ trợ Moralia.

Thất bại thảm hại, một nửa đội ngũ đã bị tiêu diệt, căn bản không có hy vọng chiến thắng.

Thật khiến người ta không nhìn nổi mà.

Hưu.

Ba luồng sáng từ các góc độ khác nhau bắn tới, tấn công chiếc Cao Đạt màu vàng đang đại sát tứ phương GN 003 Kyrios Chủ Thiên Sứ.

Tấn công như vậy là vô dụng thôi.

Người điều khiển Kyrios là siêu binh sĩ mang hai nhân cách Hallelujah Cáp Lôi Lộ Á, một kẻ tâm thần tóc mái lệch.

Oanh long.

Ba phát pháo đạn nhìn thì có vẻ dễ dàng né được, nhưng giáp vai của Kyrios lại bị viên pháo cuối cùng bắn trúng.

Hallelujah lộ ra vẻ mặt chấn kinh, hắn rõ ràng đã thực hiện động tác né tránh, tại sao lại bị bắn trúng.

Ứng cử viên Tổng thống lại bắn trúng Cao Đạt.

Tuy rằng không có tác dụng gì mấy vì giáp Cao Đạt rất cứng.

Đỗ Lan nhún vai, thầm nghĩ quả nhiên là vậy, nỗi bi ai của máy tạp binh, nỗi bi ai của kẻ làm nền.

Nhưng liệu có thực sự không có bất kỳ điểm yếu nào không.

Đỗ Lan bình tĩnh tiếp tục bắn, một chuỗi tấn công như đang phổ nhạc cho những vần thơ.

Đây là đạn đạo sao.

Hay là một nhà vật lý mắc chứng cưỡng chế đang vẽ các loại sơ đồ hiện tượng tự nhiên.

Quá đẹp, lấy súng làm thơ, lấy đạn vẽ tranh.

Ngước nhìn lên chỉ thấy những bông hoa nở rộ.

Đối mặt với làn đạn, phi công của Kyrios không cảm thấy chất thơ đâu cả, chỉ thấy sống lưng lạnh toát, đối phương lại chặn đứng mọi đường lui của hắn.

Lần đầu tiên bắn trúng không phải là tình cờ, mà là đối phương đã tính toán chính xác sai số, tính toán được hắn sẽ xuất hiện ở vị trí viên đạn thứ ba.

Hallelujah siết chặt cần điều khiển, chuẩn bị đón nhận sự tẩy lễ của đạn pháo.

Sự thực chứng minh, Cao Đạt chính là mạnh như vậy, vũ khí của AEU 09 không thể gây tổn thương gì cho Cao Đạt, dù Đỗ Lan có tay súng thần sầu cũng không thay đổi được khoảng cách tính năng giữa các cơ thể.

Chả trách đám tạp binh lại tuyệt vọng bỏ chạy, vì không chạy là chết chắc.

Một phen hú vía, Hallelujah trong chiếc Kyrios đổ mồ hôi lạnh, nếu không phải là Cao Đạt mà là MS bình thường thì hắn đã chết rồi.

Không phải lúc phân tâm, Kyrios giương súng chuẩn bị bắn hạ Đỗ Lan, lại phát hiện mình vừa bắt đầu giơ súng, MS của đối phương đã bắt đầu di động rồi, còn nhanh hơn cả họng súng của hắn.

Khốn khiếp, sao lại có tốc độ như vậy.

Thực ra đó chính là dự đoán, khi Cao Đạt di động, các bộ phận cũng sẽ có những rung động khác nhau, chỉ cần phán đoán chính xác là có thể biết động tác tiếp theo của nó.

Bộ đẩy khởi động, Đỗ Lan điều khiển AEU 09 tiếp cận kẻ địch một cách tao nhã.

Muốn cận chiến sao. 76.

Khi Hallelujah phản ứng lại thì đã không kịp kéo giãn khoảng cách, hắn giơ tay trái của Kyrios lên, trên đó có một cái càng máy có thể dùng làm khiên hoặc vũ khí, đóng lại là khiên, mở ra là càng, đồng thời trong càng còn có kiếm quang thúc beam saber.

Oanh.

Hai lưỡi kiếm quang màu đỏ và trắng va chạm, lưỡi kiếm màu đỏ của AEU 09 rõ ràng bắt đầu mờ nhạt đi.

Vũ khí tầm xa hay tầm gần đều không đủ lực, công suất cũng không bằng Cao Đạt.

Vì kiếm của Kyrios rõ ràng đã áp chế được kiếm của AEU 09.

Hallelujah, cậu đang làm gì thế.

Tại sao vẫn còn ở khu C.

Đó là tiếng gọi của Tieria Đề Da Lợi Á, phi công của chiếc Virtue Đức Thiên Sứ cục mịch đang gọi đồng đội.

Xin lỗi, gặp phải đối thủ khó nhằn.

Kyrios tiếp tục tăng công suất để tiêu diệt kẻ địch.

Lúc này các phóng viên dưới mặt đất đã ngây người, một chính trị gia, một thương nhân sao có thể mạnh đến thế.

Nhìn các binh sĩ chuyên nghiệp khác còn không chịu nổi một đòn của Cao Đạt, vậy mà Đỗ Lan lại có thể đánh qua đánh lại với Cao Đạt, chẳng lẽ ông ta là phi công tinh anh.

Tung chân đá văng Kyrios ra sau, vì nếu cứ tiếp tục giằng co thì chiếc AEU 09 của hắn sẽ không chịu nổi.

Chịu đựng sự rung chấn, Hallelujah ổn định thân máy Kyrios, lại phát hiện mình không thấy kẻ địch đâu nữa.

Chương 935

Ở đâu.

Ở ngay sau lưng.

AEU 09 dành cho Kyrios một cái ôm, khóa chữ thập cố định, khống chế khớp xương của Kyrios từ phía sau, thực ra chủ yếu là ôm chặt một cánh tay của Kyrios, cái tay đang cầm súng.

Khởi động tự phát nổ.

Liệu tự phát nổ có thể lấy đi một cánh tay của Cao Đạt không nhỉ.

Không cử động được, tên này định làm cái gì.

Hallelujah nhìn từ góc màn hình thấy khoang lái của AEU 09 lại mở ra, từ bên trong bước ra một người mà hắn tuyệt đối không thể tin nổi, người vẫn luôn lớn tiếng trên TV nói rằng Thiên Nhân chỉ là tổ chức khủng bố không đáng kể ứng cử viên Tổng thống.

Đây là độ cao hàng trăm mét trên không trung đấy, vậy mà đối phương cứ thế bước ra từ chiếc MS đang ôm chặt cánh tay Kyrios, bất chấp cuồng phong trên trời, nhàn nhã như đi dạo trong sân.

Hallelujah cũng phải nghi ngờ chính đôi mắt của mình.

Nhảy dù.

Vì là sử dụng MS trong tầng khí quyển nên trong khoang lái có túi dù.

Hắn đang chào mình sao.

Thấy Đỗ Lan đưa ngón tay trỏ và giữa lên thái dương chào, rồi không chút do dự tung người nhảy xuống, Hallelujah chỉ cảm thấy điềm chẳng lành.

Hắn nhảy dù làm gì.

Chẳng lẽ.

Tự sát.

Không thoát ra được, hắn đã khóa chặt chiếc AEU 09 rồi sao.

Khốn khiếp.

MS tự phát nổ uy lực không hề nhỏ, liệu Gundam có chịu nổi không.

Chính phi công Cao Đạt cũng không biết vì chưa bao giờ thử nghiệm qua.

Bây giờ có thể thử rồi.

Oanh long.

Từ bên trong MS phóng ra nhiệt độ cao, bức xạ tràn ngập màn hình hiển thị, độ sáng khiến phi công không mở nổi mắt.

Sau đó là một cú va chạm kịch liệt từ phía bên phải, giáp vai mất tiêu, cánh tay tàn phế, quả nhiên là uy lực của việc tự phát nổ ở khoảng cách bằng không.

Sắc mặt Hallelujah cực kỳ khó coi, đơn giản không thể tin nổi Cao Đạt của mình lại chịu tổn thương nghiêm trọng đến thế.

Nghe thấy đồng đội gọi trong thiết bị liên lạc, tuy không cam lòng nhưng hiện tại hắn buộc phải rút lui để hội quân với ba người kia.

Nhìn bóng dáng đang xoay tròn hạ cánh bằng dù trong luồng không khí hỗn loạn, Hallelujah nghiến răng biến hình rời đi.

Họ đã nhìn thấy cái gì.

Ứng cử viên Tổng thống Mỹ lại lái chiếc AEU 09 phá hủy một cánh tay của Cao Đạt.

Tuy là tự sát nhưng cả một quân đội còn không làm bốn chiếc Cao Đạt bị thương, Đỗ Lan lại làm được, ông ta là anh hùng.

Chụp ảnh, chụp ảnh ngay, chụp lại toàn bộ tư thế nhảy dù của Đỗ Lan, đây chính là tin cực sốt dẻo.

Vết thương của Kyrios khiến cả bốn phi công Cao Đạt đều rất kinh ngạc, nhưng chuyện đó để về rồi tính, hiện tại họ đã áp sát tổng bộ Moralia.

Không còn binh sĩ để dùng, Moralia cũng chỉ có thể chọn đầu hàng, cảm giác bị bốn chiếc Cao Đạt bao vây tổng bộ không hề dễ chịu chút nào, đặc biệt là sau khi Cao Đạt đã tiêu diệt hơn một trăm chiếc MS.

Ngoại trừ đầu hàng, không còn đường nào khác.

Vở kịch kết thúc, nhưng người chiến thắng lớn nhất không phải Thiên Nhân mà là Đỗ Lan.

Ở đế quốc Mỹ nơi chủ nghĩa anh hùng cá nhân thịnh hành, Đỗ Lan đơn giản là hình mẫu của anh hùng, có một vị Tổng thống biết đánh đấm cũng không tệ.

Cuộc thăm dò dư luận mới nhất cho thấy tỷ lệ ủng hộ Đỗ Lan tăng vọt lên 72%, một sự đảo ngược hoàn toàn.

Trong khi đó trên mẫu hạm vận tải của Thiên Nhân, các thành viên Thiên Nhân đang họp tổng kết chiến dịch lần này.

Việc Kyrios bị thương không được coi trọng vì đây rõ ràng là một trường hợp ngoại lệ.

Họ đều đã xem đoạn video chiến đấu ghi lại từ hộp đen của Kyrios, thừa nhận Đỗ Lan rất lợi hại, nhưng Đỗ Lan dùng đến cả khả năng tự sát cũng chỉ làm Kyrios bị thương mà thôi.

So với kỹ thuật điều khiển đáng sợ của hắn, tôi lo lắng hơn về việc hắn trở thành Tổng thống.

Vì biểu hiện của hắn đã khiến tỷ lệ ủng hộ đảo ngược, rõ ràng dân chúng Mỹ cực kỳ thích phong cách mạnh mẽ không sợ chết đó.

Nếu hai tháng sau hắn thực sự trở thành Tổng thống trong cuộc bầu cử, e rằng đó là một tin không lành cho thế giới.

Tieria nói, đầy những suy đoán chủ quan cá nhân.

Bất kể hắn là ai, những kẻ tạo ra tranh chấp đều sẽ bị Cao Đạt loại bỏ.

Chàng trai trẻ Sena F.

Seiei Sát Na nói, cậu tin rằng Cao Đạt là sức mạnh mang lại hòa bình cho thế giới, cậu sẽ hóa thân thành Cao Đạt.

Đề tài tiếp theo chính là vấn đề của Sena, cậu lại dám mở khoang lái đối mặt với phi công địch khi đang tác chiến.

Thực tế là Sena đã gặp lại kẻ thù, khi cậu còn là một thiếu niên binh, cậu đã làm việc dưới trướng của tên lính đánh thuê đó.

Tên đàn ông đáng sợ tên Ali al Saachez, kẻ đã tẩy não trẻ em để đánh cái gọi là thánh chiến, thực chất là dùng thiếu niên binh để kiếm tiền.

Hắn là một kẻ cuồng chiến tranh từ đầu đến chân.

Không ngờ lại trùng phùng, Sena không nhịn được mới phải xác định xem có phải hắn không, chỉ nghe giọng nói thôi là chưa đủ, phải đối mặt trực tiếp.

Thiên Nhân đã phê bình nghiêm túc hành vi chủ nghĩa cá nhân và không tuân thủ mệnh lệnh, vi phạm quy trình nhiệm vụ của Sena.

Trong cuộc họp đã tái khẳng định tư tưởng trung tâm rằng phi công Cao Đạt phải lấy nhiệm vụ làm trọng, đồng thời yêu cầu bốn vị phi công quán triệt sâu sắc chuẩn tắc của Thiên Nhân, nhất thiết nghe theo sự chỉ huy của VEDA Phệ Đà, đoàn kết xung quanh trung ương đứng đầu là người sáng lập Thiên Nhân Aeolia Schenberg, kiên trì hai nguyên tắc căn trừ căn nguyên tranh chấp và bảo vệ hòa bình thế giới.

Trong cuộc họp Sena đã viết bản kiểm điểm, nhận thức được sai lầm của chính mình, cậu nói việc mình phớt lờ nhiệm vụ là sai lầm không thể chấp nhận được, vi phạm nguyên tắc Thiên Nhân, hứa sau này sẽ không lặp lại sai lầm tương tự.

Cuối cùng cuộc họp kết thúc tốt đẹp trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của các thành viên Thiên Nhân.

Tuy nhiên, Đỗ Lan kẻ đang bị Thiên Nhân thảo luận lại đang tranh cãi với AEU: Cái giáp vai này rõ ràng là chiến lợi phẩm của tôi, tôi phải đặt nó ở điểm tranh cử để làm trang trí.

Ông Đỗ Lan, ông sử dụng MS của AEU, nên mọi vật phẩm thu được đều thuộc về AEU chúng tôi.

Không bắt ông bồi thường chi phí chiếc AEU 09 đã là nể mặt lắm rồi.

Thật vô sỉ, Đỗ Lan nhìn quan viên AEU thầm nghĩ đối phương sao lại vô sỉ thế nhỉ.

Mình cũng phải chào thua: Vậy thì cắt ra đi, mỗi bên một nửa.

Đỗ Lan nhận được sự đãi ngộ dành cho anh hùng, từ trên máy bay xuống, các phóng viên và quần chúng chào đón xếp hàng dài từ sân bay ra đến đại lộ.

Từ tình hình hiện tại mà xem, Đỗ Lan chắc chắn sẽ đắc cử Tổng thống, nhưng Đỗ Lan không có hứng thú gì với việc trị quốc, hắn chỉ muốn cho Thiên Nhân biết rằng khi họ đang tuyên dương lý niệm trung nhị ảo tưởng đầy đại nghĩa của mình thì những người có tri thức trên thế giới sẽ càng thêm ghét bỏ họ, họ sẽ trở thành kẻ thù của thế giới.

Tất nhiên ý định ban đầu của Thiên Nhân chính là biến mình thành kẻ thù của thế giới để thúc đẩy thế giới thống nhất, nhưng Đỗ Lan cho rằng kẻ có suy nghĩ đó là đồ ngốc.

Ngay cả khi nhân loại đối mặt với nguy cơ diệt vong cũng chỉ có phần lớn thống nhất chứ tuyệt đối không thể hoàn toàn thống nhất.

Hãy nghĩ xem những mối huyết thù tôn giáo, những oán hận dân tộc đời đời, sự thù thị giữa các màu da, những giá trị quan khác biệt không thể dung hòa, làm sao có thể nói biến mất là biến mất ngay được.

Các quốc gia đa dân tộc đều phải trải qua hàng ngàn năm dần dần dung hợp và tôi luyện, dù vậy cũng chưa bao giờ xóa bỏ được sự ngạo mạn và định kiến.

Chương 936

Ví dụ như thời kỳ Thế chiến II, các nước Châu Âu đối mặt với kẻ thù chung cũng chưa bao giờ thực sự đoàn kết lại.

Cho nên nói suy nghĩ của Thiên Nhân là hoàn toàn xa rời thực tế, chưa kể hiện tại tài nguyên khan hiếm, nhiều quốc gia và người dân nghèo đối với nước lớn mà nói chính là gánh nặng.

Một khi thống nhất sẽ phải đối mặt với một vấn đề nan giải mang tính toàn cầu, chất lượng cuộc sống của nhân loại sẽ giảm sút nghiêm trọng, mà rõ ràng hiện nay những người giàu có vẫn chưa có giác ngộ cộng sản, lúc đó tranh chấp lại nổ ra liên miên.

Vì vậy hòa bình thống nhất căn bản không thể đạt được chỉ dựa vào bốn chiếc Cao Đạt.

Đỗ Lan chính là muốn cho Thiên Nhân biết mọi thứ họ làm chẳng qua chỉ là những hành vi của lũ hề vô nghĩa.

Ta có lẽ sẽ trở thành một vị Tổng thống nữa có thể lên chiến trường.

Đỗ Lan cảm thấy không tệ, rất nhanh sẽ có kết quả.

Hiện tại tỷ lệ ủng hộ của hắn vẫn đang tăng cao.

Tuy bề ngoài chính sách của Lincoln VIII và Đỗ Lan có vẻ giống nhau, đều nói về hòa bình.

Nhưng Lincoln VIII nói về hòa bình thế giới, là bộ giáo điều mà Thiên Nhân tuyên truyền.

Còn Đỗ Lan nói về hòa bình trong nước Mỹ, trong nước phải thái bình thịnh trị bất kể bên ngoài đang nước sôi lửa bỏng, xuất phát từ lợi ích của chính quốc dân mình.

Lúc bắt đầu Lincoln VIII còn có thể đấu ngang ngửa với Đỗ Lan, nhưng sau trận chiến ở AEU, cuộc chiến thảm khốc đã làm vạ lây đến nhiều người vô tội, thậm chí còn có nhiều du khách Mỹ đi xem triển lãm.

Thiên Nhân miệng thì nói lời hay lẽ phải nhưng lại không nương tay giết hại quốc dân vô tội, làm sao mọi người có thể tiếp tục im lặng. 500 người, số người vô tội bị vạ lây trong đại chiến lên tới 500 người, họ vốn dĩ đi xem triển lãm nhưng lại bị cuộc chiến Cao Đạt giết hại, bao nhiêu gia đình vô tội bị ảnh hưởng, cùng với gia quyến của những binh sĩ bị tập kích tại các căn cứ quân sự trước đây đồng loạt bùng phát.

Các cuộc diễu hành phản đối Thiên Nhân diễn ra rầm rộ.

Mọi người đang phát ra tiếng nói của mình, lan rộng từ thành phố này sang thành phố khác.

Những hành vi ngông cuồng coi thường mọi thứ của Thiên Nhân cuối cùng đã hứng chịu sự phản kháng cực kỳ mãnh liệt.

Tất nhiên việc quản lý dư luận của Đỗ Lan cũng đóng vai trò rất quan trọng, nếu không sức mạnh phản kháng cũng không lớn đến thế.

Vậy thì Đỗ Lan phải làm gương, hắn triệu tập họp báo, mời phóng viên toàn thế giới đến để tuyên bố một tin trọng đại.

Ngay trên quảng trường diễn ra diễu hành thị uy, đối mặt với hàng vạn quốc dân và hàng trăm cơ quan truyền thông, Đỗ Lan mặc quân phục xuất hiện trước mặt mọi người.

Không biết Đỗ Lan định làm gì, nhưng dường như lại có tin lớn, ánh mắt của phóng viên rất tinh tường, cảm ứng của họ với tin tức còn nhạy hơn cả chó.

Nhìn trận thế diễu hành phản đối Thiên Nhân, nhìn quân trang của ứng cử viên Tổng thống, tất cả mọi thứ đều minh chứng cho suy đoán của các phóng viên.

Nhưng khoảnh khắc Đỗ Lan xuất hiện, hàng vạn người đang diễu hành im lặng, ánh mắt họ đều tập trung vào Đỗ Lan, hy vọng hắn có thể đòi lại công đạo cho họ, hy vọng hắn có thể giải oan cho những vong hồn đã khuất, hy vọng hắn có thể khiến Thiên Nhân trả giá đắt, hy vọng hắn có thể xoa dịu nỗi đau cho gia đình các nạn nhân.

Thứ tụ tập lại không chỉ là sự oán hận đối với Thiên Nhân, mà còn là những thỉnh cầu trong thâm tâm họ.

Nhân loại luôn hy vọng vào đấng cứu thế, mong đợi đấng cứu thế như mong đợi mưa rào.

Vậy thì hãy để Đỗ Lan đáp lại sự kỳ vọng của những người này: Tôi sẽ gia nhập liên quân UNION, không tiêu diệt Thiên Nhân, sao xứng làm Tổng thống.

Chỉ vỏn vẹn ba câu nói nhưng đã truyền đạt được tất cả, phản hồi lại điều mọi người hy vọng nhất, muốn có nhất.

Khoảnh khắc này Đỗ Lan chính là anh hùng thực sự của họ.

Tuy nhiên chỉ còn hơn một tháng nữa là đến đại tuyển, trong vòng một tháng mà giải quyết được Thiên Nhân sao.

Hay là Đỗ Lan sẽ bỏ lỡ cuộc tranh cử Tổng thống.

Kệ đi, chỉ cần mình có phiếu bầu, mình nhất định phải bầu cho Đỗ Lan, chỉ vì ông ấy có thể đáp lại mình.

Vì lúc này đây họ đều cảm thấy mình được coi trọng, trái tim họ đã trao cho Đỗ Lan trước tiên.

Quân nhân của liên quân UNION thì rất khâm phục Đỗ Lan, không chỉ kỹ thuật điều khiển giỏi mà còn thà từ bỏ bầu cử Tổng thống để đi báo thù cho chiến hữu, người như vậy mới xứng đáng làm Tổng thống.

Nhất thời tỷ lệ ủng hộ của Đỗ Lan còn tăng cao đến 70%.

Lincoln VIII rất lo lắng, nhưng đoàn cố vấn của ông ta lại bảo ông ta đừng vội, chỉ là thời gian một tháng thôi, nếu Đỗ Lan không hạ được Thiên Nhân trong vòng một tháng thì lời hứa của hắn đều là giả dối.

Đỗ Lan đơn giản là tự tìm đường chết, chỉ nghe nói vì muốn làm Tổng thống mà vẽ ra cái bánh lớn cho quốc dân, chưa bao giờ nghe nói phải làm ra cái bánh trước rồi mới làm Tổng thống.

Ý nghĩa của bầu cử không phải là để lừa gạt quốc dân khiến họ tin rằng vị Tổng thống họ chọn sẽ mang bánh đến cho họ sao.

Cách làm của Đỗ Lan đơn giản là tự tìm tử lộ, mà lại là kiểu tự sát cấp độ cao nhất.

Nếu Thiên Nhân dễ giải quyết như vậy thì bao nhiêu quân nhân đã chẳng phải chết vô ích sao.

Đây là sự chênh lệch tuyệt đối về tính năng MS, dù Tổng thống có là võ thần chuyển thế cũng không có khả năng đuổi kịp Cao Đạt.

Đội ngũ truy bắt Cao Đạt của UNION do một chàng binh sĩ đẹp trai tóc vàng tên Graham Aker Cách Lạp Hán Mỗ Ngải Tạp và kỹ thuật viên Billy Katagiri Bỉ Lợi Phiến Đồng chủ đạo, còn có một nhà khoa học lão thành Ralph Eifman làm cố vấn, cùng rất nhiều phi công tinh anh và mẫu sản xuất hàng loạt MS Flag Chiến Kỳ.

Đỗ Lan gia nhập, họ không hề có bất kỳ phản cảm nào, vì trong quân đội nơi thực lực lên tiếng, Đỗ Lan là người đầu tiên lấy được mảnh vỡ của Cao Đạt.

Hơn nữa video chiến đấu của Đỗ Lan mọi người đều đã xem, không ai dám nói kỹ thuật điều khiển của mình tốt hơn Đỗ Lan, ngay cả vương bài tinh anh như Graham cũng không hành.

Toàn là soái ca cả, Đỗ Lan thầm nghĩ may mà nhan sắc của mình cũng không tệ: Chào các vị, mong được chỉ giáo nhiều hơn.

Đã quen biết cả rồi, cũng không có lời khách sáo nào để nói, trực tiếp bắt đầu họp.

Hai nghiên cứu viên một già một trẻ trước tiên cảm ơn Đỗ Lan đã cướp được lớp giáp Cao Đạt về, sau đó báo cho mọi người biết giáp Cao Đạt cực kỳ kiên cố, đồng thời dưới sự gia trì của các hạt thần bí, độ kiên cố có thể hoàn toàn chống đỡ được các cuộc tấn công bằng vũ khí laser.

Họ đang đẩy nhanh tốc độ giải mã, nếu sử dụng chùm tia laser nồng độ cao để tấn công cự ly gần sẽ có hiệu quả, hoặc sử dụng các loại thuốc nổ mạnh hơn để tấn công cũng được.

Vậy vất vả cho các ông rồi.

Trước khi nghiên cứu có thành quả, chúng ta cũng không thể từ bỏ các phương thức khác.

Soái ca tóc vàng Graham nói.

Thực ra tôi có một ý tưởng.

Đỗ Lan thu hút sự chú ý của mọi người: Chúng ta có thể mua Cao Đạt từ Công ty Vũ khí Arthur Á Sắt.

Phương thức giải quyết thật đơn giản thô bạo.

Mua Cao Đạt.

Mọi người đều ngây ngẩn, Cao Đạt, chính là loại binh khí hình người đa năng có cái đầu giống bình thủy, tông màu chủ đạo trắng siêu cấp vô địch đó sao.

Loại robot tử thần được binh sĩ gọi là Bạch sắc ác ma đó sao.

Loại Cao Đạt một địch một trăm không ai cản nổi, thần ngăn sát thần phật ngăn sát phật đó sao.

Ông chắc chắn là đang nói về Cao Đạt chứ.

Chứ không phải MS cũ nát trên thị trường đồ cũ.

Graham hỏi.

Tôi thực sự nghe nói trên thị trường vũ khí có một công ty luôn rêu rao mình có bán Cao Đạt, nhưng chưa bao giờ có ai tin, cũng chưa có ai từng thấy cả.

Nghiên cứu viên Billy cũng nói: Đỗ Lan, ông không nói đùa chứ.

Đỗ Lan hắc hắc một tiếng, bí hiểm nói: Tuy giá cả không rẻ nhưng tôi vào quân đội bằng kênh đặc thù, nên thực ra tôi đã chuẩn bị sẵn Cao Đạt cá nhân của mình rồi, hiện đang trên đường vận chuyển tới.

Đợi khi hàng về, các ông sẽ biết Công ty Arthur có thực sự có Cao Đạt hay không.

Vậy thì phải mở mang tầm mắt một phen rồi.

Quả nhiên sáng hôm sau, máy bay vận tải đến căn cứ quân sự đúng giờ, đồng thời mang tới chiếc Cao Đạt mà Đỗ Lan gọi là hàng tự đặt làm riêng.

Đúng là đặt làm riêng, nhưng là Đỗ Lan tự đặt làm riêng cho chính mình.

Hắn cực kỳ không biết xấu hổ khi chế tạo cho mình một chiếc EVA thu nhỏ.

Mỗi chiếc EVA nguyên bản cao khoảng 80 mét, hiện tại thu nhỏ xuống còn 18 mét, giảm đi 3 trên 4 kích thước.

Lấy mẫu Unit 01 Sơ Hào Cơ làm nguyên mẫu, sở dĩ chọn Unit 01 vì nó có sừng, cơ thể chỉ huy thường sẽ mang theo ăng ten liên lạc.

Khi cơ thể màu tím kỳ quái xuất hiện trước mặt mọi người, họ đều cảm thấy đây không phải Cao Đạt, vì nó quá gầy.

Đỗ Lan thầm nghĩ các người đi mà xem Barbatos đi, eo của nó còn gầy hơn cả Unit 01 đấy.

Chương 937

Gù lưng à, tại sao.

Vì khoang lái nằm ở sau lưng.

Tuy đã thu nhỏ nhiều nhưng hiển nhiên không thể từ sau lưng cắm vào một cái gậy vừa dài vừa thô, nhưng thiết kế cửa khoang ở sau lưng thì hoàn toàn không có vấn đề.

Hãy nghĩ đến bộ đồ lái kiểu hậu nhập của D.

Va trong Overwatch.

Hoàn toàn khác biệt, căn bản không phải Cao Đạt, hệ thống thao tác cũng hoàn toàn khác.

Đối mặt với những nghi vấn này, Đỗ Lan chỉ có thể trả lời: Đã nói là đặt làm theo yêu cầu của tôi mà, nếu các ông thích kiểu khoang lái phục cổ cũng không vấn đề gì, hoàn toàn có thể đặt làm theo thói quen của các ông, ví dụ như chiếc Flag của Graham, hoàn toàn có thể đặt làm thành Sinh hóa Chiến kỳ Bio Flag, lực chiến đấu sẽ tăng vọt.

Có điều giá đặt làm cũng rất đắt, đại khái là cơ giáp nặng bao nhiêu thì tốn lượng vàng tương đương bấy nhiêu là có thể sở hữu một chiếc Cao Đạt của riêng mình.

Đắt quá, ngân sách quân sự căn bản không đủ.

Quả nhiên Đỗ Lan là đại gia, cũng chỉ có đại gia mới có thể mua sắm Cao Đạt.

Hãy cứ quan sát một chút đã, nếu Cao Đạt của Công ty Arthur thực sự mạnh thì có thể xin ngân sách, đập nồi bán sắt cũng phải mua Cao Đạt.

Chiếc Cao Đạt được Đỗ Lan đặt tên là Sơ Hào Cơ Unit 01, những người khác không thấy có gì lạ, Đỗ Lan thì cười thầm trong bụng.

Sau đó là chuẩn bị vũ khí, Sơ Hào Cơ không có bất kỳ cấu hình vũ khí nào, nên sử dụng cùng loại vũ khí với Flag: súng laser và kiếm laser.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, vậy thì có thể đi truy kích Cao Đạt.

Muốn tìm Cao Đạt thực ra không khó, vì nơi nào có tranh chấp nơi đó có Thiên Nhân, chỉ cần ôm cây đợi thỏ là được.

Thực ra hiện tại Nhân Cách Liên chủ yếu phụ trách phong tỏa vũ trụ, còn UNION phụ trách tìm kiếm dưới mặt đất.

AEU vì trận chiến trước đó nên đều có bóng ma tâm lý với Cao Đạt, chỉ có lính đánh thuê ngoại tịch là còn tiếp tục tiến hành điều tra Cao Đạt.

Tuy ba thế lực lớn không thống nhất nhưng họ đều có sự trao đổi tình báo ngầm, nếu không họ làm sao có thể giữ vững hòa bình mãi được.

Đặc biệt là đối với chuyện Thiên Nhân, tuy ai cũng muốn cướp Cao Đạt nhưng ai cũng biết sở trường của mình.

Ví dụ như Nhân Cách Liên sở hữu lực lượng quân sự vũ trụ đồ sộ nhất, nên phong tỏa vũ trụ là đơn giản nhất.

Ví dụ UNION có hạm đội trên biển đủ mạnh để tuần tra toàn cầu, có thể truy kích Thiên Nhân nhanh nhất dưới mặt đất.

Còn AEU thì thiên về làm mồi nhử, vì ở Châu Phi và Trung Đông những khu vực bất ổn, nơi nào cũng có quân đội AEU.

Nhưng đôi khi vận may không tốt, Thiên Nhân không xuất hiện thì cũng thật nan giải.

May mà Đỗ Lan không chỉ dựa vào tình báo của UNION mà còn có tình báo của Nhân Cách Liên.

Tình báo Nhân Cách Liên không phải do họ gửi tới mà là do Đỗ Lan đánh chặn được.

Họ đã giao Tôn Giả Cao Đạt Master Gundam cho một thiếu nữ siêu binh.

Kế hoạch siêu cấp binh sĩ là một hạng mục cường hóa mà Nhân Cách Liên đã bắt đầu từ mười mấy năm trước, cường hóa sóng não của trẻ em để chúng có cảm giác không gian siêu cường trong vũ trụ, cho phép chúng đưa ra phản ứng tốt nhất trên chiến trường.

Có khoảng vài trăm siêu binh, họ xây dựng viện nghiên cứu trong một đô thị vũ trụ trên quỹ đạo không gian.

Theo quy định của Liên Hợp Quốc, không bất kỳ quốc gia hay tổ chức nào được phép tiến hành chiến đấu trong đô thị vũ trụ, nên thông thường bên trong đô thị vũ trụ sẽ không có bất kỳ quân đội vũ trang nào.

Tiến hành nghiên cứu ở đây sẽ không bị quân đội các nước khác tập kích.

Thiếu nữ siêu binh sao.

Hình như sẽ bị Thiên Nhân chú ý đấy, dù sao Thiên Nhân không xuất hiện thì chờ đợi cũng vô vị, Đỗ Lan bèn đi xem thử thí nghiệm khởi động Cao Đạt của Nhân Cách Liên.

Khi Soma Peries Tác Mã Bội Lệ Ti nhìn thấy Cao Đạt, cô đơn giản là chấn kinh.

Tuy cô không thích tông màu u ám trầm mặc này, nhưng không ngờ lại giao Cao Đạt cho cô.

Thượng tá, thực sự giao Cao Đạt cho tôi sao.

Soma rất kinh ngạc.

Vẫn chưa hoàn toàn quyết định, cô chỉ phụ trách thí nghiệm khởi động thôi.

Thí nghiệm khởi động, tôi thích đấy.

Là ai.

Mọi người lập tức bao vây Đỗ Lan, may mà Sergei Tạ Nhĩ Cái đã ngăn họ nổ súng.

Trong lòng ông nghi hoặc lại là như vậy sao.

Đột nhiên xuất hiện từ một căn cứ quân sự canh phòng nghiêm ngặt, không tiếng động, giống như u linh vậy.

Đám binh sĩ nhận ra Đỗ Lan, là ứng cử viên Tổng thống Mỹ, là kẻ điên đã nói không diệt Thiên Nhân, sao xứng làm quan.

Đỗ Lan.

Bạn cũ, gặp ông thật là vui.

Đỗ Lan tự nhiên nói: Nghe nói các ông sắp khởi động trong vũ trụ nên tôi đến xem có cần giúp đỡ gì không.

Nhưng không ngờ các ông lại đem chiếc Master Gundam Tôn Giả Cao Đạt hầm hố như thế này giao cho một thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn thế kia, các ông không thấy lạc quẻ sao.

Không thấy Fuunsaiki Phong Vân Tái Khởi, rõ ràng Nhân Cách Liên thấy chủ thể Cao Đạt là đủ rồi, còn Fuunsaiki thì đem đi nghiên cứu.

Nghe Đỗ Lan nghi ngờ năng lực của mình, Soma Peries đứng ra nói: Tôi có thể điều khiển tốt Cao Đạt.

Nhưng Master Gundam hoàn toàn khác với những gì cô từng điều khiển trước đây.

Cô sẽ trở thành linh hồn của nó, đấu chí của cô sẽ ảnh hưởng đến đấu chí của nó, đấu chí của cô càng cao ngang thì sức chiến đấu của nó càng mạnh mẽ.

Cô có thể phát huy hết sức mạnh của Master Gundam không.

Nếu thực sự là như vậy, Soma nắm chặt tay đáp lớn: Tôi có thể.

Một cô bé có gan đấy, vậy thì bắt đầu đi.

Vào từ phía sau, khoang lái này cũng mở từ sau lưng.

Quả nhiên hoàn toàn khác biệt, vào bên trong Soma không thấy ghế ngồi và cần điều khiển.

Chỉ có hai cái vòng tròn song song nằm trên dưới trong khoang lái hình cầu này.

Soma cởi lớp áo khoác phi hành của mình ra vì đã có người làm thử nghiệm khởi động dưới mặt đất rồi, biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Giữa bục của khoang lái có một đôi dấu chân, dẫm lên, Cao Đạt khởi động.

Cửa sau đóng lại, hòa nhập vào hình cầu trở thành một phần của màn hình, sau đó hai cái vòng tròn bắt đầu xoay tròn hạ xuống, lồng vào người Soma rồi tiếp tục hạ xuống.

Từ cổ bắt đầu, làn da trắng ngần trên chiếc cổ thon dài của Soma bị một lớp chất liệu đen bao phủ, rồi đến vai, ngực, bụng, đùi, cho đến tận mắt cá chân, sau đó một chân nhấc lên để gia công lòng bàn chân, rồi nhấc nốt chân kia.

Mặc vào bộ đồng phục cảm ứng đặc chế, quá trình quét bắt đầu:

Sóng não, huyết áp, nhịp tim, hô hấp, thân nhiệt, chức năng trao đổi chất trong phạm vi cho phép, độ hoạt dược của sóng não mạnh, cho phép khởi động Cao Đạt.

Sóng não của siêu binh đúng là hoạt dược hơn hẳn, thậm chí hoạt dược đến mức có nhân cách thứ hai, hoặc nói là thông qua việc tạo ra nhân cách thứ hai để có được sóng não mạnh hơn.

Màn hình sáng lên, là góc nhìn 360 độ không góc chết, ngay cả đỉnh đầu và dưới chân cũng là màn hình.

Bắt đầu thực hiện động tác, phi công giơ tay, Cao Đạt cũng giơ tay, phi công đấm ra, Cao Đạt cũng đấm ra, đây chính là Master Gundam.

Tôn Giả Cao Đạt đã khởi động, nhưng hiện tại cũng chỉ mới bước đi vài bước.

Thượng úy Soma, cô thấy thế nào.

Sergei hỏi.

Rất kỳ diệu, cảm giác như cơ thể tôi đã biến lớn vậy.

Soma chơi đùa rất vui vẻ.

Có thể tiến vào vũ trụ thử xem.

Đỗ Lan nói: Phía sau Cao Đạt, chiếc áo choàng cơ khí khổng lồ đó thực chất là động cơ đẩy, cô chỉ cần dùng sóng não để suy nghĩ là có thể tùy ý phi hành.

Thượng tá, có thể đi vào vũ trụ không.

Sergei tuy muốn thu thập thêm nhiều dữ liệu hơn, nhưng hiện tại có Đỗ Lan ở đây chỉ đạo, thu thập dữ liệu vũ trụ trước cũng được.

Hắn lập tức thay đổi kế hoạch.

Đây là một mẫu MS hoàn toàn khác biệt, không có cần điều khiển, không thể dựa vào chi thể của chính mình để điều chỉnh, mà cần phải dùng não bộ để hoạt động, để khống chế Cao Đạt.

Nhìn về phía vũ trụ vô tận, Soma hít sâu một hơi rồi chậm rãi bước ra ngoài.

Hãy tưởng tượng việc phi hành, tin tưởng rằng Cao Đạt có thể thực hiện bất kỳ động tác nào cô tưởng tượng ra, cho nên đừng bó buộc trí tưởng tượng của mình.

Tưởng tượng sao.

Quả nhiên là một phương thức thao tác có chút khác lạ, vậy thì đi thôi.

Oanh.

Chương 938

Hai cánh vũ dực sau lưng Tôn Giả Cao Đạt phun ra luồng năng lượng mạnh mẽ, Tôn Giả Cao Đạt đã lao ra phía ngoài.

Nhanh quá, đây là tốc độ gấp ba lần Thiết Nhân sao.

Đây chính là Cao Đạt ư.

Thượng tá Sergei kinh ngạc nói.

Đúng vậy, đây chính là Cao Đạt.

Cảm giác thế nào, Thượng úy.

Có thể từ từ thích ứng với áp lực một chút.

Thượng tá, tôi cảm thấy rất tốt, không hề có áp lực gia tốc nào cả.

Sao có thể.

Bởi vì áp lực toàn bộ đã bị Tôn Giả Cao Đạt hấp thụ, trừ khi chịu phải đòn đánh mà Tôn Giả Cao Đạt không thể chịu đựng được mới khiến phi công cảm thấy đau đớn, còn lại các động tác khác của Cao Đạt tuyệt đối không làm phi công cảm thấy khó chịu.

Đỗ Lan giải thích, hiện tại hắn đóng vai trò như nhân viên hậu mãi.

Thượng tá, tôi sẽ thực hiện vài động tác mạnh.

Tôn Giả Cao Đạt tự do tự tại phi hành trong vũ trụ, quả nhiên như chính cơ thể mình vậy.

Mà lúc này, chiếc Chủ Thiên Sứ đã được tu sửa xong đang bay cao tốc trong vũ trụ để đến địa điểm nhiệm vụ tiếp theo, bọn họ đã gặp nhau chính tại vùng không gian này.

Cùng là Siêu binh, hai người vượt qua nhiều năm tháng lại một lần nữa hội ngộ.

Sóng não hoạt động mạnh mẽ của Siêu binh có thể cảm ứng lẫn nhau, sự liên kết của Tôn Giả Cao Đạt đột ngột biến mất.

Thượng úy, Thượng úy, đã xảy ra chuyện gì.

Dường như có thứ gì đó muốn khoan vào trong não mình, Soma cảm thấy mình bị xâm nhập, đầu óc như muốn bị xé rách ra.

A.

Đừng có lại gần ta.

Thượng úy, cô sao vậy.

Bên trong Chủ Thiên Sứ, Hallelujah cũng cảm thấy não bộ bị xâm nhập, nhân cách thứ hai tàn bạo của hắn xuất hiện, tuyệt đối không cho phép ai thăm dò não bộ của mình: Giết ngươi.

Hai Siêu binh tuy trước đây đều quen biết, nhưng giờ đều có nhân cách thứ hai, mà nhân cách thứ hai này đều là tính cách nóng nảy, vừa không hợp ý là đánh nhau ngay.

Truy tìm nguồn gốc sóng não, Chủ Thiên Sứ bay tới, sau đó cảm biến quang học bắt được một chiếc Tôn Giả Cao Đạt đang đứng yên bất động.

Đây là Cao Đạt.

Không, không thể nào, chỉ có Thiên Nhân mới có Cao Đạt: Hàng giả, chết đi.

Nhân cách thứ hai Hallelujah khai hỏa về phía Tôn Giả Cao Đạt.

Mau phái bộ đội tiến hành cứu viện.

Sergei không ngờ Thiên Nhân lại to gan như thế, dám xuất hiện gần trạm trung chuyển vũ trụ, không sợ bị quân đội Nhân Cách Liên phát hiện sao.

Hiển nhiên là không sợ.

Thượng úy kiên trì lên, cứu viện sẽ đến ngay.

Thượng tá cũng phải tự mình điều khiển Thiết Nhân xuất chiến.

Đỗ Lan thầm nghĩ lại là Chủ Thiên Sứ à, nó vừa mới sửa xong, đáng tiếc lại sắp bị phá hủy rồi, vừa vặn thử nghiệm uy lực của Sinh Vật Cao Đạt: Thượng úy Soma, cô đừng lo lắng, cũng đừng sợ hãi, hiện tại cô đang ngồi trong Cao Đạt, hoàn toàn có thể chiến đấu ngang ngửa với đối phương.

Hãy vận dụng thành thạo kỹ năng cách đấu đã học để đánh bại kẻ địch.

Giọng nói của Đỗ Lan truyền vào tai Soma, đúng vậy, cô không cần phải sợ.

Tuy cảm giác não bộ bị dòm ngó không dễ chịu gì, nhưng sau khi thích ứng thì cô căn bản không cần sợ hãi: A a, Thiên Nhân.

Oanh.

Phun ra một đạo hỏa diễm dài, Tôn Giả Cao Đạt lao thẳng về phía Chủ Thiên Sứ.

Tự tìm đường chết.

Hallelujah mặt mũi dữ tợn khai hỏa.

Có thể cảm nhận được, tên lửa hiện lên rõ ràng trong não hải, có thể cảm nhận được.

Di chuyển ngang, xoay người, né tránh, gia tốc.

Nhanh vậy sao.

Đối phương chẳng lẽ thực sự là Cao Đạt.

Hallelujah giật mình, lập tức biến hình thành trạng thái nhân hình, cầm súng tiếp tục bắn về phía Tôn Giả Cao Đạt.

A a.

Lúc này Thượng úy Soma đã vung nắm đấm tích lực, vì không có bất kỳ vũ trang nào khi khởi động phi hành nên chỉ có thể dùng nắm đấm để chiến đấu.

Nhưng Tôn Giả Cao Đạt mạnh nhất vốn dĩ chính là nắm đấm.

Hoàn toàn không hiểu nổi, cứ thế lao tới dùng nắm đấm đánh nhau sao.

Đây là loại MS gì vậy.

Đã là năm 2311 rồi, mọi người đều bắt đầu nổ súng ở khoảng cách siêu xa, cách xa vài cây số đã phân thắng bại, vậy mà mẫu MS mô phỏng Cao Đạt trước mắt lại muốn lao tới dùng nắm đấm tấn công: Quả nhiên là đồ giả mạo, ngươi căn bản không phải Cao Đạt.

Trận chiến của Cao Đạt không phải như thế này.

Bắn, bắn, bắn nhiều hơn nữa.

Với tư cách là đơn vị đột kích trong bốn chiếc Cao Đạt, Chủ Thiên Sứ đáng lẽ là loại đánh xong là chạy, nhưng hiện tại vì bị sóng não Siêu binh can nhiễu, hắn từ bỏ nhiệm vụ để chọn đấu với Tôn Giả Cao Đạt.

Đạn bay đầy trời, nhưng Tôn Giả Cao Đạt không lùi mà tiến, bởi vì phi công đã nghe thấy giọng nói của Đỗ Lan: Xuất quyền.

A a.

Thiếu nữ kiều quát một tiếng, quả đoạn xuất quyền, Tôn Giả Cao Đạt lập tức hưởng ứng.

Dùng quyền đối chọi với làn đạn, quyền ảnh trùng trùng kín kẽ như bưng, đát.

Oanh.

Nhìn thấy chùm sáng va vào khớp ngón tay của nắm đấm rồi tan ra thành những tia lửa vũ trụ, Hallelujah chấn kinh đến mức không thể tin nổi: Sao có thể.

Hắn trợn mắt há mồm: Lại dùng nắm đấm ư.

Ngươi rất chấn kinh sao.

Cao Đạt không phải là vật độc quyền của Thiên Nhân các ngươi, ngày tận thế của Thiên Nhân đã tới.

Tôn Giả Cao Đạt đã ở trước mặt Chủ Thiên Sứ, nắm đấm ngang vai, tích lực đến cực hạn, xuất quyền: Đây chính là sự không cam lòng và phẫn nộ của những chiến sĩ bị các ngươi giết chết, nhận lấy cho ta.

Oanh.

Ngọn lửa bùng lên trên vai Chủ Thiên Sứ.

Một quyền nổ đầu.

Đã không thể cử động, kẻ địch quá mạnh, đó rốt cuộc là loại Cao Đạt gì.

Hãy nếm trải cho kỹ đi, những thứ mà Thiên Nhân các ngươi từng mang đến cho chiến hữu của ta, giờ trả lại hết cho các ngươi.

Hallelujah không biết đối phương đã trả lại cái gì, có lẽ là sự tuyệt vọng.

Trước đây khi những người đó đối mặt với Cao Đạt của Thiên Nhân, những binh sĩ không thể phản kháng chắc cũng có cảm giác tuyệt vọng này.

Bộ đội Thiết Nhân của vũ trụ đã tới.

Thiếu úy, làm tốt lắm.

Bắt đầu bắt giữ Cao Đạt.

Thiết Nhân cẩn thận tiếp cận, sau đó giữ chặt vai Chủ Thiên Sứ, muốn đưa nó về.

Hưu.

Từ bóng tối của cánh buồm năng lượng mặt trời xuất hiện hai đạo chùm sáng mạnh mẽ, là viện quân của Thiên Nhân đã tới.

Bọn họ thấy Chủ Thiên Sứ mãi không tới nên phái người đến chi viện, liền thấy thảm cảnh của Chủ Thiên Sứ.

Hallelujah.

Không có phản ứng, phải đoạt lại Cao Đạt.

Chiếc Đức Thiên Sứ mới tới vận khí không tệ, vì trận chiến vừa rồi cộng thêm sóng não dị thường khiến Soma không còn sức lực dư thừa để chiến đấu tiếp.

Thiết Nhân không phải đối thủ của Đức Thiên Sứ, Chủ Thiên Sứ đã bị Đức Thiên Sứ đoạt lại.

Cao Đạt quả nhiên lợi hại.

Sergei chỉ biết cảm khái, đồng thời trong lòng sinh ra một tia may mắn, may mắn là hiện tại Cao Đạt không còn là cơ thể chuyên dụng của Thiên Nhân, Nhân Cách Liên cũng có Cao Đạt, ít nhất sẽ khiến thuộc hạ của mình giảm bớt hy sinh.

Thiếu nữ được khiêng ra ngoài, Đỗ Lan thấy xung quanh có người cầm dao găm tiến lại gần: Cầm dao làm gì.

Phải phá hủy bộ đồ phi công trên người Thượng úy Soma.

Dù sao mỗi lần điều khiển đều sẽ có bộ đồ mới.

Các cậu có thể cho phi công vào trong nước, vì loại dược liệu màu đen này tan trong nước.

Đỗ Lan nói một cách quái dị: Chẳng lẽ trong sách hướng dẫn không có giới thiệu sao.

Lười để ý tới Đỗ Lan: Đi chuẩn bị nước ấm.

Siêu cấp binh sĩ sao.

Đỗ Lan vừa rồi đã hoàn toàn cảm nhận được sự can nhiễu sóng não giữa hai người bọn họ: Thượng tá Sergei, các ông thực sự muốn giao Cao Đạt cho con bé không ổn định này sao.

Trong trận chiến vừa rồi, Thượng úy đã thể hiện được thực lực của mình, chỉ cần thích ứng thêm chút nữa, tôi nghĩ để cô ấy điều khiển Cao Đạt sẽ không có vấn đề gì.

Sergei đã chứng kiến thực lực của thiếu nữ, những quyết định đưa ra trong tình huống đột phát tuyệt đối ưu tú hơn cả những phi công tinh anh.

Tùy các ông, vậy ông hãy chuyển lời của tôi tới cô ấy.

Lần sau xuất kích hãy tết tóc thành bím rồi mới lên chiến trường.

Nói xong Đỗ Lan đã biến mất.

Trợn mắt há mồm, chẳng lẽ Đỗ Lan thực sự là u linh.

Hay nói cách khác sự xuất hiện vừa rồi chỉ là ảo giác của chính mình.

Thật không thể tin nổi, lại có thể biến mất giữa hư không.

Chiếc Chủ Thiên Sứ mất đầu thảm hại trở về tàu vận tải của Thiên Nhân, khiến tất cả thành viên Thiên Nhân đều kinh hãi.

Chương 939

Trong nhận thức của bọn họ, không có bất kỳ vũ khí nào có thể phá hủy Cao Đạt, càng không nói đến những thương tổn thảm khốc như thế này.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chú Ian, chỉ đạo kỹ thuật của Thiên Nhân, kinh hãi: Quá đáng quá.

Cũng không biết chú ấy nói cái gì quá đáng.

Tất cả thành viên Thiên Nhân đều cảm thấy không chỉ Cao Đạt bị đánh hỏng, mà mặt của bọn họ cũng bị tát sưng lên.

Hallelujah không sao, chỉ là trạng thái tinh thần không tốt, được đưa tới phòng y tế nghỉ ngơi.

Việc tu sửa lập tức bắt đầu.

Đây là một tổ chức vũ trang tư nhân, tuy không ít người chưa trải qua huấn luyện quân sự, nhưng những cá nhân có thể gia nhập Thiên Nhân đều có tố chất rất cao, sau khi chấn kinh liền lập tức bắt đầu công việc.

Tu sửa thì tu sửa, điều tra thì điều tra.

Sĩ quan chỉ huy tác chiến của Thiên Nhân, hạm trưởng tàu vận tải Sumeragi Lee Noriega xem kỹ video.

Các nhân viên chiến đấu chủ chốt của Thiên Nhân đều có bí danh, ví dụ như phi công của Năng Thiên Sứ có bí danh là Sena F.

Seiei, tên thật là Soran.

Hạm trưởng Sumeragi cũng là bí danh, tên thật là Leesa Kujo.

Cao Đạt.

Khi nhìn thấy trên màn hình video xuất hiện một chiếc Tôn Giả Cao Đạt đen đậm như lỗ đen vũ trụ tịch mịch, tất cả thành viên Thiên Nhân đều chấn kinh.

Trận chiến tiếp theo càng chứng minh Cao Đạt của Nhân Cách Liên là hàng thật giá thật.

Tay không đỡ đạn, một quyền nổ tung đầu Chủ Thiên Sứ, trận chiến ngắn ngủi chỉ trong một phút nhưng đã lật đổ hoàn toàn suy nghĩ của Thiên Nhân.

Bọn họ căn bản không biết ngoài Thiên Nhân ra lại còn có MS mạnh mẽ như vậy tồn tại.

Sắc mặt chú Ian rất khó coi, phải biết rằng Cao Đạt của bọn họ sở dĩ mạnh mẽ như vậy chủ yếu là nhờ dựa vào môi trường trọng lực cao của sao Mộc mà tạo thành, không phải tự nhiên mà có.

Hai trăm năm trước, khi người sáng lập Thiên Nhân là ông chú hói đầu Aeolia còn chưa ngủ đông, lúc đó tuy ông ta đã bắt đầu chán ghét chiến tranh nhân loại và mong muốn nhân loại hòa bình thống nhất, nhưng vẫn chưa chuẩn bị thành lập tổ chức Thiên Nhân, lúc đó ông ta cũng chưa có trang bị ngầu như Cao Đạt.

Thời đại đó Liên Hợp Quốc đã chuẩn bị một kế hoạch thăm dò sao Mộc.

Vì ông chú hói đầu là nhà khoa học hàng đầu lúc bấy giờ, nên ông ta cũng tham gia vào đó và đích thân đến sao Mộc.

Chính tại nơi đó, ông ta phát hiện kỹ thuật chuyển điện photon của mình có sự phát triển khác biệt.

Dưới môi trường trọng lực cao của sao Mộc, ông ta đã khai phá ra Thái Dương Lô.

Đương nhiên vì toàn bộ kế hoạch thăm dò sao Mộc không phải do một mình ông chú hói đầu tiến hành, cho nên các quan chức Liên Hợp Quốc tham gia kế hoạch cũng biết một phần nội dung, thậm chí biết một phần kỹ thuật của Thái Dương Lô.

Kế hoạch sao Mộc cũng thúc đẩy sự hình thành tổ chức Thiên Nhân của ông chú hói đầu, cũng như xác định mục tiêu cuối cùng của Thiên Nhân.

Đồng thời, những nhân viên kỹ thuật chủ chốt tham gia kế hoạch sao Mộc chính là những nhân viên đầu tiên của Thiên Nhân.

Đương nhiên sau này ngoài những con người bình thường, tổ chức Thiên Nhân cũng thông qua các loại kỹ thuật di truyền để tạo ra một số người khác biệt, được bọn họ gọi là Biến Cách Giả.

Thời gian trôi qua hơn một trăm năm, ông chú hói đầu đã tiến vào ngủ đông, nhưng ông ta lại để lại siêu máy tính VEDA, do một chiếc siêu máy tính tiếp tục chỉ dẫn tương lai cho tổ chức Thiên Nhân.

Tổ chức Thiên Nhân vẫn luôn vận hành, không ngừng gia nhập dòng máu mới, nhưng đối với mục tiêu tối thượng của ông chú hói đầu thì lại không ai biết được, vì mục tiêu tối thượng được ẩn giấu sâu trong VEDA, chỉ có thực hiện từng bước theo kế hoạch của VEDA cho đến cuối cùng mới có thể công bố mục tiêu cuối cùng.

Mục tiêu thứ nhất của VEDA là để Thiên Nhân dựa vào thực lực kinh người của Cao Đạt đứng ở phía đối lập với thế giới, thúc đẩy thế giới thống nhất.

Một cái siêu máy tính não tàn, mà não tàn hơn nữa là các thành viên Thiên Nhân hiện tại lại nghe theo VEDA răm rắp.

Mấy tháng qua cũng quả thực rất thuận lợi, nhưng hiện tại bọn họ gặp phải vấn đề, quân lực của các thế lực trên Địa Cầu đang phát triển với tốc độ mà Thiên Nhân không thể hiểu nổi.

Chẳng lẽ là vì trận chiến của chúng ta đã thúc đẩy sự bùng nổ công nghệ của bọn họ sao.

Thanh niên trầm ổn Lockon nhíu mày, anh ta cũng không hiểu sao Nhân Cách Liên lại xuất hiện Cao Đạt.

Chú Ian nói: Cũng không biết Cao Đạt của Nhân Cách Liên dùng nguồn năng lượng gì, thực sự không nghĩ ra trên Địa Cầu còn có nguồn năng lượng nào có thể sánh ngang với Thái Dương Lô.

Bất luận thế nào, chiếc Cao Đạt này sẽ trở thành kẻ cản trở tuyệt đối cho kế hoạch của chúng ta.

Tieria nghiêm túc nói: Không biết VEDA sẽ đưa ra quyết định thế nào.

Sena lạnh lùng nhìn chiếc Cao Đạt thần bí kia, hết lần này đến lần khác, cậu ta muốn ghi nhớ chiếc Cao Đạt đã bóp méo thực tại này, lần sau sẽ tiêu diệt nó.

Cao Đạt tồn tại là vì hòa bình, những kẻ phá hoại kế hoạch của Thiên Nhân đều không phải là Cao Đạt, chỉ có cậu ta mới là Cao Đạt.

Tieria đặt câu hỏi cho VEDA, nhưng không cần VEDA quyết định, vì Đỗ Lan đã giúp bọn họ nghĩ xem bước tiếp theo phải làm gì rồi.

Nhân Cách Liên và UNION sẽ tổ chức cuộc diễn tập quân sự trên biển lớn nhất từ trước đến nay sau khi bước vào kỷ nguyên mới tại Nhật Bản.

Luôn chờ không được Thiên Nhân, Đỗ Lan đã phát ngán rồi, nếu há miệng chờ sung không được thì hắn sẽ thao túng cấp cao của hai nước tiến hành hợp tác để phô diễn võ lực, đây là cách tốt nhất để dụ Thiên Nhân ra.

Thật sự không ngờ Đỗ Lan anh lại có thể thuyết phục được hai thế lực lớn.

Tôi dù không làm tổng thống thì ảnh hưởng cũng tuyệt đối không thua kém gì tổng thống.

Sở dĩ tôi tham gia tranh cử hoàn toàn là vì ngứa mắt Thiên Nhân, tôi muốn cho Thiên Nhân biết hành vi của bọn họ ngu xuẩn đến mức nào.

Đỗ Lan cũng nói thật lòng, ngược lại khiến Graham và Billy bên cạnh tin tưởng lời hắn.

Thật sự không hiểu nổi người như anh tại sao lại muốn lên chiến trường, anh hoàn toàn có thể ở phía sau chỉ huy thay vì mạo hiểm.

Graham khổ sở nói.

Bởi vì tôi thích đích thân nói cho kẻ thù của tôi biết tôi ghét bọn họ đến mức nào, tốt nhất còn có thể đích thân tát vào mặt bọn họ thì mới thú vị.

Chẳng lẽ đây chính là ý nghĩa cuộc sống của Đỗ Lan sao.

Quả nhiên là một kẻ biến thái mà người thường không thể hiểu nổi.

Thiên Nhân sẽ tới, tất cả quân nhân đều biết.

Kể từ khi ba cột trụ Thiên Trụ được dựng lên, đây là cuộc quân diễn lớn nhất trong vòng tròn Địa Cầu.

Nhân Cách Liên và UNION cùng hợp tác, tập kết tại Nhật Bản sau đó tiến hành quân diễn tại Thái Bình Dương.

Được gọi là Diễn tập quân sự Vành đai Thái Bình Dương.

Thật điên rồ.

Chính phủ Nhật Bản hiện tại đang lo sợ không thôi, vì bọn họ không chỉ phải tiếp đón quân đội đồng minh UNION, mà còn phải tiếp đón quân đội của đối thủ cạnh tranh.

Cậu nói xem Nhân Cách Liên và UNION liên hợp lại có phải là muốn khai chiến với người ngoài hành tinh không.

Bên trong một ngôi trường cao đẳng ở Nhật Bản, một nhóm học sinh trẻ tuổi đang tán dóc.

Bọn họ đều cảm thấy cuộc liên hợp quân diễn của hai thế lực quân sự nhất nhì Địa Cầu quá mức khoa trương, trên Địa Cầu căn bản không có bất kỳ sức mạnh nào có thể ngăn cản sự liên hợp của hai thế lực này.

Người ngoài hành tinh gì chứ, hiển nhiên là muốn phô diễn thực lực trước Thiên Nhân.

Nhưng sẽ không có tác dụng đâu, Cao Đạt của Thiên Nhân quá mạnh, 160 chiếc MS của AEU bị tiêu diệt sạch trong chưa đầy mười phút, sau đó phải đầu hàng.

Vũ khí truyền thống của UNION và Nhân Cách Liên sao có thể là đối thủ của Cao Đạt, thời đại khác nhau rồi.

Saji, cậu thấy có đúng không.

Cậu ta không có hứng thú với mấy chuyện này đâu, trong đầu chỉ nghĩ đến bạn gái mình thôi.

Thật tốt quá, mình cũng muốn có bạn gái.

Trước sự trêu chọc của bạn học, Saji cũng chỉ mỉm cười cho qua, vì cậu đúng là đang nhớ bạn gái, dù chỉ mới vài ngày không gặp.

Bạn gái cậu là một du học sinh người Tây Ban Nha tại Nhật Bản, là một mỹ nhân tóc vàng có chút nũng nịu.

Saji luôn cho rằng mình là người may mắn mới được Louise yêu thích.

Cha mẹ cậu mất sớm, cậu luôn được chị gái nuôi nấng.

Chị gái làm việc rất bận rộn, Saji có rất nhiều thời gian ở bên Louise.

Nhắc đến chị gái, Saji rất bất lực, chị cậu là một phóng viên, luôn có những cuộc phỏng vấn làm mãi không hết.

Đặc biệt là sau khi Thiên Nhân xuất hiện, khối lượng công việc của chị cậu càng tăng lên.

Lần này cuộc quân diễn Vành đai Thái Bình Dương quy mô lớn nhất lịch sử càng khiến chị cậu là Kinue cả ngày không thấy bóng dáng đâu.

Trên Thái Bình Dương, quân đội Nhân Cách Liên từ Ấn Độ Dương băng qua eo biển Malacca đến đóng quân gần Đài Loan, còn quân đội phương Bắc trực tiếp từ vòng Bắc Cực tiến vào Thái Bình Dương, quân đội Việt Nam trực tiếp xuất phát từ Đài Loan.

Hạm đội tuần tra của UNION tại bốn đại dương cũng tề tựu tại Thái Bình Dương.

Hai thế lực lớn một khi đã làm thật thì uy thế tuyệt đối không phải chuyện đùa.

Hạm đội tàu sân bay chở theo MS gần như muốn phủ kín Thái Bình Dương.

Chương 940

Hàng ngàn MS, mười vạn binh sĩ, vũ trang đầy đủ, rõ ràng là muốn thách thức Thiên Nhân.

Nhưng quân lực hùng hậu như vậy có khiến Thiên Nhân chùn bước không.

Nếu dọa Thiên Nhân chạy mất thì sao.

Nhưng những chuyện này không phải việc của quân nhân, bọn họ chỉ việc phục tùng mệnh lệnh, duy trì trạng thái sẵn sàng chiến đấu để di chuyển.

Tuy nhiên việc huy động quy mô lớn như vậy rất hao người tốn của, lại tốn thời gian và công sức, đợi đến khi hạm đội tập trung đầy đủ đã tốn hơn mười ngày trời, đó là đã tính nhanh rồi.

Thiên Nhân vẫn mãi không xuất hiện, khiến càng nhiều người nghi ngờ liệu Thiên Nhân có tới hay không.

Nếu động tĩnh lớn như vậy mà Thiên Nhân không tới thì tổn thất của hai thế lực lớn sẽ rất nặng nề.

Tôi thấy Thiên Nhân sẽ không tới đâu.

Các binh sĩ bên cạnh Đỗ Lan đều cảm thấy trong tình huống này Thiên Nhân có tới mới là kẻ ngốc: Số lượng của chúng ta gấp ngàn lần bọn họ, dù tính năng của Cao Đạt có tốt thì phi công cũng là người, sẽ mệt chết thôi.

Đỗ Lan, anh nói Thiên Nhân có tới không.

Bọn họ sẽ tới thôi, nếu bọn họ không tới thì đã không phải là những kẻ điên tuyên dương hòa bình thế giới rồi.

Nếu bọn họ không tới, sao có thể chứng minh bọn họ có quyết tâm thay đổi thế giới, cho nên bọn họ nhất định sẽ tới.

Đỗ Lan ngẩng đầu nhìn xuyên qua boong tàu, dường như đã thấy Thiên Nhân đang ngày càng đến gần.

Lễ pháo vang rền, trên boong chiếc tàu sân bay mà UNION dùng để tổ chức lễ khai mạc tại Kinue, chỉ có một chiếc tàu sân bay cập bến, các hạm đội khác đều đang chờ lệnh trên Thái Bình Dương, nhưng các sĩ quan chỉ huy của hai thế lực lớn đều có mặt trên boong tàu.

Về phản ứng của Thiên Nhân thì sao.

Kinue cảm thấy đây có lẽ thực sự sẽ trở thành ngòi nổ chiến tranh: Thiên Nhân, đây có phải là những gì các người muốn không.

Chụp ảnh, chụp ảnh, liền thấy Đỗ Lan bước ra.

Với tư cách là một thành viên đặc biệt nhất trong quân đội UNION, một khoảng thời gian diễn thuyết đã được sắp xếp riêng cho hắn.

Bọn họ đều đã thấy qua công lực diễn thuyết của Đỗ Lan, đều cảm thấy trước khi bắt đầu để Đỗ Lan cổ vũ sĩ khí một chút cũng không có hại gì.

Đỗ Lan cũng không từ chối, phát biểu trước tất cả các sĩ quan để bày tỏ lập trường của mình: Các quân nhân, tôi thích chiến tranh.

Nam nhi cầm kiếm, nhiệt huyết sôi trào, vì nước vì nhà mà hy sinh là vinh dự của quân nhân chúng ta.

Hôm nay chúng ta tề tựu tại đây để so tài về tố chất chiến đấu.

Tuy khác biệt quốc tịch, khác biệt màu da, nhưng bất luận thế nào mọi người đều là những đấng nam nhi đại trượng phu, nên thể hiện cốt cách cứng cỏi của mình, không ngại thử thách để phô diễn khía cạnh mạnh mẽ nhất của quân đội mình, vắt kiệt mồ hôi và nhiệt huyết trên Thái Bình Dương này.

Cảm ơn mọi người.

Mở đầu đã trực tiếp nói mình thích chiến tranh, không vấn đề gì chứ.

Vị ứng cử viên tổng thống đặc biệt này, mắt thấy thời gian bỏ phiếu sắp tới, chẳng lẽ hắn muốn cho mọi người đều biết mình là một kẻ cuồng chiến tranh sao.

Nhưng quân nhân thì nên có khí huyết, nói thích chiến tranh có thể khiến quân nhân được cổ vũ, quên đi hy sinh.

Còn về nỗi đau chiến tranh thì đợi sau khi chiến tranh kết thúc rồi hãy nói, hiện tại chiến tranh đã bắt đầu, do Thiên Nhân khơi mào.

Tên này tuyệt đối phải bị loại trừ.

Thiên Nhân cũng xem được buổi tường thuật trực tiếp lễ khai mạc, Sena nhìn chằm chằm vào Đỗ Lan, loại người này chính là điểm bóp méo thế giới.

Mọi người chắc đã biết rồi.

Sumeragi với tư cách hạm trưởng đã đề ra kế hoạch cho trận chiến lần này: Cao Đạt sẽ tiềm nhập từ dưới đáy biển để phát động tấn công, chúng ta nhất định phải cho bọn họ thấy quyết tâm của Thiên Nhân, dù có phải đối địch với cả thế giới cũng phải thay đổi thế giới này.

Thế giới nhất định phải thay đổi.

Sena lại nhớ tới những ngày làm thiếu niên binh trước đây của mình.

Tổ quốc của cậu đã bị hủy diệt, cậu với tư cách là thiếu niên binh tiến hành du kích chiến, thậm chí là tiến hành các cuộc tập kích khủng bố vào quốc gia kẻ thù.

Cậu không muốn thế giới lại biến thành hình dạng đó nữa, cho nên cậu trở thành phi công Cao Đạt, muốn dùng Cao Đạt để tạo ra hòa bình.

Tuy nhiên, những nơi loạn lạc như Trung Đông, Nam Phi chết bao nhiêu người đối với những người ở đại quốc lại không có ý nghĩa gì, ai bảo các người tự mình không cầu tiến, đi đâu cũng đánh nhau.

Tôn giáo suốt ngày nghĩ đến đánh thánh chiến, các tập đoàn lợi ích lại chỉ lo cho bản thân mà không màng sống chết của nhân dân, bám chân đại quốc không ngừng mua bán mọi thứ, cộng thêm chủ nghĩa cực đoan thịnh hành, không loạn mới là lạ.

Trước đây Sena không thích quân khủng bố, nhưng hiện tại cậu đã trở thành quân khủng bố, trở thành loại người mà mình từng căm ghét.

Điều đáng sợ nhất là chính cậu căn bản không cho rằng mình là quân khủng bố, mà nghĩ những việc mình làm là đúng.

Điều này có khác gì tên trùm lính thuê đã ép bọn họ trở thành thiếu niên binh năm xưa.

Tên trùm lính thuê đó cũng không cho rằng mình sai, hắn làm vậy hoàn toàn phù hợp với giá trị quan của hắn.

Theo tình báo của Vương Lưu Mỹ, cuộc liên hợp quân diễn lần này tuy quy mô bàng đại nhưng không phải tiến hành cùng một lúc mà chia thành nhiều đợt.

Việc chúng ta cần làm là tiến hành tập kích ngay trong ngày đầu tiên, ngăn cản bọn họ tiếp tục tiến hành các cuộc diễn luyện quy mô lớn hơn phía sau.

Bốn chiếc Cao Đạt đã chuẩn bị sẵn sàng, phi công vào vị trí, trận chiến lớn nhất sau khi Thiên Nhân đăng trường sắp sửa bắt đầu.

Máu tươi và tiếng súng, Sena dường như quay lại chiến trường đầy khói lửa.

Cậu và đồng đội, kẻ thù mười năm trước đều dùng những mẫu MS lỗi thời.

Khi đó vương quốc Azadistan đang tiến hành thôn tính tổ quốc của Sena, đó là chuyện của mười năm trước.

Sena ôm khẩu súng trường còn cao hơn cả người mình, nấp trong những bức tường đổ nát để cảm nhận nỗi sợ hãi mang tên tuyệt vọng.

Bên tai nghe tên trùm lính thuê không ngừng lặp lại những lời tẩy não về thánh chiến, cùng tiếng súng pháo vang rền, Sena lại nghĩ trên thế giới này căn bản không có thần, nếu có thần tại sao lại để bọn họ dấn thân vào chiến trường.

Máu tươi hòa lẫn với khói súng xộc vào mũi cậu, hình ảnh như luyện ngục đó cả đời cậu cũng không quên được.

Sau đó Cao Đạt tới, với thế sấm sét không kịp che tai tiêu diệt những mẫu MS cổ lỗ sĩ, Cao Đạt tán phát ra những hạt lạp tử trông như thiên sứ vậy.

Một kẻ vốn không có tín ngưỡng như Sena đã có tín ngưỡng, cậu muốn trở thành chiếc Cao Đạt giữa thinh không.

Sau đó cậu cũng thuận lợi trở thành người được VEDA chỉ định, trở thành một phần của Thiên Nhân để bắt đầu học tập, cuối cùng thực sự trở thành phi công Cao Đạt.

Sena cho rằng Cao Đạt là binh khí được sinh ra vì hòa bình, cho nên cậu cũng phải trở nên kiên cố bất khả xâm phạm như Cao Đạt.

Tuy nhiên, sự sùng bái của cậu đối với Cao Đạt hoàn toàn là vì Cao Đạt mạnh mẽ và Cao Đạt đã cứu mạng cậu, còn ý tưởng về hòa bình hoàn toàn là do Thiên Nhân nhồi nhét cho cậu sau này.

Nhưng lâu dần, Cao Đạt và hòa bình trong tâm trí Sena đã trở thành một.

Nhưng hiện tại Sena lại phát hiện ra Năng Thiên Sứ Cao Đạt của mình lại không phải đối thủ của đối phương, điều này khiến cậu nghi ngờ liệu lý niệm hòa bình của mình có thực sự kiên định như vậy không.

Không, không phải Cao Đạt biến yếu đi, mà là phi công là mình đây không đủ tư cách.

Chìm sâu dưới đại hải, Sena nghĩ vậy.

Trên mặt biển, Sơ Hào Cơ nhảy vọt lên, lao về phía Chủ Thiên Sứ: Muốn làm kẻ thù của cả thế giới, các ngươi vẫn chưa đủ tư cách.

Chủ Thiên Sứ vội vàng né tránh, lại phát hiện Sơ Hào Cơ lại có thể quẹo cua ngay giữa không trung.

Rõ ràng là một cơ thể không biết bay, lại có thể thực hiện những chuyển động phi khoa học giữa không trung để lao về phía Đức Thiên Sứ.

Tường công.

Mục tiêu của hắn ngay từ đầu đã là Đức Thiên Sứ sao.

Đúng vậy, Sơ Hào Cơ đã đến trước mặt Đức Thiên Sứ, trực tiếp dỡ bỏ khẩu đại pháo trên vai Đức Thiên Sứ.

Đây là sự sỉ nhục.

Đối phương đang nhục mạ mình, rõ ràng có thể giết chết mình nhưng đòn tấn công lại chỉ phá hủy vũ khí, Đỗ Lan đáng ghét.

Hưu.

Lực Thiên Sứ tuy biết nguy hiểm nhưng anh ta vẫn phải chi viện cho chiến hữu.

Lại là bắn tỉa, nhưng lần này bọn họ đều nhìn rõ Sơ Hào Cơ ứng phó với bắn tỉa như thế nào.

Chỉ cần giơ tay là đã chặn được đòn tấn công, một khối lực trường màu đỏ ngăn cách hoàn toàn uy lực của phát bắn tỉa ở cách cơ thể vài mét.

Đây cũng là Cao Đạt sao.

Graham thầm nghĩ loại Cao Đạt như thế này, dù có đắt đến đâu cũng phải kiếm lấy một chiếc mới được.

Nhất định phải bắt quốc hội thông qua dự toán xin kinh phí.

Mạnh quá.

Hallelujah và Tieria đều phát hiện ra lực trường phòng ngự không thể tin nổi của Sơ Hào Cơ.

Hãy nhìn rõ khoảng cách đi, Cao Đạt của các ngươi so với Cao Đạt của chúng ta căn bản không đáng nhắc tới.

Chương 941

Nhưng vì các ngươi mà chiến hỏa trên Địa Cầu sẽ càng thêm nóng bỏng, chẳng mấy chốc các nơi trên thế giới đều sẽ mua Cao Đạt để tác chiến, càng nhiều người vô tội sẽ vì sự can thiệp của các ngươi mà chết đi.

Nếu các ngươi muốn gánh vác tội nghiệt của thế giới lên thân mình thì chúc mừng các ngươi đã thành công rồi.

Tuy nhiên thống nhất là không thể thống nhất được đâu, trước khi người ngoài hành tinh xuất hiện thì điều đó là không thể.

Hiện tại tài nguyên cạn kiệt, xung đột lợi ích giữa các thế lực liên minh rất nhiều, toàn cầu hóa đã trở thành gánh nặng của các đại quốc.

Người dân các nước đều hy vọng quốc gia có thể dồn nhiều tài nguyên hơn cho chính mình chứ không phải chia cho những đồng minh xa xôi kia.

Các đại quốc thực chất đã làm rất tốt, chia sẻ năng lượng trong nước ra để đồng minh cũng có thể phát triển.

Thế nhưng hiện tại các nước không thuộc đồng minh cũng bắt đầu chìa tay về phía Liên Hợp Quốc muốn đại quốc phải chia cho một phần, điều này có chút quá đáng.

Đương nhiên đại quốc cũng sẽ không quan tâm đến bọn họ, nhưng nội bộ các nước nhỏ cũng có các nhóm lợi ích khác nhau, một số thân UNION, một số thân AEU, sau khi xảy ra xung đột tự nhiên sẽ nhận được sự ủng hộ của thế lực đứng sau.

Nhân Cách Liên xưa nay không can thiệp vào nội chính nhà người ta, nhưng vũ khí rẻ mà tốt thì tự nhiên là cứ bán, bán, bán thôi.

Đỗ Lan cho rằng hiện trạng rất tốt, áp chế chiến tranh ở một số khu vực, đại quốc lấy lợi ích của mình làm xuất phát điểm để thận trọng xử lý các mối quan hệ quốc tế, nếu thuận lợi thì nhân loại sẽ sớm có thể di dân vào vũ trụ.

Nhưng Thiên Nhân lại nhảy ra quấy rối, nói những đạo lý lớn lao rồi làm xằng làm bậy, Đỗ Lan không thích điều đó.

Anh nói thế giới thống nhất, nhưng anh có biết vấn đề sau khi thế giới thống nhất không.

Nếu Thiên Nhân có thể đưa ra giải pháp cho các vấn đề sau khi thế giới thống nhất thì còn có thể để anh đến Liên Hợp Quốc phát biểu, thậm chí có thể được giải Hòa bình.

Thế nhưng anh lại lái Cao Đạt đi khắp nơi trấn áp thế lực các đại quốc, nói là giải quyết phân tranh.

Ngay cả khi Thiên Nhân đánh tan quân đội, ép buộc quân đội hai bên buông vũ khí, rồi sao nữa.

Rồi bọn họ đều chờ chết sao.

Đột nhiên xuất hiện một lượng lớn người thất nghiệp, chắc chắn sẽ nảy sinh vấn đề.

Thiên Nhân căn bản không giải quyết được vấn đề, chỉ là đơn phương tiến hành trấn áp, cứ như thể thực sự vì mục tiêu thúc đẩy hòa bình, nhưng hành vi của bọn họ thực tế lại tạo ra nhiều vấn đề hơn.

Đỗ Lan không kết liễu bọn họ, tự nhiên là vì chờ đợi một nhánh khác của Thiên Nhân, nhánh Thiên Nhân sử dụng Thái Dương Lô màu đỏ.

Từ khi bắt đầu trận chiến, hắn đã cảm nhận được ba chiếc Cao Đạt màu đỏ đang quan sát từ xa.

Hiện tại cuối cùng đã tiếp cận, Tam Vị Nhất Thể muốn cứu viện nhóm Sena.

Phi công của ba chiếc Cao Đạt màu đỏ được gọi chung là Tam Vị Nhất Thể.

Hưu.

Một phát súng bắn về phía Sơ Hào Cơ, ép Sơ Hào Cơ phải lùi lại.

Rút lui thôi, đi theo chúng tôi.

Cao Đạt màu đỏ tiếp tục bắn, hoàn toàn nhấn chìm Sơ Hào Cơ trong làn đạn.

Đi.

Tieria biết bọn họ không phải đối thủ của Đỗ Lan, bây giờ không đi thì sau này không đi được nữa.

Năng Thiên Sứ rút lui theo đường biển, các Cao Đạt khác lập tức rời đi với tốc độ cao dưới sự yểm hộ của Cao Đạt màu đỏ.

Tuy bốn phi công cũng không biết từ khi nào lại có sự tồn tại của Cao Đạt màu đỏ, nhưng hiện tại đa tạ vì đã giúp đỡ.

Sơ Hào Cơ và Tôn Giả Cao Đạt trở lại boong tàu, những đốm đỏ ở đằng xa dần biến thành những ngôi sao nhỏ.

Mở khoang điều khiển, bọn họ nhận được những tiếng hoan hô vang dội như sóng triều.

Bọn họ đã đánh đuổi được Cao Đạt, thật tuyệt vời.

Lần sau Thiên Nhân còn dám xuất hiện thì đó sẽ là ngày tận thế của bọn họ.

Đỗ Lan nhìn về phía xa, thầm nghĩ đừng trách ta bắt nạt các ngươi, có trách thì trách các ngươi đã tin vào một kẻ cuồng vọng tự đại.

Đúng vậy, người sáng lập Thiên Nhân, ông chú hói đầu Aeolia, chính là một kẻ cuồng vọng tự đại.

Ông ta biết hết mọi tình báo cũng như nắm giữ công nghệ cao, nhưng vì sự thiếu tin tưởng của thiên tài đối với nhân tính, ông ta đã chiếm mọi tài nguyên có được nhờ sự hợp tác của Liên Hợp Quốc làm của riêng, đồng thời hy vọng đích thân mình sẽ viết nên kịch bản, hy vọng nhân loại sẽ tiến hóa và thống nhất theo kịch bản của mình, có thể thấu hiểu lẫn nhau thông qua đối thoại.

Tuy nhiên, thiên tài thoát ly thực tiễn, dù thiên tài đến đâu cũng chỉ là thiên tài trong lĩnh vực nghiên cứu của mình, không thể chu toàn mọi mặt.

Ông ta không tin tưởng nhân loại nhưng lại muốn nhân loại tiếp nhận kịch bản của mình, loại hành vi ép người quá đáng này cũng khiến người ta không ưa nổi.

Còn về chuyện người ngoài hành tinh, Đỗ Lan cũng biết, ông chú hói đầu đã phát hiện ra dấu vết của người ngoài hành tinh xung quanh sao Mộc.

Người ngoài hành tinh rất mạnh mẽ, cho nên ông chú hói đầu hy vọng có thể thấu hiểu lẫn nhau thông qua đối thoại với người ngoài hành tinh, đó cũng là một suy nghĩ đơn phương hão huyền.

Đối thoại, đối thoại, cũng chẳng biết ai cho ông chú hói đầu dũng khí để tin rằng người ngoài hành tinh sẽ chấp nhận đối thoại khi thực lực không bình đẳng.

Cho nên Aeolia chính là kẻ tự phụ, nếu thành công thì mình là anh hùng của toàn nhân loại, còn nếu kịch bản của mình không thành công thì bắt toàn nhân loại phải chôn cùng mình, ông chú hói đầu đã đánh đồng bản thân mình với toàn nhân loại.

Ba chiếc Gundam màu đỏ đã cứu thoát Thiên Nhân, để lại một hiện trường hỗn độn.

Sao lại có thêm Gundam nữa.

Cách Lạp Hán Mỗ bò ra khỏi chiếc chiến cơ bị hư hỏng, sau đó nở một nụ cười ẩn ý: Bây giờ UNION cũng nên hạ quyết tâm mua Gundam rồi.

Bảy chiếc Gundam hoàn toàn có khả năng phát động chiến tranh đe dọa các thế lực đại quốc, không thể không coi trọng.

Nhóm Sát Na hoàn toàn không biết những chiếc Gundam màu đỏ đó là ai, nhưng hẳn là bạn, vì họ sử dụng lò Thái Dương đỏ, và cơ thể của họ cũng là Gundam.

Tam Vị Nhất Thể là một nhánh của Thiên Nhân, mục tiêu cũng là tận diệt chiến tranh, nhưng họ hy vọng sau khi diệt trừ chiến tranh có thể thống trị thế giới theo cách riêng của mình.

Họ là phái lý tính trong Thiên Nhân, còn nhóm Sát Na là phái lý tưởng.

Phái lý tính có suy nghĩ đơn giản là dùng phương thức của mình thống trị thế giới, bắt nhân loại phải thay đổi theo cách của họ, và họ sẽ là những người lãnh đạo.

Phái lý tưởng lại chỉ nghĩ đến việc diệt trừ chiến tranh, mọi hành động nghe theo sự chỉ huy của VEDA, huyễn tưởng tương lai sẽ tốt đẹp hơn.

Tất nhiên Sát Na không biết sự tồn tại của phái lý tính, nhưng phái lý tính luôn âm thầm giám sát họ.

Nguyên nhân là hơn một trăm năm trước, không lâu sau khi Thiên

Nhân thành lập, họ đã đường ai nấy đi vì bất đồng quan điểm quá lớn, những người phái lý tính không chịu nổi lão chú đầu hói Aeolia.

Cũng vì vậy mà phái lý tính không có lò Thái Dương chính bản, chỉ có bản sao màu đỏ.

Lò Thái Dương là nguồn năng lượng siêu cấp được lão chú đầu hói phát triển tại Mộc Tinh dựa trên kỹ thuật chuyển điện quang tử.

Tuy nhiên, việc chế tạo không chỉ cần trọng lực cao của Mộc Tinh mà còn tốn thời gian công sức, sau hơn một trăm năm mới tạo ra được năm lò Thái Dương chính bản.

Bản màu đỏ cũng cần môi trường trọng lực cao mới sản sinh được, nhưng không cần quá nhiều thời gian để chế tạo lưới lọc quan trọng nhất, giữ lại được một phần năng lực, nhưng hạt đỏ lại có hại cho cơ thể con người, nếu vết thương tiếp xúc với hạt đỏ sẽ ngăn cản tế bào tự chữa lành.

Về các phương diện khác, lò Thái Dương đỏ và lò GN không có gì khác biệt.

Cuộc diễn tập Hoàn Thái Bình Dương vẫn tiếp tục, tiến hành huấn luyện biên đội hỗn hợp đa binh chủng, cung cấp kinh nghiệm quý báu cho việc hợp tác đánh người ngoài hành tinh.

Công việc kinh doanh của công ty Á Sắt rất tốt, sau khi Tôn Giả Gundam và Sơ Hào Cơ ra mắt, cả ba thế lực lớn đều bắt đầu thu mua Gundam.

Ban đầu họ định mua một hai chiếc về mô phỏng, nhưng lại phát hiện Gundam của công ty Á Sắt đều là kỹ thuật sinh hóa mà họ không thể hiểu nổi, căn bản không thể mô phỏng, giá cả lại cao đến mức phi lý, nên cuối cùng mỗi thế lực cơ bản chỉ sở hữu khoảng hai chiếc.

Công ty Á Sắt.

Vương Lưu Mỹ vất vả lắm mới điều tra ra được Gundam của các thế lực địa cầu đến từ đâu.

Vương Lưu Mỹ, tiểu thư phú hào trẻ tuổi của Nhân Cách Liên, gián điệp của tổ chức Thiên Nhân, đã cung cấp không ít tình báo cơ mật của Nhân Cách Liên cho Thiên Nhân.

Công ty Á Sắt.

Đi điều tra mới phát hiện không có bất kỳ địa chỉ văn phòng nào, không có bất kỳ nhân viên nào, người duy nhất được công chúng biết đến chỉ có lão bản Saber của công ty Á Sắt, dường như cả công ty chỉ có một mình cô ta vận hành.

Chương 942

Chuyện này quá thần bí, còn thần bí hơn cả Thiên Nhân chúng ta.

Chú Y Ân ở ban trang bị nói: Chẳng lẽ Gundam của họ đều từ trên trời rơi xuống sao.

Vương Lưu Mỹ vẫn đang điều tra dữ liệu Gundam, nhưng dường như Gundam của công ty Á Sắt và MS truyền thống hoàn toàn là hai thứ khác nhau.

Hoàng hạm trưởng nói, lắc đầu tóc đỏ, cảm thấy đau đầu: Chuyện của công ty Á Sắt nhất định phải điều tra rõ ràng, hành vi công khai mua bán Gundam của họ chẳng khác nào tạo ra ngòi nổ chiến tranh.

Saber và Đỗ Lan có quen biết.

Sát Na nói: Đã từng có báo cáo về việc này.

Thực tế là có quen biết, Đỗ Lan chưa bao giờ che giấu.

Lại là người đàn ông đó sao.

Người điều khiển cơ thể thần kỳ, một mình đánh bốn khiến Thiên Nhân toàn bộ rơi vào thế bí.

Hắn rốt cuộc là lai lịch thế nào.

Tuy tình báo nói hắn là một người làm truyền thông và thực nghiệp gia ở Mỹ, nhưng những việc hắn làm không giống một thực nghiệp gia chút nào, hắn giống như kẻ đột nhiên nhảy ra vậy, mục đích của hắn là gì.

Hãy tiếp xúc với hắn.

Sát Na nói.

Lần trước trên chiến trường cậu đã bị Đỗ Lan giáo huấn một trận, cậu không phục, lần này cậu muốn gỡ lại một ván, cậu muốn tuyên truyền quan niệm hòa bình của mình cho Đỗ Lan.

Quá nguy hiểm.

Hạm trưởng lắc đầu không đồng ý.

Đề Da Lợi Á lại nói: Để hiểu rõ hắn và Saber, đây có lẽ là cách tốt nhất, nếu không chúng ta sẽ luôn ở thế bị động.

Đúng lúc Đỗ Lan đang ở đặc khu kinh tế Nhật Bản, đây là một cơ hội.

Lần này tôi đồng ý với Sát Na.

Điều này rất hiếm thấy, vì Đề Da Lợi Á ghét nhất là những kẻ không theo kế hoạch của VEDA, mà Sát Na lại là người thường xuyên phạm lỗi, nên quan hệ giữa Đề Da Lợi Á và Sát Na luôn lạnh nhạt.

Tôi cũng đồng ý.

Lạc Khắc Ngang vốn điềm đạm lên tiếng: Chúng ta còn cần thời gian để tìm hiểu ba chiếc Gundam mới xuất hiện, cộng thêm Đỗ Lan và Saber, thời gian của chúng ta không còn nhiều, chỉ có thể sử dụng phương thức trực tiếp nhất.

Ba trong bốn phi công đã đồng ý, nên chỉ có thể dặn họ cẩn thận mọi sự.

Liên hệ với Vương Lưu Mỹ xem cô ấy có tìm được cơ hội tiếp cận Đỗ Lan không.

Vương Lưu Mỹ gia sản bạc triệu, sản nghiệp trải khắp ba thế lực lớn, quan hệ rộng rãi, tuy trẻ tuổi nhưng quan hệ xã hội còn nhiều hơn cả mấy bà già.

Nhưng Vương Lưu Mỹ có một điểm không tốt là giao thiệp không giao tâm, không có một mối quan hệ nào thật lòng đáng tin cậy, cô ta đối với mọi người đều là nụ cười giả dối lợi dụng, chưa bao giờ trao đi chân tình.

Khi cuộc diễn tập kết thúc sẽ có một buổi vũ hội, Đỗ Lan nhất định sẽ có mặt, có thể lẻn vào.

Vương Lưu Mỹ nhanh chóng kiếm được thiệp mời, bảo Sát Na chuẩn bị quần áo chỉnh tề để tham gia buổi tiệc.

Lực Thiên Sứ và Chủ Thiên Sứ tiếp ứng ở đằng xa, nếu Sát Na bị bắt, họ sẽ xông ra cứu và đào tẩu.

Đã chuẩn bị sẵn sàng, Sát Na mặc một bộ chính trang màu đen trông rất anh tuấn, nhưng biểu cảm có chút ngượng ngùng vì từ nhỏ cậu không được dạy về lễ nghi, nên không quen với loại quần áo này.

Ngay cả súng cũng không giấu được.

Lạc Khắc Ngang có giáo dục gia đình tốt hơn, cười khổ: Cậu không cần mang vũ khí, nếu bị phát hiện, tôi và Cáp Lôi Lộ Á sẽ xông ra cứu cậu ngay lập tức.

Được rồi, tiểu thư Vương Lưu Mỹ đã đợi lâu rồi, cô ấy sẽ đi cùng cậu đến buổi vũ hội, lúc đó đừng quên mời cô ấy khiêu vũ nhé.

Tôi đi làm nhiệm vụ.

Sát Na biểu thị khiêu vũ chẳng khác nào lãng phí thời gian.

Đúng là không hiểu phong tình.

Được rồi, chúng ta đi thôi.

Dùng Gundam làm phương tiện giao thông, đi đến điểm tiếp ứng.

Vương Lưu Mỹ diện một bộ sườn xám đỏ rực, vừa thanh thuần vừa quyến rũ, nổi bật nhất vẫn là kiểu tóc búi hai bên bao tử đầu.

Phía sau cô là người anh trai kiêm vệ sĩ Vương Hồng Long.

Vương Hồng Long tuy là anh trai nhưng đầu óc đơn giản nên không kế thừa sản nghiệp gia đình, chỉ làm công việc tay chân.

Các anh có biết để một quý cô đợi lâu là bất lịch sộ không.

Lạc Khắc Ngang chỉ cười: Phải mất chút thời gian dạy Sát Na cách đối phó với vũ hội.

Vì đã muộn nên phải khẩn trương, buổi tiệc sắp bắt đầu rồi.

Bên ngoài buổi tiệc có rất nhiều phóng viên túc trực, ở đâu có tin nóng ở đó có phóng viên.

Quyên Giang cũng ở đó, thực tế cô muốn đi điều tra người sáng lập Thiên Nhân hơn để tìm ra sự thật, nhưng biên tập đang thiếu người nên cứ để cô chạy đôn chạy đáo trước đã.

Sát Na đứng giữa đám phú hào và chính trị gia, vẻ mặt nghiêm nghị, cảm thấy không thoải mái.

Ở những góc khác của thế giới chiến tranh đang nổ ra, người đang chết, nhưng những người này lại căn bản không quan tâm.

Vương Lưu Mỹ tự đi thu thập tình báo, để Sát Na tự đi tìm Đỗ Lan.

Đỗ Lan đáng lẽ phải đến rồi, nhưng ở đây đông người quá, Sát Na nhất thời không tìm thấy.

Này chàng trai trẻ, trông cậu có vẻ không hài lòng lắm với buổi vũ hội xa hoa này nhỉ, đôi lông mày cứ nhíu chặt lại với nhau thế kia.

Sát Na chưa tìm thấy Đỗ Lan thì Đỗ Lan đã tìm thấy cậu trước.

Đỗ Lan, và cả Saber.

Không ngờ cả hai đều ở đây, vậy thì tốt rồi.

Tôi là Sát Na F.

Thanh Anh.

Sát Na tự giới thiệu, cậu không muốn lãng phí thời gian, trực tiếp vào chủ đề: Tôi là phi công Gundam của tổ chức Thiên Nhân.

Đỗ Lan, mục đích cuối cùng của ông là gì.

Trời ạ, tên này thật không biết sợ là gì, rốt cuộc có biết làm tình báo không thế.

Có nhân viên tình báo nào hỏi thẳng thừng như vậy không.

Chẳng lẽ cậu ta thực sự nghĩ mọi người trên thế giới đều là kẻ ngốc sao.

Không trách được, Sát Na nghĩ đây là một cuộc đối thoại, nên thẳng thắn với nhau, vả lại cậu là chiến binh, bắt cậu làm công tác tình báo đúng là làm khó.

Cậu không sợ tôi bắt cậu sao.

Đỗ Lan cười.

Saber cũng đánh giá chàng trai trẻ này, rõ ràng không ngờ phi công Thiên Nhân lại thẳng thắn đến mức có phần ngốc nghếch.

Đây là cuộc đối thoại giữa chúng ta, ông có thể từ chối, nhưng tôi nhất định phải hỏi.

Hỏi về mục đích của ta sao.

Đỗ Lan rất bình tĩnh: Cậu chính là phi công bị ta đánh rơi xuống biển lúc đó nhỉ, xem ra cậu không phục rồi.

Sát Na không phủ nhận: Gundam là chiến đấu vì hòa bình.

Hòa bình à.

Chẳng phải nơi này vẫn luôn rất hòa bình sao.

Phải nói là sự xuất hiện của các người mới làm chúng ta mất đi hòa bình.

Cậu có thấy những sĩ quan đang buồn bực vì phải đối đầu với các người đằng kia không.

Chính vì các người mà họ không có được hòa bình.

Còn những người khác trong buổi vũ hội này đều đang rất hòa bình, nên có thể nói Thiên Nhân các người mới là tổ chức gieo rắc bất hạnh và đau khổ.

Ông đang ngụy biện, ông biết rõ tôi đang nói về nơi nào mà, hiện tại vẫn còn rất nhiều nơi đang đánh nhau, đang có người chết.

Sát Na nhớ lại tuổi thơ đứng giữa đống xác chết nổ súng vào MS, bày tỏ sự đồng cảm sâu sắc với những người trong vùng chiến loạn.

Ồ.

Đỗ Lan thốt ra một tiếng vô cảm, hoàn toàn thể hiện mặt lãnh huyết vô tình của mình.

Sát Na bị sự thờ ơ của Đỗ Lan làm cho giận dữ: Sao ông có thể lạnh lùng như vậy, đó đều là những sinh mạng sống sờ sờ.

Chẳng lẽ chỉ có người nghèo ở vùng nghèo khó chết đi mới là sinh mạng, còn những quân nhân phục vụ đất nước, sống cuộc sống ổn định ở AEU, Nhân Cách Liên, UNION không phải là sinh mạng sao.

Hay cậu muốn nói vì thế giới này vẫn còn chiến trường, vẫn còn người chết, nên Thiên Nhân các người phải bắt những người dân đang sống yên ổn cũng phải cảm nhận nỗi đau chiến tranh.

Ta biết có một loại người sẽ làm như vậy, họ rêu rao về thánh chiến, họ thích cưỡng ép ý chí của mình lên những người không liên quan, họ chính là những kẻ khủng bố.

Vậy hãy nói cho ta biết, Thiên Nhân các ngươi là những kẻ khủng bố sao.

Đỗ Lan trở nên sắc sảo, Sát Na á khẩu.

Việc phi công Gundam giết người đã được báo chí đưa tin, họ cũng biết, thậm chí một số quốc gia vì sự can thiệp của họ mà tăng cường đầu tư quân sự, nhưng họ tin kiên định rằng hành vi của mình là đúng.

Đây là vì tương lai của nhân loại.

Đúng vậy, mình đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, dù có trở thành tội nhân, kẻ thù của toàn nhân loại, hay kẻ sát nhân, cũng phải khiến nhân loại đoàn kết lại để tạo nên hòa bình lâu dài.

Lại bắt đầu cái bài vì tương lai nhân loại rồi.

Vậy thì ở Trung Đông, ở Châu Phi, và những cuộc tranh chấp sắc tộc, đối kháng tôn giáo, vũ trang phản chính phủ trên khắp thế giới đều là vì tương lai nhân loại của chúng ta sao.

Là hy sinh cái tôi nhỏ bé của họ để cho những người đang hưởng hòa bình thấy chiến tranh đáng sợ thế nào, để nhiều người rút ra bài học mà không tham gia chiến tranh.

Các người ngăn cản họ đánh nhau chính là tiêu diệt đại nghĩa của họ, hành vi của các người mới là bóp nghẹt tương lai nhân loại của chúng ta một cách triệt để.

Đỗ Lan đang dựng chuyện, làm sao có thể có người như vậy.

Sát Na tức đỏ cả mặt: Nhân loại nên thống nhất.

Ngươi muốn bóp nghẹt sự đa dạng của nhân loại.

Nhân loại không nên có tranh chấp.

Ngươi muốn xóa bỏ những hình thái ý thức khác biệt của nhân

loại.

Nhân loại nên có một nền hòa bình lâu dài hơn.

Ngươi muốn nhân loại mất đi tinh thần cạnh tranh, chết trong sự an lạc.

Dù Sát Na nói gì, Đỗ Lan cũng có lời phản bác.

Chương 943

Thấy Sát Na đã tức đến mức gần nổ tung, Đỗ Lan mới chịu công bố mục đích của mình: Cậu chẳng phải muốn biết mục đích của ta sao.

Mục đích của ta thực ra rất đơn giản, không phải thống trị thế giới, không phải hủy diệt thế giới, cũng không phải phá hoại hòa bình.

Cậu nghe cho rõ đây, mục đích của ta là.

Đỗ Lan hạ giọng, nói từng chữ một:. là đối đầu với Thiên Nhân các người, cho đến khi Thiên Nhân các người thừa nhận sai lầm của mình mới thôi.

Sát Na trố mắt nhìn, không ngờ Đỗ Lan lại là một kẻ vô vị đến thế, xuất hiện chỉ để chuyên môn đối đầu với Thiên Nhân, thật khiến người ta không nói nên lời.

Sát Na há miệng, vì đối phương đã nói là muốn đối đầu với Thiên Nhân, cậu cũng chẳng còn gì để nói.

Cũng như Thiên Nhân các người tự cho mình cái quyền quyết định thay cho những người dân vô tội trên chiến trường, có thể dùng Gundam để uy hiếp toàn nhân loại gánh tội thay, thì ta cũng có thể lên tiếng cho Liên Hợp Quốc, chế tài những quốc gia bị bài trừ khỏi dòng chảy chính.

Các người lên tiếng cho kẻ yếu trên chiến trường, ta sẽ lên tiếng cho những người đang hưởng thái bình, ta muốn Thiên Nhân các người ghi nhớ rằng thế giới này không phải ai yếu người đó có lý.

Sát Na nắm chặt nắm đấm, dường như muốn ra tay.

Đúng lúc đó, OÀNH.

Bên ngoài buổi vũ hội xảy ra một vụ nổ kinh hoàng, sóng xung kích làm vỡ tan cửa kính lớn phía trước, những mảnh vỡ như đạn bay thẳng vào các khách mời trong yến tiệc.

Đây là tầng ba, rõ ràng uy lực vụ nổ không hề nhỏ.

Sát Na giật mình, nhờ kinh nghiệm trên chiến trường, cậu cảnh giác cúi người ẩn nấp, đây tuyệt đối là tiếng nổ của thuốc nổ.

Những người khác cũng bị sóng xung kích đẩy ngã, duy chỉ có Đỗ Lan và Saber là vẫn đứng vững giữa làn sóng nổ và mảnh kính vỡ mà tất cả khách khứa đều phải cúi đầu né tránh.

May mà ở đây có không ít quân nhân lập tức phản ứng, các sĩ quan bắt đầu sơ tán khách hoặc xuống lầu kiểm tra.

Xe bom, dưới đường phố có một chiếc xe đang bốc cháy, đám phóng viên trước cửa đổ rạp một mảnh, có người vẫn còn chảy máu nhưng vẫn cố chụp ảnh.

Sát Na rùng mình, nghe thấy đồng đội trong tai nghe siêu nhỏ giục mình quay về.

Phải rút lui trước.

Sát Na, đây chính là một trong những kẻ được Gundam của các người bảo hộ, hoặc có thể nói, phi công Gundam các người chính là một phần trong đó.

Sát Na nghe thấy tiếng nói phía sau, nhưng lúc này cậu không thể trả lời, cậu phải rời đi trước.

Nhưng trong lòng lại tự hỏi, liệu cuộc tấn công khủng bố này thực sự có liên quan đến những người mà họ bảo vệ sao.

Họ đã tấn công quân chính phủ vài lần, tức là ủng hộ quân phản chính phủ, liệu điều đó có khiến những kẻ khủng bố nghĩ rằng

Gundam đang chống lưng cho họ vì họ là kẻ yếu, họ có lý.

Có Thiên Nhân chống lưng, họ có thể chính thức phát động thánh chiến chống lại các đại quốc để thể hiện quyết tâm.

Cùng lúc đó, nhiều vụ tấn công khủng bố diễn ra ở nhiều quốc gia, những kẻ khủng bố đặt bom ở nơi công cộng giết hại rất nhiều người, vô số người vô tội bị vạ lây.

AEU là nơi được chăm sóc đặc biệt vì có rất nhiều người tị nạn Trung Đông chạy sang, nên kẻ khủng bố trà trộn vào cũng nhiều nhất.

Sự việc rất nghiêm trọng, Hội đồng Bảo an Liên Hợp Quốc đã ban bố cảnh báo đỏ, nghiêm khắc lên án chủ nghĩa khủng bố, các quốc gia bị tấn công cũng lần lượt thiết lập tình trạng thiết quân luật, tuyên bố tuyệt đối không thỏa hiệp với quân khủng bố.

Rất nhiều người bị thương, Đỗ Lan và Saber xuống lầu thì thấy nhiều phóng viên bị bỏng nặng, may mà trình độ y tế thế giới này không thấp nên đều có thể chữa khỏi.

Gọn chúng thật gan dạ, rõ ràng là nhắm vào chúng ta.

Cách Lan Hán Mỗ nói.

Bên cạnh, Tạ Nhĩ Cái và thượng úy Tác Mã cũng mang vẻ mặt lạnh lùng: Chúng tôi về trước đây, có lẽ sẽ có việc cần chúng tôi làm.

Họ lo lắng cho tình hình trong nước.

Đỗ Lan, chúng tôi cũng về đây, việc này có lẽ liên quan đến Thiên Nhân.

Cách Lan Hán Mỗ, anh bị hội chứng ám ảnh Thiên Nhân rồi à, đây rõ ràng là một vụ khủng bố thông thường.

Đó cũng là vì Thiên Nhân xuất hiện nên bọn chúng mới kiêu ngạo như vậy, hành vi của Thiên Nhân đã trợn khí thế cho quân khủng bố.

Ở nhiều nơi, quân chính phủ là lực lượng chính áp chế khủng bố, nhưng vì quá mạnh so với quân phản loạn nên bị Thiên Nhân làm yếu đi.

Khi địa phương không còn sự áp chế, quân khủng bố ngóc đầu dậy, chẳng lẽ chuyện này không liên quan đến Thiên Nhân sao.

Đỗ Lan cũng đã nói như vậy với Sát Na, nhưng với đồng đội thì không cần quá thẳng thừng, cứ để đồng đội thể hiện một chút.

Vậy tôi đi trước.

Saber trực tiếp ẩn mình, cô còn phải tiếp tục tìm người kế vị vương quốc.

Đỗ Lan quay lại hạm đội, cũng không có việc gì, chỉ là quay về, dù sao cuộc diễn tập cũng đã kết thúc, tiếp theo họ phải quay về tiếp tục bảo vệ UNION và đánh trả quân khủng bố.

Vài ngày sau.

Hóa ra là vì để báo thù Thiên Nhân nên mới tiến hành tấn công khủng bố sao.

Cách Lạp Hán Mỗ nhìn thấy tuyên ngôn của bọn khủng bố, bày tỏ sự không tin tưởng tuyệt đối: Không có Thiên Nhân thì bọn chúng đã bị áp chế từ lâu rồi.

Bây giờ lại dám mở mồm nói là để báo thù Thiên Nhân, Thiên Nhân bao giờ tấn công căn cứ của bọn khủng bố chứ.

Mặc kệ bọn chúng nói gì, chuyện này quả thực đã bị liên kết với Thiên Nhân rồi.

Xem ra ngay cả quân khủng bố cũng muốn mượn gió bẻ măng một mẻ.

Đây tuyệt đối không phải là báo thù.

Cách Lạp Hải Mỗ khẳng định chắc nịch.

Sao lại nói thế.

Đỗ Lan thắc mắc.

Nếu là báo thù thì mục tiêu phải là nơi bị Thiên Nhân tấn công, bọn chúng phải biết chỉ cần hành động thì thứ chờ đợi chúng sẽ là sự phẫn nộ của toàn thế giới.

Mục tiêu bị Thiên Nhân tấn công không nhiều, chúng ta hoàn toàn có thể tìm thấy chúng trong thời gian ngắn nhất, chẳng lẽ chúng không sợ chết sao.

Có lẽ bọn chúng không thông minh đến thế.

Không, tôi vẫn cho rằng đây chỉ là lớp ngụy trang che đậy sự đắc ý của bọn khủng bố, chúng căn bản không phải muốn báo thù Thiên Nhân mà là muốn tuyên dương sự tồn tại của mình với thế giới.

Cách Lạp Hán Mỗ này sắp giống Đỗ Lan rồi, trở thành người chuyên môn nhắm vào Thiên Nhân.

Thiên Nhân tự nhận không cùng hội cùng thuyền với quân khủng bố, Sát Na muốn chứng minh điều này, nên lần này họ muốn cho thế giới biết họ sẽ đi tấn công quân khủng bố, họ tuyệt đối không phải là chỗ dựa của chúng.

Nhưng quân khủng bố phân tán rất rộng, cũng không biết tổ chức hay quốc gia nào âm thầm ủng hộ, nên vẫn phải nhờ Vương Lưu Mỹ thu thập tình báo.

Quả nhiên là một gã khó nhằn.

Cuộc đối thoại giữa Đỗ Lan và Sát Na đã được ghi lại, người của Thiên Nhân không ngờ lại có người chuyên môn đối đầu với Thiên Nhân tồn tại, nhất thời cảm thấy rất kỳ quái, được sủng ái mà lo sợ.

Không, đúng hơn là cảm thấy khó chịu toàn thân.

Chẳng lẽ Thiên Nhân chúng ta thực sự bị ghét đến thế sao.

Lạc Khắc Ngang bắt đầu hoài nghi hành vi của mình.

Đây chẳng phải là mục tiêu ban đầu của chúng ta sao.

Dùng võ lực thúc đẩy thống nhất thế giới, chúng ta ngay từ đầu đã đứng ở phía đối lập với thế giới.

Đề Da Lợi Á tin rằng mình không sai: Quan trọng là Đỗ Lan đó rốt cuộc hiểu biết bao nhiêu, và cả những chiếc Gundam kỳ quái kia nữa.

Hiện tại họ vẫn đang đợi tin của Vương Lưu Mỹ nên có thời gian thảo luận.

Nhưng thảo luận cũng không có kết quả, Đỗ Lan còn thần bí hơn cả Thiên Nhân bọn họ.

Saber đó vẫn luôn không nói gì sao.

Sát Na gật đầu: Rất kỳ lạ, cô ta luôn đứng sau Đỗ Lan, giống như chỉ là tùy tùng của ông ta vậy.

Chuyện này đúng là lạ, chẳng lẽ Đỗ Lan cũng là một thiên tài giống như Y Âu Lợi Á.

Lão chú đầu hói là thiên tài trăm năm có một, bây giờ hai trăm năm trôi qua xuất hiện thêm một thiên tài trăm năm có một nữa cũng không có gì lạ.

Có khi nào Đỗ Lan và Y Âu Lợi Á cùng phát triển ra các dòng Gundam khác nhau không.

Chú Y Ân nói.

Giải thích như vậy thì mọi chuyện có vẻ thông suốt, đây là cuộc đối đầu giữa hai thiên tài.

Các thành viên Thiên Nhân im lặng, vậy họ là cái gì chứ.

Thế giới này căn bản không cần họ, chỉ cần thiên tài là đủ rồi, quá chói mắt, họ chẳng qua là những phàm nhân theo chân thiên tài, liệu họ có thể kháng cự lại một thiên tài khác không.

Họ cho rằng thiên tài đầu hói là đúng, vậy Đỗ Lan nhất định là sai sao.

Thế giới của thiên tài không phải là thứ họ có thể hiểu được, ít nhất hiện tại họ không biết mục tiêu cuối cùng của Thiên Nhân, cũng không biết mục đích thực sự của Đỗ Lan, chỉ bị kẹp giữa hai thiên tài mà tiến thoái lưỡng nan.

Một thiên tài nói thế giới cần thống nhất và thấu hiểu lẫn nhau, một thiên tài khác lại nói cứ giữ nguyên hiện trạng và tiến triển dần dần là được, vậy ai đúng ai sai đã không phải là thứ người bình thường có thể phân biệt.

Tóm lại, Thiên Nhân cảm thấy mình đang ở tình thế rất ngượng ngùng, trước đây họ tin vào lý niệm của lão đầu hói hoàn toàn vì ông ta có thể phát triển ra những chiếc Gundam hùng mạnh vượt xa thế giới, nên đương nhiên lý niệm của ông ta cũng siêu thời đại.

Nhưng bây giờ một thiên tài khác cũng phát triển được vũ khí không thua gì lão đầu hói, đồng thời hành vi và lý niệm lại hoàn toàn trái ngược với Y Âu Lợi Á, vậy lý niệm của hắn có phải cũng vượt thời đại không.

Ai đúng ai sai.

Càng suy nghĩ càng muốn nổ não.

Thôi thì cứ nghĩ cách đánh quân khủng bố trước đi, ít nhất ở điểm này Thiên Nhân có thể chứng minh cho thế giới thấy cách làm của họ là giống nhau, họ cũng không hy vọng những người vô tội bị vạ lây bởi các vụ nổ vô tội vạ.

Thế giới đồng thời xảy ra nhiều vụ khủng bố, rõ ràng không phải chỉ một tổ chức có thể thực hiện, mà là nhiều tổ chức liên lạc với nhau qua mạng đạt thành thỏa thuận, thương lượng cùng nhau hành động.

Vì vậy không phải là một thế lực, mà đông đảo quân khủng bố hiện đang thực sự chuẩn bị cho một cuộc cuồng hoan.

Điều tra nhiều tổ chức như vậy không phải chuyện đơn giản, cần thời gian.

Chương 944

May mà không chỉ có Vương Lưu Mỹ điều tra, các đại quốc cũng đang vào cuộc, mạng lưới tình báo của họ còn rộng khắp hơn.

Nhanh chóng xác nhận được ở Châu Phi, Nam Mỹ và Trung Đông có nhiều tổ chức tham gia liên hợp khủng bố.

Hơn nữa tổ chức của họ đều ẩn nấp ở các quốc gia không liên minh, tức là không thuộc về bất kỳ liên minh nào.

Nếu AEU, UNION, Nhân Cách Liên xuất quân thì sẽ thành chiến tranh xâm lược.

Chẳng còn cách nào khác, đành phải mỗi bên tự trổ tài.

Nhân Cách Liên phát động chế tài kinh tế, UNION cử đội đặc nhiệm, AEU sử dụng lực lượng duy trì hòa bình.

Kể từ sau khi Gundam đỏ xuất hiện rồi biến mất một thời gian dài, hành động của Thiên Nhân cũng dường như mất hút, không ai biết họ định làm gì.

Một bộ phận người cho rằng Thiên Nhân đã thấy được sự lợi hại của thế lực địa cầu nên không dám tới nữa.

Cộng thêm việc mọi người đều dồn sức đánh quân khủng bố, cái nhìn về Thiên Nhân cũng bớt đi nhiều.

Đúng lúc này, kết quả bầu cử ở Mỹ cuối cùng cũng có, Đỗ Lan không nghi ngờ gì đã trở thành tân Tổng thống Mỹ, hắn buộc phải tạm thời rời khỏi quân đội để bắt đầu bàn giao công việc.

Tuy từng nói chưa diệt được Thiên Nhân thì không làm Tổng thống, nhưng mọi người đều bầu cho Đỗ Lan, hắn cũng không có cách nào khác.

Cuộc chiến chống khủng bố vẫn tiếp tục, Thiên Nhân cuối cùng cũng lộ diện, nhưng cùng với sự xuất hiện của họ, không chỉ quân khủng bố bị tấn công mà một tình trạng nghiêm trọng hơn đã xảy ra.

Ba chiếc Gundam đỏ xâm nhập không phận Mỹ và tấn công một căn cứ quân sự của Mỹ.

Ngươi biết quá nhiều rồi.

Căn cứ quân sự đó chính là nơi đóng quân của đội săn đuổi Gundam của UNION, và nguyên nhân họ bị tấn công chỉ có một: một nhà nghiên cứu già cố vấn cho quân đội đã phát hiện ra người sáng lập Thiên Nhân có liên quan đến kế hoạch thám hiểm Mộc Tinh hơn một trăm năm trước.

Cuộc điều tra của ông càng lúc càng gần sự thật, nên chủ nhân của Tam Vị Nhất Thể đã ra lệnh cho họ tấn công căn cứ để giết nhà nghiên cứu già.

Một trăm năm trước, kế hoạch Mộc Tinh do Liên Hợp Quốc sử dụng tài nguyên của nhiều quốc gia tiến hành đã được công bố là thất bại, chỉ điều tra được một số hình ảnh chứ không phát hiện nội dung gì giá trị.

Lúc đó các đại quốc đều đối mặt với nguy cơ cạn kiệt tài nguyên, nên sự kiểm soát của Liên Hợp Quốc có phần lỏng lẻo, tạo cơ hội cho nhóm dự án lúc đó giở trò.

Sau này, thang máy không gian và điện mặt trời phát triển ổn định, kế hoạch Mộc Tinh một dự án thất bại đã bị các quốc gia lãng quên, nhưng không ai biết lão chú đầu hói đã tìm được rất nhiều nhà đầu tư và dưới sự ủng hộ của một số quan chức Liên Hợp Quốc, ông ta đã âm thầm tiếp tục nghiên cứu.

Những người hợp tác với Thiên Nhân đều ở trên địa cầu, đương nhiên họ không ngốc, họ ủng hộ lão đầu hói vì ông ta nói nhân loại cần tiến hóa, ông ta có cách khiến nhân loại tiến hóa thành Tân nhân loại, thực hiện một cuộc biến cách triệt để.

Hơn một trăm năm trước, khi tài nguyên cạn kiệt, mọi người đều có thể quay lại xã hội nguyên thủy bất cứ lúc nào, nên nhiều nhân vật lớn đều khao khát sự thay đổi.

Ngôn luận của lão đầu hói rất phù hợp với suy nghĩ của những người giàu có lúc bấy giờ.

Để những người giàu trở thành Biến Cách Giả, họ sẽ trở thành tương lai của nhân loại, đại diện cho tiếng nói nhân loại, và có thể dẫn dắt nhân loại đi theo hướng họ mong muốn một cách danh chính ngôn luận.

Đương nhiên ngay cả người hiện tại cũng không sống được hơn một trăm tuổi, nên nhiều người giàu đã để những người nhân bản của mình kế thừa ý chí, tiếp tục kế hoạch biến cách cho đến khi họ có thể trở thành những người dẫn đầu toàn nhân loại.

Một nhà lý tưởng dẫn đầu một đám dã tâm gia, dù lão đầu hói đã cẩn thận nắm giữ mọi công nghệ ưu thế trong tay mình, nhưng sự phát triển vẫn sẽ vượt ngoài tầm kiểm soát, ông ta cũng chỉ có thể không ngừng cài cắm các biện pháp an toàn.

Sự thực cũng chứng minh những biện pháp an toàn cẩn mật đó của lão đầu hói là cần thiết, Thiên Nhân đã phân liệt.

Mục đích của Thiên Nhân chia theo giai đoạn, đều được ghi lại trong siêu máy tính VEDA.

Giai đoạn một là can thiệp vũ trang thúc đẩy thống nhất địa cầu. giai đoạn hai là dùng phương thức đối thoại để nhân loại tiến hóa sinh ra Biến Cách Giả. giai đoạn ba là lấy Biến Cách Giả làm trung tâm, toàn bộ nhân loại tiến hành đối thoại với sinh mệnh ngoài Trái Đất.

Có ba giai đoạn chính, tất nhiên mỗi giai đoạn còn có các mục tiêu nhỏ khác rất phức tạp.

VEDA là siêu máy tính lượng tử do lão đầu hói thiết kế, cũng được truyền động bằng hạt đặc biệt, có thể tìm ra người có sóng não khớp với hạt cao nhất trong nhân loại để trở thành phi công Gundam, để họ tiến hành biến cách trong quá trình điều khiển Gundam.

Nhưng kế hoạch này của lão đầu hói không được Lợi Phùng Tư A Nhĩ Mã Khắc chấp nhận.

Đã nói là để những người bỏ tiền bỏ sức ủng hộ Thiên Nhân vận hành hoàn thành biến cách để trở thành lãnh tụ nhân loại cơ mà.

Sao tự dưng lại đi tìm mấy tên phi công ba không không tiền, không quyền, không thế đó làm đại diện nhân loại.

Lão đầu hói đột ngột thay đổi nhân vật chính làm những kẻ đã trải qua thí nghiệm nhân bản và gen để có được một phần siêu năng lực những Biến Cách Giả nguyên thủy không vui chút nào.

Họ bị lão đầu hói lừa rồi, đã bảo bỏ tiền ra là có thể trở thành tương lai nhân loại cơ mà.

Thiên Nhân cũng được, cải cách giả cũng được, rõ ràng họ là người đến trước.

Vì thế cuộc nội chiến trong Thiên Nhân bắt đầu, nhưng Lợi Phùng Tư không nghĩ tới việc hủy hoại Thiên Nhân, mà là quay lại địa cầu tìm một quan chức Liên Hợp Quốc nào đó.

Quan chức đó chính là hậu duệ của gia tộc từng ủng hộ Thiên Nhân hai trăm năm trước Á Lịch Hàng Đức La Khoa Nạp, hiện đã trở thành một kẻ dã tâm, nên đã bắt tay ngay với Lợi Phùng Tư.

Suy nghĩ của họ là đợi đến thời điểm thích hợp sẽ cướp lấy thành quả của Thiên Nhân, tiếp tục nhiệm vụ của Thiên Nhân, nhưng lần này nhân vật chính sẽ là chính họ.

Đúng vậy, tuy hợp tác nhưng cả hai đều mang tâm địa riêng, đều chỉ muốn mình làm nhân vật chính.

Cuộc chiến trong nội bộ Thiên Nhân là cuộc đấu tranh giữa nhân vật chính và vai phụ.

Trong kế hoạch của lão đầu hói, nhân vật chính thực sự chỉ có một, chính là phi công Gundam có độ khớp sóng não và hạt cao nhất do VEDA chọn ra, sau đó Thiên Nhân sẽ giao thiết bị đối thoại đã phát triển cho người đó kiểm soát.

Thiết bị đối thoại của Thiên Nhân chính là Gundam 00, đó là chiếc Gundam duy nhất lắp hai lò chính bản, có thể thể hiện toàn bộ công năng đối thoại.

Suy nghĩ sóng não của nhân vật chính sẽ trở thành tiếng nói đầu tiên và duy nhất của nhân loại với bên ngoài, tuyệt đối là nhân vật chính trong các nhân vật chính, đại diện trong các đại diện, đồng thời người đó cũng sẽ trở thành Biến Cách Giả thuần túy đầu tiên của nhân loại, một Biến Cách Giả tiến hóa tự nhiên.

Khác với những Biến Cách Giả nguyên thủy được cải tạo qua thí nghiệm gen, Biến Cách Giả thuần túy và thiết bị đối thoại sẽ thúc đẩy lẫn nhau, Biến Cách Giả nguyên thủy không có công năng này.

Và chủ nhân của Tam Vị Nhất Thể chính là quan chức Liên Hợp Quốc Á Lịch Hàng Đức La và Lợi Phùng Tư.

Họ đều không muốn bị nghi ngờ trong quá trình thực hiện kế hoạch, nên bất kỳ ai tiếp xúc với kế hoạch Mộc Tinh đều phải chết, vì họ biết quá nhiều.

Pháo hạt tập trung đã xuyên thủng kiến trúc bê tông kiên cố của căn cứ quân sự, vô tình bốc hơi tất cả mọi thứ trong tòa nhà, ít nhất có hơn một trăm người chết trong cuộc tấn công này.

Hơn nữa Tam Vị Nhất Thể vô cùng kiêu ngạo khi trực tiếp xâm nhập không phận đại quốc để thực hiện ám sát.

Khi Đỗ Lan nhận được tin, hắn đang tham gia cuộc họp truyền hình đầu tiên, chuẩn bị tuyên bố chính sách đầu tiên sau khi nhậm chức để quốc dân chuẩn bị tâm lý, thì tin dữ ập đến.

Các phóng viên đều ngạc nhiên vì sao Đỗ Lan đang nói nửa chừng lại đột ngột dừng lại, chẳng lẽ có chuyện gì.

Đỗ Lan nhíu mày, trầm giọng nói: Thưa các vị, ngay lúc này tôi nhận được một tin xấu, một căn cứ quân sự trong nước đã bị Gundam tấn công, gây ra cái chết của hơn một trăm binh sĩ và nhiều người mất tích.

Họ đều là chiến hữu của tôi, tôi e rằng mình phải tạm dừng cuộc họp, tôi phải quay lại chiến trường.

Đỗ Lan quay người bước đi, các phóng viên đã ghi lại khoảnh khắc này.

Thiên Nhân xâm nhập không phận Mỹ tấn công căn cứ quân sự, Tân Tổng thống Mỹ dừng cuộc họp để mặc giáp ra chiến trường.

Lần này quốc dân thực sự phát điên.

Trước đây chiến đấu xảy ra ngoài biên giới họ còn coi như xem kịch, giờ đây Gundam lại trực tiếp vào trong nước, sự khiêu khích này khiến ngay cả những người vốn không ủng hộ Đỗ Lan cũng bắt đầu thấy Tân Tổng thống thực sự có tầm nhìn xa: Thiên Nhân không diệt, quốc gia không yên.

Không khí chết chóc bao trùm, cách đây không lâu mọi người còn nói chuyện đi đánh quân khủng bố, không ngờ nhanh như vậy đã âm dương cách biệt.

Khốn kiếp Thiên Nhân, còn nói mình không phải kẻ khủng bố, mấy chiếc Gundam đỏ đó tuyệt đối cũng là một phần của bọn chúng.

Cách Lạp Hán Mỗ phẫn nộ nói.

Giờ đây cứ hễ chiếc nào dùng lò là bị coi là ổ Thiên Nhân.

Cả nước đang kêu khóc, Thiên Nhân vốn tưởng như ở rất xa bỗng nhiên xuất hiện ngay trên đầu mình, mọi người như quay lại thời kỳ Chiến tranh Lạnh, như thể Gundam sẽ bất ngờ xuất hiện tàn sát họ bất cứ lúc nào.

Lực lượng đánh trả Thiên Nhân của UNION một lần nữa được tăng cường.

Trong khi đó, Thiên Nhân cũng kinh ngạc trước cuộc tấn công của Tam Vị Nhất Thể, vì họ cứ ngỡ ba phi công của Tam Vị Nhất Thể là đồng chí cũng tuân theo kế hoạch của VEDA giống như họ, không ngờ hành vi của đối phương lại kích động đến mức trực tiếp oanh tạc bản thổ UNION.

Chương 945

Đáng tiếc là họ liên lạc rất ít với Tam Vị Nhất Thể, hiểu biết về họ càng ít hơn, nên dù bất mãn nhưng cũng không làm gì được Tam Vị Nhất Thể, chỉ có thể đợi bọn họ xuất hiện.

Hiện tại hình thành một vòng tuần hoàn kỳ lạ: quân đội chính quy đợi Thiên Nhân, Thiên Nhân đợi Tam Vị Nhất Thể.

Lúc này những người ở Thiên Nhân cuối cùng cũng nếm trải cảm giác phẫn nộ khi lý niệm của mình bị bóp méo, nếu Tam Vị Nhất Thể cứ tiếp tục như vậy, họ sẽ trở thành kẻ thù.

Lộ Dịch Ti, nhanh lên.

Tại đặc khu kinh tế Nhật Bản, Sa Từ giục Lộ Dịch Ti đi nhanh hơn: Chị tôi hôm nay xuất viện, chúng ta phải đi đón chị.

Chẳng phải chỉ bị vạ lây vụ nổ thôi sao, có phải vết thương nặng gì đâu.

Chị của Sa Từ bị thương trong vụ khủng bố, sau khi điều trị thì hôm nay xuất viện.

Là em trai, Sa Từ đã kinh hồn bạt vía, suýt nữa tưởng mình mất đi người thân cuối cùng.

Hôm nay chị xuất viện, cậu đặc biệt cùng bạn gái mua một bó hoa tươi thật lớn, hy vọng giúp chị xua đi vận rủi.

Có lẽ vì dậy hơi sớm nên Lộ Dịch Ti uể oải, lững thững đi sau Sa Từ đến mức sắp không thấy bóng người.

Cũng chỉ có Sa Từ và cha mẹ Lộ Dịch Ti mới chịu đựng được tính tiểu thư của cô.

Chính là cô ta.

Mọi cử động của hai người đều lọt vào mắt Saber.

Đương nhiên cô không phải chọn một trong hai người làm vua, mà là nghe theo lệnh Đỗ Lan đi tìm Lộ Dịch Ti.

Đỗ Lan cần Lộ Dịch Ti để hoàn thành một số việc.

Hai người dừng lại.

Saber xuất hiện chặn đường hai người trẻ đang ở độ tuổi sinh viên rực rỡ nhất.

Sa Từ phản xạ có điều kiện bảo vệ Lộ Dịch Ti, tuy trong quá trình quen nhau Sa Từ luôn ở thế yếu, luôn bị Lộ Dịch Ti sai bảo, nhưng là đàn ông, vào thời khắc quan trọng Sa Từ vẫn có thể đứng ra.

Lộ Dịch Ti khi gặp nguy hiểm cũng chủ động dựa vào Sa Từ, khiến lòng tự trọng đàn ông của Sa Từ được thỏa mãn.

Cô là ai.

Sa Từ nhìn mái tóc vàng của Saber, đẹp như tiên giáng trần nhưng lại tỏa ra khí tức nguy hiểm khó tả.

Chàng trai trẻ không lập tức nhận ra cô là ai.

Tôi tìm Lộ Dịch Ti Halevy, tôi là cố vấn đặc biệt của chính phủ UNION, cố vấn vũ khí quân sự, thuộc cố vấn cá nhân của Tổng thống.

Saber giới thiệu mình như vậy, vì hiện tại chức danh của cô đúng là thế.

Cô là người của chính phủ.

Người của chính phủ tìm Lộ Dịch Ti làm gì.

Sa Từ bảo vệ bạn gái: Tôi muốn xem chứng minh thư của cô.

Đúng thế, tìm tôi làm gì, tôi không phải người di cư bất hợp pháp, tôi là du học sinh Tây Ban Nha.

Lộ Dịch Ti rõ ràng chưa hiểu chuyện gì, suy đoán rằng Saber muốn gây rắc rối.

Nói nhiều vô ích, đi theo tôi.

Saber lực tay cực lớn, một phát đẩy văng Sa Từ, nắm lấy Lộ Dịch Ti quay người đi thẳng.

Bước chân cực nhanh, Sa Từ căn bản không theo kịp, trơ mắt nhìn Lộ Dịch Ti biến mất trong đám đông.

Dường như mình sẽ vĩnh viễn mất đi Lộ Dịch Ti, Sa Từ muốn giữ lại nhưng không có chút sức lực nào.

Thả tôi ra.

Lộ Dịch Ti vùng vẫy, nhưng tiếng hét của cô không gây được sự chú ý, không phải xã hội vô cảm mà là họ không nghe thấy tiếng cô kêu.

Lên đến xe, Lộ Dịch Ti sắp khóc đến nơi: Đừng bắt cóc tôi, nếu cần tiền tôi có thể liên lạc với cha mẹ.

Nhưng Saber chỉ nhạt nhẽo nói: Cô đã được quốc gia lựa chọn, thời điểm cống hiến cho đất nước đã đến.

Tôi biết cô đang nộp đơn di trú vào UNION, chỉ cần cô giúp đất nước, đơn của cô nhất định sẽ được thông qua.

Vẫn còn sợ hãi, cô chỉ là một cô gái nhà giàu bình thường có chút cá tính, từ nhỏ đến lớn chỉ tiếp xúc với mỹ phẩm, đồ hiệu và ăn chơi nhảy múa, đột nhiên bắt cô vì nước tận trung đúng là làm khó cô rồi.

Quan niệm chắc phải mất rất lâu mới chuyển biến được, nhưng điều đó không quan trọng, thời gian còn nhiều.

Cô định đưa tôi đi đâu.

Đi gặp cộng sự của cô, Nhị Hào Cơ.

Lộ Dịch Ti là một cô gái có tiềm năng rất lớn, trong nguyên tác cô đã đạt được năng lực Biến Cách Giả trong thời gian ngắn.

Nếu để cô điều khiển Nhị Hào Cơ, có lẽ sẽ có thành quả bất ngờ.

Đây là một cuộc thử nghiệm mang tính dung hợp, nếu để những người có tiềm năng Biến Cách Giả điều khiển Gundam loại EVA thì hiệu quả sẽ ra sao.

Đỗ Lan rất tò mò.

Đương nhiên trước tiên cần phải huấn luyện cho Lộ Dịch Ti.

Sa Từ đã báo cảnh sát nhưng không có kết quả.

Lỡ cả giờ đón chị xuất viện mà cũng không có tiến triển gì, Lộ Dịch Ti như thể bốc hơi khỏi thế gian.

Quyên Giang rất lo cho em trai nên nói có thể lợi dụng quan hệ của mình để giúp điều tra.

Hơn nữa qua mô tả của em trai, cô phân tích được người phụ nữ mang Lộ Dịch Ti đi có lẽ chính là người phụ nữ thần bí bên cạnh Đỗ Lan, đầu sỏ của công ty vũ khí đó, tuyệt đối là người rất nguy hiểm.

Theo điều tra của Quyên Giang, người phụ nữ đó có liên quan đến Gundam.

Hiện tại có hai manh mối liên quan đến Gundam: một là điều tra gia tộc của lão chú đầu hói sáng lập Thiên Nhân, hai là Saber.

Vì Saber trực tiếp tự xưng là cố vấn cá nhân của Tổng thống, nên e rằng chuyện này có liên quan đến vị Tân Tổng thống thần bí rồi.

Thế giới này rốt cuộc bị làm sao vậy.

Quyên Giang phát hiện thế giới này đầy rẫy âm mưu, hết Thiên

Nhân lại đến Tổng thống, rốt cuộc họ có bí mật không thể tiết lộ gì.

Cô có thể chắc chắn mục đích cuối cùng của cả hai chắc chắn có liên quan, nhưng là gì.

Điểm này hoàn toàn không có manh mối, họ lại vì sao phải mang Lộ Dịch Ti đi.

Cái con bé Lộ Dịch Ti đó, Quyên Giang biết rõ, là một đại tiểu thư được chiều chuộng, có thể nói ngoài việc đi thích đứa em trai bình thường của mình là không bình thường ra, những chỗ khác hoàn toàn bình thường.

Tiêu tiền như nước, tính tình lớn, cần người chăm sóc, hoàn toàn không thấy con bé này có tác dụng gì đối với Tổng thống cả.

Trong lúc Lộ Dịch Ti mất tích, chuyện rắc rối hơn lại xảy ra, mẹ cô đến đặc khu kinh tế thăm con gái, liên lạc không được thì tìm đến tận nhà Sa Từ, khiến Sa Từ đau đầu vạn phần, không biết giải thích thế nào.

Hơn nữa mẹ vợ tương lai dường như còn không thích mình.

Nhưng đúng lúc đó, Lộ Dịch Ti lại tự mình quay về.

Lúc này thân phận của cô đã là phi công thử nghiệm vũ khí của công ty Á Sắt, đã ký hiệp định bảo mật, đương nhiên là cô bị ép buộc.

Hiện tại cô phải làm là mỗi tuần đều đi làm thí nghiệm khởi động, nếu không cả nhà cô sẽ bị chính phủ ám sát sạch.

Sự trở lại đột ngột của Lộ Dịch Ti khiến Sa Từ vui mừng khôn xiết, như trút được gánh nặng, nhưng cậu cũng nhận ra Lộ Dịch Ti đã thay đổi, không còn cởi mở như trước.

Hỏi thế nào cô cũng không nói, Lộ Dịch Ti chỉ ở bên cạnh mẹ, xa cách với Sa Từ.

Lộ Dịch Ti sợ mất đi gia đình mình, vì Saber biết cả chuyến bay của mẹ cô, cô hiểu rõ nếu mình không hợp tác, gia đình mình sẽ thực sự gặp nguy hiểm.

Dưới biển sâu, trên mặt đất, ngoài vũ trụ, đâu đâu cũng là nơi ẩn náu của Thiên Nhân, nên muốn tìm ra họ không hề dễ dàng.

Thiên Nhân là một tổ chức chặt chẽ, chú trọng việc ẩn mình.

Nhưng con cáo già đến đâu cũng không tránh được đồng đội như heo, những gì Tam Vị Nhất Thể làm đã hoàn toàn đi ngược lại sơ tâm của Thiên Nhân.

Điểm chí mạng nhất của Tam Vị Nhất Thể là căn cứ của họ nằm ngay trên địa cầu.

Họ nghe theo lệnh của Lợi Phùng Tư, mà đối với Lợi Phùng Tư, giá trị của họ chỉ là ba quân cờ có thể vứt bỏ.

Tác dụng của họ, một là khiến địa cầu tiếp tục gia tăng nỗi sợ hãi với Thiên Nhân, hai là hy vọng thể hiện giá trị của mình với nhân loại.

Tuy nhiên hiện tại Á Lịch Hàng Đức La và Lợi Phùng Tư mới chỉ đạt được mục đích thứ nhất, đó là gia tăng hận thù với Thiên Nhân.

Ban đầu kế hoạch của họ là lợi dụng Tam Vị Nhất Thể tích lũy hận thù, sau đó đến lúc cần thiết họ sẽ dùng những lò Thái Dương hàng nhái trong tay làm con bài để có được sự ủng hộ của ba thế lực lớn, trở thành lực lượng chủ chốt trong Liên Hợp Quốc chủ đạo cuộc chiến chống Thiên Nhân.

Sau đó họ sẽ hy sinh Tam Vị Nhất Thể để đứng vững chân, chính thức bước lên đài thế giới.

Tuy nhiên kế hoạch không kịp biến hóa, với việc Gundam do công ty Á Sắt sản xuất được trang bị cho quân đội, cơ hội ra mắt của lò Thái Dương nhái đã bị cướp mất.

Chương 946

Hiện tại nếu họ ra tay e rằng chỉ làm tăng thêm sự nghi ngờ.

Ngay cả khi nói Liên Hợp Quốc giữ lại một phần kế hoạch Mộc Tinh, e rằng cũng không được tin tưởng.

Nên có chút rắc rối.

Lợi Phùng Tư nói với Á Lịch Hàng Đức La.

Hắn biết có rắc rối, nhưng hiện tại mục tiêu trở thành chủ thế giới đã ở ngay trước mắt, tuyệt đối không thể bỏ lỡ: Gundam, Gundam, chẳng phải ngươi nói ngoài tổ chức Thiên Nhân ra không còn tổ chức nào khác sở hữu Gundam sao.

Cái công ty Á Sắt đó từ đâu nhảy ra vậy.

Hắn phẫn nộ, đại cục tốt đẹp bỗng chốc tan biến.

Lợi Phùng Tư cũng rất thắc mắc: Có lẽ chúng ta nên đẩy nhanh kế hoạch, chỉ cần nắm giữ VEDA là nắm giữ tương lai của nhân loại.

Tất cả những người có tiềm năng Biến Cách Giả đều được ghi lại trên VEDA, hơn nữa VEDA còn có thể phân tích tức thời mọi tình báo trên địa cầu.

Nếu Gundam của công ty Á Sắt làm kế hoạch biến đổi, VEDA cũng sẽ điều chỉnh ngay lập tức để toàn bộ kế hoạch đi đúng hướng của lão đầu hói.

Ta biết rồi, đã đến lúc đưa ra quyết định, ngươi đi làm đi.

Á Lịch Hàng Đức La hoàn toàn coi Lợi Phùng Tư như đàn em để sai bảo.

Kế hoạch rất đơn giản: bán đứng Tam Vị Nhất Thể để địa cầu và

Thiên Nhân tập trung vào họ, mình sẽ có thể giương đông kích tây, thần không biết quỷ không hay đi tới chỗ VEDA để chiếm quyền siêu máy tính.

Thực tế, Lợi Phùng Tư đẩy nhanh tốc độ cũng là bất khả kháng, hắn cũng cảm nhận được áp lực từ bên ngoài kế hoạch.

Trước khi rời đi, kế hoạch viện trợ vương quốc Azadistan vẫn tiếp tục chứ.

Lợi Phùng Tư phát huy kỹ năng diễn xuất, đóng vai một thư ký kiêm trợ thủ tận tâm.

Vương nữ vương quốc Azadistan tìm kiếm viện trợ ở AEU không có kết quả, nhưng đúng lúc cô đang nản lòng thì Liên Hợp Quốc lại chìa cành ô liu, sẵn sàng giúp quốc gia này xây dựng tháp tiếp nhận điện năng, đưa họ vào danh sách các quốc gia thụ hưởng điện mặt trời.

Đương nhiên đó chỉ là kế hoạch, vì điện từ đâu ra vẫn chưa rõ lắm, nhưng khả năng cao là rút từ các nước thuộc Liên Hợp Quốc nhưng không nằm trong Hội đồng Bảo an như đặc khu kinh tế Nhật Bản hay Ấn Độ.

Vì những quốc gia này đang nóng lòng muốn có tiếng nói và sự ủng hộ trong Liên Hợp Quốc nên có lẽ sẵn sàng bỏ tiền bỏ điện cho một quốc gia chẳng liên quan.

Họ sẵn sàng hy sinh lợi ích của quốc dân để đổi lấy ưu thế ngoại giao, đó chính là biểu hiện của việc nước yếu không có ngoại giao.

Sở dĩ Á Lịch Hàng Đức La đột ngột ủng hộ vương quốc Azadistan thực ra là hy vọng quốc gia này sau này sẽ ủng hộ hắn trở thành đại tổng lĩnh khi chính phủ liên hợp địa cầu được thành lập.

Hệ thống tiếp nhận điện năng này chính là một món quà và ân tình tuyệt vời.

Tuy vương quốc Azadistan trong thời đại này có thể nói là một quốc gia gánh nặng, nhưng Liên Hợp Quốc cần phiếu bầu, quốc gia này ở khu vực Trung Đông đầy mê tín cuồng nhiệt lại có sức hiệu triệu rất mạnh, một đám quốc gia nhỏ ở Trung Đông sẽ nhìn vào Azadistan để bỏ phiếu.

Vì tương lai lâu dài, việc lôi kéo vương quốc Azadistan là rất cần thiết, ít nhất Á Lịch Hàng Đức La thấy cần thiết.

Hiện tại mình ra tay giúp đỡ chính là tặng than trong tuyết, sau này tự nhiên sẽ đến lúc cần họ báo đáp.

Tiếp tục đi, quốc gia này vẫn có chút giá trị.

Giá trị phiếu bầu của thành viên Liên Hợp Quốc.

Á Lịch Hàng Đức La muốn lên đài chỉ có thể dựa vào chính mình để lôi kéo phiếu bầu.

Tuy nhiên, nội bộ vương quốc Azadistan lại có hai thái độ trái ngược về khoản viện trợ đột ngột này.

Phái cải cách và phái bảo thủ xảy ra xung đột kịch liệt vì kế hoạch viện trợ này.

Phái cải cách do vương nữ đứng đầu chủ trương thế tục hóa, chấp nhận sự quản lý và chi viện của Liên Hợp Quốc để duy trì sự vận hành của quốc gia và an toàn sinh mạng cho dân chúng.

Phái bảo thủ không ủng hộ tiếp nhận viện trợ, cho rằng mình nên giữ gìn truyền thống, kiên trì con đường tự chủ độc lập.

Đương nhiên phái bảo thủ dù thế nào cũng vẫn công nhận người kế vị vương quốc là vương nữ Marina, vì cô mang huyết thống hoàng gia, điểm này không thể thay đổi.

Về vấn đề viện trợ của Liên Hợp Quốc, hai phái đã phát triển đến mức nước lửa không dung.

Tất nhiên vì lãnh đạo phái bảo thủ công nhận thân phận vương nữ nên cũng chưa làm gì quá đáng với cô.

Nhưng cấp dưới của ông ta không thể chấp nhận việc có kẻ đến làm vấy bẩn mảnh đất thiêng liêng của họ.

Đây là mái nhà mà Chúa ban cho họ, họ mới là chủ nhân, những kẻ ngoại đạo không được bước chân vào dù chỉ một bước.

Trong môi trường như vậy, dự án chi viện vẫn được quyết định không chút do dự, tháp điện bắt đầu được xây dựng.

Phải nói hiệu suất của quốc gia độc tài đúng là cao, nếu đổi lại là quốc gia khác, hai đảng phái cãi nhau thế này thì chắc chuyện đã hỏng bét từ lâu.

Nhưng dự án tiến hành không có nghĩa là phái bảo thủ sẽ để yên cho đất thiêng của họ bị kẻ ngoại đạo vấy bẩn, nên họ phát động kháng nghị công trình.

Ban đầu chỉ là kháng nghị, nhưng khi thủ lĩnh phái bảo thủ bị bắt cóc chưa rõ sống chết, người dân ủng hộ phái bảo thủ bắt đầu mất kiểm soát.

Họ tấn công phái cải cách, xung đột đổ máu xảy ra, cả quốc gia bỗng chốc rơi vào hỗn loạn.

Những công trình vừa mới bắt đầu đều bị phái bảo thủ phá hủy hoàn toàn, khiến vương quốc Azadistan chịu tổn thất nặng nề về kinh tế và danh dự.

Với tư cách là nữ vương, Marina chẳng biết làm gì, cô chỉ mếu máo hỏi thư ký của mình xem phải làm sao.

Tịch Lâm thầm nghĩ mình chỉ là trợ thủ thôi mà, nếu mình có thể giúp nữ vương đưa ra quyết định thì còn cần cô làm nữ vương làm gì.

Marina mới là lãnh đạo quốc gia, nếu bị đồn là bạn thân nắm quyền thì chẳng lẽ không sợ bị quốc dân đuổi xuống đài sao.

Nhưng nhìn vẻ mặt luống cuống của nữ vương, Tịch Lâm cũng đành lên tiếng: Bệ hạ Marina, mau chóng phái quân đội bảo vệ vương cung, đề phòng chính biến, đồng thời lập tức sắp xếp người đi bảo vệ đại sứ quán các nước, nếu cần thiết hãy xuất động đội MS tấn công phái bảo thủ.

Không được.

Ngừa nghe thấy phải tấn công phái bảo thủ, nữ vương lập tức lắc đầu.

Tịch Lâm im lặng, cô chỉ đưa ra lời khuyên thôi.

Cô hiểu nữ vương, Marina là một người phụ nữ do dự, bản thân ngoài việc da mặt dày ra thì chẳng có tài cán gì đặc biệt.

Cứ nhìn việc cô hết lần này đến lần khác mặt dày đi tìm kiếm viện trợ ngoại giao thì biết, đáng tiếc tài ăn nói bình thường, khí phách bình thường, ngoài việc bị những kẻ có tâm địa bất chính lợi dụng ra thì chẳng làm nên chuyện gì.

Giờ đây quốc gia gặp nạn, nữ vương vẫn còn đang đung đưa không quyết.

Thiên hạ phong vân, cục diện thế giới biến ảo khôn lường.

Trong khi các đại quốc đang mải mê khám phá vũ trụ, tràn đầy lo âu về tương lai nhân loại, thì tại một góc nhỏ trên Địa Cầu, ở một quốc gia bị đại đa số người lãng quên, cuộc khủng hoảng diệt quốc đã cận kề.

Trong kinh đô, tiếng súng đã lờ mờ vang lên, khói đặc và lửa đỏ bắt đầu lan rộng.

Mọi nguồn cơn đều từ sự bất mãn của phái bảo thủ đối với viện trợ quốc tế của Nữ vương Marina Mã Lệ Na, mà ngòi nổ chính là việc lãnh đạo phái bảo thủ Massoud bị bắt cóc.

Một quốc gia sắp bị lật đổ đồng nghĩa với phân tranh xuất hiện, mà phân tranh xuất hiện thì tổ chức Thiên Nhân Celestial Being chắc chắn sẽ can thiệp.

Thiên Nhân đã biết tin Massoud bị bắt cóc, hiện tại trọng tâm hàng đầu là tìm lại ông ta để tránh cho quốc gia này bị phân liệt.

Trở về quốc gia thân thuộc nhất của mình, Sát Na Sena nhớ lại tuổi thơ không mấy vui vẻ, việc cầm súng thánh chiến là điều hắn chưa bao giờ quên.

Tuy rằng cuối cùng tổ quốc của hắn vẫn bị thôn tính, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn căm thù Vương quốc A Trát Địch Tư Thản Azadistan.

Sát Na không phải là một người tầm thường, hành vi của hắn đã vượt xa mức độ cá nhân, có thể nói là chỉ cầu mong thế giới hòa bình.

Hơn nữa, hắn cũng được dạy rằng thống nhất là thủ đoạn để xóa bỏ chiến tranh, nên thậm chí hắn còn cho rằng quốc gia thôn tính tổ quốc mình là bên chính xác, tư tưởng của hắn đã đạt đến một trình độ nhất định.

Khi Thiên Nhân phát hiện nơi Massoud bị bắt giữ chính là quê hương của Sát Na, Sát Na đã trở lại nơi này, nhưng chờ đợi hắn không phải là quê hương tường hòa mà vẫn là khói súng không đổi.

Mười năm, những bức tường đổ nát chưa từng thay đổi, những thiếu niên binh cầm vũ khí vẫn cứ vì thánh chiến mà hy sinh như cũ.

Mọi thứ đều giống hệt trong ký ức của Sát Na, dù bị thôn tính, nhưng cuộc chiến vì mảnh đất thần thánh của mình chưa bao giờ dừng lại.

Ánh mắt nảy lửa, Sát Na không ngờ tình huống lại như vậy.

Tấn công.

Vừa đánh, Sát Na vừa nhớ đến người phụ nữ xinh đẹp hắn gặp nơi đất khách khi điều tra vụ tập kích bom, đó chính là Nữ vương của Vương quốc A Trát Địch Tư Thản.

Chương 947

Nàng đã cho Sát Na một đáp án khác về hòa bình.

Chuyện đó xảy ra hai tháng trước, khi đó toàn thế giới xảy ra các vụ tập kích khủng bố, Thiên Nhân tiến hành điều tra, Sát Na và Marina tình cờ đều ở AEU.

Lúc Sát Na bị cảnh sát truy đuổi và có nguy cơ lộ thân phận, chính Marina đã ra tay cứu hắn.

Tuy Marina chỉ giúp đỡ vì nhận thấy nét mặt Sát Na giống người cùng dân tộc, giữa đất khách quê người nên giúp được gì thì giúp, nhưng Sát Na đã ghi nhớ nàng.

Trong những cuộc đối thoại sau đó, Marina thể hiện sự không thấu hiểu đối với Thiên Nhân, nàng cho rằng nhân loại phải thấu hiểu lẫn nhau mới giải quyết được khủng hoảng, dùng vũ lực không thể giải quyết tranh chấp mà chỉ tạo thêm nhiều bi kịch.

Lúc đó Sát Na cũng không hiểu những chuyện ấy, dù sao hắn cũng chỉ biết dùng Cao đạt Gundam nghiền nát kẻ thù, đó là lần đầu tiên hắn nghe về một phương thức hòa bình khác: không phải vũ lực mà là giao tiếp.

Cộng thêm việc Marina và Sát Na là người cùng quê, nên Sát Na đã lọt tai những lời của nàng và ghi nhớ trong lòng, về sau còn liên tục nghiền ngẫm.

Qua đây cũng thấy Marina là một người phụ nữ khá tự phụ.

Sát Na tuy không phải là phần tử khủng bố nhắm vào bình dân, nhưng hắn vẫn là nhân vật nguy hiểm thuộc về Thiên Nhân, vậy mà Marina chỉ vì diện mạo đồng bào mà không chút do dự ra tay giúp đỡ, gián tiếp hại chết nhiều người hơn.

Thiếu năng lực phán đoán và còn mang định kiến chủng tộc, trên mặt Sát Na đâu có viết hai chữ người tốt, nếu hắn là kẻ khủng bố chuyên nhắm vào dân thường thì hậu quả cực lớn, nhưng Marina chưa bao giờ nghĩ đến khả năng đó.

Hành vi cứu viện của nàng khi chưa xác định được thiện ác của Sát Na thật sự là không thể lý giải, đặc biệt là trong giai đoạn phần tử khủng bố đang trỗi dậy.

Tuy nhiên hành vi này lại khiến Sát Na khó lòng quên được, hắn thấy đó là một người phụ nữ tốt, và nhận được một đề nghị lương thiện.

Vì vậy, nhiệm vụ vốn định cứu phái bảo thủ về rồi sau đó tiến hành can thiệp vũ trang vào phe phái phát động chiến tranh đã được Sát Na thay đổi.

Hắn vẫn cứu người, nhưng không định tấn công phái bảo thủ, hắn muốn xem Marina có thật sự thông qua đối thoại mà giải quyết được phân tranh quốc gia hay không.

Nếu có thể, Sát Na sẽ có thêm một con đường dẫn đến hòa bình.

Quả nhiên là nhân vật chính được VEDA chỉ định, khi mục tiêu cuối cùng còn chưa công bố, Sát Na đã tự thông qua phương thức khác để đi trước một bước trên con đường đối thoại.

Cao đạt.

Saachez Tát Tạ Tư lộ ra nụ cười, gã lính đánh thuê này chính là thủ phạm đứng sau kế hoạch bắt cóc, nguyên nhân rất đơn giản: gã muốn tạo ra chiến tranh.

Nhìn thấu mâu thuẫn giữa phái bảo thủ và phái cải cách, gã ra đòn chính xác vào yếu hại, kích động chiến tranh hai bên.

Là lính đánh thuê, còn cách kiếm tiền nào nhanh hơn chiến tranh.

Saachez thích bơi lội trong lửa đạn, sinh tồn trong khói súng, giết chóc trong tiếng pháo.

Saachez sinh ra là vì chiến tranh, và Trung Đông là võ đài tốt nhất của gã.

Tung hoành trên chiến trường hàng chục năm, gã có rất nhiều thân phận: lính đánh thuê ngoại tịch của AEU, thủ lĩnh quân đánh thuê KPSA, siêu cấp đánh thuê độc hành, vương bài MS tinh anh, sát thủ, binh sĩ, kẻ lừa đảo chiến tranh, và cũng là sư phụ của Sát Na.

Chính gã đã dạy Sát Na cách chiến đấu trong chiến tranh.

Chính gã là hung thủ gây ra bi kịch đời hắn.

Khi Sát Na nhìn thấy Saachez, sự phẫn nộ vô cùng bùng phát, hắn lao vào huyết chiến với kẻ địch đang điều khiển MS cường hóa.

Lúc này Saachez thực chất đã đoán được Sát Na là một trong những thiếu niên binh mình từng giáo dục, vì đao pháp Sát Na sử dụng giống hệt những gì gã truyền thụ.

Thú vị quá.

Saachez như đang chiến đấu với một bản thể khác của chính mình, khoái lạc làm sao.

Kinh nghiệm trăm trận, nhưng cảm giác đấu với một mình khác vẫn là trải nghiệm tươi mới chưa từng có, thật tuyệt vời, sự sảng khoái này khó mà vượt qua: Cao đạt, cảm ơn ngươi.

Oanh.

Đao quang kiếm ảnh, đoản đao chùm sáng đỏ va chạm với thực thể kiếm của Năng Thiên Sứ Exia, bắn ra những tia lửa như những đóa hồng đỏ rực.

Quả nhiên chỉ khi đứng trước Cao đạt mới khiến gã cảm nhận được nhịp đập sinh mệnh, thật vui vẻ.

Rõ ràng kiểu liếm máu đầu đao thông thường không còn khiến Saachez thỏa mãn, gã cần kẻ thù mạnh hơn, thử thách lớn hơn.

Nợ mới thù cũ, Sát Na hận Saachez điểm vặn vẹo của thế giới này thấu xương, nên dựa vào thực lực của Cao đạt mà tấn công mãnh liệt, dùng tính năng áp chế đối phương.

Rõ ràng Cao đạt mạnh hơn, đã chém đứt cánh tay MS địch.

Lại phải rút lui, mỗi lần chiến đấu chỉ hơn một hai phút, Saachez tham lam nhìn Cao đạt, thầm nghĩ nếu mình cũng có binh khí cường hãn như vậy, gã sẽ thực sự làm chủ chiến trường, đây là tâm nguyện nhiều năm của gã.

Cao đạt ở trong tay Thiên Nhân thật quá lãng phí.

Vì phải cứu người, Sát Na cũng không thể truy kích, chỉ có thể nhìn kẻ thù rời đi.

Gã đó đã hủy hoại quốc gia của hắn, hiện tại lại kéo dài bi kịch đến mười năm sau, tuyệt đối không thể tha thứ, đó chính là điểm vặn vẹo của thế giới.

Nhìn thấy bi kịch, Sát Na thiết tha hy vọng mình có thể đi ra một con đường hòa bình mới, nên hắn đưa Massoud trở lại kinh đô A Trát Địch Tư Thản, Sát Na muốn trả lại con tin bình an vô sự cho quốc gia này.

Đỗ Lan xem tin tức mới biết Sát Na đã giải cứu con tin, hơn nữa còn trả lại con tin cho Nữ vương ngay dưới làn pháo nổ của quân đội.

Quả nhiên người trẻ tuổi đều thích thể hiện trước mặt mỹ nữ.

Đó là nhận xét của Đỗ Lan dành cho Sát Na.

Tôi không đồng ý, thiếu niên này rõ ràng đã trưởng thành hơn rồi, lần này cậu ta không đánh cả hai bên, chứng tỏ cậu ta đã biết hành vi trước đây của mình ngu xuẩn thế nào.

Saber nói: Lần này cậu ta có lẽ thực lòng hy vọng Vương quốc A Trát Địch Tư Thản có thể chấm dứt phân tranh, chứ không phải mỗi bên đánh năm gậy, đây là sự trưởng thành.

Saber chỉnh lại cách nói không trách nhiệm của Đỗ Lan: Có lẽ nội tâm cậu ta thực sự hy vọng thế giới hòa bình.

Cũng giống như cô hy vọng quốc gia mình trường trị cửu an thôi, đều là phái lý tưởng cả.

Saber im lặng, vì trải qua bao nhiêu chuyện, nàng cũng biết nếu thực lòng muốn lo toan thì cả đời cũng chẳng thể thanh thản.

Ngược lại, kiểu người như Đỗ Lan không coi vấn đề là vấn đề lại sống tiêu dao nhất.

Sát Na thực sự rất giống nàng, cho nên sẽ không chọn cậu ta làm quốc vương.

Không biết thế giới này có đáp ứng mong cầu của cậu ta không.

Nhìn màn hình cảnh Năng Thiên Sứ hứng chịu hỏa lực từng bước đi về phía vương cung, Saber cảm thán rất nhiều.

Đương nhiên Đỗ Lan chỉ muốn nói một điều, nếu không có Cao đạt, Sát Na đã bị đánh chết từ lâu rồi, còn mong cầu cái gì nữa.

Cho nên mọi mong cầu hay lý tưởng đều phải dựa vào thực lực, thực lực bao lớn thì giấc mơ bấy nhiêu, hai thứ đó hoàn toàn tỉ lệ thuận với nhau.

Quốc gia này có ảnh hưởng không nhỏ ở khu vực Trung Đông, sự ổn định của nó sẽ thúc đẩy hòa bình Trung Đông, lần này coi như

Thiên Nhân đã làm được việc tốt. 77.

Nhưng phái bảo thủ và phái cải cách đối đầu như vậy, e rằng hòa bình cũng chẳng kéo dài.

Nữ vương quốc gia này vẫn thiếu đi chút quyết đoán.

Nhưng tôi nghĩ nàng sẽ không thay đổi, dù có bị phản bội thì vẫn sẽ kiên trì xin viện trợ từ Liên Hợp Quốc thôi.

Saber có chút đồng cảm với Marina, cùng là nữ vương, cùng gánh vác quốc gia trong khói lửa, Saber biết Marina rất khó khăn, và rất có thể sẽ không có kết cục tốt.

Thực tế phái bảo thủ không phải là không thích viện trợ, họ chỉ không thích Liên Hợp Quốc can thiệp vào chuyện nội bộ, đương nhiên còn có nhiều quan chức tức giận vì nếu viện trợ không do họ sắp xếp thì họ lấy đâu ra lợi lộc.

Cho nên kết cục tốt nhất là Liên Hợp Quốc mỗi năm đều mang tiền và lương thực đến, rồi mặc kệ họ làm gì thì làm.

Tóm lại, dù viện trợ có tới thì cũng không đơn giản là khiến quốc gia giàu mạnh, trăm họ an cư lạc nghiệp được.

Không bàn vấn đề này nữa, Saber nhìn về phía Đỗ Lan: Chuyện của Louise Lộ Dịch Ti, anh định tính sao.

Nàng không hiểu tại sao Đỗ Lan lại làm khó một cô gái nhỏ.

Cô bé có tiềm lực, chỉ là chưa đến lúc thôi.

Nhưng e là có thể phát sinh bất cứ lúc nào.

Đúng rồi, thí nghiệm đồng bộ đã sắp xếp thế nào.

Thành công rồi.

Hôm qua cô bé xin phép tôi về nước tham gia đám cưới người thân, tôi đã đồng ý.

Tây Ban Nha sao, đúng lúc lắm, ta sẽ chuyển Nhị hào cơ Eva Unit 02 tới Tây Ban Nha.

Đỗ Lan biết bi kịch sắp ra đời, thời khắc Louise thức tỉnh đã đến.

Dường như Đỗ Lan đã có dự mưu, nhưng Louise hoàn toàn không biết gì, Saber cũng chỉ có thể làm theo.

Những ngày này tâm trạng của Tam vị nhất thể Team Trinity không tốt, mấy lần nhiệm vụ đều bị hủy bỏ đột xuất, cứ như những kẻ bên trên đang trêu đùa họ vậy.

Thực ra là Ribbons Lợi Phùng Tư muốn xem Thiên Nhân có phát hiện ra Tam vị nhất thể hay không, nhưng rõ ràng là chưa thành công, xem ra cần có người đưa tin tức cho Thiên Nhân mới được.

Vương Lưu Mỹ, Ribbons nghĩ tới người phụ nữ khéo léo đó, chắc hẳn cô ta cũng đang khổ não vì mình không có tiềm lực của Biến Cách Giả Innovator.

Có lẽ mình có thể biến Vương Lưu Mỹ thành gián điệp hai mặt, khiến cô ta bán mạng cho mình.

Đại ca, Nhị ca, lại bắt chúng ta chờ không công cả tối, em ghét chết mấy cái nhiệm vụ này rồi.

Em đi thay đổi tâm trạng chút đây.

Nhìn thấy bên dưới có một hoạt động náo nhiệt, hình như là một đám cưới.

Chương 948

Louise rất ngưỡng mộ cô dâu mặc váy cưới trắng tinh, đáng tiếc cô đã là người bị kiểm soát, không thể kết hôn với Sa Từ Saji.

Nhưng Sa Từ quả thực rất giỏi, nấu ăn ngon đến mức mẹ cô cũng không ngớt lời khen ngợi mà thay đổi cách nhìn, nhưng mọi thứ đã khác rồi.

Xin lỗi, Sa Từ.

Đã lâu rồi cô không gặp Sa Từ, kể từ khi bắt đầu thí nghiệm, cô cứ phải liên tục bò vào đống chất lỏng màu vàng kia, mấy lần suýt thì ngạt thở.

Cảm giác đó như thể mình không còn thuần khiết nữa, nhưng vì an toàn của gia tộc, cô buộc phải phục tùng.

Cho nên dù là một đám cưới vui vẻ, Louise đứng ở góc phòng lại cảm thấy lạc lõng với khung cảnh xung quanh.

Ánh sáng gì thế kia, là pháo hoa ban ngày sao.

Đôi tân nhân ôm nhau nhìn chùm sáng đỏ đang tiến lại gần chân trời, khẽ nói những lời hạnh phúc.

Là Cao đạt.

Những vị khách tinh mắt phát hiện ra chân diện mục của chùm sáng đỏ, đó là một cỗ Cao đạt, nhưng tại sao Cao đạt lại xuất hiện ở đây.

Ở đây đâu có chiến tranh.

Bà đây nhìn các người không vừa mắt, nên muốn giết sạch.

Nena Trinity Ny Na chính là một mụ đàn bà độc ác như vậy: Chết

đi.

Đáng thương như những kẻ ra đường gặp tai nạn xe, họ chẳng làm gì sai, chỉ là đen đủi thôi, chỉ có thế, và họ bị ánh sáng đỏ bao vây, bốc hơi và tử vong.

Nhiệt lượng vụ nổ xung kích, thổi tung những đồ trang trí trắng tinh, thổi tan những cánh hoa ngũ sắc, phá hủy hoàn toàn khách sạn kiểu lâu đài.

Louise bị một luồng xung kích mạnh mẽ thổi cho xây xẩm mặt mày, xoay mấy vòng mới rơi mạnh xuống đất, một cụm máu nở rộ từ cổ tay cô, khi bị trúng đòn, tay phải cô đã bị thương nặng, đứt lìa đến cổ tay.

Nhưng hiện tại cô còn lo lắng hơn cho cha mẹ đang ở trung tâm vụ nổ, những người vừa tiến lại gần chúc phúc cho đôi tân nhân.

Nhìn qua đó, cổ họng cô co thắt, cô không kìm được mà nôn thốc nôn tháo.

Hiện trường đám cưới trắng tinh nguyên bản giờ đã hoàn toàn đen kịt, những người thân vốn dĩ tươi tắn hiện tại đã trở thành những khối than đen vặn vẹo không còn ra hình người.

Đây là luyện ngục.

Ba, mẹ.

Cha mẹ Louise ngay phía trước, nhưng giây tiếp theo đã hoàn toàn không thể nhận ra nữa, bất cứ thứ gì có thể nhận dạng danh tính trên thi thể đều bị thiêu rụi: quần áo, kiểu tóc, giấy tờ, điện thoại và khuôn mặt.

Đại não trống rỗng, bi thương, phẫn nộ.

Hoàn toàn không có, chỉ có sự sợ hãi.

Ha.

Từ loa phóng thanh của Cao đạt truyền ra tiếng cười sảng khoái của người điều khiển, cô ta cuối cùng cũng vui rồi, mình không vui thì kẻ khác sao có thể vui vẻ.

Thế là cô ta hủy diệt đám cưới, giết chết những người hạnh phúc chẳng liên quan gì kia, hiện tại cô ta rất vui.

Đại não trống rỗng, nhưng trong tiềm thức lại ngàn vạn tâm tư, trong một thoáng, từng nụ cười tiếng nói của cha mẹ, tuổi thơ hạnh phúc đều hiện lên.

Đồng thời, Nhị hào cơ đang chuẩn bị xuất hiện phản ứng kịch liệt.

Tinh thần cộng minh.

Đây là giai đoạn cao nhất của thí nghiệm đồng bộ, dù người điều khiển không ở trong Nhị hào cơ, Nhị hào cơ vào lúc mấu chốt cũng sẽ khởi động vì hoạt động tư tưởng kịch liệt của người điều khiển.

Hống.

Nhị hào cơ cảm nhận được lời độc thoại nội tâm và sự phẫn nộ sâu thẳm nhất của người điều khiển, nên nó muốn giúp người điều khiển tiêu diệt kẻ thù.

Vùng vẫy rời khỏi giá cố định, Nhị hào cơ xé rách kho chứa bắt đầu chạy về hướng người điều khiển, nó hiện tại cần sức mạnh.

Bạo tẩu.

Saber biết tất cả đều là dự mưu, là Đỗ Lan đã sắp xếp tất cả, lập tức nàng biết cha mẹ Louise không chết được.

Chỉ cần biểu hiện của Louise khiến Đỗ Lan hài lòng, cha mẹ cô ấy e rằng sẽ lập tức hồi sinh đầy máu đầy trạng thái, Saber tuy không thích Đỗ Lan, nhưng nàng hiểu hắn.

Pháo hoa cô độc, tiếng khóc tuyệt vọng, giết chóc giữa thanh thiên bạch nhật, còn có tiếng cười điên cuồng vui sướng từ người điều khiển Cao đạt.

Đó là giọng nói lanh lảnh của một thiếu nữ, nhưng lại chứa đựng sự ngông cuồng khiến người ta sợ hãi.

Thật là hết cách, Nena chơi đủ rồi thì đi thôi.

Là đại ca của Tam vị nhất thể, Johann Ước Hàn không những không trách mắng sự giết chóc vô cớ của Nena, ngược lại còn mặc kệ cô ta phát tiết, đợi đến khi những người vô tội chết thảm mới cưng chiều gọi em gái mình rời đi.

Đại ca, cho em xem thêm chút nữa.

Giết bình dân thú vị hơn giết quân nhân nhiều, vì có nhiều sự sợ hãi hơn.

Nhìn trạng thái ngơ ngác của những người sống sót, mái tóc đỏ của Nena càng thêm đỏ rực, nhuốm màu máu.

Đây chính là vận mệnh của kẻ yếu, bị kẻ mạnh chúa tể.

Hưu.

Oanh.

Ngay khi Tam vị nhất thể còn đang dư vị thành tựu của cuộc sát lục vô cớ, phía chân trời xa xôi, một luồng sáng vụt đến.

Chiếc Tọa Thiên Sứ Nhị Hình Throne Zwei do anh hai Michael Mễ Hải Nhĩ điều khiển bị bắn trúng hai chân, thân dưới tức khắc tan chảy, mất thăng bằng bắt đầu rơi xuống.

Là bắn tỉa.

Không, khoảng cách quá xa, dù là Cao đạt cũng không thể bắn tỉa từ khoảng cách như thế.

Nhị ca.

Nena giật mình, tình cảm anh em họ vẫn rất tốt, là anh em ruột: Rốt cuộc là kẻ nào ám toán chúng ta.

Tăng radar và thiết bị giám sát lên cực hạn, cuối cùng trên con đường kéo dài tận chân trời, họ thấy một bóng đen quái dị.

Oanh.

Bóng đen đi qua đâu, mọi vật xung quanh đều bị sóng âm mạnh mẽ thổi dạt sang hai bên, đó là MS.

Cứ như một con dã thú, MS sao có thể chạy với tốc độ như vậy, siêu âm tốc sao.

Trên mặt đất mà siêu âm tốc.

Ngay cả Cao đạt cũng không có thực lực đó, Đây là quái vật sao.

Trong lòng Nena dâng lên một nỗi bất an.

Michael vẫn chưa chết, chỉ là rơi xuống đất thôi: Thấy chưa.

Đó là cái gì.

Gã cũng từ màn hình giám sát thấy được con quái vật đang cuồng bôn kia.

Là Cao đạt kiểu mẫu tương tự của UNION, không sai, chúng ta đã thấy nó lúc diễn tập quân sự Thái Bình Dương.

Johann nói, đồng thời cũng nghi hoặc, tại sao nó lại ở đây.

Vì Louise, lúc này cổ tay bị đứt lìa của cô được ánh sáng vàng bao bọc, cả người dường như đang đứng nhưng dường như không phải khung xương mình chống đỡ cơ thể, mà là bị sức mạnh nào đó nâng lên, nên hai chân không chạm đất, lảo đảo như có thể ngã bất cứ lúc nào.

Tinh thần cộng minh, sự tuyệt vọng của thiếu nữ được Nhị hào cơ tiếp nhận, Nhị hào cơ cho rằng cách tốt nhất để giải quyết sự tuyệt vọng của chủ nhân chính là giết sạch kẻ thù.

Oanh long.

Giẫm nát mặt lộ, hất văng cây xanh, thậm chí giẫm bẹp những chiếc xe vô tội ven đường, Nhị hào cơ đỏ tươi với tốc độ siêu thanh đã đến bên cạnh người điều khiển.

Louise đã không còn ý thức, hiện tại cô và Nhị hào cơ hợp làm một, cô là linh hồn của Nhị hào cơ, Nhị hào cơ là thân thể cô.

Cho nên cô trực diện với ba đài Cao đạt, khoảnh khắc bi thảm nhất trong ký ức liên tục lặp lại.

Chùm sáng hạt đỏ đã thiêu rụi người thân cô, cha mẹ cô đã chết.

Thiếu nữ vốn luôn dựa dẫm vào cha mẹ căn bản không thể chấp nhận sự thực này, sợ hãi đến cực điểm chính là phẫn nộ.

Vì vậy Nhị hào cơ lao tới không một chút khựng lại, nhắm thẳng vào chiếc Tọa Thiên Sứ Nhị Hình đang nằm dưới đất, Michael dốc toàn lực khởi động lò thái dương GN Drive, đẩy lực đẩy lên 100% khiến cơ thể tàn tạ của mình bay lên.

Chương 949

Đòn tấn công chi viện của Johann và Nena cũng tới, những chùm sáng hạt bắn mạnh về phía Nhị hào cơ.

Không tránh không né, nó điên cuồng vồ lấy Tọa Thiên Sứ Nhị Hình, như một cú chặn bóng bầu dục, bốn chi rời đất lao về phía kẻ địch đang định bỏ chạy.

Oanh.

Bị Nhị hào cơ vồ trúng, Cao đạt rơi mạnh lại mặt đất, bị Nhị hào cơ đè chặt.

Lúc này người trong Tọa Thiên Sứ Nhị Hình chỉ có thể thấy một khuôn mặt bốn mắt sát sạt màn hình.

Bốn mắt đỏ ngầu, viết đầy sự phẫn nộ và sát cơ, mà đáng sợ hơn là cái miệng của MS địch lại từ từ há ra.

Đầu tiên là lớp giáp ngoại xuất hiện khe hở, rồi sương trắng tỏa ra từ khe hở, tiếp theo hàm dưới của Nhị hào cơ đẩy tung giáp trụ mở to ra hoàn toàn.

Càng nhiều sương trắng phả vào màn hình, Michael gần như không thể tin vào mắt mình, đó là răng và lưỡi, thậm chí gã còn thấy cả lưỡi gà.

Đây căn bản không phải MS, mà là quái vật.

Khi nghĩ thông suốt điều này thì đã quá muộn, Michael thảm khiếu trong lúc bị cắn nuốt.

Rắc, rắc, kim loại Cao đạt hoàn toàn không cứng bằng răng Nhị hào cơ, tuy đây là bản EVA rút gọn, nhưng trong cơ thể chảy dòng máu gọi là gen Sứ đồ Angel.

Rắc, cánh tay của Tọa Thiên Sứ Nhị Hình bị xé đứt một cách giòn giã.

Nhị ca.

Nena không dám tin vào những gì mình thấy.

MS đang nuốt chửng Cao đạt của Michael, chuyện này sao có thể.

Nhị ca.

Michael còn sống không.

Không có động tĩnh, còn sống không.

Lúc này Michael vẫn còn sống, nhưng thông tin của gã đã bị cắt đứt, nên gã ngồi trong buồng điều khiển âm u chật hẹp chờ chết.

Gã bị dọa cho mất mật, vì hình ảnh cuối cùng màn hình truyền lại là bị tống vào miệng quái vật, bị lực nghiền mạnh mẽ đập nát.

Mình sắp bị ăn thịt rồi, Michael nghĩ, sự tuyệt vọng tức khắc tràn ngập toàn thân, rút cạn toàn bộ sức lực của gã.

Khốn khiếp.

Nena không nhận được phản hồi định giơ súng bắn, nhưng bị Johann ngăn lại.

Em sẽ bắn trúng Michael mất.

Quái vật và em trai ở quá gần nhau.

Nhưng mà, Nhị ca sẽ chết mất.

Đúng là nếu không làm gì, họ chỉ có thể trơ mắt nhìn Michael bị giết.

Cảnh ngộ tuyệt vọng đảo ngược quá nhanh, vừa rồi còn là sát thủ giờ đã thành con mồi, chờ đợi họ sẽ là cuộc chạm trán đáng sợ nhất.

Lớp giáp ngoài Cao đạt đã hoàn toàn bị phá hủy, kết cấu bên trong và dây nhợ lộ ra, dầu bôi trơn chảy ra từ vết thương, thảm không nỡ nhìn y như một con người bị ngược sát.

Đại ca.

Nena vẫn muốn tấn công.

Johann nghiến răng, xem ra chỉ có thể thế này: Nhắm vào quái vật, bắn.

Đòn tấn công rơi vào lưng Nhị hào cơ, nhưng dự tính của họ lại hụt mất, vì Nhị hào cơ căn bản không muốn để ý đến kẻ khác, nó muốn tập trung giải quyết kẻ địch trước mắt nên đứng im trong làn công kích.

Khốn khiếp, khốn khiếp, khốn khiếp, thả Nhị ca ta ra.

Nena sắp khóc rồi, Michael đối xử với cô ta rất tốt.

Tuy nhiên trong ánh mắt tuyệt vọng của họ, Nhị hào cơ từ từ cầm lấy hạt nhân lò thái dương giả của Cao đạt chậm rãi tống vào miệng mình, như đang thưởng thức một bữa đại tiệc.

Chết rồi.

Thế giới bỗng chốc yên tĩnh, hình ảnh quái vật nuốt chửng hạt nhân Cao đạt cũng đột nhiên mất tiếng.

Michael chết rồi.

Mức độ này e là không sống nổi.

Quái vật giết chết Michael, cô ta phải giết chết quái vật: A a.

Hạt tử giải phóng 100%: Chết đi.

Đợi đã.

Còn chưa xác định Michael sống chết thế nào, nếu em gái mình dốc toàn lực bắn phát súng này, thì Michael mới thực sự chết chắc.

Nhưng Nena đã điên rồi, cô ta chỉ muốn đòi lại công bằng cho Michael, đương nhiên cô ta cũng không muốn bị quái vật ăn thịt, nên quái vật phải chết.

Dốc toàn lực tung ra một đòn, bao trùm cả Nhị hào cơ và Tọa Thiên Sứ Nhị Hình.

Oanh long.

Vụ nổ đầu tiên là giãn nở, tạo ra một vùng chân không diện tích lớn, sau đó không khí từ bốn phương xa xôi tràn về lấp đầy vùng chân không, tạo thành một cơn cuồng phong mạnh mẽ.

Louise như một con diều đứt dây rơi xuống đống thi thể cháy đen giữa luồng loạn lưu qua lại này.

Cơn đau khiến cô khôi phục một chút lý trí, đập vào mắt là cảnh tượng thảm khốc không nỡ nhìn, lần thứ hai nôn mửa, nôn đến mức ra cả mật đắng.

Chiến trường yên tĩnh vô cùng, cứ như thảm kịch trước đó chỉ là một màn náo kịch ồn ào.

Hai cỗ Cao đạt còn sót lại của Tam vị nhất thể đứng cao cao tại thượng nhìn xuống mặt đất bị chùm sáng hạt dốc toàn lực bao vây, nơi quái thú và chiếc MS của em trai họ tọa lạc.

Đen kịt, bên trên như một ngọn núi nhỏ chất đầy than củi, mặt đất xung quanh đều biến thành màu đen, trong sắc đen còn có kim loại tan chảy như sắt nguội dần tỏa sắc đỏ u ám.

Chết rồi chứ gì, ha.

Nena đã không bình thường nữa rồi, thực sự cảnh Michael bị xé nuốt quá chấn động.

Johann dù còn giữ được bình tĩnh, nhưng giờ cũng chỉ có thể cầu nguyện sự hy sinh của em trai mình không lãng phí.

Đòn tấn công như vậy chắc chắn có thể bắn xuyên lớp trang giáp cuối cùng, quái vật nếu là sinh vật thì chắc chắn chết định rồi.

Oẹ.

Tiếng nôn mửa trong sự yên tĩnh đã cắt ngang dòng suy nghĩ của mọi người, ngọn núi than bỗng mở ra một kẽ hở và bắt đầu nôn mửa.

Những mảnh vụn Cao đạt cùng hạt tử đỏ đều phun ra từ miệng Nhị hào cơ, dường như nó bị đau bụng do ăn bậy.

Sao có thể.

Johann sắc mặt đại biến, đòn tấn công như vậy mà vẫn chưa giết được con quái vật đó sao.

Nhị hào cơ không chết, chỉ đang nôn, và thứ nó nôn ra ngày càng nhiều, lúc đầu còn là vài cấu kiện kim loại nhưng sau đó chỉ toàn là hạt tử đỏ, cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, Nhị hào cơ trong vòng bán kính hai trăm mét hoàn toàn bị sương mù đỏ bao phủ.

Nhị hào cơ đang tiến hóa, sử dụng AT lực tràng hấp thu uy lực hạt tử đỏ, hiện tại tế bào của nó đã có thể sản sinh ra hạt tử đỏ của lò thái dương giả.

Càng nôn càng nhiều, mặt đất sinh ra một vùng sương mù đỏ dày đặc, hiển nhiên quá trình chuyển đổi không hề dễ dàng.

Nhưng Nhị hào cơ vẫn kiên trì nôn, sóng não của Louise bắt đầu yếu đi, vì kinh hãi mà ý thức mờ mịt, nên tư duy của Nhị hào cơ chảy ngược lên chống đỡ cơ thể Louise.

Đại ca, nhìn kìa.

Nena thấy từ phía trên đám cưới bị cô ta hủy hoại bay ra một thiếu nữ toàn thân đầy máu, khóe miệng còn sót lại bãi nôn, lúc này đôi mắt cô ấy vô thần nhưng lại có thể bay lên trời.

Tiếp tục nôn, hạt tử đỏ ngày càng nhiều, cuối cùng hai người còn lại cảm thấy có điềm chẳng lành.

Nhị hào cơ không phải nôn mửa bình thường, mà là muốn thích ứng việc sử dụng năng lượng hạt tử đỏ, nôn ra càng nhiều hạt tử nó càng thích ứng và khống chế được, cuối cùng từng ngụm hạt tử nôn ra đã bắt đầu được tập hợp thành chùm hạt tử, cứ như cổ họng nó trở thành một bộ phận của súng hạt chùm sáng vậy.

Miệng phun quang hạt tử, oanh.

Sương mù đỏ chấn động một trận, sau đó chùm sáng vốn đã rơi xuống đất lại từ trong sương mù bắn ra, hướng về kẻ địch trên không trung.

Sao có thể.

Chùm sáng bị khúc xạ trong sương mù đỏ.

Chùm sáng đỏ càng nôn càng nhiều, hiển nhiên Nhị hào cơ nôn mãi cũng thành quen, đã có thể sử dụng hạt tử bắn tỉa theo ý muốn.

Chương 950

Chùm sáng đỏ càng lúc càng mạnh, thậm chí còn mang theo tia điện tím, một phát súng xuyên trời, đi xuyên qua giữa hai đài Cao đạt, tức khắc phá hủy một nửa mỗi đài.

Ngây người ra đó, Johann và Nena đang rơi xuống chỉ có thể trơ mắt nhìn Louise mặt không cảm xúc nhìn chằm chằm họ, không mang theo bất cứ tình cảm nào, ánh mắt lạnh lẽo đó như tử thần vậy.

Không.

Nena không muốn chết, nên lợi dụng hệ thống cuối cùng còn vận hành được để tiếp tục tấn công, nhưng đều bị AT lực tràng chặn đứng.

Chỉ thấy Nhị hào cơ một lần nữa từ từ há miệng định tung ra đòn cuối cùng.

Nena.

Khi chùm sáng tập kích về phía Nena, Johann đã đẩy em gái mình người đang lộ ra trước làn đạn hạt tử ra chỗ khác, kết thúc cuộc đời vinh quang của một kẻ cuồng em gái.

Đại ca.

Đầu tiên là Nhị ca, giờ lại là Đại ca, chỉ còn lại mình mình, Nena sợ hãi nhìn Louise từ từ quay mặt lại sau khi đã giết chết Johann, nhìn cô ta, tay chân lạnh ngắt.

Đây chính là nỗi khiếp sợ trước cái chết sao.

Không ngờ vừa rồi còn đang giết người tìm vui, chớp mắt một cái mình đã hại chết hai người anh: Con quái vật nhà ngươi, ta đã giết cả nhà ngươi, giờ ngươi cũng muốn giết ta sao.

Ha, ta giết sạch nhà ngươi rồi, dù ngươi có giết ta thì họ cũng không sống lại được đâu.

Sau nỗi sợ là sự điên cuồng: Ha, ta chết không oan, chết rồi ta sẽ được ở bên các anh.

Hiển nhiên Nena muốn trước khi chết sẽ một lần nữa tấn công tinh thần Louise, khiến cô ấy cả đời sau không được yên ổn.

Louise dường như nghe thấy tiếng kẻ địch kêu gào, đôi mắt trống rỗng chảy xuống những giọt lệ.

Đúng là báo thù cũng không cứu vãn được tổn thất nào, nhưng ít nhất cũng cho người thân đã khuất một câu trả lời.

Thế nên, tiếp tục tấn công.

Nena vẫn tiếp tục huênh hoang, cứ như mình chết không lỗ, dùng suy nghĩ đó để trấn an bản thân, ít nhất cô ta sẽ không bị quái vật ăn thịt.

Thế nhưng đúng lúc này, góc màn hình điều khiển bỗng có động tĩnh, giữa đám cưới cháy đen lộ ra bóng trắng, một nhóm người ngơ ngác từ dưới đất bò dậy.

Một vẻ mặt mờ mịt, chuyện gì thế này.

Đôi tân nhân mặc lễ phục sao lại bò lên từ mặt đất.

Mình rõ ràng đã giết họ rồi mà.

Đã không kịp xem xét chi tiết nữa, từ cái miệng đang mở to của Nhị hào cơ phun ra một luồng sáng đỏ, hóa Tam vị nhất thể cuối cùng thành ánh sáng.

Cả bầu trời cũng vì các hạt tử chuyển động trong không gian mà biến thành màu cam đỏ, tại hiện trường thê thảm chỉ còn lại Nhị hào cơ rách nát quỳ giữa chiến trường, hai tay nâng Louise đang hôn mê.

Louise trở thành người duy nhất bị thương trong cả quá trình.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Họ dường như đã thấy Cao đạt, sau đó Cao đạt tấn công họ, nhưng giờ sao Cao đạt lại bị diệt sạch.

Họ đã bỏ lỡ điều gì sao.

Đây rốt cuộc là tình huống gì.

Câu hỏi hóc búa để lại cho Tam vị nhất thể cũng làm khó mọi người.

Mà phát súng xuyên trời trước đó của Nhị hào cơ trực tiếp bay thẳng vào quỹ đạo không gian, khiến toàn thế giới phải chú mục.

Họ trích xuất camera giám sát địa phương mới thấy được trận chiến kinh thiên động địa này.

Nhị hào cơ thế mà lại đánh bại được ba đài Cao đạt, và tư thái đáng sợ đó rốt cuộc là cái gì.

Đây chính là Cao đạt của công ty Ashe Á Sắt sao.

Những người của Thiên Nhân cảm thấy lạnh sống lưng, nhìn cảnh Nhị hào cơ dùng tay không xé xác và nuốt chửng lò thái dương của Cao đạt, họ không nhịn được mà tự đặt mình vào đó, nếu họ chiến đấu với Nhị hào cơ thì liệu có sống sót được không.

Cả bốn người điều khiển đều không dám chắc.

Hơn nữa đòn pháo kích mạnh mẽ đó mang theo tia điện xuyên qua tầng khí quyển, không cần bất cứ thiết bị phụ trợ nào, chỉ dùng miệng phun ra mà còn mạnh hơn cả hệ thống bắn tỉa toàn diện của Lực Thiên Sứ Dynames.

Tất cả những ai biết về trận ác chiến này đều nhìn về phía công ty Ashe, đều muốn biết thứ Cao đạt họ mua rốt cuộc là cái quái gì.

Là MS hay là quái vật.

Những người đã đặt mua Cao đạt cũng niêm phong số Cao đạt đó lại, trước khi làm rõ chân tướng, họ không thể mạo hiểm, họ không muốn một con quái thú có thể đột ngột phát điên tấn công chính người nhà mình ở ngay bên cạnh.

Thực ra Đỗ Lan muốn nói với mọi người là số Cao đạt họ mua không ghê gớm đến thế, chỉ có Sơ hào cơ Unit 01 và Nhị hào cơ trong tay hắn mới mạnh vậy thôi, nhưng nói ra chắc sẽ bị vạn người chỉ trích, trở thành gã lái súng tự đào mồ chôn mình.

Cho nên cứ im lặng một thời gian, để họ từ từ bình tĩnh lại, dù sao Đỗ Lan cảm thấy đợi họ tiêu hóa xong tình báo thì cơ bản cũng biết công ty Ashe luôn giấu một chiêu, không bán cho họ loại Cao đạt tiên tiến nhất.

Đợi họ hiểu ra rồi, giải thích lại sẽ đơn giản hơn.

Sự tàn bạo của Nhị hào cơ đã vượt xa sự hiểu biết của nhân loại, một sinh vật to lớn như vậy lại có thể xé vụn cả MS tiên tiến nhất, đáng sợ hơn là năng lượng tiến hóa kinh người của nó, chỉ cần ăn một cái lò thái dương là có thể giải phóng chùm hạt tử mà vài cái lò thái dương hợp lực mới làm được, từ mặt đất bắn xuyên cả quỹ đạo không gian.

Nhất thời công ty Ashe đứng đầu sóng ngọn gió, mọi người đều hy vọng Saber có thể đưa ra giải thích, Cao đạt của công ty Ashe rốt cuộc là cái gì.

Nhưng lúc này Đỗ Lan và Saber lại như thể biến mất, mà tình báo gần nhất là họ liên hệ với FBI và CIA đang tiến hành điều tra bí mật, mục tiêu điều tra chủ yếu chính là vụ biển thủ viện trợ Trung Đông của Liên Hợp Quốc.

Sau đó Đỗ Lan mất dấu tăm tích, dường như hắn căn bản không định đưa ra lời giải thích nào.

Cho đến khi hắn xuất hiện lần nữa, lần này không liên quan đến chiến trường, mà là rầm rộ tuyên truyền việc sẽ đến thăm Vương quốc A Trát Địch Tư Thản.

Tin tức này khiến mọi người kinh ngạc, rõ ràng không biết Đỗ Lan định làm gì, rõ ràng có việc quan trọng hơn cần hắn giải thích mà hắn lại đi làm một việc chẳng liên quan.

Tuy nhiên Vương quốc A Trát Địch Tư Thản lại cực kỳ coi trọng, vì đây là Tổng thống Mỹ cơ mà, nếu chuyến thăm thuận lợi, biết đâu họ có thể nhận được viện trợ trực tiếp từ UNION.

Thế nên Marina đã tiếp đón Đỗ Lan với nghi thức cao nhất dù tình hình trong nước đang rất tệ. 78.

Các quốc gia có đại sứ quán tại A Trát Địch Tư Thản đồng loạt phái đại sứ đến muốn biết Đỗ Lan rốt cuộc muốn làm gì.

Đương nhiên không phải mang đến tin tốt: Theo điều tra của chúng tôi, kẻ đứng sau chùm sáng đỏ Cao đạt Tam vị nhất thể là quan chức Liên Hợp Quốc Alejandro Corner Á Lịch Hàng Đức La, hiện gã đã bị truy nã toàn cầu, đồng thời vì trước khi bỏ trốn gã đã từng đến thăm Vương quốc A Trát Địch Tư Thản và có một lượng lớn vật tư được chuyển đến đây, nên UNION chúng tôi nghi ngờ quý quốc đang tàng trữ vũ khí hủy diệt hàng loạt do Alejandro gửi tới.

UNION chúng tôi vô cùng tiếc nuối về hành vi không phân rõ thị phi của quý quốc, đồng thời chúng tôi sẽ phái quân đội can thiệp điều tra tất cả các căn cứ quân sự và cơ sở công nghiệp nặng của quý quốc, hy vọng quý quốc hợp tác.

Cái quái gì thế.

Mọi người còn chưa biết quan chức Liên Hợp Quốc Alejandro là kẻ chủ mưu sau lưng Tam vị nhất thể cơ mà, càng không ngờ Đỗ Lan đích thân tới thăm A Trát Địch Tư Thản là kẻ đến không thiện.

Vũ khí hủy diệt hàng loạt, còn phải phái quân, đây chẳng khác nào tuyên bố thẳng thừng rằng UNION muốn can thiệp vào nội chính quốc gia này, hơn nữa còn là can thiệp vũ lực.

Nhưng các nước khác cũng chỉ biết ngậm miệng, vì họ phải đi xác định xem Alejandro có thực sự là kẻ phản bội, có thực sự đứng sau điều khiển tổ chức nguy hiểm như Tam vị nhất thể hay không.

Nếu tất cả là thật, UNION bên bị tập kích hoàn toàn có lý do để can thiệp vào quốc gia có quan hệ khá tốt với Alejandro này, nếu còn tồn tại những người điều khiển như Tam vị nhất thể thì to chuyện.

Marina đứng hình, đối mặt với một Đỗ Lan mạnh thế, trái tim vốn mang chút may mắn của nàng lập tức nguội lạnh.

Không đợi được viện trợ, lại đợi được can thiệp vũ trang, nếu thực sự để quân đội UNION tràn vào thì quốc gia này không chừng sẽ phân liệt mất.

Chúng tôi là quốc gia có chủ quyền.

Marina khô khan tuyên bố mình là quốc gia độc lập tự chủ, không nên bị UNION đối xử bất công như vậy.

Khi cô chấp nhận sự cứu viện bất thường của Alejandro, cô nên cân nhắc mình có phải quốc gia có chủ quyền hay không rồi.

Hiện tại chứng cứ phạm tội của Alejandro đã xác thực, bản thân gã cũng đã trốn vào vũ trụ, chúng tôi phát hiện ba mươi cái lò thái dương giống hệt của Tam vị nhất thể trong căn cứ bí mật của gã, tôi cho rằng gã chắc chắn còn ẩn giấu nhiều vũ khí đáng sợ hơn, nên vì sự an nguy của thế giới, việc điều tra triệt để từ trong ra ngoài quốc gia chấp nhận sự bố thí của Alejandro như các cô là hoàn toàn tất yếu.

Dù Nữ vương cô không biết gì, thì thuộc hạ của cô cũng có khả năng cấu kết với tội phạm, mà sở dĩ tôi đích thân tới là vì tôi sẽ giám sát toàn bộ quá trình điều tra, tuyệt đối không để quý quốc xảy ra chuyện bị kẻ ác lợi dụng thêm lần nào nữa.

Ba mươi cái lò thái dương giả là có thật, do Ribbons mượn quyền lực tiền bạc của Alejandro để chế tạo, vốn định dùng làm quân bài gửi cho ba thế lực lớn, nhưng chưa kịp ra tay thì Tam vị nhất thể đã bị tiêu diệt, đồng thời cuộc điều tra của Đỗ Lan nhắm vào gã diễn ra rầm rộ, khiến gã và Ribbons buộc phải đảo lộn kế hoạch, trốn khỏi Địa Cầu trước thời hạn để vào vũ trụ tìm VEDA.

Còn về số lò thái dương giả họ chưa kịp gửi đi, hiện tại toàn bộ đã bị Đỗ Lan tập trung lại tiến hành đấu giá dưới danh nghĩa Liên Hợp Quốc.

Chương 951

Tóm lại Đỗ Lan chơi rất vui, hiện tại đứng một cách cường thế trước mặt vị nữ vương yếu đuối sắp rơi lệ cũng không chút do dự, giao dịch với kẻ phản bội nhân loại thì sẽ nhận lấy đãi ngộ như vậy thôi, có nhân thì có quả.

Đồng thời Đỗ Lan cũng muốn nói cho Sát Na biết, đừng luôn bị vẻ bề ngoài đánh lừa, thực ra vực nước hòa bình rất sâu, sự hòa bình bề ngoài có lẽ được đắp lên bằng núi thây biển máu.

Sát Na dường như đã giải quyết được nội loạn của A Trát Địch Tư Thản, nhưng nội bộ của họ còn ẩn giấu sự tồn tại nguy hiểm hơn, đó là hợp tác với kẻ điên.

Thiên Nhân nếu cứ duy trì hòa bình cho A Trát Địch Tư Thản, Alejandro rất có thể sẽ tiếp tục viện trợ cho Marina, cuối cùng gã rất có thể trở thành sự tồn tại quyền lực tột đỉnh trong Liên Hợp Quốc, rồi mang lại nguy cơ lớn hơn cho Địa Cầu, thậm chí dẫn đến sự diệt tuyệt của toàn nhân loại.

Tất nhiên nói vậy hơi quá một chút, nhưng Thiên Nhân hiển nhiên chưa từng cân nhắc đến khả năng này, và cũng không có năng lực điều tra ra.

Thiên Nhân biết và cũng thấy ba mươi cái lò thái dương giả được tìm thấy, chứng minh mối liên hệ xác thực giữa Alejandro và Tam vị nhất thể.

Alejandro tuyệt đối là một kẻ dã tâm nham hiểm, nhưng đó không phải là lý do để UNION can thiệp vào A Trát Địch Tư Thản.

Họ căn bản không có chứng cứ.

Vốn dĩ Sát Na muốn xem Nữ vương Marina có thể đi ra một con đường hòa bình bằng đối thoại hay không, nhưng giờ lại bị UNION cắt đứt: Họ đang làm càn.

Nhìn Đỗ Lan thao thao bất tuyệt công bố bộ mặt xấu xa của sự thật trên màn hình, Sát Na hận không thể đấm hắn.

Nhưng Alejandro thực sự có liên quan đến Tam vị nhất thể, thậm chí họ còn có liên quan đến Thiên Nhân chúng ta.

Lockon Lạc Khắc Ngang trầm giọng nói: UNION tuy dã man, nhưng thực sự đã nắm được gốc rễ vấn đề.

Biết đâu ở đó thực sự có binh khí ẩn giấu thì sao.

Hắn biết Sát Na là người địa phương, Sát Na sợ sự xuất hiện của UNION sẽ dẫn đến loạn lạc quốc gia.

Nếu UNION quá đáng, Thiên Nhân chúng ta sẽ can thiệp.

Cuối cùng chỉ có cách đó để an ủi Sát Na bình tĩnh lại.

So với chuyện này, mọi người không thấy Đỗ Lan đã tạo ra một tin tức lớn để chuyển hướng sự chú ý của mọi người khỏi công ty Ashe sao.

Tieria Đề Da Đề Da Lợi Á suy tư nói: Hiện tại quan trọng nhất không phải việc UNION can thiệp A Trát Địch Tư Thản, mà là những con quái vật đáng sợ kia rốt cuộc là cái gì.

Chắc chắn tuyệt đối không phải Cao đạt.

Các thành viên Thiên Nhân gật đầu, mục tiêu chính hiện tại của họ là điều tra quái vật của công ty Ashe.

Điều tra công ty Ashe nơi còn bí ẩn hơn cả mình không phải chuyện dễ dàng, Saber người này thần long kiến thủ bất kiến vĩ, độ phủ sóng còn thấp hơn Đỗ Lan.

Tuy nhiên mọi người đều biết nàng và Đỗ Lan có quan hệ không bình thường, nên có thể bắt đầu điều tra từ góc độ của Đỗ Lan.

Ngoài ra còn có chuyện tại sao những người bị Tam vị nhất thể tập kích lần trước vẫn còn sống.

Điều này rõ ràng không bình thường, theo tình hình lúc đó, họ bị chùm sáng hạt bắn trực diện, không có khả năng sống sót.

Rất nhiều bác sĩ, phóng viên đã hỏi họ những câu hỏi liên quan, nhưng những người tham gia đám cưới căn bản không có bất cứ ký ức gì, chỉ nhớ lúc Cao đạt xuất hiện, còn trận đại chiến giữa Nhị hào cơ và Tam vị nhất thể thì hoàn toàn không nhớ gì.

Tổ chức Thiên Nhân hiện tại bắt đầu điều tra công ty Ashe trên nhiều phương diện: bối cảnh Đỗ Lan, đầu đuôi sự kiện Nhị hào cơ, tốt nhất là tìm được người điều khiển Nhị hào cơ.

Người điều khiển Nhị hào cơ có thể bay trên trời đó, Louise, đã biến mất sau trận đại chiến.

Sát Na nhận ra Louise, cô là hàng xóm của hắn tại đặc khu kinh tế Nhật Bản.

Lúc rảnh rỗi, Sát Na được sắp xếp sống trong xã hội bình thường để tránh bị tách biệt với đại chúng vì hắn còn trẻ.

Thế nên Sát Na đã thấy người hàng xóm trẻ tuổi của mình đưa Louise trở về, có lẽ người đàn ông đó biết Louise hiện ở đâu.

Sát Na một mình trở về đặc khu kinh tế Nhật Bản, về căn phòng thuê của mình và đứng trước cửa phòng hàng xóm.

Thật lòng mà nói Sát Na chưa bao giờ chủ động liên hệ với hàng xóm cả.

Nhưng nhiệm vụ là trên hết, gõ cửa.

Sa Từ Saji mở cửa, có chút tiều tụy, nhưng thấy là Sát Na thì thở phào một cái: Sát Na à, cậu có chuyện gì không.

Quan sát: Thứ nhất, hiện tại Sa Từ lẽ ra phải ở trường.

Thứ hai, biểu cảm hiện tại của Sa Từ không bình thường.

Thứ ba, trên áo cậu ta có sợi tóc vàng dài.

Ba.

Sát Na lập tức xác nhận trong nhà Sa Từ có một người phụ nữ tóc vàng, mà Louise chính là tóc vàng.

Không đợi Sa Từ mời, hắn đẩy cửa bước vào, ngay cả giày cũng chẳng thèm thay, bất chấp tiếng ngăn cản yếu ớt sau lưng của Sa Từ.

Vì là cùng một tòa nhà, nên bố cục căn phòng hoàn toàn giống phòng của Sát Na.

Đẩy cửa phòng khách, hắn phát hiện Louise đang ngủ yên.

Sa Từ rốt cuộc cũng đuổi kịp, đẩy Sát Na ra, cẩn thận đóng cửa lại: Cậu định làm gì.

Cậu không biết như vậy rất mất lịch sự sao.

Tại sao Louise Halevy lại ở đây.

Tại sao cô ấy không thể ở đây.

Thực ra là cha mẹ cô ấy đưa tới, tuy vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng họ thấy con gái có liên quan đến quái vật, việc đầu tiên nghĩ tới là vấn đề an toàn của con gái, lập tức nghĩ ngay đến bạn trai của cô ở Nhật Bản.

Thế nên Louise luôn được Sa Từ chăm sóc sau sự việc, không ai khác biết chuyện.

Chỉ là Louise sau khi trải qua tinh thần cộng minh với Nhị hào cơ, đầu óc có chút hỗn loạn, tinh thần luôn không ổn định, thỉnh thoảng sẽ phát điên, không chịu ăn uống cũng chẳng chịu ngủ nghê.

May mà Sa Từ là người đàn ông cực tốt, kiên nhẫn chăm sóc bạn gái.

Nhìn chằm chằm Sa Từ: Cậu có biết đã xảy ra chuyện gì trên người cô ấy không.

Tôi biết, nhưng chuyện đó tuyệt đối không liên quan đến cô ấy, tôi đảm bảo.

Sa Từ nói, nhưng những gì cậu biết đều là báo chí đưa tin: Tất cả là lỗi của người phụ nữ đó.

Người phụ nữ đó.

Sát Na nắm được điểm then chốt: Là Saber sao.

Nói xong cảm thấy có lẽ Sa Từ không biết Saber, liền lấy điện thoại mở ảnh ra: Có phải người phụ nữ này không.

Không sai, chính là cô ta.

Dù là người tính khí tốt như Sa Từ cũng không nhịn được tức giận: Cô ta nói mình là cố vấn riêng của Tổng thống, đã chọn trúng Louise, sau đó Louise trở nên rất kỳ lạ, cuối cùng thế mà bị tống lên chiến trường.

Tất cả đều là lỗi của cô ta.

Quả nhiên.

Sát Na, sao cậu lại có ảnh người phụ nữ đó, sao cậu còn biết tên cô ta.

Và cậu đang điều tra cô ta, cậu rốt cuộc là ai.

Tuy có hơi muộn màng, nhưng cũng coi là đã nhận ra, Sa Từ bắt đầu nghi ngờ thân phận của Sát Na.

Sát Na nhìn Sa Từ, không chút do dự mở lời: Tôi là người điều khiển Cao đạt thuộc tổ chức Thiên Nhân, mật danh Sát Na F.

Seiei.

Vẫn trực diện như mọi khi.

Lùi lại, Sa Từ cảm thấy tam quan của mình bị đảo lộn, đầu tiên là bạn gái bị tổ chức bí mật của chính phủ bắt cóc làm thí nghiệm bí mật, giờ hàng xóm của mình lại trở thành phần tử khủng bố Thiên Nhân.

Còn có thể để mình yên tĩnh làm một anh trai hàng xóm ôn nhu được không đây.

Sa Từ Crossroad Sa Từ Khắc La Tư Lạc Đức, cậu đừng sợ, tôi sẽ không làm hại cậu đâu.

Sát Na biết hiện tại hắn cần Sa Từ hỗ trợ điều tra: Tôi cũng giống cậu, muốn biết tất cả những gì đã xảy ra trên người Louise.

Tôi không cần cậu giúp, Thiên Nhân các cậu chỉ mang lại chiến tranh thôi.

Sa Từ không đồng tình với lý tưởng của Thiên Nhân.

Hiển nhiên tiếng của Sa Từ hơi lớn, làm kinh động Louise đang nghỉ ngơi trong phòng khách, cửa phòng khách được mở ra từ bên trong: Sa Từ.

Mắt nhắm mắt mở.

Louise.

Xin lỗi, làm em thức giấc.

Ôn nhu đỡ lấy Louise.

Lúc này nhìn thấy Louise, Sát Na kinh ngạc: Tay của cô ấy.

Đó còn có thể gọi là tay sao.

Tay phải thế mà lại tỏa sáng lấp lánh, căn bản không phải xác thịt, dường như là sự tập hợp của năng lượng tinh khiết nhất vũ trụ, bàn tay đó tuyệt đối không phải vật nhân tạo.

Nói đi cũng phải nói lại, trong video chiến đấu, tay cô ấy đã luôn phát sáng, nhưng trong video phần đó bị phơi sáng quá mức thành hình quả cầu sáng, giờ nhìn kỹ mới phát hiện ánh sáng đó không những có quy tắc mà còn linh hoạt như tay thật.

Nhìn Louise linh hoạt dùng bàn tay ánh sáng đó dụi mắt, là biết bàn tay ánh sáng đó thần kỳ thế nào.

Không liên quan đến cậu.

Sa Từ đã không còn chào đón Sát Na nữa.

Cậu thực sự không muốn điều tra rõ chân tướng sự việc, không muốn biết âm mưu sau lưng thế giới sao.

Không muốn ngăn chặn họ tiếp tục làm hại Louise sao.

Sa Từ cuối cùng không đuổi Sát Na đi nữa, cậu thực sự không muốn Louise bị tổn thương thêm: Tôi có thể hỗ trợ các cậu, nhưng các cậu không được đưa Louise đi, Louise cũng sẽ không phối hợp làm bất cứ thí nghiệm nào với các cậu.

Tôi có thể đảm bảo.

Đầu tiên là nói về bàn tay này là thế nào đi.

Sa Từ nói: Lúc đầu chỉ là cổ tay bị một quầng sáng bao quanh, bác sĩ riêng của Louise cũng không điều tra ra đó là gì.

Biến thành tay là chuyện sau khi đưa tới chỗ tôi, đột nhiên một ngày quầng sáng đó trở thành hình dạng bàn tay, hơn nữa tác dụng cũng giống như tay, Louise có thể dùng nó để cầm thìa, mặc quần áo.

Không còn hiện tượng nào khác sao.

Sa Từ lắc đầu: Chỉ là phát sáng bình thường thôi.

Có lẽ có bức xạ không chừng, có khả năng đó, nhưng hiện tại tốt nhất là đừng dọa người bình thường.

Sát Na án binh bất động, thầm nghĩ phải về Thiên Nhân lấy vài thiết bị y tế, đích thân kiểm tra số liệu mới được.

Đồng thời cũng nghĩ tới, nếu Louise ở đây, thì Saber rất có thể sẽ còn tới, nên phương thức tốt nhất chính là ôm cây đợi thỏ.

Sau khi liên hệ, các đồng đội cũng đồng ý với ý kiến của Sát Na, đồng ý để hắn ở lại đặc khu kinh tế Nhật Bản giám sát Sa Từ 24 trên 24, đồng thời tiến hành đo đạc trên bàn tay phải của Louise.

Sau khi Tam Vị Nhất Thể bị tiêu diệt, Thiên Nhân cũng dường như bặt vô âm tín, nội gián của Liên Hợp Quốc cũng đã bỏ trốn.

Sau tin tức lớn về việc UNION can thiệp vào vương quốc Azadistan, tin tức về họ ngày càng ít đi.

Chương 952

Trong một thời gian, những binh khí thần kỳ như Cao Đạt dường như cũng đã lỗi thời, mọi người lại bắt đầu những ngày tháng hòa bình, chăm mèo nuôi chó.

Các quan chức thực sự lại đang tranh cãi không thôi về việc có nên tái khởi dụng Cao Đạt hay chế tạo bản sao của chúng hay không.

Tuy nhiên, họ cũng chỉ tranh luận trong các cuộc họp, ba thế lực lớn vẫn giữ được vẻ thái bình.

Tại Nhật Bản, Sát Na đợi suốt hai ngày mà không thấy ai xuất hiện.

Hắn đã điều tra cánh tay phải của Lộ Dịch Ti, nhưng cũng chỉ xác định được đây là một loại năng lượng sạch không có bức xạ, còn việc nó hình thành và hoạt động như thế nào thì hắn hoàn toàn bó tay.

Hơn nữa qua quan sát, tình trạng của Lộ Dịch Ti thực sự rất không ổn định, đôi khi trở nên không thể lý giải nổi, may mà dưới sự an ủi của Sa Từ, cô vẫn có thể bình tĩnh lại.

Cứ thế này không phải là cách, chúng ta phải tìm cách khiến Lộ Dịch Ti nói ra tất cả những gì cô ấy biết, như vậy mới có thể giúp cô ấy.

Thực tế Sát Na luôn muốn đặt câu hỏi cho Lộ Dịch Ti, nhưng sợ Sa Từ không đồng ý, nhưng giờ thì đã đến lúc rồi.

Sa Từ đã đủ tin tưởng Sát Na.

Tôi không muốn làm khó cô ấy, tôi hy vọng Lộ Dịch Ti có thể quên đi những trải nghiệm kinh khủng đó.

Sa Từ cho rằng Lộ Dịch Ti có thể đã điều khiển một con quái vật ăn thịt người, những ký ức tồi tệ đó nên quên đi thì tốt hơn.

Tôi biết, nhưng muốn trị liệu cho cô ấy thì buộc phải mạo hiểm, trốn tránh không phải là cách hay.

Sa Từ miễn cưỡng đồng ý sẽ bắt đầu hỏi đáp khi Lộ Dịch Ti tỉnh táo lần tới.

Ngay tại phòng khách nhà Sa Từ, Lộ Dịch Ti rất bình tĩnh.

Khi tỉnh táo cô vẫn rất bình thường, ngồi đối diện Sát Na, bên cạnh Sa Từ.

Nếu cảm thấy không thoải mái với câu hỏi của tôi, cô có thể không trả lời.

Sát Na chỉ nói bâng quơ để thả lỏng bầu không khí.

Anh hỏi đi, tôi sẽ không phát điên đâu.

Lộ Dịch Ti nắm lấy tay Sa Từ nói.

Saber đã đưa cô đi đâu.

Tôi không rõ, tôi ở trong xe nên không thấy cảnh sắc bên ngoài.

Có lẽ là một phòng thí nghiệm, ở đó tôi đã tiến hành thí nghiệm khởi động Nhị Hào Cơ.

Nhị Hào Cơ, là Cao Đạt sao.

Sát Na truy vấn.

Nhị Hào Cơ chính là Nhị Hào Cơ, Saber luôn gọi nó là Nhị Hào Cơ như vậy.

Trong phòng thí nghiệm không có ai khác sao.

Đúng vậy, chỉ có tôi và hắn.

Lộ Dịch Ti nhớ rất rõ: Tôi cũng từng hỏi hắn, hắn nói một người là đủ rồi.

Thí nghiệm khởi động, Sát Na cũng từng thực hiện, đó không phải là thí nghiệm bình thường, một người tuyệt đối không đủ.

Khi Năng Thiên Sứ tiến hành thí nghiệm khởi động, nhân viên kỹ thuật của Thiên Nhân lần nào chẳng phải xuất động toàn bộ, dốc toàn lực.

Những gì Lộ Dịch Ti nói quá kỳ quái.

Vậy trong phòng thí nghiệm còn có gì nữa không.

Cô lắc đầu: Ngoài Nhị Hào Cơ ra thì chỉ có một số thiết bị đơn giản, không có gì khác.

Kỳ quái, càng lúc càng kỳ quái.

Hãy kể về thí nghiệm khởi động đi, ngồi lên Nhị Hào Cơ có cảm giác thế nào.

Rất khó chịu, sau khi vào buồng lái, hắn nói với tôi vì tôi chưa qua huấn luyện, thể chất không bằng quân nhân, nên phải bơm vào buồng lái một loại dịch thể LCL có mùi máu để giảm chấn, lần nào tôi cũng bị sặc mấy ngụm.

Nhưng dịch thể LCL ấm áp vô cùng, sau khi ngâm mình hoàn toàn vẫn có thể hô hấp.

Trong lúc thí nghiệm khởi động, linh hồn của tôi dường như rời khỏi cơ thể, đi vào bên trong Nhị Hào Cơ.

Lúc đầu tôi rất sợ.

Nhưng giờ tôi biết Nhị Hào Cơ là thiên sứ tạo ra kỳ tích.

Sát Na nhận thấy ánh mắt của Lộ Dịch Ti vô cùng nghiêm túc, cô thực sự tin rằng Nhị Hào Cơ là thiên sứ.

Cũng giống như khi xưa hắn tin Cao Đạt là thiên sứ vậy, hắn có thể thấu hiểu Lộ Dịch Ti, vì Nhị Hào Cơ đã giúp cô đánh bại Tam Vị

Nhất Thể.

Lại nhớ về chuyện xưa, Sát Na lập tức chấn chỉnh lại tâm tư, nhưng khi hoàn hồn lại phát hiện tay mình đã bị bàn tay ánh sáng của Lộ Dịch Ti nắm lấy.

Lộ Dịch Ti nhìn Sát Na với vẻ mặt bình tĩnh, trong mắt viết đầy sự thấu hiểu.

Dường như cô đã hiểu rõ mọi thứ về Sát Na, thông qua bàn tay kỳ quái kia để nhìn thấu linh hồn hắn.

Sợ hãi rút tay ra, vội vàng đứng dậy lùi lại, Sát Na cảm giác quyền riêng tư của mình bị xâm phạm.

Vị thế của hai bên tra hỏi dường như đã hoán đổi.

Sự thực đúng là vậy, sở dĩ hắn đột nhiên nhớ lại chuyện hồi nhỏ chính là vì nguyên nhân từ bàn tay phải của Lộ Dịch Ti.

Soran.

Lộ Dịch Ti nhìn Sát Na với vẻ đồng cảm, cô đã nhìn thấy quá khứ của hắn, biết được tuổi thơ bi thảm của hắn, và cả ký ức đen tối nhất kia.

Sát Na đã tự tay bắn chết mẹ ruột của mình.

Giết mẹ.

Bị nhìn thấu, tên thật của hắn không còn mấy người biết, Lộ Dịch Ti tuyệt đối không thể biết được.

Khi Sát Na còn nhỏ trong tổ chức thánh chiến Krugis, phải phục tùng hoàn toàn mệnh lệnh của tổ chức mới có thể trở thành chiến sĩ thánh chiến thực thụ, trong đó bao gồm cả việc giết chết người thân.

Sát Na đã bóp cò để trở thành chiến sĩ.

Đừng nói nữa.

Sát Na thực sự đang sợ hãi.

Lộ Dịch Ti rất nghe lời mà ngậm miệng, nhưng âm thanh vẫn không dừng lại, tiếp tục vang lên trực tiếp trong não Sát Na.

Ô nhiễm tinh thần.

Từng lần một đem ký ức bi thảm của Sát Na ra để nhắc nhở sự tồn tại của nó, không ngừng nói với Sát Na rằng tội nghiệt của hắn vẫn chưa được rửa sạch.

Hiện tại những gì Sát Na làm chỉ là dã tràng xe cát.

Trong não hải toàn là những hình ảnh tiềm ý thức, dao găm, súng trường, MS, Cao Đạt, đó là những thứ Sát Na luôn sử dụng và cũng là vũ khí hắn dùng để quán triệt lý niệm.

Dù là lúc bị tẩy não điên cuồng, hay là chấp niệm sau khi khôi phục lý trí, toàn bộ đều được thực hiện bằng thủ đoạn bạo lực của hắn.

Nhưng những gì hắn làm căn bản không có ý nghĩa, vì bất kỳ người bình thường nào cũng sẽ không tin vào hòa bình thế giới, ngay cả Thiên Nhân cũng vậy.

Nhiều người trong số họ chỉ hy vọng dùng sức mọn của mình để nhắc nhở thế giới đừng quên sự tàn khốc của chiến tranh, chứ không thực sự nghĩ rằng sẽ thực hiện được hòa bình thế giới.

Nhưng Sát Na thì khác, những trải nghiệm khác biệt khiến hắn có một sự theo đuổi hòa bình gần như điên cuồng.

Hình ảnh không ngừng biến hóa, cuối cùng không còn vũ khí nữa, mà biến thành một người phụ nữ.

Marina, nữ vương của vương quốc Azadistan, bà là người tin chắc rằng không dùng vũ lực cũng có thể giải quyết tranh chấp.

Sát Na bám chặt lấy hình ảnh của bà, không để mình rơi vào sự điên cuồng thực sự.

Nỗi đau mà chiến tranh gây ra cho con người Sát Na đã tự mình nếm trải, nên hắn hy vọng ngăn chặn chiến tranh và những điều điên rồ trong chiến tranh.

Nhưng sau khi gặp Marina, hắn phát hiện những gì mình làm cũng là đang tạo ra bi kịch.

Còn Marina thì khác, con đường của bà hoàn toàn khác biệt.

Đúng vậy, chính mình cũng bị thay đổi.

Vậy tại sao ngươi lại từ chối đối thoại.

Giọng nói của Lộ Dịch Ti vang lên.

Đây là đối thoại sao.

Rõ ràng Sát Na vẫn chưa trưởng thành, chưa lớn mạnh để trở thành chuyên gia đối thoại đại diện cho nhân loại.

Đương nhiên còn một nguyên nhân khác là vì đây là sự dòm ngó quyền riêng tư đơn phương, mọi chuyện của Sát Na đều bị thấu triệt, còn chuyện của đối phương thì Sát Na chẳng biết gì, đây là một cuộc đối thoại bất bình đẳng, nên tiềm thức của Sát Na đang kháng cự.

Ngươi đang nghi hoặc.

Sát Na không biết trả lời thế nào.

Trong quá trình đối thoại, một khi ngươi có nghi hoặc, ngươi sẽ bị tiêu diệt.

Đây là nguyên lý gì.

Đây chính là Chuỗi Nghi Kỵ, sự nghi hoặc của ngươi là biểu hiện của sự không tin tưởng, mà sự không tin tưởng chính là địch ý.

Nếu ngươi không mổ xẻ hết tâm can, thậm chí giao ra cả sinh mạng tài sản, thì không thể hoàn thành đối thoại.

Chương 953

Quan trọng hơn là đừng có nghi hoặc, phải chân thành thành kính dâng hiến tất cả, đừng tạo ra chuỗi nghi kỵ.

Nếu đối phương có địch ý, hãy phụng hiến chính mình đi, để phá vỡ chuỗi nghi kỵ.

Đây chẳng phải là đại từ tìm cái chết sao.

Hắn đâu có ngu.

Đó không phải là hòa bình.

Nếu một bên bị diệt tuyệt, đó còn gọi là hòa bình gì.

Hai bên chung sống hòa bình mới là hòa bình thực sự: Ta không tin thứ nhảm nhí như Chuỗi Nghi Kỵ này tồn tại.

Sát Na vẫn kiên trì.

Không, chỉ riêng cuộc đối thoại đơn giản giữa hai chúng ta đã chứng minh Chuỗi Nghi Kỵ tồn tại.

Ngươi có nghi kỵ với ta nên không muốn nghe theo kiến nghị của ta, đó là sự nghi kỵ của ngươi với ta.

Mà sự nghi kỵ của ngươi đối với ta đã tạo thành sự nghi kỵ của ta đối với ngươi, và sự nghi kỵ của ta đối với ngươi khiến sự nghi kỵ của ngươi đối với ta càng sâu hơn.

Sự nghi kỵ của ngươi càng sâu thì sự nghi kỵ của ta đối với ngươi sẽ leo thang thành sát ý, giây tiếp theo não bộ của ngươi có thể bị ta nghiền nát thành hồ nhão.

Giọng điệu càng lúc càng cao, mang theo sát ý khiến Sát Na rùng mình run rẩy.

Nhưng Sát Na vẫn giữ được lý trí, nhận thấy ngữ khí có gì đó không ổn: Ngươi không phải là Lộ Dịch Ti.

Cảnh sắc đại biến, Sát Na đã đoán đúng.

Sự ô nhiễm tinh thần của Lộ Dịch Ti chỉ là khởi đầu, kẻ lảm nhảm về Chuỗi Nghi Kỵ trong não Sát Na sau đó tự nhiên là Đỗ Lan giả dạng thành Lộ Dịch Ti.

Duran xuất hiện trong phòng khách, nhưng cửa sổ và cửa chính không hề có dấu vết bị mở ra.

Sa Từ, một thiếu niên bình thường, căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra.

Chẳng phải lúc nãy vẫn là một cuộc hội đàm rất thân thiết hữu hảo sao.

Cái anh chàng Sát Na này thật là, anh ta hỏi Lộ Dịch Ti bao nhiêu câu, Lộ Dịch Ti chỉ mới nói với anh ta vài câu, anh ta đã hết sợ hãi lại đến kinh ngạc, chẳng có chút lễ phép nào.

Tiếp đó lại xuất hiện Tổng thống Mỹ, chắc chắn cũng là do Sát Na gọi tới.

Sa Từ không nói gì nữa, vì hiện tại mọi chuyện căn bản đã vượt ra ngoài dự liệu của cậu.

Sa Từ, cậu đi chuẩn bị chút đồ uống đi.

Lộ Dịch Ti lên tiếng phá vỡ sự im lặng, vì Sát Na đang nhìn chằm chằm Đỗ Lan với ánh mắt như thể Đỗ Lan nợ hắn mấy trăm triệu đô la vậy, không khí rất ngượng ngùng.

Sát ý lạnh lẽo căn bản không giấu nổi, vừa rồi trong não mình xuất hiện là ảo giác hay là gì.

Sát Na không ngừng suy nghĩ.

Sa Từ ngơ ngác đi vào bếp, ba bước lại ngoái đầu nhìn lại, chỉ sợ Sát Na sẽ ra tay, hoặc Sát Na và Đỗ Lan sẽ ra tay với Lộ Dịch Ti, nói chung là sợ xảy ra chuyện.

Thế nào.

Về lý luận Chuỗi Nghi Kỵ ngươi còn thắc mắc gì không.

Đỗ Lan đi vài bước rồi ngồi xuống sofa, Nếu ngươi muốn học tập phương thức hòa bình mới, học tập đạo sinh tồn của nhân loại trong vũ trụ thì phải hiểu được tầm quan trọng của Chuỗi Nghi Kỵ trong giao tiếp vũ trụ.

Đối mặt với một Đỗ Lan tự nói tự nghe, Sát Na chỉ biết e là thực sự có thứ gì đó đã xâm nhập vào não mình: Khống chế sóng não, ngươi đã làm gì với não của ta.

Chẳng làm gì cả.

Thiên Nhân các ngươi đang tìm cầu tương lai của nhân loại, thực ra rất nhiều thế lực cũng đang khám phá.

Ví dụ như Viện nghiên cứu Siêu binh của Liên minh Nhân cách, nơi bị Thiên Nhân các ngươi miêu tả là sự tồn tại bệnh thái.

Đương nhiên, ta không làm gì sóng não của ngươi cả, ta chỉ nói sóng não là một thứ tốt.

Không đúng.

Sát Na biết về Siêu binh, thực tế sau khi Allelujah và phi công của AEU cảm nhận được sự tồn tại của đối phương, Allelujah đã điều tra Viện nghiên cứu Siêu binh của Liên minh Nhân cách.

Năm xưa khi Allelujah còn là một đứa trẻ, chính vì không chịu nổi những ngày tháng ở viện nghiên cứu nên đã cùng một nhóm thiếu niên Siêu binh phát động phản biến, cướp vũ khí của vệ binh rồi lên phi thuyền bỏ trốn.

Nhưng một đám trẻ con bị nghiên cứu sao biết lái phi thuyền, huống chi việc bỏ trốn vội vã đã khiến họ đánh giá thấp sự tàn khốc của du hành vũ trụ.

Không chuẩn bị đủ thức ăn và nhiên liệu, cuối cùng trong cuộc trôi dạt giữa không gian, lũ trẻ trong phi thuyền đã tàn sát lẫn nhau như những con cổ trùng.

Allelujah đã bắn chết người bạn thân cùng mình lên kế hoạch bỏ trốn, cuối cùng ngã xuống trong biển máu xác chết.

Nếu không phải phi thuyền trôi dạt vào khu vực cảnh giới của Thiên Nhân, ước chừng Allelujah cũng đã chết rồi.

Allelujah vốn tưởng rằng sau sự kiện đào vong của họ, viện nghiên cứu Siêu binh đã chấm dứt, cho đến khi những người có sóng não giống hệt mình xuất hiện, điều đó đại diện cho việc nghiên cứu Siêu binh không những không biến mất mà còn sản sinh ra những Siêu binh khác, điều này khiến anh cảm thấy những gì mình làm năm xưa và sự hy sinh của đồng đội đã bị lãng phí vô ích.

Vì vậy sau khi trở về, Allelujah đã điều tra viện nghiên cứu Siêu binh, quả nhiên vẫn còn đó, sau đó anh đã điều khiển Cao Đạt tập kích viện nghiên cứu.

Tuy nhiên viện nghiên cứu thực chất đã trống không, tòa nhà bị Cao Đạt phá hủy thực ra là một tòa nhà bỏ hoang.

Còn về toàn bộ thiết bị bên trong, chúng đã được Đỗ Lan di chuyển đến nơi khác từ lâu.

Thực tế nghiên cứu Siêu binh cũng không có gì quá bất nhân đạo, chỉ là đối tượng thí nghiệm đều là trẻ em.

Ngươi bảo bắt trẻ con ngày ngày học thuộc lòng cơ học lượng tử, chúng chịu nổi không.

Nghiên cứu siêu nhân binh sĩ đại khái cũng có cảm giác như vậy, thông qua thôi miên để xây dựng trong não bộ đứa trẻ một nhân cách ảo chứa đựng tất cả kiến thức siêu cấp cũng như kinh nghiệm, hoặc có thể nói là nhân cách thứ hai.

Nhưng tác dụng phụ rất rõ ràng, đó là nhân cách ảo và thiên tính ban đầu của đứa trẻ sẽ hình thành xung đột.

Chủ yếu chính là đa nhân cách, tuy nhiên đa nhân cách trong quá trình đối tượng thí nghiệm trưởng thành sẽ dần dần trùng khớp, sau khi thành niên cơ bản có thể chữa khỏi, chỉ cần phối hợp thí nghiệm thì sức khỏe vật thí nghiệm đều được bảo đảm.

Siêu cấp binh sĩ thực ra cũng tương tự như các Biến cách giả nguyên thủy của Thiên Nhân, thậm chí còn ôn hòa hơn cả Biến cách giả nguyên thủy.

Biến cách giả nguyên thủy của Thiên Nhân là trực tiếp lợi dụng các cơ thể nhân bản, tiến hành thí nghiệm cải tạo gen triệt để trên đó mới cho ra được dữ liệu cơ sở của Biến cách giả, chẳng khác nào nhổ mạ cho mau lớn.

Đây đều là những nghiên cứu của các tổ chức khác nhau về lộ trình tiến hóa của nhân loại.

Sát Na tuy tạm thời chưa biết đến sự tồn tại của Biến cách giả của Thiên Nhân, nhưng hắn biết kế hoạch siêu cấp binh sĩ đối với trẻ em không thân thiện chút nào.

Tuổi thơ của hắn vốn đã không hạnh phúc, siêu cấp binh sĩ cũng là không hạnh phúc từ nhỏ, nên hắn cho rằng trải nghiệm của Allelujah trong kế hoạch siêu cấp binh sĩ là sai lầm: Siêu cấp binh sĩ căn bản không phải vì tương lai của nhân loại, Allelujah luôn rất thống khổ.

Đó là do hắn tự chuốc lấy.

Đỗ Lan cảm thấy trải nghiệm tuổi thơ của Allelujah hoàn toàn là do thiếu niên trung nhị tự làm tự chịu, hắn không trốn thì sẽ không trôi dạt trong vũ trụ, không trôi dạt thì sẽ không tàn sát lẫn nhau.

Rõ ràng đều là những sai lầm phạm phải lúc trẻ, vậy mà lại nói mình không sai, toàn bộ là lỗi của thế giới.

Giống như lúc nhỏ bị cha mẹ, nhà trường ép buộc học tập hẳn hoi, vì không thích mà bỏ nhà ra đi, dấn thân vào con đường phạm tội, quay đầu lại nói đều là lỗi của nhà trường, nếu họ không nghiêm khắc như vậy thì mình làm sao có thể phạm tội.

Chuyện này có chút ngượng ngùng rồi.

Ngươi căn bản không hiểu Allelujah, tuy hắn không mấy dễ mến, nhưng với tư cách là đồng đội, hắn tuyệt đối đáng tin cậy.

Sát Na lại lên tiếng bênh vực đồng đội.

Người không hiểu hắn là ngươi mới đúng, vì các ngươi đều đã phạm sai lầm khi còn trẻ.

Nếu nói ngươi bị tư tưởng thánh chiến tẩy não, thì hắn chẳng có ai ép hắn phải tàn sát đồng đội của mình cả.

Để ta kể cho ngươi nghe về ký ức đen tối của hắn nhé.

Trong lúc Đỗ Lan kể chuyện, Sát Na đã âm thầm mở thiết bị liên lạc, nên cuộc đối thoại của họ được truyền trực tiếp đến tổ chức Thiên Nhân.

Allelujah với vẻ mặt đan xen giữa ngỡ ngàng và thống khổ, đã nói rõ cho mọi người biết Đỗ Lan không hề nói khoác.

Allelujah thực sự đã trải qua thảm kịch như vậy khi còn nhỏ.

Các đồng nghiệp nữ nhìn tiểu soái ca Allelujah với ánh mắt đồng cảm, đúng là một tên thần kinh khiến người ta đau lòng.

Hóa ra đã từng xảy ra thảm kịch như vậy sao.

Quá khứ của các phi công Cao Đạt đều là bí mật, chỉ có VEDA và những thành viên Thiên Nhân kỳ cựu nhất mới biết, đây thực sự là lần đầu tiên họ nghe kể về câu chuyện của phi công, thảm, chỉ có một chữ thảm.

Duran nói xong, Sát Na nhìn hắn: Nếu ngươi đã biết quá khứ mà chúng ta không ai hay biết, thì nên hiểu lúc đó Allelujah bất lực thế nào, anh ấy đều bị ép buộc, nếu viện nghiên cứu không ép anh ấy.

Duran cười nói: Nhưng theo ta được biết, những siêu binh ở lại viện nghiên cứu vẫn sống tốt, còn đám trốn đi năm xưa thì chết gần hết rồi, chuyện này ngươi giải thích thế nào.

Đương nhiên trong lòng những người như Thiên Nhân các ngươi, có phải cứ là việc nước lớn làm thì không phải chuyện tốt, còn việc Thiên Nhân làm thì luôn đúng đắn vô cùng.

Các ngươi đừng quên kẻ yếu đôi khi cũng biết diễn kịch, đặc biệt là trẻ con.

Đứa trẻ ngỗ nghịch khi gặp chuyện không vừa ý sẽ tỏ ra chán ghét gấp trăm lần, ngàn lần để thu hút sự chú ý của người lớn, trong sự chán ghét đó có rất nhiều phần là nước bọt thổi phồng lên thôi.

Không.

Cũng không phải như vậy, Sát Na căn bản không biết giải thích thế nào.

Bảo hắn đi lái Cao Đạt thì không vấn đề gì, thậm chí bảo hắn lái chiến đấu cơ VF đi hát để truyền đạt sự thấu hiểu lẫn nhau cũng chẳng sao, nhưng bảo hắn giải thích những nan đề về nhân tính và xã hội thì độ khó quá cao.

Chương 954

Hắn không biết giải thích tại sao những siêu binh ở lại thì sống, còn đám Allelujah trốn đi thì lại chết.

Có phải muốn nói về một xã hội vô tình không.

Không, thực ra là Chuỗi Nghi Kỵ.

Tạm thời không nói đến yếu tố tự sát của Allelujah, chúng ta chỉ nói về thảm kịch xảy ra trên phi thuyền trôi dạt, cuộc sát lục đầy ác tính của nhân tính mà mọi người tự phát khởi xướng, nguyên nhân khiến họ chĩa súng vào bạn bè, đó chính là Chuỗi Nghi Kỵ.

Đối phương có nổ súng không.

Sự nghi kỵ này giống như một quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, cuối cùng đè bẹp sợi dây thần kinh mỏng manh của kẻ yếu, sau đó phát súng đầu tiên vang lên khiến Chuỗi Nghi Kỵ bùng phát triệt để.

Chuỗi Nghi Kỵ.

Các thành viên Thiên Nhân ngơ ngác không biết đó là gì, họ gia nhập giữa chừng nên không biết chủ đề ban đầu.

Các thành viên Thiên Nhân đang nghe lén, đặc biệt là Allelujah người sống sót sau sự kiện trôi dạt vũ trụ năm xưa, đều mang vẻ mặt nghi hoặc.

Tuy nhiên cụm từ này thực ra rất trực diện, liên hệ với tình huống lúc đó, những người Thiên Nhân có chỉ số thông minh không hề thấp này đã đoán được Chuỗi Nghi Kỵ trong miệng Đỗ Lan thực chất là gì.

Chính là sự nghi kỵ tích lũy không ngừng cho đến khi cuối cùng có người ra tay, nghĩ kỹ lại chẳng phải đúng là như vậy sao.

Allelujah cũng nhớ ra rồi, ngoài nỗi đau khi cầm súng giết chết đồng đội, sâu xa hơn chính là nỗi sợ hãi không biết ai sẽ ra tay với mình, thậm chí ngay cả khi ở bên người bạn thân nhất cũng vậy.

Hóa ra ngay từ lúc trôi dạt trong vũ trụ, tất cả bọn họ đã bị khóa chặt bởi chuỗi nghi kỵ sao.

Sa Từ mang trà lên cho mọi người, phát hiện không khí còn nặng nề hơn trước, nhưng Lộ Dịch Ti không sao là tốt rồi.

Thấy Sát Na dường như đang suy nghĩ, Sa Từ cuối cùng cũng hỏi vấn đề của mình: Lộ Dịch Ti rốt cuộc đã bị làm sao.

Tại sao lại đưa cô ấy ra chiến trường.

Sa Từ là người của đặc khu kinh tế Nhật Bản, quân đội của họ là công chức, trong thời đại này cơ bản không phải ra tiền tuyến chiến trường, cá nhân Sa Từ vô cùng sợ hãi chiến trường.

Nếu cậu hỏi về cánh tay của cô ấy, thì ta nói cho cậu biết, cánh tay đó là do chiến trường tạo thành.

Cậu muốn hỏi tại sao cô ấy phải ra chiến trường, thì chính là để cô ấy có được cánh tay ánh sáng này, cậu còn thắc mắc gì không.

Cái quái gì vậy.

Mình hỏi hai câu, hắn lại dùng một câu trả lời cho câu khác, rồi lại dùng câu khác trả lời cho câu đầu tiên.

Như vậy cũng được sao.

Anh căn bản chẳng nói gì cả, mục đích của anh đối với Lộ Dịch Ti là gì, cô ấy chỉ là một cô gái lương thiện, không phải binh sĩ.

Sa Từ rất kích động.

Người của Thiên Nhân nghe qua thiết bị liên lạc thấy Sa Từ chất vấn, cũng hy vọng Đỗ Lan có thể giải thích một chút về những gì đã xảy ra với Lộ Dịch Ti.

Hỏi như vậy không phải rất vô vị sao.

Chị gái cậu là phóng viên đúng không, cậu gọi cô ấy về đi, chúng ta làm một buổi phỏng vấn độc quyền luôn.

Đỗ Lan đột ngột nói.

Sao anh biết chị tôi là phóng viên.

Sa Từ ngẩn người.

Haha, có gì mà ta không biết, cậu muốn biết câu trả lời thì đi gọi điện thoại đi.

Sát Na lúc này cũng nén lại nỗi sợ hãi và tò mò, ra hiệu cho Sa Từ đi gọi điện thoại.

Vì Đỗ Lan đã sẵn lòng thú nhận trước mặt phóng viên, vậy thì cứ đợi xem.

Tên Đỗ Lan này quỷ quyệt khó lường, trời mới biết hắn còn bao nhiêu chiêu trò nữa, hiện giờ cứ nghe theo sự sắp xếp của hắn là tốt nhất.

Nhận được điện thoại của em trai, Quyên Giang vốn không muốn về, vì em trai nói cái gì mà Tổng thống Mỹ đang ở nhà mình, chẳng phải là quấy rối sao.

Làm chị gái dễ dàng lắm sao.

Không nỗ lực làm việc thì chi tiêu của hai chị em, rồi học phí của em trai tính thế nào đây.

Ngay khi Quyên Giang định cúp máy, Sát Na giật lấy điện thoại của Sa Từ nói một câu: Em trai cô đang trong tay chúng tôi, chúng tôi là Thiên Nhân.

Nghe thấy câu này, Quyên Giang lập tức bỏ dở công việc.

Tuy cũng có nghi hoặc nhưng giọng nói đó nghe thực sự rất nguy hiểm, hơn nữa ở nhà Lộ Dịch Ti đúng là một mồi nhử nguy hiểm.

Nhưng dù có vội vã thế nào cũng mất một tiếng đồng hồ.

Trong một tiếng đó, Sát Na chỉ hỏi Đỗ Lan một câu riêng tư: Tại sao lại ra tay với vương quốc Azadistan.

Đỗ Lan thấy buồn cười: Cái gì gọi là ra tay, đây là điều tra hợp pháp và chính đáng, được chứ.

Thế nên mới nói Thiên Nhân các ngươi cứ thích coi mình là nhân vật quan trọng.

Ngươi nói xem nếu các ngươi không có Cao Đạt thì còn cái gì.

Có chủ trương chính trị không.

Có cương lĩnh cách mạng không.

Có nguyên tắc tối cao không.

Các ngươi mưu cầu không gian sinh tồn cho các nước nhỏ thì chúng ta không phản đối, nhưng các ngươi cưỡng ép can thiệp như vậy có thể thay đổi được truyền thống thánh chiến mà họ yêu thích không.

Hay có thể thay đổi được tập quán bài ngoại của họ không.

Nếu không làm được những điều đó, những gì các ngươi làm cũng chỉ là cướp miếng ăn từ miệng các nước lớn mà thôi.

AEU, UNION, Liên minh Nhân cách đã thu được đủ năng lượng từ ba cột trụ thiên thạch, hoàn toàn có thể cung cấp cho toàn thế giới.

Sát Na rất nghiêm túc nói: Chỉ cần có tài nguyên, sẽ không còn chiến tranh nữa.

Đỗ Lan chẳng buồn mắng nữa: Có tài nguyên mới có chiến tranh, không ai chê tài nguyên trong tay mình nhiều cả.

Hơn nữa ngươi cũng có thể nhìn xem tất cả các quốc gia sở hữu tài nguyên cột trụ, có phần tài nguyên nào là vô dụng không.

Giống như Thiên Nhân các ngươi có bốn chiếc Cao Đạt, chia ra một chiếc có được không.

Loại người như ngươi may mà chỉ là phi công, nếu là chính khách thì chắc chắn sẽ hại chết hàng vạn người.

Nhưng ngươi còn trẻ, sau này hãy xem nhiều học nhiều, đừng có suốt ngày ngồi trong buồng lái, cẩn thận kẻo biến thành tên ngốc Cao Đạt.

Quyên Giang trở về, thực sự nhìn thấy Đỗ Lan, cô kinh hãi thất sắc, chuyện này rốt cuộc là sao.

Sa Từ giải thích tình hình với chị gái, Quyên Giang nghe nói Tổng thống muốn làm phỏng vấn độc quyền: Chúng ta bắt đầu ngay thôi.

Trong nháy mắt cô đã chuẩn bị xong máy quay, bút ghi âm, sổ tay: Thực sự là vội vàng quá, nếu báo trước thì tôi nhất định đã chuẩn bị kỹ các câu hỏi.

Vì chưa chuẩn bị, nên tôi sẽ hỏi vài câu hỏi nóng mà mọi người đang quan tâm.

Để tôi hỏi.

Sát Na nói: Giờ có thể nói được chưa.

Tất cả những gì đã xảy ra với cô ấy.

Hắn chỉ vào Lộ Dịch Ti.

Quyên Giang tuy không vui vì Sát Na giành phần trả lời, nhưng cô cũng rất tò mò về những gì đã xảy ra với Lộ Dịch Ti.

Nhưng tại sao lại bắt Tổng thống trả lời câu hỏi này, Tổng thống làm sao có thể biết được những gì một thiếu nữ đã trải qua.

Tay của cô ấy là AT Field, do Tam Vị Nhất Thể sát hại vô tội, cô ấy bị thảm trạng tại hiện trường hôn lễ kích thích khiến Nhị Hào Cơ bạo tẩu.

Trong quá trình đó ý thức của cô ấy kết nối quá sâu với Nhị Hào Cơ, nên giờ cô ấy cũng có được một phần năng lực của Nhị Hào Cơ.

Sát Na cau mày, hoàn toàn không hiểu đó là gì.

Tất cả mọi người của tổ chức Thiên Nhân đã tập hợp lại để cùng nghe lén, nhưng đối mặt với câu trả lời của Đỗ Lan, dù là sự thật thì họ cũng nghe như lọt vào sương mù.

May mà có Sát Na: AT Field là cái gì.

Là một loại trường sinh mệnh, cũng là phòng ngự tuyệt đối.

Giải thích cái này phiền phức lắm, nói mấy ngày mấy đêm cũng không hết, các ngươi muốn nghe nhưng ta không muốn nói, đổi câu hỏi tiếp theo.

Anh nói hôn lễ bị phá hoại, Lộ Dịch Ti bị kích thích, nhưng căn bản không có ai chết.

Sa Từ xen vào.

Đỗ Lan liếc cậu một cái: Sao cậu biết họ không chết.

Vì hôm qua tôi vẫn gọi điện thoại cho bố mẹ Lộ Dịch Ti.

Lộ Dịch Ti không thể nhìn thấy bất kỳ thảm trạng nào.

Sa Từ kiên định nói.

Sát Na liên tưởng đến trải nghiệm của chính mình: Có phải ngươi đã dùng cách gì đó khiến Lộ Dịch Ti nảy sinh ảo giác, ép cô ấy ra chiến trường không.

Đoàng.

Lời Sát Na vừa dứt, đã nghe thấy tiếng súng vang lên, khẩu súng giấu sau lưng hắn không biết từ lúc nào đã tự bay ra, bắn một phát đạn về phía Quyên Giang đối diện.

Viên đạn xuyên vào trán Quyên Giang, ánh mắt trống rỗng hoàn toàn đứng hình trong sự ngỡ ngàng.

Mọi người đều không biết chuyện gì đã xảy ra.

Chương 955

Ngay khi những người nghe lén tưởng rằng có chuyện và định đến chi viện, thì lại nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của Sát Na: Chuyện này không thể nào.

Nữ phóng viên bị khẩu súng lơ lửng bắn xuyên não lấy mạng vậy mà lại ngồi dậy, hơn nữa còn mang vẻ mặt nghi hoặc, dường như vừa rồi viên đạn không hề bắn trúng vậy.

Nhưng họ nhìn thấy rất rõ sau gáy người phụ nữ, đối diện trên tường vẫn còn một mảng máu thịt lớn và một lỗ đạn.

Chị.

Sa Từ cậu ngồi bệt xuống đất làm gì vậy.

Tưởng chị gái sắp chết, Sa Từ thực sự sợ muốn chết.

Vốn dĩ không muốn thế này, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể biểu diễn chân tướng cho các ngươi xem.

Đúng vậy, những gì các ngươi thấy không phải ảo giác, mà là tử nhi phục sinh chết đi sống lại.

Im lặng như tờ, chết đi sống lại mà cũng có thể sao.

Nhưng mắt mình đã nhìn thấy, lẽ nào cái này cũng là ảo giác.

Không, là thật.

Trong súng thiếu mất một viên đạn, máu thịt trên tường cũng tuyệt đối là thật, nhưng làm sao có thể làm được.

Không cần Ngọc Rồng cũng có thể thực hiện phục sinh, Đỗ Lan có quá nhiều đạo cụ.

Lần này là giúp Quyên Giang ngăn chặn tình tiết bị giết trong kịch bản gốc, cô không cần phải thực sự chết.

Ngươi rốt cuộc là người phương nào.

Nếu cái chết và sự phục sinh không phải là ảo giác, thì thân thế của Đỗ Lan rất đáng để xem xét, tuyệt đối không phải người bình thường.

Tất cả mọi người đều trở nên căng thẳng, Tieria người có cảm ứng với VEDA thậm chí cảm thấy máy tính siêu cấp đang vận hành hơi nhanh, giống như nhịp tim của mọi người đang gia tốc vậy.

Thần, hay là Ma.

Đỗ Lan có thể nghe thấy nhịp tim thình thịch của họ, biết đám người này đều sợ khiếp vía rồi.

Vừa rồi tôi chết rồi sao.

Quyên Giang vẫn còn hơi mơ hồ, không hiểu chuyện gì đã xảy ra, dường như chẳng có gì xảy ra cả: Đây chính là cái chết sao.

Ngoài cơn đau lúc đầu ra thì chẳng cảm thấy gì nữa.

Quan trọng là hiện giờ cô đang sống, đó mới là điều khiến họ chấn kinh.

Giống như ảo thuật vậy, cô chỉ làm món đồ biến mất thì chưa tính là giỏi, cô còn phải biến nó xuất hiện lại ngay trước mắt mọi người thì mới thực sự là giỏi.

Đỗ Lan cảm thấy lần này đám Thiên Nhân đã bị dọa cho xanh mặt: Các ngươi không hiểu là chuyện đương nhiên, vì dẫu có là Thiên Nhân thì các ngươi cũng chỉ là trí tuệ phàm nhân mà thôi.

Dường như sau khi bị Sở Hiên khinh bỉ, Đỗ Lan rất thích tìm cảm giác ưu việt trên người kẻ khác.

Mọi người không nói gì, họ chỉ muốn biết thân phận của Đỗ Lan

mà thôi.

May mà còn một Sa Từ ngây thơ, cậu nhìn Đỗ Lan, chiến thắng nỗi sợ hãi: Sao anh có thể đem tính mạng chị tôi ra làm trò đùa.

Chị ấy có thể đã chết.

Còn cả Lộ Dịch Ti nữa, tính mạng của chúng tôi trong mắt anh rốt cuộc là gì, lẽ nào chỉ là đạo cụ để anh khoe khoang ảo thuật sao.

Phẫn nộ, một loại căm phẫn khó tả bao vây lấy Sa Từ, tiếp thêm dũng khí cho cậu chất vấn Đỗ Lan.

Đây là sự chất vấn đến từ kẻ yếu.

Cậu còn sống thì nên cảm thấy biết ơn, chứ không phải phẫn nộ.

Đỗ Lan nói: Tại sao các ngươi luôn cho rằng mọi chuyện nên phát triển theo hướng tốt đẹp như các ngươi mong muốn chứ.

Cậu cho rằng Lộ Dịch Ti nên vẹn toàn để cùng cậu trọn đời bên nhau, cậu cho rằng chị gái cậu nên khỏe mạnh để chị em yêu thương nhau, cho rằng không cần nỗ lực gì cũng có được hạnh phúc.

Lẽ nào cậu chưa bao giờ tự hỏi mình có năng lực bảo vệ những điều đó không.

Nhìn hiện tại thì cậu chẳng có năng lực gì cả, nên đừng phẫn nộ, mà hãy biết ơn đi, cảm ơn thế giới đã cho cậu cuộc sống hiện tại, cảm ơn thế giới đã để Lộ Dịch Ti và chị gái cậu ở lại bên cạnh cậu.

Cậu không có tư cách để phẫn nộ.

Á khẩu không trả lời được.

Là một người bình thường, Sa Từ chưa bao giờ nghĩ rằng cuộc sống bình lặng của mình sẽ bị phá vỡ, nhưng khi tai họa ập đến, cậu cũng như bao người bình thường khác, đều bất lực.

Nếu là thiên tai hay dịch bệnh, có lẽ cậu sẽ chấp nhận số phận, sở dĩ cậu phẫn nộ hoàn toàn là vì những tai họa này không phải thiên tai mà là nhân họa.

Nhưng lúc này cậu lại đờ đẫn như gỗ đá, vì cậu nhận ra sự vô năng của mình.

Đỗ Lan nói đúng, họ vẫn còn sống, nếu Đỗ Lan thực sự nhẫn tâm một chút thì họ đã chết hết cả rồi.

Không còn dám tức giận nữa.

Đỗ Lan, mục tiêu của ngươi là gì.

Đây không phải lần đầu Sát Na hỏi câu này, nhưng lần này hắn vẫn phải tiếp tục hỏi: Ngươi có năng lực mạnh mẽ như vậy, tại sao không đi cống hiến cho thế giới.

Lẽ nào ngươi muốn lãng phí những năng lực đó vào việc đối đầu với Thiên Nhân sao.

Ngươi hoàn toàn có thể làm những điều vĩ đại hơn.

Ngươi thử nói cho ta nghe xem điều vĩ đại hơn là gì.

Hòa bình thế giới.

Chẳng phải đó là vĩ nghiệp của các ngươi sao, ta mà ra tay thì Thiên Nhân các ngươi chẳng còn cơ hội đâu.

Nếu ngươi thực sự nỗ lực vì hòa bình thế giới, vậy thì ngươi là bạn của chúng tôi.

Nếu ngươi xuất sắc hơn chúng tôi, Thiên Nhân chúng tôi rút khỏi vũ đài thế giới thì có gì không thể.

Sát Na nói.

Nếu vì hòa bình thế giới, ta sẽ tống toàn bộ người dân ở những nơi như Trung Đông, Châu Phi lên phi thuyền di dân rồi trục xuất khỏi Trái Đất, Thiên Nhân cũng khoanh tay đứng nhìn sao.

Đó căn bản không phải là hòa bình thế giới.

Sát Na nói.

Xem ra cách hiểu của chúng ta về hòa bình thế giới không giống nhau, nhưng cũng đúng, trong mắt ngàn người có ngàn loại hòa bình.

Có người chỉ cần cơm no áo ấm là đã thấy hòa bình thế giới. có người phải sống cuộc đời xa hoa thượng lưu mới là hòa bình thế giới.

Đỗ Lan liếc Sát Na một cái: Loại người sau sẽ phát động chiến tranh.

Vì vậy Thiên Nhân chúng tôi mới tồn tại.

Nhưng đó là bản tính của nhân loại, không thể tiêu diệt sạch sẽ được.

Nên ta không có hứng thú với hòa bình thế giới.

Được rồi, chỉ toàn nghe hai cậu đặt câu hỏi, đại phóng viên của chúng ta vẫn chưa nói câu nào kìa.

Đỗ Lan nhìn về phía Quyên Giang: Đại phóng viên, cô có câu hỏi gì không.

A.

Quyên Giang hơi bất an, vì đối phương không đơn thuần chỉ là Tổng thống: Anh là người ngoài hành tinh sao.

Có thể cải tử hoàn sinh, chắc chắn là sử dụng công nghệ ngoài hành tinh.

Tại sao không nghi ngờ ta là người đến từ thế giới khác, người tương lai, hay là người có siêu năng lực.

Hả.

Vậy anh là người thế giới khác, người tương lai, hay là người có siêu năng lực.

Quyên Giang hỏi.

Haha.

Cô phóng viên này quả thực có chút đáng yêu: Điều đó không quan trọng, quan trọng là ta không phải kẻ thù của Trái Đất.

Mục tiêu của ta là để nhân loại có thể thuận lợi bước vào kỷ nguyên vũ trụ.

Vậy thì, gần đây trên mạng lan truyền video đáng sợ về Nhị Hào Cơ, anh có thể giải thích nó rốt cuộc là MS hay là sinh vật không.

Thuộc về sinh vật.

Anh có thể giải thích cụ thể Nhị Hào Cơ thuộc loại sinh vật nào không.

Ta nói đơn giản thế này, đó không phải là bất kỳ loại sinh vật nào các ngươi từng biết.

Nếu muốn các ngươi dễ hiểu, ta chỉ có thể nói là Thiên sứ.

Nhị Hào Cơ là một thiên sứ.

Biểu cảm của Sát Na méo xệch, trong lòng thầm nghĩ Đỗ Lan chắc chắn là cố ý.

Các Cao Đạt của Thiên Nhân được đặt tên theo thiên sứ, Đỗ Lan lại nói con quái vật đó là thiên sứ, rõ ràng là cố tình trêu chọc.

Thiên sứ.

Quyên Giang cũng không thể chấp nhận được loại quái vật dị hình đó lại là thiên sứ thần thánh trong thần thoại.

Dù các ngươi có tin hay không, chúng chính là những thiên sứ thực thụ được nhân loại ghi chép lại từ xưa đến nay.

Chúng có những năng lực khác nhau, nắm giữ AT Field, có thể lên trời xuống đất, xuyên không gian.

Tiện thể nói luôn, Lộ Dịch Ti hiện tại cũng là một nửa thiên sứ.

Không khí trong phòng bỗng chốc im bặt, sự xuất hiện đột ngột của thiên sứ rõ ràng không phải là điều người bình thường có thể lý giải.

Thực ra cũng không cần kinh ngạc, cứ coi như là sinh mệnh ngoài hành tinh đến từ vũ trụ trước lịch sử nhân loại đi, dù sao ý nghĩa cũng tương đương nhau.

Lúc này Đỗ Lan đứng dậy: Hôm nay trả lời cũng kha khá câu hỏi rồi, ta phải đi đây.

Câu hỏi cuối cùng.

Quyên Giang vội vàng đứng dậy hỏi.

Hỏi đi.

Anh sẽ phát động chiến tranh với vương quốc Azadistan chứ.

Cuối cùng cũng hỏi được một vấn đề thời sự.

Có.

Đỗ Lan nói xong đã biến mất.

Biến mất.

Lẽ nào hắn thực sự là thần.

Có thể chỉ huy thiên sứ chẳng phải là thần sao.

Đỗ Lan vội vàng rời đi như vậy là vì hắn cảm nhận được bọn Ribbons cuối cùng đã dừng lại trong vũ trụ, chứng tỏ bọn chúng đã đến VEDA.

Đỗ Lan phải đi ngăn chặn chúng sát hại lão hói, gã này sống sẽ thú vị hơn.

Máy tính VEDA được giấu trong một trạm không gian vũ trụ khổng lồ được khai tạc từ một khối thiên thạch, là một pháo đài trôi dạt trong vũ trụ.

Lão hói đang được đông lạnh tại đây, lặng lẽ chờ đợi kế hoạch biến cách đi đến bước cuối cùng, ông ta sẽ chứng kiến Biến cách giả của nhân loại tiến hành đối thoại với người ngoài hành tinh.

Ribbons đưa Alejandro đến đây tuyệt đối không phải ý tốt, mà là để đối phương đi trước dò đường.

Ribbons biết lão hói là một thiên tài tự phụ, gian xảo như cáo, không hề có chút niềm tin nào vào nhân loại, ai biết ở nơi đông miên ông ta sẽ bố trí những gì.

Vì vậy Ribbons chỉ chịu trách nhiệm chiếm quyền hạn của VEDA, còn Alejandro thì chịu trách nhiệm mạo hiểm.

Chương 956

Lại họp.

Lần này Đỗ Lan xuất hiện đưa ra một quan niệm Chuỗi Nghi Kỵ cùng một loại sức mạnh AT Field.

Nếu hắn định khai chiến với vương quốc Azadistan, thì chúng ta phải nghiên cứu hai thứ này.

Có lẽ chúng ta sẽ hiểu được Đỗ Lan rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Hạm trưởng Sumeragi nói.

Chuỗi Nghi Kỵ thực sự là một khái niệm táo bạo và mới mẻ.

Lockon cảm thấy cách nói này đã nói trúng bản tính của nhân loại.

Vốn dĩ nhân loại không tin tưởng các sinh vật ngoài bản thân mình, chính vì chuỗi nghi kỵ xích lại này đã khiến thế giới có thêm rất nhiều tranh chấp: Loại xích này sẽ không biến mất vì bất kỳ lời nói nào, nó tồn tại khách quan giữa tất cả mọi người.

Ân.

Allelujah cũng lên tiếng: Tôi tuyệt đối sẽ không quên những ánh mắt đó.

Rõ ràng chúng tôi đều là bạn bè, vậy mà vẫn không thể giữ vững lằn ranh đỏ của sự tin tưởng.

Chúng ta đã làm gì thế này.

Anh nghẹn ngào.

Lẽ nào chúng ta thực sự không thể mang lại hòa bình cho thế giới sao.

Các thành viên trẻ tuổi rơi vào trạng thái tự nghi ngờ.

Nhưng lần này không ai có thể kiên định quán triệt lý niệm của mình như trước nữa.

Ngay cả Tieria cũng cảm thấy sau khi tiếp nhận tư tưởng Chuỗi Nghi Kỵ, VEDA bắt đầu im lặng, dường như rơi vào một vòng lặp logic bế tắc, ngay cả dữ liệu tối cao của Biến cách giả cũng không thể giải khai chuỗi nghi kỵ.

Chuyện Chuỗi Nghi Kỵ cứ gạt sang một bên đã, công việc vẫn là công việc, chúng ta vẫn phải tiếp tục ngăn chặn chiến tranh.

Hạm trưởng Sumeragi thấy mọi người đều bị một lý niệm tiêu cực làm cho thất hồn lạc phách nên đã lên tiếng để mọi người phấn chấn lại: Mọi người, nhiệm vụ của Thiên Nhân chúng ta vẫn phải tiếp tục.

Ian, ông nghĩ sao về AT Field.

Với tư cách là chủ nhiệm kỹ thuật của Thiên Nhân, phụ trách phát triển và bảo trì trang bị Cao Đạt, Ian là chuyên gia tuyệt đối.

Trước đó nghiên cứu về chiến trường của Nhị Hào Cơ và tay phải của phi công đã phát hiện ra một loại năng lượng kỳ lạ, tôi đoán đó chính là AT Field.

Thực sự rất nan giải, loại năng lượng đó chưa từng nghe thấy bao giờ, giống như một loại biến dị của hiệu ứng điện từ.

Nói chung tôi sẽ tiếp tục nghiên cứu, hy vọng trước khi khai chiến có thể tìm ra cách phá hủy nó.

Nếu không Cao Đạt sẽ thực sự phải đối đầu với phòng ngự tuyệt đối.

Nhanh lên nhé.

Trước khi khai chiến, mọi người hãy nghỉ ngơi cho tốt, đừng suy nghĩ lung tung nữa.

Tôi cho rằng lần này Đỗ Lan đột ngột xuất hiện là để làm nhiễu loạn tâm trí chúng ta, làm dao động quyết tâm của mọi người.

Chính hắn cũng thừa nhận thích đối đầu với Thiên Nhân, vậy hắn nhất định sẽ tìm đủ mọi cách nhắm vào chúng ta, dù là kế hoạch hay nội tâm của chúng ta đều sẽ bị hắn cản trở.

Giờ hắn chắc chắn đang hả hê quan sát chúng ta từ trong bóng tối, chúng ta không thể để hắn toại nguyện.

Nhưng hắn có thể cải tử hoàn sinh, lại còn có thể đột nhiên biến mất, những thứ đó tôi đều tận mắt chứng kiến, hơn nữa hắn còn nói những con quái vật đó là thiên sứ.

Tam quan của Sát Na sắp bị đánh nát hoàn toàn rồi.

Ian lên tiếng: Những thứ đó có thể đều là công năng của AT Field.

Hắn chẳng phải đã nói nếu phi công kết nối sâu với những con quái vật đó sẽ có được năng lực thiên sứ sao, tôi cho rằng đó chính là lực tràng.

Năng lực của loại lực tràng này vẫn là ẩn số, mọi thứ đều có khả năng.

Sát Na cậu cũng đừng quá căng thẳng, trên thế giới này không thể có thần đâu.

Hy vọng là vậy.

Tại Nhật Bản, Quyên Giang nhìn bản ghi chép phỏng vấn hỗn loạn, điên cuồng gãi đầu khiến tóc tai bù xù như tổ chim.

Căn bản chẳng có nội dung gì có thể đưa tin được, vả lại người khác cũng sẽ không tin cô đã phỏng vấn Tổng thống: Dù tôi có nộp đoạn băng ghi hình này lên, những thứ này cũng không thể phát sóng được.

Rõ ràng tin tức sốt dẻo trong tay mà lại khổ sở vì không thể công bố.

Chị ơi, thôi bỏ đi, hiện giờ cũng không thể để người khác biết Lộ Dịch Ti đang ở nhà mình.

Em chỉ biết có Lộ Dịch Ti thôi, cũng chẳng nghĩ cho công việc của chị em mình gì cả, đây toàn là tin lớn đấy.

Phiền não quá, hay là cứ viết vài bài bình luận trước nhỉ.

Sa Từ im lặng.

Cậu không có sức mạnh bảo vệ bất kỳ ai, dù là chị gái hay Lộ Dịch Ti.

Nhìn dáng vẻ phiền não của chị, cậu cũng không giúp được gì, mình đúng là một người đàn ông vô dụng.

Quyên Giang kiểm tra lại cuộc phỏng vấn một lần nữa, nội dung không nhiều nhưng có không ít tin tức nội bộ, ví dụ như quá khứ của các phi công Thiên Nhân, còn có kế hoạch chiến tranh tiếp theo của Đỗ Lan.

Sa Từ, em ở nhà nhé, chị phải đi làm đây.

Quyên Giang không thể tự quyết định, chỉ có thể đi tìm chủ biên cùng bàn bạc, ông ấy giàu kinh nghiệm, có lẽ biết nên đưa tin thế nào.

Chị, cẩn thận nhé.

Sa Từ vẫn luôn bồn chồn không yên.

Em cũng cẩn thận đấy.

Đi ra ban công, hứng một trận gió lạnh, Sa Từ bình tĩnh lại, ngước đầu nhìn bầu trời hoàng hôn, cũng tồi tệ như tâm trạng của cậu vậy.

Sa Từ, hôm nay không nấu cơm sao.

Lộ Dịch Ti đi ra.

Xin lỗi, Lộ Dịch Ti, tôi đi ngay đây.

Sa Từ mới sực nhớ ra giờ đã muộn thế này mà cậu vẫn chưa nấu cơm tối.

Sa Từ, cậu đúng là thích nói lời xin lỗi thật đấy.

Lộ Dịch Ti đi tới, từ từ đưa bàn tay phải ra, ra hiệu Sa Từ cũng đưa tay cho cô.

Có chút sợ hãi, vì Sa Từ biết bàn tay phải của Lộ Dịch Ti có thể nhìn thấu lòng người, người như Sát Na còn bị dọa cho giật mình, huống chi là cậu.

Nhưng Sa Từ nhìn Lộ Dịch Ti, trong lòng tự nhủ mình yêu Lộ Dịch Ti, mình nên nắm lấy tay cô ấy, mình không có sức mạnh bảo vệ cô ấy, nhưng ít nhất vẫn có dũng khí để ở bên cạnh cô ấy.

Nắm tay, trong nháy mắt Sa Từ rơi vào một ảo giác kỳ ảo rực rỡ.

Đó là một thế giới hoàn toàn khác, các thiên sứ không ngừng giao tranh với nhau, cuộc chiến giữa mười tám thiên sứ kinh thiên động địa, khí thôn sơn hà.

Sa Từ đã chứng kiến một thời đại dài đằng đẵng, nhật nguyệt đổi dời, bốn mùa luân chuyển, nhưng các thiên sứ vẫn liên miên chinh chiến, căn bản không có khả năng dừng lại.

Cho đến khi một sinh mạng mới xuất hiện, con người.

So với thiên sứ, con người là kẻ yếu, họ kính bái các thiên sứ hùng mạnh.

Lúc đầu chỉ có hai người, Sa Từ chạy tới muốn xem họ là ai, trong ảo giác lớn tiếng gọi.

Hai người đầu tiên quay đầu lại khiến Sa Từ giật bắn mình, hóa ra lại chính là cậu và Lộ Dịch Ti.

Chuyện này rốt cuộc là sao.

Sa Từ ngẩn ngơ, rồi thoát khỏi ảo giác: Lộ Dịch Ti.

Lộ Dịch Ti nhìn Sa Từ: Đó chính là tương lai của chúng ta, quá khứ của chúng ta, và hiện tại của chúng ta.

Vận mệnh của chúng ta đã liên kết với thiên sứ, Sa Từ hãy cùng tôi điều khiển Nhị Hào Cơ đi.

Chẳng phải là phải ra chiến trường sao.

Sa Từ giật mình, trong lòng lập tức hiện lên ý muốn từ chối, nhưng nhìn vào đôi mắt thuần khiết của Lộ Dịch Ti, cuối cùng cậu vẫn gật đầu: Được, Lộ Dịch Ti, tôi sẽ không để cô phải đối mặt với nguy hiểm một mình nữa.

Sa Từ, cậu thật tốt.

Thực tế Lộ Dịch Ti biết bên trong Nhị Hào Cơ mới là nơi an toàn nhất, nên mới mời Sa Từ cùng trốn vào bến đỗ an toàn đó.

Ký ức hoàn chỉnh của Nhị Hào Cơ bắt đầu từ sau khi nó được chế tạo, các mảnh vỡ ký ức khác đều đến từ DNA.

Lộ Dịch Ti từ trong ký ức của Nhị Hào Cơ đã biết được một cuộc đối thoại giữa Saber và Đỗ Lan về người ngoài hành tinh.

Không lâu nữa người ngoài hành tinh sẽ trở lại, hơn nữa còn vô cùng mạnh mẽ, là một chủng tộc ngoài hành tinh khổng lồ mà nhân loại không thể chiến thắng.

Saber nói nhân loại ở thế giới này có lẽ sẽ diệt vong, Đỗ Lan nói nhân loại diệt vong thì Nhị Hào Cơ cũng không bị hủy diệt, Nhị Hào Cơ sẽ bảo vệ những mầm mống nhân loại, rồi tìm lấy một Adam khác là được.

Năm xưa Đỗ Lan chỉ là nói đùa, nhưng biết được cuộc đối thoại này, Lộ Dịch Ti lại tin sái cổ.

Nếu không thể cứu được nhân loại, ít nhất hãy để chính cô quyết định lựa chọn Adam.

Tại trạm không gian hình con quay VEDA, Ribbons và Alejandro đều lộ ra nụ cười đắc thắng.

Tất cả tình báo của Thiên Nhân, tương lai biến cách của nhân loại đều nằm ở đây.

Tại sao Cao Đạt lại mạnh như vậy.

Ngoài lò phản ứng hạt nhân GN ra, chính là vì rất nhiều hệ thống hỗ trợ của Cao Đạt đều do VEDA hoàn thành, vai trò của phi công đối với Cao Đạt thực tế là nhỏ nhất.

Aeolia Schenberg, tên điên tự đại nhà ông, cuối cùng thì tất cả của ông đều thuộc về ta.

Hahahaha.

Sướng phát điên, tuy mới chỉ ở bến tàu nhưng Alejandro đã không nhịn được nữa.

Không gian bên trong trạm rất lớn, ngoài máy tính lượng tử siêu cấp ở trung tâm, xung quanh còn có kho chứa máy, phòng nhân bản, phòng chỉ huy, và khu sinh hoạt.

Nơi này tập hợp cực kỳ nhiều công nghệ cao.

Vậy thì nhanh chân lên, VEDA ở tận cùng bên trong.

Ribbons nói.

Hai người trước sau bước vào phòng điều khiển chính của VEDA, cũng chính là phòng ngủ của Aeolia, bản thân ông ta đang được đông lạnh tại đây.

Chương 957

Trong căn phòng mờ tối chỉ có những nguồn sáng tuyến tính dọc theo các bức tường chiếu sáng, khiến căn phòng trở nên rất quỷ dị.

Lúc này Ribbons đã đứng trước bàn điều khiển chính: Ta cần thời gian mới có thể phá vỡ tường lửa của VEDA.

Ngươi cứ làm việc của ngươi đi, ta phải đi chào hỏi cái cơ thể mà lão già Aeolia kia giấu kỹ cái đã.

Hắn đã tìm thấy phòng ngủ của lão hói: Hai trăm năm trước đã lập kế hoạch cho mọi chuyện ngày hôm nay, còn muốn hai trăm năm sau tỉnh lại để kiến chứng và chưởng khống thế giới này, đúng là một gã tham lam, đáng tiếc thời đại của ông đã qua rồi.

Buồng đông lạnh ngay trước mắt, lão hói đang ngủ một cách tường hòa.

Alejandro rút súng từ bên hông ra, chỉ vào buồng đông lạnh bán trong suốt và nở nụ cười lạnh lùng: Aeolia Schenberg, ông không định sẵn là người cười đến cuối cùng đâu.

Nói xong, hắn giơ súng bắn thẳng vào buồng đông lạnh.

Một phát, hai phát vẫn chưa đủ, bắn sạch cả băng đạn, Alejandro muốn lấy mạng lão hói.

Pạch.

Những viên đạn chậm lại, rồi dừng hẳn trước buồng đông lạnh, không hề xuyên qua được.

Nhìn cảnh tượng quái dị dừng lại ngay trước mắt, Alejandro ngẩn người, lẽ nào lão hói đã chết và giờ hồn ma ông ta đang tác quái.

Lạch cạch, đầu đạn toàn bộ rơi xuống đất.

Ribbons cũng nhận thấy điều bất thường, đi tới: Có chuyện gì vậy.

Hắn cũng nhìn thấy một đống đầu đạn dưới đất và buồng đông lạnh không hề hấn gì.

Có phải quanh buồng đông lạnh có khiên phòng hộ không.

Ribbons cảm thấy một người không tin tưởng nhân tính như Aeolia hoàn toàn có thể làm ra chuyện này.

Khiên phòng hộ.

Alejandro nghe vậy thì thở phào, không phải ma là tốt rồi: Khốn kiếp, ngủ rồi mà còn đặt lắm cơ quan thế.

Ngươi không biết ông ta, Aeolia là một thiên tài thiên chấp, ông ta chưa bao giờ tin tưởng bất kỳ ai, chỉ tin tưởng chính mình.

Vì vậy dù đã lập ra toàn bộ kế hoạch, ông ta cũng không buông tay để người khác thực hiện, dẫu qua hai trăm năm ông ta vẫn muốn bò ra khỏi quan tài để giám sát.

Ông ta tuyệt đối là chướng ngại.

Nên mới phải giết ông ta.

Alejandro nói: Đợi ngươi khống chế được VEDA thì tắt khiên phòng hộ đi, ta sẽ tự tay kết liễu ông ta.

Sẽ xong ngay thôi.

Ribbons nói.

E là kế hoạch của hai người phải đợi một lát rồi.

Giọng nói thứ ba vang lên.

Biểu cảm của Ribbons cuối cùng cũng thay đổi, sao có thể có người khác ở đây.

Đây có phải lại là cơ quan của lão già bất tử kia không.

Alejandro lại trở nên bạo dạn hơn, giờ có bất cứ chuyện quái quỷ gì xảy ra hắn cũng đều đổ lỗi cho mấy cái cơ quan do lão già mưu sâu kế hiểm kia thiết kế.

E là phải để hai người thất vọng rồi, ta không phải cơ quan, mà là Đỗ Lan.

Đỗ Lan thong thả bước vào từ cửa, đứng trước mặt hai người: Chào lần đầu gặp mặt, hai quý ông bị truy nã.

Đỗ Lan.

Thật là vạn lần không ngờ tới, sao lại là hắn, làm sao hắn tìm được đến đây.

Đừng ngạc nhiên, chuyện của hai người, chuyện của Thiên Nhân ta đều biết cả.

Ta biết sau khi trốn khỏi Trái Đất hai người sẽ tìm đến đây, nên đã đợi sẵn rồi, phải biết là để đợi hai người hành động ta đã thấy vô vị lắm đấy.

Vương quốc Azadistan thì quá yếu, chẳng có gì vui, ta chỉ còn cách đi tìm phóng viên làm phỏng vấn thôi.

Giờ hai người cuối cùng cũng tìm được VEDA, ta nên tự chúc mừng mình một chút.

Nói xong Đỗ Lan đã tiến đến trước buồng đông lạnh: Quả nhiên là một lão hói, tóc còn ít hơn cả trên tivi, lão hói đúng là một sự tồn tại đáng sợ.

Trở nên hói và trở nên điên khùng, xem ra không chỉ có một người đâu.

Ribbons biết ngay từ lần phát biểu công khai đầu tiên, Đỗ Lan đã nói nguyên nhân hành vi của Thiên Nhân hoàn toàn là do sự trả thù của một lão hói từ hai trăm năm trước đối với nhân loại, không ngờ Đỗ Lan thực sự nghĩ như vậy.

Hai người thật là quá tẻ nhạt, vì dã tâm của mình mà sao có thể xóa sổ một yếu tố giải trí quan trọng như thế này chứ.

Trong ánh mắt sững sờ của hai kẻ dã tâm, Đỗ Lan vậy mà lại khởi động trình tự thức tỉnh của buồng đông lạnh.

Dậy đi thôi, thế giới này vô vị quá rồi, cần thêm nhiều diễn viên hài nữa.

Cả căn phòng sáng rực lên, chỉ cần trình tự thức tỉnh đông lạnh khởi động là đại diện cho việc kế hoạch của lão hói diễn ra thuận lợi, vì vậy một vùng ánh sáng rạng rỡ, những cột đá vốn chỉ có vi quang trên tường phòng ngủ hóa ra đều là màn hình, giờ đây toàn bộ đều sáng choang.

Xì.

Nắp buồng máy từ từ mở ra một khe hở, khói mù tỏa ra, rồi cả cái nắp trượt sang một bên, lộ ra toàn bộ thân thể của lão hói.

Hô hấp, hô hấp.

Sau gần hai trăm năm lại một lần nữa hô hấp.

Aeolia mở mắt ra, rồi lại nhắm lại, chói quá, nhãn cầu của ông ta căn bản chưa thể thích ứng được.

Lão hói, cơ thể ông giờ không ổn lắm đâu, nhưng đừng vội, đội cảnh bị vũ trụ tinh vân M78 của chúng ta có kỹ thuật y tế rất tốt.

Nhưng trước đó ta có một tin xấu muốn báo cho ông, nhân loại đã bị hủy diệt từ một trăm năm trước rồi, ông là người cuối cùng còn sót lại đấy.

Ribbons và Alejandro không còn gì để nói, không ngờ Đỗ Lan lại lừa gạt một lão già, đem một ông lão tội nghiệp bị đông lạnh hai trăm năm ra làm trò tiêu khiển, lại còn lừa ông ta là người cuối cùng còn sót lại, quá xấu xa.

Họ tuy là những kẻ dã tâm, nhưng Đỗ Lan lại là một tên lừa đảo.

Cả hai trố mắt đứng nhìn, sao lại có người không đứng đắn đến thế, lẽ nào đây chính là mục đích Đỗ Lan đánh thức Aeolia, chỉ để lừa gạt ông lão này cho vui.

Tai Aeolia lùng bùng, nhưng đại thể vẫn nghe thấy được.

Cái tên vô lễ kia gọi ông là lão hói, còn nói nhân loại diệt vong rồi và ông là người cuối cùng.

Toàn là chuyện đùa, nhưng chẳng vui chút nào, Aeolia là người tự phụ đến thế nào, ông ta sẽ không bị bất kỳ ai dắt mũi.

Nên ông ta căn bản không tin Đỗ Lan, nhưng trong lòng cũng có một cảm giác không lành, vì người đánh thức ông ta không phải là Thiên Nhân tôn kính mình, mà là một người lạ mặt.

Điều này chứng tỏ kế hoạch của mình đã xuất hiện sai số, nhưng không sao, mình đã tỉnh lại thì có thể tiếp tục, tuyệt đối có thể tiến hành tiếp xúc loại thứ năm với người ngoài hành tinh.

Vì thế hãy mở mắt ra, nhìn cho kỹ, tinh thần của Thiên Nhân sẽ lại được truyền thừa tiếp.

Cuối cùng cũng thích ứng được ánh sáng, ông ta nhìn thấy ba người, trong đó chẳng phải có một người quen của mình sao.

Không, màu tóc khác, vậy thì là một Biến cách giả nguyên thủy.

Giờ ta nên gọi ngươi là E.

A.

Ray, hay là cái tên nào khác.

Đó là tên bản mẫu của tôi, giờ tôi tên là Ribbons, Ribbons Almark.

Ribbons nói.

Vậy còn hai vị đây là ai, không tự giới thiệu chút sao.

Lão hói không hề sợ hãi.

Alejandro nghiến răng kèn kẹt, không ngờ vẫn để lão già bất tử này tỉnh lại được, hắn không muốn lên tiếng.

Đỗ Lan cười: Ta là kẻ thù của ông, người đã làm đảo lộn hoàn toàn kế hoạch của ông.

Đương nhiệm Tổng thống Mỹ, thống lĩnh UNION, và là người sắp một lần nữa phát động chiến tranh, rất vui được gặp ông, thiên tài của hai trăm năm trước.

Cuộc họp lại bắt đầu, lần này Đỗ Lan xuất hiện và đề xuất một khái niệm mang tên Chuỗi Nghi Kỵ cùng một loại sức mạnh gọi là AT Lực Tràng.

Nếu hắn khai chiến với Vương quốc A Trát Địch Tư Thản, chúng ta nhất định phải tiến hành nghiên cứu hai thứ này, có lẽ chúng ta sẽ hiểu được Đỗ Lan rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Hoàng hạm trưởng nói.

Chuỗi Nghi Kỵ thực sự là một khái niệm táo bạo và mới mẻ.

Lạc Khắc Ngang cảm thấy cách nói này đã chỉ ra bản tính của con người, vốn dĩ con người không tin tưởng sinh vật ngoài bản thân mình, chính vì chuỗi nghi kỵ liên hoàn này mà thế giới mới có nhiều tranh chấp: Sự liên kết này sẽ không biến mất chỉ vì bất kỳ lời nói nào, nó tồn tại khách quan giữa tất cả mọi người.

Đúng vậy.

Cáp Lôi Lộ Á cũng lên tiếng: Ta tuyệt đối sẽ không quên những ánh mắt đó, rõ ràng chúng ta đều là bạn bè, nhưng vẫn không thể giữ vững lằn ranh tin nhiệm cuối cùng.

Chúng ta đã làm cái gì vậy.

Hắn nghẹn ngào.

Chẳng lẽ chúng ta thực sự không thể mang lại hòa bình cho thế giới sao.

Những thành viên trẻ tuổi rơi vào sự tự nghi hoặc.

Nhưng lần này không ai có thể kiên định quán triệt lý niệm của mình như trước nữa, ngay cả Đề Gia Lợi Á cũng cảm nhận được VEDA sau khi tiếp nhận tư tưởng Chuỗi Nghi Kỵ đã bắt đầu im lặng, dường như đã rơi vào một vòng lặp logic, ngay cả dữ liệu tối cao của Biến Cách Giả cũng không thể giải khai xiềng xích nghi kỵ.

Chuyện Chuỗi Nghi Kỵ cứ gác lại một bên, công việc vẫn là công việc, chúng ta vẫn phải tiếp tục ngăn chặn chiến tranh.

Hoàng hạm trưởng thấy mọi người đều bị một lý niệm tiêu cực làm cho thất thần liền lên tiếng chấn hưng: Mọi người, nhiệm vụ của Thiên Nhân vẫn phải tiếp tục.

Y Ân, ông thấy AT Lực Tràng thế nào.

Với tư cách là chủ nhiệm kỹ thuật của Thiên Nhân, phụ trách phát triển và bảo trì trang bị Cao Đạt, Y Ân là người có quyền uy tuyệt đối.

Trước đó khi nghiên cứu chiến trường của Nhị Hào Cơ và tay phải của phi công, tôi đã phát hiện ra một loại năng lượng kỳ lạ, tôi đoán đó chính là AT Lực Tràng.

Thực sự rất hóc búa, loại năng lượng đó chưa từng nghe qua, giống như một biến thể của hiệu ứng điện từ vậy.

Tóm lại tôi sẽ tiếp tục nghiên cứu, hy vọng trước khi khai chiến có thể tìm ra cách phá hủy nó.

Nếu không, Cao Đạt sẽ thực sự phải đối mặt với một sự phòng ngự tuyệt đối.

Nhanh chóng lên nhé.

Trước khi khai chiến, mọi người hãy nghỉ ngơi cho tốt, đừng suy nghĩ lung tung nữa.

Tôi cho rằng lần này Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện là để nhiễu loạn tâm trí chúng ta, dao động quyết tâm của mọi người.

Chính hắn cũng thừa nhận thích đối đầu với Thiên Nhân, vậy nên hắn chắc chắn sẽ tìm mọi cách nhắm vào chúng ta, bất kể là kế hoạch hay nội tâm đều sẽ bị hắn cản trở.

Chương 958

Hiện tại hắn chắc chắn đang rất vui vẻ quan sát chúng ta từ trong bóng tối, chúng ta không thể để hắn toại nguyện.

Nhưng hắn có thể cải tử hoàn sinh, lại còn có thể đột nhiên biến mất, những thứ đó tôi đều tận mắt chứng kiến, hơn nữa hắn còn nói những con quái vật kia là Thiên sứ.

Tam quan của Sát Na gần như đã bị đánh nát.

Y Ân lên tiếng: Những thứ đó có lẽ đều là công năng của AT Lực Tràng.

Hắn chẳng phải nói nếu phi công kết nối sâu với những con quái vật đó sẽ nhận được năng lực Thiên sứ sao, tôi cho rằng đó chính là lực tràng.

Năng lực của loại lực tràng này vẫn còn là ẩn số, mọi thứ đều có khả năng.

Sát Na, cậu cũng đừng quá căng thẳng, trên thế giới này không thể có thần đâu.

Hy vọng là vậy.

Tại Nhật Bản, Quyên Giang nhìn những ghi chép phỏng vấn hỗn loạn, liều mạng vò đầu khiến kiểu tóc biến thành ổ chim.

Căn bản chẳng có nội dung gì có thể báo cáo, vả lại người khác cũng sẽ không tin cô từng phỏng vấn tổng thống: Dù tôi có giao đoạn băng ra thì những thứ này cũng không thể phát sóng được.

Rõ ràng tin tức lớn đang nắm trong tay nhưng lại khổ vì không thể đăng tải.

Chị à, hay là thôi đi, hiện tại cũng không thể để người khác biết Lộ Dịch Ti đang ở nhà mình.

Em chỉ biết có Lộ Dịch Ti, cũng không chịu nghĩ cho công việc của chị, đây là tin sốt dẻo đấy.

Phiền não quá, hay là viết mấy bài bình luận trước nhỉ.

Sa Từ không nói gì nữa, anh không có sức mạnh để bảo vệ bất cứ ai, dù là chị hay Lộ Dịch Ti.

Nhìn dáng vẻ phiền não của chị, anh cũng không giúp được gì, mình đúng là một gã đàn ông vô dụng.

Quyên Giang một lần nữa kiểm tra cuộc phỏng vấn, nội dung tuy không nhiều nhưng lại có không ít tin tức nội bộ, ví dụ như quá khứ của các phi công Thiên Nhân, còn có kế hoạch chiến tranh tiếp theo của Đỗ Lan.

Sa Từ, em cứ ở nhà đi, chị phải đi làm đây.

Quyên Giang không thể tự mình quyết định, chỉ có thể đi tìm chủ biên để cùng thương lượng, kinh nghiệm phong phú của ông ấy có lẽ sẽ biết nên đưa tin như thế nào.

Chị à, cẩn thận nhé.

Sa Từ vẫn luôn cảm thấy bất an trong lòng.

Em cũng phải cẩn thận đấy.

Đi ra ban công hóng gió lạnh, Sa Từ bình tĩnh lại, ngước đầu nhìn bầu trời hoàng hôn u ám, cũng giống như tâm trạng tồi tệ của anh hiện tại.

Sa Từ, hôm nay không nấu cơm sao.

Lộ Dịch Ti bước ra.

Xin lỗi, Lộ Dịch Ti, anh đi làm ngay đây.

Sa Từ mới nhớ ra hiện tại đã muộn thế này mà anh vẫn chưa nấu cơm tối.

Sa Từ, anh thực sự rất thích nói lời xin lỗi nhỉ.

Lộ Dịch Ti bước tới, chậm rãi đưa tay phải ra, ý bảo Sa Từ cũng đưa tay cho cô.

Có chút sợ hãi, vì Sa Từ biết tay phải của Lộ Dịch Ti có thể nhìn thấu lòng người, người như Sát Na còn bị dọa một trận, huống chi là anh.

Nhưng nhìn Lộ Dịch Ti, trong lòng Sa Từ thầm nhủ mình yêu Lộ Dịch Ti, mình nên nắm lấy tay cô ấy, mình không có sức mạnh bảo vệ cô ấy nhưng ít nhất vẫn còn dũng khí để bên cạnh cô ấy.

Nắm tay, trong nháy mắt Sa Từ rơi vào những ảo giác kỳ quái.

Đó là một thế giới hoàn toàn khác, giữa Thiên sứ và Thiên sứ không ngừng giao tranh, trận chiến giữa mười tám Thiên sứ kinh thiên động địa, khí thôn sơn hà.

Sa Từ chứng kiến một thời đại dài đằng đẵng, mặt trăng mặt trời đổi ngôi, bốn mùa luân chuyển, nhưng Thiên sứ chinh chiến liên miên không nghỉ, căn bản không có khả năng dừng lại.

Cho đến khi một sinh mạng mới xuất hiện, đó là con người.

So với Thiên sứ, con người là kẻ yếu, họ kính bái những Thiên sứ cường đại.

Ban đầu chỉ có hai người, Sa Từ chạy qua muốn xem họ là ai, trong ảo giác anh cất tiếng gọi.

Hai người ban đầu quay người lại khiến Sa Từ giật mình, hóa ra lại chính là anh và Lộ Dịch Ti.

Đây rốt cuộc là cái gì.

Sa Từ sững sờ, rồi thoát khỏi ảo giác: Lộ Dịch Ti.

Lộ Dịch Ti nhìn Sa Từ: Đó là tương lai của chúng ta, quá khứ của chúng ta, và cả hiện tại của chúng ta.

Vận mệnh của chúng ta đã liên kết với Thiên sứ, Sa Từ, hãy cùng em điều khiển Nhị Hào Cơ đi.

Thế chẳng phải là phải ra chiến trường sao.

Sa Từ giật mình, trong lòng lập tức hiện lên sự không tình nguyện, nhưng nhìn vào đôi mắt thuần khiết của Lộ Dịch Ti, cuối cùng anh vẫn gật đầu: Được, Lộ Dịch Ti, anh sẽ không để em phải đối mặt với nguy hiểm một mình nữa.

Sa Từ, anh thật tốt.

Thực ra Lộ Dịch Ti biết bên trong Nhị Hào Cơ mới là nơi an toàn nhất, cho nên mới mời Sa Từ cùng trốn vào bến đỗ an toàn này.

Ký ức hoàn chỉnh của Nhị Hào Cơ bắt đầu từ sau khi nó được chế tạo, những mảnh vỡ ký ức khác đều đến từ DNA.

Lộ Dịch Ti từ trong ký ức của Nhị Hào Cơ đã biết được một cuộc đối thoại giữa Saber và Đỗ Lan về người ngoài hành tinh.

Không lâu sau người ngoài hành tinh sẽ trở lại, hơn nữa còn vô cùng cường đại, là những thực thể khổng lồ mà nhân loại không thể chiến thắng.

Saber nói nhân loại ở thế giới này có lẽ sẽ diệt tuyệt, Đỗ Lan nói nhân loại diệt tuyệt thì Nhị Hào Cơ cũng sẽ không bị hủy diệt, Nhị Hào Cơ sẽ bảo vệ một Eve của nhân loại, sau đó tìm một Adam khác là được.

Lúc đó Đỗ Lan chỉ là nói đùa, nhưng biết được cuộc đối thoại này, Lộ Dịch Ti lại tin sái cổ, nếu không thể cứu vãn nhân loại, ít nhất hãy để cô tự mình quyết định lựa chọn Adam.

Đối với đa vũ trụ, luật rừng tuy không phải tuyệt đối áp dụng, nhưng lấy luật rừng để cảnh tỉnh bản thân là tuyệt đối không sai, chuẩn bị vũ trang cũng không bao giờ thừa.

Đối thoại là đủ rồi.

Y Âu Lợi Á vẫn còn nói những lời ngây ngô đó, vì ông ta khẳng định nhân loại không đánh lại người ngoài hành tinh, dù có phát triển thêm mấy nghìn năm nữa cũng vậy: Người ngoài hành tinh có thể trong nháy mắt đọc hiểu mọi công nghệ của nhân loại chúng ta, chúng ta căn bản không cùng đẳng cấp, họ sinh ra đã là sinh mệnh cơ giới.

Đó chính là lỗi của ông, chẳng lẽ ông chưa từng nghe qua khái niệm bùng nổ công nghệ sao.

Nếu hai trăm năm trước ông công bố mọi thứ phát hiện được từ dự án Sao Mộc cho chính phủ thế giới, thì giờ này có khi Thái Dương Lô đã được sản xuất hàng loạt rồi.

Đừng tìm cớ cho sự hèn hạ của mình, hành vi của ông mới là sự sỉ nhục lớn nhất đối với nhân tính, cho nên sau này xin ông đừng bình phẩm về sự đấu đá giữa các quốc gia nữa, ông không có tư cách đó.

Đỗ Lan sảng khoái tinh thần, lại vừa bắt nạt xong một người.

Nhân loại chỉ biết phát động chiến tranh, hiện tại các người còn muốn chĩa họng súng vào những sinh mệnh khác trong vũ trụ sao.

Y Âu Lợi Á dùng gậy chống gõ mạnh xuống sàn, ông ta rất tức giận, sao lại có loại người này chứ.

Chẳng chịu động não gì cả, chỉ biết dùng vũ lực, chẳng lẽ trong não họ ngoài võ lực ra thì trống rỗng sao.

Là để sống sót.

Đỗ Lan lạnh lùng liếc nhìn Y Âu Lợi Á một cái: Từ khi nhân loại ra đời đến nay, chính nhờ nắm chặt vũ khí trong tay mới tồn tại được trước nanh vuốt dã thú, thậm chí ngược lại còn săn lùng dã thú.

Đến thời đại này, quy luật tự nhiên chưa bao giờ thay đổi, ưu thắng liệt bại, vật cạnh thiên trạch.

Tiến vào vũ trụ, đối mặt với sự tiếp xúc sắp tới, chúng ta cam kết không nổ phát súng đầu tiên nhưng sẽ không từ bỏ sức mạnh phản kháng.

Các người mới là tự phụ, luôn có những kẻ thù mà nhân loại không đánh lại được, đến lúc đó vũ khí Trái Đất toàn bộ sẽ thành sắt vụn, Trái Đất cũng sẽ thành vật bồi táng cho nhân loại.

Y Âu Lợi Á nói: Chỉ có đối thoại mới có thể khiến người ngoài hành tinh và chúng ta hiểu nhau.

Thế thì ít nhất nhân loại cũng đã phát ra tiếng nói với vũ trụ, đối thoại thất bại bị tiêu diệt hay là chiến đấu đến chết, ta nghĩ nhân loại trên Trái Đất sẽ chọn vế sau.

Vả lại chúng ta sẽ không thất bại.

Loại người như ngươi mới là nguồn cơn của sự hỗn loạn thế giới.

Y Âu Lợi Á không muốn nói chuyện với Đỗ Lan nữa, Đỗ Lan hoàn toàn là phe cấp tiến, chỉ muốn khai chiến với người ngoài hành tinh.

Đỗ Lan cũng lười nói, khai chiến là lựa chọn cuối cùng, thực ra tất cả lãnh đạo các quốc gia đều biết điều này, họ chỉ không từ bỏ quyền khai chiến, vậy mà trong mắt một số người như thể họ nhất định sẽ khai chiến vậy, cũng chẳng biết định kiến đó từ đâu ra.

Lợi Phùng Tư, ngươi đưa lão già này đến chỗ Thiên Nhân, sau đó quay lại đây, ta nghĩ chúng ta có thể bàn chuyện hợp tác.

Hợp tác.

Lợi Phùng Tư tỏ ra hứng thú: Được thôi, trên VEDA có phi thuyền tự động, chỉ cần thiết lập tọa độ của Thiên Nhân là có thể đưa ông ta đi an toàn.

Tôi sẽ quay lại ngay.

Đây là căn cứ của ta.

Câm miệng, đây là tiền bạc và công sức của tổ tiên ta xây dựng, lão già nhà ông ngủ hai trăm năm rồi còn có gì không hài lòng, cút.

Kế hoạch đều bị phá hỏng, Á Lịch Hàng Đức La không vui chút nào.

Suýt quên còn một người nữa, Đỗ Lan nhìn về phía hắn: Ngươi vẫn nên về đi ngồi tù đi, tương lai của nhân loại chẳng liên quan gì đến ngươi cả.

Ngươi không có quyền làm thế.

Nói đoạn hắn rút súng chỉ vào Đỗ Lan: Ta phải đại diện nhân loại hoàn thành kế hoạch Thiên Nhân, ta muốn trở thành cứu thế chủ của nhân loại.

Ngươi cũng chẳng nghĩ xem mình có tài năng đó không, vốn làm quan chức Liên Hợp Quốc không phải rất tốt sao, hà cớ gì phải dính líu đến những tội phạm như bộ ba Trinity chứ.

Thân ảnh Đỗ Lan nhòe đi, hắn đã hạ gục đối phương.

Lợi Phùng Tư rất nhanh đã quay lại, thấy bộ dạng của Đỗ Lan không khỏi hỏi: Anh định hợp tác với tôi thế nào.

Dương nhiên là tôi thuê anh.

Tôi nhớ trong kế hoạch Thiên Nhân có một vòng là phải đoàn kết ý thức toàn nhân loại, nghĩa là chỉ đoàn kết nhân loại thôi chưa đủ, Y Âu Lợi Á còn muốn xóa bỏ tính đa nguyên của toàn nhân loại, để nhân loại chỉ có một tiếng nói, đúng không.

Tuy không hẳn như tình huống anh nói, nhưng cũng gần như vậy, có một bước thống hợp tiếng nói nhân loại, là để toàn nhân loại đều hướng tới hòa bình.

Sau đó khi đối thoại, ý chí nhân loại sẽ thông qua thiết bị đối thoại cường hóa thành tiếng nói của Biến Cách Giả để gửi yêu cầu đối thoại tới lõi của người ngoài hành tinh.

Đại loại là một chiếc loa phóng thanh công nghệ cao, sau đó hét lớn với người ngoài hành tinh: Chúng tôi đến với thiện chí.

Các người đều tin rằng đối thoại sẽ thành công, người ngoài hành tinh mất đi quê hương liệu có thực sự vì nhân loại mà từ bỏ Trái Đất.

Đỗ Lan rất tò mò về suy nghĩ của vị Biến Cách Giả nguyên thủy này.

Ai biết được chứ, nếu không thành công thì toàn nhân loại diệt tuyệt, cũng chẳng cần lo nghĩ nhiều.

Nếu thành công, Biến Cách Giả sẽ trở thành hy vọng mới của nhân loại, vậy nên ôm lấy ý nghĩ tốt đẹp chẳng phải tốt hơn sao.

Đúng là một suy nghĩ đơn giản và trực diện.

Đỗ Lan, tôi trái lại rất muốn hỏi anh một câu, anh có thể tiêu diệt đám người ngoài hành tinh đó không.

Có thể, nhưng sẽ không tiêu diệt họ.

Tại sao, đối với nhân loại hiện tại hiển nhiên vẫn chưa có năng lực chống lại cuộc xâm lược quy mô lớn của người ngoài hành tinh, tại sao anh không giúp nhân loại tiêu diệt kẻ thù.

Lợi Phùng Tư tò mò hỏi.

Anh thực sự coi tôi là kẻ hiếu chiến sao.

Tôi đang phát động chiến tranh, nhưng tôi cũng không muốn để người ngoài hành tinh cảm thấy nhân loại chúng ta là một dân tộc hiếu chiến.

Không đối thoại, không khai chiến, vậy anh rốt cuộc muốn làm gì.

Chờ đợi, chờ đợi người ngoài hành tinh học tập nhân loại chúng ta, nhân loại chúng ta cũng học tập người ngoài hành tinh, sau đó mới triển khai khai chiến hay đối thoại.

Bước đầu tiên của sự thấu hiểu là tìm hiểu, nếu không triển khai bước này thì dù là đối thoại hay khai chiến đều dễ gây ra hiểu lầm.

Không ngờ anh lại là phe ôn hòa đấy.

Lợi Phùng Tư cuối cùng cũng kinh ngạc, anh không ngờ cách chuẩn bị của Đỗ Lan còn bảo thủ hơn cả đối thoại của Thiên Nhân.

Ta đã thấy quá nhiều thứ các ngươi không thể tưởng tượng nổi, biết rằng việc giao lưu giữa các nền văn minh khác nhau là khó khăn nhất, đặc biệt là khi hai chủng tộc cách biệt vũ trụ gặp nhau, trong tình huống không hiểu biết lẫn nhau mà không có sự tìm hiểu thấu đáo thì chỉ gây ra những tổn thất không đáng có.

Nhưng tìm hiểu thế nào, người ngoài hành tinh là sinh vật hoàn toàn khác với chúng ta, phương thức truyền đạt thông tin có lẽ cũng hoàn toàn khác nhân loại, không thuộc về bất kỳ loại nào của nhân loại.

Thử là biết ngay, thu thập mọi âm thanh trên Trái Đất. dùng ánh sáng, điện từ, sóng âm. bằng phương thức hình ảnh, âm thanh, sóng điện, động tác vân vân, để truyền tống thông tin đi.

Nếu họ thực sự hy vọng sinh sống trên Trái Đất, thì ít nhất Trái Đất sẽ có điểm tương đồng với hành tinh mẹ của họ, hễ có điểm tương đồng thì nhất định có thể tìm được phương thức giao lưu.

Chương 959

Tôi cần anh đi dẫn dắt đội ngũ giao lưu với người ngoài hành tinh.

Tôi.

Đúng vậy, anh có tài năng đó, không cần thông qua Cao Đạt, tôi sẽ cho anh nhiều tài nguyên hơn.

Nhưng Thiên Nhân có Thái Dương Lô, tuy tôi không muốn đả kích anh, nhưng sự thật là Thiên Nhân đã tìm ra phương thức đối thoại với người ngoài hành tinh rồi, họ chỉ cần lên tiếng là có thể giao lưu với người ngoài hành tinh, là bạn hay thù trong nháy mắt sẽ rõ, anh dù có nhiều tài nguyên hơn thì cũng đã lạc hậu rồi.

Đỗ Lan nhún vai: Lão già đó đúng là một thiên tài, và suy nghĩ cũng hoàn toàn không sai lớn.

Cho nên dù anh có làm tốt đến đâu cũng chỉ là bù đắp lỗ hổng trong kế hoạch của Y Âu Lợi Á, lỗ hổng chính là nếu đối thoại thất bại, người Trái Đất vẫn còn khả năng chiến thắng người ngoài hành tinh.

Y Âu Lợi Á chính là một người luôn khiến người ta nản lòng như vậy.

Trong ký ức của Lợi Phùng Tư còn lưu lại cảm giác quen biết với thiên tài đó, không mấy tốt đẹp: Hiện tại anh có hối hận vì đã ngăn chặn Á Lịch Hàng Đức La giết ông ta không.

Thì không, muốn biết lão trọc đó có thành công không thì chỉ có thể đợi người ngoài hành tinh đến thôi, nhưng trước đó chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu là không sai.

Lợi Phùng Tư, lời mời của tôi vẫn còn hiệu lực, anh đồng ý chứ.

Tôi chấp nhận.

Lợi Phùng Tư biết mình đã không còn đường lui.

Vậy giờ anh có thể quay về Trái Đất triệu tập các nhà khoa học ưu tú trên Trái Đất chuẩn bị học tập thông tin về người ngoài hành tinh rồi.

Vậy còn VEDA.

Lợi Phùng Tư hỏi, Đó là hệ thống cốt lõi của Thiên Nhân.

Cứ để họ tiếp tục dùng đi, dù sao dùng rồi cũng chẳng thể thay đổi vận mệnh thất bại của họ.

Vương quốc A Trát Địch Tư Thản sao.

Lợi Phùng Tư lập tức biết chiến trường tiếp theo sẽ ở đâu, nơi đó cũng sẽ trở thành nơi chôn thây của Thiên Nhân.

Đại quân UNION đã tập kết, lần này đối với Vương quốc A Trát Địch Tư Thản nói là điều tra, nhưng dân chúng vương quốc hiển nhiên không muốn để người nước ngoài chỉ tay năm ngón trên mảnh đất thần thánh của họ.

Cho nên họ cũng tập kết đại quân, thậm chí tấn công đại sứ quán muốn bắt sống Đỗ Lan, đáng tiếc chỉ tìm thấy các quan chức khác.

Bệ hạ, họ đã bắt đầu động thủ rồi, sự việc hoàn toàn mất kiểm soát.

Đảng bảo thủ đã nắm giữ quân đội, họ sẽ không tiếc sinh mạng để ngăn cản đội điều tra của UNION, chiến tranh đã không thể tránh khỏi.

Mã Lệ Na sắc mặt trắng bệch, trên bờ vai mảnh khảnh lại gánh vác gánh nặng mang tên bạo loạn: Tại sao lại xảy ra những chuyện này chứ.

Ta chỉ hy vọng quốc dân có thể sống tốt hơn.

Đều là vì mình nhìn người không rõ, nếu từ chối sự viện trợ mù quáng của Á Lịch Hàng Đức La thì đã không thế này: Tịch Lâm, giờ ta phải làm sao đây.

Lại hỏi tôi à, Tịch Lâm thầm nghĩ lúc đầu đã bảo cô phải cân nhắc kỹ chuyện viện trợ rồi, nhưng lúc đó cô cứ như nắng hạn gặp mưa rào mà kích động, cản cũng không nổi, giờ Á Lịch Hàng Đức La quả nhiên xảy ra chuyện còn liên lụy đến Vương quốc A Trát Địch Tư Thản.

Công chúa hãy tuyên bố khai chiến đi, hành động quân sự lần này của UNION thuộc về hành vi xâm lược, chỉ cần chúng ta giữ vững thái độ có lẽ sẽ nhận được sự ủng hộ của Nhân Cách Liên và các thành viên AEU, ít nhất là để Liên Hợp Quốc gây sức ép khiến UNION sớm rút quân.

Nhưng như thế sẽ chết rất nhiều người.

Quân nhân UNION chính là đến để giết người.

Tịch Lâm nhìn nhận rất thấu đáo.

Nhưng Mã Lệ Na lại muốn cứu thêm nhiều tử dân, nếu buông vũ khí xuống thì có thể khiến họ từ bỏ tấn công không.

Nếu chúng ta đầu hàng thì sao.

Cô định làm vua mất nước sao.

Tịch Lâm không ngờ Mã Lệ Na lại đưa ra ý tưởng hoang đường như vậy: Nếu cô đầu hàng, vẫn sẽ có người tiếp tục kháng cự.

Nhưng quân lực UNION mạnh như vậy, chúng ta căn bản không phải đối thủ.

Dù đó là sự thật cũng không thể từ bỏ kháng cự, đây là tổ quốc của chúng ta.

Tịch Lâm trong cung điện vàng son lộng lẫy đã hét lên quyết tâm của một người dân vương quốc: Chúng ta sẵn sàng dùng máu tươi để bảo vệ nó.

Tiểu thư Tịch Lâm.

Mã Lệ Na không ngờ người thân cận nhất lại có quyết tâm như vậy, nhưng nghĩ đến việc sẽ có người chết trong chiến tranh, cô vẫn có chút do dự.

Bệ hạ Mã Lệ Na, đừng lãng phí thời gian nữa, đánh hay hàng xin cô sớm hạ quyết tâm đi.

Cô quay người không nhìn vị nữ vương do dự không quyết nữa: Tôi sẽ kiên định con đường mình đã chọn, nữ vương bệ hạ cũng hãy kiên trì đi.

Đã đi đến cửa, mở cửa ra: Chúng ta chẳng phải vẫn còn hy vọng sao.

Nếu là Thiên Nhân, họ nhất định sẽ đến để ngăn chặn UNION phát động cuộc chiến này.

Thiên Nhân.

Nghĩ đến cậu thiếu niên trẻ tuổi đó, người đồng bào có ánh mắt nghiêm nghị, trong mắt cậu tràn đầy sự nghi hoặc và chất vấn đối với thế giới.

Nếu là cậu ấy nhất định có thể ngăn chặn chiến tranh, Mã Lệ Na đã quyết định: Tịch Lâm, cô đi chuẩn bị đi, ta muốn tiến hành diễn giảng toàn quốc, ta muốn kêu gọi quốc dân bình tĩnh.

Bình tĩnh.

Điều này e là không thể nào.

Các quốc dân A Trát Địch Tư Thản, đối mặt với yêu cầu vô lễ của UNION, mọi người đều rất phẫn nộ.

Nhưng phẫn nộ không giải quyết được vấn đề, đội điều tra của UNION vẫn sẽ đến, chúng ta nên nghênh tiếp họ với tư thế của chủ nhà, dùng lòng bao dung của mình để chứng minh sự trong sạch của chúng ta.

Cho nên tại đây ta kêu gọi: Tất cả tử dân Vương quốc A Trát Địch Tư Thản đừng bị phẫn nộ xúi giục, hãy giữ thái độ khách quan bình tĩnh.

Vũ khí không thể giải quyết vấn đề, chỉ tạo ra vấn đề.

Đừng khai chiến, xin hãy nghe theo mệnh lệnh của ta, đừng khai chiến.

Lời phát biểu của nữ vương thông qua sóng điện truyền khắp cả nước, và cũng truyền đến những nơi khác.

Nữ vương vẫn rất có danh vọng trong nước, nếu nữ vương nói đừng khai chiến thì cứ xem tình hình đã.

Lời phát biểu không khai chiến cũng xuyên qua sa mạc và những ngọn đồi truyền tới quân đội UNION, truyền vào tai Đỗ Lan.

Vị nữ vương này quả nhiên rất bình tĩnh, đại quân đã áp sát mặt rồi mà còn bảo mọi người giữ bình tĩnh, không dễ dàng chút nào.

Cách Lạp Hán Mỗ, nếu họ không khai chiến thì hãy lập tức chiếm lĩnh khu công nghiệp và các trạm cơ sở thông tin của họ, với tốc độ nhanh nhất kiểm soát thủ đô.

Tiếp theo chúng ta chỉ cần đợi là được.

Thiên Nhân, lần này tôi nhất định phải tiến hành một cuộc đọ sức công bằng, đường đường chính chính với cậu thiếu niên đó, bằng chính chiếc Flag cải tiến của tôi.

Flag màu đỏ, đã sử dụng Thái Dương Lô hàng nhái, công suất gấp ba lần loại Flag đặc chiến hình trước đây.

Nhiệt huyết sôi trào, vừa nghĩ đến việc phải chiến đấu với Năng Thiên Sứ, khí huyết trong người Cách Lạp Hán Mỗ đã cuộn trào, cả người tinh thần như hóa thành một võ sĩ cổ đại đang tìm kiếm túc địch: Tôi không thể đợi thêm được nữa.

Tiến hành can thiệp vũ trang.

Trong đài chỉ huy của tàu vận tải Thiên Nhân, cạnh ghế của hạm trưởng có thêm một chỗ ngồi mới chính là lão trọc Y Âu Lợi Á.

Ông ta được Lợi Phùng Tư đưa lên phi thuyền rồi ném tới gần Thiên Nhân, được vớt lên và nhận được sự đối đãi sùng cao.

Nhìn thấy một nhóm Thiên Nhân trẻ tuổi trong phi thuyền, Y Âu Lợi Á rất an lòng, đây mới là những con người ông có thể phó thác tương lai.

Đối với trận chiến lần này, ông muốn quan sát toàn bộ quá trình.

Ông cũng ủng hộ Thiên Nhân tiến hành can thiệp vũ trang đối với hoạt động quân sự vô lễ lần này của UNION.

Bốn chiếc Cao Đạt toàn bộ xuất kích, Sát Na, Cáp Lôi Lộ Á, Đề Gia Lợi Á, Lạc Khắc Ngang, Năng Thiên Sứ, Chủ Thiên Sứ, Đức Thiên Sứ, Lực Thiên Sứ, tứ đại Thiên sứ toàn khai hỏa.

Bốn luồng hạt màu xanh lá từ vũ trụ lao thẳng vào tầng khí quyển, chính nghĩa từ trời giáng xuống, chân lý ngự trị thiên hà.

Là những người kiên trì chân thiện mỹ của nhân loại, dù bị toàn nhân loại công kích, nhưng Thiên Nhân vẫn kiên trì bản thân, vẫn kiên trì dùng võ lực chấm dứt phân tranh.

Ầm ầm, những chiếc MS lỗi thời của quân thủ vệ Vương quốc A Trát Địch Tư Thản bị phá hủy, binh sĩ UNION ngước đầu nhìn lên trời, hôm nay thắng bại giữa thiện lương hỗn loạn và thiện lương trật tự sẽ được phân định giữa Thiên Nhân kiên trì lý niệm hòa bình và những quân nhân coi phục tùng mệnh lệnh là thiên chức.

Thiếu niên, linh hồn tôi đang gào thét, bảo tôi phải đánh bại cậu.

Đôi mắt trong chớp mắt đã khóa chặt Năng Thiên Sứ từ trên trời rơi xuống.

Ầm, Flag đỏ công suất gấp ba lần bật dậy từ mặt đất, hạt màu đỏ lao thẳng vào hạt màu xanh lá mà đâm tới.

Lại là anh sao.

Át chủ bài của UNION, đây không phải lần đầu tìm mình gây phiền phức, những lần trước đều là mình thắng, lần này cũng vậy thôi: Dù anh có đổi MS gì đi nữa cũng không ngăn được tôi.

Năng Thiên Sứ, loại bỏ mục tiêu.

Gia tốc, đấu súng.

Trên bầu trời, hai loại màu sắc của chùm tia đạn lạc qua lại.

Những mảng ánh sáng quét ngang, những đường kẻ tung hoành tám hướng, cả hai đều khóa chặt thân máy MS đối phương, nhưng cũng đều phát hiện tốc độ của đối phương có thể né tránh được loạt bắn.

Đúng là thế này, thiếu niên, Cao Đạt cậu quả nhiên là một nửa không thể tách rời trong thâm tâm tôi.

Cách Lạp Hán Mỗ nhớ lại từ khi Cao Đạt xuất hiện, cho đến từng cảnh đồng đội mình bị tính năng của Cao Đạt nghiền nát mà chết, trong lòng nhất thời là mê muội, là phẫn nộ, là tật đố lại là tăng ác, bách cảm giao tập: Cao Đạt, ta sẽ bắn hạ ngươi.

Sao có thể để anh toại nguyện.

Thấy cơ thể màu đỏ đối diện vung đoản đao chùm tia tiếp cận tốc độ cao từ bên sườn, thanh kiếm thực thể của Năng Thiên Sứ cũng xuất chiêu nghênh kích: Năng Thiên Sứ chém đứt tương lai.

Ầm ầm Ánh sáng chiếu rọi khuôn mặt của hai gã khổng lồ thép, chiến ý nồng nặc màu đỏ và xanh đó hóa thành lưu quang đâm thẳng vào màn hình buồng lái đối phương.

Tổng cộng có ba mươi Thái Dương Lô được tìm thấy từ căn cứ bí mật của Á Lịch Hàng Đức La, khi bán đấu giá đã bị ba bên Nhân Cách Liên, AEU và UNION mua đi, tiến hành trang bị riêng rẽ, Nhân Cách Liên và UNION đã tiến hành nâng cấp MS của mình.

Tuy họ đều đã mua Cao Đạt của công ty Arthur, nhưng sau sự kiện Nhị Hào Cơ, những vũ khí đắt giá đó cũng chỉ có thể ngậm ngùi niêm phong, hiện tại họ còn muốn tìm Saber hoặc Đỗ Lan để đòi một lời giải thích, thậm chí đòi trả hàng, chỉ là Đỗ Lan luôn lẩn tránh họ.

Cho nên khi Thái Dương Lô hàng nhái xuất hiện, nó đã nhận được sự săn đón của ba thế lực lớn, hiện tại họ đều có sử dụng MS hàng nhái.

UNION chính là cải trang dựa trên cơ sở của Flag.

Thực ra trong căn cứ của Á Lịch Hàng Đức La còn có MS Alvaaron thiết kế riêng cho Thái Dương Lô hàng nhái, nhưng ba thế lực lớn trừ AEU ra thì không ai hứng thú.

Flag đỏ cải tiến, tứ chi thon dài bơi lội trong không trung dường như không có sức lực, chỉ có kẻ thù của nó mới biết đây là siêu cơ động, khiến người ta không nắm bắt được động tác tiếp theo.

Đây là át chủ bài sao.

Thiên Nhân xuất đạo vài tháng, luôn dựa vào tính năng cường hãn của Cao Đạt để nghiền nát át chủ bài các nước.

Nhưng hiện tại tình thế đã khác, át chủ bài các nước cũng đã có cơ thể không thua kém Cao Đạt, cộng thêm kỹ năng điều khiển kinh nghiệm phong phú, khiến ưu thế của Cao Đạt không còn nữa.

Thiếu niên, sao lại kinh ngạc.

Đây chính là thực lực của quân nhân chúng ta.

Lách trái lách phải, quang kiếm như rắn múa loạn xạ, rõ ràng bị nắm trong cánh tay máy, nhưng động tác thể hiện ra lại như quỷ mị khó lường.

Khốn khiếp.

Rõ ràng là những kẻ phát động chiến tranh, Sát Na nghiến răng, đẩy cần gạt thao tác, Năng Thiên Sứ thực hiện một động tác né tránh, súng ngắn treo trên tay bắn liên hồi.

Flag cải tiến thực hiện một động tác nhào lộn phía sau ưu nhã giữa không trung, né tránh đòn tấn công.

Tiếp đó dừng lại xung kích, thanh quang kiếm trong tay mãnh liệt đâm ra.

Đây là một động tác chiến thuật vô cùng tinh diệu, không chỉ phát huy tính năng của Flag cải tiến một cách sắc bén tột cùng, mà còn thể hiện hoàn toàn ý chí chiến đấu của phi công.

Chương 960

Thực lực át chủ bài không phải chỉ là lời nói suông.

Đến đây, Cao Đạt.

Dường như cánh tay máy cũng vì chiến ý mà dài thêm ra, khiến quang kiếm càng thêm tấn mãnh.

Không ổn, không né được, sắc mặt Sát Na biến đổi dữ dội, không ngờ Năng Thiên Sứ lại có lúc không theo kịp.

Là đối phương quá nhanh, trong khoảnh khắc này, tính năng cơ động của đối phương đã vượt qua Cao Đạt.

Sao có thể chứ.

Sát Na lạnh toát sống lưng.

Ầm Phần eo bên phải của Năng Thiên Sứ bị nung chảy một lỗ khuyết.

Rắc vào phút cuối cùng, Năng Thiên Sứ đã dùng tay đẩy cánh tay của kẻ thù ra.

Cách Lạp Hán Mỗ sững sờ, như vậy cũng được sao.

Được chứ, phi công đối phương lại không từ bỏ vào lúc nguy cấp nhất, sử dụng một phương thức tự cứu hoàn toàn ngoài dự liệu.

Hiện tại cánh tay của Flag cải tiến bị Cao Đạt nắm chặt lấy.

Năng Thiên Sứ dùng lực muốn bóp nát tay đối phương.

Xem ra giữa hai bên vẫn có khoảng cách, ít nhất tay của Năng Thiên Sứ cứng hơn tay của Flag cải tiến rất nhiều, trên màn hình điều khiển có thể thấy rõ quang kiếm và tay máy đều đã biến dạng.

Quang kiếm đầu tiên không chịu nổi áp lực mà nổ tung, kéo theo cánh tay phải của Flag cải tiến bị thổi bay.

Cách Lạp Hán Mỗ, chúng tôi đến giúp anh.

Những chiếc Flag thông thường từ phía sau lao tới, một chủ một tớ dùng chiến thuật gọng kìm tấn công từ hướng ba giờ của Năng Thiên Sứ.

Đừng qua đây.

Tính năng của Năng Thiên Sứ không phải Flag thông thường có thể địch nổi.

Quả nhiên Năng Thiên Sứ thả Flag cải tiến ra, thực hiện điểm xạ về hướng ba giờ, hai phát súng đã bắn hạ chiếc Flag đang lao tới, không nổ tung mà chỉ trúng vào cánh máy bay.

Thiếu niên, kẻ thù của cậu là tôi.

Một cú đá quét.

Ầm, Sát Na nắm chặt cần điều khiển nhưng vẫn cảm thấy cơ thể chấn động, não bộ như miếng thạch di chuyển qua lại trong hộp sọ.

Xạ kích, pháo trên ngực Flag cải tiến tấn công, đạn 30MM rơi như mưa không tiếc tiền lên thân Năng Thiên Sứ, tuy nhiên không bắn xuyên được lớp giáp.

Quả nhiên chỉ có hạt cô đặc mới có hiệu quả sao, nhưng giờ quang kiếm mất rồi, Giải phóng 100%.

Tay trái cầm súng, hạt toàn bộ nén vào súng hạt của Flag cải tiến, lần này nhất định phải bắn xuyên nó.

Năng Thiên Sứ gặp đại nguy cơ.

Phía bên kia ba chiếc Cao Đạt khác cũng gặp phải sự tấn công của Flag cải tiến, số lượng đều là ba đấu một, chỉ có tinh anh như Cách

Lạp Hán Mỗ mới có thể lấy một địch một với Cao Đạt.

Trận chiến ba chọi một, ưu thế hoàn toàn thuộc về phía UNION, khi tính năng Cao Đạt không còn vượt trội, Thái Dương Lô hàng nhái cũng có thể phát huy hiệu quả áp đảo.

Không ổn, các Cao Đạt đều rơi vào nguy cơ.

Giữa vũ trụ, những người trên tàu vận tải thấy Cao Đạt rơi vào khổ chiến không khỏi lo lắng, bốn phi công đều là bạn của họ.

Sát Na.

Trong đài chỉ huy, một cô gái tóc hồng cực kỳ quan tâm đến Sát Na, cô đang cầu nguyện cho người mình thầm thương trộm nhớ, đồng thời hy vọng các phi công Cao Đạt đều bình an vô sự.

Tuy nhiên trên chiến trường, lời cầu nguyện dường như không có tác dụng gì.

Những chiến sĩ có thể điều khiển Flag cải tiến đều là tinh anh của UNION, sự phối hợp giữa họ có thể nói là không một kẽ hở, ba người một tổ tiến hành bao vây cắt xẻ Cao Đạt, căn bản không có bất kỳ lỗ hổng nào, không cho Cao Đạt cơ hội phản kích.

Trên bầu trời truy đuổi Chủ Thiên Sứ, dưới mặt đất bao vây Đức Thiên Sứ, và đấu súng với Lực Thiên Sứ.

Cộng thêm sự quấy nhiễu của các Flag thông thường, các phi công Cao Đạt đã kiệt sức.

Sức mạnh của siêu binh không thể kết thúc như thế này.

Tuy nhiên Chủ Thiên Sứ khi biến hình thành MA đã bị bắn gãy cánh, hiện tại tốc độ giảm mạnh, Chủ Thiên Sứ mất đi tốc độ chẳng khác gì một con vịt vàng nhỏ.

Lạc Khắc Ngang cẩn thận, Lạc Khắc Ngang cẩn thận.

Trong buồng lái Lực Thiên Sứ, Haro hình tròn không ngừng nhắc nhở chủ nhân chú ý những phát súng lén từ phía sau.

Tuy nhiên Lạc Khắc Ngang dù lợi hại cũng không phải có ba đầu sáu tay, đối mặt với sự giáp kích trước sau cũng không kịp trở tay, khó lòng duy trì.

Đến giới hạn rồi sao.

Lần này UNION đã hạ quyết tâm hạ gục Thiên Nhân.

Từ việc tấn công Vương quốc A Trát Địch Tư Thản ngay từ đầu đã là để giăng cái bẫy này, gã đàn ông đó quả nhiên chuyện gì cũng làm được.

Nhưng Thiên Nhân sẽ không vì thế mà từ bỏ, vì hòa bình, vì tương lai, vì nhân loại: Haro, chỉ cần tôi còn ý thức, trận chiến sẽ không kết thúc.

Bắn, bắn, Lực Thiên Sứ như được tử thần nhập thể, rút hai khẩu súng ngắn bước ra khỏi nơi ẩn nấp, không né không tránh tả hữu khai cung bắn về hai phía: Đây chính là sức mạnh của Thiên Nhân.

Trong tình huống cực hạn này, Lạc Khắc Ngang vẫn có thể hạ gục mỗi chiếc Flag thông thường bằng một phát đạn, nhưng thứ anh nhận lại là nhiều pháo đạn hơn, gấp mấy lần số đạn anh bắn ra, chẳng mấy chốc đầu của Lực Thiên Sứ đã bốc cháy.

Khiên hạt của Đức Thiên Sứ mở tối đa, chặn đứng mọi vũ khí, nhưng thế tấn công của kẻ thù quá mạnh, cậu ta thậm chí không có cơ hội gọi điện thoại, đại pháo trên vai và lớp giáp trên người đều bị bắn nổ, hiện tại ngay cả cơ hội giải phóng hạt để phản kích cũng không có.

Lúc này, Thiên Nhân đã lâm vào đường cùng.

Thần linh ơi, xin hãy che chở cho họ.

Mỹ nữ hạm trưởng nhắm mắt lại, không nỡ nhìn cảnh ngộ bi tráng của cấp dưới.

Thần linh sẽ không che chở cho loại nhân loại hiếu chiến như vậy.

Là lão trọc Y Âu Lợi Á, lúc này biểu tình ông ta nghiêm nghị: Cho nên thế giới này cần phải thay đổi.

Mọi người đều nhìn qua, không biết nhà khoa học huyền thoại này định làm gì.

Nhân loại đang tiến bước trên con đường hủy diệt, những kẻ mang ác ý với thế giới vẫn đang tiến hành những trò chơi chiến tranh ngu xuẩn.

Nhưng ta vẫn nguyện ý tin tưởng nhân loại, nguyện ý phó thác sức mạnh cho Thiên Nhân.

Thế giới, nhân loại, không thể không thay đổi.

Ánh mắt ông ta trở nên sắc bén.

Xác nhận âm thanh, xác định mật lệnh, Thái Dương Lô giải tỏa, giải trừ bộ hạn chế.

Hệ thống Trans Am khởi động.

Là màu sắc của máu tươi, còn nổi bật hơn cả ráng chiều, các Cao Đạt như được khoác lên tấm áo cà sa đỏ, như đả thông kinh mạch được gia tốc, gia phòng ngự và gia công kích.

Những chiếc Thái Dương Lô hàng nhái bị phá hủy, trên chiến trường nở ra những bông hoa tàn nhẫn.

Hệ thống Trans Am, cách vận dụng tối cao của Thái Dương Lô, có thể sử dụng lặp lại các hạt màu xanh để nhận được sức mạnh cao hơn, đây chính là lượng khoa học siêu cấp mà thiên tài tích lũy, vượt qua cả thế giới.

Cao Đạt, lần này cậu thua rồi.

Súng tay trái nạp năng lượng xong, Cách Lạp Hán Mỗ còn đang kỳ vọng chiến thắng không xa, đi đi, bắn xuyên Cao Đạt đi.

Chùm tia nổ tung giữa không trung, nhưng kết quả lại nằm ngoài dự liệu.

Sao có thể chứ.

Màn hình của Cách Lạp Hán Mỗ toàn bộ nhiễu trắng, đại diện cho việc đầu của Flag cải tiến bị chém đứt, hắn thua rồi.

Một lần nữa thua dưới tính năng gian lận của Cao Đạt, khi họ không có Thái Dương Lô, Cao Đạt rất mạnh, hiện tại họ có Thái Dương Lô hàng nhái, Cao Đạt lại vẫn dùng sức mạnh ẩn giấu để đánh bại họ.

Cuối cùng tình trạng Cao Đạt màu đỏ đó là sao chứ.

Đây chính là Cao Đạt sao.

Cách Lạp Hán Mỗ tức quá, tại sao Cao Đạt luôn có những tính năng như vậy.

Các phi công Cao Đạt đều giật mình, trên màn hình đột nhiên xuất hiện bài diễn thuyết của lão trọc, sau đó hệ thống Trans Am giải tỏa, Thái Dương Lô giải phóng hạt 100%, đây mới là thực lực chân chính của Cao Đạt, tuy bản thân Cao Đạt chỉ có thể sử dụng vài phút Trans Am nhưng cũng đủ để đánh bại Thái Dương Lô hàng nhái.

Đây là.

Các thành viên Thiên Nhân đều sững sờ nhìn lão trọc, không ngờ lão già này vẫn còn giấu một chiêu.

Trans Am, Đỗ Lan đứng trên Sơ Hào Cơ nhìn thấy tư thế của bốn chiếc Cao Đạt đằng xa, thầm nghĩ họ cũng biết chơi đấy chứ, may mà mình cũng không kém, đến lượt mình ra sân rồi.

Sơ Hào Cơ xuất động.

Ầm, giẫm nát bê tông, Sơ Hào Cơ từ ngoại ô phi dược lên, giẫm lên không khí lao thẳng về phía chiến trường.

Tít Ra đa kêu liên hồi, nghĩa là vẫn còn kẻ thù tiếp cận.

Là hắn, là bộ máy cơ giáp kỳ quái đó.

Chương 961

Sát Na cẩn thận, MS quái vật cuối cùng cũng xuất hiện.

Đề Gia Lợi Á nhắc nhở mọi người chú ý: Lần này nhất định phải đánh bại nó.

Bốn chiếc Cao Đạt đều đang ở trạng thái Trans Am, còn có thể kiên trì hai phút, đợi đến khi hạt tích trữ giải phóng hết thì cần nạp lại mới có thể tiếp tục giải phóng, cho nên Trans Am không phải liên tục mà có thời gian hồi chiêu.

Đỗ Lan, gã đàn ông tạo ra chiến tranh.

Năng Thiên Sứ nghênh địch.

Muốn bắn hạ ta sao.

Đỗ Lan lộ ra nụ cười, vậy để hắn thể hiện toàn bộ tính năng của Sơ Hào Cơ này đi.

Mũi chân giải phóng lực tràng màu đỏ, lực tràng mạnh mẽ co rụt lại rồi giải phóng để gia tốc cho Sơ Hào Cơ.

Cả bộ cơ giáp biến thành một viên đạn pháo, nhưng không phải đường thẳng, mà bắt đầu thực hiện các động tác trong không trung, nhào lộn phi kích.

Mọi người thậm chí có thể thấy dưới lớp giáp của Sơ Hào Cơ từng thớ cơ bắp đang kéo theo thân hình khổng lồ vận động, khiến Sơ Hào Cơ thực hiện những động tác không tưởng giữa không trung.

Đá trúng vai Năng Thiên Sứ.

Quá nhanh, Sơ Hào Cơ quá nhanh.

Sát Na.

Lạc Khắc Ngang dùng hai khẩu súng ngắn bắn vào Sơ Hào Cơ.

Đỗ Lan cũng không khách khí phản kích, phát súng nào cũng đi sau nhưng lại chặn đứng trước, đạn của hai người liên tục va chạm.

Có điều vũ khí của Đỗ Lan dùng pin nên rất nhanh đã hết điện.

Có khả năng này sao.

Tất cả mọi người đều sững sờ, trong cuộc đối xạ cực hạn này, xạ thủ thần sầu Lạc Khắc Ngang tấn công mà mỗi lần đều bị chặn lại, chẳng lẽ kẻ thù là thần súng.

Vứt bỏ món vũ khí nặng xấp xỉ chiếc xe hơi, đập xuống đất tạo thành hố lớn, Sơ Hào Cơ dùng AT Lực Tràng chặn đứng các đòn tấn công khác của Lực Thiên Sứ.

Trong phút chốc ba chiếc Cao Đạt khác đều ngớ người, Sơ Hào Cơ thực sự quá đỗi kỳ dị.

Kỹ thuật bắn súng như vậy, chắc chắn là gã đó.

Đỗ Lan.

Chủ Thiên Sứ cũng bắt đầu nổ súng, não bộ siêu binh đã chiếm giữ cơ thể Cáp Lôi Lộ Á, hắn muốn trả mối thù trước đây, mối thù bị Đỗ Lan tự bạo.

Sức mạnh siêu binh, chết đi.

Cùng Lực Thiên Sứ chia làm hai bên bắn vào Sơ Hào Cơ.

Sát Na, chúng ta cũng lên đi, đối phương đã không còn vũ khí tầm xa.

Phải nói là Sơ Hào Cơ căn bản không còn vũ khí nữa, cho nên Đề Gia Lợi Á gọi Sát Na cùng dùng vũ khí chùm tia bắn phá để tiêu hao năng lượng Sơ Hào Cơ.

Những kẻ ngu xuẩn, chẳng chuẩn bị gì đã lên chiến trường.

Cáp Lôi Lộ Á điên cuồng tấn công: Hôm nay ta sẽ thịt ngươi, chịu đựng cơn thịnh nộ của siêu binh đi.

Sát Na cũng không dám lơ là, cùng bắn phá.

Trong trạng thái Trans Am, uy lực vũ khí chùm tia của Cao Đạt cũng tăng lên rất nhiều, vụ nổ từ cuộc tấn công gần như nhấn chìm Sơ Hào Cơ.

Cách Lạp Hán Mỗ thoát ra khỏi cơ thể lái một chiếc xe không biết tìm thấy ở đâu, lúc này hắn vừa di chuyển vừa nhìn thấy thảm kịch của Sơ Hào Cơ từ bên sườn, thầm nghĩ Đỗ Lan có phải bị chập mạch không, Sơ Hào Cơ lợi hại thật đấy, nhưng chỉ mang theo một món vũ khí mà đòi chiến đấu với bốn chiếc Cao Đạt đang bật hack, thế này khác gì tìm chết.

Đỗ Lan, anh rốt cuộc đang nghĩ gì vậy.

Ngay cả các phi hành đoàn trên tàu vận tải Thiên Nhân cũng cảm thấy Đỗ Lan lần này chết chắc rồi, nhưng Hoàng hạm trưởng có chút không hiểu, biểu hiện nhất quán của Đỗ Lan cho thấy hắn không phải hạng người thiếu lý trí, nhưng lần này tại sao hắn lại chẳng chuẩn bị gì đã xông ra, đặc biệt là lúc Cao Đạt sử dụng Trans Am, người tinh mắt đều biết tính năng Cao Đạt có bước nhảy vọt, người bình thường chẳng phải nên rút lui sao.

Tuy nhiên Đỗ Lan không phải người bình thường.

Miệng Sơ Hào Cơ phun ra một ngụm sương trắng, nó đang nhẫn nại, sức mạnh AT Lực Tràng tích lũy đã hòm hòm.

Lúc này đòn tấn công của Cao Đạt cũng yếu dần, Trans Am cuối cùng cũng kết thúc.

Lượng hạt còn lại không đủ để tiếp tục tấn công mạnh, bốn chiếc

Cao Đạt ngừng bắn, họ nghĩ Sơ Hào Cơ chắc hẳn đã tan biến trong cơn mưa tấn công vừa rồi.

Tuy nhiên vượt ngoài dự liệu của mọi người, Sơ Hào Cơ cứ thế đứng đó, chân choãi ra, hơi khom lưng, buông thõng cánh tay.

Từ vị trí miệng có thể thấy từng đợt sương trắng.

Đến lượt chúng ta rồi, Sơ Hào Cơ, AT Lực Tràng mở tối đa.

Gào Sơ Hào Cơ mãnh liệt ngẩng đầu, đôi mắt đỏ rực như mặt trời rụng.

Mọi kiến trúc xung quanh đều bị một luồng lực lượng vô hình đẩy ra, xe cộ biển báo bên chân đều bay tứ tung.

Hào quang, trên đầu Sơ Hào Cơ xuất hiện vòng hào quang rồi.

Sơ Hào Cơ bay lên.

Thiên sứ.

Những gì diễn ra trước mắt hiển nhiên đã vượt qua sự hiểu biết của nhân loại, rõ ràng là MS nhưng trên đầu lại xuất hiện vòng hào quang, hơn nữa còn có thể bay lên, thực sự giống như một Thiên sứ vậy.

Đây rốt cuộc là tình huống gì.

Lạc Khắc Ngang thốt lên rằng điều này không khoa học.

Ngay cả Y Âu Lợi Á cũng sững sờ, số tóc vốn đã ít ỏi trên đầu cũng rụng xuống, hiển nhiên dùng não quá độ cũng không hiểu nổi khung cảnh trước mắt.

Là hiện tượng tự nhiên do hạt đặc biệt phát quang tạo ra sao.

Nhưng tại sao lại là hình tượng vòng hào quang mang đậm màu sắc tôn giáo như vậy.

Những người tị nạn Vương quốc A Trát Địch Tư Thản cũng đều nhìn thấy, họ trốn trong vương cung do nữ vương mở cửa nhìn thấy, đó là Thiên sứ, nhất định là Thiên sứ.

Mọi người nhìn ra ngoài kìa.

Những người trên tàu vận tải thấy từ phía Trái Đất xuất hiện một luồng khí xoáy màu đỏ trên bầu trời, che lấp toàn bộ trung tâm lục địa Á Âu.

Đó là cái gì.

Hiện tượng tự nhiên khổng lồ như vậy chẳng lẽ cũng là do một chiếc MS gây ra.

Đó là đôi cánh sao.

Chỉ che phủ cả quốc gia bằng khí xoáy màu đỏ là chưa đủ, đáng sợ hơn là ở trung tâm luồng khí xoáy hình vòng năm màu đỏ đó có hàng ngàn cây số đôi cánh bán trong suốt, đó đã là kỳ quan cấp hành tinh, như thể Trái Đất mọc ra cánh vậy.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tất cả những ai chứng kiến khoảnh khắc này đều nảy sinh sự hoài nghi đối với nhân sinh của chính mình, tam quan bị giáng một đòn chí mạng.

Khung cảnh đáng sợ này rốt cuộc là gì.

Là Sáng Thế Ký hay là Ngày Khải Huyền.

Đó là động tác chuẩn bị cho Đại Trùng Kích, cái gọi là trùng kích trong thế giới EVA là thảm họa đáng sợ dẫn đến biến dị khí hậu thế giới, sinh vật diệt tuyệt, địa xác dịch chuyển, nếu xảy ra ở Trái Đất này thì chắc chắn là một vận hạn không thể cứu vãn.

May mắn là Đỗ Lan chỉ cảm thấy hiệu ứng hình ảnh này không tệ, chứ không phải muốn tiến hành một cuộc trùng kích tiêu diệt vô số sinh linh.

Hiệu ứng quả thực hãi hùng, đánh trực diện vào linh hồn nhân loại.

Trái tim của những người chứng kiến như thể bị Đỗ Lan bóp chặt.

Những người nhìn thấy cảnh này từ quỹ đạo không gian đều cảm giác mình sắp phát điên, từ vòng năm màu đỏ mọc ra đôi cánh dài hàng ngàn cây số.

Khoảnh khắc đôi cánh dang rộng, nó xuyên qua những tấm pin năng lượng mặt trời, xuyên qua thang máy quỹ đạo, vươn thẳng ra ngoài vũ trụ, tráng lệ đến mức không thể tin nổi.

Trong khi đó, cư dân dưới mặt đất Vương quốc A Trát Địch Tư Thản chỉ thấy mây đỏ bao phủ thành phố, những tầng mây đỏ rực rỡ mang đầy điềm gở và khủng bố đó đậm đặc và sâu thăm thẳm, đỏ lựng như thể sắp hạ xuống hút cạn máu của họ.

Trong tàu vận tải, các Thiên Nhân tập thể im lặng, họ biết nhiều hơn những người khác, biết rằng khung cảnh kinh thiên động địa này rất có khả năng bắt nguồn từ kẻ thù của họ.

Đỗ Lan rốt cuộc đã làm cái gì vậy.

Bốn phi công Cao Đạt lúc này bất động, đối diện với Sơ Hào Cơ như những tín đồ hành lễ, không dám có bất kỳ hành động vượt lễ nào.

Hòm hòm rồi.

Đỗ Lan thấy mình đã dọa họ một trận hú vía, cảm thấy đã đến lúc tung ra đòn cuối cùng, Sơ Hào Cơ chậm rãi giơ tay lên, đôi cánh dang rộng trong vũ trụ bắt đầu thu lại, hấp thu đủ năng lượng hiện giờ phải cụ hiện thành vũ khí của Sơ Hào Cơ rồi.

Không thể chỉ có động tác mà chẳng làm ra được gì, như vậy sẽ bị người ta cười nhạo.

Cho nên cứ coi như trận thế lớn thế này là để lấy ra vũ khí của Sơ Hào Cơ vậy, vũ khí tương xứng với Thiên sứ.

Đôi cánh biến mất trong luồng khí xoáy, sau đó mây đỏ bao phủ cả quốc gia cũng bắt đầu tụ tập, rơi xuống thành một cơn lốc xoáy màu đỏ thon dài.

Sơ Hào Cơ đưa tay vào cơn lốc xoáy, dường như nắm lấy thứ gì đó.

Gió lặng mây tan, trong tay Sơ Hào Cơ cầm một cây trường thương.

Chương 962

Xích Hồng Lãng Cơ Nỗ Tư Chi Thương.

Chẳng lẽ chỉ là để lấy vũ khí sao.

Dường như thực sự là vậy, bầu trời một lần nữa trở lại bình thường, vẫn là màu xanh trong trẻo, ngoại trừ vòng hào quang trên đầu Sơ Hào Cơ và trường thương trong tay phải, mọi thứ đều khôi phục bình thường, hiển nhiên chính vì cây trường thương này xuất thế mà thiên địa biến sắc, nhật nguyệt vô quang, đây chẳng lẽ là thần khí trong truyền thuyết.

Cũng chỉ có thần khí mới có khí tràng như vậy.

Vũ khí thật nguyên thủy.

Lạc Khắc Ngang cuối cùng cũng hồi phục, là người đầu tiên lên tiếng mỉa mai, dù có là thần khí thì cũng quá nguyên thủy, chỉ là cây trường thương thôi mà, chẳng lẽ còn làm nên trò trống gì.

Đề Gia Lợi Á cũng tỏ ra không khỏe, không biết nên bình luận thế nào về những gì vừa xảy ra.

Họ còn tưởng là đòn tấn công hủy thiên diệt địa gì cơ, không ngờ cuối cùng thứ xuất hiện thêm chỉ là một cây trường thương, dù cây thương này dài hai mươi mét thì cũng chỉ là binh khí cận chiến, có thể có ích gì chứ.

Nhưng không ai dám cười nhạo, vì vừa rồi trong lòng họ đều có chung một ý nghĩ, đó là tận thế của thế giới.

Khung cảnh mây đỏ ngập trời đó quá đáng sợ, cuối cùng lại chẳng có chuyện gì xảy ra mà bình an vượt qua, lúc này mọi người đều còn chưa hoàn hồn.

Họ đều nghĩ mình sẽ bị mây đỏ giết chết cơ đấy, không ngờ kết quả cuối cùng lại ngoài dự liệu.

Họ đang xem thường Lãng Cơ Nỗ Tư Chi Thương sao.

Đỗ Lan nhướng mày, cây thương này tuy cũng là hàng nhái, nhưng thực lực thì chẳng kém thương thật là bao.

Tuy tác dụng chính của cây thương này là đối chiến với Sứ Đồ, có sát thương cực mạnh đối với Sứ Đồ, nhưng dùng để đối phó Cao Đạt thì chắc chắn cũng đơn giản như dùng tăm đâm đậu hũ vậy.

Đâm.

Ầm.

Ngay khi mọi người còn đang nghi ngờ uy lực của Lãng Cơ Nỗ Tư Chi Thương, Sơ Hào Cơ đã trổ tài thử sức, trường thương trong nháy mắt dài ra hàng trăm mét, đâm chéo xuống xuyên thủng ngực Lực Thiên Sứ, ngay cả Thái Dương Lô cũng bị đâm xuyên.

Lạc Khắc Ngang.

Lạc Khắc Ngang ngây người nhìn phần trường thương màu đỏ đâm xuyên buồng lái, dùng tay khẽ chạm vào, hoàn toàn không biết là chất liệu gì, nhưng tuyệt đối không phải kim loại.

Mọi người mau chạy đi.

Lạc Khắc Ngang biết mình đã xem thường cây thương này rồi, lại có thể mạnh hơn cả đạn, dễ dàng đâm xuyên lớp giáp Cao Đạt, hơn nữa còn có thể tự do co giãn, có loại vũ khí này thì bao nhiêu Cao Đạt cũng phải biến thành thịt xiên que.

Nắm lấy, Lực Thiên Sứ vẫn còn có thể cử động để nắm chặt cây thương đâm xuyên Cao Đạt, tranh thủ thời gian chạy thoát cho đồng đội.

Mọi người mau chạy đi.

Nắm chặt lấy, nhưng Lạc Khắc Ngang cũng cảm thấy tình hình không ổn, phòng điều khiển đột nhiên bốc khói, dường như sắp nổ tung rồi.

Thái Dương Lô bị phá hủy, tuy đáng tiếc nhưng cũng chẳng còn cách nào.

Lạc Khắc Ngang.

Sát Na muốn cứu người, nhưng bị Đề Gia Lợi Á giữ lại.

Chúng ta rút lui trước.

Vũ khí của họ không có tác dụng với Sơ Hào Cơ, nhưng vũ khí của Sơ Hào Cơ lại có thể phá hủy Cao Đạt, lần này tính năng hoàn toàn bị đảo ngược, họ không thể ở lại.

Nhưng còn Lạc Khắc Ngang.

Sát Na vẫn muốn tiếp tục chiến đấu.

Chúng ta sẽ cứu cậu ấy, giờ mau đi đi.

Đề Gia Lợi Á nói: Cáp Lôi Lộ Á, anh cũng vậy.

Ba chiếc Cao Đạt bay vút lên không trung.

Thấy đồng đội đã rời đi, Lạc Khắc Ngang cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, một mình mình bị bắt còn hơn là tất cả cùng bị bắt.

Lực Thiên Sứ ngừng hoạt động, Lạc Khắc Ngang cũng bị bắt giữ.

Nhưng không có thời gian thẩm vấn Lạc Khắc Ngang, Đỗ Lan nhận được tin tức, người của AEU và Nhân Cách Liên đã đến, lần này họ nhất định phải tìm Đỗ Lan hỏi cho ra lẽ.

Ầm, cửa cung điện bị Đỗ Lan đẩy ra, bên trong toàn là những người dân đang run rẩy sợ hãi cùng với nữ vương đang bảo vệ họ.

Trận chiến kết thúc, Thiên Nhân đã đi, nghĩa là Vương quốc A Trát Địch Tư Thản đã bị UNION chiếm đóng.

Đỗ Lan tiến vào vương cung với tư thế của kẻ chiến thắng.

Các người có thể về nhà rồi.

Đỗ Lan nói với họ.

Vương quốc A Trát Địch Tư Thản chính là nhà của chúng tôi, kẻ nên cút đi là các người mới đúng.

Mã Lệ Na đứng ra nói: Các người đang xâm lược đất nước chúng tôi.

Chỉ là hy vọng các người hiệp trợ điều tra mà thôi, sau khi điều tra xong chúng tôi sẽ đi.

Hiện tại tôi cần một phòng họp để tiếp đón những vị khách từ xa tới.

Đối với hành vi không biết xấu hổ này của UNION, Mã Lệ Na không còn gì để nói, giờ cô cũng đại khái biết hiệp trợ điều tra gì đó đều là giả, họ chỉ muốn khai chiến với Thiên Nhân mà thôi, Vương quốc A Trát Địch Tư Thản chỉ là đen đủi trở thành chiến trường.

Trong cuộc họp, các quan chức đang bừng bừng nộ khí cuối cùng cũng chặn được Đỗ Lan, lần này nhất định phải bắt hắn khai ra những con quái vật đó rốt cuộc là gì.

Thật là một trận chiến đẹp mắt.

Người được Nhân Cách Liên phái tới là người quen cũ, Thượng tá Tạ Nhĩ Cái, ông ta tỏ ra khá khách khí, ông biết Đỗ Lan rất thần bí nên thái độ không cứng rắn như quan chức AEU.

Đỗ Lan, chúng tôi cần một lời giải thích.

Quan chức AEU thì không khách sáo như vậy: Thứ Cao Đạt mà anh bán cho chúng tôi với giá trên trời rốt cuộc là loại quái vật gì.

Chỉ là những sinh vật binh khí rất bình thường mà thôi, Cao Đạt của các ông làm sao mạnh bằng Sơ Hào Cơ và Nhị Hào Cơ của tôi được.

Cho nên các ông cứ việc sử dụng, sẽ không xuất hiện hiện tượng bạo tẩu đâu.

Khốn khiếp, vậy ý anh là thứ anh bán cho chúng tôi là Cao Đạt kém chất lượng sao.

Quan chức AEU giận dữ nói.

Tôi có thể thu hồi Cao Đạt của các ông, tất nhiên công ty Arthur sẽ không hoàn tiền.

Đỗ Lan còn cứng giọng hơn.

Thưa ông Đỗ Lan, ông có thể giải thích một chút Sơ Hào Cơ và Nhị Hào Cơ rốt cuộc là sự tồn tại như thế nào không.

Thành thật mà nói những gì vừa xảy ra quá đáng sợ, đó rốt cuộc là thần tích giáng trần hay là địa ngục hiện thế.

Vừa rồi lúc mây đỏ ngập trời, Tạ Nhĩ Cái dường như đã nhìn thấy người vợ đã khuất của mình.

Đó chỉ là một số hiện tượng tự nhiên mà thôi, trùng kích thực sự đâu có xảy ra đúng không.

Đỗ Lan bình thản trả lời: Tôi có thể nói với các ông rằng Sơ Hào Cơ và Nhị Hào Cơ trong tay tôi rất an toàn.

Nếu các ông cứ nhất quyết muốn hỏi thì giải thích sẽ rất rắc rối, đơn giản mà nói họ chính là Thiên sứ, sở hữu thần lực, các ông hiểu như vậy là được rồi.

Nhiệm vụ của họ chính là tiêu diệt nhân loại, tất nhiên vì sự kiểm soát của tôi, họ đã không còn tiêu diệt nhân loại nữa.

Còn Cao Đạt bán cho các ông là vật sao chép nhân bản từ tế bào của họ, không có thần lực, nhưng chỉ cần phi công có ý chí kiên định cũng có thể giải phóng sức mạnh rất lớn.

Nếu không tin, chúng ta có thể hợp tác, lấy Cao Đạt sinh học làm chủ lực tiến hành một cuộc vây quét liên hợp đối với Thiên Nhân.

Đỗ Lan nở nụ cười thân thiết.

Thực chiến là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm vũ khí, vì vậy Đỗ Lan nói rằng nếu mọi người không tin tưởng sản phẩm của công ty Arthur, thì hãy lôi toàn bộ Gundam mà các người đã mua ra, do hắn chỉ huy để tiến hành một trận chiến Gundam đối Gundam nhằm mục tiêu vào Thiên Nhân.

Các người không tín nhiệm ta, ta hiểu, các người thầm chửi rủa ta trong lòng, ta cũng biết.

Đỗ Lan nhìn mấy vị đại diện của Nhân Cách Liên và AEU, tâm bình khí hòa nói: Chúng ta cũng có thể thong thả bàn bạc ở Liên Hợp Quốc, sau đó mới tiến hành hợp vây Thiên Nhân.

Tuy nhiên, ta tưởng mọi người cũng đã thấy sức mạnh mới mà Thiên Nhân phô diễn trên chiến trường trước đó, loại hệ thống tác chiến cho phép vũ khí giải phóng các hạt nồng độ cao trong thời gian ngắn là cực kỳ nguy hiểm.

Chẳng lẽ còn nguy hiểm hơn Sơ Hào Cơ của ngươi sao.

Quan chức AEU tầm năm mươi tuổi, mái tóc bạc được chải chuốt tỉ mỉ, mặt lạnh tanh như một vị thẩm phán: Sơ Hào Cơ của ngươi đã gây ảnh hưởng đến bầu trời của cả quốc gia, nói đến nguy hiểm thì vẫn là Sơ Hào Cơ nguy hiểm hơn.

Đặc biệt là khi Đỗ Lan còn đang là Tổng thống UNION, chẳng lẽ UNION đã nắm giữ loại sức mạnh này.

Thật khó có thể tưởng tượng UNION tiếp theo sẽ làm gì, hiện tại có Thiên Nhân làm mục tiêu thì còn đỡ, nếu đánh bại được Thiên Nhân, liệu UNION có quay sang động thủ với AEU hay không.

Đó đều là những vấn đề cần phải cân nhắc, cho nên hiện tại chưa thể để Thiên Nhân biến mất: Chúng tôi cần những báo cáo chi tiết và rõ ràng hơn, ngươi phải đưa ra lời giải thích hợp lý về lai lịch của Sơ Hào Cơ, nếu không ngươi sẽ không nhận được sự ủng hộ và hợp tác từ AEU.

Tạ Nhĩ Cái cũng có ý tứ tương tự: Đỗ Lan tiên sinh, tôi tin tưởng vào tình hữu nghị giữa chúng ta, nhưng ngài quá mức thần bí, khiến chúng tôi không thể không lo ngại, vì vậy việc ba bên hợp tác vây quét Thiên Nhân e rằng sẽ không được thông qua.

Cũng hy vọng ngài có thể hiểu cho nỗi khổ của chúng tôi.

Ta hiểu.

Đỗ Lan đương nhiên thấu hiểu suy nghĩ của bọn họ: Thật sự rất đáng tiếc.

Nhưng đối với yêu cầu của các người, e rằng ta không thể đáp ứng, những gì có thể nói ta đều đã nói rồi.

Nếu các người đã không đồng ý hợp tác, vậy thì chỉ có thể dựa vào sức mạnh của UNION để tiếp tục truy bắt Thiên Nhân.

Cuộc họp kết thúc trong không khí không mấy vui vẻ.

Tạ Nhĩ Cái rời khỏi vương cung và hội hợp với Tác Mã: Thượng úy, về nước thôi.

Thượng tá, ngài xem.

Tác Mã chỉ vào chiếc Lực Thiên Sứ bị hư hại nghiêm trọng đang được vận chuyển ở phía xa: Bọn họ đã bắt được phi công của Thiên Nhân.

Tạ Nhĩ Cái thầm nghĩ UNION và Thiên Nhân dây dưa bấy lâu nay cuối cùng cũng có chiến quả, đúng là không dễ dàng: Xem ra Thái Dương Lô màu đỏ thực sự rất hiệu quả, lần này đội quân Thái Dương Lô của UNION đã đóng vai trò rất quan trọng.

Hắn cố ý không nhắc đến việc Sơ Hào Cơ tung đòn dứt điểm cuối cùng, chỉ là không muốn Tác Mã tiếp tục tơ tưởng đến Gundam nữa.

Gundam vẫn thuộc về danh mục vật phẩm nguy hiểm: Thượng úy, chúng ta đi.

Lạc Khắc Ngang bị bắt sống, khó tránh khỏi bị binh sĩ UNION nện cho một trận đòn đau.

Hắn cắn răng nhẫn nhịn, cuộc thẩm vấn tiếp theo chắc chắn sẽ còn mãnh liệt hơn những nắm đấm này nhiều.

Nếu việc này còn không nhịn được thì đừng nói đến chuyện thẩm vấn, không chịu nổi nhiệt khi thẩm vấn thì sẽ trở thành kẻ phản bội mất.

Tổng thống tiên sinh đã dặn rồi, đưa tù binh đến vương cung, ngài ấy sẽ tạm thời làm việc ở đó.

Các binh sĩ vâng lệnh, lái xe đến trước vương cung.

Trong vương cung, dân thường đã bị giải tán, nhân viên công tác cũng đi gần hết, chỉ còn Nữ vương, Tịch Lâm cùng mấy quan chức trung thành ở lại.

Đây là cơ quan quyền lực cao nhất của bọn họ, với tư cách là những người phụ trách cao nhất, họ tuyệt đối không thể rời đi, rời đi đồng nghĩa với việc quốc gia này sụp đổ.

Lạc Khắc Ngang bị trói quặt tay sau lưng, trên mặt có hai vết bầm tím, trên bộ đồ phi công còn nhiều vết thương hơn.

Chương 963

Phi công của Thiên Nhân.

Nữ vương che miệng, lại là một người trẻ tuổi.

Hắn chắc chắn là bạn của Sát Na, Nữ vương tự nhủ mình phải giúp đỡ hắn, đáng tiếc bản thân nàng cũng đang trong tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, lực bất tòng tâm.

Vẫn là căn phòng họp đó, Đỗ Lan ngồi ở vị trí trong cùng, một mình đang trầm tư xem bữa trưa nên ăn món Pháp hay món Ý, đương nhiên cũng có thể quay về Nhân Cách Liên để ăn, lựa chọn quá nhiều khiến hắn vẫn chưa quyết định được.

Lạc Khắc Ngang.

Các vệ binh đều đã ra ngoài, Đỗ Lan tự mình thẩm vấn là được: Ăn cơm trước đã.

Hắn vung tay một cái, trên chiếc bàn họp dài liền xuất hiện đủ loại mỹ thực của các quốc gia.

Nếu đã không thể quyết định, vậy thì mỗi quốc gia ăn một món đặc sắc là được, dù sao bụng của Đỗ Lan cũng có thể tiêu hóa hết đống đồ này.

Ma thuật.

Lạc Khắc Ngang nhìn những món ăn nóng hổi đột ngột xuất hiện, tỏ vẻ không thể hiểu nổi.

Ăn đi.

Đỗ Lan lại chỉ tay một cái, còng tay trên cổ tay Lạc Khắc Ngang tự động mở ra.

Nhìn đối phương đang rất nghiêm túc ăn cơm, Lạc Khắc Ngang lại chẳng có tâm trạng nào.

Đỗ Lan thực sự quá thần bí, những việc đang xảy ra trước mắt rõ ràng không phải là sự kiện bình thường, mà là một sự kiện thần bí bị thao túng bởi một sức mạnh thần bí.

Đỗ Lan mặc kệ hắn, thực ra hắn cũng chẳng có gì để hỏi, trải nghiệm của các phi công Gundam hắn đều biết rõ.

Lạc Khắc Ngang trước mắt còn một người em trai, vốn dĩ gia đình còn có cha mẹ và em gái, nhưng mười năm trước một vụ tấn công khủng bố đã khiến hắn mất đi tất cả người thân.

Ăn cơm, ăn cơm, chỉ trong chớp mắt, một bàn thức ăn đã bị Đỗ Lan tiêu diệt sạch sẽ, căn bản không để lại chút gì cho Lạc Khắc Ngang.

Quái vật.

Một người sao có thể ăn được nhiều thứ như vậy.

Lạc Khắc Ngang bị sức ăn của Đỗ Lan làm cho kinh hãi.

Tuy rằng rất bất lịch sự, nhưng ta tha thứ cho sự vô tri của ngươi.

Đỗ Lan nói: Lạc Khắc Ngang, hiện tại ngươi có một lựa chọn, đó là rời khỏi Thiên Nhân để gia nhập với chúng ta.

Vậy chúng ta ở đây là chỉ cái gì.

UNION, hay công ty Arthur, hay là một tổ chức nào khác.

Lạc Khắc Ngang mặt trầm như nước, bình tĩnh ứng phó.

Đương nhiên là công ty Arthur rồi, ta trở thành Tổng thống UNION hoàn toàn là vì muốn thu thập sự oán hận của nhân dân Mỹ đối với Thiên Nhân.

Nhưng luồng oán hận này cũng nhạt dần đi theo những chiến thắng liên tiếp của ta trước Thiên Nhân các ngươi.

Đuổi Thiên Nhân các ngươi ra khỏi Trái Đất có thể nói ta đã đưa cho bọn họ một đáp án rất tốt rồi.

Tiếp theo, e rằng bọn họ sẽ bắt đầu nói vị Tổng thống này của ta chỉ biết cùng binh độc vũ, không làm việc chính sự.

Ngươi nên biết, nhân dân sau khi ăn no chín cái pizza thì sẽ bắt đầu nghi ngờ tại sao chính phủ không đưa ngay cái pizza thứ chín cho bọn họ từ đầu, mà lại bắt họ phải ăn tám cái trước đó.

Bọn họ sẽ nảy sinh oán hận với hiện trạng, sau đó sẽ chỉ trích ta.

Đỗ Lan hiểu rất rõ việc mình cứ tiêu xài quân phí của UNION để chơi đùa với Thiên Nhân sớm muộn gì cũng bị ghét bỏ.

Không ngờ Đỗ Lan lại nói như vậy: Vậy thì hiện tại ngươi có thể dừng tay, ngươi đã thắng Thiên Nhân rồi.

Không không, vẫn chưa kết thúc, đánh bại Thiên Nhân các ngươi phải trên cả hai phương diện võ lực và lý niệm, hiện tại mới chỉ là võ lực, tiếp theo mới là lý niệm.

Ta sẽ thúc đẩy ba thế lực lớn kết thành Liên minh Trái Đất, sau đó chứng minh rằng nền hòa bình thế giới mà Thiên Nhân các ngươi mong đợi sẽ không xuất hiện.

Cho dù không xuất hiện, mục tiêu nỗ lực của chúng tôi cũng không sai.

Lạc Khắc Ngang nói.

Tuy nhiên, các ngươi dù có tiếp tục chiến đấu cũng không thay đổi được việc thế giới này sẽ trở thành lưỡng cực do Nhân Cách Liên và UNION nắm giữ, còn AEU sẽ lụi bại vì vấn đề nan dân, đúng thế, chính là những kẻ được các ngươi giúp đỡ đang gieo rắc loại virus bất ổn đó.

Muốn thông qua võ lực để bắt kẻ mạnh phải nhìn nhận sự bất công của thế giới này, các ngươi đang đại diện cho lập trường của ai chứ.

Chúng tôi không đại diện cho lập trường của bất kỳ ai, chúng tôi chỉ đại diện cho chính mình.

Lạc Khắc Ngang khẳng định.

Rất tốt, vậy thì khi đón nhận hậu quả sai lầm, các ngươi chắc cũng sẽ không oán trách gì đâu nhỉ.

Đỗ Lan đã quyết định tiến quân vào vũ trụ.

Chiến hạm vũ trụ của UNION rời khỏi bến tàu an toàn để áp sát tàu vận tải của Thiên Nhân.

Lạc Khắc Ngang cũng bị đưa lên tàu, những ngày qua hắn vẫn luôn đi theo Đỗ Lan và không bị hạn chế tự do quá mức.

Hôm nay hắn thậm chí còn được Đỗ Lan đưa đến kho chứa máy, nhìn thấy chiếc Lực Thiên Sứ đang được sửa chữa.

Thái Dương Lô nguyên bản đã hỏng rồi, hiện tại chỉ có thể lắp Thái Dương Lô màu đỏ dự phòng vào.

Đỗ Lan lại cảm thấy Lực Thiên Sứ hiện tại trông có vẻ phong trần hơn: Ta đã thực hiện một vài cải tiến trên Lực Thiên Sứ.

Kỳ lạ, sao không thấy nhân viên nghiên cứu nào cả.

Lạc Khắc Ngang vốn tưởng rằng sẽ có người ở đây tháo tung Lực Thiên Sứ ra chứ, không ngờ trong kho chứa máy lại không một bóng người, dường như chẳng có ai quan tâm đến cỗ Gundam tiên tiến này.

Cho dù Thái Dương Lô có hỏng thì cũng không nên như vậy.

Ngươi có nhận ra điểm gì khác biệt không.

Đỗ Lan hỏi.

Ngoại trừ Thái Dương Lô ra, ta không thấy có gì khác biệt.

Tiếp tục quan sát, vẫn không thấy bất kỳ nhân viên nào, trong kho này dường như chỉ có hắn và Đỗ Lan, có nên ra tay không.

Lạc Khắc Ngang nghĩ nếu bây giờ mình hạ gục Đỗ Lan thì có thể lái Lực Thiên Sứ chạy trốn không.

Nhưng nghĩ đến những sự thần kỳ của Đỗ Lan, hắn lại từ bỏ.

Còn một điểm khác biệt nữa chính là phi công đấy, đúng không, Saber.

Đỗ Lan gọi một câu hướng về phía buồng lái.

Saber lúc này đã thay bộ váy thường ngày, mặc một bộ đồ phi công vũ trụ liền thân màu xanh thiên thanh ôm sát, mái tóc vàng búi cao khiến tạo hình của nàng bây giờ có chút tinh nghịch.

Tôi không thích điều khiển con rối, tôi có phương thức chiến đấu của riêng mình.

Hiển nhiên nàng không tự nguyện lái Gundam.

Chuyện gì cũng có lần đầu tiên mà.

Phản đối vô hiệu, Đỗ Lan rất mong đợi kỹ thuật lái máy bay của Saber.

Lạc Khắc Ngang, Lạc Khắc Ngang.

Từ buồng lái bay ra một robot hình tròn, Haro vốn dĩ là để khóa Gundam lại, nhưng không có tác dụng, tường lửa đã bị phá: Xin lỗi, Lạc Khắc Ngang, xin lỗi, Lạc Khắc Ngang.

Không sao đâu, Haro.

Lạc Khắc Ngang có thể nói gì được nữa chứ.

Nhìn thấy ngọn thương dài đỏ rực như máu đã từng đâm xuyên Lực Thiên Sứ cũng đặt ở một bên, hắn không nhịn được hỏi: Đó rốt cuộc là thứ gì.

Sao nó có thể dài ra được.

Nhìn vui lắm đúng không, chưa chơi bao giờ chứ gì.

Đỗ Lan đắc ý cười nói: Thương này tên là thương Longinus, có thể phớt lờ phòng ngự tuyệt đối của thiên sứ để gây sát thương, có thể nói là khắc tinh duy nhất của Sơ Hào Cơ và Nhị Hào Cơ tại thế giới này.

Chính vì ngọn thương này có thể gây sát thương lên AT Field mà con người vốn bất lực, nên nó mới được ban cho cái tên thương Thí Thần, ngầu chưa.

Thương Thí Thần.

Lạc Khắc Ngang tâm thần hốt hoảng, thầm nghĩ trên đời này thực sự có thần sao.

Nhưng có một điểm hắn đã ghi nhớ, đó là cây thương này có thể gây sát thương cho Sơ Hào Cơ và Nhị Hào Cơ.

Nhớ lại cảnh Sơ Hào Cơ giơ tay lên là có thể chặn đứng đòn bắn tỉa của Lực Thiên Sứ, Lạc Khắc Ngang hiện tại chỉ muốn tìm cách truyền thông tin này về.

Tổng thống tiên sinh, đã đến vị trí tác chiến.

Rất tốt, chúng ta đi thôi.

Vị trí của Thiên Nhân không phải do Lạc Khắc Ngang cung cấp, mà là do gián điệp hai mang của Ribbons Almark là Vương Lưu Mỹ cung cấp.

Trước đó Ribbons đã dùng năng lực Innovator làm mồi nhử để dụ dỗ Vương Lưu Mỹ phục vụ cho hắn, lần này Đỗ Lan thông qua Ribbons đã lấy được vị trí chính xác tàu vận tải của Thiên Nhân từ miệng Vương Lưu Mỹ.

Trên radar là một khoảng trắng xóa, nhưng điều đó lại đúng.

Bởi vì Thiên Nhân sử dụng các hạt lăng kính để chặn sóng điện từ, cho nên trên radar vốn dĩ phải xuất hiện các khối thiên thạch đều biến mất, chứng tỏ có nhiễu loạn.

Một phát trúng đích, xem ra nữ thần may mắn đang đứng về phía chúng ta.

Đỗ Lan nói: Graham, lần này nhất định phải giải quyết triệt để Thiên Nhân.

Không vấn đề gì, có kế hoạch tác chiến không.

Đầu tiên chúng ta sẽ giải phóng các mục tiêu mồi nhử ở chính diện để làm nhiễu loạn tầm nhìn của kẻ địch, các anh dựa vào thiên thạch che chắn để đột nhập từ bên sườn, đến hướng 9 giờ của kẻ địch để mai phục chờ mệnh lệnh tấn công.

Sau đó hạm đội của chúng ta sẽ chia thành hai gọng kìm trên dưới, phía trên là tấn công nghi binh, chúng ta sẽ giải phóng các đội máy bay chiến đấu khác từ ngay phía dưới kẻ địch, ngay khi chúng ta vào vị trí, các anh sẽ xông ra từ hướng 9 giờ.

Vậy hướng 3 giờ của kẻ địch không phải có một lỗ hổng sao.

Ta sẽ thân chinh điều khiển Sơ Hào Cơ chặn ở đó.

Đỗ Lan tiếp tục: Nếu hạm đội phía dưới không đến địa điểm đúng hạn, đội ngũ ở hướng 9 giờ của các anh đúng 12 giờ trưa hôm nay theo giờ Washington sẽ phát động tấn công để chặn đứng hướng 9 giờ.

Rõ.

Sắp khai chiến rồi, Lạc Khắc Ngang có thể cảm nhận được kẻ địch đã chuẩn bị sẵn sàng.

Khai chiến rồi đương nhiên không thể để hắn tiếp tục đi lang thang trên tàu nữa, hiện tại hắn bị nhốt trong phòng, như kiến bò trên chảo nóng, tâm cấp như thiêu như đốt.

Hắn muốn báo cho đồng đội biết kẻ địch đã đến, nhưng hắn không có cách nào.

Đợi suốt mấy tiếng đồng hồ, phi thuyền rõ ràng đang thực hiện các động tác chiến thuật, vì áp lực liên tục thay đổi, chứng tỏ phi thuyền đang chuyển hướng định vị, hiển nhiên là sắp đến vị trí tác chiến.

Lạc Khắc Ngang càng ngày càng khẩn trương, nhưng cũng vô dụng, hiện tại chỉ hy vọng khi khai chiến hắn có thể tìm cách thoát ra ngoài.

Phát hiện mục tiêu, hướng chính diện, có 12 bóng địch.

Trên tàu vận tải Ptolemaios của Thiên Nhân vang lên cảnh báo chói tai.

Toàn thể thuyền viên giữ vững vị trí, các boong khu vực phi chiến đấu ngừng cung cấp điện, mở lá chắn hạt, tiến vào trạng thái nghênh chiến.

Sumeragi lập tức chạy về đài chỉ huy: Là ai.

Là các máy bay chiến đấu mẫu vũ trụ của UNION.

CIC báo cáo: Đang tiếp cận ở tốc độ cao.

Ở đây sao.

Có tàu vận tải không.

Đang mở rộng tìm kiếm.

Không được, xung quanh có quá nhiều thiên thạch gây nhiễu, không phân biệt được là tàu hay thiên thạch.

Phi thuyền chắc chắn đang ẩn nấp giữa các thiên thạch, nếu không không thể có MS nào bay xa được như vậy.

Chương 964

Nhắc Sena và những người khác chuẩn bị, trên tàu chúng ta không có nhiều vũ khí đâu.

Tàu vận tải Ptolemaios chủ yếu dùng để vận chuyển, tuy có hộ thuẫn nhưng không có mấy vũ khí, Gundam chính là vũ khí duy nhất của họ.

Sumeragi tiểu thư, đã khóa mục tiêu, có thể tấn công bất cứ lúc nào.

Tieria cùng Gundam Virtue chính là pháo chính của phi thuyền.

Nhìn chằm chằm vào 12 điểm sáng của biên đội trên radar, Sumeragi cắn răng, tuy không biết kẻ địch còn giấu bao nhiêu người, nhưng ít nhất không thể để đợt địch này tiếp cận: Cho phép khai hỏa.

Oàng.

Đại pháo của Virtue với đường kính mười mấy mét bắn thẳng về phía mục tiêu trước mặt, trong nháy mắt đã xóa sổ 12 điểm sáng.

Mồi nhử đều bị tiêu diệt hết rồi sao.

Đỗ Lan thầm cảm thán hỏa lực của Gundam có cần phải hack như vậy không.

Phía trên phát hiện chiến hạm địch, ba chiếc, đang tiến tới.

Phía chính diện là mồi nhử sao.

Bắt đầu tấn công, không thể để chúng phóng MS ra.

Sumeragi cảm thấy không ổn, tại sao chiến hạm địch lại đột ngột xuất hiện tại nơi ẩn náu của họ.

Chẳng lẽ họ bị phản bội.

Không, sẽ không có kẻ phản bội đâu, hoặc có lẽ chỉ là kẻ địch gặp may nên mới phát hiện ra họ.

Graham nhìn thời gian, hiện tại là 11 giờ 57 phút, còn 3 phút nữa họ mới được phép hành động.

Nhưng trên chiến trường đã xảy ra cháy nổ rồi, mồi nhử của họ còn yếu hơn tưởng tượng, hơn nữa hạm đội phía trên cũng bị phát hiện, nếu bị bắn hạ thì sẽ không còn thế bao vây nữa.

Nhanh lên đi.

Graham không tự chủ được mà rung chân.

Phút thứ 58, các chiến hạm phía trên phóng tên lửa vào Thiên Nhân nhưng không có hiệu quả, ngược lại bọn họ bị hỏa lực hạng nặng của Gundam bắn cho trọng thương, nhìn ngọn lửa rò rỉ vào không trung, chiến hạm liền mất đi sức chiến đấu.

Phút thứ 59, ba chiếc Gundam đều xuất hiện ở gần tàu vận tải để cảnh giới, việc đánh lén sẽ không còn hiệu quả nữa.

Đúng 12 giờ, hỏa lực pháo chính của tuần dương hạm chủ lực UNION tấn công từ phía dưới tàu Ptolemaios, bắn xuyên qua một hòn thiên thạch, một đòn đánh kinh điển từ quân đội Trái Đất.

Oàng.

Ánh sáng xé toạc lá chắn hạt của tàu vận tải Thiên Nhân, khiến lớp vỏ ngoài của tàu bị nung chảy.

Đài chỉ huy bỗng chốc tối sầm, chứng tỏ điện lực đã được chuyển toàn bộ sang phòng ngự, ngay cả đài chỉ huy cũng chỉ còn mức điện tối thiểu: Phía dưới sao.

Ngũ quan tinh tế của Sumeragi đờ ra, đây là một cuộc phục kích có kế hoạch, không phải ngẫu nhiên chạm mặt.

Tấn công.

Graham hét lớn một tiếng, không thể chờ đợi thêm mà xông ra từ hướng 9 giờ, mục tiêu của hắn luôn chỉ có Gundam Exia: Thiếu niên, tiếp tục cuộc đối đầu của chúng ta nào.

Lão thúc dai dẳng, mang theo oán niệm vô hạn đối với Gundam, điều khiển chiếc Custom Flag cải tiến của mình, hóa thành một đạo lưu tinh đỏ thẫm lao thẳng về phía Exia.

Hiệu năng lại được nâng cao một lần nữa, hiện tại tốc độ của chiếc Custom Flag này là nhất kỵ tuyệt trần, đã khiến các đồng đội phải hít khói.

Tuy nhiên, việc tăng cường khả năng cơ động cũng gây ra gánh nặng cực lớn cho phi công, nhưng để có sức mạnh sánh ngang với Gundam, dù nội tạng có bị ép thành tương thịt hắn cũng không chút do dự: Gundam, ta đến đây.

Oàng.

Theo sự gia tốc của Custom Flag, sự rung chấn trong buồng lái ngày càng rõ rệt, những tiếng rung rợn người liên tục vang lên, đây là trong không gian vũ trụ, nếu cơ thể không chịu nổi lực đẩy mà tan rã thì Graham cũng sẽ tan thành tro bụi vũ trụ.

Người cũng rung theo buồng lái, bộ khung xương như sắp rã ra đến nơi, nhưng để đạt được sức mạnh sánh ngang Gundam, tất cả đều xứng đáng.

Hưu.

Luồng quang thúc hạt nén từ súng trường của Custom Flag thoát ra như ngựa đứt cương.

Lại là tên đó sao.

Âm hồn bất tán, Sena cũng không biết nên nói gì cho phải, chấp niệm của đối phương với Gundam đã đến mức điên cuồng rồi.

Không còn cách nào khác, Gundam đã giết quá nhiều đồng đội của hắn.

Hướng 9 giờ phát hiện lượng lớn bóng địch, phía dưới có hạm thuyền.

CIC hét lớn, phát hiện quá muộn, đòn tấn công của địch đến nơi mới biết.

Là phục kích, mũi tàu nâng lên 12 độ, bảo Virtue chú ý không trung.

Kyrios xuống phía dưới chặn địch, Exia chặn địch hướng 9 giờ.

Kẻ địch dường như muốn bao vây mình, không biết những nơi khác còn kẻ địch hay không: Né vào bóng râm của thiên thạch, chú ý đừng đâm phải thiên thạch.

Rõ.

Phi công trẻ tuổi đáp một tiếng, nín thở ngưng thần di chuyển vật thể khổng lồ vào bóng râm của những mảnh vỡ thiên thạch.

Những thiên thạch này là do nhân loại đã tốn bao nhiêu nhân lực vật lực vận chuyển từ các nơi khác nhau trong hệ Mặt Trời về, nhằm khai thác khoáng sản bên trong, nhưng hiện tại tốc độ khai thác rất chậm, nên rất nhiều thiên thạch ở trong trạng thái không người trông coi, điều này đã cung cấp nơi trú ẩn cho Thiên Nhân.

Muốn trốn sao.

Đội tấn công đi theo ta.

Graham muốn đi đấu tay đôi với Exia, những binh sĩ khác không có thú vui đó, nhiệm vụ của họ là tiêu diệt mẫu hạm địch.

Vì UNION.

Quá nhiều đồng đội bị Gundam giết chết, sự phẫn nộ của họ đối với Thiên Nhân không cần phải nói nhiều, cứ xông lên là được.

Dừng gấp, khi cơ thể tiến vào vị trí bắn thì không cần phải áp sát quá gần, mục tiêu lớn như vậy, MS chỉ cần xả súng là được.

Hướng 9 giờ có lượng lớn nhiệt nguồn đang tiếp cận.

Toàn viên chuẩn bị chống va đập.

Lời của Sumeragi vừa dứt, toàn bộ tàu vận tải rung chuyển dữ dội, người bên trong giống như đang ngồi tàu lượn siêu tốc, nếu không bám chặt vào vật cố định thì người đã bay lên rồi.

Chúng ta chỉ là tàu vận tải thôi mà.

Khổ quá, tàu Ptolemaios nên nâng cấp vũ khí một chút, Sumeragi thầm nghĩ sau này mình tuyệt đối sẽ không lái tàu vận tải ra chiến trường nữa.

Công suất hạt giảm xuống còn 86%.

Lời của CIC càng làm cho không khí căng thẳng thêm phần tồi tệ.

Chúng ta sẽ chết mất.

Thuyền viên trẻ tuổi làm gì đã gặp qua cơn nguy biến thế này, cậu ta cứ ngỡ mình chỉ ở hậu phương lớn thôi, không ngờ lại bị kẻ địch vây công.

Dưới sự tấn công như vậy, phi thuyền không kiên trì được bao lâu, mọi người đều hiểu điều đó, cô gái nhát gan đã bắt đầu hét lên.

Vì Thiên Nhân chỉ là lực lượng vũ trang cá nhân chứ không phải quân đội, nên việc nhân viên công tác suy sụp khi lâm trận là hoàn toàn có thể hiểu được.

Bình tĩnh, Christina, chúng ta sẽ không chết đâu.

Sumeragi hét lớn.

Oàng oàng, tuy nhiên sự thực không phải vậy, Đỗ Lan đã tiến hành bắn tỉa chính xác, bắn thủng một tổ động cơ của tàu vận tải, khiến tốc độ của phi thuyền giảm xuống.

Sắc mặt mọi người thay đổi, đều có thể cảm thấy phi thuyền di chuyển chậm lại rõ rệt.

Công suất động cơ giảm một nửa, hiện tại chúng ta có thể sẽ biến thành mục tiêu sống.

Phi công cười khổ nói.

Có thể duy trì được bao nhiêu tốc độ.

Tối đa sáu phần mười ban đầu, nếu tôi dồn toàn bộ năng lượng vào các động cơ còn lại, nhưng tối đa chỉ duy trì được mấy chục phút, nếu không sẽ bị quá tải.

Đúng là họa vô đơn chí, Sumeragi thầm nghĩ chẳng lẽ lần này thực sự phải đi vào tuyệt cảnh sao.

Feldt, vị trí bắn tỉa ở đâu.

Đang tìm, ở hướng 3 giờ của chúng ta, nhưng cự ly quá xa.

Cô gái tóc hồng liên tục gõ phím hy vọng tìm thấy mọi kẻ địch, nhưng kẻ địch hiện tại đang nằm ngoài phạm vi radar.

Nếu Lạc Khắc Ngang còn ở đây.

Có người nản chí nói một câu.

Lạc Khắc Ngang là tay bắn tỉa của bọn họ, tuyệt đối có thể tìm ra kẻ địch.

Nhưng Lạc Khắc Ngang bị bắt sống chết chưa rõ, giờ lại đến lượt bọn họ, bọn họ sẽ bị bắt sống sao.

Khốn khiếp, Tieria hãy quét bắn về hướng 3 giờ, ép kẻ địch phải lộ diện.

Chưa đến lúc từ bỏ, Sumeragi quả đoạn ra lệnh.

Mọi người chú ý khoảng cách, đừng tiếp xúc trực diện với Gundam, chúng ta chỉ cần cầm chân tốc độ của bọn họ, chiến thắng cuối cùng sẽ thuộc về chúng ta.

Đỗ Lan né tránh cú bắn tầm xa của Virtue, một bên ra lệnh mọi người không được đến quá gần, chia thành mấy đội quấy rối kẻ địch là được, dù sao đối phương cũng không chạy thoát được rồi.

Thế là các binh sĩ bắt đầu thay phiên nhau tấn công, muốn mài chết Thiên Nhân.

Trong kỳ hạm phía dưới, Lạc Khắc Ngang tâm cấp như thiêu như đốt, lúc này người canh gác hắn lại không có mặt, hắn thầm nghĩ mình không thể cứ ở lại đây được, bên cạnh hắn chẳng phải còn có Haro sao.

Con robot hình tròn này không chỉ đơn thuần là một món đồ chơi thú cưng, bên trong nó ẩn chứa những công cụ rất hữu dụng, mở khóa không thành vấn đề.

Hành lang không một bóng người, cũng không biết mọi người đã đi đâu hết rồi.

Suốt chặng đường thuận lợi đi tới kho chứa máy, Lạc Khắc Ngang vạn vạn không ngờ chiếc Lực Thiên Sứ của mình lại không xuất kích, cứ thế đỗ trong kho.

Xem ra là ông trời giúp đỡ, Haro, chúng ta phải về nhà thôi.

Hắn không nói hai lời nhảy vào buồng lái khởi động Gundam, phát hiện Lực Thiên Sứ đúng là đã được sửa đổi một số chi tiết, nhưng hệ thống thao tác chủ yếu vẫn giống như trước.

Được rồi, lần này mình thực sự gặp may rồi.

Bắn.

Chương 965

Từ bên trong phá nổ cửa kho máy, trong nháy mắt kho chứa máy bị hút thành chân không, Lực Thiên Sứ khôi phục tự do.

Vong, còn có thứ này nữa.

Vũ khí duy nhất để đối phó Sơ Hào Cơ, thương Longinus.

Đi thôi.

Sau khi thoát ra, Lạc Khắc Ngang mới cảm thấy không thể tin nổi mình lại có thể thoát ra dễ dàng như vậy.

Thậm chí còn lái đi cả Lực Thiên Sứ, có chút đơn giản quá mức rồi.

Có lẽ là Đỗ Lan căn bản không ngờ mình có thể dùng Haro mở cửa, cho nên mới lơ là phòng bị.

Dù thế nào đi nữa, hiện tại hắn đã tự do: Đây là Lạc Khắc Ngang, tàu Ptolemaios có nghe thấy không.

Lạc Khắc Ngang.

Là Lạc Khắc Ngang sao.

Sumeragi không ngờ còn có thể nghe thấy giọng nói của hắn, trong cơn nguy kịch Lạc Khắc Ngang liên lạc qua kênh đặc biệt của Gundam chẳng khác nào đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, khiến toàn thể Thiên Nhân đều nhìn thấy một tia hy vọng sống.

Là tôi, hãy phóng GN D ra, tôi muốn có một cuộc phân tranh cuối cùng với Sơ Hào Cơ.

Tuy trên tay có thương dài, nhưng để đảm bảo an toàn, hắn vẫn cần cỗ máy hỗ trợ cường hóa Gundam GN Armor, thuộc về kho vũ khí di động của Gundam, hỏa lực tương đương với một tàu chiến.

Rõ, phóng GN D.

Cỗ máy MA khổng lồ màu xanh thiên thanh bay ra từ kho máy của phi thuyền.

Có thể cảm nhận được, Sơ Hào Cơ ở hướng đó, sau khi có được ngọn thương, Lạc Khắc Ngang có một cảm giác rất kỳ diệu, dường như ngọn thương đang chỉ dẫn vị trí của Sơ Hào Cơ.

GN Armor triển khai, phần đầu MA lật ra sau, đôi cánh thu lại, hai chân Gundam đạp lên hai cấu trúc cánh tay máy khổng lồ, hai tay một bên cầm súng tên lửa, một bên cầm hỏa pháo công suất lớn, trên vai là hai bình lưu trữ hạt cỡ lớn, giúp GN Armor có thể di chuyển tốc độ cao.

Gundam điều khiển pháo đài.

Dùng cánh tay máy như ván trượt tóm lấy ngọn thương, Lạc Khắc Ngang đã chuẩn bị sẵn sàng, lần này phải một nhát hạ gục Sơ Hào Cơ: Lạc Khắc Ngang, Lực Thiên Sứ mẫu D, xuất kích.

Đến rồi sao.

Vậy cũng gần đến lúc nghỉ giữa hiệp rồi.

Đầu tiên xuất hiện là mật tập các cụm tên lửa, những tên lửa được đẩy bằng hạt không tiếc tiền oanh tạc về phía vị trí của Sơ Hào Cơ.

Mở AT Field.

Vụ nổ toàn bộ bị chặn đứng ở khoảng cách an toàn.

Quả nhiên sao.

Tiến hành thu thập hình ảnh quang học, Lực Thiên Sứ cuối cùng cũng nhìn thấy hình dáng Sơ Hào Cơ lúc này.

Quanh eo thắt hai bộ đẩy hình trụ khổng lồ vô cùng, sau lưng vác một tấm khiên lớn kinh người, dường như cùng một hệ thống với bộ đẩy, đây là trang bị gì vậy.

Đương nhiên nổi bật nhất vẫn là ống pháo dài mấy trăm mét chỉ dùng một lần rồi bị vứt bỏ, đang trôi nổi giữa những mảnh vỡ vụ nổ.

Này này, đây là người hỏa tiễn sao.

Hình ảnh này đúng là một người hỏa tiễn bị buộc hai cái hỏa tiễn lên trời, hoàn toàn là làm loạn mà, hình dạng thế này làm sao tác chiến trong vũ trụ.

Chính xác mà nói bộ trang bị này bao gồm khiên và bộ đẩy cùng với dây cáp thép tạo thành trang bị chuyên dụng vũ trụ của EVA, tấm khiên dùng để che chắn cho cơ thể khi đột phá nhiệt độ cao của tầng khí quyển, bộ đẩy dùng để di chuyển.

Tấm khiên và bộ đẩy là những hỏa tiễn đơn giản, lưng Sơ Hào Cơ kết nối bên trong tấm khiên còn khổng lồ hơn cả cơ thể, hoàn toàn có thể chống lại nhiệt độ cao.

Đồng thời tấm khiên có thể lật chuyển giữa hai hỏa tiễn, cho phép Sơ Hào Cơ tấn công theo các hướng khác nhau.

Dù sao trong vũ trụ không có vật tham chiếu thì cũng chẳng có trên dưới trái phải, đầu trên chân dưới cũng không quan trọng.

Ngươi đến xem trang bị mới của ta sao.

Ta thực sự rất cảm động đó.

Đỗ Lan đã nhìn thấy Lạc Khắc Ngang: Ngươi cũng có trang bị mới, xem ra ngươi và ta thực sự rất giống nhau.

Chúng ta căn bản chẳng giống nhau chút nào.

Tay trái hai họng pháo dài quá hai mươi mét, cỡ nòng 1500MM gầm thét phun ra hai đạo ánh sáng xé toạc không gian.

Đi thôi.

Chơi vận động lập thể trong vũ trụ đúng là một hương vị hoàn toàn khác biệt.

Bộ trang bị vũ trụ này của Sơ Hào Cơ thực sự rất giống thiết bị cơ động lập thể trong thế giới người khổng lồ, ngay cả dây cáp thép dùng để bắn ra ở hông cũng có tác dụng tương tự.

Điểm khác biệt duy nhất là trong vũ trụ không có gì để dây cáp mượn lực từ kiến trúc, nên dây cáp chỉ có thể dùng để tóm lấy kẻ địch.

Di chuyển, hai hỏa tiễn phun ra lửa, đẩy tấm khiên, tấm khiên lại đẩy Sơ Hào Cơ, hoàn toàn là phương thức di chuyển của phi thuyền vũ trụ.

Ngươi đang coi thường ta sao.

Di chuyển như vậy, mục tiêu quá rõ ràng, đối với một vị thần bắn tỉa, đây căn bản không phải vấn đề.

Khóa mục tiêu, oanh tạc bằng tên lửa.

Một lần phóng cả trăm quả, GN Armor mang theo đủ đạn dược.

Lại một chuỗi vụ nổ xuất hiện trong không gian, đã bao vây toàn bộ Sơ Hào Cơ.

Thực ra Lạc Khắc Ngang muốn tung đòn kết liễu, hiện tại vẫn chưa phải lúc, hắn phải ép Sơ Hào Cơ vào góc chết mà hắn nắm chắc nhất, sau đó mới phóng thương Longinus ra.

Hiện tại các động tác nổ súng chính là để ép Sơ Hào Cơ đi về phía mà hắn dự tính.

Đối phương dường như hoàn toàn không có thủ đoạn tấn công, Lạc Khắc Ngang thầm nghĩ Đỗ Lan đúng là thích tìm chết, lần trước lần này, lần nào cũng không chuẩn bị kỹ càng đã ra chiến trường, chẳng lẽ hắn tưởng chiến trường là công viên giải trí sao.

Chẳng lẽ hắn chưa bao giờ nghĩ mình sẽ chết sao.

Sơ Hào Cơ đang né tránh, dây cáp thép ở hông đang chờ đợi, Đỗ Lan cũng đang tìm sơ hở của đối phương.

Tên lửa, quang thúc, lấy dài bù ngắn, cả hai kết hợp tạo thành một mạng lưới hỏa lực xung quanh Lạc Khắc Ngang, khiến Sơ Hào Cơ phải chạy đôn chạy đáo.

Nhưng con người thì sẽ phạm sai lầm, Lạc Khắc Ngang cũng không thể chu toàn mọi mặt.

Cơ hội.

Giữa màn khói pháo và tên lửa xuất hiện một kẽ hở, tuy chỉ là sự đình trệ trong không phẩy mấy giây, nhưng Đỗ Lan vẫn quả quyết bắn ra dây cáp thép ở hông.

Đông.

Trong nháy mắt đâm vào GN Armor, trúng vào lớp giáp ngoài của bình chứa hạt bao quanh vai Lực Thiên Sứ.

Xem ta dùng đại pháp xẻo thịt gáy đây.

U, bàn xoay dây cáp quay gấp, ma sát tốc độ cao khiến dây cáp bốc ra những tia lửa, bàn xoay dựa vào bộ đẩy và kích điện để cưỡng ép thu dây cáp lại.

Hai bên không tự chủ được mà áp sát nhau.

Hỏng bét.

Lạc Khắc Ngang không ngờ đối phương nắm bắt cơ hội tinh chuẩn như vậy, ngay cả một cơ hội nhỏ nhoi này cũng không bỏ qua.

Sơ Hào Cơ mẫu vũ trụ và Lực Thiên Sứ GN D cùng nhau nhảy điệu Van xơ trong không gian, không ngừng xoay vòng, căn bản không dừng lại được.

Hai bên kết nối với nhau bằng dây cáp, cứ xoay mãi xoay mãi.

Lạc Khắc Ngang kinh ngạc là Sơ Hào Cơ không biết từ lúc nào đã cầm thêm hai thanh kiếm đỏ rực, chẳng lẽ thực sự muốn xẻo thịt gáy sao.

Mà nói đi cũng phải nói lại, tại sao lại phải xẻo thịt gáy.

Thôi bỏ đi, không nghĩ nữa, nếu đối phương đã tấn công tới, tại sao mình không tấn công lại, đây chẳng phải cũng là cơ hội của mình sao.

Mục tiêu của đối phương đã xác định, khoảng cách giữa hai bên đang thu hẹp.

Lạc Khắc Ngang quyết định rồi, sẽ lợi dụng cơ hội này đâm ngọn thương vào lồng ngực Sơ Hào Cơ.

A a.

Cố gắng giữ mình ổn định trên ghế lái, không để lực ly tâm văng mình ra ngoài, hắn bắt đầu thực hiện thao tác cực hạn.

Ngón tay gõ phím, bảo Lực Thiên Sứ chuẩn bị tấn công.

Nâng chân, định xoay chuyển hướng của cánh tay máy dưới chân lên phía trên.

Chương 966

Ta xẻo.

Lợi kiếm ngưng tụ từ AT Field không chút tốn sức cắt rời hai bình chứa hạt của GN Armor, chẳng khác nào xẻo đi phần thịt gáy của nó.

A a.

Lạc Khắc Ngang lúc này cũng chẳng quản những vụ nổ đang xảy ra phía trên vai Lực Thiên Sứ, liều mạng nâng chân phóng ngọn thương về phía kẻ địch.

Đâm xuyên qua vai của chính mình, không chút dừng lại tiếp tục đâm về phía sau, muốn đâm xuyên Sơ Hào Cơ.

Oàng.

AT Field xuất hiện, trong màn hình của Lạc Khắc Ngang là một màu đỏ rực như máu, bàn đạp dưới chân cũng cảm nhận rõ rệt lực cản, nhưng hiện tại không cần do dự, chỉ cần dồn lực là được: Trans Am.

Tuy rằng Thái Dương Lô đã thay đổi, nhưng hệ thống Trans Am vẫn nằm trong hộp đen của Lực Thiên Sứ.

Đâm xuyên cái ác đi.

AT Field sụp đổ dưới thế tấn công của thương Longinus, như thể một tờ giấy bị đâm thủng, ngọn thương đâm xuyên qua ngực Sơ Hào Cơ, Sơ Hào Cơ ngừng hoạt động.

Vụ nổ, GN Armor cũng bắt đầu phát nổ, cánh tay và đầu của Lực Thiên Sứ cũng khó lòng thoát khỏi, cuối cùng chỉ còn phần thân và hai chân là được bảo toàn.

Kết thúc rồi sao.

Chấn động từ trung tâm vụ nổ như giáng mấy đòn nặng nề vào mặt Lạc Khắc Ngang, hiện tại hắn máu chảy đầy mặt, ý thức mơ hồ, mắt thấy là không ổn rồi.

Nhưng hắn đã thắng, hắn đã đánh bại Sơ Hào Cơ, vì vậy hắn đang mỉm cười.

Tàu vận tải Thiên Nhân Ptolemaios, lúc này trận chiến cũng vô cùng thảm liệt, phi thuyền bị nổ ở nhiều bộ phận, ba chiếc Gundam xuất kích cũng bị hư hại ở các mức độ khác nhau.

Graham đã thổ huyết, đầu váng mắt hoa, nhưng hắn cắn nát đầu lưỡi vẫn tiếp tục chiến đấu.

Exia buộc phải sử dụng Trans Am đối chiến với Custom Flag cải tiến, dùng thất kiếm cắm Custom Flag thành một con nhím.

Vẫn chưa kết thúc đâu, Gundam.

Oán niệm của ta không chỉ dừng lại ở đây.

Chỉ cần còn có thể cử động, Graham sẽ còn chiến đấu, đó mới là người quân nhân thép, đâm.

Cánh tay duy nhất còn cử động được vung thanh kiếm quang thúc lên phía trên cắt đứt một cánh tay của Exia.

Lúc này Thiên Nhân cũng đã bắt đầu bỏ tàu, bọn họ thua rồi.

Virtue và Kyrios đều đã quay lại yểm hộ đồng đội rút lui.

Đây là một trận chiến lưỡng bại câu thương, nhưng UNION đã xua đuổi được Thiên Nhân, đối với họ đây chính là một chiến thắng.

Thuyền cứu sinh của Thiên Nhân dưới sự giúp đỡ của hai chiếc Gundam đã thoát khỏi chiến trường với tốc độ cao, Exia vì bị Graham tóm lấy nên đã bị tụt lại phía sau khi tháo chạy.

Lui binh sao.

Ngay khi đang tận hưởng chiến thắng, Graham nhìn thấy các chiến hạm chủ lực của UNION phát tín hiệu rút quân.

Chẳng lẽ không thừa thắng xông lên.

Không thể truy kích nữa, bởi vì Tổng thống đã chết rồi.

Đỗ Lan đã trận vong, bởi vì hắn phát hiện làm Tổng thống rồi thì cưỡi hổ khó xuống, có chút chơi quá đà, nên dứt khoát giả chết.

Tổng thống tử vong ngoài ý muốn, Phó tổng thống lên thay, thật là chuyện đáng mừng.

Toàn bộ chiến dịch vũ trụ ngoại trừ việc chết mất một ông Tổng thống, có thể nói là một thắng lợi hoàn toàn.

Để thực hiện lời hứa của mình, chiến tử sa trường, tạo nên một giai thoại, trong phút chốc Đỗ Lan trở thành đại diện cho tinh thần Mỹ.

Khi Phó tổng thống tuyên thệ, ông ta nói mình sẽ kế thừa ý chí của Đỗ Lan để tiếp tục nỗ lực vì hòa bình và thống nhất thế giới, ông ta đưa ra bản kế hoạch sơ bộ về việc xây dựng Liên bang Trái Đất mà Đỗ Lan đã làm trước khi xuất chiến, nói rằng mình sẽ tiếp tục con đường dang dở của Đỗ Lan, thúc đẩy ba thế lực lớn hỗ trợ lẫn nhau về quân sự, kinh tế cũng như chính trị, xây dựng khung sơ bộ cho Liên bang Trái Đất.

Thực ra chỉ là Liên Hợp Quốc đổi cái tên khác, sau đó là những cuộc đàm phán dài đằng đẵng.

Giữa các quốc gia, để bàn về một vòng tròn giao thương kinh tế đã phải đàm phán mất mấy năm trời, để thành lập Liên bang Trái Đất hiển nhiên càng là một công việc tốn thời gian công sức, trước mắt cứ lấy đội quân duy hòa của Liên Hợp Quốc làm nòng cốt để xây dựng một đội quân ứng phó với những vụ tấn công khủng bố đe dọa toàn nhân loại, những phương diện khác có thể thong thả bàn bạc.

Thống nhất thế giới không phải nói mở cửa là xong, các khu vực khác nhau có những ngành công nghiệp ưu thế khác nhau, hơn nữa rất nhiều nơi còn bị trùng lặp, nếu mở cửa hoàn toàn thì nông nghiệp, công nghiệp của rất nhiều quốc gia không biết sẽ chết thảm thế nào, lúc đó lượng lớn cư dân thất nghiệp, tỷ lệ tội phạm tăng cao, các vấn đề xã hội gia tăng, e rằng có đưa người về nông thôn cũng không cứu vãn nổi.

Cho nên nói thống nhất thế giới không phải chuyện đùa, hiện tại các thế lực lớn có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu thôi.

Dùng tiền của mình để nuôi đội quân duy hòa cũng coi như là nể mặt rồi, tên của đội quân duy hòa được đổi thành Đội duy trì trị an độc lập A Laws, thực ra nhiệm vụ của đội quân này hoàn toàn giống với Thiên Nhân, đó là đi can thiệp vũ lực vào nội chính của các tiểu quốc, bắt họ phải ủng hộ Liên bang Trái Đất.

Những việc này được tiến hành trong bóng tối, về mặt nổi, lý do mà đội quân duy trì trị an đưa ra cho ba thế lực lớn đều là phản khủng, nên ba thế lực lớn đều cấp tiền cấp người.

Rất nhanh đội quân duy trì trị an này đã bị Ribbons nắm giữ, mọi người đều tưởng Đỗ Lan đã chết, nên dã tâm của bọn họ bộc phát, cộng thêm việc hắn nắm giữ lượng lớn tài nguyên nhà khoa học, nên dốc sức phát triển vũ khí, trong phút chốc trang bị vũ khí của đội duy trì trị an thậm chí còn tốt hơn cả quân bị của ba thế lực lớn khác.

Tuy nhiên vì số lượng đội duy trì trị an thực sự không nhiều, tối đa chỉ tính là một đội tác chiến nhỏ, so với quy mô tác chiến quân đoàn của ba thế lực lớn thì căn bản không thể so bì, nên họ cũng không coi trọng những gì đội duy trì trị an làm ở Trung Đông và Châu Phi.

Thế giới cứ duy trì như vậy, các nước vẫn đang ngấm ngầm đấu đá, không còn cách nào khác, đây là vấn đề trọng đại liên quan đến dân sinh và tổng lượng kinh tế của từng quốc gia, không phải cứ nói liên hợp là liên hợp được ngay.

Tóm lại là cứ tạm bợ như vậy đi, nhưng dạo gần đây đã xảy ra một số chuyện, đó là các Gundam bị các quốc gia niêm phong đều đột ngột không cánh mà bay, khiến các đội ngũ bảo an của các nước phải thay máu hàng loạt.

Thật đáng tiếc cho những chiếc Gundam này, căn bản không được trọng dụng, chỉ có Nhân Cách Liên dùng mấy lần, AEU thì nhát chết sợ phiền phức, chỉ sợ bị cử tri phản đối, loại khí độ lật lọng như vậy sao có thể gánh vác tương lai của Trái Đất chứ.

Anh đừng có nói lời mỉa mai nữa.

Saber tỏ vẻ những lời này đều là thừa thãi: Anh để Sơ Hào Cơ và Nhị Hào Cơ phô diễn đáng sợ như vậy, bọn họ sợ hãi mới là bình thường.

Cái này cũng là lỗi của ta sao.

Sơ Hào Cơ, Nhị Hào Cơ thể hiện mạnh mẽ như vậy, về lý thuyết bọn họ chẳng phải nên vui mừng khôn xiết, sau đó điên cuồng nghiên cứu Sơ Hào Cơ, Nhị Hào Cơ rồi chế tạo ra sức mạnh đáng sợ hơn sao.

Đó là sức mạnh không thể kiểm soát, con người ở thế giới này vẫn rất lý trí.

Saber lại cảm thấy đây mới là suy nghĩ của người bình thường: Phong ấn sức mạnh không thể kiểm soát lại, ít nhất thì cũng rất an toàn.

Hiện tại chúng ta có thể quay về được chưa.

Cô đã tìm được ứng cử viên quốc vương thích hợp chưa.

Đúng vậy, Vương Lưu Mỹ, tôi cảm thấy cô ta chắc sẽ thích làm quốc vương, cô ta lúc nào cũng đang toan tính.

Saber đúng là biết chọn người thật.

Đừng vội, vẫn chưa đánh người ngoài hành tinh mà, đánh xong người ngoài hành tinh rồi chúng ta hãy đi.

Vậy tiếp theo chúng ta làm gì.

Trải qua lần này Thiên Nhân chắc chắn sẽ im hơi lặng tiếng rất lâu, Trái Đất cũng thực sự đang đi tới thống nhất, tuy không biết phải tốn bao nhiêu thời gian, nhưng ít nhất sự hợp tác quân sự đã bắt đầu, cũng đã bầu ra Tổng thống Liên bang Trái Đất, tuy không có thực quyền, thế giới cơ bản hòa bình, đã không còn việc gì để chúng ta làm nữa.

Sao có thể nói là không có chứ.

Đội Phòng vệ Trái Đất của chúng ta vĩnh viễn không thể dừng bước, phải dốc toàn lực vì sự bảo hộ nhân loại.

Chúng ta trở thành Đội Phòng vệ Trái Đất từ khi nào vậy, tuy trong lòng đầy rẫy nghi hoặc, nhưng Saber tự nhủ mình nghìn vạn lần đừng có nhiều lời, vì điều này chỉ làm cho Đỗ Lan thêm đắc ý, mình không thể để hắn toại nguyện.

Vì vậy nàng lờ đi những từ ngữ mới xuất hiện trong lời nói của Đỗ Lan, tiếp tục chủ đề trước đó: Ba thế lực lớn ước tính cần mấy năm, thậm chí mấy chục năm mới đàm phán xong các sự vụ của Liên bang Trái Đất, sau đó họ mới đoàn kết tiến quân vào vũ trụ, thời đại khai thác vũ trụ sắp tới, người ngoài hành tinh lại là những thực thể sống hoàn toàn khác biệt với con người, ước chừng cũng chẳng có gì để giao lưu, ngoại trừ việc họ là sinh mệnh vũ trụ đầu tiên mà con người nhận biết được ra, những thực thể đó chẳng có giá trị gì đối với con người.

Quá trình khai thác vũ trụ của nhân loại e rằng sẽ không thuận lợi như vậy, vũ trụ rộng lớn thế này, bao giờ con người mới tìm thấy văn minh ngoài hành tinh có thể giao lưu được.

Saber nghĩ đến tương lai con người cầu tìm trong vũ trụ, sự cô độc liền ập đến.

Cô cũng đừng coi thường công nghệ của thời đại này, công nghệ lượng tử hóa đã hình thành, dịch chuyển lượng tử cũng không còn là mơ ước, lúc đó vũ trụ bao la cũng có thể tùy ý ngao du, vẫn phải giữ tinh thần lạc quan đối với kỹ thuật của thế giới này.

Vũ trụ cũng có thể rất nhỏ bé.

Cái gã hói đó tuy lý tưởng hóa không thiết thực, nhưng trong lĩnh vực công nghệ không nghi ngờ gì là một thiên tài hàng đầu thế giới.

Tuy nhiên, Đội Phòng vệ Trái Đất chúng ta với tư cách là lực lượng phòng ngự cuối cùng của Trái Đất, thì phải cung cấp sự bảo đảm cuối cùng khi những ý tưởng ngây thơ của gã hói thất bại, chúng ta không xâm lược người ngoài hành tinh nhưng người ngoài hành tinh cũng đừng hòng chiếm tiện nghi ở Trái Đất.

Lại một lần nữa lờ đi: Tôi muốn tiếp tục quan sát Vương Lưu Mỹ, cô gái này rất thông minh, rất có tiềm năng, chỉ là hiện tại cô ta vẫn chưa nhận ra mình thực sự muốn gì, nên hoàn toàn không có bất kỳ nguyên tắc nào.

Thật hy vọng cô ta có thể sau khi trải qua những chuyện này hiểu được tình cảm chân thành của con người là có thể tin tưởng được.

Nàng ấy không muốn phối hợp với mình, Đỗ Lan cảm thấy Saber chẳng có chút khiếu hài hước nào.

Đỗ Lan thực lòng muốn thành lập Đội Phòng vệ Trái Đất, không đùa chút nào.

Vì hắn biết trong vũ trụ của thế giới này có không ít quái vật vũ trụ mang đầy ác ý.

Những con quái vật đó không có lý trí, chỉ coi việc phá hủy các hành tinh làm mục tiêu sinh tồn, nếu chúng phát hiện ra Trái Đất thì khó tránh khỏi một trận ác chiến.

Những con quái vật đó cần Đỗ Lan cùng Đội Phòng vệ Trái Đất của hắn đối phó.

Không còn tước hiệu Tổng thống, Đỗ Lan cảm thấy nhẹ cả người, hiện tại hắn có muốn bày ra những chuyện rắc rối gì thì cũng không cần phải lo ngại bất cứ điều gì nữa, không cần cân nhắc đến hòa bình thế giới, tương lai nhân loại, càng không cần lo lắng tỷ lệ ủng hộ của mình bị sụt giảm, muốn quậy phá thế nào cũng được.

Mọi người đều đang thành lập tổ chức bí mật, trên thế giới này những tổ chức thần bí ẩn nấp trong bóng tối đã quá nhiều rồi, Đỗ Lan lại còn muốn góp thêm một chân.

Công ty Arthur và Bio Gundam, Sơ Hào Cơ và Nhị Hào Cơ, toàn bộ mọi thứ tựa như một ngôi sao băng lướt qua bầu trời, vụt sáng rồi biến mất.

Đợi đến khi mọi người hoàn hồn lại, những thứ đó đều đã biến mất không dấu vết, như thể chúng chưa từng xuất hiện, như thể tất cả đều là ảo giác.

Công ty Arthur xuất hiện hoành tráng rồi lại đột ngột biến mất một cách thần bí.

Dường như sau khi Tổng thống qua đời, những sự vật liên quan đến Tổng thống trên thế giới cũng biến mất hoàn toàn, đúng là bí ẩn lớn nhất chưa có lời giải của thời đại này.

Cái khí chất khiến người ta không thể nắm bắt này mới là thứ mà người xuyên không nên có, bọn họ vĩnh viễn sẽ không biết bước tiếp theo ta định làm gì.

Đỗ Lan rất đắc ý.

Chương 967

E rằng chẳng có ai quan tâm anh bước tiếp theo định làm gì đâu.

Dù sao thì Saber cũng chẳng quan tâm: Những người anh muốn tìm, tôi đều đã giúp anh tìm về rồi, hiện tại đang nhốt riêng trong các phòng, anh tự đi mà giải thích mục đích của mình với bọn họ.

Tâm mệt, Saber đột nhiên hoài nghi Địch Ny Toa rốt cuộc làm thế nào mà có thể chung sống yêu thương với Đỗ Lan lâu như vậy, Đỗ Lan người này chuyện quá nhiều, chiêu trò hết lớp này đến lớp khác, trước đây nàng không biết đi xuyên không riêng với Đỗ Lan lại là một việc lao lực đến thế.

Tuy nhiên nàng không biết những nỗi niềm rạo rực trong nội tâm của Địch Ny Toa.

Căn phòng đầu tiên đương nhiên là Lạc Khắc Ngang vẫn đang dưỡng thương, Đỗ Lan đã lôi hắn sắp chết từ buồng lái ra, sau đó cho nổ tung Lực Thiên Sứ, khiến Thiên Nhân tin rằng họ đã mất hắn.

Não bộ của Lạc Khắc Ngang bị tổn thương nghiêm trọng, hiện tại bị bán thân bất toại, vẫn luôn tiếp nhận trị liệu của thế giới này, nhưng hiển nhiên là chưa khỏi.

Đỗ Lan lấy ra một hạt Tiên đậu, cho Lạc Khắc Ngang đang mơ mơ màng màng ăn vào.

Mở mắt, giật mình, liền nhìn thấy một người mà hắn vạn vạn không ngờ tới, sau đó cười khổ: Xem ra tôi lại bị ông bắt làm tù binh rồi.

Không cần cảm ơn.

Đỗ Lan tỏ vẻ mình đã cứu đối phương một mạng, ngay cả một lời cảm ơn cũng không có sao.

Đây là đâu.

Yên tâm, đây không phải UNION, ngươi cũng không phải tù binh của UNION.

Đỗ Lan tiếp tục: Về lý thuyết mà nói, ta và ngươi đều đã anh dũng hy sinh trong trận chiến trước đó.

Vì vậy ta đã không còn là Tổng thống UNION, ngươi cũng không còn là chiến sĩ Thiên Nhân, chúng ta hiện tại có thể bình đẳng kết bạn rồi.

Đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi não bộ bị thương, Lạc Khắc Ngang đã hoàn toàn mất trí nhớ một đoạn, không biết tình tiết đã phát triển đến mức nào, sao đột nhiên mình lại bị tính là trận vong.

Nói ra thì dài lắm, tóm lại hiện tại ta đang tổ chức một đội phòng vệ bí mật tên là Đội Phòng vệ Trái Đất nhằm chống lại sự xâm lược của sinh vật ngoài hành tinh vào Trái Đất.

Ngươi có nguyện ý gia nhập không.

Sinh vật ngoài hành tinh.

Lạc Khắc Ngang có chút hồ đồ: Sinh vật ngoài hành tinh nào.

Chẳng lẽ trong lúc tôi hôn mê đã có người ngoài hành tinh xâm lược Trái Đất rồi sao.

Thật đáng tiếc người ngoài hành tinh vẫn chưa đến, nhưng ta đã gửi thông tin về người ngoài hành tinh cho Liên bang Trái Đất, ước chừng bọn họ cũng sắp chuẩn bị rồi.

Việc chúng ta cần làm là đi điều tra thêm nhiều tình báo.

Tôi tuy rằng não bộ bị thương nặng, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ tin vào chuyện ngu xuẩn như vậy, căn bản chẳng có người ngoài hành tinh nào đúng không.

Lạc Khắc Ngang tỏ vẻ đây có phải là bài kiểm tra xem hắn có bị bệnh thần kinh hay không để chữa trị.

Phản ứng của người bình thường thôi, Đỗ Lan chẳng lấy làm lạ.

Hồi đó khi hắn nặc danh gửi thông tin người ngoài hành tinh đến các cơ quan của Liên bang Trái Đất, cũng chẳng có ai tin, nhưng ít nhất hắn đã gửi rồi.

Ngươi có thể đi theo ta, ta sẽ chứng minh người ngoài hành tinh không phải là nỗi lo hão huyền.

Lạc Khắc Ngang cũng tò mò mình bị đưa đến đâu, nên bò ra khỏi buồng trị liệu.

Căn phòng thứ hai là Tạ Nhĩ Cái và Tác Mã của Nhân Cách Liên, tình cảm của cặp đôi này hiện tại tốt đến mức như cha và con gái.

Tác Mã thượng úy đừng lo lắng, tuy rằng chúng ta bị bắt cóc, nhưng tôi tin rằng sẽ sớm có người đến giải thích thôi.

Trong phòng còn có cà phê nóng và điểm tâm, ghế sofa cũng là da thật, hiển nhiên đây không phải là phòng giam mà là phòng khách.

Tuy nhiên, Thượng úy Tác Mã nhỏ nhắn vẫn muốn tìm thứ gì đó có thể làm vũ khí trong phòng, dù là dao ăn cũng được, đáng tiếc đều không có, cuối cùng đành phải bỏ cuộc.

Ăn chút gì đi, từ cảm nhận của cơ thể, chúng ta có thể đã hôn mê khoảng bốn đến sáu tiếng.

Thượng tá, kẻ bắt cóc chúng ta có thể là kẻ địch của chúng ta.

Tuy nhiên nơi họ ở trước đó là căn cứ quân sự được canh phòng cẩn mật, e rằng kẻ bắt cóc họ có năng lực phi phàm, Tạ Nhĩ Cái vị Mãnh hùng Nga này chợt nhớ đến một người luôn xuất quỷ nhập thần, chính là Đỗ Lan đã bị tuyên bố tử vong.

Đúng lúc này, cửa tự động mở ra, người bước vào từ bên ngoài chẳng phải chính là Đỗ Lan sao.

Thiếu nữ siêu binh đang gồng cứng cơ bắp cũng ngẩn người ra.

Các bạn của ta, xin chào.

Đỗ Lan và Tạ Nhĩ Cái có thể nói là quen biết nhau lâu nhất.

Đỗ Lan.

Xác chết sống lại à.

Biểu cảm kinh ngạc của Tác Mã hoàn toàn lộ rõ suy nghĩ trong lòng nàng.

Ta vẫn còn sống, các người không cần sợ hãi, đây cũng không phải là địa ngục gì đâu.

Đỗ Lan nói: Mời các người đến đây là để các người gia nhập tổ chức của ta, chúng ta phải nỗ lực vì sự an toàn của toàn nhân loại.

Rốt cuộc anh muốn làm gì.

Anh có biết việc anh giả chết đã gây ra ảnh hưởng lớn thế nào cho thế giới không.

Tạ Nhĩ Cái lại cảm thấy Đỗ Lan lần này làm quá hớp rồi.

Ta chỉ biết ta không thể đảm đương nổi vị trí Tổng thống, nên kết thúc bằng một huyền thoại là tốt nhất.

Đỗ Lan thú nhận: Tóm lại, hiện tại các người đã là thành viên của Đội Phòng vệ Trái Đất rồi.

Chúng tôi là binh sĩ của Nhân Cách Liên, chúng tôi phải phục vụ cho quốc gia.

Tác Mã nói.

Hiện tại chính là đang phục vụ cho Nhân Cách Liên đấy, vì Nhân Cách Liên chiếm tới 40% dân số thế giới, phục vụ cho toàn nhân loại cũng chính là phục vụ cho Nhân Cách Liên.

Đỗ Lan khẳng định: Hơn nữa các người không có lựa chọn, quyết định vậy đi, Tạ Nhĩ Cái, anh là đội trưởng Đội Phòng vệ Trái Đất.

Hiện tại chúng ta đi gặp những thành viên khác nào.

Căn phòng thứ ba là Saji và Louise.

Hai người trẻ tuổi này vẫn chưa tìm được lối đi cho mình, nên Đỗ Lan sắp xếp lối đi cho họ luôn, gia nhập Quân Phòng vệ Trái Đất.

Saji tuy có chút do dự, nhưng Louise ở đâu thì cậu ta ở đó.

Căn phòng thứ tư mới là Graham, hắn là người kinh ngạc nhất khi nhìn thấy Đỗ Lan, cả thế giới đều tưởng Đỗ Lan đã chết, không ngờ Đỗ Lan không những không chết mà còn đang ngấm ngầm chuẩn bị một cú sốc lớn.

Đối với vị quân nhân thép này, Đỗ Lan không nói gì nhiều: Thế giới cần anh tiếp tục chiến đấu.

Graham thậm chí không hỏi Đỗ Lan tại sao lại làm vậy mà đồng ý luôn, hắn là binh sĩ thì sẽ không ngừng chiến đấu.

Hơn nữa hắn cảm thấy Đỗ Lan làm vậy nhất định có lý do, trong thâm tâm hắn, Đỗ Lan vẫn là lãnh đạo của UNION.

Thế là Đội Phòng vệ Trái Đất chính thức được thành lập do Tạ Nhĩ Cái lãnh đạo, cùng với Tác Mã, Lạc Khắc Ngang, Saji, Louise, Graham gồm sáu người, bắt đầu tiến hành điều tra các hiện tượng bất thường xảy ra trong và ngoài hệ Mặt Trời, ghi lại những tư liệu vũ trụ đầu tiên cho nhân loại.

Phương tiện di chuyển của họ là tinh hạm Enterprise được lắp đặt động cơ Warp, lựa chọn hàng đầu cho công cuộc khai thác vũ trụ của nhân loại, người bạn đồng hành tốt nhất khi lạc lối trong không gian, ốc đảo của nhân loại giữa các vì sao, phi thuyền tiên phong hướng tới trung tâm vũ trụ.

Quy tắc quan trọng nhất của Địa Cầu Phòng Vệ Đội chính là: Tuyệt đối không chủ động tiếp xúc, thậm chí là tấn công các văn minh tiền khúc tốc.

Nói cách khác, nếu chúng ta gặp phải một văn minh chưa bắt đầu du hành vũ trụ, tuyệt đối không được can thiệp vào tiến trình lịch sử của họ, càng không được tấn công họ.

Nhiệm vụ của chúng ta vĩnh viễn là điều tra những điều dị thường.

Vậy nếu gặp phải văn minh có địch ý với chúng ta thì sao.

Tôi nghĩ anh trang bị vũ khí cho chúng ta không phải để chúng ta tước giới đầu hàng chứ.

Cách Lan Hán Mỗ hiện tại đã hoàn toàn tin tưởng những gì Đỗ Lan làm là vì đại sự của toàn nhân loại, cho nên hoàn toàn có thể chấp nhận việc hắn giả chết.

Dĩ nhiên, nếu thực sự gặp nguy hiểm, vũ khí là để các anh tự vệ, không chỉ là vũ khí đơn binh, thậm chí cả Gundam và con tàu Tiến Thủ Hào này cũng đều là vũ khí tự vệ.

Dài 685 mét, nặng 2,35 triệu tấn, 29 tầng boong tàu, 16 trận liệt với tổng cộng 266 họng pháo, tầm bắn của tất cả pháo hỏa vượt quá 30 vạn cây số, gần bằng khoảng cách từ Trái Đất đến Mặt Trăng, 9 cụm phóng ngư lôi có thể đồng thời giải phóng 360 quả ngư lôi quang tử cấp độ bom hạt nhân, bao phủ phạm vi 90 triệu km khối, còn có hộ thuẫn cường đại và động cơ khúc suất, vậy mà chỉ cần vài người là có thể điều khiển, thật khó tin Tiến Thủ Hào lại là phi thuyền do công nghệ nhân loại chế tạo.

Lạc Khắc Ngang sau khi tìm hiểu sự cường đại của tinh hạm, càng cảm thấy con tàu này giống sản vật của ngoại tinh hơn là do nhân loại xây dựng.

Thực tế, tinh hạm này ít nhất cũng cần 700 người để vận hành toàn bộ chức năng, nhưng Đỗ Lan không tìm đâu ra nhiều người như vậy, nên toàn bộ giao cho trí năng quản lý, chỉ những phần then chốt mới do con người điều khiển.

Các anh cũng đừng quá coi thường công nghệ nhân loại, Thiên Nhân đã nắm vững công nghệ lượng tử hóa, khả năng nhân bản và cải tạo gen của nhân loại cũng luôn phát triển, nếu không có gì bất ngờ, năm mươi năm sau nhân loại Địa Cầu có thể tiến về trung tâm vũ trụ, chúng ta làm chỉ là đi trước họ một bước để thu thập tình báo mà thôi.

Vậy chúng ta nên làm gì.

Tạ Nhĩ Cái hỏi: Vũ trụ lớn như vậy, chúng ta lấy gì làm mục tiêu.

Rất đơn giản, trên Tiến Thủ Hào có hệ thống giám sát hoàn thiện, việc các anh cần làm là điều tra tất cả các nguồn trọng lực dị thường, nhịp điệu sinh mệnh dị thường, năng lượng không gian rò rỉ dị thường, tóm lại thấy cái gì bất thường thì điều tra cái đó.

Phải biết rằng trong vũ trụ chuyện gì cũng có thể xảy ra, chúng ta cứ cẩn thận điều tra, mạnh dạn chứng minh là được.

Để chúng ta điều tra thì không vấn đề, nhưng hãy nhìn những thành viên anh tìm xem, không phải binh sĩ thì là bình dân.

Bắt chúng ta chiến đấu thì không sao, nhưng nếu điều tra ra vấn đề gì đó vượt quá sự hiểu biết, chúng ta không phải nhà khoa học, căn bản không biết xử lý thế nào.

Tạ Nhĩ Cái rất bình tĩnh, ông biết sở trường của mình, nên càng hiểu rõ những người này không gánh vác nổi trọng trách thu thập tình báo cho toàn nhân loại.

Vì vậy trong thời gian đầu, tôi sẽ đảm nhận chức vụ nhà khoa học, cho đến khi chúng ta tìm được người thích hợp hơn để tiếp quản.

Đỗ Lan tự tiến cử.

Mọi người đều nghi ngờ không biết Đỗ Lan có bác học đến thế không.

Tóm lại, hiện tại quyết định như vậy: Lạc Khắc Ngang tạm thời làm hoa tiêu và liên lạc viên, Tạ Nhĩ Cái phụ trách chỉ huy, Cách Lan Hán Mỗ làm đội trưởng đội ngoại cần, Tác Mã làm phó đội trưởng, Sa Từ và Lộ Dịch Ti là đội viên, Đỗ Lan là nhân viên kỹ thuật.

Nhiệm vụ đầu tiên họ gặp phải là đi đến Sao Mộc để điều tra một phi thuyền thăm dò đã bị bỏ hoang.

Phi thuyền này đã trôi dạt trong vũ trụ mấy chục năm, sớm đã rời khỏi quỹ đạo Sao Mộc.

Kế hoạch thăm dò Sao Mộc sao.

Ngay cả sau hai trăm năm, nội dung hạng mục vẫn là cơ mật, nhưng có vẻ nhóm người đầu tiên đến Sao Mộc đều không có kết quả tốt, thậm chí có người hiện tại vẫn đang ngủ say trong con tàu thăm dò đó, tôi nhớ con tàu đó tên là Âu La Ba Hào.

Không sai, chính trên con tàu này, thành viên của Thiên Nhân là Y Ô Lợi Á đã hoàn thành thiết kế và nghiên cứu Thái Dương Lô, thậm chí Thái Dương Lô đầu tiên cũng ra đời tại đây.

Nhưng thời gian đã trôi qua một trăm ba mươi năm, tuổi thọ sử dụng của Âu La Ba Hào sớm đã kết thúc, hiện tại chỉ trôi dạt vô định trong vũ trụ theo quán tính.

Vũ trụ xuất hiện sự vặn vẹo, sau đó giải phóng ánh sáng, những luồng sáng dày đặc chính là ánh sáng từ boong tàu Tiến Thủ Hào phát ra.

Thật chấn kinh, chỉ trong chớp mắt Tiến Thủ Hào đã hoàn thành chuyến hành trình mà phi thuyền Địa Cầu phải mất vài năm, đây chính là thời đại của động cơ khúc suất sao.

Tạ Nhĩ Cái kinh ngạc đến mức không thốt nên lời, kiểu bay này đã lật đổ thường thức của họ.

Đi chuẩn bị truyền tống quang học đi, chúng ta trực tiếp tiến vào bên trong phi thuyền.

Thực chất là truyền tống lượng tử, lượng tử hóa con người rồi truyền đi xa: Cách Lan Hán Mỗ, Tác Mã, Sa Từ, Lộ Dịch Ti, bốn người chuẩn bị bộ đồ vũ trụ, hành động thôi.

Sa Từ có chút sợ hãi, cậu vẫn chưa chuyển biến được từ trạng thái bình dân, tuy đi theo Lộ Dịch Ti nhưng trước những nguy hiểm chưa biết, cậu vẫn thấy sợ.

Sa Từ, em sẽ bảo vệ anh.

Lộ Dịch Ti cảm nhận được nỗi sợ trong lòng Sa Từ.

Cách Lan Hán Mỗ nhướng mày, thầm nghĩ thiếu niên này thật không có tiền đồ khi cần bạn gái bảo vệ, nhưng anh không ghét Sa Từ, một người bình dân có dũng khí đứng giữa vũ trụ đã là rất giỏi rồi: Thiếu niên, công việc của cậu là thao tác các công cụ vũ trụ, nên đừng lo lắng, cứ đứng sau lưng chúng tôi là được.

Vâng, tôi biết rồi.

Tuy nhát gan nhưng may là Sa Từ rất nghe lời, tuyệt đối không làm bừa.

Phòng truyền tống quang học nhỏ dùng để truyền vật tư, còn máy truyền tống lớn ở kho máy dùng để truyền Gundam.

Bốn người mặc các bộ đồ điều khiển màu sắc khác nhau, những thứ này đều được tùy chỉnh theo sở thích của họ.

Mọi người đứng cho vững, lần đầu truyền tống nếu có gì khó chịu cũng đừng nôn ra, nếu làm nghẹt ống thở của mũ bảo hiểm, các bạn sẽ bị ngạt thở đấy, nên dù khó chịu cũng phải nhịn.

Thời gian nhiệm vụ là một tiếng, giữ liên lạc, nếu có nguy hiểm thì nhấn hệ thống định vị trên cổ tay, tôi sẽ lập tức truyền tống các bạn trở về.

Đỗ Lan thủ công khống chế truyền tống.

Bốn người nghiêm mặt, coi như đã biết điều quan trọng nhất là không được nôn.

Bắt đầu truyền tống.

Bốn người hóa thành ánh sáng biến mất khỏi phòng truyền tống trong suốt.

Chương 968

Quả nhiên rất buồn nôn, nhưng ngoại trừ Sa Từ, ba người kia đều nhịn được.

Sa Từ cũng nhớ lời Đỗ Lan, định bịt miệng nhưng vướng mũ bảo hiểm, ọe.

Quả nhiên không nhịn được, nôn ra rồi.

Mũ bảo hiểm lập tức bị bữa sáng hôm nay lấp đầy, bên trong tràn ngập mùi vị lạ thường.

Thiếu niên, không sao chứ.

Cách Lan Hán Mỗ quan tâm hỏi.

Không sao.

Chỉ là khó chịu và thối thôi.

Họ đã vào bên trong phi thuyền, một mảnh tối đen, may mà trên bộ đồ vũ trụ có các đường vân phát sáng trang trí rất thời thượng, cộng thêm đèn trên mũ bảo hiểm có thể chiếu sáng không gian tàu.

Bảng điều khiển cổ xưa đầy bụi vũ trụ, đúng là di sản nhân loại.

Đây là cầu tàu, e là không sử dụng được.

Cách Lan Hán Mỗ nhấn vài nút nhưng không có phản ứng: Lò năng lượng được thiết kế để cạn kiệt sau hai trăm năm, muốn trích xuất tài liệu trong phi thuyền, ít nhất phải khởi động được cầu tàu.

Thượng úy Tác Mã, cô ở lại chuẩn bị khởi động máy tính chủ, Sa Từ cậu đi với tôi khởi động lại lò năng lượng.

Một mảnh tối đen và tĩnh lặng, trong phi thuyền có những mảnh vụn nhỏ trôi nổi.

Hiển nhiên hệ thống niêm phong của Âu La Ba Hào đã lão hóa, khí gas bên trong đã rò rỉ hết sạch.

Tuy nhiên bên trong tàu không có nguy hiểm gì, Cách Lan Hán Mỗ dẫn Sa Từ băng qua khoang chính đến phòng năng lượng, đây có lẽ là nhóm phi thuyền hạt nhân cuối cùng trước thời đại năng lượng mặt trời.

Đến thời đại này không chỉ dầu mỏ cạn kiệt mà nhiên liệu hạt nhân cũng hiếm thấy, sự thay đổi của thời đại luôn ép buộc nhân loại phải cải cách.

Đúng là hệ thống cổ xưa.

Cách Lan Hán Mỗ chỉ đành cầm cuốn sách hướng dẫn bằng giấy treo bên cạnh lên xem, nếu không căn bản không biết thao tác món đồ cổ một trăm năm trước này.

Hai người hợp tác mất mười phút mới bắt đầu công việc tái khởi động.

Cắm lại thanh nhiên liệu, để lò năng lượng tiếp tục hoạt động, điện lực phi thuyền khôi phục, đèn tạch tạch sáng lên.

Thượng úy Tác Mã, chuẩn bị khởi động máy tính chủ.

Cách Lan Hán Mỗ liên lạc với người ở cầu tàu.

Rõ.

Cuối cùng cũng có thể quan sát kỹ con tàu chở người đường dài hiếm thấy trong lịch sử nhân loại này, có thể nghe thấy tiếng ồn của phi thuyền đồ cổ không hề nhỏ, hơn một trăm năm trước các thuyền viên đã làm việc quên mình trên quỹ đạo Sao Mộc cùng tiếng ồn này, cuối cùng thậm chí hiến dâng sinh mệnh, họ xứng đáng là những người tiên phong.

Không gian chủ yếu của phi thuyền là kho vật tư và phòng thí nghiệm, phi thuyền đi đến đây cần lượng thời gian khổng lồ, thuyền viên muốn sinh tồn phải dùng không gian lớn để dự trữ nhu yếu phẩm.

Sống trên Âu La Ba Hào tuyệt đối không thoải mái, chưa nói đến việc ở lì trong phi thuyền mấy năm, người ta sẽ phát điên mất.

Đi thôi.

Cách Lan Hán Mỗ gọi cậu bé hiếu kỳ Sa Từ quay về.

Đi ngang qua khoang chính lần nữa, lần này họ đã thấy dấu vết sinh hoạt của thuyền viên, một số túi bao bì thực phẩm chân không trống rỗng đang trôi nổi, có vẻ chưa được xử lý, còn có cây bút vũ trụ hơn một trăm năm đang xoay tròn.

Người của hơn một trăm năm sau nhìn thấy những món đồ cổ này đều không nén nổi cảm giác thương tang và ngưng trọng, thầm nghĩ thuyền viên năm xưa đã mang tâm trạng thế nào để tiến hành cuộc thăm dò cửử tử nhất sinh này.

Trong thời đại cạn kiệt năng lượng, đối mặt nghịch cảnh, nhân loại khao khát thay đổi đã thể hiện lòng dũng cảm phi thường, khiến người ta thán phục.

Đang truyền dữ liệu.

Thấy đội trưởng trở lại, Tác Mã tại cầu tàu báo cáo tiến độ.

Rất tốt, tiếp theo tôi và Sa Từ sẽ đi điều tra phòng thí nghiệm, nếu có hài cốt ngoại tinh nhân thì chắc chắn ở đó.

Cách Lan Hán Mỗ vẫn nghi ngờ sự tồn tại của sinh mệnh ngoại tinh mà Đỗ Lan nói.

Sa Từ, cẩn thận.

Lộ Dịch Ti rất lo cho Sa Từ.

Sẽ không sao đâu, chẳng phải nói phi thuyền không có dấu hiệu sinh mệnh sao, nên nếu có ngoại tinh nhân thì cũng là thi thể thôi.

Nhưng Cách Lan Hán Mỗ nói thế cũng chỉ để trấn an mọi người, trời mới biết ngoại tinh nhân thực sự sẽ xuất hiện dưới hình thức nào, nếu không giống nhân loại thì máy dò sinh mệnh chưa chắc đã tìm ra.

Nhưng để củng cố dũng khí cho người trẻ, anh buộc phải nói vậy.

Phòng thí nghiệm là không gian lớn thứ hai trong tàu, sau kho chứa.

Họ nhìn thấy bản thiết kế Thái Dương Lô nguyên thủy đang trôi dạt tán loạn, phát hiện này khiến Cách Lan Hán Mỗ rất kinh ngạc.

Anh đã chiến đấu với Gundam nhiều lần, giờ mới biết Thiên Nhân có thể liên quan đến chuyến thăm dò Sao Mộc này.

Hóa ra là vậy.

Hóa ra là nhờ trọng lực cao của Sao Mộc.

Chỉ cần nhìn bản thiết kế, Cách Lan Hán Mỗ đã hiểu vì sao Thái Dương Lô lại thần kỳ đến thế, hóa ra trọng lực cao của Sao Mộc đóng vai trò then chốt.

Sa Từ cũng xem bản thiết kế nhưng cậu không kinh ngạc, tiếp tục kiểm tra nơi khác, A.

Tiếng thét đột ngột kéo Cách Lan Hán Mỗ đang mê mẩn bản thiết kế về thực tại, phản xạ của binh sĩ khiến anh rút vũ khí bên hông: Chuyện gì vậy.

Sa Từ sợ đến mức bay cả lên, chỉ vào góc tường.

Đó là một bức tượng, tạm gọi là tượng đi, giống như trên cơ sở cơ thể người được tạo thêm rất nhiều vật sắc nhọn bằng kim loại.

Đây là một con người bị ngoại tinh nhân đồng hóa.

Không cử động, Cách Lan Hán Mỗ lấy can đảm một tay cầm súng, một tay lấy từ thắt lưng ra thiết bị thăm dò trông như điện thoại, đây là thiết bị đầu cuối di động kết nối với máy tính chủ của Tiến Thủ Hào, có rất nhiều chức năng: kiểm tra sức khỏe thuyền viên, ghi chép vật chủng dị thường, đo phổ quang, sóng âm, bức xạ, v. v.

Đây là kim loại.

Lẽ nào thực sự là tượng.

Nhưng đây là phòng thí nghiệm trên phi thuyền vũ trụ, sao có thể có một bức tượng như thế này.

Thượng úy Tác Mã nghe rõ không.

Anh liên lạc với cầu tàu.

Nghe rõ, đội trưởng có chuyện gì vậy.

Có thể trích xuất đoạn phim cuối cùng của phòng thí nghiệm không, tôi muốn biết chuyện gì đã xảy ra ở đây.

Đó là video sau khi các thuyền viên khác rời đi, E.

A.

Lôi đã tự nguyện ở lại tiếp tục nghiên cứu ngoại tinh nhân, thứ vật thể tiên phong được tìm thấy tại Sao Mộc.

Nhưng trong quá trình nghiên cứu đã xảy ra sự cố, tay của Lôi bị một vật thể ngoại tinh bằng kim loại màu bạc dài hai mét giống như ngọn thương nuốt chửng, và nhanh chóng lan rộng cho đến khi cả người bị nuốt chửng thành hình dạng hiện tại.

Toàn bộ quá trình được phi thuyền ghi lại, thực sự quá đáng sợ, Sa Từ sợ đến mức mất cả khả năng ngôn ngữ.

Đây thực sự là ngoại tinh nhân.

Cách Lan Hán Mỗ cũng toát mồ hôi lạnh, cảm giác như trên tàu vẫn còn những ngoại tinh nhân nguy hiểm có thể biến con người thành kim loại.

Ở đây không an toàn, chấm dứt nhiệm vụ, chúng ta phải đi thôi.

Không thể mạo hiểm, tình trạng ngoại tinh nhân chưa được điều tra rõ, ai biết trong tàu còn an toàn hay không.

Nhấn nút khẩn cấp, để Đỗ Lan truyền tống họ trở về.

Sao vậy.

Còn mười lăm phút nữa mới hết thời gian nhiệm vụ mà.

Đỗ Lan truyền tống họ về, thắc mắc về việc kết thúc sớm.

Trên tàu có thể có nguy hiểm, nên tôi tự phán đoán chấm dứt nhiệm vụ.

Chúng ta có lẽ thực sự đã phát hiện ra ngoại tinh nhân mà anh nói.

Sắc mặt Cách Lan Hán Mỗ không tốt chút nào.

Tuy không mang về vật thể thực tế, nhưng đoạn phim cuối cùng và nhật ký thuyền viên đều chứng minh họ đã tìm thấy một vật thể ngoài Trái Đất, họ không biết nó từ đâu đến, thậm chí không biết đó có phải sinh mệnh không, nhưng đó tuyệt đối là vật thể ngoài hành tinh đầu tiên nhân loại tìm thấy.

Qua nghiên cứu, họ phát hiện vật thể này phát ra sóng điện từ tương tự não ba nhân loại, dường như muốn truyền đạt điều gì đó nhưng thuyền viên không hiểu được.

Theo nhật ký ghi lại, những ngày tiếp theo thiết bị trên tàu liên tục gặp trục trặc khiến họ phải bỏ tàu, nhưng Lôi tự nguyện ở lại, dường như đang toan tính điều gì đó.

Nhật ký kết thúc tại đây, sau đó là chuyện xảy ra trong video, ngoại tinh nhân đã nuốt chửng Lôi.

Thay vì nói là nuốt chửng, chi bằng nói Lôi tự nguyện dung hợp với ngoại tinh nhân thì đúng hơn, e là anh ta muốn làm đại diện nhân loại để giao lưu với chúng, nhưng có vẻ không thành công.

Đỗ Lan phân tích: Mọi người nhìn đi, trong suốt quá trình dung hợp Lôi đều rất bình tĩnh, không hề có vẻ gì là không tình nguyện hay muốn phản kháng.

Nói vậy, mọi người mới phát hiện ra hóa ra thuyền viên kia tự mình chọn cách hợp nhất với ngoại tinh nhân, người này điên rồi sao.

Là một con người, lại chủ động hợp thể với sinh mệnh ngoại tinh chưa biết, đây là loại tinh thần gì.

Tóm lại những người có mặt ở đây không hiểu nổi E.

A.

Lôi của một trăm năm trước nghĩ gì mà lại để ngoại tinh nhân nuốt chửng như vậy, dường như cũng chẳng có kết quả gì.

Vậy ngoại tinh nhân đó rốt cuộc là sự tồn tại thế nào.

Hiển nhiên là sự tồn tại khác với nhân loại chúng ta, chúng không phải sinh mệnh tế bào cấu tạo từ carbon, mà là sinh mệnh kim loại có tư duy dựa trên các nguyên tố kim loại.

Không thể gọi là máy móc, vì phương thức vận hành của chúng không phải hình thức cơ giới.

Cái gọi là máy móc là môi giới chuyển hóa các năng lượng khác nhau, ví dụ biến nhiệt năng và điện năng thành thế năng và động năng, nhưng loại sinh vật ngoại tinh này không thực hiện quá trình đó, thậm chí chúng cũng khác với nhân loại, chúng ta biến sinh năng thành động năng, còn chúng sinh tồn lại hoàn toàn không cần chuyển hóa năng lượng.

Tóm lại chúng hoàn toàn khác biệt, là sự tồn tại mà nhân loại không thể hiểu nổi, đúng không.

Lạc Khắc Ngang hiện tại rất nghiêm túc, vì anh cũng đã thấy bản thiết kế Thái Dương Lô, nghĩa là chuyện này có liên hệ mật thiết với Thiên Nhân.

Chương 969

Hơn nữa trong nhật ký ghi rõ ràng cái tên Aeolia Schenberg, đó chính là người sáng lập Thiên Nhân.

Mục đích cuối cùng của Thiên Nhân rốt cuộc là gì.

Không lẽ là bán đứng nhân loại, bắt nhân loại dung hợp với ngoại tinh nhân.

Lạc Khắc Ngang đã thấy quá nhiều tổ chức bí ẩn, các thuyết âm mưu đã bám rễ trong đầu anh.

Tiếp theo chúng ta làm gì.

Có nên hủy diệt Âu La Ba không.

Tạ Nhĩ Cái cảm thấy thứ nguy hiểm này tốt nhất nên hủy đi.

Không vội, việc chúng ta cần làm là thu thập tình báo, ngoại tinh nhân trên tàu Âu La Ba chắc đã tử vong rồi, nhưng không loại trừ khả năng sự tồn tại của nhân loại đã bị ngoại tinh nhân biết đến, vì vậy chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với chúng.

Đối mặt với ngoại tinh nhân sao.

Là chiến hay hòa.

Ngoại tinh nhân sẽ xuất hiện với thái độ thế nào.

Chỉ trong một đêm họ trở thành Địa Cầu Phòng Vệ Đội, trong vòng một tiếng họ xác định được sự tồn tại của ngoại tinh nhân và biết về khả năng chúng ghé thăm Trái Đất.

Tâm trạng mọi người như ngồi tàu lượn siêu tốc, thăng trầm bất định.

Nhất thời mọi người đều im lặng, họ đột nhiên cảm thấy trên vai có một áp lực mang tên sứ mệnh, biết rằng hành động của mình có lẽ sẽ thay đổi hướng đi tương lai của nhân loại, ảnh hưởng quá lớn, lớn đến mức mọi người đều biết đây không phải trách nhiệm mà cá nhân có thể gánh vác.

Chúng ta nên thông báo cho các quốc gia về sự tồn tại của ngoại tinh nhân.

Tạ Nhĩ Cái nói: Chúng ta nên làm vậy.

Những nội dung này dĩ nhiên sẽ được truyền về Trái Đất, bao gồm cả bản thiết kế Thái Dương Lô.

Đỗ Lan sẽ làm vậy: Sau đó chúng ta sẽ đi điều tra mục tiêu tiếp theo, ở rìa hệ Mặt Trời gần đây xuất hiện một đám khí đen dị thường, dường như đang chịu sức hút của lực lượng nào đó tiến gần hệ Mặt Trời, chúng ta phải điều tra xem đó là loại khí gì.

Vậy cứ để mặc Âu La Ba Hào sao.

Trên đó có ngoại tinh nhân mà.

Lạc Khắc Ngang cảm thấy trước khi thực hiện nhiệm vụ tiếp theo nên xử lý xong Âu La Ba Hào.

Trong vũ trụ không chỉ có vật thể thực chất là sinh mệnh, mà còn có những sinh mệnh không định hình, hoặc giả đám khí đen đó cũng là sinh mệnh không chừng, vả lại ngoại tinh nhân trên Âu La Ba Hào tạm thời không có nguy hiểm, chúng ta nên đi điều tra chuyện quan trọng hơn.

Tọa độ tôi đã nhập vào máy tính chủ, mọi người chuẩn bị một chút rồi xuất phát, lần này chúng ta sẽ bay xa hơn một chút.

Rời xa hệ Mặt Trời, đi vào giữa các tinh tú, phi thuyền khúc suất thể hiện thực lực cường đại phi phàm.

Đến trước đám khí đen, mọi người mới phát hiện đám khí này lớn đến mức quá đáng.

Tiến Thủ Hào giống như con chuột gặp phải con voi.

Bay quanh đám khí một vòng trước đã.

Đám khí quỷ dị này đúng là dị thường, hơn nữa nó thực sự đang di chuyển, rất nhanh.

Tuy đối với vũ trụ tốc độ này không có gì đặc biệt, nhưng sau khi tiếp cận có thể cảm nhận rõ vị trí đám khí đang thay đổi.

Đây rốt cuộc là cái quỷ gì.

Cách Lan Hán Mỗ đặt câu hỏi.

Đỗ Lan cũng im lặng, ban đầu hắn cứ ngỡ chỉ là một đám tinh vân mang năng lượng, không ngờ sau khi tiếp cận và cảm ứng mới phát hiện bên trong đám khí có ẩn tình khác, là một thực thể sinh mệnh khổng lồ ngang ngửa một hành tinh.

Hơn nữa những đám khí đen bao quanh sinh vật hình cầu khổng lồ này không phải khí thông thường, mà là khí độc có thể hoạt tính hóa bất kỳ vật chủng nào thành tế bào và chuyển hóa chúng.

Cốt truyện này có chút quen thuộc.

Anh nói gì.

Nghe Đỗ Lan lẩm bẩm, Tạ Nhĩ Cái lên tiếng hỏi.

Không có gì, đừng quá tiếp cận đám khí đen đó, nó tuyệt đối không phải thứ tốt lành gì.

Những người khác cũng cảm nhận được, đám khí đen quỷ dị đó như thể có sinh mệnh, đang vươn vuốt nanh ra vũ trụ.

Không ai muốn tiếp xúc cự ly gần với nó.

Tiến Thủ Hào lướt qua rìa dài của đám khí đen, bên trong là sinh mệnh thể hữu cơ khổng lồ ngưng tụ bởi trọng lực, lại vì sinh mệnh thể khổng lồ tự quay mà văng ra xa, tạo thành hình dạng đĩa bay.

Cẩn thận, có thứ gì đó sắp ra tới.

Đỗ Lan cảm ứng còn nhanh hơn radar phi thuyền một bước.

Trên radar cuối cùng cũng xuất hiện bóng dáng, là dày đặc các phi hành khí.

Đó là cái gì.

Cách Lan Hán Mỗ chấn kinh, trên màn hình xuất hiện khoảng ba ngàn kẻ địch, số lượng nhiều đến mức chắc chỉ khi các đại quốc dốc toàn quân quyết chiến trong thế giới đại chiến mới có sự điều động quân sự lớn như vậy.

Chúng lao thẳng tới, tuyệt đối là kẻ đến không thiện.

Mở hộ thuẫn.

Tạ Nhĩ Cái hét lớn một tiếng, mở hộ thuẫn của Tiến Thủ Hào.

Tiếp theo là những đợt tấn công mãnh liệt.

Tôi nghĩ chúng ta hiện tại nên phản kích, địch ý đã quá rõ ràng.

Nguyên tắc thứ nhất của Địa Cầu Phòng Vệ Đội là không được tiếp xúc thậm chí tấn công văn minh phi khúc suất, đại khái là không nổ phát súng đầu tiên.

Cách Lan Hán Mỗ là quân nhân, ghét nhất là bị động ăn đòn.

Tạ Nhĩ Cái, anh chỉ huy đi, bắt đầu tác chiến.

Đỗ Lan lúc này thực ra đã nhớ ra vì sao mình lại thấy quen thuộc với sinh mệnh thể hành tinh khổng lồ trong đám khí đen kia, vì đó không phải sinh mệnh hình cầu lớn như hành tinh, mà là hành tinh đã biến thành sinh mệnh thể, đây chẳng phải là một trò chơi bắn máy bay hắn từng chơi khi còn nhỏ sao.

Salamander Sa La Mạn Xà, một trò chơi đi ngang kinh điển, người chơi điều khiển chiến đấu cơ tiến vào bên trong tinh cầu sinh vật khổng lồ để tiêu diệt kẻ thù.

Trò chơi rất thú vị, có thể nói là cả tuổi thơ của Đỗ Lan, hơn nữa trò này còn có cả phim hoạt hình OVA.

Tinh cầu sống chính là kẻ thù tà ác đi khắp vũ trụ biến các hành tinh thành sinh mệnh, chúng biến ruộng vườn thành cơ quan, sông ngòi thành huyết quản, nham thạch thành trái tim, giáng lời nguyền máu thịt xuống hành tinh, biến hành tinh thành quái thú bằng xương thịt.

Quá trình này chính là sự sinh sôi của loại sinh mệnh vũ trụ này, bản thể của chúng là những con Rồng sinh ra từ ý chí hành tinh, đúng vậy, bản thể của loại sinh mệnh này có hình thái giống như rồng bốn chân không có chân sau trong Salamander.

Những hành tinh bị chuyển hóa thành máu thịt chính là phi thuyền của Salamander, chúng điều khiển tinh cầu sống đi đến các hành tinh khác để đánh thức ý chí của hành tinh đó cụ hiện thành rồng, dùng khí độc màu đen để máu thịt hóa hành tinh đó, không ngừng tấn công các hành tinh để nhân bản số lượng của chúng.

Và những hành tinh bị chúng chọn trúng đều là nơi có sinh mệnh và văn minh, vì văn minh sinh mệnh có thể thúc đẩy sự ra đời của ý chí hành tinh, nên đối với các sinh mệnh khác trong vũ trụ, sự tồn tại của Salamander đại diện cho tai nạn diệt tuyệt.

Tinh cầu sống trong đám khí đen kia e rằng nguyên bản cũng là quê hương của một văn minh vũ trụ nào đó, Đỗ Lan thậm chí còn cảm nhận được những phế tích thành phố đổ nát trên đó, nhưng giờ đây hành tinh hoàn toàn bị khống chế bởi Salamander bên trong, nó đang bơi lội trong lõi nham thạch nhiệt độ cao của hành tinh.

Đây chính là ý chí hành tinh cụ hiện, trở thành một loại hình thái sinh mệnh khác.

Hiện tại những chiến đấu cơ và chiến hạm bay ra từ đám khí đen kia đều thuộc về cơ chế phòng ngự khống chế bởi dây thần kinh ngoại vi của hành tinh, tương đương với pháo nổi của tinh cầu sống, việc tiêu diệt những thứ này đối với hành tinh sống là không đáng kể.

Mở toàn bộ cửa pháo, để chúng ta xem bản lĩnh của Tiến Thủ Hào.

Tạ Nhĩ Cái vung tay lên, 266 khẩu hỏa pháo từ xung quanh đĩa tròn của tinh hạm bắn ra những tia sáng có thể khúc xạ, mỗi phát bắn đều hào quang vạn trượng.

Toàn bộ kẻ địch trên đường thẳng đều bị tiêu diệt, dọn sạch kẻ địch phía trước, hỏa lực của hạm đội quả nhiên là thứ chiến đấu cơ khó lòng chống đỡ.

Tiểu đội MS chuẩn bị xuất kích.

Cách Lan Hán Mỗ với tư cách đội trưởng ngoại cần, phụ trách chiến đấu bằng MS.

Đừng vội.

Tạ Nhĩ Cái không yên tâm để người xuất kích: Trước khi tình hình rõ ràng, đừng mạo hiểm xuất kích.

Hỏa lực của Tiến Thủ Hào đủ để chống lại sự tấn công của kẻ thù.

Rất nhanh, ba ngàn quân địch đã bị tiêu diệt hoàn toàn, hỏa lực của Tiến Thủ Hào mạnh đến khó tin.

Tất nhiên điều này cũng liên quan đến việc khả năng kiểm soát phi thuyền ngoại vi có hạn, những phi thuyền này không linh hoạt, hành động rập khuôn, thường xếp thành một hàng dọc, đúng lúc bị một phát pháo tiêu diệt mười mấy chiếc.

Đúng là không khác gì trò chơi, những phi hành khí màu vàng đó chẳng qua là quái vật tép riu ban đầu, dùng để luyện cấp.

Kẻ địch im hơi lặng tiếng.

Tạ Nhĩ Cái vẫn chưa thở phào nhẹ nhõm: Bên trong đám khí đen rốt cuộc là cái gì.

Quái vật.

Đỗ Lan nói: Tóm lại không phải thứ tốt lành gì, điều tôi nghi ngờ hơn là vì sao đám khí này lại di chuyển về phía hệ Mặt Trời.

Tạm thời giãn khoảng cách với đám khí đen, giữ nguyên quan sát, tôi cần chút thời gian để tìm hiểu tin tức trên Trái Đất.

Tin tức.

Đỗ Lan lại phát điên cái gì nữa.

Nhưng Đỗ Lan luôn như vậy, những người khác cũng không làm gì được hắn.

Sau đó mọi người thấy Đỗ Lan thực sự đang rất nghiêm túc xem tin tức, đủ loại tin tức từ Trái Đất.

Tốc độ đám khí đen dường như nhanh hơn rồi, chúng ta phải biết bên trong có gì.

Cảm giác chờ chết này không hề dễ chịu: Đại tá Tạ Nhĩ Cái, tôi cho rằng chúng ta nên chủ động thám thính bên trong đám khí đen.

Nhưng Đỗ Lan đã nói những đám khí đó sẽ biến vật vô cơ thành tế bào khí độc, nếu không có hộ thuẫn, khí gas sẽ biến tất cả vũ khí thành tế bào bị chúng thao túng.

AT Field của máy số 2 có thể cách tuyệt khí gas, vả lại máy số 2 vốn dĩ là sinh vật.

Lộ Dịch Ti lên tiếng: Máy số 2 có thể đi điều tra bên trong đám khí đen.

Lộ Dịch Ti, không được, quá nguy hiểm.

Sa Từ là người đầu tiên lên tiếng phản đối.

Cô bé, khá lắm, có dũng khí.

Đại tá Tạ Nhĩ Cái, tôi cũng cho rằng cần có người đi điều tra bên trong đám khí đen.

Lạc Khắc Ngang thế mà cũng đồng ý.

Sa Từ thấy Tạ Nhĩ Cái thực sự đang cân nhắc, không khỏi sốt ruột: Chuyện này quá nguy hiểm, không được để Lộ Dịch Ti đi, để tôi đi.

Cậu không muốn Lộ Dịch Ti mạo hiểm.

Cậu đi.

Mọi người đều tỏ ra bất ngờ.

Đỗ Lan vốn đã nói sẽ giao máy số 1 cho tôi điều tra, tôi cũng đã thông qua thử nghiệm khởi động rồi, tôi có thể lái máy số 1 đi.

Vốn dĩ cậu ở lại là để cùng mạo hiểm với Lộ Dịch Ti: Tôi sẽ không chạy trốn.

Vậy thì để cậu ta đi đi.

Đỗ Lan xem xong tin tức quay lại: Nếu là máy số 1 thì không có vấn đề gì đâu.

Sa Từ lúng túng tuy tuổi hơi lớn một chút, nhưng đúng là cảm giác quen thuộc ập đến.

Tạ Nhĩ Cái cuối cùng quyết định: Vậy thì cẩn thận, chúng ta sẽ truyền tống trực tiếp máy số 1 vào bên trong, nhớ mở AT Field.

Sa Từ có chút khẩn trương, lần đầu đối mặt với nguy hiểm chưa biết.

Chương 970

Theo tính cách trước đây của cậu, cậu thuộc loại thanh niên bình thường tuyệt đối không mạo hiểm, không ngờ sau khi tốt nghiệp đại học lại phải vì toàn nhân loại mà đi đến nơi nguy hiểm nhất.

Bên trong đám khí đen sẽ có gì.

Người chưa thấy tuyệt đối sẽ không tin, người thấy rồi tuyệt đối sẽ chấn kinh.

Cơ bắp và máu tươi lộ ra, cùng vô số dịch nhầy và các tổ chức tế bào buồn nôn, nhìn vào chắc chắn sẽ muốn nôn.

Truyền tống, và rồi Sa Từ cảm thấy cả người bắt đầu lún xuống, sự cố truyền tống lần thứ hai thậm chí không kịp để cơ thể cậu cảm thấy buồn nôn, trên màn hình toàn là những tổ chức đỏ như máu, đây rốt cuộc là nơi nào.

A a.

Sa Từ lại thảm khiếu.

Màn hình phi thuyền tiếp nhận hình ảnh từ máy số 1, tất cả mọi người đều im lặng, họ không ngờ dưới đám khí đen lại toàn là máu thịt.

Máy số 1 chính là vì đạp lên đống máu thịt mềm nhũn đó nên mới bị lún xuống.

Mở AT Field đi.

Đỗ Lan nhắc nhở một câu, thầm nghĩ Sa Từ còn cần rèn luyện nhiều, chẳng có chút khí độ lâm nguy không loạn nào cả.

A a.

Mình sắp chết rồi, sắp bị nuốt chửng rồi, Sa Từ căn bản đã loạn cả lên, không khống chế nổi nữa, hoàn toàn không có hiệu quả, biển máu xung quanh quá mức xung kích, nơi này chính là địa ngục.

Đã mất đi lý trí rồi.

Lạc Khắc Ngang nhận xét Sa Từ quá thiếu chín chắn: Nhưng quả nhiên đúng như tôi nghĩ, hiệu năng của máy số 1 thực sự lợi hại.

Nhưng loại ngoại tinh nhân này có liên quan gì đến thứ phát hiện trên Âu La Ba không.

Vì chúng hoàn toàn trái ngược nhau, hiện tại đám khí đen biến máy móc thành tế bào máu thịt, còn ngoại tinh nhân trên Âu La Ba lại biến tế bào máu thịt thành vật vô cơ.

Thật khó tránh khỏi việc khiến người ta cảm thấy cả hai có liên hệ.

Vũ trụ rất lớn, có những sinh vật cực đoan như vậy cũng rất bình thường, ngay cả con người cũng có những tính cách khác biệt cơ mà.

Cho nên có hai loại sinh mệnh vũ trụ hoàn toàn cực đoan trái ngược nhau là hoàn toàn khả thi.

Nhưng đúng là một sự bất ngờ thú vị, không biết hai loại sinh mệnh hoàn toàn khác biệt này gặp nhau thì sẽ thế nào.

Liệu lời nguyền máu thịt sẽ chiếm ưu thế, hay cơn bão kim loại sẽ thắng một bậc.

Thật tò mò quá, vũ trụ này quả nhiên thú vị hơn nhiều so với những gì Đỗ Lan biết.

Sa Từ vẫn đang sợ hãi, sắp sửa phát điên đến nơi.

Có nên truyền tống cậu ta về không.

Cách Lan Hán Mỗ có chút không đành lòng, quả nhiên để một người bình dân chưa qua huấn luyện đi mạo hiểm là quá tàn nhẫn.

Đây là lựa chọn của chính cậu ta, cậu ta muốn bảo vệ Lộ Dịch Ti thì buộc phải đối mặt với những nguy hiểm này.

Đỗ Lan muốn nói chuyện với Sa Từ: Sa Từ, tôi là Đỗ Lan, hãy nhớ lời cậu đã nói, không được chạy trốn.

Nếu không, lần tới Lộ Dịch Ti sẽ phải một mình đối mặt với nguy hiểm.

Không được chạy, không được chạy, không được chạy.

Sa Từ lặp lại lời hứa của mình.

Cuối cùng cậu cũng mở được AT Field, nhưng lúc này hành động xâm nhập cũng thu hút sự chú ý của kẻ địch, từ những lỗ hổng trong lớp vỏ máu thịt chui ra vô số khối u tế bào khổng lồ, vung vẩy những xúc tu giống như trực tràng, mang theo những cái miệng khổng lồ lao về phía máy số 1.

Lại một cuộc khủng hoảng nữa, nhưng AT Field vẫn trụ vững, kẻ địch không thể tiếp cận.

Thấy hộ thuẫn ngăn chặn được kẻ thù, Lạc Khắc Ngang cảm thán không thôi, anh đã phải liều mạng mới dùng giáo đâm thủng được máy số 1, không ngờ Đỗ Lan đã sửa chữa xong, hiện tại AT Field một lần nữa thể hiện uy lực.

Quả nhiên AT Field rất mạnh, xứng danh là phòng ngự tuyệt đối.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nơi đó thật đáng sợ, lẽ nào đám khí đen và bình nguyên máu thịt này thực sự định tiến về hệ Mặt Trời.

Quá nhiều nghi vấn, dường như vũ trụ luôn đặt ra những bài toán khó cho nhân loại.

Quả nhiên sau khi gia nhập tổ chức bí mật, kiến thức đã mở mang thêm nhiều, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi họ đã thấy hai loại ngoại tinh nhân, cứ đà này chắc trong vòng một năm họ sẽ quen biết hết ngoại tinh nhân toàn vũ trụ, mấy người Địa Cầu trong đội phòng vệ đều đã ngơ ngác.

Đây là một đêm tĩnh lặng, những sự kiện dồn dập cần có thời gian để tiêu hóa, Tạ Nhĩ Cái với tư cách chỉ huy ngồi trong cầu tàu hình vòng cung, nhìn mọi thứ xa lạ xung quanh, nơi đây có kỹ thuật tiên tiến nhất, cũng có những bí mật chưa biết của nhân loại.

Từ cửa sổ cầu tàu có thể nhìn thấy vũ trụ bao la, Tạ Nhĩ Cái chưa bao giờ cách xa Trái Đất đến thế, thậm chí đã rời khỏi hệ Mặt Trời.

Ông không khỏi suy nghĩ, tương lai của họ ở đâu, họ đang làm gì, và mục tiêu của Đỗ Lan là gì.

Rồi ông nhìn về phía đám khí đen kia, trong lòng dâng lên nỗi than thở vô hạn.

Văn minh tiền sử thần bí, Salamander nguy hiểm, khủng hoảng đang từng bước tiếp cận Trái Đất, liệu họ có thể ngăn chặn.

Tuy nhiên Đỗ Lan không hề muốn ngăn chặn Salamander tiếp cận, vì các thực thể kim loại biến dị ngoài Trái Đất vẫn chưa xuất hiện, lời nguyền máu thịt và cơn bão kim loại phải gặp nhau mới thú vị.

Nhưng nếu không ngăn chặn, Salamander sẽ đến Trái Đất sớm hơn dự kiến, nên phải làm cho đám khí đen giảm tốc mới được.

Thượng tá.

Thượng úy Tác Mã lắc lắc mái tóc bạc đi vào cầu tàu: Ông đi nghỉ đi, để tôi trực ca.

Không sao.

Đối mặt với cấp dưới như con gái mình, Tạ Nhĩ Cái lộ ra nụ cười: Cháu đi nghỉ thêm lát nữa đi.

Cháu không ngủ được.

Không ai ngủ được, trong hai ngày họ như trải qua bước nhảy vọt của mấy ngàn năm lịch sử nhân loại, từ chỗ không biết gì về sinh vật ngoại tinh đến việc liên tục chạm trán, khi yên tĩnh lại tâm tư hỗn loạn ập đến, căn bản không thể tịnh tâm nghỉ ngơi: Thượng tá, đứng giữa vũ trụ, cháu không khỏi nghĩ nhân loại thật nhỏ bé, vận mệnh nhân loại chúng ta rốt cuộc sẽ thế nào đây.

Ta cũng không biết.

Nếu là đánh trận thì Tạ Nhĩ Cái không thành vấn đề, nhưng ông không trả lời được câu hỏi về vận mệnh nhân loại: Thượng úy, chúng ta chỉ cần làm tốt việc của mình là được.

Rõ ạ.

Tác Mã nói.

Cả hai cùng nhìn ra ngoài cửa sổ, những vì sao chưa bao giờ xa xăm đến thế.

Sự bất lực và bàng hoàng khiến mọi người đều không được nghỉ ngơi tốt.

Ngày thứ hai, chỉ có Đỗ Lan là tinh thần phấn chấn: Được rồi, tôi đã nghĩ ra nhiệm vụ tác chiến, với hỏa lực hiện tại của chúng ta muốn đánh bại hành tinh sống khổng lồ đó là không thể.

Trên màn hình là toàn cảnh hành tinh sống, Đỗ Lan đã dùng radar quét suốt một đêm.

Nó quá lớn, hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của mọi người.

Lạc Khắc Ngang há miệng định nói gì đó, hồi lâu sau mới biểu đạt sự kinh ngạc: Không ngờ thực sự là một hành tinh sống, một hành tinh đang sống, vũ trụ bao la quả nhiên không phải thứ nhân loại có thể tưởng tượng nổi.

Kẻ địch như vậy đúng là không thể chiến thắng, để hủy diệt một hành tinh, đặc biệt là khi so sánh với Trái Đất, phát hiện hành tinh sống này còn lớn hơn cả Trái Đất, mọi người đều cho rằng loại kẻ địch này là bất khả chiến bại.

Nhưng nếu nó thực sự tiến gần Trái Đất thì chúng ta phải làm sao.

Tác Mã không cho rằng ngồi chờ chết là cách hay.

Chúng ta dĩ nhiên phải ngăn chặn nó, vì vậy tôi đã chế tạo một loại bom đông lạnh, chắc là có thể đóng băng nó lại.

Dù sao những người khác cũng không có ý kiến gì, Đỗ Lan nói sao thì làm vậy, lập tức đi chuẩn bị bom đông lạnh.

Cách của Đỗ Lan chính là kéo dài thời gian, nhưng ít nhất đã thành công.

Khi bom đông lạnh nổ trong đám khí, đám khí đen bị đóng băng, bao gồm cả hành tinh sống bên trong cũng bị đóng băng theo.

Trước phát minh bom đông lạnh của Đỗ Lan, mọi người đều vô cùng thán phục, họ đều nghi ngờ Đỗ Lan mới thực sự là ngoại tinh nhân, nếu không sao hắn lại nắm giữ nhiều hắc khoa kỹ đến vậy.

Tóm lại tạm thời khủng hoảng Trái Đất được giải trừ, nhìn khối băng khổng lồ trong vũ trụ từ từ giảm tốc cho đến khi dừng hẳn, mọi người đều thầm đổ mồ hôi hột.

Vậy tiếp theo chúng ta làm gì.

Đã biết trong vũ trụ có nhiều nguy hiểm như vậy, chúng ta có nên quay về để Trái Đất chuẩn bị sẵn sàng không.

Tạ Nhĩ Cái nói.

Đó là điều tất yếu, chúng ta về Trái Đất.

Sau đó, Tạ Nhĩ Cái anh đi báo cáo với HRL Nhân Cách Liên, Cách Lan Hán Mỗ anh đi báo cáo với UNION, nhưng nhớ kỹ đừng nói là đã gặp tôi, tôi đã chết ở Trái Đất rồi.

Đỗ Lan không muốn bị ai biết mình giả chết.

Tại sao không trực tiếp đến Liên bang Địa Cầu, chẳng phải họ là toàn Trái Đất liên hợp sao.

Sa Từ vừa tỉnh táo lại thắc mắc.

Vì Liên bang Địa Cầu hiện tại vẫn chưa có thực quyền gì, cộng thêm việc tình báo tôi gửi trước đây không được coi trọng, nên chúng ta cứ việc ai nấy quản.

Cậu phải tin rằng các đại quốc sau khi biết được sự tồn tại của ngoại tinh nhân sẽ có những sắp xếp ổn thỏa.

Quay trở về Trái Đất, truyền tống người trở lại, tự nhiên lại là một phen trắc trở.

Mặt khác, Thiên Nhân bị trọng thương trong chiến dịch vây quét đã trở về căn cứ ẩn nấp của họ, sự trở lại của Y Ô Lợi Á đã củng cố tư tưởng cho tất cả thành viên Thiên Nhân, nỗ lực tái thiết lực lượng vũ trang Thiên Nhân.

Tuy nhiên sau trận ác chiến, tổ chức Thiên Nhân vẫn chưa kịp hồi phục, cái chết của Đỗ Lan khiến UNION tăng cường lực lượng săn lùng Thiên Nhân đến mức họ khó lòng chống đỡ, buộc phải ẩn náu.

Đến mức Sena cũng mất tích, vốn dĩ có tổng cộng năm Thái Dương Lô, Dynames hỏng một cái, Exia mất tích một cái, hiện tại họ chỉ còn ba Thái Dương Lô.

Trong khi đó, vũ khí bí mật 00 Gundam đang được chế tạo lại cần tới hai Thái Dương Lô, nếu vậy, số Gundam còn lại có thể khởi động chỉ có một chiếc.

Hai chiếc Gundam căn bản không thể hình thành lực lượng chiến đấu, đây là vấn đề lớn nhất mà Thiên Nhân gặp phải.

Hơn nữa trải qua thất bại trong chiến dịch vây quét, nhân viên bộ đội chiến đấu tuyến đầu bị đả kích, có chút nản lòng.

Vì vậy khi hưu chiến, hạm trưởng Sumeragi đã rời đội ngũ, trở về Trái Đất mượn rượu giải sầu.

Khi còn trẻ, hạm trưởng Sumeragi từng thuộc bộ phận chỉ huy tác chiến của AEU, nhưng cô đã phạm sai lầm khiến phán đoán sai dẫn đến việc quân đồng minh giao chiến lẫn nhau, bạn trai cô cũng chết trong sai lầm đó, sau đó cô rời quân đội và được Thiên Nhân chọn trúng trở thành một thành viên của họ.

Cô thề sẽ không phạm sai lầm nữa, vậy mà trong chiến dịch vây quét cô vẫn vô năng vi lực.

Chương 971

Sena có lẽ đã chết, Lockon thực sự đã chết, đột ngột mất đi hai thuộc hạ quan trọng, cô chỉ biết không ngừng tự trách.

Mượn rượu giải sầu, cô được bạn học đại học Billy Katagiri thu lưu.

Billy cũng vì người bạn thân Cách Lan Hán Mỗ đột ngột mất tích, lại thêm Đỗ Lan tử trận, bộ đội ứng phó Gundam giải tán mà buồn bực khôn nguôi, gặp lại bạn cũ ở quán bar, tự nhiên phải chăm sóc một phen.

Hai người thất ý có cảm giác đồng bệnh tương lân, ít nhất là khi cùng uống rượu.

Khi biết đối phương không có chỗ ở, Billy đã đưa Sumeragi về nhà mình, tất nhiên anh chỉ biết tên thật của cô là Lệ Toa Cửu Điều, cũng là một người lai giống như Billy Katagiri.

Sau khi trở về Trái Đất, Cách Lan Hán Mỗ dĩ nhiên phải tiếp nhận điều tra, với tư cách là một quân nhân đột nhiên biến mất khỏi vị trí công tác rồi đột nhiên xuất hiện, đây không phải chuyện chỉ giải thích là bị ngoại tinh nhân bắt cóc là xong.

Cách Lạp Hán Mỗ đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, nhưng vẫn bị tổ điều tra thẩm vấn đến phiền không chịu nổi, mỗi một câu hỏi anh đều phải trả lời rất nhiều lần.

Ví dụ như lúc mất tích anh đã đi đâu.

Cách Lạp Hán Mỗ nói thật lòng, anh bị một tổ chức bí mật thu nhận để đi vào vũ trụ điều tra người ngoài hành tinh.

Thượng úy Cách Lạp Hán Mỗ, tôi hy vọng anh đoan chính thái độ, sao anh không nói mình bị người ngoài hành tinh bắt cóc luôn đi.

Nói mau, có phải anh làm công việc gián điệp, bán đứng UNION không.

Các nhân viên điều tra căn bản không tin lời thật của Cách Lạp Hán Mỗ: Kẻ đứng sau lưng anh là ai.

Tài liệu về người ngoài hành tinh đều nằm trong ổ cứng bị các ông thu giữ, chắc chắn các ông đã xem qua rồi, đó thực sự đều là những thứ tôi điều tra được trong tổ chức bí mật.

Tổ điều tra quả thực đã xem qua, cũng thực sự là những hình ảnh kinh hồn bạt vía, có điều bọn họ vẫn không thể tin đó là người ngoài hành tinh.

Video có thể làm giả.

Nếu anh nói mình làm việc cho tổ chức bí mật, vậy anh có thể nói ra tên tổ chức và tên thủ lĩnh không.

Tên tổ chức là Đội Phòng Vệ Trái Đất, tên thủ lĩnh không thể nói.

Đúng vậy, ngoại trừ việc Đỗ Lan chưa chết ra, những chuyện khác đều có thể nói.

Thượng úy, lời trần thuật khoa trương của anh thực sự rất khó khiến tôi tin tưởng.

Hoặc là anh điên rồi, hoặc là anh coi chúng tôi là lũ ngốc.

Trước khi phải nếm mùi đau khổ, tốt nhất anh nên thừa nhận đi.

Cách Lạp Hán Mỗ cười khổ, xem ra bọn họ thực sự sẽ không tin mình.

Những câu hỏi này lặp đi lặp lại đã gần hai tiếng đồng hồ, e rằng cũng chỉ đến thế thôi.

Cách Lạp Hán Mỗ thấy tình báo đã đến tay UNION, vậy thì anh đi đây.

Truyền tống.

Quang truyền tống chỉ cần khóa định vị trí là có thể tùy ý đưa người đến những địa điểm khác nhau.

Lần này trở về UNION có hai mục đích, một là cung cấp tình báo người ngoài hành tinh, hai là tìm người bạn thân cố vấn kỹ thuật cao cấp Bỉ Lợi Phiến Đồng.

Đây cũng là ý của Đỗ Lan, mọi người có thể đi tìm một số người có năng lực trên Trái Đất gia nhập Đội Phòng Vệ Trái Đất để đóng góp cho tương lai, đặc biệt là các nhà khoa học.

Cách Lạp Hán Mỗ vừa vặn quen biết một người như vậy, đương nhiên không thể bỏ qua.

Nghi phạm biến mất rồi.

Người của tổ điều tra đều phát điên, lập tức phong tỏa toàn bộ căn cứ để điều tra, nhưng Cách Lạp Hán Mỗ đã thay đổi thành phố, đang đứng bên ngoài biệt thự của Bỉ Lợi Phiến Đồng.

Gần đây Bỉ Lợi cũng không ở trạng thái tốt, đã xin nghỉ dài hạn.

Thấy đèn vẫn sáng, chắc là đang ở nhà.

Đinh đoong, chuông cửa reo.

Người mở cửa không phải Bỉ Lợi, mà là một người phụ nữ Cách Lạp Hán Mỗ không quen biết.

Anh chỉ biết phi công Gundam của Thiên Nhân, chứ không biết chỉ huy tác chiến của họ.

Bạn gái Bỉ Lợi sao.

Tên này thế mà lại lẳng lặng tìm được phụ nữ rồi.

Cho hỏi anh tìm ai.

Lệ Thoa Cửu Điều vẻ mặt mệt mỏi, cô vẫn chưa hoàn toàn hồi phục sau trạng thái say rượu.

Mùi rượu.

Thật không biết Bỉ Lợi và người phụ nữ này đang làm gì nữa: Tôi tìm Bỉ Lợi Phiến Đồng, tôi là đồng nghiệp của cậu ấy.

Cửu Điều biết công việc của Bỉ Lợi, anh là cố vấn kỹ thuật của đội MS át chủ bài UNION, nếu là đồng nghiệp thì vị khách trước mắt này cũng là người trong quân đội.

Mời vào.

Quan sát kỹ Cách Lạp Hán Mỗ đúng là có tác phong quân nhân, cô sực nhớ ra đây chẳng phải là người bạn mất tích mà Bỉ Lợi từng nhắc tới sao.

Bỉ Lợi đang tắm, lúc bước ra thấy Cách Lạp Hán Mỗ thì cả người đờ đẫn, đột nhiên mất tích rồi lại đột nhiên xuất hiện, cứ như đùa giỡn người ta vậy.

Bọn họ là bạn thân, Bỉ Lợi khó tránh khỏi cảm thấy Cách Lạp Hán Mỗ không nể mặt mình: Rốt cuộc cậu đã đi đâu.

Cậu có biết bây giờ quân đội đều nghi ngờ cậu phản bội UNION không.

Đã bị nhân viên điều tra thẩm vấn qua, Cách Lạp Hán Mỗ cũng cảm thấy khó nói hết lời: Lần này tôi tới tìm cậu thực ra là hy vọng cậu có thể đi cùng tôi, cậu tuyệt đối sẽ không hối hận đâu.

Cậu rốt cuộc đang làm cái gì vậy.

Bỉ Lợi kéo Cách Lạp Hán Mỗ lại không muốn để anh rời đi: Cậu có biết tôi và các chiến hữu đều rất lo lắng cho cậu không.

Tôi đương nhiên biết, thực ra chuyện này tôi cũng rất bất ngờ, nhưng tôi không hối hận.

Bởi vì hiện tại tôi đang hoàn thành một sự nghiệp vĩ đại hơn.

Sự nghiệp gì mà đáng để cậu mạo hiểm ra tòa án quân sự.

Cách Lạp Hán Mỗ cũng không né tránh Cửu Điều: Canh giữ tương lai của nhân loại.

Đúng là một sự nghiệp vĩ đại, Cửu Điều cũng phải ngẩn người.

Cô luôn nghĩ sứ mệnh chấm dứt chiến tranh của Thiên Nhân đã đủ vĩ đại rồi, giờ lại xuất hiện một sự nghiệp canh giữ tương lai nhân loại, nghe có vẻ còn ghê gớm hơn.

Có điều cô vẫn nghi ngờ đây chỉ là một hành động quân sự nào đó của UNION nhằm gây ra chiến tranh.

Bỉ Lợi cũng ngây ra: Cậu đang nói cái gì vậy chứ.

Tôi đã gia nhập Đội Phòng Vệ Trái Đất, đang tiến hành điều tra các sinh mệnh ngoài hành tinh ở không gian bên ngoài, nhưng chúng tôi thiếu nhân viên nghiên cứu khoa học, vì vậy tôi hy vọng cậu có thể một lần nữa sát cánh chiến đấu cùng tôi.

Bỉ Lợi cũng giống như nhân viên điều tra, cảm thấy Cách Lạp Hán Mỗ điên rồi.

Hơn nữa anh đang có cảm tình với Cửu Điều, hiện tại hai người đang ở chung dưới một mái nhà, anh không nỡ rời đi.

Cậu cần phải điều trị, làm gì có người ngoài hành tinh chứ, cậu xuất hiện ảo giác rồi.

Bỉ Lợi không tin.

Cửu Điều cũng cảm thấy Cách Lạp Hán Mỗ có phải bị sang chấn sau chiến tranh không, sao tự nhiên lại lòi đâu ra người ngoài hành tinh thế này.

Sao mà khó giao tiếp thế nhỉ, Cách Lạp Hán Mỗ tức giận, anh nói toàn lời thật lòng, sao phản ứng của những người khác đều cạn lời như vậy.

Chỉ cần cậu đi theo tôi, tôi có thể chứng minh tất cả những gì tôi nói đều là thật.

Vẫn không tin: Cách Lạp Hán Mỗ, tôi biết cậu không phải là người thích đùa giỡn, nhưng cậu đột nhiên mất tích rồi lại đột nhiên xuất hiện, thình lình nói mình đã gặp người ngoài hành tinh, cậu nghĩ một người bình thường sẽ nghĩ thế nào.

Hãy vận dụng trí tưởng tượng một chút đi.

Thật đúng là khó giải quyết, khi xuống đây ngoại trừ ổ cứng ra anh chẳng mang theo cái gì, chính vì biết sẽ bị điều tra nên mới không mang theo gì cả, thật phiền phức.

Khoan đã, mình vẫn còn nút bấm truyền tống, mình có thể biểu diễn cho bạn thân xem.

Nút bấm truyền tống được cấy dưới da, tuyệt đối bí mật.

Truyền tống, từ trong nhà truyền tống ra ngoài nhà.

Biến mất rồi.

Cuối cùng Bỉ Lợi và Cửu Điều đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, đây không thể là ảo giác, tuyệt đối là biến mất thực sự.

Chuông cửa lại reo lên lần nữa, Cách Lạp Hán Mỗ vừa biến mất đã tái hiện quá trình bước vào cửa từ bên ngoài.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Đối mặt với sự truy vấn kinh hoàng của bạn thân, Cách Lạp Hán Mỗ mỉm cười: Đây là kỹ thuật truyền tống của Đội Phòng Vệ Trái Đất, có thể đưa tôi từ đây đến bất kỳ nơi nào trên Trái Đất, cũng là kỹ thuật tiên tiến chúng tôi dùng để điều tra người ngoài hành tinh.

Cách Lạp Hán Mỗ tự hào nói: Đi theo tôi đi, cậu sẽ được chứng kiến một thế giới chưa từng có mà nhân loại chúng ta đang đối mặt.

Là một nhân viên nghiên cứu khoa học, Bỉ Lợi rất động lòng, nhưng anh đi rồi thì Cửu Điều sẽ cô độc không nơi nương tựa: Nhưng mà, Cửu Điều cô ấy.

Cô ấy tên là Cửu Điều sao, là gì của cậu.

Bạn học đại học, cô ấy là một thiên tài, mười lăm tuổi đã vào đại học giống tôi, chỉ là sau đó chúng tôi chọn con đường khác nhau.

Nhưng hồi đại học cô ấy cũng nhận được sự chỉ dạy của giáo sư Raphaël giống như tôi, cô ấy cũng rất có thực lực.

Vậy thì cô ấy cũng có tư cách gia nhập Đội Phòng Vệ Trái Đất, dù sao hiện tại chúng tôi cũng đang thiếu người, đã là bạn của cậu thì chắc là tin tưởng được.

Cách Lạp Hán Mỗ rất tự tin, anh cho rằng hai người là người yêu nên mới mở cửa xanh.

Cửu Điều, cô có nguyện ý không.

Lệ Thoa Cửu Điều, chỉ huy tác chiến của Thiên Nhân, hạm trưởng tàu Ptolemaios, thế mà lại được mời tham gia một tổ chức bí mật khác.

Đương nhiên là cô nguyện ý rồi, cô phải xem thử rốt cuộc Trái Đất này đã biến thành cái dạng gì, có đi theo hướng hòa bình như Thiên Nhân dự định hay không, và Đội Phòng Vệ Trái Đất này đóng vai trò gì trên con đường hòa bình đó.

Nếu Đội Phòng Vệ Trái Đất là một lực lượng quân sự tác chiến, vậy cô phải nắm được tình báo trực tiếp.

Trở lại tàu Tiến Thủ Hào, vẫn như cũ rất yên tĩnh.

Tàu Tiến Thủ Hào quá lớn, chỉ có bấy nhiêu người, nếu phân tán ra hoạt động tự do thì ước chừng cũng chẳng gặp được nhau.

Chương 972

Nhưng đi đến bên ngoài phòng truyền tống thì có âm thanh, Đỗ Lan đang xem tin tức.

Đỗ Lan thế mà chưa chết.

Đây đúng là một chuyện vô cùng ngoài ý muốn.

Lần này mời được hai người lên đây sao, không tệ không tệ.

Đỗ Lan hài lòng gật đầu.

Bỉ Lợi Phiến Đồng kích động bước tới: Đỗ Lan, anh chưa chết.

Tôi biết ngay anh ta sẽ tìm cậu lên mà.

Tôi đương nhiên chưa chết, chết rồi sao có thể đứng đây nói chuyện với các cậu được.

Vị mỹ nữ này cũng là các cậu mời lên sao.

Đỗ Lan đã biết Cửu Điều là người của Thiên Nhân, chỉ là không ngờ bọn họ lại dẫn thành viên Thiên Nhân lên tàu Tiến Thủ Hào, nhìn bộ dạng của bọn họ dường như vẫn chưa biết thân phận thực sự của đối phương.

Lát nữa cô ấy gặp Lạc Khắc Ngang không biết sẽ thú vị thế nào đây.

Vị này là tiểu thư Lệ Thoa Cửu Điều, bạn học đại học của tôi, là một thiên tài, nên tôi đã mời cô ấy cùng lên thuyền.

Nhìn thấy Đỗ Lan, Bỉ Lợi đại khái biết Đội Phòng Vệ Trái Đất này nhất định là chủ ý của Đỗ Lan: Nhưng tại sao anh lại giả chết.

Bởi vì làm Tổng thống chẳng có gì vui.

Chính là người đàn ông này, Cửu Điều trong lòng căng thẳng, không ngờ Đỗ Lan thế mà chưa chết.

Người đàn ông tùy hứng này quả thực chuyện gì cũng làm được, vì buồn chán nên giả chết sao.

Anh ta có biết cái chết của một vị Tổng thống sẽ gây ra sóng gió lớn thế nào không, anh ta có biết trách nhiệm trên vai mình không.

Luôn cảm thấy Đỗ Lan là một tên khốn, bây giờ càng thêm khẳng định.

Mọi người đều đang làm chuyện đại sự, vậy mà còn không coi Đỗ Lan ra gì, thật kỳ lạ.

Thượng tá Tạ Nhĩ Cái đã về chưa.

Cách Lạp Hán Mỗ hỏi.

Mãnh hổ Nga, ông ấy cũng ở đây sao.

Bỉ Lợi kinh hãi.

Đúng vậy, ông ấy là hạm trưởng.

Không phải Đỗ Lan sao.

Bỉ Lợi càng thêm kinh ngạc.

Tôi là nhân viên nghiên cứu khoa học, chức vụ giống cậu thôi, nhưng cậu tới rồi thì tôi có thể đi làm vị trí khác.

Đúng rồi, vị tiểu thư này trước đây làm gì.

Cô ấy là quân nhân AEU.

Bỉ Lợi lên tiếng trước.

Cũng là nhân tài cần thiết, vì tiếp xúc với người ngoài hành tinh thì hiện tại thứ cần nhất không phải là nhà ngoại giao mà là quân nhân.

Trước tiên cần có khả năng giáng đòn chí mạng cho những kẻ ngoài hành tinh đe dọa Trái Đất mới có thể nhận được sự tôn trọng của chúng.

Đỗ Lan nói: Tạ Nhĩ Cái đã về rồi, chúng ta cũng đi thôi.

Tôi có thể ở lại không, tôi rất hứng thú với hệ thống truyền tống này.

Bỉ Lợi muốn bắt đầu nghiên cứu ngay lập tức.

Đừng vội, cậu có thể lấy được tất cả tư liệu mình muốn từ cầu tàu, trước tiên hãy đi nhận thiết bị đầu cuối của tàu Tiến Thủ Hào, như vậy cậu có thể di chuyển đến mọi nơi trên phi thuyền.

Cuối cùng, cho phép tôi chào mừng các cậu, chào mừng các cậu đến với tàu Tiến Thủ Hào.

Tàu Tiến Thủ Hào, chẳng lẽ bọn họ đang ở trên một phi thuyền.

Tóm lại là cứ đi bước nào hay bước nấy.

Khi nhìn thấy Lạc Khắc Ngang, biểu cảm của Cửu Điều như muốn biến dạng.

Dù biết Lạc Khắc Ngang còn sống cô rất vui, nhưng cứ nghĩ đến việc thân phận của mình có thể bị bại lộ là cả người cô không ổn chút nào.

Cửu Điều ban đầu định tiềm nhập để xem tình hình, hiện tại tình hình rõ ràng là không ổn.

Lạc Khắc Ngang cũng rất ngạc nhiên, không ngờ lại gặp lại đồng nghiệp cũ, nhưng anh rất cảnh giác, thấy Cửu Điều lên thuyền cùng người của UNION nên không lập tức nhận người quen: Cách Lạp Hán Mỗ, giới thiệu hai vị này đi.

Cửu Điều nghe thấy Lạc Khắc Ngang không định tiết lộ việc quen biết mình thì thở phào một hơi, cô phải hỏi Lạc Khắc Ngang xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Mọi người cũng đã làm quen, Đỗ Lan sắp xếp cho hai người mới ở lại, tiếp theo bọn họ sẽ bắt đầu nhiệm vụ mới.

Nhiệm vụ của Tạ Nhĩ Cái rất thuận lợi, trực tiếp được đưa đến trước mặt lãnh đạo cao nhất của Liên Minh Nhân Loại.

Liên Minh Nhân Loại rất coi trọng tài liệu Tạ Nhĩ Cái gửi về, đồng thời hy vọng lần tới Tạ Nhĩ Cái có thể mang về một chút khoa học kỹ thuật tiên tiến.

Tạ Nhĩ Cái cho biết hình như cũng chẳng có vấn đề gì, dù sao Đỗ Lan cũng có vô số hắc khoa kỹ dùng không hết.

Toàn viên đã trở về, tiếp theo chính là khôi phục công việc: Lần này địa điểm làm việc của chúng ta là điều tra vết lóa mặt trời bất thường, ghi lại số liệu.

Không thể lúc nào cũng có người ngoài hành tinh, vết lóa lần này tuy bất ngờ nhưng cũng không có gì nguy hiểm.

Khi tàu Tiến Thủ Hào tiếp cận Mặt Trời, mọi người đều không nhịn được mà ngắm nhìn.

Trong thần thoại Hy Lạp, Icarus vì quá gần Mặt Trời mà chết, còn hiện tại tàu Tiến Thủ Hào đang ở ngay phía trên Mặt Trời.

Một biển lửa hùng vĩ biết bao, nhiệt độ cao có thể nung chảy sắt thép, nhưng tàu Tiến Thủ Hào lại không hề chịu ảnh hưởng.

Loại kỹ thuật này tuyệt đối đã vượt xa Thiên Nhân, nhất định là kế hoạch của Đỗ Lan, anh ta rốt cuộc muốn làm gì.

Cửu Điều không nhịn được mà suy nghĩ vấn đề này, vị mỹ nữ chỉ huy chiến thuật có thân hình kiêu sa này có vô số nghi vấn.

Xem ra rất bình thường, tuy vết lóa rất lớn nhưng Mặt Trời rất khỏe mạnh.

Đỗ Lan nói: Mẹ của nguồn năng lượng nhân loại, nếu Mặt Trời tắt ngúm thì nhân loại cũng xong đời.

Cho nên vẫn nên cẩn thận một chút, thả thiết bị thăm dò gần Mặt Trời để xác định Mặt Trời không xảy ra chuyện gì.

Tôi đi làm ngay đây.

Cách Lạp Hán Mỗ nói.

Phi thuyền trí tuệ cao, ở cầu tàu là có thể hoàn thành tất cả quyền kiểm soát, phóng thiết bị thăm dò từ ống phóng ngư lôi, sau đó là có thể đi.

Vũ trụ quá lớn, dễ dàng lạc mất mục tiêu, hiện tại bọn họ thu thập tình báo vẫn còn quá ít.

Cho dù Đỗ Lan có thể cảm ứng cũng không thể cứ mãi làm radar cho tàu Tiến Thủ Hào: Nói đến thiết bị thăm dò, tôi sực nhớ ra, nhiệm vụ tiếp theo của chúng ta là thả đủ thiết bị thăm dò trong ngân hà, như vậy bất kỳ biến động nào trong ngân hà chúng ta cũng đều có thể biết được.

Đây là một công việc cần thời gian, mọi người đều không biết chuyến du hành vòng quanh ngân hà lần này sẽ có những bất ngờ như thế nào.

Du hành vòng quanh ngân hà, cứ thế nhẹ nhàng quyết định.

Hôm qua nhân loại còn đang ở trong vòng trọng lực suy nghĩ về vấn đề năng lượng, đột nhiên bọn họ đã sắp hoàn thành kỳ tích du hành vòng quanh ngân hà, đây quả thực là vượt xa khoa học kỹ thuật hiện tại của nhân loại mấy trăm năm.

Nhưng việc thả đủ thiết bị thăm dò trong hệ ngân hà là hoàn toàn cần thiết, nhân loại phải dùng phương thức của mình để đánh dấu vòng ngân hà.

Không còn cách nào, cho dù Đỗ Lan mạnh mẽ đến thế cũng vẫn không nhịn được mà dùng phương thức của nhân loại để suy nghĩ, mà nhân loại chính là sinh vật tự đại như vậy, bọn họ luôn mong đợi điều tốt hơn, chiếm được Trái Đất thì chiếm Trái Đất, có thể bá chiếm hệ Mặt Trời thì bá chiếm hệ Mặt Trời, có thể khống chế hệ ngân hà thì khống chế hệ ngân hà, nhân loại luôn vươn tay về phía những thứ tốt hơn, chỉ cần nắm bắt được là sẽ nắm lấy.

Quay quanh Mặt Trời, tận dụng hiệu ứng súng cao su để tiến hành bay tốc độ cao, lần này tàu Tiến Thủ Hào sẽ đi sâu vào ngân hà, khi trở lại bọn họ sẽ trở nên khác biệt.

Nhưng không ai biết chuyến đi này kéo dài tận hai năm, tất cả những gì xảy ra trong ngân hà đều khiến người ta tràn đầy sự mới lạ và bất ngờ.

Nhân loại hiểu được vũ trụ rộng lớn thế nào, cũng biết việc giao lưu với các sinh vật ngoài hành tinh khó khăn ra sao, mọi người đều đã trưởng thành.

Khi tàu Tiến Thủ Hào hoàn thành nhiệm vụ trở lại hệ Mặt Trời, trở lại Trái Đất, lớp vỏ ngoài vốn mới tinh của tàu Tiến Thủ Hào cũng trở nên đầy vết tích, trải qua bao thương tang.

Hai năm hoàn thành kỳ tích du hành ngân hà, mọi người đều từng gặp nguy hiểm, nhưng bọn họ đều kiên cường sống sót, hoàn thành sự lột xác.

Hai năm thời gian, Trái Đất cũng không có thay đổi quá lớn, thay đổi duy nhất có lẽ là Đội Duy Trì Liên bang Trái Đất đã nhận được sự ủng hộ của ba thế lực lớn, có được quyền tự chế trang bị quân sự, nên Đội Duy Trì tự mình khai thác Lò Thái Dương và Gundam.

Hai năm thời gian, Đỗ Lan và Thiên Nhân cũng không còn là chủ đề bàn tán nữa, không ai nhắc đến họ nữa.

Trung Đông và Châu Phi vẫn loạn lạc, nhưng vì Liên bang Trái Đất, vì để nhận được sự ủng hộ của các nước Trung Đông, vương quốc Azadistan vì một âm mưu đã bị hủy diệt hoàn toàn.

Hiện tại Đội Duy Trì lấy lý do tiễu trừ thế lực phản liên bang để tiến hành tác chiến trên mảnh đất quốc thổ đang chao đảo này.

Cái gọi là thế lực phản liên bang thực chất là một nhóm người chướng mắt với việc Đội Duy Trì hoành hành bá đạo mà thành lập thế lực, nói chính xác là thế lực phản Đội Duy Trì, nhưng Đội Duy Trì để chứng minh hành động của mình có tính hợp pháp nên gọi họ là thế lực phản liên bang.

Ribbons ẩn mình đang như cá gặp nước trên Trái Đất, hắn có một bộ phương thức mê hoặc lòng người, khiêu khích ly gián.

Lúc này hắn mới là người thực tế nắm quyền Đội Duy Trì, hắn thông qua việc cài cắm các Innovade vào các tầng lớp của đội quân để nắm chắc quân đội trong tay, đồng thời bản thân nắm giữ lượng lớn cơ quan nghiên cứu khoa học, với tư cách là người ủng hộ lớn nhất sau lưng Đội Duy Trì, hắn đã nhận được sự tin tưởng của họ.

Cho nên nơi cần loạn vẫn cứ loạn, dù sao ba thế lực lớn dựa vào năng lượng từ thang máy quỹ đạo không gian vẫn sống rất ổn định.

Thế này rất tốt, chỉ cần ba thế lực lớn không động đậy, đợi đến khi thế lực ngoài hành tinh đến, bọn họ tự nhiên sẽ đồng lòng hợp tác chống lại thù địch bên ngoài.

Đỗ Lan nói với các thuyền viên đã xảy ra sự biến đổi về chất.

Vốn dĩ những thành viên Thiên Nhân như Lạc Khắc Ngang và Cửu Điều khi nhìn thấy những xung đột quy mô nhỏ không ngừng trên Trái Đất, trong lòng cũng thở dài, sự hy sinh và nỗ lực của Thiên Nhân căn bản chẳng có tác dụng gì.

Được rồi, Đỗ Lan nói xong rồi, tôi cũng nói vài câu.

Khoảng thời gian tiếp theo các cậu sẽ có một kỳ nghỉ dài, hãy nghỉ ngơi cho tốt.

Tạ Nhĩ Cái nói: Trong hai năm qua biểu hiện của mọi người đều không tệ, nên hãy yên tâm tĩnh dưỡng, chờ đón chúng ta tiếp theo sẽ là những cuộc phiêu lưu nguy hiểm hơn.

Phó đội Soma, cô và tôi chịu khó một chút, luân phiên trực ban.

Rõ, hạm trưởng.

Hai năm thời gian, chức vụ và xưng hô giữa họ cũng đã có sự thay đổi lớn.

Hiện tại toàn viên tiến hành kiểm tra lần cuối, sau đó nghỉ phép.

Các boong tàu: nhà kho, khu sinh hoạt, kho đạn dược, phòng thí nghiệm, phòng y tế, khu nghỉ ngơi, khu nông nghiệp, khu động lực, phòng truyền tống v. v. toàn bộ kiểm tra một lượt, không có gì bất thường.

Chương 973

Đại phó Cửu Điều, vậy bắt đầu thôi.

Toàn bộ boong tàu vào chế độ chờ, tiết kiệm năng lượng.

Cửu Điều là đại phó của tàu Tiến Thủ Hào, đây là sự khẳng định đối với biểu hiện xuất sắc của cô trong việc chu toàn giao lưu với các sinh mệnh ngoài hành tinh suốt hai năm qua: Hạm trưởng, ngoại trừ cầu tàu, tất cả boong tàu đã hoàn thành điều chỉnh, tàu Tiến Thủ Hào vào trạng thái hành trình năng lượng thấp nhất.

Rất tốt, mọi người xuống tàu đi, tôi ở lại trực ca đầu tiên.

Xa cách hai năm trở về, mọi người đều có việc phải làm, ví dụ như Lạc Khắc Ngang, anh phải đi viếng hoa trước mộ người thân, đã bỏ lỡ hai ngày giỗ của cha mẹ và em gái.

Gió Trái Đất vẫn thanh sảng như vậy, Lạc Khắc Ngang khoác lên mình chiếc áo măng tô, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh và mây trắng đan xen, đột nhiên nảy sinh một cảm giác xa lạ.

Hai năm qua anh đã sống rất điên cuồng, rất sung túc, anh đã gặp những quái thú đáng sợ, cũng đã giao thiệp với những văn minh có đẳng cấp cao hơn nhân loại, có chiến đấu, có ngoại giao, bọn họ thậm chí vì ngăn chặn âm mưu mà trở thành cứu tinh của một nền văn minh ngoài hành tinh cao cấp.

Hiện tại nhớ lại, trải nghiệm hai năm đủ để anh viết một cuốn tiểu thuyết khoa học viễn tưởng.

Bước vào nghĩa trang tĩnh mịch, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi lá cây, như tiếng thì thầm an tường của người đã khuất.

Vô cùng xin lỗi, con tới muộn.

Hiến dâng hoa tươi, Lạc Khắc Ngang nói lời xin lỗi trước mộ cha mẹ và em gái: Vì con đã đi đến một nơi rất xa.

Xa đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Người chết sẽ tha thứ cho anh.

Bộp.

Tiếng đồ vật rơi xuống đất, Lạc Khắc Ngang quay người, nhìn thấy người em trai sinh đôi của mình.

Lyle Dylandy kinh ngạc nhìn anh trai mình, người anh đã mất tích rất lâu.

Cậu ta cứ ngỡ anh mình đã chết, cậu ta và anh trai đều tốt nghiệp trường quân đội, nhưng sau khi tốt nghiệp anh trai không thường xuyên lộ diện, Lyle không biết anh mình làm gì, thỉnh thoảng vào ngày giỗ cha mẹ em gái vẫn thấy anh đến viếng hoa.

Nhưng trong hai năm qua, người anh vốn đã ít lộ diện hoàn toàn bốc hơi khỏi nhân gian, Lyle từng có lúc tưởng anh mình đã chết, không ngờ lại đột nhiên xuất hiện trước mặt mình.

Neil.

Sau cơn chấn kinh là sự phẫn nộ.

Cha mẹ dạy họ phải coi trọng gia đình, Lyle không thể tha thứ cho một người anh ngay cả ngày giỗ cha mẹ em gái cũng chỉ mải mê việc riêng.

Neil Dylandy là tên thật của Lạc Khắc Ngang, cũng giống như các phi công Thiên Nhân khác, Lạc Khắc Ngang chỉ là một mật danh.

Lyle, đã lâu không gặp.

Đây là lời cảm thán từ tận đáy lòng, trong hai năm qua Lạc Khắc Ngang đã chứng kiến ngân hà, càng cảm thấy những gì mình đang có trân quý biết bao, có lẽ đối với vũ trụ thì chẳng đáng nhắc tới, nhưng đối với bản thân lại là vô giá bảo.

Sau khi vượt qua ngân hà lại được tái ngộ với người em trai giống hệt mình, thế mà lại có cảm giác mừng rỡ vì mất mà tìm lại được.

Tự mình nở nụ cười, nhưng em trai không có tâm trạng cùng anh trai diễn màn kịch hội ngộ sau bao ngày xa cách, cậu ta chỉ có sự phẫn nộ với anh mình, cậu ta hận anh mình căn bản không để tâm đến những ngày quan trọng.

Thế nên vừa lên đã là một cú đấm, má trái của Lạc Khắc Ngang sưng lên, em trai thực sự không nể tình mà đấm ngã anh xuống đất.

Thực ra Lạc Khắc Ngang không hề quên ngày giỗ cha mẹ và em gái, nếu không hôm nay anh cũng chẳng đến đây.

Phải biết là trên đường trở về, anh đã bắt tàu Tiến Thủ Hào tiến hành nhảy vọt cực hạn, chính là để không bỏ lỡ ngày hôm nay.

Vội vội vàng vàng, cuối cùng cũng kịp, không ngờ trước mộ lại bị em trai đấm một cú.

Nhưng Lạc Khắc Ngang hiểu vì sao em trai lại tức giận như vậy, anh không trách cậu ta: Lyle, em vẫn khỏe chứ.

Bản thân không làm tròn trách nhiệm của người anh, sau khi tốt nghiệp quân trường anh đã được tuyển chọn vào Thiên Nhân, sau đó lại đi đến trung tâm ngân hà, chưa từng quan tâm đến em trai.

Không phiền anh bận tâm.

Đấm một cú, Lyle cũng nguôi giận được phần nào, cậu ta và anh trai thực chất tính cách giống nhau đều là người hiền lành, không để bụng.

Lạc Khắc Ngang cũng hiểu em trai, tự mình lau vết máu ở khóe miệng đứng dậy: Hôm nay đến đây, anh là để xin lỗi cha mẹ và Amy.

Nói đoạn nhìn về phía mộ bia, lộ ra vẻ mặt hoài niệm.

Xem ra anh trai thực sự không hề quên: Bất kể anh đang làm gì, cũng không nên quên ngày hôm nay.

Em trai nhặt hoa lên, cũng hiến dâng.

Mộ bia được hoa tươi vây quanh.

Nhìn thấy hai anh em đứng bên nhau, e rằng người thân dưới suối vàng của họ nhất định cũng sẽ rất an lòng.

Lockon Stratos.

Người thứ hai kinh ngạc vì Lạc Khắc Ngang hôm nay đã xuất hiện.

Hai người giống hệt nhau đồng thời quay người, như một khung hình copy paste, thấy một thanh niên tuấn tú đứng sau lưng họ, lúc này biểu cảm gương mặt thanh niên ấy cứng đờ, dường như không hiểu vì sao một người đã được xác định tử vong lại xuất hiện lần nữa.

Người đến chính là Sena F.

Seiei, người vốn định chiêu mộ em trai Lạc Khắc Ngang để khôi phục lực lượng chiến đấu cho Thiên Nhân.

Lạc Khắc Ngang nhìn ra sau lưng Sena, anh phải xác định không có người thứ ba đang xếp hàng để kinh ngạc vì sự trở lại đột ngột của mình, bởi anh không muốn để tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt như thấy ma này, cho dù đây là nghĩa trang, cho dù anh là một người đã chết theo nhận định, nhưng điều đó không có nghĩa anh là thây ma chui ra từ mộ.

Này này, Sena, biểu cảm của cậu đáng sợ quá đấy, bộ tôi nhát gan lắm sao.

Lạc Khắc Ngang cười, nhưng sau đó nghiêm túc lại: Cậu xuất hiện ở đây không phải là muốn chiêu mộ em trai tôi chứ.

Đúng là như vậy.

Lyle rất ngạc nhiên, anh trai và chàng thanh niên kỳ quặc trước mắt này quen nhau sao.

Chiêu mộ tôi.

Cậu ta là ai.

Tôi là phi công Gundam của tổ chức Thiên Nhân, Sena F.

Seiei.

Sena vẫn trực tiếp như mọi khi.

Suốt hai năm qua, lẩn trốn đi, anh vốn tưởng thế giới đã thay đổi, Thiên Nhân đã chặt đứt sự méo mó của thế giới, dù sao Đỗ Lan đã chết, nên anh điều khiển chiếc Exia hư hỏng không lập tức hội quân với Thiên Nhân mà ẩn nấp để quan sát thế giới tiến về phía tốt đẹp với tư cách một công dân.

Tuy nhiên tất cả đều không đổi, quê hương anh vẫn bị chiến hỏa tàn phá, thậm chí ngay cả vương quốc Azadistan cũng diệt quốc.

Những gì Liên bang Trái Đất làm có gì khác với những đại quốc trước đây.

Vẫn là khơi mào chiến tranh, phá hoại hòa bình.

Thế nên Sena một lần nữa cưỡi Gundam khai chiến với Đội Duy Trì, hội quân với Thiên Nhân, nhiệm vụ đầu tiên của anh là tìm lại đội tác chiến cho Thiên Nhân.

Lạc Khắc Ngang đã chết, anh vẫn còn em trai, dựa trên tính toán của VEDA, em trai anh cũng là một chiến sĩ vô cùng tiềm năng.

Thế nên Sena đã đến, nhưng không ngờ lại gặp được một người không tưởng.

Thiên Nhân sao.

Lyle không lạ lẫm gì, trên lý thuyết họ cũng là người trong giới, vì hiện tại Lyle thuộc về tổ chức tình báo vũ trang phản chính phủ, là những chiến sĩ tự do chiến đấu chống lại Liên bang Trái Đất.

Thế nên mới nói Thiên Nhân thật khó chiều, khi không có Liên bang Trái Đất thì họ hối hả muốn thế giới thống nhất, giờ thế giới thống nhất rồi, Thiên Nhân lại làm chuyện phản Liên bang Trái Đất, vậy rốt cuộc Liên bang Trái Đất quan trọng hay Thiên Nhân quan trọng.

Thiên Nhân, đến tìm tôi sao.

Ừm, vốn dĩ chúng tôi tưởng Lạc Khắc Ngang đã hy sinh, hiện tại xem ra tình báo của chúng tôi xuất hiện sai số.

Lạc Khắc Ngang cười khổ, mình đúng là suýt chết thật, là Đỗ Lan đã cứu mình.

Lạc Khắc Ngang, nếu anh còn sống, vậy hãy theo tôi về đi.

Rốt cuộc các người có quan hệ gì.

Em trai ngày càng mơ hồ: Tại sao cậu ta lại gọi anh là Lạc Khắc Ngang.

Lockon Stratos, cũng giống như tôi là phi công Gundam của tổ chức Thiên Nhân, Lạc Khắc Ngang là mật danh của anh ta.

Sena giải thích.

Hiểu rồi, hóa ra anh trai mình chính là thành viên của Thiên Nhân tổ chức vũ trang tư nhân đã khuấy động phong vân thế giới hai năm trước.

Chuyện này thực sự không ngờ tới, cậu ta còn tưởng anh mình làm việc trong tổ chức bí mật của AEU kia chứ.

Sena, e rằng tôi không thể về được rồi, hiện tại tôi đã có công việc mới.

Lạc Khắc Ngang nói: Hiện tại Liên bang Trái Đất đã thành lập rồi, tại sao Thiên Nhân vẫn phải hành động.

Chiến tranh vẫn chưa được tận diệt, thế giới vẫn chưa thay đổi.

Sena nói một cách nghiêm túc.

Lạc Khắc Ngang lắc đầu: Như vậy là đủ rồi, muốn cưỡng ép chỉnh hợp cả thế giới chỉ khiến cuộc sống của mọi người khó khăn hơn thôi.

Không ai có thể làm cho thế giới công bằng, cũng không ai có thể làm cho thế giới không có phân tranh, thế giới vận hành có quy tắc của nó, cưỡng ép nghịch chuyển chẳng có gì tốt đẹp cả.

Lạc Khắc Ngang đã thay đổi, Sena nghi ngờ nhìn anh: Đây là sứ mệnh của Thiên Nhân chúng ta, thế giới phải thay đổi.

Thế giới đã thay đổi rồi, chỉ là khác với những gì chúng ta tưởng tượng mà thôi, chẳng lẽ vì vậy mà hết lần này đến lần khác phá hoại trật tự đã được thiết lập sao.

Vượt qua ngân hà, Lạc Khắc Ngang hiểu nhân loại căn bản không cần thiết phải xóa bỏ phân tranh, phân tranh của nhân loại chẳng qua là những vấn đề nhỏ không đáng kể, văn minh nào mà không có vấn đề.

Đặc biệt là trong thời đại hiện nay khi các đại quốc nhân loại đều rất kiềm chế, loại vấn đề này so với nguy cơ cấp độ ngân hà thì có thể nói là bỏ qua không tính.

Ngay cả vô số văn minh trong vũ trụ cũng không ngừng phân tranh, vì phân tranh sẽ luôn có kẻ đắc lợi tồn tại.

Anh có biết Đội Duy Trì hiện tại đang làm gì với những người phản đối không.

Bọn họ có thể vu oan giá họa cho những người vô tội, bắt bớ từng nhóm bình dân, thậm chí còn lấy danh nghĩa trấn áp phần tử khủng bố để tiến hành đồ sát bình dân, loại hành vi ác liệt này mà cũng gọi là trật tự sao.

Đúng vậy, Đội Duy Trì Liên bang Trái Đất quả thực đã làm rất nhiều chuyện quá đáng.

Tuy không biết tại sao anh trai có vẻ bất đồng với Thiên Nhân, nhưng Lyle sẵn sàng làm chứng cho Thiên Nhân, vì Đội Duy Trì thực sự đã làm rất nhiều việc xấu.

Chẳng phải đó cũng là do chúng ta một tay thúc đẩy sao.

Lạc Khắc Ngang cười khổ, nghe thấy Đội Duy Trì quá đáng như vậy, anh cũng cảm thấy Đội Duy Trì phải bị tiêu diệt, nhưng chẳng phải tất cả những chuyện này chính là kết quả từ sự can thiệp vũ lực của Thiên Nhân sao.

Cậu có chắc chắn Thiên Nhân tiếp tục can thiệp, kết quả sẽ không biến chuyển theo hướng tồi tệ hơn không.

Chương 974

Có đôi khi, không phải vì sơ tâm của mình đúng đắn mà hành vi của mình sẽ đúng đắn 100%.

Chuyện tốt hóa ra việc xấu vẫn luôn xảy ra đấy thôi, ôm khư khư phương thức dùng vũ lực chấm dứt phân tranh liệu có thực sự ngăn chặn được chiến tranh không.

Không chỉ đơn thuần là can thiệp vũ lực.

Sena nói, suốt hai năm qua anh đã nghĩ thông suốt rồi, chỉ dựa vào vũ lực là không được: Đối thoại, chúng ta nhất định phải thông qua đối thoại để nhân loại ngừng chiến tranh.

Sena cũng đã trưởng thành, khiến Lạc Khắc Ngang không còn gì để nói.

Cười khổ: Xem ra cậu cũng đã tìm được phương thức của riêng mình, vậy tôi cũng không có lập trường để tiếp tục ngăn cản cậu.

Tôi không thể về được nữa, Lyle, em tự mình quyết định đi, có lẽ em có thể bước ra một con đường khác với anh.

Lạc Khắc Ngang nhìn ánh mắt kiên định của Sena, biết đối phương thâm tâm tin tưởng đối thoại là biện pháp tốt hơn can thiệp vũ lực.

Nhìn thấy sự quyết tâm như vậy, Lạc Khắc Ngang cũng mong đợi Thiên Nhân có thể mang lại nhiều điều khác biệt hơn.

Ý tứ đã rất rõ ràng, Lạc Khắc Ngang sẽ không trở lại tổ chức Thiên Nhân, nhưng anh cũng không ngăn cản em trai gia nhập.

Hai người tự quyết định đi, tôi đi trước một bước.

Nhưng tốt nhất hãy sớm chuẩn bị đi, vì tiếng chuông báo tử sắp sửa ngân vang rồi.

Lạc Khắc Ngang sợ mình sẽ can thiệp vào sự lựa chọn của em trai nên để lại lời cảnh báo rồi rời đi trước.

Gió thổi tung vạt áo măng tô, phần phật vang lên, Lạc Khắc Ngang dựng cổ áo để lại một bóng lưng tiêu sái cho hai người.

Cô nhìn biểu cảm của Sena kìa, có phải rất đáng ăn đòn không.

Đáng ăn đòn rõ ràng là anh mới đúng, Saber khinh bỉ Đỗ Lan kẻ vừa trở lại Trái Đất sau hai năm đã làm ngay việc đầu tiên là nhìn trộm.

Lúc trước khi Gundam áp đảo MS toàn cầu thì cậu ta chẳng nói gì đến đối thoại cả, sao bây giờ khi Trái Đất có lực lượng áp chế Thiên Nhân thì đột nhiên lại lòi ra đối thoại.

Cô nói xem, ở đâu ra hạng người như vậy, đánh thắng được thì đánh người ta thừa sống thiếu chết, đánh không lại thì đột nhiên hét lên mọi người đừng đánh nữa có gì thì bảo nhau, cảm tình là mọi lợi lộc đều để cậu ta lấy hết, lại còn không cho phép ai phản đối, Thiên Nhân đúng là bá đạo thật đấy.

Vậy anh lại muốn làm gì nữa đây, anh đi biền biệt hai năm có biết chúng ta đã quá hạn quay về không.

Không sao đâu, vợ anh đã có vợ tôi chăm sóc rồi, không chịu thiệt đâu.

Đỗ Lan nói câu này cũng thấy ngượng mồm, nói cứ như Địch Ny Toa cắm sừng Saber vậy, Địch Ny Toa đâu phải hạng người như Lancelot.

Những gì Đội Duy Trì làm chỉ có một mục đích duy nhất, đó là loại bỏ những tiếng nói khác biệt trong nhân loại.

Trong hai năm qua, người dân các đại quốc cơ bản đã chấp nhận xu thế của Liên bang Trái Đất, cho rằng nhân loại thống nhất một lòng hướng về vũ trụ tìm lối thoát là phương thức lý tính nhất.

Nhưng vẫn có một nhúm nhỏ người, đặc biệt là những khu vực không được chia sẻ nguồn năng lượng từ thang máy không gian, cảm thấy rất bất mãn với hành vi cấu kết độc chiếm tài nguyên này của Liên bang Trái Đất.

Rõ ràng họ cũng là một phần của Trái Đất, tại sao muốn gia nhập Liên bang Trái Đất lại phải chấp nhận một loạt các điều kiện hà khắc, tại sao phải mở cửa thị trường vốn dĩ đã chẳng ra sao để các đại quốc bán tháo hàng hóa.

Vương quốc Azadistan sở dĩ bị diệt chính là đại diện cho tập đoàn lợi ích Trung Đông không muốn chấp nhận các điều kiện đó, nhưng họ vừa muốn tài nguyên vừa không muốn trả giá, tự nhiên bị Liên bang Trái Đất bài xích ra ngoài.

Cứ như vậy, Ribbons cũng nảy sinh ý định giết gà dọa khỉ, hắn muốn xem thử bãi tha ma của các đế chế có thực sự ghê gớm như vậy không.

Đương nhiên Đội Duy Trì cũng không thể tự tay hủy diệt một quốc gia, như vậy không hài hòa, nên Ribbons đã thuê tên lính đánh thuê cuồng chiến tranh Ali tiến hành đòn đánh hủy diệt vào Azadistan, sau đó Đội Duy Trì mới lấy danh nghĩa khác tiến vào khu vực đó tiến hành các hoạt động bắt bớ quy mô lớn, khiến địa phương rơi vào cảnh rắn mất đầu, một lượng lớn nhân viên chuyển vào hoạt động ngầm trở thành thế lực phản liên bang.

Đó chính là hiệu quả âm mưu của Ribbons.

Thế nên trong mắt Thiên Nhân, chiến tranh vẫn y như cũ, thời đại này vẫn cần đến Thiên Nhân.

Nhưng ý nghĩa cuối cùng của Lạc Khắc Ngang là gì.

Tiếng chuông báo tử sắp ngân vang đại diện cho điều gì.

Lyle đã chấp nhận lời mời, vì hiện tại cậu ta cũng là một phần của thế lực phản Liên bang Trái Đất, cậu ta chướng mắt với thái độ kiêu ngạo của Đội Duy Trì, nếu có được sức mạnh của Thiên Nhân thì cậu ta sẽ có sức mạnh để chiến thắng Đội Duy Trì.

Thiên Nhân lại rục rịch, e rằng Cửu Điều cũng sẽ quay về thôi, cô ấy chung quy vẫn là người trọng tình nghĩa hơn mệnh lệnh.

Đỗ Lan nói không sai, Sena đích thân đến tận cửa rước Cửu Điều đi ngay trước mặt Bỉ Lợi.

Lúc này Bỉ Lợi mới biết Cửu Điều hóa ra là thành viên của Thiên Nhân.

Suốt hai năm qua có thể nói là sớm tối bên nhau, Bỉ Lợi cứ như một gã ngốc bảo vệ Cửu Điều, mà không ngờ vốn dĩ họ là kẻ thù.

Thế nên khi Sena nói ra thân phận và mật danh của Cửu Điều, não bộ Bỉ Lợi như bị rút rỗng, trong khoảnh khắc đó thế giới của anh sụp đổ.

Rõ ràng quan hệ giữa họ đang phát triển ổn định, tại sao Cửu Điều lại bỏ đi.

Trong căn nhà đơn độc, Bỉ Lợi đứng lặng vài tiếng đồng hồ, cuối cùng đôi chân tê dại mới ngã xuống ghế sofa, anh vẫn chưa thể chấp nhận sự thật Cửu Điều đã rời bỏ mình.

Suốt hai năm qua họ đã trải qua bao nhiêu chuyện, anh cứ ngỡ anh và Cửu Điều đã là đôi tâm đầu ý hợp.

Không ngờ Cửu Điều lại không một lời giải thích mà bỏ đi thẳng.

Không còn cách nào khác, trong thâm tâm Cửu Điều vẫn hy vọng thế giới hòa bình, đặc biệt là sau khi chứng kiến bao nhiêu nền văn minh trong ngân hà thì cô càng hy vọng nhân loại có thể đồng tâm hiệp lực.

Cô là một phần của Thiên Nhân, nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành, cô phải tiếp tục chiến đấu vì nhân loại, còn chuyện tình cảm nam nữ hiện tại không nằm trong phạm vi cân nhắc.

Khoảnh khắc nhìn thấy Sena, nội tâm Cửu Điều cũng có một giây phút giằng xé, nhưng rất nhanh cô đã đưa ra quyết định.

Tuy nhiên, dù chiến loạn trên Trái Đất không đổi, nhưng kẻ thù của Thiên Nhân đã xảy ra sự biến đổi về chất.

Đội Duy Trì do Ribbons nắm giữ có lực lượng chiến đấu hùng hậu, Gundam từng khiến người ta kinh ngạc hai năm trước giờ đây không còn là sự tồn tại mà quân đội Trái Đất không thể với tới nữa.

Hiện tại quân đội Trái Đất cũng sở hữu Gundam, Thiên Nhân dù có xuất hiện lần nữa cũng chỉ như chuột chạy qua đường, trở thành con mồi.

Ribbons, ngươi quả thực làm không tệ đâu.

Ngay khi Ribbons nhận được tình báo từ Vương Lưu Mỹ và đang đắc thắng, cho rằng Thiên Nhân đã nằm gọn trong tay mình, cho rằng thắng lợi đã kề cận, thì cái giọng nói mà hắn không mong đợi nhất lại vang lên sau lưng.

Cho dù không có VEDA, ngươi vẫn làm rất tốt, điểm này thực sự đáng được biểu dương, vậy thì có thể tiếp tục bước tiếp theo của kế hoạch rồi.

Đỗ Lan.

Lại là biểu cảm như thấy ma.

Ngạc nhiên lắm sao.

Khi chưa hoàn thành nhiệm vụ, tôi sẽ không dễ dàng thăng thiên đâu.

Đỗ Lan biết hiện tại Ribbons chắc chắn sắp phát điên rồi, hắn chính vì biết Đỗ Lan đã chết nên mới thi triển dã tâm, ra tay với quân đội Liên bang Trái Đất.

Nhưng hiện tại Đỗ Lan đã trở lại, anh đến để thu hoạch thành quả thắng lợi của Ribbons: Đội Duy Trì sẽ trở thành lực lượng bảo vệ Trái Đất, ngươi nói có phải không.

Phải, phải.

Một âm thanh run rẩy khó khăn phát ra từ sâu trong cổ họng, Ribbons thậm chí còn nghi ngờ có phải Đỗ Lan cũng dùng thuật nhân bản không.

Ribbons, ngươi đang sợ hãi, lòng trung thành của ngươi liệu có thể cống hiến cho tôi mà không chút giữ lại không.

Khí trường của Đỗ Lan khiến Ribbons gần như phải khom lưng xuống.

Ribbons sau khi Đỗ Lan chết đã bộc lộ bản tính, có thể nói hắn sẽ không khuất phục bất kỳ ai, hắn muốn làm cứu tinh của nhân loại, trở thành nhân vật chính duy nhất của Trái Đất, thế nên Alejandro cũng vậy, Aeolia cũng vậy, Đỗ Lan cũng vậy, đều không có được lòng trung thành của hắn.

Ribbons, tôi muốn ngươi gia nhập bộ đội tác chiến tiền tuyến.

Thiên Nhân sắp sửa trở lại, người ngoài hành tinh cũng sắp sửa quang lâm, tôi cần một chiến sĩ trung thành như ngươi, Trái Đất cũng cần chiến sĩ như ngươi.

Ngươi nguyện ý chứ.

Ribbons nghiến răng nghiến lợi, hắn đương nhiên không nguyện ý, nhưng tên Đỗ Lan này quá quỷ dị, tuy là hỏi nhưng đáp án không cho phép nghi ngờ.

Đỗ Lan muốn Ribbons đi chiến đấu, đây là sự trừng phạt cho sự bất trung của hắn.

Tôi nguyện ý.

Ngươi đừng có không tình nguyện, ngươi có tự nguyện không đấy.

Tôi là tự nguyện.

Ribbons có thể cảm nhận rõ ràng sát cơ trong hơi thở của Đỗ Lan, e rằng nếu hắn nói không nguyện ý, Đỗ Lan sẽ ra tay giết chết hắn.

Rất tốt, vậy thì đi đi, tiếp theo tôi sẽ nắm quyền Đội Duy Trì, đồng thời tiếp tục mở rộng đội quân này.

Đây sẽ là phôi thai của Bộ Đội Tàu Sân Bay Vũ Trụ, mọi hoạt động của bộ đội này sẽ xoay quanh các tàu chiến không gian.

Ribbons nhìn dáng vẻ của Đỗ Lan, thầm nghĩ chẳng lẽ tất cả đều nằm trong tính toán của anh ta sao.

Hai năm qua anh ta mặc kệ mình chính là vì để hôm nay đến lấy đi thế lực mà mình dày công gây dựng sao.

Bản thân chẳng qua là quân cờ trong tay Đỗ Lan, không, cả thế giới này cũng chẳng qua là quân cờ trong tay anh ta.

Anh ta rốt cuộc muốn đưa thế giới này đi đâu.

Sau khi chứng kiến các loại văn minh trong ngân hà, Đỗ Lan muốn giành lấy một chỗ đứng cho nhân loại.

Đội Duy Trì nhận được mệnh lệnh, bộ đội tác chiến tiền tuyến tiến hành điều chỉnh, ngoại trừ một số đơn vị chiến đấu trực tiếp, các bộ đội khác toàn bộ bị triệu hồi để tiến hành cải tổ.

Cuộc cải tổ đến quá đột ngột, khiến cho từ hạm trưởng ở trên đến thợ cơ khí ở dưới trong các bộ đội tác chiến đều không biết cấp trên muốn làm gì.

Các Innovade cũng không nhận được thông báo từ Ribbons.

Các Innovade chủ yếu là phi công MS, điều khiển những mẫu Gundam có hiệu năng tốt nhất, lực lượng chiến đấu mạnh hơn bộ đội MS thông thường nhiều.

Những Innovade nguyên thủy này đều là thực thể nhân bản, là những thành viên Thiên Nhân đời đầu bị cải tạo, nhưng bọn họ đều chấp nhận tư tưởng của Ribbons rằng Innovade nguyên thủy nên lãnh đạo người bình thường, đều cho rằng Innovade ưu tú hơn nhân loại.

Chương 975

Nhưng Innovade nguyên thủy định sẵn không thể làm ông chủ, chỉ có thể làm thuê cho Đỗ Lan.

Ribbons quả thực đã khai thác được những thứ không tồi.

Pháo bản đồ di động quỹ đạo không gian, sừng sững lắp đặt trên quỹ đạo tấm pin năng lượng mặt trời, có thể xoay quanh xích đạo một vòng, tấn công bất kỳ mục tiêu nào trong khoảng giữa chí tuyến Bắc và chí tuyến Nam.

Bên ngoài hai đường chí tuyến do độ cong bề mặt Trái Đất quá lớn nên khó có thể tấn công chính xác từ phía trên, nhưng dù có khiếm khuyết thì pháo bản đồ quỹ đạo Mặt Trời vẫn có thể tấn công đủ nhiều địa điểm.

Trang bị của Đội Duy Trì vượt xa dự liệu của Đỗ Lan, không chỉ có loại vũ khí sát thương quy mô lớn này, thậm chí còn có cả nhà máy gia công Lò Thái Dương, nhà máy lắp ráp MS riêng, thực sự là đầy đủ.

Tổng quân số Đội Duy Trì vượt quá mười vạn, đã là một lực lượng vũ trang quy mô không nhỏ.

Saber nói.

Dùng tiền của ba thế lực lớn để nuôi binh của mình, Ribbons cũng thực sự làm được.

Ribbons trong hai năm qua đã lấy không ít cái cớ, thậm chí hối lộ không ít quan chức của ba thế lực mới có được nguồn hỗ trợ tài chính liên tục.

Số tiền lấy được toàn bộ được đổ vào nghiên cứu vũ khí, cộng thêm các nhà khoa học mà Ribbons lôi kéo đã mang lại sự giúp đỡ to lớn cho Đội Duy Trì.

Những binh sĩ mượn từ ba thế lực lớn lại được hưởng phúc lợi phụ cấp cao hơn hẳn so với quốc gia cũ, khiến họ có ý chí chiến đấu sục sôi.

Tuy nhiên Đội Duy Trì chung quy chỉ là đội quân của Ribbons, đóng góp cho thế giới có thể nói là cực kỳ ít ỏi.

Một quân đội mạnh mẽ như vậy mà việc họ làm chỉ là đi khắp nơi tìm thế lực phản Liên bang Trái Đất, cơ bản bằng với việc chẳng làm được gì.

Cho nên đội quân này cần chỉnh biên, nén chặt biên chế bộ đội tác chiến.

Thứ Đỗ Lan cần là nhân viên hậu cần và các cơ quan nghiên cứu khoa học đồ sộ, chứ không phải bộ đội tác chiến.

Điều chúng ta về sao.

Tại sao chứ.

Khó khăn lắm mới được điều từ trong nước đang hòa bình ra bộ đội tác chiến tiền tuyến, đang định thi triển tài năng sao tự nhiên lại bị điều về.

Andrei Smirnov sau khi nhận được mệnh lệnh vô cùng khó hiểu.

Anh đi hỏi cấp trên, nhưng chỉ nhận được câu trả lời đây là mệnh lệnh cấp cao nhất, Đội Duy Trì phải cải tổ, cắt giảm bộ đội tác chiến.

Tại sao phải cắt giảm bộ đội tác chiến.

Chẳng phải chúng ta phải đối phó với những thế lực phản đối Liên bang Trái Đất sao.

Bọn chúng đông đảo như vậy, bộ đội tác chiến của Đội Duy Trì vốn đã không đủ dùng rồi.

Andrei thắc mắc.

Anh nói với tôi thì có ích gì.

Tôi cũng nhận được mệnh lệnh phải về đây này.

Lãnh đạo cũng đang bực bội.

Sắc mặt Andrei khó coi: Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao.

Hồi đó khi Liên Minh Nhân Loại kêu gọi quân nhân đăng ký gia nhập Đội Duy Trì trị an của Liên bang Trái Đất, phần lớn quân nhân vì biết Đội Duy Trì có thể phải đánh nhau nên đã bỏ cuộc, nhưng Andrei vì khát khao lập công trạng, đã dứt khoát nộp đơn, không ngờ cuối cùng lại là kết quả như thế này.

Andrei chính là con trai của Mãnh hổ Nga Tạ Nhĩ Cái, nhưng quan hệ cha con giữa họ không tốt.

Bởi vì hơn mười năm trước, trong một trận chiến do Tạ Nhĩ Cái chỉ huy, ông đã ra lệnh từ bỏ tuyến phòng thủ cánh nơi vợ mình đang ở để chọn tử thủ trận địa trung tâm.

Tuy trận chiến thắng lợi, nhưng ông cũng mất đi người vợ.

Andrei biết cha vì thắng lợi mà vứt bỏ mạng sống của mẹ nên anh không bao giờ nể mặt cha nữa, anh cho rằng chính cha đã hại chết mẹ.

Nếu lúc tác chiến cha chia bớt quân chi viện cho mẹ thì bà đã không chết.

Đây là một gia đình quân nhân thực thụ, Andrei sau khi trưởng thành cũng gia nhập quân đội, trở thành phi công MS, anh muốn leo lên đầu cha mình, anh muốn cha biết nỗi kinh hoàng khi sinh mạng không nằm trong tầm kiểm soát của bản thân.

Tuy nhiên, tất cả thang máy quỹ đạo và năng lượng mặt trời của

Liên Minh Nhân Loại khiến trong nước cơ bản không có chiến sự, thỉnh thoảng có xung đột khu vực thì lực lượng vũ trang địa phương đã giải quyết xong, điều này khiến Andrei căn bản không có cơ hội lập công.

Ngay cả khi Andrei đã rất nỗ lực tham gia các đợt diễn tập quân sự và trở thành tinh anh, nhưng thăng tiến vẫn vô vọng.

Đúng lúc này khung sườn Liên bang Trái Đất được dựng lên, ba thế lực lớn cũng đồng ý cải tổ thành Đội Duy Trì Hòa bình, tăng cường quân đội và quân bị.

Andrei đã nhìn thấy cơ hội, Đội Duy Trì nhất định sẽ đồn trú lâu dài tại các khu vực chiến loạn, anh lập tức nộp đơn và thuận lợi thông qua để trở thành phi công MS của Đội Duy Trì.

Tuy nhiên, Liên bang Trái Đất hay Đội Duy Trì đều cần thời gian mới có thể thành lập, hai năm là quá ngắn.

Andrei mới chính thức gia nhập thì Đỗ Lan đã trở lại, anh ta vừa về tự nhiên là làm cho gà bay chó chạy, kiếm chuyện để làm.

Ribbons bị Đỗ Lan đoạt quyền, Đội Duy Trì tiến hành cuộc cải tổ lần thứ hai.

Không chỉ Andrei mà còn không ít binh sĩ không sẵn lòng chấp nhận cuộc cải tổ không báo trước này.

Các chiến sĩ Đội Duy Trì cơ bản đều vì những lý do khác nhau mà tự nguyện xin gia nhập, đến từ các quốc gia của ba thế lực lớn, đã có lý do thì đương nhiên không muốn quay về.

Những lời phàn nàn của binh sĩ cấp dưới thông qua các cấp chỉ huy báo cáo dần đến tai Đỗ Lan.

Chính sách phúc lợi cao của Ribbons quả thực có hiệu quả, thế mà có thể khiến binh sĩ không nỡ rời đi.

Đỗ Lan không ngờ cuộc cải tổ lại gặp trở ngại, nhiệt huyết tác chiến của binh sĩ vượt ngoài tưởng tượng của anh.

Đây là một đội quân tinh nhuệ, là thứ Ribbons dùng để đối phó Thiên Nhân và khống chế thế giới, tự nhiên sẽ không phải là một đám ô hợp.

Saber nói: Tiếp theo anh định làm gì.

Nếu cưỡng chế trục xuất họ thì vật cực tất phản đấy.

Tôi biết, nhưng cải tổ phải tiếp tục, vì tôi muốn đổi Đội Duy Trì thành Bộ Đội Tàu Sân Bay Vũ Trụ, tôi không thiếu nhân viên chiến đấu, tôi thiếu là nhân viên phân tích tình báo và các nhà khoa học.

Nếu họ đã không muốn rời đi, vậy thì đi làm ở cương vị mới thôi.

Không còn cách nào, cứ tạm thế đã, để họ đi làm trợ thủ cho các nhà khoa học.

Thế là Andrei và những người bạn của mình nhận được lệnh điều động mới, lần này anh bị điều đến Bộ Đội Xử Lý Vật Chất Nguy Hiểm.

Không biết là cái quái gì, nhưng cái bộ đội chưa bao giờ nghe tên này dường như vẫn thuộc Đội Duy Trì, vả lại xử lý vật chất nguy hiểm nghe có vẻ cũng liên quan đến chiến đấu.

Ngày điều động, Andrei mang theo hành lý rời khỏi doanh trại, có xe đưa anh đến điểm tập kết.

Doanh trại Đội Duy Trì không ít, phân bố khắp nơi, Andrei vốn thuộc tiểu đội MS của tàu Victory, doanh trại chính là nơi ở của thuyền viên ngày thường.

Ngồi trong xe nhìn lại doanh trại đã trống rỗng, anh thở dài một tiếng, rất nhiều chiến hữu đã rời đi, tất cả mọi người đều được phân phối đến các bộ phận khác nhau, trên tàu Victory chỉ có anh bị đưa đến Bộ Đội Xử Lý Vật Chất Nguy Hiểm.

Andrei nghe nói có những con tàu thậm chí cả thuyền viên cũng bị điều đi hết, dẫn đến việc cuối cùng phi thuyền không thể khởi động được nữa, ước chừng cả con tàu sẽ phải giải thể.

Cũng không biết cuộc cải tổ lần này rốt cuộc có ý nghĩa gì, tóm lại là đầy vẻ thần bí.

Anh trực tiếp được đưa đến thang máy quỹ đạo AEU, đến sân ga số 5 tập kết lên chuyến tàu số 111 để đi đến một cảng quân sự của quân đội AEU.

Đến sân ga, cuối cùng anh cũng thấy nhiều người hơn, họ đều là những nhân viên được điều đến từ các doanh trại khác nhau, có phi công, có nhân viên kỹ thuật mặt đất, cũng có kỹ sư và kỹ thuật viên, thậm chí cả đầu bếp.

Andrei cũng tìm thấy vài người quen, nhưng nói về cuộc cải tổ lần này, tất cả mọi người đều mờ mịt không hiểu ra sao.

Quỹ đạo thăng hàng cơ không phải là một thang máy đơn thuần, mà là một hệ thống vận tải khổng lồ với hàng chục đường ray thẳng đứng phân bố bên trong, vận hành các đoàn tàu cao tốc có năng lực vận chuyển vật tư và nhân viên cực lớn.

Ngồi bên trong, khi bắt đầu gia tốc sẽ chịu áp lực nặng nề, nhưng khi tàu rời khỏi vòng trọng lực, hành khách sẽ trải nghiệm cảm giác thất trọng.

Do đó, tàu có quy định nghiêm ngặt về trọng lượng và vật phẩm mang theo.

An Đức Liệt không mang theo đồ nguy hiểm, chỉ có mấy bộ nội y thay rửa.

Kiểm tra giấy tờ xong, hắn được cho qua.

Suốt chặng đường lên vũ trụ không ai nói câu nào, quân cảng hiện ra trong cảnh bận rộn, từng nhóm người được đưa đến điểm tập kết.

An Đức Liệt nhận thấy bộ đội xử lý vật chất nguy hiểm chỉ có lưa thưa vài người, hoàn toàn không giống một đơn vị tác chiến.

Chào anh, tôi là Kiệt Khắc, rất vui được làm quen.

An Đức Liệt.

Có người chủ động bắt chuyện, An Đức Liệt cũng mỉm cười đáp lại.

Không ngờ bộ đội xử lý vật chất nguy hiểm này chỉ có mấy người chúng ta.

Kiệt Khắc vẻ mặt thất vọng, đếm trên đầu ngón tay cũng hết: Tôi cứ tưởng đây phải là một chức vụ đầy nguy hiểm chứ.

An Đức Liệt cũng nghĩ vậy, nhưng thực tế thật tàn khốc, nếu không phải đơn vị tác chiến, hắn nhất định sẽ nộp đơn xin điều chuyển lần nữa.

Chương 976

Hiện tại ngoại trừ các đơn vị có nhiệm vụ tác chiến chưa bị cải biên, tất cả bộ đội duy trì đều đã bị giải tán.

Thật không biết tên khốn nào hạ lệnh, phá hủy cả một đơn vị duy trì đã hình thành sức chiến đấu.

Một năm qua chúng ta đã tập luyện phối hợp rất nhiều, không ngờ vừa chuẩn bị xong thì mọi chuyện lại thành ra thế này.

Một đơn vị hỗn hợp đa binh chủng muốn hình thành sức chiến đấu không hề đơn giản, cần lượng lớn thời gian huấn luyện.

Bộ đội duy trì thành lập hơn một năm, các phi công tuyến đầu đều được điều từ các đơn vị khác đến, phải trải qua huấn luyện gắt gao mới có được sự ăn ý.

Phải đó, tôi vốn ở đơn vị tác chiến, sắp được lên vũ trụ thì nhận lệnh điều động đến đây.

Kiệt Khắc như tìm được tri kỷ: Tôi là phi công MS của lực lượng Thủy quân lục chiến Union, còn anh ở hạm nào.

Phi công MS của hạm Duy Đa Lợi Á.

Kiệt Khắc đầy ngưỡng mộ: Vậy chẳng phải anh điều khiển loại MS mẫu Ách Vận có Thái Dương Lô sao.

Hải quân chúng tôi hiện giờ vẫn còn dùng loại máy cơ động dưới nước Union cũ rích đây này.

Thời gian tôi điều khiển Ách Vận chưa đầy 500 giờ, trước đây tôi lái Thiết Nhân.

Thiết Nhân thực ra cũng không tệ, chỉ có điều cái khoang lái bảo thủ đó hơi khó chấp nhận.

Không biết các nhà thiết kế của Nhân Cách Liên nghĩ gì, hiện tại Union hay AEU đều dùng khoang lái tầm nhìn toàn cảnh 360 độ, còn Thiết Nhân vẫn dùng thị giác VR, các anh đeo kính giám sát không thấy mệt sao.

Quen rồi thì thôi, nhưng tôi cũng thích cảm giác khoáng đạt của Ách Vận.

Thiết Nhân về tính năng thực sự không thua kém Chiến Kỳ hay AEU 09, nhưng độ thoải mái thì hoàn toàn không có.

Vấn đề lớn nhất là để tăng cường phòng ngự, Thiết Nhân đã nén dung tích khoang lái, không lắp được hệ thống toàn cảnh, phi công không có không gian hoạt động, cơ bản là áp sát kính giám sát, cố định trên ghế để thao tác.

Tuy nhiên, kiểu thị giác này của Thiết Nhân vốn là công nghệ hàng đầu thế giới một thời.

Hai người nhanh chóng trở thành bạn, cùng ba người khác tiến vào phi thuyền bay về phía mục tiêu.

Không ai biết họ sắp đối mặt với điều gì.

Sau khi vào vũ trụ, họ đã mất đi phương hướng, hoàn toàn không biết phi công sẽ đưa mình đi đâu.

Bay hết tốc lực khoảng năm giờ, họ ăn uống đơn giản trên thuyền.

Nhìn kìa.

Kiệt Khắc đang buồn chán nhìn ra ngoài cửa sổ đột nhiên hét lên.

An Đức Liệt đang luyện tập minh tưởng bị giật mình, cũng nhìn theo.

Đó là cái gì.

Một xưởng đóng tàu khổng lồ.

Trong vũ trụ, một xưởng tàu vĩ đại lặng lẽ xuất hiện, vật tạo tác bằng kim loại bàng đại ấy không hề phô trương nhưng lại mang đến một cảm giác trang nghiêm khó tả.

Bên trong xưởng tàu thỉnh thoảng lóe lên tia lửa, đó là vì họ đang tiến hành tân trang toàn diện lớp vỏ ngoài cho chiếc Tiến Thủ Hào.

Xưởng tàu khổng lồ này lớn gấp mấy lần bản thân chiếc Tiến Thủ Hào, đủ sức chứa thêm nhiều phi thuyền tương tự.

Đây là đích đến của chúng ta sao.

Các anh nhìn con tàu kia đi, rốt cuộc là quốc gia nào chế tạo.

Tạo hình kỳ lạ quá.

Hiện tại phi thuyền vũ trụ của nhân loại cơ bản vẫn là hình hộp vuông vức theo lối thực dụng.

Tạo hình của Tiến Thủ Hào so với phi thuyền trên Địa Cầu tuyệt đối là một sự đột phá, dù là phần đĩa tròn hay cấu trúc chữ V gắn động cơ đẩy.

Phần động cơ và thân chính lại dùng cấu trúc nâng đỡ mỏng manh như thế, họ không sợ bị rã ra sao.

Đối với thiết kế táo bạo này, Kiệt Khắc đặt nghi vấn.

Không ai trả lời, phi thuyền lướt vào xưởng tàu.

Bỉ Lợi Phiến Đồng với khuôn mặt u ám đang đợi các trợ thủ được phân phối đến.

Hắn vừa bị bạn gái đá, hiện tại chỉ có công việc mới có thể an ủi hắn, nên hắn đã kết thúc kỳ nghỉ sớm để trở lại Tiến Thủ Hào.

Xưởng tàu khổng lồ hoàn toàn tự động hóa nên không có mấy

người.

An Đức Liệt và Kiệt Khắc vừa xuống thuyền đã lập tức im lặng, vì họ thấy sắc mặt đen xì của Bỉ Lợi, trông hắn nguy hiểm như một thùng thuốc nổ sắp nổ tung.

Tôi là Bỉ Lợi Phiến Đồng, cố vấn khoa học trưởng của tinh hạm Tiến Thủ Hào, sau này các anh sẽ làm việc cho tôi.

Có câu hỏi gì không.

Quầng thâm dưới mắt Bỉ Lợi sâu đến mức đáng sợ, rõ ràng hắn đã mất ngủ nhiều ngày.

Trưởng quan, cho hỏi Tiến Thủ Hào có phải là con tàu kỳ lạ kia không.

Kiệt Khắc khá bạo dạn, lớn tiếng hỏi.

Đúng vậy, nhưng tôi không thích những câu hỏi ngớ ngẩn như thế.

Tốt nhất các anh nên cân nhắc kỹ trước khi hỏi, nếu không tôi sẽ ném các anh về Địa Cầu đấy.

Hắn đang trút hết nỗi khổ thất tình lên đầu cấp dưới.

Trời ạ, ăn phải thuốc súng rồi sao.

Xem ra những ngày tới không dễ sống rồi.

Tuy là người Union, nhưng Kiệt Khắc thực sự không biết tiền bối Bỉ Lợi Phiến Đồng này, những người đột nhiên mất tích hai năm trước đều đã bị lãng quên.

An Đức Liệt hỏi: Bộ đội xử lý vật chất nguy hiểm có phải là đơn vị tác chiến tuyến đầu không.

Không phải đơn vị tác chiến, nhưng còn nguy hiểm hơn cả đơn vị tác chiến.

Câu trả lời kết thúc.

Người này thật đáng đòn, không thể nói nhiều thêm chút sao, mọi người còn bao nhiêu thắc mắc cơ mà.

Trưởng quan, vậy chúng tôi hiện giờ vẫn tính là bộ đội duy trì chứ.

Bộ đội duy trì đã bị cải biên, sau này không còn bộ đội duy trì nào nữa.

Các anh đứng đây, cùng với những binh sĩ đã được gửi đến các bộ phận khác, tất cả đã là thành viên của đội tinh hạm.

Đúng vậy, bộ đội duy trì đã bị cải biên, trở thành bụi bặm của lịch sử, từ nay về sau chỉ còn đội tinh hạm.

Đội tinh hạm.

Thậm chí thay đổi cả phiên hiệu của toàn bộ đơn vị sao.

Sắc mặt mọi người đanh lại, không biết đây là điềm lành hay dữ.

Vốn dĩ chức vụ của họ là để đối phó với phe phản Liên Bang Địa Cầu, sau khi cải biên nhiệm vụ sẽ là gì.

Có người đặt câu hỏi đó, Bỉ Lợi liếc nhìn họ: Sau này nhiệm vụ của các anh là hỗ trợ tôi xử lý các sinh vật ngoại tinh nguy hiểm hoặc các vật thể ngoại tinh, ngăn chặn vật chất nguy hiểm ngoại tinh rơi xuống Địa Cầu gây tổn thất.

Các anh còn gì chưa rõ không.

Ngẩn người, điên rồi, ngay cả người ngoài hành tinh cũng xuất hiện, thế giới này rốt cuộc bị làm sao vậy.

Bỉ Lợi thất tình đã không còn là người hiền lành, lịch thiệp như xưa mà hoàn toàn hắc hóa.

Thực ra lúc này điều hắn muốn làm nhất là tiêu diệt toàn bộ Thiên Nhân, tuy nhiên lương tâm mách bảo hắn rằng người ngoài hành tinh đã cận kề, nên đặt đại sự làm trọng.

Nếu các anh không còn câu hỏi nào khác, công việc của chúng ta sẽ bắt đầu ngay bây giờ.

Đầu tiên là phải tẩy rửa từng miếng giáp ngoài vừa tháo xuống, đảm bảo trên đó không bị ký sinh bởi bất kỳ sinh vật ngoại tinh nào.

Đi theo tôi.

Dĩ nhiên là có câu hỏi, nhưng Bỉ Lợi không có tâm trạng trả lời, dẫn năm người họ đến phòng làm việc, nơi lớp vỏ tháo rời đang được tẩy rửa.

Đây là vũ khí, nếu có bất kỳ điều gì bất thường, các anh có thể nổ súng theo phán đoán của mình.

An Đức Liệt ngẩng đầu nhìn tấm giáp cao hàng chục mét trước mặt, trên đó đầy những vết trầy xước và vết cháy đen.

Trong các kẽ nứt đọng lại những vệt bẩn không rõ là gì.

Con tàu này rõ ràng không phải mới đóng mà đang được chỉnh tu, không biết trước đây nó đã trải qua những gì.

Kiệt Khắc nhăn mặt: Không ngờ lên đến vũ trụ rồi vẫn phải đi rửa tấm giáp.

Dù hình thức khác nhau nhưng bản chất vẫn vậy.

Bỉ Lợi rời đi, năm người họ cầm vũ khí không biết phải làm sao, chỉ biết trố mắt nhìn những tấm giáp đang được vòi phun nước rửa sạch.

Nhìn kìa, đằng kia có máy đo chỉ số bức xạ.

Một người lên tiếng.

Đúng vậy, mỗi tấm giáp đều phải kiểm tra chỉ số bức xạ, nếu có nguy hiểm sẽ không được đưa vào trong xưởng tàu.

Thật kỳ lạ, đây rốt cuộc là nơi nào, đội tinh hạm là tổ chức gì.

Tôi thấy đây là một phi thuyền khám phá vũ trụ, có khi là phi thuyền của nhân loại từ thời đại nào đó giờ mới quay về, để bảo mật nên mới bắt bộ đội duy trì cũ đến chỉnh tu.

Kiệt Khắc đoán: Nhưng hắn lại nói có người ngoài hành tinh, dù sao tôi cũng không tin.

Aaa.

Ngay khi Kiệt Khắc vừa vỗ ngực cam đoan không có người ngoài hành tinh, đột nhiên có tiếng hét thảm thiết vang lên.

Trên tấm giáp vừa được đưa vào có bám một cái kén cao hơn hai mét đang phập phồng, bên trong lớp màng bán minh bạch rõ ràng có thứ gì đó đang chuyển động, như thể nó còn sống.

Họng súng giơ lên, mọi người đều căng thẳng không nói nên lời, thứ này nhìn thế nào cũng giống quái vật trong phim khoa học viễn tưởng.

Chương 977

Quỷ tha ma bắt, đây không lẽ là người ngoài hành tinh thật.

Cái kén bám chặt vào lớp giáp ngoài, chỗ tiếp xúc như thể lớp giáp đã bị nung chảy.

Vòi nước áp lực cao phun vào nhưng vô dụng, không hề làm lung lay được cái kén.

Cái kén này không biết đã bám theo Tiến Thủ Hào bao lâu, đi nhờ một quãng đường xa xôi, giờ đây cuối cùng cũng đến lúc nở.

Bộp, xoạt.

Chất lỏng bắn tung tóe, thứ bên trong cũng bị văng ra.

Đinh đinh, đát đát, như có thứ gì đó đang gõ vào sàn kim loại.

Bốn cái chân lưỡi hái cứng cáp như muốn chống đỡ cơ thể dậy, nhưng con quái vật sơ sinh chưa có đủ sức mạnh, nằm bệt dưới đất, chỉ có đôi chân không ngừng đập vào sàn, cố gắng tìm điểm tựa, phát ra những tiếng va chạm kim loại khiến người ta rợn tóc gáy.

Thứ quỷ quái gì đây.

Tay cầm súng của Kiệt Khắc run rẩy, hắn nhìn thấy bốn cái chân dài, răng nanh và bộ phận miệng kiểu nhai mở rộng, hai con mắt kép, phần bụng to lớn, cơ thể ba đốt, trông giống nhện mà lại không phải nhện.

Chết tiệt, chúng ta có nổ súng không.

Sinh vật đáng sợ này đang diễn ra phép màu của sự sinh nở ngay trước mặt họ, chỉ cần vài phút nó sẽ hoàn toàn thích nghi với thế giới này.

Đây là một loại côn trùng ngoại tinh, không có trí tuệ gì nhiều nhưng với nhân loại thì kích thước và sức mạnh của nó đủ để gây chết người.

Cái kén này rõ ràng đã bị con mẹ bám vào khi Tiến Thủ Hào hạ cánh xuống một hành tinh nào đó để nghiên cứu.

Sau đó nó được bảo vệ trong hộ thuẫn, vượt qua không gian vũ trụ xa xôi để đến đây, một sinh vật đầy ngoan cường.

Thật là thấy quỷ rồi, An Đức Liệt cũng không biết có nên nổ súng không, đây có thể là sinh vật ngoại tinh đầu tiên hắn thấy, bắn chết nó liệu có bị những người bảo vệ người ngoài hành tinh chửi bới không.

Người ngoài hành tinh đáng yêu thế kia, sao có thể giết nó.

Trong lúc do dự, con côn trùng đã đứng dậy, cao tới ba mét, và lớp vỏ ngoài đã trở nên cứng cáp vô cùng.

Đạp đạp, nó đứng vững trên sàn kim loại, thậm chí có thể thấy móng vuốt của nó để lại những vết xước sâu trên sàn.

Tuyệt đối không được để cái móng đó đánh trúng, sẽ bị cắt làm đôi mất.

Lạc.

Trong miệng con côn trùng phát ra âm thanh hãi hùng, dường như nó đang kêu đói.

Cái miệng nhọn hoắt kia chứng tỏ nó tuyệt đối không ăn chay, thế là con côn trùng lao thẳng về phía binh sĩ gần nhất, nó muốn ăn thịt người.

Aaa.

Viên binh sĩ giật mình, bóp cò.

Đạn tuôn ra xối xả, đinh đinh đương đương bắn ra những tia lửa, nhưng lại không thể xuyên thủng lớp vỏ ngoài của nó.

Tấn công, tấn công.

Thấy chiến hữu sắp bị ăn thịt, An Đức Liệt gào lên một tiếng, cùng các chiến hữu bóp cò, bắn ra những luồng lửa.

Tuy nhiên vẫn vô dụng, chỉ có thể kìm hãm tốc độ của con côn trùng.

Chết tiệt, thứ đó là gì mà có thể đỡ được đạn.

Quả nhiên là người ngoài hành tinh sao.

An Đức Liệt liều mạng nổ súng nhưng không có hiệu quả.

Con côn trùng vẫn đang tiến về phía viên binh sĩ bị ngã, định ăn thịt anh ta.

Tất cả nằm xuống.

Mọi người ngẩn ra, rồi không chút do dự nằm rạp xuống đất.

Vù, oanh.

Luồng khí đạn mạnh mẽ thổi loạn tóc của mọi người, trong gang tấc đã bắn nát đầu con côn trùng, kết liễu nó.

Bỉ Lợi Phiến Đồng kịp thời chạy tới, dùng pháo không khí tiêu diệt con quái vật: Đây là kiến lưỡi hái hành tinh Bạch La, sở thích là ăn thịt, nhưng thị lực rất ngắn, các anh đã đứng quá gần.

Chúng tôi sao biết được, ông có biết là chúng tôi suýt nữa đã có người chết không.

An Đức Liệt cuối cùng cũng bùng nổ, cha hắn là mãnh hùng nước Nga, hắn cũng có lòng kiêu hãnh của riêng mình.

Từ khi có lệnh cải biên, hắn luôn trong trạng thái tích tụ phẫn nộ, giờ đây hắn trút hết ra ngoài: Ông không hề nói gì với chúng tôi, ngay cả vũ khí cũng không cho loại tốt nhất, mạng sống của chúng tôi đối với các người rốt cuộc là gì.

Là những binh sĩ có thể tiêu hao.

Bỉ Lợi vô tình nói: Cất ngay cái vẻ mặt ủy mị đó đi, đây là vũ trụ, chẳng mấy chốc người ngoài hành tinh nguy hiểm sẽ giáng lâm xuống Địa Cầu, sẽ còn nhiều người chết hơn nữa.

Nếu các anh không có giác ngộ này thì hãy rời khỏi đội tinh hạm đi, kẻ thù thực sự của chúng ta không phải là loại côn trùng nhỏ bé này đâu.

Tức chết mất, nhưng An Đức Liệt lần đầu thấy sinh vật ngoại tinh, tự nhiên không biết phản bác Bỉ Lợi thế nào.

Bỉ Lợi thất tình quả nhiên đã biến chất rất nhiều: Chẳng phải các anh luôn muốn lên tiền tuyến sao.

Hiện giờ các anh đã đến rồi, tiền tuyến cao nhất của nhân loại đối đầu với vũ trụ.

Tiền tuyến cao nhất, nhân loại đối đầu vũ trụ, lẽ nào thực sự có người ngoài hành tinh xâm lược.

Đúng vậy, Sa La Mạn Xà vật thể kim loại biến dị ngoài Địa Cầu đã áp sát, chúng có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Địa Cầu đã bị hai sinh mệnh vũ trụ hùng mạnh nhòm ngó, tình thế ngàn cân treo sợi tóc.

Và lúc này, thứ có thể trông cậy chỉ có đội tinh hạm, cùng với Lực lượng An ninh Không gian sâu do Nhân Cách Liên và Union bí mật phát triển.

Y Âu Lợi Á nhìn thành quả mà mỉm cười.

Tuy ông để lại cho Thiên Nhân chỉ có năm chiếc Thái Dương Lô, nhưng thực tế ông vẫn còn giữ lại một chiêu, một chiếc Thái Dương Lô nguyên thủy luôn được để lại trong phòng thí nghiệm trước khi ông chìm vào giấc ngủ.

Chiếc Thái Dương Lô đó là chiếc đầu tiên và cũng là mạnh nhất.

Linh kiện tuy không tinh xảo như các mẫu hoàn thiện sau này, nhưng là mẫu thử nghiệm nên được lắp ráp bằng rất nhiều vật liệu quý giá.

Hiện tại ông lấy Thái Dương Lô nguyên thủy từ mật thất VEDA ra để lắp đặt vào 00 Gundam, nhằm thúc đẩy sự biến cách của Sát Na.

Ông rất hài lòng về Sát Na, vì cậu không dựa vào bất kỳ sự chỉ dẫn nào mà tự mình tìm ra con đường đối thoại sau khi can thiệp vũ lực, có thể thấy thiên phú của cậu.

Y Âu Lợi Á cảm thấy an lòng khi tổ chức Thiên Nhân có một thiếu niên như Sát Na, quả nhiên tương lai thuộc về lớp trẻ này.

Toàn bộ Gundam đều được nâng cấp dưới sự chủ trì trực tiếp của Y Âu Lợi Á, giúp hành động của tổ chức Thiên Nhân đạt hiệu suất cao nhất, tốc độ nhanh hơn hẳn.

Thiên Nhân cuối cùng cũng sắp phát ra tiếng nói mạnh mẽ nhất hướng về thế giới đang tiếp tục đọa lạc này.

Năng Thiên Sứ nâng cấp thành 00 Gundam, Lực Thiên Sứ thành Trí Thiên Sứ, Chủ Thiên Sứ thành Đọa Thiên Sứ, Đức Thiên Sứ thành Sí Thiên Sứ.

Tuy nhiên, kẻ thù của họ cũng đã sớm thay da đổi thịt, nên ngay hành động đầu tiên họ đã phải đối mặt với thử thách cực lớn.

Đây là tình báo Vương Lưu Mỹ gửi cho chúng ta.

Pháo bản đồ di động trên quỹ đạo không gian là loại vũ khí sát thương quy mô lớn dùng để hủy diệt mặt đất, một phát bắn có thể làm bốc hơi cả một thành phố.

Cửu Điều trở lại Thiên Nhân một lần nữa đảm nhận vai trò chỉ huy tác chiến.

Về những trải nghiệm ly kỳ trong hai năm qua, cô không kể với bất kỳ ai, vì cô nghĩ nói ra chắc cũng chẳng ai tin.

Thực tế Cửu Điều rất mâu thuẫn, một mặt cô thấy những người trên Tiến Thủ Hào cũng là những người tốt đang miệt mài khám phá cầu đạo vì tương lai nhân loại, nhưng họ lại làm ngơ trước sự đấu đá nội bộ của con người.

Con người không nên hãm hại lẫn nhau, vì nỗi đau mất đi người quan trọng, Cửu Điều hiểu rất rõ.

Hạm trưởng Cửu Điều muốn thế giới không còn chiến tranh, muốn tránh đi những bi kịch tàn sát lẫn nhau.

Trong thâm tâm cô nghĩ chuyện người ngoài hành tinh cứ giao cho Tiến Thủ Hào, còn bi kịch nhân loại sẽ do Thiên Nhân ngăn chặn.

Cô đã tự động phân chia nhiệm vụ khác nhau cho hai tổ chức.

Không cho phép bất kỳ ai có ý kiến khác biệt, bộ đội duy trì muốn dựa vào thứ vũ khí giết chóc này để thiết lập chế độ độc tài.

Lai Nhĩ tự nhủ thật may vì mình đã gia nhập Thiên Nhân, nếu không thực sự không biết chuyện này: Không thể để nó khai hỏa.

Cáp Lôi Lộ Á và Đề Da Lợi Á sau khi bảo hộ thuyền thoát hiểm rời đi, không gặp nguy hiểm gì đã đến được nơi an toàn, nhưng trong hai năm qua họ cũng khổ luyện kỹ năng điều khiển để tránh lặp lại thất bại thảm hại của hai năm trước.

Đối với người mới Lai Nhĩ, họ vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng.

Sát Na không nói cho ai biết sự thật Lạc Khắc Ngang còn sống, vì cậu thấy chuyện này phải do tự mình điều tra.

Thiên Nhân hiện tại cần niềm tin, không thể vì sự cố ngoài ý muốn mà thay đổi kế hoạch.

Y Âu Lợi Á nhìn nhóm thanh niên có độ tuổi trung bình 22 này, ngồi trên xe lăn dùng sức giơ gậy đập xuống đất: Hạm trưởng Cửu Điều, hãy công bố kế hoạch tác chiến của cô đi.

Những gì Liên Bang Địa Cầu đang làm đã vượt ra ngoài phạm vi thống nhất rồi, phải cho họ biết họ đang phạm sai lầm.

Trong hai năm, cơ thể Y Âu Lợi Á đã yếu đi nhiều, giờ đây ngay cả việc đứng dậy cũng rất khó khăn, chỉ có thể di chuyển bằng xe lăn điện.

Chương 978

Chúng ta sẽ men theo đường vòng của tấm pin năng lượng mặt trời để tấn công pháo đài pháo bản đồ.

Tuy nhiên gần vũ khí đó có 12 chiến hạm bảo vệ, nếu chúng ta xuất hiện chắc chắn sẽ bị chặn đánh.

Lúc đó Trí Thiên Sứ đứng ở mạn tàu chắn đòn cho chúng ta, 00 Gundam và Đọa Thiên Sứ đi tấn công chiến hạm, Sí Thiên Sứ sẽ khai hỏa phá hủy pháo đài pháo bản đồ.

Mục tiêu của Thiên Nhân không đổi, vì hòa bình thế giới.

Ánh mắt Y Âu Lợi Á sắc lẹm: Dù phải gánh chịu cơn thịnh nộ của cả thế giới cũng phải kiên định tiến bước.

Toàn viên Trans Am, hướng tới hòa bình.

Sau khi nâng cấp, tàu Thác Lặc Mật 2 có trang bị vũ khí mạnh hơn, lại có cả năng lực Trans Am như Gundam.

Trong trạng thái Trans Am, phi thuyền có thể tiến với tốc độ gấp ba lần, phòng ngự cũng mạnh mẽ hơn.

Nhiệm vụ của họ là dùng Trans Am đột kích, sau khi phá hủy pháo đài pháo bản đồ sẽ lập tức hạ cánh xuống bề mặt địa cầu để ẩn nấp.

Kế hoạch là vậy, nhưng kế hoạch không đuổi kịp sự thay đổi.

Vì ngay sau khi Vương Lưu Mỹ gửi tình báo đi, pháo đài pháo bản đồ đã nhận được một mệnh lệnh: tháo dỡ và di dời.

Pháo đài dạng mô đun này cần được di chuyển.

Là một trong số ít vũ khí sát thương quy mô lớn trên Địa Cầu, đặt nó trên quỹ đạo không gian nhắm vào Địa Cầu thì quá lãng phí, nên

Đỗ Lan muốn tháo nó xuống để dùng làm đại pháo di động.

Công việc đang được khẩn trương tiến hành, đầu tiên là tháo rời phần pháo đài cố định trên quỹ đạo, một lượng lớn thuyền công trình đang thi công.

Dưới sự đẩy và hỗ trợ của các phi thuyền tác nghiệp, pháo đài chậm rãi rời khỏi quỹ đạo, giống như được tàu kéo ở cảng điều khiển, nhích từng chút một.

Pháo đài là một vật thể khổng lồ, to bằng khoảng năm chiếc phi thuyền, nên di chuyển rất nặng nề.

Nhưng chỉ cần rời khỏi quỹ đạo chính, tiếp theo là kết nối nó với các tàu vận tải công suất lớn, lúc đó có thể tự mình thực hiện các động tác lớn hơn.

Cẩn thận, mũi thuyền giữ ổn định ở góc nghiêng 3 độ, tốc độ 3 hải lý, chú ý cử động của các tàu khác, tuyệt đối đừng để va chạm.

Trong vũ trụ, vận chuyển một thứ lớn như vậy là đại công trình, không được phép lơ là: Góc độ của pháo đài hiện giờ là bao nhiêu.

Tỷ lệ nghiêng duy trì trong khoảng 2 độ.

Tốt, chú ý theo dõi.

Còn các chiến hạm xung quanh tản ra để bảo vệ cuộc vận chuyển tỉ mỉ này.

Trong lòng họ than vãn, nhiệm vụ đầu tiên sau khi chỉnh đốn lại là đi làm shipper, thật là hết nói nổi.

Họ phải bảo vệ pháo đài vận chuyển đến vị trí mục tiêu: Còn đội tinh hạm gì chứ, tôi thấy là đội tự đọa lạc thì có.

Một người cảm thán.

Hạm trưởng, phát hiện nguồn sáng bất thường.

Một luồng ánh sáng xanh lục lướt qua trong vũ trụ bao la, như thể vũ trụ bị một cây bút vẽ nên một vệt dài mảnh khảnh.

Đó là cái gì.

Ra đa có phản ứng không.

Không có, hạm trưởng, thông tin liên lạc của chúng ta dường như bị nhiễu.

Ánh sáng xanh, nhiễu liên lạc, ngay lập tức khiến ký ức của vị hạm trưởng quay về hai năm trước.

Hai năm trước ông chưa phải hạm trưởng, chỉ là phó hạm của hạm vận tải hậu cần Nhân Cách Liên, giờ đây ông là hạm trưởng chiến hạm, quản lý hàng trăm người: Chẳng lẽ là họ.

Tất cả mọi người trên cầu tàu đều nhìn vị hạm trưởng đang đại biến sắc mặt.

Họ cũng nhớ tới một truyền thuyết lưu truyền trong quân đội: khi thấy ánh sáng xanh, tuyệt đối không được lại gần.

Thiên Nhân, chính là Thiên Nhân.

Dùng vô tuyến thông báo toàn quân, chú ý hướng 12 giờ của chúng ta.

Thiên Nhân, Thiên Nhân đã trở lại.

Hạm trưởng hét lớn, báo động đỏ vang lên, chuẩn bị chiến đấu cấp một.

Toàn bộ hạm đội 12 tàu bắt đầu quay đầu.

Họ vốn là hạm đội tuần tra quỹ đạo của bộ đội duy trì, là lực lượng không gian chính của quân duy trì, giờ đây là đơn vị hộ tống của đội tinh hạm.

Cuối cùng cũng nhìn thấy, men theo tuyến pin mặt trời, kẻ thù ẩn mình trong bóng tối.

Hưu.

Oanh.

Quân hạm nổ tung.

Tuy Thiên Nhân nhìn thấy không phải là một pháo đài tác chiến đang sẵn sàng nghênh chiến, mà là một công trường vận chuyển bận rộn, nhưng pháo đài đã ở ngay trước mặt, dù thế nào cũng phải phá hủy, không kịp truy cứu mục đích vận chuyển nữa, cuộc tấn công bắt đầu.

Khoảng không gian giữa hai bên ngay lập tức bị lấp đầy bởi lượng lớn chùm sáng năng lượng cao, trận chiến đầu tiên sau khi Thiên Nhân tái xuất chính thức nổ ra.

Cái gì, là Thiên Nhân.

Chẳng phải họ đã bị Union tiêu diệt rồi sao.

Không biết, nhưng đúng là Thiên Nhân rồi.

Chỉ huy pháo đài nghe được tin xấu, chấn động và ánh sáng khiến ông ta như sực tỉnh.

Quả nhiên là bị Thiên Nhân tấn công sao.

Theo tính cách của Thiên Nhân, e rằng mục tiêu lần này chính là pháo đài của ông ta rồi.

Uy lực của pháo bản đồ quá lớn, lớn đến mức khiến người ta không thể yên tâm.

Hạm đội hộ vệ đâu.

Chỉ huy gào thét: Bảo họ chống đỡ, gia tốc vận chuyển.

Hiện tại họ hoàn toàn không có khả năng phản kích, không thể ngồi chờ chết.

Hạm đội đã giao hỏa với Thiên Nhân, nhưng tổn thất thảm trọng, tổn thất MS hơn 70%, họ sắp không trụ vững rồi.

Bảo họ trụ lại cho tôi.

Thiên Nhân có được thổi phồng thế nào cũng chỉ là tổ chức của hai năm trước, tất cả trang bị của chúng ta hiện nay đều là mẫu mới nhất đã được nâng cấp, không có lý do gì không trụ được.

Chỉ huy không tin mình sẽ thua.

Nhưng Gundam của Thiên Nhân trong trạng thái Trans Am chính là gian lận, Gundam mới có thể duy trì Trans Am lâu hơn.

Ngay cả MS hệ Ách Vận cũng không phải đối thủ của họ.

Trưởng quan, thực sự không trụ được nữa, Thiên Nhân sắp lao tới rồi.

Vẻ mặt vị chỉ huy xám xịt như tro tàn, lẽ nào họ thực sự phải chết một cách nghẹn khuất thế này.

Trong tay nắm giữ pháo bản đồ mà lại chưa kịp bắn phát nào đã chết. 00 Gundam với hai Thái Dương Lô uy lực mãnh liệt, chém giết kẻ thù như cắt cỏ: Thác Lặc Mật, đường phía trước đã thông.

Rõ.

Lai Nhĩ đứng phía sau Năng Thiên Sứ, dùng khiên bay để phòng thủ cho phi thuyền, chặn đứng toàn bộ pháo đạn bay tới: Đề Da Lợi Á, thời cơ khai hỏa giao cho anh.

Trí Thiên Sứ vỗ vai Sí Thiên Sứ.

Rõ, Sí Thiên Sứ, loại bỏ mục tiêu.

Vẫn là hỏa lực hạng nặng, Đề Da Lợi Á hét lớn một tiếng Đi đi. , toàn bộ hạt lạp tử nén được bắn ra.

Đây chính là nỗi sợ hãi khi đối mặt với Gundam sao.

Ác quỷ, Thiên Nhân là ác quỷ.

Đồng tử vị chỉ huy pháo đài co rụt lại, cái chết trong nháy mắt rút cạn toàn bộ sức lực, ông ta thậm chí không còn sức để thốt lên lời nguyền rủa kẻ thủ ác.

Những mảnh vỡ của hạm đội hoàn toàn bốc hơi, cả những tàu công nghiệp đang di chuyển pháo đài cũng ngơ ngác, họ vô tội mà, họ đâu có làm gì đâu.

Nhưng hỏa hỏa của tử thần không cần bất kỳ lời bào chữa nào.

Oanh.

Hạt lạp tử ngay lập tức khuếch tán, giải phóng một lượng năng lượng khổng lồ, ngay cả tuyến pin mặt trời bên cạnh cũng bị chấn động.

Thành công rồi sao.

Lần tác chiến này của Thiên Nhân đầy rủi ro, nếu lần này không thành công thì lần sau độ khó sẽ càng lớn hơn.

Hạt lạp tử tan đi, pháo đài vẫn đứng vững.

Cái gì.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, không chỉ phe Thiên Nhân thất bại mà cả những người được cứu cũng sững sờ, họ đều cứ ngỡ mình chắc chắn phải chết.

Tâm trạng của ta không tốt lắm.

Hóa ra là Lợi Phùng Tư A Nhĩ Mã Khắc điều khiển Tái Sinh Cao

Đạt tới chi viện: Ta, người vốn dĩ mang lại biến cách cho thế giới, tại sao lại rơi vào bước đường này.

Hắn tự vấn, rồi nhìn người bạn cũ trên màn hình, hắn đã tìm ra nguyên nhân: Kẻ luôn cản trở ta chính là các ngươi, lũ Thiên Nhân đáng ghét.

Sát Na chấn kinh, vì cậu thấy một chiếc Gundam, hơn nữa còn là Gundam hai lò.

Hạt lạp tử màu đỏ phun ra từ khuỷu tay của chiếc Tái Sinh Cao Đạt màu đỏ trắng xen kẽ, uy lực không hề kém cạnh 00 Gundam là bao.

Chính là khiên ion của Tái Sinh Cao Đạt đã chặn đứng đòn tấn công của Sí Thiên Sứ.

Chuyện gì vậy, tại sao đột nhiên xuất hiện một chiếc Gundam hoàn toàn mới, lại còn có hai lò, không phải chỉ Thiên Nhân mới có Gundam hai lò sao.

Lợi Phùng Tư A Nhĩ Mã Khắc.

Y Âu Lợi Á lập tức nghĩ đến người quen xa lạ mà ông gặp khi vừa tỉnh lại, hắn nhất định cũng biết thời gian biểu của Thiên Nhân nên đã tự thiết kế cho mình chiếc Gundam hai lò này.

Chương 979

Y Âu Lợi Á Thi Ân Bá Cách, ông có thể cảm nhận được kẻ cản trở kế hoạch của mình đang ở trong phi thuyền đối diện.

Tuy nhiên, trước tiên hắn phải đón nhận đòn tấn công mãnh liệt từ 00 Gundam.

Gundam nên mang lại hòa bình cho nhân loại, Sát Na không chấp nhận chiếc Gundam đối diện kia.

Đề Da Lợi Á, cơ hội cuối cùng, làm thêm một phát nữa.

Cửu Điều hét lớn.

Sí Thiên Sứ lập tức chuẩn bị.

Tuy nhiên, từ phía trên họ tập kích tới nhiều đòn tấn công hơn, còn có cả kẻ thù.

Đội quân Biến Cách Giả nguyên thủy đã đến: Lợi Phùng Tư, tốc độ của ngươi nhanh quá đấy, vội đi đầu thai à.

Vì Lợi Phùng Tư đã mất đi thân phận, nên giờ họ ngang hàng với nhau.

Bớt nói nhảm đi.

Lợi Phùng Tư vung tay bắn liên tục, khả năng bắn chính xác đã áp chế hoàn toàn 00 Gundam, khiến Sát Na phải vất vả né tránh: Kẻ được VEDA chọn trúng lẽ nào chỉ có trình độ thế này.

Sát Na vẫn chưa biến cách, nên không phải đối thủ của Biến Cách Giả nguyên thủy.

Cái gọi là biến cách, chính là nhân loại có được các giác quan nhạy bén, tốc độ suy nghĩ của đại não tăng nhanh, khả năng nhận diện không gian trong vũ trụ tăng cường, thậm chí ở mức độ nhất định có thể dự đoán được động tác của kẻ thù.

Lợi Phùng Tư sử dụng năng lực Biến Cách Giả, hoàn toàn nắm bắt được động tác của 00 Gundam, kết hợp với hỏa lực tấn công khiến Sát Na lâm vào cảnh chật vật: Hai năm qua ngươi chẳng tiến bộ chút nào, lẽ nào ngươi vẫn muốn dùng tính năng của Gundam để quyết thắng sao.

Thật là ảo tưởng không thực tế.

Chiếc Gundam màu đỏ kia có hai lò, không hề yếu hơn 00 Gundam, vả lại phi công mạnh quá.

Sát Na tuy không cam lòng nhưng cũng phải thừa nhận điểm này.

Tuy nhiên cậu sẽ không nhận thua: Ngươi căn bản không phải Gundam.

Sát Na và lý tưởng hòa bình của Gundam là một, cậu muốn dùng đôi tay mình mở ra tương lai, nhưng kẻ thù thì không, nên kẻ thù không phải là Gundam.

Xung kích, hai lò đẩy 00 Gundam lao lên cực nhanh, nhưng Lợi Phùng Tư đã nhìn thấu tất cả: Kẻ không nhận rõ thực tế.

Phản gia tốc, lao qua, tung cú đá.

Oanh.

Tái Sinh Thiên Sứ đá trúng hông 00 Gundam, cú chấn động kịch liệt khiến Sát Na mất ý thức, đồng thời 00 Gundam bị đá bay về phía vòng trọng lực, nếu độ cao giảm xuống thêm nữa, nó sẽ đi vào tầng khí quyển.

Sát Na.

Cửu Điều biến sắc, nhưng hiện tại tàu Thác Lặc Mật 2 cũng đang bị tập trung hỏa lực, thời gian Trans Am lại sắp kết thúc, nếu tùy tiện thay đổi quỹ đạo sẽ bị bắn nát.

Oanh.

Vừa mới nghĩ xong, Trans Am đã kết thúc, nồng độ hạt lạp tử quanh phi thuyền giảm mạnh, không thể chống đỡ đòn tấn công của Biến Cách Giả nữa.

Giáp kho máy móc bị hư hại, hỏa hoạn xuất hiện.

Lập tức đóng tất cả các van khu số 7, xả hết không khí trong kho.

Cửu Điều quyết đoán: Ngẩng đầu 30 độ, chúng ta đi đón 00 Gundam, sau đó đột nhập vào tầng khí quyển.

Chỉ có cách này mới trốn thoát được.

Không được, góc độ như vậy chúng ta sẽ bị thiêu rụi.

Chẳng phải còn Sí Thiên Sứ và Trí Thiên Sứ sao.

Họ ở mũi hạm sử dụng Trans Am, chúng ta sẽ không sao đâu.

Nghe rõ chưa.

Lai Nhĩ, Đề Da Lợi Á, các anh chuẩn bị đi, khi tôi thông báo thì lập tức Trans Am.

Rõ.

Này này, hạm trưởng đại tỷ của chúng ta bạo quá đi.

Lai Nhĩ cảm thán mình vừa gia nhập đã phải liều mạng thế này, khác xa tưởng tượng ban đầu.

Thời đại đã khác rồi, tiểu đội Biến Cách Giả nguyên thủy không phải hạng vừa, lại thêm Biến Cách Giả đầu tiên là Lợi Phùng Tư cũng thân hành ra tuyến đầu, giống như trùm cuối không phái lính lác đi tặng kinh nghiệm mà trực tiếp ra tay hành hạ nhân vật chính vậy.

Xạ kích, xạ kích, nhưng vì mật độ khí quyển thay đổi, tia sáng cũng bị khúc xạ, cần thời gian để thiết lập lại, nhưng nhờ vậy Thiên Nhân đã kịp thoát vào tầng khí quyển.

Biến Cách Giả đã mất đi cơ hội tốt nhất để tiêu diệt Thiên Nhân.

Đến đây, chính thức trở thành cuộc đại chiến nội bộ của Thiên Nhân.

Ồ, Lợi Phùng Tư cũng khá đấy chứ, nhìn cái lúc hắn xoay chuyển cục diện kìa, chuẩn xác đến mức khiến người ta phải nể phục.

Đỗ Lan thầm nghĩ dù mình có lên đó cũng chưa chắc đã thể hiện ngầu hơn Lợi Phùng Tư, quả nhiên là đại ca của Biến Cách Giả, có bản lĩnh.

Lợi Phùng Tư với tư cách là phi công Gundam đầu tiên trên thế giới này, từng điều khiển chiếc 0 Gundam của Thiên Nhân, kỹ thuật tuyệt đối không cần bàn cãi, chỉ có điều Thái Dương Lô màu đỏ rốt cuộc vẫn không bằng hàng chính hãng.

Hiện tại hoàn toàn biến thành sự bất đồng lý tưởng trong nội bộ Thiên Nhân rồi.

Thế nên mới nói tổ chức Thiên Nhân ngay từ đầu đã là một trò đùa, một tổ chức mà nội bộ còn chưa thống nhất được ý tưởng thì nói gì đến chuyện thống nhất hơn 200 quốc gia, hơn 2000 dân tộc này.

Nếu Thiên Nhân đánh bại được Biến Cách Giả nguyên thủy, thì lý tưởng của Thiên Nhân sẽ đi đến thống nhất thôi.

Saber nói đúng sự thật.

Điều đó chứng minh cái gì.

Chứng minh hòa bình chỉ có được khi một bên đánh gục được bên kia.

Cái này khác xa với những gì Thiên Nhân rêu rao.

Vả lại Thiên Nhân dùng vũ trang can thiệp chỉ giết chết những binh sĩ phổ thông và cán bộ cấp cơ sở, họ có lỗi gì đâu, họ chỉ tuân theo mệnh lệnh thôi, kẻ thực sự ra lệnh khai chiến đâu phải là họ.

Thiên Nhân ngay từ đầu đã xác định sai mục tiêu can thiệp.

Muốn can thiệp vũ trang thì không nên ra chiến trường, mà nên đánh thẳng vào hang ổ, tóm gọn đám cấp cao của AEU, Union và Nhân Cách Liên mới đúng.

Chiến tranh là sự kéo dài của chính trị, nước lớn xuất binh nhất định có ý nghĩa sâu xa và mục tiêu chiến lược, chỉ cần mục tiêu quan trọng hơn tổn thất thì dù Thiên Nhân có can thiệp, giết bao nhiêu lính đi nữa cũng không ngăn cản được nước lớn hoàn thành sắp xếp chiến lược.

Đỗ Lan cũng không nói thêm gì, dù sao sau này Lợi Phùng Tư sẽ chủ yếu phụ trách đối đầu với Thiên Nhân.

Đỗ Lan, tôi có việc.

Cách Lạp Hán Mỗ, chắc không phải anh thấy Thiên Nhân tái xuất nên lại muốn đi phân cao thấp với Gundam đấy chứ.

Thấy Cách Lạp Hán Mỗ đến vào lúc này, Đỗ Lan đã đoán được tám chín phần ý định của đối phương.

Đúng vậy, dù sao hiện giờ tôi cũng đang nghỉ phép, tôi muốn đi phân thắng bại với 00 Gundam.

Thiên Nhân đã giết chết chiến hữu, bạn thân và cả ân sư của anh, đó là điều tuyệt đối không thể tha thứ.

Vốn dĩ anh tưởng Thiên Nhân đã giải tán, không ngờ lại xuất hiện, chiến hồn trong lòng anh lại bùng cháy.

Vậy anh cứ điều khiển Tôn Giả Cao Đạt mà đi.

Đỗ Lan có thể nói gì đây, không cho Cách Lạp Hán Mỗ đi thì e là cả đời anh ta cũng không yên lòng.

Phong Vân Tái Khởi chở Tôn Giả Cao Đạt từ Tiến Thủ Hào truyền tống ra ngoài, rồi nhanh chóng rời đi.

Trong xưởng tàu, An Đức Liệt tình cờ thấy cảnh này.

Hắn biết vốn dĩ Nhân Cách Liên cũng có Gundam, nhưng sau sự cố máy số 2, tất cả tài liệu đều bị niêm phong.

Tuy nhiên hắn may mắn từng xem qua tài liệu, thấy ảnh chụp Tôn Giả Cao Đạt và Phong Vân Tái Khởi.

Hắn không hiểu, chẳng phải Gundam trên toàn thế giới đều đã biến mất sao.

Tại sao lại xuất hiện ở đây.

Tiến Thủ Hào và các mẫu máy số 1, số 2 của hai năm trước có quan hệ gì.

An Đức Liệt quyết định tìm hiểu cho rõ, đơn vị tinh hạm mới thành lập này luôn toát ra vẻ quỷ dị khiến hắn bất an.

Nghĩ là làm, An Đức Liệt thầm nhủ cách tốt nhất là lẻn vào Tiến Thủ Hào.

Hắn nhớ xưởng tàu và Tiến Thủ Hào luôn thông với nhau, nếu vào được bên trong nhất định sẽ điều tra ra bí mật.

Hắn luôn cảm thấy đội tinh hạm đang che giấu điều gì đó quan trọng, chưa nói đến đám sinh vật ngoại tinh đáng sợ kia, chỉ riêng thái độ lén lút này chắc chắn đã giấu giếm bí mật không thể để ai biết.

Quả nhiên là thông nhau, cửa khoang của Tiến Thủ Hào kết nối với xưởng tàu.

An Đức Liệt cẩn thận tiếp cận, may mà nơi này tự động hóa cao độ, hầu như không gặp ai nên dễ dàng lẻn vào.

Bên trong Tiến Thủ Hào chỉ bật đèn ứng cứu nên môi trường u ám, ngột ngạt, mang lại cảm giác không tốt chút nào.

Nhưng An Đức Liệt là quân nhân nên không sợ, lẳng lặng tiến về phía trước, hắn muốn đến cầu tàu để xem cho rõ.

Con tàu rất lớn, hắn cũng không biết mình đang ở đâu.

An Đức Liệt thầm trách sao chẳng có cái máy tính nào, cũng không có biển chỉ dẫn, không sợ thuyền viên lạc đường sao.

Hắn không biết tất cả thuyền viên đều có thiết bị cầm tay như điện thoại, bên trong có bản đồ phi thuyền.

Nhưng vận khí của hắn không tệ, tìm thấy thang máy trung tâm, đi thang máy có thể trực tiếp đến cầu tàu.

Tốc độ kiểm tra chậm hơn dự kiến đấy.

Giọng nói quen thuộc vang lên từ cầu tàu, An Đức Liệt nhíu mày, hắn dường như nhận ra giọng nói này.

Hạm trưởng, lớp giáp ngoài mới đã lắp xong rồi, chỉ là tàn dư trên lớp giáp cũ nhiều hơn tưởng tượng.

Chuyến du hành ngân hà khiến Tiến Thủ Hào mang về nhiều thứ ngoài ý muốn, chuyến đi dài hai năm giống như cá voi băng qua đại dương, trên Tiến Thủ Hào cũng có nhiều kẻ đi nhờ.

Giọng nói này được An Đức Liệt nhận ra, chính là cấp trên mới của hắn Bỉ Lợi, cái gã mặt trắng lúc nào cũng rầu rĩ, nhưng hiện tại giọng điệu của hắn hoàn toàn khác, không những không có mùi thuốc súng mà còn mang theo sự kính trọng.

Hạm trưởng.

Chương 980

Chẳng lẽ hạm trưởng của Tiến Thủ Hào luôn ở trên tàu.

Nếu thực sự không có cách nào thì tiêu hủy hết lớp giáp ngoài đi.

Tốc độ rã đông của Sa La Mạn Xà nhanh hơn chúng ta tưởng, lần tới chúng ta gặp lại sẽ là lúc đại quyết chiến.

Chúng ta tuyệt đối không thể để nó tiếp cận Địa Cầu, nếu không Địa Cầu sẽ vì sự kêu gọi của Sa La Mạn Xà mà xảy ra đủ loại thiên tai nghiêm trọng.

Động đất, sóng thần, núi lửa phun trào. tôi biết rồi, nhất định sẽ xử lý sạch lớp giáp cũ trong thời gian dự kiến, tuyệt đối không làm trễ giờ khởi hành.

Ừm, còn nữa, đội tinh hạm vừa mới thành lập, huấn luyện còn nhiều vấn đề, bên anh thế nào.

Bên chúng tôi chỉ có thực chiến chứ không có huấn luyện.

Hiện tại mọi người đều bình an vô sự, cảnh giác của họ rất cao, là một nhóm người khá tốt.

An Đức Liệt nghi ngờ tai mình nghe lầm, Bỉ Lợi lại đang khen ngợi họ.

Bỉ Lợi và Tạ Nhĩ Cái đang liên lạc qua bộ đàm, tuy ở rất gần nhưng gọi điện thoại tiện hơn.

Giọng hạm trưởng nghe thực sự rất quen, An Đức Liệt bỗng khựng lại, đây chẳng phải giọng của cha mình sao.

Cha hắn lại là thuyền trưởng của Tiến Thủ Hào.

Qua thời gian làm việc lâu như vậy, An Đức Liệt đã biết cái gọi là tinh hạm chính là con tàu Tiến Thủ Hào này, và hắn cũng biết Tiến Thủ Hào đã thực hiện chuyến du hành quanh ngân hà, nhưng hắn vạn lần không ngờ kỳ tích đó lại được hoàn thành dưới sự chỉ huy của cha mình.

An Đức Liệt nhất thời thất thần, va đầu vào tường.

Ai đó.

Là Đỗ Lan sao.

Tạ Nhĩ Cái không nghĩ sẽ có người lạ lên tàu, nên lập tức cho rằng đó là Đỗ Lan thần xuất quỷ nhập.

An Đức Liệt đang thẫn thờ không chú ý đến cái tên Đỗ Lan, mà đờ đẫn bước đến trước mặt Tạ Nhĩ Cái.

Hai cha con gặp nhau, không khí vô cùng gượng gạo nhưng vẫn mang phong vị quen thuộc.

An Đức Liệt.

Không ngờ đó là con trai mình, biểu cảm của Tạ Nhĩ Cái rất đặc sắc, không biết đối diện với con thế nào, nhưng cuối cùng vui mừng vẫn nhiều hơn.

Hai năm không gặp, con trai đã trưởng thành hơn nhiều.

Nhưng trong lòng An Đức Liệt lúc này tràn đầy nghi vấn và sự khó tin, cha hắn dường như không còn là vị quân nhân thiết huyết mà hắn từng biết nữa.

Cha con gặp mặt bất ngờ, An Đức Liệt luôn nghĩ đội tinh hạm sẽ là một đơn vị vô cùng bí ẩn, nhưng không ngờ lão già nhà mình lại là hạm trưởng của tinh hạm duy nhất trên Địa Cầu, hoàn toàn xóa tan sự bí ẩn đó.

An Đức Liệt, con cũng trưởng thành rồi.

Tạ Nhĩ Cái mỉm cười an lòng, đây là con trai ông.

Tại sao lại là ông.

Vẻ mặt khó coi, chẳng lẽ mình vĩnh viễn không thoát khỏi cái bóng của cha sao.

Vĩnh viễn phải chịu sự khống chế của người đàn ông vô tình này.

Tạ Nhĩ Cái biết con trai vẫn còn trách mình vì chuyện của vợ, nhưng ông có thể làm gì được đây.

Chiến sự lúc đó không cho phép ông đi cứu vợ, nếu ông phân binh thì không những không cứu được vợ mà còn khiến toàn quân bị tiêu diệt, lúc đó tất cả mọi người đều phải hy sinh, An Đức Liệt sẽ trở thành đứa trẻ mồ côi cả cha lẫn mẹ.

Tạ Nhĩ Cái, người đưa ra quyết định, mới là người đau lòng nhất, và chính việc phải đưa ra quyết định đó mới giúp ông hiểu được sự tàn khốc của chiến tranh.

Tuy nhiên, Tạ Nhĩ Cái khác với những người ở tổ chức Thiên Nhân, ông là nạn nhân của chiến tranh nhưng ông không phủ định chiến tranh, nên ông luôn ở lại quân đội, tìm cách giành chiến thắng nhanh nhất để giảm thiểu hy sinh, đó mới là việc một vị tướng thực thụ nên làm.

An Đức Liệt, con cũng đã gia nhập đội tinh hạm, ta rất vui.

Ta biết con và các chiến hữu nhất định có nhiều thắc mắc, chuyện này không thể nói hết trong một sớm một chiều, nhưng ta có thể nói với con, đúng vậy, ta chính là hạm trưởng của tinh hạm Tiến Thủ Hào.

Tạ Nhĩ Cái giải thích: Đội tinh hạm có tiền thân là Đội Phòng vệ Địa Cầu, nhưng khi những kẻ xâm lược ngoại tinh áp sát, chỉ dựa vào Đội Phòng vệ Địa Cầu đã khó lòng bảo vệ được thế giới, nên đã sáp nhập bộ đội duy trì, chỉnh đốn hai cơ quan thành đội tinh hạm, lấy tinh hạm Tiến Thủ Hào làm nòng cốt để cung cấp thông tin vũ trụ trực tiếp cho Địa Cầu.

Ông đang nói nhảm cái gì thế, làm gì có kẻ xâm lược ngoại tinh nào.

Có đấy, thực tế hiện tại các quốc gia lớn đang giám sát chặt chẽ, kẻ xâm lược ngoại tinh đã tiến vào hệ Mặt Trời.

Chỉ là đây là bí mật cao độ, hiện tại chỉ một số ít người biết vì các lãnh đạo không muốn gây hoảng loạn nên đã phong tỏa thông tin.

Tạ Nhĩ Cái nói: Đợi đội tinh hạm chỉnh đốn xong, các con cũng sẽ biết những chuyện này.

An Đức Liệt à, đừng trách ta, hai năm qua ta có những việc quan trọng phải làm nên mới không liên lạc với con.

Đừng có giả nhân giả nghĩa.

Quay người bỏ đi, An Đức Liệt cần thời gian để bình tĩnh lại.

Thở dài, con cái đối xử với mình như vậy, lòng Tạ Nhĩ Cái đau như cắt.

Xưởng tàu trở nên náo nhiệt, các chiến hạm vũ trụ còn lại cuối cùng cũng đưa pháo đài pháo bản đồ đến nơi an toàn.

Sau khi hội quân sẽ là biên đội, buổi huấn luyện biên đội đầu tiên của đội tinh hạm chính thức bắt đầu.

Ở Địa Cầu, đội quân Biến Cách Giả nguyên thủy cũng đón nhận Cách Lạp Hán Mỗ, như vậy họ cũng có bốn chiếc Gundam, cấu hình hỏa lực hoàn toàn tương đương với Thiên Nhân. 00 Gundam rơi từ vũ trụ xuống sa mạc, tại đây Sát Na gặp lại Mã Lệ Na cựu nữ vương của vương quốc A Trát Địch Tư Thản.

Phần lớn lực lượng vũ trang của phe phản Liên Bang Địa Cầu chính là quân đội cũ của vương quốc đã bị diệt vong này.

Vốn dĩ nơi này không phải sa mạc, chỉ vì khai thác tài nguyên quá mức nên mới biến thành sa mạc, đó là vết sẹo mà nhân loại để lại trên Địa Cầu.

Phe phản Liên Bang Địa Cầu phát hiện ra Thiên Nhân và đã giúp đỡ họ.

Chuyện Thiên Nhân tấn công pháo đài của quân duy trì cũ họ cũng đã biết qua tin tức.

Kẻ thù chính của họ là quân duy trì, kẻ thù của kẻ thù là bạn, Thiên Nhân có vũ khí mạnh mẽ như Gundam lại càng là đồng minh tốt nhất.

Gặp lại Mã Lệ Na, Sát Na càng thêm tôn kính người đã khai sáng con đường đối thoại cho mình.

Thêm vào đó, Mã Lệ Na xinh đẹp, giọng nói ngọt ngào, thân phận cao quý, ngoài việc suy nghĩ hơi ngây thơ ra thì không có khuyết điểm nào, là một phụ nữ cấp nữ thần.

Điều này khiến Sát Na thấy được bóng dáng người mẹ từ Mã Lệ Na, cô cũng dịu dàng với cậu như mẹ vậy.

Mã Lệ Na cũng có thiện cảm với chàng trai trẻ Sát Na, nếu không cô đã không giúp đỡ cậu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Sát Na lại tìm đến Mã Lệ Na để thỉnh giáo, tuy Mã Lệ Na nói đi nói lại cũng chỉ có mấy câu, kiên tín rằng đối thoại có thể xóa bỏ tranh chấp.

Bộ đội duy trì đối với các thế lực phản Liên Bang này không hề nương tay, tiêu diệt nhiều bộ lạc cung cấp vật tư cho họ, giết hại vô số người vô tội.

Nên cuộc sống của phe phản Liên Bang không hề dễ dàng, có thể nói là thiếu thốn đủ đường, tuy nhiên ở Trung Đông vẫn có quốc gia ủng hộ họ, dù vận chuyển vật tư rất khó khăn nhưng cũng miễn cưỡng duy trì được nhu cầu sinh hoạt.

Trong căn cứ ẩn mật, vẫn có những đứa trẻ đang vui đùa, chẳng biết một đơn vị tác chiến lại dắt theo trẻ con làm gì.

Và nhiệm vụ chăm sóc trẻ con lại rơi vào tay vị nữ vương Mã Lệ Na đang rảnh rỗi.

Thực sự là rảnh rỗi, rõ ràng là một nữ vương phục quốc, mà một không đi các nước khác dùng ngoại giao tìm đồng minh, hai không giúp phe phản Liên Bang làm công tác động viên chính trị, ba không liên lạc với các thế lực phản kháng trong nước để tăng cường sức mạnh, ngược lại cứ như một vị khách, quẳng hết mọi việc cho phe phản Liên Bang, còn mình thì bịt tai không nghe chuyện ngoài cửa, chuyên tâm chăm trẻ.

Thực tâm không biết nếu cô thích trẻ con thế sao không từ chức nữ vương đi làm giáo viên mầm non cho rồi, đỡ để sau này nếu phục quốc thành công lại bị người ta nói là ngồi mát ăn bát vàng.

Nhưng trong mắt Sát Na thì lại thấy thế này: một vị nữ vương lương thiện và xinh đẹp biết bao, rõ ràng sinh ra trong nhà đế vương đầy toan tính nhưng lại như một đóa bạch liên hoa hòa mình cùng lũ trẻ.

Trẻ em là thuần khiết, nên nữ vương cũng là thuần khiết.

Nói cứ như trẻ con không biết làm chuyện xấu vậy, trẻ con mà ác lên thì còn đáng sợ hơn cả người lớn đấy chứ.

Chỉ có thể nói nữ vương kỳ lạ gặp phải kỵ sĩ kỳ lạ, hèn gì vùng đất đó không bao giờ được yên bình.

Tóm lại, Sát Na thấy cuộc sống ở phe phản Liên Bang mới là cuộc sống của con người, đây mới là cuộc sống lý tưởng trong mắt cậu, thật bình hòa và an tường.

Một câu tổng kết, chính là mọi người đều nghèo như nhau thì sẽ không có ai khoe giàu cũng không có ai ghét giàu, thế giới đại đồng.

Chiếc Thác Lặc Mật 2 bị trọng thương cũng gặp được phe phản Liên Bang đang tuần tra bên ngoài, được họ đưa về hội quân với Sát Na.

Sửa thì không sửa được rồi, chỉ có thể xử lý đơn giản để họ có thể tiếp tục chiến đấu.

Y Âu Lợi Á và Mã Lệ Na đã gặp nhau, đây là cuộc hội ngộ của hai nhà lý tưởng cách nhau hơn một trăm năm, cảm giác như gặp lại tri kỷ muộn màng.

Tuy Thiên Nhân tái xuất đầy gian nan, nhưng kết minh được với phe phản Liên Bang cũng coi như họa đi phúc đến, hai bên vui vẻ chia sẻ những bữa cơm đạm bạc, trò chuyện rôm rả.

Chương 981

Cửu Điều cũng lấy được một số tài liệu từ phe phản Liên Bang, sức chiến đấu của bộ đội duy trì rất mạnh, nhưng gần đây việc tuần tra của họ dường như đột ngột yếu đi rất nhiều.

Khu vực quanh đây đã lâu rồi không thấy bóng dáng bộ đội duy trì, không biết họ đang âm mưu gì.

Biến mất rồi sao.

Cửu Điều không tin.

Tiếp theo họ chuẩn bị đi về hướng nam tới châu Phi, Vương Lưu Mỹ sẽ chuẩn bị việc tu sửa ở đó, sau đó họ sẽ trở lại vũ trụ.

Nhưng động thái của bộ đội duy trì lại trở thành trở ngại lớn nhất, Cửu Điều lo lắng hành động bất thường này có thể là bộ đội duy trì sắp tiến hành một cuộc vây quét quy mô lớn đối với Thiên Nhân, nếu vậy, một khi bại lộ họ có thể rơi vào vòng vây trùng điệp, muôn đời không trở lại được.

Đội quân duy trì trị an đã không còn nữa, hiện tại truy kích Thiên Nhân chỉ còn lại phân đội Nguyên Thủy Biến Cách Giả.

Tuy nhiên Thiên Nhân vẫn chưa biết điều này, nguồn tin tình báo chủ yếu của họ vẫn đến từ Vương Lưu Mỹ, đáng tiếc hiện giờ Vương Lưu Mỹ đã trở thành gián điệp hai mặt.

Cách Lạp Hán Mỗ vốn không ưa bọn người Lợi Phùng Tư, luôn cảm thấy họ có gì đó không bình thường, thái độ thì quá sức kiêu ngạo, chẳng giống quân nhân chút nào.

Phi thuyền của Nguyên Thủy Biến Cách Giả đang tìm kiếm trong sa mạc, từng chút một áp sát căn cứ bí mật của tổ chức phản Liên bang.

Chính là ở đó sao.

Trốn trong hang động thật đúng là một lũ chuột nhắt.

Cuộc đối thoại của đám Biến Cách Giả cũng khiến Cách Lạp Hán Mỗ rất khó chịu, quá kiêu căng, Thiên Nhân dù có đáng ghét đến đâu cũng là một đối thủ khó nhằn, ít nhất cũng phải dành cho họ sự tôn trọng tối thiểu.

Cách Lạp Hán Mỗ lẩm bẩm rằng mình chỉ muốn giao thủ với thiếu niên kia, những việc khác hắn đều không quan tâm, mặc kệ sự ngạo mạn của đám Biến Cách Giả.

Có để robot bộ hành đi dọn dẹp không.

Có người hỏi Lợi Phùng Tư.

Robot bộ hành chính là những robot không người lái, tự trang bị một khẩu súng máy, thấy người là giết, là vũ khí bộ binh được trang bị cho đội quân duy trì trị an.

Robot không người lái là vi phạm luật pháp quốc tế.

Cách Lạp Hán Mỗ cau mày: Đã có lệnh cấm nghiên cứu và bán ra rồi.

Lợi Phùng Tư chỉ cười nhạt: Xem ra người bạn mới của chúng ta không thích, vậy thì không cần nữa.

Hắn càng sợ Cách Lạp Hán Mỗ sẽ đi mách lẻo với Đỗ Lan về những việc mình làm.

Vô vị, Lợi Phùng Tư, ngươi cũng trở nên nhát gan như vậy từ bao giờ thế.

Đám Biến Cách Giả cũng không phải ai cũng phục tùng Lợi Phùng Tư hoàn toàn.

Lợi Phùng Tư lộ ra vẻ mặt khó chịu, nhưng hiện tại hắn vẫn chưa thể phát tác, Đỗ Lan chết tiệt, sớm muộn gì ta cũng sẽ xử lý ngươi.

Nếu Thiên Nhân ở đó, chúng ta có thể xuất phát ngay bây giờ.

Xa cách hai năm, Cách Lạp Hán Mỗ đã không nhịn được muốn cùng Sát Na phân định cao thấp.

Tôn Giả Cao Đạt xuất kích.

Oanh.

Phong Vân Tái Khởi phun ra lửa ở hai bên sườn như những đôi cánh, giúp Tôn Giả Cao Đạt di chuyển với tốc độ cực cao.

Thiếu niên, quyết nhất thắng phụ đi.

Tiếng hét lớn trên kênh thông tin công cộng làm chấn động tất cả mọi người.

Sát Na kinh hãi lập tức leo lên 00 Cao Đạt xuất kích, chỉ thấy chiếc Cao Đạt đang áp sát trên bầu trời lại cưỡi ngựa mà đến.

Chiếc Cao Đạt đó cậu đã thấy hai năm trước, là Nhân Cách Liên Cao Đạt, nhưng tại sao lại cưỡi ngựa.

Hai chân của Cao Đạt vốn đã thừa thãi rồi, giờ thêm con ngựa này không phải càng thừa sao.

Tại sao Nhân Cách Liên Cao Đạt lại nằm trong tay phi công của UNION.

Sát Na hoàn toàn không hiểu nổi.

Ba phi công còn lại cũng đã sẵn sàng xuất kích.

Mọi người nhớ kỹ, nhiệm vụ của chúng ta là bảo vệ mọi người rời đi an toàn, cho nên nhất định phải chặn đứng mọi làn đạn pháo.

Cửu Điều hạ lệnh.

Người của tổ chức phản Liên bang vội vã thu dọn đồ đạc, chất lên xe tải rời đi.

Nữ vương cũng dẫn theo đám trẻ nhỏ rời đi, nhưng nàng lo lắng nhìn Sát Na, nàng hy vọng Sát Na có thể nghĩ ít đi về hòa bình thế giới, hy vọng cậu có thể tìm thấy một nơi khiến bản thân an lòng.

Nếu thế giới hòa bình mà Sát Na lại trở thành một người bảo vệ Thiên Nhân không thể buông bỏ, không thể giải thoát, thì sự hòa bình đó cũng không trọn vẹn.

Sát Na, cậu đã cống hiến tất cả, vậy hạnh phúc của cậu nằm ở đâu.

Nữ vương thầm nghĩ nếu có thể, nàng thật sự hy vọng mình có thể cho Sát Na một bến đỗ bình yên.

Trên chiến trường, 00 Cao Đạt đã đứng trước mặt Tôn Giả Cao Đạt, những Biến Cách Giả khác không xuất hiện vì họ muốn xem thực lực của Cách Lạp Hán Mỗ.

Một phàm nhân hèn mọn nếu không có thực lực thì không có tư cách đứng cùng chiến tuyến với những Biến Cách Giả cao quý như bọn họ.

Yo, thiếu niên, nghe tin cậu tái xuất, từng tế bào trong cơ thể ta đều đang reo hò nhảy múa, thúc giục ta phải đánh bại cậu, giờ đây ước mơ của ta cuối cùng cũng có thể thực hiện rồi.

Lại là ông chú khó nhằn đó, Sát Na cũng chẳng biết nói gì, đã bao lâu rồi mà đối phương vẫn chưa chịu bỏ cuộc, rõ ràng đã thua nhiều lần như vậy: Kết quả vẫn sẽ như cũ thôi, ông sẽ thua.

Cái đó thì chưa chắc.

Cách Lạp Hán Mỗ khẽ nhún người, Tôn Giả Cao Đạt từ trên lưng Phong Vân Tái Khởi phi thân lên.

Nói thật thì Phong Vân Tái Khởi đúng là chỉ để làm màu, các công năng khác gần như có thể bỏ qua.

Không dùng vũ khí, muốn đánh cận chiến sao.

Sát Na không hiểu nổi bài vở của đối phương: Làm sao để ông đắc ý được.

Cậu giơ tay nổ súng.

Thiếu niên, cậu sẽ vĩnh viễn không hiểu được một người đàn ông nhiệt huyết đáng sợ đến mức nào đâu.

Chưa đủ, vẫn chưa đủ, đấu chí của mình vẫn chưa đủ.

Cách Lạp Hán Mỗ không phải lần đầu lái Tôn Giả Cao Đạt, thực tế trên tàu Tiến Thủ Hào hắn và Tôn Giả Cao Đạt rất ăn ý, độ tương thích còn cao hơn cả Tác Mã.

Bởi vì đàn ông phải bùng cháy nhiệt huyết mới có thể đánh thức linh hồn của Tôn Giả Cao Đạt.

Cái gì.

Chỉ thấy Tôn Giả Cao Đạt ở trên không trung né tránh đạn theo một cách không tưởng, điều này có khả năng sao.

Những động tác hoa mỹ, những cú xoay người khoa trương đó sắp biến thành một con quay luôn rồi, rốt cuộc làm sao mà làm được.

Đám Biến Cách Giả đang quan sát cũng ngẩn người, thầm nghĩ đây là năng lực của phi công hay là thực lực của Cao Đạt.

Lúc này Cách Lạp Hán Mỗ mặt đầy vui sướng, nhân sinh có được một túc địch mới không uổng công đến thế gian này một chuyến: Thiếu niên, cảm nhận được chưa.

Linh hồn của ta đó.

Xuất quyền. 00 Cao Đạt vội vàng lùi lại.

Oanh.

Cú đấm này nện xuống sa mạc.

Hoa.

Kình phong nổi lên, cát bụi tung mù mịt khắp mười dặm, quét sạch tám phương. 00 Cao Đạt ở gần trung tâm hoàn toàn bị cát vùi lấp, chỉ cảm thấy cát như sóng thần đập vào thân máy Cao Đạt, xuyên qua lá chắn hạt nhân đâm thẳng vào lớp giáp, chui vào các khe hở của vỏ ngoài.

Thiếu niên ơi, cảm nhận được chưa, sự điên cuồng khao khát giải thoát trong nội tâm nam nhi.

Hòa bình gì chứ, tương lai gì chứ, toàn bộ đều không quan trọng, sự tồn tại của ta nằm ngay khoảnh khắc xuất quyền này, hãy cảm nhận sự tồn tại của ta đi.

Oanh.

Đống cát đang bay lượn giữa không trung đột nhiên bị một sức mạnh cường đại bẻ cong, hội tụ lại thành một con cự long.

Khi Sát Na nhìn thấy qua màn hình giám sát thì đã quá muộn, cuồng long hoàng sa đã ngoạm lấy 00 Cao Đạt, chiếc Cao Đạt nặng nề vậy mà lại bị đánh bay đi.

Sát Na hoàn toàn không thể hiểu nổi chuyện phản tự nhiên này rốt cuộc là thế nào.

Này này, đây đâu phải phim khoa học viễn tưởng.

Nhìn thấy cảnh này, Lai Nhĩ cũng kinh hãi, con cự long bằng cát đó không thể giải thích bằng khoa học được.

Sự chấp nhất của Cách Lạp Hán Mỗ đối với Cao Đạt từ lâu đã vượt qua thù hận, nó là một loại thiên chấp điên cuồng.

Tôn Giả Cao Đạt giữ tư thế xuất quyền như muốn khẳng định với mọi người rằng hiện tượng dị thường vừa rồi chính là do hắn tạo ra, là quyền phong của hắn đã khống chế hoàng sa: Thăng Long Quy Khư Quyền.

Trong tiếng gầm rú, con rồng cát đánh trúng 00 Cao Đạt không những không biến mất mà còn quay về quanh thân Tôn Giả Cao Đạt ngửa mặt lên trời dài rống, hoàn toàn là nhảy từ thế giới khoa học sang thế giới huyền huyễn. 00 Cao Đạt ngã xuống, thế giới quan của Sát Na sắp sụp đổ rồi, trước đó Sơ Hào Cơ cũng không khoa trương đến thế, Sơ Hào Cơ cùng lắm là trường lực AT và tấn công bằng chùm sáng, nhưng gã trước mặt này lại có thể điều khiển cát, cái quỷ gì thế.

Thực tế, Cao Đạt trong thế giới G cũng giống như hệ thống truyền động Lambda trong Full Metal Panic, đều là hệ thống biến tư tưởng thành hiện thực.

Chương 982

Cho nên chỉ cần Cách Lạp Hán Mỗ kiên tin, thì đừng nói là cát vàng, dù là nước biển cũng có thể chỉ huy như cánh tay, hóa thành bất kỳ hình dạng nào.

Chuẩn bị sẵn sàng chưa, hãy đối mặt với nhiều đợt tấn công hơn của ta đi.

Tôn Giả Cao Đạt làm vài động tác, sa mạc xung quanh đều bị khống chế, biến thành chín con rồng cát khổng lồ dài hàng trăm mét, nhe răng múa vuốt đầy hung tợn trước mặt 00 Cao Đạt.

Tuy không biết đây là kiểu tấn công gì, nhưng nếu bị đánh trúng thì không chết cũng bị chôn sống, Sát Na cảm thấy rất tệ.

Mọi người đều há hốc mồm nhìn màn hình, hàng vạn tấn cát vàng tụ tập thành chín con rồng khổng lồ múa lượn trên không, đây lẽ nào cũng là sức mạnh của Cao Đạt.

Cửu Long Du Thân Chưởng.

Tôn Giả Cao Đạt vốn được chuẩn bị cho võ giả, Cách Lạp Hán Mỗ qua hai năm mạo hiểm đã học được không ít võ công.

Hai lòng bàn tay chấn động phát ra, chín con rồng cát mở đường.

Trans Am.

Trong cơn nguy cấp, Sát Na quyết đoán chọn cách né tránh.

Oanh.

Một chiêu chấn thiên động địa, ngay cả những người của tổ chức phản Liên bang đang tháo chạy cũng không nhịn được quay đầu lại nhìn, hướng căn cứ cũ giờ đã là cát bụi mịt mù.

Sát Na, xin cậu nhất định phải cẩn thận, Nữ vương chỉ có thể thầm cầu nguyện cho cậu trong lòng.

Hai tay nắm chặt cần điều khiển, mồ hôi thấm ướt lưng, Sát Na cảm thấy áp lực rất lớn, nhưng hiện tại cậu không thể trốn chạy.

Nếu đối phương muốn đánh, vậy thì mình đánh thôi, hãy tin vào 00 Cao Đạt, tin vào kỹ thuật của chính mình.

Cậu kéo theo những hạt tử màu xanh, chém tan cát vàng, bổ một kiếm về phía Tôn Giả Cao Đạt.

Luồng khí xoáy thổi bay toàn bộ cát vàng, tuy nhiên kiếm dừng lại ở một độ cao nhất định, khó lòng hạ xuống thêm được nữa.

Đúng rồi, phải như vậy mới đúng.

Cách Lạp Hán Mỗ cũng cảm nhận được quyết tâm của thiếu niên, cuối cùng cũng hài lòng.

Lưỡi kiếm vậy mà bị Tôn Giả Cao Đạt dùng một tay bắt lấy, hắn giơ một cánh tay đỡ lấy nhát kiếm.

Khốn kiếp, vậy thì thế này thì sao, 00 Cao Đạt tay phải rút dao găm hạt tử chém tiếp.

Kiếm hạt tử hiển nhiên không thể dùng tay không bắt được, cho nên Tôn Giả Cao Đạt buông lưỡi kiếm ra, nhảy lùi lại né tránh: Thiếu niên, thế này mới là chiến đấu thực sự.

Chiến.

Cả hai đã cách nhau không xa, cho nên một lần nữa tiếp cận, tấn công bằng nắm đấm. 00 Cao Đạt tuy không chậm nhưng thực sự không có kinh nghiệm cận chiến, nhất thời bị Tôn Giả Cao Đạt áp đảo.

Vẫn chưa đủ, vẫn chưa đủ nhanh.

Sát Na biết hiện tại chỗ dựa duy nhất của mình là tốc độ mà Trans Am mang lại cho 00 Cao Đạt, có tốc độ cậu mới có thể né tránh, ít nhất là còn kiên trì chiến đấu được.

Phải nhanh hơn nữa, sau lưng chính là những người cần mình bảo vệ.

Bất kể là ý chí chiến đấu hay lực chiến đấu đều cần phải thăng hoa mạnh mẽ hơn, hãy để cậu hóa thân thành Cao Đạt, hợp nhất với 00 Cao Đạt để bảo vệ những đứa trẻ ngây thơ và vị Nữ vương lương thiện kia. 00 Cao Đạt, hãy trở thành sức mạnh của ta.

Gia tốc. 00 Cao Đạt giải phóng toàn bộ hạt tử, đẩy tốc độ lên đến cực hạn.

Oanh.

Một cú đấm đâm vào không trung.

Cách Lạp Hán Mỗ ngẩn người, tốc độ của đối phương nhanh lên rồi sao.

Quả nhiên là túc địch của mình.

Cách Lạp Hán Mỗ thu nắm đấm, đứng nghiêm chỉnh lại và bắt đầu dùng thuật tâm lý: Thiếu niên, cậu có biết tại sao ta cứ mãi đuổi theo cậu không buông không.

Sát Na làm sao mà biết được.

Lúc đầu là để báo thù, nhưng tính năng của Cao Đạt mạnh hơn MS của chúng ta quá nhiều, nên sau đó ta hy vọng mình có thể chết dưới tay Cao Đạt của cậu, giống như những chiến hữu khác.

Ta không thể trơ tráo sống tiếp sau khi tất cả chiến hữu của mình đã hy sinh.

Sát Na im lặng, đây là một ông chú có quá khứ đau thương, những lời của ông ta khiến người ta động lòng, nhưng liệu hy sinh có cần thiết không: Ông có thể buông vũ khí, rời xa chiến trường, chúng tôi chiến đấu là vì hòa bình, sẽ có một ngày thế giới không cần bất cứ ai phải cầm vũ khí nữa.

Cách Lạp Hán Mỗ cười, nghe đối phương đứng trên đỉnh cao đạo đức xem cái chết của chiến hữu mình như một con số hao hụt trên hồ sơ, hắn như quay lại hai năm trước, giận quá hóa cười: Để ta dạy cho cậu một bài học nhé, lý trí của con người bị cơn giận đánh bại như thế nào.

Từ báo thù đến tìm cái chết, đến chấp niệm đơn thuần, hiện tại cơn giận đó đã quay trở lại, mọi thứ quay về điểm xuất phát.

Cơn giận của con người luôn đẩy bạo lực đến cực hạn: Cao Đạt sao, quả nhiên các ngươi là sự tồn tại buộc phải bị đánh bại, lý niệm của Thiên Nhân các ngươi không đáng một xu.

Khí tức trở nên kỳ quái, tất cả mọi người đều cảm nhận được.

Rắc.

Đây là sa mạc, vậy mà trên đầu lại xuất hiện mây đen, còn có cả tia chớp như sắp mưa đến nơi.

Mọi người đều không thể tin nổi nhìn dị tượng trên bầu trời, còn những người trên chiến trường thì thấy rất rõ, trường lực quanh Tôn Giả Cao Đạt đều bị vặn xoắn, trọng lực dường như biến mất.

Cơn giận đối với Thiên Nhân, đối với Cao Đạt, đối với sự vô năng của chính mình, vào ngày hôm nay, hai năm sau, hãy bộc phát toàn bộ đi.

Có lẽ bản thân binh sĩ đúng là những thứ dùng để tiêu hao, nhưng tuyệt đối không phải vì cái hòa bình thế giới giả tạo gì đó, mà là vì những thứ thực tế và quan trọng hơn: sự toàn vẹn lãnh thổ quốc gia, sự tự tôn và đoàn kết của dân tộc.

Rắc.

Tia chớp ngày càng dày đặc, cuối cùng mọi người cũng biết chuyện gì đang xảy ra, là Tôn Giả Cao Đạt.

A.

Tiếng gầm của Cách Lạp Hán Mỗ vang vọng khắp sa mạc.

Tôn Giả Cao Đạt đổi màu, toàn thân phủ lên một lớp ánh vàng, trạng thái Minh Kính Chỉ Thủy khai mở.

Oanh.

Kình khí tung hoành, bễ nghễ thiên hạ, lúc này nơi này, Tôn Giả giáng lâm.

Năng lượng mở hết cỡ, tiếng hét của Cách Lạp Hán Mỗ át cả tiếng sấm: Hòa bình thế giới cái quái gì ta chẳng quan tâm, ta chỉ muốn trút cơn thịnh nộ lên đầu Thiên Nhân các ngươi thôi.

Quả nhiên không sai, đây cũng là một cỗ máy đáng sợ như Nhị Hào Cơ vậy.

Mọi người đều nhớ lại cảnh tượng kinh hoàng khi Nhị Hào Cơ xé xác nuốt sống bộ ba Cao Đạt, lẽ nào hôm nay cảnh tượng đó lại tái diễn.

Không đúng, thế giới này cần sự thay đổi.

Sát Na cũng nổi giận, giá trị quan của cậu không có vấn đề gì cả.

Kẻ cần thay đổi rõ ràng là Thiên Nhân các ngươi, thế giới này không có Thiên Nhân sẽ vận hành tốt hơn.

Hắn giơ cao nắm đấm, dường như để đón lấy tia chớp: A Linh hồn của ta hãy lắng nghe tiếng gọi của các chiến hữu đi, họ muốn ta phải đánh bại các ngươi không chút lưu tình.

Đừng hòng.

Cao Đạt đã đáp lại lời thỉnh cầu của cậu, giải phóng sức mạnh mạnh mẽ hơn, hiện tại Sát Na sẽ không thua: Ta chính là Cao Đạt.

Lý niệm hòa bình sẽ được quán triệt đến cùng. 00 Cao Đạt không sợ dị tượng của Tôn Giả Cao Đạt vừa tái sinh, chủ động xuất kiếm, hai thanh kiếm song hành muốn đâm xuyên khoang lái của kẻ địch.

Áo choàng sau lưng Tôn Giả Cao Đạt dựng đứng lên, phát động cú xung kích bất khuất lên bầu trời, Cách Lạp Hán Mỗ cũng đã chuẩn bị đòn mạnh nhất.

Minh Kính Chỉ Thủy Thạch Phá Thiên Kinh Quyền.

Mạnh, quá mạnh.

Cuồng phong đối đầu với cường quyền.

Chiếc 00 Cao Đạt màu đỏ rực liều mạng đột kích, bao phủ hạt tử lên thực thể kiếm và kiếm quang song hành.

Tôn Giả Cao Đạt tích tụ sức mạnh, sẵn sàng xuất quyền, một cú đấm thẳng đơn giản nhưng ẩn chứa sát cơ.

Nguy, quá nguy hiểm.

Cả hai bên đều không nương tay, sát cơ lộ rõ.

Kiếm đấu với Quyền, Hạt tử đấu với Linh hồn.

Oanh.

Thân máy màu đỏ của 00 Cao Đạt phát ra tiếng nổ dữ dội, Sát Na chỉ cảm thấy hình bóng một ông chú ở trần hiện ra trước mặt mình, trong nắm đấm đánh vào mặt cậu thực sự bao hàm linh hồn của đối phương.

Chương 983

Cách Lạp Hán Mỗ khóc trong cơn giận dữ, cái gọi là hòa bình của Sát Na chỉ mang lại đau khổ, những bi kịch mà Thiên Nhân coi là nỗi đau ngắn ngủi để đổi lấy hòa bình, đối với những người khác lại là sự vĩnh hằng.

Những nỗ lực duy trì hiện trạng của các nước lớn, lẽ nào là do đám chính khách tinh anh bị não tàn mới làm vậy sao.

Không phải, vì họ biết họ phải mang lại hòa bình cho quốc gia mình, nhưng tất cả đều bị phá vỡ vì sự xuất hiện của Thiên Nhân, hòa bình không đến mà chỉ mang lại thêm nhiều khổ cực.

Thiên Nhân và đội quân duy trì trị an có gì khác nhau.

Mọi người đều vì hòa bình mà gieo rắc nỗi đau, khác biệt là Thiên Nhân đứng về phía kẻ yếu, còn đội quân duy trì trị an đứng về phía cường quyền.

Thiên Nhân đánh kẻ mạnh thì là thay trời hành đạo, đội quân duy trì trị an đánh nước nhỏ nước yếu thì là bất nhân bất nghĩa, trợ trụ vi ngược, rõ ràng đều là lý niệm của Thiên Nhân, nhưng lại hoàn toàn là tiêu chuẩn kép.

Cho nên 00 Cao Đạt đã bại, bại dưới nắm đấm của Tôn Giả Cao Đạt.

Thế giới là thế giới thực tế, lý tưởng cũng phải xây dựng trên thực tế, lý tưởng thoát ly thực tế sẽ trở thành vọng tưởng.

Một chiếc Cao Đạt không trang bị bất cứ vũ khí nào lại dùng tay không tháo rời chiếc Cao Đạt tiên tiến nhất thời đại này, người sáng lập Thiên Nhân đột nhiên cảm thấy chóng mặt, mình đã ngủ say quá lâu, lẽ nào thực sự đã lạc hậu rồi sao.

Lúc này áp lực lớn nhất chắc chắn là Sát Na trong khoang lái, 00 Cao Đạt bị trọng thương, cái đầu cũng mất tiêu rồi, hiện tại cậu muốn khởi động lại, hy vọng có thể khiến Cao Đạt cử động lần nữa.

Các khớp nối của 00 Cao Đạt bắn ra tia lửa, run rẩy một cách khó khăn.

Sát Na.

Viện binh đã đến, họ đã hộ tống đồng đội đi hết, quay đầu lại tấn công Tôn Giả Cao Đạt.

Vô ích thôi.

Cách Lạp Hán Mỗ giơ tay dùng lòng bàn tay chặn đứng mọi cuộc tấn công: Linh hồn của các ngươi chẳng qua là sự hèn mọn nấp sau Cao Đạt, đối mặt với ta lúc này, các ngươi căn bản không có cơ hội thắng.

Dừng tay.

Một giọng nói phát ra từ phi thuyền.

Cách Lạp Hán Mỗ nhận ra giọng nói đó: Đại phó Cửu Điều sao.

Cách Lạp Hán Mỗ, xin ông đừng làm khó những người trẻ tuổi này, tôi nguyện dùng bản thân mình để đổi lấy tự do cho họ.

Cửu Điều nói.

Mọi người đều nhìn về phía Cửu Điều, không biết cô đang nói gì, sao cô lại quen biết kẻ địch.

Rời bỏ Tiến Thủ Hào quay về Thiên Nhân, giờ vẫn sẵn sàng nói đỡ cho các phi công Thiên Nhân sao.

Cách Lạp Hán Mỗ im lặng, cuối cùng Tôn Giả Cao Đạt thu lại ánh vàng: Đại phó Cửu Điều, tôi hy vọng cô tự nghĩ cho kỹ mình đang làm cái gì, hồi chuông tử thần của nhân loại sắp ngân vang rồi, mọi người không còn nhiều thời gian nữa đâu.

Hắn vẫn dành cho Cửu Điều một chút mặt mũi.

Phong Vân Tái Khởi.

Cách Lạp Hán Mỗ hét lớn một tiếng, ngựa trắng từ chân trời phi tới.

Đông Phương Bất Bại, duy ngã Tôn Giả, cưỡi ngựa trắng, tiếu ngạo hồng trần.

Cách Lạp Hán Mỗ nhảy lên Phong Vân Tái Khởi, quay người rời đi.

Thiên Nhân khiêng 00 Cao Đạt về phi thuyền, lập tức rời khỏi hiện trường.

Cửu Điều cảm nhận được ánh mắt của các đồng nghiệp xung quanh, không khỏi cười khổ, xem ra thực sự phải giải thích một chút.

Đợi đến khi tới nơi an toàn, Cửu Điều tìm các nhân viên chủ chốt, kể lại những gì cô đã trải qua trong hai năm qua.

Mọi người khi nghe về chuyến hành trình vĩ đại dạo quanh ngân hà đều há hốc mồm kinh ngạc.

Trong hai năm vượt qua hàng triệu năm ánh sáng, dạo quanh ngân hà chứng kiến vô số văn minh, cuối cùng trở về an toàn, nhân loại từ khi nào đã có kỹ thuật như vậy.

Chẳng lẽ Thiên Nhân của họ không phải đang nắm giữ công nghệ đỉnh cao nhất địa cầu sao.

Hiển nhiên là không, kỹ thuật của Đỗ Lan còn mạnh hơn.

Chức vụ của tôi trên tàu Tiến Thủ Hào là đại phó, nên ông ấy mới gọi tôi là đại phó Cửu Điều.

Kể xong, quả nhiên mọi người đều trưng ra bộ mặt như thấy quỷ.

Vậy Lạc Khắc Ngang cũng ở cùng cô sao.

Sát Na hỏi.

Đúng vậy, anh ấy cũng chưa chết.

Anh ấy bảo tôi rằng lúc đầu anh ấy bị thương rất nặng, nhưng Đỗ Lan đã cứu anh ấy.

Đỗ Lan cũng chưa chết.

Cửu Điều thấy mắt mọi người ngày càng trợn tròn, hiển nhiên nghe tin những người đáng lẽ đã chết nay lần lượt sống lại nhảy ra, thật khó mà chấp nhận.

Đỗ Lan, lại là hắn.

Đề Gia Lợi Á nhớ lại sự khủng bố dưới sự chi phối của Đỗ Lan hai năm trước.

Nhưng Sát Na quan tâm đến chuyện khác hơn: Phi công lúc nãy và Lạc Khắc Ngang đều nói một câu giống nhau, hồi chuông tử thần sắp ngân vang có nghĩa là gì.

Cửu Điều thở dài: Thực ra là người ngoài hành tinh đã tiếp cận địa cầu rồi.

Đỗ Lan luôn nói nếu nhân loại không chặn được người ngoài hành tinh thì đó chính là lúc hồi chuông tử thần của nhân loại ngân vang, nên những người khác cũng quen dùng cụm từ đó để thay thế cho việc người ngoài hành tinh xâm lược.

Càng khoa trương hơn: Hạm trưởng, thực sự có người ngoài hành tinh sao.

Tuy tôi chưa thấy hình dạng của đám người ngoài hành tinh sắp xâm lược địa cầu ra sao, nhưng tôi đã thấy rất nhiều người ngoài hành tinh khác, họ có thể nguyên thủy hoặc tiên tiến hơn chúng ta, đủ loại kiểu dáng.

Tôi thực sự đã thấy người ngoài hành tinh rồi.

Tuy nhiên tàu Tiến Thủ Hào có một nguyên tắc là không được tiếp xúc hoặc tấn công văn minh tiền Warp, tức là không được can thiệp vào tiến trình phát triển của các văn minh ngoài hành tinh lạc hậu, nên tôi chỉ giao lưu với những người ngoài hành tinh tiên tiến hơn chúng ta, họ thực sự nắm giữ công nghệ cực mạnh như trong phim khoa học viễn tưởng vậy.

Thật không thể tin nổi, các thành viên Thiên Nhân đều cảm thấy mình sắp loạn trí rồi.

Không ngờ ngoài Thiên Nhân chúng ta, vẫn còn có người chí hướng bảo vệ địa cầu khỏi sự xâm lược của người ngoài hành tinh.

Y Âu Lợi Á cuối cùng cũng lên tiếng, lúc này mặt ông ta tái nhợt, hai mắt trĩu xuống, dường như đang cân nhắc có nên nói cho những người trẻ tuổi này biết mục tiêu cuối cùng của Thiên Nhân hay không.

Thời đại này không còn là thời đại của ông ta nữa rồi, dù VEDA luôn tính toán vận hành kế hoạch, nhưng kế hoạch không đuổi kịp biến hóa, e rằng Thiên Nhân cũng không thể cứ theo bước mà đoàn kết toàn nhân loại rồi mới tiến hành đối thoại với người ngoài hành tinh được.

Đón lấy ánh mắt nghi ngờ của mọi người, Y Âu Lợi Á hạ quyết tâm: Đúng vậy, thực ra từ hơn một trăm năm trước, ta đã biết về sự tồn tại của các sinh mệnh ngoài hành tinh.

Đó là khi chúng ta tiến hành khảo sát ở Mộc Tinh, người ngoài hành tinh đã thông qua sóng não được khuếch đại bởi Thái Dương Lô nguyên thủy để tìm thấy chúng ta.

Đó là một loại người ngoài hành tinh hoàn toàn khác với nhân loại, nó là một dạng tồn tại giống như kim loại, nhưng lại có thể phát ra những dao động não bộ tương tự như con người chúng ta.

Chỉ là lúc đó não bộ của đôi bên đều không tiếp nhận được thông tin của nhau, nên ta và vài người bạn cho rằng để dự phòng cho việc tiếp xúc quy mô lớn với người ngoài hành tinh trong tương lai, chúng ta phải tìm cách giao lưu với họ.

Cho nên việc tiến hành đối thoại với người ngoài hành tinh mới là sơ tâm thành lập của Thiên Nhân chúng ta.

Cái gì.

Thiên Nhân của họ vốn dĩ cũng liên quan đến người ngoài hành tinh sao.

Loạn rồi, loạn thật rồi, sao tự dưng lại mọc ra nhiều người ngoài hành tinh thế này.

Cửu Điều cũng ngẩn người, tỏ ý chính mình cũng không biết Thiên Nhân vốn dĩ lại có mục tiêu vĩ đại như vậy.

Đã nói rồi thì Y Âu Lợi Á cũng không giấu giếm nữa, đem toàn bộ bảng kế hoạch của Thiên Nhân nói ra hết, không thể để một mình Đỗ Lan ra oai được, chẳng phải chỉ là người ngoài hành tinh sao, rõ ràng Thiên Nhân mới là bên phát hiện trước: Mục tiêu của Thiên Nhân là đoàn kết toàn nhân loại ứng phó với chuyến viếng thăm của người ngoài hành tinh, thông qua vũ lực để toàn nhân loại đoàn kết lại, sau đó Thiên Nhân chúng ta sẽ lấy Biến Cách Giả làm đại diện tiến hành đối thoại với người ngoài hành tinh.

Biến Cách Giả là gì.

Cửu Điều hỏi.

Là những con người tiến hóa đủ để tiếp nhận sóng não của người ngoài hành tinh.

Chỉ cần liên tục tắm mình trong các hạt tử của Thái Dương Lô, sóng não của con người sẽ ngày càng hoạt bát, cuối cùng đủ để đối thoại với người ngoài hành tinh, như vậy có thể hoàn thành cuộc gặp gỡ đầu tiên giữa nhân loại và người ngoài hành tinh một cách hòa bình.

Hóa ra là như vậy sao.

Thật sự không ngờ tới, hóa ra Thiên Nhân cũng biết sự tồn tại của người ngoài hành tinh và đã có sự chuẩn bị.

Nếu người ngoài hành tinh không muốn tiếp nhận đối thoại thì sao.

Lai Nhĩ không nhịn được hỏi.

Anh tốt nghiệp trường quân sự nên không thích cảm giác này chút nào, đại quân áp sát mà mình không chuẩn bị chiến đấu chỉ mù quáng cầu hòa, trời mới biết cuối cùng sẽ ra sao.

Ta tin rằng người ngoài hành tinh muốn tiến hành đối thoại với nhân loại chúng ta.

Y Âu Lợi Á nói.

Ông tin.

Tôi lạy ông, Lai Nhĩ chỉ cảm thấy trời đất sụp đổ, chỉ dựa vào niềm tin của ông mà định đem vận mệnh của toàn nhân loại ra đánh cược sao.

Nếu ông hiểu sai ý họ thì sao.

Y Âu Lợi Á im lặng một hồi: Vậy thì nhân loại đã đoàn kết lại chắc chắn sẽ tử chiến một trận với người ngoài hành tinh.

Như vậy liệu có còn kịp không.

Lai Nhĩ sắp phát điên rồi, ông nói ông biết về người ngoài hành tinh từ một trăm năm trước, lúc đó sao không giao nộp tình báo cho quốc gia đi.

Để lãng phí vô ích một trăm năm thời gian chuẩn bị.

Chương 984

Mục đích cuối cùng của Thiên Nhân cuối cùng cũng được công bố, tất cả thành viên Thiên Nhân đều rất chấn kinh.

Hóa ra ngoài việc thúc đẩy nhân loại thống nhất hòa bình, họ còn có nhiệm vụ đối thoại với người ngoài hành tinh, nhưng có thành công hay không thì trong lòng họ đều không có chút chắc chắn nào.

Vậy họ nói người ngoài hành tinh sắp đến rồi, Thiên Nhân đã chuẩn bị sẵn sàng để đối thoại chưa.

Lai Nhĩ hỏi.

Y Âu Lợi Á lắc đầu: Hiện tại vẫn chưa xuất hiện Biến Cách Giả.

Nói đoạn ông ta còn nhìn Sát Na một cách đầy ẩn ý.

Trong mắt ông ta, Sát Na chỉ còn cách sự biến cách một bước chân nữa thôi.

Trước đó Sát Na đã đẩy nồng độ hạt tử của 00 Cao Đạt lên mức cao nhất, lần tới nếu sử dụng cánh O Raiser tiến hành một trận kịch chiến như vậy, biết đâu Sát Na có thể biến cách.

Biến Cách Giả chủ trì đối thoại là vô cùng quan trọng, thiếu đi là không được.

Chỉ có thể nói trong kế hoạch của Y Âu Lợi Á có quá nhiều chi tiết không thể thay thế, bất kỳ một mắt xích nào xảy ra vấn đề đều sẽ đổ sông đổ biển, cũng không biết tại sao ông ta lại có lòng tin như vậy.

Biến Cách Giả sao.

Thật sự chẳng biết nó là cái thứ gì.

Được rồi, nếu chúng ta đã biết rồi, thì cũng nên biết thời gian người ngoài hành tinh cho chúng ta không còn nhiều nữa.

Tiếp theo chúng ta phải đi hội hợp với Vương Lưu Mỹ, chúng ta cần chỉnh đốn.

Lúc này Vương Lưu Mỹ đang đứng trên du thuyền trông ra Đại Tây Dương bao la bát ngát, họ sẽ hội quân với Thiên Nhân trên một hòn đảo hoang nào đó, du thuyền chở đầy những thứ cần thiết.

Anh trai của Vương Lưu Mỹ là Hồng Long tận trung với phận sự đứng sau lưng cô, cảnh giới xung quanh, dù đây là du thuyền của nhà họ Vương và không có người ngoài nào khác.

Vương Lưu Mỹ không thiếu tiền, địa vị cũng rất cao, xí nghiệp của gia đình cô là nhà thầu linh kiện quân sự lớn nhất thế giới, nhưng cô vẫn không hài lòng.

Bởi vì dù có như thế, cô cũng chỉ là một quân cờ trong đám chúng sinh, cô hy vọng mình có thể trở thành một tồn tại siêu nhiên, giống như các Nguyên Thủy Biến Cách Giả có thể định đoạt tương lai của nhân loại.

Cho nên Vương Lưu Mỹ luôn dốc hết sức cho nhiệm vụ của Thiên Nhân, chính là để có được cơ hội biến cách.

Đáng tiếc thái độ của Thiên Nhân khiến cô hoài nghi khả năng biến cách của mình, nên khi Lợi Phùng Tư lôi kéo cô, cô đã không ngần ngại đồng ý.

Lợi Phùng Tư hứa sẽ cho cô biến cách, nhưng cho đến nay chuyện biến cách vẫn chưa thấy tăm hơi đâu, cô vẫn chỉ là một nhân vật lớn tầm thường, một con thú bị nhốt trong vòng vây của trọng lực.

Vương Lưu Mỹ muốn đi ngắm nhìn những phong cảnh khác nhau, cô cho rằng mình có quyền đó.

Lần này, Thiên Nhân bị đánh cho thảm hại thật.

Vương Lưu Mỹ có chút hả hê, rõ ràng mình cũng có thể làm lãnh đạo Thiên Nhân, nhưng cuối cùng chỉ trở thành một nhân viên tình báo.

Thiên Nhân thật sự tưởng rằng không có sự giúp đỡ của mình thì có thể thay đổi thế giới sao.

Là Lợi Phùng Tư đích thân dẫn đội, hiện tại hai bên đã rơi vào cuộc nội đấu không chết không ngừng.

Hồng Long nói.

Nói đi nói lại cũng chỉ là con người, đều không thoát khỏi bản tính của con người.

Tốt nhất là hai bên cùng bị thương, để sau đó cô ngư ông đắc lợi: Hồng Long, nguyên nhân đội quân duy trì trị an bị cải tổ vẫn chưa biết sao.

Dường như không ai biết nguyên nhân.

Một mệnh lệnh đột ngột trong đêm, ngay cả Đại thống lĩnh Liên bang Địa cầu cũng không biết.

Là lãnh đạo của UNION, Nhân Cách Liên và AEU triệu tập hội nghị nội bộ Liên Hợp Quốc, bỏ phiếu nhất trí đồng ý cải tổ.

Đại thống lĩnh Liên bang cũng chẳng biết gì cả, Tổng tư lệnh quân duy trì trị an cũng bị điều chuyển, hiện tại ai đang chỉ huy đội quân đó vẫn là một ẩn số.

Con rối thôi, Đại thống lĩnh Liên bang chắc là sắp tức chết rồi, vất vả lắm mới nắm được lực lượng vũ trang trong tay, vậy mà chỉ sau một đêm đã bị tước quyền.

Tiếp tục điều tra, ta không tin trên đời có bức tường nào không lọt gió.

Rõ.

Từ xa đã thấy bóng dáng hòn đảo hoang, Thiên Nhân chắc phải ngày kia mới tới, Vương Lưu Mỹ vừa vặn có thể lười biếng một chút.

Những ngày bận rộn mỗi ngày đã làm cô chán ghét rồi, khi nào mới có thể siêu thoát khỏi nhân loại đây.

Phong cảnh đảo hoang rất đẹp, cô đi chân trần trên bãi cát, chạy dọc theo bờ biển, lúc này mới có dáng vẻ mà một thiếu nữ nên có.

Ai da, đang chạy thì lại bị vấp ngã.

Hồng Long lập tức chạy đến bên em gái: Không sao chứ.

Không sao, cái gì đó đã vấp phải em.

Vương Lưu Mỹ nhíu mày nhìn một mẩu vật cứng màu vàng óng ánh lộ ra dưới cát: Đào nó lên.

Hồng Long lập tức ra tay, những việc chân tay này tự nhiên là do anh trai làm thay.

Giữa bãi cát vậy mà lại giấu một thanh bảo kiếm.

Chẳng phải đây là đảo hoang sao.

Thanh bảo kiếm đào lên có lưỡi kiếm sắc bén, không hề có vết rỉ sét, hoa văn trên chuôi kiếm phức tạp, nhìn giống như được gia công bởi công nghiệp hiện đại, nhưng phong cách tổng thể của kiếm lại cổ kính tôn quý không giống hàng thương mại, mà giống như bảo kiếm trang trí của các vị đế vương cổ đại sử dụng.

Là do nước biển đánh dạt lên sao.

Hồng Long nói.

Có lẽ là báu vật từ tàu đắm bị sóng đánh lên bãi cát, nếu không trên đảo hoang này làm sao có thanh bảo kiếm như vậy.

Nhận lấy và quan sát kỹ, Vương Lưu Mỹ cảm thấy thanh kiếm này như có tâm linh tương thông với mình: Không tệ, có thể dùng làm vật sưu tầm.

Quá sắc bén rồi.

Anh trai lại lo em gái sẽ làm mình bị thương.

Không sao, thanh kiếm này có duyên với em.

Vương Lưu Mỹ càng nhìn càng thích.

Nhưng Hồng Long lại nhíu mày, thanh kiếm này dường như có gì đó cổ quái.

Thu kiếm lại, Vương Lưu Mỹ cũng không còn tâm trạng chạy tiếp, quay về du thuyền nghỉ ngơi một lát.

Hồng Long tiếp tục giám sát việc vận chuyển, phải đem những thứ giấu trên thuyền đưa lên đảo, để khi Thiên Nhân tới là có thể khởi công ngay.

Sau khi xong việc, Hồng Long như bị ma xui quỷ khiến quay lại bãi cát nơi đào được bảo kiếm.

Từ khi thanh kiếm xuất hiện, anh luôn cảm thấy tâm thần bất an, dường như có chuyện không hay sắp xảy ra.

A a.

Ngay khi Hồng Long đang suy nghĩ, anh chợt nghe thấy tiếng thét thảm thiết của các thủy thủ trên du thuyền.

Vừa ngẩng đầu nhìn lên, giữa ánh hoàng hôn tà dương, một luồng hồng quang quỷ dị từ trên du thuyền bay ra.

Hồng Long học võ từ nhỏ, thị lực cực tốt, lập tức nhìn thấy người đang nhảy lên với độ cao không tưởng từ du thuyền đó chẳng phải là em gái mình sao.

Và trong tay cô đang nắm chính là thanh bảo kiếm khắc minh văn đã nhặt được trước đó, lúc này lưỡi kiếm bị bao phủ bởi một luồng hồng quang ma mị.

Quả nhiên xảy ra chuyện rồi, Hồng Long lao nhanh như bay về phía Vương Lưu Mỹ vừa đáp xuống.

Bắt đầu rồi, bắt đầu rồi, chuẩn bị hạt dưa ghế đẩu đi, chúng ta sắp được xem kịch hay rồi.

Saber đảo mắt trắng, đây là thử thách dành cho vị quốc vương mà cô đã chọn có được không.

Vương Lưu Mỹ về trí tuệ và mưu lược thì khỏi phải bàn, giờ cái cần thử thách chỉ còn là ý chí của cô ta thôi.

Thứ Vương Lưu Mỹ cầm trong tay là một thanh ma kiếm, có thể thao túng lòng người, nếu cô không thể thoát khỏi ảnh hưởng của ma kiếm, thì cô vẫn là không đạt yêu cầu, Saber sẽ phải đi tìm người khác.

Hồng Long lặng lẽ nhìn em gái chạy thẳng vào rừng cây trên đảo hoang, cũng chẳng quản hiểm nguy lập tức đuổi theo: Lưu Mỹ.

Không có phản ứng, nhưng tiếng chim bay toán loạn trong rừng vẫn khiến tim Hồng Long thắt lại.

Anh gạt cành cây đuổi theo không buông, cuối cùng cũng thấy ở một khoảng trống trong rừng, Vương Lưu Mỹ tay cầm thanh bảo kiếm phát ra hồng quang, mặt mày hung ác, rõ ràng là đã hoàn toàn mất đi lý trí.

Thấy người đến, Vương Lưu Mỹ không chút do dự vung kiếm tấn công, may mà Hồng Long có luyện võ, vội vàng né tránh: Lưu Mỹ, anh là anh trai đây.

Vẫn không có phản ứng, lưỡi kiếm màu đỏ quỷ dị tiếp tục chém tới.

Dù đầu óc không linh hoạt thì cũng biết thanh kiếm kia có vấn đề, phải tìm cách đoạt lấy thanh kiếm mới được.

Hồng Long định kế, phản công trở lại.

Hai anh em đánh nhau kịch liệt trong rừng cây trên đảo hoang.

Bầu trời sao trên biển cực kỳ rực rỡ, ánh trăng sáng như đèn pha, nhưng màu đỏ loang loáng giữa các bóng cây lại khiến cảnh đẹp dưới trăng này thêm phần quỷ dị và âm hàn.

Lúc này mà anh trai vẫn quan tâm em gái, sợ làm em gái bị thương, đúng là một người anh tốt.

Đỗ Lan thấy Hồng Long thực ra đã có vài cơ hội dùng đòn cầm nã bẻ gãy cánh tay Vương Lưu Mỹ để đoạt kiếm, nhưng vì đối phương là em gái mình nên nương tay bỏ lỡ cơ hội, không khỏi cảm thán.

Bảo kiếm có thể khiến sức mạnh và tốc độ của Vương Lưu Mỹ mạnh lên, nhưng không giúp cô biết võ thuật, nên chiêu thức của cô chẳng có quy luật gì, chỉ là chém tới chém lui.

Nhưng Hồng Long lại là một cao thủ võ lâm với thân hình kiện mỹ, vẻ ngoài lạnh lùng càng làm nổi bật hình ảnh cao thủ.

Chương 985

Ngặt nỗi đối thủ lại là em gái đang bị khống chế, anh lo ngại không ít.

Oanh.

Hồng quang lóe lên, một cái cây đại thụ hai người ôm không xuể bị chém ngang thân, thanh kiếm này quá nhanh.

Hồng Long cũng bị dọa cho giật mình: Lưu Mỹ, tỉnh lại đi.

Đây rốt cuộc là bảo kiếm gì, tại sao lại khiến em gái mình thành ra thế này.

Saber có chút lo lắng, sợ người mình chọn không thể hoàn thành thử thách cuối cùng.

Thanh kiếm này có thể khiến Vương Lưu Mỹ nhìn thấy khát vọng lớn nhất trong nội tâm mình.

Vương Lưu Mỹ muốn trở thành người đặc biệt nhất trong nhân loại, cô muốn siêu nhiên thoát tục, trong ảo giác cô sắp thực hiện được rồi, nhưng lại có một kẻ quái dị muốn ngăn cản cô, nên cô chỉ có thể vung kiếm chém.

Hoàn toàn chìm đắm trong ảo giác, thậm chí không hề hoài nghi.

Vương Lưu Mỹ thế này thì không xong rồi, nội tâm cô quá khát vọng sự siêu nhiên.

May mà cô còn có một người anh trai, một người anh trai cuồng em gái, dù có phải hiến dâng mạng sống cho em gái cũng không từ.

Không thể làm tổn thương em gái lại phải lấy được thanh kiếm, vậy thì chỉ còn một cách duy nhất, biến chính mình thành vỏ kiếm, chỉ cần thanh kiếm đâm vào cơ thể mình, mình sẽ có thể lập tức đoạt lấy nó.

Đỗ Lan và Saber đều nhìn thấu ý định của Hồng Long: Không ngờ nhìn gã to con ngốc nghếch này, lại có tình cảm sâu nặng với em gái như vậy, thậm chí sẵn sàng hiến dâng mạng sống vì cô ấy.

Đúng là một gã cuồng em gái đích thực.

Saber cũng ngẩn người, cô đột nhiên nhận ra Vương Lưu Mỹ có lẽ không thể thiếu người anh trai này, có người anh như vậy là phúc khí của cô, cũng là vận may của cô.

Saber chính là thiếu đi những người thân sẵn sàng dùng mạng sống để sửa chữa sai lầm của mình như vậy.

Phập.

Thanh kiếm dễ dàng đâm xuyên bụng Hồng Long, máu tươi và ánh hồng trên lưỡi kiếm hòa làm một.

Hồng Long đau đớn, khóe miệng chảy máu nhưng đại não vẫn tỉnh táo, anh chộp lấy cổ tay em gái, dùng lực khiến thanh kiếm đâm sâu hơn, sau đó đoạt lấy chuôi kiếm từ tay em mình.

Vương Lưu Mỹ lập tức thanh tỉnh lại, mọi sự siêu nhiên đều trở thành mộng huyễn, chỉ thấy anh trai mình bị đóng đinh trên mặt đất: Chuyện. chuyện gì đã xảy ra vậy.

Anh ơi.

Em gái không sao là tốt rồi, Hồng Long mãn nguyện: Sau này. em phải một mình. chăm sóc tốt. cho bản thân.

Hơi thở yếu ớt, e rằng thực sự sắp chết.

Anh ơi.

Lúc này Vương Lưu Mỹ cũng đã thấy máu trên tay mình, trong lòng sợ hãi, không lẽ chính mình đã giết chết anh trai sao.

Cô chỉ nhớ mình đang nghịch thanh bảo kiếm nhặt được, đột nhiên trên thân kiếm phát ra hồng quang rồi cô bị mất trí nhớ, tại sao lại như vậy.

Nếu em gái là thanh kiếm sắc bén công phá thiên hạ, thì anh trai chính là vỏ kiếm bảo vệ em gái để cô không bị gãy vì quá cứng nhắc, e rằng hai người họ thiếu một cũng không được.

Hiếm khi lời của Đỗ Lan lại khiến Saber gật đầu: Nếu vậy thì anh trai không được chết, có Hồng Long ở đây, dù Vương Lưu Mỹ có rơi xuống vực thẳm vạn kiếp bất phục cũng sẽ có người kéo cô ấy lại.

Saber xuất hiện trước mặt hai người: Ta đến để cứu người.

Nói đoạn cô đã rút thanh bảo kiếm trong người Hồng Long ra, khiến thọ mạng của Hồng Long trực tiếp giảm xuống còn vài phút, may mà vẫn còn Tiên Đậu.

Thọ mạng vài phút lại được khôi phục, cuộc đời thăng trầm này thật quá kinh hiểm.

Tôi nhận ra cô, cô là Saber.

Vương Lưu Mỹ nắm lấy tay áo Hồng Long, cô thật sự sợ khiếp vía rồi.

Cô và anh trai cùng nhau lớn lên, anh trai là người yêu thương cô nhất, cô không thể mất anh.

Diện mạo của Saber không phải là bí mật, hai năm trước cũng là nhân vật lừng lẫy một thời, bán buôn MS, bán cả Cao Đạt, nhưng sau khi Đỗ Lan qua đời cũng biến mất theo, tại sao lại xuất hiện ở đây.

Kiếm và Vỏ kiếm, cả hai ngươi đều đã thông qua thử thách, ta muốn truyền thừa sứ mệnh quốc vương cho các ngươi, các ngươi có nguyện ý không.

Này này, cô nói như vậy thì làm sao họ nguyện ý được chứ.

Saber đúng là không quen giao tiếp với người lạ, đi thẳng vào chủ đề thì tốt đấy, nhưng cái này cũng quá trực tiếp rồi.

Vị cố vấn này của tôi muốn nói là các người có nguyện ý làm việc cho chúng tôi không.

Đỗ Lan bước ra hóa giải sự ngượng ngùng.

Chết đi sống lại, hay là đối phương căn bản chỉ giả chết.

Vương Lưu Mỹ làm nghề tình báo, đột nhiên cảm thấy công việc của mình làm chưa tốt, thu thập tình báo không đủ.

Tuy nhiên hiện tại Vương Lưu Mỹ đột nhiên hiểu tại sao Lợi Phùng Tư lại bị điều đi đơn vị tiền tuyến, tại sao đội quân duy trì trị an lại bị cải tổ.

Nếu Đỗ Lan chưa chết, thì mọi thứ đều có thể giải thích được, chính là gã này đang giở trò quỷ.

Làm việc cho các người, vậy các người lại đang làm việc cho ai.

Vương Lưu Mỹ hỏi, cô sợ sau lưng Đỗ Lan còn có bàn tay đen đứng sau màn.

Những bức màn đen của thế giới này lớp này chồng lên lớp kia, khiến người ta không thể phòng bị.

Tôi đương nhiên làm việc cho chính mình.

Đợi đến khi chuyện ở thế giới này hoàn thành, các người sẽ có thể cùng chúng tôi rời đi đến một thế giới khác.

Nói cho các người biết, vị tiểu thư Saber này ở thế giới khác đang thống trị một đế quốc khổng lồ đấy, lãnh thổ trải dài vạn dặm, tài nguyên phong phú vô tận, chỉ cần cô đồng ý, cả một quốc gia sẽ là của cô.

Cô làm Nữ vương, anh trai cô có thể làm Quốc sư.

Nhưng Đỗ Lan không nói hết sự thật, là quốc gia Bối Doãn dù lãnh thổ lớn, tài nguyên phong phú nhưng lại không khai thác được vì quá nguyên thủy.

Vương Lưu Mỹ và Hồng Long nếu nguyện ý đi qua đó, thì sẽ phải rời xa công nghệ hiện đại để bắt đầu thích nghi với một thế giới nguyên thủy không có WIFI.

Nhưng chuyện này hiển nhiên không khoa học, nên họ cũng không tin.

Thời đại này, nói lời thật thì chẳng ai tin, trái lại có người lại tin vào lời nói dối.

Cô làm gián điệp hai mặt vất vả như vậy, chẳng phải là cầu mong sự biến cách sao.

Đỗ Lan phẩy tay: Chút chuyện nhỏ này mà xem cô sốt sắng chưa kìa, cứ như sợ lỡ chuyến xe buýt học sinh vậy.

Ngoài Thiên Nhân ra, tôi cũng có thể khiến cô biến cách.

Đôi mắt Vương Lưu Mỹ chuyển sang màu vàng kim, thế giới trở nên rõ nét hơn bao giờ hết.

Thứ mà cô khao khát tìm kiếm bấy lâu nay lại đạt được một cách dễ dàng như vậy, cô đã trở thành Biến Cách Giả tự nhiên đầu tiên trên thế giới.

Cô chấn kinh nhìn Đỗ Lan, năng lực khiến người ta biến cách chỉ bằng một cái phẩy tay đó hoàn toàn không phải của con người.

Đừng có kinh ngạc như vậy, chỉ là Biến Cách Giả thôi mà, cũng chẳng phải thứ gì ghê gớm lắm.

Khóa gen từng nghe qua chưa.

Thú Thần Biến từng nghe qua chưa.

Thủ thuật M.

O. từng nghe qua chưa.

Thấy đối diện mặt đầy mờ mịt, Đỗ Lan đắc ý nói: Nhìn cái bộ dạng chưa thấy sự đời của các người kìa, hèn gì vì một cái biến cách mà phải sống đi chết lại.

Hiện tại các người chỉ cần theo chúng tôi, đảm bảo thực lực của các người có thể tay không tháo rời Cao Đạt, không còn phải sợ đám MS đó nữa.

Hai người ngơ ngác gật đầu.

Cái phẩy tay khiến người ta biến cách đó tuyệt đối là thần lực, hơn nữa những lời Đỗ Lan nói họ thực sự chưa từng nghe qua, nên cũng không có cách nào hoài nghi.

Tin đi, giờ chỉ cần tin là được rồi, tin rằng theo chân Đỗ Lan sẽ có thịt ăn.

Hai huynh muội ở trong khu rừng không người đánh nhau đến là vui vẻ, bầu trời sao trên biển cả vô cùng rực rỡ, ánh trăng sáng rực như đèn pha, nhưng bóng cây lay động cùng những vệt sáng đỏ rực giữa những tán lá lại khiến cảnh đẹp dưới trăng này thêm phần quỷ dị và âm hàn.

Vào lúc này mà người anh trai vẫn quan tâm đến em gái, sợ làm em gái bị thương, đúng là một người anh tốt.

Đỗ Lan thấy Hồng Long thực tế đã có vài lần có thể thông qua cầm nã để tước lấy bảo kiếm trong tay Vương Lưu Mỹ, nhưng vì đối phương là em gái mình nên hắn đã nương tay mà bỏ lỡ cơ hội, không khỏi cảm thấy tiếc nuối.

Bảo kiếm có thể khiến sức mạnh và tốc độ của Vương Lưu Mỹ trở nên mạnh hơn, nhưng lại không làm cô biết võ thuật, cho nên chiêu thức của cô hoàn toàn không có chương pháp, chỉ là chém loạn xạ.

Nhưng Hồng Long lại là một cao thủ võ lâm với thân hình kiện mỹ, vẻ ngoài lạnh lùng càng làm hình tượng cao thủ hiện rõ mồn một.

Ngặt nỗi đối thủ lại là đứa em gái đang bị khống chế, hắn có không ít cố kỵ.

Chương 986

Ầm, một tia sáng đỏ loé lên, một cái cây đại thụ hai người ôm không xuể bị chém đứt ngang lưng, thanh kiếm này quá nhanh.

Hồng Long cũng bị giật mình một phen: Lưu Mỹ, tỉnh lại đi.

Rốt cuộc đây là loại bảo kiếm gì, tại sao lại biến em gái hắn thành ra thế này.

Saber có chút lo lắng, sợ người mình chọn không thể hoàn thành thử thách cuối cùng, thanh kiếm này có thể khiến Vương Lưu Mỹ nhìn thấy khát vọng lớn nhất trong nội tâm mình.

Vương Lưu Mỹ muốn trở thành người đặc biệt nhất trong nhân loại, cô muốn siêu nhiên thoát tục, trong ảo giác cô sắp thực hiện được rồi, nhưng lại có một kẻ quái dị muốn ngăn cản cô, nên cô chỉ có thể vung kiếm chém tới.

Hoàn toàn chìm đắm trong ảo giác, thậm chí không hề hoài nghi.

Vương Lưu Mỹ như vậy là không được, nội tâm cô quá khát vọng sự siêu nhiên.

May mà cô còn có một người anh trai, một người anh trai cuồng em gái muội khống, cho dù phải hiến dâng sinh mạng vì em gái cũng không từ nan.

Không thể làm tổn thương em gái lại muốn đoạt lấy kiếm, vậy thì chỉ có một cách, biến chính mình thành bao kiếm, chỉ cần kiếm đâm vào trong cơ thể mình, mình có thể lập tức đoạt lấy kiếm ngay.

Đỗ Lan và Saber đều nhìn thấu dự tính của Hồng Long: Không ngờ cái gã trông có vẻ to xác ngốc nghếch này lại có tình cảm sâu đậm với em gái như vậy, thậm chí sẵn lòng hiến dâng sinh mạng vì cô ta.

Đúng là một gã muội khống thứ thiệt.

Saber cũng ngẩn người, cô đột nhiên nhận ra Vương Lưu Mỹ có lẽ không thể thiếu người anh trai này, có được người anh như vậy là phúc khí cũng là vận khí của cô ấy.

Saber chính là thiếu đi loại người thân sẵn lòng dùng sinh mạng để sửa chữa sai lầm của mình như thế này.

Phập.

Thanh kiếm dễ dàng đâm thủng bụng Hồng Long, tiên huyết và ánh đỏ của lưỡi kiếm hòa làm một, Hồng Long đau đớn, khóe miệng chảy máu, nhưng đại não lại thanh tỉnh, hắn chộp lấy cổ tay em gái, dùng sức để kiếm đâm sâu hơn, sau đó đoạt lấy chuôi kiếm từ tay cô.

Vương Lưu Mỹ lập tức tỉnh lại, mọi sự siêu nhiên đều trở thành mộng huyễn, chỉ có anh trai cô đang bị đóng đinh dưới đất: Đã xảy ra chuyện gì thế này.

Anh trai.

Em gái không sao là tốt rồi, Hồng Long mãn nguyện như thế: Sau này. em phải một mình. chăm sóc tốt. cho bản thân.

Khí lực yếu ớt, e là sắp chết thật rồi.

Anh trai.

Lúc này Vương Lưu Mỹ cũng đã nhìn thấy máu trên tay mình, trong lòng sợ hãi, không lẽ chính mình đã giết chết anh trai.

Cô chỉ nhớ mình đang nghịch thanh bảo kiếm nhặt được, đột nhiên trên thân kiếm phát ra ánh đỏ rồi cô bị mất trí nhớ một đoạn, tại sao lại như vậy.

Nếu em gái là thanh kiếm sắc bén công lược thiên hạ, thì anh trai chính là bao kiếm bảo vệ để thanh kiếm không vì quá cứng mà gãy, e rằng hai người bọn họ thiếu một cũng không xong.

Hiếm khi lời của Đỗ Lan lại khiến Saber gật đầu: Nếu đã như vậy thì người anh trai không thể chết được, có Hồng Long ở đây, cho dù Vương Lưu Mỹ có rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục cũng sẽ có người kéo cô ấy lại.

Saber xuất hiện trước mặt hai người: Tôi đến để cứu người.

Nói đoạn, cô đã rút thanh bảo kiếm ra khỏi người Hồng Long, khiến thọ mệnh của Hồng Long trực tiếp giảm xuống còn vài phút, may mà vẫn còn Tiên Đậu.

Thọ mệnh chỉ còn vài phút lại được khôi phục, cuộc đời thăng trầm này thật quá kinh hiểm.

Tôi nhận ra cô, cô là Saber.

Vương Lưu Mỹ túm chặt tay áo Hồng Long, cô thực sự đã bị dọa sợ phát khiếp, cô và anh trai cùng nhau lớn lên, anh trai là người yêu thương cô nhất, cô không thể mất đi anh ấy.

Saber không phải là bí mật, hai năm trước cũng là nhân vật lừng lẫy, buôn bán MS, bán Gundam, nhưng sau khi Đỗ Lan qua đời thì cũng biến mất, tại sao lại xuất hiện ở đây.

Kiếm và Bao Kiếm, cả hai người đều đã thông qua thử thách, ta muốn truyền thừa sứ mệnh quốc vương cho các ngươi, các ngươi có sẵn lòng không.

Này này, cô nói thế thì sao họ có thể đồng ý được chứ.

Saber thật sự không quen giao lưu với người lạ mà, đi thẳng vào vấn đề là tốt, nhưng thế này thì trực tiếp quá rồi.

Vị cố vấn này của tôi là muốn hỏi các bạn có sẵn lòng làm việc cho chúng tôi không.

Đỗ Lan bước ra hóa giải sự bối rối.

Chết đi sống lại, hay là đối phương căn bản là giả chết.

Vương Lưu Mỹ làm nghề tình báo, đột nhiên cảm thấy công việc của mình làm chưa tốt, thu thập tình báo không đủ.

Tuy nhiên giờ đây Vương Lưu Mỹ đột nhiên hiểu ra tại sao Ribbons lại bị điều đi đến bộ đội tiền tuyến, tại sao đội duy trì lại bị cải tổ, nếu Đỗ Lan chưa chết thì tất cả đều có thể giải thích được, chính là gã này đang giở trò quỷ.

Làm việc cho các người, vậy các người đang làm việc cho ai.

Vương Lưu Mỹ hỏi, cô sợ sau lưng Đỗ Lan còn có kẻ đứng sau màn khác.

Màn đen của thế giới này lớp lớp chồng lên nhau, khiến người ta không phòng bị nổi.

Ta đương nhiên làm việc cho chính mình, đợi đến khi chuyện ở thế giới này hoàn thành, các ngươi có thể cùng chúng tôi rời đi đến một thế giới khác.

Nói cho các ngươi biết, vị nữ sĩ Saber này ở thế giới khác đang thống trị một đế quốc khổng lồ đấy, lãnh thổ rộng vạn dặm, tài nguyên phong phú dùng mãi không hết, chỉ cần ngươi đồng ý, cả một quốc gia sẽ là của ngươi.

Ngươi làm Nữ vương, anh trai ngươi có thể làm Quốc sư.

Nhưng Đỗ Lan không nói hết sự thật, đó là lãnh thổ quốc gia Bối Doãn tuy lớn, tài nguyên tuy phong phú, nhưng lại chưa khai phá được vì quá nguyên thủy.

Vương Lưu Mỹ và Hồng Long nếu muốn qua đó thì phải rời xa khoa học kỹ thuật hiện đại, bắt đầu thích nghi lại từ đầu với một thế giới nguyên thủy không có WIFI.

Tuy nhiên chuyện này hiển nhiên không khoa học, nên bọn họ cũng không tin.

Thời buổi này, nói lời thật lòng chẳng ai tin, trái lại có người lại tin vào lời nói dối.

Ngươi làm gián điệp hai mặt vất vả như vậy, chẳng phải là vì cầu sự biến cách sao.

Đỗ Lan phẩy tay một cái: Chút chuyện nhỏ này mà nhìn ngươi sốt sắng như thể sợ lỡ chuyến xe buýt học sinh vậy, ngoài Celestial Being ra, ta cũng có thể khiến ngươi biến cách.

Đôi mắt Vương Lưu Mỹ chuyển thành màu vàng kim, thế giới trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết, thứ mà cô tìm kiếm bấy lâu nay lại đạt được một cách dễ dàng như vậy, cô đã trở thành Biến cách giả Innovator tự nhiên đầu tiên trên thế giới.

Cô kinh ngạc nhìn về phía Đỗ Lan, khả năng khiến người ta biến cách chỉ bằng một cái phẩy tay hoàn toàn không phải là sức mạnh con người.

Đừng có đại kinh tiểu quái như thế, chỉ là Biến cách giả thôi mà, cũng chẳng phải thứ gì ghê gớm lắm, đã nghe qua Khóa Gen chưa, nghe qua Thú Thần Biến chưa, nghe qua phẫu thuật M.

O chưa.

Thấy đối phương ngơ ngác, Đỗ Lan khoe khoang nói: Nhìn bộ dạng thiếu kiến thức của các ngươi kìa, hèn gì vì hai chữ biến cách mà phải sống chết như vậy.

Giờ các ngươi chỉ cần đi theo bọn ta, đảm bảo các ngươi có thực lực tay không bắt Gundam, không còn sợ lũ MS đó nữa.

Hai người ngơ ngác gật đầu, phẩy tay khiến người ta biến cách, đây tuyệt đối là thần lực, hơn nữa lời của Đỗ Lan họ quả thực chưa từng nghe qua nên cũng không biết hoài nghi từ đâu, thôi thì cứ tin đi, giờ chỉ cần tin tưởng là được, tin rằng theo Đỗ Lan sẽ có thịt ăn.

Một đôi mắt vàng kim dưới bóng trăng đang diễn vở kịch truyền thuyết về loài sói, niềm vui của Vương Lưu Mỹ hiện rõ trên nét mặt, suýt chút nữa là gào lên như hổ như sói, những gì cô theo đuổi giờ đã thành hiện thực.

Nhưng Đỗ Lan vẫn không nhịn được mà dội gáo nước lạnh: Đừng có đắc ý quá, Biến cách giả cũng chẳng phải thứ gì hiếm lạ đâu.

Ngươi có đắc ý thì nên đắc ý về vận khí của mình ấy.

Hai huynh muội các ngươi hưởng tận vinh hoa phú quý, giờ lại trở thành những người được chọn, có thể nói là người có đại khí vận, so với năng lực biến cách thì vận khí của các ngươi mới là thứ đáng để khen ngợi.

Vương Lưu Mỹ không quan tâm, cô hiện tại cảm thấy thế giới đã khác hẳn, rõ ràng đến mức đáng sợ.

Đủ rồi, đủ rồi, có phải ngươi định phát một cái quảng cáo để cả thế giới biết ngươi đã thành Biến cách giả không.

Thật là không có tiền đồ.

Phải khiêm tốn, khi ở bên cạnh chúng ta phải khiêm tốn biết chưa.

Chúng ta là một nhóm người luôn rất khiêm nhường.

Ý của hắn là chúng ta không được cướp hào quang của hắn.

Saber ở bên cạnh không nể mặt mà vạch trần bộ mặt xấu xa của Đỗ Lan.

Hồng Long vẫn không buông lỏng cảnh giác: Thanh kiếm đó là các người chuẩn bị sao.

Nếu đối phương tùy ý có thể khiến em gái mình biến cách, thì bảo kiếm khống chế nhân tâm cũng không phải là chuyện không thể.

Đó là thứ ta thiết kế dùng để khảo nghiệm nội tâm của cô ấy.

Tuy cô ấy không vượt qua được, nhưng có anh ở đây, ta tin anh sẽ không để cô ấy sa ngã.

Saber nói: Hai người một người làm Kiếm một người làm Bao Kiếm, bổ trợ cho nhau, chính là ứng cử viên tốt nhất để thống trị quốc gia Bối Doãn.

Đỗ Lan cũng nói: Chính là như vậy, cho nên bây giờ ta sẽ dạy các ngươi phương thức bảo mệnh ở thế giới này, chúng ta vẫn còn một thời gian nữa mới rời đi.

Mà các ngươi với tư cách gián điệp hai mặt có thể lộ sơ hở bất cứ lúc nào dẫn đến họa sát thân, ta sẽ dạy các ngươi làm sao để không chết.

Hai huynh muội yên lặng lại, bọn họ cũng muốn chứng kiến xem Đỗ Lan bí ẩn sẽ dạy bọn họ thần công gì.

Tuy nhiên không có lời tiếp theo, chỉ thấy Đỗ Lan ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời sao rực rỡ, dường như nhìn xuyên vũ trụ, nhìn thấu hồng trần.

Thực tế Đỗ Lan đã nhìn thấy khách không mời mà đến.

Sát thủ do Ribbons phái tới, hắn biết Đỗ Lan sẽ đến tìm Vương Lưu Mỹ, mà hắn lại biết hành tung của Vương Lưu Mỹ, nên hắn đã phái gã điên cuồng chiến tranh Ali al Saachez đã bị hắn mua chuộc đến để ám sát Đỗ Lan.

Dưới lớp giáp u ám là một đôi mắt đỏ rực, các hạt lốc đỏ mạnh mẽ thúc đẩy cỗ máy Arche Gundam Ách Vận cường hóa hình xông thẳng về phía hòn đảo không người.

Kẻ đến không thiện, Đỗ Lan đã cảm nhận được sát ý của kẻ đến.

Nhưng hiện tại tất cả mọi người ở đây đều không có vũ trang, có thể nói chỉ là một đội vận tải, Vương Lưu Mỹ dù đã thành Biến cách giả thì cũng chân yếu tay mềm, nên nói Biến cách giả thuần túy chẳng có tác dụng gì.

Gundam.

Mọi người cũng nhìn thấy những điểm hạt lốc màu đỏ khác thường trên bầu trời sao, trong lòng trào dâng dự cảm bất tường.

Là tổ chức nào.

Một mẫu máy chưa từng thấy bao giờ, trông giống như máy lượng sản của đội duy trì, nhưng lớp sơn lại màu đen, hông và chân còn lắp đặt thêm vũ khí phụ, hoàn toàn không biết là lai lịch thế nào.

Mẫu cải tiến đặc biệt sao.

Rốt cuộc là hạng người gì.

Vương Lưu Mỹ tự vấn không ai biết mình ở đây, những người biết đều là bạn của cô.

Lưu Mỹ, ở đây không an toàn, chúng ta mau quay lại du thuyền thôi.

Kẻ không mời mà đến, e rằng lai giả bất thiện, trong trang bị của Celestial Being có vũ khí.

Vương Lưu Mỹ quả nhiên là người từng trải qua sóng gió, lập tức nghĩ ngay đến việc tuy mình không có vũ khí nhưng thứ đang vận chuyển chẳng phải chính là trang bị dự phòng sao: E rằng mục đích của chúng đến là để khử chúng ta.

Nhưng cô đã nhầm, mục tiêu ám sát là Đỗ Lan chứ không phải họ.

Chương 987

Quả nhiên ở đây sao.

Tên Ribbons kia cũng thật vô tình, dù sao cũng là quân cờ của mình, nói bỏ là bỏ ngay.

Ali được Ribbons tin tưởng hơn Vương Lưu Mỹ nhiều.

Bởi vì Ali là một kẻ điên cuồng chiến tranh, chỉ cần có trận để đánh, chỉ cần cho hắn bộ đội, hắn chính là kẻ quấy rối tốt nhất.

Hưu.

Một kích từ xa bắn xuyên qua chiếc du thuyền đang đậu trên mặt biển.

Nhiệt độ cao làm nóng chảy phần giữa du thuyền, du thuyền chịu trọng lực đứt làm đôi, các thuyền viên lũ lượt nhảy xuống nước cầu sinh.

Khốn kiếp.

Quả nhiên là sát thủ: Tập hợp mọi người lại, chúng ta phải khởi động vũ khí của Celestial Being.

Hồng Long hét lớn một tiếng, bảo các thuyền viên tụ tập lại.

Ầm.

Arche Gundam đáp xuống bãi cát, mục tiêu hôm nay của hắn là Đỗ Lan, tiện thể khử sạch toàn bộ nhân chứng: Ở đây rồi, ha, ngài cựu Tổng thống Mỹ, e rằng ngài phải chết lần thứ hai rồi.

Có thể giết chết Tổng thống Mỹ, Ali cảm thấy mình hời to, có mấy ai ám sát được người có thân phận là toàn bộ các đời Tổng thống Mỹ chứ.

Cho nên hắn rất vui mừng.

Ngươi đến để giết ta.

Vì đối phương đang gọi mình, Đỗ Lan sải bước ra khỏi rừng, đối mặt với Arche Gundam: Nếu không lầm, ngươi hẳn là thủ lĩnh của đoàn lính đánh thuê KPSA, Ali al Saachez, đúng không.

Chà chà, không ngờ ta còn được cựu Tổng thống Mỹ nhớ tới, thật vinh hạnh, có điều ta không chỉ là thủ lĩnh lính đánh thuê, mà còn là kẻ lấy mạng ngươi đây.

Saachez hét lên.

Chẳng lẽ chủ thuê của ngươi không nói với ngươi rằng ta rất lợi hại sao.

Đỗ Lan kỳ quái, chẳng lẽ lúc Ribbons bảo hắn qua đây không dặn dò phải cẩn thận hành sự trực tiếp ám sát sao.

Kẻ phản diện thường chết vì nói nhiều mà.

Ngươi vốn là phi công át chủ bài của UNION, ta biết, sau này ngươi giả chết ta cũng biết, nhưng hiện tại trong vòng trăm dặm không có chiếc MS nào cho ngươi điều khiển đâu.

Thân xác thịt làm sao chống lại được Arche Gundam của ta đây.

Đây là một trận chiến áp đảo, Saachez chiếm ưu thế tuyệt đối.

Suýt nữa thì quên mất.

Đỗ Lan giơ tay bắn về phía góc đảo không người, một quầng lửa bùng lên ở ven rừng, toàn bộ vũ trang của Celestial Being cũng bị phá hủy sạch sẽ.

Á á, anh em Vương Lưu Mỹ bị luồng khí nổ thổi bay ra bãi cát, trông vô cùng nhếch nhác.

Ha, giờ các ngươi đã không còn bất kỳ vũ khí nào, ta sẽ cho các ngươi một cái chết nhanh chóng.

Trong buồng lái, gã lính đánh thuê đắc ý nói.

Thân xác thịt không thể địch nổi MS sao.

Đỗ Lan cười: Là một kẻ gieo rắc chiến tranh, ngươi quá thiếu trí tưởng tượng rồi, Saachez.

Khí thế của Đỗ Lan thay đổi, xung quanh thân thể xuất hiện một vòng kình khí vàng kim mờ ảo: Vương Lưu Mỹ, Hồng Long, hai đứa may mắn các ngươi hãy nhìn cho kỹ, hôm nay ta sẽ dạy các ngươi thế nào là tay không bắt Gundam.

Ầm, khí trường hoàn toàn bộc phát, tóc của Đỗ Lan dựng đứng cả lên, cơ bắp trên người được đánh thức, đã lâu rồi không vận động giãn gân cốt.

Đây là cái gì.

Có vẻ không ổn lắm, Saachez thấy Đỗ Lan đột nhiên bị kim quang bao phủ, không muốn dây dưa thêm nữa: Bớt nói nhảm đi, hôm nay là ngày giỗ của ngươi.

Khai hỏa, chùm sáng dày đặc có thể bao trùm hoàn toàn Đỗ Lan.

Anh em nhà họ Vương đã có thể tưởng tượng ra cảnh Đỗ Lan bị thiêu thành tro rồi, vì thân xác thịt vốn dĩ không thể địch nổi MS, nếu không nhân loại tạo ra MS làm gì, ngay cả Đỗ Lan e rằng cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên chuyện xảy ra tiếp theo hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của mọi người, chùm sáng tạo thành những vết cháy đường kính vài mét trên bãi cát, nhưng sau ánh sáng đó, Đỗ Lan vẫn hiên ngang đứng vững, ánh mắt lạnh lùng: Đến lượt ta.

Một thế trung bình tấn chuẩn mực, hai lòng bàn tay đối diện nhau bên hông, một lượng khí khổng lồ tụ tập lại, đây chính là chiêu khởi đầu của Quy Phái Khí Công.

Đã lâu không thấy Quy Phái Khí Công, ngay cả Saber cũng không nhịn được mà tập trung quan sát, bởi vì Đỗ Lan đã không còn thường xuyên sử dụng chiêu này nữa.

Saber cũng chỉ mới thấy qua một hai lần mà thôi, mỗi lần thấy đều cảm thấy dị thường kinh diễm, chiêu thức nhìn có vẻ thô kệch thực chất lại là sự vận dụng sức mạnh đến cực hạn, có thể nén toàn bộ tiềm năng của bản thân vào trong một kích, đây chính là chiêu thức thể hiện sự rực rỡ hào hùng của nhân loại.

Anh em họ Vương cũng trợn mắt hốc mồm nhìn Đỗ Lan vốn đối diện trực tiếp với chùm sáng mà vẫn bình an vô sự, giờ lại thấy trong không gian hẹp giữa hai bàn tay ở bên hông Đỗ Lan phóng ra ánh sáng lóa mắt, không khỏi trợn tròn đôi mắt như chuông đồng.

Đây là cái gì.

Saachez chỉ cảm thấy nguy hiểm, rõ ràng đối phương chỉ là tay không tấc sắt, nhưng trực giác được rèn luyện sau bao lần thoát chết của một lính đánh thuê tuyệt đối không sai, đó là báu vật cứu mạng cuối cùng của Saachez.

Lần này thật mâu thuẫn, linh hồn lại thôi thúc chính mình đang điều khiển Gundam mạnh mẽ phải chạy trốn trước một thân xác thịt trước mắt.

Nếu không phải toàn thân phát lạnh khác thường, hắn đã nghĩ đây là trò đùa quốc tế rồi.

Chạy.

Luồng hạt lốc đỏ không chút do dự đưa Arche Gundam rời đi, đồng thời phi công còn phát động tấn công về phía Đỗ Lan: Funnels.

Phù du pháo.

Từ lớp giáp hông của Arche bay ra sáu chiếc Funnels mỗi bên, dưới sự thúc đẩy của hạt lốc đỏ, chúng linh hoạt lao về phía Đỗ Lan.

Đối diện với đòn tấn công đang lao trực diện tới, Đỗ Lan lâm nguy không loạn, hắn biết đòn tấn công của mình nhanh hơn: Quy.

Phái.

Khí.

Công.

Hai tay đẩy về phía trước, ánh sáng chói lòa chiếu sáng cả hòn đảo nhỏ không người.

Những chiếc Funnels tách ra lập tức bị ánh sáng nuốt chửng, hoàn toàn bị tiêu diệt.

Ánh sáng đuổi tới, mình không chạy thoát được, phản ứng duy nhất trong đại não của Saachez là lần này mình đã gục ngã dưới tay quái vật.

Trên màn hình, bầu trời sao biến mất, chỉ còn một màu trắng xóa.

Những người khác chỉ cảm thấy từ tay Đỗ Lan bắn ra một đạo bạch quang đáng sợ, rồi dù là Funnels hay Arche Gundam cũng đều không thoát khỏi vận mệnh bị hủy diệt.

Ầm.

Lớp giáp gia cố của Arche Gundam chẳng có tác dụng gì, bị bạch quang nuốt chửng trong nháy mắt, Saachez biết mình xong đời rồi.

Nhưng thực sự hòa mình vào bạch quang mới biết đây là nỗi đau lột da xẻ thịt, đau đến thấu xương.

Từ lớp da lông bắt đầu bị ánh sáng nung chảy từng chút một, cuối cùng ngay cả tro cốt cũng không còn tồn tại trên thế giới này, Saachez triệt để bị xóa sổ, đến cuối cùng cũng không hiểu nổi làm sao thân xác thịt lại có thể giải phóng sức mạnh phá hủy cả Gundam, mang theo nghi vấn vĩnh viễn không nhắm mắt.

Đánh xong thu công, Đã lâu không hoạt động, thật sảng khoái.

Mọi người không nói nên lời nhìn đạo quỹ tích rõ rệt trên bầu trời sao, thầm nghĩ cả bầu trời cũng bị đâm thủng rồi.

Dù nhìn bao nhiêu lần, Quy Phái Khí Công vẫn cứ khiến người ta tâm phục khẩu phục.

Saber nói, Có thể giải phóng hoàn toàn tinh khí thần của con người ra ngoài, loại kỹ xảo này đã hoàn toàn vượt qua lãnh địa chiêu thức, có thể nói là chiếc chìa khóa vượt qua cực hạn nhân loại.

Đúng vậy, trải qua nhiều thế giới, Đỗ Lan càng lúc càng bội phục Quy Tiên Nhân.

Anh em nhà họ Vương ngẩn người nhìn Đỗ Lan, chỉ suýt nữa là quỳ xuống nói: Cầu xin ngài dạy chúng tôi.

Muốn học không.

Thấy họ gật đầu liên hồi, Đỗ Lan đồng ý: Vậy thì ta sẽ dạy các ngươi.

Khi Celestial Being tới nơi, Đỗ Lan đã đi rồi, Vương Lưu Mỹ cũng cho người gửi thêm nhiều trang bị tới cho Celestial Being, mọi chuyện dường như rất bình thường.

Tuy nhiên Celestial Being biết có gì đó không bình thường, vì trên đường đi họ không gặp bất kỳ trở ngại nào, thậm chí cả bóng dáng đội duy trì cũng không thấy, theo lý thì những nơi họ đi qua đều là khu vực đội duy trì canh gác trọng điểm.

Đội duy trì rốt cuộc ở đâu.

Thật quá quỷ dị, đến mức mọi người đều không yên tâm.

Đội duy trì đã cải tổ, đây là chuyện gần đây thôi.

Vương Lưu Mỹ nói, cô cũng đã sơ suất, chỉ mải học võ thuật với Đỗ Lan mà quên gửi tình báo cho Celestial Being: Hiện tại đội duy trì đã cải biên toàn diện thành bộ đội tinh hạm, mục đích tạm thời chưa rõ, nhưng một lượng lớn bộ đội đã được đưa lên vũ trụ.

Cửu Điều nghe vậy, lập tức biết là do Đỗ Lan vận hành, mà lại lên vũ trụ hết, chẳng lẽ nói kẻ xâm lược ngoài hành tinh sắp tới rồi.

Nói với các thành viên khác, mọi người cũng cảm thấy rất có khả năng là người ngoài hành tinh sắp tới, hiện tại Biến cách giả vẫn chưa xuất hiện, những gì Celestial Being có thể làm thực sự không nhiều.

Y âu lợi á trong lòng phiền muộn, mốc thời gian đều loạn hết cả rồi.

Tôi cũng muốn cùng các người lên vũ trụ.

Vương Lưu Mỹ sau khi hoàn thành công việc bảo trì Ptolemaios 2 và 00 Gundam đột nhiên đề nghị đi cùng Celestial Being.

Cô là nhân viên tình báo của chúng tôi, không phải bộ đội tác chiến tiền tuyến, không cần phải mạo hiểm cùng chúng tôi.

Cửu Điều nói: Cô hãy ở lại Trái Đất, hãy để chiến đấu cho chúng tôi.

Nhưng chẳng lẽ các người không cần Biến cách giả sao.

Vương Lưu Mỹ phát động năng lực biến cách, đôi mắt chuyển sang màu vàng kim, khiến tất cả mọi người giật mình.

Sao cô ấy lại trở thành Biến cách giả.

Đề Da Lợi Á cũng ngẩn người, hắn biết để xuất hiện Biến cách giả tự nhiên, Celestial Being đã tốn hàng trăm năm, Sát Na có khả năng nhất cũng chưa thấy động tĩnh gì, kẻ ở mặt đất làm tình báo lại biến cách trước, thế này là thế nào.

Chẳng lẽ là vả mặt Celestial Being họ sao.

Cơ quan tính toán đủ đường cũng vô dụng, không bằng kẻ đứng xem tiến hóa nhanh hơn.

Chương 988

Y âu lợi á cái lão trọc đầu này nhìn thấy mắt Vương Lưu Mỹ cũng giật mình một phen, lập tức nghi ngờ Vương Lưu Mỹ cũng là Biến cách giả nguyên thủy, nhưng không đúng, lão biết Biến cách giả nguyên thủy mang lại cảm giác sắc bén cực kỳ nguy hiểm, nhưng Vương Lưu Mỹ lại mang đến cảm giác rất tự nhiên thân thiết, chính là nhân loại biến cách tự nhiên.

Trời ạ, sao lại thành ra thế này.

Không phải đã nói phi công Gundam sẽ biến cách đầu tiên sao.

Đề Da Lợi Á không nhịn được hỏi VEDA chuyện này là thế nào.

Nhưng máy tính lượng tử siêu cấp cũng không thể cho hắn đáp án, vì nó cũng không biết tại sao.

Vì Vương Lưu Mỹ là Biến cách giả, nên có quyền lên tàu, hai anh em họ Vương cùng Celestial Being đến Châu Phi, chuẩn bị lên vũ trụ.

Ám sát Đỗ Lan thất bại, Saachez không hồi âm e là lành ít dữ nhiều, tâm trạng của Ribbons ngày càng tồi tệ.

Chẳng lẽ mình thực sự sẽ mãi chỉ là quân cờ truy sát Celestial Being, không thể bước lên đỉnh cao cuộc đời, đại diện cho Trái Đất sao.

Ribbons, Anew truyền tới tin mới, Vương Lưu Mỹ đã trở thành Biến cách giả tự nhiên đầu tiên.

Lục Phát Hi Lâm Khải Nhĩ mang tới một tình báo khiến tất cả các Biến cách giả nguyên thủy phải hộc máu.

Xoảng, chiếc cốc trong tay rơi vỡ tan.

Đỗ Lan, nhất định là Đỗ Lan, trước đó hắn đã ở cùng Vương Lưu Mỹ, đây nhất định là sự trả đũa nhắm vào mình.

Nhất định là Đỗ Lan hỗ trợ Vương Lưu Mỹ hoàn thành biến cách, tóm lại hiện tại có tin xấu gì thì cũng đều liên quan đến Đỗ Lan, Ribbons đã nhận định như vậy rồi.

Các Biến cách giả nguyên thủy khác đều ngẩn người, không dám tin một nhân vật nhỏ làm tình báo lại có thể trở thành Biến cách giả.

Đi chết đi, kịch bản này còn cho người ta tham gia nữa không.

Nếu nói Sát Na trở thành Biến cách giả đầu tiên, họ cũng không đến mức tức giận như vậy, vì Sát Na có tài nguyên tốt nhất của Celestial Being 00 Gundam, nhưng một con nhóc thậm chí chưa từng lái Gundam lại trở thành đệ nhất biến cách giả, chẳng phải là muốn tức chết đám Biến cách giả nguyên thủy lão mưu thâm toán này sao.

Hiện tại Vương Lưu Mỹ đang ở trên tàu Ptolemaios 2, e rằng sắp lên vũ trụ rồi.

Tiêu diệt chúng, nhất định phải tiêu diệt chúng.

Tuyệt đối không thể để kẻ khác thay thế vị trí của mình, đặc biệt là những kẻ trước đây bị hắn coi thường: Vương Lưu Mỹ phải chết.

Anew là nội gián do Biến cách giả nguyên thủy cài vào Celestial Being, là thành viên nữ duy nhất trong đám Biến cách giả nguyên thủy, tin tức cô gửi về còn nhanh hơn cả Vương Lưu Mỹ.

Cho nên Ribbons hạ quyết tâm nhất định phải bắn hạ Ptolemaios 2: Pháo đài số 2 xây xong chưa.

Chỉ mới hoàn thành 86%, còn nhiều khu vực chưa xây dựng xong.

Biến cách giả nguyên thủy tóc tím nói.

Có thể khai hỏa không.

Có thể, chẳng lẽ anh muốn dùng pháo bản đồ Map Weapon để bắn hạ Ptolemaios 2.

Không sai.

Ribbons đã quyết định rồi: Tính toán lộ trình của Ptolemaios 2, lúc chúng ngẩng đầu thăng không sẽ một kích phá hủy, chúng tuyệt đối không thoát được.

Lần này là thực sự nảy sinh sát tâm.

Kỳ nghỉ kết thúc, Saji và Louise đầu tiên ở đặc khu kinh tế Nhật Bản chơi vài ngày cùng chị gái Saji, sau đó đi Tây Ban Nha giao lưu tình cảm với bố mẹ Louise, họ bày tỏ sự thông cảm đầy đủ đối với công tác bảo mật của Saji và Louise, đồng thời hy vọng họ chú ý an toàn.

Vì đang ở Tây Ban Nha, sau khi kỳ nghỉ kết thúc họ liền đi máy bay quỹ đạo AEU lên vũ trụ trở về tinh hạm.

Saji hiện tại đã là người trưởng thành có thể tự lập, cậu và Louise quyết định đánh bại kẻ xâm lược ngoài hành tinh xong sẽ về quê kết hôn.

Louise, hai năm nay sự tĩnh lặng hiếm hoi kết thúc nhanh quá.

Saji, chỉ cần ở bên anh tâm hồn em luôn rất yên tĩnh.

Louise nói.

Cảm động, có một cô gái tốt như vậy rốt cuộc mình có phúc khí gì chứ.

Lên tới vũ trụ lại cảm thấy có gì đó không ổn, sân ga phía sau đột nhiên hiển thị tạm dừng sử dụng, đồng thời phong tỏa cửa vào sân ga.

Các vị đang ở trong quỹ đạo thăng hàng AEU hãy nghe đây, chúng tôi đã nắm quyền kiểm soát phòng điều khiển chính của quỹ đạo thăng hàng AEU, nhưng xin mọi người yên tâm, mục đích của chúng tôi không phải đe dọa sinh mạng các vị, mà là muốn trả lại sự thật cho thế giới.

Liên bang Trái Đất bấy lâu nay đã che giấu những kế hoạch tác chiến bẩn thỉu của đội duy trì, cho nên chúng tôi mới dùng thủ đoạn bất đắc dĩ này để đòi lại công đạo cho thế giới.

Tổ chức phản liên bang.

Saji và Louise nhìn nhau không thể tin nổi, chuyện xui xẻo thế này mà họ cũng gặp phải sao.

Tuy nhiên đó không phải tổ chức phản liên bang, mà là chính biến của Liên bang Trái Đất, người khởi xướng vốn dĩ cũng là tướng lĩnh quan trọng của đội duy trì, vì không chịu nổi những gì đội duy trì làm nên mới rời đi về AEU phụ trách quản lý quỹ đạo không gian.

Nhưng ông ta luôn không cam lòng, luôn muốn ngăn chặn hành vi tàn sát người vô tội của đội duy trì, đáng tiếc trước khi ông ta nghĩ ra cách thì đội duy trì đã bị cải biên, ông ta sợ đội duy trì sẽ tiêu hủy hết chứng cứ tội ác, nên bất đắc dĩ chỉ có thể thông qua việc bắt giữ con tin để ép Liên bang Trái Đất công bố tất cả mệnh lệnh tác chiến của đội duy trì, bao gồm cả mệnh lệnh diệt sát cư dân vô tội.

Và những người giúp ông ta đều là những binh sĩ từng chứng kiến sự đen tối của đội duy trì, họ vì ánh sáng mà không chút do dự phát động chính biến vũ trụ trong quỹ đạo thăng hàng AEU.

Cuộc chính biến vũ trụ do Thượng tá Haguly một tay vạch ra, mục tiêu chỉ có một: vạch trần màn đen của đội duy trì.

Thật là đủ loạn, sắp đại quyết chiến với người ngoài hành tinh rồi mà nhân loại còn xảy ra chính biến, thật là biết chọn thời điểm.

Haguly.

Nhận được tin tức Sergei chấn kinh, vì đó chính là bạn cũ của ông, ông và vợ đã quen biết ông ta từ lúc còn là học sinh, lúc đó ông ta đã là một người theo chủ nghĩa hòa bình, sao có thể làm ra chuyện này.

Haguly thời trẻ đã có tâm tư hướng về thế giới: Nếu nhân loại có năng lượng mặt trời dùng mãi không hết, thì toàn nhân loại nên có thể hòa bình phát triển rồi.

Đại khái là ý đó, tóm lại cũng là một kẻ theo chủ nghĩa lý tưởng ngây thơ.

Không phải nói lý tưởng không tốt, nhưng có những người chỉ nhìn chằm chằm vào lý tưởng mà không thấy những chông gai và sự thỏa hiệp trên con đường thực hiện lý tưởng, điều đó khiến người ta không nói nên lời.

Đúng là năng lượng mặt trời rất nhiều, nhưng hiện tại nhân loại không có dầu mỏ, nghĩa là không có nhiều phụ phẩm từ dầu mỏ, dầu mỏ không chỉ đơn giản là nhiên liệu, phụ phẩm của nó liên quan đến mọi mặt đời sống nhân loại.

Năng lượng mặt trời tuy tốt, nhưng không thể biến thành nhựa đường hay sợi tổng hợp.

Chỉ có năng lượng mặt trời không thể làm con người sống tốt hơn, các nước lớn đưa năng lượng mặt trời cho nông nghiệp quy mô lớn, công nghiệp nhẹ, công nghiệp nặng, giúp mọi người có cái ăn cái mặc, nhưng đưa cho các nước nhỏ thì hiển nhiên họ cũng chẳng dùng hết nhiều năng lượng mặt trời đến thế.

Khi còn trẻ vị Thượng tá này lại cho rằng chỉ cần có năng lượng mặt trời thì thế giới sẽ thái bình.

Đó là quá lý tưởng hóa, và giờ đây cuối cùng ông ta đã vì lý tưởng của mình mà bước một bước không thể vãn hồi, đó là bắt giữ con tin.

Để vạch trần một việc xấu lại làm một việc xấu khác, đó cũng là sai lầm mà phái lý tưởng thường mắc phải, mắt họ luôn bị lý tưởng che mờ.

Đại Tổng thống Liên bang Trái Đất áp lực rất lớn, vì sự việc này xảy ra, thủ lĩnh của ba thế lực lớn đều hy vọng ông ta có thể đưa ra giải thích và giải quyết ổn thỏa sự việc.

Quả nhiên cái ghế Đại Tổng thống Liên bang Trái Đất rỗng tuếch này không dễ ngồi chút nào, giờ là tiến thoái lưỡng nan, đàm phán đi, đội duy trì quả thực đã tàn nhẫn làm nhiều chuyện khiến bình dân không chịu nổi.

Không đàm phán đi, người ta đang nắm giữ bao nhiêu con tin cơ mà.

Trước có chính phủ phản liên bang, giờ lại là chính biến, cái Liên bang Trái Đất này không chơi nữa cũng được, giải tán là tốt nhất, Đại Tổng thống chịu áp lực từ các phía không nhịn được mà nghĩ vậy.

Mình chỉ là con rối của ba thế lực lớn, dễ dàng lắm sao.

Giải tán là không thể giải tán, vì tuy chỉ là cái khung, nhưng dưới cái khung này, khi các quốc gia tranh thủ lợi ích bản quốc tiến hành thảo luận kịch liệt, cũng là cố gắng hướng về con đường hòa bình thống nhất trong tương lai.

Nếu không còn cái danh nghĩa Liên bang Trái Đất, lúc đó các quốc gia xâu xé nhau thì lại phải đường ai nấy đi như trước.

Nhưng quả thực phiền phức, giữa các nước lớn đều đang nỗ lực kiềm chế, đều vì hòa bình tương lai mà nỗ lực, thì luôn có một nhóm nhỏ thế lực phản đối không hài lòng, mà nói không hài lòng thì có nhà nào là không có chuyện không hài lòng.

Nếu cứ làm loạn thế này thì Trái Đất sớm muộn cũng tiêu tùng.

Một số quốc gia tiêu biểu như Vương quốc Azadistan chính là vật ký sinh, chưa đóng góp được gì đã muốn không tốn sức mà tọa hưởng kỳ thành, các quốc gia khác đương nhiên không cam lòng, tài sản của ai cũng đâu phải tự nhiên mà có.

Nhân loại cũng chưa trưởng thành đến mức vô tư phụng hiến, giữa anh tôi và hắn luôn có sự phân chia rạch ròi.

Cho nên mới nói ta cơ trí, biết làm lãnh đạo rất vất vả nên giả chết một phen, giờ họ có quậy phá thế nào cũng chẳng liên quan đến ta.

Đỗ Lan đắc ý vênh váo, trái ngược hoàn toàn với sự ức chế trầm mặc của Liên bang Trái Đất.

Chuyện này không náo động lớn chứ.

Saber lo lắng nói, bắt cóc xảy ra bên trong quỹ đạo thăng hàng, đó là hệ thống tinh vi, động một tý là hỏng cả hệ thống, sơ sẩy một chút là cả máy thăng hàng có thể sụp đổ.

Náo lớn càng tốt, sẵn tiện tát cho Celestial Being một cái, cho họ biết khả năng nhân loại hòa bình thống nhất cơ bản là bằng không.

Đỗ Lan xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn.

Quả nhiên Đỗ Lan vẫn đáng ghét như vậy, lúc này sao cũng nên giúp một tay chứ, Saber không muốn thấy cảnh sinh linh đồ thán.

Thực tế không phải Đỗ Lan không giúp, mà là Đỗ Lan cảm thấy đây là chuyện nội bộ của Liên bang Trái Đất, thì nên để chính họ giải quyết, cái này khác với kẻ xâm lược ngoài hành tinh, thuộc về mâu thuẫn nội bộ nhân loại, các lãnh đạo quốc gia và quan viên Liên bang Trái Đất nhất định có thể xử lý tốt.

Xử lý không xong, Đỗ Lan ra tay giúp cũng chưa muộn.

Vở kịch này hết lớp này đến lớp khác, trước khi người ngoài hành tinh tới, nhân loại tự mình đã diễn xong kịch rồi.

Quân phản chính phủ quy mô không lớn, chỉ vì quan hệ trong hệ thống mới có thể thâm nhập vào phòng điều khiển chính quan trọng nhất của máy thăng hàng, một hơi khống chế cả tòa quỹ đạo thăng hàng, bắt giữ mười mấy vạn cư dân, tạo thành một vụ khủng bố nghiêm trọng.

Chương 989

Người dân toàn thế giới đều hướng ánh mắt về phía quỹ đạo thăng hàng không gian AEU ở Châu Phi.

Đỗ Lan và mọi người tự nhiên cũng đang xem, có điều hắn thực sự là đang xem kịch: Ta thấy lãnh đạo Trái Đất tuyệt đối không nên thỏa hiệp với chủ nghĩa khủng bố, vì nếu lần này họ thỏa hiệp vì mười mấy vạn người, lần sau phần tử khủng bố có thể sẽ bắt giữ hàng triệu người trong một thành phố, cho nên ta cho rằng nên từ bỏ máy thăng hàng không gian AEU và mười mấy vạn người bên trong.

Mọi người trên hạm Enterprise đã quen với việc Đỗ Lan nói những lời gây sốc nên chẳng ai thèm để ý đến hắn.

Theo tính toán thời gian thì Saji và Louise cũng đang ở trong quỹ đạo thăng hàng.

Soma nói: Có nên khóa định họ rồi truyền tống họ về trước không.

Lyle Lockon nói: Đừng vội, nếu họ gặp nguy hiểm sẽ tự khởi động thiết bị định vị, giờ họ chưa động đậy chứng tỏ họ có dự tính riêng.

Biết đâu họ có thể ngăn chặn quân chính biến cũng nên.

Nghe các thuyền viên nói nhiều như vậy, Sergei đột nhiên đứng dậy, Haguly là bạn của ông, ông không thể trơ mắt nhìn đối phương đi vào con đường tà đạo: Tôi có việc cần ra ngoài một chút.

Đi sớm về sớm.

Đỗ Lan không ngăn cản.

Liên bang Trái Đất vẫn chưa hồi âm, chắc hẳn Đại Tổng thống hiện giờ cũng rất mâu thuẫn, hơn nữa ba thế lực lớn yêu cầu ông ta phải giao nộp tài liệu trước, nếu đội duy trì thực sự làm chuyện gì mờ ám, họ phải nghĩ cách thu dọn đống tàn cuộc này.

Đã không giấu được nữa, Đại Tổng thống chỉ đành nói ra toàn bộ chuyện của đội duy trì.

Không ngờ đội duy trì cầm tiền của họ đi tàn sát người vô tội ở vùng chiến loạn, mặt mũi ba thế lực lớn đều tái mét.

Giờ mà chuyện này vỡ lở ra, quốc dân bản quốc nhất định sẽ nghi ngờ quốc gia mình có liên quan đến những việc này hay không, áp lực dư luận trong nước tuyệt đối sẽ tăng vọt.

Các quốc gia chủ chốt của Liên Hợp Quốc lập tức triệu tập hội nghị khẩn cấp, những thứ này nếu không giấu được thì chỉ có thể để Đại Tổng thống Liên bang Trái Đất và Tổng tư lệnh quân đội duy trì chịu trách nhiệm.

Do phần tử khủng bố vẫn còn ở không gian, nên hội nghị không kéo dài lâu, HRL, UNION, AEU đạt thành thống nhất: Đại Tổng thống Liên bang Trái Đất và Tư lệnh đội duy trì an ninh đã có những sai lầm tác chiến quá mức nghiêm trọng trong quá trình chỉ huy đội duy trì, nên chịu trách nhiệm không thể thoái thác.

Để duy trì sự vận hành thuận lợi của tổ chức Liên bang Trái Đất, đưa ra quyết định như sau: Bắt giữ những người chịu trách nhiệm trực tiếp của Liên bang Trái Đất cùng Tư lệnh quân đội duy trì cũ, bắt giữ các sĩ quan quân đội đã thực hiện tác chiến quá mức của quân đội duy trì cũ. 79.

Dùng việc bắt giữ một loạt người chịu trách nhiệm chính làm cái giá để dẹp yên toàn bộ sự kiện, nhưng chuyện này cần thời gian, hiện tại cũng chỉ mới đưa ra quyết định, coi như là lằn ranh cuối cùng trong đàm phán.

Có lằn ranh này, đàm phán chính thức có thể bắt đầu.

Xin chào, tôi là người phụ trách tổ đàm phán do Liên bang Trái Đất bổ nhiệm, về tình hình đội duy trì mà anh đề cập, ủy ban Liên bang Trái Đất rất coi trọng, nhất định sẽ tiến hành điều tra.

Anh cũng là quân nhân, nên hiểu rằng bất cứ chuyện gì cũng cần có chứng cứ, không thể vì lời nói một phía của anh mà bắt Đại Tổng thống Liên bang Trái Đất giải tới trước mặt anh được.

Trưởng đoàn đàm phán là một quý ông người Anh giàu kinh nghiệm đàm phán, từng nhiều lần đàm phán trao đổi con tin với các tổ chức khủng bố và hải tặc.

Haguly cũng không muốn làm hại người, lý tưởng của ông chỉ là vạch trần màn đen của đội duy trì mà thôi, đối phương nói rất có lý, nhưng ông cũng có lo lắng: Hiện tại đội duy trì đã hoàn toàn cải biên, chứng cứ trước đây sẽ bị họ xóa sạch, đến lúc đó tội nghiệt của họ sẽ tan biến vào lịch sử, không còn ai truy cứu nữa, những người vô tội kia đều sẽ chết oan uổng.

Thượng tá Haguly, xin anh đừng kích động.

Về sự kiện đội duy trì anh nói, chúng tôi quả thực chưa nắm rõ chứng cứ, nhưng hãy để chúng tôi làm một giả thiết dù họ thực sự đã làm những việc đó, thì anh nói cũng không sai.

Nhưng hành vi hiện tại của anh thì tính là gì đây.

Bắt giữ mười ba vạn cư dân quỹ đạo không gian, lấy họ làm con tin uy hiếp Liên bang Trái Đất nói ra sự thật.

Hiện giờ cho dù họ thừa nhận sự thật, những người khác cũng sẽ cho rằng đây chỉ là sự thỏa hiệp bất đắc dĩ của Liên bang Trái Đất vì bị anh uy hiếp mà thôi.

Cho nên xin anh hãy tin tưởng vào tính công chính của Liên bang

Trái Đất chúng tôi, chúng tôi đã tổ chức một tiểu tổ điều tra xem đội duy trì có tồn tại việc ra lệnh tác chiến quá mức sát hại nhân viên phi chiến đấu hay không.

Nếu nội bộ đội duy trì thực sự có vấn đề, xin hãy tin rằng chúng tôi nhất định sẽ trả lại sự thật cho toàn thế giới.

Nhưng bây giờ xin anh hãy thả con tin, vì họ cũng vô tội như những người chết oan mà anh muốn giúp đỡ vậy.

Lời của chuyên gia đàm phán vẫn rất có trình độ, ổn định tâm trạng Haguly, sau đó từng bước giải trừ phòng bị của ông ta.

Bảo với quân chính biến rằng, dùng một sai lầm để bù đắp một sai lầm khác là không thể hành động.

Haguly vốn không phải phần tử khủng bố, nên khi nghe Liên bang Trái Đất đã có tiểu tổ điều tra bắt đầu làm việc, tâm lý cơ bản đã thả lỏng rồi, nhưng ông ta cũng không phải kẻ ngốc có thể dễ dàng tin tưởng đối phương: Tôi muốn kết quả, nếu tiểu tổ điều tra của các ông thực sự đã bắt đầu làm việc, tôi muốn kết quả, chỉ cần ông có thể cho tôi một kết quả, tôi sẽ thả tất cả con tin.

Chuyên gia đàm phán cau mày, như vậy thì không ổn lắm, vì ông ta không biết mức độ kết quả điều tra thế nào mới khiến đối phương hài lòng, nếu không nắm chắc lằn ranh của đối phương, đây sẽ là cuộc chiến trì dai dẳng.

Ribbons cũng biết chuyện quân chính biến đột ngột xuất hiện, hắn lập tức biết Celestial Being hay lo chuyện bao đồng nhất định sẽ tới, tuy không nhất định sẽ xuất kích nhưng chỉ cần biết Celestial Being dừng ở chỗ nào, hắn có thể bắn pháo bản đồ.

Pháo bản đồ thứ hai đang xây dựng chỉ có Ribbons biết, thuộc về bí mật của đội duy trì, hiện tại đội duy trì cải biên, bí mật này cũng chỉ có một mình hắn biết, cũng là quân bài tẩy cuối cùng trong tay hắn.

Để tiêu diệt Biến cách giả tự nhiên đầu tiên Vương Lưu Mỹ, Ribbons đã phát điên rồi, ngay cả gián điệp trên tàu cũng không màng tới.

Con tin đều rất sợ hãi, hiện giờ tất cả các khoang đều bị đóng cửa, thông tin cũng bị nhiễu, họ cũng không biết bên ngoài có cử người giải cứu mình hay không.

Thoáng chốc vài giờ đã trôi qua, cơ thể họ bắt đầu cảm thấy khó chịu, một số nơi căn bản không có nhà vệ sinh, nơi có thì lại quá ít, lúc này thực sự rất khó xử.

Một số con tin đã sắp đến giới hạn chịu đựng.

Đại biểu đa quốc gia của Liên Hợp Quốc tụ tập lại với nhau, họ đang thương thảo biện pháp giải quyết ngoài đàm phán, nếu đàm phán không thành công họ cần kế hoạch dự phòng để khử sạch quân chính biến.

Sơ tán toàn bộ thành phố dưới chân đế, sau đó tiến hành bắn tỉa từ chính giữa phía trên không, chỉ cần nắm bắt cơ hội là có thể một kích phá hủy trung tâm điều khiển.

Ông điên rồi sao.

Nếu quỹ đạo thăng hàng giải thể, ông có biết sẽ gây ra tổn thất thế nào không.

Tôi biết, cho nên mới phải sơ tán toàn bộ thành phố dưới chân đế, chúng ta có thể chấp nhận tổn thất kinh tế, nhưng tuyệt đối không cho phép bất kỳ chủ nghĩa khủng bố nào ngóc đầu dậy.

Vị này hiển nhiên là quân nhân.

Vậy còn những người trên trạm không gian thì sao.

Ngoại trừ khoảng ba vạn người ở bộ phận chủ thể quỹ đạo thăng hàng sẽ hy sinh ra, mười vạn cư dân ở vòng ngoài sẽ vì cơ chế an toàn mà phân giải thoát ly, đó là những khoang thoát hiểm an toàn nhất, chỉ cần cử hạm đội đến là có thể đảm bảo an toàn cho họ.

Điên rồi, ông có biết AEU sẽ tổn thất bao nhiêu nếu máy thăng hàng giải thể không.

Bằng GDP của cả Châu Âu trong mấy năm đấy.

Đừng vội, Thiếu tướng Mike cũng đâu nói nhất định phải tiến hành tác chiến này, vả lại cho dù có làm, HRL trong vòng hai năm cũng sẽ đền cho ông một tòa quỹ đạo thăng hàng tiên tiến hơn, thành phố chân đế rộng rãi hơn.

Cảm tình không phải tiền của ông.

Đại biểu AEU vô cùng giận dữ: Phương án tác chiến như vậy tôi tuyệt đối không đồng ý.

Không có quỹ đạo thăng hàng, cơ hội khai phá không gian của họ ít nhất sẽ lùi lại mười năm, loại chiến thuật thương địch một nghìn tự tổn tám trăm này tuyệt đối không được.

Vậy thì chúng ta còn kế hoạch dự phòng khác, đó là để bộ đội đặc chủng từ bên trong máy thăng hàng bay vào không gian, sau đó tiến hành kế hoạch trảm thủ trong trạm không gian.

Ngoài đàm phán ra, tiểu tổ giải cứu chiến thuật do đại biểu các quốc gia thành lập cũng đang tiến hành thảo luận kịch liệt về kế hoạch tác chiến dự phòng.

Tuy nhiên kế hoạch vung tay quá trán đầu tiên đã bị đại biểu AEU đen mặt phủ quyết, người của HRL và UNION thì lại sướng rần, bắn tỉa phòng điều khiển, giải thể quỹ đạo thăng hàng, sơ tán thành phố chân đế, kế hoạch này mà thực hiện thì AEU có mà đền đến cái quần lót cũng phải đem đi cầm đồ.

Thành phố chân đế, thực tế chính là thành phố mới được xây dựng để duy trì quỹ đạo thăng hàng và vận tải của máy thăng hàng, đồng thời kiêm nhiệm bảo an cho máy thăng hàng, cũng có quy mô hàng triệu dân, có những doanh nghiệp truyền thống như trạm biến áp, cũng có những công ty khoa học kỹ thuật tiền tuyến khai phá vũ trụ, quy mô kinh tế khá đáng kể.

Kế hoạch tác chiến A không chỉ muốn dỡ bỏ quỹ đạo thăng hàng mà còn muốn hủy hoại một thành phố, tổn thất còn lớn hơn cả chiến tranh quy mô lớn, nên không được thông qua, tiếp tục kế hoạch B.

Kế hoạch B đơn giản hơn nhiều, chính là cử lính đặc chủng tinh nhuệ từ bên trong máy thăng hàng bay lên không gian tiến hành tác chiến.

Do bên ngoài trạm không gian đều có màn chắn phòng ngự vi sóng, nên chỉ có thể từ mặt đất thông qua quỹ đạo thăng hàng để tiến hành tác chiến, đương nhiên tổn thất là khó tránh khỏi, họ nhất định cũng đã chuẩn bị phòng ngự.

Hơn nữa lúc bắt đầu thiết kế quỹ đạo thăng hàng cũng đã tính đến việc sẽ có người thâm nhập từ bên trong nên các thiết bị phòng bị rất đầy đủ, kế hoạch này sẽ rất vất vả.

Vất vả cũng phải làm, cử tiểu đội MS đi.

Đại biểu AEU thấy kế hoạch tác chiến này còn có vẻ khả thi.

Đàm phán vẫn chưa có kết quả gì, tuy đúng là có tổ điều tra, nhưng tổ điều tra không phải thần tiên, dù có chứng cứ rồi đi bắt người cũng phải xác định được người ở đâu mới ra tay được, sĩ quan cấp thấp càng khó tìm, cần rất nhiều thời gian.

Chuyên gia đàm phán cũng đã nói chuyện với Thượng tá Haguly, xem có thể thả người trước không, họ có thể công bố một phần chứng cứ của đội duy trì trước, nhưng bị phủ quyết, Haguly chính là muốn thấy kết quả cuối cùng.

Vì ông ta cảm thấy hiện tại kế hoạch bắt giữ của mình đã có hiệu quả, chẳng phải đã có người đang hành động rồi sao, vậy thì cứ làm tới cùng để vạch trần triệt để màn đen của đội duy trì.

Thủ lĩnh của ba thế lực lớn cũng có ý kiến khác nhau, người thì thấy nên dùng kế hoạch B ngay, người thì thấy vẫn phải tiếp tục đàm phán, an toàn của con người là quan trọng nhất.

Nhưng thái độ được đằng chân lân đằng đầu của Haguly thực sự khiến người ta khó tin rằng ông ta sẽ thả người sau khi có kết quả, thảo luận diễn ra rất kịch liệt.

Lúc này Celestial Being cuối cùng cũng tới chân quỹ đạo thăng hàng AEU, họ cũng đến xem náo nhiệt, chuyện này họ còn phải xem tình hình mới quyết định tác chiến thế nào, môi trường tác chiến quá nguy hiểm, xung quanh toàn là con tin, không cẩn thận sẽ làm bị thương con tin.

Bắt giữ mười ba vạn con tin, loại người này thực sự là vì vạch trần màn đen của đội duy trì sao.

Lyle cảm thấy đây mới thực sự là phần tử khủng bố: Chúng ta có thể đánh một trận cận chiến không.

Bỏ qua Gundam, dùng súng ống để chiến đấu.

Đầu tiên phải xem xét làm sao để vào được, trung tâm điều khiển máy thăng hàng được thiết kế dễ thủ khó công, hơn nữa trung tâm điều khiển nằm ở giữa máy thăng hàng, chỉ cần một chút sơ suất là cả máy thăng hàng sẽ sụp đổ, lúc đó không còn là vấn đề con tin nữa, cả thành phố bên dưới sẽ gặp họa, cho nên chúng ta bắt buộc phải lập một kế hoạch tác chiến vạn vô nhất thất.

Cửu Điều cau mày sâu sắc, trong lòng lại đang nghĩ Đỗ Lan hiện giờ đang làm gì, thực ra chuyện thế này nếu có hạm Enterprise can thiệp thì giải quyết đơn giản vô cùng, chỉ cần dùng quang truyền tống là có thể nhẹ nhàng truyền tống toàn bộ quân chính biến đi nơi khác, giải cứu con tin an toàn.

May mà dù Đỗ Lan không hành động, Sergei đã hành động, ông tự mình truyền tống đến trung tâm điều khiển, muốn khuyên nhủ người bạn thân dừng hành vi ngu xuẩn này lại.

Hai người lính trung niên, cùng là Thượng tá, sau khi gặp mặt tự nhiên là cùng nhau hồi tưởng lại những năm tháng chinh chiến hào hùng năm xưa.

Cả hai đều là những người có lý tưởng có chí hướng, chỉ có điều một người hy vọng quốc gia mình tốt hơn, một người hy vọng toàn nhân loại tốt hơn.

Haguly vẫn sẵn lòng lắng nghe ý kiến của Sergei, Sergei nói hành vi bắt giữ này không nên là việc mà một người có lý tưởng làm.

Người bạn thân của mình dù đã lâu không gặp, nhưng vẫn là người hiểu mình nhất, Sergei, tôi không bằng anh, anh luôn có thể từng bước tiến về mục tiêu, dù gặp nghịch cảnh cũng có thể điềm tĩnh ứng phó, mãi mãi không kiêu ngạo không tự ti.

Cảm thán thốt ra, dù Sergei được gọi là gấu xám nước Nga, nhưng chức vị của ông đã dừng lại ở ghế Thượng tá rất lâu rồi, hiển nhiên một số ý tưởng của ông vẫn có chút khác biệt với cấp trên quân đội.

Nhưng Sergei chưa bao giờ mơ tưởng xa vời, làm một Thượng tá thì ở vị trí Thượng tá mà thực hiện lý tưởng của mình, bảo vệ đồng đội, ông chưa từng nghĩ đến việc nắm binh tự trọng.

Thấy bạn thân, Haguly tự thẹn không bằng, cộng thêm việc ông vốn luôn coi Sergei là thủ lĩnh, nên khi nghe Sergei đến khuyên nhủ, cuối cùng đã dao động, sẵn lòng từ bỏ cuộc chính biến này.

Hãy tin tưởng chính phủ, chính phủ nhất định sẽ tiến hành điều tra đội duy trì.

Sergei vỗ vai bạn thân nói.

Ai.

Thở dài, Haguly bị Sergei thuyết phục: Tôi đúng là già rồi, càng già lại càng nóng vội.

Sergei cũng chỉ biết vỗ vai bạn thân thêm lần nữa, hy vọng ông ấy gặp may mắn.

Chương 990

Phát hiện nguồn nhiệt phía trên không.

Nhưng ngay khi hai vị đại thúc trung niên đã giải quyết hoàn mỹ vụ bắt giữ, thì bất ngờ lại xảy ra, từ vũ trụ giáng xuống một đạo hào quang.

Cái gì.

Chẳng lẽ là bộ đội công kiên của Liên bang Trái Đất.

Haguly kinh hãi.

Không, là pháo kích.

Binh sĩ sợ khiếp vía, vì cú pháo kích đó quá mạnh.

Từ trên trời giáng xuống chiếc chùy thẩm phán, nhắm thẳng vào Celestial Being.

Ầm.

Cú pháo kích có thể bốc hơi cả một thành phố xuyên thấu qua tầng khí quyển, tuy không trúng trực tiếp, nhưng Ptolemaios 2 cũng nằm trong phạm vi sát thương hữu hiệu.

Luồng xung kích thổi lật cả phi thuyền, các thành viên Celestial Being lăn lộn trong phi thuyền, không chết cũng bị thương.

Cảnh báo vang lên quá muộn, tất cả đều xảy ra trong nháy mắt, Celestial Being sau khi phát hiện pháo kích từ trên không lập tức chuyển hướng nhưng vẫn đánh giá thấp uy lực của pháo bản đồ.

Ầm, một cái hố sâu khổng lồ lặng lẽ kể về uy lực của chiếc chùy thẩm phán.

Celestial Being tổn thất nặng nề, tất cả mọi người đều bị thương, phi thuyền chìm trên đất liền, nửa thân thuyền bị cát vàng vây hãm, hoàn toàn tĩnh lặng.

Ầm, vì điểm khai pháo rất gần máy thăng hàng, cả tòa quỹ đạo thăng hàng đều đang rung chuyển, con tin bên trong sợ khiếp vía.

Đang ở trung tâm điều khiển, Sergei và Haguly nhìn nhau ngơ ngác, không biết cú pháo kích từ trên không này rốt cuộc là muốn làm gì.

Uy hiếp, hay là cướp cò.

Enterprise, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sergei hỏi.

Ngạch, là pháo đài pháo bản đồ, là pháo đài pháo bản đồ thứ hai.

Soma nhanh chóng hồi đáp: Hạm trưởng, tôi sẽ truyền tống các ngài về ngay.

Đừng vội, xác định an toàn của con tin, để Saji và Louise về trước, rồi điều tra xem rốt cuộc ai đang điều khiển pháo đài.

Là mệnh lệnh do Ribbons ban xuống, hiện tại phát pháo thứ hai đang tích tụ năng lượng, chính là cảm giác nắm giữ sức mạnh này, có pháo bản đồ hắn có thể thần cản sát thần phật cản sát phật, quả nhiên những gì mình theo đuổi không hề sai, cảm giác trên đỉnh thế giới khiến người ta say mê.

Phát pháo thứ hai, khai hỏa.

Ribbons tuyên bố một cách vô cảm.

Rõ.

Ầm.

Sức mạnh hủy diệt thành phố lại một lần nữa gào thét, sự thẩm phán từ trên trời lần này muốn bốc hơi triệt để Celestial Being.

Tiếng cảnh báo đánh thức mọi người, nhưng ai nấy đều đau đớn khắp người, căn bản không thể lập tức quay lại làm việc, lần này Ptolemaios 2 không thể tránh né.

Mọi người không sao chứ.

Cửu Điều hét lớn, nhưng chỉ nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn của thuộc hạ.

Chấn động, Ptolemaios 2 dường như đang dập dềnh trên mặt biển, lúc này các thành viên Celestial Being đang chìm trong bóng tối vẫn chưa biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì đáng sợ.

Cường độ động đất vượt quá cấp mười hai xảy ra, ngay cả quỹ đạo thăng hàng trên không cũng bị rung động, cả thành phố chân đế đều bị sóng động đất lan tới, tổn thất nặng nề.

Rắc rắc, vỏ ngoài quỹ đạo máy thăng hàng vì động đất mà nứt vỡ.

Lúc này sai lệch xảy ra, pháo bản đồ bắn trúng vào giữa máy thăng hàng, chia quỹ đạo thăng hàng làm đôi.

Thiên tai và nhân họa trong khoảnh khắc này toàn bộ hội tụ tại vùng đất bi thương này, khiến tai nạn leo thang trở thành ngày tận thế hủy thiên diệt địa của nhân loại.

Khi ban ngày biến thành đêm tối, mây đen sẽ bao phủ toàn bộ tinh cầu, động đất và sóng thần sẽ viết lại địa hình của hành tinh này, đó là bước đầu tiên để Sa La Mạn Xà đánh thức ý chí của tinh cầu.

Cơn chấn động đột ngột làm rung chuyển toàn bộ lục địa châu Phi, dưới tác động liên hợp của trận động đất mạnh và phát pháo bản đồ thứ hai, thang máy quỹ đạo của AEU đã bị đánh gãy hoàn toàn.

Lớp vỏ ngoài cấu thành thang máy mất đi lực bám trong nháy mắt, rơi xuống thành phố đặt tại cơ tọa của nó.

Những tấm vật liệu nặng hàng tấn đó, dưới tác dụng của trọng lực, giống như đạn pháo thực hiện một cuộc oanh tạc thảm sát đối với thành phố bên dưới.

Trong thành phố vừa bị động đất tàn phá, cư dân còn chưa kịp hoàn hồn, tai nạn diệt vong đã nối gót mà đến.

Uỳnh.

Một khung cảnh thê lương, cư dân bên dưới chỉ có thể tuyệt vọng chờ chết.

Phạm vi rơi quá lớn, những người dân với đôi mắt vô thần chỉ biết ngẩng đầu chờ đợi tử vong.

Ngay khoảnh khắc này, sự nhỏ bé của nhân loại đã bộc lộ không còn gì nghi ngờ.

Sao có thể như vậy.

Các thành viên của Thiên Nhân bị chấn động đến choáng váng nhìn thấy cảnh tượng như địa ngục.

Thành phố vốn đã bị hủy hoại bởi động đất nay lại phải hứng chịu trận oanh tạc thảm khốc, khiến những người sống sót tiếp tục phải chịu thử thách của tử vong.

Phải ngăn chặn chuyện này lại.

Sát Na bất chấp xương sườn đang đau âm ỉ, lao vào kho máy: Sát Na F.

Thanh Anh, 00 Cao Đạt, xuất kích.

Không thể dùng bệ phóng thì tự mình bước ra, sau đó bay về phía thang máy với tốc độ nhanh nhất.

Dùng hỏa lực của Cao Đạt nhất định có thể ngăn được những tấm vỏ ngoài đang rơi xuống.

Trans Am.

Sức mạnh của Cao Đạt là để thủ hộ hòa bình, nên nhất định phải ngăn được bi kịch này, Sát Na kiên định tin tưởng.

Ba phi công còn lại cũng bất chấp thương tích, lập tức lên Cao Đạt đuổi theo Sát Na.

Chẳng phải chỉ là mấy tấm vật liệu thôi sao.

Xem ta dùng Cao Đạt bắn hạ hết.

Cáp Lôi Lộ Á thốt ra lời ngông cuồng, gia tốc bay về phía khu vực gặp nạn.

Bắn, bắn, bắn.

Ngăn chặn những vật liệu nặng nề đó ngay trên không trung, đánh tan tất cả thành tro bụi để ngăn chặn tổn thất lớn hơn.

May mắn là khi thiết kế thang máy, các nhà thiết kế đã tính đến việc không lãng phí diện tích bề mặt khổng lồ, nên đã lắp đặt một lượng lớn các tấm pin năng lượng mặt trời cấu tạo từ silicon, có đặc tính giống như thủy tinh.

Sau khi chịu va chạm mạnh, chúng vỡ tan thành những mảnh vụn nhỏ, điều này làm tăng đáng kể hiệu quả làm việc của Thiên Nhân.

Tuy nhiên, số lượng lớp vỏ ngoài rơi xuống quá nhiều, tầm mắt nhìn lên bầu trời toàn là những vật thể nguy hiểm đang rơi, dày đặc đến mức bốn chiếc Cao Đạt dù có khai hỏa hết mức cũng khó lòng ngăn chặn toàn bộ.

Hỏng bét.

Một tấm phát điện màu xanh lam đang lao xuống với tốc độ cực nhanh đã lọt qua lưới lửa của Trí Thiên Sứ, chỉ còn bốn trăm mét nữa là sẽ đập xuống đất, nghiền nát cỏ cây và những đứa trẻ.

Uỳnh.

Đừng quên chúng ta, thành phố này do chúng ta bảo vệ.

Quân phòng thủ thành phố cuối cùng cũng xuất hiện.

Dù trận động đất khiến họ trở tay không kịp, nhưng binh sĩ vẫn là binh sĩ.

Không ngăn được động đất, lẽ nào lại không ngăn được vật thể rơi.

Họ điều khiển những cỗ máy AEU 9 lạc hậu gia nhập vào trò chơi đạn mạc điên cuồng này.

Cao Đạt là tuyến phòng thủ đầu tiên, tấn công các vật thể ở độ cao khoảng một ngàn năm trăm mét, còn quân phòng thủ phụ trách những con cá lọt lưới trong phạm vi một ngàn mét.

Trang bị của quân phòng thủ tuy lạc hậu nhưng số lượng gấp hàng chục lần Thiên Nhân.

Sự hợp tác này đã tạo ra một lưới lửa khổng lồ bảo vệ người dân.

Mọi người đều chìm đắm trong cảm giác thành tựu như thể đang cứu thế giới, mà không biết rằng mối đe dọa thực sự không phải là những vật thể rơi, mà là ý chí của Trái Đất đang ẩn sâu trong lõi hành tinh, vốn đã thiết kế cộng hưởng với Sa La Mạn Xà.

Nhưng vở kịch đang diễn ra hiện tại thật sự rất nhiệt huyết.

Chương 991

Kẻ thù cũ nay gạt bỏ hiềm khích để chiến đấu vì một mục tiêu chung, cùng hướng về một phương hướng mà khai hỏa điên cuồng.

Răng rắc.

Những tiếng rít chói tai truyền đến từ thiên trụ đã gãy đoạn, rồi đột nhiên mọi thứ trở nên yên tĩnh, hay đúng hơn là một âm thanh lớn hơn đã át đi tiếng rung động và va chạm của kết cấu thiên trụ một âm thanh khổng lồ đến từ bầu trời.

Tiếng xé gió, tiếng bùng cháy, ngay phía trên dải tro bụi do các tấm năng lượng mặt trời vỡ vụn tạo ra, có một vật thể khổng lồ đang lao xuống.

Vù vù.

Tiếng gió càng lúc càng lớn, radar của Thiên Nhân đột nhiên nhảy ra một điểm đỏ khổng lồ, cảnh báo vang lên dồn dập.

Lùi lại, Lyle.

Lùi lại.

Robot Haro điên cuồng cảnh báo chủ nhân, có nguy hiểm đang tiếp cận từ phía trên, nếu không chạy sẽ chết.

Rốt cuộc là cái gì.

Dù nghe thấy cảnh báo, nhưng các thành viên Thiên Nhân đều biết mình không thể chạy.

Nếu chạy, thành phố bên dưới sẽ hoàn toàn bị hủy diệt.

Lúc này cư dân đã bắt đầu tự cứu, tìm kiếm hàng xóm bị kẹt dưới đống đổ nát, kiên cường hành động.

Uỳnh.

Lớp tro bụi từ kính silicon đen bao quanh nửa đoạn thiên trụ bị một sức mạnh khổng lồ đẩy ra.

Một vật thể rực cháy như thần ma giáng thế hiện ra trước mắt mọi người.

Đó là pháo đài yếu tắc pháo bản đồ rơi xuống từ quỹ đạo không gian, giống như một thiên thạch bất khả chiến bại lao thẳng xuống mặt đất.

Hóa ra do trận động đất đã khiến pháo đài xảy ra hiện tượng cộng hưởng, những bộ phận liên kết vốn chưa hoàn thiện đã bị đứt gãy hoàn toàn.

Pháo đài bị trọng lực tóm gọn, trở thành một biến số mới trong sự cố này.

Nếu pháo đài khổng lồ này rơi xuống, không cần phải nói cũng biết, đó chính là thiên thạch đập vào Trái Đất, cả thành phố sẽ tiêu đời.

Nhưng nguy cơ hơn cả là hỏa lực của Thiên Nhân không thể ngăn chặn được khối kim loại khổng lồ này.

Đùa à.

Chúa ơi, chúng ta nỗ lực đến giờ là vì cái gì chứ.

Nhìn nòng súng đỏ rực của AEU 9, các phi công MS đều đã học được từ tuyệt vọng.

Lẽ nào Chúa thật sự bỏ rơi nhân loại chúng ta sao.

Nhìn pháo đài hủy diệt đang đè nặng trên đầu, tất cả quân phòng thủ đều từ bỏ kháng cự.

Thứ này làm sao có thể đánh bại được.

Chỉ riêng cái bóng của nó thôi đã khiến người ta tuyệt vọng.

Cao Đạt của Thiên Nhân tập trung hỏa lực vào pháo đài, nhưng vô ích, hỏa lực của họ không đủ để phá hủy nó.

Đề Da Lợi Á, không thể nghĩ cách gì sao.

Lyle hỏi Đề Da Lợi Á người điều khiển chiếc Cao Đạt có hỏa lực mạnh nhất, hy vọng hắn có thể nghĩ ra cách.

Tuy nhiên, dù đã kết nối với VEDA, Đề Da Lợi Á cũng không có tin tức tốt lành nào.

Nếu sử dụng toàn lực của Sí Thiên Sứ có thể đánh vỡ pháo đài, nhưng những mảnh vỡ vẫn đủ uy lực để nghiền nát thành phố bên dưới.

Điều này khác hẳn với những vật liệu silicon dễ biến thành tro bụi, những khối kim loại dù bị đánh vỡ vẫn là những khối kim loại chết người.

Không đánh vỡ thì là một nhát dứt điểm, đánh vỡ thì là thiên nữ tán hoa, dù rơi xuống kiểu gì thì kết quả cũng không thay đổi.

Khốn kiếp.

Đề Da Lợi Á cũng không kìm được mà chửi thề.

Chẳng lẽ Thiên Nhân không thể mang lại hòa bình cho thế giới lấy một lần sao.

Từ khi hắn bắt đầu hành động đến nay, con đường của Thiên Nhân chưa bao giờ thuận lợi, mỗi lần đều mang lại sự phá hoại lớn hơn, điều này khiến Đề Da Lợi Á cảm thấy một sự thất bại sâu sắc.

Tất cả mọi người đều ngừng bắn, trừ một người, đó chính là Sát Na.

Chỉ cần còn ngồi trên ghế lái Cao Đạt, hắn sẽ không bao giờ bỏ cuộc.

Tuy nhiên, 00 Cao Đạt dù nỗ lực thế nào cũng vô dụng.

Nhân loại từ xưa đến nay vốn đa tai đa nạn, khi đối mặt với thảm họa bất khả kháng, nhân loại không có lựa chọn nào khác ngoài việc gánh chịu.

Uỳnh, pháo đài không hề giảm khí thế, đã hạ xuống độ cao hai ngàn năm trăm mét và ngày càng thấp hơn, sắp sửa đè bẹp tất cả.

Sát Na không cam tâm, lẽ nào thật sự phải trân trân nhìn hàng triệu người bị pháo đài đè chết sao.

A a.

Thật không cam tâm.

Chẳng phải chỉ là một tòa pháo đài sao, xem ta đẩy nó về đây.

Ngay lúc mọi người đang tuyệt vọng, một giọng nói kiêu ngạo vang lên giữa hư không, rồi không gian vặn vẹo, một chiếc phi thuyền hình đĩa khổng lồ từ trung tâm sự vặn vẹo đó mạnh mẽ lao ra.

Sơ hào cơ, Nhị hào cơ.

Vẫn là giọng nói đó.

Tâm linh trùng điệp tức thì, AT Lực Tràng toàn khai.

Đó là tiếng hét của một nam một nữ, trên chiếc phi thuyền hình đĩa xuất hiện những lực tràng hình lục giác màu đỏ.

Họ định làm gì.

Tại sao lại bay xuống bên dưới pháo đài đang rơi.

Chẳng lẽ định dùng phi thuyền để đỡ lấy pháo đài sao.

Không thể nào, uy lực của pháo đài rơi xuống tương đương với một quả bom hạt nhân, tuyệt đối không thể chống đỡ được.

Tuy nhiên, biến cái không thể thành có thể mới chính là phong cách của người xuyên không.

Đẩy nó về.

Đỗ Lan phất tay một cái, Lockon giữ vững tay lái phi thuyền, chờ đợi cú va chạm.

Vài giây sau, uỳnh.

Pháo đài rơi xuống cuối cùng đã tiếp xúc với đĩa tròn của tàu Tiến Thủ Hào, nhưng nhờ có AT Lực Tràng kế thừa, phi thuyền không bị sức mạnh đó đập nát, ngược lại lực tràng còn tỏa ra ánh đỏ yêu dị, hớp hồn người xem.

Có đỡ được không.

Nhìn Tiến Thủ Hào bị áp chế, độ cao bắt đầu giảm xuống, những người bên dưới thầm cầu nguyện đừng rơi xuống cùng với pháo đài.

Không, không rơi được đâu.

Sát Na nhìn rõ, tàu Tiến Thủ Hào đã chặn được pháo đài, vì tốc độ của nó đã chậm lại nhờ sự ngăn cản của phi thuyền.

Không chỉ chậm lại, các họng phun bên dưới phi thuyền đồng loạt khai hỏa, muốn đẩy cả phi thuyền lẫn pháo đài trở lại bầu trời.

Họ thật sự định đẩy pháo đài về sao.

Ầm.

Tàu Tiến Thủ Hào đã chặn được thế rơi của pháo đài, năng lượng khổng lồ va chạm hoàn toàn vào AT Lực Tràng, như thể bị bom hạt nhân oanh kích, nhưng AT Lực Tràng đã thể hiện uy lực vốn có của nó.

Sau khi Sa Từ và Lộ Dịch Ti được truyền tống về Tiến Thủ Hào, họ lập tức bước vào chế độ chiến đấu.

Việc luyện tập tâm lý trùng điệp trong hai năm qua cho phép họ đồng nhất tần số AT Lực Tràng của Sơ hào cơ và Nhị hào cơ, khiến uy lực tăng vọt.

Chương 992

Thành công rồi.

Đỗ Lan tự nhủ mình lại xuất hiện đúng lúc đúng chỗ: Mở toàn bộ cổng pháo, ngăn chặn hết những tấm pin mặt trời còn đang rơi xuống.

Rõ, cổng pháo toàn khai, bắn.

Hàng trăm đạo hào quang chói mắt bắn ra, hỏa lực này mạnh gấp mấy lần tuyến phòng thủ trước đó, hơn nữa mỗi tia sáng đều có khả năng truy tung.

Đây chính là điểm ưu việt của máy tính so với con người, có thể đồng thời điều khiển hơn hai trăm khẩu pháo bắn tỉa chính xác mọi mục tiêu.

Bầu trời một lần nữa xuất hiện màn khói bụi, nhưng lần này không kéo dài lâu, vì Tiến Thủ Hào vẫn đang từ từ bay lên, xé tan màn khói, để ánh mặt trời tái hiện nhân gian.

Tiến Thủ Hào.

Cửu Điều thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ họ quả nhiên không đứng nhìn.

Còn những người lần đầu thấy Tiến Thủ Hào thì đều há hốc mồm kinh ngạc.

Họ không hiểu Tiến Thủ Hào xuất hiện như thế nào, cũng không hiểu làm sao nó có thể chống đỡ được pháo đài đáng sợ như vậy.

Đơn giản là mạnh đến mức không thể tin nổi.

Chỉ là hiện tại Tiến Thủ Hào thực sự không có thời gian để ở lại khoe khoang.

Dù Đỗ Lan rất muốn, nhưng Sa La Mạn Xà đã đến, hắn phải dẫn đầu hạm đội tinh hạm đánh chặn nó, nếu không chẳng biết còn thảm họa gì ập đến nữa.

Trận động đất đầu tiên đã ảnh hưởng đến cả châu Phi, hủy diệt nhiều thành phố, đánh gãy một thiên trụ.

Nếu còn có sóng thần và núi lửa phun trào, e rằng sẽ là ngày tận thế thực sự.

Bạn cũ, tôi cũng phải đi rồi, chuyện này cứ kết thúc ở đây đi.

Sergei ở trong không gian trấn an tâm trạng cư dân, bây giờ ông phải quay lại tiếp tục chiến đấu.

Pang Hercule nhìn thành phố cơ tọa tan hoang và thiên trụ bị hủy hoại, trầm mặc gật đầu.

Dù tất cả đều là ngoài ý muốn, nhưng vào lúc này nếu ông còn không biết điều mà tiếp tục đảo chính thì chính là tội nhân.

Kết thúc thôi, cứ thế mà kết thúc.

Trở lại Tiến Thủ Hào, Sergei lập tức vào chế độ hạm trưởng, hỏi: Là Sa La Mạn Xà sao.

Đỗ Lan gật đầu: Xem ra Sa La Mạn Xà đã ảnh hưởng đến Trái Đất rồi, dù mây đen chưa tới nhưng chúng ta chỉ có thể chủ động xuất kích thôi.

Liên minh Nhân cách và UNION đã liên lạc, đội quân thâm không của họ cũng đã bắt đầu tập kết, làm đội dự bị sẵn sàng tham chiến bất cứ lúc nào.

Cuối cùng cũng bắt đầu rồi sao.

Sergei ngồi lại ghế hạm trưởng: Thông báo toàn hạm, chuẩn bị nghênh chiến.

Nghe thấy giọng nói của cha, Andrei đang ở kho máy cũng muốn ra chiến trường.

Anh đã xem nhật ký hành trình của Tiến Thủ Hào, hiểu được những quyết định khó khăn mà cha đã đưa ra khi đối mặt với khủng hoảng, hiểu được rằng một người lãnh đạo không thể chỉ nghĩ cho riêng mình.

Sergei là người luôn đặt lợi ích tập thể lên trên lợi ích cá nhân, có lẽ trước mặt người thân ông là một kẻ ngốc, nhưng với quốc gia, ông chính là cột trụ.

Billy dặn dò cấp dưới của mình: Chuẩn bị cho tốt, công việc của chúng ta là khi các cơ thể máy quay về kho, phải đảm bảo chất ô nhiễm không thể thoát ra khỏi phạm vi kho máy.

Thế nên hãy cầm chắc vũ khí, cuộc chiến của chúng ta còn nguy hiểm hơn cả các phi công.

Bầu khí quyển Trái Đất trong nháy mắt thay đổi, nghiêm trận đợi sẵn như thể sắp có chuyện kinh khủng xảy ra.

Tàu Ptolemaios II không thể khởi động, nên họ đã liên lạc với vũ trụ để phi thuyền dự phòng đến ứng cứu.

Đi đi lại lại mất thêm hai ngày, khi Thiên Nhân trở lại vũ trụ, thứ họ thấy là hạm đội an ninh thâm không khổng lồ đã tập kết đầy đủ trên quỹ đạo không gian.

Trái Đất từ khi nào lại có nhiều chiến hạm như vậy.

May mà hiện tại Thiên Nhân đang ở chế độ tàng hình, hòa mình vào tinh không, nếu không thật sự sợ bị bao vây bởi mật độ phi thuyền dày đặc trên màn hình kia, họ sẽ không chạy thoát nổi.

Đó là Đội an ninh thâm không của Trái Đất.

Cửu Điều nói: Tôi cũng chỉ biết đôi chút, thực ra từ hai năm trước, Tiến Thủ Hào đã luôn chia sẻ tình báo với Liên minh Nhân cách và UNION, nên họ đã bí mật hợp tác xây dựng một đội quân chống lại người ngoài hành tinh, đặt tên là Đội an ninh thâm không.

Chúng ta cũng phải chuẩn bị thôi.

Iolia nhìn đội quân khổng lồ này mà nói, trong lòng ông thực sự có nhiều bất an.

Nhân loại không đánh lại người ngoài hành tinh, vẫn phải đối thoại mới được.

Vì thế, tất cả những gì Iolia xây dựng từ hơn một trăm năm qua đều xuất phát từ nỗi sợ hãi người ngoài hành tinh và khuynh hướng thất bại chủ nghĩa nghiêm trọng của ông.

Con đường đối thoại mà ông chọn là vì ông cho rằng nhân loại không thể đánh lại người ngoài hành tinh, nhưng nếu chỉ đối thoại mà không chuẩn bị chiến đấu thì chẳng khác nào dâng quyền sinh sát của nhân loại vào tay người ngoài hành tinh.

Nhưng đại bộ phận mọi người không sẵn sàng chấp nhận số phận nô lệ, họ thà chiến tử vì tự do.

Vương Lưu Mỹ, cô có thể điều khiển Thăng Hàng Dực, cùng Sát Na đi đối thoại với người ngoài hành tinh.

Không còn thời gian chờ Sát Na biến cách hoàn toàn, chỉ có thể để Vương Lưu Mỹ ra trận.

Chẳng phải mình chờ đợi chính là khoảnh khắc này sao.

Trở thành đại diện của toàn nhân loại, trở thành người duy nhất trong hàng tỷ người, trở thành kẻ siêu nhiên nhất.

Vương Lưu Mỹ không kìm được mà mỉm cười, đôi mắt sáng rực khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Trans Am.

Tàu Ptolemaios gia tốc bay về phía người ngoài hành tinh xuất hiện.

Hiện tại, các kênh thông tin bí mật giữa các quân chủng chính hoạt động liên tục, từ xuất hiện nhiều nhất là người ngoài hành tinh, vì thế Thiên Nhân dễ dàng biết được vị trí và động thái của họ.

Sa La Mạn Xà sau khi tiến vào hệ mặt trời đã liên tục gia tốc, lúc này đã tiếp cận Mặt Trăng, biên đội tác chiến duy nhất của hạm đội tinh hạm đang đợi ở đó.

Đội an ninh thâm không cũng muốn ra tiền tuyến đối đầu trực diện, nhưng cấp trên không cho phép.

Đây là đội quân tinh nhuệ nhất của nhân loại, được vũ trang bằng các MS thế hệ thứ năm tiên tiến nhất.

Để đội tinh nhuệ nhất xông lên mà không có tình báo chẳng khác nào trò đùa, không ai đánh trận như vậy.

Chỉ khi nắm rõ bài vở của kẻ địch, tìm ra điểm yếu, mới là lúc đội tinh nhuệ xuất kích.

Đội tiên phong và đội tinh nhuệ đều đánh rất vất vả, nhưng cái vất vả này chia thành hai khái niệm khác nhau.

Đội tiên phong chủ yếu vì không quen với kẻ địch, không tìm ra cách ứng phó nên tổn thất nặng nề.

Còn đội tinh nhuệ là đánh trận cứng, phải tìm ra điểm yếu để tung đòn quyết định, thường phải đổi bằng vô số mạng người.

Khối khí đen khổng lồ vẫn chưa tan hết, nhưng đã dàn thế trận phòng thủ.

Phi hành khí cấp đại hạm: ba ngàn.

Phi hành khí cấp trung: hai mươi bảy ngàn.

Phi hành khí cỡ nhỏ: hai trăm bốn mươi ngàn.

Khi Soma đọc ra số lượng kẻ địch trên radar, mọi người đều giật mình kinh hãi.

Đỗ Lan quay đầu nói: Xem ra lần này Sa La Mạn Xà cũng nghiêm túc đấy nhỉ, số lượng này còn nhiều hơn tổng số MS của cả ba thế lực lớn trên Trái Đất cộng lại.

Đây chắc chắn là một trận khổ chiến.

Dù quân đội duy trì đã biết sẽ phải chiến đấu với người ngoài hành tinh, nhưng không ngờ đối phương lại hùng hậu đến vậy.

Vừa xuất hiện đã là cả một đội quân của một hành tinh, đánh thế nào đây.

Chẳng phải là nộp mạng sao.

Chưa kịp khai chiến, hạm đội tinh hạm mới chỉnh đốn đã chùn bước mất một nửa.

Sa La Mạn Xà sinh sôi bằng cách đánh thức ý chí tinh cầu, sinh mệnh của chúng đối với nhân loại tuyệt đối là tồn tại cấp độ thần linh.

Một tinh cầu bị nguyền rủa bằng máu thịt biến thành cơ thể sống đã là tồn tại mà nhân loại khó lòng kháng cự.

Nhân loại ở thế giới này không có sức mạnh để phá hủy tinh cầu.

Không thể thắng nổi, không thể thắng nổi đâu.

Các binh sĩ run rẩy vì sợ hãi.

Trước đây kẻ thù của họ cũng là con người như họ, cùng lắm là chênh lệch chút ít về trang bị, nhưng giờ kẻ thù đông gấp hàng trăm lần, làm sao mà chiến thắng.

Binh sĩ đang sợ hãi.

Sergei cũng biết điều này là quá sức với họ, thực ra chính ông cũng cảm thấy chiến thắng là điều không tưởng.

Loại kẻ thù này thực sự vượt quá sự tưởng tượng.

Hạm trưởng, để đội Cao Đạt xuất kích đi, đội trưởng không có đây, để tôi chỉ huy.

Soma nói.

Ai bảo ta không có đây.

Là Graham liên lạc: Ta đang ở ngay sau các ngươi.

Đồng thời anh ta còn dẫn theo tiểu đội Biến cách giả nguyên thủy.

Chương 993

Đỗ Lan, đúng như anh nói, không ngờ Ribbons thật sự còn giấu một chiêu, giờ chúng ta nên làm gì hắn.

Cơ hội để họ lấy công chuộc tội đến rồi.

Họ biến cách chẳng phải là để đối diện với người ngoài hành tinh sao, giờ cho họ cơ hội đó.

Đỗ Lan cười nói: Ám sát ta, còn giấu cả một pháo đài pháo bản đồ, Ribbons, ngươi cũng lắm ý tưởng thật.

Trên màn hình, Ribbons lộ vẻ khinh thường: Ta là Biến cách giả, sẽ không chịu sự gò bó của bất kỳ ai.

Nhưng những chuyện ngươi khổ tâm tính toán đều thất bại rồi, cuối cùng vẫn phải dựa vào ta mới có thể đứng trước mặt người ngoài hành tinh.

Ta cũng không giết ngươi, không bắt giữ ngươi, ngươi và tiểu đội Biến cách giả của mình cứ làm tiên phong đi giao lưu tình cảm với người ngoài hành tinh là được.

Ribbons cũng nhìn thấy số lượng kinh người của đối phương, sắc mặt xanh mét, nhưng hắn biết mình không có lựa chọn.

Chỉ riêng nhóm Biến cách giả nguyên thủy của Graham hắn đã đánh không lại, chứ đừng nói đến Đỗ Lan.

Hắn nhìn Đỗ Lan bằng ánh mắt oán hận rồi lên Cao Đạt, ba chiếc Cao Đạt của Biến cách giả nguyên thủy bay vút đi.

Mọi người đều tập trung ánh mắt vào ba điểm đỏ trên màn hình, họ ngày càng gần trận địa kẻ địch.

Những phi thuyền ngoài hành tinh dày đặc như một bức trường thành vô tận chặn phía trước.

Khi đến một khoảng cách nhất định, bức tường bắt đầu chuyển động, đầu tiên là những phi đĩa chiến đấu nhỏ nhất, bay về phía Ribbons theo từng hàng.

Đây đều là người ngoài hành tinh sao.

Ribbons nhớ lại biểu đồ thời gian của Thiên Nhân, lúc này nên thông qua đối thoại để hiểu người ngoài hành tinh, hiểu tâm tư của chúng.

Ta chính là Biến cách giả.

Đôi mắt vàng rực, khuỷu tay của Reborns Gundam giải phóng lượng lớn hạt màu đỏ, trong nháy mắt bao phủ cả không gian: Nói cho ta biết, mục đích của các ngươi là gì.

Đỗ Lan cạn lời, thầm nghĩ gã này quá nôn nóng rồi, lũ này chỉ là những đầu dây thần kinh bị kiểm soát, căn bản không có ý thức, e là không thể trả lời Ribbons được cái gì đâu.

Ribbons.

Các Biến cách giả khác thấy Ribbons thật sự thực hiện đối thoại theo kế hoạch, cũng mở năng lượng biến cách, kết nối với Ribbons thành một mạng lưới tư duy thống nhất để ngăn chặn lượng tình báo khổng lồ từ người ngoài hành tinh làm cháy não bộ của hắn.

Nhờ sự rõ nét đó, Ribbons tận dụng hai bộ não, phát huy lực biến cách đến cực hạn, cộng thêm các hạt do Reborns Gundam giải phóng có hiệu quả tăng cường sóng não, trong nháy mắt cả vũ trụ vang vọng giọng nói của Ribbons: Trả lời ta, các ngươi rốt cuộc có mục đích gì.

Đó chính là đối thoại.

Nhân loại nghe thấy ngôn ngữ vang lên trực tiếp trong não bộ, còn người ngoài hành tinh nghe thấy sóng não truy vấn.

Tuy nhiên, không có phản hồi.

Quả nhiên những phi hành khí nhỏ đó chỉ là đầu dây thần kinh, chỉ là móng tay, sợi lông của tinh cầu sống mà thôi.

Móng tay và sợi lông làm sao trả lời câu hỏi được.

Chỉ có tấn công.

Ribbons rất tức giận, tại sao không có phản hồi.

Rõ ràng bước cuối cùng trong kế hoạch là như vậy, lẽ nào chỉ vì mình là Biến cách giả nguyên thủy.

Ribbons, cẩn thận.

Đồng đội nhắc nhở Ribbons về đòn tấn công phía trước.

Reborns Gundam né tránh, bắn nổ một hàng phi đĩa chiến đấu, nhưng phía sau còn nhiều hơn nữa, lao tới tấn công bất chấp tính mạng.

Việc đối thoại dường như không có tác dụng gì, ít nhất là người ngoài hành tinh không hề buông vũ khí.

Tại sao không có hiệu quả.

Ribbons không cam lòng, hắn muốn tiếp tục đối thoại: Trans Am.

Hãy để sắc đỏ đậm đặc hơn nữa, mở rộng tư tưởng của mình đến mức mạnh nhất: Các ngươi vì sao mà đến.

A a.

Các binh sĩ của hạm đội tinh hạm đều cảm thấy đau đầu, giọng nói của Ribbons đã khiến người ta khó lòng chịu nổi.

Bởi vì các hạt từ lò mặt trời đỏ có hại cho con người, nghe một chút thì không sao, nhưng như Ribbons bất chấp hậu quả mà đẩy hoạt tính của hạt lên cực hạn thì người bình thường không chịu đựng được.

Đỗ Lan lắc đầu, khí phách trước đây của Ribbons đâu rồi.

Sao trước mặt người ngoài hành tinh lại chỉ còn biết đối thoại thế này, chẳng lẽ chỉ biết bắt nạt người nhà thôi sao.

Ribbons, nếu không được thì tiêu diệt chúng đi.

Phàm là kẻ đến mà không có thiện ý thì chính là kẻ địch.

Đỗ Lan nói, đồng thời ra hiệu cho Sergei chuẩn bị chiến đấu.

Toàn hạm đội chú ý, không được tiếp cận khối khí đen, tất cả hạm đội chuẩn bị khai pháo, xây dựng trận tuyến cho các tiểu đội MS.

Cuối cùng cũng bắt đầu rồi sao.

Các binh sĩ đồng loạt hít sâu, đây là người ngoài hành tinh đấy, không biết có khác gì những kẻ địch khác không.

Hệ thống hỏa lực trực tuyến, pháo chính đã khóa mục tiêu hoàn tất, thời cơ khai hỏa giao cho pháo thủ.

Ngư lôi sẵn sàng, có thể phóng bất cứ lúc nào.

Hỏa lực phòng không sẵn sàng, mọi thứ bình thường.

Hạm trưởng nhận báo cáo từ các bộ phận vũ khí, sau đó hít một hơi thật sâu nhìn quân địch dày đặc trên màn hình.

Đây mới chỉ là một phần nhỏ mà bản hạm phải phụ trách, nghĩ đến việc vài chiếc phi thuyền của mình phải đối mặt với ngần ấy kẻ địch, ông không khỏi tự hỏi sống yên ổn có gì không tốt, sao cứ phải chọc vào tổ ong vò vẽ này.

Các hạm trưởng của lực lượng duy trì cũ đều cảm thấy thắng lợi mong manh, nói gì đến binh sĩ phổ thông.

Kẻ thù đông gấp trăm gấp ngàn lần, dù họ có ba đầu sáu tay cũng phải chết.

Có thể cảm nhận được sự bất an truyền đi giữa các hạt màu đỏ, khiến sĩ khí của biên đội tinh hạm bị đả kích cực lớn.

Đỗ Lan cạn lời, đối thoại không thành công, ngược lại khí thế của bên mình vì hạt màu đỏ mà ngày càng thấp đi, lẽ nào đây cũng là kịch bản.

Sergei cũng cảm thấy không ổn, phất tay một cái: Bắt đầu tấn công.

Trong khoảnh khắc, tất cả hạm thuyền đồng loạt khai hỏa.

Đại pháo cự hạm là sự lãng mạn của đàn ông, và bắn đồng loạt chính là đỉnh cao của sự lãng mạn đó.

Mỗi lần chứng kiến, Đỗ Lan đều cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Dù những đòn tấn công này so với Đỗ Lan thì rất yếu, nhưng khí thế chúng chí thành thành này tuyệt đối không phải một cá nhân mạnh mẽ nào có thể tạo ra được.

Cuộc đại chiến đầu tiên giữa nhân loại và người ngoài hành tinh chính thức bắt đầu, đội tiên phong của nhân loại phát động cuộc tấn công gần như tự sát hướng về phía kẻ thù với số lượng kinh người.

Lấy yếu đấu mạnh, quả nhiên là một điển tích vĩnh hằng không bao giờ thay đổi trong lịch sử sinh tồn của nhân loại.

Thời viễn cổ thách thức thú dữ, sau đó thách thức thảm họa thiên nhiên, và giờ đây là thách thức sinh mệnh ngoài hành tinh hùng mạnh.

Nhân loại yếu đuối luôn đứng ở phía kẻ yếu, nhưng chưa bao giờ từ bỏ một trái tim muốn trở thành kẻ mạnh.

Có lẽ chính vì nhân loại luôn ở vị thế kẻ thách thức nên mới có thể không ngừng tiến bộ và đứng vững trên Trái Đất.

Hai nền văn minh khác nhau gặp nhau trong vũ trụ, hòa bình hay hủy diệt, đối với vũ trụ có lẽ không đáng nhắc tới, nhưng đối với một nền văn minh như nhân loại thì đó là chuyện lớn bằng trời.

Thế nên, đối diện với người ngoài hành tinh không mang thiện ý, hạm đội tinh hạm đã mở toàn bộ cổng pháo, phát động tấn công vào những kẻ xâm nhập.

Thân thể Ribbons như bị rút cạn, hắn không hiểu tại sao mình lại không thể xây dựng được nhịp cầu đối thoại giữa nhân loại và người ngoài hành tinh.

Ý nghĩa tồn tại của hắn dường như không còn nữa.

Uỳnh.

Ánh sáng lóe lên bên cạnh Reborns Gundam.

Ribbons, ngươi đang ngẩn người cái gì thế.

Một Biến cách giả nguyên thủy tóc xanh bay đến bên cạnh Ribbons: Trận chiến đã bắt đầu rồi.

Năng lượng nén được giải phóng, một đạo hào quang tiêu diệt hàng trăm phi đĩa trên một đường thẳng: Dù số lượng rất đông, nhưng hành động của những phi đĩa nhỏ này rất cứng nhắc, rất dễ nhìn thấu, Ribbons, ngươi còn đợi cái gì.

Ta thất bại rồi.

Ribbons nói một cách chán nản: Đối thoại không thành công.

Cũng chẳng có gì bất ngờ, chúng ta đâu có hiểu đám người ngoài hành tinh đó.

Nghe Graham nói trận đại động đất ở châu Phi là do đám người ngoài hành tinh tên Sa La Mạn Xà này gây ra.

Ngay từ đầu chúng đã không có ý định đối thoại với nhân loại, mục tiêu của chúng là biến Trái Đất thành đồng loại của chúng, còn nhân loại chúng ta căn bản không nằm trong phạm vi cân nhắc của chúng.

Trong khi đối thoại với Ribbons, Graham đã phổ cập kiến thức cho các Biến cách giả nguyên thủy, để họ biết vũ trụ bao la thế nào, nhân loại ngay cả một sợi lông cũng không bằng.

Người ta Sa La Mạn Xà căn bản không hề nghĩ tới con người, người ta chỉ nhìn chằm chằm vào Trái Đất thôi.

Nhân loại chúng ta hiện tại còn quá nhỏ bé, nhưng dù thế chúng ta cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ Trái Đất.

Tóc Xanh nói: Ribbons, chiến đấu đi.

Đúng vậy, dù họ là Biến cách giả nguyên thủy, nhưng họ cũng là con người, hiện tại nên gạt bỏ sự cao ngạo để sát cánh chiến đấu cùng những người bình thường.

Đúng, lúc này chỉ có chiến đấu mới khiến người ngoài hành tinh phải coi trọng mình.

Ribbons ghét nhất là bị coi thường, người ngoài hành tinh không thèm đếm xỉa đến hắn, vậy thì hắn sẽ đánh cho đến khi chúng phải thừa nhận mới thôi.

Reborns Gundam biến hình, trở thành một cỗ đại pháo, giải phóng đòn bắn mạnh nhất.

Hệ thống lò mặt trời kép cho phép Reborns Gundam thi triển một nhát đại pháo trọng lực ở chế độ này.

Chương 994

Hãy dùng chiến đấu để Sa La Mạn Xà biết rằng nhân loại không phải là thực thể có thể tùy ý bắt nạt.

Hình ảnh trận chiến được truyền về Trái Đất, mọi người đều im lặng.

Ba thế lực lớn vừa bắt đầu bắt giữ Pang Hercule, nay lại gặp phải người ngoài hành tinh, thật là rắc rối.

Đại diện của AEU sắc mặt tối sầm, giờ ông ta đã biết Sa La Mạn Xà là loại tồn tại gì, chúng lại lấy hành tinh làm mục tiêu sinh sôi, trận động đất ở châu Phi chính là do chúng áp sát gây ra.

Tất cả đều là tổn thất của AEU, thiên trụ gãy, mọi thành phố ở châu Phi bị phá hủy, kinh tế thụt lùi mười năm.

Sa La Mạn Xà quả nhiên không phải sinh mệnh ngoài hành tinh quan tâm đến con người chúng ta.

Nếu chúng ta không thể dùng sức mạnh của mình để bảo vệ chính mình thì hậu quả chỉ có diệt tuyệt.

Phải, trong vũ trụ lại tồn tại loại sinh mệnh này, có khác gì thần linh đâu.

Có thể tạo ra đủ loại tai họa để trừng phạt nhân loại, chẳng phải là thần sao: Chúng ta có thể chiến thắng thần không.

Không ai trả lời được câu hỏi này, ngay cả vị tướng quân dũng cảm thiện chiến nhất cũng không thể.

Lúc này, tổn thất của hạm đội tinh hạm tiếp xúc đầu tiên với quân địch liên tục tăng lên, đội MS cũng đã tổn thất hai phần mười.

Kẻ thù dù tổn thất nhiều hơn, nhưng dường như chúng được bổ sung liên tục không ngừng.

Để Đội an ninh thâm không lên đi.

Đó là sức mạnh cuối cùng của chúng ta, nếu thất bại, chúng ta sẽ không còn khả năng bảo vệ Trái Đất nữa.

Có người lo lắng về một cuộc chơi tất tay.

Giờ kẻ địch đã ở ngay trước mắt, chúng ta còn cần phải giấu giếm làm gì nữa.

Đúng vậy, lúc này mà không dùng đội thâm không thì e rằng sau này cũng chẳng còn cơ hội.

Vậy quyết định như thế, Đội an ninh thâm không tiến ra tiền tuyến, cùng hạm đội tinh hạm chiến đấu.

Đỗ Lan đang ngáp dài, lúc này sao Thiên Nhân vẫn chưa tới.

Hắn đang muốn xem liệu Thiên Nhân có rút ra được bài học hay vẫn muốn tiếp tục đối thoại.

Tất nhiên là phải đối thoại, đó là mục tiêu xuyên suốt của họ.

Giờ người ngoài hành tinh đã đến, chỉ còn thiếu gió đông.

Vương Lưu Mỹ tiểu thư, tôi đã kết nối hệ thống VEDA vào Thăng Hàng Dực, khi cô sử dụng năng lượng biến cách cũng có thể dẫn động 00 Cao Đạt.

Vương Lưu Mỹ mặc một bộ đồ không gian bó sát màu đỏ tím sang trọng, hất mái tóc dài, đôi mắt tỏa ánh vàng kim rực rỡ: Tôi biết rồi, Sát Na phụ trách chiến đấu, còn tôi phụ trách phần quan trọng nhất.

Lưu Mỹ, xin em hãy cẩn thận.

Lần này anh trai không thể ở bên cạnh Vương Lưu Mỹ được nữa, anh ta nhìn Sát Na: Nếu em gái tôi có bất kỳ thương tổn nào, tôi nhất định sẽ không tha cho cậu.

Sát Na cũng thối tha như Vương Hồng Long, lườm lại một cái như đang bị táo bón.

Thực ra lúc này mọi người đều không biết có thành công hay không, nhưng dù được hay không cũng phải xông lên, họ đã không còn đường lui.

Chúng tôi sẽ cùng hạm đội tinh hạm phát động tấn công người ngoài hành tinh để tranh thủ thời gian cho các bạn.

Nếu đối thoại không thành lập, an toàn là trên hết, hãy nhanh chóng rút khỏi chiến khu.

Cửu Điều nói.

Vương Lưu Mỹ không trả lời, lúc này cô đang hăm hở muốn thử sức.

Cảm giác nguy cơ khi phải gánh vác hy vọng của toàn nhân loại không những không làm thiếu nữ lo lắng, ngược lại còn sinh ra cảm giác thành tựu.

Đây mới chính là sự siêu nhiên cô luôn tìm kiếm.

Vận mệnh của toàn nhân loại nằm trong tay mình, khoảnh khắc này chính là khoảnh khắc đại tiểu thư Vương Lưu Mỹ tồn tại vĩnh hằng như một đại diện của toàn nhân loại.

Vương Lưu Mỹ, Thăng Hàng Dực xuất phát.

Sát Na F.

Thanh Anh, 00 Cao Đạt xuất phát.

Hai vật thể bay tiến vào vũ trụ, thực hiện chế độ hợp thể, 00 Cao Đạt R hoàn thể ra đời, đồng thời mang theo đầy đủ trang bị.

Chuyến đi này chắc chắn không phải là con đường trải đầy hoa hồng.

Được rồi, mọi người cũng chuẩn bị đi.

Quy mô của người ngoài hành tinh không nhỏ, chúng ta đừng lãng phí thời gian.

Hãy nhớ sau lưng chúng ta là Trái Đất, là nhà của chúng ta, nên tuyệt đối không được để người ngoài hành tinh gây thêm bất kỳ chấn động nào nữa.

Cửu Điều cũng biết Sa La Mạn Xà rất mạnh, sau khi tìm hiểu tình báo của nó từ Tiến Thủ Hào, nghĩ đến việc thành phố cơ tọa biến thành phế tích, vô số cư dân bị chôn thùi, cô không khỏi nắm chặt nắm đấm.

Lần này tuyệt đối không thể bại thêm lần nữa.

Toàn hạm Trans Am.

Ánh mắt cô tỏa ra sự kiên định, chuẩn bị tâm thế hy sinh, Thiên Nhân lao về phía chiến trường.

Iolia lúc này vì bị thương cộng với cơ thể vốn suy yếu nên không thể ở lại trên tàu, nhưng ông sẽ cùng VEDA chi viện cho những đứa trẻ đáng yêu của mình: Ta vẫn luôn tin tưởng vào đám trẻ này.

Sát Na, Đề Da Lợi Á, Cáp Lôi Lộ Á, Lyle, các con tuy còn trẻ nhưng trong người chảy dòng máu ý chí của Thiên Nhân.

Các con tin rằng có thể dùng đôi tay mình giành lấy hòa bình, ta cũng tin các con và giao phó sức mạnh cho các phi công Cao Đạt.

Đi đi, hy vọng của nhân loại nằm trên vai các con.

Hệ thống VEDA sẽ hỗ trợ tối đa cho các phi công Cao Đạt, giúp họ có kỹ năng điều khiển không thua kém gì Biến cách giả.

Đó là việc cuối cùng Iolia có thể làm cho họ.

Những hạt màu xanh lá cây khiến vũ trụ tràn đầy sức sống, đó chính là Thiên Nhân đang tỏa sáng.

Cuối cùng cũng đến chiến trường, Vương Lưu Mỹ rất kích động, giờ cô cuối cùng có thể thực hiện ước mơ bấy lâu nay, đại diện cho toàn nhân loại phát động đối thoại: Sát Na, tôi chuẩn bị xong rồi.

Sát Na liên tục di chuyển ánh mắt trên màn hình để giành lấy không gian sinh tồn cho họ: Tôi cũng chuẩn bị xong.

Thành hay bại chính là ở chiêu này.

Hỏa lực của Thiên Nhân rất mạnh, lao vào chiến trường làm giảm bớt áp lực cho các tiểu đội MS của hạm đội tinh hạm, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Đỗ Lan tự nhiên cũng nhìn thấy: Cuối cùng cũng tới.

Biến cách giả nguyên thủy đối thoại đã thất bại, không biết các ngươi có làm được gì không.

Đỗ Lan, không phải anh đứng đây nãy giờ chỉ để xem Thiên Nhân thất bại nên mới không tấn công toàn lực đấy chứ.

Saber ban đầu là nghi ngờ, sau đó cảm thấy loại chuyện này Đỗ Lan chắc chắn làm được: Anh thật sự không lo lắng ý chí Trái Đất bị đánh thức sao.

Đến lúc đó anh định dùng Ngọc Rồng để khôi phục à.

Đấy đều là tiểu tiết thôi, đừng để ý.

Ta bảo này Saber, cái tính nghiêm túc đó của cô cũng nên sửa đi.

Sao nhìn ai cũng như kiểu thiếu giáo dục thế.

Cô giờ không còn là Vua Hiệp sĩ nữa, mà tôi chủ nhân của cô cũng coi cô như bạn tốt, hà tất lúc nào cũng giữ vẻ mặt nghiêm nghị như vậy.

Đỗ Lan hiếm khi thấy Saber cười, không phải cô không biết cười, mà là cô đã quen không cười.

Saber vẫn rập khuôn như cũ, dường như không nhận ra Đỗ Lan đang đắc ý mỉa mai Thiên Nhân.

Tôi cảm thấy không có gì đáng cười cả.

Saber nói: Đây là chuyện đại sự liên quan đến sự tồn vong của nhân loại, phải đối đãi nghiêm túc.

Đỗ Lan cạn lời, thầm nghĩ vợ mình là nữ thần nụ cười, mình là chồng của nữ thần nụ cười, cả nhà mình đều thích cười, sao Saber đi cùng mình suốt mà cứ nghiêm túc thế nhỉ, cô ấy không nên làm vua mà nên đi làm giám thị trường học: Về phải bảo Địch Ny Toa dạy cô cách cười mới được.

Quay lại chuyện chính, Đỗ Lan mặt dày thừa nhận: Cô nói không sai, tôi đúng là đang đợi xem Thiên Nhân thất bại.

Đối thoại à.

Không có thực lực tương xứng thì quỷ nó thèm đối thoại với cô.

Hạt hoàn toàn giải phóng, Trans Am.

Toàn thân 00 Cao Đạt R nhuộm sắc đỏ rực, tiến vào chế độ mạnh nhất.

Vương Lưu Mỹ biết đã bắt đầu, cô nghiến răng, toàn lực thi triển sóng điện não Biến cách giả, hai vòng tròn màu xanh lá cây lan tỏa ra ngoài.

Ribbons nhận ra điều đó, nghiến răng kèn kẹt.

Hắn đã thất bại, nếu Thiên Nhân thành công thì có nghĩa là hắn không bằng Thiên Nhân, không bằng Iolia, làm sao hắn không lo lắng cho được.

Lại là cái vòng tròn đó.

Trước đây là hai vòng đỏ, giờ là hai vòng xanh, các binh sĩ của hạm đội tinh hạm thầm nghĩ họ còn chút riêng tư nào không, lại định xâm nhập tâm linh của họ sao.

Nhưng lần này không còn đau đầu nữa, những người có niềm tin kiên định thậm chí còn có thể thông qua vòng xanh để thần du vũ trụ, gọi tắt là bay khỏa thân.

Đây là.

Tàu Tiến Thủ Hào cũng nằm trong phạm vi ảnh hưởng, Sergei cảm nhận được con trai, và Andrei cũng cảm nhận được cha mình.

Nếu có hủ nữ ở đây, khung cảnh không dành cho trẻ em này chắc chắn sẽ được bổ não thành một cặp CP.

Chỉ có Đỗ Lan và Saber là vẫn thản nhiên như không.

Đến cảnh giới của Đỗ Lan, nếu muốn nhìn trộm cơ thể của Saber thì căn bản không cần ngoại lực, chỉ là hắn không dám vì sợ Địch Ny Toa đánh.

Dường như lạc đề rồi, quan trọng là có thể thông qua Biến cách giả và lò mặt trời để xây dựng nhịp cầu đối thoại, chứ không phải chuyện có mặc quần áo hay không.

Nói cho tôi biết, mục đích của các ngươi là gì.

Lại là câu hỏi đó, Vương Lưu Mỹ cũng giống như Ribbons, không nắm rõ tình hình.

Dù đối thoại có thành lập thì câu hỏi này cũng vô nghĩa.

Đưa ra câu hỏi này cho người Trái Đất thì chẳng khác nào hỏi một kẻ ngốc, nếu Sa La Mạn Xà trả lời thì đường đường là một sinh vật ngoài hành tinh, nó còn chẳng bằng kẻ ngốc.

Chương 995

Có hỏi thì hỏi cái gì có tính xây dựng chút đi, ví dụ như hỏi lý tưởng của Sa La Mạn Xà là gì, sở thích ra sao.

Cứ hỏi mục đích, chẳng phải đã rõ rành rành rồi sao, là đánh thức ý chí Trái Đất đấy thôi.

Đỗ Lan tự hỏi không lẽ mình bỏ sót tình báo không nói cho Cửu Điều, hay Cửu Điều làm việc tắc trách không báo lại cho Thiên Nhân.

Nếu không sao lại cứ hỏi chuyện đã biết rồi.

Quan trọng không phải câu hỏi là gì, quan trọng là phải khiến Sa La Mạn Xà đưa ra phản hồi.

Trả lời tôi, tại sao các ngươi lại chọn Trái Đất.

Vương Lưu Mỹ dốc sức hét lên, cô rót toàn bộ ý chí của mình vào Cao Đạt.

Nhưng hiển nhiên Vương Lưu Mỹ vẫn chưa đạt đến mức nhân cơ hợp nhất, suy cho cùng cô không phải loại người có thể nói câu Tôi chính là Cao Đạt như Sát Na.

Tám chín phần mười là thất bại rồi.

Đỗ Lan cười càng lúc càng tươi, quả nhiên nỗi đau của kẻ khác chính là niềm vui của mình.

Trên đời sao lại có người xấu tính như vậy, mà đáng thương thay, kẻ xấu tính này lại chính là chủ nhân của mình, Saber thầm than thở trong lòng, hồi đó sao mình lại quỷ ám mà đi theo hắn du hành nhỉ.

À, tất nhiên là vì lúc đó vợ của Saber đang nằm trong tay Đỗ Lan.

Sát Na một mặt cảm nhận những dòng suy nghĩ, bất an, kích động, phẫn nộ, không cam lòng của mọi người trong không gian vũ trụ này, một mặt chiến đấu chống lại kẻ thù đang lao tới.

Vũ khí của 00 Cao Đạt R chưa bao giờ ngừng nghỉ, nhưng điều này chỉ khiến Sát Na cảm thấy chán ghét.

Tại sao lại phải có chiến tranh.

Tại sao không thể dừng lại.

Tại sao thế giới này lại như vậy.

Tất cả những câu hỏi đều không có đáp án.

Sát Na ngày càng nôn nóng, thấy Sa La Mạn Xà không hề có phản hồi, hắn không kìm được mà hỏi như Vương Lưu Mỹ: Trả lời chúng tôi, tại sao lại gây ra nhiều bi kịch đến thế.

Hử.

Đỗ Lan nghe thấy tiếng gầm của Sát Na, thầm nghĩ thằng nhóc này đúng là nhân vật chính, lại bắt đầu biến cách rồi.

Đúng vậy, lúc này Sát Na cũng sở hữu đôi mắt vàng kim, trong quá trình chiến đấu liên tục và tự vấn bản thân, hắn đã biến cách.

Hắn không thể chấp nhận những cuộc chiến vô nghĩa này thêm nữa.

Sát Na.

Các thành viên Thiên Nhân lao tới với vẻ mặt vui mừng, không ngờ Sát Na thật sự cũng biến cách.

Ánh mắt Iolia lóe sáng: Sát Na, Vương Lưu Mỹ, các con hãy đồng thời sử dụng năng lượng biến cách, đẩy cuộc đối thoại của 00 Cao Đạt lên đỉnh điểm.

Ribbons nghiến răng đến bật máu.

Hắn biết khi Biến cách giả thứ hai xuất hiện, những Biến cách giả nguyên thủy như hắn sắp bị đào thải.

Thật không cam tâm, lẽ nào hắn chỉ là vật quá độ sao.

Ý nghĩa tồn tại của hắn nằm ở đâu.

Thiên Nhân, ta không cam lòng.

Ribbons cũng điên cuồng giải phóng hạt, một lần nữa tiến hành đối thoại, hắn không thể bị Thiên Nhân vượt mặt: Trans Am.

Các vòng tròn đỏ lại hiện ra.

Điên rồi, điên hết rồi, rốt cuộc có đánh nhau nữa không đây.

Đội an ninh thâm không vừa tới nơi đều ngẩn người ra.

Chiến trường lúc thì đỏ lúc thì xanh, rốt cuộc là chuyện gì thế này.

Kết quả mà ba người họ muốn thực ra là một, đó là đối thoại với người ngoài hành tinh.

Ngay khoảnh khắc này, sóng não của ba người trùng khớp một cách kỳ lạ: TRẢ LỜI TA.

Ba con người, ba giọng nói, ba luồng sóng điện não đồng thanh hợp thành một thể, như tiếng chuông buổi sớm lao thẳng về phía bản thể của Sa La Mạn Xà.

Đỗ Lan cũng sững sờ, có lẽ hắn sắp bị vả mặt rồi, đây đúng là ngoài ý muốn.

Khối khí đen tiếp nhận sóng điện não, một trận vặn vẹo biến ảo, khối khí khổng lồ hiện ra hình dáng một con rắn Sa La Mạn.

Nhân loại, tại sao quấy rầy ta.

Tiếng nói phát ra từ miệng, không, là thông qua hệ thống đối thoại mô phỏng sóng điện não hiện lên trong não bộ mọi người, không cần qua ngôn ngữ.

Cuối cùng cũng có phản hồi, nhưng con quái thú khí đen khổng lồ bao trùm vũ trụ đó chỉ khiến người ta càng thêm sợ hãi.

Phi hành khí hay phi thuyền thì con người còn hiểu được, nhưng khả năng điều khiển khí đen hóa hình này là cái gì.

Nó đã vượt quá phạm vi hiểu biết của các binh sĩ, và điều chưa biết chính là bạn đồng hành của nỗi sợ hãi.

Tư thái của người ngoài hành tinh khiến người ta khó lòng hiểu nổi, giờ đây đối phương đã phản hồi, cũng chưa chắc đã là chuyện tốt.

Nhưng đám người Sát Na không quản những chuyện đó, quan trọng là người ngoài hành tinh đã trả lời.

Dù đối diện chưa phải diện mạo thực sự của chúng, nhưng cuối cùng cũng có thể chính thức đối thoại.

Tại sao các ngươi lại xâm lược Trái Đất của chúng tôi.

Sát Na là người thẳng tính, nói năng chẳng kiêng nể gì.

Xâm lược.

Là các ngươi tấn công ta, ta xâm lược các ngươi khi nào.

Giọng của Sa La Mạn Xà không nam không nữ, không già không trẻ, hoàn toàn không nghe ra được cảm xúc gì, cũng không thể đoán được hình dáng thực của đối phương.

Dường như người ngoài hành tinh thật sự chỉ là một luồng khí đen trong vũ trụ mà thôi.

Ngươi đã gây ra trận đại động đất trên Trái Đất.

Sát Na tiếp tục truy vấn.

Vương Lưu Mỹ và Ribbons lúc này lại im lặng, lẽ nào bị người ngoài hành tinh làm kinh hãi.

Đó chỉ là quá trình bắt đầu thôi, ta đang đánh thức đồng bạn của mình.

Đã mấy ngàn năm rồi ta chưa gặp được người bạn nào năng động như thế này.

Mấy ngàn năm trước có lẽ còn nói ít, chỉ riêng thời gian di chuyển trong vũ trụ chúng đã bay mất hai trăm năm, tìm được một tinh cầu thích hợp trong vũ trụ bao la cũng không dễ dàng gì.

Sát Na không biết phải tiếp tục đối thoại thế nào, hóa ra trong mắt đối phương căn bản không có con người.

Nhưng chúng tôi sống trên Trái Đất, nếu ngươi mang Trái Đất đi, nhân loại chúng tôi sẽ bị hủy diệt.

Các ngươi hủy diệt thì liên quan gì đến ta.

Sa La Mạn Xà cảm thấy kỳ lạ: Các ngươi ngăn cản ta đánh thức Trái Đất chỉ vì sự ích kỷ của bản thân.

Trước khi ta nổi giận, tốt nhất các ngươi nên lập tức rời đi.

Xem ra những trận chiến trước đó chỉ là hệ thống tự vệ của nó.

Bản tôn Sa La Mạn Xà thậm chí còn không quan tâm đến việc có chiến đấu đang diễn ra, giống như con người không hề hay biết móng tay hay tóc của mình đang mọc ra một cách vô thức vậy.

Người ngoài hành tinh cao ngạo này quả nhiên có vốn liếng để cao ngạo.

Nhân loại nghe xong chỉ cảm thấy váng đầu hoa mắt.

Các ngươi hủy diệt thì liên quan gì đến ta.

Đúng vậy, liên quan gì đến người ngoài hành tinh chứ.

Người ta Sa La Mạn Xà là loài ngao du vũ trụ để săn lùng các hành tinh, mục tiêu của chúng từ trước đến nay là chính hành tinh đó, chứ không phải các nền văn minh ký sinh trên hành tinh.

Chuyện mà nhân loại coi là lớn bằng trời, người ta căn bản không quan tâm: Nhân loại, các ngươi đánh thức ta, chẳng lẽ chỉ để cầu xin tha thứ sao.

Vậy thì không cần thiết, vì ta căn bản không quan tâm, Trái Đất vẫn sẽ thức tỉnh.

Ngươi dám xem thường chúng ta.

Ribbons không kìm được nữa, bắn về phía khối khí đen, nhưng vô dụng, đó chỉ là khí độc chứ không phải bản thể.

Sa La Mạn Xà không tức giận, cũng không có hành vi quá khích nào: Các ngươi đang đánh nhau với hệ thống tự vệ của ta sao.

Nhân loại ngu xuẩn, dù các ngươi có tiêu diệt bao nhiêu chiến cơ tự vệ đi nữa cũng không gây được thương hại cho ta, các ngươi không thể ngăn cản ta.

Sát Na vẫn chưa thể hiểu nổi: Tại sao phải chiến đấu.

Tại sao lại ra tay với nhân loại chúng tôi.

Ta đã nói rồi, ta không hề ra tay với nhân loại các ngươi, cũng không thèm ra tay với các ngươi, mục tiêu của ta từ trước đến nay chỉ có Trái Đất.

Có trách thì trách các ngươi quá phụ thuộc vào Trái Đất thôi.

Ngạch.

Sát Na ngẩn người.

Hắn luôn nỗ lực can thiệp bằng vũ lực để ngăn chặn chiến tranh, nhưng chưa bao giờ suy ngẫm về nguyên nhân khởi phát chiến tranh.

Ngay khoảnh khắc này hắn mới nhận ra sự ngu xuẩn trước đây của mình.

Chương 996

Nguyên nhân chiến tranh quyết định liệu đối thoại có thể thành lập hay không.

Có những cuộc chiến mà nguyên nhân của nó khiến chiến tranh tuyệt đối không thể kết thúc chỉ bằng vài lời nói, và có những cuộc chiến mà đối thoại căn bản là vô nghĩa.

Giống như hiện tại, người ta căn bản không đến để xâm lược nhân loại, chỉ là đến lấy Trái Đất thôi, nhân loại bị hủy diệt chỉ là giá trị kèm theo, thế mới khó xử.

Trong mắt Sa La Mạn Xà, nhân loại không có bất kỳ ý nghĩa nào, đương nhiên nhân loại cũng không có bất kỳ quân bài đàm phán nào.

Vì thế bất kể đưa ra điều kiện gì, tiến hành đối thoại gì thì cũng chỉ là công dã tràng.

Iolia trong phút chốc già đi mười tuổi.

Ông vốn tưởng rằng kế hoạch đối thoại của mình là vạn vô nhất thất, vạn lần không ngờ sóng gió vũ trụ quỷ quyệt, người ngoài hành tinh hào không giảng lý, chẳng khác gì sự trừng phạt của trời xanh.

Lẽ nào nhân loại thật sự phải diệt vong.

Cuộc đối thoại mà mình chuẩn bị bao lâu nay căn bản chẳng có tác dụng gì sao.

Dù là hèn mọn cầu xin hay cao ngạo đàm phán, tất cả đều không thể tiến hành được.

Đã có binh sĩ bật khóc.

Con người vốn tự xưng là linh hồn của vạn vật cuối cùng cũng cảm thấy mình nhỏ bé đến mức kẻ thù còn không thèm nhìn bằng nửa con mắt, dù họ có liều mạng phản kháng cũng vô ích.

Iolia ở trong VEDA run rẩy, kế hoạch chuẩn bị cả đời cuối cùng lại vô dụng.

Đối thoại chẳng thà không đối thoại, ít nhất nếu không đối thoại người Trái Đất còn có thể nghĩ rằng mình bị người ngoài hành tinh xâm lược mà chết một cách có tôn nghiêm một chút.

Giờ thì hay rồi, người ngoài hành tinh nói thẳng là các ngươi tự đa tình, điều này khiến nhân loại chết không nhắm mắt.

Iolia bị rút cạn toàn bộ sức lực, ngồi phịch xuống xe lăn, đôi mắt vô thần, xem như là tổn thọ mất mấy năm.

Ngược, quá ngược đãi mà.

Saber lườm Đỗ Lan một cái đầy vẻ khó chịu.

Giờ thì anh hài lòng rồi nhé, Sa La Mạn Xà trực tiếp vả mặt Thiên Nhân, khiến họ biết bộ lý thuyết đó chẳng có tác dụng gì.

Để bảo vệ nhân loại, cuối cùng vẫn chỉ có vũ khí trong tay mình, giờ đây lý tưởng mà Thiên Nhân theo đuổi bấy lâu nay đã trở nên vô giá trị.

Hài lòng, tất nhiên là tôi hài lòng rồi.

Nhưng cũng đến lúc rồi, bảo Sa Từ và Lộ Dịch Ti chuẩn bị xuất kích đi.

Sergei gật đầu: Đã đến lúc cho Sa La Mạn Xà biết nhân loại chúng ta tuyệt đối không phải chủng tộc dễ dàng từ bỏ.

Sơ hào cơ, Nhị hào cơ, chuẩn bị xuất kích.

Lộ Dịch Ti hiểu rõ.

Sa Từ hiểu rõ.

Được truyền tống lên đĩa tròn của tàu Tiến Thủ Hào, chỉ thấy Nhị hào cơ toàn khai AT Lực Tràng, vòng hào quang trên đầu rực sáng bay lên.

Nhị hào cơ có thể di chuyển trong vũ trụ mà không cần bất kỳ động cơ đẩy phụ trợ nào, còn Sơ hào cơ thì tay cầm Lãng Cơ Nỗ Tư Chi Thương đứng vững trên đĩa tròn.

Nhị hào cơ lơ lửng trong vũ trụ, từ từ há miệng, đôi mắt rực sáng, miệng pháo khai hỏa.

Từ miệng Nhị hào cơ giải phóng năng lượng vô tận, tinh quang ảm đạm, nhật nguyệt không còn ánh sáng, luồng sáng xuyên thủng khối khí đen, để lộ ra tinh cầu sống đáng sợ bên trong.

Những dòng sông máu chảy thành dòng, những bình nguyên vách tế bào, những ngọn đồi sợi cơ thịt, và vô số những khối u mủ độc hại.

Nhìn thấy những thứ đó trên màn hình, lập tức có binh sĩ nôn thốc nôn tháo.

Ước chừng chỉ có những bác sĩ thường xuyên tiếp xúc với xác thịt mới có thể giữ bình tĩnh, chứ binh sĩ thì không chịu nổi cảnh tượng kinh khủng này.

Sa Từ, giao cho cậu đấy.

Đường phía trước đã thông.

Sơ hào cơ đứng trên đĩa tròn của Tiến Thủ Hào bước lên một bước, khiến cả phi thuyền chao đảo.

Giữ vững thân tàu.

Lockon nghiến răng: Đang cố đây.

Tư thế chuẩn bị ném, cả hạm đội tinh hạm đều không biết cỗ máy đột ngột xuất hiện này định làm gì, đây đâu phải đại hội thể thao nội dung ném lao, nghiêm túc chút đi.

Tuy nhiên, cây thương Lãng Cơ Nỗ Tư trong tay Sơ hào cơ lại chính là hy vọng cuối cùng mà nhân loại có thể dựa vào.

Lúc này Sa Từ mới chính là nhân vật chính của thế giới.

Cậu hít sâu một hơi, mình đã huấn luyện rất nhiều lần rồi, sẽ không có vấn đề gì đâu: AT Lực Tràng toàn khai.

Con tàu Tiến Thủ Hào rung lắc dữ dội hơn.

Uỳnh.

Chuẩn bị xong tư thế chân trụ, dồn toàn bộ sức mạnh của bụng và lưng vào cánh tay, sau đó xoay vai, phóng Lãng Cơ Nỗ Tư Chi Thương đi.

Cây trường thương rời tay, Sơ hào cơ giẫm nát cả trần tàu của Tiến Thủ Hào.

Mọi người đều tập trung vào cây trường thương màu đỏ đó, trong hệ thống đối thoại chỉ còn lại một âm thanh: Đi đi, xuyên thấu đi.

Đó là lời cầu nguyện của tất cả mọi người.

Mang theo ngọn trường thương hy vọng của nhân loại, xuyên thấu cơn mưa đỏ, khí thế ngút trời, ngọn thương đỏ thẫm đột ngột hợp nhất làm một, tốc độ càng nhanh thêm.

Sa La Mạn Xà cũng không ngờ tới lũ ký sinh trùng trên Trái Đất lại có đòn tấn công như vậy, ngọn trường thương này mang theo sức mạnh khiến nó bất an, đó là sức mạnh tương khắc.

Cổ nhân có câu vạn vật tương khắc, ngũ hành có tương sinh tương khắc, ngay cả trong vũ trụ cũng vậy, Lãng Cơ Nỗ Tư chi thương này chính là thứ chuyên môn khắc chế các sinh vật hùng

mạnh.

Đinh.

Để ngăn cản, khi trường thương tiếp cận lớp vỏ địa chất bằng huyết nhục, Sa La mạn xà mọc ra vô số những mũi giáo xương sắc nhọn từ lớp vỏ, mỗi chiếc dài hàng trăm mét, lớp lớp chồng lên nhau hòng chặn đứng ngọn thương.

Một vụ va chạm mãnh liệt, sức mạnh khổng lồ tức thì giải phóng, xương cốt vỡ vụn, thương tiến tới.

Lãng Cơ Nỗ Tư chi thương thế bất khả kháng, khiến huyết nhục nở hoa, máu bắn ngàn dặm.

Binh sĩ xung quanh nhìn thấy trường thương đã đâm sâu vào lớp vỏ địa chất, trong lòng thầm cầu nguyện hy vọng ngọn thương có thể trực tiếp đánh trúng yếu hại.

Họ im lặng chờ đợi, trường thương phải xuyên qua lớp vỏ và lớp manti để đến lõi hành tinh, đánh trúng Sa La Mạn Xà mới được tính là thành công.

Đỗ Lan nhìn vẻ mặt nghiêm túc của mọi người xung quanh, thầm nghĩ lúc này nếu mình đột nhiên lên tiếng dọa họ một phen, liệu có làm ai đó đứng tim mà chết không nhỉ.

Lãng Cơ Nỗ Tư chi thương chắc chắn sẽ thành công, nếu không Đỗ Lan đã chẳng để Sơ Hào Cơ tấn công.

Tại tâm hạt nhân hành tinh mà ngay cả thiết bị thăm dò mạnh nhất cũng không thể chạm tới, Sa La Mạn Xà vẫn đang nỗ lực ngăn chặn ngọn thương, thứ vũ khí này thực sự không thể tin nổi, lại có sức mạnh cường kình đến thế.

Xuyên thấu cả một hành tinh sống để đến trước mặt Sa La Mạn Xà, trong dòng nham thạch nóng bỏng, con Sa La Mạn Xà dài hàng ngàn mét đang quằn quại, bắn tung tóe dung nham, tiến hành sự kháng cự vô vọng cuối cùng.

Lãng Cơ Nỗ Tư chi thương vẫn không thể bị ngăn cản, không chút lưu tình đâm trúng tử huyệt của Sa La Mạn Xà.

Trong phút chốc, toàn bộ hành tinh sống ngừng vận hành, các phi thuyền trên trận tuyến cũng hoàn toàn ngừng tấn công, mất kiểm soát trôi dạt trong vũ trụ.

Phong ấn thành công.

Lãng Cơ Nỗ Tư chi thương cuối cùng không thể giết chết Sa La Mạn Xà, nhưng đâm trúng mục tiêu để phong ấn thì không thành vấn đề.

Đám binh sĩ chờ đợi thấy kẻ địch dường như không còn phản ứng, thầm hỏi chẳng lẽ đã thắng rồi sao.

Sergei, tuyên bố một chút đi, chúng ta thắng rồi.

Đỗ Lan biết những người khác không thể biết chuyện gì đã xảy ra trong lõi địa cầu, chỉ có thể để Sergei bảo mọi người thu quân.

Thắng rồi sao.

Hình như cũng quá đơn giản.

Rõ ràng vài phút trước người ngoài hành tinh còn kiêu ngạo muốn chết, tưởng như tận thế của nhân loại đã cận kề, sao chớp mắt một cái mình đã thắng rồi, mà mình rõ ràng chưa làm gì cả.

Sự chênh lệch quá lớn khiến binh sĩ có chút không quen.

Cứ như vậy mà kết thúc sao.

Rockon cũng cảm thấy không thể tin nổi.

Cái gọi là đúng bệnh bốc thuốc, Lãng Cơ Nỗ Tư chi thương chính là lựa chọn số một để phong ấn các sinh vật khổng lồ, đơn giản thế thôi.

Đỗ Lan tỏ vẻ mình có nhiều bảo vật như vậy, khu khu một tên ngoại tinh nhân, chỉ là chuyện nhỏ.

Kẻ địch thực sự đã hoàn toàn im hơi lặng tiếng, trôi dạt trong vũ trụ, có vẻ như đã thắng thực sự.

Chương 997

Một phi công MS táo bạo đã tiếp cận một chiếc chiến đấu cơ hình đĩa màu cam, chạm vào không thấy phản ứng, gõ một cái vẫn không có phản ứng, Chúng ta thực sự thắng rồi.

Không có tiếng reo hò, vì họ vẫn chưa thoát khỏi nỗi sợ hãi, chưa thể chuyển từ kinh hoàng sang niềm vui chiến thắng ngay lập tức.

Nhưng đúng lúc này, một tia sáng xẻ dọc chiến trường, báo hiệu cho mọi người biết vẫn còn kẻ đang chiến đấu.

Đó là Ribbons, hắn trừng mắt nhìn chằm chằm 00 Gundam R, phát động tấn công: Thiên Nhân, hôm nay chính là tận thế của các ngươi.

Công lao của hắn đã bị cướp mất, cả tên Sena đáng chết và Vương Lưu Mỹ kia nữa: Chết đi.

Chiến đấu đã kết thúc rồi, ngươi định tiến hành cuộc chiến vô nghĩa này sao.

Chúng ta còn chưa phân thắng bại, Sena F.

Seiei, sự tồn tại của ngươi làm ta khó chịu.

Reborns Gundam lao tới trước mặt 00 Gundam R với tốc độ tối đa, rút kiếm quang vung mạnh một nhát.

Ong.

Sena vội vàng giơ kiếm đỡ, chỉ cảm thấy công suất của đối phương cực cao, suýt chút nữa mới chống đỡ được.

Oanh, Reborns Gundam đá văng 00 Gundam R, Funnels.

Mười hai chiếc Funnels chia thành hai trận liệt bắn về phía Sena.

Sena đã cố gắng hết sức né tránh nhưng vẫn bị bắn trúng vai và đầu gối: A.

Sena cũng bị chọc giận, họ vừa kết thúc một trận chiến diệt thế, hiện tại chiến đấu căn bản không cần thiết: Chính vì thế giới có những kẻ như ngươi, Trái Đất mới mãi không có được hòa bình.

Phút chốc Sena cũng tỏa ra sát ý nhắm vào Ribbons.

Đao thương kiếm quang đều được sử dụng để bắn hạ các Funnels.

Vương Lưu Mỹ cũng không ngờ chiến tranh lại đột ngột nổ ra: Rốt cuộc là làm cái gì vậy hả.

Cô còn chưa kịp hoàn hồn sau trạng thái bị người ngoài hành tinh khinh thường.

Nhân loại chẳng phải là chủng tộc như vậy sao.

Ribbons gào lên một tiếng, súng hạt nhân trong tay đã tích đầy năng lượng: Chính là Thiên Nhân các ngươi, ngay từ đầu đã đưa ra lựa chọn sai lầm, các ngươi căn bản không có tác dụng gì cả.

Súng hạt nhân oanh kích.

Không né được rồi, Sena nghiến răng, cũng dùng pháo bắn trả: Cho nên nhân loại mới cần thay đổi.

GN Slash, lấy pháo hạt nhân đối phó pháo hạt nhân.

Những người khác đều ngẩn ra, tại sao những người này lại nóng nảy như vậy.

Đỗ Lan thầm nghĩ nội tâm cao ngạo của Ribbons có lẽ không chịu nổi cú sốc này, nên mới tìm 00 Gundam để trút giận.

Việc gì phải thế, rõ ràng trước đó ba người họ hợp tác mới thành công đối thoại với người ngoài hành tinh, tuy rằng đối thoại chẳng có tác dụng gì, nhưng họ cũng nên biết nhân loại cần hợp tác mới tạo ra kỳ tích chứ.

Saber tỏ vẻ không biết phải phàn nàn thế nào.

Chính vì phải hợp tác mới khiến Ribbons không chịu nổi đó, hắn là kẻ cao ngạo như vậy, còn cao ngạo hơn cả Vegeta.

Vegeta là ai.

Saber không biết.

Một người đàn ông tốt kém tôi một chút.

Đỗ Lan cười đáp, tiếp tục hướng mắt về hai chiếc Gundam đang điên cuồng chiến đấu, thầm nghĩ lần này liệu có phân được thắng bại không.

Cả hai đều đã mở chế độ Innovator, dự đoán động tác của đối phương, thấu hiểu không gian vũ trụ, cảm ứng cảm xúc của nhau.

Gundam giao đấu trong vũ trụ, Sena và Ribbons cũng đấu khẩu trong không gian tư duy.

Chẳng ai làm gì được ai.

Ribbons hiện tại hối hận, đáng lẽ lúc đầu hắn nên kết liễu Sena, giờ đây Sena có buff cộng thêm kỹ thuật điều khiển tiến bộ vượt bậc, thực sự rất khó đối phó.

Trận chiến ngày càng liệt, Reborns Gundam trắng đỏ đan xen, 00 Gundam xanh trắng đan xen, các hạt nhân đỏ lục và những vòng tròn năng lượng di chuyển nhanh chóng trong vũ trụ.

Quái vật, cả máy móc lẫn phi công đều là quái vật, các binh sĩ đều chết lặng, đây chính là hiệu năng của Gundam sao.

Họ hoàn toàn không theo kịp động tác của chúng.

Sena F.

Seiei.

Ribbons Almark.

Hỗ trợ lẫn nhau tổn thương, oanh, hai chiếc Gundam nổ tung trong dòng thác hạt nhân.

Vương Lưu Mỹ đã ngất xỉu, trận chiến kiểu này đối với một tiểu thư như cô thì quá mãnh liệt, thể chất cô không thích nghi được.

Cuối cùng cũng tách ra, Gundam đã trở nên thảm hại không nỡ nhìn, nhưng nhìn kỹ có thể thấy 00 Gundam thiếu mất một lò GN.

Một cái đã bị Ribbons cướp mất, hắn cảm thấy mình có lò GN chính chủ thì không cần phải hợp tác với bất kỳ ai nữa, hắn hoàn toàn có thể tự mình thực hiện đối thoại.

Trận chiến kinh thế giữa các Gundam cuối cùng cũng kết thúc, hai đại cao thủ đã thực hiện một màn quyết đấu đỉnh cao trong vũ trụ, cuối cùng coi như chưa phân thắng bại, vì không ai chết.

Chán thật, đánh đến mức này mà không kết liễu được đối thủ, đúng là gà nhà đá nhau.

Đỗ Lan cảm thấy thật mất mặt: Ribbons cuối cùng chỉ cướp được một lò GN, chẳng lẽ hắn thực sự nghĩ mình có thể thoát khỏi lòng bàn tay ta sao.

Đỗ Lan lắc đầu thất vọng: Ribbons loại người này thật không biết tự lượng sức mình.

Đỗ Lan, khí độc đen của Sa La Mạn Xà bắt đầu tan ra rồi, tôi muốn cử người đi điều tra kỹ vị trí của nó, đảm bảo nó đã bị phong ấn hoàn toàn.

Sergei nói.

Các anh cứ tiếp tục công việc đi, lát nữa đội an ninh không gian sâu tới chắc cũng sẽ điều tra Sa La Mạn Xà, có thể đi cùng họ.

Đỗ Lan đứng dậy nói với Saber: Đi thôi, chúng ta đi xem Vương Lưu Mỹ có sao không.

Vì có lệnh của Sergei, đội tàu chiến không làm khó Thiên Nhân, để họ mang tàn hãi 00 Gundam đi.

Đỗ Lan lúc này đến phi thuyền Thiên Nhân rõ ràng không phải để quan tâm Vương Lưu Mỹ, mà là muốn xem vẻ mặt thảm hại của Thiên Nhân sau khi bị người ngoài hành tinh tát vào mặt.

Saber cũng đoán được mục đích của Đỗ Lan, trong lòng thầm khinh bỉ.

Trên tàu Ptolemaios, Sena và Vương Lưu Mỹ được khiêng ra, Vương Hồng Long lập tức bế em gái đưa đến phòng y tế.

Sena bị đồng đội vây quanh, lúc này anh rất yếu, yếu đuối về mặt tinh thần.

Ribbons là kẻ độc ác đầu tiên anh gặp phải, gần như ngang ngửa với Đỗ Lan.

Sau khi đại chiến ba trăm hiệp với Ribbons, Sena cảm thấy cơ thể như bị rút cạn.

Đúng như ta nghĩ, họ đều không sao.

Đỗ Lan ra hiệu cho Saber đi thăm Vương Lưu Mỹ, còn mình ở lại đón nhận ánh mắt ngạc nhiên pha lẫn phẫn nộ của Thiên Nhân: Chào mọi người nhé, tôi rất khỏe, cảm ơn.

Nhìn biểu cảm của Thiên Nhân hiện tại thật tuyệt vời, Đỗ Lan thầm nghĩ xem các người còn mặt mũi nào mà tiếp tục làm: Đây chẳng phải là anh hùng đối thoại Sena của chúng ta sao.

Sao thế.

Chẳng lẽ bị người ngoài hành tinh dọa sợ rồi à.

Không sao, tuy các người không thuyết phục được người ngoài hành tinh, nhưng dưới sự lãnh đạo vĩ đại của tôi, chúng đã bị phong ấn thành công, Trái Đất cũng thoát khỏi nguy cơ tận thế, thật đáng mừng.

Sumeragi nhìn biểu cảm của Đỗ Lan là biết hắn đến xem kịch vui, dở khóc dở cười, không biết sự thù địch của Đỗ Lan với Thiên Nhân từ đâu mà ra, lúc nào cũng muốn đối đầu với họ.

Đám người Thiên Nhân cúi đầu, lần này họ thực sự không đóng góp được gì, người ngoài hành tinh căn bản không thèm nghe đối thoại.

Họ đã từng nghĩ Trái Đất sẽ bị hủy diệt, sau đó là Sơ Hào Cơ và Nhị Hào Cơ thần kỳ xuất hiện giải quyết vấn đề.

Đội tàu chiến dùng sự thật để chứng minh, thực lực hiệu quả hơn lời nói suông.

Đã nói chuyện được với người ngoài hành tinh rồi, các người còn không vui sao.

Hắn chẳng phải đã nói nhân loại diệt vong thì can hệ gì đến ta sao, thật bá đạo.

Lúc đó các người thực ra có thể nói chúng tôi bị hủy diệt, ông sẽ bị lương tâm cắn rứt, ban đêm sẽ gặp ác mộng đấy.

Biết đâu như vậy người ngoài hành tinh lại tha cho Trái Đất thật.

Đủ rồi.

Kẻ ngốc cũng biết Đỗ Lan đang châm chọc, một cô gái tóc đuôi ngựa màu hồng hét lên, Đúng thế, Thiên Nhân chúng tôi thất bại rồi, anh hài lòng chưa.

Nhưng chúng tôi đã nỗ lực hết mình, không hối tiếc.

Ái chà, cứng rắn đấy.

Đỗ Lan nhận thấy mọi người đối diện đều tràn đầy oán hận: Đúng đúng, chính là biểu cảm này, biểu cảm của những kẻ bị hại, rõ ràng là những kẻ vô năng nhưng lại có thể bày ra vẻ mặt nạn nhân trước mặt người chiến thắng, quả nhiên Thiên Nhân vẫn là Thiên Nhân, tại hạ thực sự vô cùng bội phục.

Đây rõ ràng là mắng thẳng mặt rồi, vô năng, giả vờ làm nạn nhân, toàn là những từ chẳng hay ho gì.

Nhưng Đỗ Lan nói cũng chẳng sai, Thiên Nhân chẳng phải luôn đóng vai nạn nhân của chính những kẻ gây họa sao.

Mỗi người đều có quá khứ bi thảm, sau đó chỉ cần mang theo quá khứ đó là có thể dùng danh phận nạn nhân để che đậy và lấy lòng thương hại cho mọi hành động của mình.

Sự đã đến nước này, kế hoạch của Thiên Nhân các người đã hoàn toàn vô dụng rồi, như ta đã nói ngay từ đầu, Thiên Nhân vốn chẳng có ý nghĩa gì cả, ta nghĩ giờ các người có thể giải tán được rồi, người ngoài hành tinh trong tương lai sẽ do lực lượng Liên bang Trái Đất đối phó.

Sắc mặt mọi người Thiên Nhân rất khó coi, họ không biết phản bác Đỗ Lan thế nào.

Sa La Mạn Xà là loại người ngoài hành tinh đáng sợ mà ngay cả đối thoại cũng vô dụng, dù Thiên Nhân có dốc toàn lực chiến đấu cũng không ích gì.

Đúng như Đỗ Lan nói, Thiên Nhân đang làm việc vô ích, công việc của họ không có giá trị, dù là dùng vũ lực can thiệp vì hòa bình hay là đối thoại với người ngoài hành tinh.

Hoặc giả họ đã sai ngay từ đầu, một tổ chức có thể không nương tay với đồng loại nhưng lại đòi đối thoại với ngoại tộc thì bản thân nó đã không có giá trị tồn tại.

Họ tiếp tục trừng mắt nhìn Đỗ Lan, vẫn không ai có thể phản bác.

Thế nhưng Sena lại đứng dậy, mệt mỏi nói: Chỉ cần còn tranh chấp, Thiên Nhân chúng tôi vẫn có ý nghĩa tồn tại, chúng tôi sẽ mang lại hòa bình.

Hòa bình, ngươi đang nói đến quê hương mình à, chỉ với thủ đoạn của các ngươi mà đòi mang lại hòa bình cho quê hương sao.

Ha ha, không phải ta coi thường các ngươi, các ngươi can thiệp bấy nhiêu năm rồi, ở đó đã có hòa bình chưa.

Các ngươi căn bản không biết nút thắt của vấn đề ở đó là tài nguyên cạn kiệt, tài nguyên sinh tồn có hạn, cho nên dù không có các nước lớn can thiệp, vẫn còn các đoàn lính đánh thuê, tổ chức phản kháng, tổ chức khủng bố, đa phương thế lực muốn tranh đoạt nguồn tài nguyên sinh tồn ít ỏi mà nổ ra chiến tranh.

Giống như thời cổ đại hai ngôi làng đánh nhau vì nguồn nước, tình trạng quê hương ngươi hiện giờ cũng vậy, không có đủ ngành sản xuất họ chỉ có thể trông chờ vào ông trời, mà kẻ có súng sẽ trở thành cường đạo.

Các ngươi có thể đóng vai sứ giả chính nghĩa, nhưng cuối cùng cũng chỉ khiến họ chìm đắm trong nghèo đói và diệt vong mà thôi.

Im lặng, người Thiên Nhân tuy luôn miệng nói vì hòa bình, nhưng hiểu biết của họ về hòa bình thật quá nông cạn, cũng không có năng lực thay đổi hiện trạng.

Chương 998

Các ngươi căn bản không có năng lực thay đổi tình trạng nghèo nàn tài nguyên.

Đỗ Lan khinh bỉ nói: Tất nhiên các ngươi cũng có thể thông qua giết chóc để giảm dân số, bên nào động thủ thì giết bên đó, giết đến khi nguồn tài nguyên đủ đáp ứng dân số còn lại, ta tin các ngươi làm được.

Chúng tôi không phải kẻ sát nhân.

Tieria nói, đồng thời anh cũng suy nghĩ về vấn đề của Đỗ Lan, vì vấn đề Đỗ Lan nêu ra thực sự nghiêm trọng, nếu họ không giải quyết được thì không cách nào giữ được hòa bình cho vùng đất đó.

Có thể nhờ Liên Hợp Quốc viện trợ.

Cô gái tóc hồng lại lên tiếng.

Ha ha, các người ở trong tổ chức Thiên Nhân dùng tài nguyên của người khác quen rồi đúng không.

Các tập đoàn phú hào ủng hộ Thiên Nhân đều hy vọng mình có được sức mạnh biến đổi, chứ không phải vô thưởng vô phạt ủng hộ các người.

Thiên Nhân các người được chi viện vì có lợi, còn vùng chiến sự kia thì có cái lợi gì.

Nhân công giá rẻ.

Dân cư thưa thớt, giáo dục tệ hại.

Tài nguyên.

Vài trăm năm trước còn được chứ giờ chắc chỉ còn sỏi đá.

Kỹ thuật.

Không mù chữ đã là trí thức rồi.

Các người thử nói xem nơi đó có giá trị gì để Liên Hợp Quốc viện trợ.

Tiếp tục im lặng, lời Đỗ Lan nói là thực tế phũ phàng, khiến đám người theo chủ nghĩa lãng mạn lấy hòa bình làm mục tiêu này phải câm nín.

Hòa bình không phải là những cuộc can thiệp vũ trang đến rồi đi, mà là việc phải cân nhắc vô số vấn đề dân sinh khô khan hằng ngày.

Chỉ cần các nước lớn không can thiệp vào nội chính của họ, cuộc sống của họ sẽ tốt lên.

Sena vẫn không cam lòng.

Không phải các nước lớn muốn can thiệp, mà là quốc gia của họ yêu cầu can thiệp, nếu không bọn khủng bố, phiến quân đã biến nơi đó thành vùng vô chủ từ lâu rồi.

Sau đó Đỗ Lan nhìn Sena đầy ẩn ý: Ngươi rất tin tưởng nữ vương của vương quốc Azadistan đúng không, nói thật nữ vương đó ta đã gặp qua, căn bản chẳng có thủ đoạn hay bản lĩnh gì, ưu điểm duy nhất là da mặt dày, đáng tiếc không biết cấp dưới của cô ta khi không sống nổi nữa có để cô ta phát huy ưu điểm đó không.

Nếu là ngươi, ta khuyên nữ vương nên sớm từ chức thì tốt hơn, như vậy ít nhất cô ta còn tìm được công việc mình thích, ví dụ như làm giáo viên mầm non.

Marina cô ấy yêu đất nước của mình sâu sắc, nhưng đất nước đó đã bị Liên bang Trái Đất hủy hoại.

Sena nói.

Có lẽ vậy.

Nhưng dù vương quốc Azadistan còn đó thì đã sao.

Dân chúng vẫn ăn không đủ no mặc không đủ ấm, nữ vương chỉ có thể dày mặt đi xin vật tư từ các nước lớn, cộng thêm viện trợ nhân đạo của Liên Hợp Quốc, thì duy trì được bao lâu.

Bách tính ở đó liệu có chấp nhận chịu nghèo đói mãi không.

Thế này đi, ta nói cho ngươi một số liệu, những năm qua số người tị nạn đến châu Âu khoảng hơn một triệu, trong đó tám phần mười là công nhân có kỹ thuật, nghĩa là người có tay nghề đều đã bỏ chạy hết, họ không chịu nổi cảnh nghèo đói này, dù là nữ vương cũng chẳng giữ chân được họ.

Còn những người ở lại vương quốc Azadistan cơ bản chỉ là sống mòn qua ngày, giờ ngươi đã hiểu tình hình vùng này chưa.

Thiên Nhân các ngươi ấy à, vẫn còn quá trẻ, quá ngây thơ.

Thủ lĩnh của ba thế lực lớn có ai ta chưa từng gặp, cùng họ nói cười vui vẻ, còn các ngươi chỉ biết can thiệp vũ trang, xem các vấn đề quốc tế quá đơn giản rồi.

Lần này ngay cả Sena cũng tuyệt vọng, lòng người hướng về đâu thật khó đoán, anh một lòng cầu hòa bình, nhưng nhiều người khác chỉ muốn thoát khỏi đất nước nghèo nàn này, dù đó là tổ quốc của họ.

Đỗ Lan cười, ha ha, đám Thiên Nhân các người mà không chịu cúi đầu trước ta sao.

Chẳng lẽ không còn cách nào sao.

Cách thì đương nhiên là có.

Đỗ Lan đã có tính toán: Chẳng qua là mở mang nguồn thu và tiết kiệm chi tiêu, tiết kiệm thì không thể rồi vì nơi đó cũng chẳng có gì để tiết kiệm, chỉ có thể mở mang nguồn thu.

Cho nên ta định biến toàn bộ khu vực Trung Đông thành một chiến trường.

Tê.

Mọi người hít một hơi khí lạnh, Đỗ Lan điên rồi hay cố ý chọc tức Thiên Nhân đây.

Ánh mắt Thiên Nhân lại trở nên thiếu thiện cảm, Sumeragi cười khổ, hai năm qua cô đã biết Đỗ Lan là kẻ thích dọa người thế nào, dường như nhìn vẻ mặt kinh ngạc của người khác chính là niềm vui của hắn: Đỗ Lan, anh đừng dọa chúng tôi nữa.

Sumeragi à, cô đi rồi, Billy trở thành một oán phu, suốt ngày nghiên cứu vũ khí sát thương quy mô lớn đấy.

Sumeragi biết mình có lỗi với Billy, nhưng cô thực sự có những việc quan trọng hơn.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Ta không dọa các người đâu, dự định của ta là thiết kế đất đai của mấy quốc gia vùng đó thành chiến trường Cao Đạt Cách Đấu, lúc đó sẽ mời các nền văn minh khác nhau từ khắp dải ngân hà đến xem.

Tập hợp tinh hoa kỹ thuật, binh pháp quỷ quyệt, sự nhiệt huyết của chiến đấu, phải biến giải đấu Cao Đạt Cách Đấu này thành thương hiệu của Trái Đất, để toàn vũ trụ biết nhân loại có một giải đấu nhiệt huyết như vậy.

Lúc đó dù là quốc gia hay doanh nghiệp tư nhân đều có thể dùng MS để tham gia.

Nếu các người thực tâm muốn cống hiến cho vùng đất đó thì đừng can thiệp vũ trang nữa, hãy trở thành phi công của giải đấu Cao Đạt Cách Đấu đi, chúng ta sẽ có tiền thưởng khổng lồ.

Ngạch, im phăng phắc, trước ý tưởng trên trời dưới đất này của Đỗ Lan, não bộ của mọi người đều đứng máy.

Tinh hoa kỹ thuật tiên tiến nhất thế giới lại đem ra để đánh lộn sao.

Thật hay giả vậy.

Mà kể cả có thi đấu thì vùng Trung Đông có lợi gì: Người dân ở đó được lợi gì.

Sena hỏi.

Lợi ích tự nhiên là nơi đó sẽ trở thành điểm du lịch, mỗi năm giải đấu lớn chắc chắn sẽ thu hút lượng lớn du khách, họ sẽ có thu nhập.

Còn tôn giáo của họ có chấp nhận được không thì khó nói, nhưng nếu Marina đứng ra thì chắc vẫn giữ được chút mặt mũi.

Hơn nữa sau khi Gundam bị phá hủy trong chiến đấu, họ cũng có thể thu gom đồng nát sắt vụn để bán, đó cũng là kinh doanh.

Chỉ cần giải đấu Cao Đạt Cách Đấu được tổ chức, mọi thứ đều có thể.

Đỗ Lan thực ra chỉ muốn xem robot đánh nhau thôi, nhưng lời hắn nói cũng không sai, nếu giải đấu thực sự được tổ chức, chắc chắn sẽ có lợi lớn cho người dân vùng này.

Nghe có vẻ không đáng tin, nhưng ngẫm lại cũng thấy đúng, nhân loại sắp tiến ra vũ trụ, vũ khí phát triển chắc chắn sẽ bùng nổ, tốc độ thay mới MS sẽ rất nhanh, vậy dùng MS để tổ chức giải đấu cách đấu cũng không phải là không thể.

Nghĩ đi, giờ ngoài can thiệp ra các người còn làm được gì, nhưng nếu các người trở thành siêu sao quốc tế, hô một tiếng vạn người thưa, chẳng phải tốt hơn làm quân khủng bố sao.

Còn có thể kêu gọi mọi người quyên góp cho các nước nghèo, Thiên Nhân các người làm được không.

Không được.

Quả nhiên càng nghĩ càng thấy lời Đỗ Lan nói không sai, cứ như chỉ ra con đường sáng cho Thiên Nhân vậy.

Đỗ Lan thầm nghĩ chẳng phải vẫn bị hắn xoay như chong chóng sao, Thiên Nhân chắc cũng đã thoát khỏi bệnh tuổi teen rồi, tiếp theo họ chỉ cần thực sự cầu thị, ổn định khôi phục vương quốc Azadistan kết thúc loạn lạc là điều hoàn toàn có thể.

Cảm ơn.

Sena cuối cùng cũng cúi đầu trước Đỗ Lan.

Các người hiểu được nỗi khổ tâm của ta là tốt rồi, các người còn trẻ, phạm sai lầm là chuyện thường, chỉ cần thông qua sự giáo huấn của ta mà hiểu ra là được, lãng tử hồi đầu quý hơn vàng.

Đỗ Lan vỗ vai Sena, vẻ mặt như một vị cán bộ lão làng: Tiểu tử, ta rất kỳ vọng vào ngươi, ngươi nhất định sẽ tỏa sáng trong giải Cao Đạt Cách Đấu cho xem.

Saber trở lại, thấy Đỗ Lan đứng giữa đám đông, những người xung quanh đều hổ thẹn cúi đầu, thầm lắc đầu đám người này quả nhiên còn quá trẻ, chắc chắn là bị Đỗ Lan lừa gạt đến ngu người rồi.

Saber, Vương Lưu Mỹ không sao chứ.

Không sao, anh cũng xong việc rồi à.

Hà hà, rất vui vẻ, nói chuyện với người trẻ tuổi thật là vui, đặc biệt là những người trẻ hiếu học, những người này tốt hơn gã Ribbons kia nhiều, không biết gã đó định phát điên đến bao giờ.

Lúc này ở rìa sao Mộc xuất hiện một lỗ sâu, các thể biến dị kim loại ELS từng ghé thăm sao Mộc hơn một trăm năm trước cuối cùng đã trở lại, nhưng họ phát hiện dường như đã tìm sai chỗ, sóng não mạnh mẽ phát ra không phải từ sao Mộc mà là từ Trái Đất, đành chậm chạp tiến về phía Trái Đất.

Đợt ngoại tinh nhân thứ hai đã tới, khác với Sa La Mạn Xà mang theo lời nguyền huyết nhục, lần này chúng sẽ tạo ra một cơn cuồng phong kim loại trên Trái Đất, mục tiêu của chúng là cộng tồn với nhân loại.

Tàu Europa.

Thứ từ một trăm năm trước sao lại quay về rồi, chẳng lẽ là kẻ xa quê hồi hương.

Thực ra là thi thể người ngoài hành tinh trong tàu Europa bị phát hiện, thể biến dị kim loại lấy được thông tin từ thi thể, phát hiện Trái Đất là hành tinh rất thích hợp cho sự phát triển của chúng, chỉ là trên đó có người Trái Đất, nên chúng cân nhắc xem có thể cộng sinh với con người không.

Sóng não do các Innovator phát ra khiến các thể biến dị kim loại lầm tưởng nhân loại là loại sinh vật tương tự chúng, chúng có thể cộng sinh với con người trên Trái Đất.

Cái gọi là cộng sinh, chính là chúng hợp nhất với con người, để con người trở thành sinh mệnh thể kim loại.

Tất nhiên thể biến dị kim loại cũng là lần đầu tiếp xúc với người ngoài hành tinh, cũng không biết làm thế nào để giao tiếp với con người.

Vì vậy chúng tiên phong dùng tàu Europa, để một lượng nhỏ thể biến dị kim loại hạ cánh xuống Trái Đất tìm kiếm những người có sóng não mạnh để tiếp xúc.

Thể biến dị kim loại không có trí thông minh cao, trong đầu chúng chỉ có sự sinh tồn, hành tinh của chúng vì sao chủ nổ tung nên sắp tiêu đời rồi, nên các thể biến dị kim loại trên hành tinh buộc phải dùng phi thuyền di cư khổng lồ đi tìm hành tinh thích hợp.

Chẳng phải chúng nên đến Trái Đất sao.

Tàu Enterprise thấy Europa lúc đầu đang trên đường đến Trái Đất, nhưng đi mãi rồi lại chệch khỏi lộ trình, bắt đầu hướng về phía Sa La Mạn Xà đang bị phong ấn.

Lúc nào cũng giải cứu Trái Đất thì chẳng có gì vui, là ta đã dẫn dụ chúng đến chỗ Sa La Mạn Xà đó.

Nếu thể biến dị kim loại muốn tìm không gian sinh tồn thì chúng hoàn toàn có thể sinh tồn trên Sa La Mạn Xà, dù sao kích thước của Sa La Mạn Xà cũng là một hành tinh.

Nhưng anh dùng cái gì làm mồi nhử.

Sergei và mọi người tỏ vẻ không hiểu.

Tất nhiên là sóng não rồi.

Đỗ Lan nói: Đến lúc đó chúng ta cứ tọa sơn quan hổ đấu, để xem lời nguyền huyết nhục và bão tố kim loại bên nào lợi hại hơn.

Thật là gã tà ác, lại muốn khơi mào cuộc chiến giữa hai chủng tộc ngoài hành tinh.

Đỗ Lan, Sa La Mạn Xà là ngoại tinh nhân mang địch ý, nhưng thể biến dị kim loại vẫn chưa thể hiện địch ý mà, nếu chúng chỉ tìm kiếm sự giúp đỡ mà chúng ta lại khơi mào chiến tranh thì không tốt lắm.

Saji nói.

Chẳng có gì không tốt cả, dù sao chúng cũng chẳng có trí thông minh, cũng chẳng có văn minh gì, ta đã chỉ cho chúng một con đường sáng, có kiên trì được không là dựa vào chính chúng, nếu chúng không thành công thì chỉ có thể nói là mệnh chúng đã tận, còn nếu thành công thì chúng ta cũng không ngại có thêm một người hàng xóm.

Đỗ Lan cười: Nếu không phải đánh nhau thì ta cũng không muốn đánh, nên chiêu họa thủy đông dẫn dẫn nước bẩn sang nhà hàng xóm này tuyệt đối là diệu kế.

Ta quả nhiên vẫn là người theo chủ nghĩa hòa bình mà.

Mọi người ai nấy đều đảo mắt trắng, chủ nghĩa hòa bình.

Lừa ai chứ, nhưng lời Đỗ Lan cũng không sai, nhân loại chúng ta cũng chẳng phải cảnh sát thiên hà, cuộc sống của mình còn đang thắt lưng buộc bụng, lấy đâu ra dư lực giúp người ngoài hành tinh.

Hơn nữa lỡ như thể biến dị kim loại cũng là loại ngoại tinh nhân tâm xà dạ độc thì sao.

Chương 999

Tuy người Trái Đất không sợ đánh nhau, nhưng đánh nhau là có người chết, không đánh được thì tốt nhất, nên không cần dài dòng với người ngoài hành tinh, cứ để chúng tránh xa Trái Đất là được.

Sa La Mạn Xà đã bị phong ấn, nhưng trong hành tinh sống vẫn còn lượng lớn độc tố, khi tàu Europa mang theo đội tiên phong rơi xuống bề mặt, kim loại và nhục thể đã tiếp xúc ở khoảng cách bằng không, cả hai bắt đầu một phản ứng hóa học không thể tin nổi.

Có lẽ chúng ta có thể chứng kiến sự ra đời của một chủng tộc mới.

Nếu thể biến dị kim loại biến thành nhục thể, chúng cũng sẽ mất đi khả năng đơn thể xuyên phá vũ trụ.

Thể biến dị kim loại tuy trí thông minh không cao nhưng bản thân chúng có khả năng mô phỏng các loại máy móc khác nhau, nên nếu khai chiến với nhân loại, con người tuyệt đối không chiếm ưu thế, điểm này phải thừa nhận Iolia đã đúng.

Nhưng chỉ cần thể biến dị kim loại bị lời nguyền huyết nhục biến thành nhục thể, thì chúng sẽ mất đi ưu thế lớn nhất, lúc đó nhân loại có cả trăm cách để dạy chúng làm người.

Đội không gian sâu vẫn luôn túc trực, nhưng một lần nữa mất đi cơ hội chiến đấu, vì các thể biến dị kim loại đều bị Đỗ Lan đưa đến Sa La Mạn Xà để chịu sự đau đớn của tiến hóa.

Một phi thuyền thiên thể khổng lồ hình tròn, đây chính là kho bảo tồn hệ thống DNA của cả hành tinh thể biến dị kim loại, là đèn tín hiệu và định vị du hành trong vũ trụ của chúng, cũng bị Đỗ Lan dẫn đường một cách mơ hồ hạ cánh xuống hành tinh sống Sa La Mạn Xà.

Ngay lập tức bị khí độc bao vây, bắt đầu một quá trình tiến hóa dài đằng đẵng.

Đỗ Lan có thể cảm nhận được hai loại DNA hoàn toàn khác nhau đang không ngừng tranh giành vị thế, lúc thì gốc silic chiếm ưu thế, lúc thì gốc carbon chiếm ưu thế, cứ qua lại không biết bao lâu mới có thể kết thúc.

Thiên Nhân cũng chứng kiến tất cả, họ vốn dĩ còn muốn tiến hành đối thoại và chiến đấu một lần nữa, không ngờ Đỗ Lan trực tiếp bắt cóc luôn người ngoài hành tinh.

Được rồi, Saber cô đi gọi Vương Lưu Mỹ và mọi người đi, chúng ta cũng nên đi thôi.

Saber biết đi có nghĩa là gì, chính là rời khỏi hành tinh này, cô khẽ gật đầu rồi biến mất.

Đỗ Lan thầm nghĩ Saber có thu hoạch, còn mình chỉ lo tát vào mặt người khác mà chẳng thu được gì.

Nghĩ đi nghĩ lại thế giới này hình như chỉ có pháo đài VEDA là có giá trị thu thập, nên một chiêu dịch chuyển tức thời đã đến trước mặt Iolia.

Lúc này Iolia đã phải thở oxy, kế hoạch cả đời cuối cùng đều biến thành công cốc, cú sốc này khiến ông lão trở nên tiều tụy thế này.

Thể biến dị kim loại không hề tiến hành bất kỳ cuộc đối thoại nào với Sa La Mạn Xà, mà trực tiếp đổ bộ để dung hợp, hoặc có thể nói dung hợp chính là phương thức đối thoại của chúng, ông ngay từ đầu đã biết đúng không.

Iolia mệt mỏi ngẩng đầu nhìn Đỗ Lan: Dù vậy, vì nhân loại, hy sinh là bắt buộc.

Người đối thoại với ngoại tinh nhân sẽ bị chúng cảm nhiễm, Iolia ngay từ đầu đã đoán được khả năng này.

Vậy Ribbons có biết điều đó không.

Đỗ Lan cảm nhận được trong một góc vũ trụ, một chiếc Gundam đang nhanh chóng tiếp cận Sa La Mạn Xà.

Không biết Ribbons rốt cuộc có biết hay không, nhưng hắn cũng đang hành động, lại có người ngoài hành tinh tới, nên hắn phải tiến hành đối thoại.

Lò GN cướp được đã được lắp vào chiếc 00 Gundam nguyên bản của hắn, đó là một chiếc siêu Gundam hội tụ mọi yếu tố hỏa lực, nguyên mẫu của Reborns Gundam, hiện tại lắp lò GN chính chủ và thiết bị đối thoại, hắn muốn tiếp tục sứ mệnh chưa hoàn thành của mình.

Các Innovator nguyên thủy đều đã bị Ribbons giết chết, hắn muốn trở thành duy nhất, những kẻ có ý đồ xấu hắn đều không cần nữa.

Innovator nguyên thủy duy nhất còn sống sót lại là cô gái đang ở trong tổ chức Thiên Nhân và đang yêu đương với Lyle.

Ribbons hiện tại đã điên cuồng rồi.

Tất cả các Innovator nguyên thủy đều được cải tạo để hoàn thành bản kế hoạch, họ đều muốn làm nhân vật chính, nhưng trong đó Ribbons là kẻ chấp nhất nhất.

Là Innovator đầu tiên có được sức mạnh biến đổi, ham muốn hoàn thành bản kế hoạch của hắn mạnh mẽ hơn bất kỳ ai.

Đáng tiếc trong bản kế hoạch của Iolia, Innovator nguyên thủy chỉ là bước đệm chứ không phải nhân vật chính, Ribbons tuyệt đối không chấp nhận thực tế như vậy.

Ribbons Almark, dù vạn người ngăn cản ta vẫn đi, các hạt nhân xanh rơi xuống Sa La Mạn Xà, trong mắt hắn chỉ còn khối cầu kim loại khổng lồ kia: Đến đây, hãy để chúng ta đối thoại.

Thời khắc thực hiện giá trị tồn tại của bản thân, hoàn thành sứ mệnh cuối cùng của Innovator nguyên thủy đã đến.

Sống cũng chẳng sao, chết cũng chẳng sao, chiến đấu hay hòa bình đều không quan trọng.

Thứ Ribbons muốn không phải chiến tranh hay hòa bình, mà đơn giản là đối thoại, đơn giản là đối thoại với tư cách nhân vật chính.

Mọi hành vi của hắn đều được thực hiện vì mục tiêu tối cao này, dù là phản bội Thiên Nhân hay trấn áp các thế lực phản diện, hắn làm tất cả chỉ để mọi người phải ngoan ngoãn nghe lời hắn, để tiếng nói của hắn vang khắp vũ trụ, hắn chính là đại diện cho toàn nhân loại.

Cho nên khi đợt người ngoài hành tinh thứ hai đột ngột ghé thăm, hắn biết cơ hội của mình đã đến, hắn không chút do dự giết chết tất cả các đồng bạn đe dọa mình, điều khiển chiếc Gundam nguyên mẫu mới cải tạo lao thẳng về phía thể biến dị kim loại dưới sự chú ý của muôn người.

Cũng anh dũng đấy chứ nhỉ.

Đỗ Lan đứng trước mặt Iolia uể oải nói: Niềm tin mạnh mẽ như vậy không biết là của chính hắn hay do các ông ban cho, nhưng điều đó không còn quan trọng nữa, quan trọng là kết quả của hắn sẽ thế nào đây.

Iolia im lặng, ông biết bản thể của Ribbons cũng là một kẻ điên cuồng như vậy, sự điên cuồng đó đã truyền lại qua DNA: Nếu đối thoại, hắn sẽ bị thể biến dị kim loại đồng hóa, đó là chuyện không thể tránh khỏi.

Vì thể biến dị kim loại truy đuổi sóng não mạnh mẽ, chỉ cần chạm vào là sẽ biến con người thành kim loại, chỉ có những người sẵn lòng chấp nhận dung hợp mới có thể hoàn thành đối thoại.

Ngay từ đầu chúng tôi tìm kiếm Innovator chính là hy vọng thông qua dung hợp để thực sự hiểu rõ thể biến dị kim loại, dẫn dắt chúng đi đúng đường.

Lợi dụng việc thể biến dị kim loại không có ý thức riêng lẻ, nên dùng sóng não của Innovator hòa nhập vào ý thức chung của chúng để kiểm soát cả chủng tộc sao.

Ông tính toán cũng hay đấy, đến lúc đó Innovator đó không chỉ trở thành anh hùng nhân loại, mà còn trở thành kẻ thống trị thể biến dị kim loại nữa.

Đỗ Lan nhướng mày: Xem ra ông cũng tuyệt tình lắm, chẳng quang minh chính đại như mình nói đâu.

Iolia cười khổ, ông chưa bao giờ nói mình quang minh chính đại cả, ông luôn biết nhân loại không thắng được người ngoài hành tinh, nên mới dùng phương thức kiểu hòa thân này để dẫn dụ kẻ địch.

Những người khác của Thiên Nhân cũng nhìn thấy ánh sáng hạt nhân của Ribbons, đều cảm thấy đối phương chắc chắn điên rồi, lúc này căn bản không cần thiết phải đối thoại.

Sena im lặng, sau khi bị Đỗ Lan thuyết phục, anh đã quyết định dùng Gundam theo những phương thức khác nhau để mang lại cuộc sống tốt đẹp hơn cho quê hương mình, không ngờ Ribbons lại chấp nhất đến thế, lúc này anh mới hiểu được sự bi ai của Ribbons.

Ribbons và anh có điểm gì đó tương đồng, chẳng qua chỉ là những nhân vật nhỏ bé không thể tự quyết định trong vòng xoáy của thời đại, họ dù điều khiển Gundam nhưng mọi hành vi đều bị thế giới này đẩy vào cảnh không còn cách nào khác: Ngươi sinh ra là Innovator nguyên thủy chính là nỗi bi ai của ngươi.

Một người nếu từ khi sinh ra đã biết cả đời mình định sẵn bị giới hạn trong vai trò kẻ lót đường, thì đối với kẻ tâm cao khí ngạo, đó là điều tuyệt đối không thể chấp nhận, thứ họ khao khát là đỉnh cao vô hạn chứ không phải tầm thường ở giữa.

Loại nhân vật này nếu không thỏa hiệp thì cuối cùng chỉ có thể bị hủy diệt.

Ví như Ribbons, ví như Neji.

Họ đều là những người bị hạn chế phát triển ngay từ khi sinh ra, nếu thỏa hiệp thì còn sống được, vấn đề là tâm tính và tài năng của họ định sẵn họ không cam chịu thành tựu bị hạn chế, họ khao khát cao hơn mạnh hơn, nên cuối cùng thứ họ nhận được chỉ là sự hủy diệt.

Trans Am.

Chiếc 00 Gundam nguyên mẫu của Ribbons xòe đôi cánh hạt nhân, như con thiêu thân lao vào lửa: Đối thoại bắt đầu.

Phút chốc, cả vũ trụ im lặng, mọi người đều nghe thấy tiếng nói của Ribbons, nghe thấy niềm vui của hắn, khoảnh khắc này hắn chính là ngôi sao rực rỡ nhất giữa sân khấu.

Oanh.

Bị sóng não của Ribbons thu hút, vô số cá thể biến dị kim loại từ phi thuyền hình tròn bay ra bao vây hắn hoàn toàn.

Chúng cũng reo hò nhảy múa, muốn dung hợp với Ribbons để hoàn thành đối thoại.

Iolia thấy số lượng hạt nhân bộc phát mạnh mẽ một cách phi lý, từ cơ thể dở sống dở chết bộc phát ra một luồng khí lực, kinh ngạc hét lên: Lượng tử hóa.

Chỉ có Innovator thực thụ mới có thể khiến lò GN lượng tử hóa, nhưng Ribbons một Innovator nguyên thủy lại làm được.

Cũng chẳng trách ông kinh ngạc, vì cả bản kế hoạch là do Iolia viết, ông luôn nghĩ Innovator nguyên thủy không có bản lĩnh lớn đến vậy.

Hà hà, từ khi ông bắt đầu viết bản kế hoạch, cả kế hoạch đã không còn nằm trong kế hoạch nữa rồi, ông tự cho mình là thiên tài có thể thấu thị tất cả, có thể định đoạt tương lai của phàm nhân, nhưng thực tế chứng minh ông đã sai.

Hai năm trước ta không giết ông chính là để ông thấy cảnh này, Innovator nguyên thủy không hề thua kém Innovator tự nhiên.

Nhưng đó là cải tạo DNA, không phải tiến hóa tự nhiên, đó là nghịch thiên.

Iolia nói.

Đó chẳng qua là định kiến của ông thôi, nếu ngay từ đầu ông có thể đối xử bình đẳng với tất cả mọi người, Thiên Nhân có lẽ đã không phân liệt, Ribbons cũng không đến mức căm hận Thiên Nhân của ông như vậy.

Chính ông cũng chưa bao giờ công bằng chính trực cả, nên cái gọi là can thiệp vũ trang, thống nhất hòa bình mà ông thiết kế cũng chỉ là một kế hoạch ngu xuẩn thiên vị kẻ yếu mà thôi.

Phụt.

Một lần nữa bị Đỗ Lan phủ định hoàn toàn, còn bị Đỗ Lan gọi là kẻ bất công, điều này khiến lão nhân gia tự nhận là thiên tài hoàn toàn không thể chấp nhận, một ngụm máu già đã đưa mạng sống của ông đến hồi kết.

Tôi là vì nhân loại.

Iolia yếu ớt nói.

Lần này Đỗ Lan không đả kích ông nữa, người ta cũng sắp chết rồi, chẳng cần nói thêm gì, chỉ có thể để ông lão yên nghỉ, thời đại của ông đã kết thúc từ một trăm năm trước rồi, còn VEDA sẽ trở thành chiến lợi phẩm của ta.

Oanh.

Trong lúc Iolia lâm chung, ông thấy trên màn hình, các hạt nhân xanh trên hành tinh sống Sa La Mạn Xà đã hoàn toàn rót vào phi thuyền hình tròn, Ribbons vẫn đang nỗ lực tiến hành đối thoại, hoàn thành sứ mệnh của mình.

Cuối cùng một luồng sáng bùng nổ từ phi thuyền hình cầu, xen lẫn vô số hạt nhân như một đài phun nước hạt nhân.

Những hạt giống kim loại đã được gieo vào trong huyết nhục, nở ra vô số đóa hoa.

Trên bề mặt hành tinh sống xuất hiện một biển hoa, chiếu rọi vào võng mạc vẩn đục của Iolia đủ loại màu sắc rực rỡ, cuối cùng mất đi thần thái, đại thiên tài Iolia qua đời.

Tiến hóa có lẽ còn cần thời gian dài hơn, nhưng dưới nỗ lực của Ribbons, cuộc chiến giữa bão tố kim loại và lời nguyền huyết nhục dường như đã dừng lại, chúng đều hóa thành những hạt giống lặng lẽ chờ đợi ngày đơm hoa kết trái, đến lúc đó một chủng tộc mang theo ý chí của Ribbons sẽ nở rộ trong vũ trụ.

Đỗ Lan nhìn biển hoa trên hành tinh sống, thầm nghĩ cuối cùng kim loại và huyết nhục đều thua thực vật, quả nhiên thực vật mới là vương giả của thế giới, thật đáng mừng.

Nhìn thấy cảnh tượng này, những người khác dường như cũng cảm ngộ được điều gì đó, cầm điện thoại lên gọi cho người mình thương nhớ nhất, những người yêu nhau càng thêm thắm thiết, cha con càng thêm thấu hiểu nhau.

Hy vọng Billy và Sumeragi, Sena và Marina có thể làm hòa với nhau.

Cao Đạt Cách Đấu trở thành môn thể thao được yêu thích nhất bởi các nền văn minh cao cấp trong toàn ngân hà, vô số phi công nỗ lực để trở thành đấu thủ Cao Đạt Cách Đấu.

Chương 1000

Còn vùng đất vốn điêu tàn sa sút cũng nhờ việc không ngừng bị phá hủy và tái thiết mà có những cơ hội kinh doanh mới, cư dân đều có phương kế tự lực cánh sinh.

Còn nhà vô địch Cao Đạt Cách Đấu đầu tiên lại càng trở thành huyền thoại, vì anh đã cưới được nữ vương, đảm nhiệm chức Hội trưởng Liên minh Cao Đạt Cách Đấu, bước lên đỉnh cao cuộc đời.

Có tấm gương như vậy, vô số người Trái Đất đều phát cuồng vì giải đấu lớn Cao Đạt Cách Đấu.

Về đến nhà, Saber có việc cần bàn giao nên đưa chị em họ Vương đi thăm các hành tinh, Đỗ Lan lại không muốn ở nhà, hắn hỏi mọi người có muốn cùng hắn đi thế giới khác chơi không, cuối cùng chỉ có Teresa thương chồng mới đồng ý đi cùng.

Con gái đều lớn cả rồi, chẳng thích đi chơi với cha nữa, Đỗ Lan đau lòng quyết định nhất định phải cùng Teresa sinh thêm một em bé nữa.

Vì vậy sau khi đặt VEDA xuống, Đỗ Lan dẫn theo Teresa xuất phát.

Ngẫu nhiên chọn một thế giới, lại đến Nhật Bản, dù sao cũng quen rồi.

Lần này sao lại vội vàng thế.

Teresa khẽ kiễng chân chạm đất, sau khi từ Cổng Vô Giới giữa không trung hạ xuống liền đặt câu hỏi.

Nàng không biết vẻ mặt nghiêm túc của Saber đâu, suốt ngày cứ như ta nợ tiền cô ấy không bằng, căn bản chẳng thể buông lỏng tay chân.

Phụt.

Hiển nhiên Teresa có thể tưởng tượng được bộ dạng Đỗ Lan chịu lép vế trước mặt Saber, nhưng cô không tin Đỗ Lan lại vì Saber mà bó tay bó chân: Tin anh mới lạ.

Thật mà.

Đỗ Lan thấy Teresa không tin, đảo mắt một vòng rồi thì thầm: Lão bà, lúc ta không có nhà, nàng và Guinevere sống thế nào.

Có tặng cho Saber cái mũ xanh nào không.

Anh muốn bị đòn à.

Teresa liếc Đỗ Lan một cái: Ta chỉ giữ quan hệ bạn hữu thuần khiết với Guinevere thôi.

Vả lại nếu ta tặng mũ xanh cho Saber, chẳng phải Guinevere cũng tặng mũ xanh cho anh sao, anh có chịu không.

Lão phu lão thê rồi, ta tin chắc chắn nàng là công.

Đỗ Lan mang vẻ mặt nghiêm túc nói những lời chẳng có chút tiết tháo nào.

Một cú đá vào mông Đỗ Lan, Nghiêm túc chút đi, xem thế giới này có gì nào.

Có gì sao.

Có một cậu học sinh trung học tóc cam đang kinh ngạc, nhìn chằm chằm hai người từ trên trời rơi xuống.

Nhưng Đỗ Lan từ trong ánh mắt kinh ngạc của cậu ta còn thấy được một chút bất lực.

Kinh ngạc thì hiểu được, còn bất lực là vì sao.

Đỗ Lan đứng dậy nói: Này thiếu niên, đây không phải lần đầu cậu thấy chuyện lạ sao.

Tóc cam cắt ngắn, hình như không phải nhuộm, nhưng một học sinh trung học để kiểu tóc nổi bật thế này cũng thật là, không sợ thầy cô phê bình giáo dục sao.

Môi trường giáo dục thế giới này thật phóng khoáng quá đi.

Thiếu niên tóc cam gật đầu: Đây không phải lần đầu tôi thấy ma.

Thái độ bình tĩnh đã minh chứng mạnh mẽ cho lời nói đó.

Tuy nhiên Đỗ Lan và Teresa không phải là ma, Đỗ Lan nhướng mày, Một thiếu niên có thể nhìn thấy ma sao.

Anh đang nói gì vậy.

Teresa đi tới.

Phải nói rằng, Ichigo tuy thường xuyên thấy ma, nhưng nữ ma xinh đẹp nhường này thì lần đầu thấy, vì chỉ một số ít ma là qua đời vì tai nạn khi còn trẻ, còn đa số là thọ chung chính tẩm, toàn là linh hồn người già.

Ichigo không biết tại sao mình lại nhìn thấy linh hồn, dù sao ở nhà chỉ có anh thấy được ma, hai em gái cũng cảm ứng được sự tồn tại của ma, nhưng rõ ràng cha họ không thấy được, nên anh nghi ngờ liệu có phải di truyền cách đời không.

Nhưng ông nội anh cũng chẳng phải pháp sư gì, cha cũng chưa bao giờ nói ông nội có thấy được ma không, nên giả thuyết này cũng không thể chứng thực.

Tuy nhiên kinh nghiệm thấy ma lâu năm vẫn giúp Ichigo rèn luyện được lá gan bình tĩnh trước mọi biến cố.

Chúng tôi cũng là lần đầu bị nhận nhầm thành ma đấy.

Đỗ Lan gật đầu, quả nhiên xuyên không sẽ mang lại những cảm nhận khác biệt: Teresa, chúng ta đến một thế giới có ma rồi.

Cũng chẳng phải lần đầu.

Hai con ma trước mặt thật kỳ lạ, Ichigo chưa từng thấy con ma nào cởi mở như vậy.

Thực ra thông thường ma tìm đến anh đều có việc cần giúp đỡ, và Ichigo nhiệt tình cũng sẵn lòng giúp linh hồn hoàn thành những yêu cầu không quá đáng.

Sẵn tiện nói luôn, tóc của anh là di truyền từ mẹ, mẹ anh là một mỹ nữ tóc cam, còn hai em gái Ichigo, một người tóc đen, một người tóc vàng nhạt.

Thiếu niên, không ngại làm quen một chút chứ.

Tại hạ là Đỗ Lan, đây là vợ ta, Teresa.

Lại còn là vợ chồng ma nữa cơ à, lần đầu thấy đấy, Tôi là Kurosaki Ichigo, hai người nếu có gì cần giúp đỡ thì có thể bảo tôi, ví dụ như tưới nước lên mộ hay cúng hoa đều được.

Teresa không ngờ lại gặp được một thiếu niên nhiệt tình, còn Đỗ Lan lại biết đây là thế giới gì, có ma có Tử thần, chính là thế giới Sứ Giả Tử Thần Bleach.

Không ngờ lại đến đây, thật là có chút bất ngờ, bất ngờ hơn là vừa đến đã gặp ngay nhân vật chính, mà xem chừng vẫn chưa có được năng lực Tử thần, nghĩa là nguồn tài nguyên lép hiếm có nhất thế giới hiện nay vẫn chưa xuất hiện.

Thiếu niên thực ra có một việc cần cậu giúp, đó là vợ chồng chúng tôi không có chỗ ở, không biết nhà cậu còn phòng trống không.

Lắc đầu lia lịa: Không có, không có.

Ma đến thì nhà sẽ biến thành nhà ma mất, tuyệt đối không thể để ma ở lại.

Hai con ma này có vẻ không dễ chọc, nên tốt nhất là chuồn trước: Nếu không có gì nữa, tôi đi trước đây.

Kurosaki Ichigo nói.

Đỗ Lan ra hiệu cho Teresa đi theo.

Lại bị bám đuôi rồi sao.

Kurosaki Ichigo thầm nghĩ mình vẫn chưa đủ bình tĩnh, nếu lúc nãy thấy họ từ trên trời rơi xuống mà không dừng lại xem thì đã không bị quấn lấy rồi.

Một dải ráng chiều màu cam bao phủ thành phố, sắp bảy giờ rồi, Ichigo buổi tối nhất định phải về nhà trước bảy giờ, đó là yêu cầu của cha.

Nhưng bị ma bám theo, Ichigo cố ý đi đường vòng để cắt đuôi, dù biết khả năng không cao nhưng cứ thử xem sao.

Tuy nhiên chẳng có tác dụng gì, anh đành bất lực về nhà.

Thầm nghĩ may mà cha không thấy linh hồn, nếu không sớm muộn gì cũng đuổi cổ đứa con hở chút là dắt ma về nhà này ra khỏi cửa.

Uể oải bước vào nhà, đóng cửa lại, liền nghe thấy lão già nhà mình nói: Này, hai đứa đằng sau là bạn con à.

Hả.

Thấy được sao.

Cha mình thấy được linh hồn đằng sau mình ư.

Không, phải nói là hai người đằng sau mình chẳng lẽ không phải là ma.

Thằng ngốc này, con muốn ăn đòn hả, họ là ai.

Chúng tôi là du khách Âu Lạc đến du lịch, bạn học Ichigo tốt bụng nói sẵn lòng tiếp đãi chúng tôi để chúng tôi cảm nhận được sự nhiệt tình hiếu khách của nhân dân Nhật Bản.

Đỗ Lan tiên phong lên tiếng, rồi cởi giày đi vào trong.

Từ phòng ăn truyền đến tiếng kêu kinh ngạc của các cô bé, hiển nhiên không thể hiểu nổi việc một người đàn ông lạ mặt vào nhà.

Đang ăn cơm sao, đúng lúc quá.

Ichigo đi đường vòng tốn không ít thời gian, về nhà vừa đúng giờ cơm.

Teresa nhìn bộ dạng vô sỉ của chồng mà cạn lời, Chúng tôi sẽ trả phí.

Vừa nói vừa như lấy thứ gì đó từ trong túi ra, thực chất là luyện thành hai thỏi vàng: Đây là phí lưu trú của chúng tôi.

Dùng vàng để trả ơn du khách, chẳng phải là đùa sao, đào đâu ra loại du khách như vậy chứ.

Đã đưa tiền rồi nên Teresa cũng chẳng khách sáo nữa, Vậy làm phiền quá.

Cô cũng đi thẳng về phía phòng ăn.

Oa, lại thêm một đại mỹ nữ siêu cấp nữa kìa, hai cô em gái đều ngẩn ngơ cả người.

Hai cô em gái nhỏ đáng yêu quá.

Hai em gái của Ichigo đỏ bừng mặt.

Này này, rốt cuộc là chuyện gì thế hả.

Cha của Ichigo trừng mắt nhìn anh.

Ichigo cũng ngẩn ra, anh cũng không biết tại sao nữa, ban đầu cứ tưởng hai người từ trên trời rơi xuống là hai con ma, giờ lại biến thành hai con người, anh nuốt nước bọt một cái, hai con người rơi từ trên trời xuống có vẻ còn kỳ quái và đáng sợ hơn cả hai con ma, sống lưng anh lạnh toát.

Trong nhà có hai vị khách không mời mà đến, ánh mắt của ông bố Hắc Khi Nhất Tâm cũng trở nên sắc bén.

Trước đây con trai mình cứ hay dắt mấy linh hồn về nhà đã đành, giờ lại dắt về tận hai kẻ quái dị.

Với nhãn lực của lão, vậy mà cũng không nhìn thấu được Đỗ Lan và Địch Ny Toa, buộc lòng phải nghiêm túc đối đãi.

Linh áp trên người Hắc Khi Nhất Hộ rất mạnh, thế nên để bảo vệ con trai khỏi bị ác linh quấy nhiễu, Nhất Tâm quy định cậu phải về nhà trước bảy giờ tối.

Bởi sau bảy giờ là lúc ác linh hoạt động mạnh trong bóng đêm, con trai lão còn nhỏ, không đối phó nổi chúng.

Dù tính toán kỹ lưỡng đến đâu, cuối cùng lão vẫn không bảo vệ nổi con trai, nhưng nói đi cũng phải nói lại, đó mới chính là con trai lão, tuyệt đối sẽ không trải qua một đời bình dung.

Trong phòng ăn, Đỗ Lan và Địch Ny Toa đã động đũa trước cả chủ nhà, món ăn rất phong phú, kinh ngạc hơn là bàn ăn này đều do con gái út nhà Hắc Khi chuẩn bị, cô bé Hắc Khi Du Tử mới mười một tuổi.

Thấy vợ chồng Đỗ Lan không chút khách khí như vậy, Nhất Hộ đầy vạch đen trên mặt: Này này, đây là nhà tôi, nếu hai người không phải quỷ thì nên nói sớm cho tôi biết chứ.

Nhất Hộ tức đến mức mặt mày méo xệch.

Thiếu niên à, đừng vì cậu nhìn thấy được quỷ mà giáo điều quy kết mọi chuyện quái dị mình thấy đều là quỷ, cứ luôn là cậu đơn phương bảo chúng tôi là quỷ, chúng tôi chưa bao giờ thừa nhận nhé.

Đỗ Lan vừa ăn vừa dạy bảo: Phải nghe nhiều, xem nhiều, học nhiều, dù bản thân từng thấy quỷ thì cũng đừng quy hết mọi chuyện quái dị cho quỷ, vả lại quỷ cũng có năm bảy loại.

Cái thói quen này sớm muộn gì cũng hại cậu thôi.

Nhất Hộ sắp ra tay rồi, ăn cơm nhà mình mà còn ra vẻ nghiêm túc giáo huấn mình, ngươi nghĩ mình là ai chứ.

Rắc rắc, gân xanh trên trán nổi lên, nắm đấm siết chặt.

Con trai, khách đến là nhà, ngồi xuống ăn cơm đi, quỷ với chả không quỷ, thế giới này làm gì có quỷ chứ.

Chương 1001

Ta lại tò mò làm sao các người quen biết nhau đấy.

Hắc Khi Nhất Tâm kéo con trai ngồi xuống: Du Tử, đi chuẩn bị thêm hai đôi bát đũa nữa.

Cô bé rất hiểu chuyện chuẩn bị xong mọi thứ, bữa cơm này có chút quái dị.

Con trai, kể cho bố nghe hai đứa gặp nhau thế nào đi.

Nhất Tâm cố ý dùng lực vỗ mạnh vào vai con trai, vỗ đến mức Nhất Hộ suýt hộc máu.

Có gì hay mà nói, chẳng qua là gặp nhau thôi.

Nhất Hộ thầm nghĩ người không thể từ trên trời rơi xuống được, chắc là mình nhìn nhầm rồi.

Tuy nhiên sự thực là Cánh Cửa Vô Giới đã mở ra trên không trung, Đỗ Lan và Địch Ny Toa đúng là từ trên trời rơi xuống.

Xì, chả có gì thú vị, gặp gỡ bình thường mà con cũng coi người ta là quỷ, ra đường đừng nói con là con trai ta, ta không có đứa con hay kinh ngạc quá đà như thế.

Nhất Tâm bất mãn nói.

Có ông bố thô tâm như ông tôi mới thấy áp lực đấy.

Nhất Hộ và Nhất Tâm bắt đầu cãi nhau, quan hệ cha con họ rất tốt, thường xuyên chí chóe như vậy.

Hai chị em sinh đôi thì cúi đầu ăn cơm, có khách ở đây mà anh trai và cha cũng không giữ kẽ, thật mất mặt quá.

Ăn xong, Nhất Tâm cũng biết Đỗ Lan và Địch Ny Toa sẽ không đi, nên sắp xếp cho họ ở phòng khách.

Hắc Khi Nhất Tâm kinh doanh một phòng khám tư nhân, bình thường chữa mấy bệnh vặt như cảm mạo nhức đầu, nhà cũng có điều kiện, phòng ốc không nhỏ.

Không biết hai vị định ở lại bao lâu.

Nhất Tâm nhịn không được hỏi một câu.

Ngắn thì mười ngày nửa tháng, dài thì một vài năm, cũng chưa biết chừng, nhưng ông không cần lo, chúng tôi sẽ trả tiền.

Đỗ Lan nói: Vậy nhé, chúc ngủ ngon.

Bị nhốt ngoài cửa, Nhất Tâm mặt đầy đau khổ, rốt cuộc đây là nhà ai chứ, lão không phục đập cửa rầm rầm: Nhà vệ sinh ở bên phải hành lang tầng một.

Xì, rốt cuộc đây là hạng người gì vậy.

Bản thân đã mất đi sức mạnh Tử Thần, cũng không có khả năng thăm dò thân phận đối phương, hy vọng họ không phải đến vì linh áp của con trai mình.

Nếu họ dám động vào con trai, dù có liều mạng già này lão cũng phải xử đẹp cả hai.

Dù mất đi sức mạnh Tử Thần nhưng kiếm pháp vẫn còn đó.

Đỗ Lan quay người lại thấy Địch Ny Toa đang trưng ra vẻ mặt chờ giải thích: Thiếu niên đó chính là nhân vật chính của thế giới này.

Xuyên việt qua nhiều thế giới như vậy, Địch Ny Toa cũng sớm biết mỗi thế giới đều có một nhóm người có thể thúc đẩy tiến trình thế giới, những người đó chính là nhân vật chính.

Lão bà anh minh, thế giới này có Tử Thần và thế giới linh hồn.

Có phải còn có âm mưu gì không.

Địch Ny Toa mỉm cười ngắt lời.

Đỗ Lan gật đầu, giơ ngón cái với nàng.

Đúng là có một âm mưu, nhưng theo mô típ truyện tranh thiếu niên điển hình, kẻ thực hiện âm mưu đều là một gã khoa học điên không có bối cảnh, vì theo đuổi sức mạnh cực hạn mà đối đầu với cả thế giới, sau đó sẽ bị thế hệ thứ hai có huyết mạch thuần khiết đánh bại.

Cho dù là Lam Nhiễm hay Đại Xà Hoàn, đều chứng minh khởi nghiệp gian nan, đối đầu với thế hệ thứ hai vất vả thế nào.

Ở mức độ nào đó, Đỗ Lan khá đồng tình với họ, dù tài hoa đầy mình nhưng cuối cùng vẫn không đấu lại được cái gọi là huyết thống, một lần nữa chứng minh hiện tượng con ông cháu cha ngay cả ở nhị thứ nguyên cũng là vương đạo.

Chúng ta tạm thời ở lại, thuận tiện xem thử các chủng tộc khác nhau của thế giới này, thử xem bản lĩnh của bọn họ.

Anh định tìm thế nào.

Trong cơ thể thiếu niên Hắc Khi Nhất Hộ chẳng phải có một luồng tiềm lực rất mạnh sao.

Ta nghĩ chỉ cần mô phỏng ra luồng lực lượng này, chúng ta sẽ thu hút được sức mạnh của thế giới này.

Địch Ny Toa nghĩ chuyện này chẳng khó khăn gì: Cái này hình như có chút tương tự với linh lực trên người Qua Vi Kagome, nhưng nồng đậm hơn.

Dứt lời, ngón trỏ trắng nõn của nàng đã thắp sáng một quả cầu linh lực to bằng quả bóng tennis.

Đỗ Lan cũng cùng nghiên cứu: Thực chất chính là linh lực, chỉ là ở thời đại Khuyển Dạ Xoa Inuyasha linh lực của vu nữ không mạnh bằng thế này, linh hồn Tử Thần ở thế giới này cơ bản là thoát ly nhục thể, duy trì hoạt động bằng linh lực, nén linh lực lại chắc là cũng gần như vậy.

Địch Ny Toa gật đầu, đôi mắt đẹp ngưng lại, linh lực trên đầu ngón tay trong nháy mắt bị nén lại thành Quỷ Đạo.

Quỷ Đạo là chú ngữ cao cấp đặc hữu của Tử Thần, thông qua chú ngữ để hóa linh áp bản thân thành các loại năng lực tấn công, ràng buộc, chữa trị.

Nhưng Địch Ny Toa mạnh mẽ nhường nào, luồng linh lực cuồn cuộn nàng chuyển hóa ra căn bản không cần bất kỳ chú ngữ nào đã ép chế được linh áp thành Quỷ Đạo.

Quỷ Đạo có ba loại: Phá Đạo dùng để tấn công, Phược Đạo dùng để bắt giữ, Hồi Đạo dùng để trị liệu, đương nhiên còn có một số loại đặc thù khác.

Đạo linh áp này của Địch Ny Toa thiên về Phá Đạo, chính là Quỷ Đạo dùng để tấn công.

Ong ong.

Trong phòng khách, linh áp mạnh mẽ không ngừng tràn ra.

Đỗ Lan nói muốn dụ địch thâm nhập, Địch Ny Toa tự nhiên liên tục giải phóng để xem xung quanh có sinh vật thần kỳ bản địa nào mà chồng mình đang tìm không.

Dĩ nhiên là có, linh hồn sau khi chết thông thường sẽ đến Thi Hồn Giới, nhưng một số vong linh chết oan, mê muội luẩn quẩn bỏ lỡ thời cơ đến Thi Hồn Giới sẽ trở thành cô hồn dã quỷ, cũng chính là loại quỷ hồn mà Nhất Hộ thường gặp.

Loại quỷ hồn này chỉ cần không làm ác thì cũng sẽ được Tử Thần của Thi Hồn Giới siêu độ đến nơi cần đến.

Chỉ có một loại ngoại lệ, ác linh, hay còn gọi là Hư Hollow.

Cô hồn dã quỷ thời gian dài không được siêu độ, hoặc dục vọng nội tâm quá mạnh, sẽ chuyển hóa từ linh hồn bình thường thành Hư, mà Hư sẽ tấn công người sống để lấy thêm linh hồn, cũng sẽ săn đuổi linh áp mạnh mẽ.

Từng vòng, từng đợt linh lực khuếch tán ra ngoài, giống như ngọn hải đăng duy nhất giữa biển cả mênh mông, thu hút toàn bộ lũ Hư đang hoạt động trong thành phố đến.

Dưới ánh trăng tròn, Hủ Mộc Lộ Kỳ Á đứng sừng sững trên cột điện với vẻ mặt chấn kinh, bộ Tử Bá Trang màu đen phấp phới trong gió đêm, thanh thái đao bên hông khẽ kêu vang như đang thuật lại sự nguy hiểm cho chủ nhân.

Nhưng với tư cách là Phó đội trưởng Thập Tam Phiên Đội, thanh tẩy cô hồn dã quỷ và Hư là trách nhiệm của nàng, nàng không thể sợ hãi: Chúng đang tập trung lại, chắc chắn bị thứ gì đó thu hút, mình phải đi tìm nguồn gốc trước một bước, tránh để lũ Hư chạm mặt nhau.

Đối phó từng con thì còn được, chứ nếu cả lũ kéo đến thì ngay cả Phó đội trưởng cũng không có cách nào chống đỡ.

Mà Đỗ Lan và Địch Ny Toa nhìn nhau cười, họ biết sinh vật bản địa đã tới.

Hư là ác linh, người thường tự nhiên không nhìn thấy, nhưng trên người chúng có linh áp, mà linh áp lại có thể ảnh hưởng đến hiện thực, móng vuốt cào qua mặt đường để lại những vết sẹo dài.

Hơn nữa Hư còn có thể phát ra một loại âm thanh đáng sợ mà chỉ những người có tiềm lực linh áp nhất định mới nghe thấy được.

Trong giấc mộng, Nhất Hộ bị loại âm thanh này làm kinh tỉnh, nhưng cậu vẫn tưởng mình đang gặp ác mộng: Tất cả là tại họ, hôm nay toàn gặp ác mộng.

Chết tiệt, đã nửa đêm rồi, mai còn phải đi học nữa.

Nằm xuống, cậu lại mơ màng sắp chìm vào giấc ngủ.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đứng giữa không trung, nhìn xuống dưới thấy bách quỷ hội tụ, lũ Hư hình thù kỳ quái đó đã hoàn toàn không còn dáng vẻ của linh hồn nữa.

Hơn nữa giữa lũ Hư với nhau cũng chẳng phải là chung sống hòa bình, lượng lớn Hư hội tụ chính là cảnh cá lớn nuốt cá bé.

Cảnh tượng đó đừng nói là thảm liệt thế nào.

Thứ này gọi là gì.

Chồng nàng chắc chắn biết.

Hư, chính là ác linh.

Ái chà, trong thành phố mà có nhiều Hư thế này sao.

Thực ra cũng không nhiều lắm, khoảng hơn hai mươi con, nhưng tập hợp lại một chỗ vẫn khiến người ta cảm thấy công tác của Tử Thần không đến nơi đến chốn, nơi này chẳng lẽ không có ai đến thanh tẩy sao.

Đỗ Lan nhìn trái nhìn phải phát hiện bên cạnh có một công viên: Chúng ta qua bên kia.

Địch Ny Toa cũng không có ý kiến, vừa hay xem thử thực lực của lũ Hư này.

Hai người đáp xuống công viên, tiếp tục dùng linh áp cường đại để thu hút Hư.

Chẳng mấy chốc, họ đã bị bao vây, cơ thể Hư thiên hình vạn trạng, nhưng thông thường trước ngực có một cái lỗ và trên đầu đeo một chiếc mặt nạ, đó chính là đặc trưng của Hư.

Giết, hay là cứu.

Đối mặt với nhiều Hư như vậy, Địch Ny Toa lại đưa ra câu hỏi này.

Địch Ny Toa quả nhiên lợi hại, đã cảm giác được dưới lớp mặt nạ của Hư vẫn còn lương tri của con người.

Ngay cả người tốt nếu thời gian dài không được siêu độ cũng sẽ trở thành Hư, cho nên chuyện sinh tiền là người tốt sau khi chết thành Hư xảy ra rất nhiều.

Hậu quả của việc Tử Thần không tận chức trách đây mà.

Đỗ Lan ngẩng đầu: Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, lão bà nàng đừng nhúng tay, cứ để ta.

Địch Ny Toa làm một thủ thế mời.

Quả nhiên là lão bà, đúng là có ăn ý, nếu đổi lại là Saber chắc chắn sẽ bị ăn lườm.

Đỗ Lan bước ra một bước, bụi trần cuồn cuộn: Có trách thì đi mà trách Tử Thần ấy, tội các ngươi chịu đều là do bọn họ không kịp thời đưa các ngươi đến Thi Hồn Giới.

Gió đêm đột nhiên mất phương hướng quấn quýt bên cạnh Đỗ Lan, linh áp, càng nhiều linh áp hơn nữa, thứ đặc sắc nhất thế giới này không nghi ngờ gì chính là Tử Thần và Trảm Phách Đao, Đỗ Lan thầm nghĩ nếu linh áp có thể phóng ra thành Trảm Phách Đao thì những thứ khác cũng có thể.

Địch Ny Toa có thúc giục muốn che mặt, bởi vì Đỗ Lan đột nhiên hai chân dang rộng bằng vai, hai tay giơ cao rồi đột ngột thu lại trước ngực, một ngang một dọc khuỷu tay chụm lại, bày ra hình chữ L trước ngực, sau đó một tay ngũ chỉ xòe ra che mũi, cúi đầu phát ra tiếng cười hắc hắc: Nếu nói danh vật của thế giới này ngoại trừ Trảm Phách Đao ra còn có một thứ không thể không nhắc tới, đó chính là tạo hình cực ngầu.

Tuy nhiên các ngươi căn bản chẳng hiểu tí gì về nghệ thuật tạo hình cả, nhìn khắp mọi thế giới, chỉ có JOJO pose mới là đỉnh cao của tạo hình, BẠCH KIM CHI TINH.

Oanh, từ sau lưng Đỗ Lan, luồng linh áp mạnh mẽ phá thể mà ra, không phải kiếm mà là nhân hình, linh áp bùng nổ thành cột sáng giữa đêm đen.

Oa ha, chuẩn bị tiếp nhận khảo vấn của lương tri đi, lũ Hư kia.

Ora.

Lũ Hư căn bản không thể áp sát, trước mặt chúng là một bức tường mang tên nắm đấm, mặt nạ trên mặt chúng xuất hiện những vết nứt dưới những cú đấm vô ảnh.

Quyền quyền thấu thịt, lũ Hư phát ra những tiếng gào thét đau đớn, hòa cùng câu cửa miệng trong miệng Bạch Kim Chi Tinh tạo thành bản tấu kép mạnh nhất dưới đêm trăng.

Chương 1002

Nắm đấm linh áp đánh vỡ nát toàn bộ mặt nạ của lũ Hư, lộ ra chân diện mục của chúng bên dưới lớp mặt nạ, đó là khuôn mặt lúc chết của chúng, biểu tình ngơ ngác nhăn nhúm lại, bị nắm đấm cường đại đánh cho sưng vù.

Lại là học được cái tư thế xấu hổ này từ thế giới nào vậy chứ, dù kết hôn bao lâu rồi thỉnh thoảng vẫn thấy Đỗ Lan như một đứa trẻ.

Cái gì mà JOJO pose, cái gì mà Bạch Kim Chi Tinh, toàn là thứ quỷ gì không.

Nhưng đúng là đại ý quá, có con Hư đi từ dưới đất lên, ánh mắt Địch Ny Toa lạnh lẽo, tay phải được hào quang bao phủ, nàng cũng không biết chuyện gì xảy ra, khi giải phóng linh áp đến một mức độ nhất định, dường như thế giới này sẽ tự nhiên biến linh áp của mình thành đao kiếm.

Kiếm sao.

Địch Ny Toa lộ ra nụ cười, thật là hợp với mình: Dừng lại cho ta.

Ánh sáng đâm vào mặt đất chặn đứng con Hư đang định đánh lén.

Linh áp cường đại rót vào mặt đất, toàn bộ mặt đất công viên đều bị hất tung, mảnh vụn bay tứ tung.

Lão bà giỏi lắm.

Đỗ Lan tự nhiên là chú ý tới tình huống dưới lòng đất, nhưng lão bà ở ngay bên cạnh, Đỗ Lan biết Địch Ny Toa sẽ không thấy chết mà không cứu.

Trảm Phách Đao sao.

Đỗ Lan lúc giải phóng linh áp cũng có một khoảnh khắc cảm nhận được linh áp của mình bị một sức mạnh vô hình nhào nặn thành hình kiếm, nhưng Đỗ Lan vốn không thích làm theo lẽ thường, anh cho rằng Trảm Phách Đao quá thiếu cá tính nên mới phá vỡ sức ràng buộc của thế giới để nặn linh áp thành hình người.

Có điều Địch Ny Toa không có ham muốn thể hiện mạnh mẽ như vậy, thế giới giúp nàng nặn linh áp thành kiếm ngược lại còn giúp nàng một tay.

Lâu rồi không đụng tới kiếm, Địch Ny Toa thầm nghĩ kiếm kỹ vẫn chưa hề mai một.

Đỗ Lan phân tâm nhìn về phía Địch Ny Toa, thanh kiếm trong tay nàng, ừm, tạm gọi là kiếm đi, không có hộ kiếm, không có chuôi kiếm, dường như chỉ là một miếng sắt rộng ba ngón tay, nhưng lại ngân quang lấp lánh như ngọc như kim cương, tuyệt đối không phải phàm phẩm.

Thanh kiếm đơn giản đến cực điểm, hình dạng Trảm Phách Đao có liên quan đến linh hồn mỗi người, thế giới sẽ dựa theo cá tính linh hồn mỗi người để tạo ra các thanh đao khác nhau.

Nhưng linh hồn của Địch Ny Toa hiển nhiên không phải thứ thế giới này có thể dễ dàng đọc hiểu, nên mới biến Trảm Phách Đao thành cái dạng này.

Nhưng Trảm Phách Đao đã tồn tại, việc Thủy Giải hay Vạn Giải tiếp theo là vấn đề của chính Địch Ny Toa, hình dáng sau này đều do linh hồn nàng tự quyết định trong quá trình tôi luyện.

Mà có lẽ Địch Ny Toa cũng chẳng dùng tới Thủy Giải hay Vạn Giải, nàng vốn không thích làm màu, thế giới này chắc cũng chẳng có kẻ địch nào khiến nàng phải dùng đến Vạn Giải mới đánh bại được.

Tất cả lũ Hư đều bị đánh cho bán thân bất toại, chúng hiện tại đột nhiên có thôi thúc muốn gào lên sĩ khả sát bất khả nhục, thà chết một lần cho xong, dù chúng đã chết rồi, chứ không muốn làm bao cát cho Bạch Kim Chi Tinh nữa.

Hư đều hộc máu, điều này chứng tỏ khi lộ diện lâu trong môi trường hiện thực, linh hồn đã không còn thuần túy mà đã tái đắc được một loại vật chứa tương tự nhục thể.

Giờ thì siêu độ các ngươi đây, Địch Ny Toa cùng ta dùng linh áp đưa lõi của chúng tới Thi Hồn Giới nào.

Địch Ny Toa gật đầu, kiếm quang đã đâm thủng mặt nạ.

Lõi linh hồn nằm ngay sau mặt nạ, siêu độ chính là đánh vỡ mặt nạ Hư, sau đó dùng Trảm Phách Đao để siêu độ.

Có Trảm Phách Đao, Địch Ny Toa tự nhiên biết cách siêu độ linh hồn, vợ chồng phối hợp vô cùng ăn ý.

Khi Đỗ Lan và Địch Ny Toa phối hợp siêu độ Hư, có một con cá lọt lưới tìm đến nhà Hắc Khi, đó là con yếu nhất trong đám Hư, khi lũ Hư khác bị linh áp thu hút thì nó khôn ngoan chọn đến nhà Hắc Khi xem có xơ múi được gì không, vận khí rất tốt, nhà Hắc Khi trở thành mục tiêu của nó.

Bánh xe vận mệnh đã vận hành sớm hơn, Hủ Mộc Lộ Kỳ Á và Hắc Khi Nhất Hộ gặp nhau trước thời hạn, đương nhiên cuối cùng Nhất Hộ vẫn chọn ngực lớn, thế hệ thứ hai đều thích ngực lớn cả.

Quay về thấy nhà Hắc Khi tan hoang, đúng là áp lực như núi.

Một Tử Thần mặc áo đen đang dọn dẹp hiện trường, tuy rất yếu nhưng vẫn sử dụng đạo cụ hoán đổi ký ức để thay đổi ký ức cho người nhà Hắc Khi.

Mà Nhất Hộ đang nằm trên đất, cũng mặc một bộ Tử Bá Trang, hình như tình hình khá phức tạp.

Nói đơn giản là con Hư lọt lưới tìm đến nhà Hắc Khi thấy cả nhà này linh áp đều ổn nên định khai tiệc.

Bắt đầu từ cô em gái, ông anh vì bảo vệ em gái mà không tự lượng sức lao lên đánh nhau với Hư, Hủ Mộc Lộ Kỳ Á đương nhiên không thể để người thường bị thương nên đã chắn trước mặt Hư và bị trọng thương.

Thấy cả nhà Nhất Hộ và chính mình sắp thành bữa khuya cho Hư, Hủ Mộc Lộ Kỳ Á cực chẳng đã chỉ đành truyền linh áp Tử Thần của mình cho Nhất Hộ, không ngờ Nhất Hộ một hơi hút sạch linh áp của Lộ Kỳ Á, cuối cùng mượn đao của Lộ Kỳ Á chém chết Hư, rồi kiệt sức ngất đi.

Hủ Mộc Lộ Kỳ Á thở dài một tiếng, sức mạnh của mình vậy mà bị hút sạch sành sanh, phen này gay go rồi, nhìn chàng trai dưới đất, nàng biết chỉ có thể nhờ cậu ta giúp đỡ: Xong rồi, nhà này hình như chỉ có bốn người, người lớn ngủ say như lợn, ký cứ của cô bé đã sửa xong, mình cũng nên đi trước thôi, mai tính tiếp.

Ngay lúc Lộ Kỳ Á định rời đi, nàng lại thấy Đỗ Lan và Địch Ny Toa trở về, thầm nghĩ nhà này còn có người ở sao.

Càng lạ hơn là họ cứ nhìn chằm chằm về hướng mình là sao.

Lộ Kỳ Á dù mất đi sức mạnh Tử Thần thì vẫn là linh hồn, người thường sao có thể nhìn thấy nàng.

Tử Thần à, nữ nhân vật chính à, Đỗ Lan phải hỏi thử mới được: Này, Tử Thần đằng kia, cô có biết làm thế nào mới lấy được chứng chỉ Tử Thần không.

Có kỳ thi hay gì đại loại thế không.

Hủ Mộc Lộ Kỳ Á hít một hơi lạnh, đối phương không chỉ nhìn thấy mình mà còn biết mình là Tử Thần, nhưng nhìn thế nào đối phương cũng là con người mà.

Có phải đến Thi Hồn Giới rồi tìm một Đội trưởng trong Thập Tam Phiên Đội là có thể trở thành Tử Thần không.

Cách để trở thành Tử Thần có rất nhiều, nhưng cần đảm bảo hai yếu tố: cần có sức mạnh và ý muốn trở thành Tử Thần.

Có được hai điểm này, có thể thông qua kỳ thi tốt nghiệp trường học để gia nhập đội ngũ Tử Thần, cũng có thể thông qua thách đấu đánh bại Tử Thần để giành một vị trí, hoặc là được người có máu mặt bảo cử giới thiệu vào đội ngũ.

Thi Hồn Giới vốn là một nơi rất phong kiến.

Làm sao ông biết về Tử Thần.

Hủ Mộc Lộ Kỳ Á cảnh giác nói, nhưng hiện tại nàng chỉ còn rất ít linh áp, tối đa cũng chỉ giải phóng được Quỷ Đạo sơ cấp mà thôi.

Biết thì tự nhiên biết thôi, có gì lạ đâu.

Cô có sẵn lòng giới thiệu chúng tôi trở thành Tử Thần không, chắc chắn sẽ thú vị lắm đấy.

Rất tiếc, tuy không biết thân phận của hai vị, nhưng hai vị là con người không sai chứ, những chuyện này tôi không thể nói cho hai vị biết.

Hủ Mộc Lộ Kỳ Á vốn là cô bé lọ lem được nuôi dưỡng bởi giáo dục gia đình quý tộc phong kiến rập khuôn, hành vi cử chỉ tuyệt đối quy củ không thể làm mất mặt gia tộc Hủ Mộc, nên không thể nói.

Con bé này keo kiệt thế, không nói thì thôi, Thi Hồn Giới nhiều người như vậy ta không tin mấy chuyện nhỏ này mà không nghe ngóng ra được.

Đỗ Lan nói.

Nhất Hộ còn đang trong thời kỳ trưởng thành, thế giới hiện thực cũng chẳng có gì chơi, chi bằng đến Thi Hồn Giới quậy một trận.

Lấy ra mười thỏi vàng, lại để lại một túi lớn Tiên Đậu: Mấy thứ này phiền cô chuyển giao cho Hắc Khi Nhất Hộ, vậy nhé, tạm biệt.

Sau khi tiếp xúc với Hủ Mộc Lộ Kỳ Á, Đỗ Lan đã có thể không chút áp lực khóa định vị trí Thi Hồn Giới, sau đó là thuấn di.

Thi Hồn Giới không phải thế giới vật chất, mà là thế giới linh hồn cấu thành từ linh tử, con người không thể sinh tồn, nhưng Đỗ Lan và Địch Ny Toa thì không vấn đề gì.

Biến mất rồi.

Hủ Mộc Lộ Kỳ Á trợn mắt há mồm, con người mà cũng có thể biến mất sao.

Hay là do mình mất năng lực Tử Thần nên nhìn lầm, đó không phải là người mà là linh hồn đặc biệt.

Nhìn thứ trong tay, Lộ Kỳ Á thầm nghĩ vẫn nên hỏi han chàng trai kia xem sao, mai tính tiếp vậy.

Đây là không gian linh tử rộng lớn, Thi Hồn Giới chỉ chiếm một góc, thành phố mang phong cách cổ xưa trải dài bao quanh Tịnh Linh Đình, vô cùng hùng vĩ, tường trắng ngói đỏ, cây cối xanh tươi, xe cộ tấp nập, đây chính là thế giới của con người sau khi chết.

Dường như không phải tất cả linh hồn đều có thể ở lại, không ít linh hồn trực tiếp biến thành linh tử rồi sao.

Địch Ny Toa lập tức phát hiện thành phố này tuy không nhỏ, nhưng hiển nhiên không chứa hết được mấy tỷ người trên toàn thế giới.

Thực tế ngoài Thi Hồn Giới ra còn có Hư Quyển và Địa Ngục cũng là nơi cư trú của linh hồn, nhưng hai nơi đó thực sự không thoải mái chút nào.

Cho nên đại bộ phân linh hồn vẫn quy về linh tử, cũng coi như là thiên đạo tuần hoàn.

Nhưng Đỗ Lan lại đang nghĩ Tiên Đậu của mình hình như không dùng được rồi, tặng quen tay quá, quên mất người ở thế giới này dùng linh hồn chiến đấu, cơ hội thân thể bị thương không nhiều, Tiên Đậu đâu có chữa được vết thương linh hồn.

Thôi kệ, cũng không cần xoắn xuýt, coi như là linh thực đi.

Mọi người xung quanh đều tò mò nhìn Đỗ Lan và Địch Ny Toa, vì cách ăn mặc của họ hoàn toàn lạc quẻ với Thi Hồn Giới.

Nhưng Địch Ny Toa lại phát hiện một điểm kỳ quái: Linh hồn cũng biết già đi sao.

Nơi này đúng là kỳ quái.

Đúng là kỳ quái thật, trừ phi tu luyện đến cực hạn đạt được linh áp mạnh mẽ, nếu không linh hồn cũng sẽ già chết.

Sau khi trở nên mạnh hơn thì sống vài trăm năm không thành vấn đề, ví dụ như các cường giả Tử Thần, người trẻ nhất cũng trăm tuổi, người già thì vạn năm không chết.

Mọi người bàn tán xôn xao, họ coi vợ chồng Đỗ Lan là Lữ Họa Ryoka, cái gọi là Lữ Họa chính là linh hồn thâm nhập Thi Hồn Giới qua phương thức không được Tử Thần chứng nhận.

Tử Thần cho rằng sự hiện diện của Lữ Họa sẽ mang lại tai họa cho Thi Hồn Giới, nên Tử Thần nhanh chóng kéo đến.

Chương 1003

Đám Tử Thần đó còn yếu hơn cả Hủ Mộc Lộ Kỳ Á, chỉ là nhân viên tạm thời trong giới Tử Thần, thậm chí còn không bằng Hư.

Hai người kia, xin xuất trình thân phận.

Ba tên Tử Thần mặc Tử Bá Trang đơn giản đứng trước mặt Đỗ Lan, mỗi người đều đeo đao bên hông.

Nhưng đao này hiển nhiên không phải Trảm Phách Đao, nên bọn họ vẫn chưa được coi là Tử Thần chính thức, hèn gì phải đi duy trì trật tự trên đại lộ.

Số lượng Tử Thần chính thức thực sự có được Trảm Phách Đao không nhiều, có Trảm Phách Đao mới có thể trở thành Tử Thần, cho nên yêu cầu của Tử Thần có thể nói là trăm chọn một, Tử Thần là lực lượng chiến đấu cao nhất của Thi Hồn Giới, là đối tượng ngưỡng mộ và học tập của mọi linh hồn.

Này, hai người có nghe tôi nói không, thân phận các người đâu.

Nói đoạn định rút đao ra.

Ở thế giới linh hồn mà bị nhân viên trị an kiểm tra thân phận, Đỗ Lan thầm nghĩ thú vị đây: Thứ các anh nói chúng tôi đúng là không có, nhưng chúng tôi có Trảm Phách Đao, có tính là thân phận không.

Trảm Phách Đao.

Nhân viên trị an sững sờ, như thể bị người ta sỉ nhục, mà lại là nỗi sỉ nhục lớn lao.

Đám dự bị Tử Thần bọn họ mỗi ngày đều nỗ lực tu luyện chỉ hy vọng sớm ngày triệu hoán được Trảm Phách Đao từ sâu trong linh hồn để có được vị trí chính thức, giờ hai kẻ Lữ Họa trước mặt lại bảo họ có Trảm Phách Đao, đây chẳng phải là cười nhạo bọn họ không có Trảm Phách Đao sao.

Không tin.

Các người đang tìm chết à, Trảm Phách Đao là thứ hạng người như các người có thể có sao.

Tay đã nắm chặt chuôi kiếm sẵn sàng ra tay bắt giữ hai kẻ điên nói năng khoác lác.

Ái chà, đây là muốn động thủ đây, Đỗ Lan đưa mắt nhìn ba gã thanh niên dáng vẻ phổ thông xung quanh, yếu, quá yếu, còn không bằng cả Hư.

Gã này thực sự coi thường chúng ta sao.

Không có Trảm Phách Đao đối với học viên Tử Thần dự bị mà nói vĩnh viễn là một tội nghiệt không thể tha thứ, Tử Thần thực ra cũng giống như Hư, đều nói chuyện bằng thực lực.

Đám dự bị Tử Thần đều ngưỡng mộ những Tử Thần chính thức có được Trảm Phách Đao, trong mắt họ Tử Thần chính thức là thần thánh bất khả xâm phạm.

Nhưng giờ chỉ có hai kẻ Lữ Họa lại dám mạnh miệng bảo đã có được Trảm Phách Đao của Tử Thần chính quy, đây là một sự châm chọc trắng trợn đối với dự bị Tử Thần, đặc biệt là biểu cảm của Đỗ Lan trông rất ngứa đòn.

Tôi đâu có coi thường các anh, chỉ đơn thuần cảm thấy các anh quá yếu thôi, nhưng kẻ yếu cũng có quyền sinh tồn mà, tôi không kỳ thị kẻ yếu đâu.

Đỗ Lan rất nghiêm túc nói, nhưng lời này đối với dự bị Tử Thần chẳng khác nào sự trào phúng.

Khốn kiếp, các người tìm chết.

Xoảng xoảng, ba thanh kiếm tuốt khỏi vỏ, hàn quang hiện rõ, người đi đường xung quanh lập tức sợ hãi nép sát tường mà đi, không dám lại gần.

Động đao rồi, nghĩa là không thể êm đẹp được rồi, cư dân không muốn bị vạ lây.

Hai kẻ Lữ Họa các người, giờ hối hận cũng không kịp nữa đâu.

Mặt lộ vẻ phẫn nộ, ba thanh kiếm cùng đâm tới một chỗ, định khiến Đỗ Lan trọng thương, ra tay cũng không chút khách khí, ở Thi Hồn Giới Tử Thần chính là pháp luật, đánh chết một gã Lữ Họa chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ.

Đinh.

Sắc mặt ba người thay đổi, lưỡi kiếm của họ lại chệch khỏi quỹ đạo.

Rõ ràng mình rất dùng lực cầm kiếm đâm tới, tại sao lại va vào kiếm của đồng bọn.

Đương nhiên là vì trong một phần nghìn giây Đỗ Lan đã phát động Bạch Kim Chi Tinh, tung những cú đấm nhanh như chớp vào lưỡi kiếm khiến ba thanh kiếm va chạm vào nhau.

Tốc độ phát động tấn công quá nhanh, nhanh đến mức dự bị Tử Thần căn bản không nhìn thấy gì.

Thi Hồn Giới cũng chẳng hiếu khách như lời đồn nhỉ.

Đỗ Lan ra vẻ rất thất vọng: Với khách nhân mà một lời không hợp đã rút đao tương hướng, tôi thấy thế này không tốt đâu, đặc biệt là khi các anh còn chưa có Trảm Phách Đao.

Khốn kiếp.

Biến chiêu tấn công tiếp, cổ tay xoay chuyển, lưỡi kiếm lao thẳng tới yết hầu Đỗ Lan.

Đinh, trong ánh mắt kinh ngạc của ba người, ba thanh kiếm đồng loạt gãy đôi, rõ ràng chỉ có một tiếng động nhưng lại gãy cả ba thanh, giờ họ cuối cùng cũng biết chuyện gì vừa xảy ra rồi, không phải Đỗ Lan không tấn công, mà là Đỗ Lan tấn công quá nhanh họ căn bản không nhìn thấy rõ.

Ở thế giới do kẻ mạnh thống trị, thông qua học tập tại Chân Ương Học Viện, dù không có thực lực thì cũng phải có nhãn lực, nếu ngay cả nhãn lực cũng không có thì đã sớm chết trong xó xỉnh nào đó của Thi Hồn Giới rồi, mồ hôi lạnh thấm đẫm lưng áo, ba người lùi lại nửa bước, hiển nhiên là đang sợ hãi, đó là sự sợ hãi đối với cường giả.

Chẳng lẽ hắn thực sự có Trảm Phách Đao.

Nếu kẻ địch có Trảm Phách Đao thì phải để Tử Thần chính quy đối phó mới được, đám lính tuần tra này không phải đối thủ: Đi gọi người.

Ba người này thuộc Thập Phiên Đội, chủ yếu phụ trách tuần tra cảnh bị, nên gọi người tự nhiên là hô hoán Tử Thần của Thập Phiên Đội.

Ở Thi Hồn Giới, Tử Thần có tổng cộng mười ba đội ngũ, phụ trách các nhiệm vụ khác nhau, và trong mỗi tiểu đội đều gồm một số Tử Thần chính thức và lượng lớn dự bị Tử Thần.

Những Tử Thần có được Trảm Phách Đao sẽ được xếp hạng theo thực lực, mạnh nhất làm Đội trưởng, mạnh nhì làm Phó đội trưởng, sau đó là Tam tịch, Tứ tịch, cứ thế mà xếp xuống, hoàn toàn dựa theo thực lực.

Thông qua linh lực để truyền tin từ xa, kẻ kéo tới là một béo một gầy, hai vị Tử Thần chính thức, từ mái nhà dùng Thuấn Bộ đáp xuống, tuyệt đối không phải hạng dự bị Tử Thần chạy bộ đuổi theo có thể sánh bằng.

Linh áp ít nhất cũng tăng gấp mấy lần, quả nhiên là Tử Thần có Trảm Phách Đao.

Đệ thập thất tịch, Đệ thập bát tịch.

Thấy người tới, ba người vừa cung kính vừa xấu hổ.

Cung kính là vì đối phương thực lực cường hãn, xấu hổ vì họ không hoàn thành nhiệm vụ.

Tên béo thì lùn, tên gầy thì cao, cả hai đều mang vẻ mặt uể oải, nhàn rỗi, dường như không mấy coi trọng cuộc gọi này: Lữ Họa sao.

Hiếm thấy đấy nhỉ.

Tên gầy mở lời, bộ Tử Bá Trang trên người gầy nhom như cây tre: Nhưng Tịnh Linh Đình lại không phát lệnh cảnh báo.

Những thủ đoạn thâm nhập lữ họa thông thường đều không qua nổi sự giám sát của Tử Thần, đáng tiếc họ không phát hiện ra phép Thuấn di.

Cũng khó trách họ không nghiêm túc, vì không có cảnh báo nên họ cũng không nghĩ sẽ có Lữ Họa lọt vào Thi Hồn Giới, chắc chắn là do đám nhãi ranh ngay cả Trảm Phách Đao cũng không có này nhìn lầm rồi.

Đại nhân, chính là họ.

Quan sát Đỗ Lan và Địch Ny Toa, tên béo và tên gầy cũng nhíu mày, nhìn không thấu, Các người có thông hành chứng không.

Thông hành chứng là gì Đỗ Lan tự nhiên biết, đó là chứng chỉ để người không phải Tử Thần vào Tịnh Linh Đình.

Thi Hồn Giới phân chia đẳng cấp nghiêm ngặt, người không có địa vị sống ở Lưu Hồn Nhai bên ngoài Tịnh Linh Đình, còn quý tộc và Tử Thần sống trong Tịnh Linh Đình.

Giờ làm thông hành chứng còn kịp không.

Đỗ Lan cười đáp.

Nghĩa là không có thông hành chứng.

Tên gầy nhíu mày: Không có thông hành chứng làm sao các người qua được đại môn.

Tịnh Linh Đình nằm bên trong tường thành, bốn phía có bốn cánh cổng lớn, mỗi cổng đều có Tử Thần canh giữ, không có thông hành chứng thì không thể qua được.

Các người quả nhiên là Lữ Họa, vậy thì giờ ta phải trục xuất các người.

Phược Đạo chi tứ.

Thấy đối phương không rút đao mà lại ngâm xướng Quỷ Đạo, mắt Đỗ Lan sáng lên: Quả nhiên hàng chính quy và nhân viên tạm thời hoàn toàn khác nhau nha, xem kìa đây mới là công chức linh hồn thực thụ chứ.

Đừng nói nhảm, ngoan ngoãn bị trục xuất đi.

Linh áp giải phóng, linh lực như sợi dây thừng bắn ra từ đầu ngón tay, mắt thấy sắp trói chặt Đỗ Lan và Địch Ny Toa lại.

Địch Ny Toa nhìn Đỗ Lan: Giờ tính sao đây.

Ý là hỏi đánh hay là chịu trói.

Rất xin lỗi, tuy tôi rất muốn phối hợp với công tác của các anh, nhưng tôi và vợ mới đến chưa kịp tham quan đủ, nên ngại quá, các anh lùi lại đi.

Bạch Kim Chi Tinh xuất hiện sau lưng Đỗ Lan rống lên một tiếng, linh áp chấn động cả con phố, tên béo và tên gầy kinh hãi, biết là gặp phải đối thủ xương xẩu rồi, vừa định phát động Thủy Giải Trảm Phách Đao thì phát hiện Bạch Kim Chi Tinh với linh áp kinh người đã đứng ngay trước mặt.

Những cú đấm tung ra hoa cả mắt, tên gầy và tên béo đã quỳ xuống, vùng bụng họ bị trúng đòn nặng nề đến mức linh hồn như bị đánh tan nát, không còn sức để đứng vững nữa.

Hạ gục nhanh gọn hai Tử Thần chính thức, ba dự bị Tử Thần hít một hơi lạnh, thậm chí còn không có cơ hội rút đao, người đàn ông này quá nhanh.

Nếu Đỗ Lan biết mình trở thành trai nhanh trong mắt người khác chắc sẽ giết người diệt khẩu mất, đàn ông sao có thể nhanh được chứ.

Đi thôi, chúng ta tiếp tục đi xem quanh đây, thuận tiện tìm mấy bộ phận của Tử Thần, biết đâu lại tìm được công việc tốt.

Đỗ Lan cười nói.

Cường giả thì phải có đãi ngộ của cường giả, lần này ba người kia không dám hó hé một câu vô nghĩa nào, kinh hãi nhìn vợ chồng Đỗ Lan đi lướt qua mình.

Đội trưởng Thập Phiên Đội là một thiếu niên trẻ tuổi, khi nghe tin thuộc hạ của mình bị người ta đánh gục ngay trên phố, thiếu niên khinh cuồng Đông Sư Lang không kìm được nữa, đánh bị thương thủ hạ của cậu chính là khiêu khích Thập Phiên Đội: Bất kể là ai cũng phải trả giá, Thập Phiên Đội chúng ta không phải để ai muốn bắt nạt thì bắt nạt đâu.

Cậu phải đi lấy lại thể diện: Phó đội trưởng, đi, đi giải quyết rắc rối.

Môi trường cũng không tệ, nhưng vật tư thì không mấy phong phú, xem qua vài lần cũng chẳng thấy có đồ gì tốt, ở Tịnh Linh Đình linh hồn cơ bản đều đến để tu luyện, thứ họ theo đuổi là sức mạnh cường đại và vĩnh sinh chứ không phải hưởng thụ vật chất.

Đang đi, trước mặt Đỗ Lan xuất hiện một cặp tổ hợp kỳ lạ, nhưng chắc chắn là Tử Thần vì họ cũng mặc Tử Bá Trang, chỉ là bên ngoài bộ đồ đen còn có một chiếc áo khoác trắng đại diện cho thân phận, đây là Tử Thần cấp bậc Đội trưởng rồi.

Một chính thái và một ngự tỷ, Đông Sư Lang và Loạn Cúc.

Chính là các ngươi sao, lũ Lữ Họa đến quậy phá Tịnh Linh Đình.

Đông Sư Lang sắc mặt không thiện cảm, lông mày nhíu chặt, rõ ràng còn rất trẻ mà cứ như gánh vác cả thế giới: Có thể đánh bại Đệ thập thất và Đệ thập bát tịch của Thập Phiên Đội chúng ta, vậy các người chắc chắn không phải Lữ Họa tầm thường rồi, ta cũng đang buồn chán đây.

Đến đi, đem bản lĩnh ra đây cho ta xem các người rốt cuộc có năng lực gì.

Hãy mang theo giác ngộ giết ta hoặc bị ta giết mà đến đi.

Hai vợ chồng nhìn nhau, đứa trẻ này tính tình nóng nảy thật đấy.

Đội trưởng, hai tên Lữ Họa này không bình thường, có lẽ có bí mật không thể tiết lộ, xin hãy cẩn thận ứng phó.

Với tư cách Phó đội trưởng, Loạn Cúc không tranh phong độ với Đội trưởng.

Ta biết rồi.

Đông Sư Lang chưa bao giờ khinh địch, tuy cậu còn trẻ nhưng luôn hành sự ổn trọng lão luyện.

Xuất kiếm, Đông Sư Lang dùng Thuấn Bộ lao tới, trong chớp mắt đã tiến lên mười trượng, xuất hiện trước mặt Đỗ Lan.

Vì Đỗ Lan không có thân phận lại mang địch ý, nên Đội trưởng thiếu niên sẽ không khách khí, Băng Luân Hoàn hàn quang nhiếp người, chuẩn bị uống máu.

Coong.

Nhưng một âm thanh vang dội và trầm đục như tiếng chuông chùa vang lên trên phố, linh hồn tứ xứ phân tán chạy trốn, vì chỉ một tiếng động đó thôi đã khiến họ cảm thấy hồn phi phách tán, trận chiến này tốt nhất không nên đứng xem.

Một lát sau, xung quanh đã không còn ai làm ảnh hưởng đến trận chiến nữa.

Chương 1004

Đông Sư Lang nhíu mày, thực ra cậu vẫn luôn nhíu mày như thể có chuyện gì đó suy nghĩ không xong, mái tóc trắng tuyết kiên cường giữ nếp trong kình khí, không để Đội trưởng thiếu niên trở nên nhếch nhác.

Bản thân vậy mà bị chặn lại, loại Lữ Họa thế này e là mấy trăm năm qua hiếm thấy kẻ nào mạnh như vậy.

Càng khiến Đông Sư Lang kinh ngạc hơn là đối phương rõ ràng không sử dụng Trảm Phách Đao, vậy đối phương làm sao chặn được một kích của mình.

Kình khí tan đi, Đỗ Lan lộ vẻ tò mò, đây chính là thanh Trảm Phách Đao hệ băng mạnh nhất trong truyền thuyết đây sao.

A.

Kiếm hình như bị một sức mạnh vô hình khống chế, Đông Sư Lang hét lớn một tiếng, xoay chuôi kiếm rút đao ra khỏi sức mạnh vô hình đó rồi lùi lại, đầy vẻ cảnh giác.

Phó đội trưởng nói không sai, đối phương quả nhiên cổ quái: Ông tên là gì.

Tại hạ Đỗ Lan, phía sau là thê tử Địch Ny Toa.

Đỗ Lan tự giới thiệu: Lần này đến Thi Hồn Giới chính là muốn tìm một công việc.

Nói đoạn anh ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn lên trời: Thời đại này, nhân gian thái độ lạnh lẽo lòng người khó lường, tình đời nhạt nhẽo, cả xã hội phong khí suy đồi lừa lọc lẫn nhau, chỉ có quỷ hồn đã chết mới có thể sưởi ấm lòng người, vì người chết không biết nói dối, thế là vợ chồng chúng tôi đến Thi Hồn Giới hy vọng có thể làm bạn với người chết, không phải chịu đựng sự lạnh lẽo của nhân gian nữa.

Địch Ny Toa suýt không nhịn được cười, chồng mình lúc nào cũng giở trò quái đản.

Mà hai vị Đội trưởng và Phó đội trưởng Thập Phiên Đội đối diện rất muốn bảo Đỗ Lan rằng ông sai rồi, người chết cũng biết nói dối, Thi Hồn Giới này cũng đầy rẫy tranh đấu và âm mưu, người chết cũng biết nói dối như thường.

Đỗ Lan nói như vậy, Đông Sư Lang lại cảm thấy Đỗ Lan dường như không phải người xấu.

Dù vậy, không có thông hành chứng cũng không được vào Tịnh Linh Đình, đây là quy định của Thi Hồn Giới.

Đông Sư Lang nói: Còn nữa, vừa rồi có phải ông đã sử dụng Trảm Phách Đao không, một thanh Trảm Phách Đao vô hình.

Trảm Phách Đao của ta rất đặc biệt, nhưng đừng căng thẳng, ta biết quy tắc của các Tử Thần mà, khi chiến đấu các người đều tự báo danh tính, đem Trảm Phách Đao và kỹ năng của mình nói hết cho kẻ địch biết, ta hiểu, giờ ta sẽ cho các người thấy Trảm Phách Đao của ta là gì.

Đỗ Lan không nhịn được mỉm cười.

Hai Tử Thần mặt mũi méo xệch, bọn họ có cái quy tắc tự bộc lộ kỹ năng đó hồi nào vậy.

Sao bọn họ không biết.

Đông Sư Lang thầm nghĩ mình là Đội trưởng nhỏ tuổi nhất trong số các Đội trưởng, thâm niên cũng nông nhất, hay là các tiền bối có quy tắc này mà không nói cho mình biết.

Này, Phó đội trưởng, Tử Thần chúng ta thật sự có thói quen đem bí mật chiêu thức nói cho kẻ địch biết sao.

Sao ta chưa nghe nói qua bao giờ.

Tùng Bản Loạn Cúc thâm niên thì đủ rồi, nhưng cũng đầy vẻ hoang mang: Tôi cũng chưa nghe nói có quy tắc như vậy, nhưng Tử Thần thường chiến đấu với Hư, giữa trận chiến không có trao đổi gì.

Nếu Tử Thần với Tử Thần thiết tha với nhau thì có thể sẽ báo cho đối thủ biết chiêu thức để tránh đối thủ không kịp trở tay mà bị thương.

Có lẽ người đối diện không hiểu về Tử Thần nên chỉ chắp vá hình tượng Tử Thần từ những nguồn tin hỗn loạn đâu đó thôi.

Đông Sư Lang gật gật đầu, việc thiết tha báo danh tính trao đổi chiêu thức thì có khả năng: Ông là Lữ Họa mà lại tự mình lĩnh ngộ được Trảm Phách Đao, vậy ta cũng phải mở mang tầm mắt chút, nên biết rằng ngay cả ở Thi Hồn Giới, người thực sự nắm giữ được Trảm Phách Đao cũng không nhiều.

Lĩnh ngộ Thủy Giải là nghìn chọn một, lĩnh ngộ Vạn Giải là vạn chọn một.

Đỗ Lan giải phóng linh áp, phía sau xuất hiện một gã cơ bắp cao hơn hai mét, chính là Bạch Kim Chi Tinh: Đây chính là Trảm Phách Đao của ta, Bạch Kim Chi Tinh.

Đông Sư Lang và Loạn Cúc đều chấn kinh, đầu tiên là linh áp của Đỗ Lan vốn không thuộc về cấp bậc Đội trưởng, thứ hai là thanh Trảm Phách Đao khác biệt hoàn toàn đó.

Chưa bao giờ thấy thanh Trảm Phách Đao hình người nào cả, đó mà là Trảm Phách Đao sao.

Có thể gọi tên nghĩa là Trảm Phách Đao đã Thủy Giải, nhưng hoàn toàn không hiểu nổi tại sao lại là hình người.

Thi Hồn Giới từ xưa đến nay chưa từng có Trảm Phách Đao hình người.

Vừa rồi chính nó đã chặn kiếm của ta sao.

Đông Sư Lang nhíu mày nói: Quả nhiên kỳ quái, nhưng dù nó là Trảm Phách Đao thì các người cũng không được ở lại, chiêu sau ta sẽ chém nát món vũ khí cổ quái của ông.

Đội trưởng, linh áp của đối phương mạnh mẽ như vậy, e là không dễ đối phó, hay là triệu tập các Đội trưởng khác cùng ứng phó thì hơn.

Loạn Cúc nói.

Đông Sư Lang lại không thèm quan tâm, lần đầu thấy thanh Trảm Phách Đao cổ quái như vậy, cậu phải mở mang tầm mắt mới được.

Một lần nữa tấn công, thề phá Bạch Kim Chi Tinh.

Tới rồi tới rồi, Đỗ Lan nở nụ cười gian xảo, Bạch Kim Chi Tinh xuyên qua thân thể anh bước tới trước mặt Đỗ Lan, nghênh đón lưỡi kiếm của Đông Sư Lang bằng một cú đấm.

Coong.

Đúng là như vậy, lần này Đông Sư Lang cuối cùng đã biết đối phương làm thế nào chặn được lưỡi kiếm của mình, hóa ra là dùng nắm đấm, thanh Trảm Phách Đao hình người này quả nhiên có chút danh đường: Vậy còn thế này thì sao.

Đông Sư Lang đột nhiên biến mất, nhanh chóng di động quanh Đỗ Lan tìm sơ hở, cuối cùng dừng lại ở phía sau bên phải Đỗ Lan chém xuống một kiếm.

Ora.

Bạch Kim Chi Tinh còn nhanh nhẹn hơn, căn bản không cho Đông

Sư Lang cơ hội, lại là một cú đấm nghênh kích.

Đội trưởng thiếu niên biểu hiện cứng đờ, vậy mà cảm thấy hổ khẩu của mình ẩn ẩn đau đớn, thực sự không hiểu cái loại man lực đó từ đâu mà ra.

Thông thường sức mạnh Trảm Phách Đao phải nằm ở người cầm kiếm, nhưng Đỗ Lan đứng im bất động để mặc Trảm Phách Đao hành động, dường như Trảm Phách Đao mới là bản thể, thực sự quỷ dị.

Vị thiếu niên này, lúc nãy vị đại tỷ này nói cậu là Đội trưởng, vậy cậu đã thấy thực lực của tôi rồi, không cân nhắc cho chúng tôi một chức vụ sao.

Tôi cũng không tranh vị trí Đội trưởng hay Phó đội trưởng của các người đâu, sắp xếp cho chúng tôi chức Tam tịch, Tứ tịch là được rồi, chúng tôi không tham lam chút nào đâu.

Đông Sư Lang tiếp tục nhíu mày: E là phải để ông thất vọng rồi, trách nhiệm của Thập Phiên Đội chúng ta là duy trì trật tự Tịnh Linh Đình, mà ông là kẻ phá hoại trật tự, tôi không những không cho các người công việc mà chắc chắn phải trục xuất các người.

Đỗ Lan thở dài một tiếng: Xem ra tôi chỉ có thể đánh đến khi cậu chịu cho công việc mới thôi, nhưng tôi sớm đã có chuẩn bị này rồi, ai bảo thời buổi này tỷ lệ thất nghiệp cao, việc làm khó tìm chứ, vậy thì tôi sẽ sử dụng sức mạnh thực sự của mình, đây chính là sơ yếu lý lịch cá nhân của tôi.

Nói đoạn Đỗ Lan bước chân phải làm thành thế cung bộ, vung tay làm một JOJO pose.

Mà hai người đối diện thì ngơ ngác giữa gió, họ không hiểu Đỗ Lan đang làm cái quái gì.

Đông Sư Lang đứng đó, đầu óc trống rỗng, đối phương rõ ràng rất lợi hại mà sao động tác lại vặn vẹo như thế, tại sao chứ.

Các người không hiểu sao.

Đỗ Lan thấy đối phương hình như không hiểu, hỏi ngược lại.

Đông Sư Lang đã không còn lời nào để nói, chỉ biết gật đầu, đúng là không hiểu, đánh nhau thì đánh nhau đi, bày ra cái chiêu thức khó hiểu này làm gì, chẳng lẽ là chiến vũ điệu nhảy chiến đấu.

Đây chẳng phải thứ các Tử Thần các người thích nhất sao.

Cái gì.

Đông Sư Lang lại hồ đồ rồi, Tử Thần thích cái này từ khi nào, Đỗ Lan đối diện dường như có hiểu lầm rất sâu sắc về Tử Thần: Tử Thần chúng ta không có bày ra cái tư thế nũng nịu tạo tác như thế này.

Một đầu vạch đen, ngay cả đánh nhau cũng không thấy thoải mái.

Không không, ta biết rõ các người thích làm màu nhất, lúc Thủy Giải Vạn Giải, lúc tung chiêu cuối, lúc tung xong chiêu cuối, lúc gặp kẻ địch, trước khi đánh bại kẻ địch, sau khi đánh bại kẻ địch, thậm chí chỉ đứng trên phố lộ diện thôi cũng phải bày ra một tạo hình thật ngầu, cậu đừng khiêm tốn, ta đã điều tra về Tử Thần các người rất kỹ rồi.

Đỗ Lan hoàn toàn là nói hươu nói vượn, gần như đánh đồng Tử Thần với việc làm màu.

Có sao.

Đông Sư Lang là người trong cuộc nên u mê, ngay lúc cậu xuất hiện trước mặt Đỗ Lan, vạt áo tung bay, nhíu mày gật đầu, một luồng khí tức soái ca u sầu phả vào mặt, nhất cử nhất động đều như đang tạo hình, làm màu vô hình.

Thế nào, hiểu biết của ta về nghề nghiệp Tử Thần sâu sắc như vậy, chứng tỏ ta có thiên phú, chỉ cần ta trở thành Tử Thần, ta chắc chắn sẽ tiếp tục phát huy ưu điểm của Tử Thần.

Tuyệt đối không được để gã này trở thành Tử Thần, Đông Sư Lang hạ quyết tâm.

Nếu hắn mà thành Tử Thần thì hình tượng Tử Thần coi như tan nát hoàn toàn.

Ta sẽ không để ông thành công đâu.

Đoan tọa sương thiên, Băng Luân Hoàn.

Thủy Giải.

Trên trời tuyết trắng bắt đầu rơi, trên lưỡi kiếm Băng Luân Hoàn phủ một lớp băng hàn màu u lam, bao quanh bởi sương trắng.

Ánh mắt trở nên sắc bén, Đỗ Lan cũng mỉm cười: Vậy ta cũng bắt đầu đây.

Đây là Thế Thân công kích, Bạch Kim Chi Tinh.

Đây là Thế Thân công kích, câu này là lời giải phóng mà Đỗ Lan tạm thời bịa ra.

Đã làm Tử Thần thì thứ Tử Thần nên có anh đều phải có, nhưng phải có đặc sắc.

Tử Thần thích ngầu thì Đỗ Lan dùng JOJO pose, Tử Thần tự bộc lộ kỹ năng Đỗ Lan cũng vậy, Trảm Phách Đao của Tử Thần có lời giải phóng Đỗ Lan cũng phải có, không chỉ có mà còn phải độc nhất vô nhị, khiến Tử Thần đều phải tự ti mặc cảm.

Ora.

Bạch Kim Chi Tinh linh áp tái phóng, kiến trúc cổ xưa hai bên đường không chịu nổi sức ép, tường vách xuất hiện những vết nứt.

Mà trận chiến này cuối cùng cũng thu hút được các Tử Thần cấp bậc Đội trưởng khác, họ cũng muốn xem kẻ Lữ Họa có thể khiến thiên tài Đông Sư Lang phải đối đãi nghiêm túc như vậy là thần thánh phương nào.

Quả nhiên không tầm thường, linh áp thế này đã là cấp bậc Đội trưởng rồi, người này thực sự chỉ là Lữ Họa thôi sao.

Với tư cách là tổ chi viện, Đội trưởng Tam Phiên Đội luôn xuất hiện ở nơi cần thiết nhất, đương nhiên xem kịch vui cũng là người đến đầu tiên, đôi mắt híp cùng nụ cười giả tạo khiến ai nhìn vào cũng thấy tâm trạng không vui.

Ha ha, ta thấy nhóc con Đông Sư Lang chắc không phải đối thủ của Lữ Họa đâu.

Lại một gã một mắt đầu nhím kéo đến, khắp người tỏa ra khí tức dã thú, hắn là Đội trưởng đội chiến đấu Thập Nhất Phiên Đội, hắn lại mong Đông Sư Lang thua, để hắn có thể lên sàn đánh một trận với Lữ Họa.

Tiếp theo là Đội trưởng Nhị Phiên Đội của đội mật vụ, Đội trưởng Ngũ Phiên Đội của đội cứu viện cũng tới, một cô nàng tết tóc ngực phẳng, một gã đàn ông đeo kính ra vẻ văn nhã.

Tính ra đã có bốn Đội trưởng đứng xem rồi, lần này có thể nói là vụ Lữ Họa nghiêm trọng nhất trong mấy trăm năm qua, huy động tới tận bốn Đội trưởng đến xem kịch.

Địch Ny Toa đưa mắt nhìn quanh, đã cảm ứng được vị trí của tất cả các Đội trưởng, thầm nghĩ chồng mình lại cố ý khoe khoang rồi, khán giả càng đông anh càng hăng máu.

Quả nhiên vẫn là vợ hiểu chồng nhất, Đỗ Lan chính là cái tính đó, không có người xem thì sẽ nhanh chóng dọn dẹp đối thủ, có người xem kịch thì anh lại thích để lại ấn tượng khó phai mờ cho người ta.

Băng Long Toàn Vĩ.

Băng Luân Hoàn chỉ đâu là băng phong đó.

Luồng hơi lạnh sát đất lao tới, trực tiếp nhắm vào Đỗ Lan.

Đỗ Lan đúng là không vội không vàng, Bạch Kim Chi Tinh tiến lên, hai đấm đấm mạnh xuống mặt đất: Ora.

Oanh, nắm đấm thép đập vỡ nát mặt nạ đất, mặt đất gồ lên tạo thành một bức tường chắn đứng đòn tấn công đóng băng.

Chương 1005

Dù một kích không thành, nhưng Đông Sư Lang lại lộ nụ cười, đối phương dường như không giỏi tấn công tầm xa, thanh Trảm Phách Đao hình người đó luôn quanh quẩn bên chủ nhân không bao giờ rời xa.

Như vậy thì dễ rồi, mình chỉ cần giãn khoảng cách ra là chiếm được thế bất bại: Quần Điểu Băng Trụ.

Vô số đạn băng từ trên trời rơi xuống ném về phía Đỗ Lan.

Loại tấn công này rất đơn giản, Bạch Kim Chi Tinh tung những cú đấm nhanh tổ chức phòng ngự đánh nát toàn bộ đạn băng: Muda.

Công là Ora, thủ là Muda sao.

Thị Hoàn Ngân nghe ra điểm khác biệt, nhưng có thực sự như vậy không thì chưa biết, có một điểm hắn biết, đó là Bạch Kim Chi Tinh rất mạnh, linh áp đó, độ linh hoạt đó: Trảm Phách Đao tự mình chiến đấu, đúng là lần đầu được thấy, thú vị, thú vị đấy.

Nói đoạn đôi mắt lóe lên, nhìn kỹ từng động tác của Bạch Kim Chi Tinh không sót một chi tiết nào, để nếu lần sau hắn có chiến đấu với Bạch Kim Chi Tinh thì sẽ không bị bị động như thế này.

Đông Sư Lang thầm nghĩ không ổn, đòn tấn công của mình dường như không có tác dụng, đối phương công thủ toàn diện kín kẽ như bưng, cứ kéo dài thế này chẳng lẽ phải so bì lượng linh áp.

Đó mới là chuyện khó giải quyết nhất, Đông Sư Lang là thiên tài, nhưng cậu dù sao cũng còn trẻ, tự nhận thấy so bì linh áp thì mình không chiếm ưu thế.

Chẳng lẽ phải Vạn Giải.

Đối phương chỉ là một gã Lữ Họa mà phải dùng tới Vạn Giải thì mất mặt quá, xung quanh còn bao nhiêu người đang xem nhiệt náo nữa chứ.

Vả lại Tổng đội trưởng yêu cầu các Đội trưởng không được tùy tiện Vạn Giải, sức phá hoại đối với Tịnh Linh Đình quá lớn.

Đang phân vân lắm phải không, hay là để tôi giúp cậu giải vây nhé, chính là chúng ta không đánh nữa, cậu thu lưu vợ chồng chúng tôi cung cấp công việc, để chúng tôi trở thành Tử Thần thì sao.

Đỗ Lan đưa ra đề nghị.

Ta sẽ không phá hỏng quy tắc đâu.

Đông Sư Lang nói.

Nhưng cậu đánh không lại tôi.

Đỗ Lan nói: Tôi còn chưa dùng toàn lực đâu.

Khốn kiếp, ông coi thường ta sao.

Đông Sư Lang thầm nghĩ không được thì phải Vạn Giải thôi.

Ta biết cậu đang nghĩ gì, nhưng ta đã nói là phải đánh đến khi cậu chịu cho việc làm mới thôi, nên ta sẽ không cho cậu cơ hội phản kích đâu.

Đỗ Lan hét lớn một tiếng, tiên hạ thủ vi cường: Vạn Giải.

Cái gì.

Đối phương không chỉ có Trảm Phách Đao cổ quái mà chẳng lẽ thực sự nắm giữ được cả Vạn Giải sao.

Chỉ nghe linh áp trên người Bạch Kim Chi Tinh đột ngột tăng vọt lên gấp trăm lần, giải phóng kỹ năng Vạn Giải: THE WORLD.

Thời gian của Thi Hồn Giới đều bị ngưng trệ, Đỗ Lan trộm lấy thanh Băng Luân Hoàn, sau đó thời gian tạm dừng kết thúc.

Đông Sư Lang mất đi Trảm Phách Đao, hoàn toàn đờ người ra, cậu căn bản không biết chuyện xảy ra từ lúc nào.

Ha ha, lại đến lúc Tử Thần tự bộc lộ kỹ năng rồi.

Đỗ Lan đúng là rất giống Tử Thần: Đây chính là Vạn Giải của Bạch Kim Chi Tinh THE WORLD, có thể ngưng trệ thời gian trong năm giây, ngay vừa rồi thời gian của các người đều bị ta làm ngưng trệ, ta đã đoạt lấy Trảm Phách Đao của cậu.

Cái gì.

Ngưng trệ thời gian.

Sao có thể chứ.

Thực ra Đỗ Lan chẳng biết THE WORLD gì cả, Bạch Kim Chi Tinh của anh cũng chỉ là cụ hiện linh áp chứ không phải Thế Thân thực thụ, nhưng anh có đạo cụ của Doraemon mà, tạm dừng thời gian hoàn toàn là thứ kém đặc sắc nhất trong đám đạo cụ, bình thường Đỗ Lan chẳng thèm dùng tới, lần này dùng để ngụy trang THE WORLD, hiệu quả vô cùng tốt.

Tạm dừng thời gian năm giây, với cao thủ thì năm giây đủ để giết kẻ địch mấy trăm lần rồi.

Đông Sư Lang cuối cùng đã biết mình không phải đối thủ của đối phương, nếu đối phương thực sự nảy ý định giết chóc thì cậu đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Mắt kính của Lam Nhiễm phản chiếu ánh sáng trắng, tâm cảnh của hắn xuất hiện một vết rạn khi nghe đến năng lực tạm dừng thời gian của THE WORLD.

Tạm dừng năm giây thời gian, bất kể cường địch nào cũng có thể bị giết chết, đây tuyệt đối là năng lực vô địch.

Tên lữ họa này lại sở hữu năng lực mạnh mẽ như thế, khiến hắn không thể không coi trọng.

Ngay lúc nãy hắn căn bản không cảm ứng được bất kỳ dị thường nào, Băng Luân Hoàn đã đổi chủ, tên Đỗ Lan này không hề đơn giản.

Ba vị đội trưởng khác cũng rất kinh ngạc, tạm dừng thời gian, đây chẳng khác nào gian lận.

Bây giờ tôi có thể nhận được một công việc rồi chứ.

Đỗ Lan mỉm cười trả kiếm lại cho Đông Sư Lang: Tôi nghĩ sơ yếu lý lịch cá nhân của mình rất hoàn hảo.

Địch Ny Toa thầm cười, nàng còn lạ gì thực lực của chồng mình, cái gì mà THE WORLD, căn bản không có thứ đó, đạo cụ chỉ là đạo cụ, anh thật chẳng thành thật chút nào, còn nói nhân tâm không cổ không có ấm áp, rõ ràng anh mới là kẻ lừa đảo lớn nhất.

Đông Sư Lang đã hoàn toàn không biết nói gì, năng lực tạm dừng thời gian này, cậu đánh không thắng.

Nhưng cậu lại không cam lòng thỏa hiệp, nhất thời mày nhíu chặt, không nói lời nào.

Với thực lực của anh hoàn toàn có thể đảm nhận công việc Tử thần, anh muốn trở thành Tử thần không.

Lam Nhiễm mỉm cười rất chân thành, là người đầu tiên từ trên nóc nhà dùng Thuấn bộ đáp xuống đất.

Cười giả tạo quá, vợ mình là Nữ thần mỉm cười, nụ cười có chân thật hay không chẳng lẽ mình lại không nhìn ra sao.

Đỗ Lan thầm khinh bỉ gã đeo kính trước mắt.

Đội trưởng ngũ phiên đội.

Đông Sư Lang không ngờ Lam Nhiễm lại tới, nhưng rất nhanh cậu nhận ra người xem kịch không chỉ có Lam Nhiễm.

Thị Hoàn Ngân, Canh Mộc Kiếm Bát, Toái Phong đều từ góc khuất bước ra, nghĩa là trận chiến này đã kết thúc.

Cả ba người họ cũng mang vẻ mặt trịnh trọng, nếu thực sự có kỹ năng tạm dừng thời gian, ngay cả Canh Mộc Kiếm Bát cũng không muốn giao thủ với Đỗ Lan, kỹ năng này hoàn toàn là gian lận.

Lam Nhiễm nói: Tôi nghĩ thực lực của các hạ hoàn toàn đủ sức trở thành một phần của Tử thần, cùng chúng tôi sát cánh chiến đấu.

Lời của Lam Nhiễm được mọi người đồng ý, họ đều không muốn đối đầu với người có thể tạm dừng thời gian.

Lam Nhiễm cũng nắm bắt được tâm lý của đồng liêu mới mở miệng bảo đảm đứng ra tiến cử Đỗ Lan: Có năm vị đội trưởng chúng tôi bảo cử, cộng thêm thực lực đánh bại đội trưởng của anh, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Anh có thể đến chỗ tôi đợi một lát, chúng tôi đi báo cáo ngay, công việc của anh sẽ sớm được thực hiện thôi.

Tôi và lão bà đều muốn vào thập phiên đội, qua trận chiến này tôi đã biết vị đội trưởng trẻ tuổi này là một lãnh đạo tốt, tràn đầy nhiệt huyết và trách nhiệm, tôi cảm thấy làm việc ở thập phiên đội rất có tiền đồ.

Đỗ Lan cười nói.

Chắc là không có vấn đề gì đâu.

Ánh mắt Lam Nhiễm mơ hồ, đầy ẩn ý.

Tôi thật sự quá vui mừng, hay là lại tạm dừng năm giây để chúc mừng một chút nhỉ.

Đỗ Lan cũng cười theo Lam Nhiễm.

Lam Nhiễm mặt không đổi sắc, tiếp tục mỉm cười: Anh thật khéo đùa.

Nhật Phiên Cốc đội trưởng, vậy hai vị này giao cho cậu chăm sóc, tôi và Thị Hoàn Ngân, Toái Phong hai vị đội trưởng đi báo cáo tình hình với Tổng đội trưởng, họ ở lại thập phiên đội của các cậu chắc là không vấn đề gì.

Đông Sư Lang cũng không biết Lam Nhiễm định giở trò gì, nhưng hiện tại cậu cũng không có lựa chọn nào khác, từ chối thì tỏ ra khí lượng nhỏ hẹp, nên gật đầu ra hiệu sẽ trông chừng vợ chồng Đỗ Lan.

Đến văn phòng thập phiên đội, căn nhà rất lớn, các Tử thần qua lại đang làm việc.

Thập phiên đội chủ yếu phụ trách trật tự Tịnh Linh Đình, ngày thường đi tuần tra trên phố, canh gác, tận trung chức thủ chính là mỹ đức cần thiết nhất của họ.

Nghe nói tịch vị của Tử thần đều dựa vào đánh đấm mà có, hay là bây giờ gọi đệ tam, đệ tự tịch ra đây để tôi và thê tử nện cho một trận, xác lập tịch vị của chúng tôi luôn.

Đông Sư Lang căn bản không muốn nói chuyện với Đỗ Lan, ngược lại Loạn Cúc cười đến run rẩy cả người: Đỗ Lan tiểu đệ, thực lực của anh đúng là không vấn đề, chỉ là không biết đệ muội thực lực thế nào.

Nếu thật sự nói về đánh đấm, kinh nghiệm của lão bà tôi còn nhiều hơn tôi.

Đỗ Lan tự hào giới thiệu Địch Ny Toa: Kiếm pháp của nàng một khi xuất ra là nhật nguyệt vô quang, thiên địa biến sắc, tuyệt đối là cấp độ áp đảo, đảm nhiệm đệ tứ tịch không vấn đề, thậm chí đệ tam tịch cũng dư sức.

Đến lúc đó sau khi chúng tôi đánh bại đệ tam, đệ tứ tịch cũ, vợ chồng chúng tôi sẽ tự thương lượng thứ hạng.

Anh đúng là rất tự tin.

Thái độ xem thường thành viên thập phiên đội của Đỗ Lan khiến Đông Sư Lang rất khó chịu: Thuộc hạ của tôi cũng không phải hạng xoàng, đệ tam đệ tứ tịch cũng là những người kế thừa thực lực của tôi và phó đội trưởng, không dễ dàng bị đánh bại như vậy đâu.

Thử thì biết ngay.

Đỗ Lan chưa kịp mở lời, Địch Ny Toa đã bộc phát sự tự tin vô hạn, nàng là Đại kiếm, là chiến sĩ của kiếm, về kiếm thuật nàng tự tin không thua kém bất kỳ ai.

Ban đầu nhìn dáng vẻ của Địch Ny Toa còn tưởng nàng là một người phụ nữ hiền thục đức hạnh, không ngờ cũng tự phụ như thế, Đông Sư Lang không biết nói gì hơn: Nếu hai người thực sự có thể ở lại, tôi sẽ sắp xếp.

Không muốn nói chuyện nữa, cậu bỏ đi: Phó đội trưởng, cô chăm sóc họ, tôi đi trước một bước.

Chân trước vừa đi, Đông Sư Lang đã nghe thấy tiếng triệu tập tất cả đội trưởng vang vọng khắp Tịnh Linh Đình, đây là Tổng đội trưởng đang triệu tập tất cả đội trưởng của hộ đình thập tam đội, nhất định có chuyện quan trọng cần tuyên bố.

Đông Sư Lang không dám chậm trễ, lập tức dùng Thuấn bộ chạy về phía nhất phiên đội.

Loạn Cúc cũng nghe thấy âm thanh này, thầm nghĩ chẳng lẽ là muốn thương lượng chuyện vợ chồng Đỗ Lan.

Thực ra cô thấy vợ chồng Đỗ Lan cũng không phải người xấu, chỉ là hơi hống hách không được lòng người cho lắm.

Tuy nhiên thực lực Đỗ Lan mạnh mẽ như thế, hắn dùng thực lực để tranh thủ một vị trí Tử thần cũng không tính là hống hách, vì Tử thần vốn dĩ là kẻ mạnh làm tôn mà.

Tại tổng bộ nhất phiên đội, tất cả đội trưởng hộ đình thập tam đội không thiếu một ai, tụ tập trước mặt Tổng đội trưởng, mỗi vị đội trưởng đều khí thế ngời ngời, hông đeo Trảm Phách Đao.

Quả nhiên là thương lượng chuyện lữ họa, sau khi Lam Nhiễm và ba vị đội trưởng báo cáo tình hình, Tổng đội trưởng cảm thấy việc này cần cùng nhau bàn bạc.

Đỗ Lan rất kỳ quái, xâm nhập Tịnh Linh Đình mà không gây ra sự chú ý nào, hơn nữa còn có thể tạm dừng thời gian, tuyệt đối là một cường giả, nhưng họ lại không biết gì về Đỗ Lan, đây không phải phong cách của Tử thần.

Những đội trưởng không xem kịch sau khi nghe xong về Đỗ Lan, trong lòng đầy rẫy nghi vấn: Đội trưởng ngũ phiên đội, Đỗ Lan thực sự đáng sợ như lời đồn sao.

Đây là đội trưởng bát phiên đội Kinh Nhạc Xuân Thủy đang đặt câu hỏi.

Hắn thực sự có năng lực tạm dừng thời gian, điểm này đội trưởng Nhật Phiên Cốc có lẽ cảm nhận sâu sắc nhất.

Đông Sư Lang với vẻ mặt khổ sở kể lại trải nghiệm của mình: Thật sự khó tin, tôi thậm chí không biết chuyện gì đã xảy ra, vũ khí của tôi đã bị đối phương lấy mất, có lẽ đúng như hắn nói là đã tạm dừng thời gian, nếu không tôi cũng không nghĩ ra khả năng nào khác.

Có khi nào là do động tác của hắn quá nhanh không.

Toái Phong hỏi.

Không phải.

Điểm này Đông Sư Lang có thể khẳng định chắc nịch: Đó là chuyện quỷ dị hơn cả tốc độ.

Tổng đội trưởng lên tiếng ngăn chặn sự truy vấn của Kinh Nhạc Xuân Thủy: Chuyện điều tra để sau hãy nói, Nhật Phiên Cốc, điều Đỗ Lan cầu xin thực sự chỉ là công việc Tử thần.

Đúng vậy, ngay từ đầu hắn đã nói muốn tìm việc làm Tử thần, nhưng vì hắn không có bất kỳ chứng minh thư nào nên tôi mới ra tay với hắn.

Lam Nhiễm lên tiếng: Chính vì vậy, tôi cho rằng nên giữ Đỗ Lan lại, sau này chúng ta giám sát điều tra nhất định có thể làm rõ lai lịch của hắn.

Nếu đuổi hắn đi, không chỉ tạo thêm một kẻ thù khó nhằn mà còn gây nguy hiểm cho sự ổn định của Thi Hồn Giới.

Lam Nhiễm nói cũng không sai, nếu Đỗ Lan thực tâm muốn làm Tử thần thì cũng chẳng có hại gì.

Nếu hắn có mục đích khác, họ chỉ cần canh chừng cẩn thận chắc cũng không xảy ra chuyện gì lớn.

Vì vậy mọi người biểu quyết, đại đa số đội trưởng đồng ý giữ vợ chồng Đỗ Lan lại.

Sau khi trở thành một thành viên của thập phiên đội, Đỗ Lan và Địch Ny Toa lập tức yêu cầu Đông Sư Lang tiến hành trận chiến tranh đoạt tịch vị, họ muốn thách thức đệ tam, đệ tứ tịch.

Những Tử thần bị thách thức tự nhiên không vui, đệ tam đệ tứ tịch có thể nói là vị trí quan trọng nhất trong đội, nhiều người có linh áp cấp đội trưởng, thậm chí một số Tử thần còn biết Vạn giải, tuyệt đối không phải đối tượng dễ bị bắt nạt, vì thế họ rất tức giận muốn cho cặp vợ chồng không biết trời cao đất dày này một bài học.

Chương 1006

Nhưng Đỗ Lan đến đội trưởng của họ còn chẳng sợ, lẽ nào lại sợ đệ tam đệ tứ, một trận ora ora đã đánh cho bọn họ không tìm thấy phương hướng.

Đỗ Lan rất khiêm tốn nhường Địch Ny Toa làm đệ tam tịch, mình làm đệ tứ tịch, mỹ kỳ danh là tôn trọng thê tử.

Tóm lại họ tạm thời định cư tại trung tâm Thi Hồn Giới là Tịnh Linh Đình, thay đổi Tử Bá Trang, mỗi ngày nghênh ngang đi lại, thỉnh thoảng đi dạo ở Lưu Hồn Nhai, cuộc sống rất thong dong.

Tất nhiên xung quanh luôn có những ánh mắt giám sát, Đỗ Lan cũng hoàn toàn phớt lờ, nhưng những sự tiếp xúc tìm đến tận cửa thì không thể tránh khỏi.

Năng lực của Đỗ Lan thực sự quá quỷ dị, để kế hoạch của mình không bị ảnh hưởng, việc tìm hiểu Đỗ Lan là vô cùng cần thiết.

Vì vậy, Lam Nhiễm giả vờ hiền lành đã chủ động xuất hiện trước mặt Đỗ Lan, hắn bày tỏ ý muốn kết giao với vợ chồng Đỗ Lan vốn đang bị các Tử thần ghét bỏ.

Thật khéo quá, Đỗ Lan.

Đỗ Lan thầm nghĩ khéo sao.

Đối phương theo đuôi mình qua mấy con phố rồi mới xuất hiện, chắc là hết kiên nhẫn rồi, Đây chẳng phải đội trưởng ngũ phiên đội sao.

Khéo thế này là muốn mời tôi ăn cơm à.

Lam Nhiễm thầm nghĩ đối phương đúng là tự nhiên quá mức, nhưng cũng tốt, mình cũng muốn làm thân với Đỗ Lan, đây là một cơ hội: Được mời vợ chồng anh ăn cơm là vinh hạnh của tôi.

Thái độ khiêm tốn, hoàn toàn không giống nhân vật cấp đội trưởng, rất bình dị gần gũi.

Diễn xuất đúng là một thứ rất quan trọng.

Vậy thì đưa chúng tôi đến tiệm ăn mà anh hay ghé nhất đi, chúng tôi không kén ăn đâu.

Rất sẵn lòng.

Thực ra Lam Nhiễm vốn không muốn tiến tới nhanh như vậy, nhưng biến số Đỗ Lan này quá lớn, không thể không cẩn thận ứng phó, ít nhất phải khống chế trong một phạm vi nhất định mới được.

Nhà hàng trang trí lộng lẫy, nhìn qua là biết một tiệm ăn cao cấp.

Quả nhiên là cấp đội trưởng, tiệm hay ghé cũng tuyệt đối không phải hạng tầm thường.

Đỗ Lan cười nói: Không ngờ gã đeo kính mày rậm mắt to như anh cũng hủ bại thế này, xem ra anh không chính trực như vẻ bề ngoài rồi, hủ bại quá, hủ bại quá.

Lam Nhiễm khựng lại, thầm nghĩ mình hiếu khách mà lại bị nghi ngờ, tên Đỗ Lan này đúng là kỳ quặc.

Nhưng cũng cho thấy Đỗ Lan không dễ đối phó, hắn cười gượng nói: Anh nói đùa rồi, tất cả đội trưởng của chúng tôi đều là khách quen ở đây.

Vậy nhất định có món rất ngon, chúng ta ăn ở đây đi.

Chọn một phòng bao, Đỗ Lan không hề khách khí bắt đầu gọi món: Giá đỗ, canh thanh, đậu lên men đừng lấy, những món khác mỗi thứ hai phần.

Tiểu nhị ngẩn ngơ, còn Lam Nhiễm thì mặt co giật, ban đầu cứ ngỡ Đỗ Lan sẽ tiết kiệm tiền cho hắn, không ngờ Đỗ Lan căn bản là ăn chực đại gia: Đỗ Lan, nhiều món thế này ba người chúng ta ăn không hết đâu.

Sao có thể ăn không hết chứ, nhà tôi ai cũng có khẩu vị tốt, nên sẽ không lãng phí đâu, tiểu nhị cứ lên món như vậy đi, tính tiền cho đội trưởng Lam Nhiễm.

Thật muốn dùng Kính Hoa Thủy Nguyệt giết chết hắn, trong lòng Lam Nhiễm đã nảy sinh sát cơ, cách tốt nhất để giải quyết đe dọa luôn là bóp nghẹt nó.

Ngại quá, vừa nãy tôi vừa tạm dừng thời gian một chút.

Ngay khi Lam Nhiễm đang suy nghĩ vẩn vơ, đột nhiên nghe thấy lời của Đỗ Lan khiến biểu cảm khựng lại, lúc nào, vì sao.

Lam Nhiễm hoàn toàn không cảm nhận được bất kỳ dị thường nào của việc dừng thời gian, rốt cuộc thời gian có dừng năm giây hay không, chính hắn cũng không biết.

Trảm Phách Đao Vạn giải không nhất thiết phải hô vang một cách ngầu lòi, đôi khi âm thầm thi triển năng lực Vạn giải, nên Lam Nhiễm không biết Đỗ Lan có thực sự tạm dừng thời gian hay không, nên hắn hỏi: Vừa rồi anh tạm dừng thời gian sao.

Tôi hoàn toàn không cảm thấy dị thường, tại sao phải tạm dừng thời gian.

Câu hỏi có vẻ rất nhẹ nhàng.

Đỗ Lan thản nhiên nói: Tôi quên rửa tay, lại không muốn bỏ lỡ thời gian chờ đợi mỹ thực, nên tôi tạm dừng năm giây để đi rửa cái tay.

Nói xong liền cười ha hả, dường như đây là chuyện nhỏ nhặt bình thường: Năng lực của tôi đúng là rất tiện lợi nha, tránh cho tôi bỏ lỡ bất kỳ khoảnh khắc tuyệt vời nào, oa ha.

Lam Nhiễm phối hợp cười gượng, thực ra trong lòng hắn đang nghĩ người này thật bất hảo, hở chút là tạm dừng thời gian, nếu kế hoạch của mình vào lúc then chốt bị đối phương phá hỏng thì hỏng bét.

Xem ra vẫn phải ra tay trừ khử hắn thôi.

Đã quyết định, nội tâm Lam Nhiễm hoạt động rất kịch liệt.

Bỗng nghe Đỗ Lan cười ha hả, dường như mang theo vẻ xin lỗi nói: Ngại quá, ngại quá.

Tôi lại vừa tạm dừng năm giây nữa rồi.

Phụt, Lam Nhiễm sắp thổ huyết rồi, Vạn giải của nhà anh không cần linh áp sao.

Sao lại tạm dừng nữa rồi.

Có chuyện gì xảy ra sao.

Không có gì, tôi nghĩ mình có lẽ đã quên chuyện gì đó, nhưng thấy thời gian lên món sắp đến rồi, tôi không muốn bỏ lỡ lúc món đầu tiên được bưng lên, nên tôi tạm dừng năm giây để nghĩ xem mình rốt cuộc còn quên cái gì.

Lòng Lam Nhiễm đang rỉ máu, gã này không chết không được, loại người hở chút là đóng băng thời gian này tuyệt đối không thể giữ lại, quá nguy hiểm.

Lam Nhiễm nghe Đỗ Lan âm thầm tạm dừng thời gian hai lần, trong lòng phát lạnh, mười giây đồng hồ tất cả bí mật của hắn có lẽ đều sẽ bị bại lộ, bản thân có thể bị giết hàng vạn lần, nên năng lực tạm dừng thời gian này tuyệt đối là một mối đe dọa khổng lồ.

Ái chà, vẫn không nhớ ra, hay là lại tạm dừng năm giây nữa nhỉ.

Đỗ Lan dường như đang thật sự cân nhắc có nên tiếp tục không.

Lam Nhiễm đổ mồ hôi lạnh: Con người luôn phải quên đi một số thứ mới có thể nhẹ nhàng tiến về phía tương lai, quên rồi thì đừng miễn cưỡng, đôi khi không cố ý nhớ lại thì ngược lại sẽ nghĩ ra thôi.

Anh nói cũng đúng, đội trưởng Lam Nhiễm anh đúng là một trí giả bác học lại khiêm tốn, vậy cứ thế đi.

Đỗ Lan trong lòng cười nở hoa.

Chẳng phải Lam Nhiễm anh luôn giả ngầu hỏi đối thủ Làm sao ngươi biết ta không sử dụng Kính Hoa Thủy Nguyệt sao, bây giờ Đỗ Lan muốn cho Lam Nhiễm biết cảm giác nghi thần nghi quỷ, không thể tin tưởng thế giới này là bất an thế nào, cảm nhận nỗi sợ hãi khi thời gian có thể bị đứt đoạn bất cứ lúc nào.

Thực ra Đỗ Lan căn bản không hề tạm dừng thời gian, nhưng hắn cố ý nói vậy, Lam Nhiễm lại không thể không tin, cảm giác rất tuyệt.

Lên món, Đỗ Lan và Địch Ny Toa đều là những đại vị vương, thực sự bung sức ra mà ăn, bàn thức ăn quá mức này cũng không đủ cho họ.

Lam Nhiễm còn chưa động đũa mấy miếng, một bàn thức ăn đã bị tiêu diệt sạch sẽ, Lam Nhiễm hối hận vì biết thế này đã hạ độc vào thức ăn rồi.

Và vì Đỗ Lan cùng Địch Ny Toa nhất tâm nhất ý ăn cơm, Lam Nhiễm cũng không có cơ hội hỏi han lai lịch của họ, mất đi cơ hội làm thân.

Cảm ơn nhiều nha, chúng tôi cũng đến lúc phải đổi ca rồi, chuyến tuần tra này tôi đã hiểu rõ sự thú vị của cuộc sống Tử thần, có dịp lần sau tôi sẽ mời anh, đội trưởng Lam Nhiễm.

Anh quá khách khí rồi, chúng ta sẽ mời qua mời lại thôi.

Lam Nhiễm trong lòng đã hạ quyết tâm nhất định phải bằng mọi giá trừ khử tên Đỗ Lan này.

Về lai lịch của Đỗ Lan và Địch Ny Toa, sau khi điều tra không có bất kỳ kết quả nào, mấy vị đội trưởng gặp mặt đều lắc đầu.

Hai người họ giống như từ kẽ đá chui ra vậy, trước đây họ không có bất kỳ ghi chép nào ở Thi Hồn Giới, thật không biết họ từ đâu tới, lại luyện thành Trảm Phách Đao quỷ dị như vậy bằng cách nào.

Toái Phong lắc đầu, bộ đội cơ mật của họ đã nỗ lực điều tra nhưng không thu hoạch được gì.

Nhật Phiên Cốc đội trưởng, tình hình giám sát bên phía cậu thế nào.

Không có gì bất thường, dường như không có ý định thăm dò khu vực bí mật của Tịnh Linh Đình, cơ bản chỉ là đi dạo phố.

Đông Sư Lang cũng cảm thấy vợ chồng Đỗ Lan quá cổ quái.

Lam Nhiễm nói: Hoặc là họ thực sự chỉ muốn làm Tử thần, có lẽ họ đã luyện thành bản lĩnh ở một vùng xa xôi nhưng không có nơi thể hiện, sau đó nghe nói về Tử thần nên đến ứng tuyển, sau khi đạt được mục tiêu thì tự nhiên không còn mục đích nào khác.

Lam Nhiễm vẫn đang đóng vai người tốt.

Điều này cũng có khả năng, nhưng cường giả như vậy thực sự chỉ thỏa mãn với vị trí Tử thần sao.

Chẳng lẽ trong lòng họ không có dã tâm lớn hơn, âm mưu lớn hơn sao.

Tất cả đội trưởng đều có một dấu hỏi lớn trong lòng.

Nếu mục đích của họ chỉ là trở thành Tử thần thì đó là điều tốt nhất.

Đội trưởng bộ đội bí mật Toái Phong nhíu mày nói, Nếu không, bộ đội chúng ta lại phải gánh thêm hai mạng người rồi.

Với bộ nhẫn giả phục bó sát không tay, bộ đội của Toái Phong giống nhẫn giả hơn, nhị phiên đội phụ trách những công việc không thể đưa ra ánh sáng như thám thính tình báo, ám sát.

Tịnh Linh Đình có khoảng ba vạn Tử thần, trong đó hai vạn là công nhân tạm thời làm bia đỡ đạn, cầm loại đao cụ cấp thấp nhất chưa được Thủy giải gọi là Thiển Đả, cũng chính là loại đao mà ba Tử thần tạm thời Đỗ Lan gặp khi mới đến Thi Hồn Giới mang theo.

Thực ra lúc đó Đỗ Lan đã hiểu lầm, những thanh Thiển Đả đó thực ra cũng miễn cưỡng được coi là Trảm Phách Đao, chỉ là thuộc loại trang bị trắng không tên không Thủy giải, về cơ bản thì giống như không có Trảm Phách Đao nên mới được gọi là Thiển Đả.

Thiển Đả sau khi Thủy giải có tên mới là Trảm Phách Đao thực thụ, sức mạnh của Tử thần mới thực sự được khai phá, số Tử thần học được Thủy giải có khoảng gần nghìn người.

Tiếp theo là Vạn giải, đó mới thực sự là sức mạnh cấp đội trưởng, không tu luyện vài trăm năm thì rất khó có cơ hội đạt được, hơn nữa thiên phú cũng rất quan trọng, Vạn giải thực sự là sức mạnh chỉ dành cho những kẻ được chọn, toàn bộ Thi Hồn Giới số Tử thần biết Vạn giải không quá ba chữ số.

Sự xuất hiện của Đỗ Lan và Địch Ny Toa lại hoàn toàn là ngoại lệ.

Đao của Đỗ Lan là một con người.

Còn Địch Ny Toa chưa bao giờ dùng Thiển Đả nhưng lại sở hữu Trảm Phách Đao, lại không biết tên Trảm Phách Đao, tạm coi như là bán Thủy giải vậy.

Sự kỳ quái của hai người khiến các đội trưởng Tử thần cảm thấy áp lực rất lớn, nếu vợ chồng Đỗ Lan không có dã tâm thì không sao, nếu có thì nhất định phải trừ bỏ.

Tiếp tục giám sát đi, tóm lại tuyệt đối không được để họ phá hoại hòa bình của Thi Hồn Giới.

Các đội trưởng tản đi, tiếp tục về sắp xếp công việc.

Tại tổng bộ thập phiên đội, Đỗ Lan đã nhận được sự tôn trọng nhất định, thực lực bày ra đó, hắn là đệ tứ tịch thực thụ, những người khác trong lòng không phục nhưng ngoài mặt cũng phải phục.

Loạn Cúc phó đội trưởng, tôi có một đề nghị.

Hôm nay là ngày thứ mười Đỗ Lan trở thành Tử thần, hắn cuối cùng cũng không nhịn được mà đưa ra phương án cải cách với lãnh đạo.

Loạn Cúc lười biếng nheo mắt, chẳng thèm để ý đến cảnh xuân rò rỉ trước ngực: Đề nghị hả, anh đi mà nói với đội trưởng ấy, tôi không rảnh.

Đang bận lười biếng đây.

Đừng nói vậy chứ, chuyện này liên quan đến ý chí chiến đấu của toàn bộ Tử thần, cũng như sự phát triển hài hòa của Thi Hồn Giới.

Hử.

Anh nói nghe thử xem, ý chí chiến đấu của Tử thần chúng tôi làm sao.

Chuyện là thế này, sau mấy ngày tuần tra và nỗ lực làm việc, tôi cuối cùng đã phát hiện ra một khuyết điểm lớn của bộ đội Tử thần.

Loạn Cúc liếc Đỗ Lan một cái, anh là đang đi dạo phố giết thời gian thì có, làm việc lúc nào chứ.

Còn nữa, Tử thần có khuyết điểm gì.

Nhưng lời của Đỗ Lan cũng có chút thú vị: Tiếp tục đi.

Loạn Cúc muốn vừa nghe vừa uống một chén, không ngờ chén rượu trước mặt đã trống rỗng, trong bình rượu cũng không còn một giọt nào.

Tôi phát hiện ra trong mười Tử thần thì có đến tám người mặt mày ủ rũ thích nhíu mày, điều này không được đâu nhé, đường đường là bộ đội chiến đấu mạnh nhất Thi Hồn Giới, nếu cứ nhíu mày mãi thì làm sao có thể khiến các linh hồn phổ thông tin tưởng rằng bộ đội Tử thần có thể bảo vệ họ được.

Đỗ Lan cảm thấy phát hiện này vô cùng quan trọng: Phải phục vụ bằng nụ cười, giữ vững tâm trạng tốt.

Đúng vậy, Tử thần cứ thích nhíu mày giả ngầu, không chỉ các đội trưởng mà ngay cả cấp dưới cũng từng người một mặt mày nghiêm trọng như thể đang gánh vác tội nghiệt của thế gian trên vai vậy.

Đoàn kết khẩn trương, nghiêm túc hoạt bát, hiện tại Tử thần lại chỉ có khẩn trương và nghiêm túc, như vậy rất không tốt.

Chương 1007

Loạn Cúc nhìn Đỗ Lan một cái, thầm nghĩ Tử thần thích giữ vẻ mặt nghiêm nghị là vì họ đều là linh hồn, linh hồn vốn dĩ chẳng có chuyện gì đáng để vui mừng, hơn nữa Tử thần say mê tu luyện, tu luyện vốn dĩ là chuyện nghiêm túc, Đây căn bản không phải vấn đề, đội ngũ Tử thần từ khi xuất hiện đến nay vẫn luôn như vậy, chúng tôi tuy nhìn trẻ trung nhưng thực ra đều đã vài trăm tuổi rồi, đội trưởng trẻ nhất cũng gần hai trăm tuổi, những chuyện vui vẻ chúng tôi đều đã cười hết lúc còn ở nhân gian rồi, sau khi làm quỷ tự nhiên chẳng còn gì để cười.

Ồ, làm quỷ xong là hết niềm vui sao.

Đỗ Lan cảm thấy những người này thật đáng thương, thầm nghĩ mình đã mấy vạn tuổi rồi mà vẫn luôn cười hì hì ha ha, mấy đứa nhỏ này có tư cách gì mà bày đặt thâm trầm trước mặt mình chứ.

Nói vậy là sai rồi, sinh có niềm vui của sinh, tử có khoái lạc của tử, chỉ có thể nói các người làm quỷ không chuyên nghiệp, không làm được yêu nghề kính nghiệp, trong tiềm thức của các người có thành kiến với quỷ.

Đối diện với một Đỗ Lan đang nói hăng say thao thao bất tuyệt, Loạn Cúc đột nhiên cảm thấy việc mình để Đỗ Lan mở miệng ngay từ đầu đã là một sai lầm, tại sao anh ta lại khéo mồm khéo miệng, sao lại nói nhiều thế chứ.

Cái gì mà có thành kiến với quỷ, hiện tại họ đều là quỷ mà, có thành kiến với quỷ chẳng phải là coi thường chính mình sao.

Loạn Cúc ngồi lười nhác, cố gắng che giấu ánh mắt nhìn kẻ ngốc, cố gắng để ánh mắt mình có vẻ thân thiện hơn: Những lời anh nói đều không đúng, chúng tôi không có thành kiến gì với bản thân mình cả, chỉ là mọi người đều có công việc riêng, lại bận rộn nên tự nhiên không có thời gian để vui vẻ, hơn nữa niềm vui đối với Tử thần chúng tôi cũng không phải là cảm xúc cần thiết, không có tác dụng gì cho việc tăng trưởng linh áp.

Thế thì sai rồi, tôi cảm thấy việc nâng cao cảm xúc lạc quan cho đội ngũ Tử thần là vô cùng cần thiết, đoàn kết khẩn trương nghiêm túc hoạt bát thiếu một cái cũng không được, phó đội trưởng cứ giao cho tôi đi, tôi sẽ giúp mọi người hiểu được ý nghĩa của việc làm quỷ, làm quỷ cũng có thể cười tươi rói, một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ, nụ cười có thể giúp quỷ sống thêm mười năm nữa đấy.

Toàn là lời quỷ quái, tên Đỗ Lan này nói dối không chớp mắt, Loạn Cúc cảm thấy mình sắp bị Đỗ Lan dạy hư rồi, nhưng Đỗ Lan càng đi càng xa, cô đột nhiên có một dự cảm không lành, không biết Đỗ Lan định làm gì.

Đỗ Lan muốn các Tử thần phải luôn tươi cười, phục vụ bằng nụ cười, đừng có giữ vẻ mặt nghiêm nghị nữa, bầu không khí này quá ngột ngạt rồi.

Kế hoạch này được gọi là kế hoạch Tử thần mỉm cười, nghe có vẻ hơi rợn tóc gáy.

Thế là thấy Đỗ Lan bắt đầu bận rộn, và sát thủ ẩn mình cuối cùng cũng tìm được cơ hội, vì Đỗ Lan bắt đầu đi về phía nơi vắng vẻ.

Ngày hôm đó họ đến ngoại ô Lưu Hồn Nhai, nơi mà các linh hồn địa phương không thường xuyên lui tới, Chắc là ở đây rồi, Địch Ny Toa nàng thấy thế nào.

Anh tự quyết định đi, nhưng nhất thiết phải làm thế sao.

Địch Ny Toa cảm thấy Đỗ Lan quá quậy phá rồi.

Có quan hệ gì đâu, chỉ là xây dựng một số công trình tiêu biểu, trước tiên phải xây dựng cảm giác thuộc về cho toàn thể linh hồn đối với Tử thần, để họ buông bỏ sự kiêu ngạo thì mới có thể buông bỏ cảnh giác mà vui vẻ tiếp nhận thiết lập mới chứ.

Anh nói sao thì là vậy đi, nhưng có phải nên giải quyết mấy luồng sát ý kia trước không.

Địch Ny Toa đã cảm nhận được kẻ địch đang ẩn nấp trong bóng tối, luồng sát ý nồng đậm đó căn bản không khống chế nổi mà rò rỉ ra ngoài.

Khi ở trong thành đối phương còn thu liễm một chút, ra đến ngoại ô rõ ràng họ đã coi Đỗ Lan và Địch Ny Toa là mục tiêu dễ dàng tóm gọn.

Nàng ra tay hay anh ra tay.

Đỗ Lan hỏi.

Địch Ny Toa nói: Để em đi, em cũng lâu rồi chưa động thủ, thỉnh thoảng vận động một chút cũng tốt cho thân tâm.

Lam Nhiễm vì sức mạnh nên đã tiến hành rất nhiều nghiên cứu về các sinh vật có linh áp mạnh mẽ trong thế giới này, và thứ hắn hiểu rõ nhất không nghi ngờ gì chính là Tử thần và Hư, linh áp của cả hai đều rất mạnh, nếu có thể hợp nhất làm một thì sức mạnh sẽ càng mạnh hơn.

Tử thần Hư hóa, Hư Tử thần hóa, đó chính là hướng nghiên cứu của Lam Nhiễm, mục tiêu của hắn là có một ngày dung hợp được sức mạnh của cả hai.

Lần này sát thủ Lam Nhiễm phái đến lại là vật thí nghiệm của hắn Phá Diện, cũng chính là Hư đã Tử thần hóa, phá bỏ mặt nạ của Hư để lý trí của linh hồn chiếm lại quyền kiểm soát linh áp của Hư, như vậy có thể làm cho sức mạnh chiến đấu của Hư trở nên mạnh hơn.

Tất nhiên những vật thí nghiệm này chẳng qua chỉ là rác rưởi, những tác phẩm Lam Nhiễm không hài lòng, nhưng dùng để ám sát thì lại rất tiện tay.

Địch Ny Toa có thể cảm ứng được năm luồng sát khí, chỉ là thắc mắc những Tử thần giám sát ngày thường lúc này đi đâu hết rồi.

Tại sao cái tổ chức trị an này cứ đến lúc quan trọng là lại đứt dây cót vậy.

Chẳng biết làm sao đành lắc đầu, Địch Ny Toa gọi Trảm Phách Đao ra: Vẫn chưa đặt tên cho ngươi nữa.

Địch Ny Toa khá yêu thích thanh kiếm sinh ra từ linh hồn này, dùng rất thuận tay, cất giữ cũng tiện lợi, nên thanh kiếm thực thể do Thần Toản chế tạo trước đây không dùng đến nữa, hiện tại nàng cũng muốn bước vào một kỷ nguyên mới, nhìn thanh trường kiếm trong tay, Địch Ny Toa lộ ra nụ cười đối địch đã lâu không thấy: Vậy gọi ngươi là 47 đi.

Đỗ Lan thấy nụ cười của Địch Ny Toa chứa đựng nỗi nhớ quê hương da diết, thầm nghĩ Địch Ny Toa nhất định là nhớ nhà rồi.

Đại kiếm chia lục địa mà họ bảo hộ thành bốn mươi bảy khu vực, đó là con số đại diện cho quê hương của Địch Ny Toa.

Giác tỉnh đi, Tứ Thập Thất.

Địch Ny Toa cảm thấy sau khi mình đặt tên cho kiếm, thanh kiếm vốn dĩ đơn giản không những không trở nên hoa lệ mà ngược lại càng thêm đơn giản, dường như cả thanh kiếm sắp biến mất vậy, trở nên bán trong suốt, ngay cả lưỡi kiếm ánh bạc cũng biến mất.

Nhưng Đỗ Lan lại biết đó là linh áp tuyệt đối thuần khiết, đó tuyệt đối là sức mạnh nguyên bản nhất của thế giới này, tuy đơn giản nhưng lại cấu thành nên thế giới này.

Kết hợp với vóc dáng cao ráo của Địch Ny Toa, khuôn mặt trắng ngần, trong đôi bàn tay thon dài ưu mỹ nắm một thanh trường kiếm bán trong suốt, lúc này Địch Ny Toa đã trở thành trung tâm của Thi Hồn Giới.

Nắm giữ linh áp cường hãn như vậy, Địch Ny Toa không những không bộc phát sát ý hay địch ý cùng các trạng thái tiêu cực khác, mà ngược lại khiến người ta cảm thấy khí chất ôn hòa như gió xuân, chỉ có nụ cười trên mặt nàng là khiến kẻ địch như rơi vào hầm băng.

Sát ý mà kẻ địch phóng ra bị Địch Ny Toa đóng băng, nàng từ từ nhấc Tứ Thập Thất lên, vạch một đường ngang trước ngực.

Đỗ Lan trợn tròn mắt, ngay khoảnh khắc xuất kiếm, Tứ Thập Thất bỗng nhiên dài thêm mấy cây số, xuyên qua cả khu rừng, sau đó từng mảng không gian trong rừng lại bị Tứ Thập Thất chém ngang, cây cối còn chẳng chịu nổi một đòn.

Lão bà, thanh Tứ Thập Thất của nàng mạnh quá, nếu nghiêm túc xuất kiếm chắc đến hành tinh cũng dễ dàng bị chém đôi mất, sau này đánh nhau chắc không có kẻ địch nào chịu nổi một kiếm của nàng đâu.

Địch Ny Toa cũng thấy thanh Tứ Thập Thất này quá khoa trương, nàng chỉ nhẹ nhàng vung một cái mà Tứ Thập Thất đã hủy diệt cả khu rừng.

Không chỉ là hủy diệt đâu lão bà, Tứ Thập Thất thực ra không có bất kỳ độ dày nào nên ngay cả hạt nhân nguyên tử cũng bị chém đôi rồi, thanh kiếm này thật đáng sợ.

Lúc đi ngủ nhớ cất cho kỹ, nếu không lão công anh sẽ sợ lắm đấy.

Đỗ Lan trong lòng thì vui mừng, nhưng ngoài mặt lại giả vờ sợ hãi.

Vì Tứ Thập Thất khi xuất kiếm căn bản không có độ dày, nên có thể xuyên qua các khoảng trống giữa các phân tử, trảm đứt các liên kết nguyên tử, thậm chí trực tiếp chém đôi nguyên tử, lưỡi kiếm còn mỏng hơn cả hạt nhân nguyên tử.

Bị thanh kiếm này chém trúng, chỉ cần Địch Ny Toa muốn, thậm chí có thể chém kẻ địch thành nguyên tử mà không lấy mạng hắn ngay lập tức.

Một chiêu tung ra, bốn vật thí nghiệm Phá Diện to lớn đã bị chém đứt, tuy vì vết chém quá mảnh nên chưa chết ngay, nhưng thời gian trôi qua, vết chém mở rộng, máu phun tứ tung, đầu một nơi thân một nẻo mà chết.

Chỉ còn một tên Phá Diện vóc dáng nhỏ bé là còn sống sót dưới kiếm của Tứ Thập Thất, lúc này hắn đã hoàn toàn mất đi dũng khí, một cử động cũng không dám.

Địch Ny Toa cũng không tiếp tục hạ sát thủ, nói với Đỗ Lan: Anh muốn làm gì thì làm nhanh lên.

Đỗ Lan vỗ tay một cái, ngay góc đông nam của Lưu Hồn Nhai luyện thành một cây nến khổng lồ vô cùng, còn cao hơn cả Tháp Minh Châu Phương Đông: Quỷ cười còn hơn nghe quỷ khóc, sau này nếu có con người đến Thi Hồn Giới du lịch, nhìn thấy cây nến ở góc đông nam này cũng có thể yên tâm vào thành dạo chơi rồi.

Địch Ny Toa không hiểu mấy thứ quỷ quái Đỗ Lan làm rốt cuộc là gì: Đốt nến ở góc đông nam thì các Tử thần có thể vui vẻ mỉm cười sao.

Đúng vậy, họ có thể cười một cách vô tư lự mà không sợ làm người khác khiếp sợ nữa.

Thực ra phó đội trưởng nói cũng có lý, làm quỷ đúng là chẳng có gì vui, nếu quỷ mà thực sự cười lên thì sẽ dọa chết cả hoa cỏ và trẻ nhỏ mất, nhưng đốt nến ở góc đông nam thì không sợ nữa, chỉ cần nến còn cháy thì họ cười đến mức co giật cũng chẳng sao.

Đây là cách nói ở quê hương anh, rất hiệu nghiệm đấy.

Địch Ny Toa gật đầu, nếu đã là cách nói ở quê hương Đỗ Lan thì cứ vậy đi, đây cũng là vì nghĩ cho người khác, Tử thần đúng là quỷ thật, nghĩ đến cảnh cả lũ quỷ cười như phát điên, nàng cũng thấy rợn người: Vậy bước tiếp theo thì sao.

Bước tiếp theo sao.

Đỗ Lan thầm nghĩ bước tiếp theo nên để các Tử thần học được đoàn kết khẩn trương, nghiêm túc hoạt bát, hắn nhìn về phía một vách núi mà cả Lưu Hồn Nhai và Tịnh Linh Đình đều có thể nhìn thấy, chính là chỗ đó.

Ngày hôm sau, các Tử thần ngủ dậy liền phát hiện ở hướng đông nam có một ngọn lửa khổng lồ đang cháy giữa không trung, cao chọc trời, không khỏi kinh ngạc nhìn nhau.

Đỗ Lan.

Đông Sư Lang nghe nói hôm qua Đỗ Lan và Địch Ny Toa đã ra ngoài thành, chắc chắn là do Đỗ Lan làm, không có ai rảnh rỗi đến mức đó cả.

Aaaaa.

Ngay khi Đông Sư Lang đang cảm thấy đau đầu vì cây nến khổng lồ đó, thì nghe thấy thuộc hạ đột nhiên thét lên kinh hãi, rõ ràng là đã nhìn thấy thứ còn đáng sợ hơn cả cây nến chọc trời kia.

Đông Sư Lang vội vàng xoay người nhảy lên nóc nhà nhìn về phía bắc, đó là vách núi hình thuyền nơi Song Cức sừng sững, cả vách núi như mũi tàu khổng lồ sừng sững giữa Thi Hồn Giới, và đài hành hình

Song Cức nằm ngay trên boong tàu.

Nơi đó là nơi đáng sợ và trang nghiêm nhất của Tử thần, nhưng hiện tại vách núi vốn trọc lóc bỗng xuất hiện một bức phù điêu khổng lồ, lại còn là phù điêu chuyển động.

Trên đó có hai Tử thần đang di chuyển, cũng chẳng biết làm thế nào mà được, nhưng tóm lại bức phù điêu thực sự đang chuyển động, giống như một màn hình điện ảnh khổng lồ đang trình diễn vậy.

Hai bức phù điêu khổng lồ dường như còn có cốt truyện, có vẻ như một người bị đánh bại rồi bị đưa lên Song Cức để hành hình, nhưng trong lúc chuẩn bị thì Song Cức lại tự mình chuyển động, ngược lại làm chết luôn tên Tử thần chiến thắng, cả quá trình bức phù điêu biến đổi liên tục, các động tác khoa trương diễn tả một câu chuyện cười về một tên Tử thần ngốc nghếch vất vả lắm mới thắng lợi nhưng lại vì sơ ý mà tự hại chết chính mình.

Tuy nhiên, sắc mặt của các Tử thần đều sa sầm xuống, đây là sự thiếu tôn trọng đối với toàn thể Tử thần bọn họ, nơi đó là nơi nào.

Là nơi chuyên môn xử tử tội nhân, sao có thể đùa cợt như thế.

Sau khi cốt truyện kết thúc, còn có các động tác khác, đó là đặc tả biểu cảm của tất cả các đội trưởng hộ đình thập tam đội, từng khuôn mặt xuất hiện, cuối cùng là một bức ảnh chụp chung, tuy mỗi đội trưởng chỉ có một biểu cảm nhưng lại sống động như thật.

Đông Sư Lang tức đến mức toàn thân run rẩy, Loạn Cúc bên cạnh bịt miệng, cô nhớ lại cách nói Tử thần cần mỉm cười của Đỗ Lan, chẳng lẽ đây cũng là do Đỗ Lan giở trò quỷ sao.

Đỗ Lan.

Tiếng thét vang dội khắp thập phiên đội, Nhật Phiên Cốc Đông Sư Lang, đội trưởng trẻ tuổi nhất thế giới lúc này gân xanh nổi đầy mặt, răng nghiến chặt, rõ ràng là đã phẫn nộ đến cực điểm, tên Đỗ Lan đó coi Thi Hồn Giới, coi Tịnh Linh Đình là cái nơi nào rồi: Cút ra đây cho ta.

Song Cức thần thánh trang nghiêm lại biến thành một thứ giống như bảng quảng cáo rẻ tiền ngoài đường, điều này khiến Đông Sư Lang hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Nhưng Đỗ Lan không có mặt ở thập phiên đội, lúc này hắn đang đứng trên đỉnh Song Cức nhìn xuống toàn bộ Tịnh Linh Đình, thầm nghĩ giờ này chắc mọi người đều đã thấy kiệt tác của mình rồi, chắc hẳn phải vui lắm.

Cười đi, cười đi, Tử thần cũng nên sống vui vẻ mỗi ngày chứ.

Đỗ Lan tự cảm thấy rất hài lòng về bản thân.

Tuy nhiên kết quả lại chẳng tốt đẹp như Đỗ Lan tưởng tượng, bởi Tử thần vốn rất cứng nhắc, quy tắc không ít, hành vi của Đỗ Lan hoàn toàn không được họ chấp nhận, tất cả đội trưởng lại một lần nữa bị triệu tập họp hành.

Hình như từ khi Đỗ Lan đến, số lần các đội trưởng họp hành ngày càng nhiều hơn.

Hành vi của Đỗ Lan trong mắt Tử thần chẳng khác nào nhảy đầm trước mộ, lạng lách xe tang, ăn cơm bằng tro cốt, là đại bất kính.

Tổng đội trưởng nhìn về phía Đông Sư Lang, dường như đang hỏi tại sao với tư cách là đội trưởng mà lại không quản thúc tốt Đỗ Lan.

Hôm qua vợ chồng Đỗ Lan ra ngoài thành, bên ngoài thành đã xảy ra chiến đấu, sau đó xuất hiện cây nến, rồi phù điêu quấy phá trên Song Cức, tất cả những chuyện này nhất định có liên quan đến Đỗ Lan.

Đội trưởng nhị phiên đội Toái Phong nói: Những Tử thần chúng ta phái đi giám sát đều bị đánh gục, hiện tại có mấy người vẫn đang được điều trị, kẻ ra tay với vợ chồng Đỗ Lan rất mạnh.

Chẳng lẽ hắn muốn trả thù chúng ta.

Thị Hoàn Ngân mỉm cười giả tạo, còn đầy ẩn ý liếc nhìn Lam Nhiễm một cái, hắn biết kẻ ẩn mình sâu nhất trong Tịnh Linh Đình chính là gã đó.

Chúng ta không biết là ai muốn ra tay với vợ chồng Đỗ Lan, nhưng chiến trường thực sự rất đáng sợ, cả khu rừng đều bị phá hủy, chúng ta không phát hiện ra bất kỳ thi thể nào.

Những vật thí nghiệm Phá Diện đó sau khi chết sẽ trực tiếp phân giải thành linh tử.

Tổng đội trưởng không lập tức đưa ra kết luận mà vẫn hỏi Đông Sư Lang: Đội trưởng thập phiên đội, vợ chồng Đỗ Lan là thuộc hạ của cậu, lẽ nào cậu hoàn toàn không hiểu rõ tình hình sao.

Phó đội trưởng có nhắc với tôi, Đỗ Lan có một kế hoạch gọi là Tử thần mỉm cười, nói là muốn để Tử thần đoàn kết khẩn trương, nghiêm túc hoạt bát, muốn Tử thần phục vụ bằng nụ cười.

Hắn cảm thấy Tử thần không biết cười, nên những hành vi này của hắn không hẳn là mang tính trả thù, mà là có mục đích khác.

Nghe Đông Sư Lang nghiến răng nghiến lợi giải thích tình hình, các đội trưởng khác cũng ngơ ngác, cái gì cơ.

Tai họ không nghe nhầm chứ, Đỗ Lan muốn để Tử thần học cách mỉm cười, nên mới làm ra những chuyện này.

Thật là kỳ quặc, cái mạch não đó làm sao mà nghĩ ra được chiêu này.

Chương 1008

Khóe miệng Tổng đội trưởng cũng giật giật.

Thực ra Đỗ Lan mang đến chút khác biệt cho hộ đình thập tam đội chúng ta cũng chẳng có gì không tốt.

Lại là học trò đắc ý của Tổng đội trưởng, Kinh Nhạc Xuân Thủy với vẻ mặt lười nhác lên tiếng, trong số các đội trưởng, ông là người duy nhất râu ria lùm xùm không màng hình tượng: Bất kể là cây nến lớn hay phù điêu chuyển động dưới Song Cức đều rất thú vị, thực sự đã mang lại tiếng cười cho Tịnh Linh Đình.

Xin ngài hãy nghiêm túc đối xử với chuyện này, đội trưởng bát phiên đội.

Lại là đội trưởng nhị phiên đội Toái Phong: Đây không chỉ là Đỗ Lan muốn làm gì, mà là hiện tại không có ai có thể hạn chế được hắn.

Đúng vậy, đó mới là điều nghiêm trọng nhất, mười ba đội trưởng của hộ đình thập tam đội đều bị Đỗ Lan coi như lũ ngốc, các đội trưởng cảm thấy không thoải mái.

Vậy thì thịt hắn là xong.

Canh Mộc Kiếm Bát cười nói, đúng lúc dạo này ông ta đang nghiên cứu cách đối phó với việc tạm dừng thời gian, thực chiến chính là phương thức tốt nhất.

Những người khác không nói gì, thực lực của Đỗ Lan tuyệt đối không phải là nổ, vả lại vợ hắn là Địch Ny Toa e rằng còn khó lường hơn, nếu thực sự khai chiến thì ngay cả đội trưởng cũng thấy áp lực.

Gọi Đỗ Lan đến đây, mười ba vị đội trưởng chúng ta sẽ đích thân yêu cầu hắn phải quản thúc tốt hành vi của mình.

Tổng đội trưởng cuối cùng cũng hạ quyết tâm, hy vọng có thể dùng sức mạnh của mười ba đội trưởng để trấn áp Đỗ Lan, làm cho hắn hiểu rằng ở Thi Hồn Giới này, Tử thần mới là đại lão.

Đến tổng bộ nhất phiên đội.

Đỗ Lan không ngờ Tổng đội trưởng lại đích thân mời mình, chỉnh đốn lại Tử Bá Trang trên người, nói với người dẫn đường: Dẫn đường đi.

Nhất phiên đội nằm gần trung tâm Tịnh Linh Đình hơn, so với tổng bộ của đội trị an nhỏ như thập phiên đội thì trang nghiêm túc mục hơn, khí thế bàng bạc hơn, cửa nẻo lớn gấp mấy lần, đại môn cao tận năm mét, bên trong trang trí cũng rất thanh thoát mới mẻ, đúng là quyền lực càng lớn thì càng hủ bại mà.

Nghị sự sảnh rộng rãi, chẳng khác nào cung điện vàng, bên trong mười ba vị đội trưởng áo trắng thướt tha đồng loạt nhìn về phía Đỗ Lan ở cửa.

Xem ra hành động của mình hiệu quả không tồi, chỉ là những người này có vẻ không hài lòng, vì chẳng thấy ai cười cả.

Mười ba vị đội trưởng của hộ đình thập tam đội đứng thành một hàng đúng là hùng vĩ thật nha.

Tên này căn bản không biết sợ là gì sao.

Các đội trưởng vốn tưởng rằng nhìn thấy cảnh tượng này Đỗ Lan ít nhất cũng phải thu liễm một chút, không ngờ hắn lại thản nhiên như không, ngược lại càng làm nổi bật vẻ hẹp hòi của hộ đình thập tam đội.

Bước lên phía trước, đi qua mười hai vị đội trưởng hai bên, đứng trước mặt Tổng đội trưởng, Đỗ Lan nhìn lão già râu trắng này, thầm nghĩ hình tượng không tồi, quả nhiên có phong thái trưởng giả.

Đỗ Lan, ngươi có biết vì sao lại triệu gọi ngươi không.

Tổng đội trưởng phát vấn, uy áp linh lực ập tới.

Các người không hài lòng với kiệt tác của tôi, các người phản đối việc làm cho cuộc sống của Tử thần trở nên thú vị hơn.

Đỗ Lan lại chẳng hề sợ hãi, thầm nghĩ chẳng phải chỉ là đông người thôi sao, đợi hắn triệu hoán mười hai Thánh đấu sĩ làm bức tường nền, chẳng lẽ không lung linh, không hào nhoáng hơn cái hộ đình thập tam đội giản dị của các người sao.

Ngươi đó là quấy phá, Tử thần chúng ta gánh vác trách nhiệm bảo hộ hòa bình Thi Hồn Giới, cân bằng nhân gian, trên vai mỗi Tử thần đều có trọng trách, không cần ngươi đến đây chỉ tay năm ngón nói Tử thần chúng ta không đủ vui vẻ.

Tổng đội trưởng vô cùng nghiêm túc tiến hành phê bình giáo dục Đỗ Lan.

Đỗ Lan lại nói: Tôi thì không nghĩ vậy, nhìn tấm gương của mười ba vị Tử thần các người xem, từng người một mặt mày nghiêm trọng như thể gánh vác đại nhiệm thiên hạ, nhưng trong bụng các người ai mà chẳng có chút toan tính riêng.

Tôi đều biết cả, ở đây có những người vợ chết không dám công khai bái tế, có những người thầm thương trộm nhớ thuộc hạ mà không dám tỏ tình, lại có những người ngấm ngầm âm mưu báo thù cơ quan quyền lực tối cao tứ thập lục thất của Tịnh Linh Đình, đương nhiên còn có kẻ không tiếc lạm sát vô tội muốn siêu thoát khỏi Tử thần để đạt được sức mạnh vô thượng.

Theo ánh mắt của Đỗ Lan quét qua hai bên, không ít Tử thần biến sắc, dù họ có cố gắng trấn định thế nào thì khoảnh khắc Đỗ Lan nói ra tâm sự của họ, họ vẫn không nén nổi sự kinh hãi.

Những bí mật ẩn giấu sâu nhất trong lòng mình này, làm sao Đỗ Lan lại biết được.

Hắn rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Cho nên nỗi khổ của các người căn bản không phải vì thế giới, tất cả đều là do các người tự mang xiềng xích lên người mình, mà các người còn muốn áp đặt xiềng xích đó lên toàn bộ bộ đội Tử thần, Đỗ Lan tôi là người đầu tiên không đồng ý.

Tôi muốn tranh thủ quyền lợi được vui vẻ cho Tử thần, những vị đội trưởng lòng đầy quỷ kế các người không có bất kỳ quyền lực nào để ngăn cản, đương nhiên các người cũng không ngăn cản nổi.

Đỗ Lan vô cùng bá đạo.

Còn những đội trưởng bị Đỗ Lan nói trúng tâm sự, nhất thời bị đóng đinh tại chỗ, từng người biểu cảm vi diệu, dường như có thể lao lên giết người diệt khẩu bất cứ lúc nào.

Sự im lặng kéo dài vài phút, các đội trưởng Tử thần đang quan sát lẫn nhau, những thứ Đỗ Lan vạch trần có một số rất nhẹ nhàng như không dám công khai bái tế vợ hay thầm thương trộm nhớ thuộc hạ, đó chỉ là chuyện nhỏ, nhưng việc nội gián Tử thần muốn lật đổ cơ quan quyền lực tối cao tứ thập lục thất và việc lạm sát vô tội để tìm cầu sức mạnh, hai việc này tuyệt đối không thể xem nhẹ.

Là ai.

Không khí mang tên hoài nghi tức khắc lan tỏa trong không gian khổng lồ này.

Biểu cảm của các Tử thần không đồng nhất, tất cả biến thành mười ba đồ đệ trong bữa tối cuối cùng.

Tổng đội trưởng cũng cảm thấy bầu không khí này không ổn, không thể để Đỗ Lan phân hóa đội ngũ của mình, ông chống gậy xuống đất: Đỗ Lan, đừng nói hồ đồ.

Được rồi, coi như tôi nói nhảm đi, nhưng tôi nghĩ bây giờ các người chắc cũng không ngăn cản tôi tiếp tục kế hoạch nữa chứ.

Đỗ Lan nói.

Tiếp theo ngươi rốt cuộc còn muốn làm gì nữa.

Tổng đội trưởng hỏi, hỏi rõ ràng để còn chuẩn bị.

Cũng chỉ là các hoạt động chúc mừng, hoạt động xem mắt, để Tử thần có chút tương tác giải trí lúc rảnh rỗi tu luyện thôi, dù sao các người học được Vạn giải xong cũng vô sở sự sự, chi bằng hãy mỉm cười một chút đi.

Khốn kiếp, cái gì mà vô sở sự sự, muốn làm chủ được Vạn giải cần phải mất vài chục năm, vài trăm năm mài giũa mới có thể hoàn toàn làm chủ được.

Đông Sư Lang rất không hài lòng với cách Đỗ Lan xem nhẹ thực lực Tử thần: Ngươi lẽ nào sau khi làm chủ được Vạn giải thì chưa từng tu luyện qua sao.

Tự nhiên là chưa tu luyện qua rồi, Đỗ Lan đến Vạn giải cũng là giả mà.

Tuy nhiên Tử thần sau khi làm chủ được Vạn giải thì cơ bản không còn khả năng bùng nổ tăng trưởng nữa, cái cần chỉ là tích lũy linh áp năm này tháng nọ mà thôi.

Vạn giải càng mạnh thì ràng buộc khi sử dụng càng nhiều, lúc then chốt vẫn phải xem kinh nghiệm và linh áp tích lũy.

Những thiên tài trẻ tuổi như Đông Sư Lang tuyệt đối không đánh lại được những lão quái vật ngàn năm.

Cho nên trong thế giới này, nhân vật chính chỉ có thể thông qua việc liên tục bật hack mới có thể khiêu chiến với những lão bất tử sống hàng nghìn, hàng vạn năm, nhưng nhược điểm của việc này là hệ thống sức mạnh sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Đối diện với sự truy vấn của Đông Sư Lang, Đỗ Lan nói: Có tu luyện Vạn giải thêm nữa thì cũng vẫn là Vạn giải, vẫn là một chiêu dùng đi dùng lại, chẳng có ý nghĩa gì.

Các người ấy mà, chính là bị Vạn giải hạn chế trí tưởng tượng rồi, không biết làm sao để đột phá Vạn giải, thi triển những chiêu thức mạnh hơn.

Cái gì, đột phá Vạn giải.

Vạn giải là sức mạnh mạnh nhất của Trảm Phách Đao, làm sao có thể đột phá, ngươi đừng có nói đùa.

Khá nhiều đội trưởng lên tiếng công kích mạnh mẽ hành vi đại ngôn bất tàm này của Đỗ Lan, phải biết rằng lĩnh ngộ được Vạn giải đã là vạn người có một, hoàn toàn thông thạo Vạn giải đã đứng trên đỉnh cao của Tử thần, đột phá Vạn giải căn bản là chuyện không thể nào.

Từ khi Thi Hồn Giới được sáng lập đến nay, chưa từng có ai đột phá được Vạn giải.

Lam Nhiễm cũng là vì muốn đạt được sức mạnh vượt qua Vạn giải mới nghiên cứu Băng Ngọc, hiện tại nghe thấy lời của Đỗ Lan, không khỏi dán chặt mắt vào hắn.

Biểu hiện của Đỗ Lan thực sự quá quỷ dị, dường như biết hết mọi thứ, lẽ nào hắn thực sự có thể đột phá Vạn giải.

Không ai có thể đột phá Vạn giải.

Đông Sư Lang cũng nói: Ngươi có biết cần bao nhiêu linh áp để duy trì Vạn giải không.

Chiêu thức càng mạnh thì hạn chế sử dụng càng nhiều, Vạn giải chính là cực hạn linh áp của chúng tôi.

Đối với các người có lẽ là vậy, nhưng với tôi thì không, cảnh giới của tôi các người không hiểu được đâu.

Đỗ Lan nói giọng gợi đòn: Vô địch đúng là cô đơn quá mà.

Ai cũng đừng cản ta, ta phải thịt hắn, Đông Sư Lang nắm chặt cán đao định lao lên chém người.

Lại phát hiện chẳng có ai cản mình cả, các đội trưởng bên cạnh cũng đang rục rịch muốn chém chết cái gã này.

Nếu ngươi có thể đột phá Vạn giải, thì đột phá cho chúng ta xem đi, đừng có chỉ giỏi mồm mép.

Đông Sư Lang quát lên, cậu căn bản không tin Đỗ Lan làm được.

Nếu các người đã muốn xem, vậy thì để tôi cho các người mở mang tầm mắt một chút.

Lời này vừa thốt ra, tất cả các đội trưởng đều chấn kinh, lẽ nào Đỗ Lan thực sự có thể đột phá Vạn giải, sau khi đột phá Vạn giải sẽ là một khung cảnh như thế nào.

Mọi người nín thở nhìn về phía Đỗ Lan, không biết hắn sẽ làm gì.

Lại thấy Đỗ Lan cũng không bùng nổ linh áp, cũng không giải phóng Trảm Phách Đao, chỉ hít thở một cách bình thản và đầy uy lực.

Nhưng trong sự tĩnh lặng đó dường như có một luồng sức mạnh hủy thiên diệt địa đang súc thế chờ phát động, khiến các đội trưởng phải nín thở ngưng thần không dám lơ là chút nào, Trảm Phách Đao của họ đang rung lên, đang rên rỉ, thanh đao đã cảm nhận được sự khủng khiếp của Đỗ Lan.

Cuối cùng, từ trên người Đỗ Lan tỏa ra linh áp, linh áp cũng không phải rất mạnh, nhưng luồng linh áp dường như không mạnh này lại khiến biểu cảm của các đội trưởng kịch biến.

Loại linh áp này là lần đầu tiên họ thấy, tuy không nhiều nhưng chất lượng lại thuần khiết chưa từng có, rõ ràng chỉ có một chút nhưng lại mạnh hơn linh áp khi giải phóng toàn bộ của bất kỳ đội trưởng nào trong số họ.

Loại linh áp này rốt cuộc là thế nào, làm sao Đỗ Lan có thể tinh luyện được linh áp mạnh mẽ đến vậy.

Đây gọi là Luyện Linh, thông qua phương thức tu luyện đặc thù để tinh luyện linh áp đến cực hạn, bây giờ hãy nhìn xem.

Cảnh giới cao hơn đột phá Vạn giải sẽ hiện ra trước mặt các người.

Hệ thống tu luyện trong thế giới Tử thần rất đơn điệu, cơ bản là bùng nổ linh áp, linh áp càng mạnh thì càng lợi hại.

Cách thức đánh nhau là trước tiên đấu kiếm, sau đó Vạn giải hoặc Quy Nhận để tung đại chiêu, nếu đại chiêu không giết được người thì cơ bản cũng không còn cơ hội lật ngược thế cờ, trừ phi bạn là nhân vật chính bất tử.

Cho nên đến giai đoạn sau ai cũng giả ngầu, anh tung một kỹ năng trước rồi tôi lại tung một kỹ năng sau, cuối cùng phân thắng bại bằng chiến đấu theo lượt, khiến người ta cạn lời.

Hệ thống tu luyện đơn giản dẫn đến việc chiến đấu của Tử thần không có nhiều biến hóa, Thủy giải xong đến Vạn giải, Vạn giải đánh không lại là nằm sàn.

Nhưng hiện tại Đỗ Lan nói cho họ biết Vạn giải cũng có thể đột phá, hắn đã học được vô số phương thức tu luyện từ các thế giới khác nhau, phép tu luyện Niệm học được từ thế giới Hunter x Hunter không nghi ngờ gì là hoàn chỉnh nhất về độ tinh tế, cũng có thể áp dụng cho các loại sức mạnh khác nhau để tiến hành tu luyện tương tự.

Ra đây đi, Bạch Kim Chi Tinh.

Chỉ thấy Đỗ Lan thực hiện một cú JOJO Pose, triệu hoán Trảm Phách Đao của mình ra.

Bạch Kim Chi Tinh vẫn giữ nguyên tạo hình ban đầu, chỉ là sau lưng hắn xuất hiện một chiếc đồng hồ tròn khổng lồ đang trôi nổi, giống như vòng sáng trí tuệ sau lưng Quan Âm vậy.

Có vẻ như chỉ khác ở chiếc đồng hồ phía sau, không biết đột phá Vạn giải ở chỗ nào.

Lại đến thời gian giải thích kỹ năng của Tử thần rồi, trước đây Trảm Phách Đao của tôi chỉ có thể tạm dừng thời gian, nhưng hiện tại lại có thể gia tốc hoặc đảo ngược thời gian của một vật phẩm nào đó, các người ai mang theo quả táo hay thứ gì đó ra đây thử xem.

Tê.

Nếu thực sự là như vậy, thì đúng là đã đột phá sức mạnh Vạn giải, không chỉ dừng lại mà còn có thể gia tốc và đảo ngược, hoàn toàn có thể thao túng thời gian, quá đáng sợ.

Chương 1009

Anh thực sự đột phá Vạn giải rồi sao.

Tuy anh đúng là mạnh lên, nhưng năng lực Vạn giải cũng sẽ nâng cao theo mức độ làm chủ của chúng tôi, hiện tại anh chưa thể chứng minh mình đã đột phá Vạn giải, cũng có khả năng anh chỉ mới làm chủ được những năng lực khác của Vạn giải mà thôi.

Đông Sư Lang nói, cậu vẫn không tin Đỗ Lan có thể thành công.

Cái gọi là đột phá không nhất định là chiêu thức biến hóa, mà là linh áp biến hóa, các người chắc cũng cảm nhận được sự thuần khiết của Luyện Linh, đó mới là quan trọng nhất, loại Luyện Linh này không chỉ dùng được trên Trảm Phách Đao, mà còn có thể hỗ trợ tôi chiến đấu, khiến tôi không cần dựa vào Trảm Phách Đao cũng có thể thi triển sức mạnh Vạn giải, đó mới là đột phá.

Đột phá không phải chỉ thanh Trảm Phách Đao, mà là chỉ bản thân tôi.

Đỗ Lan tỏ vẻ rất thất vọng về Đông Sư Lang: Nhìn nửa ngày mà các người vẫn cứ hạn chế tầm mắt vào thanh Trảm Phách Đao, tôi nói cho các người biết, Trảm Phách Đao tăng cường chỉ là phụ trợ thôi, hoặc giả Trảm Phách Đao vẫn chỉ là trạng thái Vạn giải, nhưng sự thật là tôi đã đạt đến cấp độ sức mạnh ngang hàng với Trảm Phách Đao, năng lực của Trảm Phách Đao hiện tại tôi tay không cũng dùng được, nghĩa là tôi và Trảm Phách Đao đã nâng tầm năng lực lên cùng một cảnh giới, đó chính là vượt qua Vạn giải Vô Song Vạn Giải.

Vô song vạn giải.

Các đội trưởng không hiểu lắm, nhưng Đỗ Lan đã giải thích rất rõ ràng.

Đông Sư Lang nhíu chặt mày, cũng như các đội trưởng khác đang cố tiêu hóa lời nói của Đỗ Lan: Nghĩa là bản thân cậu giờ đây cũng có được năng lực của Trảm Phách Đao, tương đương với việc chúng tôi đang đối đầu với hai thanh Trảm Phách Đao.

Việc tu luyện này an toàn hơn Vô Nguyệt của Thiên Tỏa Trảm Nguyệt rất nhiều.

Có thể dạy bảo đấy, đại khái là ý đó.

Vô song vạn giải không nhắm vào sức mạnh của Trảm Phách Đao mà là nâng cao sức mạnh của chính tử thần.

Vì Trảm Phách Đao dù mạnh đến đâu cũng cần tử thần phát huy, nhưng theo quan sát của ta, cách tu luyện của các ngươi thô thiển không chịu nổi, dù Trảm Phách Đao có Vạn Giải đi nữa thì khả năng sống sót của bản thân tử thần vẫn cực thấp.

Nhưng Vô song vạn giải thì khác, nó nâng tầm cơ thể người sở hữu Trảm Phách Đao lên ngang hàng với thanh đao đó.

Với sức mạnh như vậy, kỹ thuật chiến đấu của các ngươi sẽ đa dạng hơn, tỷ lệ sống sót cũng cao hơn.

Tử thần nếu không có Trảm Phách Đao thì cơ bản chỉ dùng Quỷ Đạo, nhưng Quỷ Đạo có giới hạn, Quỷ Đạo mạnh nhất cũng không bằng Trảm Phách Đao Vạn Giải.

Quỷ Đạo vốn dĩ chỉ là kỹ xảo phụ trợ để quấy rối hoặc tạo bất ngờ khi chiến đấu bằng đao, không thể dùng để quyết định thắng bại.

Quỷ Đạo là tấn công bằng linh áp thuần túy, tiêu hao còn lớn hơn cả Trảm Phách Đao, mà linh áp của tử thần cũng có giới hạn.

Hơn nữa khi dùng Quỷ Đạo, tử thần cơ bản không thể làm việc khác, điều này rất bất lợi trong sinh tử chiến.

Trảm Phách Đao tuy cũng cần linh áp, nhưng khi sử dụng, tử thần vẫn có thể dùng linh áp cho Thuấn Bộ, bản thân đao lại có hiệu quả phá giáp với linh hồn, dù không tung chiêu lớn thì chỉ cần chém trúng kẻ địch cũng gây ra sát thương.

Tóm lại, tử thần khi đối mặt cường địch không thể rời bỏ Trảm Phách Đao, dù là sát thương vật lý hay linh áp thì dùng đao vẫn thuận tay nhất.

Đỗ Lan nghĩ thầm, chẳng lẽ những tử thần chưa từng đọc tiểu thuyết võ hiệp này không biết đến Nhân Kiếm Hợp Nhất sao.

Không dựa vào ngoại vật, luyện bản thân thành một lưỡi kiếm sắc bén không kém gì Trảm Phách Đao, tay không thi triển áo nghĩa, lúc đó kẻ địch chết cũng không biết mình chết thế nào.

Vô song vạn giải có thể nâng tầm bản thân và sức mạnh Trảm Phách Đao lên cực hạn, tăng ít nhất mười lần lực chiến.

Đỗ Lan không nói dối, thực chất Luyện Linh ngoài cách tu luyện Niệm còn có kỹ xảo Giới Vương Quyền, có thể tăng linh áp trong thời gian ngắn: Tóm lại là rất lợi hại.

Ta lại muốn biết ngươi lợi hại đến mức nào.

Kiếm Bát bước ra: Ta muốn khiêu chiến ngươi.

Nói hay không bằng đánh giỏi.

Các đội trưởng khác không ngăn cản, Kiếm Bát là kẻ cuồng chiến, kinh nghiệm phong phú, tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất để kiểm chứng năng lực Vô song vạn giải.

Biết ngay là các ngươi sẽ thế này mà, đi thôi, tỷ thí nào.

Đỗ Lan cũng không từ chối, hắn thật tâm muốn giúp các tử thần đột phá Vạn Giải, sẵn tiện răn đe lũ tiểu nhân.

Kiếm Bát nhe răng, thầm tán thưởng lòng dũng cảm của Đỗ Lan.

Nhóm người đến sân tập của Đội 1, Kiếm Bát nói với Tổng Đội trưởng: Lần này có thể hơi quá tay, có lẽ sẽ phá hủy nơi này.

Tổng Đội trưởng gõ trượng xuống đất: Cứ đánh hết mình đi.

Coi như đồng ý cho Kiếm Bát dùng toàn lực.

A a.

Linh áp ngút trời, Kiếm Bát có thể coi là kẻ khác biệt trong đội ngũ tử thần, rõ ràng ngay cả Trảm Phách Đao cũng là nhặt của người khác, không Thủy Giải, không Vạn Giải, nhưng chỉ dựa vào linh áp bá đạo cùng trực giác chiến đấu bẩm sinh mà trở thành Đội trưởng Đệ Thập Nhất Phiên Đội.

Hắn là một con quái thú vực sâu không có giới hạn.

Đến đây, Vô song vạn giải gì đó ta hoàn toàn không hứng thú, ta chỉ muốn nện ngươi một trận ra trò.

Có vẻ Kiếm Bát đã ngứa mắt với Đỗ Lan từ lâu, giờ cuối cùng cũng có thể ra tay một cách danh chính ngôn thuận.

Đỗ Lan nhướng mày, không ngờ Kiếm Bát lại ghét mình đến thế, hình như mình cũng đâu có làm gì sai, chẳng qua là thắp mấy cây nến lớn ở góc đông nam, rồi xây một bức phù điêu giải trí lưu động dưới đài hành hình thôi mà.

Kiếm vung lên, kiếm áp chấn động, linh áp mạnh mẽ hóa thành cự long vồ về phía Đỗ Lan, khiến đất đá rung chuyển, trời đất đảo điên.

Vừa nhanh vừa mạnh, không hổ là người kế thừa danh hiệu Kiếm Bát đời mới nhất.

Dùng thanh Trảm Phách Đao kỳ quái của ngươi đỡ lấy đi, nếu không trận đấu này sẽ vô vị lắm.

Ta đã nói rồi, sau khi Vô song vạn giải, bản thân ta cũng có thực lực như Trảm Phách Đao, chút kiếm áp này cần gì dùng đao.

Đỗ Lan giơ tay nắm lấy luồng linh áp đang tỏa sáng, chỉ thấy linh áp vùng vẫy nhưng không thoát ra nổi.

Vẻ mặt Đỗ Lan thản nhiên làm mọi người kinh ngạc đại biến.

Chiêu khởi đầu của Kiếm Bát còn mạnh hơn Thủy Giải cấp Đội trưởng, vậy mà lại bị hóa giải dễ dàng như vậy, đối phương thậm chí còn chưa dùng đến Trảm Phách Đao.

Ha ha, thú vị, thú vị lắm, tiếp đi.

Kiếm Bát đã lao đến, tuy chỉ là chạy bộ nhưng tốc độ không hề thua kém Thuấn Bộ, trong nháy mắt đao đã ở trên đỉnh đầu Đỗ Lan: Còn đỡ được nữa không.

Rõ ràng chỉ là một thanh Trảm Phách Đao vô danh rách nát, lưỡi đao đã sứt mẻ, nhưng trọng kiếm không lưỡi, đại xảo không công, trong tay Kiếm Bát dù là đao cùn cũng là thần khí phá thiên quân.

Linh áp cuộn trào, kiếm tựa kinh hồng.

Tuy nhiên đối thủ của Kiếm Bát là Đỗ Lan, người có kiến thức rộng rãi, mới đến Thi Hồn Giới chưa đầy nửa tháng đã khai phá ra Vô song vạn giải, nên đối mặt với cú chém bổ đầu bất chấp lý lẽ của Kiếm Bát, Đỗ Lan nheo mắt, không ngần ngại vung quyền đáp trả.

Vô song vạn giải có thể biến người thành đao, lúc này Đỗ Lan chính là Trảm Phách Đao.

Oanh.

Quyền và đao va chạm, bão linh áp khuếch tán ra ngoài, nhất thời sân tập bị linh áp tung hoành bao phủ.

Các đội trưởng thầm kinh hãi vì sự điên cuồng của Kiếm Bát, nhưng Đỗ Lan cũng thật không lý trí, sao có thể dùng tay không đỡ kiếm của Kiếm Bát chứ.

Khói bụi tản đi, mọi người mới nhận ra mình đã quá ngây thơ, nắm đấm của Đỗ Lan cũng cứng như Trảm Phách Đao, đã có thực lực chống chọi trực diện với đao rồi.

Các Đội trưởng cuối cùng cũng rúng động, điều này còn đáng kinh ngạc hơn cả việc Đỗ Lan có thể điều khiển thời gian.

Phải biết rằng lý do họ khổ luyện Trảm Phách Đao là vì thế giới này không có thứ gì mà Trảm Phách Đao không chém đứt, nhưng Vô song vạn giải của Đỗ Lan lại cho mọi người thấy chỉ cần nắm vững nó thì sẽ không bị Trảm Phách Đao chém bị thương.

Cường độ cơ thể sánh ngang Trảm Phách Đao này thật khiến người ta kinh ngạc.

Giống như mâu và thuẫn, trước đây tử thần chỉ nắm giữ mâu, ai bị chém cũng chết hoặc bị thương, nhưng giờ Đỗ Lan đột nhiên đưa ra cái khiên có thể đỡ được mâu, hoàn toàn là một bước tiến vượt thời đại.

Thời đại tử thần và kẻ thù lấy máu đổi máu đã một đi không trở lại, sau này tử thần sẽ có thêm nhiều khả năng hơn.

Kiếm Bát rất vui mừng, Đỗ Lan quả nhiên có bản lĩnh, vậy thì hắn cũng phải dốc toàn lực.

Lùi lại vị trí cũ, hắn chậm rãi tháo chụp mắt ra, Kiếm Bát muốn giải phóng toàn bộ linh áp.

Kiếm Bát đeo chụp mắt không phải vì mắt có bệnh, mà hoàn toàn vì cái chụp mắt này dùng để hấp thụ linh áp quá mức khổng lồ của hắn.

Hiện tại tháo ra, linh áp của Kiếm Bát toàn bộ quy về chính chủ, có thể chiến đấu không chút kiêng dè: Ta thật sự rất vui đấy.

Thế giới này người có thể khiến hắn hưng phấn e rằng chỉ có đối thủ ngang tài ngang sức.

Linh áp tiếp tục thăng cấp, căn bản không thấy giới hạn.

Những ai quen thuộc với Kiếm Bát đều biết nụ cười trên mặt hắn hiện tại đại diện cho việc hắn đã vô cùng nghiêm túc, hoặc nói là đã phát điên rồi, linh áp toàn khai tấn công Đỗ Lan.

Dù linh áp rất mạnh, nhưng đáng tiếc.

Đỗ Lan cũng chậm rãi thực hiện động tác, đây là lần đầu tiên hắn chủ động hành động trong trận chiến.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của các Đội trưởng tử thần, Đỗ Lan đứng chân trước chân sau, giơ hai tay lên, một tay che mặt một tay chỉ về phía Kiếm Bát: Đáng tiếc trước dáng đứng JOJO của ta, mọi tạo hình đều là phù vân, chỉ có tạo hình cực hạn này mới thể hiện được sức mạnh cực hạn của tử thần.

Vô song vạn giải.

Oanh.

Linh áp trên người Đỗ Lan cũng bùng phát hoàn toàn, nhưng hắn vẫn không triệu hồi Trảm Phách Đao.

Chẳng lẽ Đỗ Lan thấy Kiếm Bát không có Trảm Phách Đao của riêng mình nên cũng không sử dụng Trảm Phách Đao sao.

Đông Sư Lang trầm giọng nói, cậu không hiểu nổi chiêu số của Đỗ Lan, không biết hắn có tính toán gì.

Có lẽ vậy, các Đội trưởng khác cũng không biết, nhưng thấy Đỗ Lan không dùng đao mà linh áp cũng không thua kém khi dùng đao, trong lòng đều thầm nghĩ Vô song vạn giải e rằng thật sự rất mạnh.

Dùng thân xác tử thần giải phóng sức mạnh Trảm Phách Đao, đột phá sức mạnh Vạn Giải quả nhiên khí thế kinh người.

Oanh.

Kiếm Bát lại tấn công, vì trực giác mách bảo hắn rằng nếu mình không tấn công trước thì người thua cuộc sẽ là chính mình.

Lần này là một cú đâm thẳng, mũi kiếm đâm về phía vai Đỗ Lan, mọi linh áp tụ tập tại một điểm, sức mạnh cực đại khiến không khí cũng bị nung nóng, luồng khí hỗn loạn xoáy tròn bao quanh toàn thân Kiếm Bát.

Chương 1010

Đến hay lắm.

Đỗ Lan trợn tròn mắt, linh áp hội tụ hết vào lòng bàn tay, đẩy chưởng tông vào mũi kiếm.

Oanh.

Linh áp giải phóng thổi bay toàn bộ gạch lát sàn sân tập, kiến trúc xung quanh cũng không chịu nổi áp lực mà bắt đầu nứt toác, ngói trên mái nhà bay sạch ra ngoài.

Các Đội trưởng không muốn bỏ lỡ bất kỳ khoảnh khắc nào, lúc này trong mắt họ hai người là thế quân lực địch, kiếm của Kiếm Bát và chưởng của Đỗ Lan có thể nói là tầng thứ cao nhất của cuộc đối đầu giữa mâu và thuẫn.

Nhưng Kiếm Bát ở trong cuộc lại không mạnh mẽ như biểu hiện bên ngoài, vì dù không ngừng dốc sức, hắn cũng không thể tiến thêm dù chỉ một tấc.

Lòng bàn tay Đỗ Lan tựa như một ngọn núi cao chặn đứng đà tiến của hắn, khiến Kiếm Bát rơi vào tuyệt cảnh.

Vô song vạn giải thật sự lợi hại vậy sao.

Có thể khiến con người trở thành quái vật đao thương bất nhập.

Kiếm Bát cũng không nhịn được cảm thấy uất ức, vốn dĩ cho rằng Đỗ Lan khống chế thời gian đã là gian lận rồi, giờ lại thêm năng lực đao thương bất nhập, thế này là cái gì.

Chẳng lẽ không có cách nào phá vỡ phòng ngự của Đỗ Lan sao.

Không, nhất định có cách, là do mình chưa đủ nỗ lực.

Kiếm Bát gào lớn một tiếng, linh áp lại tăng lên.

Kẻ địch mạnh một thước, hắn phải mạnh một trượng, đối mặt với cường địch như Đỗ Lan, Kiếm Bát cũng vứt bỏ mọi nghi ngại, giờ phút này hắn như trở lại tuổi thơ đẫm máu, trở lại chiến trường nơi hắn nhặt được thanh Trảm Phách Đao.

Linh áp bùng nổ, đinh một tiếng, Trảm Phách Đao của Kiếm Bát xuất hiện vết nứt.

Đỗ Lan thầm nghĩ tên này thật sự thích đánh nhau quá đi, hơn nữa còn là kiểu gặp mạnh thì càng mạnh, sẽ điều chỉnh thực lực bản thân dựa theo đối thủ.

E rằng đây là bản năng hình thành để Kiếm Bát tận hưởng chiến đấu, hắn sẽ đưa trình độ của mình về ngang hàng với đối thủ để có thể tận hưởng trận chiến bình đẳng và thót tim.

Kẻ cuồng chiến quả nhiên là kẻ cuồng chiến.

Đỗ Lan nói: Lại đến lúc giải thích rồi, Star Platinum của ta ngoài việc khống chế thời gian thì nổi tiếng với sự kiên cố và tinh tế, muốn phá vỡ Vô song vạn giải của ta thì cần nhiều linh áp hơn nữa.

Kiếm Bát cười cuồng loạn dữ tợn: Như ngươi mong muốn.

Linh áp lại tăng.

Thật là một tên đáng sợ, ngay cả Lam Nhiễm cũng không muốn chạm mặt kẻ địch như Kiếm Bát, quá phi lý, linh áp không ngừng thăng cấp này chẳng lẽ hắn là con riêng của Linh Vương sao.

Lưỡi kiếm đầy vết nứt cuối cùng lại tiến thêm được một bước, bắt đầu phá vỡ phòng ngự trong lòng bàn tay Đỗ Lan, từng chút từng chút một đâm vào da thịt.

Thấy nỗ lực của mình có thành quả, ánh mắt Kiếm Bát lộ vẻ vui mừng, có thể thành công.

Quả thực lợi hại, nhưng đến đây thôi.

Lúc này Đỗ Lan đột nhiên lên tiếng, bàn tay đang rảnh rỗi nhấc lên, dùng ngón trỏ búng vào sống kiếm.

Sau khi đốt ngón tay va vào lưỡi kiếm, thân kiếm vốn đã nát bét cuối cùng không chịu nổi mà vỡ tan.

Đồng thời Đỗ Lan giải phóng hai tay, tung ra những đòn tấn công dồn dập như mưa sa bão táp về phía Kiếm Bát.

Kiếm Bát không ngờ kết cục cuối cùng lại là kiếm gãy, nhất thời bị nắm đấm của Đỗ Lan đánh trúng, đau đớn ngã xuống đất.

Hắn thua rồi, một trong số ít những lần thất bại trong đời.

Không cần dùng đến Trảm Phách Đao mà đã chiến thắng.

Đây chính là sức mạnh của Vô song vạn giải sao.

Nếu ngươi học được Vô song vạn giải thì sẽ không thua dễ dàng như vậy đâu.

Đỗ Lan nói với Kiếm Bát đang nằm ngơ ngác dưới đất.

Thanh Trảm Phách Đao này là ta nhặt được trên chiến trường.

Kiếm Bát có ý nói hắn còn chưa có Trảm Phách Đao của riêng mình nên ngay cả Vạn Giải hắn cũng không biết.

Ta có nói là không có Trảm Phách Đao thì không thể học Vô song vạn giải đâu, ta đã bảo Vô song vạn giải nhắm vào việc tu luyện bản thân tử thần, là rèn luyện thể phách, tăng cường Trảm Phách Đao chỉ là hiệu quả phụ thôi.

Ngay cả khi ngươi chưa triệu hồi được đao của mình, ngươi vẫn có thể tiến hành huấn luyện Vô song vạn giải.

Kiếm Bát sững sờ, không chỉ hắn mà các tử thần xung quanh nghe thấy cũng ngây người ra, nghĩa là không có Trảm Phách Đao cũng có thể trở nên mạnh hơn.

Động lòng rồi đấy.

Muốn học thì về bảo thuộc hạ của các ngươi cười lên đi, đừng có nhíu mày nữa, ta nhìn mà đau bụng thay.

Đỗ Lan thật lòng không thích những kẻ suốt ngày nhíu mày, hận không thể nhổ sạch lông mày của bọn họ.

Đã chết rồi thì còn nhíu mày làm gì.

Sau đó Đỗ Lan nhìn thanh kiếm bị đánh nát: Star Platinum, Vô song vạn giải.

Trong sự ngỡ ngàng của mọi người, Đỗ Lan thi triển năng lực đảo ngược thời gian, thế mà lại sửa chữa được thanh kiếm gãy của Kiếm Bát, giờ thì họ cuối cùng đã tin Trảm Phách Đao của Đỗ Lan có thể khống chế thời gian.

Còn về sân tập và kiến trúc bị phá hoại lớn hơn thì Đỗ Lan không sửa, vì khăn trùm thời gian không che hết được.

Giả mạo đến mức này là đủ rồi, dù sao cũng đã lừa được đám tử thần sợ xanh mặt.

Tối hôm đó, Kiếm Bát dẫn theo đội ngũ của mình đến, còn ép thuộc hạ phải lộ ra nụ cười khó coi, e rằng chỉ có Phó Đội trưởng của Kiếm Bát, cô bé Thảo Lộc Bát Thiên Lưu là thật lòng đang cười.

Rất tốt, Kiếm Bát, sau này ngươi phải giám sát họ giữ nụ cười mỗi ngày.

Đỗ Lan nghiêm túc yêu cầu, sau đó bắt đầu dạy Kiếm Bát cách học Vô song vạn giải.

Hãy tưởng tượng bản thân mình chính là Trảm Phách Đao, rồi bắt đầu ra tay đi.

Kiếm Bát nhìn tảng đá khổng lồ trước mặt, rồi nhìn đôi tay không của mình: Tay không chém đứt tảng đá này.

Tất nhiên rồi, ngươi không hợp với kiểu tu luyện tinh tế đâu, có dạy ngươi cũng chẳng kiên nhẫn mà học, nên việc ngươi cần làm là phải tin chắc cơ thể mình còn cứng hơn đá và thép, bắt đầu từ đá trước, sau đó ngươi phải tay không bẻ gãy tấm thép mới được.

Đỗ Lan dạy học rất có mục tiêu, nếu là Đông Sư Lang đến thỉnh giáo thì hắn nhất định sẽ dạy từ Luyện Linh, còn Kiếm Bát rõ ràng không thể dạy như thế.

Ngày hôm đó Loạn Cúc tìm đến Địch Ny Toa, ở Tịnh Linh Đình cơ bản không có bí mật gì, chuyện Đỗ Lan thuyết phục được Kiếm Bát bọn họ đều biết, họ cũng nghe nói Đỗ Lan có thể đột phá Vạn Giải, đạt đến sức mạnh vượt xa cấp Đội trưởng, nhưng Loạn Cúc không hiểu tại sao một Đỗ Lan mạnh mẽ như vậy lại xếp ở tịch quan thứ tư mà nhường tịch quan thứ ba cho Địch Ny Toa.

Hơn nữa Đỗ Lan còn chính miệng nói, luận thực chiến thì Địch Ny Toa còn nhỉnh hơn hắn một bậc.

Đỗ Lan không khiêm tốn, vì hắn là kẻ giữa đường đi đánh lộn, chơi đùa là chính chứ không có tâm thế chiến sĩ, khi đánh nhau còn nghĩ đến đủ thứ chuyện linh tinh.

Nhưng Địch Ny Toa thì khác, nàng được huấn luyện thành chiến sĩ, khi thực sự chiến đấu tuyệt đối tâm lặng như nước, sát phạt quyết đoán, không ra tay thì thôi, hễ ra tay là phân cao thấp, thậm chí là sinh tử.

Cùng là phụ nữ, Loạn Cúc rất tò mò về thực lực của Địch Ny Toa.

Địch Ny Toa chỉ mỉm cười, không trả lời.

Nhưng Loạn Cúc đã có được đáp án từ nụ cười của Nữ thần mỉm cười, đó chính là sự tự tin, tự tin vào vị trí tịch quan thứ ba của mình.

Nếu Đỗ Lan chỉ vì yêu thương và tôn kính vợ mà nhường vị trí, Địch Ny Toa cũng sẽ không chấp nhận.

Địch Ny Toa đã nhận nghĩa là nàng cho rằng mình làm tịch quan thứ ba không thành vấn đề, qua bao nhiêu thế giới nàng cũng luôn tiến bộ và học hỏi, Đỗ Lan nếu không dùng công cụ gian lận thì thật sự không phải đối thủ của Địch Ny Toa.

Lần trước người phá hủy cả cánh rừng là cô chứ không phải Đỗ Lan.

Loạn Cúc đã thấy Đỗ Lan chiến đấu, Trảm Phách Đao của hắn tuy kỳ quái nhưng tuyệt đối không gây ra sức phá hoại như thế, chỉ có một đường kiếm nhanh, nhanh hơn cả sự vận động của phân tử mới có thể tạo ra vết thương như vậy.

Mặt cắt của cây cối nhẵn nhụi như bôi mỡ, không hề có chút thô ráp nào, một đường kiếm nhanh như vậy Loạn Cúc chưa từng thấy bao giờ.

Địch Ny Toa vẫn mỉm cười, coi như mặc nhận.

Dù không biết mục tiêu của vợ chồng các người là gì, nhưng tôi tin các người tuyệt đối sẽ không làm chuyện có hại cho Thi Hồn Giới, có một việc cần các người giúp đỡ.

Loạn Cúc nói.

Địch Ny Toa lại không ngờ đối phương đến để nhờ vả: Nếu làm được, tôi và chồng nhất định sẽ giúp.

Loạn Cúc thở dài một tiếng: Có lẽ chồng cô cũng đã biết rồi, nếu không hắn đã chẳng nói những lời đó trước mặt Tổng Đội trưởng, trong hàng ngũ tử thần của chúng ta có kẻ phản bội.

Địch Ny Toa không mấy ngạc nhiên, tổ chức nào mà chẳng có kẻ phản bội.

Ở Thi Hồn Giới này Địch Ny Toa mỗi ngày ra ngoài cũng không hoàn toàn là đi dạo, nàng đã tìm hiểu được không ít chuyện.

Tịnh Linh Đình nhìn thì hoa lệ lộng lẫy, nhưng ở phố Du Hồn bên ngoài Tịnh Linh Đình lại có rất nhiều khu vực hỗn loạn, không ít người có lời oán thán bất mãn với tử thần.

Loại người này sau khi gia nhập đội ngũ tử thần tự nhiên sẽ kháng cự lại trật tự cũ, bất mãn với sự chuyên chế của Trung ương 46 phòng.

Trung ương 46 phòng là cơ quan quyền lực cao nhất của Thi Hồn Giới, tập hợp cả tư pháp và xét xử, một khi họ đưa ra quyết định thì không ai được phép phản đối, ngay cả Hộ Đình Thập Tam Đội Tổng Đội trưởng cũng không hành.

Tất nhiên nếu chỉ là pháp trị nghiêm ngặt thì cũng chẳng sao, đáng sợ hơn là không công bằng, định tội cho bình dân và quý tộc hoàn toàn khác nhau, tự nhiên sẽ đắc tội rất nhiều người.

Cho nên trong đội ngũ tử thần cũng có rất nhiều người ghét Trung ương 46 phòng.

Loạn Cúc giải thích một chút, Địch Ny Toa gật đầu: Bất công đúng là khuyết điểm lớn của pháp trị.

Bất mãn với Trung ương 46 phòng chỉ là một vấn đề, vấn đề lớn hơn là có kẻ đang âm thầm nghiên cứu những thứ không ra gì: Trong vài năm qua đã xảy ra không ít chuyện kỳ lạ, lần này sau khi Đỗ Lan nêu ra, Đội trưởng Nhật Phiên Cốc đã suy nghĩ rất lâu, cảm thấy giữa hai việc có liên quan.

Khác với Kiếm Bát chỉ phụ trách chiến đấu, Đông Sư Lang phải lo toan không ít việc, công vụ khiến cậu không có thời gian đi học Vô song vạn giải gì đó.

Ở Thi Hồn Giới từng xảy ra rất nhiều vụ mất tích, trước đây còn có tiền lệ tử thần bị cải tạo rồi bị Hư nuốt chửng, khi nghe thấy có người thông qua việc giết chóc vô tội để đoạt lấy sức mạnh, Đông Sư Lang bỗng nảy ra ý nghĩ dường như mọi thứ đều có sự liên kết.

Chương 1011

Nếu các người biết thêm tình hình gì thì xin hãy cho chúng tôi biết.

Loạn Cúc nói.

Địch Ny Toa chẳng biết âm mưu gì cả, chồng nàng thì dường như cái gì cũng biết, nhưng theo thói quen thích tỏ ra huyền bí của Đỗ Lan thì chắc là hắn sẽ không nói, nếu hắn muốn nói thì chắc đã nói rồi.

Nghĩ đến tính khí trẻ con của chồng, Địch Ny Toa cũng bất lực: Tôi sẽ hỏi giúp cô, nhưng anh ấy không nhất định sẽ kể hết cho tôi đâu.

Như vậy Loạn Cúc cũng thấy rất mãn nguyện rồi.

Kẻ đang thực hiện âm mưu trong bóng tối lại vì một câu nói của Đỗ Lan trước mặt Tổng Đội trưởng mà trở nên lo âu bất an.

Chúng sợ những người khác đã nảy sinh cảnh giác, như vậy chúng sẽ không thể đạt được mục tiêu.

Lam Nhiễm thì vẫn rất trấn định, hắn rất tự tin vào Kính Hoa Thủy Nguyệt của mình, cho nên hiện tại cần án binh bất động, không thể để các Đội trưởng đang nghi ngờ phát hiện ra điểm bất thường, còn Đỗ Lan thì cứ để hắn sống thêm vài ngày.

Những ngày tiếp theo, ngày càng nhiều tử thần đến hỏi về bí mật của Vô song vạn giải, Đỗ Lan cũng rất cởi mở nói hết tất cả, nhưng có một yêu cầu là phải mỉm cười, mỉm cười mới giúp Thi Hồn Giới tươi đẹp hơn.

Các linh hồn ở phố Lưu Hồn gần đây cũng phát hiện ra một hiện tượng kỳ quái, các tử thần trên mặt đều mang nụ cười đáng sợ, những tử thần vốn luôn nghiêm nghị không biết đã ăn nhầm thứ gì mà khóe miệng miễn cưỡng nhếch lên, còn đáng sợ hơn cả nhíu mày.

Mọi người đều nói quỷ cũng phải sợ chết khiếp.

Nhưng Đỗ Lan kiên trì thái độ phục vụ bằng nụ cười của tử thần, gần như cưỡng chế bắt mọi tử thần phải luôn giữ nụ cười mọi lúc mọi nơi, như vậy mới mang lại cảm giác thân thiện cho các linh hồn chứ.

Và Vô song vạn giải cũng được ngày càng nhiều tử thần chấp nhận, đội ngũ hưởng ứng nhiệt tình nhất không nghi ngờ gì chính là Đội 11, họ vốn là bộ đội chiến đấu, không đánh nhau thì là huấn luyện.

Tuy nhiên Vô song vạn giải cũng không dễ học, đầu tiên phải học cách tinh luyện linh áp, bước này đã làm khó rất nhiều kẻ cuồng chiến não phẳng.

Đỗ Lan nghĩ ra một cách, đơn giản hóa việc tu luyện, phương thức đơn giản hóa này được hắn đặt tên là Dệt linh lạc.

Vạn vật hữu linh, linh lực trong mắt những người mạnh về linh áp là từng sợi dây lụa, được gọi là Linh Lạc.

Sau khi trở thành tử thần sử dụng Trảm Phách Đao, Linh Lạc vốn màu trắng sẽ chuyển sang màu đỏ, đây là sự khác biệt rất rõ ràng, cho thấy sự thay đổi linh áp được thể hiện trực tiếp trên Linh Lạc, vậy thì sửa đổi Linh Lạc cũng có thể tác động ngược lại linh áp.

Dệt linh lạc mà Đỗ Lan nghĩ ra là để những kẻ não phẳng tìm thấy Linh Lạc của mình rồi dệt lại, dùng cách này để nhanh chóng hoàn thành quá trình tinh luyện linh áp, tất nhiên đây là cách đơn giản hóa nên hiệu quả cũng bình thường, nhưng còn hơn là không hiểu gì.

Nhưng phương pháp này đơn giản, ngay cả Tổng Đội trưởng lúc một mình cũng sẽ nắm lấy Linh Lạc đỏ thẫm của mình mà dệt, ông quá bận rộn, không có thời gian thực hiện kiểu tu luyện hình nhi thượng học của Diệp Tri Thu, cách đơn giản hóa cũng không tệ.

Người có linh áp càng mạnh thì Linh Lạc cũng càng dài, sau khi dệt xong lượng Luyện Linh cũng nhiều hơn.

Thường là theo tỷ lệ năm một, Linh Lạc dài năm mét sau khi dệt xong sẽ thành một mét Luyện Linh.

Có Luyện Linh mới chỉ là bước đầu, bước thứ hai là phải liên tục rót Luyện Linh vào Trảm Phách Đao rồi quay lại cơ thể mình, đạt đến mức Nhân Kiếm Hợp Nhất.

Luyện Linh sẽ trong quá trình vận động không ngừng mà cường hóa cơ thể tử thần theo hướng của Trảm Phách Đao.

Những kẻ không có Trảm Phách Đao như Kiếm Bát thì không cần quá trình này, cứ lao thẳng về phía trước là được, cũng chẳng có phương hướng gì, chỉ cần không ngừng mạnh lên là được.

Đợi đến khi cơ thể tử thần và Trảm Phách Đao đạt được mức độ tương đồng nhất định, rồi thông qua Nhân Kiếm Hợp Nhất từng bước tiếp tục nâng cao cường độ cơ thể, cho đến cuối cùng để cơ thể có thể chịu đựng được Vô song vạn giải.

Khi sử dụng Vô song vạn giải, Luyện Linh sẽ bùng phát mạnh mẽ gấp mười lần sức mạnh linh áp, khiến cơ thể tử thần và Trảm Phách Đao đồng thời Vạn Giải, đó chính là toàn bộ quá trình tu luyện Vô song vạn giải.

Ngay cả Đỗ Lan cũng không ngờ cuối cùng thứ tử thần tiếp nhận nhiều nhất lại là bản đơn giản hóa Dệt linh lạc, phần lớn tử thần đều trở thành chuyên gia dệt vải.

Nói không lại, đánh không thắng, các Đội trưởng tử thần dường như đã quen rồi, cuộc sống giống như bị cưỡng bức vậy, không phản kháng được thì hãy tận hưởng đi, sau khi Đỗ Lan xuất hiện, bản năng M tiềm ẩn trong mười ba Đội trưởng dường như đã thức tỉnh.

Thi Hồn Giới thay đổi rất lớn, tử thần đều mang nụ cười trên môi, điều này lại khiến các linh hồn ở phố Lưu Hồn sợ khiếp vía, họ không hiểu tử thần rốt cuộc đang giở trò gì, rất đáng sợ đấy có biết không, rõ ràng là tử thần mang đến cái chết mà còn lộ ra nụ cười rợn tóc gáy như thể rất tận hưởng, đến quỷ cũng phải sợ.

Thật là, mình rốt cuộc đang làm cái quái gì thế này.

A Tán Tỉnh Luyến Thứ ngẩng đầu nhìn trời, thật sự không hiểu Thi Hồn Giới này bị làm sao nữa, tại sao lại vì một lữ họa mà biến thành thế này.

Hôm nay Luyến Thứ kết thúc công việc, cuối cùng cũng có thời gian bắt đầu tự tu luyện, dù chỉ là một ngày hắn cũng muốn đến gần hơn với thanh mai trúc mã Hủ Mộc Lộ Kỳ Á.

Họ vốn là trẻ mồ môi ở phố Lưu Hồn, trải qua những ngày tháng thanh mai trúc mã, nhưng đột nhiên một ngày Hủ Mộc Lộ Kỳ Á được gia tộc Hủ Mộc nhận nuôi, cô gái lớn lên cùng hắn bỗng chốc trở thành quý tộc, khoảng cách với Luyến Thứ trở nên xa vời vợi, điều này khiến Luyến Thứ không thể chấp nhận.

Cho nên hắn gia nhập Học viện Chân Ương Linh Thư liều mạng học tập, hy vọng đạt được chức vị Đội trưởng để trở thành một người đàn ông xứng đáng với Lộ Kỳ Á.

Nhưng để trở thành Đội trưởng thì Vạn Giải là bắt buộc, Luyến Thứ tuy đã trở thành Phó Đội trưởng Đội 6, nhưng nhìn vào bóng lưng của Đội trưởng Hủ Mộc Bạch Tai, hắn biết mình còn cách chức Đội trưởng quá xa.

Cho nên chỉ cần có thời gian, Luyến Thứ sẽ khổ luyện sức mạnh

của mình.

Vô song vạn giải quả nhiên rất dễ dùng.

Luyến Thứ từ lâu đã lợi dụng thời gian rảnh để hoàn thành việc dệt Linh Lạc cho mình, cũng cơ bản có thể nâng cao tố chất cơ thể lên mức Trảm Phách Đao, Đáng tiếc, đây vẫn chưa tính là Vô song vạn giải thực sự, chỉ có tiến thêm một bước nắm vững Vạn Giải, lúc đó mới có thể giúp ta thực sự làm chủ loại sức mạnh hoàn toàn mới này.

Hắn biết ngay cả Đội trưởng của mình cũng đang âm thầm tu luyện Vô song vạn giải, loại sức mạnh này có thể khiến thực lực tử thần biến nên mạnh hơn.

Oanh.

Vừa định thi triển linh áp, đã nghe thấy từ đằng xa truyền đến một tiếng nổ lớn, Luyến Thứ giật bắn mình, đây là vùng ngoại ô xa cách phố Lưu Hồn, chẳng lẽ có kẻ xâm nhập.

Nhanh chóng di chuyển đến đó, mới phát hiện hóa ra là Đội trưởng Đội 11 Canh Mộc Kiếm Bát đang tu luyện.

A a.

Chỉ thấy xung quanh Kiếm Bát mọc lên vô số cột đá, mỗi khi một cột mọc lên là bị Kiếm Bát đấm nát một quyền, hắn gào thét, vung vẩy, phá hủy, con dã thú hồng hoang ở đây không chịu bất kỳ hạn chế nào, thỏa sức tận hưởng niềm vui phá hoại.

Luyến Thứ kinh hãi, nhưng sau đó thắc mắc tại sao phá hoại như vậy mà đứng gần thế này hắn lại không cảm nhận được linh áp của đối phương.

Bởi vì lúc này Kiếm Bát căn bản không hề sử dụng linh áp.

Linh áp của Kiếm Bát rất mạnh, nhưng hắn cơ bản không sử dụng kỹ xảo, ngay cả cảm ứng linh áp cũng không làm được, là sự tồn tại khác loại nhất trong các Đội trưởng.

Đỗ Lan dùng cách huấn luyện kẻ cuồng chiến để huấn luyện hắn, đẩy cơ thể Kiếm Bát tới cực hạn.

Khối cuối cùng, đôi mắt Kiếm Bát phóng ra ánh sáng, nắm đấm phải đầy máu theo tiếng gầm mà oanh tạc ra, Vỡ.

Một quyền còn chưa đánh trúng, nhưng quyền áp đã chấn động khiến tảng đá khổng lồ dày đặc rung chuyển trái phải.

Oanh.

Vỡ rồi, tất cả đều vỡ vụn.

Luyến Thứ mắt chữ O mồm chữ A, vì tảng đá cuối cùng không chỉ bị phá hủy mà còn bị đánh thành bụi bặm, lơ lửng giữa không trung hồi lâu không tan.

Ha.

Kiếm Bát tuy vết thương đầy mình, nhưng cười vô cùng sảng khoái, Cảm giác này tuyệt quá.

Đừng có đắc ý quên hình, giờ nên tiến hành bước huấn luyện tiếp theo đi, đợi khi nào ngươi đấm nát được thép rồi hãy nói.

Nói đoạn Đỗ Lan giơ tay, một khối kim loại đen có cùng thể tích với tảng đá từ từ mọc lên.

Sắc mặt Kiếm Bát cũng biến đổi, vốn tưởng thép sẽ là mấy miếng thép dày vài centimet gì đó, vạn lần không ngờ lại là một cột sắt, Ngươi đùa à, đây là kim loại chứ có phải đá đâu, sao có thể đấm nát được.

Tất nhiên là đấm nát được, thử xem.

Kiếm Bát bán tín bán nghi tung quyền, chỉ nghe thấy tiếng rắc, nắm đấm Kiếm Bát máu tươi bắn tung tóe, xương gãy luôn, nhưng hắn không kêu đau, hay nói đúng hơn là hắn đã quen với đau đớn từ lâu, chỉ là có cảm giác bị lừa: Căn bản không đấm nát được mà.

Kiếm Bát rất tức giận.

Đỗ Lan lắc đầu: Đó là do phương pháp của ngươi không đúng, huấn luyện đập đá lúc trước là để sức mạnh khuếch tán ra ngoài, còn bây giờ thứ cần học là tập trung sức mạnh vào một điểm, giống như thế này này.

Đỗ Lan đưa ngón trỏ ra, cánh tay như độc xà đâm tới, nhanh đến mức không nhìn rõ, trên khối kim loại xuất hiện một lỗ nhỏ tinh tế.

Chỉ một chiêu này, Kiếm Bát đã biết thực lực của Đỗ Lan vượt xa mình, e rằng mạnh hơn tất cả các Đội trưởng, hắn cười: Ta thật sự muốn biết rốt cuộc ngươi có giới hạn không, khi ngươi giải phóng sức mạnh mạnh nhất thì sẽ là cảnh tượng như thế nào.

Kiếm Bát muốn xem, muốn thấy dáng vẻ của sức mạnh tuyệt đối đó, muốn biết cực hạn của thế giới này rốt cuộc là cảnh tượng tuyệt mỹ như thế nào.

Đỗ Lan thầm nghĩ chính hắn cũng không biết sẽ thế nào, dù sao hắn cũng không phải kẻ cuồng chiến, sức mạnh đủ dùng là được rồi, Đỗ Lan cũng chẳng muốn trở thành kẻ thống trị đa vũ trụ.

Tuy nghĩ vậy nhưng không thể nói thế: Ngươi chẳng biết gì về sức mạnh cả.

Đỗ Lan liên tục lắc đầu.

Kiếm Bát không hiểu, sao hắn lại không biết gì về sức mạnh được.

Thứ ngươi nói chỉ là sức mạnh phá hoại, sức mạnh phá hoại luôn có giới hạn, ví dụ ngươi đập nát một tảng đá, nhưng đằng xa vẫn còn một ngọn núi, ngươi chém đổ một ngọn núi, trước mắt vẫn còn cả một dãy núi, khi ngươi phá hủy cả dãy núi thì dưới chân ngươi vẫn còn đại địa, trên đầu vẫn còn bầu trời.

Sức mạnh phá hoại luôn cần một mục tiêu, một kẻ địch, và đánh bại kẻ địch chính là giới hạn của sức mạnh phá hoại.

Đánh bại kẻ địch sao lại là giới hạn của sức mạnh phá hoại.

Kiếm Bát không hiểu.

Ngươi có nghe ta nói không hả, ta bảo ngươi đập nát đá nhưng cuối cùng vẫn còn thiên địa, chẳng lẽ ngươi còn đập nát được thiên địa sao.

Có gì mà không thể, dù là thế giới này, chỉ cần đối địch với ta, chém đứt thì đã sao.

Đó cũng là sức mạnh phá hoại thế giới, cũng là giới hạn.

Sức mạnh phá hoại luôn có giới hạn, nhưng sức mạnh sáng tạo thì không có giới hạn, ngươi vẫn chưa hiểu nhỉ.

Sức mạnh sáng tạo.

Đó là cái gì.

Kiếm Bát không hiểu.

Đầu óc thẳng đuột thế này, giải thích cũng mệt thật: Thấy cái hồ kia không.

Hắn gật đầu, ngay gần đó có một cái hồ lớn vô cùng, giống như đại dương ở tận cùng Thi Hồn Giới, nhìn không thấy bến bờ.

Chỉ thấy Đỗ Lan đột nhiên giơ tay, một luồng kình khí chém vào không gian, oanh một tiếng chia đôi cái hồ ở đằng xa.

Luyến Thứ há hốc mồm, đây rốt cuộc là sức mạnh gì.

Chương 1012

Đã mạnh đến mức không thể tin nổi rồi, nhìn biểu cảm thản nhiên của Đỗ Lan, nếu mình đứng trước mặt hắn chắc đã chết không toàn thây rồi.

Kiếm Bát cũng rất kinh ngạc, kinh ngạc vì Đỗ Lan mạnh, kinh ngạc vì sức mạnh không giới hạn đó của Đỗ Lan: Sức mạnh này tuyệt quá, hình như muốn.

Đây là sức mạnh phá hoại, ngươi xem chỉ có thể chia đôi cái hồ, nhưng thời gian trôi qua nước hồ vẫn sẽ khôi phục thành một khối, con người không thể vĩnh viễn chia cắt cái hồ được cấu thành từ vô số giọt nước.

Điểm này Kiếm Bát không phản đối.

Đỗ Lan nói tiếp: Muốn thay đổi vĩnh viễn cái hồ, chỉ dựa vào sức mạnh phá hoại là không được, phải dùng sức mạnh sáng tạo, xây dựng một bức tường ở giữa hồ, hoặc sửa đổi một nửa nước hồ thành loại chất lỏng khác không hòa tan trong nước, tóm lại chỉ dựa vào man lực là không được.

Phiền phức quá, ta chỉ cần sức mạnh phá hoại thôi.

Kiếm Bát thấy sức mạnh cường đại Đỗ Lan thể hiện là đã thỏa mãn rồi, nếu hắn có thể chém đứt cái hồ còn lớn hơn cả biển này là đủ rồi.

Còn cái tầng thứ sức mạnh cao hơn mà Đỗ Lan nói thì liên quan gì đến hắn đâu: Chỉ cần chém được người là đủ rồi.

Đỗ Lan suýt thổ huyết, bảo sao mình hiếm khi nghiêm túc ra vẻ một lần mà lại chọn nhầm đối tượng thế này.

Chỉ có thể nói là cái tầm ra vẻ của hắn cao siêu quá, người bình thường cơ bản không hiểu, cũng chẳng cần hiểu.

Họ đâu có giống Đỗ Lan đi quậy phá khắp các thế giới khác nhau, họ cũng chẳng cần chia tách hồ nước vĩnh viễn, họ chỉ cần sức mạnh chém giết đủ để đứng vững trong thế giới của mình là đủ rồi, chứ không giống Đỗ Lan muốn dùng sức mạnh sáng tạo để biến thế giới trở nên thú vị hơn, cảnh giới khác nhau.

Mau dạy ta đi, làm thế nào mới mạnh hơn được.

Kiếm Bát nói.

Tập trung sức mạnh vào một điểm để đập nát khối kim loại này.

Đỗ Lan chịu thua rồi, quả nhiên ra vẻ với mấy tên ruột để ngoài da chỉ tổ rước bực vào thân, vẫn là Lam Nhiễm tốt hơn, Đỗ Lan bắt đầu hoài niệm lúc gặp Lam Nhiễm.

Người thông minh mới có nhiều hoạt động tâm lý, mới có thể phát huy tối đa đỉnh cao ra vẻ của Đỗ Lan, giống như nói tấu hài vậy, ra vẻ cũng cần người tung kẻ hứng phối hợp với nhau.

Kiếm Bát vung quyền, Tập trung sức mạnh vào một điểm à, xem ta đây.

Oanh, kim loại bị lún vào nhưng không vỡ ra: Hình như cũng không khó lắm, a.

Luyến Thứ sắp điên rồi, đối phương đã là Đội trưởng rồi mà còn huấn luyện điên cuồng thế này, nếu mình không nỗ lực gấp bội thì vĩnh viễn không đuổi kịp người ta mất, lùi lại tiếp tục huấn luyện.

Đỗ Lan nhìn theo bóng lưng Luyến Thứ, lắc đầu, tên này yếu quá, hạng mục huấn luyện hắn thiết kế sẽ làm tên này chết mất.

Kế hoạch huấn luyện của Đỗ Lan hiện tại chỉ hợp với những kẻ điên như Kiếm Bát.

Khi Đỗ Lan đang thúc đẩy cải cách ở Thi Hồn Giới, Hắc Khi Nhất Hộ đang hoạt động ở thế giới hiện thực với thân phận Tử thần Đại diện, tìm hiểu về Hư, cũng biết được quanh mình có một nhóm bạn học rất lợi hại.

Hủ Mộc Lộ Kỳ Á dường như cũng quên mất thời gian mình ở hiện thực đã vượt quá quy định, cho đến khi cô gặp phải Đội trưởng và Phó Đội trưởng Đội 6 đến bắt mình về.

Hủ Mộc Bạch Tai và Luyến Thứ đến hiện thế đánh bại Hắc Khi Nhất Hộ, đưa Hủ Mộc Lộ Kỳ Á trở về Thi Hồn Giới.

Tình hình của Hủ Mộc Lộ Kỳ Á khá nghiêm trọng, không chỉ vì lưu lại nhân gian quá lâu, mà còn vì để con người đoạt lấy sức mạnh tử thần, đây là trọng tội.

Cuối cùng Trung ương 46 phòng tuyên án Hủ Mộc Lộ Kỳ Á tử hình, đưa đến Song Cức xử tử.

Nghe thấy bản án, tất cả tử thần đều ngỡ ngàng, đặc biệt là những người quan tâm Lộ Kỳ Á như Luyến Thứ, hay lãnh đạo trực tiếp của Lộ Kỳ Á là Đội trưởng Đội 13 Phù Trúc Thập Tứ Lang.

Tóm lại là họ đều giật nảy mình, không hiểu tại sao phán quyết của Trung ương 46 phòng lại nghiêm trọng đến vậy.

Tuy nhiên Trung ương 46 phòng đại diện cho uy quyền tuyệt đối, quyết định đưa ra không ai có thể bác bỏ, nên nhất thời mọi tử thần đều cho rằng Lộ Kỳ Á chết chắc rồi.

Đỗ Lan nghe tin cốt truyện đã tiến triển đến lúc xử tử Lộ Kỳ Á vẫn còn chưa hoàn hồn, thầm nghĩ thời gian trôi nhanh thật đấy, mình mải mê xây dựng Hệ thống đánh giá phục vụ nụ cười quá mà không dứt ra được.

Hủ Mộc Lộ Kỳ Á phát hiện mình đi hai tháng quay về, các tử thần xung quanh dường như đều khác trước, nếu nói khác ở đâu thì chính là nụ cười rợn tóc gáy trên mặt họ, cô thậm chí nghi ngờ Thi Hồn Giới có phải đã bị người ngoài hành tinh kiểm soát rồi không, nếu không sao đồng nghiệp của mình lại cười.

Bị nhốt trong giám ngục chờ ngày xử hình, Hủ Mộc Lộ Kỳ Á đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, hiện tại một mình cô gánh chịu mọi tội lỗi là kết quả tốt nhất, như vậy ít nhất sẽ không liên lụy đến Hắc Khi Nhất Hộ và anh trai.

Hủ Mộc Bạch Tai, người anh nuôi mà Lộ Kỳ Á kính ngưỡng, nhưng cô vẫn chưa biết thực chất lý do Bạch Tai nhận nuôi cô là vì Bạch Tai chính là anh rể của cô.

Chị gái của Hủ Mộc Lộ Kỳ Á đã bỏ rơi cô khi cô còn rất nhỏ vì cuộc sống túng quẫn, nhưng sau đó chị gặp được hoàng tử bạch mã của đời mình là Hủ Mộc Bạch Tai, Bạch Tai đã bất chấp sự phản đối của gia tộc để cưới người vợ xuất thân bần hàn.

Sau khi cuộc sống tốt hơn, người chị luôn hy vọng tìm lại em gái, chỉ là cho đến lúc lâm bệnh qua đời vẫn chưa đạt được tâm nguyện, di nguyện trước khi chết của chị là mong chồng tìm lại em gái và chăm sóc thật tốt.

Và Hủ Mộc Bạch Tai quả thực đã tìm thấy người em vợ giống hệt vợ mình ở phố Lưu Hồn, nhận nuôi và bắt đầu dạy bảo.

Lộ Kỳ Á không hề biết nguyên do trong đó, cô chỉ nghĩ Bạch Tai là người anh nuôi tốt nhất trên đời, nên cô luôn hy vọng mình có thể trở thành một người em gái xứng đáng của nhà Hủ Mộc, luôn rất nỗ lực.

Hiện tại cô không oán trách, tất cả đều là trách nhiệm của cô.

Sử dụng Song Cức đại diện cho tội trạng của phạm nhân vô cùng nghiêm trọng, tin tức này lập tức lan truyền khắp Thi Hồn Giới.

Chào cô, tôi là quản ngục của cô, việc ăn ở của cô sau này sẽ do tôi phụ trách.

Lộ Kỳ Á biết đối phương là tịch quan của Đội 9, Đội 9 chuyên quản lý tội phạm và lao ngục, có thể nói là đội nghiêm túc nhất trong 13 đội, vậy mà giờ hắn lại đang cười, hơn nữa lại cười với một kẻ mang trọng tội như mình, thật quá kỳ quái.

Dù Lộ Kỳ Á là người sắp chết nhưng gặp chuyện quỷ dị thế này vẫn thấy sợ hãi: Tạ tạ.

Cô thận trọng nói.

Bất dụng khách khí, vậy cô có hài lòng với phục vụ của tôi không.

Lộ Kỳ Á trừng đôi mắt ngây thơ, không hiểu đối phương có ý gì.

Chỉ thấy đối phương lấy từ trong áo ra một thứ giống như điện thoại thông minh đưa tới, là một màn hình đen kịt, trên đó có hai dòng chữ: Vui lòng đánh giá dịch vụ lần này, Không hài lòng, Bình thường, Hài lòng.

Vui lòng nhấn Hài lòng.

Quản ngục cười nói.

Ngạch.

Lộ Kỳ Á ngơ ngác giơ tay nhấn vào Hài lòng.

Nụ cười của quản ngục càng thêm rạng rỡ, nhưng trong mắt phạm nhân thì thật là nổi da gà: Cảm ơn cô đã đánh giá dịch vụ lần này, hoan nghênh lần sau lại tới giám ngục của tôi tọa lao nhé, thân ái.

Sống lưng lạnh toát, cái lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu, Lộ Kỳ Á chỉ cảm thấy sắp điên rồi, rốt cuộc là chuyện gì thế này.

Nhưng chuyện quái dị mới chỉ bắt đầu, vốn tưởng mình là tử tù sẽ không có ai đến thăm, nhưng sự thật hoàn toàn ngược lại, không chỉ có người đến mà còn là một đám tử thần vô cùng nhiệt tình, đơn giản là đến phòng giam để tặng hơi ấm.

Đây là bài vị tôi mua, sau khi cô chết tôi sẽ nhờ mọi người viết tên cô lên để gia đình cô thắp hương thờ cúng mỗi ngày.

Nếu thích thì cho xin một đánh giá tốt nhé, thân ái.

Khi hành hình cô muốn mặc quần áo màu sắc kiểu dáng thế nào, chúng tôi đều có thể cung cấp, nhất định để cô hành hình thật oai phong, lên đường thật vui vẻ, thân ái, đánh giá hài lòng còn được tặng kèm hài nhi nhé, thân ái.

Còn có quản ngục, mỗi ngày đều tới hỏi thăm vài câu, rồi bắt Lộ Kỳ Á nhấn Hài lòng, còn siêng năng hơn cả điểm danh.

Tại sao lại như vậy.

Lộ Kỳ Á sắp điên mất rồi, còn có thể để người ta yên ổn làm một tử tù tĩnh lặng được không.

Các tử thần trong giám ngục suốt ngày tìm đủ lý do để Lộ Kỳ Á nhấn Hài lòng, cô hoàn toàn ngơ ngác luôn.

Ngày hôm đó cuối cùng cũng gặp được một người bình thường, Luyến Thứ đến thăm người bạn thanh mai trúc mã.

Cuối cùng cũng thấy một tử thần không cười rồi, Lộ Kỳ Á thở phào nhẹ nhõm, cô cứ tưởng mọi người điên hết rồi chứ: Luyến Thứ.

Người thầm thương trộm nhớ sắp chết, Luyến Thứ có muốn cười cũng không cười nổi: Lộ Kỳ Á.

Chẳng biết phải nói gì, mình là một gã đàn ông vô dụng, ngay cả cô gái mình yêu cũng không bảo vệ nổi.

Luyến Thứ, anh đến đúng lúc lắm, anh mau nói cho tôi biết cái giám ngục này rốt cuộc là bị làm sao vậy.

Tại sao họ suốt ngày cứ bám lấy tôi bắt tôi nhấn Hài lòng vào cái thứ kỳ quái trên tay họ.

Luyến Thứ thấy Lộ Kỳ Á vẫn còn tinh thần, lòng buồn bã nhưng cũng không muốn tăng thêm áp lực cho cô, hắn lôi từ trong bộ Shihakusho ra một cái máy đánh giá y hệt: Đây là máy đánh giá phục vụ nụ cười tử thần của chúng ta, nếu mức độ hài lòng cao thì linh áp của chúng ta sẽ tăng trưởng.

Cái gì.

Lộ Kỳ Á kinh ngạc, thế này cũng được sao.

Cô rời đi hai tháng, Thi Hồn Giới đã thay đổi rồi.

Luyến Thứ nhớ lại tất cả những gì xảy ra trong hai tháng qua mà vẫn thấy rùng mình, quá đáng sợ, người đàn ông đó quá đáng sợ.

Đỗ Lan thực chất vẫn luôn đợi Lam Nhiễm ra tay với mình, tuy nhiên Lam Nhiễm dường như biết ra tay cũng chẳng ích gì nên trái lại im hơi lặng tiếng, vì thế Đỗ Lan chỉ có thể liên tục quảng bá phục vụ nụ cười tử thần, thêm vào đủ loại hoạt động ngoại khóa cho tử thần, cuối cùng một tuần trước hắn đã tung ra Hệ thống đánh giá phục vụ nụ cười tử thần, có thể tăng trưởng linh áp thông qua việc thu thập mức độ hài lòng.

Mỗi tử thần đều có một máy đánh giá liên kết với mình, họ phải thông qua việc đạt được mức độ hài lòng để tăng cường thực lực.

Điều này khiến các tử thần vốn luôn gặp khó khăn trong tu luyện tìm thấy cơ hội để trở nên mạnh mẽ, nên các tử thần cấp thấp vô cùng nhiệt tình, giờ đây hầu như việc gì cũng cần đánh giá, còn hot hơn cả việc khoe con hay chụp ảnh tự sướng trên vòng bạn bè.

Có ba mức đánh giá: Hài lòng sẽ khiến linh áp tăng, Bình thường thì linh áp không đổi, Không hài lòng thì linh áp giảm.

Có thể nói hành động của Đỗ Lan đã xoay chuyển hoàn toàn thái độ phục vụ kém, phục vụ không chu đáo, quản sát bất quản mai của đội ngũ tử thần, khiến họ nhận thức sâu sắc được nụ cười quan trọng thế nào đối với tử thần, thái độ phục vụ mỉm cười có thể giúp họ nhận được nhiều đánh giá hài lòng hơn, tăng cường thực lực cho đội ngũ tử thần.

Việc Thị Hoàn Ngân và Đỗ Lan bùng phát linh áp gây chấn động cả Thi Hồn Giới tự nhiên đã thu hút các tử thần ở gần đó, Loạn Cúc cũng có mặt, thấy Thị Hoàn Ngân nằm trong vũng máu, tay chân vặn vẹo, cô vội bịt miệng lại.

Tuy Thị Hoàn Ngân bây giờ đã khác xưa, nhưng Loạn Cúc vẫn tin rằng Gin vẫn là cậu bé lương thiện năm nào.

Gin là ân nhân cứu mạng của Loạn Cúc, khi nhỏ cô suýt chết đói, chính Gin đã đưa miếng lương thực quý giá cứu sống cô, cô vẫn còn nhớ hương vị miếng bánh đó đến tận bây giờ.

Đông Sư Lang cũng đến, thấy hiện trường có hai người, một nằm một đứng, hiển nhiên Đỗ Lan chính là thủ phạm: Cậu đã làm gì Đội trưởng Đội 3 vậy.

Hãy nhớ mỉm cười.

Các tử thần cấp thấp rất phối hợp, nhưng các tử thần cấp Đội trưởng thì giữ kẽ không cười, Đông Sư Lang hiện tại vẫn đang nhíu mày.

Tôi hỏi cậu, Đội trưởng Đội 3 làm sao rồi.

Chẳng phải rõ ràng quá rồi sao.

Thị Hoàn Ngân đội trưởng không phải đối thủ của ta, may mà ta biết thu phóng tự nhiên nên mới không đánh chết hắn, thật đáng mừng, đáng mừng quá đi.

Chẳng có gì đáng mừng ở đây cả.

Tại sao cậu lại tấn công anh ta.

Đông Sư Lang tiếp tục hỏi.

Chương 1013

Thiếu niên à, không phải cuộc chiến nào cũng cần lý do.

Thị Hoàn Ngân đội trưởng và ta lúc đó không khí rất hợp, mây trôi nước chảy, hồng nhật rạng ngời, khí hậu ôn hòa, hai người chúng ta không kìm lòng được mà động thủ, mọi chuyện đều là nước chảy thành dòng, chẳng cần lý do gì cả, đó chính là đàn ông đấy.

Có quỷ mới tin lời cậu.

Đông Sư Lang tức giận nói.

Xem ra cậu tin rồi đấy, cậu chẳng phải là quỷ sao.

Đỗ Lan vặn lại.

Khốn khiếp, Đông Sư Lang lại muốn ra tay thịt Đỗ Lan, kìm nén sát ý với tên này thật quá đau khổ.

Đội trưởng, tôi đưa Đội trưởng Đội 3 đi trị liệu.

Đi đi, Phó Đội trưởng.

Đông Sư Lang cũng biết cứu người là quan trọng, lại nhìn về phía Đỗ Lan: Tôi nghĩ cậu nên tự mình giải thích với Tổng Đội trưởng.

Vết thương rất nặng, tuy không chết người nhưng xương cốt tứ chi đều bị đánh nát, ngay cả Mão Chi Hoa Liệt cũng không dám khẳng định trăm phần trăm sẽ chữa khỏi cho Gin.

Lúc này mười hai Đội trưởng lại tụ tập một lần nữa, họ đều muốn biết lý do Đỗ Lan tấn công Gin, hành động hạ khắc thượng này là không thể dung thứ.

Vẫn là chỗ cũ, nghị sự sảnh quen thuộc, vẫn những gương mặt nghiêm nghị.

Cậu không định biện minh cho hành động của mình sao.

Tổng Đội trưởng nói.

Chẳng có gì để biện minh cả, dù sao người cũng bị ta đánh tàn phế rồi, có gì mà phải biện minh.

Thái độ của Đỗ Lan vô cùng kiêu ngạo.

Kiếm Bát nói: Thị Hoàn Ngân tên đó cũng đáng đời, đã thấy lữ họa rồi mà còn để chúng chạy mất, thực lực thế thì không làm Đội trưởng cũng được.

Đỗ Lan giờ đã đánh bại hắn, hắn có thực lực thống lĩnh Đội 3.

Hắn ủng hộ Đỗ Lan làm Đội trưởng.

Tôi cũng ủng hộ Đỗ Lan làm Đội trưởng Đội 3.

Người ít khi lên tiếng là Đông Tiên Yếu lại lên tiếng, vị tử thần mù này không biết đang toan tính điều gì.

Tổng Đội trưởng thầm nghĩ Thị Hoàn Ngân bị thương nặng thế kia, e rằng trong thời gian dài sẽ không thể làm việc được, Đội 3 quả thực cần người quản lý: Đỗ Lan, cậu thấy sao.

Tuy hành động của Đỗ Lan không được khuyến khích, nhưng tử thần là tổ chức lấy thắng làm vua, thực lực của Đỗ Lan là không cần bàn cãi.

Làm Đội trưởng Đội 3 sao.

Đội 3 là đội hỗ trợ, coi như bộ đội dự bị, chỉ khi chiến cục tuyệt vọng nhất mới ra trận, họ là bộ đội tác chiến trên xác đồng đội để đánh với kẻ thù, là niềm hy vọng trong tuyệt vọng, Đỗ Lan khẽ suy nghĩ một chút: Nghe có vẻ cũng thú vị đấy, đợi đến khi các người đều bị đánh gục hết, ta sẽ dẫn dắt Đệ Tam Phiên Đội lực vãn cuồng lan.

Các đội trưởng đều mặt đầy vạch đen, họ biết Đỗ Lan lợi hại, nhưng thái độ kiêu ngạo này của Đỗ Lan thật khiến người ta khó chịu.

Chẳng phải chỉ là biết Vô song vạn giải thôi sao.

Giờ họ cũng đang nỗ lực tu luyện, chẳng mấy chốc sẽ thành công thôi, lúc đó nhất định sẽ cho ngươi biết mặt.

Tổng Đội trưởng trong lòng không vui, nhưng vẻ mặt vẫn rất trấn định: Nếu cậu đồng ý, giờ ta sẽ trình lên Trung ương 46 phòng, bổ nhiệm cậu làm Đội trưởng Đệ Tam Phiên Đội, có hiệu lực ngay lập tức.

Được, vậy giờ tôi cũng có thể khoác thêm áo Haori trắng của Đội trưởng bên ngoài bộ Shihakusho rồi chứ.

Đây là biểu tượng của Đội trưởng tử thần, sau lưng có con số đại diện cho đội ngũ mà mỗi Đội trưởng chỉ huy.

Phải, sau này cậu sẽ phụ trách Đội 3, nếu muốn, cậu có thể điều vợ mình sang Đội 3 cùng.

Tổng Đội trưởng cũng khá tâm lý.

Không cần đâu, Địch Ny Toa cứ để cô ấy ở nơi cô ấy thích, người của Đội 10 đều là nhân tài, nói chuyện lại dễ nghe, cô ấy khá thích ở đó.

Đông Sư Lang không ngờ Đỗ Lan lại đánh giá Đội 10 cao như vậy, thầm nghĩ coi như tên này vẫn còn chút lương tâm.

Trong lúc Đỗ Lan thăng quan tiến chức, nhóm lữ họa vẫn đang tìm cách xâm nhập Tịnh Linh Đình, thời gian đến lúc hành hình Lộ Kỳ Á không còn bao nhiêu ngày nữa, Hắc Khi Nhất Hộ không muốn lãng phí một khắc nào, và lúc này người chìa tay giúp đỡ chính là họ hàng của Ichigo ở Thi Hồn Giới.

Đó chính là gia đình của cha Ichigo ở Thi Hồn Giới, tuy trăm năm không liên lạc nhưng họ vẫn nhận ra Hắc Khi Nhất Hộ là người nhà ngay từ cái nhìn đầu tiên, vì Ichigo quá giống người anh họ đã khuất của mình.

Tất nhiên lúc này họ cũng không nhận người thân, mà là giúp Ichigo dùng đại pháo nhân gian để đột nhập Tịnh Linh Đình, chỉ là Ichigo cần phải kiểm soát được linh áp khổng lồ của mình thành pháo đạn mới được, Ichigo chưa từng học qua thao tác linh áp phức tạp như vậy nên cần một hai ngày thời gian.

Hôm nay, Luyến Thứ lại đến thăm Hủ Mộc Lộ Kỳ Á, đồng thời báo cho cô tin tức Ichigo đã đến.

Ichigo cái tên ngốc đó, họ sẽ chết mất.

Tuy cảm động nhưng trước hành động mãng chàng của Ichigo, Lộ Kỳ Á vẫn rất lo lắng.

Họ thậm chí còn không vào nổi Tịnh Linh Đình đâu, nên cô cứ yên tâm đi, chỉ cần họ ở lại phố Lưu Hồn thì tính mạng vẫn được đảm bảo.

Luyến Thứ nói xong thì trầm mặc hẳn, giờ hắn thực sự không biết nên nói gì với Lộ Kỳ Á: Vậy tôi đi đây.

Lộ Kỳ Á dường như cảm thấy Luyến Thứ có điều muốn nói, nhưng lần nào hắn cũng nuốt ngược vào trong, nên cô nhìn theo bóng lưng người bạn với vẻ kỳ quái.

Thực ra cô và Luyến Thứ sau khi tốt nghiệp đã xa cách không ít, Lộ Kỳ Á cũng trải qua nhiều chuyện, không phải cô không trân trọng tình bạn, mà là cô cảm thấy mình không xứng đáng có được tình bạn nào cả.

Trước khi đi làm nhiệm vụ ở hiện thế, một người như người thầy ở Đội 13 đã chết dưới kiếm của cô, cô chẳng thể làm gì mà chỉ biết trân trân nhìn đối phương ra đi.

Sau đó cô cảm thấy mình không nên quá thân cận với những người xung quanh, cô sợ mình lại làm hại họ.

Xin lỗi nhé, Luyến Thứ.

Lộ Kỳ Á biết trong lòng Luyến Thứ nhất định rất đau khổ, nhưng cô cũng tin rằng sau khi mình chết, thời gian sẽ giúp Luyến Thứ quên đi mình.

Tại sao không biểu bạch.

Luyến Thứ giật bắn mình, ai đang nói sau lưng hắn thế.

Quay người lại thì thấy Đỗ Lan đang tựa lưng vào cửa giám ngục, vẻ mặt đầy tò mò nhìn mình.

Tại sao tên này lại ở đây.

Tôi không biết ngài đang nói gì.

Ta hỏi là tại sao ngươi không biểu bạch với Lộ Kỳ Á.

Đỗ Lan kỳ quái lập lại câu hỏi.

Luyến Thứ nhìn Đỗ Lan đang khoác trên mình bộ võ phục Đội trưởng màu trắng, trong lòng tràn đầy cảnh giác.

Đỗ Lan này tuyệt đối là người thần bí nhất, cũng là người khó đối phó nhất trong số các Đội trưởng.

Hắn đã dạy cho các Tử thần Vô Song Vạn Giải, lại cung cấp Bình Giá Khí, dường như đang đứng về phía Tử thần.

Thế nhưng Luyến Thứ luôn cảm thấy Đỗ Lan không có ý tốt, những thứ hắn cống hiến kia chẳng qua chỉ là mồi nhử.

Hiện tại thấy Đỗ Lan đột nhiên bắt chuyện với mình, tâm trí Luyến Thứ xoay chuyển cực nhanh.

Đây không phải lần đầu họ gặp mặt, nhưng tuyệt đối là lần đầu nói chuyện.

Đỗ Lan lại trực tiếp nói toạc ra tâm tư của anh, truyền thuyết Đỗ Lan có thuật đọc tâm, Luyến Thứ hiện tại đã tin vài phần.

Đây là chuyện riêng của ta.

Luyến Thứ nói xong định bỏ đi, anh không muốn giao lưu với Đỗ Lan, áp lực quá lớn.

Nhưng Hủ Mộc Lộ Kỳ Á sắp chết rồi, sinh mệnh chẳng còn mấy ngày, lẽ nào ngươi định cứ mãi chôn giấu tình cảm dành cho nàng trong lòng sao.

Đỗ Lan kỳ quái nói: Hay là ngươi sợ mình không xứng với người ta.

Ta không muốn trả lời.

Nói rồi định đi tiếp.

Thật ra thì, ta cũng không ép ngươi biểu bạch, vì Lộ Kỳ Á cũng chưa chắc đã có ý đó.

Ta từng gặp nàng ở hiện thế, nàng là một cô gái rất nỗ lực, e là sẽ đặt sự nghiệp lên hàng đầu, tình yêu thứ hai.

Hơn nữa với tư cách là con nuôi nhà Hủ Mộc, nàng tự yêu cầu cao với bản thân cũng là lẽ tự nhiên.

Nhưng đó là chuyện bình thường, hiện tại nàng sắp chết rồi.

Chờ đến khi nàng chết đi, sau này ngươi sẽ chẳng còn cơ hội nào để tỏ tình nữa, sẽ phải cô độc già đi mãi mãi, một mình trải qua nửa đời sau tịch mịch.

Nên biết nửa đời sau của Tử thần dài đằng đẵng vô cùng, trăm năm, ngàn năm, vạn năm, dài đến mức khiến ngươi bị nỗi tương tư dày vò đến sống không bằng chết.

Lời của Đỗ Lan như con rắn độc quấn quanh trái tim Luyến Thứ, khiến bước chân anh ngày càng chậm lại.

Mình còn đang do dự điều gì.

Lẽ nào thật sự để Lộ Kỳ Á chết đi mà cũng không thể bày tỏ lòng mình sao.

Nhưng bày tỏ thì đã sao, chỉ tổ cho thấy sự vô năng của bản thân, ngay cả cô gái mình yêu cũng không cứu nổi.

Nắm chặt đôi tay, Luyến Thứ rất tức giận, anh đương nhiên muốn Lộ Kỳ Á biết mình quan tâm nàng nhường nào, nhưng anh không thể, vì đoạn tình cảm này sẽ trở thành gánh nặng cho nàng.

Không cần.

Nói xong lại định đi.

Đỗ Lan thầm nghĩ, đám thanh niên thế giới này đối mặt sinh tử ly biệt mà vẫn còn kiểu cách thế, chết đi một lần rồi mà chẳng học được bao nhiêu.

Đương nhiên Luyến Thứ và những người khác có khả năng là đám nhóc sinh ra tại Thi Hồn Giới, linh hồn ở đây cũng có thể kết hôn sinh con.

Cho nên lời Đỗ Lan nói có chút phiến diện, không phải Tử thần nào cũng từng trải qua cái chết.

Thậm chí có thể nói nhiều Tử thần sinh ra ngay tại Thi Hồn Giới, chứ không phải linh hồn sau khi chết tu luyện thành.

Tỷ lệ linh hồn người chết trở thành Hư lớn hơn nhiều so với trở thành Tử thần, ít nhất đến nay trong đội ngũ Tử thần dường như chưa có ai là con người sau khi chết tu luyện thành cả.

Thấy Luyến Thứ đã đi xa, Đỗ Lan quay người liền thấy Hủ Mộc Bạch Tai đứng đằng xa, chẳng lẽ hắn cũng tới thăm em gái.

Có điều khoảng cách này quá xa rồi, đúng là một tên ngạo kiều.

Bạch Tai lão đệ, chúng ta cùng nhau lật đổ Trung Ương Tứ Thập Lục Thất, cứu cô em vợ của ngươi ra, ngươi thấy thế nào.

Đỗ Lan thuấn di đến bên cạnh Hủ Mộc Bạch Tai, thấy Bạch Tai ánh mắt bình thản xa xăm, khóa chặt vào phòng giam của Lộ Kỳ Á.

Nghe thấy tiếng Đỗ Lan, hắn mới bình thản quay đầu, gương mặt lạnh lùng tuấn tú đối diện với Đỗ Lan, như muốn nói khắp Thi Hồn Giới này không tìm ra ai đẹp trai hơn hắn.

Chương 1014

So về nhan sắc, Đỗ Lan chỉ tính là tiểu soái, còn người ta là đại soái.

Ánh mắt nhìn Đỗ Lan toát ra hơi lạnh, dường như cảnh cáo Đỗ Lan đừng đùa giỡn.

Ta đang nghiêm túc đề nghị đấy, chúng ta liên thủ xử đẹp Trung Ương Tứ Thập Lục Thất, sau đó ngươi dắt em vợ chạy trốn.

Đến lúc đó ta sẽ báo cáo với Tổng đội trưởng thế này: Đệ Lục Phiên Đội, Đệ Lục Phiên Đội, Đại quý tộc Đội trưởng Hủ Mộc Bạch Tai kháng lệnh Trung Ương Tứ Thập Lục Thất, dắt em vợ chạy mất rồi, chúng ta hết cách chỉ đành đem Trảm Phách Đao ra gán nợ, nguyên giá hơn ba trăm, hơn hai trăm, hơn một trăm tệ, nay đồng giá hai mươi đồng, tất cả hai mươi đồng một món đây.

Choeng, Hủ Mộc Bạch Tai vừa nghe đã biết không phải lời tử tế, lưỡi kiếm lập tức hướng thẳng yết hầu Đỗ Lan, đương nhiên hắn không định giết người, chỉ là cảnh cáo Đỗ Lan nói năng cẩn thận, họa từ miệng mà ra.

Không có sát ý, Đỗ Lan cũng chẳng tránh, mặc cho lưỡi kiếm đâm tới.

Keng, tiếng ngân vang lên rồi dừng lại, mũi kiếm chỉ cách yết hầu Đỗ Lan 0,01 cm.

Ngươi còn nói bậy, lần sau kiếm sẽ xuyên thủng cổ họng ngươi.

Hủ Mộc Bạch Tai rất nghiêm túc, hắn cũng không hỏi vì sao Đỗ Lan biết Hủ Mộc Lộ Kỳ Á là em vợ, vì hắn biết hỏi Đỗ Lan sẽ chẳng có kết quả tốt đẹp gì.

Dù sao cũng tuyệt đối không phải cách giải thích bình thường, tên Đỗ Lan này quá khó nhằn.

Ta tán thưởng ngươi.

Bị kiếm kề cổ, Đỗ Lan cũng không căng thẳng: Ngươi là người rất tự kiềm chế, rõ ràng nội tâm tình cảm như sóng gầm biển cuộn, nhưng biểu cảm lúc nào cũng lạnh lùng.

Nếu đã không muốn em vợ chết, vì sao không đi phản kháng.

Quyết định của Trung Ương Tứ Thập Lục Thất là chính xác, Lộ Kỳ Á phạm lỗi thì phải chịu trách nhiệm.

Vậy điều luật nào quy định rõ ràng hai tội danh của Lộ Kỳ Á sẽ bị phán tử hình.

Không có điều luật nào quy định rõ ràng cả.

Bởi vì mọi phán quyết trừng phạt đều do bốn mươi sáu thành viên của Trung Ương Tứ Thập Lục Thất thảo luận đưa ra, cùng một tội danh nhưng xử phạt lại khác nhau, đều mang tính chủ quan.

Đỗ Lan lấy ra tất cả hồ sơ ghi chép mà hắn lẻn vào Trung Ương Tứ Thập Lục Thất lấy trộm được: Đây là toàn bộ hồ sơ tội phạm từ khi Trung Ương Tứ Thập Lục Thất thành lập.

Theo điều tra của ta, hai tội danh này của Hủ Mộc Lộ Kỳ Á không phải trường hợp đầu tiên, ngàn năm trước cũng có vài ca tương tự, nhưng họ chỉ bị lệnh tước hồi sức mạnh và đình chỉ công tác thôi.

Hộ Đình Thập Tam Đội thành lập chưa đầy 2000 năm, chuyện này tuy nghiêm trọng nhưng tuyệt đối không phải duy nhất, chỉ là lần này riêng Hủ Mộc Lộ Kỳ Á bị phán tử hình, ngươi không thấy kỳ lạ sao.

Hủ Mộc Bạch Tai vẫn mặt lạnh như tiền, không để lộ chút cảm xúc nào, nhưng từ biến động linh áp, Đỗ Lan vẫn cảm nhận được sự dao động trong lòng hắn.

Tổng đội trưởng duy trì phán quyết của Trung Ương Tứ Thập Lục Thất là vì tin tưởng vào uy quyền và sự công chính của họ.

Quả thực trong một thời gian dài trước đây, bốn mươi sáu vị hiền giả đó đã làm được sự công chính, nhưng gần trăm năm nay, những phán quyết nặng nề họ đưa ra lại dày đặc nhất trong ngàn năm qua.

Dùng gáy để nhìn cũng biết trong này có vấn đề.

Tội của ngươi cũng không nhẹ đâu, đánh cắp hồ sơ cơ mật của Trung Ương Tứ Thập Lục Thất cũng là tội chết.

Hủ Mộc Bạch Tai nói.

Vậy ngươi có thể đi tố cáo, đến lúc đó ta và em vợ ngươi cùng lên giá treo cổ, nhưng cuối cùng người chết cũng chỉ có em vợ ngươi thôi.

Đỗ Lan cười nói: Số hồ sơ này đưa ngươi mang về nghiên cứu kỹ, rồi sẽ biết ta không nói dối.

Hủ Mộc Bạch Tai không từ chối, đưa tay nhận lấy hồ sơ, xem ra đã thực sự dao động.

Khi nào ngươi đưa ra quyết định thì đến tìm ta.

Nói thật, cái cơ quan Tứ Thập Lục Thất đó có quá nhiều khuyết điểm, không có căn cứ pháp lý nào mà chỉ dựa vào mồm thì đúng là sỉ nhục sự phán xét.

Chúng ta cũng không cần giết sạch họ, chỉ cần ép họ phải ghi chép lại mọi luật lệ quy định rõ ràng trên giấy trắng mực đen, tội gì xử thế nào đều phải rõ mồn một.

Đến lúc đó hữu pháp khả y, hữu pháp khả khảo, kẻ bị tử hình cũng mới tâm phục khẩu phục.

Hủ Mộc Bạch Tai nhìn Đỗ Lan một cái, dùng Thuấn bộ rời đi, mang theo cả cuộn hồ sơ và ý kiến của Đỗ Lan, hắn sẽ cân nhắc.

Một vệt khí lưu xé toạc chân trời, Hắc Khi Nhất Hộ cùng nhóm Lữ họa cuối cùng cũng dùng cách mà Tử thần không ngờ tới để từ trên trời rơi xuống.

Đại pháo nhân gian đã đưa họ lên không trung, bỏ qua màng phòng ngự của Tịnh Linh Đình, không chỉ đưa họ vào trong mà còn giúp họ tiếp cận trung tâm, gần sát Song Cức.

Đáng tiếc là giữa không trung, đạn linh áp của Nhất Hộ bị vỡ tan, mọi người rơi xuống những vị trí khác nhau, buộc phải đối mặt với cục diện bị chia cắt đầy lúng túng.

Nhóm Lữ họa đến cứu Lộ Kỳ Á đã xuất hiện, các Tử thần cũng bắt đầu hành động, người thì đi lạc, kẻ thì nương tay, thực chất không ít Tử thần cũng thấy tội của Lộ Kỳ Á không đáng chết.

Chỉ là lưu lại hiện thế quá hạn, hơn nữa lúc đó nàng cũng vì cứu người mới cho con người mượn sức mạnh, tình có thể tha thứ, chỉ là họ không ngờ phán quyết cuối cùng của Trung Ương Tứ Thập Lục Thất lại nghiêm trọng đến vậy.

Thế nên khi truy bắt Lữ họa, họ cũng không dốc toàn lực.

Trong khi nhóm Lữ họa đang gây náo loạn, Lam Nhiễm nhận ra sự việc có biến cố nên quyết định xử tử Lộ Kỳ Á sớm hơn, hắn mượn danh nghĩa Trung Ương Tứ Thập Lục Thất hạ lệnh hành hình sớm.

Mệnh lệnh này khiến toàn bộ Tử thần sững sờ, chưa từng nghe nói án tử hình mà còn có thể làm sớm hơn cả.

Đông Sư Lang, người vốn đã nghi ngờ có kẻ phản bội trong hàng ngũ Tử thần, khẽ nhíu mày.

Ban đầu cậu ngỡ kẻ đó là Thị Hoàn Ngân, nhưng mấy ngày trước

Thị Hoàn Ngân bị trọng thương, hiện đang điều trị tại Đệ Tứ Phiên Đội.

Việc hành hình sớm hiển nhiên là có người giở trò, chẳng lẽ còn kẻ phản bội khác.

Đông Sư Lang không nghi ngờ uy quyền của Trung Ương Tứ Thập Lục Thất, ngược lại cậu tin tưởng tuyệt đối, chính vì vậy cậu mới đặt dấu chấm hỏi cho mệnh lệnh trái với thường lệ này.

Cậu cho rằng có kẻ giả danh để giết người.

Nhưng rốt cuộc là ai.

Nếu nói về sự khả nghi, kẻ đáng nghi nhất chính là Đỗ Lan.

Nhưng biểu hiện của Đỗ Lan hoàn toàn không giống kiểu người sẽ bày mưu tính kế.

Khoan đã, nếu đây là hình tượng Đỗ Lan cố ý trưng ra để làm mình tê liệt thì sao.

Đông Sư Lang giật mình trước khả năng này.

Đỗ Lan có lẽ cùng hội cùng thuyền với Thị Hoàn Ngân, việc hai kẻ đó đánh nhau tơi bời hoàn toàn là khổ nhục kế.

Đông Sư Lang nghĩ có lẽ họ biết mình nghi ngờ Thị Hoàn Ngân nên mới bày ra cách này, một mặt giải trừ điều tra cho Ngân, mặt khác làm mình mất cảnh giác.

Nghĩ đến đây, Đông Sư Lang không khỏi toát mồ hôi hột, quá đáng sợ, nếu tất cả là thật thì Đỗ Lan không chỉ có thực lực kinh người mà tâm địa cũng tà ác xưa nay chưa từng thấy.

Nhưng chỉ có lý do này mới giải thích được tại sao Đỗ Lan và Thị Hoàn Ngân lại vô duyên vô cớ đánh nhau.

Cậu không hề biết Đỗ Lan bạo hành Thị Hoàn Ngân hoàn toàn là vì phó đội trưởng của cậu, Tùng Bản Loạn Cúc.

Lại là họp, mười ba Đội trưởng dường như hễ có chuyện là lại mở đại hội, lần này là vì nhóm Lữ họa.

Các quý tộc cư trú trong Tịnh Linh Đình gây áp lực lên Tổng đội trưởng, Tịnh Linh Đình là nơi họ tĩnh tâm dưỡng tính, không phải công viên giải trí của Lữ họa, họ yêu cầu Tổng đội trưởng nhanh chóng kết thúc trò hề này.

Tổng đội trưởng biết các Tử thần cấp dưới đều đồng tình với Lộ Kỳ Á nên nhóm Lữ họa mới có thể hoành hành như vậy.

Vì thế ông gọi các Đội trưởng tới, yêu cầu họ đích thân ra mặt bắt giữ nhóm Lữ họa: Có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Nghĩa là ngay cả Vạn Giải cũng được phép sử dụng.

Sau cuộc họp, Đông Sư Lang tìm gặp Sồ Sâm Đào ở Đệ Ngũ Phiên Đội, dặn cô phải cẩn thận với Đỗ Lan, vì hiện tại khả năng Đỗ Lan là gián điệp xâm nhập là cao nhất.

Đông Sư Lang và Sồ Sâm Đào là thanh mai trúc mã, là hàng xóm từ nhỏ, cả hai cùng lớn lên bên nhau.

Chỉ là sau khi trưởng thành, dù Đông Sư Lang là thiên tài nhưng không còn là gu của Sồ Sâm Đào nữa, cô hiện tại thích mẫu chú già thành thục, ổn trọng, và Lam Nhiễm của Đệ Ngũ Phiên Đội chính là hình mẫu lý tưởng của cô.

Chỉ có thể nói Sồ Sâm Đào vẫn còn quá trẻ, chú già cũng có thể bồi dưỡng từ lúc còn là tiểu chính thái mà, chỉ cần cô có lòng thì hoàn toàn có thể nuôi dạy Đông Sư Lang thành một chú già hoàn mỹ nhất trong lòng mình, nuôi dưỡng mới là chân ái của hội cuồng chú già chứ.

Sồ Sâm Đào là một cô gái đơn thuần, tuy không biết vì sao Đông

Sư Lang lại bảo mình cẩn thận với Đỗ Lan, nhưng cô vẫn gật đầu ra vẻ đã biết.

Lúc này, Nhất Hộ và người anh họ chưa nhận mặt Chí Ba Nham Thứu gặp phải kẻ thù đầu tiên sau khi vào Tịnh Linh Đình, đó là Tam tịch và Ngũ tịch dưới trướng Kiếm Bát: Ban Mục Nhất Giác và Lăng Lại Xuyên Cung Thân.

Này, mấy tên Tử thần này đầu óc có vấn đề à.

Hắc Khi Nhất Hộ hỏi, cha cậu vốn là ở rể nhà Hắc Khi nên mới đổi họ Chí Ba thành Hắc Khi.

Chí Ba Nham Thứu cũng lộ vẻ mặt cổ quái: Ta nghe nói hiện tại Tử thần đều phải phục vụ với nụ cười, nhưng đây cũng là lần đầu ta tận mắt chứng kiến.

Hai Tử thần ngăn cản họ đang cười đến mức hở cả răng hàm, trông quái dị không thốt nên lời.

Lát nữa chúng ta sẽ bắt giữ các ngươi, nếu các ngươi hài lòng với hành động bắt giữ của chúng ta thì nhớ đánh giá tốt nhé, nếu không ta sẽ xử đẹp các ngươi.

Ban Mục Nhất Giác vừa cười vừa nói lời đe dọa.

Bị thần kinh à, tránh ra, chúng ta phải đi cứu người.

Nhất Hộ hét lên, trong mắt cậu cái gọi là phục vụ nụ cười này đúng là dọa người.

Thế thì không được, chúng ta phải cung cấp dịch vụ bắt giữ đẹp mắt nhất, đảm bảo khiến các ngươi thoải mái và hài lòng, giờ thì mời quỳ xuống nhận thua đi.

Lăng Lại Xuyên Cung Thân, kẻ luôn điểm xuyết cho bản thân như một con công kiêu ngạo, cũng đang cười: Chúng ta là Tam tịch và Ngũ tịch của Đệ Thập Nhất Phiên Đội thuộc Hộ Đình Thập Tam Đội, các ngươi không thể đánh bại chúng ta đâu.

Nghe thấy thứ hạng của đối phương, sắc mặt Chí Ba Nham Thứu lập tức thay đổi: Không ngờ lại là người của Đệ Thập Nhất Phiên Đội, phen này phiền phức rồi, ta thấy chúng ta nên chạy lẹ thôi.

Thế nhưng anh không biết cậu em họ này tuyệt đối sẽ không bỏ chạy.

Nghĩa là muốn cứu Lộ Kỳ Á thì phải đánh bại các ngươi sao.

Vậy thì tới luôn đi.

Hắc Khi Nhất Hộ đúng là nghé con mới đẻ không sợ hổ, thách thức hai vị Tử thần đã sống cả trăm năm.

Người anh họ không nhìn nổi nữa, quay đầu chạy biến: Ngươi tự cẩn thận đi, ta đi tìm viện binh cứu ngươi.

Xoẹt một cái, anh ta chạy mất hút trong làn khói, để lại Hắc Khi Nhất Hộ với một đầu đầy vạch đen.

Chương 1015

Ban Mục Nhất Giác tỏ vẻ rất thích đối thủ như vậy, bảo chiến hữu đi đuổi theo kẻ bỏ chạy, còn mình ở lại tiếp chiêu nhân vật chính.

Vũ khí của Tam tịch Ban Mục khác với các Trảm Phách Đao khác, không phải kiếm Katana mà là một cây Trường đao của Nhật, tương tự như Quan đao nhưng lưỡi đao hẹp hơn.

Bây giờ sẽ cho ngươi biết thực lực chân chính của Tử thần chúng ta.

Hai cổ tay xoay chuyển, mười ngón tay linh hoạt di động, múa thanh trường đao thành một vòng phong xa, hư ảnh liên hồi, ánh đao chớp loáng.

Nhanh, rất nhanh, đối phương đao dài nên đã phát động tấn công từ một khoảng cách nhất định.

Keng keng, Hắc Khi Nhất Hộ dùng thanh Trảm Nguyệt khổng lồ làm khiên chống đỡ đòn tấn công, nhưng dù số lượng đâm kích của đối phương có hạn nhưng diện tích không hề nhỏ, những nơi Trảm Nguyệt không che chắn được lập tức xuất hiện những vệt máu.

Không thể chỉ đỡ, Nhất Hộ quyết đoán đổi từ thủ sang công, đao vung ngang dọc, đánh bật các đòn tấn công của đối phương.

Cũng khá đấy, có thể quyết đoán đổi chiêu, đối phương có chút kinh nghiệm: Thế này mới thú vị, tiếp chiêu.

Hắc Khi Nhất Hộ không phải kẻ ngốc, thực ra cậu cũng chưa dùng hết lực, cậu cần biết sức mạnh của Tử thần mạnh đến mức nào, nên cũng mang tâm lý thử nghiệm, muốn biết mình và Tử thần có chênh lệch hay không, vì thế cũng hy vọng đối phương ra thêm nhiều chiêu để mình được mở mang tầm mắt.

Nhất Hộ tăng dần linh áp của mình chứ không bộc phát một lúc, luôn giữ mức độ ngang ngửa với đối thủ để từng bước ép ra thực lực của hắn.

Cả hai đều có ý định kéo dài trận đấu, nên cuộc chiến này bỗng trở nên thú vị.

Một Đội trưởng chết một cách không minh bạch khiến bầu không khí trong giới cao tầng Tử thần trở nên quỷ dị.

Thực lực của Đội trưởng Tử thần không phải hạng mèo khen mèo dài đuôi có thể đối phó, nên hung thủ chắc chắn nằm trong số họ.

Nhất thời ai nấy đều biết không thể tin tưởng bất kỳ ai, đồng thời cũng chuẩn bị tâm lý, có khả năng hung thủ sẽ tiếp tục ra tay với các Đội trưởng khác, mục tiêu tiếp theo rất có thể là chính mình.

Mọi người nhìn thi thể trên tường, biểu cảm đều trở nên vi diệu.

Ta sẽ canh chừng ngươi.

Toái Phong nói với Đỗ Lan rồi quay người rời đi, cô định triển khai điều tra.

Đỗ Lan rất vô tội, ngươi canh chừng ta thì có ích gì, đây rõ ràng là Lam Nhiễm đang lừa gạt các ngươi mà.

Chàng cũng thật là, có cần thiết phải nói năng cay nghiệt vậy không, họ có biết gì đâu.

Địch Ny Toa cảm thấy Đỗ Lan không cần phải nói như vậy, dù là để chọc tức Lam Nhiễm thì cũng không cần tự biến mình thành kẻ thù của mọi người: Chuyện này thú vị lắm sao.

Đỗ Lan cười gượng, hắn cũng chỉ là nhất thời sướng miệng, không ngờ Lam Nhiễm ngụy trang tuyệt diệu đến thế, khiến tất cả Tử thần đều có thiện cảm với hắn, nên khi hắn mở miệng châm chọc lập tức trở thành đích ngắm của mọi người, quả nhiên thế giới nợ Lam Nhiễm một giải Oscar.

Tên Lam Nhiễm này cũng là một nhân vật đấy, giả làm cháu ngoan ở Thi Hồn Giới mấy trăm năm, sắp thành rùa rụt cổ luôn rồi, đúng là không đơn giản.

Quả thực Lam Nhiễm đã nghiên cứu Băng Ngọc từ rất lâu trước đây, sớm hơn cả Phổ Nguyên Hỉ Trợ, nhưng hắn luôn hành động rất kín kẽ, dù đã tước đoạt linh hồn của rất nhiều người có tiềm năng Tử thần nhưng chưa bao giờ bị phát hiện.

Trong mắt mọi người, hắn luôn là một người khiêm tốn, hòa nhã, gần gũi, một người đồng đội, tiền bối, Đội trưởng trung thành và đáng tin cậy.

Ai mà ngờ Lam Nhiễm lại là kẻ bất chấp thủ đoạn vì sức mạnh chứ.

Lần này hắn hành động vì biết Phổ Nguyên Hỉ Trợ đã phong ấn Băng Ngọc bán thành phẩm vào trong cơ thể Hủ Mộc Lộ Kỳ Á, nên mới mượn danh nghĩa Trung Ương Tứ Thập Lục Thất xử tử nàng để lấy được nửa viên Băng Ngọc đó.

Lam Nhiễm đã có nửa viên, chỉ cần lấy được nửa viên của Phổ Nguyên Hỉ Trợ là có thể hợp thành một viên Băng Ngọc hoàn chỉnh.

Đến lúc đó hắn sẽ siêu thoát ngũ giới, không còn là Tử thần, không còn là Hư, cũng không phải người, mà trở thành một thực thể như thần linh.

Vì mục tiêu này, hắn đã giết hàng vạn người vô tội, hãm hại đồng nghiệp, và giờ đây thành công chỉ còn cách một bước chân.

Chỉ cần có được Băng Ngọc hoàn chỉnh, lúc đó dù là Vạn Giải hay

Vô Song Vạn Giải cũng chỉ là trò trẻ con, Lam Nhiễm mới là người thống trị thế giới.

Bởi vì Băng Ngọc hoàn chỉnh sẽ khiến Lam Nhiễm bất tử bất diệt, đồng thời nó còn giúp hắn không ngừng tiến hóa theo trạng thái mà hắn mong muốn.

Dù gặp phải nguy hiểm gì, Băng Ngọc cũng sẽ khiến Lam Nhiễm tiến lên tầng thứ cao hơn, trở thành thực thể hoàn mỹ nhất thế gian.

Tóm lại Băng Ngọc là thứ cực kỳ lợi hại, nên trước khi ánh bình minh của thắng lợi ló rạng, Lam Nhiễm quyết định ẩn mình thật kỹ, phát huy tinh thần rùa rụt cổ của mình để giả chết nhằm trốn tránh sự nghi ngờ, lẩn vào bóng tối tiếp tục âm mưu.

Đội trưởng, chúng ta nên làm gì đây.

Cát Lương Y Hạc, Phó đội trưởng Đệ Tam Phiên Đội, sau khi Đỗ Lan đánh bại Thị Hoàn Ngân trở thành Đội trưởng thì anh trở thành trợ thủ của Đỗ Lan.

Hiện tại dưới có Lữ họa loạn lạc, trên có Đội trưởng tử nạn, Tịnh Linh Đình đang bước vào thời kỳ đa sự, Đệ Tam Phiên Đội dù là đơn vị chi viện nhưng cũng không thể ngồi yên không làm gì.

Phái người bao vây Trung Ương Tứ Thập Lục Thất cho ta.

Phó đội trưởng thất kinh: Đội trưởng, ngài định làm gì.

Đương nhiên là bảo vệ các hiền giả của Trung Ương Tứ Thập Lục Thất.

Hiện tại ai nấy đều bận việc riêng, nếu Đệ Tam Phiên Đội chúng ta cũng vì hỗn loạn mà rời mắt thì rất có thể bộ phận quan trọng nhất sẽ bị tấn công.

Vì vậy trách nhiệm của chúng ta là bảo vệ những nơi trọng yếu của Tịnh Linh Đình.

Cát Lương Y Hạc nghe thấy rất có lý: Tôi hiểu rồi, tôi đi làm ngay.

Đỗ Lan thực ra không biết mấy gã ở Trung Ương Tứ Thập Lục Thất còn sống hay không, có khi đã bị Lam Nhiễm giết sạch rồi.

Hiển nhiên Lam Nhiễm cũng chẳng ưa gì đám đó, nên trước khi đi còn tiện tay dọn dẹp một mẻ, coi như làm được việc tốt cho Tử thần.

Người của Đệ Tam Phiên Đội bao vây chặt chẽ Trung Ương Tứ Thập Lục Thất, đến một con ruồi cũng đừng hòng bay vào.

Còn Đỗ Lan thì nhàn rỗi đi tới chiến trường của Nhất Hộ và Luyến Thứ, đứng xem hai người trẻ tuổi chiến đấu vì lý niệm của riêng mình.

Nhất Hộ rất đơn thuần, chỉ là cứu người, còn Luyến Thứ thì phức tạp hơn nhiều.

Một mặt Luyến Thứ cũng muốn cứu người, nhưng với tư cách là Tử thần của Thi Hồn Giới, anh lại bị quy củ trói buộc chặt chẽ, đồng thời lại đem lòng oán hận Nhất Hộ, vì nếu không có Nhất Hộ thì Lộ Kỳ Á đã không mất đi sức mạnh Tử thần.

Nhiều loại cảm xúc trộn lẫn khiến anh bộc phát linh áp liên tục vung đao về phía Nhất Hộ.

Thực chất trong thâm tâm Luyến Thứ cũng có một tia ảo tưởng, biết đâu Nhất Hộ có thể đánh bại anh, đánh bại thêm nhiều Đội trưởng khác phía sau và cuối cùng cứu được Lộ Kỳ Á.

Thực lực của Phó đội trưởng hoàn toàn khác biệt với Tam tịch, cộng thêm việc Luyến Thứ nỗ lực tu luyện, tuy thiên phú bình thường nhưng thành quả nỗ lực rất đáng nể.

Linh áp bùng nổ, anh tung đòn tấn công Nhất Hộ.

Trảm Phách Đao của Luyến Thứ là Xà Vĩ Hoàn, một thanh đao có thể co giãn, vừa có thể đâm tầm xa vừa có thể dùng như roi để từng đốt đao quất vào những góc chết mà kẻ địch không ngờ tới.

Đỗ Lan nhìn hai tên lính mới chọi nhau, thầm nhận xét Luyến Thứ tuy sống lâu nhưng không có thiên phú như Nhất Hộ.

Linh áp của Luyến Thứ không nhiều bằng Nhất Hộ, chỉ có thể nói hack huyết thống là phương pháp tốt nhất để đối kháng với thời gian tu luyện.

Huyết thống của Nhất Hộ quá tốt, thực lực xuất sắc vượt trội trong đám đồng lứa của Luyến Thứ trước mặt Nhất Hộ căn bản không đủ xem.

Nhất Hộ đúng là giống nhiều nhân vật chính tiểu thuyết, cũng biết đánh vượt cấp, mà lần nào cũng phải bị đối thủ châm chọc một trận.

Nghĩ tới việc trước khi đánh các Tử thần luôn coi thường Nhất Hộ mới trở thành Tử thần, đánh xong lại tâm sự móc hết ruột gan với Nhất Hộ, Đỗ Lan cảm thấy mấy gã này đều là đám cuồng ngược M.

Lúc đầu Nhất Hộ quả thực bị Luyến Thứ đánh bay đi, nhưng cậu luôn rất trấn định, chỉ cần mình chưa ngã xuống thì cậu vẫn có thể chiến đấu.

Có điều Trảm Phách Đao của Luyến Thứ quả thực khó phòng thủ, góc độ tấn công đa dạng, còn có thể bẻ lái giữa chừng, Nhất Hộ dù dựa vào dũng khí và linh áp không hề yếu để tác chiến nhưng về kinh nghiệm thì kém không ít.

Luyến Thứ đã quen với kiểu chiến đấu này, tốc độ và kỹ xảo đều trên cơ Nhất Hộ, hiềm nỗi ngay từ đầu anh đã không hạ thủ đoạn tàn độc, chờ đến khi Nhất Hộ thích nghi với đòn tấn công thì anh không còn cơ hội nữa.

Hơn nữa Luyến Thứ còn hành động theo cảm tính, thấy Nhất Hộ có thể thẳng thắn nói ra muốn cứu Lộ Kỳ Á, trong khi anh chỉ có thể kìm nén tình cảm của mình, mang tiếng là thanh mai trúc mã mà ngay cả một người bạn mới quen hai tháng như Nhất Hộ cũng không bằng, Luyến Thứ không cam tâm.

Cứu hay không cứu, Luyến Thứ luôn dằn vặt, anh mong chờ kỳ tích, nên cuối cùng anh từ bỏ ưu thế kỹ xảo để đọ linh áp với Nhất Hộ.

Anh hy vọng trong cuộc đối đầu cuối cùng này sẽ thấy được phương hướng, là cứu hay không cứu.

Nếu mình thua, nghĩa là có thể cứu.

Nếu mình thắng, nghĩa là mệnh của Lộ Kỳ Á đã tận.

Hai người đàn ông liều mạng giải phóng linh áp, cuối cùng Trảm Nguyệt dựa vào linh áp cao hơn và độ sắc bén kiên cố hơn đã chém đứt Xà Vĩ Hoàn, một đường chém toạc lồng ngực Luyến Thứ.

Khoảnh khắc này Luyến Thứ mới nhìn thấu nội tâm mình, anh cũng muốn cứu Lộ Kỳ Á, chỉ là anh không có gan như Nhất Hộ mà thôi.

Nếu còn cơ hội, lần tới nhất định anh sẽ là người cứu Lộ Kỳ Á.

Máu bắn cao ba thước, ý thức Luyến Thứ đã mờ nhạt, anh cảm thấy mình sắp chết: Cứu. lấy Lộ Kỳ Á.

Anh gửi gắm nguyện vọng của mình cho Nhất Hộ.

Nhất Hộ cuối cùng cũng hiểu đối phương cũng quan tâm Lộ Kỳ Á, chỉ vì cái nơi Thi Hồn Giới này khiến anh không thể bày tỏ lòng mình, nên cậu nghiêm túc trả lời: Ừ, nếu không ngươi nghĩ ta đứng ở đây làm gì.

Đỗ Lan nhìn hai thanh niên gửi gắm nguyện vọng, tâm tâm niệm niệm bảo thế này có ổn không.

Lúc nãy bảo Luyến Thứ tỏ tình thì không thấy anh ta bộc bạch gì, giờ lại sẵn sàng giao phó tính mạng của crush cho một gã đàn ông chỉ mới gặp hai lần, hơn nữa đối phương cũng là đàn ông, không sợ trên đầu mọc cỏ sao.

Chương 1016

Để ta giúp ngươi viết cái sớ nhé.

Chờ Nhất Hộ mang theo thân xác đầy thương tích rời đi, Đỗ Lan thong thả đi tới trước mặt Luyến Thứ đang nằm bẹp dưới đất ngước nhìn trời xanh.

Luyến Thứ mất máu quá nhiều, không còn thể lực nữa, nhát kiếm cuối cùng của Nhất Hộ thế nào cũng phải mang uy thế cấp Đội trưởng.

Hiện tại Luyến Thứ chỉ hy vọng Nhất Hộ cứu được Lộ Kỳ Á, còn những kẻ thù khác cứ để anh ngăn cản.

Luyến Thứ quyết định rồi, chờ lành vết thương anh sẽ chiến đấu vì Lộ Kỳ Á giống như Nhất Hộ.

Nhưng không ngờ bác sĩ của Đệ Tứ Phiên Đội chưa tới mà Đỗ Lan đã đến trước một bước.

Ngươi định làm gì.

Luyến Thứ giật mình, Tử thần duy nhất không thể nhìn thấu trong Thi Hồn Giới, cũng là kẻ nguy hiểm nhất, đen đủi thay lại xuất hiện ngay lúc này, chẳng lẽ Đỗ Lan muốn giết mình sao.

Ta chỉ muốn xem thử loại đàn ông nào lại để cho thằng đàn ông khác đi cứu người phụ nữ mình thầm thương trộm nhớ, giờ ta thấy rõ rồi, chính là cái loại đàn ông thảm hại như ngươi, đúng là mở mang tầm mắt.

Đỗ Lan còn vỗ tay, suýt thì khiến Luyến Thứ tức chết.

Sắc mặt Luyến Thứ tái nhợt, mắt phun lửa, nhưng cơn đau từ vết thương khiến khí thế không nhấc lên nổi, đúng là thảm thật.

Cũng may Lộ Kỳ Á không phải gu của Nhất Hộ, Nhất Hộ thích ngực lớn, nếu dáng người Lộ Kỳ Á bốc lửa hơn chút nữa thì e là ngươi chẳng còn cơ hội đâu.

Đỗ Lan nói.

Phụt, Luyến Thứ phun ra một ngụm máu tươi, lời Đỗ Lan nói thật quá khó nghe, nhưng lòng anh cũng thắt lại khi nghĩ đến cảnh Lộ Kỳ Á đi bên cạnh chàng trai khác, tim anh đau nhói.

Thương tích cộng thêm tâm bệnh khiến máu chảy như suối, mắt thấy sắp tiêu đời.

Đỗ Lan thầm nghĩ không ổn, đùa hơi quá tay, tên này nặng tình với Lộ Kỳ Á thật, không ngờ vì mình nói vài câu mà đã muốn sống muốn chết.

Hắn đưa tay ra giúp Luyến Thứ hồi sinh, linh tử trong thiên địa biến thành linh áp không ngừng truyền vào cơ thể Luyến Thứ, khiến vết thương nhanh chóng khép miệng, đồng thời hồi phục tinh lực.

Luyến Thứ sống lại, hơn nữa còn đầy máu đầy nộ nhảy dựng lên.

Không thể tin nổi, ngay cả Đội trưởng Mão Chi Hoa Liệt của Đệ Tứ Phiên Đội cũng không có năng lực trị liệu mạnh thế này, Đỗ Lan này quả nhiên thần bí mạc trắc.

Ngươi không cần khách khí.

Luyến Thứ thầm nghĩ mình đã nói gì đâu, Ngươi rốt cuộc có mục đích gì, vì sao lại cứu ta.

Chẳng lẽ muốn lợi dụng mình sao.

Thật ra là thế này, ta và Hủ Mộc Bạch Tai đã bàn bạc sẽ gây hấn với Tổng đội trưởng.

Đến lúc đó Đệ Tam Phiên Đội và Đệ Lục Phiên Đội chúng ta sẽ cùng xông vào Trung Ương Tứ Thập Lục Thất, quản thúc toàn bộ bốn mươi sáu vị hiền giả, ép họ tu sửa luật pháp Thi Hồn Giới, làm sao để hữu pháp khả y, rồi xét xử lại vụ án của Hủ Mộc Lộ Kỳ Á.

Đội trưởng. ngài ấy sao.

Tên Đội trưởng mặt đơ đó ư.

Luyến Thứ nghĩ đến người đàn ông vô tình nghe tin em nuôi bị phán tử hình mà vẫn mặt không đổi sắc, căn bản không tin hắn sẽ hợp tác với Đỗ Lan cứu người: Đội trưởng căn bản không phải loại người đó.

Phải, hắn không phải loại người phá vỡ quy củ, nhất là khi quy củ đó bảo vệ lợi ích quý tộc của hắn.

Nhưng hắn vẫn bị ta thuyết phục thôi, ngươi quá không hiểu Đội trưởng của mình rồi.

Hủ Mộc Bạch Tai hắn là một tên ngạo kiều đấy.

Là cái gì.

Luyến Thứ tỏ vẻ không hiểu từ này, Ngạo kiều là gì.

Chính là kiểu mệt mỏi vì cố gồng, là một thuộc tính moe rất thần kỳ.

Lắc đầu: Không hiểu.

Ngoài lạnh trong nóng, giờ hiểu chưa.

Đỗ Lan thầm nghĩ Thi Hồn Giới cần phổ cập văn hóa nhị thứ nguyên rồi.

Ngoài lạnh trong nóng thì cứ bảo ngoài lạnh trong nóng đi, ngạo kiều cái gì mà mệt mỏi cái gì, Luyến Thứ tỏ vẻ có thể nói tiếng người được không, à không, nói tiếng ma cho rõ ràng đi, thời đại này tiếng người đôi khi không rõ bằng tiếng ma, nói tiếng ma có khi còn uy tín

hơn.

Tóm lại Bạch Tai lão đệ đã đồng ý kế hoạch của ta, giờ ngươi cũng đã hạ quyết tâm rồi chứ, vậy đến lúc đó ngươi sẽ dẫn dắt Đệ Lục Phiên Đội hợp tác với Đệ Tam Phiên Đội.

Tôi cần gặp Đội trưởng.

Luyến Thứ vẫn chưa tin Đội trưởng lại làm chuyện đại nghịch bất đạo như vậy.

Trong mắt anh, Hủ Mộc Bạch Tai gần như là từ điển cho sự hoàn mỹ, dù là ngoại hình, y phục, thân phận, địa vị hay cử chỉ hành vi đều không tỳ vết, là tấm gương cho toàn bộ Thi Hồn Giới, người như thế sao có thể công khai chống lại Trung Ương Tứ Thập Lục Thất.

Tất cả đều là thật.

Hủ Mộc Bạch Tai từ phía sau Luyến Thứ bước ra, hắn đã nghiên cứu kỹ hồ sơ, quả thực như Đỗ Lan nói, mấy năm gần đây Trung Ương Tứ Thập Lục Thất phán án nặng hơn trước rất nhiều, nhất định phải làm rõ mọi nguyên nhân, không thể để Trung Ương Tứ Thập Lục Thất rơi vào tay kẻ xấu.

Vì thế từ trước đó Hủ Mộc Bạch Tai đã quyết định hợp tác với Đỗ Lan rồi, chỉ là giữa chừng Lam Nhiễm chết nên họ chưa hành động thôi.

Bạch Tai lão đệ, ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với Tổng đội trưởng chưa.

Đây là việc không thể trốn tránh.

Hủ Mộc Bạch Tai biết, chỉ cần họ động vào Trung Ương Tứ Thập Lục Thất, với tư cách là Tổng đội trưởng Hộ Đình Thập Tam Đội, Sơn Bản Trọng Quốc tuyệt đối sẽ ra tay.

Đó là người đàn ông mạnh nhất Thi Hồn Giới, đồng thời là người sáng lập Hộ Đình Thập Tam Đội, Hiệu trưởng đầu tiên của Học viện Chân Ương Linh Thuật, cái tên chỉ cần nhắc đến cũng đủ khiến mọi linh hồn ở Thi Hồn Giới phải kính ngưỡng.

Nhưng một khi đã đưa ra quyết định, Hủ Mộc Bạch Tai sẽ không lùi bước, dù hành vi này có đi ngược lại lợi ích gia tộc.

Thực sự quyết định này rất khó khăn, không khéo gia tộc Hủ Mộc sẽ vì sự lỗ mãng của hắn mà lụi bại, nhưng Bạch Tai vẫn quyết làm.

Lý do thứ nhất là vì cô em vợ, thứ hai là vì người hợp tác là Đỗ Lan, hắn tin Đỗ Lan nhất định sẽ thành công, lúc đó địa vị gia tộc cũng sẽ không bị lung lay.

Phó đội trưởng.

Hủ Mộc Bạch Tai nhìn Luyến Thứ.

Ánh mắt đó là sao.

Lần đầu tiên Luyến Thứ thấy Đội trưởng có ánh mắt nghiêm túc đến vậy, trước đây dù Đội trưởng luôn lạnh mặt nhưng đó chỉ là vô cảm, còn giờ đây sự thận trọng trong đôi mắt khiến Đội trưởng như mạnh hơn hẳn: Ngươi về tập hợp nhân thủ, cùng với người của Đệ Lục Phiên Đội vây quanh Trung Ương Tứ Thập Lục Thất, chờ mệnh lệnh của ta và Đội trưởng Đỗ Lan.

Rõ.

Luyến Thứ nhận lệnh rời đi.

Nhìn bóng lưng Luyến Thứ, Bạch Tai nhìn Đỗ Lan: Bây giờ ngươi nên thể hiện thực lực chân chính của mình đi, Tổng đội trưởng không phải hạng cường giả như Thị Hoàn Ngân có thể so sánh đâu.

Đỗ Lan cười: Như ngươi mong muốn.

Đến Thi Hồn Giới thách thức kẻ mạnh nhất nơi này cũng coi như một chuyến đi đáng giá: Giờ chúng ta bàn lại chi tiết, chờ sau khi chúng ta đánh bại Tổng đội trưởng, khống chế Trung Ương Tứ Thập Lục Thất, chúng ta sẽ làm thế này thế kia.

Đúng là rất tự tin, hy vọng thực lực Đỗ Lan cũng giống như sự tự tin của hắn vậy: Được, chúng ta sẽ ra tay vào đúng ngày hành hình.

Cuối cùng họ bàn xong chi tiết hành động rồi tản ra lo việc riêng.

Nhưng trước khi ra tay lại có bất ngờ xảy ra, đó là Phó đội trưởng của Lam Nhiễm Sồ Sâm Đào.

Cô nàng cuồng chú già này đã mất hết lý trí, dám mai phục trên con đường Đỗ Lan trở về Đệ Tam Phiên Đội để tập kích.

Nhưng mai phục mà chẳng ra dáng mai phục, thiếu nữ trực tiếp đứng trước mặt Đỗ Lan, rút kiếm, vẻ mặt hung dữ hiện rõ sự hận thù thấu xương.

Nhìn cái bộ dạng như đưa đám đó, ai không biết còn tưởng Đỗ Lan đã cướp mất trinh tiết hay giết cả nhà cô không bằng.

Đỗ Lan chỉ muốn hỏi đối phương một câu: Trí tuệ đâu rồi.

Đây là một cô nàng thiếu não, vì Lam Nhiễm giả chết mà không tìm thấy hung thủ nên trút hết cơn thịnh nộ và bi thương lên đầu Đỗ Lan, chỉ vì Đỗ Lan đã nói vài câu mỉa mai.

Đỗ Lan thấy mình quá oan uổng, lời đó là hắn nói cho tên Lam Nhiễm đang xem kịch trong bóng tối nghe cơ mà, đám hộ chủ các ngươi đúng là tìm nhầm đối tượng rồi.

Giết ngươi.

Sồ Sâm Đào đôi mày dựng ngược, sự oán độc hiện rõ trên mặt, linh áp trên Trảm Phách Đao trồi sụt theo cảm xúc điên cuồng của cô.

Nở rộ đi, Phi Mai.

Thanh hỏa diễm Trảm Phách Đao trong tay quét ra một luồng cuồng phong khô nóng rát người, kèm theo những lưỡi lửa bay về phía Đỗ Lan.

Đỗ Lan thầm nghĩ cô nàng này quá trẻ con, quá ngây thơ, chẳng khác nào người phụ nữ bị gã tồi lừa tình mà không hay biết, hoàn toàn không thể lý luận: Bạch Kim Chi Tinh.

Muda.

Những cú đấm nhanh như chớp đã đánh tan cơn bão lửa đối diện.

Nhưng Trảm Phách Đao chỉ là đòn nghi binh, sát chiêu thực sự của Sồ Sâm Đào là Quỷ Đạo, cô là một thiên tài Quỷ Đạo.

Lúc trước cô được Lam Nhiễm đề bạt cũng vì dùng Quỷ Đạo giỏi, sau khi thành Phó đội trưởng, để Lam Nhiễm thấy được sở trường của mình, Sồ Sâm Đào luôn không ngừng tu luyện Quỷ Đạo, đến mức hiện tại ngay cả hiện tượng Vạn Giải cũng chưa có, nhưng Quỷ Đạo của cô đã không thua kém gì các Đội trưởng: Hỡi kẻ thống trị.

Mặt nạ máu thịt, vạn tượng, vỗ cánh bay cao, kẻ mang tên con người.

Lửa thiêu và tranh loạn, cách biển cuộn ngược về phương nam, sải bước tiến tới.

Phá Đạo số ba mươi mốt: Xích Hỏa Pháo.

Ngay khi Bạch Kim Chi Tinh đỡ được cơn bão lửa, lời ngâm xướng cũng kết thúc, linh áp mạnh mẽ nén thành một khối linh đạn màu đỏ rực trong lòng bàn tay Sồ Sâm Đào.

Chờ đến khi khói tan gió lặng, đòn tấn công màu đỏ gào thét lao tới, cuốn theo cát bụi đá sỏi, thanh thế hào hùng.

Xích Hỏa Pháo là loại Quỷ Đạo có sức sát thương cực mạnh, Đội trưởng trúng phải cũng bị trọng thương.

Vì Lam Nhiễm mà làm vậy thật chẳng đáng.

Ngươi căn bản chẳng biết gì hết, Đội trưởng Lam Nhiễm quan trọng nhường nào.

Nước mắt giàn giụa trên gương mặt vặn vẹo, thiếu nữ lúc này bi thương như dòng sông chảy ngược.

Lại là cái câu Ngươi chẳng biết gì hết sao.

Đỗ Lan xuyên qua bao nhiêu thế giới, nhận ra những kẻ thích nói câu này cơ bản đều là kẻ yếu, họ luôn bảo đối thủ không hiểu gì cả.

Ngươi bảo Đỗ Lan không hiểu, thì nói thử xem hắn không hiểu cái gì.

Đỗ Lan thật không hiểu nổi, vì sao những kẻ nói câu này luôn mang theo cái vẻ hờn dỗi như vậy.

Thật nhức đầu, làm như mình đang bắt nạt người ta không bằng.

Vả lại Đỗ Lan tự hỏi mình vẫn rất am tường nhân tình thế cố, thứ hắn biết không hề ít, ví dụ như lúc này đây, ai mới là kẻ thực sự chẳng biết gì hết.

Hiển nhiên là Sồ Sâm Đào, cô là một thiếu nữ bị mông muội, không biết sự tà ác của Lam Nhiễm, cũng chẳng biết hắn chỉ giả chết.

Chương 1017

Vậy mà cô vẫn có thể dõng dạc hét lên câu đó, đúng là khiến Đỗ Lan thở dài.

Nếu giờ ta nói cho ngươi biết âm mưu tà ác của Lam Nhiễm, ngươi cũng sẽ không tin chứ.

Không cho phép ngươi bôi nhọ Lam Nhiễm đại nhân.

Xích Hỏa Pháo tăng thêm một phần uy lực, linh áp gào thét, Phá Đạo đã đánh thẳng vào mặt Đỗ Lan.

Oanh.

Trúng rồi.

Sồ Sâm Đào thấy Quỷ Đạo của mình đánh trúng kẻ địch, trong lòng thầm nhủ: Lam Nhiễm đại nhân, ngài thấy không, em đã báo thù cho ngài rồi.

Xem ra cô đã mặc định Đỗ Lan là hung thủ giết người.

Ngươi vui mừng hơi sớm rồi đấy.

Giữa tâm vụ nổ, giọng Đỗ Lan vẫn vang rền: Thêm nữa đi, tấn công mạnh hơn nữa đi, nếu không ngươi sẽ khiến Lam Nhiễm chết không nhắm mắt đâu.

Không được phép thốt ra cái tên đó.

Thiếu nữ giật mình, rồi đại nộ, tiếp tục oanh kích.

Đỗ Lan thầm nghĩ mình sẽ không đánh phụ nữ, nhưng có thể tiêu hao sức lực với cô, chờ cô cạn kiệt linh áp là mình thắng, ai bảo mình là một quý ông chứ.

Sồ Sâm Đào tiếp tục oanh kích, nửa đoạn đường bị nổ tung, tường bao hai bên nát bấy, cô nàng như muốn đánh đến tận trời đất mịt mù mới thôi.

Thế nhưng cho đến khi cô kiệt sức ngất đi, cũng chỉ phá hoại được mấy công trình công cộng không mấy tác dụng xung quanh mà thôi.

Làm Phó đội trưởng mà chẳng biết quý trọng Tịnh Linh Đình gì cả, xem ra giáo dục tinh thần yêu tập thể, yêu tài sản công của Tử thần cần phải tăng cường rồi.

Đỗ Lan thong thả bước ra khỏi làn khói bụi mà không hề hấn gì, nhìn thiếu nữ đã ngất xỉu mà liên tục lắc đầu, đúng là điên thật.

Nhưng phía sau thiếu nữ còn một kẻ điên khác.

Cảm nhận được linh áp của Sồ Sâm Đào đột ngột yếu đi, Đông Sư Lang vội chạy tới, thấy Sồ Sâm Đào ngất xỉu, cậu lập tức nộ phát xung quan: Đỗ Lan, ngươi đã làm gì cô ấy.

Nói xong, Băng Luân Hoàn tuốt khỏi vỏ, một luồng kiếm áp không phân biệt trắng đen đã chém thẳng về phía Đỗ Lan.

Lại thêm một kẻ không giảng lý lẽ, Đỗ Lan nhận thấy Tử thần cần phải học tập nhiều thứ lắm.

Nhìn bộ dạng suy yếu của Sồ Sâm Đào, trông như linh áp bị tước đoạt: Đỗ Lan, ngươi là Đội trưởng mà dám ra tay với cấp dưới, tuyệt đối không thể tha thứ.

Ờ, ngươi bảo cô ấy ngất là do ta sao.

Đỗ Lan ngớ người, giới trẻ bây giờ sao nóng nảy thế.

Thế giới tươi đẹp là thế, các ngươi lại cứ thích bạo lực, thật không tốt chút nào.

Thế nhưng Đông Sư Lang đã mặc định những gì mình thấy là chân tướng: Tọa trấn sương thiên, Băng Luân Hoàn.

Hàn khí tỏa ra, đóng băng cả trời đất.

Vạn Giải.

Oanh.

Một con rồng băng khổng lồ uốn lượn sau lưng Đông Sư Lang, đôi cánh băng xòe rộng, con rồng băng sống động như thật đang ngửa đầu gào thét, bầu trời bắt đầu rơi những bông tuyết lớn như lông ngỗng.

Đại Hồng Liên Băng Luân Hoàn.

Đây chính là trạng thái Vạn Giải của Đông Sư Lang: Đỗ Lan, hôm nay ngươi phải trả giá đắt.

Nhìn cô gái mình thầm thương trộm nhớ thê lương bi thảm như vậy, Đông Sư Lang quyết định không nương tay với Đỗ Lan nữa.

Nếu ta nói chuyện này là cô ấy tự chuốc lấy, chắc chắn ngươi cũng chẳng tin.

Đỗ Lan cảm thấy hôm nay đen đủi thật, ra cửa không xem hoàng đạo, hết người này đến người khác chẳng ai nghe mình giải thích, hắn vốn là người yêu chuộng hòa bình mà.

Đa ngôn vô ích, Long Tản Giá.

Đôi cánh băng sau lưng vỗ mạnh, đưa Đông Sư Lang bay vút lên không trung, rồi với tốc độ cực nhanh lao xuống phủ đầu Đỗ Lan, hai tay vươn thẳng về phía trước, lưỡi kiếm sắc lẹm đâm tới.

Đây là đòn tấn công của Thế Thân sao.

Bạch Kim Chi Tinh.

Bạch Kim Chi Tinh xuất hiện trước mặt Đỗ Lan, hét lớn một tiếng

Ora, đôi mắt đã khóa chặt kẻ địch phía trước.

Ngươi có thể đóng băng không gian, còn ta có thể đóng băng thời gian, ngươi nghĩ mình thắng được ta sao.

Đỗ Lan cười: THE WORLD.

Nghe thấy tiếng Đỗ Lan, Đông Sư Lang muốn gia tốc, nhưng dù có nhanh đến đâu cũng không bằng tốc độ Đỗ Lan ấn nút đạo cụ, thời gian tức khắc tạm dừng trong năm giây.

Khi Đông Sư Lang sực tỉnh, cậu đã biến thành một bức tượng băng, một bức tượng băng hình con gà rừng.

Còn Đỗ Lan thì đang ngồi cách đó không xa, gương mặt tươi cười rạng rỡ, tay cầm một bát đá bào đậu đỏ.

Dù chỉ có năm giây nhưng Đỗ Lan đã làm được rất nhiều việc: đóng băng Đông Sư Lang lại, sau đó gia công đôi cánh của cậu thành một cặp cánh gà vặt lông, thuận tiện chuẩn bị cho mình một bát đá bào giải nhiệt: Sau này khi ngươi nghỉ hưu, có thể cân nhắc mở cửa hàng giải khát đấy.

Đỗ Lan nói với Đông Sư Lang đang kẹt trong băng.

Khốn khiếp.

Linh áp bùng nổ, phá tan lớp băng để tìm lại tự do, hôm nay nhất định phải dùng Băng Luân Hoàn chém chết Đỗ Lan.

Aaaa.

Linh áp tung hoành trong bức tượng băng gà rừng, từng vết nứt lan rộng khiến lớp băng vỡ tung: Đỗ Lan, ngươi quá coi khinh người khác rồi.

Thiên Niên Băng Lao.

Oanh.

Từ dưới chân Đỗ Lan, những khối băng độ không tuyệt đối trồi lên, chỉ trong nháy mắt đã cao tới mười mấy mét, trở thành một tòa bia phong ấn bất hủ, đóng băng Đỗ Lan vào bên trong.

Cậu nhóc này lúc đang giằng co còn chuẩn bị sẵn chiêu thức, chính là để không cho mình thời gian phản ứng sao.

Đúng là có ý tưởng đấy.

Đỗ Lan thân ở trong Thiên Niên Băng Lao của Đông Sư Lang, đã đoán được chiến thuật của đối phương.

Đông Sư Lang nhìn băng lao cao mười mấy mét, thầm nghĩ cuối cùng cũng đóng băng được ngươi, để xem ngươi còn có thể kiêu ngạo đến lúc nào.

Hắn thở ra một ngụm trọc khí, lúc nãy suy nghĩ chiến thuật đã tiêu tốn không ít tế bào não.

Thế nhưng Đỗ Lan hiện tại đã không muốn tiếp tục luận bàn nữa: Bạch Kim Chi Tinh.

Ngay khi Đông Sư Lang vừa buông lỏng cảnh giác, liền thấy Bạch Kim Chi Tinh xuyên qua tầng băng dày đặc hiện ra ngay trước mặt.

Hỏng bét, quên mất Bạch Kim Chi Tinh không có thực thể, lại có thể xuyên qua Thiên Niên Băng Lao.

Đông Sư Lang lộ vẻ chấn kinh, định tấn công lần nữa thì đã bị Bạch Kim Chi Tinh dùng kỹ thuật khóa khớp khống chế, không thể cử động.

Sau đó hắn thấy băng lao kiên cố của mình bắt đầu tan chảy từ bên trong, Đỗ Lan thong dong bước ra, tay nâng một quả cầu lửa như mặt trời nhỏ: Sưởi nắng một chút quả nhiên thoải mái hơn nhiều.

Đông Sư Lang, tôi khuyên cậu cũng nên phơi nắng nhiều vào, tốt cho cơ thể, còn giúp xương hấp thụ thêm canxi, biết đâu còn cao thêm được đấy.

Ực, Đông Sư Lang nuốt nước miếng vì sợ hãi.

Thứ đang cháy rực trong tay Đỗ Lan không giống ngọn lửa thông thường, mà giống như một lò phản ứng hạt nhân đang hoạt động dữ dội.

Đó là mặt trời, một mặt trời thu nhỏ ngay trong lòng bàn tay, đây rốt cuộc là năng lực gì.

Khi tiến lại gần mặt trời đó, Đông Sư Lang chỉ cảm thấy hàn ý trên Trảm Phách Đao của mình hoàn toàn bị xua tan, bản thân trở nên vô cùng yếu ớt.

Nhưng vì bị Bạch Kim Chi Tinh khống chế khớp xương, không thể di chuyển, hắn chỉ có thể chịu đựng mặt trời thiêu đốt.

May mà Đỗ Lan cũng không muốn ngược đãi cậu nhóc, tay phải bóp nát mặt trời: Chuyện hôm nay là thế này: không phải ta tấn công Sồ Sâm Đào, mà là cô ấy tấn công ta, chẳng qua thực lực cô ấy không đủ, kiệt sức mà ngất đi, hoàn toàn không liên quan đến ta.

Ta vừa không động thủ, cũng chẳng thèm trả đòn.

Ta biết cậu thầm mến người ta, nhưng người ta là đại thúc khống, cậu đợi đến nửa đời sau họa may mới có cơ hội.

Đỗ Lan cười nói.

Đông Sư Lang tin, bởi vì Đỗ Lan cường hãn như vậy, ngay cả sức mạnh mặt trời cũng khống chế được, e rằng thực sự sẽ không ra tay với Sồ Sâm Đào.

Lúc trước hắn cũng thấy trên người cô ấy không có vết thương, quần áo chỉnh tề, không giống bị tấn công.

Buông Bạch Kim Chi Tinh ra, Đông Sư Lang thở dốc, nhiệt độ lúc nãy quá cao, hắn suýt nữa thì bị nướng đến thoát nước.

Đỗ Lan thật đáng sợ: Ngươi rốt cuộc là ai.

Thực lực Đỗ Lan vượt xa Tử thần, vậy mà hắn lại ẩn mình ở Thi Hồn Giới, không biết âm mưu gì.

Nói gì ngớ ngẩn vậy, tôi chẳng phải là Đội trưởng Tam phiên đội sao.

Đỗ Lan cười đáp: Về nói với Sồ Sâm Đào, cô ấy tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý, đừng có lúc nào cũng dùng não bổ để tìm hiểu người khác, nếu không cô ấy sẽ trở thành kẻ không biết gì như chính miệng cô ấy nói đấy.

Lời này có ý gì.

Sồ Sâm Đào có hảo cảm với Lam Nhiễm, Đông Sư Lang biết, lời của Đỗ Lan dường như ám chỉ chuyện của Lam Nhiễm: Ta hỏi ngươi, Lam Nhiễm không phải do ngươi giết sao.

Đôi khi đôi mắt nhìn thấy sự thật nhưng lại lừa dối cậu đấy.

Ví dụ như hiện tại cậu nhìn tôi thấy đẹp trai bình thường, nhưng nội tâm tôi cao khiết, nhân phẩm sùng cao, phẩm cách thượng đẳng, tính tình hạng nhất, vẻ đẹp bên trong vượt xa bên ngoài, những thứ đó cậu không thấy được đâu.

Đừng để đôi mắt lừa dối mà chỉ nghĩ tôi là một soái ca bình thường, thực ra tôi là một soái ca có nội tâm phong phú.

Đỗ Lan nghiêm túc nói nhảm.

Đôi mắt nhìn thấy sự thật sẽ lừa người sao.

Đông Sư Lang phớt lờ lời nhảm nhí của Đỗ Lan, nắm lấy nội dung mấu chốt nhất.

Hắn dường như đã hiểu ra: Chuyện hôm nay là do ta bốc đồng, ta xin lỗi.

Đông Sư Lang cúi đầu nhận lỗi.

Hắn đã hiểu thực lực Đỗ Lan hoàn toàn vượt qua cấp Đội trưởng, bản thân không thể thấu hiểu được.

Một cao thủ như vậy thường ngày tùy hòa như thế, chắc chắn không phải giả vờ, vì Đỗ Lan không cần thiết phải ngụy trang.

Chương 1018

Hắn chính là một người tốt có tính cách tùy hòa, cùng lắm là hơi tự luyến và thích đùa dai mà thôi: Xin lỗi.

Hắn bế Sồ Sâm Đào lên, định đưa cô đến Tứ phiên đội.

Không sao, cậu trông chừng cô ấy cho tốt.

Nếu cô ấy còn đến phiền tôi, lần sau tôi không chắc sẽ lỡ tay đâu.

Tôi hiểu rồi.

Đông Sư Lang rời đi.

Lúc này Nhất Hộ đã gặp được một nội ứng Tử thần, là một người hiền lành trong giới Tử thần.

Vì cảm thấy Lộ Kỳ Á tính tình tốt lại lương thiện nên cho rằng cô không đáng bị xử tử, sau khi biết Lữ họa đến cứu người, Sơn Điền Hoa Thái Lang đã tìm đến Nhất Hộ, chữa trị vết thương do Luyến Thứ chém, sau đó còn nói cho họ địa điểm xử hình và sẵn lòng dẫn đường vì hắn rất thông thạo đường hầm dưới lòng đất.

Sơn Điền Hoa Thái Lang là đệ thất tịch của Tứ phiên đội, lý thuyết mà nói là trụ cột trung lưu trong hàng ngũ Tử thần, nhưng vì tính cách nhu nhược nên thường bị các Tử thần khác bắt nạt, bắt làm việc nặng hắn cũng không bao giờ từ chối.

Hắn quen biết Lộ Kỳ Á cũng là vì có tiền bối ở Cửu phiên đội lười biếng, lôi kéo hắn qua quét dọn nhà lao, nhờ vậy Hoa Thái Lang mới thấy được một cô gái dịu dàng.

Lộ Kỳ Á ưu nhã thong dong, dù đối mặt với cái chết cũng không quên lễ nghi, đối xử khách khí với cả người quét dọn, người như vậy sao có thể là người xấu.

Vì thế Sơn Điền Hoa Thái Lang quyết định giúp đỡ đám Lữ họa cứu Lộ Kỳ Á tiểu thư.

Lại vì thường ngày hay bị bắt nạt nên hắn rất rành hệ thống thoát nước của Tịnh Linh Đình, nhờ vậy họ đi đường ngầm né được rất nhiều kẻ địch, tiến sát về phía Song Cức.

Ngày hành hình chẳng còn bao nhiêu, quanh Song Cức lại đầy rẫy cường địch, Nhất Hộ khi đến gần mục tiêu đã đụng độ Kiếm Bát, lại là một trận đại chiến.

Kiếm Bát áp chế linh áp xuống mức của Nhất Hộ, đánh một trận sảng khoái, cuối cùng trong pha đối chiêu cả hai cùng chém trúng đối phương, lưỡng bại câu thương.

Nhưng Kiếm Bát lại nói Nhất Hộ thắng, vì ông ta là một chiến binh, nhìn ra được quyết tâm và tiềm lực của Nhất Hộ, bị một nam nhân như vậy đánh bại cũng không mất mặt.

Sau khi dưỡng thương, Nhất Hộ cuối cùng cũng đến được Sám Tối Cung gặp Lộ Kỳ Á, nhưng khi họ định bỏ trốn thì lại bị Hủ Mộc Bạch Tai chặn đường.

Hủ Mộc Bạch Tai đã chuẩn bị sẵn sàng để cải cách Thi Hồn Giới, lúc này nếu Lộ Kỳ Á bỏ trốn thì sẽ thực sự trở thành tội phạm đào tẩu, nên anh ta tuyệt đối không để em vợ rời đi.

Đáng tiếc anh ta lại sống nội tâm, rõ ràng đã chuẩn bị tất cả nhưng lại không nói ra, cứ giữ cái vẻ mặt vênh váo như cá muối, khiến mọi người tưởng rằng Bạch Tai sẽ trơ mắt nhìn em gái nuôi đi vào chỗ chết mà không chịu thả cô đi.

Ngươi như vậy mà cũng gọi là anh trai sao.

Lúc này vết thương của Nhất Hộ vẫn chưa lành, bụng và ngực vẫn quấn băng gạc, dù Sơn Điền Hoa Thái Lang đã dùng Hồi Đạo trị liệu sơ bộ nhưng vết thương quá sâu không thể phục hồi nhanh chóng.

Chính vì là anh trai nên mới không thể để em vợ trở thành tội phạm được, Hủ Mộc Bạch Tai vẫn im lặng không nói một lời, nhưng trong lòng thực sự không ngờ Lữ họa lại có thể đến được Sám Tối Cung, e là toàn bộ nhờ có nội ứng, anh ta nhìn về phía Hoa Thái Lang.

Sơn Điền Hoa Thái Lang giật bắn mình, làm kẻ dẫn đường chẳng vinh quang gì, nhưng hắn vẫn tin mình đúng: Đội trưởng Lục phiên đội, tôi tin Lộ Kỳ Á tiểu thư vô tội.

Kẻ nhút nhát như hắn cũng sẵn lòng phấn đấu vì chân lý, chuyện này liên quan đến sinh tử của một mạng người lương thiện, xứng đáng để bảo vệ.

Thế nhưng Hủ Mộc Lộ Kỳ Á sau khi thấy anh trai lại hối hận vì đã rời khỏi phòng giam, cô cảm thấy có lỗi với gia tộc Hủ Mộc, không thể để gia tộc chịu thêm sỉ nhục: Nhất Hộ, tôi sẽ không chạy đâu.

Nhất Hộ giật mình, vất vả lắm mới đến được đây: Lộ Kỳ Á, tại sao chứ.

Cậu không hiểu nổi.

Khó khăn lắm mới từ đường hầm chạy đến, Nhất Hộ thành công cứu được Lộ Kỳ Á, nhưng không ngờ đến cuối cùng cô lại không chịu đi.

Nhìn Hủ Mộc Bạch Tai đang chặn đường phía trước, cậu nâng Trảm Nguyệt lên, nghĩ rằng chỉ cần đánh bại hắn là có thể mang cô đi.

Lữ họa, ngươi đã rút kiếm với ta, vậy ta buộc phải giữ ngươi lại rồi.

Bị kiếm phong của kẻ địch khóa chặt, Hủ Mộc Bạch Tai tự nhiên không ngồi chờ chết: Ngươi dường như đang đánh đồng ta với những Tử thần khác.

Hắn biết Nhất Hộ đã đánh bại không ít Tử thần trên đường đi, nhưng hắn tuyệt đối không giống những người đó.

Gã này mạnh quá, hoàn toàn khác biệt, ngay cả gã điên Kiếm Bát cũng không so được.

Linh áp của Kiếm Bát tuy đáng sợ nhưng chỉ là linh áp đơn thuần, còn linh áp của Bạch Tai giống như hàng vạn lưỡi kiếm sắc bén, linh áp dường như mang theo thứ gì đó khác, vô cùng sắc sảo.

Tán lạc đi.

Tuyệt đối không thể để em vợ trở thành đào phạm, nên dù bị cô oán hận cũng phải giữ họ lại.

Tuy nhiên bên Nhất Hộ cũng không phải không có trợ giúp, Tứ Phong Viện Dạ Nhất dùng Phược Đạo tập kích sau lưng Hủ Mộc Bạch Tai, khóa chặt kiếm của anh ta, ngăn cản Bạch Tai Thủy Giải: Bạch Tai nhỏ bé, ngươi lớn thật rồi.

Bóng hình cao ráo, làn da màu lúa mạch khỏe khoắn, tóc đuôi ngựa cao, bộ đồ bó màu cam, mỉm cười ra dáng tiền bối.

Hủ Mộc Bạch Tai cũng không ngờ gặp lại tiền bối, lại còn là một tiền bối đào tẩu: Tứ Phong Viện Dạ Nhất.

Hóa ra là cô ta hỗ trợ Lữ họa, hèn gì họ tiến vào Thi Hồn Giới thuận lợi như vậy.

Bạch Tai nhỏ bé, đã lâu không gặp.

Sự xuất hiện của ngươi chứng tỏ ngươi đã chuẩn bị kỹ càng, lần tới kẻ bị áp giải lên Song Cức sẽ là ngươi.

Hủ Mộc Bạch Tai xoay cổ tay, linh áp trên Trảm Phách Đao bùng nổ, đánh tan dải lụa trắng đang quấn quanh lưỡi kiếm.

Vậy phải xem ngươi có đuổi kịp ta không đã.

Gia tộc của Dạ Nhất và gia tộc Hủ Mộc đều thuộc Tứ đại quý tộc, Dạ Nhất nhìn Bạch Tai lớn lên, cô tự tin Thuấn bộ của mình mạnh hơn hắn nhiều, dù hắn có luyện thêm trăm năm cũng vô dụng.

Tuy nhiên Dạ Nhất đã quá tự phụ, Hủ Mộc Bạch Tai không chỉ đẹp trai gia thế tốt, mà thiên phú cũng là hạng nhất, có thể nói nếu không thiếu hào quang nhân vật chính như Nhất Hộ thì anh ta hoàn toàn là nhân vật chính của Thi Hồn Giới.

Cả hai thể hiện thân thủ trong hành lang hẹp, truy đuổi bằng Thuấn bộ, nhanh như gió thoảng qua rừng, chỉ nghe tiếng lá rung mà không thấy bóng người.

Nhất Hộ ngây người nhìn cả hai thoắt ẩn thoắt hiện, cứ như đang truy đuổi trong dị không gian, thầm nghĩ tốc độ này mình hoàn toàn không theo kịp.

Lộ Kỳ Á, chúng ta mau đi thôi.

Lộ Kỳ Á vẫn lắc đầu: Tôi không thể đi, tôi đi là bôi tro trát trấu vào mặt gia tộc Hủ Mộc, tôi không thể vì mạng sống mà phá hoại danh dự gia tộc.

Nhất Hộ, về đi, sống một cuộc đời bình ổn đi.

Đã đi đến bước này, mình đến cứu người mà cô ấy lại bảo mình về, không thể nào: Tôi không đi.

Nhưng cậu không đi thì Dạ Nhất cũng phải xách cậu đi, cô chợt nhận ra mình đã xem nhẹ hậu bối, tốc độ của Bạch Tai kinh người, có thể theo kịp cô, nếu không rời đi e là cả cô và Nhất Hộ đều bị bắt.

Xem ra mình thực sự già rồi: Nhất Hộ, đi.

Muốn cứu người chỉ có một cách, đó là khiến Nhất Hộ mạnh lên, để cậu nắm vững Vạn Giải.

Dạ Nhất đã tính kỹ, mấy ngày tới cô sẽ huấn luyện Nhất Hộ cho đến khi cậu nắm giữ sức mạnh mạnh nhất của Tử thần.

Nhất Hộ không muốn, nhưng vẫn bị cưỡng ép mang đi.

Lộ Kỳ Á trở lại phòng giam, nhìn anh trai với ánh mắt hối lỗi, cô thấy xấu hổ vì chuyện bỏ trốn vừa rồi, suýt nữa cô đã để gia tộc chịu vết nhơ không thể gột rửa.

Hủ Mộc Bạch Tai không nói gì, anh ta bỏ đi, trong lòng thầm vui vì em vợ không phụ sự giáo dục của mình, lúc nguy cấp nhất giữa mạng sống và danh dự gia tộc, cô đã chọn danh dự.

Người vợ quá cố ở trên trời, em gái của nàng đã trở thành một thục nữ xuất sắc rồi.

Điều này càng làm kiên định quyết tâm cứu em vợ của Bạch Tai.

Vạn Giải.

Nhất Hộ tiếp xúc với Trảm Phách Đao đến nay mới vài tháng, không ngờ đã đến lúc luyện Vạn Giải.

Chẳng biết là Nhất Hộ quá mạnh hay Tử thần ở Thi Hồn Giới quá yếu nữa.

Nhất Hộ, ta biết cậu không vui, nghĩ rằng ta ngăn cản cậu cứu Lộ Kỳ Á, nhưng sự thực là ta đã cứu mạng chúng ta đấy.

Dạ Nhất nói: Lúc đó Bạch Tai thực sự đã động sát tâm, hắn chuẩn bị dùng Vạn Giải, mà khi Đội trưởng dùng Vạn Giải thì cậu và ta đều chết chắc.

Vạn Giải.

Nhất Hộ không biết đó là sức mạnh gì.

Trước khi hành hình, ta phải huấn luyện cậu hoàn thành Vạn Giải, nếu không cậu không thể cứu nổi Lộ Kỳ Á đâu.

Dạ Nhất nghiêm túc, cô thực sự muốn dạy một người mới cách Vạn Giải.

Dạ Nhất tạo ra một không gian linh tử tạm thời để huấn luyện, bắt Nhất Hộ chiến đấu với chính Trảm Phách Đao của mình bên trong, thông qua thực chiến liên tục để kích phát tiềm lực.

Kiểu mô típ đánh không lại rồi đi tu luyện này vẫn rất cần thiết, đáng tiếc cách tu luyện trong Tử thần cũng hơi đơn điệu, cứ lấy kiếm chém nhau, chỉ là Nhất Hộ đổi đối thủ thôi.

Hơn nữa kiểu tu luyện này trọng tu tâm hơn tu thân, cốt là để Nhất Hộ đạt được đốn ngộ và giác ngộ trong quá trình chiến đấu.

Chỉ cần một chút kiên trì trong tâm linh, cậu sẽ mạnh lên, sức mạnh giống như món quà dâng tận cửa chứ không hẳn là tu luyện mà có, mục đích tu luyện cũng không phải cường hóa thân thể mà là tìm chìa khóa mở hộp quà.

Chỉ cần có chìa khóa, các loại buff của Nhất Hộ sẽ nối đuôi nhau xuất hiện, không cần tích lũy.

Thế nên khi tu luyện, Nhất Hộ không phải vùi đầu khổ luyện mà là đối mặt với những lần quấy nhiễu và chất vấn của đối thủ, liên tục khảo vấn các câu hỏi triết học: Ta là ai, ta từ đâu đến, ta đi về đâu.

Mồ hôi không nhiều, nhưng tâm vấn thì vô số.

Mỗi khi Nhất Hộ hạ quyết tâm vì mục tiêu, cậu lại nhận được sức mạnh.

Ngay từ đầu, mọi kỹ năng mạnh mẽ đã được cài đặt sẵn, chỉ chờ cậu mở ra.

Tử thần cần trăm năm tu luyện, Nhất Hộ chỉ cần vài ngày tìm linh cảm.

Ở một phía khác, các Lữ họa tuy bị chia cắt nhưng đều tiến về một mục tiêu.

Họ có thể không thân với Lộ Kỳ Á, nhưng họ tin tưởng Nhất Hộ, sẵn lòng vì người bạn này mà hiến dâng mạng sống.

Ba người họ thực sự nỗ lực, thực ra chuyện này vốn chẳng liên quan đến họ, nhưng tình nghĩa giữa những người trẻ tuổi thật khiến người ta cảm động: Đây chính là tình đồng chí cách mạng kiên định nha.

Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện, làm Tỉnh Thượng Chức Cơ và Thạch Điền Vũ Long giật bắn mình.

Họ trốn tránh vất vả, sau đó trộm bộ Tử bá phục để giả mạo Tử thần mới đi đến đây, người trước mắt nhìn qua đã biết không phải Tử thần bình thường, cả hai căng thẳng đến đổ mồ hôi hột.

Chương 1019

Đội trưởng Đỗ Lan.

Ngay khi cả hai đang sợ muốn chết, Sơn Điền Hoa Thái Lang người được Nhất Hộ ủy thác đi tìm mọi người từ trong ngõ nhỏ chạy ra.

Hắn đã nghe Nhất Hộ mô tả về bạn mình, chỉ không ngờ họ xui xẻo thế nào lại đụng phải Đội trưởng khó nhằn nhất Thi Hồn Giới.

Cậu là người Tứ phiên đội.

Vâng, tôi là đệ thất tịch Tứ phiên đội, Sơn Điền Hoa Thái Lang.

Sơn Điền cũng sợ.

Tử thần mới xuất hiện dường như đang giúp mình, hai vị Lữ họa lập tức hiểu ý, không lên tiếng để người mới đến ứng phó.

Đỗ Lan cảm thấy rất thú vị, thái độ của các Tử thần đối với án tử của Lộ Kỳ Á có thể nói là khác biệt một trời một vực, phân thành hai phe: bảo vệ và phản đối, gần như không ai giữ thái độ trung lập.

Hiện tượng này khiến Đỗ Lan hứng thú, nó cho thấy cấu trúc thành phần Tử thần có sự phân hóa và tư duy độc lập khi gặp vấn đề.

Phần lớn Tử thần đồng tình với Lộ Kỳ Á đều xuất thân từ Lưu Hồn Nhai.

Tổng đội trưởng thành lập Chân Ương Linh Thuật Học Viện, thu nhận con em bình dân và bần dân từ Lưu Hồn Nhai trở thành Tử thần, nhưng thứ họ bảo vệ lại không phải lợi ích của Lưu Hồn Nhai mà là lợi ích của Tịnh Linh Đình.

Thực trạng không thay đổi, Tử thần xuất thân bình dân sẽ làm việc cho có lệ.

Án tử của Lộ Kỳ Á một lần nữa khiến họ thấy rõ sự vô tình của quý tộc Tịnh Linh Đình.

Đầu tiên, xuất thân của Lộ Kỳ Á rất đặc thù, có thể nói là phượng hoàng bay ra từ Lưu Hồn Nhai, khiến bình dân cảm thấy gần gũi, việc cô được gả vào hào môn lại khiến mọi người ngưỡng mộ.

Lộ Kỳ Á chính là mục tiêu và hình mẫu của cư dân Lưu Hồn Nhai, họ thấy ở cô khả năng thăng tiến, cho rằng mình cũng có thể trở thành một phần của quý tộc nếu nỗ lực.

Nhưng giờ đây, thần tượng một thời lại bị đẩy lên đoạn đầu đài một cách vô tình, mà gia tộc quý tộc nhận nuôi cô lại không có bất kỳ hành động nào.

Nhìn thấy vậy, mọi người chợt nhận ra nỗ lực bấy lâu nay chỉ là huyễn tưởng, bình dân vẫn là bình dân, không bao giờ được quý tộc tiếp nhận.

Nếu là một người mang huyết thống quý tộc thực sự gặp chuyện như Lộ Kỳ Á, tuyệt đối sẽ không bị phán tử hình.

Phút chốc, đám Tử thần bình dân nhận ra sự hư ngụy của giai cấp quý tộc, sự ngưỡng mộ dành cho Lộ Kỳ Á biến thành đồng cảm.

Trong chuyện này, họ có thể lờ đi thì lờ đi, thậm chí trực tiếp hoặc gián tiếp giúp đỡ Lữ họa, đó mới là lý do đám Nhất Hộ có thể đại náo Tịnh Linh Đình.

Tử thần bình dân hy vọng thông qua chuyện này phát đi một thông điệp: họ rất bất mãn.

Có điều sự kháng nghị không lời này đối với quý tộc chẳng đáng là bao, họ chỉ nghĩ Tử thần vô năng nên gây sức ép lên Tổng đội trưởng, yêu cầu giải quyết ngay vấn đề.

Sơn Điền Hoa Thái Lang, Tỉnh Thượng Chức Cơ, Thạch Điền Vũ Long nhìn vị Đội trưởng kỳ quặc trước mắt đột nhiên nhìn về phía xa, thầm nghĩ hắn đang làm gì.

Giờ họ căng thẳng đến chết, nếu Đỗ Lan phát hiện họ mặc đồ trộm được thì tiêu đời.

Họ không biết tâm trí Đỗ Lan đang bay xa, nghĩ về những mâu thuẫn giai cấp ở Thi Hồn Giới đang bùng nổ mạnh mẽ lấy sự kiện Lộ Kỳ Á làm ngòi nổ, sự bất mãn của Tử thần bình dân đã đạt đỉnh, chính là lúc có thể lợi dụng để thúc đẩy tiến trình pháp trị.

Đội trưởng Đỗ Lan, nếu không có chuyện gì, tôi xin phép dẫn họ đi trước.

Hoa Thái Lang thầm nghĩ cứ trì hoãn thế này không tốt, họ cần rời đi ngay.

Mấy đứa không cần về nữa, ta đang cần người giúp việc, đi theo ta.

Tiêu rồi, hắn phát hiện rồi sao.

Thạch Điền Vũ Long và Tỉnh Thượng Chức Cơ nhìn nhau, Hoa Thái Lang cũng đại kinh thất sắc: Nhưng thưa ngài, Tứ phiên đội chúng tôi cũng có nhiệm vụ.

Nỗ lực cuối cùng.

Đội trưởng của các cậu là người tốt, chắc không để ý việc ta mượn vài thuộc hạ đâu.

Mão Chi Hoa Liệt hiện tại đúng là người tốt, nếu không tính đến những gì cô ta đã làm trong quá khứ xa xôi.

Không còn cách nào, Hoa Thái Lang ra hiệu hai người bạn đi theo, đừng nói gì, cứ im lặng đóng giả Tử thần là được.

Đi được vài bước, Đỗ Lan đột nhiên dừng lại quay đầu nhìn ba người, thấy họ sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu.

Các cậu quên chuyện rất quan trọng rồi, Đội trưởng Mão Chi Hoa Liệt chưa nói với các cậu sao.

Chuyện quan trọng.

Hoa Thái Lang sao mà biết được, hai Lữ họa trẻ tuổi càng thêm lo sợ, chẳng lẽ lộ tẩy.

Họ vào thế cảnh giác, sẵn sàng tấn công.

Đỗ Lan cười thầm trong bụng, dọa cho các ngươi sợ chết khiếp.

Mỉm cười đi, hãy nhớ Tử thần chúng ta phải lấy nụ cười làm trọng, cười với mọi vong hồn, để họ sau khi chết cũng cảm thấy được phục vụ tận tình như ở nhà.

Mỉm cười.

Đúng là Tử thần cần mỉm cười.

Hoa Thái Lang sực nhớ người trước mặt chính là kẻ khởi xướng phong trào phục vụ bằng nụ cười, hắn vì căng thẳng mà quên béng mất, lập tức nặn ra một nụ cười: Tất nhiên là không quên rồi, Đội trưởng chúng tôi thích nhất là phục vụ bằng nụ cười mà, phải không.

Hai người sao cũng quên cười thế, mau cười lên.

Hắn nháy mắt lia lịa với hai người bạn.

Hai thiếu niên Trái Đất lập tức hiểu ý, lộ ra nụ cười gượng gạo, trong lòng đầy rẫy lời muốn chửi thề nhưng giờ chỉ có thể miễn cưỡng mỉm cười.

Rất tốt, vậy chúng ta đi thôi.

Đỗ Lan thấy họ đều đang gượng cười thì tỏ vẻ rất hài lòng.

Cả nhóm đi tới dưới chân Song Cức, Hoa Thái Lang không hiểu Đỗ Lan định làm gì, dọc đường cứ tính chuyện bỏ trốn, nhưng nghĩ đến thực lực đáng sợ của Đỗ Lan, hắn không dám manh động.

Hai Lữ họa càng không hiểu, cho tới khi đứng dưới đài xử hình vẫn ngơ ngác.

Nhiệm vụ hôm nay của chúng ta là trang trí đài hành hình, các cậu thấy mấy bức phù điêu bên dưới không.

Ta định thay đổi nội dung một chút, đổi thành: Nhiệt liệt chào mừng phạm nhân thứ một ngàn của Song Cức, chương trình khuyến mãi mua một tặng một, xử tử một người tặng một cỗ quan tài, ai đến trước nhận trước.

Các cậu thấy sao.

Quả nhiên là Đội trưởng Đỗ Lan, không ai lường trước được.

Hai người từ Trái Đất ngơ ngác, không hiểu Đỗ Lan nói gì, chỉ thấy hắn đang biến chuyện nghiêm trọng thành trò đùa.

Đội trưởng Đỗ Lan, Lộ Kỳ Á tiểu thư tội không đáng chết.

Hoa Thái Lang lấy hết can đảm mới dám nói câu này trước mặt Đỗ Lan.

Đỗ Lan cười: Số Tử thần biết cô ấy tội không đáng chết rất nhiều, nhưng Lộ Kỳ Á vẫn phải lên đài hành hình, thành thật mà nói ta cũng thấy án tử quá nặng.

Nghe Đỗ Lan nói vậy, mắt ba người sáng lên, hình ảnh Đỗ Lan trong mắt họ lập tức thay đổi.

Tỉnh Thượng Chức Cơ càng kích động nói: Nếu mọi người đều nghĩ Lộ Kỳ Á không đáng chết, tại sao mọi người không cứu cô ấy.

Hoa Thái Lang toát mồ hôi hột, đã bảo đừng mở miệng rồi, Chức

Cơ vừa mở miệng đã gọi Lộ Kỳ Á đồng học, Thi Hồn Giới làm gì có cách gọi đó, lộ tẩy rồi.

Nhưng Đỗ Lan dường như không nghe thấy, chỉ hứng thú nhìn cô gái: Cô có ý tưởng đấy, hay là theo ta học nấu ăn đi.

Phụt, Thạch Điền Vũ Long cứ tưởng Đỗ Lan có cao kiến gì, không ngờ lại nói nhảm.

Cậu cũng không im lặng nữa, cậu muốn chỉ trích Đỗ Lan hèn nhát không dám làm gì dù là Đội trưởng, chỉ trích Thi Hồn Giới bất công này: Tôi thấy các người căn bản là sợ cường quyền nên không dám phản kháng.

Hoa Thái Lang ôm mặt, đúng là Lữ họa chẳng sợ trời chẳng sợ đất, cái gì cũng dám nói.

Không sai, Trung ương Tứ thập lục thất chính là cường quyền, cả Thi Hồn Giới đều biết, nhưng thực sự không ai dám phản kháng.

Thiếu niên, cậu nói cũng không sai.

Hay là ta đưa cậu tới trước mặt Tổng đội trưởng của Hộ Đình Thập Tam Đội, cậu cứ trực tiếp nói những lời này với ông ấy, biết đâu ông ấy sẽ nể tình mà để lại cho cậu cái xác toàn thẹn.

Đỗ Lan cười nói: Cường quyền sở dĩ là cường quyền, vì nó được bảo vệ bởi sức mạnh mà người thường không thể chiến thắng.

Nếu chỉ vài câu nói hay vài người là lật đổ được thì gọi gì là cường quyền nữa.

Thạch Điền Vũ Long lặng người, Đỗ Lan nói cũng không sai, chuyện mà Tử thần nào cũng biết, một người ngoài không hiểu rõ chi tiết như cậu thực sự không nên chỉ trích họ.

Sau khi Vạn Giải, Đông Tiên Yếu vẫn chưa thể giết được kẻ địch.

Năng lực tước đoạt cảm quan dù sức tấn công không mạnh nhưng tuyệt đối là chiêu thức quái dị nhất, khiến kẻ địch chỉ có thể bất lực cảm nhận nỗi đau bị đao kiếm chém vào người.

Sự tuyệt vọng mà nó mang lại chính là lý do khiến Đông Tiên Yếu trở thành nhân vật nguy hiểm.

Chỉ cần Đông Tiên Yếu thích, hắn có thể lăng trì kẻ địch, hành hạ từ từ.

Đỗ Lan gì chứ, ngưng đọng thời gian gì chứ, vô song Vạn Giải cũng chỉ đến thế thôi.

Đông Tiên Yếu đã thực sự động sát tâm, việc Đỗ Lan đối phó Thị Hoàn Ngân khiến hắn từng tưởng rằng bí mật giữa họ bị phát hiện.

Lam Nhiễm, Thị Hoàn Ngân, Đông Tiên Yếu chính là ba kẻ phản bội trong hàng ngũ Tử thần.

Thời trẻ Đông Tiên Yếu quen biết một người phụ nữ đã có chồng, đó là một người phụ nữ lạc quan, khoát đạt và hết lòng vì chính nghĩa, cô ấy nói muốn trở thành Tử thần để bảo vệ mọi người.

Chương 1020

Khi đó, người phụ nữ xinh đẹp ấy chính là mặt trời trong đời Đông Tiên Yếu, là ánh sáng và hơi ấm vĩnh cửu trong lòng hắn.

Bất kể tính cách, ngoại hình hay chí hướng, cô ấy đều hoàn mỹ.

Thế nhưng trở thành Tử thần không có nghĩa là có thể thực thi chính nghĩa, người phụ nữ ấy cuối cùng bị chính chồng mình sát hại.

Nguyên nhân chỉ vì cô chỉ trích hành vi sát hại đồng liêu bất chính nghĩa của chồng mình.

Cuối cùng người chồng bị đưa đến Trung ương Tứ thập lục thất để thẩm phán, nhưng kết quả khiến Đông Tiên Yếu vô cùng kinh ngạc: kẻ giết hai mạng người lại không bị phán tử hình.

Điều này khiến Đông Tiên Yếu lần đầu tiên dao động tâm chính nghĩa, hắn nhận ra Trung ương Tứ thập lục thất hay Hộ Đình Thập Tam Đội cũng chỉ là mang danh chính nghĩa mà thôi, căn bản không làm việc chính nghĩa.

Vì vậy từ lúc đó hắn quyết định gia nhập Tử thần, sau đó lật đổ Tịnh Linh Đình.

Mang ý tưởng đó, Đông Tiên Yếu trở thành Tử thần với thành tích xuất sắc, leo lên tận ghế Đội trưởng, nhưng khoảng cách đến mục tiêu hủy diệt Tịnh Linh Đình vẫn còn xa vạn dặm.

Tham vọng của hắn đã bị Lam Nhiễm phát hiện.

Lam Nhiễm rất tán đồng kế hoạch của Đông Tiên Yếu, nói rằng sẵn lòng giúp đỡ, chỉ cần hắn trợ lực cho ông ta.

Lúc đó Đông Tiên Yếu thấy mục tiêu của mình còn quá mờ mịt, lập tức đồng ý gia nhập phe Lam Nhiễm, vì ít nhất Lam Nhiễm có một kế hoạch không tệ, và khả năng thực hiện cũng mạnh hơn hắn, khiến hắn lần đầu thấy mục tiêu thật gần.

Tâm ta, hành động của ta, nhất định sẽ làm rạng rỡ chí hướng ấy.

Đông Tiên Yếu nhẩm lại chí nguyện của người phụ nữ ấy, thề sẽ lật đổ nguồn cơn tà ác là Trung ương Tứ thập lục thất, nên hắn không cho phép bất cứ ai cản trở nhiệm vụ của họ, Đỗ Lan sẽ do hắn xử quyết.

Nhát kiếm thứ hai, Đông Tiên Yếu là người mù, nhưng linh áp chính là đôi mắt của hắn, hắn có thể cảm nhận tất cả.

Đâm xuyên, đâm xuyên cơ thể Đỗ Lan, xuyên thấu linh hồn hắn: Chết đi.

Chết.

Đỗ Lan cười, Cấp độ này mà ngươi đòi giết ta sao.

Tước đoạt thị giác, thính giác, khứu giác, ngay cả xúc giác còn chẳng tước đoạt nổi mà đòi lấy mạng ta, ngươi định làm ta cười chết sao.

Cái gì.

Tại sao âm thanh lại đột nhiên xuất hiện trong não.

Đây là thứ gì.

Đệ thất cảm đấy, ngươi chưa thấy bao giờ phải không.

Đỗ Lan giao lưu với Đông Tiên Yếu qua đệ thất cảm: Thính giác, khứu giác, thị giác, vị giác, xúc giác là ngũ cảm.

Trên ngũ cảm còn có đệ lục cảm, trên đệ lục cảm có đệ thất cảm, trên đệ thất cảm còn có đệ bát cảm.

Cái Vạn Giải của ngươi con nít quá, tước đoạt được tứ giác đã tưởng mình thiên hạ vô địch rồi sao.

Quá ngây thơ.

Không thể nào.

Đệ lục cảm, đệ thất cảm, đệ bát cảm đều là thứ chưa từng nghe thấy: Ngươi lừa người, thế giới này ngoài ngũ cảm ra căn bản không tồn tại đệ lục cảm.

Haha, nói thật cho ngươi biết, ta và vợ sở dĩ có thể dùng nhục thân tiến vào Thi Hồn Giới, lại còn đánh cho đám linh hồn các ngươi tơi bời, chính là vì ta đã cảm ngộ được đệ bát cảm đấy.

Cái gọi là đệ bát cảm chính là cho phép con người dùng thân xác phàm trần tiến vào giới linh hồn, đám ma quỷ các ngươi không hiểu được đâu.

Đỗ Lan cười nói.

Không thể nào, ngươi là Lữ họa, vào đây nhờ thiết bị chuyển di linh tử.

Giống như đám Nhất Hộ, họ vào đây bằng ngoại lực chứ không phải thực lực bản thân.

Nếu chuyển di linh tử thất bại, đám Chức Cơ sẽ bị đẩy ngược về nhân gian.

Vậy giờ ngươi hãy mở mắt ra, cảm nhận sự thần kỳ của đệ bát cảm đi.

Đông Tiên Yếu chỉ cảm thấy trời đất đột nhiên có màu sắc, rồi người phụ nữ mà hắn hằng mong nhớ xuất hiện trước mặt.

Không chỉ mắt hắn khôi phục thị lực, mà ngay cả người đã chết cũng quay về.

Rồi hắn nhìn thấy Đỗ Lan: Đây là ảo giác.

Không, đây là đệ bát cảm, thông linh thiên địa.

Ngay cả những linh hồn đã khuất cũng không hề mất đi, chỉ là tồn tại dưới dạng linh tử giữa trời đất.

Để chuẩn bị đệ bát cảm này tốn chút thời gian, còn bị ngươi làm rách quần áo, thật là quá đáng.

Bình thường ta không thích mấy kỹ năng thần bí này lắm.

Điều này thì không sai, Đỗ Lan biết rất nhiều kỹ năng, nhưng thường dùng những thứ có thể giải thích được, như luyện thành, chuyển hóa vật chất, hoặc là Khí, vận dụng năng lượng sinh mệnh.

Tiểu Vũ Trụ thì Đỗ Lan biết, nhưng hắn thấy nó quá huyền bí, quá duy tâm, đầu ra toàn dựa vào gào thét, vả lại khi dùng Tiểu Vũ Trụ hắn hay gặp mấy hiện tượng kỳ quái chính hắn cũng chẳng giải thích nổi.

Sau khi mở Tiểu Vũ Trụ, dường như vạn vật đều có linh tính, cảm giác thiên địa đại đồng vạn vật hữu linh đó khiến Đỗ Lan thấy mình như bị điên, hắn rất ghét cảm giác này.

Nhưng lần này để đả kích Đông Tiên Yếu, hắn buộc phải dùng đến đệ bát cảm Tiểu Vũ Trụ, mọi thứ hóa thành ý thức linh tử tràn ngập trời đất.

Từ khi Thi Hồn Giới này xuất hiện, mọi ý chí từng tồn tại đều được lưu giữ hoàn chỉnh trong linh tử.

Vì thế Đỗ Lan đã tìm thấy người phụ nữ ấy, để cô ấy nói cho Đông Tiên Yếu biết, việc hắn dùng tính mạng để bảo vệ chính nghĩa đã bị hắn làm vấy bẩn.

Cô ấy chết vì kiên định với chính nghĩa, dù đối phương là chồng mình cô cũng không nhượng bộ.

Và bảo vệ chính nghĩa luôn phải trả giá, đôi khi cái giá chính là mạng sống.

Ta không hối hận, cũng không oán hận anh ta.

Thẩm phán của Trung ương Tứ thập lục thất không có gì bất hợp lý, ta chết vì bảo vệ lý niệm của mình.

Đông Tiên quân, đừng sai càng thêm sai.

Người phụ nữ nói: Chính nghĩa không phải không có cái giá của nó, từ khi ta quyết định thực thi chính nghĩa, ta đã nghĩ đến ngày mình đột ngột ra đi, chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy.

Không thể nào.

Đông Tiên Yếu cứ ngỡ cô ấy sẽ oán hận bảo hắn đi báo thù, không ngờ cô lại nhìn nhận như vậy: Kẻ cặn bã đó vẫn chưa chết, là Trung ương Tứ thập lục thất phán quyết bất công.

Chát.

Mặt Đông Tiên Yếu bị tát lệch sang một bên: Đông Tiên quân, ngươi đang làm vấy bẩn sự hy sinh của ta.

Trung ương Tứ thập lục thất đã đưa ra thẩm phán, chỉ vì ngươi không hài lòng mà họ trở thành bất chính nghĩa sao.

Kẻ lấy mình làm trung tâm, tự coi mình là chính nghĩa như ngươi mới là đáng sợ nhất.

Thế giới này không có gì là thập toàn thập mỹ, khi ta chọn chính nghĩa ta đã biết rõ điều đó.

Chính nghĩa cần sự thỏa hiệp, hy vọng ngươi nhớ kỹ câu này.

Đỗ Lan không ngờ giác ngộ của người phụ nữ này lại cao như thế, quả nhiên là người phụ nữ dám vì chính nghĩa mà chỉ trích chồng.

Nếu còn sống chắc chắn có thể làm một kiểm sát quan, thật đáng tiếc.

Đông Tiên Yếu chưa từng nghĩ như vậy, và cái chính nghĩa mà hắn hằng tự hào bấy lâu nay thực sự chỉ là chính nghĩa cá nhân, chưa bao giờ là của đại chúng.

Trong đệ bát cảm, Đỗ Lan dẫn dắt Đông Tiên Yếu gặp lại người phụ nữ ảnh hưởng đến cả đời hắn, tàn khốc đập tan niềm tin của hắn.

Đừng đi.

Nhưng cuộc gặp gỡ nào cũng đến lúc kết thúc, mọi thứ quy về bóng tối, Đông Tiên Yếu lại trở thành kẻ mù, rồi cảm thấy có người đứng trước mặt mình.

Quá khứ của ngươi thật chẳng đáng để đồng tình chút nào.

Đỗ Lan nói: Tiếc là giờ ngươi không thấy được biểu cảm của ta, nếu không chắc ngươi sẽ hổ thẹn mà chết mất.

Nhưng linh áp có thể cảm nhận được sự giễu cợt của Đỗ Lan, Đông Tiên Yếu lúc này không còn chút chiến ý nào: Ngươi muốn sát muốn giết tùy ý.

Đây là đang tìm cái chết sao.

Sau khi gặp lại người phụ nữ ấy, Đông Tiên Yếu cuối cùng đã hiểu những gì mình làm không phải thứ cô ấy cần, hắn đã hiểu sai về chính nghĩa của cô.

Cái chết có thể bù đắp sai lầm của ngươi sao.

Ngươi biết ngươi và Lam Nhiễm đã giết bao nhiêu người vô tội không.

Đỗ Lan hỏi.

Im lặng, ánh mắt trách cứ của người phụ nữ cứ quanh quẩn trong tâm trí, Đông Tiên Yếu biết mình không thể giấu giếm cô ấy điều gì.

Cảm giác ngẩng đầu ba thước có thần linh chính là đây, hắn càng lúc càng hổ thẹn.

Xem ra ngươi đã nhận ra lỗi lầm, vậy thì hãy ở lại bên cạnh Lam Nhiễm làm nội gián đi.

Ngươi đã muốn thực thi chính nghĩa thì phải sẵn sàng hy sinh để hoàn thành nhiệm vụ nguy hiểm nhất, đối đầu với kẻ địch nguy hiểm nhất.

Lam Nhiễm là kẻ xảo quyệt, hắn đã lên kế hoạch mấy trăm năm, chuẩn bị mấy trăm năm, giờ đã là bước cuối cùng, e là hắn quyết tâm phải đạt được.

Sau khi có được Băng Ngọc, hắn chắc chắn sẽ bỏ trốn, lúc đó cần một người có thể báo cáo tin tức của hắn bất cứ lúc nào, ngươi là lựa chọn không tồi.

Nếu ngươi thực sự thấu hiểu chí nguyện của cô ấy, ngươi nên hoàn thành sứ mệnh vĩ đại này, trở thành người bạn của chính nghĩa, Đội trưởng Đông Tiên.

Đỗ Lan đang dụ dỗ Đông Tiên Yếu đi làm nội gián.

Làm người bạn của chính nghĩa sao.

Ta còn tư cách sao.

Sau khi được giáo huấn một trận, Đông Tiên Yếu vô cùng tự trách, cho rằng mình đã trở thành kẻ xấu.

E là cô ấy cũng thấy được đốm lửa chính nghĩa chưa tắt hẳn trong lòng ngươi, dù ngươi đã làm rất nhiều chuyện xấu.

Chỉ là Lam Nhiễm rất thông minh, làm nội gián rất nguy hiểm, bị phát hiện ngươi sẽ chết.

Chết sao.

Chương 1021

Nhiệm vụ tất tử này thật hợp ý, Đông Tiên Yếu đồng ý.

Rất tốt, giờ ta tước đoạt ngũ cảm của ngươi, mấy ngày tới ngươi hãy nằm nghỉ một lát, sau một thời gian sẽ khôi phục, lúc đó hãy đi hội hợp với Lam Nhiễm.

Đông Tiên Yếu gật đầu.

Thị Hoàn Ngân bị Đỗ Lan đánh trọng thương, hắn giao thủ với Đỗ Lan cũng không có lý do gì toàn mạng trở về.

Tước đoạt ngũ cảm thực sự là hình phạt thích đáng, cứ vậy đi.

Oanh.

Khối cầu đen tan đi, các Tử thần bị linh áp của Đông Tiên Yếu làm kinh động nhanh chóng xuất hiện trước mặt Đỗ Lan.

Chỉ thấy Đông Tiên Yếu nằm trên đất bất tỉnh nhân sự, tuy trên người không có vết thương nhưng linh áp thì chẳng khác gì đã chết.

Mất đi ngũ cảm cũng chẳng khác gì chết, chỉ là tim vẫn đập và hơi thở vẫn còn.

Đỗ Lan, Đội trưởng Đông Tiên Yếu làm sao vậy.

Hắn đoạt lấy thị giác, thính giác, khứu giác của ta, ta đoạt lại thính giác, xúc giác, vị giác, khứu giác của hắn.

Hắn vốn dĩ đã mù nên ta không đoạt thị giác.

Một giao dịch rất công bằng.

Đi cùng Toái Phong còn có Bách Thôn Tả Trận đeo mặt nạ trúc lớn, là một kẻ to con nhưng cử chỉ rất nghiêm túc, hắn là bạn thân của Đông Tiên Yếu.

Đội trưởng Đỗ Lan, ngươi giải thích thế nào về hai vị Lữ họa này.

Bách Thôn Tả Trận gắt giọng hỏi: Có phải Đội trưởng Đông Tiên Yếu phát hiện ngươi bao che Lữ họa nên ngươi đã hạ độc thủ với hắn.

Theo cách nói của các ngươi, lúc này các ngươi cũng thấy ta ở cùng Lữ họa, vậy giờ ta cũng phải hạ độc thủ với ngươi và Đội trưởng Toái Phong sao.

Đỗ Lan bất lực nói: Rõ ràng là hắn ra tay trước, đánh không lại ta nên mới thành ra thế này.

Các ngươi nhìn ta giống kẻ thích bạo lực lắm sao.

Chuyện Đội trưởng Thị Hoàn Ngân còn chưa có lời giải thích, giờ lại đến Đội trưởng Đông Tiên Yếu.

Đội trưởng Đỗ Lan, tôi nghiêm trọng hoài nghi ngài có địch ý với các Đội trưởng chúng tôi.

Toái Phong nói: Tôi sẽ đề nghị Tổng đội trưởng cách chức Đội trưởng của ngài sau khi hành hình Lộ Kỳ Á, chọn người khác lãnh đạo Tam phiên đội.

Đội trưởng Toái Phong, cô nói vậy thì mất vui rồi.

Mọi người cùng so tài cao thấp thôi mà, cần gì phải nâng quan điểm lên thế.

Đỗ Lan cạn lời, Toái Phong này lúc nào cũng nghiêm túc, chẳng lẽ đến tuổi mãn kinh.

Thực ra vị Toái Phong nữ sĩ này có khuynh hướng bách hợp, lại bị người phụ nữ mình kính trọng vô tình bỏ rơi nên có khuynh hướng phản xã hội.

Cộng thêm gia tộc của cô từ xưa đến nay luôn làm công việc xử hình và ám sát, có thể nói là cái bóng dưới ánh sáng, làm công việc bẩn thỉu nhất lại bị người ta kỳ thị, công việc còn đầy nguy hiểm, nên tính cách cô rất nội liễm.

Tục ngữ nói không chết trong im lặng thì sẽ biến thái trong im lặng, Toái Phong rõ ràng là sắp biến thái rồi, nhìn ai cũng không vừa mắt.

Đến cả người cô sùng bái nhất là Tứ Phong Viện Dạ Nhất còn là kẻ phản bội, thế giới này chẳng còn ai đáng tin.

Thời trẻ Toái Phong vô cùng sùng bái Dạ Nhất, tiếc là thế sự vô thường, lòng người dễ đổi.

Toái Phong biết trên đời này ai cũng có thể phản bội mình trong giây tiếp theo, nên thái độ với Đỗ Lan tự nhiên chẳng tốt đẹp gì.

Đây là vì trách nhiệm với Tịnh Linh Đình, trừ khi ngài khai ra toàn bộ bí mật, nếu không tôi phải làm việc công minh.

Toái Phong nói: Bây giờ hãy giao hai vị Lữ họa này cho tôi xử lý.

Không được.

Hoa Thái Lang biết Toái Phong phụ trách đội sát thủ, Lữ họa vào tay cô ta thì chết chắc: Đội trưởng Đỗ Lan, ngài mau giúp họ với.

Thế này đi, chúng ta làm một giao dịch.

Ta giao Tứ Phong Viện Dạ Nhất cho cô, cô giao Lữ họa cho ta.

Dạ Nhất tiên sinh là bạn của chúng tôi, ngài không được làm vậy.

Tỉnh Thượng Chức Cơ nhỏ giọng nói với Đỗ Lan, cô nàng vẫn tưởng Dạ Nhất chỉ là con mèo đen nên gọi là Dạ Nhất tiên sinh.

Toái Phong lập tức kích động.

Bao nhiêu năm rồi.

Tính chính xác thì đã một trăm mười năm rồi, cuối cùng cũng nghe thấy tên người phụ nữ phản bội Tịnh Linh Đình ấy.

Khuôn mặt cô lập tức đanh lại, nghĩ đến người mình sùng bái nhất lại làm mình tổn thương sâu sắc nhất, Toái Phong cảm thấy máu trong người như sôi lên.

Đỗ Lan thầm nghĩ đây không phải giận dữ, đây là yêu đấy chứ.

Cơ mà Tứ Phong Viện Dạ Nhất hình như là người dị tính.

Vả lại vẻ nghiêm túc của Toái Phong thực ra đều là giả vờ, nội tâm cô rất yếu đuối, là một tiểu thụ chính hiệu.

Chắc chắn gặp Dạ Nhất xong cái vẻ anh khí này sẽ tan biến hết, cuối cùng lại bị kẻ dị tính như Dạ Nhất nắm thóp, tùy ý nhào nặn thôi.

Cô ta ở đâu.

Toái Phong nhìn chằm chằm Đỗ Lan, ép hỏi tung tích Dạ Nhất.

Cô phải đồng ý để ta xử lý Lữ họa đã.

Được.

Lữ họa hoàn toàn không quan trọng bằng Dạ Nhất, Toái Phong vì việc tư mà quên béng việc công.

Tứ Phong Viện Dạ Nhất đang ở trong rừng thuộc khu 67 Lưu Hồn Nhai, cô ta tạo ra một không gian tu luyện, cô tới đó chắc chắn sẽ tìm thấy.

Bán đứng Dạ Nhất không chút do dự, Đỗ Lan tỏ vẻ hai người có thành đôi được không là tùy ở cô đấy, Toái Phong chan.

Hưu.

Toái Phong dùng Thuấn bộ nhảy vọt hàng chục trượng, chớp mắt đã biến mất.

Bách Thôn Tả Trận cũng không muốn đánh với Đỗ Lan, hắn phải đưa bạn thân đến Tứ phiên đội chữa trị.

Đại thúc, ngài giỏi quá, thế này nhất định cứu được Lộ Kỳ Á đồng học.

Tỉnh Thượng Chức Cơ không tâm cơ, thấy Đỗ Lan bảo vệ họ liền khẳng định ngay hắn là đại hào nhân.

Mấy đứa đến chỗ an toàn mà trốn đi.

Người bạn Trà Độ Thái Hổ của mấy đứa chắc cũng đang ở Tứ phiên đội, Hoa Thái Lang, cậu đưa họ qua đó lánh tạm, Đội trưởng Mão Chi Hoa Liệt nhất định sẽ không làm khó họ đâu.

Tiễn ba người rời đi, Đỗ Lan nhìn về phía Song Cức cao chọc trời, thầm nghĩ ngày mai là lúc hành động, đến lúc đó có thể không động thủ thì tốt nhất đừng động thủ, cứ bắt nạt người khác mãi hắn cũng thấy tội lỗi.

Khoảnh khắc trang nghiêm đã đến, bốn tên đao phủ đứng ở bốn góc, áp giải tử tù vào giữa Song Cức.

Theo lý thuyết, tất cả các Đội trưởng Đội Tử thần đương nhiệm đều cần có mặt để tham gia nghi thức xử tử Hủ Mộc Lộ Kỳ Á, tuy nhiên có vài người đã vắng mặt.

Khởi động Song Cức là một khoảnh khắc vô cùng thần thánh và túc mục của Tịnh Linh Đình.

Pháp trường Song Cức được chia làm hai phần: giá treo cổ cao tới ba mươi mét và một thanh đao khổng lồ cao bốn mươi mét.

Thanh đao khổng lồ đó cũng là Trảm Phách Đao, khi hành hình nó sẽ Thủy Giải thể hiện hình dáng thật sự, đâm xuyên tội phạm để gột rửa tội ác.

Tổng Đội trưởng đích thân chủ trì buổi hành hình.

Ông biết nhiều Tử thần có ý kiến về phán quyết này, nhưng ông tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai thách thức kết quả thẩm phán của Trung ương Tứ thập lục thất.

Mặt trời treo cao, chính là lúc hành hình.

Các Đội trưởng vẫn chưa đến đông đủ, hai môn sinh đắc ý của Tổng Đội trưởng vẫn chưa tới, đó là Đội trưởng Đội 8 Kinh Nhạc Xuân Thủy và Đội trưởng Đội 13 Phù Trúc Thập Tứ Lang.

Hai vị này là học trò thân truyền của Tổng Đội trưởng, rất có thể người kế thừa sau khi ông nghỉ hưu sẽ được chọn từ họ.

Tuy nhiên, hai người họ khác với Tổng Đội trưởng, họ hoàn toàn không đồng tình với phán quyết lần này.

Thêm vào đó, Hủ Mộc Lộ Kỳ Á là cấp dưới mà Phù Trúc Thập Tứ Lang tin tưởng, nên ông quyết định sẽ cướp pháp trường.

Hiện tại có ba nhóm muốn cứu người: Đỗ Lan và Hủ Mộc Bạch Tai, Phù Trúc Thập Tứ Lang và Kinh Nhạc Xuân Thủy, còn có Hắc Khi Nhất Hộ.

Đỗ Lan Đội trưởng, dường như anh đang rất vui.

Đỗ Lan nhìn qua, đó là một khuôn mặt âm dương, tô vẽ hai màu đen trắng, Đội trưởng Đội 12 Niết Kiển Lợi, người phụ trách nghiên cứu khoa học và phát triển kỹ thuật, một kẻ cuồng nghiên cứu.

Niết Kiển Lợi Đội trưởng, anh cũng nhận ra tôi đang vui sao.

Bởi vì tôi thực sự rất vui.

Ồ.

Hủ Mộc Lộ Kỳ Á có thù với anh sao.

Niết Kiển Lợi không hiểu lúc này Đỗ Lan có gì mà vui.

Không phải.

Đỗ Lan đương nhiên không phải vui vì xử tử Lộ Kỳ Á, mà vì cuối cùng anh cũng có cơ hội nói câu nói đó.

Không phải.

Vậy tại sao xử tử tội phạm mà anh lại vui như vậy, chẳng lẽ vì chính nghĩa được thực thi, tà ác bị trừng phạt.

Vẻ mặt đen trắng của Niết Kiển Lợi cho thấy Đỗ Lan không giống loại người đó.

Lát nữa anh sẽ hiểu thôi.

Tổng Đội trưởng nhìn Lộ Kỳ Á đã bị trói chặt, đưa lên đỉnh cao nhất của giá treo cổ, gật đầu ra hiệu đội hành hình có thể bắt đầu Thủy Giải Song Cức.

Chương 1022

Hình cụ được phong ấn bởi mười sợi dây thừng thô chắc, chỉ cần dây thừng được cởi ra, uy lực thực sự của thanh thế đao bốn mươi mét sẽ hiện ra không sót một chút gì.

Có lẽ Song Cức đã nhiều năm không thể hiện tư thái thật sự, hôm nay dưới sự chứng kiến của các Đội trưởng, hãy nở rộ đi, ngọn lửa nghiệp hỏa thiêu rụi tội ác.

Hãy nhìn xem, hình thái thật sự của Song Cức sẽ hiện ra trước mắt các ngươi, hãy mang lòng sợ hãi đi, kẻ chấp hành cực hình cuối cùng này sẽ xuyên qua cơ thể tội nhân, kết thúc cuộc đời tội lỗi của ả.

Tổng Đội trưởng khí thế bàng bạc khiến các Đội trưởng phải giữ sự kính sợ với Song Cức và tôn trọng Trung ương Tứ thập lục thất.

Uỳnh.

Đó là một con phượng hoàng khổng lồ với sải cánh hàng trăm mét, được cấu thành từ ngọn lửa vàng rực, đây chính là hình thái thật sự của Song Cức Hủy Hoàng Vương, hóa thân chính nghĩa mang sức mạnh phá hoại của một triệu thanh Trảm Phách Đao.

Lúc này, phượng hoàng lửa vàng đã khóa chặt Lộ Kỳ Á.

Không thể cử động, Lộ Kỳ Á chỉ cảm thấy sức nóng từ ngọn lửa như muốn nướng chín mình, nếu hình cụ như vậy đâm xuyên qua mình, linh áp của cô cũng sẽ bị bốc hơi sạch sẽ.

Đây chính là kết cục cuối cùng của kẻ tội đại ác cực sao.

Lộ Kỳ Á biết hôm nay mạng sống của mình đã đi đến hồi kết, điều cô có thể làm lúc này là chết một cách có tôn nghiêm.

Tới đi, hãy để lửa phượng hoàng mãnh liệt hơn nữa, cô không hối học vì những gì mình đã làm.

Đỗ Lan ngẩng đầu nhìn phượng hoàng lửa che kín bầu trời, thầm nghĩ chỉ là tử hình thôi có cần làm hoa lệ thế không.

Sau đó anh cảm thấy Hủ Mộc Bạch Tai đang nhìn mình, biết rằng hắn đang đợi ám hiệu.

Tổng Đội trưởng thấy phượng hoàng đã hiện thân, khẽ gật đầu: Giờ đã đến, hành hình.

Câu nói này có lẽ là lời cuối cùng mà Lộ Kỳ Á nghe được.

Phượng hoàng ngẩng đầu hót vang, hỏa lực lại tăng thêm, uy lực của một triệu thanh Trảm Phách Đao ngưng tụ lại chuẩn bị thực thi cực hình.

Tới rồi tới rồi, chính là lúc này, Đỗ Lan đã chuẩn bị xong.

Đao hạ lưu nhân.

Đỗ Lan cảm thấy quá sảng khoái, câu nói này mới đúng không khí cướp pháp trường chứ, cuối cùng cũng hét ra được rồi.

Mọi người đại kinh thất sắc, không ngờ Đỗ Lan lại lên tiếng vào khoảnh khắc mấu chốt.

Tổng Đội trưởng sa sầm mặt mày: Đỗ Lan Đội trưởng, cậu có lời gì muốn nói, chẳng lẽ muốn biện hộ cho tội phạm.

Đỗ Lan nhún vai: Tôi chỉ thấy câu Đao hạ lưu nhân rất hợp với hoàn cảnh hiện tại, nhịn không được nên hét hộ người khác thôi, có phải không Bạch Tai lão đệ, còn cả Kinh Nhạc Xuân Thủy, Thập Tứ Lang, và cả Hắc Khi Nhất Hộ nữa.

Mọi người nhìn quanh, từ khi nào.

Không biết từ bao giờ, bốn người bị Đỗ Lan điểm danh đều đã xuất hiện.

Trước đó rõ ràng chỉ có Hủ Mộc Bạch Tai, nhưng giờ ngay cả Lữ Họa cũng đã ra mặt.

Cũng đã đến lúc phải ra rồi, nếu không Lộ Kỳ Á sẽ thực sự phải chết.

Các ngươi muốn phản bội Hộ Đình Thập Tam Đội sao.

Tổng Đội trưởng thấy bọn họ từng người một gươm súng sẵn sàng, liền biết bọn họ muốn cướp pháp trường: Phán quyết xử tử Hủ Mộc Lộ Kỳ Á là do Trung ương Tứ thập lục thất quyết định, là mệnh lệnh thần thánh bất khả xâm phạm.

Các ngươi dám ngăn cản hành hình, đồng nghĩa với phản bội Tịnh Linh Đình, phản bội Thi Hồn Giới.

Mà phản bội, đồng nghĩa với việc đối đầu với ta.

Linh áp của lão yêu quái ngàn năm bộc phát, không ngờ lại không yếu hơn con phượng hoàng trên trời.

Kinh Nhạc Xuân Thủy và Phù Trúc Thập Tứ Lang cười khổ, họ đều biết thầy mình sẽ như vậy.

Lão sư, chúng con đều có dị nghị với phán quyết của Trung ương Tứ thập lục thất, Lộ Kỳ Á quả thực có lỗi, nhưng tội không đáng chết.

Điều đó không phải do chúng ta quyết định.

Linh áp của Tổng Đội trưởng như nham thạch nóng bỏng khiến nhiệt độ không gian tăng lên năm mươi độ: Không ai có thể ngăn cản tử hình của Lộ Kỳ Á.

Lắm lời quá lão già.

Hắc Khi Nhất Hộ chẳng biết từ bao giờ đã nhảy lên giá treo cổ cao ba mươi mét: Yo, Lộ Kỳ Á, tôi tới cứu cô đây.

Đồ ngốc, cậu sẽ chết đó, tôi đã bảo cậu rời khỏi Thi Hồn Giới rồi mà.

Lộ Kỳ Á trong lòng tuy cảm động, nhưng nghĩ đến hành vi của Nhất Hộ là đối đầu với cả Thi Hồn Giới, liền thấy chính mình đã hại cậu.

Cô vì giúp tôi mới phạm lỗi, bây giờ tôi nên báo đáp cô.

Nếu lúc đầu không có cô, cả gia đình tôi có lẽ đã chết dưới tay Hư rồi, cho nên tới cứu cô là việc tôi nên làm.

Hắc Khi Nhất Hộ nói.

Hủ Mộc Bạch Tai chỉ nắm chặt chuôi kiếm, cảnh giác nhìn Tổng Đội trưởng.

Sức mạnh của Tổng Đội trưởng còn mạnh hơn ông dự đoán, nhưng con đường mình đã chọn thì chỉ có thể bước tiếp, còn về em vợ thì tạm thời giao cho Hắc Khi Nhất Hộ bảo vệ.

Hủ Mộc Bạch Tai, ngươi cũng muốn dị nghị với phán quyết của Trung ương Tứ thập lục thất sao.

Lão già nhìn về phía Hủ Mộc Bạch Tai, thất vọng lắc đầu: Từng người các ngươi thật khiến lão phu thất vọng.

Nhưng các ngươi không ngăn cản được hành hình đâu, Hủy Hoàng Vương, lập tức thi hành tử hình.

Phượng hót một tiếng, chấn động Tịnh Linh Đình, trực tiếp dọa cho những linh hồn nhỏ bé sợ đến ngây người, không dám cử động.

Hủy Hoàng Vương mang theo sát khí và sức mạnh chém hồn, tiếng kêu bi thảm của nó chính là để Tử thần biết hậu quả nghiêm trọng của việc phạm sai lầm.

Đây là sức mạnh của một triệu thanh Trảm Phách Đao, các ngươi căn bản không ngăn cản nổi.

Tổng Đội trưởng túc mục nói.

Tại pháp trường Song Cức, việc hành hình Lộ Kỳ Á vẫn tiếp tục.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, phượng hoàng lửa lại tung cánh hùng dũng, lửa tỏa bốn phía, rồi từ từ lao về phía Lộ Kỳ Á.

Xuân Thủy.

Phù Trúc Thập Tứ Lang thấy ái tướng đối mặt với cái chết, vội vàng lấy ra vũ khí đã chuẩn bị với cái giá cực lớn trước đó, vốn thuộc về khiên của nhà Tứ Phong Viện: Cho tớ mượn linh áp.

Phù Trúc Thập Tứ Lang là một trong những môn sinh đắc ý của Tổng Đội trưởng, nhưng trong Hộ Đình Thập Tam Đội ông không hề dựa dẫm vào danh tiếng của thầy, cũng không có tham vọng quyền lực mạnh mẽ, ông chỉ lặng lẽ làm một bệnh mỹ nam ở Đội 13.

Từ nhỏ thể nhược đa bệnh, nhưng thực lực của ông lại rất mạnh mẽ, tuy nhiên sự mạnh mẽ đó được xây dựng trên cơ sở lấy nội tạng làm vật tế để duy trì mạng sống.

Ngay cả ông cũng không biết mình có thể duy trì được đến bao giờ, được giây nào hay giây đó.

Ngày thường an phận thủ thường, nhưng lần này vì để đòi lại công bằng cho cấp dưới, ông cũng liều mạng để ngăn cản phượng hoàng lửa.

Không phải Phù Trúc Thập Tứ Lang muốn đối đầu với thầy, mà thực sự là ngoài cách này ra không còn cách nào khác.

Trước đó ông đã viết rất nhiều báo cáo để tranh luận, nhưng vô dụng, sau khi Trung ương Tứ thập lục thất phán quyết, Tổng Đội trưởng căn bản sẽ không lật lại bản án của Lộ Kỳ Á.

Bất đắc dĩ mới phải cướp pháp trường hôm nay.

Còn Kinh Nhạc Xuân Thủy cũng cho rằng thẩm phán Lộ Kỳ Á không công bằng.

Anh là một quý tộc thuần chủng, nhưng là con thứ nên từ nhỏ đã cảm nhận được sự đấu đá ngầm trong gia tộc quý tộc.

Thay vì nói anh đồng cảm với Lộ Kỳ Á, chi bằng nói anh thất vọng với gia tộc Hủ Mộc.

Là con thứ, anh cũng không được coi trọng trong gia đình quý tộc, là đối tượng bị chèn ép, tình cảnh này thậm chí còn không bằng Lộ Kỳ Á con gái nuôi của nhà Hủ Mộc.

Vì vậy Kinh Nhạc Xuân Thủy thấy hình bóng mình trên người Hủ Mộc Lộ Kỳ Á, nên đồng cảm với cô, nghĩa vô phản cố hỗ trợ bạn thân cứu người.

Tới đây.

Tuy bình thường Kinh Nhạc Xuân Thủy là một ông chú lười biếng, nhưng vào lúc mấu chốt không hề xích mích, cùng Thập Tứ Lang truyền linh áp vào khiên của gia tộc Tứ Phong Viện.

Chiếc khiên này chính là một pháp khí, hơn nữa còn cùng đẳng cấp với Song Cức, sau khi kích hoạt cũng có thể thi triển uy lực của một triệu thanh Trảm Phách Đao.

Các ngươi dám.

Tổng Đội trưởng thấy chiếc khiên đó liền cảm thấy không ổn, tuy không biết học trò mình lấy khiên từ đâu, nhưng chiếc khiên đó quả thực có thể ngăn cản Song Cức, trong nháy mắt linh áp trên người bùng cháy vì phẫn nộ.

Các Đội trưởng xung quanh đều đại kinh thất sắc, Tổng Đội trưởng đã nghiêm túc rồi.

Những Đội trưởng khác đều đứng xem kịch, lúc này họ giúp bên nào cũng không hay, nên cứ xem trước đã.

Mọi người đi cứu người đi, tôi sẽ ngăn cản Tổng Đội trưởng.

Chính là Hủ Mộc Bạch Tai bước ra: Tán lạc đi, Thiên Bản Anh.

Mọi người vạn lần không ngờ người đầu tiên rút kiếm hướng về Tổng Đội trưởng lại là Hủ Mộc Bạch Tai luôn giữ vẻ mặt nghiêm nghị, tấm gương của Thi Hồn Giới, biểu tượng nhan sắc của Hộ Đình Thập Tam Đội, hình mẫu của Tử thần.

Tôi biết ngay hắn là kẻ giả vờ nghiêm chỉnh mà.

Kiếm Bát bật cười, cảm nhận được bầu không khí căng thẳng giữa mọi người, hắn cũng ngứa ngáy tay chân, nhưng hắn vẫn biết nặng nhẹ, chỉ khi đảm bảo mọi người an toàn mới có thể ra tay, đây là việc nội bộ của Tử thần, hắn cũng không muốn làm chết người.

Hủ Mộc Đội trưởng.

Phù Trúc Thập Tứ Lang không ngờ đối phương sẽ đứng ra, nhưng có viện trợ là tốt rồi: Giao cho anh đấy.

Ông tiếp tục kích hoạt khiên.

Tổng Đội trưởng nhìn Hủ Mộc, ngọn lửa giận dữ bùng cháy không dứt: Hành vi của ngươi sẽ khiến gia tộc ngươi mang danh ô nhục là kẻ phản đồ.

Kẻ mạnh thực sự sẽ không quan tâm người khác đánh giá mình thế nào.

Trải nghiệm đoạn thời gian này, sau khi quen biết Đỗ Lan, tam quan của Bạch Tai đã được định hình lại.

Đỗ Lan chưa bao giờ quan tâm người khác đánh giá anh ta thế nào, vì lời đánh giá của người khác căn bản không thay đổi được gì, nhưng một câu nói, một hành động của Đỗ Lan lại có thể thay đổi cả cuộc đời người khác.

Thế nào là kẻ mạnh.

Đỗ Lan mới là kẻ mạnh, không màng ngoại vật, chỉ cầu tâm cảnh thản nhiên.

Hủ Mộc tự soi xét bản thân, phát hiện mình tuy có linh áp nhưng thành tựu cả đời lại dừng lại ở đây.

Chương 1023

Hãy nhìn Hắc Khi Nhất Hộ mà xem, linh áp của cậu ta không thua gì mình, mà sự trưởng thành của cậu ta đã vượt xa mình ở cùng độ tuổi.

Hủ Mộc Bạch Tai phát hiện ra mấu chốt của mọi vấn đề chính là mình gánh vác quá nhiều, hạn chế thực lực, mà giới hạn thực lực lại không thể giúp mình bảo vệ tất cả những gì mình gánh vác.

Hủ Mộc biết những thứ gánh vác không phải là gánh nặng, mà chính là động lực để mình mạnh lên, sở dĩ mình luôn bị trói buộc chỉ vì mình lo lắng quá nhiều.

Ồ.

Mọi người đều phát hiện khí thế của Hủ Mộc Bạch Tai đã khác trước, để đấu với Tổng Đội trưởng, e rằng Hủ Mộc Bạch Tai đã hạ quyết tâm rất lớn.

Đỗ Lan cũng không ngờ khí trường của Bạch Tai đột ngột thay đổi, nhưng anh biết sự thay đổi này là gì, đó là Vô song vạn giải, tên Hủ Mộc này không một tiếng động mà đã hoàn toàn nắm vững sức mạnh này.

Thiên tài nhà Hủ Mộc, ta sẽ cho ngươi biết ngươi không nên đứng ở đây.

Tổng Đội trưởng cũng phát hiện Hủ Mộc có điểm bất thường, nên phát động tấn công, đưa tay vung ngang từ trái sang phải.

Uỳnh.

Không gian đất trời chấn động trong thoáng chốc, luồng khí cuộn trào, cuồng phong nghịch tập, trang phục của mọi người đều bị một sức mạnh cường hãn kéo giật, các Tử thần cấp Phó Đội trưởng thậm chí bị đẩy lùi vài mét.

Này này, Tổng Đội trưởng nghiêm túc rồi đó.

Niết Kiển Lợi biểu thị chuyện không hay rồi, họ nên lùi xa một chút thì hơn.

Huynh trưởng đại nhân.

Lộ Kỳ Á trên cao không ngờ Hủ Mộc Bạch Tai lúc này lại đứng ra.

Chắc chắn là giả mạo rồi.

Hắc Khi Nhất Hộ không thể tin nổi nhìn Hủ Mộc Bạch Tai, đó còn là kẻ máu lạnh mình gặp vài ngày trước sao.

Mấy ngày trước hắn còn ngăn mình cứu Lộ Kỳ Á, sao hôm nay hắn tự mình lên luôn rồi.

Nhất Hộ hoàn toàn mông lung.

Các ngươi vẫn chưa hiểu sao.

Đỗ Lan lên tiếng giải thích: Lúc đó hắn đã lên kế hoạch cướp pháp trường rồi, nên mới không cho Lộ Kỳ Á đi.

Nếu Lộ Kỳ Á lúc đó vượt ngục thì thực sự trở thành tội phạm đào tẩu, kế hoạch Bạch Tai lão đệ chuẩn bị sẽ không dùng được.

Hắn muốn chiến thắng Tổng Đội trưởng, sau đó dùng con đường chính quy để lật lại bản án cho Lộ Kỳ Á, đó mới là điều Tử thần nên làm.

Huynh trưởng đại nhân.

Hóa ra là vậy, Hủ Mộc Lộ Kỳ Á đã hoàn toàn hiểu ra, thì ra huynh trưởng không phải không quan tâm mình, chỉ là anh ấy không giỏi diễn đạt mà thôi.

Hình như tôi đã hiểu lầm anh ta.

Hắc Khi Nhất Hộ thầm nghĩ mình còn từng nguyền rủa Hủ Mộc Bạch Tai, giờ biết chân tướng rồi, chỉ thấy không nên.

Nhưng hiện tại cũng không phải lúc để xin lỗi, Hắc Khi Nhất Hộ nhìn về phía phượng hoàng khổng lồ đang ngày càng tới gần, những người bên dưới cần thời gian chuẩn bị chiêu cuối, vậy thì để cậu cản một trận.

Lộ Kỳ Á thấy Hắc Khi Nhất Hộ chuẩn bị ra tay, liền đại kinh: Dừng tay, Nhất Hộ, đó là Song Cức, tương đương với sức mạnh của một triệu thanh Trảm Phách Đao đấy.

Cô đối với thực lực của Nhất Hộ vẫn còn dừng lại ở vài tháng trước, mà không biết rằng sau ba ngày xa cách phải nhìn bằng con mắt khác, Hắc Khi Nhất Hộ đã không còn là Nhất Hộ của ngày xưa.

Nguyệt Nha Thiên Xung.

Đứng trên giá treo cổ cao ba mươi mét, Hắc Khi Nhất Hộ thể hiện sức mạnh mới nắm vững của mình, linh áp cuồn cuộn trong cơ thể hội tụ lại, bị ép chặt ngưng kết thành một vầng trăng khuyết màu đen.

Lấy Trảm Nguyệt làm điểm bắt đầu, nó bùng phát mạnh mẽ trên bầu trời như một nụ cười đen kịt được phóng đại gấp trăm lần.

Tân nguyệt đen kịt đâm thẳng vào phượng hoàng lửa vàng.

Nguyệt Nha Thiên Xung đối đầu Hủy Hoàng Vương, hai luồng linh áp mạnh mẽ va chạm trên không trung.

Con phượng hoàng ở gần cũng bị nhát kiếm đánh thẳng mặt này làm cho lửa rụng lả tả, nhất thời suy yếu, tranh thủ thời gian cho công tác chuẩn bị của Phù Trúc Thập Tứ Lang.

Lộ Kỳ Á đơn giản là không dám tin đòn tấn công vừa rồi là do Hắc Khi Nhất Hộ thi triển, linh áp bá đạo đó đã hoàn toàn vượt qua cô.

Hắc Khi Nhất Hộ mới biết đến sự tồn tại của Tử thần được vài tháng mà đã vượt qua mấy chục năm tu luyện của cô, đúng là so người với người chỉ thêm tức.

Tổng Đội trưởng thấy Lữ Họa cũng ngông cuồng như vậy, lửa giận càng tăng, thầm nghĩ đợi thu dọn xong Hủ Mộc Bạch Tai rồi sẽ tới lượt ngươi.

Lúc này Hủ Mộc Bạch Tai đứng trước mặt Tổng Đội trưởng đột nhiên hồi tưởng lại quá khứ, về gia tộc mình gánh vác, về lời thề mình mang theo.

Là một người đàn ông hoàn mỹ được nuôi dưỡng bởi gia đình quý tộc, Hủ Mộc Bạch Tai cả đời hiếm khi làm việc gì trái quy tắc.

Tuy nhiên hắn vẫn từng làm, lần đầu tiên là khi hắn cưới một cô gái từ Lưu Hồn Nhai, đối với gia tộc Hủ Mộc mà nói đó đã là tội đại bất kính, nhưng hắn vẫn làm.

Tuy nhiên sau đó hắn đã thề trước tiên tổ rằng từ nay về sau mình sẽ không bao giờ vi phạm quy tắc nữa.

Nhưng hôm nay hắn lại vi phạm, vì một lời thề mà vi phạm một lời thề khác.

Hắn đã hứa với vợ sẽ mãi mãi bảo vệ em vợ, nhưng hắn lại thề trước tiên tổ sẽ không vi phạm quy định gia tộc.

Lần này vì bảo vệ em vợ mà đối kháng với Tử thần mạnh nhất Thi Hồn Giới, chính là tuân thủ lời thề với vợ mà vi phạm lời cam đoan với tiên tổ.

Thực ra trước khi Đỗ Lan khai sáng cho Hủ Mộc, Hủ Mộc vẫn luôn trăn trở, trằn trọc thao thức không yên.

Hắn đương nhiên rất muốn cứu người, hiềm nỗi lại không muốn làm trái lời hứa với tiên tổ năm xưa.

Nhưng Đỗ Lan lại nói với hắn: Lời hứa với người vợ quá cố không thể quên, nhưng quy tắc tổ tông thì có thể sửa.

Hủ Mộc Bạch Tai lúc này mới hạ quyết tâm chọn một trong hai lời hứa, thể hiện bản tâm của mình.

Nếu ngay cả người nhà cũng không bảo vệ được, thì quy tắc gia tộc vứt đi cho rồi.

Từ đó Hủ Mộc Bạch Tai không còn là kẻ do dự thiếu quyết đoán nữa, quay trở lại là chính mình của thuở mới gặp vợ.

Hồi thần lại, linh áp của Hủ Mộc Bạch Tai như kiếm, khí thôn vạn dặm, khuấy động càn khôn: Trán phóng, Thiên Bản Anh chi thi.

Đây không phải là Trảm Phách Đao của hắn sao.

Các Đội trưởng Tử thần đứng xem không hiểu gì nhưng thấy rất lợi hại, linh áp kinh người đó hoàn toàn khác với Trảm Phách Đao trước đây của Hủ Mộc.

Thủy Giải: Tán lạc đi, Thiên Bản Anh.

Vạn Giải: Thiên Bản Anh Cảnh Nghiêm.

Vậy câu chú Trán phóng, Thiên Bản Anh chi thi này là gì.

Các Đội trưởng đều chưa từng nghe qua, Vạn Giải của Hủ Mộc Bạch Tai chẳng phải là xuất hiện vô số lưỡi đao nhỏ xíu như cánh hoa anh đào rơi rụng sao.

Sao giờ lại đổi rồi.

Tổng Đội trưởng cũng trở nên thận trọng, thiên tài nhà Hủ Mộc này quả nhiên không thể coi thường, lần giải phóng đặc biệt này e rằng không đơn giản.

Đây là Vô song vạn giải của Bạch Tai lão đệ.

Đỗ Lan giải thích: Lúc này hắn đã nhân kiếm hợp nhất, bất kể là Trảm Phách Đao hay thực lực bản thân đều tiến triển vượt bậc, nhảy vọt lên một tầng thứ mới.

E rằng để đối phó với Đội trưởng Yamamoto Genryūsai, hắn đã thực sự tung ra toàn bộ thực lực của mình.

Giọng Đỗ Lan rất lớn, mọi người đều nghe thấy, Tổng Đội trưởng đương nhiên cũng nghe thấy: Không ngờ ngươi đã nắm vững Vô song vạn giải, vậy thì đúng lúc cho lão phu mở mang tầm mắt.

Nếu ngươi không tiến bộ, thì sẽ mất mạng dưới kiếm của lão phu.

Uỳnh, Tổng Đội trưởng lần này không chỉ giải phóng linh áp, mà còn có cả sát ý, khoảnh khắc này ông thực sự trở thành Tử thần mang đến cái chết.

Ngay cả khí trường xung quanh cũng biến thành màu đen, giống như tà áo của Tử thần đang lay động.

Uỳnh, cây gậy chống trong tay Tổng Đội trưởng bùng cháy, trong miệng lẩm bẩm: Vạn tượng nhất thiết, giai vi hôi tẫn, Lưu Nhận Nhược Hỏa.

Nhiệt độ lại tăng cao, tất cả mọi người ở Tịnh Linh Đình đều bị luồng linh áp chứa đầy sát ý này làm cho nghẹt thở, Tịnh Linh Đình cũng đang run rẩy, Song Cức phát ra những tiếng động như động đất, dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Hắc Khi Nhất Hộ nuốt nước miếng, thầm nghĩ ông già bên dưới quá đáng sợ, nếu lại gần một chút chắc sẽ chết mất.

Lộ Kỳ Á không thể cử động, chỉ biết lo lắng nhìn anh trai mình, nhưng thấy Hủ Mộc Bạch Tai ngoài mồ hôi lạnh trên trán ra thì mặt không chút sợ hãi.

Đối mặt với cường giả đã cực kỳ lợi hại từ ngàn năm trước, Hủ Mộc Bạch Tai nói không có áp lực là nói dối, nhưng có áp lực cũng phải xông lên, đó mới là nam nhi.

Chuẩn bị xong chưa.

Tổng Đội trưởng lộ ra nụ cười tàn nhẫn, hôm nay ông phải cho đám hậu bối này biết việc thiết lập trật tự Tịnh Linh Đình khó khăn thế nào, sự tồn tại của Trung ương Tứ thập lục thất là cần thiết ra sao, ông phải dạy đám hậu bối cách làm người: Ta tới đây, Hỏa Phần Thành Quách.

Trảm Phách Đao trong tay Tổng Đội trưởng phóng ra ngọn lửa hừng hực, bao vây lấy Hủ Mộc Bạch Tai, muốn cho kẻ địch biết mùi vị bị thiêu nướng.

Lúc này Hủ Mộc Bạch Tai sẽ dùng chiêu thức gì để chống đỡ đây.

Đỗ Lan rất mong đợi Hủ Mộc sau khi mạnh lên sẽ có sức mạnh gì.

Năm ngón tay trắng trẻo thon dài đưa ra ngăn cản ngọn lửa của Tổng Đội trưởng, mọi người đại kinh thất sắc, chẳng lẽ Hủ Mộc Bạch Tai muốn dùng tay không đỡ lấy ngọn lửa nung chảy sắt thép của Tổng Đội trưởng sao.

Tuy nhiên không phải, đó là lưỡi kiếm, lưỡi kiếm anh đào, hoàn toàn khác với chiêu thức trước đây của Hủ Mộc.

Trước đây hắn khống chế hàng ngàn hàng vạn, thậm chí hàng tỷ lưỡi kiếm nhỏ xíu để tấn công, khi sử dụng sẽ khống chế vô số lưỡi đao để phá hoại kẻ địch lặp đi lặp lại.

Nếu số lượng lưỡi đao ít thì rất khó sát thương kẻ địch, nên đòn tấn công của hắn hoàn toàn dựa vào số lượng dao nhỏ, là kiểu kiến đông cắn chết voi điển hình.

Chương 1024

Tuy sau khi Vạn Giải chiến đấu lực không tồi, nhưng việc khống chế vô hạn lưỡi đao lại khiến Hủ Mộc tâm có dư mà lực không đủ, hắn cũng chỉ có thể tập hợp vô số kiếm nhận lại, tấn công kẻ địch bằng trạng thái kiếm nhận trôi chảy có thể thay đổi hình dạng, khi gặp cường địch không có ưu thế gì mấy, dọn lính và làm màu thì là hạng nhất.

Tạo ra nhiều kiếm nhận như vậy, Hủ Mộc Bạch Tai không thể khống chế từng cái một, tối đa chỉ là hợp nhiều kiếm nhận lại để tấn công, có thể nói là làm màu nhiều hơn thực chiến.

Đương nhiên làm màu thực sự rất quan trọng, nhưng là gia chủ của một đại gia tộc, chỉ biết làm màu là không đủ, còn cần sức mạnh bảo vệ người nhà.

Vì vậy sau khi Vô song vạn giải, lưỡi kiếm của Hủ Mộc Bạch Tai chỉ còn lại năm cánh, chính là một đóa anh đào khổng lồ.

Đối mặt với đòn tấn công lửa của Tổng Đội trưởng, Hủ Mộc Bạch Tai sử dụng một trong năm cánh hoa, năm ngón tay mở ra, đóa anh đào sau lưng Hủ Mộc cũng hoàn toàn nở rộ, sau đó một cánh hoa bắn ra.

Quả cầu lửa bị chia làm đôi, lướt qua hai bên người Hủ Mộc Bạch Tai, thiêu rụi mặt đất thành những vệt cháy đen lớn.

Kiếm nhanh quá.

Thậm chí có thể cắt khai ngọn lửa, thực lực của Hủ Mộc Bạch Tai thăng tiến một cách khó tin.

Đồng thời họ cũng nghĩ tới việc Trảm Phách Đao của Hủ Mộc e rằng chính là đóa anh đào sau lưng hắn, đã dung hợp toàn bộ hàng tỷ lưỡi kiếm rồi sao.

Ngươi quả là mang đến cho lão phu một chút bất ngờ.

Tổng Đội trưởng thực sự rất bất ngờ, Vô song vạn giải này quả thực lợi hại: Nhưng nếu mỗi cánh hoa sau lưng ngươi đại diện cho một cơ hội tấn công, ngươi không thể đánh bại lão phu đâu.

Sau một kiếm, cánh hoa sau lưng Hủ Mộc Bạch Tai bớt đi một cánh, khiến Tổng Đội trưởng nghi ngờ liệu có phải Hủ Mộc Bạch Tai đã ngưng tụ uy lực của nghìn vạn thanh kiếm thành năm thanh, mỗi thanh đều có uy lực nhất kích tất sát, nhưng số lượng quá ít.

Ngươi còn bốn kiếm.

Tổng Đội trưởng giúp Hủ Mộc tính toán xong: Vậy thì chúng ta bắt đầu.

Nhiều ngọn lửa hơn ập tới.

Lưu Nhận Nhược Hỏa là Trảm Phách Đao hệ hỏa mạnh nhất Thi Hồn Giới, Tổng Đội trưởng Yamamoto Genryūsai dựa vào thanh đao này bảo vệ Tịnh Linh Đình ngàn năm, chưa từng thất bại.

Có thể nói đao là đao mạnh nhất, người là người mạnh nhất, cái tên của sự kết hợp này chính là vô địch.

Đối mặt với sự khiêu khích từ hậu bối, Tổng Đội trưởng Thủy Giải Trảm Phách Đao, dùng ngọn lửa thiêu rụi kẻ thù, hỏa ngục hừng hực không giảm phong độ năm nào.

Biết khoảng cách giữa mình và Tổng Đội trưởng, Hủ Mộc Bạch Tai cũng thể hiện sức mạnh của mình, Vô song vạn giải, biến Trảm Phách Đao của mình thành đóa anh đào sau lưng, ra một kiếm mất một cánh hoa.

Uỳnh.

Kiếm thứ hai của Hủ Mộc Bạch Tai tạo thành một rãnh sâu hoắm đáng sợ kéo dài từ dưới chân đến tận nơi xa cả ngàn mét.

Đám đông hóng hớt xung quanh đồng loạt thốt lên vãi thật, uy lực của nhát kiếm này còn lớn hơn trước, Hủ Mộc Bạch Tai này định chẻ đôi Thi Hồn Giới sao.

Tổng Đội trưởng cũng giật mình, không đúng, kiếm thứ hai uy lực lớn hơn kiếm thứ nhất quá nhiều, chuyện này là sao.

Lại đến lúc giải thích rồi, dù sao sau khi Trảm Phách Đao mạnh lên chủ nhân sẽ lập tức biết năng lực mới, nên Hủ Mộc Bạch Tai nói: Không sai, Tổng Đội trưởng, ông thực sự đoán đúng rồi, tôi chỉ có thể ra năm kiếm, nhưng mỗi kiếm tôi ra uy lực đều gấp đôi kiếm trước, nghĩa là khi tôi ra kiếm thứ năm, cả Tịnh Linh Đình cũng sẽ bị tôi chẻ đôi.

Vô số khuôn mặt ngơ ngác, thế này cũng được sao.

Anh giải thích rõ hơn một chút đi, uy lực của nhát kiếm là do chính anh quyết định hay Trảm Phách Đao đã quy định cứng rồi.

Nếu anh giảm uy lực ở nhát kiếm đầu tiên thì có ảnh hưởng đến các chiêu sau không, sau này anh muốn mạnh lên thì phải tu luyện thế nào, anh rốt cuộc có phải Tử thần không vậy.

Tử thần giải thích chiêu thức phải tường tận chứ.

Đỗ Lan lải nhải.

Đương nhiên những người khác cũng muốn biết những vấn đề này, nên lần này họ vô cùng đồng tình với Đỗ Lan, hy vọng Hủ Mộc Bạch Tai có thể giải thích rõ ràng.

Cái tên Đỗ Lan này, làm gì có ai đi dò hỏi chiêu thức của chính mình như vậy, nhưng là người đầu tiên thể hiện Vô song vạn giải, thôi thì giải thích cho mọi người một chút vậy: Chiêu thức có hạn chế, đúng như Đỗ Lan nói, uy lực của bốn chiêu sau hoàn toàn phụ thuộc vào uy lực của chiêu đầu tiên.

Nếu tôi chỉ ra kiếm bình thường, thì dù có gấp đôi lên, kiếm cuối cùng cũng chỉ có uy lực gấp mười sáu lần chiêu đầu, chưa chắc đã lợi hại hơn các Trảm Phách Đao khác.

Nhưng vừa rồi để cắt khai ngọn lửa của Tổng Đội trưởng, kiếm đầu tiên tuyệt đối không phải đòn tấn công tầm thường, mà là hội tụ rất nhiều linh áp của Hủ Mộc Bạch Tai, nên các chiêu sau chỉ có thể ngày càng mạnh hơn, dù linh áp của Hủ Mộc Bạch Tai hoàn toàn không theo kịp cũng không sao.

Vậy nếu anh ra hết năm chiêu mà kẻ địch vẫn chưa chết, anh có thể bắt đầu lại từ kiếm thứ nhất không.

Đỗ Lan rất tò mò về chiêu mới của Hủ Mộc Bạch Tai.

Đúng vậy đúng vậy, mọi người đều tò mò, cánh hoa rụng hết mà vẫn còn chiến đấu thì làm sao.

Thì chỉ có thể dùng Quỷ Đạo để tiếp tục chiến đấu, một ngày chỉ có thể tiến hành Vô song vạn giải một lần.

Hủ Mộc Bạch Tai nói, coi như đã khai hết bài tẩy, nhưng hắn không nói rằng chỉ cần mình tiếp tục tu luyện, bội số của mỗi kiếm vẫn có thể tăng lên, không chỉ dừng lại ở hai lần, sau này gấp mười lần cũng là khả thi.

Tổng Đội trưởng, nếu ông đã quyết định chấp nhận kết quả Tịnh Linh Đình bị hủy diệt, thì cuộc chiến của chúng ta vẫn có thể tiếp tục.

Hủ Mộc Bạch Tai nói.

Tổng Đội trưởng rất tức giận, cũng rất bất lực, thiên tài nhà Hủ

Mộc này quả nhiên không đơn giản, nếu thực sự đợi hắn phóng ra kiếm thứ năm, e rằng không chỉ Tịnh Linh Đình bị hủy, mà cả Lưu Hồn Nhai cũng bị vạ lây.

Vì cứu một tội nhân mà ngươi vứt bỏ tất cả, có đáng không.

Cho nên vẫn là nên giảng đạo lý trước.

Đáng.

Hủ Mộc Bạch Tai nói: Trước đây tôi luôn sống sau lớp mặt nạ, nỗ lực duy trì gia quy vì cái gọi là vinh dự gia tộc, nhưng đó không phải thứ tôi cần, những thứ chết chóc lạnh lẽo đó không quan trọng bằng người nhà.

Thực sự thay đổi rồi, Tổng Đội trưởng nhìn chằm chằm Hủ Mộc Bạch Tai: Hành vi của ngươi sẽ khiến gia tộc ngươi mất đi địa vị là một trong Tứ đại quý tộc của Thi Hồn Giới.

Tứ đại quý tộc sao.

Gia tộc Shiba đã sớm lụi bại, gia tộc Tứ Phong Viện cũng không còn thịnh trạng Thiên Tứ Binh Trang Phiên như xưa, còn gia tộc Long Đằng Tự đã biến mất sạch sẽ từ mấy trăm năm trước, e rằng nếu không chịu thay đổi thì gia tộc Hủ Mộc của tôi sớm muộn cũng sẽ giống họ.

Không ngờ Hủ Mộc Bạch Tai lại nói ra những lời như vậy.

Ha.

Tổng Đội trưởng cười, cười một cách cuồng vọng: Từ lúc ngươi cưới cô gái ở Lưu Hồn Nhai, lão phu đã biết ngươi là kẻ khác loài trong giới quý tộc, giờ xem ra quả nhiên không sai.

Cứ tưởng ngươi chỉ bị cô gái Lưu Hồn Nhai đó dụ dỗ mới làm ra chuyện phản nghịch, giờ xem ra trong xương tủy ngươi vốn đã có máu phản nghịch rồi.

Liệt tổ liệt tông nhà Hủ Mộc nếu thấy đứa con bất hiếu như ngươi chắc sẽ tức đến mức bật nắp quan tài mà bò ra mất.

Đối mặt với sự chế giễu và áp bức của Tổng Đội trưởng, Hủ Mộc Bạch Tai vẫn bình tĩnh: Thời đại luôn cần người đứng ra thay đổi, nếu tôi không đổi thì sau này cũng sẽ có người đổi, vậy tại sao không bắt đầu thay đổi từ tôi.

Hắn cô ngạo đứng đó, mắt nhìn về phía xa: Hiện tại Trung ương Tứ thập lục thất chắc cũng đã bị Đội 3 và Đội 6 khống chế rồi.

Không xong rồi.

Tổng Đội trưởng đại kinh thất sắc, không ngờ bọn họ giương đông kích tây, cướp pháp trường là giả, khống chế Trung ương Tứ thập lục thất mới là thật: Các ngươi dám động thủ với Trung ương Tứ thập lục thất.

Kinh Nhạc Xuân Thủy, Phù Trúc Thập Tứ Lang, hãy xem những việc tốt các ngươi đã làm kìa.

Hai Đội trưởng vẫn đang đánh nhau với phượng hoàng lửa thầm kêu oan, họ làm sao biết Đội 3 và Đội 6 lại trực tiếp động thủ với Trung ương Tứ thập lục thất chứ, họ cứ ngỡ Hủ Mộc Bạch Tai cũng giống họ chỉ để cứu người thôi.

Đỗ Lan.

Đúng vậy, trách mắng đệ tử mình vô ích, Đỗ Lan của Đội 3 mới là thủ phạm chính, chắc chắn là hắn, mọi thay đổi đều bắt đầu từ hắn.

Chỉ thấy Đỗ Lan đi đến bên cạnh Hủ Mộc, dường như đang trách móc: Sao anh lại nóng nảy thế, dù chúng ta khống chế Trung ương Tứ thập lục thất cũng không cần phô trương vậy.

Mục đích của chúng ta là để họ biết mạng người quan trọng hơn trời, khi xử án phải cân nhắc kỹ lưỡng, cẩn thận cầu chứng, thẩm phán tử hình lại càng phải thận trọng hơn nữa, không thể chỉ dựa vào suy đoán chủ quan của họ, chứ không phải muốn bắt giữ họ như phần tử khủng bố.

Các ngươi đang đối đầu với cả Thi Hồn Giới đấy.

Tổng Đội trưởng giận dữ.

Đỗ Lan lại cười: Đối đầu với cả Thi Hồn Giới thì đã sao, dù sao ông cũng chẳng làm gì được tôi.

Kiêu ngạo, quá kiêu ngạo rồi.

Chẳng làm gì được cậu.

Cậu thực sự nghĩ thế sao.

Cậu đang coi thường lão phu, coi thường cả Thi Hồn Giới đấy.

Ông đừng có mà ngậm máu phun người, Đỗ Lan tôi trước giờ không coi thường bất kỳ ai, nhưng sự thật vẫn là sự thật, chỉ có thể nói sự thật đôi khi quá khó chấp nhận, cũng không thể trách các ông được, đây đều là quy luật khách quan, có tác dụng với tất cả mọi người, sự thật à, tại sao lại tàn khốc đến thế.

Đỗ Lan rõ ràng là kiêu ngạo nhưng vẫn cố tỏ ra vẻ mặt bi thiên mẫn nhân.

Tức chết mất, sắp bị Đỗ Lan làm cho hộc máu rồi.

Khinh người quá đáng.

Tổng Đội trưởng nói rồi giơ đao.

Sắp xong rồi, Đỗ Lan đã cảm nhận được hơi thở của hai Phó Đội trưởng.

Trung ương Tứ thập lục thất có lệnh, tái thẩm vụ án Hủ Mộc Lộ Kỳ Á, đình chỉ tử hình, Hủ Mộc Lộ Kỳ Á áp giải vào đại lao chờ xử lý lại.

Luyến Thứ với vẻ mặt tươi cười mang đến tin tốt lành trời ban.

Tổng Đội trưởng, ông nghe thấy chưa, đây là mệnh lệnh mới của Trung ương Tứ thập lục thất.

Tôi biết bây giờ ông chắc hẳn đang rất đau khổ, mệnh lệnh uy nghiêm sao có thể thay đổi được chứ, nhưng sự thật chính là như vậy, Trung ương Tứ thập lục thất đã sửa đổi mệnh lệnh, chứng minh họ chẳng phải là hóa thân của trật tự, chỉ là bốn mươi sáu con người mà thôi.

Thắng lợi hoàn toàn, mệnh lệnh của Trung ương Tứ thập lục thất vừa đến, đại diện cho việc Thi Hồn Giới sẽ đón chào một thời đại hoàn toàn mới, tất cả các Tử thần đều ngây người.

Bốp, bốp, bốp, bốp.

Tiếng vỗ tay không dứt, nhưng không phải từ bất kỳ ai có mặt tại đây, mà truyền đến từ hư không, là một người mà họ không ngờ tới.

Một người mà họ cứ ngỡ đã chết, Đội trưởng Đội 5 Lam Nhiễm, nụ cười hòa nhã vẫn không đổi, nhưng lại khiến người ta tràn đầy nghi hoặc và bất an.

Thật là một vở kịch hay.

Lam Nhiễm không ngờ mọi thứ mình dày công sắp đặt lại bị Đỗ Lan phá hỏng.

Hắc Khi Nhất Hộ thầm nghĩ đây lại là ai nữa, hình như cũng là Đội trưởng, nhưng biểu cảm kinh ngạc của những người khác cho thấy kẻ đến không hề tầm thường.

Đông Sư Lang lại càng há hốc mồm, phải biết là thanh mai trúc mã của mình đã chịu bao nhiêu khổ sở vì cái chết của Lam Nhiễm, đau lòng đến mức mắt sưng húp lên, giờ ngươi lại nói với cô ấy là Lam Nhiễm chưa chết.

Lam Nhiễm, rốt cuộc là chuyện gì thế này.

Chỉ là chuyện như vậy thôi.

Lam Nhiễm khẽ cười, đưa tay về phía Hủ Mộc Lộ Kỳ Á.

Á á.

Trên giá treo cổ, Hủ Mộc Lộ Kỳ Á phát ra tiếng thét thảm thiết đau đớn.

Tên này định làm gì thế.

Hắc Khi Nhất Hộ không để Lam Nhiễm làm hại Lộ Kỳ Á, liền nhảy lên chém về phía Lam Nhiễm đang ở giữa không trung.

Chương 1025

Một Tử thần nghiệp dư mà dám vung đao với ta sao.

Phá Đạo số bốn mươi bốn.

Uỳnh.

Không cần niệm chú, Hắc Khi Nhất Hộ đã bị đánh bị thương rơi từ trên trời xuống.

Bạch Tai nhíu mày, nhưng nhìn thấy biểu cảm đau đớn của em vợ, hắn quả đoạn vung kiếm: Kiếm thứ ba.

Hưu.

Uỳnh.

Đòn tấn công với thanh thế hào hùng từ dưới lên trên, lao vào không trung, nhắm thẳng Lam Nhiễm.

Nhưng Lam Nhiễm không hề sợ hãi vì Băng Ngọc trong cơ thể Hủ Mộc Lộ Kỳ Á đã nằm trong tay hắn.

Đó là cái gì.

Mọi người đều thấy Lam Nhiễm đã đoạt lấy thứ gì đó từ cơ thể Hủ Mộc Lộ Kỳ Á, nhưng thôi kệ, bất kể là gì, kiếm thứ ba của Hủ Mộc Bạch Tai nhất định sẽ khiến Lam Nhiễm hối hận vì đã lừa dối họ.

Uỳnh.

Kiếm trúng, mây mù cũng phải tan tác theo, có thể thấy kiếm thứ ba của Hủ Mộc Bạch Tai uy lực còn mạnh hơn trước, hoàn toàn có thể chém đứt cả dãy núi.

Tuy nhiên, điều khiến mọi người chấn kinh, thậm chí sợ hãi là sau khi bụi mù tan đi, Lam Nhiễm vẫn đứng đó, trên người không một vết thương.

Đây chính là sức mạnh của Băng Ngọc, một loại sức mạnh có thể khiến mình trở thành thần.

Nắm chặt Băng Ngọc, Lam Nhiễm không nhịn được mà cười lớn: Ha.

Từ giờ trở đi hắn cuối cùng cũng có thể vượt qua giới hạn của Tử thần để hướng tới cảnh giới cao hơn, đám Đội trưởng Tử thần bên dưới cũng chỉ là lũ kiến hôi.

Làm sao có thể.

Các Đội trưởng thầm nghĩ đây là kiếm thứ ba của Hủ Mộc, uy thế của kiếm ngay cả mây trên trời cũng cắt đứt được, Lam Nhiễm không tránh không né tại sao lại bình an vô sự.

Lam Nhiễm.

Tổng Đội trưởng lúc này thu hồi sát ý đối với Hủ Mộc Bạch Tai, một Đội trưởng đã chết lại xuất hiện trước mặt họ, nghĩ thế nào cũng không phải chuyện tốt: Hóa ra ngươi vẫn chưa chết.

Lam Nhiễm không nói gì, ông vẫn kiêng dè thực lực của Tổng Đội trưởng, huống hồ Băng Ngọc vẫn chưa hoàn toàn dung hợp.

Chẳng lẽ ngươi không định giải thích sao.

Tổng Đội trưởng chuyển khí thế về phía Lam Nhiễm đang lơ lửng trên không, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Trảm thuật, Quỷ đạo, Bạch đả, Bộ pháp, Tử thần học tứ đạo, nhưng mỗi đạo đều có cực hạn.

Mọi người ngẩn ra, không biết Lam Nhiễm sao tự nhiên lại nói về hệ thống kỹ năng tu luyện của Tử thần, Trảm thuật là Trảm Phách

Đao và kiếm pháp, Bạch đả là kỹ thuật chiến đấu tay không, Bộ pháp là Thuấn bộ.

Mỗi loại kỹ xảo tu luyện đến cực hạn đều sẽ gặp phải bình cảnh, muốn mãi mãi mạnh lên quả thực là không thể.

Ta, Lam Nhiễm, sẽ vượt qua cực hạn tứ đạo để hướng tới cảnh giới mà các ngươi không bao giờ chạm tới được, đây chính là chìa khóa.

Lam Nhiễm mở ngón tay ra, lòng bàn tay nâng lấy Băng Ngọc.

Nó giống như một viên ngọc thủy tinh màu tím, trông chẳng có gì đặc biệt, nhưng kết hợp với linh áp đáng sợ của Lam Nhiễm, ai cũng biết thứ trông tầm thường này e rằng không phải vật gì lành mạnh.

Đúng lúc mọi người còn đang chấn kinh, Đỗ Lan đã tỉ mỉ cảm nhận cấu tạo của Băng Ngọc, có chút giống cấu trúc của máy thực hiện điều ước, nhưng tính năng khá đơn điệu, chắc là một loại máy tiến hóa phản ứng lại ý chí không ngừng mạnh lên của võ giả thế giới này.

Bất kể là Lam Nhiễm hay Phổ Nguyên Hỉ Trợ, thực ra lúc đầu họ đều không có hướng nghiên cứu rõ ràng, chỉ là khi nghiên cứu vô tình rót tư tưởng muốn mạnh lên vào sản phẩm, dẫn đến sự ra đời của Băng Ngọc không hoàn chỉnh.

Tôi có một câu hỏi rất muốn hỏi, anh đeo kính trông có vẻ rất học thức, không biết anh có thể trả lời tôi không.

Đỗ Lan lên tiếng.

Đỗ Lan, người đàn ông đầy bí ẩn, Lam Nhiễm nheo mắt nhìn về phía Đỗ Lan, lộ ra nụ cười thản nhiên, hiện tại hắn không còn lo lắng về Đỗ Lan nữa, hắn tự tin có thể xử lý anh: Câu hỏi gì.

Đó là nếu bây giờ tôi hủy diệt Băng Ngọc, anh có thể chế tạo ra một cái y hệt không.

Đỗ Lan rất tò mò.

Đầu tiên anh đã nhầm một chi tiết, Băng Ngọc tôi lấy được từ cơ thể Hủ Mộc Lộ Kỳ Á không phải do tôi chế tạo, mà là do Phổ Nguyên Hỉ Trợ phong ấn vào trong cô ta.

Lam Nhiễm nói: Thứ hai, Băng Ngọc là không thể bị hủy diệt.

Vậy rốt cuộc có thể lặp lại không, không trả lời được thì đừng giả vờ có học thức, hay là vứt cái kính đi cho rồi.

Tên này, lát nữa mình nhất định phải xử lý hắn, Lam Nhiễm thầm hận: Chế tạo Băng Ngọc là một quá trình không thể lặp lại.

Thật sao.

Đỗ Lan thấy không phải vậy: Lam Nhiễm, tôi cảm thấy trên người anh có hai cái Băng Ngọc, chứng tỏ việc chế tạo Băng Ngọc không phải là không thể lặp lại, mà là hiệu quả của Băng Ngọc chế tạo ra không thể lặp lại đúng không.

Mọi người ngẩn ra, không hiểu Đỗ Lan ý gì, ngay cả Lam Nhiễm cũng nhìn về phía Đỗ Lan, tự hỏi tên này là không biết mà hay nói chữ sao.

Mình và Phổ Nguyên Hỉ Trợ là hai Tử thần duy nhất nghiên cứu Băng Ngọc, chẳng lẽ lại không biết nhiều bằng một kẻ ngoại đạo như anh ta.

Nhưng lời Đỗ Lan nói cũng khá có lý, nên hắn chờ đợi Đỗ Lan nói tiếp.

Tôi nghĩ toàn bộ quá trình nên là thế này, đầu tiên là anh, Lam Nhiễm, đi tiên phong thông qua việc sát hại các linh hồn khác nhau để nghiên cứu sinh mệnh của họ, tìm ra ngưỡng cửa chế tạo Băng Ngọc, sau đó anh chế tạo ra một viên Băng Ngọc không hoàn chỉnh, nhưng hiệu quả của viên này lại không tốt như anh tưởng tượng.

Sau đó thiên tài nghiên cứu ngàn năm có một của Thi Hồn Giới là Phổ Nguyên Hỉ Trợ xuất hiện, anh hy vọng mượn thiên tài của hắn để hoàn thiện Băng Ngọc của mình, nên anh đã vô ý tiết lộ phương thức chế tạo Băng Ngọc, để Phổ Nguyên Hỉ Trợ cũng đi nghiên cứu nó.

Và hắn thực sự đã thành công, nhưng hắn tưởng Băng Ngọc chỉ là một thứ không lành mạnh có thể ảnh hưởng đến tâm linh người khác để thực hiện nguyện vọng của người sở hữu, nên hắn không hy vọng Băng Ngọc rơi vào tay kẻ ác.

Khả thi nhất là Lộ Kỳ Á đã tìm Phổ Nguyên Hỉ Trợ nhờ giúp đỡ, khiến Phổ Nguyên Hỉ Trợ thấy được hy vọng hủy diệt Băng Ngọc.

Trước đó Lam Nhiễm cũng nói Băng Ngọc rất khó bị phá hủy, ngay cả Phổ Nguyên Hỉ Trợ là người chế tạo cũng vô phương cứu chữa, nhưng hắn vẫn nghĩ ra một cách.

Đó là phong ấn Băng Ngọc vào linh hồn con người, đợi đến khi người đó chết đi thì Băng Ngọc tự nhiên cũng biến mất theo.

Hắn cho Lộ Kỳ Á mượn một cơ thể không thể khôi phục linh áp, chính là để linh hồn và cơ thể Lộ Kỳ Á khế hợp hơn cho đến khi cô ấy trở thành con người thực sự.

Chỉ cần Lộ Kỳ Á trở thành con người và ở lại thế giới thực, cô ấy sẽ trải qua sinh lão bệnh tử, Băng Ngọc cũng sẽ đi đến hồi kết.

Lam Nhiễm rất kinh ngạc, Đỗ Lan tuy rất đáng ghét, nhưng anh ta biết thực sự không ít: Ta thực sự hoài nghi làm sao ngươi biết được những thông tin này.

Đỗ Lan không thèm để ý câu hỏi đó, tiếp tục chủ đề Băng Ngọc: Cả hai người đều chế tạo được Băng Ngọc, chứng tỏ quá trình chế tạo Băng Ngọc là có thể lặp lại, nhưng hiệu quả của hai viên Băng Ngọc lại hoàn toàn khác nhau, đó chính là lý do anh cần cả hai viên Băng Ngọc để tiến hành dung hợp đúng không.

Lam Nhiễm im lặng.

Những người khác nhau chế tạo Băng Ngọc tại sao lại khác nhau, không có lý nào.

Luyến Thứ biểu thị não mình không quay kịp nữa.

Những người khác nhau chế tạo Băng Ngọc đương nhiên sẽ có sự khác biệt, hãy nhìn quanh anh xem, mỗi Đội trưởng, Phó Đội trưởng đều có người cao người thấp, béo gầy khác nhau, nam nữ già trẻ, mỗi người đều khác nhau từ màu tóc, chiều cao, giới tính cho đến suy nghĩ.

Nếu mọi người đã chấp nhận việc Trảm Phách Đao khác nhau, thì nên hiểu tại sao những người khác nhau lại chế tạo ra Băng Ngọc khác nhau.

Anh nói thẳng là giống Trảm Phách Đao cho rồi, tôi hiểu rồi.

Luyến Thứ biểu thị chỉ số thông minh của mình không phải để làm nền cho sự thông minh của Đỗ Lan.

Băng Ngọc cũng giống như Trảm Phách Đao, tùy theo người chế tạo mà có tác dụng khác nhau.

Thực ra Lam Nhiễm cũng là lần đầu nghe thấy cách nói này, thật sự rất thú vị.

Hắn vẫn luôn tưởng rằng do mình và Phổ Nguyên Hỉ Trợ chế tạo Băng Ngọc không hoàn chỉnh nên mới như vậy, chẳng lẽ họ thực ra đã có được Băng Ngọc hoàn chỉnh, vì Băng Ngọc vốn dĩ là như thế.

Vì lời của Đỗ Lan, Lam Nhiễm cũng rơi vào trầm tư.

Chẳng lẽ Băng Ngọc khác nhau là vì người chế tạo chứ không phải vì phương pháp chế tạo khác nhau.

Lam Nhiễm sát hại linh hồn, Phổ Nguyên Hỉ Trợ hấp thụ Hư, phương thức sử dụng của cả hai thực ra đều là thu thập sức mạnh linh hồn, không có gì khác biệt, điểm thực sự khác biệt chính là suy nghĩ của hai người trong quá trình chế tạo Băng Ngọc.

Không sai, Lam Nhiễm, khi anh chế tạo Băng Ngọc chắc chắn trong lòng chỉ nghĩ đến việc mạnh lên, nên Băng Ngọc có linh áp cường hãn.

Còn Phổ Nguyên Hỉ Trợ với tư cách là một nhà nghiên cứu, hắn mang theo nhiều sự tò mò, kỳ vọng và thậm chí hy vọng Băng Ngọc có thể mang lại lợi ích cho Thi Hồn Giới để chế tạo nó, suy nghĩ khác nhau của hai người đã ảnh hưởng đến hiệu quả cuối cùng của Băng Ngọc.

Viên Băng Ngọc trên tay anh có thể hấp thụ suy nghĩ của người khác và biến hóa theo hướng đối phương hy vọng, đây chính là bằng chứng cho thấy Băng Ngọc có khả năng nhận diện ý thức.

Ha ha.

Lam Nhiễm cười: Có lẽ ngươi nói không sai, nhưng nếu ngươi muốn chế tạo lại Băng Ngọc, e rằng cái giá ngươi phải trả là điều ngươi không thể chịu đựng được.

Đỗ Lan lắc đầu nói: Tôi chỉ chia sẻ kết quả phân tích của mình, bày tỏ một số quan điểm thôi, anh chỉ cần thấy đúng là tôi thắng rồi.

Lam Nhiễm, anh vẫn còn quá trẻ và ngây thơ, sớm vào ngục thì sớm được cải tạo làm người mới.

Nực cười, hiện tại ta đã sở hữu Băng Ngọc, nếu Băng Ngọc thực sự như ngươi nói, hiệu quả của nó do suy nghĩ trong quá trình chế tạo quyết định, vậy thì thứ ta muốn không phải là mạnh lên mà là bất tử bất diệt.

Lam Nhiễm cười, loại rùa thần nhẫn nhịn như hắn đương nhiên chọn năng lực tự vệ trước rồi mới đến năng lực chiến đấu: Ta phải đa tạ ngươi đã giải đáp cho ta một số nghi vấn, giờ ta càng có niềm tin vượt qua tất cả các Tử thần các ngươi.

Lam Nhiễm, ngươi từng là Đội trưởng xuất sắc nhất của Hộ Đình Thập Tam Đội, cũng là cấp dưới khiến ta hài lòng nhất, nhưng giờ ngươi đã thành công chọc giận ta rồi.

Tổng Đội trưởng nghe xong mọi chuyện, liền biết Lam Nhiễm có dị tâm không phải ngày một ngày hai, hắn đã luôn lẩn trốn trong đội ngũ Tử thần mà ông không hề hay biết, đây là sự thất trách của ông: Hôm nay lão phu sẽ bù đắp sai lầm của chính mình.

Tùng Minh.

Lưu Nhận Nhược Hỏa vung đao, ngọn lửa lập tức bao vây toàn bộ không gian quanh Lam Nhiễm, nhiệt độ cao như có thêm một mặt trời trên trời, sức mạnh mạnh gấp mười lần phượng hoàng lửa trước đó: Xuống địa ngục mà sám hối đi, Lam Nhiễm.

Mồ hôi lạnh của mọi người đều bị bốc hơi hết, thầm nghĩ lão gia tử lần này thực sự nổi trận lôi đình rồi.

Lam Nhiễm thực sự quá đáng sợ, nghĩ đến việc trước đây họ vì cái chết của hắn mà đau lòng buồn bã là thấy tức giận.

Ông già rồi.

Nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc là ở giữa ngọn lửa, Lam Nhiễm căn bản không bị thương, linh áp cường hãn ngăn cách hoàn toàn ngọn lửa của Tổng Đội trưởng, sau đó rút Trảm Phách Đao của mình ra, mũi kiếm hướng xuống: Đầu tiên hãy lấy đi cổ tay của ông.

Kính Hoa Thủy Nguyệt phát động, mọi người đều không biết năng lực của Trảm Phách Đao của Lam Nhiễm thực ra là ảo giác, chính xác mà nói là sửa đổi ký ức họ nhìn thấy.

Vì vậy họ thấy Lam Nhiễm dường như bị ngọn lửa bao vây không thể thoát ra, thực tế Lam Nhiễm đã đáp xuống đất và chém một nhát vào cánh tay Tổng Đội trưởng.

Nhưng Tổng Đội trưởng cũng không phải dạng vừa, ngay khoảnh khắc lưỡi kiếm chạm vào da thịt, ông đã cảm nhận được.

Tuy không biết tại sao lại trúng chiêu, nhưng kinh nghiệm ngàn năm khiến ông mạnh mẽ phát lực, vận dụng toàn bộ cơ bắp toàn thân, thịt như sắt thép kẹp chặt lấy kiếm của Lam Nhiễm.

Đồng thời Tổng Đội trưởng dùng Bạch đả tung đấm, quyền phong vù vù nổi lên, ép thẳng vào khuôn mặt chú đẹp trai giả dối của Lam Nhiễm.

Lam Nhiễm vội vàng né tránh, thầm nghĩ Tổng Đội trưởng quả nhiên không thể xem thường, mình đã phong tỏa giác quan của ông rồi, nhưng ông vẫn nhận ra mình bị tấn công, quả nhiên hiện tại mình vẫn chưa thể đụng vào ông.

Lam Nhiễm, tốt lắm, dám có gan tấn công lão phu.

Vết thương trên cánh tay Tổng Đội trưởng đã được cơ bắp phong tỏa, chỉ chảy một ít máu.

Mọi người đều không biết chuyện gì đã xảy ra, không biết Lam Nhiễm đã đáp xuống đất từ lúc nào.

Thời gian không còn sớm nữa, hôm nay chỉ là chào hỏi mọi người thôi, sau này chúng ta gặp lại sẽ là kẻ thù.

Lam Nhiễm định chuồn rồi, hắn cần dung hợp hoàn toàn Băng Ngọc rồi mới quay lại phục thù, nhưng trước khi đi hắn còn định làm một việc, chỉ tay về phía Đỗ Lan.

Đỗ Lan thấy khó hiểu: Chẳng lẽ anh cũng bị vẻ ngoài tuấn lãng của tôi chinh phục rồi.

Tuy nhiên không phải vậy, dưới chân Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện một khe nứt không gian, cả người anh rơi xuống đó.

Chương 1026

Đây là khe nứt Đoạn Giới, Đỗ Lan sẽ mãi mãi trôi dạt trong hư không vô tận.

Thực ra Đoạn Giới cũng không đáng sợ đến thế, nhưng nơi đó quả thực không phải nơi tốt đẹp gì.

Đầu tiên là vĩ độ thời gian khác biệt, Thi Hồn Giới trôi qua một giây thì trong Đoạn Giới đã qua nửa tiếng, tỉ lệ thời gian xấp xỉ 1:2000.

Hơn nữa Đoạn Giới cũng chẳng có gì hay ho, quái vật thì một đống, linh hồn trong đó thường phải chịu cảnh giày vò sống qua ngày như hàng năm trời, cuộc sống khổ không thốt nên lời, mà khó nhất là sau khi bị nhốt rất khó thoát ra.

Đây chính là cách Lam Nhiễm đối phó với Đỗ Lan: phong ấn.

Trong Đoạn Giới không có phương hướng, chẳng mấy chốc Đỗ Lan sẽ lạc lối trong đó và không bao giờ quay lại được nữa.

Lam Nhiễm rất đắc ý, từ từ tháo kính xuống, lúc này cánh cổng giữa Hư Quyển và Thi Hồn Giới đã mở ra, Lam Nhiễm đã ở trạng thái vô địch trong đường hầm không gian, ngay cả Tổng Đội trưởng cũng không dám mạo hiểm tấn công, nếu đánh vỡ đường hầm không gian để Hư từ Hư Quyển tràn vào Thi Hồn Giới thì sẽ chết rất nhiều người.

Vứt bỏ kính, Lam Nhiễm muốn sống thật với chính mình, đầu tiên là vuốt một kiểu tóc ngược ra sau.

Không biết trên tay Lam Nhiễm tự có gel vuốt tóc hay là hắn nhổ bọt vào tay nữa, tóm lại là bàn tay vuốt qua đầu một cái, kiểu tóc ngược ra sau đã thành hình.

Đám Đội trưởng bên dưới đồng loạt há hốc mồm, thầm nghĩ cái quái gì thế này.

Không thấy kiểu tóc này lỗi thời quá sao.

Sao cũng phải làm kiểu Ion năng lượng chứ, anh thấy đúng không.

Ngay khi mọi người tưởng Lam Nhiễm có thể thuận lợi trốn thoát, thì giữa không trung đột nhiên xuất hiện một bóng người, không phải Đỗ Lan thì là ai.

Lam Nhiễm cũng đại kinh thất sắc, biểu cảm đờ đẫn, từ lúc Đỗ Lan bị ném vào Đoạn Giới mới được vài giây, dù Đỗ Lan có mạnh và quay lại được cũng không thể nhanh như thế, ít nhất cũng phải vài năm, mà trong Đoạn Giới là mấy chục năm đấy.

Làm màu trước mặt ta à, ngươi còn sớm hơn một ức năm đấy, xuống đây cho ta.

Đỗ Lan quát lớn một tiếng, Bạch Kim Chi Tinh sau lưng đã tóm chặt lấy cổ chân Lam Nhiễm, kéo hắn từ trên mây xuống, vật mạnh xuống đất, kiểu tóc còn chưa kịp định hình đã rối tung lên.

Cho nên tôi mới tiến cử anh dùng Ion năng lượng đấy.

Đỗ Lan tỏ vẻ rất thất vọng về Lam Nhiễm: Tôi cứ tưởng chúng ta sẽ có chủ đề chung để nói, tiếc là cái tên anh căn bản chẳng hiểu tí gì về nghệ thuật làm tóc cả.

Đỗ Lan không biết từ bao giờ đã trở thành người yêu cái đẹp.

Làm sao có thể.

Bị bụi bặm bao vây, Lam Nhiễm hiện tại chỉ còn lại sự chấn kinh, Đỗ Lan không chỉ quay lại, mà còn kéo được hắn ra khỏi đường hầm không gian: Không thể nào.

Hắn mang trong mình Băng Ngọc, linh áp lớn mạnh nhường nào, nhưng nhìn Đỗ Lan lại thấy thật nhẹ nhàng, điều này thật không khoa học.

Không chỉ Lam Nhiễm, những người xung quanh khi nghe tin Đỗ Lan bị ném vào Đoạn Giới cũng đã thầm ăn mừng những ngày sau sẽ thái bình, không ngờ Đỗ Lan lại quay về nhẹ nhàng như vậy, còn làm cho Lam Nhiễm xám xịt mặt mày, đồng loạt cho rằng sự lợi hại của Lam Nhiễm chỉ là bốc phét.

Lúc này Lam Nhiễm đang vô cùng lúng túng, hắn bị các đội trưởng vây quanh, hơn nữa trong đó còn có một Đỗ Lan.

Sớm biết thế này hắn đã chẳng hiện thân để làm màu, đúng là sống trên đời không nên quá bành trướng mà.

Lam Nhiễm rơi vào sự hối hận sâu sắc, chẳng lẽ cứ giả chết cho tốt không được sao.

Cứ phải làm cho phức tạp lên, kết quả là làm màu không thành còn bị sét đánh.

Lam Nhiễm, giờ ngươi còn gì để nói không.

Tổng đội trưởng nhìn về phía Lam Nhiễm, sẵn sàng bắt giữ hắn bất cứ lúc nào.

Đỗ Lan lại cảm thấy bắt Lam Nhiễm như vậy thì mất vui: Mọi người tản ra đi, chúng ta cho Lam Nhiễm một cơ hội, để hắn quyết đấu với Hắc Khi Nhất Hộ, chỉ cần hắn thắng thì thả hắn đi cũng không sao.

Không được.

Tổng đội trưởng là người đầu tiên phản đối.

Đỗ Lan đội trưởng, chuyện này tuyệt đối không thể, tội trạng của

Lam Nhiễm là trọng tội xưa nay chưa từng có.

Đông Sư Lang nhảy ra nói: Xin ngài hãy nghiêm túc một chút.

Căn bản là không nghiêm túc nổi, Đỗ Lan đã quyết tâm để Hắc Khi Nhất Hộ ra mặt: Các ngươi phải tin tưởng Hắc Khi Nhất Hộ, cậu ta là thiên tài nắm vững Vạn giải chỉ trong hai ngày đấy, cứ để cậu ta mài bớt nhuệ khí của Lam Nhiễm đi.

Dù là thiên tài cũng không được, dù nắm vững Vạn giải trong một ngày cũng không được.

Các ngươi tránh ra hết đi.

Thấy những người khác không đồng ý, Đỗ Lan bắt đầu ra tay thật sự, linh áp cường đại trong nháy mắt khống chế toàn bộ các đội trưởng xung quanh, ép bọn họ đứng sang một bên.

Mọi người một lần nữa bị sự mạnh mẽ, dã man và tùy hứng của Đỗ Lan làm cho kinh ngạc, nhưng bọn họ căn bản không thể thoát khỏi sự kìm kẹp của hắn: Nhất Hộ, qua đây.

Hắc Khi Nhất Hộ lúc này đã nhớ ra Đỗ Lan là ai, tuy thời gian quen biết rất ngắn nhưng đây là người đầu tiên tặng hạt đậu làm quà cho cậu, những viên Tiên đậu đó Nhất Hộ vẫn cất giữ kỹ, đồ của Đỗ Lan cậu không dám ăn bừa.

Hóa ra anh là Tử thần.

Khi tôi quen cậu thì chưa phải, tôi thuộc dạng tái tuyển dụng, Tử thần không phải nghề nghiệp đầu tiên của tôi.

Đỗ Lan nói: Nhất Hộ, có tự tin đánh bại hắn không.

Nhất Hộ cười khổ, linh áp của Lam Nhiễm mạnh tới mức cậu chưa từng thấy, đừng nói là đánh bại, đứng trước mặt hắn để nói chuyện cũng cần dũng khí cực lớn.

Cứ mạnh dạn xông lên đi, có tôi ở đây sẽ không để cậu chết đâu, cậu phải chiến đấu hết mình.

Nói đoạn, hắn đã đẩy Nhất Hộ vào vòng chiến.

Lam Nhiễm lúc này mặt mày xám xịt, rõ ràng cơn giận đã tích tụ đến cực điểm, Đỗ Lan coi hắn như khỉ diễn xiếc, để một lữ họa tới đánh với hắn, còn nói thắng sẽ thả đi, đây là sự sỉ nhục trắng trợn.

Nhất Hộ, cậu cẩn thận.

Lúc mọi người đang ồn ào, dường như đã quên mất Lộ Kỳ Á vẫn đang bị treo trên giá hành hình.

Luyến Thứ vỗ gáy một cái, sơ ý quá, vội vàng thả Lộ Kỳ Á xuống: Cô không sao chứ.

Luyến Thứ, cảm ơn anh.

Sau đó nàng lo lắng nhìn về phía Nhất Hộ.

Luyến Thứ cũng cảm thấy Đỗ Lan lần này hơi vô lý, chẳng ai tin Nhất Hộ có thể thắng.

Lam Nhiễm dù không có Băng Ngọc cũng là Đội trưởng ngũ phiên đội danh xứng với thực, còn Nhất Hộ chỉ là một lữ họa.

Đỗ Lan muốn mượn đao giết người, tiểu quỷ, chết dưới đao của ta thì đừng có oán.

Lam Nhiễm lạnh lùng nói.

Nhất Hộ cười khổ, nhưng giờ chỉ có thể dâng cao linh áp, thể hiện thành quả học tập trong hai ngày qua: Tôi sẽ chiến đấu hết mình.

Không thể tránh né thì chỉ còn cách chiến đấu, cậu hít sâu một hơi để điều chỉnh tâm thái.

Các đội trưởng xung quanh đều sững sờ, ánh mắt kỳ quái, chẳng lẽ thiếu niên này thực sự biết Vạn giải.

Trong giây phút sinh tử, Nhất Hộ không muốn giao phó tính mạng cho một Đỗ Lan thiếu tin cậy, mệnh của cậu do cậu quyết định: Vạn giải.

Đất trời nổi lên cuồng phong, cuộn thành một cơn lốc, linh áp cường đại không ngừng tràn ra, rõ ràng Nhất Hộ không hề nói đùa.

Thằng nhóc này.

Ngay cả vị đội trưởng trẻ tuổi nhất cũng đáng tuổi ông của Nhất Hộ, những người khác còn là bậc tổ tông, nhưng lúc này ai nấy đều kinh ngạc trước tiềm lực như hack của Nhất Hộ, linh áp tỏa ra dường như không có giới hạn.

Luyến Thứ và Kiếm Bát từng giao thủ với Nhất Hộ nên biết tốc độ trưởng thành của cậu thật sự không khoa học chút nào.

Kiếm Bát thậm chí còn không nhịn được muốn đánh với Nhất Hộ thêm trận nữa: Nhất Hộ quả nhiên không thể xem thường.

Oanh.

Vạn giải hoàn tất, Thiên Tỏa Trảm Nguyệt rực rỡ xuất hiện.

Trảm Nguyệt khi Vạn giải trở thành một thanh hắc kiếm thuôn dài, vô cùng cực ngầu, linh áp của Nhất Hộ cũng khôi phục tự nhiên, cậu đứng đó trông có vẻ rất bình thường, mang theo khí chất phản phác quy chân.

Lam Nhiễm cười, đúng là Vạn giải thật, nhưng thì đã sao.

Điều này chỉ khiến ngươi phải chịu đựng thêm nhiều đau khổ mà thôi.

Nhất Hộ bình thản, không bị lời nói của Lam Nhiễm làm ảnh hưởng: Vậy tôi tới đây.

Hưu.

Biến mất rồi.

Các đội trưởng không ngờ tốc độ của Nhất Hộ lại nhanh đến vậy, ngay cả Lam Nhiễm cũng bất ngờ.

Tuy nhiên Lam Nhiễm vẫn là Lam Nhiễm, đối chiến với tân binh căn bản là nghiền ép.

Nhất Hộ nhanh đến mấy cũng không nhanh bằng Lam Nhiễm, hắn nhấc đao phòng ngự.

Đinh.

Nhất Hộ khựng lại giữa không trung, thanh hắc kiếm bị Kính Hoa Thủy Nguyệt dễ dàng chặn lại, tia lửa bắn tung tóe chiếu sáng biểu cảm của hai người, Lam Nhiễm thong dong còn Nhất Hộ thì nặng nề.

Lần nữa, Nhất Hộ lại biến mất.

Trong vòng chiến vang lên tiếng va chạm liên miên, bất kể Nhất Hộ nhanh thế nào, Lam Nhiễm luôn có thể phòng ngự từ những góc độ khác nhau để chặn đứng mọi nhát chém của đối thủ, không hề sơ hở.

Quả nhiên không phải đối thủ sao.

Tuy hai ngày học được Vạn giải là thiên phú cực cao, nhưng Lam Nhiễm ở đối diện có kiếm thuật thuộc hàng nhất nhì trong số các đội trưởng.

Thật tệ hại.

Đó là đánh giá của Lam Nhiễm dành cho Nhất Hộ: Ngươi có lẽ rất có thiên phú, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Kính Hoa Thủy Nguyệt bỗng nhiên phát lực, đánh bay Nhất Hộ đi.

Lăn vài vòng trong bụi mù, Nhất Hộ đã thở hổn hển, tấn công liên tục rất tốn sức.

Đỗ Lan cảm thấy rất lạ, sao các Tử thần xung quanh không ai mở miệng giải thích năng lực Vạn giải của Nhất Hộ vậy: Đông Sư Lang, cậu nhìn ra năng lực Vạn giải của Nhất Hộ chưa.

Mọi người đều nhìn ra rồi, chỉ là giờ không có tâm trạng để thuyết minh.

Mãi đến khi bị Đỗ Lan hỏi, Đông Sư Lang mới lên tiếng: Vạn giải của cậu ta là nén toàn bộ linh áp vào trang phục và Trảm phách đao, giúp cậu ta có thể tấn công với tốc độ cực nhanh, tốc độ khó tin đó chính là minh chứng tốt nhất.

Nhưng chỉ như vậy thì không thắng nổi đâu.

Nhất Hộ cũng biết thế, nên cậu chuẩn bị dùng chiêu lớn: Nguyệt Nha Thiên Xung.

Sau khi Vạn giải, lần đầu tiên linh áp màu đen đáng sợ bao phủ lên Thiên Tỏa Trảm Nguyệt, mây gió vần vũ.

Đòn tấn công Nguyệt Nha tái hiện tại Thi Hồn Giới, uy lực còn gấp mười lần trước đó.

Tuy nhiên vô dụng, Lam Nhiễm chỉ giơ tay đã đỡ được đòn toàn lực của Nhất Hộ.

Cậu ta thua chắc rồi, tới giờ Lam Nhiễm vẫn chỉ đang phòng ngự, đợi đến khi hắn tấn công thì lữ họa kia căn bản không có cơ hội nào.

Đông Sư Lang nói: Đỗ Lan, ngài hại chết cậu ta rồi.

Này này, Nhất Hộ vẫn đang phấn chiến mà, sao nói như cậu ta chắc chắn sẽ chết vậy: Đó là vì Lam Nhiễm có Băng Ngọc, còn Nhất Hộ thì không, thế này không công bằng.

Đỗ Lan nói: Tạm dừng.

Lam Nhiễm liếc nhìn Đỗ Lan: Ngươi định nuốt lời sao.

Không có, chỉ là thấy ngươi có Băng Ngọc mà Nhất Hộ không có, so tài chênh lệch như vậy là không đúng.

Trong thực tế không có sự công bằng tuyệt đối, Băng Ngọc cũng là một phần sức mạnh của ta.

Chỉ thiếu nước nói không thích thì đừng chơi nữa.

Biết rồi biết rồi, cũng may là tôi ở trong Đoạn giới hai tiếng cũng không lãng phí.

Nói đoạn, Đỗ Lan thế mà cũng lấy ra một viên Băng Ngọc: Tèn tén ten Đây chính là Băng Ngọc do tôi chế tạo.

Đỗ Lan hóa thân thành Doraemon.

Chương 1027

Mọi người muốn thổ huyết nhìn viên ngọc đen tuyền trong tay Đỗ Lan, thầm nghĩ cái này không lẽ là Băng Ngọc thật chứ.

Đặc biệt là Lam Nhiễm, ai mà ngờ được Đỗ Lan lại lấy ra được Băng Ngọc.

Cục diện bỗng chốc vô cùng khó xử.

Viên Băng Ngọc thứ ba ra đời.

Đỗ Lan giới thiệu: Đây là Băng Ngọc tôi chế tạo từ nguyên liệu tại chỗ trong Đoạn giới, Nhất Hộ, giờ giao cho cậu.

Nhất Hộ ngơ ngác cầm viên ngọc, hỏi cái này dùng thế nào.

Tôi dạy cậu, làm thế này. thế kia. là kích hoạt được thôi.

Nghe xong lời giải thích của Đỗ Lan, Nhất Hộ bán tín bán nghi: Thật sự phải làm vậy sao.

Dĩ nhiên rồi, cậu thử là biết ngay, đồ tôi làm chưa ai chê không tốt bao giờ.

Đỗ Lan giơ ngón cái cổ vũ: Thiếu niên dũng cảm, mau đi tạo ra kỳ tích đi.

Trận đấu tiếp tục, Lam Nhiễm không tin Đỗ Lan có thể chế tạo Băng Ngọc trong một giờ: Lữ họa, nếu ngươi đã có Băng Ngọc thì dùng thử xem nào, ta muốn xem tên Đỗ Lan này có thể bốc phét đến mức nào.

Nhất Hộ cũng biết là không dùng không được: Tôi có một thanh Trảm phách đao, tôi có một viên Băng Ngọc.

Tay phải cầm đao tay trái cầm ngọc, Nhất Hộ vẻ mặt nghiêm túc rồi đem hai thứ hợp làm một.

Linh áp, linh áp trào dâng không thể kiểm soát.

Khoảnh khắc Băng Ngọc tiếp xúc với Thiên Tỏa Trảm Nguyệt, linh áp với khí thế dời non lấp biển lập tức quét sạch Song Cực, đất đá vỡ vụn, bụi trần bốc hơi, ngay cả bầu trời cũng tụ tập mây đen u ám, thanh thế hào hùng, sức mạnh cường thịnh đến mức khó diễn tả bằng lời.

Cái gì thế này.

Băng Ngọc thức tỉnh, chính là Băng Ngọc thức tỉnh.

Trong lòng Lam Nhiễm như có vạn con thảo nê mã chạy qua, Băng Ngọc của chính hắn còn chưa có sức mạnh cỡ này, tại sao món hàng lỗi mà Đỗ Lan làm trong một giờ lại khiến linh áp của thiếu niên lữ họa thay đổi long trời lở đất như vậy.

StandBy.

Mọi người nghe thấy một âm thanh phát ra, hóa ra Băng Ngọc đã khảm vào chuôi kiếm của Thiên Tỏa Trảm Nguyệt, lúc này có thể thấy trên viên ngọc hiện lên một dòng chữ cái, sau đó là chữ Hán.

Theo phụ đề xuất hiện, âm thanh cũng phát ra từ viên ngọc: Vũ trang kết thúc, bắt đầu quét chiến trường.

Quét kết thúc, khởi động Băng Ngọc Thời Gian.

Chủ nhân, xin hãy ra lệnh.

Các Tử thần trợn tròn mắt, bọn họ chưa từng thấy pháp khí thông minh như vậy.

Đỗ Lan thầm nghĩ đây gọi là bắt kịp thời đại, hắn đã mang tự động hóa đến Thi Hồn Giới.

Thực tế Trảm phách đao cũng có thể giao tiếp với chủ nhân, nhưng đó là lúc tu luyện, còn khi chiến đấu đao sẽ không mở miệng, toàn bộ giao cho chủ nhân phụ trách.

Nhưng Băng Ngọc của Đỗ Lan thì khác, nó sẽ đưa ra một số gợi ý cho chủ nhân.

Trạng thái chủ nhân không tốt, kiến nghị kích hoạt năng lực giảm tốc, khiến tốc độ kẻ địch chậm lại, thời gian kiến nghị 3 giây.

Nhất Hộ cũng không hiểu lắm: Vậy bắt đầu đi.

Xác định mục tiêu, giảm tốc 3 giây.

Mọi người đều có thể thấy hạt cát bay quanh Lam Nhiễm chậm hẳn lại, động tác của Lam Nhiễm cũng biến thành chuyển động chậm.

Đỗ Lan thầm nghĩ viên Băng Ngọc này đúng là thần kỳ, chỉ cần lúc chế tạo cứ nghĩ đến việc khống chế thời gian là khi hoàn thành nó tự nhiên sẽ có năng lực đó, chính hắn cũng chẳng biết nguyên lý là gì.

May mà Đỗ Lan đã quen với những điều thần kỳ nên không thèm thắc mắc, có những việc vốn là bản chất của thế giới, giống như trọng lực vậy, bạn không biết tại sao hai vật thể lại có sức hút nhưng nó vẫn tồn tại.

Thế nên Đỗ Lan đối với Băng Ngọc cũng không cầu hiểu thấu, miễn là chế tạo ra và ban cho nó năng lực là được, không cần câu nệ tại sao nó lại hiệu quả.

Giờ biết rồi chứ, Băng Ngọc không chỉ giúp Tử thần tiến hóa mạnh lên mà còn có các hiệu ứng khác nữa.

Đỗ Lan cười rút từ trong túi ra thêm nhiều viên Băng Ngọc nữa: Băng Ngọc của tôi khác với các người, không dùng trên cơ thể mình mà dùng trên Trảm phách đao, giúp năng lực của đao lên một tầm cao mới, thế nên không cần lượng lớn linh hồn lực mà chỉ cần lượng lớn linh tử mà thôi.

Nhìn nắm Băng Ngọc trong tay Đỗ Lan như một nắm bi ve, mọi người cảm thấy tam quan vỡ vụn.

Thực tế Băng Ngọc của Đỗ Lan giống như đá ma pháp dùng để cường hóa trang bị, giúp Trảm phách đao mạnh lên, nhưng đây không phải thứ Lam Nhiễm cần.

Lam Nhiễm muốn bản thân đột phá, muốn đứng trên tất cả Tử thần, chỉ nâng cấp đao thôi thì không đủ thỏa mãn hắn.

Nhưng với các Tử thần khác, loại Băng Ngọc này đúng là thần khí cầu còn không được, nhìn kìa, tên lữ họa đó thậm chí có thể làm chậm cả tốc độ của Lam Nhiễm, năng lực này Lam Nhiễm đâu có, dù Lam Nhiễm có tiến hóa thêm nữa thì có ích gì.

Tuy nhiên Lam Nhiễm không chịu bó tay chờ chết, thời gian giảm tốc cũng có hạn, hắn chỉ cần tăng tốc thêm nữa là có thể khôi phục động tác chiến đấu về mức bình thường.

Vì vậy trận chiến vẫn chưa kết thúc.

Nhất Hộ không ngờ đối phương bị giảm tốc mà vẫn kiên cường như vậy, không khỏi cảm thấy khâm phục.

Nhưng giờ có phải lúc để khâm phục đâu. 3 giây vừa hết, Nhất Hộ đã nhận ra thực lực thực sự của Lam Nhiễm.

Còn nhanh hơn cả Thiên Tỏa Trảm Nguyệt khi Vạn giải tới ba phần, hai vai Nhất Hộ bị chém trúng, máu bắn tung tóe, lần này là trọng thương.

Lam Nhiễm cũng thở dốc, rõ ràng để chiến đấu bình thường trong trạng thái giảm tốc hắn cũng tiêu tốn cực nhiều linh áp, cộng thêm việc dung hợp Băng Ngọc mới bắt đầu nên hắn hiện giờ cũng có chút đuối sức.

Vẫn thua sao.

Các đội trưởng thấy Trảm phách đao của Nhất Hộ thoát khỏi trạng thái Vạn giải thì đều biết cậu đã thua.

Lam Nhiễm ngạo thị quần hùng, chỉ thiếu nước hét lên: Còn ai nữa không.

Ngươi thắng rồi, theo ước định ngươi đi đi, nhưng chuẩn bị tinh thần đối đầu với Thi Hồn Giới đi, vì lần sau gặp lại, Tử thần sẽ không còn đơn giản nữa đâu.

Họ sẽ có Vô song Vạn giải và cả Băng Ngọc, ngươi sẽ phải hối hận vì đã phản bội.

Lời của Đỗ Lan làm Lam Nhiễm thấy đau dạ dày, mí mắt giật liên hồi, hắn có dự cảm bất lành.

Tên Đỗ Lan này định cường hóa toàn bộ Tử thần thật sao.

Hắn cả đời tìm cách trở nên mạnh mẽ, vậy mà Đỗ Lan vừa xuất hiện đã bày ra đủ trò, thực sự khiến Lam Nhiễm rất khó chịu.

Cuối cùng Lam Nhiễm cũng đi, mọi người nhìn bãi chiến trường tan hoang và Song Cức không còn dùng được nữa mà lòng đầy cảm khái.

Lam Nhiễm phản biến, Đỗ Lan thần kỳ, đủ loại xung đột xảy ra khiến lúc này khi bụi trần lắng xuống, ai nấy đều cảm thấy hư ảo, thiếu thực tế.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa hoàn toàn kết thúc: Hủ Mộc Bạch Tai, Đỗ Lan, hai người đã làm gì Trung ương 46 phòng rồi.

Bảo vệ, dĩ nhiên là bảo vệ, tiện thể đề xuất vài ý kiến quý báu, Trung ương 46 phòng đã tiếp thu ý kiến, nhận ra thiếu sót của mình và quyết định sửa đổi phương thức quản lý.

Từ hôm nay Thi Hồn Giới sẽ có Luật Cơ Bản, toàn bộ linh hồn của Thi Hồn Giới hãy đứng lên, vì Luật Cơ Bản sẽ bảo vệ quyền lợi và quy định nghĩa vụ của mỗi linh hồn.

Còn vụ án của Lộ Kỳ Á cũng phải thẩm lại, sau này những tình huống tương tự đều phải xét xử theo Luật Cơ Bản và các điều luật liên quan của Thi Hồn Giới.

Các đội trưởng tỏ vẻ không hiểu lắm.

Trường học mới được thành lập, linh hồn có thêm con đường thăng tiến khác ngoài việc trở thành Tử thần, đó là trở thành thẩm phán, kiểm sát viên hoặc luật sư.

Vì vụ án của Lộ Kỳ Á mà cả Thi Hồn Giới đã xảy ra sự thay đổi long trời lở đất, điều mà ngay cả Tổng đội trưởng cũng không lường trước được.

Ông sống ngàn năm rồi mà chưa thấy mấy tháng qua thay đổi nhiều đến thế.

Chỉ có thể nói là các linh hồn ở Thi Hồn Giới vẫn chưa từ bỏ hy vọng, Đỗ Lan cho họ cơ hội, họ sẽ không bỏ lỡ.

Dù đã là linh hồn, họ cũng không muốn bị chết đói hay bị giết nữa, có làm ma thì cũng phải làm một con ma no đủ.

Lam Nhiễm đã đi, Lộ Kỳ Á được minh oan, mục đích của Hắc Khi Nhất Hộ và đồng đội đã đạt được.

Đội trưởng phiên đội 13 Phù Trúc Thập Tứ Lang đã cấp cho Nhất Hộ danh phận Tử thần ngoại biên, mọi chuyện được giải quyết hòa bình.

Lúc này các đội trưởng Tử thần đang cầm những viên Băng Ngọc mà Đỗ Lan phát tặng để nghiên cứu kỹ lưỡng.

Thứ mà Lam Nhiễm thổi phồng lên như thần thánh, vào tay Đỗ

Lan chẳng qua cũng chỉ là mấy viên bi ve.

Kiếm Bát nhìn viên Băng Ngọc được gọi là Viên Ngọc Sắc Bén trong tay, nghi ngờ thứ này thật sự mạnh vậy sao.

Này, Đỗ Lan, ta nhìn thế nào cũng thấy đồ của ngươi không đáng tin lắm.

Tôi mượn cấu trúc của Băng Ngọc rồi dùng linh tử để xây dựng, viên bi này quả thực không ngầu bằng Băng Ngọc gốc, đó là vì khi tạo ra tôi không rót vào quá nhiều chấp niệm.

Băng Ngọc của Lam Nhiễm và Phổ Nguyên Hỉ Trợ trong quá trình chế tạo không chỉ hấp thu ý nghĩ của hai người bọn họ mà còn hấp thu rất nhiều tư niệm của vong linh, nên nó rất mạnh nhưng cũng rất tà ác, có thể khiến túc chủ không ngừng tiến hóa thành chủng tộc hoàn toàn mới theo ý thức cá nhân.

Còn Băng Ngọc của tôi chỉ giúp Trảm phách đao có thêm một loại sức mạnh mới mà thôi, anh dùng loại nào thì có năng lực đó, an toàn tin cậy lại còn thân thiện với môi trường.

Sản xuất bằng cách sử dụng linh tử hỗn loạn trong Đoạn giới, chỉ cần rót vào trí tưởng tượng thuần túy trong quá trình chế tạo là được.

Đỗ Lan nói rất nhiều, nhưng Kiếm Bát căn bản không quan tâm: Nghĩa là Băng Ngọc của ngươi không lợi hại bằng của Lam Nhiễm chứ gì.

Hóa ra trong mắt lão, kết luận cuối cùng về phát minh vượt thời đại của Đỗ Lan là không bằng Lam Nhiễm.

Đỗ Lan thấy đúng là không thể dạy bảo: Băng Ngọc của Lam Nhiễm dù lợi hại đến đâu cũng không thể giúp hắn thực sự tiến hóa thành sinh vật hoàn mỹ, vì hoàn mỹ là tuyệt đối, mà trên đời này không có sự vật nào là tuyệt đối, mọi thứ tốt xấu đều là tương đối.

Thế nên Băng Ngọc của Lam Nhiễm giúp hắn mạnh lên, nhưng không phải là vô địch.

Băng Ngọc của tôi thì khác, anh nghĩ xem viên Ngọc Thời Gian trong tay Nhất Hộ dùng lên người Lam Nhiễm hiệu quả rõ rệt thế nào, lúc đó nếu đổi anh thay Nhất Hộ, anh có nắm chắc giữ được Lam Nhiễm không.

Kiếm Bát suy nghĩ một chút: Nếu nói vậy thì cũng đúng, thế gian không có sức mạnh tuyệt đối, các loại năng lực đều khắc chế lẫn nhau, chỉ cần tìm được cách khắc chế Lam Nhiễm thì đánh bại hắn quả thực không khó.

Lão nhìn viên bi đỏ rực trong tay, không kìm được mà hợp nhất nó với Trảm phách đao.

StandBy.

Lại là âm thanh thông báo đó.

Ở Đoạn giới, sau khi chế tạo Ngọc Thời Gian để thí nghiệm, Đỗ Lan đã lập tức làm thêm những viên khác, mỗi loại có một âm thanh thông báo khác nhau.

Thực ra cấu trúc Băng Ngọc cũng giống như trận pháp luyện kim, nhưng trận pháp là để thay đổi hình thái vật chất, còn Băng Ngọc là biến ý nghĩ của người chế tạo thành hiện thực.

Chương 1028

Đỗ Lan cũng chẳng rõ tại sao lại có hiệu quả đó, dùng được là tốt rồi, sau khi học được cách chế tạo Băng Ngọc, hắn càng hiểu sâu hơn về các cỗ máy thực hiện điều ước.

Ngọc Rồng, Chén Thánh, các vật phẩm đặc thù, Driver, Hiền giả chi thạch, tất cả những thứ có thể cụ hiện hóa tình cảm và nguyện vọng của con người bằng kỹ thuật hoặc phép thuật, Đỗ Lan đều biết chế tạo và sử dụng.

Giờ có thêm Băng Ngọc cũng vậy, còn lý thuyết sâu xa bên trong thì hắn mù tịt, mà cũng chẳng cần biết, cứ thấy tốt là dùng, giống như ba định luật cơ học vậy, chúng tồn tại khách quan là được.

Kiếm Bát vung kiếm, không khí trước mắt lập tức hiện ra một vết nứt dài, dù lão chỉ nhẹ nhàng vung tay.

Đây là Ngọc Sắc Bén, có thể tăng độ sắc bén của Trảm phách đao lên đến cực hạn, nhưng chỉ là sắc bén về mặt vật lý thôi, nếu dùng linh áp tấn công thì hiệu quả không đổi đâu.

Chà, cũng thú vị đấy.

Kiếm Bát cười: Lôi mấy viên Băng Ngọc khác ra đây cho ta thử xem, ta phải chọn cái nào thuận tay nhất mới được.

Đưa cho các đội trưởng khác nghiên cứu hết rồi.

Đỗ Lan nói.

Thế ngươi chế tạo thêm vài cái đi, chẳng phải ngươi bảo một tiếng làm được mười mấy viên sao.

Làm cho ta một viên giúp ta tận hưởng chiến đấu ấy, đúng rồi, loại nào mà giúp đối thủ trị thương, dù ta có chém thế nào đối thủ cũng không chết ấy.

Kiếm Bát đúng là điên thật rồi.

Đỗ Lan chẳng buồn châm chọc, Kiếm Bát đây là cần thanh Thiên Sinh Nha của Sesshomaru rồi.

Mà cũng không đúng, Thiên Sinh Nha không chém được người sống mà chuyên trị sinh vật minh giới, nếu Thiên Sinh Nha ra đời thì thành ra chuyên giết Tử thần và Hư mất, cũng không thỏa mãn được nhu cầu của Kiếm Bát.

Kẻ thù của lão là Tử thần và Hư, lão cần một thanh kiếm có hiệu quả ngược lại.

Đơn giản.

Đỗ Lan xòe tay, lòng bàn tay hướng lên: Anh cần một viên ngọc kiểu càng chém trúng kẻ địch thì kẻ địch càng sung sức.

Đem ý nghĩ đó rót vào lòng bàn tay, linh tử xung quanh hội tụ lại.

Trước mắt Kiếm Bát giống như đang in 3D vậy, linh tử khi ít thì không thấy, nhưng tích tiểu thành đại thì hoàn toàn khác.

Một hạt cát có thể bị ngó lơ, nhưng một nắm cát thì trừ người mù ra ai cũng thấy được.

Linh tử cũng vậy, khi hội tụ mật độ cao sẽ hiển hiện rõ ràng.

Chỉ vài phút sau, viên Băng Ngọc mới ra lò đã xuất hiện: Anh thử đi, đây là Ngọc Cường Địch, giúp kẻ địch càng bị chém càng tỉnh táo, biết đâu còn bị chém đến mức đột phá luôn ấy chứ.

Ta thích.

Kiếm Bát cười nanh ác, rõ ràng là muốn đi tìm người thử đao ngay lập tức: Vậy ta đi trước đây.

Lão cầm hai viên Băng Ngọc, mãn nguyện rời đi.

Lúc này các đội trưởng khác cũng đang thử nghiệm Băng Ngọc của Đỗ Lan ở nhiều nơi khác nhau.

Viên bi thần kỳ này có thể khiến Trảm phách đao sửa đổi các nguyên tắc vật lý, thật không thể tin nổi.

Nhưng dùng đúng là rất sướng, Đỗ Lan làm thế nào vậy nhỉ.

Đồng thời họ đột nhiên thấy Lam Nhiễm phản bội thật là không đáng, hắn cực khổ mưu đồ bao lâu để đoạt Băng Ngọc, kết quả Đỗ Lan vừa ra tay thì thứ này đã thành đồ chơi rẻ tiền đầy đường, Lam Nhiễm lúc này chắc đang tức chết.

Vô song Vạn giải, Băng Ngọc, Đỗ Lan đến Thi Hồn Giới mới hai tháng đã tặng Tử thần hai món quà lớn, tuy hắn rất kiêu ngạo nhưng mọi người bắt đầu có thiện cảm với hắn.

Chủ yếu là nhờ có Lam Nhiễm làm nền, Lam Nhiễm ngày thường giả bộ đạo mạo cuối cùng lại là kẻ phản bội lớn nhất, Đỗ Lan tuy không nghiêm túc nhưng lại hết lòng vì Thi Hồn Giới, so sánh hai bên, họ thà chọn một Đỗ Lan chân thực hơn.

Cái này là.

Nhất Hộ và các bạn đã trở về hiện thế, họ không đưa Lộ Kỳ Á theo vì nàng chọn ở lại Thi Hồn Giới làm việc.

Tội danh của nàng đã được rửa sạch, chỉ bị phạt nửa năm bổng lộc.

Nhất Hộ mang theo ký ức ở Thi Hồn Giới trở lại cửa hàng của Phổ Nguyên Hỉ Trợ.

Phổ Nguyên Hỉ Trợ nhìn thấy viên Băng Ngọc trên cổ tay Nhất Hộ, biến sắc kinh hãi, nhưng ông nhanh chóng nhận ra đây không phải viên do mình làm: Nhất Hộ, cái này là gì.

Để tiện mang theo, Tỉnh Thượng Chức Cơ đã dùng dây bện viên Băng Ngọc thành vòng đeo tay cho Nhất Hộ, giờ Phổ Nguyên Hỉ Trợ nắm lấy cổ tay Nhất Hộ, chấn kinh hỏi.

Cái này á.

Là Băng Ngọc, quà tặng cho tôi đấy.

Nhất Hộ vốn không định lấy, nhưng Đỗ Lan cứ nhất quyết đưa nên cậu đành nhận.

Quả nhiên là Băng Ngọc, tuy ngoại hình khác nhưng thiên tài nghiên cứu vẫn nhạy bén nhận ra cấu tạo của nó: Rốt cuộc là ai đưa cho cậu.

Chẳng lẽ là Lam Nhiễm.

Là Đội trưởng tam phiên đội Đỗ Lan.

Một cái tên chưa từng nghe qua.

Đội trưởng tam phiên đội chẳng phải là Thị Hoàn Ngân sao.

Dù đã rời Thi Hồn Giới hơn trăm năm, nhưng tin tức của Phổ Nguyên Hỉ Trợ không hề lạc hậu.

Hình như Đỗ Lan đã đánh bại Thị Hoàn Ngân để đoạt lấy chức vị đội trưởng.

Nhất Hộ sau khi nhận ra Đỗ Lan đã hỏi tại sao anh ta lại là đội trưởng, Đỗ Lan bảo vị trí này là đánh bại đội trưởng cũ rồi cướp về.

Phổ Nguyên Hỉ Trợ kinh ngạc không thốt nên lời.

Ông biết Băng Ngọc đáng sợ thế nào, loại sức mạnh đó có thể ảnh hưởng đến tâm trí con người, thay đổi tương lai thế giới.

Ông đã tiêu tốn biết bao tế bào não để che giấu nó, có thể nói sự kiện Lộ Kỳ Á bắt nguồn từ chính viên Băng Ngọc này.

Vậy mà giờ đây, trên cổ tay một cậu thiếu niên lại có một viên Băng Ngọc, hơn nữa còn là do một vị đội trưởng nào đó tặng.

Phổ Nguyên Hỉ Trợ không khỏi nghi ngờ, là Thi Hồn Giới thay đổi quá nhanh hay là mình điên rồi.

Đây là Băng Ngọc đấy, thứ pháp khí cần vô số năng lượng linh hồn để cấu thành, có thể bóp méo hiện thực, thay đổi tương lai, nói là thần khí cũng không quá, vậy mà giờ thành món đồ trang sức của một học sinh cấp ba: Các đội trưởng khác cứ thế để cậu mang nó về sao.

Không đòi cậu để lại à.

Họ cũng có mà, sao phải đòi của tôi.

Nhất Hộ nói với vẻ kỳ quặc.

Cậu còn thấy Lam Nhiễm đúng là đồ ngốc, thứ hàng đại trà này mà hắn lại coi như bảo bối, thậm chí không tiếc phản bội Thi Hồn Giới, Nhất Hộ cũng chẳng biết phải đánh giá Lam Nhiễm thế nào cho đúng.

Cậu không nhận ra Phổ Nguyên Hỉ Trợ đã hoàn toàn hóa đá.

Là một trong hai người duy nhất ở Thi Hồn Giới nghiên cứu về Băng Ngọc, Phổ Nguyên Hỉ Trợ cũng giống như Lam Nhiễm, đã phải vượt qua vô vàn khó khăn để phát minh ra nó, thậm chí còn dùng thủ đoạn hấp thu vô số năng lượng của Hư mới hoàn thành được thứ mà họ gọi là Băng Ngọc bán thành phẩm.

Vậy mà viên Băng Ngọc trên tay Nhất Hộ có độ hoàn thiện cực cao, thậm chí còn cao hơn cả viên ông phong ấn trong người Lộ Kỳ Á.

Điều này giáng một đòn mạnh vào lòng tự trọng của thiên tài như ông.

Mà lại còn mỗi đội trưởng đều có một viên.

Đây là Băng Ngọc chứ có phải bi ve đâu.

Cậu kể cho tôi nghe rốt cuộc ở Thi Hồn Giới đã xảy ra chuyện gì, kể tường tận vào.

Tam quan của Phổ Nguyên Hỉ Trợ sắp sụp đổ rồi.

Nhất Hộ đem toàn bộ chuyện mình biết kể cho ông nghe, từ lúc đặt chân đến Thi Hồn Giới, đến lúc Hủ Mộc Bạch Tai đại chiến Tổng đội trưởng, và cuối cùng là trận solo giữa cậu và Lam Nhiễm.

Nghe đến đoạn Lam Nhiễm lộ diện cướp Băng Ngọc, Phổ Nguyên Hỉ Trợ vẫn thấy bất lực, chuyện ông luôn tìm cách né tránh cuối cùng vẫn xảy ra.

May mà việc dung hợp Băng Ngọc không hề đơn giản, ông đã cài đặt không ít cơ quan trên viên ngọc mình làm.

Câu chuyện đến đây vẫn coi là bình thường, dù việc Hủ Mộc Bạch Tai sở hữu thực lực đủ đe dọa Tổng đội trưởng làm ông ngạc nhiên, và Vạn giải của Hủ Mộc cũng khác xưa, nhưng vẫn chấp nhận được.

Thế nhưng kể từ lúc Lam Nhiễm ra tay với Đỗ Lan, phong cách câu chuyện hoàn toàn thay đổi.

Giây trước bị Lam Nhiễm tính kế rơi vào Đoạn giới, giây sau Đỗ Lan đã trở lại, không chỉ trở lại mà còn mang theo Băng Ngọc hoàn toàn mới.

Nghe đến đây, Phổ Nguyên Hỉ Trợ tự ngắt vào đùi mình một cái để chứng minh không phải đang mơ.

Công sức bao nhiêu năm tâm huyết của ông, vậy mà tên Đỗ Lan đó chỉ mất vài khoảnh khắc đã nắm vững cách chế tạo, thậm chí còn cải tiến nó khi mới chỉ đứng từ xa nhìn Lam Nhiễm khoe khoang một

chút.

Có thể sao.

Không muốn tin, nhưng trước sự thật rành rành, ông buộc phải tin.

Hiệu quả của Băng Ngọc phụ thuộc vào nguyện vọng của người chế tạo.

Đó là kết luận của Đỗ Lan về Băng Ngọc sao.

Thật sự là như vậy à.

Không biết nữa, dù sao họ cũng chỉ mới làm ra hai viên, hơn nữa lại từ hai người khác nhau, kinh nghiệm của họ không có giá trị tham khảo.

Nhưng Đỗ Lan đã làm ra mười mấy viên, kinh nghiệm phong phú, dám làm thí nghiệm, phát huy trí tưởng tượng, chứng minh rằng ý nghĩ của người chế tạo quả thực có thể ảnh hưởng đến hiệu quả của Băng Ngọc.

Vậy viên của cậu có tác dụng gì.

Là Ngọc Thời Gian, chức năng chính là làm chậm tốc độ kẻ địch hoặc tăng tốc cho bản thân, giới hạn thời gian tôi có thể chịu đựng hiện tại là khoảng 9 giây.

Phổ Nguyên Hỉ Trợ vô cùng hiếu kỳ, sau khi đích thân trải nghiệm thì mặt đầy kinh ngạc, xem ra Thi Hồn Giới đã xuất hiện một kẻ còn thiên tài hơn cả mình.

Chương 1029

Trước sức mạnh sửa đổi hiện thực này, ông cũng chỉ biết thở dài chịu thua.

Nhất Hộ và các bạn rời đi, Phổ Nguyên Hỉ Trợ nhìn theo với vẻ mặt thất thần, không còn chút hứng thú nào.

Còn tại Hư quyển, Lam Nhiễm cuối cùng cũng đợi được Đông Tiên Yếu, người cũng mang theo tin tức Thị Hoàn Ngân đã phản bội.

Phản bội và bị phản bội, nhưng Thị Hoàn Ngân cũng chẳng phải nhân vật quan trọng gì, Lam Nhiễm không mấy bận tâm: Đông Tiên quân, ngươi đến đúng lúc lắm, có thể cùng ta thống trị Hư Dạ Cung này.

Hư Dạ Cung là kiến trúc hùng vĩ nhất Hư quyển, do các Phá diện tự nhiên xây dựng để thể hiện địa vị thống trị, nhưng giờ những kẻ thống trị cũ kẻ chết người chạy, cung điện này hiện do Lam Nhiễm và đội quân Phá diện nhân tạo của hắn cai quản.

Phá diện tự nhiên là những con Hư tự học được sức mạnh Tử thần, đa phần đều có chỗ khiếm khuyết, sức mạnh không bằng Phá diện được cải tạo nhân tạo, nên trước đại quân của Lam Nhiễm, chúng hoàn toàn tan tác.

Đông Tiên Yếu đến dĩ nhiên không đi tay không, hắn cũng mang theo một viên Băng Ngọc.

Lam Nhiễm ấn tượng sâu sắc với thứ này, suýt nữa thì hắn đã bị tên lữ họa trẻ tuổi hạ đo ván: Đỗ Lan.

Nhưng kẻ khiến hắn nghiến răng nghiến lợi nhất chính là Đỗ Lan luôn đối đầu với mình, nếu không có Đỗ Lan, con đường phản đào của hắn đã không thê thảm như vậy.

Mỗi viên Băng Ngọc đều có hiệu quả khác nhau, viên này là Minh Đạo Châu, có thể mở ra cổng Địa ngục để tống linh hồn vào đó.

Bên dưới Thi Hồn Giới chính là Địa ngục, nơi đó chẳng tốt đẹp gì, cũng chẳng hơn gì Đoạn giới.

Ở thế giới này, Tử thần có thể tống những linh hồn đại ác vào Địa ngục, nhưng người tốt thì không thể.

Vậy mà với viên Minh Đạo Châu này, bất kể tốt xấu đều có thể bị tống vào Địa ngục chịu tội.

Lam Nhiễm nhìn viên Băng Ngọc Đỗ Lan làm mà im lặng hồi lâu, nhưng Đông Tiên Yếu vẫn phải nói tiếp: Theo tôi biết thì hiện nay các đội trưởng Tử thần mỗi người đều có ít nhất một viên, hiệu quả đều chưa rõ, không thể xem thường.

Tiếp tục trầm mặc, Lam Nhiễm dù coi thường Băng Ngọc của Đỗ Lan nhưng buộc phải thừa nhận hiệu quả của nó rất tốt.

Nó không giúp Tử thần thoát tục nhưng lại có thể nhắm thẳng vào sức mạnh của hắn mà đánh, tên Đỗ Lan này bộ rảnh rỗi sinh nông nổi chuyên đi làm mấy trò này để chọc tức hắn sao.

Phổ Nguyên Hỉ Trợ đã cài bẫy vào viên Băng Ngọc của hắn, ta muốn dung hợp thì phải phá giải những cái bẫy này, tốn không ít thời gian.

Để tránh bị làm phiền, ta sẽ ban cho ngươi sức mạnh mới.

Hư có thể Tử thần hóa, Tử thần cũng có thể Hư hóa, Lam Nhiễm muốn Hư hóa Đông Tiên Yếu để tăng cường sức mạnh cho hắn.

Đông Tiên Yếu dĩ nhiên phối hợp, hắn hiện đang đóng vai tiềm phục để báo tin cho Đỗ Lan.

Lam Nhiễm còn rất nhiều việc phải làm, trước hết là dung hợp Băng Ngọc, sau đó phải đi tìm Linh Vương để chứng minh thực lực, và dĩ nhiên là phải khử Đỗ Lan, trừ bỏ mối họa trong lòng.

Mọi chuyện phải tiến hành từng bước, nhìn xuống mười vị Thập Nhận mới và Đông Tiên Yếu bên cạnh, Lam Nhiễm mỉm cười hài lòng, đây là sức mạnh do chính hắn xây dựng, cũng là đá lót đường cho đại nghiệp của hắn.

Dù dưới trướng có nhiều người, nhưng cuối cùng kẻ trở thành thần ngoại chi thần linh chỉ có một mình Lam Nhiễm.

Trong Hư Dạ Cung rộng lớn hùng vĩ, một thế lực lật đổ thế giới đã chuẩn bị sẵn sàng để chứng minh sức mạnh của họ.

Ở một phía khác, Đỗ Lan đứng trước mặt Tổng đội trưởng trình bày kế hoạch của mình: Tôi sẽ thành lập một đội ngũ đặc biệt, chuyên trách vụ án Lam Nhiễm, số lượng không cần nhiều, khống chế trong vòng mười người.

Tất cả Tử thần từ cấp ngũ tịch trở lên đều có thể đăng ký, những ai gia nhập bộ đội đặc biệt sẽ được hưởng trang bị tốt nhất và đãi ngộ hậu hĩnh nhất, dù có chết cũng được chôn cất ở nơi phong thủy bảo địa.

Vậy đội của ngươi tên là gì.

Tổng đội trưởng hỏi.

Hiểu Akaki, rạng đông xé toạc màn đêm.

Đỗ Lan cười như một đứa trẻ vừa nghịch ngợm thành công.

Tổ chức Hiểu được thành lập dưới sự phê chuẩn của Tổng đội trưởng, trở thành tiểu tổ chuyên trách xử lý các sự kiện liên quan đến Lam Nhiễm.

Đỗ Lan chú trọng chất lượng hơn số lượng, tuyển chọn từ đơn đăng ký một nhóm Tử thần có thực lực khá.

Từ đó, toàn bộ tư liệu điều tra về Lam Nhiễm đều hội tụ về tay Đỗ Lan.

Hắn nhận ra tốc độ điều tra của Tử thần cũng không chậm, có điều Lam Nhiễm làm việc quá kín kẽ, nếu không vì ra mặt làm màu thì có lẽ đã chẳng bị Đỗ Lan vạch mặt.

Kết quả điều tra của Tử thần cũng chỉ cho thấy Lam Nhiễm có khả năng liên quan đến vài vụ mất tích, còn lại mọi báo cáo đều khẳng định hắn là một đội trưởng tốt hiếm có.

Ngụy trang đến mức này, nếu không phải vì hắn gây ra quá nhiều mạng người thì thực sự không phân biệt nổi hắn là người tốt hay kẻ xấu, hèn gì cô nàng Sồ Sâm Đào đến giờ vẫn không chịu tin Lam Nhiễm là kẻ phản bội.

Trước mặt Đỗ Lan là chín Tử thần mặc áo choàng đen thêu mây đỏ, đây chính là tiểu đội đặc biệt được hắn tuyển chọn. 80.

Trong đó có hai đội trưởng là Kiếm Bát và đội trưởng Komamura Sajin. 81.

Kiếm Bát tham gia vì muốn được đánh nhau, còn Komamura Sajin là vì Đông Tiên Yếu, lão nghi ngờ sự mất tích của bạn thân có liên quan mật thiết đến Lam Nhiễm.

Ngoài ra còn có phó đội trưởng loli của phiên đội 10 cùng đệ tam tịch và đệ ngũ tịch, phó đội trưởng Luyến Thứ của phiên đội 6, phó đội trưởng Hủ Mộc Lộ Kỳ Á của phiên đội 13.

Hai người còn lại là phó đội trưởng phiên đội 1 và phó đội trưởng phiên đội 8 Thất Tự muội tử, họ tham gia với tư cách giám sát.

Cộng thêm Đỗ Lan là vừa đủ mười người, tổ chức Hiểu chính thức bắt đầu hành động.

Thấy Đỗ Lan thiết kế cả đồng phục cho tiểu đội, mọi người đều nhận xét hắn thật biết chú trọng tiểu tiết.

Tiếp theo chúng ta làm gì. 82.

Komamura Sajin thấy thái độ hăng hái của Đỗ Lan thì không nhịn được hỏi.

Thực ra lão còn tò mò tại sao vợ Đỗ Lan là Địch Ny Toa không gia nhập Hiểu, có vẻ nàng không mấy hứng thú với những việc Đỗ Lan làm.

Đúng là không hứng thú thật, Đỗ Lan quậy phá như vậy Địch Ny Toa đâu có rảnh mà theo, nàng ở lại Thi Hồn Giới lẳng lặng tạo dựng quan hệ với các nữ Tử thần, hành động vì mục tiêu nâng cao địa vị của các nữ linh hồn.

Nàng tham gia vào một tổ chức do các nữ Tử thần lập ra mang tên Hiệp hội Nữ Tử thần để lãnh đạo phái nữ đứng lên gánh vác một nửa bầu trời.

Giờ chúng ta chỉ cần chờ đợi thôi, tôi có nội gián bên cạnh Lam Nhiễm, chắc sớm muộn gì cũng có tin tức thôi.

Nội gián mà ngài nói không lẽ là Đội trưởng Đông Tiên Yếu đang mất tích đấy chứ.

Lúc này mọi người vẫn chỉ nghĩ Đông Tiên Yếu mất tích, chứ không biết hắn đã sớm cấu kết với Lam Nhiễm.

Đỗ Lan cười mà không nói, chuyện gián điệp ai lại nói oang oang ra.

Phải để lại không gian tưởng tượng cho mọi người chứ.

Lam Nhiễm sớm muộn gì cũng hành động thôi, và lần này hắn chắc chắn sẽ bại, người ta hay nói muốn tiêu diệt ai trước tiên hãy làm họ phát điên.

Lam Nhiễm đã nhẫn nhịn ở Thi Hồn Giới mấy trăm năm rồi, e là không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, sắp tới hắn sẽ có một loạt động thái lớn, chắc chắn sẽ lộ sơ hở, nhưng mọi người cũng phải chuẩn bị tâm lý cho những trận ác chiến.

Đỗ Lan cảm thấy Lam Nhiễm thuộc về hai thái cực, lúc nhẫn nại thì là một người, lúc bộc phát lại trở thành một người khác.

Hiện tại Lam Nhiễm chắc hẳn đã coi thường Thi Hồn Giới, mục tiêu của hắn cao xa hơn nhiều, hắn muốn trở thành duy nhất, vì vậy mục tiêu của hắn nhắm thẳng vào Linh Vương thực thể vĩ đại và gần gũi nhất với bản nguyên của thế giới này.

Thi Hồn Giới, Nhân gian, Hư quyển, ba nơi này đều được xây dựng dựa trên sự tồn tại của Linh Vương như một cơ sở và khế ước.

Không có Linh Vương, cả ba không gian sẽ sụp đổ.

Linh Vương có thể coi là có quan hệ mật thiết với con người và thế giới linh hồn.

Lam Nhiễm muốn thay thế Linh Vương trở thành chủ nhân của tam giới.

Nhưng Linh Vương thực sự là chủ nhân sao.

Cùng lắm chỉ là một người gia trưởng thôi.

Nếu nói tam giới là một gia đình, thì gia đình đó không thuộc về một mình Linh Vương mà thuộc về tất cả mọi người.

Linh Vương chết, gia đình tan vỡ thì ai cũng xong đời, nhưng nếu không có người thường, Linh Vương cũng chẳng là gì cả, không được tôn trọng, không có địa vị.

Tuy nhiên Lam Nhiễm thực sự khao khát sức mạnh của Linh Vương, còn những chuyện khác tính sau.

Giống như Đỗ Lan có thể nói mấy thứ sức mạnh này tôi không ham, vì câu đó chỉ dành cho những người đã sở hữu sức mạnh, còn Lam Nhiễm hiện giờ chưa có nên dĩ nhiên chỉ nghĩ đến việc làm sao để đoạt lấy.

Linh Vương không ở trong tam giới mà ở một không gian khác, không gian này khác biệt với Địa ngục, Đoạn giới hay Hư quyển.

Ngay cả Lam Nhiễm cũng không có khả năng mở ra không gian của Linh Vương.

Truyền thuyết nói rằng muốn mở được nó chỉ có một cách là sử dụng Vương Kiện, thứ này chỉ tồn tại trong truyền thuyết, chưa ai từng thấy qua.

Chương 1030

Lam Nhiễm cũng chẳng biết Vương Kiện là cái quái gì, nhưng có lời đồn rằng chỉ cần có mười vạn linh hồn và một mảnh đất trọng linh rộng hơn một cây số là có thể chế tạo ra Vương Kiện.

Đó đều là lời đồn, ngay cả Lam Nhiễm cũng không biết thật giả thế nào, nhưng tính cách hắn là sẽ không dễ dàng bỏ qua, dù là lời đồn cũng phải thử một lần.

Chính nhờ sự chấp niệm đó mà hắn mới phát hiện ra bí mật của Băng Ngọc trong vô số cuộc sát lục và nghiên cứu linh hồn, để rồi trở thành người đầu tiên chế tạo ra Băng Ngọc.

Tinh thần kiên định đi đến cùng một con đường như vậy thực sự rất hiếm thấy ở kẻ phản diện.

Vì thế Lam Nhiễm quyết định trở thành người kiểm chứng lời đồn, hiến tế mười vạn linh hồn và một mảnh đất trọng linh, mà nơi đó hắn chọn chính là Thị trấn Không Tọa nơi Hắc Khi Nhất Hộ đang sinh sống.

Đây là mảnh đất thần kỳ có nồng độ linh tử cao nhất nhân gian suốt ngàn năm qua, bất kể về dân số hay tính chất đều hoàn toàn thỏa mãn nhu cầu của Lam Nhiễm, vì thế hắn phái các Phá diện nhân tạo đến hiện thế để trinh sát.

Lam Nhiễm không muốn lãng phí thời gian nữa, trước đây hắn luôn điều khiển đơn tuyến, nhưng giờ hắn chơi đa tuyến luôn: một mặt tự mình dung hợp Băng Ngọc, mặt khác sai thuộc hạ chuẩn bị chế tạo Vương Kiện.

Nói đơn giản là bắt đầu quẩy rồi, không còn trầm ổn như trước nữa.

Đông Tiên Yếu cuối cùng cũng gửi tin về, Phá diện thường xuyên đến hiện thế, dù chưa rõ mục đích của Lam Nhiễm nhưng chuyện này quá bất thường.

Cuối cùng cũng đến rồi sao.

Mọi người trong tổ chức Hiểu sau hơn mười ngày chờ đợi cuối cùng cũng có tin tức hữu dụng, khoác lên mình chiến bào đen thêu mây đỏ, đã đến lúc hành động.

Chia thành cặp hai người, nếu gặp giao chiến thì cố gắng giữ lại mạng sống.

Yêu cầu của Đỗ Lan chỉ đơn giản thế thôi.

Việc phân nhóm diễn ra ngẫu nhiên, ai quen đi với ai thì cứ thế mà đi, cuối cùng Đỗ Lan lại được xếp chung với phó đội trưởng phiên đội 1 là Tước Bộ Trưởng Thứ Lang, một nhân vật hoàn toàn đóng vai quần chúng, mặt mày nghiêm túc như thể Đỗ Lan nợ tiền lão không bằng.

Nhưng vị nam tử để ria mép này từ thời trẻ đã là tâm phúc tin cẩn nhất của Tổng đội trưởng, hợp tác với ông hơn hai ngàn năm rồi, lão đi theo là để giám sát Đỗ Lan, ai cũng hiểu rõ điều đó nên lão chẳng mấy thân thiện với Đỗ Lan.

Nhưng mọi người đã đi rồi thì Đỗ Lan và cộng sự cũng không lãng phí thời gian, xuất phát thôi.

Trở lại hiện thế, Đỗ Lan cảm nhận được mọi người xung quanh đều đang cố ý áp chế linh áp, xem ra Tử thần rất giữ quy tắc, biết rằng khi đến hiện thế phải phong ấn một phần sức mạnh để tránh gây ra phá hoại lớn.

Mục tiêu là bắt giữ những Phá diện đến điều tra, năm tiểu đội tản ra tìm kiếm.

Địch Ny Toa, đây là lần đầu tiên cô tham gia một nhiệm vụ trọng đại mà toàn bộ phiên đội 10 đều xuất động nhỉ.

Tùng Bản Loạn Cúc mỉm cười nói với Địch Ny Toa.

Cô và Địch Ny Toa đã trở thành bạn thân, dù là vợ Đỗ Lan nhưng Loạn Cúc thấy Địch Ny Toa hoàn toàn khác biệt.

Địch Ny Toa là một nữ nhân xinh đẹp, mạnh mẽ mà lại dịu dàng, khác hẳn với tên Đỗ Lan chuyên thích gây chuyện kia.

Hiện tại Đỗ Lan dẫn tổ chức Hiểu đến hiện thế, Địch Ny Toa vẫn ở lại Thi Hồn Giới tiếp tục nhiệm vụ của Tử thần.

Địch Ny Toa luôn có cảm giác gắn bó với những tổ chức bảo vệ thế giới như thế này, những ngày tháng chiến đấu vì một mục tiêu rõ ràng khiến nàng thấy đơn giản mà sung túc, gợi nhớ về những ngày tháng cũ.

Hôm nay nhiệm vụ của phiên đội 10 là hộ tống một đạo cụ vô cùng quan trọng trong Tịnh Linh Đình gọi là Vương Ấn.

Thứ này là một pháp khí có tác dụng ổn định không gian nên rất quan trọng với Tịnh Linh Đình, cứ cách một thời gian sẽ do phiên đội 10 hộ tống đến địa điểm mới để bảo quản, tránh bị kẻ gian dòm ngó.

Hiện tại đang trong quá trình hộ tống.

Phó đội trưởng đừng phân tâm.

Thấy Loạn Cúc mải mê tán gẫu với Địch Ny Toa, Đông Sư Lang không nhịn được nhắc nhở.

Loạn Cúc đưa cho Địch Ny Toa một ánh mắt bất lực, rồi tiếp tục ngẩng đầu nhìn đoàn hộ tống đang chậm rãi di chuyển phía trên.

Vương Ấn được đặt trong một chiếc kiệu bát bảo hoa lệ, trước sau là đoàn nghi trượng, có nhạc công, rải hoa, cầm cờ, cái gì cũng có, ai không biết còn tưởng là đám cưới rước dâu nữa chứ.

Phiên đội 10 bảo vệ cũng phải giữ khoảng cách nhất định.

Rõ ràng là không muốn ai biết, vậy mà lại không bỏ được thói phô trương, Địch Ny Toa cảm thấy hành vi này thật mâu thuẫn.

Nhưng nhìn biểu hiện của các đồng liêu, nàng thấy nhiệm vụ này chắc không có nguy hiểm gì, vì trừ đội trưởng ra ai nấy đều rất thả lỏng.

Bởi vì đây không phải lần đầu phiên đội 10 hộ vệ Vương Ấn, từ trước tới nay chưa từng xảy ra chuyện gì, mọi người khó tránh khỏi lơ là.

Tuy nhiên, trước đây không sao không có nghĩa là lần này cũng vậy, sự lơ là đối với hộ vệ chính là thất trách.

Một luồng sáng từ chân trời lao đến với tốc độ chóng mặt, không chút nể nang đánh thẳng vào đoàn xe Vương Ấn, tạo ra vài đợt nổ liên tiếp, lửa bốc ngùn ngụt.

Không khí bị nổ tung như nước sôi cuộn trào.

Phía dưới đoàn nghi trượng, các Tử thần phiên đội 10 mới sực tỉnh, mặt mày biến sắc, chuyện gì thế này.

Ai đang tấn công.

Đội trưởng.

Phản ứng của Loạn Cúc vẫn chậm hơn Đông Sư Lang một bước, cậu đã tiên phong bay lên không trung để triển khai công tác bảo vệ, dù là ai muốn cướp Vương Ấn cũng phải bước qua xác cậu.

Các Tử thần khác thấy đội trưởng và phó đội trưởng đã xông ra cũng giật mình nhớ lại nhiệm vụ, vội vã vận linh áp bay lên chiến đấu.

Một tia sét và một luồng lửa như có sinh mạng nhảy múa giữa không trung, vẽ ra những đường đối xứng lao về phía các Tử thần.

Linh áp cường đại dưới hình thái sấm sét và ngọn lửa tỏa ra sức sát thương vô cùng, các Tử thần vừa bay lên chỉ cần chạm nhẹ là đã bị thương rơi xuống, mất khả năng chiến đấu.

Địch Ny Toa nãy giờ quan sát biết rằng nếu mình không ra tay thì Vương Ấn sẽ bị cướp mất: Ba kẻ địch sao.

Chỉ với ba kẻ địch mà dám thách thức cả phiên đội 10, phải nói là gan hùm.

Âm và Dương, đều là nữ Phá diện.

Âm, tóc xanh áo xanh, năng lực là điện.

Dương, tóc đỏ áo đỏ, năng lực là hỏa.

Cái gọi là Phá diện chính là Hư đã Tử thần hóa.

Hư là ác linh, là chủ nhân của Hư quyển, mạnh nhất trong đám Hư là những đại Hư cấp bậc Adjuchas có trí tuệ.

Khi bọn chúng vỡ mặt nạ trở thành Phá diện, chúng sẽ sở hữu sức mạnh vượt xa các đội trưởng Tử thần.

Mười Phá diện diệt Thi Hồn Giới, một trăm Phá diện sáng tạo thế kỷ mới là chuyện hoàn toàn có thể.

Giống như hiện tại, chỉ có hai cô nàng Phá diện đã dám thách thức cả phiên đội 10, vì sức mạnh của họ lấn lướt hoàn toàn.

Ha ha.

Hai cô gái bị bao quanh bởi tia chớp và ngọn lửa, cười nói ngạo nghễ, dường như không ai có thể ngăn cản họ.

Ngoại trừ Địch Ny Toa.

Thấy đồng đội bị chém như cỏ rác, Địch Ny Toa không thể đứng nhìn, lập tức ra tay.

Đinh đinh.

Không cần rút kiếm, Địch Ny Toa đột nhiên xuất hiện trước mặt hai Phá diện ngay khoảnh khắc điện và lửa giao nhau, nàng tung hai tay bắt lấy vũ khí của họ, chặn đứng mọi động tác, chấm dứt chuỗi giết chóc của họ.

Con gái như thế này là không ngoan đâu.

Địch Ny Toa nói.

Không thể cử động nổi.

Rõ ràng Địch Ny Toa không phải đội trưởng, vậy mà bị nàng nắm lấy vũ khí thì không cách nào rút ra được, điều này khiến hai nữ Phá diện biến sắc.

Liếc nhau một cái, hai Phá diện thúc động linh áp, hai luồng sức mạnh vượt qua cấp đội trưởng đồng thời bao vây lấy Địch Ny Toa.

Địch Ny Toa không những không chịu trói mà còn tiên phát chế nhân, ngay khi hai nữ Phá diện định tung chiêu lớn, nàng đã chắp hai tay lại phía trước, đập hai nàng vào nhau, làm gián đoạn quá trình thi pháp.

Oa.

Va chạm cực mạnh, hai nữ Phá diện bị linh áp phản phệ, hộc máu tươi, nhìn qua là biết bị thương không nhẹ.

Loạn Cúc há hốc mồm, cô biết Địch Ny Toa rất mạnh, chỉ là không ngờ lại mạnh đến mức quá đáng như vậy, kẻ địch mà cả phiên đội 10 không đánh lại mà vào tay nàng lại dễ dàng như thế.

Chương 1031

Vậy cũng tốt, Loạn Cúc có thể tập trung đi giúp đội trưởng.

Đông Sư Lang không quan tâm đến chiến cục bên dưới, cậu lập tức lao đến bên kiệu để giữ Vương Ấn, ở đó cậu đụng phải một kẻ địch khác, lần này là một người đàn ông đeo mặt nạ, sử dụng võ sĩ đao.

Thấy có kẻ muốn cướp Vương Ấn, Đông Sư Lang dĩ nhiên không khách sáo, Trảm phách đao ra khỏi vỏ mang theo tiếng rồng ngâm hổ khiếu.

Nhưng tên cướp đó rõ ràng cũng không phải dạng vừa, kiếm quang lóe lên đã đỡ được chiêu của Đông Sư Lang, đồng thời xoay cổ tay triệt tiêu kình lực của Băng Luân Hoàn, rồi vung tay nện chuôi kiếm vào mạn sườn cậu.

Đông Sư Lang há miệng thở dốc, nghẹn một hơi khí, động tác khựng lại, bụng trái đã bị thanh đoản kiếm đâm xuyên qua.

Vết thương bỏng rát khiến môi Đông Sư Lang tái nhợt, sơ ý quá, cứ tưởng chỉ là tên cướp bình thường không ngờ kiếm thuật lại cao siêu đến vậy.

Hơn nữa cảm giác quen thuộc này là sao.

Đông Sư Lang dường như quen biết người trước mặt, từ dáng người, động tác đến kiếm chiêu.

Chắc chắn cậu quen hắn, Đông Sư Lang lùi lại hai bước, mặt biến sắc, cậu nhớ ra rồi, người trước mặt chính là kẻ đáng lẽ đã hồn phi phách tán người bạn cũ Thảo Quan Tông Thứ Lang.

Đó là người từng cùng cậu lĩnh ngộ Băng Luân Hoàn, nhưng vì quy định của Thi Hồn Giới không cho phép xuất hiện hai thanh Trảm phách đao giống nhau, cuối cùng hai người phải quyết đấu.

Đông Sư Lang thắng, còn Thảo Quan Tông Thứ Lang bị Trung ương 46 phòng xử tử không thương tiếc.

Hắn đáng lẽ đã chết, nhưng tại sao kiếm chiêu của người đó lại tái hiện lần nữa.

Ngươi là ai.

Đông Sư Lang ôm vết thương, nhưng giờ cậu quan tâm đến thân phận đối phương hơn.

Người đàn ông không nói lời nào, chỉ cầm lấy Vương Ấn trong kiệu rồi quay người rời đi.

Đội trưởng.

Loạn Cúc không ngờ mình chỉ chậm trễ một chút mà đội trưởng đã bị thương, cô hốt hoảng lao tới.

Nhưng Đông Sư Lang dường như không nghe thấy, cậu nghiến răng bất chấp thương tích, dùng Thuấn bộ đuổi theo, trong chớp mắt đã biến mất, để lại Loạn Cúc ngơ ngác giữa gió lộng.

Cô không hiểu tại sao vị đội trưởng vốn luôn bình tĩnh lại trở nên như vậy.

Dù Vương Ấn bị cướp, cậu cũng không nên bất chấp tất cả mà đuổi theo như thế chứ.

Đội trưởng, rốt cuộc ngài đang nghĩ cái gì thế.

Vụ việc Vương Ấn bị đánh cắp đã kết thúc, đội trưởng Thập Phiên đội đơn độc truy kích rồi mất liên lạc, mặc dù Thập Phiên đội đã bắt được hai Phá Diện, nhưng vẫn khó tránh khỏi bị trách cứ.

Tổng đội trưởng rất tức giận, ông cảm thấy chuyện này có khả năng là do nội gián trong Thập Phiên đội gây ra, bởi lẽ ngoài Thập Phiên đội ra, không ai biết lộ trình áp tống Vương Ấn.

Tất nhiên, tiền đề là đội nghi trượng phô trương của Vương Ấn không bị ai phát hiện giữa đường. nếu mọi người không phải bị mù thì chắc chắn Thập Phiên đội có nội ứng.

Tổng đội trưởng rất giận dữ, nhưng thực tế ông có thực sự giận hay không thì chỉ mình ông biết.

Với tư cách là trục xoay duy nhất giữa quý tộc Tịnh Linh Đình và đội ngũ Tử thần, ông buộc phải đưa ra một lời giải thích với giới quý tộc.

Vương Ấn quan trọng thế nào, ai cũng biết.

Nhẹ thì khiến thực lực kẻ xấu tăng mạnh, nặng thì làm rung chuyển không gian Tịnh Linh Đình, quý tộc đương nhiên lo lắng.

Thêm vào đó, việc Tổng đội trưởng thất trách trong sự kiện Hủ Mộc Lộ Kỳ Á trước đây đã khiến các quý tộc truyền thống không hài lòng, lần này Vương Ấn lại bị cướp, họ cứng rắn yêu cầu ông phải có câu trả lời.

Tổng đội trưởng cũng rất khó xử.

Vương Ấn mất thì tìm lại là được, nhưng việc đó cần thời gian, mà quý tộc thì không cho phép.

Vậy nên chỉ có thể để Thập Phiên đội tạm làm vật tế thần, tỏ thái độ rằng Hộ Đình Thập Tam Đội đang nỗ lực điều tra.

Biết đâu trong Thập Phiên đội thực sự có nội ứng, đó cũng là một khả năng không thể bỏ qua.

Nhị Phiên đội đi truy tra Đông Sư Lang, Lục Phiên đội giám sát Thập Phiên đội, Thập Nhị Phiên đội thẩm vấn Phá Diện.

Tại trụ sở Thập Phiên đội, người của Tứ Phiên đội đang điều trị cho họ.

Vì bị quản thúc nên tất cả thành viên Thập Phiên đội, bao gồm cả thương binh, đều không được rời khỏi đây, Tứ Phiên đội đành phải qua đây trị liệu.

Mão Chi Hoa Liệt đích thân dẫn đội xử lý vết thương cho các thương viên, không ai nguy hiểm đến tính mạng.

Vui lòng giao ra Trảm Phách Đao của các anh.

Người của Thập Phiên đội rất khó chịu, họ đã nỗ lực chiến đấu mà: Các người đang nghi ngờ chúng tôi sao.

Chúng tôi đã bắt được hai tên cướp, các người không đi thẩm vấn chúng mà lại đi giám sát chúng tôi, thế này là có ý gì.

Những Tử thần trẻ tuổi không nuốt trôi cục tức này, đồng đội của họ đều bị thương, dựa vào cái gì mà phải giao nộp Trảm Phách Đao.

Phó đội trưởng, lúc này sao chúng ta có thể giao Trảm Phách Đao được.

Chúng ta nên đi tìm Đội trưởng, tiếp tục điều tra và bắt kẻ đã cướp Vương Ấn mới đúng.

Mọi người đều nhìn về phía Tùng Bản Loạn Cúc.

Loạn Cúc rất có uy tín trong đội.

Vì Đông Sư Lang còn trẻ nên nhiều việc cần tiền bối có kinh nghiệm giúp đỡ, Loạn Cúc thường xuyên đại diện Đội trưởng giải quyết vụ việc, có thể coi là nửa Đội trưởng rồi.

Hiện giờ mọi người đều nghe theo phó đội trưởng Tùng Bản Loạn Cúc, quyết định của cô chính là quyết định của cả đội.

Loạn Cúc tự nhiên cũng hy vọng mọi người có thể cùng tham gia điều tra, nhưng cô biết Tổng đội trưởng đã hạ lệnh, nếu không phối hợp thì cảnh ngộ của Thập Phiên đội chỉ càng tệ hơn.

Vì vậy, cô rút kiếm khỏi bao ở thắt lưng, giao nộp Trảm Phách Đao.

Phó đội trưởng.

Thấy phó đội trưởng chọn cách phối hợp, mọi người dù không cam lòng cũng chỉ biết hy vọng các phiên đội khác sớm hoàn thành nhiệm vụ để trả lại sự trong sạch cho họ.

Các thành viên Tứ Phiên đội đứng gần đó chứng kiến cảnh này cũng thấy mủi lòng, đồng tình với Thập Phiên đội.

Họ cảm thấy Thập Phiên đội đã làm rất tốt, nhìn những thương binh này xem, họ đều vì chiến đấu mà bị thương.

Nhưng kẻ thù là Phá Diện, loại Đại Hư cường đại hiếm thấy ngay cả ở Hư Quyển, ngay cả Đội trưởng cũng khó ngăn cản chứ đừng nói đến Tử thần bình thường.

Thập Phiên đội lúc này chắc hẳn đang rất uất ức.

Còn cô nữa.

Mọi người đều đã giao Trảm Phách Đao, ngoại trừ Địch Ny Toa.

Người của Lục Phiên đội tự nhiên không quên sót bất kỳ ai.

Loạn Cúc cũng không biết Địch Ny Toa có Trảm Phách Đao hay không, vì cô chưa bao giờ thấy Trảm Phách Đao của Địch Ny Toa.

Thông thường Trảm Phách Đao của Tử thần xuất hiện dưới dạng vật thể chứ không ẩn giấu trong linh hồn.

Nhưng Trảm Phách Đao của Địch Ny Toa lại luôn được thu giữ, đến nay mới chỉ dùng có hai lần.

Tên Tử thần trước mặt cũng thật mắt kém, không nhận ra đây là vợ của Đỗ Lan Đội trưởng Tam Phiên đội, cứ thế thẳng thừng đòi Địch Ny Toa giao kiếm.

Vậy thì đưa cho hắn thôi.

Địch Ny Toa cũng không muốn làm khó những Tử thần đang thi hành nhiệm vụ này.

Chỉ thấy nàng khẽ vẩy tay phải, một thanh sắt hình chữ nhật dài với bốn góc nhọn hoắt đã xuất hiện trong tay.

Ngay khi thanh kiếm lộ diện, toàn bộ linh tử trong trụ sở Thập Phiên đội đều run rẩy bất an, kiếm của tất cả Tử thần khác đều không ngừng reo vang, như thể đang muốn phủ phục bái lạy trước thanh Trảm Phách Đao trông có vẻ tầm thường này.

Mọi người đại kinh thất sắc, chuyện gì đang xảy ra thế này.

Ngay cả Loạn Cúc cũng kinh ngạc, vì cô thấy thanh Trảm Phách Đao đã giao nộp của mình cũng đang run rẩy.

Thật không thể tin được, chưa từng có tình huống nào như vậy xảy ra.

Chương 1032

Từ xa, đội trưởng Tứ Phiên đội Mão Chi Hoa Liệt nhìn chằm chằm vào thanh kiếm trong tay Địch Ny Toa.

Cô cảm nhận được một kiếm ý vô song, hồn nhiên thiên thành.

Thanh kiếm này giản đơn như sự luân hồi của nhật nguyệt, nhưng lại phức tạp như sự hưng suy của vạn vật, ảo diệu bên trong không thể diễn tả bằng lời, chỉ có thể cảm nhận bằng sự cộng hưởng không ngừng trong tim.

Mặc dù cả hai đều là thành viên của Hiệp hội Nữ Tử thần, nhưng Mão Chi Hoa Liệt và Địch Ny Toa không giao lưu nhiều.

Địch Ny Toa dường như thích dùng mấy thứ kỳ lạ để trêu chọc cô bé Bát Thiên Lưu hơn.

Điều duy nhất Mão Chi Hoa biết là tay nghề làm bánh ngọt của Địch Ny Toa tuyệt đối là mỹ vị của mỹ vị, dù khẩu vị có kén chọn đến đâu cũng có thể cảm nhận được niềm vui từ món ăn.

Địch Ny Toa tuyệt đối là một vị thần trong giới ẩm thực, món ăn nàng làm ra có sức mạnh thấu tận lòng người.

Hôm nay là lần đầu tiên Mão Chi Hoa Liệt thấy một mặt khác của Địch Ny Toa, hoàn toàn khác hẳn với hình ảnh thục nữ ôn hòa cung kính thường ngày.

Trảm Phách Đao là sự phản chiếu linh hồn của Tử thần, một thanh kiếm có thể khiến vạn kiếm cúi đầu thì chủ nhân của nó chắc chắn cũng phải có khí phách tương xứng.

Oanh.

Trảm Phách Đao của Địch Ny Toa không muốn rời xa chủ nhân, nên khẽ phóng thích khí trường để lũ Tử thần xung quanh biết ai mới là đại ca.

Ánh mắt hơi lộ ra dục vọng chiến đấu cuồng nhiệt, khí trường từ kiếm của Địch Ny Toa như tiếng kèn cao vút đánh thức bản năng chiến đấu ẩn sâu trong lòng Mão Chi Hoa Liệt.

Sự kìm nén suốt mấy trăm năm chưa bao giờ bị dập tắt, khiến khí trường của thiên sứ áo trắng ôn nhu trong phút chốc xuất hiện những vết nứt nhỏ.

Những người khác không phát hiện ra, nhưng Địch Ny Toa đã nhận thấy.

Đó là sát ý, đến từ Mão Chi Hoa Liệt, một thứ sát ý nồng nặc mùi máu tanh.

Đối với người phụ nữ này, Địch Ny Toa đương nhiên biết cô ta không đơn giản chỉ là một bác sĩ.

Dưới lớp y phục dày dặn của Mão Chi Hoa là một tỷ lệ cơ bắp gần như hoàn mỹ, vượt xa một nửa số Tử thần hiện có.

Đó là một cơ thể hoàn mỹ chỉ có được qua hàng ngàn lần rèn luyện.

Một cơ thể đầy sức mạnh như vậy không lẽ chỉ để cứu người.

Hơn nữa, trên người Mão Chi Hoa Liệt luôn thoang thoảng mùi máu nhàn nhạt.

Cũng chính vì lý do này mà Địch Ny Toa không mấy thích cô ta, và cũng không chủ động kết giao trong Hiệp hội Nữ Tử thần.

Số người mà người phụ nữ này đã giết có lẽ cực kỳ nhiều, và không phải trong tình huống bất đắc dĩ mà là chủ động tàn sát.

Sát ý nồng đậm mùi máu vừa tiết lộ càng chứng minh cho suy đoán của Địch Ny Toa.

Địch Ny Toa cơ bản đều là bị động xuất kiếm, chỉ khi đối phương thể hiện địch ý trước thì nàng mới phản kích.

Còn một nguyên nhân nữa, đó là mặc dù Mão Chi Hoa Liệt che đậy rất tốt, nhưng Địch Ny Toa biết cô ta chỉ đang kìm nén bản tính của mình, là một thùng thuốc nổ có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Chỉ có thể nói Mão Chi Hoa Liệt không khống chế được đôi tay mình, hễ ra tay là phải có mạng người.

Cô ta cảm thấy chỉ có loại chiến đấu sinh tử trong gang tấc như vậy mới là chiến đấu thực sự, một điệu nhảy trên lưỡi kiếm không cho phép sai sót nửa ly, đó mới là kiếm khách không phải ngươi chết thì là ta vong.

Vì vậy, cô ta mới trở thành Kiếm Bát đời đầu.

Đội trưởng chiến đấu của Thập Nhất Phiên đội chỉ có thể do người đạt được danh hiệu Kiếm Bát kế thừa.

Canh Mộc Kiếm Bát, Kiếm Bát không phải là tên mà là danh hiệu, chỉ có Tử thần mạnh nhất mới có thể nhận được danh hiệu truyền thừa này.

Canh Mộc Kiếm Bát không phải Kiếm Bát đầu tiên cũng chẳng phải cuối cùng.

Tất nhiên, người đầu tiên được gọi là Kiếm Bát vẫn chưa chết, chính là Mão Chi Hoa Liệt, đương kim đội trưởng Tứ Phiên đội, người phụ nữ hiền từ như mẹ hiền cứu người giúp đời.

Ai mà ngờ được ngàn năm trước, người phụ nữ này bị toàn bộ linh hồn ở Thi Hồn Giới gọi là đại ác nhân tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, giết người như ngoé, uống máu như nước, vong hồn dưới kiếm đếm không xuể.

Để tìm kiếm một đối thủ xứng tầm, chỉ cần một lời không hợp là cô ta rút đao chém người, có thể nói là một Kiếm Ma si võ.

Sẽ có người hỏi, Mão Chi Hoa Liệt mạnh như vậy tại sao còn phải làm việc cho Tổng đội trưởng.

Đó là vì Tổng đội trưởng còn mạnh hơn cả cô ta.

Chính Tổng đội trưởng đã thu phục Mão Chi Hoa, khiến cô ta gia nhập Hộ Đình Thập Tam Đội thành một lực lượng chiến đấu quan trọng.

Lại có người thắc mắc, nếu Tổng đội trưởng mạnh hơn, tại sao ông ấy không phải là Kiếm Bát đời đầu.

Bởi vì người ta là Tổng đội trưởng mà, đương nhiên phải nhường danh hiệu vinh dự đại diện cho việc tử chiến nơi tiền tuyến đó cho các Tử thần khác.

Các Kiếm Bát đời sau cũng không hẳn là mạnh nhất, mà là liều mạng nhất, xông pha trên chiến trường điên cuồng hơn bất kỳ Tử thần nào, khiến kẻ khác phải thốt lên chữ Mạnh.

Thay vì nói Kiếm Bát là thước đo thực lực, chi bằng nói đó là sự khẳng định cho lòng dũng cảm của một Tử thần.

Tử thần kế thừa danh hiệu Kiếm Bát có thể không phải kẻ mạnh nhất, nhưng tuyệt đối là kẻ liều mạng nhất, đóng vai trò như một liều thuốc trợ tim cho đội ngũ trên chiến trường.

Vì vậy, dù Mão Chi Hoa không đánh lại Tổng đội trưởng, cô ta vẫn là Kiếm Bát, vẫn là đại ác nhân khiến người ta nghe danh đã biến sắc ngàn năm trước, một kiếm khách vô tình giết người không chớp mắt.

Mão Chi Hoa là một kiếm khách cao ngạo, những kẻ yếu hơn cô ta đều đã chết, những kẻ mạnh hơn một chút cũng đã chết, những kẻ mạnh nhưng không muốn giết người cũng chết nốt.

Chỉ có nhân vật mạnh đến biến thái như Tổng đội trưởng mới có thể chế phục cô ta mà không cần giết chóc.

Trong cùng đẳng cấp, Mão Chi Hoa là thiên hạ vô địch, rất cô độc.

Cô ta luôn tìm kiếm một đối thủ có thể khiến mình cảm thấy vui sướng.

Tất nhiên, niềm vui sướng cô ta muốn chính là nhịp tim đập loạn khi đối quyết sinh tử.

Trăm năm trước, cô ta gặp Canh Mộc Kiếm Bát, hai kẻ điên gặp nhau.

Đó là lần đầu tiên Mão Chi Hoa bị thương nặng đến mức nguy hiểm tính mạng, nên cô ta đã nhường danh hiệu Kiếm Bát cho Canh Mộc, từ đó thắt một bím tóc dài trước ngực để che đi vết sẹo ghê rợn ở xương quai xanh.

Vết sẹo đó khiến Mão Chi Hoa vĩnh viễn ghi nhớ nhịp đập sinh mệnh lúc ấy.

Tóm lại, Mão Chi Hoa Liệt là một kẻ cuồng bạo S ẩn giấu dưới lớp vỏ bọc khổ hạnh M.

Lúc này cảm nhận được khí trường Trảm Phách Đao của Địch Ny Toa, ý chí chiến đấu bấy lâu nay lại trỗi dậy không kìm nén nổi.

Đột nhiên, không gian như khựng lại.

Địch Ny Toa nhìn về phía Mão Chi Hoa, bốn mắt nhìn nhau, cuộc chiến đã nổ ra ngay trong khoảnh khắc đó.

Hai người phụ nữ đều có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, không cần rút kiếm, chỉ riêng kiếm ý đã đủ để họ giao đấu trong tâm trí.

Người ra chiêu trước là Mão Chi Hoa Liệt, ra tay vô tình, nhắm thẳng cổ họng Địch Ny Toa.

Địch Ny Toa nhíu mày đáp trả, nâng kiếm ứng phó, dùng chuôi kiếm hất văng mũi kiếm tới, sau đó xoay cổ tay dùng mũi kiếm đâm vào cổ tay đối phương.

Quá nương tay rồi, Mão Chi Hoa Liệt không cần kiểu chiến đấu này, cái kiểu luận bàn như trò trẻ con này thậm chí không được coi là chiến đấu.

Chiến đấu thì phải có máu có thịt, lấy việc kết thúc sinh mạng kẻ thù làm mục đích chính.

Mão Chi Hoa muốn ép ra sát ý của Địch Ny Toa, nên vung kiếm gạt phăng lưỡi kiếm của nàng, rồi như một con rắn độc lao thẳng vào giữa hai lông mày Địch Ny Toa.

Chương 1033

Không ngờ Mão Chi Hoa Liệt ngày thường từ bi hỉ xả khi ra tay lại hoàn toàn biến thành một người khác, chẳng thèm màng đến võ đức hay luận bàn, chỉ muốn lấy mạng người.

Địch Ny Toa nhíu mày, ở thế giới Claymore nàng cũng từng thấy những đồng đội như vậy, chiêu nào cũng lấy mạng, mạnh thì mạnh thật nhưng cứng quá thì dễ gãy, thường không sống thọ.

Hơn nữa, những đồng đội như vậy cơ bản đều dùng sự điên cuồng để che đậy sự yếu đuối và nhát gan của mình.

Mão Chi Hoa, cô đang che giấu điều gì thế.

Hưu hưu, kiếm ý của hai người tung hoành, qua lại chóng mặt, tốc độ nhanh đến mức những người xung quanh như bị đóng băng tại chỗ.

Mão Chi Hoa muốn ép Địch Ny Toa tung ra sát chiêu, nhưng Địch Ny Toa lại muốn dùng kiếm để đối thoại.

Đinh đinh đương đương, trong chớp mắt hai người đã giao đấu kiếm ý hơn trăm chiêu.

Tích lý ba lạp, trụ sở Thập Phiên đội xuất hiện hiện tượng tâm linh kỳ quái, sàn nhà và tường xuất hiện những vết nứt sâu hoắm, bình hoa trang trí đột nhiên nổ tung.

Trăm chiêu kiếm ý chỉ diễn ra trong vòng chưa đầy hai giây.

Mọi người đều không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy đồ đạc xung quanh hỏng sạch, hoàn toàn ngơ ngác không hiểu tình hình.

Mão Chi Hoa Liệt và Địch Ny Toa đều đang mỉm cười, nhưng nụ cười của họ lúc này đều mang cùng một ý nghĩa: trận chiến vẫn chưa kết thúc.

Các thành viên Tứ Phiên đội luôn cảm thấy hôm nay sẽ có kẻ xui xẻo, vì mỗi khi Đội trưởng của họ cười như vậy là y như rằng chẳng có chuyện gì tốt lành.

Sau đó, Mão Chi Hoa Liệt và Địch Ny Toa biến mất trước mặt mọi người.

Họ muốn chiến đấu bằng đao thật kiếm thật, nên Địch Ny Toa đã đưa đối phương đến Đoạn Giới.

Mão Chi Hoa nhìn không gian hỗn độn xung quanh, cũng biết mình đang ở đâu: Địch Ny Toa, thứ tôi khao khát là một trận chiến sảng khoái đẫm máu, tôi tin cô nhất định có thể gõ vang cánh cửa trái tim đã ngủ yên trăm năm của tôi.

Thời gian ở đây gấp 2000 lần Thi Hồn Giới, họ có thể đánh đến trời đất tối tăm.

Sảng khoái đẫm máu thì nhất định phải có người chết sao.

Địch Ny Toa cảm thấy Mão Chi Hoa đúng là bị tâm thần phân liệt rồi.

Mão Chi Hoa ngẩng đầu nhìn trời, thong dong nói: Kiếm khách chân chính phải trực diện với máu tươi của chính mình, sinh mạng của mình sẽ cùng đấu tranh với thanh kiếm, vừa phân sinh tử vừa phân cao thấp.

Nói xong, cô ta chậm rãi lấy ra thanh Trảm Phách Đao tùy thân dưới lớp áo bào, hít một hơi thật sâu và trừng mắt: Tôi biết cô sẽ không làm tôi thất vọng.

Tôi đưa cô đến Đoạn Giới thì tự nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng cho một trận chiến, nhưng tôi càng muốn biết tại sao cô lại có suy nghĩ cực đoan như vậy.

Nếu không ngại thì hãy kể câu chuyện của cô cho tôi nghe đi.

Địch Ny Toa cho rằng Mão Chi Hoa có bệnh tâm thần, nàng có thể giúp đỡ.

Câu chuyện của tôi dài lắm, nếu cô có thể sống sót nghe hết câu chuyện thì tôi sẽ rất vui đấy.

Vừa đánh vừa kể chuyện bắt đầu.

Oanh, linh tử kích động lan tỏa, bím tóc của Mão Chi Hoa Liệt hoàn toàn xõa ra, trôi bồng bềnh sau lưng.

Khoảnh khắc này Mão Chi Hoa như một mụ phù thủy hãi hùng, hễ xuất kiếm là phải thấy máu, không ngươi chết thì ta vong, đây chính là Kiếm Bát đời đầu.

Hai người phụ nữ không dùng bất kỳ kỹ xảo hoa mỹ nào, không Vạn Giải, không đồng điệu khí tức, chỉ dùng kiếm pháp để chiến đấu.

Cùng là những cơ thể được rèn giũa để sinh ra vì chiến đấu, họ uyển chuyển phô diễn sự hoan lạc tàn bạo của nhục thể và máu cốt trong không gian không có khán giả này.

Rất ăn ý, chỉ có kiếm thuật.

Có lẽ vì cả hai đều là những nữ kiếm khách không chịu thua kém đấng mày râu, nên họ đều tin tưởng vào thanh kiếm trong tay mình.

Tóc dài đen nhánh, tóc xoăn vàng kim, cùng một khuôn mặt trắng trẻo, nhưng hiện tại đều vô cùng nghiêm túc.

Lưỡi kiếm va chạm tạo ra tia lửa, chính là nét điểm xuyết mỹ lệ nhất của cuộc chiến giữa hai tuyệt sắc giai nhân.

Cả hai đều có thể thông qua động tác của đối phương để dự đoán chiêu tiếp theo, đều có thể từ sự biến động của linh tử mà dự báo hướng đi của kiếm.

Cộng thêm kinh nghiệm phong phú, có thể nói nếu chỉ luận về kiếm kỹ thì cả hai là kỳ phùng địch thủ, không phân cao thấp.

Cuộc chiến của họ, thay vì nói là muốn vượt qua công thế của đối thủ, thì đúng hơn là đang chờ đợi đối phương mắc sai lầm để lộ sơ hở.

Khi kiếm kỹ đạt đến trình độ này, cả hai đều có thể coi là những kiếm khách hoàn mỹ, bất cứ chiêu thức nào trong tay họ cũng đều là bút pháp của thần linh.

Ngay cả Địch Ny Toa cũng đã lâu không được sảng khoái như vậy, và Mão Chi Hoa cũng thực sự kể hết mọi chuyện cho nàng nghe.

Bao gồm cả lý do tại sao Hồi Đạo của một kẻ sát nhân lại mạnh đến thế: đó là vì cô ta muốn tận hưởng niềm vui chiến đấu lâu hơn, không muốn kẻ thù chết ngay lập tức, nên cô ta dùng Hồi Đạo để chữa trị cho những kẻ bị mình trọng thương, tự tay đâm rồi tự tay chữa, cuối cùng mới tự tay giết.

Nhưng bấy nhiêu đó vẫn không khiến tôi thấy vui sướng, quá trình đó cũng chỉ là trò mèo vờn chuột thôi.

Mão Chi Hoa chính là con mèo đó, vờn đối thủ đến mức sắp phát điên.

Tất nhiên cô ta cũng kể về trận chiến với Tổng đội trưởng.

Trận chiến đó, nếu chỉ so về kiếm đạo thì cô ta đã thắng: Tôi đã đánh bại vô số lưu phái ở Thi Hồn Giới, tự nhận là thiên hạ vô địch và tự xưng là Bát Thiên Lưu, nhưng Tổng đội trưởng không chỉ có tạo nghệ cực cao về kiếm đạo mà cả Bạch Đả và tu vi Trảm Phách Đao cũng vượt trên tôi.

Tôi thua tâm phục khẩu phục, nhưng tôi vẫn không cảm thấy niềm vui.

Thông qua những giao lưu này, Địch Ny Toa đột nhiên thấy kẻ sát nhân này cũng không đáng ghét đến thế.

Nàng nảy sinh sự cộng cảm, cảm giác vô địch nàng cũng hiểu rõ.

Ngay khoảnh khắc trước khi được Đỗ Lan cứu, khi lưỡi kiếm của Phổ Lợi Tây Á ập đến, khoảnh khắc đó Địch Ny Toa thực sự cảm thấy một sự nhẹ nhõm chưa từng có.

Nếu trước đó nàng không gặp được Đỗ Lan và Khắc Lôi Nhã, có lẽ khoảnh khắc bị giết đó chính là lúc tự do nhất trong đời Địch Ny Toa.

Vô địch là cô độc như thế đấy.

Mão Chi Hoa Liệt cũng giống như nhiều người khác ở Thi Hồn Giới, bắt đầu bằng một tuổi thơ bi thảm.

Ngàn năm trước chưa có Hộ Đình Thập Tam Đội, không có Tử thần xuất thân bình dân, thời đó quý tộc ở Thi Hồn Giới chuyên chế, Tử thần ở phố Du Hồn còn khổ hơn bây giờ.

Mão Chi Hoa sinh ra trong thời đại mà bình dân hoàn toàn không có địa vị.

Cô ta vốn nghĩ mình sớm muộn gì cũng chết bờ chết bụi, cho đến khi tìm thấy một món hung khí.

Không muốn chết thì phải giết người, giết không ngừng nghỉ, càng giết càng nhiều.

Về sau Mão Chi Hoa cũng chai sạn, cô ta mất đi ý nghĩa cuộc sống, chỉ muốn tìm một cường địch có thể khiến mình sống lại lần nữa, một trận quyết chiến thống khoái, hoặc là mình giết đối phương, hoặc là bị đối phương giết.

Địch Ny Toa, nếu cô đã hiểu thì hãy dốc toàn lực tấn công đi, đừng để tôi phải hối tiếc.

Kiếm của Mão Chi Hoa nhanh hơn, bộ pháp dồn dập hơn.

Địch Ny Toa hiểu rằng thứ Mão Chi Hoa thiếu thực chất không phải là một đối thủ xứng tầm, mà là một người bạn có thể thấu hiểu lẫn nhau.

Địch Ny Toa không tin rằng trước khi kiếm kỹ của Mão Chi Hoa thành thục mà cô ta đã vô địch thiên hạ, lúc đó chắc chắn cô ta cũng đã trải qua nhiều trận ác đấu, sinh mạng không hề được bảo đảm, nhưng cô ta cũng không hề nói rằng thời kỳ kinh tâm động phách đó là hạnh phúc.

Vì vậy Địch Ny Toa đã hiểu tất cả, nên nàng càng phải đáp lại cô ta, với tư cách là một người tri kỷ, đó chính là một chiêu kiếm dốc hết mười hai phần sức lực.

Cảm nhận được động tác của Địch Ny Toa, Mão Chi Hoa mỉm cười, thế này mới đúng chứ.

Mão Chi Hoa không nghi ngờ gì là một người đáng thương, cả đời không có bạn bè, chỉ biết dùng lợi kiếm bảo vệ bản thân, trốn sau lưỡi kiếm quá lâu đến nỗi không hiểu nổi mình cần một đối thủ hay một người bạn.

Sau khi gặp Canh Mộc Kiếm Bát, tại sao bị đánh lén trọng thương mà cô ta vẫn vui vẻ như vậy.

Đó là vì Canh Mộc Kiếm Bát có trải nghiệm quá giống cô ta, khiến cô ta tưởng rằng mình đã tìm được một người bạn có thể giao lưu.

Kẻ điên chỉ có thể giao lưu với kẻ điên, kẻ sát nhân cũng chỉ có thể giao lưu với kẻ sát nhân.

Mão Chi Hoa đã hoàn toàn bóp méo tình cảm của mình, cũng không biết cách giao lưu với người mang danh nghĩa bạn bè, chỉ có thể vung đao nói cho đối phương biết hai người giống nhau đến nhường nào thì mới cảm thấy được an ủi về tâm hồn.

Cho nên Mão Chi Hoa Liệt hiện giờ đang bị nhốt trong một cái lồng xóa sạch khái niệm bạn bè, chỉ tồn tại khái niệm kẻ thù, và cái lồng đó lại do chính cô ta xây dựng để tự khóa mình lại.

Tôi hiểu cả rồi.

Hoàn cảnh của Địch Ny Toa chẳng phải cũng từng như vậy sao.

Nếu không gặp được người có thể thay đổi cả cuộc đời mình, nàng cũng không biết đến bao giờ mới có thể buông bỏ thanh đại kiếm để ôm lấy người khác: Vậy nên, hãy để tôi giúp cô giải thoát.

Cầu còn không được.

Mão Chi Hoa còn tưởng Địch Ny Toa đã hạ quyết tâm chiến đấu với ý định giết chết mình, nên vui sướng cười lớn, tiếp tục tấn công mãnh liệt.

Tuy nhiên không phải vậy, trong đòn tiếp theo, một chuyện khiến Mão Chi Hoa kinh ngạc đã xảy ra: Địch Ny Toa đột nhiên buông kiếm, nhưng chiêu kiếm của cô ta đã không thể thu hồi được nữa, cứ đà này cô ta sẽ xuyên thủng trái tim Địch Ny Toa.

Phập, Trảm Phách Đao xuyên qua cơ thể không một chút cản trở, Mão Chi Hoa đờ người ra, không hiểu tại sao Địch Ny Toa lại từ bỏ chiến đấu: Tại sao.

Mão Chi Hoa không nhận được câu trả lời, thay vào đó là một cái ôm, một cái ôm ấm áp mà cô ta chưa từng được cảm nhận.

Chương 1034

Chắc hẳn là vất vả lắm, không tìm thấy bạn bè chắc hẳn là vất vả lắm.

Mão Chi Hoa Liệt hoàn toàn sững sờ, buông lỏng chuôi kiếm Trảm Phách Đao.

Câu nói này của Địch Ny Toa như một câu thần chú Vừng ơi mở cửa ra đánh trúng vào tâm khảm, xông vào trái tim cô ta.

Không biết từ lúc nào, hai hàng lệ nóng hổi tuôn ra từ hốc mắt Mão Chi Hoa.

Thanh Trảm Phách Đao đâm vào ngực Địch Ny Toa vỡ tan, xóa tan khoảng cách cuối cùng giữa hai người.

Địch Ny Toa ôm chặt lấy Mão Chi Hoa, mặc dù máu ở ngực vẫn không ngừng chảy, nhưng nàng dường như không thấy vấn đề gì.

Bởi vì lúc bị trúng kiếm cuối cùng, nàng đã dịch chuyển trái tim đi một chút, nên dù bị đâm xuyên nhưng không có gì đáng ngại, lát nữa ăn một hạt Tiên Đậu là xong.

Tôi đều hiểu cả.

Địch Ny Toa khẽ an ủi Mão Chi Hoa: Cô không còn cô đơn nữa, tôi đều hiểu.

Đó hoàn toàn là sự thật, Địch Ny Toa thấu hiểu nỗi khổ muộn của Mão Chi Hoa.

Ngày xưa chẳng phải nàng cũng vậy sao, cho đến khi cái ôm của Khắc Lôi Nhã khiến nàng hiểu ra tất cả.

Giờ đây nhìn thấy Mão Chi Hoa, Địch Ny Toa cũng dùng cái ôm để truyền đạt tình cảm mà nàng đã học được từ cô bé ấy.

Kẻ mạnh cũng có thể khao khát tình bạn.

Phần ngực áo của Mão Chi Hoa cũng bị nhuộm đỏ hoàn toàn, giống như tình cảm của Địch Ny Toa rót hết vào trái tim Mão Chi Hoa Liệt.

Ấm áp biết bao, đây chính là bạn bè sao.

Vậy hãy để cô ta cảm nhận thêm một chút nữa.

Ở hiện thế xa xôi, Đỗ Lan cảm nhận được hơi thở của Địch Ny Toa thay đổi, ban đầu cứ tưởng nàng gặp nguy hiểm, không ngờ nàng lại tìm được cho mình một cô bạn thân khuê mật, Đỗ Lan cũng rất vui.

Địch Ny Toa luôn chiều chuộng hắn, nhưng bản thân nàng khi xuyên không thực ra rất cô đơn, ngoài việc con gái mang lại niềm an ủi, nàng cũng chẳng có người bạn tâm giao nào.

Giờ nàng có thể trở thành bạn thân với Mão Chi Hoa thì quả là chuyện tốt.

Cơ mà vợ ơi, nàng mau ăn Tiên Đậu đi chứ, cứ để chảy máu thế Đỗ Lan xót chết mất.

Nhưng Địch Ny Toa thấy không sao, dù sao vết thương cũng không nặng, lúc này cảm xúc của Mão Chi Hoa quan trọng hơn.

Lần đầu tiên trực diện với sự cô đơn của chính mình, có lẽ cô ta đang chua xót đến phát khóc.

Cứ để cô ta khóc trong vòng tay mình một lát đi, từ nay về sau cô ta không còn cô đơn nữa, vì cô ta đã tìm thấy một người bạn tri kỷ thấu hiểu nội tâm mình.

Mão Chi Hoa Liệt và Địch Ny Toa trở thành bạn thân và quay về trụ sở Thập Phiên đội, chỉ mất một khoảng thời gian cực ngắn nên không ai biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng có đội trưởng Tứ Phiên đội làm chứng, Địch Ny Toa lại nộp Trảm Phách Đao, nên Tử thần giám sát Thập Phiên đội cũng không có ý kiến gì, quay người rời đi.

Vụ Vương Ấn mất tích vẫn chưa có tiến triển, Nhị Phiên đội truy tìm cũng không thấy Vương Ấn hay Đông Sư Lang.

Thẩm vấn Phá Diện, Thập Nhị Phiên đội cũng không thu được thông tin gì.

Hai nữ Phá Diện kín miệng như bưng, dù có bị đội trưởng Thập Nhị Phiên đội dùng cực độc hành hạ cũng không hé răng nửa lời.

Loạn Cúc ngồi ngồi không yên, nhưng cô phát hiện Địch Ny Toa và đội trưởng Mão Chi Hoa Liệt dường như đã trở thành đôi bạn thân thiết không chuyện gì không nói, thường xuyên thức đêm tâm sự.

Mão Chi Hoa hoàn toàn thay đổi, sau khi hiểu ra thứ mình cần là bạn bè chứ không phải đối thủ, bản tính hiếu chiến của cô dần biến mất, trở nên chân thành hơn.

Địch Ny Toa cũng kể cho Mão Chi Hoa chuyện của mình, từ thân phận Claymore đến việc mình là người xuyên không, rồi cả gia đình và con gái.

Mão Chi Hoa chỉ cảm thấy không thể tin nổi, hóa ra ngoài thế giới này còn vô số thế giới khác, vô số thế giới mà cô chưa từng nghĩ tới, mà Địch Ny Toa hóa ra đã làm mẹ rồi, hèn chi lại dịu dàng như vậy.

Đồng thời Mão Chi Hoa cũng hiểu được từ trải nghiệm của Địch Ny Toa lý do tại sao nàng lại thích nhận nuôi các bé gái và là một loli con, đó là vì Địch Ny Toa cho rằng sự ngây thơ và dịu dàng của các bé gái đã giúp nàng trở thành con người hiện tại.

Mão Chi Hoa rất muốn làm quen với cô bé tên Khắc Lôi Nhã.

Nếu lúc trẻ cô không gặp Canh Mộc Kiếm Bát kẻ vung kiếm về phía mình, mà gặp Khắc Lôi Nhã người trao cho mình cái ôm, thì có lẽ cuộc đời cô cũng đã khác.

Nhưng mọi thứ vẫn chưa muộn, ông trời đã mang đến cho cô một Địch Ny Toa đến từ dị giới, đây là món quà tuyệt vời nhất, người bạn thân nhất.

Không chịu nổi nữa, thấy Địch Ny Toa và Mão Chi Hoa suốt ngày thảo luận mấy thứ vớ vẩn, Loạn Cúc đành lên tiếng: Địch Ny Toa, dù sao cô cũng là tam tịch của Thập Phiên đội, chuyện của Hiệp hội Nữ Tử thần có thể để lúc rảnh rỗi nói được không.

Bây giờ chúng ta nên nghĩ cách giúp Đội trưởng mới phải.

Loạn Cúc cứ tưởng Địch Ny Toa và Mão Chi Hoa đang bàn chuyện của hiệp hội.

Loạn Cúc cũng là thành viên hiệp hội, nhưng lúc này thực sự không phải lúc thảo luận việc đó.

Địch Ny Toa nói: Đội trưởng Đông Sư Lang lúc đó đi truy bắt kẻ cướp có lẽ là đã nhận ra danh tính của hắn, cậu ấy không chọn báo cáo mà chọn tự mình giải quyết, e rằng là không muốn chúng ta can thiệp.

Phó đội trưởng, tôi nghĩ Đội trưởng có dự tính của riêng mình.

Đó mới là điều tôi lo nhất, Đội trưởng đã mất đi khả năng phán đoán cơ bản rồi, quan tâm quá hóa quẩn, tôi sợ cậu ấy xảy ra chuyện.

Loạn Cúc chỉ sợ Đội trưởng không bình tĩnh mà đưa ra quyết định sai lầm.

Hãy tin tưởng Đội trưởng của chúng ta một chút, cậu ấy tuy trẻ nhưng trước những việc đại sự vẫn giữ được giới hạn.

Địch Ny Toa nhìn người không biết bao nhiêu mà kể, nàng tin Đông Sư Lang sẽ không sao: Loạn Cúc, hay là cô đến Tứ Phiên đội thăm thanh mai trúc mã Thị Hoàn Ngân của cô đi, chuyển dời sự chú ý một chút, cô còn cần bình tĩnh hơn cả Đội trưởng đấy.

Thị Hoàn Ngân hiện giờ đã tỉnh, nhưng chưa hồi phục hoàn toàn, Đỗ Lan ra tay rất nặng.

Loạn Cúc tức lắm, Đội trưởng mất tích mấy ngày rồi, ai cũng lo sốt vó, thế mà Địch Ny Toa kẻ mạnh nhất ở đây lại chẳng thèm lo lắng chút nào.

Thấy dáng vẻ của Loạn Cúc, Địch Ny Toa lắc đầu vỗ vai cô: Nếu cô thực sự lo lắng, tôi sẽ liên lạc với chồng mình bảo anh ấy đi tìm Đội trưởng về.

Địch Ny Toa tỏ ý muốn tiếp tục tâm sự lý tưởng nhân sinh, mơ tưởng tương lai với cô bạn thân.

Nàng đã thuyết phục được Mão Chi Hoa cùng đi đến thế giới mới, nên dạo này hai người có rất nhiều ý tưởng về việc xây dựng nhà mới cho Mão Chi Hoa, họ muốn thiết kế trang viên theo sở thích riêng của mình.

Vợ đã có lệnh, Đỗ Lan tự nhiên tạm gác lại bữa đại tiệc để đi tìm Đông Sư Lang.

Tước Bộ, người đồng hành cùng Đỗ Lan, nói thầm: Rốt cuộc anh cũng chịu làm chính sự rồi sao.

Mấy ngày nay các đội ngũ khác của tổ chức Akaki đều đang tuần tra khắp Không Tọa Đinh, chỉ có Đỗ Lan tên đội trưởng này là như đi du lịch, hết mua sắm lại đến ăn uống no say, chẳng làm được tích sự gì.

Chuyện Vương Ấn mất tích vốn không thuộc thẩm quyền của

Akaki, nhưng vì Đỗ Lan đã nhúng tay vào thì có việc làm vẫn hơn là chơi không, Tước Bộ nghĩ vậy.

Mặc dù không biết Đông Sư Lang có đến hiện thế không, nhưng cứ đi tìm một chút cũng tốt.

Nào ngờ Đỗ Lan xác định mục tiêu cực kỳ rõ ràng, tìm thấy ngay Đông Sư Lang đang hôn mê bất tỉnh tại một vùng đất hoang.

Việc này làm Tước Bộ sợ khiếp vía, không biết Đỗ Lan biết trước tung tích của Đông Sư Lang hay chỉ là do may mắn.

Việc Đông Sư Lang và Vương Ấn mất tích có liên quan mật thiết với nhau, tôi sẽ liên lạc với Tịnh Linh Đình ngay để họ đến đón người.

Tước Bộ nghiêm túc nói, tìm thấy Đông Sư Lang coi như đã tiến thêm một bước trong việc tìm lại Vương Ấn.

Đợi chút, cộng sự.

Đỗ Lan lại không đồng ý: Chuyện mình tự giải quyết được thì gọi Tịnh Linh Đình làm gì.

Tổ chức Akaki của chúng ta treo biển bấy lâu nay mà chưa có chiến tích gì, hay là cứ bắt đầu lập công từ vụ cướp Vương Ấn này đi.

Hả.

Tước Bộ không ngờ Đỗ Lan lại định như vậy, bị hắn ngăn cản nên ông chỉ đành đứng nhìn Đỗ Lan cứu tỉnh Đông Sư Lang.

Vì Địch Ny Toa ra tay bắt ngay hai Phá Diện, nên Thảo Quan Tông Thứ Lang phải chạy xa hơn một chút.

Đông Sư Lang mải miết truy đuổi nhưng vết thương ở bụng không được xử lý dẫn đến mất máu quá nhiều, đến đây thì thực sự không trụ nổi nữa nên mới ngất xỉu.

Cậu đã nằm đây một ngày một đêm rồi, nếu không có ai tìm thấy thì có lẽ đã bỏ mạng nơi hoang dã.

Mở mắt ra, người Đông Sư Lang nhìn thấy lại là kẻ mà cậu cực kỳ không muốn gặp: Đỗ Lan.

Đội trưởng Nhật Phiên Cốc, cậu phải lập tức quay về Tịnh Linh Đình giải thích với Tổng đội trưởng về vụ Vương Ấn bị cướp.

Tước Bộ đứng sau lưng Đỗ Lan nói, ông vẫn nghiêm túc như mọi khi.

Đông Sư Lang biết bọn Đỗ Lan đang ở hiện thế để điều tra Lam Nhiễm, cậu đứng dậy thấy cơ thể đã hoàn toàn bình phục, liền nói: Sau khi đoạt lại được Vương Ấn, tôi sẽ đích thân đến thỉnh tội với Tổng đội trưởng, xin cáo từ.

Tước Bộ không ngờ Đông Sư Lang lại không nể mặt như vậy: Cậu có biết vì cậu mà hiện giờ tất cả Tử thần của Thập Phiên đội đều bị quản thúc không.

Thân là Đội trưởng mà cậu lại nhất ý cô hành như vậy, cuối cùng chỉ làm hại thuộc hạ của mình thôi.

Tước Bộ nói tiếp: Bất kể cậu có quan hệ gì với tên cướp, đây không phải là việc riêng của cá nhân cậu, mà là công sự liên quan đến an toàn của Tịnh Linh Đình.

Người cộng sự này của mình đúng là thuộc hạ trung thành của Tổng đội trưởng, một lòng vì công việc, thật đáng kính nể.

Nếu cậu không phiền, có thể kể cho chúng tôi nghe về mối quan hệ giữa cậu và tên cướp không.

Đỗ Lan vẫy tay một cái, trên mảnh đất hoang hiện ra một cái đình nghỉ mát với đầy đủ bàn ghế, trên bàn còn có một vò rượu: Cậu có chuyện, tôi có rượu, chúng ta có thể ngồi xuống hàn huyên tới sáng.

Đông Sư Lang nhìn Đỗ Lan, thở dài một hơi.

Cậu thực sự cũng cần một người để dốc bầu tâm sự, liền bước vào đình bắt đầu kể câu chuyện của mình.

Chương 1035

Đó là chuyện của trăm năm trước, khi Đông Sư Lang còn là học sinh của Học viện Chân Ương Linh Thuật.

Cậu có một người bạn thân thiết vừa khích lệ vừa cạnh tranh với nhau là Thảo Quan Tông Thứ Lang.

Cậu vốn tưởng tình bạn của họ sẽ kéo dài mãi mãi, không ngờ đến lúc tốt nghiệp, cả hai lại cùng thức tỉnh một thanh Trảm Phách Đao giống hệt nhau, và mọi bi kịch bắt đầu từ đó.

Tôi không ngờ Thảo Quan lại vì thanh Trảm Phách Đao mà tấn công tôi, tôi chỉ còn cách phản kích, cuối cùng tôi thắng, còn cậu ấy bị bí mật xử tử.

Ban đầu Đông Sư Lang định chủ động từ bỏ thanh kiếm, nhưng Trung Ương Tứ Thập Lục Thất không cho phép, nên cậu buộc phải đứng trên võ đài, bị ép phải chiến đấu với bạn thân.

Cuối cùng cậu thắng, nhưng Đông Sư Lang luôn cảm thấy vô cùng tội lỗi.

Câu chuyện không dài, cả ba cũng không ai uống rượu.

Đỗ Lan nghe xong thì chặc lưỡi: Hóa ra là vậy, con thuyền tình bạn nói lật là lật ngay được.

Cũng chả trách người bạn kia của cậu chết rồi mà vẫn không yên phận, xem ra hắn không phục rồi.

Đông Sư Lang thấy khó chịu với thái độ của Đỗ Lan: Lúc đó nếu tôi từ bỏ Trảm Phách Đao thì mọi chuyện đã không như thế này.

Tôi không nghĩ vậy.

Cậu đúng là có lỗi, nhưng lỗi không phải ở chỗ cậu không từ bỏ, mà lỗi ở chỗ lúc đó cậu đã không đánh bại bạn mình một cách dứt khoát không nương tay, để hắn nảy sinh ảo giác rằng mình vẫn có thể thắng.

Đó mới là lý do sau khi chết hắn vẫn còn hiện hồn về quấy rối đấy.

Anh căn bản không hiểu tình bạn giữa tôi và Thảo Quan.

Đông Sư Lang rất giận, cho rằng lời của Đỗ Lan là sự sỉ nhục đối với tình bạn của mình.

Tước Bộ lại thấy Đỗ Lan nói rất đúng, nếu hai người buộc phải cạnh tranh thì thà cứ sảng khoái đánh một trận, chết dưới kiếm bạn thân còn hơn là bị Trung Ương Tứ Thập Lục Thất ám sát.

Tuy nhiên, việc hai Tử thần có cùng một thanh Trảm Phách Đao quả thực là lần đầu tiên nghe thấy, ngay cả lão già sống lâu như Tổng đội trưởng cũng bảo chưa từng thấy bao giờ.

Lý luận mà nói, Trảm Phách Đao là hình chiếu linh hồn của Tử thần, trên đời không có hai linh hồn giống hệt nhau, tự nhiên sẽ không có hai thanh Trảm Phách Đao hoàn toàn giống nhau: Cậu và Thảo Quan thực sự có hai thanh kiếm y hệt nhau sao.

Đông Sư Lang không hiểu tại sao Tước Bộ lại hỏi vậy, nhưng vẫn gật đầu: Đúng thế.

Đỗ Lan nói: Cộng sự, tôi biết anh đang nghĩ gì.

Thực ra nếu suy xét kỹ, chuyện này tuy hiếm nhưng không phải là hoàn toàn không thể.

Nếu tên Thảo Quan Tông Thứ Lang kia luôn bắt chước Đông Sư Lang, hắn sẽ tự thôi miên chính mình.

Vào khoảnh khắc thức tỉnh Trảm Phách Đao, nếu hắn tự thôi miên mình trở thành Đông Sư Lang thì quả thực có khả năng nhận được thanh kiếm giống hệt.

E rằng ngày xưa cũng từng có chuyện tương tự, nếu không Trung Ương Tứ Thập Lục Thất đã chẳng có quy định quái đản như vậy.

Bắt chước và thôi miên sao.

Tước Bộ không rõ liệu có thể làm vậy không, nhưng đó cũng là một cách giải thích.

Chuyện đó không quan trọng, quan trọng là kẻ đã cướp Vương Ấn: Vậy cậu chắc chắn tên cướp là Thảo Quan Tông Thứ Lang rồi chứ.

Nhưng theo lời cậu nói, hắn đã bị xử tử rồi cơ mà, sao có thể xuất hiện lần nữa.

Đông Sư Lang thất vọng nói: Thực ra tôi cũng chỉ nghe tin đồn chứ chưa tận mắt thấy.

Sau này quay lại võ đài, tôi chỉ thấy máu vũng lớn và người của đội hành hình chứ không thấy thi thể.

Có lẽ lúc đó cậu ấy chưa chết cũng nên.

Ra là vậy.

Tước Bộ gật đầu.

Bất kể hắn chết hay chưa, mục đích hắn quay lại chắc chắn là vì không phục phán quyết của Trung Ương Tứ Thập Lục Thất, nên sớm muộn gì cũng sẽ quay về Thi Hồn Giới gây sóng gió.

Đội trưởng Đông Sư Lang, cậu cứ về đó mà chờ đi, đến lúc đó hãy đích thân kết liễu hắn.

Đông Sư Lang rất khó chịu với lời khích bác của Đỗ Lan, cậu trừng mắt nhìn hắn: Tôi sẽ thuyết phục cậu ấy buông bỏ oán hận.

Nếu cậu ấy thực sự cần Băng Luân Hoàn, tôi sẽ từ bỏ nó.

Đỗ Lan lắc đầu: Sao cậu mãi không hiểu nhỉ.

Nếu cậu thực sự có thể từ bỏ Trảm Phách Đao thì chuyện này đã không xảy ra rồi.

Trảm Phách Đao là hình chiếu linh hồn, Băng Luân Hoàn tuyệt đối thuộc về cậu, không sai được đâu.

Từ lời cậu kể có thể thấy, cậu ở trường được gọi là thiên tài, còn Thảo Quan Tông Thứ Lang tuy nỗ lực nhưng không có thiên phú như cậu.

Có thể tưởng tượng một thanh niên luôn nỗ lực tiến thủ sẽ ghen tị với thiên phú của cậu thế nào, nên hắn mới luôn bắt chước cậu.

Cậu thử nhớ lại xem có phải hắn luôn bắt chước cậu không.

Đông Sư Lang hồi tưởng lại, nhưng không nghĩ như vậy.

Lúc đó họ luôn giúp đỡ nhau cùng tiến bộ, chỉ ra những điểm yếu của nhau, Thảo Quan còn thường xuyên chỉ điểm động tác cho cậu.

Cậu lắc đầu: Không phải, cậu ấy không bắt chước tôi, ngược lại còn giúp đỡ tôi rất nhiều, giúp tôi tiến bộ nhanh hơn.

Chỉ ra thiếu sót của cậu chứng tỏ hắn luôn nghiên cứu cậu, chỉ điểm cho cậu là vì hắn hy vọng đối tượng mình bắt chước càng mạnh hơn.

Những điều này đều có thể giải thích được.

Đỗ Lan vẫn khăng khăng với nhận định của mình: Đông Sư Lang là kẻ luôn bị bắt chước nhưng chưa bao giờ bị vượt qua.

Tóm lại, chủ nhân thực sự của Băng Luân Hoàn là cậu, thứ Thảo

Quan có được chỉ là hình chiếu của nó thôi.

Nếu cậu thực sự đưa kiếm cho hắn thì mới là hại hắn đấy.

Trảm Phách Đao là hình chiếu linh hồn, nếu Thảo Quan có được Băng Luân Hoàn hoàn chỉnh, linh hồn hắn sẽ biến thành một Đông Sư Lang khác, nhân cách mang tên Thảo Quan sẽ vĩnh viễn biến mất.

Nghe thật rùng rợn, chuyện này cũng có thể xảy ra sao.

Đông Sư Lang đầy vẻ không tin, Tước Bộ cũng thấy Đỗ Lan nói hơi quá lời.

Không đâu, chuyện đó sẽ không xảy ra.

Có khả năng xảy ra chứ, nếu không Trung Ương Tứ Thập Lục Thất tại sao lại có quy định đó.

Mặc dù mọi người không thích họ, nhưng cậu phải thừa nhận rằng trong việc quản lý Thi Hồn Giới, Trung Ương Tứ Thập Lục Thất luôn rất tận tụy.

Tuy họ bất cận nhân tình, lạm dụng cực hình, nhưng mục tiêu lớn nhất vẫn là vì an toàn của Thi Hồn Giới, điều đó không thể phủ nhận.

Việc hai thanh Trảm Phách Đao giống nhau sẽ gây ra ảnh hưởng ác liệt thế nào cơ bản đã được xác định nên mới bị cấm.

Đỗ Lan vẫn chưa nói hết, nếu phương thức này khả thi thì hoàn toàn có thể huấn luyện một nhóm Tử thần tiến hành bắt chước và thôi miên để nắm giữ Trảm Phách Đao giống hệt mình, sau đó từ bỏ kiếm, biến linh hồn của các Tử thần khác thành chính mình, vậy thì Tử thần đó có thể vĩnh viễn tồn tại dưới hình thức này: Vì vậy, ngay cả khi có thanh kiếm giống hệt, nó cũng chỉ có thể xuất hiện sau khi người sở hữu trước đó đã chết.

Điều này chắc chắn có quy luật giống như việc không được kết hôn cận huyết vậy.

Ví dụ bây giờ Đông Sư Lang từ bỏ Băng Luân Hoàn, Thảo Quan kẻ có được Băng Luân Hoàn hoàn chỉnh nhờ bắt chước sẽ bị thanh kiếm ảnh hưởng đến linh hồn và trở thành một Đông Sư Lang khác.

Điều này tương đương với việc trên đời có hai Đông Sư Lang với ngoại hình khác nhau.

Nếu hiện tượng này bị kẻ xấu phát hiện, chúng hoàn toàn có thể huấn luyện các Tử thần khác bắt chước thôi miên để nắm giữ Băng Luân Hoàn, rồi lại để Thảo Quan từ bỏ kiếm.

Khi đó linh hồn lại được tái cấu trúc một lần nữa, và sẽ có ba Đông Sư Lang.

Đây hoàn toàn có thể phát triển thành việc đoạt xá, một kiểu trường sinh bất tử khác của Tử thần.

Bất kể thế nào, hiện giờ danh tính tên cướp tạm định là Thảo Quan Tông Thứ Lang, tôi phải lập tức báo cáo tình hình với Tổng đội trưởng.

Tước Bộ định rời đi.

Xoẹt.

Tước Bộ vừa quay người thì một vết nứt đen ngòm đột ngột mở ra trước mặt, một lưỡi kiếm từ trong vết nứt đâm thẳng vào ngực ông.

Râu của Tước Bộ dựng ngược cả lên, nhưng mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, ông căn bản không kịp phản ứng, thầm nghĩ mình tiêu đời rồi.

Nhưng có Đỗ Lan ở đây, sao hắn có thể để cộng sự của mình chết được.

Hắn chộp vào hư không một cái, kéo Tước Bộ lại, vừa vặn né được nhát chém từ hư không.

Từ trong dị không gian bước ra một người đàn ông đeo mặt nạ trắng, Đông Sư Lang lập tức nhận ra đó chính là tên cướp mà cậu bấy lâu nay truy đuổi: Thảo Quan, là cậu sao.

Tâm trạng phức tạp, Đông Sư Lang vừa hy vọng bạn mình còn sống, lại vừa không muốn thấy bạn mình sống theo cách này.

Người đàn ông tháo mặt nạ ra, lộ ra khuôn mặt mà Đông Sư Lang không thể quen thuộc hơn, không phải Thảo Quan Tông Thứ Lang thì còn là ai.

Đã lâu không gặp, Nhật Phiên Cốc quân.

Một lời chào hỏi sau bao ngày xa cách, nhưng thân phận của hai người giờ đây đã hoàn toàn khác biệt.

Những người bạn đồng môn ngày nào giờ đã trở thành kẻ thù không đội trời chung ở hai chiến tuyến đối lập.

Tình bạn rối ren, thân phận đối nghịch, con người và duyên nợ sau trăm năm cuối cùng đã hội ngộ thành một vòng tròn định mệnh.

Đỗ Lan nhìn chàng trai trẻ đẹp trai trước mặt, thầm nghĩ gã này chắc không phải đến để lôi kéo, dụ dỗ Đông Sư Lang cùng phản kháng Thi Hồn Giới đấy chứ.

Đúng vậy, chính là như thế.

Sở hữu sức mạnh của Vương Ấn, Thảo Quan Tông Thứ Lang có thể tự do ra vào Tịnh Linh Đình, nên hắn vừa xuất hiện đã mang theo Đông Sư Lang biến mất, xem ra hắn đã nắm giữ được một phần đáng kể sức mạnh của Vương Ấn.

Tước Bộ vừa thoát chết vẫn còn chưa hoàn hồn, nhưng không quên nhiệm vụ: Tôi phải báo cáo với Tổng đội trưởng.

Anh đi thì đi đi, tôi có cản anh đâu.

Đỗ Lan cảm thấy Đông Sư Lang chắc là tự giải quyết được.

Chương 1036

Người ta là thiên tài, trước đây vì trân trọng tình bạn mới nương tay, giờ thực sự đã trở mặt thì Đông Sư Lang mà phát huy thiên phú thì chắc Thảo Quan Tông Thứ Lang sớm muộn gì cũng xong đời: Con thuyền tình bạn đúng là nói lật là lật ngay được.

Tại Tịnh Linh Đình, trên Song Cức pháp trường vốn đã bị bỏ hoang, Đông Sư Lang nhìn người bạn cũ với ánh mắt phức tạp.

Đông Sư Lang, hãy liên thủ với tôi, chúng ta cùng nhau thống trị Thi Hồn Giới, lật đổ sự bạo chính của Trung Ương Tứ Thập Lục Thất, tự do sẽ thuộc về chúng ta.

Mục tiêu của Thảo Quan Tông Thứ Lang rất đơn giản: tạo phản.

Tôi đã nắm giữ sức mạnh Vương Ấn, không còn sợ Hộ Đình Thập Tam Đội nữa, Đông Sư Lang, hãy cùng tôi làm nên đại nghiệp đi.

Hắn tiếp tục thuyết phục.

Đông Sư Lang muốn ôn lại tình xưa, nhưng đối phương căn bản không cho cơ hội, mãi mới tìm được lúc để mở lời: Thảo Quan, tôi cứ tưởng cậu đã chết, bao năm qua cậu đã ở đâu.

Nói đến đây, biểu cảm của Thảo Quan Tông Thứ Lang trở nên vô cùng hung dữ: Tôi đã chết rồi, chỉ nhờ sức mạnh Vương Ấn mà tôi đến được Hư Quyển.

Tôi đã khổ luyện ở Hư Quyển suốt trăm năm qua, giờ tôi muốn báo thù.

Hóa ra ngày đó tại võ đài, Vương Ấn được cất giấu ở nơi không xa, tuy không rõ lý do nhưng Vương Ấn thực sự đã giúp Thảo Quan một lần.

Từ đó hắn và Vương Ấn có một sự cảm ứng mơ hồ, đó cũng là lý do hắn phát hiện ra lộ trình di chuyển của Vương Ấn.

Mọi chuyện đã qua rồi, hiện giờ Trung Ương Tứ Thập Lục Thất cũng đã khác xưa.

Thảo Quan, nếu cậu đã quay lại thì chúng ta vẫn có thể cùng nhau nỗ lực phấn đấu như trước.

Đông Sư Lang muốn thuyết phục bạn mình buông bỏ chấp niệm báo thù.

Nhưng làm sao có thể buông bỏ.

Lúc trước Thảo Quan vì không muốn từ bỏ Băng Luân Hoàn mà tấn công Đông Sư Lang, chứng tỏ trong lòng hắn, thân phận và địa vị còn quan trọng hơn cả tình bạn, loại người này căn bản không đáng để thâm giao.

Hưu, hưu.

Nơi này dù sao cũng là Tịnh Linh Đình, có kẻ lạ xâm nhập lập tức thu hút sự chú ý của Hộ Đình Thập Tam Đội, các Đội trưởng và Phó đội trưởng xuất hiện dày đặc tại nơi rắc rối này.

Vương Ấn đang nằm trong tay gã đó, khối ngọc ấn trắng bằng cỡ miếng đậu hũ, vậy hắn chính là kẻ cướp sao.

Tổng đội trưởng nhìn Thảo Quan: Giao nộp Vương Ấn, nếu không thì chết.

Nhật Phiên Cốc, đi cùng tôi.

Đông Sư Lang nhìn người bạn cũ với ánh mắt đau lòng.

Thời gian tươi đẹp trôi qua quá nhanh, giờ nghĩ lại, những ngày còn là học sinh mới là quãng thời gian đẹp nhất đời: vô ưu vô lự, cùng bạn học đổ mồ hôi trên sân tập.

Giờ đây ngày qua ngày, năm qua năm, thời gian như bóng câu qua cửa sổ, một đi không trở lại.

Con người càng lớn thì càng nhiều phiền não, Đông Sư Lang đột nhiên cảm thấy mình đã thực sự trưởng thành: Không, hãy từ bỏ đi Thảo Quan, nếu không tôi chỉ có thể đích thân bắt giữ cậu.

Đây là câu trả lời cuối cùng của bạn thân sao.

Thảo Quan Tông Thứ Lang cười lớn: Thật làm tôi thất vọng, Nhật Phiên Cốc.

Tay cầm Vương Ấn, hắn chẳng sợ bất cứ ai: Hôm nay lịch sử Thi Hồn Giới sẽ được viết lại.

Nói rồi hắn vung đao định chém đôi Vương Ấn.

Tổng đội trưởng thất kinh: Ngăn hắn lại.

Ai chém mở Vương Ấn sẽ có được sức mạnh của nó.

Không kịp nữa rồi, Vương Ấn nằm trong tay hắn, nhát đao chém xuống còn dễ hơn chém một miếng đậu hũ, toàn bộ sức lực của Vương Ấn tuôn vào cơ thể Thảo Quan Tông Thứ Lang.

Đây chính là sức mạnh của Vương.

Xung quanh Thảo Quan xuất hiện những tảng băng, vùng bị đóng băng không ngừng mở rộng, các đội trưởng vội vàng lùi lại.

Lúc này tại trụ sở Thập Phiên đội, Loạn Cúc đã cảm nhận được linh áp của Đội trưởng: Là Đội trưởng đã quay về.

Bên ngoài tuyết bắt đầu rơi, Địch Ny Toa đưa tay hứng lấy một bông tuyết, nhìn về hướng Song Cức, thầm nghĩ không ngoài dự đoán Đội trưởng đã trở lại, chuyện này cũng sắp kết thúc rồi.

Đúng thế, Đông Sư Lang quyết định lần này mình phải đích thân đánh bại hắn: Thảo Quan, cậu đã thay đổi rồi.

Dù rất hối tiếc nhưng lần này tôi sẽ không nương tay nữa.

Ha, Nhật Phiên Cốc cậu vẫn kiêu ngạo như cũ.

Cậu là thiên tài, nhưng giờ tôi đã có sức mạnh của Vương.

Lúc này Thảo Quan Tông Thứ Lang khoác trên mình bộ giáp băng, sau lưng có một đôi cánh băng khổng lồ, uy phong lẫm lẫm, linh áp che lấp cả bầu trời, giữa trời đất tuyết rơi trắng xóa, khí thế còn mạnh hơn cả Vạn Giải của Đông Sư Lang.

Đông Sư Lang cúi đầu lẩm bẩm: Ước gì thời gian đừng trôi nhanh như thế.

Sau đó cậu ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt rớm lệ: Vô Song Vạn Giải.

Oanh.

Chấn động, cả Tịnh Linh Đình rung chuyển vì linh áp của Đông Sư Lang.

Các Đội trưởng kinh hãi: Lại thêm một Đội trưởng đạt đến cảnh giới Vô Song Vạn Giải sao.

Đã nói không nương tay là sẽ không nương tay, lần này Đông Sư Lang muốn thể hiện toàn bộ sức mạnh, dùng tấm lòng chân thành của mình để đập tan ảo tưởng viển vông của bạn cũ.

Thảo Quan Tông Thứ Lang cũng là lần đầu nghe thấy cái tên Vô Song Vạn Giải, không khỏi kinh ngạc.

Chỉ thấy những bông tuyết đang rơi đột ngột khựng lại giữa không trung, rồi chậm rãi tụ về phía Đông Sư Lang.

Kinh, kinh, kinh, kỳ, kỳ, kỳ.

Đông Sư Lang nhíu chặt mày, hào quang ngũ sắc bao phủ quanh thân, tựa như thiên tử giáng trần, hóa ra là ánh mặt trời phản chiếu qua bộ giáp băng tạo nên những luồng sáng rực rỡ hút hồn người xem.

Bộ giáp của Đông Sư Lang rất đơn giản, chỉ là một bộ giáp ngực hình trăng khuyết ôm lấy hai dải vàng.

Điều khiến người ta kinh ngạc là Trảm Phách Đao trong tay cậu: một biến thành hai, cậu đang cầm hai thanh Trảm Phách Đao.

Cái gì thế này.

Các Đội trưởng kinh ngạc hỏi.

Chỉ nghe Đông Sư Lang nói với kẻ địch: Nếu sức mạnh của cậu là Vương, thì hiện giờ tôi chính là Hoàng.

Đây là Vô Song Vạn Giải của tôi: Hồng Liên Nguyệt Hoàng Áo Giáp.

Đây là vũ khí thuộc tính băng sao.

Mọi người không hiểu, chẳng lẽ ngay cả thuộc tính cũng thay đổi rồi.

Aaa.

Thảo Quan Tông Thứ Lang bị chọc giận.

Đông Sư Lang lúc nào cũng là thiên tài, lúc nào cũng mạnh hơn hắn.

Hắn đã luôn nỗ lực hướng về Đông Sư Lang nhưng mãi không thể vượt qua, chỉ có thể miễn cưỡng bằng vai phải lứa.

Thảo Quan không phục: Tôi không tin cậu lại lợi hại hơn tôi kẻ đang nắm giữ sức mạnh của Vương.

Chết đi.

Đông Sư Lang không vui cũng chẳng buồn, dường như khoảnh khắc khoác lên bộ giáp, ngay cả tình cảm của cậu cũng bị đóng băng.

Đôi mắt trong trẻo nhìn đòn tấn công hung tàn của bạn cũ, cậu bình thản mở lời: Điểm yếu của cậu đã lộ rõ hoàn toàn.

Chỉ giỏi bốc phét.

Hắn chẳng thèm tin lời Đông Sư Lang.

Chẳng phải chỉ là khoác thêm một bộ giáp băng thôi sao, hắn cũng có.

Chẳng phải là có hai thanh kiếm sao, chẳng có gì lạ cả: Nhật Phiên Cốc, hôm nay là ngày tận thế của cậu.

Hai người lao vào nhau, kiếm vung máu bắn, những giọt máu bắn lên không trung hòa cùng tuyết thành nước máu, cuối cùng đọng lại trên mặt đất đóng băng thành những mảnh vụn đỏ thắm.

Mọi người trợn tròn mắt, không ai ngờ ngay hiệp đầu tiên đã thấy máu, là máu của ai.

Cùng nhìn lại, chỉ thấy hai người đứng rất sát nhau, cùng khoác giáp băng đối chiêu, không biết là ai đã chém trúng ai.

Cho đến khi Thảo Quan Tông Thứ Lang lảo đảo lùi lại, mọi người mới thấy kẻ trúng đao lại chính là tên cướp đã ra tay trước.

Còn Đông Sư Lang vẫn bình tĩnh: Tôi đã nói rồi, cậu không phải đối thủ của tôi.

Uy phong của kẻ mạnh lộ rõ không chút nghi ngờ.

Ta không ngờ Thảo Quan lại vì Trảm Phách Đao mà tấn công ta, ta chỉ có thể phản kích, cuối cùng ta thắng, còn hắn lại bị bí mật xử tử.

Ban đầu Đông Sư Lang muốn chủ động từ bỏ Trảm Phách Đao, đáng tiếc Trung ương Tứ thập lục thất không cho phép, cho nên hắn chỉ có thể đứng trên giác đấu trường, bị bức bách phải chiến đấu với hảo hữu, cuối cùng thắng cuộc, Đông Sư Lang vẫn luôn rất áy náy.

Câu chuyện không dài lắm, ba người cũng không ai uống rượu, Đỗ Lan nghe xong thì chép miệng: Hóa ra là vậy, con thuyền tình bạn đúng là nói lật là lật ngay.

Cũng khó trách người bạn đó của cậu chết rồi vẫn không yên phận, xem ra là hắn không phục a.

Đông Sư Lang cảm thấy thái độ của Đỗ Lan rất khó chịu: Lúc đó nếu ta từ bỏ Trảm Phách Đao, mọi chuyện đã không như vậy.

Ta không cho là thế, cậu quả thực có sai, nhưng không phải sai ở chỗ không từ bỏ, mà sai ở chỗ lúc đó cậu không hạ thủ vô tình để đánh bại hảo hữu, khiến hắn có ảo giác rằng mình vẫn còn khả năng thắng, đó mới là nguyên nhân sau khi chết hắn vẫn còn muốn ra ngoài tác loạn đấy.

Ngươi căn bản không hiểu tình bạn giữa ta và Thảo Quan.

Đông Sư Lang rất tức giận, cho rằng lời của Đỗ Lan là đang sỉ nhục tình bạn của hắn.

Tước Bộ trái lại cảm thấy Đỗ Lan nói rất đúng, nếu hai người buộc phải cạnh tranh, vậy chẳng thà sảng khoái đánh một trận, chết dưới kiếm hảo hữu còn hơn bị Trung ương Tứ thập lục thất ám sát.

Tuy nhiên việc hai tử thần nhận được cùng một thanh Trảm Phách Đao quả thực là lần đầu thấy, ngay cả lão bất tử từ hai ngàn năm trước cũng tỏ vẻ chưa từng thấy qua.

Về lý luận mà nói, Trảm Phách Đao là hình chiếu linh hồn của tử thần, trên thế giới không có hai linh hồn tương đồng, tự nhiên sẽ không có Trảm Phách Đao hoàn toàn giống nhau: Cậu và Thảo Quan thực sự sở hữu hai thanh Trảm Phách Đao giống hệt nhau sao.

Đông Sư Lang không hiểu vì sao Tước Bộ lại hỏi như vậy, nhưng vẫn gật đầu: Đúng vậy.

Đỗ Lan lên tiếng: Cộng sự, ta biết anh đang nghĩ gì.

Nhưng thực tế suy nghĩ kỹ một chút, chuyện này tuy hiếm nhưng không phải hoàn toàn không thể, nếu Thảo Quan Tông Thứ Lang kia vẫn luôn bắt chước Đông Sư Lang, hắn sẽ tự thôi miên bản thân, trong khoảnh khắc lĩnh ngộ Trảm Phách Đao đã thôi miên chính mình thành Đông Sư Lang, quả thực có khả năng nhận được Trảm Phách Đao tương đồng, e rằng từ rất lâu trước đây cũng từng có chuyện này, nếu không Trung ương Tứ thập lục thất cũng không có quy định như vậy.

Bắt chước và thôi miên.

Tước Bộ không rõ liệu có thể làm được như vậy không, nhưng đây cũng coi như một lời giải thích, chuyện đó không quan trọng, quan trọng là kẻ cướp Vương Ấn: Vậy anh chắc chắn kẻ cướp là Thảo Quan Tông Thứ Lang rồi sao.

Nhưng theo lời anh nói, hắn hẳn đã bị xử tử rồi mới đúng, làm sao có thể xuất hiện lần nữa.

Đông Sư Lang thất lạc nói: Thực ra ta cũng chỉ nghe tin đồn, không tận mắt chứng kiến, sau đó quay lại giác đấu trường, chỉ thấy lượng lớn máu và đội hành hình, không thấy thi thể, hoặc có lẽ lúc đó hắn chưa chết cũng nên.

Hóa ra là vậy, Tước Bộ gật đầu.

Bất kể hắn chết hay chưa, mục đích hắn trở lại chắc chắn là không phục quyết định trước đó của Trung ương Tứ thập lục thất, cho nên sớm muộn gì cũng sẽ về Thi Hồn Giới gây sóng gió, Đông Sư Lang đội trưởng cậu cứ về đó mà chờ đi, đến lúc đó hãy đích thân kết liễu hắn.

Đông Sư Lang phi thường khó chịu với lời khích bác của Đỗ Lan, lườm hắn một cái: Ta sẽ thuyết phục hắn buông bỏ oán hận, nếu hắn thực sự cần Băng Luân Hoàn, ta sẽ từ bỏ Băng Luân Hoàn.

Đỗ Lan lắc đầu: Sao cậu cứ không hiểu nhỉ, nếu cậu thực sự có thể từ bỏ Trảm Phách Đao, mọi chuyện đã không xảy ra.

Trảm Phách Đao là hình chiếu linh hồn, Băng Luân Hoàn tuyệt đối thuộc về cậu, không sai được.

Từ lời của cậu cũng biết, cậu ở trường được gọi là thiên tài, mà Thảo Quan Tông Thứ Lang tuy nỗ lực nhưng không có thiên phú như cậu, có thể tưởng tượng một người trẻ tuổi nỗ lực cầu tiến sẽ ngưỡng mộ thiên phú của cậu đến mức nào, cho nên hắn mới luôn bắt chước cậu.

Cậu hãy nhớ lại xem, có phải hắn luôn bắt chước cậu không.

Đông Sư Lang hồi tưởng lại, nhưng không nghĩ như vậy, khi đó họ giúp đỡ nhau tiến bộ, chỉ ra thiếu sót của đối phương, mà Thảo Quan còn thường xuyên chỉ điểm động tác cho Đông Sư Lang.

Chương 1037

Thế nên hắn lắc đầu: Không phải, hắn không bắt chước ta, ngược lại còn giúp đỡ ta rất nhiều, giúp ta tiến bộ nhanh hơn.

Chỉ ra thiếu sót của cậu, chứng tỏ hắn luôn nghiên cứu cậu, chỉ điểm cậu là hy vọng đối tượng mình bắt chước mạnh hơn, những điều này đều có thể giải thích được.

Đỗ Lan vẫn kiên trì với quan điểm của mình, Đông Sư Lang vẫn luôn bị bắt chước nhưng chưa bao giờ bị vượt qua.

Tóm lại chủ nhân thực sự của Băng Luân Hoàn là cậu, thứ Thảo Quan nhận được chỉ là hình chiếu của Băng Luân Hoàn, nếu cậu thực sự đưa Trảm Phách Đao cho hắn mới là hại hắn.

Trảm Phách Đao là hình chiếu linh hồn, nếu Thảo Quan nhận được Băng Luân Hoàn hoàn chỉnh, linh hồn hắn sẽ biến thành một Đông Sư Lang khác, nhân cách mang tên Thảo Quan sẽ vĩnh viễn biến mất.

Thật là chuyện nghe thôi đã thấy rợn người, điều này cũng có thể sao.

Đông Sư Lang đầy vẻ không tin, Tước Bộ cũng cảm thấy lời Đỗ Lan nói quá khoa trương.

Không đâu, chuyện đó sẽ không xảy ra.

Có khả năng xảy ra đấy, nếu không Trung ương Tứ thập lục thất vì sao lại có quy định như vậy.

Tuy mọi người đều không thích Trung ương Tứ thập lục thất, nhưng cậu cũng phải thừa nhận trong việc quản lý Thi Hồn Giới, Trung ương Tứ thập lục thất vẫn luôn tận tâm tận lực, họ tuy tuyệt tình, lạm dụng cực hình, nhưng mục tiêu lớn vẫn là vì an toàn của Thi Hồn Giới, điều này không thể phủ nhận.

Việc có hai thanh Trảm Phách Đao sẽ gây ra ảnh hưởng ác liệt gì, về cơ bản có thể xác định là sẽ xảy ra nên mới bị cấm.

Đỗ Lan còn chưa nói hết, nếu phương thức này khả thi, hoàn toàn có thể huấn luyện một nhóm tử thần tiến hành bắt chước và thôi miên để nắm giữ Trảm Phách Đao giống hệt mình, sau đó từ bỏ Trảm Phách Đao, biến linh hồn của các tử thần khác thành chính mình, vậy thì tử thần đó có thể vĩnh viễn tồn tại dưới hình thức này: Cho nên ngay cả Trảm Phách Đao tương đồng cũng chỉ có thể xuất hiện sau khi chủ nhân đời trước chết đi, điều này chắc chắn có quy luật giống như kết hôn cận huyết không được phép vậy.

Ví dụ như hiện tại Đông Sư Lang từ bỏ Băng Luân Hoàn, Thảo Quan thông qua việc bắt chước Đông Sư Lang mà có được Băng Luân Hoàn hoàn chỉnh sẽ bị Trảm Phách Đao ảnh hưởng linh hồn, trở thành một Đông Sư Lang khác, tương đương với việc trên thế giới có hai Đông Sư Lang ngoại mạo khác nhau, hiện tượng này nếu bị kẻ xấu phát hiện, hoàn toàn có thể huấn luyện thêm các tử thần khác bắt chước thôi miên, để họ cũng nắm giữ Băng Luân Hoàn, rồi lại để Thảo Quan từ bỏ Băng Luân Hoàn, như vậy linh hồn lại hoàn thành một lần tái cấu trúc, sẽ có ba Đông Sư Lang.

Chuyện này hoàn toàn có thể phát triển thành đoạt xá, là một kiểu vĩnh sinh khác của tử thần.

Bất kể thế nào, hiện tại thân phận kẻ cướp tạm định là Thảo Quan Tông Thứ Lang, ta phải lập tức báo cáo tình hình với Tổng đội trưởng.

Tước Bộ định rời đi.

Xoẹt.

Ngay trước mặt Tước Bộ vừa quay người, một vết nứt đen kịt đột nhiên mở ra, từ trong vết nứt, một lưỡi kiếm đâm thẳng về phía ngực hắn.

Bộ râu nhỏ của Tước Bộ vểnh cả lên, nhưng mọi biến hóa diễn ra quá đột ngột, hắn căn bản không kịp phản ứng, thầm hô mệnh ta thế là hết.

Nhưng có Đỗ Lan ở đây, làm sao có thể để cộng sự của mình chết được.

Hắn chộp vào hư không kéo Tước Bộ trở lại, suýt soát né được cú chém từ hư không.

Từ trong dị không gian bước ra một người đàn ông đeo mặt nạ trắng, Đông Sư Lang lập tức nhận ra đối phương chính là kẻ cướp mà hắn vẫn luôn truy đuổi: Thảo Quan, là ngươi sao.

Tâm trạng phức tạp, Đông Sư Lang hy vọng hảo hữu còn sống, lại không hy vọng hảo hữu sống theo cách này.

Người đàn ông tháo mặt nạ, lộ ra khuôn mặt mà Đông Sư Lang không thể quen thuộc hơn, không phải Thảo Quan Tông Thứ Lang thì còn là ai.

Đã lâu không gặp, Nhật Phiên Cốc quân.

Lời chào hỏi đã lâu, nhưng thân phận của hai người giờ đã hoàn toàn khác biệt, hảo hữu đồng môn năm xưa giờ đã trở thành tử địch ở hai chiến tuyến đối lập.

Tình bạn rối ren, thân phận đối nghịch, những nét vẽ của nhân và duyên sẽ hội tụ lại thành một vòng tròn vận mệnh vào ngày hôm nay, một trăm năm sau.

Phá Diện, đối với Nhất Hộ mà nói là một kẻ địch hoàn toàn mới, hiển nhiên trong tình huống ngoại treo cheat chưa nâng cấp, Nhất Hộ đối chiến với Phá Diện thực sự là quá khó khăn.

May mà Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp và Nha Mật đều có ý thăm dò chứ chưa vừa ra tay đã đánh chết ngay, Nhất Hộ vẫn còn có thể thở dốc.

Tuy nhiên nếu thực lực của Nhất Hộ chỉ đến mức này, vậy thì Nha Mật sẽ không khách khí đâu, gã to xác này không hề có lòng trắc ẩn: Chỉ thế thôi sao.

Thật là mất hứng mà.

Rõ ràng là Lam Nhiễm đại nhân đặc biệt yêu cầu phải chú ý, nhưng lại quá khiến người ta thất vọng, Nhất Hộ căn bản không có bất kỳ uy hiếp nào đối với thực lực của Hư Dạ Cung.

Nhất Hộ thở hổn hển, hiện tại hắn vẫn chưa biết những kẻ mặc đồ trắng này rốt cuộc là ai, vì sao lại tấn công hắn, hoàn toàn mù tịt.

Tại nơi Thiên Tỏa Trảm Nguyệt cắm xuống, Nhất Hộ cố gắng bò dậy: Vẫn chưa kết thúc đâu.

Nhất Hộ vẫn muốn đánh, tuy không biết họ là ai nhưng đã tìm đến tận cửa thì không thể nhận thua: A.

Cố gắng nâng linh áp lên, Nhất Hộ định tiến hành trận chiến cuối cùng.

Tự chuốc khổ vào thân.

Nhất Hộ lao tới, đón chờ hắn lại là Trảm Phách Đao của Nha Mật, Chết đi.

Nhất Hộ đã là nỗ mạnh hết đà, làm sao có thể kháng cự trực diện với Phá Diện, mắt thấy sắp chết dưới đao kẻ địch, ngay lúc đó Phổ Nguyên Hỉ trợ kịp thời xuất hiện, dùng Trảm Phách Đao Hồng Cơ của mình đỡ lấy đòn chí mạng của kẻ địch.

Oành.

Nhất Hộ kiệt sức bị kình khí từ hai thanh kiếm va chạm thổi bay ra ngoài, không thể đứng dậy nổi nữa.

Linh áp thật mạnh, Nha Mật không ngờ ở hiện thế vẫn còn cao thủ, đòn tấn công ban đầu chỉ có thể chuyển sang phòng thủ, nhưng đã không kịp, linh áp của Phổ Nguyên Hỉ trợ ập đến, trong nháy mắt đã tạo ra vô số vết thương trên người Nha Mật, máu tươi bắn tung tóe, nhuộm đỏ bầu trời.

Thật là những vị khách không có lễ phép nha.

Phổ Nguyên Hỉ trợ kéo thấp mũ, lộ ra một con mắt, khẽ trêu chọc: Ở hiện thế, người không lễ phép sẽ bị ghét bỏ đấy.

Nha Mật đại nộ: Báo danh đi.

Đồ to xác, trước khi bảo người khác báo tên, nên tự giới thiệu mình trước chứ.

Nha Mật cao hơn hai mét, như một con gấu lớn, so với gã thì thể hình Phổ Nguyên Hỉ trợ bình thường hơn nhiều, nhưng khí trường hoàn toàn không thua kém con gấu lớn kia.

Tìm chết.

Nha Mật định đánh tiếp, nhưng Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp đột nhiên xuất hiện ngăn cản Nha Mật.

Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp, để ta giết chúng.

Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp lại im lặng không nói, chỉ nhìn ra xung quanh, họ vẫn còn những vị khách khác.

Quả nhiên không biết tự lúc nào, công viên đã bị bao phủ bởi một lớp sương mỏng, rõ ràng là buổi chiều, hiện tượng dị thường này quả thực khiến người ta nghi ngờ.

Ngay cả Phổ Nguyên Hỉ trợ cũng nheo mắt lại, quan sát động tĩnh trong làn sương mỏng.

Trong sương mù có người, còn không ít, tuy đối phương đã hạ thấp linh áp, nhưng trên chiến trường Phá Diện và Phổ Nguyên Hỉ trợ đều là cao thủ, tự nhiên có thể cảm nhận được hơi thở của kẻ đến trong sương mù.

Những bóng người dần hiện ra, Nhất Hộ đang nằm dưới đất cũng rướn cổ nhìn, sợ có nguy hiểm, tay nắm chặt Trảm Nguyệt tích lũy sức lực chuẩn bị tái chiến bất cứ lúc nào.

Người cũng không ít nhỉ.

Phổ Nguyên Hỉ trợ phát hiện trong sương mù có khá nhiều người.

Cuối cùng mọi người đều thấy kẻ đến, từng người một đeo nón lá che mặt, không thấy rõ diện mạo, người cao hơn hai mét, kẻ lùn chỉ khoảng một mét hai ba, nam nữ đều có, đồng loạt mặc phục trang hắc để hồng vân nền đen mây đỏ, vừa thanh lịch vừa thần bí.

Làn sương mù vô duyên vô cớ này tự nhiên cũng là tác phẩm của Đỗ Lan, chính là muốn tạo ra bầu không khí kỳ diệu này, Hiểu tổ chức bước ra từ sương mù, bao vây lấy chiến trường.

Nha Mật và Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp đều nhíu mày, Nha Mật càng gào to hơn: Lén lút như chuột nhắt, lũ các ngươi muốn chết sao.

Không ai trả lời, Đỗ Lan yêu cầu mọi người đều phải thể hiện khí trường, tạo một màn ra mắt thật đẹp cho hành động đầu tiên của Hiểu tổ chức, cho nên mọi người chỉ đứng đó giải phóng từng đợt khí trường.

Khốn kiếp, Nha Mật nghiến răng nghiến lợi, mình thế mà bị ngó lơ: Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp, đừng cản ta, ta phải cho họ biết lợi hại của ta.

Gật đầu, những người thần bí đột nhiên xuất hiện này quả thực cần phải thăm dò một chút: Cẩn thận.

Giao cho ta, chết đi.

Nha Mật vung Trảm Phách Đao lao về một hướng.

Tất cả mọi người đều không động đậy, bởi vì Kiếm Bát đã nói gã sẽ là người đầu tiên ra tay, cho nên gã lao ra từ một phía, tuy đội nón lá nhưng cũng có thể tưởng tượng được nụ cười tàn bạo dữ tợn của gã.

Keng.

Tia lửa bắn ra xa vài mét, Nha Mật không ngờ tùy tiện một kẻ thần bí bước ra cũng có sức mạnh như vậy, mình thế mà bị đẩy lùi vài bước, thầm nghĩ quả nhiên không thể xem thường họ.

Tuy nhiên ngay cả khi nghĩ vậy, Nha Mật vẫn xem thường Kiếm Bát, gã tưởng lực đạo của đối phương chỉ đến mức này, lại không ngờ Kiếm Bát bỗng nhiên bùng phát, Trảm Phách Đao không thể cản phá đánh văng vũ khí chắn đường, lưỡi kiếm không chút lưu tình chém vào lồng ngực Nha Mật.

Nha Mật cao lớn, từ vai đến bụng bị chém một vết sâu, văng ra ngoài.

Lực tay thật lớn, đây rốt cuộc là ai.

Nha Mật cảm thấy mình chắc chắn trọng thương rồi, ước chừng cần điều trị mười mấy ngày mới lành.

Ngã xuống đất, Nha Mật còn đang nghĩ đã lâu không bị thương nặng như vậy, cơ mà sao không thấy đau.

Tay sờ thử, cũng không có máu dính dính, ân.

Cúi đầu nhìn, tuy bị chém trúng nhưng không có vết thương, chẳng những không có vết thương, Nha Mật còn cảm thấy tinh thần phấn chấn hơn nhiều, đòn tấn công này căn bản không có hiệu quả a.

Không hiểu nổi, ngay cả Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp cũng không hiểu hảo hữu vì sao không bị thương, gã cũng nhìn rất rõ, nhát kiếm đó xác thực đã chém trúng.

Tuy không biết vì sao, nhưng Nha Mật vẫn nhanh chóng đứng dậy cười lớn: Đòn tấn công của ngươi căn bản không có hiệu quả.

Không, đó chính là hiệu quả, Kiếm Bát chính là muốn loại hiệu quả kẻ địch càng bị chém càng tinh thần này, như vậy gã mới có thể đánh một trận thỏa thích: A a.

Lại công kích.

Nha Mật lại đỡ.

Hai người đánh nhau binh binh bàng bàng mười mấy hiệp, Nha Mật trúng nhiều đao nhưng không thấy máu, trái lại càng thêm tinh thần, càng đánh càng hăng.

Kiếm Bát cũng vậy, đây mới là trận chiến đáng tận hưởng a, quá thú vị.

Lúc này Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp cũng phát hiện ra vấn đề, trạng thái tinh thần của hảo hữu sau khi bị chém trúng càng lúc càng hưng phấn, hiển nhiên bị chém trúng không phải không có hiệu quả mà là có phản hiệu quả.

Bị đao kiếm bình thường chém trúng sẽ suy yếu, nhưng bị đao của người thần bí chém trúng chỉ càng thêm hưng phấn.

Ngay cả Phá Diện cũng cảm thấy rùng mình, đây rốt cuộc là kẻ điên nào mới có chiêu thức như vậy.

Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp cảm thấy chiêu thức của Kiếm Bát là thông qua việc khiến đối thủ càng lúc càng hưng phấn, cuối cùng khiến đối thủ phát điên mà chết, nhưng quá trình này cực kỳ dài và nguy hiểm, vì đối thủ sau khi tinh thần hưng phấn thì chiến lực không giảm phản tăng, sẽ khiến trận chiến trở nên rất kinh hiểm, chỉ có kẻ cuồng chiến đấu hoặc kẻ điên mới chiến đấu theo cách này.

Kiếm Bát của Hiểu tổ chức vừa xuất hiện đã khiến Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp cảm nhận sâu sắc rằng những người thần bí xung quanh này hành vi quái đản, cá tính điên cuồng, không đánh theo lẽ thường, tuyệt đối không phải tổ chức dễ chọc vào.

Nha Mật cũng cảm thấy không ổn, vì gã cũng không biết vì sao mình càng ngày càng tinh thần, thậm chí có chút không nhịn được muốn quên đi tất cả chìm đắm trong chiến đấu cho đến tận thiên hoang địa lão, mình giống như bị chiến đấu chi phối vậy.

Mình trúng đao càng nhiều, cảm giác này càng mạnh mẽ, mình còn không khống chế nổi chính mình, không nhịn được muốn trở thành công cụ chiến đấu.

Khốn kiếp, là ngươi ép ta.

Chỉ thấy Nha Mật há to miệng, linh tử xung quanh và linh áp nội thể nhanh chóng tập kết thành một viên cầu năng lượng tròn trịa bóng loáng, màu đỏ thẫm thấu đen ngậm trong miệng.

Đây là Hư Thiểm, là chiêu thức sát thương quy mô lớn chỉ có Đại Hư mới sử dụng.

Chương 1038

Lúc này Phổ Nguyên Hỉ trợ đã đưa Nhất Hộ lùi ra rìa, thầm nghĩ tuyệt đối đừng để bị vạ lây.

Người thần bí đỡ nổi không.

Nhất Hộ có chút lo lắng.

Cậu vẫn nên lo cho chính mình đi.

Phổ Nguyên Hỉ trợ nói, tuy nhiên hắn cho rằng người thần bí có thể đỡ được đòn tấn công, dùng phương thức cổ quái có ý kéo dài trận chiến đó để đánh với kẻ địch, tuyệt đối cần một sự tự tin không coi ai ra gì, cho nên thực lực người thần bí chắc chắn không chỉ có thế.

Hư Thiểm.

Oành.

Pháo đỏ rực rít lên lao ra, đâm thẳng về phía Kiếm Bát.

Đến hay lắm.

Kiếm Bát trợn to hai mắt, vẻ mặt đầy ý cười, thế này mới có chút ý nghĩa chứ, một tay vung kiếm, từ kẽ răng thốt ra hai chữ: Kiếm Áp.

Không có bất kỳ động tác hoa mỹ nào, chỉ là giơ đao chém xuống.

Đây là chiêu thức bình thường mà tử thần thực tập sinh đều biết, Kiếm Áp, chính là vung kiếm tạo ra một áp suất không khí nhất định, nhưng chiêu thức này cơ bản đều dùng khi huấn luyện để rèn luyện lực vung đao, lúc thực chiến rất ít dùng, chỉ có cao thủ khi bắt nạt tân thủ mới sử dụng Kiếm Áp.

Hiện tại Kiếm Bát chính là trạng thái này, sau khi được Đỗ Lan huấn luyện, tiềm năng của gã sớm đã bị kích phát, cho nên đối mặt với Hư Thiểm, Kiếm Áp là đủ rồi.

Oành, trước mặt Kiếm Bát xuất hiện quang và điện, rõ ràng chỉ là Kiếm Áp, nhưng không khí bị nén kịch liệt sinh ra nhiệt độ cao, các điện tử hoạt động sinh ra hiện tượng quang điện, khiến Kiếm Áp bình thường biến thành sự tồn tại giống như đại chiêu.

Phổ Nguyên Hỉ trợ trợn to mắt, đây là Kiếm Áp.

Lẽ nào Kiếm Áp hắn luyện tập trước đây là giả sao.

Hoàn toàn không giống a, chuyện này không khoa học.

Kiếm Áp nghênh hướng Hư Thiểm, hai luồng sức mạnh va chạm khiến cả công viên rung chuyển nhẹ.

Sương mù Đỗ Lan tạo ra càng bị kình khí quét sạch sành sanh, đồng thời Phổ Nguyên Hỉ trợ cũng nhạy bén lợi dụng khoảnh khắc nón lá và mạng che mặt của một số người trong Hiểu tổ chức bị thổi lên để nhìn trộm chân diện mục của những người thần bí.

Cái này mã là muốn hù chết người ta a, Phổ Nguyên Hỉ trợ thấy một số khuôn mặt quen thuộc, nội tâm vạn con thảo nê mã chạy qua, Tử thần từ bao giờ đổi phong cách rồi.

Các người thay một bộ quần áo đội thêm nón lá, Phổ Nguyên Hỉ trợ căn bản không nhận ra, còn tưởng ngoài Phá Diện ra lại xuất hiện một luồng sức mạnh đáng sợ mới, dọa hắn suýt nữa muốn bỏ chạy.

Hóa ra là Tử thần a, Phổ Nguyên Hỉ trợ thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hư Thiểm bị Kiếm Áp chẻ đôi, lần này Nha Mật cuối cùng cũng bị thương, hơn nữa là vết thương trí mạng, Kiếm Áp rít gào lướt qua chẻ đôi cơ thể gã, máu tươi phun như không mất tiền nhuộm đỏ không trung.

Chậc, quá tay rồi sao.

Kiếm Bát thấy mình hơi dùng lực đã đánh kẻ địch thành thương tàn, phi thường không vui.

Câu này Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp cũng nghe thấy, đây chính là trình độ quá tay.

Nha Mật sắp chết rồi a, vội vàng cứu viện Nha Mật, đồng thời mở ra Hắc Khang.

Hắc Khang chính là dùng để liên thông Hư Quyển và không gian môn của các thế giới khác nhau, Hư thông thường đều biết.

Đừng hòng chạy.

Làm sao có thể để hai Phá Diện rời đi.

Chính là cộng sự của Đỗ Lan Tước Bộ lao tới, cắm Trảm Phách Đao vào trong Hắc Khang, vặn chuôi kiếm một cái, hô lớn: Đóng lại.

Hắc Khang ứng thanh biến mất.

Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp sắc mặt biến đổi, đây là lần đầu tiên có Tử thần có thể đóng Hắc Khang, chuyện này không khoa học.

Là khoa học, vì Tước Bộ đã sử dụng Băng Ngọc Quan Môn Châu, chuyên dùng để đóng các cổng truyền tống không gian, đây là Băng Ngọc mà chính Tước Bộ yêu cầu, hắn không cần Băng Ngọc phá hoại quá mạnh, hắn cần là ngăn chặn kẻ địch bỏ chạy, chiến đấu có thể giao cho Kiếm Bát và những người khác.

Giống như khi hợp tác với Tổng đội trưởng vậy, Tổng đội trưởng là hoa tươi, Tước Bộ vĩnh viễn là lá xanh, hắn đã quen với chức vụ tra lậu bổ di tìm thiếu sót bù đắp, ở Hiểu tổ chức cũng sẵn lòng đảm nhận chức vụ như vậy.

Chạy thì không chạy được rồi, xem ra chỉ có thể chiến đấu, Ô Nhĩ

Kỳ Áo Lạp rút Trảm Phách Đao, khí trường hoàn toàn thay đổi.

Cả người như một thanh bảo kiếm vừa ra khỏi vỏ.

Tên này rất mạnh nha.

Giọng Kiếm Bát không nghe ra chút sợ hãi nào, chỉ có vô cùng hưng phấn: Thú vị đấy.

Đây là một kẻ cuồng chiến đấu, Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp đã xác định Kiếm Bát là một tên điên chiến đấu, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể chiến đấu thôi, quái nhân tổng cộng có mười người, một kẻ khiến kẻ địch hưng phấn kéo dài trận chiến, một kẻ có thể dùng Trảm Phách Đao đóng Hắc Khang, e rằng tám người thần bí còn lại cũng sẽ có sức mạnh thần kỳ khác nhau, không ổn rồi, đây rốt cuộc là tổ chức gì.

Họ là ai.

Nhất Hộ cảm thấy thể lực đã khôi phục được một chút, hiện tại hỏi Phổ Nguyên Hỉ trợ, hắn cảm thấy Phổ Nguyên Hỉ trợ kiến đa thức quảng thấy nhiều biết rộng chắc chắn sẽ biết.

Phổ Nguyên Hỉ trợ biết, nhưng hắn mím môi cuối cùng vẫn không nói gì, lẽ nào hắn lại nói với mọi người những quái nhân này đều là Tử thần sao.

Chẳng lẽ nói với mọi người trước đây những Tử thần họ thấy đều là giả.

Tử thần không phải như vậy a, Tử Bá Trang và Trảm Phách Đao mới là đặc sắc của Tử thần mà.

Trận chiến của Kiếm Bát đối với Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp bắt đầu, ấn tượng đầu tiên chính là nhanh.

Hai người trong nháy mắt biến mất trước mắt mọi người, trên chiến trường xuất hiện vài ảo ảnh lưu lại ngắn ngủi, trận chiến ngay từ đầu đã khiến người ta không kịp nhìn.

Nhất Hộ cảm thấy mình sau khi Vạn Giải tốc độ đã đủ nhanh rồi, giờ thấy hai người này chiến đấu mới phát hiện mình quả thực còn quá trẻ, ngoại treo còn xa mới đủ.

Phập, phập, phập, những tiếng xé gió có nhịp điệu mạnh mẽ, đại diện cho tốc độ chiến đấu của hai người ngay cả không khí cũng cảm thấy áp lực.

Thỉnh thoảng có thể thấy trong hư không nổ ra từng đoàn tàn lửa, giống như chính không khí đang bốc cháy vậy, hoàn toàn không thấy bóng kiếm, nhanh đến không thể tin nổi.

Mặt đất, trên không, đều là chiến trường.

Đỗ Lan đi đến trước mặt Nha Mật, đã nói là phải bắt sống nên hơi trị liệu cho gã một chút, sau đó để Tử thần dùng Quỷ Đạo trói gã lại kiểu ngũ hoa đại bảng trói chặt bằng dây, Gửi về Thi Hồn Giới thẩm vấn đi.

Tuy sốt ruột, nhưng lúc này Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp tự lo không xong, Kiếm Bát sớm đã không còn như xưa, có thể sống sót trong đợt huấn luyện đáng sợ của Đỗ Lan chứng tỏ gã đã mạnh lên rất nhiều.

Kiếm Bát rất vui, đối thủ cũng không tệ, có thể khiến toàn thân linh áp của gã reo hò nhảy múa: Báo tên của ngươi đi, Phá Diện, tại hạ Đội trưởng Đội 11 Canh Mộc Kiếm Bát.

Tử thần.

Những người thần bí này là Tử thần.

Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp biểu thị Tử thần gã biết không phải như thế này.

Nhất Hộ dưới đất cũng nghe thấy giọng Kiếm Bát, vốn dĩ đã thấy giọng này rất quen, giờ cuối cùng đã xác định được, hóa ra là Tử thần a, nhưng sao lại ăn mặc kiểu này, Nhất Hộ rất nghi hoặc.

Hư Dạ Cung, Thập Nhận Đệ tứ Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp.

Báo tên, có nghĩa là trận chiến mới thực sự bắt đầu.

Quả nhiên hai người tăng tốc, chiến đấu càng thêm thần tốc, chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã qua lại năm trăm hiệp, đều chém trúng đối phương vài kiếm.

Nón lá của Kiếm Bát cũng bị một đao chẻ làm đôi lộ ra diện mạo thật, gã cười rất vui vẻ: Trận chiến thế này quả là có một không hai, ngươi đừng có thủ hạ lưu tình đấy.

Ha.

Nếu các người Tử thần không sợ hiện thế bị phá hủy sạch sành sanh.

Hiện tại chỉ hy vọng những quy tắc của Tử thần có thể khiến họ có chút kiêng dè, nếu không mình có lẽ thực sự không chạy thoát được, như vậy sẽ không thể mang tình báo quan trọng về cho Lam Nhiễm đại nhân biết.

Vẫn phải ưu tiên nhiệm vụ.

Kiếm Bát, không sao đâu, Băng Ngọc của ta có thể sửa chữa lại mọi thứ.

Chính là Bát Thiên Lưu dùng giọng trẻ con cổ vũ Kiếm Bát quậy phá một trận.

Nhưng cô bé cũng không nói sai, Băng Ngọc của cô là Phục Nguyên Châu, ngay cả Không Tọa Đinh bị hủy diệt cô cũng có thể phục hồi.

Kiếm Bát cười đối diện Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp: Ngươi nghe thấy rồi đấy, không cần lo lắng phá hoại thành phố, chúng ta sẽ sửa lại mà.

Nói đoạn linh áp lại tăng thêm một tầng.

Xem ra chỉ có thể nghiêm túc đối đãi rồi, Phá Diện lẫm nhiên.

Mặc kệ kẻ cuồng chiến đấu tìm người đánh nhau, Đỗ Lan đi tới phía Nhất Hộ: Thiếu niên, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Đỗ Lan.

Phổ Nguyên Hỉ trợ kinh ngạc, người trước mắt chính là Đỗ Lan người tạo ra Băng Ngọc như tạo hạt thủy tinh sao.

Quả nhiên chưa từng thấy qua, chỉ nhìn Đỗ Lan thì không thấy hắn có năng lực kinh người như vậy.

Nhất Hộ, cậu không có tiến bộ gì cả, đừng lười biếng, phải biết rằng tốc độ đổi mới của kẻ địch phi thường nhanh, Tử thần chúng ta đều phải tận tâm tận lực nỗ lực tu hành mới có thể ứng phó với hình thế ngày càng phức tạp, cũng như kẻ địch tăng gấp bội.

Thủ đoạn của kẻ địch ngày càng ác liệt, thái độ ngày càng xương cuồng, chúng ta chỉ có thể không ngừng nâng cao thực lực bản thân mới có thể giành thắng lợi trong cuộc đối đầu chính tà này.

Đỗ Lan nói quá đúng, Nhất Hộ thế mà không còn lời nào để phản bác.

Chàng trai trẻ, đừng nản lòng, cậu rất có tiềm lực, ta phi thường xem trọng cậu.

Nói đoạn vỗ vỗ vai Nhất Hộ tỏ ý cổ vũ.

Một kẻ ra vẻ già đời, Phổ Nguyên Hỉ trợ nghĩ thầm.

Chương 1039

Anh chính là Phổ Nguyên Hỉ trợ tiên sinh, hảo hữu của Tứ Phong Viện Dạ Nhất nhỉ, lần đầu gặp mặt.

Tứ Phong Viện Dạ Nhất hiện tại ở lại Thi Hồn Giới trở thành một Kiểm sát quan vinh dự, phụ trách hỗ trợ Trung ương Tứ thập lục thất quy phạm trật tự, công việc rất nghiêm túc.

Dạ Nhất có nhắc đến anh với tôi, nói anh là một người thần kỳ, hôm nay gặp mặt quả nhiên như vậy.

E rằng cách ăn mặc quái dị này chính là đề nghị của Đỗ Lan.

Ha ha, đâu có đâu có, làm một chút công tác nhỏ thôi, không đáng nhắc tới, hổ thẹn, hổ thẹn.

Đỗ Lan cười nói: Phổ Nguyên Hỉ trợ tiên sinh có hứng thú về Thi Hồn Giới công tác không, hiện tại Thi Hồn Giới đã khác xưa rồi, cần lượng lớn nhân tài, anh nếu có thể quay về chắc chắn sẽ giúp Thi Hồn Giới phát triển nhanh hơn.

Tôi ở lại hiện thế rất tốt.

Phổ Nguyên Hỉ trợ biết Thi Hồn Giới thực sự đã thay đổi, nhưng hắn vẫn muốn ở lại hiện thế.

Vàng thì ở đâu cũng có thể tỏa sáng, Phổ Nguyên Hỉ trợ đồng chí rất có tinh thần ốc vít đấy, không tệ, không tệ.

Tuy toàn lời tốt đẹp, nhưng từ miệng Đỗ Lan nói ra, Phổ Nguyên Hỉ trợ chỉ muốn đấm người, Đỗ Lan này quá quái dị, quái dị đến mức không chịu nổi.

Đỗ Lan Đội trưởng, những kẻ đó rốt cuộc là ai, vì sao lại tập kích tôi.

Nhất Hộ cuối cùng cũng tìm được cơ hội hỏi cho ra lẽ.

Họ là Phá Diện, là thủ hạ của Lam Nhiễm.

Hiện tại Lam Nhiễm ở Hư Quyển khống chế Hư Dạ Cung, tạo ra lượng lớn Phá Diện nhân tạo, đã trở thành một băng nhóm thế lực đen ngoan cố.

Họ sở dĩ tập kích cậu, e rằng vì cậu thu hút sự chú ý của Lam Nhiễm, nên họ đến để ám sát cậu đấy.

Mà Phá Diện chính là Hư đã nắm giữ sức mạnh Tử thần, là kẻ địch phi thường khó đối phó.

Nhất Hộ oán niệm nhìn Đỗ Lan, ý nói hắn rõ ràng là đi Thi Hồn Giới cứu người, cuối cùng cũng rõ ràng là Đỗ Lan bảo hắn đi đấu tay đôi với Lam Nhiễm.

Lam Nhiễm sở dĩ chú ý đến mình đều là lỗi của Đỗ Lan a.

Anh có vẻ rất rõ ràng về hành động của Lam Nhiễm.

Phổ Nguyên Hỉ trợ nhạy bén nói.

Vì bên cạnh Lam Nhiễm có gián điệp của ta, thường thì ta không nói cho người khác biết đâu.

Được rồi, cũng coi như có lý giải: Anh nói với tôi, không sợ tôi tiết lộ tin tức sao.

Không sợ, thực ra Lam Nhiễm cũng sẽ không hoàn toàn tin tưởng gián điệp của ta, cho nên tiết lộ cũng không vấn đề gì.

Hiện tại Lam Nhiễm chắc đang nhất tâm dung hợp Băng Ngọc, cũng không tâm trí tìm phản đồ.

Lam Nhiễm a, Phổ Nguyên Hỉ trợ đối với một Lam Nhiễm ẩn giấu sâu như vậy cũng chỉ có thể thán phục.

Nhất Hộ đã biết thân phận kẻ địch, Phá Diện.

Rất mạnh, e rằng cũng chỉ có Lam Nhiễm mới có sức mạnh vượt trên Phá Diện, Nhất Hộ đột nhiên cảm thấy tu vi của mình còn quá kém, hắn cần phải mạnh hơn nữa mới có thể chiến đấu với Phá Diện, nhưng mình nên tăng cường thực lực thế nào đây.

Trong vòng chiến, hai người cuối cùng tách ra sau mười phút chiến đấu cao tốc, Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp vẫn nguyên vẹn, mà trên người Kiếm Bát có thêm mười mấy vết thương.

Bãi cỏ trong công viên đã hoàn toàn biến mất, kình khí va chạm khoét một hố lớn nông trên mặt đất, cây cối xung quanh đều bị thổi rạp theo hình nan quạt hướng ra ngoài, ngói trên mái nhà xa xa cũng không biết rụng mất bao nhiêu miếng, tóm lại theo thực lực chiến đấu của hai người thăng tiến, sức phá hoại cũng thăng lên từng cấp, công viên này chẳng mấy chốc sẽ thành một đống phế tích.

Kiếm Bát Đội trưởng sẽ không sao chứ.

Nhất Hộ thấy vết máu trên người Kiếm Bát khá nhiều, mà Phá Diện lại bình an vô sự, không khỏi lo lắng.

Cậu đừng nhìn Kiếm Bát có vẻ luôn điên cuồng, thực ra gã và đối thủ hôm nay đều giống nhau, họ đều rất bình tĩnh.

Sự cuồng nhiệt bề ngoài chỉ cho thấy gã yêu thích chiến đấu, không phải cho thấy thái độ đối đãi với chiến đấu, nên cứ yên tâm đi, gã không sao đâu.

Đỗ Lan nhìn Nhất Hộ: Chắc cậu không phải vì ở Thi Hồn Giới từng chém trúng Kiếm Bát nên nghĩ trình độ Kiếm Bát cũng xêm xêm mình chứ.

Nhất Hộ quả thực có suy nghĩ như vậy.

Đúng là còn quá trẻ.

Lúc đó đấu với cậu, Kiếm Bát đã áp chế linh áp xuống trình độ của cậu, hơn nữa cũng không sử dụng quá nhiều kỹ xảo, chính là đấu với cậu bằng trình độ của cậu, cuối cùng lưỡng bại câu thương cả hai cùng bị thương là kết quả trong dự tính.

Nhưng hiện tại trạng thái của gã hoàn toàn khác, đối phương dù sao cũng là Phá Diện có thực lực cao hơn Đội trưởng, Kiếm Bát thực ra luôn cẩn thận đối địch.

Thực sự rất cẩn thận, Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp phát hiện đòn tấn công của mình chỉ đạt được hiệu quả vi hồ kỳ vi cực kỳ nhỏ bé, Tử thần trước mắt còn khó nhằn hơn gã tưởng tượng, hơn nữa những chiêu thức nhìn có vẻ sơ hở thực ra đều là mồi nhử, nếu gã bị lừa mà mạo muội tấn công sẽ chết rất thảm.

Điều may mắn duy nhất là đao của đối phương thực sự chém không chết người, e rằng chỉ khi đối phương không dùng lưỡi kiếm mới thương người, đúng là một thanh Trảm Phách Đao quái dị đến cực điểm.

Nhưng chiến đấu không phải sơ tâm của gã, gã còn nhiệm vụ trên người không thể nán lại lâu hơn.

Hưởng Chuyển.

Vèo.

Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp cũng không quản nổi Nha Mật nữa, một mình dùng Hưởng Chuyển vọt lên, bay thẳng lên trời, trong nháy mắt biến mất khỏi cảm ứng của mọi người.

Đây là chiêu thức gì.

Các Tử thần đều không biết Phá Diện còn có loại chiêu thức tương tự Thuấn Bộ này, Hưởng Chuyển còn ẩn mật hơn Thuấn Bộ.

Sao chạy mất rồi.

Kiếm Bát còn muốn đại chiến tám trăm hiệp nữa mà: Xì, đồ nhát gan.

Cũng coi như không tệ, ít nhất đã bắt được một đứa, lần sau chú ý kỹ năng này của Phá Diện là được.

Lại một lần nữa đánh bại âm mưu của Lam Nhiễm, đáng mừng đáng mừng.

Mọi người tiếp tục tuần tra, thủ hạ của Lam Nhiễm sẽ không từ bỏ ý định đâu.

Đỗ Lan bảo các Tử thần tiếp tục nỗ lực.

Luyến Thứ và Lộ Kỳ Á đến đoàn tụ với Nhất Hộ, ba người họ đã gây dựng được tình đồng chí, thấy vẻ tinh thần của Lộ Kỳ Á, Nhất Hộ cũng yên tâm.

Ba người trẻ tuổi trò chuyện rất vui vẻ, Luyến Thứ và Nhất Hộ tuy vẫn thích đấu khẩu, nhưng cả hai đều rất tin tưởng đối phương, đều biết đối phương là người tốt.

Ba người các cậu cũng thấy chiến lực của Phá Diện rồi, chắc cũng phát hiện ra thiếu sót của mình, có hứng thú để ta huấn luyện không.

Đỗ Lan đột nhiên nói.

Tiếp nhận huấn luyện của Đỗ Lan.

Luyến Thứ là người đầu tiên đồng ý, hắn từng thấy thực lực của Đỗ Lan, Sẵn lòng.

Nhất Hộ và Lộ Kỳ Á rất kỳ quái, không biết vì sao Luyến Thứ lại kích động như vậy.

Còn hai cậu.

Tôi đúng là cần mạnh hơn, tôi cũng sẵn lòng.

Nhất Hộ cảm thấy thực lực Đỗ Lan chắc không tệ, đồng ý.

Lộ Kỳ Á cũng gật đầu.

Vậy chúng ta đến một nơi an toàn để huấn luyện, đi thôi.

Ba người chỉ cảm thấy hình ảnh trước mắt xuất hiện bóng chồng, mở mắt ra lần nữa đã đứng giữa một vùng cát vàng.

Đây là Hư Quyển, là nơi tốt để huấn luyện.

Đỗ Lan nói: Các cậu chuẩn bị tâm lý đi.

Chớp mắt đã đến Hư Quyển, thực lực Đỗ Lan thâm bất khả trắc a.

Hư Quyển, chia thành nội quyển ngoại quyển, trên mặt đất và dưới lòng đất.

Nội quyển trên mặt đất là nơi tọa lạc của Hư Dạ Cung của Lam Nhiễm, ngoại quyển và dưới lòng đất là rừng Đại Hư, có rất nhiều Đại Hư đen cao lớn cường hãn, ngay cả Đội trưởng Tử thần đến đó cũng phải rén.

Nhưng bất kể là đâu, phong cảnh Hư Quyển đều là một vùng hoang vu, ngoại trừ cát vàng thỉnh thoảng còn thấy những khối đá hình cây hóa thạch, cùng với vách đá xám xịt.

Chỉ có ở rừng Đại Hư mới có những cây lớn không thấy đỉnh, nhưng những cây đó cũng không có bất kỳ quả thực nào, chỉ có những thân cây thô tráng trơ trụi.

Tên thực sự của thế giới này gọi là Hư Vô cũng không khác mấy, hoang vu đến rợn người.

Đỗ Lan dẫn ba người trẻ tuổi lội bộ trong sa mạc, ba người đều ở trạng thái linh hồn, nhưng đi mãi trong sa mạc mà không có giọt nước nào vào bụng vẫn thấy khô mồm rát họng.

Nhất Hộ không nhịn được hỏi: Đây cũng là huấn luyện sao.

Tất nhiên, đây là rèn luyện tinh thần chịu khổ chịu khó của các cậu.

Thực ra Đỗ Lan đang tìm Hư, nơi này tuy gọi là Hư Quyển nhưng đất rộng người thưa, ở trong sa mạc cũng rất khó gặp được một con Hư.

Ba người cảm thấy Đỗ Lan lại đang nói xàm.

Không ổn rồi, phải nghỉ ngơi thôi.

Luyến Thứ ngồi bệt xuống cát vàng, ra hiệu không thể đi tiếp.

Được rồi, nghỉ ngơi tại chỗ.

Nhìn quanh toàn cát là cát, Nhất Hộ thầm nghĩ thế này là muốn đi đâu, nhìn đâu cũng thấy giống nhau, Đỗ Lan thực sự biết phương hướng sao.

Lam Nhiễm ở ngay Hư Quyển, chúng ta không chạm mặt hắn sao.

Hắn ở Hư Dạ Cung cách đây rất xa, không gặp được đâu.

Đây là khu vực ngoại vi Hư Quyển, chỉ có những con Hư thực lực yếu kém, lát nữa các cậu sẽ thực chiến với Hư.

Hóa ra đây là cách huấn luyện của Đỗ Lan, nhưng cũng đúng, thực chiến là phương thức huấn luyện tốt nhất.

Nhưng Hư ở đâu chứ, chúng ta đi mấy tiếng đồng hồ rồi, chẳng thấy gì ngoài cát vàng.

Luyến Thứ mồ hôi đầm đìa, bảo là đi đến già chưa chắc đã tìm thấy Hư.

Đỗ Lan lại không vội, nhưng lãng phí thời gian đúng là không nên: Vậy chúng ta không đi nữa, huấn luyện tại đây luôn, đợi Hư tự dẫn xác đến.

Nói rồi biến cát xung quanh thành hình dáng ba người: Đây là phân thân của chính các cậu, hãy bắt đầu từ việc đánh bại chính mình trước.

Tuy kỳ lạ việc Đỗ Lan làm sao biến cát thành hình dạng của họ nhưng bắt đầu huấn luyện là tốt rồi.

Tại hạ Hắc Khi Nhất Hộ, xin chỉ giáo nhiều hơn.

Phân thân cát thế mà còn biết nói chuyện, nhưng Nhất Hộ rất muốn chê giọng mình sao lại trầm thấp như một ông chú thế kia.

Còn phân thân cát của Luyến Thứ thì giọng nhọn hoắt như con khỉ, cực kỳ ăn đòn.

Cố ý, Đỗ Lan tuyệt đối là cố ý.

Phân thân cát của Nhất Hộ trong nháy mắt tung ra Vạn Giải: Đây là Thiên Tỏa Trảm Nguyệt của ta, ăn một cú Nguyệt Nha Thiên Xung.

Nói nghe như một tên béo đang vung vẩy trước gương vậy, Nhất Hộ phi thường muốn đấm người, hắn căn bản không phải như thế.

Nhưng đòn tấn công của phân thân cát không phải là giả, Nguyệt Nha bằng cát lập tức đánh bay Nhất Hộ ra ngoài: Đau quá.

Đừng có đại ý, họ sẽ sử dụng tất cả chiêu thức của các cậu đấy.

Không phải mình muốn đại ý a, thực sự là tông giọng của phân thân cát quá lệch tông out of character, mình muốn tập trung chú ý cũng không nổi a.

Thực lực của ngươi chỉ có bấy nhiêu thôi sao.

Hắc Khi Nhất Hộ ta nhất định có thể đánh bại ngươi.

Phân thân cát tiếp tục mở miệng.

Câm miệng.

Những câu đó đúng là lời thoại mình sẽ nói, nhưng bị phân thân cát nói ra, Nhất Hộ cảm thấy quá sỉ nhục, chỉ muốn tìm lỗ nẻ mà chui xuống.

Chương 1040

Huấn luyện bắt đầu, Đỗ Lan đứng bên cạnh quan sát, thầm nghĩ đánh bại chính mình cần bao nhiêu thời gian đây.

Thực tế chứng minh muốn đánh bại chính mình cần thời gian rất dài, phân thân cát Đỗ Lan tạo ra phi thường khó nhằn, ba người đánh đến kiệt sức cũng không thắng nổi phân thân, thực ra chủ yếu là vì phân thân cát không biết mệt, nhưng Nhất Hộ và họ không thể đánh mãi được.

Hơn nữa phân thân cát vừa xuất trận đã là trạng thái Vạn Giải của họ, điểm khởi đầu cũng cao hơn.

Nhưng kiểu huấn luyện này đúng là rất thú vị, chiến đấu với một bản thân khác, quả nhiên có thể trực quan phát hiện ra khuyết điểm của mình.

Vì vậy cả ba người cũng không gọi dừng, chỉ cần còn sức là phải chiến đấu tiếp, tìm kiếm thiếu sót của bản thân.

Đỗ Lan không quản họ, lúc này hắn phát hiện ra vài con Hư không xa, hai lớn một nhỏ, trong đó có một là Phá Diện.

Nếu Đỗ Lan không nhớ nhầm, họ hẳn là Ny Lỵ Ngải Lộ Đỗ Âu Đức Tu Phàm Khắc Neliel Tu Oderschvank, cái tên dài đến mức rợn người.

Cô bé ngốc nghếch này vốn là Đệ tam Thập Nhận của Hư Dạ Cung, nhưng bị kẻ xấu đánh lén mất đi ký ức và biến thành trẻ con, luôn sống trong sa mạc, hai con Hư bên cạnh là thuộc hạ cũ của cô, hiện tại phụ trách chăm sóc cô bé.

Ba người lén lút quan sát nhóm Đỗ Lan, thực ra họ đã nhận ra đối phương là Tử thần, chỉ tò mò Tử thần ở đây làm gì, và cũng kỳ lạ vì sao cát lại biến thành hình người đánh nhau với Tử thần.

Đột nhiên Ny Lộ thấy một Tử thần đang rảnh rỗi đột nhiên vẫy tay với mình, hơn nữa còn thấy trên tay hắn có một khay thức ăn rất thơm, nhìn là thấy mỹ vị.

Ục ục Bụng kêu rồi, kệ đi.

Ny Lộ mang mặt nạ khô lâu trên đỉnh đầu, là một mặt nạ khô lâu mắt to, phối hợp với khuôn mặt tròn trịa của cô bé trông cực kỳ ngây ngô đáng yêu.

Ny Lộ, không được.

Nhưng hai thuộc hạ của Ny Lộ làm sao ngăn được cô chứ, ngay cả khi mất trí nhớ biến thành trẻ con, sức mạnh của cô vẫn lớn hơn hai con Hư bị tước đoạt sức mạnh biến thành Hư Tòng.

Chỉ thấy đôi mắt trên đầu khô lâu trên đỉnh đầu Ny Lộ lóe lên, Ny Lộ đã tăng tốc lao về phía mỹ thực trong tay Đỗ Lan.

Đã đến thế giới Tử thần, sao có thể không gặp ba đại diện đại hung vòng một khủng của ba thế giới chứ.

Hiện thế có Tỉnh Thượng Chức Cơ Orihime Inoue, Thi Hồn Giới có Tùng Bản Loạn Cúc Mamoto Rangiku, Hư Quyển chính là cô nàng tên viết tắt là Ny Lộ này, chân thân của cô cũng là một đại hung ngự tỷ.

Xem kìa, trong tên của người ta cũng có chữ Đỗ, chứng tỏ cô ấy có duyên với mình, Đỗ Lan nghĩ thầm.

Nửa cánh tay Đỗ Lan đều bị Ny Lộ nuốt vào miệng, cách ăn uống này dùng từ ngồm ngoàm cũng không đủ để hình dung, quá đáng sợ.

Quả nhiên Phá Diện không phải người, ngay cả cái khay cũng có thể nuốt xuống bụng, khi Đỗ Lan rút bàn tay nhớp nháp từ miệng cô bé ra thì tâm trạng phức tạp, nhìn đứa trẻ này đói như thể mấy trăm năm chưa được ăn cơm vậy, tội nghiệp quá, cái Hư Quyển vạn ác này.

Ngươi là ai, buông Ny Lộ đại nhân ra.

Tuy mất sức mạnh biến thành Hư bình thường, nhưng hai tên tùy tùng vẫn trung tâm cảnh cảnh, bất chấp nguy hiểm xông ra cứu người.

Đỗ Lan không nói lời nào, biến ra một ngọn núi nhỏ thức ăn: Hôm nay ta mời khách.

Các loại món ngon đột nhiên xuất hiện trên sa mạc, mọi người đều giật bắn mình.

Ngay cả nhóm Nhất Hộ cũng chảy nước miếng, họ mệt mỏi cả ngày rồi, tạm dừng huấn luyện để ăn cơm đã.

Sau khi mọi người đều bị mỹ thực thu phục, Đỗ Lan hóa thân thành cán bộ lão làng thân thiết thăm hỏi những con Hư đầu tiên mình quen ở Hư Quyển: Mức sống ở Hư Quyển thế nào.

Các ngươi ngày thường làm việc vất vả không.

Nhà còn dư lương thực không.

Các ngươi có hạnh phúc không.

Tuy nhiên không ai thèm để ý đến Đỗ Lan, mỹ thực trước mắt kẻ nào nói chuyện kẻ đó thiếu năng, ăn, ăn miếng lớn, ăn đến mức bụng sắp nổ tung mới dừng lại.

Thành công dùng mỹ thực thu phục nội tâm Ny Lộ, từ đó cô hạ quyết tâm phải đi theo Đỗ Lan, vì đi theo Đỗ Lan có rất nhiều đồ ngon, nhiều món cô chưa từng được ăn.

Tôi cứ tưởng món ăn của Địch Ny Toa tiểu thư đã là thứ ngon nhất thiên hạ rồi, không ngờ Đỗ Lan Đội trưởng anh cũng có tay nghề như vậy.

Lộ kỳ á cũng là thành viên Hiệp hội Nữ Tử thần, cũng từng ăn món Địch Ny Toa nấu.

Ta học từ Địch Ny Toa đấy.

Đỗ Lan khiêm tốn một chút.

Tử thần và Hư cùng ngồi ăn cơm, cũng coi như là lần đầu tiên trong thiên hạ.

Chủ yếu là vì nhóm Nhất Hộ thấy ba con Hư trước mắt đều rất yếu đuối, không giống như có sức chiến đấu nên mới yên tâm như vậy.

Tuy nhiên sau bữa ăn, mọi người cuối cùng cũng có thể hỏi han về tình hình cụ thể ở Hư Quyển, điều này có ích cho việc huấn luyện sau này của họ.

Ny Lộ.

Phái Tiết.

Đông Đức Kháp Tạp.

Ăn xong, ba con Hư bày một tư thế không thua kém gì Đội đặc nhiệm Ginyu, cao giọng tuyên bố thân phận của ba người: Chúng ta chính là Sa Mạc Tam Kiệt.

Một gầy một béo và một cô bé, gầy là Phái Tiết Pesche, mặt to béo là Đông Đức Kháp Tạp Dondochakka, cô bé tự nhiên là Ny Lộ.

Trong ba người rõ ràng Ny Lộ là người đứng đầu, hai con Hư trưởng thành kia là phụ tá.

Nhất Hộ, Luyến Thứ, Lộ Kỳ Á nhìn nhau trân trối, đặc biệt là Nhất Hộ và Lộ Kỳ Á, họ lúc ở hiện thế không ít lần chiến đấu với

Hư, nhưng loại Hư tấu hài thế này đúng là lần đầu thấy.

Điều này đã phá vỡ hình tượng tàn bạo khát máu cố hữu của Hư trong lòng họ, khiến họ có chút không phản ứng kịp.

Hư có thể thông qua Hắc Khang đi đến hiện thế để thôn phệ linh hồn nhân loại, nhưng những con Hư đó thực ra chỉ là loại yếu nhất, là những kẻ không thể thôn phệ kẻ yếu khác ở Hư Quyển.

Hư Quyển cũng có chuỗi thức ăn, Hư yếu đuối đến hiện thế thôn phệ linh hồn nhân loại để mạnh lên thành Hư thông thường.

Hư thông thường thông qua việc thôn phệ lẫn nhau, đa phần sẽ trở thành cấp cơ bản nhất là Cơ Lập An Gillian, loại có thân hình cực dài, toàn thân đen kịt đội một chiếc mặt nạ trắng, ý thức hỗn độn không có mục tiêu rõ ràng, luôn lở vẩn trong rừng Đại Hư ở ngoại vi Hư Quyển như những gã khổng lồ ngốc nghếch.

Đại Hư cấp Cơ Lập An tuy phần lớn chỉ là vật lấp đầy không gian Hư Quyển, nhưng cũng có cá biệt Cơ Lập An giữ được một tia dục vọng mạnh nhất trong mớ ý thức hỗn loạn khi dung hợp, họ sẽ không ngừng thôn phệ, nhưng họ đã rất ít khi rời khỏi Hư Quyển để thôn phệ linh hồn nhân loại, họ sẽ thôn phệ đồng loại cùng cấp Cơ Lập An để tiến hành tiến hóa thêm một lần nữa.

Á Khâu Tạp Tư Adjuchas là hình thái tiến hóa của Đại Hư cấp Cơ Lập An, họ thoát khỏi hình tượng cố định thân đen mặt trắng, trở nên muôn hình vạn trạng, có kẻ giống động vật, kẻ giống người khổng lồ cũng có kẻ tứ bất tượng, nhưng đặc điểm chung là trên người cơ bản đều mang lớp xương trắng ngoại cốt, họ mạnh hơn, cũng sẽ thôn phệ Đại Hư cùng cấp để tiến hóa, nhưng con đường tiến hóa này cực kỳ dài đằng đẵng, dài đến mức khiến vô số Á Khâu Tạp Tư phải chùn bước.

Chỉ có cực kỳ hiếm hoi một số ít Á Khâu Tạp Tư thiên tuyển mới có hy vọng trở thành sự tồn tại chí cao của Hư Quyển Ngõa Sử Thác Đức Vasto Lorde, cũng chính là Phá Diện tự nhiên.

Họ lấy lại được hình thái nhân loại, nắm giữ Trảm Phách Đao, là người quản lý Hư Quyển.

Nếu theo hệ sinh thái Đại Hư mà giám định, thì ba con Hư trước mắt, hai là Á Khâu Tạp Tư, còn cô bé kia chính là Phá Diện.

Đương nhiên những điều này trừ Đỗ Lan ra, ba Tử thần còn lại đều không biết, họ hiện tại đang há hốc mồm nhìn ba kẻ tấu hài đang tự chơi đùa.

Chơi một lát, Ny Lộ đã chảy nước miếng đi tới cạnh chân Đỗ Lan, trừng đôi mắt to ngây thơ nước uốn nhìn Đỗ Lan, giống hệt một con mèo nhỏ đang xin ăn.

Em ấy không lẽ lại đói rồi chứ.

Lộ Kỳ Á nói rằng vừa nãy cô bé này ăn còn nhiều hơn cả mình, sao mới đó đã đói rồi.

Ny Lộ mút ngón tay, nước miếng chảy ròng ròng từ khóe miệng, tưới nhuần sa mạc.

Đỗ Lan cười, ngồi xuống xoa đầu Ny Lộ: Vẫn muốn ăn sao.

Ny Lộ gật đầu: Muốn ăn nữa.

Vậy thì làm con gái ta nhé.

Cả ba người ngã ngửa, hình tượng của Đỗ Lan lúc này chẳng khác gì một gã chú trung niên dùng kẹo mút dụ dỗ bắt cóc bé gái, quá tà ác, đây là phạm tội.

Đỗ Lan Đội trưởng, em ấy là Hư đấy.

Lộ Kỳ Á với trách nhiệm của Tử thần lên tiếng nhắc nhở.

Lộ Kỳ Á đồng học, tư tưởng của cô sao mà lạc hậu thế.

Nhớ năm xưa khi cô đói lạnh bủa vây, cũng là được Bạch Tai Byakuya lão đệ nhận nuôi mới trở thành đại tiểu thư.

Cô nhìn cô bé trước mắt này xem, chẳng phải còn thảm hơn cô lúc đó sao, chẳng phải càng cần ta giúp đỡ sao.

Ngạch.

Lộ Kỳ Á cứng họng.

Tuy nhiên Phái Tiết và Đông Đức Kháp Tạp không muốn đại nhân của mình bị Đỗ Lan nhận nuôi, họ cũng nhìn ra Đỗ Lan và nhóm của hắn là Tử thần, tuy không biết có mục đích gì, nhưng Tử thần và Hư thế bất lưỡng lập là truyền thống hàng vạn năm rồi.

Cho nên họ lập tức kéo Ny Lộ đang chuẩn bị gật đầu đồng ý lại, rồi đưa vào góc dọa dẫm: Không được, Ny Lộ đại nhân, điều này tuyệt đối không được, họ là Tử thần, là tử địch của chúng ta, họ sẽ giết chúng ta rồi ăn thịt đấy.

Chúng ta không được nhận tặc tác phụ nhận giặc làm cha Phái Tiết hù dọa cô bé Ny Lộ như vậy.

Ny Lộ với trí thông minh chỉ như đứa trẻ bốn năm tuổi đúng là bị dọa sợ, nhưng nghĩ đến mỹ thực lúc nãy, bàn cân trong lòng cô cứ dao động qua lại.

Sau đó một tiếng nói mách bảo cô, chỉ cần nhận tặc tác phụ là sẽ có vô số đồ ăn ngon a.

Thơm quá, còn chưa hạ quyết định, mũi Ny Lộ đã bị một mùi hương mỹ vị chưa từng có ở Hư Quyển câu mất hồn.

Thơm quá, thơm quá.

Hoa lạp lạp, nước miếng đã biến thành thác nước rồi a.

Chương 1041

Ny Lộ đại nhân, người phải kiên định tôn nghiêm của một con Hư.

Tuy nhiên lời nói dù rất hay, nhưng Phái Tiết và Đông Đức Kháp Tạp cũng không cầm được nước miếng: Thơm quá đi mất.

Ny Lộ não đã trống rỗng, nhìn chằm chằm vào miếng bánh trên tay Đỗ Lan, cuối cùng hoàn toàn mất đi lý trí, chỉ thấy đôi mắt trên mặt nạ khô lâu đáng yêu lại lóe lên, cô đã một lần nữa nuốt cả tay Đỗ Lan lẫn miếng bánh vào miệng.

Ny Lộ, gọi ba ba đi.

Ba người rùng mình, đây đâu phải nhận nuôi con gái, rõ ràng là nhận nuôi thú cưng.

Ba ba.

Ny Lộ ngọt ngào gọi một tiếng, đổi lấy thêm nhiều đồ ăn ngon.

Không cách nào khác, ai bảo trí thông minh của Ny Lộ khi bị thu nhỏ lại không cao chứ, Đỗ Lan chỉ có thể dỗ dành lừa gạt như vậy, rồi hắn nhìn sang hai thuộc hạ trung thành của Ny Lộ: Hai ngươi cũng lại ăn đi, ăn vào có lợi cho các ngươi đấy.

Phái Tiết từng miếng từng miếng nhét thức ăn vào miệng, tuy hắn luôn tự nhắc nhở đây là món ăn Ny Lộ đại nhân phải đánh đổi tôn nghiêm mới có được, hắn không được ăn, nhưng căn bản không khống chế nổi cái miệng: Ngon quá.

Cuối cùng mỹ thực đã đánh bại lý trí, hai thuộc hạ trung thành cũng gục ngã trước núi cao mỹ thực.

Hư quả nhiên là Hư, khẩu vị lớn đến quá đáng, vì thực dục vô tận nên họ mới không ngừng thôn phệ linh hồn lực, do đó lượng ăn đều rất lớn, may mà Đỗ Lan nuôi nổi họ.

Lại một lần nữa ăn no, Ny Lộ lại cùng thuộc hạ nô đùa, căn bản không để tâm đến chuyện nhận Tử thần làm cha, với cô mà nói chỉ cần gọi Đỗ Lan là cha mà được ăn ngon thì quá hời.

Đỗ Lan cười khổ lắc đầu, tuy dễ lừa nhưng thật chẳng có cảm giác thành tựu gì.

Được rồi, tiếp tục huấn luyện.

May mà Đỗ Lan cũng không quên mục đích đến Hư Quyển: Tiếp theo, các cậu vừa chiến đấu với phân thân của mình, vừa tìm kiếm những Đại Hư có thực lực mạnh mẽ.

Nhóm Ny Lộ ba người cũng đi theo, nhưng họ không cần đi bộ, họ có một thú cưỡi sâu khổng lồ tên là Ba Ngõa Ba Ngõa Bawabawa.

Thực ra con sâu này không phải Hư hoang dã, mà là linh trùng chiến đấu trong cơ thể Đông Đức Kháp Tạp, nhưng để Ny Lộ không thấy những hình ảnh quen thuộc trong quá khứ mà nhớ lại thân phận của mình, nên hai thuộc hạ lấy linh trùng này làm thú cưỡi, tiện thể bảo vệ Ny Lộ.

Họ rất lợi hại đấy.

Phái Tiết luôn cảm thấy Đỗ Lan không có ý tốt, chỉ là Ny Lộ có vẻ rất thích Đỗ Lan, nên họ chỉ có thể cẩn thận quan sát.

Đông Đức Kháp Tạp gõ nhẹ vào cái đầu to tướng của mình nói: Cũng không biết Tử thần đến Hư Quyển rốt cuộc muốn làm gì.

Hy vọng đừng để Ny Lộ đại nhân bị cuốn vào nguy hiểm nào là tốt rồi.

Đây là hy vọng duy nhất của họ sau khi rời khỏi Hư Dạ Cung, đó là thủ hộ tốt cho vị đại nhân mất trí nhớ này.

Đỗ Lan dẫn theo ba người trẻ tuổi lội bộ trong sa mạc, ba người đều ở trạng thái linh hồn, nhưng việc đi lại liên tục trong sa mạc mà không có giọt nước nào vào bụng vẫn khiến họ khô môi bỏng lưỡi.

Nhất Hộ nhịn không được hỏi: Đây cũng là huấn luyện sao.

Dĩ nhiên, đây là rèn luyện tinh thần chịu thương chịu khó của các cậu.

Thực tế Đỗ Lan đang đi tìm Hư, nơi này tuy gọi là Hư Quyển, nhưng đất rộng người thưa, trong sa mạc rất khó gặp được một con Hư nào.

Ba người cảm thấy Đỗ Lan lại đang nói hươu nói vượn.

Không xong rồi, phải nghỉ ngơi mới được.

Luyến Thứ đặt mông ngồi phịch xuống bãi cát vàng, biểu thị không thể đi thêm bước nào nữa.

Được rồi, nghỉ ngơi tại chỗ.

Nhìn quanh chỉ thấy toàn cát là cát, Nhất Hộ thầm nghĩ thế này thì biết đi đâu, nhìn chỗ nào cũng như nhau, Đỗ Lan thật sự biết phương hướng sao.

Lam Nhiễm đang ở Hư Quyển, chúng ta không gặp hắn sao.

Hắn ở Hư Dạ Cung, cách nơi này rất xa, không gặp được đâu.

Đây thuộc về ngoại vi Hư Quyển, chỉ có những con Hư thực lực yếu ớt, lát nữa các cậu sẽ thực chiến với Hư.

Hóa ra đây chính là cách huấn luyện của Đỗ Lan, nhưng cũng đúng, thực chiến là phương thức huấn luyện tốt nhất.

Nhưng đâu có con Hư nào, chúng ta đi mấy tiếng rồi, chẳng thấy cái gì cả, chỉ còn lại cát vàng.

Luyến Thứ đầy đầu mồ hôi, tỏ vẻ có đi đến già cũng không chắc tìm thấy Hư.

Đỗ Lan thì không vội, nhưng lãng phí thời gian đúng là không nên: Vậy chúng ta không đi nữa, huấn luyện ngay tại đây, đợi Hư tự tìm đến cửa.

Nói đoạn, hắn biến cát xung quanh thành hình dáng ba người: Đây là phân thân của chính các cậu, tiên phong đánh bại bản thân trước đã.

Dù thấy lạ lùng khi Đỗ Lan có thể biến cát thành hình dạng mình nhưng huấn luyện bắt đầu cũng tốt.

Tại hạ Hắc Khi Nhất Hộ, xin chỉ giáo nhiều hơn.

Phân thân cát thế mà còn biết nói chuyện, nhưng Nhất Hộ rất muốn châm chọc là giọng nói của mình sao lại trầm thấp như một ông chú thế này.

Còn phân thân cát của Luyến Thứ thì giọng nhọn hoắt như con khỉ, cực kỳ đáng đòn.

Cố ý, Đỗ Lan tuyệt đối là cố ý.

Phân thân cát của Nhất Hộ tức thì sử dụng Vạn Giải: Đây là Thiên Tỏa Trảm Nguyệt của ta, ăn một cú Nguyệt Nha Thiên Xung đây.

Nói năng nghe cứ như mấy tay béo mập đang múa may trước gương, Nhất Hộ cực kỳ muốn đấm người, hắn cơ bản không phải loại người như thế.

Nhưng đòn tấn công của phân thân cát không phải giả, Nguyệt Nha bằng cát lập tức đánh bay Nhất Hộ: Đau quá.

Đừng có đại ý, chúng sẽ sử dụng tất cả chiêu thức của các cậu.

Không phải bản thân muốn đại ý, mà thực sự ngữ điệu của phân thân cát quá gây mất tập trung, hắn muốn tập trung chú ý cũng không nổi.

Thực lực của ngươi chỉ có bấy nhiêu thôi sao.

Hắc Khi Nhất Hộ ta nhất định sẽ đánh bại ngươi.

Phân thân cát tiếp tục mở miệng.

Câm miệng.

Những lời này đúng là lời thoại hắn hay nói, nhưng bị phân thân cát thốt ra khiến Nhất Hộ cảm thấy quá xấu hổ, chỉ hận không có lỗ nẻ nào mà chui xuống.

Huấn luyện bắt đầu, Đỗ Lan đứng bên cạnh quan sát, thầm nghĩ đánh bại chính mình cần bao nhiêu thời gian đây.

Thực tế chứng minh muốn đánh bại bản thân cần thời gian rất dài, phân thân cát do Đỗ Lan tạo ra cực kỳ khó chơi, cả ba đánh đến tinh bì lực kiệt vẫn không thắng được phân thân, thực chất là vì phân thân không biết mệt, còn nhóm Nhất Hộ thì không thể đánh mãi.

Hơn nữa phân thân cát vừa ra sân đã là trạng thái Vạn Giải, điểm xuất phát cao hơn ba người.

Tuy nhiên loại huấn luyện này đúng là rất thú vị, chiến đấu với một bản thân khác quả nhiên có thể phát hiện khuyết điểm một cách trực quan.

Vì vậy cả ba cũng không gọi dừng, chỉ cần còn sức là còn chiến đấu, tìm kiếm điểm yếu của mình.

Đỗ Lan không quản họ, lúc này hắn phát hiện ra những con Hư ở cách đó không xa, hai lớn một nhỏ, trong đó có một là Phá Diện.

Nếu Đỗ Lan nhớ không lầm, họ chính là Nelliel Tu Odelschwanck Ny Lỵ Ngải Lộ Đỗ Âu Đức Tu Phàm Khắc, cái tên dài đến mức rợn tóc gáy.

Cô bé ngốc nghếch này nguyên bản là Đệ Tam Thập Nhận của Hư Dạ Cung, nhưng bị kẻ xấu đánh lén mất trí nhớ và biến thành đứa trẻ sống trong sa mạc, hai con Hư bên cạnh là thuộc hạ cũ, giờ phụ trách chăm sóc cô bé.

Ba người lén lút quan sát nhóm Đỗ Lan, thực ra họ đã nhận ra đối phương là Tử Thần, chỉ tò mò Tử Thần làm gì ở đây, và cũng lạ vì sao đống cát kia lại biến thành hình người chiến đấu với Tử Thần.

Đột nhiên Nelliel thấy một Tử Thần đang nhàn rỗi vẫy tay với mình, trên tay hắn còn cầm một đĩa thức ăn thơm phức, trông rất ngon lành.

Ực ực bụng sôi rồi, mặc kệ thôi.

Mặt nạ Phá Diện của Nelliel nằm trên đỉnh đầu, là một chiếc mặt nạ xương sọ mắt to ngộ nghĩnh, phối hợp với khuôn mặt tròn trịa phúng phính của cô bé trông cực kỳ đáng yêu.

Nelliel, không được.

Nhưng hai thuộc hạ của Nelliel sao cản nổi cô bé, dù mất trí nhớ biến thành trẻ con, sức mạnh của cô vẫn lợi hại hơn hai kẻ bị tước đoạt sức mạnh biến thành Hư Tòng.

Chỉ thấy đôi mắt trên mặt nạ đầu lâu của Nelliel lóe lên, cô đã gia tốc lao thẳng tới món ngon trên tay Đỗ Lan.

Đã đến thế giới Bleach, sao có thể không diện kiến ba đại diện của tâm hồn to lớn nhất.

Hiện thế có Inoue Orihime, Thi Hồn Giới có Mamoto Rangiku, còn Hư Quyển chính là cô bé Nelliel này, chân thân của cô cũng là một ngự tỷ đại diện cho phái mạnh.

Nhìn cái tên của cô bé cũng có chữ Đỗ trong phiên âm, chứng tỏ cô có duyên với mình, Đỗ Lan nghĩ thầm.

Một nửa cánh tay của Đỗ Lan suýt bị Nelliel nuốt trọn vào miệng, cách ăn như rồng cuốn hổ vồ thế này vẫn chưa đủ để miêu tả, thật đáng sợ.

Quả nhiên Phá Diện không phải người, ngay cả đĩa cũng có thể nuốt vào bụng, Đỗ Lan khi rút bàn tay nhầy nhụa từ miệng cô bé ra tâm trạng rất phức tạp, nhìn đứa nhỏ này đói như thể mấy trăm năm chưa được ăn cơm vậy, đáng thương quá, cái Hư Quyển vạn ác này.

Ngươi là ai, buông đại nhân Nelliel ra.

Tuy mất sức mạnh biến thành Hư bình thường, nhưng hai Hư Tòng vẫn trung thành cảnh cảnh, bất chấp nguy hiểm lao ra cứu người.

Đỗ Lan không nói lời nào, biến ra một ngọn núi nhỏ thức ăn: Hôm nay ta mời khách.

Các loại thực phẩm đột nhiên xuất hiện trên sa mạc làm mọi người giật mình.

Ngay cả nhóm Nhất Hộ cũng chảy nước miếng, họ mệt cả ngày rồi, tạm dừng huấn luyện để ăn cơm đã.

Sau khi mọi người bị mỹ thực thu phục, Đỗ Lan hóa thân thành cán bộ lão thành ân cần thăm hỏi đợt Hư đầu tiên mình quen ở Hư Quyển: Mức sống ở Hư Quyển thế nào.

Các ngươi ngày thường làm việc có vất vả không.

Nhà còn lương thực dư không.

Các ngươi có hạnh phúc không.

Tuy nhiên không ai thèm để ý Đỗ Lan, mỹ thực trước mắt kẻ nào nói chuyện kẻ đó thiếu não, ăn, cứ ăn thật to, ăn đến mức dạ dày muốn nổ tung mới thôi.

Thành công dùng mỹ thực thu phục trái tim Nelliel, từ đó cô hạ quyết tâm đi theo Đỗ Lan, vì đi theo hắn có rất nhiều đồ ngon mà cô chưa từng được nếm qua.

Tôi cứ tưởng món ăn của tiểu thư Teresa đã là ngon nhất thiên hạ rồi, không ngờ đội trưởng Đỗ Lan anh cũng có tay nghề thế này.

Rukia cũng là một thành viên của Hiệp hội Tử Thần Nữ giới, cũng đã từng ăn món Teresa nấu.

Tôi học từ Teresa đấy.

Đỗ Lan khiêm tốn một chút.

Tử Thần và Hư cùng ngồi ăn cơm, cũng coi như lần đầu tiên trong thiên hạ.

Chủ yếu là vì nhóm Nhất Hộ thấy ba con Hư này đều yếu ớt, không có vẻ gì là có sức chiến đấu nên mới yên tâm như vậy.

Sau khi ăn xong, mọi người cuối cùng cũng có thể hỏi han về tình hình cụ thể ở Hư Quyển, việc này có ích cho công cuộc huấn luyện sau này của họ.

Ba chỗ khói xanh bốc lên, đó là nơi Luyến Thứ, Nhất Hộ và Rukia đang nằm.

Chương 1042

Họ còn sống, nhưng đều đã hôn mê.

Sở dĩ còn sống là vì Đỗ Lan đã che chở cho họ, dùng Khí bảo vệ trong luồng Hư Thiểm, tránh cho họ phải chịu tổn thương quá lớn.

Thôi bỏ đi, tuy không tranh khí, nhưng qua thất bại lần này, họ cũng nên hiểu rõ đối thủ mình đối mặt sau này là hạng người nào, từ đó mới có thể nghiêm túc huấn luyện, không lười biếng nữa.

Đánh bại được ba đồ đệ ưu tú của ta, ngươi cũng khá lắm, giờ thì cút về đi, đợi ta huấn luyện xong đồ đệ sẽ tìm ngươi đơn đấu.

Đỗ Lan vẫy tay ra bộ đuổi Nnoitra về nhà.

Gã đàn ông này là kẻ ngu sao.

Đến kẻ đần cũng biết giờ mình đang rất giận dữ, Nnoitra cười, nụ cười giấu dao, đối với loại người nói khoác không ngượng mồm như Đỗ Lan, hắn hận không thể thiên đao vạn quả.

Dám xem mình như bao cát muốn gọi thì đến muốn đuổi thì đi, hôm nay mình phải dạy cho gã này chữ chết viết thế nào: Tên của ngươi.

Đỗ Lan.

Đỗ Lan không ngại báo ra đại danh của mình.

Đỗ Lan, tốt lắm, giờ ta sẽ cho ngươi tan xương nát thịt.

Nnoitra thật sự giận đến cực điểm, từng bước tiến lại gần Đỗ Lan.

Đỗ Lan không sợ, nhưng Pesshe và Dondochakka nấp sau cồn cát thì sợ đến hồn bay phách lạc.

Giờ tử thần của họ đang tới gần, nếu bị phát hiện thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Chúng ta chạy đi.

Pesshe nói.

Chạy.

Nghĩ thì hay đấy, nhưng chạy đi đâu được, họ chỉ cần có động tĩnh là chắc chắn bị Nnoitra phát hiện, lúc đó còn chết thảm hơn.

Hai chúng tôi bảo vệ đại nhân, đại nhân Nelliel người chạy trước đi.

Dondochakka tán thành ý kiến bỏ chạy.

Nhưng Nelliel sao có thể chạy, chẳng những không chạy, cô còn nhân lúc hai thuộc hạ đang thương lượng mà nhảy ra: Ngươi là kẻ xấu, ngươi làm Nhất Hộ, Luyến Thứ và Rukia bị thương.

Họ đều là bạn tâm giao ăn uống của Nelliel, cùng ngồi một bàn ăn cơm, Nelliel không nhịn được mới nhảy ra khiển trách hành vi tà ác của Nnoitra.

Tuy nhiên sự khiển trách mạnh mẽ chẳng có tác dụng gì, ngược lại còn khiến Nnoitra phát hiện ra sự hiện diện của cô.

Đôi mắt Nnoitra khóa chặt vào Nelliel, khóe miệng nhếch lên điên cuồng, không ngờ người đàn bà luôn thích thể hiện trước mặt mình này vẫn chưa chết, xem ra ông trời vẫn dành cơ hội giết cô cho hắn.

Nelliel cũng nhận thấy đối phương không ổn, sát ý bao trùm lấy cô, khiến Nelliel sợ đến phát khóc.

Lạnh lẽo, nặng nề, và đầy oán hận.

Nelliel không nhớ mình có thù với đối phương, nhưng Nnoitra thì nhớ rõ mồn một.

Khi Nnoitra bắt nạt kẻ yếu, hắn đã bị Nelliel phê bình giáo huấn, sau đó Nnoitra không phục tìm Nelliel đấu đơn, không ngờ ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi đã bị Nelliel khi đó là Đệ Tam đánh bại với ưu thế tuyệt đối.

Sau đó Nnoitra nhiều lần tìm Nelliel đơn đấu, tất cả đều thất bại không ngoại lệ.

Nhưng càng như thế hắn càng không phục, hắn không tin mình ngay cả một người đàn bà cũng không đánh lại, Nnoitra có dục vọng khống chế gần như biến thái, hắn muốn chứng minh mình mạnh nhất, chí ít không thua phụ nữ.

Thế là hắn năm lần bảy lượt khiêu khích Nelliel, cô thì nhịn được thì nhịn, không nhịn được thì một chiêu hạ gục.

Thất bại liên tiếp khiến Nnoitra hoàn toàn rơi vào điên loạn, hắn quyết định đánh bại Nelliel bằng mọi giá.

Hắn lập ra một âm mưu, đầu tiên là xé toạc mặt nạ của một số Phá Diện sơ cấp trong Hư Dạ Cung, khiến họ thoái hóa thành Adjuchas.

Thành công, đối với một Nelliel trọng tình cảm, hành vi của Nnoitra là tuyệt đối không thể tha thứ, thế là cô cuối cùng cũng đồng ý một trận quyết đấu thực sự.

Nhưng cô không biết tất cả chỉ là cái bẫy, vào ngày quyết đấu, Nnoitra đã thông đồng với một Phá Diện khác là Szayelaporro đánh lén Nelliel.

Dẫn đến mặt nạ vùng đầu của Nelliel bị vỡ, giữa trán có một vết thương khó lành.

Vết thương không chỉ khiến linh áp của Nelliel bị rò rỉ làm cô không thể giữ hình dáng người lớn, mà còn làm trí thông minh của cô biến mất.

Nnoitra ném Nelliel bé nhỏ ra ngoài Hư Dạ Cung, vốn tưởng lũ Adjuchas như hổ đói bên ngoài sẽ ăn thịt cô, không ngờ cô vẫn còn sống, hôm nay lại xuất hiện trước mặt hắn, đúng là trời giúp ta.

Ha.

Nghĩ lại chuyện cũ, Nnoitra không nhịn được cười lớn, hắn ôm trán ngửa mặt lên trời cười không dứt, quá thú vị, thật sự quá thú vị: Vận mệnh à, quả nhiên là một thứ thú vị.

Nelliel sợ khiếp vía, người này không phải người tốt, hơn nữa dường như có thù với cô.

Hôm nay, hãy để ta thưởng thức bữa tiệc sát lục tàn bạo này, các ngươi không một ai thoát được.

Nnoitra múa may cây đao hình bán nguyệt lao về phía Nelliel, xem ra hắn muốn trảm thảo trừ căn trước.

Đỗ Lan chớp chớp mắt, sao mình lại bị phớt lờ rồi.

Thất vọng lắc đầu, sau đó hướng về phía kẻ địch đang định ra tay với con gái mình đại hét: Dám ở trước mặt ta bắt nạt con gái ta, ngươi chán sống rồi.

Bạch Kim Chi Tinh Star Platinum đột ngột xuất hiện, một cú đấm nhanh như chớp giáng thẳng vào gò má trái gầy đét của Nnoitra.

Trong chớp mắt, mấy cái răng cửa bay ra, máu tươi tung tóe.

Lộn nhào đi, Phá Diện.

Lộn nhào trên không, 180 độ, 360 độ, 720 độ. một vòng hai vòng rồi nhiều vòng hơn nữa.

Lúc này Nnoitra hoàn toàn ngớ người, hắn còn chẳng biết mình bị cái gì đấm vào mặt, chỉ biết lực đạo của đối thủ lớn đến mức không tưởng, trực giác cảm thấy cổ mình như bị đánh gãy, cột sống cũng như bị vặn thành quẩy, đáng sợ đến mức lạnh người.

Nhưng chưa dừng lại ở đó, ngay khi Nnoitra biến thành con quay sống, Bạch Kim Chi Tinh đã đuổi kịp, một lần nữa phát động tấn công, lần này còn dồn dập hơn.

Ora.

Trong đầu trống rỗng suốt mười mấy giây, Nnoitra cảm giác những nắm đấm trút xuống thân thể mình, nhưng hắn cơ bản không khống chế được cơ thể, chỉ có thể lặng lẽ chịu đựng tất cả, cho đến khi mười mấy giây dài đằng đẵng đó qua đi, chịu đựng cơn đau như thể cơ bắp toàn thân bị băm thành thịt vụn, mặt đập xuống đất, thảm hại vùng vẫy trong vũng máu.

Kẻ nào đã ra đấm.

Hắn rất muốn hỏi, nhưng mọi chuyện diễn ra quá nhanh quá hiểm, hiện tại hắn ngay cả sức lực để nói cũng không còn.

Pesshe và Dondochakka trợn mắt hốc mồm, lần đầu tiên họ biết thì ra đại nhân Nelliel đã ôm được một cái đùi to như vậy, lần đầu tiên thừa nhận Nelliel nhận cha là đúng đắn.

Nelliel nước mắt lưng tròng chạy tới bên cạnh Đỗ Lan, hắn xót xa ôm lấy cô bé: Con gái ngoan, xem ta thu thập kẻ xấu này thế nào.

Rõ ràng, những đòn tấn công trước đó là do Đỗ Lan phát động, hắn đã đánh giá thấp đối phương rồi.

Gượng dậy đứng lên, may mà Nnoitra có khả năng tái sinh.

Còn Đỗ Lan đang giận dữ chỉ để Bạch Kim Chi Tinh dùng vật lý tấn công đánh gãy xương Nnoitra, nên nhìn thì nghiêm trọng nhưng thực tế chỉ lát sau là có thể hồi phục, so với thương thế, đòn giáng mạnh hơn vào Nnoitra chính là thực lực của Đỗ Lan.

Toàn thân đẫm máu nhìn Đỗ Lan, sát ý trong mắt Nnoitra càng nồng đậm hơn, nhất định phải giết Đỗ Lan, có như vậy mới chứng minh được sự cường đại của mình, suy nghĩ của hắn rất đơn giản, giết được kẻ địch nghĩa là mình mạnh hơn, đó là quy luật sinh tồn của kẻ mạnh.

Đỗ Lan đã có lòng tốt cho Nnoitra rời đi, hắn chẳng những không đi mà còn gây rắc rối cho Nelliel, Đỗ Lan bắt đầu thấy không vui rồi.

Tuy việc hắn chọn Nnoitra làm quân bài bồi luyện vốn đã chẳng có ý tốt gì, nhưng Đỗ Lan không định đích thân dạy dỗ hắn, là do Nnoitra ép Đỗ Lan ra tay.

Đã ra tay rồi thì Đỗ Lan chẳng có lý do gì để Nnoitra rời đi nữa: Này, Đệ Ngũ có năng lực gì cứ việc tung ra đi, ta cho ngươi cơ hội để chết không hối tiếc.

Nnoitra lúc này như gặp đại địch, sự quái dị của Đỗ Lan vượt xa dự liệu của hắn, ban đầu hắn định hạ Nelliel trước rồi mới khử Đỗ Lan.

Không ngờ Nelliel lại nhận một gã đàn ông kỳ quái như vậy làm cha.

Hít thở, điều chỉnh trạng thái cơ thể, giờ quan trọng là khôi phục thể lực để tiếp tục chiến đấu: Ngươi nói ngươi là cha của Nelliel.

Ngươi có biết thân phận thật của đứa bé trong lòng ngươi là gì không.

Hắn định câu giờ.

Đỗ Lan cười: Ta dĩ nhiên biết, ta còn biết rõ mồn một mối ân oán giữa ngươi và cô ấy, Nnoitra Gilga.

Hay ta nên gọi ngươi là Ngài Ti Bỉ Tiểu Nhân nhỉ.

Sắc mặt Nnoitra biến đổi, hắn chưa từng tự giới thiệu, vì sao gã này lại biết tên hắn: Ngươi rốt cuộc là ai.

Hoắc, ta là đại lý nụ cười khiến Tử Thần mỉm cười, ta là khắc tinh của phản diện khiến Lam Nhiễm mất đi phong độ, ta còn là thủ lĩnh tổ chức Akaki, ta là người cha tốt của các cô con gái, ta là người đàn ông của Nữ Thần Mỉm cười, ta là Đỗ Lan.

Không hiểu lắm, nhưng kẻ khiến Lam Nhiễm mất đi phong độ thì Nnoitra cũng có nghe loáng thoáng.

Tin đồn kể rằng khi Lam Nhiễm đại nhân rút khỏi Thi Hồn Giới đã bị một gã kỳ quái ngăn cản, nếu không nhờ Lam Nhiễm đại nhân cơ trí mưu lược thực lực cường hãn thì có lẽ đã không đến được Hư Quyển.

Chẳng lẽ chính là gã này.

Kẻ có thể khiến Lam Nhiễm đại nhân chịu thiệt thì thực lực không thể tưởng tượng nổi, xem ra lần này mình phải cẩn thận mới được: Đứa con gái trong lòng ngươi cơ bản không phải trẻ con, thân phận thật của cô ta là.

Hắn vẫn tiếp tục muốn làm lay động tâm trí Đỗ Lan, bất kể Đỗ Lan có biết hay không.

Chương 1043

Câm mồm, gã kia câm mồm lại.

Lại là Pesshe và gã đầu to Dondochakka lao ra ngăn cản Nnoitra.

Hai người họ đã thề trước Hư Dạ Cung sẽ đưa đại nhân Nelliel rời xa tranh chấp để sống hạnh phúc, họ biết Nelliel không thích chiến đấu, nên lợi dụng lúc cô mất trí nhớ hy vọng có thể đưa cô rời xa cuộc sống trước kia mãi mãi, họ muốn Nelliel tiếp tục làm một cô bé vô tư lự chứ không phải một Thập Nhận luôn ưu sầu không nỡ nhìn đồng đội bị thương.

Thế nên bất luận thế nào cũng không thể để Nnoitra công khai thân phận thật của Nelliel.

Lúc này Nelliel lại tỏ ra tò mò không biết đối phương định nói gì, cô chẳng có chút ký ức nào về trước kia cả.

Hai đứa ngươi thế mà cũng chưa chết.

Hôm nay bất ngờ thật lắm quá.

Không chỉ họ chưa chết, lúc này Nhất Hộ, Luyến Thứ, Rukia cũng đã tỉnh lại, hứng trọn Hư Thiểm cường đại nhưng họ vẫn còn sống.

Chính họ cũng thấy khó tin, vì ngoài việc đau nhức toàn thân ra thì không có ngoại thương rõ rệt, chỉ có quần áo là rách mướp.

Không thể nào.

Nhìn những kẻ đáng ra phải chết lần lượt đứng dậy trước mặt mình, Nnoitra kinh ngạc không thốt nên lời, điều này không khoa học chút nào, Hư Thiểm của hắn có thể bắn xuyên núi lớn, ba Tử Thần hạng ba này tuyệt đối không thể sống sót dưới Hư Thiểm của hắn, tuyệt đối không.

Không có gì là không thể, giống như việc ngươi đáng lẽ ở Hư Dạ Cung giờ lại ở giữa sa mạc vậy, mọi chuyện đều có thể.

Đỗ Lan nói: Giống như việc lát nữa ngươi sẽ bị ta giết chết cũng sẽ thành hiện thực thôi.

Nhất Hộ, Rukia, Luyến Thứ, các cậu hãy mở to mắt mà nhìn, ta không dễ gì ra tay thị phạm đâu, hôm nay coi như ngoại lệ.

Linh áp thăng hoa, thiên địa biến sắc, tất cả Hư ở Hư Quyển đều cảm nhận được một luồng uy áp vô thượng, ngay cả Lam Nhiễm ở tận Hư Dạ Cung cũng không nhịn được mà mở mắt, nhìn về hướng Đỗ Lan.

Luồng linh áp này quá đáng sợ, ngay cả Lam Nhiễm cũng thầm kinh hãi trong lòng, đây là linh áp của ai.

Ban phát cho kẻ địch sự tuyệt vọng, Nnoitra đứng giữa vòng xoáy linh áp lúc này hồn xiêu phách lạc, linh áp mạnh đến mức có thể nghiền nát linh hồn hắn.

Hắn chưa từng thấy cường giả nào như vậy, ngay cả với Lam Nhiễm hắn cũng chỉ cảm tạ vì đã ban cho hắn sức mạnh cường đại để tận hưởng những trận chiến cấp cao hơn.

Nhưng đối mặt với sức mạnh tuyệt đối của Đỗ Lan, hắn đã từ bỏ việc suy nghĩ.

Cả đời ngươi chẳng có mục tiêu gì, luôn đắm chìm trong khoái cảm bắt nạt kẻ yếu, hôm nay là ngày tận thế của ngươi.

Đỗ Lan nói với Nnoitra.

Cách chiến đấu của Nnoitra cơ bản là tùy hứng, nhưng chỉ cần giết được kẻ yếu là hắn vui vô cùng, chứng tỏ tư tưởng hiếp yếu sợ mạnh đã ăn sâu bám rễ trong não bộ của hắn rồi.

Còn việc hắn hãm hại Nelliel càng cho thấy hắn không hề có trái tim của kẻ mạnh, đối với đối tượng mình đố kỵ không thể giữ tâm thế bình thản mà dùng mọi thủ đoạn hèn hạ để hãm hại, đúng là một tên tiểu nhân bỉ ổi.

Nnoitra nhìn linh áp ngập trời, chỉ thấy toàn thân vô lực, ngay cả tâm trí muốn Quy Nhận cũng không nhấc lên nổi.

Đỗ Lan lắc đầu liên tục, mình còn chưa giải phóng sát ý mà hắn đã sợ thành thế này, nếu mình trộn thêm sát ý vào linh áp thì chẳng phải hắn sẽ tè ra quần sao.

Nnoitra, ngươi cơ bản chẳng mạnh mẽ như ngươi tưởng đâu.

Vừa nói, linh áp đã nén đặc lại trên tay phải Đỗ Lan, đây là một cầu năng lượng vượt xa bất kỳ Quỷ Đạo hay Hư Thiểm nào.

Dùng nó để giết một Phá Diện đúng là lãng phí.

Chết dưới tay ta, ngươi cũng có thể nhắm mắt rồi, vì ngươi đã được chiêm ngưỡng thế nào gọi là cực hạn cường đại.

Cầu năng lượng theo cái đẩy nhẹ của Đỗ Lan từ từ di động về phía trước.

Không, không thể chết, cuối cùng ý chí cầu sinh trỗi dậy trong não Nnoitra, dù sợ phát khiếp nhưng hắn vẫn không muốn chết: Cầu nguyện đi, Santa Teresa Thánh Khốc Đường Lang.

Quy Nhận, sau khi Quy Nhận, khả năng tái sinh và kháng đòn của hắn tăng vọt, Tử Thần dưới cấp Đội trưởng cơ bản không thể chém đứt da hắn.

Nnoitra kỳ vọng dùng phòng ngự tăng cao sau khi Quy Nhận để giữ lại một hơi tàn.

Mọc thêm bốn cánh tay, giờ hắn có tổng cộng sáu cánh tay, hơn nữa mỗi tay đều cầm một thanh đại liềm, lưỡi đao dài hơn cả chiều cao của hắn điên cuồng chém giết trước thân thể, cố gắng tạo ra một bức tường kiếm nhận.

Vùng vẫy như một con gián, điên cuồng cầu sinh.

Hắn không chạy, vì biết mình không chạy thoát nổi.

Cầu năng lượng không màu trước mặt tuy chậm chạp nhưng mang lại cảm giác nguy hiểm không thể trốn tránh.

Không thể chạy thì chỉ có thể đỡ, dốc hết sức mà đỡ: Ngươi đừng coi thường ta, ta là mạnh nhất.

Đỗ Lan mặt không cảm xúc: Là một kẻ sắp chết, ngươi đã chọn phương thức đúng đắn nhất để đón nhận cái chết, ngươi chết rất có tôn nghiêm.

Hắn khẳng định tuyên án cái chết của kẻ thù.

Không, không nhận mệnh, không nhận thua, Nnoitra vẫn muốn vùng vẫy: A a ta không chết được.

Tuy nhiên khi cầu năng lượng lờ đờ chạm vào lưỡi đao của hắn, hắn tuyệt vọng rồi, lưỡi đao của hắn chạm vào là vỡ, thậm chí không đóng được vai trò trì hoãn nào.

Trong chớp mắt, sáu thanh đại liềm đáng sợ chỉ còn lại cán đao.

Cầu linh áp áp suất cao của Đỗ Lan giống như trò Pac man nuốt chửng mọi vật chất nó chạm vào, hơn nữa còn khoa trương hơn cả ham muốn ăn uống của Hư, nuốt chửng kiếm nhận vẫn chưa thỏa mãn, tiếp tục tiến tới, trong chớp mắt đã ép sát ngực Nnoitra.

A.

Cảm nhận được sự vùng vẫy của mình vô dụng, Nnoitra thực sự tuyệt vọng, cảm giác bất lực không thể cưỡng lại này khiến hắn lập tức rơi lệ, giúp hắn trước khi chết học được một từ mới: bọ ngựa đá xe.

Đây mới là cường đại thực sự sao.

Giống như một giấc mộng đẹp kết thúc, tất cả đều bị một đòn của Đỗ Lan đánh vỡ, cảm giác hạnh phúc xây dựng trên việc bắt nạt kẻ yếu và ám toán kẻ mạnh trong quá khứ sụp đổ trong phút chốc.

Hóa ra mình cơ bản chưa bao giờ hiểu thế nào là cường đại, trước khi chết nhận ra mình là ếch ngồi đáy giếng chỉ khiến Nnoitra càng thêm thống khổ và tuyệt vọng.

Không có hiệu ứng rầm rộ, chỉ có sự nuốt chửng âm thầm như mưa bụi, lặng lẽ không tiếng động, tên Phá Diện đã tan biến khỏi thế gian, ngay cả tro bụi cũng không còn, tất cả biến mất trong sa mạc, tĩnh lặng nhưng rung động lòng người.

Thập Nhận bị bắt một tên, bị giết một tên, còn lại tám tên vừa vặn đủ lập hai bàn mạt chược.

Thực lực của Đỗ Lan chấn động sâu sắc tất cả mọi người có mặt, Luyến Thứ vẻ mặt hổ thẹn, mình đã thua triệt để, lúc này hắn đứng trước mặt Đỗ Lan, quỵ xuống khẩn cầu: Đội trưởng Đỗ Lan, xin anh hãy huấn luyện tôi như cách anh đã huấn luyện đội trưởng Kenpachi.

Lúc này hắn rất nghiêm túc, hắn muốn trở nên mạnh mẽ.

Kenpachi khác các cậu, thực ra phương thức trở nên mạnh mẽ của các cậu, ta đã dạy rồi.

Đỗ Lan nói.

Tôi muốn trở nên mạnh mẽ hơn nữa.

Luyến Thứ biết Đỗ Lan đã dạy họ rất nhiều, nhưng vẫn chưa đủ, hắn muốn ngay lập tức mạnh lên.

Không có thời gian để tuần tự tiến bước, sau khi cảm nhận sức mạnh của Phá Diện, Luyến Thứ cần sức mạnh để chiến đấu với họ.

Xem ra cậu không muốn từ từ học tập Vô Song Vạn Giải.

Thực ra Đỗ Lan cũng biết Luyến Thứ ngay cả tên thật của Trảm Phách Đao sau khi Vạn Giải cũng chưa biết, đợi đến lúc Vô Song Vạn Giải thì không biết là bao giờ.

Hiện tại Luyến Thứ chỉ biết Trảm Phách Đao của mình là Zabimaru Xà Vĩ Hoàn, hình dáng cụ thể của nó là một con khỉ đuôi rắn, sau khi Vạn Giải là Hihio Zabimaru Phí Phí Vương Xà Vĩ Hoàn, thực ra tên Vạn Giải thật sự của nó phải là Sōō Zabimaru Song Vương Xà Vĩ Hoàn.

Sở dĩ Luyến Thứ chỉ có thể Vạn Giải một nửa là vì hắn chưa hoàn toàn được Trảm Phách Đao thừa nhận.

Dĩ nhiên Đỗ Lan sẽ không lảm nhảm bảo Luyến Thứ rằng Vạn Giải của cậu chưa hoàn thành đâu, muốn mạnh lên không cần thiết phải cầu xin Trảm Phách Đao: Cậu có giác ngộ sẵn sàng chết không.

Đã yêu cầu sự tu luyện nguy hiểm hơn thì có thể chết người đấy.

Xin đừng lưu tình.

Chỉ cần có thể tu luyện, Luyến Thứ không sợ.

Đỗ Lan lại nhìn sang Nhất Hộ và Rukia: Các cậu thì sao.

Chúng tôi cũng muốn tu luyện, bất kể khó khăn thế nào.

Rukia nói, cô là một Tử Thần đủ tư cách, đã biết Phá Diện có ý đồ xấu với Hiện Thế thì việc huấn luyện để đạt được sức mạnh rõ ràng là biện pháp tốt nhất.

Nhất Hộ cũng gật đầu, chính mình đã bị Lam Nhiễm để mắt tới, lại vừa lĩnh giáo thực lực Phá Diện, hắn không còn tâm lý cầu may

nữa.

Tốt lắm.

Đỗ Lan nhìn biểu tình nghiêm túc của họ đột nhiên cười: Các cậu cũng đừng căng thẳng.

Có thể không căng thẳng sao.

Chính Đỗ Lan nói phải ôm giác ngộ cái chết mới có thể tu luyện, cả ba đang căng thẳng muốn chết đây.

Ta sẽ dạy các cậu cách mạnh lên nhanh nhất, vì chưa từng dùng qua nên có thể sẽ có nguy hiểm.

Ực, nuốt ngụm nước miếng, chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, cả ba nhìn chằm chằm Đỗ Lan, chờ đợi phần tiếp theo.

Tu luyện nhanh chậm không quan trọng, thực lực không theo kịp cũng không sao, chỉ cần dùng phương thức của ta, tuyệt đối có thể đạt được sức mạnh cường đại trong thời gian ngắn.

Chắc chắn là cần cái giá rất lớn, cả ba đồng thời nghĩ vậy, nhưng vì chiến đấu với cường địch, thế gian này không có bữa trưa miễn phí, muốn mạnh lên chung quy phải trả giá.

Ta muốn dạy các cậu, chính là Hợp Thể.

Đỗ Lan cuối cùng cũng công bố ý tưởng của mình.

Ba dấu hỏi, ba thiếu niên ngơ ngác, họ chẳng hiểu hợp thể nghĩa là gì.

Hợp thể đối với người bình thường tự nhiên không có nguy hiểm, nhưng Đỗ Lan cũng không dám bảo đảm đối với Tử Thần hay Phá Diện cũng có hiệu quả tương tự.

Tuy nhiên trong thế giới Dragon Ball đã có tiền lệ linh hồn và nhân loại sử dụng bông tai Potara để hợp thể, Đỗ Lan cảm thấy Tử Thần sử dụng điệu nhảy Fusion để hợp thể cũng hoàn toàn khả thi, chỉ là không rõ sẽ có tác dụng phụ gì, nên hắn mới nghiêm túc bảo là huấn luyện rất nguy hiểm.

Hợp thể.

Cả ba nghi hoặc nhìn Đỗ Lan, hy vọng được giải thích.

Nghĩa đen thôi, vì sức mạnh của một người có hạn, nên Luyến Thứ nếu cậu và Nhất Hộ hai người hợp sức mạnh làm một, thì thực lực của các cậu tuyệt đối có khả năng chiến đấu với Phá Diện.

Luyến Thứ và Nhất Hộ nhìn nhau, đều thấy sự nghi hoặc trong mắt đối phương.

Chương 1044

Có thể sao.

Khả thi chứ, Goku và Vegeta đấu lẻ đều không phải đối thủ của Majin Buu, nhưng sau khi hợp thể thì đánh Buu như con.

Luyến Thứ và Nhất Hộ nếu hợp thể thì cũng có thể hành hạ Phá Diện thôi.

Giờ các cậu nhìn kỹ, phải nhớ kỹ động tác của ta.

Đỗ Lan nói xong liền nhảy lên uốn éo, vũ điệu hợp thể dù không hay dùng nhưng Đỗ Lan vẫn thuộc lòng.

Các cậu nhớ kỹ chưa.

Động tác không phức tạp, nhưng cái này thực sự khiến mình mạnh lên sao.

Hai người có trình độ tương đương cùng lúc nhảy vũ điệu hợp thể, sức mạnh có được sau khi hợp thể không đơn giản là phép cộng đâu, các cậu thử là biết liền.

Luyến Thứ, Nhất Hộ, trình độ hiện tại của hai cậu tương đương nhau, vừa vặn có thể sử dụng vũ điệu hợp thể.

Được rồi, cứ huấn luyện trước đã, hai thằng đàn ông nhảy cái điệu bộ đáng xấu hổ đó cần dũng khí rất lớn, họ không sợ chết nhưng sợ mất mặt.

Nhưng giờ cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể cứng đờ thực hiện các động tác vũ đạo, nhưng vẫn chưa đạt yêu cầu hợp thể.

Hợp thể.

Ngay lúc Nhất Hộ và Luyến Thứ đỏ mặt nhảy múa, họ bỗng cảm nhận được sau cồn cát không xa bốc lên một luồng linh áp cực kỳ đáng sợ, không thua gì Phá Diện.

Sau đó thấy một tên Phá Diện tuấn tú từ sau cồn cát bước ra, đi tới trước mặt mọi người khiến ai nấy đều cảnh giác.

Lại là Thập Nhận trong Hư Dạ Cung sao.

Nhất Hộ nhảy ra nói, Phá Diện trước mặt là nam giới, rất cao, tay phải để không, nhưng trên cổ tay trái có một chiếc khiên tròn nhỏ, lỗ hổng Phá Diện trước ngực dường như là một khuôn mặt kiến dài, người tới mặc bộ đồ trắng tinh khí thế hùng dũng, nhìn qua đã thấy không dễ chọc.

Oa ha Nhưng một nụ cười phá hỏng tất cả, tên Phá Diện cười một cái là khí trường tan nát hết, nụ cười này rất quen thuộc.

Pesshe, Dondochakka.

Nhất Hộ nghi hoặc hỏi người vừa tới.

Ha ha, không sai, Nhất Hộ, chính là tụi này.

Hai đứa này đã hợp thể rồi, lâu lắm rồi mới cảm nhận được linh áp dạt dào thế này, oa ha ha, chúng ta lại là Phá Diện rồi.

Hai con đại Hư cấp Adjuchas sau khi hợp thể thế mà trực tiếp trở thành Phá Diện, chuyện này mà để mấy con đại Hư Adjuchas phải nuốt chửng hàng ngàn đồng loại mà vẫn không tiến hóa nổi biết được thì chắc chắn sẽ tức đến hộc máu.

Chuyện này hoàn toàn không khoa học.

Thực ra rất khoa học, thứ nhất là trạng thái này tối đa chỉ duy trì được nửa tiếng, nếu hợp thể tiến hành chiến đấu cường độ cao tiêu hao lượng lớn linh áp thì hợp thể còn bị giải trừ sớm hơn, chỉ có thể nói hợp thể là kích phát toàn bộ tiềm năng của hai người trong thời gian ngắn.

Hai con Hư tấu hài hợp thể mà mạnh được thế này.

Luyến Thứ và Nhất Hộ cuối cùng cũng tin hợp thể thực sự khiến họ mạnh lên.

Nhất Hộ, cậu biết tôi đang nghĩ gì không.

Luyến Thứ nói.

Nhất Hộ cười: Ừ, muốn đấm tôi một cái chứ gì.

Không sai, tuy không muốn, nhưng phiền cậu cùng tôi hợp thể thử xem sao.

Luyến Thứ đúng là ndere.

Tôi cũng vậy.

Hai chàng trai trẻ đúng là kiểu cách.

Nhưng họ đều biết mình phải mạnh lên, họ đều có lý do để mạnh lên.

Nhảy múa rồi hợp thể.

Nhất Hộ và Luyến Thứ thành công ngay lần đầu.

Oành.

Rukia chắn đống cát vàng bay tới, không thể tin nổi chỉ vài bước nhảy đơn giản mà lại tạo ra sự biến đổi về chất thế này, đây chẳng khác nào phản ứng nhiệt hạch.

Luyến Thứ và Nhất Hộ mạnh hơn Pesshe và Dondochakka, nên linh áp sau khi hợp thể gấp mấy lần hai con Hư tấu hài kia, từng đợt linh áp lan tỏa khắp sa mạc, làm tên Phá Diện đang tới điều tra linh áp dị thường giật nảy mình, nhưng có lệnh của Lam Nhiễm đại nhân, hắn vẫn phải tới.

Hưu, hưu, hưu.

Chỉ có một từ để miêu tả tên Phá Diện tới thám thính, đó là nhanh, nếu cần thêm tính từ nữa thì là đen.

Đây là một Phá Diện da đen, đứng thứ bảy trong Thập Nhận, Phá Diện có tốc độ nhanh nhất, Zommari Rureaux Tá Mã Lợi Lộ Lỗ sở hữu tuyệt chiêu Sonido Hưởng Chuyển đặc thù của mình.

Tên da đen để kiểu tóc mohawk, dùng tốc độ nhanh nhất tới hoàn thành nhiệm vụ trinh sát của Lam Nhiễm đại nhân, không dám có chút lơ là.

Một ông chú da đen trông có vẻ thô lỗ nhưng lại có sự nghiêm túc và trung thành không ngờ.

Sonido của Zommari cực mạnh, đã vượt qua bức tường âm thanh.

Ngay trước đó ở trung tâm sa mạc phát ra một luồng linh áp cường hãn, khiến hắn có một cảm giác bất an.

Kẻ đến không thiện, nên nhất định phải điều tra rõ ràng cho Lam Nhiễm đại nhân càng sớm càng tốt.

Lại có một luồng linh áp hoàn toàn mới.

Không biết ở trung tâm sa mạc xảy ra chuyện gì, hết luồng linh áp này đến luồng linh áp khác xuất hiện, giờ luồng linh áp này tuy không khoa trương như luồng trước nhưng cũng không thể xem thường.

Đỗ Lan đứng trước mặt Nhất Hộ và Luyến Thứ sau khi hợp thể, họ hợp thể xong vẫn chưa có tên, tạm thời được Đỗ Lan gọi là Xà Nguyệt, lấy một chữ trong tên Trảm Phách Đao của hai người để gọi, nếu không ưng ý thì có thể đổi sau.

Xà Nguyệt, chiều cao đã vượt quá một mét chín, thân hình cao ráo thanh mảnh còn hơn cả người mẫu, trên người vẫn là trang phục Tử

Bá Trang, chỉ là quanh eo có đai lưng trắng bản rộng, tóc vẫn màu cam nhưng lại buộc lên giống Luyến Thứ, dưới mắt có hai vệt xăm hình tam giác màu đỏ, khiến hắn trông cực kỳ bí ẩn.

Xà Nguyệt là nhân vật mới xây dựng trên nền tảng Nhất Hộ và Luyến Thứ, linh áp siêu phàm, đã cảm nhận được kẻ địch đang tiếp cận tốc độ cao từ phía xa: Rukia, em lui xuống đi.

Đỗ Lan nhướn mày, hợp thể xong tuy thực lực mạnh lên, nhưng nhược điểm trong tính cách cũng sẽ bị phóng đại, ví dụ Luyến Thứ và Nhất Hộ đều là những kẻ có dục vọng bảo vệ rất mạnh, nên hai người hợp thể lại cơ bản sẽ không để Rukia ra chiến trường.

Đỗ Lan rất tò mò sau khi hai người hợp thể, Trảm Phách Đao có biến hóa theo không.

Trảm Phách Đao là hình ảnh phản chiếu của linh hồn, linh hồn Xà Nguyệt sau khi hợp thể hiển nhiên đã xảy ra biến đổi.

Nhanh thật.

Cảm nhận tốc độ của Thập Nhận số 7, Xà Nguyệt sau khi hợp thể cũng nhíu mày, cứ đà này kẻ địch sẽ sớm xuất hiện: Không thể để chiến đấu ảnh hưởng đến mọi người, tôi đi một lát sẽ về.

Dục vọng bảo vệ khiến Xà Nguyệt quyết định chủ động nghênh kích.

Bị phát hiện rồi sao.

Zommari rất kinh ngạc, khoảng cách hai bên rõ ràng không ngắn, vì sao họ lại phát hiện ra: Tới rồi sao.

Không ngờ luồng linh áp thần bí kia lại chủ động tiếp cận, tốc độ cũng cực nhanh.

Một bên là giới hạn của Sonido, một bên là Thuấn Bộ tăng cường.

Trên sa mạc, hai bóng ma một đen một trắng đồng loạt lao về một điểm, rồi chạm trán.

Nhìn thấy Tử Thần trước mắt, Zommari ngẩn người, không ngờ lại là Tử Thần xâm nhập Hư Quyển, càng không ngờ Tử Thần lại có tốc độ tương đương với mình: Các ngươi cũng tới để truy sát Lam Nhiễm đại nhân sao.

Muốn truy sát Lam Nhiễm đại nhân thì phải bước qua xác ta trước.

Xà Nguyệt không buồn không vui, hắn là phiên bản phóng đại của Nhất Hộ và Luyến Thứ, hai thằng nhóc này đều thích giấu tâm sự trong lòng, nên giờ hợp thể lại càng trầm trọng hơn, mặt mày khổ sở sâu xa, mí mắt rũ xuống, tâm thế bình thản không màng danh lợi, dường như đã thoát ly hồng trần.

Mình thế mà bị phớt lờ, tuy linh áp của Tử Thần trước mắt rất mạnh, nhưng đối phương ngay cả quân chức Đội trưởng cũng không có thì chứng tỏ chỉ là hạng tép riu, tép riu mà dám kiêu ngạo cái gì.

Zommari là hạng 7, là cường giả nằm trong top 10 về sức chiến đấu ở Hư Quyển: Ngươi có mục đích gì.

Dù sắp ra tay nhưng vẫn nên hỏi trước, đây cũng là vì Lam Nhiễm đại nhân.

Tiếp tục không nói lời nào, đôi tay buông thõng, dường như đối mặt không phải là kẻ thù, Xà Nguyệt hòa mình vào cát bụi trở thành một cây xương rồng giữa sa mạc.

Khốn kiếp, Ta sẽ khiến ngươi phải mở miệng.

Chầm chậm rút Trảm Phách Đao ra, Zommari quyết định bắt sống đối phương để Lam Nhiễm đích thân thẩm vấn: Báo danh đi, đao của ta không thu nhận lũ cô hồn dã quỷ vô danh.

Vô danh vô tính.

Xà Nguyệt chỉ là tên tạm gọi Đỗ Lan đặt cho hắn, chứ không phải cái tên mà người hợp thể thừa nhận.

Chết đi.

Zommari cho rằng đối phương khinh thị mình cố ý không báo danh, nên chữ chết vừa dứt, người đã biến mất.

Phá Diện sử dụng Sonido đến cực hạn, nhanh hơn cả tia chớp, đã xuất hiện sau lưng Xà Nguyệt, vung đao chém xuống, định rạch một vết thương ngang lưng kẻ địch.

Tiếng xé gió vang lên bên tai, lưỡi đao chém vào không trung, sức mạnh cơ bắp tay không được giải phóng khiến Zommari khó chịu.

Điều khiến hắn kinh ngạc hơn là kẻ địch giờ đang ở đâu, hắn thế mà không nhìn thấy.

Ở phía đối diện, ngay vị trí hắn đứng ban đầu.

Nghiến răng, Zommari nhíu mày nhìn gã Tử Thần quái gở trước mắt, thầm nghĩ tốc độ của đối phương không dưới mình: Đây chính là Thuấn Bộ của Tử Thần sao.

Sớm nghe nói Thuấn Bộ của Tử Thần lừng lẫy Thi Hồn Giới, hôm nay thấy quả nhiên danh bất hư truyền.

Nhưng ngươi tưởng mình có thể né được đòn tấn công của ta thì ngươi nhầm to rồi.

Đúng, Zommari còn có thể nhanh hơn nữa.

Oành.

Không khí kích lên một đợt sóng, Zommari lại một lần nữa biến mất.

Chương 1045

Lần này Xà Nguyệt cũng không đợi nữa, gần như cùng lúc Zommari biến mất, hắn cũng biến mất theo.

Thuấn Bộ đấu Sonido.

Đỗ Lan dẫn mọi người chạy tới, trận chiến kịch liệt thế này sao có thể không có khán giả và giải thích viên được, nên hắn lên tiếng: Tốc độ của hai bên đều rất nhanh, xem ra Phá Diện và Tử Thần đúng là cùng đích nhưng khác đường.

Chỉ trong vòng một phút họ đã hoán đổi vị trí gần ngàn lần rồi, mọi người nhìn xuống sa mạc xem.

Rukia định thần nhìn lại, quả nhiên trên sa mạc là từng vệt dấu chân nông, ngay cả gió cát cũng không kịp vùi lấp những dấu chân này, có thể thấy tốc độ của hai người nhanh đến mức nào.

Đây thực sự là Luyến Thứ và Nhất Hộ sao.

Rukia nhìn người hợp thể đã biến dạng hoàn toàn, trong lòng vẫn chưa thể chấp nhận nổi.

Dĩ nhiên rồi, thực ra em cũng có thể tìm một người để cùng huấn luyện hợp thể, đến lúc đó không chỉ cải thiện được khuyết điểm hình thể mà còn tăng cường thực lực nữa nha.

Khuyết điểm hình thể gì.

Rukia chưa nhận ra Đỗ Lan đang nói đến vòng một của mình.

Nhưng kỹ năng hợp thể này đúng là thần kỳ, thần kỳ đến mức khó tin, có lẽ mình thực sự có thể tìm người cùng tu luyện kỹ năng này.

Một vùng cát đầy rẫy dấu chân dày đặc của họ, chẳng biết họ đang chơi trò gì, Đỗ Lan thầm nghĩ các cậu đang chiến đấu hay đang chơi trốn tìm vậy.

Thực ra đúng là trốn tìm, Zommari muốn đánh Xà Nguyệt, nhưng Xà Nguyệt lại không tấn công mà cứ né mãi, chẳng biết có phải hắn đang mắc chứng u uất không, không rõ hắn đang tính toán điều gì.

Thực ra rất đơn giản, chỉ là thử thực lực đối phương mà thôi, Nhất Hộ và Luyến Thứ thực ra đều là những gã trai hư.

Nhất Hộ không cần nói cũng biết hay đánh nhau với côn đồ để bảo vệ kẻ yếu, Luyến Thứ hồi nhỏ để sinh tồn cũng hay trộm cướp tinh quái.

Nên sau khi hợp thể những tính cách này cũng bị phóng đại, Xà Nguyệt đang khinh thị kẻ địch, cố ý khiêu khích.

Phải nói là sự khiêu khích này rất thành công, Zommari giờ hận không thể đâm chết tên Tử Thần trước mắt bằng một đao, nhưng hắn không tìm thấy.

Tốc độ hai người ngang ngửa, nhưng chính vì cùng tốc độ nên mới không tìm thấy.

Trên đường lộ, cùng tốc độ thì không thể vượt xe.

Khốn khiếp.

Không chơi nữa, Zommari giải phóng linh áp thực hiện một cú AOE phạm vi lớn, vung đao một kích, lưỡi đao linh áp xung quanh lan tỏa ra, lập tức quét sạch sa mạc.

Gió nổi rồi gió lặng, Zommari giữ tư thế vung đao nhìn quanh tìm kiếm kẻ địch, không biết có đánh trúng không, đòn tấn công của hắn tốc độ không chậm, nhưng nếu đối phương thực sự muốn né thì vẫn né được, chỉ mong mình đánh cho hắn trở tay không kịp.

Tuy nhiên, Zommari đã quá lạc quan, vì lúc này Xà Nguyệt chẳng những không bị thương mà còn không hề né tránh, chỉ nhẹ nhàng đứng hiên ngang trên lưỡi đao Trảm Phách Đao của Zommari, mũi chân chống đỡ thân hình cao lớn của Xà Nguyệt, hơi cúi người, mặt không cảm xúc nhìn tên Phá Diện, dường như đang thưởng thức biểu cảm thay đổi của hắn.

Màn làm màu này, Đỗ Lan cũng phải viết chữ Phục.

Nhưng cái kiểu làm màu này đối với kẻ địch chính là tát thẳng vào mặt, Zommari sao có thể chịu đựng việc mình liên tục bị khinh thường, lại còn bị bởi tên Tử Thần mà hắn ghét nhất, hắn thực sự nổi giận, trừng mắt nhìn gã Tử Thần cao ráo đang đứng trên đao mình.

Tử Thần và Hư, có thể nói là hai tồn tại hoàn toàn đối lập, một trong những công việc của Tử Thần là săn giết Hư đang nuốt chửng linh hồn nhân loại ở Hiện Thế.

Mối hận thù của hai bên có thể nói là đã khắc sâu vào chính linh áp của họ.

Zommari, tên Phá Diện này cực kỳ chán ghét Tử Thần, đặc biệt ghét hành vi săn giết Hư của họ.

Hắn cho rằng Tử Thần không có quyền làm vậy, Hư nuốt chửng con người là bản năng, còn Tử Thần săn giết Hư mới là hành vi tàn nhẫn.

Hiện tại đối mặt với Tử Thần, một Tử Thần đang khiêu khích, Zommari vốn đã có định kiến với Tử Thần cuối cùng cũng phẫn nộ, linh áp của hắn tăng cao liên tục, mang theo sát ý.

Ban đầu định bắt sống, giờ không muốn nữa, trực tiếp giết chết đối phương là được, dù sao bên cạnh vẫn còn những Tử Thần khác, hắn đã thấy Rukia.

Tử Thần, ngươi làm ta giận rồi.

Cổ tay xoay chuyển, hất ngược kiếm lên, ép Xà Nguyệt phải lùi lại: Lắng xuống đi, Brujería Chú Nhãn Tăng Già.

Brujería chính là Trảm Phách Đao của hắn, sau khi Quy Nhận, phần thân dưới của gã da đen vốn bình thường giờ biến thành một quả bí ngô lớn, hơn nữa khắp người mở ra năm mươi tám con mắt lớn nhỏ, đúng là ác mộng của những kẻ mắc hội chứng sợ lỗ.

Những con mắt này con nào con nấy đều vô thần, dường như không phải dùng để quan sát thế giới.

Thực tế đúng là vậy, những con mắt này dùng để tấn công và triển khai kỹ năng, không phải để trinh sát.

Hôm nay là ngày giỗ của ngươi.

Zommari nhìn về phía Xà Nguyệt.

Nhíu mày, dù bị nhìn trúng có vẻ cũng không có gì khác biệt, Xà Nguyệt khó hiểu cúi đầu, dường như chẳng có vấn đề gì, chẳng lẽ đối phương trừng mắt chỉ là để trừng mắt thôi sao.

Hiển nhiên vị Phá Diện tiên sinh này không có năng lực trừng ai nấy có bầu đâu.

Đỗ Lan nói: Nhưng đôi mắt của hắn cũng không phải vô dụng, nơi bị hắn nhìn thấy sẽ xuất hiện một hình vẽ mặt trời đen, e rằng đó là phương thức chiến đấu của hắn.

Xà Nguyệt nghe vậy lập tức cúi đầu nhìn lại, chẳng phải sao, trên tay áo cổ tay trái của hắn in một hình mặt trời đen, che mất mu bàn tay và cổ tay.

Ha, nhãn lực của ngươi khá lắm.

Khen Đỗ Lan một câu, Phá Diện bắt đầu giải thích kỹ năng: Bộ phận bị mắt ta nhìn trúng và làm dấu đã thuộc về ta.

Dùng lực bóp cổ mình đi.

Một tiếng lệnh vang lên, tay trái Xà Nguyệt quả nhiên giơ lên bóp chặt lấy cổ mình.

Nhất Hộ, Luyến Thứ.

Thấy người hợp thể gặp nguy cơ, Rukia kinh hãi kêu lên.

Zommari không hiểu, chẳng lẽ người này tên là Nhất Hộ Luyến Thứ.

Nhưng trong tiếng gọi của nữ Tử Thần rõ ràng có sự ngắt quãng, chẳng lẽ kẻ địch này là do hai Tử Thần hợp thể mà thành.

Thật kỳ quái.

Nhưng không sao, quan trọng là đối phương đã bị mình khống chế, Zommari tỏa ra một luồng linh áp quỷ dị, đây chính là năng lực mạnh nhất của hắn sau khi Quy Nhận, đó là trừng vào bộ phận nào là bộ phận đó bị khống chế, nếu bị hắn trừng trúng mặt thì cả người sẽ bị khống chế hoàn toàn.

Giết được tên Tử Thần này, thật là hả dạ.

Zommari nhìn Xà Nguyệt càng bóp càng mạnh, càng bóp càng nghẹt thở thì càng vui mừng.

Đỗ Lan thầm nghĩ sau khi hợp thể lại đại ý như vậy, thực lực mạnh lên nhưng trạng thái tâm lý không theo kịp.

Nếu không thì tên Phá Diện này sao là đối thủ của Xà Nguyệt được, giờ ngay cả Trảm Phách Đao còn chưa rút ra đã bị kẻ địch ép tự bóp cổ, thật sai lầm.

May mà Xà Nguyệt vẫn chưa từ bỏ, dù sắp ngạt thở nhưng hắn vẫn triệu hoán ra Trảm Phách Đao.

Oành. 83.

Đó là một thanh Trảm Phách Đao khó lòng miêu tả, ngoại hình là một thanh đại kiếm hai tay của hiệp sĩ, lưỡi kiếm kép với một bên đen một bên hồng, chuôi cầm dài thích hợp để cầm bằng cả hai tay, đốc kiếm có hình chữ Vạn đôi.

Tuy đã sắp ngạt thở, nhưng tay phải cầm kiếm không chút do dự đâm về phía kẻ thù.

Zommari nổi da gà toàn thân, khoảnh khắc bị mũi kiếm chỉ vào chỉ cảm thấy một luồng hàn khí từ tận xương tủy bốc ra, vội vàng né tránh.

Rõ ràng khoảng cách tầm mười mét, rõ ràng chỉ là một cú đâm bình thường, nhưng kiếm áp lại tự tụ mà thành, dọa kẻ địch hồn bay phách lạc, vội vàng tránh né.

Trên sa mạc xuất hiện một vệt dài, nhưng không có tác dụng, đòn tấn công lộ liễu như vậy đã bị né mất.

Tay trái vẫn đang dùng lực, mắt thấy người hợp thể sắp một xác hai mạng đến nơi.

Ngay lúc này thời gian hợp thể đã hết, tách ra, hình mặt trời đen trên người Xà Nguyệt cũng biến mất.

Nhất Hộ và Luyến Thứ đều khôi phục tự do.

Suýt chút nữa thì chết.

Ký ức rất rõ ràng, Nhất Hộ thở hồng hộc, chuyện gì hắn cũng biết, giờ nhớ lại cũng biết mình quá tự đại, nhưng lúc đó cơ bản không khống chế được bản thân.

Luyến Thứ cũng vẫn còn sợ hãi, đúng là mạnh lên thật, nhưng tính cách cũng thay đổi quá nhiều, nếu không phải hết giờ thì họ có lẽ đã trở thành những Tử Thần đầu tiên tự giết chính mình.

Tách ra rồi.

Biến thành hai người rồi.

Zommari kinh ngạc thất sắc, đồng thời biết đây tuyệt đối là tình báo cực kỳ quan trọng, Tử Thần thế mà có năng lực hợp thể này, hai Tử Thần bình thường hợp thể xong lại đạt được chiến lực tầm cỡ Phá Diện, tuyệt đối không thể coi thường.

Chạy.

Không chút do dự, phải để Lam Nhiễm đại nhân biết tình báo này, nên Zommari phát động Sonido biến mất trong chớp mắt, hắn chạy cực nhanh, muốn báo cáo tình báo ngay lập tức.

Chương 1046

Trong Hư Dạ Cung, Đệ Ngũ biến mất, mọi người nghi hoặc một lúc rồi cũng không để ý, họ còn nghi ngờ Yammy bị bắt là do Nnoitra bán đứng tình báo, giờ hắn biến mất nghĩa là sợ tội bỏ trốn.

Tōsen Kaname mặt không cảm xúc, hắn thì thở phào một cái, làm nằm vùng áp lực quá lớn, hắn sắp bạc cả tóc rồi.

Luồng linh áp chấn động Hư Quyển trước đó khiến các Phá Diện cảm thấy không ổn, thực ra đó cũng là mục đích của Đỗ Lan, chính là để lũ Phá Diện không yên phận này biết tay, phải bóp chết vọng tưởng của lũ Phá Diện từ trong bóng tối, ban phát cho chúng sự sợ hãi.

Đỗ Lan đôi khi sẽ nghĩ hay mình tìm thế giới nào đó đóng vai đại BOSS một phen.

Đúng là rất có cảm giác, tìm một thế giới sắp sụp đổ rồi làm đại BOSS quậy phá nghe cũng thú vị.

Dĩ nhiên Đỗ Lan cũng chỉ nghĩ vậy thôi, chứ bảo hắn làm chuyện xấu thật thì hắn đúng là không quen.

Thế giới náo nhiệt mới thú vị, thế giới chết chóc im lìm thì chẳng có gì hay ho cả.

Zommari không dừng bước chạy thẳng tới trước mặt Lam Nhiễm, kể lại tường tận những gì mình mắt thấy tai nghe.

Lại là Đỗ Lan.

Trước đó Ulquiorra trở về báo cho Lam Nhiễm rằng Tử Thần đã sớm chuẩn bị và xuất hiện một nhóm kỳ quái do Tử Thần lập ra, Đỗ Lan cũng ở trong đó.

Giờ Đỗ Lan lại trực tiếp tiến vào Hư Quyển, Lam Nhiễm không hiểu nổi vì sao Đỗ Lan cứ phải đối đầu với mình.

Điều Lam Nhiễm cần chỉ là đưa bản thân lên tầm cao hơn, trên đường đi gây ra bao nhiêu bi kịch cũng chẳng phải vấn đề hắn bận tâm.

Hắn chỉ muốn đạt được sức mạnh, đơn giản rõ ràng.

Hắn thực sự không hiểu vì sao Đỗ Lan lại đối đầu với mình, nghĩ đến thực lực thâm bất khả trắc của Đỗ Lan, Lam Nhiễm nhíu mày, hắn nghĩ đến một khả năng: Đỗ Lan đã sở hữu sức mạnh nên không muốn sức mạnh đó bị chia sẻ ra ngoài.

Mục tiêu của Lam Nhiễm không nghi ngờ gì chính là đạt được sức mạnh chỉ thần linh mới có, bất chấp mọi giá.

Vậy thì thần linh nhất định không cam lòng giao ra sức mạnh, nên mới để Đỗ Lan tới ngăn cản mình, chỗ nào cũng đối đầu với mình.

Lam Nhiễm chỉ có thể nghĩ như vậy mới hiểu được hành vi của Đỗ Lan, vì Đỗ Lan dường như chẳng làm gì cả mà chỉ chuyên môn nhắm vào hắn, Lam Nhiễm phải tìm ra nguyên nhân, hắn không tin một cường giả như Đỗ Lan lại vì những vong hồn vô tội mà không ngừng gây khó dễ cho mình.

Nếu là vì vong hồn, Đỗ Lan hoàn toàn có thể giữ hắn lại ở Thi Hồn Giới, Lam Nhiễm không hề nghi ngờ thực lực của Đỗ Lan.

Nên nếu Đỗ Lan muốn báo thù thì cơ bản không cần thả hắn đi.

Thả hắn đi rồi lại hết lần này tới lần khác thử thách rồi làm hắn buồn nôn, Lam Nhiễm bị Đỗ Lan làm cho phát ngán.

Vốn dĩ hắn đã chuẩn bị xong kế hoạch, nhưng Đỗ Lan cứ thế này khiến kế hoạch của hắn khó mà thực thi.

Giờ lại xuất hiện thêm một năng lực hợp thể, có thể khiến sức mạnh Tử Thần tăng vọt đến mức chiến đấu được với Phá Diện.

Lam Nhiễm bừng tỉnh, dường như Đỗ Lan cố ý phô diễn sức mạnh cho hắn xem, mục đích là để hắn hối hận về những gì mình đã làm, để bảo cho hắn biết thứ hắn theo đuổi cơ bản chẳng hề hiếm lạ.

Quả nhiên Đỗ Lan tồn tại chỉ để làm mình buồn nôn, Lam Nhiễm nghĩ thầm.

Tuy nhiên Đỗ Lan không thể làm lung lay quyết tâm của hắn: Sớm muộn gì ta cũng sẽ đoạt lấy sức mạnh của ngươi, Đỗ Lan, ngươi quá vướng mắt rồi.

Lam Nhiễm có một kế hoạch là thông qua mồi nhử để thu hút bộ đội chủ lực của Tử thần đến Hư Quyển, sau đó hắn sẽ đích thân dẫn đại quân tiến về hiện thế, lấy toàn bộ thị trấn Không Tọa Đinh làm vật tế để chế tác Vương Kiện.

Thực tế, nếu tính toán về chiến lực, bộ đội Phá Diện của Lam Nhiễm đã có thể đối đầu trực diện với Hộ Đình Thập Tam Đội, còn việc có thắng được hay không lại là chuyện khác.

Sở dĩ phải dùng kế điệu hổ ly sơn, một phần vì Lam Nhiễm cẩn thận, mặt khác hắn cũng không cho rằng chỉ dựa vào Phá Diện là có thể thắng được Hộ Đình Thập Tam Đội.

Dù sao Hộ Đình Thập Tam Đội cũng là sự tích lũy ngàn năm, nhân tài lớp lớp, số người có khả năng chiến đấu nhiều hơn Phá Diện.

Đương nhiên, trong nguyên tác, khi Lam Nhiễm cuối cùng đích thân ra tay, hắn đã xử lý những Phá Diện còn sống sót trước, theo lời hắn thì những Phá Diện đó đã hết giá trị lợi dụng.

Có lẽ các nhân vật phản diện đều não tàn như vậy, đối với những thuộc hạ đã vào sinh ra tử vì mình, bọn họ toàn dùng phong cách chim hết thì cất cung, thỏ chết thì hầm chó.

Không chỉ có Lam Nhiễm, mà vị đế vương của Vô Hình Đế Quốc sau này là Hữu Cáp Ba Hách cũng có phong cách y hệt, vừa ra tay là giết sạch thuộc hạ trung thành, sau đó diễn màn kịch độc chiến quần hùng, rồi cuối cùng thảm bại dưới sự vây hãm của mọi người.

Hành vi tự tìm cái chết này của phe phản diện thật sự rất khó hiểu, tự chặt đứt tay chân mình rồi một thân một mình chiến đấu với tiểu đội nhân vật chính, có thú vị không.

Đây gọi là tự tin đến mức nghịch thiên.

Hiện tại Lam Nhiễm vẫn chưa có ý định vứt bỏ Phá Diện, vì hắn còn đang dung hợp Băng Ngọc, cần người làm chân sai vặt, cũng cần Phá Diện thu hút sự chú ý của Tử thần.

Nhân vật khó đối phó nhất vẫn là một người: Đỗ Lan.

Lam Nhiễm có thể khinh thường chỉ số thông minh của tất cả mọi người, nhưng không thể khinh thường sức mạnh của Đỗ Lan.

Thực tế, dù Lam Nhiễm không hề xem nhẹ sức mạnh của Đỗ Lan, nhưng hắn vẫn đánh giá thấp anh ta.

Hắn vạn lần không ngờ rằng Đỗ Lan lại cài cắm gián điệp ngay bên cạnh hắn để giám sát từng cử động.

Phải biết rằng khi Lam Nhiễm rời khỏi Thi Hồn Giới, hắn không hề để lại bất kỳ tay chân nào, vẩy tay áo đi mà không để lại gì cả.

Cho nên hiện tại mọi toan tính của hắn đối với Thi Hồn Giới đều là phiến diện, không hề biết Thi Hồn Giới sẽ ứng phó ra sao.

Kể từ khi Lam Nhiễm gỡ bỏ lớp ngụy trang, trí thông minh của hắn dường như cũng nhanh chóng bị cơ bắp đại não lấn át, có lẽ vì sức mạnh chí tôn đã nằm trong tầm tay nên hắn bắt đầu lơ là việc bố trí cục diện.

Hắn trốn trong Hư Dạ Cung một mình viết kịch bản điệu hổ ly sơn, nhưng chưa từng nghĩ xem kế hoạch của mình có lừa được lão hồ ly ngàn năm ở Thi Hồn Giới hay không, cứ thế tự mình tiến hành kế hoạch.

Lam Nhiễm là vậy, nhưng Đỗ Lan thì không.

Dù đã thuộc làu cốt truyện, anh vẫn để Đông Tiên Yếu làm nằm vùng giám sát động tĩnh của Lam Nhiễm, đảm bảo không có bất ngờ xảy ra.

Dù sở hữu thực lực có thể miểu sát Lam Nhiễm, Đỗ Lan vẫn không quên đạo lý làm người không được kiêu ngạo, lúc cần cẩn thận thì phải cẩn thận, không được tự cao tự đại.

Sự thật là trong nguyên tác, kế hoạch điệu hổ ly sơn của Lam Nhiễm chỉ thành công một nửa.

Hắn quả thực đã nhốt được một bộ phận các Đội trưởng Tử thần ở Hư Quyển, nhưng dã tâm của hắn đối với Không Tọa Đinh đã bị Tổng đội trưởng thấu triệt.

Khi Lam Nhiễm tiến quân tới hiện thế, Tổng đội trưởng đã dẫn các Đội trưởng khác chờ sẵn, thậm chí còn dùng bí pháp di dời toàn bộ Không Tọa Đinh vào Hư Quyển để tạm tránh mũi nhọn của Lam Nhiễm, giúp Tử thần và Phá Diện có thể toàn lực đại chiến tại hiện thế mà không cần lo lắng về việc phá hủy thành phố.

Có thể nói trong lúc Lam Nhiễm không hay biết, Tổng đội trưởng đã nắm thóp tất cả và đưa ra đối sách, khiến kế hoạch của Lam Nhiễm không thể tiến hành thuận lợi.

Lam Nhiễm hoàn toàn không hay biết, tuy nhiên hắn cũng không quan tâm, vì hắn tự tin sức mạnh của mình đủ sức đánh bại tất cả Tử thần.

Lam Nhiễm là một kẻ tự đại đến mức tự phụ, cũng giống như việc hắn chưa bao giờ sử dụng Vạn Giải, vì hắn tự phụ cho rằng chỉ cần Thủy Giải là đủ giải quyết kẻ thù. cũng giống như việc hắn không để lại nhãn tuyến, vì hắn cho rằng thực lực của mình có thể san bằng cả Thi Hồn Giới.

Hắn chính là một phản diện kiêu ngạo, mục trung vô nhân như thế.

Đến mức đôi khi Đỗ Lan cảm thấy Lam Nhiễm căn bản không cần đến Phá Diện, hắn hoàn toàn có thể trốn vào một góc, hoàn toàn làm chủ Băng Ngọc rồi tiến hóa hoàn mỹ, sau đó mới tái xuất quét sạch tất cả.

Việc hắn thống trị Hư Dạ Cung bây giờ có lẽ chỉ là để bù đắp cho mấy trăm năm sống uất ức trước đó mà thôi, chẳng có ý nghĩa gì cả.

Trong mắt Lam Nhiễm vĩnh viễn chỉ có sức mạnh, mọi thứ khác đều là hư vô.

Cũng chính vì vậy mà sự tồn tại của Đỗ Lan mới càng thêm chướng mắt, khiến Lam Nhiễm không thể ngó lơ.

Yếu.

Lam Nhiễm gọi Đông Tiên Yếu đến.

Đối mặt với một Đỗ Lan cường thế, Lam Nhiễm tự phụ cũng bắt buộc phải tính toán lại: Yếu, thân phận của ngươi ở Thi Hồn Giới vẫn chưa bị lộ, cho nên ta hy vọng ngươi có thể giúp ta hoàn thành một việc.

Đông Tiên Yếu nghiêm mặt, lúc này hắn đã Hư hóa, ngụy trang rất thành công: Ngài cần tôi làm gì.

Ta cần ngươi thâm nhập Thi Hồn Giới, tìm ra bí mật về kỹ thuật hợp thể mà Đỗ Lan đã dạy cho đám Tử thần.

Lam Nhiễm muốn Đông Tiên Yếu làm gián điệp.

Chơi trò Vô Gian Đạo à.

Đông Tiên Yếu thầm nghĩ đã muộn rồi, Lam Nhiễm à, ngươi sẽ phải trả giá cho sự tự phụ của mình.

So sánh giữa Lam Nhiễm và Đỗ Lan, Đông Tiên Yếu cảm thấy Đỗ Lan còn đáng sợ hơn.

Chương 1047

Lam Nhiễm tuy rất lợi hại nhưng quá tự phụ.

Còn Đỗ Lan nhìn có vẻ lông bông, nhưng thực tế làm việc vô cùng cẩn thận, có thể nói là kín kẽ như bưng.

Anh ta làm loạn ở Thi Hồn Giới khiến từ bình dân, quý tộc đến Tử thần đều gà bay chó sủa, nhưng cuối cùng họ lại không thể nói Đỗ Lan sai, vì hành động của anh ta quan tâm đến lợi ích của mọi giai cấp.

Ngay cả chuyện gián điệp, Đỗ Lan cũng đã ra tay trước.

Bây giờ Lam Nhiễm mới thấy Đỗ Lan khó giải quyết rồi phái mình đi nằm vùng, e rằng tương lai của ngươi không còn nữa đâu.

Hoạt động tâm lý của Đông Tiên Yếu chỉ diễn ra trong thoáng chốc, sau đó hắn gật đầu đồng ý: Tôi có thể thử, nhưng tôi nghĩ mình cần một lý do mất tích hợp lý.

Ngươi có thể nói là bị Kính Hoa Thủy Nguyệt của ta khống chế ở Hư Quyển để săn đuổi Đại Hư, cung cấp dược liệu sản sinh Phá Diện cho ta.

Lam Nhiễm nói.

Đông Tiên Yếu gật đầu, hắn không quan tâm lắm, vì dù sao hắn cũng là gián điệp của Đỗ Lan, về gặp Đỗ Lan rồi nói thật là được, tìm cái cớ chẳng qua chỉ là cái cớ mà thôi.

Đi nhanh về nhanh.

Lam Nhiễm dặn dò.

Kỹ năng hợp thể rất quan trọng, vì Lam Nhiễm đã nghĩ ra một cách để vĩnh viễn loại bỏ Đỗ Lan đồng thời khiến mình mạnh hơn, đó chính là dung hợp Đỗ Lan, nuốt chửng anh ta.

Đỗ Lan à Đỗ Lan, ngươi đang từng chút một lộ ra át chủ bài của mình, cũng là cho ta cách để chiến thắng ngươi, Lam Nhiễm cười lạnh nghĩ thầm.

Đỗ Lan vẫn chưa biết tham vọng của Lam Nhiễm lại lớn như vậy, chỉ vì biết được chuyện hợp thể mà đã muốn nuốt chửng mình.

Lúc này anh đang trị liệu vết thương trên đầu cho Ny Lộ.

Con gái con lứa mà để lại sẹo trên trán thì xấu lắm.

Tuy nhiên, việc trị lành vết sẹo cũng đồng nghĩa với việc Ny Lộ khôi phục lại ký ức của người trưởng thành.

Ny Lộ khi là trẻ con không nhớ ký ức hình thái người lớn, nhưng Ny Lộ hình thái người lớn lại nhớ hết ký ức lúc là trẻ con.

Cho nên sau khi vết sẹo biến mất và ký ức khôi phục, Ny Lộ nhớ lại tất cả, ánh mắt trở nên trong trẻo hơn hẳn, tính cách cũng đại biến.

Một cô bé vốn vô tâm vô tư nay lại trở thành một cô bé trầm ổn, kín tiếng.

Đúng vậy, Ny Lộ tuy đã khôi phục ký ức nhưng cơ thể vẫn không khôi phục, vẫn là một cô bé.

Sao lại không đáng yêu nữa rồi.

Đỗ Lan cảm thấy Ny Lộ lúc ồn ào náo nhiệt đáng yêu hơn nhiều, Ny Lộ khôi phục ký ức rồi thì quá yên tĩnh.

Ny Lộ dùng đôi mắt to tròn nhìn Đỗ Lan, cô nhớ người đàn ông này đã nhận nuôi mình khi mình mất trí nhớ.

Cô thậm chí đã gọi anh ta là ba mấy lần liền.

Tính theo tuổi tác, chính Ny Lộ cũng không nhớ mình sinh ra ở thời đại nào, nhưng cô chắc chắn mình già hơn Đỗ Lan, nên cô cảm thấy mình bị hớ nặng.

Đỗ Lan dùng ngón tay chọc vào má bánh bao của Ny Lộ: Con gái à, ta đã trị khỏi cho con rồi, sao con lại trở nên lầm lì thế này.

Cái vẻ vô tâm vô tư lúc trước của con đâu rồi.

Nói rồi anh lấy bánh ngọt ra: Nào, gọi ba đi, cái này sẽ thuộc về con.

Ny Lộ không nhúc nhích, chỉ tiếp tục nhìn.

Cô nhớ hết mọi chuyện sau khi gặp Đỗ Lan, biết anh không phải người xấu, nhưng đột nhiên làm con gái người ta thì thật sự có gánh nặng tâm lý.

Thế này không ổn, con gái nhà mình đứa nào đứa nấy đều lầm lì, Đỗ Lan cảm thấy sự nghiệp giáo dục của mình thật thất bại: Cười cái coi, cười một cái nào.

Ny Lộ tiếp tục trưng ra bộ mặt không cảm xúc nhìn Đỗ Lan, rồi lên tiếng: Anh nên biết thân phận của tôi, tôi là Phá Diện, không thể làm con gái anh được.

Sao lại không được, tôi bảo được là được.

Đỗ Lan không vui, mình vừa giúp Ny Lộ khôi phục ký ức, không ngờ Ny Lộ phiên bản trưởng thành lại không chịu nhận người cha này.

Bế Ny Lộ lên, Đỗ Lan xoa má cô bé: Con gái à, ta biết có thể con thấy ta không lớn tuổi bằng con, nhưng con nhìn nhầm rồi đấy, tuổi của ta lớn hơn con gấp mấy trăm, mấy ngàn lần cơ.

Làm cha con là dư xài luôn.

Tuy vẫn còn chút gượng gạo, nhưng đây không phải lần đầu Ny Lộ nhỏ được Đỗ Lan bế.

Ký ức của cô bé nhỏ khiến Ny Lộ cảm nhận được sự ấm áp đã mất từ lâu.

Ny Lộ nhỏ thực sự rất thích cha, đặc biệt thích đồ ăn ngon của cha.

Có lẽ có một người cha cũng không phải chuyện xấu, mình có thể tha hồ làm nũng.

Ny Lộ nói: Tôi vẫn sẽ để Ny Lộ nhỏ tiếp tục làm con gái anh.

Ny Lộ lớn cảm thấy mình chiếm dụng cơ thể đứa trẻ này là không nhân đạo, nên để Ny Lộ nhỏ tiếp tục tận hưởng vòng tay của người cha thì hơn.

Tình trạng của Ny Lộ hiện giờ đúng là phân liệt nhân cách, một bên là tính cách trẻ thơ, một bên là tính cách người lớn trưởng thành, cùng sống trong một cơ thể nhưng cách hành động hoàn toàn khác nhau.

Ny Lộ lớn sẵn sàng nhường lại cơ thể, cũng coi như là thừa nhận thân phận của Đỗ Lan rồi, chỉ là cô cảm thấy Ny Lộ nhỏ cần cha hơn mình.

Hơn nữa, ký ức của Ny Lộ nhỏ được chia sẻ với Ny Lộ lớn, cô chỉ cần quan sát trong bóng tối là được, không cần thiết phải cướp đi hạnh phúc của Ny Lộ nhỏ.

Thật là thấu tình đạt lý, đúng là con gái ngoan của ta mà.

Rắc một cái, tay Đỗ Lan lại bị Ny Lộ cắn chặt.

Đỗ Lan thầm nghĩ song trọng nhân cách cũng không tệ, mình vẫn chưa có đứa con gái bị bệnh tâm thần nào cả.

Thấy đại nhân chữa khỏi vết thương mà hình dáng vẫn không đổi, Phái Tiết và Đông Đức Kháp Tạp rất vui mừng, tiếp tục cùng Ny Lộ chơi trốn tìm, mà không biết rằng thực tế hai nhân cách của Ny Lộ đã có thể chuyển đổi mượt mà.

Đỗ Lan còn tặng cho Ny Lộ một chiếc vòng tay, nếu hiện màu xanh dương thì là Ny Lộ nhỏ, màu xanh lá cây thì là Ny Lộ lớn.

Đương nhiên nếu Ny Lộ lớn hấp thụ linh áp biến thân thành đại tỷ ngực khủng thì cái vòng đó hết tác dụng, nó chủ yếu dùng để phân biệt giữa Ny Lộ trẻ con và Ny Lộ trưởng thành khi không biến thân.

Trong khi Đỗ Lan đang vui vẻ vì nhận nuôi được một cô bé song trọng nhân cách, Đông Tiên Yếu đã tìm đến anh và truyền đạt mục đích của Lam Nhiễm.

Về việc Lam Nhiễm muốn biết bí mật hợp thể, Đỗ Lan không hề tỏ ra bất ngờ, đương nhiên anh cũng không ngờ rằng Lam Nhiễm thực chất muốn nuốt chửng mình để đạt được sức mạnh tối thượng.

Hợp thể có nhiều cách, ví dụ như nhảy múa, ví dụ như dùng khuyên tai hợp thể.

Đỗ Lan giải thích từng cái cho Đông Tiên Yếu, còn bắt Nhất Hộ và Luyến Thứ, Phái Tiết và Đông Đức Kháp Tạp làm mẫu diễn thị.

Lúc này Nhất Hộ và Luyến Thứ mới biết Đỗ Lan cứ luôn mồm nói gián điệp thực sự chính là Đông Tiên Yếu, cả hai đều cảm thán Đỗ Lan thâm bất khả trắc, hoàn toàn không biết Đội trưởng Đông Tiên trở thành người của anh từ khi nào.

Nhảy múa và khuyên tai, nhảy múa thì đã thấy rồi, Đông Tiên Yếu hỏi về chuyện khuyên tai.

Hiệu quả của khuyên tai hợp thể là vĩnh viễn, nên tôi không khuyến khích sử dụng.

Tuy nói vậy nhưng Đỗ Lan vẫn lôi đôi khuyên tai ra khoe: Đây là đồ tốt đấy.

Băng Ngọc.

Lam Nhiễm nhìn thấy mặt dây chuyền của khuyên tai hợp thể cũng là những viên châu tròn, tự nhiên nghĩ ngay đến Băng Ngọc.

Khuyên tai hợp thể trở thành Băng Ngọc có khả năng khiến hai người hợp thể.

Đỗ Lan thầm nghĩ mình còn chưa định dùng Băng Ngọc mạo danh khuyên tai hợp thể đâu, nhưng cũng có thể thử xem sao: Tóm lại chỉ cần hai người mỗi người đeo một chiếc khuyên tai hợp thể, họ sẽ hợp thể với nhau.

Vốn dĩ khuyên tai hợp thể có tác dụng vĩnh viễn, nhưng theo thiết lập bổ sung của Dragon Ball Super, hợp thể vĩnh viễn chỉ áp dụng cho Giới Vương Thần, người ngoài Giới Vương Thần dùng khuyên tai chỉ duy trì được một tiếng, hiệu quả của khuyên tai đã bị yếu đi.

Tuy nhiên đôi khuyên tai Đỗ Lan lấy ra là tác phẩm của chính anh, hiệu quả vẫn là vĩnh viễn.

Đông Tiên Yếu gật đầu liên tục, hắn đã quá quen với việc Đỗ Lan luôn có đồ tốt rồi, những đạo cụ do Đỗ Lan chế tạo luôn thần kỳ như vậy, không thể dùng lẽ thường để lý giải.

Đôi khuyên tai này, ngươi cứ cầm về đưa cho Lam Nhiễm đi, để hắn biết tay của tôi.

Đỗ Lan cũng không quên tranh thủ lúc nào cũng phải làm Lam Nhiễm tức chết.

Để hắn làm việc xấu, để hắn toan tính người khác, Đỗ Lan muốn Lam Nhiễm biết rằng làm việc ác sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Đông Tiên Yếu quay người định đi, Đỗ Lan kéo hắn lại: Đừng vội đi chứ, ngươi về phục mệnh nhanh như vậy sẽ khiến Lam Nhiễm nghi ngờ đấy.

Đông Tiên Yếu nghĩ cũng phải, mình mất tích lâu như vậy mà lấy được thông báo và đạo cụ quan trọng dễ dàng thế thì không ổn, nên dừng chân lại định đợi vài ngày rồi mới về.

Dạo này Lam Nhiễm đang bận gì.

Hắn vẫn luôn bế quan, hơn nữa luôn sắp xếp nhiệm vụ riêng lẻ cho các Phá Diện, tôi cũng không rõ hắn định làm gì, nhưng chắc chắn là sắp ra tay với hiện thế, vì có Phá Diện đang chuẩn bị ổn định Hắc Khang, đó là lối thông đến hiện thế, số lượng không ít, có thể vận chuyển lượng lớn Phá Diện.

Đông Tiên Yếu nói.

Nghe tin Lam Nhiễm thực sự định đưa quân tới hiện thế, Nhất Hộ ngồi không yên nữa, người nhà của cậu đều ở đó mà: Lam Nhiễm rốt cuộc định làm gì.

Đương nhiên là việc hắn thạo nhất rồi, tổn nhân lợi kỷ.

Đỗ Lan cười nói: Không Tọa Đinh là vùng đất quý, các Tử thần ở Thi Hồn Giới đều biết đó là Trọng Linh Địa.

Lam Nhiễm coi trọng nơi đó như vậy, nghĩ cũng biết hắn bắt đầu bành trướng rồi, muốn thử xem bản lĩnh của mình đến đâu.

E rằng hắn muốn tái tạo Vương Kiện.

Luyến Thứ và Đông Tiên Yếu đều hít một hơi lạnh, rõ ràng họ cũng từng nghe qua tin đồn về Vương Kiện.

Một cây số vuông Trọng Linh Địa và mười vạn linh hồn, đó chẳng khác nào một cuộc đại thảm sát.

Lam Nhiễm sao có thể làm như vậy.

Luyến Thứ nghiến răng.

Nhất Hộ vẫn chưa hiểu, Lộ Kỳ Á bên cạnh với sắc mặt khó coi không kém đã giải thích cho cậu Vương Kiện là gì và cấu thành như thế nào.

Chương 1048

Sau khi nghe xong, cậu vẫn không dám tin Lam Nhiễm thực sự dám làm vậy: Nhưng đó chỉ là tin đồn, chưa có ai chứng minh được cả.

Rõ ràng Lam Nhiễm muốn trở thành người đầu tiên ăn cua rồi.

Đỗ Lan nói: Nhưng các cậu cũng có thể yên tâm, Lam Nhiễm hiện tại thường xuyên thăm dò Trọng Linh Địa, e rằng Tổng đội trưởng cũng đã thấu hiểu mục đích của hắn rồi, ông ấy chắc chắn sẽ có chuẩn bị.

Tổng đội trưởng là người tinh đời, Lam Nhiễm thèm thuồng Trọng Linh Địa lộ liễu như vậy, chỉ cần vận dụng trí tưởng tượng là biết hắn muốn gì.

Ước chừng chỉ có Lam Nhiễm hiện tại là vẫn đang tự lừa mình dối người, cho rằng mình vẫn có thể lừa dối tất cả Tử thần như trước đây ở Thi Hồn Giới, cho rằng mục đích cuối cùng của mình không ai hay biết.

Mọi người đều đã trở mặt rồi, sao có thể không đề phòng và chú ý chứ.

Vài ngày sau, Đông Tiên Yếu mang theo khuyên tai hợp thể trở về Hư Dạ Cung.

Họ không nghi ngờ gì chứ.

Khi tôi hỏi Đỗ Lan, anh ta không hề do dự mà nói hết kỹ thuật hợp thể cho tôi.

Anh ta nói hợp thể có hai cách, một là vũ điệu hợp thể tạm thời, hai là sử dụng khuyên tai.

Đông Tiên Yếu mặt không cảm xúc nói.

Đúng là phong cách của Đỗ Lan, thích khoe khoang.

Cầm lấy đôi khuyên tai, Lam Nhiễm thầm nghĩ trời giúp ta rồi, việc nuốt chửng Đỗ Lan sẽ càng thêm tự tin.

Đỗ Lan, ngươi sẽ bị giết chết bởi chính tính cách tự đại của mình.

Về phần vũ điệu hợp thể mà Đông Tiên Yếu nói, Lam Nhiễm chỉ bảo hắn dạy cho đám Phá Diện, đứa nào muốn hợp thể thì cứ đi tập cái điệu nhảy đó, dù sao trên con đường sức mạnh, chúng đều là quân cờ thí.

Tuy nhiên Phá Diện đều rất kiêu ngạo, chúng căn bản không thèm nhảy cái điệu mất mặt đó, chúng đều cho rằng đây chẳng qua là Đông Tiên Yếu bị người ta lừa mà thôi, nên chẳng có tên Phá Diện nào chịu nhảy múa cả.

Thực tế thì Nhất Hộ và Luyến Thứ cũng không muốn nhảy, hiện tại họ đang nhìn Đỗ Lan mà hỏi tội: Đội trưởng Đỗ Lan, đã có khuyên tai hợp thể rồi, sao chúng tôi vẫn phải nhảy cái điệu hợp thể xấu hổ đó, ngại chết đi được.

Nhất Hộ bày tỏ nhảy múa không phải gu của mình.

Luyến Thứ cũng gật đầu đồng ý với Nhất Hộ, hiếm khi hai người họ đạt được sự thống nhất.

Khuyên tai hợp thể quý giá nhường nào, dùng cho các cậu chẳng phải lãng phí sao.

Đỗ Lan nói tỉnh bơ.

Vậy sao anh lại đem khuyên tai hợp thể tặng cho Đội trưởng Đông Tiên.

Hắn đưa khuyên tai cho Lam Nhiễm không phải khiến sức mạnh của Lam Nhiễm mạnh hơn sao.

Nhất Hộ hỏi.

Cái gã tự đại như Lam Nhiễm sẽ không tìm người hợp thể đâu, hắn luôn cho rằng chỉ có bản thân mình mới có thể đứng trên đỉnh cao sức mạnh, sao có thể cùng người khác hợp thể để chia sẻ sức mạnh đó được.

Tuy nhiên lần này Đỗ Lan đã tính sai, vì Lam Nhiễm đã quyết định lấy Đỗ Lan làm mục tiêu.

Hậu bối cảm thấy Đỗ Lan nói cũng có lý, nhưng vẫn không cam lòng tiếp tục nhảy múa.

Được rồi, tiếp tục huấn luyện đi.

Đỗ Lan thầm nghĩ đã đến lúc này rồi mà còn kén cá chọn canh gì nữa.

Tại hiện thế, Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp theo mệnh lệnh của Lam Nhiễm chuẩn bị bắt giữ Tỉnh Thượng Chức Cơ để làm mồi nhử dụ kẻ địch đến Hư Quyển.

Lam Nhiễm tự cho rằng mình đã nắm được khả năng nuốt chửng Đỗ Lan, nên muốn tiếp tục kế hoạch tà ác của mình.

Tuy nhiên ở hiện thế có nhóm tổ chức Akaki ngăn cản, nhiệm vụ của Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp không hề dễ dàng, phải bắt được Tỉnh Thượng Chức Cơ về Hư Quyển mà lại không thể lặng lẽ rời đi, quả là có độ khó.

Lần này Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp vẫn mang theo một trợ thủ giúp đỡ, đến với nhân gian đã lâu không gặp, tên Phá Diện đó giống như Nha Mật, không nhịn được mà há miệng nuốt chửng linh hồn của con người xung quanh, thành công thu hút sự chú ý của tổ chức Akaki.

Sau đó Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp chơi chiêu dương đông kích tây, dùng trợ thủ làm mồi nhử thu hút tổ chức Akaki, còn mình thì lén lút đi bắt Tỉnh Thượng Chức Cơ.

Tuy nhiên hành vi như vậy không qua mắt được Đội phó Đội 8 vốn rất tinh tế, Y Thế Thất Tự là một cô nàng đeo kính, Đội trưởng của cô chính là kẻ lười biếng nổi tiếng Thi Hồn Giới Kinh Lạc Xuân Thủy.

Y Thế Thất Tự với tư cách là một thành viên được cài cắm vào tổ chức Akaki để giám sát Đỗ Lan, công việc của cô rất thất bại, vì Đỗ Lan đã dẫn theo ba Tử thần biến mất không dấu vết ngay trước mặt cô, đến tận bây giờ vẫn chưa xuất hiện, căn bản là không giám sát được gì.

Tuy nhiên với tư cách là một thành viên của Akaki, Y Thế Thất Tự cảm thấy việc tổ chức Akaki điều tra ở hiện thế là rất cần thiết, e rằng Lam Nhiễm thực sự muốn nhúng tay vào hiện thế.

Lần này Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp lại xuất hiện, thực sự khiến Thất Tự cảm thấy không ổn, vì kẻ địch chia quân hai đường rõ ràng là không có ý tốt: Phó đội trưởng Tước Bộ, tôi đi đuổi theo tên Phá Diện kia.

Đội trưởng Phách Thôn Tả Trận, ông đi cùng cô ấy.

Chú Tước Bộ đảm nhiệm vai trò người phụ trách Akaki khi Đỗ Lan vắng mặt.

Người ở thế giới này luôn rất tự tin, đặc biệt là trước khi ra tay ai cũng không nghĩ mình sẽ thua.

Tử thần cũng vậy mà Phá Diện cũng vậy, luôn tự tin như thế, chưa đến phút cuối vĩnh viễn không biết kết quả.

Ngươi lợi hại, ta còn lợi hại hơn ngươi, hoặc là ngươi vẫn có thể lợi hại hơn nữa, nhưng ta vẫn chưa phát huy hết sức mạnh, ngươi thế mà còn giấu nghề.

Nhưng không sao, ta vẫn còn chiêu đại tuyệt kỹ cuối cùng.

Đánh nhau cơ bản là theo kịch bản này, cuối cùng ai hết máu trước thì người đó thua.

Và mỗi lần chuyển ngoặt trong trận đấu đều giống như kết cục vậy, khiến khán giả vô cùng ngán ngẩm.

Cho nên ngay cả Phó đội trưởng cũng có tự tin đối mặt trực diện với Phá Diện.

Tỉnh Thượng Chức Cơ còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra đã bị một anh chàng Phá Diện đẹp trai bắt giữ, cô rất muốn nói với đối phương rằng mình đã có người trong mộng.

Tỉnh Thượng Chức Cơ vẫn luôn thầm yêu Hắc Khi Nhất Hộ, họ quen nhau từ nhỏ cộng thêm việc Nhất Hộ tạo cảm giác rất đáng tin cậy, khiến cô thiếu nữ thiếu thốn tình thương từ nhỏ nảy sinh thiện cảm với Nhất Hộ.

Nói về thân thế của Tỉnh Thượng Chức Cơ thì hoàn toàn có thể đem đi thi đấu giải nhà nghèo vượt khó được rồi, cha mẹ cô là hạng cặn bã luôn bạo hành anh em Tỉnh Thượng, sau đó còn bỏ đi biệt tích, để lại hai đứa trẻ nhỏ tự dựa vào nhau mà sống.

Vì nguyên nhân này, tính cách của Tỉnh Thượng Chức Cơ cũng khá trầm mặc, ở trường kiểu con gái như vậy rất dễ bị bắt nạt.

Hồi đi học, Tỉnh Thượng Chức Cơ thậm chí bị những kẻ bắt nạt cắt phăng mái tóc dài tuyệt đẹp, từ đó trở đi cô rất ác cảm với các loại phụ kiện tóc.

Người anh trai đi làm kiếm tiền nuôi gia đình không hề phát hiện ra cảnh ngộ thê thảm của em gái ở trường, trong lúc không hay biết đã tặng cho em gái một chiếc kẹp tóc.

Lần đó anh em Tỉnh Thượng đã cãi nhau một trận kịch liệt, Tỉnh Thượng Chức Cơ cảm thấy uất ức bỏ nhà ra đi, cũng chính tối hôm đó anh trai ra ngoài tìm em gái thì bị xe đụng.

Khi Tỉnh Thượng Chức Cơ tìm thấy anh trai, anh ấy đã không qua khỏi, đưa anh trai đến bệnh viện Hắc Khi gần đó chính là lúc Tỉnh Thượng Chức Cơ và Hắc Khi Nhất Hộ quen nhau.

Đêm đó, Tỉnh Thượng Chức Cơ mất đi anh trai, trở nên trắng tay.

Tuy nhiên cũng từ đêm đó, cô không còn oán trời trách người nữa mà trở nên lạc quan hơn, cô muốn gánh vác cả mạng sống của anh trai để mỉm cười đối mặt với cuộc đời.

Cô để lại tóc dài, kết giao được những người bạn gái, thậm chí còn học được một môn Không Thủ Đạo mạnh mẽ để đối kháng với các đàn chị bắt nạt mình.

Tuy cuộc sống rất gian khổ, nhưng nhân sinh quan của Tỉnh Thượng Chức Cơ đã khác trước.

Tiếp đó là tiếp xúc với Tử thần, thức tỉnh Hoàn Hiện Thuật, trở thành cộng sự của Nhất Hộ, từ đối tượng được bảo vệ trưởng thành thành người bảo vệ kẻ khác.

Lịch sử trưởng thành của thiếu nữ này còn khúc chiết ly kỳ hơn cả Nhất Hộ, nếu viết lại câu chuyện, Tỉnh Thượng Chức Cơ chắc chắn là nhân vật chính.

Cũng chính vì những trải nghiệm thăng trầm của thiếu nữ đã khiến Hoàn Hiện Thuật của cô cực kỳ mạnh mẽ.

Cái gọi là Hoàn Hiện Thuật chính là năng lực của con người có thể sử dụng các kỹ xảo linh áp, thông thường cần thông qua các khí cụ mà người thi thuật trân trọng làm vật dẫn, là một loại sức mạnh từ tư niệm.

Hoàn Hiện Thuật rất hiếm gặp, mà Hoàn Hiện Thuật của Tỉnh Thượng Chức Cơ còn hiếm gặp hơn nữa.

Hoàn Hiện Thuật thông thường chỉ là kỹ xảo, nhưng Hoàn Hiện Thuật của cô lại là sáu linh hồn sống động, những linh hồn sinh ra từ Hoàn Hiện Thuật, cái này mới thực sự lợi hại.

Vì năng lực của thiếu nữ rất đặc thù, Lam Nhiễm mới nhắm trúng điểm này để dùng cô làm mồi nhử dụ địch thâm nhập, hắn tin rằng ngay cả Tổng đội trưởng cũng sẽ không ngó lơ năng lực của Tỉnh Thượng Chức Cơ.

Tỉnh Thượng Chức Cơ bày tỏ mình chẳng hiểu sao lại có người đến bắt mình, cô có làm gì đâu.

Y Thế Thất Tự đến muộn một bước, Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp đã kẹp lấy cô thiếu nữ mở Hắc Khang, bắt đi một con tin nhân loại ngay trước bàn dân thiên hạ.

Khốn kiếp, đây chính là mục đích của Phá Diện sao.

Tuy không biết tại sao họ lại bắt Tỉnh Thượng Chức Cơ, nhưng tuyệt đối không phải vô cớ, Lam Nhiễm chắc chắn đang mưu tính chuyện gì đó rất tà ác: Phải lập tức báo cáo với Tổng đội trưởng.

Tại Hư Quyển, Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp kẹp Tỉnh Thượng Chức Cơ ngang hông xuất hiện ở sa mạc, trên mặt hiện lên một tia nghi hoặc, chẳng phải mình nên quay trực tiếp về Hư Dạ Cung sao.

Tại sao lại tới sa mạc này.

Có quen cô ấy không.

Một giọng nói vang lên phía sau Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp.

Quay người lại, hắn nhìn thấy một nhóm người lạc quẻ hoàn toàn với sa mạc, có Tử thần, có Hư, có người lớn, trẻ con, đàn ông và cả phụ nữ.

Nhưng Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp nhận ra thiếu niên tóc ngắn màu cam: Hắc Khi Nhất Hộ.

Không ngờ hắn lại một lần nữa đụng độ Hắc Khi Nhất Hộ.

Chương 1049

Cậu Nhất Hộ.

Tỉnh Thượng Chức Cơ cũng không ngờ tới, lập tức kêu lên: Cứu tớ với.

Bạn Tỉnh Thượng.

Thằng khốn kia, mau bỏ bạn tao xuống.

Hắc Khi Nhất Hộ thấy Phá Diện ra tay với bạn mình thì nổi trận lôi đình: Nếu mục tiêu của mày là tao thì cứ nhắm vào tao này.

Thả cô ấy ra.

Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp quan sát tình hình hiện tại, nhận ra mình dường như không cần phải sợ, đối phương chỉ là vài Tử thần và Đại Hư mà thôi, nên quay người định đi, phớt lờ Hắc Khi Nhất Hộ.

Đứng lại.

Nhất Hộ tức giận, một người lù lù thế này đang nói chuyện, chẳng lẽ tên Phá Diện đó bị điếc à.

Bỏ Tỉnh Thượng xuống.

Không thèm quan tâm, tiếp tục đi.

Khốn kiếp, giải phóng linh áp, Nhất Hộ lao lên.

Nhất Hộ cẩn thận, tên đó rất lợi hại.

Mọi người đều đã thấy Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp đại chiến với Kiếm Bát, chiến lực của hắn cao hơn họ rất nhiều, điều đó khiến người ta tuyệt vọng: Nếu không ổn, chúng ta hợp thể đi.

Hắc Khi Nhất Hộ từ phía sau Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp vung một nhát chém, hụt, vì Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp đã dùng Hưởng Chuyển di động tới phía trước hơn hai mươi mét, Tỉnh Thượng Chức Cơ vẫn bị hắn kẹp nách.

Chậc, lại thêm một tên thích làm màu, Đỗ Lan cảm thấy người ở thế giới Tử thần không thể sống bình thường một chút được sao.

Tại sao cứ phải làm màu như vậy.

Thế là Đỗ Lan ra tay, Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp chỉ cảm thấy dù mình đi thế nào cũng không xê dịch được nữa, sa mạc dưới chân như đang lùi lại, dù hắn có tăng tốc thế nào cũng vô dụng.

Tên Phá Diện một lần nữa sử dụng Hưởng Chuyển, Đỗ Lan sử dụng kỹ năng Bắt.

Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp quay về vị trí ban đầu ngay trước mặt Đỗ Lan.

Lần này hắn mới nhận ra trong đám người bị hắn coi thường có cao thủ, ánh mắt khóa chặt vào Đỗ Lan: Không phải Hư cũng chẳng phải Tử thần, linh áp của ngươi rất kỳ lạ.

Xem ra hắn đã xác định là Đỗ Lan đang giở trò.

Bỏ cô gái đó xuống, nói chuyện tử tế, họa may ngươi còn có đường cứu.

Đỗ Lan nói.

Ngươi muốn cứu người sao.

Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp hỏi, nếu Đỗ Lan nói đúng vậy thì sẽ là kẻ thù.

Đỗ Lan cảm nhận được bầu không khí căng thẳng từ đối phương: Ngươi ngay cả Kiếm Bát còn không đánh lại, chẳng lẽ còn muốn giao thủ với sư phụ của hắn là ta sao.

Kiếm Bát.

Không biết.

Chính là gã cuồng chiến đấu mà ngươi từng giao thủ ở hiện thế lúc trước đấy.

Nghe thấy thân phận của Đỗ Lan, Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp không còn dám khinh thường nữa: Tên của ngươi.

Chắc hẳn ngươi cũng đã nghe qua, Lam Nhiễm có lẽ cũng đã nhắc đến ta, ta tên là Đỗ Lan.

Quả nhiên là anh ta, Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp cũng thắc mắc từ khi nào Tam Giới lại xuất hiện một nhân vật lợi hại như vậy, hóa ra người trước mặt chính là Đỗ Lan kẻ bị ngài Lam Nhiễm coi là cái gai trong mắt sao.

Nhìn sơ qua đúng là không thấu đáo được: Ngươi rất mạnh.

Mạnh hơn ngươi, cho nên nếu muốn giữ mạng thì bỏ Tỉnh Thượng Chức Cơ xuống.

Đưa cô ta về là nhiệm vụ của ta.

Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp không hề có ý định từ bỏ nhiệm vụ của Lam Nhiễm: Muốn cứu cô ta thì phải bước qua xác ta.

Cái gọi là cứu một con người thì phải giết một tên Phá Diện sao.

Đỗ Lan cười: Ngươi đúng là coi cái chết nhẹ tựa lông hồng nhỉ, chẳng lẽ ngươi thực sự không sợ sao.

Sống thì có gì vui, chết thì có gì khổ, sắc mặt Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp bình tĩnh, như đang phê phán thế giới, thống trách cái Hư Quyển vô hình này, cái nhân thế vô tâm này, cái Thi Hồn Giới vô tình này.

Thế giới này dường như đã khiến Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp thất vọng, nên sống và chết cũng chỉ là một trạng thái, chẳng có ý nghĩa gì.

Đúng là heo chết không sợ nước sôi.

Đỗ Lan đưa ra một lời nhận xét cực kỳ thiếu đòn cho khí chất siêu nhiên kia.

Bỏ bạn Tỉnh Thượng xuống, nếu mày muốn chiến đấu thì tìm tao đây này.

Hắc Khi Nhất Hộ xông ra, Trảm Nguyệt chỉ vào Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp thách thức.

Tuy nhiên trong mắt vị Thập Nhận thứ 4 này, Hắc Khi Nhất Hộ không đáng nhắc tới, đây là kết luận hắn rút ra sau khi quan sát trận chiến của Nhất Hộ và Nha Mật, hắn cũng đã báo cáo với Lam Nhiễm như vậy.

Lúc này chiến lực của Hắc Khi Nhất Hộ thực sự không khiến Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp hứng thú, hắn tiếp tục phớt lờ Nhất Hộ mà nhìn Đỗ Lan.

Khốn kiếp.

Hắc Khi Nhất Hộ tức điên, mình dù gì cũng từng xông pha Thi Hồn Giới, bị phớt lờ hết lần này đến lần khác khiến cậu thực sự nổi giận: Bỏ bạn tao ra.

Linh áp tăng vọt: Vạn Giải.

Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp lúc này mới nhìn về phía Nhất Hộ, không chút gợn sóng: Đối phó với ngươi, ta thậm chí không cần dùng đến Trảm Phách Đao.

Đúng là sự khinh miệt trắng trợn.

Nhất Hộ tức phát điên.

Đỗ Lan vẫy tay bảo Nhất Hộ bình tĩnh: Nhất Hộ, chiến lực của cậu đúng là không bằng hắn, nên trấn định một chút.

Rồi anh nói với tên Phá Diện: Ngươi có thể không nể mặt Hắc Khi

Nhất Hộ, nhưng ngươi phải nể mặt ta.

Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp, ta đây từng ngồi cùng bàn ăn cơm với Lam Nhiễm đấy, chẳng lẽ ngươi không sợ ta đi mách lẻo với Lam Nhiễm, bảo hắn thanh lý môn hộ sao.

Kể từ khi Lam Nhiễm nhắc đến ta, thì ngươi nên biết quan hệ giữa ta và Lam Nhiễm thân thiết đến mức nào.

Mọi người ngã ngửa, họ cứ tưởng Đỗ Lan sẽ ra tay, không ngờ anh đột nhiên lại đi nhận vơ quan hệ.

Ai nấy đều thầm nghĩ Đỗ Lan nói ngược rồi, anh với Lam Nhiễm quan hệ rõ ràng là nước với lửa, sao lại thành thân thiết được.

Nhưng Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp là kiểu người không ăn cả mềm lẫn cứng, đe dọa không xong, nể tình cũng chẳng được, hắn chỉ nể mặt mỗi Lam Nhiễm.

Nên hắn mặt không cảm xúc nhìn Đỗ Lan, tỏ ý dù anh có ăn cơm với Lam Nhiễm thì cũng chẳng liên quan gì tới hắn.

Không nể tình chút nào như vậy, ngươi chắc chắn là không có tim rồi.

Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp đúng là không có tim, nhưng tâm linh đối với hắn không có ý nghĩa, cả thế giới này đối với hắn cũng không có ý nghĩa.

Vì Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp sinh ra đã là một dị loại, sau đó hắn định tự sát để trở về với hư vô, nhưng chính lúc đó mặt nạ vỡ ra khiến hắn trở thành Phá Diện nguyên sinh, tâm của hắn vốn đã chết rồi.

Hiện tại ngoài nhiệm vụ của Lam Nhiễm ra, hắn căn bản không tìm thấy bất kỳ ý nghĩa sống nào, tâm linh đã sớm khô cạn, không chút gợn sóng.

Cậu trai trẻ, hành tẩu giang hồ kiểu này là thiệt thòi lắm đấy.

Đỗ Lan ra dáng đàn anh: Ngươi đã là thủ hạ của Lam Nhiễm, nể tình ta và Lam Nhiễm là anh em chí cốt, thế này đi, ngươi cứ yên tâm giao cô gái này ra, rồi ta sẽ dạy ngươi cách lăn lộn trên giang hồ.

Cái gọi là người trong giang hồ, thân bất do kỷ, ra đời quan trọng nhất là chữ Nghĩa.

Cái gì với cái gì vậy, Nhất Hộ sắp ngất xỉu đến nơi, Đội trưởng Đỗ Lan à, cứu người là trên hết anh đừng có mà múa mép nữa.

Tuy nhiên Tỉnh Thượng Chức Cơ bị bắt giữ lại mở to mắt nhìn Đỗ Lan, cô có niềm tin vào Đỗ Lan nên hiện tại không làm loạn mà đứng xem náo nhiệt.

Sa mạc rất yên tĩnh, Ny Lộ cùng hai tên tùy tùng chơi trốn tìm đã đi xa.

Sau khi Đỗ Lan nói dối về mối quan hệ tốt đẹp với Lam Nhiễm, bầu không khí trở nên rất kỳ quặc.

Theo như Luyến Thứ biết, Đỗ Lan đúng là từng ăn cơm với Lam Nhiễm, nhưng hình như chỉ có một bữa.

Khi Lam Nhiễm phản bội, Đỗ Lan không ít lần nhắm vào hắn, giờ Đỗ Lan lại định dùng tình nghĩa một bữa cơm để thuyết phục bộ hạ của Lam Nhiễm, đúng là chuyện viễn tưởng.

Còn về việc Đỗ Lan nói ra đời phải dựa vào nghĩa khí, Luyến Thứ lại rất đồng tình, nhưng đám Phá Diện chắc không chuộng cái trò này.

Nhất Hộ nhịn không được nói: Đội trưởng Đỗ Lan, cứu người quan trọng hơn.

Đừng nóng nảy, tôi thấy cậu thanh niên này vẫn có thể cứu vãn được, không thể quơ đũa cả nắm bảo Phá Diện đều xấu, trong Phá

Diện cũng có người tốt mà, nhìn con gái Ny Lộ của tôi là ví dụ điển hình.

Nhưng hắn bắt bạn Tỉnh Thượng, hắn là tay sai của Lam Nhiễm, bọn họ đang mưu tính mục tiêu tà ác.

Bọn họ chính là người xấu.

Nhất Hộ nói.

Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp vẫn im lặng, nhưng trong ánh mắt cũng có chút không kiên nhẫn, tên Đỗ Lan này quá ồn ào: Muốn chiến thì chiến, không chiến thì ta đi đây.

Tóm lại là không giao người.

Đám trẻ các cậu thật thiên chân quá đi, thế giới này không chỉ có hai màu đen trắng.

Nếu chỉ có chiến đấu và nhẫn nhịn mới kết thúc được tranh chấp, thì thế giới này sẽ không có song thắng, không có cường cường liên thủ, cũng không có lý thuyết trò chơi phi không.

Các cậu còn trẻ thì nên đọc sách nhiều vào, đọc sách có lợi lắm, giúp mở mang tầm mắt, hiểu được cùng một vấn đề trên thế giới này cũng có thể có nhiều cách giải quyết khác nhau.

Ví dụ như bây giờ, tôi không muốn giết ngươi nhưng lại muốn cứu người, còn mục tiêu của ngươi là thà chết cũng phải bắt giữ con tin, vậy tại sao chúng ta không đổi một hướng tư duy khác.

Mọi người đều cạn lời nhìn Đỗ Lan, thầm nghĩ sao mà phiền phức thế, cứ đánh là xong mà.

Nên Đỗ Lan mới nói đám Tử thần và Phá Diện này thiếu giác ngộ tư tưởng, thời đại nào rồi mà lúc nào cũng chém chém giết giết, hèn gì Hư Quyển và Thi Hồn Giới mãi không phát triển nổi.

Hướng tư duy gì.

Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp lên tiếng, nếu có thể giúp hắn đưa con tin về an toàn thì tốt nhất.

Nếu ngươi thà chết để giữ con tin, kết quả cuối cùng là ngươi chết và con tin được cứu, cái giá ngươi phải trả là sinh mạng và mất con tin, còn cái giá của chúng tôi chỉ là tốn chút sức lực.

Ngươi lại không đồng ý dùng mạng của mình đổi lấy tự do cho con tin, vậy chúng ta có thể làm thế này: Tôi sẽ bảo vệ an toàn tính mạng cho con tin và cùng ngươi đi một chuyến, rồi đích thân đòi lại con tin từ Lam Nhiễm, như vậy ngươi sẽ không phải khó xử nữa.

Nhất Hộ, Luyến Thứ, Hủ Mộc Lộ Kỳ Á, ngay cả Tỉnh Thượng Chức Cơ cũng ngây người, có thể làm vậy sao.

Hình như là được.

Không hổ là cha của ngài Ny Lộ, thật đại lượng quá đi, không làm khó kẻ dưới thi hành công vụ, đích thân đối thoại với Lam Nhiễm, đây mới là phong thái của đại nhân vật chứ.

Phái Tiết không biết từ lúc nào đã quay lại, phát huy khả năng nịnh bợ mà tâng bốc Đỗ Lan lên tận mây xanh.

Tôi cũng đi.

Nhất Hộ cảm thấy đây cũng là một cách, dù sao sớm muộn gì cũng phải đối mặt với Lam Nhiễm, chi bằng chủ động xuất kích ngay bây giờ.

Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp thầm nghĩ mình còn chưa đồng ý mà, nhưng nghe qua có vẻ có lý, nhiệm vụ của hắn là đưa con tin về, nếu Đỗ Lan đi theo thì hắn sẽ làm được.

Nhưng làm vậy có phải là dẫn sói vào nhà không.

Bộ não nhỏ của Phá Diện bắt đầu hoạt động, cân nhắc lợi hại trong đề nghị của Đỗ Lan.

Điểm có lợi rất rõ ràng, đó là bản thân Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Điểm bất lợi là Lam Nhiễm sẽ phải trực tiếp đối mặt với Đỗ Lan, có thể gây đe dọa cho ngài Lam Nhiễm.

Nhưng nếu không đưa được con tin về, việc dung hợp Băng Ngọc của ngài Lam Nhiễm cũng sẽ bị ảnh hưởng, dường như dù cân nhắc thế nào cũng đều có ảnh hưởng bất lợi cho Lam Nhiễm.

Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp đột nhiên phát hiện Đỗ Lan ngay từ đầu đã đứng ở vị trí bất bại.

Tuy anh ta nói nhiều nhưng ngay từ đầu đã nắm thóp được Lam Nhiễm, sở dĩ anh ta nói nhiều lời vô ích như vậy hoàn toàn là vì anh ta căn bản không sợ ngài Lam Nhiễm, tự tin có thể cứu được con tin.

Làm sao bây giờ.

Chương 1050

Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp do dự.

Lần đầu tiên thấy Phá Diện do dự như vậy, Nhất Hộ và những người khác rất vui mừng, thầm nghĩ quả nhiên Đội trưởng Đỗ Lan chỉ cần dăm ba câu đã khiến Phá Diện rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, quá lợi hại.

Cảnh giới hoàn toàn khác biệt.

Phái Tiết nói: Cha của ngài Ny Lộ bất kể là về chiến lực hay cảnh giới tư tưởng đều hoàn toàn khác biệt, Nhất Hộ các cậu còn phải học tập nhiều.

Đi chỗ khác chơi.

Nhất Hộ thầm nghĩ cái con Đại Hư tấu hài này đừng có mà nhảy vào phá đám.

Đỗ Lan nhìn vẻ mặt khó xử của Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp, trong lòng vui như mở hội, thầm nghĩ đúng rồi, đó chính là cảm giác của sinh mệnh, sống là không ngừng đưa ra những lựa chọn, chắc hẳn lúc này Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp đang thấm thía sự gian nan và không dễ dàng của cuộc đời.

Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp, ngươi phải có niềm tin vào tình nghĩa một bữa cơm giữa Lam Nhiễm và ta.

Trước đây ta đã để hắn đào thoát khỏi Thi Hồn Giới cũng chính vì hắn từng mời ta ăn cơm, lần này cũng vậy, ta chỉ đơn thuần là muốn cùng cố nhân Lam Nhiễm ôn lại chuyện cũ, nếu có thể thì bảo hắn mời ta ăn thêm bữa nữa cũng không tệ.

Đỗ Lan ngụ ý sẽ không ra tay với Lam Nhiễm, Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp lúc này mới hạ quyết tâm: Đi theo ta.

Hắn quyết định dẫn Đỗ Lan về Hư Dạ Cung.

Lên đường thôi, Đỗ Lan thầm nghĩ đi cùng nhau nào, cả nhóm rầm rộ tiến về Hư Dạ Cung.

Giữa sa mạc là quần thể kiến trúc hùng vĩ mang phong cách Ba Tư, có thể thấy người dân Hư Quyển ăn không đủ no mặc không đủ ấm, nhưng kẻ thống trị Hư Quyển lại cực kỳ xa hoa, cuộc sống hủ bại, đúng là giai cấp tước hữu tà ác.

Có rất nhiều Phá Diện, số lượng canh gác cổng cũng không ít, thực tế quanh Hư Dạ Cung có rất nhiều đường hầm dưới lòng đất, bên trong cũng có nhiều Phá Diện sinh sống, Hư Dạ Cung này chính là pháo đài của Phá Diện.

Cảm nhận được linh áp của Tử thần, đám Phá Diện đều lộ vẻ mặt không thiện cảm, nhưng vì đây là người do Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp dẫn về nên chúng không tấn công ngay, chỉ vây quanh nhìn như nhìn khỉ trong vườn bách thú.

Hư Dạ Cung trọng địa, Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp, sao ngươi có thể dẫn cái đám không ra gì này về đây.

Người lên tiếng là một cô gái tóc đen buộc hai bên, đây là một trong các thị nữ của Lam Nhiễm.

Giọng điệu của cô ta rất không khách khí, có chút cậy sủng mà kiêu, dù gì Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp cũng là Thập Nhận thứ 4, chiến lực gấp mấy chục lần thị nữ kia.

Vị này là Đỗ Lan, cố nhân của ngài Lam Nhiễm.

Xin cô đi thỉnh thị ngài Lam Nhiễm, cứ nói Đỗ Lan muốn gặp ngài.

Đám Phá Diện xung quanh đồng loạt nín thở, bấy lâu nay nghe đồn ngài Lam Nhiễm lần duy nhất nếm trái đắng là do một Tử thần tên Đỗ Lan, chẳng lẽ là anh ta.

Đỗ Lan giữ nụ cười, khẽ gật đầu với đám Phá Diện đang mang nhiều biểu cảm khác nhau xung quanh.

Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp, cái tên này chắc không phải bị Tử thần đánh bại rồi nên mới dẫn bọn chúng vào Hư Dạ Cung đấy chứ.

Nói mau, đám Tử thần đã cho ngươi lợi lộc gì mà ngươi lại phản bội chúng ta.

Từ trong đám Phá Diện bước ra một tên tóc xanh răng nhọn, đó là Thập Nhận thứ 6 Cát Lực Mỗ Kiều: Không ngờ, thật không ngờ, cái tên lầm lì giả bộ nghiêm túc như ngươi cũng có ngày phản bội ngài Lam Nhiễm.

Tôi chỉ truyền lời thay anh ta thôi.

Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp rất bình tĩnh, không hề vì bị đồng liêu vu khống mà nổi giận.

Truyền lời.

Tử thần là kẻ thù của chúng ta, ngươi lại đi truyền lời cho Tử thần, đó chính là phản bội.

Cát Lực Mỗ Kiều là phái bạo lực, vừa nói vừa nhe móng vuốt, định cào chết nhóm người phía sau Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp.

Phái Tiết và Đông Đức Kháp Tạp sợ hãi ôm chặt lấy nhau, so với Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp thì họ mới là kẻ phản bội Hư Quyển thực sự.

Cát Lực Mỗ Kiều vừa xuất hiện, không khí lập tức trở nên căng thẳng.

Rõ ràng trong đám Phá Diện không có nhiều người điềm tĩnh như

Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp, nói cho cùng để trở thành Phá Diện, đa phần các linh hồn đều phải dẫm lên vô số xác linh hồn khác mà đi lên, làm sao có thể có tính tình tốt được, tuyệt đối là đám linh hồn giỏi đánh đấm nhất.

Tuy trước đây cũng có Thập Nhận, cũng có kẻ thống trị Hư Quyển, nhưng thời đại đó giống như thời Chiến Quốc hơn, mỗi Thập Nhận quản một vùng và không hề đoàn kết.

Lam Nhiễm xuất hiện thống nhất Hư Quyển, quy tụ Thập Nhận lại để làm chuyện lớn, khiến mũi kiếm của các Thập Nhận đều chỉ về hiện thế và Thi Hồn Giới.

Phá Diện đều đang xoa tay hầm hè chuẩn bị làm một mẻ lớn, nên tính tình càng thêm nóng nảy.

Để ta giết chúng.

Cát Lực Mỗ Kiều định ra tay.

Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp ngăn hắn lại.

Lúc này Đỗ Lan lại lên tiếng: Vị soái ca tóc xanh này, cậu nên khách sáo một chút đi.

Đợi lát nữa tôi và Lam Nhiễm ăn cơm ôn chuyện xong, cẩn thận tôi sẽ lấy cậu ra khai đao đầu tiên đấy, đến lúc đó bị Lam Nhiễm chém chết thì đừng trách tôi không nhắc trước.

Cũng chẳng ngại nói cho các cậu biết, tôi và lãnh đạo Lam Nhiễm của các cậu từng ngồi chung bàn ăn cơm, lại còn là hắn mời khách.

Các cậu mà không khách sáo với tôi, tôi sẽ bảo Lam Nhiễm không khách sáo với các cậu.

Thật là kiêu ngạo, đám Phá Diện thầm nghĩ đợi ngươi gặp được Lam Nhiễm, kẻ đầu tiên bị xử lý chính là ngươi.

Ngươi ngăn cản ngài Lam Nhiễm thoát khỏi Thi Hồn Giới, khiến ngài nếm trái đắng, chẳng lẽ còn có kết cục tốt đẹp sao.

Cát Lực Mỗ Kiều cũng tức đến bật cười: Ngươi là khách của ngài Lam Nhiễm, ta cũng muốn xem ngài Lam Nhiễm xử trí ngươi thế nào, biết đâu ngài sẽ ban ngươi cho ta, ta sẽ xé xác rồi nuốt chửng ngươi.

Đỗ Lan tỏ ý cứ chờ mà xem.

Lam Nhiễm hoàn toàn không ngờ phái Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp đi bắt con tin mà thế nào lại dẫn luôn Đỗ Lan về Hư Dạ Cung.

Hắn lập tức gọi Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp đến hỏi cho rõ, mới biết hóa ra Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp hạ cánh xuống sa mạc thì đụng độ Đỗ Lan.

Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp có một năng lực gọi là Cộng Nhãn Giới, tức là chia sẻ tầm nhìn với đồng bọn, hắn đã chia sẻ toàn bộ cảnh tượng sau khi gặp Đỗ Lan cho Lam Nhiễm.

Lam Nhiễm trầm mặc, nếu nói tất cả là trùng hợp thì cũng quá tình cờ đi, hắn thiên về giả thuyết việc Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp rơi xuống sa mạc chính là do Đỗ Lan giở trò: Ta biết rồi, Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp, ngươi làm tốt lắm, ngươi đã đưa được Tỉnh Thượng Chức Cơ về.

Nói thì nói vậy, nhưng trong lòng Lam Nhiễm đang có vạn con thảo nê mã chạy qua, Tỉnh Thượng Chức Cơ chỉ là mồi nhử thôi, không đưa về cũng chẳng sao, nhưng bây giờ lại dẫn cái gã ôn thần Đỗ Lan này tới Hư Dạ Cung, đúng là phiền phức.

Lam Nhiễm giật mình, chẳng lẽ mình đang khiếp sợ.

Chưa từng có một ai khiến hắn có cảm giác khó xử như vậy, hắn đang sợ hãi Đỗ Lan.

Hắn nghiến răng nghiến lợi, càng thêm kiên định quyết tâm trừ khử Đỗ Lan.

Anh em Phá Diện này, các cậu cũng đừng căng thẳng.

Sau khi tôi gặp lãnh đạo của các cậu, tôi nhất định sẽ đề xuất kiến nghị nâng cao đãi ngộ cho các cậu.

Đến lúc đó các cậu có thể nhận được nhiều linh tử hơn để tu luyện, còn có quần áo ấm hơn và thức ăn phong phú nữa.

Đám Phá Diện nhìn nhau ngơ ngác, không biết Đỗ Lan đột nhiên lên cơn điên gì.

Đỗ Lan cảm thấy vì phần lớn Phá Diện ở Hư Dạ Cung đều bị nhóm của anh thu hút tới, nên nhân cơ hội này gặp mặt hỏi thăm nhu cầu của mọi người luôn.

Cũng không biết Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp phải báo cáo bao lâu, rảnh rỗi thì cứ làm thôi.

Dù Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp đã nhốt bọn Đỗ Lan lại, nhưng cái khóa đó đối với Đỗ Lan chẳng là gì cả.

Anh tích cực vận động quần chúng Phá Diện hưởng ứng lời kêu gọi về một cuộc sống tươi đẹp, tuyên truyền với họ về việc anh là anh em của đại ca họ, và không ngừng nhấn mạnh điểm này, khiến một số Phá Diện đơn thuần tin rằng Đỗ Lan thực sự có khả năng tác động đến quyết định của Lam Nhiễm.

Ngài Lam Nhiễm muốn gặp ngươi.

Lần này người đến không phải cô nàng tóc hai bên, mà là một cô nàng tóc vàng ngắn, cũng là một thị nữ của Lam Nhiễm.

Lam Nhiễm cũng thật hủ bại đọa lạc, ở Thi Hồn Giới là một Đội trưởng tốt thế kia, sao tới Hư Quyển lại đọa lạc thành thế này.

Ngay cả thị nữ cũng có tới hai người, đúng là không biết xấu hổ.

Đỗ Lan tỏ vẻ thất vọng: Lát nữa gặp hắn, nhất định phải phê bình hắn thật nặng, một đồng chí tốt sao có thể ham mê hưởng lạc như vậy được.

Đám Phá Diện xung quanh thấy Đỗ Lan mặt dày vô sỉ như vậy đều muốn lao lên giết phăng anh ta đi, nhưng Lam Nhiễm muốn gặp Đỗ Lan nên họ không thể ra tay.

Tuy nhiên trong lòng họ đều đang nghĩ: cứ chờ đấy, ngài Lam Nhiễm nhất định sẽ hạ lệnh giết sạch các ngươi.

Trong cung điện rộng lớn, tám vị Thập Nhận còn sống chia ra đứng hai bên, Lam Nhiễm cao cao tại thượng, ngự trên vương tọa.

Cảnh tượng này sao mà quen thuộc thế nhỉ, cố nhân Lam Nhiễm à, anh còn nhớ lần đầu tôi gặp Tổng đội trưởng không.

Lúc đó các vị Đội trưởng cũng đứng thành hai hàng như thế này.

Chắc chắn anh muốn tôi hoài niệm chuyện cũ nên mới sắp xếp thế này, tôi cảm động quá.

Rõ ràng là muốn dằn mặt Đỗ Lan nên Lam Nhiễm mới triệu tập Thập Nhận, tiếc là chỉ có tám tên.

Nhìn cái bộ dạng bông đùa của Đỗ Lan, Lam Nhiễm lại thấy bực mình, chưa từng thấy ai mặt dày như gã này: Đỗ Lan, vẫn khỏe chứ.

Cũng tạm, nhưng tôi vẫn còn nhớ nhung khoảng thời gian anh mời khách ăn cơm đấy.

Khi đó tình hữu nghị giữa chúng ta nồng đượm như rượu, tuyệt vời như cao lương mỹ tửu, khiến người ta phải nhớ mãi không quên.

Lam Nhiễm, anh còn nhớ không.

Lam Nhiễm cười như không cười, từ trên cao nhìn xuống Đỗ Lan, hắn muốn xem trong hồ lô của Đỗ Lan đang bán thuốc gì: Đó đã là chuyện quá khứ rồi, hiện tại anh và tôi đã đứng ở hai chiến tuyến đối lập, đi trên hai con đường hoàn toàn khác nhau, trái ngược hoàn toàn.

Thập Nhận đều mang vẻ mặt nghiêm túc, nhưng lỗ tai ai nấy đều dựng lên để nghe ngóng câu chuyện giữa Lam Nhiễm và Đỗ Lan.

Thực tế thì chẳng có câu chuyện nào cả, nói đi nói lại cũng chỉ là một bữa cơm mà thôi.

Đồng chí nói thế thì khó nghe quá, đâu phải anh đổi kiểu tóc là chúng ta không cùng đường nữa, mọi người đều quen quá rồi, hà tất phải vậy.

Thôi được rồi, nếu anh không muốn ôn chuyện cũ thì tôi đi vào chủ đề chính.

Lần này tôi cũng không phải rảnh rỗi mà ghé thăm, thủ hạ Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp của anh bắt một cô gái loài người, tôi hy vọng anh nể mặt tôi mà thả cô ấy ra.

Cái gì mà gọi là nể mặt anh.

Chương 1051

Nếu mà nể mặt Đỗ Lan thì bây giờ Lam Nhiễm đã muốn giết chết anh rồi.

Tỉnh Thượng Chức Cơ có vai trò vô cùng quan trọng đối với ta.

Án ba năm trở lên, cao nhất là tử hình đấy Lam Nhiễm, anh phải nghĩ cho kỹ, dù có quan trọng đến đâu cũng phải xem xét rủi ro.

Ngươi lại nói nhăng nói cuội cái gì vậy.

Đỗ Lan lúc nào cũng nói những lời hắn không hiểu, nhưng Lam Nhiễm dù có là kẻ ngốc cũng biết đó tuyệt đối chẳng phải lời hay ho gì: Tóm lại ta sẽ không thả cô ta đi.

Vậy là anh thực sự không màng đến tình nghĩa một bữa cơm của chúng ta sao.

Ta đã nói rồi, chúng ta đã đối lập và đi trên những con đường khác nhau, con đường của ta sẽ không bị bất kỳ ai cản trở.

Lam Nhiễm tuyên bố, thẳng thừng không nể mặt.

Đỗ Lan lắc đầu: Hà tất phải tự ép mình vào đường cùng, anh không nghe câu thêm một người bạn là thêm một con đường sao.

Lam Nhiễm à, anh đang ép tôi phải nổi giận đấy.

Lam Nhiễm nhìn Đỗ Lan như muốn nói ngươi cứ nổi giận thử xem, thực tế hắn đã chuẩn bị sẵn Trảm Phách Đao, vì Đỗ Lan đã tự mình dâng xác đến tận cửa, vậy hắn cũng sẽ không khách khí nữa, lần này hắn sẽ nuốt chửng Đỗ Lan.

Trong Hư Dạ Cung, Lam Nhiễm tập hợp tám Thập Nhận còn lại để tiếp kiến Đỗ Lan, nhưng đôi bên vẫn chưa đạt được bất kỳ sự thống nhất nào về vấn đề con chất.

Lúc này bầu không khí vô cùng căng thẳng, Lam Nhiễm không lùi nửa bước, Đỗ Lan cũng chẳng chịu nhường phân hào.

Vốn dĩ ta cứ ngỡ dựa vào giao tình giữa hai ta, đã có thể coi là bạn bè.

Đỗ Lan bày tỏ sự thất vọng đối với Lam Nhiễm, vô cùng thất vọng, triệt để thất vọng.

Lam Nhiễm thầm nghĩ trong lòng, rõ ràng đôi bên giao thiệp chẳng qua cũng chỉ mới qua một bữa cơm, sau đó những gì Đỗ Lan làm lại khiến hắn hận thấu xương, giữa họ chỉ có thù oán chứ làm gì có tình nghĩa, Đỗ Lan thất vọng cái nỗi gì.

Nếu ngươi đã không nể mặt ta, vậy ta cũng chẳng cần nể mặt ngươi nữa.

Đỗ Lan không hề sợ Lam Nhiễm.

Nhưng lúc này, Lam Nhiễm bỗng đứng phắt dậy, chậm rãi bước xuống khỏi vương tọa, đi đến trước mặt Đỗ Lan: Ngươi có biết ngươi đáng ghét đến mức nào không.

Đỗ Lan thầm nghĩ chẳng lẽ Lam Nhiễm bây giờ muốn trực tiếp thổ lộ tâm can.

Tuy nhiên hắn lại quá rõ thủ đoạn của Lam Nhiễm, Lam Nhiễm đang sử dụng Kính Hoa Thủy Nguyệt.

Đỗ Lan nheo mắt lại, phát huy kỹ năng diễn xuất phối hợp với Lam Nhiễm một chút.

Thực tế trong mắt các Thập Nhận khác, Lam Nhiễm căn bản không rời khỏi vương tọa, Kính Hoa Thủy Nguyệt đã phát động, Lam Nhiễm sắp bắt đầu hành động rồi.

Nghĩ rằng Đỗ Lan cũng đã bị ảo giác khống chế, Lam Nhiễm đứng trước mặt Đỗ Lan bắt đầu kể lể sự chán ghét và bất mãn của mình đối với Đỗ Lan.

Nếu có thể, hắn thật sự rất muốn một kiếm đâm chết Đỗ Lan, nhưng hiện tại hắn có một phương thức tốt hơn.

Hợp Thể Nhĩ Hoàn.

Đỗ Lan cứ đứng đó, lẳng lặng nhìn Lam Nhiễm treo một chiếc bông tai lên tai mình.

Thật buồn nôn, Đỗ Lan sắp nôn đến nơi rồi, bản thân lại bị một gã đàn ông đeo bông tai cho.

Có điều giờ hắn cũng đã biết Lam Nhiễm rốt cuộc định làm gì, thì ra hắn muốn dùng Hợp Thể Nhĩ Hoàn để hợp thể với mình.

Quá tà ác, không được, Đỗ Lan tự bảo đây là tâm địa độc ác của Lam Nhiễm, mình không được suy nghĩ lung tung.

Muốn thôn phệ mình để đoạt lấy sức mạnh sao.

Lam Nhiễm cũng giỏi tưởng tượng thật, Đỗ Lan mắt quán mũi mũi quán tâm, cứ để Lam Nhiễm vui mừng một chút rồi sau đó mới cho hắn tuyệt vọng.

Đeo xong rồi, tinh thần Lam Nhiễm chấn động, sau đó tự đeo bông tai cho mình và giải khai Kính Hoa Thủy Nguyệt.

Thập Nhận kinh hãi, không biết Lam Nhiễm đã đứng trước mặt Đỗ Lan từ bao giờ, hơn nữa trên tai cả hai đều có thêm vật lạ.

Đỗ Lan, sức mạnh của ngươi sẽ thuộc về ta.

Lam Nhiễm cười lớn một tiếng, bá khí rò rỉ.

Đỗ Lan lùi lại một bước: Hợp Thể Nhĩ Hoàn.

Sau đó sắc mặt biến đổi lớn: Đông Tiên Yếu là người của ngươi.

Ha ha, Đỗ Lan, ngươi quá tự tin rồi, lúc nào cũng dễ dàng phơi bày át chủ bài, ngươi không phải là một tay chơi bài giỏi.

Bây giờ, hãy trở thành một phần của ta đi, Hợp Thể.

Thập Nhận trợn tròn mắt nhìn hai người ở giữa phát ra hào quang, sau khi chớp mắt, cả hai đã hợp nhất làm một, Lam Nhiễm và Đỗ Lan hợp thể thành công.

Lam Nhiễm giản trực không thể tin nổi cảm giác này, hắn biết Đỗ Lan rất mạnh, nhưng vạn lần không ngờ Đỗ Lan lại cường hãn đến mức này: Ta đã vượt qua Linh Vương.

Tuyệt đối không sai, Lam Nhiễm có thể cảm nhận rõ ràng tất cả sinh linh trong Tam Giới, sự thay đổi khô vinh của từng ngọn cỏ nhành cây, thậm chí có thể thấy Linh tử ngao du giữa thiên địa, loại sức mạnh này, đây chính là toàn bộ sức mạnh của Đỗ Lan sao.

Thật tuyệt vời, quá tuyệt vời.

Thập Nhận liên tục lùi bước, bởi vì Linh áp bộc phát trên người Lam Nhiễm không ngừng tăng lên, cả Hư Dạ Cung dường như biến thành biển Linh áp, dù là Phá Diện đỉnh cấp cũng khó lòng chống đỡ.

Vượt qua thời gian và không gian, nắm giữ vạn vật thế gian, cảm ứng sự biến hóa trong vũ trụ.

Chậm rãi đưa tay ra, Lam Nhiễm hiện tại đã kích động đến mức không thể kiềm chế, cả đời hắn truy cầu, mưu tính trăm năm tìm kiếm sức mạnh, hôm nay lại dễ dàng đạt được như vậy, hơn nữa còn vượt xa mong đợi, Ta nhìn thấy bản nguyên thế giới, cực hạn của vật chất, sự thay đổi của lực trường, tất cả các pháp tắc đều bày ra trước mặt ta, đây là sức mạnh còn mạnh hơn cả Linh Vương.

Nghĩ đến việc thế giới trong mắt Đỗ Lan trước đây vốn đã rõ nét và rực rỡ như thế này, rõ nét đến mức có thể thấy cả nhân quả luân hồi, rực rỡ đến mức không bỏ lỡ từng khắc từng giây, Lam Nhiễm liền cảm thấy phẫn nộ, sức mạnh của Đỗ Lan vĩ đại hơn cả Băng Ngọc, hạng người như Đỗ Lan căn bản không xứng sở hữu sức mạnh như vậy.

Nhưng giờ thì không sao nữa rồi: Ha, hiện tại những sức mạnh này đều thuộc về ta.

Sở dĩ Đỗ Lan thua ta, chỉ vì ta thông minh hơn ngươi.

Giơ tay đẩy nhẹ một cái, oanh.

Nửa tòa Hư Dạ Cung đã hóa thành hư không trước mặt Lam Nhiễm, Lam Nhiễm chỉ cảm thấy mình căn bản chưa hề dùng sức, nếu dùng sức thêm chút nữa, hắn có thể trực tiếp phá toái không gian.

Thập Nhận bị Linh áp vô tận của Lam Nhiễm áp chế căn bản không thể động đậy, còn trong nửa tòa Hư Dạ Cung tan hoang, vô số Phá Diện gào thét rên rỉ.

Lam Nhiễm cũng phát hiện mình quá kích động, nhưng hắn đã không thể đợi thêm nữa, hắn muốn trở về Thi Hồn Giới, hắn muốn quay lại một cách đầy mạnh mẽ: Các ngươi đã không còn tác dụng với ta nữa rồi.

Bản thân Lam Nhiễm đã có thể về Thi Hồn Giới đại phát dâm uy, cho nên khinh miệt Thập Nhận, chỉ một ánh mắt đã khiến Thập Nhận sợ đến mức gan mật đứt đoạn.

Những Phá Diện nhát gan thậm chí còn tử vong ngay tại chỗ.

Mở.

Hai tay Lam Nhiễm vươn ra, không gian trước mắt đột nhiên bị xé rách, Thi Hồn Giới đã ở ngay trước mắt.

Vết nứt không gian dài tới mười km, rạch ngang cả Tịnh Linh Đình, nhìn thấy những con phố quen thuộc, Lam Nhiễm không nhịn được mà bước ra một bước.

Cảm giác này chưa từng có, dường như chỉ cần hắn giậm chân một cái, Thi Hồn Giới sẽ phân băng ly tích.

Các Đội trưởng Hộ Đình Thập Tam Đội ở lại Thi Hồn Giới trợn mắt hốc mồm, bầu trời bị mổ xẻ, thế giới đối diện rõ ràng là Hư Quyển mà, chuông cảnh báo vang lên, tất cả Tử Thần đều chuẩn bị nghênh chiến.

Địch Ny Toa ngẩng đầu nhìn sức mạnh quen thuộc này, trầm mặc, chồng mình lại đang bày trò gì với Lam Nhiễm đây.

Lại dám cho Lam Nhiễm mượn sức mạnh, Đỗ Lan chẳng lẽ không biết Lam Nhiễm sẽ làm ra chuyện báo thù Thi Hồn Giới sao.

Tổng Đội Trưởng dùng Thuấn bộ đứng trước vết nứt không gian, ánh mắt khóa chặt Lam Nhiễm: Lam Nhiễm, ngươi thế mà còn dám quay lại.

Lùi xuống rồi thần phục đi, các ngươi không còn lựa chọn nào khác.

Lam Nhiễm lúc này khí thế đã đạt đến đỉnh điểm, tay nắm vô địch chi lực quay lại nơi từng nhẫn nhục phụ trọng, một luồng hào khí bỗng nhiên lăng vân nhi thượng, thế như chẻ tre không gì cản nổi.

Tổng Đội Trưởng cũng cảm nhận được Linh áp đáng sợ trên người Lam Nhiễm, sau khi tiến lại gần chỉ cảm thấy Linh tử xung quanh đặc quánh như máu, khó lòng di chuyển, chẳng lẽ đây cũng là sức mạnh của Băng Ngọc.

Lam Nhiễm, đây là Thi Hồn Giới, không đến lượt ngươi làm càn.

Tuy chấn kinh nhưng Tổng Đội Trưởng vẫn phải thủ hộ Thi Hồn

Giới: Vạn Giải.

Lũ kiến hôi, Lam Nhiễm liếc mắt nhìn Tổng Đội Trưởng đang vùng vẫy, khẽ búng tay một cái.

Trong chớp mắt, Tổng Đội Trưởng chỉ cảm thấy hình ảnh trước mắt đảo lộn, ngực mình đã gãy mấy chiếc xương sườn, một ngụm máu phun ra, giản trực không thể tin nổi thực lực của Lam Nhiễm lại mạnh đến mức phi di sở tư như vậy, chỉ động ngón tay đã đánh bay mình đi.

Lão vội vận khởi Linh áp để ổn định giữa chừng, không để va chạm mạnh với kiến trúc mặt đất, nhưng máu chảy như suối, Tổng Đội Trưởng trong nháy mắt như già đi mấy trăm năm: Lam Nhiễm.

Ngươi nên cảm ơn sự ngu xuẩn của Đỗ Lan, hiện tại ta mới thực sự biết sức mạnh mà hắn nắm giữ vĩ đại đến nhường nào, chỉ là hắn không biết vận dụng, không có một nội tâm mạnh mẽ dù sở hữu sức mạnh khổng lồ, chỉ biết suốt ngày tào lao, cuối cùng rơi vào kết cục bị ta thôn phệ.

Lam Nhiễm từ trên cao nhìn xuống Tổng Đội Trưởng và các Đội trưởng đang kéo đến: Nhưng ta và hắn không giống nhau, ta sẽ dùng sức mạnh này để tái thiết thế giới này.

Các ngươi chỉ có thể thần phục hoặc chết.

Có được sức mạnh của Đỗ Lan, Lam Nhiễm mạnh mẽ trở về, mạnh, mạnh, mạnh đến nghịch thiên, mạnh đến mức phong vân biến sắc, nhật nguyệt vô quang, thiên địa đảo huyền.

Những linh hồn bình thường ở Thi Hồn Giới dưới uy hiếp của Linh áp Lam Nhiễm đều nghẹt thở ngã gục, ngay cả Tử Thần cũng khó lòng duy trì, chỉ có những Tử Thần cấp Đội trưởng mới miễn cưỡng có năng lực đối kháng với luồng Linh áp đặc quánh này, nhưng chính họ cũng không biết mình có thể kiên trì được đến bao giờ.

Thấy Phó Đội trưởng và các đội viên của mình đều thống khổ vùng vẫy, Đông Sư Lang cũng đang rất khó chịu liền bay ra: Lam Nhiễm, ngươi rốt cuộc muốn làm gì.

Trở thành chủ nhân của Tam Giới.

Lam Nhiễm trước đây một lòng muốn có sức mạnh, hiện tại có được rồi liền muốn thử làm chủ nhân Tam Giới, dù sao hiện giờ hắn mạnh như vậy, thử một chút cũng chẳng sao.

Đáng ghét, hạng người như ngươi nếu trở thành chủ nhân Tam Giới chắc chắn sẽ khiến sinh linh đồ thán, ta tuyệt đối không công nhận.

Đông Sư Lang hét lớn: Vô Song Vạn Giải.

Lam Nhiễm thương hại nhìn lũ kiến hôi đáng thương này: Kiến hôi thì im lặng một chút cho ta.

Lòng bàn tay ấn xuống, giống như Như Lai Thần Chưởng từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt bao trùm cả Thi Hồn Giới dưới một áp lực vô hình.

Ngay cả Đông Sư Lang đang Vô Song Vạn Giải cũng lập tức nằm rạp giữa không trung không thể động đậy.

Các ngươi có phản đối cũng vô dụng, ta sau khi thôn phệ Đỗ Lan đã sở hữu toàn bộ sức mạnh của hắn, không gian Tam Giới đều do ta khống chế.

Lật tay lại một cái, áp lực vô hình hướng xuống biến thành một lực nâng hướng lên, đưa toàn bộ linh hồn trong Thi Hồn Giới lên độ cao trăm mét.

Sau đó Lam Nhiễm lại lật tay, lòng bàn tay hướng xuống một lần nữa, lực nâng biến mất, tất cả linh hồn đều rơi tự do, cú này có lẽ sẽ khiến các linh hồn ở tầng thứ tám của Thi Hồn Giới tan xác.

May mà Thi Hồn Giới cũng có người tài, Địch Ny Toa quả đoạn ra tay, khí khuếch tán ra đỡ lấy đám người đang rơi xuống.

Nàng nhíu mày ngước nhìn Lam Nhiễm, thầm nghĩ Đỗ Lan định chơi đến bao giờ.

Đỗ Lan hiện đang nấp một chỗ cười thầm, thấy Lam Nhiễm dùng sức mạnh của mình phong quang như vậy, thầm nghĩ bình thường mình có phải quá dễ gần không, rõ ràng mạnh thế này mà sao vẫn bị người ta khinh thường nhỉ.

Có thể quan sát phong cách của Lam Nhiễm một chút, xem hắn rốt cuộc sử dụng sức mạnh như thế nào.

Lam Nhiễm cũng chú ý đến Địch Ny Toa, hắn suýt quên mất Đỗ Lan còn có một người vợ, có thể trở thành bạn đời của một cường giả như Đỗ Lan, thực lực của Địch Ny Toa chắc chắn cũng không tầm thường: Người phụ nữ kia, ngươi muốn ngăn cản ta sao.

Địch Ny Toa lại đang liên lạc với Đỗ Lan, bảo Đỗ Lan nếu còn không ra tay đuổi Lam Nhiễm đi, nàng sẽ dùng đến bạo lực gia đình.

Đỗ Lan bảo Địch Ny Toa nếu nàng muốn ra tay thì đừng làm ở Thi Hồn Giới, hãy đến Vô Hình Đế Quốc mà làm.

Cái gọi là Vô Hình Đế Quốc chính là một không gian phản diện của Tịnh Linh Đình, đó là một không gian khổng lồ chứa đựng lượng Linh tử phong phú, nơi các Diệt Khước Sư thất bại trong cuộc chiến với Hộ Đình Thập Tam Đội ngàn năm trước đang ẩn náu chờ thời.

Chương 1052

Diệt Khước Sư chính là nghề nghiệp truyền thừa của gia tộc Thạch Điền Vũ Long, cũng là họ ngoại của mẹ Hắc Kỳ Nhất Hộ.

Diệt Khước Sư và Tử Thần đều lấy việc săn lùng Hư làm nhiệm vụ, điểm khác biệt là Tử Thần giết Hư là để siêu độ, giúp Hư trở về thành Linh tử, nhưng Diệt Khước Sư đúng như cái tên, trực tiếp diệt sát Hư không để lại một chút dấu vết nào.

Cho nên hành vi của Diệt Khước Sư ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự cân bằng tự nhiên, thiên sinh đã không hòa hợp với nghề nghiệp có tính phát triển bền vững như Tử Thần.

Ngàn năm trước có một Diệt Khước Sư tên là Hữu Cáp Ba Hách dẫn đầu đại quân tấn công Tịnh Linh Đình, đại chiến vô số hiệp với Hộ Đình Thập Tam Đội vừa mới hình thành và cuối cùng bại trận.

Hữu Cáp Ba Hách dẫn theo tàn dư Diệt Khước Sư trốn vào không gian phản diện của Tịnh Linh Đình ẩn náu, luôn tích lũy sức mạnh chờ ngày phản công, sự chờ đợi này đã kéo dài một ngàn năm.

Địch Ny Toa còn lạ gì tâm tư của Đỗ Lan, hắn là muốn để nàng vận động tay chân sẵn tiện phá hủy luôn Vô Hình Đế Quốc đang ẩn giấu.

Vậy ta không khách sáo nữa.

Bạo lực gia đình, bạo lực gia đình, Địch Ny Toa thậm chí còn có một tia hưng phấn, hiển nhiên trong quá trình chung sống với Đỗ Lan nàng cũng có không ít bất mãn, chỉ vì cân nhắc đến sự hòa thuận vợ chồng và vấn đề con gái nên mới kìm nén, hôm nay sẽ giải tỏa hết ra.

Trảm Phách Đao 47 xuất thế.

Quả nhiên rất mạnh, Lam Nhiễm nheo mắt cho rằng Địch Ny Toa không thể xem thường.

Địch Ny Toa nhìn Lam Nhiễm: Đi, chúng ta đến thế giới gương mà vận động gân cốt.

Nói đoạn giơ tay vung lên, một kiếm chém đôi Tịnh Linh Đình.

Các Đội trưởng đều không ngờ Địch Ny Toa lại đột nhiên vung kiếm hướng về phía Tịnh Linh Đình, không khỏi đại kinh thất sắc, nhưng sau đó mới nhận ra dường như Tịnh Linh Đình không hề bị phá hoại, chỉ là bị tách ra.

Dường như có mâu thuẫn, nhưng thực tế Địch Ny Toa chỉ một kiếm cắt đứt khe hở kết nối giữa Tịnh Linh Đình và không gian gương chứ không phá hoại Tịnh Linh Đình, giống như cắt đứt liên hệ giữa vật thể và cái bóng, nhưng cả vật thể và bóng đều giữ được sự vẹn toàn.

Lúc này Hư Quyển, Thi Hồn Giới, không gian Vô Hình Đế Quốc, ba không gian được kết nối bởi hai vết nứt không gian.

Địch Ny Toa thế mà cũng có năng lực vung tay xé rách không gian như vậy.

Lần này Lam Nhiễm buộc phải thận trọng, nhưng hắn không sợ hãi, chỉ cảm thấy hưng phấn, vì đây chính là cơ hội để hắn thực sự cảm thụ sức mạnh của Đỗ Lan.

Không gì tận hưởng bằng việc chiến đấu với đối thủ cùng đẳng cấp.

Nếu ngươi đã chọn xong nơi chôn thây cho mình, vậy ta sẽ không từ chối yêu cầu của ngươi.

Lam Nhiễm tiên phong bước vào Vô Hình Đế Quốc.

Đây là một thế giới đen kịt, kiến trúc duy nhất bên trong là quần thể Băng Chi Cung Điện hùng vĩ, lúc này các Diệt Khước Sư đang sinh sống ở Vô Hình Đế Quốc nhìn lên bầu trời bị xé rách mà trợn mắt hốc mồm, tự hỏi họ đang trốn rất tốt sao lại bị phát hiện.

Tiếp đó trên bầu trời u ám xuất hiện hai người, chính là Địch Ny Toa và Lam Nhiễm.

Lam Nhiễm cũng rất bất ngờ vì mình chưa từng phát hiện ra không gian này, nhưng không sao, hắn vẫn chưa hoàn toàn nắm vững sức mạnh của Đỗ Lan, sau này sẽ càng thêm thuần thục, không ai có thể che mắt được hắn: Người phụ nữ kia, ta đã có được sức mạnh của chồng ngươi, ngươi không thể nào đánh bại được ta đâu.

Địch Ny Toa mỉm cười: Cái đó chưa chắc đâu, được rồi, đừng nói nhảm nữa, ta đến đây.

Cho chừa cái tội lúc nào cũng kể chuyện cười nhạt.

Một kiếm đâm tới, nhanh hơn cả ánh sáng.

Lam Nhiễm vội vàng né tránh, thầm nghĩ người phụ nữ này nóng tính thật.

Đỗ Lan hãn nhan, hóa ra Địch Ny Toa cũng không thích mình kể chuyện cười nhạt sao, hắn thấy cũng khá thú vị mà.

Oanh.

Lam Nhiễm vừa mới ngỡ mình đã né được đòn tấn công, chỉ cảm thấy trước ngực đã bị rạch một vết thương, trong lòng đại kinh, sao có thể chứ.

Ngươi cũng quá coi thường sức mạnh mà vợ chồng ta nắm giữ rồi, ngươi tưởng ngươi giấu chồng ta đi là có thể sử dụng sức mạnh của huynh ấy sao.

Nực cười, ta và Đỗ Lan nắm giữ những sức mạnh này đâu chỉ vạn năm, chúng ta cũng chưa từng lơ là luyện tập, đây không phải là thứ ngươi có thể hiểu ngay được đâu, Lam Nhiễm.

Lam Nhiễm nghiến răng: Là không gian, ngươi đã giấu kiếm khí vào trong không gian, nhìn thì chỉ có một chiêu nhưng thực tế đã ra hai chiêu.

Quả nhiên mức độ thuần thục sức mạnh của đối phương vượt xa mình, nhưng không sao, kỹ xảo không đủ thì dùng sức mạnh bù đắp.

A.

Linh áp giải phóng ra đi, nhiều Linh áp hơn nữa, dù sao hắn cũng cảm thấy Đỗ Lan có dùng không hết Linh áp.

Không gian Vô Hình Đế Quốc đang rung chuyển, Hữu Cáp Ba Hách và Tinh Thập Tự Kỵ Sĩ Đoàn đứng giữa luồng Linh áp mênh mông, thầm nghĩ mình đâu có bế quan tỏa cảng, sao bên ngoài lại lòi ra những cường giả mạnh đến vậy.

Lam Nhiễm tấn công, lấy thủ đao làm kiếm, một nhát chém xuống.

Địch Ny Toa vội né tránh, đòn tấn công của Lam Nhiễm không dừng lại mà chém thẳng xuống Băng Chi Cung Điện bên dưới.

Không xong rồi, né ra.

Cảm nhận được Linh áp cuồn cuộn trong đòn tấn công, đám người Tinh Thập Tự Kỵ Sĩ Đoàn vội vàng tránh né, nhưng làm sao có thể dễ dàng né được.

Khi đòn tấn công của Lam Nhiễm va vào Băng Chi Cung Điện, cả tòa cung điện dường như bị thi triển ma pháp giảm tốc, bắt đầu sụp đổ từng chút một từ vị trí va chạm, không ngừng lan rộng.

Diệt Khước Sư tháo chạy, sự sụp đổ truy đuổi, dường như sự sụp đổ sẽ không dừng lại cho đến khi đuổi kịp các Diệt Khước Sư.

Cho đến khi cả tòa Băng Chi Cung Điện hoàn toàn biến thành một đống đá vụn, các Diệt Khước Sư đứng giữa không trung nhìn nhà cửa bị hủy mà bi phẫn đan xen, căm phẫn nhìn hai người trên cao.

Thành môn thất hỏa, ương cập trì ngư Cửa thành cháy lây cả cá dưới ao.

Nhưng điều đó căn bản chẳng ích gì, Lam Nhiễm và Địch Ny Toa vẫn đang giao thủ, tráo đổi vị trí công phòng với tốc độ nhanh hơn, uy lực chiến đấu vẫn đang thăng cấp.

Hữu Cáp Ba Hách sững sờ, loại sức mạnh này còn mạnh hơn cả cha hắn là Linh Vương, bản thân là con trai ruột của Linh Vương mà hắn cũng chưa từng thấy trận chiến hủy thiên diệt địa nào như thế này.

Đúng là hủy thiên diệt địa thật, không gian Vô Hình Đế Quốc đã xuất hiện rất nhiều vết nứt lớn nhỏ, không gian này e là sắp sụp đổ rồi.

Lam Nhiễm cảm nhận được áp lực cực lớn, tuy hắn luôn tự tin nhưng sức mạnh và kinh nghiệm chiến đấu của Địch Ny Toa tuyệt đối không thể xem thường, cộng thêm Địch Ny Toa có một thanh Trảm Phách Đao, điều này càng khiến Lam Nhiễm cảm thấy chật vật.

Mình cũng phải nghĩ cách triệu hoán Trảm Phách Đao ra thôi, Lam Nhiễm tâm niệm khẽ động, tay phải giơ lên nắm hờ: Đến đây, Trảm Phách Đao của ta.

Đối mặt với sự tấn công mãnh liệt của Địch Ny Toa, Lam Nhiễm cảm thấy áp lực như núi, vì thế liền triệu hoán Trảm Phách Đao của chính mình.

Linh áp tụ tập, những tàn tích kiến trúc bằng Linh tử trong không gian cũng đồng loạt bay lên, đồng thời bay tới còn có linh hồn chi lực của các Diệt Khước Sư.

Không xong rồi, hắn đang hấp thu sức mạnh của chúng ta.

Hữu Cáp Ba Hách đại kinh thất sắc, cơ nghiệp hắn chuẩn bị cả ngàn năm chẳng lẽ hôm nay đều bị kẻ đột ngột xuất hiện này hủy diệt sao.

Nhưng Lam Nhiễm không quan tâm, hiện tại hắn một lòng muốn có một thanh kiếm không thua gì Trảm Phách Đao 47, cho nên không ngừng tụ tập sức mạnh, thế giới cũng đáp lại nhu cầu của Lam Nhiễm, tận dụng toàn bộ những gì có thể lợi dụng trong không gian Vô Hình để rèn cho Lam Nhiễm một thanh tuyệt thế thần binh.

Đến rồi, đến rồi, Lam Nhiễm có thể cảm nhận rõ ràng thanh Trảm Phách Đao mạnh hơn cả Kính Hoa Thủy Nguyệt đang ứng đáp lại tiếng gọi linh hồn của mình sắp sửa diện thế: Đáp lại ta đi, đáp lại sự hiện diện mạnh nhất thế giới này đi, đáp lại đi.

Linh tử, Linh áp, linh hồn chi lực, tất cả tụ tập trong cơn lốc ở tay phải Lam Nhiễm, giống như được đưa vào máy trộn không ngừng nhào nặn, sau đó đúc khuôn thành hình.

Kiếm, là một thanh kiếm cực kỳ hoa lệ, thân kiếm dài ba thước ba, đốc kiếm và chuôi kiếm đều làm bằng loại dược liệu như ngọc bích thúy, vô cùng kiên cố nhưng lại ấm áp dễ chịu, thân kiếm không phải kim cũng không phải mộc hay thạch mà là một loại dược liệu phát quang kỳ lạ cấu thành, lưỡi kiếm nhanh không thể thấy, thân kiếm quý không thể tả.

Các Diệt Khước Sư mất đi sức mạnh quỳ rạp dưới đất ngước nhìn thanh trường kiếm cấu thành từ sức mạnh của mình, câm nín hồi lâu, sức mạnh của họ thế mà lại bị một thanh Trảm Phách Đao đoạt lấy, thật là sỉ nhục.

Hữu Cáp Ba Hách càng như ngũ lôi oanh đỉnh, lúc này hồn xiêu phách lạc, một ngàn năm nhẫn nhịn còn chưa kịp báo thù đã chờ được một kết cục thảm hại thế này, là một đời kiêu hùng sao có thể nhẫn nhịn.

Đây chính là Trảm Phách Đao mới của ta.

Khi gọi tên nó ra, Lam Nhiễm cảm thấy sức mạnh của mình có thể tiến thêm một bước nữa, hãy gọi tên nó đi: Tên của nó là Lam Hạo.

Thân kiếm hào quang rực rỡ, Lam Nhiễm hoàn thành Thủy Giải, kiếm không biến đổi nhưng Linh áp đã chực chờ làm nổ tung không gian này rồi.

Chạy thôi, Diệt Khước Sư vận khởi chút sức mạnh tàn dư cuối cùng thoát ra từ khe hở không gian thông với Tịnh Linh Đình, họ phải rời khỏi không gian đang sụp đổ này.

Hiện tại ngươi cũng có Trảm Phách Đao rồi, chiến đấu tiếp tục.

Địch Ny Toa đã lâu không được đánh sướng tay như vậy, nên trận chiến vẫn chưa kết thúc.

Các Tử Thần xung quanh Tịnh Linh Đình tuy không vào trong không gian nhưng đứng gần khe hở cũng có thể cảm nhận được kiếm khí và Linh áp rò rỉ ra, ai nấy đều thốt lên trận chiến này đã hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi hiểu biết, đây đã là trận chiến cấp độ vũ trụ rồi.

Còn về đám Diệt Khước Sư chạy từ bên trong ra tuy cũng khiến Tử Thần kinh ngạc, nhưng hoàn toàn không bằng sự kinh ngạc trước trận đại chiến giữa Lam Nhiễm và Địch Ny Toa trong không gian.

Địch Ny Toa quả nhiên rất mạnh, Lam Nhiễm cầm Trảm Phách Đao đối kiếm với đối phương, kiếm va vào nhau, khí kình khuếch trương vô hạn, không gian này đã chẳng còn lại gì, sức phá hoại từ trận chiến đã nghiền nát tất cả thành bụi phấn.

Nếu trận chiến này diễn ra trực tiếp tại Thi Hồn Giới, lúc này Thi Hồn Giới ước chừng cũng chẳng còn gì nữa.

Nhưng dù tàn khốc như vậy, trận chiến vẫn chưa kết thúc: Người phụ nữ kia, ngươi thật sự khiến ta kinh ngạc đấy.

Vốn tưởng sau khi có được sức mạnh của chồng ngươi ta đã thiên hạ vô địch, nhưng không ngờ vẫn còn một cường giả như ngươi, điều này lại khiến ta có thêm niềm vui vô tận sau khi đạt được sức mạnh.

Địch Ny Toa mỉm cười: Thực ra trước đây ta đã rất muốn đánh chồng mình như thế này rồi, lần này ngươi chịu thay huynh ấy, huynh ấy nhất định sẽ cảm ơn ngươi.

Nói xong vẫn mỉm cười, nhưng bả vai bỗng chốc biến mất, không, là tay phải và Trảm Phách Đao của nàng đồng thời biến mất, chỉ cảm thấy không gian xung quanh bỗng nhiên thêm vô số vết cắt, đây là Cao Tốc Kiếm mà Địch Ny Toa đã lâu không sử dụng.

Lam Nhiễm vội dùng kiếm chống đỡ, bị động ra kiếm, vụng về đuổi theo nhịp điệu của Địch Ny Toa.

A.

Những Tử Thần quan chiến ở đằng xa khe hở không gian phải bịt tai lại, âm thanh rung động của Cao Tốc Kiếm xuyên qua không gian vẫn có thể ảnh hưởng đến Thi Hồn Giới.

Theo kiếm của Địch Ny Toa ngày càng nhanh, không chỉ Thi Hồn Giới, mà cả Hư Quyển và Hiện Thế cũng bị chấn động.

Tổ chức Hiểu ở Hiện Thế cảm thấy cơ thể mình như rơi vào máy mát xa, toàn thân run rẩy.

Không chỉ họ, mà ngay cả kiến trúc ở Hiện Thế cũng rung chuyển.

Chương 1053

Mọi người cứ ngỡ là động đất, thi nhau chạy ra khỏi phòng đến những nơi trống trải, nhưng sự chấn động này tuyệt đối không phải chỉ đến từ dưới chân, mà là đến từ khắp tứ phía trên da thịt, dường như chỉ cần nơi nào tiếp xúc với không khí là có chấn động.

Kiếm Bát tướng quân, giọng của con biến đi đâu rồi.

Giọng của Bát Thiên Lưu cũng đang run bần bật.

Đây rốt cuộc là cái gì.

Kiếm Bát hoàn toàn không biết hiện tượng siêu nhiên này là thế nào.

Dường như có ai đó đang chiến đấu với tốc độ xuất kiếm cực nhanh.

Kiếm Bát cũng chỉ nói dựa theo kinh nghiệm, nhưng lão đã nói đúng.

Lúc này tại không gian Vô Hình Đế Quốc, Cao Tốc Kiếm của Địch Ny Toa đã nhanh hơn từng tầng một, nhanh đến mức khiến Lam Nhiễm cũng phải thất thần.

Không ổn, sao lại có thể nhanh đến mức này.

Đòn tấn công của Địch Ny Toa không chỉ nằm trên dòng thời gian hiện tại, mà đã nhanh đến mức chạm tới tương lai, Lam Nhiễm hiện tại phải đối mặt không chỉ là đòn tấn công hiện tại mà còn là những đòn tấn công đến từ tương lai.

Kiếm còn chưa xuất, đòn tấn công đã tới, đó chính là cực hạn kiếm pháp hiện tại của Địch Ny Toa.

Trong nháy mắt Lam Nhiễm đã bị đâm bị thương, liên tục lùi lại hai bước.

Ngươi thua rồi.

Địch Ny Toa nói.

Không, ta chưa thua, chưa thua.

Lam Nhiễm còn muốn vùng vẫy: Ta còn Vạn Giải.

Thua là thua, đàn ông chúng ta nên nhận thua cho đàng hoàng, đừng có vô liêm sỉ như thế.

Lam Nhiễm đột nhiên nghe thấy tiếng của Đỗ Lan, sau đó kinh hãi phát hiện ra Đỗ Lan căn bản không hề bị hắn thôn phệ, theo tiếng nói của Đỗ Lan, thứ sức mạnh thần thánh kia đang biến mất.

Không, đây là sức mạnh của ta, là sức mạnh thuộc về ta.

Tuy nhiên Hợp Thể Nhĩ Hoàn trên tai hắn đã xuất hiện vết nứt, nó sắp nói lời tạm biệt với Lam Nhiễm rồi.

Răng rắc, vươn vai một cái, Đỗ Lan trở lại.

Không.

Hắn không còn thấy quỹ đạo Linh tử, không thấy màu sắc quang phổ, không nghe thấy âm thanh Tam Giới, không cảm nhận được sự khô vinh của vạn vật, hắn đã ngã khỏi thần đàn, Lam Nhiễm chỉ cảm thấy linh hồn mình cũng biến mất cùng với sự mất đi của sức mạnh: Quay lại đây, sức mạnh của ta.

Được rồi, cho ngươi mượn nếm mùi vị một chút là được rồi, ngươi thật sự nghĩ ta dễ dàng bị ngươi thôn phệ thế sao.

Dễ dàng để ngươi nắm giữ sức mạnh rồi quay lại đánh vợ ta.

Ngươi mơ mộng hão huyền quá rồi đó.

Đỗ Lan cười khổ nói với Địch Ny Toa: Vợ ơi, bạo lực gia đình có sướng tay không.

Cũng tàm tạm, không thuận tay bằng đánh chàng.

Địch Ny Toa nở một nụ cười nửa miệng.

Đỗ Lan hoàn toàn nghe thấy lúc Địch Ny Toa ra tay đã phàn nàn không ít, nào là chuyện cười nhạt, nào là chơi chữ nhảm, nào là dạy hư con gái, nào là ăn uống bừa bãi rồi thì thẩm mỹ kém, v. v. vạch ra hàng tá khuyết điểm của Đỗ Lan.

Ta nhất định sẽ rút kinh nghiệm và tích cực sửa đổi.

Đỗ Lan cười nói.

Sắc mặt Lam Nhiễm lúc này trắng bệch, hắn không thể mất đi thần lực, sau khi cảm nhận được sức mạnh tối cao kia lại càng không cam lòng buông tay, tuy nhiên đó chỉ là Đỗ Lan cho Lam Nhiễm mượn chơi chứ thật sự không phải của Lam Nhiễm.

Chỉ có thể nói Lam Nhiễm gặp phải Đỗ Lan là xui xẻo tám đời, ai bảo gã Đỗ Lan này lại thích bắt nạt các nhân vật phản diện chứ.

Trên đời chuyện tàn nhẫn nhất chính là từng sở hữu, cảm giác đạt đến đỉnh cao thế giới rồi lại rơi xuống thảm hại khiến Lam Nhiễm khó lòng thích nghi: Sức mạnh của ta.

Xong rồi, xong rồi, điên mất một tên rồi.

Đỗ Lan thầm nghĩ Lam Nhiễm không phải bị mình chơi đến hỏng luôn đấy chứ.

Điên thì không hẳn, nhưng cảm giác hụt hẫng khó lòng rũ bỏ khiến Lam Nhiễm cảm thấy cơ thể như bị rút cạn, không còn một chút sức sống nào.

Lam Nhiễm bị trói gô lại tống vào Thập Bát Tầng Địa Ngục canh giữ, hắn bị phán tù chung thân.

Còn những Diệt Khước Sư kia cũng bị đưa đến Hiện Thế, một số tội phạm chiến tranh bị xét xử, kẻ bị xử tử, kẻ bị giam cầm.

Lam Nhiễm căn bản không có bất kỳ ý định phản kháng nào, tuy thực lực bản thân vẫn lợi hại hơn các Đội trưởng, nhưng hắn không phản kháng, cứ như trạng thái hiền giả sau cơn cực khoái vậy, ngoan ngoãn bị bắt giữ.

Thế là bị bắt rồi.

Đỗ Lan tỏ vẻ chẳng vui chút nào, đến cuối cùng ngay cả Trảm Nguyệt cũng chưa xuất hiện.

Nhưng thôi kệ, sử dụng chiêu Trảm Nguyệt cuối cùng phải trả giá bằng việc mất đi sức mạnh Tử Thần, đến lúc đó Nhất Hộ dùng chiêu này xong lại phải đi tìm Tử Thần nhờ khôi phục sức mạnh thì phiền phức biết bao.

Thật sự kết thúc rồi sao.

Tổng Đội Trưởng cũng cảm thấy không hiểu nổi, chỉ biết Lam Nhiễm hiện giờ chẳng khác nào một phế nhân.

Hắn là vì đạt được sức mạnh mà cả đời không thể chạm tới rồi lại đánh mất nó, cho nên mới thất vọng đến tuyệt vọng.

Đỗ Lan phân tích: Nếu sức mạnh của ta không mạnh đến thế, hoặc giả hắn còn có thể vực dậy tinh thần dùng Băng Ngọc tiếp tục truy cầu, nhưng sức mạnh của ta đã vượt thoát khỏi thứ nguyên này rồi, dù hắn có vượt qua Linh Vương trở thành Linh Vương mới cũng không thể đuổi kịp, cho nên mới thất lạc như vậy, bởi vì lần này hắn đã chính thức hiểu được khoảng cách tuyệt đối giữa chúng ta.

Da mặt dày, quá sức dày, các Tử Thần xung quanh nhìn Đỗ Lan tự luyến một cách không biết xấu hổ như vậy, đều nhất loạt cho rằng chưa từng thấy kẻ nào mặt dày đến thế.

Đỗ Lan nhìn biểu cảm của mọi người xung quanh chỉ cười cười, nghĩ đến biểu cảm sợ hãi run rẩy của họ khi đối mặt với Lam Nhiễm, rồi lại nhìn nụ cười thoải mái tự do này khi đối mặt với mình, Đỗ Lan thấy quả nhiên mình vẫn thích biểu cảm tự nhiên của mọi người hơn, cho nên vẫn là không nên học theo bộ dạng của Lam Nhiễm, tuy uy phong thật đấy nhưng lại chẳng kết giao được với bạn bè.

Rất tốt, cuối cùng các ngươi cũng đã hiểu được sức mạnh của nụ cười, có sức mạnh của nụ cười thì dù có gặp lại cường giả như Lam Nhiễm các ngươi cũng chẳng cần sợ hãi nữa.

Đỗ Lan nói, rồi hắn nhớ ra đứa con gái mới nhận nuôi vẫn còn ở trong Hư Quyển, quay lại Hư Dạ Cung trong Hư Quyển, Phá Diện thương vong thảm trọng.

Cơ bản đều là bị Lam Nhiễm đánh bị thương khi đang thử nghiệm chiến đấu lực của mình, hiện tại Tỉnh Thượng Chức Cơ đang trị liệu cho họ.

Một số Phá Diện cảm động, ví dụ như Thập Nhận số 3 với bộ ngực khủng, nhưng cũng có Phá Diện không biết điều.

Lam Nhiễm đi rồi, vậy thống trị giả ban đầu của Hư Dạ Cung nên quay lại, chính là Thập Nhận số 2 Khô Lâu Đại Đế Bái Lặc Cương, lão vốn là đế vương thực sự của Hư Quyển trước khi Lam Nhiễm đến, hiện tại lão dẫn theo hộ vệ đội của mình ngồi lại lên vương vị.

Bắt hết lũ Tử Thần, nhân loại và đám phản đồ Phá Diện lại cho ta.

Một mệnh lệnh đã khiến Phá Diện phân liệt.

Những Phá Diện đang nhận trị liệu của Tỉnh Thượng Chức Cơ và những người cảm động đã đứng ra bảo vệ nhóm Nhất Hộ.

Đây là tạo phản, Lam Nhiễm đã tiêu đời rồi, Linh áp của hắn đã biến mất, hiện tại Hư Quyển quay lại dưới sự khống chế của ta, mệnh lệnh của ta chính là pháp luật.

Nói đoạn, lão há miệng phun ra một luồng khói đen, bao vây những Phá Diện đang nói đỡ cho nhóm Nhất Hộ.

A a.

Chỉ thấy những Phá Diện bị khói đen bao vây nhanh chóng già nua mục nát, cuối cùng biến thành những bộ xương khô ngã xuống đất, còn mặt đất tiếp xúc với khói đen cũng trở nên cũ nát tiêu điều.

Đây chính là năng lực Tử Vong Thán Tức của Khô Lâu Đại Đế, tất cả những gì tiếp xúc với khói đen đều bị gia tốc lão hóa.

Sát kê cảnh hầu Giết gà dọa khỉ, Khô Lâu Đại Đế cũng biết thực lực Phá Diện hiện nay mạnh hơn thời kỳ lão xưng vương trước đây rất nhiều, lão phải dùng chút thủ đoạn mới được.

Kha Nhã Thái, Đế Nhã, Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp, Cát Lực Mỗ Kiều, Tá Mã Lợi, Tát Nhĩ A Ba La, Á La Ni Lạc, câu trả lời của các ngươi là gì.

Đây là những Thập Nhận còn lại, chỉ cần quá bán ủng hộ, Khô Lâu Đại Đế có thể một lần nữa ngồi vững trên ngai vàng Hư Quyển.

Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp đang mông lung, có thể nói trước khi gặp Lam Nhiễm hắn đã rất mông lung, giờ Lam Nhiễm đi hắn lại càng mông lung hơn.

Hắn căn bản không biết nên làm gì, nhưng sâu thẳm trong lòng hắn có một ý nghĩ là thiếu nữ mà mình đưa về không nên ở lại Hư Quyển.

Còn những Phá Diện khác cũng có những suy nghĩ riêng, lúc này Đế Nhã nóng bỏng bước ra, Ta không quan tâm ai làm lãnh đạo, nhưng Tỉnh Thượng Chức Cơ người đã trị liệu cho các Phá Diện phải được rời đi.

Không được, sức mạnh của con bé đó rất hữu dụng.

Khô Lâu Đại Đế đã thấy năng lực trị liệu của Tỉnh Thượng Chức Cơ, Phá Diện bị thương nặng cũng có thể cứu về được.

Chẳng lẽ ông không có một chút lòng biết ơn nào sao.

Biết ơn.

Nực cười, chúng ta là Phá Diện, không cần biết ơn.

Khô Lâu Đại Đế vốn là quân chủ phong kiến truyền thống, tất cả mọi thứ ở Hư Quyển đều thuộc về tài sản của lão, không có lý do gì để thả bất kỳ kẻ nào có giá trị đi: Đế Nhã, đừng quên thân phận của ngươi.

Đế Nhã đúng là Thập Nhận số 3, nhưng nàng cũng có một trái tim sẵn sàng hy sinh vì người khác, trước khi trở thành Phá Diện, nàng luôn giữ vững quan niệm không hy sinh người khác để mạnh lên, vì quan niệm này mà nàng suýt chút nữa đã chết, nếu không phải Lam Nhiễm ra tay nàng đã sớm bị giết rồi.

Hiện tại thấy Tỉnh Thượng Chức Cơ bất chấp an toàn cũng muốn cứu trị những Phá Diện ở phe đối địch, hai trái tim thánh mẫu đã nảy sinh sự đồng cảm: Ta tuyệt đối sẽ không để bất cứ ai làm hại cô gái này.

Không khí trở nên vi diệu, các Phá Diện khác hoàn toàn đứng xem kịch, tốt nhất là Khô Lâu Đại Đế và Đế Nhã đánh nhau luôn đi.

Lam Nhiễm đi rồi, họ sẽ lại quay về cục diện mỗi người bá chiếm một phương.

Nhất Hộ rất tức giận, giận mình vô dụng, chẳng giúp được gì, giờ bị đám Phá Diện bao vây, hắn thấy mình thật vô tích sự.

Nhất Hộ, giờ là lúc nào rồi, đừng có ủ rũ nữa, chuẩn bị chiến đấu đi, xem ra đám Phá Diện này không định để chúng ta đi đâu.

Thực ra Luyến Thứ cũng rất căng thẳng, số lượng kẻ thù quá nhiều, dù họ hợp thể cũng chỉ đối phó được một hai Thập Nhận, giờ kẻ địch đông thế này thì đánh kiểu gì.

May mà không cần họ đánh, Đỗ Lan đã quay lại, thấy cảnh hỗn loạn ở Hư Quyển sau khi vắng Lam Nhiễm, hắn liên tục lắc đầu, quả nhiên nơi này vẫn cần một nhân vật cường quyền mới giữ được ổn định.

Đội trưởng Đỗ Lan.

Thấy Đỗ Lan như thấy người thân, nhóm Nhất Hộ lập tức vây lại hỏi tại sao Linh áp của Lam Nhiễm đột ngột biến mất.

Hắn đã bị bắt rồi, ta đến đón các ngươi về nhà đây.

Không ngờ Lam Nhiễm vừa đi, Hư Quyển đã loạn thành một đoàn, đám Phá Diện này thật biết gây chuyện.

Đừng quan tâm họ, chúng ta đi là được.

Luyến Thứ nói.

Đừng vội.

Đỗ Lan lại thấy mình có thể làm chút gì đó cho Hư Quyển, thanh Trảm Phách Đao của Lam Nhiễm khi hắn hợp thể vẫn còn ở trên tay Đỗ Lan, lấy nó ra.

Lam Hạo vừa xuất thế, tất cả Phá Diện đều bị định thân, đó tuyệt đối là Linh áp của Lam Nhiễm, thật đáng sợ, vẫn kinh hoàng như mọi khi.

Đỗ Lan nói lớn: Ai có thể rút thanh kiếm này ra, kẻ đó chính là Vua của Hư Quyển.

Nói đoạn bay lên trên đỉnh vòm, cắm thanh kiếm vào chính giữa.

Oanh.

Linh áp từ thanh kiếm nhanh chóng khuếch tán ra toàn bộ Hư Dạ Cung, thanh kiếm dường như đã hợp nhất với cung điện, muốn rút thanh Trảm Phách Đao này ra thì phải có sức mạnh nâng được cả Hư Dạ Cung, mà Hư Dạ Cung giữa sa mạc có những địa đạo chằng chịt, có những cung điện hùng vĩ và một số kiến trúc rải rác, diện tích rộng tới vài trăm mẫu, tuyệt đối không phải đơn giản là có thể nhổ lên, nhưng kẻ lấy được thanh Trảm Phách Đao này tuyệt đối có thực lực thống trị Phá Diện.

Đỗ Lan rất hài lòng, quay mặt lại đã thấy mấy Thập Nhận đi tới, trong đó có cô nàng ngực khủng kia, cô nàng này theo mô tả của Tỉnh Thượng Chức Cơ là rất có nghĩa khí, luôn bảo vệ họ.

Đỗ Lan lấy Băng Ngọc ném cho Đế Nhã: Đây là Băng Ngọc trên người Lam Nhiễm ta lấy được, giờ tặng cho ngươi, nghe nói ngươi là người không muốn hy sinh kẻ khác để mạnh lên, Băng Ngọc này đã hy sinh quá nhiều người rồi, giờ giao vào tay ngươi hy vọng từ nay về sau Băng Ngọc không cần phải hy sinh thêm ai nữa, cũng hy vọng Băng Ngọc có thể giúp ngươi thực hiện nguyện vọng mạnh lên.

Đế Nhã kinh hãi, vừa định đón lấy nhưng Băng Ngọc đã tự động bay vào lỗ hổng Hư của nàng.

Chương 1054

Lỗ hổng Hư của nữ Phá Diện này nằm ở vị trí tử cung, tức là ở vùng bụng.

Ngay lập tức lỗ hổng đã được lấp đầy bởi Băng Ngọc, nàng sẽ bước lên một con đường tiến hóa mới.

Phá Diện trong Hư Quyển dưới uy hiếp của Trảm Phách Đao của Lam Nhiễm không còn ồn ào nữa, bắt đầu suy nghĩ về việc rút bảo kiếm để đăng cơ vi vương, còn Ô Nhĩ Kỳ Áo Lạp chọn rời khỏi Hư Dạ Cung để tiếp tục sự mông lung, có lẽ hắn sẽ chết ở đâu đó hoặc có lẽ hắn có thể tìm thấy trái tim mình trong sự mông lung đó, đó lại là một câu chuyện khác.

Tóm lại, Hư Quyển dưới sự can thiệp mạnh mẽ của Đỗ Lan cuối cùng đã bình ổn sóng gió, định ra quy tắc mới.

Lam Nhiễm phục pháp nhanh như vậy khiến Đỗ Lan thấy hơi quá nhanh, có điều hắn cũng không ngờ Lam Nhiễm lại muốn thôn phệ mình, thuận thế nhi vi rồi kết cục là vậy đó.

Vợ ơi, dọn đồ thôi, chúng ta về nhà.

Em và Mão Chi Hoa Liệt còn chút việc, cần ở lại thế giới này thêm một thời gian nữa, mấy tháng nữa anh hãy quay lại đón em.

Không ngờ Địch Ny Toa lại nói vậy: Chẳng phải hai người nói cùng đi sao.

Còn chuyện gì mà phải ở lại.

Chuyện của phụ nữ, đàn ông anh đừng có tọc mạch.

Ế, đúng là có bạn thân quên luôn chồng, nhưng Đỗ Lan cũng đoán đại khái được một phần, chắc chắn là chuyện của các nữ Tử Thần, Địch Ny Toa và Mão Chi Hoa Liệt có lẽ còn muốn thuyết phục vài nữ Tử Thần cùng đi.

Đúng là chuyện giữa phụ nữ với nhau thật, nhưng Đỗ Lan cũng phải phát biểu ý kiến một chút: Về thảo lộc Bát Thiên Lưu, ta nghĩ chúng ta có lẽ có thể nhận nuôi con bé.

Tất nhiên rồi, anh ở Hư Quyển nhận nuôi một Phá Diện, nhanh hơn em một bước, thực ra em luôn muốn nhận nuôi Bát Thiên Lưu chan, nhưng anh cũng biết thân phận của con bé có chút vấn đề.

Lần này em ở lại chủ yếu cũng là để giải quyết vấn đề của con bé, nhưng anh đừng có xen vào.

Đỗ Lan câm nín, Địch Ny Toa có phải ở với các nữ Tử Thần quá lâu nên học theo mấy cái thói nữ quyền không nhỉ.

Thôi được rồi, vậy ta đi thế giới khác đợi vài tháng rồi quay lại đón nàng, sau đó chúng ta cùng về nhà, cùng nhau ra khỏi cửa thì phải cùng nhau về nhà.

Ny Lộ và hai tên tùy tùng của con bé cứ tạm thời ở lại Thi Hồn Giới, để mọi người cũng làm quen thân thiết hơn, Ny Lộ cũng là một đứa trẻ ngoan, con bé và Bát Thiên Lưu có thể trở thành bạn tốt.

Đỗ Lan định tìm một nơi không người mở Vô Giới Môn kiếm một thế giới để chơi vài tháng rồi quay lại, thì vừa vặn gặp Nhất Hộ và Luyến Thứ, họ vẫn đang tranh luận xem cái tên hợp thể của hai người nên gọi là gì.

Nếu lấy kết cục truyện tranh làm tham khảo, hai gã đàn ông này sau này ước chừng sẽ thành thông gia.

Hắc Kỳ Nhất Hộ và Tỉnh Thượng Chức Cơ kết hôn sinh được con trai Hắc Kỳ Nhất Dũng.

A Tán Tỉnh Luyến Thứ và Hủ Mộc Lộ Kỳ Á kết hôn có một cô con gái tên là A Tán Tỉnh Môi Hoa.

Luyến Thứ thế mà không ở rể nhà Hủ Mộc, điều này làm Đỗ Lan khá ngạc nhiên.

Nghĩ đến chuyện sau này con cái hai nhà họ có thể thành đôi, Đỗ Lan thấy mình nên tặng họ chút quà: Thấy hai đứa tinh thần thế này, ta rất vui.

Đội trưởng Đỗ Lan.

Hai thiếu niên rất tôn kính Đỗ Lan, sau khi Lam Nhiễm có được sức mạnh của Đỗ Lan, sự mạnh mẽ vô tiền khoáng hậu đó đã để lại ảnh hưởng sâu sắc đến Tam Giới, nếu Đỗ Lan thực sự ra tay, e là chỉ một đấm có thể phá nát cả Tam Giới, hủy diệt luôn thế giới này.

Mọi người đều biết Đỗ Lan còn lợi hại hơn cả Linh Vương, cũng không ai dám vô lễ với hắn nữa.

Ta phải đi trước một bước đây, nhưng ta có quà cho con cái tương lai của hai đứa.

Nói đoạn, Đỗ Lan lấy ra hai cái máy đánh giá nụ cười mà Tử Thần nào cũng có: Đây là máy đánh giá nụ cười đặc chế của ta, chắc chắn sẽ giúp ích cho con cái tương lai của hai đứa.

Còn chưa kết hôn nữa mà đã tặng quà cho con cái thì hơi sớm, nhưng Nhất Hộ và Luyến Thứ cũng chỉ biết ngoan ngoãn nói lời cảm ơn.

Đội trưởng Đỗ Lan, giờ ngài định đi đâu.

Không biết nữa, nhưng sẽ không lâu đâu, chỉ vài tháng thôi, ta sẽ quay lại.

Nói đoạn vẫy tay giải phóng Vô Giới Môn.

Cánh cửa hùng vĩ đột nhiên xuất hiện khiến Luyến Thứ và Nhất

Hộ giật mình, cuối cùng họ tiễn đưa Đỗ Lan bước qua cánh cửa đi đến một thế giới khác.

Lại là một thế giới hiện đại, Đỗ Lan tự bảo mình chẳng lấy gì làm lạ, nhưng những thứ kỳ quái hiện ra trước mắt là cái gì đây.

Slime.

Lại nhìn đám đông xung quanh đang cầm điện thoại chụp ảnh Đỗ Lan và một sinh vật hình cầu màu xanh lá cây trước mặt mình, tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Trên quả cầu xanh kia có một đôi mắt to và một cái miệng nhỏ xíu, dường như đang mỉm cười, đúng là rất giống Slime quái vật cấp thấp nhất trong các trò chơi truyền thống.

Thấy người dân thế giới này dường như đã quá quen với việc sinh vật màu xanh xuất hiện trên đường phố, Đỗ Lan thầm nghĩ đây là thế giới gì vậy.

Chẳng lẽ lại là thế giới quan gần giống với Thợ Săn.

Có thế giới nhân loại bình thường và thế giới phi nhân loại khổng lồ.

Cạch.

Ngay khi Đỗ Lan đang nghi ngờ tại sao mọi người không báo cảnh sát, thì thấy một thanh niên mặc đồ bảo hộ thể thao, đội mũ bảo hiểm, đeo kính chắn gió cưỡi một chiếc xe đạp mini gia dụng đi tới, vừa đến gần vừa hét: Mọi người mau rời khỏi hiện trường, giữ khoảng cách, tuyệt đối đừng lại gần.

Quái nhân cứ giao cho chúng tôi.

Dường như là người chuyên xử lý loại sinh vật kỳ dị xuất hiện trên phố giữa ban ngày ban mặt thế này, nhưng chẳng thấy có chút phong thái chuyên nghiệp nào cả.

Trang bị nghiệp dư, không thể nhìn thẳng vào chiếc xe đạp, nếu không nghe lời hắn nói, Đỗ Lan thậm chí còn nghi ngờ gã đó chỉ là một người qua đường Giáp mà thôi.

Kít.

Một cú vẩy đuôi xe đạp đẹp mắt, thanh niên mặc đồ bảo hộ đứng trước mặt Đỗ Lan: Mau lên, anh cũng đi lánh nạn đi, ở đây có thể có nguy hiểm.

Cái đó, không cần báo cảnh sát sao.

Đỗ Lan thực sự không biết nên nói gì cho phải.

Cảnh sát sẽ đến ngay thôi, nhưng trước khi cảnh sát đến thì trật tự nơi đây cứ giao cho Vô Chứng Kỵ Sĩ tôi.

Mọi người đừng hoảng loạn, hãy lùi lại có trật tự, quái nhân này sẽ sớm có người đến xử lý thôi.

Nói đoạn cũng kéo Đỗ Lan bảo hắn đi lánh nạn.

Thực ra chỉ là đứng xa một chút để tránh bị vạ lây.

Vô Chứng Kỵ Sĩ.

Đây là tình huống gì.

Chẳng lẽ người ở thế giới này đều bị bệnh trung nhị, tự cho mình là cảnh sát dân phòng.

Thấy mọi người đều đã lùi lại, Vô Chứng Kỵ Sĩ đứng trước Slime: Quái nhân, mau rời khỏi thành phố này đi, đây không phải nơi các ngươi nên ở.

Lại còn rất đạo lý, không có vũ khí cũng không động thủ, chỉ xua đuổi.

Nhưng Slime dường như không hiểu tiếng người, nên cũng chẳng phản ứng gì.

Vô Chứng Kỵ Sĩ thầm nghĩ cần phải có xe xúc, lập tức gọi điện liên hệ tài xế xe xúc mình quen biết.

Nếu quái nhân không phản ứng thì chỉ còn cách vận chuyển nó đi chỗ khác.

Cảnh sát đến sau đó thế mà cũng chẳng có hành động gì, cứ thế bàn bạc với gã Vô Chứng Kỵ Sĩ kia, dường như con Slime khổng lồ kia chẳng có chút nguy hiểm nào.

Chờ đến khi thấy xe xúc xúc cái thứ màu xanh kia đi rồi, Đỗ Lan đã không còn lời nào để nói, quỷ mới biết cái này gọi là gì.

Không hổ là anh hùng hạng C, Vô Chứng Kỵ Sĩ tuy không có siêu năng lực nhưng hiệu suất làm việc lúc nào cũng rất cao.

Đỗ Lan lại nghe thấy người xung quanh nhận xét về Vô Chứng Kỵ Sĩ.

Anh hùng hạng C.

Đám đông vây xem dường như đang xem một trang web, Đỗ Lan ghé mắt nhìn qua vài lần, phát hiện ra đó là một trang web có tên Hiệp Hội Anh Hùng, liếc mắt một cái, ký ức của Đỗ Lan liền hiện về, hóa ra đây là thế giới Nhất Quyền Siêu Nhân One Punch Man.

Lão sư đầu trọc một đấm đấm chết kẻ ác, Đỗ Lan thầm nghĩ chẳng lẽ không có đất cho mình diễn sao, kẻ ác mạnh nhất thế giới này cũng chẳng phải đối thủ của Nhất Quyền Siêu Nhân, mình xuất hiện có hơi thừa thãi không nhỉ, chẳng lẽ lại đi làm đạo sư nhân sinh cho những thiếu niên có lòng chính nghĩa, chỉ dẫn họ trở thành anh hùng thực thụ.

Ví dụ như gã Vô Chứng Kỵ Sĩ trước mắt này, Đỗ Lan cũng đã nhớ ra hắn là ai rồi.

Đây là một thế giới tồn tại đủ loại quái nhân không thể ngờ tới, đương nhiên quái nhân ở thế giới này cũng có sự khác biệt rất lớn.

Quái nhân sơ cấp chỉ biết bắt nạt trẻ con cướp kẹo mút, loại quái nhân này chiến đấu lực cũng chẳng mạnh, mức độ làm việc ác cũng có hạn, thực lực chỉ ngang ngửa một người trưởng thành bình thường.

Loại quái nhân này tương đương với địa bối lưu manh trong thế giới loài người, thậm chí có khi chiến đấu lực còn chẳng bằng địa bối lưu manh.

Tất nhiên cũng có những quái nhân mạnh mẽ có thể hủy diệt cả thành phố, đó mới thực sự là quái vật.

Quái nhân bao gồm những kẻ xấu có sở thích quái đản, cũng như các chủng loại kỳ quái khác.

Những quái nhân này đã có từ xưa, nhân loại cũng đã quá quen thuộc, dù sao hễ xuất hiện quái nhân gây loạn thì cũng sẽ bị cảnh sát bắt giữ hoặc quân đội tiêu diệt, quái nhân dường như ở rất xa người bình thường.

Nhưng ba năm trước Hiệp Hội Anh Hùng đã được thành lập, nó kêu gọi những người bình thường có tâm muốn trở thành anh hùng đứng ra, không còn làm ngơ trước quái nhân nữa, họ muốn thành lập một tổ chức chuyên đối phó quái nhân, phải giải quyết quái nhân trước khi chúng gây ra thiệt hại, tránh tình trạng cảnh sát và quân đội đến sau khi thương vong đã xảy ra.

Cảnh sát và quân đội vận hành có quy tắc của họ, hơn nữa hiện tại thành phố ngày càng lớn, một nơi xuất hiện quái nhân thì cảnh sát hiển nhiên không thể lập tức có mặt ngay được.

Cho nên sự xuất hiện của Hiệp hội Anh hùng tương đương với hiệp cảnh, chỉ là họ chuyên trách đối phó quái nhân.

Đỗ Lan đứng trên con phố đã khôi phục lưu thông bình thường, thầm nghĩ mình có thể làm gì ở thế giới này đây.

Hiển nhiên nhân loại ở thế giới này đã có Nhất Quyền Siêu Nhân bảo hộ nên chẳng cần phải lo lắng gì, hay là nghiên cứu về sự hình thành và sinh thái của quái nhân xem sao.

Chỉ là để giết thời gian vài tháng thôi, cũng chẳng cần đổi thế giới nữa, mình cứ lấy thân phận quan sát viên mà quan sát thế giới này vậy.

Vị tiên sinh này, làm ơn tránh ra một chút, anh đang tựa vào xe của tôi đấy.

Vô Chứng Kỵ Sĩ thấy cảnh sát đã xúc Slime đi, hoàn thành nhiệm vụ nên giờ định đạp xe về tiếp tục cuộc sống của mình.

Thiếu niên, ta thấy xương cốt ngươi tinh kỳ, ta có một cuốn Nhân Xe Hợp Nhất Chi Thuật, ngươi có muốn học không, chỉ cần giúp ta trả tiền thuê phòng, điện nước một quý cùng với tiền ăn, tiền mạng và tiền truyền hình cáp là được rồi, thế nào, ngươi muốn học không.

Vô Chứng Kỵ Sĩ thấy Đỗ Lan ăn mặc chỉnh tề, nhìn kiểu gì cũng không giống kẻ lừa đảo, không biết tại sao đối phương lại nói những lời không đầu không đuôi như vậy: Xin lỗi, phiền anh nhường đường cho.

Đỗ Lan thấy đối phương không tin, mỉm cười nhường chỗ.

Vô Chứng Kỵ Sĩ dắt lại xe đạp, trước khi đi còn nói với Đỗ Lan: Nếu có khó khăn thì hãy đến trại cứu tế, nơi đó chuyên thu nhận những người như anh, đừng đi lừa gạt người khác nữa.

Mình mà lại là kẻ lừa đảo cần cứu tế sao.

Chương 1055

Có kẻ lừa đảo nào phong lưu phóng khoáng như mình không.

Vô Chứng Kỵ Sĩ tuy giàu lòng đồng cảm, nhưng đối với hạng đàn ông như Đỗ Lan, trẻ khỏe, tứ chi kiện toàn mà lại đi lừa đảo kiếm sống thì chẳng có chút thiện cảm nào.

Về nhà trước đã, hôm nay thời gian không còn sớm nữa, vẫn còn công việc chưa hoàn thành, hôm nay thực thi chính nghĩa đến đây thôi.

Vô Chứng Kỵ Sĩ vốn cũng có một chiếc xe đạp địa hình rất xịn, vừa nhanh vừa ngầu, nhưng sau khi hắn vượt qua kỳ thi anh hùng trở thành anh hùng có giấy phép, trong nhiệm vụ đầu tiên, chiếc xe đạp đã bị trộm mất do quên khóa.

Nhưng Vô Chứng Kỵ Sĩ không hề nản lòng, tuy tính đến nay hắn đã mất hoặc hỏng đến bảy tám chiếc xe đạp, nhưng hắn vẫn giữ một lòng nhiệt huyết tiếp tục đấu tranh với quái nhân vì sự nghiệp chính nghĩa.

Nhưng chiếc xe mini cũ này đúng là có hơi nát thật, rõ ràng tối qua mình mới tra dầu xong, mà giờ đạp sao thấy ngày càng nặng, chẳng lẽ lốp xe bị xì hơi.

Người đi đường hai bên đều biết tại sao xe đạp của Vô Chứng Kỵ Sĩ lại nặng như vậy, đó là vì trên gác ba ga của hắn đang có một gã đàn ông đứng đó.

Chỉ thấy gã đó khoanh tay trước ngực, dáng vẻ như đang đứng trên mũi chiến hạm cưỡi sóng lướt gió, cô cao vĩ ngạn.

Bệnh hoạn thật, chẳng phải là đứng trên xe đạp thôi sao.

Người đi đường đồng loạt cho rằng Đỗ Lan là một gã thích làm màu không biết xấu hổ, đứng trên xe đạp mà cũng hiên ngang như vậy, thần khí cái nỗi gì.

Vô Chứng Kỵ Sĩ cuối cùng cũng phát hiện ra tại sao xe đạp lại nặng thế, hóa ra trên xe có thêm một gã: Là anh sao.

Căn bản không hề hay biết gã đàn ông này lên xe từ lúc nào.

Thiếu niên, ngươi thế mà lại mất thời gian lâu như vậy mới phát hiện trên xe có thêm một người, điều này chứng tỏ ngươi và chiếc xe đạp của ngươi thiếu sự giao lưu, căn bản không thể tâm thần hợp nhất, ngươi có nghe thấy không.

Cái gì.

Vô Chứng Kỵ Sĩ ngơ ngác nhìn Đỗ Lan, hoàn toàn không biết Đỗ Lan đang muốn nói gì.

Chiếc xe đạp của ngươi đang khóc đấy.

Rắc, ngay lúc này Vô Chứng Kỵ Sĩ thực sự sững sờ, xe đạp của hắn đang khóc sao.

Ánh mắt chuyển từ Đỗ Lan xuống chiếc xe mini cũ mới mua lại.

Chủ nhân trước kia của chiếc xe này có lẽ là một bà nội trợ bình thường, để tiện dụng còn lắp thêm một cái giỏ xe thật to trên ghi đông, trên đó vẫn còn vết tích của gia vị đổ ra, bà ấy có lẽ còn có con cái, trên khung xe dán vài tấm hình dán hoạt hình tùy tiện.

Chủ nhân trước chắc chắn không yêu quý chiếc xe này lắm, nên sau khi Vô Chứng Kỵ Sĩ mua về đã mất không ít thời gian để căn chỉnh.

Đối mặt với một chiếc xe mini cũ thế này, Vô Chứng Kỵ Sĩ đứng hình, Xe biết khóc sao.

Ngươi không cảm nhận được, đó là vì ngươi căn bản không hiểu trái tim của xe đạp, cho nên hãy để ta đến chỉ dạy cho ngươi, ta sẽ khiến xe đạp trở thành vũ khí của ngươi, giúp ngươi đạt được nhân xe hợp nhất, đến lúc đó ngươi chắc chắn sẽ còn lợi hại hơn cả Thành Long.

Thành Long là ai.

Một anh hùng vô cùng vô cùng lợi hại, kỹ thuật xe đạp của ông ấy đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa, nếu ngươi muốn, ngươi cũng có thể làm được, cùng chiến đấu kề vai sát cánh với chiếc xe đạp của mình.

Nếu thực sự có thể trở nên lợi hại, vậy mình chắc chắn có thể làm được nhiều việc tốt hơn, thăng từ hạng C lên hạng B, cứu giúp được nhiều người cần giúp đỡ hơn.

Gã đàn ông này có thể lặng lẽ đứng sau lưng mình, lại còn biết xe đạp của mình đang khóc, chắc chắn là cao thủ.

Quả nhiên là gã đàn ông có thể mặc đồ bảo hộ thể thao cưỡi xe đạp thực thi chính nghĩa, đầu óc cũng vô cùng đơn giản, nghe Đỗ Lan hù dọa một hồi là tin sái cổ luôn.

Sở dĩ trước đó cho rằng Đỗ Lan là kẻ lừa đảo là vì Đỗ Lan chưa thể hiện thực lực.

Xin ngài nhất định phải dạy cho tôi.

Được, vậy điều kiện không đổi, giờ lên xe đi, buổi huấn luyện bắt đầu rồi.

Bước đầu tiên chính là phải kiên trì đạp xe mỗi ngày, trong quá trình đạp xe không ngừng tăng cường thể chất và cảm ngộ trái tim của xe đạp, đi thôi.

Rõ.

Lên xe, ra sức đạp.

Vì Vô Chứng Kỵ Sĩ đã cắn câu, nên việc ăn uống mấy tháng tới của mình cứ giao cho hắn lo liệu, mình vừa dạy bảo Vô Chứng Kỵ Sĩ vừa quan sát quái nhân, thời gian sẽ trôi qua nhanh thôi.

Vô Chứng Kỵ Sĩ chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường, nhà ở quê, hiện tại hắn đang thuê phòng ở, vì để có chỗ căn chỉnh xe đạp nên thuê căn phòng hơi rộng một chút.

Nhìn Vô Chứng Kỵ Sĩ vác xe đạp leo lên tầng năm, mở cửa vào phòng, Đỗ Lan cũng biết cuộc sống của hắn khá vất vả.

Trong phòng có không ít ảnh chụp Vô Chứng Kỵ Sĩ lúc đạp xe, lúc đó hắn còn chưa là anh hùng, chỉ là một người bình thường yêu thích đạp xe.

Phòng gồm một khách một ngủ, phòng khách để đầy công cụ và linh kiện xe đạp, xem ra hắn thường căn chỉnh xe ở ngay phòng khách.

Muốn hiểu rõ xe đạp thì cách tốt nhất là ở bên nó ngày đêm để tăng cường tình cảm, trọng lượng của nó, kích thước, linh kiện đều cần phải hiểu rõ, cho nên sau này ngươi và xe đạp ngủ ở phòng khách, ta ngủ phòng ngủ, quyết định vậy đi.

Hiểu rõ chiếc xe đạp của ngươi chính là bước đầu tiên để trở nên mạnh mẽ.

Cuối cùng cũng gặp được danh sư, trước đây Vô Chứng Kỵ Sĩ chỉ rèn luyện thể lực một cách loạn xạ, giờ mới biết ưu thế của mình hóa ra là xe đạp.

Theo lời Đỗ Lan nói, xe đạp là thứ vũ khí thần kỳ và mạnh mẽ nhất thế giới, vượt qua cả mười tám loại binh khí thông thường để trở thành loại binh khí thứ mười chín, mỗi chiếc xe đạp đều ẩn chứa những chiêu thức khác nhau, học được những điều này xong mình nhất định sẽ trở thành huyền thoại xe đạp hiệp Thành Long.

Hiển nhiên suốt quãng đường này hắn đã bị Đỗ Lan dắt mũi hoàn toàn, ngoài xe đạp ra chẳng còn thiết tha gì nữa.

Lam Nhiễm quy phục nhanh đến mức khiến Đỗ Lan cảm thấy hơi bất ngờ.

Tuy nhiên, hắn cũng không ngờ Lam Nhiễm lại muốn thôn phệ mình, thôi thì thuận theo tự nhiên mà kết thúc vậy.

Lão bà, thu dọn đồ đạc, chúng ta về nhà thôi.

Em và Mão Chi Hoa Liệt vẫn còn chút chuyện, cần ở lại thế giới này thêm một thời gian.

Anh đợi vài tháng nữa hãy quay lại đón em.

Địch Ny Toa lại nói như vậy.

Không phải hai người đã nói là sẽ cùng đi sao.

Còn chuyện gì mà phải ở lại.

Chuyện của phụ nữ, đàn ông như anh đừng có bà tám như vậy.

Hừm, đúng là có bạn thân là quên chồng.

Nhưng Đỗ Lan cũng đại khái đoán ra được, chắc chắn là chuyện liên quan đến các nữ Tử Thần.

Địch Ny Toa và Mão Chi Hoa Liệt có lẽ muốn thuyết phục vài nữ Tử Thần cùng rời đi.

Đúng là chuyện giữa phụ nữ với nhau, nhưng Đỗ Lan cũng phải phát biểu ý kiến: Về chuyện của Thảo Lộc Bát Thiên Lưu, ta nghĩ chúng ta có thể nhận nuôi cô bé.

Tất nhiên rồi.

Anh ở Hư Khuyên nhận nuôi một Phá Diện nhanh hơn em một bước, thực ra em luôn muốn nhận nuôi Bát Thiên Lưu, nhưng anh cũng biết thân phận của cô bé có chút vấn đề mà.

Lần này em ở lại chủ yếu cũng là để giải quyết vấn đề của cô bé, nhưng anh đừng có xen vào.

Đỗ Lan cạn lời, có phải Địch Ny Toa ở cùng các nữ Tử Thần quá lâu nên đã học được mấy bộ nữ quyền rồi không.

Thôi được rồi, vậy ta đi thế giới khác đợi vài tháng rồi quay lại đón nàng, sau đó chúng ta cùng về nhà.

Cùng nhau ra khỏi cửa thì phải cùng nhau về nhà chứ.

Ny Lộ và hai tên tùy tùng của cô bé tạm thời cứ ở lại Thi Hồn Giới, để mọi người làm quen với nhau.

Ny Lộ cũng là một đứa trẻ ngoan, cô bé và Bát Thiên Lưu chắc chắn sẽ trở thành bạn tốt.

Đỗ Lan chuẩn bị tìm một nơi vắng người để mở Vô Giới Môn, tìm một thế giới nào đó để giết thời gian vài tháng.

Đúng lúc đó, hắn tình cờ gặp Nhất Hộ và Luyến Thứ.

Hai người họ vẫn đang tranh luận xem sau khi hợp thể thì nên gọi là tên gì.

Nếu lấy kết cục của manga làm tham khảo, hai người đàn ông này sau này chắc sẽ trở thành thông gia.

Hắc Kỳ Nhất Hộ kết hôn với Tỉnh Thượng Chức Cơ và có con trai là Hắc Kỳ Nhất Dũng.

A Tán Tỉnh Luyến Thứ và Hủ Mộc Lộ Kỳ Á kết hôn, có một cô con gái là A Tán Tỉnh Môi Hoa.

Luyến Thứ vậy mà không ở rể nhà Hủ Mộc, điều này khiến Đỗ Lan khá ngạc nhiên.

Nghĩ đến việc con cái của hai nhà này có thể sẽ kết hôn, Đỗ Lan cảm thấy mình nên tặng họ một chút lễ vật: Thấy hai cậu vẫn tinh thần như vậy, ta rất vui.

Đội trưởng Đỗ Lan.

Hai thiếu niên rất tôn kính Đỗ Lan.

Sau khi Lam Nhiễm đạt được sức mạnh của Đỗ Lan, sự cường đại vô tiền khoáng hậu đó đã để lại ảnh hưởng sâu sắc đến Tam Giới.

Nếu Đỗ Lan thực sự ra tay, e rằng chỉ cần một đấm là có thể phá vỡ Tam Giới, hủy diệt thế giới.

Mọi người đều biết Đỗ Lan còn lợi hại hơn cả Linh Vương, nên không ai dám vô lễ với hắn nữa.

Ta phải đi trước một bước đây, nhưng ta có quà tặng cho con cái tương lai của các cậu.

Nói đoạn, Đỗ Lan lấy ra hai thiết bị đánh giá nụ cười: Đây là loại đặc chế, chắc chắn sẽ giúp ích cho con cái của các cậu sau này.

Còn chưa kết hôn mà đã tặng quà cho con cái thì hơi sớm, nhưng Nhất Hộ và Luyến Thứ cũng chỉ biết ngoan ngoãn nói lời cảm ơn.

Đội trưởng Đỗ Lan, bây giờ ngài định đi đâu.

Không biết nữa, nhưng sẽ không lâu đâu, chỉ vài tháng thôi, ta sẽ quay lại.

Nói rồi, hắn phất tay giải phóng Vô Giới Môn.

Cánh cổng hùng vĩ đột ngột xuất hiện khiến Luyến Thứ và Nhất Hộ giật mình.

Cuối cùng, họ nhìn Đỗ Lan bước qua cánh cổng để đến một thế giới khác.

Lại là một thế giới hiện đại.

Đỗ Lan tự nhủ mình chẳng có gì ngạc nhiên, nhưng cái thứ kỳ quái trước mắt này là gì đây.

Chương 1056

Slime.

Nhìn đám đông xung quanh đang cầm điện thoại quay chụp Đỗ Lan và một sinh vật hình cầu màu xanh lá cây trước mặt, có vẻ họ rất bình thản.

Sinh vật màu xanh đó có một đôi mắt to và cái miệng như một đường xẻ nhỏ, dường như đang mỉm cười.

Đúng là rất giống quái vật cấp thấp nhất trong các trò chơi truyền thống Slime.

Thấy người dân ở thế giới này dường như đã quá quen với việc sinh vật xanh xuất hiện trên phố, Đỗ Lan tự hỏi đây là thế giới nào.

Chẳng lẽ lại là một thế giới có thế quan gần giống thợ săn.

Có thế giới nhân loại bình thường và thế giới phi nhân loại to lớn.

Cạch.

Ngay khi Đỗ Lan đang thắc mắc tại sao mọi người không báo cảnh sát, hắn thấy một thanh niên mặc đồ bảo hộ thể thao, đội mũ bảo hiểm và đeo kính chắn gió, cưỡi một chiếc xe đạp mini đi tới.

Vừa lại gần vừa hét lớn: Mọi người mau rời khỏi hiện trường, giữ khoảng cách, tuyệt đối đừng lại gần.

Quái nhân cứ giao cho chúng tôi.

Dường như đây là người chuyên xử lý những sinh vật kỳ dị xuất hiện giữa thanh thiên bạch nhật.

Nhưng trông chẳng chuyên nghiệp chút nào.

Trang bị nghiệp dư, chiếc xe đạp thì không thể nhìn nổi.

Nếu không phải nghe hắn nói, Đỗ Lan thậm chí còn tưởng gã này chỉ là một người qua đường Giáp thôi chứ.

Kít.

Một cú vẩy đuôi xe đạp đẹp mắt, chàng thanh niên mặc đồ bảo hộ đứng trước mặt Đỗ Lan: Mau, anh cũng đi lánh nạn đi, ở đây có thể gặp nguy hiểm đấy.

Cái đó. không cần báo cảnh sát sao.

Đỗ Lan thực sự không biết nói gì hơn.

Cảnh sát sẽ đến ngay thôi, nhưng trước khi họ đến, trật tự ở đây hãy giao cho Vô Chứng Kỵ Sĩ tôi.

Mọi người đừng hoảng loạn, hãy lùi lại có trật tự, quái nhân này sẽ sớm có người đến xử lý.

Nói rồi hắn cũng kéo Đỗ Lan đi lánh nạn.

Thực ra chỉ là đứng xa một chút để tránh bị vạ lây.

Vô Chứng Kỵ Sĩ.

Chuyện gì đây.

Chẳng lẽ người ở thế giới này đều mắc bệnh trung nhị, tự cho mình là hiệp sĩ dân phòng.

Thấy mọi người đã lùi lại, Vô Chứng Kỵ Sĩ đứng trước mặt Slime: Quái nhân, mau rời khỏi thành phố này đi, đây không phải nơi các ngươi nên ở.

Hắn khá có lý lẽ, không dùng vũ khí cũng không động thủ, chỉ xua đuổi.

Nhưng Slime dường như không hiểu tiếng người, nên không có phản ứng gì.

Vô Chứng Kỵ Sĩ thầm nghĩ cần phải có xe xúc, lập tức gọi điện liên hệ với tài xế xe xúc mà mình quen.

Vì quái nhân không phản ứng nên chỉ có thể dùng xe vận chuyển đi.

Cảnh sát đến sau đó cũng không có hành động gì, chỉ bàn bạc với Vô Chứng Kỵ Sĩ.

Có vẻ như con Slime khổng lồ đó không có gì nguy hiểm.

Đợi đến khi thấy xe xúc xúc cái thứ màu xanh đó đi, Đỗ Lan đã không còn lời nào để nói, quỷ mới biết đây là cái kiểu gì.

Đúng là anh hùng hạng C, Vô Chứng Kỵ Sĩ tuy không có siêu năng lực nhưng làm việc luôn rất hiệu quả.

Đỗ Lan nghe thấy những người xung quanh đánh giá về Vô Chứng Kỵ Sĩ.

Anh hùng hạng C.

Đám đông vây xem dường như đang xem một trang web.

Đỗ Lan nghé mắt nhìn qua hai cái, phát hiện đó là một trang web có tên Hiệp Hội Anh Hùng.

Chỉ cần lướt qua một cái, ký ức của Đỗ Lan đã hiện về.

Hóa ra đây là thế giới của Nhất Quyền Siêu Nhân.

Lão sư phó đầu trọc một đấm chết kẻ xấu.

Đỗ Lan thầm nghĩ không biết mình có đất diễn không đây.

Kẻ xấu mạnh nhất thế giới này cũng không phải đối thủ của Nhất Quyền Siêu Nhân, sự xuất hiện của mình có vẻ hơi thừa thãi.

Chẳng lẽ phải làm giáo sư cuộc đời cho những thiếu niên có lòng chính nghĩa, chỉ dẫn họ trở thành anh hùng thực sự.

Ví dụ như tên Vô Chứng Kỵ Sĩ trước mặt này, Đỗ Lan cũng đã nhớ ra hắn là ai rồi.

Đây là một thế giới tồn tại đủ loại quái nhân không ngờ tới.

Tất nhiên, quái nhân ở thế giới này cũng có sự khác biệt rất lớn.

Quái nhân sơ cấp chỉ bắt nạt trẻ con, cướp kẹo mút.

Loại quái nhân này chiến lực không mạnh, mức độ làm việc ác cũng có hạn, thực lực tương đương hoặc thậm chí yếu hơn lưu manh bình thường.

Tất nhiên cũng có những quái nhân cường đại có thể hủy diệt cả thành phố, đó mới thực sự là quái vật.

Quái nhân bao gồm những kẻ xấu có sở thích quái đản, cũng như đủ loại chủng tộc kỳ lạ khác.

Những quái nhân này đã có từ xa xưa, nhân loại cũng đã quen dần.

Dù sao khi quái nhân xuất hiện gây ra náo loạn, hoặc là bị cảnh sát bắt giữ, hoặc là bị quân đội tiêu diệt.

Quái nhân dường như ở rất xa người bình thường.

Nhưng ba năm trước, Hiệp Hội Anh Hùng đã được thành lập.

Họ kêu gọi những người bình thường có tâm muốn trở thành anh hùng đứng ra, không còn làm ngơ trước quái nhân nữa.

Họ muốn thành lập một tổ chức chuyên đối phó với quái nhân, giải quyết chúng trước khi chúng gây ra thiệt hại, tránh tình trạng mất bò mới lo làm chuồng khi đợi cảnh sát và quân đội đến.

Cảnh sát và quân đội vận hành theo quy tắc của họ, hơn nữa hiện tại các thành phố ngày càng lớn, khi một nơi nào đó xuất hiện quái nhân, cảnh sát rõ ràng không thể lập tức có mặt.

Vì vậy sự xuất hiện của Hiệp Hội Anh Hùng tương đương với hiệp cảnh, chỉ là họ chuyên trách đối phó với quái nhân.

Đỗ Lan đứng trên con phố đã khôi phục lại bình thường, tự nhủ ở thế giới này mình có thể làm gì đây.

Hiển nhiên thế giới này đã có Nhất Quyền Siêu Nhân bảo hộ, không có gì phải lo lắng.

Hay là nghiên cứu một chút về sự hình thành và sinh thái của quái nhân nhỉ.

Để giết thời gian vài tháng thôi mà, không cần đổi thế giới nữa, mình cứ lấy thân phận quan sát viên mà quan sát thế giới này vậy.

Vị tiên sinh này, xin hãy tránh ra một chút, anh đang tựa vào xe của tôi.

Vô Chứng Kỵ Sĩ thấy cảnh sát đã xúc Slime đi, hoàn thành nhiệm vụ và giờ định đạp xe về tiếp tục cuộc sống của mình.

Thiếu niên, ta thấy xương cốt cậu tinh kỳ, ta có một cuốn Nhân Xa Hợp Nhất Chi Thuật, cậu có muốn học không.

Chỉ cần giúp ta trả một quý tiền thuê nhà, điện nước, tiền ăn, tiền mạng và tiền truyền hình cáp là được.

Chương 1057

Thế nào, muốn học không.

Vô Chứng Kỵ Sĩ thấy Đỗ Lan ăn mặc bảnh bao, thế nào cũng không giống kẻ lừa đảo, không hiểu tại sao đối phương lại nói những lời dối trá không đâu như vậy: Xin lỗi, làm ơn tránh ra cho.

Đỗ Lan thấy đối phương không tin, mỉm cười nhường chỗ.

Vô Chứng Kỵ Sĩ dắt lại xe đạp, trước khi đi còn nói với Đỗ Lan: Nếu có khó khăn thì hãy đến trại cứu tế, nơi đó chuyên thu nhận những người như anh, đừng đi lừa người nữa.

Chẳng lẽ mình là kẻ lừa đảo cần cứu tế sao.

Có kẻ lừa đảo nào phong lưu phóng khoáng như mình không.

Vô Chứng Kỵ Sĩ tuy giàu lòng đồng cảm, nhưng đối với kiểu đàn ông trẻ khỏe, tứ chi kiện toàn mà lại sống bằng nghề lừa đảo như Đỗ Lan thì hắn chẳng có thiện cảm gì.

Về nhà trước đã, hôm nay không còn sớm nữa, vẫn còn công việc chưa hoàn thành, thực thi chính nghĩa hôm nay đến đây thôi.

Vô Chứng Kỵ Sĩ vốn dĩ cũng có một chiếc xe đạp leo núi rất tốt, vừa nhanh vừa ngầu.

Nhưng trong nhiệm vụ đầu tiên sau khi vượt qua kỳ thi anh hùng để trở thành anh hùng có giấy phép, xe của hắn đã bị trộm vì quên khóa.

Tuy nhiên Vô Chứng Kỵ Sĩ không hề nản lòng.

Dù đến nay hắn đã mất hoặc làm hỏng bảy tám chiếc xe đạp, nhưng hắn vẫn tràn đầy nhiệt huyết tiếp tục sự nghiệp chính nghĩa, đấu tranh với quái nhân.

Nhưng chiếc xe mini cũ này đúng là hơi nát thật.

Rõ ràng tối qua mình mới tra dầu xong, mà giờ đạp sao thấy càng lúc càng nặng thế này, chẳng lẽ lốp bị xì hơi.

Người đi đường hai bên lại biết tại sao xe đạp của Vô Chứng Kỵ Sĩ lại nặng như vậy.

Đó là vì trên gác ba ga xe của hắn đang có một người đàn ông đứng.

Chỉ thấy người nọ khoanh tay trước ngực, dáng vẻ như đang đứng trên mũi chiến hạm cưỡi sóng đạp gió, cao ngạo và vĩ ngạn.

Có bệnh à, chẳng phải chỉ là đứng trên xe đạp thôi sao.

Người đi đường xì xào, cho rằng Đỗ Lan đúng là kẻ làm màu không biết xấu hổ, đứng trên xe đạp mà cũng nghênh ngang đến thế, tinh tướng cái gì không biết.

Vô Chứng Kỵ Sĩ cuối cùng cũng phát hiện ra tại sao xe đạp lại nặng như vậy.

Hóa ra trên xe có thêm một gã: Là anh.

Hắn hoàn toàn không nhận ra người đàn ông này lên xe từ lúc nào.

Thiếu niên, cậu vậy mà mất bao lâu mới phát hiện trên xe có thêm một người.

Điều này chứng tỏ cậu và chiếc xe đạp của mình thiếu sự giao tiếp, căn bản không thể tâm thần hợp nhất.

Cậu nghe thấy gì không.

Cái gì.

Vô Chứng Kỵ Sĩ ngơ ngác nhìn Đỗ Lan, hoàn toàn không hiểu hắn đang nói gì.

Chiếc xe đạp của cậu đang khóc đấy.

Rắc.

Lúc này Vô Chứng Kỵ Sĩ thực sự ngẩn người.

Xe đạp của mình đang khóc sao.

Ánh mắt hắn dời từ Đỗ Lan sang chiếc xe mini cũ mới mua.

Chủ cũ của chiếc xe này có lẽ là một bà nội trợ bình thường, để tiện lợi còn lắp thêm một cái giỏ xe lớn, trên đó có vài vết gỉ sét.

Có lẽ cô ấy còn có con nhỏ, trên khung xe vẫn còn dán vài tấm hình decal hoạt hình.

Chủ cũ chắc chắn không yêu quý chiếc xe này lắm, nên sau khi mua về Vô Chứng Kỵ Sĩ đã mất không ít thời gian để điều chỉnh lại.

Đối mặt với chiếc xe cũ nát này, Vô Chứng Kỵ Sĩ lặng đi: Xe cũng biết khóc sao.

Cậu không cảm nhận được, đó là vì cậu căn bản không hiểu tâm của xe đạp.

Vậy nên hãy để ta chỉ dạy cho cậu.

Ta sẽ biến xe đạp thành vũ khí của cậu, giúp cậu có thể nhân xa hợp nhất.

Đến lúc đó cậu chắc chắn sẽ còn lợi hại hơn cả Thành Long.

Thành Long là ai.

Một anh hùng vô cùng, vô cùng lợi hại.

Kỹ thuật xe đạp của ông ấy đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa.

Nếu cậu muốn, cậu cũng có thể làm được, cùng chiến đấu kề vai sát cánh với chiếc xe đạp của mình.

Nếu thực sự có thể trở nên lợi hại hơn, mình chắc chắn sẽ làm được nhiều việc tốt hơn, từ hạng C thăng lên hạng B, cứu giúp được nhiều người hơn.

Người đàn ông này có thể lặng lẽ đứng sau lưng mình, lại còn biết xe đạp của mình đang khóc, chắc chắn là một cao thủ.

Quả nhiên, một người có thể mặc đồ bảo hộ, cưỡi xe đạp thực thi chính nghĩa thì đầu óc cũng rất đơn giản.

Nghe Đỗ Lan tung hỏa mù một hồi, hắn đã hoàn toàn tin sái cổ.

Sở dĩ trước đó cho rằng Đỗ Lan là kẻ lừa đảo là vì Đỗ Lan chưa thể hiện thực lực.

Xin ngài nhất định phải dạy tôi.

Được, vậy điều kiện không đổi.

Bây giờ lên xe đi, quá trình huấn luyện bắt đầu.

Bước đầu tiên chính là phải kiên trì đạp xe mỗi ngày.

Trong quá trình đạp xe không ngừng nghỉ đó, hãy tăng cường thể chất và cảm ngộ tâm của xe đạp.

Đi thôi.

Rõ.

Lên xe, dốc sức đạp.

Vì Vô Chứng Kỵ Sĩ đã cắn câu, nên việc ăn uống của hắn trong vài tháng tới sẽ bao trọn gói lên người cậu ta.

Hắn vừa dạy bảo Vô Chứng Kỵ Sĩ vừa quan sát quái nhân, thời gian sẽ trôi qua rất nhanh thôi.

Vô Chứng Kỵ Sĩ chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường, nhà ở dưới quê, hiện tại hắn đang thuê nhà, chỉ vì để có chỗ sửa xe nên hắn thuê một căn phòng khá rộng.

Nhìn Vô Chứng Kỵ Sĩ vác xe đạp leo lên tầng năm, mở cửa vào phòng, Đỗ Lan cũng thấy cuộc sống của hắn khá vất vả.

Trong phòng có không ít ảnh Vô Chứng Kỵ Sĩ đạp xe, lúc đó hắn chưa phải anh hùng, chỉ là một người bình thường yêu thích đạp xe.

Căn phòng có một phòng ngủ một phòng khách.

Trong phòng khách chất đầy dụng cụ và linh kiện xe đạp, có vẻ hắn thường sửa xe ở đây.

Cách tốt nhất để hiểu rõ xe đạp chính là ở bên nó ngày đêm để tăng cường tình cảm.

Trọng lượng, kích thước, linh kiện của nó đều cần phải hiểu rõ.

Vậy nên sau này cậu và xe đạp ngủ ở phòng khách, ta ngủ phòng ngủ, quyết định vậy đi.

Hiểu rõ xe đạp của mình là bước đầu tiên để trở nên mạnh mẽ.

Cuối cùng cũng gặp được danh sư, trước đây Vô Chứng Kỵ Sĩ chỉ rèn luyện thể lực một cách mù quáng, giờ mới biết ưu thế của mình hóa ra là xe đạp.

Theo lời Đỗ Lan nói, xe đạp là món binh khí thần kỳ và mạnh mẽ nhất thế gian, vượt qua cả mười tám loại binh khí, là loại binh khí thứ mười chín.

Mỗi chiếc xe đạp đều ẩn chứa những chiêu thức khác nhau, học được những điều này thì mình có thể trở thành Thành Long hiệp sĩ xe đạp trong truyền thuyết.

Hiển nhiên suốt quãng đường này hắn đã bị Đỗ Lan dắt mũi hoàn toàn, ngoại trừ xe đạp ra thì chẳng còn thiết tha gì nữa.

Vô Chứng Kỵ Sĩ đi làm rồi.

Hắn chủ yếu tận dụng thời gian rảnh để thực thi chính nghĩa, hoặc khi có quái vật khổng lồ xâm chiếm và công ty cho nghỉ theo yêu cầu của chính phủ.

Khi những quái nhân hùng mạnh xuất hiện, trường học sẽ đóng cửa, công xưởng ngừng hoạt động, hoàn toàn giống như ứng phó với thiên tai.

Đôi khi còn cần phải sơ tán cả thành phố.

Chương 1058

Tất nhiên những quái nhân khổng lồ như vậy xuất hiện thì mức độ nguy hiểm chắc chắn rất cao, tuyệt đối là mục tiêu hàng đầu của Hiệp Hội Anh Hùng.

Quái nhân từ yếu đến mạnh được Hiệp Hội Anh Hùng định nghĩa thành năm cấp độ: Lang: Quái nhân có yếu tố nguy hiểm nhất định, tầm bắt nạt trẻ con.

Hổ: Nguy cơ gây ra thương vong lớn, có thể một mình đấu với mười mấy người không cần thở dốc.

Quỷ: Nguy cơ khiến một thành phố ngừng hoạt động hoặc bị hủy diệt, không nhất thiết là chiến lực mạnh, cũng có thể là loại quái nhân kỳ dị có khả năng phát tán dịch bệnh.

Long: Nguy cơ khiến nhiều thị trấn bị hủy diệt, vẫn không nhất thiết phải mạnh về chiến lực nhưng có thực lực nhất định.

Thần: Nguy cơ có thể dẫn đến sự diệt tuyệt của nhân loại, dù không hẳn là chiến lực mạnh nhưng nếu quy đổi ra chiến lực thì sẽ rất cao.

Đỗ Lan rất buồn chán, nên quyết định đến công ty của Vô Chứng Kỵ Sĩ xem hắn lúc đi làm có lơ là huấn luyện không.

Một nhân viên văn phòng bình thường, trong công ty có một không gian nhỏ hẹp thuộc về mình.

Ở đây không ai biết hắn là Vô Chứng Kỵ Sĩ có giấy phép đang bảo vệ thành phố, hắn chỉ là một nhân viên vô danh, một con ốc vít nhỏ của công ty.

Tuy chỉ là nhân viên nhỏ nhưng công việc cũng không ít.

Đỗ Lan quan sát một ngày, chỉ có hai tiếng nghỉ trưa, thời gian còn lại Vô Chứng Kỵ Sĩ đều vùi đầu vào công việc.

Nhìn mặt trời lặn về phía tây, Đỗ Lan đột nhiên thấy hãi hùng.

Mình vậy mà đã rảnh rỗi đến mức này, nhìn Vô Chứng Kỵ Sĩ đi làm cả một ngày.

Xong đời rồi, mình xong đời rồi.

Cậu phải từ chức thôi.

Vô Chứng Kỵ Sĩ không biết Đỗ Lan lại phát điên cái gì: Không làm việc thì lấy đâu ra nguồn thu nhập.

Không có thu nhập thì lấy gì trả tiền thuê nhà, lấy gì cho hai chúng ta ăn no.

Tiền có thể kiếm được thông qua tiền thưởng hoàn thành nhiệm vụ, quan trọng là phải tu luyện.

Thực ra là do Đỗ Lan quá buồn chán, khi không có quái nhân nào tự dẫn xác đến cho hắn nghiên cứu, hắn cần tìm việc để giết thời gian.

Hơn nữa cứ ở mãi trong một khu vực nhỏ thì chẳng gặp được kẻ xấu nào.

Vì vậy hắn cần huấn luyện Vô Chứng Kỵ Sĩ thành tài xế của mình, ít nhất là có thể cưỡi xe đạp chở hắn đi các thành phố lớn tìm quái nhân mới được.

Các thành phố ở thế giới này được đặt tên rất đơn giản, cơ bản là bắt đầu bằng các chữ cái A B C D, ví dụ thành phố A, thành phố B gì đó.

Mỗi thành phố đều có nhiều anh hùng, nhưng cơ bản nếu là anh hùng hạng S thì một người có thể trấn thủ một thành phố, anh hùng hạng A thì thường là vài người hợp tác trấn thủ.

Hiện tại Vô Chứng Kỵ Sĩ đang sống ở thành phố C, thuộc nơi khá ít quái nhân xuất hiện.

Muốn tu luyện thì thế nào cũng phải chọn những nơi nhiều quái nhân chứ.

Ngày mai xuất phát.

Cuộc sống không chỉ có sự tạm bợ trước mắt, mà còn có sự tu luyện ở phương xa.

Đỗ Lan vỗ bàn quyết định tương lai của Vô Chứng Kỵ Sĩ.

Đêm đó hắn đã cải tạo lại xe đạp của Vô Chứng Kỵ Sĩ, tăng trọng lượng xe lên gấp đôi.

Vô Chứng Kỵ Sĩ đạp xe, Đỗ Lan vẫn đứng ở ghế sau: Tăng tốc, tăng tốc lên.

Vô Chứng Kỵ Sĩ mới đạp được vài trăm mét đã cảm thấy đôi chân không còn là của mình nữa.

Nặng quá, chiếc xe này đơn giản là như một chiếc xe tăng vậy.

Nhìn lại phía sau, bánh xe thậm chí còn nghiến ra những vết nứt trên đường bê tông.

Rốt cuộc nó nặng bao nhiêu vậy.

Nhưng vì để trở nên mạnh mẽ hơn, Vô Chứng Kỵ Sĩ nghiến răng nghiến lợi, bất chấp các cơ bắp đang co rút mà ra sức đạp bàn đạp.

Phổi hắn như đang bốc hỏa, cổ họng như bị dao cứa.

Mồ hôi vã ra như tắm, nhỏ xuống xe rồi từ xe nhỏ xuống mặt đất, càng lúc càng nhiều, như muốn tụ thành dòng suối nhỏ.

Khò.

Trong cổ họng phát ra những âm thanh không rõ nghĩa, Vô Chứng Kỵ Sĩ đang đốt cháy sinh mạng của mình.

Hắn là anh hùng xếp hạng nhất trong hạng C, năng lực của hắn chưa đủ để thăng lên hạng B vì hắn tự nhận thấy mình chưa đủ khả năng gánh vác trách nhiệm của anh hùng hạng B.

Nhưng Vô Chứng Kỵ Sĩ cũng hy vọng mình có thể làm được nhiều việc hơn chứ không chỉ dừng lại ở hạng C.

Vậy nên lúc này, dù có nghiến nát răng, đạp đứt cơ bắp, gãy xương cốt, hắn cũng phải kiên trì.

Trong đôi mắt là những giọt lệ đau đớn, nhưng trong lệ thủy lại là linh hồn đang rực cháy.

A.

Đốt cháy linh hồn đi, gào thét nhiệt huyết đi, tiến lên đi bản thân ta.

Đạp xuống, thêm một chút nữa.

Bàn đạp nặng nề như một tấm thép đúc đặc đang đối đầu với Vô Chứng Kỵ Sĩ.

Hắn chỉ nhìn về phía trước, dốc toàn lực đạp mà không mảy may xao nhãng.

Đỗ Lan đứng phía sau nhìn mồ hôi nhỏ xuống từ lớp đồ bảo hộ, thầm nghĩ Vô Chứng Kỵ Sĩ đã có cơ sở để trở nên mạnh mẽ, đúng là một loại dược liệu tốt.

Có thể xây dựng nên một kiến trúc vĩ đại như thế nào trên nền tảng này thì phải xem tài của mình rồi.

Tiếp tục, đừng dừng lại.

Nếu cậu vẫn là đàn ông, nếu cậu vẫn muốn trở thành anh hùng thì hãy tiếp tục đi, ôm lấy quyết tâm trở thành kẻ trọc đầu mà tiến lên.

A.

Nghe thấy lời Đỗ Lan, Vô Chứng Kỵ Sĩ càng thêm dốc sức, hắn buộc phải sử dụng tư thế đứng đạp, cả người phục rạp trên tay lái.

Hơi nước mồ hôi bốc lên nghi ngút từ cơ thể hắn.

Linh hồn chưa tắt thì hắn sẽ vĩnh viễn không từ bỏ sự kiên trì của một nam nhi: Tiến lên, tôi muốn trở thành anh hùng.

Rắc.

Chân Vô Chứng Kỵ Sĩ trĩu xuống, bàn đạp quay được một phần tư vòng, dường như đang đáp lại quyết tâm tuyệt đối của chủ nhân.

Rất tốt, Đỗ Lan rất hài lòng.

Hắn biết chỉ cần mình dạy, Vô Chứng Kỵ Sĩ chắc chắn sẽ trở thành vị anh hùng nổi bật nhất thế giới này.

Vài ngày tiếp theo, Vô Chứng Kỵ Sĩ liên tục vắt kiệt thể lực để đạp xe.

Sau khi đạp đến ngất đi thì ăn Tiên Đậu, rất nhanh hắn đã có thể đạp xe bình thường, sức mạnh của hắn cũng không ngừng tăng lên.

Nhưng vẫn chưa đủ.

Hôm nay họ đến một ngọn núi cao, cần huấn luyện leo dốc, khối lượng huấn luyện lập tức tăng lên gấp bội.

Nhưng Vô Chứng Kỵ Sĩ vẫn nghiến răng chở Đỗ Lan lên núi, mất tận hai ngày mới lên tới đỉnh.

Dưới ánh hoàng hôn vô tận, Vô Chứng Kỵ Sĩ cảm thấy mình đã hoàn thành sự lột xác.

Hắn không còn là anh hùng văn phòng hay lo sợ được mất nữa, mà là một người đàn ông quyết tâm trở thành anh hùng.

Mở rộng hai tay, hãy tán dương mặt trời đi, vì ngày mai nó vẫn sẽ mọc lên.

Đỗ Lan bảo Vô Chứng Kỵ Sĩ hôm nay hãy thả lỏng một chút, tận hưởng vẻ đẹp của hoàng hôn.

Vô Chứng Kỵ Sĩ đón lấy ánh mặt trời, chỉ cảm thấy trong cơ thể tràn đầy sức mạnh, không kìm được mà hét lớn: A.

Hắn tin chắc rằng chỉ cần huấn luyện như thế này, hắn nhất định có thể thăng lên anh hùng hạng B, chỉ cần nỗ lực mà thôi.

Hắn lại nhìn Đỗ Lan cũng đang tắm mình dưới ánh mặt trời, trong lòng nảy sinh nghi vấn: Đỗ Lan là ai.

Hắn lợi hại như vậy tại sao không đi làm anh hùng.

Chương 1059

Trên người hắn rốt cuộc có câu chuyện gì.

Những ngày qua Tiên Đậu của Đỗ Lan để lại ấn tượng sâu sắc cho Vô Chứng Kỵ Sĩ, hơn nữa Đỗ Lan thực sự rất mạnh.

Dưới sự huấn luyện của hắn, mình tiến bộ thần tốc, điều này cũng khiến Vô Chứng Kỵ Sĩ càng thêm tò mò về thân phận của Đỗ Lan.

U.

Trên con đường núi quanh co, từ xa đã có thể nghe thấy sau những dãy núi nhấp nhô dường như có một luồng sức mạnh hồng hoang đang gào thét.

Sau đó, trên đường núi tỏa ra ánh hào quang, đó là một chiếc AE86 màu trắng.

Tốc độ của nó rất nhanh, trong chớp mắt đã từ xa lao đến gần, điên cuồng lao dốc.

Nhưng lúc này, nhìn qua kính chắn gió phía trước, biểu cảm kinh hoàng của tài xế dường như không phải của một tay đua xe nên có, có vẻ hắn cũng bị tốc độ của chính mình dọa sợ.

Phía sau chiếc AE86 còn có một chiếc GTR, động cơ gầm rú như điện chớp lôi đình, bám sát chiếc 86 trắng phía trước, tốc độ cũng không hề chậm, khí thế vào cua vô cùng bá đạo.

Cuộc rượt đuổi của hai bên diễn ra giữa núi rừng, mùi khí thải nồng nặc khiến người ta mê đắm.

Chẳng lẽ đây là các tay đua đang đua xe trên đường lộ.

Thi thố kỹ năng và hiệu năng xe của mình trên cung đường núi dài ngoằn ngoèo này.

Tuy nhiên mọi chuyện không đơn giản như thế.

Vì phía sau chiếc GTR còn có một chiếc xe nhanh hơn, mạnh hơn, là một chiếc xe mới không có biển số một chiếc xe bán tải.

Chiếc xe bán tải này chạy cực nhanh, nó đã đuổi kịp GTR và giờ định vượt mặt.

Dù kích thước đồ sộ, lực cản không khí lớn, nhưng chiếc xe bán tải vẫn thực hiện cú drift quán tính qua khúc cua, khiến đèn pha của GTR suýt chạm vào đuôi xe bán tải.

Tay đua GTR há hốc mồm kinh ngạc, mình lại bị một chiếc xe như thế vượt qua sao.

Nhưng chuyện vẫn chưa kết thúc.

Xe bán tải mạnh dạn nhấn ga, từ ống xả phun ra một luồng lửa, nó định tăng tốc để vượt nốt chiếc 86.

Tay đua 86 càng lúc càng sợ hãi, hắn không thể bị vượt qua, tuyệt đối không thể.

Hắn đạp lún ga, nắm chặt vô lăng, ánh mắt tập trung nhìn về phía trước.

Bây giờ hắn phải nhân xa hợp nhất với chiếc 86, tuyệt đối không cho chiếc xe bán tải bất kỳ cơ hội nào.

Tuy nhiên, xe bán tải vẫn đuổi kịp, khúc cua tiếp theo chính là nơi phân thắng bại của hai xe.

Tuyệt đối không nhường chỗ cho ngươi đâu.

Tay đua 86 hét lên đầy tuyệt vọng.

Nhưng xe bán tải còn nhanh hơn, vẫn là cú drift quán tính, vẫn là vượt mặt ở khúc cua.

Cái đầu xe linh hoạt, cú chuyển hướng tinh quái, cùng với logo xe giản dị, tất cả đều chứng tỏ chiếc xe bán tải này tuyệt đối không dễ chọc vào.

Ngay cả khi gặp trên đường bình thường cũng phải tránh xa ba thước, huống chi là trên cung đường núi nơi đặt cược linh hồn tay đua này, nơi đọ sức bằng dũng khí, khí phách và sự ăn ý giữa người và xe.

Tay đua 86 rõ ràng là không đuổi kịp, hắn chỉ nhìn thấy hai luồng đèn hậu đỏ rực như hai lưỡi kiếm đâm vào tim mình, đánh bại niềm kiêu hãnh của một tay đua 86.

Mình và chiếc 86 đã thua rồi.

Tay đua dừng xe, ngơ ngẩn nhìn chiếc xe bán tải tiếp tục tăng tốc đi xa, im lặng hồi lâu mới nói: Chiếc 86 của ta thừa nhận cậu mới là Xa Thần đường núi.

Thắng bại đã rõ, hắn tâm phục khẩu phục.

Tuy nhiên chuyện vẫn chưa kết thúc.

Âm thanh gì thế kia.

Đó là tiếng cọc cạch cọc cạch truyền lại từ phía sau, giống như tiếng bánh răng chuyển số, tiếng linh kiện va chạm vào nhau.

Âm thanh đó vang vọng giữa núi rừng như tiếng sơn quỷ oán hận than khóc.

Tay đua 86 quay mạnh đầu lại, trừng to mắt.

Ở đằng xa con đường núi, dường như có một luồng sáng đang tiến tới.

Chẳng lẽ là chiếc GTR không chịu thua.

Lập tức tay đua 86 cười khinh miệt, ngay cả mình còn chạy không lại thì GTR lấy đức lấy năng gì mà đòi đấu với Xa Thần đường núi.

Đúng là không biết lượng sức mình.

Nhưng có vẻ đó không phải ô tô, mà là xe máy vì chỉ có một luồng sáng.

Luồng sáng đó mang theo sự ngang tàng đầy bướng bỉnh.

Cọc cạch cọc cạch.

Càng lúc càng gần, cũng càng lúc càng nhanh.

Lúc này tay đua 86 mới được chứng kiến một cảnh tượng khó tin ngay tại khúc cua nơi mình vừa thua Xa Thần xe bán tải.

Đó là một tay đua xe đạp đang ép cua, sử dụng phương thức ép cua của mô tô, nghiêng người sát đất, đầu gối gần như ma sát với mặt đường.

Vút.

Phá gió lao tới, một vị vua thực sự trong bóng tối.

Tay đua 86 sững sờ, chiếc xe đạp đã lướt qua bên cạnh hắn, đến cả đèn hậu cũng không còn nhìn thấy.

Tay đua 86 nhìn theo chiếc xe đạp đang đuổi theo thách thức Xa Thần xe bán tải, rồi lại nhìn chiếc xe yêu quý của mình, xấu hổ cúi đầu, không còn dũng khí đua xe thêm lần nào nữa.

Nhanh hơn chút nữa.

Vô Chứng Kỵ Sĩ phải bắt được quái nhân phía trước trước khi ra khỏi núi, nếu không lần thử thách này coi như thất bại.

A.

Vô Chứng Kỵ Sĩ trước đó đã trải qua cuộc tu luyện gian khổ trong núi, giờ đây cuối cùng đã bắt đầu hành động truy bắt đầu tiên sau khi tu hành.

Hắn không thể thua, nên điên cuồng đạp xe, sau lưng đã xuất hiện ảo ảnh.

Có thể thấy bánh xe đạp do ma sát ở tốc độ cao đã phát quang.

Lúc này Vô Chứng Kỵ Sĩ như đang cưỡi trên một bánh xe phong hỏa mà lao về phía Xa Thần xe bán tải phía trước.

Chiếc xe đạp lắc lư trái phải giữa hai chân, lúc chuyển số thậm chí còn tóe ra từng trận lửa, có thể thấy sự trưởng thành của Vô Chứng Kỵ Sĩ đáng kinh ngạc đến mức nào.

Cuối cùng, ngay cả nơi bánh xe tiếp xúc với mặt đường cũng bốc cháy, trên đường núi xuất hiện một con hỏa long.

Lần này Vô Chứng Kỵ Sĩ đã dốc toàn lực, nhất định phải bắt được quái nhân.

Đặc điểm của tên quái nhân này là không thể bị vượt mặt, chỉ cần mình vượt qua hắn là sẽ chiến thắng.

Lại là một khúc cua.

Xa Thần xe bán tải cũng đã phát hiện ra chiếc xe đạp phía sau.

Chương 1060

Tên quái nhân đang lái xe hú hét ầm ĩ rồi nhấn mạnh ga.

Vô Chứng Kỵ Sĩ tâm thần hợp nhất, dường như hòa làm một với xe đạp.

Chỉ thấy hắn ép thấp thân mình, tăng tốc đạp bàn đạp, tiến vào khúc cua song song với chiếc xe bán tải.

Drift quán tính.

Xe bán tải và xe đạp cùng lúc sử dụng một chiêu thức như nhau.

Chỉ thấy sau khi vào cua, Vô Chứng Kỵ Sĩ đã nghiêng xe đến mức gần như chạm đất, nhưng đôi chân vẫn không ngừng đạp, nhất định phải đánh bại xe bán tải ở khúc cua này: Chắc chắn sẽ làm được.

Ầm.

Từ trên xe đạp bộc phát ra một luồng sức mạnh bao quanh Vô Chứng Kỵ Sĩ.

Dưới lớp kính râm của hắn tỏa ra ánh hồng quang, đôi mắt đỏ rực cú tăng tốc cuối cùng.

Làm sao có thể.

Xa Thần xe bán tải phát hiện mình sắp bị vượt qua, đốn thời kinh hãi thất sắc.

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Hắn chưa từng bị vượt mặt ở khúc cua, chưa từng.

Nhưng lần này chuyện đó thực sự đã xảy ra.

Lúc này Vô Chứng Kỵ Sĩ đã không còn như xưa, hắn sớm đã hòa làm một với xe đạp, luyện thành Nhân Xa Hợp Nhất Chi Thuật, mạnh hơn cả quái nhân.

Dừng xe, Vô Chứng Kỵ Sĩ và chiếc xe yêu quý hoàn toàn bao phủ trong làn khói trắng.

Đó là mồ hôi bốc hơi, là hơi nóng từ xe, cũng là sự cháy xén của lốp xe.

Lần này Vô Chứng Kỵ Sĩ đã vượt qua chính mình, thực sự hoàn thành một cuộc truy bắt.

Tên quái nhân bị vượt mặt đã mất đi ý chí phản kháng, ngoan ngoãn chịu trói.

Đó là một tên quái nhân da đỏ mặc bộ đồ đua xe F1, vì thích tốc độ nên liên tục đua xe trên đường núi, gây ra nhiều vụ tai nạn giao thông.

Lần này hắn cuối cùng cũng bị Vô Chứng Kỵ Sĩ bắt giữ quy án, tiền thưởng không hề nhỏ.

Nhìn số tiền thưởng, Vô Chứng Kỵ Sĩ mỉm cười rạng rỡ.

Đây không chỉ là tiền, mà còn là thành quả tu luyện của hắn, là sự khẳng định của mọi người dành cho hắn: Tuyệt vời quá.

Nhìn số tiền này, nụ cười dần được thay thế bằng vẻ kiên nghị: Đã đến lúc rồi.

Hiện tại hắn cuối cùng cũng quyết định thăng cấp thành anh hùng hạng B.

Giấy phép siêu anh hùng chia thành các hạng S, A, B, C.

Mỗi hạng lại có rất nhiều thứ hạng, thăng cấp dựa trên điểm tích lũy.

Vì vậy ngay cả kẻ yếu nếu nỗ lực tích điểm cũng có thể thăng lên hạng S, nhưng tiền đề là không được tử trận trong các nhiệm vụ ở các hạng khác.

Vậy nên đối với người bình thường, việc muốn thăng lên cấp cao thông qua tích điểm gần như là không thể.

Những anh hùng hùng mạnh đều là những người có thiên phú, hoặc là có siêu năng lực, hoặc là có bộ não thông minh, tóm lại tuyệt đối không phải người bình thường.

Vô Chứng Kỵ Sĩ cũng không mơ một bước lên trời, cứ từng bước một thôi.

Hiện tại hắn sẽ thực hiện các nhiệm vụ hạng B, giúp đỡ nhiều người hơn nữa.

Thành phố A xuất hiện quái nhân, mức độ nguy hại: Long.

Các anh hùng lân cận mau chóng đến hiện trường.

Vi Tiếu Siêu Nhân và Thiểm Điện Mạch Khắc Tư đã bị đánh bại, hiện tại cần những anh hùng mạnh hơn.

U.

Dưới lớp da màu tím ẩn chứa sức mạnh vô cùng, ngũ quan hung tợn cùng hàm răng sắc nhọn trong miệng, trên đầu có hai sợi râu ăng ten, đây chính là quái nhân do ý chí của Địa Cầu sinh ra để trừng phạt nhân loại không ngừng phá hoại môi trường Dịch Miêu Nhân.

Hắn phất tay thao túng năng lượng thiên địa tạo ra các cầu năng lượng để tấn công.

Mỗi cầu năng lượng đều có thể đánh sập một con đường, phá hủy một cây cầu, chỉ cần vài cầu năng lượng là có thể biến một tòa nhà cao tầng thành tro bụi.

Thành phố đang rực cháy, cư dân đang khóc lóc, quân đội vẫn chưa có phản ứng, đây chính là lúc thể hiện giá trị của anh hùng.

Vô Chứng Kỵ Sĩ đang đến hiện trường.

Đôi chân Vô Chứng Kỵ Sĩ như sinh ra gió, chiếc xe đạp trong nháy mắt xuyên qua làn khói súng không ngừng lao về phía quái nhân.

Tên anh hùng hạng B vừa mới thăng cấp, xếp cuối bảng hạng B là Vô Chứng Kỵ Sĩ đó sao.

Mọi người đều im lặng, thực lực của Vô Chứng Kỵ Sĩ thực sự không đủ để xem.

Vi Tiếu Siêu Nhân và Thiểm Điện Mạch Khắc Tư là anh hùng hạng A mà liên thủ còn không phải đối thủ của Dịch Miêu Nhân, anh hùng hạng B thì càng không cần phải bàn.

Nhưng Vô Chứng Kỵ Sĩ nhất định phải chiến đấu.

Làm sao hắn có thể giương mắt nhìn những người dân vô tội đang run rẩy dưới dâm uy của Dịch Miêu Nhân.

Vẩy đuôi xe đạp.

Vô Chứng Kỵ Sĩ lao lên không trung, vẩy mạnh chiếc xe đạp dùng bánh sau giáng cho kẻ địch một đòn chí mạng.

Tuy nhiên Dịch Miêu Nhân là quái nhân cấp Long, có thể làm tê liệt vài thành phố, nếu các anh hùng không hành động thì hắn thậm chí có thể hủy diệt toàn nhân loại.

Trên gương mặt của Dịch Miêu Nhân xuất hiện vết lốp xe đạp, khuôn mặt vì đòn vẩy đuôi mà nghiêng sang một bên.

Một đòn cực kỳ uy lực, nhưng để đánh bại Dịch Miêu Nhân thì vẫn còn xa lắm.

Vẫn chưa kết thúc đâu.

Đối mặt với sự khinh miệt trong mắt Dịch Miêu Nhân, Vô Chứng Kỵ Sĩ đạp xe giữa không trung: Siêu cấp hỏa luân đại bãi vĩ.

Bánh xe xoay tít, ma sát tốc độ cao trên mặt Dịch Miêu Nhân tạo ra nhiệt độ cực đại.

Mặt Dịch Miêu Nhân như bị nham thạch nện trúng, đau đớn nheo mắt lại.

Một tên nhân loại mà dám làm mình bị thương.

Chết đi.

Bất chấp bánh xe đang ma sát trong lòng bàn tay, hắn tóm chặt lấy bánh sau rồi quăng ra.

Dịch Miêu Nhân đã nổi giận.

Thấy Vô Chứng Kỵ Sĩ và xe đạp sắp đâm vào đống đổ nát, Vô Chứng Kỵ Sĩ đã kịp chỉnh lại đầu xe, dùng bánh xe trượt xuống tiếp đất, một chân chống vững vàng trên mặt đất.

Quái nhân cấp Long đối với mình hiện tại vẫn còn quá sức sao.

Không, Vô Chứng Kỵ Sĩ không thể chưa đánh đã hàng, là do mình đốt cháy vẫn chưa đủ: Cộng sự, tôi vẫn có thể chiến đấu.

Hắn nói với chiếc xe đạp của mình.

Nhân loại, ngươi vậy mà có thể để lại vết sẹo trên mặt ta.

Hãy để lại tên của ngươi đi, đợi sau khi nhân loại diệt tuyệt, ta sẽ lập cho ngươi một tấm bia mộ.

Nhân loại sẽ không diệt tuyệt đâu, quái nhân.

Vô Chứng Kỵ Sĩ hai tay nắm chặt tay lái, chiến ý trong lòng rực cháy: Tên của tôi là Vô Chứng Kỵ Sĩ.

Nói đoạn, hai chân hắn đạp mạnh, vậy mà tạo ra cả những tia điện.

Lau đi vết máu trên gò má, Dịch Miêu Nhân nhìn Vô Chứng Kỵ Sĩ đầy giận dữ: Nhân loại chính vì ngông cuồng tự đại như các ngươi nên mới không biết ơn sự ban ơn của mẹ Trái Đất, chỉ biết một mực chiếm đoạt và phá hoại.

Hôm nay ta sẽ vì Trái Đất mà tiêu diệt lũ sâu mọt các ngươi.

Dịch Miêu Trùng Kích Ba.

Hắn đẩy hai lòng bàn tay về phía trước, hai luồng sóng xung kích bắn ra, hòa làm một luồng năng lượng xung kích mạnh mẽ vô cùng giữa không trung, quét sạch khói bụi, đập tan nham thạch, lao thẳng về phía Vô Chứng Kỵ Sĩ, muốn đánh tan thân thể hắn thành bụi máu.

Vô Chứng Kỵ Sĩ nhìn những người dân cần bảo vệ sau lưng, biết mình không thể trốn tránh, mình phải đỡ lấy đòn tấn công chí mạng này.

Chương 1061

Trong lòng hắn nhớ lại quá trình tu hành bấy lâu nay, nghiến nát răng, nhấc mông nhấc bánh sau xe đạp lên, chỉ dùng bánh trước làm điểm tựa: Xe Luân Cổn Cổn.

Đây là chiêu mạnh nhất mà Vô Chứng Kỵ Sĩ nắm vững trong quá trình tu hành, chính là dùng bánh sau xoay tròn tạo ra một cơn lốc xoáy nghiền nát kẻ địch.

Phương thức thi triển là dùng bánh trước chống đỡ, bãi động bánh sau sang hướng đối diện kẻ địch, bánh xe xoay tít tạo ra lốc xoáy lao về phía đối phương.

Đạp đến mức lửa hoa và tia điện bắn tung tóe, tâm bánh sau quả nhiên bắt đầu xuất hiện một cơn lốc xám xịt.

Xe Luân Cổn Cổn đối kháng trực diện với Dịch Miêu Trùng Kích Ba.

Dưới bầu trời trong vắt, giữa phế tích chiến trường, hai luồng sức mạnh không ngừng giằng co.

Lúc này Vô Chứng Kỵ Sĩ cảm thấy đôi chân dường như không còn là của mình nữa, các mô mềm trong đầu gối như đã mòn sạch, chỉ dựa vào một luồng nhiệt huyết mà đối chiến với Dịch Miêu Nhân.

Ha, chết đi.

Dịch Miêu Nhân rõ ràng cảm nhận được đối phương sắp hết lực, cán cân thắng lợi đang nghiêng về phía mình.

Đáng ghét, mình không thể thua: Đốt cháy đi, linh hồn của ta.

Tiếp tục đạp.

Nhưng vô dụng, sức mạnh của Dịch Miêu Nhân đã áp chế Vô Chứng Kỵ Sĩ.

Những người dân không nơi trốn tránh sau lưng hắn tuyệt vọng nhắm mắt lại, họ sắp bị Dịch Miêu Nhân giết chết rồi.

Két. chiếc xe đạp cũng đang rên rỉ.

Vô Chứng Kỵ Sĩ biết mình và chiếc xe yêu quý đã đến giới hạn.

Cuối cùng mình vẫn không thể cứu được nhiều người hơn sao.

Rắc.

Bánh sau của Vô Chứng Kỵ Sĩ đã văng mất, đòn tấn công của kẻ địch lao tới trong chớp mắt.

Cậu lợi hại thật đấy.

Trong cơn nguy kịch, một cái đầu trọc xuất hiện một cách nhẹ nhàng, nói năng nhẹ nhàng, và tung ra một cú đấm cũng nhẹ nhàng.

Thế giới trở nên yên tĩnh.

Dịch Miêu Nhân có làm quỷ cũng không biết tại sao mình lại bị cái tên đầu trọc đó đánh bại.

Cái cơ thể tập hợp từ đủ loại chất ô nhiễm dưới sức mạnh cường đại trong nháy mắt hóa thành một đống bùn loãng màu tím, chết không kịp ngáp.

Hả.

Vô Chứng Kỵ Sĩ ngây người, nhìn kẻ địch mà mình dốc hết sức bình sinh cũng không đánh bại nổi lại bị cái tên đầu trọc đấm một cú nhẹ như bẵng thành đống bùn, hắn hoàn toàn nghệt mặt ra.

Nhìn nắm đấm của mình, cái tên đầu trọc lộ vẻ thẫn thờ: Lại là một đấm sao.

Cuộc sống chẳng còn ý nghĩa gì nữa, đi thôi.

Những người vừa nãy sợ quá nhắm mắt lại đều không thấy mình được cứu bởi cái tên đầu trọc, cứ ngỡ là do Vô Chứng Kỵ Sĩ làm, liền vây lại cảm ơn hắn.

Vô Chứng Kỵ Sĩ ngơ ngẩn nhìn theo hướng cái tên đầu trọc biến mất, thầm nghĩ mạnh quá, e rằng còn mạnh hơn cả sư phụ mình.

Sư phụ, hôm nay con gặp được một cao thủ cực kỳ lợi hại, chỉ dùng một đấm đã đánh bại Dịch Miêu Nhân.

Thực lực của anh ta có phải còn lợi hại hơn cả người không.

Vô Chứng Kỵ Sĩ sau khi về nhà thuê đã nói với Đỗ Lan.

E rằng chính là Nhất Quyền Siêu Nhân rồi.

Đỗ Lan cười nhạt: Dùng võ lực đánh bại kẻ địch, tiêu diệt thân xác kẻ địch, ta từ lâu đã không còn chơi trò đó rồi.

Đỗ Lan thầm nghĩ mình chơi cao cấp hơn Nhất Quyền Siêu Nhân nhiều, đẳng cấp là phải sát nhân tru tâm.

Thế mà đồ đệ của mình lại nghi ngờ thực lực của mình, chẳng lẽ vì mình chưa từng đánh chết quái nhân nào nên bị coi là không bằng Nhất Quyền Siêu Nhân.

Cậu không thấy ta đã đùa giỡn đám quái nhân thế nào sao.

Khi Đỗ Lan quan sát quái nhân, hắn đã quay chúng như dế, khiến mấy tên quái nhân phải quỳ xuống xin cải tà quy chính cơ mà.

Sao lại bị đồ đệ ngó lơ thế này, chẳng lẽ cứ phải giết quái nhân mới là thực lực, còn trêu đùa thì không phải sao.

Đỗ Lan quyết định phải thanh minh cho chính mình: Xem ra ta phải đánh bại Nhất Quyền Siêu Nhân một trận mới được.

Mọi người đều là người có thân phận, cậu nhận thua đi.

Đỗ Lan nhìn cái tên đầu trọc trước mặt mà nói: Chúng ta đều là người có đệ tử, thực sự đánh đến mức mặt mũi bầm dập thì mất mặt lắm.

Kiệt Nặc Tư nhìn chằm chằm người đàn ông kỳ quái đột nhiên tìm đến cửa đòi sư phụ mình nhận thua, hắn cũng đầy vẻ khó hiểu, rồi quay sang hỏi sư phụ mới của mình: Sư phụ, để con dọn dẹp hắn cho.

Thành phố này vừa trải qua cuộc tấn công của quái nhân Văn Nữ.

Khi đó Kiệt Nặc Tư là anh hùng xử lý Văn Nữ, đáng tiếc hắn đã thất bại.

Lẽ ra hắn có thể đánh bại Văn Nữ, nhưng vì đại ý để Văn Nữ hút được lượng lớn máu động vật, khiến ả trong nháy mắt thăng từ thực lực cấp Quỷ lên cấp Long.

Kiệt Nặc Tư suýt chút nữa phải tự bạo để hy sinh vì đạo.

May mắn thay, Kỳ Ngọc đang bị đám muỗi làm phiền đã tiện tay tát một cái chết tươi Văn Nữ, giải cứu Kiệt Nặc Tư.

Là một người máy, Kiệt Nặc Tư ngay lập tức bị thực lực nghiền ép của Kỳ Ngọc chinh phục, liền bái sư tại chỗ.

Dù Kỳ Ngọc chưa thừa nhận nhưng Kiệt Nặc Tư vẫn tự coi mình là đệ tử của Kỳ Ngọc.

Kỳ Ngọc cũng nghệt mặt ra, không hiểu tại sao mình lại phải nhận thua.

Sư phụ, người đừng có hùng hổ dọa người như vậy.

Vô Chứng Kỵ Sĩ cạn lời, hắn mới phát hiện sư phụ mình dường như hơi bị chập mạch.

À, là cậu sao.

Kỳ Ngọc không quen Đỗ Lan, nhưng vẫn có ấn tượng với Vô Chứng Kỵ Sĩ, người đã một mình đối chiến với Dịch Miêu Nhân, suýt chút nữa thì xả thân thủ nghĩa.

Anh là Vô Chứng Kỵ Sĩ xếp hạng 20 trong hạng B.

Vì đã đánh bại Dịch Miêu Nhân nhi từ hạng B bét bảng thăng thẳng lên vị trí thứ 20.

Kiệt Nặc Tư nhớ rõ số liệu của tất cả các anh hùng.

Anh là anh hùng hạng S Kiệt Nặc Tư sao.

Vô Chứng Kỵ Sĩ chấn kinh, không ngờ ân nhân cứu mạng của mình lại chính là sư phụ của anh hùng hạng S.

Thua rồi, sư phụ mình chắc chắn thua chắc rồi.

Mình chẳng qua chỉ là hạng B, lại còn là hưởng sái vinh quang của ân nhân, mình cùng lắm chỉ là anh hùng bét bảng hạng B thôi.

Nhưng đồ đệ của Kỳ Ngọc lại là cấp S, chỉ tính riêng việc so sánh đồ đệ là đã thua rồi.

Trong mắt Vô Chứng Kỵ Sĩ, Kỳ Ngọc ngay lập tức trở thành một vị cao nhân lánh đời còn cao siêu hơn cả Đỗ Lan.

Hắn đâu biết rằng nếu hắn có theo học đầu trọc thêm một trăm năm nữa e cũng không tiến bộ nhanh bằng hai tuần học dưới tay Đỗ Lan.

Chỉ có thể nói Vô Chứng Kỵ Sĩ ngoại trừ quyết tâm làm anh hùng ra thì vẫn là một thị dân rất bình thường, quen dùng những hiểu biết thông thường của mình về thế giới này, dùng những gì mắt thấy ở bề nổi để nhận định các mối quan hệ xã hội.

Đỗ Lan cạn lời, ngay cả đồ đệ cũng không tin tưởng mình, chuyện gì thế này không biết: Này này, chỉ nhìn kiểu tóc thôi cũng biết sư phụ cậu lợi hại hơn chứ, Vô Chứng Kỵ Sĩ cậu rốt cuộc là đồ đệ của ai hả.

Sư phụ, nhưng đồ đệ của người ta là anh hùng hạng S Ma Quỷ Cải Tạo Nhân, con không so được.

Cậu không so được là việc của cậu, sao ta lại không so được với sư phụ người ta.

Đỗ Lan cạn lời: Cái thói quen xấu này phải bỏ ngay.

Đầu trọc đã cảm thấy phiền phức rồi nên quay người định đóng cửa.

Kiệt Nặc Tư lạnh lùng nhìn Đỗ Lan: Hai người mau đi đi, đừng làm phiền tôi và sư phụ tu luyện.

Kỳ Ngọc, cậu thực sự không nhận thua sao.

Nếu cậu nhận thua, có lẽ ta còn có thể giúp cậu thực hiện nguyện vọng mọc lại tóc đấy.

Đỗ Lan thong thả mở lời.

Vô Chứng Kỵ Sĩ sững sờ: Sư phụ, không phải người muốn so tài cao thấp với ân nhân sao.

Sao lại dùng lời dối trá hèn hạ như vậy để lừa ân nhân nhận thua, người như vậy dù có thắng cũng không được tính là anh hùng đâu.

Rốt cuộc cậu là đồ đệ của ai hả.

Ta mà động thủ với Kỳ Ngọc thì đến lúc có người chết, hai người chịu trách nhiệm hả.

Đỗ Lan cạn lời.

Thực tế sau một thời gian ở thế giới này, Đỗ Lan đã nhận thấy các anh hùng ở đây khi ra tay thường rất khó kiểm soát phạm vi chiến đấu.

Đương nhiên cũng không phải nói là trách nhiệm của anh hùng, bởi vì chiến lực của quái nhân và anh hùng ở thế giới này đều quá cao, hơn nữa khi chiến đấu thường ở khu phố sầm uất, cứ động thủ là địa động sơn dao, nhà cao tầng sụp đổ, những người dân không kịp lánh nạn thường bị cuốn vào cuộc chiến của quái nhân và anh hùng mà thiệt mạng.

Chương 1062

Ví dụ như trước đó Kỳ Ngọc tự mình giải quyết siêu cấp cự nhân cao hơn năm trăm mét, cú phất tay tạo ra cuồng phong có thể thổi bay nửa tòa nhà kiến trúc của thành phố.

Kỳ Ngọc giao thủ với đối thủ như vậy, cuộc chiến đã trực tiếp hủy diệt hai thành phố.

Chiến lực khoa trương như thế, nếu thực sự bung hết sức thì không chỉ là thành phố đâu, có khi cả hành tinh cũng nổ tung mất.

Tuy nhiên Vô Chứng Kỵ Sĩ nhất quyết không tin, Kiệt Nặc Tư cũng trưng ra bộ mặt anh bớt chém gió đi, tóm lại là đều nghi ngờ thực lực của Đỗ Lan.

Tuy nhiên cái tên đầu trọc sau khi nghe lời Đỗ Lan thì quay lại cửa: Anh thực sự có thể làm tôi mọc tóc sao.

Tất nhiên, chỉ cần cậu nhận thua, ta bảo đảm có thể làm cậu mọc tóc lại.

Anh làm tôi mọc tóc trước đi, rồi tôi nhận thua.

Kỳ Ngọc cũng không phải kẻ ngốc, tuyệt đối không chịu chịu thiệt trước.

Không được, nhận thua trước.

Mọc tóc trước.

Cứ như vậy, hai người bắt đầu tranh luận về vấn đề nhận thua trước hay mọc tóc trước suốt nửa tiếng đồng hồ, Đỗ Lan cũng khô cả họng.

Sư phụ, con thất vọng quá.

Nếu người thực sự có thực lực thì cứ đấu với anh ấy một trận có sao đâu.

Nếu người sợ phá hủy thành phố, chúng ta có thể ra ngoại ô chiến đấu.

Tại sao người cứ nhất quyết không chịu thừa nhận mình không bằng ân nhân chứ.

Linh hồn chính trực của Vô Chứng Kỵ Sĩ yêu cầu hắn phải chỉ ra khuyết điểm của sư phụ mình.

Thấy Đỗ Lan thà lãng phí thời gian đấu khẩu với Kỳ Ngọc còn hơn là chiến đấu thực thụ, ai cũng sẽ nghi ngờ Đỗ Lan căn bản chỉ đang đùa giỡn chứ không hề có chiến lực.

Kiệt Nặc Tư cũng lộ vẻ khinh bỉ, nói với đầu trọc: Sư phụ, hắn nhất định đang nói dối.

Thuốc mọc tóc trên thế giới cơ bản đều là lừa đảo, người đừng vì một câu nói dối mà nhận thua trước loại tiểu nhân hèn hạ này.

Chết tiệt, mình biến thành tiểu nhân hèn hạ từ bao giờ thế.

Đỗ Lan cũng không vui nữa, mấy cái người này ngoại trừ đánh đấm ra thì không còn sở thích nào văn nhã hơn sao.

Kỳ Ngọc hiện tại cũng cho rằng Đỗ Lan đang nói dối: Anh dám dùng mái tóc mà tôi quan tâm nhất để lừa tôi, tôi sẽ tẩn anh đấy.

Cậu còn chưa nhận thua cơ mà, là chính cậu từ bỏ cơ hội mọc tóc, đừng có vu khống ta là kẻ lừa đảo, cái tên đầu trọc chết tiệt này.

Đầu trọc thì là đầu trọc, sao anh phải thêm từ chết tiệt vào hả.

Kỳ Ngọc thực sự nổi giận, thanh nộ khí đang tăng vọt.

Đỗ Lan hất tóc một cái, rõ ràng là đang khiêu khích.

Ra đòn, Kỳ Ngọc tung một cú đấm nhẹ, đây là cú đấm dùng để dạy bảo mấy tên lưu manh nhỏ.

Chát.

Đỗ Lan đã đỡ được.

Điều này khiến Kỳ Ngọc sững sờ, hắn dường như đã sử dụng đủ sức mạnh để đánh bại Đỗ Lan, tại sao nắm đấm lại bị đỡ được.

Cú đấm thứ hai, Đỗ Lan lại đỡ tiếp.

Lực đạo rõ ràng mạnh hơn nhưng vẫn bị đỡ được.

Ánh mắt Kỳ Ngọc sáng rực lên.

Thấy đối phương tiếp đòn của mình một cách thong dong như vậy, vậy mình tăng thêm lực đạo thì sao nhỉ.

Ầm.

Phía sau Đỗ Lan kình khí cuộn trào, tòa đại lâu đối diện bên kia đường dưới phong đấm của Kỳ Ngọc oanh nhiên sụp đổ, nhưng Đỗ Lan vẫn đứng yên bất động.

Lúc này Kỳ Ngọc thực sự cảm thấy hứng thú: Anh thực sự rất mạnh đấy.

Sắc mặt Kiệt Nặc Tư thay đổi, người có thể được sư phụ thừa nhận tuyệt đối không phải là một kẻ lừa đảo bình thường.

Còn Vô Chứng Kỵ Sĩ nhìn về phía tòa nhà bị phong đấm tàn phá mà há hốc mồm, ân nhân cứu mạng của mình quả nhiên mạnh đến vô lý, nhưng sư phụ mình vậy mà có thể chịu được cú đấm như thế, xem ra sư phụ mình cũng không đơn giản.

Hai người đồ đệ đột nhiên tràn đầy mong đợi vào trận chiến giữa hai vị sư phụ.

Cái đầu trọc nhìn Đỗ Lan với ánh mắt rực cháy, sau khi trở thành One Punch Man, không có bất kỳ kẻ thù nào có thể chịu nổi một đấm của hắn khiến hắn rất phiền muộn, hiện tại đột nhiên xuất hiện một Đỗ Lan dường như rất mạnh, khiến hắn cảm giác mình có lẽ có thể đấu với Đỗ Lan vài chiêu cho đã ghiền.

Vô địch thật cô đơn, Kỳ Ngọc cần một đối thủ.

Đỗ Lan cảm nhận được sự khiêu chiến trong ánh mắt Kỳ Ngọc, cùng với khát vọng và sự thỉnh cầu vô tận, hắn thật sự rất muốn cùng Đỗ Lan giao thủ một trận thống khoái.

Vậy thì chúng ta ra ngoại ô đi.

Cái đầu trọc gật đầu liên tục: Chúng ta đi thôi.

Kỳ Ngọc không dùng phương tiện giao thông, chỉ bằng đôi chân mà đi khắp các thành phố lớn, tuy nhiên nhiều lúc hắn đều lỡ mất quái nhân, nhưng không phải do hắn không nhanh mà là do lộ trình hắn đi không chuẩn lắm, hắn căn bản không nhớ đường nào nhanh nhất, thường xuyên đi vào đường cụt.

Hôm nay, Kỳ Ngọc rốt cuộc có thể dẫn đường, vì đây là thành phố của hắn.

Nơi Kỳ Ngọc ở rất tiêu điều, vì liên tục xuất hiện quái nhân vài lần, người dân ở đây đều chuyển đi hết, cũng chỉ còn Kỳ Ngọc vì thực sự không có tiền nên mới ở lại đây.

Tòa đại lâu đối diện bị Kỳ Ngọc đánh vỡ cũng đã không còn người ở nữa.

Cả nhóm đi bộ đến ngoại ô, nơi này vốn là một mỏ đá, hiện tại vừa hay dùng để chiến đấu.

Kỳ Ngọc thực hiện vài động tác khởi động, cho thấy hắn rất nghiêm túc đối đãi với trận chiến này.

Đỗ Lan cười, hắn đã biết hành vi của Kỳ Ngọc rất dễ dự đoán, vì Kỳ Ngọc nói cho cùng là một vị thần bị nhốt trong cơ thể người phàm.

Kỳ Ngọc thực lực cường đại, nhưng không cho rằng mình biết bay, đánh không trúng muỗi, còn bị mèo cào rách mặt, những hành vi này đều là những chuyện mà trong tư tưởng Kỳ Ngọc nghĩ con người sẽ gặp phải, cho nên cũng sẽ xảy ra trên thân thể con người của chính hắn.

Còn về việc tại sao hắn một đấm có thể đánh chết quái nhân, đó là sự trừng phạt của chính nghĩa đối với tà ác, tà không thắng chính nên tự nhiên là một đấm một tên, nhận thức này trong đại não Kỳ Ngọc là thâm căn cố đế.

Hắn chính là vì để tà không thắng chính mới có được sức mạnh cường đại như vậy.

Cho nên muốn đánh bại Kỳ Ngọc rất đơn giản, chỉ cần sử dụng những thứ trong thường thức nhân loại dường như không thể chiến thắng để đối phó Kỳ Ngọc là được, muỗi và mèo tính là một, còn có tuyệt chứng, lão hóa. những hiện tượng tự nhiên bất khả kháng của con người, đương nhiên còn có những cách khác.

Vậy ngươi ra tay trước đi.

Đỗ Lan nói với Kỳ Ngọc cách đó hai mươi mét.

Ta rất mạnh đấy, ngươi phải chuẩn bị kỹ mới được.

Kỳ Ngọc nói.

Đến đi, ta chuẩn bị xong rồi.

Đỗ Lan giơ tay, lẫm liệt nói: Mời.

Đến rồi.

Kỳ Ngọc giẫm nát mặt đất cứng rắn hóa thành luồng sáng đỏ, đấm thẳng về phía mặt Đỗ Lan.

Đỗ Lan cạn lời, tên này chẳng lẽ ghen tị mình đẹp trai hơn hắn sao.

Bỏ đi, Đỗ Lan nghiêng người né tránh đòn tấn công rồi giơ tay sử dụng luyện thành trận.

Hai tên đệ tử chỉ thấy bên cạnh Kỳ Ngọc đột nhiên xuất hiện một cái góc tủ, sau đó hắn đột nhiên thống khổ ngã xuống đất: Đau quá.

Kiệt Nặc Tư trợn mắt há mốc mồm, chẳng lẽ lão sư có chứng sợ góc tủ.

Nên biết lão sư bị cuốn vào trong ngọn lửa nóng chảy của mình cũng không bị thương kêu đau, chỉ là quần áo bị bốc hơi thôi, tại sao bây giờ lão sư lại kêu đau.

Đương nhiên là vì ngón chân cái đá trúng góc tủ, đây là nỗi sợ hãi ký ức sâu sắc nhất của người phàm, phổ biến trên toàn nhân loại, cho dù là Kỳ Ngọc cũng sẽ đau đến rơi nước mắt.

Mọi người nhìn qua, quả nhiên đôi giày của Kỳ Ngọc đã biến mất từ lúc nào, ngón chân cái của hắn đỏ bừng, sắc mặt hắn càng đỏ hơn, thật sự sắp khóc đến nơi rồi.

Thật hèn hạ, Đỗ Lan.

Kỳ Ngọc không ngờ Đỗ Lan không chiến đấu chính đại quang minh với hắn, mà lại dùng thủ đoạn hèn hạ này khiến hắn cảm thấy đau như vậy.

Đỗ Lan cũng bị sự cơ trí của mình làm cho phì cười, hắn nghĩ thôi cũng thấy đau.

Vô Chứng Kỵ Sĩ tự hỏi sao mình lại bái một người sư phụ không đứng đắn như vậy chứ.

Xem ra mình bị mọi người ghét rồi, Đỗ Lan vội vàng nghiêm mặt lại: Vừa nãy không tính, chúng ta bắt đầu lại.

Kỳ Ngọc đứng lên, tuy rằng thật sự rất đau nhưng chỉ cần nghĩ đến chiến đấu thì chút đau này cũng không là gì: Giày của ta đâu.

Bị Đỗ Lan phân giải rồi, để hiệu quả ngón chân cái va vào góc tủ là tốt nhất, Đỗ Lan đã rất tâm huyết, hiện tại luyện thành lại một đôi giày cho Kỳ Ngọc.

Lại một lần nữa chuẩn bị, lần này Đỗ Lan rốt cuộc cũng nghiêm túc hẳn lên, hít sâu một hơi.

Tuy rằng One Punch Man thực sự sẽ bị loại nhận thức thường thức đại chúng này đánh bại, nhưng nếu thực sự muốn phân thắng bại bằng chiến đấu thì e rằng Đỗ Lan không lấy ra bản lĩnh thực sự thì không thể đánh bại đối thủ.

Chương 1063

Bởi vì Kỳ Ngọc luôn cho rằng mình là vô địch, cho nên bất kể đòn tấn công thế nào cũng rất khó phá phòng ngự.

Đỗ Lan cảm thấy mình cũng rất khó thật sự khiến Kỳ Ngọc bị thương, trừ khi mình ôm quyết tâm giết chết Kỳ Ngọc, đánh đến mức hắn không còn sót lại một tế bào nào, còn nếu chỉ luận bàn thì e rằng mình mà bị đánh trúng vài cái là coi như thua.

Lần này là phải làm thật rồi đấy.

Đỗ Lan nói.

Kỳ Ngọc gật đầu, hắn đã đợi sẵn.

Đến rồi, lần này Đỗ Lan tấn công trước, trong nháy mắt đã biến mất.

Đỗ Lan nghĩ rồi, nếu đối phương phòng thủ cao tấn công cao, vậy thì tỷ thí kỹ xảo cách đấu đi, mình chỉ cần đưa ra mức phòng thủ và tấn công tương đương là có thể thắng nhờ kỹ xảo.

Oanh long long.

Nhiệt độ không khí trong nháy mắt tăng lên vài độ, Vô Chứng Kỵ Sĩ nuốt nước bọt, hắn rốt cuộc đã thấy sư phụ mình ra tay, nhưng hắn căn bản không nhìn thấy gì cả.

Kiệt Nặc Tư cũng chỉ có thể dùng máy quay tốc độ cao mới bắt được tàn ảnh di động của hai người, quá nhanh, hơn nữa hai người giao thủ chỉ riêng việc tung đấm đã khiến nhiệt độ xung quanh tăng cao, đây rốt cuộc là lực xuất ra thế nào.

Kinh khủng hơn là Kiệt Nặc Tư còn chụp được cảnh nắm đấm của hai người đánh ra có tia điện đan xen, hoàn toàn không ngờ thực lực sư phụ lại cường hãn như vậy, càng không ngờ trên thế giới còn có người khác mạnh như sư phụ tồn tại.

Oanh.

Ở phía dưới nơi hai người giao thủ, nham thạch dưới chân bị sóng xung kích của nắm đấm đánh nát hoàn toàn, giống như sỏi thận gặp phải siêu âm, chạm vào là nát, nham thạch hoàn toàn biến thành đậu phụ.

Quả nhiên Kỳ Ngọc rất lợi hại, hiện tại chẳng qua chỉ là đấm liên hoàn thôi mà sức phá hoại tạo ra đã có thể chấn vỡ nham thạch, nếu tăng tốc độ thêm nữa thì e rằng một đấm có thể làm tan chảy cả ngọn núi.

Đương nhiên Kỳ Ngọc cũng rất vui mừng, vì Đỗ Lan thực sự quá thích hợp làm đối thủ, đấm thường liên hoàn của mình vẫn chưa có ai đỡ được, Ngươi còn có thể nhanh hơn không.

Đỗ Lan cười khổ, đối phương lại muốn thử thách sức mạnh của mình: Vậy phải xem ngươi có thể nhanh hơn không đã.

Kỳ Ngọc cười, hắn đương nhiên còn có thể mạnh hơn, hắn vẫn chưa thực sự nghiêm túc đâu.

Đỗ Lan cũng vậy, hắn cũng đã lâu không cảm nhận được nắm đấm mạnh thế này, khiến hắn nhớ đến Tôn Ngộ Không.

Lần luận bàn này không chỉ là Kỳ Ngọc đang thăm dò giới hạn thực lực của mình, Đỗ Lan há chẳng phải cũng muốn tìm hiểu xem trình độ hiện tại của mình so với trước đây đã tiến bộ bao nhiêu.

Cho nên hai người đồng thời phát lực, lần này không phải đấm nhanh, mà là súc lực nhất kích.

Oanh.

Sóng xung kích như bom nguyên tử nổ tung thổi bay Vô Chứng Kỵ Sĩ và Kiệt Nặc Tư, sóng xung kích khổng lồ tiếp tục khuếch tán ra xa, đến tận rừng núi, trong chốc lát cả ngọn núi và cây cối đều bị nhổ tận gốc, sườn núi xanh tươi ban đầu nháy mắt trở thành núi trọc, độ cao cũng thấp đi vài chục mét, nham thạch và đất đai trên đỉnh núi đều bị sóng xung kích hất văng.

Cả mặt đất nham thạch lún xuống ba mét, mặt đất đầy vết nứt, mây trên trời biến mất sạch sẽ.

Ngay cả thành phố ở đằng xa cũng có thể cảm nhận được dư chấn nhẹ.

Đã lâu không vận động thân thể thoải mái như vậy, lần chiến đấu này Đỗ Lan không sử dụng tấn công năng lượng mà áp dụng quyền cước công phu.

Tuy nhiên hắn cũng rất kinh ngạc, thầm nghĩ giới hạn tấn công vật lý của Kỳ Ngọc rốt cuộc là ở đâu.

Nếu là tấn công năng lượng, Đỗ Lan còn có thể nói thu thập năng lượng của cả hành tinh, thu thập năng lượng của cả ngân hà, rất dễ phân biệt.

Nhưng nhìn nắm đấm của Kỳ Ngọc, không biết giới hạn nắm đấm của hắn rốt cuộc là gì, là đánh nát hành tinh, dập tắt hằng tinh, hay là một đấm xé rách vũ trụ.

Hay nói nắm đấm của Kỳ Ngọc cũng giống như cánh tay của Đương Ma Touma, toàn bộ đều không có đạo lý, hoàn toàn là tấn công dựa trên định nghĩa bản thân.

Chỉ cần là kẻ thù tà ác, cho dù là thế giới cũng đánh nát cho ngươi xem.

Sau khi giao thủ cũng không tránh khỏi kinh ngạc, Đỗ Lan là như vậy, Kỳ Ngọc cũng là như vậy.

Nhưng Kỳ Ngọc phần lớn là vui mừng, vì Đỗ Lan đã đỡ được rất nhiều nắm đấm của hắn, hơn nữa hiện tại trông vẫn rất thong dong giống như hắn, chứng tỏ bọn họ đều còn dư lực để đánh tiếp: Vui quá, không ngờ trên thế giới còn có kẻ lợi hại như ngươi, Đỗ Lan, quen biết ngươi ta thật sự rất vui.

Bình thường thôi.

Đỗ Lan nói: Ta cũng đã lâu không vận động, nhưng xem ra công phu tay chân vẫn chưa thụt lùi.

Ngươi còn thể lực thì chúng ta đánh tiếp đi.

Không được.

Chính là Kiệt Nặc Tư nhảy ra, hiện tại hắn rốt cuộc biết Đỗ Lan nói thật, hiện tại bọn họ chiến đấu đã gây ra sức phá hoại khổng lồ: Lão sư, người nhìn xung quanh đi, sức phá hoại trận chiến của hai người thực sự quá lớn.

Mất hứng quá, Kiệt Nặc Tư.

Kỳ Ngọc còn muốn đánh tiếp.

Tuyệt đối không được đánh tiếp nữa, hai người sẽ hủy diệt cả hành tinh này mất.

Kiệt Nặc Tư lắc đầu liên tục.

Vô Chứng Kỵ Sĩ nhếch nhác cũng từ trong cát bụi bò ra, cũng kiên quyết phản đối Đỗ Lan và Kỳ Ngọc tiếp tục chiến đấu.

Nhưng hiện tại không chỉ Kỳ Ngọc muốn chiến đấu, Đỗ Lan cũng bị khơi dậy dục vọng chiến đấu, cứ lửng lơ thế này không đủ tận hứng, thế là hắn thi triển sức mạnh đào cả mỏ đá lên khỏi mảng lục địa: Ta sẽ chế tạo mỏ đá này thành đảo bay, rồi gia cố nó thành kim loại có thể hấp thụ năng lượng chiến đấu của chúng ta, như vậy có lẽ chúng ta có thể đánh đã ghiền hơn một chút.

Được đấy, được đấy.

Kiệt Nặc Tư nhìn bầu trời xanh càng lúc càng gần, đã hoàn toàn bái phục, Đỗ Lan này thực sự còn thần kỳ hơn cả lão sư, tên này không chỉ chiến đấu lực siêu quần mà lại còn có năng lực cổ quái thế này, lại có thể làm cho một diện tích đất đai lớn như vậy bay lên, hắn là người siêu năng lực sao.

Kỳ Ngọc không quan tâm năng lực của Đỗ Lan thần kỳ đến mức nào, hắn chỉ quan tâm mình có được đánh thống khoái hay không, cho nên đợi Đỗ Lan chuẩn bị xong xuôi, hắn đã không nhịn được muốn tái chiến.

Hiện tại mỏ đá phù không dưới chân đã đại biến dạng, biến thành cấu trúc kim loại: Đây là kim loại kiên cố nhất trong vũ trụ, Chấn Kim Vibranium, có thể hấp thụ sóng năng lượng, ít nhất có thể cầm cự được một chút trong trận chiến của chúng ta.

Kiệt Nặc Tư, Vô Chứng Kỵ Sĩ, hai người trốn cho kỹ, lát nữa chúng ta không thể phân tâm lo cho an toàn của hai người đâu, ngôi nhà Chấn Kim bên kia ta đã dùng kết giới bảo hộ rồi, chắc là vẫn an toàn, hai người vào đi.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, Đỗ Lan nhìn về phía Kỳ Ngọc: Lần này ta cũng sẽ lấy ra thực lực thực sự của mình, hy vọng ngươi cũng đừng khách sáo.

Kỳ Ngọc cũng biến thành gương mặt nghiêm túc, xem ra hắn cũng sắp tung ra Nhận Chân Hệ Liệt.

Giải khai phong ấn, Đỗ Lan tháo bỏ toàn bộ thiết bị trọng lực trên người, khôi phục trọng lực bình thường, trường trọng lực xung quanh trong nháy mắt xảy ra sự đảo lộn, mọi thứ bên cạnh Đỗ Lan đều từ từ trôi lơ lửng lên.

Mọi người đều có thể cảm nhận rõ ràng Đỗ Lan đã khác, thiết bị trọng lực chính là bài huấn luyện mang nặng mà Đỗ Lan luôn duy trì mọi lúc mọi nơi, hiện tại đã gấp gần hai nghìn lần trọng lực, một khi giải khai, sức mạnh của Đỗ Lan sẽ xảy ra biến đổi về chất.

Hoàn toàn khác hẳn rồi.

Vô Chứng Kỵ Sĩ cảm giác mình như không quen biết Đỗ Lan trước mắt, rõ ràng bình thường là một ông sư phụ ham ăn lười làm, nhưng hiện tại lại lộ ra vẻ sắc sảo trở thành một chiến sĩ.

Kiệt Nặc Tư cũng cho biết đây là lần đầu tiên hắn thấy lão sư có biểu cảm nghiêm túc như vậy, có lẽ bọn họ đang chứng kiến lịch sử.

Ngươi lại còn biết bay.

Sau khi tháo bỏ phụ trọng trên người Đỗ Lan, cả người hắn không tự chủ được mà bay lên, hoàn toàn thoát khỏi sự ràng buộc của trường trọng lực.

Sau khi giải khai ràng buộc, ta thấy thân nhẹ như yến, vậy thì ta đến đây.

Oanh.

Trong nháy mắt, ngay cả Kỳ Ngọc cũng cảm thấy kinh ngạc, vì Đỗ Lan đã ở ngay trước mặt hắn.

Tập trung đề phòng, Đỗ Lan một đấm, Kỳ Ngọc cũng một đấm.

Nhận Chân Hệ Liệt vốn mạnh hơn đấm bình thường vô số lần, nhưng Đỗ Lan cũng đã nâng sức mạnh lên một tầm cao mới.

Trên bầu trời, kình khí chiến đấu của hai người không ngừng mở rộng, cho dù đã bay lên trời nhưng vẫn gây ảnh hưởng đến mặt đất.

Động vật ở tất cả các thành phố lân cận đều bị ù tai, hơn nữa nếu quan sát kỹ có thể thấy kính của các tòa nhà đang rung bần bật.

Kỳ Ngọc rốt cuộc đã đổ mồ hôi, vì hắn phát hiện tốc độ của Đỗ Lan còn nhanh hơn cả Nhận Chân Hệ Liệt của mình, hơn nữa lực đấm không thua kém mình.

Kể từ khi bị hói, Kỳ Ngọc lần đầu tiên cảm giác mình có thể sẽ thua.

Mà Đỗ Lan càng đánh càng thuận tay, mỗi một đấm đều mang theo uy thế dời non lấp biển, vui sướng vận động tứ chi.

Kỳ Ngọc rốt cuộc đã bắt đầu né tránh trong lúc đối đấm, hắn hơi không chịu nổi nắm đấm của Đỗ Lan rồi, trừ khi hắn sử dụng Nhận Chân Ẩu Đả Hệ Liệt, nếu không hắn thực sự có thể sẽ thua.

Thực ra nói thua còn quá sớm, vì nắm đấm của Đỗ Lan vẫn chưa phá được phòng ngự, nhưng Kỳ Ngọc cảm nhận được mỗi lần Đỗ Lan đều có thể phản kích với lực đạo y hệt nắm đấm của mình, điều này khiến tâm trí hắn nảy sinh sự bất an.

Nắm đấm của Kỳ Ngọc có thể đánh quái nhân thành đống thịt vụn trong một đấm, hiện tại đánh về phía Đỗ Lan đều bị Đỗ Lan trả lại nguyên trạng mà không tốn chút sức nào, vậy nếu nắm đấm của mình nâng lên đến cực hạn mà phòng ngự của chính mình có thể chịu đựng thì Kỳ Ngọc sẽ bại.

Kỳ Ngọc có phòng ngự mạnh nhất quái nhân khó lòng xuyên thủng, cũng có tấn công mạnh nhất quái nhân khó lòng chống đỡ, nhưng nếu dùng nắm đấm của hắn tấn công phòng ngự của hắn thì sẽ thế nào.

Đỗ Lan chính là dùng phương thức này để thăm dò giới hạn của Kỳ Ngọc, cũng là thăm dò giới hạn của chính mình.

Là Kỳ Ngọc bị lực đấm của chính mình đánh gục trước, hay là Kỳ Ngọc có thể nâng tầm đến mức Đỗ Lan không thể mô phỏng theo.

Phân định thắng thua đơn giản minh bạch như vậy đi.

Đỗ Lan nghĩ không sai, nhưng Kỳ Ngọc không nghĩ như vậy, hắn nghĩ là phải dùng nắm đấm của mình đánh trúng Đỗ Lan, như vậy hắn mới thắng, hắn có niềm tin vào nắm đấm của mình.

Mà Đỗ Lan thì không hề cân nhắc đến tình huống bị đánh trúng, hắn đâu phải là kẻ cuồng ngược masochist.

Nhất định phải đánh trúng, Kỳ Ngọc ngược lại muốn xem thử Nhận Chân Ẩu Đả Hệ Liệt của mình thì Đỗ Lan có thể trả lại nguyên trạng hay không, lần này hắn thực sự rất nghiêm túc.

Trong khoảnh khắc đó, trên người Kỳ Ngọc thoáng hiện lên một chút sát ý.

Đỗ Lan thầm nghĩ không ổn, sát ý và khí trường này của Kỳ Ngọc trong nháy mắt khiến hắn nhớ lại một ký ức không mấy vui vẻ, đó là khi hắn lần đầu tiên bị Frieza đánh chết, khí trường trên người Frieza và Kỳ Ngọc có thể nói là không khác biệt mấy, Đỗ Lan có bóng ma tâm lý.

Nhận Chân Ẩu Đả, một đấm.

Chương 1064

Kỳ Ngọc vì thắng lợi cũng tung ra tuyệt chiêu của mình, tuy trông có vẻ cà lơ phất phơ nhưng nội tâm hắn cũng có lòng hiếu thắng rất mạnh, không thể cho phép nắm đấm chính nghĩa thất bại.

Dường như có một giọng nói bảo Kỳ Ngọc rằng nếu thiết quyền chính nghĩa của mình ngã xuống ở đây, vậy thì sau này mình sẽ mất đi quyền đánh bại quái nhân: Đỗ Lan, ta phải đánh bại ngươi.

Ánh sáng và màu sắc xanh nhạt trong nháy mắt biến mất, thế giới này trở thành đen trắng, giữa trời đất chỉ duy nhất một đấm cực hạn đó, một đấm như chứa cả một thế giới lao về phía Đỗ Lan.

Nếu nói Đỗ Lan học được gì từ Tôn Ngộ Không, chắc chắn không phải là việc không màng gia đình, mà là sự mô phỏng.

Tôn Ngộ Không thích khiêu chiến cường giả, vì hắn có thể mô phỏng cảnh giới của cường giả để nâng cao bản thân, đối chiến với cường giả cũng là quá trình hắn nắm rõ thực lực của đối phương.

Lúc này đối mặt với One Punch Man dường như vĩnh viễn không có giới hạn, Đỗ Lan cũng đã dùng chiến pháp mô phỏng của Tôn Ngộ Không, thông qua việc không ngừng đồng bộ với đối thủ để thấu hiểu kỹ xảo của Kỳ Ngọc và lĩnh hội sức mạnh của đối phương.

Cho nên khi Kỳ Ngọc tung ra Nhận Chân Ẩu Đả, Đỗ Lan rất nhanh đã biết mình không thể né, mà vẫn phải dùng phương thức trực tiếp nhất để đối mặt, chỉ có thông qua việc trực tiếp tiếp nhận nắm đấm của đối phương mới có thể hiểu được sức mạnh hàm chứa trong đó.

Tôn Ngộ Không chính là từng bước không ngừng nâng cao bản thân như vậy, cho nên Đỗ Lan hiện tại cũng tập trung sức mạnh trên nắm đấm, dùng nắm đấm đáp lại nắm đấm.

Đợi đến khi Đỗ Lan hạ quyết tâm, nắm đấm Nhận Chân Ẩu Đả đó cũng không mạnh mẽ như hắn tưởng tượng.

Khi đối đấm, các phân tử không khí ở giữa nắm đấm hai người bị ép tụ biến, tạo ra nhiệt độ cao áp suất cao, điện tử nhảy bậc giải phóng tia điện và quang phổ, tô điểm lại màu sắc cho thế giới đen trắng do cuộc đối đấm này tạo ra.

Chỉ là thế giới đã vặn vẹo, hai người bước lên tư thế cung bộ, eo mã hợp nhất, tinh khí thần cao độ hợp nhất, nắm đấm đâm ra đã khó có thể dùng đơn vị đo năng lượng để tính toán sức phá hoại.

Hai danh đệ tử trốn trong phòng lặng thinh hồi lâu, bọn họ dường như đã nhìn thấy vụ nổ Big Bang của vũ trụ.

Ngươi quả nhiên rất lợi hại.

Kỳ Ngọc thành kính chưa từng có, đây là biểu cảm khi thực sự gặp được cường địch, lúc này hắn cảm giác mình còn có thể nâng tầm thêm một lần nữa.

Nhận Chân Ẩu Đả được Kỳ Ngọc gọi là tuyệt chiêu của mình, đó là vì đã không còn kẻ thù nào có thể chịu được một đấm này, nhưng hiện tại đối mặt với Đỗ Lan, Kỳ Ngọc có cảm giác: Có lẽ ta có thể thi triển toàn lực xem sao.

Đấm thường, đấm thường liên hoàn, nhận chân nhất quyền, nhận chân liên hoàn quyền, Nhận Chân Ẩu Đả Hệ Liệt, đó chính là các chiêu thức Kỳ Ngọc tự đặt ra cho mình, mỗi tầng chiêu thức từ bình thường đến nghiêm túc, nhưng chưa bao giờ là toàn lực.

Vậy thì dùng toàn lực thử xem sao.

Đỗ Lan nói, hắn đã cảm nhận rõ ràng sức mạnh của mình đã mạnh hơn nhiều so với dự tính, bao nhiêu năm tích lũy và học tập, quả nhiên hiệu quả phi thường, hiện tại hắn cũng chưa dốc toàn lực, động cơ vĩnh cửu trong người hắn vẫn đang ở trạng thái bán phong ấn, có lẽ hôm nay có thể khiến hắn hoàn toàn thi triển ra.

Lần này hai người cũng không thu đấm đánh tiếp, mà trực tiếp nâng cao sức mạnh bản thân.

Cả hành tinh đều đang chấn động, luồng khí bất an tụ hội về phía hai người bọn họ, mây đen tích tụ lại từ khắp hành tinh do gió mang lại trở thành những đám mây đen dày đặc.

Người dân ở các thành phố lân cận nhìn thời tiết thay đổi thất thường với vẻ mặt bất an, vì bọn họ đều không biết hôm nay bị làm sao, đầu tiên là động đất, sau đó lại là hiện tượng ù tai cấp độ thành phố, thực sự không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Rõ ràng bọn họ không nhìn thấy quái nhân, cũng không nhận được cảnh báo mà.

Thực ra hiện tại Hiệp hội Anh hùng cũng đang tìm nguyên nhân, tổ chức này thực ra cũng giống như cảnh sát, đều cần có người báo án mới có thể phát hiện quái nhân, hiện tại Đỗ Lan và Kỳ Ngọc chiến đấu ở nơi không ai thấy được, tự nhiên cũng không có ai báo án, bọn họ sẽ không tìm ra.

Đây đã là hiện tượng đáng sợ ảnh hưởng đến cả hành tinh rồi, trước tiên chưa bàn tới có phải quái nhân hay không, cứ định nghĩa là cấp Thần đi.

Hiệp hội Anh hùng quyết định, sau đó hạ lệnh sơ tán hàng triệu người ở vài thành phố lân cận.

Cư dân cũng sắp quen rồi, tuy không muốn nhưng ai bảo bọn họ sinh sống ở thế giới này chứ.

Sức mạnh của bọn họ vậy mà vẫn đang tăng lên.

Máy đo năng lượng của Kiệt Nặc Tư đã sớm không thể hoạt động, trị số năng lượng đã vượt ra khỏi phạm vi tính toán của hắn.

Vô Chứng Kỵ Sĩ ở bên cạnh cũng đã ngớ người từ lâu, trận chiến trước mắt đã hoàn toàn nằm ngoài phạm vi thấu hiểu của hắn, hắn chỉ có một ý nghĩ, sư phụ của mình thật sự quá mạnh.

Kiệt Nặc Tư nhìn khí hậu biến ảo, chỉ hy vọng bọn họ đừng hủy diệt hành tinh này mới được.

Đây mới chỉ là tụ khí thôi, cả hai người vẫn chưa thực sự tung chiêu mới, nhưng bầu không khí đã lên đến đỉnh điểm.

Cả hành tinh đều đang run rẩy vì hai vị cường giả, thế là đòn tấn công toàn lực của Kỳ Ngọc rốt cuộc đã triển hiện ra: Toàn Lực Nhất Quyền.

Vẫn là cái tên giản dị, nhưng đúng như tên gọi, chính là một đấm dốc toàn lực.

Trong khoảnh khắc đó, trong ống kính của Kiệt Nặc Tư chỉ nhìn thấy ánh hào quang ngũ sắc, đó là cực quang hay là tinh thần hay là lỗ sâu, đã khó có thể diễn tả bằng lời, chỉ biết một đấm đó có phong thái khai thiên lập địa, các phân tử nguyên tử trong không khí khi tiếp xúc với nắm đấm của Kỳ Ngọc đều bị tiêu diệt, tạo ra uy lực bùng nổ mà vô số phương trình năng lượng khó có thể tính toán nổi, một đấm này dường như muốn đảo lộn cả thế giới.

Đối mặt với đòn tấn công như vậy, Đỗ Lan mở động cơ vĩnh cửu, giải phóng sức mạnh của mình và tập trung toàn bộ vào tay phải, hướng về phía nắm đấm hủy thiên diệt địa kia bao phủ tới.

Đối mặt với một đấm toàn lực của Kỳ Ngọc, Đỗ Lan rốt cuộc không phản kích nữa, vì hắn cảm thấy nếu mình cũng dùng sức mạnh như vậy để đánh trả, thứ nhất là hành tinh này có thể không chịu nổi, thứ hai là cơ thể Kỳ Ngọc có thể sẽ tan nát.

Hiện tại quan sát Kỳ Ngọc đã có thể thấy mỗi một tế bào của hắn đều đang cố sức chống đỡ cú đấm toàn lực này.

Vì là một vị thần bị nhốt trong cơ thể người phàm, nên sau cú đấm toàn lực chắc chắn hắn sẽ cảm thấy trống rỗng, vì thường thức của con người là sau khi dốc toàn lực sẽ mệt mỏi.

Hơn nữa lúc này Kỳ Ngọc đang tấn công toàn lực, e rằng cũng không còn sức để thi triển phòng ngự, Đỗ Lan mà phản kích thì thực sự có thể hại chết Kỳ Ngọc, cho nên Đỗ Lan cân nhắc thiệt hơn, chỉ có thể sử dụng phương thức bảo thủ để đỡ lấy cú đấm toàn lực của đối phương.

Lần này Kỳ Ngọc ôm quyết tâm đánh bại Đỗ Lan nên càng không nể tình chút nào, dưới đòn này ngay cả Chấn Kim dưới chân cũng đã hoàn toàn không chống đỡ nổi mà bắt đầu vỡ vụn.

Nhưng khi lòng bàn tay Đỗ Lan tiếp xúc với nắm đấm của Kỳ Ngọc, hắn chỉ cảm thấy mỗi một dây thần kinh trên cánh tay mình đều bị rót vào vô số sức mạnh mang tên thôn phệ, không ngừng tiêu hao sức mạnh tập trung trong cánh tay mình.

Quả nhiên là One Punch Man, nhưng mình có thể đỡ được, chỉ cần đỡ được một đấm này thì mình cũng thắng rồi: Kỳ Ngọc, giải phóng toàn bộ sức mạnh của ngươi đi.

Kỳ Ngọc thấy đối phương không phản kích mà dùng tư thế phòng ngự đón nhận nắm đấm của mình, chân phải bước tới lún mạnh xuống, đấm thẳng sâu thêm ba phần.

Mây đen trên trời hoàn toàn bị phần tiếp xúc của hai người thu hút và hòa vào không gian giới tử đó, những mảnh vỡ kiến trúc thành phố ở tận mặt đất lại không rơi xuống mà bay ngược lên trên, đám người chưa kịp chạy xa cũng gặp phải hiện tượng mất trọng lượng, chỉ cần nhảy một cái là có thể bay lên.

Sự bất thường quy mô lớn như vậy đã khiến Hiệp hội Anh hùng phát điên, bọn họ không biết rốt cuộc là bị làm sao, bó tay chịu chết, chỉ có thể trơ mắt nhìn dân chúng rơi vào hoảng loạn.

Sự bất thường như vậy kéo dài vài phút, cuối cùng mây đen biến mất, mất trọng lượng cũng biến mất, đương nhiên thành phố cũng biến mất, chỉ còn lại một đống đá vụn từ trên trời rơi xuống.

Trận chiến kết thúc, thắng phụ đã phân, Đỗ Lan vẫn đứng đó, còn Kỳ Ngọc đã ngủ say sưa, sau khi giải phóng đòn tấn công toàn lực, hắn lăn ra ngủ ngay, căn bản không cho Đỗ Lan cơ hội phát biểu cảm nghĩ chiến thắng.

Rung rung cánh tay phải đang tê dại, Đỗ Lan thầm nghĩ Kỳ Ngọc quả thực là một đối thủ không tồi.

Sư phụ vậy mà thắng rồi.

Hiện tại tình hình rất rõ ràng Kỳ Ngọc đã gục còn Đỗ Lan vẫn đứng, Vô Chứng Kỵ Sĩ và Kiệt Nặc Tư nhìn hòn đảo bay bằng Chấn Kim được Đỗ Lan gọi là kim loại mạnh nhất vũ trụ đã tan tác mà cảm thấy không thể tin nổi, cuộc chiến chỉ tồn tại trong thần thoại đó vậy mà vừa kết thúc trước mắt bọn họ, hiện tại vẫn còn đang lờ mờ như trong sương mù.

Đỗ Lan lấy ra một viên Tiên Đậu cho mình ăn để tỉnh táo tinh thần, còn về Kỳ Ngọc thì đợi hắn tỉnh dậy rồi tính.

Trận chiến này hiển nhiên là Đỗ Lan thắng, vì chịu đựng một đấm toàn lực của Kỳ Ngọc còn tốn sức hơn là đánh trả, nhưng Đỗ Lan đã làm được và chỉ đổ chút mồ hôi thôi, điều đó chứng minh hắn mạnh hơn Kỳ Ngọc.

Phá hoại khá nghiêm trọng đấy, Đỗ Lan nhìn qua ba thành phố xung quanh gần như đều bị dư ba trận chiến của hắn và Kỳ Ngọc hủy diệt, các tòa nhà cao tầng đều thành phế tích, tổn thất không thể đong đếm.

Cho nên mới nói cao thủ như ta không thể tùy tiện ra tay, hễ ra tay là phải thấy máu.

Đỗ Lan thở dài: Vô Chứng Kỵ Sĩ, ngươi nói xem ngươi biết sai chưa.

Sư phụ, con sai rồi.

Vô Chứng Kỵ Sĩ nhìn thảm trạng này cũng biết mình lúc đầu không nên cổ vũ Đỗ Lan ra tay, hiện tại vô số gia đình lâm vào cảnh màn trời chiếu đất, hắn cũng phải chịu trách nhiệm.

Kỳ Ngọc ngủ mười hai tiếng đồng hồ, khi tỉnh lại đã là ngày thứ hai, đối với thất bại ngày hôm qua dường như hắn đã chấp nhận: Đỗ Lan, ngươi quả nhiên rất lợi hại, lại có thể đỡ được một đấm toàn lực của ta, nhưng hôm qua khi tấn công ta cảm giác mình còn có thể thi triển đòn Toàn Lực Ẩu Đả mạnh hơn, chúng ta có muốn tỷ thí tiếp không.

Tuyệt đối không được, Kiệt Nặc Tư ôm chặt lấy lão sư của mình, đánh nữa hành tinh sẽ bị hủy diệt thật đấy.

Kỳ Ngọc, chiến đấu lực của ngươi quá mạnh, cần phải phong ấn.

Đỗ Lan nói: Tại sao ngươi lại mạnh như vậy, đó là vì ngươi không có tóc, cho nên ngươi chỉ cần mọc tóc là chiến đấu lực sẽ giảm xuống, đến lúc đó cũng sẽ không lo không có đối thủ nữa.

Vô Chứng Kỵ Sĩ và Kiệt Nặc Tư cho rằng hai điều này căn bản không có bất kỳ mối quan hệ nào, lão sư mạnh như vậy là vì hắn vốn dĩ đã mạnh, sao có thể liên quan đến cái đầu trọc được.

Nhưng Kỳ Ngọc lại rất nghiêm túc lắng nghe: Đỗ Lan ngươi nói một điểm cũng không sai, ta trở nên trọc cũng trở nên mạnh hơn, vậy làm sao mới có thể mọc tóc được.

Đỗ Lan ra hiệu cho Kỳ Ngọc lại gần, hắn có thể làm cho Kỳ Ngọc mọc tóc, chỉ thấy tay Đỗ Lan đặt trên cái đầu trọc của Kỳ Ngọc, vừa phát lực, trên đầu Kỳ Ngọc liền mọc ra ba sợi lông.

Đỗ Lan chớp chớp mắt, thầm nghĩ chuyện gì thế này, sao chỉ có ba sợi.

Sau đó tiếp tục phát lực thì phát hiện tóc mình luyện thành vừa mới cấy vào đã bị sức mạnh trong cơ thể Kỳ Ngọc bài xích ra, ba sợi tóc đã là cực hạn của Kỳ Ngọc rồi.

Nếu mọc nhiều tóc hơn nữa thì sức mạnh của Kỳ Ngọc không phải là phong ấn mà là biến mất luôn.

Đỗ Lan tự nhiên không thể để Kỳ Ngọc trở thành người bình thường: Sức mạnh của ngươi quật cường vượt ngoài tưởng tượng, ba sợi tóc đã là cực hạn rồi, nhiều hơn nữa sẽ làm hỏng căn cơ của ngươi, khiến ngươi bị thương đấy.

Nhưng ngươi cũng đừng nản lòng, chỉ cần ngươi thành tâm thì có lẽ vẫn có thể mọc thêm nhiều tóc nữa.

Kỳ Ngọc thấy Đỗ Lan nói rất đúng, vì Đỗ Lan đã làm cho hắn mọc được ba sợi tóc, tuy rất ít nhưng ít nhất đó là tóc mà: Vậy làm sao mới là thành tâm.

Phải biết yêu quý tóc của mình, như vậy Thần Tóc có lẽ sẽ cảm động mà cho ngươi thoát khỏi sự quấy nhiễu của Thần Trọc.

Cái gì với cái gì vậy trời, Kiệt Nặc Tư và Vô Chứng Kỵ Sĩ đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy sư phụ của bọn họ căn bản không thể dùng thường thức để hiểu nổi, đều quá nhảy vọt rồi.

Kỳ Ngọc quyết định nhất định phải yêu quý ba sợi tóc mái này, hy vọng sớm có ngày cảm động được Thần Tóc.

Trên TV tin tức đang phát sóng về sức phá hoại khổng lồ không rõ nguyên nhân ngày hôm qua, ngay cả nhà của Kỳ Ngọc cũng đã bị hủy rồi, hiện tại bọn họ đang ở trong căn hộ thuê của Vô Chứng Kỵ Sĩ.

Xem tin tức, Vô Chứng Kỵ Sĩ lại tự trách mình: Sư phụ, chẳng lẽ không có cách nào giúp bọn họ sao.

Người có nhiều năng lực thần kỳ như vậy, chẳng lẽ không thể giúp bọn họ tái thiết gia viên sao.

Cho dù có Hiệp hội Anh hùng cũng không thể tái thiết ba thành phố trong thời gian ngắn, cuộc sống của hàng triệu người dân này đều là vấn đề.

Lần này Kỳ Ngọc cũng hơi lúng túng, nếu vì đánh bại quái nhân mà hủy điệu ba thành phố thì hắn chắc chắn coi như không có chuyện gì, vì anh hùng đâu phải Thượng đế, vừa đánh bại quái nhân còn phải chú ý môi trường xung quanh, Kỳ Ngọc khi ra tay sẽ không quan tâm sức phá hoại gây ra lớn thế nào, đánh bại quái nhân mới là nhiệm vụ hàng đầu.

Nếu không quái vật không chết thì tổn thất gây ra chắc chắn nhiều hơn chiến đấu, cân nhắc giữa hai bên thì Kỳ Ngọc nhất định sẽ chọn chiến đấu với quái nhân.

Nhưng lần chiến đấu này khởi nguồn lại là vì hắn và Đỗ Lan luận bàn, hoàn toàn có thể tránh được, cuối cùng lại gây ra tổn thất khổng lồ, điều này khiến hắn cảm thấy rất lo lắng, nếu bị người ta phát hiện ra thì có bắt hắn bồi thường không: Đỗ Lan, ngươi đều có thể làm cho ta mọc tóc, cũng nhất định có cách sửa chữa những thành phố đó chứ.

Đỗ Lan cạn lời, cái này có giống nhau không.

Làm cho Kỳ Ngọc mọc ba sợi tóc còn khó hơn sửa chữa ba thành phố nhiều.

Chương 1065

Được rồi, ta sẽ giúp bọn họ sửa lại thành phố.

Đỗ Lan thầm nghĩ làm thêm một bộ Ngọc Rồng vậy: Ta vào phòng chuẩn bị một lát, các ngươi đều giữ im lặng cho ta.

Chỉ mất sáu tiếng đồng hồ, Đỗ Lan đã chế tạo xong bộ Bảy Viên Ngọc Rồng hoàn toàn mới, tay nghề cũng tiến bộ phi thường nhanh.

Ba người kia nhìn bảy viên ngọc trong tay Đỗ Lan tỏ vẻ không hiểu, tái thiết thành phố và những viên ngọc này hoàn toàn không có liên quan gì chứ.

Đi thôi, cho các ngươi mở rộng tầm mắt.

Cả nhóm đi đến sân thượng, chỉ thấy Đỗ Lan đặt Ngọc Rồng trên nóc nhà, niệm chú ngữ: Hiện ra đi, Thần Long.

Trời đất mây đen bao phủ, trong nháy mắt ngày đêm đảo lộn.

Người dân toàn thế giới đều bị dọa cho giật mình, vừa nãy rõ ràng vẫn là ban ngày, vậy mà trong chớp mắt bầu trời đã đen kịt một mảnh.

Đồng tử Kiệt Nặc Tư co rụt lại, lại là hiện tượng hắn không thể thấu hiểu, hiển nhiên trời đột nhiên tối sầm là vì bảy viên ngọc đang phát sáng trước mắt.

Trong lúc suy nghĩ, từ bảy viên ngọc phóng ra một đạo kim quang xông thẳng lên màn đêm, kim quang uốn lượn vươn dài, bay vào trong mây rồi lại hạ xuống, như có linh tính mà lượn lờ trong không trung.

Đợi nhìn rõ diện mạo thực sự của kim quang, mọi người đã trợn mắt há mốc mồm.

Hãy nói ra nguyện vọng của các ngươi.

Thần Long do kim quang hóa hình cất tiếng nói, nói với bọn người Đỗ Lan.

Đỗ Lan cũng không do dự, mở miệng bảo Thần Long sửa lại những thành phố bị phá hoại, một nguyện vọng đã dùng hết.

Nguyện vọng thứ nhất đã thực hiện, hãy nói ra những nguyện vọng còn lại.

Còn hai nguyện vọng nữa, các ngươi có điều gì muốn nói không.

Đơn giản vậy sao.

Đơn giản quá mức rồi đấy, mọi người cạn lời.

Kỳ Ngọc lại nói ra nguyện vọng: Ta muốn mọc tóc.

Xin lỗi, nguyện vọng này vượt quá phạm vi năng lực của ta.

Thần Long là do Đỗ Lan tạo ra, Đỗ Lan làm không được thì nó tự nhiên cũng làm không xong.

Tiếp tục đổi nguyện vọng.

Vậy ta muốn phiếu giảm giá siêu thị.

Vì Thần Long không thể đáp ứng nguyện vọng mọc tóc của Kỳ Ngọc, nên hắn tỏ vẻ hoài nghi về năng lực của Thần Long, vì vậy đã đưa ra một nguyện vọng nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn.

Nguyện vọng thứ hai đã thực hiện, từ trên trời rơi xuống một tờ phiếu giảm giá có hạn định của siêu thị.

Kỳ Ngọc nhìn tờ phiếu giảm giá mới khẳng định năng lực của Thần Long: Cũng khá làm được việc đấy chứ.

Thần Long đều đổ mồ hôi lạnh, thầm nghĩ mình vừa nãy vừa mới khôi phục lại ba thành phố mà, công lao vĩ đại như vậy lại không bằng một tờ phiếu giảm giá sao.

Đưa nguyện vọng cho Kỳ Ngọc đúng là lãng phí, Đỗ Lan tiếp nhận nguyện vọng cuối cùng: Thần Long, hãy nâng cao thể chất cho đồ đệ của ta thêm một chút, mức cao nhất mà ngươi có thể nâng lên là được.

Hai mắt Thần Long lóe sáng, cả ba nguyện vọng đều đã thực hiện: Vậy thì tạm biệt.

Bảy viên ngọc rồng bay lên, lập tức tản ra bảy hướng khác nhau.

Bầu trời một lần nữa sáng trở lại, sinh vật trên khắp hành tinh đều ở trạng thái ngớ người, hai ngày nay chuyện quái dị thật nhiều.

Mà kinh ngạc nhất không gì bằng những cư dân vừa mới mất nhà ngày hôm qua, hôm nay thành phố của bọn họ lại đột nhiên quay trở lại, giống như vừa đi một vòng trên tàu lượn siêu tốc vậy.

Đại tỷ, đây chính là Vô Chứng Kỵ Sĩ thăng hạng rất nhanh gần đây, vốn dĩ đã dừng ở vị trí hạng nhất lớp C rất lâu rất lâu rồi, nhưng thời gian này thứ hạng của hắn dường như ngồi tên lửa mà thăng lên, hiện tại đã tới hạng chín lớp B.

Gần đây sau khi Vô Chứng Kỵ Sĩ trở nên mạnh hơn lại bắt được hai con quái nhân rất mạnh, thứ hạng một lần nữa thăng lên.

Đại tỷ đầu, chị không cần ra mặt, để em tới tiếp xúc với hắn, nhất định khiến hắn gia nhập tổ chức Xuy Tuyết của chúng ta.

Cái gọi là tổ chức Xuy Tuyết chính là bang hội anh hùng do anh hùng hạng nhất lớp B Địa Ngục Xuy Tuyết thành lập, những người bên trong đều là anh hùng sơ cấp của Hiệp hội Anh hùng, thuộc về thế lực có tính chất bè phái.

Sở dĩ tìm Vô Chứng Kỵ Sĩ là vì Vô Chứng Kỵ Sĩ có thể thăng lên hạng nhất lớp B, như vậy sẽ cướp mất vị trí hạng nhất của Địa Ngục Xuy Tuyết, mà Địa Ngục Xuy Tuyết lại rất để tâm tới vị trí hạng nhất này, cho nên thà dừng lại ở lớp B không thăng cấp cũng phải bá chiếm hạng nhất, đã trở nên bệnh thái.

Không, ta sẽ đích thân tiếp xúc với hắn.

Đại tỷ đầu, hay là để tụi em đi trước rồi chị mới tới.

Làm gì có chuyện vừa lên đã để BOSS xuất trường chứ.

Vô Chứng Kỵ Sĩ không quen biết bọn họ: Các người là ai.

Thấy một đám người mặc vest đen vây quanh, tiềm thức của hắn nắm chặt tay lái, hắn không muốn bị người ta cướp xe đạp đâu.

Vì những người này trông không giống người tốt chút nào.

Chúng tôi là người của tổ chức Xuy Tuyết, chúng tôi có vài chuyện muốn bàn với anh.

Chúng tôi hy vọng anh có thể gia nhập với chúng tôi.

Xin lỗi, tôi không gia nhập xã hội đen đâu.

Vô Chứng Kỵ Sĩ dứt khoát từ chối.

Chúng tôi không phải xã hội đen, chúng tôi là tổ chức hỗ trợ anh hùng, tất cả thành viên của chúng tôi đều là anh hùng.

Tôi chính là Tiệp Mao hạng hai lớp B, cũng là tham mưu của tổ chức Xuy Tuyết.

Người đàn ông mặc vest này tự giới thiệu, Cho nên chúng tôi tuyệt đối không phải tổ chức khả nghi nào đó.

Tuy nhiên Vô Chứng Kỵ Sĩ vẫn cảm thấy gã trước mắt này quá khả nghi, liền tránh ra: Tôi không gia nhập bất kỳ tổ chức nào cả.

Vô Chứng Kỵ Sĩ, tôi biết nội tâm anh giàu lòng chính nghĩa, hơn nữa hiệu suất hành động của anh cũng luôn rất cao, nhưng anh nên biết sức mạnh của một người luôn có hạn, cho nên gia nhập chúng tôi, chúng ta có thể cùng nhau phục vụ mọi người, bảo vệ thế giới một cách hiệu quả hơn.

Tiệp Mao tiếp tục thuyết phục.

Tôi không có một mình.

Mình có sư phụ, không phải một mình.

Tên này rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, ở cách đó không xa Địa Ngục Xuy Tuyết đợi đến sốt ruột liền bước xuống xe, kiêu ngạo đứng trước mặt Vô Chứng Kỵ Sĩ.

Cô là Địa Ngục Xuy Tuyết hạng nhất lớp B.

Vô Chứng Kỵ Sĩ hóa ra nhận ra mỹ nhân trước mắt này.

Địa Ngục Xuy Tuyết dáng người cao ráo, phát huy hoàn toàn mị lực của bộ sườn xám, ưu nhã mà đoan trang, ra dáng một nữ lão đại bang đảng hắc đạo hợp cách.

Chính là ta, đồng thời ta cũng là lão đại của tổ chức Xuy Tuyết.

Xem ra đối phương là muốn ép buộc mình gia nhập: Có thể cho tôi biết tại sao nhất định phải bắt tôi gia nhập tổ chức của các người không.

Đương nhiên là để phục vụ đại chúng tốt hơn, là để cống hiến sức mạnh của chúng ta cho hòa bình thế giới.

Xuy Tuyết nói một cách đầy chính nghĩa, dường như đây chính là suy nghĩ chân thực trong lòng cô.

Tuy nhiên tôi vẫn sẽ không gia nhập đâu.

Vô Chứng Kỵ Sĩ nói, có gia nhập cũng phải được sư phụ mình đồng ý.

Đối diện Địa Ngục Xuy Tuyết tuy đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nhưng Vô Chứng Kỵ Sĩ là hóa thân của chính nghĩa, tuyệt đối sẽ không bị mỹ sắc chinh phục.

Bị từ chối hết lần này đến lần khác, sắc mặt Địa Ngục Xuy Tuyết cũng phủ đầy sương giá, hiển nhiên đối phương không gia nhập thì cô sẽ dùng võ lực để chinh phục hắn.

Muốn động thủ.

Vô Chứng Kỵ Sĩ cũng cảnh giác lên: Các người muốn làm gì.

Chúng ta đều là hội viên Hiệp hội Anh hùng, nhiệm vụ là bảo vệ mọi người, chẳng lẽ các người muốn nội chiến sao.

Trước đây Vô Chứng Kỵ Sĩ luôn ở tầng lớp thấp nhất, một lòng một dạ phục vụ đại chúng, không hiểu rõ chuyện lục đục đấu đá giữa các anh hùng cấp cao.

Không phải tất cả những người thi lấy chứng chỉ anh hùng đều là vì phục vụ nhân dân, cũng có không ít anh hùng là hạng lạm dụng danh nghĩa, nhắm vào những ưu đãi của anh hùng mà tới.

Điểm tích lũy của anh hùng có thể giúp các anh hùng nhận được không ít tài trợ từ Hiệp hội Anh hùng, có cả tài nguyên và tiền mặt, cho nên một số anh hùng sẽ sợ địa vị của mình bị đe dọa mà tấn công các anh hùng khác, ví dụ như Địa Ngục Xuy Tuyết này.

Tuy nhiên cô không phải vì tiền tài mà là vì muốn giữ vững vị trí hạng nhất của mình.

Hạng nhất lớp B, tuy trong mắt người lợi hại thì không là gì, nhưng đối với Địa Ngục Xuy Tuyết mà nói lại là vị trí hạng nhất đầu tiên trong cuộc đời cô, tuy cũng chỉ là lớp B thôi nhưng đối với cô mà nói đơn giản chính là niềm vui sướng tột độ.

Bởi vì từ nhỏ Địa Ngục Xuy Tuyết đã sống dưới hào quang của người chị thiên tài của mình, làm chuyện gì cũng không bằng chị.

Người chị của Địa Ngục Xuy Tuyết là anh hùng hạng hai lớp S Chiến Lật Long Quyển, là một người siêu năng lực thiên tài, nắm giữ sức mạnh tàn phá cả thành phố.

Trước mặt chị mình, năng lực của Địa Ngục Xuy Tuyết chỉ là trò con trẻ.

Môi trường trưởng thành như vậy khiến Địa Ngục Xuy Tuyết rất tự ti, nhưng không tìm được cách nào để chứng minh bản thân, cho đến bây giờ cô rốt cuộc trở thành hạng nhất của anh hùng lớp B, cho nên đã trân trọng cái hư danh này một cách bệnh thái.

Hắn gia nhập.

Ngay khi hai bên định đại chiến một trận, Đỗ Lan kịp thời chạy tới, thời khắc đồ đệ mình gia nhập bang hội kích động lòng người thế này sao có thể bỏ lỡ được.

Sư phụ.

Vô Chứng Kỵ Sĩ không hiểu tại sao Đỗ Lan lại muốn mình gia nhập tổ chức khả nghi này.

Người này là sư phụ của Vô Chứng Kỵ Sĩ.

Địa Ngục Xuy Tuyết nhìn về phía Đỗ Lan, đánh giá từ trên xuống dưới, vô cùng thiếu lịch sự.

Tôi không muốn gia nhập.

Vô Chứng Kỵ Sĩ nói.

Cứ bình tĩnh đừng nóng.

Đỗ Lan bước lên phía trước, đứng trước mặt các thành viên đang nghi hoặc của tổ chức Xuy Tuyết: Để đồ đệ của ta gia nhập các người đương nhiên có thể, nhưng có một điều kiện, đó chính là cô.

Đỗ Lan nhìn chằm chằm Xuy Tuyết: Cô phải nhường vị trí hạng nhất lớp B và vị trí lão đại tổ chức Xuy Tuyết ra, để đệ tử của ta thống lĩnh đám các người.

Tên khốn kiếp nhà ngươi, sao dám nói chuyện với lão đại của chúng ta như vậy, chán sống rồi sao.

Một tên đàn em vì nóng lòng hộ chủ đã đứng ra bất lịch sự với Đỗ Lan.

Đỗ Lan lạnh lùng cười một tiếng, tên ăn nói bất kính đó đã bay ngược ra xa năm mươi mét tông vào đèn giao thông ở cuối phố, không biết sống chết thế nào.

Tên này rất nguy hiểm, mọi người bảo vệ lão đại, căn bản không cho Đỗ Lan cơ hội tiếp cận.

Địa Ngục Xuy Tuyết cũng đổ mồ hôi lạnh, Vô Chứng Kỵ Sĩ chính là được người đàn ông này huấn luyện mà thăng lên hạng chín lớp B trong thời gian ngắn, xem ra tên này thực sự không đơn giản: Chúng tôi mời Vô Chứng Kỵ Sĩ là vì công việc.

Câm miệng, nhìn các người mặc nguyên một cây đen là biết không phải thứ tốt lành gì rồi, còn muốn dạy hư đồ đệ của ta, nằm mơ ban ngày.

Hôm nay các người đã rơi vào tay ta thì chỉ có một lựa chọn, đó là để đồ đệ của ta làm lão đại của các người, nếu không tất cả đều phải chết.

Chữ chết vừa dứt lời, xung quanh khí lạnh sâm sâm, căn bản không thể trái lời.

Khuôn mặt tuấn tú của Địa Ngục Xuy Tuyết vã mồ hôi lạnh, biết mình gặp phải thứ dữ rồi, e rằng mình sắp mất đi thứ quan trọng nhất.

Không phải trinh tiết, mà là vị trí hạng nhất lớp B.

Không, không được, mình tuyệt đối không thể mất đi vị trí hạng nhất đã làm cho cuộc đời mình tràn đầy ánh sáng này, Địa Ngục Xuy Tuyết tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai đoạt nó khỏi tay mình, tuyệt đối không được.

Tuy nhiên làm sao Đỗ Lan có thể để cô lấy lại dũng khí, ánh mắt nheo lại, sát ý trong nháy mắt bao vây Xuy Tuyết.

Đó là địa ngục, là ác quỷ, là hàng vạn vong hồn đang ai oán, Địa Ngục Xuy Tuyết chỉ cảm thấy mình rơi vào tầng địa ngục thứ mười tám, chỉ cần cô hơi có ý thức phản kháng là cô sẽ thực sự chết đi rồi đi vào trong ảo cảnh đó.

Bịch, toàn thân không còn sức lực ngã ngồi trên đường, nước mắt cứ thế rơi xuống, Địa Ngục Xuy Tuyết không hề kiên cường như vẻ bề ngoài.

Chương 1066

Sư phụ sao có thể bắt nạt con gái nhà người ta đến phát khóc thế này.

Lòng chính nghĩa của Vô Chứng Kỵ Sĩ lại trỗi dậy rồi.

Tất cả mọi người đều trừng mắt nhìn Đỗ Lan, vì hắn đang bắt nạt một cô gái.

Đỗ Lan thầm nghĩ không ngờ cô nàng này lại khóc, còn tưởng cô ta sẽ bị dọa cho quỳ lạy xin nhường vị trí ra chứ, giờ thì hay rồi, mình trở thành đại tội nhân.

Sư phụ, sao người có thể bắt nạt người ta chứ.

Đỗ Lan lườm một cái, thầm nghĩ mình còn chẳng phải vì ngăn cản các người đánh nhau sao.

Cô là em gái của Chiến Lật Long Quyển đúng không, ta biết có một người chị ưu tú như vậy cô chịu áp lực rất lớn, nhưng cô cũng không cần quá nản lòng, muốn trở nên mạnh hơn cũng không khó, ta có thể giúp cô.

Lão đại của chúng tôi đã rất mạnh rồi.

Đàn em Xuy Tuyết quả là trung thành, nhưng lời này nói ra mà không biết ngượng.

Câm miệng, đám vô năng các người chỉ biết bấu víu vào nhau mà hành động, thực lực các người trong mắt ta đơn giản là nát bét, các người vậy mà còn không nhìn thẳng vào vấn đề của mình, không lấy làm nhục mà còn lấy làm vinh, các người không biết xấu hổ sao.

Đỗ Lan nói với đám người không nên thân này: Có bấu víu vào nhau thế nào đi nữa thì các người cũng chỉ là lớp B thôi.

May mà bọn họ còn biết hổ thẹn, nghe lời Đỗ Lan nói xong liền cúi đầu, không dám nhìn thẳng Đỗ Lan.

Địa Ngục Xuy Tuyết vẫn còn đang khóc, Đỗ Lan cũng không vội, cứ đợi cô khóc xong.

Đồ đệ, ngươi nói cho bọn họ biết ta huấn luyện ngươi được mấy ngày rồi.

Tính kỹ ra thì chưa tới hai mươi ngày.

Vô Chứng Kỵ Sĩ nói.

Cái gì.

Hai mươi ngày.

Vô Chứng Kỵ Sĩ vậy mà đã trở nên mạnh đến mức có thể khiêu chiến bọn họ.

Người của tổ chức Xuy Tuyết không khỏi hoài nghi khả năng này.

Bọn họ thực ra cũng không lười biếng, nhưng luyện bao nhiêu năm cũng không trở nên cực kỳ lợi hại, cũng chỉ là trình độ võ đấu gia bình thường ở thế giới này thôi.

Thế giới này cũng giống như thế giới Dragon Ball, tồn tại các võ đấu gia và cũng tồn tại siêu năng lực, người bình thường cũng có thể thông qua nỗ lực huấn luyện để đạt được sức mạnh cường đại, đương nhiên huấn luyện tự nhiên không thể thoát khỏi quy luật tự nhiên, ngươi càng tích lũy, càng nỗ lực, càng có thiên tư thì càng mạnh mẽ, cường giả thực sự có thể giây sát quái nhân cấp Long.

Cho nên tu luyện để trở nên mạnh hơn tuyệt đối không có vấn đề, nhưng cho dù mạnh đến mấy mà gặp phải quái nhân cấp Thần thì đối với con người mà nói cũng đã là bó tay chịu chết rồi.

Cho nên thế giới này có người nghĩ đến việc cải tạo con người thành người máy hoặc người máy sinh hóa để đột phá xiềng xích mà thần linh đã đặt lên cơ thể con người.

Muốn trở nên mạnh hơn thì ta có thể giúp các người, không cần mổ xẻ, không cần nằm viện, không cần uống thuốc, không cần tiêm châm, không có tác dụng phụ, tuyệt đối là một người sư phụ có lương tâm.

Điểm này Vô Chứng Kỵ Sĩ có thể chứng minh, bản thân hắn quả thực đã mạnh lên dưới sự chỉ dạy của Đỗ Lan, tuy nhiên cả quá trình thực sự là thoát thai hoán cốt, phải chuẩn bị tâm lý chết đi một lần mới được.

Ngay khi Đỗ Lan còn đang làm công tác tư tưởng cho bọn họ thì nghe thấy từ xa đột nhiên xuất hiện một trận chấn động kịch liệt, sau đó là khói bụi mù mịt, con quái vật mang tên Kỳ Ngọc đang nổi điên.

Đỗ Lan không khỏi nhìn qua, lập tức biết tại sao Kỳ Ngọc lại tức giận.

Ở công viên đằng xa cách đây không lâu đã xảy ra một trận chiến, hai bên chiến đấu là Đảng Đầu Trọc và Âm Tốc Tác Ni Khắc đang phụ trách công việc bảo vệ.

Sau khi Tác Ni Khắc tiêu diệt Đảng Đầu Trọc liền gặp phải Kỳ Ngọc cũng đang để đầu trọc tìm việc thiện trên phố, lời qua tiếng lại liền coi Kỳ Ngọc là tàn dư của Đảng Đầu Trọc, cho nên đã phát động tấn công Kỳ Ngọc.

Âm Tốc Tác Ni Khắc là một con người mạnh mẽ sử dụng nhẫn thuật, tốc độ của hắn rất nhanh, hơn nữa chiêu thức sắc bén quỷ dị, đương nhiên tính cách của hắn cũng tự luyến và hâm hấp.

Đương nhiên Kỳ Ngọc vốn dĩ cũng không muốn gây chuyện, hắn ra ngoài để làm việc thiện, vô duyên vô cớ bị người ta tấn công hắn cũng rất phiền muộn.

Tác Ni Khắc thực ra đã nhìn thấy ba sợi tóc lẻ loi trên đầu Kỳ Ngọc, lúc đó liền cười sặc sụa, nhưng hắn cảm thấy đây là do Kỳ Ngọc cố tình dán lên để trốn tránh sự thảo phạt, trông quá giả tạo, làm gì có ai chỉ để có ba sợi tóc.

Nhưng trong lúc hắn tìm góc độ tấn công, hắn lại đột nhiên phát hiện Kỳ Ngọc hóa ra là một tên vô cùng khó nhằn.

Âm Tốc Tác Ni Khắc, nghe tên là biết tên này giỏi về tốc độ, nhưng những lần thăm dò của hắn đều bị Kỳ Ngọc đuổi kịp, bất kể tấn công từ phía sau, bên cạnh hay từ dưới lên, khuôn mặt của Kỳ Ngọc đều có thể khóa chặt chính xác hướng Tác Ni Khắc lao tới, điều này khiến Tác Ni Khắc đại kinh thất sắc.

Cho nên Tác Ni Khắc chỉ có thể tăng tốc, tăng tốc, thăm dò nhanh hơn, hóa thành một cơn lốc xoáy bao vây Kỳ Ngọc.

Chính lúc này do kình khí vận động của Tác Ni Khắc thổi trúng ba sợi tóc trên đầu Kỳ Ngọc, một sợi tóc đen yếu ớt cứ thế từ từ rơi xuống trước mắt Kỳ Ngọc.

Vốn dĩ chỉ có ba sợi tóc cần phải vạn phần yêu quý vậy mà cứ thế mất đi một sợi, nhất thời cả người Kỳ Ngọc đều không ổn, hắn trong nháy mắt liền nghĩ đến việc mình sắp bị Thần Tóc ghét bỏ, mình cả đời này đều phải trở thành đầu trọc không tìm được vợ, không sinh được con rồi cô độc đến già, tất cả đều là do thằng nhóc mặc đồ đen trước mắt này gây ra.

Đoạn tóc như đoạn đầu, hôm nay Kỳ Ngọc phải đại khai sát giới rồi, nộ hỏa bùng cháy, chiến đấu lực của Kỳ Ngọc nhất thời bộc phát bao vây Tác Ni Khắc.

Đợi đến khi Tác Ni Khắc nhận ra mình đã gây họa thì đã không còn kịp nữa, hắn đã bị Kỳ Ngọc đấm một phát vào mặt, bay ra khỏi công viên, xuyên qua một tòa nhà lớn, tiếp tục tông vào tường một tòa nhà khác, trực tiếp làm cho bức tường đó hiện lên những vết nứt hình mạng nhện phóng xạ, kính cũng vỡ vụn đầy đất.

Đây chính là động tĩnh mà Đỗ Lan và những người khác nghe thấy.

Tác Ni Khắc rất mạnh, bị đánh trọng thương mà vẫn giữ được ý thức.

May mà Kỳ Ngọc cũng không thực sự muốn đánh chết hắn, chỉ là để xả cơn giận thôi.

Đó là thực sự tức giận đấy, mình chỉ có ba sợi tóc mà còn bị hắn làm hại mất một sợi, oan ức thấu trời.

Lúc này Kỳ Ngọc giống như con thú dữ bị thương, tỏa ra khí tức bao trùm lấy Tác Ni Khắc, làm cho Tác Ni Khắc đang bị khảm trong tường với xương cốt toàn thân gãy vụn sợ đến hồn siêu phách lạc, lần đầu tiên hắn gặp phải kẻ thù mạnh mẽ như Kỳ Ngọc.

Một đấm đã đánh mình thành tàn phế, nếu không kịp thời tiếp nhận trị liệu thì mình có lẽ thực sự vĩnh viễn phải làm bạn với giường bệnh rồi.

Cảm nhận được Tác Ni Khắc đã không còn đe dọa, Kỳ Ngọc quỳ xuống hai tay nâng niu sợi tóc gãy, nước mắt lưng tròng: Thần Tóc ơi xin đừng trừng phạt con.

Tên này, loáng một cái đã đánh đối thủ thành ra thế kia, Đỗ Lan chạy tới đổ Tiên Đậu cho Tác Ni Khắc, lại đi xem Kỳ Ngọc.

Quả nhiên tóc đứt xong tên này chiến đấu lực liền tăng vọt, tuy là do phẫn nộ nhưng có thể làm cho Kỳ Ngọc phẫn nộ cũng coi như là công lao của mình rồi.

Thực ra Đỗ Lan cảm thấy Kỳ Ngọc mất đi không chỉ có tóc, mà hỉ nộ ái lạc của hắn cũng đều trở nên nhạt nhòa hơn.

Chỉ cần thành tâm thì tóc vẫn sẽ mọc ra thôi.

Đỗ Lan đã gieo Luyện Thành Trận mọc tóc trong người Kỳ Ngọc, chỉ cần nghỉ ngơi một đêm hắn vẫn sẽ khôi phục lại ba sợi tóc, không sai đó chính là diện mạo thực sự của Thần Tóc.

Nếu Kỳ Ngọc từ bỏ sức mạnh, tuyệt đối trong một đêm sẽ trở thành người đại diện cho dầu gội Rejoice, không cần thêm hiệu ứng cũng có thể quay quảng cáo.

Kỳ Ngọc lúc này mới khôi phục bình thường, còn Tác Ni Khắc sau khi khôi phục đã đào tẩu không thấy bóng dáng, nhưng hắn thề nhất định phải tìm lại danh dự, mình không thể cứ thế mà thua được.

Không phải ngươi đi tham gia kỳ thi anh hùng rồi sao.

Lần trước chia tay Kỳ Ngọc có nói là đi thi lấy chứng chỉ.

Hiện tại ta đã là anh hùng lớp C rồi, ta đang tìm nhiệm vụ để tích lũy điểm thăng cấp.

Kỳ Ngọc nói, vừa ra ngoài liền gặp ngay Âm Tốc Tác Ni Khắc.

Ngươi cứ đi lông bông ngoài đường thế này còn không bằng trước đây ở nhà xem tin tức theo dõi động hướng quái nhân cho thực tế.

Ngươi dạo này bận gì vậy.

Đối với đối thủ còn mạnh hơn cả mình, Kỳ Ngọc coi Đỗ Lan là bạn của mình.

Ta đang tìm đồ đệ mới để huấn luyện, ngươi nhìn đằng kia đi.

Đỗ Lan chỉ vào đám người mặc đồ đen ở phía xa: Đối tượng huấn luyện mới của ta.

Kỳ Ngọc nhìn Đỗ Lan nói: Kiệt Nặc Tư cũng giao cho ngươi huấn luyện luôn đi.

Đầu trọc rất khổ sở trong việc dạy bảo đồ đệ, ngoài việc nói vài đạo lý nhân sinh nghe có vẻ thâm sâu cho Kiệt Nặc Tư, hắn căn bản không có bất kỳ sự giúp đỡ thực chất nào cho việc nâng cao chiến đấu lực của Kiệt Nặc Tư.

Nếu Đỗ Lan đã bắt đầu dạy học sinh thì để Kiệt Nặc Tư đi theo Đỗ Lan học tập cũng không tồi.

Đỗ Lan không có ý kiến, dù sao dạy một học sinh hay dạy một đám học sinh cũng đều là dạy.

Nhân loại ở thế giới này thật đáng thương, bởi vì họ luôn phải sống trong lo âu sợ hãi.

Cách đây một thời gian đã xảy ra rất nhiều chuyện kỳ quái, còn lạ lùng hơn cả sự xuất hiện của quái nhân.

Đầu tiên là hiện tượng mất trọng lực vô cớ, ba tòa thành phố bị phá hủy, hàng triệu người khóc than vì cảm thấy cuộc sống vô vọng, vô số người đã nghĩ đến chuyện tự sát.

Nhưng không ngờ ngày hôm sau, khi trăng sao đảo lộn, thành phố lại quay trở lại, khiến toàn thế giới phải kinh ngạc.

Hai sự kiện này đã thành công trở thành hai bí ẩn đứng đầu trong mười đại bí ẩn chưa có lời giải của thế giới.

Tuy đã trôi qua một thời gian, nhưng hai chuyện kỳ quái này vẫn bị bàn tán xôn xao, mọi người đều muốn biết ai có thể hủy diệt rồi khôi phục thành phố theo cách không tưởng như vậy.

Phải chăng thần linh đang đùa giỡn.

Vô số nhà khoa học tiến hành điều tra nhưng không có câu trả lời, dường như mọi chuyện chưa từng xảy ra, ngoại trừ một số đoạn video mờ nhạt và ký ức hoảng loạn của quần chúng.

Thậm chí một số người còn nghi ngờ liệu tất cả những điều này có thực sự xảy ra hay không, có lẽ thành phố chưa bao giờ biến mất, có lẽ đó chỉ là ảo giác quy mô lớn do một quái nhân sử dụng năng lực ảo giác tạo ra mà thôi.

Tóm lại, không ai biết sự xuất hiện của Đỗ Lan đã mang đến cho họ những thay đổi thần kỳ đến mức nào.

Long Quyển tự nhiên cũng không biết Đỗ Lan không chỉ là ma pháp lão sư dạy em gái mình, mà còn là người đàn ông có thể xoay chuyển vận mệnh chỉ trong một cái phẩy tay.

Chương 1067

Trong mắt cô, Đỗ Lan chính là một kẻ xấu xa luôn xúi giục em gái mình mạo hiểm, cô nhìn hắn vô cùng chướng mắt.

Đỗ Lan chớp chớp mắt, trong lòng thầm nghĩ mình lại bị ghét rồi, tại sao chứ.

Rõ ràng mình luôn làm việc tốt giúp người mà: Hai chị em mới gặp nhau, cứ từ từ mà trò chuyện, ta lánh mặt một chút.

Nói đoạn, hắn đã thuấn di đi thăm tình trạng của một học sinh tạm thời khác.

Đi khắp thế giới tìm kiếm linh kiện, Kiệt Nặc Tư cũng bắt đầu nghi ngờ mình bị điên rồi.

Cậu là bán cơ giới nhân tiên tiến nhất thế giới này, là cơ thể cơ giới mạnh mẽ được cải tạo bởi thiên tài khoa học gia Khố Tư Nặc bác sĩ, có thể đấm nát cây cổ thụ, đá vỡ tảng đá lớn.

Nếu muốn nâng cấp, cậu đáng lẽ phải ở trong phòng thí nghiệm không bụi, có đủ loại thiết bị điện tử giám sát các số liệu.

Thậm chí tệ nhất cũng phải ở trong xưởng sửa chữa đầy dầu bôi trơn.

Nhưng bây giờ, cậu lại đến vùng dã ngoại bao quanh bởi thiên nhiên, chim hót hoa nở, sương sớm gió lành tuy đẹp nhưng lại là thiên địch của máy móc.

Trong môi trường khiến máy móc nhanh chóng bị rỉ sét mà tìm kiếm linh kiện nâng cấp, mình chắc chắn là điên rồi.

Cho đến một ngày, Kiệt Nặc Tư đến địa điểm đầu tiên được đánh dấu trên bản đồ, đụng độ một con bạo chúa cơ giới khổng lồ.

Sau khi đánh bại nó, Kiệt Nặc Tư lấy lớp giáp của nó để thay thế lớp vỏ ngoài của mình.

Bộ giáp này chính là kim loại cứng nhất thế giới mà Đỗ Lan đã nói: Chấn Kim.

Có lớp vỏ Chấn Kim, khả năng chống chịu của Kiệt Nặc Tư tiến bộ vượt bậc, đồng thời cũng củng cố quyết tâm tìm kiếm thêm linh kiện cải tạo.

Tiếp đó, cậu gặp đủ loại sinh mệnh cơ giới, có khủng long, hổ, sư tử và cả robot hình người.

Qua nhiều chuyến phiêu lưu đấu trí đấu dũng, Kiệt Nặc Tư đã suýt chết mấy lần vì sơ ý.

Nhưng khi giao chiến với những đối thủ ngang tầm, cậu cũng trưởng thành rất nhiều, không chỉ cơ thể được Đỗ Lan nâng cấp linh kiện, mà ý chí và kinh nghiệm chiến đấu cũng không ngừng thăng tiến.

Hiện tại, Kiệt Nặc Tư đã đánh bại một chiếc xe tải khổng lồ và nhặt được linh kiện cuối cùng: Lĩnh Đạo Mô Khối.

Sau khi lắp nó vào, việc nâng cấp nguồn năng lượng của Kiệt Nặc Tư chính thức hoàn thành.

Đến khi Đỗ Lan tìm thấy cậu, cậu đã trở về thành phố, chuẩn bị đi gặp lão sư.

Lần này cậu hy vọng có thể cùng Kỳ Ngọc lão sư thực sự so tài một phen, xem ra sau khi nâng cấp, sự tự tin của cậu đã bùng nổ.

Kỳ Ngọc hả, chắc là đi xem náo nhiệt rồi.

Đỗ Lan tiên sinh.

Nhìn thấy Đỗ Lan, Kiệt Nặc Tư liền cúi chào chín mươi độ.

Chính Đỗ Lan đã khiến cậu trở nên mạnh mẽ như vậy, nên cậu nhất định phải cảm ơn hắn.

Nhìn tạo hình mới của Kiệt Nặc Tư, Đỗ Lan gật đầu, nó tốt hơn hắn tưởng tượng: Ta còn tưởng mấy linh kiện ta thiết kế khi lắp ráp lại sẽ biến thành quái vật không ra ngô ra khoai chứ, không ngờ cậu vẫn giữ được hình người.

Tất cả đều nhờ vào Lĩnh Đạo Mô Khối, nó giúp tôi có được khả năng thay đổi thể hình tùy ý.

Hiện tại tôi có thể định hình lại các linh kiện cơ giới trên người, che giấu hoàn toàn các linh kiện khoa học giả tưởng.

Kiệt Nặc Tư nói: Đỗ Lan tiên sinh, xin hỏi lão sư đi xem náo nhiệt gì thế.

Là thiên thạch.

Có một khối thiên thạch to bằng cả thành phố đã thoát khỏi quỹ đạo và đang lao về phía Trái Đất.

Nghe nói đó là khối thiên thạch còn lớn hơn cả khối đã làm tuyệt chủng khủng long.

Nếu nó rơi xuống đất, bụi bẩn bốc lên sẽ che phủ cả lục địa, lúc đó khí hậu sẽ trở lạnh, nhân loại chúng ta sẽ đón nhận kỷ băng hà thứ hai, nói không chừng lần tới thấy mặt trời thì nhân loại đã tuyệt diệt rồi.

Kiệt Nặc Tư gật đầu: Nếu lão sư đã đi rồi thì không có vấn đề gì nữa.

Đỗ Lan thấy Kiệt Nặc Tư tin tưởng Kỳ Ngọc như vậy cũng rất cạn lời: Đi thôi, chúng ta cũng đi xem náo nhiệt.

Hiệp hội Anh hùng đã liên hệ với các siêu anh hùng có hỏa lực mạnh, vốn dĩ cũng định liên hệ Kiệt Nặc Tư nhưng cậu lại nằm ngoài vùng phủ sóng.

Nhưng chẳng có anh hùng nào tới, vì họ không tự tin có thể đối kháng với thiên thạch.

Việc phá nát thiên thạch là bất khả thi, thà chuẩn bị nơi trú ẩn để trốn đi còn hơn.

Địa điểm rơi dự kiến là Thành phố Z, cả thành phố lại được sơ tán một lần nữa, dù sao sống trong thế giới hỗn loạn này cũng chẳng có an bình.

Đa số cư dân đã đi hết, chỉ còn lại những người phó mặc cho số phận không muốn rời xa quê hương.

Tin tức đã nói rồi, thiên thạch lớn như vậy rơi xuống, tất cả đều phải chết, trốn đi đâu cũng vô dụng, chi bằng cứ ở nhà cho đỡ mệt.

Trong đó có anh hùng hạng 3 cấp S Ngân Sắc Lão Nha Bang Cổ.

Ông là đấu sĩ tay không mạnh nhất thế giới này, với Lưu Thủy Nham Toái Quyền đánh khắp thiên hạ không đối thủ.

Tuy nhiên tính cách ông ôn hòa, công việc hiện tại chủ yếu là mở võ quán dạy đệ tử, nhà ông ở Thành phố Z nên ông không định rời đi.

Tất nhiên Ngân Sắc Lão Nha cũng không nghĩ mình có thể ngăn chặn thiên thạch, đó là nguy cơ cấp Thần, ông chỉ là người trần mắt thịt, nắm đấm có mạnh đến đâu cũng không phá được khối thiên thạch to bằng thành phố kia.

Lúc này, lão già đứng trên tòa nhà cao nhất Thành phố Z, ngẩng đầu nhìn thiên thạch đang giáng xuống với vẻ mặt bình thản, ông đã sống đến mức râu tóc bạc phơ rồi, chẳng còn gì để luyến tiếc nữa.

Oanh oanh.

Lúc này trên không trung có tiếng xé gió, lại có một anh hùng nữa tới, cũng là cấp S.

Anh hùng hạng 6 cấp S Kim Chúc Kỵ Sĩ, một robot sơn màu xám bạc được vũ trang tận răng đáp xuống bên cạnh Ngân Sắc Lão Nha, khiến ông lão ngạc nhiên: Ta cứ ngỡ sẽ không có anh hùng nào tới chứ.

Cũng không trách họ được, ngay cả anh hùng cũng không thể chống lại thiên uy.

Đây chỉ là robot điều khiển từ xa của tôi, tôi cũng không đến để cứu thế giới, chỉ là đến để thử nghiệm vũ khí mới thôi.

Ở một góc xa xôi của thế giới, Kim Chúc Kỵ Sĩ nói qua robot với giọng lạnh lùng, dường như trái tim của người điều khiển cũng cứng rắn như robot vậy.

Ngân Sắc Lão Nha chỉ mỉm cười, không tranh luận: Vậy cậu thuộc loại không ra tiền tuyến, ta hiểu rồi.

Tiếp tục ngẩng đầu, bóng đỏ rực trên bầu trời chính là khối thiên thạch sắp hủy diệt thế giới.

Cao thủ võ thuật đệ nhất thế giới siết chặt nắm đấm, rồi cuối cùng lại buông ra, không làm những kháng cự vô ích nữa, cứ để mình yên tĩnh đón chờ ngày tận thế đi.

Đó là một trận chiến không cân sức, từ xa nhìn lại căn bản không thấy bóng dáng Xuy Tuyết đâu, tầm nhìn hoàn toàn bị thu hút bởi gã khổng lồ đá cao hai ngàn mét đầy áp bách, mỗi cử động của nó đều kinh thiên động địa.

May mà Địa Ngục Xuy Tuyết sau khi được Đỗ Lan huấn luyện đã trở thành một ma pháp sư thực thụ, tuy hoảng hốt nhưng cũng không quên dùng ma pháp phản kích.

Sức mạnh cung Nhân Mã hội tụ thành một mũi tên ma năng tỏa sáng rực rỡ bắn về phía bàn tay đá đang giáng xuống.

Trong mắt Xuy Tuyết đó không phải là một bàn tay mà là một ngọn núi, vì vậy cô dốc toàn lực, ma lực bùng nổ.

Oanh.

Một tiếng nổ phá sơn vang lên trên đỉnh đầu, Xuy Tuyết quan sát, chỉ hy vọng đòn tấn công của mình có hiệu quả.

Có hiệu quả, nhưng cũng không hoàn toàn, đúng là đã phá nát được bàn tay của Sơn Khâu Chi Vương, nhưng đồng thời cũng tạo ra vô số đá lạc rơi xuống xối xả, khiến Xuy Tuyết tái mặt, vội vàng thúc giục ma lực niệm chú ngữ lần nữa, lần này là ma pháp phòng ngự.

Một khiên ma pháp trương ra trên đỉnh đầu chắn lấy đá rơi.

Vận dụng ma pháp còn khá thuần thục, Đỗ Lan gật đầu tỏ vẻ hài lòng với cô học trò này.

Đội lấy đá rơi, Xuy Tuyết bay ra xa, cô biết không nên ham chiến mà phải đánh nhanh thắng nhanh, nên quyết định dùng đại hình ma pháp để hủy diệt kẻ địch trong nháy mắt.

Tuy nhiên đại hình ma pháp thường cần thời gian chuẩn bị khá dài, nên hiện tại cô cần trì hoãn hành động của kẻ địch.

Kẻ địch to lớn như vậy chắc chắn rất nặng, sử dụng trọng lực ma pháp thôi.

Cô lập tức thi triển trọng lực ma pháp, gia tăng gấp mười lần trọng lực lên thân thể kẻ địch, xem nó có chịu đựng nổi không.

Oanh, những tảng đá từ trên người Sơn Khâu Chi Vương rơi xuống lác đác, đó đều là lớp vỏ ngoài bị bong ra do trọng lực gấp mười lần.

Hành động của Sơn Khâu Chi Vương thực sự chậm lại, nhưng nó vẫn đang di chuyển.

Không thể chậm trễ: Sức mạnh tinh tú mười hai cung hoàng đạo hội tụ, hãy lắng nghe lời triệu hoán của ta, cho ta mượn sức mạnh của các người.

Tinh Chi Pháo.

Lần này là một ma pháp trận còn to lớn hơn, dưới chân Xuy Tuyết xuất hiện một đồ án hình tròn có đường kính tới mười mét.

Vòng tròn lớn lồng vòng tròn nhỏ, vòng tròn nhỏ lồng tam giác, trong tam giác lại có vòng tròn, cùng với những chú ngữ ma pháp cổ quái không ngừng xoay chuyển, chiếu sáng cả bầu trời.

Chương 1068

Đỗ Lan chỉ đứng nhìn, hắn tán thành việc Xuy Tuyết trực tiếp sử dụng ma pháp mạnh nhất hiện tại để tấn công kẻ địch, bởi vì Sơn Khâu Chi Vương không biết mệt mỏi hay đau đớn, nếu kéo dài sẽ thực sự bất lợi cho Xuy Tuyết.

Lúc này Sơn Khâu Chi Vương giơ tay chậm rãi chộp về phía Xuy Tuyết, thắng bại quyết định ở tốc độ của cả hai.

Đại hình ma pháp Tinh Chi Pháo cần thời gian, nhưng tay của Sơn Khâu Chi Vương đã ở ngay trước mắt.

Trọng lực gấp mười lần tạo áp lực cực lớn lên Sơn Khâu Chi Vương vốn đã nặng nề, cánh tay nó vươn ra cũng không ngừng sụp đổ, vừa tiến về phía trước vừa rơi đá, nhưng dù vậy nó cũng không từ bỏ tấn công, bởi vì con người nhỏ bé kia đã chọc giận nó.

Có thể cảm nhận rõ ràng gã khổng lồ cao chọc trời đang phẫn nộ, nó là thủy tổ của các dãy núi, là nguồn gốc của vạn núi, nhưng con người lại hết lần này đến lần khác dùng việc leo núi để dẫm đạp lên tôn nghiêm của nó, thậm chí dùng máy bay bay trực tiếp từ trên cao qua.

Đám người chỉ có thể ngước nhìn mình dưới chân núi lấy tư cách gì mà muốn đứng trên cao.

Cho nên bất kỳ ai định chinh phục Sơn Khâu Chi Vương đều phải chết, đồng thời nó tạo ra động đất chính là để phá hủy toàn bộ những tòa nhà cao tầng do con người xây dựng, để xung quanh không còn tồn tại thứ gì có thể đe dọa đến độ cao của nó, đó là niềm kiêu hãnh bất di bất dịch của Sơn Khâu Chi Vương.

Vì vậy con người trước mắt phải chết, Sơn Khâu Chi Vương muốn dùng máu của Xuy Tuyết để trang trí cho bàn tay đá của mình, đó chắc chắn sẽ là một bức bích họa tuyệt đẹp.

Nhanh lên, việc tụ tập sức mạnh tinh tú thực sự quá chậm, Xuy Tuyết cảm thấy mình hình như tính toán sai thời gian rồi, cứ đà này thì người chết cuối cùng sẽ là cô.

Oanh.

Ngay lúc Xuy Tuyết đang căng thẳng, một luồng vòi rồng bỗng nhiên xuất hiện cuốn lấy cổ tay Sơn Khâu Chi Vương.

Luồng vòi rồng đó vô cùng mạnh mẽ, dù cổ tay Sơn Khâu Chi Vương toàn là đá cũng bị gió cắt thành đá vụn rơi xuống ngay lập tức.

Là chị gái, Xuy Tuyết lập tức biết ngay chị mình đã tới.

Lúc này Tinh Chi Pháo cũng đã hoàn thành, cô không ngần ngại phóng ra: Tinh Chi Pháo.

Từ phương hướng mười hai cung hoàng đạo, sức mạnh xuyên qua vũ trụ biến thành mười hai cột năng lượng xuyên qua tầng khí quyển, rơi trực tiếp lên thân thể gã khổng lồ nghìn mét.

Có cột xuyên qua đầu, có cột xuyên qua lưng, có cột xuyên chéo ngực, cũng có cột đâm thủng vai.

Mười hai cột vàng kim đó còn cao hơn cả gã khổng lồ, ngay lập tức đâm nó thành một con nhím, tạo nên một kỳ quan vô cùng tráng lệ.

Đó chính là Tinh Chi Pháo, tập hợp sức mạnh mười hai chòm sao ngưng tụ thành mười hai cột vàng kim tấn công chính xác kẻ địch.

Mười hai cột này mỗi cột dài tới mấy ngàn mét, dày hơn ba mươi mét, giống như những sợi quang của vũ trụ, sức mạnh của mười hai cột này là không thể đong đếm, bất kỳ một cột nào rơi xuống đất cũng đủ nghiền nát con người thành thịt vụn, huống chi là mười hai cột cùng rơi xuống.

Sơn Khâu Chi Vương chỉ có thể ngậm hận mà chết, bị mười hai cột vàng cố định vĩnh viễn thành một gã khổng lồ không thể gục ngã theo cách lộng lẫy nhất.

Đòn tấn công của Tinh Chi Pháo sẽ không biến mất, nó sẽ tồn tại vĩnh viễn dưới hình dạng các cột vàng kim đến ngàn vạn năm sau, trở thành dấu ấn vĩnh hằng mà người thi pháp để lại cho thế giới.

Chị.

Nghĩ đến người vừa giúp mình trong lúc nguy cấp chắc chắn là chị gái, Xuy Tuyết ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu gã khổng lồ, chẳng phải có một người phụ nữ với thân hình loli sao.

So với em gái mình, Long Quyển hoàn toàn thua kém ở phương diện phụ nữ.

Về vóc dáng, Xuy Tuyết lồi lõm rõ ràng, đường cong chữ S, có thể gọi là hoàn hảo, thể hiện trọn vẹn nét mềm mại của phụ nữ. chị gái Long Quyển thì ngực phẳng, đường nét gầy nhom như cây trúc, khuôn mặt búp bê, dù là một cô gái trưởng thành ngoài hai mươi tuổi nhưng Chiến Lật Đích Long Quyển hoàn toàn không đạt tiêu chuẩn.

Nhìn em gái đứng trên ma pháp trận đầy oai dũng, Long Quyển rất kinh ngạc.

Cô cảm nhận được em gái gặp nguy hiểm nên mới tới cứu người, không ngờ mấy ngày không gặp em gái lại học được năng lực thần kỳ như vậy.

Đây là ma pháp của em sao.

Long Quyển bay tới, mái tóc xanh của cô cũng khác với mái tóc đen của em gái.

Tuy nhiên hai người vẫn rất giống nhau ở các chi tiết ngũ quan, có thể nhận ra là chị em, chỉ là nếu quan hệ chị em đảo ngược lại một chút thì có lẽ dễ khiến người ta tin hơn, chị gái Long Quyển cao chưa tới ngực em gái cũng là một điều đau lòng.

Chị, bây giờ em là ma pháp sư rồi, là ma pháp sư đệ nhất thế giới.

Xuy Tuyết tự hào nói.

Đỗ Lan thấy bài thi tốt nghiệp của học sinh đã hoàn thành cũng bay xuống, đón nhận ánh mắt không mấy thiện cảm của Long Quyển.

Ham muốn bảo vệ em gái của cô đã đến mức bệnh thái rồi.

Cả hai chị em đều có vấn đề, một người thì muốn đứng thứ nhất đến phát điên, một người thì muốn bảo vệ em gái đến mức không chịu nổi việc em mình gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Tên này là ai.

Có phải ngươi đã để em gái ta tới khiêu chiến Sơn Khâu Chi Vương không.

Ngươi muốn chết hả.

Đối mặt với loli giả hai mươi tám tuổi, Đỗ Lan vẫn rất lịch sự, trả lời ba câu hỏi: Đỗ Lan, đúng thế, không muốn.

Đây là thái độ gì vậy.

Quá kiêu ngạo, mình là hạng 2 cấp S, trong tình huống hạng 1 Bạo Phá vắng mặt thì chính là vũ khí tối thượng của Hiệp hội Anh hùng, không ai dám vô lễ với mình, tên Đỗ Lan này muốn chết thử một lần xem sao hả.

Chị, ông ấy là ma pháp đạo sư của em, bản lĩnh của em đều là do ông ấy dạy.

Lão sư bảo em tới khiêu chiến Sơn Khâu Chi Vương chính là để kiểm tra thành quả học tập của em.

Em đã thành công rồi, em đã đánh bại được quái nhân cấp Long, em cũng có thể giống như chị vậy.

Xuy Tuyết rất kích động, dường như không nhận ra mùi thuốc súng giữa chị gái mình và Đỗ Lan.

Vậy Đỗ Lan, cậu tốt nghiệp trường nào.

Ngân Sắc Lão Nha cảm thấy Đỗ Lan có thể chế tạo linh kiện cho Kiệt Nặc Tư thì chắc chắn phải tốt nghiệp từ một trường đại học danh tiếng.

Tôi không phải nhà khoa học, tôi là một người mộng tưởng, tôi thích giúp đỡ các anh hùng thực hiện ước mơ trở nên mạnh mẽ hơn, Kiệt Nặc Tư chỉ là một trong những khách hàng của tôi thôi.

Đỗ Lan cười nói: Ngân Sắc Lão Nha tiên sinh, ông có hứng thú để tôi quy hoạch lại thực lực cho ông không.

Người mộng tưởng.

Ngân Sắc Lão Nha ngẩn người, nhưng nhìn ánh mắt sùng bái của Kiệt Nặc Tư, đoán chừng Đỗ Lan thực sự không chỉ giúp đỡ mỗi mình cậu: Vậy xin hỏi cậu còn giúp đỡ những ai nữa.

Vô Chứng Kỵ Sĩ và Địa Ngục Xuy Tuyết, họ cũng đã nhận được sự chỉ dẫn trực tiếp của tôi, hiện tại thực lực cũng coi như đạt đến mức tạm ổn rồi.

Đỗ Lan thản nhiên nói, cứ như thể hắn chỉ làm một vài công việc nhỏ nhặt không đáng để khoe khoang.

Vô Chứng Kỵ Sĩ thì ông biết, gần đây thứ hạng tăng rất nhanh, chiếc xe đạp trong tay vốn chỉ là phương tiện giao thông nhưng nay đã trở thành vũ khí của cậu ta.

Còn về Địa Ngục Xuy Tuyết tự nhiên cũng có nghe nói qua, nhưng Ngân Sắc Lão Nha không đánh giá cao Xuy Tuyết, vì cô ta vì muốn đứng hạng nhất mà cứ mãi dừng lại ở cấp B, thực sự khiến các cao thủ coi thường.

Tuy nhiên Vô Chứng Kỵ Sĩ vốn cũng từ hạng 1 cấp C thăng hạng nhanh chóng, vậy thì Địa Ngục Xuy Tuyết có lẽ cũng sẽ sớm thăng hạng thôi, ông bắt đầu mong chờ biểu hiện của con bé đó rồi.

Hóa ra là vậy, xem ra cậu thực sự là một người mộng tưởng, nhưng có vẻ cậu giỏi về mảng khí giới hơn, xe đạp của Vô Chứng Kỵ Sĩ hình như là do cậu cải tạo, chẳng lẽ cậu còn hiểu biết cả võ thuật sao.

Võ thuật, biết sơ sơ.

Dừng đao là võ, thông suốt tạo hóa, hành động theo lẽ thông suốt gọi là thuật.

Cái gọi là võ thuật không phải là hành vi bạo lực tranh dũng đấu ngoan, ngược lại là một loại trí tuệ để dập tắt tranh đấu.

Võ thuật thực chất là sự tiếp nối của nghệ thuật chiến tranh cổ đại, từ quân đội mở rộng sang thái độ sống của cá nhân, tuyệt đối không đơn thuần chỉ là cách đấu.

Ngân Sắc Lão Nha không kìm được mà vỗ tay, Kỳ Ngọc và Kiệt Nặc Tư hoàn toàn không hiểu gì, những gì Đỗ Lan nói dường như khác với hiểu biết của họ về võ thuật.

Đỗ Lan ra vẻ cao thủ, quay lưng lại bàn ăn, nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như có thể phi thăng bất cứ lúc nào, hoàn toàn là phong thái của một Võ Tiên.

Không biết Đỗ Lan tiên sinh, võ công của cậu thế nào.

Chắc chắn cao hơn ông rất nhiều.

Lưu Thủy Nham Toái Lưu tuy cũng là võ công không tệ, nhưng so với một số công phu mà tôi biết thì vẫn còn kém xa.

Với võ công của ông, gặp cấp Long tự nhiên có thể chiến đấu, nhưng gặp cấp Thần thì cũng vô năng vi lực.

Cười khổ, võ đạo gia cũng không phải thần, không thể đối kháng với thần: Lão phu đã già rồi, nếu quen biết cậu sớm hơn thì có lẽ sẽ thỉnh giáo, nhưng hiện tại đã không còn cần thiết nữa, dù lão phu không thể chiến đấu thì cũng có những hậu bối ưu tú.

Nhìn Kỳ Ngọc và Kiệt Nặc Tư, Ngân Sắc Lão Nha tỏ ý mình sẽ rút lui đúng lúc, không tranh giành hào quang với giới trẻ.

Đây mới là khí độ nên có của một người già, đối phương đã nói vậy thì Đỗ Lan cũng không nói thêm gì nữa, tiếp tục ăn cơm.

Quay người lại, hắn thấy Kỳ Ngọc đã ăn gần hết một bàn thức ăn, hóa ra Kỳ Ngọc chẳng hề quan tâm Đỗ Lan đang làm màu, chỉ nhất tâm đối phó với mỹ thực.

Ăn xong, Ngân Sắc Lão Nha rời đi, cứ như một ông lão bình thường đi dạo sau bữa ăn, ai mà ngờ được dưới cơ thể khòm lưng đó lại sở hữu thực lực có thể giết chết quái nhân cấp Long trong nháy mắt.

Được rồi, tôi cũng đi đây, đoán chừng hiện tại Xuy Tuyết đang tìm tôi.

Địa Ngục Xuy Tuyết thực sự đang tìm Đỗ Lan, sau khi Đỗ Lan đi, cô mới nhớ ra thái độ của chị mình đối với lão sư không đúng mực, chắc chắn đã làm Đỗ Lan nổi giận, nên cô tạm biệt chị gái và luôn muốn tìm gặp lão sư.

Đợi đến khi Đỗ Lan xuất hiện, Xuy Tuyết sắp khóc đến nơi rồi.

Cô khó khăn lắm mới tìm được một người lão sư giúp mình trở thành đệ nhất thế giới, nếu bị chị gái chọc giận mà đi mất, cô chắc chắn sẽ ghét chị mình lắm.

Gấp cái gì, ta chẳng qua là đi thăm Kiệt Nặc Tư, sẵn tiện ăn một bữa cơm với bạn mới, cũng chỉ mới một ngày thôi mà nhìn cô xem kìa, thế này mà cũng đòi là Tinh Thuật Ma Pháp Sư sao.

Đỗ Lan nhìn cô nàng ngự tỷ lệ nhòa lệ mà thầm than thở em gái bị chị gái chiều hư rồi.

Lão sư, em vẫn chưa đủ thực lực, vẫn cần thầy dạy bảo, thầy đừng bỏ em mà đi.

Sớm muộn gì ta cũng sẽ rời bỏ cô thôi, Xuy Tuyết, tính tình cô cũng phải sửa đi, sao cứ động tí là khóc như trẻ con thế.

Em chính là trẻ con mà.

Một người phụ nữ hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi lại nói mình vẫn còn là trẻ con, khiến Đỗ Lan dở khóc dở cười.

Nếu một ngày nào đó ta rời khỏi thế giới này, cô bảo cô phải làm sao.

Đỗ Lan đối với học sinh của mình vẫn rất tận tâm, hắn hy vọng học sinh của mình đều có thể tự lập, đảm đương một phía, hắn là một người thầy có trách nhiệm.

Em mãi mãi muốn đi theo lão sư.

Thế giới này chỉ có chị gái, lão sư là người thứ hai tốt với cô, Xuy Tuyết đã đặt Đỗ Lan vào vị trí tương đương với Long Quyển rồi.

Đỗ Lan trẻ trung như vậy, mạnh mẽ như vậy, Xuy Tuyết cảm thấy mình chết rồi Đỗ Lan cũng chưa chắc đã chết, nên tuyệt đối có thể đi theo Đỗ Lan mãi mãi.

Chương 1069

Tuy nhiên Đỗ Lan là người xuyên không, qua một thời gian nữa là đến thời gian đã hẹn với Địch Ny Toa, hắn sẽ rời đi.

Không biết có thể làm Xuy Tuyết trở nên kiên cường hơn không, nếu không được thì chắc hắn phải bắt cóc cả hai chị em họ, à không, là mời họ đến thế giới của mình thôi.

Đoán chừng Xuy Tuyết sẽ đồng ý, còn Long Quyển chắc chắn sẽ không chịu.

Xuy Tuyết, cô đã rất mạnh rồi, tiếp theo có thể đi nâng cao thứ hạng anh hùng của mình, cố gắng trong thời gian ngắn thăng lên hạng 1 cấp A.

Ta cũng yêu cầu như vậy với Vô Chứng Kỵ Sĩ, ai trong số hai người thăng lên hạng 1 cấp A trước thì sẽ nhận được một phần quà bí ẩn.

Xuy Tuyết quả quyết phần quà đó nhất định thuộc về mình.

Thành phố Z bị thiên thạch va chạm, nguy cơ lần này tuy kinh hồn bạt vía nhưng cư dân cho biết cảm xúc vẫn ổn định.

Khả năng chịu đựng của cư dân thế giới này đúng là không phải dạng vừa, vậy mà cũng nhịn được.

Suốt ngày bị đe dọa đến tính mạng mà họ lại không tự hủy diệt, điều này khiến Đỗ Lan rất kinh ngạc.

Thực ra cũng không đến mức khoa trương như vậy, vì thảm họa xảy ra luân phiên giữa các thành phố, hơn hai mươi thành phố lớn thay nhau chịu đựng các hiện tượng kỳ quái tấn công, cư dân vẫn có cơ hội để nghỉ ngơi hồi sức.

Nếu cứ nhắm vào một thành phố mà phá thì cư dân chắc chắn đã tự sát hết rồi.

Nhưng dù thành phố bị hủy diệt không phải của mình, vẫn sẽ có người lo lắng bao giờ thì đến lượt thành phố mình, họ cũng hy vọng có một thế giới không tưởng không bị quái nhân đe dọa.

Hiện tại hãy mua ngay Cảm ứng khí Quái nhân đi, giúp bạn dự báo trước hành tung của quái nhân, phòng ngừa nguy hiểm, tránh bị quái nhân làm hại.

Cảm ứng khí Quái nhân, mua không lỗ, mua không lầm, chỉ với chín mươi chín ngàn tám trăm, tâm động không bằng hành động.

Này cậu thanh niên đằng kia, cậu có muốn mua một cái không.

Đỗ Lan cạn lời, hắn lại có ngày bị kéo lại để chào mời bán hàng, thường thì toàn là hắn đi chào mời người khác cơ mà.

Tuy nhiên tên thương lái này đúng là có đầu óc, biết đại chúng cần gì, cái cảm ứng khí quái nhân này nếu là thật thì chắc chắn sẽ là sản phẩm bán chạy.

Tiếc là Đỗ Lan nhìn một cái đã thấu đây là đồ giả mạo, căn bản chỉ là một chiếc đồng hồ hỏng mà thôi.

Thanh niên à, không muốn chết sớm thì nhất định phải mua Cảm ứng khí Quái nhân của tôi.

Tên bán hàng phun nước miếng vung vít quảng cáo lợi ích sản phẩm của mình.

Đỗ Lan ngắt lời đối phương: Bây giờ tôi mà có chết thì cũng tuyệt đối không tính là chết trẻ, nên tôi không cần đâu.

Tên bán hàng thấy Đỗ Lan thực sự không hề lay động, lại đi tìm khách hàng tiềm năng tiếp theo: Này cậu thiếu niên kia, tôi thấy ấn đường cậu đen sì, mua cái Cảm ứng khí Quái nhân này để bảo bình an đi.

Rắc.

Á.

Đỗ Lan chưa đi được bao xa đã nghe thấy tiếng thét thảm thiết của tên bán hàng, quay người lại liền thấy một thanh niên để kiểu tóc vuốt ngược đầy hiểm ác đang giẫm lên mặt tên bán hàng, gằn giọng nói: Ta chính là quái nhân đây.

Rõ ràng vẫn là con người nhưng lại nói mình là quái nhân, cộng thêm kiểu tóc đó, rõ ràng kẻ này chính là Ngạ Lang, đệ tử bị Ngân Sắc Lão Nha trục xuất khỏi sư môn.

Tên bán hàng kêu rất to nhưng không bị thương, chỉ là bị khí thế sắc lẹm của Ngạ Lang dọa cho chết khiếp.

Phải nói rằng Ngạ Lang hiện giờ chỉ thiếu nước viết chữ người xấu lên mặt, lúc này hắn đang tìm kiếm con mồi mang tên anh hùng.

Hắn sùng bái quái nhân, căm ghét anh hùng, nên muốn thông qua việc săn đuổi anh hùng để trở nên mạnh mẽ hơn, tìm kiếm con đường quái nhân của riêng mình.

Kẻ bán đồ giả mạo sợ hãi co rúm trong góc, đối với hạng yếu đuối này, Ngạ Lang chẳng thèm nói nhiều, quay người đi và lướt qua Đỗ Lan, dường như cũng không chú ý thấy Đỗ Lan có điểm gì đặc biệt.

Thái độ này mà cũng đòi làm quái nhân, Đỗ Lan còn chẳng thèm nhìn trúng Ngạ Lang.

Tên Ngạ Lang này là một kẻ trung nhị già đời, lúc học ở võ quán Ngân Sắc Lão Nha đã đánh chạy hết các đệ tử khác rồi bị Ngân Sắc Lão Nha đuổi đi, từ đó luôn tìm kiếm các anh hùng để chiến đấu, lấy việc hành hạ các anh hùng của Hiệp hội Anh hùng làm thú vui.

Đây hoàn toàn là vì Ngạ Lang muốn trả thù nỗi oán hận lúc nhỏ chỉ có thể giả làm quái nhân rồi bị đám bạn đồng trang lứa giả làm anh hùng bắt nạt.

Vì từ nhỏ bị những kẻ giả làm anh hùng bắt nạt nên hắn cho rằng thế giới này căn bản không có anh hùng thực sự, có chăng chỉ là những kẻ ngụy thiện.

Mục tiêu của hắn chính là lột bỏ hoàn toàn chiếc mặt nạ ngụy thiện của các anh hùng, để mọi người biết rằng nguồn cơn của sự hỗn loạn trên thế giới chính là đám anh hùng này.

Nếu không có anh hùng, nhân loại sẽ bị cái ác vĩnh hằng khống chế, đương nhiên kẻ khống chế đó chính là hắn.

Hắn sẽ dùng cái ác và sự sợ hãi để trấn áp thế giới loài người khỏi sự kỳ thị, bắt nạt, thậm chí là chiến tranh.

Vì vậy quái nhân là sự tồn tại quan trọng hơn cả anh hùng.

Nhưng dùng cái ác để trấn áp nhân loại có phải là ý nghĩ của quái nhân không.

Rõ ràng là không, Ngạ Lang nghĩ vậy chứng tỏ hắn căn bản chưa thoát khỏi tư duy của con người.

Quái nhân thực thụ chẳng thèm quan tâm đến sự sống chết của loài người, quái nhân thực thụ và con người tuyệt đối không đi cùng một đường, phải thuộc về phạm trù không phải tộc ta thì tất có dã tâm.

Thế nên Đỗ Lan không coi trọng Ngạ Lang, nghĩ thì hay lắm nhưng căn bản không đi đúng đường.

Nếu hắn vì muốn hủy diệt toàn nhân loại mà trở thành quái nhân thì họa may Đỗ Lan còn nhìn bằng con mắt khác, nhưng hắn lại vì muốn tiêu diệt tranh chấp của chính nhân loại, điều đó chẳng liên quan gì đến việc trở thành quái nhân cả.

Thứ hắn muốn chỉ là sức mạnh độc tài cực hạn mà thôi, vậy mà lại đặt quái nhân vào vị trí bị anh hùng chèn ép, rồi hùng hổ đi tìm rắc rối với anh hùng, thật quá ngu xuẩn.

Này, ngươi.

Ngay khi Đỗ Lan chuẩn bị rời đi, Ngạ Lang phía sau đột nhiên quay lại gọi giật Đỗ Lan: Ngươi có quen biết Vô Chứng Kỵ Sĩ đúng không, nói cho ta biết hắn đang ở đâu.

Hóa ra Ngạ Lang trước đó đã thấy Đỗ Lan đi cùng Vô Chứng Kỵ Sĩ nên nhận ra Đỗ Lan, muốn hỏi thăm tung tích của Vô Chứng Kỵ Sĩ.

Không thèm để ý đến hắn, tiếp tục đi.

Nhíu mày, người đàn ông này lại có thể phớt lờ sức mạnh quái nhân của mình, tại sao.

Rõ ràng tên bán hàng lúc nãy sợ đến mức suýt tè ra quần, tại sao hắn lại chẳng có phản ứng gì.

Kỳ quái, Ngạ Lang bung tỏa khí tràng, trong nháy mắt đã bước qua mười mét định chộp lấy vai Đỗ Lan.

Vị tiên sinh này, cậu có ước mơ không.

Đỗ Lan có chút nổi giận rồi, cái tên Ngạ Lang này sao lắm chuyện thế, mình đã không muốn để ý tới hắn rồi, chẳng lẽ cứ phải bắt mình ra tay dạy dỗ sao.

Chộp hụt rồi, trước mắt Ngạ Lang hoàn toàn mất dấu bóng dáng Đỗ Lan, nhưng giọng nói của đối phương lại từ tứ phương tám hướng vọng lại.

Mình đụng phải cao thủ rồi, khuôn mặt hung ác càng thêm một tầng giá lạnh, khiến tướng mạo hung tợn vốn có của Ngạ Lang càng thêm rõ rệt.

Chỉ có thể nói tướng mạo hắn trông đúng là người xấu, hèn gì từ nhỏ đã phải đóng vai quái nhân.

Phía sau, mạnh mẽ quay đầu lại, quả nhiên Đỗ Lan đang nhìn thẳng vào hắn, từ miệng hắn lại thốt ra câu hỏi cũ: Cậu có ước mơ không.

Ước mơ đương nhiên là có: Ta muốn trở thành quái nhân, muốn tiêu diệt tất cả anh hùng trên thế giới này.

Trong mắt Ngạ Lang phóng ra hàn quang, đấm thẳng một quyền đầy bùng nổ.

Chặc, đánh lén à, Đỗ Lan tặc lưỡi, người đã lùi ra ngoài phạm vi nắm đấm của đối phương: Ước mơ này rất dễ thực hiện, hà tất phải đánh đánh giết giết, nếu cậu đã muốn thế giới này không có anh hùng thì quá đơn giản.

Đỗ Lan lấy ra một Vạn Năng Giao Nang phóng ra.

Một bốt điện thoại xuất hiện ngay trên đại lộ: Đây là Như Quả Điện Thoại Đình, bây giờ cậu đi vào, chỉ cần nhấc ống nghe lên và nói Nếu như toàn bộ nhân loại không có anh hùng, thì tất cả anh hùng trên hành tinh này đều sẽ biến mất.

Điều này là không thể, Ngạ Lang không tin, hắn đón nhận ánh mắt khinh miệt của Đỗ Lan, rồi nghe Đỗ Lan nói: Xem ra cậu vẫn không nỡ bỏ anh hùng, cũng đúng thôi, nếu không có anh hùng, khi gặp nguy hiểm còn ai có thể bảo vệ cậu nữa.

Rắc rắc, bóp chặt nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi, hắn là Ngạ Lang, thợ săn anh hùng, sao có thể cần anh hùng bảo vệ chứ.

Hắn sải bước vào bốt điện thoại, nhấc máy nói: Ta cần một thế giới không có anh hùng.

Quả nhiên là một tên ngốc, Đỗ Lan chỉ vài câu đã chọc giận được đối phương, tâm thái này mà cũng dám nói mình là quái nhân sao.

Phẫn nộ bước ra khỏi bốt điện thoại, hắn nhìn Đỗ Lan với vẻ mặt không thiện cảm, dường như muốn nói rằng ngươi đang lừa người, ta đang rất giận đây.

Đừng nhìn ta như vậy, chúc mừng cậu đã tạo ra một thế giới không có anh hùng, chỉ có quái nhân, ta nghĩ cậu sẽ thích nó thôi.

Đỗ Lan thu lại Như Quả Điện Thoại Đình rồi biến mất.

Ngạ Lang hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, chẳng lẽ mình gặp phải thần tiên rồi.

Nếu không tại sao Đỗ Lan lại đột ngột biến mất như vậy.

Đương nhiên không phải, Đỗ Lan là trở về thế giới ban đầu rồi.

Như Quả Điện Thoại Đình không phải thực sự thay đổi thế giới gốc, mà là tạo ra một nhánh thế giới hoàn toàn mới.

Tóm lại đó là một đạo cụ cực kỳ bá đạo, lần này coi như đúng ý nguyện của Ngạ Lang, ném hắn đến một thế giới không có anh hùng xem hắn có thích không.

Nơi này là địa ngục, nhân loại là nô lệ và cừu hai chân của quái nhân, nơi này không có anh hùng, đương nhiên cũng không có ai bảo vệ nhân loại.

Tất cả những quái nhân có thực lực mạnh mẽ chia nhau thống trị toàn bộ hành tinh theo các khu vực khác nhau.

Thành phố ven biển đều bị nhấn chìm dưới đại dương, trở thành địa bàn của Biển Sâu Vương, trung tâm lục địa là sào huyệt của Thiên Không Vương, trên khắp thế giới còn có vô số quái nhân lấy máu thịt con người làm thức ăn.

Chương 1070

Đi trên đường, chỉ thấy một lớp chất lỏng màu nâu đỏ sền sệt mãi không dọn sạch được.

Những bộ xương trắng trên đường lẳng lặng kể về số phận bi thảm của loài người, thế giới này không có anh hùng.

Ngạ Lang há hốc mồm, trợn mắt hốc mồm, tất cả những điều này là thật sao.

Mình thực sự đã đến một thế giới không có anh hùng chỉ có quái nhân, nơi này không có ngụy thiện, chỉ có cái ác cực hạn, và nhân loại bị thống trị bao trùm bởi ác ý cực hạn.

Mũi dường như bị mùi máu tanh bít kín hoàn toàn, Ngạ Lang lúc này hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi mình đã trải qua những gì, người đàn ông đó rốt cuộc là ai.

Ảo giác sao.

Ngạ Lang cắn đầu lưỡi, chỉ cảm thấy cơn đau buốt thấu tim gan.

Nơi này có một con người, biết Biển Sâu Đại Vương chúng ta giáng lâm mà lại không chịu lùi bước, chẳng lẽ ngươi muốn làm anh hùng sao.

Ngạ Lang quay người, chỉ thấy từ xa một bầy hải sản kéo đến, trong vòng vây của đám tôm binh cua tướng có một quái nhân mạnh mẽ đang nhai ngấu nghiến thứ gì đó giống như xương đùi người.

Ha, nhân loại căn bản không có anh hùng, đúng là chủng tộc rác rưởi nhất.

Đám hải sản cười rộ lên: Tôm Tích, xử hắn đi.

Ngạ Lang chỉ cảm thấy cả người không ổn, chuyện này rốt cuộc là sao.

Vô số nghi vấn không có lời giải đáp, mình là kẻ săn anh hùng mà giờ lại bị coi là anh hùng, thật nực cười.

Thấy từ trong đám hải sản bước ra một quái nhân đầu tôm giáp đỏ, miệng phun ra một luồng nước bắn tới, não bộ Ngạ Lang vang lên một tiếng, biết mình không thể ngồi chờ chết, mọi nghi vấn đều có thể để sau, hiện tại cần thiết là giải quyết đám này: Lão tử không phải anh hùng, lão tử là quái nhân đây.

Đón lấy súng nước áp lực cao của Tôm Tích là một cú đấm.

Đám hải sản rất ngạc nhiên, thầm nghĩ đây là lần đầu thấy kẻ tự xưng là quái nhân.

Biển Sâu Vương thấy Ngạ Lang dùng nắm đấm chặn được đòn tấn công của đại tướng Tôm Tích yêu quý của mình, cũng lộ ra vẻ mặt tán thưởng: Ta lần đầu thấy con người tự xưng là quái nhân đấy, Tôm Tích ngươi lui lại đi, tên này chắc là muốn đầu hàng ta nên mới đợi chúng ta đi qua.

Con người, tên ngươi là gì.

Ngạ Lang chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đầu hàng quái nhân, hắn không thích anh hùng nhưng cũng chưa từng nghĩ sẽ thông đồng với lũ quái nhân thật sự.

Trong chốc lát không khí trở nên vô cùng vi diệu, đám quái nhân bên cạnh Biển Sâu Vương không hề có sắc mặt tốt với tên quái nhân giả này, nếu không phải Biển Sâu Vương ngăn lại, bọn chúng đã sớm ăn thịt Ngạ Lang rồi.

Ngạ Lang đối mặt với bầy hải sản, chỉ cảm thấy áp lực đè nặng, nhớ lại thì dường như hắn cũng chưa từng thấy quái nhân thực sự.

Ở thế giới cũ, thường dân vẫn được anh hùng bảo vệ rất tốt, còn Ngạ Lang chỉ nhìn thấy vinh quang và địa vị mà anh hùng đạt được chứ chưa bao giờ nghĩ đến anh hùng đã phải hy sinh những gì.

Kỳ Ngọc thậm chí còn hy sinh cả mái tóc của mình nữa kìa.

Một kẻ luôn lấy anh hùng làm mục tiêu săn đuổi, nay đối mặt với quái nhân, trước tiên là thấy không quen.

Bởi vì khí tràng của quái nhân quá tà ác, dù mạnh ngang ngửa anh hùng nhưng mùi sát ý trộn lẫn với máu tanh khiến người ta không thể nào ưa nổi và thấy khó chịu.

Còn không quỳ xuống, Đại Vương chúng ta thấy ngươi thú vị, bằng lòng thu nhận loại người như ngươi, còn không quỳ xuống lạy tạ Đại Vương.

Con Tôm Tích quát tháo.

Ngạ Lang không cảm xúc bước ra một bước, thân ảnh như gió, thiết quyền như điện.

Chỉ thấy con Tôm Tích kia trong chớp mắt đã bị xé nát, gạch tôm bay tứ tung.

Ngạ Lang không hề do dự, quái nhân trước mắt đạo bất đồng bất tương vi mưu, căn bản không phải quái nhân.

Quả nhiên quái nhân trong lòng Ngạ Lang cũng chỉ là quái nhân do chính hắn định nghĩa, cũng giống như anh hùng trong lòng hắn chỉ là anh hùng do chính hắn định nghĩa vậy.

Hắn định nghĩa quái nhân là kẻ yếu, định nghĩa anh hùng là ngụy thiện, đầu óc căn bản không bình thường.

Gan lắm, dám giết chết con Tôm Tích đáng yêu nhất của ta, ngươi đang chà đạp lên mặt mũi của Biển Sâu Vương này, giết hắn cho ta.

Biển Sâu Vương không ngờ Ngạ Lang lại không biết điều như vậy, đại nộ ra lệnh cho đám quái nhân xung quanh ùa lên.

Đuôi mắt Ngạ Lang nheo lại, hàn quang hiện rõ, đôi tay thi triển Lưu Thủy Toái Nham Quyền, đám quái nhân cấp Quỷ căn bản không phải đối thủ của hắn: Chết đi.

Số phận đám hải sản quả nhiên không thoát khỏi cái chết.

Ngạ Lang thực chất cũng giống như Kỳ Ngọc, thuộc loại người không cần tu luyện quá mức, chỉ cần lập trường kiên định là sẽ không thất bại, nên địch càng mạnh hắn càng mạnh.

Nhìn thấy tay chân của mình từng đứa một bị đánh cho nội tạng văng tung tóe, nộ khí của Biển Sâu Vương càng tích tụ nhiều hơn, cuối cùng toàn thân bốc lên khí tràng đỏ rực như máu: Con người, đừng quá đáng.

Lớp da xanh đậm căng cứng, đôi mắt gần như phun lửa: Ngươi có biết ngươi đang khiêu chiến với ai không, ta chính là Biển Sâu Vương, kẻ thống trị đại dương, cũng là chủ nhân của loài người các ngươi.

Biển Sâu Vương đích thân ra trận, đấm tan không khí, trên bầu trời chấn động ra những vòng sóng xung kích dựng đứng, ngay cả Ngạ Lang cũng bị lực xung kích đáng sợ đó hất văng đi.

Oanh.

Bị hất văng vào một cửa tiệm bỏ hoang, toàn thân Ngạ Lang dính đầy bụi bặm và mảnh kính vỡ, nhưng hắn chỉ cảm thấy chiến ý dâng trào.

Tuy đối thủ không phải anh hùng, nhưng tên Biển Sâu Vương này cũng đáng ghét y như vậy.

Đây là ánh mắt gì thế.

Trong làn bụi mờ chỉ thấy hai luồng mục quang đỏ như máu, ngay cả Biển Sâu Vương cũng giật mình lùi lại một bước.

Đó tuyệt đối không phải ánh mắt của con người, Biển Sâu Vương nghĩ thầm.

Nhưng rồi lại cảm thấy mình sợ hãi một con người thì quá mất mặt, nên ổn định lại khí thế: Con người, ta sẽ ăn thịt ngươi.

Ngạ Lang dùng đòn tấn công thay cho câu trả lời, khói bụi bị thổi bay, hắn nhảy vọt mấy mét đấm thẳng vào gò má Biển Sâu Vương, đánh rụng cả hai chiếc răng nanh của đối phương.

Con người này nhanh quá, nắm đấm này nặng quá.

Biển Sâu Vương vạn lần không ngờ trong cơ thể gầy gò của Ngạ Lang lại có sức mạnh lớn đến thế, thầm nghĩ mình rời khỏi nước biển quá lâu rồi, cần bổ sung nước, nếu không mình không phải đối thủ.

May là Biển Sâu Vương cũng không phải tùy tiện lên bờ, hắn lên bờ tìm mồi cơ bản đều chọn ngày râm mát, vì hắn không thích sự khô hanh, trời âm u hoặc mưa là tốt nhất.

Đám mây đen hôm nay đã chờ đợi từ lâu, ngay lúc Biển Sâu Vương bị một quyền đấm bay, nó cuối cùng cũng rất nể mặt mà bắt đầu đổ mưa, khiến cả thành phố trở nên sền sệt và ẩm ướt hơn, chẳng khác nào hang động của kẻ sát nhân trong phim kinh dị.

Ngạ Lang ngẩng đầu cảm nhận sự thanh lương của nước mưa, nhưng trong đầu vẫn mơ hồ như cũ, hắn vẫn cảm thấy thế giới này quá mức xa lạ.

A a.

Ngươi thực sự chọc giận ta rồi.

Nhận được sức mạnh từ nước mưa, thể hình Biển Sâu Vương lúc này phình to hơn gấp đôi, đồng thời cả vết thương cũng hoàn toàn phục nguyên, hắn phẫn nộ nhìn Ngạ Lang: Con người, vận may của ngươi kết thúc tại đây.

Oanh.

Ngạ Lang chỉ thấy màn mưa bị một luồng sức mạnh đẩy bạt ra, bụng hắn đau nhói, há miệng phun ra một ngụm máu.

Đó là nắm đấm của Biển Sâu Vương, không biết từ lúc nào đã đánh bay Ngạ Lang lên không trung.

Con người, hối hận đi.

Biển Sâu Vương đã phát tiết cơn giận, những nắm đấm dày đặc hơn cả cơn mưa này, giáng xuống xối xả lên người Ngạ Lang.

Không có âm thanh nào êm tai hơn việc kẻ địch chịu khổ, cảm nhận mỗi cú đấm của mình đều trúng đích, Biển Sâu Vương thấy vô cùng khoái lạc: Dám làm Biển Sâu Vương ta mất mặt, ta sẽ đánh ngươi thành thịt nát rồi ném xuống cống rãnh hôi thối.

Máu phun ra từ miệng Ngạ Lang càng nhiều hơn, nhưng Ngạ Lang không chịu vết thương chí mạng, trong lúc chịu đòn hắn cũng không ngừng làm quen với thế công của Biển Sâu Vương, cơ thể Ngạ Lang đang tiến hóa.

Chỉ cần nhẫn nại, thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về mình.

Tiếp tục đánh nhanh, Biển Sâu Vương đang xả giận.

Ba.

Một tiếng động khẽ vang lên khiến mọi thứ ngưng trệ, không có cảnh thịt nát xương tan hay đứt lìa chân tay như Biển Sâu Vương dự tính.

Ngạ Lang toàn thân đầy vết thương chảy máu lộ ra hàm răng trắng, cười nanh ác chộp lấy thiết quyền của Biển Sâu Vương: Ngươi không phải quái nhân.

Biển Sâu Vương ngẩn người, hắn đã hấp thụ sức mạnh của nước mưa thì đáng lẽ phải rất mạnh rồi mới phải, tại sao đối phương chịu đựng đòn tấn công dồn dập của mình mà cuối cùng vẫn còn sức lực để chộp lấy đôi tay mình.

Không thể hiểu nổi, nhưng đôi tay truyền đến cơn đau dữ dội do bị vặn xoắn khiến Biển Sâu Vương tái mặt.

Đối phương muốn xé xác tay mình: Không thể để ngươi toại nguyện.

Cơ bắp cánh tay cuồn cuộn, định phản kháng để Ngạ Lang buông tay.

Nơi bốn tay tiếp xúc da dẻ như sắp bị lột sạch, Biển Sâu Vương cảm thấy không ổn, sức mạnh của đối phương vượt xa mình.

Tên này không bình thường.

Hoa lạt.

Máu tươi bắn vào màn mưa, nhuộm đỏ cả con phố.

Ngạ Lang cười nanh ác quăng quật đôi tay Biển Sâu Vương, vẫn chưa thỏa mãn, hắn nhảy lên phi cước đá gãy cả cổ Biển Sâu Vương.

Đến tận lúc chết cũng không thể hiểu nổi tại sao con người lại có thể có cường giả như vậy, Biển Sâu Vương ngã xuống, tâm tư bay xa.

Phi, nhổ ra một ngụm máu, Ngạ Lang vứt cánh tay Biển Sâu Vương sang một bên, tràn đầy sự khinh bỉ đối với đối thủ như Biển Sâu Vương, chỉ có man lực mà không có kỹ xảo, ngay cả kỹ thuật cầm nã của mình cũng không phá nổi thì căn bản không tính là quái

nhân.

Chương 1071

Cùng với cái chết của Biển Sâu Vương, hai bên đường bỗng nhiên xuất hiện không ít người.

Ngạ Lang cũng không biết trước đó nhiều người như vậy trốn ở đâu, lúc này nhìn thấy con người mới cảm thấy thế giới này và thế giới trước đó còn có điểm tương đồng.

Bép.

Ngạ Lang còn chưa kịp phản ứng thì trán đã bị một hòn đá đập trúng, rách một miếng.

Ngạ Lang âm trầm quay người, thấy kẻ vừa ném mình lại là một đứa trẻ khoảng mười tuổi, rõ ràng ánh mắt tràn đầy oán hận đối với Ngạ Lang.

Thực ra không chỉ đứa trẻ đó, tất cả những người xuất hiện xung quanh đều đang nhìn Ngạ Lang với ánh mắt giận dữ.

Cút đi, ngươi giết chết Biển Sâu Vương, ngươi có biết tiếp theo chúng ta sẽ phải đối mặt với điều gì không.

Là những quái nhân mạnh mẽ và tham lam hơn, chúng ta không cần ngươi làm anh hùng, cút khỏi thành phố này đi.

Một người đàn ông ăn mặc rách rưới, mặt vàng vọt gầy gò gào lên điên cuồng.

Những người khác cũng đồng thanh hưởng ứng: Chúng ta không cần anh hùng, cút đi, cút đi, cút đi.

Thậm chí có người còn bắt chước đứa trẻ, nhặt đá ném về phía Ngạ Lang.

May mà Ngạ Lang không phải anh hùng, trái lại cảm thấy người ở thế giới này quả nhiên khác biệt, hắn có chút thích thế giới này rồi: Kẻ phải cút là các người, ta không phải anh hùng.

Biển Sâu Vương chết rồi, thứ đó căn bản không tính là quái nhân, ta mới là quái nhân, ta là nhân loại quái nhân Ngạ Lang.

Ngạ Lang hét lớn một tiếng, chấn vỡ cả kính của cả con phố, không ít người trực tiếp bị chảy máu tai, đau đớn quỵ xuống.

Đúng thế, mình mãi mãi không phải anh hùng, mình là quái nhân đại diện cho cái ác tuyệt đối, Ngạ Lang nhìn những kẻ phàm phu không biết ơn này, chỉ cảm thấy mình sinh ra đã thuộc về thế giới này.

Thợ săn anh hùng đột ngột biến mất, đối với thế giới chính mà nói cũng chỉ là một chuyện nhỏ không đáng kể, các anh hùng vẫn bận rộn với cuộc sống của mình mỗi ngày, hoặc vì sinh kế hoặc vì chính nghĩa, không ngừng giao đấu với quái nhân.

Còn trong võ quán của Ngân Sắc Lão Nha, Đỗ Lan và Bang Cổ đang thông qua một chiếc tivi cổ quái theo dõi tình hình của Ngạ Lang.

Nếu trên thế giới này còn ai quan tâm đến hắn, thì chắc chỉ có Bang Cổ, lão sư tiền nhiệm của Ngạ Lang mà thôi.

Ngạ Lang tuyệt đối là đệ tử có thiên tư cao nhất mà Ngân Sắc Lão Nha từng dạy dỗ, đáng tiếc là tâm thuật không chính: Bây giờ ta tin cậu thực sự là người mộng tưởng rồi, lại có thể đưa Ngạ Lang đến một thế giới đáng sợ như vậy.

Ngân Sắc Lão Nha kinh ngạc nói.

Không có gì đâu, xem ra hắn thực sự rất thích, vậy là tốt rồi.

Hắn muốn dùng sự sợ hãi để trấn áp dục vọng và phân biệt của nhân loại, ý tưởng cũng khá đấy, đoán chừng có thể thực hành ở thế giới đó.

Đỗ Lan thầm nghĩ vận may của Ngạ Lang cũng không tệ, vừa sang đó đã lập uy bằng cách giết chết Biển Sâu Vương, lại còn tìm được địa bàn cho mình.

Hiện tại hắn tiếp quản thành phố của Biển Sâu Vương, chắc có thể bắt đầu thực hành bộ lý luận trung nhị đó của mình rồi.

Ngạ Lang tự xưng là quái nhân, hơn nữa thực lực đáng sợ, quả nhiên đã dọa được mọi người.

Khiến mọi người vô thức phục tùng kẻ thống trị mới, chỉ là họ vẫn chưa biết liệu Ngạ Lang có giống như Biển Sâu Vương, mỗi tháng cần vài trăm cừu hai chân làm món ăn nhẹ hay không.

Thật là hay, tôi thấy chỉ có hai chúng ta xem thì hơi phí, hay là phát sóng toàn mạng đi, lúc đó kiếm được tiền thì cải thiện đời sống cho đệ tử của ông luôn.

Đỗ Lan cảm thấy biểu hiện tiếp theo của Ngạ Lang chắc chắn sẽ còn đặc sắc hơn nữa.

Vì vậy không đợi Ngân Sắc Lão Nha đồng ý, hắn đã kết nối video vào internet, phát trực tiếp toàn mạng.

Ngày hôm đó, mọi người được chứng kiến trong một thế giới bị quái nhân thống trị, đạo đức băng hoại, con người xấu xí đến nhường nào.

Tên của chương trình này là Ngạ Lang Truyền Thuyết.

Nếu Ngạ Lang mà biết Đỗ Lan phát trực tiếp tình trạng của mình, chắc chắn hắn sẽ tìm cách giết chết Đỗ Lan bằng được.

Nhưng Đỗ Lan lại cảm thấy đây coi như là đóng góp của Ngạ Lang cho xã hội, loại thanh niên trung nhị như hắn nếu không có ngoại lực đẩy một cái thì căn bản chẳng có ích gì cho xã hội, chỉ tổ cản trở sự phát triển của nhân loại.

Con người đã phục tùng, nhưng quái nhân thì chưa.

Hai ngày tiếp theo, đám hải sản đến báo thù cho Biển Sâu Vương nườm nượp không ngớt, nhưng cuối cùng đám quái nhân cũng nhận thức được sự đáng sợ của Ngạ Lang và chọn công nhận quyền thống trị của hắn.

Nhưng ngay cả khi đạt được thành quả như vậy, Ngạ Lang dường như vẫn thấy rất trống rỗng.

Trước đây hắn săn đuổi anh hùng, lấy niềm vui khi đánh bại anh hùng để lấp đầy bản thân, nhưng giờ thì không còn nữa.

Đánh bại quái nhân chẳng có chút cảm giác thành tựu nào, Ngạ Lang căn bản không thể khơi dậy hứng thú.

Còn về việc thống trị thành phố, hắn cũng chẳng có cương lĩnh hành động gì, cơ bản là để mặc kệ.

Cho nên trong thành phố quái nhân ít đi, nhưng tình trạng con người bắt nạt con người lại nhiều lên.

Điều này rõ ràng không phù hợp với ý tưởng ban đầu của Ngạ Lang.

Hắn vốn nghĩ rằng khi một quái nhân tuyệt đối như mình xuất hiện, lại không còn các anh hùng bắt nạt người khác, thì con người đáng lẽ sẽ không bắt nạt lẫn nhau nữa mới đúng.

Nhưng suy nghĩ của Ngạ Lang cần có điều kiện mới thành lập được, đó là kẻ bắt nạt và kẻ bị bắt nạt phải đứng ở hai lập trường khác nhau, ví dụ như anh hùng và quái nhân, vì vậy mới có chuyện tiêu diệt một bên là có thể giữ gìn hòa bình.

Nhưng hiện tại đều là con người, họ vì tài nguyên sinh tồn, phải sống tiếp nên mới có tranh đấu, chứ không phải vì sự khác biệt về lý niệm.

Bây giờ không có anh hùng chỉ có một quái nhân là mình, tình trạng không nên tiếp tục tàn sát lẫn nhau như vậy.

Căn bản không tìm ra manh mối, Ngạ Lang tự nhiên cũng không thay đổi được hiện trạng.

Hiện tại Biển Sâu Vương đã chết, các quái nhân mạnh mẽ ở các khu vực lân cận cũng bắt đầu chuẩn bị xâm chiếm thành phố của Ngạ Lang.

Hắn mệt nhoài vì phải chiến đấu với đám quái nhân cấp Quỷ, cấp Long, tiếp nhận lời khiêu chiến của quái nhân, càng không có thời gian quan tâm đến đời sống của cư dân.

Rồi cuối cùng vì tình trạng thiếu lương thực, bên trong thành phố đã xảy ra những cuộc thanh trừng đẫm máu.

Một băng nhóm tội phạm tự xưng là Bang Quái Nhân đã cướp bóc một nơi trú ẩn của thường dân, giết chết hàng chục người vô tội bên trong, từ trẻ nhỏ vài tuổi đến cụ già tóc bạc không một ai sống sót.

Đến khi Ngạ Lang từ chiến trường trở về và biết được mọi chuyện thì đã quá muộn.

Giây phút đó, hắn im lặng.

Đám người đó căn bản không phải quái nhân, Ngạ Lang chỉ cảm thấy từ quái nhân đã bị sỉ nhục.

Quái nhân phải là những kẻ yếu thế thực sự sống trên thế giới bị anh hùng lăng nhục chèn ép, chứ không phải loại ác ôn ỷ mạnh hiếp yếu này.

Những suy nghĩ nội tâm của Ngạ Lang thông qua phụ đề xuất hiện trước mắt cư dân mạng toàn thế giới, mọi người đều cười ồ lên, lại có kẻ định nghĩa quái nhân như thế sao.

Nếu quái nhân thực sự chỉ là những kẻ bị anh hùng bắt nạt, vậy còn những thường dân bị quái nhân tàn sát thì tính sao.

Tên Ngạ Lang này bị não tàn à.

Mọi người thi nhau chế giễu, nhưng chương trình này đặc sắc nên vẫn phải xem tiếp.

Thực ra Ngạ Lang cũng giống như Lộ Phi Luffy suốt ngày hét lên muốn trở thành người đàn ông là Hải Tặc Vương, cả hai rõ ràng đều có chút lệch lạc trong cách hiểu về hải tặc và quái nhân.

Nhưng chỉ cần họ là nhân vật chính, những lệch lạc này không còn quan trọng nữa, quan trọng là hành vi của nhân vật chính.

Ngạ Lang nói mình là quái nhân, nhưng trong chương trình hắn vẫn chưa làm điều gì xấu cả, nên mọi người đều mong chờ hành động tiếp theo của hắn.

Tiếp theo đương nhiên là cảnh Ngạ Lang đánh dẹp Bang Quái Nhân, cuối cùng vẫn là câu thoại đó: Các ngươi căn bản không phải quái nhân.

Quái nhân phải là chính nghĩa kháng cự lại lũ anh hùng ngụy thiện.

Quần chúng vây xem thấy rất sảng khoái, nhưng các anh hùng của Hiệp hội Anh hùng thì không vui chút nào, thế này là sao.

Tẩy trắng quái nhân à.

Cái tên trong chương trình đó là quái nhân sao.

Căn bản là một tên anh hùng não tàn thì đúng hơn, gánh vác trách nhiệm bảo vệ thành phố, không ngừng chiến đấu với quái nhân xâm phạm, từng bước trở nên mạnh mẽ hơn, đây hoàn toàn chính là anh hùng mà, chỉ là đầu óc không bình thường thôi, sao có thể tính là quái nhân được.

Vì vậy các anh hùng liên danh yêu cầu ngừng phát sóng chương trình tẩy trắng quái nhân này, vì nó sẽ dẫn dắt mọi người hiểu sai về quái nhân.

Chương 1072

Quái nhân thực sự là kẻ thù của nhân loại, sẽ không chiến đấu vì kẻ yếu như vậy đâu.

Ở thế giới có anh hùng, Ngạ Lang lập chí trở thành quái nhân.

Ở thế giới không có anh hùng, mọi hành động của Ngạ Lang lại trở thành hành động của anh hùng, cũng không biết nếu Ngạ Lang biết được điều này thì trong lòng sẽ có cảm nhận thế nào.

Đối với sự kháng nghị của Hiệp hội Anh hùng, Đỗ Lan tự nhiên là biết, nhưng chương trình này kiếm bộn tiền như vậy sao có thể dừng lại được, hắn liên hệ với Hiệp hội Anh hùng và nói: Đây chỉ là một chương trình thôi, mọi người phải có niềm tin vào khả năng phân biệt thị phi của đại chúng chứ, sẽ không có ai chỉ vì xem tivi mà cho rằng quái nhân là người tốt đâu.

Hơn nữa, nếu thực sự có quái nhân nào xem xong chương trình này mà cải tà quy chính, bắt chước Ngạ Lang trở thành quái nhân bảo vệ kẻ yếu, chẳng phải là một công đức lớn sao.

Cách trả lời qua loa không đáng tin này tự nhiên khiến các anh hùng rất bất mãn, đây rõ ràng là chương trình tẩy trắng quái nhân, không sai vào đâu được.

Tiếc là Đỗ Lan không thèm để ý đến họ, tiếp tục phát sóng chương trình.

Liệu cuối cùng Ngạ Lang có sửa đổi được quan niệm trung nhị lệch lạc của mình không.

Thật là đáng mong chờ, ngay cả Đỗ Lan cũng mong chờ như vậy, các khán giả khác càng không thể dứt ra được, vô số người khi đi làm cũng không làm việc nữa, đi học cũng không học bài, cứ dán mắt vào màn hình điện thoại xem trực tiếp.

Họ đều hy vọng biết được liệu cuối cùng Ngạ Lang có thể trở thành quái nhân mà hắn hằng mong muốn hay không.

Toàn thế giới đều đang dõi theo Ngạ Lang.

Theo thời gian trôi qua, khán giả cũng có thể nhìn ra sự giằng xé nội tâm của hắn.

Từng chứng kiến bao nhiêu quái nhân thực thụ ăn thịt người không nhả xương, lại thấy cả những tên ác ôn mượn danh quái nhân để bắt nạt người thường, hình tượng quái nhân trong lòng Ngạ Lang cũng đang sụp đổ.

Hắn hết lần này đến lần khác khẳng định đó không phải quái nhân thực sự, nhưng vô dụng, làm việc xấu mới là quái nhân, đó mới là định nghĩa về quái nhân chân chính.

Quan niệm bị va chạm vô tình, ở một thế giới không có anh hùng, sự tàn bạo mà quái nhân thể hiện ra căn bản không thể xoay chuyển bằng ngôn ngữ nhạt nhẽo.

Bang Cổ nhìn đệ tử thiên tư nhất của mình đang bàng hoàng, trong lòng chỉ cảm thấy Đỗ Lan thật đáng sợ.

Dùng giấc mơ đã thực hiện được để đập tan giấc mơ mà Ngạ Lang hằng mong đợi, thật không phải hạng người bình thường có thể làm ra được.

Nên đến lúc chèn thêm hồi ức sát flashback rồi.

Đỗ Lan cân nhắc thời gian, hiện tại khán giả thấy nhân vật chính xoay xở như vậy chắc chắn sẽ tò mò rốt cuộc Ngạ Lang đã trải qua những gì mới mở miệng là nói mình là quái nhân, nhưng lại luôn đi làm việc của anh hùng.

Hồi ức sát sẽ cho họ một đáp án.

Sau đó mọi người mới biết thì ra lúc Ngạ Lang còn nhỏ thường xuyên đóng vai quái nhân bị những bạn cùng lứa đóng vai anh hùng bắt nạt, rồi hắn bắt đầu sùng bái quái nhân, ghét bỏ anh hùng.

Thực chất hắn chỉ đem bất hạnh của chính mình áp đặt lên những quái nhân bị anh hùng đánh bại, căn bản không ý thức được tao ngộ của hắn và quái nhân có sự khác biệt về bản chất.

Quả nhiên là chỉ số thông minh quá thấp, khán giả nhao nhao bày tỏ Ngạ Lang cần nạp thêm trí tuệ.

Tuy nhiên sau khi xem hồi ức sát, mọi người cũng hiểu vì sao Ngạ Lang lại cố chấp cho rằng quái nhân mới đại diện cho chính nghĩa, căn bản là tự thương hại chính mình, vì bản thân luôn bị ép đóng vai quái nhân nên dứt khoát coi mình là quái nhân thật luôn.

Nhưng cũng có khán giả cho rằng trong thế giới của chương trình đó, tất cả mọi người căn bản đều đáng đời, họ sợ hãi quái nhân nhưng không một ai nguyện ý đứng ra chiến đấu với quái nhân, không có lấy một anh hùng, ngược lại là một người tự xưng quái nhân độc hành chống lại bao nhiêu kẻ địch, thế giới trong chương trình vốn dĩ hoàn toàn tương phản với hiện thực.

Ngạ Lang thật đáng thương, còn thế giới đó thật đáng ghét.

Lão sư, thì ra ngài cũng xem Ngạ Lang Truyền Thuyết.

Kiệt Nặc Tư và Kỳ Ngọc cũng đang xem chương trình này, vây quanh nồi lẩu vừa ăn vừa xem.

Kiệt Nặc Tư, đây là chương trình hot nhất gần đây đấy, làm anh hùng là phải theo sát nhịp đập xã hội, nên chúng ta không chỉ xem mà còn phải xem kỹ hơn những người khác.

Kỳ Ngọc nghiêm túc nói.

Thật là kiến giải độc đáo, Kiệt Nặc Tư thán phục.

Thực ra Kỳ Ngọc chỉ là quá buồn chán, lại không muốn nói thật với đệ tử, đành bốc phét để mình trông như không hề lơ là chút nào.

Nhưng nói thật, Kỳ Ngọc quả thực rất thích chương trình này, đạo cụ đặc hiệu toàn bộ đều như thật, hình tượng Ngạ Lang kia cũng rất đầy đặn và lập thể.

Lão sư, ngài nói xem cuối cùng Ngạ Lang sẽ thế nào.

Hắn có trở thành anh hùng không.

Kỳ Ngọc nói: Hắn tuy hạ thấp mục tiêu, lấy việc trở thành quái nhân làm mục đích, nhưng tôi thấy sâu trong thâm tâm hắn vẫn hy vọng được mọi người thừa nhận, có lẽ cuối cùng hắn có thể trở thành anh hùng.

Nhưng quyền pháp của hắn thực sự rất lợi hại.

Kỳ Ngọc không tiếc lời khen ngợi quyền pháp của Ngạ Lang.

Kiệt Nặc Tư gật đầu, Ở Hiệp hội Anh hùng cũng có không ít anh hùng giỏi võ thuật, trình độ của Ngạ Lang ít nhất cũng xếp vào cấp A, quả thực rất có trình độ, không hổ là lão sư chỉ cần qua chương trình đã biết được thực lực đối phương.

Hắn vĩnh viễn sùng bái Kỳ Ngọc như vậy.

Trong chương trình, cảm xúc của Ngạ Lang rõ ràng không ổn, nhưng ngay lúc mọi người đang lo lắng tương lai hắn sẽ tiếp tục kiên trì làm một quái nhân thực thi chính nghĩa hay sẽ hắc hóa thành quái nhân thực sự, trên bầu trời xuất hiện một bóng đen khổng lồ.

Vũ Trụ Ám Vật Chất Hải Tặc Đoàn xuất hiện, vì lời tiên tri của nhà chiêm tinh vũ trụ, vượt qua hai mươi năm, cuối cùng đã đến Trái Đất.

Thủ lĩnh của Hải tặc đoàn Ám Vật Chất là Ba La Tư chỉ cầu một đối thủ có thể khiến mình chiến đấu sảng khoái, nhà chiêm tinh bảo Trái Đất có, nên hắn đến, nếu không tìm thấy thì hắn sẽ hủy diệt Trái Đất rồi quay về trung tâm vũ trụ để nhà chiêm tinh biết hậu quả của việc lừa dối mình.

Ba La Tư khoác trên mình bộ giáp hoàng kim trói buộc chiến lực, trầm ổn ngồi giữa phi thuyền, mặt không cảm xúc nhìn ba thuộc hạ đắc lực: Cách Lạc Lý Ba Tư, Qua Lưu Cán Tu Phổ, Mai Lỗ Trát Đát Lỗ Đa, ba người các ngươi xuống dưới thách thức cường giả của tinh cầu này, hy vọng nơi này sẽ không làm ta thất vọng.

Bóng đen khổng lồ của phi thuyền bao trùm cả thành phố, đây là một con tàu có vẻ ngoài vô cùng thô ráp, đồng thời trên thân tàu lưu lại những vết thương dài do tai nạn trong chuyến hành trình vũ trụ đằng đẵng, ngay cả thiên thạch cũng không thể phá hủy những dấu vết lồi lõm loang lổ trên lớp vỏ ngoài.

Sự xuất hiện đột ngột của phi thuyền ngoại tinh khiến khán giả cho rằng tình tiết triển khai quá nhanh và nhảy vọt, cái gì thế này, biên kịch viết bừa à.

Họ muốn xem Ngạ Lang dằn vặt cơ mà, sao đột nhiên lại xuất hiện một băng hải tặc ngoài hành tinh.

Nhưng ngay sau đó khán giả không còn nói nhảm nữa, vì thực lực mà băng hải tặc ngoài hành tinh thể hiện khiến họ trợn mắt há mồm.

Ba người ngoài hành tinh rời phi thuyền đi khắp thế giới thách thức cường giả.

Cổ Đại Vương cao hàng trăm mét, bá chủ thời đại khủng long, một chân có thể đá gãy dãy núi, nhưng lại bị một tên ngoài hành tinh năm đầu nhẹ nhàng đánh một kích đã bị chém đầu mà chết, khi cái đầu khổng lồ như con tàu của Cổ Đại Vương rơi xuống đất, khán giả tập thể im lặng.

Cổ Đại Vương thực lực mạnh như vậy, cuối cùng lại dễ dàng bị đánh bại sao.

Điều này không khoa học, đám người ngoài hành tinh này đều là quái vật à.

Đương nhiên trên Trái Đất quái nhân cũng không phải không có sức đánh trả, người ngoài hành tinh thông qua máy dò năng lượng tìm kiếm cường giả, một tên sử dụng niệm lực tìm thấy một viện nghiên cứu bị bỏ hoang trong núi sâu.

Tiến Hóa Chi Gia.

Tên ngoài hành tinh hiển nhiên đã nắm vững ngôn ngữ và chữ viết Trái Đất, nên không có bất kỳ sai lệch nào về sự hiểu biết: Xem ra người trên tinh cầu này cũng đã hiểu tiến hóa mới là phương thức thể hiện tối thượng của sinh mệnh vũ trụ.

Đáng tiếc tinh cầu này vẫn quá nguyên thủy, luận về trình độ tiến hóa thì chúng ta vẫn hơn một bậc.

Con bạch tuộc tím đó, tám cái xúc tu đột nhiên giơ lên, tòa cao ốc cũ kỹ đầy rêu phong liền bị nhổ tận gốc, bên trong truyền ra tiếng thét thảm thiết của quái nhân.

Đây là một cứ điểm của quái nhân, vốn là trung tâm nghiên cứu quái nhân, nhưng các nhà nghiên cứu vốn dĩ sớm đã bị quái nhân giết chết, bên trong đầy rẫy hài cốt nhân loại.

Trước sự khiêu khích từ kẻ thù, đám quái nhân tự nhiên sẽ không ngồi chờ chết.

Uỳnh, tòa nhà bay giữa trời gãy làm đôi, từ giữa lao ra một con bọ cánh cứng khổng lồ.

Mục tiêu của bạch tuộc tím chính là hắn: Chỉ số năng lượng khổng lồ chính là ngươi sao.

Tại hạ là một trong ba đại chiến sĩ của Hải tặc đoàn Ám Vật Chất Qua Lưu Cán Tu Phổ, cũng là người có năng lực niệm động mạnh nhất toàn vũ trụ.

Ta không quan tâm ngươi là ai, chết đi.

Quái nhân bọ cánh cứng khổng lồ A Tu La căn bản không muốn nói nhảm, nhà của mình bị người ta phá, hiện tại hắn đang rất tức giận.

Đập cánh khiến không khí bị ép hoàn toàn, A Tu La Độc Giác Tiên đạt được sơ tốc độ cực cao, trong nháy mắt đã đến trước mặt bạch tuộc tím: Ta sẽ khiến ngươi hối hận vì đã đến Trái Đất.

Đại chiến côn trùng và hải sản, xem chừng có vẻ khá ngon đây.

Người có năng lực niệm động đệ nhất vũ trụ đối chiến với bọ cánh cứng cải tạo của Tiến Hóa Chi Gia, trận chiến ngay từ đầu đã tràn đầy sự kỳ quái, chỉ thấy con bạch tuộc vung xúc tu, Độc Giác Tiên đó liền nhiều lần bị bay ra ngoài.

Rõ ràng nhìn kiểu gì cũng thấy lực xung kích của Độc Giác Tiên mạnh hơn, nhưng lại căn bản không thể áp sát bạch tuộc.

Khán giả bày tỏ niệm động lực không phải là hack sao.

Thực sự mạnh đến thế à.

Long Quyển xem xong rất không vui, chương trình này không chỉ tẩy trắng quái nhân, còn tạo ra một nhân vật có năng lực giống hệt mình, là đang mỉa mai mình sao.

Chẳng lẽ mình là một con bạch tuộc à.

Để ta biết được ai là người sắp xếp nhân vật này, ta nhất định phải xé xác hắn.

Long Quyển cảm thấy con bạch tuộc này chính là đang chế nhạo cô.

Tỷ tỷ, chị yên tâm xem đi, lần này nhất định là đại sự kiện, thử thách Ngạ Lang đối mặt là đến từ vũ trụ.

Xuy Tuyết cảm thấy tỷ tỷ thực sự quá nhạy cảm, căn bản không có chuyện đó, tỷ tỷ chỉ thích liên tưởng lung tung.

Cho dù tỷ tỷ tóc xoăn, cho dù tỷ tỷ thích mặc sườn xám xẻ tà thành từng dải, cũng không thể nói con bạch tuộc đó là ám chỉ cô ấy.

Chương 1073

Vũ trụ đệ nhất cái gì chứ, căn bản không chịu nổi một đòn, niệm động lực mà nó thể hiện ra căn bản không bằng một góc của ta.

Long Quyển vốn dĩ đã có ý kiến với chương trình này, hiện tại ý kiến càng lớn hơn.

Tuy Long Quyển cảm thấy bạch tuộc rất yếu, nhưng Độc Giác Tiên đối diện bạch tuộc lại có thể cảm nhận rõ ràng đối phương rất khó nhằn, niệm động lực vô ảnh vô hình quá khó né.

Thấy mình một lần nữa đánh bay kẻ địch, bạch tuộc khinh miệt cười nói: Nơi này gọi là Tiến Hóa Chi Gia, vậy thì ngươi nên hiểu rõ hơn về uy lực của tiến hóa, trong vũ trụ luôn là sinh vật có trình độ tiến hóa cao mạnh hơn sinh vật có trình độ tiến hóa thấp, ví dụ như ngươi và ta hiện tại.

Đã nâng tầm lên ưu liệt về trình độ tiến hóa chủng loài, vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Độc Giác Tiên đại nộ, mình làm sao có thể không bằng một con bạch tuộc.

Trông xấu xí không có nghĩa là tiên tiến hơn.

Độc Giác Tiên kích phát sức mạnh trong cơ thể: Ta là hình thái tiến hóa nhân tạo cuối cùng, đừng có coi thường ta.

Cảm giác không đúng, khí tức của Độc Giác Tiên trở nên hữu hình bằng mắt thường, sau đó cả cơ thể đều phình to ra, hắn tiến vào hình thức cuối cùng Hình thái A Tu La, tiến vào hình thái này, Độc Giác Tiên có thể không ngủ không nghỉ tấn công liên tục, có thể kiên trì được một tuần.

Chết đi.

Vô dụng thôi.

Bạch tuộc vung xúc tu tiếp tục sử dụng niệm động lực, tuy nhiên lần này hắn đã sai lầm.

Đôi mắt trừng nộ ngay trước mặt bạch tuộc, vằn đầy tia máu, bốn nắm đấm của Độc Giác Tiên biến thành mưa rào gió lốc rơi trên người bạch tuộc, trong nháy mắt đã đánh bạch tuộc thành món bạch tuộc viên.

Đây là chiến thắng đầu tiên của quái nhân bản địa Trái Đất đối chiến với quái nhân vũ trụ: Hiển nhiên ta tiến hóa hoàn chỉnh hơn ngươi.

Độc Giác Tiên nhìn về bóng đen trên bầu trời thành phố, người ngoài hành tinh đã phá hủy nhà của hắn, hắn cũng phải phá hủy nhà của người ngoài hành tinh, nên hắn tung người nhảy vọt về phía phi thuyền vũ trụ khổng lồ.

Tuy đối phương là quái nhân, nhưng đã đánh bại kẻ xâm lược ngoài hành tinh, khán giả cũng rất ủng hộ Độc Giác Tiên, cho rằng hắn có thể trở thành người bạn tốt của nhân vật chính.

Vì phim truyền hình đều diễn như vậy, nhân vật chính cô độc cuối cùng cũng sẽ tìm thấy tri kỷ.

Con Độc Giác Tiên này nhìn qua có vẻ cũng không phải người xấu.

Tuy nhiên cái họ thấy không phải là câu chuyện do biên kịch sắp xếp, mà là sự thật xảy ra ở một thế giới khác.

Cho nên Độc Giác Tiên chết rồi, việc thể hiện sức mạnh cường đại chỉ khiến cái chết của hắn thêm bi tráng và đáng tiếc.

Ba La Tư căn bản không lộ diện, chỉ ngồi trên tàu búng ngón tay đã tiêu diệt kẻ địch dám mạo phạm.

Khán giả im lặng, nhao nhao bày tỏ đầu óc biên kịch vào nước rồi à.

Kẻ địch như vậy làm sao có thể chiến thắng.

Chẳng lẽ định để Trái Đất bị diệt chủng sao, tuy Trái Đất đó quả thực đáng ghét nhưng trên đó cũng có vô số nhân loại mà, kết cục diệt chủng quá tàn nhẫn rồi.

Hay là chuẩn bị cho nhân vật chính Ngạ Lang bật hack chiến thắng kẻ địch.

Thế thì phải mở cái hack to đến mức nào, nghĩ thôi đã thấy đau dạ dày, hình tượng nhân vật chính khó khăn lắm mới xây dựng được chẳng lẽ lại vì bật hack mà bị hủy hoại sao.

Mọi người nhao nhao nhắn tin bày tỏ không thể để biên kịch làm bừa như vậy, một chương trình hay hiếm có không thể hủy hoại trong tay biên kịch.

Cái chết thảm của Độc Giác Tiên khiến khán giả đều biết được sự hung tàn và đáng sợ của kẻ thù, quái nhân nếu chỉ là tàn hại nhân loại, vậy thì Hải tặc đoàn Ám Vật Chất chính là diệt chủng cả một giống loài.

Ngạ Lang cũng rơi vào khổ chiến, đối thủ của hắn chính là quái nhân năm đầu sau khi đánh bại Cổ Đại Vương đã tìm tới cửa.

Tên quái nhân năm đầu này có thân thể bất tử, cơ thể bị đánh thành thịt vụn cũng có thể lập tức khôi phục, hơn nữa các bộ phận trên cơ thể có thể biến thành các linh kiện khác nhau, ví dụ như cánh tay có thể biến thành lưỡi kiếm sắc bén, có tính biến hóa cực cao.

Ngạ Lang nhíu mày, kẻ địch vô cùng khó nhằn, thân thể bách hại bất xâm, đòn tấn công của mình dù gây ra bao nhiêu phá hoại cũng không thể làm tổn thương đối thủ.

Nếu kẻ địch không có năng lực này, sớm đã bị mình đánh bại rồi.

Yếu ớt, sinh vật trên tinh cầu này đều quá yếu, nếu các ngươi chỉ có trình độ này thì sẽ chết đấy.

Mai Lỗ Trát Đát Lỗ Đa vung nắm đấm mạnh mẽ vào chính diện Ngạ Lang, một đấm nện thẳng lên sống mũi hắn.

Máu mũi bắn tung tóe, Ngạ Lang bay ngược ra mười mét tông vào tường.

Đối mặt với kẻ địch đánh không chết, hắn cũng rất tức giận, lau sạch máu mũi rồi đi về phía trước: Ngươi cũng chỉ có sức mạnh thế này thôi sao.

Vì tấn công vô hiệu, Ngạ Lang chỉ có thể dùng lời nói để thể hiện: Chẳng khác gì gãi ngứa cả.

Ngươi tìm chết.

Quái nhân năm đầu làm sao có thể để sinh vật nguyên thủy chế nhạo mình, A đát đát.

Cú đấm nhanh đẩy Ngạ Lang lùi về phía tường, quyền ảnh trùng trùng, bao vây toàn bộ bức tường cùng Ngạ Lang, sức mạnh bẻ cong sắt thép tuôn ra, bức tường đổ sập trong quyền ảnh.

Ngạ Lang trúng rất nhiều đấm, rất đau, nhưng đại não hắn lại bình tĩnh đến lạ kỳ, hắn đang hồi tưởng lại trận chiến vừa rồi.

Đột nhiên phát hiện mình thực ra đã tìm thấy điểm yếu của kẻ địch, cảm giác này vô cùng kỳ diệu, dường như vốn dĩ mình đã biết điểm yếu của hắn vậy.

Thực ra là Ngạ Lang trong lúc không ngừng chiến đấu đã bắt đầu thức tỉnh, giống như được đả thông hai mạch Nhâm Đốc, hắn đã đến thời khắc mấu chốt để nâng cao cảnh giới.

Nhưng trong mắt các bạn khán giả, lúc này chính là đại nguy cơ của Ngạ Lang, trước đây tuy cũng nhiều lần ác chiến nhưng chưa bao giờ gặp phải kẻ địch bất tử quái dị như vậy, cứ đánh tiếp thì ai cũng biết Ngạ Lang sẽ bị tên quái nhân ngoại tinh này tiêu hao đến chết.

Cố lên, Ngạ Lang.

Khán giả không nhịn được cổ vũ cho Ngạ Lang, trong mắt họ Ngạ Lang tuy tính tình không tốt, trí tuệ không cao, nhưng bản chất vẫn lương thiện, cũng chỉ có hắn dám đứng ra thách thức quái nhân, lúc này trong lòng mọi người Ngạ Lang đã là một anh hùng rồi.

Khoảnh khắc này Ngạ Lang trở thành nhân vật chính của bộ truyện tranh vương đạo nhiệt huyết.

Dường như ở một thế giới khác, Ngạ Lang cũng nghe thấy sự khích lệ của mọi người, khóe miệng nhếch lên để lộ răng khểnh, há miệng cắn chặt nắm đấm đang đâm tới của đối phương.

Ngẩng đầu một cái, liền xé toạc một miếng thịt trên mu bàn tay đối phương xuống.

Mai Lỗ Trát Đát Lỗ Đa năm đôi mắt đồng thời nhìn về phía Ngạ Lang, không hiểu tại sao khí trường của đối phương đột nhiên trở nên còn tà ác hơn cả mình, thậm chí khiến hắn cảm thấy nguy hiểm, chuyện không nên xảy ra.

Nhưng không sao, đối phương sẽ không phải là đối thủ của mình: Bỏ cuộc đi, ngươi không làm gì được ta đâu.

Toàn vũ trụ chỉ có đại nhân Ba La Tư vĩ đại mới có thể giết được ta.

Thếà.

Miệng Ngạ Lang dường như bị hở gió, thịt nát trong miệng rơi xuống đất, thứ còn sót lại giữa kẽ răng của hắn là một viên cầu thủy tinh lung linh trong suốt.

Từ bao giờ.

Lúc này ngay cả khán giả cũng biết quái nhân ngoại tinh sợ rồi, tuy không biết viên cầu thủy tinh đó là gì, nhưng tuyệt đối liên quan mật thiết đến quái nhân.

Trả lại cho ta.

Quái nhân lao tới.

Rắc, Ngạ Lang với khuôn mặt đầy máu dùng sức cắn nát viên châu thủy tinh, quái nhân lần đầu tiên lộ ra thần tình đau đớn, đồng thời một trong năm cái đầu bắt đầu teo lại, chỉ còn lại bốn cái đầu.

Mọi người mới biết thì ra viên châu thủy tinh đó mới là điểm yếu của quái nhân.

Ngạ Lang luyện tập là quyền pháp, hơn nữa thiên tư hạng nhất, quyền pháp tấn công vào các huyệt đạo khớp xương và các điểm yếu khác, trong lúc học tập Ngạ Lang đã nắm bắt được năng lực tìm kiếm điểm yếu kẻ địch, và không ngừng cường hóa trong thực chiến, cuối cùng tại thời khắc này biến năng lực đó thành trực giác của chính mình.

Năm cái đầu của kẻ địch tương ứng với năm viên châu thủy tinh, hơn nữa năm viên châu đều không ngừng di động trong cơ thể, nhưng Ngạ Lang lại có thể chuẩn xác bắt lấy quỹ tích di động của những viên châu đó, đã vượt qua cảnh giới cao nhất của võ thuật gia.

Với tư cách là sư phụ cũ của Ngạ Lang, Ngân Sắc Lão Nha thở dài một hơi, nếu như lúc đầu Ngạ Lang không quá cực đoan cố chấp như vậy, hắn đã là đệ tử ưu tú nhất của ông: Không ngờ có thể trưởng thành đến mức độ này, Ngạ Lang ngươi sẽ trở nên mạnh hơn ta.

Nhưng hiện tại ngươi vẫn chưa thực sự hiểu được tại sao mình lại theo đuổi sức mạnh, chờ đến khi ngươi hiểu ra, sức mạnh của ngươi sẽ không có giới hạn.

Trong thành phố đổ nát, trận chiến giữa Ngạ Lang và quái nhân ngoại tinh vẫn tiếp tục, nhưng ai cũng biết quái nhân bị phát hiện điểm yếu chắc chắn sẽ chết.

Cái mạnh của Ngạ Lang nằm ở ba điểm: Tâm, Thể, Kỹ.

Tâm kiên định, Thể cường hãn, Kỹ cao siêu, hắn tuy bị đuổi khỏi võ quán, nhưng chưa bao giờ quên duy chỉ có võ thuật đồng hành cùng mình mới có thể làm trong sạch thiên hạ, quét sạch anh hùng.

Sao lại mạnh như vậy.

Quái nhân trố mắt nhìn đòn tấn công của mình bị đối phương hóa giải từng cái một, nắm đấm của mình dường như hoàn toàn mất đi độ chính xác, đối phương đã nhìn thấu mình.

Không, trên đời này chỉ có đại nhân Ba La Tư mới có thể đánh bại mình, Chết đi.

Dồn hết mười hai phần sức lực vào nắm đấm, một đấm khuấy động luồng khí lao tới.

Ngạ Lang biết mình đã giành được ưu thế áp đảo, khinh miệt phất tay liền gạt phăng cú đấm thẳng mãnh liệt đó, hắn tiến thẳng về phía trước, xuyên qua lưới quyền, đứng trước mặt tên ngoại tinh: Các ngươi cũng chẳng phải quái nhân, ta mới là quái nhân thực sự.

Đấm tung kẻ địch chết tươi, đối với những kẻ không phù hợp với lý niệm của mình, Ngạ Lang chưa bao giờ thèm nói nhiều, chỉ dùng lời thoại duy nhất của mình tiêu diệt đối phương.

Nhìn quái nhân tử trận, lại thấy Ngạ Lang mạnh mẽ, khán giả không khỏi lại nhen nhóm hy vọng, kẻ thù tuy đáng sợ nhưng nhân vật chính dường như cũng trở nên mạnh hơn, có lẽ, có lẽ Ngạ Lang có thể đánh bại thủ lĩnh Ba La Tư cường đại của Hải tặc đoàn Ám Vật Chất.

Tên quái nhân đang thối rữa không cam lòng nhìn Ngạ Lang: Đại nhân Ba La Tư sẽ hủy diệt tinh cầu của các ngươi, các ngươi đều sẽ chết, ha.

Tiếng cười vừa cất lên, Ngạ Lang đã mất kiên nhẫn phá hủy thi thể quái nhân, hắn không muốn nghe lời nhảm nhí.

Ba La Tư.

Đang ở trong tàu sao.

Ngạ Lang ngẩng đầu nhìn bóng đen khổng lồ trên bầu trời, tựa như một bức tượng đứng trước gió.

Người ngoài hành tinh mạnh mẽ là điều tuyệt đối, Ngạ Lang ở mặt đất cũng có thể cảm nhận được, trực giác của hắn đang ngăn cản hắn tiếp cận phi thuyền, kẻ địch bên trong tuyệt đối không phải là hắn hiện tại có thể chiến thắng.

Nhưng nghĩ đến những kẻ mạo danh quái nhân kia, trong lòng Ngạ Lang liền có một ngọn lửa giận thôi thúc hắn dấn bước về phía trước.

Cuối cùng cũng đến lúc đại quyết chiến rồi sao.

Ba La Tư mở mắt, cũng chú ý thấy người khiêu chiến mới xuất hiện, nhưng muốn thách thức mình, đối phương phải đứng trước mặt mình trước đã.

Chương 1074

Hắn từ từ giơ ngón tay lên, rồi hạ xuống.

Ngạ Lang chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu có Thái Sơn đè xuống, ánh mắt lẫm nhiên biến đổi, tế bào toàn thân bùng nổ, trong chớp mắt đã gia tốc nhảy ra ngoài sáu bảy mươi mét.

Ầm long, trong vòng bán kính trăm mét phía sau, toàn bộ không gian đều bị ép đến biến dạng, những tòa nhà bê tông càng bị đè nén đến sụp đổ lún xuống.

Trước đó A Tu La Độc Giác Tiên chính là bị sức mạnh này giết chết.

Nguy hiểm quá, mọi người đều đổ mồ hôi hột thay Ngạ Lang.

Ba La Tư bày tỏ phản ứng cũng được, coi như tìm được một đối tượng khiến mình hứng thú, hắn hiện tại cơ bản đã xác định lời chiêm tinh là giả, vì các chiến binh trên Trái Đất sắp bị thuộc hạ của hắn giết sạch rồi.

Nhưng hắn đã đến thì tự nhiên không thể đi tay không, Ngạ Lang cứ coi như là món khai vị cho hai mươi năm chờ đợi của hắn đi, tuy thất vọng nhưng nhét kẽ răng cũng tốt.

Mở cửa khoang, thả hắn vào.

Ba La Tư ngồi trên vương tọa ra lệnh.

Ngạ Lang thấy trên lớp vỏ ngoài phi thuyền trên đỉnh đầu xuất hiện một khe hở, biết đây là lời mời của kẻ địch, không hề do dự nhảy vọt lên.

Trong hành lang dài dằng dặc không có bất kỳ ai ngăn cản, hơn nữa tất cả các đường rẽ đều bị đóng lại, lối đi duy nhất là dẫn Ngạ

Lang về phía trung tâm phi thuyền.

Tiếng bước chân thình thịch càng lúc càng lớn, nỗi sợ hãi trong lòng Ngạ Lang cũng càng lúc càng nhiều, càng tiến gần nơi Ba La Tư ở, bản năng con người không ngừng nhắc nhở Ngạ Lang kẻ địch phía trước không phải thứ hắn có thể đối phó, lùi lại, lùi lại đi, đừng tiến lại gần nữa.

Móng tay sắp bấm sâu vào lòng bàn tay, Ngạ Lang chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như vậy, ngay cả khi đối mặt với anh hùng cấp S hắn cũng chưa từng sợ hãi, nhưng hiện tại áp lực từ kẻ địch lớn đến mức ngay cả cơ thể hắn cũng đang cự tuyệt.

Nhưng Ngạ Lang vẫn không lùi bước, cuối cùng đứng trước mặt Ba La Tư.

Ba La Tư dường như là người một mắt, quê hương của hắn vì môi trường khắc nghiệt nên tộc nhân của hắn đều có sức mạnh và năng lực khôi phục rất mạnh, mà Ba La Tư lại là người mạnh nhất trong tộc, dựa vào năng lực bản thân tung hoành vũ trụ lấy việc phá hủy tinh cầu làm vui, nhưng điều này cũng khiến hắn rất tịch mịch, hắn cần một đối thủ, nên mới tin vào lời tiên tri của nhà chiêm tinh vượt qua hai mươi năm đến Trái Đất.

Vậy thì đối thủ mà mình hằng khao khát chính là kẻ yếu này sao.

Ba La Tư có thể thấy nỗi sợ hãi ẩn giấu sâu trong lòng Ngạ Lang, quả nhiên không phải, lời tiên tri của nhà chiêm tinh không đáng tin mà.

Ba La Tư lười biếng ngồi trên vương tọa, chống tay lên má: Người Trái Đất, ngươi chính là anh hùng cuối cùng bảo vệ Trái Đất sao.

Ngươi muốn đánh bại ta cứu lấy tinh cầu của ngươi à.

Ta không phải anh hùng, ta là quái nhân đánh bại anh hùng.

Ngạ Lang nói: Hơn nữa ta cũng sẽ đánh bại ngươi.

Kẻ địch rất mạnh, nhưng mình tuyệt đối sẽ không lùi bước: Ta là quái nhân nhân loại Ngạ Lang.

Không hiểu lắm ý của Ngạ Lang là gì, nhưng đều không quan trọng, quan trọng là hiện tại đối phương nguyện ý động thủ: Tuy ta không có ý định tìm hiểu tên của ngươi, nhưng vì ngươi đã báo danh tính, ta cũng nên đáp lễ.

Ta là thủ lĩnh Hải tặc đoàn Ám Vật Chất vũ trụ Ba La Tư, cũng là bá chủ vũ trụ sẽ hủy diệt Trái Đất.

Đứng dậy, bộ giáp kim loại ngang ngược xâm nhập vào không gian xung quanh, khí thế lập tức thay đổi: Lại đây, đừng để ta mất hứng.

Hắn ngoắc tay.

Ngạ Lang cũng không khách khí, nghiến răng biến mất tại chỗ, nắm đấm đã nện vào mặt Ba La Tư.

Chát.

Tiếng đánh giòn giã trong đại sảnh trung tâm u tối và kiên cố này vang lên thật rõ ràng, chỉ có những cột trụ khổng lồ là nhân chứng, nhưng Ba La Tư lại không có bất kỳ phản ứng nào, thậm chí khuôn mặt cũng không hề biến dạng: Quá yếu, quá yếu.

Thất vọng tràn trề, Ba La Tư tóm lấy nắm đấm của Ngạ Lang bóp chặt.

Rắc, tay Ngạ Lang lập tức máu chảy ròng ròng, xương bị bóp nát, mạch máu cơ bắp đều đứt đoạn.

Lúc này ở thế giới chính vạn người trống không, trên đường phố không một bóng người, mọi người đều trốn ở nhà xem tivi, ngay cả rất nhiều quái nhân tiếp nhận văn hóa nhân loại cũng đang quan sát trận chiến cuối cùng của Ngạ Lang.

Thực lực Ba La Tư thể hiện khiến người ta tuyệt vọng, Ngạ Lang hiển nhiên không có bất kỳ cơ hội thắng nào.

Hiệp một, Ngạ Lang đã bị phế một cánh tay, căn bản không thể đánh tiếp.

Sắc mặt Ngạ Lang trắng bệch, vừa rồi hắn không hề nương tay, hoàn toàn sử dụng toàn lực, vậy mà ngay cả phòng ngự của đối phương cũng không phá vỡ được sao.

Xem ra ta phải về sớm rồi, chuẩn bị pháo kích, tiêu diệt toàn bộ sinh vật trên bề mặt tinh cầu.

Ba La Tư quăng Ngạ Lang sang một bên, ra lệnh cho phòng điều khiển: Nhân loại, hãy tiễn biệt tinh cầu này lần cuối đi.

Không, mình chưa thua, Ngạ Lang biết mình không phải đối thủ nhưng làm sao mình có thể thua hắn, còn bao nhiêu anh hùng đang đợi bị hắn đánh bại, mình tuyệt đối không thể gục ngã.

Ngạ Lang tin rằng mình còn cơ hội trở lại thế giới chính để tiếp tục săn lùng anh hùng, nên hắn không thể chết.

Còn có thể đứng lên không.

Ngạ Lang đứng dậy, hơn nữa còn đột nhiên như phát điên bắt đầu dùng cánh tay còn lành lặn xé rách tóc mình, hắn muốn dùng nỗi đau ở nơi khác để làm tê liệt thống khổ nơi nắm đấm, khiến bản thân thêm đầy vết thương.

Nhân loại, ngươi nói ngươi là quái nhân sao.

Nhưng biểu hiện hiện tại của ngươi lại giống hệt những anh hùng được ghi chép trong văn hóa Trái Đất của các ngươi, tại sao ngươi phải phủ định hành vi của chính mình.

Ba La Tư thấy Ngạ Lang dị thường cũng khá hiếu kỳ, lần đầu thấy sinh vật nguyên thủy điên rồ như vậy, đánh không lại thì tự ngược, hơn nữa còn không thừa nhận mình là anh hùng.

Ngạ Lang sắp bứt trọc một nửa đầu, máu và tóc rơi đầy đất.

Tay phải buông thõng, chân trái bước cung bộ miễn cưỡng chống đỡ thân thể đang lung lay sắp đổ, nhưng hắn vẫn nói: Ta, không phải anh hùng.

Lời vừa dứt, vũng máu và tóc dưới chân Ngạ Lang đột nhiên bị một sức mạnh lôi cuốn bay lên, và đột nhiên như được dán dính sao chép, đống máu tóc đó trộn lẫn vào nhau phủ kín lên người Ngạ Lang.

Ngạ Lang thăng cấp.

Đối mặt cường địch, Ngạ Lang cũng bắt đầu tiến hóa theo một hướng không thể dự báo, tóc bị giật xuống và máu tươi chảy tràn liên kết với quần áo trên người hắn, đột nhiên hợp thành một loại lớp vỏ ngoài kỳ quái bao phủ toàn bộ Ngạ Lang, biến hắn thành một con quái nhân sừng bò đầy bụi bẩn.

Điều Ngạ Lang hằng mong đợi bấy lâu cuối cùng cũng thành sự thật, hắn luôn hy vọng mình có thể trở thành quái nhân, nhưng lại luôn chỉ có thể sử dụng quyền pháp, nhưng hiện tại sức mạnh quái nhân cuối cùng đã đáp lại: A. một tiếng hét lớn trút hết trọc khí trong lòng.

Không chỉ sức lực được khôi phục, ngay cả vết thương cũng hoàn toàn biến mất, lúc này Ngạ Lang đã không còn ngũ quan, chỉ là một con rối đầy bụi bẩn, nhưng hắn đã trở nên mạnh hơn.

Giật tóc của chính mình là có thể mạnh hơn sao.

Đỗ Lan cũng không muốn châm chọc nữa, sao không giật hết tóc của mình xuống luôn đi.

Ồ.

Ba La Tư thấy kẻ địch biến hóa thì đại hỷ quá vọng, hiện tại đối thủ có chút giống người trong lời tiên tri rồi: Ngươi lại còn có sức mạnh như vậy.

Ngạ Lang nhìn kẻ địch: Sau khi đánh bại ngươi, ta còn phải trở về thế giới của ta tiếp tục săn lùng anh hùng, nên đừng để chúng ta lãng phí thời gian nữa.

Người ngoài hành tinh căn bản không xứng làm đối thủ của mình, mục tiêu của Ngạ Lang vĩnh viễn chỉ có anh hùng.

Để ta thử xem bản lĩnh của ngươi.

Uỳnh, ngay cả sàn kim loại kiên cố cũng xuất hiện vết nứt, lần này Ba La Tư thấy hưng phấn chủ động xuất kích.

Quá chậm.

Ngạ Lang đã ra tay sau mà đến trước, một đấm trúng bụng Ba La Tư.

Tên ngoại tinh đang tiến tới bị lực đạo khổng lồ ngăn cản, bay ngược ra ngoài.

Biến hóa lại lớn như vậy sao.

Ba La Tư chỉ cảm thấy quá vui mừng: Tuyệt vời, tuyệt vời quá, đây mới là sự đền đáp xứng đáng cho hai mươi năm chờ đợi của ta, nhân loại, ngươi khiến ta vui sướng.

Loảng xoảng, bị trọng kích vào bụng Ba La Tư đứng dậy, bộ giáp trên người nứt toác theo các khe hở: Bộ giáp dùng để hạn chế chiến lực của ta hiện tại cũng đã được tháo bỏ, vậy hy vọng ngươi có thể khiến ta thỏa mãn mà về, nếu làm ta hài lòng thì Trái Đất có thể tồn tại tiếp.

Uỳnh.

Khí kình tràn ngập không gian đại sảnh, Ba La Tư được bao quanh bởi năng lượng, lời của hắn không lừa người, bộ giáp thực sự là khí cụ hạn chế sức mạnh của hắn, hiện tại toàn bộ sức mạnh đều có thể thi triển ra, mạch máu dưới da hắn vì năng lượng tràn đầy mà phát sáng, hơn nữa cả tóc cũng vì đầy năng lượng mà dựng đứng, có thể thấy sức mạnh của Ba La Tư đã tăng lên bao nhiêu: Đây mới là trạng thái bình thường của ta, cũng là trạng thái chống chọi của tộc nhân chúng ta trong môi trường khắc nghiệt nhất toàn vũ trụ.

Ngạ Lang, chúng ta bắt đầu thôi.

Cả hai đồng thời biến mất, khán giả căn bản không thấy bất kỳ bóng dáng nào, chỉ có không khí dao động thành sóng, cùng với những cột trụ đại sảnh bị không khí áp suất cao ép đến biến dạng, mới có thể đại khái hiểu được tốc độ chiến đấu của họ nhanh đến mức nào.

Kỳ Ngọc rất ngưỡng mộ, nếu trên đời thực sự có Ba Ba Tư, có lẽ mình cũng có thể giao thủ với hắn.

Nhìn Ngạ Lang và Ba La Tư đánh nhau đặc sắc như vậy, hắn cũng thấy ngứa tay.

Tiếng va chạm chát chúa không dứt bên tai, nhưng chính là nhìn không rõ.

Thực ra lúc này trận chiến không hề lạc quan, Ngạ Lang tuy thăng cấp nhưng Ba La Tư còn mạnh hơn.

Ngạ Lang sử dụng đủ loại quyền pháp mình học được trong thực chiến mới miễn cưỡng chống đỡ, nhưng khoảng cách về sức mạnh lại là chí mạng.

Kỹ xảo của ngươi cổ kim hiếm thấy, thú vị, thú vị lắm.

Ba La Tư cũng nhìn ra kỹ xảo mới là bí quyết mạnh mẽ của Ngạ Lang, nhưng vẫn không nhịn được chỉ ra: Nhưng việc không ngừng biến chiêu của ngươi lại không có ý tưởng của riêng mình, ngươi chỉ là mượn dùng chiêu thức của người khác mà thôi, căn bản không thể hoàn toàn thi triển hết sức mạnh của mình, thứ ngươi cần là chiêu thức của chính mình.

Ba La Tư cố ý điểm hóa Ngạ Lang, vì Ngạ Lang càng mạnh càng tốt.

Quả thực như vậy, nhưng Ngạ Lang cũng biết, mình có thể nhìn thấu chiêu thức của mọi quyền pháp, có thể học được ưu điểm của mọi quyền pháp.

Mình đã hiểu rõ kỹ xảo chí cao của quyền pháp, mình thực ra đã nắm giữ quyền pháp tối cao, đó là quyền pháp bất bại có thể đánh bại tất cả anh hùng: Ngươi muốn xem quyền của ta, ta thỏa mãn ngươi.

Quái Hại Thần Sát Quyền.

Dung hợp kỹ xảo quyền pháp thiên hạ, vứt bỏ mọi khuyết điểm chỉ để lại ưu điểm, một loại tất sát quyền không góc chết, cũng là quyền pháp mạnh nhất mà Ngạ Lang lĩnh ngộ được.

Ý nghĩa của cái tên này là Cấp độ tai họa quái nhân Thần, thêm chữ Sát vào, nói lên bộ quyền này có thể giết cả thần.

Nói chung là một loại quyền pháp rất trung nhị.

Uỳnh.

Chương 1075

Hàng triệu quyền, hàng chục triệu quyền, hàng tỷ quyền, bộ quyền này nửa sáng nửa tối, nửa ma nửa quỷ, sát thần tru phật.

Dưới sức mạnh quái nhân thi triển ra hoàn mỹ chi quyền, cuối cùng đã khiến Ba La Tư cảm thấy áp lực.

Giữa các cú đấm không hề có bất kỳ kẽ hở nào, Ba La Tư cũng bị đánh đến thổ huyết liên tục, ngay cả con mắt lớn trên mặt cũng nổ ra tia máu.

Kình khí xuyên thấu cơ thể, nội tạng và mạch máu của kẻ địch đều bị Quái Hại Thần Sát Quyền phá hủy, Ba La Tư đã rất lâu rồi không chịu vết thương nghiêm trọng như vậy.

Ngạ Lang lại phản công, hơn nữa còn thành công, thực sự quá tuyệt vời, khán giả thấy quái nhân bị thương thì nhao nhao reo hò.

Biểu hiện của Ngạ Lang tuy là bật hack nhưng rất giải khí.

Tuy nhiên đòn tấn công như vậy không giết được kẻ địch, Ba La Tư tuy thổ huyết nhưng hắn nhanh chóng khôi phục lại: Rất tốt, nếu ta không có năng lực khôi phục, có lẽ đã bị quyền pháp của ngươi giết chết rồi.

Máu trên người chảy ngược về, vết thương khép lại, năng lực khôi phục của Ba La Tư cũng là loại hack cơ bản, có năng lực này căn bản sẽ không bị đánh chết.

Tuyệt vọng vẫn chưa biến mất.

Ngươi đang nghĩ liệu ta có cùng điểm yếu với Mai Lỗ Trát Đát Lỗ Đa không à, rất tiếc, ta không có điểm yếu.

Ba La Tư đập tan ảo tưởng của Ngạ Lang: Xem ra ngươi đã thi triển hết sức mạnh, vậy ngươi cũng có thể vinh quang mà chết đi, không hổ thẹn với quê hương của ngươi.

Ba La Tư thấy tiềm lực của Ngạ Lang đã bị ép ra hết, cảm nhận một chút, đúng là không tệ nhưng vẫn không thể làm hắn hài lòng, nên Trái Đất cứ hủy diệt đi.

Khai hỏa đi.

Uỳnh long long, vô số pháo đạn như thiên thạch bắn về phía mặt đất, một viên pháo đạn có thể xuyên sâu xuống đất ba bốn mươi mét, từ phi thuyền phát xạ 360 độ, dày đặc như gội rửa mặt đất.

Trong phút chốc thành phố bị hủy diệt, nhân loại sắp bước vào tận thế.

Khán giả nhao nhao bày tỏ điên rồi, đây là đang vội vàng kết thúc phim à.

Nhưng nhìn thế giới tận thế cũng khá là phấn khích, phá hoại thật sướng mắt.

Nhìn phi thuyền của mình phá hoại một cách dễ dàng, Ba La Tư đột nhiên cảm khái: Thật muốn gặp gỡ những anh hùng của Trái Đất, có lẽ họ có thể khiến ta cảm nhận được nhiều niềm vui hơn.

Ngạ Lang nhìn thế giới đang sụp đổ, đã ngẩn người ra, thế giới tận thế đây chính là kết quả cuối cùng sao.

Vậy hắn chiến đấu vì cái gì.

Không còn anh hùng, quái nhân cũng chỉ là một lũ ác ôn, thứ hắn kiên trì còn có ý nghĩa gì.

Khi thế giới sụp đổ, Ngạ Lang quỳ xuống, hắn chỉ cảm thấy mình rơi vào hư vô, căn bản không tìm thấy giá trị tồn tại.

Cơn giận luôn tồn tại trong cơ thể hắn biến mất, sức mạnh của hắn cũng yếu đi.

Ba La Tư quay người đặt tay lên thiên linh cái của Ngạ Lang: Vậy cũng đến lúc tạm biệt Trái Đất rồi, để ta tiễn ngươi một đoạn, hãy để ta ghi nhớ cái tên này, người Trái Đất.

Bóp, đầu Ngạ Lang bắn ra những thứ trắng vàng, chương trình đến đây là kết thúc, trên màn hình hiện lên một dòng chữ Trân trọng sinh mệnh, tránh xa quái nhân.

Khán giả há hốc mồm, chỉ cảm thấy bị trầm cảm, sao lại là cái kết cục diệt vong thế này.

Cái quái gì vậy, đây không phải cố ý làm họ khó chịu sao.

Nhân loại bị hủy diệt, nhân vật chính chết, người ngoài hành tinh tiêu diệt toàn nhân loại, nhà sản xuất chương trình này chẳng lẽ là nhân cách phản nhân loại.

Họ muốn xem Ngạ Lang trỗi dậy, muốn xem Ngạ Lang bật hack đánh bại người ngoài hành tinh cơ mà.

Nhưng đây thực sự không phải là câu chuyện, mà là sự thật ở một thế giới khác, trước năng lực khôi phục của Ba La Tư, Ngạ Lang căn bản sẽ không thắng.

Càng đừng nói Ngạ Lang vốn dĩ bám rễ vào thế giới nhân loại, sau khi thế giới nhân loại bị phá hủy hoàn toàn, tất cả những gì Ngạ Lang kiên trì đều không còn giá trị, hắn tự nhiên cũng mất đi mục tiêu chiến đấu, cuối cùng từ bỏ chiến đấu bị giết cũng là lựa chọn của chính hắn.

Những ngày này đại bộ phận mọi người đều thấy ngực nghẹn, buồn nôn, còn có cả bệnh tứ chi vô lực đầu váng mắt hoa, những người này cơ bản đều là do xem xong đại kết cục của Ngạ Lang Truyền Thuyết mà cơ thể không khỏe, tình trạng này được gọi là Hội chứng kết thúc Ngạ Lang.

Tuy nhiên bất kể khán giả phản đối thế nào, ở một thế giới không có anh hùng, kết cục quả thực chính là bị diệt chủng.

Hiện tại đến lượt thế giới chính, nhà tiên tri của Hiệp hội Anh hùng cũng đưa ra lời tiên tri một đại nguy cơ hủy diệt thế giới sắp đến, nên Hiệp hội triệu tập tất cả anh hùng cấp S, đương nhiên đến họp vẫn chỉ có mấy người đó.

Ngay khi họ đang họp, con tàu phi thuyền mà mọi người đều đã rất quen thuộc dừng lại trên bầu trời thành phố A, áp sát Hiệp hội Anh hùng.

Tất cả anh hùng đều ngớ người, đây không phải là phi thuyền vũ trụ của Hải tặc đoàn Ám Vật Chất trong Ngạ Lang Truyền Thuyết sao.

Còn sai vào đâu được nữa, ngay cả ba chiến binh ngoài hành tinh đi ra cũng giống hệt như các nhân vật trong chương trình.

Các anh hùng hoàn toàn ngớ người, chẳng lẽ kết cục của chương trình đó chính là tương lai của họ.

Xem xong chương trình ai cũng cảm thấy áp lực như núi, chẳng lẽ họ cũng sắp trở thành một đoạn lịch sử không được ghi nhớ trong vũ trụ sao.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Ngay từ đầu tôi đã thấy Ngạ Lang này rất kỳ quái, vì Ngạ Lang và Anh Hùng Liệp Thủ rất giống nhau, vốn dĩ tôi còn tưởng đây chỉ là nhân vật chính được thiết lập dựa theo Anh Hùng Liệp Thủ, giờ nghĩ lại có lẽ thứ chúng ta thấy căn bản không phải chương trình tivi gì cả, mà là hình ảnh từ vũ trụ song song.

Anh hùng cấp S vị trí thứ 5 Đồng Đế nói, cậu là một trong những bộ não của hiệp hội, tuy nhỏ tuổi nhưng IQ cực cao, hơn nữa giỏi phân tích tình báo, sau khi thấy phi thuyền cậu liền nghĩ đến khả năng gần với sự thật nhất.

Vậy nói là có người muốn nhắc nhở chúng ta cường địch sắp đến, nên mới phát sóng hình ảnh vũ trụ song song sao.

Anh hùng cấp S vị trí thứ 4 Nguyên Tử Võ Sĩ hỏi với vẻ không lành.

Gật đầu, chỉ có khả năng này.

Thực ra là để dạy bảo Ngạ Lang, có kẻ địch hay không Đỗ Lan không quan tâm, dù sao thế giới chính cũng có lão sư Kỳ Ngọc thánh một đấm.

Nếu Hải tặc đoàn Ám Vật Chất thực sự mạnh như trong chương trình, chúng ta rốt cuộc phải làm sao mới chiến thắng được hắn đây.

Nguyên Tử Võ Sĩ ám chỉ Ba La Tư, những quái nhân khác không đáng ngại, nhưng thực lực Ba La Tư đơn giản là biến thái.

Ngân Sắc Lão Nha nói: Không chỉ có Ba La Tư, còn có pháo kích từ phi thuyền, nếu không thể ngăn chặn, thành phố A sẽ tiêu tùng.

Mấy anh hùng cấp S có mặt đều rất nỗ lực muốn nghĩ ra phương pháp giải quyết tốt nhất, nhưng có người đã không nhịn được rồi, chính là Kỳ Ngọc.

Hắn ngay từ khi xem tivi đã hy vọng có thể đánh một trận với Ba La Tư, hiện tại Ba La Tư đến, hắn không kịp chờ đợi đã xông vào phi thuyền, tìm đường đi gặp Ba La Tư.

Kiệt Nặc Tư biết Kỳ Ngọc ra tay lập tức thở phào nhẹ nhõm, ít nhất như vậy thì Ba La Tư và đám đó không cần lo lắng nữa: Các vị, tôi thấy chủ yếu là pháo kích, pháo kích từ phi thuyền quá dày đặc, tất cả chúng ta phải xuất động toàn bộ mới có khả năng đỡ được.

Kiệt Nặc Tư.

Ngân Sắc Lão Nha thấy Kiệt Nặc Tư dường như không lo lắng về Ba La Tư, lập tức nghĩ ngay đến Kỳ Ngọc, nếu gã đầu trọc ra tay chắc chắn sẽ thắng lợi: Chúng ta thảo luận tiếp cũng vô ích, nghênh chiến thôi, quái nhân và pháo kích đều phải do chúng ta ngăn chặn.

Lão tiền bối lên tiếng, những người khác cũng gật đầu liên tục, đúng là không cần nghĩ quá nhiều, binh đến tướng chặn nước đến đất ngăn, họ cũng không có nhiều lựa chọn.

Đã thấy gì chưa.

Bên cạnh Đỗ Lan đang đứng chính là Ngạ Lang đã chết đi sống lại, hiện tại hắn đã trở về thế giới chính.

Ngỡ như cách một thế hệ, hiện tại hắn thấy tự nhiên là các anh hùng đang nghênh chiến quái nhân, ở một thế giới khác Ngạ Lang cũng đã chiến đấu, nhưng hắn không mở miệng nói mình là vì ai vì ai, chỉ âm thầm chiến đấu cho đến khi tử trận.

Tuy đã chết một lần, nhưng Ngạ Lang dường như vẫn chưa thoát khỏi tính trung nhị.

Ta biết ngươi cảm thấy anh hùng ngụy thiện, dù có cứu người cũng không cần thiết phải vênh váo tự đắc cảm thấy mình cao hơn người khác một bậc.

Đỗ Lan nói: Nhưng ngươi cũng thấy các anh hùng chiến đấu rồi đấy, sau khi thắng lợi họ mới có cơ hội nói to về công tích của mình, nếu tử trận thì cũng chẳng có mấy người nhớ tới việc dâng hoa vào ngày giỗ của họ.

Hơn nữa, thuật lại sự thật căn bản không tính là khoe khoang, họ làm được những việc người khác không làm được thì nên nhận được sự tán mỹ xứng đáng.

Những lời này không biết Ngạ Lang có nghe vào không, nhưng Đỗ Lan coi như đã tận lực: Trở về bên cạnh Bang Cổ đi, lắng nghe trí tuệ của bậc trưởng bối, ngươi sẽ hiểu ngươi còn quá trẻ, những uất ức ngươi trải qua căn bản chẳng đáng là gì.

Nói xong, Đỗ Lan không để ý đến Ngạ Lang nữa, biến mất trong nháy mắt.

Ngạ Lang nhìn những bóng hình hoạt bát của các anh hùng, họ đang hò hét chiến đấu, dường như trong cuộc chiến với quái nhân họ nhận được cảm giác thỏa mãn chưa từng có.

Giống hệt như những đứa trẻ bắt nạt mình năm xưa.

Nhưng họ nên biết trong phi thuyền còn có một kẻ địch tuyệt đối không thể chiến thắng, tại sao họ lại không hề sợ hãi.

Ngạ Lang đã biết câu chuyện của mình trở thành chương trình nổi tiếng thế giới, hiện tại mọi người chắc hẳn đều biết hai thế giới cùng một kẻ địch.

Chẳng lẽ những anh hùng đó không phải chỉ khi đối mặt với kẻ yếu mới xúm lại tấn công sao.

Chẳng lẽ là thế này, Ngạ Lang đột nhiên nảy ra một ý tưởng hoàn toàn mới.

Chẳng lẽ những anh hùng mà mình biết đều là những người sống sót sau chiến đấu, những anh hùng thực sự đã hy sinh căn bản không có bất kỳ hào quang nào, anh hùng không hề mạnh hơn bất kỳ ai mà chỉ tạm thời thoát khỏi tử thần.

Mà mình chỉ nhìn vào những anh hùng còn sống, cho rằng họ là những tồn tại hư ngụy, hiện tại Ngạ Lang cuối cùng cũng nghĩ đến việc anh hùng cũng sẽ chết, anh hùng trong thế giới thực không phải diễn viên chương trình tivi, họ cũng không có mạng thứ hai, họ cũng giống như mình, cũng sẽ sợ hãi, cũng sẽ e dè.

Khoảnh khắc này, Ngạ Lang cuối cùng đã ngộ ra, thì ra hắn luôn hiểu lầm anh hùng, dưới hào quang anh hùng đó cũng chỉ có một thân bản lĩnh và một trái tim chính nghĩa, sống sót thì thành anh hùng, chết đi thì bị người đời quên lãng, sự nghiệp anh hùng còn thảm khốc hơn cả quái nhân.

Quái nhân là vì bắt nạt kẻ yếu mà bị anh hùng đánh chết, nhưng anh hùng vốn dĩ có thể làm ngơ trước kẻ yếu, bo bo giữ mình, nhưng họ đã mạo hiểm tính mạng để đứng ra.

Đỗ Lan nói đúng, tán dự là thứ anh hùng xứng đáng được nhận, người được bảo vệ nếu ngay cả lời tán mỹ cơ bản cũng keo kiệt thì quá làm anh hùng nản lòng rồi.

Ngạ Lang cuối cùng cũng biết mình sai rồi.

Biết được điểm yếu của quái nhân, anh hùng nhanh chóng đánh bại quái nhân, nhưng cũng đón nhận pháo kích, may mà Long Quyển và Xuy Tuyết kịp thời đến nơi, một người dùng siêu năng lực một người dùng ma pháp, tiến hành đánh chặn thậm chí phản đạn các quả pháo.

Mọi người, tấn công phi thuyền, phải đánh hỏng toàn bộ họng pháo của phi thuyền.

Đồng Đế hét lớn, ẩn giấu trong cặp sách của cậu là bốn cánh tay máy, hỗ trợ cậu bé học sinh tiểu học này di chuyển trên chiến trường.

Đúng vậy, không thể bị động chịu đòn, cũng phải phản kích mới được, mọi người sực tỉnh nhao nhao ôm lấy gạch đá vụn để tấn công.

Chương 1076

Các ngươi thật không ra thể thống gì, không có ta căn bản chẳng làm được gì cả.

Long Quyển vô cùng không vui, vì cô nhớ trong phi thuyền có một con bạch tuộc nghi là sao chép năng lượng của mình, còn tự xưng là vũ trụ đệ nhất gì đó: Đây mới là niệm động lực.

Nửa đoạn đường lộ bị Long Quyển nhổ lên, giơ cao như một con mãng xà khổng lồ bị gãy lưng ném về phía phi thuyền.

Xem ra tỷ tỷ đang rất tức giận, Xuy Tuyết cũng không do dự, sử dụng ma pháp để tấn công: Tinh Tam Thập Lục Quỹ Pháo Kích.

Xung quanh cô xuất hiện ba mươi sáu viên cầu giải phóng ba mươi sáu đạo ma pháp pháo kích.

Hai chị em này điên rồi sao.

Mọi người cạn lời nhìn hai chị em hỏa lực toàn khai, thầm nghĩ quá mạnh.

Lúc này cuộc đối đầu giữa Kỳ Ngọc và Ba La Tư cũng đã bắt đầu, Ba La Tư thấy năng lượng không thể tin nổi ẩn chứa trong cơ thể Kỳ Ngọc, chỉ thấy hưng phấn không nói nên lời.

Và một đấm của Kỳ Ngọc cũng thực sự khiến Ba La Tư xác nhận cảm giác của mình là không sai, Bộ giáp dùng để trói buộc chiến lực của ta hiện tại đã bị ngươi đánh nát.

Kỳ Ngọc chỉ vào ba sợi tóc trên đỉnh đầu mình: Ba sợi tóc này của tôi cũng được dùng để phong ấn chiến lực đấy.

Nói như thể chỉ có mình anh biết ức chế chiến lực vậy.

Trong ngoài phi thuyền mọi người đều đang nỗ lực ngăn chặn thế giới hủy diệt, còn Ba La Tư đang dốc toàn lực cho trận chiến.

Không gian khổng lồ bên trong phi thuyền căn bản không ngăn được sự tàn phá của trận chiến điên cuồng giữa hai người, tường vách và cột trụ đều bị hai người phá hủy, sóng xung kích từ các cú đấm đều mang theo nhiệt độ cao, nắm đấm của họ từ lâu đã vượt quá vài lần tốc độ âm thanh, nắm đấm đều trở thành những quả pháo cao áp nhiệt độ cao.

Có đôi khi một đấm có thể làm nóng chảy toàn bộ các vật dụng kim loại xung quanh, sắt nung bắn tung tóe.

Đỗ Lan thầm nghĩ may mà là ở trong phi thuyền, nếu chiến đấu trong thành phố, họ giờ này không biết đã phá hủy bao nhiêu thành phố rồi.

Mà Kỳ Ngọc cũng vẫn chưa tung ra bản lĩnh thực sự, hắn đang đợi đối phương đạt đến cực hạn.

Hoàn toàn đảo ngược với trận chiến của Ngạ Lang, ở một thế giới khác Ba La Tư là đang thử thăm dò cực hạn của Ngạ Lang, nhưng hiện tại Ba La Tư trở thành người bị thử thăm dò.

Uỳnh.

Phá vỏ phi thuyền lao ra ngoài, đứng trên đỉnh phi thuyền.

Ba La Tư cảm thấy rất sảng khoái, Đã lâu rồi không có ai khiến ta sảng khoái thế này.

Ngạ Lang không phải cũng rất lợi hại sao.

Ngạ Lang là cái gì.

Ba La Tư không hiểu.

Anh không phải đã quay một bộ phim truyền hình sao.

Tôi xem đủ từng tập đấy.

Kỳ Ngọc còn không biết đây hoàn toàn là hai người khác nhau, trong mắt hắn thì y hệt.

Không hiểu ngươi đang nói gì, ta đã mất hai mươi năm để đến Trái Đất, quả nhiên không lãng phí thời gian, Kỳ Ngọc, nếu là ngươi, ta nguyện ý dốc toàn lực.

Khí kình lại tăng, năng lượng dưới da toàn bộ thoát ra, ngay cả da cũng bắt đầu phát ra ánh sáng màu hồng phấn, tóc trong nháy mắt mọc dài ra tận eo.

Kỳ Ngọc nhìn sức mạnh không ngừng thăng cấp của đối phương cũng lộ ra biểu cảm hứng thú.

Sau đó liền đón nhận bão táp mưa rào, sức mạnh vô tình toàn bộ trút lên người Kỳ Ngọc.

Uỳnh.

Cả người Kỳ Ngọc đều bị đánh bay lên trời.

Vẫn chưa đủ.

Gặp được kẻ địch mạnh như vậy, Ba La Tư chỉ cảm thấy máu nóng sục sôi, kẻ địch càng mạnh thì càng có giá trị đánh bại, Kỳ Ngọc này tuyệt đối nghìn năm khó tìm: A.

Thúc đầu gối thẳng đứng, đi đi, tống ngươi vào vũ trụ.

Đối phương có mạnh đến đâu cũng chỉ là một con người, tống hắn vào vũ trụ chắc chắn sẽ chết.

Như tên lửa thăng không, Kỳ Ngọc chớp mắt đã biến mất.

Ba La Tư tiêu hao không ít, hình thức bộc phát này được gọi là Lưu Tinh Bạo Phát, cần tiêu hao lượng lớn năng lượng, thậm chí còn giảm thọ, nhưng thực sự là sướng.

Dùng sức mạnh mạnh nhất đánh bại cường địch, kẻ địch càng mạnh, chiến thắng sẽ càng mỹ vị hương thuần, vì khoảnh khắc vui sướng này, giảm thọ cũng xứng đáng.

Kỳ Ngọc bay thẳng lên mặt trăng, hắn cũng ngớ người, không ngờ đối phương lại tung một kích tống mình đi xa như vậy.

Vội vàng nín thở, rồi cảm nhận một chút trọng lực mặt trăng, tính toán xem mình cần bao nhiêu sức mạnh để quay về điểm xuất phát.

Kỳ Ngọc cũng thật điên rồ, căn bản đã mạnh đến mức không thể lý giải.

Đỗ Lan thấy cảnh này chỉ cảm thấy cái giá phải trả cho cái đầu trọc của Kỳ Ngọc thật là xứng đáng, nếu không có cái sự tịch mịch vô địch đó thì càng tốt.

Uỳnh long.

Phi thuyền nghiêng ngả trong cơn gió lớn, đại lực xuất kỳ tích, Kỳ Ngọc trở về.

Ba La Tư đang say đắm trong chiến thắng, chỉ thấy niềm vui chiến thắng của mình lại lên một đỉnh cao mới: Kỳ Ngọc, ngươi là món quà mà thượng đế ban cho ta, ngươi sẽ do ta đánh bại.

Uỳnh long long, sấm chớp rền vang, người dưới phi thuyền không thấy được ánh sáng không ngừng lóe lên trên đỉnh phi thuyền, trong mắt họ kẻ thù mạnh mẽ không thể chiến thắng hiện tại lại đang rơi vào khổ chiến.

Bất kể bao nhiêu đấm, bất kể bao nhiêu đá, bất kể bao nhiêu năng lượng, Kỳ Ngọc cứ như ngọn núi cao nhất thế giới khó leo nhất, vực thẳm khó vượt qua nhất, đầm lầy khó xuyên qua nhất, khiến Ba La Tư cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Kỳ Ngọc rõ ràng chỉ đứng đó, cũng không có nhiều động tác, vậy mà có thể né tránh toàn bộ đòn tấn công của mình, tại sao.

Mình lại có thể do dự trong chiến đấu, đây là cảm giác chưa từng có, chẳng lẽ đây chính là cảm giác khi gặp phải kẻ địch không thể chiến thắng.

Không, là do mình chưa đủ nỗ lực: Kỳ Ngọc, vì ngươi, xứng đáng để ta dùng hết sinh mạng, đặt cược tất cả.

Toàn bộ năng lượng tập hợp, hãy để ta cùng ngươi và hành tinh này bị hủy diệt hoàn toàn đi.

Đem tất cả của mình hòa vào đòn tấn công này, sảng khoái lâm ly. sinh mệnh, ý chí, linh hồn, năng lượng, toàn bộ rót vào. lấy kiêu ngạo và tự phụ làm bệ phóng, dùng tôn nghiêm và bất khuất làm kim hỏa, đem sự bá đạo và vĩ nghiệp tung hoành toàn vũ trụ phát xạ ra: Băng Tinh Gào Thét Pháo.

Phi thuyền đều bị năng lượng do chính Ba La Tư giải phóng ăn mòn, không thể không nói hắn thực sự đã liều mạng rồi, không tiếc làm tan chảy phi thuyền, dù sao cũng sắp chết rồi, đánh bại Kỳ Ngọc là nguyện vọng duy nhất của Ba La Tư lúc này.

Giải phóng.

Đối mặt với năng lượng hủy thiên diệt địa, Kỳ Ngọc chỉ cảm thấy tóc mình sắp bị nướng cháy rồi, không khỏi nghiêm túc lại: Xem ra không đánh bại anh là không được rồi, vậy tôi cũng tung tuyệt chiêu.

Nghiêm túc hệ liệt: Đấm nghiêm túc.

Một đấm đón lấy năng lượng hủy diệt thế giới, nắm đấm đỏ rực khoảnh khắc này chính là ngôi sao.

Toàn bộ không khí trong phút chốc bị đẩy sạch, trên đỉnh phi thuyền xuất hiện một vùng chân không, sau đó Ba La Tư chỉ có thể trố mắt nhìn đòn tấn công toàn lực của mình bị nắm đấm chẻ làm đôi đâm về hai phía bầu trời, còn thứ hắn đón nhận là sự va chạm của một hành tinh.

Ngay cả Ba La Tư, sau khi cạn kiệt năng lượng, cũng không còn năng lực khôi phục biến thái nữa, cộng thêm việc trực tiếp chịu đựng uy lực sao Hỏa đâm Trái Đất, lúc này hắn cũng đã gần đất xa trời.

Cơ thể suy kiệt đến cực hạn, dường như đều đã bị than hóa, Ba La Tư biết mình sắp chết rồi, nhìn dáng vẻ thong dong của đối thủ, Ba La Tư biết mình bị nghiền ép hoàn toàn, đây có phải là cuộc đối đầu ngang tầm mà hắn hằng theo đuổi không.

Có lẽ lúc này chính lòng hắn cũng không có đáp án, nhưng mình sắp chết rồi nên cũng không quan trọng nữa: Ta thua rồi sao.

Vẫn còn ý thức à.

Anh quả thực rất mạnh, giống hệt như trong tivi vậy.

Có phải là trận chiến ngang tài ngang sức trong lời tiên tri không.

Kỳ Ngọc thấy đối phương sắp chết cũng hảo tâm nói một lời nói dối: Phải vậy.

Lừa người, ngươi rõ ràng còn dư lực mà.

Lúc này không khí tràn về mang theo cơn gió lốc, đã bắt đầu phân giải tàn thân bại thể của Ba La Tư, hắn đã không còn nhịp tim, một đời sắp kết thúc tại Trái Đất: Đối với ngươi hoàn toàn là một trận chiến không đau không ngứa à, cái gọi là tiên tri quả nhiên không đáng tin.

Kỳ Ngọc cũng không biết nói gì cho phải, nếu đối phương chỉ là một chiến binh không hủy diệt Trái Đất, có lẽ họ có thể thường xuyên so tài, nhưng hiện tại cứ thế an nghỉ đi, theo gió mà đi thôi.

Ba La Tư chết rồi, phi thuyền không còn Ba La Tư chỉ huy cũng bắt đầu nghiêng ngả, một trận ác chiến kết thúc tại đây.

Một đời bá chủ vũ trụ tử trận, một lần nữa nhắc nhở mọi người một chân lý, mê tín dị đoan hại chết người, Ba La Tư dùng sinh mạng làm cái giá để cảnh báo mọi người đừng tin vào lời tiên tri của thầy cúng.

Dưới phi thuyền các anh hùng đều không hiểu chuyện gì đã xảy ra, tên Ba La Tư rất mạnh bên trong đâu.

Sao không lộ diện.

Nhưng thắng lợi là tốt rồi, kẻ địch mạnh như vậy họ cũng không muốn đối mặt.

Ngạ Lang trợn mắt há mồm, hắn chính là người thấy rất rõ, gã đầu trọc đó lại có thể vô thương solo giết Ba La Tư, đơn giản là tàn nhẫn.

Khoảng cách này căn bản không thể so sánh, Ngạ Lang đã thấy được phong thái của một anh hùng thực thụ.

Chỉ cảm thấy đời này dường như mình đã có mục tiêu, đúng vậy, mình phải về đạo trường phải luyện lại từ đầu, tuy nhiên Ngạ Lang quyết định như vậy về sau định sẵn chỉ có thể là bi kịch, vì sau khi tẩy trắng chiến lực phản diện đều sẽ giảm xuống thành tép riu.

Nhưng ít nhất không gây phiền phức cho nhân vật chính, Đỗ Lan cũng chẳng quan tâm Ngạ Lang có thể trở thành cường giả hay không, hắn chỉ là không ưa cái thái độ kiêu ngạo trước đây của Ngạ Lang mà thôi.

Đây là một chiến thắng bất ngờ, nhưng thắng lợi thì vẫn là thắng lợi.

Phi thuyền rơi xuống, những anh hùng trước đó không thấy bóng dáng cũng dần dần đến nơi.

Chẳng hạn như Kim Loại Kỵ Sĩ đã cử robot điều khiển từ xa đến, bắt đầu thu thập công nghệ ngoài hành tinh.

Còn những Quái nhân ngoài hành tinh thì đều bị bắt giữ, chuẩn bị tống vào nhà tù dành cho Quái nhân.

Đây là một chiến thắng vĩ đại.

Đỗ Lan đi tới, thân mật hỏi thăm các anh hùng: Chào các vị, các vị vất vả rồi.

Ngươi là ai.

Không phải anh hùng nào cũng biết Đỗ Lan.

Người trẻ tuổi ăn mặc bảnh bao trước mắt này không hề quen biết Đỗ Lan, thực ra hắn cũng vừa mới đến nơi giống như Đỗ Lan.

Hắn là anh hùng cấp A hạng 1, được mệnh danh là Điềm Tâm Giả Diện, hay Soái Ca Giả Diện, đồng thời còn là một thần tượng.

Chương 1077

Ta là một kẻ mộng mơ, một người chuyên giúp người khác thực hiện ước mơ.

Đỗ Lan nói.

Hừ, thường dân đừng có lại gần.

Chuyện này cứ giao cho Hiệp Hội Anh Hùng chúng ta.

Vừa nói, hắn đã tăng tốc bước đến trước mặt những người ngoài hành tinh đang bó tay chịu trói, rồi giơ tay lên giết chết một tên ngoài hành tinh.

Điều này khiến các anh hùng xung quanh đều ngẩn người ra, họ không hiểu Điềm Tâm Giả Diện nổi điên cái gì: Chúng đã đầu hàng rồi mà.

Câm miệng, Quái nhân là Quái nhân, thì phải bị tiêu diệt.

Soái ca lạnh lùng quả thực rất có mị lực, nhưng giọng điệu của hắn thực sự đáng ghét.

Ơ, đây là người ngoài hành tinh mà, nói không chừng có thể giúp nhân loại tiến vào thời đại vũ trụ sớm hơn mấy trăm năm, đi khám phá vũ trụ.

Ngươi làm vậy chẳng phải đang nghiêm trọng cản trở nhân loại tìm hiểu vũ trụ sao.

Ngươi là anh hùng rốt cuộc là giúp nhân loại hay hủy diệt nhân loại vậy.

Đỗ Lan châm chọc.

Thực ra ngươi nói sinh vật đe dọa nhân loại trên Địa Cầu được xếp vào loại Quái nhân thì còn chấp nhận được, nhưng người ta là kẻ xâm lược ngoài hành tinh cơ mà, kiểu gì cũng nên gọi là người ngoài hành tinh chứ, sao lại biến thành Quái nhân.

Còn giết đi là xong chuyện à, ngươi chẳng lẽ hy vọng nhân loại mãi mãi không tiếp xúc với người ngoài hành tinh sao.

Chẳng lẽ cứ gặp người ngoài hành tinh là coi như Quái nhân mà giải quyết à.

Điều này có thể gây ra tranh chấp liên hành tinh đấy: Người trẻ tuổi như ngươi nên đọc sách nhiều vào, bớt đánh đấm đi.

Ngươi là cái thứ gì mà dám chỉ trỏ ta.

Rõ ràng ngay cả anh hùng cũng không phải.

Điềm Tâm Giả Diện đang thực thi công lý, người được anh hùng bảo vệ thì căn bản không có tư cách nhúng tay vào.

Lão sư, hóa ra ngươi ở đây à, ta rất nhanh sẽ thăng lên cấp A hạng nhất, gói quà lớn sẽ là của ta rồi.

Vô Chứng Kỵ Sĩ bây giờ mới là cấp B hạng ba, không kịp nữa rồi.

Xuy Tuyết phát hiện Đỗ Lan liền chạy lại.

Mấy ngày nay nàng không hề lười biếng một chút nào, với tư cách là Tinh Thuật Sư đệ nhất thế giới, nàng đã phát huy tính chủ động tích cực hoàn thành nhiệm vụ, đánh bại Quái nhân.

Bây giờ nàng đã là cấp A hạng hai, điểm tích lũy để lên hạng nhất cũng đủ rồi, bây giờ chỉ cần chứng nhận là được.

Điềm Tâm Giả Diện nghe thấy có người muốn cướp vị trí của hắn thì cau mày.

Hắn không quan tâm đến thứ hạng, mà là vị trí hiện tại của hắn chính là cửa khẩu để thăng lên cấp S.

Hắn giữ cửa khẩu cấp S là để duy trì sự trong sạch của các anh hùng cấp S.

Trong mắt hắn, vị trí của mình còn quan trọng hơn cả anh hùng cấp S.

Bởi vì được hắn thừa nhận, mới có tư cách trở thành cấp S.

Mà thực lực của hắn quả thực rất mạnh, thăng cấp S đã sớm không thành vấn đề, nhưng hắn cố tình muốn làm người khảo hạch này.

Địa ngục Xuy Tuyết.

Xuy Tuyết mới nhìn thấy bên cạnh Đỗ Lan còn có người, mắt nàng chỉ có lão sư nên không phát hiện ra: Hóa ra là ngươi à, anh hùng sắp bị ta cướp mất vị trí.

Ngươi muốn giành hạng nhất của ta.

Điềm Tâm Giả Diện trầm giọng hỏi: Ngươi có biết vị trí của ta đại biểu cho điều gì không.

Chỉ cần ta trở thành cấp A hạng nhất, ta sẽ nhận được gói quà lớn mà lão sư tặng.

Ta đã luôn tự hỏi lão sư sẽ chuẩn bị món quà gì.

Điềm Tâm Giả Diện đờ đẫn.

Cửa khẩu quan trọng như vậy, trong mắt cô gái trước mặt lại chỉ là một món quà sao.

Ta sẽ không thừa nhận, cũng sẽ không nhường vị trí của ta cho ngươi.

Địa ngục Xuy Tuyết, ngươi nên ở lại cấp B chứ không phải đến tranh giành nước bẩn cấp A.

Thực lực của ngươi căn bản không thể ngồi vững cấp A hạng nhất.

Xuy Tuyết cũng không vui: Nếu ngươi không nhường, ta sẽ đánh cho đến khi ngươi nhường thì thôi.

Đừng tưởng ngươi đánh bại được nhiều anh hùng chuẩn bị xông cấp S là ghê gớm lắm.

Chẳng qua là một tên bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh, làm gì giống đàn ông chứ.

Xuy Tuyết phản công gay gắt, không hề nể nang.

Trong mắt nàng, kẻ ở lại cấp A hạng nhất để lấy việc bắt nạt những anh hùng cầu tiến làm niềm vui thì không phải đàn ông.

Có bản lĩnh thì ngươi cũng vào cấp S đối mặt với những nguy cơ nguy hiểm nhất, quyết chiến với kẻ địch mạnh nhất đi, bắt nạt người ở dưới cầu tiến thì tính là cái gì.

Cái cô gái này, Điềm Tâm Giả Diện thật muốn để các nữ fan của mình xé nát cái miệng của cô ta.

Xuy Tuyết, ta đã dạy ngươi thế nào.

Ngay cả đối với kẻ bại trận cũng phải có đủ sự tôn trọng, đừng có lúc nào cũng nói thẳng tuột như vậy, ngươi sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của hắn với tư cách là một người đàn ông đấy.

Đến lúc đó nếu hắn vì tức giận mà không làm đàn ông nữa, chẳng phải thế giới sẽ thiếu đi một kẻ ẻo lả sao.

Ơ, cảm giác lời của lão sư còn tổn thương người hơn ấy chứ.

Quả nhiên Điềm Tâm Giả Diện đã phát điên rồi, từ trước đến nay chưa bao giờ bị người khác bắt nạt như vậy: Ta sẽ khiến các ngươi phải trả giá.

Hắn dường như muốn động thủ, hoàn toàn không nghĩ Đỗ Lan là người bình thường.

Đỗ Lan không để ý đến hắn, nhìn bãi máu thịt trên đất, trong lòng nghĩ người ngoài hành tinh sống tốt hơn là chết, ai biết được vũ trụ còn bao nhiêu nguy cơ, biết trước tổng tốt hơn là trở tay không kịp.

Vì vậy, người ngoài hành tinh còn sống thì hữu dụng hơn, hãy cứu sống chúng đi.

Hắn sửa chữa cơ thể, gọi lại linh hồn, hoàn toàn phục sinh những người ngoài hành tinh đã bị Điềm Tâm Giả Diện giết chết.

Đây là năng lực gì.

Các anh hùng hoàn toàn sững sờ, ngay cả Xuy Tuyết cũng đơ người, sư phụ của mình rốt cuộc là thần hay ma, lại có thể thao túng sinh tử.

Quái nhân do chính mình giết chết lại bị người khác cứu sống, đây là sự phủ nhận toàn bộ sự nghiệp anh hùng của hắn, là sự sỉ nhục đối với công lý của bản thân, là hành vi tuyệt đối không được phép: Ngươi lại cứu Quái nhân, chính là cùng Quái nhân làm bạn, vậy thì ngươi cũng là Quái nhân.

Đã là Quái nhân, vậy thì chính là đối tượng mà Điềm Tâm Giả Diện ta phải thanh trừ.

Ngân Sắc Lão Nha thấy Điềm Tâm Giả Diện lại muốn ra tay với Đỗ Lan, căn bản không kịp lên tiếng ngăn cản hành vi lấy trứng chọi đá của đối phương.

Tóm lại Điềm Tâm Giả Diện sắp gặp rắc rối rồi, nhớ đến Ngạ Lang khiêu khích Đỗ Lan liền bị ném vào Dị Giới trải qua tôi luyện sinh tử, e rằng lần này Điềm Tâm Giả Diện cũng phải gặp xui xẻo rồi.

Đỗ Lan thì lại muốn đưa Điềm Tâm Giả Diện đến một thế giới lấy xấu làm đẹp, để khuôn mặt mà hắn tự hào trở thành đối tượng bị mọi người xa lánh, như vậy nhất định sẽ rất thú vị.

Nhưng Đỗ Lan mấy ngày nữa sẽ đi rồi, không có thời gian xem hắn trưởng thành, bây giờ chỉ có thể biến Điềm Tâm Giả Diện thành xấu xí trước đã.

Mặt Mục Toàn Phi Cước.

Đỗ Lan một cước đá lên, ra đòn sau mà đến trước khi đối thủ lại gần, biến Điềm Tâm Giả Diện thành xấu xí.

Xấu xí chính là nhược điểm của hắn, hắn không thể nhìn thấy thứ xấu xí, bây giờ hắn không thể nhìn vào gương.

Quá tàn khốc rồi, Đỗ Lan, Ngân Sắc Lão Nha cũng không nhìn nổi nữa.

Khuôn mặt của mình sưng vù, khuôn mặt đẹp nhất thế giới lại sưng vù sao.

Trong phút chốc, Điềm Tâm Giả Diện chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, sống mà vô ích.

Ánh mắt của những người xung quanh, đó là ánh mắt nhìn kẻ xấu xí, đầy vẻ ghét bỏ.

Điềm Tâm Giả Diện lấy gương trang điểm ra, ép mình nhìn, chỉ một cái liếc mắt, gương rơi xuống đất vỡ tan tành, nhưng vỡ tan tành hơn chính là trái tim và vẻ đẹp của hắn.

A a— tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp phế tích, một đại soái ca biến thành kẻ xấu xí.

Trong lòng Điềm Tâm Giả Diện, xấu xí chính là nguyên tội, hắn ghét nhất những thứ xấu xí.

Bây giờ hắn bị một chiêu Mặt Mục Toàn Phi Cước đá cho sưng vù và xấu xí, có thể nói là một sự trừng phạt tột cùng.

Tiếng bi ai thê thảm không ngừng, người nghe đau lòng, người thấy rơi lệ.

Ngươi sao lại ác độc đến vậy.

Anh hùng cấp S, Nguyên Tử Võ Sĩ không chịu nổi nữa.

Dù Điềm Tâm có thái độ kiêu ngạo, cũng không phải lý do để Đỗ Lan biến hắn thành kẻ xấu xí: Điềm Tâm Giả Diện coi trọng dung mạo nhất bị ngươi hủy hoại, sau này hắn sống thế nào.

Nhân tiện tự có thiên thu, loại người thích gây sự như hắn gặp phải ta là may mắn rồi.

Nếu gặp phải cao thủ khác, e rằng sẽ không được ta nương tay như vậy, đến lúc đó thân chết tha hương còn nghiêm trọng hơn cả hủy dung.

Đỗ Lan cảm thấy mình rất nhân từ.

Đối với loại người coi trọng vẻ ngoài hơn cả sinh mệnh như hắn, ngươi hủy dung mạo của hắn còn tàn nhẫn hơn cả giết hắn.

Nguyên Tử Võ Sĩ tiếp tục bất bình.

Chương 1078

Thế thì liên quan gì đến ta, chẳng lẽ xã hội này kiêu ngạo còn có lý sao.

Không có lý, nhưng cũng không nghiêm trọng đến mức phải hủy dung.

Đỗ Lan nhìn người đàn ông trung niên luộm thuộm này, không ngờ trong chuyện đúng sai lớn, hắn lại rất rõ ràng.

Chỉ là vừa nãy sao hắn lại không ngăn cản Điềm Tâm Giả Diện nói năng lung tung chứ.

Chỉ là cho hắn một bài học thôi, nếu hắn có thể tìm được quyền pháp Hoàn Ngã Phiêu Phiêu Quyền, tự nhiên có thể khôi phục vẻ đẹp vô song.

Hơn nữa, quyền pháp này còn có tác dụng làm đẹp, không chỉ có thể loại bỏ hiệu quả của Mặt Mục Toàn Phi Cước của ta, mà còn có thể khiến cái khuôn mặt đáng đánh đòn của hắn đẹp hơn ba tầng.

Hả.

Cái gì Mặt Mục Toàn Phi Cước, cái gì Hoàn Ngã Phiêu Phiêu Quyền, đây đều là công phu gì.

Căn bản chưa từng nghe nói đến.

Vì sao ta chưa từng nghe nói đến loại quyền pháp này, nếu ngươi biết những quyền pháp này, xin ngươi hãy lập tức giúp Điềm Tâm Giả Diện khôi phục dung mạo.

Nguyên Tử Võ Sĩ bày tỏ chưa từng nghe nói đến loại võ công loạn thất bát tao này, nghi ngờ Đỗ Lan đang bịa đặt.

Ta sẽ không động thủ, quyền pháp ta đã giấu ở nơi bí mật nhất, các ngươi có thể tự mình đi tìm.

Ở đâu.

Không nói cho ngươi.

Nếu không phải nhìn không ra sâu cạn của Đỗ Lan, Nguyên Tử Võ Sĩ đã muốn rút kiếm chém Đỗ Lan rồi.

Đỗ Lan, ngươi đừng làm khó tiểu bối nữa.

Vẫn là Ngân Sắc Lão Nha đi tới, hy vọng Đỗ Lan nể mặt hắn.

Không trải qua gió mưa sao thấy cầu vồng.

Không cho ngươi một bài học sao biết Đỗ Lan lợi hại.

Muốn giúp hắn, các ngươi có hai lựa chọn: tìm được quyền phổ hoặc tìm được bảy viên Long Châu.

Chỉ cần có hai thứ này đều có thể giúp hắn.

Đương nhiên, bất kể là thứ nào cũng đều cần trải qua nguy cơ cửu tử nhất sinh mới có thể đạt được, các ngươi đừng lười nhác đấy nhé.

Long Châu lại là cái gì.

Ngân Sắc Lão Nha bày tỏ không hiểu.

Hai tháng trước không phải có ba thành phố bị hủy diệt, ngày thứ hai sau khi ngày đêm đảo ngược lại kỳ diệu khôi phục sao.

Đó chính là uy lực của Long Châu.

Tập hợp đủ bảy viên Long Châu, niệm chú ngữ Xuất Lai Ba, Thần Long, sẽ ngày đêm đảo ngược triệu hồi Thần Long, sau đó nó sẽ thực hiện ba điều ước.

Ba thành phố đó chính là dùng điều ước để khôi phục.

Các ngươi nếu có thể tìm thấy Thần Long cũng có thể giúp tên tiểu tử này khôi phục dung mạo, tiện thể còn có thể tìm thấy quyền pháp làm đẹp mạnh nhất thế giới.

Nói rồi Đỗ Lan lấy ra Long Châu Lôi Đạt: Đây là Long Châu Lôi Đạt, mười tháng nữa, Long Châu sẽ có thể hiển thị ra.

Sử dụng Long Châu một lần cần thời gian làm lạnh một năm mới có thể tiếp tục ước nguyện.

Trong mười tháng này các ngươi có thể thử đi tìm quyền phổ, nếu không tìm được thì hãy dựa theo tín hiệu Long Châu Lôi Đạt mà đi tìm Long Châu nhé.

Tất cả các anh hùng có mặt đều lập tức tập trung ánh mắt vào Long Châu Lôi Đạt, dường như đều muốn thử xem thật giả.

Ngân Sắc Lão Nha tin lời Đỗ Lan, bản thân đối phương đã thần bí vô cùng, còn có thể dạy ra Ma Pháp Sư, vậy thì cỗ máy ước nguyện cũng không phải là vật dụng quá khoa trương.

Chỉ là sự xuất hiện của Long Châu sẽ tạo ra ảnh hưởng gì cho thế giới này, nhất định sẽ có rất nhiều kẻ ác muốn lợi dụng Long Châu, vậy thì Long Châu Lôi Đạt trong tay mình e rằng sẽ trở thành mục tiêu của mọi người rồi.

Bang Cổ suy nghĩ một lát rồi cuối cùng quyết định cất giữ Lôi Đạt, hắn biết điều này sẽ mang lại cho hắn rất nhiều phiền phức, nhưng là một anh hùng thì phải có trách nhiệm: Vậy còn quyền phổ thì sao.

Mười tháng sau mới có thể tìm Long Châu, ai cũng biết Điềm Tâm Giả Diện căn bản không thể chịu đựng nổi mười tháng, hắn sẽ bị bức điên mất.

Đỗ Lan nhìn Điềm Tâm Giả Diện đã hồn lìa khỏi xác, lòng mềm lại nói: Quyền phổ nằm trong tay người đẹp nhất thế giới này.

Nếu các ngươi tìm được, sẽ tìm được quyền phổ.

Đẹp nhất.

Ý ngươi là muốn chúng ta trước tiên phải học cách thế nào là đẹp nhất sao.

E rằng không chỉ là vẻ đẹp bề ngoài mà còn là vẻ đẹp tâm hồn.

Ngân Sắc Lão Nha cơ bản đã hiểu được mánh khóe của Đỗ Lan, nhưng đối với đẹp nhất thì vẫn rất khó lý giải, là phẩm cách cao thượng nhất hay nhân cách hoàn mỹ nhất.

Thực ra không phức tạp như vậy, tên của nàng là Tối Mỹ.

Nàng là người nhân tạo Tối Mỹ do Đỗ Lan thiết kế, không chỉ ngoại hình xinh đẹp, tính cách cũng hoàn hảo không chê vào đâu được, là tác phẩm hoàn thiện nhất mà Đỗ Lan đã thiết kế cho đến nay, vì vậy cái tên Tối Mỹ tuyệt đối danh xứng với thực.

Đã rõ, tóm lại chúng ta sẽ tìm được người đẹp nhất.

Ngân Sắc Lão Nha biết Đỗ Lan nói nhiều như vậy đã là nể mặt rồi, không truy vấn nữa, để đệ tử của mình chăm sóc Điềm Tâm Giả Diện, còn mình thì đi cất giấu Long Châu Lôi Đạt.

Sư phụ, gói quà lớn rốt cuộc là gì.

Cô bé này chỉ quan tâm đến gói quà lớn, Đỗ Lan cạn lời: Thôi được rồi, dù sao ngươi cũng chắc chắn sẽ thăng lên cấp A hạng nhất rồi, gói quà lớn cứ tặng cho ngươi.

Nói rồi Đỗ Lan lấy ra một bộ trang bị pháp sư: Là một Ma Pháp Sư tự nhiên phải có trang bị.

Những thứ này tặng cho ngươi, coi như là quà ta trước khi đi vậy.

Nhưng Xuy Tuyết lại không nhận quà, nụ cười trên mặt cũng biến mất: Lão sư, người muốn đi sao.

Tin tức này nghiễm nhiên là sét đánh ngang tai, người lão sư đã giúp mình trở thành số một thế giới lại muốn rời xa mình, nàng bối rối, đầu óc trống rỗng.

Đúng vậy, ta đến thế giới này chẳng qua là dừng chân tạm thời thôi.

Mặc dù ngắn ngủi nhưng so sánh cao thấp với đầu trọc cũng coi như không bán chuyến này, đã có không ít tâm đắc: Thời gian ta và thê tử đã hẹn ước gần đến rồi, vì vậy cũng nên đi thôi.

Xuy Tuyết mấp máy môi, chỉ nhìn Đỗ Lan, nàng thật sự rất ỷ lại sư phụ.

Đúng là một đứa trẻ bị chiều hư, không thể rời xa sự chăm sóc của người lớn: Ngươi ở thế giới này cũng hãy cố gắng thật tốt nhé.

Không, lão sư, ta còn cần người chỉ dẫn, ta còn muốn trở thành Ma Pháp Sư số một vũ trụ.

Xuy Tuyết kéo vạt áo Đỗ Lan không cho Đỗ Lan đi: Lão sư, hãy để ta cùng người tu luyện nhé.

Không có Đỗ Lan, Ma Pháp Sư số một là Xuy Tuyết sẽ không có chỗ dựa, sẽ cảm thấy chột dạ.

Có thể thấy nội tâm cô bé này vẫn không hề tự tin, toàn là tự ti, hoàn toàn nhờ Đỗ Lan chống đỡ mới trở nên cởi mở như vậy.

Ngươi có muốn đi cùng ta không.

Chị của ngươi chắc là sẽ phát điên lên đấy.

Đỗ Lan cười nói: Ngươi và chị của ngươi hai người vẫn không thể tách rời, hoặc cùng nhau ở lại hoặc cùng nhau đi với ta, chỉ sợ nàng không muốn rời khỏi thế giới này.

Mắt Xuy Tuyết sáng lên, nếu có thể cùng Đỗ Lan tu luyện thì tự nhiên là tốt nhất.

Lão sư, ta đi thuyết phục chị gái.

Đã có thể đi, Xuy Tuyết chọn đi theo Đỗ Lan, dù sao thế giới này cũng không có gì đáng để lưu luyến.

Tại nhà Đỗ Lan, một tân vũ trụ ngày càng tràn đầy sức sống.

Vũ trụ non trẻ từ khi ngôi sao đầu tiên ra đời và hành tinh đầu tiên xuất hiện, giờ đây sắp có thêm các tinh hệ mới.

Hôm nay cha mẹ không có nhà, đương nhiên là các cô con gái của Đỗ Lan làm chủ, họ bắt tay xây dựng những hành tinh khác trong tinh hệ.

Sa Chức, La Tân, Tam Lạp, C.

C.

Thái Toa, Hách Mẫn, và những trợ thủ của họ là Lăng Ba Lệ, Ngự Phản Muội Muội, Lư Na, đang thi đua xây dựng hành tinh.

Thực ra cũng không có giải thưởng gì, chỉ là tự tìm việc để làm.

Chế tạo các hành tinh với đặc điểm riêng không phải rất thú vị sao.

La Tân tỷ tỷ, tỷ gian lận quá rồi, tỷ có nhiều tay như vậy.

Năng lực Quả thực của La Tân quả thực đã mạnh đến mức đáng kinh ngạc, cô biến ra tay, chỉ riêng ngón tay có thể dài đến ngàn mét, sử dụng Bách Hoa Liễu Loạn, đúng là một Thiên Thủ Quan Âm sống.

Tay nhiều thì tốc độ làm việc tự nhiên cũng nhanh, gấp mấy lần các chị em khác.

La Tân che miệng cười trộm: Mỗi người đều dựa vào năng lực của mình thôi, Tam Lạp, em xem robot Thái Toa Thái Thản hiệu suất cũng không chậm mà.

Bên kia robot Thái Toa Thái Thản cũng lớn như mặt trăng, ôm các linh kiện đã chuẩn bị sẵn ghép lại như xếp hình, trong vũ trụ cũng khó mà bỏ qua được.

Lúc này các hành tinh của họ đều được tập trung lại để xây dựng, đợi sau khi hoàn thành mới kéo vào quỹ đạo tinh hệ.

Robot Thái Toa Thái Thản được thiết kế theo công nghệ trong Phi Dược Đỉnh Phong, cộng thêm gia trì ma pháp, uy lực càng khó mà lường được.

Có thể nói mỗi người đều có kỹ xảo độc đáo của riêng mình.

Sa Chức sử dụng Khí, La Tân là năng lực Quả thực, Tam Lạp hấp tấp lái phi thuyền đi đi lại lại, C.

C.

điều khiển số lượng lớn cơ giới khôi lỗi để làm việc, Thái Toa điều khiển robot Thái Thản, Hách Mẫn hiện tại vẫn chỉ có thể dùng ma pháp nhưng cũng đã học được rất nhiều ma pháp mới mạnh mẽ để thi công.

Lăng Ba Lệ trợ giúp Tam Lạp, Ngự Phản Muội Muội trợ giúp Thái Toa, Lư Na trợ giúp Hách Mẫn.

Sa Chức, La Tân, C.

C.

Thái Toa bốn người có hiệu suất làm việc rất cao, trong đó La Tân và Thái Toa là cao nhất.

Người dân trên Bối Doãn Tinh căn bản không thể tưởng tượng được rằng ở nơi họ không thể quan sát, nữ thần của họ đang xây dựng hành tinh để giết thời gian.

Saber tuy biết, nhưng nàng vẫn không yên tâm về những người dân do chính mình dẫn dắt, vì vậy mặc dù quyền thống trị đã giao cho Vương Lưu Mỹ, nhưng nàng vẫn ở lại hành tinh tiếp tục quan sát, bảo vệ người dân Bối Doãn Tinh khỏi sự tấn công của dã thú với tư cách là người bảo hộ.

Suối nước ma pháp rất mạnh mẽ, ban đầu Tiên Đậu biến dị sớm nhất là vì bản thân Tiên Đậu vốn đã rất thần kỳ, thời gian dài rồi thì cây cỏ hoa lá chim thú xung quanh cũng bắt đầu trở nên mạnh mẽ, có con tiến hóa thành tinh linh, có con tiến hóa thành ma thú.

Những thứ này chỉ là tự biến dị, còn chưa tính đến các loại sinh vật kỳ lạ mà Đỗ Lan vì muốn chơi đã ném xuống hành tinh, ví dụ như du long biển sâu, bá chủ bầu trời gì đó.

Còn có sự chia rẽ và đối đầu nội bộ của người Bối Doãn, việc địa phương không tuân theo quyền lực trung ương cũng là một nguy cơ rất lớn.

Vì vậy Saber không muốn người Bối Doãn bị diệt vong trước khi kịp phát triển, phải bảo vệ và dẫn dắt họ, không để nhóm người Bối Doãn vô tri này phạm phải sai lầm lớn.

Người Bối Doãn không có bất kỳ kinh nghiệm nào, thế hệ mới lại thiếu sự kính sợ, trời mới biết họ sẽ làm ra những chuyện gì vượt quá giới hạn.

Chương 1079

Vũ trụ này còn rất non trẻ, người Bối Doãn càng non trẻ, họ không biết mình đối với vũ trụ mà nói là ngọn lửa có thể tắt bất cứ lúc nào, cũng chỉ có Saber mới yêu thương che chở họ như vậy, đáng tiếc là họ vẫn chưa biết ơn.

Tổng lại thì tất cả mọi người đều tìm việc để làm, Đỗ Lan không có ở đây, họ cũng chơi rất vui vẻ.

Đáng lẽ nên tìm Saber cùng giúp đỡ rồi, bây giờ tiến độ của chúng ta đã tụt lại phía sau rồi, Lệ, thế này không được đâu.

Tam Lạp tuy không phải là người gia nhập đại gia đình muộn nhất, nhưng môi trường trưởng thành của nàng lại là bình thường nhất, vì vậy nàng làm việc luôn cảm thấy thiếu sự kiên trì, hơn nữa tính tình cũng quá nóng vội không thể kiên trì tốt được.

Lăng Ba Lệ chậm rãi và nàng phối hợp là tốt nhất, có thể điều chỉnh nhịp độ của cả hai.

Lăng Ba Lệ nhìn Tam Lạp, cũng không nói gì, dùng ánh mắt truyền đạt nội dung: đừng vội.

Sao mà không vội được chứ, Tam Lạp là chị ba đó, chẳng lẽ còn không bằng mấy đứa em gái sao.

Trong nhà Đỗ Lan, thông thường người lớn tuổi hơn năng lực cũng càng lớn, Tam Lạp thực ra cũng rất lợi hại, chỉ là nàng thực sự có chút không cẩn thận.

Thực ra nàng cũng có cách để tăng tốc hiệu suất, chính là kích hoạt Chakra ra dùng đuôi Cửu Vĩ làm tay.

Bây giờ Chakra của nàng hoàn toàn có thể tạo ra siêu cấp Cự Vô

Bá Vĩ Ba không thua kém gì cánh tay của La Tân.

Nhưng Tam Lạp cứ thế không nghĩ ra, cùng Lăng Ba Lệ cắm đầu làm việc mà hình như cũng không có tiến độ gì.

Lăng Ba Lệ dùng AT Lực Trường tung ra hoa, cắt, nhấc, ấn, mọi thứ đều được hoàn thành bằng Lực Trường.

Diện tích của Lực Trường hoàn toàn lớn bằng mặt cắt của hành tinh, nhưng nàng lại là làm chậm rãi, tỉ mỉ.

Lệ, mau nghĩ cách đi.

Chúng ta có thể thu nhỏ hành tinh lại, sẽ có thể tăng tốc độ hoàn thành.

Vẫn còn thu nhỏ.

Hành tinh của ta đã là nhỏ nhất rồi.

Tam Lạp ôm đầu, vô cùng bất mãn với ý kiến của Lăng Ba Lệ: Hành tinh này của ta phải chứa ít nhất mấy trăm quốc gia, là bàn cờ khổng lồ dùng để chơi cờ suy diễn cùng mọi người, nhỏ hơn nữa thì không còn ý nghĩa gì nữa.

Ý tưởng của mỗi người đều không giống nhau, Tam Lạp muốn tạo ra một hành tinh có thể dùng làm bàn cờ, mỗi người chơi đều có thể điều khiển mấy tòa thành phố để công phạt.

Ví dụ như Sa Chức thì muốn tạo ra một hành tinh vận hành như một chiếc đồng hồ, là vật trang trí của vũ trụ, ở một điểm rơi xuống một giọt nước sẽ gây ra một cực quang ở phía bên kia, tức là tất cả mọi việc đều có liên quan đến hành tinh công nghệ phẩm, trên đó tràn đầy những kỳ quan thiên nhiên.

Còn La Tân thì muốn tạo ra một hành tinh nước, tất cả mọi thứ đều được xây dựng dưới nước, có thể xuống dưới tham quan.

C. muốn xây dựng một hành tinh thần thánh, trên đó tràn ngập các giáo đường cao lớn và các quần thể kiến trúc hùng vĩ, chỉ là để thỏa mãn niềm vui nội tâm của nàng.

Hành tinh của Thái Toa là một hành tinh cơ giới, là hành tinh kim loại, trên đó toàn là cơ giới chạy bằng điện, ở đây Ngự Phản Muội Muội có thể dùng điện để điều khiển mọi thứ.

Hách Mẫn không có kinh nghiệm gì, nàng và Lư Na chỉ vì muốn chơi, muốn tạo ra một hành tinh công viên giải trí, đưa tất cả những thứ kỳ quái lên đó, hành tinh cũng loạn thất bát tao, nhưng lại có phong cách nhất quán.

Nhìn bản thiết kế, Tam Lạp cau mày, thực sự không được thì chỉ có thể cắt giảm thành phố và hệ thống trò chơi.

Đã là trò chơi, tự nhiên phải có cơ chế trò chơi, giống như Tham Lam Đảo trong Toàn Chức Liệp Nhân.

Thực ra tốc độ xây dựng của Tam Lạp chậm không chỉ vì phương thức thi công của nàng, mà còn vì ngoài hành tinh ra thì nàng còn phải xây dựng một hệ thống trò chơi.

Nàng lại không có thực lực của Sa Chức nên trong quá trình xây dựng đã gặp rất nhiều vấn đề, nghiêm trọng làm chậm tiến độ.

Những cơ chế này đều do ta nghĩ ra, ta không muốn bỏ đi một cái nào cả.

Tam Lạp thở dài: Chậm thì chậm vậy, ta vẫn muốn hoàn thành công việc theo bản thiết kế.

Tít tít, đúng lúc Tam Lạp cảm thấy mất đi tôn nghiêm của chị gái thì đột nhiên nghe thấy vệ tinh giám sát tiến trình công trình truyền đến cảnh báo, dường như có lỗi.

Xung quanh mỗi hành tinh đều có số lượng lớn vệ tinh giám sát, sẽ không bỏ qua bất kỳ chi tiết lỗi nào.

Lệ, sao vậy.

Có thứ không thuộc về sáng tạo của chúng ta xuất hiện trên bề mặt.

Vệ tinh gửi hình ảnh qua, trong hư không xuất hiện một cánh cửa bán trong suốt.

Đây là cái gì.

Nhìn hình dáng giống như Vô Giới Môn của phụ thân, nhưng trên Vô Giới Môn có không ít công nghệ hiện đại, mà cánh cửa này lại rất cổ kính, tuy còn chưa hiện rõ nhưng từ phù điêu và chất liệu có thể thấy đây là một cánh cổng cổ kính phi thường.

Xem ra có khách đến chơi nhà rồi.

Thần, có thể chỉ là sinh vật nắm giữ một loại kỹ năng đặc biệt nào đó.

Ví dụ như một người bình thường có học thức uyên bác ở một phương diện nào đó, hắn có thể trở thành bác sĩ, hậu bác sĩ.

Nếu một người có thể nắm giữ năng lực hô phong hoán vũ, vậy thì có tư cách được xưng là thần.

Đương nhiên nếu có thể sáng thế diệt thế, vậy thì càng là thần rồi.

Cùng với sự phát triển của khoa kỹ nhân loại, nhân loại cũng ngày càng tiến gần đến lãnh địa của thần, yêu cầu đối với thần cũng ngày càng cao, toàn tri toàn năng chỉ có thể coi là cấu hình thấp nhất của thần.

Ngõa Ti Kỳ chính là một vị thần, tự xưng là Thần Trí Tuệ.

Tuy nhiên từ trước đến nay chưa từng được bất kỳ vị thần nào chính thức công nhận, nhưng điều đó không quan trọng.

Ngõa Ti Kỳ thực sự phi thường có trí tuệ, vì vậy nàng không dựa vào sức mạnh của bất kỳ vị thần nào mà độc lập hoàn thành một cánh cửa có thể liên thông đến những vũ trụ xa xôi hơn.

Người phụ nữ toàn thân đen kịt ngay lập tức bước ra khi cánh cửa màu xám biến thành thực chất, may mà thân hình nàng gầy gò nên không bị kẹt ở cửa.

Đập vào mắt nàng là một tòa thành trì hùng vĩ tựa núi, tường thành trắng tinh lấp lánh rực rỡ.

Quả nhiên ý nghĩ của mình không sai, những tên đó căn bản không hiểu, chỉ có đi đến những thế giới xa hơn mới có thể chứng kiến nhiều nền văn minh hơn, mới có thể khiến thế giới của họ vận hành ngày càng hoàn thiện.

Mái tóc đen dài của Ngõa Ti Kỳ cũng trở nên lấp lánh theo sự thành công của mình, Ta nhất định phải đưa văn hóa của thế giới này vào, trí tuệ của ta sẽ không sai.

Đây là ai vậy.

Nhìn người phụ nữ bước ra từ cánh cửa đá lớn như khải hoàn môn, Tam Lạp bày tỏ đây là đang làm chậm tốc độ xây dựng của nàng.

Nhưng đối phương lại có thể xuyên qua vũ trụ, quả thực không thể xem thường, cho dù trang phục của đối phương rất cổ điển, cũng tuyệt đối không thể lơ là.

Lệ, em đi thông báo các chị em, ta sẽ tiếp nàng.

Lúc này Ngõa Ti Kỳ phát hiện một vấn đề, ánh sáng trên bầu trời không phải là mặt trời, mà là vô số quả cầu ánh sáng kỳ lạ, thế giới này dường như cũng không hoàn chỉnh.

Bầu trời là nguồn sáng tạm thời, vì còn chưa tiến vào quỹ đạo ngôi sao nên nguồn sáng đều là tạm thời thêm vào.

Hơn nữa, thành phố rộng lớn lại như một vùng chết chóc, không có bất kỳ sinh vật sống nào: Có ai không, ta đến mời các ngươi đến thế giới của chúng ta làm khách.

Giọng nói vang vọng, đáng tiếc không có hồi đáp.

Đây là một loại ngôn ngữ cổ quái, nhưng không quá khó hiểu, Tam Lạp có thiết bị phiên dịch công nghệ cao hỗ trợ nên có thể hiểu được, nàng tức thì từ vũ trụ bay đến trước cửa đá.

Phù điêu trên cửa đá dường như là một câu chuyện hoàn chỉnh, kể về những chuyện mà Tam Lạp đang làm, sáng thế.

Chủ nhân của cửa đá và một nhóm người khác đã tạo ra cánh cửa có thể liên thông các vũ trụ khác nhau, mỗi một khoảng thời gian sẽ mở ra, kết nối các vũ trụ khác nhau để dẫn dắt các nền văn minh khác nhau, chủ nhân của cửa đá cứ thế để các nền văn minh khác nhau dung hợp phát triển trong thế giới do họ tạo ra.

Không có mục tiêu cụ thể nào, chỉ là không ngừng dẫn dắt các nền văn minh từ vũ trụ khác nhau.

Đại khái là ý này, đối phương quả thực là một vị thần, trong thế giới của mình có rất nhiều tín đồ, còn giống thần hơn cả gia đình Đỗ Lan.

Có ai không.

Ngõa Ti Kỳ vẫn đang gọi.

Thông thường, thần không can thiệp vào các vấn đề sau khi mở cửa, nhưng lần này Ngõa Ti Kỳ tự mình tạo ra cánh cửa siêu khổng lồ này, vì vậy không nhịn được muốn xem ở những thế giới xa hơn có nền văn minh nào thú vị hơn không.

Rõ ràng nàng đã đến nhầm chỗ, nơi này chỉ là bàn cờ của Tam Lạp mà thôi, căn bản không tính là một thế giới khác.

Chào ngươi.

Quan sát gần đủ rồi, Tam Lạp mới cất tiếng.

Ánh mắt Ngõa Ti Kỳ sáng lên, quả nhiên thế giới này cũng có văn minh.

Nàng quay người lại thì thấy một cô gái còn trẻ hơn mình.

Nàng là hình ảnh của một phụ nữ trung niên bốn năm mươi tuổi, là một vị thần linh lớn tuổi, cũng đã mấy trăm vạn tuổi rồi, cô gái đối diện nhìn cũng chỉ khoảng chưa đến hai mươi.

Ta là Thần Trí Tuệ Ngõa Ti Kỳ đến từ vũ trụ xa xôi, xin thứ lỗi cho ta đã xông vào thế giới của ngươi, ngươi là người sáng tạo ra thế giới này sao.

Ngõa Ti Kỳ rất lễ phép.

Hành tinh này quả thực là do ta tạo ra, còn vũ trụ này thì không phải.

Chương 1080

Ngươi đã là thần linh của vũ trụ khác, vì sao lại đến nhà ta.

Đối phương quả nhiên là người sáng tạo, nhìn tòa thành trì hùng vĩ này, Ngõa Ti Kỳ liên tục gật đầu: Người sáng tạo đáng kinh ngạc, sức sáng tạo của ngươi rất xuất sắc, nhưng thành phố dù tốt đến mấy cũng cần tín đồ mới có thể khiến thành phố trở nên thú vị.

Nếu ngươi đồng ý, xin mời ngươi đến thế giới của chúng ta để giao lưu ý tưởng nhé.

Giao lưu ý tưởng.

Lúc này Sa Chức và các nàng cũng đã đặt công việc xuống và đến bên cạnh Tam Lạp.

Hóa ra thế giới này có nhiều vị thần xinh đẹp đến vậy, chỉ là rất kỳ lạ, họ dường như không cùng nhau sáng tạo một thế giới mà mỗi người lại sáng tạo một thế giới khác nhau, không hiểu.

Các ngươi vì sao mỗi người lại sáng tạo một thế giới khác nhau.

Chẳng lẽ không phải cùng nhau sáng tạo thế giới mới hiệu quả hơn và cũng có thể khiến thế giới hoàn thiện hơn sao.

Ngõa Ti Kỳ không hiểu, trong thế giới của nàng, tất cả các vị thần đều hợp lực mới hoàn thành thế giới phồn thịnh phong phú hiện tại.

Tín đồ của họ có thể sống hạnh phúc ở đó đều là nhờ sự hợp tác của các vị thần như họ.

Họ rất tự hào về thế giới của mình, vì vậy mở cửa không chỉ là để đưa các nền văn hóa khác nhau vào, mà còn là để thể hiện thành quả lao động của họ cho các thế giới khác xem.

Ví dụ như có thần phụ trách gieo hạt bội thu, cũng có thần phụ trách sinh sản và tử vong, còn ta là thần phụ trách ban tặng trí tuệ cho tín đồ.

Các ngươi chẳng lẽ không có sự phân công trách nhiệm sao.

Ngõa Ti Kỳ rất kỳ lạ.

Sa Chức và các nàng lại không phải là thần thật sự, họ tạo ra hành tinh hoàn toàn là để giết thời gian, căn bản không hề nghĩ đến chuyện sáng tạo tín đồ quá đáng như vậy, tự nhiên cũng không có việc ban tặng cho tín đồ những thuộc tính công việc khác nhau.

Nói đúng ra họ chỉ là những kỹ sư mà thôi.

Nữ sĩ, e rằng ngươi hiểu lầm rồi, chúng ta thực ra không phải là thần.

Trong vũ trụ này, sáng tạo sinh mệnh là bị nghiêm cấm.

Đỗ Lan cấm, họ cũng không có ý nghĩ đó.

Có lẽ họ còn chưa biết ý nghĩa của tín đồ, Ngõa Ti Kỳ cảm thấy mình có lẽ cần phải quảng bá một chút: Những vị thần sáng thế trẻ tuổi, tín đồ sẽ khiến thế giới của các ngươi càng thêm tốt đẹp và sung túc.

Khi các ngươi tạo ra những thế giới này xong sẽ cảm thấy rất trống rỗng, đến lúc đó các ngươi sẽ tự hỏi nếu có người có thể tán dương thành quả của các ngươi, nếu có người sống trong thế giới đó thì sẽ tốt biết bao, lúc đó các ngươi sẽ hiểu được cái hay của tín đồ.

Sa Chức không thể phản bác, họ lại không phải là thần thật sự, nếu nhàm chán thì chẳng lẽ còn không cùng cha mẹ xuyên qua các thế giới khác để chơi sao.

Còn về phần nhà mình thanh tịnh một chút là được rồi, không cần phải nhìn các tín đồ của các tín ngưỡng khác nhau đánh nhau, ảnh hưởng đến hòa thuận gia đình.

Đối phương hiển nhiên là một vị thần linh phong kiến phi thường, có thể đã tiếp xúc với không ít nền văn hóa, nhưng e rằng chưa bao giờ lĩnh hội sâu sắc sự khác biệt giữa các nền văn hóa, hoặc có thể nói những nền văn hóa mà nàng gặp thực ra đều tương tự nhau, không có sự khác biệt mạnh mẽ.

Mỗi người đều có những ý tưởng khác nhau, Thần Trí Tuệ nữ sĩ, đã ngươi từ xa đến, vậy hãy để chúng ta chiêu đãi ngươi thật tốt, xin hỏi ngươi cần gì.

Hãy để ta tham quan thế giới mà các ngươi đã sáng tạo đi.

Được, Sa Chức đồng ý.

Tam Lạp khẽ hỏi La Tân: Nhị tỷ, không có vấn đề gì chứ.

Sa Chức đã nắm rõ thực lực của đối phương, đối phương không mạnh, e rằng chỉ vì có một số năng lực đặc biệt nào đó mới trở thành thần, chứ không phải là chiến sĩ.

La Tân nói.

Ngõa Ti Kỳ và các thần hữu của nàng thực sự không mạnh lắm, chỉ là một số sinh vật nguyên thủy nắm giữ quy tắc thế giới, họ đã lăn lộn trong hỗn độn rất lâu, sau đó hợp tác sáng thế.

Thế giới mà họ tạo ra thực ra cũng rất nhỏ, chỉ lớn bằng một hành tinh.

Đương nhiên sáng thế không kể lớn nhỏ, quan trọng là năng lực, nếu họ thực sự muốn mở rộng thế giới cũng không phải là không thể, chỉ là họ cảm thấy gần đủ rồi.

Sau đó họ lại tạo ra cánh cửa xuyên việt định kỳ mở ra, thu hút các nền văn minh từ các thế giới khác để làm phong phú thế giới của họ.

Trong thế giới của Ngõa Ti Kỳ, tín đồ thực ra rất nhiều là người đến từ các thế giới khác và sinh vật lai tạp với sinh vật bản địa, quả thực đã làm phong phú thế giới của họ không ít, các thần linh cũng vui vẻ nhìn thấy điều đó.

Quan sát các hành tinh mà chị em Sa Chức sáng tạo, Ngõa Ti Kỳ phải thán phục, chỉ riêng về sức sáng tạo, Ngõa Ti Kỳ thừa nhận thế giới của mình không có vị thần nào có thể sánh bằng sáu chị em này cùng với các phó thần của họ.

Mời các cô nhất định phải đến thế giới của chúng tôi, tôi có thể để các cô trở thành những vị thần kiến trúc và nghệ thuật, xin hãy phát huy năng lực sở trường nhất của mình tại thế giới của chúng tôi.

Valkyrie chân thành mời gọi bọn họ.

Sáu cái thế giới khác biệt lại mang những nét độc đáo riêng này quả thực là báu vật của thế gian.

Nếu lúc đầu khi nàng sáng thế mà có sáu người Sa Chức tham gia, thế giới đó nhất định sẽ đẹp không sao tả xiết.

Mọi người đều nhìn về phía Sa Chức, hiện tại phụ mẫu không có nhà, tất cả đều nghe theo đại tỷ.

Hách Mẫn có chút lo lắng, chuyện này hình như giống như câu chuyện thỏ con ngoan ngoãn, nếu đi rồi gặp nguy hiểm thì sao.

C. bày tỏ ý muốn đi: Đi xem thử xem, nói không chừng thực sự có thể thu nhận được tín đồ đấy.

Phụ thân không cho chúng ta sáng tạo sinh mạng, nhưng không nói là không thể tìm từ thế giới khác mà.

Hành tinh của tôi xây xong rồi chỉ có robot đứng trong thần điện, cũng quái gở buồn chán lắm.

Valkyrie đã nói rồi, chúng ta đi có thể tùy ý hành động, khi đi nếu muốn mang theo thứ gì cũng hoàn toàn có thể mang theo, tôi muốn đi.

Vấn đề là cánh cửa này, ta đã kiểm tra rồi, nó không ổn định.

Sa Chức nói: Cho dù có đi cũng không thể đi hết, phải có người ở lại để ổn định đại môn mới được.

Như vậy đi, ai muốn đi thì đi, những người khác ở lại bên này giữ vững đại môn.

Sa Chức quyết định.

Cuối cùng C.

C. nhất định phải đi, Tam Lạp cũng muốn đi, Sa Chức suy nghĩ một chút rồi cũng đi theo, La Tân tình nguyện ở lại cùng hai muội muội trông giữ đại môn.

Sa Chức, tỷ vẫn là thích lo lắng như vậy.

C. biết tại sao Sa Chức lại đi theo, chính là không yên tâm để hai muội muội ra ngoài lữ hành, với tư cách là đại tỷ chỉ có thể đi cùng.

Sa Chức cười: Các muội đều là người nhà của ta, ta là đại tỷ đương nhiên có trách nhiệm bảo vệ các muội.

Để ta liên lạc với Tiểu Manh một chút, để muội ấy đừng lo lắng.

Tiểu Manh hiện tại đang làm Quốc sư ở vương quốc Bối Doãn, chơi đùa đến quên trời đất.

Chuẩn bị xong xuôi, ba người đi theo Valkyrie bước vào đại môn, thông qua một đường hầm dài gần trăm cây số mới đến được thế giới bên kia.

Đường hầm này là ta đã tốn rất nhiều tâm huyết mới chế tạo ra được đấy, trước kia cánh cửa của chúng ta không dài như vậy.

Để đến được thế giới xa hơn nên đường hầm mới dài thế này.

Valkyrie giới thiệu: Đây là kiệt tác của ta.

Thần linh ở thế giới này bẩm sinh đã rất nhạy cảm với không gian, nên mới có thể chế tạo ra loại trang trí không gian như vậy, cánh cửa còn lại mỗi lần mở ra đều sẽ liên thông với những thế giới khác nhau, dẫn nhập các nền văn minh khác nhau.

Một trăm cây số đối với bọn họ chẳng thấm tháp gì, chớp mắt một cái đã tới nơi.

Cánh cửa bên này nằm ở dưới lòng đất, Nữ thần Trí tuệ có vẻ sống không được tốt lắm.

Bởi vì không có vị thần nào cho rằng việc kéo dài cánh cửa là điều tốt, vì như vậy sẽ dẫn đến cổng thời không rất không ổn định, hoàn toàn không cần thiết, chỉ có Nữ thần Trí tuệ là luôn kiên trì, và xây dựng cánh cửa độc nhất vô nhị này dưới lòng đất.

C. liếc nhìn một cái, thầm nghĩ điều kiện của thần linh ở đây còn chẳng bằng những cô gái bình thường như bọn họ.

Valkyrie dường như cũng cảm thấy môi trường bên này so với đối diện chênh lệch quá lớn, đúng là một trời một vực: Đồng bạn của ta không quá đồng ý với ý tưởng của ta, nhưng hiện tại ta có thể lớn tiếng nói với bọn họ rằng ta đã đúng.

Sa Chức cảm nhận một chút, lại phát hiện trong phạm vi cảm tri của mình không có bất kỳ sinh vật nào tương tự như Valkyrie: Nữ thần Valkyrie, đã bao lâu rồi cô chưa gặp những vị thần khác.

Khoảng ba vạn, cũng có thể là năm vạn năm, ai thèm để ý những thứ đó chứ, có chuyện gì sao.

Bởi vì ta cảm thấy ngoại trừ cô ra, thế giới này dường như đã không còn vị thần linh nào khác nữa.

Sa Chức kỳ quái nói.

Làm sao có thể.

Valkyrie lập tức nhắm mắt liên lạc với các thần hữu của mình, sau đó nàng bật khóc.

Nhóm ba người Sa Chức không hiểu, không biết tại sao Valkyrie lại khóc đau buồn đến thế.

Hóa ra các thần hữu khác của Valkyrie để hoàn thiện thế giới này đều đã từ bỏ nhục thân để hóa thành Thiên đạo, từ đó ánh sáng và trật tự trở thành tông chủ của thế giới, chiến tranh và cuồng loạn trở thành bản năng của sinh vật, cái chết và sự trù phú trở thành vòng tuần hoàn không thể thoát khỏi, tình yêu và sinh sản trở thành mục tiêu cả đời của tín đồ.

Còn có Thái Dương Thần, Thần Rèn Đúc, Thần Khế Ước, Thần Âm Nhạc, Thần Báo Thù v. v. tất cả các vị thần đều đã trở thành Thiên đạo, rất ít khi lộ diện.

Đương nhiên để duy trì sự vận hành của thế giới, bọn họ vẫn chọn ra người kế vị, tuyển chọn các Á thần từ trong đám tín đồ, sau khi trải qua thử thách, những Á thần này sẽ trở thành những vị thần mới.

Nữ thần Trí tuệ Valkyrie hối hận không thôi, bản thân mình vì giận dỗi mà bỏ lỡ cơ hội cùng mọi người hoàn thiện thế giới, hiện tại chỉ còn lại nàng cô độc không nơi nương tựa, Tại sao mọi người không đợi ta, hu hu.

Ngay khi Sa Chức định an ủi nàng, liền thấy cơ thể của Valkyrie cũng bắt đầu phân giải, hiển nhiên nàng cũng muốn vứt bỏ thân thể để đi hoàn thiện Thiên đạo của thế giới kia.

Tuy rằng đây không phải là cái chết, nhưng cũng quá quyết đoán, quả nhiên sống lâu rồi sẽ không quá để tâm đến hình thái của chính mình.

Cuối cùng, tất cả lời của Valkyrie đều đọng lại trong nước mắt của nàng, bao gồm cả lời hứa với ba chị em Sa Chức, bọn họ vẫn có thể tùy ý cải tạo thế giới này, khi rời đi cũng có thể mang theo bất cứ thứ gì mình muốn.

Viên lệ thủy của Nữ thần Trí tuệ to bằng ngón tay cái được Sa Chức bảo quản, nàng rất khâm phục một nữ thần như vậy, nếu người nhà của mình rời đi, e rằng Sa Chức cũng sẽ không ở lại một mình: Vậy để ta đến truyền bá trí tuệ của cô vậy.

Tôi muốn hành động đơn độc, tôi phải đi phát triển tín đồ của riêng mình.

C.

Chương 1081

nói.

Sa Chức đồng ý: Giữ liên lạc nhé.

Tam Lạp, còn em thì sao.

Tam Lạp đảo mắt: Em cũng muốn hành động đơn độc.

Được, đều cẩn thận một chút.

Dù sao cũng ở trong cùng một thế giới, Sa Chức có thể cảm ứng được bọn họ, nên không can thiệp vào hành động của các muội muội nữa.

Bản thân Sa Chức cũng có công việc, tự nhiên là truyền bá trí tuệ.

Đây là một thế giới rất lạc hậu, mặc dù đã nhiều lần dung hợp với văn minh của các thế giới khác, nhưng dường như cũng không có bước phát triển nhảy vọt nào, thành quả của việc mở cửa đại khái chỉ là chủng tộc trở nên đa dạng hơn, nhưng cây công nghệ vẫn lạc hậu như cũ, có lẽ còn có những thứ như ma pháp mang đến từ thế giới khác, nhưng cũng chỉ có thể nói là bình thường.

Tổng thể vẫn ở mức trung cổ.

Thần linh ở thế giới này thực ra rất giảo quyệt, hễ mở cửa ra, những kẻ muốn chiếm đoạt tài nguyên sẽ từ trong cửa tiến vào, sau một thời gian bọn họ thích nghi với cuộc sống ở thế giới này, cánh cửa rắc một tiếng đóng lại, người ngoại tộc liền trở thành cư dân bản địa, đợi đến mấy trăm năm sau sẽ không còn phân biệt anh tôi, sau đó lại mở cửa.

Cứ thế mà suy ra, có thể nói ai không chịu nổi cám dỗ mà tiến vào thì người đó thua.

Phương thức ôm cây đợi thỏ này hiển nhiên cũng không tốt lắm, bởi vì đôi khi người ngoại tộc tiến vào mang theo không ít công nghệ, nhưng sau khi đóng cửa mà không có hệ thống tri thức hoàn chỉnh, cho dù mọi người có tụ tập lại nghiên cứu thì cũng không mất bao nhiêu thời gian công nghệ vẫn sẽ thụt lùi, hoặc sẽ bị cư dân bản địa thôn tính.

Tóm lại, trong đám tín đồ lưu truyền một truyền thuyết, mỗi lần mở cửa đều sẽ gây ra sóng gió máu tanh.

Hiện tại cách lần mở cửa tiếp theo còn một khoảng thời gian dài, mà trên đại lục các quốc gia mọc lên san sát, Đế quốc phương đông dường như có thế thôn tính tám phương, thống trị lục hợp, khiến các quốc gia khác hoảng sợ bất an.

Mà lúc này trong kinh đô của Đế quốc phương đông, lão Hoàng đế lâm bệnh nguy kịch, nhưng trì trì không xác lập tân quân, điều này khiến các đại thần vô cùng lo lắng.

Phải biết rằng em trai Hoàng đế là tướng quân Molt cũng đang hổ thình chực chờ ngôi báu, nếu hắn kế vị nói không chừng sẽ gây ra nội loạn trong đế quốc, đến lúc đó đế quốc có thể bị các đại quốc xung quanh hợp lực tấn công.

Vì vậy các đại thần hy vọng để đứa con duy nhất của Hoàng đế kế vị để ổn định đại cục, nhưng Thái tử còn quá nhỏ.

Điều này tạo cơ hội cho em trai Hoàng đế có sơ hở để lợi dụng.

Molt, đã chuẩn bị sẵn sàng để bước lên ngai vàng lạnh lẽo và cô độc đó chưa.

Thiếu nữ tóc xanh trước mặt đột nhiên xuất hiện tại phủ của hắn nửa tháng trước, vừa xuất hiện đã nói ra khát vọng lớn nhất trong lòng hắn, hắn muốn làm Hoàng đế, đồng thời lập ra chiến lược cho hắn trong mười mấy năm tới, trước tiên để hắn với thân phận Nhiếp chính vương tạm ngồi ngai vàng, sau đó phế trừ Thái tử còn nhỏ để chính thức xưng đế, rồi chinh thảo tứ phương thống nhất đại lục.

Là đàn ông thì ai cũng sẽ rung động, huống chi C.

C. còn đưa ra một điều kiện mà hắn không thể từ chối là GEASS.

C. dường như đặc biệt thích tặng hack cho những người có huyết thống hoàng thất, lần này cô chọn người em trai có dã tâm của Hoàng đế làm mục tiêu phò tá, mà mục tiêu thực sự của cô là quảng bá giáo phái mà cô tự mày mò ra: Pháp giáo.

Ta sẽ khiến cả đại lục phải thừa nhận năng lực của ta, ta thích hợp với ngai vàng tối cao hơn anh trai mình, cô sẽ không chọn nhầm người đâu.

Molt Sol Augustus nói: Ta sẽ trở thành chủ nhân của đại lục này.

Tuyệt đối không thể để Molt làm loạn đế quốc, hiện tại đế quốc tứ bề thọ địch, căn bản không thể chấp nhận bất kỳ sự biến động nào.

Nhưng mà, Thống lĩnh kỵ sĩ Karl, chúng ta thì có thể làm gì.

Quân thủ vệ đế đô đều là người của hắn, chỉ có một chi kỵ sĩ đoàn cận vệ của các ông cũng chỉ có hơn hai trăm người, làm sao có thể là đối thủ của một vạn quân thủ vệ đế đô.

Hắn cũng không thể lúc nào cũng ở cùng quân đội, tại sao phải sợ hắn.

Hôm nay Hoàng đế bệ hạ sẽ triệu kiến hắn, đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta.

Đội trưởng kỵ sĩ đã quyết định, đợi Molt tiến cung sẽ khống chế hắn.

Lão Hoàng đế sắp chết rồi, tuyệt đối không thể để đế quốc vì một kẻ dã tâm mà hỗn loạn.

Nhìn người anh trai trên giường bệnh, Molt vẻ mặt bình thản không chút bi thương, hai anh em bọn họ cách nhau hai mươi tuổi, có thể nói là không có tình cảm anh em gì, hiện tại bản thân hắn mới ngoài ba mươi, chưa đến bốn mươi, đang độ tráng niên, còn anh trai đã là một lão già bệnh tật sắp chết.

Molt, em trai của ta, ta muốn con đảm bảo sau khi ta chết sẽ không uy hiếp quyền kế vị của Pina.

Lão Hoàng đế yếu ớt nói.

Molt nào có nghe: Anh trai của ta, anh mệt rồi, hãy an tâm đi gặp Minh Thần đi, đế quốc giao cho em, em sẽ dẫn dắt đế quốc trở nên mạnh mẽ và to lớn hơn, em sẽ mang tài sản của cả đại lục vào đế đô, để mỹ nhân của toàn đại lục đều đến cung điện, em sẽ trở thành chủ nhân duy nhất của đại lục này.

Lão Hoàng đế tức đến mức suýt nữa bật dậy, nhưng ông không còn sức lực nữa, ông thực sự sắp chết rồi, kích động đến mức một hơi không lên nổi liền qua đời.

Molt đắp chăn cho lão Hoàng đế, sải bước ra ngoài cửa, nhìn thấy các quan viên quý tộc đã đợi sẵn ở bên ngoài: Anh trai ta chết rồi, ông ấy để ta làm Nhiếp chính vương, chủ trì quốc chính trước khi Pina trưởng thành.

Quốc vương ơi.

Mọi người khóc thành một mảnh, nhưng Thống lĩnh kỵ sĩ trẻ tuổi Karl lại đứng ra.

Quốc vương trước đó đã nói muốn để Đại thần nội chính làm Nhiếp chính vương cho Thái tử Pina, làm sao có thể chọn ông, ông đây là giả truyền thánh chỉ.

Đội trưởng kỵ sĩ nói: Người đâu, bắt hắn lại cho ta.

Molt biết ngay sẽ như vậy, nhưng vô ích thôi, nhìn những kỵ sĩ này, hắn nở một nụ cười quỷ dị: Hãy thừa nhận ta.

Một luồng hồng quang bay ra từ mắt phải, tất cả mọi người bao gồm cả đội trưởng kỵ sĩ toàn bộ sững sờ, trong mắt bọn họ cũng xuất hiện những đường kẻ màu đỏ nhấp nháy.

Đó là GEASS, nguyện vọng mà Molt khao khát thực hiện nhất trong lòng chính là được mọi người thừa nhận, cho nên năng lực của hắn chính là khiến người khác thừa nhận mình.

Tất cả mọi người đều quỳ xuống, Đội trưởng kỵ sĩ Karl vốn đang nhắm vào Molt như kẻ thù giết cha cũng quỳ một gối xuống đất, bọn họ đều không thể không thừa nhận người đàn ông trước mắt.

Đây chính là GEASS sao.

Tuyệt vời quá, loại sức mạnh tuyệt đối này thực sự quá tốt, xem ra mình không thể không để Pháp giáo trở thành quốc giáo rồi, C.

C. cô rốt cuộc là Á thần phụng thờ vị thần linh nào vậy.

Tóm lại Molt hoàn toàn chìm đắm trong sức mạnh mà C.

C. ban cho, cảm giác không ai dám làm trái này thực sự quá tuyệt vời, chỉ cần có sức mạnh này thì không ai có thể không thần phục trước mặt hắn, đế quốc này, đại lục này đều sẽ trở thành vật trong túi hắn.

Chỉnh quân, khuếch trương, khuếch trương và khuếch trương thêm nữa, tài sản, trân bảo, mỹ nhân, còn cả tước vị, toàn bộ đều ở trên mảnh đất của các quốc gia khác, muốn có sao, vậy thì hãy đi chiếm lấy và tàn phá đi.

Bản đồ đế quốc trong vài năm đã mở rộng gấp mấy lần, hơn nữa những quốc gia bị đánh bại toàn bộ đều bị tổn thương tận gốc rễ, sau khi bị chiếm đóng căn bản không tổ chức nổi cuộc kháng cự hiệu quả nào.

Mà biểu tượng GEASS của Pháp giáo càng bay phất phơ trên khắp các vùng đất, đương nhiên Pháp giáo trên chiến trường giống như Hội Chữ Thập Đỏ bận rộn cứu người, địch ta nhìn thấy đều sẽ hoan nghênh, bởi vì các linh mục Pháp giáo cứu người là không phân biệt, cũng chính vì nghĩa cử của Pháp giáo mới chinh phục được nhiều người phản kháng, khiến bọn họ cảm thấy bị đế quốc thống trị cũng không phải là chuyện gì xấu.

Thậm chí rất nhiều binh sĩ được cứu vừa chớp mắt đã trở thành binh sĩ của đế quốc.

Bởi vì ở thời đại này binh sĩ chỉ là công cụ, bọn họ chỉ là ăn lương quân đội để sống qua ngày mà thôi, bán mạng cho quý tộc nào căn bản không quan trọng, bán mạng cho đế quốc ít nhất trang bị tốt, bị thương còn được Pháp giáo cứu viện kịp thời, hơn nữa nếu lập được chiến công cũng có thể được phong hầu phong tước, dù sao đều là binh sĩ, tại sao không chiến đấu vì đế quốc chứ.

Một ngày nọ tại vùng viễn bắc lạnh giá khắc nghiệt, cuộc chiến tàn khốc đã giằng co nhiều tháng, mắt thấy mùa đông sắp đến, quân đội đế quốc đều không thích ứng với nhiệt độ như vậy, nhưng nếu hiện tại rút quân thì thành quả của năm nay đều lãng phí, hiện tại tướng quân chỉ có thể kỳ vọng viện quân đế quốc có thể đến nhanh một chút, đến lúc đó chỉ cần có ưu thế tuyệt đối về số lượng, vậy thì phía đế quốc có thể vây chết bọn họ trong mùa đông, ép bọn họ ra ngoài tác chiến, bản thân sẽ chiếm lĩnh quyền chủ động tuyệt đối.

Tuy nhiên hiện tại cả đế quốc đều đang đánh nhau, lấy đâu ra bộ đội điều cho ông ta.

May mà cũng không phải là không có ai, cho nên có một viện quân đã đến.

Hụp hụp nuốt chửng miếng thịt bò nát bét, tướng quân thầm nghĩ thứ mình cần là viện quân chứ không phải kẻ ham ăn: Cậu thực sự là viện quân sao.

Trên bộ giáp bạc của đối phương có khắc biểu tượng của Pháp giáo, nên ông không dám vô lễ.

Một người là đủ rồi, tôi là Kỵ sĩ của Pháp giáo, ông chưa nghe nói qua cũng là bình thường, đầu năm nay mới thành lập.

Tướng quân gật đầu, năm ngoái ông đã đến biên cảnh bắt đầu chuẩn bị cho chiến dịch phương bắc, đầu năm nay đế đô xảy ra chuyện gì quả thực không rõ lắm.

Mỗi giáo phái đều có thể có kỵ sĩ đoàn hộ giáo, huống chi là Pháp giáo danh tiếng lẫy lừng, Pháp giáo là quốc giáo của đế quốc, tuy xuất hiện đột ngột nhưng những việc tốt Pháp giáo làm nhiều không đếm xuể, từ quý tộc đến bình dân bọn họ đều đối xử bình đẳng cứu giúp vô số người, ngay cả tướng quân cũng rất kính nể Thánh nữ C.

C. của Pháp giáo.

Vậy ta để cậu đi dẫn quân.

Đối phương có lẽ là thiên tài quân sự, có phương pháp công phá kẻ thù.

Tôi không phải tướng lĩnh, mà là chiến sĩ, tôi là Kỵ sĩ Pháp giáo.

Đặt dao ăn xuống, vác lên cự kiếm hét lớn một tiếng: Trảm nhân để cứu người. rồi lao vào trong màn tuyết trắng trời.

Mau đi theo xem thử đi, cậu ta là người của Pháp giáo đấy.

Tuy nhiên đối phương chân bước cực nhanh, đã hoàn toàn không thấy bóng dáng đâu nữa.

Chỉ có tuyết bay trắng trời, dường như trong tuyết có tia máu lóe lên.

Giải quyết chiến tranh với hy sinh tối thiểu, đó chính là lý do Kỵ sĩ đoàn Pháp giáo ra đời.

Kỵ sĩ đoàn Pháp giáo tự nhiên là do C.

C. nghĩ ra, có một ngày tín đồ của cô hỏi cô làm thế nào mới có thể giảm bớt thương vong chiến tranh, bọn họ trên chiến trường nhìn thấy quá nhiều bi kịch nhưng chỉ có thể cứu người.

C. liền nói kết thúc chiến tranh với hy sinh tối thiểu, vì vậy cô đã đáp lại yêu cầu của tín đồ mà huấn luyện Kỵ sĩ đoàn Pháp giáo, người không nhiều, chỉ có ba mươi người, nhưng mỗi một người đều có chiến đấu lực lấy một địch trăm.

Một người một kiếm, tuyết rơi máu bắn, đó là một chiến dịch định sẵn sẽ trở thành huyền thoại, một kỵ sĩ Pháp giáo đã chiến thắng một vạn bảy ngàn quân địch, chém đầu tướng địch, một hơi bình định phương bắc, đẩy biên giới phía bắc của đế quốc ra xa thêm ba trăm cây số, từ đó phương bắc không còn chiến sự.

Truyền thuyết kể rằng ngày đó cánh đồng tuyết đều biến thành màu đỏ, trên giáp trụ của kỵ sĩ Pháp giáo đầy những vết kiếm và thịt vụn, ngay cả mắt cậu ta cũng biến thành màu đỏ, cậu ta một mình giết vào quân địch, xông vào đại doanh địch tướng chém rơi thủ cấp, khi đi ra kẻ thù căn bản không dám đến gần, bởi vì kỵ sĩ Pháp giáo đều là ác quỷ.

Cho đến hiện tại mỗi khi mùa đông tuyết rơi, trong các dãy núi phương bắc vẫn có người có thể nghe thấy tiếng rắc rắc ma sát của giáp trụ kỵ sĩ Pháp giáo, kể lại trận chiến đáng sợ xảy ra ngày hôm đó.

Đế đô của đế quốc, thành phố hoành tráng nhất đại lục này trong vài năm qua đã được quy hoạch xây dựng lại, lúc này quy mô đế đô gấp ba lần trước đây, đủ cho tám con Á long đi lại song hành trên trục đường chính xuyên suốt hoàng thành, hai bên cao ốc lâu đài càng là quý phái không sao tả xiết, tập hợp tài sản của toàn đại lục để xây dựng thành phố của Hoàng đế, có thể gọi là trân châu của đế quốc, báu vật của đại lục.

Mọi người đều biết đây là do Thánh nữ Pháp giáo thiết kế xây dựng, tốn ba mươi vạn lao động chế tạo, là thành phố số một không bàn cãi trên đại lục.

Mà lúc này trong lâu đài, Hoàng đế và các đại thần lại toàn bộ im lặng.

Chương 1082

Cùng với tốc độ khuếch trương của đế quốc, hiện tại tài sản có thể cướp bóc trên đại lục đã không còn nhiều, chi phí quân sự cao ngất ngưởng trở thành gánh nặng của đế quốc, hội nghị ngự tiền hôm nay chủ yếu bàn bạc vấn đề xác định hướng đi tương lai của đế quốc.

Hiện tại đế quốc chính là một bộ máy chiến tranh khổng lồ, các ngành nghề cơ bản đều vận hành vì chiến tranh, chiến tranh một khi dừng lại, toàn bộ nền kinh tế của đế quốc sẽ sụp đổ.

Hiện tại hơn phân nửa thu nhập của cả đế quốc đến từ lợi tức chiến tranh, một khi chiến tranh kết thúc, tiền không vào được, việc duy trì quan viên các nơi, cơ sở hạ tầng thành phố, cũng như phòng chống thiên tai, sửa đường bắc cầu cứu trợ thiên tai tất cả số tiền đó sẽ không có chỗ dựa, thậm chí lương bổng quan viên cũng mất sạch.

Tuy rằng vẫn còn thuế thu, nhưng chinh chiến quanh năm, nông nghiệp chỉ có thể duy trì ở mức độ không chết đói, thuế thu vốn đã ít, nếu tăng thuế thêm nữa, có lẽ nông dân sẽ chết đói trước.

Mà thương nghiệp và thủ công nghiệp trong thành phố cũng nát bét, mấy năm nay mọi người đều nghĩ đến đại chiến, ai còn nghĩ đến việc phát triển quốc gia.

Cho nên hiện tại chiến tranh một khi dừng lại, những vấn đề tích lũy quanh năm sẽ bùng phát toàn bộ, vì vậy các đại thần quý tộc đều rất lo lắng, mắt thấy đại lục không còn kẻ địch nào để đánh, không còn đất nào để công, vậy đế quốc nên đi đâu về đâu.

Molt đã ngồi vững ngai vàng, bãi miễn cháu trai và đưa đến vùng đất trù phú làm lãnh chúa, đang nheo mắt lắng nghe lời các đại thần, im lặng không nói.

Ý kiến của các đại thần không nhiều, chủ yếu vẫn cho rằng chiến tranh không thể dừng, hiện tại đa số mọi người đều không muốn đình chiến, ngay cả binh sĩ cũng nghĩ đến việc đánh trận để phát tài thăng quan, nếu đình chiến bọn họ là những người đầu tiên không đồng ý, nếu gây ra binh biến thì những kẻ đang hưởng vinh hoa phú quý ở đế đô sẽ gặp họa.

Đương nhiên còn có nguyên nhân nữa, đó là sản nghiệp của các quý tộc đa số cũng là sản xuất trang bị quân dụng, vật tư làm ra cũng là bán cho quân đội, nếu không đánh trận nữa, trang bị của bọn họ bán cho ai.

Chẳng phải là lỗ vốn sao, cho nên không thể dừng.

Đương nhiên cũng có người cho rằng có thể đình chiến, nhiều năm qua mặc dù chiếm được rất nhiều đất đai nhưng nhiều nơi không thực sự bị đế quốc khống chế, đã đến lúc kinh doanh một phen rồi, đánh tiếp cũng không có lợi ích gì, sau khi đình chiến chỉ cần an tâm cai trị quốc gia, hiện tại đế quốc cương vực rộng lớn địa linh nhân kiệt, không cần mấy năm quốc khố sẽ sung túc trở lại, căn bản không cần phải đánh trận nữa.

Ý kiến đã đưa ra hết, cuối cùng người quyết định vẫn là Hoàng đế.

Bản đồ mới nhất của đế quốc đang ở trước mặt Hoàng đế, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đế quốc đã hoàn thành tâm nguyện của hàng chục đời đế vương trong trăm năm qua, bản thân ông đã trở thành vị đế vương bất thế.

Tay phải xoa nhẹ, chiến hay đình chiến, lão Hoàng đế cũng không thể lập tức quyết định, đại lục Pháp Nhĩ Mã Đặc phần lớn đã thuộc về đế quốc, những nước không bị diệt quốc cơ bản đều là những nước thuộc quốc đã đồng ý phụ thuộc trước chiến tranh, mỗi năm cũng không thiếu cống phẩm, Hoàng đế cũng sẽ không nhắm vào các thuộc quốc, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở Alnus.

Đó là nơi cánh cửa tọa lạc, nằm ở lãnh thổ đông nam đế quốc, cánh cửa nằm trên sườn núi hướng về phía nam, phía sau là dãy núi Alnus, phía trước là một vùng đồng bằng.

Sử liệu ghi lại mảnh đất đó vốn dĩ có rất nhiều quốc gia, nhưng mỗi lần cánh cửa mở ra đều sẽ bộc phát chuyện không lành, sau khi vương quốc trước đó tuyệt diệt thì đế quốc đã khống chế nơi đó, cũng được mấy trăm năm rồi, lại đến lúc mở cửa rồi sao.

Hôm nay bãi triều, trẫm sẽ đi hỏi ý kiến của Giáo tông Pháp giáo, vị Giáo tông vĩ đại hiền minh tất sẽ chỉ dẫn đế quốc chúng ta đi tới tương lai tươi sáng.

Nghe thấy Hoàng đế lại muốn đi tìm Giáo tông bàn bạc, những đại thần này cũng từng người lộ ra biểu hiện hưng phấn, C.

C. tuyệt đối là Á thần xinh đẹp nhất và bí ẩn nhất đại lục, đặc biệt là trí tuệ của cô càng không ai địch nổi, có thể nói đế quốc sở dĩ chiếm lĩnh đại lục thuận lợi như vậy có quan hệ mật thiết với Pháp giáo.

Hoàng đế bệ hạ vạn tuế.

Tại đế đô, ngoại trừ hoàng cung, kiến trúc hùng vĩ nhất nghiễm nhiên là giáo đường Pháp giáo đối xứng với hoàng cung.

Trên quảng trường rộng lớn trước giáo đường, mỗi ngày đều có vô số tín đồ thành kính quỳ lạy đúng giờ không ngớt, còn siêng năng hơn cả đi làm.

Mà mỗi ngày các linh mục Pháp giáo đều sẽ ra giảng bài, khai sáng trí tuệ cho dân chúng.

Hoàng đế đi gặp C.

C. chỉ có thể đi vào từ cửa phụ, bởi vì cửa chính luôn bị các cuồng tín đồ chặn kín.

Nghe theo ý tưởng của Hoàng đế, C.

C. cũng suy nghĩ một chút, cánh cửa vốn dĩ là ý muốn của thần linh thế giới này, cho nên có chuyện gì xảy ra cũng không quan trọng, trong mắt thần linh người chết không đáng là gì, quan trọng là phải để hai bên cánh cửa giao lưu nhiều hơn.

Nếu bọn họ đã không ngại, vậy C.

C. tự nhiên cũng không có ý kiến: Bệ hạ nếu muốn sang bên kia cánh cửa tiếp tục chinh chiến tự nhiên không có vấn đề gì, không cần phải đến hỏi tôi.

Nhưng nếu bên kia cánh cửa có cường địch thì sao.

Hoàng đế lo lắng nói.

Có cường địch chẳng lẽ đế quốc có thể dừng bước chân chiến tranh sao.

C. hỏi ngược lại khiến Hoàng đế không còn lời nào để nói, đúng vậy, quan trọng là phải đánh trận, không thể để đế quốc dừng vận hành.

Trẫm thực sự già rồi, lại có lúc do dự, đế quốc quả thực không thể dừng chiến tranh, như vậy trẫm có thể hạ quyết tâm rồi.

Pháp giáo sẽ cùng tiến cùng lui với quân đội đế quốc.

Điểm này các linh mục Pháp giáo hoàn toàn có thể làm được, mỗi lần chiến đấu các linh mục Pháp giáo đều cùng các binh sĩ đế quốc vào sinh ra tử trên chiến trường, cũng chính vì vậy Pháp giáo mới có uy tín như vậy ở đế quốc.

Đã muốn đánh, vậy thì phải nghĩ xem phái ai đi đánh, vài vị tướng quân tự nhiên nhảy ra tự ứng cử, thậm chí ngay cả quân trung ương của đế quốc cũng không nhịn được muốn tham chiến.

Trong mắt những vị tướng quân này, chiến tranh chính là cơ hội phát tài, bọn họ tuyệt đối sẽ không tụt lại phía sau.

Không biết bệ hạ muốn tập kết bao nhiêu quân đội.

Cánh cửa hẹp mà quân thì đông, tình hình trước đây không rõ ràng e rằng quân đội khó tập kết, nhưng nếu quân đội quá ít lại không thể chiếm lĩnh đủ đất đai.

Bệ hạ, thần nguyện ý dẫn sáu mươi vạn đại quân tập kết tại đồi Alnus, chia làm tám mũi tiến quân chắc chắn sẽ vơ vét thêm nhiều tài sản cho đế quốc.

Đó là tướng quân Mễ Thác Lạp của quân trung ương đế quốc, đây là một vị tướng quân công trạng hiển hách.

Tuy nhiên cũng thật khéo mở miệng, một miệng đã đòi sáu mươi vạn, đó là sáu phần mười quân trung ương, vả lại nuôi sáu mươi vạn binh sĩ đi đánh trận thì quốc khố có nhiều tiền thế không.

Quốc vương cân nhắc một chút: Mễ Thác Lạp, trẫm cấp cho ngươi mười vạn quân làm tiên phong đóng quân tại đồi Alnus trước, sau đó do tướng quân Karlisda dẫn theo năm vạn quân hậu viện, tướng quân Epra dẫn hai mươi vạn phu dịch vận chuyển lương thảo đến Hắc Bảo để làm kinh phí dùng độ.

Không biết bệ hạ có thể chuẩn bị cho thần bao nhiêu lương thảo.

Cái này Hoàng đế không biết, ông phải hỏi đại thần tài chính của mình: Elious, còn có thể điều ra bao nhiêu lương thực.

Theo lệ cũ, lương thảo cung cấp cho binh sĩ số ngày đến chiến trường, sau khi khai chiến tất cả lương thảo đều được giải quyết và điều động tại địa phương, trận này đại khái cần bảy vạn thạch, tôi có thể điều động từ thương nhân lương thực của hai thành phố lân cận.

Đảm bảo mức dùng cơ bản cho thành phố, số lương thực còn lại đều dưới danh nghĩa quân đội đế quốc để trưng dụng, một tháng sau sẽ trả lại.

Bệ hạ anh minh.

Bộ trưởng tài chính nịnh hót.

Chỉ trong vài câu đã chốt xong chi tiết, tiếp theo là khởi binh.

Đồi Alnus, truyền thuyết là nơi chúng thần từng giáng lâm, nhưng lại không nhận được phúc lành mà ngược lại luôn bị nguyền rủa, mỗi lần mở cửa đều sẽ xảy ra chuyện bất hạnh, thậm chí có truyền thuyết đào đất trên đồi lên bạn có thể đào ra đất màu đỏ, đó đều là máu của tiền nhân để lại.

Quân trung ương đế quốc mười vạn xuất phát, dọc đường quân số nhanh chóng tăng lên thành hai mươi lăm vạn, đây đều là lãnh chúa các nơi nghe nói đế quốc sắp đi qua cánh cửa đánh trận nên tự phát kéo tới để kiếm một mớ, thậm chí còn có không ít lính đánh thuê.

Những người này thực sự là những kẻ liều mạng, nơi nào đánh trận nơi đó có bóng dáng bọn họ, đương nhiên lính đánh thuê trang bị kém nhưng tố chất chiến đấu hàng đầu, hơn nữa bọn họ cũng không cần ăn lương thảo đế quốc, bọn họ chỉ cần dùng đầu người giết được để đổi lấy phần thưởng là được, không cần bận tâm.

Đế quốc mặc dù khổng lồ, nhưng rất nhiều đất đai là được phân phong ra ngoài, mỗi lãnh chúa cũng có quân đội, bọn họ còn hám lợi hơn cả quân đội đế quốc, căn bản không muốn bỏ lỡ bất kỳ cơ hội cướp bóc nào.

Đây là quy tắc bất thành văn, binh sĩ cũng muốn tham chiến để kiếm một tương lai.

Phải biết rằng trên đại lục Malphite, từng ngọn cỏ nhành cây đều thuộc về lãnh chúa, nông dân chỉ có thể canh tác trên mảnh ruộng ít ỏi đó, ngay cả săn bắn cũng là vi phạm pháp luật, nếu bị bắt có thể vì một con gà rừng mà bị lãnh chúa xử tử, trong môi trường như vậy những người trẻ tuổi muốn thay đổi chỉ thà liều chết đánh trận còn hơn thối rữa trên đồng ruộng.

Đương nhiên đánh trận cũng không đơn giản như thế, phải đi theo kỵ sĩ hoặc lãnh chúa, nếu không sẽ không có quân đội nào thu lưu.

Dù sao cũng là bán mạng cho giai cấp quý tộc, thà rằng đánh cược một phen.

Quân đội lãnh chúa tự nhiên cũng tự chuẩn bị lương thảo.

Dọc đường đi đến trước đại môn, quân trung ương kỷ luật nghiêm minh quân trận chỉnh tề, các bộ đội khác hoàn toàn là một đám cát rời, nhưng không sao, làm bia đỡ đạn là đủ rồi.

Tướng quân Mễ Thác Lạp, hãy để đám lính đánh thuê á nhân đó đánh trận tiên phong đi.

Tham mưu đề nghị: Ma pháp sư đế đô tính toán việc mở cửa sẽ diễn ra trong vòng hai ngày tới, tình hình sau cánh cửa chưa định, quân ta không nên mạo hiểm.

Linh mục An, ý kiến của ông thế nào.

Nhân viên thần chức của Pháp giáo có địa vị rất cao trong quân đội, hơn nữa có một số linh mục bản thân đã là thiên tài quân sự, mặc dù không có quân chức nhưng việc hiến kế hoạch định rất lợi hại.

Vị linh mục An này chính là một trong số đó, cho nên Mễ Thác Lạp mới mở miệng hỏi.

Á nhân, trên đại lục này có rất nhiều á nhân, cơ bản đều là con lai của các chủng tộc khác nhau còn sót lại khi mở cửa.

Đế quốc tôn thờ loài người là trên hết, địa vị của á nhân không bằng người, cho nên tham mưu trưởng mới nói để á nhân làm bia đỡ đạn.

Á nhân cũng có quốc gia của riêng mình, nhưng không ít đã bị đế quốc tiêu diệt, hiện tại á nhân như bèo dạt không rễ, chỉ có thể vất vả mưu sinh trong thế giới loài người.

Bộ đội phi long có thể hỗ trợ, cố gắng giảm bớt thương vong cho bộ đội á nhân đi.

Linh mục An cũng không phản đối, chỉ là không để đội ngũ á nhân đơn độc chiến đấu.

Mễ Thác Lạp gật gật đầu, quyền kiểm soát bầu trời quả thực quan trọng, đây là điều đã được thể hiện rõ trong nhiều trận chiến.

Đế quốc sở hữu binh chủng đầy đủ nhất toàn đại lục, từ bộ đội phi long, đến kỵ binh á long, rồi đến bộ binh, bộ đội cung nỏ, bộ đội ma pháp sư v. v. không có bất kỳ quốc gia nào có thể duy trì hệ thống quân đội và chi phí trang bị khổng lồ phức tạp như vậy, chỉ duy nhất đế quốc có thể.

Trưa ngày hôm sau, cánh cửa quả nhiên mở ra, nghiêm trận sẵn sàng lính đánh thuê cũng đã chuẩn bị xong để xuất kích.

Kỵ binh của bọn họ ở phía trước, bộ binh ở phía sau, cung binh ở cuối cùng.

Mấy đoàn lính đánh thuê á nhân tập hợp lại cũng có ba bốn vạn người, cộng thêm tiểu đội phi long phía sau, khoảnh khắc này bọn họ cũng mang dáng dấp của quân đội chính quy.

Đối với việc làm tiên phong, lính đánh thuê không có gì bất ngờ, không để bọn họ đi mới là lạ.

Nhưng lần này mấy đoàn trưởng lính đánh thuê cũng không khinh địch, kết hợp tất cả binh sĩ lại, phân loại kỹ càng chuẩn bị làm một trận tưng bừng ở dị thế giới.

Tiên phong đứng vững chân sau cánh cửa, hậu quân nhanh chóng đi theo kết trận trước cửa, đừng lãng phí thời gian, xuất phát.

Cưỡi trên con á long hai chân là đoàn trưởng lính đánh thuê huyền thoại, tộc Miêu nhĩ Black, khoái kiếm của hắn có thể khiến tất cả các đoàn trưởng lính đánh thuê khác phải khâm phục.

Cờ xí Pháp giáo được dựng lên, tăng thêm ba mươi phần trăm khí thế.

Chương 1083

Binh sĩ nhìn thấy cờ xí Pháp giáo thì nỗi sợ hãi đối với phía bên kia lập tức biến mất, bởi vì bọn họ biết nếu bị thương thì linh mục Pháp giáo sẽ đến cứu viện mình.

Có Pháp giáo đồng hành, có gì phải sợ.

Mễ Thác Lạp lấy ra đồng hồ cát ma pháp nhìn thời gian một chút: Phát lệnh cờ xí đánh ngữ nghĩa Xuất phát.

Xuất phát.

Kỵ binh đi đầu khởi động, lao vào đường hầm dài dằng dặc, đường hầm càng đi càng thực, cuối cùng phía trước xuất hiện ánh sáng, đó chính là lối ra.

Hiển nhiên cửa mở không đúng chỗ, vì lối ra xung quanh rất chật hẹp.

Đại môn mở ra trên đường mã lộ giữa những tòa nhà cao tầng, vất vả lắm mới dàn được trận hình nghìn người.

Đây là một ngã tư đường của một thành phố hiện đại hóa, vô số người đi đường trợn mắt há mồm nhìn cánh cửa đột ngột xuất hiện cũng như kỵ binh ma ảo bước ra từ trong cửa, thầm nghĩ đây là đang đóng phim sao.

Đạo cụ thật quá, dùng điện thoại quay một đoạn rồi đăng lên mạng trước đã.

Nhưng trước mặt đám lính đánh thuê này, những người trước mắt toàn bộ là những con mồi béo bở đang chờ được chinh phục, nhìn những tòa lâu đài này xem, mỗi một ô cửa sổ đều được trang trí bằng thủy tinh, những người trước mắt này quần áo trên người cũng toàn là vải vóc thượng hạng.

Thần linh phù hộ, lần này đại môn cuối cùng cũng mở ra ở một thế giới giàu có: Gia tăng tốc độ tập kết.

Chậm quá, vả lại địa hình cũng không tốt, Black nhíu mày, những tòa nhà cao tầng hai bên này nếu bị người ta chiếm lĩnh, vậy thì đại môn sẽ trở thành cái bia cho kẻ thù: Mời bộ đội phi long chiếm lĩnh các tòa nhà cao tầng xung quanh, chúng ta phát động tấn công từ mặt đất.

Cảm thấy không ổn, người đi đường đã nhận ra, phát hiện trong cửa lớn không ngừng có binh sĩ đi ra, sau đó còn có cả phi long mọc cánh, chuyện này hoàn toàn không khoa học, lúc này mới lần lượt tháo chạy.

Black sao còn chưa tấn công, nếu ông không đánh, chúng tôi sẽ tấn công đấy.

Đây là một người đầu heo, hắn và tộc nhân của mình đã không đợi nổi nữa rồi.

Nếu các người muốn có thể đi trước một bước, tôi phải đợi bộ đội hậu cần tập kết xong mới có thể tấn công.

Đợi chính là câu này của ông, anh em xông lên, ai cướp được nhiều tôi sẽ trọng thưởng.

Hơn một trăm người đầu heo cắm đầu xông ra ngoài, tay cầm lang nha bổng hò hét lao về phía đám đông đang tháo chạy.

Chẳng mấy chốc đã vang lên những tiếng kêu thảm thiết, chiến tranh bắt đầu rồi, nhưng lúc này các binh sĩ không ai nghĩ tới thứ bọn họ sắp gặp phải là một nền văn minh khoa học kỹ thuật hoàn toàn khác với thế giới Malphite, đón chờ bọn họ sẽ là đạn dược và lửa đỏ.

Black nhìn thành phố chưa từng thấy trước đây, trong lòng ẩn ẩn cảm giác không ổn, bọn họ rõ ràng là xuất hiện ở trong thành phố, nếu bị bao vây thì xong đời, cho nên tốt nhất là nhanh chóng chiếm lĩnh thành phố này, nếu dựa vào tường thành để nương tựa, bọn họ cũng có thể chống đỡ được một trận.

Nhưng nhìn thấy những tòa nhà cao tầng xung quanh, Black thầm nói thành phố này e rằng còn phồn hoa hơn cả đế đô, quốc gia này tài sản nhất định rất nhiều, vậy thì tường thành phải cao lớn đến nhường nào: Đội phi long, có tìm thấy tường thành gần nhất ở đâu không.

Chúng ta đi chiếm lĩnh tường thành.

Phi long kỵ binh cất cánh, chỉ thấy quần thể kiến trúc mênh mông vô tận, trải dài bát ngát bên bờ biển lớn, làm gì có thứ gọi là tường thành cơ chứ.

Không có tường thành.

Cảm giác bất ổn trong lòng Black ngày càng mạnh mẽ, bởi vì chuyện này căn bản không thể hiểu nổi, một thành phố giàu có như thế này làm sao có thể không có tường thành: Thám thính lại lần nữa.

Nhưng không có chính là không có.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể vừa đánh vừa tính: Tiên khống chế các con đường xung quanh cửa để thiết lập rào chắn, tiền, hậu, tả, hữu bốn quân xuất phát.

Cướp thôi, đại quân sớm đã không nhịn được nữa rồi.

Tại đại lục Malphite, truyền lệnh binh quay về bẩm báo: Bộ đội tiên phong đã bắt đầu tác chiến với người của dị thế giới.

Tình hình dị thế giới thế nào.

Thủy tinh khắp nơi, lâu đài còn cao lớn hơn cả hoàng cung đế đô, trên đường phố toàn là người đi đường mặc lăng la tơ lụa, tài sản nhiều không kể xiết.

Lời của truyền lệnh binh khiến quân đội còn lại đều không đợi được nữa, đều muốn xông qua đó để cướp tiền.

Lợi lộc không thể để bộ đội á nhân hưởng hết được.

Tướng quân, chúng ta cũng đi thôi.

Linh mục An nhìn bộ mặt tham tiền của đám binh sĩ này mà thầm niệm giáo nghĩa Pháp giáo, vì tài sản mà khai chiến ông cũng không đành lòng, nhưng hiện tại nếu không đánh trận đế quốc sẽ có thêm nhiều bách tính phải chịu khổ, cho nên vẫn cứ khai chiến đi.

Lập trường của linh mục An rất kiên định là đứng về phía đế quốc.

Mễ Thác Lạp thấy tình hình thuận lợi như vậy, lập tức hạ lệnh trừ bộ đội dự bị ra, toàn quân xuất phát.

Linh mục An cũng ở trong quân chủ lực, đã nhìn thấy thành phố quý phái không lời nào tả xiết đó rốt cuộc trông như thế nào, quả nhiên khắp nơi đều là thủy tinh, thực tế là kính ô tô.

Ngày đầu tiên tác chiến diễn ra rất thuận lợi, chỉ gặp phải một số người mặc đồng phục kỳ quái kháng cự nhẹ, bọn họ sử dụng loại ma pháp không tên, thực tế chính là cảnh sát và súng ngắn.

Nhưng đây là thủ đô của Nhật Bản, là Tokyo, đội Tự vệ phản ứng dù có chậm thế nào cũng không thể để một đám quân đội nguyên thủy chiếm lĩnh thủ đô, cho nên tầm mười mấy tiếng sau, gần hoàng hôn, xe bọc thép, xe tăng cùng các binh sĩ vũ trang đầy đủ xuất hiện trên đường phố bắt đầu tiến hành quét sạch kẻ thù.

Xe bọc thép và xe tăng mở đường, bộ binh theo sau thu hoạch.

Trực thăng vũ trang của lục quân tiến hành truy kích phi long trên trời.

Quân đế quốc trong nháy mắt từ tấn công chuyển sang phòng thủ, tuy nhiên cho dù quân đế quốc có ưu tú đến đâu đối mặt với lưới hỏa lực cường hãn, trận địa phòng ngự của quân đế quốc giản đơn như làm bằng giấy.

Nhận được hàng loạt báo cáo thất thủ, Mễ Thác Lạp lập tức nghĩ đến những khí cụ cường hãn và cổ quái kia mới là quân đội chính quy của thế giới này, sự lớn mạnh khiến người ta khiếp sợ, và ông ta sắp mất đi mười vạn bộ đội tinh nhuệ.

Oanh long.

Những âm thanh như tiếng sấm nổ đi kèm với ngọn lửa phun ra, chẳng lẽ trong những ma trượng trên tay bọn họ đều giam cầm hỏa long sao.

Từng đội ngũ bị tiêu diệt hoàn toàn, cuối cùng khiến Mễ Thác Lạp cảm thấy sợ hãi, nhưng nếu cứ thế chạy về ông ta sẽ là tướng bại trận, nhìn quanh lại chỉ có Black là người duy nhất kiềm chế được ham muốn cướp bóc, cũng chỉ có thể phó thác tất cả cho hắn: Black, hãy vận chuyển tù binh và tài bảo về đế đô, cũng truyền tin ta bại trận về, bảo Hoàng đế cho dù tiêu tốn tất cả quân lực cũng phải giữ vững đại môn, nếu không đế quốc nguy khốn.

Black cũng rất tuyệt vọng, bởi vì hoàn toàn không biết kẻ thù dùng thứ gì tấn công bọn họ, ngoài tầm bắn của cung tên kẻ thù đã có thể phát động tấn công, hắn cũng đã mất đi rất nhiều binh sĩ.

Bọn họ thua chắc rồi, không chạy là chết, Tướng quân hãy cùng chúng tôi rút lui đi.

Mười vạn quân nhân đế quốc, tôi chạy rồi làm sao đối mặt với những binh sĩ đã hy sinh kia.

Mau đi đi, tôi ở lại chặn bọn họ để tranh thủ thời gian, ông qua đó lập tức cho người tổ chức phòng ngự, đến Hắc Bảo điều Kỵ sĩ đoàn Dạ Mạc, nhất định phải giữ vững đại môn.

Đi.

Black nghiến răng, vung tay ra hiệu cho tất cả mọi người rút lui.

Đây là luyện ngục, linh mục An đôi tay run rẩy, người của Pháp giáo căn bản không cứu nổi nhiều binh sĩ đế quốc bị thương như vậy, quá nhiều, thương binh quá nhiều.

Hơn nữa vết thương của bọn họ giống như bị ác quỷ gặm nhấm vậy, căn bản không cứu được, đây là địa ngục bị tài sản che lấp, những mảnh thủy tinh này chỉ là mồi nhử dụ dỗ những kẻ tham lam, một khi có người không kiềm chế được ra tay sẽ bị bộ đội ác quỷ gặm nhấm sạch sẽ, đây là sự trừng phạt của thần linh đối với sự tham lam của quân đội đế quốc.

Cờ xí Pháp giáo lung lay sắp đổ, tiếng gầm thét của ác quỷ càng ngày càng gần, linh mục An quỳ trên mặt đất cầu nguyện, chỉ hy vọng lời cầu nguyện của mình có thể làm ác quỷ nguôi cơn giận dữ.

Nhưng ác quỷ không dừng bước mà đứng trước mặt linh mục An, nhưng cũng không giết ông, dùng sức đẩy ông ngã xuống đất, đè chặt lấy.

Linh mục An tuyệt vọng, khoảnh khắc này tín ngưỡng giống như cờ xí Pháp giáo rơi rụng, trái tim ông cũng bị ác quỷ nuốt chửng.

Bởi vì linh mục An không có vũ khí lại quỳ trên mặt đất không có động tác tấn công, cho nên bị đội Tự vệ bắt giữ.

Trận chiến vẫn đang tiếp tục, trên đường phố máu chảy thành sông, nhìn mà ghê người.

Nhưng binh khí nóng hiện đại đối mặt với binh khí lạnh trung cổ, đây hoàn toàn là một cuộc đồ sát đơn phương.

Số vạn quân đội vượt qua đại môn toàn quân bị diệt, chỉ có số ít chạy thoát về được, nhưng cũng không còn dũng khí để tái chiến.

Black được biên nhập vào bộ đội phòng ngự, còn số tù binh và tài bảo hắn vận chuyển về đều bị Đốc quân tiếp quản, hắn phải mang tất cả những thứ này về vương đô hiến cho Hoàng đế bệ hạ.

Còn về việc tiền tuyến chết bao nhiêu người, không liên quan đến việc của Đốc quân, hắn chỉ biết sau khi hiến tài bảo này về nhất định sẽ làm Hoàng đế thoải mái, công lao nịnh hót của mình sẽ thành.

Ít nhất ông cũng phải đến Hắc Bảo điều binh.

Black yêu cầu cuối cùng.

Kỵ sĩ đoàn Hắc Bảo là để đối phó với Viêm Long, không thể điều đi.

Tướng quân Mễ Thác Lạp chỉ huy không thỏa đáng khiến quân trung ương đế quốc tổn thất thảm trọng, đã lấy cái chết tạ tội, nể tình ông ta trung trinh, ta sẽ tâu với Hoàng đế phong thêm tước vị cho ông ta, còn lời ông ta nói lúc lâm chung chẳng qua là lời đe dọa giật gân, nếu ông còn dám nhắc lại làm nhiễu loạn quân tâm, ta sẽ bảo ông dẫn người của ông cút xéo.

Black tức giận quá, cút thì cút, kẻ thù quá mạnh, lần này coi như bọn họ thua, lính đánh thuê tổn thất thảm trọng cũng chỉ có thể như vậy, ít nhất phải sống sót: Đi thì đi.

Rời khỏi đồi Alnus, Black im lặng, khi đến hắn có mấy ngàn thuộc hạ, hiện tại lại không quá mười người, lúc này ai nấy đều mặt mày xám xịt, không nhịn được mà bật khóc.

Đoàn trưởng, chúng ta đi đâu bây giờ.

Những lính đánh thuê còn sống sót mờ mịt hỏi.

Đến đế đô, đi tìm Kỵ sĩ đoàn Pháp giáo, món nợ này nhất định phải tính, ta phải báo thù cho các anh em đã chết.

Black nghiến răng nghiến lợi, chết đi nhiều người như vậy, hắn không cam tâm.

Kỵ sĩ đoàn Pháp giáo.

Tất cả mọi người đều cảm thấy sống lưng lạnh toát, bọn họ thực sự sẽ hành động sao.

Theo thời gian trôi qua, tin tức đại môn đổi chủ đã đến đế đô trước một bước, đoàn xe vận chuyển tù binh và tài bảo còn chưa đến được đế đô.

Á long mặc dù sức bền rất tốt, nhưng người cần nghỉ ngơi, đế quốc quá lớn, dẫn đến hai nơi phải đi mấy ngày mới tới nơi.

Trong mấy ngày đó, đội Tự vệ phản kích đã đoạt lại đại môn, số vạn quân đội trấn thủ tại đồi Alnus toàn quân bị diệt.

Đế quốc đã mất đi quyền chủ động, tin tức truyền về, cả triều chấn động, Hoàng đế đập tan chén đĩa, lửa giận bốc cao.

Đây là lần đầu tiên ông ta nếm trải thất bại thảm hại như vậy kể từ khi lên làm hoàng đế, Mễ Thác Lạp đâu, ta phải đưa hắn lên giá treo cổ.

Nhưng không có cơ hội nữa, ông ta đã chết rồi.

Càng khiến Hoàng đế phẫn nộ hơn là, số tài bảo bọn họ cướp về sau khi được Giáo tông Pháp giáo giám định thì hoàn toàn không có giá trị, tổn thất mười mấy vạn bộ đội, trừ mấy chục cái tù binh ra thì chẳng có thành quả gì, chuyện này chẳng khác nào tát vào mặt Hoàng đế: Điều quân, cho ta đoạt lại đại môn, ta phải khiến bên kia gà chó không yên.

Hoàng đế sắp phát điên rồi.

Điện nghị sự là một căn phòng hình tròn có bậc thang, các đại thần mặc trường bào rộng thùng thình quấn chéo kiểu La Mã đang khẳng khái kích ngang, đế quốc thế mà lại thua trong trận chiến với dị thế giới, đây là vết nhơ chưa từng có trong lịch sử chinh chiến đối ngoại của đế quốc.

Chương 1084

Huống chi mười lăm vạn quân trung ương, mấy vạn bộ đội lãnh chúa và mấy vạn lính đánh thuê, còn có vô số phu dịch, thất bại lần này khiến đế quốc tổn thất sáu mươi vạn thanh niên trai tráng.

Đó là sáu mươi vạn đấy, Hoàng đế bạo nộ, muốn điều binh từ biên cảnh để đoạt lại đại môn.

Hãy bình tĩnh.

Không có thông báo, một người trực tiếp đẩy cửa bước vào, nếu là người khác thì có lẽ đã bị vệ binh lôi ra chém đầu rồi, nhưng người này lại không ai dám động vào, thậm chí ngay cả Hoàng đế cũng không dám có bất kỳ lời trách mắng nào, bởi vì người đến chính là Giáo tông Pháp giáo, vị Giáo hoàng có uy tín nhất đế quốc C.

C.

Tất cả quý tộc đại thần bao gồm cả Hoàng đế toàn bộ đứng dậy nghênh đón, Giáo tông Pháp giáo đã mấy năm không rời khỏi giáo đường, hôm nay thế mà lại hạ giá đến hoàng cung, thực sự là vinh hạnh của bọn họ.

Giáo tông, đại giá quang lâm, không biết có lời huấn thị gì.

Hoàng đế cúi người nói.

Cũng không hẳn là huấn thị, chỉ là tôi không nhẫn tâm nhìn sáu mươi vạn người chết không nhắm mắt, nếu đế quốc vẫn còn muốn tài sản của thế giới bên kia đại môn, tiếp tục phái binh cũng chỉ là đi nộp mạng mà thôi.

Giáo tông, sao có thể nói như vậy, mặc dù chúng ta tổn thất thảm trọng, nhưng đối phương tuyệt đối cũng không dễ chịu gì, nếu đế quốc chúng ta tổng động viên, xuất thêm triệu binh lính cũng không phải là không thể, đến lúc đó đế quốc chúng ta có tất cả ba triệu binh sĩ, nói không chừng số lượng binh sĩ còn nhiều hơn cả dân số của quốc gia thế giới bên kia, hà cớ gì phải sợ lũ dị đoan bên kia đại môn.

Một vị tướng quân trẻ tuổi đứng dậy nói.

Giáo tông, xin lượng thứ cho sự thất lễ của đặc sứ, nhưng ông ta đã nói ra suy nghĩ trong lòng chúng tôi.

Hoàng đế cũng cảm thấy chỉ cần tăng thêm binh sĩ thì sớm muộn gì cũng có thể làm quốc gia dị thế giới kia kiệt quệ mà chết.

C. lắc đầu: Những chiến thắng những năm gần đây đã làm mờ mắt các ông rồi sao.

Lời phê bình không chút khách khí, thực ra mấy năm nay đế quốc đã như tòa nhà sắp đổ, nước mạnh nhưng dân nghèo, tầng lớp nhân dân lao động sắp chết đói cả rồi.

Một lượng lớn tài sản toàn bộ tập trung trong tay quý tộc, quan viên, và cả Hoàng đế, thuế thu tuy nặng nhưng phần lớn bị tham ô, quốc khố trống rỗng, nhưng kho riêng của Hoàng đế lại chất đầy các loại tài sản, những vật tư xa hoa nhất của đế quốc lần lượt được gửi tới để phục vụ Hoàng đế, lao dịch và cống phẩm không ngừng nghỉ, thực sự là dân chúng lầm than.

Nếu tiếp tục tăng binh đi nộp mạng, đế quốc sụp đổ cũng chỉ trong khoảnh khắc.

C.

đều biết những vấn đề này, chỉ là trước đây cô yên tâm truyền giáo, mấy năm thời gian đem giáo nghĩa Pháp giáo truyền khắp đại lục, không có hứng thú can thiệp vào việc Hoàng đế thống trị đế quốc, nhưng hiện tại mắt thấy sau đại môn là một thế giới vũ khí nóng áp chế đế quốc, cô không thể tiếp tục ngồi yên xem nữa, những người chết mười phần thì tám chín phần đều là tín đồ của cô đấy.

Quyền trượng trong tay gõ xuống đất, cả phòng họp biến thành một phòng trình chiếu 3D, đây là những ký ức cuối cùng được truyền về từ những tín đồ đã chết của C.

C.

Đúng vậy, trong mấy năm nay C.

C.

đã có hiểu biết vô cùng sâu sắc về sức mạnh tín ngưỡng, cộng thêm bản thân cô rất rõ ràng về bản chất của C World, cho nên tín ngưỡng của tín đồ được cô thu nạp vào một tập hợp ý thức tương tự như Alaya Vijnana, C.

C. có thể thông qua tín ngưỡng của tín đồ để hiểu rõ tất cả những gì bọn họ trải qua, tương đương với việc mỗi một tín đồ đều là đôi mắt của C.

C.

Tuy rằng không biết tín ngưỡng rốt cuộc có tác dụng gì, nhưng hiện tại C.

C. không chiếm lấy tín ngưỡng cho riêng mình mà chỉ bảo tồn chúng lại.

Những hình ảnh đáng sợ đó hiện ra với hiệu ứng chân thực trước mắt những đám quý tộc núp trong lâu đài ăn uống chơi bời này.

Những hình ảnh máu me khiến bọn họ cảm thấy sợ hãi, binh sĩ của dị thế giới quá mạnh mẽ, các tín đồ lần lượt ngã xuống mà không giết được bất kỳ một kẻ thù nào.

Đao kiếm trường thương đều không còn tác dụng gì, chặn đứng kẻ thù là những bức tường thành có thể di động, chém lên những bức tường thành di động đó chỉ có những tia lửa bắn ra.

Binh sĩ đế quốc không phải không dũng cảm, nhưng đối mặt với xe tăng xe bọc thép cũng chỉ như bọ ngựa đá xe, bị những bánh xe vô tình nghiền nát, biến thành những hạt đậu bị bóp nát, nội tạng bắn tung tóe.

Những kẻ vốn định dùng số lượng để nghiền nát dị thế giới, đám quý tộc giờ đây im lặng, nếu những pháp khí phun lửa đó bắn lên người mình, mình nhất định cũng sẽ xong đời.

Tất cả mọi người đều bình tĩnh lại, Hoàng đế gục xuống ngai vàng, môi mấp máy, muốn nói gì đó nhưng không thốt ra được chữ nào.

Nghĩ đến đại môn đã mở, quân đội dị thế giới có thể giết đến đế đô bất cứ lúc nào, nghĩ đến việc bọn họ phải chiến đấu với kẻ thù như vậy, đám quý tộc cũng tuyệt vọng theo.

Hay là, chúng ta giảng hòa với dị thế giới.

Chúng ta thả hết tù binh của bọn họ ra.

Giáo tông, chúng ta phải làm gì đây.

Các đại thần nhìn về phía C.

C. nhìn về phía người phụ nữ trí tuệ nhất đại lục.

Đã nói rồi, hãy bình tĩnh.

Hiện tại không nên tái chiến, cho nên mọi người hãy cứ làm tròn bổn phận của mình, xem phản ứng của quân đội dị thế giới thế nào đã rồi tính.

C. thản nhiên nói: Còn về tù binh dị thế giới hiện tại toàn bộ hãy an trí cho tốt, đừng để bọn họ chết, những người này đều là quân bài mặc cả.

Tuân lệnh.

Xem ra chỉ có thể án binh bất động.

Lúc này Black cũng cuối cùng đã đến được đế đô, thân tâm mệt mỏi, Tối nay chúng ta nghỉ ngơi một đêm trước, ngày mai đến Pháp giáo, chúng ta nhất định phải kể lại tất cả những gì chúng ta thấy cho Giáo tông đại nhân.

Thực ra căn bản không cần thiết, bởi vì C.

C.

đã thấu hiểu tất cả.

Black đội mũ che đi đôi tai mèo của mình, ở đế đô chủng tộc á nhân bị kỳ thị rất nặng nề, cho nên tránh được rắc rối thì vẫn nên tránh.

Tìm một quán trọ ở vị trí khá hẻo lánh, thuê vài phòng, tất cả mọi người đều lăn ra ngủ.

Lúc nửa đêm, chợt nghe thấy có động tĩnh nhỏ, Black là tộc Miêu nhĩ mà, bất kỳ động tĩnh nhỏ nào làm sao qua mắt được đôi tai của hắn, lập tức phát hiện có người đột nhập, kẻ trộm.

Nghe tiếng cạy đồ đó, lập tức biết ngay kẻ đến là kẻ trộm, mở mắt quan sát, chỉ thấy một lính loli tóc vàng trắng như sứ đã tìm thấy túi tiền của hắn.

Loli cũng phát hiện chủ nhân đã tỉnh, lập tức nở một nụ cười rồi nhảy ra khỏi cửa sổ.

Đây là tầng hai mà, đứa trẻ đó sao có thể nhảy cao như vậy.

Nhưng không quản được nữa, số tiền đó là chút tiền cuối cùng của mấy anh em hắn, nếu mất thì ngày mai bọn họ phải ngủ ngoài đường mất.

Chộp lấy thanh kiếm mảnh dựng ở đầu giường, hắn không nghĩ ngợi gì cũng nhảy ra khỏi cửa sổ đuổi theo.

Loli đó vô cùng nhanh nhẹn, nhưng Black là tộc Miêu nhĩ giỏi nhất về truy tung, hắn tự tin có thể bắt được tên trộm nhỏ đó: Để xem nhóc chạy đi đâu.

Tiểu loli hiển nhiên không ngờ người bị trộm tiền lại nhanh như vậy, hoảng hốt dùng cả tứ chi bò xuống đất tăng tốc chạy đi.

Á nhân chủng.

Chạy bằng tứ chi nhanh hơn bằng hai chân, đây tuyệt đối là á nhân chủng: Tên trộm nhỏ, đừng hòng chạy.

Nhưng Black cũng không phải hạng vừa, đuổi theo đối phương vào trong ngõ nhỏ, trong mắt hắn ngõ tối như ban ngày.

Tiếp tục đuổi, tên trộm nhỏ đã chạy đến lối ra, Black tăng tốc xông qua định tóm lấy tên trộm trước khi nó thoát ra ngoài.

Nhưng có người còn nhanh hơn hắn, tiểu loli bị một bàn tay ngọc trắng nõn túm cổ xách bổng lên.

Black chạy đến cảm ơn: Đa tạ cô nương giúp đỡ.

Chỉ thấy đối phương là một thiếu nữ tràn đầy anh khí.

Là đồ đệ của ta gây rắc rối cho ông rồi.

Hóa ra thiếu nữ và loli đó là quan hệ sư đồ.

Đóa Đóa, lại đi trộm đồ à.

Tam Lạp cảm thấy thật cạn lời với đứa đồ đệ mới nhận của mình.

Đã hai tháng trôi qua mà cô vẫn chưa sửa được thói hư tật xấu của đối phương, thật sự là khiến người ta phát cáu.

Không có mà.

Cô bé loli tóc vàng kia thế mà vẫn còn bướng bỉnh cãi lại.

Tam Lạp lấy từ trong túi áo của cô bé ra một túi tiền, trừng mắt nhìn cô bé một cái rồi trả lại túi tiền cho Bố Lai Khắc: Ta dạy bảo không nghiêm, thật sự xin lỗi.

Không sao.

Bố Lai Khắc nhìn tổ hợp trước mắt thật sự kỳ quái, không giống sư đồ mà giống chị em hơn: Tôi thấy đồ đệ của cô hình như là á nhân chủng, không biết là thuộc chủng tộc nào.

Người xấu, không thèm nói cho anh biết.

Cô bé loli tên Đóa Đóa này tính khí cũng khá lớn, dã tính khó thuần.

Chuyện này không tiện tiết lộ.

Đây là quyền riêng tư của đồ đệ, sao có thể tùy tiện nói cho người khác.

Bố Lai Khắc cũng biết mình đường đột, vội vàng cởi mũ che tai mèo ra dù đang buồn ngủ: Không giấu gì mọi người, tôi vừa thấy cách cô bé này chạy trốn cực kỳ giống đồng tộc của tôi, xin hỏi cô bé có phải tộc Miêu Nhĩ không.

Đóa Đóa trợn to mắt, tò mò nhìn đôi tai mèo ẩn trong làn tóc đen của Bố Lai Khắc, đôi tai mèo ẩn trong mái tóc vàng của cô bé cũng dựng đứng lên, chẳng phải là đồng tộc sao.

Tộc Miêu Nhĩ hiện tại số lượng đã thưa thớt, có thể gặp được đồng tộc, Bố Lai Khắc vui mừng khôn xiết: Liệu có thể mời mọi người đến quán trọ tôi đang ở để bàn bạc kỹ hơn không.

Chúng ta chỉ là đi ngang qua đế đô, còn có việc phải làm, e rằng không thể lưu lại lâu.

Tam Lạp nói: Hay là tìm chỗ nào gần đây ngồi nói chuyện một chút.

Vừa hay cách đó không xa có một sạp đồ ăn vặt, ba người bèn quyết định ra đó trò chuyện.

Bố Lai Khắc thấy hậu bối đồng tộc thì vui mừng không kiềm chế được, mua điểm tâm cho Đóa Đóa ăn với hy vọng thu hẹp khoảng cách, nhưng Đóa Đóa không mấy lĩnh tình, cứ nép trong lòng Tam Lạp.

Ta gặp cô bé ở bến cảng phía Nam, nó vì trộm đồ bị bắt, suýt chút nữa bị bán cho bọn buôn người, ta cứu nó rồi nhận làm đồ đệ, sẵn tiện truyền thụ cho nó chút bản lĩnh.

Bố Lai Khắc thấy Tam Lạp tuổi đời còn trẻ, vô cùng nghi ngờ đối phương có năng lực đó hay không: Không biết danh tính của các hạ là gì.

Tại hạ là Tam Lạp.

Tam Lạp.

Một cái tên khiến cả đại lục nghe danh đã mất vía.

Dĩ nhiên không phải vì cái tên Tam Lạp này, mà là vì Bá tước Hoắc Lạp.

Bá tước Hoắc Lạp là một ma pháp sư đáng sợ có thể biến oán khí và chấp niệm của con người thành Hắc Ma Thú.

Truyền thuyết kể rằng có hàng ngàn người trong một đêm đều bị Bá tước Hoắc Lạp biến thành tế phẩm, khiến vị ma pháp sư đáng sợ này có được sức mạnh bất tử kinh hoàng.

Chương 1085

Hiện tại trên đại lục vẫn còn vô số quái vật nghe theo mệnh lệnh của mụ ta đang lang thang trên đại lục Malfart để nuốt chửng linh hồn của những kẻ hoang mang.

Mà Tam Lạp chính là sư phụ của Bá tước Hoắc Lạp.

Truyền thuyết kể rằng Bá tước Hoắc Lạp vốn dĩ chỉ là một thiếu nữ tội nghiệp không có tước vị, mụ được Tam Lạp nhìn trúng và truyền thụ ma pháp cường hãn, nhưng cuối cùng Bá tước lại hoàn toàn đọa lạc vào bóng tối, trở thành Hắc Ám Ma Vương đáng sợ nhất đại lục.

Tam Lạp thấy cái tên của mình lại dọa sợ thêm một người nữa thì cũng chỉ biết bất lực.

Chuyện của Hoắc Lạp cô cũng không muốn, chỉ có thể nói là cô đã không nhìn thấu bản tâm của Hoắc Lạp.

Hoắc Lạp quá tham lam quyền thế, hơn nữa mụ ta thậm chí còn nắm giữ cả thuật Thần hóa nhập thiên mà ngay cả Tam Lạp cũng không rõ.

Loại ma pháp bản địa này là một đoạn chú ngữ được thần linh để lại khi hóa thân vào thiên đạo, vốn dĩ là một cửa sau mà thiên đạo mở ra cho các phi thần linh, đáng tiếc người bình thường căn bản không thể sử dụng.

Nhưng Tam Lạp đã đến, đồng thời mang theo sức mạnh cường đại, khi cả hai gặp nhau đã khiến Hoắc Lạp trở thành bán thần bị ràng buộc với thiên đạo.

Hoàn toàn không thể giết chết, hơn nữa còn bảo lưu dã tâm cường đại của Bá tước Hoắc Lạp.

Mụ luôn muốn dùng bóng tối nuốt chửng đại lục Malfart, chỉ là Tam Lạp và sức mạnh mà cô thiết lập luôn trấn áp Hoắc Lạp, khiến mụ chỉ có thể ẩn mình trong bóng tối vô tận không thể thấy ánh mặt trời.

Tất nhiên không phải ai cũng tin vào sự tồn tại của Bá tước Hoắc Lạp, vì nỗ lực của Tam Lạp vẫn rất hiệu quả, thế lực bóng tối chỉ là một nhóm nhỏ, đại bộ phận mọi người vẫn có thể sống ổn định.

Cho nên nói những năm qua, Tam Lạp thực chất là đang đi dọn dẹp đống hỗn độn do sai lầm của chính mình gây ra.

Sức mạnh của Bá tước Hoắc Lạp hiện tại đã vô cùng cường đại, những linh hồn mê muội hoặc mang chấp niệm đều bị mụ lợi dụng để sản sinh quái vật, hơn nữa những quái vật đó trong những năm này cũng không ngừng tiến hóa.

Tam Lạp lần này đến là để thỉnh giáo C.

C. làm thế nào mới có thể giải quyết vấn đề một lần và mãi mãi.

Đáng tiếc C.

C. cũng không có cách nào, vì Bá tước Hoắc Lạp đã ràng buộc với thiên đạo, đó là kẻ ác hợp pháp được chính quyền công nhận, chỉ có thể trấn áp chứ không thể tiêu diệt, vì vậy C.

C. bảo Tam Lạp hãy thử phong ấn xem sao.

Hiện tại chỉ có thể tìm thấy Bá tước Hoắc Lạp rồi phong ấn mụ lại, đáng tiếc Bá tước Hoắc Lạp biết Tam Lạp lợi hại nên cứ luôn chơi trò trốn tìm, có thiên đạo che chở, Tam Lạp cũng không dễ dàng tìm thấy mụ.

Chỉ có thể tìm thấy tay sai của Bá tước Hoắc Lạp trước, sau đó tra hỏi chúng vị trí của Hoắc Lạp.

Tam Lạp các hạ, xin thứ cho sự vô tri của tôi, cô là ma pháp sư vĩ đại nhất thế giới này, thật thất lễ quá.

Tam Lạp muốn đỏ cả mặt, dự định ban đầu của cô là đến thế giới này để tận hưởng cảm giác làm đại ca, chỉ là không ngờ xảy ra ngoài ý muốn, đồ đệ đầu tiên lại biến thành đại ma vương, bây giờ còn được xưng tụng là ma pháp sư vĩ đại nhất, thật sự hổ thẹn.

Không dám nhận, ta chỉ đang du hành để bù đắp cho lỗi lầm của mình mà thôi.

Tam Lạp ngượng ngùng đáp: Ngược lại là Bố Lai Khắc anh, tuổi còn trẻ đã là đoàn trưởng đoàn lính đánh thuê, thật đáng mừng.

Gần đây cánh cổng xuyên không chẳng phải đã mở ra sao, anh là đoàn trưởng đoàn lính đánh thuê tại sao không đến đồi Alnus để lập công danh.

Đồi Alnus thì đừng nhắc đến nữa, mấy chục vạn quân đội bị tiêu diệt hoàn toàn, lần này đế quốc đã gặp phải đối thủ rồi.

Bố Lai Khắc nói: Nhưng đáng hận nhất không phải kẻ địch mà là giám quân, thế mà lại không màng tới mệnh lệnh tổ chức phòng ngự của tướng quân Mittore, ngược lại chỉ lo nịnh bợ hoàng đế.

Hiện tại e rằng cánh cổng đã đổi chủ, những kẻ địch đáng sợ kia có thể tấn công đế đô bất cứ lúc nào.

Tôi đến đế đô lần này là để bái kiến Giáo tông của Pháp giáo, nói hết tất cả những chuyện này cho ngài ấy.

Vậy thì anh không cần thiết đâu, cô ấy sớm đã biết hết rồi.

Tam Lạp vốn biết bản lĩnh của C.

C. : Chỉ cần là thứ tín đồ nhìn thấy, cô ấy đều có thể thấy được, cho nên anh cũng không cần đi gặp nữa, về đi thôi.

Tam Lạp nói.

Lời của đại ma pháp sư nói, Bố Lai Khắc tin tưởng, trong lòng tràn đầy kính trọng đối với C.

C. : Không hổ là Giáo tông đại nhân, không cần ra khỏi đế đô cũng biết được chuyện thiên hạ, không phải hạng phàm phu như chúng tôi có thể hiểu được.

Thời gian cũng không còn sớm, ta thật sự có việc gấp, phải xuất phát đây.

Phải đến thị trấn tiếp theo để truy bắt Hoắc Lạp.

Những Hắc Ma Thú mà Bá tước Hoắc Lạp khống chế đều là phân thân của mụ, lâu dần Hắc Ma Thú cũng được gọi là Hoắc Lạp Horror, ác ma sinh ra từ những cảm xúc tiêu cực của con người để nuốt chửng nhân loại.

Tam Lạp đại nhân, liệu có thể xin ngài nhận tôi làm đồ đệ được không.

Đã chứng kiến sự đáng sợ của dị giới, Bố Lai Khắc cũng muốn trở nên mạnh mẽ hơn.

Ta không còn trang bị để đưa cho anh nữa, nhưng nếu anh sẵn lòng đi xa một chút thì hãy đến Trường Thành ở Bắc Cảnh đi, tìm đại tỷ của ta.

Ở đó vĩnh viễn không thiếu những người theo đuổi sức mạnh và trí tuệ, anh có thể tu luyện cùng với họ.

Tam Lạp đưa ra lời khuyên, còn đối phương có muốn nghe theo hay không thì đó là chuyện của riêng Bố Lai Khắc.

Tại đồi Alnus, trận địa của Lực lượng Tự vệ JSDF, sau một hồi oanh tạc dữ dội, phía xa chỉ còn lại những xác chết tan tác của kẻ thù.

Một lượng lớn khí tài hiện đại được vận chuyển từ phía bên kia cánh cổng qua, họ định bao vây cánh cổng, dùng sườn đồi này làm tiền đồn để khai phá dị giới.

Đối mặt với một thế giới chưa biết, đám nhân viên công vụ này cũng chịu áp lực rất lớn, vì ngôn ngữ không thông, số ít tù binh cũng không cung cấp được thông tin gì, khiến họ phải đối mặt với hoàn cảnh tồi tệ nhất: họ phải tăng ca.

Tăng ca đối với nhân viên công vụ mà nói là quá tàn nhẫn.

Y Đan Diệu Ti Itami Youji, một otaku 33 tuổi, lại sở hữu kỹ năng đặc chiến không tồi, hiện là Trung úy Lực lượng Tự vệ.

Vì trong lúc Tokyo bị xâm lược đã kịp thời chỉ huy cảnh sát khống chế cục diện cứu sống hàng ngàn cư dân nên được khen thưởng, cũng thuận lợi gia nhập đội quân tiên phong điều tra Đặc khu.

Đặc khu, chính là cách Nhật Bản gọi đại lục Malfart, tên đầy đủ là: Đặc biệt địa khu.

Đảo Điền sao vậy, gần đây sao sắc mặt cứ không được tốt.

Y Đan hỏi thăm người bạn thân bên cạnh, số người đi cùng không nhiều, Y Đan vẫn rất quan tâm đến mấy người quen biết.

Không rõ, có lẽ là do không quen khí hậu, tôi đã bảo cậu ấy đi gặp quân y xem sao rồi.

Nhanh lên đi, đừng để ảnh hưởng đến nhiệm vụ.

Rất nhanh thôi họ sẽ phải xuất phát để tiếp xúc với người bản địa, nhiệm vụ của họ rất quan trọng, không được phép xảy ra sai sót.

Tuy nhiên tình hình của Đảo Điền không hề ổn, cậu ta cảm thấy mình sắp chết rồi.

Thực ra cậu ta chẳng muốn gia nhập Lực lượng Tự vệ chút nào, nhưng ở đó lương bổng khá, lại làm giờ hành chính, chỉ cần không đánh nhau thì cái gì cũng tốt.

Thế nhưng cậu ta lại xui xẻo như vậy, vấp phải chiến tranh.

Dù cấp trên luôn nhắc đi nhắc lại rằng kẻ địch chỉ là một lũ người nguyên thủy, vũ khí tầm xa của chúng chỉ có cung tên, nhưng Đảo Điền vẫn luôn rất sợ hãi.

Đánh nhau là sẽ có người chết, người chết trong chiến tranh không chỉ bị kẻ địch giết, vũ khí trong tay có thể bị nổ nòng, pháo binh hỗ trợ có thể rơi trúng đầu mình, thậm chí có thể vô tình bị xe của phe mình cán chết, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Đảo Điền muốn quay về, nhưng lại không dám báo cáo, vì cậu ta không muốn bị mọi người gọi là đào binh.

Cho nên khi tập thể Lực lượng Tự vệ hết lần này đến lần khác khẳng định phải đánh bại kẻ thù nguyên thủy, tìm kiếm tài nguyên cho quốc gia để Nhật Bản có thêm quân bài chính trị trên quốc tế, phải báo thù cho những người tử nạn ở Tokyo, Đảo Điền chỉ cảm thấy buồn nôn.

Chỉ là vào thời khắc then chốt đánh cược vận mệnh quốc gia này, không ai quan tâm đến hoạt động tâm lý phức tạp của một binh sĩ nhỏ bé, cũng không ai để ý thứ cậu ta nôn ra đã không còn là tàn dư thức ăn, mà là từng vũng nước đen.

Đảo Điền cũng rất kinh ngạc không biết mình có mắc phải căn bệnh quái ác gì không, đây là dị giới, trời mới biết sẽ có loại virus kỳ quái nào.

Tốt nhất là sinh bệnh rồi để mình được về bệnh viện ở hậu phương, như vậy thì tốt quá rồi.

Bác sĩ, tôi cứ buồn nôn suốt, còn xuất hiện ảo giác nữa.

Bác sĩ kiểm tra đồng tử và lưỡi của Đảo Điền, chẳng có gì bình thường cả: Ảo giác gì.

Là một khuôn mặt người, tôi cũng không biết là ai, nhưng mụ ta cứ luôn cười với tôi.

Nam hay nữ.

Nhìn không rõ, hình như là nữ.

Đảo Điền nhíu mày nhớ lại, sau khi cậu nôn ra nước đen, cậu thấy trong nước đen có người cười với mình.

Chỉ là cười thôi sao.

Vâng, chỉ là cười thôi, bác sĩ, bệnh của tôi có nghiêm trọng lắm không, có thể đưa tôi về Tokyo được không.

Bác sĩ thầm nghĩ lúc đến lãnh đạo đã dặn rồi, không được tùy tiện đưa binh sĩ về Tokyo vì sợ ảnh hưởng đến sĩ khí, cho nên trừ khi sắp chết, còn không thì cứ điều trị tại chỗ, dù sao thiết bị và thuốc men cũng đầy đủ.

Đảo Điền không phải là binh sĩ đầu tiên đòi về Tokyo, còn có những binh sĩ khác cũng sợ đánh nhau, ai bảo đây là thế hệ suy đồi chứ, cha mẹ họ một đời gồng gánh tái thiết kinh tế Nhật Bản, để con cái được hưởng phúc trên sự hy sinh của cha mẹ, nhưng hiện tại lúc cần họ góp sức thì thế hệ này chỉ biết trốn tránh.

Bác sĩ cũng nhìn không nổi nữa: Cậu chỉ là bị áp lực tâm lý thôi, tôi tiêm cho cậu một mũi an thần rồi ngủ một giấc thật ngon, ngày mai cậu lại là một binh sĩ Lực lượng Tự vệ dũng cảm, về Tokyo cái gì mà về.

Ngay trong lúc bác sĩ quay người đi lấy thuốc, một ánh mắt quỷ dị lóe lên trong mắt Đảo Điền: Bác sĩ, tôi cảm thấy thật sự rất đau đớn, toàn thân không còn chút sức lực nào.

Bác sĩ không thèm ngoảnh đầu lại: Không sao đâu, chỉ là áp lực tâm lý quá lớn thôi, cứ nghe tôi là không sai đâu.

Nhưng đầu của tôi hình như biến thành hai mảnh rồi.

Đảo Điền nói.

Bác sĩ có chút thiếu kiên nhẫn, cầm ống tiêm quay người lại: Cởi quần ra.

Còn chưa kịp phát ra âm tiết cuối cùng, ống tiêm trong tay bác sĩ đã rơi xuống đất.

Ông ta đã nhìn thấy cái gì.

Nhìn thấy cái đầu của Đảo Điền biến thành một cái miệng lớn tách ra hai bên trái phải, đầu của cậu ta thực sự đã biến thành hai mảnh.

Bác sĩ, ông xem bây giờ tôi có thể về Tokyo được chưa.

Giọng nói của Đảo Điền cũng trở nên quỷ dị vô cùng.

Bác sĩ hoàn toàn ngây người, chuyện này còn quỷ dị hơn bất kỳ xác chết nào ông từng phẫu thuật, đây căn bản không còn là người nữa.

Rắc.

Bác sĩ chìm vào bóng tối, đầu của ông đã bị cái đầu tách ra của Đảo Điền cắn đứt, máu tươi tức khắc bắn xa ba mét, lều y tế trắng tinh nhuộm một màu đỏ thắm.

Nhai hai cái, Đảo Điền nhổ đầu bác sĩ ra: Dở tệ.

A a.

Cô y tá bước vào cũng nhìn thấy Đảo Điền đã biến thành quái vật, thét chói tai.

Chương 1086

Đảo Điền chớp lấy cái khay bên cạnh dùng sức ném qua, cái khay y tế hình cung thế mà khảm sâu vào mặt cô y tá, đánh vỡ cả xương đầu của cô.

A, đói bụng quá.

Do nội tâm Đảo Điền tràn đầy nỗi sợ hãi cái chết, nên cậu ta đã bị chuyển hóa thành tay sai bán mạng cho Bá tước Hoắc Lạp.

Cánh cổng dị giới mở ra, Bá tước Hoắc Lạp tự nhiên cũng sẽ không bỏ lỡ, thế giới đối diện dường như là một thế giới càng không có ràng buộc, nếu mụ có thể đưa sức mạnh Hoắc Lạp sang phía bên kia cánh cổng thì mụ sẽ sở hữu một thế giới hoàn chỉnh khác, không cần phải sợ hãi sư phụ của mình nữa.

Nhưng tình hình không đơn giản như vậy, Bá tước Hoắc Lạp phát hiện việc chuyển hóa những người dị giới này không thể hoàn toàn khống chế, có lẽ là do sự khác biệt giữa hai thế giới, xem ra mụ phải tìm hiểu toàn diện về con Hoắc Lạp dị giới đầu tiên này mới được, có như vậy mới tiến hành khống chế mệnh lệnh chính xác.

Cái gì.

Nghe tin Đảo Điền giết chết bác sĩ và y tá rồi bỏ trốn, Y Đan còn tưởng mình nghe nhầm: Cậu ta điên rồi sao.

Hiển nhiên không thể trốn về Tokyo, vậy thì chỉ có thể trốn vào dị giới hoàn toàn xa lạ kia, đó căn bản là tìm cái chết: Cậu ta thực sự đã giết bác sĩ và y tá sao.

Đúng vậy, hơn nữa cái chết rất thảm khốc, thi thể đều bị phá hủy.

Tôi luôn cảm thấy Đảo Điền không bình thường, áp lực của cậu ta quá lớn, e rằng đã phát điên rồi.

Cấp trên đã ra lệnh truy nã, nhiệm vụ của chúng ta có lẽ phải đẩy sớm lên.

Tôi biết rồi, tôi sẽ chuẩn bị sẵn sàng.

Y Đan vẫn lo lắng cho tình hình của Đảo Điền, hy vọng cậu ta vẫn chưa hoàn toàn mất trí.

Chuyện này rất nghiêm trọng, mới chỉ vài ngày đã xảy ra sự cố nghiêm trọng như vậy, chỉ huy đội tiên phong khó tránh khỏi trách nhiệm nên đã xin lỗi.

May mà đội tiên phong cũng tương đương với bia đỡ đạn, xảy ra vấn đề đương nhiên là mục tiêu đầu tiên bị từ bỏ, cho nên vẫn chưa có ai muốn thay thế ông ta, cứ để ông ta tiếp tục dẫn dắt đội tiên phong, nhưng nhất định phải tìm bằng được Đảo Điền, nếu cậu ta bị đế quốc bắt được rồi khai ra bí mật về vũ khí hiện đại thì họ sẽ gặp rắc rối lớn.

Quả thực là một nơi hẻo lánh.

Hoắc Lạp thực sự sẽ xuất hiện ở đây sao.

Một người đàn ông vạm vỡ, ngay cả trên đại lục Malfart phong kiến cũng hiếm thấy người đàn ông nào vạm vỡ như vậy, khoảng chưa đầy ba mươi tuổi, nhưng bộ râu quai nón rậm rạp khiến anh trông già hơn mười tuổi, mái tóc ngắn màu nâu cùng màu với râu dựng đứng lên: Đây chính là làng Ca Tháp.

Đúng là cái nơi quỷ quái đến cả chỗ giải trí cũng không có.

Độ Mông, anh nên biết tình báo không bao giờ sai, hãy nhớ kỹ nhiệm vụ của chúng ta.

Rõ ràng không có người thứ hai, nhưng trên người người đàn ông này lại phát ra một giọng nam trầm thấp khác.

La Sách, tôi biết rồi, Nhất Vĩ.

Độ Mông cúi đầu nói với một chiếc dây chuyền hình quái vật trên ngực: Chúng ta hợp tác lâu như vậy rồi, sao anh vẫn không hiểu tôi nhỉ, tôi thuộc loại bình thường thì hưởng lạc, lúc làm việc thì nghiêm túc, chính là kiểu phong lưu hài hước mà phụ nữ thích nhất đấy.

Săn sát Hoắc Lạp cần thể lực, cơ thể anh sắp bị rút cạn rồi đấy.

Xì, làm sao có thể.

Anh kẹp chặt con Á Long màu đỏ hình dạng khủng long bạo chúa, thúc giục Á Long tăng tốc tiến về phía trước.

Các gia đình đều đóng cửa cài then, những ngôi làng hẻo lánh cơ bản đều như vậy, hiện tại đại lục năm nào cũng đánh nhau, những người này sợ nhất là người lạ, không phải cường đạo thì cũng là bắt lính, may mà thế giới này không có kế hoạch hóa gia đình hay ưu sinh ưu dục, nên rất nhiều nhà có đến mấy đứa con trai, theo nguyên tắc mỗi nhà một suất lính của đế quốc thì vẫn còn lại chút sức lao động, nếu không thì ruộng nương ngoài làng chắc chắn sẽ bỏ hoang hết.

Chẳng lẽ không có góa phụ mất chồng, hay thiếu nữ mới lớn nào xuân tâm xao động sao.

Mau đến đẩy ngã vẻ đẹp trai phong độ của tôi đi nào.

Độ Mông, tập trung chú ý lực đi, anh mà còn thế này nữa thì với tư cách là cộng sự tôi sẽ khóc đấy.

Tôi hiện tại đang tập trung chú ý lực để phát hiện những đối tượng khác giới phù hợp giúp tôi giải tỏa mệt mỏi đây.

Cái món đồ trang sức như anh sẽ không hiểu được tôi đâu.

Độ Mông mặc một chiếc áo gió dài màu trắng, bên trong là bộ đồ bó sát màu xám trắng, bên hông có một thanh kiếm kỵ sĩ một tay, trong mắt dân làng đó là biểu tượng của sự khó dây vào.

Chẳng lẽ hôm nay lại phải ngủ ngoài trời.

May mà không đen đủi đến thế, trưởng làng đã đến: Vị khách phương xa, không biết đến làng chúng tôi có việc gì không.

Tôi chỉ là một lữ khách bình thường, muốn tá túc ở đây một thời gian, nếu bằng lòng thì những đồng bạc này là tiền công.

Anh ném ra năm đồng bạc, đây đã là chi tiêu của một gia đình ba người trong mấy tháng rồi.

Có tiền nhưng cũng phải xem có ai đủ dũng khí nhận hay không.

May mà tiền có thể khiến ma xui quỷ khiến, một chàng trai trẻ đứng ra nhận lời Độ Mông.

Cậu ta tên là Tạp Kỳ, mười chín tuổi, nhưng vì gia cảnh nghèo khó nên hiện tại vẫn chưa có vợ, thấy tiền cậu ta không chút do dự quyết định để Độ Mông ở nhà mình.

Anh là lính đánh thuê sao.

Trên đường về, Tạp Kỳ bạo dạn hỏi.

Không phải ai mang vũ khí cũng là lính đánh thuê, tôi là Thảo Ma Nhân chiến đấu với ác ma.

Ác ma.

Bốc phét, Viêm Long thì có thật, chứ ác ma sao có thể có được.

Nhà tôi còn có cha tôi nữa, ông ấy là một lão già gàn dở, không những nghèo mà tính tình còn không tốt, về tới nơi anh thông cảm nhé.

Tôi không vấn đề gì, tôi là một người đàn ông rất đại lượng.

Nhất Vĩ trong lòng khinh bỉ, rõ ràng là một gã háo sắc, có điều trước mặt người ngoài nó không thể lên tiếng vì sẽ dọa sợ người khác.

Quả nhiên là người từng trải, hoàn toàn khác với những người ở nơi nhỏ bé này của chúng tôi, trong làng không ai thích cha tôi cả, đều cho rằng ông ấy là một lão già gàn dở.

Tạp Kỳ dù miệng nói cha mình thế này thế nọ không tốt, nhưng thực chất vẫn rất bảo vệ cha.

Nơi nhỏ bé cũng có cái hay của nơi nhỏ bé, ít nhất ở đây rất yên bình.

Đúng rồi, nhà cậu chỉ có mình cậu là con thôi sao.

Còn có anh trai và em gái út của tôi nữa, nhưng anh trai tôi ba năm trước đi lính rồi bặt vô âm tín, chắc là chết rồi, em gái tôi mới mười lăm tuổi, một con nhóc chưa lớn.

Tạp Kỳ giới thiệu nhanh tình hình gia đình.

Nhưng cô em gái mà Tạp Kỳ nói là con nhóc chưa lớn tên là Mã Nhã lại là một mỹ nhân thiên nhiên hiếm thấy, chỉ là quá nhút nhát, thấy Độ Mông là trốn biệt tăm.

Độ Mông thầm mừng, xem ra mình vẫn còn sức hút vô hạn.

Nhà Tạp Kỳ rất đơn sơ, đúng là đang cần tiền: Anh cứ ngủ ở phòng của tôi, tôi đi lấy nước cho anh, nhưng ở đây chúng tôi không bao ăn đâu, anh muốn ăn gì thì có thể ra tiệm tạp hóa ở đầu làng, tay nghề của bà chủ cũng được đấy.

Được.

Câu hỏi cuối cùng, tôi muốn hỏi làng các cậu gần đây có xảy ra chuyện gì bất thường không, hoặc là có ai mất tích hay đột tử không.

Tạp Kỳ lắc đầu: Chỗ chúng tôi nhỏ lắm, chưa từng có chuyện gì bất thường cả.

Chẳng lẽ tình báo sai thật sao.

Nơi này quả thực không lớn, cũng chỉ khoảng trăm hộ dân, e rằng rất khó giấu giếm: Vậy gần đây còn có thôn xóm hay bộ tộc á nhân nào khác không.

Trong khu rừng cách đây không xa có một bộ tộc Tinh Linh, nhưng họ thường không ra ngoài, lần cuối tôi thấy Tinh Linh là từ khi tôi còn nhỏ kia.

Tinh Linh sao.

Đó là một bộ tộc tự cung tự cấp khép kín, hơn nữa tuổi thọ cực dài, nhân loại thay đổi hai thế hệ mà Tinh Linh vẫn chưa lớn.

Tuổi thọ Tinh Linh ít nhất gấp mười lần nhân loại, lực lượng linh hồn cũng sẽ mạnh mẽ hơn một chút.

Này, Độ Mông, tình hình hình như không ổn lắm.

Khi không có người, Nhất Vĩ lên tiếng: Nếu Hoắc Lạp nuốt chửng linh hồn Tinh Linh, chiến đấu lực sẽ tăng vọt đấy, anh có gánh nổi không.

Đàn ông không thể nói mình không gánh nổi, vả lại hiện tại vẫn chưa xác định được Hoắc Lạp có thực sự ra tay với Tinh Linh hay không, có lẽ nó chỉ nuốt chửng linh hồn động vật thôi.

Nhất Vĩ cạn lời: Anh nghĩ Hoắc Lạp ngu sao.

Đã có bộ lạc Tinh Linh ngay trước mắt, đương nhiên là nuốt chửng Tinh Linh rồi.

Tôi cho rằng nhiệm vụ lần này cần tiếp viện.

Này này, tôi mới là cộng sự của anh mà, cho tôi chút niềm tin đi chứ.

Đây không phải là vấn đề niềm tin, mà là vấn đề cường độ của Hoắc Lạp, anh nên biết Tứ Vĩ đã bị giết như thế nào mà.

Xì, dù không cam tâm nhưng vẫn chấp nhận đề nghị của Nhất Vĩ, anh lấy từ trong túi ra một chiếc bút lông ngỗng phát ra ánh huỳnh quang xanh lam, xoẹt xoẹt viết những văn tự tàn ảnh vào hư không.

Sau đó Nhất Vĩ há miệng nuốt chửng hết những văn tự đó, như vậy những Thảo Ma Nhân ở nơi khác, hay còn gọi là Kỵ sĩ Vĩ thú, đều sẽ cảm nhận được mà tìm đến.

Hài lòng rồi chứ.

Tôi là vì sự an toàn của anh thôi.

Nhất Vĩ thầm nghĩ mình thì không chết được, nhưng Độ Mông thì có thể: Nghỉ ngơi cho tốt đi, nửa đêm sẽ sục sạo khắp làng, nếu Hoắc Lạp không ra ngoài kiếm ăn thì chắc chắn phải ở đây.

Nói cho cùng chúng cũng chỉ là không nỡ từ bỏ linh hồn hiện thế, luôn lẩn quẩn quanh những người hoặc vật phẩm mà chúng quan tâm nhất thôi.

Biết rồi, biết rồi, cứ giỏi sai bảo người ta.

Độ Mông cất bút lông ngỗng đi, ngáp một cái rồi nhắm mắt dưỡng thần.

Nhất Vĩ cũng im lặng, khi cộng sự nghỉ ngơi, nó sẽ duy trì cảnh giác.

Săn lùng Hoắc Lạp không phải là công việc nhẹ nhàng gì, sơ sẩy một chút là mất mạng như chơi, và mỗi Kỵ sĩ Vĩ thú chỉ có thể dựa vào vũ khí trong tay và cộng sự Vĩ thú của mình mà thôi.

Bách tính đều ngu xuẩn và thiển cận, họ sẽ không hiểu được Trẫm.

Tại đế đô, giáo đường Pháp giáo, trong không gian hùng vĩ, hoàng đế đang phàn nàn với C.

C. về sự ngu muội và xuẩn ngốc của nhân dân đế quốc: Ngoài việc ăn no bụng, họ căn bản không biết mình nên làm gì, nếu Trẫm không bảo họ phải làm thế nào, họ căn bản không biết xây dựng nhà cửa, thành lập quốc gia, họ cần một nhà lãnh đạo.

Nhà lãnh đạo có thể thúc giục họ hoàn thành sự nghiệp vĩ đại, xây dựng thành phố, thống nhất đại lục, nếu không có Trẫm, họ chẳng qua chỉ là những hạt bụi thấp kém trong lịch sử, nhưng bây giờ họ sẽ được hậu thế ghi nhớ với tư cách là tử dân của Trẫm.

Gần đây hoàng đế chịu áp lực rất lớn, cấp dưới có không ít người dâng tấu chương nói về nỗi khổ của dân chúng, khiến hoàng đế phiền lòng nên chạy đến chỗ C.

C. trút bầu tâm sự.

Hôm nay thậm chí còn có người dâng tấu lên Trẫm, nói Trẫm nên giải thích từng chiến lược vĩ đại của mình cho dân chúng, để họ hiểu được chiến lược vĩ đại của đế quốc.

Nếu dân chúng có thể hiểu được chiến lược của Trẫm, thì họ đã không phải là bách tính nữa rồi.

Quốc vương hiển nhiên vô cùng khinh thường những người dân tạo nên nền tảng của đế quốc.

Theo ông ta thấy, dân chúng chỉ cần đi theo vị hoàng đế này một cách vô điều kiện là được, ông ta hoàn thành sự nghiệp thống nhất đại lục hùng vĩ, điều đó chứng minh trí tuệ và năng lực của ông ta cao hơn dân chúng gấp bao nhiêu lần, bắt ông ta phải tốn tâm sức giải thích cho dân chúng thì đó mới là ngu xuẩn.

C. cũng chỉ lắng nghe, cô rất rõ ràng, với tư cách là người lãnh đạo và dân chúng tầng lớp dưới trong một số trường hợp bẩm sinh đã đối lập nhau.

Một nhà lãnh đạo ưu tú đôi khi không nhất thiết phải có thành tựu vĩ đại gì, nhưng tuyệt đối phải giỏi dẫn dắt tư tưởng của dân chúng tầng lớp dưới.

Cách đơn giản nhất chính là dẫn dắt lòng hư vinh của dân chúng, thủ đoạn thường thấy chính là xây dựng các điển hình, trao cho họ những tài nguyên tốt nhất.

Mọi người thấy có người thông qua làm việc mà được tán thưởng, có quần áo đẹp, gia súc tốt, nhà cửa khang trang, những người khác cũng sẽ nỗ lực làm việc, nhưng ngay cả khi họ tạo ra đủ giá trị cũng sẽ không bao giờ nhận được những phần thưởng mà các điển hình nhận được.

Thủ lĩnh chỉ thông qua việc ban phát một ít thứ mà thu về lợi nhuận gấp mấy lần, mấy chục lần, mấy trăm lần, sau đó thủ lĩnh có thể dùng những lợi nhuận đó để đạt được mục tiêu của mình.

Tất nhiên đây đã là thủ đoạn khá cao minh, còn có những thủ đoạn khác không có bất kỳ sự dẫn dắt nào, hoàn toàn dựa vào vũ lực và ý thức giai cấp để ép buộc nông dân ở lại trên đất đai canh tác, giữ lại phần lương thực dư thừa tối thiểu, còn lại nộp thuế hết.

Loại thủ đoạn cưỡng chế này tự nhiên vô cùng hiệu quả, trong những ngày mưa thuận gió hòa lại càng bách chiến bách thắng, nhưng nếu gặp thiên tai nông dân có thể sẽ bị chết đói.

Đế quốc với tư cách là một quần thể xã hội khổng lồ tự nhiên không thể đơn độc dựa vào một hai loại thủ đoạn để hoàn thành sự thống trị, lúc này đối với quân đội đế quốc sử dụng thủ đoạn lợi dụ, đối với việc thống trị bách tính trong nước sử dụng thủ đoạn áp chế thứ hai.

Molt không thể nói là không thông minh, nhưng vẫn không thể hoàn toàn khống chế bách tính trong tay.

Những gì ông ta có thể làm chỉ là tập trung một lượng lớn tài nguyên lại, sau đó chia chác với các quý tộc, để những kẻ có khả năng thách thức mình này tạm thời yên ổn trước, còn bách tính bên dưới sống hay chết đôi khi thực sự nằm ngoài phạm vi cân nhắc của hoàng đế.

Thứ hoàng đế muốn là một hoàng quyền ổn định, những thứ đó cách bách tính rất xa, bách tính tạo phản tự nhiên có đại tướng quân chống đỡ, nếu đại tướng quân tạo phản thì hoàng đế có lẽ sẽ không cản nổi.

Đế quốc xảy ra tai họa, lần nào Trẫm cũng không xuất quỹ chẩn tai.

Tại sao bọn họ cứ không thể đồng lòng với Trẫm chứ.

Hoàng đế không hiểu nổi.

Thứ ông tận hưởng là cuộc sống xa hoa nhất thiên hạ, tự nhiên không hiểu được suy nghĩ của họ, thực ra họ cũng muốn sống như hoàng đế, ăn ngon nhất uống tốt nhất, nếu ông có thể để họ sống như ông, họ tự nhiên sẽ công nhận ông.

Không được thì họ tự nhiên có lý do phản đối ông, đố kỵ cũng là thiên tính của con người, giống như mấy năm trước ông đố kỵ với anh trai mình vậy.

Quả nhiên là quá thông minh, vài câu nói đã chặn họng hoàng đế.

Molt không còn gì để nói: Giáo tông ngài thật trí tuệ, nhưng Trẫm có thể làm gì.

Tổng không thể vì không có chiến tranh mà Trẫm phải chịu đựng những lời phàn nàn và chỉ trích vô tận này.

Trẫm là hoàng đế của đế quốc, đáng lẽ phải tỏa sáng như nhật nguyệt, trường tồn cùng tinh tú, Trẫm là nhà cai trị vĩ đại nhất trong lịch sử đế quốc, sao có thể bị lũ cừu non thấp kém này chê bai, sự sáng suốt của Trẫm nên như gió mát lan tỏa khắp đại lục.

Hóa ra vị hoàng đế này cũng coi trọng danh tiếng của mình lắm, trước đây có chiến tranh, có tiền thu vào, các quý tộc tự nhiên ngó lơ nỗi khổ của bách tính dưới quyền, chỉ lo tận hưởng phúc lạc của bản thân.

Chương 1087

Hiện tại thấy đánh không lại đối phương, các quý tộc từng người một đều có nguy cơ phá sản, thế là bắt đầu hướng về hoàng đế mà phát biểu ý kiến, thậm chí đổ hết tội lỗi lên đầu hoàng đế, nói tất cả những chuyện này đều là lỗi của hoàng đế.

Nếu không phải hoàng đế cùng binh độc vũ, kinh tế dưới quyền các quý tộc đại thần này làm sao có thể tệ hại như vậy, hiện tại vừa đình chiến, ngay cả thu nhập vốn dĩ thuộc về mình cũng không còn, nghĩ đi nghĩ lại đều là lỗi của hoàng đế.

Cho nên mới nói, mối quan hệ giữa hoàng đế, đại thần và bách tính cũng vô cùng phức tạp, chỉ có lợi ích vĩnh viễn chứ không có kẻ thù vĩnh viễn, thiên hạ tấp nập đều vì lợi mà đến, thiên hạ rộn ràng đều vì lợi mà đi, những lời này quả thực không sai một chút nào.

Đại thần lợi dụng quyền lực hoàng đế ban cho để làm oai làm quái, trực tiếp quản lý bách tính, nhưng một khi bách tính có động tĩnh, để bách tính không trực tiếp nhắm vào mình, họ sẽ chuyển dời lòng căm thù của bách tính lên đầu hoàng đế, hoặc để bảo vệ danh tiếng của mình mà trực tiếp nhân danh hoàng đế để đánh giết bách tính.

Mà hoàng đế thì hưởng thụ sự vơ vét mồ hôi nước mắt dân chúng của các quan lại địa phương, xa hoa vô độ, nhưng lại một lòng muốn để lại tiếng thơm vạn cổ, nếu xảy ra chuyện thì hy vọng để bọn tham quan ô lại gánh tội.

Đồng thời hoàng đế còn hy vọng bách tính có thể chịu khó chịu khổ phục vụ mình, đừng có lời oán thán.

Còn bách tính thì chịu đựng sự bóc lột hà khắc nhất, nhưng vì có con đường thăng tiến nên liều mạng muốn leo lên làm giai cấp đặc quyền, vì thế họ không tiếc sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào, thường thấy nhất chính là bắt con cái phải thành đạt.

Một quốc gia như vậy, một thế giới như vậy, đều vận hành vì một chữ Lợi.

C. nhìn rất rõ ràng, nhưng không thể thay đổi, vì dù là thế giới nào cũng đều sấp sỉ như nhau.

Ngay cả thế giới này, đến thần linh cũng có, nhưng thì đã sao, cũng vẫn vậy thôi.

Thần linh cũng không thể khiến nhân loại trở nên lương thiện.

Hoàng đế bệ hạ, ông không cần lo lắng, chiến tranh vẫn chưa kết thúc đâu.

C. nhắm mắt nói.

Giáo tông, ngài sẵn lòng xuất động Kỵ sĩ đoàn của Pháp giáo sao.

Vẻ mặt hoàng đế bắt đầu lộ rõ sự vui mừng.

Không, hiện tại vẫn chưa phải lúc tấn công, vì chúng ta vẫn chưa hiểu rõ về họ, xin hãy nhẫn nại.

C. và hoàng đế thảo luận dường như không liên quan gì đến ngôi làng gần đồi Alnus, nhưng tư tưởng hành động vì lợi ích cũng đang ảnh hưởng đến người dân làng Ca Tháp.

Tạp kỳ chính là một trong số đó, cậu ta đang bàn bạc với mấy thanh niên khác muốn giết chết những thành viên Lực lượng Tự vệ từ đồi Alnus xuống giao lưu.

Bách tính cũng không phải lúc nào cũng lương thiện, Giết chết chúng, chúng ta có thể đến Hắc Bảo hoặc vào thành tìm đại nhân vật đổi lấy tiền thưởng, biết đâu chúng ta còn trực tiếp được phong làm kỵ sĩ.

Tạp Kỳ cũng động lòng, Nhưng họ rất lợi hại, nghe nói mấy chục vạn binh sĩ ở đồi Alnus đều bị những người này giết sạch, anh xem phương tiện giao thông của họ còn không cần Á Long kéo, hơn nữa họ còn có thể có vũ khí.

Vũ khí thì đã sao, chúng ta chỉ là bình dân, ngay cả các ông lớn kỵ sĩ cũng sẽ không vô cớ động thủ với chúng ta.

Tạp Kỳ, nhà cậu chẳng phải đang có một gã lính đánh thuê sao, hắn cũng có vũ khí, hắn có chém cậu không.

Tạp Kỳ lắc đầu, đúng là thật.

Chỉ cần chúng ta lên kế hoạch tốt là có thể giết chết hai tên, sau đó giấu xác đi, tới lúc đó chúng ta sẽ phát tài.

Chàng thanh niên gầy gò dù đen nhẻm nhưng gan dạ dị thường: Mấy đứa các cậu, có làm không.

Tiền thưởng và phong tước, mà đối diện chỉ là mấy kẻ quái dị mà thôi, cho nên, làm.

Rất nhiều người nói chiến tranh vĩnh viễn là lỗi của kẻ thống trị, bách tính là vô tội, đặc biệt là một số quốc gia ở châu Á, châu Âu lại càng không ngừng cổ xúy cho loại lý luận này.

Tuy nhiên, điều này là sai lầm.

Mà việc hân hoan chào đón Lực lượng Tự vệ giải phóng, xây dựng khối đại đoàn kết Malfart, cũng chỉ có thể là tưởng tượng hão huyền.

Người thế giới này làm sao biết Lực lượng Tự vệ là cái gì chứ, thế giới này có đủ loại á nhân, đủ loại ma thú, kẻ có thể vừa lên đã tiếp nhận quân đội dị giới không phải bạch si thì cũng là não tàn.

Thấy Lực lượng Tự vệ, ý nghĩ đầu tiên của họ là những kẻ ngôn ngữ không thông này có ăn thịt người không.

Ý nghĩ thứ hai là nếu giết chết thì đổi được bao nhiêu tiền thưởng.

Những nhân viên công vụ tự phụ thiên chân này hiển nhiên đã bị các tác phẩm ACG của nước mình tẩy não, cho rằng bách tính đều vô tội, đều hoan nghênh Lực lượng Tự vệ đến cứu họ từ tay bạo quân, họ đến dị giới là vì đại đoàn kết, là để đánh đổ quân đội tàn bạo, người bình thường sẽ hoan nghênh họ.

Tuy nhiên, không có lợi ích, không đưa tiền thì ai dẫn đường cho anh.

Hãy nghĩ xem khi liên quân tám nước tiến vào kinh thành, cũng phải đưa tiền mới thuê được đảng dẫn đường, thuê được phu vác, mới mua được tình báo biết cống ngầm thành Bắc Kinh không có người canh giữ, cuối cùng mới từ cống ngầm tiến vào thành.

Lực lượng Tự vệ cảm thấy mình tốt đẹp, cho rằng mình đại diện cho khoa học kỹ thuật tiên tiến thì có thể khiến bách tính dị giới quỳ lạy thì thật sự là quá ngây thơ rồi, thiên đường đồng nội không phải là nơi ở của thiên thần, mà là con người.

Cho nên hai thành viên Lực lượng Tự vệ chỉ cảm thấy càng lúc càng lạnh, cổ bị loại hung khí rẻ tiền nhất là dây thừng thắt chặt, hai tay bị giữ lấy, chỉ có thể từng chút một chìm vào bóng tối, họ chỉ định vào nhà dân hỏi thăm chút hoặc biết đâu có thể thu gom được vài món đồ cổ dị giới mà thôi.

Hai thành viên Lực lượng Tự vệ bị dẫn vào nhà Tạp Kỳ, hai người nấp sau cửa dùng thòng lọng bẫy thỏ tấn công từ phía sau, lập tức thắt chặt dây thừng khiến họ ngạt thở.

Nhà Tạp Kỳ ở rìa làng nhất, như vậy họ có thời gian để xử lý thi thể.

A a.

Phiền phức quá, bận rộn cả đêm mà ngay cả một địa điểm khả nghi cũng không tìm thấy, bây giờ đã là trưa rồi, tôi thấy tình báo lần này chắc chắn là sai.

Độ Mông tỏ vẻ mệt chết đi được.

Đừng có phàn nàn nữa.

Độ Mông, anh có thấy những người lạ mặt cổ quái trong làng không.

Nhất Vĩ hỏi: Chắc là mới đến sáng nay thôi.

Anh thấy rồi thì tôi đương nhiên cũng thấy, đó chắc là quân nhân dị giới rồi, tôi còn thấy một người phụ nữ có vẻ không tệ, không ngờ phụ nữ dị giới thế mà cũng đi lính cùng đàn ông, họ chắc chắn đều rất cởi mở.

Đừng có lơ là, tình báo nói vũ khí của họ rất lợi hại.

Còn có thể lợi hại hơn nanh vuốt của Hoắc Lạp sao.

Độ Mông không cho là đúng, đột nhiên anh dừng lại sau hàng rào nhà Tạp Kỳ: Đã đến trưa rồi mà thế nào vẫn đóng cửa cài then, có gì đó không ổn.

Cha và em gái Tạp Kỳ đã ra ngoài làm việc rồi, nhưng người trong làng ra ngoài đều không đóng cửa chính, chỉ khóa cửa phòng ngủ thôi, vì trong phòng khách thực sự chẳng có gì đáng để lấy trộm.

Tôi ngửi thấy mùi tử khí, Độ Mông cẩn thận.

Nhất Vĩ cũng cảm nhận được sự bất thường.

Nhưng ngay khi Độ Mông chuẩn bị tiến vào thì Tạp Kỳ mồ hôi đầm đìa đi ra: Đại ca, anh tỉnh rồi à, tôi đi lấy nước giúp anh đây.

Đi ra còn không quên đóng cửa lại.

Tạp Kỳ cũng rất bất lực, không ngờ Độ Mông lại quay về lúc này, chỉ có thể vội vàng chạy ra nghênh đón.

Thằng nhóc này có vấn đề, Độ Mông tỏ vẻ không quan tâm nhưng đã nhanh chóng liếc qua khe cửa một cái, bất giác hít một hơi lạnh, chỉ thấy trên sàn có hai đôi chân đi giày da, hiển nhiên chính là chân của đám binh sĩ dị giới kia, không ngờ Tạp Kỳ trước mặt này thế mà lại có dũng khí như vậy.

Độ Mông đương nhiên biết tại sao Tạp Kỳ và đồng bọn lại giết người, chẳng qua là vì tiền thưởng, hơn nữa còn giết ở ngay nhà mình, không phải là để đổ tội cho mình đấy chứ.

Chết hai người, đám người dị giới kia chắc chắn sẽ đến tìm người, tới lúc đó họ đổ hết lên đầu mình, vậy thì mình sẽ xảy ra xung đột với người dị giới.

Độ Mông nghĩ nhiều rồi, đám thiếu niên nông thôn như Tạp Kỳ vẫn chưa nghĩ được nhiều như vậy, họ chỉ muốn tìm một nơi hơi xa một chút để gây án thôi.

Rầm, đẩy cửa bước vào, mấy thanh niên sau cửa đều sợ khiếp vía, lúc này hung quang trong mắt kẻ giết người vẫn chưa tan, thấy Độ Mông vào cửa, gậy gộc trong tay định giáng xuống.

Nhưng Độ Mông là Kỵ sĩ Vĩ thú, làm sao có thể bị mấy thằng nhóc nông thôn làm bị thương được, trái phải phát lực, đôi tay đã đánh gãy gậy gỗ của đối phương, hạ gục hai người, lại bồi thêm một cước đá bay một người, trong nháy mắt đã giành chiến thắng: Ánh mắt cũng khá đấy, gan của các cậu quả thực không nhỏ.

Mặt Tạp Kỳ trắng bệch, không ngờ làm chuyện xấu mà nhanh chóng bị phát hiện như vậy.

Có điều Độ Mông cũng không định tố cáo họ: Các cậu muốn dùng xác binh sĩ dị giới để đổi tiền thưởng sao, cũng có chút bản lĩnh đấy.

Nhưng các cậu thực sự thiếu tiền đến thế sao.

Không chỉ là tiền, chỉ cần có hai cái xác này, phong chúng tôi làm kỵ sĩ cũng là điều có thể.

Chàng trai mặt đen nói.

Chí khí không nhỏ, nhưng bên ngoài vẫn còn mấy tên binh sĩ dị giới nữa kìa, nghe nói họ rất lợi hại, họ mà tìm tới đây thì các cậu có chạy thoát được không.

Cùng lắm thì giết hết chúng.

Chàng trai mặt đen nghiến răng nói: Chúng cũng đâu phải thần tiên, chẳng phải vẫn thắt cổ chết được sao.

Độ Mông cũng tò mò đánh giá hai cái xác dị giới: Nhất Vĩ, đừng có giả chết nữa, mau xem đi.

Hiện tại không màng đến chuyện gây kinh hãi nữa, dù sao đám thiếu niên này cũng chẳng phải hạng người bình thường.

Nhất Vĩ lập tức tiến hành quét xác binh sĩ Lực lượng Tự vệ: Cấu tạo cũng giống chúng ta, cơ thể cũng yếu ớt như vậy, thật không hiểu nổi làm sao họ đánh bại được quân đội trung ương của đế quốc.

Chắc là do vũ khí của họ thôi.

Anh xem những thứ trên người họ, hoàn toàn giống hệt nhau, những người thợ khéo léo nhất cũng không thể làm tinh xảo được như vậy.

Hiển nhiên họ có cách nào đó để sản xuất hàng loạt những khí cụ cổ quái này, đây có lẽ chính là vũ khí.

Mấy thanh niên thấy sợi dây chuyền trên ngực Độ Mông đột nhiên há miệng nói chuyện thì đều sợ khiếp vía, thứ này còn đáng sợ hơn cả Lực lượng Tự vệ.

Này, các cậu đã giao lưu với họ chưa.

Vẫn là chàng trai mặt đen: Căn bản không hiểu họ nói gì, họ hình như muốn đưa cho chúng tôi một loại gậy đen rất thơm, chúng tôi cũng không biết đó là gì, có lẽ là thức ăn của họ, nhưng chúng tôi đều không dám ăn.

Sau đó chúng tôi giả vờ dẫn họ đi xem đồ, mới đưa được họ tới đây, cũng không nói năng gì, toàn dùng động tác thôi.

Họ còn thật sự tin rồi, e rằng cũng không ngờ mấy thanh niên bình quân mười bảy mười tám tuổi này lại dám giết họ.

Độ Mông, bên ngoài có người đến, là đến tìm hai tên binh sĩ dị giới đã chết này đấy.

Nhất Vĩ đã phát hiện mục tiêu.

Độ Mông thầm nghĩ đến nhanh thật: Bây giờ các cậu định thế nào.

Anh muốn xem mấy gã này có thể làm gì.

Tạp Kỳ cũng vẻ mặt khổ sở: Làm sao bây giờ.

Gã mặt đen nghiến răng: Vị đại ca này, nếu anh giúp chúng tôi giết mấy tên bên ngoài, công lao đều là của anh, lúc đó tiền thưởng anh lấy sáu phần.

Thật dở khóc dở cười, mình thế mà cũng có ngày bị mua chuộc, có điều giá này chẳng phải hơi ít sao.

Ngay khi Độ Mông định mở lời, Nhất Vĩ lại lên tiếng, lần này rất khẩn thiết: Là Hoắc Lạp, tôi cảm nhận được rồi, Hoắc Lạp ở ngay bên ngoài.

Cái gì.

Lần này thì không thể đùa được nữa: Tôi tìm cả đêm không thấy, bây giờ nó lại tự mình dẫn xác tới, Nhất Vĩ chuẩn bị chiến đấu.

Những tiếng súng đoành đoành phá vỡ sự yên bình của làng quê, tiếng gió gào thét mang theo mùi máu tanh, một vệt máu bắn lên trời rơi xuống con đường đất vàng.

Khoa học kỹ thuật đối với ma pháp không phải lúc nào cũng có thể nghiền ép, loại ác ma trảo nha như Hoắc Lạp sinh ra từ cảm xúc tiêu cực nuốt chửng linh hồn để lớn mạnh này, sở hữu cơ thể không sợ đạn lạc, mà nanh vuốt của chúng lại có thể dễ dàng xé nát kẻ thù.

Đó là một con Hoắc Lạp có nửa thân trên giữ hình thái nhân loại, nửa thân dưới hoàn toàn biến thành thân ngựa, một hình thái bán nhân mã, cánh tay đã hóa thành trường thương và khiên sắt.

Khi Tạp Kỳ nhìn thấy diện mạo của quái vật, cả người đều ngây ra.

Đó là người anh cả đã rời nhà ba năm của cậu ta, dù luôn nói anh cả đã chết, nhưng Tạp Kỳ cũng hy vọng có một ngày anh cả áo gấm về làng làm thay đổi mức sống của gia đình, nhưng tuyệt đối không phải bộ dạng này: Là anh sao, anh cả.

Hèn gì lại quay về, hóa ra con Hoắc Lạp này vốn là cư dân làng Ca Tháp.

Chương 1088

Phớt lờ thương vong thảm khốc của Lực lượng Tự vệ, thậm chí phớt lờ cả binh sĩ bị trường thương đâm xuyên qua, mắt Độ Mông khóa chặt lấy con Hoắc Lạp kia.

Này, Độ Mông đừng có chủ quan, con Hoắc Lạp này mạnh đến mức không tưởng nổi đấy.

Nhất Vĩ nhắc nhở.

Vì bảo vệ gia đình nên sau khi chết cũng không ngừng trở nên mạnh mẽ sao.

Thật khiến người ta cảm động.

Nói thì nói vậy, nhưng Hoắc Lạp vẫn là Hoắc Lạp, Độ Mông nắm chặt thanh kiếm kỵ sĩ bên hông, từ từ rút ra.

Tiếng ma sát giữa lưỡi kiếm và bao kiếm tạo ra những tia lửa khiến mọi người đều cảm thấy không khí căng thẳng.

Những người không liên quan lùi lại cho tôi, đây không phải cuộc chiến để các người đứng xem.

Hít sâu một hơi, Độ Mông cũng không dám lơ là: Nhất Vĩ, để chúng ta thử xem nó có bao nhiêu lạng.

Cẩn thận đấy.

Hoắc Lạp cũng đã chú ý tới kẻ địch: Kỵ sĩ Vĩ thú.

Hiển nhiên mỗi con Hoắc Lạp sau khi sinh ra đều phải tìm hiểu kẻ thù truyền kiếp của chúng, chính là những Kỵ sĩ Vĩ thú nắm giữ sức mạnh Vĩ thú, những kẻ sát thủ diệt Hoắc Lạp.

Thu thương, ngọn trường thương màu thủy ngân từ từ rút ra khỏi ngực binh sĩ, chỉ để lại một lỗ thủng xuyên qua tim, những bộ áo chống đạn lỗi thời căn bản không có tác dụng gì.

Bước lên phía trước, Độ Mông cảm nhận được áp lực cực lớn, con Hoắc Lạp này hoàn toàn khác với những con anh từng đối phó trước đây: A.

Hét lớn một tiếng, kiếm hiện hàn quang, Độ Mông thăm dò tấn công từ phía sườn phải.

Đinh đinh hai tiếng, thế mà lại là một công một thủ, trong khoảnh khắc đã hoàn thành một lần trao đổi công thủ.

Con nhân mã này cao hơn hai mét, trường thương cũng phải dài khoảng hai mét, nhưng cực kỳ linh hoạt.

Khi thương và kiếm chạm nhau giống như rồng bay ngựa chạy, tuyệt đối không thể coi thường.

Tia lửa còn chưa rơi xuống đất, chân Độ Mông đã đứng vững, trường kiếm theo một góc độ quỷ dị vòng qua trường thương đâm về phía bụng đối phương.

Nhưng đâm hụt, vì Hoắc Lạp đã nhảy lùi ra sau vài mét, tránh được đòn tấn công: Tôi biết sức mạnh thực sự của các Kỵ sĩ Vĩ thú các người chỉ có thể bộc lộ sau khi khoác lên bộ giáp, tới đi, để tôi xem thử sức mạnh thực sự của Kỵ sĩ Vĩ thú.

Thế mà lại bị khiêu khích, Độ Mông chép miệng, đối thủ thực sự khó nhằn, e rằng mình có mặc giáp vào cũng chưa chắc đã ăn thua.

Các binh sĩ Lực lượng Tự vệ vẫn đang đổ máu, nữ binh duy nhất còn sống cũng là y tá, cô dùng gạc ép vào vết thương của đồng đội, nhưng chẳng có tác dụng gì.

Nhìn những người vừa rồi còn sống sờ sờ trong chớp mắt đã bị quái vật giết chết, cô cũng cuối cùng sụp đổ.

Nghe tiếng khóc của phụ nữ, Độ Mông cũng tâm phiền ý loạn, cường địch trước mắt mà còn có người khóc lóc chẳng phải làm loạn tâm trí mình sao: Cô gái, đừng khóc nữa, đây vốn dĩ không phải nơi mà những người dị giới các người nên đến.

Im miệng.

Đáng tiếc ngôn ngữ không thông.

Khốn khiếp.

Độ Mông, đừng phân tâm, triệu hoán khôi giáp.

Nhất Vĩ nhắc nhở.

Biết rồi.

Độ Mông ổn định tâm thần, cường địch dù mạnh cũng phải chiến đấu, mình không muốn chết oan uổng, Vậy thì, tới đây.

Oanh.

Những người đã chạy ra xa cảm thấy khí trường của ông chú lính đánh thuê kia hoàn toàn thay đổi, Độ Mông một tay nắm chặt sợi dây chuyền, một tay cầm kiếm thủ trung môn, sau đó vung một cái khiến Vĩ thú khảm vào chuôi kiếm, thanh kiếm kỵ sĩ vốn đơn giản lập tức hiện lên những đạo kim văn.

Độ Mông dùng mũi kiếm vẽ một vòng tròn bạc lấp lánh trong hư không, các bộ phận của bộ giáp kỵ sĩ từ vòng tròn đó giáng xuống, khoác lên người Độ Mông.

Với hai màu vàng đen là chủ đạo, nanh thú làm vật trang sức, đuôi thú làm giáp, đầu thú làm mũ, thanh kiếm một tay cũng hoàn toàn giải phóng thành thanh kiếm hai tay dày nặng.

Nga.

Độ Mông cảm nhận được sức mạnh đang trào dâng, đây chính là

Kỵ sĩ Vĩ thú.

Thực chất là Chakra thực thể hóa, giúp chiến sĩ đạt được sức mạnh cường đại, có điều, loại Chakra này không duy trì được quá lâu.

Một trăm giây.

Độ Mông đừng có chủ quan.

Nga.

Tấn công, đập.

Chỉ nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, tầm mắt đã không còn truy tung được bóng dáng của Độ Mông.

Đinh.

Mọi người vội vàng bịt tai lại, đòn đánh này so với lần thăm dò trước đó hoàn toàn là một trời một vực.

Đó không phải là anh cả, tuyệt đối không phải, Tạp Kỳ lúc này dường như sắp phát điên rồi.

Trường thương hóa thành vô số hư ảnh bao vây Kỵ sĩ Vĩ thú, Độ Mông vận lực né tránh đòn tấn công, nhào lộn trên không trung, sau đó dưới chân bất ngờ mượn lực từ hư không.

Chỉ thấy không khí dưới chân kỵ sĩ khựng lại, tạo cho Độ Mông một lực xung kích.

Định từ trên lưng nhân mã tấn công xuống.

Chết đi.

Nghiến răng nghiến lợi, Độ Mông không hề nương tay, tung toàn lực một kích.

Oanh.

Nhân mã tung vó phi nước đại, lao vút đi với tốc độ còn nhanh

hơn.

Và một ngôi nhà đất trước mặt nhân mã dưới cú va chạm của nó trong khoảnh khắc đã biến thành những mảnh vụn và bụi đất tứ tung.

Nhanh vậy sao.

Mình tấn công từ góc chết mà đối phương không những phát giác ra được, còn dùng tốc độ nhanh hơn mình để né tránh, con nhân mã này còn mạnh hơn cả mình.

Dù đã biết trước, nhưng giờ đây càng thêm khẳng định.

Từ trong đám bụi đất từ từ quay người lại, nhân mã nhìn Kỵ sĩ Vĩ thú, chỉ qua vài giây giao thủ ngắn ngủi nó đã biết mình lợi hại hơn Vĩ thú: Nuốt chửng linh hồn Tinh Linh, ta, đã vượt qua Kỵ sĩ Vĩ thú.

Hoắc Lạp, đừng có đắc ý vội.

Độ Mông cầm kiếm đứng chắn trước mặt, điều chỉnh khí tức của mình, nâng sức mạnh lên tới cực hạn: Ta sẽ chém chết ngươi.

Từng chữ từng câu chắc nịch như đinh đóng cột.

Ồ.

Nhân mã dường như rất mong đợi, từ từ nâng trường thương lên, ép chiếc khiên tròn do tay trái huyễn hóa ra vào ngọn thương: Ta cũng rất có hứng thú với việc giết chết ngươi.

Ai giết ai, vẫn phải xem thực lực.

Tốc độ sao.

Xem ra mình cũng phải tăng tốc một chút: Nhất Vĩ chuẩn bị kêu gọi tọa kỵ.

Luôn sẵn sàng rồi, chiến đấu với nó đi.

Oanh, hai bên đồng thời phát động xung kích về phía đối thủ, một cuộc đối quyết đơn giản và thô bạo nhất, dùng thực lực để đối thoại trực tiếp, kiếm đối thương, kỵ sĩ đối ma vật.

Quá chậm.

Đó là lời nhận xét của Hoắc Lạp dành cho Kỵ sĩ Vĩ thú, nhưng nó vẫn chưa thấy hết mọi sức mạnh của kỵ sĩ.

Chính là lúc này.

Độ Mông đột nhiên tăng tốc, anh đã trở nên nhanh hơn.

Trong mắt nhân mã hiện rõ sự kinh ngạc, kỵ sĩ thực sự đã nhanh hơn, tại sao.

Vì Độ Mông cũng đã biến thành bốn chân, dưới háng anh xuất hiện một con chiến mã kết tụ từ cát, bất ngờ tăng tốc trong sự kinh ngạc của kẻ thù, Độ Mông đã áp sát tung một đòn chí mạng.

Sẽ không để ngươi được như ý đâu.

Đối mặt với lưỡi kiếm sắc bén đang chém về phía cổ mình, nhân mã vung tay trái, dựng khiên chống đỡ lưỡi kiếm.

Tia lửa bắn tung tóe, lưỡi kiếm rạch những vết dài trên khiên, nhưng cuối cùng vẫn bỏ lỡ cơ hội đánh chết nhân mã.

Khốn khiếp, Độ Mông biết hôm nay vận may không đứng về phía anh.

Thực lực của Hoắc Lạp có quan hệ trực tiếp với việc chúng thôn phệ linh hồn, thôn phệ càng nhiều thì càng mạnh, thực lực sẽ phát sinh những biến hóa long trời lở đất.

Trước mắt, con bán nhân mã Hoắc Lạp này thực lực ít nhất cũng ở mức Bách phu trưởng, tương đương với sức mạnh của một trăm con Hoắc Lạp cộng lại.

Mà Vĩ Thú Kỵ Sĩ thông thường đều nằm ở mức dưới Bách phu trưởng, muốn đối phó với một Bách phu trưởng ít nhất cần hai kỵ sĩ mới được.

Lúc này Độ Mông đã rơi vào một cuộc khủng hoảng chưa từng có.

Chakra thực thể hóa chỉ có thể duy trì trong một trăm giây, khi thời gian hết thì bộ giáp sẽ tan biến, cần phải triệu hoán lại lần nữa, nhưng khoảng trống thời gian đó đủ để Độ Mông chết đến cả trăm lần.

Cưỡi trên Sa Mạc Chi Câu, Độ Mông gánh vác trên vai một trọng trách vô hạn.

Quả nhiên là rất nguy hiểm nha, Vĩ Thú Kỵ Sĩ.

Suýt chút nữa bị trảm thủ, con nhân mã cũng cảm thấy lạnh sống lưng: Các ngươi đúng là lũ âm hiểm.

Đa tạ đã khen ngợi, nhưng vẫn không bằng lũ ác ma lấy linh hồn làm thức ăn như các ngươi.

Độ Mông nói: Đòn tiếp theo, ta sẽ giết chết ngươi.

Ngươi nên biết là ngươi đã không còn cơ hội nữa rồi.

Nhân mã chậm rãi vung vẩy trường thương, dường như đang tìm kiếm một góc độ tốt nhất để đâm xuyên kẻ thù: Người phải chết chính là ngươi.

Không còn thời gian nữa đâu, Độ Mông, tốc chiến tốc thắng.

Nhất Vĩ nhắc nhở.

Độ Mông biết rõ điều đó, hắn thúc chiến mã, bốn vó tung lên lao thẳng vào không trung, con ngựa thế mà lại đạp lên không khí mà bay.

Ta cũng làm được.

Bán nhân mã cũng sải bước thiết đề bay vọt lên trời, hai luồng sáng bắt đầu một cuộc kịch chiến giữa bầu trời xanh thẳm.

Bốn vị thiếu niên ngẩng đầu nhìn cảnh tượng không thể tin nổi này, họ chỉ thấy hai đường hư tuyến không ngừng biến đổi, dường như muốn dệt thành một nút thắt trên bầu trời.

Chương 1089

Đùng, Tạp Kỳ bị một tiếng động trầm đục làm bừng tỉnh, chỉ thấy thiếu niên mặt đen tay cầm một khúc gậy gỗ, chẳng biết từ lúc nào đã tiến lên đánh ngất nữ binh sĩ duy nhất còn sống sót của đội tự vệ.

Đây là một đứa con gái, lũ đại lão gia chắc chắn sẽ thích.

Tạp Kỳ, cậu lấy sợi dây thừng lúc trước trói cô ta lại, rồi đi đẩy cái xe bản ra đây, chúng ta đem toàn bộ thi thể theo, lập tức rời khỏi làng.

Đến lúc này thiếu niên mặt đen vẫn chưa từ bỏ giấc mộng thăng quan tiến chức, lĩnh thưởng kim.

Thấy các thiếu niên khác đều ngây người, thiếu niên mặt đen gầm lên: Đã đến nước này rồi, lẽ nào cứ thế mà bỏ qua sao.

Mau đi đi.

Tạp Kỳ không nhúc nhích, cậu vẫn còn đang chấn kinh vì người anh cả cũng là một con quái vật.

Hai thiếu niên còn lại lập tức chuẩn bị đồ đạc và bắt đầu khuân vác thi thể.

Những dân làng khác nghe thấy tiếng nổ lớn đều đã trốn trong nhà đóng chặt cửa, căn bản không dám ra ngoài.

Cuộc chiến trên không rất kịch liệt nhưng kết thúc cũng rất nhanh, Độ Mông bị đâm xuyên vai, máu bắn tung tóe rồi rơi xuống.

Oành.

Lần này mình thực sự phải chết rồi.

Lúc này thời gian một trăm giây cũng đã hết, Độ Mông miễn cưỡng nắm chặt kiếm nhìn kẻ thù trên trời, chỉ có thể dùng ánh mắt để đánh trả, dù vậy hắn biết mình chắc chắn đã tiêu đời.

Rống ——.

Nhưng ngay lúc này, từ xa truyền đến một tiếng gầm phẫn nộ, đòn tấn công của Hoắc Lạp cũng bị tiếng gầm này cắt đứt.

Đó là Viêm Long, phát ra tiếng rống ở một khoảng cách mà con người không thể nghe thấy, nhưng lọt vào tai Hoắc Lạp và Vĩ Thú Kỵ Sĩ thì lại vô cùng rõ ràng.

Đó tuyệt đối là một trong những dã thú nguy hiểm nhất lục địa.

Giữa Viêm Long và kỵ sĩ, nhân mã đã chọn Viêm Long.

Nếu có thể thôn phệ linh hồn của Viêm Long, nó sẽ tiến thêm một bậc nữa, đến lúc đó dăm ba con Vĩ Thú căn bản chẳng bõ bèn gì.

Nhân mã ngẩng đầu nhìn về phía xa, không chút do dự chọn cách rời đi.

Độ Mông cứ ngỡ mình đã chết chắc rồi, thấy Hoắc Lạp lao thẳng về phía Viêm Long, rốt cuộc mới thở phào nhẹ nhõm: Minh thần vẫn chưa muốn thu nhận ta.

Thật là hú vía, ta cứ tưởng ngươi chết chắc rồi chứ.

Nhất Vĩ cũng còn sợ hãi: Tiếng rống đó đúng là của Viêm Long không sai, không ngờ nó lại xuất hiện vào lúc này.

Được rồi, để ta trị thương cho ngươi trước, ngươi nằm đó đừng động đậy.

Độ Mông chẳng muốn cử động chút nào, hắn rơi xuống một thửa ruộng, phá hỏng một đám hoa màu, nằm ngửa hình chữ Đại.

Trong làng, bốn thiếu niên đã chuẩn bị xuất phát: Mau lên, Tạp Kỳ, đừng nhìn nữa, con quái vật đó không phải anh trai cậu đâu, anh trai cậu đã chết trên chiến trường rồi.

Bây giờ gia đình cần cậu kế thừa, cậu phải kiếm tiền cho ông bố già cổ hủ và em gái của mình, cũng phải kiếm tiền để lấy vợ nữa chứ.

Cậu không đi thì tiền thưởng ba đứa mình chia nhau hết đấy.

Trời đã không còn sớm, nếu họ đi gấp trong đêm thì trưa mai có thể đến được thành phố gần nhất.

Tạp Kỳ nhìn bầu trời trống rỗng, lại nhìn ngôi nhà và ngôi làng tan hoang, nghiến răng đi theo.

Khi nhóm người băng qua làng, rất nhiều dân làng đã nhìn thấy bốn người họ, một số người thậm chí còn lộ ra vẻ mặt ngưỡng mộ.

Phải rồi, dù thi thể không được chia, nhưng đống xe của đám người kỳ lạ kia vẫn còn đó mà, có thể tháo dỡ ra dùng được.

Nhiều dân làng nghĩ vậy lập tức vây quanh đống xe Humvee của đội tự vệ để tháo dỡ.

Khi đi ngang qua Thần trụ Pháp giáo của làng, thiếu niên mặt đen dẫn theo ba người kia cầu nguyện may mắn trước cột thần.

Thần trụ Pháp giáo chính là thứ dùng để dẫn dắt tín ngưỡng tiến vào cao tốc của thế giới tín ngưỡng, đây là một cột trụ sáu cạnh cao ba mét, to bằng cái thùng nước, mỗi mặt đều là biểu tượng GEASS đỏ rực như máu, dường như ánh mắt của C.

C.

đang dõi theo toàn bộ lục địa.

Chúng ta đi thôi.

Cầu nguyện xong, xuất phát.

Đó là mấy đứa nhỏ nhà lão Cường Đầu, nhà lão Ngưu, nhà lão

Tam hả, có tiền đồ thật đấy.

Lần này nếu mấy đứa nó mà được phong kỵ sĩ thì làng Ca Tháp chúng ta sau này cũng có chỗ dựa rồi.

Thôn trưởng tuy cũng sợ mấy nhóc con này gây rắc rối cho làng, nhưng hành vi của chúng quả thực rất có bản lĩnh.

Thôn trưởng, ngài nói xem tiếng động lúc nãy có phải do mấy tên quái dị kia gây ra không.

Chúng ta giết người của họ liệu có bị trả thù không.

Lão thôn trưởng lườm người vừa nói một cái: Họ căn bản chưa từng đến đây.

Gọi thêm mấy người nữa đem tháo dỡ hết mấy thứ đồ của đám người quái dị đó đi, ai muốn đem về nhà thì phải giấu cho kỹ, không được phép lộ ra, cái nào không dùng thì đào hố chôn đi.

Còn những vết bánh xe trên đường đất ngoài làng cũng phải quét sạch, sau này không ai được phép nói với người ngoài là có người quái dị từng đến làng chúng ta, rõ chưa.

Lão thôn trưởng định che giấu tất cả, như vậy người dị thế giới cũng không thể ngậm máu phun người được.

Quả nhiên lão thôn trưởng vẫn là người cao minh nhất, đúng vậy, việc này không liên quan đến làng, họ chẳng thấy tên quái nhân nào cả.

Còn nữa, đợi khi cha con lão Cường Đầu về thì nói với lão một tiếng, không thì lão lại nổi khùng lên tưởng chúng ta tống con trai lão đi.

Thôn trưởng dặn dò.

Trời đã về đêm, sau một ngày giông bão, làng Ca Tháp lại khôi phục vẻ yên bình ngày thường.

Ai mà ngờ được ngày hôm nay đã có mấy mạng người phải nằm lại trong ngôi làng có vẻ hiền hòa này chứ.

Ở phía xa, bốn người Tạp Kỳ đang đẩy một xe thi thể cùng một tù binh lầm lũi lên đường.

Kim ngân tài bảo đang ở phía trước, nên dù hôm nay trải qua bao nhiêu chuyện nhưng họ không hề thấy mệt mỏi, ngược lại còn vô cùng hưng phấn.

Nhưng khoảng cách đến thành phố vẫn còn rất xa, và con đường này cũng chẳng mấy thái bình.

Trong bóng đêm, một nhóm người lớn cũng đang gấp rút lên đường, chỉ là họ không đi đường lớn mà dẫm lên ruộng vườn băng qua rừng, không đi theo con đường thông thường mà không ngừng áp sát nhóm Tạp Kỳ.

Hai bên đều đã nghe thấy tiếng động của nhau, thiếu niên mặt đen bảo mọi người im lặng lắng nghe, đó là tiếng bước chân sột soạt ngay xung quanh họ.

Lẽ nào là cường đạo.

Họ đều biết gần đây đế quốc vừa thua trận, đôi khi những binh sĩ thua trận sẽ biến thành lưu khấu đi cướp bóc quanh chiến trường.

Chuyện này rất thường gặp, tuy làng Ca Tháp hẻo lánh nhưng cũng có những lão binh về làng kể lại những gì họ thấy lúc đi lính.

Trong bóng đêm, một bên là dân làng đang đẩy thi thể và tù binh chuẩn bị lĩnh thưởng, một bên là những tinh linh đang chạy nạn.

Nhóm người không đi đường chính đó chính là những tinh linh khổ mệnh thoát ra từ khu rừng, sống sót dưới tay Viêm Long và Hoắc

Lạp.

Hiện tại họ định vào thành để cảnh báo thành chủ rằng Viêm Long sắp đến rồi.

Những tinh linh ưu nhã lúc này cũng chẳng khác gì chó nhà có tang, bộ lạc tinh linh này không lớn, vốn dĩ chỉ có vài trăm người, giờ đây chỉ còn vài chục tinh linh trẻ tuổi dưới sự dẫn dắt của một nữ chiến binh tinh linh lớn tuổi đang chạy trốn.

Hai bên đều phát hiện ra sự hiện diện của nhau, thiếu niên mặt đen cầm trên tay con dao găm tước được từ thi thể, vũ khí này cậu không định nộp lên, chỉ tiếc là cậu vẫn chưa biết cách sử dụng súng ống.

Tạp Kỳ, cậu trông chừng thi thể, đừng để ai cướp mất.

Thiếu niên mặt đen quả nhiên không hổ là thủ lĩnh vạch ra toàn bộ sự việc, vẫn bình tĩnh sắp xếp nhiệm vụ, còn có dũng khí hét lớn một tiếng: Chúng tôi là dân làng Ca Tháp, chúng tôi vào thành để đưa rau quả.

Chúng tôi là bộ lạc tinh linh, chính là bộ lạc tinh linh trong khu rừng gần làng Ca Tháp của các cậu.

Nghe đối phương là người làng Ca Tháp, các tinh linh cũng thở phào nhẹ nhõm, nữ tinh linh lớn tuổi bước ra: Tôi tên là Âu Phỉ Nhã.

Bộ lạc của chúng tôi bị Viêm Long và quái vật tấn công, chúng tôi phải vào thành báo tin cho thành chủ.

Viêm Long.

Các thiếu niên trợn tròn mắt, họ còn chưa bao giờ nhìn thấy Viêm Long, đó là ma thú chỉ tồn tại trong truyền thuyết, ác ma phun ra ngọn lửa, quái vật có thể hủy diệt cả một quốc gia.

Viêm Long đang ở gần làng Ca Tháp sao.

Một người giật nảy mình: Vậy ngôi làng có gặp nguy hiểm không.

Bình tĩnh đi, giờ lo lắng cũng vô dụng, chẳng phải các tinh linh này định đi thông báo cho thành chủ sao, thành chủ chắc chắn sẽ tin lời tinh linh.

Thiếu niên mặt đen dù tim đập nhanh nhưng mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh, đúng là người làm việc lớn.

Viêm Long sao.

Ngay khi hai bên đang đối thoại, từ phía xa con đường lại truyền đến tiếng của bên thứ ba, nghe có vẻ cũng là một nữ giới.

Ai.

Nữ chiến binh tinh linh Âu Phỉ Nhã nhanh nhẹn lắp tên giương cung, rõ ràng cô là một sức chiến đấu không thể thiếu trong bộ lạc tinh linh.

Đừng căng thẳng, chỉ là một Vĩ Thú Kỵ Sĩ đi ngang qua mà thôi.

Người tới trong nháy mắt đã đến trước mặt, lại là một người phụ nữ có tạo hình vô cùng kỳ quặc, mái tóc dài màu đỏ trên đầu thế mà lại tết thành rất nhiều bím nhỏ, hoàn toàn khác với kiểu tóc thông thường trên lục địa Falmart.

Trên người cô mặc áo gió giáp da, bên hông đeo một thanh kỵ sĩ kiếm, chỉ là không có tọa kỵ, đang đi bộ bằng hai chân.

Chương 1090

Một người phụ nữ mang theo vũ khí đi đường đêm giữa đêm khuya thế này thực sự không bình thường.

Vì thế, hai nhóm người hàng xóm tự nhiên đứng cùng một phía, cùng đối mặt với người phụ nữ mới xuất hiện.

Người phụ nữ nở nụ cười trên môi: Đừng căng thẳng, tôi đã nói mình là Vĩ Thú Kỵ Sĩ rồi mà.

Vậy thì cũng giống như tên Độ Mông kia rồi, Tạp Kỳ thầm nghĩ, có vẻ cô ta cũng đến vì con quái vật trông rất giống anh trai mình.

Tôi tên là Ngải Á.

Người tự xưng là Ngải Á quan sát các tinh linh và bốn con người, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên chiếc xe bản đang được phủ vải, có mùi máu tanh và một tiếng thở khẽ, tuyệt đối không phải là rau cỏ gì cả.

Tôi đã nghe nói về Vĩ Thú Kỵ Sĩ, các người là những kẻ truy sát ác ma nhân, tại sao lại đến đây.

Âu Phỉ Nhã căng thẳng nói, những nơi Vĩ Thú Kỵ Sĩ đi qua cơ bản đều có tổn thất và thương vong lớn, cũng bị coi là những kỵ sĩ bất tường.

Cô không muốn có bất kỳ dây dưa nào với Vĩ Thú Kỵ Sĩ.

Trước đó cô không phải nói Viêm Long đang chiến đấu với quái vật khác sao, có thể cho tôi biết con quái vật đó trông như thế nào không.

Nó có hình dạng bán nhân mã, tay phải cầm trường thương, tay trái cầm khiên tròn, biết bay.

Không thấy người nào khác sao, ví dụ như một gã đàn ông háo sắc chẳng hạn.

Hiển nhiên là chỉ Độ Mông.

Không có.

Con quái vật chiến đấu với Viêm Long rõ ràng là Hoắc Lạp, thế mà lại muốn thôn phệ linh hồn của Viêm Long, con Hoắc Lạp này khẩu vị không nhỏ đâu nha: Biết rồi, cảm ơn thông tin đã cung cấp.

Nói đoạn lướt qua hai nhóm người.

Ngay khi họ vừa thở phào nhẹ nhõm, Ngải Á quay người nói với bốn người mặt đen: Tôi khuyên các cậu tốt nhất đừng mang theo thứ đồ đó đi đường nữa, Hoắc Lạp sẽ bị những thứ bẩn thỉu đó thu hút đấy.

Sắc mặt bọn Tạp Kỳ biến đổi, thầm nghĩ đã bị nhìn thấu, Vĩ Thú Kỵ Sĩ quả nhiên đều rất lợi hại.

Các tinh linh cũng không hiểu mấy nhóc tì kia giấu cái gì, họ còn phải lên đường nên đi trước.

Nhóm mặt đen cũng tiếp tục hành trình, dù đã nhận được cảnh báo nhưng trước tiền thưởng, họ không hề sợ hãi.

Tại văn phòng của Đặc Địa, đội trinh sát số 1 đã hoàn toàn mất liên lạc.

Đã im hơi lặng tiếng hơn sáu tiếng đồng hồ rồi.

Itami nhíu mày, nhiệm vụ lần này ngay từ đầu đã không suôn sẻ như vậy.

Tuy vốn dĩ anh chẳng có chút hăng hái nào, nhưng đồng đội liên tục gặp chuyện khiến anh không thể không phiền lòng.

Khốn khiếp, nơi này lại không có vệ tinh, định vị cũng không sử dụng được, rốt cuộc làm sao mới tìm được họ đây.

Theo kế hoạch ban đầu, họ sẽ di chuyển về hướng tây nam trong hai tiếng để tiến hành đo vẽ bản đồ, lẽ ra phải về trước khi trời tối, hay là họ đã phát hiện ra nơi tụ tập của con người ở Đặc Địa và gặp rắc rối rồi.

Làm sao có thể, họ có súng mà.

Cũng đúng, tự vệ đội có súng, sẽ không có nguy hiểm đâu.

Lẽ nào là ma thú.

Chẳng ai nghĩ ra lý do gì, vì lục địa này hoàn toàn xa lạ, trời mới biết sẽ có thứ gì.

Quả nhiên chỉ dựa vào vũ khí trang bị lạc hậu để khám phá là quá mạo hiểm.

Để che mắt thiên hạ cũng như hạn chế tình hình thực tế, lần này đến Đặc Địa, tự vệ đội đều mang theo những vũ khí trang bị đã lỗi thời, thậm chí không có lấy một chiếc máy bay không người lái, hoàn toàn là mò mẫm trong thế giới dị giới mà không có tai mắt, việc vấp phải rắc rối là khó tránh khỏi, quỷ mới biết họ còn gặp phải thứ gì đáng sợ nữa.

Họ vẫn chưa quyết định phải làm gì sao.

Đáng lẽ phải cử đội trinh sát số 3 của chúng ta ra ngoài để tìm đội số 1 về chứ, sống phải thấy người chết phải thấy xác.

Itami trấn an bạn mình: Bình tĩnh đi, giờ trời đã tối rồi, dù có quyết định cử chúng ta đi thì mệnh lệnh cũng chỉ được ban xuống sau khi mặt trời mọc ngày mai thôi.

Ánh mắt nhìn về phía lục địa xa lạ chìm trong bóng tối sâu thẳm, anh thẫn thờ nói: Chúng ta chẳng biết gì về nơi này cả.

Nói cho cùng, có lẽ ngay từ đầu họ không nên bước qua cánh cổng, mà nên lấp cánh cổng lại, dùng vài trăm tấn xi măng phong tử nó luôn.

Để ngăn chặn quân đội dị thế giới xâm lược Tokyo một lần nữa nên đã đi qua cánh cổng để giành quyền kiểm soát, cái lý do nực cười này cũng chỉ có đám quan chức vô sỉ kia mới đưa ra được, chúng căn bản là muốn giấu giếm Mỹ để thu lợi chính trị mà thôi.

Quốc gia này lúc nào cũng mơ mộng làm nước lớn trên thế giới, nhưng sự thực luôn tàn khốc như vậy.

Có lẽ kinh tế Nhật Bản thực sự đứng hàng đầu thế giới, nhưng địa vị quốc tế của họ vẫn không bằng Đông Á bệnh phu mà họ khinh thường, tâm làm tiểu thư nhưng thân lại mang mệnh người hầu, đáng thương nhất cũng chỉ đến thế mà thôi.

Những sự cố liên tiếp xảy ra khiến các công chức của đội tự vệ vốn dĩ đang hừng hực khí thế nảy sinh ý định thoái lui, có lẽ dùng xi măng phong cửa mới là cách tốt nhất để ngăn chặn xâm lược, chứ không phải sang đây giành quyền kiểm soát cổng để rồi đẩy mình vào nguy hiểm giữa dị thế giới.

Văn phòng Đặc Địa của đội tự vệ lúc này đâu đâu cũng tràn ngập bầu không khí bất an.

Đầu tiên là một người bạn chiến đấu cũ đột nhiên phát điên giết chết hai nhân viên y tế rồi bỏ trốn, tiếp đó là đội trinh sát số 1 mất liên lạc, hai sự việc khiến nhuệ khí của văn phòng giảm xuống điểm đóng băng.

Đúng là khiến người ta đau lòng mà, họ cần một con dao tự mổ bụng mới tìm được nơi linh hồn mình thuộc về.

Đi ngang qua trước mắt đội tự vệ mà không ai phát hiện ra hắn.

Người có bản lĩnh như vậy không nhiều, mà người chẳng quản ngại dặm trường xuyên qua cánh cổng mà đến tự nhiên lại càng ít.

Đỗ Lan đón vợ con về nhà xong thì thấy ba người phụ nữ của mình đã ra ngoài chơi bời, nên cũng tò mò đi theo xem thử, quả nhiên là một thế giới kỳ lạ.

Một thế giới kết nối hai thế giới khác.

Lục địa Falmart này cũng được coi là hàng xóm nhà mình, nhưng khi nhìn kỹ lại thì hay rồi, con gái của hắn trong thế giới này, một đứa làm giáo hoàng, một đứa làm lãnh đạo tổ chức đối kháng cái ác, cô con gái cả thì làm ẩn sĩ dốc lòng dạy dỗ nhân dân dị thế giới để khai dân trí, mở mang trí tuệ.

Làm cha tự nhiên không tiện làm phiền họ, nên Đỗ Lan âm thầm điều tra hai thế giới một phen.

Phải nói rằng chủ nghĩa đế quốc Nhật Bản đúng là vĩnh viễn không từ bỏ dã tâm mà, dù sau lưng có Mỹ đế canh chừng, nhưng hễ tìm được cơ hội là lập tức muốn lén lút sau lưng Mỹ đế làm những chuyện mờ ám.

Tuy nhiên Đỗ Lan không định giúp đỡ dị thế giới chống lại quân xâm lược Nhật Bản, vì đây là sân chơi của ba cô con gái.

Hiện tại hắn định xuyên qua cánh cổng để đến Trái Đất ở phía bên kia, bên đó mới là sân nhà của hắn.

Đỗ Lan đã dự đoán được một trận đại chiến chính tà liên quan đến hai thế giới sắp bắt đầu, không chỉ lục địa cần tăng cường sức mạnh, Trái Đất cũng cần đoàn kết nhất trí để thiết lập một liên minh có thể chống lại đại địch tà ác.

Năm vị đại biểu của Mỹ, Âu Lạc, Anh, Pháp, Nga, xin mời ngồi.

Đỗ Lan mỉm cười nhìn họ: Cảm ơn các vị đã tham gia cuộc họp liên quan đến tương lai của Trái Đất lần này.

Năm đại biểu, ba nam hai nữ, ai nấy đều có thần tình nghiêm túc: Đỗ Lan, anh liên hệ với Tổng thống của chúng tôi và đe dọa nếu không tham gia cuộc họp sẽ thả khí độc, đây là hành vi khủng bố, chúng tôi có thể lập tức hành quyết anh tại chỗ.

Người nói là một quan chức Bộ Quốc phòng Mỹ, ngoài năm mươi tuổi, nhưng tóc đã bạc trắng, có thể thấy là người tận tụy vì tổ quốc.

Đừng căng thẳng, Tổng thống của các vị đều không căng thẳng mới để các vị đến tham gia cuộc họp của ta, đó là vì ngoài khí độc ra ta còn có một điều kiện khiến họ không thể từ chối.

Đỗ Lan rất thích cảm giác này, hiện giờ hắn có chút cảm giác giống như một Bố già: Một điều kiện mà họ không thể từ chối.

Câu nói này thật quá ngầu.

Ta biết, anh nói có thể giúp chúng tôi đến dị thế giới mà không cần nhờ vào cổng dịch chuyển của Nhật Bản.

Sao anh biết cổng Tokyo Nhật Bản chính là cổng dị thế giới.

Phía Nhật Bản bảo mật thông tin cực kỳ gắt gao, thậm chí chỉ có tài liệu giấy chứ không nhập vào máy tính vì sợ rò rỉ.

Nhưng những chuyện xảy ra ở Tokyo không thể dùng bạo loạn để giải thích được.

Trên mạng đã có bao nhiêu video về các chiến binh cổ đại truy sát người dân rồi, họ cũng chẳng giấu giếm được bao lâu đâu, phải không.

Đỗ Lan cười nói.

Tướng quân Mỹ đập bàn một cái: Biết ngay Nhật Bản sẽ như vậy mà, chúng còn muốn phát động sự kiện Trân Châu Cảng lần thứ hai nữa chắc.

Bốn đại biểu còn lại cười mà không nói, vì Mỹ đã muốn ra mặt thì cứ để họ ra mặt.

Được rồi, hôm nay gọi các vị đến không phải để nói chuyện Nhật Bản, mà là chuyện dị thế giới.

Tình hình dị thế giới không lạc quan như Nhật Bản dự tính đâu, họ chỉ phái quân đội sang đó, sự hiểu biết về dị thế giới có thể nói là cực kỳ ít ỏi.

Đỗ Lan nói: Thế giới đó có thần linh tồn tại, hiện tại dị thế giới đang có một vị thần có ác ý với cả hai thế giới, hắn muốn thống trị cả hai thế giới, coi con người như thực phẩm dự trữ.

Đại biểu Trung Phương lên tiếng: Nhưng theo tình báo của chúng tôi, dường như đội tự vệ chỉ sử dụng một lượng nhỏ hỏa lực lỗi thời mà đã tiêu diệt hàng chục vạn quân đội dị thế giới ở ngay bên kia cổng.

Thần linh dị thế giới thực sự đáng sợ như anh nói sao.

Tướng quân Mỹ nhìn đại biểu Trung Phương: Không biết tình báo của các vị từ đâu mà có.

Tuy họ khinh bỉ hành động phản chủ của Nhật Bản, nhưng dù sao Nhật Bản cũng là chó nhà mình, không đến lượt nước khác nhúng tay vào, đặc biệt là phía Trung Phương.

Đại biểu Trung Phương cười mà không nói, họ tự nhiên có kênh tình báo riêng, thế giới này đâu phải chỉ có Mỹ là có năng lực.

Đó chỉ là quân đội của các chủng tộc bình thường, quân đội dưới trướng thần linh có thể dễ dàng hủy diệt cả một đô thị như Tokyo, nếu để lan rộng ra thì toàn thế giới sẽ tiêu tùng.

Đỗ Lan không hề nói suông: Hôm nay ta bảo các vị đến là để năm nước các vị kết thành liên minh, cùng nhau khám phá dị thế giới, cùng nhau đối kháng tà thần dị thế giới.

Im lặng.

Chuyện không có lợi lộc gì thì không muốn làm, tuy nói là có năng lực đe dọa Trái Đất, nhưng ai biết thật giả thế nào.

Tên Đỗ Lan này cũng thần thần bí bí, trông chẳng khác nào tà thần dị thế giới.

Một kẻ không rõ danh tính đừng hòng chỉ tay năm ngón với chúng tôi.

Tướng quân lại đập bàn, dường như ông ta đặc biệt thích đập bàn.

Các vị không tin tưởng ta cũng là điều dễ hiểu, các vị tự nhiên có thể không hợp tác, đến lúc đó ta sẽ dâng hoa cho tất cả những người đang ngồi đây, bao gồm cả quốc dân và Tổng thống của các vị.

Nói đoạn Đỗ Lan đã biến mất.

Tuy nhiên căn phòng đã bị Đỗ Lan phong tỏa, năm người họ căn bản không thể rời đi.

Sau khi Đỗ Lan đi, họ cũng tiến hành tranh luận kịch liệt, xem nên chấp nhận ý kiến của Đỗ Lan hay phớt lờ, và cả vấn đề Đỗ Lan có đáng tin hay không, nhưng đều không có kết quả.

Thực ra trong một căn phòng khác, năm vị Tổng thống thủ lĩnh đã được Đỗ Lan mời đến, họ đều ngơ ngác, rồi nhìn thấy cuộc thảo luận của các đại biểu.

Họ lườm gã Đỗ Lan đang nhắm mắt dưỡng thần bên cạnh, thầm nghĩ hắn đang ép mình phải ra lệnh cho đại biểu đồng ý kết minh.

Tên khốn đáng ghét, hắn rốt cuộc là ai.

Đỗ Lan thầm nghĩ vẫn phải diễn cho họ xem một chút, nên hắn nhắm mắt, giơ ngón trỏ lên xuất hiện một Trái Đất tỉ lệ nhỏ, giơ ngón cái lên liền xuất hiện Mặt Trời, giơ ngón giữa lên chính là Sao Hỏa, các hành tinh cứ theo nhịp gập duỗi ngón tay của Đỗ Lan mà biến mất rồi hiện ra, hiện ra rồi biến mất, khiến các vị Tổng thống á khẩu không thốt nên lời.

Hình như gã này không dễ chọc vào, nếu không nghe lời có lẽ hắn thực sự sẽ đầu độc toàn bộ nhân loại mất.

Năm vị thủ lĩnh nhìn nhau, nghiến răng: Được, chúng tôi đồng ý với đề nghị của anh, năm nước chúng tôi sẽ đồng minh cùng phòng ngự tà thần dị thế giới.

Đúng là những đứa trẻ dễ dạy.

Vậy giờ các vị có thể lấy những thiết bị tiên tiến để khám phá dị thế giới ra, và mỗi nước đều cử người sang đây.

Chương 1091

Ta sẽ đợi nhân viên và vật tư của các vị, chuẩn bị xong ta sẽ đi đón họ.

Đây là một không gian trắng muốt khổng lồ, ở giữa chỉ có một quả cầu ánh sáng cực lớn, không sai, đây chính là Chủ Thần Không Gian, nhưng là hàng nhái của Đỗ Lan.

Năm khu vực chính là điểm cư trú riêng biệt của năm quốc gia, sau này những thứ họ mang đến đều sẽ được đưa tới địa điểm quy định.

Quả nhiên nước lớn vẫn là nước lớn, sức mạnh quân sự chỉ là phụ trợ, nhiều nhất lại là các nhà địa lý, nhà ngôn ngữ học, thậm chí là nhà vật lý và nhà thần học. lượng lớn học giả nhập trụ, Chủ Thần Không Gian này lập tức trở thành trường đại học ưu tú nhất thế giới.

Đều là những nhà khoa học danh tiếng lẫy lừng trong giới, rất nhiều người đều quen biết nhau.

Mọi người chỉ có thể trao đổi tình báo thông qua khu vực công cộng, còn khi các vị trở về không gian cư trú của từng quốc gia thì mọi tình báo đều sẽ được mã hóa, ngay cả gián điệp cũng không thể tiết lộ bất kỳ bí mật nào.

Cho nên các vị hãy yên tâm nỗ lực vì tương lai bảo vệ Trái Đất, đừng phân tâm.

Khi quả cầu ánh sáng hạ xuống luồng sáng, các vị sẽ được truyền tống đến dị thế giới, mỗi lần tối đa chỉ được bốn mươi người, năm nước các vị có thể tự bàn bạc để chọn ra người.

Người Trái Đất phải đi khám phá lãnh địa chưa biết, đó thực sự là lãnh địa chưa biết, là những vùng đất huyền bí mà ngay cả cư dân bản địa của lục địa Falmart cũng chưa từng đặt chân đến.

Lục địa Falmart là đại lục khổng lồ do thần linh sáng tạo, trong đó có vô số môi trường tự nhiên huyền bí khó lường cũng như những tặng phẩm của thần.

Dù sao đợi cư dân bản địa khai phá thì chắc cũng phải vài ngàn năm nữa, Đỗ Lan quyết định để người Trái Đất đi đến những vùng đất hoang vu không dấu chân người, đầy rẫy sinh vật nguy hiểm và môi trường khắc nghiệt đó để khám phá.

Năm quốc gia mỗi nước không được quá tám thành viên.

Lần đầu tiên, tám người của năm nước đều có cấu hình tương đương: bốn nhân viên tác chiến, một nhân viên y tế, một nhà ngôn ngữ học, và hai nhà khoa học khác.

Như vậy trong bốn mươi người sẽ có năm nhà ngôn ngữ học, năm bác sĩ, rõ ràng là họ định hành động riêng lẻ chứ không phải hợp tác.

Đỗ Lan cũng không có ý kiến: Hãy đi với quyết tâm tử chiến đi.

Họ đều có dự cảm chẳng lành.

Luồng sáng hạ xuống, bốn mươi người đứng thành năm đội riêng biệt.

Trong chớp mắt, họ đã xuất hiện trên một thảo nguyên xa lạ, may mà đây không phải lần đầu họ được truyền tống.

Trước đó sau khi họ tập hợp, người và trang bị cũng đột ngột được truyền tống đến không gian trắng tinh khôi kia như vậy, đến giờ họ vẫn không biết không gian đó rốt cuộc là ở đâu, có nằm trên Trái Đất hay không cũng không xác định được.

Sau khi đến nơi, năm đội người quả nhiên không có bất kỳ lời nào, lập tức chia thành ba nhóm: Anh Mỹ, Trung Nga, và Pháp.

Nước Pháp rất ngại ngùng, trong một thời gian dài Mỹ phản đối thì họ ủng hộ, Mỹ ủng hộ thì họ phản đối, nhưng hiện tại quan hệ Mỹ Pháp cũng không còn gay gắt như vậy, nhưng để Pháp liên minh với Anh Mỹ thì vẫn cảm thấy có chút khoảng cách.

Tương tự với liên minh Trung Nga cũng có khoảng cách, nên Pháp nghiến răng tự đi một đội.

Tuy nhiên đi gần nhau cũng không có nghĩa là hợp tác, vẫn là ai khám phá phần nấy.

Binh sĩ Mỹ lấy đồ đạc từ trên robot bốn chân xuống, triển khai máy bay không người lái.

Phía Trung Phương tuy không có máy bay robot tiên tiến như vậy, nhưng máy bay không người lái lại lớn hơn của Mỹ, hành trình xa hơn.

Quả nhiên lúc đầu vẫn ưu tiên trinh sát.

Đây là thảo nguyên hoang sơ, thảo nguyên mênh mông có vào không có ra, ở đây chỉ có những loài động vật thông minh nhất mới có thể tồn tại được.

Bởi vì ở đây đâu đâu cũng có đầm lầy bùn lầy ẩn giấu, cùng các loại động vật ăn thịt.

Tất nhiên ở sâu thẳm thảo nguyên là thần điện an nghỉ của các vị thần thượng cổ, trước khi họ hợp với Thiên Đạo thì họ nghỉ ngơi ở đó, tất cả các vật phẩm trong cung điện đều là những vật phẩm độc nhất vô nhị trên lục địa, cũng là những dược liệu quý hiếm không có trên Trái Đất, tuyệt đối có lợi cho sự phát triển khoa học kỹ thuật của Trái Đất.

Nếu họ có thể lấy được một viên gạch, thì dược liệu học của Trái Đất ít nhất cũng tiến bộ hai mươi năm.

Tất nhiên đã là khám phá, Đỗ Lan sẽ không đưa họ đến thẳng đích, trên con đường này còn có đủ loại động thực vật thần kỳ, có rất nhiều loại có công dụng làm thuốc, có thể chữa trị nhiều bệnh tật trên Trái Đất.

Thời gian khám phá là bốn tiếng.

Trong Chủ Thần Không Gian, Đỗ Lan cùng những người khác ở lại cùng quan sát cuộc khám phá lần đầu tiên thảm khốc của họ.

Thứ họ gặp phải là kiến hành quân, những con kiến có màu sắc giống hệt lá cây, ẩn mình trong thảo nguyên, xuất hiện thành đàn, cắn xé động vật.

Độc dịch của mười con kiến có thể khiến người ta hoàn toàn tê liệt, độc tố của năm mươi con kiến có thể giết chết một người.

Hàng ngàn hàng vạn con kiến, ngay cả đạn cũng không sợ, xác động vật nhỏ nằm rải rác khắp khu vực.

Một người trong đội Anh Mỹ đã làm động đến cả đàn kiến, nếu không nhờ Đỗ Lan kịp thời truyền tống họ về, họ đã chết sạch ở đó rồi.

Còn sáu phút nữa là đủ ba tiếng, biểu hiện của các vị khiến ta kinh ngạc đấy, ngoài hai người bị trúng độc, một người bị gãy chân ra thì thế mà không có ai tử vong, đáng được khích lệ.

Thằng khốn này.

Tất cả là tại gã đàn ông trước mặt này, đưa họ đến nơi nguy hiểm như vậy, đội trưởng quân Mỹ lao tới, không thể nhịn được nữa anh ta muốn đấm nát mặt Đỗ Lan.

Nhưng anh ta căn bản không thể đến gần Đỗ Lan, một luồng vô hình chi lực đã định thân anh ta lại: Đó chính là dị thế giới, những sinh vật đó đều do thần linh mang từ các thế giới khác nhau đến tiến hành lai tạp mà sinh ra, các vị đừng vì chúng chỉ là kiến mà lơ là đại ý.

Đỗ Lan nghiêm sắc mặt nói: Lần sau ta sẽ không kéo các vị về trước thời hạn đâu, các vị hãy nghĩ cho kỹ, có tiếp tục khám phá dị thế giới nữa không.

Thực tế các binh sĩ này tự nhiên đều không muốn, đặc biệt là sau khi thấy sự đáng sợ của dị thế giới.

Nhưng cấp trên hy vọng thu được tài nguyên từ dị thế giới.

Lẽ ra không nên đến, đáng lẽ nên để bọn Nhật Bản thăm dò tài nguyên trước.

Sau đó chúng ta yêu cầu là được, chúng ta đòi mà chúng dám không đưa sao. một lính Mỹ nói.

Cảnh tượng bị lũ kiến dày đặc truy sát quá đáng sợ, họ đều bị ám ảnh tâm lý.

Nhưng các quốc gia khác không tự tin như vậy, Nhật Bản sẽ mang tài nguyên tặng Mỹ làm quà, nhưng nếu họ không nắm bắt cơ hội thì không có bản lĩnh tống tiền Nhật Bản như Mỹ được.

Lợi ích Nhật Mỹ chia nhau thì không còn phần cho các quốc gia khác.

Tiếp tục, dĩ nhiên phải tiếp tục.

Đỗ Lan gật đầu: Vậy thì nỗ lực đi.

Các vị nhìn thấy quả cầu ánh sáng kia không.

Tất cả công nghệ quân khí của các quốc gia các vị đều đã được đăng ký, nếu cần các vị đều có thể lựa chọn trong danh mục của nước mình, quả cầu ánh sáng sẽ truyền tống những khí tài vũ khí các vị chọn vào không gian.

Trong không gian này, các vị chỉ có thể dựa vào chính mình, thời gian tới luồng sáng sẽ định kỳ hạ xuống, đưa các vị đến địa điểm khám phá lần trước.

Muốn sống sót thì hãy chuẩn bị cho kỹ vào.

Hãy đi tìm kiếm những huyền bí của thần tích, tất cả tài nguyên của dị thế giới đều đang ở trước mắt các vị.

Mọi người nhìn nhau ngơ ngác, dị thế giới nguy hiểm hơn họ tưởng tượng rất nhiều, dù có được sự hỗ trợ công nghệ của toàn thế giới họ cũng không có trăm phần trăm tự tin sống sót trong môi trường hiểm ác đó.

Nhưng giờ đã không còn đường lui, so với quốc gia thì sinh tử cá nhân còn có nghĩa lý gì.

Không hổ là những quốc gia chiến thắng trong Thế chiến II, ai nấy đều có một luồng tinh thần quật cường.

Nói câu cuối cùng, vẫn hy vọng các vị có thể hợp tác, đừng như lần đầu tiên tản mát như cát rời thế này.

Đỗ Lan hảo ý nhắc nhở: Vậy thì hôm nay đến đây thôi, ngày mai luồng sáng sẽ lại mở.

Người Trái Đất có nỗi phiền muộn của người Trái Đất, người dị thế giới cũng đau đầu không kém.

Ngải Á đã tìm thấy Độ Mông, nhìn dáng vẻ thê thảm của hắn mà liên tục lắc đầu: Viêm Long và Hoắc Lạp đã xuất hiện tại bộ lạc tinh linh, mục tiêu tiếp theo của chúng ta chính là nơi đó, ngươi còn chiến đấu được không.

Nếu thôn phệ linh hồn Viêm Long, Hoắc Lạp sẽ trở nên mạnh mẽ hơn nhiều.

Không ngờ lại là cô.

Độ Mông không ngờ người tới lại là Thất Vĩ.

Thứ hạng Vĩ Thú Kỵ Sĩ tuy không phải bảng xếp hạng thực lực, nhưng số lượng đuôi của Vĩ Thú lại đại diện cho tiềm năng và giá trị trưởng thành của họ.

Như Độ Mông, vốn chỉ là một lính đánh thuê bình thường, cơ duyên xảo hợp trở thành Vĩ Thú Kỵ Sĩ, có thể nói là hoàn toàn không có thiên phú chiến binh, tiềm năng rất bình thường.

Tiềm năng càng mạnh, tốc độ trưởng thành càng nhanh, cùng trở thành Vĩ Thú Kỵ Sĩ nhưng Ngải Á đã mạnh hơn Độ Mông nhiều.

Đừng nói nhảm nữa, chúng ta tuyệt đối không thể để con Hoắc Lạp đó tiếp tục lớn mạnh, nhất định phải giết chết nó.

Ngải Á lộ ra vẻ lạnh lùng, hoàn toàn khác với cô thiếu nữ dịu dàng trước đó.

Lại một lần nữa bình minh trên dị thế giới, đội trinh sát số 3 của Itami Youji cuối cùng cũng lên đường đi tìm đội trinh sát số 1 mất tích.

Biên chế chuẩn của một đội trinh sát là mười hai người, toàn bộ do đội tự vệ hợp thành, bao gồm một quân y.

Itami Youji, anh chàng otaku này là đội trưởng đội trinh sát số 3, hôm nay họ sẽ đi dọc theo lộ trình của đội số 1 ngày hôm qua để tìm kiếm.

Chương 1092

Đầu tiên là tiến vào chiến trường đẫm máu, thi thể của binh sĩ dị thế giới bị hỏa lực tiêu diệt đã được tập trung hỏa táng, cháy suốt một đêm, ngày thứ hai bên ngoài văn phòng tự vệ đội vẫn còn tro cốt bay lơ lửng.

Hiện tại thỉnh thoảng vẫn có đội tự vệ tiến hành tìm kiếm trên chiến trường để tìm vũ khí giáp trụ dị thế giới, những thứ có thể bán lấy tiền.

Những cột trụ như thế này ở những nơi khác cũng có, dường như là thứ rất phổ biến ở dị thế giới.

Giữa chiến trường, thứ duy nhất không bị đổ xuống chính là Thần trụ Pháp giáo: Ngay cả dưới sự oanh tạc của hỏa lực mà vẫn bình an vô sự, hơn nữa cậu nhìn xem cái cột này bên dưới đã bị đào rỗng rồi mà vẫn không đổ, thật là thần kỳ.

Đây là lần đầu tiên đội trinh sát số 3 đi theo hướng này, những hướng họ đi trước đây không có thứ này, nhưng đội số 1 và số 2 đều đã gặp qua những cột thần khác.

Itami nhìn kỹ, quả nhiên nó lơ lửng trong hố sâu: Vậy tại sao không mang về nghiên cứu.

Không xê dịch được đâu, anh tưởng người ta chưa nghĩ cách sao.

Người nói là Kuribayashi Shino, một nữ binh thấp bé nhưng tác phong còn mạnh mẽ hơn cả đàn ông, là một người phụ nữ hiếu thắng: Theo ghi chép của đội trinh sát số 1, đi tiếp xuống dưới chúng ta còn có thể gặp cột trụ thứ hai.

Các binh sĩ khác cũng cảm thấy chuyện này có chút rợn người, những cột trụ biết bay lẻ loi này rốt cuộc sẽ dẫn dắt họ đi đến đâu.

Lên xe, bánh xe tiến lên trên con đường núi xóc nảy.

Con đường này vốn không có, nhưng hàng chục vạn đại quân lên núi đã giẫm đạp ra một con đường.

Nhìn phong cảnh biến ảo ngoài cửa sổ, trong lòng đội trưởng Itami ẩn hiện một nỗi bất an.

Chuyến này họ sẽ không có hỏa lực yểm trợ, gặp vấn đề chỉ có súng trong tay và mấy ống phóng rocket lỗi thời.

Thần trụ Pháp giáo thứ hai cũng xuất hiện trong tầm mắt của họ: Ngay bên rìa rừng, thấy chưa.

Trong ống nhòm quả thực có một cột trụ đứng ngay ranh giới giữa rừng và bình nguyên.

Nhưng nhóm Itami còn thấy một việc khác, đó là khói, có khói đen bốc lên trong rừng.

Đó là tàn dư của cuộc chiến giữa Viêm Long và Hoắc Lạp hôm qua, lửa đã thiêu cháy bộ lạc tinh linh và khu rừng, đến giờ khói xanh vẫn chưa tan, có thể thấy tối qua lửa cháy rất lớn.

Đến xem thử.

Itami dứt khoát hạ lệnh.

Những người khác ngơ ngác: Đội trưởng, chúng ta đi tìm đội trinh sát số 1 mà.

Chính vì tìm đội trinh sát số 1 nên mới phải đến đó xem, biết đâu họ đang ở bên đó.

Itami nói, anh luôn cảm thấy có gì đó, tuy bị cây lớn che khuất nhưng anh tin là có thứ gì đó ở đó.

Mệnh lệnh của đội trưởng không thể không nghe, nên họ lái xe về phía khu rừng.

Phía trước đội trinh sát số 3, hai vị Vĩ Thú Kỵ Sĩ đã đến trước một bước, trước mặt họ là một cái xác Viêm Long đã bị giết chết.

Tình huống xấu nhất đã xảy ra, thôn phệ linh hồn của tinh linh và Viêm Long, e rằng Hoắc Lạp đã tiến hóa đến cảnh giới Thiên phu trưởng rồi.

Độ Mông, lần này e rằng thực sự phải mang theo quyết tâm tử chiến.

Nhất Vĩ nói.

Đừng nói những lời không may mắn thế, Ngải Á và Độ Mông hợp tác thì không phải không có cơ hội.

Thất Vĩ lên tiếng, hình dạng của nó là một con bọ ngựa bay, có ba đôi cánh và một cái đuôi, nhưng vẫn được tính là Thất Vĩ.

Bắt đầu cảm ứng, Hoắc Lạp đang ở trong rừng.

Nếu chuẩn bị xong rồi thì lên thôi.

Ngải Á rút kiếm, hiện tại không còn thời gian để thăm dò nữa: Ngay từ đầu hãy dùng toàn lực.

Nhất Vĩ, lên thôi.

Cẩn thận, vết thương của ngươi còn chưa lành hẳn đâu.

Không quản được nhiều thế nữa, Chakra thực thể hóa, triệu hoán bộ giáp.

Một vàng một lục, một nam một nữ, khí thế của hai Vĩ Thú Kỵ Sĩ lập tức làm kinh động con Hoắc Lạp đang nằm trong rừng tiêu hóa linh hồn Viêm Long.

Lúc này bán nhân mã đã cao đến bảy tám mét, hơn nữa vó ngựa biến thành móng vuốt sắc nhọn, phần thân trên vốn để trần giờ xuất hiện vảy rồng, thậm chí đầu của Hoắc Lạp cũng đã một nửa biến thành ác long.

Rống ——.

Tiếng rống hoàn toàn biến thành rồng ngâm, cây cối phía trước đều bị tiếng rống thổi rạp.

Hoắc Lạp với đôi mắt vàng rực lao thẳng về phía tàn tích ngôi làng nơi các Vĩ Thú Kỵ Sĩ đang đứng, những cây đại thụ to bằng chum nước dọc đường đều bị húc gãy hết.

Ầm.

Tiếng động không ngừng áp sát, cuối cùng Hoắc Lạp với ưu thế thể hình tuyệt đối đã xuất hiện trước mặt hai kỵ sĩ.

Cái này căn bản là gian lận mà.

Độ Mông không nhịn được lầm bầm, trước đó đã rất lợi hại rồi, giờ Hoắc Lạp đã hoàn toàn biến thành ma vật.

Đừng lơ là.

Nhất Vĩ biết nhược điểm lớn nhất của chủ nhân mình là hay phân tâm.

Ngải Á đã xuất kích, kỵ sĩ kiếm của cô sau khi giải phóng sẽ biến thành hai thanh đoản liềm, kết nối bằng xích sắt có thể tiến hành các kiểu tấn công xa gần khác nhau.

Lao lên, chính là muốn tấn công vào chân của Hoắc Lạp.

Nhanh quá, không hổ là Thất Vĩ.

Vậy thì mình cũng lên thôi, Độ Mông biết hiện tại không được phân tâm, đồng đội đã tấn công thì mình phải yểm trợ cô ấy, hắn tấn công từ trên cao: Còn nhớ ta không, cái con quái vật nửa người nửa ngựa kia.

Bại tướng dưới tay.

Trường thương kình thiên đâm về phía Độ Mông trên không.

Đỡ lấy.

Đinh.

Độ Mông dùng đại kiếm hai tay tử thủ bên hông bụng phải, lưỡi kiếm lướt qua cây trường thương mang theo sắc lửa, trượt thẳng về phía kẻ thù.

Thật nóng, Độ Mông có thể cảm nhận rõ ràng sự biến hóa thực chất của đối thủ, cây thương này đã mang theo nhiệt độ.

Lưỡi kiếm ma sát trên thân thương trở nên đỏ rực, nhiệt độ cũng truyền đến lòng bàn tay của Độ Mông.

Nhưng cũng chỉ đến thế thôi, nhược điểm của việc khổng lồ hóa là không thể thực hiện những động tác tinh vi, đó chính là mấu chốt của chiến thắng: A, xem kiếm đây.

Xông vào trước ngực đối thủ, hai tay đẩy mạnh, mượn lực từ kiếm, cả người lao thẳng về phía trái tim của Hoắc Lạp: Trúng cho ta.

Uỳnh.

Chính lúc này, Ngải Á đang khóa chặt đùi của Hoắc Lạp đã nắm lấy cơ hội này, đó là lúc Hoắc Lạp dùng khiên để phòng ngự.

Chém.

Thực lực của Hoắc Lạp mạnh hơn Vĩ Thú Kỵ Sĩ, nhưng Vĩ Thú Kỵ Sĩ lại có thể áp chế Hoắc Lạp, bí quyết chính là vũ khí và bộ giáp của kỵ sĩ.

Vũ khí của Vĩ Thú Kỵ Sĩ bất kể Hoắc Lạp là Bách phu trưởng hay Thiên phu trưởng đều có thể chém đứt.

Còn bộ giáp mang lại cho Vĩ Thú Kỵ Sĩ lực phòng ngự rất cao, Hoắc Lạp thông thường căn bản không thể phá giáp.

Cho nên đối mặt với đòn tấn công của kỵ sĩ, Hoắc Lạp bắt buộc phải né tránh hoặc đỡ lấy, nếu không sẽ bị thương.

Một cú đánh cực mạnh, Hoắc Lạp chỉ cảm thấy cơ thể nghiêng đi, cái khiên đang giơ lên lại hạ xuống, một lần nữa để lộ lồng ngực.

Chết đi.

Một kiếm xuyên tim.

Phụt, tiên huyết bắn tung tóe.

Thành công rồi sao.

Độ Mông vui mừng.

Mau lùi lại.

Nhưng lời nhắc nhở lớn tiếng của Nhất Vĩ khiến Độ Mông biết rằng hắn còn lâu mới thành công.

Vì trên người có vảy rồng nên lực phòng ngự được tăng cường, nó mới không bị một kiếm đâm chết.

Nhưng cảm giác cận kề cái chết đã triệt để chọc giận Hoắc Lạp, nó tiến hóa nhanh hơn.

A.

Kình khí mạnh mẽ thổi bay cả đống đổ nát, tàn viên đoạn bích của bộ lạc tinh linh hoàn toàn biến mất, mà Hoắc Lạp cũng chính thức thăng cấp thành Thiên phu trưởng, toàn thân đỏ rực, thân dưới biến thành xích thố bảo mã, thân trên biến thành kỵ sĩ giáp vảy đầu rồng, chiến lực tăng thêm một bậc.

Hoắc Lạp thế không thể cản.

Hai vị kỵ sĩ để né tránh luồng kình khí kinh người đều đã triệu hoán tọa kỵ bay lên trời, chỉ một lần giao phong ngắn ngủi thế mà lại khiến Hoắc Lạp tăng vọt chiến lực, trận chiến này căn bản không thể tiếp tục được nữa.

Nhưng họ chưa phải là những người đen đủi nhất, kình khí quét qua khu rừng, len lỏi giữa các kẽ hở cây cối như những đợt sóng dữ dội lao tới, đội trinh sát số 3 đang đi đường bị lật xe, chiếc Humvee bị kình khí thổi lật nhào.

Các thành viên đội tự vệ bò ra ngoài, căn bản không hiểu chuyện gì đang xảy ra, không biết tại sao trong rừng lại vô duyên vô cố nổi lên một trận cuồng phong như vậy, thật không khoa học chút nào.

Sau đó họ nghe thấy tiếng rống, màng nhĩ như muốn rách ra.

Lúc này họ đã tiếp cận chiến trường, ẩn nấp sau những thân cây nhìn về phía bãi chiến trường.

Quái vật.

Tuy lúc chơi game cũng từng thấy đủ loại quái vật khoa trương, cũng từng nghĩ đây dường như là thời trung cổ, có đủ loại á nhân thì thế giới dị giới sẽ có quái vật khổng lồ.

Chương 1093

Nhưng khi thực sự nhìn thấy mới biết, tưởng tượng biến thành hiện thực cũng chưa chắc đã là chuyện tốt.

Con quái vật cao bảy tám mét, dài tám chín mét đó lấp đầy khoảng trống giữa những cái cây, dường như nếu nó tiến lên phía trước thì những cái cây che chắn bóng người này cũng chỉ là đồ trang trí.

Đội trưởng, chúng ta nên làm gì đây.

Vũ khí, lôi hết vũ khí ra.

Hiện tại cũng chỉ hy vọng súng ống và ống phóng rocket có tác dụng: Mau di chuyển.

Không được nấp ở đây nữa, tuyệt đối không được để quái thú phát hiện ra mình.

Lũ Vĩ Thú Kỵ Sĩ đều đáng chết.

Con quái vật phát ra những âm tiết kỳ quặc, hình như là đang nói chuyện, có điều đội trinh sát số 3 cũng nghe không hiểu.

Tọa kỵ dưới háng Ngải Á là một con chiến mã tàng hình chỉ có thể thấy lờ mờ đường nét, tất nhiên chiến mã không chỉ tàng hình, trên vó ngựa thực ra còn có vũ khí tấn công, là những lưỡi kiếm không nhìn thấy được.

Lên.

Hai vị Vĩ Thú Kỵ Sĩ kề vai chiến đấu, phát động xung kích.

Trường thương của Hoắc Lạp đâm tới nhanh như điện, nhưng đều không trúng.

Có chiến mã thì kỵ sĩ mới là binh chủng linh hoạt nhất trên chiến trường, chiến mã không cần chỉ huy cũng tự biết né đòn.

Ngải Á vung liềm rạch một vết thương trên tay Hoắc Lạp, vốn định chém đứt cánh tay đối phương, chỉ là vảy giáp cứng hơn tưởng tượng.

Độ Mông cũng liều mạng, bất chấp nguy hiểm bị đánh bay mà lao thẳng vào mặt kẻ thù, hắn muốn tặng cho cái bản mặt xấu xí kia một đại chiêu.

Nga .

Để thanh trường kiếm hai tay to lên, to lên nữa, to đến mức đủ để đâm xuyên kẻ thù.

Oành.

Trường kiếm bỗng chốc dài ra mười mét, Độ Mông hai tay cầm siêu đại cự kiếm lao tới không gì cản nổi, không tin thế này mà còn không giết chết được ngươi.

Thấy đối phương thà chết cũng muốn giết mình, Hoắc Lạp cũng đại nộ, không màng bị thương giơ tay đón lấy siêu đại kiếm.

Đại kiếm đâm xuyên lòng bàn tay Hoắc Lạp, nhưng tay Hoắc Lạp cũng chộp được Độ Mông.

Hoắc Lạp phẫn nộ, thà lấy thương đổi thương.

Vĩ Thú Kỵ Sĩ, các ngươi đều phải chết.

Nhìn Độ Mông trong tay mình, Hoắc Lạp chậm rãi há miệng, nhiệt độ cao nhanh chóng tích tụ.

Đây là hơi thở của Viêm Long.

Khốn khiếp, không thoát ra được, Độ Mông lại tuyệt vọng.

Đừng bỏ cuộc.

Nhất Vĩ cổ vũ, dù nó biết mình không giúp được gì cho hắn.

Ngải Á thấy Độ Mông sắp bị ngọn lửa thiêu rụi cũng nổi cơn thịnh nộ từ trong lòng: Hoắc Lạp, ngươi dám.

Oành, tập trung toàn bộ sức mạnh vào vũ khí trên hai tay, hai tay chập lại, hai thanh đoản liềm của Ngải Á trong nháy mắt biến thành một thanh thương thiên đại liềm, lưỡi kiếm dài tới bốn mươi mét: Ta muốn lấy mạng ngươi.

Cuộc chiến giữa kỵ sĩ và Hoắc Lạp không phải là mời khách ăn cơm, mà là chiêu chiêu thấy máu, chỉ nghĩ đến việc giết chết đối phương, là một cuộc chiến lấy mạng ra làm tiền cược.

Hiện tại cơn giận của cả hai bên đều đã đạt đến cực hạn, các đại chiêu không chút do dự được tung ra, bất tử bất hưu.

Long Tức.

Liêm Trảm.

Hai chiêu thức gần như đồng thời phóng ra.

Oành.

Khác với việc phun lửa của Viêm Long, Long Tức của Hoắc Lạp nén ngọn lửa lại thành hỏa diễm dạng khí, nhiệt độ cao hơn, hỏa diễm thuần khiết hơn, mang theo sức mạnh hủy diệt tuyệt đối phun thẳng ra.

Cây cối phía trước trong nháy mắt hóa thành tro bụi, mặt đất lập tức bị nung chảy, trong phạm vi của ngọn lửa vạn vật tịch diệt, một vùng cháy đen.

Các thành viên đội tự vệ ở ngay phía trước căn bản không kịp chạy trốn, trong nháy mắt bị bốc hơi, ngay cả tro cốt cũng không còn, đến cả chiếc xe Humvee bị lật cũng bị nung chảy thành một cái lỗ tròn.

Ngọn lửa như vậy thì ngay cả Vĩ Thú Kỵ Sĩ cũng không sống nổi.

Nhưng Độ Mông vẫn còn sống, vì vào giây phút cuối cùng Ngải Á đã chém đứt tay của Hoắc Lạp, cô không thể mạo hiểm với mạng sống của đồng đội.

Trong tình huống không chắc chắn mình có thể giết chết đối thủ trước khi đối thủ phát động tấn công hay không, cô đã chọn cứu người.

Cảm giác mình không giết được kỵ sĩ, Hoắc Lạp ngửa đầu định phun lửa vào Ngải Á đang ở lưng chừng trời.

Ngọn lửa thiêu đỏ cả bầu trời.

Đừng hòng.

Hiện tại là cuộc quyết đấu với thời gian, một trăm giây đã chẳng còn bao nhiêu, đại kiếm tái hiện, Độ Mông hét lớn một tiếng hoành tảo vào tứ chi của Hoắc Lạp: Hoắc Lạp đừng phân tâm.

Oành.

Máu chảy như suối, vì đau đớn nên ngọn lửa cũng biến mất.

A.

Lại chém, Độ Mông hai tay vung thanh đại kiếm mười mấy mét điên cuồng tấn công, đòn cuối cùng.

Ngải Á thấy tứ chi kẻ thù bị chém đứt, thừa cơ nó đang yếu mà lấy mạng nó, thương thiên đại liềm lại vung lên một lần nữa, lần này phải chém nát Hoắc Lạp.

Đại hồi toàn liêm trảm, bầu trời xuất hiện một vòng tròn.

Máu nóng tưới xuống vùng đất cháy xém còn nóng hơn.

Vẫn chưa kết thúc, hai vị kỵ sĩ không hẹn mà gặp cùng chọn đòn cuối cùng, đồng thời nhắm vào cổ Hoắc Lạp.

Cái đầu rồng khổng lồ bay vọt lên, đôi mắt trợn ngược dường như vẫn không tin được mình lại bị hai kẻ thù nhỏ bé giết chết.

Tiên huyết như mưa trút xuống, sự thực không thể thay đổi, Hoắc Lạp đã chết.

Đầu óc Độ Mông trống rỗng, trong lằn ranh sinh tử hắn hoàn toàn không biết mình đã chiến đấu như thế nào, hắn chỉ biết mình đã đưa ra lựa chọn chính xác.

Biểu hiện rất tốt.

Nhất Vĩ khen ngợi người chủ nhân đang ướt sũng như vừa vớt dưới nước lên.

Ngải Á cũng thở hổn hển, suýt chút nữa là chết ở đây rồi.

May mà vào thời khắc mấu chốt biểu hiện của cô và Độ Mông đều rất tốt.

Cô chọn cứu người, còn Độ Mông sau khi được cứu đã quyết đoán nắm bắt cơ hội phản kích trọng thương kẻ thù.

Nếu bất kỳ ai trong họ do dự, có lẽ cả hai đã chết rồi.

Tất nhiên nếu nơi này còn có người khác, sẽ còn nhiều người chết hơn nữa, cho nên Vĩ Thú Kỵ Sĩ mới bị gọi là kỵ sĩ bất tường, vì sức phá hoại khi chiến đấu với Hoắc Lạp cường đại là quá lớn, nằm ngoài tầm kiểm soát của kỵ sĩ.

Ví dụ như hiện tại, mười hai người đi ra thì trong nháy mắt đã chết mất bảy người, những người đang đi tìm vũ khí đều ở ngay trước mặt quái vật nên bị Long Tức phun trúng mà chết trực tiếp.

Vũ khí của Itami Youji rơi xuống đất, anh hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi trong nháy mắt đồng đội đã chết, đến một lời trăn trối cũng không có.

Thật quá tàn khốc, tại sao lại tàn khốc đến thế này.

Đây chính là dị thế giới sao.

Những thành viên còn sống sót ngây dại nhìn về nơi đồng đội vừa biến mất, chỉ thấy một vùng cháy đen, cùng những vật dụng kim loại bị vặn vẹo, đó có thể là những thứ trên người họ, cũng có thể chỉ là tàn tích của chiếc Humvee, nhưng đã hoàn toàn không còn hình dạng ban đầu nữa.

Họ là binh sĩ của dị thế giới, hôm qua ta có gặp một nhóm.

Độ Mông nói.

Cánh cổng mở ra là phúc hay họa, hắn cũng không biết, hắn luôn cảm thấy người dị thế giới cũng giống như họ, có lẽ cũng chỉ là thức ăn cho Hoắc Lạp.

Trên đường tới đây tôi thấy bốn thiếu niên đẩy một xe thi thể, có phải họ đã giết người dị thế giới để lĩnh thưởng không.

Ngải Á cũng đã đoán ra: Thôi bỏ đi, không liên quan đến chúng ta, đây vốn không phải nơi họ nên đến.

Nói đoạn cô lấy bút huỳnh quang viết báo cáo thảo phạt hoàn thành: Đi thôi, thợ sửa chữa đang đợi chúng ta trong thành rồi.

Hai vị Vĩ Thú Kỵ Sĩ còn có nhiệm vụ khác phải thực hiện.

Còn Itami Youji và những người còn lại buộc phải đối mặt với sự thực mất đi chiến hữu, đi bộ quay về văn phòng để báo cáo tình hình thực tế của dị thế giới, cũng như khả năng đội trinh sát số 1 bị quái vật tấn công.

Khi Tam Lạp dẫn theo Đa Đa đến thành phố thì vừa vặn thấy các tinh linh vào thành, chuyện này không mấy khi thấy, tinh linh vốn không ưa người của đế quốc, hôm nay nhiều tinh linh vào thành thế này chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra.

Chương 1094

Và sau đám tinh linh chính là bốn thiếu niên, đế giày của họ đã mòn vẹt, nhưng cuối cùng cũng vào được thành, phú quý ở ngay trước mắt, họ đã dùng hết sức bình sinh để đến được đây.

Tạp Kỳ run rẩy cả người, đây là lần đầu tiên hắn thấy một vị đại nhân vật như vậy.

Hiện tại bốn người bọn hắn đang quỳ trước mặt thành chủ, chỉ dám nhìn vào hài của ngài.

Không hề có ban thưởng, chỉ có sự im lặng đáng sợ.

Xác chết đã được xem qua, tù binh cũng đã giao cho vệ binh, nhưng tiền thưởng lại không hề tới như dự tính.

Người đâu, đem bốn tên điêu dân này tống vào ngục giam trông coi kỹ cho ta.

Đó là mệnh lệnh cuối cùng của thành chủ, hắn còn phải xử lý tình báo do tinh linh mang tới, không có thời gian lãng phí với bọn chúng.

Bốn tên này tạm thời cứ coi như là dê thế tội đi.

Thành chủ nhìn rất rõ ràng, quân đội đế quốc căn bản không phải là đối thủ của bộ đội dị thế giới. 84.

Nếu binh sĩ dị thế giới tới đòi người, hắn chỉ cần giao bốn tên dân quê không biết trời cao đất dày này ra để dập tắt cơn thịnh nộ của đối phương.

Đây cũng là một đường lui.

Nhóm bốn người Tạp Kỳ đại kinh thất sắc nhưng không còn cách nào, chỉ có thể trách mình đen đủi gặp phải một thành chủ hay nhìn trước ngó sau, lại còn định đầu hàng dị thế giới làm tay sai dẫn đường.

Thật phiền phức.

Lập tức đưa thư tín của ta tới Hắc Bảo, báo rằng Viêm Long đã xuất hiện.

Tốc độ truyền tin của dị thế giới chậm chạp đến mức đáng thương.

Tam Lạp phát hiện đồ đệ mới của mình lại chạy mất, mười phần thì đến tám chín là lại không nhịn được mà đi trộm đồ.

Hắn cảm thấy Đóa Đóa nhất định là bị chứng nghiện trộm cắp, nếu không chẳng cách nào giải thích được việc con bé cứ dăm ba bữa lại mất tích để đi ăn trộm.

Vậy cứ thế đi, đợi khi Ngải Á và Độ Mông tới, ngươi hãy giúp họ sửa chữa trang bị một chút.

Pháp sư Gia Đồ, giao cho ngươi đấy.

Không vấn đề gì, đây vốn là trách nhiệm của pháp sư chúng ta.

Một lão pháp sư lùn béo có bộ râu dài nói: Có điều dạo này thế lực Hoắc Lạp dường như hoạt động mạnh hơn trước, liệu có liên quan đến việc cánh cửa kia mở ra không.

Gần sáu mươi vạn vong linh mà, e rằng trong những ngày tới, số lượng Hoắc Lạp sẽ còn tăng thêm.

Tam Lạp cũng rất bất lực, ai mà ngờ được thế giới bên kia trực tiếp dùng hỏa pháo tẩy địa, tiêu diệt nhiều quân đội đến thế mà chẳng có mấy người sống sót.

Nhưng hiện tại Tam Lạp lo lắng nhất là liệu Hoắc Lạp có thông qua cánh cửa kia để sang thế giới đối diện hay không.

Nếu có, thế giới bên đó chắc chắn sẽ gặp họa: Hy vọng đế quốc và thế giới bên kia sớm hòa đàm, thời gian gấp rút lắm rồi.

Tam Lạp các hạ, ngài nghĩ Hoắc Lạp có khả năng sang bên kia sao.

Gia Đồ nghĩ đến khả năng này cũng cảm thấy sống lưng lạnh toát: Thế giới bên kia làm gì có năng lực áp chế Hoắc Lạp.

Gia Đồ, ngươi và đệ tử dạo này đừng đi đâu cả, cứ ở lại đây.

Nếu chiến tranh kết thúc, ta sẽ sắp xếp Vĩ Thú Kỵ Sĩ sang bên kia cánh cửa, các ngươi cứ đi theo là được.

Gia Đồ biểu thị đồng ý, lão luôn tìm kiếm ma pháp mạnh hơn.

Sau khi gặp Tam Lạp, lão mới biết ma pháp có thể mạnh đến mức này, vì vậy tự nguyện cùng đồ đệ trở thành Vĩ Thú Pháp Sư, bảo trì trang bị cho Vĩ Thú Kỵ Sĩ, đồng thời học tập ma pháp.

Dặn dò xong xuôi, Tam Lạp phải đi tìm đồ đệ thôi.

Đóa Đóa tuy nhỏ nhưng dường như có khả năng phát hiện á nhân chủng kinh người, lần này con bé nhắm trúng nhóm tinh linh đang sa cơ lỡ vận kia.

Quê hương bị hủy, bọn họ hiện tại chỉ có thể tạm thời ở trong quán trọ, trước khi quyết định mục tiêu tiếp theo sẽ lưu lại trong thành.

Có lẽ là đi tới một bộ lạc tinh linh lớn hơn ở phương Bắc.

Tinh linh là bộ tộc khá khép kín, bộ lạc không ít nhưng thường là các bộ lạc nhỏ, phân bố rải rác trong các khu rừng rậm rạp của đại lục.

Nhưng điều kỳ lạ là, so với thôn làng của con người, bộ lạc tinh linh ngoại trừ địa điểm khác biệt thì cũng chẳng có gì khiến con người phải ghen tị, cùng lắm là ở nhà trên cây.

Điều này có lẽ là do các sinh vật á nhân chủng đều từ phía bên kia cánh cửa đi tới, họ thuộc số ít, không có hệ thống văn minh hoàn chỉnh.

Tuy giữ lại được một số đặc sắc nhưng thời gian dài trôi qua, tự nhiên sẽ mang theo đặc trưng văn minh của thế giới này.

Vì vậy, ngay cả tinh linh vốn hoa lệ cao quý, đạt tới đỉnh phong trong nghệ thuật và ma pháp ở các thế giới khác, thì ở thế giới này cũng chỉ được coi là một chủng tộc á nhân lạc lõng, căn bản không anh dũng ưu nhã như trong các tác phẩm nghệ thuật miêu tả.

Thần của thế giới này tuy nói muốn đưa vào các văn minh khác nhau, nhưng họ cũng phớt lờ việc di thực văn minh không phải chuyện một sớm một chiều, cần có thổ nhưỡng, thời gian và sự chăm sóc tỉ mỉ mới có thể bén rễ đâm chồi ở nơi đất khách.

Tình hình hiện tại rõ ràng không như các thần linh dự kiến.

Cánh cửa quả thực đã mở, nhưng xảy ra nhiều nhất lại là chiến tranh.

Tuy chiến tranh cũng là một hình thức giao lưu, nhưng căn bản không tính là trao đổi ở tầng lớp văn minh.

Cộng thêm thời gian mở cửa ngắn, hai bên đều không có ý nguyện giao lưu sâu sắc, dẫn đến việc hiện tại trên đại lục có không ít chủng tộc lộn xộn, nhưng bản thân họ chỉ có cái vỏ ngoài, tập quán sinh hoạt lại không có cốt lõi văn minh riêng, chủ yếu vẫn là nhân loại dẫn dắt tiến trình văn minh đại lục.

Nếu không phải đặc trưng ngoại hình của á nhân chủng quá rõ ràng, người khác căn bản không thể nhận ra họ khác con người qua cách ăn mặc hay đối nhân xử thế.

Có một tinh linh đang lén lau nước mắt trên ban công.

Nàng vốn là con gái thủ lĩnh bộ lạc tinh linh, năm nay 165 tuổi, mái tóc vàng như ánh mặt trời xõa sau lưng.

Chỉ trong một đêm, công chúa tinh linh vô ưu vô lự đã trở thành trẻ mồ côi.

Nàng mất đi tất cả, không còn được nhảy múa quanh cha, ca hát bên mẹ, nước mắt cứ thế tuôn rơi qua kẽ tay.

Dù đã che mặt nhưng cũng vô ích.

Đóa Đóa bò lên ban công, lén lút ngồi xổm phía sau công chúa tinh linh, đôi mắt to tò mò nhìn nàng, dường như đang nghĩ tại sao nàng lại bi thương đến vậy.

Thế này làm Đóa Đóa cũng chẳng nỡ trộm đồ của nàng nữa, con bé này xem ra vẫn còn chút lương tâm.

Tiến lại gần, không bị phát hiện, lại tiến lại gần hơn, vẫn không bị phát hiện.

Đỗ Gia Lộ Na Mã Nhĩ Tịch thật sự quá đau lòng.

Nàng nhớ lại cảnh cha mẹ mình dẫn theo các tinh linh trưởng thành ngăn cản Viêm Long và lũ quái vật để họ chạy trước, lòng đau như cắt.

Một trăm sáu mươi lăm năm, lần đầu tiên mất đi người thân, trái tim như tan vỡ.

Tinh linh 165 tuổi thì cũng tương đương nhân loại mười sáu, mười bảy tuổi, quả thực vẫn chưa đến lúc phải mất đi cha mẹ.

Đóa Đóa đã đứng ngay trước mặt nàng tinh linh, gần như dính sát vào nhau mà vẫn không bị phát hiện.

Ngẩng đầu lên, một cảm giác mát lạnh trên mặt, nước mắt từ kẽ tay Đỗ Gia rơi trúng gò má phúng phính của Đóa Đóa.

Đóa Đóa không biết khóc, vì từ nhỏ con bé đã cô đơn một mình, được một lão già ăn trộm nuôi lớn, học trộm đồ còn nhanh hơn học nói.

Khi lão già chết, con bé không khóc.

Lúc đi trộm bị bắt, bị đánh, con bé cũng chẳng khóc, dường như con bé chưa bao giờ biết thế nào là thương tâm.

Vì vậy khi chạm thấy nước mắt, con bé rất tò mò, dùng ngón tay quệt một chút rồi cho vào miệng, thấy vị mặn mặn.

Khi Tam Lạp đuổi tới, Đóa Đóa vẫn đang tò mò nhìn đối phương khóc, suốt cả quá trình vẫn không bị phát hiện.

Là tinh linh, Tam Lạp không ngờ trong thành lại có tinh linh, thấy nàng đau lòng như vậy chắc là bộ lạc đã xảy ra chuyện.

Lại nhìn đồ đệ của mình cứ thế đứng đó nhìn người ta khóc, thật là vô tâm vô tính.

Có chuyện gì xảy ra sao.

Tam Lạp cảm thấy nàng tinh linh này thật đáng thương, nên hy vọng có thể giúp nàng một tay.

Đỗ Gia lúc này mới ngẩng đầu phát hiện bên cạnh có người.

Trên ban công không biết từ lúc nào đã đứng một lớn một nhỏ, trông rất kỳ quặc.

Đây là tầng hai mà, sao họ lại xuất hiện không tiếng động như vậy.

Chương 1095

Nhưng thấy Tam Lạp có vẻ anh khí, Đóa Đóa lại đáng yêu, Đỗ Gia không nghĩ họ là người xấu: Không có gì.

Không sao đâu, nói cho tôi biết, có lẽ tôi có thể giúp được cô, ma pháp của tôi rất lợi hại đấy.

Tam Lạp nói.

Nàng lắc đầu, chuyện của mình thì ma pháp cũng vô năng vi lực: Đa tạ ngài đã quan tâm, nhưng chuyện của tôi không ai giúp được đâu.

Đúng là một thiếu nữ tinh linh bướng bỉnh: Cô không nói sao biết tôi không giúp được.

Tôi tên là Tam Lạp, có lẽ trước đây cô đã nghe qua tên tôi.

Tuy nhiên, thiếu nữ tinh linh này chưa từng nghe danh Tam Lạp.

Nhưng Tam Lạp lại nhớ tới tình báo mới nhất, Viêm Long và Hoắc Lạp đại chiến tại bộ lạc tinh linh, tinh linh trước mắt không lẽ là trốn thoát từ nơi đó.

Cô là tinh linh đến từ hướng thôn Ca Tháp, vì Viêm Long sao.

Biểu cảm của thiếu nữ đã phản bội nàng, nàng rất kinh ngạc vì sao đối phương lại biết được thảm kịch của mình.

Viêm Long đã hủy diệt thôn làng, giết chết rất nhiều người.

Tam Lạp quả thực không giúp được gì nhiều, nhưng thấy Đỗ Gia đáng thương như vậy, không kìm được mà hỏi: Cha mẹ cô có tin Pháp giáo không.

Cứ như vậy, trước đây khi gặp gã bá tước Hoắc Lạp hữu danh vô thực, Tam Lạp cũng vì đồng tình với sự thảm hại của gã, dù biết lòng gã đầy oán hận và căm ghét những kẻ áp bức, Tam Lạp vẫn truyền thụ ma pháp cho gã.

Nhưng điều này cũng không trách được Tam Lạp, cô ấy cũng từng trải qua tuyệt vọng và bất lực, chỉ là lúc đó có Đỗ Lan giúp đỡ.

Hiện tại có năng lực rồi, cô ấy cũng hy vọng có thể như Đỗ Lan giúp đỡ người cần giúp, chỉ là dưới sự che chở của Đỗ Lan và Địch Ny Toa, cô ấy hầu như chưa thấy được lòng người hiểm độc, thế gian biến đổi, nên dễ bị những người thảm hại làm lay động.

Thảm hại không đồng nghĩa với thiện lương, Tam Lạp hiện tại vẫn chưa phân biệt được.

Pháp giáo.

Đỗ Gia rất kỳ quái, chuyện này thì liên quan gì đến tín ngưỡng.

Không tin, tuy rằng cột thần của Pháp giáo đã dựng ở lối ra của khu rừng, nhưng tinh linh bộ lạc này không tin Pháp giáo, nếu không cột thần đã chẳng dựng bên ngoài rừng mà phải dựng trong thôn rồi.

Vậy thì chịu rồi, nếu tin giáo thì ký ức tín ngưỡng của cha mẹ Đỗ Gia sẽ đi tới thế giới tín ngưỡng, còn có khả năng gặp mặt một lần, không tin thì chắc chắn là không đi được rồi.

Cứ coi như tôi chưa nói gì đi.

Tuy nhiên Viêm Long và con quái vật kia đều đã bị tiêu diệt, chỉ là thôn của các cô cũng bị hủy rồi.

Nếu cô muốn quay về, tôi có thể giúp các cô tái kiến thôn làng.

Tam Lạp cũng chỉ có thể làm đến thế.

Tiêu diệt rồi.

Chuyện này phải báo cho mọi người.

Chẳng mấy chốc, các tinh linh tập trung lại trong phòng của Đỗ Gia.

Nàng là con gái thủ lĩnh, cũng là thủ lĩnh tương lai nên được ở phòng lớn một mình.

Âu Phỉ Nhã rõ ràng biết về Tam Lạp, sau đó bà nhớ lại lúc tới đây có thấy các Vĩ Thú Kỵ Sĩ, liền biết chắc chắn là Vĩ Thú Kỵ Sĩ đã thảo phạt quái vật, còn Viêm Long có lẽ đã bị kỵ sĩ hoặc quái vật giết.

Đều không quan trọng, nếu có thể quay về thì đương nhiên về nhà là tốt nhất, tuy người sống sót không còn nhiều nhưng vẫn hơn là đi nơi khác ăn nhờ ở đậu.

Tam Lạp các hạ, ma pháp sư vĩ đại nhất đại lục, ngài thực sự nguyện ý giúp chúng tôi tái kiến bộ lạc sao.

Âu Phỉ Nhã kích động hỏi.

Đương nhiên là thật.

Tam Lạp vốn thích giúp đỡ người khác.

Tốt quá rồi, chúng ta thu dọn đồ đạc ngay thôi, về nhà.

Họ gần như không thể chờ đợi thêm.

Tam Lạp xách Đóa Đóa lên, thở dài một hơi.

Đi lại trên đại lục bao năm, chứng kiến quá nhiều chuyện bi hoan ly hợp, mới phát hiện bất kỳ sinh vật nào cũng chỉ là món đồ chơi của vận mệnh.

Nếu không phải mình may mắn gặp được cha mẹ Đỗ Lan và Địch Ny Toa, e rằng mình cũng chỉ là một mảnh đời trôi dạt trong đau khổ, để mặc vận mệnh không ngừng ép uổng.

Quay về thôi.

Các tinh linh thu mua một số thực phẩm và dụng cụ cần thiết, tiêu sạch những đồng tiền cuối cùng, nhưng đó đều là thứ bắt buộc vì thôn của họ giờ chẳng còn gì cả.

Phía Trái Đất, đội thám thính năm nước của Chủ Thần Không Gian đang rối như canh hẹ.

Đối mặt với những sinh vật kỳ quái nguy hiểm ở dị thế giới và môi trường tự nhiên khắc nghiệt, đội thám thính liên hợp đa quốc gia ra ngoài hai lần đã có mười mấy người bị thương nặng nhẹ, một người thậm chí đang trong tình trạng nguy kịch.

Đỗ Lan ôm mặt, đây là cái khóa đội ngũ tệ nhất mà tôi từng dẫn dắt.

Nhưng bọn họ còn cảm thấy uất ức cơ, nhiều thứ ở dị thế giới lạ lẫm quá, họ mới đi được vài lần, làm sao thích ứng ngay được.

Mỗi bước đi cứ như rà mìn, bước sai là có chuyện, không có người chết đã là vạn hạnh rồi.

Nhưng cứ liên tục gặp nguy hiểm thế này, tiến độ thám hiểm trì trệ không đẩy mạnh được, bọn họ cũng bắt đầu nổi cáu.

Vì vậy hôm nay đội trưởng năm nước đều tới tìm Đỗ Lan: Tại sao không thể đặt chúng tôi ở những nơi an toàn, ví dụ như địa hình đồi núi thông tới cánh cửa ở Tokyo.

Tại sao lại tống chúng tôi đến những nơi nguy hiểm đó.

Ông đừng có nói là ông không khống chế được điểm rơi của cột sáng nhé.

Khí thế hung hăng vô cùng.

Đỗ Lan nhìn năm người bọn họ: Các người quá nôn nóng rồi.

Hướng điểm rơi của các người có rất nhiều sinh vật mà Trái Đất không có, đủ cho các người nghiên cứu cả tháng trời, sau đó mới từ từ mở rộng, không cần vội.

Khốn kiếp, sao không vội cho được.

Nhật Bản đang có đội tự vệ công phá ở dị thế giới, nếu quốc gia dị thế giới không trụ vững, Nhật Bản sẽ lập tức giành được lợi ích.

Chắc chắn không thể để một quốc gia bại trận trong Thế chiến II tiên phong giành lợi thế, điều đó không có lợi cho cục diện thế giới hậu chiến.

Chính vì vậy bọn họ mới vội, mà càng vội lại càng dễ sai sót.

Những binh sĩ và nhà khoa học này không thể nói là không tinh nhuệ, nhưng đối với môi trường nguy hiểm chưa biết gì thì cũng đành bó tay.

Xem ra vẫn phải giao nhiệm vụ cho các người mới được.

Đỗ Lan cũng nhận ra cứ thế này không ổn, mình hơi đánh giá cao trình độ khoa học kỹ thuật của Trái Đất thời không này rồi.

Không phải Trái Đất nào cũng có hắc khoa kỹ, trước đây toàn là Niệm, siêu năng lực, ma pháp, Trảm Phách Đao, làm Đỗ Lan suýt quên mất Trái Đất thực sự chỉ có những kỹ thuật đáng thương.

Tôi sẽ nâng cấp Chủ Thần, các người về đi.

Sau này có kiến nghị gì cứ việc đề đạt, tôi là người rất khai minh đại độ.

Đỗ Lan cười nói, thực ra trong lòng anh ta đang nghĩ: Cứ tiếp tục thế này cái danh Chủ Thần Không Gian sẽ bị đám đội khảo sát các người làm mất mặt sạch.

Nâng cấp, nâng cấp.

Đầu tiên, mục tiêu thám hiểm không còn giới hạn ở môi trường hiểm độc của dị thế giới, mà bao gồm cả những di tích cổ đại và môi trường chưa biết trên Trái Đất mà nhân loại chưa phát hiện ra.

Đương nhiên nhân viên cũng không giới hạn ở người Trái Đất, đại lục Mã Nhĩ Pháp Đặc cũng có thể chọn vài người, kiểu gì cũng phải giao lưu với nhau, không thể đóng cửa làm xe được, đó mới là hỗ thông hữu vô.

Thứ hai, phải có nhiệm vụ, tức là có tính mục đích, phải ép bọn họ hoàn thành nhiệm vụ để dẫn dắt họ tiến hành thám hiểm.

Mỗi quốc gia sẽ có một trăm điểm tích lũy, nhiệm vụ thất bại sẽ trừ điểm, điểm trừ hết thì quốc gia đó sẽ nhận trừng phạt.

Điểm này so với việc Chủ Thần hở chút là mạt sát thì nhân văn hơn nhiều.

Nói trắng ra, Chủ Thần ở đây chính là Đỗ Lan mà.

Đương nhiên phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ không phải là cộng điểm, phần thưởng chính là bất cứ thứ gì hữu dụng họ tìm thấy trong nhiệm vụ, tìm thấy càng nhiều thưởng càng lớn.

Còn có khoa kỹ của Chủ Thần Không Gian bao gồm cả những kỹ thuật mà ba đứa con gái của Đỗ Lan mang tới dị thế giới, những thứ đó có thể coi là hắc khoa kỹ, cũng có thể đạt được.

Đương nhiên cái này cần sự hợp tác của cả sáu đội mới giải khóa được, không dễ dàng đạt được đâu.

Lúc này năm vị đại diện quay về không lập tức giải tán mà thảo luận về lai lịch của Đỗ Lan.

Các nhà khoa học nước chúng tôi nghĩ ông ta có lẽ là thần linh của dị thế giới.

Chương 1096

Họ đã đo đạc không gian trắng thuần và cột sáng này, năng lượng cao đến kinh ngạc, tuyệt đối không phải khoa học kỹ thuật hiện tại của nhân loại có thể làm được.

Thần thế giới khác lợi hại như vậy sao không giúp Nhật Bản đánh lại.

Ngược lại còn đến giúp chúng ta.

Tôi thấy ông ta có lẽ là người ngoài hành tinh, không giúp bên nào, xuất hiện chỉ để đối phó với tên Tà Thần gì đó thôi.

Có lẽ tên Tà Thần đó cũng là người ngoài hành tinh.

Vị này trí tưởng tượng bay xa thật, tiếc là đoán sai rồi.

Tóm lại Đỗ Lan là một tồn tại rất thần bí và mạnh mẽ, khẳng định không phải nhân loại.

Nhưng từ thái độ hiện tại mà nhìn, ông ta vẫn có thiện cảm với nhân loại.

Hiện tại yêu cầu của ông ta đối với chúng ta có lẽ chỉ là khảo nghiệm.

Cánh cửa dị thế giới, không gian trắng, Đỗ Lan.

Có lẽ nhân loại chúng ta đang đứng trước ngã tam đường, đối mặt với lựa chọn quan trọng nhất của thời đại mới.

Và những người chúng ta chính là những người trải nghiệm, có lẽ chúng ta gánh vác tương lai của nhân loại cũng không biết chừng.

Người này nói rất đúng.

Thật sự là trầm trọng, nhưng họ đều là những nhân tài ưu tú nhất được tuyển chọn, họ buộc phải gánh vác.

Được rồi, hiện tại các người cũng đừng quá lo lắng.

Sau này mỗi lần xuất phát tôi đều sẽ giao nhiệm vụ cho các người.

Các người căn cứ vào nhiệm vụ mà cử người.

Sau khi nâng cấp, số người phái đi của mỗi quốc gia tối đa không quá sáu người.

Sáu người.

Tại sao vô duyên vô cớ lại cắt giảm nhân số của chúng tôi.

Tuyệt đối đừng nói là còn muốn thêm các quốc gia khác vào chia chác lợi ích nhé, ví dụ như những quốc gia có tiềm lực như Đức chẳng hạn.

Bởi vì tôi muốn dành một suất cho dị thế giới, họ cũng là sáu người.

Vậy vẫn còn thiếu bốn người nữa mà.

Bốn người khác sẽ ngẫu nhiên.

Hiện tại các người tới lấy vòng tay đi, mỗi quốc gia sáu cái.

Vòng tay dùng để phát bố và ghi chép nhiệm vụ, sau này chỉ những người mang vòng tay mới có thể được cột sáng truyền tống.

Quy tắc thay đổi toàn bộ, nhưng sao cảm giác giống như một trò chơi vậy.

Thám hiểm mà còn nhiều hạn chế thế này là lần đầu thấy đấy, cái ông Đỗ Lan này rốt cuộc có hiểu thám hiểm là gì không.

Nhiều quy tắc thế này ông đi thiết kế game còn hay hơn.

Hiện tại các người đều có một trăm điểm tích lũy.

Nếu các người không hoàn thành nhiệm vụ của tôi, điểm sẽ bị trừ.

Trừ đến không điểm thì quốc gia các người đại diện sẽ nhận trừng phạt, trừng phạt rất nghiêm trọng, có lẽ sẽ bị mạt sát.

Vì vậy tốt nhất các người nên nghiêm túc đối đãi với mỗi nhiệm vụ.

Đồng thời để rèn luyện tinh thần hợp tác đồng đội, tôi đã tạo ra một không gian huấn luyện.

Không gian huấn luyện có thể tiến vào bất cứ lúc nào.

Những người ở lại không gian này nếu cần huấn luyện có thể tiến vào đó.

Đỗ Lan lải nhải giải thích xong nội dung nâng cấp, sau đó hài lòng nhìn biểu cảm ngây người của họ.

Rất tốt, xem ra các người đã hiểu sau khi nâng cấp, Chủ Thần Không Gian không chỉ phong phú nội dung hơn mà mục tiêu cũng rõ ràng hơn.

Mọi người cố gắng lên.

Không gian huấn luyện đã mở, lập tức tổ chức huấn luyện ngay.

Không gian huấn luyện cũng là một cột sáng, tiến vào trong là được.

Đập vào mắt là một tòa thành trì hùng vĩ vô cùng, dưới ánh hoàng hôn, đứng sừng sững trên vách đá dựng đứng khiến người ta sinh lòng kính sợ.

Cao ngất ngưởng là tường thành và pháo đài, cùng với nơi cư ngụ của Thần khiến người ta phải chiêm bái, không dám có chút mạo phạm, nơi đó nhất định là nơi Thần nghỉ ngơi.

Nếu không, chẳng ai có thể xứng với kiến trúc hoành tráng như vậy.

Ngói lưu ly, tường bạch ngân, cửa sổ hoàng kim, cửa gạch đá, đường hổ phách, bách thú thủ hộ, bách điểu triều phụng. e rằng dù là những thợ thủ công tài hoa thời Phục hưng cũng không thể xây dựng được công trình thế này.

Đây là không gian huấn luyện sao.

Quả thực vậy, đây là không gian huấn luyện do Đỗ Lan dùng Linh tử tạo ra.

Sở dĩ không dùng đá Hiền Giả là vì dùng Linh tử cấu thành không gian và kiến trúc đơn giản hơn.

Tuy ứng dụng của Linh tử không rộng bằng đá Hiền Giả, nhưng với không gian huấn luyện thì Linh tử là đủ rồi.

Nếu có game thủ nào thích dòng Dark Souls nhìn thấy tòa thành này, nhất định sẽ thốt lên: Đây chẳng phải là Anor Londo Á Nặc Nhĩ Long Đức sao.

Chính nó đấy.

Dù sao kiến trúc không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là để đội thám hiểm học cách hợp tác, thành thạo kỹ năng và vũ khí.

Tòa thành chỉ là một phông nền trông có vẻ không tệ, chỉ là quá hùng vĩ đến mức không thể phớt lờ.

Thời gian thấm thoát trôi, nhiệm vụ đầu tiên sau khi nâng cấp Chủ Thần Không Gian bắt đầu.

Nhiệm vụ được hạ đạt trước khi cột sáng hạ xuống ba tiếng: Giải cứu nữ tù binh tự vệ đội, giải phóng bốn dân làng thôn Ca Tháp.

Lần truyền tống này khác hẳn những lần trước, mọi người vậy mà đều ngủ thiếp đi.

Trước đây chưa từng có thiết lập này, đương nhiên trước đây cũng không có lớp bảo hộ vô địch, trước khi lớp bảo hộ biến mất họ sẽ không chịu bất kỳ sự tấn công nào.

Băng lạnh, không hề rung động.

La Ly là Á Thần, phụng sự vị Thần của Cái Chết và Thẩm Phán đã mấy trăm năm, hiện tại chín trăm sáu mươi mốt tuổi.

Còn bốn mươi năm nữa nàng sẽ hoàn thành khảo nghiệm của Thần để trở thành tân Thần linh tiếp thế, đạt được quyền quản lý nhân gian.

Nhưng chẳng phải nàng nên ở gần đồi Arnus sao.

Thần của Cái Chết và Thẩm Phán vốn cũng là Thần của Chiến Tranh và Tử Vong, thân là Á Thần phụng sự vị Thần đó, tự nhiên nàng cũng đồng hành cùng cái chết và chiến tranh.

Nơi nào có tử vong, nơi đó có nàng.

Ở đằng kia tuyệt đối không có con đường lát đá thế này, hơn nữa nàng lại đột ngột mất ý thức trong giây lát và bị vứt xuống đất.

Chuyện gì đã xảy ra vậy.

Xem ra, cô là người có tố chất tốt nhất trong đám người mới lần này.

Ai.

La Ly Mạch Khâu Lợi lập tức bật dậy như cá chép, lưỡi hái tử thần đã cầm trong tay, nhưng nàng kìm nén ham muốn tấn công mà nhìn về phía nguồn âm thanh.

Đỗ Lan tay cầm một xiên thịt nướng, cười nhìn La Ly.

Thể chất Á Thần của thế giới này quả nhiên không tầm thường.

Ngươi là ai.

Người quản lý trò chơi, hoan nghênh cô đến với trò chơi mang tên Chủ Thần Không Gian.

Hãy nhìn vòng tay trên tay cô đi, cô sẽ biết chuyện gì đã xảy ra.

Hệ thống trên cổ tay nàng hiện văn tự của đại lục Mã Nhĩ Pháp Đặc.

Hoàn thành nhiệm vụ sao.

La Lỵ lại nhìn sang những kẻ kỳ quặc đang nằm la liệt khác, thầm nghĩ quần áo của đám người này sao giống quân đội dị thế giới thế, lẽ nào họ cũng là người từ thế giới bên kia.

Sau đó nàng phát hiện tuy mình đang ở trên phố lớn nhưng lại bị một quầng sáng khổng lồ bao quanh, người đi đường bên ngoài không hề có gì bất thường: Họ không nhìn thấy chúng ta sao.

Đúng vậy, không thấy đâu.

La Lỵ cười: Nhưng đám người các ngươi ăn mặc kỳ quái thế này, chỉ cần bước ra khỏi vòng sáng là sẽ bị phát hiện ngay thôi.

Dường như nàng đang chế giễu thiết kế này là thừa thãi.

Lát nữa cô sẽ biết, Chủ Thần Không Gian không đơn giản thế đâu.

Chương 1097

Đợi họ tỉnh cả rồi tôi sẽ giải thích một thể.

Thực ra đi ra ngoài cũng chẳng sao, vì Đỗ Lan đã thiết lập chướng nhãn pháp rồi, tương đương với một dạng bùa xua đuổi Muggle.

Trong mắt người qua đường, quần áo của đám người này chẳng có gì kỳ quái, hoàn toàn bình thường.

Vì là nhiệm vụ giải cứu nên lần này chỉ mang theo một chuyên gia ngôn ngữ, còn lại đều là binh sĩ, nhưng cũng không nhiều người, mỗi tiểu đội cử hai binh sĩ, tổng cộng mười người, cộng thêm Đỗ Lan và La Lỵ là mười ba người.

Mọi người lục tục tỉnh dậy, kinh hãi thất sắc.

Họ đi cứu người cơ mà, sao lại xuất hiện giữa đường lớn thế này, đùa à.

Đỗ Lan, ông giỡn mặt chúng tôi hả.

Bớt nóng, sao các người lại thiếu kiên nhẫn thế.

Đừng coi thường Chủ Thần Không Gian, sự thần kỳ của nó vượt xa trí tưởng tượng của các người đấy.

Ở đây dù các người không mặc quần áo cũng chẳng ai thấy bất thường đâu, nên cứ yên tâm đi.

Còn nữa, trong thời gian giải cứu, các người sẽ tạm thời nghe hiểu được tiếng dị thế giới.

Đỗ Lan nói: Nhiệm vụ kết thúc các người sẽ trở lại bình thường.

Thế này cũng được sao.

Nhà ngôn ngữ học ngây người luôn.

Được rồi, giờ làm quen đi, đây là đại diện của đại lục Mã Nhĩ Pháp Đặc.

Cô tên là gì.

La Ly Mạch Khâu Lợi.

La Ly cảnh giác nói.

Những thứ trên tay đám người này trông bình thường nhưng khiến nàng cảm thấy nguy cơ rất mạnh.

Người dị thế giới sao.

Phong cách ăn mặc này sao giống cosplay thế, La Ly quả thực đang mặc một bộ váy liền thân đỏ đen phong cách Gothic, thật sự rất kỳ quặc.

Nhà ngôn ngữ học rất vui mừng vì mình thực sự nghe hiểu được, vậy thì phải tranh thủ thời gian giao lưu nhiều vào, ghi âm lại hết mới được: Xin chào, tôi tên là Cách Lực, là nhà ngôn ngữ học.

Nhà ngôn ngữ học.

Từ vựng này được ghép từ hai từ không liên quan của đế quốc, La Ly cảm thấy rất tò mò.

Bởi vì thứ của hai thế giới khác nhau quá nhiều, dù biết ngôn ngữ thì để giao lưu vẫn phải tạo ra từ vựng mới.

Nhưng dù sao đây cũng là một khởi đầu tốt.

Trong vòng sáng, mọi người đều kinh nghi bất định, không biết Đỗ Lan đã làm gì họ.

Không thể tự nhiên mà biết ngôn ngữ được, chỉ có thể giải thích là Đỗ Lan đã động chân động tay vào não bộ của họ.

Phía Trái Đất đều cảm nhận được áp lực.

Được rồi, vòng sáng sắp biến mất.

Một khi biến mất nhiệm vụ sẽ chính thức bắt đầu, mọi người chuẩn bị cho kỹ.

Trong lúc nói chuyện, vòng sáng đã bắt đầu nhấp nháy, dường như năng lượng không thể duy trì thêm.

Vài giây sau vòng sáng biến mất, tai họ lập tức tràn ngập tiếng ồn ào của người đi bộ.

Hóa ra vòng sáng lúc nãy còn có hiệu quả cách âm, quả nhiên thần kỳ.

Thần kỳ hơn nữa là người qua lại vậy mà chẳng mảy may tò mò về đám người ăn mặc kỳ lạ giữa phố này, đúng như lời Đỗ Lan nói.

La Ly nhìn Đỗ Lan một cái, thầm nghĩ ông ta rốt cuộc là ai.

Chủ Thần Không Gian lại là cái gì.

Đi thôi, muốn cứu người thì phải thu thập tình báo trước, bắt đầu từ việc tìm ra họ.

Nhưng lời của Đỗ Lan làm mọi người nhìn nhau ngơ ngác.

Bắt đầu thế nào.

Tuy nói hiểu được tiếng dị thế giới nhưng họ chẳng biết gì về nơi này cả.

May mà người Trái Đất cũng không ngốc, ở đây chẳng phải có một người dị thế giới sao.

Nhiệm vụ đầu tiên là phải khiến La Ly nhận ra hiện tại mọi người đang ngồi cùng một con thuyền, họ cần sự giúp đỡ của nàng.

Giới thiệu bản thân, làm quen lẫn nhau.

La Ly đã nhớ tên của họ.

Mạch Khâu Lợi tiểu thư, cô cũng biết chúng tôi không phải người địa phương, không hiểu rõ thế giới này, vì vậy có thể phiền cô phụ trách giao tiếp với người dân địa phương được không.

La Lỵ nhìn vòng tay trên cổ tay, nhiệm vụ ghi trên đó rất rõ ràng là cứu người: Tôi có thể hỏi một chút, nếu không hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ có hậu quả gì không.

Ánh mắt nàng rơi vào Đỗ Lan.

Trừ điểm, trừ hết một trăm điểm thì hình phạt nghiêm trọng nhất là mạt sát.

Đỗ Lan nói.

Mạt sát.

La Lỵ rất tò mò liệu một Á Thần như mình có bị mạt sát được không.

Vậy cái gì là Chủ Thần Không Gian.

Là nơi thần linh Trái Đất các ngươi ở sao.

Trái Đất chúng tôi không có thần.

Nhà ngôn ngữ học Cách Lực nói, anh ta là người muốn nói chuyện nhất: Chủ Thần Không Gian là một nơi thần kỳ kết nối hai thế giới.

Chúng tôi lấy đó làm căn cứ để xuyên không qua lại, tiến hành thám hiểm thế giới của các cô.

Hóa ra ngoài Cánh Cửa ra còn có nơi khác có thể xuyên không: Vậy vòng tròn trắng trên cổ tay tôi là gì.

La Lỵ có rất nhiều câu hỏi, Cách Lực cũng kiên nhẫn giải đáp từng cái một.

Mọi người đều biết hai bên cần xây dựng lòng tin, nên chỉ có thể nén lòng giải thích cho La Lỵ.

Giải đáp mấy vấn đề về Chủ Thần Không Gian còn nhanh hơn nhiều so với việc tìm hiểu phong tục dị thế giới.

Tóm lại là để La Lỵ hiểu sơ qua Chủ Thần Không Gian là gì, nhiệm vụ của họ là gì.

Đứng trên phố mười mấy phút, mười binh sĩ đều cầm vũ khí cảnh giác, nhưng người xung quanh dường như thực sự không phát hiện ra điểm bất thường của họ.

Điều này làm họ nhìn nhau đầy kinh ngạc, cuối cùng nhất trí cho rằng đây là trò quỷ của Đỗ Lan kẻ đã bắt đầu đi mua đồ ăn vặt bên lề đường.

Đỗ Lan không rảnh nghe họ lải nhải, nên đã đến quầy đồ ăn vặt bên đường ăn trước, cuối cùng còn trả tiền hẳn hoi.

Tên này quả nhiên hiểu rõ dị thế giới như lòng bàn tay nhưng cứ nhất quyết không nói, lại còn dùng danh nghĩa thám hiểm để khảo nghiệm họ, thật đáng ghét.

Vị cũng được, nhưng vật tư thế giới này tuy phong phú song lưu thông quá ít.

Phương Nam có nhiều gia vị, nhưng ở đây gia vị lại cực kỳ đắt đỏ, quầy đồ ăn vặt chắc chắn là không có rồi.

Gia vị chỉ dành cho giai cấp quý tộc.

Quả nhiên muốn làm giàu thì phải làm đường trước, ở thế giới nào cũng vậy, giao thông mãi mãi là huyết mạch của kinh tế.

Nói chuyện xong chưa.

Đỗ Lan quay lại thấy mọi người đều đứng đó như đang đợi mình, không khỏi ngạc nhiên: Nói xong rồi sao còn chưa đi làm nhiệm vụ.

Chúng tôi muốn biết lý do ông xuyên không cùng chúng tôi.

Có Đỗ Lan ở cạnh họ thấy không thoải mái chút nào, luôn cảm giác Đỗ Lan sẽ lén lút làm trò sau lưng họ.

Nếu nói là để giám sát thì Đỗ Lan hoàn toàn có thể làm từ Chủ Thần Không Gian, chẳng cần phải đi theo làm gì.

Đương nhiên là để nói câu thoại lúc nãy rồi, giờ nói xong rồi, nhiệm vụ của Đỗ Lan đã hoàn thành, nhưng chắc họ cũng chẳng hiểu được cái meme đó: Đây là nhiệm vụ đầu tiên sau khi Chủ Thần nâng cấp, tôi đến để cổ vũ các người.

Mau hành động đi, mấy ngày nữa nữ tù binh kia sẽ bị áp giải tới đế đô để hiến tế đấy.

Tuy thành chủ muốn giữ đường lui, nhưng nữ binh Nhật Bản kia trông cũng khá xinh đẹp, da dẻ lại mịn màng vô cùng, hơn hẳn quý phu nhân đế quốc.

Vì vậy thành chủ nghĩ, đằng nào cũng chết nhiều người thế rồi, thiếu một người cũng chẳng sao, cứ đổ hết lên đầu bốn tên thôn Ca Tháp kia là xong.

Còn nữ nô lệ dị thế giới này có thể đem tặng đến đế đô, mấy vị hoàng tử nghe nói đều rất hám gái, tặng đi chắc chắn họ sẽ thích.

Tên thành chủ hoàn toàn là một kẻ hai mặt, hạng người này đáng chết nhất.

Vậy làm phiền Mạch Khâu Lợi tiểu thư xác định vị trí của họ trước, việc giải cứu cứ giao cho chúng tôi.

Họ có súng, chẳng sợ ai hết.

La Lỵ gật đầu, nàng đã cơ bản hiểu được tình cảnh hiện tại.

Trước tiên là tới phủ thành chủ.

Đây là dị thế giới sao.

Chương 1098

Cũng chẳng khác gì phim thời Trung Cổ, đều xám xịt, người trong thành trông cũng vàng vọt gầy yếu vì suy dinh dưỡng.

Tuy nhiên các sạp hàng trên phố cũng khá nhiều, đồ bán ra cũng tạm coi là phong phú, chỉ e là đám thương lái này cũng chẳng kiếm được tiền.

Đến nơi hẻo lánh, cuối cùng cũng có người lấy flycam ra bắt đầu thao tác.

Cứu người xong là phải rút lui ngay, họ cần biết địa hình thành phố này, flycam chắc chắn là trợ thủ đắc lực.

La Lỵ tò mò nhìn cái thứ đó bay đi xa, rồi cảnh tượng bao quát thành phố hiện ra trong cái gương nhỏ màn hình của người dị thế giới, nàng kinh ngạc há hốc miệng, ánh mắt đầy tò mò.

Đây là flycam, dùng để trinh sát.

Máy móc Trái Đất thật lợi hại, trước đây La Lỵ mới chỉ đứng xa nhìn xe bốn bánh của đội tự vệ, đây là lần đầu thấy thứ tiên tiến hơn.

Ma pháp cũng không đạt được hiệu quả như vậy, nhưng người Trái Đất đã làm được, họ thật thần kỳ.

Được rồi, giờ phân công nhiệm vụ.

Tay súng bắn tỉa và flycam ẩn nấp trước, đặc chiến viên chờ lệnh.

Khi nào xác định được vị trí con tin, chúng ta sẽ tiến hành phân tích chiến thuật.

Đội trưởng hành động lần này là Thượng tá Bảo Nhĩ người Nga, là người có quân hàm cao nhất ở đây, từng tham gia chiến tranh

Chechnya, là một lão binh dày dạn kinh nghiệm.

Tinh nhuệ đúng là tinh nhuệ, lệnh ban ra là làm, lập tức hành động.

Tay súng bắn tỉa tìm cao điểm, flycam bao quát toàn cục.

Thử tín hiệu, thử tín hiệu, mọi người nghe rõ không.

Ưng Nhãn nghe rõ.

Flycam trả lời trước.

Số 0 nghe rõ.

Tay súng bắn tỉa cũng nhanh chóng truyền tin về.

Thông tin bình thường, tiếp theo là đợi tình báo của La Ly.

Việc La Ly hỏi thăm tình báo cũng chẳng có vấn đề gì.

Nàng tìm một kỵ sĩ của phủ thành chủ khảo vấn một trận nghiêm ngặt, dùng phương thức đơn giản nhất để hỏi ra mọi chuyện.

Quả nhiên là Á Thần đồng hành cùng tử vong và chiến tranh, thủ đoạn thật cừ khôi.

Người phụ nữ ở phủ thành chủ, bốn người kia ở ngục giam.

Ngục giam nằm ở con phố khác.

Vậy là ở hai nơi khác nhau, độ khó của nhiệm vụ đã tăng lên.

Đỗ Lan thong thả đứng xem kịch.

Anh ta thấy nhiệm vụ này vẫn khá đơn giản, cứu con tin là bài học bắt buộc của bộ đội đặc chủng mà.

Tuy họ ít người nhưng vũ khí lại tiên tiến.

Sau khi lấy được tình báo, La Ly cũng chẳng còn việc gì làm.

Rõ ràng đám lính đặc chủng Trái Đất không tin một cô em trông chưa đến hai mươi như La Ly có sức chiến đấu gì, nên khi lập kế hoạch tác chiến căn bản không tính nàng vào.

Thế là La Lỵ ngồi xuống cạnh Đỗ Lan.

Nàng rất tò mò về anh ta: Họ nói Chủ Thần Không Gian là do ông tạo ra, ông chính là Chủ Thần.

Thần của thế giới này đã rất lâu rồi không giáng xuống thần tích.

La Lỵ làm Á Thần hơn chín trăm năm, chứng kiến đế quốc từ không đến có, mấy chục thế hệ thay đổi mà cũng chưa thấy Thần can thiệp vào đại lục bao giờ.

Thần của Mã Nhĩ Pháp Đặc giờ chỉ tồn tại trong sử sách và trong cái tên của mọi người.

Ở thời đại này, bạn tin vị thần nào thì có thể lấy tên thần đó làm tên đệm.

Đương nhiên điều đó không thực sự đại diện cho việc họ có tín ngưỡng, chỉ đại diện cho việc họ không phải là không có tín ngưỡng mà thôi.

Cũng giống như bạn có mười đồng, không phải vì bạn giàu, mà đại diện cho việc bạn không phải kẻ không xu dính túi, chỉ thế thôi.

Hoàn toàn là hình thức chủ nghĩa.

Mãi cho đến khi Pháp giáo xuất hiện, phần lớn những người có tên thần trong tên cũng chuyển sang tin Pháp giáo hết, vì Pháp giáo cứu thế ít nhất còn có lợi ích thực chất.

Còn tin thần ư, bạn là nông phu tin Nông Thần không có nghĩa là sẽ mưa thuận gió hòa, bạn là thi nhân tin Thần Âm Nhạc chưa chắc đã có thiên phú.

Hơn nữa nhiều cái tên hoàn toàn là do cha mẹ đặt, có người từ nhỏ đã mang tên thần, có người lớn lên mới tự thêm vào, chuyện này thực sự hoàn toàn là hình thức chủ nghĩa.

La Lỵ Đỗ Lan Mạch Khâu Lợi, cô thấy cái tên này thế nào.

Đỗ Lan cười hỏi.

Đây rõ ràng là cách đặt tên của đại lục Mã Nhĩ Pháp Đặc, nhưng La Lỵ thắc mắc: Đỗ Lan là vị thần nào vậy.

Tôi chưa bao giờ nghe nói tới.

La Lỵ là Á Thần, hiểu rất rõ hệ thống thần linh, tuyệt đối không có vị nào tên Đỗ Lan.

Chủ Thần Đỗ Lan, thấy thế nào, soái không.

Đỗ Lan chỉ chỉ chính mình, ý nói mình chính là Đỗ Lan.

Là ông.

La Lỵ thực sự kinh ngạc, chẳng lẽ đối phương thực sự là một vị thần vô danh nào đó.

Tôi tín phụng Thần của Cái Chết và Thẩm Phán Emroy Nga Ma Lạp, nên không thể đổi tín ngưỡng được.

Xem ra thời đại của La Lỵ không thịnh hành phong tục lấy tên thần làm tên đệm.

Chín trăm năm, quả thực là thay đổi quá lớn.

Đỗ Lan lại nảy ra ý tưởng mới: Tôi thấy cô là một Á Thần.

Thời đại cô sống đế quốc còn chưa hưng thịnh đúng không.

Cho nên cô không có tập tục lấy tên thần làm tên đệm như đế quốc.

Đúng không.

Chắc cũng chín trăm năm rồi nhỉ.

Giờ thì La Lỵ tin Đỗ Lan có thể là chân thần thật, vì anh ta nói hoàn toàn chính xác.

Thế giới thời đại của cô thế nào.

Nhân loại, á nhân, tinh linh, rồi cả Viêm Long nữa, có khác nhiều so với bây giờ không.

Ông không biết sao.

La Lỵ kỳ quái, cái ông Đỗ Lan này rốt cuộc có phải thần không thế, lúc thì cái gì cũng biết, lúc thì lại như chẳng biết gì.

Tôi không phải thần, chỉ là một người rất lợi hại có năng lực gần như thần thôi, nhưng tôi không phải cái gì cũng biết.

Dù sao cũng có thời gian, tôi có đồ ăn ngon và rượu quý đây, hay là kể về chín trăm năm bãi bể nương dâu, phong vân biến ảo của cô đi.

Tôi thích nghe kể chuyện nhất, đặc biệt là loại chuyện như sử thi thế này, nó giúp tôi nhìn thấu thời không.

Nếu có thể, biết đâu tôi có thể kết nối tất cả các thời không lại, để các anh hùng hào kiệt các thời đại của Mã Nhĩ Pháp Đặc tái hiện nhân gian.

Lại một lần nữa há hốc miệng, La Lỵ rõ ràng là không tin.

Chuyện này đến thần cũng chẳng làm được nữa là.

Nhưng nhìn Đỗ Lan tùy tiện biến ra mỹ thực và rượu ngon, hương thơm nức mũi, nàng bắt đầu thấy Đỗ Lan nhất định là thần, chỉ là một vị thần rất khiêm tốn.

Vậy thì kể thôi, đằng nào cũng chỉ tốn chút nước bọt.

Bãi bể nương dâu, phong vân biến ảo, ông tổng kết rất hay.

Chín trăm năm năm tháng này quả thực chỉ có tám chữ đó mới hình dung được.

Đó là một câu chuyện dài, rất dài, bắt đầu từ khi La Ly sinh ra.

Những điều đó đã được hồi tưởng đi hồi tưởng lại trong ký ức của La Ly, qua sự gọt giũa và tinh lọc của nàng, có những nỗi buồn lớn lao cũng có những niềm vui tột cùng.

Từ một thiếu nữ bình thường trở thành Á Thần, rồi với thân phận Á Thần chứng kiến quốc gia hưng thịnh suy tàn, gia đình bi hoan ly hợp.

Dùng đôi chân đo đạc diện tích đại lục Mã Nhĩ Pháp Đặc, đo lường độ chênh lệch giữa đỉnh cao và vực sâu.

Chương 1099

Chín trăm năm năm tháng tự nhiên không thể nhớ hết toàn bộ, nhưng những gì nàng nhớ được chắc chắn là những thời khắc quan trọng nhất, những thời đại sóng gió hào hùng.

Chỉ nghe thôi đã cảm nhận được sự tang thương phả vào mặt, quả nhiên thời gian mới là tay đãi vàng thực thụ.

Hưng suy giao thế, tựa như thời gian đang gảy tấu bản nhạc vận mệnh, thăng trầm bổng trầm, lúc thì như sóng thần cuộn trào, lúc thì như gió xuân hiu hiu, lúc như trời nghiêng đất nứt, lúc như mưa bụi thấm vật, khiến người ta nảy sinh muôn vàn cảm khái.

Đương nhiên câu chuyện chín trăm năm không thể kể hết trong một sớm một chiều, thực sự muốn kể hết chắc chắn cần rất nhiều thời gian.

Cô có từng nghĩ đến việc ghi chép lại câu chuyện của mình để xuất bản sách không.

Đỗ Lan nói: Nếu đem chuyện của cô bán sang Trái Đất, chắc chắn sẽ trở thành cách tốt nhất để người Trái Đất hiểu về đại lục Mã Nhĩ Pháp Đặc.

Xuất bản sách.

Đó là việc của các học giả chứ.

Ngay cả Á Thần cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện lấn sân sang nghề khác.

Học giả hay không không quan trọng, quan trọng là cô có muốn hay không.

Ghi lại những câu chuyện đó để mọi người thưởng thức, sau khi cô thành thần cũng coi như để lại chút dấu ấn cho thế giới.

Khi đó nhìn lại ngàn năm làm Á Thần, cô có thể nói mình đã không sống hoài sống phí, mình đã sống một đời không hối tiếc.

Viết, nhất định phải viết, bắt đầu viết ngay bây giờ đi.

Người này sao thần kinh thế nhỉ.

Thực ra là Đỗ Lan đã nảy ra một ý tưởng quá hay, hoàn hảo vô cùng.

Chủ Thần Không Gian đã xây dựng xong, đợi khi anh ta về chắc chắn sẽ không dỡ bỏ, đó không phải phong cách của anh ta.

Vậy để Chủ Thần Không Gian vận hành tiếp thì cần một hệ thống cốt truyện và nhiệm vụ khổng lồ chống đỡ, hà cớ gì không dùng chín trăm năm kinh nghiệm của La Lỵ làm cốt truyện nhỉ.

Hơn nữa anh ta có thể thử chế tạo không gian huấn luyện thành một không gian chồng lấp thời gian, các quốc gia ở các thời đại khác nhau có thể xuất hiện cùng lúc, sau này người của Chủ Thần Không Gian có thể tới đó làm nhiệm vụ.

Cảm hứng đến rồi, không gì cản nổi.

Đỗ Lan không chỉ một lần nói mình là đấng sáng tạo, vì vậy hiện tại anh ta lại có thể sáng tạo tiếp, hơn nữa là một sự sáng tạo hoàn toàn mới mẻ chưa từng thử nghiệm, có thử thách nên mới có động lực.

Nhưng trước tiên vẫn phải chiết xuất câu chuyện trong đầu La Lỵ ra đã, vậy thì dùng Máy hướng dẫn sóng não đi, đây là bảo bối trong túi của Doraemon, có tác dụng biến suy nghĩ trong đầu thành văn bản.

Như vậy có thể chiết xuất văn bản trong thời gian nhanh nhất, tương đương với việc Đỗ Lan xây dựng đề cương cho thế giới chồng lấp thời gian.

Sau này biết đâu còn làm được cả sách hướng dẫn phá đảo game Chủ Thần nữa.

La Lỵ chỉ còn cách phối hợp.

Dù sao đồ Đỗ Lan lấy ra đều rất thần kỳ, vậy mà có thể tự động biến những gì nàng nghĩ thành những lời văn ưu mỹ.

La Lỵ cảm thấy dù mình có cầm bút cũng chẳng viết hay được thế này, từ ngữ trau chuốt quá đẹp, đến nỗi chính nàng cũng đắm chìm vào câu chuyện của chính mình.

Tiếc là máy chạy nhanh quá, chẳng mấy chốc La Lỵ đã đọc không kịp.

Trong khi bộ đội đặc chủng đang bận rộn, La Lỵ và Đỗ Lan lại đang nhâm nhi rượu ngon đồ ăn tốt, tán dóc về những chuyện chẳng liên quan, đám binh sĩ kia chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt.

Dùng định vị ảnh nhiệt để xác định nữ tù binh trong phủ thành chủ vẫn khá đơn giản.

Lát nữa lúc cứu người chỉ cần nói vài câu tiếng Anh là được, nhưng họ căn bản không biết dân làng thôn Ca Tháp trông thế nào.

E là sau khi đột nhập ngục giam phải bức hỏi cai ngục mới biết vị trí của bốn thiếu niên kia.

Kế sách đã định, hành động trong đêm.

Tiềm nhập, ám sát, giải cứu.

Cảnh tượng này đúng là mang đậm phong cách bộ đội đặc chủng, ít nhất là ở một quốc gia xa lạ họ vẫn có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách gọn gàng linh hoạt.

Họ không phải Rambo, làm được đến mức này đã là rất đáng khen

rồi.

Nam Xuân Đào không ngờ sẽ có bộ đội đặc chủng phá cửa xông vào.

Nhìn thấy vũ khí trang bị quen thuộc đó, nước mắt nàng lập tức trào ra, một câu tiếng mẹ đẻ thốt ra: Các anh tới cứu tôi sao.

Tiếng Anh, làm ơn nói tiếng Anh.

Chúng tôi là lực lượng giữ gìn hòa bình Liên Hợp Quốc, tới cứu cô đây.

Đây là điều họ đã thảo luận từ trước, họ cũng coi như là một nhánh của lực lượng giữ gìn hòa bình Liên Hợp Quốc.

May mà tiếng Anh của Nam Xuân Đào cũng tạm ổn, nhưng nàng không tài nào ngờ tới ba binh sĩ này lại là bộ đội Liên Hợp Quốc.

Cánh cửa chẳng phải ở Tokyo sao.

Lẽ nào đã bị Liên Hợp Quốc tiếp quản rồi.

Đi theo chúng tôi, chúng ta phải rời khỏi đây thôi.

Nam Xuân Đào cũng không do dự, đây chắc chắn là bộ đội Trái Đất không sai vào đâu được, chỉ cần được về Trái Đất thì ai tới cũng không thành vấn đề.

Hiện tại trên người nàng mặc một bộ váy dài dị thế giới, đi lại không tiện chút nào.

Nhưng Nam Xuân Đào xách váy lên, chạy thình thịch đuổi theo.

Phựt phựt, tiếng giảm thanh khống chế mọi tiếng động trong một phạm vi nhất định.

Mặt khác, đội cứu viện ngục giam lại gặp vấn đề.

Họ tìm thấy bốn thiếu niên thôn Ca Tháp, nhưng chúng căn bản không chịu đi theo bộ đội đặc chủng.

Bởi vì chúng đã giết mấy binh sĩ tự vệ đội, giờ thấy binh sĩ Trái Đất đột nhiên xông vào ngục thi hành kiểu Kẻ nào phạm đến Trái Đất ta, dù xa cũng phải giết, không sợ mới là lạ.

Chỉ là chúng cũng thấy lạ, sao người dị thế giới lại biết nói tiếng của chúng, không đúng lắm.

Bộ đội đặc chủng không biết bốn thiếu niên này đang sợ cái gì: Chúng tôi tới cứu các cậu, mau đi theo chúng tôi, chúng ta phải rời thành ngay trong đêm tới nơi an toàn.

Tạp Kỳ lúc này chân tay luống cuống, hắn muốn ra tù vì ở nhà còn cha và em gái, hắn không muốn chết.

Nhưng nghĩ tới việc bọn họ đã giết những người đó, hắn lại sợ đối phương sẽ hạ sát thủ với mình.

Đi.

Cuối cùng vẫn là Hắc Kiểm quyết định đi: Đằng nào cũng chết, tên thành chủ đó đã nuốt mất công lao của chúng ta, thay vì bị hắn giết người diệt khẩu thì thà đi theo bọn này còn hơn.

Ta muốn đánh cược một lần.

Thấy Hắc Kiểm quyết định vậy, Tạp Kỳ cuối cùng cũng chọn đi theo.

Tuy Hắc Kiểm nhỏ tuổi hơn hắn nhưng từ đầu đến cuối toàn là Hắc Kiểm đưa ra chủ kiến.

Đi thôi, đám ngục tốt đều đã bị bắn chết, phát nào cũng trúng đầu như thể đang thi bắn súng vậy.

Đây là Ưng Nhãn, xác nhận tiểu đội A đã rời khỏi phủ thành chủ, xác nhận tiểu đội B đã rời khỏi ngục giam, bây giờ tôi sẽ dẫn đường cho các bạn.

Tiểu đội A chú ý, phía sau các bạn có một đội lính tuần tra, chú ý né tránh.

Flycam chuyển sang chế độ ban đêm, càng thêm ẩn mình trong bóng tối.

Tốc độ này cũng được đấy.

Đỗ Lan đợi ngoài thành nói.

Quả nhiên là dân chuyên nghiệp, cứu con tin cực kỳ thành thạo, xem ra luyện tập không ít.

Thuận lợi ra đến ngoài thành, các thiếu niên thôn Ca Tháp nhìn thấy Nam Xuân Đào, và Nam Xuân Đào đương nhiên cũng thấy những kẻ sát nhân, những kẻ tội đồ đã giao nàng cho tên thành chủ háo sắc kia.

Một cú vật tay điêu luyện, Tạp Kỳ đen đủi ngã chổng vó.

Nào nào, quý cô bình tĩnh lại chút, cô đang làm gì vậy.

Đây đều là mục tiêu nhiệm vụ, không được nội chiến.

Bảo Nhĩ giữ chặt Nam Xuân Đào.

Chúng đã giết đồng đội của tôi, chúng là kẻ sát nhân.

Nam Xuân Đào kích động nói liên hồi tiếng Nhật, mọi người căn bản không hiểu gì.

May mà có nhà ngôn ngữ học, anh ta biết mười mấy thứ tiếng, trong đó có hai loại ngôn ngữ hiếm sắp tuyệt chủng chỉ còn mười mấy người nói: Cô ấy nói những người bản địa này đã giết đồng đội của cô ấy.

Họ không hiểu rõ lắm, tiếp tục giữ Nam Xuân Đào lại yêu cầu cô giải thích kỹ hơn.

Hiện tại đang được bộ đội giữ gìn hòa bình bảo vệ, Nam Xuân Đào hơi bình tĩnh lại, dùng tiếng Anh thuật lại ngắn gọn thảm kịch của mình, tất cả là do mấy tên thiếu niên này gây ra.

Những người khác cũng không ngờ thiếu niên bản địa lại lợi hại thế, đồng thời cũng nghĩ đội tự vệ quá khinh địch, ở nơi dị thế giới này sao lại dễ dàng tin lời người ngoài như vậy, còn bị dụ dỗ săn giết.

Chương 1100

Được rồi, hiện tại cô đã an toàn, nhưng họ cũng là mục tiêu giải cứu của chúng tôi, cô không được động thủ với họ.

Đều là người Trái Đất, nếu không có nhiệm vụ họ có thể coi như không thấy, thậm chí để Nam Xuân Đào giết bốn tên kia cũng chẳng sao, nhưng hiện tại ưu tiên hàng đầu là hoàn thành nhiệm vụ.

Chúng là tội phạm giết người, tại sao phải cứu chúng.

Nam Xuân Đào hét lên: Các anh có súng, giờ có thể xử bắn chúng luôn được mà.

Cười khổ, đây chẳng phải tự chuốc khổ vào thân sao: Được rồi, nơi này không thể ở lâu.

Mạch Khâu Lợi cô nương, xe đã chuẩn bị xong chưa.

Nhiệm vụ của La Lỵ là chuẩn bị phương tiện giao thông, hai cỗ xe bò.

Tay súng bắn tỉa Số 0 và flycam Ưng Nhãn cũng từ trên tường thành trượt dây xuống, thế là họ có thể đi rồi.

Mọi người tập trung, nhiệm vụ thứ hai xuất hiện: Hộ tống bọn họ quay về thôn Ca Tháp.

La Lỵ dẫn đường, hai nhóm con tin ngồi hai xe khác nhau để tránh đánh nhau tiếp.

Họ sẽ làm gì chúng ta.

Tạp Kỳ rất sợ hãi, người phụ nữ kia đúng là điên rồi, ngã đau chết đi được.

Lúc này Hắc Kiểm cũng không biết phải làm sao.

Tuy họ đã thoát ra nhưng không có nghĩa là đã an toàn.

Lần này mọi toan tính đều đổ sông đổ biển, lòng Hắc Kiểm cũng chẳng dễ chịu gì, đồng thời hắn rất không cam tâm.

Nếu người hắn đi gặp là vị thành chủ khác thì có lẽ kết quả đã khác rồi.

Hắn một lòng muốn thăng quan phát tài.

Hai tay nắm chặt, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay.

Hắc Kiểm thực sự rất tức giận, sẽ có ngày hắn trở thành kẻ bề trên, sẽ giết chết tên thành chủ đã cướp công lao của hắn.

Không, không chỉ giết, hắn còn muốn lột da tên thành chủ đó làm đồ trang trí.

Không ai chú ý đến ánh mắt Hắc Kiểm ngày càng bạo ngược, một loại sức mạnh mang tên Hoắc Lạp đã lặng lẽ chiếm lĩnh thể xác hắn.

Hiện tại hắn hoàn toàn bị dục vọng điều khiển, hắn muốn trở thành đại nhân vật, muốn báo thù, muốn mọi người phải coi trọng mình, hắn muốn trở thành kẻ bề trên.

Tạp Kỳ là người đầu tiên phát hiện điểm bất thường của Hắc Kiểm: Cậu sao thế.

Có phải không khỏe không.

Nhưng Tạp Kỳ thấy biểu cảm của Hắc Kiểm ngày càng vặn vẹo, lợi răng lộ hết cả ra, khuôn mặt vốn đã đen nhẻm giờ lại bao phủ một tầng mây đen, cảm giác chẳng lành.

Hai người khác cũng phát hiện ra: Này, sao thế.

Dừng xe, bạn tôi không khỏe.

Thực ra binh sĩ cảnh giới bên ngoài cũng nghe thấy động động tĩnh trong toa xe, xe dừng lại.

Một dòng máu đen bắn vọt lên rèm xe.

Tạp Kỳ sợ đến mức tè ra quần bò ra khỏi xe.

Hắc Kiểm vậy mà đã giết chết hai người bạn thân nhất của bọn họ.

Hắn. hắn. hắn cũng biến thành ác ma rồi.

Lộc cộc, một cái đầu người từ trong xe lăn ra, rơi xuống mặt đường.

Các chiến sĩ đeo kính nhìn đêm thót tim một cái, lập tức cảnh bị, thầm nghĩ chuyện gì xảy ra vậy.

Cái đầu kia rốt cuộc là sao.

Xem ra nhiệm vụ sắp thất bại rồi.

Đỗ Lan biết đây là do tác động của Tam Lạp nên mới xuất hiện hắc ám ma thú Hoắc Lạp, chỉ là không ngờ nó lại lan truyền đến tận bên cạnh mình thế này.

Tại đại lục Mã Nhĩ Pháp Đặc, cảm xúc tiêu cực giống như một căn bệnh truyền nhiễm có thể biến con người thành quái vật.

Tên Hắc Kiểm này tích lũy quá nhiều cảm xúc tiêu cực, hôm nay cuối cùng bùng phát biến thành sinh mệnh thể nguy hiểm nhất đại lục.

Tại văn phòng Lực lượng Tự vệ ở Đại Môn, bầu không khí vô cùng căng thẳng.

Phải nói rằng đám quan chức Lực lượng Tự vệ ở đây cũng khá gan dạ, dám tước vũ khí của lực lượng duy trì hòa bình.

Nhưng lực lượng duy trì hòa bình còn có nhiệm vụ trên người, tự nhiên không đời nào dâng nộp vũ khí.

Bảo Nhĩ nói: Đã đưa thương binh đến nơi, chúng tôi còn có nhiệm vụ khác, xin cáo từ.

Nơi này là Đặc Khu, nếu tôi không lầm thì hai vị kia hẳn là cư dân bản địa Đặc Khu.

Đã là dân bản địa thì phải tiếp nhận kiểm tra thân thể để phòng hờ họ mang theo virus chưa biết.

Tôi nghĩ có virus hay không, phía Tokyo hẳn đã xác định qua từ đám tù binh rồi chứ, nếu không các ông cũng chẳng đến đây.

Bảo Nhĩ nói tiếp: Được rồi, chúng tôi có nhiệm vụ của mình, không ở lại lâu, đi thôi.

Hắn phất tay, cả đội đề phòng rồi chậm rãi rời khỏi cổng lớn.

Xem ra tình báo quốc gia thực sự đã rò rỉ, ngay cả việc họ có tù binh đối phương cũng biết sao.

Đối phương dù sao cũng là người Trái Đất, Lực lượng Tự vệ cũng không dám thật sự bắt giữ.

Nếu họ có liên hệ với Trái Đất, mà liên lạc bị gián đoạn, đến lúc phát hiện là do Lực lượng Tự vệ bắt giữ, Liên Hợp Quốc rất có khả năng sẽ gây áp lực lên Tokyo, thậm chí ngay cả Đại Môn ở Tokyo cũng sẽ bị can thiệp.

Chỉ là hiện tại họ vẫn không hiểu nổi quân đội Liên Hợp Quốc rốt cuộc làm sao đến được Đặc Khu, hơn nữa sự hợp tác giữa Ngũ Thường khiến người ta không tài nào minh bạch.

Năm ông lớn này bình thường có bao giờ ngồi chung một thuyền đâu, kiềm chế và đối lập lẫn nhau mới là trạng thái bình thường, sao lần này trong vấn đề Đặc Khu lại thống nhất đến thế.

Nhưng cũng không thể để họ đi như vậy: Ít nhất phải cho chúng tôi biết đã xảy ra chuyện gì với Hạ sĩ Nam Xuân Đào.

Hơn nữa bên cạnh anh ta hẳn còn có những người khác, họ đâu rồi.

Nếu anh ta tỉnh lại, các ông có thể đi mà hỏi anh ta.

Chúng tôi chỉ cứu anh ta từ tay người dị thế giới, chỉ có mình anh ta, không thấy ai khác.

Bảo Nhĩ nói: Chắc là bị người dị thế giới phục kích rồi.

Dù biết cũng không thể nói, vì hung thủ đang ở ngay bên cạnh, bớt một chuyện còn hơn thêm một chuyện.

Rời đi, để lại Lực lượng Tự vệ trong sự hỗn loạn.

Nhóm Bảo Nhĩ rời đi với sắc mặt cũng không mấy tốt đẹp, tuy chỉ thoáng qua nhưng họ vẫn bị sự đầu tư của Lực lượng Tự vệ làm cho hoảng sợ.

Thứ mà Lực lượng Tự vệ đang xây dựng tuyệt đối là một sân bay trực thăng cỡ nhỏ.

Quả nhiên là có Đại Môn, tốc độ vận chuyển trang bị cực nhanh, xem ra Nhật Bản cuối cùng cũng không định che giấu bí mật Đại Môn thông đến dị thế giới nữa.

Bởi vì Đại Môn nằm ở trung tâm Tokyo, một khi các trang bị lớn như trực thăng xuất hiện tại trung tâm thành phố thì căn bản không thể giấu giếm.

E rằng Nhật Bản sẽ sớm dùng Đại Môn để làm rùm beng tại Liên Hợp Quốc.

Về thôn Ca Tháp trước, hoàn thành nhiệm vụ.

Cả nhóm không vào thôn vì hiện tại họ có thể gây ra những náo loạn không cần thiết, bèn để La Ly đưa Taki một đoạn đường.

Trấn nhỏ vẫn yên tĩnh như cũ, nhưng lúc đi là bốn người, lúc về chỉ còn một, điều này cũng khiến dân làng hiểu rằng mọi chuyện không hề suôn sẻ.

Taki về nhà vẫn im hơi lặng tiếng, còn người cha già gàn dở của cô thì lén lau nước mắt, về được là tốt rồi.

Em gái Taki thì vui mừng phát khóc.

Nhiệm vụ thứ hai hoàn thành, lần này dừng lại quá 24 giờ, nhiệm vụ cuối cùng cũng viên mãn kết thúc.

Trở lại Không gian Chủ thần, La Lỵ trừng lớn mắt, không dám tin rằng chỉ trong nháy mắt họ đã đến một không gian trắng muốt thần thánh.

Mọi thứ ở đây đều mới mẻ: Những người này đều là người Trái Đất sao.

Cô hỏi Đỗ Lan.

Không sai, đều là người Trái Đất.

Đó là khu vực của đại lục Mã Nhĩ Pháp, sau này cô cứ sinh hoạt ở đó.

Tất cả vật phẩm cô cần đều có thể tìm thấy trong quả cầu ánh sáng kia, chỉ cần tiến lại gần nhắm mắt nghĩ là được.

La Lỵ cũng không cảm thấy xa lạ, thong dong đi khắp nơi quan sát những con người đang bận rộn.

Chương 1101

Những người cùng về với cô đã vội đi báo cáo, nhiệm vụ lần này ngoại trừ vấn đề Horror ở giữa thì đều rất thuận lợi.

Tại Đế đô, cả Hoàng đế lẫn Đại thần đều đã chờ đợi quá lâu, nhiều lần thỉnh thị C.

C. chỉ thị bước tiếp theo nên làm gì.

Thế là hôm nay C.

C.

đưa Hoàng đế đến nơi giam giữ tù binh dị thế giới.

Tù binh có khoảng gần trăm người, đại bộ phận là phụ nữ trẻ tuổi.

Hiển nhiên đám binh sĩ toàn là trai thẳng, khuynh hướng bắt tù binh rất thống nhất: trẻ và cái.

Tất nhiên cũng có một số ít nam giới còn khá trẻ.

Những người này không bị ngược đãi gì, nhưng họ căn bản ăn không quen thức ăn thế giới này.

Ở Nhật Bản dù là dân thường cũng đã quen với thực phẩm tinh chế, còn đồ dị thế giới cho tù nhân ăn thì chẳng khác nào nhai rơm rạ, nuốt không trôi.

Cho nên nhiều ngày trôi qua, từng người đều mặt vàng vọt, gầy trơ xương, đầu bù tóc rối, cộng thêm căng thẳng nên có người đã đổ bệnh.

C. cũng là lần đầu đến, trước đó cô cũng đang chờ đợi.

Cô phải chịu trách nhiệm với tín đồ của mình, ở thế giới này người Trái Đất không nằm trong phạm vi quan tâm của cô, cô chỉ quan tâm tín đồ.

Cho nên nhìn thấy cảnh tượng thảm thương của tù binh, cô chẳng có phản ứng gì.

Hành lễ hướng về Hoàng đế bệ hạ và Giáo tông đại nhân.

Toàn bộ vệ binh đứng thẳng tắp, mắt không liếc xéo, dành sự kính trọng cao nhất cho hai trụ cột của Đế quốc.

Giáo tông, chúng ta đến đây làm gì, đám tù binh dị thế giới đó căn bản không thể giao tiếp.

Hoàng đế nói.

Ta tự có cách.

Tù binh bị giam hai ba người một phòng, điều kiện cư trú kém đến mức người hiện đại không thể chấp nhận nổi, họ sắp phát điên rồi.

Ngay lúc đó, họ thấy hai vị người dị thế giới lộng lẫy đứng ở hành lang, người dẫn đầu càng khiến họ không dám nhìn thẳng.

Đầu tiên họ nghĩ đến là vẻ đẹp, một vẻ đẹp nghiền ép tuyệt đối mà ngay cả các minh tinh thần tượng cũng không thể sánh kịp, hơn nữa khí chất thần thánh đó căn bản không phải người Trái Đất có thể bì được.

Đám dị giáo đồ này được tắm mình dưới thánh quang của Giáo tông chắc cũng phải tự tàm hình uế, khí độ của Giáo tông đúng là đệ nhất đại lục.

Hoàng đế không tiếc lời nịnh hót.

Bệ hạ, giờ đến lượt ông rồi, những người này đều là những quân cờ để Đế quốc ta thâm nhập dị thế giới sau này.

Hoàng đế lập tức hiểu ra: Dùng GEASS sao.

Phải, hãy biến những người này thành nô lệ của bệ hạ, sau đó thả họ về, lý ứng ngoại hợp chiếm lại Đại Môn trước.

Ta nghĩ sự nhẫn nại của Đế quốc thời gian qua đã khiến người dị thế giới tưởng rằng chúng ta sợ họ, họ tuyệt đối không ngờ chúng ta sẽ phản kích vào lúc này.

Phải, phải, trẫm bắt đầu ngay đây.

Để tù binh thừa nhận Hoàng đế Đế quốc cũng là Hoàng đế của họ, sau đó dùng họ làm gián điệp, Lực lượng Tự vệ tuyệt đối không ngờ dị thế giới còn có năng lực này.

GEASS tuyệt đối hữu hiệu, đám tù binh lập tức bị khống chế.

C. quyết định để Kỵ sĩ đoàn Pháp giáo làm đại biểu hòa đàm, đưa đám tù binh này đến Đại Môn tiến hành đàm phán giả vờ, sau đó trong ngoài phối hợp đánh hạ Đại Môn.

Một mưu kế đơn giản nhưng lại khiến Hoàng đế kinh ngạc khôn xiết, bởi vì đầu óc người dị thế giới quá đần, cộng thêm binh chủng nhiều, đánh nhau cơ bản chỉ là phối hợp binh chủng rồi đâm sầm vào nhau, rất ít khi dùng mưu kế.

Cứ nhìn việc một băng cướp chỉ cần có vài cái thang là dám công đánh thành trấn lớn, là đủ biết võ nhân thế giới này trong đầu toàn cơ bắp.

Phụ hoàng, xin hãy để con cùng Kỵ sĩ đoàn Pháp giáo đi Alnus.

Piña.

Nhìn đứa con gái thứ năm của mình, Molt thở dài trong lòng.

Đứa con gái này không thích lụa là lại thích vũ khí, tụ tập một đám con em quý tộc thành lập cái gọi là Kỵ sĩ đoàn Sắc Vi.

Tất nhiên Đế quốc thượng võ, con em quý tộc tòng quân không phải không có, nhưng một kỵ sĩ đoàn toàn con ông cháu cha, đưa ra tiền tuyến thì vị tướng quân nào dám dùng.

Cho nên hành vi của Công chúa Piña cơ bản bị mọi người coi như trò chơi đồ hàng.

Lần này Kỵ sĩ đoàn Pháp giáo đi là để đánh nhau, Hoàng đế không dám đưa con em đại thần đến nơi nguy hiểm như vậy: Không được hồ nháo, đây là hành động quan trọng liên quan đến hòa bình hai thế giới, không phải nơi để đám công tử tiểu thư các con chơi đùa.

Lui xuống.

Phụ hoàng.

Piña còn muốn tranh thủ: Chẳng phải phụ hoàng từng bảo nhi thần đi Italica sao, nơi đó nằm ngay trên đường đến Alnus, chí ít hãy để chúng con đồng hành cùng Kỵ sĩ đoàn Pháp giáo.

Kỵ sĩ đoàn Pháp giáo là quân đội bí ẩn nhất Đế quốc, có thể tiếp xúc gần tuyệt đối là vinh hạnh thiên đại.

Nếu chỉ là đồng hành thì tự nhiên có thể, nhưng con chỉ được phép đến Italica.

Là trọng trấn giao thông đông nam của Đế quốc, con nên biết ta bảo con đến đó làm gì, đừng bỏ bê nhiệm vụ của mình.

Nơi đó hiện tại rất bất ổn, nên Hoàng đế hy vọng phái một người qua để trấn an lòng dân.

Vốn dĩ con trai là tốt nhất, nhưng Đế quốc quá lớn, đám con trai không đủ dùng, đành để cô công chúa thứ năm thích lộ diện này đi, ít ra cô ta cũng có chút năng lực.

Vâng, phụ hoàng.

Dẫn theo Kỵ sĩ đoàn Sắc Vi xuất phát, Piña cuối cùng cũng đuổi kịp Kỵ sĩ đoàn Pháp giáo đã đi trước một bước ở ngoài thành.

Toàn bộ là giáp trụ đỏ tươi, khiến người xung quanh phải dạt ra xa.

Truyền thuyết kể rằng vì Kỵ sĩ đoàn Pháp giáo giết người quá nhiều nên giáp trụ mới nhuộm thành màu đỏ.

Thực tế không phải vậy, sự thật là giết nhiều quá dọn dẹp phiền phức, chi bằng dùng luôn giáp đỏ để khỏi phải lau chùi lúc chiến đấu.

Căn bản không thể lại gần, rõ ràng chỉ có mười ba kỵ sĩ Pháp giáo, nhưng khí tức máu me trên người họ còn vượt xa thiên quân vạn mã, dường như bất cứ ai dám lại gần đều sẽ bị họ vô tình chém chết.

Một kỵ sĩ đoàn khó mà phớt lờ như vậy, bình thường họ tu luyện ở đâu chứ.

Kỵ sĩ đoàn Pháp giáo bình thường cũng phụ trách an ninh cho Pháp giáo, cơ bản thuộc về vệ sĩ của C.

C. cũng là nhóm người có tín ngưỡng kiên cố nhất.

Tuy cùng đường nhưng Piña căn bản không dám lại gần.

Cho đến khi cô phát hiện đội trưởng kỵ sĩ dường như có thể giao tiếp với người dị thế giới, mới lấy dũng khí lại gần trò chuyện.

Hắn tên là Andres, chính là vị kỵ sĩ năm xưa một mình xông vào phương Bắc lấy thủ cấp địch vương, sau được phong là Thanh kiếm phương Bắc, ý chỉ thanh bảo kiếm bình định phương Bắc.

Hắn là một người đàn ông hoàn mỹ tuấn tú vô song, chưa đầy ba mươi tuổi, nhưng ngũ quan như được thần gọt giũa, ánh mắt trong vắt như hồ nước khiến người ta khó lòng dứt ra.

Piña muốn biết Andres làm sao học được tiếng dị thế giới.

Là Giáo tông đại nhân ban ân.

Vì Kỵ sĩ đoàn Pháp giáo phụ trách đàm phán với người dị thế giới, nên mười ba anh em chúng tôi ai cũng biết nói tiếng dị thế giới.

Andres cũng không giấu giếm.

Nguyên lai là Giáo tông đại nhân.

Piña cũng chưa gặp C.

C. mấy lần, nhưng sự thần kỳ của Giáo tông thì như sấm bên tai, dường như Giáo tông đại diện cho sự vô sở bất năng: Cũng chỉ có bà ấy mới vĩ đại thần kỳ đến thế.

Andres thấy Piña tôn kính Giáo tông thì thiện cảm tăng lên không ít.

Đám con cái Hoàng đế có vài kẻ bất mãn với Giáo tông, cho rằng trong Đế quốc Hoàng đế là lớn nhất, con trai Hoàng đế thứ hai, làm gì đến lượt Pháp giáo, nên thường xuyên bất kính.

Những kẻ đó chỉ là đám vuốt đuôi, sớm muộn gì cũng bị Kỵ sĩ đoàn Pháp giáo xử lý.

Anh có thể dạy tôi không.

Ngôn ngữ dị thế giới ấy.

Cái này tự nhiên có thể, hiện tại mỗi ngày chúng tôi đều dạy ngôn ngữ cho đám tù binh này, cô cũng có thể dự thính, trong tiết học cũng có nội dung về ngôn ngữ của họ.

Ra là vậy, Pháp giáo quả nhiên nghĩ xa, dạy họ ngôn ngữ của mình trước, để họ biết Đế quốc là quốc gia vĩ đại nhất Mã Nhĩ Pháp, sau này người dị thế giới tự nhiên sẽ hướng về Đế quốc.

Đúng rồi, tôi nghe nói phong tục dị thế giới rất khác biệt, tại sao những người này trông cũng giống chúng ta, mà trang phục cũng chẳng có gì đặc sắc.

Công chúa rất hiếu kỳ về tù binh, và sau khi thấy kỵ sĩ Pháp giáo không máu lạnh như vẻ ngoài, cô bắt đầu nhiệt tình hỏi han.

Đó là vì tốt cho họ thôi, Đặc Khu đã đổi trang phục cho họ, nếu họ mặc quần áo dị thế giới đi trên phố thì sẽ bị dân Đế đô xé xác mất.

Andres nói.

Tại sao.

Công chúa không hiểu.

Quân trung ương 15 vạn, một bộ phận là tuyển quân tại Đế đô.

Andres chỉ nói một câu này, còn lại để công chúa tự ngẫm. 15 vạn quân trung ương hiển nhiên là chỉ lực lượng chủ lực đã tử trận tại đồi Alnus.

Chương 1102

Một bộ phận tuyển từ Đế đô, nghĩa là Đế đô có người thân của họ.

Hiểu rồi, là sợ đám tù binh dị thế giới này bị gia quyến binh sĩ tử trận trút giận giết chết.

Đế quốc chết nhiều người như vậy, vô số gia đình tan nát, tự nhiên sẽ có người hận thế giới bên kia thấu xương.

Nghĩ đến 15 vạn tinh binh Đế quốc thảm tử, công chúa cũng siết chặt nắm đấm: Dị thế giới thật sự đáng sợ vậy sao.

Andres không trả lời, chỉ nhìn về phía xa, dù đáng sợ đến đâu Kỵ sĩ đoàn Pháp giáo cũng không lùi bước.

Ý chí của Giáo tông chính là nơi mũi kiếm họ chỉ hướng, bất kể là dị thế giới hay thần linh, họ đều không dừng bước.

Công chúa thì nghĩ dị thế giới chắc chắn rất đáng sợ, nếu không phụ hoàng đã chẳng đòi hòa đàm, phải biết áp lực hòa đàm là vô cùng lớn.

Đáng tiếc công chúa không biết đây chỉ là hòa đàm giả.

Từ Đế đô đến đồi Alnus mất rất lâu, cộng thêm dọc đường họ cũng không vội vã mà vừa đi vừa học, lúc đến được Italica đã là mười mấy ngày sau.

Công chúa ở lại, những người khác tiếp tục lên đường.

Lúc đến được Alnus đã là một tháng sau, bấy giờ đồi Alnus đã hoàn toàn biến dạng, Lực lượng Tự vệ dùng bê tông cốt thép xây dựng một pháo đài hình sao khổng lồ, kiểm soát chặt chẽ Đại Môn.

Nhiều vũ khí trang bị hơn được vận chuyển tới, điều này đại diện cho việc ngày Lực lượng Tự vệ mở rộng ra bên ngoài tìm kiếm tài nguyên không còn xa.

Chỉ là tình hình dường như không giống tưởng tượng, vì tại Liên Hợp Quốc không hề có động tĩnh gì, những cơn bão mà chính phủ Nhật Bản dự tính đều bặt vô âm tín.

Dường như Liên Hợp Quốc căn bản không quan tâm Nhật Bản làm gì ở dị thế giới, cũng chẳng quan tâm Lực lượng Tự vệ có lấy được năng lượng sạch hay tài nguyên vô tận hay không.

Điều này khiến chính phủ Nhật Bản hiểu rằng Ngũ Thường thực sự có năng lực đi đến dị thế giới, Đại Môn không phải là duy nhất.

Sự xử lý lạnh nhạt này cũng khiến họ biết ý định thay đổi cục diện Thế chiến II để trở thành cường quốc chỉ là si tâm vọng tưởng, mọi thứ sẽ không đổi, họ vẫn chỉ là kẻ phục tùng Mỹ, không được phép có tiếng nói riêng.

Vì không thể thay đổi hiện trạng, chính phủ Nhật Bản cơ bản đã xác định thái độ của Liên Hợp Quốc, đặc biệt là Mỹ, họ hiện tại chỉ chờ đến lúc hái quả.

Ai cũng có thể đến dị thế giới, mọi tình báo Mỹ đều biết, nên Nhật Bản cũng đừng hòng lừa dối, được bao nhiêu lợi lộc Mỹ đều nắm rõ, muốn lập quỹ đen là không thể.

Mỹ chỉ chờ Nhật Bản thám hiểm và khai phá xong dị thế giới, rồi đưa tay hái quả là được.

Điều này khiến hùng tâm tráng liệt ban đầu của cấp cao Nhật Bản bị dội một gáo nước lạnh, nhưng họ không những không chậm tiến độ khai phá mà còn thúc giục phía phòng vệ đẩy nhanh tiến độ thám hiểm.

Nếu Mỹ đã biết hết rồi thì không thể để quốc gia tông chủ thấy thuộc quốc lười biếng, họ phải đẩy nhanh tốc độ cho trái đào chín, rồi cung kính dâng tận tay Mỹ.

Rất đê tiện, nhưng quân Mỹ có căn cứ tại Nhật Bản, cấp cao Nhật Bản muốn không bị Mỹ đào thải thì phải thể hiện sự thần phục, tất nhiên đây cũng có thể coi là một loại nhẫn nhịn, nếm mật nằm gai Nhật Bản cũng làm được.

Bề ngoài tuyệt đối phục tùng Mỹ, nhưng trong lòng họ vẫn hy vọng quốc gia được bình thường hóa, đáng tiếc Mỹ lúc này quá mạnh.

Lãnh đạo Nhật Bản cũng chẳng dễ dàng gì, tự biến mình thành con chó bị Mỹ dắt mũi chỉ để Mỹ dần buông lỏng cảnh giác, cho Nhật Bản cơ hội bình thường hóa.

Một chữ Nhẫn thực sự kinh người.

Chính trong bối cảnh đó, khi kế hoạch tăng tốc liên tục được thực hiện, chỉ huy cao nhất của văn phòng Đại Môn thuộc Lực lượng Tự vệ đã đón tiếp đoàn sứ tiết hòa đàm của Đế quốc.

Là tiếng Nhật, họ đều là những thị dân bị bắt khi Đại Môn mở ra.

Nghe thấy ngôn ngữ quen thuộc, binh sĩ lập tức nhận ra những người đối diện là những người bị bắt cóc.

Đây là chuyện lớn, nhìn thấy mấy chục tù binh, vị trưởng quan vẫn không giấu nổi sự kích động, nếu những người này thực sự đến để hòa đàm thì mọi chuyện đều dễ nói.

Cuối cùng việc thám hiểm dị thế giới cũng có đột phá, lần này coi như không gặp phải chuyện quái quỷ gì.

Chỉ huy nghĩ rằng Đế quốc bị giết nhiều người như vậy chắc cũng đã sợ rồi.

Binh sĩ Lực lượng Tự vệ không ai nghi ngờ đây là kế sách, vì họ có vũ khí hiện đại, căn bản không sợ Đế quốc giở trò.

Việc Đế quốc bây giờ mới trả con người mới khiến họ kỳ lạ, trước hỏa lực áp đảo tuyệt đối, lẽ ra họ phải khóc lóc quỳ lạy trả người hòa đàm từ lâu mới đúng.

Cuối cùng cũng có thể yêu cầu Đế quốc bồi thường tổn thất: vàng bạc, mở cửa thị trường, quyền khai thác mỏ.

Dị thế giới này chính là một kho báu khổng lồ, chìa khóa để kinh tế Nhật Bản cất cánh thêm lần nữa.

Yoji Itami hiện vẫn là đội trưởng đội trinh sát số 3, những người tử trận đã được bổ sung, nhưng anh hiện vẫn cực lực phản đối việc tăng tốc thám hiểm.

Anh biết một số tù binh Đế quốc đã bắt đầu học tiếng Nhật, chờ họ học xong làm người dẫn đường rồi hãy thám hiểm cũng chưa muộn, họ cần đám dẫn lộ đảng.

Không có dẫn lộ đảng thì đánh đấm gì.

Cũng chính mấy ngày này, đoàn sứ tiết hòa đàm đã đụng độ nhau.

Nguyên bản là Linh mục An của Pháp giáo, giờ đã bị thế giới công nghệ cao làm cho chấn kinh đến mức trở thành một dẫn lộ đảng.

Tín ngưỡng không thể xây dựng nhà cao tầng hay chế tạo máy bay đại bác trong thời gian ngắn.

Đế đô do Pháp giáo phụ trách xây dựng đã tốn bao nhiêu nhân lực vật lực và thời gian, nhưng nếu để đội thi công Trái Đất làm thì chỉ cần một hai năm là xong.

Linh mục An ở Trái Đất biết sự đáng sợ của công nghiệp, nảy sinh lòng kính sợ kỹ thuật Trái Đất, nên ông ta triệt để biến thành một kẻ dẫn đường.

Bất kỳ quốc gia nào trên đại lục Mã Nhĩ Pháp, kể cả Đế quốc, đều không phải đối thủ của Trái Đất.

Tuy nhiên ông ta không biết Trái Đất không chỉ có Nhật Bản, ông ta còn tưởng Nhật Bản chính là cả Trái Đất.

Linh mục An rất thông minh, chỉ mất vài chục ngày đã học được tiếng Nhật, thậm chí còn học được cách đánh răng và dùng bồn cầu dội nước, điều này khiến ông ta thấy mình chẳng kém gì Giáo tông, kiến thức thậm chí đã vượt xa Giáo tông.

Giờ là lúc dẫn lộ đảng phát huy tác dụng: Linh mục An, ông xem đội ngũ đóng quân ngoài tường thành là quân đội nào của Đế quốc.

Con tin hòa đàm đã được đưa vào pháo đài, nhưng Kỵ sĩ đoàn Pháp giáo vẫn đóng quân ngoài thành.

Lực lượng Tự vệ cũng đồng ý, vì đối phương chỉ có mười ba người, trong khi bên này có hàng vạn quân cùng đủ loại vũ khí, họ chẳng sợ.

Đó là cờ hiệu Pháp giáo, còn có giáp trụ đỏ.

Linh mục An hít một hơi lạnh, vạn lần không ngờ oan gia ngõ hẹp.

Ông ta đã phản bội Pháp giáo, nếu gặp Kỵ sĩ đoàn Pháp giáo chắc chắn sẽ bị giết, tốt nhất là dùng vũ khí của Lực lượng Tự vệ giết sạch họ để tự vệ: Họ đều là những tên đao phủ giết người không ghê tay, là Kỵ sĩ đoàn Pháp giáo, mỗi người đều có sức mạnh lấy một địch trăm, các ông phải giết họ, nếu không họ sẽ công chiếm nơi này.

Lực lượng Tự vệ không nói nên lời, nhìn linh mục bị dọa cho khiếp vía kìa.

Nhưng họ cũng biết bộ đội này rất nổi tiếng ở dị thế giới, có điều nổi tiếng cũng vô dụng, đạn dược của họ không sợ kỵ sĩ.

Họ là đoàn sứ tiết hòa đàm do Đế quốc phái đến, còn đưa người của chúng ta về, chúng ta không thể ra tay.

Ông cũng không cần sợ, hiện tại ông được Lực lượng Tự vệ bảo hộ, làm việc cho Nhật Bản.

Ông chỉ cần làm tốt công việc của mình, an toàn sẽ không có vấn đề gì, hiểu chưa.

Hiểu, hiểu.

Nghe thấy Lực lượng Tự vệ nguyện ý bảo vệ mình, Linh mục An mới thở phào.

Đúng vậy, không cần sợ, dù Kỵ sĩ đoàn Pháp giáo có lợi hại đến đâu cũng không thể lợi hại hơn đống vũ khí kia.

Hòa đàm tự nhiên có điều kiện, Nhật Bản cũng không hiểu lắm về kinh tế Đế quốc, Linh mục An không quản mảng này, nên con số bồi thường đưa ra chỉ là ước chừng, hai ức bạc trắng cũng hòm hòm rồi, Đế quốc cũng chẳng có quá nhiều tiền.

Với xã hội hiện đại thì hai ức bạc là muỗi, tương đương 5 tỷ USD, nhưng với Đế quốc thì đây là con số chết người, vì tài chính Đế quốc nát bét.

Phần lớn vẫn là mở cửa thị trường, cho phép hàng hóa Nhật Bản vào Đế quốc với thuế suất thấp để bán phá giá.

Cùng với quyền khai thác tài nguyên, đặc biệt là quyền khai thác mỏ, có cái này, các công ty Nhật Bản có thể vào Đế quốc mua đất quy mô lớn, nghĩa là tài nguyên Đế quốc sau này đều nằm trong tay Nhật Bản.

Tất nhiên có thể sẽ không thuận lợi, tiền bồi thường có lẽ sẽ vào túi Nhật Bản, nhưng thị trường và quyền khai thác mỏ có thể bị Mỹ hớt tay trên.

Tuy nhiên với Nhật Bản vẫn có lợi, vì Đại Môn ở Nhật Bản, mọi thứ bàn bạc xong, theo nguyên tắc gần nguồn, Nhật Bản cũng có thể nhận được nhiều lợi ích, thúc đẩy công nghiệp.

Tóm lại, phía Nhật Bản cũng cử những người chuyên đàm phán mang theo vài bộ kế hoạch đã bàn sẵn đến Đại Môn, và nhiệm vụ đầu tiên họ sắp xếp chính là diễn tập quân sự, phô diễn quân lực hùng hậu cho sứ đoàn Đế quốc xem.

Đại bác nổ, súng trường bắn, trực thăng bay, tóm lại là để sứ đoàn Đặc Khu phải khiếp sợ.

Tuy nhiên, Kỵ sĩ đoàn Pháp giáo chỉ kinh ngạc trước sự thần kỳ của Giáo tông, còn đám binh khí đó trong mắt họ chẳng đáng một xu, vì những binh khí đó muốn giết được họ những kỵ sĩ Pháp giáo đã được Giáo tông chúc phúc thì căn bản là nằm mơ giữa ban ngày.

Chương 1103

Bởi vì trên người kỵ sĩ Pháp giáo có sự gia trì của tín ngưỡng, họ là kỵ sĩ cũng là sự vận dụng tín ngưỡng của C.

C. cơ thể họ đã tràn ngập tín ngưỡng và được cường hóa đến mức không tưởng, đây là thần giáo đao thương bất nhập thực sự, không phải trò sơn đông mãi võ.

Suốt một buổi chiều Lực lượng Tự vệ phô diễn võ lực, trang bị vũ khí tiên tiến của Trái Đất thực sự có thanh thế hãi hùng, khiến binh sĩ tại chỗ cảm thấy một sự an toàn chưa từng có, nhưng các kỵ sĩ chỉ chăm chú nhìn chứ không đưa ra bất kỳ bình luận nào.

Đêm xuống, Itami nhìn đống lửa dưới tường thành, nhìn những kỵ sĩ lạc hậu so với thời đại, trong lòng chỉ có một nguyện vọng là Đế quốc tốt nhất nên nhận thua, như vậy anh có thể bớt giết người.

Chiến tranh giữa Đế quốc và Nhật Bản không có cơ hội thắng, không cần thiết phải chết vô ích.

Anh nói hòa đàm có thể thuận lợi không.

Kuribayashi Shino đi tới hỏi, cô cũng nhìn thấy đống lửa tương phản rõ rệt với pháo đài trong đêm tối, đống lửa đó chỉ như ánh đom đóm yếu ớt giữa màn đêm.

Còn pháo đài có máy phát điện diesel công suất lớn, đèn pha xé toạc màn đêm.

Đó chính là sự tương phản giữa hai thời đại, đống lửa văn minh nguyên thủy quá yếu ớt, ánh sáng công nghiệp mới là ánh sáng văn minh nhân loại.

Không rõ, họ tuy có vẻ có địa vị, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là kỵ sĩ.

Linh mục An nói Kỵ sĩ đoàn Pháp giáo là quân đội đáng sợ nhất Đế quốc, chứ không phải quan chức gì, nên cũng không rõ tại sao lại để họ đến hòa đàm.

Biết đâu họ định trà trộn vào, sau đó đánh chiếm pháo đài từ bên trong.

Kuribayashi tuy là một cô gái nhỏ nhắn nhưng suy nghĩ lại rất chính xác.

Cấp trên chắc cũng cân nhắc điều đó, nên mới bảo chúng ta thay phiên giám sát họ.

Nhưng họ lạ thật, tôi ở đây từ chập tối, giờ gần 10 giờ rồi mà họ chẳng ăn gì cả, chỉ đốt lửa thôi.

Thực sự rất lạ, đó là vì kỵ sĩ Pháp giáo đang hô hấp tín ngưỡng, bình thường họ có thể vài ngày vài đêm không ăn cơm.

Lúc này, các con tin được trả về đã làm xong kiểm tra thân thể và đăng ký thông tin cá nhân: Các vị cứ ở lại đây, chúng tôi sẽ liên hệ với đồn cảnh sát nơi các vị cư trú để lấy hồ sơ, một khi xác định đúng là chính chủ thì có thể về ngay lập tức.

Ở đây chúng tôi có đủ thức ăn, cũng có binh sĩ bảo vệ an toàn cho các vị.

Lực lượng Tự vệ cũng sợ trong số này có gián điệp, dù ban đầu đã kiểm tra tiếng Nhật đều rất lưu loát, thậm chí còn bắt mỗi người nói vài câu tiếng Anh, đọc viết đều không vấn đề, nhưng cẩn tắc vô ưu, trước khi ảnh và hồ sơ được gửi tới, con tin vẫn phải ở lại pháo đài tiếp nhận điều tra.

Đêm đầu tiên trước khi đàm phán bắt đầu, mọi thứ bình thường.

Ngày thứ hai, Kỵ sĩ đoàn Pháp giáo một lần nữa vào pháo đài, được một toán lính Tự vệ dẫn đến phòng họp.

Linh mục An làm phiên dịch, cũng có mặt dự thính.

Ông ta đeo kính râm, chỉ sợ bị nhận ra.

Tất cả kỵ sĩ đều không mang vũ khí, hai bên ngồi đối diện nhau.

Đại biểu Nhật Bản phát biểu: Đầu tiên tôi hy vọng các vị có thể chứng minh thân phận sứ đoàn của mình, chúng tôi không muốn lãng phí thời gian và nước bọt với những người không thể đưa ra quyết định cho Đế quốc.

Vì vậy tôi muốn biết ngoài là kỵ sĩ, các vị còn có chức vụ gì trong Đế quốc, và có năng lực gì để đại diện Đế quốc tiến hành cuộc đàm phán này.

Linh mục An cẩn thận dịch lại, Andres cũng giả vờ như mình không hiểu ngôn ngữ đối phương, nghe xong mới mở lời: Chỉ bằng việc tôi là Thanh Kiếm Phương Bắc, tôi có thể đại diện Đế quốc tiến hành hòa đàm.

Sắc mặt Linh mục An biến đổi, Thanh Kiếm Phương Bắc, đó là đội trưởng vệ đội phụ trách an toàn cho Giáo tông đại nhân, thực lực thâm bất khả trắc, từng một mình đánh bại cả một đội quân.

Lực lượng Tự vệ thì thấy Linh mục An làm quá, họ chỉ muốn biết đối phương có tư cách hòa đàm không.

Vậy ông nói xem hắn rốt cuộc có thể đại diện Đế quốc hòa đàm không.

Đại biểu không muốn nghe Linh mục An nhắc lại sự đe dọa của kỵ sĩ Pháp giáo, mạnh đến mấy cũng không mạnh bằng pháo đâu.

Thanh Kiếm Phương Bắc là anh hùng được Hoàng đế Đế quốc sắc phong, lại là Đội trưởng đội cận vệ của Giáo tông Pháp giáo, lời của hắn có thể đại diện cho cả Đế quốc, vì vậy hắn hoàn toàn đại diện cho ý chí của Hoàng đế và Giáo tông, hắn có thể quyết định cho cuộc hòa đàm.

Vậy thì tốt, đại biểu Nhật Bản không chờ nổi mà đưa ra điều kiện hòa đàm: Do đại quân Đế quốc xâm lược Tokyo một cách tàn nhẫn, gây ra tổn thất lớn về người và của cho chúng tôi, hàng vạn gia đình lâm vào bi kịch, tất cả đều do Đế quốc các ông gây ra, phải do các ông chịu trách nhiệm.

Vì vậy tôi đại diện chính phủ Nhật Bản chính thức đưa ra yêu cầu bồi thường với Đế quốc, thứ nhất.

Tóm lại là đòi tiền, đòi đất, đòi thị trường, cái gì cho được là đòi hết.

Andres nghe Linh mục An dịch xong, đột nhiên nói: Chúng tôi đã trả hết tù binh, vậy các ông có phải cũng nên hoàn trả toàn bộ tù binh không.

Linh mục An đại kinh thất sắc dịch xong, ông ta chỉ sợ Lực lượng Tự vệ sát moát lừa.

May mà ông ta còn có ích, đại biểu Nhật Bản nói: Đó đều là tội phạm chiến tranh, là những kẻ sát nhân, là tội nhân cần phải qua sự thẩm phán của pháp luật Nhật Bản chúng tôi.

Còn vị phiên dịch này là vì nhận ra sự tàn nhẫn của Đế quốc mà cải tà quy chính, nên hai bên có sự khác biệt về bản chất.

Những người bị Đế quốc các ông bắt là con tin vô tội, còn những kẻ bị chúng tôi bắt đều là tội phạm chiến tranh thập ác bất xá.

Thở phào một cái, Linh mục An suýt thì hù chết.

Andres vẫn không biểu cảm gì.

Thực ra phía Nhật Bản thấy lần này người Đế quốc phái đến toàn mặt đơ, tuy đẹp trai đến mức vô lý nhưng thực sự rất cứng nhắc.

Hôm qua xem diễn tập quân sự cũng mặt đơ như vậy, khiến họ tưởng đám kỵ sĩ Pháp giáo này toàn là lũ ngốc.

Đúng là khó mà nhìn ra manh mối từ biểu cảm của đối phương, điểm này rất hóc búa.

Nhưng đối phương đều là người của tôn giáo, có lẽ tu luyện cái kiểu mặt đơ này, cũng chẳng cách nào khác.

Không biết các vị có ý kiến gì về những yêu cầu bồi thường chúng tôi đưa ra không, nếu không có ý kiến, chúng ta cứ thế mà chốt.

Những điều kiện này, phiền ông giải thích từng cái một, từng chữ từng câu đừng để sót gì.

Thực ra nhiệm vụ của Andres là câu giờ, chờ đến khi các con tin chuẩn bị sẵn sàng, họ sẽ tấn công.

Andres hỏi cực kỳ tỉ mỉ, tỉ mỉ đến mức đại biểu Nhật Bản khô cả môi, cạn cả nước miếng.

Nhưng cuối cùng Andres chỉ đáp lại một câu: Cần thời gian cân nhắc.

Rồi đi về.

Cũng bình thường, bồi thường như vậy đối với Đế quốc vẫn rất áp lực: Không biết khi nào có thể cho câu trả lời chính xác.

Sau khi chúng tôi quyết định, sẽ quay lại.

Buổi hòa đàm đầu tiên không có kết quả gì, nhưng đây là vấn đề liên quan đến hai thế giới, tự nhiên không thể hoàn thành dễ dàng.

Thế là đại biểu Nhật Bản gửi tình hình hòa đàm hôm nay về Tokyo, để cấp trên xem có chỗ nào sơ hở không.

Lại một đêm nữa, bên trong pháo đài, các con tin đột nhiên đồng loạt mở mắt, ngồi bật dậy khỏi giường, đi thẳng ra khỏi phòng.

Này, các người làm gì.

Người canh cửa vội đến ngăn cản, nhưng đã bị một đấm đánh ngất, vũ khí trên người cũng bị tước mất.

Từ khu ký túc xá cách ly đi ra, một nhóm người tiến thẳng về phía Đại Môn, định mở cổng.

Pháp giáo chí tôn, Đế quốc vô song, duy hữu Giáo tông, trợ Hoàng nhất thống.

Đây chính là câu khẩu hiệu địa phương sâu sắc nhất mà Andres đã dạy họ suốt dọc đường, cũng là câu nói mà tín đồ Pháp giáo thích nhất.

Lúc này ấn ký GEASS trong não họ phát động, họ căn bản không biết mình đang làm gì.

Họ phải mở Đại Môn để đón Kỵ sĩ đoàn Pháp giáo.

Đát.

Các con tin vừa hô khẩu hiệu vừa nổ súng, những binh sĩ không rõ tình hình tiến lại gần đều bị bắn chết hoặc tước vũ khí, rất nhanh đám tù binh đã có trong tay mấy khẩu súng.

Hơn nữa người nào cũng biết dùng súng, căn bản không cần học.

Chuyện gì xảy ra vậy.

Tiếng súng ở đâu ra.

Itami bật dậy.

Đừng hỏi nữa, mau lấy vũ khí, chuẩn bị chiến đấu.

Itami cũng không nghĩ nhiều, xông đến kho vũ khí lấy súng rồi lao ra ngoài, chạy về phía có tiếng súng: Đội trinh sát số 3 đi theo tôi.

Đó là hướng Đại Môn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ngay khi Itami lao về phía Đại Môn, một điểm đen nhỏ từ xa tới gần, bạch một cái rơi xuống sàn bê tông.

Này này, đây chẳng phải lựu đạn sao.

Tản ra.

Gần như ngay lập tức anh lao về phía công sự bên cạnh, phía sau là một vụ nổ dữ dội, ánh sáng lóe lên, màng nhĩ như muốn rách toạc.

Rốt cuộc là ai đang dùng vũ khí tấn công chúng ta.

Là gián điệp sao.

Itami hét lớn, nhưng người bên cạnh cũng chẳng nghe thấy gì, tai họ cũng đang ù đi.

Tôi không sao.

Còn tưởng Itami đang hỏi có ai bị thương không.

Tiếp tục hành động, trước khi nhìn thấy kẻ địch ý chí chiến đấu của họ rất sục sôi, cho đến khi thấy những người đang chiến đấu ở Đại Môn chính là đám tù binh kia, Itami cảm thấy mình sắp điên rồi, tại sao họ lại tấn công đồng bào.

Căn bản không thể nổ súng, những người đó quá đáng hận.

Các người làm sao vậy.

Itami gào lên: Tại sao lại tấn công chúng tôi, các người không phải quốc dân Nhật Bản sao.

Lúc này, một binh sĩ áp giải Linh mục An đến cạnh Đại Môn, thô bạo dí họng súng vào đầu ông ta, đẩy ông ta quỵ xuống sàn bê tông: Trong miệng họ rốt cuộc đang nói cái gì.

Linh mục An bấy giờ đã run như cầy sấy, nghe thấy lời thề của tín đồ khiến ông ta nhớ lại chuyện trước đây.

Nghĩ đến việc mình đã phản bội Pháp giáo, ông ta sợ hãi vô cùng.

Mau dịch đi.

Binh sĩ sắp phát điên, không hiểu tại sao người của mình lại điên cuồng tấn công họ như vậy, họ không nhìn thấy biểu tượng GEASS trong mắt các tù binh.

Chương 1104

Họ đang nói Pháp giáo chí tôn, Đế quốc vô song, duy hữu Giáo tông, trợ Hoàng nhất thống.

Ông ta run rẩy dịch ra.

Rốt cuộc tại sao họ lại như vậy, có phải ông đã âm thầm giở trò không.

Là Giáo tông, là Giáo tông, bà ta chắc chắn đã sử dụng sức mạnh trên người họ, nên họ mới trung thành với bà ta như vậy.

Lại là vị Giáo tông Pháp giáo đó.

Người phụ nữ được gọi là thần kỳ nhất đại lục.

Chẳng lẽ bà ta biết tà thuật thật sao.

Đừng có nói nhảm.

Đây là những binh sĩ phe khoa học từ Trái Đất đến, không tin quỷ thần, họ không thể tin nổi có người có thể khống chế đồng bào của họ, khiến họ làm ra hành vi phản quốc như thế này.

Nhưng họ đã làm rồi.

Căn bản không ngờ Đại Môn sẽ bị công phá từ bên trong, nên hệ thống phòng thủ nội bộ đơn giản đến đáng thương, sau khi chiếm được Đại Môn, cửa sắt được kéo lên.

Từ khe hở đang chậm rãi mở ra, ánh sáng trắng dịu tràn vào.

Sau đó, một chuyện khiến mọi người đờ đẫn xảy ra: Đại Môn mở ra, ánh sáng chiếu thẳng lên tòa nhà trung tâm của pháo đài, hình bóng trong luồng sáng đó chẳng phải là biểu tượng của Pháp giáo sao.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Binh sĩ thực sự không thể tưởng tượng nổi những người dị thế giới nguyên thủy lạc hậu làm sao tạo ra được luồng sáng có hình chiếu như vậy.

Bởi vì chúng ta là Kỵ sĩ đoàn Pháp giáo.

Kiếm vung xuống, máu bắn lên sàn bê tông, binh sĩ vừa đặt câu hỏi đã bị giết chết.

Những tia máu đỏ tươi bắn lên giáp trụ màu đỏ, như thể bị giáp trụ hấp thụ nuốt chửng, trông vô cùng đáng sợ.

Mười ba kỵ sĩ Pháp giáo từ ngoài cửa tiến vào, họ đã chuẩn bị sẵn sàng, xông vào là để đoạt lại Đại Môn.

Trước đó họ đã thấy mặt chỉ huy cao nhất ở đây, nên cứ theo cách làm cũ bắt giặc phải bắt vua trước, cả đội tiến thẳng về phía tòa nhà trung tâm.

Itami vội vàng nổ súng, nhưng đạn bắn trúng giáp trụ đối phương chỉ tạo ra những tia lửa.

Trong sự kinh hoàng, anh cuối cùng cũng phát hiện luồng sáng gây nhiễu tầm nhìn đó là gì: đó là những cây cột giữa chiến trường, không biết từ lúc nào đã di chuyển đến trước Đại Môn để giải phóng ánh sáng, đồng thời in cái biểu tượng quái dị đó lên tòa nhà.

Linh mục An thấy vũ khí của Lực lượng Tự vệ không thể làm hại kỵ sĩ Pháp giáo thì mặt xám như tro, não bộ không tài nào xoay chuyển nổi.

Những vũ khí giết người như ngóe đó tại sao lại vô dụng với kỵ sĩ Pháp giáo, điều này không khoa học.

Rõ ràng giáp trụ rách là nát ngay, trong cơn hoảng hốt ông ta thấy sau lưng mỗi kỵ sĩ đều có một bóng hình mờ ảo, đó là Giáo tông đại nhân đang thủ hộ kỵ sĩ của bà.

Đây là sức mạnh của tín ngưỡng.

Oanh.

Đúng lúc này lựu đạn bay tới, nổ tung ngay chân một kỵ sĩ, lực xung kích cực lớn hất văng hắn đi.

Không chỉ có lựu đạn, còn có cả tên lửa vác vai.

Lực lượng Tự vệ đã phản ứng lại, bắt đầu đưa hỏa lực hạng nặng lên.

Oanh.

Tên lửa bắn trực diện vào ngực Andres.

Nhiệt độ vụ nổ và lực xung kích giống như một đoàn tàu đâm sầm vào ngực hắn.

Andres bay ngược ra xa 20 mét, ngã xuống sàn bê tông rồi còn trượt thêm mấy mét nữa, tia lửa bắn tứ tung, tiếng ma sát chói tai.

Khai hỏa, tiếp tục khai hỏa.

Đát, tiếng súng máy hạng nặng vang lên liên hồi, tiếng tử thần thì thầm, chỉ trong vài giây hàng ngàn viên đạn cỡ lớn đã bắn vào giáp trụ của các kỵ sĩ.

Từng chút một, những bộ giáp đó bị bắn biến dạng, nứt toác.

Đây chính là hỏa lực của Lực lượng Tự vệ.

Linh mục An bị tiếng nổ làm cho tỉnh táo lại, đây mới là sức mạnh của dị thế giới, quả nhiên vượt qua cả Giáo tông.

Hai thế giới đánh nhau, khiến tâm trạng ông ta cứ như ngồi tàu lượn siêu tốc, bản thân cũng chẳng biết đâu mà lần.

Lúc thì sợ công nghệ mới, lúc thì sợ kỵ sĩ cũ, giữa sự dao động đó vẫn phải xem kết quả ra sao, ai thắng ông ta sẽ theo bên đó.

Quả nhiên hỏa lực dị thế giới không phải nổ, nhưng Andres đã nhìn thấu: Vũ khí của các người không hại được chúng tôi đâu.

Andres kẻ vừa bị tên lửa bắn trúng vậy mà lại đứng dậy, giáp trụ của hắn đã bong tróc, hắn để trần thân trên đứng giữa làn đạn.

Itami nhìn mà ngây người, chuyện gì thế này.

Lần trước họ gặp ít ra còn là quái vật, sao lần này đến cả ngoại hình cũng chẳng thèm đổi luôn.

Chẳng lẽ đây toàn là quái vật hình người sao.

Đó là súng máy cỡ lớn đấy, có thể bắn xuyên thép mà, tại sao bắn vào da thịt họ lại chẳng có tác dụng gì.

Andres nghênh chiến hỏa lực tiến lên phía trước, thanh kiếm trong tay kéo lê trên mặt đất tạo ra một vệt dài lấp lánh.

Tay súng máy sắp phát điên, chẳng lẽ mình bắn đạn giả sao.

Tại sao không chết, tại sao không chết.

Bởi vì tín ngưỡng không sợ đạn.

Andres cao giọng hô, thanh trường kiếm vung lên, chém đứt cả súng máy, binh sĩ cùng trận địa bê tông.

Một đao làm hai đoạn, tín ngưỡng vô địch.

Mọi người bấy giờ mới phát hiện đối phương vốn đã biết nói tiếng Nhật từ lâu, lại còn cực kỳ lưu loát.

Ngay từ đầu đã chẳng có hòa đàm gì cả, toàn là giả, tất cả chỉ để tạo ra ảo tưởng cho cuộc tấn công này.

Mười ba bộ giáp trụ của kỵ sĩ đều đã vỡ nát, nhưng càng đánh càng hăng, ánh kiếm như đang giễu cợt đám binh sĩ ỷ lại vào vũ khí nóng này.

Thiên hoàng ở trên cao, chẳng lẽ họ thực sự gặp phải yêu ma sao.

Dưới sự gia trì của tín ngưỡng, mỗi kỵ sĩ Pháp giáo đều như một cỗ máy hình người, hoành hành ngang dọc, phá tan phòng tuyến xông vào tòa nhà văn phòng.

Chỉ huy cao nhất và đại biểu đàm phán đều bị bắt sống.

Đầu hàng, hoặc chết.

Andres nắm tóc chỉ huy, lôi ông ta từ trong tòa nhà ra: Đầu hàng, hoặc chết.

Các người đang phá hoại hòa đàm, Nhật Bản sẽ không tha cho các người, Đế quốc của các người sẽ bị quân đội chúng tôi tiêu diệt triệt để.

Đại biểu đàm phán gào thét.

Phập.

Một kiếm chém qua cổ ông ta, cái đầu bị một vị kỵ sĩ giơ cao quá đỉnh đầu, máu tươi chảy dọc theo cánh tay kỵ sĩ nhuộm đỏ làn da.

Andres hỏi lại lần nữa: Đầu hàng hay chết.

Đầu hàng cái con khỉ, bắn cho tôi.

Vị chỉ huy trưởng vẫn rất có khí tiết.

Lúc này trực thăng đã cất cánh, tên lửa không đối đất không chút do dự phóng ra.

Binh sĩ xung quanh đều tản ra lẩn trốn để tránh bị vụ nổ ảnh hưởng.

Thế nhưng có vị kỵ sĩ đã đổi sang dùng cung tiễn, giương cung bắn ra.

Mũi tên xuyên qua quả tên lửa nhưng không bị vụ nổ giữa không trung nuốt chửng, vẫn bay thẳng xuyên qua dưới bụng trực thăng, xuyên qua lớp vỏ, xuyên qua khoang lái, bắn trúng thẳng vào động cơ phía trên trực thăng.

Đây đâu phải là tên, còn lợi hại hơn cả tên lửa nữa.

Hiện trường chẳng khác gì Diều hâu gãy cánh, trực thăng nghiêng ngả đâm xuống đất nổ tung dữ dội.

Đêm nay, tất cả mọi người đều cảm nhận được sự đáng sợ của tín ngưỡng.

Khi trực thăng cũng không phải là đối thủ, binh sĩ nhận ra thế giới này còn quá nhiều thứ họ không thể hiểu nổi, kỳ quái và quỷ quyệt hơn tưởng tượng gấp vô số lần.

Chương 1105

Tất cả binh sĩ đều buông vũ khí, một bên Đại Môn đã bị vẻn vẹn mười ba kỵ sĩ thu phục.

Itami và các chiến hữu lặng lẽ nhìn trật tự bị đảo lộn, thực sự không hiểu nổi thế giới này.

Trước đó rõ ràng là thế giới công nghiệp nghiền ép thế giới nông nghiệp, tại sao cuối cùng chiến tranh lại trở thành bộ dạng thảm hại thế này.

Công nghiệp tiên tiến nghiền ép nông nghiệp lạc hậu thì không thể thua được, giống như thời Thế chiến II, nếu họ không chọc vào cường quốc công nghiệp mạnh hơn là Mỹ, thì chiến trường châu Á chính là nghiền ép, cao su Nam Dương, tài phú Đông Á, toàn bộ đáng lẽ phải là của họ.

Giống như hiện tại, họ vốn có thể có được thị trường khổng lồ từ thế giới lạc hậu này, thậm chí có thể tiến hành thực dân, Nhật Bản sẽ có được hậu phương ổn định hằng mơ ước suốt mấy trăm năm qua, thậm chí là một thế giới hoàn toàn mới, nhưng giờ đây tất cả đều bị mười ba kỵ sĩ Pháp giáo này đập tan.

Sau khi họ buông vũ khí, các kỵ sĩ cũng chẳng buồn quản, họ muốn làm gì thì làm.

Tất nhiên đám binh sĩ này cũng không dễ dàng từ bỏ như vậy, một số người trốn trong kho vũ khí, đối phương chỉ có mười ba người nên không thể lục soát triệt để pháo đài, họ muốn tìm cách chờ thời cơ không bỏ cuộc.

Hơn nữa họ còn liên lạc được với Tokyo, chờ phía Tokyo phát động phản kích.

Hành vi lừa dối này của các người nhất định sẽ bị vạch trần, vốn dĩ hai bên có thể có được hòa bình, nhưng đều bị các người đơn phương phá hoại, chúng tôi sẽ bắt các người trả giá gấp bội.

Tổng chỉ huy nói.

Andres mặt không biểu cảm: Vậy thì cũng phải đợi sau khi chúng tôi đòi lại được 60 vạn mạng người đã.

Hắn lạnh lùng nhìn đối phương: Các người với chúng tôi chẳng có gì khác biệt, Đế quốc nhòm ngó tài phú dị thế giới, các người há chẳng phải cũng vậy sao. 85.

Binh sĩ Đế quốc đến thế giới của các người cướp bóc, còn các người chẳng qua cũng chỉ là đến đây cướp bóc mà thôi.

Giống như hai tên cướp, cuối cùng chỉ một kẻ có thể sống sót rồi lấy đi tài sản của cả hai, nhưng kẻ sống sót đó tuyệt đối không phải là các người.

Andres nhìn rất thấu đáo, nhưng hắn phục vụ Pháp giáo, đi cướp đồ cho Pháp giáo sao có thể gọi là cướp bóc, đó gọi là cống hiến.

Đội trưởng, tên phản đồ này xử lý thế nào.

Linh mục An bị áp giải đến trước mặt Andres, lúc này ông ta như già đi mười tuổi, nỗi sợ cái chết khiến ông ta run rẩy.

Andres nhận ra đối phương: Linh mục An, tất cả những gì ông trải qua ở dị thế giới Giáo tông đều đã biết.

Bà ấy đã xá miễn tội lỗi cho ông, ông có thể về nhà rồi.

Về nhà.

Đôi mắt vô thần không chút biến đổi, ông ta hiện tại hoàn toàn mê muội rồi, rốt cuộc là công nghệ mạnh hay Pháp giáo mạnh, ông ta phân không rõ nữa.

Ông ta sùng bái kẻ mạnh, nhưng hết lần này đến lần khác bị đả kích, giờ mới phát hiện mình căn bản chẳng hiểu gì về kẻ mạnh, ông ta chỉ là một người bình thường có chút thông minh vặt, và kẻ mạnh là người thuộc hai thế giới khác nhau.

Cho nên Linh mục An không trả lời, biến thành kẻ ngốc luôn rồi.

Andres cho người đưa Linh mục xuống, rồi bắt đầu chuẩn bị đón Giáo tông: Chuẩn bị đi, khi Giáo tông đại nhân đến, chúng ta sẽ tiến sang thế giới bên kia.

Một nhóm binh sĩ đang đập cửa Đại Môn, họ thoát khỏi nanh vuốt quái vật, xông vào Đại Môn chỉ muốn về nhà.

Đại Môn ở Tokyo đã dựng lên nhiều tầng cửa thép để phong tỏa, không cho người dị thế giới vào Tokyo.

Những cánh cửa tốn kém khổng lồ này khiến họ tin rằng không kẻ nào từ dị thế giới có thể qua được.

Nhưng chính những cánh cửa bao vây thành phố này lại trở thành rào cản cho những kẻ đào vong, họ đập cửa đến đỏ cả tay, hét lớn vào camera, ra hiệu mau mở cửa.

Có chuyện gì vậy.

Nhân viên phòng điều khiển phía Đại Môn nhìn hình ảnh những binh sĩ tháo chạy thảm hại xuất hiện ở cửa đầy nghi vấn: Mở loa lên, tôi sẽ trực tiếp đối thoại với họ, đồng thời kết nối với Bộ Phòng vệ, chúng ta có lẽ gặp rắc rối rồi.

Lúc này lòng ai cũng đầy nghi hoặc, pháo đài có tường cao, có lượng lớn vũ khí, tại sao binh sĩ lại phải bỏ chạy.

Hơn nữa rất lạ, chẳng phải bảo là hòa đàm sao.

Báo danh đơn vị của các anh.

Loa gắn trong cửa phát ra tiếng.

Chúng tôi là binh sĩ của đội phòng vệ Đặc Khu, mau mở cửa, quái vật đang ở ngay sau lưng chúng tôi, loại quái vật đao thương bất nhập ấy.

Binh sĩ sắp khóc đến nơi, công chức thì không nên ra chiến trường.

Quả nhiên là binh sĩ Đặc Khu: Đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ huy của các anh đâu, đại biểu hòa đàm đâu.

Đại biểu hòa đàm bị giết rồi, chỉ huy bị bắt làm tù binh, mau mở cửa.

Mau mở cửa, chúng tôi muốn về, cứu chúng tôi với.

Binh sĩ gào thét khản đặc cả giọng, nỗi sợ hãi như muốn trào ra khỏi hốc mắt.

Lại xảy ra chuyện như vậy sao.

Trưởng quan, đã kết nối được với Bộ Phòng vệ.

Tin tức hòa đàm truyền về, vốn dĩ hình thế đang rất tốt, đám quan chức cấp cao đều đã chuẩn bị sâm panh ăn mừng, không ngờ chỉ trong hai ngày ngắn ngủi đã xảy ra cú đảo ngược không tưởng như vậy.

Một pháo đài vũ trang tận răng vậy mà bị kỵ sĩ thế giới nguyên thủy công hãm, đại sứ bị giết, chỉ huy bị bắt, tàn quân tháo chạy thục mạng về, chuyện này căn bản không thể chấp nhận được.

Không được mở cửa.

Đây là mệnh lệnh của trưởng quan cao nhất.

Vì đối diện đã xảy ra biến cố cực lớn, nên hiện tại họ phải chuẩn bị cho đợt tấn công thứ hai, tuyệt đối không được lơ là cảnh giác.

Đám tàn quân không đợi được cửa mở, sự tuyệt vọng lập tức nuốt chửng họ, có hai người thậm chí đã nổ súng tự sát ngay tại chỗ.

Họ không muốn đối mặt với quái vật, nhưng cũng biết mình đã bị quốc gia bỏ rơi, nhất thời bi phẫn đan xen, thà chết còn hơn.

Chuyện xảy ra bên trong Đại Môn mới là thảm liệt nhất, những binh sĩ nhát gan chạy thoát khỏi tay quái vật lại bị chính người của mình chặn lại ngoài cửa.

Họp, lập tức triệu tập đại hội, họ cần làm rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra ở bên kia, tại sao pháo đài lại thất thủ.

Những người nguyên thủy đó dùng phương pháp gì để đánh chiếm.

Quái vật là cái gì.

Tóm lại là họp trước cái đã, còn Đại Môn tuyệt đối không được mở.

Họ không biết rằng cùng với sự tuyệt vọng lan rộng, những binh sĩ Tự vệ bị chặn ngoài cửa đã bị Bá tước Horror nhắm trúng, hôm nay hắn cuối cùng cũng ra tay với người ở dị thế giới.

Thi thể phân hủy với tốc độ kinh người, tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc, cái mùi đó lập tức lấp đầy đường hầm Đại Môn.

Tất cả những binh sĩ Tự vệ còn sống đều nôn thốc nôn tháo, nôn đến mức ra cả nước đen, sau đó họ phát hiện da thịt mình dường như biến thành keo dán, bắt đầu chảy ra.

A. a.

Những tiếng thét thê lương cũng không thay đổi được số phận bi thảm của họ, họ bị kéo lại gần nhau thành một khối, tất cả dính chặt lại thành một khối u thịt khổng lồ.

Nhân viên trong phòng giám sát nhìn mà đờ đẫn, toàn thân toát mồ hôi lạnh, họ thực sự không hiểu nổi tình huống này là sao: Trưởng quan, ông mau lại xem này.

Xem cũng vô dụng, vì họ không biết đây rốt cuộc là cái gì, hoàn toàn không có chút manh mối nào.

Chỉ có sự kinh hãi, đây có thể là virus dị thế giới: Lập tức phong tỏa trung tâm thành phố, các bộ đội tác chiến vào vị trí, tuyệt đối không được để bất cứ thứ gì tiến vào Tokyo.

Trước dị tượng bên ngoài cửa, vị trưởng quan vẫn tỏ ra rất bình tĩnh.

Chuyện gì đã xảy ra.

Tiếng súng từ đâu tới.

Y Đan Diệu Ti nhảy dựng lên.

Đừng hỏi nữa, mau lấy vũ khí, chuẩn bị chiến đấu.

Y Đan Diệu Ti cũng không nghĩ nhiều, lao vào kho vũ khí lấy súng rồi xông ra ngoài, hướng về phía tiếng súng: Đội trinh sát số 3 đi theo tôi.

Đó là hướng đại môn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ngay khi Y Đan Diệu Ti lao về phía đại môn, một chấm đen nhỏ từ xa bay đến, cộp một tiếng rơi trên nền xi măng.

Này này, đây chẳng phải là lựu đạn sao.

Tản ra.

Gần như ngay lập tức, hắn nhảy vào công sự che chắn bên cạnh, ngay sau đó là một vụ nổ dữ dội, ánh sáng lóe lên, màng nhĩ như muốn nứt toác.

Rốt cuộc là ai dùng vũ khí tấn công chúng ta.

Có phải gián điệp không.

Y Đan hét lớn, nhưng những người xung quanh cũng không nghe thấy gì, tai họ đều đang ù đi.

Tôi không sao.

Hắn cứ ngỡ Y Đan đang hỏi có ai bị thương không.

Tiếp tục hành động, trước khi nhìn thấy kẻ thù, ý chí chiến đấu của họ vô cùng sục sôi, cho đến khi thấy những người đang chiến đấu tại đại môn chính là những tù binh kia, Y Đan Diệu Ti cảm thấy mình sắp điên rồi, tại sao họ lại tấn công đồng bào.

Căn bản không thể nổ súng, những kẻ đó thật đáng hận.

Các người rốt cuộc bị làm sao vậy.

Y Đan Diệu Ti gào khản cả giọng: Tại sao lại tấn công chúng ta, các người không phải quốc dân Nhật Bản sao.

Lúc này, một binh sĩ áp giải linh mục An đến bên đại môn, thô bạo dí họng súng vào đầu lão, đẩy lão ngã xuống đất, đầu gối đập mạnh trên nền xi măng: Bọn chúng rốt cuộc đang nói cái gì.

Linh mục An lúc này đã run cầm cập như cầy sấy, nghe thấy lời thề của các tín đồ khiến lão nhớ lại trước kia.

Chương 1106

Nghĩ đến việc mình từng phản bội Pháp giáo, lão vô cùng sợ hãi.

Mau phiên dịch đi.

Các binh sĩ sắp phát điên, không hiểu tại sao người của mình lại như hóa dại mà tấn công họ, họ không nhìn thấy biểu tượng GEASS trong mắt các tù binh.

Họ đang nói Pháp giáo chí tôn, Đế quốc vô song, chỉ có Giáo tông, trợ Hoàng nhất thống.

Lão run rẩy dịch ra.

Tại sao họ lại trở nên như vậy, có phải ông đã âm thầm giở trò không.

Là Giáo tông, là Giáo tông, nàng nhất định đã sử dụng sức mạnh trên người họ, nên họ mới trung thành với nàng như vậy.

Lại là cái vị Giáo tông Pháp giáo đó.

Người phụ nữ được mệnh danh là kỳ diệu nhất đại lục.

Chẳng lẽ nàng ta biết tà pháp.

Ông đừng có nói nhảm.

Những binh sĩ thuộc phe khoa học đến từ Trái Đất này không tin vào quỷ thần, họ không thể tin có người có thể khống chế đồng bào của mình, khiến họ làm ra hành vi phản quốc như vậy.

Nhưng họ đã làm.

Căn bản không ngờ đại môn sẽ bị công phá từ bên trong, nên phòng ngự nội bộ đơn giản đến đáng thương, sau khi chiếm cứ đại môn, cửa sắt được kéo lên.

Từ kẽ hở đang chậm rãi mở ra, ánh sáng trắng nhu hòa tràn vào.

Sau đó, một sự việc khiến mọi người sững sờ xảy ra, đại môn mở rộng, ánh sáng chiếu thẳng lên tòa nhà trung tâm của Tinh Bảo, hình ảnh ẩn hiện trong luồng sáng đó chẳng phải là biểu tượng của Pháp giáo sao.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Các binh sĩ thực sự không thể tưởng tượng nổi những người ở dị thế giới nguyên thủy lạc hậu lại làm sao có thể tạo ra luồng sáng chiếu hình có đồ án như vậy.

Bởi vì chúng ta là Kỵ sĩ đoàn Pháp giáo.

Kiếm vung máu rơi, máu tươi bắn tung tóe trên nền xi măng, binh sĩ vừa đặt câu hỏi đã bị giết chết.

Vết máu đỏ tươi bắn trên bộ giáp đỏ, như thể bị bộ giáp hấp thụ và nuốt chửng, trông vô cùng hãi hùng.

Mười ba Kỵ sĩ Pháp giáo tiến vào từ bên ngoài đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu, họ xông vào là để đoạt lại đại môn.

Trước đó họ đã thấy chỉ huy tối cao ở đây, nên có thể làm theo cách thông thường là bắt giặc phải bắt vua trước, vì vậy họ xông thẳng về phía tòa nhà trung tâm.

Y Đan Diệu Ti vội vàng nổ súng, nhưng đạn bắn vào giáp của đối phương lại chỉ bắn ra tia lửa.

Trong lúc kinh ngạc, cuối cùng hắn cũng phát hiện luồng sáng gây cản trở tầm nhìn đó là gì, đó là cột trụ giữa chiến trường, không biết từ lúc nào đã di chuyển đến trước đại môn để phát sáng, đồng thời in lên tòa nhà cái đồ án quái dị kia.

Linh mục An thấy vũ khí của đội tự vệ không thể làm tổn thương

Kỵ sĩ Pháp giáo thì sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, não lão căn bản không nhảy số kịp.

Những vũ khí giết người như ngóe đó tại sao lại vô dụng với Kỵ sĩ Pháp giáo, chuyện này thật không khoa học.

Rõ ràng giáp trụ rách nát như vậy, nhưng trong lúc hoảng hốt, lão thấy sau lưng mỗi kỵ sĩ đều có một cái bóng mờ ảo, đó chính là Giáo tông đại nhân đang thủ hộ kỵ sĩ của nàng.

Đây chính là sức mạnh của tín ngưỡng.

Uỳnh.

Đúng lúc này, lựu đạn bay tới, nổ tung ngay chân một kỵ sĩ, lực xung kích cực lớn lập tức hất văng hắn đi.

Không chỉ có lựu đạn, còn có cả hỏa tiễn.

Đội tự vệ đã phản ứng lại và bắt đầu đưa hỏa lực hạng nặng lên.

Uỳnh.

Hỏa tiễn bắn trực diện vào ngực An Đức.

Nhiệt độ và xung kích từ vụ nổ giống như một đoàn tàu hỏa đâm sầm vào ngực hắn.

An Đức bay ngược ra sau hai mươi mét, ngã xuống nền xi măng rồi trượt thêm vài mét, tia lửa bắn tứ tung, tiếng ma sát sắc lẹm chói tai.

Khai hỏa, tiếp tục khai hỏa.

Đoành, tiếng súng máy hạng nặng vang lên liên tiếp, âm thanh không dứt đó như tiếng thì thầm của tử thần, chỉ trong vài giây đã có hàng ngàn viên đạn cỡ lớn bắn vào giáp kỵ sĩ.

Từng chút một khiến bộ giáp đó biến dạng, nứt vỡ.

Đây chính là hỏa lực của đội tự vệ, linh mục An bị vụ nổ làm cho tỉnh táo lại, đây mới là sức mạnh của thế giới khác, quả nhiên vượt qua Giáo tông.

Cuộc chiến giữa hai thế giới khiến tâm trạng lão như đi tàu lượn siêu tốc, lên xuống thất thường, ngay cả bản thân cũng không định đoạt được.

Lúc thì khiếp sợ khoa học kỹ thuật của chủ mới, lúc lại sợ hãi kỵ sĩ của chủ cũ, trong sự dao động đó vẫn phải xem kết quả thế nào, ai thắng lão sẽ đứng về phía đó.

Quả nhiên hỏa lực của thế giới khác không phải là hư danh, nhưng An Đức đã nhìn ra: Vũ khí của các ngươi không thương tổn được chúng ta đâu.

An Đức, người trực tiếp bị trúng hỏa tiễn, vậy mà lại đứng dậy, bộ giáp của hắn đã bong tróc, hắn để trần thân trên đứng giữa làn mưa tên mũi đạn.

Y Đan Diệu Ti nhìn đến ngây người, tình huống gì đây, lần trước họ gặp ít nhất còn là quái vật, sao lần này đến cả ngoại hình cũng chẳng thèm thay đổi luôn vậy.

Chẳng lẽ đây đều là quái vật hình người sao.

Đó là súng máy cỡ lớn đấy, có thể bắn thủng tấm thép mà, tại sao bắn lên da thịt họ lại chẳng có tác dụng gì.

An Đức nghênh chiến hỏa lực tiến về phía trước, thanh kiếm trong tay kéo lê trên mặt đất tạo thành một vệt dài lấp lánh.

Tay súng sắp phát điên vì sợ hãi, chẳng lẽ mình đang bắn đạn mã tử sao.

Tại sao không chết, tại sao không chết.

Bởi vì tín ngưỡng không sợ đạn lạc.

An Đức giơ cao trường kiếm, chém đứt cả súng máy, binh sĩ cùng trận địa xi măng.

Một đao làm hai đoạn, tín ngưỡng vô địch.

Mọi người lúc này mới phát hiện ra đối phương đã sớm biết nói tiếng Nhật, hơn nữa còn rất lưu loát.

Từ đầu đến cuối chẳng có cuộc hòa đàm nào cả, đều là giả, đều là để tạo ra ảo tưởng cho cuộc tấn công này.

Mười ba kỵ sĩ bộ giáp đều đã vỡ nát, nhưng càng đánh càng hăng, ánh đao bóng kiếm như đang chế nhạo những binh sĩ ỷ lại vào vũ khí nóng này.

Thiên Hoàng thượng đế ơi, chẳng lẽ họ thực sự gặp phải yêu ma sao.

Dưới sự gia trì của tín ngưỡng, mỗi kỵ sĩ Pháp giáo đều như những cỗ máy hình người, càn quét ngang dọc, phá tan phòng tuyến xông vào tòa nhà văn phòng.

Chỉ huy tối cao và đại diện đàm phán đều bị họ bắt giữ.

Hàng, hoặc là chết.

An Đức túm tóc viên chỉ huy, lôi hắn từ trong tòa nhà ra: Hàng, hoặc là chết.

Các người làm thế này là phá hoại hòa đàm, Nhật Bản sẽ không tha cho các người, Đế quốc của các người sẽ bị quân đội chúng ta tiêu diệt hoàn toàn.

Đại diện đàm phán gào thét.

Phập, một kiếm lướt qua cổ hắn, cái đầu của hắn bị một vị kỵ sĩ giơ cao quá đầu, máu tươi chảy dọc theo cánh tay kỵ sĩ nhuộm đỏ làn da.

An Đức hỏi lại lần nữa: Hàng hay là chết.

Hàng cái con khỉ, bắn cho ta.

Viên chỉ huy tối cao cũng rất có khí tiết.

Lúc này trực thăng đã cất cánh, tên lửa không đối đất không do dự phóng ra.

Các binh sĩ xung quanh đều ẩn nấp để tránh bị dư chấn vụ nổ làm ảnh hưởng.

Thế nhưng có một vị kỵ sĩ đã đổi sang cung tiễn, giương cung bắn đi.

Mũi tên xuyên qua tên lửa, nhưng không bị vụ nổ giữa không trung nuốt chửng, vẫn bay thẳng xuyên qua bụng trực thăng, xuyên thấu lớp vỏ, xuyên qua khoang lái, bắn trúng động cơ phía trên trực thăng.

Đây đâu phải là tên, còn lợi hại hơn cả tên lửa.

Hiện trường chiếc Black Hawk rơi xuống, máy bay nghiêng đi đâm vào mặt đất nổ tung dữ dội.

Đêm nay tất cả mọi người đều cảm nhận được sự đáng sợ của tín ngưỡng, khi ngay cả trực thăng cũng không phải là đối thủ, các binh sĩ nhận ra thế giới này còn quá nhiều thứ họ không thể hiểu rõ, kinh kỳ và quỷ quyệt hơn họ tưởng tượng gấp vô số lần.

Tất cả binh sĩ đều buông vũ khí, một bên đại môn đã bị vỏn vẹn mười ba kỵ sĩ thu phục.

Y Đan Diệu Ti và đồng đội câm nín nhìn trật tự bị đảo lộn, thực sự không hiểu nổi thế giới này.

Chương 1107

Trước đó rõ ràng là thế giới công nghiệp nghiền nát thế giới nông nghiệp, tại sao chiến tranh cuối cùng lại biến thành bộ dạng thảm hại như hiện tại.

Công nghiệp tiên tiến nghiền nát nông nghiệp lạc hậu là không thể thua được, giống như hồi Thế chiến thứ hai, nếu họ không chọc vào cường quốc công nghiệp Mỹ mạnh hơn, thì chiến trường châu Á chính là nghiền nát, cao su Nam Dương, tài sản Đông Á, toàn bộ đáng lẽ phải là của họ.

Cũng giống như bây giờ, lẽ ra họ có thể thu được thị trường khổng lồ từ thế giới lạc hậu này, thậm chí có thể tiến hành thực dân, Nhật Bản sẽ có được hậu phương ổn định hằng mơ ước suốt mấy trăm năm, thậm chí là một thế giới hoàn toàn mới, nhưng giờ đây tất cả đều bị mười ba kỵ sĩ Pháp giáo này đập tan.

Sau khi buông vũ khí, các kỵ sĩ cũng không quản họ, họ muốn làm gì thì làm.

Đương nhiên những binh sĩ này cũng sẽ không từ bỏ như vậy, một số người trốn trong kho vũ khí, đối phương chỉ có mười ba người nên không thể khám xét toàn bộ Tinh Bảo, họ phải nghĩ cách chờ thời cơ.

Hơn nữa họ còn liên lạc được với Tokyo, chỉ đợi phía Tokyo phát động phản kích.

Hành vi lừa dối này của các người nhất định sẽ bị vạch trần, vốn dĩ hai bên chúng ta có thể có được hòa bình, nhưng đều bị các người đơn phương phá hoại, chúng ta sẽ bắt các người trả giá gấp bội.

Tổng chỉ huy nói.

An Đức mặt không cảm xúc: Vậy thì cũng phải đợi chúng ta đòi lại sáu mươi vạn mạng người đã.

Hắn lạnh lùng nhìn đối phương: Các người và chúng ta căn bản chẳng khác gì nhau, Đế quốc dòm ngó tài sản của dị thế giới, các người há chẳng phải cũng thế sao.

Binh sĩ Đế quốc đến thế giới các người cướp bóc, còn các người cũng chỉ là đến đây lược đoạt mà thôi.

Giống như hai tên cướp cuối cùng chỉ có một kẻ có thể sống sót rồi chiếm lấy tài sản của cả hai, kẻ sống sót đó tuyệt đối không phải là các người.

An Đức nhìn rất thấu đáo, nhưng hắn phục vụ cho Pháp giáo, việc đi lấy đồ cho Pháp giáo sao có thể gọi là cướp bóc, đó là cống hiến.

Đội trưởng, tên phản đồ này xử lý thế nào.

Linh mục An bị áp giải đến trước mặt An Đức, lão lúc này như già đi mười tuổi, nỗi sợ cái chết khiến lão run rẩy.

An Đức nhận ra đối phương: Linh mục An, tất cả những gì ông gặp phải ở dị thế giới, Giáo tông đều đã biết.

Nàng đã xá tội cho ông, ông có thể về nhà rồi.

Về nhà.

Đôi mắt vô thần không chút biến chuyển, lão hiện tại hoàn toàn hoang mang, rốt cuộc là khoa học kỹ thuật mạnh hay Pháp giáo mạnh, lão hoàn toàn không phân biệt được, lão sùng bái kẻ mạnh, nhưng lại hết lần này đến lần khác chịu đả kích, giờ mới phát hiện mình căn bản chẳng hiểu gì về kẻ mạnh, lão chỉ là một người bình thường có chút thông minh vặt, và kẻ mạnh là người của hai thế giới khác nhau.

Vì vậy linh mục An không trả lời, biến thành kẻ ngây dại.

An Đức cho người đưa linh mục xuống, sau đó bắt đầu chuẩn bị nghênh tiếp Giáo tông đến: Chuẩn bị đi, đợi Giáo tông đại nhân đến chúng ta sẽ đi đến thế giới bên kia.

Một nhóm binh sĩ đang đập cửa, họ chạy trốn khỏi bàn tay quái vật, xông vào đại môn chỉ muốn về nhà.

Đại môn phía Tokyo đã thiết lập nhiều lớp cửa thép để phong tỏa, khiến người của dị thế giới không thể tiến vào Tokyo.

Cánh cửa tiêu tốn khoản tiền khổng lồ này khiến họ tin rằng không thể có người dị thế giới nào đi qua được.

Nhưng cánh cửa bao vây thành phố này cũng trở thành trở ngại cho những người chạy trốn, họ vỗ đỏ cả tay, lớn tiếng vẫy tay gọi vào camera, ra hiệu mau mở cửa.

Có chuyện gì vậy.

Nhân viên trong phòng điều khiển đại môn nhìn binh sĩ nhếch nhác tháo chạy xuất hiện trên màn hình đầy nghi vấn: Mở micro, tôi sẽ trực tiếp đối thoại với họ, đồng thời kết nối với Bộ Phòng vệ, chúng ta có thể gặp rắc rối rồi.

Lúc này trong lòng mọi người đều có nghi hoặc, Tinh Bảo có tường cao và lượng lớn vũ khí, tại sao những binh sĩ này lại phải chạy trốn.

Và điều lạ lùng nhất là, chẳng phải nói là hòa đàm sao.

Thông báo đơn vị của các anh.

Loa lắp trong môn phát ra âm thanh.

Chúng tôi là binh sĩ của Đội phòng vệ đặc địa, mau mở cửa, quái vật đang ở ngay sau lưng chúng tôi, quái vật đao thương bất nhập.

Các binh sĩ sắp khóc đến nơi, công chức không nên ra chiến trường.

Quả nhiên là binh sĩ đặc địa: Đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ huy của các anh đâu, đại diện hòa đàm đâu.

Đại diện hòa đàm bị giết rồi, chỉ huy bị bắt làm tù binh, mau mở cửa.

Mau mở cửa, chúng tôi muốn quay về, cứu chúng tôi với.

Binh sĩ gào thét khản đặc, nỗi sợ hãi gần như muốn trào ra từ hốc mắt.

Chuyện như vậy lại xảy ra sao.

Trưởng quan, Bộ Phòng vệ đã kết nối xong.

Tin tức hòa đàm quay lại, vốn dĩ tình hình đang rất tốt, những vị quan chức cao cấp đó đều đã chuẩn bị rượu champagne để chúc mừng, không ngờ chỉ trong hai ngày ngắn ngủi đã xảy ra sự đảo ngược khó tin như vậy.

Một pháo đài vũ trang tận răng vậy mà bị kỵ sĩ của thế giới nguyên thủy công hãm, đại sứ bị giết, chỉ huy bị bắt, bại binh tháo chạy nhếch nhác quay về, điều này căn bản không thể chấp nhận được.

Không thể mở cửa.

Đây là mệnh lệnh của trưởng quan cao nhất, vì đối phương đã xảy ra biến cố lớn, nên hiện tại họ phải chuẩn bị cho cuộc tấn công lần thứ hai, tuyệt đối không được lơ là cảnh giác.

Những lính đào ngũ không đợi được cửa mở, sự tuyệt vọng ngay lập tức nuốt chửng họ, có hai tên đào ngũ thậm chí nổ súng tự sát ngay tại chỗ, họ không muốn đối mặt với quái vật, nhưng cũng biết mình đã bị quốc gia bỏ rơi, nhất thời bi phẫn đan xen nên chết đi cho xong.

Chuyện xảy ra trong đại môn mới là thảm liệt nhất, những binh sĩ nhát gan trốn thoát khỏi tay quái vật lại bị người của mình chặn đứng ngoài cửa.

Họp, lập tức triệu tập đại hội, họ cần làm rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra bên kia, tại sao lại bị công hãm.

Những người nguyên thủy đó rốt cuộc đã dùng phương pháp gì để công hãm đại môn.

Quái vật lại là thứ gì.

Tóm lại là cứ họp đã, còn đại môn tuyệt đối không được mở.

Họ không biết rằng cùng với sự tuyệt vọng lan rộng, những binh sĩ tự vệ bị chặn ngoài cửa đó đã bị Bá tước Horror để mắt tới, hôm nay hắn cuối cùng cũng ra tay với dị thế giới.

Xác chết thối rữa với tốc độ kinh người tỏa ra mùi hôi thối, bên trong đại môn xuyên thấu ngay lập tức tràn ngập loại mùi vị này.

Oẹ.

Tất cả binh sĩ tự vệ còn sống đều nôn mửa, nôn ra nước đen, sau đó họ phát hiện da thịt mình như biến thành keo dán bắt đầu chảy ra.

A. a.

Tiếng thét thê lương cũng không thay đổi được cảnh ngộ bi thảm của họ, họ bị kéo lại thành một khối, toàn bộ dính thành một cục thịt khổng lồ.

Những người trong phòng giám sát sững sờ, toàn thân toát mồ hôi lạnh, họ thực sự không hiểu tình huống này là thế nào: Trưởng quan, ngài mau đến xem đi.

Xem cũng vô ích, vì họ không biết đây rốt cuộc là cái gì, hoàn toàn không có manh mối.

Chỉ thấy kinh hãi, đây có thể là virus của dị thế giới: Lập tức phong tỏa trung tâm thành phố, bộ đội tác chiến sẵn sàng, tuyệt đối không được để bất cứ thứ gì tiến vào Tokyo.

Đối mặt với sự bất thường ngoài cửa, vị trưởng quan vẫn rất bình tĩnh.

Hạm đội Thái Bình Dương của Mỹ Đế đang đậu ngoài vịnh Tokyo, sẵn sàng san phẳng Tokyo để phòng ngự bất cứ lúc nào.

Toàn bộ nhân viên trên tàu sân bay ở trạng thái chờ lệnh, hễ có lệnh là khai chiến ngay.

Lúc này chính là lúc thể hiện chiến lực, khí thế của quân Mỹ hoàn toàn khác với đội tự vệ.

Không hổ là Mỹ Lợi Kiên tự do, ngay cả bom nguyên tử cũng đã được vận chuyển lên chiến hạm, nếu cần có thể đưa lên tàu sân bay bất cứ lúc nào, ôm lấy quyết tâm san bằng cả thành phố để bảo vệ an toàn cho Trái Đất.

Đây mới thực sự là hy sinh cái tôi nhỏ để thành tựu cái tôi lớn.

Và trong bầu không khí căng thẳng như vậy, C.

C.

đã đến Tinh Bảo, chuẩn bị kết thúc cuộc chiến vô nghĩa này.

Thấy tín đồ của mình ngày càng khổ sở, nàng không thể không hành động, vì đại môn đã kết nối với Trái Đất hiện đại, vậy thì đã đến lúc mượn lực để phát triển Đế quốc.

C. tin rằng trong cuộc thương mại giữa hai bên, Đế quốc sẽ không chịu thiệt, vì Đế quốc có ma pháp mà.

Y Đan Diệu Ti cuối cùng cũng nhìn thấy vị Giáo tông đại nhân mà phiên dịch An luôn nhắc đến, người phụ nữ thông minh nhất đại lục, cũng là người phụ nữ quyền lực nhất đại lục, ngay cả Hoàng đế cũng phải cúi cái đầu kiêu ngạo trước nàng.

Đó là một tuyệt thế mỹ nhân, mái tóc dài màu xanh lục bảo, thanh tân đạm nhã nhưng lại khiến người ta khó lòng ngó lơ, thậm chí khiến người ta nghi ngờ liệu nàng có phải là con gái của đại tự nhiên hay không.

Kỵ sĩ đoàn Pháp giáo đã đổi sang quần áo vải bình thường, tôn kính quỳ lạy C.

C. : Cung nghênh Giáo tông đại nhân thân lâm.

Thu phục đại môn có công, sau khi về đế đô, Hoàng đế bệ hạ sẽ đích thân ban thưởng cho các người.

Bây giờ các người hãy mặc giáp vào, chuẩn bị cùng ta đi thăm dị thế giới nào.

Giáo tông đại nhân, mấy ngày trước có Horror đi qua đại môn, hiện tại tình hình bên kia đại môn vẫn chưa rõ, liệu có nên để chúng tôi qua đó thám thính tình hình trước không.

An Đức nói.

Không cần đâu, hôm nay ta đã mang theo một bộ đội hoàn toàn mới của Pháp giáo, Ma Ngẫu chiến đoàn, có họ bảo hộ sẽ không có nguy hiểm đâu.

Ma Ngẫu.

An Đức ra hiệu là chưa từng nghe qua.

Y Đan Diệu Ti thực sự muốn biết họ đang nói gì, tiếc là tiếng dị thế giới hắn chẳng hiểu câu nào, còn phiên dịch An thì đã biến thành kẻ ngốc rồi.

Chương 1108

Tuy nhiên, hắn vẫn kinh ngạc nhìn thấy hai robot màu đen cao bảy tám mét từ trên trời rơi xuống.

Đúng vậy, đó tuyệt đối là robot, hắn có thể dùng linh hồn otaku của mình ra thề.

Lật Lâm Chí Nãi cũng nhìn thấy vật khổng lồ có thể bay lượn không tiếng động đó, cẩn thận nói với đội trưởng: Đó rốt cuộc là cái gì.

Chẳng lẽ lại là ma pháp dị thế giới.

C. giải thích cho các kỵ sĩ Pháp giáo đang nghi hoặc: Đây là cơ quan ma pháp được vận hành bằng ma pháp, sở hữu sức mạnh cường đại, có thể dễ dàng nhấc bổng chiến xa của người thế giới khác, đây là binh khí hoàn toàn mới do Viện nghiên cứu Ma pháp của Đế quốc dưới sự chỉ đạo của ta phát triển, có thể giúp binh sĩ phổ thông của Đế quốc cũng có được sức mạnh chiến đấu với chiến xa của thế giới khác.

Pháp giáo chí tôn, Đế quốc vô song, chỉ có Giáo tông, trợ Hoàng nhất thống.

Các kỵ sĩ Pháp giáo không khỏi thán phục, vị Giáo tông tối cao là vô sở bất năng.

Thực tế, loại Ma Ngẫu này cũng có thể dùng làm vũ khí quân dụng để mua bán, coi như một loại triển lãm tập trung của ma pháp.

C.

đang chuẩn bị dùng các vật phẩm ma pháp không gây ô nhiễm để đổi lấy ưu thế thương mại của hai bên.

Đoàng.

Lúc này bỗng có một tiếng súng vang lên, khiến mọi người giật mình.

Y Đan Diệu Ti lập tức biết ngay chắc chắn là những đồng đội đang ẩn nấp chuẩn bị phản kích đã phát động tấn công.

Thật ra Y Đan Diệu Ti cũng từng nhận được lời mời, nhưng hắn không tham gia hành động.

Bởi vì họ hiểu biết quá ít về dị thế giới, cứ đánh tiếp thì trời mới biết dị thế giới còn lòi ra con quái vật nào nữa.

Vì vậy phương thức tốt nhất lúc này là tìm hiểu dị thế giới trước, thu thập tình báo mới là phương án tối ưu, tấn công liều lĩnh là kế hoạch tệ nhất.

Nhưng Y Đan Diệu Ti không thuyết phục được những đồng đội đó, nên khi C.

C. vừa đến, phát súng lạnh lùng vang lên, viên đạn từ súng bắn tỉa công phá chuẩn xác bay về phía thái dương của C.

C.

Sai rồi, Y Đan Diệu Ti phát hiện điểm bất thường, những người tỏ ra kinh ngạc chỉ có các chiến sĩ đội tự vệ đang tản mát xung quanh, còn các kỵ sĩ Pháp giáo kia ngược lại chẳng hề ngạc nhiên chút nào, thậm chí vẫn quỳ đó không có bất kỳ động tác nào, dường như hoàn toàn không lo lắng vị đại nhân vật mà họ kính ngưỡng sẽ bị trúng đạn.

Đương nhiên là không cần lo lắng, vì bản lĩnh của họ đều là do C.

C. ban cho.

Thế nên viên đạn bị một luồng lực trường vô hình chặn lại, đầu đạn bị ép biến dạng nhưng không hề chạm vào làn da trắng ngần của

C.

C.

Mấy kẻ nổ súng đều sững sờ, nhưng họ đã ôm quyết tâm ngói vỡ, chưa từng nghĩ sẽ sống sót, liền xông ra tiếp tục nổ súng, đoàng.

Tuy nhiên, C.

C. vẫn bất động, cho đến khi đạn của họ bắn hết sạch, cũng chỉ để lại vô số đầu đạn rác rưởi dưới chân C.

C.

Quỳ xuống.

C. khẽ thốt ra hai chữ, những người đằng xa kia liền không tự chủ được mà quỳ xuống, trán chạm sát mặt đất.

Các binh sĩ đội tự vệ đều nhìn đến ngây người, người này là yêu nữ, chỉ dùng ngôn ngữ là có thể khống chế được đồng đội của họ.

Lúc này căng thẳng và sợ hãi nhất chính là mấy kẻ tập kích đang quỳ dưới đất, họ biết rõ mình không muốn quỳ, nhưng cơ thể họ căn bản không nghe theo sự điều khiển.

Cứ để họ quỳ đó đi, C.

C. tiếp tục tiến về phía trước, tất cả các đầu đạn tự động dạt sang hai bên nhường đường.

Thật đáng sợ.

Giọng nói của Lật Lâm Chí Nãi đang run rẩy, tuy đều là phụ nữ nhưng nàng cảm nhận được một luồng yêu khí cường đại từ trên người C.

C.

đây e rằng lại là một con quái vật nữa.

Y Đan Diệu Ti biết ngay sẽ như vậy mà, họ hiểu biết quá ít về dị thế giới.

Hắn đã chơi rất nhiều trò chơi, bước đầu tiên tuyệt đối phải là tìm NPC đối thoại để thu thập tình báo mới đúng, họ đã sai ngay từ đầu, chưa thông thạo ngôn ngữ đã hùng hục kéo tới đặc địa thực sự là không sáng suốt.

Ít nhất cũng phải để tù binh khai hết tình báo ra đã, nếu làm được điều đó thì có lẽ đã không phải hy sinh nhiều đồng đội như vậy.

Đáng ghét, cái dị thế giới chết tiệt này.

Chẳng lẽ họ muốn đi qua đại môn.

Vậy chúng ta phải làm sao.

Chẳng lẽ chúng ta sẽ mãi mãi bị kẹt lại đây.

Lật Lâm Chí Nãi rơi lệ, nàng tuy mạnh mẽ nhưng cũng là phụ nữ, lúc này đã hoàn toàn mất phương hướng.

Hiện tại nhất định phải giao thiệp, Y Đan Diệu Ti biết đối phương biết nói tiếng Nhật, vậy thì nhất định phải giao thiệp.

Là đàn ông, nhiệm vụ này nên để hắn đi, hắn đại diện cho tất cả binh sĩ cùng cấp bậc để bắt đầu cuộc đối thoại với người nắm quyền lực tối cao của Đế quốc: Sẽ không có việc gì đâu.

Dường như là đang an ủi Chí Nãi, nhưng thực ra cũng là đang an ủi chính mình.

Thấy Giáo tông không giết ngay những kẻ tập kích, Y Đan Diệu Ti cảm thấy người phụ nữ đó không phải là người không nói lý lẽ, có lẽ có thể giao lưu.

Tiến lên, tiếp cận.

Các binh sĩ đều phát hiện ra hành vi của Y Đan Diệu Ti, đều căng thẳng nín thở, không biết hắn có thể giao tiếp thuận lợi với những người đó không.

C. cũng phát hiện ra hành động của đối phương, dừng bước: Binh sĩ của dị thế giới, ngươi muốn về nhà sao.

Mình còn chưa kịp mở miệng, đối phương dường như đã nhìn thấu nội tâm mình.

Y Đan Diệu Ti nhìn C.

C.

ở khoảng cách gần càng cảm thấy tự ti, chắc chỉ có nữ thần mới có khí chất và nhan sắc như vậy nhỉ.

Thế nên hắn không mở miệng, chỉ dùng sức gật đầu.

Vậy thì về nhà đi, chúng ta chưa bao giờ hạn chế tự do của các ngươi.

Thậm chí các ngươi muốn ở lại đại lục xinh đẹp này cũng tùy ý, chỉ là xin đừng mang theo vũ khí.

Nếu các ngươi muốn ở lại thì hãy đi theo ánh hào quang của Pháp giáo, chỉ cần nói mình là tín đồ Pháp giáo, cả đại lục này đều là bạn của các ngươi.

C. nói đầy bá khí, nhưng thực tế cũng là như vậy, người trong thiên hạ mười phần thì tám chín phần là tín đồ Pháp giáo, nơi nào có thần trụ Pháp giáo tọa lạc thì nơi đó có tín đồ Pháp giáo, tín đồ thiên hạ đều là bạn hữu.

Y Đan Diệu Ti tự nhiên không chọn đi khám phá thế giới xa lạ, hắn cùng các đồng đội khác chỉ muốn về nhà.

Hắn cũng không dám nói đỡ cho những kẻ tập kích C.

C. cứ để họ quỳ ở đó cho đến khi bị mặt trời thiêu thành xác khô.

Đối với kẻ thù, không cần nhân từ.

Tình hình hai bên đại môn đồng thời xảy ra biến đổi lớn, hai thế lực thực sự đại diện cho Đế quốc và Trái Đất đã ở ngay trước mắt.

Họ đều không hy vọng chiến tranh xảy ra nữa, họ muốn hòa bình.

Và C.

C. sẽ là người đầu tiên đưa ra cành ô liu, vì vậy nàng dẫn theo đội nghi trượng xa hoa, ngồi trên chiếc kiệu lộng lẫy xuất phát tiến về phía Trái Đất.

Các binh sĩ tự vệ đi theo sau họ đặt chân lên quê hương đã nhiều tháng không thấy, chỉ có điều lúc này họ cũng chẳng nhận ra nơi đó nữa.

Mau đi gọi Tướng quân, bên trong đại môn có động tĩnh.

Camera quay được một đội ngũ đặc biệt đang chậm rãi tiếp cận đại môn.

Một vị Thiếu tướng trung niên của Mỹ vội vàng chạy tới, chuẩn bị tiến hành thông thoại: Vui lòng cho biết mục đích đến của các vị.

Các binh sĩ đội tự vệ cũng nghe thấy, vậy mà lại là tiếng Anh.

Y Đan Diệu Ti vốn đã chuẩn bị làm người dẫn đường, chỉ là không ngờ bên kia không phải là tiếng mẹ đẻ thân thuộc nhất của mình.

Chương 1109

Chẳng lẽ thực sự đã xảy ra chuyện bất hạnh gì rồi sao.

Ngay khi hắn chuẩn bị bước lên trả lời, thì lại nghe thấy C.

C. mở lời, vậy mà lại là tiếng Anh vô cùng lưu loát.

Ta là Giáo tông Pháp giáo, đến đây để kết thúc cuộc chiến vô nghĩa giữa hai thế giới.

Nhưng những người bên phía Trái Đất không tin lắm, lần trước cũng nói là hòa đàm, kết quả cuối cùng thế nào.

Tuy nhiên rất lạ là đối phương sao lại biết nói tiếng Anh, chẳng lẽ nàng ta là người của đội tự vệ.

C. lập tức cảm nhận được sự do dự của họ, lắc đầu vung tay.

Uỳnh.

Đại môn dựng tạm thời một lần nữa mở ra, lần này đại môn hoàn toàn được làm từ hợp kim titan, vốn dĩ vô cùng kiên cố, nhưng không ngờ ổ khóa lại tự động mở ra.

Chuẩn bị nghênh chiến, tất cả binh sĩ vũ trang đầy đủ, nhắm vào cửa.

Những đám đông biểu tình ở đằng xa đều cảm thấy có gì đó không ổn, lập tức lẩn trốn.

Biểu tình luôn tồn tại, người thân của những người bị người dị thế giới giết chết, còn có gia đình của những người mất tích, họ liên tục phản đối sự bất lực của đội tự vệ.

Đương nhiên hiện tại số người biểu tình còn nhiều hơn, họ cảm thấy thất vọng trước những quyết sách sai lầm của chính phủ.

Đại môn một lần nữa được mở ra, không biết lần này sẽ xuất hiện thứ gì.

Là một nhóm kỵ sĩ quần áo rực rỡ cưỡi ngựa quý, cùng với hai cỗ máy chiến giáp Ma Ngẫu, và một chiếc kiệu vàng xa hoa do Ma Ngẫu khiêng.

Phía sau họ mới là những binh sĩ lôi thôi lếch thếch cùng những con tin quay về.

Giữ bình tĩnh, đừng nổ súng.

Thấy là người chứ không phải quái vật, quân quan tại hiện trường yêu cầu mọi người giữ bình tĩnh, không được phép nổ súng.

Thật là một sự tiếp đón không mấy thân thiện, nhưng có thể hiểu được.

C.

đứng dậy từ trên chiếc kiệu lớn, một lần nữa vung tay, tất cả vũ khí của các chiến sĩ hoàn toàn bị rã thành linh kiện, rơi lả tả trên đất, giải trừ vũ khí của họ.

Mọi người đều kinh ngạc, người đẹp mảnh mai yếu ớt đó đứng cách xa mấy chục mét mà chỉ vung tay một cái đã rã toàn bộ vũ khí thành linh kiện, đây rốt cuộc là năng lực gì.

C. chỉ là lộ ra một chút tài mọn mà thôi.

Đỗ Lan đứng từ xa nhìn vẻ mặt thần thánh không thể xâm phạm của con gái mình, nhớ lại lịch sử đen tối luyến cha của nàng trước kia.

C. cũng trưởng thành lên nhiều rồi, chiêu này chơi khá lắm.

Ta vì hòa bình mà đến.

C. dùng tiếng Anh nói: Đến để dập tắt binh đao của hai thế giới.

Sau đó là đợi người có thể quyết định đến.

Thiếu tướng đã đến hiện trường, thấy hiện trường rất hỗn loạn, may mà chưa đánh nhau: Những kẻ phản đối kia đang làm cái gì vậy, họ chẳng lẽ còn muốn chiến đấu với vị ma nữ đáng sợ đó sao.

Mau bảo họ rời đi.

Quân nhân Mỹ rất quý mạng sống, C.

C. vung tay một cái đã tước vũ khí của các đại binh, họ căn bản không muốn đánh.

Hơn nữa đối phương cũng nói là vì hòa bình mà đến, vậy thì nên đàm phán trước.

Tôi là Thiếu tướng Hans, chỉ huy đại môn, nếu các vị vì hòa bình mà đến, chúng tôi đã sắp xếp chỗ ở, xin mời các vị di chuyển đến đó.

Mời dẫn đường.

Xe quân sự mở đường hộ tống, vì người vùng Marfard không được chào đón.

Hơn nữa thời gian cấp bách, chính phủ địa phương cũng không có thời gian thuê diễn viên đến biểu diễn chào đón nồng nhiệt.

Trả lại vợ cho tôi.

Thế nhưng có một kẻ ném chai thủy tinh trong tay ra, đập trúng xe quân sự Mỹ vỡ tan tành.

Kẻ sát nhân, các người đã giết con trai tôi.

Hồi đó cuộc xâm lược Tokyo tuy phạm vi không lớn, nhưng trung tâm thành phố dân cư đông đúc, thương vong vượt quá ba ngàn người, còn có không ít người mất tích.

Rất nhiều dân chúng biểu tình muốn đòi lại công bằng.

Hans thầm nghĩ may mà mình có tầm nhìn xa, biết dùng xe quân sự bao vây hộ tống họ, nếu không họ chắc chắn sẽ xung đột với những người phản đối.

C. vẫn luôn bình thản, số người Đế quốc bị đội tự vệ giết chết còn vượt xa con số ba ngàn, là gần sáu mươi vạn đấy, cộng lại còn nhiều hơn cả số binh sĩ thương vong trong các cuộc chinh phạt ngoại bang của Đế quốc nhiều năm qua.

Nếu so về thù hận, những người Tokyo này sẽ bị người Đế quốc xé xác trong chớp mắt.

Đội tự vệ và con tin tự nhiên không đi cùng họ, họ được sắp xếp đến nơi khác để kiểm tra sức khỏe, đảm bảo trên người họ không có loại virus nào có thể đột ngột biến đổi.

Y Đan Diệu Ti mặt đầy mệt mỏi, nhưng hắn vẫn phải vực dậy tinh thần để phối hợp kiểm tra sức khỏe, hắn không hiểu phải kiểm tra cái gì.

Hơn nữa sau khi kiểm tra họ còn bị cách ly, càng khiến người ta thấy kỳ quái.

Người đặc địa đều không phải cách ly, tại sao họ cứ phải bị cách ly.

Đã quay về Trái Đất, họ hiện tại thiết tha muốn được về nhà, báo cho người thân biết họ bình an vô sự, chứ không phải bị cách ly.

Tại sao chúng tôi phải cách ly, tại sao.

Các bác sĩ không dám nói cho họ biết là cấp trên sợ họ đột nhiên biến thành quái vật cục thịt: Mọi người yên tâm, đây chỉ là cách ly kiểm tra thông thường, chỉ cần năm ngày thôi.

Xin mọi người phối hợp một chút.

Mấy bác sĩ cứng nhắc nói.

Chúng tôi muốn về nhà.

Chúng tôi sẽ sắp xếp cho mọi người gọi điện thoại, tuyệt đối không trì hoãn việc liên lạc với gia đình của mọi người.

Y Đan Diệu Ti cũng khuyên mọi người bình tĩnh lại, cách ly thì cách ly, cũng chẳng chênh lệch gì năm ngày.

Hắn cũng có chút uy tín, nên đã trấn an được mọi người, quay về Trái Đất cuối cùng mọi người cũng có thể yên tâm ngủ một giấc rồi.

Từ khi cuộc hòa đàm bắt đầu, họ liên tục đối mặt với những biến cố lớn, hiện tại tim họ vẫn còn đập thình thình.

Đương nhiên trong lúc cách ly, việc thẩm vấn cũng sẽ diễn ra, nên mới ngủ được ba tiếng đồng hồ, Y Đan Diệu Ti đã bị gọi dậy để thẩm vấn.

Hoàn toàn không hiểu phải làm gì, Y Đan Diệu Ti chỉ có thể ngáp ngắn ngáp dài thay bộ quân phục mới đến phòng thẩm vấn, bên trong toàn là sĩ quan Liên Hợp Quốc, cùng phiên dịch viên và nhân viên Bộ Phòng vệ dự thính.

Ngay lập tức tỉnh táo hẳn, Y Đan Diệu Ti nhìn đủ loại quân phục các nước, liền biết đây không phải cuộc thẩm vấn bình thường, nhất thời nín thở chờ đợi câu hỏi.

Đừng căng thẳng, hút thuốc không.

Cảm ơn.

Y Đan Diệu Ti không khách sáo nhận lấy điếu thuốc.

Chúng tôi chỉ hỏi anh một số chuyện đơn giản, đều liên quan đến các nhiệm vụ anh đã thực hiện trước đây, anh chỉ cần trả lời trung thực là được.

Gật đầu, Y Đan Diệu Ti đã thấy đối phương cầm toàn bộ những báo cáo mà hắn từng viết trước đây.

Trong báo cáo ngày mùng 6 tháng 4 của anh, về việc Đội trinh sát số 3 thực hiện nhiệm vụ ngoại vi chịu tổn thất nghiêm trọng, anh có ba mươi tám lần nhắc đến quái vật, hai mươi mốt lần nhắc đến kỵ sĩ, mời anh bây giờ trực tiếp thuật lại tình huống các anh đã thấy ngày hôm đó.

Y Đan Diệu Ti nhớ rất rõ, đến lúc này hắn vẫn có thể miêu tả rõ ràng chiến trường như địa ngục đó, mấy người anh em của hắn đã chết dưới sự phun trào của quái vật, thi cốt không còn.

Vậy anh nhớ rõ thứ được anh miêu tả là quái vật đó có ngoại hình là nhân mã.

Cũng không hẳn, trên người nó còn có vảy, cái đầu cũng rất kỳ quái, tôi cũng chỉ tìm một từ mô tả tương tự nhất thôi, tôi thực sự không biết loại quái vật đó.

Y Đan Diệu Ti nói: Các vị trưởng quan, quái vật đó rốt cuộc là cái gì.

Không ai trả lời, các trưởng quan trao đổi ý kiến, có lẽ quái vật đó và quái vật tấn công Tokyo không cùng một loại: Vậy câu hỏi tiếp theo, ngũ trưởng Tanaka, trung sĩ Watanabe, đều là người cùng đơn vị với anh, trước đó anh có phát hiện họ có gì bất thường không.

Hai người này chính là hai trong số những người đã biến thành linh kiện Horror trong quá trình tháo chạy.

Hiện tại các vị trưởng quan này muốn biết quái vật rốt cuộc hình thành như thế nào, cần điều kiện kích hoạt gì.

Không có.

Điểm này Y Đan Diệu Ti có thể khẳng định: Sau khi khai chiến tôi không hề thấy họ, họ vẫn ổn chứ.

Vẫn không có câu trả lời, Y Đan Diệu Ti biết họ chỉ hỏi vấn đề chứ không giải đáp bất kỳ thắc mắc nào của hắn.

Trong mấy tháng hành động tại đặc địa, còn xảy ra bất thường gì nữa không.

Chương 1110

Ví dụ như các sự kiện đổ máu đặc biệt.

Trong tuần lễ đầu tiên thực hiện nhiệm vụ, từng xảy ra một vụ binh sĩ suy sụp tinh thần, anh ta giết chết một bác sĩ và một y tá rồi rời khỏi doanh trại, chúng tôi không bao giờ tìm thấy anh ta nữa.

Tiếp theo là Đội trinh sát số 1 bị thổ dân đặc địa tập kích, cuối cùng chỉ có một nữ binh sống sót, nhưng vì cánh tay bị chém đứt nên sau đó đã được chuyển đến bệnh viện Tokyo.

Anh đang nói đến Hạ sĩ Minamiharu đào phải không, tình hình phục hồi của cô ấy rất tốt, chỉ là trạng thái tinh thần không lý tưởng lắm, thường xuyên lẩm bẩm linh tinh.

Còn bất thường gì nữa không.

Y Đan Diệu Ti nhìn những người trước mặt thầm nghĩ hắn còn từng gặp bộ đội Liên Hợp Quốc nữa, nói ra đi, xem xem những kẻ bên kia đang giở trò quỷ gì: Hạ sĩ Minamiharu đào vốn dĩ đã bị bắt làm tù binh, sau đó là do một đơn vị đa quốc gia tự xưng là Lực lượng Gìn giữ Hòa bình Liên Hợp Quốc hộ tống về, họ không hề đi qua đại môn để đến đặc địa.

Mấy vị sĩ quan biểu cảm điềm tĩnh, họ đều biết, họ còn biết Minamiharu cũng bị con quái vật đó tấn công.

Còn biết con quái vật đó gọi là Horror, chỉ là không biết khi Horror biến hóa rốt cuộc có gì bất thường, là virus hay là muốn biến là biến, thực sự vẫn chưa làm rõ được.

Nhìn biểu cảm của họ, Y Đan Diệu Ti biết họ đều biết cả, thậm chí biết nhiều hơn cả đội tự vệ, nhưng họ lại ngậm miệng không nói ngồi nhìn đội tự vệ chịu khổ, quả nhiên cả thế giới đều đối đầu với họ, lại là cái vẻ mặt nạn nhân này.

Có những người chính là không hiểu cái đạo lý không tìm chết thì sẽ không chết, đợi đến khi cái chết cận kề cũng không biết tại sao mình phải chết, vẫn cứ ngỡ mình vô tội bị người ta hại chết.

Cuộc thẩm vấn cơ bản chỉ có vậy, hiện tại chủ yếu vẫn là sợ trong đám người đội tự vệ này sẽ có ai đó đột nhiên biến thành quái vật.

Y Đan Diệu Ti đi khỏi, mấy vị sĩ quan thở dài: Căn bản không có quy luật nào cả, với tình báo chúng ta nắm giữ hiện tại, thực sự không thể nắm bắt được đặc trưng xuất hiện của Horror.

Chỉ hy vọng phía khách sạn có thể có tin tốt, chúng ta không thể trì hoãn mãi được, những binh sĩ đó nên được về nhà rồi.

Vị Tướng quân này khá là có tình người, biết nghĩ cho binh sĩ đội tự vệ.

Quy luật.

C. mỉm cười: Trở thành Horror không có bất kỳ quy luật nào cả, có đôi khi ngươi chỉ cần nhất thời nghĩ không thông là sẽ bị để mắt tới, giây tiếp theo ngươi sẽ hóa thân thành Horror, căn bản không có quy luật nào hết.

Nhấp một ngụm trà hồng trà tao nhã, C.

C. thản nhiên nói.

Những bộ tách chén này đều là nàng tự mang theo, vô cùng đắt giá, thuộc loại trân bảo mà ngay cả Hoàng đế cũng không có.

Với tư cách là Giáo tông Pháp giáo, C.

C. tự nhiên có thể tận hưởng những thứ xa hoa nhất của Đế quốc.

Đắt hơn khách sạn năm sao vô số lần, đơn giản là quý khôn tả.

Người đàm phán với C.

C. là nữ sĩ quan quân đội Anh, Thiếu tá Helen, nàng đến để hỏi về chuyện quái vật: Nhưng vì Đế quốc không bị Horror chiếm lĩnh, các người nhất định phải có phương pháp khắc chế Horror chứ.

Horror tự nhiên do những người chuyên nghiệp săn lùng Horror xử lý, không cần Đế quốc phải gánh vác.

C. nói: Chúng ta gọi họ là Kỵ sĩ Vĩ thú, mỗi một Kỵ sĩ Vĩ thú đều có sức mạnh để chiến đấu với Horror.

Nhớ lại đoạn video phóng viên công bố bỗng nhiên xuất hiện kỵ sĩ, Helen lập tức biết được thân phận của đối phương: Làm sao những Kỵ sĩ Vĩ thú đó biết nơi nào có Horror.

Nơi nào có Horror tự nhiên sẽ có Kỵ sĩ Vĩ thú, không vì tại sao cả.

Câu trả lời này đơn giản là đáp án tiêu chuẩn của chủ nghĩa thần bí, lập tức khiến đại lục Marfard bị bao phủ bởi một lớp màn mỏng.

Vậy Horror chẳng lẽ không có đối tượng truyền nhiễm cố định sao, tại sao người Trái Đất chúng tôi cũng bị Horror của dị thế giới các người truyền nhiễm biến thành quái vật.

Bởi vì chỉ cần có tư tưởng, có cảm xúc, có linh hồn, có sinh mệnh, thì sẽ bị Horror để mắt tới.

Mọi người đều như nhau cả, muốn không bị Horror chọn trúng, thì tốt nhất là đảm bảo bản thân vĩnh viễn không bị những cảm xúc tiêu cực làm phiền, nếu không Horror không chỉ quấy nhiễu người Trái Đất các người, mà còn bám rễ nảy mầm trên Trái Đất của các người nữa.

Mồ hôi lạnh của Helen chảy ròng ròng sau những lời của C.

C. loại quái vật đó mà bám rễ nảy mầm trên Trái Đất thì Trái Đất chẳng phải tiêu đời sao.

Có vẻ các người hứng thú với Horror hơn là việc đình chiến giữa hai bên nhỉ.

Chẳng phải sao, Helen thầm nghĩ đình chiến là tốt, nhưng đáng tiếc là virus quái vật đó đâu phải nói không đánh là biến mất được.

Theo lời C.

C. sau này ai tư tưởng tiêu cực thì người đó có khả năng biến thành quái vật, vậy thì còn chơi bời gì nữa, trên Trái Đất thứ không thiếu nhất chính là những người có tư tưởng tiêu cực.

Trong xã hội hiện đại, sự suy đồi và hoang mang đơn giản là đã trở thành một loại thời thượng, ai không hoang mang thì không có thanh xuân, ai không suy đồi thì không có cá tính.

Nhân loại sắp đi đời nhà ma rồi, Helen nghĩ vậy.

Chỉ có thể nói người hiện đại cái gì cũng dám chơi, cái gì cũng có thể làm tư bản để thu hút ánh nhìn.

Yên tâm đi, nếu Trái Đất thực sự cần Kỵ sĩ Vĩ thú, Đế quốc sẽ giúp đỡ các người.

C. nói.

Cuộc hòa đàm này rất quan trọng, việc dành cho họ sự giúp đỡ cũng là tất yếu: Ta sẽ liên lạc với thủ lĩnh của Kỵ sĩ Vĩ thú, bảo hắn dẫn Vĩ thú đến giúp đỡ các người.

Đa tạ nàng, nữ sĩ C.

C. nàng thực sự là một lãnh đạo vô cùng nhân từ.

Hiển nhiên Helen không biết C.

C. chính là người phát động cuộc hòa đàm giả trước đó.

Cuộc hòa đàm còn cần chuẩn bị, nhưng trước đó có thể để C.

C. tìm hiểu một chút văn hóa Trái Đất.

Họ cũng hỏi C.

C. học tiếng Anh ở đâu, C.

C. trả lời rằng những gì tín đồ thấy cũng chính là những gì nàng cảm nhận được, những gì tín đồ thấy ở Trái Đất nàng đều biết hết, vì vậy nàng đã hiểu rõ không ít thứ về Trái Đất, bao gồm cả mấy loại ngôn ngữ.

Đỗ Lan nhìn biểu hiện của C.

C. thì vô cùng mãn nguyện, thầm nghĩ trong mấy đứa con gái thì chỉ có C.

C. là ra vẻ thần thánh giống mình nhất, quả nhiên là vì nàng đã học được tinh túy sau mấy trăm năm theo mình học hỏi mà.

Tại Trường Thành phương Bắc, Viện học thuật Trí tuệ, nơi Sa Chức thiết lập vùng đất trí tuệ của Marfard, dưới danh nghĩa Nữ thần Trí tuệ để truyền bá các loại tri thức từ các thế giới khác nhau.

Blake đã mất vài tháng liên tục tìm kiếm, còn mấy người anh em của hắn đều đã mỗi người một ngả, vì họ không thể tiếp tục điên cuồng cùng Blake được nữa.

Giữa thế giới tuyết trắng băng giá mịt mù mà tìm kiếm một ngôi trường trí tuệ không có bất kỳ ghi chép nào, đơn giản là nằm mơ giữa ban ngày.

Thực tế dân làng xung quanh có thấy họ, nhận được sự giúp đỡ vô tư của họ, học viện quả thực cũng có vẻ rất thần kỳ, nhưng căn bản không ai biết địa danh thần kỳ đó nằm ở đâu.

Trong mấy tháng này, họ đã nếm đủ mọi khổ cực, quần áo trẻ nhỏ đều rách nát, chân tay đều bị cóng, kiên nhẫn cũng đã cạn kiệt, nhưng Blake tin rằng vị pháp sư vĩ đại nhất đại lục sẽ không lừa người.

Khi cô độc một mình, Blake cũng hay nghĩ ngợi lung tung, hắn luôn hồi tưởng lại thời thơ ấu của mình.

Là chủng tộc Á nhân, cuộc sống không hề dễ dàng, từ nhỏ đến lớn chỉ có thể duy trì trạng thái không chết đói, hắn căm ghét sự nghèo khó và yếu đuối.

Vì vậy năm mười bốn tuổi, Blake cầm một con dao thái thịt gia nhập đoàn đánh thuê, bắt đầu từ việc vặt, nửa năm sau đã giết chết kẻ thù đầu tiên trên chiến trường để đổi lấy món tiền thưởng đầu tiên, lúc đó hắn đã xác định mình sẽ làm lính đánh thuê cả đời, muốn kiếm số tiền dùng cả đời không hết.

Tuy nhiên lính đánh thuê cũng không phải ai cũng giàu có, đặc biệt Blake vốn là người hào phóng, chưa bao giờ keo kiệt với cấp dưới, nên tiền của hắn đến nhanh mà đi còn nhanh hơn, cuộc sống của hắn vẫn không mấy khá giả, nội y vẫn còn những mảnh vá.

Nhưng khi ở bên anh em, Blake không để tâm đến những thứ đó, hắn biết những người anh em đó chính là tài sản của mình.

Thế nhưng sau một trận pháo hỏa, anh em của hắn đã chết gần hết, nếu hắn không rút nhanh thì tất cả đều đã bỏ mạng.

Hiện tại hắn không có tiền cũng chẳng còn anh em.

Co quắp giữa băng tuyết, ký ức của Blake lại càng trở nên rõ nét, dường như hắn sắp đi vào những ký ức đó để chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng.

Tuyết trắng đột nhiên ngừng rơi, trên không trung xuất hiện những gợn sóng, đó là một tấm bia phong ấn đang trôi nổi, trên đó khắc một dòng chữ: Muốn có trí tuệ trước tiên phải có dũng khí.

Đây chính là lối vào của Viện học thuật Trí tuệ.

Viện học thuật Trí tuệ chính là nơi Sa Chức giúp Nữ thần Trí tuệ hoàn thành việc truyền bá văn hóa của các thế giới khác nhau, nơi này chính là hình ảnh thu nhỏ của tất cả các thế giới.

Bạn có thể thấy ma pháp, cũng có thể thấy khoa học kỹ thuật, lại càng có thể thấy Tinh linh sứ, tất cả các chủng tộc Á nhân và nhân loại chung sống hòa bình, dùng tri thức của mình để cải tạo nơi này.

Blake lơ lửng bay lên, chậm rãi tiếp cận tấm bia đó, rồi hòa mình vào tấm bia để đi đến vùng đất trí tuệ thực sự.

Ngôi trường nằm trên mặt trăng của Marfard.

Khi Blake tỉnh lại lần nữa, hắn phát hiện mình đang nằm trong một bộ chăn đệm thoải mái, ngay cả quần áo trên người cũng đã được thay đổi.

Đập vào mắt là phong cách trang trí trang nhã, hoàn toàn không giống vùng đất khổ hạnh phương Bắc: Đây là đâu.

Đây là Viện học thuật Trí tuệ, cũng là nơi ngươi vẫn luôn tìm kiếm.

Sa Chức đang đứng bên cửa sổ.

Là một bé gái.

Blake không biết đối phương là ai: Tôi tìm chị Tam Lạp, là chị ấy bảo tôi đến đây, chị ấy nói tôi đến đây có thể tìm được cách chiến thắng thế giới khác.

Sa Chức thầm nghĩ đứa em gái này của mình gây ra bao nhiêu rắc rối mình dọn dẹp không xuể, lại còn toàn gây thêm phiền toái.

Nghị lực của Blake không tệ, nhưng nơi này không phải nơi phát triển cỗ máy chiến tranh, nơi này là nơi phát triển văn hóa các tộc, là nơi trăm hoa đua nở, là nơi thảo luận học thuật: Ngươi muốn đánh bại dị thế giới thì ngươi tìm nhầm chỗ rồi, nơi này của chúng ta không phải là quân doanh.

Không, Tam Lạp là pháp sư vĩ đại nhất cả đại lục, chị ấy bảo tôi đến đây tuyệt đối không sai được.

Blake vẫn kiên trì.

Chương 1111

Ngươi có thể ở lại đây, nhưng nơi này sẽ không có thứ ngươi cần.

Vũ khí công pháp đều có, những thứ này nếu truyền ra ngoài có thể ngay lập tức biến đại lục Marfard thành thế giới cao cấp về ma pháp, nhưng các học sinh ở đây đều là những người theo chủ nghĩa hòa bình, hơn nữa cho đến nay vẫn chưa có ai vượt qua thử thách để chính thức tốt nghiệp.

Sa Chức không phải người bình thường, còn có khuynh hướng chủ nghĩa hoàn mỹ, yêu cầu cao hơn cả Đỗ Lan.

Đỗ Lan thuộc loại người nghiêm khắc với mình nhưng khoan dung với người khác, nhưng Sa Chức lại nghiêm khắc với cả bản thân và người khác.

Điều này có lẽ liên quan đến việc Sa Chức từng làm Hokage, phải yêu cầu người khác hoàn thành công việc một cách nghiêm ngặt mới có thể đảm bảo cả quốc gia vận hành trơn tru.

Trước khi Sa Chức trở nên mạnh mẽ như vậy, nàng phải bày ra dáng vẻ nghiêm khắc mới có thể khiến các ninja nghe theo mệnh lệnh của mình.

Hiện tại cũng không sửa được.

Blake cảm thấy trạng thái của mình tốt hơn nhiều, những vết cóng trước đó cũng biến mất, lập tức nhận ra sự thần kỳ của nơi này.

Cuối cùng cũng tìm thấy rồi, nhất định phải tìm ra phương pháp báo thù cho các anh em.

Có thể tự do hoạt động, Blake một mình đi qua hành lang ra ngoài trời, chỉ thấy chim hót hoa thơm, mấy người lạ mặt đi chân trần trên bãi cỏ, yên tĩnh tường hòa, hoàn toàn là một chốn đào nguyên.

Ngay cả đế đô cũng không có nơi nào hòa hợp như vậy.

Blake cũng đi chân trần dẫm lên bãi cỏ, chỉ cảm thấy còn mềm mại hơn cả thảm trong nhà đại tướng quân.

Lòng bàn chân không có bất kỳ cảm giác khó chịu nào, như thể đang dẫm lên những đám mây trắng.

Những người khác thấy Blake cũng không lấy làm lạ, nơi này mỗi một khoảng thời gian đều có những học sinh do Sa Chức tuyển chọn tiến vào.

Thường thì người mới sẽ kinh ngạc một thời gian, sau đó sẽ tìm thấy sở thích của mình và toàn tâm toàn ý đầu tư vào đó.

Chúng ta nên cảm tạ thần linh ban tặng, để thái không có ánh mặt trời, để mùa xuân có mưa móc, để đại địa sinh dưỡng vạn vật.

Chúng ta là con của thần linh, hưởng ánh sáng của thần linh, nên hiến thân cho thần linh.

Đột nhiên có người đứng dưới gốc cây lớn, hào hứng tuyên giảng về những thứ nghe có vẻ cao siêu nhưng khó hiểu.

Blake tò mò tiến lại gần.

Người mới, không nên qua đó thì tốt hơn, gã đó vốn là linh mục Pháp giáo, suốt ngày lảm nhảm những thứ vô dụng đó.

Ma pháp mới là tương lai của đại lục Marfard.

Blake thấy người chặn đường mình là một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, mặt đầy dấu hỏi chấm: Chào cậu, đây rốt cuộc là đâu.

Đến bây giờ Blake vẫn còn mơ hồ.

Xem ra ngươi chắc chắn là hồ đồ rồi, đây là vùng đất trí tuệ, cũng gọi là Viện học thuật Trí tuệ.

Ngươi nên cảm thấy vinh hạnh, vì nơi này ghi chép tri thức và kỹ thuật của vô số thế giới.

Đặc biệt là ma pháp, ma pháp thực sự quá tuyệt vời.

Ngạch, tôi là Blake, cậu tên gì.

Hoàn toàn không theo kịp chủ đề của đối phương, chỉ có thể bắt đầu lại từ đầu.

Aumu Magic Dawson, cứ gọi tôi là Aumu là được.

Có hứng thú tham gia lớp ma pháp của chúng tôi không.

Tôi có thể làm đạo sư của anh.

Đạo sư, tuổi tác cũng nhỏ quá rồi.

Tôi biết anh thấy tôi nhỏ, thực ra tôi là một trong những học sinh đầu tiên đến trường đấy, tôi đã hoàn thành phần lớn các thử thách, chỉ còn một thử thách cuối cùng nữa là tôi có thể tốt nghiệp rồi.

Thử thách.

Đúng vậy, chính là giáo đạo.

Là một ma pháp sư chỉ tự mình học hội ma pháp là không đủ, bất kỳ một ma pháp sư cường đại nào cũng phải giỏi giáo đạo tân thủ, vì dạy học cũng là một cách học tập.

Hiện tại tôi chỉ còn thiếu thử thách giáo đạo là chưa thông qua, anh hãy làm đệ tử của tôi đi.

Cái gì với cái gì vậy, Blake không có dự định đó: Tôi đến đây để chuẩn bị học tập sức mạnh có thể đánh bại dị thế giới, ma pháp có thể không.

Ngươi nói là cái dị thế giới này.

Chỉ thấy thiếu niên vung tay một cái, giữa hư không xuất hiện một màn hình lớn như cái chậu rửa mặt, bên trong chính là nơi mà Blake muốn quên cũng không quên được Trái Đất.

Ma pháp vậy mà có thể nhìn thấy Trái Đất.

Đúng, chính là chỗ đó.

Hắn nghiến răng nghiến lợi.

Ma pháp đương nhiên có thể giúp ngươi đánh bại quân đội của họ.

Nhưng không học chừng ba năm mươi năm thì e rằng khó có thành tựu.

Đợi đến khi ngươi học thành tài, Đế quốc đã hòa đàm với dị thế giới từ lâu rồi.

Aumu nói: Tôi khuyên anh nên từ bỏ đi, học cách từ bỏ cũng là một phần trong kỳ thi tốt nghiệp đấy, biết từ bỏ mới có thể tiếp cận gần hơn với chân tâm của mình, anh sẽ phát hiện mình luôn bị những thứ hư ảo mê hoặc mà quên đi mục tiêu thực sự của mình.

Cái gì vậy, người ở nơi này nói chuyện sao mà huyền huyễn thế.

Blake có chút không chịu nổi nữa.

Bởi vì những người này đều được coi là học giả, và kỳ thi tốt nghiệp do Sa Chức thiết lập lại rất mang tính triết học, nên những người ở đây lâu ít nhiều đều sẽ trở nên như vậy.

Bố Lai Khắc đến Học viện Trí tuệ đã được ba ngày, ngoại trừ quen biết Áo Mỗ ra thì chẳng thu hoạch được gì thêm.

Những người ở đây ai nấy đều học vấn uyên bác, nhiệt tình học tập.

Nếu không phải Áo Mỗ muốn tốt nghiệp thì căn bản cũng chẳng có tâm trí đâu mà để tâm đến Bố Lai Khắc.

Học hải vô nhai, ở nơi tràn ngập tri thức này, họ căn bản không muốn lãng phí thời gian.

Tại đây, họ có thể thông qua thi cử để nhận học phần, sau đó dùng học phần đổi lấy tài nguyên trong học viện, bao gồm cả Tiên Đậu.

Có Tiên Đậu rồi, họ sẽ không cần lo lắng lãng phí thời gian ăn cơm, dốc hết sức mình dùng thời gian vào việc học tập, quả thực là chìm đắm trong học tập đến mức không thể tự dứt ra được.

Đây là một nhà thương điên, Bố Lai Khắc nghĩ như vậy.

Những người này căn bản không quan tâm đại lục Mã Nhĩ Pháp Đặc đang phải chịu tai nạn, cũng chẳng đoái hoài đến việc dị thế giới đã giết bao nhiêu người, họ chỉ quan tâm đến bản thân mình.

Bố Lai Khắc, chẳng lẽ ngươi vẫn chưa từ bỏ ý nghĩ không thiết thực đó sao.

Áo Mỗ khổ sở nói: Ta đã sớm nói với ngươi rồi, một khi đã đến đây thì ngươi bắt buộc phải hoàn thành học nghiệp mới có thể rời đi, nếu không thì dù ngươi có tìm được phương pháp đối phó dị thế giới cũng không thể trở về đại lục Mã Nhĩ Pháp Đặc.

Ta không tin.

Bố Lai Khắc không cam lòng: Nhất định phải có cách rời khỏi đây.

Áo Mỗ cười khổ: Ngươi đi theo ta, ngươi sẽ biết ý nghĩ đó nực cười đến mức nào.

Học viện Trí tuệ có diện tích vô cùng khổng lồ, tương đương với một tỉnh, bên trong có đủ loại địa hình đô thị dùng cho học sinh rèn luyện.

Chủ thể của trường là một thành phố hoa viên đồ sộ xây dựa lưng vào núi, mỗi học sinh đều có thể nhận được một căn phòng tại đây.

Trung tâm thành phố chính là Trí Tuệ Tháp, nơi thu thập một lượng lớn tri thức.

Trí Tuệ Tháp cao chọc trời, không biết bao nhiêu tầng, ẩn hiện trong tầng mây.

Áo Mỗ dẫn Bố Lai Khắc đến Trí Tuệ Tháp, đi thang máy lên thẳng tầng thượng.

Tầng thượng là nơi các Chiêm bặc sư dùng để trắc vẽ tinh đồ, cũng là nơi đại diện cho chân tướng.

Áo Mỗ nói rất nghiêm túc.

Mãi đến khi lên tới tầng thượng, Bố Lai Khắc mới hiểu vì sao Áo Mỗ lại nghiêm túc như vậy.

Bởi vì ngọn tháp này đã vượt qua bầu trời, vượt qua cả mặt trời mà hắn nhìn thấy trước đó, đi vào một vùng tối đen như mực.

Đó là tinh không trong tầm tay, và phía trên đầu là một lục địa màu xanh lục.

Đây là.

Nhìn thấy thứ thần kỳ như vậy, Bố Lai Khắc đã không thốt nên lời.

Biểu cảm của ngươi y hệt ta khi lần đầu tiên tới đây.

Không sai, đó chính là đại lục Mã Nhĩ Pháp Đặc.

Làm sao có thể, nếu đó là đại lục, vậy chúng ta đang ở đâu.

Bố Lai Khắc có dự cảm chẳng lành.

Ở đây.

Đây không phải là Học viện Trí tuệ sao.

Áo Mỗ phi thường mãn nguyện với biểu cảm của Bố Lai Khắc:

Thực ra mỗi người trên đại lục hiện giờ cũng có thể nhìn thấy chúng ta, bởi vì chúng ta đang ở trên Mặt Trăng.

Rắc, Bố Lai Khắc đột nhiên cảm thấy thứ gì đó trong lòng vỡ vụn, đó chính là hy vọng trở về nhà của hắn.

Mặt Trăng.

Sao có thể là Mặt Trăng.

Suốt một ngày một đêm, Bố Lai Khắc đứng ngây người nhìn lục địa trên không trung, giống như một pho tượng.

Rất lâu sau đó, hắn mới chấp nhận thực tế rằng không tốt nghiệp thì không thể về nhà, chấp nhận lời mời của Áo Mỗ trở thành học sinh của cậu ta, bắt đầu cuộc đời học sinh dài đằng đẵng.

Chương 1112

Trong lúc đó, Sa Chức lại đang tiến hành công việc mà cô đã thực hiện suốt mấy năm qua: xây dựng không gian môn của riêng mình.

Đúng vậy, Sa Chức muốn tạo ra một vùng không gian thuộc về riêng mình, tốt nhất là có công năng giống như của cha mình.

Con gái lớn rồi, muốn được độc lập.

Đáng tiếc là loại đại môn xuyên việt mở ra vô hạn vũ trụ này không dễ chế tạo đến thế.

Dù Sa Chức đã tốn không ít thời gian khắc phục nhiều nan đề, nhưng hiện tại vẫn chỉ có thể chế tạo đại môn thông đến từng thế giới riêng biệt.

Thực ra như vậy cũng không tệ, chỉ là mỗi lần đi đến thế giới khác đều cần mở một cánh cửa mới.

Sa Chức đã có thể nhìn thấy các tử tuyến tuyến tử vong của rào cản không gian.

Thông qua việc phá hủy rào cản không gian để tạo ra lỗ hổng, trước khi rào cản khép lại, cô dùng phương thức xây dựng đại môn xuyên việt của thế giới này để củng cố lỗ hổng, cuối cùng tạo ra một cánh cửa liên thông hai thế giới.

Thông qua nhiều lần thí nghiệm, về cơ bản đã có thể thành công, chỉ là những cánh cửa trước đó chưa kịp mở đã bị phong bế, Sa Chức không mấy hài lòng với những sản phẩm thí nghiệm chưa chín muồi đó.

Nhưng gần đây cô lại mở một cánh cửa mới, lần này cô sẽ khai thông hoàn toàn, thiết lập một truyền tống môn ổn định.

Thực ra Sa Chức cũng không hiểu rõ vì sao mình lại làm vậy, dù có xuyên việt thì cô có thể tìm được gì chứ.

Cô không giống cha mình, Đỗ Lan là người không ngồi yên một chỗ, luôn muốn đi khắp nơi chơi bời.

Nếu cô không muốn đi cùng cha, cô hoàn toàn có thể ở lại nhà.

Nhưng trong lòng Sa Chức lại có một sự thôi thúc, dường như có một sức mạnh thúc giục cô tìm kiếm một thứ vô cùng quan trọng trong vô số vũ trụ mênh mông.

Sa Chức mở Trực Tử Ma Nhãn, nhìn thấy Thiên Đạo đâu đâu cũng là tử tuyến.

Theo thời gian trôi qua, nắm giữ ngày càng nhiều sức mạnh, Sa Chức cảm thấy đồng lực của mình đã đạt đến một mức độ nhất định, ẩn hiện khả năng tiến hóa.

Khi Sa Chức mở Trực Tử Ma Nhãn, ngay cả Thiên Đạo của Mã Nhĩ Pháp Đặc cũng phải lui bước, không dám để ánh mắt của Sa Chức chạm phải.

Năng lực của Sa Chức lúc này vô cùng đáng sợ, có thể tiêu diệt sự vĩnh hằng, cũng có thể sát tử cái chết.

Trong thế giới này, khả năng duy nhất không thể bị giết chính là bản thân động tác giết.

Thiên Đạo chấn động, thế giới thần linh này cũng trở nên bất ổn, tại một nơi nào đó trên đại lục Mã Nhĩ Pháp Đặc đã xảy ra thiên tai.

Sa Chức không hề hay biết, đôi mắt hiện tại của cô sắp sinh ra một đôi mắt hoàn toàn mới.

Cô bắt buộc phải tìm cho đôi mắt mới này một chủ nhân, chỉ có như vậy đôi mắt của cô mới hoàn thành tiến hóa.

Đôi mắt mới này sẽ mang đi những điểm yếu và giới hạn của Trực Tử Ma Nhãn, giúp thực lực của Sa Chức tăng trưởng gấp bội.

Mà chủ nhân của đôi mắt không ở thế giới này, mà ở vũ trụ khác, cho nên Sa Chức mới có thôi thúc mở ra lỗ hổng thế giới mới, mục đích là để tìm ra người định mệnh có thể gánh vác ngụy Trực Tử Ma Nhãn đó.

Cùng với suy nghĩ của Sa Chức, hành vi của cô cũng ngày càng rõ ràng.

Mọi thứ dường như đều có liên quan, giống như việc Sa Chức kiến tạo hành tinh, mọi chuyện xảy ra đều dẫn dắt cô hướng tới mục đích cuối cùng này.

Chuyện ở thế giới này Sa Chức đã xử lý gần xong, dù sao vẫn còn hai em gái, ngay cả cha cũng đã đến, vậy thì cô có thể hạ quyết tâm bước qua đại môn rồi.

Đỗ Lan có thể giấu được Tam Lạp và C.

C. nhưng không giấu được Sa Chức.

Sau khi cô mở Trực Tử Ma Nhãn, cô có thể thấy rõ những đường nét quen thuộc trên người Đỗ Lan.

Vốn dĩ Sa Chức ở lại thế giới này là để bảo vệ các em gái, giờ cha đã đến, ông ấy tự nhiên sẽ tiếp tục bảo vệ họ.

Vì vậy, hôm nay Sa Chức quyết định ra đi.

Đỗ Lan thực ra cũng phát hiện năng lượng của Sa Chức dạo gần đây rất không ổn định, dường như có một luồng sức mạnh hoàn toàn mới đang ấp ủ trong cơ thể cô, có thể bộc phát bất cứ lúc nào, nên hắn luôn chú ý đến con gái lớn của mình.

Hắn cũng biết Sa Chức đang chế tạo một đạo không gian môn, chỉ là không biết đại môn có liên quan gì đến sức mạnh trong cơ thể cô.

Cảm giác con gái sắp xuyên qua đại môn đến thế giới mới, trong lòng Đỗ Lan có vô số nghi vấn.

Nhưng hiện tại hắn vẫn còn hai đứa con gái ở đây, hơn nữa tên Bá tước Hoắc Lạp kia đã sắp ra tay với Địa Cầu, Đỗ Lan không thể rời đi.

Đợi sau khi dọn dẹp xong xuôi ở thế giới này, hắn phải đi đuổi theo con gái lớn, xem rốt cuộc cô ấy bị làm sao.

Cuộc đàm phán giữa Đế quốc và nhân loại chính thức triển khai, C.

C. với tư cách là đại diện toàn quyền của Đế quốc đã đạt được thỏa thuận sơ bộ với đoàn đại biểu Liên Hợp Quốc.

Dù sao thỏa thuận nhìn qua cũng chẳng ai chịu thiệt, các bên tham gia đàm phán đều cảm thấy không tệ.

Tại Bắc Cảnh Trường Thành, Học viện Trí tuệ nơi trí tuệ của Mã Nhĩ Pháp Đặc do Sa Chức thiết lập, đang nhân danh Nữ thần Trí tuệ để truyền bá tri thức đến từ đủ loại thế giới.

Bố Lai Khắc đã tốn mấy tháng trời để tìm kiếm, trong khi mấy người anh em của hắn đều đã mỗi người một ngả, vì họ không thể tiếp tục điên cuồng theo hắn được nữa.

Giữa thế giới băng tuyết trắng xóa mà đi tìm một ngôi trường trí tuệ không có bất kỳ ghi chép nào, quả thực là si nhân thuyết mộng.

Đúng là dân làng xung quanh có từng gặp họ, từng nhận được sự giúp đỡ vô tư của họ, học viện cũng có vẻ rất thần kỳ, nhưng căn bản không ai biết địa điểm thần kỳ đó nằm ở đâu.

Trong mấy tháng này, họ đã nếm đủ mọi khổ cực, quần áo rách rưới, chân tay đóng băng, kiên nhẫn cũng cạn kiệt, nhưng Bố Lai Khắc tin rằng pháp sư đệ nhất đại lục sẽ không lừa người.

Khi một mình cô độc, Bố Lai Khắc cũng thích nghĩ ngợi lung tung, hắn thường hồi ức về thời thơ ấu.

Là một á nhân chủng, cuộc sống chẳng hề dễ dàng, từ nhỏ đến lớn chỉ có thể duy trì trạng thái không chết đói, hắn căm ghét nghèo khổ và yếu đuối.

Vì vậy năm mười bốn tuổi, Bố Lai Khắc cầm một con dao thái thịt gia nhập đoàn đánh thuê, bắt đầu từ việc vặt, nửa năm sau đã giết kẻ địch đầu tiên trên chiến trường để đổi lấy món tiền thưởng đầu tiên.

Lúc đó hắn đã xác định mình sẽ làm lính đánh thuê cả đời, kiếm một số tiền tiêu cả đời không hết.

Tuy nhiên lính đánh thuê cũng không phải ai cũng giàu có, đặc biệt Bố Lai Khắc vốn là người hào phóng, chưa bao giờ keo kiệt với cấp dưới, nên tiền của hắn đến nhanh mà đi còn nhanh hơn, cuộc sống vẫn chẳng khá giả gì, nội y vẫn còn mảnh vá.

Nhưng khi ở bên anh em, Bố Lai Khắc không quan tâm những thứ đó, hắn biết những người anh em đó chính là tài sản của mình.

Nhưng sau một đợt pháo hỏa, anh em của hắn đã chết gần hết, nếu hắn không rút lui nhanh thì tất cả đều đã bỏ mạng.

Giờ đây hắn không có tiền, cũng chẳng còn anh em.

Co quắp giữa băng tuyết, ký ức của Bố Lai Khắc lại càng trở nên rõ nét, dường như hắn sắp đi vào trong những ký ức đó để chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng.

Tuyết trắng đột nhiên ngừng rơi, trên bầu trời xuất hiện những gợn sóng, đó là một tấm bia phong ấn bay lơ lửng, trên đó khắc một câu nói: Muốn có trí tuệ, trước tiên phải có dũng khí.

Đây chính là lối vào của Học viện Trí tuệ.

Học viện Trí tuệ là nơi Sa Chức giúp Nữ thần Trí tuệ hoàn thành việc truyền bá văn hóa các thế giới khác nhau, nơi này chính là hình ảnh thu nhỏ của mọi thế giới.

Ngươi có thể thấy ma pháp, cũng có thể thấy khoa học kỹ thuật, càng có thể thấy Tinh linh sứ, tất cả các á nhân chủng và nhân loại chung sống hòa bình, dùng tri thức của mình để cải tạo nơi này.

Bố Lai Khắc bay lơ lửng lên, từ từ tiếp cận tấm bia đó, rồi hòa mình vào tấm bia để đi tới vùng đất trí tuệ thực sự ngôi trường nằm trên Mặt Trăng của Mã Nhĩ Pháp Đặc.

Đến khi Bố Lai Khắc tỉnh lại lần nữa, hắn phát hiện mình đang nằm trong chăn nệm êm ái, ngay cả quần áo trên người cũng đã được thay.

Đập vào mắt là phong cách trang trí trang nhã, hoàn toàn không giống vùng phương bắc khổ hàn: Đây là đâu.

Đây là Học viện Trí tuệ, cũng là nơi ngươi hằng tìm kiếm.

Sa Chức đang đứng bên cửa sổ.

Là một cô bé sao.

Bố Lai Khắc không biết đối phương là ai: Ta tìm Tam Lạp tỷ tỷ, là tỷ ấy bảo ta đến đây, tỷ ấy nói ta đến đây có thể tìm được cách chiến thắng dị thế giới.

Sa Chức thầm nghĩ đứa em gái này của mình gây ra bao nhiêu rắc rối cô thu dọn không xuể, còn cứ thêm phiền cho cô.

Bố Lai Khắc nghị lực không tệ, nhưng nơi này không phải nơi chế tạo cỗ máy chiến tranh, nơi này là để phát triển văn hóa các tộc, là nơi trăm hoa đua nở, thảo luận học thuật: Nếu ngươi muốn đánh bại dị thế giới, ngươi đến nhầm chỗ rồi, chúng ta ở đây không phải quân doanh.

Không, Tam Lạp là ma pháp sư vĩ đại nhất đại lục, tỷ ấy bảo ta đến thì tuyệt đối không sai.

Bố Lai Khắc vẫn kiên trì.

Chương 1113

Ngươi có thể ở lại đây, nhưng nơi này sẽ không có thứ ngươi cần.

Vũ khí công pháp đều có, những thứ này nếu truyền ra ngoài có thể lập tức biến đại lục Mã Nhĩ Pháp Đặc thành thế giới cao ma ma pháp cấp cao, nhưng học sinh ở đây đều là những người theo chủ nghĩa hòa bình, hơn nữa đến nay vẫn chưa có ai vượt qua khảo nghiệm để chính thức tốt nghiệp.

Sa Chức không phải người bình thường, cô còn có khuynh hướng cầu toàn, yêu cầu còn cao hơn cả Đỗ Lan.

Đỗ Lan thuộc kiểu người nghiêm khắc với mình nhưng khoan dung với người, còn Sa Chức thì nghiêm khắc với cả chính mình lẫn người khác.

Điều này có lẽ liên quan đến việc Sa Chức từng làm Hokage, bắt buộc phải yêu cầu người khác hoàn thành công việc nghiêm ngặt mới có thể đảm bảo cả quốc gia vận hành trơn tru.

Trước khi Sa Chức trở nên mạnh mẽ như vậy, cô phải tỏ ra nghiêm khắc mới có thể khiến các ninja nghe theo mệnh lệnh của mình.

Bây giờ thói quen đó cũng không sửa được.

Bố Lai Khắc cảm thấy trạng thái của mình tốt hơn nhiều, những vết thương do lạnh giá ban đầu cũng biến mất, lập tức nhận ra sự thần kỳ của nơi này.

Cuối cùng cũng tìm thấy rồi, nhất định phải tìm ra phương pháp báo thù cho anh em.

Được tự do hoạt động, Bố Lai Khắc một mình đi qua hành lang ra ngoài trời, chỉ thấy chim hót hoa thơm, vài người lạ đi chân trần trên thảm cỏ, điềm tĩnh tường hòa, hoàn toàn là một thế giới đào nguyên.

Ngay cả ở Đế đô cũng không có nơi nào hòa hợp như vậy.

Bố Lai Khắc cũng đi chân trần trên thảm cỏ, chỉ cảm thấy nó còn mềm mại hơn thảm trong nhà đại tướng quân.

Lòng bàn chân không có bất kỳ cảm giác khó chịu nào, giống như đang bước trên mây trắng.

Những người khác thấy Bố Lai Khắc cũng không lấy làm lạ, nơi này cứ cách một thời gian lại có học sinh do Sa Chức tuyển chọn đi vào.

Thường thì người mới sẽ kinh ngạc một thời gian, sau đó sẽ tìm thấy sở thích của mình và toàn tâm toàn ý đầu tư vào đó.

Chúng ta nên cảm tạ thần linh ban tặng, cho thái không có ánh mặt trời, cho mùa xuân có sương sớm, cho đại địa nuôi dưỡng vạn vật.

Chúng ta là con của thần linh, hưởng ánh sáng của thần linh, nên hiến thân cho thần linh.

Đột nhiên có người đứng dưới gốc cây đại thụ hùng hồn tuyên giảng những thứ nghe có vẻ rất cao siêu.

Bố Lai Khắc tò mò lại gần.

Người mới, tốt nhất đừng qua đó, gã đó vốn là thần phụ của Pháp Giáo, cứ lải nhải suốt những thứ vô dụng đó.

Ma pháp mới là tương lai của đại lục Mã Nhĩ Pháp Đặc.

Bố Lai Khắc thấy người chắn đường mình là một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, đầy bụng nghi vấn: Xin chào, nơi này rốt cuộc là đâu.

Đến giờ Bố Lai Khắc vẫn còn mơ hồ.

Xem ra ngươi nhất định là hồ đồ rồi, đây là vùng đất trí tuệ, cũng gọi là Học viện Trí tuệ.

Ngươi nên cảm thấy vinh hạnh, vì nơi này ghi chép tri thức và kỹ thuật của vô số thế giới.

Đặc biệt là ma pháp, ma pháp thực sự quá tuyệt vời.

Ờ, ta là Bố Lai Khắc, ngươi tên là gì.

Hoàn toàn không theo kịp chủ đề của đối phương, chỉ có thể bắt đầu lại từ đầu.

Áo Mỗ Ma Pháp Đa Sâm, cứ gọi ta là Áo Mỗ là được.

Có hứng thú đến lớp ma pháp của chúng ta không.

Ta có thể làm đạo sư của ngươi.

Đạo sư, tuổi tác cũng quá nhỏ rồi.

Ta biết ngươi thấy ta nhỏ, thực ra ta là lứa học sinh đầu tiên đến trường này, ta đã hoàn thành đại bộ phần khảo nghiệm, chỉ còn lại khảo nghiệm cuối cùng là ta có thể tốt nghiệp rồi.

Khảo nghiệm.

Đúng vậy, chính là giáo đạo dạy bảo.

Là một ma pháp sư, chỉ biết ma pháp cho riêng mình là không đủ, bất kỳ một ma pháp sư cường đại nào cũng phải giỏi việc dạy bảo tân thủ, vì dạy học cũng là một hình thức học tập.

Giờ ta chỉ còn khảo nghiệm giáo đạo là chưa thông qua, ngươi làm đệ tử của ta đi.

Chuyện gì thế này, Bố Lai Khắc đâu có dự định như vậy: Ta đến đây là để học tập sức mạnh có thể đánh bại dị thế giới, ma pháp có thể chứ.

Ngươi nói là dị thế giới này sao.

Chỉ thấy thiếu niên phẩy tay một cái, trong hư không xuất hiện một màn hình lớn bằng cái chậu rửa mặt, bên trong chính là nơi mà Bố Lai Khắc muốn quên cũng không quên được Địa Cầu.

Ma pháp lại có thể nhìn thấy Địa Cầu sao.

Đúng, chính là nơi này.

Hắn nghiến răng nghiến lợi.

Ma pháp đương nhiên có thể giúp ngươi đánh bại quân đội của họ.

Nhưng không học năm ba mươi năm thì e rằng khó có thành tựu.

Đợi đến lúc ngươi học thành tài, Đế quốc đã sớm hòa đàm với dị thế giới rồi.

Áo Mỗ nói: Ta khuyên ngươi nên từ bỏ đi, từ bỏ cũng là một phần trong kỳ thi tốt nghiệp đó, học được cách từ bỏ sẽ càng tiếp cận chân tâm của mình hơn, ngươi sẽ phát hiện mình luôn bị hư vọng mê hoặc mà quên mất mục tiêu thực sự.

Cái gì vậy, người ở đây nói chuyện sao huyền hoặc thế.

Bố Lai Khắc có chút không chịu nổi rồi.

Bởi vì những người này đều được coi là học giả, hơn nữa khảo nghiệm tốt nghiệp mà Sa Chức thiết lập lại rất mang tính triết học, nên những người ở đây lâu ít nhiều đều biến thành bộ dạng này.

Thành phố biến thành màu huyết hồng, màu sắc của sự tuyệt vọng, tháp Tokyo bò đầy xương khô và cương thi, cơ bắp và huyết quản như mạng nhện bao vây toàn bộ tòa tháp, người sống chớ vào.

Trên đường phố toàn là tử thi chưa kịp sơ tán.

Tai nạn lần này không bắt đầu từ trung tâm mà bắt đầu từ xung quanh thành phố khép vòng vây, nên có rất nhiều cư dân vô tội thương vong.

Nhìn thảm cảnh như vậy, Đỗ Lan tự nhủ mình cũng đã ma mục tê liệt cảm xúc rồi, trước đây nhìn thấy cuộc đại đồ sát thế này hắn đã sớm ra tay ngăn cản.

Từ chỗ thấy chết vài người không ảnh hưởng gì đến mình nên không quản, đến chết hàng loạt cũng chẳng màng, đến giờ cả thành phố luân hãm cũng không có chút dục vọng muốn can thiệp nào.

Rốt cuộc là do giết chóc quá nhiều, hay do bản thân quá lạnh lùng.

Đỗ Lan chính mình cũng không biết nói sao.

Ngươi đang nghĩ gì vậy.

La Lỵ đi đến bên cạnh Đỗ Lan, thấy hắn xuất thần nhìn xuống thành phố đỏ rực dưới chân, không khỏi kỳ quái xem hắn bị làm sao.

Ta đang nghĩ vốn dĩ ta có thể dễ dàng ngăn cản tất cả chuyện này xảy ra, nhưng cuối cùng ta lại thờ ơ.

Ta nhớ lại ta trước đây, trước đây ta ngay cả giết người cũng không dám, nhưng giờ nhìn thấy đủ loại xác chết đáng sợ, ta lại chẳng nảy sinh một chút đồng tình nào.

La Lỵ, ngươi cũng sống hơn chín trăm năm rồi, tuy chưa bằng số lẻ của ta, nhưng cũng rất dài.

Ngươi nhìn thấy những hình ảnh này có cảm giác gì không.

Nếu là ngươi, ngươi có ngăn cản không.

La Lỵ không có thực lực như Đỗ Lan, nhưng cô quả thực cũng từng thấy nhiều chuyện rợn người, ngay cả ăn thịt người cũng từng gặp, chưa nói đến mưu sát và chiến tranh, cái chết chưa bao giờ rời xa cô.

Nên nhìn thấy những cảnh này cô không có cảm giác gì lớn, nhưng nếu cô có năng lực ngăn cản, cô nhất định sẽ làm.

Dù vậy cô cũng không trách Đỗ Lan: Ngươi cũng đâu phải thờ ơ hoàn toàn, chẳng phải ngươi đã triệu tập chín Hiệp sĩ Vĩ Thú sao.

Khi Bá tước Hoắc Lạp hành động, ngươi cũng đã hành động.

Không phải chuyện gì cũng cần tự mình ra tay, thế giới này vốn dĩ chẳng liên quan gì đến ngươi.

Ngươi không ra tay cũng chẳng ai trách ngươi đâu.

La Ly, ngươi nói chuyện cũng xuôi tai đấy, ngươi đến thế giới của ta làm Ái thần đi, cũng coi như là con gái của ta.

Đỗ Lan nói: Dù có năng lực nhưng nhìn quá nhiều bi kịch cũng khiến người ta tâm phiền ý loạn.

Cứ giao cho các Hiệp sĩ Vĩ Thú và bộ đội Liên Hợp Quốc, họ nhất định sẽ giải quyết được.

Đỗ Lan nghĩ đến việc mình bồi dưỡng họ từ đầu chẳng phải là để đánh bại Hoắc Lạp sao, không cần phải phiền lòng.

Đỗ Lan đã đánh bại nhiều cường địch, nhưng nhân loại được bảo vệ cũng chẳng có gì thay đổi.

Chỉ khi họ tự mình đoàn kết đánh bại kẻ thù, họ mới học được những thứ quý giá của nhân loại.

Hắc Kiếm Đao Phong, Liệt Đầu Binh Sĩ đều ở trong đại quân Hoắc Lạp.

Viễn chinh quân Hoắc Lạp có bốn Vạn phu trưởng, bốn mươi Thiên phu trưởng, bốn trăm Bách phu trưởng, và bốn vạn Hoắc lạp.

Đội hình này được hình thành chỉ trong một đêm, vốn dĩ chỉ có các cán bộ Hoắc lạp, còn tạp binh Hoắc lạp được chuyển hóa từ linh hồn nhân loại trong nháy mắt.

Đương nhiên đám tạp binh chuyển hóa này không chịu nổi một đòn.

Giáo tông, xung quanh chúng ta toàn là binh sĩ, họ bao vây chúng ta, có lẽ họ nghĩ Bá tước Hoắc Lạp là do chúng ta dẫn tới.

An Đức rất tức giận, đám Hoắc lạp này căn bản chẳng liên quan gì đến họ.

C. cũng không ngờ Hoắc lạp lại bám gót nhanh đến thế, giờ cô rất bất đắc dĩ.

Vốn dĩ chuyện này Tam Lạp đã nói sẽ tự mình xử lý, ngoài việc đưa ra ý kiến, C.

C. quả thực không can thiệp, nhưng giờ Tam Lạp đang ở đâu.

Chương 1114

Bá tước Hoắc Lạp xâm lược toàn diện Địa Cầu, lúc cần Tam Lạp nhất thì cô nàng lại biệt tăm biệt tích, thật khiến người ta nản lòng: Họ nghi ngờ cũng chịu thôi, xem ra chỉ có thể tự mình ra tay.

Tam Lạp à, đây không phải tôi không nể mặt cô đâu, thực sự là cô làm việc không ra sao cả.

C.

đứng dậy đi tới cửa sổ, lập tức bay vút ra ngoài, tao nhã và thần kỳ như một vị nữ thần.

Đám binh sĩ canh gác ngẩn ngơ, hóa ra Giáo hoàng của dị thế giới biết bay.

C. chủ tu hệ pháp thuật, lần này phải cho đám Hoắc lạp biết thế nào là sự lợi hại của pháp gia.

Bay thẳng tới tháp Tokyo, đầu tiên là tặng một quả cầu lửa lớn để chào hỏi.

Oanh.

Quả cầu lửa như mặt trời nhỏ bay qua nửa thành phố, va chạm vào bức tường thịt máu bên ngoài tháp Tokyo, trong nháy mắt là lửa hoa rực rỡ, bùng cháy dữ dội.

Bá tước Hoắc Lạp cũng không ngờ ngoài sư phụ mình ra lại còn một ma pháp sư cường đại đến thế, chỉ có thể nói hắn biết về lão sư của mình quá ít.

Ngọn lửa tuy mạnh, nhưng giờ Bá tước Hoắc Lạp có tường thành bằng máu thịt của đám Hoắc lạp, cháy một chút cũng chẳng hề hấn gì.

Chín hiệp sĩ thấy có người tiên phong chiến đấu, lập tức cũng lao ra.

Bảo Nhĩ và những người khác sử dụng đạn năng lượng vĩ thú bám sát theo sau các hiệp sĩ, cùng là chiến sĩ tuy họ không có thể phách mạnh như các hiệp sĩ nhưng cũng không chịu thua.

Trong đó có lẽ chỉ có Bình Na là chưa thích ứng nhất với cảnh núi xương biển máu này, cô sắp nôn mửa đến nơi.

Đặc biệt là vì phải duy trì thực lực, họ không thể lập tức triệu hoán khôi giáp, chỉ có thể bước trên vũng máu lao về phía ngọn tháp.

Nhân lúc có người thu hút sự chú ý cho chúng ta, mọi người mau chóng tiếp cận.

Hiệp sĩ Cửu Vĩ hô lớn.

Lúc này C.

C.

đang thay đổi các thẻ ma pháp, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Hắc Bạch, nhưng chủ yếu vẫn dùng Bạch ma pháp.

Bởi vì Bạch ma pháp mới phù hợp với chí hướng làm thần côn của cô.

Đương nhiên việc C.

C. muốn xây dựng hệ thống thần côn không phải không có lý do, vì cô từ nhỏ đã lớn lên trong giáo đường, đã gieo mầm hứng thú với tôn giáo, sau này qua vài thế giới cũng nhiều lần tiếp xúc với tôn giáo, chỉ là chưa từng thu thập tín ngưỡng mà thôi.

Giờ cô ngay cả tín ngưỡng cũng có thể thu thập được, đã được coi là một giáo hoàng đạt chuẩn, khai tông lập phái không thành vấn đề.

Bạch ma pháp, thánh quang cũng rất hiệu quả đối với Hoắc lạp.

Vì đám Hoắc lạp này vốn là tụ tập của năng lượng tiêu cực, mà thánh quang thì quang minh chính đại, chuyên môn khắc chế tà vật.

La Lỵ đã sững sờ kinh hãi, đây chính là thực lực của Giáo tông Pháp Giáo sao.

Một mình áp chế cả bốn Vạn phu trưởng.

C. quả thực là chân thần, lợi hại hơn á thần như cô quá nhiều.

Những người sống sót cũng ngẩn ngơ ngước đầu nhìn, ánh sáng còn rạng rỡ hơn cả mặt trời nhưng lại dịu dàng như vậy, đây quả thực là vị cứu tinh.

Nữ thần thần thánh bất khả xâm phạm đang thể hiện lòng thiện tâm với nhân loại.

Khi đại diện Liên Hợp Quốc biết nữ thần đó là C.

C. tất cả đều tập thể im lặng.

Họ chưa bao giờ biết ma pháp của dị thế giới lại hùng mạnh đến mức ảnh hưởng cả một thành phố.

Nghĩ đến việc họ và C.

C. từng tranh luận gay gắt trong một căn phòng đàm phán, họ cảm thấy lạnh cả cổ, thầm cảm ơn ơn không giết của C.

C.

Hóa ra các Hiệp sĩ Vĩ Thú của Tam Lạp đã đến Địa Cầu, C.

C.

đã nhìn thấy các hiệp sĩ bên dưới, họ đang cùng một đơn vị bộ đội của Địa Cầu hợp tác đột kích.

Có vẻ mình đã trách lầm Tam Lạp.

Căn bản không trách lầm, vì đây là do Đỗ Lan triệu tập, chẳng liên quan gì đến Tam Lạp, cô nàng vẫn đang vui vẻ quên lối về ở làng tinh linh.

Vậy thì tên BOSS cứ giao cho đám hiệp sĩ là được.

Thực ra các con gái của Đỗ Lan nhìn thoáng hơn ông, họ rốt cuộc chỉ là khách qua đường, để lại chút di sản cho thế giới này xong, còn lại vẫn phải để người của thế giới này tự lựa chọn.

Họ không phải chúa cứu thế gì cả, chỉ là một bên tham gia nửa chừng, đưa ra lựa chọn gì cũng không quan trọng.

Cứu là tình nghĩa, không cứu là bổn phận.

Khai mở thánh quang, lập tức áp chế toàn bộ Hoắc lạp.

Điều này khiến Bá tước Hoắc Lạp cảm thấy không ổn, trước đây hắn chỉ sợ Tam Lạp, giờ hắn mới biết mình đã coi thường nhân tài thiên hạ, vị Giáo tông Pháp Giáo này lợi hại đến mức như gian lận, thánh quang này quá mạnh, đã vượt xa trình độ của thế giới này rồi.

Hoàn toàn là ức hiếp nhân vật phản diện, không cho phản diện cơ hội phát huy.

Làm phản diện bộ dễ lắm sao.

Tại sao cứ phải bị cả nhà Đỗ Lan bắt nạt chứ.

Dũng sĩ diệt rồng, hoàng tử sát quái, anh hùng cứu thế giới.

Đó đều là những câu chuyện tà không thắng chính, và lúc này cũng đang diễn ra trên Địa Cầu.

Một sự nghiền ép tuyệt đối, C.

C. ra tay đã khiến Bá tước Hoắc Lạp vốn khiến người ta nghe danh đã mất vía phải bị áp chế.

Nhưng Bá tước Hoắc Lạp cũng không sợ, vì hắn là bất tử, trừ khi hủy diệt thế giới nếu không hắn sẽ không chết.

May mà vẫn có cách giải quyết hắn, đó là sử dụng sức mạnh của chín đại Vĩ Thú để phong ấn.

Đây vốn là kế hoạch C.

C. vạch ra giúp Tam Lạp, ít nhất có thể đảm bảo Bá tước Hoắc Lạp không còn ra ngoài gây họa nữa.

Đánh BOSS lại là việc ít áp lực nhất, điều đình mâu thuẫn các bên mới là thử thách nhất.

Vì vậy trận chiến kết thúc nhanh hơn Đỗ Lan tưởng tượng rất nhiều, nhanh đến mức khiến Đỗ Lan ngạc nhiên.

Con gái mình cũng khá lợi hại đấy, xem ra thực sự trưởng thành rồi.

Vậy thì mình cũng có thể yên tâm đi xem Sa Chức thế nào, hiện giờ điều lo lắng nhất vẫn là tình hình của con gái lớn.

Chín Hiệp sĩ Vĩ Thú dưới sự bảo vệ của bộ đội duy hòa tiến thẳng lên tháp Tokyo, tìm thấy Bá tước Hoắc Lạp đang bị thánh quang khống chế không thể nhúc nhích, tập hợp toàn bộ sức mạnh vĩ thú lại thành một đại trận phong ấn, phong ấn Bá tước Hoắc Lạp vào trong Thiên Đạo, không được can thiệp vào nhân gian.

C. con định ở lại đây bao lâu.

Chương 1115

Cánh cửa này không phải mở vĩnh viễn đâu, con phải chuẩn bị đi, Địa Cầu và đại lục Mã Nhĩ Pháp Đặc sớm muộn gì cũng sẽ đóng lại.

Cha.

C. không ngờ đó là Đỗ Lan: Cha đến từ lúc nào.

Con đoán xem.

Đỗ Lan cười nói: Khi muốn về thì đưa cô nương này về cùng, để cô ấy phụ trách kế hoạch sinh sản cho người Bối Doãn, tranh thủ để họ ưu sinh ưu dục, đẻ nhiều con trồng nhiều cây.

Ái thần chính là phụ trách những công việc đó.

Cha mình đúng là chẳng nghiêm túc gì cả: Ngài là Á thần phải không, chào ngài.

La Ly và C.

C. chào hỏi làm quen với nhau.

Đại môn hai thế giới dù đóng lại cũng còn khướt, con định để hai thế giới giao lưu trước đã, cha cứ về trước đi, con còn phải đợi một thời gian nữa.

Được, con tự cẩn thận.

Đúng rồi, ta giao quyền hạn Chủ Thần Không Gian cho con, Bá tước Hoắc Lạp tuy bị phong ấn nhưng vẫn còn rất nhiều Hoắc lạp đang gây họa, con có thể lợi dụng mạng lưới tình báo của Chủ Thần Không Gian để sắp xếp các Hiệp sĩ Vĩ Thú và bộ đội duy hòa đi dọn dẹp nốt.

C. gật đầu, lại nhìn sang La Ly: Ngươi cứ ở lại bên cạnh ta, đến lúc đó chúng ta cùng về, có nguyện ý không, muội muội.

La Lỵ tự nhiên không có ý kiến, cô vốn dĩ còn hơn ba mươi năm nữa mới thành thần, cô không vội.

Rời khỏi C.

C.

đang mải mê với trò chơi quyền lực, Đỗ Lan tìm thấy Tam Lạp.

Cha.

Cô cũng kinh ngạc y hệt C.

C.

Nhưng cô cũng không sợ Đỗ Lan giận, vì cô biết ông sẽ không giận mình: Cha, cha có thể nhận vị tinh linh Đỗ Gia này làm con nuôi không.

Đỗ Lan nhìn kim phát tinh linh bên cạnh: Cô ấy làm sao.

Tam Lạp tự nhiên kể lể Đỗ Gia mất cha mẹ, đáng thương thế nào thế nào, nên cô hy vọng giúp Đỗ Gia tìm một gia đình.

Đỗ Lan tuyệt đối là người cha tốt nhất, Địch Ny Toa là người mẹ tốt nhất, Tam Lạp cũng không ngại có thêm một đứa em gái: Mẹ nhất định cũng sẽ thích cô ấy thôi.

Con chỉ vì chuyện này mà ngay cả chính sự cũng không quản à.

Đỗ Lan cạn lời: Thôi bỏ đi, con đưa em gái và tiểu đồ đệ của con về nhà đi, mẹ con sẽ chăm sóc họ thật tốt.

Con đừng quên con còn có việc phải làm đấy, lo dọn dẹp đống hỗn độn của hai thế giới trước đi rồi hãy nghĩ đến việc giúp người khác.

Khi về thì chuyển lời cho Địch Ny Toa, bảo bà ấy là ta và Sa Chức có việc cần đi giải quyết, có lẽ một thời gian nữa mới về.

Đỗ Gia nhìn Đỗ Lan, dường như thực sự tìm thấy bóng dáng của cha mình, cô thực sự không thể mất đi người cha, nước mắt rơi xuống.

Đỗ Lan thở dài, đưa cho cô một chiếc khăn: Đừng khóc nữa, sau này con chính là con gái của ta và Địch Ny Toa, chúng ta sẽ chăm sóc con.

Tam Lạp chính là chị của con.

Tam Lạp gật đầu lia lịa.

Cha, cha và đại tỷ định làm gì.

Tam Lạp cũng muốn đi theo.

Chính sự.

Sa Chức lập ra một ngôi trường vẫn đang vận hành, con cũng quan tâm một chút đi, để tâm vào, con gái sao có thể vô tâm như thế.

Tam Lạp thè lưỡi, nhíu mày ra vẻ đáng yêu: Con biết rồi ạ.

Đã không còn vấn đề gì, Đỗ Lan có thể khởi hành đuổi theo Sa Chức rồi.

Không gian môn của Sa Chức được xây dựng ở mặt sau của Mặt Trăng, vô cùng bí mật.

Đỗ Lan cũng không nghĩ nhiều, bước qua đó, chỉ là vạn vạn không ngờ Sa Chức vì không muốn người khác tò mò đi qua đại môn đến mặt sau Mặt Trăng nên đã chặn cứng đầu ra ở phía bên kia.

Không hổ là Sa Chức, nghĩ thật chu đáo.

Đống nham thạch và bùn đất kia e là do một thuật Thổ độn cực lớn tạo thành, cánh cửa này đã bị nén chặt trong lòng núi lớn.

May mà đạo hạnh của Đỗ Lan rất sâu, hắn đào một cái hang trước đại môn rồi bước vào một thế giới khác.

Y Đan Diệu Ti đã trở về quê nhà, sau một loạt sự kiện, anh nhận được một kỳ nghỉ.

Về đến nhà, lại phát hiện đã có người đợi mình, là một phu nhân lười biếng.

Đó là vợ cũ của Y Đan Diệu Ti, quan hệ của họ thực ra không tệ, sở dĩ ly hôn hoàn toàn là vì giữa hai người không có nhiều thành phần tình yêu, họ giống bạn bè hơn.

Vì Tokyo đại loạn, nhiều người đã chạy thoát ra ngoài, Quỳ Lê Sa cũng vậy, cô về quê rồi lại đến nhà Y Đan Diệu Ti.

Trải qua tất cả những chuyện này, cô nhớ lại người mình muốn gặp nhất cũng chỉ có chồng cũ, người mà cô có thể dựa dẫm lúc sợ hãi nhất.

Y Đan Diệu Ti lúc này cũng như một con thú hoang mệt mỏi, anh đã mất quá nhiều chiến hữu, đặc biệt là lúc bị cách ly, Hoắc lạp xuất hiện đã tắm máu doanh trại, anh chỉ may mắn mới sống sót cùng số ít người khác.

Tất cả những chuyện này không biết vì sao mà xảy ra, giờ đây trong não hải của Y Đan Diệu Ti vẫn còn hiện rõ những gương mặt tươi tắn và từng cái tên, họ đều chết oan uổng.

Cái ôm của vợ cũ khiến thân tâm anh ấm áp lại, họ mới nhận ra những ngày tháng không có quái vật tươi đẹp biết bao.

Hoắc lạp vẫn đang lẩn trốn, vẫn sẽ tiếp tục lấy linh hồn và cảm xúc tiêu cực của nhân loại làm thức ăn, chúng vẫn sẽ cố gắng cứu nữ vương của mình, cuộc chiến vẫn chưa kết thúc.

Y Đan Diệu Ti và vợ cũ tái hôn, họ điên cuồng tạo người, chỉ hy vọng trong môi trường quái vật rình rập này có thể sinh ra một đứa bé kế thừa họ.

Trải qua nguy cơ, nhân loại mới biết sự truyền thừa là không dễ dàng, tỷ lệ sinh của Nhật Bản bỗng chốc tăng vọt, thật là đáng mừng.

Còn C.

C.

đưa La Lỵ và Công chúa Bình Na lên chuyên cơ bay tới Mỹ, chờ đợi họ sẽ là sân khấu cao nhất Địa Cầu hội nghị Liên Hợp Quốc.

Ba người họ sẽ đại diện cho nhiều chủng tộc của đại lục Mã Nhĩ Pháp Đặc và Đế quốc chính thức kiến giao với Địa Cầu, đặt một bước tiến vững chắc cho hòa bình hai đầu đại môn, và đón chờ họ sẽ là lưu danh sử sách và muôn vàn tiếng vỗ tay.

Đại lục Mã Nhĩ Pháp Đặc vẫn như cũ, chỉ là Đế quốc cũng bắt đầu ban bố các sắc lệnh mới, bãi chiến ngưng binh, nghỉ ngơi dưỡng sức.

Đế quốc sẽ bước trên con đường cải cách gian nan, nhưng có GEASS, Hoàng đế hùng tâm bừng bừng, ông tin rằng Đế quốc sẽ trở thành đế quốc vĩ đại nhất đại lục.

Tuy nhiên, chính quyền Đế quốc khó tránh khỏi việc thay đổi, chỉ có tín ngưỡng Pháp Giáo là vĩnh hằng.

Hóa ra là vậy, được thôi, nếu con đã quyết định đi tìm kiếm chủ nhân mới của Trực Tử Ma Nhãn thì cứ đi đi.

Đỗ Lan phất tay lớn nói.

Sa Chức trợn trắng mắt, tuy rằng phụ thân vội vàng chạy tới quan tâm khiến cô rất cảm động, nhưng thái độ hiện tại là sao đây.

Rõ ràng là hắn đang mất kiên nhẫn, muốn hất văng cô đi để tự mình chơi bời cho thỏa thích: Tuy đây không phải cùng một thế giới với lúc trước, nhưng dù sao tôi cũng có tình cảm, ông đừng có quá đáng quá đấy.

Thế giới Naruto, không ngờ Sa Chức thực sự có duyên với nhẫn giả, cũng không ngờ chủ nhân mới của đôi mắt kia cũng ở đây.

Bất quá dường như Đỗ Lan càng thêm nóng lòng muốn thử sức.

Đương nhiên rồi, bởi vì lần trước ở thế giới Naruto là do quá vội vàng, bản thân mới xuyên việt không lâu nên chưa có kinh nghiệm, cộng thêm máy xuyên việt bị hỏng, sau đó lại có Sa Chức ra đời, Đỗ Lan căn bản không có tâm trạng để chơi bời tử tế.

Đúng vậy, Đỗ Lan cảm thấy lần trước ở thế giới Naruto chơi chưa đã, cho nên lần này có cơ hội quay lại, tâm thái đã khác hẳn, hắn phải chơi cho tới bến.

Sa Chức có tình cảm đặc biệt với thế giới này, nhất là Mộc Diệp thôn, chỉ là hiện tại vẫn chưa tìm thấy chủ nhân của đôi mắt, Sa Chức cũng không thể ở lại Mộc Diệp, cô chỉ sợ đợi đến khi mình nâng cấp xong đôi mắt quay lại, thôn làng đã bị Đỗ Lan chơi hỏng rồi.

Yên tâm, con phải có lòng tin vào ta chứ, ta sẽ biết chừng mực.

Vậy giờ chúng ta chia tay tại đây đi.

Thanh sơn bất cải, lục thủy trường lưu, cha con ta sau này hữu duyên tái kiến.

Hữu duyên tái kiến cái đầu ấy, rõ ràng muốn gặp mặt chỉ cần một cái dịch chuyển tức thời là xong.

Tuy nhiên nếu không đi ngay, Sa Chức sợ mình sẽ không kiềm chế được, cho nên đi trước một bước.

Còn Đỗ Lan thì lộ ra nụ cười gian xảo: Hóa ra nhân sinh còn có cơ hội quay lại lần nữa, hắc, cứ bắt đầu từ Mộc Diệp thôn đi.

Lúc này, Nhẫn giới Đại chiến lần thứ ba vừa mới kết thúc.

Mộc Diệp thôn thù trong giặc ngoài, nhưng dưới sự nỗ lực kiên cường cực độ của Tam Đại Mục và các nhẫn giả Mộc Diệp, Hỏa chi quốc cuối cùng đã ký kết hiệp định hòa bình với bốn quốc gia: Lôi quốc, Phong quốc, Thủy quốc và Thổ quốc.

Cuộc chiến thứ ba ngắn ngủi nhưng khốc liệt đến đây là chấm dứt, Mộc Diệp đã hy sinh một thế hệ nhẫn giả trẻ tuổi ưu tú để đổi lấy một chiến thắng thảm hại.

Đương nhiên không phải Hỏa chi quốc một mình cân bốn.

Nguyên nhân chính dẫn đến Tam chiến là do Phong ảnh của Sa Ẩn thôn ở Phong chi quốc mất tích, Sa Ẩn thôn khơi mào xâm lược Hỏa chi quốc trước.

Tiếp đó là Vụ Ẩn thôn của Thủy quốc tấn công vào lục địa, băng qua đại dương đánh vào Thổ quốc và Hỏa chi quốc hòng chiếm lấy một góc đại lục.

Nham Ẩn thôn của Thổ quốc chiến đấu với Vụ Ẩn thôn ngay biên giới Hỏa chi quốc, khó tránh khỏi việc lấn sân và xảy ra xung đột quy mô nhỏ với nhẫn giả Mộc Diệp.

Hành động xâm lược ban đầu của Phong chi quốc là không gì cản nổi, cho đến khi chiến tuyến kéo dài tới vùng lân cận Mộc Diệp thôn.

Mộc Diệp dụ địch vào sâu, cuối cùng tại Kết Ngạnh Sơn đã quét sạch cục diện bị động sau khi khai cuộc Tam chiến, tập kết binh lực ưu thế giáng một đòn đau cho nhẫn giả Sa Ẩn, một hơi tiêu diệt lực lượng chủ lực xâm lược Hỏa chi quốc của Sa Ẩn thôn, xoay chuyển cục diện chiến tranh.

Còn Lôi quốc gia nhập vào giai đoạn cuối, lúc đó nhẫn giả Mộc Diệp đã thu hồi gần hết lãnh thổ Hỏa chi quốc, thấy Lôi quốc còn dám đến đục nước béo cò, tự nhiên bị đánh trọng thương.

Chương 1116

May mà Lôi quốc vốn cũng chỉ định kiếm chút lợi lộc, cuối cùng thấy Mộc Diệp phản ứng nhanh như vậy nên cũng mau chóng rút quân.

Cuối cùng là những chiến dịch nhỏ nhằm đuổi sạch quân địch ra khỏi Mộc Diệp, các quốc gia khác thấy Hỏa chi quốc không còn lợi lộc gì để chiếm đoạt nên đã chấp nhận điều kiện hòa đàm của Mộc Diệp, kết thúc cuộc chiến ngắn ngủi kéo dài một năm.

Hiện tại hòa bình đã tới, mọi người đều reo hò nhảy múa vì những hậu bối xuất chúng xuất hiện trong Tam chiến.

Tia chớp vàng của Mộc Diệp, tổ hợp Ino Shika Cho, còn có rất nhiều nhẫn giả sống sót đáng ca ngợi đã trở thành những anh hùng được mọi người ca tụng.

Mà Tia chớp vàng lại càng được Tam Đại Mục chỉ định trở thành Đệ Tứ Hỏa Ảnh.

Pháo hoa nở rộ điểm xuyết đêm đen.

Trải qua Nhất chiến, Nhị chiến, Mộc Diệp ở Tam chiến vẫn là người chiến thắng cuối cùng, người dân không có nỗi đau của nhẫn giả, chỉ có niềm vui chiến thắng.

Hơn nữa hôm nay là ngày Lôi quốc đến ký kết hiệp ước, Mộc Diệp thôn tận tình chủ nhà tổ chức đại lễ khánh điển.

Người đông như kiến, đèn hoa rực rỡ, cờ xí rợp trời.

Tuy vừa trải qua chiến tranh, nhưng phía sau Mộc Diệp thôn là Hỏa chi quốc vật sản phong phú, kinh tế không bị chiến tranh ngắn ngủi hủy hoại, cho nên mọi người đều có tiền dư dả, tự nhiên là náo nhiệt tổ chức hỷ sự.

Lôi quốc thấy thực lực của Mộc Diệp thì vừa hâm mộ vừa ghen ghét hận, nhưng lần hòa đàm này họ còn có mục đích khác, đó là đánh cắp bí mật của Bạch Nhãn.

Họ đều biết gia chủ tộc Nhật Hướng vừa sinh hạ thiên kim, đứa bé đó chính là người kế thừa Bạch Nhãn, chỉ cần đưa nó về Vân Ẩn thôn của Lôi quốc thì họ cũng sẽ nắm giữ được bí mật Bạch Nhãn.

Tuy là hòa đàm, nhưng họ lại muốn lợi dụng cơ hội hiếm có khi vào được Mộc Diệp này để đục nước béo cò.

Vì có lễ hội, nên rất nhiều tộc nhân Nhật Hướng đã đến hiện trường tham gia hoạt động. 86.

Kẻ thực hiện nhiệm vụ bắt cóc là một Thượng nhẫn Vân Ẩn che một bên mắt, hắn dẫn theo vài nhẫn giả cẩn thận lẻn vào đại trạch viện tộc Nhật Hướng, tìm thấy Nhật Hướng Sồ Điền đang mút ngón tay, cô bé thậm chí còn chưa mọc răng.

Mọi việc diễn ra vô cùng thuận lợi, mẫu thân của Sồ Điền dễ dàng bị thuốc mê làm cho ngất đi, chúng bế Sồ Điền nhảy qua tường cao chuẩn bị chạy trốn.

Nào ngờ Nhật Hướng Nhật Túc vì lo lắng vợ con ở nhà một mình nên đã rời tiệc sớm, vừa hay bắt gặp chúng đang bế một đứa bé quấn tã nhảy ra khỏi viện, lập tức truy kích.

Nhật Hướng Nhật Túc mở Bạch Nhãn, Nhu Quyền khởi động, một trận gió gắt, khí thế tông sư quét qua đám nhẫn giả Vân Ẩn như gió cuốn mây tan: Guan lớn thật đấy, dám bắt cóc con gái ta ngay trong kỳ hòa đàm.

Nhật Hướng Nhật Túc ôm Sồ Điền mà lòng vẫn còn sợ hãi, ai mà ngờ Lôi quốc lại độc ác như vậy.

Tuy nhiên, hắn đã xem nhẹ đối phương, đám nhẫn giả kia đã tự sát.

Sau khi thất bại tuyệt đối không thể liên lụy đến Vân Ẩn thôn, bọn chúng không phải nhẫn giả Vân Ẩn, Vân Ẩn thôn cũng sẽ không thừa nhận.

Đại biểu hòa đàm lần này sẽ đẩy sạch mọi trách nhiệm, thậm chí còn ngậm máu phun người ngược lại tộc Nhật Hướng.

Đúng vậy, đây mới là kế hoạch kép của Vân Ẩn thôn: một là bắt cóc, nếu thất bại thì bước thứ hai là kẻ ác cáo trạng trước.

Nhật Hướng Nhật Túc nhìn đám nhẫn giả xung quanh lần lượt tắt thở thì cảm thấy có gì đó không ổn.

Lớn lên trong đại gia tộc, hắn đã thấy quá nhiều âm mưu, lập tức biết chuyện này e rằng không kết thúc đơn giản như vậy.

Sinh như hạ hoa chi huyến lạn, tử như thu diệp chi tĩnh mỹ.

Trong ánh trăng, một bóng người lơ lửng trong bóng nguyệt, ngâm nga hai câu thơ nói hết một đời của nhẫn giả.

Trăng đẹp, thơ hay, nhưng sự xuất hiện đột ngột của một kẻ không giống con người cùng một đống xác chết dưới đất kết hợp lại trông thật quỷ dị tột cùng.

Nhật Hướng Nhật Túc nín thở ngưng thần, vận Chakra khắp toàn thân, ôm chặt con gái đề cao cảnh giác.

Sinh là Nhật Hướng Sồ Điền, cuộc đời nhẫn giả của cô bé mới bắt đầu, rực rỡ.

Chết là những kẻ vì nhiệm vụ, vì thôn làng mà hy sinh, giờ chỉ còn là những cái xác, tĩnh lặng.

Không chỉ là một đời của nhẫn giả, đồng thời cũng là sự miêu tả hợp nhất với khung cảnh này.

Đỗ Lan hai tay chắp sau lưng, thân hình thẳng tắp như cột cờ, tà áo bào xanh thẫm tung bay, lơ lửng giữa ánh trăng, trông chẳng khác nào một vị tông sư cao thủ đang âm thầm phô trương thanh thế.

Một câu thơ, một bóng hình đã nắm trọn toàn bộ hiện trường trong lòng bàn tay, trở thành một sự tồn tại cực mạnh khó có thể coi thường.

Nhật Hướng Nhật Túc, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Đỗ Lan nở nụ cười thân thiện với người bạn cũ xa lạ này.

Nhưng sự thân thiện thường không dễ được chấp nhận, nên Nhật Hướng Nhật Túc vẫn gồng chặt cơ bắp, nghiêm trận chờ đợi.

Hắn không quen biết đối phương, nhưng đối phương lại gọi đúng tên mình, kẻ này biết hắn.

Áp lực mà Đỗ Lan tạo ra quá lớn, Nhật Hướng Nhật Túc chỉ cảm thấy hơi lạnh trong gió đêm không ngừng tràn vào phổi, cả đại não như sắp bị đóng băng, năng lực tư duy ngày càng chậm lại, cuối cùng trong đầu chỉ còn sót lại một câu hỏi: Kẻ này rốt cuộc là ai.

Phong cách ăn mặc khác biệt, không có bất kỳ băng bảo vệ của làng nhẫn giả nào, nhưng lại có thể đứng lơ lửng trên không một cách nhẹ nhàng như vậy, thực sự khiến người ta sợ hãi.

Đừng căng thẳng, lão bằng hữu.

Nghĩ hồi đó tên này cũng da mặt dày lắm, giờ lại biết sợ hãi.

Lão bằng hữu.

Căn bản không quen mà.

Ta là Đỗ Lan, là nghĩa phụ của con gái ngươi.

Con gái tôi mới sinh ba tháng trước, chưa từng có nghĩa phụ nào cả, ông rốt cuộc là ai.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Đỗ Lan, một người làm công tác văn nghệ sắp sửa thay đổi đại lục này.

Hắn mỉm cười trả lời.

Nhưng Đỗ Lan càng cười, Nhật Hướng Nhật Túc lại càng sợ.

Không cần sợ hãi, cứ coi như đám nhẫn giả Vân Ẩn này chưa từng xuất hiện, con gái ngươi chưa từng bị bắt cóc, cũng chưa từng thấy nhẫn giả nào hết.

Đỗ Lan búng tay một cái, những xác chết cùng quần áo và dụng cụ nhẫn giả đều biến mất sạch sẽ: Đêm nay ngươi chỉ là ôm con gái ra ngắm trăng thôi, sáng mai ta sẽ chính thức đến bái phỏng, đứa con nuôi này ta nhận chắc rồi.

Nói đoạn, hắn đã biến mất, y hệt như những cái xác mất tích kia vậy.

Những cái xác không bị phân hủy mà được Đỗ Lan truyền tống đến văn phòng Lôi Ảnh ở Vân Ẩn thôn, nơi cách xa hàng ngàn dặm.

Nhật Hướng Nhật Túc cả đêm không ngủ, nửa đêm vì quá lo lắng nên đã đến văn phòng Hỏa Ảnh.

Tam Đại Mục cũng chưa ngủ, tuy hòa đàm thuận lợi nhưng sau hòa bình còn rất nhiều việc phải làm: sắp xếp cho trẻ mồ côi chiến tranh, nhẫn giả tàn tật, di chúc tử sĩ, sự vụ của học viện nhẫn giả, và quan trọng nhất là ông chuẩn bị truyền lại vị trí của mình cho Ba Phong Thủy Môn.

Đại danh Hỏa chi quốc cũng đã đồng ý, đợi Đại danh tới là có thể chính thức thiện nhượng.

Nhật Túc, muộn thế này rồi còn có chuyện gì sao.

Hỏa Ảnh đại nhân, tôi có chuyện nhất định phải bẩm báo với ngài.

Nhật Hướng Nhật Túc kể hết chuyện bắt cóc và Đỗ Lan cho Tam Đại Mục nghe: Tên Đỗ Lan đó nói sáng mai sẽ tới bái phỏng.

Tam Đại Mục đã già rồi, không còn sự hiếu thắng thời Nhất chiến, cũng không còn sự quyết đoán thời Nhị chiến, Tam chiến chỉ kéo dài một năm mà ông đã cảm thấy thể lực không còn theo kịp cường độ công tác cao nữa.

Tuy nhiên với tư cách là người đứng đầu Mộc Diệp, ông vẫn tận lực giải quyết nỗi lo cho cấp dưới: Ngươi đã gặp phải cao thủ rồi, nếu Bạch Nhãn của ngươi không nhìn thấu hắn thì chứng tỏ thực lực của hắn vượt xa ngươi, việc hắn dọn dẹp xác chết Vân Ẩn chứng tỏ hắn đang giúp ngươi.

Ngươi nói nhẫn giả Vân Ẩn đều tự sát, đó là vì Vân Ẩn thôn sẽ không thừa nhận chuyện bắt cóc, thậm chí còn có thể nói là ngươi mưu sát nhẫn giả rồi giả mạo Vân Ẩn hòng vu khống họ, thậm chí sẽ nói tộc Nhật Hướng các ngươi phá hoại hòa đàm, đến lúc đó các trưởng lão Mộc Diệp e rằng dưới áp lực sẽ bắt tộc Nhật Hướng phải chịu trách nhiệm.

Nhật Hướng Nhật Túc tuy cảm thấy việc chúng tự sát có vấn đề, nhưng không nhìn thấu đáo được như Tam Đại Mục, nghe xong mà mồ hôi lạnh chảy liên tục.

Đừng lo lắng nữa, vì xác chết đã biến mất nên tự nhiên là chết không đối chứng.

Tên Đỗ Lan đó nói rất đúng, cứ coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, phía Vân Ẩn dù có mất tích vài người cũng tuyệt đối không dám hỏi tới.

Tuy đã là người già nhưng Tam Đại Mục vẫn rất minh mẫn: Còn chuyện Đỗ Lan muốn nhận Sồ Điền làm con nuôi là chuyện tốt, ngày mai ta sẽ dẫn theo Tam Nhẫn cùng đến chúc mừng tiểu thư Nhật Hướng nhận nghĩa phụ.

Cảm ơn đại nhân.

Nghe Hỏa Ảnh sẽ dẫn theo Tam Nhẫn tới, tâm của Nhật Hướng Nhật Túc mới coi như được đặt lại vào bụng: Hỏa Ảnh đại nhân, ngài nghỉ ngơi sớm đi, tôi xin phép cáo lui.

Tam Đại Mục lại cười khổ, ông không thoải mái như vẻ bề ngoài.

Kẻ Đỗ Lan ngay cả Bạch Nhãn cũng không nhìn thấu này rốt cuộc là hạng người nào, ông cũng không biết rõ: Người đâu.

Hưu.

Căn phòng vốn không có người bỗng xuất hiện một Ám bộ.

Đi gọi Jiraiya và Orochimaru tới đây.

Tam Đại Mục có ba đồ đệ, người có khả năng kế vị Hỏa Ảnh nhất là nade lại vì chứng sợ máu mà rút khỏi võ đài nhẫn giả.

Sau đó Tam Đại Mục định truyền vị cho Jiraiya, đáng tiếc Jiraiya không muốn làm Hỏa Ảnh nên đã đề cử đồ đệ mình.

Ba Phong Thủy Môn là đồ đệ của Jiraiya, là chồng của Uzumaki Kushina, cũng là con rể của tộc Senju.

Tộc Senju chính là những người đặt nền móng cho Mộc Diệp, Đệ Nhất và Đệ Nhị đều xuất thân từ tộc này.

Vợ của Đệ Nhất Senju Hashirama là người tộc Uzumaki, Uzumaki Kushina này là cháu gái họ của vợ Đệ Nhất, lại là Nhân Trụ Lực.

Ba Phong Thủy Môn tuy bản thân xuất thân bần hàn, nhưng năng lực, thầy giáo, vợ, tổng hợp lại đều vô cùng thích hợp để kế thừa Đệ Tứ Hỏa Ảnh.

Chương 1117

Lão sư.

Jiraiya và Orochimaru gần như tới cùng lúc, những nhẫn giả non nớt từ Nhị chiến đến Tam chiến đã có thể độc đương nhất diện làm tướng quân rồi.

Nhìn hai đệ tử ưu tú của mình, Tam Đại Mục khẽ gật đầu: Sáng mai, các con hãy cùng ta đến tộc Nhật Hướng một chuyến.

Tại sao ạ.

Có phải nhẫn giả Vân Ẩn định làm gì bất lợi cho tộc Nhật Hướng không.

Jiraiya hỏi.

Không phải, là chuyện khác, ngày mai tự khắc sẽ rõ.

Còn nữa, sau khi xong việc, Jiraiya, con hãy đích thân ra khỏi Mộc Diệp nghênh đón Đại danh, điển lễ nhậm chức của Đệ Tứ đã cận kề, không được sơ suất.

Rõ.

Orochimaru đứng bên cạnh lại rất không phục, hắn cũng là học trò của lão sư, cũng có tư cách kế vị Hỏa Ảnh.

Nhưng Tam Đại Mục thà chọn hậu bối Ba Phong Thủy Môn chứ không chọn hắn, điều này khiến Orochimaru nảy sinh oán hận.

Tuy nhiên hiện tại Orochimaru vẫn chưa muốn phản bội, mà chỉ lén lút nghiên cứu cấm thuật.

Đỗ Lan tự nhiên là đúng giờ xuất hiện trước cửa tộc Nhật Hướng, gõ cửa rầm rầm.

Những người trong nhà đều nín thở ngưng thần, Jiraiya và Orochimaru cũng đại khái biết chuyện gì đang xảy ra, hóa ra là để đề phòng một kẻ ngoại lai.

Mở cửa, dẫn Đỗ Lan vào đại sảnh, cả một phòng người đang đợi sẵn.

Đúng là toàn người quen, Xem ra đều chuẩn bị xong cả rồi, vậy hôm nay ta chính thức là nghĩa phụ của Nhật Hướng Sồ Điền.

Mở cửa thấy núi, Đỗ Lan sẽ không khách sáo.

Ông rốt cuộc là ai.

Jiraiya hỏi: Là nhẫn giả của làng nào.

Sai rồi, ta không phải nhẫn giả, ta đến Mộc Diệp để truyền bá văn hóa, nâng cao tu dưỡng văn học cho nhẫn giả, không chơi trò đánh đánh giết giết đó, ta là người có văn hóa.

Giữa cái thời binh hoang mã loạn này đột nhiên lòi đâu ra một ông người có văn hóa, thật là lạc quẻ.

Sinh như hạ hoa chi huyến lạn, tử như thu diệp chi tĩnh mỹ, liệu có phải kiệt tác của tiên sinh.

Hóa ra Tam Đại Mục rất thích câu này, hôm qua sau khi nghe Nhật Hướng Nhật Túc thuật lại đã ghi nhớ trong lòng.

Đương nhiên là không phải, đó là câu thơ của thi nhân Ấn Độ Tagore.

Tuy nhiên thế giới này chỉ có Sa Chức biết, mà con gái thì sẽ không bán đứng cha mình, nên Đỗ Lan thản nhiên gật đầu: Phải.

Là hắn mang kiệt tác của Tagore truyền bá tới thế giới này, câu này dùng để hình dung nhẫn giả thì không gì hợp hơn.

Hình như không phải người xấu, viết thơ cũng rất lợi hại, nhưng tại sao hắn lại muốn làm nghĩa phụ của Nhật Hướng Sồ Điền.

Tam Đại Mục lên tiếng hỏi nguyên nhân.

Đỗ Lan nói: Tộc Nhật Hướng chẳng phải gia đại nghiệp đại sao, thêm một mình ta ăn cơm cũng chẳng sứt mẻ gì.

Phát huy tinh thần ăn chực nhà giàu, Đỗ Lan đã sống như vậy qua rất nhiều thế giới rồi.

Được rồi, đó là chuyện tốt.

Tam Đại Mục thay Nhật Hướng Nhật Túc đồng ý: Nhật Túc à, vị tiên sinh này là một người tài, hắn nhìn trúng Sồ Điền, nguyện ý nhận con bé làm con nuôi là phúc phận của con bé.

Ngươi là cha đẻ nên cảm thấy vui mừng mới đúng.

Tam Đại Mục đã nói vậy, Nhật Hướng Nhật Túc còn biết nói gì hơn: Đỗ Lan, nếu ông trở thành nghĩa phụ của tiểu nữ, ông có thể bảo vệ con bé không bị tổn hại không.

Chuyện nhỏ, bảo vệ một con nhóc thì dễ như trở bàn tay.

Tên này quá tự đại, cũng quá cổ quái, những người khác đều nghĩ vậy.

Cứ thế hắn trở thành nghĩa phụ của Nhật Hướng Sồ Điền, nhưng Đỗ Lan cũng chẳng có việc gì nghiêm túc, chỉ là ăn cơm đi dạo, cứ thế liên tục mấy ngày, ngay cả Ám bộ bám đuôi cũng tưởng Đỗ Lan chỉ đến để ăn chực.

Hôm nay Đỗ Lan đến trước bia tưởng niệm, nhìn thấy một cậu nhóc tóc bạc đeo mặt nạ, ánh mắt u sầu đang đứng ngẩn ngơ trước một tấm bia.

Nhìn dáng vẻ đó là biết ngay Kakashi, thầy giáo của nhân vật chính trong tương lai.

Tam chiến là điều Kakashi cả đời không quên được, vì trong chiến tranh cậu đã mất đi hai người bạn.

Thiếu niên trung nhị vốn tưởng mình có thể độc bộ thiên hạ cuối cùng cũng hiểu được tầm quan trọng của bạn bè, từ đó tính cách thay đổi hoàn toàn.

Phụ thân Kakashi khi cậu còn nhỏ đã vì cứu đồng đội mà từ bỏ nhiệm vụ, bị mọi người phỉ nhổ dẫn đến tự sát.

Kakashi không muốn đi vào vết xe đổ nên luôn coi nhiệm vụ là số một, cho đến khi cùng chiến hữu ra chiến trường cậu mới biết việc hỗ trợ, quan tâm lẫn nhau giữa các đồng đội quan trọng đến nhường nào.

Đáng tiếc cả hai người họ đều đã chết, hôm nay Kakashi được nghỉ nên đến tưởng niệm cố nhân.

Yo, thiếu niên, thấy nhóc u sầu quá, ta có bộ Tuyển tập truyện cười bán rẻ cho nhóc đây, để nhóc vui vẻ lên chút.

Đỗ Lan đã đứng sau lưng Kakashi từ lúc nào.

Ai.

Sự cảnh giác từ chiến trường trở về vẫn chưa biến mất, Kunai đã cầm sẵn trong tay, cậu nhảy nghiêng ra xa để giãn khoảng cách.

Quay người lại thì thấy một người không quen biết, không phải nhẫn giả thì là bình dân rồi.

Kakashi hạ thấp cảnh giác nhưng không có vẻ gì là vui vẻ với Đỗ Lan.

Cậu đang tưởng niệm đồng đội, hắn tới phá bĩnh làm gì.

Nhìn thân thủ của nhóc thì thấy nhóc có luyện qua kiếm pháp, ta biết tại sao nhóc lại đau lòng như vậy.

Sao đối phương biết mình từng luyện kiếm pháp.

Phụ thân Kakashi chính là Nanh Trắng Mộc Diệp nổi danh giới nhẫn giả nhờ kiếm pháp, đáng tiếc ông chết sớm, Kakashi dù muốn đi theo con đường của cha cũng không có ai chỉ dẫn.

Cho nên cậu cũng chỉ biết chút lông bông về kiếm thuật, cuối cùng vẫn chọn đi theo con đường của riêng mình, con đường nhẫn thuật.

Thầy giáo của Kakashi chính là Ba Phong Thủy Môn sắp trở thành Đệ Tứ Hỏa Ảnh, Minato là một thiên tài nhẫn thuật, từ sớm đã dạy Kakashi những biến hóa cao thâm của thuộc tính Chakra, giúp Kakashi đạt được thành tựu nhẫn thuật vượt xa người cùng lứa.

Hơn nữa hiện tại cậu còn có một con mắt Sharingan của bạn để lại, qua vài trận đánh cậu đã cơ bản xác lập được phong cách của mình.

Chakra tùy theo thể chất mỗi nhẫn giả mà phái sinh ra nhiều thuộc tính: Hỏa, Thổ, Thủy, Lôi, Phong, Âm, Dương.

Có những thuộc tính cơ bản này là có thể thi triển nhẫn thuật, nhưng để nhẫn thuật đạt đến đỉnh cao thì phải vi thao tác Chakra, khiến Chakra mang theo biến hóa hình thái, đại diện cho nhẫn thuật biến hóa hình thái cao cấp chính là Chidori và Rasengan.

Lên một tầng nữa chính là biến hóa tính chất Chakra, khiến cơn gió bình thường có thể xé toạc thép cứng, khiến đất bùn trở thành đá tảng, đó là sự thay đổi từ bản chất thuộc tính Chakra, kỹ xảo cấp độ Kage.

Đương nhiên nhiều Thượng nhẫn chọn cách đi tắt, dung hợp hai loại Chakra lại, ví dụ Hỏa và Thổ thành Dung độn, dùng cách này để hoàn thành biến hóa tính chất, điều này cũng được công nhận.

Bởi vì nếu ngươi chỉ nói biến hóa tính chất thì quá viển vông.

Rõ ràng đều là gió, dựa vào đâu mà gió thường bị tường chặn đứng, còn gió biến hóa tính chất lại cắt được thép.

Quá duy tâm, nhẫn giả có chút thường thức cũng không hiểu nổi, chỉ có thể lùi lại một bước, dù sao nhiều nhẫn giả bẩm sinh đã có nhiều thuộc tính, chỉ cần sau khi huấn luyện có thể sử dụng thông thạo nhiều nhẫn thuật thuộc tính khác nhau, kết hợp biến hóa tính chất như vậy coi như dễ hiểu hơn một chút.

Cho nên nói nhẫn thuật học thì dễ, học tinh mới khó.

Đương nhiên cũng có một số nhẫn giả có thể luyện ra Chakra nhưng do thể chất mà không thể thuộc tính hóa Chakra, dẫn đến không phóng ra được nhẫn thuật, ví dụ như Rock Lee, cho nên cậu ta chỉ có thể tập trung tu luyện Thể thuật.

Kakashi là thiên tài, tuổi nhỏ đã học được biến hóa hình thái, có thể khống chế biến hóa Lôi độn, trước khi tham chiến đã khai phá ra Chidori.

Hiện tại có Sharingan hỗ trợ, Chidori của Kakashi đã hoàn thiện, không cần đến kiếm thuật nữa.

Ông là ai.

Kakashi cảnh giác hỏi, cậu không tin Đỗ Lan có thể nhìn thấu nỗi buồn của mình.

Thiếu niên, vì sao lại từ bỏ kiếm thuật.

Hắn hỏi ngược lại.

Liên quan gì đến ông.

Kakashi không phải hạng người thích chia sẻ bí mật với người khác, nhìn việc cậu luôn bịt mặt là biết, ngay cả mặt còn chẳng cho xem thì nói gì tới bí mật.

Ta chỉ là không nỡ nhìn một thiên tài kiếm thuật cứ thế lụi tàn

thôi.

Hoa và thơ, kiếm và rượu, mỹ nhân và ánh trăng, là những kinh điển vĩnh viễn không phai màu, chúng là núi sông và dòng sông của nhân sinh, vĩnh hằng không đổi.

Thiếu niên, xem kiếm.

Đỗ Lan động như thỏ chạy, không biết từ lúc nào trong tay đã bẻ một nhành cây dài một mét với vài chiếc lá xanh, cổ tay rung lên, kiếm khí tỏa ra như sương hoa, nhành cây múa lượn trên không trung như rồng bay phượng múa, vậy mà một hơi liền viết ra hai câu nói.

Nếu trong tay không có kiếm, ta không thể bảo vệ nàng. nếu cứ nắm chặt thanh kiếm, ta không thể ôm chặt nàng.

Trích từ nhân vật Yasutora Sado trong Sứ Giả Thần Chết.

Đoạn văn này tựa như lời độc thoại của một kiếm khách, để lại cho người ta sự liên tưởng vô hạn, mà dưới tay Đỗ Lan viết ra, nét chữ sắc sảo như sắt đúc, uốn lượn như bạc, kiếm khí dâng trào.

Chỉ nhìn những nét chữ đó thôi, Kakashi đã chìm đắm trong một luồng kiếm ý, trước mắt cậu tựa như thấy phụ thân đang diễn thị kiếm pháp mạnh nhất của tộc Hatake cho mình xem.

Đến khi Kakashi hoàn hồn thì đã nửa đêm, mồ hôi ướt đẫm cả người, cứ như đã tu luyện suốt cả ngày vậy.

Mọi thứ cứ như một giấc mơ, kẻ đó rốt cuộc là ai.

Chương 1118

Cậu lắc đầu đi về nhà mà không phát hiện ra kiếm ý của Đỗ Lan đã khắc sâu vào thảm cỏ trước bia tưởng niệm, khiến cỏ xanh mọc nhanh tạo thành danh ngôn của Sado, toàn bộ kiếm ý đều ẩn chứa trong từng ngọn cỏ.

Kakashi vừa đi, Tam Đại Mục cùng vài Ám bộ liền xuất hiện.

Thực lực của Tam Đại Mục mạnh mẽ là thế cũng không khỏi hít một hơi lạnh, ông cảm nhận được sự đáng sợ của kiếm ý rõ ràng hơn Kakashi nhiều.

Thực ra Ám bộ đã thông báo cho Tam Đại Mục từ lúc Kakashi đứng sững ra đó, nhưng Tam Đại Mục bảo mọi người đừng làm phiền cậu, ông nhìn ra Kakashi đang bị kiếm ý ảnh hưởng, nếu thuận lợi, Mộc Diệp lại sắp có thêm một Nanh Trắng nữa.

A.

Hóa ra có một Ám bộ quá lại gần thảm cỏ mang kiếm ý đó, không ngờ bị lá cỏ cứa đứt cổ chân, vết thương sâu thấy xương.

Mọi người đừng lại gần, đưa cậu ấy tới bệnh viện.

Tam Đại Mục lập tức dùng nhẫn thuật cách ly khu vực này, đây chính là bảo vật đấy, chỉ cần kiếm ý còn là có thể tiếp tục giúp người ta lĩnh ngộ kiếm đạo: Đỗ Lan, ông rốt cuộc là ai vậy.

Ta muốn đến học viện nhẫn giả làm một thầy giáo dạy văn hóa.

Qua vài ngày, Đỗ Lan cuối cùng cũng chuẩn bị ra tay tăng cường tu dưỡng văn học cho nhẫn giả.

Đây là thời đại nhẫn giả thống trị, tuy nhẫn giả đều biết chữ, cũng có không ít nhẫn giả thích đọc sách, nhưng để nói thực sự có tu dưỡng văn học thì e là rất hiếm.

Nhẫn giả là công cụ, đó là cách nói lưu truyền từ rất lâu rồi, tuy dưới chính sách nhu hòa của Tam Đại Mục cách nói này không còn phổ biến, nhưng nhẫn giả vốn không cần làm văn chương, không cần học quá nhiều kiến thức văn hóa.

Tam Đại Mục ngơ ngác nhìn Đỗ Lan, không biết hắn rốt cuộc định làm gì.

Nếu Đỗ Lan đến dạy học sinh chiến đấu, Tam Đại Mục sẽ rất vui mừng vì thực lực của hắn thừa sức đảm nhiệm.

Nhưng Đỗ Lan lại nói muốn đi dạy văn hóa, mà học viện nhẫn giả của Mộc Diệp căn bản không có môn văn hóa, chỉ có lớp biết chữ.

Sau khi học được cách đọc viết và ngắt câu, nhẫn giả sẽ bắt đầu học lớp chiến thuật, lớp nhẫn thuật và lớp thể thuật, chưa bao giờ có môn văn hóa nào cả.

Chúng ta không có lớp văn học.

Từ giờ sẽ có, và giáo trình chính là tác phẩm của ta.

Là Đỗ Lan sao chép các tác phẩm, nào là Đường thi Tống từ, danh tác thế giới, tóm lại toàn là những thứ thế giới này không có.

Thế giới nhẫn giả tuy đã có lịch sử ngàn năm, nhưng con người trên đại lục này từ thời bộ lạc đã chưa từng ngừng đánh nhau, luôn là phái đấu võ.

Thời đó trên thế giới còn có một cây Thần thụ cao hàng trăm mét, trên cây có quả, lúc đó chưa có nhẫn giả cũng chẳng có Chakra, tự nhiên cũng chẳng có mấy ai làm văn chương.

Cho đến ngàn năm trước có một người ngoài hành tinh từ trên trời rơi xuống, thấy nhân loại đánh qua đánh lại thấy chẳng thú vị gì, bèn ăn quả Thần thụ trở thành thủy tổ Chakra, một hơi bình định chiến tranh nhân loại.

Tuy nhiên lúc đó sức sản xuất của nhân loại cực kỳ lạc hậu, hơn nữa Oki Kaguya sức mạnh càng lớn thì ham muốn quyền lực cũng càng lớn, gần như coi nhân loại như nô lệ, sau đó còn dùng kuyomi vĩnh cửu tiêu diệt một phần lớn nhân loại, cho đến khi bà ta bị hai người con trai của mình phong ấn.

Tiếp đó là thời đại nhẫn giả, Lục Đạo Tiên Nhân đem nhẫn thuật dạy cho nhân loại.

Thế là nhân loại đổi một loại vũ khí khác để tiếp tục chiến đấu, cho đến hơn một trăm năm trước thế giới này vẫn chiến loạn không ngừng, mãi tới khi Senju Hashirama và Uchiha Madara liên minh thành lập Mộc Diệp thôn giúp ổn định Hỏa chi quốc, rồi bốn làng nhẫn giả lớn khác cũng lần lượt hỗ trợ bốn quốc gia lớn ổn định cục diện, cuối cùng hình thành cục diện ngũ đại quốc cùng nhiều tiểu quốc.

Nhưng ngay cả khi ngũ đại làng nhẫn giả kìm hãm và uy hiếp lẫn nhau, Nhất chiến, Nhị chiến, Tam chiến vẫn đánh nhau như cơm bữa.

Giống như thời Xuân Thu Chiến Quốc Bách gia tranh minh, thời đó đã sinh ra một loạt các nhà tư tưởng, nhà quân sự.

Còn thế giới nhẫn giả tranh minh lại sinh ra một loạt các nhẫn giả và nhẫn thuật truyền kỳ, nhưng lại không có mấy tác phẩm tư tưởng dẫn dắt nhân loại phát triển.

Hôm nay Đỗ Lan muốn làm vĩ nhân đó, dùng văn tự để thay đổi thế giới này.

Đỗ Lan đã không thèm dùng vũ lực với người ta nữa, hắn muốn dùng văn chương.

Cũng may Đỗ Lan chưa đến mức hoàn toàn không biết xấu hổ, ít nhất bộ Luận Ngữ hắn vẫn thành thật nói là Tử viết Khổng Tử nói, chứ không biến thành Đỗ viết.

Hắn cũng sợ bị sét đánh lắm.

Tam Đại Mục cầm bộ Luận Ngữ lên mà yêu thích không buông tay, ông thậm chí còn muốn sau khi nghỉ hưu sẽ theo Đỗ Lan học Luận Ngữ.

Nửa bộ Luận Ngữ trị thiên hạ không phải là nói chơi, Tam Đại Mục hối hận vì đến tận bây giờ mới được đọc một kiệt tác vĩ đại như vậy: Đây, đây.

Đỗ Lan, vị Khổng Trọng Ni này là ai vậy.

Là một vĩ nhân vô cùng, vô cùng vĩ đại, trong thời chiến loạn đã ẩn cư dạy dỗ học sinh học tập, đây là những lời nói của ông được học trò ghi chép lại.

Tôi cũng chỉ có được một bản độc nhất, vất vả lắm mới tu bổ xong.

Chỉ là e rằng cuối cùng họ cũng bị chiến tranh liên lụy, học trò của Khổng Tử không có cơ hội truyền bá kiệt tác này ra đời.

Nhưng tôi cảm thấy hiện tại mình nên hoàn thành di nguyện của họ.

Tam Đại Mục tin sái cổ, tuyệt đối chỉ có vĩ nhân mới có thể nói ra những lời đầy đạo lý như vậy: Các nhẫn giả trẻ tuổi đọc sách nhiều chút cũng là cần thiết, môn văn hóa cũng không có vấn đề gì.

Cuốn Luận Ngữ này có thể tặng cho ta không.

Đương nhiên, tôi đã in ra rất nhiều rồi.

Vậy thì tôi đi dạy đây.

Nói đi dạy thì nghe đơn giản, nhưng thực hiện thì không dễ.

Đầu tiên, điều kiện tuyển sinh của học viện nhẫn giả là bốn tuổi có thể nhập học, cộng thêm lớp tiền tiểu học thì kỳ hạn học đại khái là bảy năm.

Tuy nhiên với các đại gia tộc, giáo dục thực sự đã bắt đầu từ lúc hai ba tuổi, tuy tuổi đó chưa học nhẫn thuật nhưng biết chữ là điều bắt buộc.

Cho nên những thiên tài như Uchiha Itachi, Kakashi mới có thể ở trường một năm đã tốt nghiệp, vì những thứ trường dạy thì ở nhà cơ bản đã dạy hết rồi.

Còn nhà bình dân không có điều kiện giáo dục tốt như đại gia tộc, thường con em đi học việc đầu tiên là học chữ, mà phải học suốt mấy năm, đến bảy tám tuổi mới bắt đầu học nhẫn thuật, thể thuật, đến khi mười một mười hai tuổi tốt nghiệp cũng chỉ là nhẫn giả cấp nhập môn, vì họ chỉ có con đường duy nhất là học giáo dục nhẫn thuật cơ bản ở trường.

Sau khi tốt nghiệp, được Thượng nhẫn chỉ dạy mới coi là thực sự mở ra cánh cửa thế giới nhẫn giả, họ mới biết được nhẫn thuật đa dạng phong phú thế nào.

Cho nên nói, không sợ đại gia tộc, chỉ sợ nhà người ta vừa giàu vừa quyền lại còn nỗ lực hơn mình, đó mới là điều vĩnh viễn không đuổi kịp.

Đỗ Lan cuối cùng quyết định đưa môn văn hóa cùng với môn nhẫn thuật, thể thuật trở thành môn bắt buộc của khối lớp lớn.

Khối lớp nhỏ vì phải học chữ nên chưa học được những thứ này, khối nhỏ cũng không thể coi là học viện nhẫn giả mà chỉ có thể coi là lớp tiền tiểu học, thời gian thực sự học nhẫn thuật cơ bản chỉ có ba năm.

Được rồi, vậy thì bắt đầu từ họ.

Đỗ Lan phát giáo trình xuống: Mở giáo trình bài đầu tiên, đọc theo ta: Đầu giường ánh trăng rọi, ngỡ mặt đất phủ sương.

Đọc to bài khóa, đây đúng là phát minh xưa nay chưa từng có, hơn nữa còn là dạy đám tiểu nhẫn giả đọc bài, kiểu gì cũng thấy mình đi nhầm thế giới.

Đỗ Lan nói việc trở thành thần gì đó căn bản không phải nguyện vọng của hắn, hắn chỉ cần làm một ông giáo làng là đã vui lắm rồi, tin hay không tùy các người.

Đám nhóc bảy tám tuổi này sao hiểu được ý nghĩa của thơ ca, nhưng ảnh hưởng của văn học là sự ngấm ngầm nhuần nhuyễn không hay không biết, đợi đến khi chúng lớn lên, nhìn thấy những cảnh sắc hay tình huống tương ứng, lời chúng thốt ra sẽ không phải là Ôi vãi mà là Lạc hà dữ cô vụ tề phi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc Ráng chiều cùng cò cô độc bay liệng, nước thu cùng bầu trời một màu.

Đó chính là sự vĩ đại của thơ từ, có thể ảnh hưởng đến cả một đời người.

Học thuộc lòng, chép phạt, Đỗ Lan đã mang giáo dục ứng thí tới thế giới nhẫn giả.

Rất nhiều bạn nhỏ đều vô cùng khổ não, nhưng cũng có người vui vẻ, chính là học sinh nhỏ tuổi nhất trong đám anh chị này, Uchiha Shisui.

Năm nay cậu sáu tuổi, nhưng nhờ sự giáo dục của gia tộc, cậu đã học cùng khối lớp lớn, thậm chí có khả năng tốt nghiệp sớm hơn họ.

Uchiha Shisui là thiên tài không kém gì Uchiha Itachi, nhắc mới nhớ chắc Itachi cũng sắp đi học rồi.

Vì tộc Uchiha có dã tâm, mà hiện tại chiến tranh vừa kết thúc, Mộc

Diệp mất đi rất nhiều Thượng nhẫn nên trống ra rất nhiều vị trí, hiện tại chính là lúc để thế hệ trẻ của mình đi học rồi tốt nghiệp để chiếm lấy những vị trí trống đó, đến lúc đó tộc Uchiha có thể tranh thủ khống chế Mộc Diệp thôn trong tay mình.

Uchiha Shisui chỉ lớn hơn Uchiha Itachi hai tuổi, cậu vào trường trước, Itachi chắc cũng sớm thôi, nhưng họ đều sẽ không ở lại trường lâu vì gia tộc cần họ hoàn thành sứ mệnh của mình.

Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cố hương.

Uchiha Shisui về nhà kể lại nội dung học hôm nay cho Uchiha Itachi người có quan hệ rất tốt với cậu từ nhỏ.

Cậu có trí nhớ rất tốt nên sớm đã thuộc lòng, hơn nữa còn hiểu hết lời giải thích của Đỗ Lan.

Uchiha Itachi cũng lộ ra vẻ mặt hướng khởi, bởi vì tả nỗi nhớ quê hương mà lồng ghép ánh trăng và sương trắng vào đó là thủ pháp miêu tả chưa từng có trên đại lục này, đối với thiên tài thì những thứ mới lạ luôn có sức hấp dẫn.

Em cứ tưởng học viện nhẫn giả chẳng có gì thú vị, không ngờ lại có môn học hay như vậy.

Uchiha Shisui cũng rất thích những câu thơ ưu mỹ này: Đặc biệt là khi thầy Đỗ Lan đọc, nghe hay cực kỳ, một vẻ đẹp khó tả, cứ như hát ấy, không, còn hay hơn cả hát.

Hai đứa trẻ vừa ném Kunai vừa trò chuyện, tâm trí phân đôi.

Trong giáo trình còn nhiều câu thơ đẹp như vậy lắm, luyện tập xong anh sẽ cho em xem.

Những đứa trẻ như Uchiha Shisui cuộc sống cũng chẳng dễ dàng gì, mỗi ngày đều có thời gian cố định để luyện tốc độ tay, luyện ném Kunai, còn có luyện Chakra.

Dù Shisui có đi học về cũng không được lãng phí thời gian, căn bản không có khái niệm chơi bời, cũng chẳng có sở thích cá nhân nào khác.

Họ mới chính là những nhẫn giả thực sự nỗ lực vì mục tiêu duy nhất.

Cũng may thơ từ của Đỗ Lan cũng sẽ được đưa vào kỳ thi tốt nghiệp, nên Uchiha Shisui có thể đường hoàng mà đọc viết, nếu không chắc sẽ bị coi là sách nhảm mà vứt đi.

Uchiha Itachi gật đầu, cậu cũng rất muốn tìm hiểu về thơ.

Công tử nhà giàu, mà lại còn là công tử nhà giàu bị cha ép tu luyện đến mức đánh mất tuổi thơ, dù sao cũng phải có chút theo đuổi gì đó, thơ từ đã trở thành nơi gửi gắm tinh thần, là đóa hoa trong nỗi muộn phiền.

Ngày thứ hai thu bài tập, nhìn bài làm của đám trẻ mà gật đầu, ít nhất là không có ai lười biếng.

Sau đó là kiểm tra đột xuất, điểm danh để đám trẻ đứng lên đọc thuộc lòng bài thơ hôm qua, không thuộc thì phạt đứng.

Lặng lẽ, giáo trình của đám trẻ lại trở thành thứ được săn đón bởi một số nhẫn giả văn nghệ có lý tưởng và theo đuổi.

Chương 1119

Họ có thể thấy từ trong thơ từ ca phú một thế ngoại đào nguyên cách xa chiến loạn, chỉ tồn tại trong từng dòng chữ của giáo trình, chỉ tồn tại khi đôi môi mấp máy đọc lên.

Nhẫn giả Mộc Diệp đột nhiên trở nên có văn hóa hẳn lên, hễ rảnh rỗi là lại dừng lại ngâm vài câu thơ để bộc phát cảm xúc hoài cổ tư kim.

Đến cả Đỗ Lan cũng thấy mình đã xem nhẹ sức hấp dẫn của văn hóa, vạn vạn không ngờ người lớn lại tiếp nhận thiết lập này nhanh như vậy và yêu thích không buông tay.

Thực ra cũng là do chiến tranh vừa qua đi, mọi người đều cần thứ gì đó để xoa dịu vết thương mất đi đồng đội, thơ ca không nghi ngờ gì chính là một phương thức rất tốt, chưa kể Đỗ Lan còn sao chép những kiệt tác vang dội cổ kim.

Đỗ Lan thầm nghĩ chắc cũng đến lúc dùng danh nghĩa của mình để xuất bản một số thứ nặng ký, chẳng phải họ thích đánh nhau sao, cho ra bộ Tam Quốc Diễn Nghĩa, dù sao thế giới nhẫn giả từ thời Lục Đạo Tiên Nhân mới bắt đầu có lịch sử, vậy Tam Quốc này cứ coi như thời tiền sử đi, là thời mà nhẫn giả chưa xuất hiện đã có ba quốc gia suýt chút nữa thống nhất đại lục.

Tóm lại là bốc phét, hay là được.

Đỗ Lan còn rất không tử tế khi quy định Tam Quốc Diễn Nghĩa là sách ngoại khóa chỉ định cho học sinh học viện nhẫn giả, bắt buộc phải mua.

Đỗ Lan đã thắp lên một ngọn lửa, một ngọn lửa không thể bị dập tắt bởi bất kỳ nhẫn thuật nào.

Dù kuyomi vĩnh cửu có lợi hại đến đâu cũng không thể xóa sạch những kiệt tác văn hóa này khỏi não người ta, những thứ này sẽ trường tồn như nhẫn thuật vậy.

Và cái danh kẻ sao chép của Đỗ Lan cũng sẽ cùng tác phẩm lưu truyền khắp đại lục, ngũ đại quốc không ai là không biết.

Thầy ơi, thầy giảng cho em câu này với: Thế giới rộng lớn, đại đạo nhân sinh chính là đạo xả bỏ.

Uchiha Shisui cầm một tập thơ hiện đại do Đỗ Lan viết tới hỏi.

Em mua sách của thầy à.

Uchiha Shisui mím môi, không nỡ nói đây là quà tặng kèm khi mua Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Tập thơ cổ phong Đỗ Lan sao chép bán rất chạy, nhưng thơ hiện đại toàn là mấy câu ngắn ngủi khó hiểu nên không được ưa chuộng lắm.

Chủ tiệm thấy Tam Quốc Diễn Nghĩa bán chạy nên đem mấy tập thơ hiện đại này ra làm hàng thanh lý tặng kèm.

Vâng ạ.

Một lời nói dối thiện ý: Thầy ơi, tại sao thầy lại nói Thế giới rộng lớn, đại đạo nhân sinh chính là đạo xả bỏ, đây có phải là nhẫn đạo của thầy không.

Đây là nhẫn đạo của Tagore, Đỗ Lan thầm nghĩ, nhưng vẫn giải thích cho cậu học trò hiếu học này: Để có được thứ gì đó, tất nhiên phải mất đi thứ khác, đó chính là ý nghĩa của câu nói này.

Ví dụ em rất hiếu học, vậy em có được kiến thức nhưng mất đi thời gian chơi bời, đó chính là đạo xả bỏ.

Con người luôn đưa ra lựa chọn có lợi cho mình, hay nói đúng hơn là họ đã xả bỏ một lựa chọn bất lợi hơn, chẳng phải sao.

Gật đầu, Thầy đúng là quá bác học.

Thầy ơi, em có thể lấy câu này làm nhẫn đạo của mình không.

Đỗ Lan mỉm cười: Đương nhiên có thể.

Đa tạ thầy.

Uchiha Shisui đã đọc không ít sách của Đỗ Lan, những thứ trong đó đều do Đỗ Lan viết, càng đọc càng sùng bái, cậu hoàn toàn trở thành fan của Đỗ Lan.

Đỗ Lan tan làm thì bị Tam Đại Mục gọi tới, ông thắc mắc tại sao Luận Ngữ vẫn chưa bắt đầu giảng dạy.

Luận Ngữ quá thâm ảo, với lứa tuổi đó chưa hợp lắm, tôi định đề cử nó cho các Thượng nhẫn dẫn đoàn, để họ tranh thủ dạy cho học sinh.

Đỗ Lan nói.

Tam Đại Mục gật đầu, rồi đột nhiên hỏi Đỗ Lan: Tam Quốc Diễn Nghĩa đã là câu chuyện từ trước lịch sử nhẫn giả, sao ông lại biết rõ vậy.

Hơn nữa ông còn biết chi tiết thế, Tam quốc trỗi dậy đại chiến khiến tôi đọc mà mấy đêm không ngủ được.

Tuy họ không có nhẫn thuật và nhẫn giả, nhưng có một thứ cổ kim không đổi, đó là trí tuệ dùng binh.

Tôi vô cùng thán phục tài dùng binh của các tướng lĩnh trong đó, nếu ông còn tư liệu tiền sử nào khác, liệu có thể cho tôi xem qua không.

Cái này à, thực ra câu chuyện đó phần lớn là hư cấu, cách dùng binh trong đó cũng là tôi học được từ một bộ binh thư tàn khuyết, toàn bộ nội dung đều ở trong đó rồi, nếu ông không tin, tôi về sẽ bổ sung nốt bộ binh thư đó rồi gửi cho ông.

Ta tin chứ, nhưng được đọc cổ đại binh thư thì ta cũng rất vui mừng.

Vậy thì sao chép một phần ba bộ Tôn Tử Binh Pháp vậy, cho Tam Đại Mục thỏa mãn cơn nghiện.

Ai bảo họ chưa từng thấy qua chứ: Được, vài ngày nữa tôi gửi qua.

Đúng rồi, Luận Ngữ bác đại tinh thâm, các Thượng nhẫn có lẽ cũng không biết dạy, tôi muốn mở một lớp học tập Luận Ngữ, để các Thượng nhẫn dẫn đoàn đều học trước một khóa.

Tam Đại Mục giơ cả hai tay tán thành: Phải thế chứ, để ta thông báo cho họ, ông sẽ là thầy của họ.

Ta còn có một thỉnh cầu quá đáng.

Mời ông nói.

Liệu có thể để nhiều người hơn tham gia lớp học Luận Ngữ không.

Chỉ có Thượng nhẫn dẫn đoàn học thì không đủ, Tam Đại Mục hận không thể nhét Luận Ngữ vào não tất cả mọi người, nếu họ đều có trí tuệ đối nhân xử thế trong Luận Ngữ, thì Mộc Diệp thôn sẽ thái bình lâu dài.

Đều được cả.

Đỗ Lan không ngại, thậm chí càng đông càng tốt, vì hắn muốn dùng văn tự để cải tạo thế giới này, làm một cuộc xuất khẩu văn hóa kinh thiên động địa.

Dạo này số người thích đọc sách cũng ngày càng đông, nhẫn giả chính là minh tinh của thế giới này, nhất là sau khi Tia chớp vàng Ba Phong Thủy Môn xuất hiện.

Để cứu rỗi Mộc Diệp thôn, việc lên ngôi Đệ Tứ Hỏa Ảnh cũng biến cậu thành thần tượng, đẹp trai, rạng rỡ, mạnh mẽ, tên là Ba Phong Thủy Môn, độc chiếm vị trí thần tượng Mộc Diệp.

Điển lễ nhậm chức của Ba Phong Thủy Môn vô cùng náo nhiệt, tất cả thanh niên Mộc Diệp nhìn vị Hỏa Ảnh trẻ tuổi này mà thầm hạ quyết tâm phải bồi dưỡng con cái mình thành nhẫn giả như Ba Phong Thủy Môn.

Điển lễ nhậm chức rất tưng bừng, Ba Phong Thủy Môn cũng đang lúc xuân phong đắc ý, tuyên giảng cương lĩnh làm Hỏa Ảnh của mình, chủ yếu là khôi phục hòa bình, phát triển nghiệp vụ nhẫn giả, nhẫn giả không còn là công cụ chiến đấu mà là người giúp mọi người giải quyết khó khăn, đương nhiên là dịch vụ có thu phí.

Tam Đại Mục trong lòng rất an ủi, tinh thần Mộc Diệp đã được truyền thừa qua từng thế hệ, những gì ông học được từ Đệ Nhị đã dạy hết cho ba học trò của mình.

Jiraiya lại dạy lại tất cả cho Ba Phong Thủy Môn, đứa trẻ này nhất định có thể quán triệt được Ý chí của Lửa.

Đó là lý do tại sao thầy cần trò, cha mẹ cần người thừa kế, sinh mệnh có hạn nhưng tinh thần thì có thể truyền thừa.

Đỗ Lan cũng là lần đầu thấy Ba Phong Thủy Môn, trước đó dường như cậu luôn rất bận rộn, chắc là do vợ bụng mang dạ chửa, bản thân lại sắp thành Hỏa Ảnh nên bận tối mắt tối mũi, nhưng giờ cậu cũng coi như bước lên đỉnh cao nhân sinh, một thời gian nữa sẽ có con trai, nhân sinh viên mãn.

Tiên sinh Đỗ Lan, tôi luôn hy vọng được nghe ông giảng bài, nhưng mãi không có thời gian, đã lâu không gặp.

Jiraiya đi vào đám đông tìm thấy Đỗ Lan.

Ông cũng là một người yêu thích tiểu thuyết, còn từng viết một cuốn Huyền thoại về một nhẫn giả dũng cảm, nhưng độc giả rất ít, hiện tại chắc chỉ có đồ đệ Ba Phong Thủy Môn là đang đọc.

Jiraiya cũng không có lòng tin vào lĩnh vực mới mẻ này, phải biết rằng ông viết tiểu thuyết hoàn toàn là vì nhìn thấy đồ đệ thiên tài của mình mà cảm khái viết ra.

Hồi Nhị chiến, Jiraiya cùng đồng đội đại chiến với Salamander Hanzo của làng Mưa, được đối phương đích thân phong danh Tam Nhẫn, từ đó danh trấn nhẫn giới.

Nhưng dù vậy, Jiraiya vẫn thấy trải nghiệm của mình không mang tính truyền cảm hứng bằng Ba Phong Thủy Môn, thiên tài cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, ở Ba Phong Thủy Môn, Jiraiya thấy được sự kiên trì mà mình không có.

Nỗ lực, kiên cường, nghị lực.

Chỉ có thể nói không hổ là cha của nhân vật chính, ngay cả thầy giáo cũng bị ảnh hưởng.

Sau khi viết xong tiểu thuyết, Jiraiya mới có cơ hội đọc Tam Quốc Diễn Nghĩa, nhất thời coi đó là kiệt tác thiên tài, ông mới biết hóa ra tiểu thuyết còn có thể viết như vậy.

Cho nên ông hy vọng có thể học hỏi kỹ xảo viết tiểu thuyết từ Đỗ Lan.

Cũng chẳng có kỹ xảo gì đâu, chỉ là phát huy sở trường của mình thôi.

Chỉ có những lĩnh vực mà mình cực kỳ am hiểu thì khi viết ra mới khiến người ta tin phục và có cảm giác đắm chìm hơn.

Đỗ Lan nói: Hãy nghĩ xem sở trường của ông là gì, rồi viết ra.

Sở trường.

Nhẫn thuật và gái đẹp.

Jiraiya háo sắc, nhưng không phải kiểu lưu manh, chỉ là háo sắc dưới góc độ thưởng thức, kiểu như thích ngắm các cô nương xinh đẹp, thích vừa uống rượu vừa ngắm gái.

Chẳng lẽ mình lại viết về những thứ đó.

Jiraiya thấy hổ thẹn, không ngờ khi nhớ lại mình lại chẳng lôi ra được sở trường nào ra hồn.

Mộc Diệp đã thay Hỏa Ảnh, nhưng bầu không khí không có gì thay đổi, dù có thay đổi thì dân thường cũng không biết.

Ba Phong Thủy Môn là anh hùng chiến tranh, những nhẫn giả từng ra chiến trường đều phục cậu, cộng thêm sự phò tá của Tam Đại Mục và Jiraiya cùng sự ủng hộ ngầm của tộc Senju, cậu nhanh chóng ngồi vững trên ngai vàng Hỏa Ảnh.

Phía Đỗ Lan mọi chuyện vẫn như cũ, chỉ là học sinh ngày càng đông, ngay cả Tam Đại Mục cũng cuối cùng đã nghỉ hưu để toàn tâm toàn ý bắt đầu việc học.

Sống đến già học đến già, Tam Đại Mục được gọi là Giáo sư Nhẫn thuật, một khi đã nỗ lực phương diện Luận Ngữ thì nhanh chóng trở thành một đại sư.

Giết người dùng nhẫn thuật, trị quốc xem Luận Ngữ.

Đó chính là lời đánh giá của Tam Đại Mục sau khi học Luận Ngữ, theo ông, sau khi kết thúc loạn thế, người dân cần một định hướng tinh thần như vậy.

Dưới sự kêu gọi của Tam Đại Mục, ngày càng nhiều nhẫn giả trở thành học trò của Đỗ Lan, thậm chí còn thấy cả thành viên của tộc Nhật Hướng và Uchiha.

Hôm nay trường học lại có thêm một học sinh đặc biệt, cô ngồi riêng một chỗ, vì bản thân cô vốn đã rất đặc biệt, là một phụ nữ mang thai.

Người đến chính là vợ của Ba Phong Thủy Môn Uzumaki Kushina, thực ra Minato cũng rất muốn nghe bài giảng của kỳ nhân Đỗ Lan, nhưng công việc Hỏa Ảnh thực sự quá nhiều.

Là vợ, Kushina cảm thấy đằng nào mình ở nhà cả ngày cũng chẳng có việc gì làm, chi bằng giúp chồng đi nghe giảng chép bài, chia sẻ nỗi lo với chồng.

Cho nên Bậc trí giả thiện lành như nước, biển nạp trăm sông. bậc nhân giả cao như núi lớn, đức dày nâng vật.

Trí giả và nhân giả chính là như vậy.

Đỗ Lan lải nhải giảng suốt một trăm phút, hôm nay nói về Trí và Nhân: Bài học hôm nay đến đây là hết.

Tiếp theo là hai mươi phút thảo luận tự do, ta vẫn sẽ chọn một câu hỏi để trả lời đơn giản như mọi khi.

Đây là phần tương tác.

Tất cả nhẫn giả đều có câu hỏi, câu hỏi của họ cũng đủ mọi thể loại, nhưng nhẫn giả mà, chủ yếu vẫn thích đánh đánh giết giết, thường hỏi về những vấn đề tiền sử trong Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Chương 1120

Đỗ Lan phải bịa ra thêm nhiều lời nói dối mới lấp liếm được, nhưng dù sao họ cũng không biết lịch sử tiền sử, cứ lừa phỉnh là xong.

Nếu gặp vấn đề thực sự không trả lời được, thì cứ nói đó là hư cấu, sự thật đã bị vùi lấp trong dòng sông lịch sử, mọi người cũng đành chịu.

Kushina lần đầu đi nghe giảng cũng có câu hỏi.

Vậy thì nhường cơ hội lần này cho Phu nhân Hỏa Ảnh, người đến nghe giảng thay Hỏa Ảnh vậy.

Mời phu nhân Ba Phong đặt câu hỏi.

Kushina muốn hỏi về vấn đề thơ từ: Tiên sinh Đỗ Lan, cho hỏi câu Hoa tự trôi rơi nước tự trôi.

Một mối tương tư, hai nơi nhàn sầu.

Tình này không cách nào tiêu trừ, vừa hạ chân mày, lại lên đầu tim, có phải do tiên sinh viết không.

Tôi cảm thấy bài từ này có sự khác biệt rất lớn so với các tác phẩm khác của tiên sinh.

Khụ, Đỗ Lan giả vờ ho để nghĩ cách trả lời, mình sao chép nhiều như vậy tự nhiên sẽ có phong cách khác nhau, ví dụ như bài Nhất Tiễn Mai của Lý Thanh Chiếu này, ai oán đầy rẫy, nhìn kiểu gì cũng là của một phu nhân trong khuê phòng viết ra.

Thực ra nếu phu nhân đọc kỹ tác phẩm của tôi, sẽ thấy phong cách của tôi rất đa dạng, chỉ là bài này phu nhân chọn có sự khác biệt rõ rệt thôi.

Vì là một văn nhân, thỉnh thoảng tôi cũng muốn thử viết dưới những góc độ khác nhau, ví dụ như thế giới thú vị chưa biết dưới góc nhìn trẻ thơ, sự bất khuất và đạm nhiên khi đã trải qua thương tang dưới góc nhìn người già, hay ý chí phấn đấu hăng hái của thanh niên, còn bài này là tôi viết dưới góc độ của phụ nữ.

Không biết phu nhân thấy tại hạ viết thế nào.

Hay, cực kỳ hay, đúng là viết trúng tâm can chị em phụ nữ chúng tôi rồi.

Nhưng vốn là một nữ hán tử tinh quái, Kushina không định tha cho Đỗ Lan: Nhưng chẳng lẽ trong lòng tiên sinh, phụ nữ chúng tôi chỉ biết rên rỉ u sầu, sướt mướt như vậy sao.

Ông đang có định kiến với chúng tôi đấy.

Hãn, Đỗ Lan thầm nghĩ mình sao chép một bài từ mà thành ra kỳ thị phụ nữ sao.

Oan quá.

Đỗ Lan vội vàng nói: Khụ khụ, thực ra tôi không hề có định kiến nào với phái nữ cả, tôi luôn cho rằng Phụ nữ có thể gánh vác nửa bầu trời, các vị cũng vĩ đại như đàn ông chúng tôi vậy.

Phụ nữ có thể gánh vác nửa bầu trời.

Nói hay lắm.

Hóa ra là các nữ nhẫn giả khác đang nghe giảng reo hò.

Số lượng nữ nhẫn giả có mặt không ít, vì tên thanh niên ngụy văn nghệ Đỗ Lan này thực sự rất được lòng phái nữ.

Cộng thêm chiến tranh khiến nhiều nhẫn giả nam giới tử trận, hiện tại chính là lúc nữ nhẫn giả gánh vác nửa bầu trời, câu nói này đúng là quá tuyệt vời.

Kushina cũng vỗ tay: Tiên sinh Đỗ Lan, tôi biết ông không phải hạng đàn ông thiển cận đó mà, ông vừa hiểu tâm tư chúng tôi lại vừa tôn trọng chúng tôi, đúng là kỳ nhân số một thiên hạ.

Kỳ nhân là lời đánh giá của nhẫn giả Mộc Diệp dành cho Đỗ Lan, cũng không biết ai gọi trước, sau đó thì cứ thế gọi thôi.

Tan học rồi nhưng vẫn còn rất nhiều người không muốn rời đi.

Ninja đều có công việc, họ không thể ngày nào cũng đến lớp, vì vậy họ vô cùng trân trọng thời gian lên lớp thực sự.

Sau giờ học, những ninja thực sự yêu thích văn học vẫn nán lại thỉnh giáo các vấn đề, thường xuyên kéo dài đến tận đêm khuya.

Đỗ Lan tự nhiên bầu bạn cùng họ, bởi vì hắn vốn thích làm thầy người khác.

Cộng thêm việc tinh lực vượng thịnh, hắn đương nhiên tranh thủ thời gian, có thể cải tạo được ai thì cải tạo người đó.

Tuyền Qua Cửu Tân Nại hưng phấn trở về nhà.

Trước kia cô là một cô nàng ngổ ngáo không mấy thích đọc sách viết chữ, mãi cho đến sau khi gả cho Ba Phong Thủy Môn mới dần dần trở nên thục nữ hơn.

Sau khi mang thai, cô có rất nhiều thời gian rảnh rỗi để đọc sách, cuốn đầu tiên xem chính là Tam Quốc Diễn Nghĩa của Đỗ Lan, đối với một nữ tử cân quắc bất nhượng tu mi như cô thì tự nhiên là không thể hợp hơn.

Sau đó cô lại tìm các tác phẩm khác của Đỗ Lan để đọc, lập tức yêu thích ngay.

Nhưng rốt cuộc vẫn là nữ nhi, khi đọc đến bài Nhất Tiễn Mai của Lý Thanh Chiếu, cô cảm giác cả trái tim đều tan chảy.

Tuy nhiên cô luôn nghi ngờ đây có phải do Đỗ Lan viết hay không, hôm nay cuối cùng đã được chứng thực.

Cầm cuốn sổ ghi chép trên tay, cô đợi trượng phu về để cùng chia sẻ kiến thức ngày hôm nay, đáng tiếc Ba Phong Thủy Môn về quá muộn, Cửu Tân Nại thực sự mệt mỏi nên đã ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Đợi đến khi Ba Phong trở về, thấy thê tử đã ngủ say, tay vẫn còn cầm sổ ghi chép, trong lòng cũng cảm thấy có lỗi với cô.

Nhưng hắn biết thê tử nhất định sẽ thấu hiểu cho mình, hắn nhẹ nhàng đặt Cửu Tân Nại nằm ngay ngắn rồi đắp chăn, sau đó đi vào thư phòng bắt đầu đọc sổ ghi chép.

Ghi chép tuy thô sơ nhưng trọng điểm vẫn được ghi lại đầy đủ.

Đọc kỹ lại, Ba Phong Thủy Môn cảm thấy được ích lợi không nhỏ: Đỗ Lan quả nhiên là kỳ nhân, Tam Đại Mục nói Đỗ Lan đến Mộc Diệp là phúc khí của thôn, quả nhiên không sai.

Tuy chỉ có nội dung của một tiết học, nhưng Thủy Môn vẫn nhận thấy đại trí tuệ của Đỗ Lan.

Cũng đến lúc triệt tiêu Ám Bộ rồi.

Sau khi Đỗ Lan đến thôn, Ám Bộ vẫn luôn giám thị, Tam Đại Mục từng bảo với Ba Phong rằng nếu hắn cảm thấy Đỗ Lan có thể tin tưởng thì có thể rút Ám Bộ về.

Hiện tại Ba Phong đã quyết định, ngày mai sẽ thực thi.

Sau khi xem xong sổ ghi chép, tâm tình kích động, hắn lại lấy cuốn Luận Ngữ do Tam Đại Mục tặng ra đọc.

Cuốn Luận Ngữ này có không ít ghi chú và cách hiểu của chính Tam Đại Mục, tặng cho Ba Phong chính là thể hiện sự tin tưởng, giống như giao phó cả thôn cho hắn vậy.

Thời gian từng ngày trôi qua, thôn Mộc Diệp dưới sự lãnh đạo của Đệ Tứ Hỏa Ảnh ngày càng phồn vinh, cộng thêm điều kiện ưu việt của nước chiến thắng, nhận được ủy thác từ khắp đại lục, ninja Mộc Diệp trở thành bảo chứng cho ngành nghề này.

Đương nhiên, cùng với việc ninja Mộc Diệp đi đến các quốc gia thực hiện nhiệm vụ, tư tưởng của Đỗ Lan cũng dần dần được lan truyền.

Cuối cùng sau nửa năm, bắt đầu xuất hiện những người từ bên ngoài thôn tìm đến cầu học, họ không muốn làm ninja mà chỉ muốn bái Đỗ Lan làm thầy để nâng cao trình độ tri thức.

Trong đó còn có những lưu học sinh đến từ ngoại quốc, thân phận tôn quý nhất chính là Công chúa Phong Hoa Tiểu Tuyết của Tuyết Chi Quốc.

Tuyết Chi Quốc là một tiểu quốc phương Bắc, quanh năm băng tuyết bao phủ, ninja ở đó nổi danh với việc tinh thông sử dụng Băng Độn, Giáp Băng của họ rất lợi hại.

Công chúa hiện tại mới chỉ khoảng mười một mười hai tuổi, căn bản không muốn rời nhà đi du học, nhưng phụ thân cô đã nhận ra dã tâm của em trai mình, sợ ảnh hưởng đến nữ nhi nên mới nghĩ ra cái cớ này để đưa cô đi.

Thực tế ban đầu ông định ủy thác ninja Mộc Diệp bảo vệ an toàn cho con gái, nhưng cuối cùng cảm thấy gửi đi du học là an toàn nhất.

Muốn bái ta làm sư phụ.

Đỗ Lan không ngờ đối phương không muốn vào trường học mà lại trực tiếp muốn bái sư.

Đi học và bái sư là hai chuyện khác nhau, tuy đều là quan hệ thầy trò, nhưng sau khi bái sư thì quan hệ đó mật thiết hơn nhiều.

Sư phụ phải lo việc làm sau này cho đồ đệ, đồ đệ phải lo dưỡng lão cho sư phụ, một ngày làm thầy, cả đời làm cha chính là chỉ loại quan hệ sư đồ này.

Tiểu thư nhà chúng tôi là Công chúa Tuyết Chi Quốc, Tuyết Chi Quốc tuy là nước nhỏ nhưng Quốc vương của chúng tôi vẫn chuẩn bị lễ bái sư hậu hĩnh.

Chỉ mong tiên sinh có thể nhận Công chúa làm đồ đệ.

Quốc vương các người muốn Công chúa sau này làm học vấn sao.

Học vấn của tiên sinh kinh thiên vĩ địa, Quốc vương chúng tôi nói rồi, học vấn của tiên sinh là đại học vấn trị quốc, Công chúa chúng tôi nếu học được một ít da lông nhất định có thể trở thành một minh quân, vì vậy kính xin tiên sinh nhận Công chúa.

Chậc chậc, xem ra danh tiếng của mình cũng đã vang xa rồi: Vậy thì ở lại đi, ta sẽ đốc thúc cô bé học tập.

Lễ vật được dâng lên là một viên đá quý Tuyết Tinh, cũng coi là quý giá, Đỗ Lan định mang về tặng cho Địch Ny Toa.

Hừ.

Tuy nhiên Phong Hoa Tiểu Tuyết căn bản không thừa nhận Đỗ Lan, cô cũng chẳng có hứng thú với việc đọc sách, cô chỉ muốn chơi thôi.

Đối với một đứa trẻ ham chơi, lúc đầu Đỗ Lan cũng không nói nhiều, chỉ đưa cho cô một cuốn sách yêu cầu cô trong vòng ba ngày phải học thuộc một bài khóa, nếu không thuộc sẽ bị trừng phạt.

Tiểu Tuyết dành vài giờ để học thuộc một chút, cảm thấy mình đã thuộc rồi, hai ngày rưỡi còn lại cô tung tăng đi chơi khắp Mộc Diệp.

Mộc Diệp náo nhiệt hơn Tuyết Chi Quốc nhiều, những điều mới lạ khiến cô nhìn không xuể.

Đến ngày thứ ba, khi Đỗ Lan yêu cầu cô đọc thuộc lòng bài khóa, Tiểu Tuyết ngớ người, rõ ràng là đã thuộc nhưng đáng tiếc là quên sạch rồi.

Không nhớ được gì cả, cô chột dạ nhìn Đỗ Lan, không dám lên tiếng.

Chỉ có hai câu đầu, còn lại đâu.

Em. không nhớ nữa.

Tiếng còn nhỏ hơn cả muỗi kêu.

Đỗ Lan cười: Không nhớ nữa sao.

Xem ra Công chúa cũng chưa chắc đã có thiên phú, phạt cô đọc sách cho đến khi thuộc mới thôi.

Bắt đầu đi.

Vừa dứt lời, Phong Hoa Tiểu Tuyết kinh hoàng phát hiện mình không thể khống chế được mà mở sách ra, lật đến bài khóa, sau đó miệng giống như của người khác bắt đầu đọc to bài khóa lên.

Hết lần này đến lần khác, căn bản không thể tự chủ.

Chương 1121

Đây nhất định là Nhẫn thuật.

Không ngờ lão sư của mình không chỉ là một thầy đồ mà còn là một ninja, Phong Hoa Tiểu Tuyết cứ tưởng Đỗ Lan chỉ là một thư sinh mặt trắng bình thường, chẳng có gì lợi hại.

Cô bé ở lứa tuổi này sao hiểu được danh vọng của Đỗ Lan, ngược lại năng lực của Đỗ Lan khiến cô vừa kinh ngạc vừa sùng bái.

Nếu cô có thể khống chế người khác, cô sẽ có thể trêu chọc đám người hầu trong cung, ham chơi vẫn là ưu tiên hàng đầu của cô.

Phải để sư phụ dạy mình Nhẫn thuật mới được, nghĩ đến đây Phong Hoa Tiểu Tuyết đọc sách cũng chăm chỉ hẳn lên, cuối cùng cũng ghi nhớ bài văn vào lòng.

Đỗ Lan còn không rõ tâm tư của con bé này sao.

Chỉ là muốn dụ dỗ cô bé học tập thôi, Đỗ Lan đâu phải là kẻ biến thái thích đánh tiểu la lỵ, chỉ có thể dùng cách này để cô bé nghiêm túc học hành.

Đối với những đứa trẻ ngỗ nghịch, Đỗ Lan cũng không có cách nào khác, không thể mong chờ học sinh nào cũng thông minh lanh lợi như nữ nhi của mình.

Lão sư, thầy dạy em Nhẫn thuật đi.

Phụ vương em chẳng chịu cho em học.

Phong Hoa Tiểu Tuyết chớp chớp đôi mắt to tròn long lanh, hy vọng Đỗ Lan đồng ý.

Tuổi này của cô học Nhẫn thuật thì hơi muộn, nhưng nếu mỗi lần cô đều hoàn thành nhiệm vụ học tập tôi giao, dạy cho cô một chút Nhẫn thuật cũng không phải không được.

Lão sư, em có thể học được Nhẫn thuật cực kỳ lợi hại không.

Em nghe nói Hỏa Ảnh có một loại Nhẫn thuật có thể khiến người ta bay từ bên này sang bên kia, siêu cấp vô địch lợi hại luôn.

Những thứ đó với cô còn xa lắm, hiện tại cô muốn học thì phải bắt đầu từ việc đề luyện Tra Khắc Lạp.

Trong ba ngày bắt đầu luyện chữ, viết đủ mười tờ mẫu chữ khiến ta hài lòng, ta sẽ bắt đầu dạy cô Tra Khắc Lạp.

À, vậy có thể dạy em trước cái Nhẫn thuật khống chế cơ thể em lần trước không.

Tra Khắc Lạp là cơ bản, đừng có hão huyền, không có Tra Khắc Lạp thì cô chẳng thi triển được Nhẫn thuật nào đâu.

Đỗ Lan thầm nghĩ con bé này tính tình quá ngang bướng, lại còn hay mơ mộng viển vông, không có chí kiên trì, liệu danh tiếng của mình có bị nó làm hỏng không đây.

Chiến tranh và hòa bình, Nhẫn thuật và đọc sách.

Cơn sốt đọc sách dấy lên ở thôn Mộc Diệp không phải thôn nào cũng tán thành, ví dụ như Sa Ẩn Thôn của Phong Chi Quốc, họ đang đứng ngoài xem trò vui, thời đại này mà còn có người tin rằng đọc sách có thể làm nên chuyện lớn sao.

Tuy đánh nhau tơi bời trong Đại chiến 3, nhưng hiện tại Phong Chi Quốc cần giúp đỡ nên lại dày mặt đến tìm Hỏa Chi Quốc kết minh.

Lãnh thổ Phong Chi Quốc rộng lớn, nhân khẩu không ít, nhưng phần lớn là sa mạc, không thích hợp cư trú, rất ít ruộng vườn.

Sau chiến tranh, tài chính quốc gia cạn kiệt, nhiều người dân thậm chí không có cơm ăn, vì vậy Đại danh Phong Chi Quốc đã đến.

Đánh nhau là chuyện của làng Ninja, nhưng không thể để bách tính quốc gia chịu khổ, vì vậy Đại danh Phong Chi Quốc thỉnh cầu Đại danh Hỏa Chi Quốc chi viện lương thực.

Quan hệ giữa quốc gia và làng Ninja rất tinh tế, tương đối độc lập.

Ví dụ ninja Mộc Diệp rất ít khi nói bảo vệ Hỏa Chi Quốc, cơ bản đều là bảo vệ thôn, nhưng khi Hỏa Chi Quốc bị xâm lược thì lại phải xuất binh đề kháng.

Theo cách nói của Đỗ Lan, quan hệ giữa quốc gia và làng Ninja tương đương với chủ thuê và nhân viên, ninja xác định rõ vị trí của mình, tuyệt đối không can thiệp vào sự thống trị của Hỏa Chi Quốc, vì vậy ngay cả Hỏa Ảnh trước mặt Đại danh cũng phải cung kính, đó là tinh thần khế ước.

Còn giữa các làng Ninja với nhau thì tương đương với quan hệ cạnh tranh, ví dụ nếu Sa Ẩn Thôn tiêu diệt Mộc Diệp, Mộc Diệp không còn nhưng Hỏa Chi Quốc vẫn còn đó, Sa Ẩn Thôn có thể đồng thời nhận sự thuê mướn của cả hai quốc gia, hưởng hai phần ngân sách.

Trong thời đại Ninja, sức mạnh vũ trang do các ninja tập hợp lại cung cấp sự bảo hộ cho quốc gia, thay thế cho quân lực vốn có.

Như vậy quốc gia ở một mức độ nào đó sẽ rất ỷ lại vào làng Ninja, nhưng theo khế ước, Đại danh vĩnh viễn là Đại danh.

Cho nên các làng đánh nhau sống chết, nhưng quan hệ giữa các Đại danh lại rất tốt.

Vì vậy Hỏa Chi Quốc và Phong Chi Quốc nhanh chóng bắt tay hòa hảo, Hỏa Chi Quốc càng sẵn lòng kết minh với Phong Chi Quốc.

Tôi nghe nói gần đây ở thôn Mộc Diệp xuất hiện một đại gia văn

học.

Mộc Diệp là làng Ninja mạnh nhất thiên hạ, điều này ai cũng biết, nhưng tôi lại không tin đám ninja suốt ngày chém giết kia lại có thể múa bút văn chương.

Đại danh Phong Chi Quốc nói: Lần này cùng đi với tôi là tài tử Đấu La Sa của Phong Chi Quốc, từng viết cuốn Sa Bạo Tụng danh vang khắp nước, nổi danh chỉ sau một đêm, hiện tại ông ấy là Hữu Đại Thần của tôi.

Ông ấy không tin ninja có thể viết ra những đại tác đó, nên muốn tìm Đỗ Lan kia thi thố một chút.

Đại danh Hỏa Chi Quốc cười nói: Hóa ra là Đấu La Sa, ở Hỏa Chi Quốc tôi cũng từng nghe danh, nghe nói từng có phú hào sẵn lòng bỏ ra ba rương vàng để mua bút tích thực của ông ấy nhưng ông ấy hoàn toàn không động tâm, quả là bậc nhất trong giới văn nhân.

Ông ấy thế mà cũng đến sao.

Vậy tôi phải xin ông ấy để lại mặc bảo mới được, mau mời ông ấy vào.

Đấu La Sa gần năm mươi tuổi, thành danh hơn ba mươi năm, có thể nói là thiếu niên đắc ý, cuộc đời thuận buồm xuôi gió.

Nhưng gần đây nghe nói thôn Mộc Diệp có một đại tài, còn lợi hại hơn mình, ông ta không phục, lợi dụng cơ hội kết minh này để đến Hỏa Chi Quốc, chính là muốn xem một ninja có tư cách gì mà được đặt lên bàn cân so sánh với ông ta.

Ông ta cũng đã xem tác phẩm của Đỗ Lan, thấy rất tốt, nhưng ông ta khẳng định đây tuyệt đối không phải thứ mà một ninja có thể viết ra.

Vì Đỗ Lan nhậm chức tại trường học Ninja nên nhiều người cho rằng hắn là ninja.

Ninja là gì.

Là hạng đao phủ chìm đắm trong sát nhân, tay họ có thể viết ra văn chương hay thế này sao.

Căn bản không thể nào, vì vậy Đấu La Sa cảm thấy tác phẩm của Đỗ Lan có khả năng là đạo nhái, thậm chí có thể là giết tác giả gốc rồi chiếm đoạt những đại tác hiếm có đó.

Tóm lại Đấu La Sa không tin ninja có thể lợi hại như vậy, nên muốn tìm Đỗ Lan gây phiền phức.

Đấu văn thì tốt thôi.

Vừa khéo, hai nước chúng ta kết minh, cũng phải thông báo cho Mộc Diệp một tiếng.

Như thế này đi, chúng ta sẽ tổ chức một buổi Thưởng Văn Đại Hội tại Mộc Diệp, đến lúc đó Đấu La Sa đại nhân múa bút phóng mực, cũng để cho đám ninja đó biết thế nào là đại gia thực thụ.

Rất tốt, Hữu Đại Thần, ý ông thế nào.

Tất cả tùy hai vị Đại danh làm chủ.

Chỉ cần có thể lột trần bộ mặt thật của Đỗ Lan là được, ông ta sẽ miễn cưỡng thể hiện văn tài trước mặt đám thô nhân vậy.

Thời đại này ninja tuy rất lợi hại nhưng thực tâm vẫn bị bài xích ra ngoài giai cấp quý tộc.

Đỗ Lan được Ba Phong Thủy Môn gọi đến văn phòng Hỏa Ảnh.

Đây là lần đầu tiên Đỗ Lan và Ba Phong Thủy Môn chính thức gặp mặt, trước kia tuy có gặp nhưng căn bản không có thời gian giao lưu, chỉ là nhìn từ xa một cái.

Mời tiên sinh ngồi, tôi cũng thật không có phúc phận nên không thể trực tiếp tham gia khóa học của tiên sinh, thực sự hổ thẹn.

Ba Phong Thủy Môn rất khiêm tốn, không có vẻ cao ngạo của Hỏa Ảnh, dường như chỉ là một anh chàng hàng xóm bình thường.

Tôn phu nhân thay mặt Hỏa Ảnh đến dự giờ cũng là ý của Hỏa Ảnh, tâm ý của ngài ta đã thấu, không cần phải để tâm.

Đỗ Lan cảm thấy mình như đang tự làm dây buộc mình, hiện tại người khác nói chuyện với hắn cứ văn vẻ thế này, hại hắn cũng phải nói theo kiểu sáo rỗng.

Không biết Hỏa Ảnh gọi ta đến đây là có chuyện gì.

Tự nhiên là chuyện về Thưởng Văn Đại Hội rồi.

Trước đó trong Đại chiến 3 hai làng tuy giao tranh kịch liệt nhưng quan hệ hai nước chưa đứt đoạn, lần này bàn bạc liên minh, thôn cũng tán thành.

Tuy nhiên kính xin Đỗ Lan tiên sinh tuyệt đối đừng nương tay, nhất định phải cho họ thấy Mộc Diệp chúng ta không chỉ có ninja mà còn có thể có văn hào.

Ba Phong Thủy Môn rất có lòng tin vào Đỗ Lan: Tiên sinh có gì khó xử không.

Không ngờ đúng là người sợ nổi danh heo sợ béo, cây cao đón gió, thế mà cũng có người tìm đến tận cửa khiêu chiến: Đấu La Sa này lợi hại lắm sao.

Dường như rất lợi hại.

Ba Phong Thủy Môn nói: Nhưng có lợi hại đến mấy cũng không bằng tiên sinh.

Đó là đương nhiên.

Đỗ Lan cũng bắt đầu kiêu ngạo: Vậy cái Thưởng Văn Đại Hội đó định làm gì.

Thi viết văn chương, hay là mang văn chương ra giảng giải.

Điều này thì vẫn chưa định đoạt, ý của Đại danh là chúng ta là chủ nhà, nên lễ độ nhường nhịn đoàn sứ tiết Phong Chi Quốc, quy tắc do họ định.

Cũng được.

Đỗ Lan thầm nghĩ mình đã quyết định xuất khẩu văn hóa thì không sợ có người đến khiêu chiến: Vậy thì binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Vài ngày sau, đoàn sứ tiết Phong Chi Quốc áo quần rực rỡ cưỡi ngựa đến Mộc Diệp, Đấu La Sa bày ra tư thế chuẩn bị vô cùng sung mãn.

Dù tác chiến trên sân khách nhưng ông ta cũng có chín mươi phần trăm thắng lợi.

Nội dung thi đấu chia làm ba phần: Thứ nhất là Luận Văn, mỗi người tự chọn một bài văn đã làm trước đây để trình bày. thứ hai là Thư Tả, chính là thi thư pháp. thứ ba là Tác Văn, chọn đề tài tại chỗ để làm văn.

Mỗi phần một điểm, cuối cùng ai điểm cao hơn sẽ thắng, ba trận thắng hai.

Tất nhiên cũng có ban giám khảo là vài văn nhân có tiếng của Hỏa Chi Quốc, trong đó có một người là học trò của Đấu La Sa.

Những người này phổ biến là coi thường ninja, vì vậy dù khác quốc tịch nhưng cũng sẽ không thiên vị Mộc Diệp.

Đội hình xa hoa, thanh thế hào hùng, thậm chí còn thu hút sự chú ý của đài truyền hình, họ chuẩn bị ghi hình buổi đại hội này để phát sóng toàn quốc.

Khoa học kỹ thuật thế giới này phát triển hơi lệch lạc, vô tuyến điện, tivi đều đã xuất hiện, chỉ là trang bị vũ khí không thấy khởi sắc, cơ bản vẫn dựa vào Nhẫn thuật.

Ám Bộ bắt đầu hành động, Kakashi đeo mặt nạ âm thầm đi theo sư nương, nhiệm vụ hiện tại của cậu là bảo vệ Tuyền Qua Cửu Tân Nại.

Trong Đại chiến 3, Kakashi đã mất đi rất nhiều, nội tâm có những mảng tối không thể hóa giải.

Ba Phong Thủy Môn sợ đồ đệ của mình nghĩ quẩn nên mới sắp xếp cậu vào Ám Bộ, để cậu bận rộn mà không nhớ về những bi thương.

Chương 1122

Đáng tiếc trong những đêm vắng người, Kakashi vẫn không nhịn được mà nhớ về Uchiha Obito và Rin, một người đã dạy cho cậu tầm quan trọng của đồng đội, một người đã dạy cho cậu sự hy sinh.

Ban đầu ba người họ dưới sự dẫn dắt của thầy đi ra chiến trường, cuối cùng chỉ còn mình cậu sống sót.

Kakashi cảm thấy mình thật hèn hạ, là một kẻ nhát gan.

Thưởng Văn Đại Hội nhất định sẽ thu hút gián điệp rình rập, Kakashi phải bảo vệ tốt sự an toàn của sư nương.

Hiện tại cậu đã biết Đỗ Lan là giáo viên trường Ninja, hơn nữa còn dạy cho rất nhiều ninja trưởng thành, ngay cả Tam Đại Mục cũng rất kính trọng hắn.

Ngày hôm nay, hai tộc Uchiha và Hyuga cũng tham dự đúng giờ, xem ra họ rất coi trọng hoạt động lần này.

Bởi vì nếu Đỗ Lan thắng, sau này họ ra ngoài cũng có thể diện.

Tuy Mộc Diệp rất mạnh nhưng đó chỉ là về võ lực, mà võ lực không thể giúp họ nhận được sự tôn trọng tự đáy lòng của người khác.

Nhưng nếu Đỗ Lan có thể thắng được danh nhân Phong Chi Quốc về văn học, thì thôn Mộc Diệp chính là nơi văn võ song toàn, nơi hội tụ linh khí thiên hạ, ra ngoài mặt mũi cũng có quang huy.

Ba Phong Thủy Môn cũng đã đến, hiếm khi gác lại công việc trong tay để trộm được nửa ngày thảnh thơi.

Lão sư cố lên.

Hóa ra là Uchiha Shisui kéo Uchiha Itachi cùng đến cổ vũ cho Đỗ Lan.

Người đến thực sự là rất đông, hôm nay học sinh được nghỉ, thương nhân đóng cửa tiệm đều đến xem náo nhiệt, ngay cả lũ trẻ ở cô nhi viện cũng dưới sự dẫn dắt của viện trưởng đến xem.

Tam Đại Mục cười tủm tỉm ngồi ở ghế quý tân: Ba Phong cậu xem, cái này không hề kém cạnh lúc cậu nhậm chức đâu nhé.

Tam Đại đại nhân quá khen, đại hội này liên quan đến thể diện hai nước, thịnh huống như vậy cho thấy mọi người trong thôn đều vô cùng yêu mến thôn, coi trọng Hỏa Chi Quốc.

Ba Phong Thủy Môn cũng ngày càng biết nói lời quan trường, thực sự đã trưởng thành rất nhiều.

Nếu không có Đỗ Lan, e rằng đám văn nhân kia chẳng có ai thèm đặt chân đến Mộc Diệp.

Đệ Tứ à, chúng ta tuy là Hỏa Ảnh, nhưng trong mắt họ chỉ là những con bài có thể hy sinh.

Nhưng họ có thể tùy tiện hy sinh chúng ta, chúng ta lại không thể khinh thường sinh mạng của chính mình.

Con ghi nhớ rồi.

Thực tế thế giới này ninja không ra tay với Đại danh quả thực là một thiết lập kỳ quái.

Nếu bảo những người nhân hậu như Tam Đại, Đệ Tứ có thể nhẫn nhịn Đại danh tác oai tác quái thì còn được, chứ những kẻ dã tâm ở các làng khác mà cũng nhẫn nhịn thì thật lạ.

Chắc họ chỉ coi Đại danh như một cây rút tiền, dù sao ai quản tiền cũng vậy.

Nhưng Ảnh của Ngũ Đại Làng Ninja vẫn rất kiềm chế, thừa nhận địa vị của Đại danh cao hơn mình.

Đỗ Lan thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc, tuy hiện tại họ còn trẻ nhưng sau này đều là những nhân vật ảnh hưởng đến cục diện đại lục.

Ví dụ như Yakushi Kabuto, Uchiha Itachi, Hatake Kakashi, và cả Uzumaki Naruto còn chưa ra đời.

Thưởng Văn Đại Hội chính thức bắt đầu, Đỗ Lan và Đấu La Sa xuất hiện.

Hiệp thứ nhất, các thí sinh giảng giải về một bài văn mình đã viết trước đây.

Đấu La Sa chọn cuốn Sa Bạo Tụng, đại ý là tán mỹ bão cát hung hãn của Phong Chi Quốc, chính bão cát đã tôi luyện nên tính cách bất khuất của bách tính, ngươi mạnh mặc ngươi mạnh, bão cát vượt núi đồi.

Bài văn trình bày mối quan hệ tất yếu giữa bão cát và quốc tính dân tộc, nhìn thì là tả cảnh nhưng thực chất là tả người, ca ngợi tinh thần cần cù dũng cảm.

Viết rất hay, giảng cũng rất tốt, hèn chi bài văn này lại được độc giả khắp đại lục yêu thích.

Dành mười phút để nói sơ qua, cũng đủ khiến người ta vỗ bàn khen hay.

Đệ Tứ và Tam Đại đều không nhịn được mà vỗ tay, giám khảo cũng gật đầu liên tục.

Cảnh tượng này làm Đỗ Lan nhớ đến các chuyên gia diễn thuyết, cùng một nội dung có thể đi giảng khắp nơi, kinh nghiệm phong phú thật.

Văn chương của đối phương có nền tảng thời gian, lượng người nghe rộng rãi, mình làm sao so được.

Thôi bỏ đi, dù sao vẫn còn hai cơ hội nữa, lần này cứ nói đại cho xong.

Thế là Đỗ Lan chọn câu nói của Tào Tháo trong Tam Quốc Diễn Nghĩa: Thà ta phụ người thiên hạ, chứ không để người thiên hạ phụ ta để giảng giải về nội tâm của Tào Tháo.

Tuy nói cũng hay, nhưng xa rời cuộc sống, lôi một nhân vật tiểu thuyết ra nói chuyện thì tính là gì.

Hiệp một Đấu La Sa thắng.

Quả nhiên chỉ là một kẻ hữu danh vô thực, người này trẻ như vậy căn bản không có kinh nghiệm sống làm sao có thể tạo ra nhiều tác phẩm tốt thế được.

Nhất định là đạo nhái.

Đỗ Lan thấy kỳ quái, đối phương nhìn mình chằm chằm như vậy làm gì.

Cứ như muốn ăn tươi nuốt sống mình, mình có thù với lão ta sao.

Nếu tôi là cậu, tôi sẽ sớm xin lỗi văn nhân thiên hạ, thừa nhận tất cả tác phẩm của mình đều là trộm cắp mà có, để tránh việc sau khi bị tôi vạch trần lại không có đường lui.

Đấu La Sa thấy Đỗ Lan nhìn mình, lạnh lùng lên tiếng.

Ái chà, Đỗ Lan ghét nhất hạng người này, dù ta có đạo nhái thì đã sao.

Ta cũng là vất vả từ thế giới khác vận chuyển những con chữ hoa mỹ này đến đây, sao lại không có đường lui.

Làm người vận chuyển cũng vất vả lắm chứ bộ.

Lão nhân gia, cuộc thi mới bắt đầu thôi, ông cũng đừng quá tự tin.

Đỗ Lan nói: Chúng ta bắt đầu hiệp thứ hai đi.

Đỗ Lan thua hiệp đầu, người thôn Mộc Diệp sắc mặt đều không được tốt, thi nhau cổ vũ Đỗ Lan, hy vọng hắn đưa ra bản lĩnh thực sự.

Rất nhiều người từng dự lớp của Đỗ Lan đều biết trình độ của hắn tuyệt đối không chỉ có vậy.

Lão sư chắc là căng thẳng rồi.

Uchiha Shisui nói với Itachi: Cũng có thể là cố ý nhường đối phương, cái này gọi là tôn lão ái ấu.

Uchiha Itachi cũng không hiểu lắm, chỉ cảm thấy Đỗ Lan quả thực chưa dốc hết sức, nhìn biểu hiện ung dung tự tại của hắn là biết, cậu tin Đỗ Lan nhất định sẽ thắng.

Thư pháp ư, Đỗ Lan không thể thua được.

Thảo thư, Lệ thư, Khải thư, Sấu Kim thể, Nham thể, Liễu thể, hắn thay đổi đủ kiểu mà viết.

Ai bảo thế giới này cũng dùng bút lông chứ, dùng bút lông thì thế giới này không ai thắng được Đỗ Lan.

Chữ như rồng bay phượng múa, lực xuyên mặt giấy, thương kình có lực, hình ý vẹn toàn, chữ vừa thành mà thiên địa biến sắc.

Cộp.

Khi thấy Đỗ Lan đặt nét bút đầu tiên, Đấu La Sa đã không thể cử động nổi cán bút nữa, chỉ cảm thấy từ mặt giấy của Đỗ Lan không ngừng có hào quang tỏa ra, ông ta chưa bao giờ thấy thư pháp nào lộng lẫy đến thế.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng trước mặt Đỗ Lan, Đấu La Sa căn bản không dám đặt bút: Tôi thua rồi.

Chỉ trong chốc lát mà ông ta như già đi mười tuổi, mình thế mà lại thua thư pháp trước một ninja, ông ta ném bút sang một bên, lảo đảo hai bước, run rẩy nói: Từ nay về sau tôi sẽ không cầm bút nữa, thực sự là hổ thẹn không chịu nổi.

Đỗ Lan thầm nghĩ lão nhân gia này chắc không thổ huyết chứ.

Mình mới viết có mấy chữ mà đã dọa lão thành thế này, chậc chậc, tinh thần của lão nhân gia này không được tốt lắm nha: Thưởng Văn Đại Hội vốn chỉ là thiết tha văn học, không ngờ lão nhân gia lại vì thế mà gác bút phong mực, đúng là khiến người ta mở mang tầm mắt.

Đã là bậc tiền bối mà không biết giữ lễ, Đỗ Lan cũng chẳng khách sáo nữa, vẻ mặt cực kỳ đáng ăn đòn.

Mọi người nghe Đấu La Sa từ nay không cầm bút nữa đều hoảng hốt, đại hội hay ho thế này sao lại trở thành buổi lễ phong bút rồi.

Tuy chữ của Đỗ Lan thực sự lợi hại, nhưng cũng đâu đến mức đó.

Thực ra họ không biết Đấu La Sa thâm tâm vốn coi thường ninja, nên thấy chữ Đỗ Lan đẹp như vậy mới cảm thấy nhục nhã mà phong bút, ông ta sợ mất mặt.

Nếu sau này ông ta viết chữ mà bị người ta nói chữ này còn không bằng ninja viết, thì cái mặt già này biết để đâu.

Nên phong bút cũng là để giữ lại thể diện sau này.

Đỗ Lan thắng hiệp hai, tỉ số là một đều.

Lão sư, tuyệt quá, em biết ngay lão sư không dễ dàng thua cuộc mà.

Uchiha Shisui còn kích động hơn cả Đỗ Lan.

Lúc này quần chúng Mộc Diệp thi nhau bày tỏ sự nhẹ nhõm, Đỗ Lan gỡ lại được một hiệp chính là làm rạng danh Mộc Diệp.

Chương 1123

Đỗ Lan thầm nghĩ mọi người có cần kích động thế không, bắt nạt một ông già mình cũng áp lực lắm chứ bộ, dù tuổi thật của Đỗ Lan đủ làm tổ tông Đấu La Sa rồi, nhưng ngoại hình Đỗ Lan là thanh niên, đối phương mới là lão nhân.

Không ngờ tạo nghệ thư pháp của Đỗ Lan lại xuất thần nhập hóa đến vậy.

Tam Đại Mục cũng chưa từng thấy Đỗ Lan viết chữ, không ngờ lại viết đẹp như thế.

Ba Phong Thủy Môn cũng vô cùng kinh ngạc: Tuy em không rành thư pháp, nhưng dường như em chưa từng thấy những kiểu chữ này.

E rằng đó là tự sáng tác đấy.

Tam Đại Mục nói: Nhẫn giới có Lục Đạo Tiên Nhân sáng lập ra Nhẫn thuật, e rằng Đỗ Lan này chính là Lục Đạo Tiên Nhân của giới văn học, hắn sáng tạo ra bao nhiêu văn thể, giờ lại là kiểu chữ, hắn định sẵn sẽ trở thành người đặt nền móng văn học cho thời đại này, sẽ được lịch sử ghi nhớ như Lục Đạo Tiên Nhân.

Tam Đại Mục đánh giá Đỗ Lan cực cao.

Yakushi Kabuto đột nhiên phát hiện viện trưởng cô nhi viện Yakushi Nono đang nhìn Đỗ Lan với ánh mắt lấp lánh sự sùng bái.

Đứng ở trung tâm, dưới ánh nhìn của mọi người, Đỗ Lan với khí chất bình hòa như một ngôi sao của Mộc Diệp, còn chói lọi hơn cả Đệ Tứ Hỏa Ảnh.

Kabuto lần đầu tiên nhận ra trên thế giới này ngoài ninja ra còn có một loại người tỏa sáng như vậy.

Cậu nhớ trên bàn làm việc của cô Nono có tập thơ của Đỗ Lan, cô ấy nhất định rất thích hắn.

Lòng Kabuto dâng lên một sự ghen tị.

Số lượng nữ giới sùng bái Đỗ Lan thì nhiều vô kể, dù ở thế giới nào thì những thanh niên văn nghệ xuất khẩu thành chương luôn là những kẻ giỏi tán gái nhất.

Cộng thêm ngoại hình khá điển trai cùng khí chất khác biệt, đơn giản là có thể hạ gục lượng lớn fan nữ.

Nếu Đỗ Lan có ý đồ xấu, e là phân nửa các ông chồng ở Mộc Diệp sẽ phải đội mũ xanh.

May mà Đỗ Lan là người chính trực, có lý tưởng hoài bão, lại có thê tử và nữ nhi, nên các đức ông chồng Mộc Diệp có thể yên tâm.

Trận cuối cùng, làm văn tại chỗ.

Nhất định phải vạch trần hắn.

Đấu La Sa biết tuyệt đối không thể thua, mình chỉ có thể thắng.

Đối phương đã là đạo nhái, thì chủ đề làm văn mình chọn phải là thứ hắn chưa chuẩn bị.

Hít thở, đừng vội, mình nhất định thắng.

Đấu La Sa tự nhận mình học phú ngũ xa, tài cao bát đấu, còn Đỗ Lan chỉ là một ninja trường học không thể đấu lại mình.

Mình nhất định phải chọn một đề tài tuyệt đối không thể đạo nhái.

Đỗ Lan xuất hiện khi Đại chiến 3 vừa kết thúc, chi bằng lấy Đại chiến 3 làm đề tài.

Kẻ bị Đỗ Lan đạo nhái chắc chắn không thể chuẩn bị bài văn về Đại chiến 3 được, Đỗ Lan đạo nhái xong mang đến Mộc Diệp cũng có độ trễ thời gian, nên tuyệt đối sẽ không có nội dung này.

Tôi quyết định rồi, hiệp thứ ba chúng ta sẽ lấy Đại chiến 3 làm đề tài làm văn tại chỗ.

Đấu La Sa nói.

Được.

Đấu La Sa đã phong bút nên gọi một thư đồng đến viết hộ, ông ta vừa đọc đối phương vừa ghi lại.

Lúc này ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào Đấu La Sa, chỉ thấy ông ta ngẩng đầu kiêu hãnh, đi đi lại lại trên đài.

Mỗi bước một câu, văn chương tuôn trào như suối, giọng nói ngày càng lớn.

Xuất khẩu thành chương, vừa làm vừa đọc to cho mọi người nghe.

Mọi người nín thở lắng nghe giọng Đấu La Sa vang khắp thôn, đanh thép mạnh mẽ:.

Cố binh bất khả vị bất hung, bất khả vị bất hiểm, nhiên quốc gia chi lợi bất khả thất, quốc gia chi thổ bất khả đoạt, thiên hạ dân thanh tụ nhi thành quân, thị tâm, thị thế.

Đám ninja nghe mà ngây người.

Đỗ Lan thầm nghĩ gã này chắc không phải đã nghĩ trước đề tài, bài văn cũng chuẩn bị từ trước đấy chứ.

Đề bài là chọn tại chỗ, nhưng bài văn này thực tế đã được ông ta phác thảo từ trước, giờ chỉ gọt giũa lại.

Tuy có nghi vấn gian lận, nhưng tài hoa của Đấu La Sa là có thật.

Nhưng bài văn này rốt cuộc muốn nói gì.

Đỗ Lan nghe hồi lâu, chỉ thấy đối phương đang bốc phét rằng hành động quân sự của quốc gia cần sự đồng lòng.

May mà cái này thực sự liên quan đến Đại chiến 3, phần sau là những phân tích của Đấu La Sa về nguyên nhân thất bại của Sa Ẩn Thôn.

Chủ yếu là vì Sa Ẩn Thôn không chuẩn bị tốt, hậu cần thiếu hụt nên mới thảm bại ở núi Kikyo.

Ông ta phân tích mấy nguyên nhân: Một, Sa Ẩn Thôn tiêu xài tiền bạc vô tội vạ để kết minh với Nham Ẩn Thôn, kết quả Nham Ẩn Thôn không cung cấp đủ binh lực.

Hai, Phong Ảnh mới của Sa Ẩn Thôn quá khích, không đánh chắc thắng chắc để củng cố chiến quả.

Ba, ninja Sa Ẩn Thôn giai đoạn sau ý chí chiến đấu không kiên định, đặc biệt là các ninja trẻ biểu hiện rất tệ.

Bốn, Nhẫn thuật của Sa Ẩn Thôn lấy cát làm chủ, tác chiến sân khách tại Hỏa Chi Quốc không thi triển được uy lực.

Tổng kết lại, thất bại đều là lỗi của Sa Ẩn Thôn, không liên quan gì đến Phong Chi Quốc.

Đại danh Phong Chi Quốc đã làm hết sức, chỉ tại ninja không ra gì.

Đỗ Lan nghe xong cũng thầm khen một tiếng giỏi, các người đổ lỗi thế này không sợ bị Phong Ảnh đập sao.

Ninja Mộc Diệp nghe xong cũng thấy ninja Sa Ẩn Thôn thật đáng thương, chết bao nhiêu người, cuối cùng thất bại lại phải gánh hết trách nhiệm.

Đồng thời họ cũng nghĩ đến mình, nếu Mộc Diệp thất bại, Đại danh Hỏa Chi Quốc cũng sẽ đổ hết trách nhiệm lên đầu họ thôi.

Nhưng bất kể lập trường bài văn thế nào, phải thừa nhận bài phân tích này của Đấu La Sa rất sắc bén, ngôn từ tinh luyện, ý tứ rõ ràng.

Lão sư, thầy nhất định phải cố lên đấy.

Uchiha Shisui nắm chặt nắm đấm.

Đỗ Lan uống một ngụm trà, nhìn vẻ mặt căng thẳng của dân làng là biết họ đã bị bài phân tích của Đấu La Sa làm cho kinh sợ, thầm nghĩ xem ra mình cũng phải nghiêm túc rồi: Vậy thì đến lượt ta.

Nói xong hắn đứng ra giữa.

Đấu La Sa cười: Chẳng lẽ cậu cũng muốn học tôi xuất khẩu thành chương.

Thanh niên à, cậu thực sự không biết lượng sức mình.

Yên tâm, ta chỉ có mấy câu thôi.

Hừ, mấy câu mà muốn thắng được bài phân tích tôi tốn hơn một tháng vắt óc suy nghĩ sao.

Nằm mơ ban ngày.

Chỉ thấy Đỗ Lan ngước nhìn trời xanh, đợi đến khi hiện trường im phăng phắc mới dõng dạc đọc: Thệ hộ quốc gia bất cố thân, ngũ thiên nhẫn giả tang sa trần.

Chỉ một câu ngắn ngủi đã gợi lên không khí bi tráng khi ninja Mộc Diệp xuất quân nghênh chiến Sa Ẩn Thôn.

Ninja Mộc Diệp hay Ám Bộ đều rùng mình một cái, dường như lại nhớ về hình ảnh họ và chiến hữu thề bảo vệ thôn cùng nhau chiến đấu.

Mà sắc mặt Đấu La Sa thì sững lại, vì hai câu này của Đỗ Lan đã tinh luyện được toàn bộ bầu không khí chiến trường, ông ta cảm thấy điềm chẳng lành.

Khả liên Kết Ngạnh sơn thượng cốt, do thị xuân khuê mộng lý nhân.

Im lặng đến chết chóc, lúc này đây hiện ra trước mắt họ là toàn bộ quá trình chiến tranh từ khi bắt đầu đến khi kết thúc, từ hào hùng bi tráng đến thê lương đau xót.

Một sự chấn động tâm hồn mạnh mẽ đánh thẳng vào trái tim mọi người, tuy không miêu tả trực tiếp chiến trường nhưng sự thảm khốc của chiến tranh đã được tô đậm đến mức tối đa.

Thơ thành, người lặng.

Thơ tuy ngắn, nhưng sự oán thán đối với chiến tranh chứa đựng trong đó có lẽ là mạnh mẽ nhất từ trước đến nay.

Đỗ Lan thắng rồi, nhìn biểu hiện của mọi người tại hiện trường là biết, căn bản không cần chấm điểm.

Hôm nay mọi người đều là ninja, cảm nhận nỗi đau chiến tranh.

Đỗ Lan tuy thắng, nhưng câu thơ của hắn giống như một bình rượu ngon chuốc say tất cả những người có mặt.

Lấy trận chiến núi Kikyo để đại diện cho Đại chiến 3, ai cũng hiểu trận chiến đó cực kỳ thảm khốc, hai bên dốc toàn lực, bên nào thua cũng sẽ thua cả cuộc chiến.

Chương 1124

Tam Đại Mục đã phải gạt đi mọi ý kiến phản đối để từ bỏ lượng lớn lãnh thổ trong giai đoạn đầu nhằm đổi không gian lấy thời gian, mãi cho đến trước trận núi Kikyo, Mộc Diệp bị đánh cho thảm hại.

Nhưng cuối cùng ở cửa ngõ Mộc Diệp, Tam Đại Mục đã tung ra toàn bộ sức mạnh tích lũy, quân ai oán tất thắng, một gậy giành thắng lợi, thay đổi cục diện.

Nhưng thương vong vẫn không thể đếm xuể, Tam Đại Mục cũng vì thế mà hạ quyết tâm nghỉ hưu.

Lúc này thơ của Đỗ Lan ra đời, trận chiến núi Kikyo chắc chắn sẽ trở thành một đoạn lịch sử được truyền tụng rộng rãi.

Rất nhiều ninja đã rơi lệ, họ đều từng mất đi chiến hữu trên núi đó.

Đó chính là sức mạnh của ngôn từ.

Hữu Đại Thần của Phong Chi Quốc lủi thủi rời khỏi thôn Mộc Diệp, tin tức thất bại của ông ta nhất định sẽ nhanh chóng lan truyền khắp đại lục, trở thành một hòn đá kê chân cho sự nổi tiếng của Đỗ Lan.

Uchiha Shisui dắt Uchiha Itachi tìm đến Đỗ Lan: Lão sư, đây là em họ của em, sau khi em tốt nghiệp em ấy cũng sẽ nhập học.

Uchiha Itachi khách sáo hành lễ với Đỗ Lan, sau đó ngước khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm nhìn Đỗ Lan: Tiên sinh, Nhẫn thuật của thầy nhất định là vô cùng vô cùng lợi hại phải không ạ.

Đỗ Lan thấy lạ: Sao nhóc biết Nhẫn thuật của ta rất lợi hại.

Vì thơ của thầy đã nói cho chúng em biết rồi.

Hoành khán thành lĩnh trắc thành phong, viễn cận cao đê các bất đồng.

Bất thức Nhan sơn chân diện mục, chỉ duyên thân tại thử sơn trung.

Cái này chỉ có cao thủ thực sự mới nói ra được, khi chúng em thi triển Nhẫn thuật, chúng em không chỉ đơn thuần là sử dụng Nhẫn thuật mà phải nắm bắt đại cục, vì khi chiến đấu Nhẫn thuật chỉ là một mắt xích, chúng em phải nhảy ra ngoài bản thân Nhẫn thuật mới có thể làm chủ toàn cục.

Điều này chỉ có ninja thực thụ mới nói ra được.

Đỗ Lan thầm nghĩ thằng bé này quá yêu nghiệt rồi, câu thơ này mà cũng hiểu theo cách đó được.

Lại nghe Itachi cất tiếng nói non nớt: Còn có Bạch nhật y sơn tận, trường hà nhập hải lưu.

Dục cùng thiên lý mục, cánh thượng nhất tằng lâu.

Điều này có nghĩa là không được thỏa mãn với thành tựu của chính mình, là một ninja thì phải tiến thêm một bước nữa.

Ánh mắt Itachi đầy vẻ sùng bái, cậu tin người viết ra được những câu thơ này tuyệt đối là một siêu cấp ninja vượt xa ninja thông thường, có khi còn lợi hại hơn cả Hỏa Ảnh.

Chỉ có thể nói cậu từ nhỏ đã là thiên tài, cái gì cũng có thể lái sang Nhẫn thuật, nhưng cậu nói cũng không sai.

Tiên sinh, học sinh nguyện đến trường học tiếp nhận sự giáo huấn của ngài, chỉ mong tiên sinh đừng giấu nghề, dạy cho em đạo Ninja thực thụ.

Nghe thấy em trai có nhiều kiến giải như vậy, Shisui cũng không nhịn được: Lão sư, em cũng muốn học, em hiện tại vẫn chưa tốt nghiệp, vẫn còn kịp.

Hai bạn nhỏ này trưởng thành sớm quá.

Thật không biết ông trời nhét cái gì vào não họ nữa.

Nhưng những điều Uchiha Itachi nói cũng có phần thú vị, dùng văn nhập nhẫn, chẳng phải đây là thiết lập dùng văn ngộ đạo thường thấy sao.

Biết đâu lại khả thi, Đỗ Lan nhìn hai đứa trẻ thông minh trước mặt, thầm nghĩ con bé Phong Hoa Tiểu Tuyết kia chẳng trông mong gì được rồi, hai bạn nhỏ này đúng là hai khối ngọc thô, biết đâu có thể trở thành những ninja đặc biệt nhất thời đại này.

Các trò đi theo ta.

Dù sao cũng thắng rồi, Đỗ Lan đưa hai bạn nhỏ đến sân tập luyện, xem trình độ giáo dục của nhà Uchiha thế nào.

Khổ vô, tuy tuổi nhỏ sức yếu nhưng độ chính xác đã vô cùng kinh người.

Tốc độ kết ấn càng khiến người ta hoa mắt, cuối cùng là Nhẫn thuật.

Do lượng Tra Khắc Lạp không nhiều nhưng họ vẫn có thể thi triển Hào Hỏa Cầu Chi Thuật mạnh mẽ.

Từ miệng phun ra một quầng lửa cam nóng rực, đơn giản là còn ưu tú hơn cả học sinh lớp lớn, bảo sao gọi là thiên tài.

Hiện tại Sharingan còn chưa khai mở, đợi đến khi đôi mắt mở ra, đồng lực rót vào Tra Khắc Lạp thì chẳng mấy chốc mà thành Thượng Nhẫn.

Tốt, tốt lắm.

Đỗ Lan liên tục gật đầu: Vậy sau này ta có thể dạy một số thứ ta chưa từng viết ra, rất thâm sâu, các trò phải ghi nhớ.

Gật đầu, Uchiha Shisui càng thêm mong đợi, với tư cách là fan của Đỗ Lan, cậu tự nhiên không dám lơ là.

Hôm nay ta sẽ dạy các trò về Thiên Đạo mà cả ninja và Nhẫn thuật đều phải thấu hiểu.

Hôm nay dạy trước một câu: Đại thành nhược khuyết, kỳ dụng bất tệ.

Đại doanh nhược trùng, kỳ dụng bất cùng.

Đại trực nhược khuất, đại xảo nhược chuyết, đại biện nhược nột.

Tĩnh thắng táo, hàn thắng nhiệt.

Thanh tĩnh vi thiên hạ chính.

Uchiha Shisui rùng mình một cái, những điều này hoàn toàn khác với những gì Đỗ Lan giảng trên lớp, cậu cảm thấy mình đột nhiên rời khỏi hiện thực, đứng trước cánh cửa của một thế giới mới.

Đỗ Lan đã trao chìa khóa vào tay họ, chỉ cần họ tìm được ổ khóa là có thể đi đến một thế giới hoàn toàn mới.

Uchiha Itachi cũng có cảm giác tương tự, thậm chí còn mạnh mẽ hơn.

Những lời này dường như là dành cho cậu, chẳng phải đây chính là sự chỉ dẫn cho Nhẫn thuật và nhân sinh sao.

Phân tích từ Nhẫn thuật, đòn tấn công quá mạnh mẽ luôn dễ bị kẻ địch nhìn thấu và nhắm vào, nên Nhẫn thuật không phải cứ uy lực càng lớn càng tốt.

Nhìn từ nhân sinh, dù có thành tựu cũng không được kiêu ngạo tự mãn, đương nhiên cũng không thể quá để tâm đến những lời chỉ trỏ, thành tựu của mình không phải vì người khác mà tồn tại, mà là để phát huy giá trị của chính mình.

Sự thành công lớn tưởng như khiếm khuyết, nhưng công dụng không bao giờ hư hao.

Thứ viên mãn tưởng như trống rỗng, nhưng công dụng không bao giờ cùng tận.

Đây chính là biện chứng luận của Thiên Đạo, nếu ai đó cảm thấy mình đã hoàn mỹ viên mãn, thì cũng là lúc người đó dừng lại, không tiến bộ được nữa.

Cảnh giới hoàn mỹ viên mãn đa số chỉ là giả tượng, một khi con người bị vây khốn trong giả tượng đó thì coi như xong đời.

Vì vậy khiếm khuyết trong hoàn mỹ, thiếu hụt trong viên mãn không nhất định là tì vết, trái lại là động lực thúc đẩy bản thân tiến bộ.

Đối với ninja, đây tuyệt đối là những lời vàng ngọc.

Trong việc theo đuổi Nhẫn thuật, Nhẫn thuật hoàn mỹ cũng chỉ là huyễn tưởng, điều họ cần làm là chọn Nhẫn thuật phù hợp chứ không phải theo đuổi cái tốt nhất.

Đỗ Lan sợ hai bạn nhỏ không hiểu nên giải thích lại một lần, hai anh em nhà Uchiha hoàn toàn bái phục, thực sự đã quỳ xuống: Tạ ơn ân sư.

Cái quỳ này đại diện cho quan hệ sư đồ được thiết lập.

Nếu để trưởng bối nhà Uchiha biết hai hậu bối được đặt nhiều kỳ vọng lại bái Đỗ Lan làm thầy, chắc tức chết mất.

Trước mặt Đỗ Lan là ba học sinh, hai nhóc nhà Uchiha và đại đồ đệ Phong Hoa Tiểu Tuyết.

Đã dạy thì không thể bên trọng bên khinh, dù Tiểu Tuyết thiên phú không tốt nhưng vẫn nhận được sự giáo dục như nhau.

Hiện tại cả ba đang đề luyện Tra Khắc Lạp, vừa nghe Đỗ Lan giảng bài.

Tra Khắc Lạp nguồn gốc từ trái Thần Thụ, ẩn chứa trong cơ thể nhân loại, ninja cần khổ luyện dung hợp tinh thần lực và thể lực mới có thể kích phát.

Cho nên một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh thiên hạ Nhẫn thuật.

Một là Thần Thụ, hai là thể lực và tinh lực, ba chính là Tra Khắc Lạp, Nhẫn thuật thiên hạ đều như vậy.

Ba là do hai phối hợp, hai lại là biểu hiện của một.

Thiên hạ đều biết cái đẹp là đẹp vì có cái xấu.

đều biết cái thiện là thiện vì có cái ác.

Cho nên trong quá trình các trò tu luyện có khuyết điểm thiếu sót cũng đừng lo, có những thứ đó các trò mới biết được ưu điểm của mình.

Nhớ kỹ đừng vì đề luyện Tra Khắc Lạp mà đề luyện Tra Khắc Lạp, Tra Khắc Lạp chỉ là phương tiện đạt được mục đích, hãy nghĩ nhiều hơn về mục tiêu của mình.

Đỗ Lan cũng muốn biết ba đồ đệ có thể luyện ra loại Tra Khắc Lạp khác biệt hay không.

Tra Khắc Lạp Thần Thụ chỉ là một khái niệm, không giới hạn hình thái, nên ngoài thể lực và tinh lực, nếu thêm vào những thứ khác cũng có thể trở thành các loại khác nhau.

Ví dụ thêm vào năng lượng tự nhiên thì đó là Tiên Thuật Tra Khắc Lạp.

Nếu có thể thêm những thứ khác, có khả năng sẽ có loại Tra Khắc Lạp hoàn toàn mới ra đời, và những tiết học này chính là hy vọng học sinh có thể từ sách vở mà đốn ngộ ra những sức mạnh khác.

Chương 1125

Ví dụ như khí của vực sâu, linh của núi cao, hồn của động vật, thậm chí là thần của tinh thần, nhật nguyệt chi tinh, tồn tại chi căn.

Tiên Thuật Tra Khắc Lạp sử dụng cũng chỉ là một lượng cực ít năng lượng tự nhiên giữa thiên địa, điều này rõ ràng không khoa học, Đỗ Lan không tin năng lượng tự nhiên ở những nơi khác lại không thể khiến người ta tu luyện.

Tất nhiên thêm thắt vào Tra Khắc Lạp cũng chỉ là nhờ cậy ngoại vật, Đỗ Lan mong muốn học sinh thông qua học tập những tri thức đầy đạo lý này mà thay đổi từ nguồn gốc.

Ví dụ như chú trọng tinh thần lực, hoặc thông qua đốn ngộ mà thay đổi cơ thể, thay đổi Tra Khắc Lạp từ nơi căn bản nhất.

Và điều khiến Đỗ Lan kinh ngạc là, dường như thực sự có thể.

Cảnh giới tư tưởng có thể hoàn toàn thay đổi trạng thái tinh thần, trong ba người thì Uchiha Itachi có thể nói là thiên phú nhất, xứng danh yêu nghiệt, nên lĩnh ngộ của cậu đối với những gì Đỗ Lan giảng là sâu nhất.

Đại đạo tự nhiên, thiên địa đại đồng, Uchiha Itachi hoàn toàn khác trước, tinh thần của cậu đang trải qua một sự lột xác.

Nếu nói tinh thần lực của Itachi là thanh bảo kiếm nghìn năm thì sự dạy dỗ của Đỗ Lan chính là đá mài dao.

Vài tháng sau, khi Uchiha Itachi đề luyện Tra Khắc Lạp sử dụng Nhẫn thuật, ngọn lửa của Hào Hỏa Cầu Chi Thuật đột nhiên biến thành màu xanh lam trong vắt.

Lửa cháy hừng hực, nhiệt độ cao gay gắt, Hào Hỏa Cầu màu xanh có sức hủy diệt vượt xa tưởng tượng, cây cối nham thạch chạm vào là tan thành tro bụi.

Mọi người thấy Nhẫn thuật biến dị của Itachi thì há hốc mồm.

Đỗ Lan thì mắt sáng rực, cuối cùng cũng có thành quả, mình chỉ dựa vào cái miệng mà đã khiến thế giới này sinh ra một loại sức mạnh hoàn toàn mới.

Nhưng đây cũng không phải thành quả của riêng Đỗ Lan, chủ yếu vẫn là Itachi có ngộ tính tốt, sự giáo dục chỉ là chất xúc tác.

Tuy Itachi mới bốn tuổi nhưng đã mang phong thái của một tông sư, trưởng thành hơn nhiều so với những người trưởng thành.

Tuy nhiên thấy Nhẫn thuật của mình biến hóa như vậy, Uchiha Itachi cũng không khỏi kinh ngạc.

Shisui hỏi cậu làm thế nào, chính cậu cũng không biết, vì cậu làm vẫn như mọi khi, chẳng có dấu hiệu gì báo trước mà đột nhiên biến thành lửa xanh.

Cảm giác của trò thế nào.

Đỗ Lan hỏi.

Cảm giác rất lạ, dường như sự hiểu biết của em về thế giới này trở nên rõ ràng hơn, nhìn nhận sự vật thấu triệt hơn, cảm giác mơ hồ trước đây hoàn toàn biến mất.

Itachi nói một cách kỳ lạ: Hơn nữa rất nhiều đạo lý thầy nói em cũng đột nhiên hiểu ra.

Không phải đột nhiên, mà là trò chưa từng ngừng suy nghĩ, hôm nay trò cuối cùng đã nghĩ thông suốt thôi.

Vi sư rất vui, trò là người đầu tiên lĩnh ngộ được loại Tra Khắc Lạp hoàn toàn mới này.

Thực tế Đỗ Lan cũng không biết có thành công hay không, nhưng vì Itachi đã làm được nên chứng tỏ ý tưởng kỳ lạ của mình vẫn có cơ sở, chỉ là yêu cầu thiên phú cực cao.

Hiện tại phải đặt tên cho loại Tra Khắc Lạp mới này, gọi là Thuần Thanh Tra Khắc Lạp đi.

Đơn giản dễ hiểu.

Tiểu Tuyết bất mãn: Sư phụ, thầy chẳng phải tự xưng là đại văn hào sao, sao đặt tên trực bạch thế.

Cái tên này tệ quá.

Ta thấy rất tốt, giống màu lửa của Itachi, đơn giản dễ nhớ.

Shisui thì thấy không tệ: Chỉ là cái tên thôi mà, quá chấp nhất ngược lại là hạ đẳng rồi.

Hơn nữa lão sư cũng từng nói Đại thành nhược khuyết, sức mạnh mới này đặt một cái tên phổ thông cũng tốt để tiếp tục phát triển.

Xem kìa, đứa trẻ này mới gọi là thông minh, những gì học được đã đem ra dùng ngay vào cuộc sống rồi.

Việc Tra Khắc Lạp của Uchiha Itachi biến hóa tự nhiên không thể giấu được các trưởng bối, họ đều được một phen hú vía.

Ban đầu họ phản đối việc hai đứa trẻ bái Đỗ Lan làm thầy, sau đó cân nhắc danh vọng của Đỗ Lan trong thôn ngày càng cao nên mới miễn cưỡng đồng ý, không ngờ mới mấy tháng mà Tra Khắc Lạp của Itachi đã thay đổi long trời lở đất, còn phong hậu hơn cả thành quả học tập mấy trăm năm của họ.

Chỉ nhìn vào sức phá hoại, Thuần Thanh Tra Khắc Lạp gấp vài lần loại thông thường, mà sức phá hoại chính là thứ gia tộc Uchiha luôn theo đuổi.

Thế là họ lập tức yêu cầu Itachi nói cho họ cách tu luyện, họ còn tưởng Đỗ Lan truyền thụ cách đề luyện khác biệt.

Nhưng thực tế Đỗ Lan chỉ phụ trách giảng bài, tận tình dạy bảo, căn bản không có cách đề luyện đặc thù nào, chỉ có thiên phú nghịch thiên của Itachi.

Nhưng vì đã có ninja nắm giữ được sức mạnh mới thông qua học tập, tự nhiên sẽ có người bắt chước, vì chẳng ai muốn thừa nhận mình không bằng một đứa trẻ.

Mà nội dung bài giảng của Đỗ Lan do Shisui và Itachi chép lại đã trở thành bí tịch không truyền ra ngoài của gia tộc Uchiha, rất nhiều người bắt đầu đóng cửa khổ đọc.

Tuy bí tịch không truyền ra ngoài nhưng Tra Khắc Lạp mới của Itachi căn bản không giấu được, nhất thời cả thôn Mộc Diệp đều biết đến vị thiên tài siêu cấp và cũng biết tất cả đều bắt nguồn từ kỳ nhân Đỗ Lan.

Thấy gia tộc Uchiha có khả năng lớn mạnh, Nhật Hướng Nhật Túc ngồi không yên, Đỗ Lan là cha nuôi của Sồ Điền, vậy mà hắn chỉ dạy con em nhà Uchiha mà không dạy tộc Nhật Hướng, chẳng phải là thiên vị sao.

Đỗ Lan bày tỏ là vì tộc Nhật Hướng chưa có đứa trẻ nào đủ tuổi, Sồ Điền và Ninh Thứ đều còn quá nhỏ, chưa có cơ hội dạy.

Phục thù là thứ cảm xúc con người khó lòng tránh khỏi, nó có thể biến anh hùng thành ma quỷ.

Vũ Trí Ba Đái Thổ cũng vì muốn phục thù mà phát động đòn tấn công hủy diệt hướng về phía ngôi làng mình từng chiến đấu bảo vệ.

Lúc này, không ai biết kẻ mang danh Ban là Đái Thổ đã trải qua những gì trong một năm qua.

Trong trận chiến vô cùng khốc liệt tại cầu Thần Vô ở đại chiến lần ba, hắn không chết.

Dù bị đá đè nát nửa thân thể, hắn lại được lão bất tử Vũ Trí Ba Ban vẫn luôn ẩn dật gần đó cứu sống.

Vũ Trí Ba Ban đã tiến hành tẩy não hắn.

Ban đầu Đái Thổ không muốn khuất phục vị tổ tiên này, nhưng khi hắn vừa dưỡng thương xong, định quay về bên cạnh Tạp Tạp Tây và Lâm, hắn lại chứng kiến một cảnh tượng tuyệt đối không thể tha thứ.

Tạp Tạp Tây đã giết chết Lâm người thiếu nữ rực rỡ như pháo hoa trong sinh mạng hắn.

Đóa hoa trắng khiết ấy bị Tạp Tạp Tây vô tình bẻ gãy.

Chứng kiến tất cả từ trong bóng tối, Đái Thổ cũng đã chết cùng với Lâm.

Đã hứa là sẽ bảo vệ Lâm, nhưng cuối cùng Tạp Tạp Tây không những không làm được mà còn tự tay giết nàng.

Trong nháy mắt, thù hận nuốt chửng Đái Thổ, ác hồn quấn lấy hắn không buông.

Đái Thổ không bao giờ có thể trở lại thành thiếu niên nhiệt huyết như xưa nữa.

Sau khi chôn vùi sự thiện lương, một phản diện hoàn toàn mới đã ra đời.

Vũ Trí Ba Ban sau khi chỉ dạy Đái Thổ một thời gian thì cạn kiệt dương thọ.

Trước khi lâm chung, lão đã ước định với Đái Thổ rằng khi thời cơ đến sẽ hồi sinh lão.

Hiện tại, việc Đái Thổ cần làm là gieo rắc khổ đau lên thế giới này, để tất cả mọi người hiểu được nỗi đau trong lòng hắn.

Vũ Trí Ba Ban cưỡi hạc quy tiên, Đái Thổ tiếp nhận cái tên Ban, đeo lên mặt nạ, vứt bỏ quá khứ và bắt đầu tuyên chiến với thế giới.

Trận chiến đầu tiên của hắn chính là gây loạn cho làng Mộc Diệp.

Vì thân thể Đái Thổ bị tàn phá nghiêm trọng, Ban đã dùng một phần tế bào Thiên Thủ để tu bổ cho hắn.

Vì vậy, tuy Đái Thổ hiện tại chỉ trạc tuổi Tạp Tạp Tây, khoảng mười mấy tuổi, nhưng vóc dáng đã hoàn toàn là một người trưởng thành, cộng thêm chiếc mặt nạ, thực sự không ai có thể nhận ra.

Tuyền Qua Cửu Tân Nại sắp sinh con, mà lúc nhân trụ lực yếu ớt nhất cũng chính là lúc Vĩ thú cuồng bạo nhất.

Tất nhiên Cửu Tân Nại không phải Minh Nhân, Cửu Vĩ lúc này chưa bị phân tách, mối quan hệ giữa Cửu Vĩ và nhân trụ lực cũng khá ổn, nó không nhất thiết muốn giết Cửu Tân Nại, chỉ là muốn ra ngoài hít thở không khí.

Ba Phong Thủy Môn đích thân tọa trấn để ngăn chặn Cửu Vĩ lộ diện, lúc này không thể đại ý.

Đội Ám bộ Mộc Diệp lập ra kết giới phong ấn khổng lồ, cùng với bà đỡ từ gia tộc Thiên Thủ, tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi khoảnh khắc phu nhân Hỏa Ảnh phân vãn.

Tuy nhiên, lúc căng thẳng nhất cũng là lúc nguy hiểm nhất.

Ngay khi mọi người nghĩ rằng kết giới khổng lồ có thể ngăn chặn lượng Chakra khổng lồ của Cửu Vĩ rò rỉ ra ngoài, họ lại không ngờ mối đe dọa thực sự lại đến từ bên ngoài kết giới.

Chương 1126

Những Ám bộ đang kết ấn còn chưa biết đòn tấn công đến từ đâu đã mất mạng.

Lúc này, tiếng khóc chào đời đầu tiên của Minh Nhân vang lên trong căn phòng, sinh mạng cũ rời đi, sinh mạng mới ra đời.

Kết giới vỡ vụn, Thủy Môn đang ôm con trai thì chấn kinh nhìn bóng người bước ra từ hư không, trơ mắt nhìn kẻ đó mang người vợ yếu ớt của mình đi.

Không gian nhẫn thuật.

Ba Phong Thủy Môn không biết là ai muốn ra tay với họ, nhưng không gian nhẫn thuật của đối phương tuyệt đối đã đạt đến mức hỏa thuần thanh, e rằng không kém gì Phi Lôi Thần chi thuật của mình, tuyệt đối là cường địch.

Nhìn đứa con trai đang khóc oa oa trong tay, Thủy Môn cảm thấy đại sự bất diệu, hắn buộc phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Kẻ bắt đi nhân trụ lực là Đái Thổ không hề nể tình Cửu Tân Nại là sư mẫu, cũng chẳng màng đến thân thể yếu ớt của nàng.

Vừa sinh con lại phải cực lực áp chế Cửu Vĩ, tinh thần nàng đã trên bờ vực sụp đổ.

Thông linh thuật đã chuẩn bị sẵn, hiện tại chỉ cần giải khai phong ấn nhân trụ lực, Cửu Vĩ có thể hủy diệt Mộc Diệp.

Đứng giữa không trung, Đái Thổ ra tay: Giải.

Lượng Chakra khổng lồ từ lưng Cửu Tân Nại tràn ra.

Nàng cảm thấy một phần cơ thể bị xé toạc, phong ấn ở bụng vỡ nát, một luồng Chakra mạnh mẽ như lũ quét tuôn ra ngoài.

Luồng Chakra màu cam rực cháy chính là Cửu Vĩ.

Gào.

Cửu Vĩ hạ đất, gió cuốn mây tan, dưới màn đêm Mộc Diệp bốc cháy hừng hực, những ngôi nhà gỗ nổ lách tách không ngừng, trung tâm ngôi làng đã bị hủy diệt phân nửa.

Các nhẫn giả nhanh chóng hành động, tất cả đứng lên nóc nhà, nhìn về hướng có nguồn sáng nơi Cửu Vĩ đang cuồng loạn.

Đệ Tứ chắc chắn đã xảy ra chuyện, giờ mọi người nghe ta chỉ huy.

Đệ Tam quyết đoán: Trung nhẫn và Hạ nhẫn lập tức sơ tán dân làng, Thượng nhẫn đi theo ta.

Vĩ thú, đã không biết bao lâu rồi không thấy, sắc mặt Đệ Tam u ám, hiển nhiên đang suy nghĩ xem rốt cuộc là kẻ nào ra tay với Mộc Diệp.

Đệ Tứ đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng, chắc chắn có kẻ thù xâm nhập, và hẳn phải là một cao thủ.

Sharingun đã hoàn toàn khống chế Cửu Vĩ, đây là kỹ xảo Ban dạy cho Đái Thổ, cần sự thống nhất giữa Sharingan và tế bào trong cơ thể.

Nhìn ngôi làng rực cháy, Đái Thổ không cảm xúc, không khoái cảm cũng chẳng buồn phiền, chỉ nhìn ngọn lửa mà trầm tư.

Chặn đứng Cửu Vĩ.

Theo lệnh Đệ Tam, các nhẫn giả thi triển đủ loại thần thông, nhẫn thuật hỗn loạn thi nhau ném về phía Cửu Vĩ khổng lồ.

Bên dưới đánh nhau nhộn nhịp, Đỗ Lan tự nhiên cũng phải lộ diện.

Vút, một tiếng động nhẹ, con tin trong tay Đái Thổ đã biến mất.

Hắn ngẩn người vì không hề có cảm giác gì, chỉ thấy tay mình trống không, ngước mắt lên thì thấy con tin đang ở bên cạnh một người lạ mặt, được một luồng sức mạnh vô hình nâng đỡ giữa không trung.

Chậc chậc, đối đãi với một người mẹ vừa mới sinh con như vậy, chẳng lẽ ngươi không phải do cha mẹ sinh ra sao.

Đỗ Lan hỏi thăm cả nhà Đái Thổ.

Thân thủ thật nhanh, Đái Thổ không hề phản ứng trước lời của Đỗ Lan mà lập tức đánh trả.

Kunai phóng ra, nhắm thẳng trán và ngực Đỗ Lan.

Phản Kunai.

Kunai lún sâu vào cơ thể Đỗ Lan, rồi đột nhiên xuất hiện trước mặt Đái Thổ, nhưng mũi Kunai đã đảo ngược chỉ thẳng vào chính hắn.

Đái Thổ ngẩn ngơ, đây không phải là Thần Uy của mình sao.

Thần Uy là không gian nhẫn thuật đi kèm Sharingan của hắn, có thể dịch chuyển bản thân và mọi thứ tiếp xúc với cơ thể vào một không gian khác, tất nhiên hắn cũng có thể ném đồ vật bên trong ra, nhưng Thần Uy lấy cơ thể hắn làm điểm đầu và điểm cuối, dù có ném Kunai lại cũng phải bắt đầu từ mắt mình, tuyệt đối không thể đột nhiên xuất hiện trước mặt kẻ thù như vậy.

Né.

Tuy bất ngờ nhưng Sharingan đã nhìn thấy quỹ đạo Kunai, hắn có thể né được, lộn ngược dòng liên tục để né hết số Kunai.

Đỗ Lan vỗ tay, không khỏi tán thưởng màn lộn nhào đặc sắc của

Đái Thổ: Không tệ, không tệ, hoạt bát như khỉ vậy.

Đái Thổ im lặng, hắn vốn tưởng sau khi thừa hưởng sức mạnh của Ban, mình đã rất mạnh, không ngờ trong Mộc Diệp lại ẩn giấu một cao thủ thế này: Ngươi là ai.

Ta là giáo viên trường nhẫn thuật, là họ hàng nhà Hyuga, cũng là sư phụ khách tọa của gia tộc Uchiha, đồng thời còn là tác giả của vô số tác phẩm văn học nổi tiếng, tên của ta chắc chắn ngươi đã nghe như sấm bên tai.

Người đời gọi là kỳ nhân Đỗ Lan, chính là ta.

Kỳ nhân Đỗ Lan.

Có nghe qua, lúc ở làng Mưa hắn đã nghe nói về tác phẩm của người này, thậm chí còn nghe Ban nhắc đến một hai lần, không ngờ người này không chỉ là một văn nhân mà còn tinh thông nhẫn thuật cổ quái.

Đái Thổ bình tâm tĩnh khí chuẩn bị đợt tấn công mới, đối phương đã có thể phản lại đòn đánh tầm xa thì dùng cận chiến.

Trong tay hắn là lưỡi liềm xích, một loại vũ khí mềm có lưỡi sắc ở hai đầu sợi xích.

Chakra bao phủ dưới chân, Đái Thổ thi triển thể thuật lao tới, nhanh, nhanh hơn, nhanh hơn nữa.

Thừa hưởng tế bào của tộc Thiên Thủ, tố chất cơ thể Đái Thổ hiện tại đã vượt xa nhiều Thượng nhẫn.

Phải biết tộc Thiên Thủ là gia tộc kế thừa Tiên nhân thể, Tiên nhân thể giúp kéo dài tuổi thọ, bách độc bất xâm và tăng khả năng thích ứng Chakra, người có Tiên nhân thể bẩm sinh đã là nhẫn giả.

Vì vậy Đái Thổ chớp mắt đã đến trước mặt Đỗ Lan, tiếng xích sắt lách cách vang lên cũng là lúc lưỡi đao quét ngang tới.

Chút tài mọn, muốn làm loạn trước mặt ta thì tu luyện thêm một ngàn vạn năm nữa đi.

Nói rồi sau lưng Đỗ Lan kim quang chợt hiện, còn chói lòa hơn cả Cửu Vĩ.

Đái Thổ đã vung đao nhưng lại cảm thấy đại hạn sắp đến, nếu tiếp tục tấn công thì người chết không phải đối phương mà là chính mình.

Một cảm giác rất kỳ lạ, rõ ràng lưỡi kiếm chỉ cách cổ đối phương một hai centimet, nhưng trực giác nguy cấp bảo hắn phải rút lui, và phải thật nhanh, không được do dự dù chỉ một giây.

Thu đao, lùi, lùi, lùi.

Đoàng.

Những đòn tấn công còn dày đặc hơn cả súng máy nổ ra từ bức tường hoàng kim sau lưng Đỗ Lan, toàn là các loại binh khí lạnh, rải rác lấp đầy bầu trời.

Đỗ Lan lại sao chép kỹ năng Kho báu của quân vương của Gilgamesh.

Dù Đái Thổ có nhanh đến đâu cũng không né được biển vũ khí ngập trời này, Thần Uy.

Hắn lập tức thi triển Thần Uy trốn vào dị không gian, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, suýt chút nữa là bị đâm thành thịt vụn rồi.

Đỗ Lan này rốt cuộc là lai lịch thế nào, chiêu thức đó chẳng theo lẽ thường chút nào, binh khí ngập trời đó chẳng khác gì một đội quân, không chỉ số lượng mà còn cả lực bắn, còn mạnh hơn Thượng nhẫn ném Kunai.

Nhẫn thuật này chẳng khác nào gian lận.

Các nhẫn giả đang chiến đấu với Cửu Vĩ cũng thấy chiêu thức khoa trương này, trên trời hầu như không còn kẽ hở, toàn bộ bị đao kiếm nhẫn cụ chiếm cứ, nhìn số lượng lớn binh khí lơ lửng trên không, họ chỉ hy vọng Đỗ Lan kiểm soát tốt một chút, đừng có rơi xuống đầu họ.

Đối phó Cửu Vĩ đã đủ phiền phức rồi, nếu thêm một cơn mưa binh khí nữa thì thà tự sát cho xong.

Gào.

Cửu Vĩ vẫn đang gào thét, Đệ Tam đã nhận được tin tức từ Thủy Môn, hắn đang chuẩn bị trận pháp phong ấn mới, còn cần thời gian, trước khi chuẩn bị xong nhất định phải giữ vững ngôi làng.

Nhất định phải giữ vững, đợi Đệ Tứ trở lại.

Đệ Tam cắn đầu ngón cái, vạch một đường trên cánh tay hoàn thành Thông linh thuật: Ra đi, Viên Ma.

Một con vượn cao bằng người với bộ lông bạc rực rỡ xuất hiện bên cạnh Đệ Tam: Viên Phi, đây chẳng phải là Cửu Vĩ sao, các ông quậy lớn thật đấy.

Con vượn đó mặc quần ngắn, thấy Cửu Vĩ cũng không lộ vẻ sợ hãi.

Chuyện không lớn thì đã không gọi ông, Viên Ma chuẩn bị biến thân.

Hừ.

Viên Ma không phí lời, lúc này là tranh thủ từng giây từng phút: Thông linh: Kim Cương Như Ý Bổng.

Thuấn gian từ con khỉ biến thành cây gậy lớn.

Đệ Tam cầm gậy lớn trong tay, hô một tiếng tốt, nhắm thẳng lưng Cửu Vĩ dốc lực đánh tới.

Loại dã thú bốn chân này nhiều con đều có đầu đồng xương sắt thắt lưng đậu phụ, Cửu Vĩ hồ cũng là cáo, nên Đệ Tam cũng nhắm vào thắt lưng nó mà đánh.

Đùng.

Cửu Vĩ bị khống chế đau đớn há hốc mồm, Chakra nóng rực như dung nham phun ra từ miệng, ngay lập tức làm tan chảy thêm nhiều ngôi nhà.

Thấy Đệ Tam uy vũ, các Thượng nhẫn cũng hăng hái tiếp tục tấn công Cửu Vĩ.

Cửu Vĩ bị chọc giận hoàn toàn, Chakra trên người rung chuyển mạnh mẽ, linh khí giữa trời đất hưởng ứng hội tụ.

Dưới ánh trăng tròn Cửu Vĩ ngẩng đầu, miệng ngậm hắc ngọc, hiển nhiên là chuẩn bị tung chiêu siêu cấp để dạy cho đám nhẫn giả này một bài học.

Chương 1127

Không ổn, đó là Vĩ Thú Ngọc.

Cửu Vĩ thi triển chiêu thức tối cao, uy năng trấn thiên nhiếp địa, ngay cả mặt trăng cũng như rung động.

Đệ Tam đại kinh: Mọi người mau lui lại.

Nhẫn giả tuyệt đối không thể kháng cự Vĩ Thú Ngọc, tuyệt đối không được.

Ô, uy lực tăng lên, làng Mộc Diệp nguy tại đán tịch.

Oanh.

Tuy nhiên cứu thế chủ luôn xuất hiện vào lúc then chốt nhất, cưỡi trên cóc Văn Thái, Đệ Tứ cuối cùng cũng đến: Văn Thái, tuyệt đối không được để nó giải phóng Vĩ Thú Ngọc.

Biết rồi.

Văn Thái to bằng cả tòa nhà nhảy lên trăm mét ôm chặt lấy Cửu Vĩ: Chính là lúc này.

Phi Lôi Thần chi thuật.

Uỳnh uỳnh.

Lửa ở Mộc Diệp đã biến mất, thay vào đó là tiếng nổ dữ dội phía sau núi xa.

Cửu Vĩ, Văn Thái, Đệ Tứ đều biến mất, bị Phi Lôi Thần chi thuật dịch chuyển đi xa.

Đây là nhẫn thuật làm nên tên tuổi của Ba Phong Thủy Môn, chủ yếu là chuẩn bị sẵn dấu ấn là hắn có thể dịch chuyển đến đó.

Lần này dùng Phi Lôi Thần chi thuật giải vây thành công cho làng Mộc Diệp, nhưng giờ hắn phải một mình đối mặt với Cửu Vĩ.

Đỗ Lan lão sư, đưa tôi đến chỗ Thủy Môn, anh ấy cần tôi.

Cửu Tân Nại yếu ớt nói, nhưng nàng biết chỉ có phong ấn thuật của mình mới có thể khống chế được Cửu Vĩ.

Đỗ Lan thầm nghĩ đúng là vợ chồng đồng lòng, nên hắn đã thành toàn cho họ: Đi đi.

Cửu Tân Nại cũng đến bên cạnh Thủy Môn.

Thủy Môn đã định liệu xong, chia Chakra Cửu Vĩ làm đôi, một phần phong ấn vào chính mình, một phần phong ấn vào đứa con trai vừa chào đời.

Vì con trai hắn cũng thừa hưởng thể chất của tộc Tuyền Qua, khả năng phục hồi rất mạnh và rất thích hợp để phong ấn Vĩ thú.

Chỉ phong ấn một nửa là sợ con trai không chịu nổi.

Cửu Vĩ dừng lại đi.

Cửu Tân Nại gắng gượng ngưng kết Chakra thành xích sắt khắc chế Cửu Vĩ, xích sắt lao ra từ bụng khống chế chặt chẽ Cửu Vĩ.

Cửu Tân Nại.

Thủy Môn, bất kể anh định làm gì thì mau lên, em không trụ được bao lâu nữa đâu.

Thi Quỷ Tẫn Phong, kết ấn.

Nhưng Đái Thổ hiển nhiên không dễ dàng để sư phụ mình giải quyết Cửu Vĩ như vậy, hắn từ không gian Thần Uy bước ra đại chiến ba trăm hiệp với ân sư năm nào.

Thực ra chỉ sau khoảng hơn hai mươi hiệp, Ba Phong Thủy Môn đã phá giải được Thần Uy.

Thần Uy tuy có thể để cơ thể tùy ý tiến vào dị không gian né tránh đòn đánh của Thủy Môn, nhưng nếu đối phương muốn tấn công mình thì buộc phải bước ra khỏi dị thế giới.

Thứ so bì chính là tốc độ, mà tốc độ là sở trường của Tia Chớp Vàng.

Vì vậy vào khoảnh khắc Đái Thổ thực thể hóa chạm vào vạt áo Thủy Môn, Thủy Môn đã dùng Phi Lôi Thần chi thuật xuất hiện trên đầu Đái Thổ, một cú Rasengan cực mạnh đã đánh trọng thương Đái Thổ khi hắn chưa kịp vào Thần Uy.

Quả nhiên giáo dục nên thô bạo như vậy.

Phong ấn, cả hai vợ chồng đều dùng mạng sống để bảo vệ ngôi làng này.

Cửu Tân Nại vì tiêu hao thể lực quá nhiều nên hiện tại đang đốt cháy sinh mệnh lực để duy trì xích Chakra, còn Ba Phong sử dụng Thi Quỷ Phong Tẫn lại càng lấy linh hồn làm cái giá.

Đỗ Lan thầm nghĩ đúng là cặp uyên ương mệnh khổ, vậy để hắn giúp một tay.

Đợi đến khi cả hai đã sức cùng lực kiệt, Đỗ Lan ra tay: Gặp được ta là vận may của các ngươi, chẳng phải các ngươi thích phong ấn sao, ta giờ sẽ phong ấn các ngươi vào cơ thể Minh Nhân, làm hàng xóm cho Cửu Vĩ, như vậy các ngươi vừa dưỡng thương vừa nhìn con trai trưởng thành, khi có thời gian còn có thể báo mộng cho nó.

Phong ấn toàn bộ.

Hấp thu phần Chakra Âm của Ba Phong và Cửu Tân Nại đang kiệt sức, cùng với phần Chakra Dương còn lại của Cửu Vĩ, tất cả đều bị Đỗ Lan nhét vào cơ thể đứa bé sơ sinh.

Minh Nhân dường như dự cảm được tuổi thơ bi thảm của mình nên không khỏi khóc oa oa, tiếng khóc vang dội, vô cùng khỏe mạnh.

Thi Quỷ Phong Tẫn cần linh hồn của người thi thuật làm cái giá, hiện tại Ba Phong Thủy Môn được Đỗ Lan cứu thoát, Tử Thần hiện ra thực tại nhưng chẳng thu hoạch được gì, đứng ngơ ngác trong gió.

Đỗ Lan thấy Tử Thần nhìn chằm chằm Minh Nhân đang khóc oa oa, dường như muốn mang linh hồn cậu bé đi, liền tạo ra một loạt vũ khí như Thiên Sinh Nha, Trảm Nguyệt, Băng Luân Hoàn sau lưng chỉ vào Tử Thần: Nghĩ cho kỹ, những thứ này chuyên dùng để sát quỷ ở thế giới bên kia đấy, chém ngươi dễ như chơi.

Tử Thần của Thi Quỷ Phong Tẫn chỉ có người thi thuật mới thấy, nhưng Đỗ Lan là người thế nào chứ, tự nhiên thấy rõ tất cả và chọn loại vũ khí thích hợp nhất để đe dọa Tử Thần.

Hiển nhiên Tử Thần sợ hãi, bao nhiêu Trảm Phách Đao thế này thì chẳng còn lý lẽ gì nữa, Tử Thần tỏ vẻ rất uất ức, vốn dĩ bảo là giao dịch công bằng mà.

Sao giờ lại thành làm công không công thế này.

Đáng tiếc lão thực sự không dám làm càn trước mặt Trảm Phách Đao nên lủi thủi rời đi.

Một đám đông nhẫn giả chạy đến, Ngài Đỗ Lan, Đệ Tứ và phu nhân đâu rồi.

Họ đã đồng quy vu tận với Cửu Vĩ rồi, nhưng cuối cùng họ đã phong ấn một nửa Chakra Cửu Vĩ vào con trai mình, Minh Nhân chính là nhân trụ lực đời mới.

Các nhẫn giả không nói nên lời, Đệ Tam cẩn thận bế Minh Nhân, hạ quyết tâm sẽ chăm sóc tốt cho cậu bé: Vợ chồng Đệ Tứ hy sinh vì cứu Mộc Diệp, chúng ta phải chăm sóc tốt cho giọt máu duy nhất của

họ.

Ngài Đỗ Lan, Đệ Tứ thực sự không để lại gì sao.

Vẫn có nhẫn giả không tin Đệ Tứ hùng mạnh lại không còn cả xác.

Đỗ Lan lấy ra một cây Kunai của Thủy Môn: Di vật của hắn đây, các người tin hay không tùy, dù sao vợ chồng họ cũng đã chết cùng Cửu Vĩ, thực ra vốn không cần đến mức đó, nhưng có một kẻ đeo mặt nạ đã tập kích họ nên cuối cùng mới thành ra thế này.

Mọi người nén bi thương đi.

Cuối cùng chỉ có một mình Đỗ Lan chứng kiến toàn bộ quá trình, các nhẫn giả không tin cũng phải tin.

Đệ Tứ hy sinh vì làng khiến mọi người đều rất bi thương.

Lại là một ngày mưa, một đám tang buồn bã, kể từ lúc Ba Phong Thủy Môn đầy ý khí phong phát nhậm chức Đệ Tứ Hỏa Ảnh đến nay cũng chưa đầy một năm, mọi người tụ tập vì hắn một lần nữa lại là đám tang, thậm chí chỉ có một ngôi mộ di vật vì không tìm thấy thi thể, đời người biến hóa vô thường ai mà nói trước được.

Ngôi làng chết không ít người, Cửu Vĩ phá hủy toàn bộ khu trung tâm, công tác tái thiết chưa bắt đầu, trong phút chốc làng Mộc Diệp chỉ còn lại nỗi đau.

Đệ Tam theo yêu cầu của hội đồng trưởng lão đã tái nhậm chức Hỏa Ảnh, dùng thân thể già nua tiếp tục góp sức cho làng, nhưng đòn giáng vào Mộc Diệp vẫn chưa kết thúc.

Công tác tái thiết đang tiến hành thì có Ám bộ báo cáo Đại Xà Hoàn gần đây hành tung quỷ bí, bảo Đệ Tam cẩn thận.

Thực ra Đại Xà Hoàn đã sớm có hành tung kỳ quái, Ám bộ cũng sớm phát hiện, sở dĩ báo cáo vào lúc dầu sôi lửa bỏng này là để gây thêm rắc rối.

Vì một phần Ám bộ do Căn khống chế, mà người nắm giữ Căn là đối thủ cạnh tranh của Đệ Tam, Chí Thôn Đoàn Tàng thấy Đệ Tứ chết rồi mà Đệ Tam vẫn làm Hỏa Ảnh thì vô cùng không hài lòng, vậy là thế nào.

Chẳng cho người khác cơ hội gì cả, Đoàn Tàng không vui thì cũng muốn Đệ Tam không vui, nên mới đem chuyện của Đại Xà Hoàn kể cho Đệ Tam.

Quả nhiên Viên Phi Nhật Trảm đích thân điều tra, phát hiện một trong những đồ đệ yêu quý của mình lại đang nghiên cứu cấm thuật, tiến hành thí nghiệm trên người.

Điều này làm Đệ Tam tức điên, lúc đó đã muốn xử lý Đại Xà Hoàn tại chỗ, đáng tiếc cuối cùng vẫn không nỡ ra tay, để Đại Xà Hoàn đi và tuyên bố hắn là nhẫn giả phản bội của Mộc Diệp.

Tam Nhẫn vốn là anh hùng của đại chiến lần hai, giờ Đại Xà Hoàn lại trở thành kẻ phản bội, điều này không nghi ngờ gì là họa vô đơn chí cho ngôi làng.

Đòn giáng kép cả về thể xác lẫn tinh thần, anh hùng phản bội còn nghiêm trọng hơn cả anh hùng hy sinh.

Nhất thời tâm trạng các nhẫn giả Mộc Diệp đều không cao.

Lúc này chính là lúc Đỗ Lan ra tay, đưa ra một bài từ của Mao Trạch Đông: Tây phong liệt, trường không nhạn khiếu sương thần nguyệt.

Sương thần nguyệt, mã đề thanh toái, lạt bá thanh yết.

Hùng quan mạn đạo chân như thiết, nhi kim mại bộ tòng đầu việt.

Tòng đầu việt, thương sơn như hải, tàn dương như huyết.

Gió tây thổi mạnh, nhạn kêu trời cao, trăng sáng ban sương.

Trăng sáng ban sương, tiếng ngựa vụn vỡ, tiếng kèn nghẹn ngào.

Cửa ải hùng vĩ như sắt thép, giờ đây cất bước vượt từ đầu.

Vượt từ đầu, núi xanh như biển, nắng chiều như máu.

Hùng quan mạn đạo chân như thiết, nhi kim mại bộ tòng đầu việt.

Những câu từ làm lay động lòng người như một liều thuốc trợ tim phấn chấn lòng dân.

Dưới sự quảng bá của Đệ Tam, hai câu này nhanh chóng trở thành câu nói vàng của nhẫn giả Mộc Diệp, rảnh rỗi là lại đọc vài biến, nhờ vậy không khí làng mới không chìm xuống đáy.

Đại Xà Hoàn rất uất ức, hắn cũng chưa làm gì có lỗi với làng, những gì hắn làm lẽ nào kém hơn Ba Phong Thủy Môn sao.

Dù hắn nghiên cứu cấm thuật thì có gì ghê gớm đâu, không cho hắn làm Hỏa Ảnh đã không thể nhịn, giờ còn không cho nghiên cứu, thật là quá đáng, dù không bị phát hiện thì Đại Xà Hoàn cũng đã có ý định phản bội.

Hiện tại hắn như con chó mất nhà, không mục tiêu, hắn định đến làng Mưa, nghe nói sau khi Sanshouo no Hanzo chết, nơi đó do một tổ chức mới quản lý, đã là tổ chức mới thì chắc chắn thiếu nhân lực.

Mình dù sao cũng là một trong Tam Nhẫn, đến đó thể hiện chút chắc vẫn ổn.

Ê, đây chẳng phải là học sinh hư hỏng của Đệ Tam Đại Xà Hoàn sao, thật khéo nha.

Khéo cái đầu, Đại Xà Hoàn lạnh lùng nhìn Đỗ Lan đang đứng trên cành cây, thầm nghĩ rõ ràng là đến truy đuổi mình: Ngươi muốn gì.

Đại Xà Hoàn không tin Đỗ Lan chuyên môn ra khỏi làng là để tìm mình.

Chương 1128

Quả nhiên là Đại Xà Hoàn, bẩm sinh đã là vật liệu làm nghiên cứu viên, ta đến để giúp ngươi đây.

Đỗ Lan nhảy xuống từ cành cây: Ta có một dự án, có lẽ ngươi sẽ hứng thú.

Dự án.

Đại Xà Hoàn dù biết Đỗ Lan không chỉ là một văn nhân, nhưng hắn không hiểu Đỗ Lan sẽ có dự án gì.

Chỉ thấy Đỗ Lan lấy ra một cuộn giấy thông linh ra một chiếc quan tài, người bên trong lại là một nhẫn giả Mộc Diệp trẻ tuổi.

Đây là.

Đại Xà Hoàn hình như nhận ra: Đây là Mại Đặc Khải, nhẫn giả chuyên về thể thuật.

Hắn chỉ là một nhẫn giả bình thường, không huyết mạch, không đồng thuật.

Thể thuật của hắn lợi hại là đủ rồi, ta có thể khiến hắn vượt qua cả huyết mạch và đồng thuật, tầm nhìn đừng hẹp hòi thế Đại Xà Hoàn.

Đỗ Lan nói.

Sự hiếu kỳ trỗi dậy, Đại Xà Hoàn thầm nghĩ dù sao mình cũng không có mục đích, hợp tác với Đỗ Lan xem sao cũng không tệ: Vậy ngươi muốn nhận được gì từ ta.

Không muốn gì cả.

Đỗ Lan nhìn Đại Xà Hoàn nói: Chỉ hy vọng ngươi giúp ta đổ vỏ nhận trách nhiệm, nếu việc hắn bị cải tạo bị ai đó biết, thì là ngươi đã cải tạo Khải, mọi chuyện không liên quan đến ta.

Đại Xà Hoàn không nói nên lời, không ngờ Đỗ Lan chỉ muốn tìm kẻ nhận tội thay: Những kẻ như các người thật giả tạo, chỉ quan tâm đến cái gọi là danh tiếng, thật buồn nôn.

Đợi khi ngươi đứng trên đỉnh cao vạn người sẽ biết danh tiếng tốt khó có được dường nào, giữ gìn danh tiếng tốt còn khó hơn cả giết người phóng hỏa chinh phục thế giới nhiều, ta cũng rất khổ tâm mà.

Đỗ Lan cười nói: Thế nào, ngươi sẵn lòng hợp tác chứ.

Được.

Đại Xà Hoàn đồng ý, rồi hắn mới biết làm kẻ nhận tội cho Đỗ Lan là việc khó khăn dường nào.

Cách cải tạo Khải rất đơn giản, trước tiên cho hắn khả năng tự chữa lành như Wolverine, sau đó cho hắn bộ xương hợp kim Adamantium là được, hãy tưởng tượng Mại Đặc Khải giống như Wolverine có thể chữa lành vô hạn, vậy thì khi sử dụng Bát Môn Độn Giáp chẳng phải là vô địch rồi sao.

Như vậy coi như cả Tạp Tạp Tây và Khải đều được chiếu cố rồi.

Đại Xà Hoàn được chứng kiến nghệ thuật, giờ hắn mới biết hóa ra cấm thuật cũng có thể duy mỹ như vậy, chỉ thấy Đỗ Lan phân giải toàn bộ cơ thể Mại Đặc Khải mà không để lại một giọt máu, sau đó bắt đầu cải tạo gen của Mại Đặc Khải, cho hắn khả năng tự phục hồi mạnh mẽ.

Toàn bộ quá trình Đại Xà Hoàn đều nhìn đến ngây người, hoàn toàn khác với màn giải phẫu máu me của hắn, đây mới thực sự là tạo vật của thiên thần, hắn cùng lắm chỉ là một gã đồ tể.

Ưu nhã thong dong, hiểu rõ cấu trúc cơ thể con người như lòng bàn tay.

Đỗ Lan không chỉ hiểu rõ cấu trúc cơ thể mà còn hiểu rõ cả DNA con người.

Sau đó, hắn tiêm hợp kim Adamantium vào xương của Mại Đặc Khải.

Thực ra dùng kim loại bao phủ tế bào cũng được, nhưng như vậy Khải sẽ biến thành người ngoài hành tinh.

Vì màu kim loại sẽ thay thế màu sắc tế bào nguyên bản, da của Khải cũng sẽ trở thành kim loại.

Nên dùng phương thức cải tạo như Wolverine vẫn là tốt nhất.

Hoa mắt chóng mặt, há hốc mồm, Đại Xà Hoàn không biết Đỗ Lan đã làm những gì, tóm lại là vô cùng lợi hại, nhiều thứ hắn còn không hiểu nổi.

Coi như là thù lao cho việc ngươi nhận tội giúp ta, ta đại phát từ bi nói cho ngươi biết chuyện gì đã xảy ra với Khải.

Đầu tiên ta tăng cường khả năng tự chữa lành của hắn, giờ dù hắn có bị đứt hết cơ bắp toàn thân cũng không chết được, thứ hai ta đã dung hợp một loại kim loại thần kỳ vào xương hắn để tăng độ cứng của xương, giờ dù có bị Phong Độn cấp S đánh trúng xương hắn cũng không gãy được.

Cải tạo xong xuôi, Đỗ Lan đưa hai chiếc lọ cho Đại Xà Hoàn.

Đại Xà Hoàn ngơ ngác nhận lấy.

Ở đây một lọ là dược tề DNA dùng để cải tạo khả năng tự chữa lành, một lọ là kim loại Adamantium, đều tặng cho ngươi.

Nhớ kỹ, mọi chuyện đều do ngươi làm, không liên quan đến ta.

Ngoan ngoãn gật đầu, Đại Xà Hoàn vẫn chưa biết những ngày tháng làm chuột chạy qua đường của mình mới chỉ bắt đầu, vì trong đầu Đỗ Lan có vô số ý tưởng kỳ quái, chỉ cần trái luân thường đạo lý là Đại Xà Hoàn đều phải nhận hết.

Ngươi còn nguy hiểm hơn những kẻ nắm quyền ở Mộc Diệp gấp vạn lần.

Đại Xà Hoàn nhìn Đỗ Lan, dường như đã thấy được bộ mặt thật của hắn.

Cảm ơn lời khen, ta đi trước đây, ngươi đợi Khải tỉnh rồi hãy đi.

Phải để hắn biết sự bất thường của cơ thể mình có liên quan đến ngươi.

Tại sao phải giấu họ.

Nếu việc cải tạo hắn thực sự mạnh mẽ như ngươi nói, thì Khải có thể trở thành cường giả cấp Ảnh, đó là chuyện tốt mà.

Đại Xà Hoàn à, ngươi không hiểu lòng người.

Không phải ai cũng theo đuổi sức mạnh đến mức bất chấp dùng cấm thuật như ngươi.

Đỗ Lan nói: Nhiều nhẫn giả Mộc Diệp không muốn có được sức mạnh thông qua cải tạo cơ thể, nên ta mới làm vậy.

Đó là họ ngu ngốc.

Theo Đại Xà Hoàn thấy chỉ cần có được sức mạnh, cái giá phải trả chẳng là gì cả, hắn đến nơi an toàn là phải thử ngay loại gen chữa lành của Đỗ Lan, có được khả năng tự phục hồi mạnh mẽ có thể khiến sức mạnh của hắn tăng lên gấp bội: Chúng ta có thể trở thành những người tiên phong của toàn bộ giới nhẫn giả, thời gian sẽ chứng minh chúng ta đúng.

Đỗ Lan, hay là ngươi từ bỏ danh tiếng vô nghĩa đó mà cùng ta thay đổi thế giới đi.

Ta hiện tại đang dùng phương thức của mình để thay đổi thế giới, nhóc con như ngươi muốn đồng hành với ta thì còn non lắm, ta đã nói rồi tầm nhìn của ngươi quá hẹp.

Đâu phải chỉ có thí nghiệm trên người mới là cách duy nhất để trở nên mạnh mẽ, Đỗ Lan dạy kiếm ý cho Tạp Tạp Tây, giúp Vũ Trí Ba Dứu lĩnh ngộ Chakra Thanh sắc đều là những phương thức cường hóa khác nhau, Đại Xà Hoàn lại chỉ nhắm vào một con đường, tầm vóc quá nhỏ.

Đỗ Lan đi rồi, Đại Xà Hoàn nhìn Khải suýt chút nữa không kìm lòng được mà lột da thịt Khải ra để xem bộ xương kim loại của hắn.

May mà Đại Xà Hoàn biết Đỗ Lan còn đang đợi Khải quay về, nên đã không ra tay.

Khải nhớ mình đang ăn cơm rồi trời tối sầm lại, ăn được ngủ được mới là thanh xuân, nên Khải chẳng chút lo lắng, cho đến khi hắn mở mắt thấy một khuôn mặt rắn trắng bệch.

A a.

Đại Xà Hoàn tò mò nhìn Khải: Ngươi cuối cùng cũng tỉnh rồi sao.

Ngài Đại Xà Hoàn.

Không, là Đại Xà Hoàn.

Khải nhớ ra Đại Xà Hoàn giờ đã là nhẫn giả phản bội, đại kinh thất sắc: Đây là đâu, ngươi định làm gì.

Đại Xà Hoàn cười gian: Ta đã làm xong việc rồi, giờ đi đây, ngươi lo cho bản thân mình đi.

Khải cảm thấy ngoại trừ cơ thể hơi nặng hơn một chút thì không có vấn đề gì lớn, có lẽ là do mình tăng trọng lượng tạ đeo thêm: Đại

Xà Hoàn, tuy không biết ngươi đã làm gì ta, nhưng ta phải đưa ngươi về Mộc Diệp.

Nói rồi hắn đã lao về phía Đại Xà Hoàn.

Đại Xà Hoàn cũng muốn xem sự thay đổi của Khải, nên đứng yên đó nhận một đấm của đối phương.

Thật nặng, quả nhiên là nhẫn giả chuyên về thể thuật.

Khải nhìn Đại Xà Hoàn hóa thành một bãi bùn lầy, biết đây là phân thân, Đại Xà Hoàn thật đã đi rồi.

Khải nhíu mày, hắn có dự cảm không lành, hắn có nghe nói Đại Xà Hoàn nghiên cứu cấm thuật, vốn phải dùng người sống làm thí nghiệm, mình chẳng lẽ cũng thành vật thí nghiệm sao.

Lập tức về làng, Khải nhảy lên cành cây bên cạnh, nhẫn giả đi đường là phải đạp cành cây.

Oanh.

Rõ ràng đã kiểm soát được trọng lượng, dù có đeo thêm tạ cũng không thể rơi xuống đất, nhưng khi Khải đạp lên cành cây, cành cây lại gãy, chính hắn rơi xuống đất lún thành một hố.

Sao mình lại nặng thế này.

Khải phát hiện đây không phải do tạ nữa, mà là chính hắn nặng lên.

Mau về làng, sự bất an của Khải càng thêm nghiêm trọng.

Chuyện của Khải nhận được sự coi trọng của mọi người, bác sĩ ở bệnh viện nhẫn giả đã kiểm tra toàn thân cho Khải và rồi họ đều ngẩn ngơ, vì kết quả kiểm tra cho thấy toàn bộ xương của Khải đã biến thành kim loại.

Kết quả chẩn đoán được gửi đến bàn của Đệ Tam, lão cũng đờ người ra, thực sự có cách biến toàn bộ xương người thành kim loại sao.

Lão hỏi vài nhẫn giả y thuật, câu trả lời đều là họ không làm được, nhưng cơ thể Khải đúng là đã bị cải tạo triệt để, đó là sự thật không thể chối cãi.

Đại Xà Hoàn, ngươi đã có thể làm đến mức này rồi sao.

Là sư phụ, thật không biết nên vui hay buồn, tư chất của Đại Xà Hoàn rất tốt nhưng lại không đi chính đạo, thật đáng tiếc.

Việc cải tạo có ảnh hưởng gì đến Khải không thì còn phải quan sát, hiện tại ngoài việc Khải thấy cơ thể rất nặng ra thì chẳng có gì bất thường, vẫn ăn được uống được.

Bóng câu qua khe cửa, Đỗ Lan cũng đã dạy không ít học sinh, mặt Đệ Tứ cũng sớm được khắc lên núi đá.

Vũ Trí Ba Chỉ Thủy và Dứu cũng chính thức gia nhập Ám bộ, thế hệ nhân vật chính mới cũng bắt đầu lớn mạnh thành những đứa trẻ nghịch ngợm.

Tổ chức Akaki vẫn âm thầm phát triển, sự chém giết giữa các nhẫn giả vẫn không biến mất, nhưng trên đại lục xuất hiện một nhẫn giả đáng sợ, hắn từng là một trong Tam Nhẫn, một trong những đồ đệ khiến Hỏa Ảnh Mộc Diệp tự hào, nhưng giờ hắn lại trở thành một chuyên gia cải tạo, những con thú thông linh do hắn cải tạo tung hoành khắp đại lục.

Nhiều năm trước, Đại Xà Hoàn điều khiển một con thú cải tạo tấn công làng Sương Mù của Thủy quốc, giết chết hơn ba mươi Thượng nhẫn làng Sương Mù, trọng thương Đệ Tứ Thủy Ảnh, nổi danh một thời.

Sau này thú cải tạo tràn ngập đại lục đã trở thành nỗi lo lớn của các nhẫn giả.

Tuy nhiên Đại Xà Hoàn rất oan uổng, thời gian đó rõ ràng hắn đang ở trong Akaki một thời gian, rồi thấy chán quá nên tự tìm một tiểu quốc trốn đi tiếp tục nghiên cứu để tăng cường sức mạnh, những đợt tấn công và thú cải tạo đó chẳng liên quan gì đến hắn.

Hắn biết chắc chắn là do Đỗ Lan làm, rồi hắn lại phải nhận tội thay.

Năm đó hắn lẽ ra không nên đồng ý với Đỗ Lan, hắn không ngờ Đỗ Lan lại làm loạn như vậy, hơn nữa tội gì cũng đổ lên đầu Đại Xà Hoàn, điều này bảo hắn làm sao chịu nổi.

Sự phát triển hoàn toàn khác với dự kiến của hắn, Đỗ Lan đâu phải văn nhân, rõ ràng là một kẻ chuyên gây họa.

Mộc Diệp, năm thứ bảy sau khi đại chiến lần ba kết thúc, đây cũng là một năm vô cùng quan trọng, vì tộc Uchiha đã tích lũy được lượng sức mạnh lớn sau chiến tranh, đồng thời Đệ Tam ngày càng già yếu, nên họ nảy sinh dã tâm muốn ra tay với Mộc Diệp.

Nghĩa phụ, con làm thế này đúng chưa ạ.

Sồ Điền đã là một tiểu loli đáng yêu, hiện tại đang học thư pháp.

Sồ Điền, nhược điểm của con là quá do dự ở những nét chuyển bút, cần chuyển thì phải chuyển ngay, vận bút mới có thể lưu loát tự nhiên.

Đỗ Lan nói: Con có biết vì sao con có nhược điểm đó không.

Dạ không biết.

Sồ Điền và Đỗ Lan có quan hệ rất tốt, vì Đỗ Lan không giống những người khác, không trách mắng nàng, lần nào cũng khuyên bảo nhẹ nhàng, làm tốt còn có thưởng.

Sồ Điền biểu hiện tốt, Đỗ Lan sẽ cho nàng ăn rất nhiều món ngon không có ở thế giới này.

Cái gọi là ý đến bút theo, điều này cũng giống như con luyện quyền vậy, con phải nghĩ đến việc đánh trúng đối phương thì mới có thể ra quyền không chút do dự, nếu con cứ nghĩ xem đối phương có bị thương không thì sẽ không thể ra tay quả quyết.

Hãy nhớ cái gọi là chữ như người, không đơn thuần chỉ là hình chữ, mà còn là ý chữ.

Chương 1129

Người viết chữ liền mạch một hơi thì làm việc cũng nhất định quả quyết thấu triệt. người viết chữ do dự không dứt, kẻ đó cũng là người hay suy trước tính sau, dễ vì cái nhỏ mà mất cái lớn.

Sồ Điền lơ mơ gật đầu.

Viết tiếp đi.

Sồ Điền ngoan ngoãn gật đầu, tiếp tục viết.

Đỗ Lan ngẩng đầu cảm nhận được ngoài hành lang có một cậu nhóc đang nghe trộm, chính là Nhật Hướng Ninh Thứ.

Cậu là người phân gia, tuy đã giữ được mạng cho cha mình nhưng lại thiếu đi một người sư phụ như Đỗ Lan.

Người nhà Hyuga không muốn để trẻ em phân gia học tập với Đỗ Lan, vì họ đều biết Đỗ Lan rất lợi hại mà thiên phú của Ninh Thứ cũng không tệ, nếu để Ninh Thứ cũng học được loại Chakra thuần thục như Vũ Trí Ba Dứu thì có thể gây nguy hiểm cho tông gia.

Vũ Trí Ba Dứu hiện là thiên tài mới của làng Mộc Diệp, thường xuyên được so sánh với Đệ Tứ, đặc biệt là việc cậu thông qua học tập mà lĩnh ngộ được Chakra thuần thục lại càng là một huyền thoại được mọi người tán tụng.

Chakra thuần thục có uy lực thế nào mọi người đều thấy rõ, Vũ Trí Ba Dứu từng đánh bại sáu gián điệp Thượng nhẫn khi đang thực hiện nhiệm vụ, danh tiếng vang xa.

Đỗ Lan đã là giáo viên nổi tiếng nhất làng Mộc Diệp, tuy không phải nhẫn giả nhưng học thức uyên bác lại có thể dẫn dắt nhẫn giả đạt được sức mạnh thần kỳ, phương thức trở nên mạnh mẽ này được

Đỗ Lan gọi là Dĩ văn nhập nhẫn Lấy văn học nhập vào nhẫn thuật.

Những người khác chưa từng nghĩ rằng thông qua việc đọc sách học tập có thể tăng cường chiến lực, nhưng Đỗ Lan thực sự đã dạy ra được Vũ Trí Ba Dứu và Vũ Trí Ba Chỉ Thủy.

Vũ Trí Ba Chỉ Thủy tuy không có Chakra thuần thục, nhưng khi chiến đấu cậu luôn đầy ý tưởng mới lạ, không gò bó, hơn nữa còn có rất nhiều nhẫn thuật đặc thù, đều do cậu tự sáng tạo ra thông qua việc đọc sách.

Vì vậy đại tiểu thư nhà Hyuga cũng do Đỗ Lan dạy dỗ, đáng tiếc Nhật Hướng Ninh Thứ lại không có cơ hội đó.

Điều này khiến Nhật Hướng Ninh Thứ lúc nhỏ cảm thấy bất công.

Cùng là trẻ em nhà Hyuga, chỉ vì phân gia và tông gia mà cậu không được tiếp nhận sự chỉ dạy của kỳ nhân, nếu cậu ở bên trong, tuyệt đối có thể xuất sắc hơn Sồ Điền.

Thực ra Nhật Hướng Ninh Thứ không phải lần đầu nghe trộm, lần nào cũng nghe thấy Sồ Điền có đủ loại lỗi nhỏ, cậu cảm thấy nếu là mình thì tuyệt đối lợi hại hơn Sồ Điền.

Đáng tiếc là cậu không có lựa chọn đó.

Nhưng dạo gần đây Sồ Điền hình như luôn học thư pháp, điều này khiến Ninh Thứ có chút không kiên nhẫn.

Cậu không biết lần này Đỗ Lan định lấy thư pháp nhập vào quyền pháp, xem xem Sồ Điền có thể dung hợp ý nghĩa của thư pháp vào Nhu Quyền để biến thành một loại quyền pháp hoàn toàn mới hay không.

Ninh Thứ thấy trong phòng đã yên tĩnh lại, biết Sồ Điền sẽ còn phải viết chữ rất lâu, nên lặng lẽ rời đi.

Trở về phòng mình, Ninh Thứ cẩn thận lấy ra một cuốn sách cũ từ dưới gầm giường.

Cuốn sách này tất nhiên không phải là loại sách bậy bạ của trẻ con, mà là một cuốn quyền phổ mang tên Thái Cực Quyền do cậu nhặt được.

Nói ra thì cũng rất ly kỳ, hai năm trước khi cậu đang luyện tập Nhu Quyền ở sân tập, đột nhiên một con chim lớn bay qua rồi thả cuốn sách này xuống rồi bay mất.

Ninh Thứ nhặt sách lên xem, phát hiện bên trong là một loại quyền pháp cực kỳ giống với Nhu Quyền, tên là Thái Cực.

Thái Cực Quyền rất thần kỳ, Ninh Thứ như vớ được bảo vật, không nói với ai mà cứ âm thầm luyện tập, ngay cả cha cậu cũng không biết Ninh Thứ còn biết cả Thái Cực Quyền.

Ý đến bút theo, tâm đi trước quyền.

Ngẫm nghĩ lời Đỗ Lan nói, Ninh Thứ chậm rãi đánh Thái Cực Quyền.

Thật quá có lý, trước tiên phải kiên định cái tâm đánh bại kẻ thù, sau đó ra quyền mới có thể bách chiến bách thắng.

Đôi khi đánh bại kẻ thù không phải là nắm đấm, mà là ý chí của chính mình.

Ninh Thứ ngày càng hy vọng Đỗ Lan có thể chỉ dạy cho mình, nhưng cậu cũng biết gia tộc sẽ không đồng ý, chỉ vì cậu là phân gia.

Nắm chặt tay rồi không biết buông ra khi nào, Ninh Thứ nằm bệt xuống sàn không chút tinh thần, phân gia, phân gia, phân gia, đây là một lời nguyền vĩnh viễn không thể thoát khỏi, định sẵn cả đời cậu không thể thành tựu đại nghiệp.

Mặc kệ Ninh Thứ trăn trở thế nào, phía Sồ Điền vẫn rất thuận lợi, vì Sồ Điền đủ nghe lời, tư chất cũng không tệ, chỉ có điều tâm tính hơi mềm yếu.

Đỗ Lan thầm nghĩ hồi nhỏ mình cũng hay dắt Sồ Điền đi chơi sao lại không sửa được tính nết đó của nàng, nhưng thôi kệ, Sồ Điền mềm lòng cũng rất đáng yêu.

Luyện chữ xong bắt đầu luyện quyền.

Cây bút Sồ Điền dùng thực ra không phải bút bình thường, mà là bút trọng lực đặc chế của Đỗ Lan, cầm vào là Sồ Điền sẽ bị bao quanh bởi trọng lực cao, có thể giúp nàng tăng thêm sức lực.

Nhu Quyền quyền pháp ba phần ở thần, bảy phần ở khí, nhưng Sồ Điền toàn thua ở chỗ một phần thần ba phần khí, quyền pháp luôn cho người ta cảm giác chưa dốc hết toàn lực.

Thực ra Sồ Điền không có theo đuổi gì việc làm nhẫn giả, làm hay không, luyện Nhu Quyền hay không cũng chẳng sao.

So với luyện quyền, nàng thích múa bút văn chương hơn, chí ít không làm tổn thương người khác.

Hơn nữa khi luyện quyền Sồ Điền hoàn toàn không có tinh thần như khi luyện chữ, cứ rụt rè sợ hãi, Đỗ Lan bảo luyện sao thì nàng luyện vậy, bảo quyền đi nét phẩy nét mác thì nàng đi đúng như vậy, bảo khuỷu tay vận trung phong thì nàng vận trung phong, hoàn toàn không có một chút ý tưởng riêng nào.

Đó chính là lười, đây là đánh giá của Đỗ Lan về trạng thái luyện quyền của Sồ Điền, lười không phải nói Sồ Điền không bỏ công sức, mà là nàng căn bản lười đem quyền pháp ghi nhớ vào não để tiêu hóa hấp thụ.

Chỉ có thể nói sinh ra ở thời đại này, Sồ Điền không có bất kỳ cảm giác nguy cơ nào, thiếu tinh thần cạnh tranh, cũng chẳng có trách nhiệm làm rạng danh gia tộc hay góp sức cho làng.

Đối với một cô bé ở độ tuổi của nàng, thiên chân lãng mạn mới là đúng bổn phận, chứ không phải luyện quyền.

Hơn nữa việc Đỗ Lan nuông chiều càng làm tăng tính ỷ lại của Sồ Điền, vì có Đỗ Lan bảo kê nên cha mẹ Sồ Điền cũng không quá khắt khe với nàng.

May mà Đỗ Lan cũng không để ý, nếu Sồ Điền thực sự không có chí hướng đó thì hắn cũng không ép buộc, vì hắn thực sự có thể bảo kê cho nàng.

Cho nên đối với thái độ luyện quyền của Sồ Điền, Đỗ Lan vẫn nhìn nhận rất thoáng, hoàn toàn là nuông chiều.

Chưa kể Sồ Điền tuy thái độ luyện quyền không tốt, nhưng không có nghĩa chiến lực kém, Nhu Quyền dung hợp thư pháp được Đỗ Lan gọi là Thư pháp Nhu Quyền, chiêu thức tổ hợp thiên biến vạn hóa, nhiều như số lượng chữ Hán vậy, chỉ cần Sồ Điền đưa ra tổ hợp chiến đấu tối ưu, trong cùng cấp bậc nàng tuyệt đối đứng vị trí thứ nhất.

Đến tối, Vũ Trí Ba Chỉ Thủy đột nhiên tìm đến Đỗ Lan, vẻ mặt trầm trọng, hiển nhiên có việc hệ trọng muốn thương lượng với lão sư.

Gia tộc Uchiha muốn làm phản, Chỉ Thủy sau khi biết tin này thì tâm thần bất định, chỉ có thể tìm đến Đỗ Lan vị đạo sư cuộc đời này để hỏi xem nên làm thế nào.

Người của gia tộc Uchiha muốn tạo phản, đó là truyền thống rồi, từ thời Vũ Trí Ba Ban đã vậy.

Trong khu rừng bên cạnh làng Mộc Diệp có một nơi gọi là Thung lũng Tận cùng, để kỷ niệm hai cao thủ đã chiến đấu ở đó, người ta đã dựng lên hai bức tượng ở hai bên thác nước.

Thiên Thủ Trụ Gian và Vũ Trí Ba Ban, những người tạo dựng nên làng Mộc Diệp, nhưng sau đó vì bất đồng mà đại đả xuất thủ.

Cuối cùng Thiên Thủ Trụ Gian chiến thắng, mới có làng Mộc Diệp hiện tại.

Vũ Trí Ba Ban tuy thất bại, nhưng gia tộc Uchiha vẫn ở lại Mộc Diệp tiếp tục đảm nhiệm công tác cảnh bị, nhưng dã tâm nhắm vào vị trí Hỏa Ảnh chưa bao giờ thay đổi.

Thủ lĩnh Mộc Diệp gọi là Hỏa Ảnh, mà sở trường của gia tộc Uchiha chính là Hỏa Độn, thế nhưng Đệ Nhất, Đệ Nhị, Đệ Tam, Đệ Tứ, thậm chí sau này là Đệ Ngũ, Đệ Lục dường như đều có duyên mà không có phận với gia tộc Uchiha, điều này khiến người tộc Uchiha thấy rất khó chịu, Hỏa Ảnh thay phiên nhau làm bao nhiêu đời rồi cũng nên đến lượt tộc Uchiha chứ.

Lúc này Chỉ Thủy vô cùng thống khổ, một bên là ngôi làng mình yêu tha thiết, một bên là gia tộc đã sinh dưỡng mình, cậu mâu thuẫn chồng chất, rất cần đạo sư chỉ dẫn: Sư phụ, con phải làm sao đây.

Đỗ Lan và Chỉ Thủy đứng trên nóc nhà, trên đầu là một vầng trăng tròn: Chỉ Thủy, năm nay con mười lăm tuổi rồi phải không.

Dạ phải.

Không biết tại sao đột nhiên lại nhắc đến tuổi tác.

Thời gian trôi nhanh thật, chẳng biết đây là lần thứ bao nhiêu trăng tròn rồi lại khuyết.

Chỉ Thủy thầm nghĩ sư phụ lại đang khoe chữ nghĩa rồi, sao không nói năng cho hẳn hoi.

Giờ là lúc nào rồi, nước sôi lửa bỏng rồi, gia tộc mình mà khai chiến với làng là xong đời luôn: Sư phụ, có phải con nên ngăn cản thúc thúc Phú Khâu không.

Vũ Trí Ba Phú Khâu, chính là cha của Dứu và Tá Trợ.

Tại sao không phải là hỗ trợ hắn đoạt lấy vị trí Hỏa Ảnh.

Đỗ Lan hỏi ngược lại.

Chỉ Thủy cười khổ: Tuy gia tộc Uchiha chúng ta nhìn bề ngoài vẻ vang, nhưng thực ra nhân duyên của chúng ta trong làng luôn rất tệ.

Hơn nữa mấy năm trước Cửu Vĩ loạn lạc, đến tận bây giờ mọi người vẫn nghi ngờ là do người tộc Uchiha chúng ta âm thầm sắp xếp gây ra thảm kịch đó, cả làng đều đang nhìn chằm chằm vào chúng ta.

Nếu thúc thúc Phú Khâu thực sự nhất quyết làm theo ý mình, thì còn chưa kịp ra tay hành động của chúng ta đã bị phát hiện và trở thành kẻ thù của cả làng.

Dù mỗi người chúng ta đều có Sharingan thì làm sao có thể chiến đấu với cả ngôi làng.

Phản bội chỉ tổ mang thêm ô danh mà thôi.

Chuyện con cũng thấy được, con tưởng những người khác trong gia tộc không thấy sao.

Ơ.

Đúng là vậy, Vũ Trí Ba Chỉ Thủy thấy đây là vấn đề rất rõ ràng, các bậc tiền bối trong nhà không nên ngu ngốc như vậy: Nhưng thúc thúc và những người khác thực sự muốn động thủ soán quyền.

Bởi vì họ ngu.

Ơ, Chỉ Thủy cảm thấy bầu không khí chẳng còn tí nào, cái quái gì vậy, vị lão sư này của mình cái gì cũng tốt chỉ có điều không biết nhìn bầu không khí, lúc nãy rõ ràng là dáng vẻ sắp chỉ điểm giang sơn, sao đột nhiên lại đưa ra kết luận bị chính mình phủ định thế này.

Nhưng trong mắt Đỗ Lan, tộc Uchiha đúng là ngu thật, thuở xưa ngay cả Vũ Trí Ba Ban cũng không gánh nổi đám đồng đội heo này, nói gì đến Vũ Trí Ba Phú Khâu hiện tại.

Chương 1130

Ngày đó nếu Vũ Trí Ba Ban có tộc nhân ủng hộ thì cũng không rơi vào cảnh đơn độc đấu với Đệ Nhất Hỏa Ảnh.

Vì đại chiến lần một vừa kết thúc, họ đều không muốn tiếp tục tác chiến nên đã từ bỏ kế hoạch của Ban, ở lại Mộc Diệp yên ổn làm phú ông, đáng tiếc là tộc Uchiha luôn tỏ ra lạc lõng với Mộc Diệp.

Vì duyên cớ của Ban, Đệ Nhất đã chia lãnh địa của tộc Uchiha ra tận rìa làng.

Tiếp đó là biến cố Cửu Vĩ, vì chỉ có tộc Thiên Thủ và tộc Uchiha mới có năng lực khống chế Cửu Vĩ, mọi người không ai nghi ngờ tộc Thiên Thủ mà chỉ nghi ngờ tộc Uchiha.

Đối mặt với hoàn cảnh tồi tệ nhất như vậy, họ lại chọn cách làm loạn, thực ra họ cũng biết thắng toán không lớn, chỉ là do dã tâm và sự bất mãn thúc đẩy họ ra tay, sẵn sàng liều mạng một mất một còn, đó chính là ngu, mà còn là cái ngu tập thể.

Chỉ Thủy à, gia tộc con hiện đang trong lúc nguy nan nhất, con định làm gì đối với chuyện này.

Chính vì không biết làm gì mới tìm đến Đỗ Lan mà, nhưng Đỗ Lan đã hỏi thì Chỉ Thủy với tư cách học sinh không thể không trả lời, tâm tư rối bời như tơ vò.

Nhớ lại lời Đỗ Lan từng nói đời người là sự lựa chọn.

Đại đạo cuộc đời chính là đạo từ bỏ, Chỉ Thủy biết đây chính là lúc khảo nghiệm nhẫn đạo của mình, mình cũng buộc phải chọn cách từ bỏ: Lão sư, con chọn ngôi làng.

Ngôi làng mới là nền tảng để gia đình có thể an cư lạc nghiệp, nhà có thể mất nhưng làng không thể biến mất.

Chỉ Thủy đã quyết định, vì ngôi làng, cậu không tiếc chĩa vũ khí vào chính người thân của mình.

Ngu ngốc.

Đỗ Lan gõ một cái vào đỉnh đầu Chỉ Thủy, khiến cậu đau đến nhe răng trợn mắt.

Chỉ Thủy ôm đầu, tự hỏi sao mình lại ngu ngốc.

Sư phụ, chính người nói phải biết buông bỏ mà.

Ta có nói vậy, nhưng ta cũng từng nói về tầm quan trọng của gia đình trong thế giới này, sao con lại quên rồi.

Con đương nhiên nhớ.

Chỉ Thủy rơi nước mắt đau buồn, Nhưng con có thể làm gì.

Gia tộc và ngôi làng con chỉ có thể chọn một.

Chàng thiếu niên mười lăm tuổi lần đầu tiên bật khóc trước mặt Đỗ Lan, xem ra cậu đã phải chịu quá nhiều áp lực.

Thực ra không chỉ là cuộc khủng hoảng lần này, mà sự thiếu thấu hiểu của đồng liêu thường ngày cũng khiến cậu rất đau lòng.

Trong Ám bộ không ít người có ác cảm vì cậu là người tộc Uchiha.

Thực ra vốn dĩ tộc Uchiha phụ trách bộ phận cảnh bị, lại đột nhiên nhét người vào Ám bộ, đổi lại là ai thì cũng phải nghi ngờ thôi.

Chỉ có thể nói dã tâm của tộc Uchiha ở Mộc Diệp là chuyện Tư Mã Chiêu chi tâm, lộ nhân giai tri ai ai cũng biết.

Đồ đệ ngu ngốc của ta ơi, chẳng lẽ con không thể tự mình ra tay trước sao.

Đỗ Lan tỏ vẻ có lão làm kẻ đứng sau màn thế này chẳng lẽ không thể có một phương án giải quyết hoàn mỹ nhất sao.

Lão sư, xin người chỉ điểm rõ hơn.

Chỉ Thủy lau nước mắt nói.

Con, và cả Vũ Trí Ba Dứu nữa, sẽ trở thành phản đồ của tộc Uchiha, cũng sẽ thành phản đồ của làng Mộc Diệp.

Đỗ Lan nói ra kế hoạch của mình.

Nghe thấy mình sẽ thành phản đồ, Chỉ Thủy ngẩn người, rồi dường như hiểu ra điều gì đó.

Phản bội Uchiha, phản bội Mộc Diệp, ý của Đỗ Lan là để cậu trở thành kẻ đứng giữa gánh hết mọi chuyện: Lão sư, ý người là để con chuyển dời mục tiêu sao.

Một mình con không đủ, còn cần Dứu giúp đỡ nữa.

Chẳng phải họ bảo Uchiha chuyên sinh ra phản đồ sao.

Các con phải làm cho danh tiếng của tộc Uchiha thối hoắc, thực hiện đúng cái danh chuyên sinh phản đồ đó.

Chỉ cần thành công, người nhà của con sẽ bị người đời phỉ nhổ, không bao giờ còn khả năng làm loạn bằng vũ lực nữa.

Vì không ai muốn chấp nhận sự lãnh đạo của phản đồ cả, không một ai.

Và ngôi làng cũng sẽ công khai việc giám sát và khinh miệt họ ra ngoài ánh sáng.

Nhưng như vậy, tộc Uchiha sẽ trở thành con sâu làm rầu nồi canh sao.

Chỉ Thủy vô cùng kinh ngạc trước kế hoạch tự bôi nhọ này của

Đỗ Lan.

Đúng là như vậy, nhưng người thân của con sẽ được sống tiếp.

Đỗ Lan có thể chắc chắn, nếu Chỉ Thủy và Dứu trở thành kẻ thù chung của làng, thì người trong làng sẽ chỉ chửi bới tộc Uchiha khiến họ không ngóc đầu lên nổi, chứ không dùng vũ lực trấn áp tộc Uchiha.

Giống như khi xưa sau khi Ban thất bại, tộc Uchiha vẫn có thể ở lại làng, vì trong làng chẳng ai muốn làm kẻ ác đuổi tộc Uchiha đi cả.

Đại Xà Hoàn.

Vũ Trí Ba Dứu kinh hãi tột độ, không ngờ Vũ Trí Ba Chỉ Thủy đột nhiên dẫn mình tới gặp kẻ phản bội của Mộc Diệp.

Dứu, ta biết em đang kinh ngạc, nhưng việc này là vì gia tộc và vì làng.

Vũ Trí Ba Chỉ Thủy nói: Chúng ta cần Đại Xà Hoàn đại nhân giúp đỡ.

Đại Xà Hoàn thè lưỡi, híp mắt nhìn hai hậu duệ của gia tộc Vũ Trí Ba, dường như vô cùng thèm muốn đôi mắt của họ.

Tất nhiên Đại Xà Hoàn này không phải hàng thật, mà là phân thân của Đỗ Lan dùng Biến Thân Thuật tạo thành, diễn xuất cực kỳ xuất sắc.

Chỉ Thủy.

Dứu chấn kinh nhìn Chỉ Thủy, cậu không hiểu nổi chuyện này thì liên quan gì đến việc vì làng và gia tộc.

Nhưng đúng lúc đó, Đại Xà Hoàn giả đột nhiên nhả ra một con rắn nhỏ, bắn thẳng vào bụi cỏ gần đó: Đã đến rồi, sao còn chưa lộ diện.

Đại Xà Hoàn quả không hổ danh Đại Xà Hoàn.

Vũ Trí Ba Đái Thổ đeo mặt nạ từ hư không hiện thân, vừa rồi hắn chỉ mới hé tai ra khỏi không gian Thần Uy đã bị phát hiện, khiến hắn phải nhìn Đại Xà Hoàn bằng con mắt khác, quả nhiên đây là kẻ luôn phá hỏng kế hoạch của mình.

Đái Thổ cứ ba ngày hai bữa lại tới giám sát Mộc Diệp, chẳng biết là vì nhớ quê hương hay đang tìm cơ hội phục thù: Hai hậu bối trẻ tuổi của gia tộc Vũ Trí Ba lại ở cùng với phản nhẫn Đại Xà Hoàn, nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, e rằng gia tộc Vũ Trí Ba sẽ bị cả làng phỉ nhổ, không, bị diệt tộc cũng là chuyện có thể xảy ra.

Ta và hai tiểu hữu đây chuẩn bị làm một phen đại sự, còn kẻ xem náo nhiệt như ngươi thì mau cút sang một bên đi.

Đại Xà Hoàn không hề chào đón vị khách này.

Ồ.

Đại sự.

Đái Thổ phớt lờ lời nhục mạ mà tỏ ra đầy hứng thú với việc ba kẻ chẳng liên quan gì nhau này định làm gì: Ta rất tò mò, các ngươi có thể có đại sự gì.

Hủy diệt Mộc Diệp.

Đại Xà Hoàn giả thản nhiên nói.

Đái Thổ càng lúc càng thấy thú vị: Hay là cho ta gia nhập cùng nhé.

Đại Xà Hoàn nhìn sâu vào mắt Đái Thổ, nở nụ cười gian tà: Gia tộc Vũ Trí Ba của các ngươi quả nhiên chuyên sinh ra phản đồ, chậc, ba kẻ, trong một ngày ta lại thấy tận ba tên phản đồ của gia tộc Vũ Trí Ba, đúng là làm ta mở mang tầm mắt.

Lần này Đái Thổ có chút căng thẳng, hắn đeo mặt nạ và cũng chưa khai triển Huyết Luân Nhãn, tại sao đối phương lại biết hắn thuộc gia tộc Vũ Trí Ba.

Ta nghe nói khứu giác của rắn còn nhạy hơn cả chó, hôm nay quả là đã được chứng kiến.

Ngược lại, Chỉ Thủy và Dứu lại kinh hãi, họ hoàn toàn không nhận ra đối phương là ai trong tộc.

Vậy nếu ngươi đã nói ta cũng là phản đồ, chúng ta đều cùng một hội, chi bằng cho ta góp một tay.

Ta cũng rất có hứng thú với việc hủy diệt Mộc Diệp.

Đái Thổ rất muốn tham gia.

Ngươi mới làm phản đồ được mấy ngày chứ.

Đỗ Lan dùng thân phận Đại Xà Hoàn mà chẳng thèm kiêng nể việc bôi nhọ danh tiếng của hắn, vì dù sao đã thỏa thuận là hắn sẽ gánh tội thay: Phản đồ chúng ta làm việc đương nhiên có kế hoạch riêng, ngươi lấy tư cách gì mà đòi xen vào.

Ba thành viên Vũ Trí Ba đều im lặng, tại sao cảm giác tên Đại Xà Hoàn này làm phản đồ mà lại có vẻ quang minh chính đại như vậy.

Tuy mọi chuyện đều do Đỗ Lan dàn dựng, nhưng đây là lần đầu tiên Chỉ Thủy thấy một Đại Xà Hoàn thế này.

Chỉ Thủy không biết Đại Xà Hoàn trước mặt là giả.

Kế hoạch Đỗ Lan đưa ra cho Chỉ Thủy là: để Chỉ Thủy và Dứu đi tìm Đại Xà Hoàn bàn bạc kế hoạch hủy diệt Mộc Diệp, đến lúc kế hoạch thực thi, Đỗ Lan sẽ ra tay dùng sức mạnh tuyệt đối bảo vệ làng.

Họ cứ việc dốc toàn lực tấn công, đồng thời diễn một màn kịch trước mặt mọi người, Đỗ Lan sẽ phê bình Chỉ Thủy và Dứu một trận rồi giả vờ thất vọng trục xuất họ, để họ rời đi.

Tất nhiên Chỉ Thủy không biết kẻ đóng vai chính lẫn vai tà đều là một mình Đỗ Lan diễn, ngay cả Đại Xà Hoàn cậu tìm được cũng là giả.

Chỉ Thủy chỉ dựa theo một tin vỉa hè nói Đại Xà Hoàn đang lẩn trốn ở một ngôi làng nọ nên mới đi tìm, tin tức đó cũng do Đỗ Lan tung ra.

Tóm lại Đỗ Lan tự biên tự diễn, một mình đóng nhiều vai, bận rộn đến mức vui vẻ không thôi.

Đái Thổ cũng ngớ người, hắn rất muốn nói với Đại Xà Hoàn rằng khi hắn làm phản đồ thì Đại Xà Hoàn vẫn còn là Tam Nhẫn, hắn mới là phản đồ lão làng.

Nhưng làm phản đồ thì có gì oai mà khoe chứ.

Chuyện này khiến hắn nghẹn họng, không thể không thừa nhận Đại Xà Hoàn này quá mặt dày.

Trước kia ở tổ chức Hiểu không thấy Đại Xà Hoàn vô liêm sỉ như thế này, Đái Thổ bắt đầu thấy hoang mang.

Kế hoạch rất đơn giản, Dứu và Chỉ Thủy làm nội ứng đi khắp Mộc Diệp đặt các trận pháp thông linh, đến lúc đó Đại Xà Hoàn sẽ dùng thông linh thú cải tạo tấn công Mộc Diệp để hủy diệt làng.

Đái Thổ đứng ngoài nghe lén, nhận thấy kế hoạch này dù không thành công cũng đủ gây đả kích lớn cho làng, lúc đó hắn đục nước béo cò là có thể báo thù.

Bàn xong kế hoạch cho đến lúc giải tán, Dứu vẫn còn ngơ ngác, cậu chẳng biết gì cả.

Tuy nhiên, với trí thông minh của mình, cậu vẫn giữ im lặng, lẳng lặng đóng vai một phản đồ.

Mãi đến khi về làng, tới nơi không người, Dứu mới lên tiếng: Tại

sao.

Nếu Chỉ Thủy thực sự phản bội, Dứu chỉ còn cách gạt bỏ tình cảm bao năm để đại nghĩa diệt thân.

Chỉ Thủy nhìn Dứu, ban đầu cậu không muốn kéo Dứu vào, nhưng Đỗ Lan lại bảo: Chỉ khi gia tộc Vũ Trí Ba không còn thiên tài, sự kỵ đoạt của mọi người mới giảm bớt.

Tam Đại Mục cũng có thể bảo vệ tộc Vũ Trí Ba ở mức độ lớn nhất.

Vì vậy Chỉ Thủy đành phải kéo Dứu xuống nước.

Lúc này Chỉ Thủy không còn giấu giếm, đem toàn bộ mâu thuẫn giữa gia tộc và làng, cùng với kế hoạch của Đỗ Lan kể ra hết.

Chương 1131

Đây là do lão sư.

Dứu kinh ngạc, nếu đúng như lời Chỉ Thủy nói mâu thuẫn đã không thể điều hòa, thì kế hoạch của lão sư đúng là cao minh, gần như là tái hiện lại tình cảnh của Vũ Trí Ba Ban năm xưa.

Em hiểu rồi, đây là cách tốt nhất.

Dứu thậm chí không tốn nhiều thời gian cân nhắc mà lập tức đồng ý.

Dứu, em còn trẻ, mới mười ba tuổi thôi, ta thực sự không muốn em phải tham gia.

Lão sư nói đúng, chỉ khi chúng ta cùng rời đi, mọi người mới có thể chấp nhận gia tộc.

Dứu rất kiên cường, đã hạ quyết tâm thực hiện kế hoạch lần này.

Lần này Dứu và Chỉ Thủy cần đặt bảy trận pháp thông linh bên trong làng Mộc Diệp, một cái ở gia tộc Vũ Trí Ba, sáu cái còn lại phân bố ở các vị trí quan trọng khác nhau.

Vì để vở kịch diễn ra chân thật, Dứu và Chỉ Thủy không thể nương tay, họ chỉ có thể tin tưởng Đỗ Lan sẽ ngăn chặn được tất cả, đặt cược sự tồn vong của làng và gia tộc vào niềm tin dành cho Đỗ Lan.

Ninja gác cổng bị Chỉ Thủy dùng ảo thuật khống chế, Đại Xà Hoàn giả đội nón lá, đường hoàng bước vào làng qua cổng chính giữa ban ngày.

Đái Thổ quan sát từ xa mỉm cười: Tên Đại Xà Hoàn này đúng là biết tìm đồng minh.

Tuy nhiên hắn lại nghi ngờ liệu Chỉ Thủy và Dứu có thực sự phản bội hay không.

Đái Thổ thường xuyên tới Mộc Diệp nên cũng hiểu rõ thế hệ mới của Vũ Trí Ba, Chỉ Thủy và Dứu đều là những thiên tài được tộc coi trọng, lẽ nào sự phản bội của họ là kế hoạch của tộc Vũ Trí Ba nhằm hủy diệt Mộc Diệp rồi chiếm đoạt thêm tài nguyên.

Không đúng, Dứu và Chỉ Thủy chắc không phải do tộc chỉ thị, vì nếu bị lộ, gia tộc Vũ Trí Ba sẽ trở thành kẻ thù của cả làng, mất đi nơi dung thân, người trong tộc không ngu xuẩn đến thế.

Vậy thì tại sao.

Đái Thổ không nghĩ ra lý do phản bội của họ.

Nhưng dù thế nào, đây cũng là một màn kịch hay.

Bầu không khí có chút kỳ lạ, Chí Thôn Đoàn Tàng nhạy bén cảm nhận được hôm nay không khí trong làng quá áp chế.

Tuy vẫn là những sinh hoạt bình thường nhưng chắc chắn có gì đó không ổn: Người đâu, động tĩnh của gia tộc Vũ Trí Ba thế nào.

Lão vẫn luôn chờ gia tộc Vũ Trí Ba ra tay tạo phản, việc đưa Dứu và Chỉ Thủy vào Ám Bộ chính là sai lầm lớn nhất của tộc này.

Tộc Vũ Trí Ba vốn hy vọng Dứu và Chỉ Thủy có thể cung cấp tình báo cho cuộc đảo chính, nhưng Đoàn Tàng là ai chứ, lão là kẻ sống thọ cùng thời với Tam Đại Mục, Dứu và Chỉ Thủy còn quá trẻ, dù có thể truyền tin về nhưng cái giá phải trả là tính cách của họ đã bị Đoàn Tàng nắm thóp.

Dứu và Chỉ Thủy đều quá trọng tình cảm và quá hủ lậu, đó là điểm yếu có thể lợi dụng.

Vì vậy Đoàn Tàng chẳng hề lo lắng về việc gia tộc Vũ Trí Ba phản bội.

Không có gì bất thường.

Đoàn Tàng nhìn sâu vào tên Ám Bộ trước mặt, dường như nghi ngờ đối phương đã bị trúng ảo thuật.

Nhưng cuối cùng nhận thấy đối phương rất bình thường, xem ra đúng là không có gì lạ.

Vậy thì cảm giác bất an trong lòng lão là từ đâu.

Xè xè.

Tiếng rắn thè lưỡi.

Đoàn Tàng ngây người nhìn ra cửa sổ thấy một con bạch xà nhỏ đang ngóc đầu thè lưỡi, đột nhiên cảm thấy có chút quen mắt.

Cùng lúc đó, tại những nơi khác ở Mộc Diệp cũng xuất hiện rất nhiều con bạch xà đặc biệt như vậy, khiến mọi người cảm thấy kỳ quái, sao tự dưng lại có nhiều rắn thế này.

Ngay cả văn phòng Hỏa Ảnh cũng xuất hiện loài rắn quỷ dị này.

Tam Đại Mục cũng chú ý tới, lão cảm nhận được những con rắn này đều cấu thành từ chakra, hơn nữa còn là một luồng chakra mà lão rất quen thuộc: Đây là.

Gần như cùng lúc, những ninja nhận ra đặc trưng của loài rắn ở khắp nơi đều lộ vẻ mặt không lành.

Ầm.

Làng Mộc Diệp ơi, Đại Xà Hoàn ta đã trở lại.

Tiếng động cực lớn chấn động cả làng, Đoàn Tàng cũng bị luồng nổ lớn hất văng ra ngoài, may nhờ lão nhanh nhẹn mới không bị thương, từ cửa sổ bay ra đứng trên cột điện, định thần nhìn lại thì phát hiện kiến trúc của Ám Bộ đã biến thành đống đổ nát, thay vào đó là một con chuột khổng lồ màu vàng lông xù, trên mặt đầy những tia điện.

Thú cải tạo.

Thú thông linh cải tạo, là Đại Xà Hoàn, Đại Xà Hoàn đến rồi.

Thực tế đã có thể nhìn thấy Đại Xà Hoàn, hắn đang lơ lửng giữa trung tâm làng, khuôn mặt rắn vẫn đáng ghét như xưa, lúc này đang đắc ý đầy mặt.

Văn phòng Hỏa Ảnh cũng bị thú cải tạo khổng lồ phá hủy, Tam Đại Mục trừng mắt nhìn tác phẩm của học trò cũ năm xưa, nhất thời nước mắt lưng tròng, toàn là những giọt lệ thất vọng.

Cùng lúc đó, Sở Cảnh bị, gia tộc Nhật Hướng, gia tộc Vũ Trí Ba, bệnh viện ninja, trường học ninja năm nơi này đồng thời bị thú thông linh khổng lồ tàn phá.

Chỉ Thủy và Dứu cũng không ngờ lần này thú thông linh cải tạo lại lớn như vậy, mỗi con đều cao tới ba mươi mét, ngang ngửa với Vĩ Thú.

Hơn nữa hình thù đủ loại, nào là Pikachu, Squirtle, Charmander, Pidgeotto, Onix, Kotori Minami, Magikarp, nhìn thì có vẻ ngốc nghếch dễ thương nhưng thể tích lại cực lớn, thứ đáng yêu đến mấy khi to lớn cũng sẽ thành quái thú.

Thú cải tạo đã xuất hiện vài lần, sức ảnh hưởng rất lớn.

Vì vậy Mộc Diệp cũng có nhiều tình báo, nhưng thường thì chúng không quá mười mét, lần này lại lớn gấp ba.

Có kẻ phản bội.

Lần này Đoàn Tàng và Tam Đại Mục có cùng suy nghĩ.

Quá rõ ràng, không có kẻ phản bội thì sao có thể để Đại Xà Hoàn lọt vào.

Nhưng là ai.

Tất cả ninja đồng loạt nhảy lên nóc nhà chuẩn bị chiến đấu, dân thường bắt đầu sơ tán.

Đại Xà Hoàn.

Các ninja nhanh chóng tập kết quanh Đại Xà Hoàn, Ngươi vậy mà còn dám quay lại Mộc Diệp.

Không chỉ quay lại, ta còn sẽ hủy diệt các ngươi.

Đại Xà Hoàn giả gào thét trợ uy, bảy con đại tinh linh đều đang tích tụ đại chiêu: tia sét, ngọn lửa, cuồng phong, lũ lụt, thiên thạch, tất cả đều đang chờ phát nổ trên bầu trời, khiến các ninja sững sờ.

Đó là những đòn tấn công thực sự không chút nương tay, ngay cả Chỉ Thủy và Dứu cũng nghi ngờ liệu Đỗ Lan có cản nổi những đòn tấn công đáng sợ này không, Đỗ Lan rốt cuộc đang ở đâu.

Đây là nhẫn thuật sao.

Đại Xà Hoàn ở bên ngoài rốt cuộc đã có kỳ ngộ gì mới có thể chế tạo ra những thú cải tạo đáng sợ thế này.

Tam Đại Mục không thể tin nổi nhìn năng lượng chakra tụ tập trên không trung, lão nghi ngờ Đại Xà Hoàn có phải đã bị Lục Đạo Tiên Nhân nhập xác rồi không, nếu không sao có thể lợi hại như thế.

Tuy nhiên, kẻ địch mạnh chính là để làm nền cho Đỗ Lan mạnh hơn.

Vì vậy, khi các ninja chuẩn bị liều chết, những đòn tấn công đáng sợ kia đột nhiên tan vỡ, bầu trời làng Mộc Diệp bị bao phủ bởi sấm chớp và bụi bặm, không còn thấy trời xanh mây trắng, mà trong cơn phong lôi đó, chỉ có một người đứng ở nơi cao nhất, Đỗ Lan.

Cả làng nhìn người đàn ông tựa như thần ma đó, không thốt nên lời.

Đại Xà Hoàn, đừng quá đáng quá, trường học là địa bàn của ta.

Đỗ Lan tự tìm cho mình một lý do xuất hiện hợp lý để khán giả không nhận ra sơ hở.

Đỗ Lan.

Đại Xà Hoàn nhìn thấy Đỗ Lan dường như có chút kinh ngạc, nhưng lập tức biến mất: Haha, ngươi lợi hại thì đã sao, hiện tại trong làng có bảy con thú thông linh cải tạo đủ sức hủy diệt toàn bộ làng, một mình ngươi căn bản không ngăn cản nổi.

Đúng vậy, một người căn bản không thể ngăn cản.

Đó là vì ngươi chưa biết sức mạnh thực sự của ta.

Vì là một mình đóng hai vai, Đỗ Lan cũng không muốn lãng phí quá nhiều thời gian, tự nói tự nghe cũng có chút xấu hổ.

Trời đất một lần nữa biến sắc, lần này là màu vàng kim, chỉ thấy phía trên đầu những con thú cải tạo xuất hiện những gợn sóng vàng khổng lồ, sau đó từng thanh trảm sơn đại kiếm to lớn từ từ lộ diện.

Mỗi thanh kiếm đều khác nhau, nhưng tất cả đều mang lại cảm giác uy nghiêm vô thượng.

Đái Thổ trong bóng tối thầm nghĩ may mà mình không lộ diện, suýt nữa quên mất còn có tên quái vật này, trước kia hắn đã từng chịu thiệt dưới tay Đỗ Lan, giờ thấy Đỗ Lan phẩy tay một cái là xuất hiện những đại kiếm còn to hơn cả thú cải tạo, hắn cũng lạnh sống lưng: Tên này căn bản chẳng theo lẽ thường gì cả.

Dù là tấn công diện rộng trước đó hay đòn tấn công đơn thể cường điệu hiện tại đều quá mức ngông cuồng.

Đúng lúc này, mọi người thấy hai ninja nhảy lên đứng bên cạnh Đỗ Lan, nhìn kỹ lại thì ra là hai đồ đệ Vũ Trí Ba của Đỗ Lan, thầm nghĩ lần này các ngươi sẽ được nở mày nở mặt rồi.

Đoàn Tàng chau mày, trong lòng không vui, sau sự kiện này chắc chắn không còn cơ hội ra tay với gia tộc Vũ Trí Ba nữa, thật đáng tiếc lão luôn muốn đoạt lấy Huyết Luân Nhãn, tên Đại Xà Hoàn chết tiệt sao lại quay về vào đúng lúc này.

Tuy nhiên, khi mọi người còn đang suy tính, cảm thấy thần kỳ trước sức mạnh của Đỗ Lan, thì một màn không thể tin nổi đã xảy ra.

Chỉ Thủy và Dứu kẻ trước người sau, hai thanh đoản đao bất ngờ đâm xuyên qua ngực và lưng Đỗ Lan, sự chuyển biến đột ngột này khiến tất cả mọi người chết lặng, ai cũng tưởng mắt mình đã lừa dối mình.

Nhưng máu từ trên trời bắn xuống lại vô cùng chân thực, lượng máu chảy ra cực lớn.

Ngay cả người của gia tộc Vũ Trí Ba cũng ngẩn ngơ, không biết hai hậu bối ưu tú của tộc mình đang phát điên cái gì.

Chương 1132

Không ai biết ý đồ của họ, ngay cả cha mẹ họ cũng không biết.

Vũ Trí Ba Phú Khâu và vợ đều chết lặng, bao gồm cả đứa con trai nhỏ Tá Trợ.

Tá Trợ cứ ngỡ anh trai mình lên đó là để giúp đỡ, để làm rạng danh gia tộc, vạn lần không ngờ cậu lại tận mắt chứng kiến cảnh anh trai phản bội.

Người anh trai hiền hậu đó, người anh trai luôn yêu thương mình, người anh trai mình luôn ngưỡng mộ, hôm nay đã hoàn toàn biến mất trước mắt Tá Trợ, chỉ còn lại một cái nhãn dán phản đồ nhục nhã.

Tốt lắm tốt lắm, chú ý biểu cảm, tuyệt đối đừng để lộ sơ hở.

Lúc này Đỗ Lan lại đang nhắc nhở hai đồ đệ diễn cho tốt.

Việc bị đâm xuyên tất nhiên là giả, đều là đạo cụ, máu cũng vậy.

Tuy nhiên, tình tiết hai đệ tử đắc ý cùng lúc giáp kích giết thầy đúng là quá kinh điển, Đỗ Lan cảm thấy vô cùng hài lòng.

Đại tội, tuyệt đối là đại tội thiên hạ, trò giết thầy dù ở thế giới nào cũng là tội không thể tha thứ.

Chứng kiến cảnh này, các ninja lần lượt lộ vẻ mặt kinh hãi, chấn động trước sự táo bạo của Vũ Trí Ba Chỉ Thủy và Vũ Trí Ba Dứu, tại sao họ lại phản bội làng vào lúc này, rốt cuộc là có mưu tính gì.

Tam Đại Mục cùng mấy vị lão nhân lập tức nhìn về phía tộc nhân Vũ Trí Ba, lại phát hiện họ cũng mặt đầy ngơ ngác.

Lẽ nào không phải do họ chỉ thị.

Lẽ nào hai thiên tài trẻ tuổi này phản bội cả chính gia tộc mình.

Trong đầu Tam Đại Mục lướt qua vô số khả năng nhưng vẫn chưa có kết luận.

Nhưng dựa theo tình hình hiện tại, hai thiên tài này thực sự đã lén lút giao dịch với Đại Xà Hoàn sau lưng gia tộc, nếu không gia tộc Vũ Trí Ba đã không chấn kinh đến thế.

Chẳng phải là chấn kinh sao.

Vũ Trí Ba Phú Khâu gần như muốn ngất đi, đứa con trai thiên tài của mình lại làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, với tư cách là người cha ông cũng chỉ biết sững sờ vì ngoài chuyện đó ra ông thực sự không biết gì cả.

Loạt xoạt, thanh kiếm đẫm máu rút ra khỏi cơ thể Đỗ Lan, hai đứa trẻ Vũ Trí Ba đứng sang bên cạnh Đại Xà Hoàn, biểu thị rõ lập trường của họ, họ đứng cùng phe với Đại Xà Hoàn.

Quả là một màn kịch hay.

Vũ Trí Ba Đái Thổ đã dự liệu được diễn biến như vậy, chỉ là đến giờ hắn vẫn không hiểu mục đích thực sự của Vũ Trí Ba Dứu và Vũ Trí Ba Chỉ Thủy là gì: Nhưng cứ thế này, Đỗ Lan ngươi cũng sắp chết rồi chứ.

Tuy nhiên không hề có chuyện đó, dù Đỗ Lan trông như sắp chết, sắc mặt trắng bệch, máu không ngừng chảy ra từ miệng, ngực và lưng đầy máu, ánh mắt bắt đầu rã rời, nhưng lúc này Đỗ Lan vẫn chưa ngã xuống: Vũ Trí Ba, ta thật sự đã nhìn lầm các ngươi, quả nhiên gia tộc các ngươi chuyên môn sinh ra phản đồ.

Câu nói này thốt ra, coi như đã định tính cho gia tộc Vũ Trí Ba.

Sắc mặt người tộc Vũ Trí Ba vô cùng khó coi, họ nhận thấy rõ ánh mắt của các ninja đồng liêu xung quanh đã thay đổi, trước kia là hoài nghi thì giờ đã biến thành khinh bỉ.

Đồng thời họ cũng biết mình đã mất đi khả năng phát động chính biến để đoạt lấy địa vị chính trị, vì họ không bao giờ có thể ngẩng đầu lên trước mặt dân làng được nữa, cái mác mười năm trăm năm chuyên sinh phản đồ sẽ luôn bị đội lên đầu gia tộc Vũ Trí Ba, không cách nào gột rửa được.

Giờ đây có phát động chính biến cũng chỉ là vô ích, chỉ làm ngồi mát ăn bát vàng lời bình của Đỗ Lan, căn bản không mang lại lợi lộc gì, gia tộc Vũ Trí Ba đã không còn tương lai.

Đôi khi chỉ một câu nói của danh nhân cũng đủ hủy diệt cả một gia tộc, giống như hiện tại vậy.

Dứu và Chỉ Thủy lẳng lặng chịu đựng mọi đau khổ, nhưng họ có thể làm gì chứ.

Tự mình gánh lấy tội danh, gia tộc gánh lấy ô danh, đó là cách tốt nhất để bảo toàn tính mạng cho tất cả mọi người.

Đỗ Lan, đòn tấn công của đệ tử ngươi cảm giác thế nào.

Đại Xà Hoàn giả nói.

Đỗ Lan ôm vết thương, nghiến răng nói: Muốn đánh bại ta.

Chúng còn phải tu luyện thêm một triệu năm nữa.

Kim quang lại hiện ra, lần này diện tích ánh sáng còn khổng lồ hơn, trảm sơn đại kiếm biến thành khai thiên đại đao dài mười cây số, đoạn kiếm thân lúc này quả quyết vung xuống.

Tất cả mọi người đều bị bao phủ trong bóng tối và cuồng phong, thanh đại kiếm che trời lấp đất đó quét ngang một dải từ trái sang phải, quét qua bụi bặm, chém qua những thú thông linh cải tạo, suýt chút nữa đã chém đôi cả dãy núi Nhan Sơn.

Rõ ràng không có lưỡi sắc, nhưng trọng kiếm vô phong, đại xảo bất công, trước sức mạnh tuyệt đối, mọi kẻ địch đều như châu chấu đá xe.

Bảy con thú thông linh khổng lồ trong đòn quét ngang bầu trời đó đã bị thanh đại kiếm dài mười cây số tiêu diệt, hóa thành làn khói biến mất.

Đái Thổ trốn một bên không nói nên lời, trong mắt chỉ có sự kinh ngạc, lại một lần nữa nâng cao đánh giá về thực lực của Đỗ Lan.

Đại Xà Hoàn giả cũng mặt đầy khó coi.

Chỉ Thủy và Dứu thầm nghĩ lão sư quả nhiên lợi hại, chỉ tiếc từ nay về sau họ không thể nhận được sự chỉ dạy của lão sư nữa, con đường tương lai của họ định sẵn đầy trắc trở mà chỉ có thể tự mình mò mẫm.

Ngay khi ba người bọn họ còn đang suy tư, trước mặt đột nhiên xuất hiện luồng kim quang bằng nắm tay, ba thanh lợi nhận vươn ra kề sát cổ họ, chỉ cần có động tĩnh nhỏ nhất sẽ bị đâm xuyên qua.

Chỉ Thủy, Dứu, các em ngay cả gia tộc của mình cũng muốn phản bội sao.

Đỗ Lan hỏi.

Lão sư, chẳng phải thầy luôn nói đây là thời đại của chúng em sao.

Nếu chúng em cứ mãi ở trong làng thì có thể làm được gì chứ.

Chẳng lẽ lại như những kẻ vô dụng trong tộc suốt ngày tính toán những thứ không thực tế sao.

Vũ Trí Ba Chỉ Thủy cũng bắt đầu diễn kịch, thể hiện một bộ dạng phi thường biến thái: Ta đã chán ngấy rồi, chán ngấy sự vô năng của gia tộc, chán ngấy sự bất lực của làng, chúng ta sẽ đến một sân khấu rộng lớn hơn để tạo nên lịch sử của riêng mình.

Cậu vươn cổ ra dường như không sợ kiếm sắc, khiêu khích nhìn Đỗ Lan.

Liệu Đỗ Lan có ra tay không.

Các ninja đều nghĩ vậy.

Đoàn Tàng tự nhiên hy vọng Đỗ Lan ra tay, vì như vậy lão có thể lấy được Huyết Luân Nhãn của Chỉ Thủy và Dứu.

Mọi người đều nhìn Đỗ Lan và đệ tử của hắn, cảm nhận được nỗi đau thương của sự phản mục sư đồ.

Có lẽ hiện tại vết thương đau nhất của Đỗ Lan không phải ở ngực mà là ở tim.

Hắn sẽ giết chết đứa học trò bất hiếu của mình chứ.

Cuối cùng, những thanh kiếm thần xuất quỷ nhập của Đỗ Lan biến mất, Đỗ Lan đã tha cho họ: Đi đi, ta sẽ chờ đợi công tích của các em, Chỉ Thủy và Dứu, các em có thể không nhận người sư phụ này, nhưng ta không thể không thừa nhận các em là hai đệ tử ưu tú nhất của ta.

Hắn chậm rãi quay lưng lại với họ: Đi đi, trước khi ta đổi ý.

Không được đi, chúng gây ra tổn thất lớn cho làng như vậy mà định đi là xong sao.

Đoàn Tàng nhảy ra, vạn lần không ngờ Đỗ Lan lại đại lượng thế, suýt bị đệ tử giết mà còn thả hổ về rừng: Bao vây chúng lại.

Hàng chục Ám Bộ nhảy ra, tay kết ấn sẵn sàng phóng nhẫn thuật, họ muốn giữ lại ba kẻ phản bội.

Vũ Trí Ba Chỉ Thủy, Vũ Trí Ba Dứu, Đại Xà Hoàn, ba kẻ phản bội các ngươi, hiện tại ta với danh nghĩa thủ lĩnh Căn sẽ thi hành công lý tại chỗ.

Đoàn Tàng thấy thú cải tạo đã biến mất nên lập tức nhảy ra diễu võ dương oai: Giết.

Lão chẳng thèm nể mặt Đỗ Lan, trực tiếp ra lệnh tấn công.

Nhẫn thuật và nhẫn cụ bay về phía ba người, nhưng nhanh chóng bị một luồng kim quang hấp thụ và nổ tung ở bãi tập đằng xa, phá hủy bãi tập thành từng mảnh vụn.

Ta đã bảo để họ đi, ta vẫn chưa trục xuất họ khỏi sư môn, nên họ vẫn thuộc quyền quản lý của ta.

Đỗ Lan quát lớn, nhìn thẳng khiến Đoàn Tàng tức muốn hộc máu.

Đáng chết, sao không đâm chết ngươi luôn đi.

Dù Đỗ Lan cứ luôn tỏ vẻ như sắp chết, nhưng cứ thoi thóp mãi không chết, có tức người không chứ.

Mau đi đi.

Đỗ Lan hét lên.

Đại Xà Hoàn giả cũng bồi thêm một câu: Đi.

Hai tay nhanh chóng kết ấn một lần nữa sử dụng thuật Thông Linh.

Ầm.

Chỉ thấy trung tâm làng lại một lần nữa bị phá hủy hoàn toàn, trước đó Đại Xà Hoàn giả đã thiết lập trận pháp thông linh thứ tám ở đó, một con phi long cưỡi gió bay lên.

Đó là một con chân long thực sự, vảy cá vuốt ưng bờm sư tử thân rắn sừng hươu có thể phun mây nhả khói, tiềm long xuất uyên, rẽ bụi mù mang theo ba người bay vút lên không trung và nhanh chóng biến mất.

Con thú thông linh này hoàn toàn chưa từng thấy bao giờ.

Rồng sao.

Thế giới này cũng có hình tượng rồng, nhưng chưa ai thấy chân long bao giờ, nên họ luôn tưởng rồng là sinh vật huyền ảo, một số ninja sẽ biến nhẫn thuật của mình thành hình rồng để tăng uy thế, nhưng chân long xuất thế thì tuyệt đối là lần đầu tiên.

Tam Đại Mục lầm bầm: Đại Xà Hoàn, ngươi rốt cuộc muốn làm gì.

Lại là Đại Xà Hoàn gánh tội, con thú thông linh hình rồng này cũng là giống loài mới Đỗ Lan nuôi dưỡng ở thế giới này, Đại Xà Hoàn không có năng lực đó.

Đỗ Lan với vẻ mặt sắp chết đứng trên không trung cũng không quên làm màu, nhìn theo con phi long bay xa, tức cảnh sinh tình ngâm hai câu thơ: Kim lân khởi thị trì trung vật, nhất ngộ phong vân tiện hóa long.

Nhà cửa ở Mộc Diệp bị phá dỡ rất nhiều, may mà không có thương vong về người, đây quả là một kỳ tích.

Trong cuộc xâm lăng quy mô lớn như vậy, chỉ có một số ninja bị thương nhẹ, Tam Đại Mục khi xem báo cáo cũng thấy khó tin.

Lúc này tại văn phòng Hỏa Ảnh, mấy vị trưởng lão và Tam Đại Mục nhìn nhau, các trưởng lão hy vọng Tam Đại Mục đưa ra ý kiến xử lý gia tộc Vũ Trí Ba.

Chương 1133

Lần này tổn thất to lớn đều do hai kẻ phản bội của gia tộc Vũ Trí Ba gây ra, nên bắt gia tộc Vũ Trí Ba đền tiền.

Đó cũng coi như một cách gián tiếp để làm yếu đi gia tộc này một lần nữa.

Tam Đại Mục lại cảm thấy gia tộc Vũ Trí Ba đã mất đi hai thiên tài, thực lực giảm mạnh, e rằng trong thời gian dài sẽ không thể gượng dậy nổi.

Hơn nữa vì một câu nói của Đỗ Lan, sau này gia tộc Vũ Trí Ba chắc chắn sẽ không ngẩng đầu lên được, nên Tam Đại Mục thấy không cần ép người quá đáng, để cho họ một đường lùi cũng là để phòng trường hợp họ chó cùng rứt giậu.

Hiện tại Mộc Diệp không chịu nổi thêm sóng gió nào nữa, gia tộc Vũ Trí Ba chỉ cần không đảo chính thì vẫn là một phần sức mạnh của Mộc Diệp: Nhưng kẻ xâm nhập không chỉ có hai đứa trẻ đó, Đại Xà Hoàn cũng là học trò của ta, vả lại toàn bộ kế hoạch là do hắn làm chủ, có bồi thường thì cũng để ta bồi thường.

Tuy rằng bản thân Tam Đại Mục cũng chẳng có nhiều tiền.

Tam Đại Mục đã nói vậy, hai vị trưởng lão cũng biết lão đã quyết định: Viên Phi, ngươi thật là lòng đàn bà.

Gia tộc Vũ Trí Ba chung quy vẫn là một mối họa lớn.

Mộc Diệp chúng ta có thể đi đến ngày hôm nay, gia tộc Vũ Trí Ba cũng đã góp không ít công sức, mọi người đối với họ quá khắt khe rồi.

Ngươi thì thương hại họ, nhưng Vũ Trí Ba Phú Khâu có được mấy phần trung thành.

Hiện tại họ mất đi hai thiên tài, chính là cơ hội tốt để làm suy yếu họ, lúc này không ra tay thì đúng là nuôi hổ trong nhà.

Trưởng lão vẫn kiên trì muốn nhắm vào gia tộc Vũ Trí Ba.

Tam Đại Mục lắc đầu: Hãy nghĩ đến Đỗ Lan đi, khí độ của hắn mới là bao dung thiên hạ.

Dù bị đệ tử làm hại vẫn tha thứ cho chúng, chẳng lẽ chúng ta không thể học tập hắn sao.

Hắn không cần chịu trách nhiệm với dân làng Mộc Diệp, cũng không cần phải giải trình với bách tính Hỏa Chi Quốc.

Trưởng lão vẫn rất tỉnh táo, kiên quyết đứng trên lập trường của mình để nhìn nhận vấn đề.

Nhiệm vụ của họ là kiên trì đưa ra lựa chọn tốt nhất cho làng.

Tiếc là Hỏa Ảnh không thể suy nghĩ một cách trực diện như thế, gia tộc Vũ Trí Ba cũng là một thành viên của Mộc Diệp, vì sự trường trị cửu an của làng, điều Hỏa Ảnh cần làm là sự công chính: Ta sẽ không đồng ý động vào gia tộc Vũ Trí Ba.

Hơn nữa Đỗ Lan cũng sẽ không đồng ý.

Tam Đại Mục cảm thấy Đỗ Lan nhất định sẽ bảo vệ gia tộc Vũ Trí Ba, bởi vì Đỗ Lan là người có thể viết ra những tác phẩm tuyệt thế như vậy.

Đỗ Lan đương nhiên sẽ bảo vệ tộc Vũ Trí Ba, nếu không cũng chẳng có nhiều chuyện như vậy.

Từ lúc nào không hay Đỗ Lan đã trở thành một nhân vật có đức cao vọng trọng trong làng, không quan tâm chính sự, nhưng thực lực và danh vọng đều có thể sánh ngang với thế hệ lão làng, một vị thế ngoại cao nhân thực thụ, ẩn sĩ của Mộc Diệp.

Một ngày sau trận xâm lăng, Đỗ Lan đã tươi tỉnh xuất hiện tại hiện trường tái thiết trường học ninja, chỉ huy các ninja bắt đầu công tác xây dựng lại.

Thổ độn xây tường, Phong độn chặt gỗ, dù sao hiệu suất làm việc của ninja vẫn rất nhanh.

Đỗ Lan lão sư, thầy không sao chứ.

Vị hiệu trưởng già đi tới thấy dáng vẻ hoạt bát của Đỗ Lan thì vô cùng kinh ngạc, hôm qua rõ ràng trông như sắp chết.

Mấy vết dao nhỏ không đáng là bao.

Đỗ Lan lão sư quả nhiên rất mạnh, nếu thầy sẵn lòng dạy nhẫn thuật cho học sinh, Mộc Diệp nhất định sẽ sản sinh ra nhiều cường giả cấp Ảnh hơn.

Lão hiệu trưởng nói.

Không có nhẫn thuật yếu, chỉ có ninja yếu, tôi không dạy nhẫn thuật mà chỉ dạy ninja, chẳng phải càng có thể bồi dưỡng ra những ninja xuất sắc cho Mộc Diệp sao.

Haha, thầy là đại tài tử, là kỳ nhân của Mộc Diệp, tôi quả là nói không lại thầy.

Lão hiệu trưởng cũng không tranh cãi nữa, vì tranh không lại, nhưng còn một việc nhất định phải nói: Đỗ Lan, tôi cũng sắp nghỉ hưu rồi, trường ninja này không thể không có hiệu trưởng, tôi định đề cử thầy với Tam Đại Mục để thầy tiếp quản chức hiệu trưởng, thầy thấy sao.

Được thôi.

Hả.

Không ngờ Đỗ Lan lại đồng ý dứt khoát như vậy, lão hiệu trưởng nhất thời không phản ứng kịp.

Tôi nói tôi sẵn lòng kế nhiệm vị trí của ông làm hiệu trưởng trường học, có gì mà phải kinh ngạc thế.

Đỗ Lan thầm nghĩ chẳng lẽ trong mắt họ mình lại là kẻ không có trách nhiệm đến thế sao.

Thực tế đúng là không có trách nhiệm, nếu không phải vì còn nhiều năm nữa mới đến cốt truyện của nhân vật chính thì hắn tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Lão hiệu trưởng đại hỷ: Tốt, tôi đi viết thư đề cử ngay đây.

Có vẻ như lão đã nóng lòng muốn nghỉ hưu lắm rồi.

Đến nửa năm sau, Đỗ Lan chính thức trở thành hiệu trưởng trường học ninja, việc đầu tiên hắn làm là dựng một tấm bia đá trước cổng trường, trên đó viết: Sai lầm không sợ thất bại, nhưng chân lý thì có thể chịu đựng được mọi thử thách.

Đây chính là giáo huấn của trường, mỗi ngôi trường danh tiếng đều có giáo huấn riêng của mình.

Trường học ninja tuy chưa phải danh trường nhưng có thể bắt đầu chuẩn bị từ giờ.

Xuân đi đông đến, ngày tháng của Đỗ Lan trôi qua rất nhàn nhã, dù sao cũng là từ từ đợi các nhân vật chính trưởng thành.

Minh Nhân giờ đã là một đứa trẻ nghịch ngợm, ngày càng quậy phá, đồng thời vì là Nhân Trụ Lực nên những dân làng từng trải qua thảm họa Cửu Vĩ đều sợ tiếp xúc với Minh Nhân, còn dạy con cái mình đừng chơi với cậu.

Họ không biết rằng Nhân Trụ Lực Cửu Vĩ này chính là con trai của Đệ Tứ.

Tuy nhiên hiện tại Minh Nhân vẫn chưa bắt đầu học nhẫn thuật, cũng chưa có chakra nên mức độ quậy phá có hạn, đợi đến khi cậu thực sự có chakra thì đó mới là lúc khiến người ta đau đầu nhất.

Hôm nay vẫn tới chỗ chị Dã Nãi Vũ nghe kể chuyện, sau đó về nhà ăn cơm.

Từ lúc năm sáu tuổi Minh Nhân đã sống một mình, nhưng tất cả di vật liên quan đến cha mẹ trong nhà đều đã bị Ám Bộ dọn sạch.

Tuy là Đệ Tứ nhưng ông cũng ở trong căn hộ chung cư như dân thường, phòng cũng không lớn, vợ chồng Ba Phong vẫn rất tiết kiệm.

Căn nhà của họ hiện tại đương nhiên thuộc về Minh Nhân, đồng thời mỗi tháng làng còn cấp cho cậu một khoản phí nuôi dưỡng, và người giám hộ hiện tại của Minh Nhân thực chất là Tam Đại Mục, chỉ là Tam Đại Mục ngoài việc dùng quả cầu thủy tinh quan sát Minh Nhân ra thì cũng không có thời gian giáo dục cậu.

Nhưng nhìn Minh Nhân lớn lên từng ngày, càng lúc càng giống mẹ, Tam Đại Mục cũng rất an lòng.

Minh Nhân cũng biết người giám hộ của mình rất ngầu, cộng thêm việc những người khác đều lạnh nhạt với mình nên cậu mới càng ngày càng hay quậy phá.

Đến căn sân bên cạnh trường học ninja, đã có rất nhiều đứa trẻ đến trước, Minh Nhân cũng không đi đường chính mà leo tường vào.

Vì có hai đứa trẻ to xác nói nếu thấy Minh Nhân sẽ đánh cậu, nên Minh Nhân mới phải tránh mặt mọi người.

Dã Nãi Vũ, chính là Dược Sư Dã Nãi Vũ, nguyên là viện trưởng viện mồ côi, fan cứng của Đỗ Lan.

Hiện tại cô là thị nữ thân cận của Đỗ Lan.

Vài năm trước khi cô sắp xếp trẻ mồ côi nhập học đã quen biết Đỗ Lan và lập tức bày tỏ mình vô cùng yêu thích các tác phẩm của hắn.

Đỗ Lan nghĩ đến số phận bi thảm của cô trong nguyên tác nên đã âm thầm quan sát tình hình, khi cô suýt chết đã ra tay cứu mạng và thu nhận cô làm thị nữ để có thể tiếp tục chăm sóc lũ trẻ.

Hiện tại việc cô thích nhất là kể cho lũ trẻ nghe những câu chuyện cổ tích hoặc tiểu thuyết Đỗ Lan viết, lũ trẻ cũng rất thích nghe.

Minh Nhân rất thích nghe Dã Nãi Vũ đọc Tam Quốc Diễn Nghĩa, dù đói bụng cũng phải nghe cho hết.

Tại sao viện trưởng viện mồ côi lại phải ra chiến trường.

Chuyện này phải nói đến tên khốn Đoàn Tàng.

Vốn dĩ Dược Sư Dã Nãi Vũ là một nhân viên tình báo dưới trướng Đoàn Tàng, nhưng Đoàn Tàng nói Dã Nãi Vũ còn lương tâm nên đã đuổi cô khỏi đội ngũ.

Sau Đại chiến thứ ba, xuất hiện rất nhiều trẻ mồ côi chiến tranh, Dã Nãi Vũ vốn giỏi y thuật nhẫn thuật nên đã trở thành viện trưởng viện mồ côi chuyên chăm sóc trẻ em, khi đó cô cũng mới ngoài đôi mươi.

Nhưng sau thảm họa Cửu Vĩ, phe cấp tiến trong làng Mộc Diệp cho rằng đây là hệ quả của đại chiến, là do quốc gia đối địch hoặc thế lực nội bộ muốn lật đổ làng, họ cần tiến hành thu thập tình báo quy mô lớn, phải nắm giữ tình báo của tất cả các làng trong tay để không còn bị động như trong thảm họa Cửu Vĩ.

Đại chiến vẫn chưa kết thúc, tiếp theo là sân khấu của cuộc chiến gián điệp.

Và người đề xuất cuộc chiến gián điệp chính là Chí Thôn Đoàn Tàng, lão gia tăng đầu tư vào gián điệp, nhưng gián điệp không giống ninja thông thường, không nhất thiết cần sức chiến đấu mạnh nhưng cần kỹ năng ngụy trang cực tốt, không phải đơn giản mà huấn luyện ra được.

Vì vậy Đoàn Tàng nhớ tới những ninja từng bị lão đào thải, trong đó có Dã Nãi Vũ.

Dã nãi vũ đương nhiên không muốn, giờ cô đã có công việc ổn định.

Nhưng Đoàn Tàng rất bỉ ổi khi trực tiếp dùng ngân sách của viện mồ côi để đe dọa, ép buộc Dã Nãi Vũ phải làm gián điệp.

Dã Nãi Vũ cũng không còn cách nào khác đành phải tuân theo, chẳng may chuyện này bị Dược Sư Đâu nghe thấy.

Đứa trẻ này là một ninja nhỏ của kẻ địch được ninja Mộc Diệp nhặt về từ một chiến trường nào đó trong Đại chiến thứ ba, nhưng cậu bị thương mất trí nhớ, hoàn toàn không nhớ tên tuổi cha mẹ, sau đó bị đưa vào viện mồ côi.

Dã Nãi Vũ đặt tên cho cậu là Dược Sư Đâu, cậu coi Dã Nãi Vũ như mẹ ruột mà kính trọng, nên khi nghe cô có thể phải đi làm gián điệp nguy hiểm ở nước địch, cậu đã chủ động xin đi thay.

Đoàn Tàng thấy thiên phú của Dược Sư Đâu không tệ, vả lại lão cũng đang thiếu nhân thủ, cộng thêm việc lão giỏi thao túng lòng người, thích tìm điểm yếu của người khác.

Nhận ra điểm yếu của Dược Sư Đâu chính là Dã Nãi Vũ, lại thêm việc cậu không có ký ức nên hoàn toàn có thể trở thành một quân cờ tốt, lão đã đồng ý.

Dược Sư Đâu ngay từ đầu đã là một quân cờ có thể vứt bỏ, rất hữu dụng nhưng hễ có sai sót tuyệt đối sẽ bị Đoàn Tàng vô tình vứt bỏ, vì vậy từ lúc lợi dụng Dược Sư Đâu, Đoàn Tàng đã cài sẵn ám hiệu.

Đầu tiên lão không cho phép Dược Sư Đâu và Dã Nãi Vũ gặp lại nhau, lúc đó Dược Sư Đâu vẫn còn là một cậu bé mười tuổi, qua vài năm đã trở thành một thanh niên khôi ngô, thay đổi rất nhiều.

Trong những năm này Đoàn Tàng còn giả nhân giả nghĩa gửi ảnh cho Dã Nãi Vũ, thực tế ảnh đó không phải là Đâu mà là người khác, mục đích là để Dã Nãi Vũ không nhận ra Dược Sư Đâu sau vài năm.

Chương 1134

Đợi đến khi thân phận của Dược Sư Đâu bị bại lộ, lão có thể để Dã Nãi Vũ đi giết người diệt khẩu.

Con người ai cũng phạm sai lầm, dù Dược Sư Đâu không phạm lỗi thì việc thực hiện quá nhiều nhiệm vụ cũng đồng nghĩa với việc cậu biết quá nhiều, mà biết quá nhiều cũng là một cái tội.

Vì vậy một ngày nọ Đoàn Tàng cuối cùng cũng kích hoạt kế hoạch, chuẩn bị trừ khử Dược Sư Đâu, và sát thủ chính là Dã Nãi Vũ.

Dã Nãi Vũ hoàn toàn không biết kẻ mình phải giết chính là Dược Sư Đâu, người đã đi làm gián điệp thay cô năm xưa.

Đâu thì nhận ra Dã Nãi Vũ, cậu không hiểu tại sao người phụ nữ như mẹ mình lại muốn giết mình, nên rất khó ra tay.

Đó chính là điều Đoàn Tàng muốn, ai chết thì lão cũng thành công.

Vì Dã Nãi Vũ cũng biết không ít bí mật, chết đi cũng có lợi vô hại.

Cuối cùng Dã Nãi Vũ thua, vì cô đã quá lâu không chạm vào máu, còn Dược Sư Đâu thì mỗi ngày đều phải sống như đi trên băng mỏng.

Dược Sư Đâu sở dĩ hạ thủ nặng tay là vì cậu không chịu nổi việc Dã Nãi Vũ lao tới.

Rõ ràng mình đã hy sinh vì Dã Nãi Vũ nhiều như vậy, cuối cùng đối phương ngay cả mặt mình cũng không nhận ra.

Tấm ảnh trong tay Dã Nãi Vũ chụp Dược Sư Đâu không phải như thế này, nên khi Đâu nói ra tên mình, Dã Nãi Vũ căn bản không tin.

Cuối cùng Dã Nãi Vũ chết, rồi cô lại sống lại.

Sau khi Dược Sư Đâu rời đi, Đỗ Lan dùng Trảm Phách Đao chém

Tử Thần cứu linh hồn Dã Nãi Vũ về.

Lấy từ trong túi Dã Nãi Vũ ra tấm ảnh Đoàn Tàng đưa cho cô, thầm nghĩ so với Dược Sư Đâu vừa đi thì ảnh này trông đẹp trai hơn một tẹo đấy.

Từ đó về sau viện mồ côi của Dã Nãi Vũ giao cho người khác quản lý, cô chuyên tâm làm thị nữ thân cận cho Đỗ Lan.

Đến nay, cuộc sống như vậy cũng đã gần một năm, hôm nay câu chuyện vẫn là Tam Quốc Diễn Nghĩa , đúng lúc kể đến đoạn Triệu Vân Triệu Tử Long một mình xông pha trận mạc giết chết hơn bảy mươi chiến tướng của phe Tào, lũ trẻ nghe mà nhiệt huyết dâng trào, đứa nào cũng bảo mình muốn làm Triệu Tử Long.

Đỗ Lan ở trong phòng nhìn lũ trẻ cười đùa, thầm nghĩ hãy tận hưởng đi, thời gian sẽ nhanh chóng thúc giục các em bước lên những con đường khác nhau, những ngày như thế này là qua một ngày bớt một ngày.

Rồi ánh mắt hắn dừng lại trên người Tuyền Qua Minh Nhân, đứa trẻ quậy phá này chỉ khi nghe kể chuyện mới chịu im lặng, nhưng Đỗ Lan cũng thấy lạ sao không nghe thấy nó suốt ngày lải nhải câu Tôi muốn trở thành Hỏa Ảnh nhỉ.

Bởi vì lúc này Tuyền Qua Minh Nhân ngay cả chakra cũng chưa biết dùng, khoảng cách để trở thành ninja còn xa vạn dặm, trở thành Hỏa Ảnh là chí hướng sau khi cậu chính thức bắt đầu học nhẫn thuật.

Vì bị bạn học coi thường nên cậu mới đặt cho mình mục tiêu cao như vậy để bạn bè không còn coi thường mình nữa.

Kể xong chuyện cũng đến giờ ăn tối, lũ trẻ tản đi hết, chỉ còn Tuyền Qua Minh Nhân ngẩn ngơ ngồi ở góc sân.

Cậu không muốn làm Triệu Tử Long, cậu chỉ hy vọng có được một người cha có thể vì cậu mà xông pha như Triệu Vân.

Thằng bé nhớ cha rồi, tội nghiệp thật, vậy tối nay ăn lẩu đi, Đỗ Lan nghĩ.

Không phải Đỗ Lan vô tâm vô tính, mà là mời Tuyền Qua Minh Nhân cùng ăn.

Hiệu trưởng, khi nào em mới được học nhẫn thuật.

Nói đến chuyện ăn, biểu cảm của Minh Nhân thay đổi một trăm tám mươi độ, quét sạch u ám, vả lại cậu cũng biết Đỗ Lan là hiệu trưởng trường ninja, cậu cũng muốn học nhẫn thuật, học rồi sẽ không ai dám coi thường cậu nữa.

Nửa năm sau đi, em cũng xấp xỉ tám tuổi rồi phải không.

Đúng vậy, em năm nay tám tuổi, vậy nghĩa là em sắp được học nhẫn thuật rồi.

Em đừng vội, đến lúc thì sẽ được học, hiện tại quan trọng là phải xây dựng nền tảng cho tốt, học đọc chữ viết văn nhiều vào.

Đỗ Lan biết Minh Nhân tuy chí hướng lớn nhưng biểu hiện ở các môn lý thuyết thì nát bét, thuộc dạng học sinh lệch môn nghiêm trọng.

Nhắc đến chuyện đọc sách viết chữ, mặt Minh Nhân xị xuống, cậu ghét nhất là những khóa học khô khan này.

Đỗ Lan cũng không nói gì thêm, dù sao Minh Nhân có hào quang nhân vật chính không cần nỗ lực như người thường, bật hack là có thể giải quyết mọi chuyện trong tích tắc, không cần lãng phí thời gian vào việc học.

Thế giới ninja vẫn là huyết thống thiên phú đứng nhất, học tập đứng nhì.

Nên Minh Nhân dù thành tích học tập bình thường, cùng lắm chỉ là xuất phát muộn một chút cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Ăn no uống đủ, Minh Nhân mãn nguyện về nhà lăn ra ngủ, trong mơ cậu thấy Thường Sơn Triệu Tử Long hình như là nữ, tóc đỏ rực cưỡi chiến mã xông pha giữa quân địch.

Minh Nhân thường xuyên nằm mơ, và các nhân vật chính trong mơ luôn có hai khuôn mặt giống nhau, một nam một nữ.

Đó là nhờ phong ấn của Đỗ Lan, vợ chồng Ba Phong đang diễn kịch cho con trai xem, Tuyền Qua Cửu Tân Nại muốn đóng vai Triệu Tử Long, cô cũng thích nhân vật này, Ba Phong Thủy Môn đành phải đóng vai Tào Tháo.

Cả gia đình ba người mỗi lần chỉ có thể đoàn viên trong giấc mơ.

Động tĩnh chi cơ, âm dương chi mẫu.

Thầm niệm khẩu quyết Thái Cực Quyền.

Những chiếc lá rụng trong bãi tập tung bay theo động tác của Ninh Thứ, di chuyển theo hướng cánh tay của cậu.

Khí động thì lá rung, khí hòa thì lá theo, một luồng lực lượng vô hình đang điều khiển những chiếc lá.

Nhìn động tác của Ninh Thứ lúc nhanh lúc chậm, cuối cùng bao phủ tất cả lá rụng vào giữa đôi bàn tay, đôi tay đấm ra như có sức hút của hố đen, khiến đối thủ khó lòng thoát khỏi thất bại.

Tu luyện Thái Cực Quyền bao lâu nay, kết hợp với nền tảng Nhu Quyền của nhà Nhật Hướng, Ninh Thứ hiện tại đã là người đứng đầu không tranh cãi trong lứa tuổi ở làng Mộc Diệp.

Tiếc là tài nguyên gia tộc Nhật Hướng cấp cho phân gia có hạn, Nhu Quyền cũng chỉ dạy một nửa.

Nhưng Ninh Thứ vẫn dựa vào thiên phú và sự nỗ lực của mình để tu luyện Nhu Quyền đến mức có thể đánh ra Hồi Thiên, đồng thời nhờ tu luyện Thái Cực mà sự hiểu biết của cậu về Nhu Quyền đã vượt xa phần lớn người trong tộc.

Tuy nhiên, dù cậu có lợi hại đến đâu, cậu vẫn chỉ là người của phân gia: Số phận của con người đã được định đoạt ngay từ khi sinh ra.

Eo xoay chuyển, đôi tay ôm vòng tròn chấn nát toàn bộ những chiếc lá tụ lại, kình khí luyện từ Thái Cực Quyền đã rất mạnh.

Ninh Thứ, cậu đến sớm thật.

Hoàn thành bài tập hằng ngày đi bằng tay quanh Mộc Diệp ba trăm vòng, Lạc Khắc Lý dùng tay phát lực tung người xoay năm trăm bốn mươi độ trên không rồi đứng thẳng, giơ ngón cái tán thưởng Ninh Thứ: Không hổ là kình địch của tớ, thật đúng là thanh xuân mà.

Chào buổi sáng hai cậu.

Một thiếu nữ mặc võ phục, tóc búi hai bên bước vào bãi tập: Ơ.

Hôm nay thầy Khải lại đến muộn sao.

Thầy Khải sẽ không đến muộn đâu, thầy nhất định đang chuẩn bị một suất tập luyện thanh xuân cho chúng ta.

Lý là fan cuồng của Khải, từ khi còn ở trường ninja đã nhận sự huấn luyện của Khải nên biết thầy sẽ không đến muộn.

Vì đời người thanh xuân không chờ đợi ai.

Nhưng hôm nay Khải thực sự đến muộn, vì hôm nay lão sắp xếp một bài kiểm tra giai đoạn cho đội của mình, để xem họ đã sẵn sàng nhận những nhiệm vụ ninja cấp cao hơn chưa.

Những thiếu niên vừa tốt nghiệp thành hạ nhẫn chỉ được nhận những nhiệm vụ đơn giản như nhổ cỏ, gánh nước, tìm mèo, sửa nhà, đều là những việc tạp vụ trong làng.

Cao cấp hơn một chút thì có thể ra khỏi làng làm công tác hộ tống, bảo vệ.

Khải đã dẫn dắt đội 3 được nửa năm nên lão cân nhắc việc tăng độ khó cho học trò.

Đến bãi tập, Khải thấy lá cây nát vụn dưới đất, với tư cách là thầy của Ninh Thứ, Khải biết ngoài Nhu Quyền, Ninh Thứ còn tu luyện một loại quyền thuật rất mạnh mẽ nhưng Ninh Thứ chưa bao giờ nhắc tới, để tôn trọng học trò, Khải chỉ có thể âm thầm quan sát.

Các đệ tử trẻ tuổi của ta.

Giọng Khải vang dội nói: Đã sẵn sàng đón nhận thử thách thanh xuân chưa.

Nhất vạn năm quá dài, chỉ tranh thủ từng phút giây, thầy Khải, em đã sẵn sàng.

Lý thích nhất là thử thách, vả lại cậu cũng chịu ảnh hưởng từ Đỗ Lan nên có thể trích dẫn thơ văn.

Ninh Thứ và Thiên Thiên không nói gì nhưng đều lộ vẻ mặt nghiêm túc, rõ ràng cũng đang cho Khải thấy họ đã sẵn sàng.

Đội 3 có thể nói là một đội rất tốt, cơ bản không có học sinh cá biệt, ngoài việc Ninh Thứ luôn mang gánh nặng lời nguyền phân gia và Tiểu Lý không dùng được nhẫn thuật, cả ba học trò đều rất nghe lời, hoàn thành nhiệm vụ đúng hạn mà không phàn nàn, nỗ lực trở thành ninja tận tụy, cơ bản không gây rắc rối.

Quan trọng nhất là khả năng thấu hiểu của cả ba đều tốt, Khải không sợ học trò không hiểu lời dạy của mình: Hoắc hoắc, thanh xuân là phải đầy sức sống như vậy, vậy thử thách bắt đầu.

Ta đã giấu ba thứ trong làng, các em phải tìm thấy chúng, đánh bại người bảo vệ rồi mang đồ về bãi tập.

Nói đoạn đưa ra ba cuộn giấy: Gợi ý về mỗi thứ đều nằm ở bên trong.

Khải không giỏi đặt câu đố vì gợi ý quá rõ ràng, ví dụ gợi ý trong tay Ninh Thứ là nơi có nhiều anh linh yên nghỉ.

Rõ ràng là chỉ Úy Linh Bi, Ninh Thứ lập tức xuất phát.

Này, Ninh Thứ cậu ăn gian, thầy còn chưa bảo bắt đầu mà.

Lý cảm thấy đây là cơ hội tốt để so tài cao thấp với Ninh Thứ, ai lấy được đồ về trước thì người đó giỏi hơn.

Nhưng Ninh Thứ đã đi trước một bước, Lý đã bị tụt lại phía sau.

Đối với lời phàn nàn của Lý, Khải lập tức giáo huấn đầy nhiệt huyết: Lý, thanh xuân không cần viện cớ.

Lạc Khắc Lý bị một cú đấm nặng hất văng vài mét, mặt sưng vù nhưng ánh mắt vô cùng kích động: Thầy nói đúng, em nhất định sẽ chiến thắng.

Nói đoạn cậu cũng xuất phát, gợi ý của cậu là tìm nơi có nhiều nước, chắc là hồ nước lớn nhất trong làng Mộc Diệp.

Còn Thiên Thiên thì đi tìm nơi có nhiều học vấn nhất, chính là trường học.

Ba đệ tử chia nhau hành động, Khải đã sắp xếp người kiểm tra học trò của mình, lão đứng đợi ở bãi tập.

Chương 1135

Khải đứng giữa bãi tập đột nhiên thực hiện một cú quét chân ba trăm sáu mươi độ, quét sạch toàn bộ lá nát cành gãy lộ ra nền đất của bãi tập, chỉ thấy nơi Ninh Thứ đứng luyện quyền lúc trước có một vết lõm hình tròn.

Đó là do kình khí dưới chân Ninh Thứ tạo thành khi luyện Thái Cực Quyền.

Quyền pháp thật mạnh.

Nhưng tuyệt đối không phải Nhu Quyền, Khải là tông sư thể thuật, tuy tu luyện Cương Quyền nhưng cũng hiểu về Nhu Quyền, lão biết Nhu Quyền tuyệt đối không tạo ra dấu vết như thế này.

Kết hợp với những lá nát đó, Khải biết Ninh Thứ đang tu luyện một loại quyền pháp dĩ bất biến ứng vạn biến, nếu không cũng không thể đứng yên một chỗ mà có thể hút toàn bộ lá rụng trong bãi tập về bên mình và gây ra sự tàn phá như vậy.

Chỉ không biết quyền pháp này rốt cuộc có lai lịch thế nào, ngay cả Khải cũng chưa từng thấy qua.

Bên cạnh Úy Linh Bi có một kho hàng được liệt vào vùng cấm, thường không cho phép ninja vào, đó chính là bãi cỏ bị ảnh hưởng bởi kiếm ý của Đỗ Lan, hiện tại kiếm ý vẫn sinh sôi nảy nở, chờ đợi những người có duyên với kiếm trong làng Mộc Diệp.

Đến Úy Linh Bi, Ninh Thứ vừa mở Bạch Nhãn đã thấy một bóng người bước ra từ một phía của kho hàng, là một Ám Bộ đeo mặt nạ.

Chà chà, hóa ra là người của nhà Nhật Hướng, xem ra ta cũng không cần trốn nữa.

Kakashi lúc này vẫn đang làm việc ở Ám Bộ, được người bạn thân Khải nhờ vả đến kiểm tra học trò đội 3.

Thấy người tới là Nhật Hướng Ninh Thứ, Kakashi bước ra, trốn cũng vô ích vì khả năng trinh sát của Bạch Nhãn không phải chuyện đùa.

Ninh Thứ bày thế chuẩn bị chiến đấu.

Đi theo ta, đây là nơi anh linh yên nghỉ, chúng ta tới chỗ khác chiến đấu.

Ninh Thứ liếc nhìn tấm bia Úy Linh Bi bên cạnh, thu thế gật đầu đi theo Kakashi, cậu cảm nhận được đối phương tuyệt đối có thực lực Thượng Nhẫn nên không dám lơ là.

Đến một khoảng trống trong rừng, Kakashi quay người: Được rồi, chỗ này ổn rồi, chỉ cần được ta thừa nhận, ta sẽ giao thứ mà thầy các em để lại chỗ ta cho em.

Vậy thì tôi xin phép.

Ninh Thứ chẳng hề khách sáo, Bạch Nhãn nổi gân, thân thủ nhanh nhẹn lao tới, Nhu Quyền Bát Quái Chưởng.

Nhu Quyền Bát Quái Chưởng là loại quyền pháp chiến thắng đối thủ bằng cách tấn công vào các huyệt đạo chakra trên cơ thể, nếu ninja không dùng được chakra thì ngay cả thể thuật cũng bị giảm sút trầm trọng.

Ví dụ như Lạc Khắc Lý, cậu không thể phóng nhẫn thuật nhưng vẫn có thể tinh luyện chakra để cường hóa cơ thể.

Không dùng được nhẫn thuật chỉ nghĩa là cậu không thể thuộc tính hóa chakra thành Hỏa độn hay Thủy độn, chứ không phải là không có, khi thi triển thể thuật chakra vẫn lưu chuyển toàn thân để tăng cường thể năng.

Kakashi nhìn chằm chằm vào đòn tấn công của Neji, nhưng bản thân hắn chỉ thong thả đứng một bên, không hề có dáng vẻ đề phòng nào.

Neji chỉ là một Hạ nhẫn, còn Kakashi đã là Thượng nhẫn được mười năm rồi, không cần phải quá nghiêm túc.

Tới rồi, nhắm vào các huyệt đạo của mình mà đánh Nhu Quyền, Kakashi nhanh chóng xuất thủ, gạt tay của Neji ra, chỉ dùng một tay mà động tác còn nhanh hơn cả hai tay của Neji.

Neji chỉ cảm thấy một tay của mình vừa bị một luồng sức mạnh làm chệch hướng, tay còn lại đã bị đối phương tóm chặt.

Đòn tấn công Nhu Quyền trước khi kịp bắt đầu đã bị đối phương hóa giải, tay trái của Neji bị nắm lấy, thân hình bị khóa chặt, khó lòng phát lực.

Cao thủ, đây tuyệt đối là thực lực của một Thượng nhẫn.

Gai lão sư không phải thực sự nghĩ rằng chúng ta có thể cướp lại tín vật từ tay một Thượng nhẫn chứ.

Sắc mặt Neji trầm xuống, trong lòng không ngừng tính toán khoảng cách thực lực giữa mình và đối phương.

Nếu Kakashi muốn giết chết đối phương, lúc nãy Neji đã bỏ mạng rồi.

Nhưng vì đây là cuộc thử thách nên Kakashi đã buông Neji ra: Nếu cậu ôm giữ thái độ chơi đồ hàng này thì tốt nhất nên từ bỏ nhiệm vụ đi.

Mình thực sự bị coi thường rồi, Neji lùi về vị trí tấn công thích hợp nhất, lần này hắn không mạo hiểm ra tay nữa mà bình tĩnh quan sát đối phương.

Kakashi cứ đứng đó với vẻ bất cần đời, tạo cho người ta cảm giác rất không nghiêm túc.

Nhưng ngay cả khi quan sát bằng Bạch Nhãn thấy đối phương toàn thân đầy sơ hở, thì sự thực không thể chối cãi là khoảng cách thực lực giữa Neji và Kakashi quá lớn, muốn dùng Nhu Quyền đánh trúng Kakashi không hề dễ dàng.

Dường như Kakashi cũng cảm thấy nếu cứ thế này thì đối phương thực sự không có cơ hội, nên muốn nương tay.

Hắn lấy từ túi nhẫn cụ ra một cuộn giấy lớn cỡ chai nước khoáng: Thứ này chính là tín vật, hiện tại ta cầm nó trong tay phải, cậu chỉ cần cướp được cuộn giấy từ tay phải của ta là được.

Được.

Neji không hề khách sáo, cũng không cảm thấy mình bị coi thường.

Đối phương lợi hại hơn mình quá nhiều, chỉ có giảm bớt độ khó thì trò chơi này mới có thể tiếp tục.

Vậy thì tới đi.

Kakashi vẫn để Neji tấn công trước.

Tấn công, Nhu Quyền lại nổi lên, lần này Neji chú ý đến bộ pháp, không còn lao vào trực diện nữa mà dùng bước nhỏ gia tăng tốc độ, cố gắng né tránh chính diện của Kakashi.

Kakashi thầm nghĩ Gai dạy đồ đệ cũng không tệ, trước đó Kakashi cũng được Đệ Tam mời đi dẫn dắt các nhóm, nhưng hắn đã loại bỏ toàn bộ những Hạ nhẫn đó vì hắn thấy họ không đủ coi trọng đồng đội, vì thế Kakashi luôn ở lại Ám Bộ.

Nhưng Đệ Tam nhìn xa hơn, để những nhẫn giả ưu tú ở lại Ám

Bộ là một tổn thất cho Mộc Diệp, họ nên hoàn thành những công việc vĩ đại hơn, chẳng hạn như giáo dục thế hệ nhẫn giả mới để bồi dưỡng thêm sức mạnh dự bị cho làng.

Tiếc là Kakashi cũng là một đứa trẻ có vấn đề, đã hơn hai mươi tuổi rồi mà vẫn chứng nào tật nấy.

Neji rất nhanh, biến ảo hư thực không ngừng thay đổi góc độ tấn công, nhưng mục tiêu của hắn quá rõ ràng, mọi động tác đều điều chỉnh theo tay phải của Kakashi.

Mục đích rõ ràng như vậy chỉ khiến Kakashi dắt mũi Neji mà thôi.

Kakashi lùi một bước, Neji phải đi ba bước mới giữ được khoảng cách giữa mình và tay phải đối phương.

Vốn dĩ thể lực không bằng Thượng nhẫn, dưới sự tiêu hao gấp ba lần, Neji nhanh chóng thở hồng hộc.

Lực đạo của Nhu Quyền yếu đi rồi.

Kakashi nói.

Neji mồ hôi đầm đìa, trong lòng vô cùng lo lắng, nếu không hoàn thành nhiệm vụ thì mình sẽ không còn sức lực nữa.

Kakashi cũng nhìn thấu tình trạng của đối phương, đứng cách đó không xa đợi Neji tự tiêu hao hết thể lực.

Trong lòng hắn tự hỏi, chẳng lẽ Gai không dạy đồ đệ cách tùy cơ ứng biến sao.

Lúc này Neji lại thu hồi Bạch Nhãn, nhắm mắt lại.

Nhìn dáng vẻ của thiếu niên, Kakashi hồ đồ luôn, chẳng lẽ đối phương chọn từ bỏ.

Hay là còn cách nào khác.

Thực ra Neji cũng rất bất lực, đòn tấn công của mình không trúng đối phương thì chỉ lãng phí sức lực vô ích, thà tắt Bạch Nhãn để tiết kiệm chút Chakra còn hơn.

Lúc này Neji rất khổ não, tiên phát chế nhân không xong, hậu phát chế nhân thì đối phương lại không tấn công mình, rốt cuộc mình phải làm sao mới đánh trúng được đối phương đây.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, nhắm mắt đứng đó chừng mười phút, Neji đột nhiên mở mắt, quả đoạn ra tay, hai tay thò vào túi nhẫn cụ sau hông rút ra tám thanh Kunai.

Kakashi suýt chút nữa không nhịn được mà rút cuốn Thiên Đường Tung Tăng ra đọc, thấy Neji sau khi suy nghĩ cuối cùng cũng hành động, hắn liền phấn chấn tinh thần, nhưng thấy Neji lấy Kunai ra, hắn lại thấy thất vọng vì nghĩ mãi mà chỉ ra chiêu dùng nhẫn cụ.

Nhẫn cụ của Hạ nhẫn dù có chính xác đến đâu cũng không thể làm tổn thương được Kakashi.

Hưu.

Neji vung tay, tám thanh Kunai từ hai tay đồng loạt bắn ra.

Xoẹt.

Toàn bộ đều trúng mục tiêu, dĩ nhiên không phải găm vào người Kakashi mà là găm vào thân cây xung quanh bãi đất trống, cao thấp xen kẽ có tính toán.

Kakashi mờ mịt, thế này là có ý gì.

Đang suy nghĩ thì thấy Neji lại rút ra một thanh Kunai nữa.

Kakashi càng lúc càng tò mò.

Kunai bay đi, đinh một tiếng va chạm tóe lửa, đột ngột đổi hướng đâm về phía không ngờ tới.

Chương 1136

Kakashi đã hiểu tại sao lúc trước Neji lại găm tám thanh Kunai lên đại thụ xung quanh, hóa ra là để làm điểm phản xạ cho thanh Kunai sau.

Khi Neji ném thanh Kunai thứ chín va chạm với Kunai trên cây, phương hướng đã bị thay đổi.

Là một Hạ nhẫn mà nghĩ ra được phương thức tấn công này quả thực không dễ, nhưng nắm bắt chuẩn xác điểm phản xạ của Kunai là cực kỳ khó khăn.

Vừa định bộc phát sức mạnh để né tránh thanh Kunai, Kakashi lại thấy thanh Kunai phản xạ lướt qua người mình rồi lao thẳng về phía chính Neji.

Nếu bị chính thanh Kunai mình ném ra phản xạ trúng, tuyệt đối sẽ trở thành trò cười cho cả làng Mộc Diệp.

Kakashi nhìn Neji dường như mất đi khả năng phán đoán trước thanh Kunai, thầm nghĩ thằng nhóc này vẫn chưa đủ trình độ.

Tuy nhiên, việc thanh Kunai nhắm vào chính mình mới là mục đích của Neji.

Đã tiên phát chế nhân không được, hắn sẽ dùng hậu phát chế nhân, không có cơ hội thì tự tạo ra cơ hội để hậu phát chế nhân.

Khí trầm Đan Điền, không nghiêng không lệch, đứng vững như bàn thạch, linh hoạt tựa bánh xe.

Chỉ thấy Neji đột ngột xoay eo như được lên dây cót, hai tay đón lấy thanh Kunai đang bay tới, dùng khí kình dẫn dắt, chậm kéo nhanh, không đạo hữu, chính là một chiêu Như Phong Tự Bế, trong một nhịp thu vào đẩy ra liền khiến thanh Kunai đổi góc độ một lần nữa.

Kakashi ngây người, vì khi thanh Kunai quay đầu tấn công hắn, tốc độ còn nhanh hơn trước.

Lúc đổi hướng, Neji còn bồi thêm cho thanh Kunai một lực đẩy, Kakashi vốn luôn chủ quan chỉ có thể trố mắt nhìn thanh Kunai mang theo tín vật trong tay mình bay đi.

Bộp, thanh Kunai cắm vào cuộn giấy rơi xuống đất.

Neji đã thành công.

Đây tuyệt đối không phải Nhu Quyền, Nhu Quyền chủ yếu là tấn công vào huyệt đạo Chakra của nhẫn giả, tuy cũng có chiêu thức phòng ngự nhưng loại chiêu thức biến đòn tấn công của kẻ địch thành sức mạnh của mình thế này tuyệt đối không tồn tại, vậy mà Neji lại sử dụng được.

Đây cũng chẳng phải Cương Quyền của Gai.

Kakashi im lặng, tuy là do mình sơ suất nhưng Neji thực sự đã mang lại cho hắn một bất ngờ lớn.

Cậu đã vượt qua khảo nghiệm.

Kakashi nói, hắn đã ghi nhớ cái tên Neji.

Nghĩ đến việc Gai có một đệ tử xuất sắc như vậy, trong lòng hắn cũng có chút dao động.

Neji nắm chặt tay, vô cùng hài lòng với biểu hiện của mình, hắn đã thông qua việc kết hợp ưu điểm của đồng đội Tenten để khai phá ra một phương thức chiến đấu hoàn toàn mới.

Nếu đối thủ cứ luôn né tránh không tấn công, hắn có thể dùng cách tự tấn công chính mình để chuyển dịch đòn đánh, tạo ra sự bất ngờ.

Tenten đến trường học, nhưng cô không biết tín vật là gì và được giấu ở đâu.

Tốt nghiệp một thời gian rồi mới quay lại đây, đúng là khiến người ta hoài niệm.

May mà Đỗ Lan sẽ không để Tenten phải chờ đợi, hắn biết Gai định thử thách học sinh của mình nên đã chủ động xin đi khảo nghiệm Tenten.

Tenten là một nhẫn giả mang phong cách an lạc, đặc sắc tấn công của cô là ám khí, phương thức chiến đấu là ném ám khí và ném thật nhiều ám khí hơn nữa.

Thực tế, Tenten ở một mức độ nào đó có thể coi là thiên tài về Không gian Nhẫn thuật, tiếc là Không gian Nhẫn thuật của cô phần lớn phải thể hiện qua các cuộn giấy phong ấn.

Cô có thể phong ấn một lượng lớn nhẫn cụ lên đến hàng ức đơn vị vào cuộn giấy để dùng khi cần thiết.

Không chỉ là những thứ nhỏ nhặt với số lượng nhiều, ngay cả những vật thể có kích thước lớn cô cũng có thể phong ấn thông qua Không gian Nhẫn thuật.

Làm được điều này, cả làng Mộc Diệp không tìm được người thứ hai.

Thực ra đây không hẳn là phong ấn mà là một dạng Thông linh, Tenten cất giữ đồ đạc vào một dị không gian được tạo ra bằng Chakra, khi cần thiết sẽ dùng cuộn giấy Thông linh để triệu hồi.

Hiệu trưởng.

Thấy Đỗ Lan, Tenten lập tức cung kính tiến lên cúi chào, Đỗ Lan chính là người có văn hóa nhất làng Mộc Diệp.

Tenten cũng rất thích những câu thơ lãng mạn mà Đỗ Lan viết.

Hôm nay ta không phải hiệu trưởng, mà là người khảo nghiệm cô.

Nếu cô muốn lấy cuộn giấy mà Gai để lại chỗ ta thì hãy đi theo ta ra sân tập.

Tenten thót tim một cái, tuy chưa từng thấy Đỗ Lan ra tay, nhưng lúc còn đi học cô luôn nghe đồn rằng Đỗ Lan rất mạnh, cô cũng không chắc mình có thể là đối thủ của Đỗ Lan hay không.

Cô biết tại sao ta lại đề nghị làm người khảo nghiệm cô không.

Đứng trên sân tập, Đỗ Lan đột nhiên hỏi.

Tenten mờ mịt, cô làm sao mà biết được chứ: Hiệu trưởng, em không biết ạ.

Cô thành thật thừa nhận.

Bởi vì phương thức chiến đấu của cô và ta rất giống nhau, đều dùng số lượng vũ khí lạnh khổng lồ để chiến thắng kẻ địch.

Đỗ Lan nói: Nên ta nghĩ mình có một số kinh nghiệm có thể truyền thụ cho cô.

Tenten chưa bao giờ thấy hiệu trưởng chiến đấu, trước đó khi Đỗ Lan ra tay, cô đều không có mặt: Hiệu trưởng, ngài nói ngài cũng dùng ám khí sao.

Không chỉ là ám khí, mà là tất cả các loại vũ khí lạnh.

Đỗ Lan vừa dứt lời, phía sau hắn ánh vàng kim gợn sóng như mặt hồ, vô số đao thương kiếm kích rìu móc hiện ra, một bức tường vàng cao mười mấy mét dài mấy chục mét sừng sững, tỏa ra áp lực chấn động tâm hồn Tenten.

Đây là Không gian Nhẫn thuật gì vậy.

Tenten chưa bao giờ thấy ai không cần Thông linh mà có thể triệu hồi toàn bộ vũ khí ra như thế, nếu cô cũng làm được thì quá tiện lợi

rồi.

Muốn học không, ta dạy cho.

Thực ra chiêu này của Đỗ Lan đâu phải Không gian Nhẫn thuật, hoàn toàn là Ma thuật Hình chiếu, nhưng điều đó không ngăn cản hắn dạy bảo riêng cho Tenten.

Hoàn toàn đảo lộn rồi, rõ ràng là Ma thuật Hình chiếu sao chép Kho báu của quân vương, giờ lại biến thành Ma thuật Hình chiếu để dạy Không gian Nhẫn thuật.

Tenten không ngờ trên đời lại có chuyện tốt như vậy, hiệu trưởng lại sẵn lòng giao nhẫn thuật mạnh mẽ như thế cho mình, cô lập tức gật đầu: Em muốn học ạ.

Rất đơn giản, chỉ cần biến dị không gian thành một không gian động có thể mở ra bất cứ lúc nào là được, điều này hơi giống Kamui của Obito, có thể mở không gian mọi lúc mọi nơi.

Chỉ là không gian của Tenten cần nhiều cánh cửa ra vào hơn, đồng thời còn phải lấy ra được bất kỳ nhẫn cụ nào mình cần vào bất kỳ lúc nào.

Thực ra vẫn đơn giản, chỉ cần đánh dấu lên các nhẫn cụ của mình, khi cần thiết thì phát động nhẫn cụ để chính nó tự mở cửa không gian, như vậy vừa tiện lợi lại không tốn bao nhiêu Chakra của Tenten.

Tenten hiện tại tin chắc Đỗ Lan là cao thủ của các loại cao thủ, vì Đỗ Lan đã dễ dàng cải tiến nhẫn thuật của cô, khiến chiến lực của cô tăng lên không chỉ gấp đôi.

Tuy nhiên, dù phương thức tấn công đa dạng và đơn giản hơn, nhưng Chakra của Tenten vẫn không mấy dồi dào, thiếu đi một chiêu lớn để kết liễu.

Sau này Tenten đã cải tiến nhẫn cụ, biến những nhẫn cụ đơn giản thành bom, chiến đấu theo kiểu nổ tung trời.

Nhưng với những cao thủ thực sự, bom cần thời gian để kích nổ, rất dễ bị né tránh.

Mặc dù kẻ địch mạnh thì phải để cho các nhân vật chính mạnh mẽ xử lý, Tenten là nhân vật phụ mà thực lực thế này cũng đã là khá lắm rồi, dùng nhẫn cụ không tiếc tiền để tấn công, chiến lực tỉ lệ thuận với tài sản, đối phó với phản diện hạng hai đã không còn vấn đề gì, nhưng Đỗ Lan thấy chưa đủ, vì sự hiện diện của hắn mà chiến lực của kẻ địch cũng đang tăng vọt.

Cứ lấy Orochimaru làm ví dụ, Orochimaru vì có tấm gương Đỗ Lan nên càng say mê công tác giải phẫu cơ thể người, đồng thời dùng một số vật tư có được từ tay Đỗ Lan để cường hóa bản thân và thuộc hạ lên một cảnh giới mới.

Còn trong tổ chức Akaki có Uchiha Shisui và Uchiha Itachi, hai người họ cũng trực tiếp kéo tầm vóc của Akaki lên một đẳng cấp mới, chiến lực của Akaki cũng cao hơn không ít.

Đây chính là hiệu ứng bướm vỗ cánh, còn chưa tính đến những thứ kỳ quái như cải tạo thông linh thú, tóm lại vì Đỗ Lan mà thế giới này đã thay đổi cực lớn.

Chiêu tất sát vẫn cần phải có, nên Đỗ Lan phải dạy Tenten một vài mẹo nhỏ về Không gian Nhẫn thuật: Chỉ bấy nhiêu thôi vẫn chưa đủ để cô tạo ra đòn tấn công mạnh nhất, ta có một cách để cô đạt được lực tấn công mạnh hơn nữa.

Cô có biết về trọng lực không.

Dĩ nhiên là biết, thế giới nhẫn giả đã có kiến thức vật lý lực học trình độ trung học rồi.

Trong các tiết lý thuyết, quỹ đạo bay của Kunai là môn học bắt buộc, thông qua các bài học vật lý cổ điển này, nhẫn giả có thể chọn phương thức tấn công tốt nhất trong chiến tranh.

Và chiêu tất sát mà Đỗ Lan dạy Tenten chính là nhờ vào trọng lực, đầu tiên là mở hai cửa không gian tương đối kết nối với nhau, đặt một trên một dưới theo chiều thẳng đứng.

Sau đó thả một món nhẫn cụ vào trong đó, giữa hai cửa không gian có một quá trình rơi tự do, có thể thông qua gia tốc trọng lực để gia tốc cho ám khí, hai cửa không gian không ngừng tuần hoàn gia tốc, thời gian gia tốc càng dài thì tốc độ càng nhanh.

Nhẫn cụ gặt hái được một vận tốc ban đầu đáng kể giữa hai cửa không gian, sau đó phóng nhẫn cụ về phía kẻ địch, dùng tốc độ tuyệt đối để tấn công.

Dĩ nhiên nhẫn cụ dùng để gia tốc có thể là đủ loại, từ Kunai cho đến những vật nặng như búa.

Nếu theo công thức năng lượng của Einstein, năng lượng bằng khối lượng nhân với bình phương tốc độ, tốc độ càng nhanh vật thể càng nặng thì năng lượng chứa đựng càng lớn.

Có chiêu lớn này, chỉ cần cho Tenten đủ thời gian tích lực, cô có thể tạo ra kỳ tích.

Hai cổng truyền tống tương thông, chẳng khác nào một máy gia tốc khối lượng của thế giới nhẫn giả.

Chương 1137

Đôi mắt Tenten tràn đầy kích động, vì kỹ xảo Đỗ Lan dạy cô quá hữu dụng, chỉ là một thay đổi nhỏ nhưng cô đã có được lực tấn công không giới hạn.

Tenten, dù ta dạy cô chiêu này, nhưng cơ thể cô vẫn còn quá yếu, cô phải học cách phát huy sở trường của mình, học cách vận dụng linh hoạt năng lực.

Dùng Không gian Nhẫn thuật để bảo vệ bản thân, sau này cô có thể thử hấp thụ đòn tấn công của kẻ địch vào không gian của mình.

Đỗ Lan dạy đã đủ nhiều, những kỹ xảo khác phải để Tenten tự mày mò: Không gian Nhẫn thuật là nơi dễ xuất hiện cường giả nhất, nên ta tin rằng cô nhất định có thể trở thành một nữ nhẫn giả danh chấn nhẫn giới, còn nổi tiếng hơn cả một trong Tam Nhẫn là nade.

Thực ra đến thời đại này, khoảng cách với thời kỳ huy hoàng nhất của Tam Nhẫn đã quá xa, thế hệ trẻ không mấy ai biết rõ về họ.

Nhưng Tenten dù sao cũng là người ham học, biết lịch sử Mộc Diệp, nên cô kích động gật đầu.

Quả nhiên là thiếu nữ trẻ tuổi, có tinh thần không thua kém gì nhân vật chính.

Rock Lee cũng đã vượt qua khảo nghiệm, là đệ tử chân truyền của Gai, Gai thậm chí dạy cả Bát Môn Độn Giáp cho cậu.

Cương Quyền của Rock Lee đã mang phong thái của Gai, hổ hổ sinh phong, nhận được sự khẳng định của người khảo nghiệm.

Quay về trước mặt Gai, khiến Gai cảm động rơi nước mắt, tình cảm bộc phát: Thanh xuân thật là tuyệt vời, các em cuối cùng cũng có thể chính thức bước vào hàng ngũ nhẫn giả rồi, hãy chuẩn bị đón nhận những thử thách thực sự đi, tiếp theo Đội 3 chúng ta sẽ nhận những nhiệm vụ nguy hiểm hơn.

Ba người gật đầu, Đội 3 của họ sẽ đi trước một bước tiến vào thế giới nhẫn giả, chính thức bước chân ra khỏi làng.

Tại trường học nhẫn giả, các học sinh mới tuy chậm hơn Đội 3, nhưng những hậu bối này sẽ nỗ lực đuổi theo, họ cũng sắp sửa tốt nghiệp.

Thời gian thấm thoát trôi qua, chớp mắt các bạn học đã mỗi người một ngả.

Naruto lén lút nhìn Sakura, đắm chìm trong mái tóc dài của cô ấy, quá trình học tập tại trường nhẫn giả khiến Naruto có hai mục tiêu, một là trở thành Hokage, hai là Sakura.

Nhưng nhìn kiểu gì thì đây cũng chỉ là mục đích Naruto đặt ra để không bị người ta cười nhạo, chứ không phải nguyện vọng chân tâm của cậu.

Dù vẫn còn là một đứa trẻ, nhưng Naruto đã nhạy bén cảm nhận được mọi người khao khát điều gì, chính là quyền lực và mỹ nhân.

Quyền lực khiến người ta sợ hãi, mỹ nhân khiến người ta ngưỡng mộ.

Naruto không biết điều đó thực sự đại diện cho điều gì, nhưng cậu biết chỉ cần có hai thứ này thì người khác sẽ không còn cười nhạo cậu là kẻ đội sổ nữa.

Thực ra thành tích của Naruto cũng tạm được, đặc biệt là Nhẫn thuật.

Ấn phong ấn của Đỗ Lan không có khuyết điểm, Naruto không bị ảnh hưởng bởi Chakra của Cửu Vĩ, có thể tinh luyện Chakra rất ổn định đồng thời còn sử dụng được Nhẫn thuật.

Nhưng nếu xét về thành tích các môn lý thuyết và văn hóa, cậu căn bản không thể tốt nghiệp.

Sắp tốt nghiệp rồi mà Naruto vẫn chưa kịp tỏ tình, thậm chí có thể nói cậu và Sakura còn chưa nói chuyện được với nhau mấy câu.

Sakura là một học sinh xuất sắc chính hiệu, cô ấy không thể có giao điểm gì với kẻ đội sổ, ánh mắt cô ấy luôn hướng về đứa trẻ xuất sắc nhất trong lớp.

Uchiha Sasuke, tuy người trong làng đều nói gia tộc Uchiha chuyên sinh ra phản đồ, nhưng đối với đám trẻ, Uchiha Sasuke là một người bạn học hoàn hảo không chê vào đâu được.

Đẹp trai, thực lực mạnh mẽ, khí chất lạnh lùng.

Không chỉ Sakura, cả Yamanaka Ino trong lớp cũng mê Sasuke như điếu đổ.

Uchiha Sasuke lại chẳng có chút hứng thú nào với con gái, mục tiêu của hắn chỉ có một: rửa nhục cho gia tộc, giết chết hai kẻ phản đồ đã làm ô nhục gia tộc, giết chết anh trai ruột của mình.

Vì thế hắn nỗ lực tu hành, tiếc là vẫn không có được sức mạnh để chiến thắng anh trai.

Sasuke nghe lén cha mẹ nói chuyện về mình, họ nói thực lực của hắn kém xa người đàn ông đó, ở độ tuổi của hắn, người đó đã là Thượng nhẫn, hơn nữa đã dùng Chakra thuần thục để khai phá ra rất nhiều nhẫn thuật cấp S, nguyện vọng của Sasuke chẳng qua chỉ là châu chấu đá xe.

Nhưng Sasuke cũng còn trẻ, càng thêm nỗ lực tu luyện chính là muốn đòi lại danh dự cho gia tộc.

Kỳ thi tốt nghiệp, quả nhiên vẫn là khâu đau khổ nhất của Naruto, đặc biệt là bài thi viết, cậu hoàn toàn không biết viết thế nào, nhìn các câu hỏi trên tờ đề mà không có lấy một đáp án, cây bút nặng ngàn cân, khó lòng đặt bút.

Tóm lại Naruto tiêu đời rồi, căn bản không thể tốt nghiệp.

Chú hiệu trưởng, tại sao em không được tốt nghiệp.

Nhưng Naruto là ai chứ, là cái gã trời không sợ đất không sợ, rõ ràng bài thi viết nát bét, cậu ta lại có dũng khí đến tìm Đỗ Lan lý luận, còn trưng ra bộ mặt lý sự cùn: Những người khác đều tốt nghiệp rồi, tại sao chỉ có em là không được.

Đỗ Lan dở khóc dở cười, chẳng lẽ tại hắn thêm vào các môn văn hóa nên mới hại Naruto không tốt nghiệp được.

Ta đã nói từ sớm là cậu phải học hành cho hẳn hoi, là chính cậu coi lời ta như gió thoảng bên tai.

Em nhất định phải tốt nghiệp, nếu không sẽ không thể cùng Sakura rời khỏi trường học được.

Naruto hét lớn: Em nhất định phải tốt nghiệp.

Đó là vấn đề của cậu, đừng đổ lỗi lầm của mình lên đầu người khác.

Đỗ Lan xua tay với Naruto, dịch chuyển cậu ta đến một nơi khác, không để cậu ta ở trước mặt mình làm ồn nữa.

Naruto nhìn môi trường xung quanh liền biết mình không thể thay đổi ý định của Đỗ Lan, biết mình không thể tốt nghiệp nên ủ rũ không vui.

Mình thực sự trở thành kẻ đội sổ rồi, bây giờ chắc chắn các bạn học đang cười nhạo mình không thể tốt nghiệp: Khốn kiếp.

Ngửa mặt lên trời gào thét, làm người đi đường xung quanh đều giật cả mình.

Trong bóng tối lại có kẻ âm thầm giám sát mọi cử động của Naruto, nhìn dáng vẻ của Naruto, hắn không nhịn được mà nở nụ cười, có thể lợi dụng được đây.

Naruto chính là con chuột của làng Mộc Diệp, từ nhỏ đã chạy khắp làng, phần lớn các nơi cậu ta đều đã đi qua, không ai quản nên dĩ nhiên cũng học được rất nhiều thứ linh tinh lang tang.

Ví dụ như Quyến Rũ Thuật, chính là chiêu cậu ta giỏi nhất sau khi học Nhẫn thuật, một nhẫn thuật thú vị nhất vì chỉ cần dùng là những người lớn truy đuổi cậu ta đều sẽ ngượng ngùng mà đi chậm lại.

Quyến Rũ Thuật chính là thứ Naruto học được từ những nhẫn giả không đàng hoàng.

Hơn nữa Đệ Tam là người giám hộ của Naruto, nên Naruto cũng rất quen thuộc với văn phòng Hokage, đúng lúc có thể bị lợi dụng.

Mizuki, giáo viên trường nhẫn giả, một trong những kẻ sùng bái Orochimaru, hắn cũng có tâm địa muốn nghiên cứu cấm thuật.

Tiếc là thân phận của hắn và Orochimaru quá chênh lệch, Orochimaru là đệ tử Đệ Tam nên dễ dàng lấy được cuộn giấy cấm thuật, còn Mizuki không đời nào chạm vào được thứ đó, nên hắn hy vọng lợi dụng Naruto người có thể ra vào văn phòng Hokage để trộm cuộn giấy cấm thuật.

Naruto không ngờ mình lại gặp được thầy giáo ở trường, hơn nữa thầy Mizuki lại rất quan tâm đến cậu.

Người tốt với Naruto không nhiều, nhưng chính vì ít nên Naruto cực kỳ trân trọng, sự quan tâm của Mizuki lập tức nhận được sự tin tưởng của Naruto.

Naruto, bài thi viết không qua cũng không sao, nhẫn giả quan trọng nhất vẫn là Nhẫn thuật, nếu em có thể nắm giữ nhẫn thuật mà không ai nắm giữ được, thì em sẽ nhận được sự tôn trọng của người khác, hiệu trưởng cũng sẽ để em tốt nghiệp thôi.

Mizuki dụ dỗ.

Naruto tin sái cổ, cậu thấy rất có lý, nên là như vậy.

Nhưng làm sao mới có thể học được nhẫn thuật mà chỉ mình mình nắm giữ được.

Naruto không biết đường lối, nên chỉ có thể hỏi Mizuki.

Kho lưu trữ của văn phòng Hokage, đi mượn cuộn giấy cấm thuật.

Trong đó ghi chép rất nhiều nhẫn thuật, chỉ cần em học được là có thể trở thành nhẫn giả mạnh mẽ.

Đừng nói là thầy bảo em nhé, đây là bí mật đấy.

Gật đầu, Naruto đã động lòng, nói là làm, ngay đêm đó cậu lẻn vào văn phòng Hokage.

Thực ra tất cả những điều này đều nằm trong sự giám sát của Đệ Tam, nhưng ông đã ngầm cho phép, dù sao cũng chỉ là đứa trẻ nghịch ngợm không thể gây ra chuyện gì lớn, ngược lại có thể dùng những sự việc thế này để dạy Naruto về thiện ác đúng sai ở đời, chẳng phải một công đôi việc sao.

Đệ Tam luôn thấy có lỗi với Đệ Tứ, nên việc dạy dỗ Naruto ông đã tốn không ít công sức.

Đối với chuyện này Naruto hoàn toàn không biết gì, cậu lén lút lẻn vào văn phòng Hokage, trộm lấy một cuộn giấy cấm thuật từ đống cuộn giấy, thực ra những cấm thuật này vẫn chưa phải là nguy hiểm nhất, cấm thuật thực sự nguy hiểm không thể để ở nơi công khai thế này.

Cấm thuật ở đây thực ra không hoàn toàn được coi là cấm thuật, mà nên coi là những nhẫn thuật cấp S còn dư địa hoàn thiện.

Đệ Tam cũng thường xuyên lật xem để tìm cảm hứng từ những khái niệm nhẫn thuật này.

Ông cũng thấy rồi đó, Naruto thực sự rất muốn tốt nghiệp, ông có thể cho nó thêm một cơ hội không.

Khi Naruto đang hành động, Đệ Tam đã gọi Đỗ Lan đến nói giúp, hy vọng Đỗ Lan có thể thông qua sự kiện lần này mà cấp chứng chỉ tốt nghiệp đặc biệt cho Naruto.

Ông thực sự rất quan tâm đến Naruto.

Đỗ Lan nhìn tình hình của Naruto trong quả cầu thủy tinh, thầm nghĩ mình đến thế giới này cũng đã lâu lắm rồi.

Quả cầu thủy tinh của Đệ Tam chuyên dùng để giám sát Naruto, thường xuyên xem tình hình của cậu, như vậy Đệ Tam có thể không cần sắp xếp Ám Bộ.

Ông luôn hy vọng cho Naruto một môi trường trưởng thành bình thường, chứ không phải lớn lên trong sự giám sát của mọi người.

Nhưng Naruto vẫn quá nghịch ngợm, không có phụ huynh quản giáo nên học được rất nhiều thói hư tật xấu.

Chẳng hạn như hành vi trộm cắp rõ ràng này, nếu có người dạy dỗ thì đã không xảy ra.

Chương 1138

Lấy được cuộn giấy cấm thuật, Naruto lập tức đi tới bìa rừng cạnh sân tập bắt đầu đọc, tuy nhiên rất nhiều nhẫn thuật với trình độ hiện tại của Naruto căn bản không thể hiểu được, đến giờ Naruto cũng chỉ biết những nhẫn thuật cơ bản đơn giản nhất, ngay cả biến đổi hình thái Chakra còn chưa bắt đầu học, dĩ nhiên cũng không biết nhẫn thuật thuộc tính nào.

Mà trong cuộn giấy cấm thuật hở ra là biến đổi tính chất, Naruto nhìn mà nhức cả đầu.

Đệ Tam cũng cho rằng Naruto không đọc hiểu được nên mới yên tâm để cậu trộm, ông không sợ Naruto tu luyện gặp rắc rối vì Naruto không tu luyện nổi.

Tuy nhiên nhân vật chính vẫn là nhân vật chính, trong vô số cấm thuật, cuối cùng Naruto cũng phát hiện ra một nhẫn thuật mà mình có thể hiểu được.

Mấy cái nhẫn thuật này có ý nghĩa gì chứ, hoàn toàn không hiểu gì cả.

Naruto nhìn mà gãi đầu gãi tai như con khỉ, nhưng ở giữa cuộn giấy cuối cùng cậu cũng thấy một thứ mình hiểu được: Đa Trọng Ảnh Phân Thân.

Naruto biết Ảnh Phân Thân, đó là nhẫn thuật bắt buộc trong kỳ thi tốt nghiệp trường nhẫn giả, phải phân ra được hai phân thân mới được tốt nghiệp.

Naruto rất có thiên phú về nhẫn thuật, vừa thấy Đa Trọng Ảnh Phân Thân có liên quan đến Ảnh Phân Thân liền lập tức tập trung đọc, đọc xong liền nhạy bén phát hiện ra sự khác biệt giữa hai thuật, chính là vấn đề kết ấn.

Ảnh Phân Thân là chia đều Chakra để tạo ra phân thân, khi phân thân biến mất thì lượng Chakra đó cũng mất luôn.

Nhưng Đa Trọng Ảnh Phân Thân lại có thêm một quá trình hồi quy Chakra.

Chỉ là một sự khác biệt về kết ấn, nhưng lại khiến hai thuật có sự chênh lệch trời vực.

Ảnh Phân Thân là nhẫn thuật thực dụng mà nhẫn giả nào cũng biết, còn Đa Trọng Ảnh Phân Thân lại trở thành cấm thuật.

Vì sau khi phân thân biến mất, không chỉ Chakra hồi quy, mà một phần ký ức, kinh nghiệm và cảm giác của phân thân cũng sẽ cùng Chakra quay về bản thể.

Nói cách khác, phân thân càng nhiều thì sự hỗn loạn về ý thức và cảm giác càng nhiều, có tỉ lệ nhất định khiến đại não nhẫn giả bị chấn động mạnh dẫn đến tâm thần phân liệt.

Nhưng Naruto căn bản không thèm đọc phần giải thích tác dụng phụ của Đa Trọng Ảnh Phân Thân, khó khăn lắm mới tìm được một chiêu mình có thể học, dĩ nhiên không thể bỏ qua.

Kết ấn này chắc là phải như thế này nhỉ.

Naruto đã quen tự mày mò, dù sao cũng chẳng có ai để cậu thảo luận, đôi khi phải nói thiên phú là thứ tốt, trực giác và thiên phú của Naruto về nhẫn thuật chính là di truyền từ cha mẹ.

Đa Trọng Ảnh Phân Thân nhanh chóng bị Naruto nắm vững.

Như vậy thì chú hiệu trưởng cũng có thể cho mình tốt nghiệp rồi.

Naruto đúng là quá ngây thơ, lạc quan nghĩ rằng mình có thể được thừa nhận.

Tuy nhiên Đỗ Lan sao có thể dễ dàng để Naruto tốt nghiệp như vậy, kỳ thi tốt nghiệp thực sự mới chỉ bắt đầu.

Bộp, một xác chết bị ném tới trước mặt Naruto, tuy trên người máu thịt be bét nhưng từ khuôn mặt vặn vẹo đó vẫn có thể nhận ra người này chính là Mizuki kẻ đã xúi giục Naruto trộm cuộn giấy cấm thuật, hắn đã chết, bị Nono Yakushi cắt đứt toàn bộ huyết quản trên người dẫn đến mất máu quá nhiều mà chết.

Thông qua quả cầu thủy tinh thấy được tất cả, Đệ Tam sững sờ, không thể tin nổi nhìn sang Đỗ Lan, ông biết Nono chính là nữ hầu của Đỗ Lan, hiện tại Nono lại không thông qua bất kỳ báo cáo nào mà giết chết Mizuki, tuyệt đối là do Đỗ Lan chỉ thị: Đỗ Lan, Mizuki tuy có lỗi, nhưng tội không đáng chết.

Tại sao ông lại làm vậy.

Dĩ nhiên là vì sự nghiệp giáo dục vĩ đại.

Đỗ Lan thầm nghĩ, khi hai người quan tâm đến mình tàn sát lẫn nhau, Naruto sẽ lựa chọn thế nào: Đó là giáo dục bằng tình thương.

Đây mới là kỳ thi tốt nghiệp thực sự.

Quỷ mới tin đây là giáo dục bằng tình thương, đây rõ ràng là giáo dục biến thái.

Đệ Tam, ông cũng không cần quá lo lắng, cứ để chúng ta xem phản ứng của Naruto đã.

Nếu Naruto hắc hóa thì sẽ càng đặc sắc hơn, tiếc là Đỗ Lan thấy triển khai này hoàn toàn không có khả năng.

Xác chết, đây là lần đầu tiên Naruto nhìn thấy một xác chết bị nhẫn thuật giết hại dã man.

Mizuki chết rất thảm, vì trước khi chết đã bị Nono tra tấn.

Nono dù sao cũng từng được huấn luyện trong Gốc Root, thủ đoạn thẩm vấn tra tấn thuộc hàng bậc nhất.

Cộng thêm việc bản thân học Y thuật nhẫn giả, thấu hiểu cơ thể người như lòng bàn tay, làm sao để người ta chịu nhiều đau đớn nhất mà không chết chính là ngón nghề sở trường của cô, nên biểu cảm của Mizuki mới vặn vẹo như vậy, hắn thực sự chết trong đau đớn tột cùng.

Oẹ, Naruto muốn nôn, biểu cảm cái chết vặn vẹo đó như thủy triều nhấn chìm cậu.

Chất bẩn phun ra từ dạ dày, Naruto cuối cùng không nhịn được, nôn thốc nôn tháo.

Là ai đã giết thầy Mizuki.

Là ai.

Ngay khi Naruto nắm chặt tay tích lực, Nono chậm rãi từ sau cây bước ra, gọng kính trên sống mũi phản quang hoàn toàn, nhìn thế này chẳng khác nào một đại phản diện.

Thình thịch, Naruto cảm thấy tim mình như ngừng đập, người giết thầy Mizuki lại là chị Nono.

Tam quan của Naruto sụp đổ hoàn toàn.

Thầy Mizuki quan tâm mình như vậy, còn giúp mình hiến kế, Naruto không hề phát hiện ra Mizuki có tâm địa xấu mà cứ ngỡ Mizuki chân thành lo lắng cho cậu.

Chị Nono lại càng được Naruto xem như chị ruột, bấy lâu nay kể chuyện cho bọn cậu nghe, là một trong số ít những người trong làng tốt với cậu.

Nhưng tại sao bây giờ hai người như vậy lại tương tàn.

Naruto không thể tin nổi: Tất cả đều là giả phải không.

Người chị dịu dàng như vậy làm sao có thể giết người, hơn nữa còn giết chết người thầy quan tâm đến mình.

Qua quả cầu thủy tinh đều có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng vì tam quan sụp đổ của Naruto lúc này.

Khi hai người quan tâm đến mình tàn sát lẫn nhau, cậu sẽ làm thế nào đây.

Thế giới nhẫn giả tàn khốc như vậy, bài học hôm nay chính là hiện thực mà nhẫn giả phải đối mặt.

Đệ Tam nhìn Đỗ Lan đang tự ngôn tự ngữ, thầm nghĩ gã này sao lại phấn khích thế, đây đâu phải giáo dục, rõ ràng là xem náo nhiệt mà.

Đỗ Lan muốn chơi hỏng Naruto sao.

Thực sự cần phải tàn khốc như vậy sao.

Nó vẫn còn là một đứa trẻ.

Đệ Tam tự hỏi nếu đổi lại là mình gặp phải tình huống này, ông cũng sẽ rất khó quyết định, huống chi là Naruto, Naruto chỉ là một đứa trẻ mười hai tuổi.

Cậu ta là người muốn trở thành Hokage, dĩ nhiên phải biết cách đưa ra lựa chọn giữa các thế lực.

Nếu cả hai người đều là người thân cận nhất của mình nhưng lại như nước với lửa, cảnh giả định này mới có thể khảo nghiệm được trí tuệ của Naruto.

Đệ Tam thầm nghĩ cũng may mình không gặp phải tình huống này, những người thân cận nhất của ông chỉ bất mãn với chức Hokage của ông chứ chưa đến mức tương tàn.

Và đối với sự bất mãn đó, Đệ Tam đều có thể âm thầm chịu đựng và đối xử công bằng.

Nếu con trai và đồ đệ của ông tương tàn, ước chừng Đệ Tam cũng sẽ do dự rồi mới chọn giúp bên đúng chứ không giúp bên thân.

Nhưng hiện tại Naruto không biết chân tướng, đối với thị phi đúng sai giữa Mizuki và Nono cũng hoàn toàn không hay biết, cậu chỉ biết trước mắt cả hai đều quan tâm mình, đều là người tốt với mình.

Điều này khiến cậu càng không thể chấp nhận được, rõ ràng họ đều là người tốt tại sao lại đến nông nỗi này.

Đối với Naruto mà nói, khoảnh khắc hạnh phúc khi trộm được cuộn giấy cấm thuật đã bị tuyệt vọng thay thế, lúc này cậu chân tay lạnh ngắt nhìn khung cảnh trước mắt, đại não vẫn từ chối thừa nhận sự thật đang xảy ra, ngồi trên đống lá khô, ánh mắt Naruto đầy rẫy sự sợ hãi.

Có việc nên làm, có việc không nên làm, Naruto cậu có biết tại sao Mizuki lại chết không.

Nono hỏi.

Naruto căn bản đã không còn sức để mở lời, cậu không biết gì cả.

Một cái xác chết đã dọa Naruto khiếp vía rồi.

Chát.

Một cái tát không chút do dự, trực tiếp đánh Naruto lệch sang một bên.

Nono không hề khách khí, đây là yêu cầu của Đỗ Lan, không được nương tay.

Cơn đau rát mới kéo Naruto quay về thực tại, Naruto cảm thấy mình có lẽ sắp chết rồi, vì ngay cả thầy Mizuki cũng chết, mình cũng sẽ chết.

Nói cho ta biết, tại sao Mizuki lại chết.

Em, em không biết.

Chát.

Lại là một cái tát nữa.

Nước mắt Naruto đã rơi xuống, nhưng cậu thực sự không biết tại sao Mizuki lại chết, rõ ràng người là do Nono giết mà, tại sao chị ấy lại quay lại hỏi cậu.

Trong lòng Naruto toàn là sợ hãi và khó hiểu.

Nói cho ta biết, tại sao hắn lại chết.

Lại là câu hỏi đó, Naruto thực sự không biết mà: Em không biết.

Chát, chát.

Lần này là hai cái tát, đánh Naruto nổ đom đóm mắt, tai ù đi.

Chương 1139

Đỗ Lan, thế này quá đáng quá rồi, dù ông muốn Naruto nhận thức được lỗi lầm cũng không cần như vậy, nó thực sự chỉ là một đứa trẻ.

Đệ Tam thấy mặt Naruto đã sưng vù lên, biết Nono không hề nương tay mà tát thực sự đau.

Ông không hiểu Đỗ Lan định làm gì: Dừng tay đi.

Đệ Tam, ông vẫn chưa hiểu Naruto đâu.

Yên tâm, chút đả kích này nó vẫn chịu đựng được.

Đỗ Lan thể hiện sự tin tưởng tuyệt đối: Vì đánh là thương mắng là yêu mà, bây giờ chúng ta đánh Naruto càng đau thì sau này nó càng yêu làng.

Đây là cái đạo lý gì vậy, Đệ Tam thầm nghĩ dù mình đọc sách không nhiều bằng ông nhưng cũng chưa từng nghe qua chuyện này: Naruto đâu phải kẻ thích bị ngược đãi, sao có thể càng bị đánh lại càng thích làng được.

Thật vô lý.

Nhưng Naruto đúng là hạng người đó, hãy nhìn xem tại sao cậu ta lại coi trọng Sasuke đến thế, chẳng phải vì Sasuke luôn lạnh nhạt với cậu ta sao.

Đỗ Lan nghi ngờ Naruto có khuynh hướng M, dù sao cậu ta cũng kế thừa tố chất cơ thể của tộc Uzumaki, mấy cái tát bình thường căn bản không làm cậu ta bị thương được.

Em thực sự không biết, chị Nono, đừng đánh em nữa.

Naruto lúc này căn bản không giống một nhẫn giả, chỉ giống như một đứa trẻ bị bắt nạt cầu xin tha thứ.

Cậu căn bản không biết việc trộm cuộn giấy cấm thuật này có thể chuyện nhỏ hóa to chuyện to hóa nhỏ, nói nhỏ thì là trò đùa dai, nói lớn thì là đánh cắp cơ mật của Mộc Diệp, vậy mà cậu vẫn không biết đó là một lỗi lầm.

Mizuki xúi giục, nên có lỗi.

Naruto thực hiện, cũng có tội.

Naruto tuy lúc nhỏ không được mọi người ưa thích, nhưng đó là bạo lực lạnh, không ai thực sự ra tay đánh một đứa trẻ.

Khi đánh nhau cũng chỉ là giữa những đứa trẻ với nhau, Naruto còn biết đánh trả.

Nhưng hiện tại, đầu tiên là áp lực từ xác chết, sau đó là những cái tát nảy lửa vào mặt, Naruto thực sự mờ mịt.

Lấy đồ mà không hỏi là trộm.

Nono lạnh lùng nói: Kẻ xúi giục đồng tội, Mizuki xúi giục cậu trộm cuộn giấy cấm thuật đã bị ta đánh chết, đó chính là lý do hắn chết, bây giờ cậu đã biết chưa.

Naruto bây giờ biết mình thực sự đã gây họa, cậu biết mình đã lấy thứ không nên lấy.

Cũng cuối cùng biết tại sao Nono lại giết Mizuki.

Nghe được nguyên nhân, Naruto lại thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất trong hai người, có người tốt kẻ xấu.

Naruto biết cậu và Mizuki đều phạm lỗi, nên Nono mới ra tay, nói như vậy Nono không phải người xấu.

Đưa ra kết luận như vậy, mâu thuẫn trong lòng Naruto đã được giải trừ, cậu đứng về phía Nono.

Tuy nhiên chỉ mới xúi giục mà đã bị giết rồi, vậy tên trộm là cậu đây chẳng phải sẽ bị phân thây vạn đoạn sao.

Nghĩ đến đây Naruto lại bắt đầu run rẩy, trong đầu hiện lên như đèn cù hồi ức về cuộc đời ngắn ngủi của mình, một cuộc đời vô dụng.

Thời khắc quan trọng nhất đã tới, có thể tốt nghiệp hay không phải xem phản ứng tiếp theo của Naruto, cậu sẽ vì sợ hãi mà bỏ chạy hay phản kích, hay là bình thản đón nhận tội lỗi của mình.

Đỗ Lan suýt chút nữa đã chuẩn bị sẵn bỏng ngô và Coca rồi, vì tiếp theo chính là lúc thể hiện hào quang nhân vật chính, nhân vật chính sẽ có phản ứng gì trên sân khấu mà hắn sắp đặt thực sự khiến người ta mong đợi.

Dĩ nhiên sẽ không có bất ngờ, vì đó là nhân vật chính mà, Uzumaki Naruto, mười hai tuổi, trẻ mồ côi, cả đời này chưa từng làm điều gì kinh thiên động địa, bị dân làng cô lập, bị bạn học cười nhạo, những người cùng lứa không ai chịu chơi cùng cậu, nhớ lại cuộc đời này, Naruto đột nhiên nhận ra tội trộm cắp lần này thực sự là lỗi lầm nghiêm trọng nhất trong đời.

Nghiến răng nhìn về phía Nono, Naruto chọn chấp nhận trừng phạt, dù có bị đánh chết cũng được, cậu sẽ không trốn tránh.

Tuy trong ánh mắt non nớt đầy rẫy sự sợ hãi cái chết, nhưng những ưu điểm kế thừa từ Đệ Tứ khiến cậu ưỡn ngực chịu trách nhiệm.

Naruto thấy tay Nono lại một lần nữa giơ lên, cậu biết tiếp theo cái mặt của mình lại phải chịu khổ rồi, nghĩ đến lực độ của mấy cái tát trước, cậu nhắm mắt lại thầm chịu đựng, không còn trốn tránh cũng không cầu xin tha thứ, cậu là một nhẫn giả cơ mà.

Tuy nhiên cái tát trong tưởng tượng không giáng xuống, ngược lại hai bên má ấm áp làm dịu đi cơn đau.

Mở mắt ra chỉ thấy Nono đang trị thương cho cậu, gọng kính phản quang cũng đã biến mất, đôi mắt trong trẻo của Nono lại một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt Naruto.

Chị Nono.

Naruto ngơ ngác, tại sao người phụ nữ vừa rồi còn đằng đằng sát khí chớp mắt đã biến lại thành người chị đại hiền lành như trước.

Nono không nói gì chỉ lặng lẽ trị thương cho Naruto, sau đó đứng dậy quay lưng định đi.

Naruto phía sau ngẩn người, dường như cậu đã hiểu ra điều gì đó.

Chị Nono, em xin lỗi.

Naruto nắm lấy đống lá khô, một lần nữa rơi lệ, cậu cuối cùng đã hiểu tại sao Nono lại đánh mình.

Đánh là vì cậu đã phạm sai lầm.

Naruto cuối cùng đã lĩnh ngộ được tất cả, cũng chứng minh cậu xứng đáng được dạy dỗ.

Em không nên trộm đồ, em sai rồi.

Naruto rơi những giọt nước mắt hối hận vì lỗi lầm của mình, trong lòng tràn đầy lòng biết ơn đối với Nono.

Naruto không hề hận Nono một chút nào, vì chị ấy quan tâm mình nên mới đánh mình.

Cuối cùng sau khi cậu ý thức được lỗi lầm, chị ấy vẫn là một người chị tốt.

Không những không hận, ngược lại trong lòng Naruto còn thấy ấm áp, hóa ra đây chính là cảm giác được yêu cầu nghiêm khắc.

Naruto nghĩ nếu mình có cha mẹ, nếu cha mẹ biết mình trộm đồ thì chắc chắn cũng sẽ đánh mình giống như Nono vậy.

Nên Nono đánh mình là vì quan tâm mình, Naruto không thấy đau nữa mà còn thấy vui sướng, đây chính là hạnh phúc khi được người khác quan tâm.

Đừng xin lỗi ta, cậu nên xin lỗi Đệ Tam.

Nono mang xác Mizuki đi, vèo một cái biến mất.

Naruto lau khô nước mắt, mang theo cuộn giấy chạy về văn phòng Hokage.

Đệ Tam mắt tròn mắt dẹt, kinh ngạc nhìn sang Đỗ Lan lại thấy Đỗ Lan vẫn phong thái ung dung như mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay: Đỗ Lan, ông thực sự tính toán kỹ hơn tôi nhiều.

Để dạy dỗ Naruto, ông đã tốn tâm tư hơn tôi.

Đệ Tam là đảm bảo an toàn tính mạng cho Naruto, để cậu được ăn no mặc ấm, nhưng ông chưa từng dạy Naruto phân biệt đúng sai.

Đệ Tam hy vọng Naruto có thể học được tinh thần Mộc Diệp trong môi trường lớn của làng, nhưng Đỗ Lan lại thông qua sự việc cụ thể để dạy Naruto phân biệt đúng sai.

Toàn là những nhiệm vụ vụn vặt như tìm gà, bắt chó, lùa mèo, đuổi vịt, nhưng Kakashi vẫn rất hăng hái dẫn theo ba đệ tử nhỏ chạy khắp làng.

Thực ra đây là nhiệm vụ chạy vặt mà Kakashi sắp xếp để học sinh làm quen với mọi ngóc ngách trong làng, nhưng lại phát hiện Naruto vốn dĩ đã rất quen thuộc với làng, phần lớn các nơi cậu ta đều đã đi qua.

Trong những nhiệm vụ này, Naruto thể hiện rất giỏi những việc lông gà vỏ tỏi này.

Nhưng dù vậy, Naruto cũng thấy nhàm chán rồi, thực ra Sasuke và Sakura cũng cảm thấy thế.

Chỉ có điều trong ba người, Naruto mặt dày nhất dám đề đạt ý kiến, cậu yêu cầu được nhận nhiệm vụ khó hơn.

Kakashi bị làm phiền không chịu nổi nên cũng đồng ý, cuối cùng sau vài tháng họ cũng đón nhận nhiệm vụ cấp C đầu tiên, đó chính là nhiệm vụ Sóng Quốc, hộ tống bậc thầy xây cầu của Sóng Quốc về nhà.

Sóng Quốc là một quốc gia nhỏ, đến cả làng nhẫn giả cũng không có, một quốc gia siêu nhỏ.

Nhưng nước nhỏ cũng có chí lớn, vì không chịu nổi việc tuyến hàng hải bị kẻ khác khống chế, quốc gia hải ngoại này quyết định xây dựng một cây cầu lớn vượt biển kết nối đất nước với đại lục để khai thông con đường giao thông mới.

Nhưng hành vi này hiển nhiên đã phá hoại lợi ích của những kẻ nắm giữ lợi ích cũ, nên đại tài chủ Gato kẻ khống chế toàn bộ tuyến hàng hải của Sóng Quốc dĩ nhiên không muốn cầu được thông xe, hắn tìm mọi cách để ngăn cản công tác xây cầu.

Và Tazuna, người chủ trì công tác xây cầu, đã trở thành cái gai trong mắt đại tài chủ.

Thực ra nếu để Đỗ Lan nói, Gato đã có cách khống chế toàn bộ tuyến hàng hải, vậy tại sao không dùng thủ đoạn chiếm luôn cây cầu làm của riêng, đến lúc đó thu phí cầu đường, thu thuế quan chẳng phải cũng kiếm được tiền sao.

Hắn vẫn có thể khống chế toàn bộ lộ trình mậu dịch của Sóng Quốc, vẫn có thể thu về lượng tài sản khổng lồ.

Tại sao phải cố chấp duy trì vận tải biển.

Phải biết rằng khi mọi người đều muốn thay đổi mà mình lại đi ngược lại ý nguyện của đại chúng thì sẽ bị tan xương nát thịt.

Là một đại tài chủ, Gato vẫn quá ngu ngốc.

Chương 1140

Chẳng có chút tầm nhìn xa trông rộng nào.

Lần nhiệm vụ hộ tống này, Đội 7 của Kakashi hoàn toàn không biết gì về tình hình của Tazuna, họ chỉ tưởng rằng chỉ cần đưa ông chú nghiện rượu lôi thôi này về nhà là xong, căn bản không ngờ được trên đường đi sẽ gặp phải chuyện gì.

Gato có tiền nên có thể thuê nhẫn giả tiến hành ám sát, nhẫn giả trên đại lục chẳng phải làm công việc này sao.

Có một nhẫn giả Làng Sương Mù nhận lệnh đến giết Tazuna.

Thế là Đội 7 gặp phải trận chiến đầu tiên, Kakashi đã chú ý đến vũng nước bất thường trên mặt đường, lập tức biết ngay đây là nhẫn giả ngụy trang.

Sasuke cũng phát hiện ra, gia tộc Uchiha dù sao cũng có chút nền tảng, cha của Sasuke đã dạy hắn rất nhiều thứ.

Naruto và Sakura lại không nhận ra vũng nước trên đường có gì bất thường.

Tuy vài ngày trước đúng là có mưa, nhưng mấy ngày nay nắng rất đẹp, mặt đất đã khô từ lâu, căn bản không thể nào còn vũng nước.

Đây là điều trái với lẽ thường, chắc chắn có nguy hiểm.

Kakashi không vạch trần mà chuẩn bị dùng cơ hội này để huấn luyện thực chiến cho đệ tử.

Ngay khi Tazuna đi ngang qua, vũng nước quả nhiên nổi sóng, đột ngột dâng lên cột nước, nước trong vũng đã biến thành nhẫn giả.

Là Hạ nhẫn của Làng Sương Mù, hắn tiếp nhận nhiệm vụ ám sát, muốn giải quyết kẻ địch của chủ nhân.

Kunai đâm về phía sau lưng Tazuna.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Naruto và Sakura ở phía sau đều ngây người, họ căn bản không biết phải làm sao.

Chỉ có Sasuke ở phía trước phản ứng nhanh chóng, bước dài tới đẩy Tazuna ra, đồng thời quát lớn: Các cậu chẳng lẽ muốn nhiệm vụ rời làng đầu tiên của chúng ta thất bại sao.

Sakura lập tức hoàn hồn, rút Kunai ném ra để đẩy lùi kẻ địch.

Thực ra thực lực kẻ địch cũng tương đương với Đội 7, nhưng trên người kẻ địch mang theo sát ý, hiển nhiên trải nghiệm của hắn phong phú hơn ba người Naruto nhiều.

Naruto.

Thấy Naruto vẫn đang ngẩn người, Sakura vội hét lên: Đừng có thẫn thờ nữa.

Naruto thực ra là đang nghĩ đến xác của Mizuki, hai tay nắm chặt, cậu cảm thấy trong lòng có một luồng sức mạnh đang tích tụ: Mình sẽ không để ai phải chết trước mặt mình nữa.

Naruto nghiến răng nói, hai nắm đấm đã tràn đầy sức mạnh, nói xong liền lao thẳng về phía Thượng nhẫn thực tế là Hạ nhẫn địch, một dáng vẻ liều mạng.

Đồ ngốc.

Sasuke không nhịn được, hiện tại thực lực kẻ địch chưa rõ, lao lên như vậy không phải tìm chết sao.

Nhưng dù sao Naruto cũng là đồng đội, Sasuke lập tức đi theo để yểm hộ cho cậu ta.

Kakashi thầm gật đầu, Sasuke quả nhiên là người có thiên phú nhất trong ba người, biết hạ xuống thành kiến để yểm hộ Naruto, chứng tỏ nội tâm của hắn không lạnh lùng như biểu hiện bên ngoài.

Còn Naruto thì có chút bất ngờ, tuy trước đây cậu ta cũng rất nhiệt huyết, nhưng đây là trận chiến thực sự chạm mặt tử thần, sao có thể xung động như vậy.

Kakashi nghi ngờ Naruto đã chịu kích động gì đó, lát nữa hắn phải hỏi rõ tình hình mới được.

Thực ra hiện tại kẻ địch đã mất đi cơ hội ám sát tốt nhất, dù có đánh bại được ba thiếu niên nhẫn giả thì phía sau họ vẫn còn một Thượng nhẫn.

Tên nhẫn giả Sương Mù này cũng đã phải đấu tranh tâm lý một hồi mới quyết định ra tay, tiếc là công dã tràng.

Vị đại nhân đó vì tin tưởng mình nên mới giao nhiệm vụ này cho mình, nhưng mình lại thất bại, không còn mặt mũi nào quay về, thà lôi theo vài tên nhẫn giả Mộc Diệp xuống mồ còn hơn.

Đã quyết định, mang theo tâm thế liều chết, tên Hạ nhẫn đó đột nhiên bộc phát một lượng Chakra dị thường.

Lúc này Kakashi kinh ngạc, hắn không hiểu đối phương là tình huống gì.

Haki sama vạn tuế.

Kết ấn.

Naruto, Sasuke, mau lùi lại.

Kakashi không ngờ kẻ địch vừa lên đã muốn tự bạo, đây là cái quái gì vậy.

Vốn định không ra tay, nhưng kẻ địch quá quỷ quyệt, quá cực đoan, không hoàn thành được nhiệm vụ liền tự bạo thì đây là lần đầu tiên hắn thấy.

Naruto và Sasuke cũng phát hiện cơ thể đối phương đột nhiên phình to, cảm thấy không ổn.

May mà Naruto cũng rất cơ trí, lập tức thi triển Đa Trọng Ảnh Phân Thân.

Oành, trên đường toàn là Naruto, từng người một lao tới đè nghiến gã định tự bạo xuống dưới, từng lớp Naruto chất thành núi nhỏ.

Oành đoành một tiếng, một lượng lớn phân thân Naruto hóa thành làn khói trắng biến mất, Naruto và Sasuke ngã vật ra đất, lòng vẫn còn sợ hãi.

Đây chính là nhiệm vụ đầu tiên của họ.

Đây chính là nhẫn giả thực thụ sao.

Vì không thể hoàn thành nhiệm vụ mà phải hy sinh cả tính mạng.

Mồ hôi lạnh chảy dài trên trán ba thiếu niên, hành vi cực đoan của nhẫn giả Làng Sương Mù đã gây ra một sự chấn động tâm lý nặng nề cho họ.

Nhìn những vệt máu bắn tung tóe trên mặt đất, đó là dấu tích duy nhất kẻ địch để lại, sắc mặt cả ba đều trắng bệch.

Kakashi lại cau mày, nhiệm vụ này đã vượt quá cấp C rồi, có lẽ họ phải từ bỏ nhiệm vụ thôi.

Ông Tazuna, khi ông đưa ra nhiệm vụ này, ông đã không hề nói rằng mình đang bị nhẫn giả truy sát.

Kakashi nghiêm túc nói với người ủy thác: Ông làm vậy là vi phạm quy tắc, chúng tôi buộc phải đình chỉ nhiệm vụ lần này.

Thực ra là vì thuê Trung nhẫn và Thượng nhẫn giá quá cao, ông không có tiền thuê họ bảo hộ, nên chỉ có thể đưa ra nhiệm vụ hộ tống, đúng lúc được nhóm của Kakashi tiếp nhận.

Thực ra cũng là vận may của Tazuna, nhiệm vụ cấp C mà mời được cả Thượng nhẫn xuất quân.

Tuy nhiên Naruto sẽ không bỏ cuộc, lại có người chết trước mặt mình rồi, cậu càng không thể để Tazuna chết: Thầy Kakashi, hãy để chúng em tiếp tục đi, chúng em sẽ đưa ông chú Tazuna về nhà an toàn.

Ánh mắt kiên định khiến Kakashi trong một khoảnh khắc ngỡ như nhìn thấy Đệ Tứ.

Kakashi nhìn vào ánh mắt của Naruto, cuối cùng chọn cách thỏa hiệp.

Tuy bọn họ còn trẻ nhưng đã là ninja rồi.

Kakashi ở lứa tuổi này đã lăn lộn trên chiến trường, nếm trải nỗi đau mất đi bạn đồng hành và chứng kiến sự hy sinh.

Naruto và những người khác không thể mãi trốn tránh trong thôn, họ phải trải qua sóng gió mới có thể trưởng thành.

Vì vậy, Kakashi quyết định tiếp tục nhiệm vụ.

Nếu cần thiết, hắn sẽ ra tay, nhưng lời này không thể nói thẳng: Nếu nhiệm vụ tiếp tục, ta sẽ không ra tay đâu.

Cho dù các em có chết trong quá trình làm nhiệm vụ, ta cũng sẽ không động thủ, đây là nhiệm vụ của các em.

Sasuke, Sakura, các em có nguyện ý tiếp tục không.

Ánh mắt Sasuke rất kiên định, cậu cũng muốn tiếp tục để thực chiến: Kẻ thù của tôi lợi hại hơn bọn chúng gấp vạn lần, tôi không thể lùi bước ở đây.

Sakura vốn muốn quay về vì đây không phải nhiệm vụ họ có thể đối phó, nếu thầy Kakashi không ra tay thì họ thật sự có thể mất mạng.

Kẻ thù là những kẻ điên, hở một tí là tự bạo.

Nhưng thấy hai người đồng đội đều kiên trì, cô không muốn là người kéo chân sau nên đành chấp nhận.

Thế là, mọi người đồng ý tiếp tục hành động.

Kakashi bắt đầu phổ biến tình báo mình biết: Chúng là ninja Vụ Ẩn thôn.

Naruto ngơ ngác, cậu thậm chí còn không biết về Ngũ Đại Quốc và Ngũ Đại Nhẫn Giả Thôn, lúc lên lớp toàn ngủ gật.

Sakura đành phải phổ cập kiến thức cho cậu: Hỏa Quốc có Mộc Diệp thôn, Thủy Quốc có Vụ Ẩn thôn, Thổ Quốc có Nham Ẩn thôn, Phong Quốc có Sa Ẩn thôn, và Lôi Quốc có Vân Ẩn thôn.

Vụ Ẩn thôn đã bế quan tỏa cảng từ nhiều năm trước, mãi đến sau này bị kẻ thù mạnh mẽ tấn công gây thương vong nặng nề mới bắt đầu tu thân dưỡng tính, rất ít tình báo lọt ra ngoài.

Lần này ninja Vụ Ẩn xuất hiện cho thấy họ cuối cùng cũng sắp tái xuất giang hồ, kẻ thù phía trước có lẽ còn đáng sợ hơn.

Kakashi không biết nhiều về tình hình gần đây của Vụ Ẩn.

Thầy ơi, tên ninja kia trước khi chết có hét lên Bạch đại nhân vạn tuế, Bạch đại nhân là ai vậy.

Sakura rất tinh ý.

Kakashi không rõ lắm, nhưng hắn biết một truyền thuyết: Truyền thuyết kể rằng có một đứa trẻ được dã thú nuôi dưỡng tên là Bạch.

Sau khi Vụ Ẩn thôn bị tập kích, cậu ta dường như đã nắm giữ quyền lực tại đó.

Tình hình cụ thể không rõ vì nơi đó kiểm soát người ngoại quốc rất nghiêm ngặt, tình báo khó truyền ra ngoài.

Nhưng từ việc ninja sẵn sàng chết vì cậu ta, e rằng Bạch dù không phải Thủy Ảnh thì cũng là nhân vật không thể xem thường ở Vụ Ẩn thôn.

Tên ninja kia tự nguyện tự bạo, có thể khiến thuộc hạ trung thành đến mức đó, Kakashi khó mà tưởng tượng được cổ tay của Bạch.

Chương 1141

Vì nhiệm vụ tiếp tục, lộ trình tiếp theo mọi người đều phải lên tinh thần chú ý xung quanh.

Ba thiếu niên có cảm giác thần hồn nát thần tính, ai nấy đều căng thẳng.

Kakashi cũng không khuyên nhủ họ, vì đây là quá trình bắt buộc phải trải qua khi thực hiện nhiệm vụ sinh tử.

Muốn thả lỏng thì chỉ có cách làm quen với nguy cơ và xem nhẹ cái chết.

Đợi đến khi làm được điều đó, ba thiếu niên này mới trở thành ninja thực thụ.

Chính Kakashi cũng từng bước đi lên như vậy, điều hắn có thể làm bây giờ là giống như Đệ Tứ năm xưa, lặng lẽ thủ hộ đệ tử trong bóng tối.

Tuy nhiên, dù họ đã chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu, nhưng khi ra khỏi biên giới Hỏa Quốc, tiến vào Ba Chi Quốc và gặp kẻ thù thực sự, họ mới biết sự chuẩn bị đó vẫn chưa đủ.

Bởi kẻ đến là một ninja danh tiếng, Quỷ Nhân Tái Bất Trảm, một ninja phản bội của Vụ Ẩn thôn, sở hữu thực lực Thượng nhẫn.

Hắn cũng nhắm tới tiền thưởng mà đến thu hoạch đầu người.

Thanh đao to như cánh cửa, Tái Bất Trảm lấy đao làm điểm tựa, găm đao vào cây, đứng trên mặt đao nhìn xuống mục tiêu: Không ngờ nhiệm vụ đơn giản thế này lại gặp được Ninja Sao Chép Kakashi của Mộc Diệp.

Tái Bất Trảm cảm thấy lần này đi làm nhiệm vụ thật đúng đắn.

Kakashi cũng nhìn thấy Tái Bất Trảm đường đường chính chính lộ diện, hắn biết ý đồ của đối phương là giết sạch tất cả, nếu không sẽ không đứng chắn đường như vậy: Quỷ Nhân Tái Bất Trảm.

Truyền thuyết kể rằng trong kỳ thi tốt nghiệp, hắn đã giết sạch đối thủ và là người duy nhất sống sót, một Quỷ Nhân tắm máu, một con quỷ khát máu.

Đó là khoảng thời gian ngắn sau khi Đại chiến thứ ba kết thúc, trước khi các thông linh thú cải tạo tấn công Vụ Ẩn thôn.

Lúc bấy giờ, Obito khống chế Thủy Ảnh biến Vụ Ẩn thôn thành một tu la tràng, áp dụng chính sách cao áp với ninja, thực hiện giáo dục kiểu nuôi cổ đối với các ninja trẻ.

Thời kỳ đó Vụ Ẩn thôn được gọi là Huyết Vụ chi thôn, máu chảy thành sông là chuyện thường.

Tái Bất Trảm chính là bị ép thành Quỷ Nhân trong thời điểm đó.

Không còn cách nào khác, không giết người thì hắn phải chết, để sống sót hắn chỉ có thể giết sạch tất cả.

Quỷ Nhân Tái Bất Trảm tuyệt đối không phải là nhân vật mà học trò của hắn có thể đối phó, xem ra Kakashi phải tự vả mặt mình rồi.

Hắn từng nói sẽ không ra tay, vậy mà không ngờ lời nói lại bị phá vỡ nhanh đến thế.

Các em lùi lại, người này không phải đối thủ các em có thể đối phó, hãy bảo vệ tốt người ủy thác.

Kakashi phải tung ra chiêu bài cuối mới có thể đấu với đối phương, xem ra bắt buộc phải dùng Tả Luân Nhãn.

Sasuke kinh ngạc vô cùng, Kakashi không phải người tộc Uchiha, Tả Luân Nhãn đó từ đâu mà có.

Ninja sao chép, cuối cùng ngươi cũng nghiêm túc rồi sao.

Tái Bất Trảm không phí lời, ra tay trước để chiếm ưu thế.

Ba Chi Quốc nhiều nước, hiện họ lại đang ở bên bờ hồ, đây chính là sân nhà của một ninja giỏi Thủy độn.

Tốc độ kết ấn của Tái Bất Trảm cực nhanh, vừa ra tay đã là Thủy Độn Thủy Long Đạn.

Đạn nước ngưng tụ từ chakra lao về phía Kakashi như che trời lấp đất.

Kakashi không dám đại ý, Tả Luân Nhãn tam câu ngọc của hắn đã nhìn thấu đòn tấn công, vội vàng né tránh, nhưng lại phát hiện Thủy Long Đạn khi va chạm mặt đất liền nhanh chóng tán ra thành màn sương nước dày đặc bao phủ không gian xung quanh.

Naruto, Sasuke, Sakura đứng thành hình tam giác bao quanh người ủy thác, nín thở quan sát xung quanh, sẵn sàng đối phó với các cuộc tấn công.

Yết hầu, tim, phổi, gan.

Từ trong sương mù truyền đến giọng nói đáng sợ của Tái Bất Trảm, dường như ánh mắt hắn đã khóa chặt vào các yếu hại của mọi người, có thể ra tay kết liễu bất cứ lúc nào.

Ngay cả Kakashi cũng không thể xác định vị trí kẻ thù trong sương mù, kỹ năng ẩn thân của Tái Bất Trảm đã đạt đến cực hạn.

Bỗng nhiên sau lưng Kakashi xuất hiện một bóng người, đại đao kề sát cổ hắn: Thắng phụ đã rõ, Kakashi của Mộc Diệp.

Tuy nhiên chưa phải, vì Kakashi này là phân thân, Kakashi thật xuất hiện sau lưng Tái Bất Trảm: Người kết thúc là ngươi.

Nhưng vẫn chưa xong, vì Tái Bất Trảm này cũng là phân thân, Tái

Bất Trảm thật xuất hiện sau lưng Kakashi thật: Thủy Lao Thuật.

Cái trò này có thể chơi cả năm trời, Nhẫn thuật Phân thân và Thuấn thân có thể nói là hai đại nhẫn thuật chuyên dùng để tạo cảm giác căng thẳng.

Cứ mỗi lần tưởng hắn sắp chết thì lại biến thành phân thân hoặc dùng thuật thế thân bằng khúc gỗ để kéo dài thời gian.

Ninja dùng phân thân hay thuấn thân giống như tung ra một mồi nhử, nhưng đôi khi đối thủ cũng dùng phương thức tương tự để thăm dò.

Nếu hai ninja cẩn thận gặp nhau, họ hoàn toàn có thể chơi trò này vô tận.

Ta bắt được ngươi rồi.

Ha ha, là ta bắt được ngươi mới đúng, kẻ trước mặt ngươi chỉ là phân thân, ta ở sau lưng ngươi mới là bản thể.

Ha ha, ta cũng vậy, giờ ta lại ở sau lưng ngươi đây.

Ha ha, nãy ta lừa ngươi đấy, đó cũng là phân thân của ta thôi.

Ha ha, ta cũng thế.

Thật sự có thể chơi mãi như vậy.

May mà Kakashi thật sự chỉ có một phân thân, hiện tại bản thể hắn đã bị Thủy Lao khống chế.

Kakashi, đợi ta giết sạch đám đệ tử của ngươi xong, chúng ta sẽ từ từ chơi tiếp.

Tái Bất Trảm cũng hơi quá tự phụ, lúc này nên giải quyết Kakashi trước mới đúng, quả nhiên người Thủy Quốc quá chủ quan.

Sương mù tan đi, Naruto và những người khác nhìn thấy thầy của mình bị một lớp nước bao bọc, xem ra đã bị đánh bại.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, bọn họ đều cảm thấy Kakashi quá không đáng tin, thế mà cũng làm thầy sao.

Có cần phải thế không chứ.

Thực ra Kakashi không phải không thể thoát ra, hắn chỉ muốn thử thách tâm thế của học trò khi đối mặt với cường giả, đúng vậy, thật sự là như thế.

Naruto và Sasuke chịu áp lực cực lớn, họ để cô gái duy nhất bảo vệ người ủy thác, hai cậu con trai đứng ra thách thức Tái Bất Trảm.

Khi họ đang chiến đấu, không ai phát hiện ra không gian chiến trường đã bị các ninja khác chú ý, một lượng lớn ninja Vụ Ẩn đã bao vây quanh hồ.

Và người dẫn đội chính là Đệ Ngũ Mục Thủy Ảnh của Vụ Ẩn thôn Chiếu Mỹ Minh.

Lần này Ba Chi Quốc có thể thu hút một cao thủ như Chiếu Mỹ Minh xuất mã là vì Vụ Ẩn thôn chuẩn bị đưa Ba Chi Quốc vào dưới trướng Thủy Quốc, trở thành quốc gia thuộc hạ.

Chiếu Mỹ Minh đã thỏa thuận xong với Gato, hắn cũng đồng ý, miễn là kiếm được tiền thì việc gì hắn cũng làm.

Ba Chi Quốc vốn là thuộc quốc của Thủy Quốc, chỉ vì Vụ Ẩn thôn bị trọng thương mấy năm trước nên không có sức can thiệp.

Giờ đây họ cuối cùng đã hồi phục, tuy mất đi Vĩ thú nhưng mấy năm qua đã bồi dưỡng được một lứa ninja mới.

Hiện họ muốn lấy lại niềm tin của Đại danh Thủy Quốc, và nhiệm vụ đầu tiên là đưa Ba Chi Quốc trở lại làm thuộc quốc.

Nhưng hiện tại Ba Chi Quốc thực tế đang bị Gato kiểm soát, nên điều kiện Gato đưa ra là phải ngăn chặn việc xây cầu.

Vì vậy ninja Vụ Ẩn mới tiếp nhận nhiệm vụ ám sát Tazuna.

Tất nhiên Chiếu Mỹ Minh đích thân xuất mã không phải để giết người, mà là để mời Tái Bất Trảm quay về thôn.

Đệ Tứ Thủy Ảnh bị Obito khống chế đã làm nhiều chuyện đáng sợ, khi đó Tái Bất Trảm vì thôn nên đã định ám sát Thủy Ảnh nhưng thất bại và phải bỏ trốn.

Hiện tại Chiếu Mỹ Minh muốn Nhẫn Đao Thất Nhân Chúng của Vụ Ẩn tái hiện nhân gian.

Trước khi Vụ Ẩn thôn biến thành Huyết Vụ chi thôn, nơi này có một truyền thống: chỉ cần kế thừa được một trong bảy thanh vũ khí đặc biệt của thôn thì sẽ kế thừa danh hiệu Nhẫn Đao Thất Nhân Chúng.

Bảy danh hiệu này có lịch sử lâu đời gần như bằng lịch sử thôn, Nhẫn Đao Thất Nhân Chúng tuyệt đối là anh hùng của Vụ Ẩn thôn.

Nhưng vật đổi sao dời, đặc biệt là trong giai đoạn Obito trả thù Vụ Ẩn, Thất Nhân Chúng kẻ chết người trốn, ngôi thôn họ bảo vệ biến thành địa ngục, đó là bi kịch lớn nhất của người anh hùng.

Nhưng giờ thời đại đã thay đổi, từ khi các thông linh thú cải tạo tập kích Vụ Ẩn thôn, tuy tổn thất lớn nhưng Đệ Tứ Thủy Ảnh cũng bị đánh bại, trật tự mới đã được thiết lập.

Tân nhậm Đệ Ngũ Mục Chiếu Mỹ Minh hy vọng có thể tìm lại tất cả những ninja ưu tú đã bỏ đi, cô thậm chí không ngại rời thôn với thân phận Thủy Ảnh để thể hiện thành ý.

Năm xưa Uchiha Obito khống chế Thủy Ảnh biến Vụ Ẩn thành võ đài đấu thú hoàn toàn là vì tư oán.

Bởi vì khi Kakashi giết chết Rin trong Đại chiến thứ ba, lý do là vì họ bị ninja Vụ Ẩn bắt giữ.

Obito muốn họ phải nếm trải nỗi đau tương tự.

Vụ Ẩn thôn quả thực đã phải gánh chịu nỗi đau to lớn, nhưng người dân ở đó không chìm đắm trong tuyệt vọng, có rất nhiều người mang trong mình hy vọng như Chiếu Mỹ Minh đã đứng ra muốn kiến thiết lại thôn xóm.

Chương 1142

Naruto và Sasuke thể hiện rất tốt, dùng phương kế dương đông kích tây để cứu Kakashi ra ngoài.

Họ biết năng lực bản thân không đủ nên ngay từ đầu đã lấy việc giải cứu Kakashi làm tiền đề để khai chiến.

Biểu hiện của họ khiến Kakashi phải nhìn bằng cặp mắt khác, trong thời gian ngắn có thể đưa ra lựa chọn chính xác, hai thiếu niên này có lẽ thực sự là những hạt giống ninja bẩm sinh.

Tái Bất Trảm, hiệp hai bắt đầu.

Kakashi đứng trên mặt nước thách thức Tái Bất Trảm.

Hưu, hưu, hưu.

Nhưng hôm nay không đánh được nữa rồi, các ninja Vụ Ẩn lần lượt nhảy ra từ xung quanh.

Dừng lại, đến đây thôi.

Chiếu Mỹ Minh đích thân ngăn cản cuộc chiến: Tại hạ là Đệ Ngũ Mục Thủy Ảnh của Vụ Ẩn thôn Chiếu Mỹ Minh, hai người hãy đình chiến tại đây.

Giọng nói vang dội, khí thế hào hùng không kém đấng mày râu.

Chiếu Mỹ Minh là một mỹ nữ ngự tỷ dáng người cao ráo, không hề thua kém nade.

Đứng giữa Kakashi và Tái Bất Trảm, khí trường của cô lập tức áp đảo hai cường giả đương thế.

Cả Kakashi và Tái Bất Trảm đều sững sờ.

Trước đây Vụ Ẩn thôn giống như một hố đen, chỉ có vào không có ra, lần này không chỉ có nhiều ninja Vụ Ẩn như vậy mà ngay cả Thủy Ảnh cũng xuất hiện.

Đôi chân dài thon thả thấp thoáng, mái tóc mái dài che khuất một con mắt, nhưng dù chỉ lộ ra mắt trái vẫn khiến người ta cảm nhận được khí thế kinh người.

Cô chính là Thủy Ảnh, không ai nghi ngờ điều đó.

Xì, chẳng lẽ Vụ Ẩn thôn đã đọa lạc đến mức ngay cả Thủy Ảnh cũng phải ra ngoài làm nhiệm vụ rồi sao.

Rời xa quê hương đã nhiều năm, Tái Bất Trảm không biết tình hình Vụ Ẩn giờ ra sao.

Momochi Tái Bất Trảm, lần này ta ra ngoài không phải vì nhiệm vụ, mà là để tìm kiếm những ninja ưu tú đã rời khỏi Vụ Ẩn.

Ta hy vọng các ngươi có thể quay về.

Chiếu Mỹ Minh đi thẳng vào vấn đề: Thôn đã không còn như trước, Đệ Tứ cũng đã chết lâu rồi.

Hiện tại chúng ta đều đang nỗ lực khôi phục lại sự huy hoàng của thôn, ngươi là một trong số ít ninja còn sống của Nhẫn Đao Thất Nhân Chúng, càng nên cống hiến sức mạnh cho thôn.

Tái Bất Trảm lộ vẻ khinh bỉ, quay về.

Nơi đó chỉ là nơi đau thương của hắn, hắn đã trở thành Quỷ Nhân ở đó, trở thành một con quái vật không có lấy một người bạn ngoài thanh Trảm Thủ Đại Đao trong tay.

Tái Bất Trảm có lẽ sẽ không đối đầu với Vụ Ẩn, nhưng bảo hắn quay về thì tuyệt đối không.

Ngươi nên đi tìm người khác đi, hiện tại ta không phải ninja của bất kỳ thôn nào, ta là lãng nhân Tái Bất Trảm.

Tái Bất Trảm nói rồi nhìn về phía Tazuna: Ta nhớ Vụ Ẩn thôn của các ngươi cũng có ninja nhận nhiệm vụ giết Tazuna mà, đừng có tranh với ta, ta giờ không nhà không cửa, chỉ trông chờ vào nhiệm vụ này để kiếm tiền thôi.

Kakashi thầm nghĩ hỏng bét, đám ninja xuất hiện giờ đều đứng ở phe đối lập, mà vị nữ Thủy Ảnh kia rõ ràng là đang có cầu cạnh Tái Bất Trảm, biết đâu lại đem Tazuna ra làm quà tặng tình nghĩa.

Đối phương dù là phụ nữ nhưng có thể ngồi lên ghế Thủy Ảnh, e là thực lực vượt xa mình, phải làm sao đây.

Kakashi thầm nghĩ nhiệm vụ lần này đụng phải Thủy Ảnh, đã là nhiệm vụ cấp bậc cao nhất rồi, thu phí nhiệm vụ cấp C thì quá ít.

Ngươi định làm gì.

Ta tuyệt đối không để ngươi làm hại ông lão.

Naruto thấy Tái Bất Trảm định ra tay với Tazuna, lập tức chắn trước mặt ông, dường như muốn nói muốn giết người thì phải bước qua xác cậu trước.

Thằng ranh tránh ra.

Tái Bất Trảm bỗng nhiên không muốn lập tức hạ sát Naruto, vì hắn nhớ lại cái đêm ác mộng đó.

Khi họ tốt nghiệp trường học và bước vào hình thức tàn sát lẫn nhau, hắn cũng trạc tuổi Naruto bây giờ.

Từng sinh mạng trẻ trung giống như Naruto đã táng thân dưới tay hắn, Tái Bất Trảm căn bản không muốn như vậy.

Sự xuất hiện của Chiếu Mỹ Minh khiến những ký ức đó trở nên chân thực hơn, cộng thêm việc xung quanh toàn là ninja Vụ Ẩn, năm xưa Tái Bất Trảm cũng đã giết chết những người bạn cũ trong hoàn cảnh bị giám sát như thế này.

Nhưng hôm nay Tái Bất Trảm muốn tự mình lựa chọn, hắn không muốn giết một thiếu niên ở độ tuổi như Naruto: Cút.

Tuy nhiên Naruto sẽ không đi, cậu là nhân vật chính, nhân vật chính sao có thể bỏ đi chứ.

Không khí rất căng thẳng, sự xuất hiện đột ngột của Thủy Ảnh và ninja Vụ Ẩn, cộng với sự quật cường của Naruto khiến tình hình trở nên rất phức tạp.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào Tái Bất Trảm và thiếu niên Mộc Diệp, phải thừa nhận rằng đứng trước Quỷ Nhân mà vẫn có dũng khí như vậy, chỉ có thể khiến người ta tán thưởng Mộc Diệp quả nhiên nhân tài lớp lớp.

Tái Bất Trảm nhìn Naruto, chỉ cảm thấy càng lúc càng phẫn nộ, là phẫn nộ với chính mình.

Nếu năm đó hắn cũng có sự kiên trì như Naruto, có lẽ hắn đã không phải sống chui lủi trong hối hận.

Trảm Thủ Đại Đao chậm rãi nhấc lên, dường như sắp động thủ.

Chiếu Mỹ Minh lên tiếng: Để họ đi đi, cây cầu của Ba Chi Quốc không xây nổi đâu.

Bạch đã qua đó rồi, cây cầu đại diện cho sự kiến thiết dù có xây xong cũng sẽ bị hủy diệt.

Cho dù họ có nỗ lực xây bao nhiêu cây cầu đi chăng nữa, việc hủy diệt chúng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Căn bản không cần thiết phải chấp nhất việc giết một lão già xây cầu.

Tái Bất Trảm, đao của Nhẫn Đao Thất Nhân Chúng không nên chém những kẻ vô danh tiểu tốt.

Oanh.

Thanh đại đao xoay tròn lao thẳng về phía Chiếu Mỹ Minh, kèm theo đó là tiếng gầm phẫn nộ của Tái Bất Trảm: Câm miệng đi, đàn bà.

Hiển nhiên câu nói không nên chém kẻ vô danh tiểu tốt của Chiếu Mỹ Minh đã chọc giận hắn.

Giờ đây họ lại có mặt mũi nói ra câu đó, Tái Bất Trảm đã chém quá nhiều kẻ vô danh tiểu tốt, hơn nữa còn là dưới sự ép buộc của Đệ Tứ Thủy Ảnh.

Hiện tại Thủy Ảnh dù đã thay người, nhưng trong lòng Tái Bất Trảm đã mất niềm tin vào Thủy Ảnh.

Giờ cô ta lại dám trơ tráo nói ra lời đó, chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Thanh đại đao xé gió rạch đôi mặt nước lao nhanh tới Chiếu Mỹ Minh, chỉ thấy Thủy Ảnh khẽ nhích gót sen, đã né được quỹ đạo của đại đao: Đừng động đậy.

Đó là lời cô quát thuộc hạ định hộ giá, cô muốn tự mình đấu với Tái Bất Trảm.

Chiếu Mỹ Minh biết tại sao Tái Bất Trảm hận Thủy Ảnh, thực ra lúc đó mọi người trong thôn đều hận, chỉ là Đệ Tứ Thủy Ảnh đồng thời cũng là Jinchuriki của Tam Vĩ nên mọi người không dám manh động.

Tội nghiệp Đệ Tứ Thủy Ảnh cũng là kẻ đổ vỏ, rõ ràng mọi chuyện là do Obito gây ra, tiếc là việc Đệ Tứ bị khống chế rất ít người biết, ngay cả những người cấp cao như Chiếu Mỹ Minh cũng không rõ nội tình.

Nhưng Đệ Tứ đã trở thành lịch sử, Tam Vĩ cũng mất tích, Chiếu Mỹ Minh tin rằng mình có thể tạo ra một ngôi thôn khác biệt: Tái Bất Trảm, chuyện đó sẽ không xảy ra nữa đâu.

Chuyện đó đã xảy ra rồi, người chết cũng đã chết rồi, giờ ngươi nói những lời mỉa mai này thì thay đổi được gì.

Vuốt đuôi sau sự việc thì chẳng có ý nghĩa gì cả.

Trảm Thủ Đại Đao từ phía sau Chiếu Mỹ Minh bay ngược trở lại, lao thẳng vào lưng cô.

Nhưng dù gì cũng là Thủy Ảnh, sau lưng Chiếu Mỹ Minh như có mắt, cô nhẹ nhàng điểm chân trên mặt hồ, người đã bay lên không trung, lộn nhào rồi giẫm một chân lên chuôi kiếm của Trảm Thủ Đại Đao, cúi người dồn lực.

Hoa lạt, Trảm Thủ Đại Đao thoát khỏi quỹ đạo xoay tròn, bị một chân giẫm xuống vùng nước nông, cắm chặt dưới đáy sông.

Chiếu Mỹ Minh đứng trên chuôi đao bằng nửa bàn chân trước, tư thế ưu nhã quyến rũ, khí chất ngự tỷ tỏa ra ngùn ngụt.

Bà cô này giỏi quá.

Naruto nhìn đến ngây người, bà cô này ngầu thật đấy.

Sasuke cũng chấn kinh: Đây chính là thực lực cấp Ảnh sao.

Người đàn ông kia mạnh hơn cậu rất nhiều, đây là lần đầu thấy ninja cấp Ảnh, Sasuke càng hiểu rõ khoảng cách giữa mình và Itachi, không nhịn được mà nắm chặt tay, thống khổ và hối hận vì sự bất tài của chính mình.

Tái Bất Trảm cũng không ngờ đối thủ lại dễ dàng đoạt lấy vũ khí của mình như vậy, quả nhiên là người làm Thủy Ảnh.

Nhưng Tái Bất Trảm vẫn chưa bỏ cuộc, hắn kết ấn, chuẩn bị nhẫn thuật.

Thủy Độn: Đại Bộc Bố Thuật.

Lượng nước khổng lồ tạo thành những con sóng lớn vỗ về phía kẻ thù, đây là một kỹ năng tấn công diện rộng, tốc độ dòng nước sánh ngang với lũ lụt, nếu không né kịp thì dù là ninja cũng chỉ có thể bị cuốn vào và chết ngạt.

Kakashi thầm nghĩ không hổ danh là Tái Bất Trảm lẫy lừng, có thể dùng nhẫn thuật cấp B đạt tới uy lực cấp S, lượng chakra thật mạnh.

Tái Bất Trảm, ta chân thành mời ngươi về thôn.

Đi mà nói với những vong hồn đã khuất ấy.

Tái Bất Trảm không hề khách khí, dòng nước khổng lồ trong cháy mắt đã vây khốn Thủy Ảnh và các ninja xung quanh.

Kakashi lao ra, túm lấy Tazuna, hô hào mọi người leo lên cây.

Chakra biến thành dòng lũ cuồn cuộn dâng lên, đòn đánh phẫn nộ của Tái Bất Trảm muốn giết sạch tất cả mọi người.

Cố chấp không thông, ngươi cũng nên tỉnh lại từ quá khứ đi, thế giới này đang thay đổi.

Chiếu Mỹ Minh thấy Tái Bất Trảm ác ý như vậy, liền gạt mái tóc lộ ra mắt phải bị che khuất, một con mắt như viên ngọc xanh lộ ra.

Kakashi dùng Tả Luân Nhãn quan sát toàn bộ quá trình, phát hiện mắt của Thủy Ảnh có gì đó không ổn, đó rốt cuộc là loại mắt gì.

Chương 1143

Đó là một con Trực Tử Ma Nhãn.

Chiếu Mỹ Minh cúi người nắm lấy Trảm Thủ Đại Đao, vung đao nghênh chiến, lưỡi đao dài cắt đứt chuẩn xác tử tuyến của Thủy Độn.

Chúng ta cũng phải thay đổi theo thế giới, nhìn về phía trước mới là đạo sinh tồn của nhân loại.

Ầm, hàng tấn nước mất đi hình thái bị trọng lực kéo rơi xuống, bắn lên vô số bùn đất.

Chuyện gì đã xảy ra vậy.

Đám người Mộc Diệp ngơ ngác không hiểu tình hình.

Do sự xuất hiện của cha con Đỗ Lan, đại lục này đã trở nên khác biệt, Mộc Diệp giờ chỉ có thể coi là tân thủ thôn.

Chiếu Mỹ Minh này chính là người sử dụng Trực Tử Ma Nhãn, nhưng vì khi Sa Chức tìm thấy cô thì cô đã hai mươi tuổi rồi, nên chỉ có thể chịu đựng được một con mắt.

Hiện tại Chiếu Mỹ Minh dùng Trực Tử Ma Nhãn phòng ngự nhẫn thuật, khiến đòn tấn công của Tái Bất Trảm tan thành mây khói.

Quá mạnh, Tái Bất Trảm thậm chí không biết chuyện gì đã xảy ra, nhẫn thuật của mình đột nhiên biến mất, điều này thật không thể tin nổi.

Vù vù, Trảm Thủ Đại Đao bị Thủy Ảnh ném đến trước mặt Tái Bất Trảm.

Đệ Tứ Thủy Ảnh đúng là đã gây ra bi kịch lớn cho thế hệ các ngươi, nhưng tất cả đã qua rồi, ông ta đã chết.

Nếu ngươi phẫn nộ thì hãy quay về giám sát ban lãnh đạo mới chúng ta, nếu chúng ta cũng đi vào con đường của Đệ Tứ, hãy dùng Trảm Thủ Đại Đao của ngươi chém đầu chúng ta xuống, nếu ngươi vẫn là người đàn ông hiên ngang dám ám sát Đệ Tứ năm nào.

Bị nghi ngờ không phải đàn ông, Tái Bất Trảm khẳng định mình đương nhiên là đàn ông.

Nhìn thanh đao rồi nghĩ đến lời Thủy Ảnh, Tái Bất Trảm cuối cùng đã đưa ra quyết định, hắn chấp nhận quay về.

Nếu các ngươi lại biến thôn xóm thành đấu trường, ta nhất định sẽ chém chết các ngươi, ta dùng linh hồn và thanh đại đao trong tay mình thề.

Tái Bất Trảm rút đại đao giơ cao thề thốt.

Các ngươi không giết ông lão nữa sao.

Naruto thấy đối phương định đi, đột nhiên lên tiếng thu hút sự chú ý.

Sakura hận không thể khâu miệng Naruto lại, họ đi thì kệ họ đi, mở miệng làm gì chứ.

Giờ thì hay rồi, lỡ họ quay lại giết người thì sao.

Chỉ cần ngăn cản việc xây cầu là được, Bạch vốn không phải người thích sát hại thương nhân.

Cậu ấy nói chúng ta đã có một ninja qua đời vì nhiệm vụ rồi, đừng vì cùng một nhiệm vụ mà sát hại thêm một người khác, nên ông ta an toàn.

Thủy Ảnh nói xong dẫn theo các ninja Vụ Ẩn rời đi hết.

Tuy mạng nhỏ đã được giữ lại, nhưng Tazuna khi nghe thấy lời Thủy Ảnh: Dù có xây bao nhiêu lần, cầu cũng sẽ bị hủy diệt, chẳng phải nghĩa là họ vĩnh viễn không thoát khỏi sự khống chế của Gato sao.

Nghĩ đến mục tiêu nỗ lực cả đời tan thành mây khói, hy vọng của toàn quốc biến mất như bọt xà phòng, Tazuna vô lực ngồi bệt trên cành cây, như người đã chết rồi.

Khi Đội 7 đưa Tazuna về đến nhà, cây cầu đã bị hủy diệt, tâm huyết của mọi người như những khúc gỗ mục và mảnh vỡ chìm xuống đáy biển.

Cây cầu họ nỗ lực mấy năm trời, gần như sắp khánh thành, giờ đây đã không còn nữa.

Nhìn thấy cây cầu bị hủy, Tazuna già nua bật khóc thảm thiết.

Đều là lỗi của các người, lũ ninja.

Cháu trai của Tazuna là Inari gào thét vào mặt Naruto, cho rằng họ thảm hại thế này đều là lỗi của ninja.

Tại sao Gato có thể thao túng Ba Chi Quốc.

Vì hắn có tiền thuê ninja, ngay cả cha dượng của Inari cũng bị Gato giết chết.

Giờ hy vọng của mọi người cũng bị ninja hủy hoại, đều là lỗi của ninja.

Naruto phải chịu đựng tiếng mắng chửi của cậu bé, nhưng trong lòng cậu nghĩ đây không phải ninja, ninja thực thụ phải giống như Ngài Đệ Tam, phải giống như thầy Iruka có thể mang lại hy vọng cho mọi người, có thể giúp đỡ khi người khác cần, chứ không phải đi phá hoại giấc mơ của họ.

Những kẻ đó căn bản không phải ninja.

Kakashi rất muốn nói với Naruto rằng ninja chính là như vậy, họ thực hiện nhiệm vụ phá hoại, trước đây như vậy, hiện tại như vậy và tương lai cũng vẫn như thế.

Hết thật rồi, đất nước chúng ta chỉ có thể tiếp tục nhẫn nhục chịu đựng sự áp bức của Gato.

Tazuna trông già đi mười tuổi.

Ông lão, xây lại một cây cầu khác không phải là được rồi sao.

Naruto lớn tiếng nói: Lần này do chúng cháu bảo vệ cây cầu, nhất định sẽ khiến cây cầu được dựng lên.

Tuy nhiên Tazuna biết điều đó là không thể.

Thứ nhất, một cây cầu tốn rất nhiều tiền, thứ hai giờ đây mọi người cũng không dám xây lại nữa.

Naruto vẫn chỉ là một đứa trẻ, lời của cậu không ai xem là thật, không ai tin cậu có thể bảo vệ được cây cầu.

Đám ninja các người cút hết đi cho tôi, chúng tôi không hoan nghênh các người, các người chỉ mang lại tai họa thôi.

Inari đá một cái vào bắp chân Naruto, khóc lóc om sòm: Các người đi đi.

Naruto cảm thấy rất khó chịu: Thầy Kakashi, chúng ta đi tìm kẻ đã phá hoại cây cầu đó ra, em nhất định phải tẩn cho hắn một trận.

Nhiệm vụ của chúng ta đã kết thúc rồi, Naruto.

Kakashi không muốn rước thêm rắc rối.

Nhưng chẳng lẽ cứ để kẻ xấu bắt nạt mọi người sao.

Ông lão họ đâu có làm gì sai, họ chỉ muốn xây cầu thôi mà.

Dựa vào cái gì mà bị phá hoại.

Loại người không coi giấc mơ của người khác ra gì đó, tôi

Uzumaki Naruto tuyệt đối không thể tha thứ.

Uzumaki Naruto hét lên: Tôi nhất định phải đánh bại hắn.

Sasuke, Sakura, hai bạn chắc chắn cũng nghĩ giống mình phải không.

Thực sự rất đáng ghét, nhưng đây không phải nhiệm vụ của chúng ta.

Sau khi rời làng, liên tục gặp nguy hiểm, Sakura có dự cảm nếu họ cứ tiếp tục có lẽ sẽ gặp phải quái vật không chừng, nên cô chủ trương quay về.

Họ bị Gato bắt nạt bao lâu nay chẳng phải vẫn sống đó sao, cho dù không có cầu họ vẫn sẽ sống tiếp.

Sasuke cũng lạnh lùng nói: Nếu họ muốn kết thúc cuộc sống này, họ nên thuê ninja mạnh hơn để ám sát tên gian thương đó, chứ không phải xây cái cầu làm gì.

Các bạn.

Một gáo nước lạnh dội thẳng vào nhiệt huyết, Naruto cảm thấy mục tiêu mình luôn kiên trì bị lung lay, nhẫn đạo của cậu là không bao giờ từ bỏ, nên Naruto ghét cảm giác này.

Á.

Naruto không chịu nổi nữa, Các bạn không hành động thì tôi tự mình đi tìm tên đó.

Cậu một mình lao vào rừng sâu.

Thầy ơi.

Sakura thực ra cũng đồng tình với người dân Ba Chi Quốc, nhưng cô biết năng lực của mấy người bọn họ có hạn.

Để cậu ấy bình tĩnh lại đi, cả quãng đường mọi người cũng mệt rồi, nghỉ ngơi trước đã.

Kakashi biết Naruto không tìm được đối phương đâu, cùng lắm là loanh quanh trong rừng thôi, bình tĩnh lại cậu ấy sẽ tự quay về.

Naruto bức bối rã rời, rõ ràng nộ hỏa ngút trời nhưng không có chỗ phát tiết, chỉ có thể chạy loạn trong rừng.

Chạy đến khi kiệt sức mới tựa vào một gốc cây lớn ngồi xuống, nhìn dòng sông trước mắt.

Cậu buồn bã thở dốc, không hiểu tại sao Sakura và Sasuke không chịu giúp đỡ.

Vì họ có nỗi lo, không giống Naruto là kẻ chân trần không sợ mang giày, chẳng cần suy tính gì cả.

Ba Chi Quốc nhiều hồ và sông ngòi, cộng với rừng rậm, diện tích có thể cư trú rất ít, dân số cũng chỉ tầm mười vạn người.

Chỉ vì bị cô lập ngoài biển lại không có tài nguyên nên mới tồn tại được mà không bị thôn tính, một nửa dân số cả nước là ngư dân.

Đáng tiếc hiện tại cá của Ba Chi Quốc đánh bắt được chỉ có thể bán rẻ cho tập đoàn Gato để vận chuyển ra ngoài, họ chỉ thu về được rất ít tiền.

Hơn nữa hàng nhu yếu phẩm Gato nhập về lại bán với giá cao, khiến dân Ba Chi Quốc lầm than, cuối cùng quốc dân lâm vào đường cùng mới nghĩ tới chuyện xây cầu.

Tiếc là giờ cầu cũng không còn.

Naruto cũng bực không chịu được, Sakura và Sasuke đều không ủng hộ mình, thầy Kakashi cũng không muốn quản việc không đâu, nếu ai cũng như vậy thì còn ai làm việc tốt nữa chứ.

Ngay lúc Naruto đang thở hồng hộc định trốn đi để đồng đội lo lắng, khóe mắt cậu chợt thấy một người đội nón lá đang câu cá.

Trước đó Naruto không hề chú ý, vì người đó dường như hòa mình vào môi trường, hóa thân thành một hòn đá khiến người ta khó mà nhận ra.

Naruto trợn to mắt thấy lưỡi câu của người đó không hề thả trong nước, mà treo lơ lửng trên mặt nước, đúng kiểu người tình nguyện thì cắn câu.

Naruto kỳ quặc tiến lại xem, thấy dưới nón lá là một khuôn mặt anh tuấn tiêu sái, là một thanh niên rất trẻ: Anh này, lưỡi câu của anh rời khỏi mặt nước rồi kìa.

Người đàn ông đó mở mắt nhìn Naruto: Ta đang câu loài cá bay đặc hữu của Ba Chi Quốc, chúng sẽ không cắn mồi dưới nước mà chỉ bay lên khỏi mặt nước để săn mồi.

Cậu là ninja Mộc Diệp.

Tôi tên là Uzumaki Naruto, là ninja Mộc Diệp.

Anh cũng biết ninja Mộc Diệp sao.

Naruto vừa nghe đối phương biết lai lịch của mình, lập tức cảm thấy đối phương rất gần gũi.

Biết, có một thời gian không gặp rồi.

Nói đoạn, trên mặt lộ ra vẻ hoài niệm.

Người này chính là Uchiha Shisui khi đã trưởng thành.

Mấy năm qua hắn đi du lịch khắp đại lục, đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Anh ơi, anh ở đây câu cá suốt, có thấy một tên ninja Vụ Ẩn nào không.

Thấy một người, nhưng cậu ta đã đi về hướng đông từ lâu rồi.

Shisui đúng là có gặp Bạch, nhưng hai người không trò chuyện cũng không chiến đấu, chỉ nhìn nhau một cái là biết đối phương là cao thủ.

Chương 1144

Thế nên nước sông không phạm nước giếng, không có giao điểm.

Khốn kiếp, hóa ra tên đó đi về phía đông.

Cảm ơn anh nhé.

Naruto cắm đầu chạy tiếp.

May mà cậu có thể chất tộc Uzumaki, trong người lại có chakra Cửu Vĩ, nếu không còn lâu mới hồi phục sức lực nhanh thế.

Bạch cũng đang lưu luyến chưa rời, cậu định bứng một số loài hoa của Ba Chi Quốc mang về để tế điện những hạ nhẫn đã hy sinh vì thôn.

Thực ra ngay từ đầu cậu đã không đồng ý thông qua việc giết người để mua chuộc Gato, tiếc là thuộc hạ quá trung thành, vì muốn san sẻ nỗi lo cho Bạch nên đã bí mật nhận nhiệm vụ của Gato rồi đi thực hiện, sau khi nhiệm vụ thất bại còn tự sát.

Điều này khiến Bạch rất đau lòng, vì còn sống mới là điều tuyệt vời nhất, nên cậu hạ lệnh không đi giết Tazuna, thay vào đó đích thân cậu ra tay hủy đi cây cầu.

Cậu biết không có cây cầu Ba Chi Quốc sẽ tiếp tục lầm than, nhưng còn sống là tốt rồi, còn sống chính là ơn huệ lớn nhất của trời đất, dù có bi thảm nghèo khổ đến mấy chỉ cần còn sống là được, đây chính là thế giới quan hiện tại của Bạch: sinh mạng cao hơn tất cả.

Đôi bàn tay trắng trẻo đào vào bùn đất, cẩn thận giữ gìn rễ và thân hoa.

Bạch yêu quý mọi sinh mạng, thậm chí từng nhành cây ngọn cỏ, vì cậu biết nỗi đau của cái chết.

Hồi nhỏ cậu cùng cha mẹ sống tại một ngôi làng nhỏ cấm ninja ở Thủy Quốc.

Vốn dĩ cậu rất hạnh phúc, cho đến một ngày, đại khái là năm bốn hay năm tuổi gì đó, sức mạnh huyết mạch trong cơ thể cậu thức tỉnh, Huyết kế giới hạn Băng Độn đã bộc lộ.

Huyết kế giới hạn là một loại sức mạnh huyết mạch, mang tính di truyền.

Cơ bản là không cần tu luyện cũng có thể hoàn thành sự biến hóa tính chất chakra của hai thuộc tính khác nhau, nghĩa là sinh ra đã có thiên phú trở thành Thượng nhẫn, điểm xuất phát cao hơn ninja bình thường không biết bao nhiêu lần.

Huyết kế giới hạn của Bạch là Băng Độn, sự kết hợp giữa thuộc tính Phong và thuộc tính Thủy.

Nếu điều này được phát hiện ở làng ninja, cậu sẽ trở thành đối tượng được bồi dưỡng trọng điểm, nhưng cậu lại sinh ra ở một ngôi làng lánh xa chiến loạn và cực kỳ sợ hãi nhẫn thuật.

Thế là sau khi Bạch bộc lộ sức mạnh, cha cậu đã đích thân dẫn dân làng giết chết mẹ Bạch.

Khi định giết cả Bạch, Huyết kế giới hạn bùng nổ đã giết chết toàn bộ dân làng.

Hiện nay đến tàn tích ngôi làng vẫn còn có thể thấy hàng trăm thi thể bị băng châm đâm xuyên, đóng băng trong môi trường tuyết trắng đó.

Từ đó Bạch cô độc lang thang, mấy lần suýt chết đói, mãi đến một lần khi sắp chết đói, cậu được đợt thông linh thú cải tạo đầu tiên do Đỗ Lan phái đi phát hiện, rồi sau đó được thông linh thú nuôi dưỡng.

Nhưng lòng yêu sinh mạng và sự lương thiện của Bạch vẫn không đổi, thậm chí còn trở nên thái quá hơn, vì các thông linh thú do Đỗ Lan tạo ra đều có một đặc trưng cơ bản là yêu môi trường, đều là những người bảo vệ thiên nhiên.

Bạch lớn lên bên cạnh họ, tự nhiên cũng là một thành viên cốt cán của tổ chức bảo vệ động vật, thậm chí còn là thành viên quan trọng của tổ chức bảo vệ thực vật xanh, cậu tràn đầy tình yêu với thiên nhiên và sinh mạng.

Thế nên cậu mới bứng hết hoa mang về Vụ Ẩn thôn để những bông hoa này bầu bạn với người quá cố.

Tìm thấy rồi.

Naruto mồ hôi nhễ nhại, nhưng cũng bõ công, chạy nửa ngày trời cuối cùng cũng thấy người, suýt nữa đã xuyên qua cả khu rừng.

Một người đeo băng bảo vệ đầu của Vụ Ẩn thôn, nhưng sao lại là con gái.

Naruto nhìn Bạch đang cẩn thận đào hoa cỏ mà ngẩn người, trực giác mách bảo Bạch không giống loại người sẽ phá hoại cây cầu, vì cậu quá đẹp.

Đúng là trông mặt mà bắt hình dong, Naruto cứ ngỡ Bạch là một người chị gái lớn.

Đáng tiếc Bạch chỉ có nhan sắc họa quốc ương dân, giới tính lại là nam.

Bạch cũng phát hiện ra Naruto, chậm rãi quay người như đang hỏi đối phương là ai.

Sau khi thấy băng bảo vệ đầu của Naruto, cậu lộ vẻ đã hiểu.

Cậu biết Tazuna nhận được sự bảo vệ của ninja Mộc Diệp, việc thuộc hạ của mình ám sát thất bại cũng là do ninja Mộc Diệp, nhưng cậu không nghĩ tới việc trả thù cho thuộc hạ, vì điều đó không cần thiết.

Trả thù chỉ làm tăng thêm hận thù, cuối cùng tất cả mọi người đều sẽ bị hận thù vây hãm.

Cậu muốn tìm người phá hoại cây cầu sao.

Bạch nhìn vẻ mệt mỏi của Naruto sau quãng đường dài là biết Naruto tìm mình: Ta chính là kẻ phá hoại.

Tại sao.

Đối phương trực tiếp thừa nhận, Naruto liền hỏi lý do.

Vì đây là lựa chọn tốt nhất để mọi người đều sống tiếp, mọi thứ vẫn như cũ.

Bạch nói.

Cậu có biết tại sao ông lão phải xây cầu không.

Cái gì mà vẫn như cũ, chẳng lẽ nghĩa là người dân Ba Chi Quốc vẫn phải chịu sự áp bức của tên gian thương đó sao.

Ta biết, sản vật của Ba Chi Quốc chỉ có thể bán rẻ cho Gato, mà hàng hóa Gato vận chuyển vào Ba Chi Quốc giá lại rất đắt, cuộc sống của người dân Ba Chi Quốc rất vất vả.

Bạch đều biết cả, chỉ là cậu coi trọng sinh mạng của mọi người hơn, còn việc mọi người sống có mệt mỏi hay không thì không thuộc phạm vi quản lý của cậu.

Mọi người đã không sống nổi rồi, chẳng lẽ cậu căn bản không quan tâm xem cuộc sống của họ có ổn hay không sao.

Cậu phá hủy cây cầu chính là phá hủy sinh kế của họ, có khác gì giết họ đâu.

Họ sẽ sống thôi, trước đây không có cầu chẳng phải vẫn sống đó sao.

Bạch chỉ quan tâm điểm này.

Khốn kiếp, cái bà chị này bị làm sao thế, cái thái độ thờ ơ không liên quan đến mình đó đã chọc giận Naruto: Cậu căn bản không có quyền can thiệp vào cuộc sống của ông lão và mọi người.

Họ có quyền theo đuổi giấc mơ, xây cầu để có cuộc sống tốt đẹp hơn chính là giấc mơ của họ, giờ đều bị cậu phá hủy rồi, tôi tuyệt đối không tha thứ cho cậu.

Bạch nhìn Naruto, không hề tức giận: Cho dù giấc mơ này được xây dựng trên sự hy sinh và sinh mạng, cậu cũng nhất định phải hoàn thành nó sao.

điểm này Naruto chưa từng nghĩ tới, nhưng ông lão xây cầu thì có gì hy sinh chứ.

Họ xây cầu chỉ gây cản trở việc kinh doanh của tên gian thương, căn bản không làm hại đến sinh mạng ai cả.

Bạch suy nghĩ một chút, bỗng nhiên gật đầu tán đồng lời Naruto: Là ta sơ suất rồi, ta chỉ nghĩ đến việc thuyết phục Gato, không ngờ việc xây cầu bản thân nó lại vô hại.

Ta chỉ chọn phương thức mà mình cho là chính xác để đạt được mục tiêu.

Lẽ ra ta không nên để đôi bàn tay mình nhuốm máu lần nữa, nên phá hủy cây cầu khôi phục nguyên trạng mới là cách hợp lý nhất để lôi kéo Gato, khiến Ba Chi Quốc trở lại làm thuộc quốc của Thủy Quốc, không cần bất kỳ ai phải chết.

Còn nếu các cậu kiên trì với giấc mơ đó, mục đích của ta sẽ không đạt được.

Giấc mơ xây cầu không liên quan đến sự hy sinh, mà là xung đột với mục đích của ta, nên xin lỗi nhé.

Tên này tuy nói xin lỗi nhưng căn bản không có chút thành ý nào, mà lại coi hành vi của mình là chính xác một cách hiển nhiên.

Naruto thực sự tức giận, từ nhỏ đến lớn chưa từng thấy kẻ nào phá hoại giấc mơ của người khác mà còn lý trực khí tráng như vậy, nói như thể ông lão còn phải cảm ơn cậu ta không bằng.

Thực tế thì đúng là cần cảm ơn Bạch, đứng ở tầm của Bạch mà còn có thể cân nhắc đến sinh mạng của từng người đã là rất không dễ dàng rồi.

Ngay cả Ngài Đệ Tam có ra tay thì tối đa cũng chỉ giảm thiểu thương vong, chứ không thể nói là không giết một ai.

Bạch đứng trên lập trường của Thủy Quốc để cân nhắc, đồng thời kiêm cố sinh mạng của mọi người, có thể nói là nhân từ.

Cũng chỉ có người từng trải qua nhiều chuyện đáng sợ lúc nhỏ, lại được các thông linh thú bảo vệ môi trường nuôi nấng như Bạch mới có thể hiểu được mỗi một sinh mạng đều tươi đẹp, cho dù hành vi của người sử dụng sinh mạng có xấu xí đi chăng nữa, nhưng điều đó không thể trách sinh mạng được.

Giống như động cơ của một chiếc xe tải không bằng động cơ siêu xe triệu đô thì không thể trách xăng không tốt được.

Sinh mạng đều như nhau, chỉ vì con người muôn hình vạn trạng, Bạch là người thực sự có thể đối xử bình đẳng với từng sinh mạng.

Không, cậu hoàn toàn sai rồi, rõ ràng là vì tên gian thương làm hại ông lão và mọi người không sống nổi, cậu lại vì mục đích của mình mà phá hủy giấc mơ của họ, tuyệt đối không thể tha thứ.

Naruto nói chuyện với Bạch chẳng khác nào đàn gảy tai trâu, căn bản không cùng đẳng cấp.

Bạch nói về căn nguyên trời đất, Naruto chỉ nói về người tốt kẻ xấu.

Bạch cũng không trách Naruto không thể thấu hiểu, cậu cũng phải trải qua quá nhiều mới cảm nhận được vẻ đẹp của sinh mạng, cho dù là kẻ xấu thì sức sống của họ cũng khiến người ta động lòng, hiển nhiên Naruto không thể hiểu được những điều này.

Thế nên Bạch nhìn Naruto, như muốn hỏi vậy cậu muốn thế nào.

Cầu đã hỏng rồi, trước khi đảm bảo mục tiêu đạt được, bất kể họ xây dựng bao nhiêu lần, ta vẫn sẽ phá hủy nó, cậu muốn chiến đấu với ta sao.

Đúng thế, tôi phải đánh bại cậu.

Naruto đúng là nghé con mới đẻ không sợ hổ, Đa Trọng Ảnh Phân Thân Thuật.

Oanh, cả khoảng đất trống toàn là Naruto, Giấc mơ của ông lão sẽ do tôi thủ hộ.

Bạch nhìn những đóa hoa dại bị giẫm nát, lặng lẽ nhắm mắt lại.

Thời gian càng trôi qua, cậu càng cảm thấy khoảng cách với sinh vật gọi là con người càng xa dần, đôi khi cậu chỉ thấy bình yên khi ở bên các thông linh thú, vì chúng cũng yêu quý sinh mạng.

Naruto thấy đối thủ nhắm mắt, nhất thời cũng không biết ra tay thế nào, cậu không nỡ đánh kẻ không đánh trả: Cậu động thủ đi chứ.

Trong lòng cậu, kẻ phá hoại cây cầu là người xấu, thấy nhẫn thuật của mình thì đáng lẽ phải lập tức đánh trả mới đúng, vậy mà đối phương lại mang vẻ thái bình, căn bản không có ý định đánh trả, Naruto lúng túng rồi.

Bạch tâm thế bình hòa, khí chất thanh nhã, đối mặt với một Naruto đang hùng hổ, cậu không hề có ý chí chiến đấu.

Đối phương sao lại không chuẩn bị gì.

Mình đã thi triển nhẫn thuật tạo ra hơn hai mươi phân thân, nếu mình xông lên một lượt chắc chắn sẽ đánh trúng.

Nhưng đối phương không hề có phản ứng, điều này khiến Naruto hơi do dự.

Chương 1145

Nhưng đối phương đã thừa nhận phá hoại cây cầu, lại còn không nhận sai, vậy mình phải dạy cho cậu ta một bài học.

Xông lên, không cần do dự, đối phương chính là kẻ xấu.

Cuối cùng Naruto vẫn phát động tấn công, giẫm lên khóm hoa lao về phía Bạch từ tứ phương tám hướng.

Gió hoàng hôn thổi qua, dường như mang theo mùi hương từ nhà bếp trong thôn, hòa quyện với mùi cỏ xanh và đất ẩm ướt khiến Naruto tinh thần chấn chấn, thể lực tiêu hao đang nhanh chóng hồi phục, nên cú đấm của cậu mang theo mười phần lực đạo.

A a.

Đòn tấn công trực diện nhất, tuyên tiết thứ cảm xúc đơn giản nhất: Giấc mơ của ông lão do tôi thủ hộ.

Những đóa hoa bị giẫm thành bùn đất, nắm đấm giáng thẳng vào mặt Bạch.

Bạch không phản kháng, chịu đựng cơn giận của Naruto.

Khóe miệng chảy máu, Bạch vẫn bình thản đứng đó như thể mình không hề bị thương.

Naruto sững sờ, cậu cứ ngỡ đối phương ít nhất cũng sẽ đánh trả, không ngờ cho đến khi cậu đánh trúng thì đối phương vẫn không hề động thủ: Tại sao không đánh trả.

Cậu rõ ràng đã làm việc xấu, tại sao còn giả vờ giả vịt, tại sao.

Bạch không nói gì, vì lập trường khác nhau, nói ra đối phương cũng sẽ không hiểu.

Tuy nhiên, dù Bạch có thể chịu đựng cơn giận của cậu bé Naruto này, nhưng không có nghĩa là linh thú giám hộ nuôi dưỡng cậu cũng có thể chấp nhận.

Naruto chỉ cảm thấy tóc gáy dựng đứng, sau đó tất cả phân thân bao vây Bạch đều hóa thành làn khói trắng biến mất.

Còn chưa nhìn rõ kẻ thù, cậu đã bị một sức mạnh khổng lồ đánh bay ra ngoài.

Oanh.

Cậu đâm gãy một cái cây to bằng vòng tay, suýt chút nữa đã ngất đi vì đau.

Một ngụm máu phun ra, tầm nhìn của Naruto mờ đi, trong lúc hốt hoảng cậu thấy một sinh vật kỳ lạ có đuôi, đứng thẳng đi lại, đôi chân rất dài và thô tráng, cánh tay mảnh khảnh, khuôn mặt như mèo, cao hai mét và cái đuôi cũng dài hai mét linh hoạt vô cùng.

Đây chính là đại ca của đợt thông linh thú cải tạo đầu tiên do Đỗ Lan thiết kế, một con Mewtwo mang hơi thở đại lão xã hội đen Siêu Mộng.

Cậu ta vẫn còn là một đứa trẻ, đừng làm hại cậu ta.

Bạch tôn kính cúi chào Siêu Mộng: Đại ca, đây là chuyện giữa em và cậu ta, không dám phiền đại ca ra tay.

Siêu Mộng cũng không nói gì, chỉ dùng ánh mắt nhìn Bạch như đang cảnh cáo nghiêm khắc rằng đứng yên cho người ta đánh không phải phong cách của thông linh thú cải tạo, quan hệ với kẻ thù phải là ân đền oán trả rõ ràng.

Bạch cười khổ, rõ ràng phần lớn thông linh thú đều là những kẻ yêu sinh mạng và hòa bình, nhưng thủ lĩnh Siêu Mộng của họ lại là một kẻ cứng rắn chính hiệu.

Tuy nhiên cũng chính vì thế mà hắn mới có thể bảo vệ các thông linh thú cải tạo khỏi sự săn đuổi của những kẻ có tâm địa xấu xa.

Em biết phải làm thế nào rồi.

Bạch tiến về phía Naruto chuẩn bị trị thương cho cậu.

Nhưng đã có người nhanh hơn một bước cứu lấy Naruto, chính là Uchiha Shisui.

Hắn thực ra vẫn luôn bám theo sau Naruto, hễ có chuyện là lập tức xông ra ngay.

Sự xuất hiện của Uchiha Shisui lại khiến tình hình trở nên không mấy tốt đẹp, vì chiếc nhẫn trên ngón tay hắn đã khiến Siêu Mộng nhận ra thân phận của hắn.

Uchiha Shisui là người của tổ chức Akaki, mà kẻ đứng sau Akaki là Uchiha Obito, thông linh thú cải tạo lại có thù với hắn.

Năm xưa sở dĩ các thông linh thú cải tạo tấn công Vụ Ẩn thôn do Obito khống chế cũng là vì Obito.

Lúc đó các thông linh thú cải tạo của Đỗ Lan đã phân bố khắp đại lục để thu thập tình báo và lấy mẫu thử cho ông.

Nhưng tại khu vực gần Vụ Ẩn thôn của Thủy Quốc, sau khi phát hiện ra thực lực của thông linh thú cải tạo, Obito đã mưu toan khống chế và nô dịch sức mạnh của chúng.

Điều này đã dẫn đến việc Siêu Mộng dẫn đầu các thông linh thú cải tạo trong lãnh thổ Thủy Quốc tấn công Vụ Ẩn thôn.

Hiện tại ở những nơi khác, việc Akaki săn bắt và thí nghiệm trên thông linh thú cải tạo chưa bao giờ dừng lại, nên thù oán giữa Akaki và thông linh thú cải tạo đã ăn sâu tận gốc rễ.

Thấy chiếc nhẫn, biết ngay Shisui là kẻ thù, Siêu Mộng phẫn nộ.

Cảm nhận được sự thay đổi của con thông linh thú cổ quái đó, Uchiha Shisui biết sự xuất hiện của mình không những không làm sự việc tốt lên mà ngược lại còn khiến đối phương tức giận.

Hắn biết nguyên nhân, thực ra hắn cũng phản đối việc bắt giữ thông linh thú cải tạo.

Tuy những thông linh thú này là sinh mệnh nhân tạo của Orochimaru, nhưng chúng đã hoàn toàn tiến hóa thành một phần của đại lục.

Chỉ vì thủ lĩnh của Akaki dường như rất hứng thú với những thông linh thú nhân tạo này nên mới hạ lệnh cho Akaki săn đuổi.

Orochimaru đúng là oan uổng vô cùng, lão khẳng định mình căn bản không hề làm những chuyện này.

Lúc Obito khống chế Vụ Ẩn cũng là khoảng thời gian Orochimaru đào tẩu, lão căn bản không có thời gian sản sinh ra nhiều sinh vật mạnh mẽ đến thế.

Tiếc là Đỗ Lan cứ muốn đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Orochimaru.

Niệm Lực Cầu.

Không gian bị một luồng vô hình chi lực vặn vẹo, Shisui chỉ có thể nhanh chân rời đi.

Dưới chân, lá khô và mặt đất trong chốc lát đã bị khoét thành một cái hố tròn lớn.

Uchiha Shisui thầm nghĩ đây là một con thông linh thú sử dụng siêu năng lực, mạnh hơn bất kỳ con nào hắn từng gặp trước đây.

Bạch biết tại sao Siêu Mộng lại phẫn nộ như vậy, chính vì kẻ tên là Obito đó để tìm hiểu nguồn gốc sức mạnh của thông linh thú nhân tạo đã giết và mổ xẻ rất nhiều thông linh thú, những người đó đều là thuộc hạ của Siêu Mộng.

Thấy đối phương né được, Siêu Mộng càng phẫn nộ, lần này hắn định dùng một chiêu thức chắc chắn trúng đích: Tốc Biến Tinh Tinh Swift.

Hai tay đẩy ra một ngôi sao năm cánh màu vàng, ngôi sao đó giống như tên lửa dẫn đường truy đuổi Uchiha Shisui.

Tốc độ như sao băng khiến Uchiha Shisui kinh hãi vội vàng tăng tốc, tiếc là ngôi sao đó cứ bám dai như đỉa, không trúng người là không chịu dừng, dù có rẽ hướng hay chạy vòng vèo thế nào cũng không cắt đuôi được.

Chiêu thức gì mà lầy lội vậy.

Kỹ năng của thông linh thú cải tạo đều rất kỳ lạ, dường như đều là Huyết kế giới hạn, vừa mạnh mẽ vừa thần kỳ.

Chẳng hạn như chiêu thức truy đuổi này, ít nhất cũng phải là nhẫn thuật cấp S.

Xem Kunai đây.

Một tay kẹp lấy eo Naruto, một tay vung ngược ném ra một chiếc Kunai.

Chi gạt.

Tốc Biến Tinh Tinh va chạm với Kunai, chỉ thấy Kunai bị một sức mạnh khổng lồ ép cho biến dạng, chỉ trong tích tắc mũi Kunai đã cong vẹo rơi xuống đất.

Nhưng sức mạnh của ngôi sao cũng tiêu hao hết trên chiếc Kunai, không thể truy kích được nữa.

Uchiha Shisui tranh thủ cơ hội chạy trốn, không chạy nhanh thì thực sự sẽ bị con thông linh thú cường hãn đó giữ lại mất.

Một tay nhanh chóng kết ấn, rồi nắm tay tạo thành khuyên tròn đặt lên môi, cúi đầu: Hỏa Độn: Hỏa Chi Thối.

Thực chất đây là kỹ năng mở rộng của việc phun lửa áp suất cao, lợi dụng phản lực của việc phun lửa áp suất cao để bản thân có được một gia tốc cực lớn nhanh chóng rời khỏi chiến trường.

Giống như động cơ đẩy hỏa tiễn, ngọn lửa phun qua nắm tay, lực đẩy khổng lồ tác động lên người Uchiha Shisui.

Lúc này phổi của hắn chính là động cơ hỏa tiễn, miệng hắn chính là họng phun hỏa tiễn.

Oanh, hỏa tiễn thăng không.

Trong nháy mắt, hắn đã bay cao hơn ngọn cây, vẫn tiếp tục thăng không, lao vút lên trời xanh mây trắng.

Sau khi rời làng, Uchiha Shisui từng quỳ suốt một ngày một đêm hướng về phía làng Mộc Diệp.

Sau đó tính cách hắn thay đổi rất nhiều, dường như đã thấu hiểu hồng trần thế gian, trở nên phóng khoáng bất kham hơn, ngay cả nhẫn thuật của hắn cũng trở nên kỳ quái.

Hắn đã phát huy năng lực sáng tạo của mình đến cực hạn, khai phá ra rất nhiều nhẫn thuật kỳ lạ.

Chương 1146

Uchiha Shisui đã trải qua bao nhiêu chuyện, cuối cùng cũng hiểu được Đạo buông bỏ, hắn gạt bỏ sự dè dặt và ngăn cách để toàn tâm toàn ý hòa mình vào thế giới này, con người hắn trở nên nhẹ nhàng và cũng mạnh mẽ hơn.

Naruto đang gào thét thảm thiết.

Cậu không ngờ mình lại bay cao đến thế, độ cao này còn hơn cả tượng đá trên núi Hokage ở làng Lá nữa.

Thật sự quá cao, cao đến mức có thể nhìn thấy những đám mây ngay trước mắt.

Uchiha Shisui vẫn đang phun lửa để tạo lực đẩy, lúc này bọn họ đã ở tư thế nhìn xuống vạn vật.

Hắn nhìn thấy Mewtwo vốn định truy kích nhưng cuối cùng đã bỏ cuộc, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất cũng cắt đuôi được kẻ địch.

Thật sự đánh nhau, hắn cũng sợ mình đánh không lại Mewtwo, đây là kinh nghiệm thực chiến nhiều năm mách bảo hắn rằng Mewtwo rất mạnh.

Mewtwo xác thực rất mạnh, hơn nữa nó cũng có thể bay lên truy kích, nhưng Sherlock đã gọi nó lại.

Sherlock thấy Naruto vẫn còn là một đứa trẻ nên sợ cuộc chiến của hai bên sẽ làm vạ lây đến người vô tội.

Cảm thấy đã ổn, Uchiha Shisui ngừng phun lửa, tiếp tục bay lên một đoạn nữa cho đến khi tốc độ chậm dần rồi dừng hẳn lại.

Naruto biết điều gì sắp xảy ra, khi tới điểm cao nhất và tốc độ bằng không, bọn họ sẽ bị trọng lực kéo trở lại mặt đất, nghĩa là bọn họ sẽ bị rơi thành thịt vụn: A.

Tiếng hét thất thanh cùng tiếng gió bên tai tạo nên một bản giao hưởng kinh hoàng.

Đừng có hét nữa.

Không phun lửa nữa, Shisui lại có thể mở miệng nói chuyện: Tiểu quỷ, thầy của cậu ở đâu, tôi đưa cậu về.

Shisui biết phong cách của làng Lá, đứa trẻ cỡ tuổi Naruto chỉ có thể ra khỏi làng dưới sự dẫn dắt của một Thượng nhẫn.

Chết mất thôi.

Thế nhưng Naruto rất kích động, nước mũi nước mắt dàn dụa trên mặt, thực sự là vì bọn họ đã bắt đầu rơi xuống, gió tạt chất lỏng bết lại trên mặt cậu: Ta còn chưa trở thành Hokage mà.

Thật dở khóc dở cười, đứa trẻ này thần kinh cũng thật thô kệch, trước đó bị thương nặng như vậy mà giờ đây tiếng kêu cứu vẫn dõng dạc như tiếng chuông đồng.

Thôi vậy, Naruto không nói thì Shisui cũng biết bọn họ chắc đang ở Sóng Quốc, vì gần đây chỉ có nơi đó là có người ở.

Sắp đâm vào rồi, đâm vào rồi.

Naruto đã nhìn thấy cây cối, bọn họ sắp đâm vào tán cây, sau đó sẽ va vào cành cây rồi rơi xuống đất kêu bạch một cái thành thịt vụn.

Sắp chết, sắp chết, sắp chết rồi.

Rào, rắc rắc.

Khoảnh khắc lao vào tán cây, Naruto đã nhắm mắt lại, tuôn lệ vĩnh biệt thế giới này, tạm biệt Sakura, tạm biệt giấc mơ Hokage.

Thế nhưng cậu không chết, vì Uchiha Shisui đã tiếp đất một cách chuẩn xác, chỉ là Naruto cảm giác cái eo bị kẹp của mình như sắp gãy.

Cú dừng đột ngột cuối cùng có lực quán tính cực lớn, đau đến mức Naruto suýt nữa thì gọi mẹ.

Nhưng may mắn là cả hai đều còn sống.

Cậu nhóc, cảm giác không tệ chứ.

Người bình thường tôi không cho chơi trò này đâu.

Shisui cũng đã lâu không gặp người làng Lá nên không kìm được mà đùa một câu.

Oẹ.

Naruto nôn thốc nôn tháo, đến cả cơm từ tối qua cũng nôn ra sạch, cậu bày tỏ mình không muốn chơi cái trò này chút nào.

Còn đi được không.

Tôi hộ tống cậu về.

Naruto lại không muốn về: Ta còn chưa đánh bại kẻ phá hoại đại cầu đó, ta không thể về.

Phụ nữ.

Ý cậu là người mà cậu vừa gặp sao.

Shisui đại cười: Hắn là đàn ông đấy, mắt cậu có vấn đề gì không.

Không thể nào.

Naruto không tin, rõ ràng trắng trẻo nộn nà như vậy, sao có thể là đàn ông chứ.

Xem ra ngay cả khả năng quan sát cơ bản nhất của ninja cậu cũng chưa học được, cậu nói xem cậu tốt nghiệp trường đào tạo ninja kiểu gì thế, không phải đi cửa sau đấy chứ.

Thật ngượng ngùng, đúng là bị Shisui nói trúng tim đen, nhưng Naruto nhanh chóng chuyển chủ đề: Dù thế nào ta cũng phải đánh bại tên đó.

Là nam thì càng tốt, mình càng không thể tha cho hắn.

Bỏ cuộc đi, chưa nói tới việc hắn thủ hộ thông linh thú, chỉ riêng thực lực của hắn e rằng không dưới tôi đâu, Hạ nhẫn như cậu mà đấu với hắn chỉ có rước họa vào thân thôi.

Hắn không đánh trả không có nghĩa là hắn đánh không lại cậu.

Nhưng dù thế nào ta cũng phải bảo vệ ước mơ của đại thúc.

Naruto nói.

Vậy tại sao cậu không đi giết tên gian thương ở Sóng Quốc đi.

Uchiha Shisui nói: Cậu chỉ cần giết hắn, một phần tuyến hàng hải sẽ trở về tay người dân Sóng Quốc, đó là cách giải quyết triệt để, đơn giản hơn xây cầu nhiều.

Cậu nghĩ xem, Gato có năng lực chiếm đoạt toàn bộ tuyến hàng hải, vậy khi dân làng xây xong cầu, chẳng lẽ hắn không thể kiểm soát luôn cây cầu đó sao.

Cho nên mới nói hoàn toàn không hiểu Gato sợ cái gì, xây cầu thì cứ xây thôi, làm như có cây cầu là hắn mất hết thế lực gầy dựng bấy lâu nay không bằng, trong khi chỉ cần có thế lực là hắn vẫn có thể tiếp tục hưởng lợi.

Naruto nghe xong cảm thấy không thông, bộ não đơn bào của cậu vẫn chưa hiểu rõ quan hệ lợi ích trong đó.

Nhưng dù Uchiha Shisui nói rất có lý, cậu vẫn theo bản năng lảng tránh việc giết người để giải quyết vấn đề: Nhất định sẽ có cách tốt hơn.

Quá ngây thơ, Shisui nhìn thấu suy nghĩ của Naruto, nhưng hắn không ghét, người thực sự mở miệng là đòi giết người mới là vô phương cứu chữa, Naruto thế này mới là bình thường.

Ngay cả ninja cũng không phải sinh ra đã là cỗ máy giết người, đều là do hậu thiên bồi dưỡng mà thành.

Về đi, nhiệm vụ này vốn dĩ không phải việc mà lứa tuổi các cậu nên hoàn thành.

Không.

Naruto có sự kiên trì của riêng mình, cậu muốn giữ vững giấc mơ của đại thúc, cũng không thể để kẻ xấu đắc ý: Nếu sau khi cầu xây xong mà còn có kẻ đến cướp đoạt, ta cũng sẽ đánh bay bọn chúng luôn, giống như những kẻ phá cầu vậy.

Cho nên ta nhất định phải bảo vệ ước mơ của đại thúc.

Chậc, thằng nhóc này có phải ngốc không vậy.

Uchiha Shisui chưa từng thấy ai cứng đầu như thế, chẳng lẽ nó không sợ chết sao.

Ngay khi Shisui định thuyết phục Naruto thêm lần nữa, Kakashi dẫn theo hai đệ tử còn lại cuối cùng cũng đuổi kịp.

Naruto đi quá lâu, Kakashi và những người khác đã tìm kiếm hơn một tiếng đồng hồ, giờ mới tìm thấy.

Nhưng vừa nhìn thấy Uchiha Shisui, Sharingan của Uchiha Sasuke đã hoàn toàn mở ra, cái kẻ cùng anh trai mình phản bội đó, cũng là một trong những thủ phạm khiến gia tộc chịu nhục, cậu hoàn toàn mất khống chế mà phát động tấn công.

Sasuke.

Sakura giật mình, không biết Sasuke bị làm sao mà như phát điên thế này.

Kakashi cũng nhận ra đồng liêu cũ của mình, giờ là thiên tài phản nhẫn của làng Lá Shisui.

Trong tình huống này, anh không có cách nào bảo vệ cả ba đệ tử, nhất là khi Sasuke chủ động khiêu khích.

Thằng em trai ngu ngốc.

Shisui và Itachi đồng thời phản bội, câu nói thằng em trai ngu ngốc trực tiếp được nhân đôi.

Sasuke cũng rất bất lực.

Oanh, một cú đấm đã đánh bay Sasuke.

Naruto ngẩn người, chuyện gì đang xảy ra vậy.

Sao anh lại đánh Sasuke.

Tuy không rõ tình hình, nhưng cậu kiên định đứng về phía Sasuke: Tôi còn tưởng anh là người tốt.

Naruto, hắn là phản nhẫn của làng Lá, cậu nhìn vào trong áo hắn kìa.

Sakura tinh mắt nhìn thấy trong cổ áo Shisui giấu một cái băng bảo vệ làng Lá bị rạch một đường ngang.

Rạch biểu tượng ngôi làng trên băng bảo vệ là cách nhận diện bản thân của các phản nhẫn trên đại lục.

Naruto bấy giờ mới thấy, đã cùng Shisui bay một hồi lâu mà giờ mới nhận ra, chỉ có thể nói khả năng quan sát của cậu thực sự không đạt yêu cầu.

Tiền bối Kakashi, đã lâu không gặp.

Sau khi đánh thằng em trai ngu ngốc xong, Shisui lúc này thay bằng vẻ mặt gian tà dùng để diễn kịch nhìn về phía Kakashi, dường như có thể ra tay sát hại bất cứ lúc nào.

Cảm giác hoàn toàn thay đổi, từ một lãng nhân nhàn tản biến thành một sát thủ giết người không ghê tay.

Tình hình rất nguy cấp, Kakashi cảm thấy có phải mình quá lâu không ra khỏi làng hay không, vừa ra ngoài là gặp đủ thứ chuyện kỳ quái.

Đầu tiên là Zabuza, rồi đến Thủy Ảnh, giờ lại là thiên tài một thời của làng Lá.

Trong làng và ngoài làng cảm giác cứ như hai thế giới khác nhau, Kakashi cũng thấy hoang mang.

Naruto, Sakura, hai đứa đưa Sasuke rời khỏi đây.

Khi khai chiến, Kakashi không thể bảo vệ bọn họ được.

Naruto dù không cam tâm nhưng vẫn chạy đến đỡ Sasuke: Thầy Kakashi, thầy cẩn thận một chút.

Naruto cũng cảm thấy sự việc tiến triển quá nhanh, người vừa nãy còn nói chuyện với mình bỗng chốc trở thành kẻ địch, cứ như một trò đùa vậy.

Tiền bối Kakashi, tôi vẫn luôn hy vọng có thể so tài với anh.

Uchiha Shisui dường như thực sự muốn động thủ.

Tôi cũng rất muốn biết thiên tài năm nào giờ đã trưởng thành đến mức độ nào rồi.

Kakashi hiện giờ chỉ chờ học sinh rời đi là có thể khai chiến, Sharingan đã mở.

Chương 1147

Thấy Kakashi mở Sharingan, Uchiha Shisui cười lạnh: Tiền bối dường như quên mất, tôi còn hiểu rõ sức mạnh của Sharingan hơn cả anh.

Hắn có tới hai con mắt Sharingan: Anh định dùng Sharingan để dò xét thực lực của tôi sao.

Điều đó là không thể.

Không thử sao biết có thể hay không, Naruto và những người khác đã đi xa, vậy thì bắt đầu kết ấn.

Gần như không có trước sau, động tác của hai người y hệt nhau, đồng thời sử dụng đều là Hỏa Độn: Hỏa Độn: Hào Hỏa Cầu chi Thuật.

Oanh.

Hai quả cầu lửa khổng lồ va chạm trong khu rừng không mấy rộng rãi này, tia lửa bắn tung tóe, lá khô xung quanh cũng bị nhiệt độ cao nung cho quăn lại, thậm chí có vài nơi đã bị đốt cháy.

Hiệp thứ nhất hai bên bất phân thắng bại, tốc độ kết ấn đều rất nhanh, Sharingan có thể nhìn chính xác động tác của đối phương để phán đoán hành vi, giúp bọn họ đều có thể dự đoán bước tiếp theo của đối thủ.

Sau khi nhẫn thuật kết thúc là cận chiến.

Lại là đồng thời, cả hai cùng rút kunai nhảy lên giao chiến.

Leng keng, âm thanh lanh lảnh truyền đến tai nhóm Naruto, khiến bọn họ dừng chân tìm một vị trí quan sát thích hợp để chiêm ngưỡng trận chiến của thầy giáo.

Hai người đang chiến đấu bằng thể thuật, những đường kunai cắt xé không khí khiến người ta say mê, cứ như hai vũ công đỉnh cao đang biểu diễn.

Cả Kakashi và Shisui đều có thể thuật cực mạnh, kinh nghiệm lại phong phú như nhau.

Cho nên trận chiến của hai người nhìn qua rất giản dị nhưng đầy rẫy hiểm nguy, chỉ cần một sơ hở nhỏ cũng sẽ mất mạng.

Leng keng leng keng.

Kunai lại va chạm lần nữa, lúc này chiến trường của hai người đã bị lửa bao vây, lá khô và thân cây bị đốt cháy ngày càng dữ dội, nếu không kịp thời ngăn chặn thì hỏa hoạn rừng có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Chết tiệt, Sasuke nhìn Shisui đang giao thủ với Kakashi, nghĩ đến việc mình ngay cả một chiêu của đối phương cũng không đỡ nổi liền cảm thấy sỉ nhục.

Shisui và Itachi đều là những thiên tài cùng tên tuổi, thực lực không phân cao thấp, Sasuke đánh không lại Shisui thì đương nhiên cũng đánh không lại Itachi, thực tại tàn khốc khiến cậu vô cùng não nề.

Thầy Kakashi giỏi quá.

Sakura xem mà lòng dạ bồn chồn, nhưng thực lực Kakashi thể hiện lúc này quả thực khiến bọn họ không thể theo kịp.

Tiền bối Kakashi, gừng càng già càng cay nhỉ.

Tôi còn chưa tới ba mươi mà, cậu nói thế tôi không vui đâu.

Kakashi đáp lại, tay không hề chậm trễ nhanh chóng rút bùa nổ dán vào kunai rồi ném về phía Shisui.

Tuy nhiên động tác này không qua mắt được Shisui, hắn nhanh chóng thi triển một phân thân.

Phân thân giẫm lên đầu gối Shisui lao thẳng về phía kunai, chặn nó lại giữa không trung.

Oanh.

Sương khói và khói súng bùng nổ giữa chiến trường.

Hai người trở lại vị trí ban đầu đối diện nhau, trong vòng một phút rưỡi vừa rồi, bọn họ đã khởi động đủ rồi.

Tiếp theo mới là lúc đánh thật.

Không khí căng thẳng vô cùng, Naruto trợn tròn mắt nhưng vẫn thấy không rõ động tác của bọn họ, cậu ước gì mình có thêm một đôi mắt nữa để quan sát.

Trước đó Kakashi đấu với Zabuza đều diễn ra trong sương mù dày đặc và kết thúc rất nhanh, bọn họ căn bản chưa kịp thấy Kakashi trổ tài.

Nhưng lần này hoàn toàn khác, hình ảnh sắc nét, xem cho sướng mắt.

Tiền bối Kakashi, hãy dùng nhẫn thuật làm nên tên tuổi của anh đi.

Shisui nói: Nếu không, anh không thể giữ chân được tên phản nhẫn này đâu.

Kakashi tự nhủ cũng chỉ còn cách đó, đối phương là kẻ tàn bạo đến cả thầy của mình cũng dám giết, sẽ không dễ dàng tha cho bốn thầy trò bọn họ.

Kakashi nhanh chóng kết ấn: Tý, Ngọ, Thân, Ngọ, Mão.

Nhẫn thuật thành, Kakashi hạ thấp tay phải, tập trung một lượng lớn Chakra vào đó.

Những tia điện màu xanh u ám bao quanh tay Kakashi, một nhẫn thuật tuyệt đẹp nhưng đầy nguy hiểm.

Xẹt.

Cả ba học sinh đều chấn kinh, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy loại nhẫn thuật kỳ lạ như vậy, không phải ném Chakra ra ngoài mà là hội tụ Chakra vào một bộ phận cơ thể.

Ngay cả học sinh giỏi như Sakura cũng không biết đây là chiêu thức gì.

Chidori.

Dường như sợ nhóm Naruto không hiểu, Shisui vậy mà lại đóng vai người thuyết minh: Một nhẫn thuật chứa đựng sự biến đổi hình thái cực hạn của Chakra, nhẫn thuật duy nhất do Ninja sao chép Kakashi tự mình sáng tạo ra, uy lực không thể xem thường.

Kakashi nghe đối phương hiểu rõ như vậy cũng thấy bất lực, đúng là người sợ nổi danh heo sợ béo, mình sao chép bao nhiêu nhẫn thuật đều không nổi tiếng, cứ cái nhẫn thuật tự sáng tạo này thì ai ai cũng biết: Vậy cậu cũng biết nhẫn thuật này tiêu hao Chakra cực lớn, nên đừng nói nhảm nữa, ta tới đây.

Đột kích, tia điện kéo thành sợi trong không khí, có thể thấy điện áp trên tay phải Kakashi lúc này không khác gì điện cao thế, cộng thêm tốc độ xung kích cao chắc chắn có thể phá vỡ mọi phòng thủ.

Sharingan xoay tròn, lúc này trong mắt Kakashi thế giới dường như chậm lại, lá cây lơ lửng trên không trung, ngọn lửa ngừng rung động, ngay cả gió cuốn theo bụi bẩn cũng trở nên chậm chạp, chỉ có chính anh đang lao đi với tốc độ nhanh nhất.

Vượt qua lá cây và bụi bẩn, nhảy qua ngọn lửa và cành cây, nhắm thẳng tay phải vào lồng ngực kẻ địch.

Đây là nhẫn thuật Kakashi khai phá từ khi còn ở độ tuổi của Naruto, vì không thể ném đi tấn công nên phải xung kích tốc độ cao để đánh kẻ địch.

Nhưng mắt người bình thường không thể quan sát môi trường xung quanh khi đang lao đi với tốc độ cao, một khi thi triển Chidori rất dễ bị kẻ địch tấn công từ điểm mù.

Nhược điểm này của Chidori từng khiến Kakashi thời trẻ bó tay vì anh không thể khắc phục được vấn đề thị trường của mắt.

Cho đến khi Obito bị thương nặng và tặng con mắt Sharingan còn nguyên vẹn cho Kakashi, mới giúp anh hoàn thiện nhẫn thuật cấp A này nhờ khả năng quan sát của Sharingan, từ đó Chidori và Kakashi cùng vang danh đại lục.

Và sở dĩ nhẫn thuật này có tên là Chidori Thiên Điểu là vì những tia điện khi đột kích phát ra tiếng kêu xẹt như tiếng của một ngàn con chim đang hót.

Trúng rồi.

Chidori chỉ còn cách mục tiêu khoảng mười centimet, đối phương dù nhanh đến mấy cũng không thể trốn thoát.

Thế nhưng Shisui căn bản không có ý định trốn chạy, chỉ thấy hắn khẽ nở nụ cười, tay phải vung lên định tiếp lấy Chidori.

Bốp, Chidori vậy mà bị Shisui nắm lấy.

Kakashi cũng phải kinh ngạc, nếu cứ thế này tay đối phương sẽ hoàn toàn bị hủy hoại.

Nhưng liệu có như vậy không.

Mọi người đều trợn tròn mắt chờ đợi kết quả.

Chidori thuộc tính Lôi Chakra không phải dạng vừa, nó có sức phá hoại cực mạnh.

Dù Kakashi không xung kích, chỉ riêng điện từ Chidori cũng đủ khiến người ta trọng thương, cộng thêm xung kích là để Chidori có khả năng xuyên giáp.

Thế nhưng lúc này Shisui lại định dùng tay không tiếp Chidori, hắn không hề đeo găng tay cách điện, thực sự là tay không.

Xẹt.

Những tia điện hoạt bát bị Shisui nắm gọn trong tay, ngay lập tức có thể thấy hình ảnh da tay bị điện cao thế đốt cháy.

Tuy nhiên đó không phải là vết thương chí mạng, chí mạng là dòng điện sẽ theo cánh tay đi vào cơ thể, đánh xuyên ngũ tạng lục phủ.

Sức mạnh xung kích của Kakashi tuy bị tay phải của Shisui chặn lại, nhưng việc bị điện giật là khó tránh khỏi.

Thế mà Shisui lúc này vẫn đang cười.

Kakashi đột nhiên có dự cảm chẳng lành, quả nhiên anh cảm thấy dòng điện trên tay mình không phải chủ động đi vào cơ thể đối phương mà là bị một luồng sức mạnh trong người hắn hút mất.

Đây là chiêu thức gì.

Tiền bối Kakashi, anh không phải là ninja giỏi Lôi Độn duy nhất tôi biết, tôi có quen một gã rất lợi hại, để đối phó với Thanh Lôi của hắn, tôi đã khai phá ra chiêu này.

Lúc này tia điện trên tay Kakashi đã hoàn toàn bị hút sạch, chỉ thấy Uchiha Shisui mạnh mẽ vung tay trái vẽ một vòng tròn bên sườn, ngón tay chỉ thẳng lên trời, lại nghe hắn quát lớn một tiếng: Nghịch Lôi Hỏa.

Oanh.

Tia chớp vậy mà không xuyên qua tim và nội tạng của Shisui, mà được hắn dẫn vào đan điền, rồi từ tay trái dẫn ra đâm thẳng vào bầu trời.

Rắc rắc, dòng điện dẫn ra từ ngón tay biến thành tia chớp từ dưới đất vọt lên đánh xuyên tán cây, đánh gãy hàng loạt cành cây, thậm chí đốt cháy cả lá cây.

Chương 1148

Kakashi cảm thấy như gặp ma, nhẫn thuật của mình vậy mà bị phá giải đơn giản như thế sao.

Thực ra Shisui cũng không hề dễ dàng, tay phải hắn bị bỏng nặng, hơn nữa lúc này phần đan điền cũng đau nhói vô cùng.

Cú dẫn sét này nhìn thì rất ngầu nhưng tổn hại đến cơ thể cũng không nhỏ.

Nhân lúc Kakashi còn đang kinh ngạc, Shisui tung một cú đá đánh bay Kakashi.

Lưng Kakashi rơi vào đống lá khô đang cháy, lửa bén vào quần áo anh.

May mà Kakashi lập tức lăn lộn để dập lửa: Không hổ là thiên tài Shisui.

Kakashi hoàn toàn tâm phục khẩu phục, chỉ tiếc đối phương lại không phải người tốt: Không ngờ lại có chiêu thức như vậy.

E rằng cậu đã dùng Chakra cưỡng ép dẫn dắt đòn tấn công của tôi đi qua, sau đó lại bảo vệ nội tạng không bị thương, rồi lại bức dòng điện ra khỏi cơ thể.

Một phương thức chưa từng thấy, đây cũng là do cao nhân chỉ dạy sao.

Cao nhân chỉ dạy không chỉ có bấy nhiêu đâu, anh đã tung chiêu cuối rồi, giờ đến lượt tôi.

Mười ngón tay Shisui sinh phong, hiển nhiên là sắp phản công: Hỏa Độn: Lôi Xạ Tuyến.

Không xong.

Nhìn thấy chiêu thức của đối phương, Kakashi liền biết không ổn, đây là một trong số ít nhẫn thuật mà anh nhìn thấy nhưng không thể lập tức sao chép mô phỏng.

Ngọn lửa bị nén đến cực hạn biến thành tia xạ năng lượng phun trào ra, sự phá hoại trực tiếp và đơn giản nhất, tiêu hủy toàn bộ vật chất phía trước.

Kakashi vội vàng né tránh, khu rừng dài cả trăm mét phía sau anh bị đánh thủng một lỗ hổng to như quả bóng đá, mấy cây cổ thụ ba người ôm không xuể cũng không ngăn được đòn tấn công, chỉ có thể bị đốt cháy phát ra tia lửa để mặc niệm.

Mồ hôi lạnh chảy ra, nếu không phải Kakashi quyết đoán né tránh, e rằng cơ thể anh không đứt làm đôi thì cũng phải thêm một cái lỗ.

Đối phương thực sự muốn hạ sát mình.

Ba người nhóm Naruto cũng sợ xanh mặt, nếu nói chiêu thức của Kakashi là kinh diễm thì chiêu thức của Shisui là kinh hãi.

Loại sức mạnh phá hoại đó đánh vào người ai thì người đó thủng một lỗ ngay lập tức.

Sasuke cũng cảm thấy sợ hãi, và đương nhiên là cả sự phẫn nộ sâu sắc, phẫn nộ với chính bản thân mình.

Shisui mạnh mẽ chỉ khiến Sasuke thêm phần vô năng.

Cậu sắp phát điên rồi.

Chúng ta có bị giết không.

Sakura lo lắng hỏi, đáng tiếc không ai có thể trả lời.

Hiện giờ lựa chọn tốt nhất của họ là trốn trên cây không xuống, hoặc là mau chóng rời đi.

Tôi vẫn có thể tiếp tục tấn công, nhưng tiền bối, anh còn né được mấy lần nữa.

Kakashi tự nhủ mình có thể né, nhưng ba học sinh của mình thì không, nếu bọn họ thực sự bị vạ lây thì anh sẽ thất trách trong vai trò người thầy.

Vì vậy anh trầm giọng nói: Tôi sẽ không né nữa.

Kakashi định cứng rắn chống đỡ đòn tấn công của đối phương.

Ồ.

Shisui ngẩn người, hắn vốn định đóng vai kẻ xấu thêm chút nữa rồi quay lưng bỏ đi, không ngờ Kakashi lại nói như vậy, khiến hắn không thể tiếp tục diễn kịch được nữa.

Nhưng nhìn ánh mắt của Kakashi, dường như anh thực sự có cách chặn đứng nhẫn thuật Lôi Xạ Tuyến.

Vậy thì phải thử một lần, Có giỏi thì đừng có né.

Một lần nữa thi triển Hỏa Độn: Lôi Xạ Tuyến cực mạnh.

Luồng sức mạnh phá hoại hung hãn lao thẳng về phía Kakashi.

Nhưng thấy Kakashi nhắm mắt lại, đương nhiên anh không phải chấp nhận số phận, mà là trong đầu đang hiện lên kiếm ý vô hạn.

Anh chưa bao giờ sử dụng kiếm ý trong trận chiến chính thức vì những kiếm ý đó quá mạnh mẽ, quá sắc bén, không khéo sẽ làm người khác bị thương.

Nhưng lần này bắt buộc phải dùng, nếu không mình sẽ chết.

Mở mắt, kiếm ý đã thành: Kiếm Tam Dĩ Khúc Vi Trực.

Shisui chỉ cảm thấy từ mắt Kakashi bắn ra một thanh kiếm, sau đó thanh kiếm đó ngưng kết thành hình giữa không trung, đối đầu với siêu cấp nhẫn thuật của mình.

Oanh.

Hai luồng sức mạnh đều vô cùng to lớn, khoảnh khắc va chạm, ngọn lửa xung quanh lập tức bị dập tắt.

Ba người nhóm Naruto vận chuyển Chakra để kháng cự, có thể thấy lá cây trong không gian xung quanh đều đang vỡ vụn, như thể lá cây chỉ là bụi bẩn nhào nặn ra vậy, không chịu nổi một đòn.

Đồng thời tay áo che mặt của họ cũng xuất hiện từng vết nứt, sức mạnh khổng lồ và không thể lường trước đang tuôn trào ra không gian xung quanh theo một cách đáng sợ.

Hóa ra đây mới là chiêu thức mạnh nhất của Kakashi sao.

Shisui thấy Kakashi thực sự có thể chặn được nhẫn thuật của mình cũng bày tỏ không hổ là Kakashi, nhưng như vậy hắn cũng có thể rời đi rồi, cứ dây dưa thế này thì thực sự sẽ thành bất tử bất hưu mất.

Uchiha Shisui nhân lúc hai luồng sức mạnh còn chưa dứt, nhanh chóng rút lui.

Cây cối bị kiếm ý cắt đứt, mặt đất bị dòng năng lượng đánh phá, đợi đến khi sức mạnh bình ổn, chiến trường đã là một đống hỗn độn.

Kakashi thở dốc, sử dụng kiếm ý cũng không phải chuyện dễ dàng, phải tập trung cao độ tinh khí thần để thêm thuộc tính kiếm vào Chakra, kỹ xảo này còn khoa trương hơn cả biến đổi tính chất, Kakashi tu luyện mười năm cũng chỉ mới nắm bắt được tới Kiếm Tứ.

Lúc này anh thi triển Kiếm Tam, tiêu hao cực lớn.

Thầy Kakashi, thầy lợi hại quá.

Naruto cảm thấy như sắp phát cuồng, vạn lần không ngờ thầy

Kakashi thích xem tiểu thuyết 18+ lại lợi hại đến thế.

Đừng nói nhảm nữa, chúng ta mau về rồi tính.

Kakashi lúc này cũng có chút đuối sức, cần thiết phải đến một nơi an toàn.

Vậy khi về, thầy có thể dạy em mấy chiêu lợi hại đó không.

Naruto rất muốn học.

Thực ra Sasuke còn muốn học hơn, thực sự là quá mạnh, vậy mà có thể đẩy lui Shisui, nếu mình học được thì cũng có sức mạnh để chiến đấu với bọn họ.

Đáng tiếc Naruto hiện giờ ngay cả leo cây cũng chưa biết, việc điều khiển Chakra chỉ mới ở mức nhập môn cơ bản, cần học tập còn rất nhiều.

Muốn học những nhẫn thuật này ư, còn sớm lắm.

Tuy đại cầu đã bị phá hủy, nhưng Gato dường như vẫn chấp nhất với việc giết nhà thiết kế xây cầu Dazuna.

Nhưng nhóm Kakashi vẫn chưa biết tình hình này, hiện giờ bọn họ đang tiến hành luyện tập điều khiển Chakra cơ bản, nói đơn giản là dán Chakra vào lòng bàn chân rồi bắt đầu leo cây thẳng đứng.

Rời khỏi làng gặp bao nhiêu chuyện, Kakashi cuối cùng cũng ra dáng một người thầy, biết phải nâng cao năng lực chiến đấu cho học sinh.

Trong ba học sinh, Sasuke ở nhà đã học được cách leo cây rồi.

Sakura vốn có thiên phú điều khiển Chakra cực tốt nên chỉ loáng cái là học được, chỉ có Naruto lần đầu tiếp xúc với cách điều khiển tinh tế này nên cần nhiều thời gian tu luyện hơn.

Có thể nói Naruto lại thua ở vạch xuất phát, nhưng cậu cũng rất nỗ lực đuổi theo.

Dưới ánh trăng, đối mặt với một cái cây cao mười mét, Naruto hết lần này đến lần khác rơi xuống từ giữa không trung, rồi lại hết lần này đến lần khác bò dậy tiếp tục, mỗi lần leo lên đều cao hơn lần trước một chút.

Một con chim nhìn Naruto, truyền những hình ảnh này về làng Lá một cách chân thực.

Đỗ Lan cứ như đang xem livestream, thấy Naruto mới bắt đầu tu luyện những công phu cơ bản này, chỉ cảm thấy Kakashi làm thầy cũng thực sự chưa trưởng thành.

Đầu tiên luyện tập leo cây, sau đó ninja có thể hoạt động trên mọi địa hình.

Tiếp theo là luyện tập đi trên nước, về cơ bản đó là mức độ điều khiển Chakra của cấp Thượng nhẫn.

Cuối cùng là bay, ngay cả bầu trời cũng có thể bước đi bằng Chakra, cái đó ít nhất cũng phải có thực lực cấp Kage.

Naruto ngoài việc lĩnh hội nhẫn thuật rất nhanh ra thì đối với các kỹ xảo khác thực sự không có thiên phú.

Hiện giờ huấn luyện leo cây chỉ có thể dựa vào sự kiên trì của chính mình, từng lần thử nghiệm để tìm kiếm cảm giác.

Chương 1149

Tuy không dễ dàng nhưng quan trọng là cậu có ý chí cầu tiến thì sớm muộn cũng nắm bắt được.

Sau khi ra khỏi làng, Naruto cũng trải qua nhiều chuyện, mở mang tầm mắt, biết rằng để trở thành Hokage không phải chỉ hô hào cửa miệng là được, những ninja cường đại kia mỗi người đều có thủ đoạn thông thiên, là người mà cậu lúc này hoàn toàn không thể sánh bằng.

Đại lục này giờ đã là Thượng nhẫn đi đầy đường, cấp Kage chạy như chó chạy ngoài đồng.

Đỗ Lan thấy Naruto cứ leo mãi, khi trăng lặn mặt trời mọc vẫn còn tiếp tục tu luyện, thầm nghĩ thể chất của gia tộc Uzumaki đúng là tốt thật.

Nhưng lúc này Naruto thực sự nổi bật ở một chữ thảm, trước khi sự thật cậu là con trai Đệ Tứ được công bố, cậu thực sự là tấm gương vượt khó, bao nhiêu người tin rằng Naruto sẽ là một câu chuyện nghịch tập.

Đáng tiếc cái chết của Neji một lần nữa chứng minh vận mệnh của con người đã được quyết định từ khi sinh ra, Naruto và Neji đã dùng chính trải nghiệm của họ để chứng minh thuyết định mệnh đáng sợ đến mức nào.

Thiên chùy vạn tạc xuất thâm sơn, liệt hỏa phần thiêu nhược đẳng nhàn.

Ngàn nhát búa đập mới ra khỏi núi sâu, lửa thiêu hừng hực cũng xem như bình thường.

Nếu Naruto có thể chịu đựng được những thử thách gian khổ nhất, cậu ta nhất định sẽ trở thành một ninja vĩ đại.

Nonou bưng trà đến cho Đỗ Lan.

Cô biết Đỗ Lan vẫn luôn quan tâm đến lứa trẻ này, đặc biệt là Naruto.

Qua quan sát của chính mình, cô cũng nhận ra trên người Naruto có một loại tinh thần không nhận thua, dường như vĩnh viễn không bị trắc trở đánh gục, luôn có thể lạc quan đối mặt với thử thách.

Vì vậy cô dành tặng hai câu thơ này cho Naruto, cũng là một lời tán thưởng dành cho cậu.

Thằng nhóc Naruto đúng là có sức bền bỉ thật.

Đỗ Lan cũng không phủ nhận điểm này, đáng tiếc đến hậu kỳ thì sự bền bỉ hay căn tính căn bản chỉ là trò đùa, huyết mạch vừa mở thì thần ngăn sát thần phật ngăn sát phật, chiến đấu lực tăng vọt không cần tiền: Nhưng vẫn cần khảo nghiệm, đã sắp xếp xong chưa.

Nonou gật đầu: Đã sắp xếp xong rồi.

Khảo nghiệm gì chứ, chỉ là Đỗ Lan muốn bắt nạt nhân vật chính một chút mà thôi.

Vài ngày sau, đại chiến Sóng Quốc sắp bùng nổ, gian thương Gato dẫn theo một đám ô hợp mà hắn thuê, khí thế hung hãn bao vây nhà của Dazuna.

Mọi người đều không dám lộ diện, trốn trong nhà run bần bật, họ đều sợ Gato vì trước đó hắn đã từng giết người để lập uy.

Lần này e rằng hắn vẫn có ý định đó, hắn không thể dung thứ cho việc người dân Sóng Quốc dám tìm cách thoát khỏi sự kiểm soát của mình, vì vậy hắn muốn giết Dazuna để xả giận.

Thầy Kakashi, có địch tập kích.

Naruto đang tu luyện bên ngoài vội vàng chạy đến quán trọ tìm Kakashi.

Thực ra họ đã có thể đi từ lâu, chỉ là Naruto kiên trì muốn bảo vệ an toàn cho Dazuna cho đến khi cây cầu thứ hai được xây xong.

Mà Kakashi đương nhiên sẽ không đợi lâu như vậy, chỉ là vì muốn tổng kết bài học cho ba đệ tử nên mới tạm dừng chân.

Kakashi tự nhủ nhiệm vụ đã hoàn thành từ lâu, Dazuna cũng đã ký nhận, họ không cần lo chuyện bao đồng.

Thế nhưng Naruto không quan tâm nhiệm vụ hay không, chuyện bắt nạt người khác thế này cậu nhất định phải quản.

Vì vậy sau khi thông báo cho đồng đội một tiếng, Naruto là người đầu tiên lao ra ngoài.

Dazuna cùng con gái và cháu trai ôm nhau run rẩy, lần này họ thực sự xong đời rồi: Là ta đã hại mọi người.

Dazuna hối hận nói với người thân.

Nếu không phải ông chấp ý muốn xây cầu thì cũng không đến nông nỗi này.

Mau cút ra đây, nếu không bọn ta sẽ phóng hỏa đốt nhà đấy.

Đám du đãng ăn mặc loè loẹt hống hách hét lớn, mỗi tên đều cầm trong tay giáo dài gậy ngắn.

Gato, vị thương nhân trung niên lùn béo, mặc vest chỉnh tề đứng giữa đám đông, vẻ mặt gian trá nhìn căn nhà trước mắt, cứ như con sói già nhìn căn nhà gỗ của ba chú lợn nhỏ, chỉ cần hắn thổi một hơi là căn nhà gỗ sẽ đổ sập, không đem lại bất kỳ sự bảo vệ nào cho những người bên trong.

Cạch cạch, đám du đãng dùng đồ vật trong tay đập vào tường và cửa lớn, tiếng ồn khiến người ta sợ hãi.

Ồ Quanh nhà Dazuna cứ như đang mở tiệc tùng náo nhiệt vậy.

Còn người dân dù biết nhà Dazuna cần giúp đỡ nhưng họ không có dũng khí.

Một số người trong họ cũng từng phản kháng, nhưng sau khi người dẫn đầu bị giết, họ hoàn toàn mất hết dũng khí.

Không có khả năng lật đổ Gato, tay hạ của hắn đông đảo, dù không phải ninja thì cũng là một đám liều mạng, trấn áp người bình thường căn bản chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ.

Sóng Quốc không có lực lượng phòng ngự của riêng mình, thực ra ngay cả Ngũ Đại Quốc cũng không có nhiều quân đội, vì các nhiệm vụ tác chiến chủ yếu giao cho các làng ninja, nuôi thêm quân đội căn bản là dư thừa.

Tiểu quốc như Sóng Quốc lại càng yếu đến mức ngay cả một tên gian thương cũng không đuổi đi được.

Chuẩn bị phóng hỏa, Gato phất tay, đám du đãng cầm đuốc tiến lên.

Naruto phẫn nộ, bao nhiêu người thế này lại đi bắt nạt một gia đình bình thường, chuyện này là sao chứ.

Không cho phép các người bắt nạt đại thúc và gia đình ông ấy.

Đá bay cây đuốc trở lại, Naruto đứng trước mặt đám du đãng.

Nói thật, Naruto chẳng sợ đám du đãng này chút nào, tuy toàn là người lớn mà cậu chỉ là một đứa trẻ, nhưng thiếu niên ninja vẫn có thể một mình chấp mười người bình thường.

Thấy băng bảo vệ trên trán Naruto, đám du đãng đều giật mình, theo bản năng lùi lại phía sau.

Khốn kiếp, các người làm gì thế.

Thấy một đám người lớn mà bị một đứa trẻ dọa cho mất mật, Gato cảm thấy mất mặt quá, mình bỏ tiền nuôi bọn chúng còn không bằng nuôi chó.

Nhưng mà, ông chủ.

Nó là ninja.

Ninja không dễ chọc đâu: Nhẫn thuật của bọn họ sẽ giết chết chúng ta mất.

Ninja là những quái vật có thể phun lửa khạc nước mà.

Thật mất mặt quá đi, Gato tức giận: Thời buổi này ai cũng không đáng tin cả, bọn ninja cũng chỉ là một lũ nhận tiền không làm việc, tự tác chủ trương, còn các người thì đúng là lũ khốn vô liêm sỉ.

Daba, ngươi lên đi.

Vâng.

Hiển nhiên gã tráng hán cao hai mét, vai u thịt bắp này chính là tay sai tâm phúc thực sự của Gato, đồng thời cũng là vệ sĩ thân cận của hắn.

Đám du đãng nhường ra một con đường, gã đàn ông trọc đầu để trần nửa thân trên với những khối cơ bắp cuồn cuộn ngang nhiên khoe ra những vết sẹo chinh chiến của mình, dùng ưu thế thể hình tuyệt đối bao trùm lấy Naruto, đem lại cho Naruto cảm giác áp bức như diều hâu vồ gà con.

Naruto nhìn gã thiết hán như gấu xám, cũng toát mồ hôi lạnh, nhưng cậu sẽ không lùi bước.

Kakashi cùng Sasuke và Sakura đã đến bên cạnh, nhưng họ không lộ diện mà âm thầm quan sát.

Hiển nhiên là định xem Naruto xử lý thế nào rồi mới hành động.

Naruto thật là, việc này căn bản đã vượt ra ngoài phạm vi nhiệm vụ của chúng ta rồi.

Sakura vẫn đang lầm bầm oán trách Naruto.

Ninja cũng là một công việc, Sakura chưa bao giờ nghĩ đến việc trở thành Hokage cũng không nghĩ đến việc hiến thân cho làng, ninja chỉ là một công việc không tệ mà thôi, hiện tại cô vẫn chưa cảm nhận được sự lãng mạn của nghề nghiệp ninja.

Sasuke thì không nói gì, chỉ đang thiết tưởng nếu mình chiến đấu với nhiều người như vậy thì nên làm thế nào.

Thằng nhóc, muốn chết à.

Daba đã ngoài ba mươi tuổi, từng luyện vật, từng đi khắp các quốc gia và thách đấu không ít cao thủ, nên đối thủ dù là ninja hắn cũng không sợ.

Tuy nhiên, có Chakra hay không thực sự là một khoảng cách rất lớn.

Đối mặt với đòn tấn công ôm gấu của Daba, Naruto nhảy sang bên né tránh rồi nhắm thẳng vào má trái của gã tráng hán tung một cú đấm.

Oanh.

Daba ngã rầm xuống đất.

Naruto cũng thấy mình thật lợi hại, vậy mà một đấm đã hạ gục được gã tráng hán to lớn này.

Quả nhiên là ninja mà.

Daba vừa ngã xuống, khí thế của đám du đãng đã hoàn toàn tan biến, đã bắt đầu muốn chạy.

Không chạy thì cũng phải lùi lại, toàn bộ lùi ra sau lưng Gato.

Gato ngay lập tức bị lộ ra, dù hắn là gian thương cũng phải câm nín, quả nhiên đám du đãng tuy rẻ hơn ninja nhưng căn bản không dùng được việc gì, ngoài việc hò hét trợ uy thì muốn bọn chúng làm chút việc thực sự đúng là nằm mơ.

Các người mau cút đi, không cho phép các người bắt nạt đại thúc nữa, cũng không cho phép các người ngăn cản đại thúc xây cầu.

Naruto thấy người bình thường không chịu nổi một đòn lập tức hăng hái hẳn lên, lớn tiếng quát mắng những người xung quanh, chỉ tay vào Gato đưa ra yêu cầu.

Vẻ mặt Gato u ám: Quả nhiên là ninja, dù chỉ là một thằng nhóc không ra gì cũng không thể coi thường.

Rồi hắn đột nhiên cười: May mà ta có tiền, mà có tiền thì có thể thay đổi thế giới này, ngay cả ninja cũng có thể bị tiền hạ gục.

Nói đoạn, hắn lấy ra một ống tiêm, trên đó có biểu tượng Orochimaru.

Một ống tiêm tiêm chất lỏng màu đỏ vào người Daba: Daba, đứng dậy cho ta, xử lý nó.

Kakashi thấy Gato lấy ống tiêm ra liền cảm thấy không ổn, nhìn thấy biểu tượng con rắn đen trên đó tim anh thót lại một cái, thầm nghĩ hỏng rồi.

Chương 1150

Đã không còn kịp nữa.

A a.

Daba hai mắt đỏ ngầu đứng bật dậy, những khối cơ bắp như quả bóng bay phồng lên, trương dương tuyên cáo sức mạnh chứa đựng bên trong.

Từ một con gấu tiến hóa thành một quái vật.

Và gần chỗ tiêm xuất hiện những vân đen lan rộng, dường như khiến gã tráng hán này khoác lên mình một chiếc áo thun ngắn tay màu đen vậy.

Mở miệng, nước dãi bắn tung tóe, gầm rống, gào thét, phẫn nộ.

Ninja các người không phải rất lợi hại sao.

Gato nhìn Daba biến thân đắc ý nói: Có lợi hại đến mấy cũng không bằng tiền, có tiền ta có thể khiến Daba có được sức mạnh còn cường đại hơn cả ninja.

Daba, giết nó.

Hống.

Ánh mắt đỏ ngầu khóa chặt Naruto, từ trong hốc mắt hẹp dài bắn ra sát ý.

Thầy Kakashi, cái gì vậy ạ.

Sakura theo bản năng hỏi Kakashi, vì trong bốn người Kakashi là người lớn và am hiểu thế giới ninja nhất.

Tuy nhiên lần này Kakashi cũng không biết, nhưng anh có thể đoán được đây có lẽ là một loại dược tề kích phát thể năng con người, từ sức mạnh mà gã tráng hán thể hiện ra, e rằng Naruto không phải đối thủ: Sasuke, Sakura, chúng ta đi chi viện cho Naruto.

Oanh.

Nơi Naruto vừa đứng bị đánh thủng một lỗ, Daba hiện giờ có lực đạo còn mạnh hơn cả Cương Quyền của Lee.

Loại dược tề này vô cùng đắt đỏ, có thể khiến tế bào cơ thể biến thành động cơ, ép lấy thể năng khiến con người có được sức mạnh cấp Thượng nhẫn trong thời gian ngắn, đương nhiên cái giá phải trả là nửa năm phải ngồi xe lăn.

Một tráng hán như Daba có lẽ có thể kiên trì được một tiếng.

Nếu người có thể trạng suy yếu sử dụng, ước tính chỉ được khoảng mười lăm phút.

Thời gian duy trì của dược tề có quan hệ trực tiếp với tố chất thân thể của người sử dụng.

Naruto hoàn toàn không biết đối phương bị làm sao, nhưng mình đã đánh bại hắn một lần thì có thể có lần thứ hai: Tuy trở nên hung dữ hơn nhiều, nhưng ta vẫn sẽ đánh bại ngươi.

Lao lên đá vào mạn sườn bụng dưới của hắn.

Thế nhưng lần này Naruto chỉ cảm thấy mình như đá vào tấm thép, cơ bụng của Daba săn chắc một cách không tưởng.

Naruto, lùi lại.

Kakashi hét lớn một tiếng, kunai trong tay đã phi thẳng vào mắt Daba.

Leng keng, chỉ thấy Daba vung tay, kunai đó vậy mà bị đánh bay đi.

Kakashi thầm kêu hỏng bét, không chỉ sức mạnh biến lớn mà cả ngũ quan cũng trở nên nhạy bén.

Loại dược tề này rốt cuộc là ai phát minh ra.

Kakashi đã quyết định phải cướp lấy cái ống tiêm đó mang về làng nghiên cứu.

Hống.

Daba càng thêm phẫn nộ, hắn tuy không thể nói chuyện nhưng thực ra vẫn còn lý trí, lúc này trong não tràn đầy niềm vui sướng.

Có sức mạnh thế này hắn có thể chiến đấu với ninja rồi.

Kakashi biết lần này không thể xong chuyện một cách êm đẹp, vậy thì chỉ có thể hạ quyết tâm giải quyết đối thủ.

Bùa nổ đã chuẩn bị sẵn, với người bình thường không dùng được nhẫn thuật thì dùng bùa nổ là đủ rồi.

Kakashi thay vị trí của Naruto, trực diện với Daba, triển khai chiến đấu với đối phương.

Tuy nhiên Kakashi không định đối đầu trực tiếp, chỉ muốn dán bùa nổ lên người đối phương.

Nhưng không hề dễ dàng, vì tốc độ phản ứng của Daba không hề kém Kakashi.

Những cú đấm nhanh đột kích, lối đánh của Daba hoàn toàn là lối đánh đường phố, nhưng lúc này lực đạo và tốc độ đều ở cấp độ cao thủ, mang phong thái loạn quyền đánh chết thầy già.

Kakashi tự nhủ mình vậy mà không có cơ hội phản kích sao.

Tên này uống thuốc biến thành Hokage rồi chắc.

Thầy Kakashi cẩn thận.

Sakura thấy Daba giữa chừng đột nhiên biến chiêu, từ đánh vào mặt Kakashi chuyển sang đánh vào bụng, vội vàng nhắc nhở Kakashi đang đưa tay phòng thủ phần đầu.

Không xong.

Nhưng không còn kịp nữa, Kakashi trúng một đòn nặng.

Tuy nhiên chút đau đớn này không là gì, quan trọng là Kakashi đã nắm lấy cơ hội, ngón tay kẹp bùa nổ vuốt qua một cái đã dán bùa nổ lên cánh tay Daba.

Vẫn chưa đủ, trong lúc Daba còn đang ngơ ngác không biết cánh tay mình dán cái gì, Kakashi đã cúi người một lần nữa dán bùa nổ lên đầu gối kẻ địch.

Kích nổ.

Oanh, oanh.

Cánh tay phải và cẳng chân trái của Daba ngay lập tức lìa khỏi cơ thể, gã ngã xuống đất không thể động đậy.

Kakashi nén cơn đau quặn ở bụng, thầm nghĩ coi như thắng sát nút, cái dược tề này thật không khoa học chút nào.

Gato sợ xanh mặt, Daba ngã xuống, Kakashi với khí thế bức người tiến lại gần hắn: Dược tề là ai đưa cho ngươi.

Đối mặt với một ninja trưởng thành được coi là sát thủ đại tài như Kakashi, Gato không dám giấu giếm: Là một người đàn ông nhìn giống con rắn bán cho ta, tốn của ta rất nhiều rất nhiều tiền.

Ngươi còn bao nhiêu dược tề nữa, giao hết ra đây.

Không còn nữa, chỉ có một ống này thôi, thực sự chỉ có một ống thôi.

Nói đoạn lấy ống tiêm ra, nhưng không phát hiện biểu tượng con rắn đen nhỏ trên đó đã biến mất.

Đó là một phong ấn, bên trong phong ấn một con rắn nhỏ.

Kakashi nhìn thấy con rắn nhỏ chui ra từ cổ áo Gato đã không còn kịp nữa, vì răng độc của nó đã cắn chặt lấy Gato.

Gato vạn lần không ngờ mình bỏ ra bao nhiêu tiền vậy mà lại mua về một thứ phản chủ, cái này gọi là bỏ tiền mua cái chết.

Thật tàn nhẫn.

Kakashi biết đây nhất định là kẻ bán dược tề giết người diệt khẩu, kẻ này không chỉ có kỹ thuật siêu cao mà hành sự còn ngoan độc, e rằng không phải người tốt.

Nhìn thi thể Gato, lông mày Kakashi ngày càng nhíu chặt, đáng tiếc không lấy được thêm thông tin gì.

Con rắn độc đó sau khi cắn người cũng hóa thành làn khói đen, hiển nhiên là không để lại dấu vết.

Các cơ quan này mắt xích chặt chẽ với nhau, khiến trong lòng Kakashi dâng lên một nỗi ớn lạnh, e rằng sau này sẽ không được bình yên nữa.

Đại lục đã trở nên bất thường, thế giới này đột nhiên xuất hiện quá nhiều biến số.

Trên đường về, Kakashi không hề thoải mái như Naruto.

Vì Gato đã chết, tuyến đường hàng hải cũng trở về tay người dân Sóng Quốc, đại cầu đã hoàn toàn không cần thiết nữa.

Dazuna đương nhiên cũng không bị ai truy sát, kết cục coi như là tốt đẹp đi.

Cho nên Naruto rất vui mừng, tuy nhiệm vụ lần này không được vạn sự mỹ mãn nhưng kết quả cuối cùng cậu có thể chấp nhận: Thầy Kakashi, mọi người nhanh lên, làng Lá ở ngay phía trước kìa.

Naruto đã có thể trông thấy tường vây của làng.

Kakashi lắc đầu, thầm nghĩ các trò thì thoải mái rồi, mình về còn phải báo cáo với Hokage, nhiệm vụ lần này gặp bao nhiêu chuyện quái dị đều phải báo cáo hết.

Cuối cùng cũng về tới làng, Naruto không thể chờ đợi thêm được nữa, phải đi ăn mì Ichiraku ngay, ra ngoài mấy ngày thèm quá rồi.

Giải tán thôi, nghỉ ngơi vài ngày, khi nào có nhiệm vụ thầy sẽ thông báo cho các trò.

Kakashi đi trước một bước.

Không biết hoàn thành nhiệm vụ cấp C được bao nhiêu tiền lương nhỉ.

Sakura, còn cái tên hống hách kia nữa, tớ mời các cậu ăn mì nhé.

Naruto sẵn lòng chia sẻ.

Đáng tiếc Sakura và Sasuke cũng vội về nhà, ở nhà họ vẫn có người đang chờ, không giống như Naruto cô độc một mình có thể đi ăn bát mì rồi mới về nhà.

Cuối cùng quả nhiên chỉ có một mình Naruto đi ăn mì.

Trong phòng làm việc của Hokage, Kakashi báo cáo trung thực tình hình nhiệm vụ lần này cho Hokage.

Chương 1151

Đệ Tam xoa xoa thái dương tỏ vẻ đau đầu: Thủy Ảnh triệu hồi Zabuza.

Vâng, e rằng mục tiêu của Thủy Ảnh không chỉ có một mình Zabuza.

Kakashi nói.

Xem ra vấn đề nội bộ của làng Sương Mù đã được giải quyết, vậy thì kỳ thi Trung nhẫn lần này chắc họ cũng sẽ cử đội ngũ tham gia.

Đệ Tam thầm nghĩ hành động này của làng Sương Mù không biết sẽ gây ra ảnh hưởng quốc tế gì: Còn cái loại dược tề tăng cường mà cậu nói, hãy gửi tới viện nghiên cứu, để các ninja khoa học điều tra, ta sẽ sắp xếp người đi thu thập tình báo.

Kakashi gật đầu: Đệ Tam đại nhân, còn một chuyện nữa, là về Uchiha Shisui.

Một cái tên đáng nhớ: Ồ, cậu gặp cậu ta ở Sóng Quốc.

Kakashi gật đầu: Mạnh hơn trước nhiều.

Kakashi nói: Tôi cũng không ngờ cậu ta lại xuất hiện ở Sóng Quốc, để cậu ta tiếp xúc riêng với Naruto.

Ta đã hỏi Naruto xem Shisui đã nói gì và làm gì.

Naruto nói Shisui đã cứu cậu ấy từ tay ninja làng Sương Mù, còn bảo Naruto rằng cách đơn giản nhất để giải quyết vấn đề ở Sóng Quốc là ám sát Gato.

Thế à, thằng nhóc Naruto chắc sẽ không nói dối hay giấu giếm

đâu.

Chuyện đó không phải vấn đề, vấn đề là Shisui vẫn thông minh như vậy, đáng tiếc dã tâm quá lớn, đến cả gia tộc mình cũng sẵn lòng từ bỏ.

Đệ Tam vẫn thấy Shisui và Itachi thật quá đáng tiếc, họ vốn dĩ có thể trở thành trụ cột của làng Lá.

Nhưng Uchiha Shisui dường như có thù oán với thông linh thú cải tạo, Naruto nói thông linh thú cải tạo của làng Sương Mù khi nhìn thấy Shisui thì như phát điên mà phát động tấn công.

Kakashi cố gắng kể lại mọi chi tiết cho Đệ Tam, cần biết rằng bất kỳ thông tin nào cũng có thể cực kỳ hữu ích.

Ta sẽ cho người điều tra kỹ hơn, Kakashi nếu không có việc gì thì đi nghỉ ngơi trước đi, lần này vất vả cho cậu rồi.

Không có gì ạ, Đệ Tam đại nhân, tôi xin phép đi trước.

Chuyện đúng là nhiều thật, Đệ Tam thầm nghĩ đại lục này cũng bắt đầu không yên ổn rồi: Orochimaru, rốt cuộc ngươi định làm cái gì đây.

Vì thông linh thú cải tạo được gửi đi dưới danh nghĩa Orochimaru, hơn nữa con rắn nhỏ mà Kakashi miêu tả dường như cũng là ký hiệu của Orochimaru, điều này khiến Đệ Tam rơi vào dằn vặt.

Nếu ban đầu mình không nương tay thì có lẽ đã không có nhiều rắc rối thế này.

Từ tình hình Kakashi miêu tả, một ống dược tề có thể khiến người bình thường có được sức mạnh không kém gì ninja, loại dược tề này nếu được sản xuất hàng loạt thì e rằng các quốc gia đều sẽ loạn cào cào hết.

Đứng lên từ phòng làm việc Hokage nhìn xuống làng Lá, Đệ Tam thầm nghĩ lại sắp đến thời kỳ đa sự rồi.

Gần đây làng Lá còn tổ chức kỳ thi Trung nhẫn, có lẽ có kẻ sẽ thừa cơ gây chuyện: Người đâu.

Có, đại nhân có gì sai bảo.

Đến bộ phận cảnh bị gọi Fugaku qua đây.

Rõ.

ANBU nhận lệnh rời đi.

Mười phút sau, Uchiha Fugaku đã tới, ông trông già hơn mười tuổi so với tuổi thực tế, hai bên tóc mai đã bạc trắng, xem ra cú sốc Itachi phản bội là rất lớn: Đệ Tam, ngài gọi tôi.

Ừ, kỳ thi Trung nhẫn sắp bắt đầu rồi, ta cần bộ phận cảnh bị phối hợp với ANBU bảo vệ an toàn cho làng.

Vậy mà lại là nhiệm vụ.

Cần biết rằng từ khi gia tộc Uchiha mang danh xấu là chuyên tạo ra phản đồ, đã rất lâu rồi họ không được nhận nhiệm vụ lớn như bảo vệ làng thế này.

Bộ phận cảnh bị sắp biến thành quản lý trật tự đô thị rồi, giờ đây Đệ Tam vậy mà lại để họ đảm nhận lại nhiệm vụ bảo vệ làng, đây chính là sự trọng dụng trở lại, nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống.

Đệ Tam nhìn bộ dạng của Fugaku cũng thở dài: Ta biết mấy năm nay gia tộc Uchiha các ông chịu thiệt thòi, mọi chuyện sẽ tốt lên thôi, hiện giờ đại lục phong vân khó đoán, có nhiều thế lực bóng tối đang rục rịch, chúng ta cần tập hợp tất cả sức mạnh để bảo vệ làng.

Fugaku, ta có thể tin tưởng gia tộc của ông không.

Xin Đệ Tam yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ thề chết để rửa sạch tội nghiệt.

Thực ra gia tộc Uchiha cũng rất muốn chứng minh bản thân, thậm chí sau khi Itachi và Shisui phản bội, vẫn có người kiên trì muốn phát động chính biến, đáng tiếc đại bộ phận tộc nhân đều biết vốn dĩ họ đã không có cơ hội thắng, nay lại mang danh xấu, nếu thực sự thua cuộc thì sẽ không có ai đồng cảm với sự đối xử bất bình đẳng dành cho Uchiha, họ sẽ chỉ nghĩ rằng gia tộc Uchiha thực sự toàn là phản đồ, vĩnh viễn đóng đinh gia tộc Uchiha lên cột sỉ nhục không bao giờ ngóc đầu lên được.

Cho nên muốn thành đại nghiệp thì chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng, trước tiên phải rửa sạch danh xấu mới được.

Cho nên Fugaku hiện giờ mới trở nên trung thành như vậy, vì ông muốn tranh thủ một môi trường tốt cho hậu đại Uchiha.

Ừ, lần này các ông ở ngoài sáng, nhất định phải canh phòng cẩn mật, bảo vệ tối đa các lối vào làng, không được để bất kỳ kẻ khả nghi nào lọt vào.

Rõ.

Đệ Tam là dùng người thì không nghi, nghi người thì không dùng, dù sao thì kẻ nhắm vào vị trí của ông không chỉ có người gia tộc Uchiha, nhưng ông không sợ, làm Hokage thì chút khí độ này vẫn phải có, cho nên ông sẵn lòng tái sử dụng gia tộc Uchiha.

Đối với quyết định này của Đệ Tam, đương nhiên có người không đồng ý, nhưng Đệ Tam một khi đã quyết định thì sẽ không dễ dàng thay đổi ý định.

Quyền uy này ông vẫn có, gọi là gạt bỏ mọi ý kiến trái chiều.

Đệ Tam có linh cảm, tương lai không xa trên đại lục sẽ có chuyện đại sự xảy ra, không khéo sẽ nổ ra đại chiến ninja lần thứ tư.

Còn người đàn ông có khả năng khơi mào đại chiến ninja lần thứ tư đó, đang đối mặt với một đám thiếu niên thao thao bất tuyệt, nói về rượu, về kiếm, về cầm kỳ thi họa, về thi từ ca phú.

Mọi người đều thích nghe tiết của hiệu trưởng, vì tiết của ông ai cũng thấy rất thư giãn, không có áp lực.

Tuy nhiên họ không biết Đỗ Lan đã lồng ghép những thứ vô cùng quan trọng vào trong chương trình học của mình, chẳng khác nào mấy tay tác giả tiểu thuyết mạng đời trước câu chương chèn nước vào cốt truyện, thật đáng ghét.

Nhưng Đỗ Lan cũng chỉ là làm theo sở thích, chỉ dành cho người hữu duyên.

Hiển nhiên người hữu duyên vẫn chưa xuất hiện, thực ra từ rất lâu trước đây Đỗ Lan đã bắt đầu lồng ghép những phương thức tu luyện quan trọng như những quả trứng phục sinh vào tác phẩm của mình đem bán khắp đại lục, chỉ tiếc đến tận bây giờ Đỗ Lan vẫn chưa thấy ai ngộ ra được môn võ công kỳ môn nào từ tác phẩm của mình.

Điều này khiến hắn biết rằng những người có thiên phú như Uchiha Itachi chung quy chỉ là số ít, không, phải nói là người có thiên phú hơn cả Uchiha Itachi thì căn bản là không có.

Giảng xong tan học, Đỗ Lan mới mong đợi làm sao trong đám trẻ này có người hiểu được quả trứng phục sinh mà mình đã cài cắm vào.

Trong cuộc họp về kỳ thi Trung nhẫn, không ít nhẫn giả đã tham dự, và với tư cách là Hiệu trưởng trường học nhẫn thuật, Đỗ Lan dĩ nhiên cũng có mặt.

Hôm nay vấn đề họ cần thảo luận chính là đề thi Trung nhẫn.

Thực tế, Mộc Diệp không phải lần đầu chủ trì kỳ thi Trung nhẫn, chỉ là trước đây Đỗ Lan đều không tham gia, toàn bộ đều do Dã Nãi Vũ với tư cách chủ nhiệm giáo dục tham dự cuộc họp, lần này là do hắn chủ động đề xuất gia nhập.

Kỳ thi Trung nhẫn chia thành nhiều vòng, Hạ nhẫn chỉ sau khi vượt qua nhiều tầng khảo nghiệm mới có thể thăng cấp thành Trung nhẫn.

Hay là bốc thăm đi, cho tất cả Hạ nhẫn tham gia thi bốc thăm, ai trúng thì làm Trung nhẫn.

Đám đông nhẫn giả không thốt nên lời nhìn về phía Đỗ Lan, có nhẫn giả nói: Hiệu trưởng, ngài đừng phát huy khiếu hài hước trong chuyện nghiêm túc như thế này, lạnh sống lưng lắm.

Tôi rất nghiêm túc mà, vận khí cũng là một phần thực lực đấy.

Đỗ Lan tỏ ý phương pháp này thực ra không tệ: Nhưng đây là lần đầu tôi tham gia quy trình thi Trung nhẫn, còn chưa chín muồi, mọi người cứ tiếp tục đi.

Phương thức bốc thăm bị mọi người phớt lờ, họ hiện tại chủ yếu quyết định tiến hành nhiều vòng thi, bắt đầu từ đào thải huyễn thuật, sau đó là thi viết, sinh tồn dã ngoại, tiếp đến là phục kết và chung kết đối kháng chiến đấu.

Việc khảo sát tổng hợp được tiến hành đối với năng lực quan sát, ý chí, năng lực sinh tồn, tính phục tùng, cũng như năng lực ứng biến và sức chiến đấu.

Nếu ngay cả những điều kiện này cũng không có thì họ cũng không cần trở thành Trung nhẫn.

Tôi muốn hỏi một chút, các Trung nhẫn hoặc Thượng nhẫn đang ngồi ở đây, mọi người đã trải qua mấy lần thi mới thăng lên Trung nhẫn.

Đỗ Lan đột nhiên hỏi.

Đây không phải vấn đề cơ mật riêng tư gì, mọi người cũng hào phóng trả lời, có người hai lần, có người ba lần, đương nhiên người kiên trì lâu nhất cũng có năm sáu lần.

Vậy thì những Hạ nhẫn ở đây, các ngươi đã tham gia bao nhiêu lần thi mới từ bỏ.

Thế thì nhiều lắm, người ít nhất cũng đã tham gia ba lần, thật sự cảm thấy tình trạng cơ thể mình không chịu nổi nữa mới rút lui, nếu không mọi người đều muốn đánh cược một phen.

Có thể thấy kỳ thi Trung nhẫn thực sự rất khó, nhưng đều có bài bản cả.

Tuy rằng mỗi năm hai lần kỳ thi Trung nhẫn sẽ luân phiên tiến hành tại năm thôn của Ngũ Đại Quốc, nhưng các điểm khảo sát cơ bản sẽ không đổi, cho nên sau lần đầu chịu thiệt, không ít người lần thứ hai có thể thông qua.

Đương nhiên cũng có người không qua được, thất bại nhiều lần liền từ bỏ.

Hiệu trưởng, ngài hỏi những chuyện này làm gì.

Đỗ Lan đang nghĩ chuyện này chẳng khác gì thi bằng lái xe, một lần không được thì hai lần cơ bản đều có thể qua, thực sự là người quá ngốc mới phải thi đến lần thứ ba, tư, năm, sáu.

Nếu đã như vậy, liệu có thể giống như thi bằng lái xe, tạo ra chút biến hóa không.

Mọi người đều không hiểu vì sao Đỗ Lan đột nhiên cười lên.

Quen biết Đỗ Lan đã lâu, mọi người cũng biết Đỗ Lan không phải kiểu người làm công tác văn nghệ cao ngạo lạnh lùng, mà là một người rất dễ gần và có năng lực.

Cho nên mọi người cũng sẵn lòng kết bạn với Đỗ Lan, không ít nhẫn giả ngồi đây đã từng lên lớp của Đỗ Lan, cũng từng ăn cơm uống rượu với hắn, đều là người quen cả.

Hiệu trưởng, ngài có lời gì thì cứ nói đi, ngài cười thế này làm người ta sởn gai ốc quá.

Tôi đang nghĩ, mọi người thiết kế đề thi như vậy mà không cho thí sinh biết nội dung cần khảo nghiệm là không công bằng, chúng ta có thể trực tiếp nói cho thí sinh trọng điểm khảo sát của mỗi vòng thi.

Ví dụ phần thi viết, chúng ta có thể nói cho họ biết nội dung khảo sát là năng lực thu thập tình báo, để họ lấy bản lĩnh ra mà thi.

Như vậy sao được, chúng ta còn phải khảo sát năng lực lý giải của Hạ nhẫn, phải biết rằng đôi khi tình báo luôn xuất hiện vào những lúc không ngờ tới, chúng ta chính là muốn bồi dưỡng năng lực này cho nhẫn giả.

Có người cho rằng đề nghị của Đỗ Lan là vi phạm ý định ban đầu của kỳ thi Trung nhẫn.

Sao tôi lại cảm thấy chính các ngươi đã chịu quá nhiều khảo nghiệm, bị chơi khăm thảm hại, cho nên các ngươi cũng muốn chơi khăm thế hệ Hạ nhẫn trẻ tuổi một phen như vậy nhỉ.

Đỗ Lan cười cợt nhìn đám nhẫn giả trong phòng, phát hiện dường như mình đã đoán đúng.

Nói về thu thập tình báo thì đã có nhẫn giả chuyên môn, nhẫn giả chỉ là một danh xưng chung, nhưng trong mỗi thôn, nhẫn giả cũng có sự phân công chuyên môn, có người làm tình báo, có người phụ trách an ninh, tác chiến quy về tác chiến, y tế quy về y tế, nhưng kỳ thi Trung nhẫn lại yêu cầu một Hạ nhẫn phải tinh thông tất cả kỹ xảo của nhẫn giả, đây chẳng phải là nói khoác sao.

Cho nên đại bộ phận Hạ nhẫn đều không thể vượt qua trong một lần, chỉ có cực ít người mới có thể thông qua kỳ thi Trung nhẫn ngay lần đầu, phần lớn nhẫn giả đều sau khi thi lại nhiều lần mới trở thành Trung nhẫn.

Những thứ như năng lực quan sát, ý chí, năng lực sinh tồn, tính phục tùng, cũng như năng lực ứng biến và sức chiến đấu, có nhẫn giả nào không phải tích lũy từ những tháng năm làm nhiệm vụ dài đằng đẵng sau này.

Chỉ dựa vào việc Hạ nhẫn đoán mò trong kỳ thi Trung nhẫn, chẳng khác nào thầy bói xem voi.

Ý của Đỗ Lan là giống như lái xe, nói cho thí sinh biết tất cả những điểm cần lưu ý, trong lúc thi họ nhất định phải làm tốt những điểm lưu ý đó, không được có bất kỳ sai sót nào.

Giống như khi thi bằng lái xe, các biển báo trên đường, luật giao thông, khi nào tăng tốc khi nào giảm tốc, tình huống nào dùng đèn gì đều nói cho thí sinh biết, nếu thí sinh không thể làm tốt trong quá trình thi thì coi như không đạt.

Đối đãi với Hạ nhẫn cũng vậy, lúc thi cho phép các ngươi gian lận, nếu các ngươi cũng không thể đạt điểm trung bình thì căn bản không cần thiết phải giữ lại.

Còn về việc trong nguyên tác Minh Nhân không viết lấy một chữ nhưng vì kiên định niềm tin đồng đội mà được giữ lại, điều này thực sự là chuyện nhảm nhí.

Trong nguyên tác, ở cuối bài thi còn có một câu hỏi bổ sung, câu thứ mười là câu hỏi tự chọn, nhưng nếu đáp sai thì phải làm Hạ nhẫn cả đời, nhưng cũng có thể chọn từ bỏ, chỉ là nếu một người từ bỏ thì cả tiểu đội ba người đều phải rút khỏi kỳ thi.

Cuối cùng Minh Nhân nói dù phải làm Hạ nhẫn cả đời cũng muốn làm Hỏa Ảnh, cho nên đã làm kiên định quyết tâm của mọi người, để đại đa số thí sinh đều ở lại.

Điều này làm những thí sinh nỗ lực làm bài, nỗ lực gian lận phải chịu sao nổi.

Đỗ Lan cảm thấy không cần thiết phải để thí sinh rút lui trong sự không phục như vậy, đã là người thì sẽ có lo âu, có lo âu mới là bình thường, không phải ai cũng bất cần đời như Minh Nhân.

Minh Nhân dù có thua cũng chẳng mất gì, cùng lắm là tiếp tục bị dân làng cô lập, nhưng nếu hắn thắng thì có thể tiếp tục thăng tiến, Minh Nhân dĩ nhiên có thể không chút cố kỵ mà đặt cược một ván.

Chương 1152

Nhưng đề thi như vậy đối với người bình thường là quá bất công, Đỗ Lan nhìn đám nhẫn giả cũng cảm thấy buồn cười.

Một mặt nhẫn giả liều mạng muốn chứng minh mình là người bình thường, chỉ là gánh vác sứ mệnh quan trọng.

Mặt khác lại phải thông qua tầng tầng chướng ngại để ngăn cách người bình thường ra khỏi lực lượng nhẫn giả.

Có cần phải mâu thuẫn như vậy không.

Để tôi nói thì phương pháp của tôi rất tốt, thực tế khi các ngươi lần thứ hai, thứ ba thông qua kỳ thi Trung nhẫn, chẳng phải là đã rút kinh nghiệm từ lần thi đầu tiên, sau đó tổng kết kinh nghiệm để không phạm sai lầm tương tự sao, chứ không phải các ngươi thực sự đã là nhẫn giả đạt chuẩn.

Nếu theo lời tôi nói, báo trước các điểm lưu ý cho Hạ nhẫn, vậy họ có thể tranh thủ để mình không phạm sai lầm, chẳng phải rất tốt sao.

Không tốt, một chút cũng không tốt, thi như vậy thì các giám khảo như họ còn thú vui gì nữa.

Các nhẫn giả cho rằng làm theo lời Đỗ Lan thì quá tầm thường.

Tuy nhiên Đỗ Lan có tốt bụng như vậy không.

Đùa à, thi bằng lái xe còn có bao nhiêu quy tắc như vậy, thi nhẫn giả quy tắc chẳng lẽ không nhiều hơn sao.

Đỗ Lan hẳn có thể chỉnh lý ra hàng trăm điều lưu ý, chỉ cần vi phạm một điều là trừ điểm, trừ đến khi không đạt thì trực tiếp cút xéo.

Các nhẫn giả khác cùng lắm là kiểu mẹ chồng nàng dâu, muốn tìm chút niềm vui từ đám Hạ nhẫn, còn Đỗ Lan là muốn chơi chết đám Hạ nhẫn đó.

Đỗ Lan tuy muốn thay đổi nội dung kỳ thi Hạ nhẫn, nhưng đáng tiếc cuộc cải cách quy mô lớn như vậy, đừng nói nhẫn giả thôn Mộc Diệp không thể tiếp nhận, nhẫn giả các thôn khác cũng sẽ không chấp nhận.

Cho nên cuối cùng đành thôi, nhưng Đỗ Lan dù sao cũng là người có thân phận, hắn giành được một cơ hội thêm đề thi.

Cũng không tệ, dù sao Đỗ Lan không cưỡng cầu.

Kỳ thi Trung nhẫn chính thức bước vào giai đoạn báo danh, Khải dẫn theo đội 3 dĩ nhiên cũng phải lựa chọn có tham gia thi hay không.

Ý của Khải là có thể thử xem: Tuy hơi sớm một chút, nhưng các em là ba học sinh ưu tú nhất trong khóa tốt nghiệp của mình, cho nên thầy nghĩ các em nên thử thách một phen.

Thầy Khải, em muốn tham gia.

Lạc Khắc Lý chắc chắn một trăm phần trăm là muốn tham gia, cậu ta thích thử thách.

Thiên Thiên tỏ vẻ sao cũng được, tham gia cũng được mà không tham gia cũng chẳng sao: Ninh Thứ, còn cậu thì sao.

Nếu các cậu đều tham gia thì tớ cũng tham gia.

Ninh Thứ suy nghĩ một chút, ra hiệu đồng ý: Kỳ thi Trung nhẫn sẽ có không ít nhẫn giả trẻ tuổi từ các thôn khác đến, tớ hy vọng có thể cùng họ tỷ thí một phen.

Ninh Thứ, không hổ là đối thủ truyền kiếp của ta, vậy mà có thể nghĩ đến việc chiến đấu với nhẫn giả thôn khác, thật là thanh xuân quá đi, ta thấy nhiệt huyết sôi trào rồi đây.

Nếu cả ba em đều quyết định tham gia, vậy thì ký tên vào đơn báo danh đi.

Khải đã chuẩn bị sẵn từ sớm: Chúng ta rời thôn mấy tháng rồi, cách kỳ thi còn mấy ngày, đã đến lúc làm một cuộc tập huấn đột kích của thanh xuân rồi, nhất định phải đối đãi với kỳ thi Trung nhẫn bằng trạng thái tốt nhất.

Khải, anh có thời gian không.

Ngay khi Khải đang xắn tay áo chuẩn bị huấn luyện cho ba đồ đệ thì Đỗ Lan lại đến tìm Khải.

Ngài Đỗ Lan.

Khải vẫn rất tôn kính Đỗ Lan, Có chuyện gì sao.

Là thế này, tôi chẳng phải cũng giành được cơ hội sắp xếp bài kiểm tra sao, cho nên tôi muốn mời mấy vị Thượng nhẫn giúp một tay, không biết anh có rảnh trong lúc thi Trung nhẫn không.

Thiên Thiên nhìn thấy Đỗ Lan thì mắt sáng rực, dưới sự dạy dỗ của Đỗ Lan, sức chiến đấu của cô đã không còn là gánh nặng nữa.

Còn Ninh Thứ lại có tâm trạng phức tạp, tuy thường xuyên gặp Đỗ Lan, nhưng Đỗ Lan lại là nghĩa phụ của Sồ Điền, đồng thời cũng là sư phụ của Sồ Điền.

Về mặt tâm lý, Ninh Thứ biết mình và Đỗ Lan không cùng một phe, nhưng trong thâm tâm cậu cũng khát khao nhận được sự chỉ dạy của Đỗ Lan.

Danh sư xuất cao đồ, những đồ đệ nhận được sự chỉ dạy trực tiếp của Đỗ Lan không có ai là kẻ yếu, huống hồ còn có những cường giả như Vũ Trí Ba Dứu và Vũ Trí Ba Chỉ Thủy.

Dứu và Chỉ Thủy tuy đã đào tẩu, nhưng đánh giá của người trong thôn về họ không hề thấp.

Tôi dĩ nhiên là có thời gian rồi.

Sau khi kỳ thi bắt đầu, Khải cũng chẳng có việc gì làm, vừa hay có thể giúp một tay.

Vậy đến lúc đó tôi sẽ tới tìm anh.

Đỗ Lan tìm mấy vị Thượng nhẫn giúp đỡ sắp xếp đề thi của riêng mình, Khải là người cuối cùng.

Khi rời đi, phát hiện Ninh Thứ đang nhìn mình với ánh mắt phức tạp, Đỗ Lan thầm nghĩ thằng nhóc này tuổi còn nhỏ mà đã hay trăn trở thế này, ông già nó không phải vẫn còn sống sao, sao không dạy nó phải yêu gia tộc Hyuga, yêu thôn Mộc Diệp, làm một nhẫn giả chuẩn mực nhỉ.

Chỉ có thể nói Ninh Thứ tâm cao hơn trời, dĩ nhiên không cam lòng chấp nhận số phận cả đời bị chèn ép của phân gia, đáng tiếc cậu ta không thể phản kháng nên càng thêm uất ức.

Ngài Đỗ Lan, cảm ơn ngài đã chỉ điểm trước đây.

Thiên Thiên cúi chào Đỗ Lan.

Giữa tôi và cô có duyên mà thôi.

Đỗ Lan vẫn khá thích cô bé Thiên Thiên này: Nhớ kỹ, không gian nhẫn thuật là biến hóa khôn lường, đừng để trí tưởng tượng của cô bị trói buộc, cô nhất định có thể trở thành nhẫn giả lợi hại.

Rõ.

Thiên Thiên đáp lớn.

Sau đó Đỗ Lan đột nhiên nhìn về phía Ninh Thứ: Ninh Thứ, cậu đi theo tôi một chút.

Khải, tôi có chút việc riêng tìm Ninh Thứ, không phiền chứ.

Mọi người cứ nói chuyện đi.

Ninh Thứ, thầy trò ta đợi em ở sân tập số 3.

Ninh Thứ gật đầu, cậu không biết Đỗ Lan tìm mình làm gì: Bác Đỗ Lan.

Ninh Thứ là anh họ của Sồ Điền, Đỗ Lan là nghĩa phụ của Sồ Điền, tính theo vai vế thì Ninh Thứ phải gọi Đỗ Lan một tiếng bác.

Đi theo tôi.

Đỗ Lan dẫn Ninh Thứ đi đến vùng ngoại ô hẻo lánh, nơi này cây cối bao quanh, thường rất ít người lui tới.

Ninh Thứ càng lúc càng nghi hoặc, không biết họ đến nơi hẻo lánh này làm gì, nhưng cậu chỉ im lặng đi theo sau Đỗ Lan, đợi đến khi tiến vào khu vực trung tâm rừng rậm mới thấy Đỗ Lan dừng bước.

Trong lòng hiện lên không ít dấu hỏi, Ninh Thứ thầm nghĩ thế này rốt cuộc là muốn làm gì.

Nếu trong kỳ thi Trung nhẫn gặp phải Sồ Điền.

Tim hẫng một nhịp, Ninh Thứ thầm nghĩ chẳng lẽ ngay cả Đỗ Lan cũng muốn nói đỡ cho Sồ Điền, bảo mình nương tay.

Ninh Thứ và Sồ Điền từng tỷ thí trong đại điển gia tộc, theo cách nhìn của Ninh Thứ, quyền pháp của Sồ Điền tuy tinh diệu nhưng lại do dự thiếu quyết đoán, yếu ớt vô lực, căn bản là lãng phí tài nguyên của Đỗ Lan.

Chỉ vì cha luôn nói anh phải nhường em, nên Ninh Thứ mới nương tay để Sồ Điền không thua quá khó coi.

Người trong gia tộc đều biết thực lực Sồ Điền rất kém, còn không bằng em gái Hoa Hỏa của cô.

Cho nên Đỗ Lan đột nhiên nhắc đến Sồ Điền, Ninh Thứ liền biết là không hay.

Cậu nắm chặt nắm đấm, trong lòng cảm thấy khó chịu, chẳng lẽ chỉ vì cô là tông gia nên dù có kém cỏi đến đâu cũng được quan tâm, còn bản thân vì là phân gia nên dù ưu tú thế nào cũng không thể thăng tiến sao.

Thế giới tại sao lại bất công như vậy.

Cháu biết rồi, nếu gặp phải em ấy, cháu sẽ nhường tư cách thăng cấp cho em ấy, cháu sẽ nhận thua.

Trong lòng tuy tràn đầy tủi nhục, nhưng Ninh Thứ biết thấp cổ bé họng thì phải cúi đầu, đây chính là vận mệnh, vận mệnh an bài mình trở thành phân gia thì định sẵn phải cống hiến tất cả cho tông gia.

Đỗ Lan thầm nghĩ thằng nhóc này nghĩ nhiều quá: Ninh Thứ, cậu không biết ta định nói gì đâu, võ đoán sẽ trở thành điểm yếu của nhẫn giả.

Ta không cần cậu nhận thua, ta cần cậu bảo vệ Sồ Điền.

Theo tình báo đáng tin cậy, có không ít thế lực tà ác chuẩn bị ra tay với thôn Mộc Diệp trong kỳ thi Trung nhẫn, ta nghi ngờ mục tiêu của chúng là thế hệ nhẫn giả trẻ của Mộc Diệp.

Cho nên ta hy vọng cậu có thể bảo vệ an toàn cho Sồ Điền.

Tuy không phải bảo cậu nhận thua, nhưng Ninh Thứ cũng chẳng tình nguyện bảo vệ Sồ Điền.

Cậu dường như rất ghét Sồ Điền.

Đỗ Lan nói rồi đột nhiên lắc đầu: Không, cậu không chỉ ghét Sồ Điền, mà còn ghét cả tông gia.

Ninh Thứ không thừa nhận cũng không phủ nhận, thực ra tính khí của Ninh Thứ người tinh mắt đều nhìn ra được.

Có điều họ cũng sẽ không nói gì, phân gia có oán hận với tông gia cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, không phải ai cũng sẵn lòng sinh ra đã làm kẻ hầu người hạ.

Cậu cũng không cần phải nghiêm trọng như vậy, ta gọi cậu đến nơi hẻo lánh thế này cũng không phải chỉ để nói về vấn đề an toàn của Sồ Điền.

Mà còn muốn nói cho cậu biết một sự thật.

Ninh Thứ khó hiểu nhìn Đỗ Lan, không biết hắn định nói sự thật gì.

Đỗ Lan phong thái nhẹ nhàng, dường như hòa làm một với rừng rậm, hắn thích tạo ra vẻ cao nhân trước khi đả kích người khác: Sự thật chính là Bạch Nhãn của gia tộc Hyuga các ngươi thực sự là một mớ hỗn độn, thứ trói buộc tiền đồ của ngươi không phải là dấu ấn Lồng Chim của phân gia, mà chính là Bạch Nhãn.

Bạch Nhãn vốn được xưng là một trong ba đại đồng thuật, vậy mà lại bị Đỗ Lan nói là một mớ hỗn độn, Hyuga Ninh Thứ ngây người.

Cậu tuy luôn phản cảm với thân phận phân gia, nhưng thực tế luôn lấy Bạch Nhãn làm vinh dự, vậy mà hôm nay Đỗ Lan lại bảo Bạch Nhãn là rác rưởi, điều này tạo ra một cú sốc cực lớn đối với tâm hồn non nớt của Ninh Thứ.

Ba đại đồng thuật gồm Tả Luân Nhãn, Bạch Nhãn và Luân Hồi Nhãn.

Tuy Bạch Nhãn được xếp ngang hàng với Tả Luân Nhãn và Luân Hồi Nhãn, nhưng thực tế Bạch Nhãn ngoài việc dùng để trinh sát và quan sát Chakra trong cơ thể kẻ địch ra thì không có bất kỳ năng lực chiến đấu nào.

Hơn nữa điều kiện nâng cấp Bạch Nhãn lại cực kỳ hà khắc, hiến tế cả gia tộc Hyuga ước chừng cũng không ra nổi một đôi Bạch Nhãn tối thượng.

Hơn nữa cậu bảo năng lực quan sát của Bạch Nhãn rất ghê gớm, không có điểm mù. nhưng Tả Luân Nhãn có khả năng quan sát cũng không kém, đối phó kẻ địch cùng đẳng cấp là hoàn toàn đủ rồi. còn Luân Hồi Nhãn điều khiển lục đạo khôi lỗi còn có thể chia sẻ tầm nhìn, chỉ cần đứng vị trí tốt cũng có thể không có điểm mù.

Tả Luân Nhãn có thể không ngừng nâng cấp và mỗi đôi Vạn Hoa Đồng Tả Luân Nhãn còn đi kèm kỹ năng khác nhau.

Luân Hồi Nhãn mạnh mẽ dĩ nhiên cũng không cần bàn cãi, sau khi điều khiển khôi lỗi có thể sử dụng tất cả nhẫn thuật của bản thân khôi lỗi, đồng thời còn đi kèm năng lực hủy thiên diệt địa và mở ra dị không gian.

So sánh ra thì Bạch Nhãn không thể nâng cấp đúng là phế vật của phế vật, lại không thể thực sự đánh cược đem toàn bộ gia tộc Hyuga đi hiến tế để đạt được Chuyển Sinh Nhãn.

Trong tiền đề đó, kẻ địch về sau toàn bộ đều lấy Chakra làm áo giáp để chiến đấu, dù Bạch Nhãn có thể nhìn thấy kinh mạch Chakra của kẻ địch, nhưng với sức chiến đấu thảm hại của họ cũng không phá nổi áo giáp Chakra của đối phương.

Cho nên Ninh Thứ không nên oán hận thuật Lồng Chim, trái lại nên oán hận Bạch Nhãn không đủ mạnh.

Dù Ninh Thứ có tu luyện đến cực hạn thì cùng lắm cũng chỉ có chút thành tựu về phương diện trinh sát và phòng ngự, muốn phát huy sức mạnh trong chiến đấu thì cũng chẳng khác gì làm hoa cảnh là mấy.

Ninh Thứ ngơ ngác nhìn Đỗ Lan, cậu vạn lần không ngờ kỳ nhân Đỗ Lan lại đánh giá Bạch Nhãn thấp đến vậy: Không đúng, chỉ cần có Bạch Nhãn cháu có thể đứng ở vị trí bất bại, cháu có thể dùng Nhu Quyền phong tỏa kinh mạch kẻ địch, cũng có thể dùng Hồi Thiên đỡ lấy đòn tấn công của tất cả mọi người.

Ồ.

Vậy chúng ta thực nghiệm một chút đi, cậu dùng Hồi Thiên xem có thể đỡ được đòn tấn công của ta không.

Ninh Thứ gật đầu, cậu muốn chính danh cho Bạch Nhãn.

Hồi Thiên.

Xoay tròn đi nào, Ninh Thứ.

Chương 1153

Cái gọi là Hồi Thiên chính là pháp phòng ngự phát huy tối đa năng lực quan sát của Bạch Nhãn, nhẫn giả sẽ xoay tròn trong một vòng tròn, hai tay phủ đầy Chakra để chắn lấy các đòn đột kích từ bất kỳ phương vị nào.

Mà Hồi Thiên của phân gia không phải là không có điểm mù, do quan hệ của thuật Lồng Chim, ở hướng đốt sống cổ thứ ba sau lưng Ninh Thứ có một điểm mù nhỏ.

Đỗ Lan dĩ nhiên sẽ không tấn công điểm mù của Ninh Thứ, hắn chỉ dùng man lực đánh ra một quyền, không có bất kỳ kỹ xảo hoa mỹ nào, chỉ là một cú đấm thẳng, thế không thể cản, không gì không phá nổi.

Chát.

Ninh Thứ chỉ cảm thấy mình rất dễ dàng nhìn thấu động tác của Đỗ Lan, nhưng khi chuẩn bị chống đỡ thì lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bởi vì không đỡ nổi.

Rõ ràng chỉ là một đòn tấn công rất bình thường nhưng lại như bài sơn đảo hải phá tan phòng ngự của Hồi Thiên, đánh thẳng lên người Ninh Thứ, khiến cậu lùi lại mấy bước.

Đỗ Lan cuối cùng có thu lực, nếu không Ninh Thứ ước chừng sẽ bay xa mấy chục mét.

Cậu xem, rất rõ ràng là Bạch Nhãn thực sự không ổn.

Đỗ Lan tỏ ý mình nói không sai: Cho nên Ninh Thứ cậu không cần oán hận Lồng Chim, cậu nên oán hận việc mình sinh ra ở gia tộc Hyuga.

Bạch Nhãn chỉ là một công cụ sẽ trói buộc cậu lại, khi cậu còn yếu thế Bạch Nhãn thực sự có thể giúp ích, nhưng khi cậu thực sự vươn tới tầng thứ cao hơn sẽ phát hiện thứ Bạch Nhãn mang lại cho cậu chỉ là sự trói buộc khó lòng thoát khỏi.

Bạch Nhãn giống như một khẩu súng ngắn, có thể cho một đứa trẻ giết chết người lớn, nhưng nếu kẻ địch đổi thành quái vật thì khẩu súng ngắn sẽ mất đi tác dụng.

Ninh Thứ sững sờ, chẳng lẽ bấy lâu nay mình luôn oán hận nhầm đối tượng.

Đối tượng mình thực sự nên oán hận là Bạch Nhãn.

Luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Nhưng mà.

Ninh Thứ muốn nói người của tông gia cũng rất lợi hại, nhưng thử nghĩ đến những nhẫn giả thành danh khác trong thôn, nghĩ đến những nhẫn giả lẫy lừng kia dường như thực sự không có ai thuộc gia tộc Hyuga.

Có nghĩa là mình ngay từ đầu đã không thể trở thành cao thủ như Khải, Kakashi hay Namikaze Minato, không phải vì mình là phân gia mà vì mình là người nhà Hyuga.

Vậy sự oán hận bấy lâu nay của mình căn bản là không có lý do, thậm chí có chút vẽ rắn thêm chân.

Chẳng lẽ Bạch Nhãn thực sự chỉ là một đạo gông xiềng.

Đúng thế, thật nực cười khi người trên đại lục còn tìm mọi cách muốn có được Bạch Nhãn, họ đâu biết Bạch Nhãn các ngươi chỉ có thể đánh hỗ trợ, làm hậu cần chứ không thể xung phong hãm trận, vì các ngươi sinh ra chỉ có thể làm lính trinh sát.

Đòn giáng mạnh mẽ, niềm kiêu hãnh kiên trì trong lòng Ninh Thứ dường như sụp đổ.

Tại sao gia tộc Hyuga lại khiêm tốn như vậy ở Mộc Diệp.

Vì họ không thể cao ngạo nổi, nếu không phối hợp với nhẫn giả mạnh mẽ thì gia tộc Hyuga căn bản không làm nên trò trống gì, cho nên chỉ có thể khiêm tốn.

Tâm trí hỗn loạn, Ninh Thứ như chiếc lá thu bay lơ lửng, trong phút chốc dĩ nhiên nảy sinh ý định buông xuôi.

Vận mệnh quá tàn khốc, rõ ràng là một thiếu niên tích cực muốn làm nên chuyện, vậy mà hết lần này đến lần khác bị vận mệnh đánh bại.

Bắt đầu cậu tưởng là thân phận phân gia cản trở bước tiến, giờ lại phát hiện ra nguyên lai là Bạch Nhãn.

Phân gia còn có thể chấp nhận, nếu là Bạch Nhãn thì đúng là tuyệt vọng.

Có tâm sát tặc nhưng vô lực hồi thiên, e rằng cũng chỉ đến thế này, Ninh Thứ chính là có tâm lập nghiệp, thân bất do kỷ.

Đỗ Lan thầm nghĩ mình có phải lại đả kích tính tích cực của thiếu niên không.

Tội quá, tội quá, nhưng cảm giác vui sướng không tự chủ được trào dâng trong lòng là thế nào nhỉ.

Hóa ra Đỗ Lan đối với chuyện bắt nạt trẻ con thế này mới là không thể dứt ra được.

Ninh Thứ suýt chút nữa đã ra tay móc luôn con mắt mình ra, may mà cậu còn biết không thể làm thế.

Vì cậu đột nhiên nghĩ đến Bạch Nhãn thực sự mang lại sự tiện lợi cho con người, dù sự tiện lợi đó có hạn chế, nhưng không thể trách Bạch Nhãn trói buộc gia tộc Hyuga.

Mà nên nói là người gia tộc Hyuga không nghĩ ra nhẫn thuật mạnh hơn, chỉ thỏa mãn với năng lực của Bạch Nhãn.

Từ xưa đến nay chưa từng có người gia tộc Hyuga nào sẵn lòng từ bỏ ưu thế của Bạch Nhãn để tìm con đường mạnh lên khác, nếu có thì hãy bắt đầu từ Hyuga Ninh Thứ.

Ninh Thứ mang trong mình bảo điển Thái Cực Quyền, bản thân đã nắm vững pháp môn của nó, không phải không còn đường đi.

Linh hồn Ninh Thứ một lần nữa trở lại.

Tốt tốt, Đỗ Lan cũng thích nhìn thấy khí thế của thiếu niên bò lên từng chút một từ vực thẳm: Nhắm mắt lại đi, phong ấn Bạch Nhãn lại, đi lĩnh ngộ sức mạnh thực sự.

Ninh Thứ đã ngộ ra.

Và Đỗ Lan cũng thành công, hắn đã thành công cấy ghép vào thế giới Naruto một kẻ mắt híp.

Nhắm mắt lại, môn Thái Cực Quyền đã học bỗng chốc từng chiêu một triển khai trong bóng tối, chỉ nghe Đỗ Lan tiếp tục nói: Bóng tối không làm người ta sợ hãi, chỉ làm người ta kiên cường hơn.

Ninh Thứ lĩnh ngộ những gì đã học, tuy nhắm mắt nhưng cậu đột nhiên cảm thấy vạn vật thế gian không nằm ngoài âm dương, dù nhắm mắt cậu cũng có thể thấy vạn vật biến hóa.

Nhắm mắt lại trái lại cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

Thực tế khi tu luyện Thái Cực Quyền, Chakra trong cơ thể cậu sớm đã xảy ra biến chất, chỉ là hiện tại được Đỗ Lan chỉ điểm, thực lực của Ninh Thứ đã có một bước nhảy vọt.

Cảm ơn bác.

Ninh Thứ cuối cùng cũng biết Đỗ Lan gọi mình tới đây ngoài việc bảo vệ Sồ Điền ra còn là để chỉ điểm, để cậu hiểu được ý nghĩa thực sự của sự mạnh mẽ không phải là tự oán tự ngã mà là khắc phục khó khăn.

Đại Xà Hoàn phun ra một ngụm máu tươi, không thể tin nổi nhìn thiếu niên chất phác trước mặt, người rắn chắc như đá khiến hắn phải chịu khổ đầu.

Dù trong cơ thể đã cấy ghép gen chữa trị nhưng vẫn thấy lục phủ ngũ tạng đảo lộn, là thế giới thay đổi quá nhanh hay là mình đã già rồi.

Làn da trắng bệch của Đại Xà Hoàn càng thêm trắng bệch.

Đại mạc cô yên trực, trường hà lạc nhật viên.

Thiếu niên trẻ tuổi kia nắm chặt hai tay, như bóng chiều tà, như cát bụi cuồng loạn, quyền kình cương mãnh không thua gì Khải.

Cậu là đứa con của sa mạc, hộ vệ thân cận của Phong Ảnh, tên cậu là Lương.

Thật sự không thể xem thường lớp hậu bối rồi.

Đại Xà Hoàn vốn định trừ khử Đệ Tứ Phong Ảnh, sau đó lợi dụng thân phận của ông ta xâm nhập Mộc Diệp tiến hành kế hoạch hủy diệt Mộc Diệp, tuy nhiên lại không ngờ gặp phải kẻ cứng cựa, thiếu niên tên Lương này nhìn người không thể nhìn mặt, dĩ nhiên khiến một Đại Xà Hoàn có thực lực cấp Ảnh phải chịu thiệt.

Tiểu tử, xưng tên ra.

Tại hạ là Lương.

Khuôn mặt to như củ khoai tây kia nghiêm nghị nói: Tôi tuyệt đối không để ông làm hại ngài Phong Ảnh.

Ngươi sử dụng quyền pháp gì.

Đại Xà Hoàn lúc trước chủ quan áp sát, bất thình lình bị trúng quyền, cảm giác như có một luồng năng lượng nóng rực rót vào cơ thể khiến hắn hoa mắt chóng mặt.

Loại quyền pháp này chưa từng nghe thấy.

Đại Mạc Trường Hà Quyền, là quyền pháp thực sự thuộc về sa mạc.

Lương nói: Ác tặc, hôm nay nhất định phải hạ gục ông.

Đại Xà Hoàn cũng có lúc thất thủ, hắn vạn lần không ngờ trên thế giới còn có thiếu niên anh kiệt như thế này.

Nhưng không biết là do Đỗ Lan, những người thực sự có thiên phú đã bắt đầu trỗi dậy.

Thông qua việc đọc các bài viết của Đỗ Lan để tìm thấy những điều thú vị bên trong, họ đều có thể trở thành cường giả, Lương chính là một trong số đó.

Một câu Đại mạc cô yên trực, trường hà lạc nhật viên làm thiếu niên vốn khờ khạo đả thông hai mạch Nhâm Đốc, trở thành cao thủ đỉnh tiêm.

Vì Lương tính tình chất phác nên được Phong Ảnh giữ lại bên cạnh làm hộ vệ thân cận.

Tê tê, Đại Xà Hoàn thè lưỡi, lúc trước chủ quan bị thương, nhưng mục tiêu của hắn vẫn không thay đổi.

Giết chết Phong Ảnh rồi trở về Mộc Diệp triển khai kế hoạch.

Lúc này Đại Xà Hoàn đã rời tổ chức Akaki nhiều năm, bản thân cũng khống chế một thôn Âm Nhẫn, âm thầm tiếp tục làm thí nghiệm trên cơ thể người.

Hắn hy vọng nhất vẫn là trở về Mộc Diệp, vì Mộc Diệp có nhiều dược liệu thí nghiệm hơn.

Đại Xà Hoàn chưa bao giờ từ bỏ ý định trở nên mạnh hơn, việc nghiên cứu những cấm thuật này để kiểm chứng các lý niệm trong đó khiến hắn say mê.

Hắn đã lên kế hoạch rất lâu, chờ đợi rất lâu, không muốn đợi thêm nữa: Tiểu tử, đừng quá đắc ý.

Tiềm Ảnh Xà Thủ.

Từ trong ống tay áo rộng thùng thình của Đại Xà Hoàn bắn ra vô số con rắn nhỏ, dày đặc lao về phía Lương để cắn xé.

Lương không hề sợ hãi, quát lớn một tiếng: Đến hay lắm.

Liền phát huy khí thế của đại mạc đến cực hạn, sức mạnh đôi quyền tăng vọt: Đại Mạc Trực Quyền.

Đôi quyền mang theo khói trắng đánh ra, đối kháng với vô số bóng rắn, trên con đường nhỏ ở vùng hoang vu hẻo lánh này phát ra những tiếng động kinh người.

Đại Xà Hoàn thầm nghĩ lợi hại, sức mạnh trong cơ thể thanh niên này rốt cuộc là gì.

Tại sao lại cường hãn như vậy, thực sự giống như sa mạc khiến người ta phiền não.

Chương 1154

Tuy nhiên Đại Xà Hoàn cũng là một trong Tam Nhẫn, chiêu trung hữu chiêu, đối phương đỡ được bóng rắn nhưng không kịp đỡ lấy kunai bắn ra từ miệng rắn.

Lương kinh nghiệm thực chiến không đủ, không ngờ Đại Xà Hoàn lại đánh lén, vai lập tức đổ máu.

Thừa lúc đối phương yếu thế, Đại Xà Hoàn tiếp tục tấn công, kết ấn sử xuất: Mãnh Xà Đạp Bộ.

Từ cổ áo sau lưng bay ra hai con rắn lớn vượt qua đỉnh đầu lao tới cắn xé kẻ địch.

Lương đại kinh, không ngờ đòn tấn công lại tới từ phía sau kẻ địch, nhất thời không kịp phản ứng, liền bị cắn trúng bụng và tay phải, đồng thời bị hai con rắn to bằng bắp tay kéo đi rất xa, đủ để Đại Xà Hoàn chuẩn bị một nhẫn thuật khác: Thủ Lý Kiếm Ảnh Phân Thân.

Đại Xà Hoàn phán đoán đối phương tuy quyền lực mạnh mẽ nhưng không phải nhẫn giả, cho nên liên tiếp dùng các đòn tấn công diện rộng để tấn công đối phương, khiến Lương không kịp trở tay.

Trong lúc Đại Xà Hoàn và Lương giao thủ, Phong Ảnh và các nhẫn giả khác lại đang nỗ lực dùng Chakra áp chế độc tố.

Họ đều bị rắn độc của Đại Xà Hoàn cắn trúng, hiện tại ngay cả nói chuyện cũng khó khăn chứ đừng nói tới động thủ.

Nếu Lương không thể thắng Đại Xà Hoàn, không thể lấy được giải độc dược từ người Đại Xà Hoàn thì Đệ Tứ Phong Ảnh cũng dữ nhiều lành ít.

Lúc này Phong Ảnh và mọi người thấy Lương rơi vào thế hạ phong nhưng cũng bất lực.

Tiểu tử, ngươi sẽ trở thành dược liệu thí nghiệm rất tốt.

Đại Xà Hoàn thực sự muốn xem trong cơ thể Lương rốt cuộc là loại năng lượng gì.

Lạc Nhật Chưởng.

Lương vận sức mạnh vỗ mạnh vào đầu con rắn lớn đang quấn lấy eo mình, một chưởng đánh nát đầu con rắn, giành lại quyền kiểm soát phần thân dưới, còn con rắn trên vai đã không kịp xử lý, trước tiên phải đối phó với vô số thủ lý kiếm trên trời: Trường hà lạc nhật viên.

Một chưởng xuất ra, thiên địa biến sắc, kim quang mang theo nhiệt độ mặt trời bắn về phía thủ lý kiếm, chỉ thấy những thủ lý kiếm đó dĩ nhiên giữa không trung đã tan chảy hết, có thể thấy nhiệt độ của chưởng lực này kinh hãi đến mức nào.

Đại Xà Hoàn càng lúc càng thèm khát: Chủ nhân của ngươi đã trúng độc của ta, nếu ngươi sẵn lòng ngoan ngoãn uống thuốc độc của ta, ta sẽ đưa giải dược để cứu người.

Đại Xà Hoàn kinh nghiệm lão luyện chuẩn bị lừa gạt Lương.

Giải trừ nguy cơ thủ lý kiếm phân thân, lại đánh chết con rắn quấn tay phải, rút ra kunai trên vai, Lương sắc mặt khó coi: Đưa giải dược trước.

Được thôi.

Đại Xà Hoàn lấy ra một gói thuốc viên, sau đó lấy một viên uống vào: Ngươi xem đây là giải dược, ngươi cầm lấy mà yên tâm dùng đi.

Lương thấy Đại Xà Hoàn uống giải dược không sao, cũng không nghi ngờ có trá liền xông tới cho Phong Ảnh và mọi người uống thuốc, không ngờ những viên thuốc đó mới vào bụng không lâu thì nhóm

Phong Ảnh đã liên tục trợn trắng mắt, mắt thấy đã tắt thở đến nơi.

Lương đại kinh thất sắc: Ngươi lừa ta.

Đúng thế, nhìn tay ngươi xem.

Đại Xà Hoàn căn bản không cần Lương uống thuốc độc, ngay trên bình thuốc hắn cũng đã giở trò: Ngươi đã trúng độc rồi.

Như vậy vừa có thể tiêu diệt Phong Ảnh, vừa có được một mẫu dược liệu thí nghiệm, nhất tiễn song điêu.

Tôi liều mạng với ông.

Lương bị sự gian trá của Đại Xà Hoàn lừa gạt, nộ khí xung thiên, hội tụ sức mạnh cơ thể vào đôi quyền, liều mạng phát động đòn cuối cùng hướng về Đại Xà Hoàn: Đại mạc cô yên trực, trường hà lạc nhật viên.

Đại Xà Hoàn không ngờ trúng độc của mình mà đối phương vẫn còn sức bộc phát như vậy, lúc lùi bước đã muộn, sức mạnh khổng lồ tức khắc tuôn ra, tựa như bom hạt nhân nổ tung.

Nhóm Phong Ảnh tuy đã chết, nhưng Đại Xà Hoàn cũng bị một kẻ vô danh tiểu tốt trên đại lục trọng thương, nửa thân người biến mất trong vụ nổ.

Phụt.

Máu bắn ra từ miệng, cổ họng ngọt lịm, vô cùng thảm hại.

May mà hiện tại ta có năng lực tự chữa trị, nếu không cơ thể này cũng không dùng được nữa.

Đại Xà Hoàn vô cùng kiêng dè sức mạnh của Lương.

Nếu không phải từ đầu mình dùng rắn độc hạn chế hành động của nhóm Phong Ảnh, e rằng lần này mình có lẽ đã chết trong tay một nhẫn giả Sa Ẩn tầm thường rồi, cái đó mới gọi là mất mặt lớn.

Phong Ảnh đã chết, mình phải nhanh chóng trở về chuẩn bị âm mưu xâm nhập Mộc Diệp.

Triệu hồi rắn lớn, trốn vào bụng rắn rời đi, trạng thái này Đại Xà Hoàn cũng không còn tâm trí mang thi thể của Lương về nghiên cứu nữa, chữa trị là quan trọng nhất.

Đại Xà Hoàn không phát hiện dưới lớp cát, Lương đã tự đoạn hai tay đang phẫn nộ nhìn về hướng Đại Xà Hoàn biến mất.

Để ngăn độc tố xâm nhập cơ thể, Lương dùng sức mạnh tự nổ tung hai cánh tay để trục độc.

Lúc này tuy trạng thái của Lương không tốt, nhưng cậu vẫn tìm thấy thi thể Phong Ảnh, quỳ trước mặt không kìm được nước mắt: Ngài Phong Ảnh, tôi sẽ báo thù cho ngài.

Thiếu niên chất phác này lại có một tinh thần phi thường, giống như đại mạc này, giống như mặt trời lặn này, vĩnh viễn không bị đánh bại.

Trên bàn làm việc của Đệ Tam Hỏa Ảnh đặt bức thư thỉnh cầu tham gia kỳ thi Trung nhẫn của Đệ Ngũ Thủy Ảnh.

Tuy đã chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn khiến Đệ Tam nhíu mày, vì kỳ thi Trung nhẫn trong mắt những nhà lãnh đạo này không chỉ đơn thuần là thi cử mà là sự thể hiện quốc lực, cũng là sự so kè với các nước đồng minh, nói chung tuy mỗi quốc gia đều có thể tổ chức thi Trung nhẫn, nhưng kỳ thi do Mộc Diệp tổ chức chắc chắn có mức độ quan tâm cao nhất.

Vì Mộc Diệp nằm ở Hỏa Chi Quốc ở trung tâm đại lục, đồng thời cũng là quốc gia trù phú nhất, luôn nhận được nhiều sự chú ý nhất.

Hơn nữa những nhẫn giả được tuyển chọn từ kỳ thi Trung nhẫn phần lớn sẽ được sắp xếp vào hệ thống tác chiến của thôn.

Cho nên đối với Đỗ Lan đây chẳng qua là một trò chơi, còn đối với những thủ lĩnh như Đệ Tam, đây là cuộc tuyển chọn sĩ quan dự bị.

Hiện tại Thủy Chi Quốc không quản ngại đường xa tới tham gia kỳ thi Trung nhẫn của thôn Mộc Diệp, e rằng chính là vì họ muốn thể hiện thực lực của mình, họ muốn nhờ cơ hội kỳ thi Trung nhẫn của Mộc Diệp để thu hút thêm nhiều ủy thác nhiệm vụ của các quốc gia, mượn cơ hội này để đạt mục đích kiếm tiền.

Có đồng ý hay không.

Đệ Tam suy ngẫm.

Thủy Chi Quốc và Mộc Diệp trong Đại chiến lần thứ 3 tuy có xung đột, nhưng cũng chưa đến mức không chết không thôi.

Vụ Ẩn Thôn lại trải qua nhiều năm bế quan tỏa cảng, hiện tại trong thư gửi tới không thiếu ý muốn nhờ cứu giúp.

Thôn nhẫn giả nếu không có lượng lớn ủy thác nhiệm vụ thì ngày tháng chẳng dễ dàng gì.

Thực tế mấy năm nay, Đệ Tam đã cảm thấy bầu không khí đại lục lại trở nên căng thẳng, các quốc gia khác lại bắt đầu chỉnh đốn quân bị mài dao xoèn xoẹt, chỉ là lần này không biết ai sẽ nổ phát súng đầu tiên.

Nhìn từ đại cục, mọi người đều còn trong giai đoạn chuẩn bị, vậy thì đồng ý để nhẫn giả Vụ Ẩn Thôn tới tham gia thi đấu cũng không sao.

Mộc Diệp cũng vừa hay có thể mượn cơ hội này phô diễn cơ bắp với Vụ Ẩn Thôn, nếu họ cuối cùng nhận ra khoảng cách mà hợp tác kết minh với Mộc Diệp thì cũng là một hướng phát triển không tệ.

Đệ Tam hạ quyết tâm, lập tức viết thư đồng ý gửi lại.

Sau khi Thủy Ảnh Vụ Ẩn Thôn nhận được thư, liền phái Bạch dẫn theo mấy tiểu đội xuất phát tới tham gia kỳ thi Trung nhẫn.

Thôn Mộc Diệp vẫn bình hòa như vậy, đón tiếp khách thập phương bằng mặt tốt đẹp nhất của mình.

Khách từ Sa Ẩn Thôn, Vụ Ẩn Thôn, Âm Nhẫn Thôn, Thảo Nhẫn Thôn, Vũ Ẩn Thôn, Lang Nhẫn Thôn lần lượt kéo đến, chuẩn bị thi triển bản lĩnh trong kỳ thi Trung nhẫn.

Số người tham gia kỳ thi Trung nhẫn lần này cũng nhiều hơn so với các năm trước, riêng Mộc Diệp đã có 87 người tham gia, Sa Ẩn Thôn 30 người, Vũ Ẩn Thôn 21 người, Vụ Ẩn Thôn 15 người, Thảo Nhẫn Thôn 6 người, Lang Nhẫn Thôn 6 người, Âm Nhẫn Thôn 3 người, tổng cộng 168 người.

Có nghĩa là nếu chiến tranh xảy ra, những người này đều có khả năng được đề bạt làm cán bộ cơ sở của quân đội tham gia chiến tranh.

Còn Minh Nhân vẫn chưa biết gì về kỳ thi Trung nhẫn, cậu chỉ thấy trong thôn có rất nhiều người ngoại địa tới, Minh Nhân cũng gặp phải kẻ mắt gấu mèo lạnh lùng Ngã Ái La Gaara.

Tuy tuổi của Ngã Ái La không chênh lệch nhiều so với nhóm Minh Nhân, nhưng sát khí trên người cậu ta khiến cả ba người Minh Nhân đều cảm thấy không rét mà run.

Đẳng cấp của Ngã Ái La không giống họ, cao hơn quá nhiều.

Khốn kiếp, tên đó rốt cuộc là ai, sao có thể ngang ngược như vậy trong thôn Mộc Diệp, coi khinh thôn chúng ta không có người sao.

Rõ ràng là tên mắt gấu mèo đó coi thường nhẫn giả Mộc Diệp, mình vậy mà còn phải bỏ qua cho hắn, bực thật.

Minh Nhân đều nhìn ra sự khinh bỉ trong mắt Ngã Ái La.

Cậu nên thấy may mắn vì chúng ta không xảy ra xung đột.

Tá Trợ lạnh lùng nói: Hắn không giống chúng ta, nhẫn giả đó đã từng giết người, hơn nữa không chỉ một người.

Họ rốt cuộc là ai chứ, kiêu ngạo muốn chết.

Minh Nhân vẫn cảm thấy Ngã Ái La thật không đáng yêu chút nào, rõ ràng là khách mà chẳng biết lễ phép gì cả.

E rằng tới tham gia kỳ thi Trung nhẫn.

Tá Trợ nói, cha cậu đã dặn mấy ngày nay người ngoài trong thôn khá nhiều, chú ý an toàn.

Tá Trợ biết sau kỳ thi Trung nhẫn quyết định nhất định phải trở thành Trung nhẫn, cậu muốn để người trong thôn thừa nhận gia tộc Vũ Trí Ba không chỉ toàn sản sinh ra những kẻ phản đồ.

Kỳ thi Trung nhẫn, đó là gì.

Minh Nhân ra vẻ không hiểu.

Tiểu Anh cũng không rõ lắm: Tá Trợ, kỳ thi Trung nhẫn chẳng lẽ là Hạ nhẫn chúng ta phải đi thi sao.

Tá Trợ gật đầu: Nếu Hạ nhẫn muốn thăng cấp thì phải vượt qua kỳ thi Trung nhẫn.

Thực ra không phải bắt buộc, anh trai cậu đâu có thông qua kỳ thi Trung nhẫn nào, mà trực tiếp thăng cấp lên Thượng nhẫn trong quá trình làm việc tại Ám bộ.

Kỳ thi Trung nhẫn thực sự được coi là một cuộc diễn tập quân sự chung giữa các thôn nhẫn giả, ý nghĩa chính trị lớn hơn tuyển bạt.

Vậy chúng ta chẳng lẽ cũng phải tham gia.

Nhưng thầy Kakashi chẳng nói gì cả.

Minh Nhân tỏ vẻ mình chẳng biết gì, sao kỳ thi Trung nhẫn này lại bắt đầu rồi.

Thầy Kakashi chắc sẽ nói với chúng ta thôi.

Tá Trợ tin rằng Kakashi sẽ giải thích cho họ, chỉ là hiện tại chưa nói thôi.

Tá Trợ giỏi quá, biết nhiều tình báo ghê.

Tiểu Anh lại mê mẩn.

Đúng vậy, Kakashi ngay hôm đó đã đến giải thích tình hình cho ba đồ đệ, hỏi họ có muốn tham gia kỳ thi Trung nhẫn không: Quy mô kỳ thi năm nay không nhỏ, khả năng thăng cấp của các em không lớn, nhưng có muốn tham gia hay không là do các em tự quyết định.

Cả ba phải thống nhất ý kiến mới có thể quyết định, hoặc là cùng tham gia, hoặc là đều không tham gia.

Thầy Kakashi, em dĩ nhiên là tham gia rồi.

Minh Nhân là người đầu tiên biểu thị thái độ.

Chương 1155

Em cũng tham gia.

Tá Trợ vẫn hy vọng nỗ lực thể hiện bản thân, rửa sạch nỗi oan ức của gia tộc Vũ Trí Ba.

Em cũng tham gia.

Tá Trợ đồng ý thì Tiểu Anh nhất định đồng ý, Tá Trợ phản đối thì Tiểu Anh nhất định phản đối, cô mãi mãi đi theo bước chân của Tá Trợ.

Vậy thì các em ký tên đi.

Kakashi lại nói kỳ thi lần này không đơn giản, không biết ba đồ đệ của mình có thể vượt qua được mấy cửa khảo nghiệm.

Thôn Mộc Diệp vô cùng náo nhiệt, nhẫn giả với các phong cách khác nhau từ khắp nơi tề tựu.

Đương nhiên nhẫn giả là nghề kiếm sống trên lưỡi đao, cũng có không ít nhẫn giả hễ một lời không hợp là muốn đả thương người, thử thách trị an của thôn.

Một số nhẫn giả ngoại địa thậm chí cố ý gây chuyện để xem tình hình cảnh bị của thôn Mộc Diệp.

Nhẫn giả từ nhiều bộ phận của Mộc Diệp cùng hợp tác.

Bạch Nhãn quan sát các ngõ ngách của Mộc Diệp để tìm kiếm các sự cố, tộc Vũ Trí Ba giải quyết vấn đề với tốc độ nhanh nhất, còn có Ám bộ giám sát trong bóng tối.

Cứ như vậy, tuy ma sát liên tục nhưng không có chuyện lớn xảy ra.

Thế là kỳ thi Trung nhẫn cuối cùng cũng đến.

Đầu tiên là cầm thẻ dự thi đến địa điểm thi, từ nhà, từ sân tập, từ quán trọ, các nhẫn giả trẻ tuổi bắt đầu hành động.

Nghĩa phụ, con đi đây.

Đội 8 của Sồ Điền cũng tham gia kỳ thi, Sồ Điền thu xếp ổn thỏa, ăn xong bữa sáng rồi ra khỏi nhà.

Đỗ Lan tự nhủ thí sinh đều đã xuất phát, mình cũng nên đi thôi, bài kiểm tra của mình ở sau bài thi viết, chiều nay chắc là có thể bắt đầu rồi.

Đi thôi, hôm nay nhất định phải chơi thật vui mới được.

Cửa thứ nhất, phá trừ huyễn thuật để tìm thấy địa điểm thi thực sự.

Ở tầng một tòa nhà dạy học của trường nhẫn giả có người thi triển huyễn thuật khiến thí sinh lầm tưởng đây là địa điểm thi, thực tế địa điểm thi thực sự là ở tầng hai.

Rất nhiều Hạ nhẫn lần đầu thấy huyễn thuật, dĩ nhiên là không thể phân biệt được mà bị đào thải thảm hại, mới bắt đầu đã có không ít người bị sàng lọc mất.

Huyễn thuật đối với người có Tả Luân Nhãn như Tá Trợ dĩ nhiên chẳng là gì, vả lại Tiểu Anh trong đội cũng có chút thiên phú về huyễn thuật, nên dĩ nhiên trực tiếp kéo Minh Nhân người vẫn đang tranh luận với người gác cổng rời khỏi địa điểm giả.

Minh Nhân còn tưởng Tá Trợ và Tiểu Anh định bỏ thi: Buông tớ ra, tớ phải tranh luận cho rõ ràng với họ, dựa vào cái gì không cho chúng ta vào.

Vì đó căn bản không phải địa điểm tập trung, đồ bét bảng này.

Tá Trợ bực mình vì bạn mình không biết nhìn nhận.

Sao có thể không phải chứ, trên bảng tên viết rất rõ ràng mà.

Minh Nhân vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra.

Đó là huyễn thuật.

Tá Trợ thực sự không biết Minh Nhân tốt nghiệp kiểu gì.

Lên tầng hai mới thực sự tìm thấy địa điểm thi, đã có không ít thí sinh tới rồi, nhóm Minh Nhân vừa vào, ánh mắt của mọi người đều khóa chặt vào ba người họ, đầy vẻ không thiện cảm.

Tá Trợ.

Tiểu Anh giật mình, nấp sau lưng Tá Trợ.

Minh Nhân cũng chưa từng bị nhiều người địch thị như vậy: Họ bị sao thế, chẳng lẽ bữa sáng ăn phải đồ thiu à.

Cậu không hiểu sao ánh mắt mọi người lại không thân thiện như vậy.

Các em là lần đầu tham gia kỳ thi Trung nhẫn phải không.

Một giọng nói ôn hòa vang lên, ngay lập tức khiến ba người Minh Nhân cảm thấy gần gũi.

Một nhẫn giả Mộc Diệp trưởng thành đeo kính tròn đang cười híp mắt nhìn họ: Cũng khó trách các em không hiểu, vì tỷ lệ đào thái của kỳ thi Trung nhẫn luôn rất cao, cho nên mọi người đều là đối thủ cạnh tranh, không tránh khỏi căng thẳng.

Anh tên là Đâu Kabuto, đã tham gia bảy lần kỳ thi Trung nhẫn.

Bảy lần.

Nhóm Minh Nhân tỏ vẻ chấn kinh.

Trải qua bảy lần thi mà không thăng cấp Trung nhẫn chẳng những không làm Đâu thấy xấu hổ, trái lại còn thao thao bất tuyệt giới thiệu với nhóm Minh Nhân về dữ liệu nhẫn giả mà hắn biết, nói đâu ra đấy, xem ra hắn đã thu thập được không ít tình báo.

Ba người Minh Nhân hoàn toàn bị vị tiền bối này thuyết phục, vì có rất nhiều chuyện trước đó họ hoàn toàn không biết, hóa ra Mộc Diệp còn có nhiều nhẫn giả đến vậy.

Tuy nhiên Tá Trợ vẫn giữ lòng cảnh giác: Vì chúng ta đều là đối thủ cạnh tranh, tại sao anh lại tốt bụng kể cho chúng tôi nghe những chuyện này.

Đâu liếc nhìn Tá Trợ, mỉm cười nói: Không phải chỉ nói với mỗi các em, những tân binh khác của Mộc Diệp anh cũng không bỏ sót.

Thứ nhất là vì anh là tiền bối của các em, thứ hai là anh biết thực lực tổ của mình không ổn, nếu các em có thể hiểu rõ kẻ địch đánh bại họ thì cũng là giảm bớt chướng ngại cho bọn anh.

Dù sao chúng ta đều là người Mộc Diệp, nên đoàn kết đối ngoại trước.

Lý do này cũng hợp lý, Tá Trợ gật đầu: Anh muốn lợi dụng chúng tôi, nhưng tình báo của anh đúng là rất hữu dụng.

Mọi người giúp đỡ lẫn nhau, kỳ thi Trung nhẫn không phải trò chơi con trẻ đâu, đối mặt với đám nhẫn giả quốc tế phải đặc biệt cẩn thận.

Tất nhiên các em cũng chưa chắc gặp phải họ, vì có một số nhẫn giả khá yếu, ví dụ như Âm Nhẫn Thôn lần này chỉ có ba người, thôn nhỏ người yếu.

Đây là Đâu cố ý nói cho đám nhẫn giả Âm Nhẫn Thôn xung quanh nghe, vì hắn không biết Đại Xà Hoàn còn phái người tới, nên muốn thử thăm dò họ.

Đâu lúc này chính là gián điệp mà Đại Xà Hoàn cài cắm ở Mộc Diệp, hắn không hề biết mẹ nuôi mình thực ra chưa chết, nên vẫn mang hận thù cực sâu với Mộc Diệp.

Đâu và nhiều gián điệp khác vẫn luôn giúp Đại Xà Hoàn thu thập tình báo, chuẩn bị cho kế hoạch hủy diệt Mộc Diệp lần này.

Nhưng lần này hắn không ngờ Đại Xà Hoàn lại gửi thêm ba nhẫn giả Âm Nhẫn Thôn khác, điều này khiến hắn không thể không nghi ngờ dụng ý của Đại Xà Hoàn, nên mới buông lời khiêu khích để thử.

Kế hoạch lần này vốn đã bàn bạc xong, là Đại Xà Hoàn giả dạng Phong Ảnh xúi giục nhẫn giả Sa Ẩn Thôn làm bia đỡ đạn tấn công Mộc Diệp.

Trong kế hoạch không có nội dung sử dụng thực lực quân sự của chính Đại Xà Hoàn, nên sự xuất hiện của nhẫn giả Âm Nhẫn Thôn khiến Đâu kinh ngạc.

Quả nhiên nhẫn giả Âm Nhẫn Thôn nghe Đâu coi thường họ như vậy, lập tức không phục mà phát động tấn công về phía Đâu.

Phải nói rằng dù Đỗ Lan đã tới đây lâu như vậy, truyền bá lượng lớn tác phẩm văn hóa ưu tú, vẫn không thể thay đổi được sự thật là không ít nhẫn giả thiếu hàm dưỡng, hễ một lời không hợp là động chân động tay.

Nhìn qua là một cú đấm bình thường, thực tế lại do nhẫn cụ đặc thù trên người nhẫn giả Âm Nhẫn Thôn có thể tạo ra sóng âm vô hình.

Cho nên Đâu nhìn qua thì né được cú đấm nhưng lại không né được âm thanh bao quanh cú đấm đó, trong chốc lát tai ù mất thăng bằng, kính mắt cũng bị chấn vỡ.

Điều này khiến mọi người tin rằng Đâu chỉ là một kẻ rất yếu không tạo thành đe dọa, tuy nhiên trong cả trường thi ước chừng không có mấy người là đối thủ của Đâu.

Phải nói rằng kỹ năng diễn xuất của Đâu rất tốt.

Âm Nhẫn Thôn còn định tiếp tục tấn công nhưng đã bị giám khảo tới ngăn lại: Đây là trường thi viết, không phải đấu trường.

Các ngươi im lặng hết cho ta.

Khuôn mặt đầy sẹo dữ tợn của Sâm Nãi Y Bỉ Hỉ Ibiki có sức răn đe tuyệt đối với đám Hạ nhẫn này: Thời gian thi đã đến, đóng cửa đại môn, những ai chưa tới coi như bị đào thái.

Không chút lưu tình loại bỏ những nhẫn giả ngoài cửa.

Nhóm Minh Nhân cảm thấy chuyện này quá tàn khốc, mới bắt đầu đã đào thái ba bốn chục người, kỳ thi tiếp theo nhất định càng tàn khốc hơn.

Bài thi viết bắt đầu, Minh Nhân hoàn toàn ngơ ngác, thực tế không chỉ Minh Nhân mà không ít nhẫn giả cũng ngơ ngác, họ căn bản chưa từng học những lý luận loạn thất bát tào này.

Chín câu hỏi, điểm số đạt yêu cầu là được.

Tuy giám khảo bảo không được gian lận, nhưng nếu gian lận bị bắt quá năm lần mới bị đào thái, tương đương với việc khuyến khích mọi người gian lận.

Tất cả thí sinh đều ngồi theo số báo danh, làm xáo trộn thứ tự tiểu đội, nghĩa là mọi người phải làm bài bên cạnh những người lạ.

Xung quanh trường thi có không ít nhẫn giả giám khảo ngồi đó, muốn gian lận cũng không đơn giản.

Nhưng nhẫn giả đúng là mỗi người một vẻ mười phân vẹn mười, từ Huyết kế giới hạn đến nhẫn thuật gia truyền đều được lôi ra sử dụng.

Đỗ Lan đứng ngoài cửa sổ nhìn vẻ mặt căng thẳng của Minh Nhân, thầm nghĩ thằng nhóc này ghét học đến mức nào cơ chứ.

Nhìn sang Sồ Điền bên cạnh, câu nào cũng biết làm, đúng là giỏi thật.

Sau đó Đỗ Lan thấy Đội 3 của Thiên Thiên và Lạc Khắc Lý cũng đang gian lận, nhưng đối với họ Đỗ Lan bày tỏ sự thông cảm, vì nhẫn giả tham gia kỳ thi Trung nhẫn có nhiều người đã tốt nghiệp từ lâu, trả lại hết nội dung giáo khoa cho thầy cô cũng là chuyện bình thường.

Nhưng Minh Nhân không phải trả lại cho thầy, mà là căn bản chưa bao giờ học được gì từ thầy cả.

Thời gian thi trôi qua từng phút từng giây, mồ hôi lạnh trên trán Minh Nhân chảy ròng ròng, tiêu rồi, mình sắp bị đào thải mất.

Tiểu Anh và Tá Trợ phát hiện trạng thái của Minh Nhân, đều có cảm giác không lành.

Họ đều biết Minh Nhân ngay cả những thường thức cơ bản của nhẫn giả cũng không có, nói gì đến những kiến thức lý luận này, họ đồng thời nghĩ đến việc Minh Nhân sắp bị đào thái.

Sồ Điền ngồi bên cạnh Minh Nhân cũng phát hiện môi Minh Nhân tái nhợt, bộ dạng như sắp chết đến nơi, không khỏi che miệng cười thầm.

Sồ Điền tuy hiện tại vẫn lương thiện, nhưng vì sự giáo dục và nuông chiều của Đỗ Lan từ nhỏ, cô hiện tại căn bản không có chút tự ti nào, trái lại còn thêm phần kiêu kỳ hay làm nũng với Đỗ Lan.

Chương 1156

Vì duyên cớ của Đỗ Lan, Sồ Điền và Minh Nhân của thế giới này e rằng sẽ trở thành người dưng.

Minh Nhân thực sự không biết làm một câu nào, cây bút nặng ngàn cân.

Theo tiến trình kỳ thi, có nhẫn giả bị bắt gian lận năm lần bị đào thái, cũng có nhẫn giả vì không biết làm bài mà suy sụp rời đi.

Trong trường thi nhẫn giả ngày càng ít, thời gian cũng sắp kết thúc.

Mắt Minh Nhân như muốn lồi ra, khuôn mặt viết đầy chữ tuyệt vọng.

Nhưng cậu là nhân vật chính, không dễ dàng bị đào thái như vậy.

Khi thời gian thi còn mười phút cuối cùng, câu thứ mười, câu hỏi bổ sung đã tới.

Đáp đúng câu thứ mười thì dù nộp giấy trắng cũng có thể qua cửa, đáp sai thì cả nhóm ba người đều bị đào thái.

Câu hỏi này vừa đưa ra, các thí sinh xôn xao.

Làm hay không làm, đó là một vấn đề.

Đối diện với một lựa chọn không có bất kỳ cơ hội sửa sai nào, không ít thí sinh đã chọn từ bỏ.

Họ không muốn làm Hạ nhẫn cả đời, họ có theo đuổi, có lý tưởng.

Nếu câu thứ mười là một đề bài hóc búa mà họ không đáp được, vậy thì họ coi như xong đời.

Vì vậy, dưới áp lực tâm lý này, cuối cùng họ đã chọn từ bỏ kỳ thi lần này.

Phòng học bỗng chốc trống trải hẳn ra, không ít người bỏ cuộc, mà một người bỏ cuộc thì cả tiểu tổ đều bị đào thải.

Ở Mộc Diệp cũng có không ít người bị loại, nhưng vị thí sinh đã tham gia bảy lần kỳ thi, luôn miệng nói thực lực mình không đủ Đâu lại vẫn mặt không đổi sắc ngồi trong phòng học, dường như không hề sợ hãi việc sẽ phải làm Hạ nhẫn cả đời.

Về lý luận mà nói, loại vấn đề này là thứ đáng lẽ phải khiến kẻ như hắn chùn bước nhất.

Có thấy tên nhẫn giả đó rất khả nghi không.

Ở ngoài cửa sổ, Đỗ Lan nói với Kakashi, Gai, Asuma và Kurenai những người được hắn gọi đến giúp đỡ.

Bốn vị Thượng nhẫn cũng không nhịn được mà gật đầu.

Trước đó họ cũng nghe Đâu nói mình rất yếu, nhưng hiện tại hành vi của hắn lại cho thấy hắn chẳng hề sợ hãi.

Có lẽ tâm lý hắn đang do dự, Gai nói: Đỗ Lan, anh nghi ngờ hắn điểm gì.

Ta nghi ngờ hắn có thể là gián điện do kẻ địch cài cắm vào Mộc Diệp, Đỗ Lan nói: Trước sau bất nhất tất có điều phản thường.

Tên Đâu này nhìn có vẻ hiền lành, nhưng ta đoán chẳng phải hạng tốt lành gì.

Chúng tôi sẽ chú ý, Đỗ Lan tuy đến làng chưa lâu nhưng vẫn có uy tín nhất định, Asuma đã ghi nhớ Đâu vào trong lòng.

Lúc này, câu hỏi thứ mười vẫn đang khảo nghiệm các Hạ nhẫn.

Uchiha Sasuke nhìn chằm chằm vào Naruto, nếu Naruto dám rút lui, cậu tuyệt đối sẽ không tha cho Naruto.

Sasuke nhất định phải thông qua kỳ thi để trở thành Trung nhẫn.

Sakura nhìn Naruto rồi lại nhìn Sasuke, cô cũng lo lắng Naruto sẽ bỏ cuộc, vì trong ba người, trình độ kiến thức của Naruto thấp nhất, khả năng phải làm Hạ nhẫn cả đời là cao nhất.

Thế nhưng trong lòng Naruto lại chẳng có nhiều suy nghĩ như vậy.

Cậu chỉ có một ý nghĩ là đợi câu thứ mười, đáp sai thì đáp sai, kẻ vốn không có thường thức như cậu căn bản chẳng biết làm Hạ nhẫn cả đời có nghĩa là gì.

Cậu cảm thấy cho dù làm Hạ nhẫn cả đời thì vẫn có thể làm Hỏa Ảnh, dù sao trong mắt cậu, vị trí Hỏa Ảnh giống như chuyện đùa, ai cũng có thể đảm đương được vậy.

Morino Ibiki nhìn đám học sinh này, đột nhiên từ trong túi lấy ra một tờ giấy.

Tất cả thí sinh đều căng thẳng hẳn lên, họ cho rằng thứ giám khảo lấy ra chính là câu hỏi thứ mười.

Tuy nhiên, đó chỉ là tờ giấy nhỏ Đỗ Lan đưa cho Ibiki trước khi kỳ thi bắt đầu, bảo ông ta đọc cho học sinh nghe khi bắt đầu câu thứ mười.

Ibiki vừa nhìn đã thấy trên giấy viết toàn là những cái hại của việc làm Hạ nhẫn cả đời.

Ông lập tức hiểu ý của Đỗ Lan, chính là muốn gia tăng sự hù dọa đối với các thí sinh, đặc biệt là những Hạ nhẫn trẻ tuổi chưa hiểu khái niệm làm Hạ nhẫn cả đời là gì.

Trước khi chính thức công bố câu thứ mười, ta thấy cần thiết phải cho các ngươi biết khái niệm làm Hạ nhẫn cả đời là thế nào.

Các ngươi chắc cũng biết nhẫn giả trong làng có ba đẳng cấp

Thượng, Trung, Hạ, mà nhiệm vụ các đẳng cấp tiếp nhận cũng khác nhau, thù lao đương nhiên cũng khác.

Nếu cả đời chỉ có thể làm Hạ nhẫn, đồng nghĩa với việc sau này dù ngươi có ưu tú đến đâu cũng không được tiếp nhận nhiệm vụ cấp cao, chỉ có thể vĩnh viễn kiếm số tiền ít ỏi nhất, đứng nhìn Trung nhẫn và Thượng nhẫn khác kiếm tiền.

Có lẽ có người nói tiền không quan trọng, nhưng làm Hạ nhẫn cả đời cũng đại diện cho việc cả đời ngươi không được trọng dụng, không có cơ hội phát huy thiên phú.

Lời giải thích trầm thấp khiến sắc mặt một số thiếu niên nhẫn giả chưa có khái niệm về việc này biến đổi hẳn.

Hạ nhẫn là gì.

Chính là bia đỡ đạn của thế giới nhẫn giả.

Khi khai chiến, họ chết hàng loạt trên chiến trường, nối tiếp nhau xuất hiện ở những nơi nguy hiểm nhất.

Còn thời hòa bình, đãi ngộ của Hạ nhẫn là kém nhất, chỉ có thể nhận những nhiệm vụ rác rưởi nhất lấy số tiền ít ỏi nhất, thậm chí nhẫn cụ cũng không mua nổi, bị thương cũng chẳng có tiền trị liệu.

Đương nhiên, làm Hạ nhẫn cả đời cũng đồng nghĩa với việc cả đời không thể làm Hỏa Ảnh.

Ibiki nói, câu này là Đỗ Lan đặc biệt tô đậm và ghi chú bắt ông phải nói.

Cái gì.

Naruto kẻ không có chút thường thức nhẫn giả nào lúc này thực sự hoảng loạn.

Ban đầu cậu đã chuẩn bị liều mạng, vì cậu cho rằng thân phận Hạ nhẫn không liên quan gì đến vị trí Hỏa Ảnh mà cậu theo đuổi.

Về lý thuyết thì không có quan hệ gì, nhưng thực tế một Hạ nhẫn bình thường làm sao có thể trở thành Hỏa Ảnh.

Hỏa Ảnh không phải ai cũng làm được.

Ví dụ như Đệ Tam, ngoài năng lực bản thân, ông còn là đệ tử của Đệ Nhị.

Rồi Đệ Tứ, là đệ tử của một trong Tam Nhẫn Jiraiya, là học trò của học trò Đệ Tam, và những nhẫn giả cùng thời với Đệ Tứ cũng là lực lượng nòng cốt của Mộc Diệp.

Cho nên muốn thành Hỏa Ảnh, chỉ có thực lực là không đủ, đương nhiên chỉ có thân phận cũng không xong, thân phận và thực lực thiếu một thứ cũng không được.

Hỏa Ảnh thực sự là nhân vật cốt lõi nhất của làng.

Naruto muốn rút lui rồi.

Nếu không thể làm Hỏa Ảnh, vậy kỳ thi này đi ngược lại mục tiêu của cậu.

Cậu phải chọn lùi một bước để trời cao biển rộng, hay là mạo hiểm một phen.

Tôi tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc.

Nếu ai dám bỏ cuộc, kẻ đó là kẻ thù của tôi, mà đối với kẻ thù tôi nhất định sẽ không nương tay, tôi sẽ vặn đầu hắn xuống.

Kẻ đến cả Trung nhẫn cũng không thăng lên nổi thì nói gì đến việc làm Hỏa Ảnh.

Cả đời cũng chỉ là đồ đuôi bét mà thôi.

Ngay khi Naruto đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt, Sasuke đã vỗ bàn đứng dậy.

Cậu tuyệt đối không cho phép Naruto bỏ cuộc.

Nếu Naruto dám bỏ cuộc, cậu sẽ xử đẹp Naruto, nói được làm được.

Bao gồm cả Naruto, mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn về phía Sasuke.

Chương 1157

Naruto thấy ánh mắt Sasuke đang nhìn mình sắc lẹm như một con dao, sợ đến mức vội vàng rụt cổ lại.

Vì sự can thiệp của Đỗ Lan, Sasuke có dã tâm lớn hơn nguyên tác.

Ngoài sức mạnh, cậu còn muốn thân phận, muốn đạt được vinh quang khiến mọi người công nhận, muốn rửa sạch nỗi nhục của gia tộc Uchiha.

Cậu có quyết tâm không thua gì Naruto.

Naruto cùng lắm chỉ vì thân phận Nhân trụ lực mà bị ghét bỏ, chứ không phải người ta nghĩ phẩm đức Naruto có vấn đề.

Thậm chí không ít người còn thấy Naruto là một đứa trẻ tốt, sẵn lòng giúp đỡ cậu.

Nhưng gia tộc Uchiha ở làng Mộc Diệp thì tiếng xấu đã đồn xa.

Uchiha Sasuke tuy nhờ ngoại hình điển trai mà thu hút thiện cảm của những cô nàng vô tri, nhưng những người thực sự hiểu chuyện đều không muốn thân cận với người tộc Uchiha, vì họ có thể phản bội bất cứ lúc nào, mà không ai muốn bị phản bội cả.

Sasuke muốn xoay chuyển định kiến của mọi người về gia tộc cần nhiều thời gian hơn.

Naruto và Cửu Vĩ ít nhất còn có thể được tách biệt ra để đối xử, mọi người có thể ghét Cửu Vĩ nhưng không nên ghét Naruto.

Nhưng Sasuke và gia tộc Uchiha thì không thể tách rời, Sasuke chính là một phần của tộc Uchiha.

Vì vậy hiện tại Sasuke phải nhắc nhở Naruto, nếu cậu dám rút lui, mình nhất định sẽ xử lý cậu.

Naruto cũng xốc lại tinh thần, cậu bị câu nói không thăng được Trung nhẫn thì sao làm Hỏa Ảnh khích lệ: Mặt thối, tôi mới không rút lui đâu, tôi là người sẽ trở thành Hỏa Ảnh đấy.

Họ làm loạn kỷ luật phòng thi như vậy trái lại có thể xác định Đệ thất ban không có ai rút lui nữa.

Gaara khinh bỉ nhìn họ một cái, phải dùng phương thức này để khích lệ đối phương, quả nhiên nhẫn giả Mộc Diệp đều là lũ yếu đuối.

Kẻ mạnh như hắn chưa bao giờ dao động, nếu không cho hắn thông qua kỳ thi, hắn không ngại giết chết giám khảo.

Sasuke và Naruto sẽ không rút lui, nhưng những người khác có mục tiêu không phải Hỏa Ảnh thì vẫn tiếp tục rút lui.

Cho đến khi chỉ còn lại sáu mươi người, cuối cùng không còn ai rút lui nữa.

Ibiki cũng tuyên bố cho mọi người biết việc ở lại hay rời đi chính là câu hỏi thứ mười.

Những người chọn ở lại coi như đã qua màn, dù tờ giấy thi có để trống cũng qua.

Câu hỏi này nhằm khảo nghiệm nhẫn giả có thể đem lại lòng tin cho đồng đội vào những lúc mấu chốt hay không.

Nhẫn giả thường thực hiện những nhiệm vụ nguy hiểm, đôi khi bắt buộc phải đưa ra lựa chọn, dũng khí cổ vũ đội ngũ hạ quyết tâm đoàn kết thực hiện nhiệm vụ cũng là phẩm chất cần thiết của một nhẫn giả.

Naruto gần như không tin vào tai mình, chẳng lẽ cậu cũng có thể thông qua kỳ thi sao.

Vạn tuế.

Sasuke, Sakura, tôi cũng qua màn rồi.

Cũng không trách cậu kích động như vậy, vì trước đó thực sự đã bị dọa sợ khiếp vía.

Các ngươi cũng đừng cười sớm quá, đây chỉ là khởi đầu của kỳ thi thôi.

Đã có bao nhiêu người bị loại rồi, số còn lại các ngươi cũng chưa chắc đã thông qua toàn bộ đâu, ta khuyên các ngươi đừng ôm hy vọng quá lớn.

Naruto cũng bình tĩnh lại, nghe thấy mình mới chỉ qua được một ải, cậu cũng trở nên nghiêm túc hơn.

Vậy thì, chúng ta tiến hành trận thi thứ hai thôi.

Đỗ Lan cùng vài vị nhẫn giả bước vào phòng thi.

Sự xuất hiện của Đỗ Lan khiến tất cả nhẫn giả đều kinh ngạc, thậm chí cả các Thượng nhẫn bên cạnh Đỗ Lan cũng biến sắc, vì họ căn bản không cảm giác được chuyện gì đã xảy ra, họ đã cùng Đỗ Lan dịch chuyển tức thời vào trong phòng thi.

Chú hiệu trưởng.

Naruto thấy Đỗ Lan, lập tức nở nụ cười thật tươi: Chú là giám khảo trận tiếp theo sao.

Không sai, bây giờ mời mọi người ngồi lại vị trí cũ, chúng ta bắt đầu trận thi tiếp theo.

Đỗ Lan ra hiệu cho các Thượng nhẫn đi về vị trí giám khảo trước đó để tiếp tục giám sát, vì kỳ thi của Đỗ Lan vẫn là thi viết, trận thi viết thứ hai.

Nono, mang đề thi vào đi.

Đỗ Lan gọi Nono đang đợi ở hành lang mang xấp đề thi thứ hai vào.

Vừa bước vào cửa, Đâu đã sững sờ.

Hắn nhớ rõ chính tay mình đã giết chết Nono, nhưng giờ đây khuôn mặt quen thuộc đó lại một lần nữa xuất hiện, khiến hắn chân tay luống cuống.

Chú à, không phải thi viết xong rồi sao.

Thấy xấp đề trên tay Nono, mặt Naruto trắng bệch.

Các nhẫn giả khác sắc mặt cũng không tốt đẹp gì, họ cảm thấy mình đang bị nhẫn giả làng Mộc Diệp trêu đùa.

Gaara cũng khó chịu lên tiếng: Nhẫn giả kia, ngươi muốn chết sao.

Các ngươi coi kỳ thi Trung nhẫn của Mộc Diệp là cái gì hả.

Kỳ thi Trung nhẫn không phải là một trò chơi lớn sao.

Đỗ Lan thản nhiên nói: Ngồi xuống cho ta.

Nếu kỳ thi mà để đám Hạ nhẫn các ngươi đoán được hết, thì ta làm thầy giáo nhẫn giả kiểu gì.

Thứ các ngươi không ngờ tới mới chính là sự phát triển tốt nhất.

Các ngươi không ngờ có bài thi viết thứ hai, thì ta phải sắp xếp bài thi viết thứ hai, đó mới là nhân sinh biến ảo khôn lường.

Các Thượng nhẫn Mộc Diệp cũng cảm thấy để Đỗ Lan tham gia vào kỳ thi Trung nhẫn dường như là một sai lầm.

Tuy rằng nhân sinh biến ảo khôn lường là đúng, nhưng không nhất thiết phải sắp xếp hai lần thi viết chứ.

Dù vậy, họ cũng không ngờ Đỗ Lan lại chơi chiêu này.

Gaara đâu có chịu được cái khí này, suýt nữa đã nổi khùng ra tay, nhưng Đỗ Lan đã nhanh tay hơn ấn xuống.

Gaara cảm thấy một luồng sức mạnh vô hình cố định hắn trên ghế khiến hắn khó mà cử động.

Gaara hiểu đẳng cấp của Đỗ Lan cao hơn hắn nhiều, hắn cuối cùng cũng nhớ ra lúc mới đến có người đã đặc biệt nhắc nhở họ: Hiệu trưởng trường học nhẫn giả làng Mộc Diệp Đỗ Lan là nhân vật tuyệt đối không được đụng vào, bảo họ phải cẩn thận.

Tên tóc vàng kia gọi ông ta là chú hiệu trưởng, chẳng lẽ ông ta chính là Đỗ Lan.

Gaara nhìn Đỗ Lan với ánh mắt đầy cảnh giác.

Đề thi được phát xuống, Naruto toát mồ hôi hột, cậu phát hiện mình vẫn không biết làm một câu nào.

May mắn là Đỗ Lan cũng có quy tắc phòng thi: Trận thi viết thứ hai, các ngươi vẫn có thể gian lận.

Nhưng nếu bị bắt năm lần thì vẫn bị loại.

Ta khuyên các ngươi tốt nhất nên đổi phương thức gian lận đi, vì trước đó chúng ta ở ngoài phòng thi đã thấy hết các phương thức cũ của các ngươi rồi.

Điều kiện thông qua là phải đáp đúng năm câu hỏi, mặt giấy phải sạch sẽ, chữ phải đẹp.

Đương nhiên đối với một số nhẫn giả không chịu học hành tử tế, ta cũng sắp xếp phương thức qua màn đặc biệt.

Đó là các ngươi đến hối lộ ta, thảo mai ta, nịnh hót ta, chỉ cần ta vui lòng là có thể tính các ngươi qua màn.

Ặc.

Kakashi, Gai, Asuma, Kurenai đều nghệch mặt ra.

Đây mà cũng gọi là thi sao.

Hành vi hối lộ công khai thế này chẳng phải là dạy hư trẻ nhỏ sao.

Nhưng Naruto vừa nghe thấy có phương pháp khác ngoài làm bài, lập tức phấn chấn hẳn lên.

Cậu đã tuyệt vọng với việc làm bài rồi, chín câu trước cậu không biết một câu, giờ mười câu nữa cũng chẳng có gì khác biệt.

Cho nên cậu chỉ còn một con đường là nịnh hót Đỗ Lan.

Hạ nhẫn các nước khác cũng méo mặt, cảm thấy vị giám khảo này đúng là một kẻ kỳ ba, cái quái gì thế này.

Chương 1158

Thông qua kỳ thi Trung nhẫn bằng cách nịnh hót giám khảo, thật là chuyện chưa từng nghe, chưa từng thấy.

Mọi người đồng loạt nghĩ rằng Đỗ Lan thực sự coi kỳ thi Trung nhẫn là trò chơi rồi.

Đỗ Lan ngồi đó, đợi họ đến nịnh hót mình.

Naruto là người đầu tiên đứng ra, dáng vẻ đầy tự tin: Chú hiệu trưởng, chú đúng là khiến người ta không tài nào đoán nổi, nhưng tôi nhất định sẽ khiến chú vui vẻ.

Vậy ngươi bắt đầu đi, bất kể là lời nịnh nọt hay biểu diễn, hoặc trực tiếp tặng tiền, chỉ cần khiến ta vui là được.

Biết rồi, xem chiêu của tôi đây.

Naruto vung tay lớn, nhe răng cửa: Quy tụật Sexy Ju.

Bùm.

Một cô nàng tóc vàng buộc hai bên khỏa thân cứ thế đứng trước mặt Đỗ Lan.

Đỗ Lan vạn lần không ngờ tên Naruto này dám dùng Quy tụật lên người mình, mình đâu có phải là Jiraiya đâu chứ.

Thấy Đỗ Lan không hề động lòng, nữ Naruto lả lướt nói: Vẫn chưa đủ sao.

Xem Hậu cung chi thuật của tôi đây.

Bùm.

Vô số cô nàng giống hệt nhau vây quanh Đỗ Lan.

Kakashi che mặt, hối hận vì đã nhận Đệ thất ban.

Có vài thí sinh ý chí không kiên định thấy cảnh này là máu mũi phun trào, họ cũng không ngờ đi thi mà còn được xem cảnh tượng nóng bỏng thế này.

Tên nhẫn giả Mộc Diệp này quá hạ lưu, định đào thải hết nhẫn giả nam sao.

Đỗ Lan nhìn Hậu cung chi thuật tiểu nhi khoa của Naruto, khinh bỉ cười: Nhóc con, ngươi căn bản không hiểu gì về tất lụa, tất chân, đồ lót, tuyệt đối lĩnh vực, tai mèo, thú tộc, nhân ngoại, đồng phục dù chỉ một chút.

Cái loại khỏa thân phu thiển này mà đòi khiến ta vui sao.

Còn non lắm, xem của ta đây.

Đỗ Lan phẩy tay một cái, những phân thân biến hình của Naruto lập tức được mặc lên đủ loại đồng phục khiêu gợi.

Đây mới là thiên đường tối thượng của đàn ông.

Rõ ràng chỉ là mặc thêm quần áo, nhưng mức độ khiêu gợi lại tăng vọt gấp mấy lần.

Đỗ Lan mới thực sự là cao thủ trong nghề.

Kakashi sắp chảy máu mũi đến nơi rồi, anh cảm thấy hình tượng của mình sắp sụp đổ hoàn toàn.

Asuma và Gai thực ra cũng chẳng khá hơn, Gai còn rơi cả những giọt lệ thanh xuân.

Còn các nữ nhẫn giả có mặt thì nhao nhao biểu hiện xấu hổ không thôi, thầm nghĩ mình nên học cách phối đồ như vậy.

Naruto bái phục tâm phục khẩu phục, một đứa nhóc như cậu sao có thể so bì với một Đỗ Lan kiến thức uyên bác được, nên kế hoạch mỹ nhân kế tự nhiên thất bại: Quá phu thiển, ta không thể tính cho ngươi qua.

Lúc này mặt trời đã đứng bóng, bữa sáng của các thí sinh đều đã tiêu hóa hết, không ít người bụng kêu rột rột.

Hai trận thi viết liên tiếp quả là áp lực quá lớn với Hạ nhẫn.

Naruto ủ rũ ngồi lại chỗ, cậu vốn rất tự tin, trong ấn tượng của cậu chưa có người đàn ông nào cưỡng lại được Quy tuật của mình.

Đỗ Lan là kẻ đầu tiên ngồi giữa bầy mỹ nữ mà lòng không loạn.

Không ít nhẫn giả vẫn chuẩn bị tiếp tục làm bài, dù sao chỉ cần đúng năm câu là được, lại còn có thể gian lận, dễ hơn việc đi nịnh hót giám khảo nhiều.

Nhưng cũng có nhẫn giả không từ bỏ việc nịnh hót Đỗ Lan, một nữ nhẫn giả làng Sương Mù đứng dậy, cô bé còn rất trẻ, ước chừng nhỏ hơn Naruto hai tuổi.

Trông rất đáng yêu, mặc váy ngắn đứng trước mặt Đỗ Lan: Anh giám khảo ơi, nếu em đoán được suy nghĩ trong lòng anh, anh có thể cho em qua không.

Cô bé môi hồng răng trắng quả thực rất dễ thương.

Nghe tiếng anh so với cái miệng Naruto cứ hở ra là chú hiệu trưởng thì thoải mái hơn nhiều, hơn nữa đáng yêu chính là chính nghĩa.

Đỗ Lan nể mặt cô bé: Đương nhiên có thể.

Đây hẳn là một trong những Hạ nhẫn mà Haku mang đến, làng Sương Mù đến giờ cũng bị loại gần hết rồi, chỉ còn lại tiểu đội cuối cùng này.

Thậm chí có ngôi làng của tiểu quốc còn bị quét sạch hoàn toàn, chỉ có thể nói kỳ thi Trung nhẫn không hề dễ dàng.

Thấy Đỗ Lan đồng ý, cô bé đảo mắt một cái rồi mỉm cười: Em đoán anh muốn đào thải tất cả bọn em.

Em đoán đúng không ạ.

Nhìn ánh mắt tinh quái của tiểu loli, Đỗ Lan thầm nghĩ con bé này lớn lên nhất định là một yêu tinh, dám chơi trò đố mẹo với mình.

Nếu Đỗ Lan nói mình nghĩ như vậy, thì coi như bị con bé đoán trúng tâm tư, phải cho qua.

Nếu phủ nhận, thì tức là không chuẩn bị đào thải hết, nghĩa là đã hạ thấp tiêu chuẩn thông qua cho họ.

Anh ơi, sao anh không trả lời.

Ha, thú vị đấy.

Ở tuổi con bé mà có sự nhanh trí như vậy thì đáng được khẳng định: Ngươi qua rồi.

Cám ơn anh.

Cô bé xoay người nhìn đám người đang vùi đầu làm bài với vẻ khinh bỉ, tuổi còn nhỏ mà tâm cơ không hề nhỏ.

Khiến đám Hạ nhẫn kia tức đến mức muốn xông ra đập cho con bé một trận.

Đúng rồi, ngươi tên gì.

Anh Haku đặt tên cho em là Sei Thanh, em gọi là Sei.

Đỗ Lan gật đầu: Vậy ngươi là người đầu tiên thông qua kỳ thi, đi đi.

Sau khi Sei qua màn, lại có một nhẫn giả đứng dậy đi đến trước mặt Đỗ Lan: Ông cần bao nhiêu tiền mới cho tôi qua ải này.

Nhẫn giả đó đến từ Phong Quốc, là Temari.

Trước đó cô không hoàn thành được đề bài, hoàn toàn dựa vào đáp án Kankuro gửi tới mới miễn cưỡng làm được vài câu.

Hiện tại trận thi viết thứ hai cô biết không thể để em trai ra tay được nữa, nên thẳng thắn chuẩn bị mua chuộc Đỗ Lan.

Dễ nói, mỹ nữ soái ca một người mười triệu, trông bình thường thì mười lăm triệu, còn xấu thì giao hai mươi triệu.

Tiêu chuẩn thu phí theo nhan sắc này của Đỗ Lan khiến mọi người đều câm nín.

Kakashi và những người khác đều cảm thấy lần đầu tiên mới biết Đỗ Lan, không ngờ ông ta lại là hội trưởng hội ngoại hình.

Nhưng Đỗ Lan đúng là người trọng ngoại hình thật, chỉ là bình thường ông không nói ra thôi.

Temari im lặng, sau đó từ trong túi lấy ra một xấp tiền lớn: Ở đây có năm triệu, năm triệu còn lại tôi viết giấy nợ, sau kỳ thi nhất định sẽ gửi tới.

Mười triệu đối với Temari chẳng đáng là bao, Sa ẩn tuy nghèo nhưng cô dù sao cũng là đại tiểu thư của Phong Ảnh Đệ Tứ, hơn nữa cô làm nhẫn giả cũng đã có thâm niên, có một khoản tích lũy.

Đỗ Lan bị con số mười triệu chém đinh chặt sắt của Temari làm cho kinh ngạc, dường như đối phương rất tự tin vào ngoại hình của mình: Sao ngươi biết ta chỉ thu của ngươi mười triệu.

Đẹp xấu không phải do ngươi tự nói, mà là do ta bình phẩm mà.

Chẳng lẽ ông thấy tôi không đẹp sao.

Temari dường như kinh ngạc vì Đỗ Lan muốn thu thêm tiền, rõ ràng dung mạo của cô chỉ cần nộp mười triệu là đủ rồi.

Đỗ Lan bỗng không biết nói gì nữa, cô nàng này cũng lợi hại thật, da mặt cũng dày.

Nhưng thôi kệ đi, Temari tuy không phải đẹp như thiên tiên nhưng thực sự cũng được coi là tiểu mỹ nữ: Giảm giá cho ngươi đấy, mười triệu thì mười triệu.

Temari nộp tiền viết giấy nợ, ung dung rời đi.

Các nhẫn giả khác nghiến răng, mười triệu cũng không phải là quá nhiều, cũng đứng dậy chuẩn bị hối lộ.

Ngươi phải nộp hai mươi triệu, Đỗ Lan nhìn khuôn mặt vẽ vằn vện đen trắng của Kankuro, mặt vô biểu cảm nói: Lớp hóa trang của ngươi khó coi quá.

Khốn kiếp, cái tên này.

Kankuro không có nhiều tiền như vậy, vì con rối của hắn vốn dĩ rất tốn tiền, tiền tiết kiệm không nhiều.

Nhưng để thông qua kỳ thi thì chỉ còn cách đi vay: Tôi viết giấy nợ, sau kỳ thi sẽ đưa.

Được, hai mươi triệu, không thiếu một xu.

Còn cả tên mắt gấu trúc kia nữa, cũng phải nộp hai mươi triệu.

Mấy người các ngươi là hạng người gì vậy, nhẫn giả cần phải nâng cao khiếu thẩm mỹ đi chứ.

Đỗ Lan châm chọc.

Tiểu đội Sa ẩn dám giận mà không dám nói.

Naruto cũng muốn hối lộ, hiềm nỗi cậu không có nhiều tiền đến thế.

Thấy mọi người đều viết giấy nợ để qua màn, cậu đang nghĩ xem mình có nên cũng viết một tờ không.

Người đi mất một nửa, số còn lại không phải là người có thực lực tự thân thì cũng là hạng không có tiền.

Còn ba mươi người ở lại trong phòng, một số vùi đầu làm bài, mà Sasuke lần này không gian lận mà tĩnh tâm làm bài.

Những đề này cậu không phải không biết làm, chỉ là không thích làm mà thôi.

Quả nhiên học bá làng Mộc Diệp vẫn không ít, ví dụ như Hinata, Sakura, Neji, Shikamaru.

Nhìn những người còn lại đều đang chuyên tâm làm bài, sau khi thất bại một lần, Naruto lấy hết dũng khí chuẩn bị nịnh hót Đỗ Lan lần nữa: Chú hiệu trưởng, chú là người tốt nhất, chú là người tốt nhất ở làng Mộc Diệp rồi.

Phát thẻ người tốt cho Đỗ Lan.

Đỗ Lan ra hiệu tiếp tục đi, nịnh hót mà vốn từ vựng chỉ có bấy nhiêu thôi sao: Chỉ là tốt thôi sao.

Chẳng lẽ ta không anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng.

Chương 1159

Không ngọc thụ lâm phong, tú mỹ đa tư.

Còn cả học thức uyên bác, vi nhân khiêm hòa, hòa ái khả thân, bình dị cận nhân vân vân, sao ngươi không nói đi.

Naruto không có nhiều từ vựng như vậy, các nhẫn giả khác cũng thấy Đỗ Lan quá mặt dày, làm gì có ai dạy trẻ con nịnh bợ mình như thế chứ.

Naruto gãi đầu tai tìm từ tán mỹ: Chú chính là bát mì Ichiraku của cháu, tất cả mọi người đều không thể rời xa chú được.

Không được không được, ngươi nói thế này ta khó mà cho ngươi qua được lắm.

Đỗ Lan tỏ ý Naruto cần phải tăng cường học tập thêm.

Chú ơi, hay là cháu cũng viết giấy nợ cho chú nhé, Naruto thực sự hết cách rồi: Cháu nộp tiền được không.

Đương nhiên có thể, nhưng nếu ngươi không trả được tiền thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đấy.

Không chỉ đối với Naruto, những nhẫn giả khác viết giấy nợ cũng vậy, nếu họ không trả tiền, Đỗ Lan sẽ khiến họ hối hận.

Chú yên tâm đi, sau này mỗi lần nhận lương nhiệm vụ cháu đều giao cho chú, nhất định sẽ trả sạch mười triệu.

Cũng khá tự tin đấy.

Không phải mười triệu, mà là mười lăm triệu.

Đỗ Lan thầm nghĩ mình phải nói bao nhiêu lần nữa mới được, đẳng cấp là do ông bình phẩm, sao đứa nào đứa nấy cũng tự tin thế

không biết.

Mười lăm triệu thì mười lăm triệu.

Naruto nghiến răng nghiến lợi coi như đồng ý, sau khi viết xong giấy nợ, cậu cũng thông qua kỳ thi.

Cậu xoay người nói với Sasuke và Sakura vẫn đang làm bài: Tớ đợi hai cậu ở ngoài, hai cậu nhất định phải qua đấy.

Sasuke và Sakura nhìn Naruto thông qua bằng cách này, tuy thấy buồn cười nhưng họ cũng biết Naruto không còn lựa chọn nào khác.

Mà Đỗ Lan thì nở nụ cười gian xảo, giấy nợ của Hỏa Ảnh tương lai đã vào tay, vài năm nữa giá trị của tờ giấy nợ này chắc chắn vượt xa con số mười lăm triệu.

Trong thế giới Naruto, tiền tệ cơ bản tương đương với mức giá đồng Yên Nhật, đối với nhẫn giả thì mười hay hai mươi triệu cũng không phải quá đắt đỏ, phấn đấu vài năm là có.

Nghĩ mà xem, có những nhẫn giả động một chút là ném ra cả trăm triệu lá bùa nổ, cái giá đó là gì chứ.

Ước chừng phải tương đương với GDP một năm của một tiểu quốc.

Nhưng đó không phải điều quan trọng nhất, quan trọng là kỳ thi cuối cùng cũng kết thúc.

Nono bắt đầu thu bài thi, Đỗ Lan chấm điểm tại chỗ.

Quả nhiên những người có năng lực tự làm bài đều là những nhẫn giả có thực lực, mười câu hỏi trung bình mỗi người đúng được sáu câu.

Chúc mừng các ngươi đã thông qua toàn bộ, các ngươi mới có chút dáng vẻ của nhẫn giả, ít nhất không lãng phí thời gian ở trường học nhẫn giả.

Đỗ Lan nghĩ đến việc các nhẫn giả khác đến cả những câu hỏi đơn giản thế này cũng không biết làm thì cảm thấy đây là thất bại của giáo dục nhà trường, cũng là thất bại của vị hiệu trưởng như hắn: Các ngươi đi tham gia trận thi tiếp theo đi.

Tuy nhiên, Đâu lại không rời đi, hắn ngơ ngác ngồi đó nhìn Nono, hắn không hiểu tại sao một người đã chết lại xuất hiện ở đây.

Nono vẫn không nhận ra Đâu, cô vẫn đinh ninh đứa trẻ Đâu mà mình chăm sóc từ nhỏ có gương mặt như trong tấm ảnh.

Còn vị nhẫn giả từng ra tay với mình, thậm chí giết chết mình, cô cũng không còn ấn tượng mấy.

Nhiều năm trôi qua, Nono cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện báo thù, gương mặt kẻ thù quên được thì cứ quên, hiện tại cô sống rất tốt.

Vị thí sinh này, ngươi còn có việc gì sao.

Đỗ Lan thấy Đâu nhìn chằm chằm vào Nono là biết hắn nhất định đã nhận ra cô.

Nono có thể nói là người chị mang lại nhiều hơi ấm nhất cho Đâu lúc nhỏ, là người thân của hắn.

Cuối cùng vì Nono không nhớ ra hắn khiến hắn mất trí mà ra tay hạ sát người thân, e rằng hắn vẫn luôn hối hận.

Đúng vậy, Đâu vẫn luôn hối hận, đặc biệt là sau khi Orochimaru nói cho hắn biết chân tướng.

Hắn hối hận vì mình đã trúng gian kế của Danzo, hối hận vì đã giết chết người thân.

Vì vậy hắn mới giúp đỡ Orochimaru phục thù, vạn lần không ngờ hiện tại Nono lại đứng trước mặt mình bằng xương bằng thịt.

Cô vẫn không thay đổi, vẫn tĩnh lặng dịu dàng, Đâu hận không thể lập tức nhận lại Nono.

Nhưng hiện tại hắn là kẻ phản bội Mộc Diệp, lý trí khiến hắn tỉnh táo lại.

Không có gì, chỉ là hơi mệt chút thôi.

Đâu lảo đảo đứng dậy, loạng choạng bước ra khỏi cửa.

Hiện tại hắn bắt buộc phải nhẫn nại, Đâu kẻ từng bước đi ra từ trong nguy cơ và âm mưu có đủ ý chí lực để che đậy sự thất thái của mình.

Nhóm Kakashi tiến lại gần nói: Tên Đâu này quả nhiên rất cổ quái, anh nghi ngờ rất có đạo lý.

Đỗ Lan thầm nghĩ còn phải nói sao, thế giới này có quá nhiều kẻ vì trải nghiệm tồi tệ của bản thân mà muốn trả thù toàn xã hội.

Đâu, Nagato đều là những kẻ như vậy.

Orochimaru còn tính là khá khẩm hơn, hắn tuy cũng vì tư thù mà báo thù Mộc Diệp, nhưng hắn chẳng hề nghĩ đến cái lý do hoang đường như muốn Mộc Diệp phải nếm trải đau thương gì đó, hắn chủ yếu là muốn vị thầy giáo của mình biết rằng không chọn hắn là một sai lầm.

Cho nên nhân vật phản diện như Orochimaru vẫn có thể chấp nhận được.

Không có thời gian ăn cơm, trận thi tiếp theo là đi đến khu rừng thí luyện.

Hai mươi bảy tiểu đội, mỗi đội sẽ nhận được một cuộn bản thảo, một số là Thiên, một số là Địa.

Họ bắt buộc phải cướp được hai cuộn Thiên và Địa từ các đội khác trong vòng ba ngày, sau đó đến được tháp đá ở trung tâm rừng thí luyện.

Giám khảo lần này là đệ tử cũ của Orochimaru Mitarashi Anko, một nữ nhẫn giả thích ăn bánh bao tròn.

Nghĩa là số tiểu đội ít nhất còn phải bị loại thêm một nửa.

Sắc mặt nhóm Naruto đều không tốt chút nào, cạnh tranh quá khốc liệt.

Không có thời gian nghỉ ngơi, hiện tại tất cả mọi người lập tức tiến vào khu rừng thí luyện.

Kỳ thi lần này ngoài sự tập kích từ kẻ địch còn có môi trường tự nhiên khắc nghiệt, trong ba ngày các nhẫn giả phải tự giải quyết vấn đề ăn ngủ.

Lúc này ở ngoài Mộc Diệp, một người tàn tật mất đi cả hai tay đang đứng trước cổng, chính là Lương người sống sót dưới tay Orochimaru.

Anh ta muốn đem tin tức Phong Ảnh Đệ Tứ đã chết báo cho đại tiểu thư và thiếu gia.

Phong Ảnh bị hại đã được một thời gian rồi, nhưng Lương không dám về làng Sa Ẩn, anh cho rằng trong làng có kẻ phản bội lộ ra hành tung của Phong Ảnh mới dẫn đến việc Orochimaru phục kích.

Anh còn biết hiện tại có tin tức nói Phong Ảnh sẽ đến Mộc Diệp tham gia phần thi cuối cùng của kỳ thi Trung nhẫn, nên anh biết kẻ địch đã giả dạng Phong Ảnh để khống chế ngôi làng, trở về thì không ai tin Lương cả.

Việc anh có thể làm hiện tại là đến tìm ba đứa con của Đệ Tứ đang tham gia kỳ thi.

Đứng lại, ngươi làm gì đó.

Vì tình trạng của Lương hiện tại không được tốt, hai tay bị đứt chỉ mới được trị liệu sơ sài, quần áo rách rưới nhếch nhác, trông chẳng khác gì một tên ăn mày.

Tôi đến để chiêm ngưỡng đại văn nhân ngài Đỗ Lan.

Lương đã nghĩ sẵn lý do, không thể nói thẳng mình đến tìm nhẫn giả làng Sa Ẩn.

Anh tuy thẳng tính nhưng không ngốc.

Hả.

Ngươi á.

Nhìn thế nào Lương cũng chẳng giống hạng người chữ nghĩa văn chương gì.

Vâng, Đại mạc cô yên trực, Trường hà lạc nhật viên, tôi vô cùng yêu thích những câu thơ của ngài Đỗ Lan, đặc biệt lặn lội từ đại mạc tới đây.

Vì thân thể tàn tật nên dọc đường mới thành ra bộ dạng này, hai vị thông cảm cho, tôi thực sự rất khó khăn mới tới được đây.

Lương nói với vẻ chân thành thực ý, khuôn mặt chất phác như viết rõ chữ Tôi là người lương thiện, tôi sẽ tuân thủ quy củ.

Cũng tội nghiệp thật, cho hắn vào đi.

Nhẫn giả gác cổng cũng cảm thấy Lương không phải hạng người xấu, vì không cảm nhận được chakra trên người anh: Để tôi đưa anh đi tìm ngài Đỗ Lan, ngài ấy hiện chắc đang ở trường học.

Người bảo vệ tốt bụng thấy Lương tàn tật hai tay, lại là người đến Mộc Diệp triều thánh, nên hảo tâm dẫn đường.

Người đến tìm Đỗ Lan thực ra không ít, đủ mọi thành phần, thậm chí còn có tiểu thư quý tộc từ nước khác đến chỉ để gặp Đỗ Lan một lần mà chi ra số tiền lớn mua chuộc bảo vệ.

Những người tàn tật lặn lội đường xa như Lương tuy lần đầu thấy, nhưng chẳng phải điều đó càng chứng minh sự thần kỳ của Đỗ Lan sao.

Khói thẳng giữa sa mạc, mặt trời tròn trên sông dài.

Những câu thơ hay biết bao, ngoài Đỗ Lan ra thì chẳng ai viết nổi.

Tuy là kỳ thi Trung nhẫn, nhưng trường học nhẫn giả không được nghỉ, chỉ đến kỳ thi cuối cùng trường mới cho nghỉ một ngày.

Lúc này Đỗ Lan đang tính toán binh lực lần này của Orochimaru, có thể nói ngoài nhẫn giả làng Sa Ẩn ra, còn lại là đám đại xà thông linh, nhóm Tứ Nhân Chúng, cũng như uế thổ chuyển sinh Đệ Nhất và Đệ Nhị, cộng thêm chính bản thân Orochimaru.

Diệt một làng nhẫn giả của tiểu quốc thì thừa sức, nhưng đối phó với Mộc Diệp thì e là chưa đủ.

Chương 1160

Đương nhiên nếu Đệ Nhất bật hack lấy lại tự do quẩy nát tứ phương thì lại là chuyện khác.

Thực ra mà nói, Orochimaru nên được coi là tín đồ của Đệ Nhị, vì rất nhiều nghiên cứu hắn làm đều là tiếp nối nghiên cứu của Đệ Nhị.

Đệ Nhị đã cải tiến rất nhiều nhẫn thuật, cũng sáng tạo ra nhiều cấm thuật, nhưng ông biết tác hại của cấm thuật nên đã rất lý trí mà phong ấn chúng lại.

Còn Orochimaru thì muốn tiến hành nghiên cứu cấm thuật đến cùng, thông qua lượng lớn thí nghiệm trên cơ thể người để nắm giữ nhiều sức mạnh hơn.

Đệ Nhị khai phá rất nhiều nhẫn thuật lợi hại, ví dụ như Uế thổ chuyển sinh, Đa trọng ảnh phân thân, Phi lôi thần. những thuật làm nên tên tuổi này đều do ông khởi xướng, sau đó được hậu thế phát huy rạng rỡ.

Ví dụ như Phi lôi thần của Đệ Tứ, Ảnh phân thân của Naruto, và cả Uế thổ chuyển sinh của Orochimaru.

Có thể nói Đệ Nhị là một thiên tài vĩ đại có thể ảnh hưởng đến lịch sử cả trăm năm.

So với Đệ Nhị, Orochimaru tối đa cũng chỉ là kẻ nhặt nhạnh trí tuệ người khác.

Tuy nhiên, giới hạn đạo đức trong nghiên cứu của Orochimaru lại thấp hơn Đệ Nhị quá nhiều, nên thông qua việc không ngừng nghiên cứu trên cơ thể người, hắn cũng nắm giữ được một số năng lực, ví dụ như Chú ấn khai phát dựa trên cơ sở Tiên nhân thể.

Nhưng loại thứ này cái giá phải trả cho người sử dụng là quá lớn, còn các thuật Đệ Nhị khai phá, ngoài Đa trọng ảnh phân thân ra thì Phi lôi thần và Uế thổ chuyển sinh đều không gây bất kỳ ảnh hưởng nào lên người thi thuật.

Cho nên Orochimaru vẫn cần phải nỗ lực nhiều.

Đỗ Lan không ngờ lại có người tàn tật lặn lội ngàn dặm đến tìm mình, nhưng khi nhìn thấy Lương, ông lập tức cảm nhận được nội lực dồi dào trong cơ thể anh, đối phương rõ ràng là người đã phá giải trứng phục sinh của ông.

Tuy nhiên lúc này trên người Lương đầy vết thương, hai cánh tay cũng vừa bị đứt gần đây, kinh mạch trong người ứ tắc, chắc hẳn là vừa bại trận một phen.

Cám ơn nhé, cứ giao cho tôi.

Đỗ Lan cám ơn người bảo vệ, dẫn Lương vào văn phòng.

Lương tình cờ nhìn thấy cảnh sắc được viết trong thơ của Đỗ Lan, tâm hung rộng mở, một luồng sức mạnh tự nhiên sinh ra, sinh sinh bất diệt, vận chuyển tự như, từ đó Lương trở thành cường giả.

Anh cũng biết hai câu thơ đó là do Đỗ Lan viết, cũng từng có ý định bái phỏng Đỗ Lan, chỉ không ngờ sẽ gặp mặt trong tình cảnh thế này.

Ngươi là vì câu thơ đó của ta mà cảm ngộ được sức mạnh thiên địa, học được kỹ xảo không thua kém gì nhẫn giả sao.

Lương sững sờ, chuyện anh đọc thơ ngộ võ Đệ Tứ Phong Ảnh cũng biết, Phong Ảnh nói đó là sự kết hợp giữa thiên thời địa lợi nhân hòa, một sự trùng hợp cực độ mới tạo nên kỳ tích, sao nghe giọng điệu của Đỗ Lan thì tất cả những điều này đều nằm trong dự liệu của ông ta, chẳng lẽ đó không phải là ngoài ý muốn sao.

Ngươi đã có thể lĩnh ngộ được trứng phục sinh trong tác phẩm của ta, chứng tỏ ngộ tính không tồi, ngươi là thiên tài đầu tiên mà ta gặp đấy.

Kể về trải nghiệm của ngươi đi, ngươi đã đọc câu thơ đó của ta trong hoàn cảnh nào mà cảm ngộ được sức mạnh.

Trứng phục sinh quá nhiều và quá giống nhau, ngay cả Đỗ Lan cũng chẳng phân biệt nổi nữa.

Trứng phục sinh.

Lương chấn kinh, chẳng lẽ Đỗ Lan có năng lực thần quỷ không tài nào đoán nổi sao.

Tôi nghe được câu thơ Đại mạc cô yên trực, Trường hà lạc nhật viên vào một buổi hoàng hôn, vừa khéo hòa làm một với cảnh sắc hùng vĩ trước mắt, chỉ cảm thấy tâm cảnh thông suốt, có một luồng sức mạnh tự nhiên dâng trào trong lồng ngực, không thể kiềm chế được.

Hóa ra là tình cảnh hợp nhất, không tồi không tồi, tiểu tử ngươi vừa có vận khí vừa có thiên phú.

Nhưng tay ngươi sao lại đứt rồi.

Ta quan sát thấy vết thương là từ trong ra ngoài, dường như là ngươi tự hủy.

Đỗ Lan hỏi.

Chuyện này mà cũng nhìn ra được sao.

Lương đang mặc áo dài tay mà, sắc mặt Lương lại biến đổi.

Sớm nghe nói Đỗ Lan là kỳ nhân, hiện tại thấy Đỗ Lan chẳng khác gì thần, không chỉ có thể ẩn giấu sức mạnh trong thơ ca, mà còn chỉ cần dựa vào đôi mắt là có thể phân biệt được thương thế của mình.

Lương hoàn toàn bái phục, Đỗ Lan hẳn là người tốt, anh hạ quyết tâm kể chuyện Orochimaru tập kích Phong Ảnh cho Đỗ Lan nghe.

Cho nên tôi nghi ngờ hiện tại Phong Ảnh chính là do Orochimaru giả dạng.

Lương không biết mục đích của Orochimaru, nhưng chuyện Phong Ảnh Đệ Tứ bị giả mạo là chắc chắn mười mươi, vì chính anh là người chôn cất xác của Đệ Tứ.

Lại là Phong Ảnh à, Đỗ Lan thầm nghĩ sự mất tích của Đệ Tam Phong Ảnh đã dẫn đến Đại chiến lần 3, hiện tại Đệ Tứ Phong Ảnh lại bị đánh chết, trình độ của các Phong Ảnh có phải là hơi kém không.

Ngài Đỗ Lan, tôi hy vọng có thể sớm gặp được đại tiểu thư và thiếu gia, nhất định phải báo cho họ biết tình hình của Phong Ảnh.

Lương thực sự rất sốt ruột.

Đừng vội, để ta trị thương cho ngươi trước.

Đỗ Lan cảm thấy Orochimaru đã chịu thiệt thòi lớn như vậy mà vẫn muốn tiến hành kế hoạch hủy diệt Mộc Diệp, rõ ràng hắn thực sự rất căm phẫn Đệ Tam.

Nhưng Orochimaru thực sự không phải là hạng người có thể làm Hỏa Ảnh, nhìn cái tính cách âm trầm của hắn với phong cách tích cực hướng thượng của Mộc Diệp là thấy không hợp rồi.

Lương cảm thấy vết thương ở cánh tay mình ngưa ngứa, sau đó không thể tin nổi nhìn hai bàn tay mình đang mọc ra trước mắt, trắng trẻo như tay trẻ con.

Cái này, cái này.

Cứ ngỡ cả đời phải làm người tàn tật, không ngờ chớp mắt một cái đôi tay đã mọc ra rồi, vị Đỗ Lan này tuyệt đối là thần tiên.

Đừng quá kích động, tay tuy mọc ra rồi nhưng nắm đấm của ngươi không còn sức mạnh như trước đâu, ngươi cần phải luyện tập nhiều hơn mới được.

Còn chuyện Phong Ảnh giả cứ giao cho ta, ngươi tạm thời cứ ở lại Mộc Diệp.

Ta khuyên ngươi cũng đừng đi tìm con cái của Phong Ảnh, e là chúng cũng sẽ không tin lời ngươi đâu.

Đám con của Phong Ảnh đều là những thiếu niên có vấn đề cả, Đợi đến khi chân tướng đại bạch rồi nói sau cũng không muộn.

Nhưng tôi sợ Phong Ảnh giả sẽ đưa làng Sa Ẩn vào con đường không thể cứu vãn.

Lương vẫn có đại trí tuệ, anh nghi ngờ mục tiêu của Phong Ảnh giả là muốn khiêu khích Phong Quốc và Hỏa Quốc khai chiến: Nếu hắn dẫn dắt nhẫn giả làng Sa Ẩn tập kích nhẫn giả làng Mộc Diệp, đến lúc hai làng khai chiến thì muộn mất.

Không gấp không gấp, không muộn đâu.

Tên nhóc Orochimaru đừng hòng thoát khỏi lòng bàn tay ta.

Đỗ Lan tỏ ý người ông đang đợi chính là Orochimaru, không biết sau khi có được tài nguyên, hiện tại hắn đã trưởng thành đến mức nào: Ngươi cứ nghỉ ngơi cho tốt đi.

Lúc này Orochimaru đang ở trong rừng thí luyện quan sát thế hệ trẻ của Mộc Diệp, quả nhiên Mộc Diệp vẫn luôn sản sinh ra thiên tài.

Thế hệ trẻ càng có thực lực xuất sắc, nhẫn thuật bí truyền của các nhà đều đã có người kế thừa.

Orochimaru rất cần những dược liệu thí nghiệm này, nhưng thứ hắn mong muốn nhất vẫn là Sharingan.

Lúc bị tổ chức Akaki truy sát, chứng kiến sức mạnh gần như thần linh của Shisui và Itachi khiến Orochimaru lún sâu vào sự mê muội đối với sức mạnh của Sharingan.

Vì vậy cuối cùng hắn thu hồi ánh mắt tập trung lên người Uchiha Sasuke, thực ra hiện tại người trong gia tộc Sasuke không ít, Sharingan cũng nhiều, sở dĩ chọn Sasuke là vì cậu còn trẻ và có tiềm năng.

Orochimaru ngoài việc là một kẻ nghiên cứu biến thái, còn thích thú với việc nuôi dưỡng.

Đám nhẫn giả trẻ tuổi bên cạnh hắn đều là những thiếu niên, có tiềm năng lại dễ bị lừa gạt.

Orochimaru chỉ cần tỏ vẻ trọng thị một chút là sẽ khiến đám thiếu niên này cảm kích đến rơi nước mắt.

Vì thế giờ hắn càng nhìn Sasuke càng thấy cậu là một dược liệu tốt.

Tuy nhiên muốn động vào Sasuke chắc không dễ, vì Orochimaru đã điều tra qua Sasuke, đứa trẻ này có lòng tự trọng rất mạnh, cậu hy vọng thay đổi vị thế khó khăn của gia tộc Uchiha ở Mộc Diệp.

Nhưng Orochimaru cảm thấy chính điều đó mới mang lại cơ hội thuyết phục Sasuke.

Vì người tạo nên cảnh ngộ khó khăn của tộc Uchiha không phải ai khác chính là Đỗ Lan, chỉ cần Orochimaru nói cho Sasuke biết bộ mặt thật của Đỗ Lan, e rằng Sasuke sẽ chọn rời khỏi Mộc Diệp để đối đầu với Đỗ Lan.

Orochimaru tuy luôn phải đổ vỏ cho Đỗ Lan, nhưng chưa bao giờ quên việc tìm sơ hở của Đỗ Lan.

Nhóm Naruto, Sasuke, Sakura vượt qua kỳ thi vô cùng khó khăn, may mà có Sasuke là lực lượng chiến đấu chính mới giúp họ không bị đào thải, cộng thêm tâm lý được rèn luyện từ nhiệm vụ Sóng Quốc giúp họ giữ được bình tĩnh trong nghịch cảnh.

Nhưng hiện tại chưa bị loại không có nghĩa là sẽ thăng cấp, giờ trong tay họ vẫn chỉ có một cuộn bản thảo, chưa tìm được cuộn còn lại để ghép đôi, sau ba ngày nếu không gom đủ thì họ vẫn thua.

Vấn đề chính hiện nay của họ là không tìm thấy các tiểu đội khác, đây chính là ứng dụng thực tế của Thuyết rừng rậm đen, trong khu rừng lớn này ai bị phát hiện trước thì kẻ đó có khả năng bị tiêu diệt, vì thế mọi người đều vô cùng cẩn thận, trừ những trận chiến kịch liệt lúc đầu ra thì đến giờ cơ bản đều đã ẩn núp cả.

Vừa mệt vừa đói, lại rất khát và buồn ngủ, nhưng họ bắt buộc phải gồng mình tỉnh táo.

Sasuke, sắp sang ngày thứ hai rồi mà chúng ta vẫn chưa tìm được mục tiêu, phải làm sao đây.

Sakura rất sốt ruột, cô đã một ngày chưa gội đầu, mái tóc dài màu hồng đã bắt đầu rối bời.

Sasuke cũng không biết trả lời thế nào, cậu lo lắng nhìn vào sâu trong rừng, có một dự cảm chẳng lành.

Khi đi săn ngoài hoang dã, cần phải hiểu rõ tập tính của con mồi, sau đó tìm nơi chúng bắt buộc phải đi qua để mai phục, đợi đến lúc cần thiết thì một kích tiêu diệt.

Sasuke nhớ lại lời cha dạy, khi nhẫn giả thực hiện nhiệm vụ trong môi trường lạ lẫm, trước tiên phải nắm rõ tình hình địa lý, tìm nguồn nước hoặc những nơi khô ráo, đó là những nơi nhẫn giả thường dừng chân và cũng là địa điểm mai phục tốt.

Rừng thí luyện rất lớn, nguồn nước cũng nhiều, Sasuke suy nghĩ hồi lâu cuối cùng nghĩ đến một nơi mà tất cả nhẫn giả đều bắt buộc phải đến: Tháp đá trung tâm, chúng ta đến mai phục quanh tháp đá trung tâm trước, những người thu thập đủ bản thảo đều phải đến đó tập hợp, chúng ta chỉ cần đoạt lấy bản thảo trước khi họ vào tháp là được.

Sasuke đột nhiên nghĩ ra cách, khiến Naruto và Sakura đều sáng mắt lên.

Chương 1161

Vì đây thực sự là một kế hoạch tốt, không chỉ giúp tiết kiệm sức lực mà còn xác định được mục tiêu tấn công chắc chắn có cuộn bản thảo họ cần.

Giờ là lúc đi mai phục quanh tháp đá, ba người không nói nhảm nữa lập tức lên đường.

Orochimaru thấy hành động của họ, mỉm cười nhẹ: Tuổi trẻ thật tốt.

Hắn bấm đốt ngón tay kích nổ bùa nổ.

Ngay khi nhóm Đệ thất đang trên đường, một tiếng nổ lớn vang lên, một luồng sức mạnh thổi ba người về ba hướng khác nhau.

Sasuke mở Sharingan chỉ kịp thấy Naruto và Sakura bị thứ gì đó quấn đi, sau đó thấy một bóng đen lao đến trước mặt.

Cậu vội vàng kết ấn nhưng đôi tay nhỏ nhắn lại bị một đôi tay lớn trắng bệch áp chế.

Lúc này mới nhìn rõ người tới có khuôn mặt trắng bệch, gầy như một con rắn, ánh mắt còn nguy hiểm hơn cả độc xà.

Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân của dự cảm bất tường kia.

Người đàn ông này là ai, tuyệt đối không phải thí sinh.

Sharingan, cuối cùng lại gặp mặt rồi.

Orochimaru cũng có chút cảm khái, lúc hắn mới đào tẩu cũng là lúc đầy khí thế, không ngờ nhanh chóng gặp phải Sharingan và bị hậu bối Sharingan đánh bại, khiến hắn một lần nữa cảm nhận được tầm quan trọng của huyết mạch.

Ông là ai.

Sasuke tuy sợ hãi nhưng vẫn lấy hết dũng khí hỏi.

Hậu bối Mộc Diệp bây giờ thật là vô lễ, ngay cả ta Orochimaru mà cũng không nhận ra.

Orochimaru lúc này đột nhiên nhớ đến một bài thơ Đỗ Lan từng viết: Trẻ đi già mới về nhà, Giọng quê không đổi, tóc đà bạc phơ.

Trẻ con trông mặt làm ngơ, Cười hỏi: Khách ở đâu chờ đến đây.

Thời gian đúng là như bóng câu qua cửa, thoáng chốc đã trôi qua rồi.

Orochimaru.

Sasuke nhớ ra rồi, đó chẳng phải là kẻ phản bội duy nhất trong Tam Nhẫn sao.

Thực lực của Tam Nhẫn rất đáng gờm.

Cái gã quái nhân hay cảm thán ngâm thơ này chính là Orochimaru sao.

Thật quá đen đủi.

Ta biết ngươi muốn thứ gì, ta có thể cho ngươi biết chân tướng, chỉ cần ngươi đi theo ta.

Orochimaru dụ dỗ.

Tôi sẽ không đi.

Đi theo kẻ phản bội chẳng phải mình cũng thành kẻ phản bội sao.

Sasuke không dám tưởng tượng nếu mình cũng phản bội thì gia tộc Uchiha còn tương lai gì nữa.

Một nhà có ba kẻ phản bội, chẳng khác nào nói cho cả thế giới biết nhà Uchiha chuyên sản sinh ra phản đồ.

Ha ha, đừng vội vã phủ định như vậy, hôm nay đến chỉ là chào hỏi ngươi thôi.

Thuận tiện để lại một chút ký hiệu.

Từ miệng Orochimaru chui ra một con rắn quấn lấy vai Sasuke, cắn vào sau gáy cậu: Đợi đến khi ngươi biết được bộ mặt thật của Đỗ Lan, ngươi sẽ biết gia tộc ngươi sở dĩ bị người ta chê cười không phải vì xuất hiện kẻ phản bội.

Chỉ cần Đỗ Lan còn ở Mộc Diệp, bất kể ngươi nỗ lực thế nào cũng không thể thay đổi được cảnh ngộ của gia tộc đâu.

Bị rắn cắn trúng, Sasuke cảm thấy có chuyện không ổn, cậu lảo đảo dục trụy, ý thức mờ mịt.

Cậu muốn hỏi Orochimaru chuyện này liên quan gì đến hiệu trưởng Đỗ Lan, nhưng đã không còn sức để nói nữa, cậu ngất đi.

Sức mạnh Chú ấn của Orochimaru đối với Sasuke lúc này vẫn còn quá mạnh.

Ở một phía khác, Sakura ngã nhào, nhưng cũng không bị thương nặng, cô bị một con rắn quấn lấy, sau khi dùng kunai đâm chết nó thì không sao nữa.

Quay lại phát hiện Sasuke hôn mê bất tỉnh, Naruto không thấy tăm hơi đâu, Sakura sắp khóc đến nơi rồi.

Naruto cũng bị rắn tha đi, nhưng cậu bị tha đi khá xa, rơi ngay trước mặt các nhẫn giả làng Sương Mù.

Tiểu loli Sei thấy Naruto liền lập tức cùng đồng bọn trói cậu lại: Xem trên người hắn có bản thảo không.

Naruto thầm nghĩ may mà bản thảo ở chỗ Sakura, nếu không thì hỏng bét.

Không có bản thảo cũng không sao, chúng ta hiện tại có con tin, có thể đi trao đổi cuộn Thiên với đồng bọn của hắn, chúng ta thắng chắc rồi.

Sắc mặt Naruto biến đổi, xong đời rồi cậu sẽ khiến mọi người bị loại mất.

Cậu không ngờ biểu cảm của mình đã khẳng định chắc nịch rằng Đệ thất ban đang giữ cuộn Thiên.

Sei lộ vẻ không vui, vì tiểu đội của cô cũng đang giữ cuộn Thiên, nếu đối phương cũng giữ cuộn giống hệt thì chẳng có giá trị gì: Xì, phí công vô ích.

Naruto không biết tình hình thế nào, sao lại là phí công.

Cậu vẫn không biết biểu cảm của mình đã bán đứng thông tin quan trọng.

Đội trưởng, nếu họ cũng có cuộn Thiên thì vô dụng rồi, hay là thả hắn đi.

Nghe lời đồng bọn, Sei trợn trắng mắt: Thả hắn đi chẳng phải là tự chuốc thêm đối thủ cạnh tranh sao, lôi vào bụi rậm xử lý luôn đi, bịt miệng hắn lại, đừng để hắn hét lên.

Đồng bọn lập tức bịt miệng Naruto, cậu chỉ có thể phát ra những tiếng ư ư.

Naruto thực sự sợ hãi, chẳng lẽ mình sắp chết sao.

Đừng mà, mình còn chưa trở thành Hỏa Ảnh mà.

Nhưng nhìn vẻ mặt đầy sát khí của họ, Naruto thực sự tuyệt vọng.

Cô bé này thật độc ác, rõ ràng mang gương mặt thiên thần nhưng lại có trái tim bọ cạp, thật đáng sợ.

Naruto giãy giụa, nhưng dây thừng trên người bị trói rất chặt.

Nếu không có hào quang nhân vật chính, Naruto hôm nay coi như xong đời.

May mà Naruto có hào quang nhân vật chính, hơn nữa trong cơ thể còn có cha mẹ và Cửu Vĩ, họ không thể giương mắt nhìn Naruto chết được.

Cho nên mẹ của Naruto Uzumaki Kushina là người đầu tiên không ngồi yên được nữa, chakra của cô thông qua kinh mạch Naruto, ngay lập tức xông lên đại não, cơ thể Naruto được người mẹ tiếp quản.

Oanh.

Chakra của Kushina mạnh gấp nhiều lần Naruto, cô giật đứt dây thừng, đánh ngã hai tên nhẫn giả làng Sương Mù, sau đó xông tới đè tiểu loli ra đánh mông.

Kushina thực sự chưa thấy cô bé nào độc ác như vậy, không đánh không nên người, thay cha mẹ con bé giáo huấn nó một trận.

Tuy nhiên trong mắt Sei, cô đã bị Naruto đánh vào bộ phận xấu hổ nhất của con gái, cô cả đời này không còn mặt mũi nhìn ai nữa, trừ phi cô gả cho Naruto.

Có lẽ Kushina cũng không ngờ mình đánh một trận lại đánh ra được một cô con dâu cho con trai.

Kushina thấy lạ, mình đánh con bé mà sao mặt nó lại đỏ bừng lên thế kia, thật kỳ quái.

Cô không biết rằng Sei quá sớm đời, vả lại từ trước đến nay chưa gặp được ai cùng lứa có thể chinh phục được mình, hiện tại Naruto đánh mông cô không phải đánh đau mà là đánh động trái tim, cô cảm nhận được luồng khí tức nam nhi chưa từng có từ người Naruto, đắm chìm trong đó không thể tự thoát ra được.

Kushina cũng không kịp nghiên cứu sâu, vì cô không thể chiếm giữ cơ thể Naruto quá lâu, sẽ làm tổn thương đại não của cậu.

Naruto tỉnh lại phát hiện Sei đang e thẹn nép vào lòng mình, cậu giật mình một cái, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Cậu sợ hãi nhảy dựng lên, đẩy Sei ra rồi chạy tót vào rừng tìm đồng đội.

Sei nhìn theo hướng Naruto rời đi cũng không đuổi theo, hiện tại kỳ thi là quan trọng nhất, sau này còn gặp lại Naruto, Sei tuyệt đối sẽ không buông tha cho cậu.

Đội 7 gặp phải nguy cơ, Tả Trợ hôn mê, Minh Nhân mất tích, Tiểu Anh đành phải đặt Tả Trợ vào một cái hốc cây, cầu nguyện Minh Nhân có thể tìm thấy họ.

Nhưng có kẻ đã tìm thấy họ trước Minh Nhân một bước, chính là các nhẫn giả Âm Ẩn Thôn do Đại Xà Hoàn sắp đặt để kiểm tra mức độ dung hợp chú ấn của Tả Trợ.

Tiểu Anh đã ẩn nấp rất kỹ, nhưng Đại Xà Hoàn lại ở ngay gần đó.

Ba nhẫn giả Âm Ẩn Thôn cũng gồm hai nam một nữ, nhưng họ mạnh hơn Đội 7 rất nhiều, ít nhất là ở giai đoạn hiện tại.

Đến giờ Đội 7 cũng chưa từng thực hiện mấy nhiệm vụ chân chính nào, lần duy nhất đến Ba Chi Quốc, dù đã được chứng kiến không ít cao thủ, nhưng thực lực của chính họ lại chẳng hề tăng cường bao nhiêu.

Còn ba vị nhẫn giả Âm Ẩn Thôn thì e rằng đã giết người thành quen, sát khí trên người họ không thể che giấu được.

Chương 1162

Tiểu Anh một mình phải đối mặt với ba nhẫn giả, có thể nói là tuyệt cảnh.

Hoàn toàn không phải đối thủ, dù Tiểu Anh có ôm quyết tâm chết chóc, thậm chí đã cắt tóc, cũng không thể thay đổi hiện thực.

Quyết tâm không thể cứu vãn khoảng cách thực lực, cùng lắm chỉ khiến cô hy sinh thêm vẻ vang một chút.

Lần đầu tiên Tiểu Anh cảm thấy cái chết gần mình đến vậy, lần đầu tiên cô cảm nhận sâu sắc nhẫn giả rốt cuộc là một nghề nghiệp như thế nào.

Trước đây cô nghĩ nhẫn giả rất ngầu, thu nhập cũng không tệ, nhưng vẫn luôn bỏ qua một sự thật, làm nhẫn giả là phải ra chiến trường, là nghề nghiệp nguy hiểm cao độ, có thể chết bất cứ lúc nào.

Có rủi ro cao mới có hồi báo cao, Xuân Dã Anh vẫn luôn chỉ nhìn vào hồi báo cao mà bỏ qua rủi ro cao.

Cô sinh ra trong một gia đình bình thường, có lẽ là nhẫn giả bình thường nhất trong số những người cùng lứa thuận lợi trở thành hạ nhẫn.

Gia đình những người cùng lứa khác đều có truyền thừa, còn Tiểu Anh thì không có ưu đãi như vậy, mọi kỹ năng trên người cô đều là học được ở trường.

Nhưng cũng chính vì tất cả đều là học ở trường, nên kỹ năng của cô rất tầm thường, liếc mắt một cái là bị nhìn thấu.

Trước mặt ba kẻ địch dùng âm ba công kích, Tiểu Anh đã chiến đấu đến kiệt sức.

Oanh.

Quỳ giữa mớ tóc hồng cắt đứt trên đất, Tiểu Anh rơi lệ hối hận.

Cô nhớ đến Minh Nhân mà mình vẫn luôn coi thường, dù là kẻ đội sổ cậu ta vẫn chưa bao giờ từ bỏ giấc mơ trở thành Hỏa Ảnh, ôm theo giác ngộ đồng hành với nguy hiểm để ép bản thân tiến bộ.

Lại nghĩ đến Uchiha Tả Trợ, có dòng máu nhẫn giả thâm hậu, từ trước đến nay chưa từng dao động hay thay đổi.

Cả hai đều có động lực để trở thành nhẫn giả, còn bản thân Tiểu Anh thì chỉ là nhìn bóng lưng hai người mà chậm rãi đi theo.

Cho nên bây giờ khi mọi người gặp nguy hiểm, bản thân cô lại không có sức mạnh để bảo vệ đồng đội.

Tiểu Anh nắm chặt một nắm lá rụng và tóc cắt, mình vẫn chưa thể gục ngã.

Con nhóc này xem ra là sống đủ rồi.

Cầm, có nên giết nó không.

Tát Khắc hỏi Cầm Chùy, cô gái duy nhất trong đội.

Các cậu muốn tôi ra tay ư.

Vậy thì tôi sẽ không khách khí đâu.

Tuy đều là con gái, nhưng Cầm Chùy đã từng giết người.

Âm Ẩn Thôn dưới sự thống trị của Đại Xà Hoàn, thật sự không hề nhân đạo.

Thật sự sẽ chết sao.

Tiểu Anh hận bản thân vô dụng, nếu mình chết, Tả Trợ cũng sẽ gặp nguy hiểm, mình không giúp được Tả Trợ.

Nhìn nữ nhẫn giả Âm Ẩn Thôn tay cầm khổ vô từng bước tiếp cận, Tiểu Anh chuẩn bị liều mạng một phen cuối cùng.

Nhưng ý nghĩ của Tiểu Anh hiển nhiên cũng bị đối phương đoán trúng, chỉ nghe tiếng chuông đinh vang lên, Tiểu Anh liền cảm thấy đầu váng mắt hoa, toàn bộ khí lực phản kích đều bị hóa giải, không khỏi đại kinh.

Ha ha, mày có phải muốn đợi tao đến gần rồi đánh lén tao không.

Nữ nhẫn giả chế nhạo Tiểu Anh không biết tự lượng sức: Mày căn bản không lừa được tao, bây giờ mày toàn thân vô lực thì cứ chịu chết đi.

Khổ vô lao thẳng tới ngực Tiểu Anh.

Xong đời ta rồi, Tiểu Anh nhắm mắt lại.

Xùy.

Ngay lúc nguy cấp, một chiếc khổ vô từ chỗ cây cối rậm rạp lao tới, lực đạo cực lớn xé tan tiếng gió.

Sịt, nữ nhẫn giả trúng chiêu vào vai, đau đớn buông khổ vô.

Thiên Thiên rất tốt, bây giờ mục tiêu tiếp theo, lệch trái ba độ, tốc độ ba vòng tuần hoàn, góc nghiêng lên nửa độ, bắn.

Ninh Thứ nhắm hai mắt lại vẫn có thể cảm nhận rõ ràng phạm vi ở xa, bây giờ cảm ứng của cậu đã gần đạt đến Bạch Nhãn.

Lúc này Ninh Thứ và Thiên Thiên đang tiến hành xạ kích phối hợp độ chính xác cao.

Thiên Thiên bây giờ đã học được Không Gian Nhẫn Thuật, Đỗ Lan còn dạy cô cách gia tốc nhẫn cụ để phát ra đại chiêu, đồng thời để Thiên Thiên phát huy trí tưởng tượng của mình.

Thế là trong các nhiệm vụ ngoài thôn vài tháng qua, Thiên Thiên đã nghĩ ra phương thức tấn công xạ kích phối hợp Bạch Nhãn của Ninh

Thứ.

Chỉ cần có đủ gia tốc độ là có thể đưa khổ vô đến rất xa, còn Bạch Nhãn thì có thể nhìn thấy rất xa nhưng không thể vươn tới, hai thứ kết hợp lại là có thể hoàn thành xạ kích.

Thông qua huấn luyện dài ngày, Ninh Thứ và Thiên Thiên đã tự mình nghĩ ra khẩu lệnh xạ kích.

Điều chỉnh góc độ lên xuống trái phải, và thiết lập vận tốc ban đầu.

Xùy.

Khổ vô theo tiếng lao ra, xuyên qua lùm cây một lần nữa đâm trúng đùi của nhẫn giả Tát Khắc kia.

Công kích từ đâu tới.

Bọn họ không hề phát hiện có nhẫn giả gần đó chứ.

Chỉ có Đại Xà Hoàn phát hiện, hắn vô cùng tán thưởng nhẫn thuật kết hợp của hai tiểu bối Thiên Thiên và Ninh Thứ, nếu ở thời kỳ Đệ Nhị và Đệ Tam đại chiến mà có loại tấn công tầm xa chính xác với khoảng cách khoa trương như vậy thì e rằng có thể giết không ít thượng nhẫn địch.

Mộc Diệp thật đúng là một nơi thần kỳ.

Đại Xà Hoàn phát hiện Bạch Nhãn của Ninh Thứ lại có thể nhắm mắt mà vẫn quan sát được mấy dặm bên ngoài, không khỏi than thở.

Không Gian Nhẫn Thuật gia tốc nhẫn cụ, Bạch Nhãn phán đoán phương vị, Đại Xà Hoàn cảm thấy ông trời để hai loại nhẫn thuật này gặp nhau quả thực là một nét bút thần kỳ.

Thế nhưng không phải ông trời để họ gặp nhau, mà là Đỗ Lan đã dạy Thiên Thiên học loại Không Gian Nhẫn Thuật này.

Rút.

Không phát hiện được kẻ địch, nhưng kẻ địch lại có thể đánh trúng mình, ba nhẫn giả Âm Ẩn Thôn lập tức biết ở lại là tìm chết, không chút do dự liền rút lui.

Tiểu Lý vội vàng hỏi Ninh Thứ: Tiểu Anh không sao chứ.

Anh khóa trên này còn thầm yêu Tiểu Anh mà.

Kẻ địch đã rút lui rồi.

Tiểu Lý lập tức xông ra, cậu muốn đi quan tâm Tiểu Anh.

Thế nhưng Tiểu Anh chỉ quan tâm Tả Trợ, dù cảm ơn Đội 3 đã ra tay cứu giúp, nhưng cô sẽ không yêu Tiểu Lý đâu.

Ninh Thứ kiểm tra Tả Trợ, phát hiện trong cơ thể cậu có một luồng sức mạnh bất ổn đang lưu động: Vẫn nên hỏi lão sư xem sao.

Cậu cũng không rõ đây là cái gì.

Tả Trợ.

Tiểu Anh thật sự lo lắng.

Lúc này Minh Nhân cũng cuối cùng trở về, thấy tóc Tiểu Anh ngắn đi rất kỳ lạ, đợi đến khi nghe Tiểu Anh và Tả Trợ bị người tấn công suýt chút nữa bị thương thì cậu nổi trận lôi đình.

Thế nhưng nhẫn giả Âm Ẩn Thôn đã đi mất, cậu cũng không có cách nào tìm người tính sổ.

Các cậu tự mình cẩn thận đi, kỳ thi Trung Nhẫn vẫn chưa kết thúc, chúng tôi còn phải tiếp tục lên đường không thể bảo vệ các cậu mãi được.

Thiên Thiên nói: Thật sự không được thì rút lui đi, các cậu mới tốt nghiệp sẽ không có ai cười nhạo các cậu đâu.

Tôi và Tả Trợ đều sẽ không rút lui, Tiểu Anh cũng vậy.

Minh Nhân giúp mọi người trả lời: Chúng tôi đều đã có giác ngộ, kiên trì đến cùng mới là nhẫn đạo của tôi.

Tiểu Anh quả thực cũng vậy, cô biết nếu bây giờ họ rút lui, Tả Trợ nhất định sẽ trách cô cả đời.

Hơn nữa cô cũng đã hạ quyết tâm làm nhẫn giả, cô cùng Tả Trợ và Minh Nhân là đồng đội, phải hỗ trợ lẫn nhau, chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với nguy hiểm.

Không khuyên được Đội 7, Đội 3 cũng đã làm hết lòng, liền xoay người tiếp tục thi đấu.

Tháp đá trung tâm, đội của Ngã Ái La đã đến đây vài giờ sau khi bắt đầu cuộc thi, Ngã Ái La đã giết chết đối thủ, dùng cát nghiền ép đối thủ đến chết.

Thủ Cúc, Khám Cửu Lang, Ngã Ái La, là ba người con của Phong Ảnh, Thủ Cúc là chị cả, Khám Cửu Lang là anh hai, Ngã Ái La là em út.

Đội này có thể nói là đội quan nhị đại chân chính, nhưng có lẽ cũng không phải cố ý sắp xếp như vậy, thật sự là ngoài anh chị ra, Ngã Ái La không nhận bất kỳ ai khác.

Ngã Ái La là Nhất Vĩ Nhân Trụ Lực, vì phong ấn không hoàn chỉnh nên thường xuyên không khống chế được sự bạo tẩu, gây nguy hiểm cho những người vô tội.

Hơn nữa vì nguyên nhân này mà Ngã Ái La vẫn luôn bị người khác xa lánh, ngay cả cha cậu cũng cho rằng cậu là sản phẩm thất bại, cộng thêm một số chuyện thời thơ ấu.

Chương 1163

Điều đó dẫn đến tính cách của Ngã Ái La trở nên vặn vẹo, hoàn toàn không quan tâm đến việc làm hại người khác, vì vậy chỉ khi lập đội cùng anh chị mình thì cậu mới có thể kiềm chế một chút để không làm hại họ.

Đỗ Lan bảo Lương nghỉ ngơi cho tốt, nhưng Lương là người của trung tâm sao có thể nghỉ ngơi, nên anh ta vẫn luôn cầu xin Đỗ Lan đưa anh ta đi gặp con cái của Phong Ảnh.

Đỗ Lan không có cách nào bèn để Lương ngây ra đó, hắn thay Lương đi một chuyến.

Lương đương nhiên nguyện ý, thế là Đỗ Lan liền đến địa điểm thi đấu của vòng thi Trung Nhẫn tiếp theo, gặp đội Sa Ẩn Thôn đã sớm dưỡng tinh súc duệ.

Nhìn ba thiếu niên đang nợ tiền mình, Đỗ Lan mỉm cười: Ba vị tốt đó chứ, ta nghe ngóng một chút thì ra các ngươi toàn là con cái của Phong Ảnh, vậy số tiền nợ ta chắc sẽ không chối bỏ chứ.

Thủ Cúc năm trăm vạn, Khám Cửu Lang và Ngã Ái La đều hai ngàn vạn: Tổng cộng là bốn ngàn năm trăm vạn.

Chẳng lẽ đối phương đến đòi nợ.

Đợi sau khi kỳ thi Trung Nhẫn kết thúc thì sẽ trả.

Khám Cửu Lang bực bội nói, thực ra trong lòng lại nghĩ, ha ha, đợi đến cuối kỳ thi Trung Nhẫn, bọn họ sẽ phát động kế hoạch hủy diệt Mộc Diệp, đến lúc đó ngươi cứ lên thiên đường mà đòi nợ đi.

Quả nhiên họ đã bị giả Phong Ảnh lừa gạt, trở thành tay sai của Đại Xà Hoàn.

À này, dù sao các ngươi cũng có thời gian, ta cứ tính trước lãi suất vậy, mỗi ngày năm phần trăm, nếu lãi mẹ đẻ lãi con, đợi đến kỳ thi Trung Nhẫn thì bốn ngàn năm trăm vạn của các ngươi ít nhất cũng phải trả hai trăm triệu, ta cũng là sợ cuối cùng các ngươi bán cả Sa Ẩn Thôn đi cũng không có tiền trả, cho nên mới tốt bụng nhắc nhở các ngươi, nếu bây giờ trả thì chỉ cần bốn ngàn bảy trăm hai mươi lăm vạn thôi.

Có lãi suất ư.

Lúc đó bọn họ thật sự không chú ý, chú ý cái quỷ gì chứ.

Ngươi muốn chết à, giấy nợ là do chúng ta tự viết, bao giờ có lãi suất.

Thủ Cúc tức giận.

Đỗ Lan cười: Vay nặng lãi có lãi suất, đây chẳng phải là lẽ thường sao.

Đừng tưởng các ngươi là quan nhị đại thì có thể quỵt nợ không trả, ta tuy là một thư sinh nhưng ghét nhất là kẻ vay tiền không trả.

Ngã Ái La đã không muốn nói nhảm nữa, người đàn ông này ngay từ đầu đã khiến cậu rất ghét.

Chỉ cần Đỗ Lan xuất hiện trước mặt, số cát trong chiếc hồ lô lớn sau lưng cậu ta liền bị đè nén đến muốn nổ tung.

Quả nhiên mình nên giết chết người đàn ông này.

Cát từ miệng hồ lô phun ra như sóng biển lao về phía Đỗ Lan.

Cát à, nói ra thì những phản diện dùng cát đều sẽ không có vận may tốt.

Đây là cát chứ không phải vàng, ta không cần.

Gió lạnh rít gào trên đại mạc, phất tay một cái, số cát do Chakra của Ngã Ái La khống chế vậy mà như đâm vào bức tường vô hình, không phải đâm vào mà là bị đẩy ngược lại.

Chakra dính vào lực trước mặt Đỗ Lan như hư thiết, bị chưởng phong đẩy lùi toàn bộ.

Ngã Ái La nuốt một ngụm cát, cậu ta rất chấn động, phải biết rằng cậu ta là đứa trẻ được cát ưu ái, từ trước đến nay chưa từng bị cát tấn công như vậy.

Còn Thủ Cúc kinh ngạc với lực gió mà Đỗ Lan phóng ra, ngay cả cô, người bước ra từ đại mạc cũng không có lực gió mạnh như vậy.

Phải biết cô đã từng luyện tập đối mặt với cuồng phong sa mạc, nhưng cũng chưa từng thổi ngược cát của Ngã Ái La.

Các ngươi sẽ không định quỵt nợ đấy chứ.

Đỗ Lan biểu thị, chơi khăm thì phải chơi quan nhị đại, muốn lừa gạt thì phải lừa gạt cả thôn của các ngươi nữa.

Nghĩ đến đây hắn nhịn không được bật cười, hắn chính là thích bắt nạt trẻ con.

Tên khốn kiếp đáng ghét, Khám Cửu Lang thầm nghĩ cứ cho hắn ta đắc ý đi, đợi vài ngày nữa Mộc Diệp Thôn sẽ bị bọn họ chiếm lĩnh, còn muốn tiền ư.

Đến lúc đó không chỉ không có tiền mà còn mất mạng.

Không có bằng chứng thì không được, vậy các ngươi lập cho ta một tờ cam kết, nếu các ngươi không thực hiện lời hứa, thì sẽ bị trời đánh năm sấm sét nổ tung, ra khỏi cửa bị Vĩ Thú gặm chết, cả đời này đều sẽ biến thành đồ xấu xí, các ngươi có đồng ý không.

Tên này là trẻ con à.

Quá đáng ghét rồi, Thủ Cúc không muốn trở thành đồ xấu xí đâu.

Viết thì viết.

Hảo hán không chịu thiệt trước mắt, Khám Cửu Lang muốn sử dụng nhẫn tự quyết, Đỗ Lan cứ ép người quá đáng nên cậu đành nhịn.

Ngươi không được, ngươi vốn dĩ đã xấu xí rồi, để người đẹp trai trên xinh gái nhất trong đội các ngươi viết đi.

Tức chết người rồi, quả thực là muốn tức điên lên rồi, Khám Cửu Lang không nhịn được nữa: Ta nhẫn ngươi lâu lắm rồi, thu của ta hai ngàn vạn, còn nói ta là đồ xấu xí, ta cũng có tính khí đấy chứ.

Nhẫn giả kiên nhẫn nhất cũng phải bị Đỗ Lan chọc tức đến phát bệnh.

Hắn phóng ra khôi lỗi tấn công Đỗ Lan.

Hoắc hoắc, khôi lỗi ư.

Nhẫn giả trốn sau khôi lỗi, ngươi thật đúng là một tên quỷ quyệt, trách gì lại muốn quỵt nợ.

Thế nhưng nghệ thuật của khôi lỗi chính là nghệ thuật cơ giới, khôi lỗi của ngươi cùng lắm chỉ là loại số sàn thủ công, quá yếu rồi.

Đỗ Lan nói người máy do mình chế tạo đều là loại số tự động, hoàn toàn tự động.

Mắc mớ gì đến ngươi.

Chết đi.

Khôi lỗi chủ yếu làm bằng gỗ, nhưng tay chân đều giấu lưỡi dao sắc bén.

Nhìn có vẻ là một thể thống nhất, nhưng vì không có sinh mệnh, mọi khớp nối đều có thể phân tán tấn công, giống như pháo phù du tuyến tính.

Thế nhưng đối với Đỗ Lan mà nói, điều này chẳng khác nào múa rìu qua mắt thợ.

Khôi lỗi bay tới, Đỗ Lan đã dịch chuyển tức thời ra sau lưng Khám Cửu Lang, kề tờ giấy nợ vào cổ cậu ta.

Không dám động đậy, tuy là giấy, nhưng lúc này tờ giấy đó lại cứng như lưỡi đao.

Sẽ chết, mồ hôi lạnh trên trán Khám Cửu Lang chảy xuống, đối phương quá nhanh, cậu ta căn bản không biết đối phương đã đứng sau lưng từ lúc nào.

Khám Cửu Lang.

Thấy em trai bị uy hiếp, làm chị Thủ Cúc cũng lập tức mở chiếc quạt xếp cao bằng người chuẩn bị tấn công Đỗ Lan, quả là tình chị em sâu nặng.

Thế nhưng Ngã Ái La còn nhanh hơn, cát của cậu ta thực ra vẫn luôn không ngừng tấn công, dù bị gió thổi tan trên đất, nhưng Ngã Ái La vẫn có thể khống chế chúng.

Ngay khi Đỗ Lan tập trung sự chú ý vào anh trai, Ngã Ái La đã hành động.

Cát trên mặt đất biến thành trường mâu đâm thẳng vào lưng Đỗ Lan, đánh lén không tiếng động.

Vô dụng thôi.

Đỗ Lan cười nói, hắn làm sao có thể không phát hiện ra đòn tấn công từ phía sau chứ, luyện thành, cây thương cát đó trong nháy mắt biến thành một đóa hoa thủy tinh trong suốt.

Cát thay đổi cấu trúc nguyên tử, trong nháy mắt liền không còn chịu sự khống chế của Ngã Ái La.

Những hạt cát này là nhẫn cụ, trong tình huống bình thường tuyệt đối sẽ không mất kiểm soát, nhưng bây giờ Đỗ Lan trực tiếp biến cát thành thủy tinh, khiến Ngã Ái La bất lực, nhẫn thuật của cậu ta là khống chế cát chứ không phải khống chế thủy tinh.

Người đàn ông này quá mạnh, đội quan nhị đại Sa Ẩn Thôn biết họ đã gặp phải đối thủ xương xẩu.

Đánh bại các ngươi dễ như trở bàn tay, nhưng các ngươi nợ tiền ta, làm bị thương các ngươi thì đối với ta, một chủ nợ, chẳng có lợi ích gì cả.

Đỗ Lan thu hồi công thế, khiến ba quan nhị đại thở phào nhẹ nhõm.

Đỗ Lan vung tay, đóa hoa thủy tinh biến từ cát cắm vào trần nhà: Hai trăm triệu, các ngươi bây giờ lập tức viết thư cho Phong Ảnh, nói là bảo ông ta mang hai trăm triệu đến, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Đỗ Lan đột nhiên cảm thấy không đúng, mình là chủ nợ mà sao lại giống phản diện thế này.

Tất cả là tại các ngươi, rõ ràng ta đi đòi nợ là chuyện hợp lý hợp pháp, bây giờ ngược lại trông như ta đang bắt cóc các ngươi vậy, các ngươi nói xem chuyện này là chuyện gì chứ.

Đây chính là bắt cóc tống tiền chứ gì, Ngã Ái La và bọn họ có tức cũng không dám nói, vô cùng uất ức.

Còn chờ gì nữa, viết thư đi.

Đỗ Lan không đi nữa, hắn muốn đợi Ngã Ái La và bọn họ viết thư.

Bị bắt nạt đây mà, nhưng không có cách nào, đành phải viết.

Ai bảo họ đều bị Đỗ Lan áp chế chứ, muốn sống thì phải biết co biết duỗi.

Thủ Cúc lấy giấy bút ra viết một bức thư đưa cho Đỗ Lan.

Đỗ Lan gật đầu, đi.

Lương thấy Đỗ Lan mang thư về thì vô cùng cảm kích, nhưng Đỗ Lan sẽ không để anh ta xem nội dung bức thư: Ta bây giờ sẽ gửi bức thư này cho các trưởng lão Sa Ẩn Thôn, sẽ không có chuyện gì đâu.

Thông tin giữa các thôn có thể truyền đi qua nhẫn thú.

Nhẫn thú thông minh hơn dã thú bình thường, nhưng không có trí thông minh của thông linh thú, truyền tin tức thường là diều hâu.

Lương lại một lần nữa cảm ơn, anh ta thật sự cứ ngỡ Đỗ Lan là truyền tin tức cho mình.

Thực ra Đỗ Lan chỉ là tống tiền mà thôi, chuyện giả Phong Ảnh hắn một chút cũng không nói.

Kỳ thi Trung Nhẫn vẫn tiếp tục, ba ngày trôi qua, dù gian nan nhưng Đội 7 vẫn vào phút cuối phục kích một đội khác, có được hai quyển trục Thiên và Địa, thắng lợi thăng cấp.

Cuối cùng tổng cộng bảy đội tiến vào vòng sơ tuyển, Mộc Diệp bốn đội, Sa Ẩn Thôn một đội, Vụ Ẩn Thôn một đội, Âm Ẩn Thôn một đội.

Chương 1164

Tam Đại Mục đích thân chủ trì lễ khai mạc vòng sơ tuyển, vì ông muốn nói cho những nhẫn giả trẻ này biết kỳ thi Trung Nhẫn không chỉ là một cuộc thi, mà còn là một cuộc diễn tập thể hiện thực lực của các làng nhẫn giả, yêu cầu phải chiến đấu hết mình.

Bảy đội hai mươi mốt người, vòng sơ tuyển sẽ ngẫu nhiên chọn hai người để chiến đấu.

Từ hai mươi mốt người sẽ chọn mười một người vào vòng chung kết, người may mắn có thể miễn chiến trực tiếp thăng cấp.

Cuối cùng cũng phải đối mặt chiến đấu, mỗi nhẫn giả đều nghiêm túc chờ đợi, Đỗ Lan thầm nghĩ một nửa đều là nhẫn giả Mộc Diệp, tình hình thật đáng mừng a.

Tên đã được xếp ngẫu nhiên, ai bốc được thì xuống sàn thi đấu.

Sàn đấu là mặt đất lát đá cẩm thạch trong nhà, khán giả ở trên ban công tầng hai, toàn bộ không gian vô cùng rộng rãi, đủ cho nhẫn giả phát huy.

Trận đầu tiên, Tả Trợ đối đầu Tát Khắc của Âm Ẩn Thôn.

Không có gì khó khăn trong trận chiến, Tả Trợ dù sao cũng là nhẫn giả thế hệ mới do gia tộc Uchiha bồi dưỡng, dù trình độ không cao cường như Uchiha Shisui nhưng cũng sẽ không thua những kẻ vô danh.

Trước đó khi cậu ta hôn mê còn bị Âm Ẩn Thôn đánh lén, bây giờ chính là lúc báo thù, một loạt tấn công nhẫn thuật kết hợp thể thuật không kịp thở đã đánh đối phương ngã xuống đất.

Nhẫn giả Mộc Diệp đông nhất, đương nhiên cũng sẽ bị sắp xếp đánh nội chiến.

Chẳng phải Minh Nhân và Nhật Hướng Sồ Điền đã được sắp xếp đấu với nhau sao, Đỗ Lan thầm nghĩ, chuyện này cũng có chút thú vị.

Minh Nhân không nghĩ mình sẽ chiến đấu với một cô gái, cảm thấy không tiện ra tay.

Minh Nhân đồng học, xin hãy chiếu cố nhiều hơn.

Sồ Điền không phải lần đầu giao đấu với con trai, cô khách khí chào hỏi.

Minh Nhân cũng vội vàng cúi người đáp lễ, may mắn là cậu cũng biết bây giờ mình vẫn chưa thể thua, lộ ra biểu cảm nghiêm túc nói: Vị đồng học này, tôi sẽ không thua cô đâu.

Cậu ta thậm chí còn không biết Bạch Nhãn là cái gì.

Tôi cũng vậy.

Sồ Điền chủ động tấn công, cận chiến, tay tuy trắng ngọc nhưng quyền mang kình đạo, phá không xé gió, khí thế hung hăng.

Minh Nhân vội vàng đỡ đòn.

Uchiha Tả Trợ nhìn chiến trường thầm nghĩ cô gái kia chính là Nhật Hướng Sồ Điền được Đỗ Lan dạy dỗ từ nhỏ sao.

Nếu anh trai mình không phản bội, Tả Trợ nghĩ mình cũng có khả năng được Đỗ Lan dạy dỗ, đáng tiếc bây giờ Đỗ Lan chỉ dạy người của gia tộc Nhật Hướng.

Minh Nhân thấy quyền pháp của Sồ Điền lấy chính đạo làm tôn, cũng không dám lơ là, vì cậu cảm thấy thể thuật của mình vẫn chưa lợi hại bằng đối phương.

Đợi đến khi quyền đến trước mặt, cậu chỉ có thể cúi đầu khom lưng né tránh trái phải.

Sồ Điền thì không vội vàng, đánh quyền một cách bài bản, quy củ.

Các thượng nhẫn trên sân đều nhìn ra quyền pháp của Sồ Điền rất tinh diệu, chỉ tiếc là cô không giỏi sử dụng.

Nếu đổi người khác dùng quyền pháp này, e rằng Minh Nhân đã sớm ngã lăn ra đất rồi.

Khải lão sư, đây hình như không phải Nhu Quyền.

Lý thường xuyên giao đấu với Nhật Hướng Ninh Thứ, nhưng chưa từng thấy Ninh Thứ đánh quyền như vậy.

Quyền thức như hành vân lưu thủy, thân hình tựa du long phi phượng, Tiểu Lý con nhìn kỹ xem, có phát hiện ra điều gì không.

Khải không hổ là đại sư quyền pháp, đã phát hiện trong động tác của Sồ Điền ẩn chứa ý cảnh thư pháp, giữa những cái xoay cổ tay, áp vai đều thể hiện bút lực chí cao.

Tiểu Lý biểu thị chỉ cảm thấy quyền pháp này rất chính phái, rõ ràng khi chiến đấu phải lấy chiến thắng làm mục đích chính, nhưng Sồ Điền đánh quyền này dường như muốn trước hết là chính khí rồi mới nói thắng thua, luôn luôn rất kỳ lạ: Lão sư con không nhìn ra, chỉ cảm thấy quyền pháp này hình như có chút bản mạt đảo trí ngọn ngành đảo lộn.

Không, đây không phải bản mạt đảo trí, mà là lấy chính đạo để thắng.

Dù binh pháp từng nói xuất kỳ chế thắng, nhưng kỳ không thắng chính.

Khải cũng thích Tam Quốc Diễn Nghĩa, cũng từng đọc tàn thiên Tôn Tử Binh Pháp được Tam Đại Mục lưu truyền, biết binh pháp chí cao là hư thực kết hợp, lấy chính làm chủ.

Xuất kỳ quả thực có thể thắng, nhưng nhất định phải dựa vào đối phương có nhược điểm mới được, nếu một phe quân chính như núi, thì kỳ khó mà thắng được.

Điều này giống như lấy ít thắng nhiều vậy, có người từng nói trên thế giới này chưa bao giờ có chiến dịch lấy ít thắng nhiều, chỉ có chiến dịch lấy nhiều thắng ít.

Số lượng ở đây không chỉ là số lượng binh sĩ, mà là kết hợp toàn bộ thiên thời địa lợi nhân hòa lại, người ít nhưng dựa vào thiên thời địa lợi nhân hòa để chiến thắng kẻ địch, vậy thì điều này cũng không thể nói là hoàn toàn lấy ít thắng nhiều.

Trong điều kiện hoàn toàn giống nhau, số ít binh sĩ tuyệt đối không thể đánh lại số lượng lớn quân đội.

Cho nên Khải mới nói như vậy.

Quyền pháp của Sồ Điền thắng ở chữ chính, ngay cả thượng nhẫn cũng có thể cảm nhận quyền của Sồ Điền trông có vẻ như có thể tìm thấy sơ hở bất cứ lúc nào, nhưng nếu thật sự đi tấn công thì chỉ sẽ bị Sồ Điền đánh trúng.

Nhưng Minh Nhân cũng không phải không có cơ hội chiến thắng, vì cô bé Sồ Điền này ra quyền đều có phần bảo lưu.

Tịch Nhật Hồng nhìn dáng vẻ của Sồ Điền liền biết cô vẫn mắc phải lỗi lầm tương tự, đồ đệ này của mình thật sự không thích hợp làm nhẫn giả.

Minh Nhân hiện tại cảm thấy rất khó chịu, rõ ràng dường như mình có thể thắng bất cứ lúc nào, nhưng lại luôn bị quyền của Sồ Điền ép lùi.

Đã một người không được thì hai người vậy, Minh Nhân sử dụng Đa Trọng Ảnh Phân Thân chuẩn bị giáp công Sồ Điền.

Sồ Điền mặt không đổi sắc, hạ thấp trọng tâm, hai tay đỡ đòn vững vàng đối chiến với hai Minh Nhân.

Vẫn chưa đủ, vậy thì ba cái.

Thua rồi.

Tịch Nhật Hồng tuy không muốn nói lời này, nhưng nhìn Sồ Điền ngay cả Ảnh Phân Thân của Minh Nhân cũng không nỡ đánh nát, tâm từ thủ nhuyễn như vậy sao có thể không bại.

Quả nhiên theo số lượng Ảnh Phân Thân tăng lên, dù quyền pháp của Sồ Điền có tinh diệu đến mấy, đối phó với sáu Minh Nhân cũng đã là cực hạn, đặc biệt là trong tình huống cô không dám ra tay nặng.

Một thoáng lơ là, Sồ Điền bị phân thân của Minh Nhân quật ngã xuống đất, thua cuộc.

Trận thi đấu thứ ba, Nhật Hướng Ninh Thứ của Mộc Diệp đối đầu Thanh của Vụ Ẩn Thôn.

Đối với Thanh này, Đỗ Lan đương nhiên biết, cô bé cũng giống như Bạch, đều được Thông Linh Thú cải tạo cứu về nuôi dưỡng.

Sau đó Bạch đặt tên cho Thanh, dạy cô bé nhẫn thuật, cô bé loli này là thiên tài thế hệ mới của Vụ Ẩn Thôn, cô sở hữu sức mạnh siêu phàm.

Lại đối đầu với Ninh Thứ, Đỗ Lan cảm thấy chắc sẽ có chuyện hay đây.

Này, ngươi là đồ mù à.

Thanh, cô bé loli này tuy có thân thế đáng thương gần giống Bạch, nhưng tính khí thì tệ hơn Bạch rất nhiều, hơn nữa còn độc mồm độc miệng, bụng dạ đen tối, quả thực là một bé loli hổ báo.

Không phải, ngươi không cần có gánh nặng tâm lý.

Về việc tại sao Ninh Thứ đột nhiên nhắm mắt lại, thực ra ngay cả đồng đội của cậu cũng không biết, chỉ biết trước kỳ thi cậu đột nhiên nhắm Bạch Nhãn lại nhưng vẫn có thể nhìn thấu mọi thứ, hành động như lửa cháy: Không cần mắt, ta cũng có thể nhìn thấy thế giới này.

Nhẫn giả Mộc Diệp cũng cảm thấy rất kỳ lạ, Khải, tại sao Ninh Thứ lại nhắm mắt.

Mọi người đều biết Ninh Thứ là phân gia, chẳng lẽ là vì nguyên nhân phân gia nên nhắm mắt kháng nghị tông gia.

Đối mặt với câu hỏi của Kakashi, Khải cũng không biết trả lời thế nào: Tôi cũng không biết nguyên nhân, chỉ là trước kỳ thi Trung Nhẫn cậu ấy đột nhiên nhắm mắt lại, cậu ấy nói là để tu luyện cảm ứng.

Hơn nữa tôi thấy cậu ấy nhắm mắt cũng giống như trước đây nên không đào sâu thêm.

Tu luyện ư.

Kakashi thì có thể chấp nhận thuyết này, trong cuộc sống thực tế cũng thực sự có những người thị lực không tốt nhưng thính lực lại nhạy bén.

Cho nên Ninh Thứ thông qua việc nhắm mắt mà tu luyện cảm ứng kinh người cũng không phải không có khả năng, Kakashi cảm thấy Ninh Thứ có lẽ sẽ trở thành một đóa kỳ ba của gia tộc Nhật Hướng.

Thanh thấy đối phương vẫn nhắm mắt đối chiến, cảm thấy mình bị xem thường: Đừng tưởng ta còn nhỏ mà ngươi có thể khinh suất như vậy với ta, ta sẽ khiến ngươi hối hận đó.

Kết ấn, Thanh chuẩn bị tấn công.

Cô bé loli này kết ấn tốc độ rất nhanh, công phu cơ bản vững chắc.

Sau đó chính là một Thủy Độn Thủy Long Đạn.

Trụ nước hình rồng thẳng tắp lao về phía Ninh Thứ.

Ninh Thứ mau tránh ra đi.

Rock Lee còn lo lắng hơn cả Ninh Thứ, thấy Ninh Thứ không phản ứng cứ tưởng cậu ta không phát hiện ra đòn tấn công nhanh của đối phương.

Thế nhưng Thanh tuy nhanh, nhưng Ninh Thứ lại quen với việc hậu phát chế nhân ra đòn sau nhưng giành chiến thắng.

Kakashi nhìn Ninh Thứ, anh nhớ vài tháng trước, khi Khải nhờ anh kiểm tra đệ tử, Ninh Thứ cũng đã trực diện đối mặt với công thế như vậy, sau đó vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đã lật ngược tình thế.

Mặc dù tình hình chiến trường vô cùng căng thẳng, nhưng Kakashi lại đột nhiên nhìn về phía Đỗ Lan.

Đỗ Lan sống ở gia tộc Nhật Hướng, kỹ xảo hậu phát chế nhân của Ninh Thứ cùng với pháp tu hành nhắm mắt này, có phải đều do Đỗ Lan chỉ điểm không.

Đỗ Lan nhìn khí tức của Ninh Thứ, liền biết đối phương lại muốn sử dụng Thái Cực Quyền để phản kích đòn tấn công của đối phương.

Chương 1165

Quả nhiên, Ninh Thứ khí trầm đan điền, âm không rời dương, dương không rời âm.

Cơ động tĩnh, tùy khúc mà duỗi.

Trực diện Thủy Long Đạn, hai tay vẽ vòng tròn giữa hư không tạo thành một Thái Cực hoàn mỹ.

Đây là cái gì.

Ngay cả Khải cũng là lần đầu tiên nhìn thấy chiêu thức như vậy của Ninh Thứ.

Còn Kakashi cũng mở Tả Luân Nhãn, thầm nghĩ so với lần trước thì càng uyển chuyển, vững vàng hơn, mấy tháng không gặp đã trưởng thành rất nhiều.

Anh phát hiện chiêu thức của Ninh Thứ càng thêm thông thạo.

Còn Sồ Điền kinh ngạc nhìn chiêu thức của đường ca, chiêu thức này giống Nhu Quyền nhưng không phải Nhu Quyền.

Nhu Quyền giảng về bước chân, là chân sinh Thái Cực có thể phòng ngự vạn vật.

Nhưng bây giờ Thái Cực của Ninh Thứ lại xuất hiện giữa hai tay, Sồ Điền chưa từng thấy chiêu thức này.

Thủy Long Đạn đó lao vào Thái Cực do hai tay Ninh Thứ vẽ ra, liền như rồng vào biển lớn, vậy mà không thể làm hại Ninh Thứ một chút nào, theo chiêu Thái Cực Quyền của Ninh Thứ vận chuyển, con rồng nước màu xanh đó lại xoay tròn trong quả cầu vô hình, không thoát ra được, không bay đi được, mặc cho Ninh Thứ khống chế.

Những người khác nhìn thấy là một con rồng nước bơi qua bơi lại rồi bơi thành một quả cầu tròn vo, như một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo không thấy một chút lộn xộn.

Gần đủ rồi, Ninh Thứ thân thể hơi cúi về phía trước, hai tay đẩy một cái: Vân Thủ.

Hống.

Họa long điểm tình, rồng nước có được sinh mệnh, từ tay Ninh Thứ rời đi phát ra tiếng gầm lớn, sống động như thật bơi lượn lên xuống trái phải giữa không trung.

Thanh giật mình, chuyện gì thế này, đối phương làm sao có thể đánh lại Thủy Độn của mình, hơn nữa uy lực còn lớn hơn.

Con rồng nước đó xoay một vòng nhắm thẳng, liền xông đến trước mặt Thanh.

Hoa lạp, Thanh liền bị nước dội cho một trận lạnh thấu xương.

Thắng rồi sao.

Rock Lee nhìn chiến trường sốt ruột nói.

Ninh Thứ đứng vững, tiếp tục quan sát, đối phương cũng không phải dạng vừa, tuổi còn nhỏ mà đã có thể phóng Nhẫn Thuật cấp B, cậu sẽ không vì đối phương nhỏ tuổi mà coi thường cô bé.

Là ta đã xem thường ngươi rồi, đồ mù.

Thanh tức giận, cô bé lại thảm hại như vậy: Bạch ca ca, em sẽ không khách khí nữa đâu.

Bạch đeo mặt nạ rất câm nín, vì vẻ ngoài nam sinh nữ tướng nên khi đông người Bạch thích đeo mặt nạ để tránh ngại ngùng.

Anh nghe thấy giọng nói đầy giận dữ của Thanh liền biết đứa bé này sắp nổi giận rồi: Chỉ được sử dụng sức mạnh cấp một thôi.

Cấp một đủ rồi, Tiến hóa.

Thanh lớn tiếng hét lên, Chakra phun trào ra, trong nháy mắt liền tràn ngập toàn bộ không gian.

Đỗ Lan từ chỗ Thông Linh Thú cải tạo biết được Thanh có Huyết Kế Giới Hạn vô cùng đặc biệt, đó chính là tiến hóa, hay nói là thôi hóa cũng được.

Tức là thúc đẩy vạn vật sinh trưởng, nếu ở cùng Thông Linh Thú cải tạo, Thanh có thể thúc đẩy Thông Linh Thú tiến hóa, từ tiểu hỏa long thăng cấp thành phun hỏa long.

Sức mạnh thần kỳ như vậy, Đỗ Lan đương nhiên cũng đã thông qua Thông Linh Thú cải tạo mà nghiên cứu, sau đó thông qua miệng của Thông Linh Thú dạy cho Thanh sức mạnh tiến hóa đa cấp.

Không ngờ cô bé loli này lại dùng ra vào lúc này.

Thanh thông qua việc thúc đẩy năng lượng trong cơ thể mình mà có được siêu năng lực, tức là tiến hóa.

Thực ra cũng gần giống biến thân Siêu Cấp Saiyan, chỉ là đổi cách gọi.

Hơn nữa Thanh không chỉ có thể khiến bản thân tiến hóa, mà còn có thể giúp Thông Linh Thú cải tạo tiến hóa.

Số lượng Chakra như thế này, cô bé này thật sự là hạ nhẫn ư.

Kakashi, Khải và các thượng nhẫn Mộc Diệp khác chỉ cảm thấy cam bái hạ phong cam chịu thua kém.

Khải thầm nghĩ, ngay cả mình khi mở Bát Môn Độn Giáp cũng phải mở hai môn mới có được sức mạnh như vậy, rốt cuộc đây là loại hack gì.

Thực ra cũng không tính là hack, chỉ là Đỗ Lan đã cải thiện Huyết

Kế Giới Hạn của Thanh mà thôi.

A a.

Thanh đang gầm lên giận dữ, sức mạnh Chakra trực tiếp áp bức Nhật Hướng Ninh Thứ đang đối diện.

Ninh Thứ che mặt, chịu đựng luồng khí Chakra thổi tới, cũng chấn động trước sự bùng nổ của cô bé loli.

Số lượng Chakra phi khoa học này, e rằng đã là gấp mấy lần Ninh Thứ, Ninh Thứ thầm nghĩ mình có thể đánh thắng cô bé không.

Làn sương Chakra tan đi, không khí trên sân cũng trở lại bình thường, chỉ thấy Thanh toàn thân được bao bọc bởi Chakra màu trắng, ánh mắt lạnh lùng nhìn đối thủ: Bây giờ chúng ta tiếp tục thôi.

Nói xong hai tay khẽ run, hai thanh thủy kiếm xuất hiện, hiển nhiên lần này cô bé muốn cận chiến.

Thanh, tiến hóa cấp một, siêu năng lực là thủy kiếm lưu thể tốc độ cao, thủy kiếm trong tay cô bé vận động tốc độ cao như cưa điện, có khả năng cắt gọt mạnh mẽ, vì áp lực cao có thể chém đứt sắt thép, chiêu này e rằng là chiêu thức có sức phá hoại mạnh nhất xuất hiện cho đến nay trong kỳ thi Trung Nhẫn.

Chỉ thấy Thanh nhẹ nhàng vung kiếm, lưỡi kiếm không chút tốn sức mà rạch ra mặt sàn đá cẩm thạch, trên mặt đất bằng phẳng xuất hiện một vết thương sâu và hẹp, nếu đánh trúng người thì tuyệt đối sẽ đứt lìa chân tay.

Ninh Thứ cũng đổ mồ hôi lạnh.

Cô bé đã nén trụ nước áp lực cao vào độ dài của một thanh kiếm, và xoay tròn tốc độ cao, nhẫn thuật này ít nhất cũng phải là cấp A, thậm chí là cấp S.

Kakashi chưa từng thấy loại Thủy Độn nào như vậy.

Chính xác mà nói đây không phải Thủy Độn, mà là siêu năng lực.

Thủy Độn thật sự có loại biến hóa tính chất này sao.

Khải biểu thị nghi ngờ.

Nhưng mặc kệ mọi người kinh ngạc thế nào, trận chiến vẫn phải tiếp tục, Ninh Thứ nếu muốn thăng cấp thì phải đánh bại đối phương.

Oanh.

Thanh không hề khách khí chút nào, hai tay cầm kiếm lợi giẫm nát chiến trường lao tới tấn công Ninh Thứ.

Ninh Thứ lập tức né tránh, nhưng thủy kiếm bổ tới vẫn dễ dàng cắt đứt đai lưng, Nhanh quá.

Ta sau khi tiến hóa, tốc độ không thua kém thượng nhẫn, ngươi còn có thể né được ta bao nhiêu lần tấn công nữa chứ.

Thanh vung hai tay, liên tục tấn công.

Nguy hiểm chồng chất nguy hiểm, mặt đất đã xuất hiện mấy chục vết nứt, còn những vật trang trí nhô ra ở mép áo của Ninh Thứ cũng khó thoát khỏi số phận bị chém.

Quần áo đều biến thành trang phục của kẻ ăn mày, Ninh Thứ đổ mồ hôi lạnh liên tục, thầm nghĩ cô bé này quá nguy hiểm.

Mọi người nhìn vũ khí chém trúng thì bị thương, chạm phải thì chết đó, đều cảm thấy chiêu thức này căn bản không có đạo lý, để một cô bé sử dụng quá không an toàn.

Mọi người đều nhìn về phía thượng nhẫn đeo mặt nạ của Vụ Ẩn Thôn, thầm nghĩ Vụ Ẩn Thôn lần này xem ra cũng đã động thật rồi, đưa đứa trẻ tiềm năng nhất trong thôn ra rồi.

Ninh Thứ cố lên.

Rock Lee lo lắng thay Ninh Thứ.

Nhưng lúc này Ninh Thứ lại không hề hoảng loạn, quả thực đối phương nhanh nhẹn và lực tấn công đều rất cao, nhưng Ninh Thứ phát hiện đối phương dường như không hề học kiếm pháp mà chỉ là chém loạn xạ mà thôi.

Mình nếu có thể nắm bắt cơ hội thì vẫn có thể phản bại thành thắng, quan trọng chính là khoảnh khắc đó.

Ninh Thứ đột nhiên cảm thấy tĩnh lặng đến vậy, dù bị truy đuổi tấn công cũng không hề loạn nhịp, cảm giác này huyền diệu khó lường, dường như linh hồn của cậu nhanh hơn cả cơ thể, không chút sợ hãi kẻ địch.

Thời gian truy đuổi kéo dài, mọi người cũng phát hiện Ninh Thứ dường như đã quen với tiết tấu tấn công của cô bé.

Tấn công lợi hại đến đâu chỉ cần không bị đánh trúng thì không phải là uy hiếp, đương nhiên đổi lại người bình thường e rằng cũng không thể kiên trì lâu như vậy.

Bởi vì áp lực tích lũy đủ để khiến người ta suy sụp, nhưng Ninh Thứ lại từ nhỏ học Thái Cực Quyền, sau này được Đỗ Lan chỉ điểm, có phần thoát tục, không vui vì vật ngoài, không buồn vì mình, giống như tu tiên vậy.

Cuối cùng khoảnh khắc quyết định thắng thua cũng được Ninh Thứ chờ đợi, khi cô bé tấn công loạn xạ, hai thanh thủy kiếm va vào nhau, khiến một bên của cô bé lộ ra sơ hở.

Ninh Thứ mạnh mẽ mở hai mắt, Bạch Nhãn dữ tợn, thời không hỗn loạn, trong khoảnh khắc này Bạch Nhãn thậm chí còn làm ngưng đọng thời gian.

Trong Bạch Nhãn chỉ có bộ xương hồng phấn, tất cả nhược điểm của Chakra bên trong kinh mạch trên người Thanh đều hiện ra rõ mồn một.

Đỗ Lan cười, Bạch Nhãn của Ninh Thứ xem ra vì ảnh hưởng của nội lực Đạo gia mà xuất hiện năng lực mới, có thể nhìn thấy các điểm lên xuống trong dòng chảy Chakra.

Chakra lưu động trong gân mạch, trông có vẻ ổn định, nhưng trên thực tế lại có nhanh chậm, trong quá trình Chakra lưu động sẽ xuất hiện những điểm Chakra yếu nhất.

Trước đây Nhu Quyền là tấn công các tiết điểm của gân mạch, tức là huyệt đạo, phong ấn Chakra, nhưng bây giờ Bạch Nhãn của Ninh Thứ có thể trực tiếp nhìn thấy nhược điểm của Chakra, trực tiếp dùng nội lực tấn công Chakra.

Chương 1166

Ra quyền, lần này là Nhu Quyền chân chính, Ninh Thứ điểm trúng yêu nhãn của Thanh.

Đau đớn, Thanh chỉ cảm thấy Chakra của mình nhanh chóng biến mất, thủy kiếm trong tay vỡ tan, gương mặt tinh xảo ngơ ngác.

Cô bé chỉ cảm thấy Chakra hoàn toàn biến mất, cảm giác này vô cùng đáng sợ, giống như bị phế bỏ võ công vậy.

Thế nhưng không phải bị phế bỏ, Chakra chỉ là tạm thời biến mất mà thôi, trở về tiếp tục rèn luyện vẫn có thể khôi phục.

Tả Luân Nhãn của Kakashi có thể nhìn thấy Ninh Thứ đánh một luồng sức mạnh thần bí vào cơ thể đối phương, sau đó Chakra xung quanh cơ thể đối phương liền biến mất.

Đây chẳng lẽ là áo nghĩa của Nhu Quyền.

Thế nhưng từ trước đến nay chưa từng nghe nói Nhu Quyền có thể chỉ đánh một lần mà phong tỏa Chakra của địch, hơn nữa nơi Ninh Thứ đánh cũng không phải huyệt đạo a.

Nghi hoặc.

Bạch Nhãn của Ninh Thứ cuối cùng cũng trưởng thành trở thành sát thủ Chakra rồi.

Đỗ Lan nhịn không được mở miệng, đây cũng là công lao của hắn a.

Hắn đã tu luyện Bạch Nhãn của Ninh Thứ trở thành Trực Tử Ma Nhãn chuyên dụng Chakra, chuyên nhìn tử điểm của Chakra.

Chỉ cần bị Ninh Thứ đánh trúng, thì Chakra trong cơ thể kẻ địch ngay lập tức sẽ hoàn toàn tan rã, sau đó ngươi sẽ cần phải luyện lại Chakra mới có thể tiếp tục sử dụng nhẫn thuật.

Còn Ninh Thứ có thể tận dụng khoảng trống đó để phát động công thế.

Đỗ Lan giải thích cho họ một chút về sức mạnh Bạch Nhãn tiến hóa này.

Chẳng phải nói Ninh Thứ trở thành khắc tinh của nhẫn giả sao.

Mọi người chỉ cảm thấy không thể tin nổi, Bạch Nhãn chẳng lẽ có thể trở nên mạnh mẽ đến vậy sao.

Tóm lại lần này Ninh Thứ thắng rồi, cậu lại nhắm mắt lại, như vậy thì chỉ có thể cảm ứng được dòng chảy Chakra của đối phương mà không nhìn thấy nhược điểm nữa.

Ghê gớm thật.

Các hạ nhẫn nghe Đỗ Lan giải thích chỉ có thể thừa nhận Ninh Thứ lợi hại.

Thanh lao vào lòng Bạch mà khóc, cô bé chưa từng thất bại, đặc biệt là khi đã dùng đến siêu năng lực.

Bạch cũng chỉ có thể dịu dàng khuyên bảo, an ủi Thanh.

Tiếp đó hai nhẫn giả còn lại của Vụ Ẩn Thôn lên sàn đều lần lượt thất bại, Vụ Ẩn Thôn cũng là vận rủi đeo bám, hạ nhẫn mạnh nhất lại gặp phải Ninh Thứ.

Thanh và Ninh Thứ đều đã được Đỗ Lan chỉ điểm, nhưng vì Thanh quá trẻ kinh nghiệm không đủ nên so với Ninh Thứ vẫn kém hơn một bậc.

Tiếp theo chính là cuộc đối quyết định mệnh, Ngã Ái La đối đầu Rock Lee.

Rock Lee nhận được sự khích lệ từ đồng đội nhảy lên trung tâm chiến trường: A a, Thanh Xuân.

Đối thủ của tôi mau tới đây, mấy trận thi đấu đã khiến tôi máu nóng sôi trào, hãy để chúng ta chiến đấu một trận sảng khoái và kịch liệt đi.

Ngã Ái La với vẻ mặt ngu ngốc quan tâm Rock Lee, chậm rãi phóng cát trong hồ lô ra.

Rock Lee lông mày rậm mắt to tiên công, với tốc độ tuyệt đối xông thẳng vào Ngã Ái La.

Thế nhưng cát của Ngã Ái La động theo ý muốn, cậu ta chỉ cần nhập mệnh lệnh thì số cát còn lại sẽ tự mình hoàn thành.

Cát xung quanh Ngã Ái La tạo thành bức tường phòng ngự di động, bất kể Rock Lee tấn công thế nào, cát đều có thể kịp thời chặn lại và tranh thủ phản kích.

Rock Lee tốc độ nhanh thật, nhưng tên mắt gấu trúc kia cũng không đơn giản.

Minh Nhân biểu thị mắt không đủ dùng, không theo kịp.

Tả Trợ cũng phải mở Tả Luân Nhãn mới miễn cưỡng theo kịp, biểu thị chấn kinh trước tốc độ của Rock Lee, không ngờ trong thôn Mộc Diệp lại có một nhẫn giả chuyên công thể thuật như vậy.

Lúc này cần Khải đến giải thích một chút rằng Rock Lee là một nhẫn giả không thể sử dụng nhẫn thuật, nhưng cậu ấy dựa vào tinh thần chịu khó chịu khổ mà có được sức mạnh như ngày hôm nay, mỗi ngày đều tiến hành huấn luyện phi nhân tính, thà nói là tự hành hạ bản thân còn hơn là huấn luyện.

Tóm lại Rock Lee vô cùng không dễ dàng, là thiên tài chăm chỉ chân chính.

Đỗ Lan biểu thị chăm chỉ là không có tương lai, vẫn là mở hack huyết thống là an toàn và đáng tin cậy nhất.

Rock Lee phát hiện tốc độ hiện tại của mình vẫn không đủ để phá vỡ bức tường phòng ngự cát của Ngã Ái La: Lão sư, được không ạ.

Cậu muốn xin phóng thích sức mạnh.

Đi đi, Lý.

Khải nở một nụ cười thanh xuân, hàm răng sáng loáng đồng ý với lời thỉnh cầu của đồ đệ.

Rock Lee lập tức nhảy lên bức phù điêu khổng lồ bên cạnh, đó là một bức phù điêu nhẫn giả đang kết ấn, chiếm toàn bộ một bức tường, Rock Lee đứng trên ngón tay kết ấn đó phóng thích tất cả căn tính của mình.

Mấy năm không ngừng tu hành khổ cực, mỗi ngày chạy đường dài quanh thôn, dùng nắm đấm vô số lần va chạm vào cọc gỗ, dùng bước chân từng bước đo lường thanh xuân.

Đau khổ, mồ hôi, nước mắt, máu tươi, thành tựu, tất cả mọi thứ đều gói gọn trong vật nặng trĩu trên hai tay Rock Lee.

Đây chính là căn tính của Rock Lee, chính là minh chứng cho nhẫn đạo của cậu, là quyết tâm cậu muốn trở thành nhẫn giả không phóng nhẫn thuật.

Oanh.

Vật nặng rơi xuống đất làm vỡ tan mặt sàn đá cẩm thạch kiên cố, mọi người chấn động, tên lông mày rậm này là đồ điên sao.

Vật nặng như vậy sẽ chết người đó.

Hai vật nặng lún sâu vào đá cẩm thạch, ước chừng nặng vài trăm cân.

Kakashi biểu thị câm nín với phương thức huấn luyện đồ đệ của Khải, Rock Lee vẫn còn là một đứa trẻ mà.

Từng người một lần lượt ra sân, Thủ Cúc đánh bại Xuân Dã Anh, Lộc Hoàn đánh bại Sơn Trung Tỉnh Dã.

Trong đó, Đâu vì không muốn bại lộ thực lực nên đã lựa chọn bỏ cuộc, Thiên Thiên may mắn trở thành người thứ hai miễn chiến tấn cấp.

Cuối cùng, mười một người tiến vào vòng tổng kết chiến, lượt bốc thăm đầu tiên đã chính thức bắt đầu.

Trận đấu giữa Minh Nhân và Ninh Thứ vẫn không thể tránh khỏi, Đỗ Lan tự hỏi lần này Ninh Thứ liệu có thể đánh bại Minh Nhân hay không.

Thiên Thiên đối đầu với Khám Cửu Lang, người hỗ trợ vẫn là Ngã Ái La, còn Lộc Hoàn vẫn đối đầu với Thủ Cúc như cũ.

Dù rất mong chờ, nhưng hiển nhiên không phải bây giờ là đấu ngay, họ có vài ngày nghỉ ngơi trước khi trận chung kết diễn ra tại đấu trường.

Khi đó, Phong Ảnh cũng sẽ lâm hành quan sát.

Minh Nhân rất kích động, chỉ còn một bước nữa là trở thành Trung nhẫn, nhưng sau khi chứng kiến thực lực của các nhẫn giả khác, hắn đã đề xuất với Tạp Tạp Tây yêu cầu được tu luyện.

Tạp Tạp Tây giao Minh Nhân cho một gia sư, còn bản thân thì dẫn Tá Trợ đi tu luyện Thiên Điểu.

Minh Nhân rất bất lực, cùng là lão sư mà số phận khác nhau quá.

Tá Trợ được Tạp Tạp Tây huấn luyện đặc biệt, còn hắn chỉ có thể đi theo gã gia sư nhìn không thuận mắt kia để học những thứ cơ bản

nhất.

May mắn thay, Minh Nhân vốn là đứa con của vận mệnh, nên hắn đã gặp được người sư phụ thực sự của mình: Tự Lai Dã.

Tiên nhân hảo sắc Tự Lai Dã, nhẫn giả tình báo của Mộc Diệp, đồng thời cũng là một đóa hoa lạ trong thị trường sách người lớn.

Cuốn Thiên Đường Tung Tăng của ông ta có lượng tiêu thụ hàng đầu, bán chạy hơn cả nhiều tác phẩm của Đỗ Lan.

Cuộc gặp gỡ của họ cũng rất phù hợp với đặc điểm háo sắc của Cáp Mô Tiên Nhân, lần đầu Minh Nhân nhìn thấy ông ta là khi ông ta đang nhìn trộm phòng tắm nữ.

Tự Lai Dã vừa nhìn đã nhận ra Minh Nhân chắc chắn là con trai của Đệ Tứ vì quá giống.

Thế là ông chuẩn bị truyền thụ Thông linh Cáp mô cho Minh Nhân, để hắn tiếp tục đi con đường mà Đệ Tứ chưa đi hết.

Tính cách của Minh Nhân rất hợp khẩu vị của Tự Lai Dã, thẳng thắn, cái gì cũng dám nói.

Tự Lai Dã khẳng định Minh Nhân sẽ trở thành một nhân tài kiệt xuất.

Ở phía Tạp Tạp Tây, trước tiên là kiểm tra thân thể.

Chương 1167

Sau khi Tá Trợ bị Đại Xà Hoàn tập kích, người của gia tộc Vũ Trí Ba đã xem qua và tiến hành phong ấn Chú ấn trên cổ Tá Trợ, hiện tại Tạp Tạp Tây kiểm tra lại một lần nữa để đảm bảo phong ấn không bị giải khai trong lúc tu luyện, sau đó mới bắt đầu dạy bảo.

Mọi người đều đang nỗ lực vì kỳ thi Trung nhẫn, nhưng Ninh Thứ lại đang ở bệnh viện thăm Tiểu Lý.

Tiểu Lý bị thương rất nặng, có nguy cơ bị liệt.

Thế nhưng ở trong bệnh viện, Tiểu Lý vẫn cổ vũ Ninh Thứ phải cố gắng để trở thành Trung nhẫn.

Hôm qua còn là một thiếu niên tràn đầy sức sống hô vang khẩu hiệu thanh xuân, giờ đây lại có khả năng vĩnh viễn không đứng dậy được nữa, thực tế này không phải ai cũng có thể chịu đựng được.

Sau khi Ninh Thứ rời đi, Tiểu Lý trốn trong chăn âm thầm rơi lệ.

Dù lúc đó có hào hùng, coi cái chết như không, nhưng thực tế tàn khốc hiện tại vẫn khiến cậu sợ hãi.

Nếu thực sự không đứng dậy được, nguyện vọng của cậu sẽ chấm dứt tại đây, một nhẫn giả không thể thi triển nhẫn thuật thì không còn là nhẫn giả nữa.

Đỗ Lan nhìn Tiểu Lý, thầm nghĩ giờ mới rơi lệ thì quá muộn rồi, chẳng lẽ đây chính là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Khụ khụ.

Đỗ Lan ở ngoài cửa ho khan hai tiếng báo hiệu mình sắp vào, để Tiểu Lý có thời gian chuẩn bị.

Khi Đỗ Lan bước vào, Tiểu Lý quả nhiên đã lau khô nước mắt: Hiệu trưởng Đỗ Lan, cảm ơn thầy đã đến thăm em.

Tiểu Lý không ngờ Đỗ Lan lại tới.

Em cũng được coi là một học sinh để lại ấn tượng sâu sắc cho ta, mỗi bài văn em đều chỉ viết về thanh xuân.

Mà cả lớp chỉ có em viết về thanh xuân là hay nhất.

Đỗ Lan cười nói.

Tiểu Lý cũng cười gượng gạo, cậu không thể cử động, chỉ nằm đó xoay cổ: Hiệu trưởng, lúc đó em đã làm phiền thầy rồi.

Cũng tạm.

Em đó, hiện tại đã quán triệt thanh xuân bằng một trận chiến, cơ bắp, xương cốt, huyết quản toàn thân không còn chỗ nào lành lặn.

Thương thế nghiêm trọng thế này, y nhẫn ở bệnh viện đều nói chỉ có thể cố hết sức, giờ em còn thấy đáng giá không.

Đỗ Lan từng hỏi Tiểu Lý câu này, khi đó Tiểu Lý nói đáng, giờ hỏi lại, Tiểu Lý không còn có thể khẳng định chắc nịch như trước nữa.

Hiệu trưởng, chẳng lẽ thầy cũng muốn nói em tự chuốc lấy họa sao.

Tiểu Lý nhìn Đỗ Lan, dường như đang do dự, khi thật sự đối mặt với nguy cơ bại liệt, cậu cũng biết sợ.

Ta không nói thế, chỉ là muốn xác nhận xem sau khi trải qua một loạt chuyện, em có thay đổi gì không.

Tiểu Lý im lặng, hiện tại ngoại trừ cổ và tay phải có thể cử động chút ít, những chỗ khác ngoài cảm giác tê dại và đau đớn liên miên thì không còn cảm giác gì nữa, làm sao không dao động cho được.

Nhưng đó là lựa chọn của chính cậu, hối hận cũng vô dụng, Tiểu Lý vốn không phải người thích đa sầu đa cảm: Em rất sợ nửa đời sau sẽ bị liệt, nhưng em không hối hận về lựa chọn ban đầu.

Tiểu Lý tách biệt hai việc này ra, phân ly nhân quả, cũng là một cao thủ.

Quả nhiên nhẫn giả Mộc Diệp đều là những kẻ quái dị, nhưng quái dị mới thú vị.

Nếu Tiểu Lý thực sự là kẻ nhìn trước ngó sau, cậu đã không phải là Tiểu Lý.

Cho nên, dốc toàn lực khiêu chiến Ngã Ái La cậu không hối hận, còn việc bị liệt toàn thân khiến cậu sợ hãi, hai điều này không hề mâu thuẫn.

Ăn đi.

Hôm nay Đỗ Lan tới để tặng Tiên đậu.

Ăn xong ta quyết định sẽ cho em một đợt huấn luyện đột kích, em có sẵn lòng không.

Đậu.

Tiểu Lý không nghi ngờ Đỗ Lan sẽ hại mình, liền nuốt xuống.

Nghe Đỗ Lan muốn huấn luyện mình, cậu tự nhiên rất vui mừng: Nhưng hiện tại em không cử động được.

Lời vừa dứt, Tiểu Lý đột nhiên trợn to mắt, chỉ cảm thấy quyền kiểm soát cơ thể đã trở lại, cảm giác tê dại biến mất, thay vào đó là một luồng nội kình mạnh mẽ, cậu bật người đứng thẳng dậy trên giường bệnh.

Mình đứng lên được rồi.

Vừa rồi còn cảm thấy nửa đời sau vô vọng, sao giờ đã hoàn hảo như xưa.

Chẳng lẽ là viên đậu đó.

Tiểu Lý nhìn Đỗ Lan đầy vẻ không thể tin nổi: Hiệu trưởng, chuyện này là sao ạ.

Không có gì, đây là bí mật.

Tiên đậu nếu công bố lúc này sẽ gây rắc rối cho Đỗ Lan, nên cứ giữ bí mật là tốt nhất.

Đỗ Lan rất thích cảm giác ẩn sĩ hiện tại, không muốn phá vỡ bầu không khí: Bây giờ em có thể đi huấn luyện với ta rồi.

Để em chào thầy Khải một tiếng rồi đi ngay.

Lý thực hiện một cú nhào lộn 720 độ trên không trung, quả nhiên đã hoàn toàn bình phục.

Kích động tới mức không biết cảm ơn Đỗ Lan thế nào, cậu hét lớn chạy đi tìm Khải.

Trong bệnh viện vang lên tiếng khóc xé lòng của hai người đàn ông, đó là những giọt nước mắt hạnh phúc.

Đỗ Lan thầm nghĩ hai người này gây ra tiếng động chẳng khác gì một đội quân.

Khải dẫn Tiểu Lý đích thân tới cảm ơn, dù không biết Đỗ Lan dùng linh dược gì nhưng anh biết nó cực kỳ trân quý, chẳng khác nào cải tử hoàn sinh.

Còn việc Đỗ Lan dẫn Tiểu Lý đi tu luyện, Khải cũng không có ý kiến gì, Đỗ Lan là một cao thủ, Tiểu Lý sẽ học hỏi được rất nhiều.

Bài học đầu tiên: uống rượu.

Tiểu Lý bẩm sinh là một cao thủ Túy Quyền nhưng chưa từng học qua, giờ Đỗ Lan cần làm là dạy cậu Túy Quyền thực thụ.

Túy Quyền không phải là say xỉn làm càn, mà là dùng rượu để gây tê cơ thể và thần kinh, đạt đến cảnh giới hình say nhưng ý không say, thân loạn nhưng tâm sáng, đó mới là Túy Quyền chân chính.

Tiểu Lý thực sự không biết uống rượu, hễ uống là sẽ phát điên đánh người.

Nhưng trước mặt Đỗ Lan, cậu không có cửa làm loạn, ông tát cho một cái tỉnh táo rồi bắt uống tiếp.

Nhưng Tiểu Lý hình như chưa thành niên nhỉ, Đỗ Lan cũng thật là ác, ép một đứa trẻ uống rượu.

Nhưng đây cũng là để rèn luyện chiến lực cho Tiểu Lý, muốn trở thành trụ cột của Mộc Diệp thì phải uống, uống cho trời đất đảo điên, uống cho đến khi biển cạn đá mòn, uống.

Uống.

Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch, duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh.

Đỗ Lan nắm cổ tay Tiểu Lý rót từng chén rượu, bắt đầu dẫn dắt Tiểu Lý đang mơ màng đánh Túy Quyền, quyền phong rít gào, say rượu xuất thơ: Tương tiến tửu, bôi mạc đình.

Minh Nhân đang học Thông linh thuật, tiếc là dường như không thuận lợi lắm.

Thông linh thuật không phải cứ muốn là học được ngay, đặc biệt là với những Thông linh thú có thực lực và tính khí thất thường, cần lượng lớn Chakra cũng như sức hút cá nhân mới khiến chúng ngoan ngoãn nghe lời.

Nhưng Minh Nhân là kẻ bướng bỉnh, không thành công không bỏ cuộc.

Tự Lai Dã âm thầm quan sát từ chỗ tối, đối với đứa con của đồ đệ mình, ông rất để tâm.

Cái tên Minh Nhân vốn dĩ lấy từ nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết đầu tay của Tự Lai Dã, ông thực tâm muốn dạy cho Minh Nhân Thông linh thuật.

Nhẫn thuật, Thể thuật, Huyễn thuật, Nhẫn cụ, Thông linh thú, năm yếu tố này là cội nguồn sức mạnh của nhẫn giả.

Có Thông linh thú mạnh mẽ là sự trợ giúp cực lớn.

Để một nhẫn giả có thể đối đầu với cả một đội quân, mượn sức mạnh Thông linh thú là lựa chọn tốt nhất.

Minh Nhân có ngộ tính khá tốt, dù lúc đầu triệu hồi ra những thứ không giúp ích được gì, nhưng ít nhất vẫn luôn tiến bộ.

Thằng nhóc này.

Tự Lai Dã vô cùng hài lòng, ý chí tinh thần và sự quật cường không chịu thua rất giống Đệ Tứ.

Hình ảnh Minh Nhân làm ông nhớ lại lúc Đệ Tứ nghiên cứu Phi Lôi Thần thuật, cũng say mê huấn luyện đến quên mình như vậy.

Đêm khuya, Minh Nhân nằm lăn ra ngoài trời ngủ khì, sáng dậy còn chẳng thèm ăn sáng.

Tiên nhân hảo sắc bảo đây là nhẫn thuật cực kỳ lợi hại, Minh Nhân tin sái cổ, nghĩ đến việc Tá Trợ có thể đang tiến bộ vượt bậc dưới sự chỉ dạy của thầy Kakashi, Minh Nhân càng nôn nóng hoàn thành Thông linh thuật.

Đây là Thông linh của Diệu Mộc Sơn sao.

Minh Nhân bị một bóng đen che khuất, dụi mắt ngẩng đầu nhìn thấy một Thượng nhẫn đeo mặt nạ của làng Vụ Ẩn: A, anh là nhẫn giả làng Vụ Ẩn, các người chẳng phải đều bị loại rồi sao, sao vẫn chưa về.

Anh bạn nhỏ này nói gì thế, ta thấy ngươi mãi mà không hoàn thành được thông linh nên mới tốt bụng gọi anh Bạch tới dạy ngươi đấy.

Từ sau lưng Bạch, một cô bé loli nhảy ra, chính là Thanh.

Là nhóc sao.

Minh Nhân còn nhớ lúc trước suýt bị cô bé này hành cho ra bã, nên vẫn còn tâm lý bóng ma.

Thanh làm mặt quỷ với Minh Nhân.

Chương 1168

Chúng tôi sẽ đợi sau khi kỳ thi Trung nhẫn kết thúc mới về.

Bạch ôn nhu đáp, anh nhận ra đồ đệ nhỏ của mình dường như có cảm giác đặc biệt với Minh Nhân: Cậu muốn thông linh Cáp mô của Diệu Mộc Sơn sao.

Anh biết đây là nhẫn thuật gì à.

Minh Nhân hiện tại còn chưa hiểu rõ Thông linh thú thực chất là cái gì.

Thấy vẻ mặt thiếu kiến thức thường thức của Minh Nhân, Bạch chỉ có thể lắc đầu: Muốn hoàn thành thông linh, cậu phải cho Thông linh thú thấy được nội tâm của mình, có như vậy chúng mới nguyện ý hoàn thành khế ước với cậu.

Thông linh thú là bạn của nhẫn giả, cậu không được nghĩ đến việc ngự trị chúng, giữa nhẫn giả và Thông linh thú không nên có quan hệ chủ tớ mà phải là bình đẳng.

Minh Nhân tỏ vẻ không hiểu lắm: Tức là phải kết bạn với chúng sao.

Nếu thế thì đơn giản rồi.

Minh Nhân chưa bao giờ chê mình có ít bạn cả.

Còn nữa là Chakra của cậu, Thông linh thú càng mạnh thì càng cần nhiều Chakra.

Vừa rồi ta quan sát cậu thi thuật, Chakra rất không ổn định, cậu kiểm soát Chakra quá yếu.

Thanh, em lại dạy cậu ta cách kiểm soát Chakra đi.

Bạch nói.

Vâng.

Thanh đứng trước mặt Minh Nhân, mặt hơi đỏ lên: Nhìn cho kỹ đây.

Cô bé loli nắm chặt hai tay, vận kình, Chakra lập tức bao phủ lấy cơ thể: Phải truyền Chakra tự do đến các bộ phận khác nhau trên cơ thể.

Sau đó Chakra từ khắp nơi hội tụ về nắm đấm của cô bé, rồi lại từ tay trái chuyển sang tay phải, vô cùng thuần thục.

Minh Nhân chưa bao giờ thấy thao tác lợi hại như vậy.

Tự Lai Dã núp trong bóng tối cũng giật mình, nhẫn giả làng Vụ Ẩn quá khoa trương, độ tinh tế trong kiểm soát này e là đã đạt đến trình độ Thượng nhẫn rồi.

Tiềm lực của bé gái này thật thâm sâu khôn lường.

Giờ cậu thử đi, cứ thế này mãi thì không đánh bại được tên mù kia đâu.

Thanh luôn hy vọng Minh Nhân có thể như một hoàng tử báo thù cho mình, đánh bại Nhật Hướng Ninh Thứ một trận tơi bời.

Giờ tôi sẽ dạy cậu cách khống chế Chakra, đến lúc thi cậu nhất định phải thắng cho tôi.

Cô bé loli gửi gắm hết hy vọng vào Minh Nhân.

Minh Nhân không hiểu hết sự tin tưởng và ỷ lại của cô bé, nhưng hắn sẵn lòng học hỏi.

Bạch đã chỉ ra điểm yếu của Minh Nhân, phần còn lại Thanh có thể dạy được.

Thanh hiểu rõ kiến thức về nhẫn giả và Chakra hơn Minh Nhân nhiều, dạy hắn là quá thừa thãi.

Lợi hại thật, thằng nhóc Minh Nhân này còn trẻ mà đã bắt đầu đào hoa rồi.

Tự Lai Dã là hạng người nào chứ, sao không nhìn ra tình cảm của cô bé đó dành cho Minh Nhân.

Chỉ là nhìn vẻ mặt ngốc nghếch của Minh Nhân, ông thầm nghĩ chắc chắn hắn sẽ không nhận ra tình cảm của con gái nhà người ta đâu.

Đồ ngốc, phải thế này này.

Thời gian trôi nhanh qua những buổi dạy dỗ nghiêm khắc của Thanh dành cho Minh Nhân.

Vòng chung kết kỳ thi Trung nhẫn cuối cùng cũng chính thức bắt đầu.

Lương ẩn nấp trong bóng tối, âm thầm quan sát tên Phong Ảnh giả mạo kia, anh đã quyết định nhất định phải vạch trần bộ mặt thật của hắn.

Các thí sinh sau khi nghỉ ngơi ngắn hạn đều đã lấy lại trạng thái tốt nhất, tinh thần phấn chấn đối diện với cuộc tuyển chọn cuối cùng.

Đỗ Lan ngồi giữa một đống Bạch Nhãn, phát hiện Nhật Hướng Nhật Soa đang nắm chặt tay vẻ mặt rất căng thẳng, đoán chừng là đang lo lắng cho con trai mình.

Còn Sồ Điền và Hoa Hỏa ngồi cạnh nhau, vừa ăn vặt vừa đợi trận đấu bắt đầu.

Đột nhiên Đỗ Lan cảm nhận được một ánh mắt, nhìn theo thì thấy Phong Ảnh đang ngồi trên lầu môn quan sát mình.

Hóa ra Đại Xà Hoàn vẫn không thể buông bỏ cường giả như Đỗ Lan, biến số lớn nhất trong kế hoạch Mộc Diệp sụp đổ lần này chính là Đỗ Lan.

Vì vậy, Đại Xà Hoàn đã chuẩn bị một kế hoạch nhắm vào Đỗ Lan.

Trận chung kết chính thức bắt đầu, Minh Nhân và Ninh Thứ lên sàn.

Minh Nhân, xử đẹp tên mù đó cho tôi.

Ở phía khán đài làng Vụ Ẩn, Thanh hò hét cổ vũ cho Minh Nhân, cô bé thực sự rất nhiệt tình.

Minh Nhân ngượng ngùng không thôi, sau mấy ngày tiếp xúc, hắn biết Thanh là kiểu người khẩu xà tâm phật, tính tình không xấu, chỉ là nhỏ tuổi tài cao nên cái tôi cũng lớn.

Ninh Thứ thầm nghĩ ai xử đẹp ai còn chưa biết đâu, Minh Nhân vốn nổi danh là kẻ đội sổ ở trường, khi Ninh Thứ chưa tốt nghiệp đã nghe danh, mà biểu hiện trước đó của Minh Nhân cũng chẳng có gì nổi bật, nên lần này Ninh Thứ chiếm ưu thế rất lớn.

Nhào vô đi, ta sẽ không thua đâu.

Minh Nhân nói: Ta là người sẽ trở thành Hỏa Ảnh.

Hắn tự thêm BUFF cho mình trước, dùng chí hướng vĩ đại để tấn công lòng tin của Ninh Thứ.

Vận mệnh của con người đã được định đoạt từ khi sinh ra, dựa vào kẻ đội sổ như ngươi mà cũng muốn chống lại vận mệnh sao.

Ninh Thứ khẳng định mình mới là người chống lại vận mệnh: Ngươi không thể trở thành Hỏa Ảnh, cũng không thể thắng trận này.

Chưa đánh nhau mà khẩu chiến đã bắt đầu.

Vậy ta sẽ thay đổi vận mệnh cho ngươi xem.

Minh Nhân tấn công, đầu tiên là dùng Phân thân để thăm dò.

Diện tích của đấu trường chung kết lớn hơn nhiều so với đài đấu vòng chuẩn bị, nên có bản lĩnh gì đều có thể tung ra hết.

Cuộc chiến giữa Ninh Thứ người gánh vác vận mệnh của Phân gia và Minh Nhân người thừa kế bí ẩn chính thức bắt đầu.

Hồi Thiên.

Ninh Thứ khẽ nhón chân, hai phân thân áp sát đã bị Hồi Thiên đánh tan xác, Ninh Thứ ngay từ đầu đã tung hết Chakra.

Trận đầu tiên của chung kết, mùi thuốc súng giữa hai Hạ nhẫn đã kích nổ chiến trường ngay từ đầu.

Ninh Thứ hoàn toàn không có ý định lãng phí thời gian, vừa ra tay đã là tuyệt học của gia tộc Nhật Hướng Hồi Thiên.

Hôm nay không chỉ là ngày cậu trở thành Trung nhẫn, mà còn là ngày Ninh Thứ phá vỡ vận mệnh của Phân gia, phá vỡ lời nguyền Bạch Nhãn của Nhật Hướng: Tôi của hôm nay không giống với trước kia, gặp phải tôi là số nhóc đen rồi, Minh Nhân.

Khí trường của Ninh Thứ tức thì bao trùm toàn bộ chiến trường.

Ninh Thứ tuyên bố đầy bá khí rằng hôm nay mình sẽ khác biệt, vừa lên sàn đã tung chiêu lớn khiến Minh Nhân trở tay không kịp.

Tên mắt hí này không dễ đối phó, Minh Nhân có thể cảm nhận được khí thế nhiếp người trên người Ninh Thứ.

Mọi người xung quanh cũng nhìn Ninh Thứ với vẻ lạ lẫm, cảm nhận được một quyết tâm phi thường từ cậu thiếu niên Hạ nhẫn này, dường như hôm nay cậu ta sắp hoàn thành một quyết định trọng đại nào đó.

Khốn khiếp, Đa Trọng Ảnh Phân Thân chi thuật.

Càng nhiều Minh Nhân xuất hiện: Nhất định phải đánh bại ngươi.

Mười mấy Minh Nhân từ tứ phía lao lên.

Đồ ngốc, thế chẳng phải lãng phí Chakra sao.

Thanh nhìn đòn tấn công không mưu mẹo của Minh Nhân mà che mặt, tên này vẫn bướng bỉnh như vậy, nhưng Thanh lại thích điểm đó.

Ninh Thứ bày ra tư thế: Thực lực của ngươi quá chênh lệch so với mục tiêu, tại sao lại ngu xuẩn như thế.

Ninh Thứ không hề khinh rẻ Minh Nhân, chỉ thấy thực lực hiện tại của Minh Nhân mà cứ mở miệng đòi làm Hỏa Ảnh thì đúng là bôi nhọ chức vị đó.

Ninh Thứ tán thưởng dũng khí của Minh Nhân nhưng không chấp nhận mục tiêu của hắn.

Mục tiêu của Ninh Thứ thực tế hơn nhiều: vượt qua gia tộc Nhật Hướng.

Kẻ phủ định ước mơ của người khác mới là đồ ngu.

Minh Nhân tức giận nói: Cái tên này, ta nhất định phải đánh bại ngươi.

Lên đi.

Từ bốn phương tám hướng lao tới, bao vây định hội đồng Ninh Thứ.

Bát Quái Lục Thập Tứ Chưởng.

Oanh, Chakra của Ninh Thứ như một cơn lốc quét qua hàng loạt phân thân, chúng tan biến thành làn khói trắng, trên quỹ đạo di chuyển của Ninh Thứ xuất hiện một hàng dấu chân sâu hoắm, mỗi bước đều mang lực xuyên thấu.

Bản thể của Minh Nhân cũng trúng một đòn nặng, phun ra một ngụm máu tươi, cảm thấy việc vận chuyển Chakra bị cản trở: Tên này mạnh quá.

Hắn chưa từng thấy ai tiêu diệt mười mấy phân thân cùng lúc trong chớp mắt như vậy, Ninh Thứ còn lợi hại hơn cả Tá Trợ.

Khán giả cũng bàng hoàng, nhìn chuỗi dấu chân sau lưng Ninh Thứ mà lặng đi.

Đấu trường tuy là nền đất bình thường nhưng cũng được nén rất chặt, chẳng kém gì gạch đá, vậy mà Ninh Thứ trong quá trình tấn công lại để lại những dấu chân sâu đến thế, đủ thấy công lực không tầm thường.

Anh Ninh Thứ hình như có gì đó không đúng.

Sồ Điền cũng nhận ra sự bất thường.

Nhật Soa, nó bị sao vậy.

Nhật Hướng Nhật Túc hỏi em trai mình, đứa cháu lớn của ông có vấn đề gì chăng.

Nhật Hướng Nhật Soa nhớ lại lời Ninh Thứ nói trước khi ra khỏi nhà sáng nay: Hôm nay con sẽ thay đổi vận mệnh của Phân gia.

Chính vì vậy, với tư cách người cha, Nhật Soa mới lo lắng như thế, giờ xem ra con trai thực sự định làm gì đó rồi.

Ông không trả lời anh trai mà càng lo lắng nhìn con: Ninh Thứ, con đừng làm chuyện dại dột.

Nhật Túc không nhận được câu trả lời, nhíu mày tiếp tục nhìn Ninh Thứ trên sân đấu, thằng nhóc này quả nhiên là thiên tài thế hệ sau của Nhật Hướng, xuất sắc hơn nhiều so với hai con gái của ông, đáng tiếc lại là người Phân gia.

Ninh Thứ quay người nhìn Minh Nhân đang lau máu, vô tình nói: Ngươi chỉ trúng một chưởng của ta đã bị thương, nếu trúng thêm vài chưởng nữa, ngươi tự biết kết quả rồi đấy, ngươi sẽ chết.

Chết cũng không thua ngươi đâu, đồ mắt hí.

Minh Nhân cũng bắt đầu rối loạn.

Minh Nhân, cố lên, đừng quên đợt huấn luyện của chúng ta, đừng sợ, lên đi, xử đẹp hắn.

Thanh vẫn đang cổ vũ cho Minh Nhân, cô bé tin chắc Minh Nhân sẽ thắng.

Nghe thấy không.

Chương 1169

Có người đang hét bảo ta phải đánh bại ngươi, linh hồn và ước mơ của ta cũng đang gào thét bảo ta phải dùng hết sức lực đánh gục ngươi.

Cho nên bất kể còn bao nhiêu chưởng, cứ việc tung ra đi, trước khi ngươi ngã xuống, ta sẽ không ngã đâu.

Cơn giận của Minh Nhân cũng đang tăng lên, hắn cũng có lý do không thể thất bại.

Oanh.

Ninh Thứ không phí lời, nhanh chóng áp sát.

Hỏng rồi, tuy miệng Minh Nhân nói bao nhiêu chưởng cũng được nhưng hắn biết nếu thực sự trúng đòn thì gay to.

Chỉ là mạnh miệng mà thôi, không ngờ tốc độ của Ninh Thứ lại nhanh như vậy, trực tiếp thi triển Bát Quái Chưởng.

Máu tươi phun ra, Tiểu Anh không đành lòng nhìn, vội che mắt lại.

Thanh nắm chặt tay, cũng thấy đau lòng, nhưng người đàn ông của cô tuyệt đối không bị đánh bại bởi đòn tấn công này: Minh Nhân, đánh trả đi.

Đau quá, kinh mạch trên người đều bị tắc nghẽn, Chakra hoàn toàn không thể vận chuyển.

Tên mắt hí này ra tay chẳng nể nang gì cả, nhưng không thể kết thúc thế này được, Minh Nhân nhớ lại lúc huấn luyện với Thanh, cô đã bảo trong bụng hắn còn một luồng Chakra khác.

Luồng Chakra đó mạnh mẽ hơn nhiều, chỉ cần sử dụng nó, thực lực chắc chắn sẽ tăng vọt.

Bây giờ chính là thời điểm, Này, luồng sức mạnh kia, trả lời ta đi.

Tiếng gọi truyền vào không gian sâu thẳm, Cửu Vĩ chậm rãi mở mắt, hừ hừ, xem ra Jinchuriki cuối cùng cũng chú ý đến mình rồi.

Được hít thở không khí rồi, Cửu Vĩ giờ rất ngoan ngoãn, vì nó biết có quá nhiều kẻ lợi hại, nó cũng chỉ đành khép mình sống qua ngày, không dám có hành vi vượt quá giới hạn.

Giúp Minh Nhân cũng là giúp mình được hít thở chút không khí, đôi bên cùng có lợi.

Thế nên Cửu Vĩ không hề do dự, nhe răng để lộ nụ cười thân thiện: Lão tử đã chờ đợi lâu lắm rồi.

Oanh, Chakra Cửu Vĩ dọc theo lối vào của Minh Nhân không kìm nén được mà giải phóng ra ngoài.

Chakra màu đỏ đã bao bọc lấy Minh Nhân, một chiếc đuôi đung đưa giữa sân đấu, mang sức mạnh nghìn cân, đủ sức bẻ gãy gỗ, đập nát đá.

Toàn bộ khán giả đều bàng hoàng, họ không biết Minh Nhân đã kết nối với Cửu Vĩ từ lúc nào mà lại có thể sử dụng Chakra của nó.

Nghĩ đến nỗi đau mà Cửu Vĩ đã gây ra cho Mộc Diệp mười mấy năm trước, tâm trạng mọi người đều vô cùng phức tạp.

Đại Xà Hoàn nở nụ cười gian trá, hóa ra là Cửu Vĩ, lão sư của mình thật đúng là nhân từ quá mức, chẳng lẽ ông không biết Cửu Vĩ chính là quả bom hẹn giờ sao.

Nếu không thể để làng sử dụng, lại còn nguy cơ bị mất kiểm soát, nếu là Đại Xà Hoàn làm Hỏa Ảnh thì đã giam cầm Jinchuriki từ lâu rồi, tuyệt đối không để Minh Nhân chạy rông ngoài đường như vậy.

Đệ Tam cũng lo lắng không biết phong ấn của Minh Nhân có bị lỏng ra không, dẫn đến việc Cửu Vĩ bị sổng.

Hiện tại xem ra chưa có dấu hiệu lỏng lẻo.

Ninh Thứ bị Chakra nóng rực của Cửu Vĩ bức lùi, cũng không hiểu luồng Chakra đỏ bất thường này rốt cuộc là gì.

Nhào vô đi, trận chiến chưa kết thúc đâu.

Minh Nhân cảm thấy luồng Chakra này còn mạnh hơn cả lúc trước, tự tin vẫy tay thách thức Ninh Thứ.

Ninh Thứ hít một hơi thật sâu, lớn giọng hét lên để tiếng vang khắp đấu trường: Hôm nay ta sẽ viết lại vận mệnh của Phân gia Nhật Hướng, hôm nay ta sẽ vượt qua tất cả Bạch Nhãn.

Nói rồi, cậu chậm rãi khai mở Bạch Nhãn trước bàn dân thiên hạ.

Lần này lại có điểm khác biệt, chỉ thấy trong Bạch Nhãn thấp thoáng những tia máu, nhìn kỹ những tia máu đó dường như kết thành hình một chú chim đơn giản, chỉ vài tia máu nhưng lại trở thành điểm nhấn khác lạ, khiến Bạch Nhãn càng thêm uy lực.

Đây là cái gì.

Người của gia tộc Bạch Nhãn đều đứng ngồi không yên, đây là kỹ thuật gì vậy.

Đây là việc lợi dụng thuật Lồng Trong Chim trong não của Phân gia, phản tác dụng lại để ép dây thần kinh não bộ, kích phát tiềm năng đại não, một kỹ thuật kích phát toàn bộ đồng lực của Bạch Nhãn.

Kỹ thuật này do Đỗ Lan khai phá, được Ninh Thứ đặt tên là thuật Ly Điểu.

Và đồng thuật này còn mạnh hơn cả việc nhìn thấu điểm yếu Chakra, vì tiềm năng đại não được kích phát, lúc này Ninh Thứ có khả năng dự đoán trước động tác của kẻ địch trong ba giây tới.

Sự xuất hiện của Chakra Cửu Vĩ đã khiến khán giả sững sờ.

Giờ đây Nhật Hướng Ninh Thứ lại tuyên bố sẽ vượt qua tất cả Bạch Nhãn, khí thế ngông cuồng không thể xem thường.

Tuy nhiên, Bạch Nhãn biến dị của Ninh Thứ quả thực rất mạnh, ánh mắt cậu có thể nhìn thấu tương lai.

Bị cậu liếc qua, ngay cả những khán giả ngồi ở hàng ghế sau cách xa trăm mét cũng cảm thấy rùng mình sợ hãi.

Minh Nhân tuy thấy lạ với đôi mắt của đối phương nhưng trận đấu không thể dừng lại ở đây, nhất định phải phân cao thấp.

Hắn nhất định phải trở thành Hỏa Ảnh, sao có thể bị một người sở hữu Bạch Nhãn đánh bại tại đây: Đồ mắt hí, chúng ta tiếp tục.

Oanh.

Dưới sự gia trì của Chakra Cửu Vĩ, sức bộc phát của Minh Nhân tăng thêm một bậc, hắn phát kình chạy vọt đi, nhanh nhẹn như một con báo, hư ảnh liên tục lóe lên, người đã đi vòng quanh Ninh Thứ một vòng, hiển nhiên Minh Nhân đang tìm sơ hở của đối thủ.

Ninh Thứ đứng giữa trùng trùng điệp ảnh, ánh mắt như thần, cậu đã thấy trước Minh Nhân sẽ tấn công thế nào.

Tuy nhiên, Ninh Thứ có thói quen phản đòn sau, hiện tại dự đoán trước động tác trong ba giây lại càng có thể chuẩn bị đầy đủ, lúc này dù là Hỏa Ảnh đích thân ra tay cũng chưa chắc phá được phòng ngự của Ninh Thứ.

Chính là lúc này.

Minh Nhân thấy Ninh Thứ mãi không quay người, nên quyết định tập kích từ phía sau lưng.

Oanh, dẫm nát mặt đất, đổi quỹ đạo một góc chín mươi độ đầy ngoạn mục, lao thẳng tới sau lưng Ninh Thứ, nắm đấm bao phủ Chakra đã sẵn sàng bộc phát.

Kình khí bùng nổ, Chakra thuộc tính dương nóng rực vô cùng.

Quả nhiên không kịp phản ứng, Minh Nhân đã thấy lưng Ninh Thứ ngay trước mắt, hiện tại mình chỉ cần tung quyền là có thể trọng thương đối thủ giành chiến thắng.

Bốp, cánh tay đột nhiên bị một luồng sức mạnh quấn lấy, sắc mặt Minh Nhân biến đổi, hắn thấy Ninh Thứ đã quay người từ lúc nào, đồng thời hai tay tóm chặt lấy cánh tay hắn: Mắt hí.

Thực sự quá sốc, đối phương dường như luôn đợi mình áp sát, đã chuẩn bị sẵn đối sách, khiến Minh Nhân có cảm giác như mình tự dâng tận miệng.

Nắm đấm của Minh Nhân bị tóm chặt, sau đó bị một lực lớn kéo tới phía trước, cả người hắn bay bổng lên.

Minh Nhân bị Ninh Thứ mượn lực, tiếp theo hắn phải đối mặt với một đợt tấn công dồn dập như bão táp của Ninh Thứ, vùng bụng chịu đòn nặng nề trước tiên, lưng còng xuống, tiếp đó là cánh tay bị vặn xoắn.

Cảnh vật trước mắt đảo lộn, mặt đất biến thành bầu trời, rồi khuôn mặt vô cảm của Ninh Thứ lọt vào tầm mắt, nhưng đáng sợ hơn là hai bàn tay của Ninh Thứ đang ép xuống với thế như Thái Sơn áp đỉnh.

Mặt Minh Nhân bị đánh sưng vù, đây là chiêu thu thế cuối cùng của Thái Cực Quyền, giải phóng toàn bộ sức mạnh ra ngoài.

Trên chiến trường, Minh Nhân biến thành đà điểu, nửa thân trên cắm thẳng xuống đất trong tư thế nằm ngửa.

Mọi người chỉ có thể thấy chân Minh Nhân liên tục giật giật ở miệng hố.

Chẳng lẽ Ninh Thứ đã đánh bại được Jinchuriki.

Nên nhớ trong người Minh Nhân là Cửu Vĩ đấy.

Kết thúc rồi sao.

Trọng tài cũng đang quan sát, thầm nghĩ đám Hạ nhẫn bây giờ thật đáng gờm, đứa nào đứa nấy đều có bí mật.

Tên mắt hí đó không dễ đối phó, Minh Nhân tuy thảm hại nhưng chưa mất ý thức, có sức mạnh Cửu Vĩ hộ thể sao có thể bị đánh ngất dễ dàng như vậy.

Nhưng hắn biết nếu không nghĩ ra cách tấn công mới, người thua cuộc chắc chắn sẽ là mình.

Đôi mắt đó dường như nhìn thấu mọi hành động của mình, nhất định phải tạo ra một thế công bất ngờ mới được.

Cứ làm thế đi, Minh Nhân cảm thấy Chakra của mình còn rất nhiều, không thể kết thúc thế này.

Rào rào, Minh Nhân từng chút một bò ra khỏi cái hố sâu, máu mũi chảy ròng ròng nhưng ánh mắt đầy ý chí chiến đấu không khuất phục nhìn Ninh Thứ: Đồ mắt hí, vẫn chưa kết thúc đâu, ngươi không thể cản trở ta trở thành Hỏa Ảnh.

Lần này Minh Nhân vẫn muốn dùng Ảnh Phân Thân.

Oanh.

Nhưng Ninh Thứ đã biết Minh Nhân định dùng nhẫn thuật gì, liền ra tay trước để ngắt quãng quá trình thi triển.

Nếu Minh Nhân triệu hồi quá nhiều phân thân, việc dự đoán tương lai của nhiều mục tiêu sẽ khiến thuật Ly Điểu tiêu tốn quá nhiều sức

lực.

Chương 1170

Minh Nhân cảm thấy rất khó chịu vì đây là lần thứ hai hắn bị chặn đứng, nhưng hắn không nản lòng, cứ thử nhiều lần xem sao.

Thực ra Minh Nhân đang câu giờ để tìm cơ hội thi triển phân thân.

Ninh Thứ thấy Minh Nhân mặt dày chạy lung tung, liền rút Kunai nhắm thẳng vào hắn mà phóng ba phát.

Minh Nhân thầm nghĩ Kunai vô dụng thôi, mình né được, hắn nhảy lên xoay người giữa không trung để tránh.

Tuy nhiên, hắn vừa nhảy lên thì vai, bụng và đùi đều bị máu phun ra.

Lúc này người của gia tộc Vũ Trí Ba đều nhận ra động tác của Minh Nhân đã bị Ninh Thứ nhìn thấu hoàn toàn, chẳng lẽ đây chính là năng lực của đôi Bạch Nhãn đặc biệt đó.

Tả Luân Nhãn có thể dự đoán động tác tiếp theo bằng cách quan sát những chuyển động cơ bắp nhỏ nhất, chẳng lẽ Bạch Nhãn cũng có công năng tương tự.

Các Thượng nhẫn giàu kinh nghiệm cũng nhận ra điều này, Ninh Thứ quả thực đã nhìn thấu Minh Nhân.

Đau quá, nói thật Minh Nhân rất ít khi bị Kunai đâm trúng, cảm giác đau hoàn toàn khác với bị đấm.

Hiệu ứng thị giác khi bị đấm cũng không đáng sợ bằng Kunai, những lỗ máu trên da thịt đối với một đứa trẻ tuổi như Minh Nhân vẫn là quá máu me.

Minh Nhân đau đớn ngã xuống đất, rõ ràng mình có thể né được, tại sao vẫn bị đâm trúng.

Nhận thua đi.

Ninh Thứ nói với Minh Nhân: Ngươi không có cơ hội thắng đâu.

Ta mới không nhận thua.

Minh Nhân không từ bỏ, chật vật bò dậy, rút những chiếc Kunai dính máu trên người ném xuống đất, bướng bỉnh nhìn Ninh Thứ: Lại đây, vẫn chưa xong đâu.

Những người khác đều cảm thấy dù Minh Nhân có Chakra Cửu Vĩ nhưng đôi mắt của Ninh Thứ dường như còn quỷ dị hơn, e rằng Minh Nhân thực sự không có cửa thắng.

Minh Nhân, em đã thể hiện rất tốt rồi, đừng đánh nữa, em sẽ chết đấy.

Tiểu Anh thấy Minh Nhân máu chảy đầm đìa cũng sợ hắn xảy ra chuyện.

Kẻ đội sổ này đã làm rất tốt rồi, chỉ là khoảng cách thực lực giữa hắn và Ninh Thứ quá lớn.

Không, không thể nhận thua, Minh Nhân giơ tay định thi triển Ảnh Phân Thân lần nữa, miệng vẫn nói: Ngươi cứ liên tục tấn công ta là vì sợ ta dùng Ảnh Phân Thân phải không.

Tuy không biết tại sao nhưng đồng thuật của ngươi chắc chắn không thể đối phó với số lượng lớn kẻ địch, nên ta vẫn còn cơ hội thắng.

Minh Nhân định bám víu vào cơ hội thắng mong manh đó, dù chỉ là một phần nghìn.

Minh Nhân cố ý nói vậy để khích tướng, nếu Ninh Thứ cứ truy kích thì hắn thực sự không thể thi triển thuật.

Ninh Thứ quả nhiên mắc mưu, cậu ta còn trẻ quá: Dù ngươi dùng thủ đoạn gì thì cũng thua thôi.

Ninh Thứ không ngăn cản nữa, cậu muốn chứng minh lời mình nói.

Minh Nhân cười, kết ấn hoàn thành: Đa Trọng Ảnh Phân Thân chi thuật.

Oanh.

Lần này trên chiến trường xuất hiện hơn một trăm Minh Nhân, hiển nhiên Chakra của Cửu Vĩ thực sự là vô tận.

Hơn nữa vì Chakra Cửu Vĩ liên tục rò rỉ ra, khả năng hồi phục của Minh Nhân cũng mạnh hơn nhiều, thương thế liên tục lành lại.

Xem ra đây sẽ là một trận chiến kéo dài, Minh Nhân quật cường định dùng chiêu bám đuôi dai dẳng để đánh bại Ninh Thứ.

Một trăm phân thân ra trận, khắp sân đấu dày đặc những mái đầu vàng của Minh Nhân, khí thế lại bùng lên: Dù ngươi có đánh ngã ta bao nhiêu lần, ta vẫn sẽ đứng lên, ta đã nói rồi, trước khi đánh bại ngươi ta sẽ không ngã xuống đâu, mắt hí.

Vậy ta cũng bảo ngươi hay, muốn đánh bại ta thì tốt nhất hãy ôm lấy quyết tâm giết ta, vì hôm nay mới là bước đầu tiên trên con đường chông gai của ta, ta tuyệt đối không thất bại.

Bạch Nhãn xuyên thấu qua tất cả phân thân, nhìn chằm chằm vào bản thể Minh Nhân.

Một chọi một trăm, Ninh Thứ đứng trước trăm cái Minh Nhân mà mặt không biến sắc, thể hiện khí độ của một đại tướng.

Lúc này trận chiến đã thăng cấp, những phân thân do Minh Nhân tạo ra bằng Chakra Cửu Vĩ cơ bản đều là một Minh Nhân khác.

Thuật phân thân là chia đều Chakra ra, mà Chakra vô hạn chia đều vẫn là vô hạn.

Cho nên phân thân của Minh Nhân cũng có sức mạnh Chakra hoàn chỉnh, chiến đấu lực không hề giảm.

Bạch Nhãn và Tả Luân Nhãn đều thấy được sự mạnh mẽ của các phân thân, hiện tại Ninh Thứ phải đối kháng với một trăm Minh Nhân ngoan cường.

Ninh Thứ không còn nghe thấy những tiếng ồn ào trong và ngoài sân đấu, chỉ còn tiếng thở và nhịp tim của chính mình.

Trận này cậu phải đánh, hôm nay là ngày Phân gia Nhật Hướng thay đổi vận mệnh, cậu tuyệt đối không thể thua.

Thế giằng co một đối một trăm kéo dài vài phút, sau đó Ninh Thứ bước ra một bước, phá vỡ thế bế tắc, trận chiến bắt đầu.

Minh Nhân hết lớp này đến lớp khác lao vào Ninh Thứ, nắm đấm và nhẫn cụ thay nhau tung ra, cũng mang theo quyết tâm tất thắng.

Đây là cuộc đối đầu giữa dòng cỏ xanh và dòng thác đỏ.

Ninh Thứ tóm lấy một tên Minh Nhân gần nhất dùng làm vũ khí quăng một vòng quét sạch không gian xung quanh, sau đó tay không xông pha giữa bầy địch.

Tại sao anh Ninh Thứ không dùng Hồi Thiên.

Sồ Điền hỏi cha mình.

Nhật Hướng Nhật Túc đoán rằng có lẽ Ninh Thứ làm vậy để chứng tỏ mình đã vượt qua gia tộc Nhật Hướng, nên mới không sử dụng các chiêu thức của gia tộc.

Việc sử dụng trước đó là để chứng minh chiêu thức của gia tộc chẳng có gì to tát, một người Phân gia như cậu cũng có thể lĩnh ngộ được, còn giờ không dùng là để khẳng định sức mạnh tự thân còn mạnh hơn cả Nhu Quyền của Tông gia.

Nó muốn vượt qua chúng ta.

Nhật Hướng Nhật Túc đã đoán ra ý định của Ninh Thứ.

Trận chiến này một mặt là tranh đoạt chức Trung nhẫn, mặt khác cũng là để diễn cho người của Tông gia xem.

Người Phân gia dù không dựa dẫm vào danh tiếng và tuyệt học của Tông gia Nhật Hướng vẫn có thể làm nên sự nghiệp.

Sồ Điền không hiểu lắm, chẳng phải anh Ninh Thứ vẫn luôn rất lợi hại sao.

Cô không hiểu ý nghĩa của Phân gia và Tông gia, chỉ thấy lo lắng cho Ninh Thứ, dáng vẻ hiện tại của anh thật đáng sợ.

Nhật Hướng Nhật Soa còn lo lắng hơn cả Sồ Điền, nhưng với tư cách người cha, ông chỉ có thể thầm lặng bảo vệ.

Mọi người đều im bặt, nhìn Nhật Hướng Ninh Thứ đang chìm trong đám đông Minh Nhân mà toát mồ hôi hột.

Bởi vì ai cũng thấy bản thể Minh Nhân đang nhanh chóng phục hồi trạng thái, Chakra Cửu Vĩ quả nhiên thần kỳ, không chỉ hồi năng lượng mà còn hồi máu.

Một trăm người xem chừng không nhiều, nhưng đôi khi trong một cuộc chiến nhẫn giả quy mô nhỏ, hai bên cộng lại cũng chỉ chừng đó.

Vì vậy, một trăm nhẫn giả tuyệt đối là một thế lực không thể xem thường, một trăm nhẫn giả có thực lực như Minh Nhân cũng biết học theo Minh Nhân để tìm sơ hở của Ninh Thứ chứ không hề lao vào một cách mù quáng.

Rơi vào biển người Minh Nhân, Ninh Thứ cũng như sa vào vũng lầy, không hề dễ chịu.

Nhưng vì khí tiết của Phân gia, để viết lại vận mệnh nhục nhã này, cậu không thể lùi bước.

Bạch Nhãn dữ tợn, đôi tay không ngừng vẽ những vòng tròn, từng vòng từng vòng, âm dương động tĩnh, biểu lý hư thực.

Thái Cực Quyền khổ luyện nhiều năm lúc này bộc lộ sự sắc bén, thể hiện ưu thế vượt trội trong chiến đấu quần chúng.

Đối mặt với những đợt tấn công dày đặc, Ninh Thứ lấy bất biến ứng vạn biến, binh đến tướng chặn nước đến đất ngăn, thiết lập một hàng phòng ngự kiên cố.

Mọi người chỉ thấy quanh eo Ninh Thứ mở ra một vòng Thái Cực khổng lồ bao phủ toàn trường, dường như có thể cảm nhận được bất kỳ cử động nhỏ nhất nào.

Một sợi lông cũng không thể chạm vào, một con ruồi cũng không thể đậu lên.

Lợi hại thật.

Minh Nhân một lần nữa cảm thán thực lực của Ninh Thứ, Ninh Thứ thực sự là một đối thủ vô cùng xuất sắc.

Mọi người đều nghĩ như vậy, thực lực của Ninh Thứ từ lâu đã vượt qua Hạ nhẫn, và ý chí kiên định của cậu có lẽ còn vững chãi hơn nhiều Thượng nhẫn.

Vì thế mọi người đều giữ im lặng, nhường toàn bộ không gian cho Ninh Thứ để cậu chiến đấu giữa những khoảng trống.

Khí xoay, khí rung, khí phát, khí hồi, khí kích, những phân thân tiếp cận Ninh Thứ đều biến thành khói trắng, và lượng khói lớn lúc này cũng đang cuộn theo động tác của Ninh Thứ.

Mọi người nhìn thấy vòng Thái Cực khổng lồ kia chính là do khói của phân thân tạo thành.

Đây là mười phút của Ninh Thứ, không hề có tạp niệm, đến mức các phân thân của Minh Nhân không dám lại gần, cậu vẫn đang múa quyền.

Làn sương trắng xung quanh như bị hút vào hố đen, tụ tập quanh Ninh Thứ tạo thành một quả cầu trắng khổng lồ.

Chương 1171

Minh Nhân tự hỏi cái quái gì thế này.

Các phân thân hiện tại định chỉnh đốn lại đội hình nhưng phát hiện Ninh Thứ đang múa quyền với không khí như phát điên, rồi không khí xung quanh dường như bị lôi kéo theo, cuồn cuộn mãnh liệt.

Đó là một vòng tròn, Ninh Thứ tâm thần hợp nhất, hai tay một đẩy một kéo, làn sương trắng tản ra biến thành những mũi kiếm sắc lẹm bay đi.

Minh Nhân vạn lần không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này, một đòn tấn công diện rộng bất ngờ của Ninh Thứ khiến người ta không kịp trở tay.

Các phân thân xung quanh tức khắc bị tiêu diệt, chính bản thân hắn cũng bị lực xung kích của làn sương trắng đánh cho hộc máu.

Từ khi trận chiến bắt đầu, Minh Nhân đã hộc máu mấy lần rồi, nhưng lần này nghiêm trọng hơn cả.

Phen này thực sự sắp kết thúc rồi, Ninh Thứ đứng trước mặt Minh Nhân, cúi đầu nhìn xuống.

Chỉ có Minh Nhân thấy mắt Ninh Thứ đang chảy máu, hắn biết quyết tâm giành chiến thắng của Ninh Thứ tuyệt đối không kém mình, đó là cái giá của việc dùng mắt quá độ.

Quả thực là cái giá đắt, thuật Ly Điểu ép dây thần kinh não để kích phát tiềm năng, việc đối phó với một trăm phân thân trước đó là sự vận hành quá tải.

Lúc này nhãn cầu Ninh Thứ xung huyết, máu từ hốc mắt chảy ra.

Mắt hí, mắt của ngươi.

Ninh Thứ không muốn nói chuyện, rút Kunai kề vào cổ Minh Nhân: Dù ngươi là Jinchuriki thì cũng đến đây thôi, nhận thua hoặc là chết.

Minh Nhân sở hữu hai át chủ bài lớn là Cửu Vĩ và Đa Trọng Ảnh Phân Thân, dùng chiến thuật biển người đấu với Ninh Thứ nhưng cuối cùng Ninh Thứ vẫn chiếm ưu thế.

Nếu Minh Nhân muốn thì dĩ nhiên có thể tiếp tục chiến đấu, nhưng như vậy thì quá dai dẳng.

Cả hai đều có lý do không thể thua, vậy Minh Nhân và Ninh Thứ liệu có thực sự đi đến kết cục bất tử bất hưu không.

Đỗ Lan nhìn hiện trường, hắn cảm thấy Minh Nhân nên nhận thua, vì muốn làm Hỏa Ảnh thì phải học cách thỏa hiệp, nếu ngay cả điều này cũng không học được thì e là cả đời cũng đừng nghĩ đến chuyện làm Hỏa Ảnh.

Nhưng Minh Nhân hiện tại có thể thỏa hiệp không.

Hắn hiện vẫn là kẻ đội sổ mà mọi người coi thường, nếu giờ nhận thua thì hắn vẫn mãi là kẻ đội sổ.

Thực ra đây là ngộ nhận của Minh Nhân, hiện tại hắn đã thể hiện được thực lực rồi, sẽ không còn ai coi hắn là kẻ đội sổ nữa.

Jinchuriki Cửu Vĩ đâu phải hạng tôm tép nào cũng so được.

Minh Nhân nhìn đôi mắt đỏ ngầu vì máu của Ninh Thứ, biết rằng nếu mình không nhận thua, đối phương có lẽ thực sự sẽ tử chiến đến cùng, một mất một còn với mình.

Dĩ nhiên mình cũng có thể phản kháng, rồi kéo dài trận chiến tiêu hao này, biết đâu đối phương sẽ kiệt sức mà thất bại.

Nhưng chiến thắng kiểu đó chẳng có ý nghĩa gì, Minh Nhân phải thừa nhận hiện tại mình không bằng Ninh Thứ.

Tôi nhận thua.

Minh Nhân thừa nhận sự thiếu sót của mình, Nhưng lần sau tôi tuyệt đối không thua anh nữa đâu.

Chỉ là không biết liệu có còn lần sau không.

Ninh Thứ nhắm mắt lại, che giấu những vết thương chồng chất, thu hồi Kunai: Uzumaki Minh Nhân, cậu là một đối thủ khá đấy.

Coi như cậu cũng công nhận tính cách thành thực của Minh Nhân.

Vỗ tay.

Lần này khán giả không chỉ thấy Jinchuriki Cửu Vĩ mà còn thấy bóng dáng cô độc và ngạo nghễ của một người Phân gia Bạch Nhãn.

Trận chiến của hai thiếu niên này khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, đặc biệt là quyết tâm và sự bình tĩnh một chọi một trăm cuối cùng của Ninh Thứ khiến mọi người phải thán phục.

Vì vậy lúc này cũng chẳng cần thêm động tác thừa thãi nào, chỉ cần vỗ tay là đủ.

Thời gian vẫn chưa đến sao.

Khám Cửu Lang hiện tại đang chờ đợi kế hoạch bắt đầu, họ tuân lệnh Phong Ảnh giả chờ đợi tấn công vào làng Mộc Diệp, hướng tới mục tiêu xa vời hơn chứ không chỉ là kỳ thi Trung nhẫn.

Chỉ cần lập công trong kế hoạch, đừng nói Trung nhẫn, ngay cả Thượng nhẫn cũng có thể đạt được dễ dàng, thời loạn xuất anh hùng mà.

Lúc này xung quanh Mộc Diệp xuất hiện một nhóm nhẫn giả khả nghi, đang chuẩn bị thông linh siêu cấp đại xà của Đại Xà Hoàn để phá tường tấn công Mộc Diệp.

Đây là nhẫn thuật cần thời gian chuẩn bị.

Khám Cửu Lang thấy đội quân nhẫn giả bên ngoài mãi chưa động tĩnh, mà đã đến lượt mình lên sàn nên vô cùng khó xử.

Bởi vì trong lòng hắn không muốn ra tay lúc này, chỉ lãng phí Chakra mà thôi.

Vì thế Thiên Thiên đã đứng sẵn giữa sân đấu, nhưng Khám Cửu Lang mãi vẫn chưa xuống.

Thí sinh Khám Cửu Lang của làng Sa Ẩn, em muốn bỏ cuộc sao.

Trọng tài đợi đến mất kiên nhẫn, hỏi về phía vị trí của làng Sa Ẩn.

Thủ Cúc nhìn Khám Cửu Lang, cạn lời trước tính cách thích toan tính này của em trai mình.

Nhưng nếu Khám Cửu Lang không toan tính thì trong tiểu đội của họ chẳng có ai suy nghĩ đại cục cả, nhìn xem một Ngã Ái La thần kinh bất ổn, một bà chị nữ hán tử, hắn là đứa con thứ hai ở giữa cũng thật bất lực.

Thiên Thiên cũng nhìn sang phía đó, thầm nghĩ chẳng lẽ mình lại được miễn chiến tấn cấp.

May mắn quá.

Có phải muốn bỏ cuộc không.

Trọng tài tiếp tục truy vấn.

Đệ Tam nhìn sang Phong Ảnh, thầm nghĩ Phong Ảnh đang có mặt ở đây mà nhẫn giả làng Sa Ẩn lại dám không nể mặt như vậy sao.

Thực ra Đại Xà Hoàn chẳng quan tâm, làng Sa Ẩn chỉ là vật hy sinh bị hắn lừa gạt mà thôi.

Lúc này hắn chỉ đang chờ đợi, chờ đợi cuộc đại chiến nội ứng ngoại hợp.

Trong sân đấu xuất hiện thêm vài tên Ám bộ giả, đó là Đâu dẫn người ám sát thành viên Ám bộ rồi giả dạng trà trộn vào, bọn chúng muốn tóm gọn tất cả nhẫn giả có mặt tại đây.

Hôm nay một nửa nhẫn giả của Mộc Diệp đều đang xem thi đấu, chỉ cần vây hãm được khán giả tại đây thì cuộc chiến bên ngoài sẽ không gặp quá nhiều trở ngại.

Mộc Diệp quá tự đại, chẳng có chút biện pháp dự phòng nào.

Trong mắt Đâu, Mộc Diệp chỉ là một quả hồng mềm bị hòa bình mài mòn góc cạnh, không đáng nhắc tới.

Khám Cửu Lang vẫn lựa chọn bảo tồn thực lực, tiếp theo là trận đấu giữa Thủ Cúc và Lộc Hoàn.

Lộc Hoàn thuộc tuýp trí tướng, sử dụng nhẫn thuật khá đặc thù là Ảnh Tử Mô Phỏng Thuật, kéo dài bóng của chính mình để trói chặt đối phương, một loại nhẫn thuật cổ quái.

Tuy nhiên nhẫn thuật này cũng có khuyết điểm là diện tích bóng có hạn, và cũng không thể khống chế được kẻ địch quá mạnh.

Lộc Hoàn hoàn toàn mang vẻ mặt không chút hứng khởi, nói thật cậu vốn không phải là nhân viên tác chiến tuyến đầu xuất sắc, cậu thuộc kiểu người thu thập tình báo, lập chiến thuật chỉ huy ở hậu phương chứ không phải chiến binh.

Vì thế vừa bắt đầu, Lộc Hoàn đã rơi vào thế yếu, bóng của cậu tuy nhanh nhưng Thủ Cúc vẫn có thể nhanh chóng né tránh.

Đồng thời trong lúc chiến đấu, cô nhận ra bóng của Lộc Hoàn có giới hạn về độ dài, chỉ cần giữ khoảng cách là chắc thắng.

Lộc Hoàn nhìn những vạch kẻ Thủ Cúc vẽ trên đất, nở nụ cười khổ, người phụ nữ kia nhìn thì có vẻ ngực to não nhỏ nhưng lúc chiến đấu lại rất tinh ranh.

Chỉ qua vài lần thăm dò đã phát hiện ra nhược điểm nhẫn thuật của mình, thật bất lực.

Lộc Hoàn bất giác ngẩng đầu nhìn mây trôi.

Trời xanh mây trắng, hôm nay là một ngày đẹp trời, gió hiu hiu thổi, thật là một ngày thích hợp để đi dã ngoại, tại sao mình lại phải ở đây chiến đấu với người phụ nữ dã man kia chứ.

Hết cách rồi sao.

Thủ Cúc nhìn cậu thiếu niên mang bộ dạng bại trận cười nói: Nếu không còn thủ đoạn nào khác thì tôi sẽ kết thúc trận đấu này.

Khoảng cách này tầm mười mét, một ngôi sao là đủ rồi.

Trên chiếc quạt xếp khổng lồ của Thủ Cúc có ba ngôi sao, mỗi khi mở thêm một ngôi sao là đại diện cho việc tăng cường sức gió nhất định.

Cái tên dùng bóng kia cơ bản chẳng có chiến đấu lực gì, một ngôi sao là đủ hạ gục.

Liêm Dứu.

Giơ tay phất quạt, luồng Chakra lớn tụ tập trên chiếc quạt, cơn cuồng phong được rèn luyện trong bão cát đã sẵn sàng bùng nổ.

Chương 1172

Tuy nhiên, ngay lúc nữ nhẫn giả đinh ninh mười mươi thắng lợi thì Thủ Cúc lại nhạy bén phát hiện bóng dưới đất đang lao nhanh tới, dường như sắp vượt qua vạch khoảng cách chuẩn mà cô đã vẽ trước đó.

Khoảng cách nhẫn thuật của đối phương tăng lên rồi.

Cô vội vàng đổi hướng gió, luồng Phong độn vốn nhắm vào Lộc Hoàn đều nã xuống mặt đất, trong phút chốc mặt đất nát bét nhưng cũng đã cắt đứt cái bóng của Lộc Hoàn.

Nữ nhẫn giả làng Cát phản ứng nhanh thật.

Thấy Lộc Hoàn tập kích không thành, người bạn chí cốt ham ăn của cậu là Đinh Thứ lên tiếng, cậu rất hiểu Lộc Hoàn, biết thời điểm cậu chọn ra tay thường là lúc đối thủ không để ý nhất, vậy mà Thủ Cúc lại kịp thời phát hiện và phản ứng lại được.

Lộc Hoàn cảm thấy thật sự rất khó nhằn.

Uầy uầy, tên này cũng có chút lợi hại đấy chứ, nhìn cái mặt chẳng có tí sức sống nào mà lại có thể ép được Thủ Cúc đến mức này, đúng là lần đầu mới thấy.

Khám Cửu Lang thấy chị mình suýt trúng chiêu mà toát mồ hôi hột thay.

Thủ Cúc không hiểu tại sao bóng của đối phương đột nhiên lại mạnh lên, nhất định phải có nguyên nhân.

Ảnh Tử Mô Phỏng Thuật là nhẫn thuật khống chế bóng của chính mình để tấn công, khuyết điểm là diện tích bề mặt bóng của bản thân ảnh hưởng trực tiếp đến chiều dài sau khi biến hóa, nên bóng của người lớn có phạm vi tấn công rộng hơn trẻ con.

Dĩ nhiên loại thuật này vô dụng trong môi trường tối đen vì không có ánh sáng thì không có bóng.

Nhưng diện tích của bóng cũng không phải bất biến, ví dụ như độ cao của mặt trời, hay góc đứng, đứng nghiêng so với nguồn sáng thì bóng sẽ nhỏ hơn đứng đối diện.

Tuy nhiên nói gì thì nói, khống chế bóng biến hình tấn công là nhẫn thuật tiêu tốn lượng lớn Chakra, nên sau vài lần thử nghiệm, Lộc Hoàn đã lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Thủ Cúc lùi lại một bước rồi lại lùi thêm bước nữa, đầy cảnh giác quan sát Lộc Hoàn đang ngồi xổm một nửa, rồi hồi tưởng lại sự khác biệt trước và sau, cuối cùng đã phát hiện ra vấn đề: Là mặt trời.

Góc nghiêng của mặt trời đã kéo dài bóng của cậu, cái tên hèn hạ này.

Lộc Hoàn thầm nghĩ mình lại đụng phải một nhẫn giả cũng biết phân tích chiến cục, quả nhiên chuyện đấu đá này không hợp với một nhẫn giả như mình, cậu chỉ muốn sống một cuộc đời bình an ổn định thôi mà sao khó quá vậy.

Xem ra không thể chờ thêm nữa, một kích giải quyết cậu luôn.

Thủ Cúc đã phát ngán với cái nhẫn thuật bóng quỷ dị kia rồi, cô mở quạt lộ ra ba ngôi sao, lần này nhất định sẽ tiễn đối phương xuống đài.

Đối phương bắt đầu nghiêm túc rồi, Lộc Hoàn cảm thấy người phụ nữ này thật đáng sợ.

Liêm Dứu.

Lại là chiêu này, những cơn gió rít gào đang hưởng ứng lời triệu gọi của Thủ Cúc.

Rõ ràng trong đầu cậu có rất nhiều cách để đánh bại đối thủ, tiếc là Chakra của cậu không cho phép, Lộc Hoàn cũng thấy tuyệt vọng lắm, cái nhẫn thuật bí truyền của gia tộc này tiêu tốn quá nhiều mà hạn chế thì đủ đường, lại còn phải chân chạm đất mới thi triển được, liệu có còn cho cậu vui vẻ làm nhẫn giả nữa không.

Nhưng cũng không thể cứ thế bị đánh văng khỏi đài, mất mặt lắm, nên Lộc Hoàn chuẩn bị cho cú đánh cuối cùng, đứng ngay trong phạm vi tấn công của đối thủ vẫn thi triển Ảnh Tử Mô Phỏng Thuật.

Vô dụng thôi, với khoảng cách hiện tại của tôi, cậu tuyệt đối không thể tóm được bóng của tôi đâu.

Thủ Cúc nhìn cái vẻ giãy chết của đối phương, cảm thấy cậu ta đang làm việc vô ích, cô đã lùi lại một khoảng cách rất xa rồi: Đi thôi.

Lộc Hoàn đang đối mặt với nguy cơ cực lớn.

Ảnh Tử Mô Phỏng Thuật vốn là một nhẫn thuật có khả năng vô hạn, nhưng vì hạn chế quá nhiều nên đã trở thành một nhẫn thuật phụ trợ tầm trung và gần.

Ở giai đoạn sau, Lộc Hoàn sẽ khai phá ra Ảnh Tử Thủ Lý Kiếm, tức là thông qua thủ lý kiếm để định trụ bóng của đối phương, từ đó khóa chặt hành động của họ, không nhất thiết phải kéo dài bóng của chính mình mới có tác dụng.

Như vậy, phạm vi tấn công của Ảnh Tử Mô Phỏng Thuật được gia tăng đáng kể.

Tất nhiên, để tăng phạm vi tấn công của bóng, cũng có thể tạo ra nhiều nguồn sáng để tạo ra nhiều bóng, hoặc trực tiếp ăn nhiều một chút để béo lên, từ đó tăng diện tích bóng của chính mình.

Bởi vì bóng có thể khống chế chỉ tính phần hình chiếu của cơ thể, bóng của quần áo hay ngoại vật trên người đều không được tính.

Đáng tiếc, thứ cuối cùng hạn chế sự phát huy của Ảnh Tử Mô Phỏng Thuật vẫn là lượng Chakra của người thi triển.

Lúc này trên sân, tình hình của Lộc Hoàn rất nguy cấp, Thu Đạo Đinh Thứ căng thẳng đến mức miệng mở lớn, không ngừng ăn vặt, cậu ta thực sự lo lắng cho Lộc Hoàn chứ không phải vì đói bụng.

Mọi người nhìn tình hình cũng cảm thấy Lộc Hoàn lành ít dữ nhiều, vì đối phương đã giãn cách cự ly, hiện tại chỉ cần phát động tấn công hữu hiệu là Lộc Hoàn chắc chắn thua.

Lộc Hoàn chịu thiệt ở chỗ Chakra của mình quá ít, bất quá hiện tại dù sao cũng đã định đầu hàng rồi, những kế hoạch trong đầu cũng không thể thực hiện, chi bằng một lần dùng hết Chakra để rời sân một cách thể diện.

Thế là Lộc Hoàn phát động kế hoạch của mình, nhẫn thuật của Thủ Cúc đang trong quá trình giải phóng thì bị tạm dừng.

Luồng phong triều bành trướng cuối cùng chỉ hình thành một trận thanh phong thổi qua người Lộc Hoàn, khiến gò má cậu hơi tê dại.

Biểu cảm không thể tin nổi của Thủ Cúc ngưng đọng trên mặt, cô biết mình đã bị khống chế, nhưng hiện tại cô rõ ràng đang đứng dưới ánh mặt trời, trước mắt cũng không có bóng của đối phương, tại sao lại bị khống chế.

Chẳng lẽ là phía sau.

Đúng là phía sau, Lộc Hoàn đã lợi dụng bóng râm của toàn bộ đấu trường, thi triển thuật vòng qua mặt tối của sân đấu rồi vòng ra sau lưng Thủ Cúc.

Đấu trường này là một hình trụ rỗng, xung quanh là tường bao.

Lúc này mặt trời ở phía sau Lộc Hoàn, nên đoạn tường phía sau cậu là bên trong tối bên ngoài sáng, bên trong tường và mặt đất có diện tích bóng râm lớn.

Còn bức tường phía sau Thủ Cúc là bên trong sáng bên ngoài tối.

Lộc Hoàn đã lợi dụng diện tích của hai mặt tối đó, cuối cùng vòng ra sau lưng Thủ Cúc, vừa vặn bắt được bóng của cô.

Mặt trời di chuyển chỉ là mồi nhử để khiến cô lùi lại mà thôi.

Lộc Hoàn biểu thị tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát.

Chẳng lẽ cậu ta thực sự cố ý ép mình lùi lại gần tường.

Thủ Cúc chấn kinh trước sự thâm mưu viễn lự của Lộc Hoàn.

Nhẫn thuật của tôi tuy đúng là chỉ có thể sử dụng trong một khoảng cách nhất định, nhưng quả nhiên nếu địa hình cho phép thì vẫn có thể tăng cường cự ly.

Ngay từ đầu tôi đã tính kỹ cách lợi dụng bóng râm của bức tường cao này rồi.

Lộc Hoàn nghiêng mặt nói.

Nhìn động tác vẹo vọ của Lộc Hoàn, Thủ Cúc lập tức biết đối phương nghiêng đầu như vậy là để tăng diện tích bóng râm: Kiểu tóc của cậu.

Lộc Hoàn để kiểu tóc đuôi ngựa hình cái chổi hướng lên trời rất cá tính, hiện tại nghiêng đầu, tóc vừa vặn chiếu thêm một mảng bóng trên mặt đất.

Thực ra Lộc Hoàn cũng là vận may tốt, nếu Thủ Cúc không lùi sâu như vậy thì cậu căn bản không bắt được cô, ngay cả bóng của tóc cũng dùng đến rồi mà cũng chỉ vừa khéo bắt được.

Bất quá bắt được là bắt được rồi, tuy Lộc Hoàn hiện tại chỉ có thể nghiêng đầu nói chuyện nhưng mục tiêu của cậu đã đạt được.

Ninja này thật thú vị, lợi dụng tất cả điều kiện có thể, nghịch chuyển tình thế trong lúc nguy nan, thể hiện được sự bình tĩnh và cơ trí của một đại tướng.

Giỏi lắm, Lộc Hoàn.

Thu Đạo Đinh Thứ thay bạn mình vui mừng, nhét khoai tây chiên đầy miệng, dù sao căng thẳng hay vui mừng cậu ta cũng chỉ có một phản ứng là ăn.

Nhưng đúng lúc này Lộc Hoàn lại có hành động kinh người: Tuy tôi đã nghĩ ra hơn hai trăm phương thức để đối phó với cô, nhưng Chakra của tôi không đủ rồi, hơn nữa tôi cũng không muốn tấn công nữ Ninja.

Cho nên tôi nhận thua.

Đúng thế, cậu tự mình nhận thua.

Hả.

Toàn bộ khán giả đều ngã ngửa, cậu nhóc này tốn bao công sức mới khống chế được đối thủ, vậy mà lại từ bỏ tình thế tốt đẹp này sao.

Nữ Ninja Sa Nhẫn tuy là thắng, nhưng trong mắt cô, khuôn mặt lười biếng của Lộc Hoàn lại trở nên khác biệt.

Trước đó Thủ Cúc khinh thường cậu, nhưng hiện tại lại phát hiện đối phương có một phong thái rất thong dong.

Lại là một trận chiến không tệ, một trận đấu võ một trận đấu trí đều vô cùng đặc sắc.

Tiếp theo chính là trận đấu của Tá Trợ đối với Ngã Ái La.

Bất quá Tá Trợ hiện tại vẫn chưa quay lại, hiển nhiên đặc huấn tốn thời gian hơn tưởng tượng, nhưng Tá Trợ sẽ không vắng mặt, nên vào khoảnh khắc quan trọng khi vạn chúng chú mục, cậu và Tạp Tạp Tây đã xuất hiện đầy tỏa sáng.

Lá xanh bay lượn, chiến trường là đài, Tá Trợ và Tạp Tạp Tây lưng tựa lưng giáng lâm một cách phong tao, mang theo những chiếc lá xanh nhảy múa.

Thật không biết xấu hổ.

Đỗ Lan thầm nghĩ, đám đàn ông này làm gì mà màu mè thế.

Cũng không nghĩ xem mình thích làm màu đến mức nào.

Đỗ Lan thuộc kiểu người mình thích làm màu nhưng lại không chịu được người khác làm màu hơn mình.

Tá Trợ đã đến, trận chiến lập tức bắt đầu.

Chương 1173

Ngã Ái La mang một vẻ mặt biến thái hưởng thụ việc giết chóc, dường như Tá Trợ đã là một cái xác không hồn.

Nhưng Tá Trợ là ai chứ, cậu là người sở hữu Tả Luân Nhãn, nên đã tiến hành tấn công một cách bài bản.

Phương thức tấn công quen thuộc đó khiến một số người nhớ lại chuyện vài ngày trước: Tiểu Lý, đó là chiêu số của em mà.

Khải nói: Chẳng lẽ chỉ dựa vào Tả Luân Nhãn sao chép mà có thể học được trong thời gian ngắn như vậy sao.

Học được cái hình, nhưng cũng đủ rồi, Tá Trợ không cần sức phá hoại của Cương Quyền mà chỉ cần tốc độ của nó, nên cậu học cách phát lực và bộ pháp của Tiểu Lý để tăng tốc.

Quả nhiên tốc độ là đối thủ khó đối phó nhất đối với cát, Tá Trợ đột kích tả hữu, cát của Ngã Ái La không kịp phòng ngự.

Bất quá Ngã Ái La lúc này lại nhớ tới lời dặn của Khám Cửu Lang, chính là kéo dài thời gian, đợi lát nữa có rất nhiều người để giết, không việc gì phải vội giết Vũ Trí Ba Tá Trợ.

Thế là Ngã Ái La bao bọc bản thân lại, trốn trong Sa Chi Cầu khiến Tá Trợ không làm gì được.

Lúc này Ninja ở ngoài làng đã chuẩn bị xong, kế hoạch Hủy diệt Mộc Diệp sau một thời gian chuẩn bị dài đã vạn sự câu bị, chỉ thiếu gió đông.

Đại Xà Hoàn ẩn mình dưới mặt nạ Phong Ảnh lộ ra nụ cười, cuối cùng cũng có thể bắt đầu rồi.

Oanh.

Gần như cùng lúc Tá Trợ dùng Thiên Điểu, ngoài làng xuất hiện một con đại xà dài mấy chục mét, ngóc đầu lên cũng phải hai mươi mét.

Đồng thời tại sân thi đấu, những kẻ giả làm Ám Bộ cũng nhanh chóng phát động ảo thuật, khiến đại bộ phận khán giả hôn mê.

Sự thay đổi đột ngột khiến mọi người không kịp trở tay, chỉ có số ít Thượng Nhẫn không bị ảo thuật khống chế.

Họ mới muốn đi bảo vệ Tam Đại Mục thì phát hiện Tam Đại Mục đã cùng Phong Ảnh giả nhảy lên nóc tòa lầu môn.

Đỗ Lan nhìn cảnh hỗn loạn này, cuối cùng ánh mắt tập trung vào tên Ám Bộ trước mắt, đó là Đâu.

Chỉ thấy Dược Sư Đâu nhanh chóng kết ấn, trước mặt Đỗ Lan từ từ mọc lên hai quan tài, chính là Uế Thổ Chuyển Sinh, đây là món quà Đại Xà Hoàn chuẩn bị cho Đỗ Lan.

Đệ Nhất và Đệ Nhị của Mộc Diệp.

Đỗ Lan nhìn về phía Đại Xà Hoàn ở đằng xa, thầm nghĩ tính toán không tồi, biết cách coi trọng mình đấy.

Bất quá không có sự viện trợ của Uế Thổ Chuyển Sinh thì Đại Xà Hoàn còn có thể chiến đấu với Tam Đại Mục không.

Tự nhiên là được, vì Đại Xà Hoàn cũng không còn là Đại Xà Hoàn của ngày xưa.

Mộc Diệp một lần nữa bị xâm nhập, dường như trong thời kỳ hòa bình, ngôi làng thực sự rất khó phòng ngự trước loại tấn công khủng bố này, trái lại lúc chiến tranh Mộc Diệp luôn có thể ngăn địch ngoài cửa.

Dược Sư Đâu nhìn hai vị Hỏa Ảnh vĩ đại xuất hiện nhờ Uế Thổ

Chuyển Sinh liền lộ ra một tia nụ cười, hắn cho rằng lần này Đỗ Lan chắc chắn phải chết.

Đại Xà Hoàn đại nhân đã chuẩn bị một món đại lễ không thể xem thường cho Đỗ Lan.

Lúc này tình hình nguy cấp, làng bị công phá, Sa Ẩn và Đại Xà đang tiến về phía làng.

Các dân làng đã bắt đầu sơ tán dưới sự sắp xếp của Hạ Nhẫn, còn Trung Nhẫn và Thượng Nhẫn triển khai chiến đấu với kẻ địch xâm nhập.

Kỳ thi Trung Nhẫn tự nhiên không thể tiến hành tiếp được, Ngã Ái La cũng cuối cùng phải ra tay: A.

Lượng cát lớn húc đổ tường vách, đã không thể cản phá.

Đây rốt cuộc là chuyện gì.

Minh Nhân từ trong ảo thuật tỉnh táo lại, ngơ ngác hỏi không phải đang thi sao.

Đừng quan tâm nữa, chúng ta phải đi chi viện Tá Trợ, cậu ấy đã rời đi cùng tên Sa Nhẫn đó.

Tiểu Anh vẫn có chút thiên phú ảo thuật, cô giữ được tỉnh táo trong đám ảo thuật tập thể và gọi Minh Nhân tỉnh lại: Chúng ta phải đi thôi.

Cô rất lo lắng cho Tá Trợ.

Minh Nhân hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tạp Tạp Tây dặn dò tiểu đội mình: Đây là nhiệm vụ cấp A, các em nhất định phải cẩn thận.

Đối phương có ba Hạ Nhẫn của làng Cát đều không dễ đối phó, nhưng bên mình Minh Nhân Tá Trợ cũng không phải hạng xoàng, Tạp

Tạp Tây tin rằng đội 7 có khả năng ngăn chặn đối phương.

Hiện tại điều quan trọng là phía Hỏa Ảnh, Đại Xà Hoàn và Hỏa Ảnh đang nói chuyện trên nóc tòa lầu môn.

Kết giới đã dựng lên, Tứ Tử Viêm Trận song tầng khiến Ám Bộ cũng khó lòng vào được.

Lúc này chỉ có thể dựa vào một mình Tam Đại Mục giằng co với Đại Xà Hoàn.

Ngươi không phải Phong Ảnh.

Tam Đại Mục rất bình tĩnh, từ lúc gặp Phong Ảnh đã cảm thấy trên người đối phương có khí tức nguy hiểm, hiện tại thấy tứ nhân chúng không thuộc về Sa Nhẫn, Tam Đại Mục xác định đối phương có lẽ không phải Phong Ảnh.

Người thực sự già rồi, hay quên quá nhỉ, lão sư.

Đại Xà Hoàn cởi nón lá, xé mặt nạ, lộ ra khuôn mặt gầy gò trắng bệch, trong mắt là ánh sáng của thắng lợi: Người như thế này, đứa học trò này sẽ đau lòng đấy.

Đại Xà Hoàn.

Tam Đại Mục vạn lần không ngờ Đại Xà Hoàn lại quay lại Mộc Diệp theo hình thức này, sau khi kinh ngạc là một nụ cười khổ: Chẳng lẽ ngươi lại căm ghét Mộc Diệp đến thế sao.

Không thể nói như vậy, lão sư, thứ tôi căm ghét không chỉ là ngôi làng này đâu.

Tam Đại Mục quan sát Đại Xà Hoàn, phát hiện hắn trẻ trung không tưởng nổi, dường như mười năm thời gian không để lại dấu vết gì trên người hắn: Đại Xà Hoàn, ngươi vẫn không thay đổi.

Hiển nhiên Đại Xà Hoàn hiểu ý của Tam Đại Mục, đắc ý cười nói: Đó là phải cảm ơn Đỗ Lan rồi.

Tại sao đột nhiên lại nhắc tới Đỗ Lan.

Tam Đại Mục không hiểu: Chẳng lẽ ngươi muốn nói kế hoạch lần này là ngươi và Đỗ Lan cùng nhau hoạch định sao.

Tam Đại Mục không tin Đỗ Lan sẽ làm chuyện như vậy.

Lão sư, xem ra người chẳng hiểu gì về hắn cả.

Đại Xà Hoàn như đang hàn huyên với Tam Đại Mục, hắn lần này định lật tẩy chân tướng của Đỗ Lan.

Đại Xà Hoàn đã gánh tội thay Đỗ Lan mười năm, hiện tại là lúc trả lại sự trong sạch cho mình.

Đại Xà Hoàn có ý gì, Tam Đại Mục nghe ra trong lời nói của hắn có ẩn ý, liền tĩnh tâm đợi nghe tiếp.

Đối với đứa học trò này, Tam Đại Mục vẫn hiểu rõ, không phải hạng người thích tung tin đồn nhảm, lời của Đại Xà Hoàn vẫn có độ tin cậy nhất định.

Thiên hạ ai cũng tưởng Đỗ Lan là bậc đại văn hào, là tài tử tập hợp tài khí thiên hạ.

Ai cũng tưởng Đại Xà Hoàn tôi là kẻ phản bội hèn hạ, nhưng ai biết được, hai chúng ta đã kết duyên nợ từ mười năm trước, hơn nữa trong mười năm sau đó chưa từng đứt đoạn.

Đại Xà Hoàn nheo mắt nhìn lão sư của mình, lộ ra nụ cười tà mị với hàm răng trắng nhởn: Đỗ Lan còn lợi hại hơn Đại Xà Hoàn tôi nhiều, tôi ngay cả lão sư của mình còn không lừa được, nhưng hắn lại có thể lừa dối cả thế giới.

Tam Đại Mục nghe xong không khỏi nhìn về phía Đỗ Lan đang đối trì với Đệ Nhất và Đệ Nhị trong hội trường, lộ ra vẻ trầm tư.

Đại Xà Hoàn cũng thấy Đỗ Lan đã nhận được món quà của mình, Đỗ Lan, hy vọng ngươi thích điều bất ngờ tôi chuẩn bị cho ngươi, đây là một chút đáp lễ cho việc mười năm qua ngươi hãm hại tôi.

Đỗ Lan tự nhiên đã biết Đại Xà Hoàn đang lật tẩy mình với Tam Đại Mục, hắn cảm thấy đây có lẽ là mưu kế của Đại Xà Hoàn nhằm ép mình rời khỏi Mộc Diệp để cùng hội cùng thuyền với hắn.

Khi Đỗ Lan lần đầu cải tạo Khải, hắn đã phát hiện Đại Xà Hoàn bội phục kỹ thuật cải tạo của mình sát đất.

Cho nên đoán chừng Đại Xà Hoàn muốn khiến Đỗ Lan không còn chỗ dung thân ở Mộc Diệp, để Đỗ Lan chỉ có thể giống như hắn lang thang bên lề thế giới tiến hành các thí nghiệm theo ý mình, không còn lãng phí thời gian vào việc dạy học nữa mà dành toàn bộ thời gian cho việc cải tạo.

Cho nên mới nói tầm nhìn của Đại Xà Hoàn vẫn còn quá nhỏ hẹp, Đỗ Lan đã nói từ lâu rằng cải tạo không chỉ dừng lại ở thân thể, cải tạo về tinh thần và linh hồn mới là cảnh giới cao nhất.

Đã nhìn qua rồi thì đến lượt Đỗ Lan biểu diễn.

Đại Xà Hoàn, ngươi lại dám sử dụng nhẫn thuật tà ác này sao.

Uế Thổ Chuyển Sinh cũng là do Đệ Nhị phát minh ra, nhưng vì quá tà ác nên không được phép sử dụng, không ngờ đồ đệ của mình không chỉ dùng, còn triệu hồi cả Đệ Nhất và Đệ Nhị ra, Sao ngươi có thể bất kính với tiên linh của Mộc Diệp như vậy.

Chính vì họ là những người tiên phong của Mộc Diệp nên mới càng nên trừ khử sâu bọ của Mộc Diệp không phải sao.

Đó là trách nhiệm của họ.

Điểm mạnh của Uế Thổ Chuyển Sinh là người chết được triệu hồi dù bị tấn công thế nào, đứt tay đứt chân đều có thể nhanh chóng phục nguyên, hơn nữa Chakra vô hạn, nhẫn thuật gì cũng có thể tùy tiện tung ra.

Kịch hay bắt đầu rồi.

Đại Xà Hoàn cho rằng dù là Đỗ Lan cũng sẽ bị hai vị đại nhân này làm cho khốn đốn.

Hiệp một bắt đầu.

Đệ Nhất và Đệ Nhị lao vào kẹp đánh Đỗ Lan, Đỗ Lan mỉm cười, hai tay đã xuất hiện hai thanh trường kiếm, một thanh Thiên Sinh Nha, một thanh Trảm Nguyệt.

Đệ Nhất còn chưa kịp dùng Mộc Độn, Đệ Nhị cũng chưa kịp thể hiện tài hoa.

Đỗ Lan múa song kiếm, đâm ngực đâm bụng, một chiêu chế địch.

Đỗ Lan đúng là có trình độ, nhưng vô dụng thôi.

Người của Uế Thổ Chuyển Sinh vốn là người chết, sao có thể bị đao kiếm giết chết được.

Đối mặt với kẻ địch như vậy, Đỗ Lan ngươi cũng sẽ gặp khó khăn rồi.

Đại Xà Hoàn rất tự tin, đáng tiếc định sẵn là bị vỗ mặt.

Chỉ thấy Đệ Nhất và Đệ Nhị bị đâm trúng đột nhiên đổ gục, thân thể hóa thành tro bụi cứ thế tan biến quay về cực lạc thế giới hưởng phúc.

Nhẫn thuật cực hạn khiến người ta không làm gì được vậy mà lại bị hóa giải như thế.

Nụ cười của Đại Xà Hoàn ngưng đọng trên mặt, nhưng rất nhanh đã chuyển thành sự khao khát, Đỗ Lan quả nhiên là người đầy bí mật, hắn nắm giữ kỹ thuật có thể thay đổi cả đại lục.

Đại Xà Hoàn vừa ngưỡng mộ vừa ghen ghét, lại vừa đau lòng.

Đỗ Lan có kỹ thuật như vậy mà không thể hiện ra khí độ và phách lực của nó, vậy nên để tôi giúp anh một tay, Đại Xà Hoàn nghĩ thầm.

Tam Đại Mục cũng không tin vào mắt mình, đó là cấm thuật của cấm thuật kia mà, sao đến trước mặt Đỗ Lan lại bị hóa giải trong một chiêu, chẳng lẽ đây chính là hạo nhiên chính khí mà Đỗ Lan nói.

Chương 1174

Dược Sư Đâu cũng ngẩn ngơ cả mặt, thế là kết thúc rồi sao.

Đây là Đệ Nhất và Đệ Nhị cơ mà, là huyền thoại của giới Ninja cơ mà.

Người đàn ông trước mắt này rốt cuộc là ai.

Đây là đao chuyên để giết sinh linh ở thế giới bên kia, chưa thấy bao giờ phải không.

Thu lại song đao, Đỗ Lan đắc ý khoe khoang vũ khí của mình, biểu thị hôm nay sẽ cho các ngươi mở mang tầm mắt.

Đao chuyên diệt quỷ, đừng nói là chưa thấy, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Ánh mắt kinh ngạc của Đâu tập trung vào hai thanh trường đao một đen một trắng đó, nhưng lại phát hiện không thấy gì bất thường, trên thế giới thực sự có vũ khí thần kỳ như vậy sao.

Xem ra ngươi không tin, vậy để ta diễn thị cho ngươi xem.

Đỗ Lan giơ tay chém xuống.

Đâu không thể né tránh, hắn không ngờ Đỗ Lan nhanh như vậy, Thiên Sinh Nha đã chém xuống từ vai hắn, đau thì đau, nhưng không thấy máu, ngay cả quần áo cũng không rách.

Bình tĩnh lại, Đâu thấy vai mình vẫn nguyên vẹn, dường như có chút hiểu ý nghĩa của thanh đao này rồi.

Đây là đao không giết người, không chém chết người sống mà chuyên chém giết quỷ quái.

Thế giới này lại có thanh đao thần kỳ như vậy, quả nhiên là mở mang tầm mắt.

Bất quá hiện tại không phải lúc để ngưỡng mộ, Đỗ Lan cường hãn như vậy, kế hoạch lần này không phải là không thể thực hiện thuận lợi sao.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Đâu thầm nghĩ Đại Xà Hoàn đại nhân lần này đụng phải tấm sắt rồi, nhưng Đâu hiện tại không có tâm trí quan tâm an nguy của Đại Xà Hoàn.

Nhìn thấy thanh kiếm trong tay Đỗ Lan, hắn nhớ tới người phụ nữ vốn dĩ đã chết đó.

Đâu đã nghe ngóng được, Dã Nãi Vũ hiện tại đang làm việc tại trường học Ninja, là chủ nhiệm giáo dục, đồng thời cũng là trợ thủ của Đỗ Lan.

Đã Đỗ Lan có thần khí thần kỳ như vậy, thì năm đó có phải Dã Nãi Vũ đã được Đỗ Lan cứu về không.

Là cải tử hoàn sinh: Ông lại có vũ khí thần kỳ như vậy, tôi muốn hỏi, ông có thể khiến người chết sống lại không.

Đỗ Lan nhếch mép: Sao nào, ngươi muốn thử xem cảm giác cải tử hoàn sinh là như thế nào không.

Thế giới này cũng có địa phủ, người chết rồi cũng sẽ xuống địa ngục trình diện.

Cho nên mới có Uế Thổ Chuyển Sinh, cho nên mới có Luân Hồi Thiên Sinh.

Nhìn vị kẻ phản bội đa diện lang thang giữa các thế lực lớn này, Đỗ Lan dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tống hắn vào địa ngục rồi lôi lại rồi lại tống đi tiếp.

Đâu kìm nén nỗi sợ muốn bỏ chạy, dưới mặt nạ mồ hôi lạnh đầm đìa, nhưng có một điểm hắn có thể xác định là Đỗ Lan thực sự có thể khiến người chết sống lại, Dã Nãi Vũ chính là người chị đó của hắn.

Chuyện hắn hối hận nhất đã được bù đắp, đáng tiếc Dã Nãi Vũ có lẽ vẫn không nhận ra hắn.

Nhưng như vậy là tốt rồi, hắn không có giết chết cô ấy, như vậy là tốt rồi.

Nghĩ đoạn, Đâu không ở lại lâu nữa, nhanh chóng rời đi, hắn không phải đối thủ của Đỗ Lan, chạy trước là thượng sách.

Oanh, ngay sau khi Đâu đi không lâu, từ phía kết giới trên nóc nhà truyền đến tiếng nổ lớn, chính là Lương thấy Đại Xà Hoàn cuối cùng cũng không nhịn được mà xông ra: Đại Xà Hoàn, ta phải báo thù cho Phong Ảnh.

Nội lực rực nóng của Lương đánh vào kết giới, khiến Tứ Nhân Chúng đang duy trì kết giới cảm thấy áp lực.

Ngươi vẫn chưa chết sao.

Đại Xà Hoàn thấy Lương liền nở nụ cười: Lần trước đi vội quá quên nhặt ngươi về phòng thí nghiệm của tôi.

Đại Xà Hoàn, ngươi vẫn chưa dừng các thí nghiệm cơ thể người tàn nhẫn đó sao.

Tam Đại Mục đã cởi bỏ nón lá và áo choàng Hỏa Ảnh, lộ ra bộ đồ đen gọn gàng, hiển nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu.

Thí nghiệm của tôi đại diện cho tương lai, sao tôi có thể dừng lại được, lão sư chắc không biết đâu, kỹ xảo thí nghiệm của Đỗ Lan còn thắng tôi gấp trăm ngàn lần.

Đừng nói bậy, Đỗ Lan sao có thể giống ngươi được.

Tam Đại Mục lạnh lùng nói.

Biết ngay là người sẽ không tin mà, tôi tự hỏi liệu tôi có còn là học trò của người không nữa.

Đại Xà Hoàn cũng đã chuẩn bị chiến đấu, trong lòng thầm nghĩ diễn xuất của Đỗ Lan quá tốt, mình lại không có chứng cứ xác thực, thật sự rất khó khiến mọi người tin Đỗ Lan là người xấu.

Bất quá trước tiên cứ để họ nghi ngờ một chút cũng tốt: Lão sư, chúng ta cũng đã lâu không so tài rồi, để xem người có thụt lùi không nhé.

Đại Xà Hoàn, câu này nên để ta nói mới đúng, ngươi mới là người đừng để ta thất vọng.

Đã động thủ rồi, người được xưng là Giáo sư Nhẫn thuật Tam Đại Mục tinh thông tất cả nhẫn thuật của năm loại thuộc tính, ông là một trong số ít những Ninja có đủ năm thuộc tính.

Ra tay chính là một chiêu Hỏa Độn.

Bất quá Tam Đại Mục lại phát hiện Đại Xà Hoàn căn bản không di chuyển, mặc cho Hỏa Độn đánh vào người, thiêu cháy quần áo.

Ha ha, lão sư, người thụt lùi rồi.

Đại Xà Hoàn bị lửa bao vây nửa thân trên nhưng dường như không cảm thấy đau đớn, mặc cho lửa lớn thiêu đốt.

Sau ngọn lửa, lộ ra nửa thân trên đầy thương tích, nhưng lại thấy vết thương của Đại Xà Hoàn đang hồi phục với tốc độ không thể tin nổi, có thể thấy bằng mắt thường.

Đây chính là hiệu quả của gen trị liệu, chỉ một lát sau làn da trên người Đại Xà Hoàn đã trở nên trơn láng như da rắn: Lão sư, người thấy năng lực này của tôi thế nào.

Tam Đại Mục cũng không nhịn được tặc lưỡi, đây không phải chuyện đùa, bị nhẫn thuật cấp B đánh trúng mà hồi phục nhanh như vậy sao.

Thế thì thực sự giao thủ chắc mình sẽ bị tiêu hao đến chết mất.

Hóa ra đây chính là lý do Đại Xà Hoàn tự tin có thể chiến thắng lão sư: Đại Xà Hoàn, ta phải thừa nhận ngươi khiến ta rất ngạc nhiên.

Đừng vội ngạc nhiên, vì năng lực này không phải do tôi nghiên cứu ra, mà là Đỗ Lan tặng cho tôi đấy.

Ngươi đừng có ly gián nữa, ta tin Đỗ Lan không phải hạng người đó.

Hắn căn bản không có lý do gì để giúp ngươi.

Lý do thì tự nhiên là có, hắn muốn làm thánh nhân được thiên hạ công nhận, nên cần có người giúp hắn làm những chuyện ác để gánh tội thay.

Dưới ánh sáng rực rỡ thì bóng tối càng nồng đậm, đạo lý này lão sư không lẽ không biết sao.

Những thần nhân như Đỗ Lan, chỉ cần hắn có một tia tà niệm là có thể gây ra tai nạn đáng sợ hơn bất kỳ kẻ xấu nào.

Đỗ Lan là người hai mặt, chỉ là các người không nhìn thấy mặt tối của hắn, nhưng tôi thì biết.

Nếu hắn đã che giấu tất cả mọi người, thì có lý do gì để nói cho ngươi biết mặt tối của hắn.

Vì hắn biết không ai tin lời tôi nói, nên hắn không cần phải che giấu tôi bất cứ điều gì.

Đại Xà Hoàn nói đến đây cũng có chút tự giễu, hắn cuối cùng cũng hiểu được nỗi khổ khi nói thật mà không ai tin.

Nghe những lời này từ miệng Đại Xà Hoàn, Tam Đại Mục cũng dở khóc dở cười, nghĩ kỹ lại thì đúng là lời thật lòng.

Nếu lấy đó làm tiền đề thì Đỗ Lan thực sự không cần che giấu Đại Xà Hoàn.

Cùng một lời nói từ miệng Đại Xà Hoàn ra và từ miệng Tự Lai Dã ra, mọi người nhất định sẽ chọn tin Tự Lai Dã: Về điểm này, ngươi cần tự kiểm điểm đi, ta chưa từng dạy ngươi thói quen nói dối.

Lời của Đại Xà Hoàn không thể tin hoàn toàn, đặc biệt là khi hắn không đưa ra được chứng cứ, nói suông thì không thể tin cậy: Nếu không có chứng cứ, mọi thứ miễn bàn.

Vậy thì thật đáng tiếc.

Đúng là không có chứng cứ.

Lần này ngươi đã gây ra tổn thất lớn cho làng, còn định hãm hại Đỗ Lan, hôm nay ta nhất định sẽ không nương tay như lần trước nữa.

Tam Đại Mục đã chuẩn bị sẵn sàng, tấn công.

Đỗ Lan nhìn một cái là biết Chakra của Tam Đại Mục đã cạn kiệt, một nhẫn thuật cấp B cũng khiến ông phải cẩn thận không dám phóng Chakra tiếp mà chuyển sang thể thuật cận chiến, e rằng Tam Đại Mục thực sự không phải đối thủ của Đại Xà Hoàn.

Thể thuật của Đại Xà Hoàn cũng không tệ, tuy không đẹp mắt vì đôi tay cứ như bị cố định cứng nhắc thõng xuống.

Nhưng công phu chân không tồi, và hắn cũng không phải không biết quyền pháp.

Lại là trận đấu sư đồ tàn khốc, sau nhiều năm mới giao chiến, phong cách của Tam Đại Mục và Đại Xà Hoàn đã khác biệt hoàn toàn, đánh nhau một bên như rắn uốn lượn một bên như vượn leo, cũng rất dễ phân biệt.

Nhìn Tam Đại Mục và Đại Xà Hoàn chiến đấu, mọi người chỉ có một cảm giác, Tam Đại Mục thực sự già rồi.

Chẳng phải sao, hiện tại ông chỉ có thể miễn cưỡng phát động thế công, ý định đánh nhanh thắng nhanh hiện rõ mồn một.

Đại Xà Hoàn tự nhiên cũng nhìn ra được, nên hắn lộ ra nụ cười lạnh đắc ý.

Chiến trường trên nóc nhà đang kịch liệt, Tam Đại Mục dùng chiến pháp bảo thủ giữ Chakra để áp sát người học trò cũ, thân tuy già nhưng vẫn có tốc độ và lực đạo không tệ.

Chân dẫm lên ngói nóc nhà, tiếng xì xì không dứt.

Bất quá Đại Xà Hoàn hiển nhiên là một chút cũng không sợ hãi lão sư tấn công, vẻ mặt nhàn nhã né tránh đòn đánh, thỉnh thoảng phản đòn còn khiến Tam Đại Mục lúng túng.

Ngay khi mọi người tưởng rằng sự giằng co này sẽ tiếp tục, Đại Xà Hoàn lộ ra nụ cười lạnh khát máu, đôi cánh tay mạnh mẽ vung ra, đôi tay đột nhiên biến ra lũ rắn dày đặc.

Tam Đại Mục vội vàng lộn ra sau lùi lại, thấy những chiếc răng độc của lũ rắn sáng loáng, chực chờ cắn xé.

Hỏa Độn: Hào Hỏa Cầu Chi Thuật.

Để không bị rắn độc cắn trúng, ông không ngần ngại sử dụng lượng Chakra ít ỏi trong cơ thể để phản kích, thiêu chết toàn bộ lũ rắn đó.

Phù phù.

Tam Đại Mục thở hổn hển, giữ tư thế kết ấn, dường như đã hết bài tẩy.

Lão sư, người già rồi.

Tam Đại Mục cũng biết, nhưng ông là Hỏa Ảnh thì nhất định phải bảo vệ làng: Đại Xà Hoàn, có lẽ ta nên cảm ơn ngươi.

Đã không còn gì phải kiêng dè nữa, Tam Đại Mục biết đây chính là trận chiến cuối cùng của mình: Ít nhất ngươi đã không để ta chết trên giường bệnh.

Không ngờ lão sư của mình lại nói như vậy, Đại Xà Hoàn biết đối phương định liều chết một trận rồi.

Giáo sư Nhẫn thuật liều mạng, e rằng hắn cũng không thể xem thường: Lão sư, vậy tôi cũng không khách sáo nữa.

Ngửa đầu, từ trong cổ họng thò ra một con rắn, rồi từ miệng rắn xuất hiện một thanh trường kiếm, chính là thanh Thảo Thế Kiếm vô cùng nổi tiếng trong giới Ninja.

Thảo Thế Kiếm thực ra không phải chỉ một thanh kiếm, thanh kiếm này vốn là thanh kiếm diệt xà ma trong thần thoại, sau này được dùng để hình dung kiếm tốt.

Chỉ có những thanh kiếm chém sắt như bùn, chém vàng cắt nước mới có tư cách được gọi là Thảo Thế Kiếm.

Chương 1175

Nhìn xuyên suốt cốt truyện Naruto, cũng chỉ có ba thanh kiếm có tư cách được gọi là Thảo Thế Kiếm, thanh kiếm trong tay Đại Xà Hoàn chính là một trong số đó.

Đối mặt với danh kiếm, Tam Đại Mục lộ ra biểu cảm nghiêm trọng.

Lần này là Đại Xà Hoàn tấn công, mũi kiếm áp sát, Tam Đại Mục gặp nguy hiểm liên tục.

Đại Xà Hoàn đáng chết, ở ngoài kết giới Lương giận không kìm được, nhưng anh không vào được, chỉ có thể giống như Ám Bộ đứng ngoài nhìn bên trong tàn sát lẫn nhau.

A.

Tiếp tục đập kết giới, nhất định phải đập thủng nó.

Trong kết giới, Tam Đại Mục triệu hồi Viên Ma biến thành Kim Cương Như Ý Bổng để đối kháng với Thảo Thế Kiếm.

Bất quá dù vậy vẫn khó lòng chống đỡ được mũi nhọn của Thảo Thế Kiếm.

Những tiếng va chạm đanh thép khiến người ta hoa mắt.

Tam Đại Mục đã không còn bao nhiêu Chakra, đối mặt với một Đại Xà Hoàn có thân thể bất tử, cuối cùng quyết định sử dụng vũ khí cuối cùng: Thi Quỷ Tẫn Phong.

Đây là nhẫn thuật duy nhất có thể đối phó với kẻ bất tử, đồng thời lại không cần lượng lớn Chakra duy trì.

Đã bàn bạc ngầm với Viên Ma, tìm đúng thời cơ khống chế hành động của Đại Xà Hoàn rồi thi pháp.

Lão sư sắp không xong rồi, Đại Xà Hoàn có thể nghe thấy tiếng thở dốc ngày càng nặng của Tam Đại Mục, có thể thấy mồ hôi không ngừng chảy trên trán ông, có thể cảm nhận được sức mạnh của ông đang giảm sút, hôm nay chính là ngày giỗ của ông.

Trong lòng Đại Xà Hoàn nảy sinh một tia bùi ngùi, nhưng rất nhanh đã tan biến, thay vào đó là những đòn tấn công nhanh hơn.

Đại Xà Hoàn định tổng tấn công, đôi mắt Tam Đại Mục lóe lên tinh quang, quát lớn: Chính là lúc này.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Đại Xà Hoàn, cây gậy vốn đang tấn công mình đột nhiên mọc ra hai cánh tay lông lá dài ngoằng ôm chặt lấy cánh tay hắn, khiến hắn không thể động đậy.

Sau đó thấy Tam Đại Mục với vẻ mặt quyết tuyệt kết ấn, một biểu cảm coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Chẳng lẽ lão sư của mình còn có nhẫn thuật chưa ai biết.

Thi Quỷ Tẫn Phong.

Sau lưng Tam Đại Mục xuất hiện Tử Thần chỉ có người thi thuật mới nhìn thấy.

Trong miệng Tử Thần ngậm linh hồn của Tam Đại Mục, chỉ cần thuật hoàn thành, đó sẽ là món điểm tâm của Tử Thần.

Đại Xà Hoàn không thể cử động, tuy không nhìn thấy Tử Thần nhưng cũng cảm nhận được hơi lạnh ập đến, tuyệt đối không phải chuyện gì tốt.

Quần áo ở phần bụng của Tam Đại Mục bị sức mạnh vô hình xé rách, cánh tay của Tử Thần thông qua bụng Tam Đại Mục vươn về phía Đại Xà Hoàn.

A, có thứ gì đó đi vào rồi, lạnh lẽo, dường như linh hồn của mình bị bắt lấy.

Đại sự không ổn, Đại Xà Hoàn vốn luôn nắm chắc phần thắng cũng lộ ra biểu cảm chấn kinh, lại là Thi Quỷ Tẫn Phong đồng quy vu tận, Đại Xà biết Đệ Tứ từng dùng qua, giờ lại đến lượt hắn gặp phải, đây không phải chuyện đùa.

Bất quá muốn lôi linh hồn mình ra như vậy sao.

Nằm mơ đi.

Đại Xà Hoàn đang chống cự, linh hồn hắn không muốn rời khỏi thân thể, đồng thời còn chỉ huy thân thể vùng vẫy để thoát khỏi tay Viên Ma.

Đừng hòng.

Viên Ma ôm chặt lấy Đại Xà Hoàn, lần này là trận chiến cuối cùng của đồng đội mình, tuyệt đối không thể để hỏng việc.

Đại Xà Hoàn vẫn đang vùng vẫy, da tiết ra chất nhầy bôi trơn, ít nhất phải rút tay ra trước.

Viên Phi, trơn quá, ông nhanh lên.

Tam Đại Mục cũng muốn nhanh, nhưng ông phát hiện linh hồn mình cũng đã già rồi, trong quá trình đấu lực linh hồn với học trò đã rơi vào thế hạ phong.

Hoa lạt, Đại Xà Hoàn rút được tay phải đang cầm kiếm ra trước, vung kiếm đâm xuyên ngực Tam Đại Mục.

Phập, một ngụm máu già phun lên người Đại Xà Hoàn, nhưng hắn căn bản không quan tâm, xoay cổ tay dùng lưỡi kiếm khuấy động nội tạng của Tam Đại Mục, hiển nhiên đã mất hết nhân tính.

Tam Đại Mục ý thức mơ hồ, đã sắp cạn dầu khô đèn.

Đại Xà Hoàn, ngươi đáng chết.

Đột nhiên một giọng nói trong trẻo từ trên trời vang xuống, cùng với tiếng nói là một con khổ vô, đâm chính xác vào cánh tay cầm kiếm của Đại Xà Hoàn.

Oanh.

Cánh tay phân rã trong thấy, Đại Xà Hoàn đại kinh thất sắc.

Lúc này Tam Đại Mục đã ngã xuống, nhẫn thuật Thi Quỷ Tẫn Phong cũng thất bại, Đại Xà Hoàn thấy kết giới tan vỡ, cánh tay mình vụn nát, không khỏi ngước nhìn lên trời, thấy một thiếu nữ đang trừng mắt nhìn hắn đầy giận dữ.

Tam Đại Mục cũng từng làm thầy của Sa Chức, tuy là Tam Đại Mục ở vũ trụ song song khác, nhưng xúc cảnh sinh tình, Sa Chức nhớ lại những chuyện xưa, nhìn hành vi giết thầy của Đại Xà Hoàn này tự nhiên là lửa giận bốc lên, dứt khoát ra tay lấy đi cánh tay của hắn, bước tiếp theo sẽ là cái mạng nhỏ của hắn.

Chạy, không biết tại sao, khi nhìn thấy Sa Chức, nội tâm Đại Xà Hoàn nảy sinh một luồng cảm giác nguy cơ tột độ, hắn chọn tin vào trực giác, không chút do dự lập tức bỏ chạy.

Kết giới bị Sa Chức đánh tan, Lương là người đầu tiên xông tới, tung hai đấm về phía Đại Xà Hoàn đang bỏ chạy, nội lực nóng rực rót vào lòng bàn chân Đại Xà Hoàn, khiến hắn thương càng thêm thương.

Hỏa Ảnh đại nhân.

Tam Đại Mục trên ngực cắm một thanh kiếm, ánh mắt mơ hồ nhìn Sa Chức trên không, dường như nhận ra cô.

Đã không thể nói chuyện, tim phổi đều bị tổn thương, mạng sống không còn được bao lâu.

Các Ám Bộ vây quanh Tam Đại Mục cũng đau buồn vô hạn, lúc này Tử Thần đã chuẩn bị nuốt chửng linh hồn của Tam Đại Mục.

Nhưng Sa Chức đã đến thì sao có thể để nó đắc ý.

Tử Thần thầm nghĩ thật là xui xẻo, đụng phải cha con Đỗ Lan là xui tám đời, không có ai làm thế cả.

Việc nó nuốt chửng linh hồn đã được thỏa thuận rồi, đó là cái giá của người thi thuật, là phần thưởng của nó, chưa thấy cha con Đỗ Lan Sa Chức nào không giữ quy tắc giang hồ như vậy.

Tử Thần bị Sa Chức trực tiếp hạ sát trong nháy mắt, sau đó Sa Chức rút thanh kiếm trên ngực Tam Đại Mục ra, cho ông ăn một hạt Tiên Đậu.

Một loạt động tác căn bản không ai kịp phản ứng, Tam Đại Mục đã đứng dậy hoàn hảo không chút tổn thương, sự thay đổi nhanh chóng khiến mọi người không nói nên lời.

Tam Đại Mục đã thấy Tử Thần há miệng, nhưng cuối cùng ông vẫn sống, tại sao.

Mọi người đều nhìn về phía Sa Chức, muốn hỏi xem cô bé đột ngột xuất hiện này rốt cuộc là ai.

Ố hô hô, mọi người đều đã thấy con gái tôi rồi, tôi giải thích một chút cho mọi người, con bé tên là Đỗ Sa Chức, cô con gái đáng yêu, đáng yêu và vô cùng đáng yêu của tôi.

Sa Chức lườm Đỗ Lan một cái, có cần sến súa thế không.

Con gái Đỗ Lan.

Đỗ Lan kết hôn rồi sao.

Đỗ Lan đến làng Mộc Diệp hơn mười năm, chưa từng nghe ông nói về gia đình mình, càng chưa thấy ông hẹn hò bao giờ, sao đột nhiên lại có con gái lớn thế này.

Đỗ Lan, chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Tam Đại Mục biểu thị không hiểu.

Rất đơn giản, chính là con gái thôi.

Con làm xong việc rồi à.

Sa Chức đã tìm mười năm, Đỗ Lan cũng không hỏi han gì, giờ cô đến Mộc Diệp đoán chừng là đã tìm xong.

Thực ra lựa chọn đầu tiên Sa Chức tìm chính là Mộc Diệp, nhưng lúc đó không tìm thấy, sau đó ra ngoài thì tìm được Chiếu Mỹ Minh, còn một người nữa thì Đỗ Lan cũng không biết là ai.

Thực ra cũng không cần hỏi, nhìn trạng thái hiện tại của Sa Chức là biết đã hoàn thành nâng cấp, thực lực của cô lại có bước nhảy vọt về chất.

Thôi bỏ đi, đã là con gái của Đỗ Lan thì không phải người ngoài, hiện tại tôi phải đi tổ chức phòng ngự đây, tóm lại xin cảm ơn hai người trước.

Hỏa Ảnh thấy trận chiến bên ngoài vẫn chưa kết thúc lập tức dẫn quân đi chi viện.

Nếu không phải quần áo trên người Tam Đại Mục rách rưới và còn vết máu, các Ám Bộ đều suýt nghi ngờ chuyện vừa rồi có thực sự xảy ra không.

Hỏa Ảnh vừa mới suýt chết giờ lại có thể dẫn đầu chiến đấu được rồi.

Cô bé đó đã cho Hỏa Ảnh ăn tiên dược sao.

Chương 1176

Nhìn Tam Đại Mục tuổi tác lớn như vậy vẫn phải quan tâm đến làng, Sa Chức nhíu mày: Cương Thủ và Tự Lai Dã quá đáng thật.

Còn về Đại Xà Hoàn, Sa Chức đã ghi hắn vào danh sách phải giết, không thèm nhắc tới.

Con gái à, đây là thế giới song song, họ cũng không phải nhóm người con quen biết, không cần quá để tâm.

Con cứ tỏ ra rất thân quen với họ như vậy chỉ khiến họ không thoải mái thôi.

Con biết, nhưng dù không phải cùng một người, Cương Thủ và Tự Lai Dã vẫn để một ông già chống đỡ ngôi làng, đó là không trách nhiệm.

Sa Chức có lý do để khiển trách họ.

Chậc chậc, cô con gái này của mình ngày càng bá đạo rồi.

Ở ngoại ô, đội 7 chiến đấu với Hạ Nhẫn làng Cát vẫn đang tiếp tục.

Tá Trợ tuy đã học được Thiên Điểu nhưng đối mặt với Nhất Vĩ Nhân Trụ Lực vẫn vô năng vi lực.

Cát bao phủ Ngã Ái La, khiến cậu trở thành quái vật nửa người nửa cát.

Tá Trợ không yếu, nhưng Vĩ Thú còn mạnh hơn.

Cho nên phải để Vĩ Thú đối phó Vĩ Thú, Minh Nhân và Tiểu Anh đã chạy tới.

Ngã Ái La chảy nước dãi, tuy chỉ đứng đó nhưng khí tức tà ác tràn ngập xung quanh, khiến người ta rùng mình, cậu đã bị Nhất Vĩ nuốt chửng lý trí, biến thành dã thú.

Lúc này ngay cả anh chị của cậu cũng không dám lại gần, chỉ có thể đứng từ xa quan sát.

Đây rốt cuộc là thứ gì.

Đội 7 tập hợp, ba thiếu niên không hẹn mà cùng muốn biết đáp án.

Minh Nhân là người đầu tiên đứng ra, bất kể là thứ gì cũng phải đánh bại nó.

Tuy trước đó còn giao đấu kịch liệt với Ninh Thứ, nhưng hiện tại Minh Nhân đã đầy máu đầy năng lượng, lại có thể nghênh chiến thử thách mới: Tá Trợ, Tiểu Anh, tớ lên thăm dò hắn trước.

Đa Trọng Ảnh Phân Thân Chi Thuật.

Khắp các cành cây đứng đầy Minh Nhân, biển người lao về phía Ngã Ái La dưới đất.

A a.

Hàng chục Minh Nhân hét vang thành sấm sét, tuy chỉ là nắm đấm nhưng nếu số lượng nhiều cũng có thể đánh nát đá tảng.

Những người xung quanh căn bản không nhìn thấy kẻ địch, chỉ thấy lưng của Minh Nhân.

Tá Trợ, cậu không sao chứ.

Nhân lúc không có người ngoài, Tiểu Anh quan tâm đồng đội một chút.

Chỉ là tiêu hao quá nhiều Chakra mà thôi, đối với Tá Trợ hiện tại, Thiên Điểu là một nhẫn thuật rất miễn cưỡng.

Nhìn lượng Chakra không tốn tiền của Minh Nhân, Tá Trợ thấy ngưỡng mộ.

Không sao.

Tá Trợ lạnh lùng đáp, rồi lại nhìn về chiến trường.

Chính mình không thể đánh bại kẻ địch, Minh Nhân có thể làm gì không.

Vô tình Tá Trợ, một thiên tài, cũng bắt đầu so sánh mình với Minh Nhân, kẻ vốn bị coi là đội sổ.

Ban đầu khoảng cách giữa Minh Nhân và Tá Trợ cực lớn, nhưng theo thời gian, Tá Trợ phát hiện Minh Nhân tiến bộ rất nhanh, cậu thậm chí nghi ngờ nếu Minh Nhân chăm chú nghe giảng trên lớp thì cũng là một thiên tài.

Nhìn thấy Minh Nhân tiến bộ nhanh như vậy, Tá Trợ vốn là thiên tài cảm thấy có nguy cơ.

Oanh, trong rừng bùng lên một trận khói trắng, biến khu rừng thành tiên cảnh.

Minh Nhân thế nào rồi.

Không sao, chỉ bị đuôi kẻ địch quét qua một vòng, mười mấy phân thân nổ tung, bản thể Minh Nhân không bị thương: Lợi hại thật.

Tuy không biết tại sao đối phương biến thành quái vật, nhưng đúng là rất mạnh.

Vẫn chưa đủ, Minh Nhân vẫn chưa dốc toàn lực, hãy ra nhiều phân thân hơn nữa đi, tấn công liên tiếp, nhất định có thể gây sát thương cho kẻ địch.

Lượng Chakra của Minh Nhân khiến mọi người chấn kinh, Tá Trợ càng nhìn càng thấy Minh Nhân đã đuổi kịp mình.

Chính mình đối mặt với quái vật chỉ có thể né tránh, còn Minh

Nhân lại có thể liên tục phát động tấn công.

Thực ra Tá Trợ đã ép Ngã Ái La lộ ra hình thái thứ hai, hiện tại tuy là Minh Nhân đang tấn công nhưng công lao của Tá Trợ cũng không nhỏ.

Chỉ là Tá Trợ luôn nhìn vào sức mạnh của người khác, cảm thấy mình mãi không đủ tầm.

Cậu không biết trong người Minh Nhân có Cửu Vĩ, đương nhiên cũng không biết Minh Nhân có thể chất của tộc Uzumaki, bản thân lượng Chakra đã nhiều gấp mười lần Ninja bình thường.

Oanh.

Ngay lúc Tá Trợ phân tâm, lại một tiếng nổ lớn, lần này càng thêm chấn động, cả khu rừng đều rung chuyển, vì Minh Nhân liên tục tập kích, trạng thái thứ ba của Ngã Ái La cuối cùng đã xuất hiện.

Nhất Vĩ Thủ Hạc ngạo nghễ đứng giữa trời đất, dẫm nát khu rừng mà trỗi dậy, phân thân của Minh Nhân căn bản không chống đỡ nổi quái thú to lớn này.

Đây rốt cuộc là cái gì.

Khi nhìn thấy bản thể của Thủ Hạc, tất cả mọi người đều sững sờ, đây hoàn toàn không còn là kẻ địch mà Hạ Nhẫn có thể đối phó.

Xong đời rồi, giờ không ai ngăn được Ngã Ái La nữa.

Thủ Cúc và Khám Cửu Lang đều định bỏ chạy, vì hiện tại nó không còn là Ngã Ái La nữa mà là Thủ Hạc.

Phong Độn: Luyện Không Đạn.

Oanh, Thủ Hạc béo mập cao mấy chục mét há to miệng phun ra một phát đạn không khí, dễ dàng bẻ gãy một cây đại thụ ba người ôm không xuể.

Đại thụ mười mét căn bản không thể ngăn cản, cả khu rừng bị đạn không khí nghiền nát tạo thành một vệt dài tít tắp về phía xa.

Còn các Hạ Nhẫn ở chân Thủ Hạc chỉ bị dư uy của đạn không khí quét qua đã không biết bị thổi bay đi đâu, chỉ thấy những cành cây gãy răng rắc chứ không thấy Ninja nào bay lộn xộn nữa.

Uy lực của Thủ Hạc áp đảo cả không gian, xưng bá toàn bộ chiến trường.

Không thể thắng được, trong đầu Tiểu Anh chỉ có ý niệm đó.

Tá Trợ tuy muốn chiến đấu nhưng sức mạnh của cậu so với Vĩ Thú thực sự quá yếu ớt.

Chỉ có Minh Nhân sau khi rơi xuống đất, mặc kệ cát bụi lá cây tát vào mặt, cắn ngón tay cái triển thị nhẫn thuật mới học: Ra đi, đại ca Cóc.

Lượng lớn Chakra không ngừng xuất ra, Minh Nhân muốn triệu hoán cóc khổng lồ.

Vĩ Thú và Thú Triệu Hồi vẫn có sự khác biệt, một bên là sinh vật do Lục Đạo Tiên Nhân tạo ra, một bên là sinh vật nguyên sinh.

Chakra của Vĩ Thú là vô hạn, điểm này mạnh hơn nhiều so với các sinh vật như Thú Triệu Hồi.

Bất quá chỉ là tác chiến trong thời gian ngắn, Thú Triệu Hồi cũng không thua kém bao xa.

Thế là Cóc Văn Thái xuất hiện.

Khi Minh Nhân đứng trên đỉnh đầu con cóc khổng lồ, cậu đã vô cùng tiếp cận với Đệ Tứ, từ khi làm nhiệm vụ ở Sóng Quốc, thực lực của Minh Nhân dường như ngồi tên lửa mà tăng vọt.

Thực chất bản chất không thay đổi, cái thay đổi là kỹ năng Minh

Nhân học được nhiều hơn, hơn nữa hoàn toàn là những kỹ năng mang tính phá hoại cực cao, khiến lượng Chakra kinh người của cậu có đất dụng võ.

Ngược lại, những nhẫn thuật truyền thống trong tay Tá Trợ lấy ra chỉ khiến cậu tự ti, đương nhiên nghiêm trọng hơn chính là lượng Chakra, Tá Trợ dù có học Thông Linh Thuật cũng không gọi được sinh vật khổng lồ đến vậy.

Cho nên nhìn Minh Nhân vung vẩy Chakra không kiêng dè, Tá Trợ chỉ cảm thấy như bị một mũi tên đâm vào ngực.

Đại quái thú đang giao chiến, chỉ nhìn thôi cũng nảy sinh cảm giác nhỏ bé.

Vô tình cát bụi và nước lớn cùng bay, Ninja đối mặt với Thú Triệu Hồi khổng lồ chỉ có thể đứng nhìn mà thở dài, càng thêm bất lực.

Nhất Vĩ Thủ Hạc đối đầu với Cóc Văn Thái, những cây cổ thụ to lớn trở thành phông nền bị phá hủy, từng cây từng cây bị dẫm gãy, ép cong.

Những đại thụ có thể đứng người trên cành đang rên rỉ.

Quả nhiên Vĩ Thú vẫn quá lợi hại.

Ngay cả Cóc Văn Thái cũng biểu thị Vĩ Thú có Chakra vô hạn là điều không tưởng, tuy đối phương chỉ là Nhất Vĩ nhưng đã là cường địch mà ông không thể chiến thắng: Nhất định phải gọi tỉnh Nhân Trụ Lực mới được.

Cậu ta ở ngay trên đỉnh đầu Nhất Vĩ.

Ngã Ái La sở dĩ có quầng thâm mắt là vì một khi ngủ quên sẽ bị Nhất Vĩ khống chế.

Lúc này Ngã Ái La đang ngủ, Nhất Vĩ mới có thể đại khai sát giới.

Chương 1177

Nhưng làm sao mới gọi tỉnh được cậu ta.

Minh Nhân hỏi.

Đấm cho một cú thật mạnh vào.

Chỉ cần áp sát, Minh Nhân có thể làm được, nhưng Nhất Vĩ sẽ không ngoan ngoãn để Minh Nhân lại gần, vẫn cần Cóc Văn Thái giúp đỡ.

Tuy nhiên Cóc không có móng vuốt nên không bám chắc được, Nhất Vĩ rất dễ vùng vẫy thoát ra, điều này thật khó xử, Cóc Văn Thái nói với Minh Nhân: Nhóc con, dùng biến thân thuật đi, tưởng tượng ra con động vật có móng vuốt và răng sắc ấy.

Trận chiến vẫn tiếp tục, chiến trường đã lan ra toàn bộ khu rừng, Thú Triệu Hồi mạnh mẽ khiến mọi người chấn kinh.

Đặc biệt là Tá Trợ, bất quá lúc này khi cậu ngửa mặt quan chiến, phát hiện ở nơi cao hơn xuất hiện một điểm đen.

Có thứ gì đó đang rơi xuống.

Tiếng gió hú đã xông vào tai mọi người, điểm đen rơi xuống đã ở ngay trước mắt.

Không ổn, to quá.

Tá Trợ thấy bầu trời bị bóng đen bao phủ, không khỏi đại kinh thất sắc: Chúng ta chạy mau.

Lôi Xuân Dã Anh chạy thục mạng ra xa.

Văn Thái cũng phát hiện quái vật đè xuống như Thái Sơn: Chạy đi.

Ông cũng không thể đối kháng.

Minh Nhân còn đang nghĩ về móng vuốt và răng, không ngờ đột nhiên mây đen che trời, không còn thấy một tia nắng nào, tiếp theo là cả một ngọn núi, một cánh rừng từ trên đầu rơi xuống.

Hàm răng sắc nhọn màu đen còn to hơn cả thân cây, đó là gì vậy.

Đó là gấu trúc, Thú Triệu Hồi đã lâu không gặp của Sa Chức, lúc này gấu trúc đã lớn đến mức phi lý, hoàn toàn vượt xa trí tưởng tượng của mọi người.

Bóng đen không đè xuống hẳn, tuy to lớn nặng nề nhưng bản thân gấu trúc triệu hồi là loại thao túng trọng lực, nên nó không đè bẹp bất cứ ai mà chỉ khiến mọi người sợ đến toát mồ hôi hột.

Bóng đen chỉ cách đỉnh đầu chưa đầy nửa mét, Minh Nhân lau mồ hôi lạnh, suýt thì sợ chết khiếp: Đại ca Cóc, đây rốt cuộc là cái gì.

Không biết.

Ngay lúc họ đang chấn kinh, Nhất Vĩ đã chịu đòn tấn công, đó là sự ràng buộc của trọng lực, trong phạm vi không gian mười mét quanh Nhất Vĩ, tất cả mọi thứ đều bị áp chế.

Nhất Vĩ đau đớn chống cự áp lực này nhưng không hiệu quả.

Ngã Ái La cũng bị ép chặt trên đỉnh đầu Nhất Vĩ, tuy vẫn đang hôn mê nhưng nhãn cầu liên tục chuyển động hiển nhiên là sắp tỉnh.

Trọng lực bị khống chế rồi, hèn gì thứ to lớn nhường này lại có thể bay trên trời.

Văn Thái thấy tình cảnh của Nhất Vĩ liền lập tức suy luận ra tất cả.

Các Ninja đang chiến đấu ở Mộc Diệp chỉ có thể đứng từ xa nhìn thấy một con gấu trúc đen trắng khổng lồ vô cùng xuất hiện trên bầu trời, cao hơn cả núi, xa tận tầng mây.

Con gấu trúc đó đang ngồi, miệng nhai măng trúc khổng lồ đã thành tinh, tiếng rôm rốp như tiếng sấm nổ vang dội.

Những măng trúc này đều lớn lên trong môi trường linh khí dồi dào, nếu không bị gấu trúc ăn mất chắc chắn sẽ thành tinh thật.

Cũng chính vì luôn ăn loại thứ này nên gấu trúc mới không ngừng lớn lên.

Đỗ Lan thấy Sa Chức triệu hồi Thú Triệu Hồi ra liền biết cô muốn dùng nó để uy hiếp những kẻ địch còn đang kháng cự, để họ biết sức mạnh của mình là không thể chiến thắng Mộc Diệp.

Vấn đề là Ninja Mộc Diệp cũng không biết con gấu trúc này là đến giúp đỡ.

Bất quá uy lực uy hiếp thực sự rất lớn, gấu trúc tuy trông ngây ngô đáng yêu nhưng to thế này thì một cái tát cũng đủ san bằng Mộc Diệp, căn bản không thể chống đỡ.

Những Ninja còn lại cuối cùng cũng buông vũ khí.

Chớp lấy thời cơ, Minh Nhân còn phải đi gọi tỉnh Ngã Ái La.

Minh Nhân, không thể nào, tuy Nhất Vĩ đúng là không thể động đậy nhưng trọng lực ở đó quá lớn, em cũng không chịu nổi đâu.

Em nhất định phải đi.

Vì Minh Nhân cảm thấy Ngã Ái La rất giống mình, đặc biệt là ánh mắt, nơi sâu thẳm nhất của đôi mắt quầng thâm đó là sự cô độc và bất lực, đều không phải giả.

Đã từng có lúc Minh Nhân cũng bị mọi người ghét bỏ như vậy, chỉ có thể một mình ngồi trong góc lén lau nước mắt.

Nhưng hiện tại cậu có thầy Iruka, còn có thầy Kakashi, có Tá Trợ, có Tiểu Anh.

Đối phương vẫn chưa tìm được người sẵn lòng chấp nhận mình, Minh Nhân sẽ là người đầu tiên.

Minh Nhân là một người biết ơn, cũng là một người sẵn lòng giúp đỡ người khác, nên cậu sẽ không bỏ mặc Ngã Ái La.

Em đi đây.

Tớ tiễn cậu một đoạn.

Văn Thái đã thừa nhận Minh Nhân, chỉ có người có phẩm cách như vậy mới có tư cách làm Ninja ký ước của Diệu Mộc Sơn: Đứng lên tay tớ, tớ ném cậu vào.

Oanh.

Minh Nhân như một quả pháo bắn vào phạm vi của vòng trọng lực, vừa vào trong đã cảm thấy máu chảy chậm lại, nội tạng toàn bộ ép vào bụng, Minh Nhân cảm thấy mình có thể bị ép thành bột phấn bất cứ lúc nào.

Đòn tấn công thật lợi hại, nếu không nhờ Cóc Văn Thái ném đi thì đoán chừng Minh Nhân không đi được xa, đã ngã xuống trước khi đến được chân Nhất Vĩ.

Nhưng hiện tại cậu rơi xuống giữa không trung, cuối cùng cũng tới được bụng của Nhất Vĩ, bám chặt lấy lớp da thô ráp của Thủ Hạc, Minh Nhân bắt đầu bò.

Ngã Ái La, cố gắng lên.

Minh Nhân không hề vì những việc Ngã Ái La làm mà ghét bỏ cậu.

Là Minh Nhân.

Tá Trợ thấy Minh Nhân lại mạo hiểm di chuyển trên thân Thủ Hạc, thầm nghĩ thằng nhóc này không cần mạng nữa sao.

Rất đau đớn, Minh Nhân cảm thấy máu không lưu thông được lên não, không tới được các đầu ngón tay ngón chân của mình, nhưng cậu vẫn phải đi gọi tỉnh Ngã Ái La.

Tá Trợ nhìn Minh Nhân đối kháng với trọng lực cường đại, lòng chấn kinh nhiều hơn lo lắng.

Trọng lực đó ngay cả cây cối cũng bị ép thụt xuống đất, Minh Nhân sẽ chết mất.

Lúc này Chakra và thể chất Tiên Nhân của Minh Nhân phát huy tác dụng, những tổn thương do trọng lực gây ra được phục hồi trong nháy mắt, ngoại trừ áp lực tinh thần cực lớn thì không bị thương.

Thông qua thử thách gian khổ tuyệt vời, Minh Nhân cuối cùng đã tới đỉnh đầu Nhất Vĩ, đấm một phát vào mặt Ngã Ái La: Đừng ngủ nữa.

Bốp.

Ngã Ái La giật mình tỉnh dậy, Nhất Vĩ nhanh chóng bị phong ấn hấp thu, nó gầm rống đầy không cam lòng.

Cửu Vĩ trong người Minh Nhân thầm nghĩ: Huynh đệ à, ngươi cứ ngoan ngoãn quay về đi, thế giới này không còn là thời đại của Lục Đạo Tiên Nhân nữa rồi, thời đại này xuất hiện những nhân vật còn lợi hại hơn cả Lục Đạo Tiên Nhân, Vĩ Thú chúng ta đã không còn vốn liếng để kiêu ngạo nữa, cứ cụp đuôi làm Vĩ Thú cho tốt đi.

Đáng tiếc Nhất Vĩ không nghe được lời dạy bảo ân cần của người anh cả Cửu Vĩ.

Nhất Vĩ biến mất, trọng lực cũng phục hồi, Minh Nhân và Ngã Ái La cùng lúc rơi xuống.

Ngã Ái La vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, ngã một cú choáng váng.

Minh Nhân cũng đã sức cùng lực kiệt, tinh thần hao tổn gần hết, nhưng cậu vẫn không bỏ cuộc, dù có phải dùng cằm bò tới cũng phải nói cho Ngã Ái La biết hành vi của cậu là sai.

Nước mắt rơi xuống, vì Ngã Ái La và cũng vì chính mình, Minh Nhân vốn dĩ cũng cô đơn nhưng hiện tại cậu đã có bạn bè, khi nhìn thấy Ngã Ái La lại khiến cậu nhớ lại trước kia.

Ngã Ái La ngơ ngác, hình như là cậu thua rồi, sao Ninja Mộc Diệp này lại lệ rơi đầy mặt thế kia.

Bất quá từ nước mắt của đối phương, Ngã Ái La cũng thấy được điểm tương đồng giữa mình và cậu ta, đó chính là sự thấu hiểu nỗi cô đơn.

Gaara có một tuổi thơ bi thảm, vì mẹ cậu qua đời trong lúc sinh cậu nên cậu bị cha mình coi là một ngôi sao chổi.

Thêm vào đó, phong ấn vĩ thú không hoàn chỉnh khiến Gaara không thể ngủ đủ giấc, cảm xúc luôn bất ổn.

Hồi nhỏ, cậu khó khăn lắm mới có được một người cậu đối xử rất tốt với mình, nhưng rồi lại phát hiện người cậu ấy vì báo thù cho chị gái mà ám sát Gaara theo lệnh của Tứ Đại Mục, cuối cùng thất bại và tự sát bằng cách tự hủy.

Có thể nói, chính những trải nghiệm liên tiếp này, việc bị người thân nhất phản bội, đã khiến Gaara đi theo con đường cực đoan, chỉ tin tưởng vào chính mình.

Đương nhiên, trong đó còn có một nguyên nhân khác là cha của Gaara, một tên đại hố cha chuyên hại con.

Năm đó, vì muốn biến con trai thành vũ khí mạnh mẽ bảo vệ làng mà ông ta đã phong ấn Nhất Vĩ, nhưng rồi lại đổ lỗi cái chết của vợ mình cho việc sinh non.

Tiếp đó, vì kỹ thuật không thành thục, khiến Gaara rất bất ổn, thế là ông ta lại sai người cậu thân nhất của con trai mình đi ám sát.

Quả thực là hại con đến bay cả lên trời, cuối cùng Tứ Đại Mục Phong Ảnh chết không rõ nguyên nhân ở nơi hoang vắng cũng coi như là quả báo rồi.

Gaara hoàn toàn có lý do để căm ghét Sa Ẩn Thôn, vì nơi đó thực sự không có bất cứ điều gì đáng để cậu lưu luyến, kẻ thù của cậu không phải là người ngoài mà toàn là người thân, đây mới là điều tổn thương nhất.

Naruto thì tốt hơn nhiều, từ nhỏ đã cha mẹ song vong, người ngoài đối xử tệ với cậu ấy là điều đương nhiên, còn nếu đối xử tốt thì đó là ân tình, nên Naruto nhất định phải biết ơn.

Chương 1178

Bây giờ, nước mắt của Naruto lại cảm hóa được Gaara, người vốn dĩ đang đi trên con đường chống lại loài người, mở ra con đường tẩy trắng cho Gaara.

Tuy nhiên, tẩy trắng thì lực chiến sẽ không cao, những nhân vật hắc hóa này sẽ không hiểu được đạo lý đó.

Gaara đón nhận sự quan tâm của một người ngoài cuộc, đột nhiên bầu trời trên đỉnh đầu cũng sáng bừng.

Nó thực sự sáng lên, vì Sa Chức đã quay trở về rồi.

Bước ra từ bóng tối, tiến vào ánh sáng, lúc này sự thay đổi ấy lại phù hợp với nội tâm Gaara.

Cậu ta đột nhiên phát hiện thế giới này cũng không tệ đến cực điểm, nói cho cùng, cậu ta vẫn thiếu tình yêu.

Bằng không, cậu ta cũng sẽ không khắc chữ Ái bằng máu lên trán mình, và tự xưng là Gaara: tu la chỉ yêu bản thân.

Gaara biết nỗi đau khi mất đi tình yêu, càng biết sự ngọt ngào khi được yêu.

Bây giờ, cảm giác được yêu thương đã lâu lại được Naruto đánh thức, phòng tuyến tâm lý vốn không kiên cường của Gaara đã hoàn toàn bị nước mắt quan tâm đánh sập.

Các nhẫn giả Sa Ẩn xâm nhập đã bị khống chế, Baki ra mặt giải thích tình hình, với tư cách là người tiễn đưa cuối cùng của Tứ Đại Mục Phong Ảnh, lời nói của hắn vẫn rất có trọng lượng: Mọi người đừng bị Đại Xà Hoàn lừa gạt.

Thực ra nhẫn giả đâu dễ lừa như vậy, phải biết rằng ngay cả Mộc

Diệp Thôn cũng không phải Hỏa Ảnh một nhà độc đại, mà là nhiều gia tộc, nhiều thế lực phân trị.

Sa Ẩn Thôn cũng vậy, nếu giả Phong Ảnh không nhận được sự ủng hộ của các nhẫn giả cấp dưới, cũng sẽ không có kế hoạch Konoha sụp đổ nào cả.

Tấn công Konoha là vì có lợi ích, Sa Ẩn Thôn thực sự rất nghèo.

Bạn nghĩ mà xem, sống giữa sa mạc, ngay cả nước cũng là tài nguyên quý giá, chưa kể đến ruộng đồng màu mỡ.

Một nơi như vậy nếu nằm trên tuyến đường thương mại trọng yếu thì có thể phát triển thương nghiệp, nhưng Phong Chi Quốc lại nằm ở rìa phía tây đại lục, vốn dĩ đã xa trung tâm đại lục, hoàn toàn không liên quan đến các tuyến đường thương mại quan trọng.

Đó thực sự là một nơi quỷ quái chim không thèm ỉa, nhẫn giả cũng khổ, chỉ có thể tìm cách kiếm chút lợi từ Hỏa Chi Quốc giàu có.

Dù sao thì, dù có bị Mộc Diệp Thôn bắt giam trong nhà tù Mộc Diệp cũng tốt hơn là quay về giữa sa mạc.

Thực ra Đỗ Lan cảm thấy Phong Chi Quốc có thể tiếp tục khai thác về phía tây, vì bản đồ thế giới nhẫn giả hiện tại mới chỉ khai phá một phần nhỏ của đại lục, ở phía cực tây và đối diện với đại dương, vẫn còn những thế giới chưa biết.

Tuy nhiên, phía tây là những ngọn núi cao chót vót, và phía đối diện biển tây dường như chỉ có những vùng đất cằn cỗi, các nhẫn giả cũng không phải không khai thác, chỉ là hoặc độ khó quá cao hoặc không có giá trị.

Đối với việc Sa Ẩn Thôn phá hoại hiệp định hòa bình và phát động tấn công, Tam Đại Mục Hỏa Ảnh đã thể hiện sự thấu hiểu rộng lượng, ông ta công nhận sự thật rằng các nhẫn giả Sa Ẩn đã bị lừa.

Thực ra người sáng suốt đều biết Sa Ẩn Thôn tích cực như vậy chắc chắn là đã mưu tính từ lâu, không đơn giản chỉ là bị lừa.

Nhưng Tam Đại Mục không muốn bắt đầu một cuộc chiến tranh toàn diện với Sa Ẩn Thôn, nếu thực sự khai chiến, các làng khác cũng sẽ rình rập, dù Mộc Diệp cuối cùng có thắng lợi thì đó cũng chỉ là một chiến thắng thảm hại không đáng giá. 87.

Trên đại lục có năm quốc gia lớn và nhiều quốc gia nhỏ, năm làng lớn và nhiều làng nhỏ, mối quan hệ giữa chúng là một sợi tóc động cả người rung, đôi khi Tam Đại Mục cũng không thể không giả ngây giả dại.

Sa Ẩn Thôn tuy nghèo nhưng lực chiến không tệ, cũng là điều cần phải cân nhắc.

Còn các nhẫn giả Sa Ẩn thấy rõ thất bại, cũng nhân tiện đổ hết trách nhiệm lên đầu Đại Xà Hoàn, nhưng những thứ họ đã cướp được thì không thể trả lại, lập tức bí mật vận chuyển về nước.

Dù sao cũng đã đánh nhau rồi, không thể không có thu hoạch gì.

Đối với điều này, Tam Đại Mục cũng chỉ có thể nhắm một mắt mở một mắt.

Đỗ Lan thầm nghĩ, các ngươi nên cướp nhiều hơn một chút, công chúa và vương tử của các ngươi vẫn còn nợ ta một khoản tiền lớn kia, không biết kế hoạch lần này họ có đủ hai trăm triệu không.

Các gián điệp của các làng khác có chút thất vọng, họ hy vọng Mộc Diệp và Sa Ẩn Thôn sẽ kích hóa xung đột, biến thành chiến tranh toàn diện thì tốt nhất, đến lúc đó họ có thể đục nước béo cò.

Tam Đại Mục mệt mỏi rồi, ông ta thực sự đã già rồi, xử lý những sự kiện trọng đại đột xuất như vậy khiến ông ta kiệt sức.

Trong Mộc Diệp Thôn không chỉ có phe hòa bình, mà còn có một nhóm phe cấp tiến muốn mở rộng lãnh thổ để làm rạng danh chính mình.

Họ hy vọng có một cuộc chiến tranh quy mô lớn, dùng máu của pháo hôi để đúc nên huân chương của mình.

Một mặt, Tam Đại Mục phải xử lý các thế lực quốc gia, mặt khác lại phải kiềm chế sự trỗi dậy của các thế lực cấp tiến trong làng.

Thực sự là lực bất tòng tâm, ông ta biết mình thực sự nên nghỉ hưu rồi, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi ông ta đã già đi mấy tuổi.

Jiraiya thấy lão sư vất vả như vậy, cũng áy náy: Lão sư, uống một tách trà nghỉ ngơi đi ạ.

Chỉ cần ta còn là Hỏa Ảnh một ngày, thì một ngày không thể nghỉ ngơi.

Tam Đại Mục cười khổ, những nếp nhăn trên khuôn mặt già nua của ông ta co rúm lại: Jiraiya, con nói nade có thể quay về không.

Ông lão có ý định để nade tiếp quản rồi, bây giờ cũng chỉ có nade đủ tư cách kế nhiệm vị trí Hỏa Ảnh, Jiraiya trầm mặc một lúc: Nếu cô ấy vẫn là nhẫn giả Mộc Diệp, cô ấy nên gánh vác trách nhiệm này.

Tam Đại Mục gật đầu: Vậy thì đi tìm cô ấy về.

Jiraiya gật đầu, đồng thời cũng muốn lợi dụng cơ hội ra khỏi làng lần này để dẫn theo Naruto, dạy cậu một nhẫn thuật khác.

Gaara đã tìm lại được cảm giác được yêu thương, nên đã chấp nhận sự quan tâm của chị và anh mình, biến thành một thiếu niên bình thường, đẳng cấp giảm sút, thành công từ phản diện lui về thành nhân vật tuyến hai.

Còn Đỗ Lan và Sa Chức khi trở về nhà lại nhận được một bất ngờ, trong phòng khách, Địch Ny Toa đang thong thả uống trà và ăn điểm tâm mà Oolong mang đến, nàng mặc một bộ đồ nhẫn giả ngự tỷ đúng kiểu nhập gia tùy tục, đối với Đỗ Lan lại là một loại cám dỗ đồng phục.

Mẹ.

Sa Chức không ngờ Địch Ny Toa lại đột nhiên xuất hiện.

Địch Ny Toa lườm hai cha con một cái: Hai cha con các người chơi vui vẻ nhỉ, đi nhiều năm như vậy, ta còn tưởng các người đã quên mình còn có một gia đình chứ.

Đỗ Lan thầm nghĩ Địch Ny Toa đang quan tâm mình, cảm động: Lão bà, đây không phải là hoài niệm sao.

Nhớ năm đó chúng ta đã sinh ra Sa Chức ở một thế giới gần giống như vậy.

Hoài niệm mà anh không gọi em.

Địch Ny Toa tỏ vẻ bất mãn, sau đó nhìn thấy Oolong: Chẳng lẽ muốn kim ốc tàng kiều tàng trữ mỹ nhân.

Không dám không dám.

Đỗ Lan tỏ vẻ oan uổng tày trời, mình là người thấp kém như vậy sao, đối với sắc đẹp hắn chỉ là thưởng thức, hắn là một người đàn ông chính trực, là người chồng tốt và người cha tốt: Cùng lắm thì cũng chỉ là nhìn một chút thôi.

Địch Ny Toa bật cười, nàng vẫn tin tưởng Đỗ Lan, đã lâu không gặp dáng vẻ hài hước này của chồng quả thực rất nhớ: Tính anh thông minh đấy.

Đỗ Lan lập tức biết Địch Ny Toa đến là vì nhớ mình, vừa hay mình cũng rất nhớ vợ, đúng là tâm hữu linh tê nhất điểm thông tâm ý tương thông: Lão bà, ôm một cái.

Nhà Đỗ Lan đột nhiên trở nên náo nhiệt, vợ và con gái đều đã đến, vừa hay có thể ôn lại cảm giác của rất rất lâu về trước.

Đáng tiếc các con gái nuôi đều đang bận rộn với những chuyện khác, nhưng Địch Ny Toa lại nói các con gái nuôi biết ý nghĩa của thế giới này đối với ba người bọn họ, nên mới không đến làm phiền.

Đỗ Lan rất cảm động, đều là những người con gái tốt.

Oolong đã chăm sóc ăn uống sinh hoạt của Đỗ Lan cũng mấy năm rồi, từ trước đến nay đều không biết hắn đã có gia thất, bây giờ mới biết con gái Đỗ Lan đã mười tuổi.

Thực ra là rất rất nhiều tuổi rồi, cụ thể là bao nhiêu ngay cả Đỗ Lan, người làm cha, cũng không biết.

Năm đó hắn cũng còn trẻ, vậy mà lại vứt con gái vào một thế giới xa lạ để rèn luyện, nếu không phải Sa Chức thông minh thì có lẽ họ đã không được đoàn tụ.

Nếu bây giờ để Đỗ Lan lựa chọn lại, hắn có lẽ sẽ trực tiếp mang con gái đi, tình thân là quan trọng nhất, mặc kệ hắn có bao nhiêu tình cảm với các nhẫn giả Konoha đi nữa.

Vậy tiếp theo hai cha con chuẩn bị làm gì.

Địch Ny Toa nhìn gia đình một cái, hỏi với giọng điệu của chủ nhà, chuyện trong nhà nàng đều có thể quyết định.

Tôi chuẩn bị tiếp tục giả làm đại văn hào, tiện thể bồi dưỡng lực chiến của thế giới này, không có gì đặc biệt cả chỉ là những chuyện rất bình thường.

Đỗ Lan bày tỏ rằng dù không có vợ giám sát hắn cũng là một người chồng rất mực đàng hoàng, không làm bất cứ chuyện gì quá đáng.

Sa Chức thì chuẩn bị giúp đỡ Konoha, cô bé đã ở thế giới trước đó khá lâu, biết rằng về sau sẽ có một trào lưu phản nhẫn giả rất mạnh mẽ.

Cùng với sự công khai của công nghệ nhẫn giả, chakra không còn là đặc quyền của nhẫn giả, rất nhiều người thông qua việc dung hợp DNA của cường giả hoặc sử dụng công nghệ chakra đã có được sức mạnh và học được nhẫn thuật, nảy sinh bất mãn với các nhẫn giả luôn gây chiến tranh, đến lúc đó nhẫn giả sẽ đứng trên đầu sóng ngọn gió của sự chuyển mình, chỉ cần một chút sai sót là vạn kiếp bất phục.

Đáng lẽ nếu không phải Sa Chức có thực lực mạnh mẽ, áp đảo giới công nghệ một đầu, e rằng Konoha cũng không giữ được.

Sau này năm làng nhẫn giả lớn đều chịu tác động, trừ Konoha ra thì bốn làng lớn còn lại đều bị xóa tên, năm quốc gia lớn bước vào thời đại tập quyền của Đại Danh.

Biết được xu hướng tương lai, Sa Chức chuẩn bị lấy Konoha làm điểm thí điểm cải cách, bắt đầu thực hiện những thay đổi phòng ngừa đối với nhẫn giả. 88.

Sa Chức từ tốn kể lại, nghe mà Địch Ny Toa liên tục gật đầu, so với người cha không đứng đắn thì kế hoạch của con gái có ý nghĩa hơn nhiều.

Đỗ Lan bày tỏ rằng mình vốn dĩ chỉ là chơi thôi, nhưng nghe Sa Chức kể xong hắn giơ hai tay hai chân ủng hộ: Nhưng nhẫn giả kiểu mới nên là như thế nào.

Đỗ Lan hỏi Sa Chức suy nghĩ của cô bé.

Nhẫn giả kiểu mới không nên là binh lính mà là nhà thám hiểm, hay nói cách khác là người bảo vệ sự cân bằng giữa con người và tự nhiên.

Đại lục vẫn chưa được khám phá hoàn toàn, vẫn còn đủ loại động thiên phúc địa ẩn giấu ở khắp nơi.

Giới công nghệ khai thác đại lục một cách thô bạo, chắc chắn sẽ gây ra xung đột kịch liệt giữa linh thú và con người.

Sa Chức hy vọng nhẫn giả truyền thống có thể trở thành người truyền đạt và bảo vệ giữa con người và tự nhiên.

Khối đại lục này không chỉ là của loài người, mà còn là của vô số sinh linh.

Rất có ý tưởng, các linh thú trên đại lục quả thực rất thần kỳ nên cần được bảo vệ.

Chương 1179

Con chuẩn bị trước tiên chọn một số nhẫn giả để thành lập một tổ chức hoàn toàn mới, nhanh chóng bắt đầu công việc phòng ngừa.

Sa Chức muốn chọn người từ Konoha, vì Konoha nhân tài đông đúc, cô bé lại quen thuộc.

Ta tiến cử một người.

Đỗ Lan bày tỏ công việc bảo vệ môi trường này rất phù hợp với Haku hiện tại.

Sa Chức đã gặp Haku, tự nhiên sẽ không từ chối: Cậu ấy thực sự là một ứng cử viên rất thích hợp, còn những người khác thì sau khi nade quay về nhậm chức con sẽ tuyển chọn thêm.

Lúc này Naruto đang chuẩn bị xuất phát, một lần nữa ra đi xa, cậu ta đã rút hết tiền trong ngân hàng ra rồi.

Còn tổ chức Akaki thu thập vĩ thú cũng nhân lúc Konoha đang đại loạn chưa ổn định mà tiềm nhập, hy vọng có thể bắt Cửu Vĩ đi, nhanh chóng hoàn thành mục tiêu vĩ đại.

Naruto hoàn toàn không biết gì về điều này, cậu ta vẫn đang phấn khích vì sắp được đi tu luyện.

Trước đó Jiraiya đã dạy cậu ta thuật thông linh mạnh mẽ đã khiến Naruto hoàn toàn tin tưởng Jiraiya, lần này Jiraiya lại nói sẽ dạy nhẫn thuật mới, Naruto cảm thấy mình cũng sẽ không thất vọng.

Tên Naruto đó bị người khác theo dõi mà cũng không biết.

Ở một bên khác, để tăng kinh nghiệm thực chiến, Sasuke cũng lợi dụng khoảng thời gian chỉnh đốn sau chiến tranh này để tham gia công việc của đội cảnh bị.

Sasuke nhìn thấy sau lưng Naruto có hai tên đội mũ rơm lén lút đi theo, lập tức cảm thấy Naruto gặp nguy hiểm.

Ở nhà, Sasuke đã biết từ miệng cha mình rằng Naruto là Jinchuriki của Cửu Vĩ, và cũng biết Jinchuriki là gì.

Chỉ là cha Sasuke cũng không biết Naruto thực ra là con trai của Tứ Đại Mục, Tam Đại Mục đã rất cẩn thận bảo vệ bí mật này.

Jinchuriki là vũ khí cuối cùng của một làng, vô cùng mạnh mẽ và quan trọng.

Sasuke cuối cùng cũng biết chakra không hợp lý của Naruto rốt cuộc là từ đâu mà ra.

Nhưng dù đã biết, Sasuke vẫn ghen tị.

Sasuke lén lút quan sát, chuẩn bị làm ngư ông đắc lợi, nhưng không ngờ những kẻ theo dõi Naruto lại vô cùng nhạy bén đã phát hiện ra Sasuke đang ẩn nấp.

Đây là một con đường ven sông ở rìa Konoha, liễu xanh rủ bóng, gió mát thổi hiu hiu, đúng là một nơi tốt để phục kích và giết người.

Naruto vui vẻ cân nhắc ví tiền của mình, lòng mãn nguyện.

Đây là số tiền cậu ta đã tích lũy được từ khi trở thành hạ nhẫn, đủ để cậu ta thực hiện một chuyến du lịch xa hoa rồi, cậu ta muốn ra ngoài làng thử những điều mới lạ.

Naruto tiếp tục đi, nhưng những kẻ phía sau lại lặng lẽ rời đi, chúng muốn giải quyết con chuột trước.

Sasuke đột nhiên không tìm thấy bóng dáng bọn chúng, không khỏi kinh hãi, vì cậu ta căn bản không hề chuyển tầm mắt, đối phương làm sao lại biến mất được.

Em quá thiếu kinh nghiệm Một giọng nói nhẹ nhàng và trong trẻo vang lên từ phía sau Sasuke, đó là âm điệu mà Sasuke có nằm mơ cũng không quên, đó là người đàn ông mà cậu ta luôn muốn giết.

Quả nhiên giọng nói đó tiếp tục: em trai của ta.

Sharingan mở to dữ tợn, Sasuke quay phắt đầu lại, nghe tiếng mà phân biệt vị trí tung ra một cây kunai. 89.

Kunai xuyên qua lớp mặt nạ rơm bay thẳng vào mặt Itachi, nhưng Itachi không vội không vàng nhấc tay lên, chỉ bằng hai ngón tay đã kẹp chặt cây kunai tấn công, thật tiêu sái và ung dung.

Anh vậy mà còn dám quay lại.

Sasuke đã bị cơn giận làm cho mờ mắt.

Nhìn thấy em trai căm ghét mình như vậy, Itachi trong lòng cũng không dễ chịu, mặc dù hắn làm vậy là để bảo toàn gia tộc nhưng lại khiến gia tộc mang vết nhơ vĩnh viễn.

Sasuke không quan tâm đến sự cô độc và giằng xé nội tâm của anh trai, tiếp tục tấn công, lần này vẫn là kunai, giương cung trái phải, hai cây kunai tấn công tới tấp.

Kunai nhẹ nhàng, nhanh nhẹn, như tia chớp đen lao vào những điểm yếu trên người Itachi: trán, cổ họng, tim.

Xẹt.

Trúng đích, Sasuke nhìn người đối diện khi chiếc mũ rơm rơi xuống và ngã ngửa ra sau, chỉ cảm thấy trong lòng sung sướng không nói nên lời, cậu ta cuối cùng đã rửa được nỗi nhục cho gia tộc.

Tuy nhiên, Itachi làm sao có thể bị giết đơn giản như vậy.

Sasuke cảm thấy một áp lực trên trán, sau đó cảnh vật xung quanh biến đổi dữ dội, Itachi đã đứng trước mặt cậu ta, hoàn toàn không hề hấn gì.

Vén tấm màn che mặt ra để lộ dung mạo thật, khuôn mặt quen thuộc của Itachi ngay trước mặt Sasuke, và ngón trỏ của hắn cũng đang đặt trên trán Sasuke.

Tất cả đều là ảo thuật, chỉ thấy Sharingan của Itachi còn đỏ thẫm và sâu hơn của Sasuke, ngay từ đầu đã gieo ảo thuật lên em trai.

Em đã giết ta như thế nào à.

Itachi lẳng lặng nói, trung thực đóng vai một kẻ xấu: thật vô tình nhỉ, đứa em ngốc nghếch của ta.

Hắn búng tay, Sasuke cảm thấy đầu mình suýt chút nữa rơi khỏi cổ, nếu không phải cơ thể hắn cùng với cái đầu bay ngược ra xa, e rằng mình đã chết ngay tại chỗ rồi.

Mình và người đàn ông đó khoảng cách thật sự lớn đến vậy sao.

Chỉ một cái búng tay nhẹ nhàng mà mình cũng không có sức phản kháng.

Lúc này Sasuke mới hiểu thế nào là tuyệt vọng.

Kẻ đến là Itachi và Kisame, mục tiêu tự nhiên là Cửu Vĩ, đáng tiếc Itachi lại nửa đường thả lỏng đi giáo dục em trai.

Kisame đứng một bên xem màn đại kịch huynh đệ tương phùng này, nhìn đồng đội của mình chơi đùa em trai trong lòng bàn tay.

Thằng nhóc này đúng là không thông minh, nó có thực sự là em trai của Itachi không.

Cùng là huynh đệ mà khoảng cách chênh lệch quá lớn, Itachi đã đạt đến cấp độ Kage từ lâu, còn em trai hắn vậy mà vẫn chỉ là một hạ nhẫn, tuy là hạ nhẫn trong số những kẻ xuất chúng nhưng vẫn chỉ là một hạ nhẫn: Hai người thực sự có quan hệ huyết thống không.

Kisame không nhịn được nghi ngờ.

Itachi chỉ trưng ra Sharingan của mình cho Kisame xem, sự thật hơn ngàn lời nói, hắn cũng là người của gia tộc Uchiha.

Kisame biết mình đã chọc giận Itachi, liền thức thời ngậm miệng, tiếp tục xem kịch.

Sasuke bay xa hơn mười mét, lại lăn mấy vòng mới chật vật quỳ trên mặt đất, toàn thân đầy bụi.

Nơi bị búng vào trán ẩn ẩn đau nhức, cậu ta không hiểu tại sao khoảng cách lại lớn đến vậy.

Nhưng dù khoảng cách có lớn đến đâu, mình cũng phải rửa oan cho gia tộc Uchiha, nếu không bỏ lỡ lần này không biết còn phải đợi đến bao giờ.

Hí hoáy, Sasuke thi triển nhẫn thuật mà thầy Kakashi đã dạy mình, kết ấn, Chidori.

Chakra hệ lôi tập trung vào tay phải, chiếu rọi khiến vẻ mặt Sasuke lúc ẩn lúc hiện, ánh mắt u tối, rõ ràng là đã bị dồn nén đến cực điểm, chỉ có đánh bại anh trai mới có thể cởi bỏ nút thắt trong lòng.

Em trai căm ghét mình như vậy, Itachi cũng đành chịu, nhưng mình sẽ không bị em trai đánh bại.

Nhìn thấy Chidori, Itachi thầm gật đầu, Sasuke ở tuổi này đã là siêu quần bạt tụy xuất chúng rồi.

Thời đại khác nhau, yêu cầu đối với nhẫn giả cũng khác nhau, khi Itachi ở tuổi này, vì hoạt động gián điệp thịnh hành nên kỹ năng đầu tiên cần nắm vững là giết người, nhẫn thuật uy lực càng lớn càng tốt.

Sasuke lớn lên trong thời bình, sau khi trở thành nhẫn giả cũng ít có những trận chiến kịch liệt, nên nhẫn thuật của thế hệ mới ôn hòa, chính trực mà thiếu đi mùi máu tanh.

Thế là thế hệ nhẫn giả cũ đã sống sót từ máu và lửa tự nhiên khinh thường thế hệ nhẫn giả mới, cho rằng thế hệ mới quá yếu mềm, nhẫn thuật không thể giết người thì sẽ bị giết, nhẫn thuật của thế hệ mới quá thiếu sắc bén.

Chidori này thì sát khí dồi dào, một dáng vẻ không giết người thì thành người, rất hợp ý Kisame.

Chi.

Xung kích, Sharingan tính toán lộ tuyến tốt nhất, Sasuke thi triển bước đi Rock Lee, nhanh chóng tiến tới, hai giây đã tiến mười mét, chớp mắt đã đến trước mặt anh trai, Chidori kêu vang như tiếng chim hót xé toạc kim loại và đá.

Nhưng Sasuke vẫn quá ngây thơ, ngay khi Chidori của cậu ta sắp chạm vào mép áo Itachi, Itachi ra tay sau mà khống chế trước, móc chân khiến Sasuke mất thăng bằng, Chidori xiên chéo cắm xuống mặt đất bên phải Itachi, nhất thời đất cát tung tóe, cánh tay Sasuke lún sâu vào bờ đê.

Sasuke đại hô không ổn, Itachi lại một cước đá vào eo cậu ta, cơ thể không kiểm soát được mà lăn bay mấy vòng.

Không được, không được, không được, mình không phải đối thủ của hắn, mình cần sức mạnh, càng nhiều sức mạnh hơn nữa.

Nắm chặt cỏ và bùn đất, Sasuke nghiến răng nghiến lợi, mắt trợn tròn, cậu ta vẫn cần sức mạnh.

Chương 1180

Đòn tấn công của Itachi khiến Sasuke biết đối phương chỉ đang đùa giỡn mình, không giết mình mà cũng không cho mình chạm vào đối phương, trong mắt hắn mình căn bản chỉ là một kẻ ngốc.

Cảm xúc phẫn nộ kích hoạt chú ấn trên cổ Sasuke, hoa văn con nòng nọc màu đen nhanh chóng bò lên mặt Sasuke.

Itachi, em trai cậu không bình thường rồi.

Kisame cũng phát hiện ra thứ trên mặt Sasuke không đơn giản, có một cảm giác quen thuộc: Đây không phải chakra của Đại Xà Hoàn sao, vẫn đáng ghét như vậy, thật không biết tên đó thích làm thí nghiệm trên cơ thể người đến mức nào.

Không ngờ em trai Itachi cũng trở thành vật thí nghiệm của Đại Xà Hoàn.

Itachi nhớ khi mình mới rời làng đã giao đấu với Đại Xà Hoàn, mình đã đánh bại Đại Xà Hoàn bằng Sharingan và ngọn lửa xanh nhiệt độ cao, e rằng chính vì vậy mà Đại Xà Hoàn vẫn ôm hận trong lòng.

Đương nhiên là không buông bỏ được, Đại Xà Hoàn không phục, từ thời chiến tranh thứ hai hắn đã là Tam Nhẫn, tư lịch đặt ở đó, vậy mà lại bị một tên tiểu thanh niên mới ra đời đánh bại, điều này khiến hắn mất mặt biết bao.

Lúc đó Đại Xà Hoàn đã cảm thấy thứ huyết thống này thực sự quá vô tình, nếu Itachi không có Sharingan e rằng mình cũng sẽ không thua đơn giản như vậy.

Thế nên Đại Xà Hoàn đã bắt đầu có hứng thú với Sharingan, Sasuke chỉ là một trong những dược liệu thí nghiệm của hắn.

Nước dãi chảy ra, lý trí của Sasuke cũng bị chú ấn nuốt chửng, Sharingan cũng bị ảnh hưởng biến thành một màu đen kịt, nhưng lượng chakra lại tăng vọt.

Đây chính là lợi ích của thể chất Tiên nhân, chakra dồi dào.

Chú ấn của Đại Xà Hoàn chính là được nghiên cứu và phát triển dựa trên thể chất Tiên nhân.

Itachi nhíu mày, ấn tượng về Đại Xà Hoàn càng tệ hơn, đồng thời nghĩ thầm nếu không ngăn cản em trai thì e rằng cậu ta sẽ biến thành quái vật, nhưng nếu ngăn cản mà bị Kisame phát hiện ra điều bất thường thì cũng không hay.

Tuy nhiên, không có nhiều thời gian để hắn do dự, cuối cùng tình yêu thương dành cho em trai vẫn chiếm ưu thế, Itachi quả quyết ra tay phong ấn.

Kisame cảm thấy kỳ lạ, Itachi lẽ nào không giết em trai sao.

Mặc dù là lần đầu tiên gặp chú ấn, nhưng Itachi vẫn rất nhanh chóng phân tích ra rằng chỉ cần phong ấn chakra của Đại Xà Hoàn là được.

Lòng bàn tay vỗ vào lưng Sasuke, chakra của Itachi nhanh chóng tiến vào cơ thể Sasuke để tiến hành vi tiểu thăm dò và xử lý, rất nhanh đã khống chế được chakra đang hoành hành của Đại Xà Hoàn.

Phong ấn.

Tác dụng phụ của chú ấn không hoàn chỉnh quả nhiên rất lớn, mặc dù đã tạo ra một lượng lớn chakra, nhưng lại gây gánh nặng rất lớn cho cơ thể Sasuke.

Vừa kích hoạt còn chưa kịp sử dụng, Sasuke đã gục ngã rồi.

Đi thôi, tiếp tục nhiệm vụ của chúng ta.

Itachi vứt Sasuke sang một bên, cố tỏ ra lạnh lùng quay người gọi Kisame đi hoàn thành nhiệm vụ, cứ như thể người nãy giờ buông lỏng không phải hắn vậy.

Kisame chỉ cười một cách đầy ẩn ý, không nói gì, đi theo Itachi tiếp tục nhiệm vụ.

Tiên nhân háo sắc, sao chú lại ở đây, không phải chưa đến lúc xuất phát sao.

Naruto bối rối.

Jiraiya thầm nghĩ tên nhóc này bị theo dõi mà cũng không biết sao.

Làm nhẫn giả kiểu gì vậy.

Jiraiya đương nhiên cũng phát hiện ra có người lạ xâm nhập làng nên mới cảnh giác đến tìm Naruto, quả nhiên kẻ đến chính là tìm Naruto.

Những năm làm công tác tình báo này, Jiraiya cũng biết một số thông tin về Akaki, nhưng thân phận và mục đích cuối cùng của bọn chúng thì vẫn luôn mơ hồ, khó mà nắm bắt: Thằng nhóc này rốt cuộc có cảnh giác không.

Sao vậy ạ.

Naruto căn bản không biết mình bị theo dõi, cũng không biết chuyện Sasuke bị đánh bại.

Đi với ta.

Jiraiya dẫn Naruto nhanh chóng rời đi, thầm nghĩ đối phương có tài nghệ cao cường lại cả gan lớn, e rằng cuộc chiến là không thể tránh khỏi.

Trong lòng hắn cũng có chút tức giận, Konoha từ khi nào đã trở thành quả hồng mềm mà mèo chó cũng có thể tùy ý khiêu chiến.

Lần này nhất định phải cho kẻ xâm nhập biết tay.

Đến rồi, kẻ theo dõi là hai người, hai mắt Jiraiya bốc cháy chiến ý, hắn muốn xem đối phương là thần tiên phương nào.

Chú ơi, không phải chú đang vội sao.

Naruto thực sự không theo kịp nhịp độ, không biết tình hình.

Jiraiya không nói gì, mà để Naruto đứng sau lưng, quay người lại nhìn thấy hai bóng người song song chặn đường: Các ngươi thật to gan.

Itachi và Kisame nhìn thấy Jiraiya, trong lòng hơi giật mình, uy danh của Tam Nhẫn dù đã qua hai mươi năm vẫn vang dội.

Bọn họ là ai.

Naruto tuy tò mò nhưng không mở miệng, vì dù có chậm chạp đến mấy cũng có thể cảm nhận được bầu không khí căng thẳng như dây đàn, thằng nhóc này cũng căng thẳng toàn thân, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Tam Nhẫn Jiraiya à.

Đúng là một nhân vật khó nhằn, nhưng nếu đánh bại ngươi chắc chắn sẽ rất có cảm giác thành tựu.

Kisame bước một bước ra hiệu chuyện này giao cho hắn.

À à, ta cũng bị người ta coi thường, biết ta là Tam Nhẫn mà vẫn dám đến khiêu chiến, đợi ngươi chết rồi đừng hối hận.

Jiraiya bùng nổ mười tầng tự tin, đây là sự tự tin đã trải qua thử thách đao sơn hỏa hải.

Nhẫn giả nào mà Jiraiya chưa từng thấy, đừng nói đối phương chỉ đội mũ rơm che mặt, dù bọn chúng có đeo kính gọng đen Jiraiya cũng tự tin khiến chúng có đi mà không có về.

Tạp tạp, tiếng guốc gỗ cao gót giòn tan đạp trên mặt đất, Jiraiya vù vù phát ra những từ ngữ lảm nhảm, nhìn thì có vẻ đùa giỡn nhưng thực ra là khi vung mái tóc bạc, hắn đã bơm chakra vào tóc để sẵn sàng ra tay trước.

Kisame nhìn Itachi ra hiệu hắn muốn một mình lên, sau đó dứt khoát lao về phía Jiraiya, đại chiến nói đến là đến.

Những giọt nước trong suốt lấp lánh rơi lả tả trên bầu trời, Kisame rõ ràng là có chút không nắm bắt được chừng mực, bọn họ đang tiềm nhập, thế mà thủy độn quy mô lớn như vậy chẳng khác nào nói với nhẫn giả Konoha rằng có người xâm nhập, mọi người mau đến đây đi.

Mặc dù trời quang mây tạnh, nhưng nơi đây lại như vừa trải qua một trận mưa bão lớn, gió thổi cỏ xanh, hương đất hòa quyện với không khí ẩm ướt khiến người ta tinh thần sảng khoái, vô cùng dễ chịu.

Không giống như đại chiến, mà như đang té nước vậy.

Itachi nhíu mày, nhưng hắn lại biết Kisame không phải là không muốn khống chế lực đạo, mà đối thủ là một trong Tam Nhẫn Jiraiya, không phải là tiểu lâu la có thể tùy ý nắn bóp.

Nhẫn thuật cấp A vậy mà có thể thi triển liên tục không ngắt quãng, ngươi cũng coi như là một nhẫn giả không tệ, tại sao lại đi trên con đường sai trái.

Jiraiya dùng Trâm Địa Tạng né tránh hai lần tấn công, cơ bản đã biết đối thủ không yếu, không gây ra một số tổn thất e rằng không thể giữ chúng lại, hy vọng duy nhất bây giờ là các nhẫn giả xung quanh mau đến.

Kisame, chúng ta đã bị phát hiện rồi.

Itachi đứng giữa vũng nước nói: Có nhẫn giả đang đến, nhiệm vụ thất bại rồi.

Kisame lộ ra hàm răng trắng nhọn hoắt, Đến bao nhiêu nhẫn giả thì giết bấy nhiêu nhẫn giả.

Itachi tỏ vẻ đồng đội này bị làm sao vậy: Ngươi lẽ nào muốn đối đầu với cả một làng sao.

Mau đi thôi.

Muốn đi không dễ như vậy, Nhẫn Pháp Hắc Mô Du Đạn.

Jiraiya phun ra một dòng dầu cháy nhớt dính, nếu dính vào người mà kèm theo hỏa độn thì chắc chắn sẽ đau đớn không muốn sống.

Lui xuống.

Nhưng là Itachi tiến lên thi triển nhẫn thuật: Hào Hỏa Cầu Chi Thuật ngọn lửa xanh bốc hơi bao trùm bầu trời.

Ngọn lửa và dầu cháy gặp nhau, nhất thời toàn bộ không gian biến thành miệng núi lửa, ngọn lửa xanh lập tức bốc cháy mạnh gấp mấy lần, ngọn lửa lập tức bay về phía các kiến trúc xung quanh, khi chạm vào lập tức tan chảy.

Ngọn lửa xanh vậy mà đáng sợ đến vậy, Jiraiya vội vàng bảo vệ Naruto lùi lại.

Naruto tỏ vẻ đây là cái loại lửa quái quỷ gì vậy, lợi hại đến thế sao.

Cậu ta tận mắt nhìn thấy cây cối bị lửa táp vào, rõ ràng chỉ là một đốm lửa nhỏ vậy mà trong chớp mắt đã đốt cây thành than củi, toàn bộ quá trình chỉ mất vài giây.

Không hay rồi, bọn chúng muốn chạy.

Jiraiya phát hiện Itachi và Kisame muốn chạy, đành chịu vì bị lửa ngăn cách, khó mà đuổi kịp.

Vẫn là dập lửa trước thì tốt hơn.

Rất nhiều nhẫn giả đến, cùng nhau sử dụng thủy độn, nhưng ngọn lửa xanh lại khó mà bị nước dập tắt, gặp nước lại càng cháy mạnh hơn.

Cuối cùng vẫn phải dùng độn thổ để chôn vùi lửa cùng với các căn nhà mới vừa kịp dập tắt lửa trước khi một con phố bị thiêu rụi hoàn toàn.

Uchiha Itachi sao.

Tam Đại Mục đang đến hỏi Jiraiya.

Jiraiya gật đầu, sau đó nói gì đó vào tai Tam Đại Mục.

Naruto chỉ nghe thấy Uchiha Itachi, đoạn sau thì không nghe thấy nữa, cậu ta đang nghĩ Uchiha Itachi rốt cuộc là ai, và có quan hệ gì với Uchiha Sasuke.

Vừa hay, Sasuke đã tỉnh lại, vẫn muốn đi tìm anh trai, đáng tiếc chỉ nhìn thấy một cảnh tan hoang, lượng lớn bùn đất vùi lấp nửa con phố.

Cậu ta hai mắt đỏ ngầu, thần sắc đầy phẫn nộ, chỉ thiếu điều muốn giết người.

Sasuke, cậu sao vậy.

Naruto nhìn vẻ mặt Sasuke là biết cậu ta có chuyện, hơn nữa Sasuke bây giờ quần áo toàn là vụn cỏ, rõ ràng là vừa động thủ.

Chương 1181

Không nhận được câu trả lời, Sasuke bây giờ không có tâm trạng nói chuyện, cậu ta chỉ muốn trút bỏ sự không cam lòng của mình.

Cậu ta không nhớ Itachi đã giúp mình phong ấn chú ấn, chỉ nhớ anh trai đã đùa giỡn mình như thế nào.

Naruto rất lo lắng, nhưng lại không biết mở lời thế nào.

Lúc này gia đình Sasuke cũng đều đã đến, cha cậu ta bảo người nhà đưa Sasuke về, sau đó mình đi đến chỗ Tam Đại Mục để tìm hiểu tình hình.

Fugaku áp lực rất lớn, vì ông ta cảm thấy ánh mắt chỉ trích của mọi người, rõ ràng gia tộc Uchiha lại bị nghi ngờ rồi.

Itachi xâm nhập Konoha, gia tộc Uchiha với tư cách là lực lượng cảnh bị lại hoàn toàn không hay biết gì, không phải cấu kết thì cũng là thất trách.

Thế nên Fugaku đầu cũng không ngẩng lên được.

May mà Tam Đại Mục cũng không nói gì, chỉ bảo tộc nhân Uchiha tiếp tục công việc.

Đồ đệ của mình đến gây rối, Đỗ Lan thong thả đi đến, giống như một lão lãnh đạo đi thị sát công việc vậy: Gặp Uchiha Itachi sao.

Jiraiya trầm trọng gật đầu: Còn có một nhẫn giả làng Sương Mù mà không quen biết nữa.

Ngọn lửa xanh của thằng nhóc này lại tiến thêm một bước rồi, ngay cả ngươi, vị Tam Nhẫn này, cũng suýt chút nữa ăn thiệt thòi, ta, người làm sư phụ, cũng coi như đã mãn nguyện rồi.

Đã gây ra sự phá hoại lớn như vậy, Đỗ Lan lại rất hài lòng à: Mức độ nguy hiểm của Uchiha Itachi đã rất lớn rồi, nhẫn giả thượng nhẫn bình thường đều không phải đối thủ của hắn, e rằng ngay cả ta cũng không chắc có thể chiếm được lợi thế trước hắn.

Jiraiya vẫn còn sợ hãi ngọn lửa xanh không thể dập tắt bằng nước kia, nếu Itachi ngay từ đầu đã dùng ngọn lửa xanh tấn công thì hắn e rằng cũng phải bị thương.

Jiraiya ban đầu hy vọng Đỗ Lan sẽ coi trọng, không ngờ Đỗ Lan lại rất đồng tình gật đầu: Không sai, nếu Itachi thực sự muốn động thủ, e rằng cả làng cũng không ai có thể ngăn cản hắn, hắn dù sao cũng là đồ đệ ưu tú nhất ta từng dạy mà.

Anh còn tự hào nữa sao.

Nếu Itachi toàn lực sử dụng ngọn lửa xanh, những bùn đất này cũng không thể dập tắt lửa mà chỉ có thể biến thành dung nham.

Đỗ Lan nói: Thế nên sau này nếu gặp hắn thì tốt nhất là tránh đi.

Vấn đề hiện tại là hắn đã gia nhập một tổ chức nguy hiểm, đang ra tay với vĩ thú, không phải chúng ta không muốn tránh, mà là hắn đã tìm đến tận cửa rồi.

Đỗ Lan, lẽ nào anh cũng không có cách nào.

Cách nào ư.

Nếu ta tự mình ra tay đánh bại hắn tự nhiên không thành vấn đề, nhưng hắn có thể nhẫn tâm ám toán ta, ta lại không thể ức hiếp hắn.

Ai bảo hắn ưu tú như vậy, có tiềm năng vượt qua Lục Đạo Tiên Nhân chứ.

Anh thực sự rất xem trọng hắn.

Jiraiya còn muốn nói gì đó, nhưng lại phát hiện Naruto đang rụt tai lại nghe lén, lập tức im miệng không nói nữa.

Những chuyện này vẫn không thể để thế hệ trẻ biết, còn chưa đến lượt Naruto đời này phải bận tâm.

Nhưng điều này không ngăn cản Naruto hỏi Đỗ Lan: Chú ơi, Uchiha Itachi rốt cuộc là ai.

Kẻ tình địch của cháu, Đỗ Lan rất muốn trả lời như vậy, nhưng cân nhắc đến sức khỏe tâm sinh lý của thiếu niên nên vẫn không nói.

Hắn là đồ đệ trước đây của ta, một nhẫn giả vô cùng ưu tú.

Đỗ Lan dường như đang hoài niệm những tháng năm đã qua.

Đồ đệ của chú.

Naruto tỏ vẻ không biết: Hắn cũng họ Uchiha, có quan hệ gì với Sasuke ạ.

Cậu ta đúng là nhiều chuyện.

Hỏi thăm chuyện riêng tư của bạn bè không phải là thói quen tốt, nếu cháu muốn biết thì đi hỏi Sasuke đi.

Nếu cậu ấy đồng ý cho cháu biết, cậu ấy sẽ nói cho cháu.

Naruto cảm thấy Đỗ Lan nói rất đúng, hỏi thăm chuyện riêng tư của bạn bè từ người khác quả thực không tốt: Cháu biết rồi, đợi cháu từ ngoài về, cháu nhất định sẽ nói chuyện tử tế với Sasuke.

Nếu cậu ấy có phiền phức gì, cháu cũng nhất định sẽ giúp cậu ấy giải quyết.

Dù biết có người đang để ý Naruto, Jiraiya vẫn quyết định dẫn Naruto ra ngoài.

Được sự đồng ý của Tam Đại Mục, Jiraiya và Naruto vẫn lên đường đúng hẹn.

Trong thời gian Naruto ra ngoài, các nhẫn giả còn lại cũng đắm chìm vào huấn luyện không thể tự thoát ra được, vì biết được sự mạnh mẽ của Uchiha Itachi, Kakashi, Guy và những người khác đều bắt đầu nâng cao thực lực của mình.

Còn Sasuke bị đả kích cuối cùng cũng hạ quyết tâm, cậu ta muốn bái sư phụ của anh trai mình làm thầy, thế nên cậu ta tìm đến nhà Đỗ Lan, và đứng trước cửa nhà mấy tiếng đồng hồ.

Mọi người đều đang xem kịch, Uchiha Itachi đã từng phản bội Đỗ Lan, Đỗ Lan tuyệt đối sẽ không dạy dỗ tên tiểu quỷ gia tộc Uchiha đó nữa, một đại sư như Đỗ Lan sẽ không vấp ngã hai lần ở cùng một chỗ ngu ngốc như vậy.

Tuy nhiên, nếu bị bọn họ đoán trúng, Đỗ Lan sẽ không còn mặt mũi nào nữa, hắn nhận Sasuke làm đồ đệ thì có sao đâu.

Thế là cửa mở, gọi Sasuke vào, làm rớt đầy đất những con mắt kinh ngạc.

Sasuke lúc này căng thẳng đứng trước mặt Đỗ Lan, tuy đã vào cửa, nhưng cậu ta vẫn lo lắng rằng sau khi mình đưa ra yêu cầu sẽ bị Đỗ Lan một cước đá ra ngoài, vì người đàn ông đó đã làm những chuyện như vậy, nên cậu ta đã chuẩn bị sẵn sàng để bị từ chối.

Dù có bị từ chối, Sasuke cũng sẽ không trách Đỗ Lan, vì tất cả đều là lỗi của người đàn ông đó.

Đỗ Lan nhìn Sasuke với biểu cảm biến đổi: Cháu muốn đánh bại anh trai cháu, nên đến tìm thầy giáo cũ của hắn, hy vọng có thể học được tất cả năng lực của Itachi, và vượt qua hắn.

Không sai, đây chính là ý định của Sasuke: Cháu nhất định sẽ làm được.

Cháu không làm được, nếu cháu chỉ học kỹ năng của Itachi, cháu cả đời cũng không thể vượt qua hắn.

Vì trong lãnh địa của hắn, Itachi là vô địch.

Lời nói của Đỗ Lan khiến Sasuke sững sờ, chẳng lẽ nói dù có bái sư cũng vô dụng sao.

Lẽ nào mình định mệnh không thể đánh bại người đàn ông đó.

Quan sát những biểu cảm nhỏ nhất của Sasuke, có thể biết được những suy nghĩ thăng trầm trong lòng thiếu niên này, xem ra cậu ta thực sự rất hận Itachi.

Thực ra cháu muốn đánh bại hắn cũng không phải là không có cách.

Đỗ Lan nói: Chỉ cần là người thì đều có điểm yếu, đồ đệ ưu tú nhất của ta cũng vậy, chỉ cần nắm vững điểm yếu cháu có thể hoàn thành tâm nguyện.

Điểm yếu.

Điểm yếu của hắn là gì.

Cái gì gọi là núi cùng nước tận, lại gặp một thôn làng khác ám hoa minh hựu nhất thôn, bây giờ tâm trạng của Sasuke đúng là như vừa đi tàu lượn siêu tốc, cuối cùng cũng đến đích, hy vọng lại bùng cháy: Xin hãy nói cho cháu biết.

Sasuke cúi người cung kính.

Điểm yếu của hắn chính là đôi mắt của hắn, cháu chỉ cần không ngừng ép buộc hắn sử dụng Sharingan, đến lúc đó phản phệ đồng lực sẽ khiến cơ thể hắn ngày càng yếu đi.

Cháu tuy thực lực không bằng hắn, nhưng cháu trẻ hơn hắn, khỏe mạnh hơn hắn, sớm muộn gì cũng sẽ hao chết hắn.

Thật ti tiện, sau khi nghe lời Đỗ Lan, ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Sasuke là Đỗ Lan trước mặt có lẽ không phải là thật.

Bằng không làm sao lại có những ý nghĩ ti tiện như vậy.

Đỗ Lan có thể nhìn ra suy nghĩ của Sasuke, trong lòng lắc đầu, thầm nghĩ các ngươi là nhẫn giả, vì đạt mục đích không từ thủ đoạn mà.

Cách của mình không phải là vô cùng an toàn sao.

Sasuke bất động như khúc gỗ nhìn Đỗ Lan, trong lòng vẫn chưa thể hiểu được.

Lời nói của Đỗ Lan quá sốc.

Sasuke đến để học công phu chân đao chân thương, không ngờ Đỗ Lan bề ngoài đạo mạo lại chỉ dẫn như vậy.

Không thể chấp nhận, Sasuke muốn trở nên mạnh hơn, dùng thực lực giết chết người đàn ông đó, không thể đi con đường tà đạo này, nếu biết Đỗ Lan sẽ nói như vậy, mình thà trực tiếp đầu quân cho Đại Xà Hoàn còn hơn.

Chỉ trong một khoảnh khắc Sasuke nghi ngờ Đỗ Lan đang cố tình đùa giỡn mình, ngay từ đầu đã không thành tâm dạy dỗ mình.

Xem ra cháu đã tìm nhầm người rồi.

Sasuke tức giận, không dạy thì thôi, có cần phải tiêu khiển mình như vậy không.

Ồ, còn có khí phách sao.

Đỗ Lan bật cười, nếu không phải thiên phú của Sasuke không bằng anh trai, hắn có đến mức phải đưa ra cách này không.

Cháu đến cầu ta, ta đã cho cháu lời khuyên, nếu cháu không muốn chấp nhận ta cũng không có cách nào.

Nhưng ta có thể khẳng định, bất kể cháu nỗ lực thế nào cháu cũng không thể vượt qua Itachi, thiên tư của cháu kém hắn quá xa rồi.

Nếu nói Naruto có chỗ dựa là Tứ Đại Mục, vậy thì chỗ dựa của Sasuke chính là những thiên tài của gia tộc Uchiha.

Nếu không phải Shisui đã truyền ý chí cho Itachi, Itachi lại truyền ý chí cho Sasuke, đến giai đoạn cuối Sasuke lấy gì để chiến đấu với Naruto.

Bị đả kích, Sasuke không phải là không biết, nhưng Đỗ Lan lại một lần nữa giúp cậu ta xác nhận điều này.

Lẽ nào thực sự không còn cách nào khác sao.

Sasuke cảm thấy nếu làm theo lời Đỗ Lan nói, thì cậu ta sẽ thắng mà không vẻ vang gì, cậu ta khao khát đánh bại Itachi để rửa oan cho gia tộc Uchiha.

Dùng thủ đoạn này căn bản không thể coi là chiến thắng.

Cháu không thể chấp nhận lời khuyên của thầy.

Sasuke không tin mình thực sự không thể tìm được cách đánh bại Itachi, nhất định có cách nào đó.

Người trẻ tuổi đúng là có tự tin, thấy Sasuke khi rời đi vẫn chưa từ bỏ việc tìm kiếm cách, Đỗ Lan lộ ra nụ cười mỉm: Hãy chuẩn bị sẵn sàng sa vào địa ngục, từ bỏ thân phận con người có lẽ cháu vẫn còn cơ hội.

Chỉ là không biết cháu có đủ dũng khí đó, dũng khí không làm người.

Sasuke dừng bước quay phắt đầu lại: Chỉ cần có thể đánh bại hắn, cháu cái gì cũng nguyện ý, dù không còn là người nữa.

Đỗ Lan bày tỏ Sasuke nguyện ý là tốt rồi.

Nhưng khi Địch Ny Toa cùng hai chị em Hyuga Hinata và Hanabi quay về, Đỗ Lan đã hoàn thành một chút tiểu phẫu thuật đối với Sasuke.

Địch Ny Toa với tư cách là một người cuồng loli rất yêu thích Hinata và Hanabi, ôm vào lòng đơn giản là coi như con gái mà cưng chiều.

Địch Ny Toa đến Konoha không có chuyện gì, liền trở thành bảo mẫu của Hanabi, ra tay trên dưới với tiểu loli.

Anh đã cải tạo cậu ta sao.

Địch Ny Toa cảm nhận được trong cơ thể Sasuke trong phòng có một nguồn sức mạnh cuồng bạo, rõ ràng là Đỗ Lan đã tiêm gen yêu ma vào Sasuke.

Chương 1182

Cậu ta đã nhập ma, bây giờ cậu ta tuyệt đối có thể phát huy cổ yêu khí này đến cực hạn.

Như vậy Đỗ Lan lại có thể xem một vở kịch hay nữa rồi.

Địch Ny Toa tỏ vẻ Đỗ Lan đang ức hiếp trẻ con: Anh thực sự định để đồ đệ bảo bối của anh tương thân tương ái yêu nhau và giết nhau sao.

Địch Ny Toa đã biết được đầu đuôi câu chuyện, nàng cảm thấy Đỗ Lan quá đáng rồi.

Đỗ Lan thì lại cảm thấy đây là một giao dịch thuận mua vừa bán, Sasuke có được sức mạnh, hắn có thể từ câu chuyện của Sasuke và Itachi mà có được niềm vui, đôi bên cùng có lợi: Yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu, hai anh em bọn họ cuối cùng nhất định sẽ tiếp tục tương thân tương ái, trải qua trắc trở rồi tái hợp mới là điều đẹp đẽ nhất.

Địch Ny Toa lườm một cái trắng mắt, nàng thực sự bất lực với chồng mình rồi, may mà Đỗ Lan rất ít khi đùa giỡn với con gái, nàng cũng lười quản nữa.

Nụ cười loli hãy để nàng bảo vệ.

Đợi Sasuke tỉnh lại, cậu ta phát hiện cơ thể mình trở nên rất nhẹ nhõm, khi sử dụng chakra cũng nhanh hơn, đầu óc mình dị thường tỉnh táo, và năm giác quan của mình cũng rất rõ ràng, cảm thấy mình đã biến thành một dã thú.

Chỉ trong vài giờ, đã có sự thay đổi trời long đất lở như vậy, Đỗ Lan quả nhiên thần kỳ.

Được rồi, sau này cháu chỉ cần không ngừng tăng cường sức mạnh thông qua chiến đấu là được rồi, cháu đã có được sức mạnh phi nhân.

Sasuke ngoài cảm giác mạnh hơn ra, lại không có gì bất thường, không hiểu sao lại là phi nhân.

Cậu ta cảm thấy rất tốt.

Cháu đừng quá đắc ý, cái này có cái giá của nó.

Một khi tiềm năng của cháu được kích phát toàn bộ, cháu có thể có được năng lượng để giết Itachi, nhưng đồng thời cháu cũng sẽ bị cảm giác đói khát khó có thể loại bỏ khống chế, chỉ có thể thông qua việc khát máu ăn nội tạng con người mới có thể làm giảm cảm giác đói khát này.

Và khi cháu không còn có thể khống chế cảm giác đói khát này nữa, cháu cũng sẽ trở thành quái vật.

Trong vòng một ngày Sasuke suýt nữa bị Đỗ Lan chơi hỏng, vạn vạn không ngờ cái giá lại lớn đến vậy, hoàn toàn khác với những gì cậu ta tưởng tượng là bị hủy dung hoặc bị cải tạo thành xấu xí, Sasuke tưởng tối đa cũng chỉ biến thành quái nhân như Đại Xà Hoàn.

Không ngờ sẽ biến thành quái vật ăn thịt người.

Tuy nhiên, vì sức mạnh, cậu ta nhịn rồi: Cháu chỉ sẽ sử dụng sức mạnh này để đánh bại người đàn ông đó, đợi đến khi cháu rửa sạch nỗi sỉ nhục cho gia tộc xong, cháu cũng có thể mỉm cười nơi cửu tuyền rồi.

Ý là cậu ta sẽ không ăn thịt người, sau khi đánh bại Itachi cậu ta cũng sẽ không sống nữa.

Hy vọng khi cảm giác đói khát ập đến, cháu vẫn còn quyết tâm như vậy.

Cháu có thể đi rồi, nhưng sau khi đi ai hỏi cháu nguyên nhân trở nên mạnh hơn, cháu cứ nói là bị Đại Xà Hoàn cải tạo, không liên quan gì đến ta.

Sasuke phát hiện mình từ trước đến nay chưa từng hiểu Đỗ Lan, lúc này nhìn thấy nụ cười đầy ẩn ý trên mặt Đỗ Lan, không khỏi trong lòng lạnh toát.

Cậu ta bây giờ mới nhớ lại kiểu cải tạo đáng sợ này không phải là giống hệt Đại Xà Hoàn sao.

Nhưng bây giờ người cải tạo cho cậu ta không phải là Đại Xà Hoàn, mà là hiệu trưởng trường nhẫn giả đức cao vọng trọng của Konoha, đại văn học gia, kỳ nhân của Konoha Đỗ Lan.

Và phía sau những xưng hô này, Đỗ Lan ẩn giấu một mặt vô cùng nguy hiểm, còn nguy hiểm hơn cả Đại Xà Hoàn.

Không khỏi bước nhanh hơn, Sasuke phát hiện Đỗ Lan tuyệt đối không đơn giản như vậy, tất cả mọi người trong làng đều đã nhìn lầm hắn.

Còn chính mình dường như đã trở thành vật thí nghiệm của Đỗ Lan, Sasuke phát hiện ngay từ đầu mình đã bị hắn xoay như chong chóng.

Bức màn đen tối lớn nhất trong Konoha không phải là Anbu, cũng không phải Root, mà là Đỗ Lan.

Lúc này trong làng cũng đang có những luồng sóng ngầm, biết Tam Đại Mục có ý định để nade quay về làm Ngũ Đại Mục, kết quả này khiến Danzo rất không hài lòng, ông ta vẫn cho rằng mình lên cũng được.

Tuy nhiên, đằng sau nade là gia tộc Senju, Danzo cũng không thể phản đối.

Bây giờ ông ta chỉ có thể tiếp tục tích lũy sức mạnh trong bóng tối.

Nhưng sau một loạt sự việc, việc giám sát Đỗ Lan lại bắt đầu lại.

Tam Đại Mục sắp về hưu rồi, Danzo cũng có thể lợi dụng cơ hội làm một số việc mà ông ta nên làm.

Lời Đại Xà Hoàn nói với Tam Đại Mục, thành viên Anbu đều đã ghi chép lại.

Danzo không phải Tam Đại Mục, ông ta rất đa nghi, trong lòng có quá nhiều bóng tối, ông ta cho rằng những người khác cũng giống mình tham luyến quyền thế, cũng thích bóng tối, cũng xấu xa.

Mặc dù Danzo tự cho rằng mình xấu xa là vì làng, nhưng ông ta cho rằng Đỗ Lan cũng giống mình xấu xa thì đã sai to rồi, vì Đỗ Lan còn xấu xa hơn ông ta nhiều.

Phát hiện Anbu lại bắt đầu giám sát mình, Đỗ Lan bày tỏ điều này không tốt, bây giờ trong nhà còn có lão bà nữa chứ, chuyện riêng tư của mình không thể bị lộ.

Có cần phải nói chuyện tử tế với tên Danzo này, Đỗ Lan biết Tam Đại Mục đã sớm tin tưởng mình, sẽ không vì vài lời của Đại Xà Hoàn mà nghi ngờ, chỉ có những kẻ luôn bất mãn trong lòng mới âm u như vậy, nhìn ai cũng không phải người tốt.

Anbu là đội trực thuộc Hỏa Ảnh, còn Root trong Anbu là để làm những chuyện không thể lộ ra ánh sáng cho làng.

Có thể nói không ít bi kịch đều có bóng dáng của Root.

Ví dụ như tổ chức khủng bố lớn nhất thế giới Akaki cũng có liên quan đến Root.

Nhớ ngày xưa Akaki còn chưa phải là tổ chức khủng bố gì, mà là một nhóm thanh niên ở làng Vũ Ẩn chuyên tâm bảo vệ hòa bình.

Nhưng vì tổ chức Akaki ngày càng lớn mạnh, khiến thủ lĩnh làng Vũ Ẩn lúc đó là Hanzo Salamander rất lo lắng.

Còn Danzo vì muốn quốc gia giáp ranh với Hỏa Chi Quốc này mất đi sức mạnh, nên đã ngấm ngầm gây chia rẽ, cuối cùng đã thành công kích động chiến tranh giữa Hanzo Salamander và tổ chức Akaki.

Người sáng lập Akaki Yahiko bị giết, thủ lĩnh thứ hai Nagato rơi vào điên loạn, từ đó tổ chức Akaki không còn kiên trì theo đường lối ôn hòa của Yahiko nữa, trở thành một tổ chức khủng bố thu thập các nhẫn giả phản bội và săn lùng vĩ thú.

Và làng Vũ Ẩn vì sự thay đổi này cũng đã mất đi phần lớn thực lực, phải biết rằng trong chiến tranh thứ hai, làng Vũ Ẩn là một sự tồn tại mà ngay cả Konoha cũng không dám khinh thường, bây giờ thì đã không còn là mối đe dọa nữa.

Có thể nói Danzo thực sự đã làm rất nhiều việc cho Konoha.

Rất nhiều người tò mò, tại sao Naruto sau khi trở thành Hỏa Ảnh lại bận rộn đến mức phân thân phạp thuật không thể chia thân, còn Tam Đại Mục thì lại rất nhàn nhã còn có thời gian dùng quả cầu pha lê quan sát Naruto trưởng thành.

Một phần lớn nguyên nhân là Tam Đại Mục không phải một mình quản lý làng, trong Konoha từ trên xuống dưới có rất nhiều người và gia tộc chuyên trách công việc của mình, Tam Đại Mục làm là để duy trì sự cân bằng giữa các thế lực, làng sẽ có thể phát triển nhanh chóng.

Còn về thủ đoạn đối ngoại, Tam Đại Mục cũng không ôn hòa như vẻ bề ngoài, việc Danzo gây chia rẽ ở làng Vũ Ẩn có lẽ là ý kiến nhất trí của cấp cao Konoha, Tam Đại Mục cũng đồng ý.

Còn Naruto sau khi trở thành Hỏa Ảnh, không thể cho phép làng che giấu cái xấu, tất cả mọi việc lớn nhỏ trong ngoài đều tự mình quyết định, tự nhiên bận rộn.

Nhưng Đỗ Lan lại cảm thấy Danzo rất buồn cười, ông ta cho rằng vì lợi ích của làng mà có thể tùy tiện can thiệp vào nội bộ của các quốc gia khác, hành vi này là vô cùng buồn cười.

Danzo phát hiện có người xâm nhập vào văn phòng của mình, đang xem trộm những thông tin quan trọng nhất của làng.

Nơi đây là trung tâm của Root, bên ngoài toàn là nhẫn giả, tên này làm sao lại vào được.

Danzo, ghế của ông còn thoải mái hơn cả ghế của Hỏa Ảnh nữa.

Đỗ Lan xoay lưng ghế lại, mỉm cười nhìn Danzo đang kinh ngạc.

Là ngươi.

Đã biết Đỗ Lan không phải thứ tốt lành gì, nhưng Danzo cũng biết mình không phải đối thủ của Đỗ Lan, nên không tấn công, khuôn mặt gầy gò trắng bệch lộ ra biểu cảm không mấy thiện chí: Nơi này không hoan nghênh ngươi, ngươi không có quyền đọc bất cứ tài liệu nào ở đây.

Bây giờ ta hoàn toàn có thể gọi người vào bắt giữ ngươi.

Ngươi có thể gọi, nhưng dù có gọi đến khản cả cổ cũng không ai nghe thấy đâu.

Đỗ Lan tùy tay vứt tài liệu trở lại bàn làm việc: Nếu không phải ngươi lại cho người giám sát ta và gia đình ta, ta cũng lười đến cái nơi đổ nát này của ngươi.

Ta chỉ đến để nói cho ngươi biết hãy rút giám sát đi, nếu không sau này ngươi sẽ có chịu đựng.

Danzo nghe xong ngược lại không sợ hãi, nếu Đỗ Lan còn muốn che giấu bộ mặt tà ác không thể nói ra thì sẽ không ra tay với ông ta:

Đừng hòng, giám sát ngươi là vì sự an toàn của làng.

A à, dù sao thì ngươi làm bất cứ việc dơ bẩn nào cũng là vì làng, phái người đi ám sát lãnh đạo các quốc gia khác, thám thính tình báo nước khác, thậm chí kích động nội chiến nước khác cũng đều là vì làng.

Đối mặt với sự châm biếm của Đỗ Lan, Danzo mặt không đổi sắc, vì đúng là như vậy, bất kể thủ đoạn dơ bẩn nào cũng là vì cái làng mà mình yêu mến, là vì những người dân sống trong làng.

Đỗ Lan lắc đầu.

Ngươi căn bản không có tư cách đánh giá tất cả những gì ta đã làm.

Thấy Đỗ Lan lắc đầu không đồng tình với lời mình, Danzo không vui.

Ta chỉ cười ngươi quả nhiên kém Tam Đại Mục quá xa.

Câu nói này chính là câu mà Danzo không muốn nghe nhất, tuyệt đối là không có câu nào khác.

Ngươi đừng không phục.

Trước đây nhẫn giả cũng là những sát thủ hành động trong bóng tối, giống như ngươi bây giờ vậy.

Nhưng Đệ Nhất, Đệ Nhị, Đệ Tam đều đang cố gắng hết sức để thăng hoa ý nghĩa của nhẫn giả, hy vọng thay đổi nhận thức của mọi người về nhẫn giả, hy vọng nhẫn giả không còn là bóng tối nữa.

Thế nên bọn họ đã chọn những thủ đoạn ôn hòa từng chút một đẩy nhẫn giả ra tiền tuyến, thông qua nhiều cách khác nhau để mọi người hiểu về nhẫn giả thực sự.

Còn ngươi thì sao.

Trốn trong bóng tối sử dụng đủ loại thủ đoạn ti tiện thông qua việc phá hoại hòa bình các quốc gia khác để dọn dẹp dị kỷ cho Konoha, chỉ khiến mọi người khôi phục quan niệm truyền thống về nhẫn giả, cho rằng nhẫn giả là một nghề nghiệp không thể lộ ra ánh sáng, là kẻ tiểu nhân chỉ biết đâm sau lưng người khác.

Ngươi nói ngươi có kém Tam Đại Mục không.

Danzo lần đầu tiên nghe thấy cách nói này, nhưng ông ta đâu phải trẻ con sao có thể dễ dàng bị khẩu pháo đánh bại: Không có sự hy sinh thầm lặng của ta, Sarutobi Hiruzen làm sao có thể yên tâm thúc đẩy chính sách mềm yếu vô lực của ông ta.

Không có ta, Konoha đã sớm không được bình yên rồi.

Hành vi của ông ta đã có thành quả, đây là một thực tế không thể chối cãi.

Đỗ Lan, tên này đừng hòng phủ nhận công lao của mình.

À à.

Đỗ Lan khinh miệt cười: Thị mục thốn quang chỉ thấy cái lợi trước mắt.

Thật đáng tức giận, Danzo từng bao giờ bị người ta chỉ thẳng vào mặt mà mắng đâu, nếu không phải đánh không lại Đỗ Lan, ông ta đã sớm ra tay rồi.

Không có sự hy sinh của nhẫn giả bề mặt, âm mưu của ngươi căn bản không là gì cả.

Không có sức mạnh của Tam Đại Mục và các nhẫn giả mạnh mẽ của Konoha, âm mưu của ngươi chỉ khiến Konoha rơi vào nguy hiểm.

Công lao của ngươi chỉ là do ngươi tự mình thêm vào cho mình thôi.

Không đúng.

Chính là như vậy, cứ lấy làng Vũ Ẩn mà nói, dù ngươi không can thiệp, lẽ nào Hanzo Salamander và Akaki sẽ không động thủ sao.

Nhưng ngươi lại vì thể hiện sự tồn tại của mình, thúc đẩy cuộc đấu tranh giữa hai bên, ngươi đã thành công, nhưng thành công lớn nhất e rằng không phải là sự suy tàn của làng Vũ Ẩn, mà là ngươi đã mượn thế lực để kiếm được một phần công lao.

Nhưng công lao của ngươi, lại khiến làng Konoha phải mang tiếng can thiệp vào nội bộ quốc gia khác.

Nói ngươi thị mục thốn quang đã là rất khách khí rồi, nếu ta nói ngươi kỳ tâm khả tru tâm địa đáng giết, hy sinh danh tiếng của Konoha để đổi lấy tài nguyên chính trị của mình, giết ngươi một trăm lần cũng không oan ức.

Không phải như vậy Không có mình thì hai bên căn bản không thể đánh nhau, nhưng nửa câu sau, Danzo lại không nói ra được.

Vì năm đó ông ta đã nắm bắt tâm lý Hanzo Salamander không dung nạp Akaki mà kích động Hanzo ra tay.

Chương 1183

Không có ông ta, Hanzo Salamander cũng sớm muộn sẽ động thủ.

Không, kiên định niềm tin của mình, Danzo nghiến răng nghiến lợi nói: Không có ta, làng Vũ Ẩn chỉ càng lớn mạnh, lại một lần nữa trở thành mối đe dọa cho Konoha.

Ý ngươi là, nếu ngươi không ra tay, Hanzo sẽ liên hợp với Akaki sao.

Sau đó xâm lược Hỏa Chi Quốc sao.

Không sai.

Quả nhiên thị mục thốn quang.

Đỗ Lan bày tỏ quá thất vọng rồi: Ban đầu ta còn tưởng ngươi cũng là lão nhân, tất có cao kiến, hóa ra lại ngu xuẩn như vậy.

Đỗ Lan là người vô cùng thích phê bình người khác.

Danzo ngày càng tức giận, sắp tức đến nổ tung rồi.

Ngươi đừng giận, ngươi ngay cả thời đại sẽ tiến bộ cũng không biết, còn nói Akaki và Hanzo sẽ liên hợp sao.

Đây không phải là nói đùa sao, ngươi làm sao có thể mặt dày nói ra câu này.

Không phải bị ngươi ép sao.

Danzo có khổ mà không nói nên lời.

Akaki đại diện cho tư tưởng tiên tiến, còn Hanzo đại diện cho quan niệm lạc hậu, ngươi nói Tam Đại Mục cấu kết với Hanzo còn có khả năng hơn là nói Akaki liên hợp với Hanzo.

Bọn họ căn bản đại diện cho hai tín niệm khác nhau, tuyệt đối không thể dung hợp.

Quả nhiên ngươi kém Tam Đại Mục xa.

Đỗ Lan không ngừng công kích vị lão cán bộ này, không chút nể nang.

Đoàn Tàng khí sắc hồng hào, nom rất khỏe mạnh, trẻ ra cả chục tuổi.

Đỗ Lan phủ nhận thành tựu của hắn, còn khó chịu hơn cả giết chết hắn.

Rõ ràng hắn đã cống hiến nhiều như vậy, khó khăn lắm mới đạt được vị trí này, tuyệt đối không cho phép ai phủ nhận.

Ngươi căn bản chẳng biết gì cả, căn bản không biết cục diện đại lục hiểm ác đến mức nào.

Tình thế làng Mộc Diệp căn bản không lạc quan như vẻ ngoài, nhiệm vụ của ta đều là cần thiết, đều là được yêu cầu.

Tuy nhiên không phải vậy, theo kết quả quan sát của ta trong mười năm qua, sự tồn tại của ngươi ngoại trừ phá hoại danh tiếng Mộc Diệp ra, căn bản không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Hành vi của ngươi không những không mang lại hòa bình, mà ngược lại còn làm gia tăng động loạn thế giới.

Hành vi của ngươi tuyệt đối không cao thượng như ngươi tưởng tượng, thành quả của ngươi chẳng qua là đẩy thế giới vào chiến tranh lạnh.

Hồ đồ.

Ngươi nói cứ như tất cả là lỗi của mình ta vậy.

Đoàn Tàng tuyệt đối không đồng tình: Tất cả các làng đều làm như vậy, tại sao ta lại phải bị chỉ trích.

Chiến tranh lạnh, ngươi đừng tưởng ngươi viết nhiều sách thì có thể tùy tiện bịa ra một từ để công kích ta.

Cái gọi là chiến tranh lạnh, khác với chiến tranh nóng, không phải quân đội trực tiếp giao tranh, mà là cạnh tranh về chính trị, kinh tế, quân sự.

Mặc dù không có binh sĩ trực tiếp tử trận, nhưng lại có ảnh hưởng cực kỳ tồi tệ đến việc quản lý quốc gia, đời sống bách tính cũng như xây dựng hòa bình.

Tại sao các làng không phát triển lên được, chính là vì các ngươi, Căn, đã lãng phí một lượng lớn ngân sách để tiến hành tình báo gián điệp và phá hoại ở nước ngoài.

Số tiền đó vốn có thể giúp dân làng Mộc Diệp nâng cao mức sống.

Nói về tác hại của chiến tranh lạnh thì vô số kể, khi ngươi đang dương dương tự đắc với công trạng của bản thân, lại không biết ngươi đã gây ra bao nhiêu nguy hại cho làng, cho thế giới, cho hòa bình.

Nếu là ta, đã sớm tìm một cục gạch đập đầu tự sát rồi.

Ngươi, ngươi, ngươi Phụt.

Đoàn Tàng bị Đỗ Lan nói thành kẻ đầu sỏ gây ra đại loạn thế giới, là một tên ác ôn vô dụng.

Lời phê bình như vậy đối với một lão già yêu quý danh dự, luôn nỗ lực vì mục tiêu Hỏa Ảnh mà nói, quá tàn khốc.

Hắn vẫn luôn cho rằng mình là trụ cột của làng, nào ngờ trong mắt người khác, hắn lại là một kẻ ti tiện, tà ác như vậy.

Máu tươi bắn ra, khóe miệng Đoàn Tàng ửng đỏ, đôi mắt sung huyết, hắn bị Đỗ Lan làm cho tức đến thổ huyết.

Chậc chậc, ta còn tưởng lão hồ ly ngươi da mặt dày hơn một chút chứ, không ngờ ta mới nói đến đây mà ngươi đã chịu không nổi rồi sao.

Đỗ Lan nói với vẻ mặt không cảm xúc, chính là muốn Đoàn Tàng biết hành vi của hắn đối với làng chỉ có hại chứ không có lợi, chính là muốn hắn tuyệt vọng, chính là muốn hắn biết không phải cứ im lặng vô danh thì có nghĩa là sự hy sinh thầm lặng được người khác tôn kính: Ngươi vẫn sống trong thế giới giả dối do chính mình tạo ra, ngay cả bản thân mình còn nhìn không rõ, trách gì cũng không nhìn rõ xu thế thế giới.

Người dân thế giới khao khát hòa bình, hành vi của ngươi là đi ngược lại lẽ thường, lùi bánh xe lịch sử, ngươi đã bị thời đại đào thải rồi.

Không.

Đoàn Tàng cảm thấy cuộc đời mình thật vô nghĩa.

Đỗ Lan nói về đại xu thế, đại đạo lý, tuy rằng rất mơ hồ, nhưng những nhân vật chân chính đều bám sát nhịp đập thời đại, hiểu rõ nhu cầu của đa số người.

Bởi vậy Đoàn Tàng bị Đỗ Lan nói đến thổ huyết, vì hắn biết những gì Đỗ Lan nói đều đúng.

Hiện tại mọi người đều hy vọng hòa bình, điểm này Đoàn Tàng rất rõ, cho nên hắn mới lấy danh nghĩa an toàn của làng để phá hoại hòa bình của các làng khác, chính là vì biết làm như vậy có thể khiến hắn nhận được sự ủng hộ của dân làng Mộc Diệp.

Đáng tiếc, sự hạn chế của hắn rất rõ ràng, những người bên ngoài làng Mộc Diệp cũng khao khát hòa bình, nhưng họ lại bị tước đoạt hòa bình, mặc dù họ yếu hơn Mộc Diệp nhưng tuyệt đối không thể xem thường, sớm muộn gì họ cũng sẽ đòi nợ Mộc Diệp.

Cho nên về lâu dài mà nói, Đoàn Tàng chính là đang đẩy Mộc Diệp xuống vực sâu.

Đương nhiên, nồi không phải của Đoàn Tàng, nhưng lại chỉ có thể để một mình hắn gánh, ai bảo hắn là kẻ chấp hành chứ.

Trong lời nói của Đỗ Lan, Đoàn Tàng đã dự liệu được thất bại của chính mình, đây mới là điều khiến hắn thất vọng nhất.

Nếu tất cả đều như Đỗ Lan nói, vậy thì hắn đã định trước là không thể trở thành Hỏa Ảnh.

Xu thế, xu thế.

Ta Đoàn Tàng thế mà lại là kẻ đi ngược xu thế, hahaha Đỗ Lan cho rằng Đoàn Tàng này e là sẽ không đơn giản nhận thua như vậy, tuy đã thổ huyết, nhưng dã tâm và dục vọng sẽ không biến mất.

Hắn cũng sẽ không từ bỏ lực lượng Căn, cho nên Đỗ Lan cho rằng mình chỉ tạm thời khiến hắn thổ huyết, chứ chưa hoàn toàn đánh bại Đoàn Tàng.

Nhưng thế cũng đủ rồi, coi như là tiền lãi cho việc bị giám sát.

Suýt nữa thì quên mất, ta đến đây để làm gì, bận rộn giáo dục ngươi, lãng phí thời gian của ta.

Nhớ kỹ, nếu ta còn thấy người của ngươi giám sát ta nữa, ta sẽ công khai tất cả những việc làm của ngươi, sau đó ném từng người mà ngươi quen biết sang nước địch, ném vào giữa kẻ thù của ngươi, để kẻ thù của ngươi giết chết bọn họ, còn ngươi sẽ phải sống để chứng kiến tất cả.

Ngay cả Đoàn Tàng cũng không khỏi rùng mình một cái.

Hắn cũng có gia đình, tuy ẩn giấu rất kỹ nhưng không có nghĩa là không tồn tại.

Tất cả mọi người đều bị Đỗ Lan lừa gạt, đây mới là chân diện mục của Đỗ Lan, tâm ngoan thủ lạt, còn hơn cả hắn.

Đỗ Lan có lẽ thật sự sẽ công khai nhiệm vụ của Căn, đến lúc đó chính hắn sẽ trở thành kẻ thù của thế giới, còn Mộc Diệp cũng sẽ danh dự tan tành, mà tất cả những điều này chỉ vì Đỗ Lan không muốn bị giám sát.

Không phải trực tiếp tấn công kẻ giám sát, hoặc tấn công Căn, mà là dùng thủ đoạn tà ác này để hủy diệt tất cả, khiến Mộc Diệp phải chôn vùi vì sự khó chịu của hắn.

Kiểu người này mới là nguy hiểm nhất.

Đương nhiên Đỗ Lan chỉ là nói suông.

Sống nhiều năm như vậy, hắn đã rất hiểu cách đối phó với kẻ ác, đối phó với kẻ ác thì phải đáng sợ hơn cả kẻ ác mới có thể khiến bọn chúng kiêng dè.

Cho nên đối với Đoàn Tàng, Đỗ Lan mới hù dọa như vậy, vì nói lý lẽ tử tế đối phương căn bản sẽ không để tâm.

Những kẻ giám sát rời đi, không ai biết Đỗ Lan từng nói chuyện với Đoàn Tàng.

Những người biết Đoàn Tàng rút quân đều rất kỳ lạ, hắn không phải là kẻ dễ dàng buông tay như vậy, nhưng bọn họ cũng không biết nội tình, còn tưởng Đoàn Tàng bị khùng nữa.

Gần đây Đoàn Tàng không khỏe, thổ huyết còn không phải trọng điểm, trọng điểm là nỗi sợ hãi của hắn đối với Đỗ Lan.

Bản thân hắn không phải là kẻ dũng cảm gì, sau khi hiểu rõ Đỗ

Lan, thì cứ như thể Đỗ Lan bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay với hắn, biến hắn thành kẻ thù của công chúng, chính hắn và những người hắn quan tâm đều sẽ bị kẻ địch xé thành trăm mảnh.

Nỗi sợ hãi vẫn luôn hành hạ Đoàn Tàng.

Đúng là chỉ giỏi dọa dẫm lão già người ta, ngươi xem, dọa hắn đến mức không dám ra khỏi nhà luôn kìa.

Mặc dù là lời trách móc, nhưng nụ cười nơi khóe miệng Địch Ny Toa lại tố cáo nàng, nàng không hề phản đối hành vi của Đỗ Lan.

Lão bà, nàng biết ta mà.

Ra ngoài hỏi xem ai mà không biết ta là một trong mười thanh niên kiệt xuất của Mộc Diệp, học trò của ta trải rộng khắp làng, ai dám nói ta không phải người tốt.

Ta chính là học giả vĩ đại nhất, hiệu trưởng tốt nhất toàn làng đó.

Đỗ Lan nắm tay vợ, vô tội nói, đôi mắt to tròn long lanh tràn đầy thiện lương.

Ngón tay ngọc trắng muốt bực mình đẩy trán Đỗ Lan, Địch Ny Toa thích Đỗ Lan không đứng đắn như vậy.

Ngươi thì hay rồi, bề ngoài giả làm người tốt, sau lưng lại làm chuyện xấu, khiến cho những người biết bản tính thật của ngươi nói ra sự thật cũng chẳng ai tin, đây chẳng phải gọi là ngụy quân tử sao.

Ngụy quân tử.

Hi hi, lão bà, ta vốn dã không phải quân tử mà, nàng phải là người hiểu rõ bản lĩnh của ta nhất chứ, nếu ta là quân tử thì chúng ta đâu có nhiều tư thế như vậy.

Nghe Đỗ Lan mặt dày dùng chuyện phòng the để đùa giỡn, Địch Ny Toa cũng đỏ mặt tía tai, chỉ nói chồng thật xấu xa.

Nhưng càng xấu xa, càng thích.

Muốn Đỗ Lan lộ ra chân diện mục, nhưng lại không thể giám sát, điều này khiến Đoàn Tàng rất phiền não.

Chương 1184

Sau khi bị đả kích, hắn lại khôi phục ý chí chiến đấu, chỉ cần Mộc Diệp không đổ, nỗ lực của hắn vẫn có giá trị, điều này là không thể nghi ngờ.

Ai lo việc nhà nấy, mặc kệ sương trên mái ngói nhà người ta.

Cho dù người ngoài Mộc Diệp cũng khao khát hòa bình, cho dù việc kích động nội chiến các nước khác chỉ hiệu quả trong ngắn hạn, về lâu dài là tích lũy áp lực phản đòn.

Nhưng đời người ngắn ngủi vài chục năm, đâu phải chỉ có mình Đoàn Tàng tầm nhìn hạn hẹp, đã vậy thì việc Đoàn Tàng làm đương nhiên có thể nhận được không ít người ủng hộ.

Chẳng hạn như dân chúng, bọn họ căn bản không quan tâm đến sự sống chết của các quốc gia khác.

Đoàn Tàng biết vẫn còn người cần hắn, cho nên hắn phải vực dậy tinh thần.

Hiện tại kẻ địch lớn nhất mà Mộc Diệp phải đối mặt không ở bên ngoài, mà ở bên trong, chính là Đỗ Lan.

Vì làng, Đoàn Tàng nhất định phải vạch trần chân diện mục của Đỗ Lan.

Vậy thì phải thu thập chứng cứ, nhưng không thể để ám bộ giám sát nữa.

Đoàn Tàng nghĩ đến việc có thể cho các nhẫn giả trẻ tuổi ít lộ diện trong Căn cởi bỏ đồng phục, khôi phục thân phận thường dân để tiếp tục theo dõi.

Thế là, bao gồm Tá Tỉnh, hơn chục nhẫn giả mồ côi đã trở lại làm thường dân, ẩn mình theo dõi, thậm chí trà trộn vào học viện nhẫn giả để giám sát.

Đoàn Tàng không tin mình không tìm được điểm yếu của Đỗ Lan.

Tá Tỉnh không hề có bất kỳ nghi vấn nào, nhiệm vụ là nhiệm vụ, cho dù mục tiêu giám sát có uy tín cao ở Mộc Diệp cũng không sao, chỉ cần không phải giám sát Hỏa Ảnh, ai cũng có thể giám sát, không cần hỏi nhiều.

Tá Tỉnh ngụy trang thành một người bán hàng rong lưu động, ẩn nấp gần nhà Đỗ Lan, liên tục mấy ngày nhưng không có tình báo quan trọng nào đặc biệt.

Đỗ Lan không thì đi làm ở trường, thì về biệt viện gia tộc Hyuga, rồi lại cùng vợ đi dạo phố.

Có thể thấy quan hệ giữa Đỗ Lan và vợ rất tốt, nhưng lại không thấy con gái hắn, mà tiểu thư nhà Hyuga lại thường xuyên ở cùng bọn họ.

Theo Tá Tỉnh được biết, vợ con của Đỗ Lan cũng là gần đây đột nhiên xuất hiện, trong mười năm qua không hề có ghi chép.

Tuy nhiên, chỉ cần nhìn những biểu hiện thân mật của Đỗ Lan và Địch Ny Toa, thì hẳn là vợ chồng thật chứ không phải giả mạo.

Tá Tỉnh cũng biết giả mạo căn bản không thực tế, độc thân mười năm đột nhiên nói có vợ con, chỉ có kẻ ngốc mới tin, cho nên tám chín phần là thật.

Tuy nhiên, nghe nói con gái Đỗ Lan trông mới mười mấy tuổi, nghĩa là sinh sau khi Đỗ Lan đến Mộc Diệp, không biết có phải con ruột không.

Bởi vì theo lý thuyết, con gái Đỗ Lan rất có khả năng được sinh ra một hai năm sau khi Đỗ Lan đến làng.

Tá Tỉnh trông nghiêm túc, nhưng trong lòng cũng có rất nhiều suy nghĩ màu hồng.

Cô bé còn nhỏ hơn cả mình không ở trong làng, vậy sẽ ở đâu chứ.

Tá Tỉnh cảm thấy rất nghi hoặc, cho dù là nhẫn giả, mười mấy tuổi cũng sẽ không ra khỏi làng, quá nguy hiểm.

Điều bất thường duy nhất khiến Tá Tỉnh cảnh giác.

Hắn hy vọng khi Khắc Lôi Nhã trở về có thể cung cấp manh mối, giúp hắn hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Khắc Lôi Nhã đi đâu rồi.

Cô bé đi tìm một vùng đất thích hợp để xây dựng căn cứ.

Đỗ Lan nói với cô bé rằng, có một căn cứ chuyên dụng sẽ có lợi cho việc triển khai hoạt động của các loại nhẫn giả mới trong tương lai, nhưng căn cứ này không thể mang tính định hướng, cho nên không thể thiết lập trong làng Mộc Diệp, có thể tìm một nơi khác để thiết lập, tốt nhất là nơi núi xanh nước biếc, địa thế thuận tiện.

Khắc Lôi Nhã cũng cảm thấy căn cứ thật sự cần thiết, cho nên đã ra ngoài tìm căn cứ trước, quả nhiên đã tìm được một nơi không tồi.

Bởi vậy khi Tá Tỉnh đang tiến hành các loại điều tra, Khắc Lôi Nhã cuối cùng cũng trở về.

Cuộc điều tra cũng có bước phát triển đột phá, ngày hôm đó Tá Tỉnh nghe thấy cả gia đình ba người bọn họ vừa đi trên phố vừa nói, bọn họ đã liên hệ tốt với nhẫn giả làng Vụ Ẩn, lựa chọn nhẫn giả mạnh nhất của bọn họ bất cứ lúc nào cũng có thể hủy diệt Mộc Diệp.

Lời gốc của Đỗ Lan là: Nhẫn Bạch làng Vụ Ẩn và con hai người hợp tác, thực lực đã có thể hủy diệt Mộc Diệp, những người khác có thể tìm tùy ý, chúng ta đều đã đợi mười năm rồi, lúc ra tay nhất định phải nhanh như chớp, lập tức thành công.

Chẳng lẽ Đỗ Lan và bọn họ lợi dụng mười năm thời gian chỉ để hủy diệt Mộc Diệp sao.

Tá Tỉnh căng thẳng rồi, bây giờ hắn mới biết lý do Đoàn Tàng bảo hắn giám sát Đỗ Lan, thì ra Đoàn Tàng đã phát hiện dã tâm của Đỗ Lan.

Tiếp tục điều tra, hắn chặn được một con nhẫn ưng đưa thư, và có được một tình báo cực kỳ quan trọng.

Đó là một danh sách nhẫn giả, ngoài nhẫn giả làng Vụ Ẩn ra, còn có tên của các nhẫn giả từ các làng khác, mỗi tên sau đó đều có một con số.

Những con số này tuyệt đối là mật mã, bọn họ rất có khả năng đang liên hệ với những người tiếp ứng bên ngoài.

Tá Tỉnh sao chép một bản tình báo, rồi thả nhẫn ưng đi.

Mục tiêu của nhẫn ưng là làng Vụ Ẩn, Căn đã bắt đầu xây dựng mạng lưới tình báo làng Vụ Ẩn, hẳn sẽ có hồi đáp.

Khi tình báo được tổng hợp lại, Đoàn Tàng kích động không thôi, hắn biết chỉ cần theo dõi sát sao là có thể tìm được điểm yếu của Đỗ Lan.

Mười năm trước nếu không phải Tam Đại Mục ngăn cản, thì mười năm trước bọn họ đã có lẽ đã lôi Đỗ Lan ra rồi.

Còn vợ con của Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện, cũng tuyệt đối là để phối hợp công việc của Đỗ Lan.

Mục tiêu của hắn chính là hủy diệt làng, hiện tại hắn nhất định đã không chờ kịp để thực hiện dã vọng, nhưng hắn đã coi thường chính mình rồi.

Đoàn Tàng thầm nghĩ mình có lẽ còn phải cảm ơn Đỗ Lan đã đến cảnh tỉnh mình, nếu không phải những lời nói kia của hắn, chính mình cũng sẽ không triệt để theo dõi hắn.

Đỗ Lan đây gọi là thông minh mà lại bị thông minh làm hại.

Đoàn Tàng rất kích động, hắn cảm thấy mình sắp lập đại công rồi.

Đỗ Lan đã phí hết tài hoa và thời gian ẩn mình mười năm, đây là mưu tính cỡ nào.

Nhưng con cáo có xảo quyệt đến mấy cũng không thể đấu lại thợ săn, bất kể Đỗ Lan có dụng tâm bày mưu tính kế thế nào cũng không thể qua mắt được mình.

Hiện tại có nhân chứng, lại có thêm một bản tình báo.

Chỉ cần giải mã tình báo, thì có thể biết tội chứng của Đỗ Lan.

Lập tức điều tra, trước tiên hãy xác định nhẫn giả trên bản tình báo có tồn tại hay không, và cả ý nghĩa của những con số này.

Nếu cần thiết có thể ra tay bắt vài nhẫn giả thẩm vấn, hỏi bọn họ ý nghĩa của những con số.

Ý nghĩa rất đơn giản, chính là số lượng tiền.

Khi tình báo thẩm vấn được đưa về trước mặt Đoàn Tàng, hắn đã rất kinh ngạc, bởi vì tất cả các con số cộng lại lên đến mấy chục tỷ, đó nhất định là tiền mua chuộc nhẫn giả.

Lợi dụng nhẫn giả đánh thuê để hủy diệt Mộc Diệp.

Ánh mắt Đoàn Tàng trở nên nguy hiểm, hắn cho rằng Đỗ Lan đã quá coi thường Mộc Diệp rồi.

Tuy nhiên Tá Tỉnh cũng nói, con gái Đỗ Lan đã tìm được nhẫn giả rất mạnh, cộng thêm gia đình hắn, thì cũng là một lực lượng không thể xem thường.

Nhưng chỉ cần hắn ra tay trước, nhất định có thể bắt được cả nhà Đỗ Lan.

Tình báo thẩm vấn còn có một số nội dung khác, bọn họ không biết số tiền được cấp là để làm gì, dường như là một hành động rất bí mật.

E rằng phải đến trước khi chính thức bắt đầu mới được thông báo chân tướng nhiệm vụ.

Vẫn chưa đủ, vẫn cần nhiều tình báo hơn, nhiều nhẫn giả thường phục hơn phân tán ra ngoài.

Chương 1185

Đây tuyệt đối là một sự đổi mới của Đoàn Tàng, nhẫn giả cởi bỏ tất cả đặc trưng, hòa nhập vào dân thường để tiến hành điều tra thường phục một cách kín đáo.

Và trong nhiệm vụ lần này, Tá Tỉnh đã thể hiện khả năng quan sát và điều tra xuất sắc.

Cùng với việc điều tra đi sâu hơn, chứng cứ về việc gia đình Đỗ Lan và các nhẫn giả từ các làng khác tiến hành giao dịch tiền bạc, và ý đồ lật đổ Mộc Diệp ngày càng nhiều.

Cuối cùng Đoàn Tàng, khi cho rằng chứng cứ đã xác đáng, Đỗ Lan đã không thể biện bác được nữa, đã lựa chọn ra tay quyết đoán.

Đây là một ngày âm u, Mộc Diệp cũng bao trùm trong một điềm gở vi diệu mà mạnh mẽ, tất cả nhẫn giả đều có một cảm giác áp lực khó tả, đó là điềm báo bão sắp về.

Hôm nay, Đoàn Tàng dẫn theo các thành viên cốt cán của Căn, tay cầm tội chứng của Đỗ Lan bao vây biệt viện Hyuga nơi Đỗ Lan cư trú, nhất thời Mộc Diệp chấn động, các nhẫn giả đều kinh ngạc, bọn họ không biết Đoàn Tàng lại nổi điên gì.

Một vở kịch lớn sắp mở màn.

Mây thấp gió bụi, sát khí lạnh lẽo thổi vù vù.

Một hàng nhẫn giả kiểm soát toàn bộ con phố, Căn ám bộ làm việc, người ngoài đừng lại gần, người lạ tránh ra.

Trên con phố lớn này đứng đầy nhẫn giả áo đen, đây có lẽ là hành động quy mô lớn nhất của tổ chức Căn làng Mộc Diệp kể từ khi thành lập.

Cũng không trách bọn họ lại thận trọng như vậy, vì bọn họ phải đối phó không phải người thường, mà là một siêu danh nhân tập hợp nhiều chức danh vào một người, sức ảnh hưởng lan rộng khắp đại lục, biết bao quý tộc con gái đều là người ủng hộ hắn.

Nếu không thể một lần bắt được Đỗ Lan, vậy thì hậu họa vô cùng, Mộc Diệp sẽ bị cả đại lục coi là kẻ không biết nhìn người, kẻ ngốc.

Huấn luyện nghiêm ngặt, đây mới là sức mạnh quân sự chân chính của Mộc Diệp.

Nhẫn giả tuy không có đặc sắc, nhưng lại là lực lượng sống trong chiến tranh.

Một mảng đen kịt, như mây đen trên mặt đất, gió cuốn bụi bay, trên đường chỉ có chút rác rưởi.

Đoàn Tàng đứng ở phía trước nhất, đầy đủ khả năng thống soái.

Mà hành động lớn như vậy, đương nhiên cũng đã thu hút sự chú ý của Hỏa Ảnh và các nhẫn giả khác.

Việc Căn bao vây chỗ ở của Đỗ Lan, đại sự như vậy đương nhiên sẽ không bị bỏ qua.

Đoàn Tàng, rốt cuộc ngươi muốn làm gì.

Tam Đại Mục với tốc độ nhanh nhất dẫn theo một nhóm nhẫn giả đến ngăn cản hành động của Đoàn Tàng.

Ta đang bảo vệ làng.

Lúc này khắc này, Đoàn Tàng cuối cùng cũng đứng trước mặt mọi người, có thể lớn tiếng nói cho mọi người biết mình vĩ đại đến mức nào, cống hiến của mình cho làng không thua gì Hỏa Ảnh: Ta muốn vì làng mà loại bỏ Đỗ Lan kẻ độc hại này, Tam Đại Mục, nếu ngươi vẫn còn là một Hỏa Ảnh đủ tư cách, thì tránh ra, đừng cản đường.

Hiển nhiên Đoàn Tàng cũng đã phát điên, một câu nói của Đỗ Lan đã đả kích hắn, nhưng hắn không nhận thua.

Hiện tại hắn hành động lớn như vậy chính là vì muốn chứng minh với Đỗ Lan rằng người vĩ đại thật sự có thể dẫn dắt xu thế, chứ không phải bị xu thế điều khiển.

Từ bỏ vai trò kẻ buôn bán sau lưng quen thuộc, lựa chọn đối đầu trực diện là vì Đoàn Tàng không phục.

Nếu Đỗ Lan là một kẻ vô danh tiểu tốt, Đoàn Tàng có lẽ cũng sẽ không bận tâm những lời nói đó.

Nhưng Đỗ Lan là một cao nhân có ảnh hưởng khắp đại lục, phán đoán của hắn về con người tuyệt đối sẽ trở thành tiêu chuẩn cho mọi người.

Cứ như việc Đỗ Lan nói gia tộc Vũ Trí Ba chuyên sản sinh phản đồ vậy, thì mọi người đều sẽ cho rằng điều đó là đúng, gia tộc Vũ Trí Ba chính là chuyên sản sinh phản đồ.

Đây chính là tất cả uy lực trong lời nói của Đỗ Lan.

Muốn phá vỡ sức mạnh của lời nói, thì phải đối mặt trực diện.

Bằng không, cho dù bắt được Đỗ Lan, cũng không thể xóa bỏ ảnh hưởng của những lời nói đó đối với Đoàn Tàng.

Đỗ Lan nói thế nào, Đoàn Tàng sẽ làm ngược lại.

Ngươi rốt cuộc đang nói gì vậy.

Tam Đại Mục tỏ vẻ Đoàn Tàng có phải bị điên rồi không.

Ngươi bao vây chỗ ở của Đỗ Lan, hắn là đại học giả uyên bác nhất làng Mộc Diệp chúng ta, không phải kẻ địch.

A.

Quả nhiên bọn họ chẳng biết gì cả.

Đoàn Tàng đột nhiên có một cảm giác thỏa mãn cả thế giới đục mình ta trong, mọi người say mình ta tỉnh.

Nhìn khắp Mộc Diệp biết bao nhẫn giả, chỉ có mình hắn nhận ra Đỗ Lan.

Nhẫn giả thế giới có bao nhiêu, lại có mấy ai có ánh mắt sắc bén như hắn.

Đỗ Lan nói mình tầm nhìn hạn hẹp, hôm nay Đỗ Lan sẽ phải bại dưới tay kẻ tầm nhìn hạn hẹp là ta: Văn học gia.

Ta thấy là âm mưu gia thì đúng hơn, hắn đã dụng tâm tận lực trà trộn vào Mộc Diệp, ngay từ đầu đã không có ý tốt, cũng chỉ có ngươi mới tin hắn.

Tam Đại Mục co giật khóe miệng, thầm nghĩ đâu phải chỉ có mình hắn, cả Mộc Diệp đâu thiếu gì người không tin.

Nếu Đỗ Lan thật sự là kẻ địch, vậy những cống hiến nhiều như vậy hắn làm cho Mộc Diệp là vì hắn ngốc sao.

Phải biết rằng, sau khi Đỗ Lan đến, Mộc Diệp không còn là làng nhẫn giả mạnh nhất, mà còn là thánh địa của những người yêu sách, đọc sách trên khắp thiên hạ.

Không chỉ có nhẫn giả, ngay cả giai cấp kiểm soát phần lớn tài nguyên thế giới cũng là tín đồ của Đỗ Lan.

Cứ như vài ngày trước sau kế hoạch Mộc Diệp sụp đổ, Tam Đại Mục vốn còn phiền não về kinh phí xây dựng lại làng, đang nghĩ có nên tìm Đại Danh Hỏa Quốc cấp tiền hay không, thì Mộc Diệp lại nhanh chóng nhận được một lượng lớn vốn từ bên ngoài, rất nhiều đều là do những người ủng hộ Đỗ Lan tự nguyện quyên góp, điều này cũng khiến Tam Đại Mục một lần nữa cảm nhận được sức ảnh hưởng của Đỗ Lan.

Đã mười năm trôi qua, sức ảnh hưởng của Đỗ Lan đã vượt quá nhận thức của người Mộc Diệp, trời biết trên đại lục còn bao nhiêu fan hâm mộ của Đỗ Lan.

Nếu để người ta biết Mộc Diệp ra tay với Đỗ Lan, e rằng toàn bộ giới trí thức đại lục sẽ đối địch với Mộc Diệp, hậu quả đó mới là nghiêm trọng.

Bất kể là lý do gì, cũng không thể ra tay với Đỗ Lan.

Tam Đại Mục biết quyết tâm của Đoàn Tàng, biểu cảm cũng trở nên nghiêm khắc, hắn phải ngăn chặn Mộc Diệp trở thành kẻ thù của công chúng.

Tam Đại Mục, ngươi như vậy mà cũng xứng là Hỏa Ảnh của Mộc Diệp sao.

Quá thất trách rồi.

Đoàn Tàng thấy Tam Đại Mục không vì làng mà suy nghĩ, chỉ giúp Đỗ Lan nói chuyện, giận dữ từ trong lòng bùng lên: Ta đã nhìn lầm ngươi rồi.

Còn chưa nhìn thấy bản thân Đỗ Lan, Tam Đại Mục và Đoàn Tàng lại đã giương cung bạt kiếm trước.

Các nhẫn giả do hai bên dẫn theo cũng đều đứng vào vị trí, một nửa đứng sau Tam Đại Mục, một nửa đứng sau Đoàn Tàng.

Thời tiết càng ngày càng xấu, trông chừng sắp mưa rồi, nhưng vấn đề thì không có vẻ gì là được giải quyết.

Lúc này tâm trạng Tam Đại Mục rất phức tạp, hắn không hiểu tại sao Đoàn Tàng cứ khăng khăng không buông tha Đỗ Lan.

Hắn biết Đại Xà Hoàn từng nói xấu về Đỗ Lan, nhưng hắn không tin, chẳng lẽ Đoàn Tàng vì chuyện này mà không ưa Đỗ Lan sao.

Đoàn Tàng, có phải vì lời của Đại Xà Hoàn không.

Ngươi nên hiểu con người Đại Xà Hoàn, hắn ta muốn phá hoại hòa bình của làng chúng ta.

Đừng nói với ta về Đại Xà Hoàn, hắn ta là cái thá gì chứ.

Đoàn Tàng cũng thật sự bị đả kích đến mất lý trí: Tam Đại Mục, chính là sự dung túng của ngươi đã khiến Đại Xà Hoàn gây ra tổn thất lớn như vậy, bây giờ ngươi lại dung túng Đỗ Lan, chỉ sẽ khiến Mộc Diệp lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục mà thôi.

Chẳng lẽ ngươi còn muốn phạm cùng một sai lầm sao.

Tam Đại Mục bị nói đến đỏ bừng mặt, hiển nhiên Đại Xà Hoàn cũng là một sai lầm trong cuộc đời hắn.

Các nhẫn giả Căn, chúng ta là vì Mộc Diệp mà chiến đấu, bây giờ nghe lệnh của ta chuẩn bị bắt giữ cả nhà Đỗ Lan, nếu có chống cự, giết không tha.

Đoàn Tàng nói trầm thấp.

Ngươi dám.

Các nhẫn giả phía sau Tam Đại Mục cũng lập tức cảnh giác, dường như thật sự sắp nội chiến rồi.

Đỗ Lan đã xem đủ lâu rồi, biết mình nên xuất hiện, bằng không thì hắn sẽ bị con gái lườm đến chết mất.

Khắc Lôi Nhã biết tất cả những chuyện này đều do ông cha không đáng tin của mình bày ra, suýt nữa thì làm Mộc Diệp chia cắt rồi, nếu không giải quyết tốt có lẽ thật sự sẽ có người chết.

Con gái đã ra lệnh, Đỗ Lan vốn muốn biết mình rốt cuộc có thể không cần động thủ mà vẫn gây ra đại chiến hay không, giờ chỉ có thể lộ diện.

Trong một trận cuồng phong, cánh cổng thô sơ của biệt viện mở ra, Đỗ Lan chói lọi xuất hiện.

Có thể thấy xung quanh đã bị các nhẫn giả Huyễn thuật cách ly hoàn toàn, toàn bộ khu phố đều là nơi không thể tiếp cận, hiển nhiên là Tam Đại Mục sợ xấu nhà đổ ra ngoài, chỉ để các nhẫn giả cốt cán biết chuyện này.

Chư vị hòa khí sinh tài, hà tất phải làm ra vẻ như xã hội đen đánh nhau vậy.

Đỗ Lan ra vẻ người hòa giải, dường như chuyện này không liên quan gì đến hắn.

Ánh mắt oán độc của Đoàn Tàng khóa chặt Đỗ Lan, Đỗ Lan, ta đã nắm giữ được bằng chứng thép ngươi câu kết nhẫn giả ngoại bang ý đồ hủy diệt Mộc Diệp rồi, ngươi còn gì để nói nữa không.

Lần này hắn nhất định phải hạ gục Đỗ Lan.

Ồ, vậy sao.

Chương 1186

Ai nha, chuyện lớn như vậy mà còn phiền ngươi đến nói cho ta biết, xem ra tin tức của ta bị chậm rồi.

Vậy thì ta phải bắt đầu chuẩn bị cho việc hủy diệt Mộc Diệp thôi.

Các ngươi ai muốn theo ta làm.

Sau khi hủy diệt Mộc Diệp, các ngươi đều là công thần, được phong quan tiến tước, tiền tài quyền lực đều có thể có, thế nào, có muốn cùng ta làm không.

Bộ trưởng Đoàn Tàng nói cho ta biết là phải hủy diệt Mộc Diệp, nghe lời hắn thì không sai đâu.

Các nhẫn giả phía sau Tam Đại Mục đều nở nụ cười, đại nhân Đỗ Lan vẫn hài hước như vậy.

Bọn họ cũng cảm thấy Đoàn Tàng đây là vu cáo.

Đỗ Lan, ngươi cứ biện bạch đi, đợi ta lấy chứng cứ ra rồi, xem ngươi còn vui vẻ được bao lâu.

Đoàn Tàng nghiến răng nghiến lợi, đối phương đã không biết điều, vậy thì đừng trách hắn vô tình: Ta có chứng cứ ngươi câu kết bọn họ, ngươi chính là kẻ thù của Mộc Diệp chúng ta.

Đỗ Lan cười: Có chứng cứ à, không ngại lấy ra thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ta chứ.

Ta thật sự rất tò mò ta sẽ hủy diệt Mộc Diệp như thế nào, chuyện mà chính ta còn không biết, ngươi lại biết bằng cách nào.

Nói rồi Đỗ Lan đổi sắc mặt, nụ cười biến mất, sát khí xuất hiện: Nếu ngươi vu cáo thì sẽ rất xui xẻo đấy.

Tim Đoàn Tàng đột nhiên đập mạnh, nhưng rồi lại trấn tĩnh lại, tự an ủi mình rằng chứng cứ là thật, Đỗ Lan tuyệt đối không thể lật ngược tình thế.

Vậy thì tiến lên thôi, đừng do dự, tất cả là vì làng.

Đoàn Tàng bước một bước, tiến về tương lai chưa biết.

Vì trái tim của làng, đây là sức mạnh đại diện cho tương lai.

Đoàn Tàng cho rằng mình là hoàn toàn đúng đắn, cho nên hắn không thể lùi bước.

Dường như gió cũng đứng về phía Đoàn Tàng, trở thành trợ lực cho hắn.

Gió thổi vào lưng hắn, khiến hắn nhanh chân hơn đứng trước mặt Đỗ Lan.

Đỗ Lan có thể thấy rõ sự tự tin của Đoàn Tàng.

Đây chính là chứng cứ.

Một danh sách được Đoàn Tàng trưng ra, đây chính là bằng chứng lớn nhất của hắn.

Không thể không nói, thật sự khiến người ta cảm thấy không thể tin được.

Chứng cứ này quá sơ sài.

Đoàn Tàng, cái này không thể nói lên điều gì cả, chỉ là một danh sách mà thôi.

Tam Đại Mục tỏ vẻ Đoàn Tàng quá kích động rồi, chỉ bằng danh sách không đầu không cuối này mà còn muốn tố cáo Đỗ Lan sao.

Đây là các nhẫn giả làng ngoài do Đỗ Lan mua chuộc, ta rõ ràng biết giá cả mà Đỗ Lan mua chuộc từng người bọn họ.

Hơn nữa ta còn có lời khai chứng minh Đỗ Lan muốn mua chuộc bọn họ để tiến hành nhiệm vụ rất bí mật.

Nếu không phải là âm mưu bất lợi cho Mộc Diệp, tại sao lại phải lén lút như vậy.

Đoàn Tàng gắt gao nhìn chằm chằm Đỗ Lan, đặt ra câu hỏi chất vấn.

Đỗ Lan nhún vai: Ngươi tự mình hỏi mọi người có tin không đi, ta còn tưởng ngươi có bằng chứng thép gì chứ.

Chứng cứ của ngươi nhiều nhất chỉ có thể chứng minh ta đã cho nhẫn giả tiền, chứ không thể chứng minh ta thuê bọn họ làm việc.

Ngươi dựa vào cái gì mà nói ta muốn hủy diệt Mộc Diệp.

Biết đâu ta chỉ là mua đồ từ bọn họ thôi.

Nhanh lên, nhanh lên, còn có chứng cứ quyết định nào thì lấy ra hết đi, ta đang đợi đây.

Chừng này là đủ rồi, ngươi có hiềm nghi uy hiếp làng, với tư cách là người bảo vệ làng thì phải bị kiểm soát.

Thà giết lầm chứ không bỏ sót.

Lời này của Đoàn Tàng đơn giản là nói hắn chính là luật pháp của làng, chỉ cần hắn cảm thấy đáng ngờ thì có thể ra tay.

Thật sự là không có tinh thần pháp chế, ngay cả nghi tội tòng vô cũng không biết, còn dám tự xưng là người âm thầm bảo vệ làng sao.

Đoàn Tàng, trước đây ngươi làm việc thế nào ta không quản được, nhưng hôm nay ngươi quá đáng rồi.

Tam Đại Mục rất không vui: Những chuyện này, tiên sinh Đỗ Lan nhất định có thể giải thích rõ ràng.

Ngươi chưa làm rõ sự thật đã vội vàng phán đoán, là hành vi cực kỳ vô trách nhiệm.

Vô trách nhiệm.

Hắn thế mà lại bị Tam Đại Mục nói là vô trách nhiệm.

Tam Đại Mục, ngươi đừng quá đắc ý.

Cống hiến của ta cho làng không hề ít hơn ngươi, ngươi căn bản không có tư cách phê bình ta.

Vì làng, ta hy sinh còn nhiều hơn ngươi, ta đã gánh vác bao nhiêu khó khăn cho ngươi.

Bây giờ ngươi lại nói ta vô trách nhiệm.

Ta chính là vì có trách nhiệm mới đứng ở đây, ngươi nghĩ ta đang đùa giỡn sao.

Cái tên Đỗ Lan này vô duyên vô cớ đến Mộc Diệp, ngay từ đầu đã rất đáng ngờ, bây giờ lại vô duyên vô cớ có thêm vợ con thì càng buồn cười, ngươi nói người bình thường có như vậy không.

Hắn căn bản là có mục đích, bây giờ cơ hội cuối cùng đã đến, hắn chính là muốn lật đổ sự thống trị của Mộc Diệp.

Đoàn Tàng trợn tròn mắt, hiển nhiên là đang trút hết nỗi uất ức bấy lâu nay của mình.

Thần tình chân thật, khắc họa một lão già cống hiến cả đời cho Mộc Diệp một cách sống động.

Ngay cả Tam Đại Mục cũng bị ảnh hưởng, Tam Đại Mục cũng biết Đoàn Tàng hy sinh không ít, nhưng hiện tại Đoàn Tàng không biết nổi điên gì, chẳng lẽ hắn không biết sức ảnh hưởng của Đỗ Lan sao.

Hôm nay bọn họ ra tay, ngày mai Mộc Diệp sẽ trở thành con chuột chạy qua đường, mang tiếng xấu vạn năm.

Đỗ Lan và những người bọn họ đối mặt trước đây đều không giống nhau, không thể đối đãi khinh suất như vậy.

Hơn nữa Tam Đại Mục vẫn tin Đỗ Lan không làm gì cả: Tiên sinh, ngươi hãy giải thích một chút về danh sách này, và cả vì sao ngươi lại cấp tiền cho bọn họ.

Ngươi hãy nói rõ tiền căn hậu quả, giúp dẹp yên sự hỗn loạn này.

Mọi người đều nhìn về phía Đỗ Lan, chờ đợi hắn đưa ra một lời giải thích hợp lý.

Cho dù ta có giải thích, e rằng sự hỗn loạn này cũng sẽ không dẹp yên, hiển nhiên lão nhẫn giả này muốn vu hãm ta.

Chỉ cần hắn có tâm tư đó, hắn vẫn có thể tìm ra những lý do khác.

Chi bằng thế này đi, ta cứ làm theo lời hắn nói, thông báo cho các nhẫn giả kia chuẩn bị sẵn sàng tấn công Mộc Diệp, như vậy để hắn làm vững tội danh của ta, mọi người đều vui vẻ.

Đoàn Tàng có thể danh chính ngôn thuận bắt giữ ta, Tam Đại Mục ngươi cũng không cần khó xử nữa, các ngươi thấy sao.

Biện bạch.

Bị ta vạch trần âm mưu, ngươi đã mất đi tiên cơ, kết cục chờ đợi ngươi chỉ có một, chính là bị ta bắt giữ.

Đoàn Tàng nhìn Đỗ Lan với vẻ yếu lý đuối từ, trong lòng đừng hỏi vui mừng biết bao, cuối cùng hắn đã đánh bại Đỗ Lan, giành được thắng lợi.

Dường như từ đầu đến cuối đều là ngươi nói ta có âm mưu, ta thì chẳng biết gì cả.

Thật sự không hiểu ngươi, một tình báo viên lão luyện đã làm công tác tình báo lâu như vậy, lại có thể tùy tiện nói bừa.

Ta thuận theo lời ngươi nói, nhưng không có nghĩa lời ngươi nói là đúng, ta chỉ là thương hại ngươi thôi.

Ngươi.

Cái miệng của ngươi quả nhiên vẫn thiếu đức độc địa như vậy, nhưng ta nói cho ngươi biết, miệng ngươi có lợi hại đến mấy cũng không thể che giấu tội nghiệt của ngươi.

Đoàn Tàng đã nói đủ rồi: Ra tay.

Đỗ Lan câu kết nhẫn giả làng ngoài ý đồ lật đổ Mộc Diệp, chứng cứ xác đáng, tiến lên.

Nhẫn giả Căn chuẩn bị chiến đấu, các nhẫn giả phía sau Tam Đại Mục cũng đã sẵn sàng.

Nhẫn giả cũng chia thành nhiều thế lực, nhẫn giả gia tộc đương nhiên là nghe lời tộc trưởng.

Nhẫn giả Căn đều là những đứa trẻ mồ côi được Đoàn Tàng nuôi dưỡng từ nhỏ và những người bị Đoàn Tàng tẩy não.

Các nhẫn giả trung tâm trung thành với Tam Đại Mục cũng là một nhóm, những người đó đều thuộc loại tán nhẫn, không có tổ chức và cơ quan cố định, nghe lệnh Tam Đại Mục có thể nhận được một mức độ tự do đáng kể.

Thế lực của một làng cũng rất phức tạp.

Đại chiến giữa hai bên sắp bùng nổ, nhìn thấy án mạng khó tránh khỏi, một tiếng nữ thanh trong trẻo lại hoàn toàn khiến hiện trường giương cung bạt kiếm này đông cứng lại: Đủ rồi.

Khắc Lôi Nhã tĩnh mở Trực tử ma nhãn, không có bất kỳ động tác nào, nhưng tất cả nhẫn giả đều không thể cử động thêm nữa.

Đây chính là sức mạnh sau khi Khắc Lôi Nhã thăng cấp, cô bé có thể nhìn thấy đường vận động của những người xung quanh, và cắt đứt đường vận động để giam cầm họ.

Ngươi muốn đi về phía trước, cắt đứt đường vận động phía trước, ngươi sẽ không thể đi.

Lui về phía sau, cắt đứt đường vận động phía sau, ngươi sẽ không thể lui.

Trực tử ma nhãn đã có thể cắt đứt loại vật huyền diệu này, hoặc có thể nói là cắt đứt vận động để chiến đấu.

Từ việc cắt đứt tử tuyến, khiến cái chết của vật thể đến sớm hơn.

Cho đến hiện tại là cắt đứt vận động, cắt đứt vận động tuyệt đối của vạn vật trên thế giới, khiến chúng đạt đến trạng thái tĩnh lặng, thậm chí có thể khiến vật thể đang vận động vĩnh viễn ngưng đọng, ngay cả sinh mệnh cũng có thể bị đình trệ.

Các nhẫn giả trên danh sách này đều có Nhẫn thuật tự sáng tạo, số tiền này chính là để mua Nhẫn thuật tự sáng tạo của bọn họ.

Không sai, tất cả những điều này là Khắc Lôi Nhã chuẩn bị cho các nhẫn giả kiểu mới, trong đó có một việc là thu thập Nhẫn thuật, để phòng Nhẫn thuật bị thất truyền.

Chương 1187

Mọi người thì không ngờ lại là như vậy, nhưng đôi mắt của Khắc Lôi Nhã càng khiến người ta sợ hãi, chỉ cần bị nhìn thấy là đã mất đi khả năng hành động, rốt cuộc đây là loại đồng thuật gì mà đáng sợ đến thế.

Phụ thân của ta căn bản không có ý định tấn công Mộc Diệp, nếu Người thật sự muốn hạ gục Mộc Diệp thì đã ra tay từ mười năm trước rồi, căn bản không cần lãng phí nhiều thời gian như vậy.

Khắc Lôi Nhã nhìn về phía Đoàn Tàng.

Ngươi nghe hiểu chưa.

Hủy diệt Mộc Diệp loại chuyện nhỏ nhặt này, căn bản không cần giúp đỡ, đừng nói phụ thân ta, ngay cả ta cũng có thể làm được.

Khắc Lôi Nhã nghiêm túc nói.

Tá Tỉnh cuối cùng cũng hiểu ý nghĩa câu nói mà mình đã nghe.

Đỗ Lan chỉ là thuật lại một sự thật, chứ không phải một ý định.

Khắc Lôi Nhã và Nhẫn Bạch làng Vụ Ẩn hai người đã có thể hạ gục Mộc Diệp, đây chỉ là đánh giá năng lực của bọn họ, chứ không phải âm mưu trong ứng ngoài hợp gì cả.

Chỉ là lúc đó chính hắn không biết có người lại thật sự mạnh đến mức này, cho nên mới cho rằng đó là gia đình Đỗ Lan đang mưu đồ âm mưu.

Một đôi mắt đã có thể khống chế hơn trăm nhẫn giả tại chỗ, cô bé thật sự có thể hủy diệt Mộc Diệp, Tá Tỉnh nghĩ.

Khắc Lôi Nhã chỉ lộ một tay, lập tức trấn áp tất cả nhẫn giả trong làng.

Cho đến khi những hạt mưa lách tách rơi xuống, xúc giác lạnh lẽo đánh thức suy nghĩ của các nhẫn giả.

Mưa đến kịp lúc, đến thật đẹp, rất nhiều nhẫn giả phát hiện không biết từ lúc nào bọn họ đã khôi phục tự do, lại có thể cử động được rồi.

Vừa nãy bọn họ suýt nữa đã nghĩ mình sẽ dừng lại ở đây cả đời, cho đến khi trở thành xác khô.

Mưa càng lúc càng lớn, các nhẫn giả đứng trong mưa, không hề có bất kỳ biểu cảm khó chịu nào.

Mưa đối với bọn họ căn bản không đáng là gì, nhẫn giả có thể chịu đựng hình phạt tra tấn, có thể vượt qua mùa đông khắc nghiệt và mùa hè nóng bức, có thể chịu đựng gió sương sương gió, chút mưa này chẳng qua chỉ là điểm tô cho thân phận của bọn họ.

Tình cảnh này, đặc biệt có ý nghĩa.

Hiện tại tình huống đối với Căn rất bất lợi, Đoàn Tàng không ngờ Đỗ Lan lại hướng các nhẫn giả làng khác mua lại Nhẫn thuật.

Nhưng điều này có thể sao.

Ngươi đừng đùa nữa, bỏ tiền ra là có thể mua được Nhẫn thuật sao.

Ngươi nghĩ Nhẫn thuật tự sáng tạo của người ta là rau cải trắng à.

Ngươi đừng tưởng tùy tiện tìm một lý do là có thể qua mặt được.

Chuyện ngươi nói căn bản là không thể.

Không thể sao.

Đỗ Lan thì lại cảm thấy rất có thể: Ngươi đi mua đương nhiên là không mua được, vì nhân phẩm của ngươi không tốt.

Nếu không phải ngươi âm thầm phá hoại, những vụ làm ăn này đã sớm thành công rồi.

Ngươi đúng là kẻ làm hỏng việc.

Đỗ Lan, ngươi đừng tranh cãi với Đoàn Tàng nữa, mua Nhẫn thuật rốt cuộc là vì cái gì.

Tam Đại Mục hy vọng mọi chuyện sớm kết thúc, trời đã mưa rồi, hắn không muốn các nhẫn giả đều thành gà mắc mưa: Giải thích rõ ràng đi, mọi người cũng dễ dàng giải tán, trời đã mưa rồi, ngươi cũng không đành lòng để lão già này đứng dưới mưa chờ mãi chứ.

Nhẫn thuật cũng là một môn học vấn, với tư cách là một học giả uyên thâm thông hiểu kim cổ, ta muốn biên soạn một bộ sách tập hợp tất cả các Nhẫn thuật, điều này rất bình thường mà.

Ta sẽ trong bộ sách này phân tích ưu nhược điểm của Nhẫn thuật, đề xuất khả năng cải tiến.

Chuyện quan trọng như vậy ta không có cần thiết phải làm cho thiên hạ đều biết, nếu không ta sẽ bị phiền chết mất.

Đỗ Lan thì không nói dối, con gái muốn bảo vệ Nhẫn thuật, hắn liền giúp chỉnh lý Nhẫn thuật một chút.

Nhẫn thuật phân thành: Thể thuật, Nhẫn thuật, Huyễn thuật.

Nhưng không có bất kỳ ai có thể thu thập toàn bộ Nhẫn thuật trên đại lục, Đỗ Lan có năng lực cho nên hắn đã làm.

Đây là một tác phẩm vĩ đại đến mức nào chứ.

Các nhẫn giả tại đây đều biết nếu thành công, điều này có ý nghĩa gì.

Nếu bộ sách này thành công, thì sẽ là bách khoa toàn thư về Nhẫn thuật, Đỗ Lan sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ giới Nhẫn thuật.

Thì ra là thế, quả không hổ danh là kỳ nhân.

Đã nói rõ rồi, Tam Đại Mục cũng thở phào nhẹ nhõm, cứ nói Đỗ Lan sẽ không phản bội Mộc Diệp, vì căn bản không có cần thiết.

Đối với Đỗ Lan mà nói, quyền lợi tiền tài đều quá dung tục.

Tam Đại Mục cho rằng Đỗ Lan hẳn là một cao nhân thế ngoại coi tiền tài như đất, từ khi quen biết Đỗ Lan đã biết trong lòng hắn chỉ nghĩ đến việc giáo hóa thế giới, truyền bá văn minh, là một vĩ nhân chân chính.

Nếu Đỗ Lan mà biết Tam Đại Mục đánh giá hắn cao đến thế, nhất định sẽ rất kiêu ngạo.

Hắn chỉ là đã làm một số công việc nhỏ nhặt, bình thường còn kiêm nhiệm làm kẻ đứng sau giật dây, đồng thời kiêm nhiệm cả vĩ nhân và BOSS.

Người tốt trong lòng người lý trí, kẻ xấu trong lòng người cố chấp, đây chính là thân phận hiện tại của Đỗ Lan.

Loại hai mặt này cũng là một vai diễn rất khó, Đỗ Lan hiện tại cảm thấy rất ổn, bình thường là hiệu trưởng trường học hòa ái thân thiện, trong bóng tối lại là kẻ đại xấu xa trong mắt Đại Xà Hoàn, Đoàn Tàng và những người khác.

Được rồi, đều rõ cả rồi.

Đoàn Tàng, nể tình ngươi quan tâm làng, chỉ là chưa điều tra rõ ràng, ta cũng sẽ không truy cứu trách nhiệm của ngươi, về làm việc đi.

Tam Đại Mục không muốn tiếp tục mở rộng sự việc.

Đoàn Tàng tức quá, đã đến nước này, bọn họ thế mà lại tin loại chuyện hoang đường của Đỗ Lan.

Hắn căn bản chính là muốn ra tay với Mộc Diệp, cái gì mà bách khoa toàn thư Nhẫn thuật chỉ là cái cớ: Tam Đại Mục, ngươi sẽ phải hối hận.

Đoàn Tàng rất tức giận, nhưng lần này hắn lại thua rồi, không cam tâm a, dựa vào đâu mà Tam Đại Mục lần nào cũng thắng.

Đoàn Tàng thật sự hy vọng Tam Đại Mục cũng như ba vị Hỏa Ảnh khác, không được chết yên.

Hỏa Ảnh nhìn thì rất vinh quang nhưng cũng là một nghề nghiệp nguy hiểm cao, Đệ Nhất Hokage, Đệ Nhị Hokage đều tử vong vì bị thương, Đệ Tứ Hokage lại càng trực tiếp tử trận.

Tam Đại Mục nếu không có Đỗ Lan giúp đỡ, cũng đã có số phận chết dưới tay đệ tử.

Đến Đệ Ngũ Hokage thì khá hơn một chút, nhưng cũng hôn mê một khoảng thời gian khá dài.

Đệ Lục Hokage Kakashi thuộc về chính quyền chuyển tiếp, chỉ là để dọn đường cho Minh Nhân, cũng không thể tính là Hỏa Ảnh toàn chức.

Đến Minh Nhân Đệ Thất Hokage này, vừa bận vừa nguy hiểm, lại còn phải để con trai đi tìm cha, sống chết chưa biết.

Tóm lại, trở thành Hỏa Ảnh cứ như thể dồn hết hỏa lực vào một mình, đơn giản là một cục vàng kinh nghiệm, phản diện nào cũng muốn farm một chút.

Chúng ta đi.

Tam Đại Mục nhìn Đoàn Tàng và bọn họ biến mất trong màn mưa, thở dài mãi không thôi: Tiên sinh Đỗ Lan, đã làm phiền Người và gia đình nghỉ ngơi rồi.

Lần tới ta sẽ đích thân đến xin lỗi, đây là sai sót trong quản lý của ta.

Một số cán bộ làm quan lâu ngày, phẩm chất nghiêm trọng suy giảm, còn không bằng nhẫn giả bình thường.

Chủ nghĩa quan liêu như vậy thật sự khiến người ta rùng mình, không bằng chứng gì lại dám dẫn người đi bắt giữ, có thể tưởng tượng được sẽ có bao nhiêu án oan, án sai.

Phải điều tra, không điều tra thì khó lòng làm yên lòng người dân, không điều tra thì trời đất khó dung, không điều tra thì trên không xứng với Đại Danh, dưới không xứng với bách tính a.

Đỗ Lan là thống thiết đau lòng.

Tam Đại Mục thì không kỳ lạ, vô duyên vô cớ bị oan uổng, thánh nhân cũng có lúc nổi giận.

Tuy nhiên hắn lại không ngờ, lời của Đỗ Lan vẫn chưa nói xong: Tam Đại Mục, lần này ta muốn thỉnh cầu Người một chức quan để tố cáo, ta muốn điều tra một chút về bao nhiêu khô chi bại diệp dưới Mộc Diệp.

Trước đây ta vẫn luôn là phái lý luận, lần này ta sẽ làm một lần phái thực hành.

Tam Đại Mục vẻ mặt ngạc nhiên, Đỗ Lan đây là muốn làm gì, chẳng lẽ thật sự muốn thanh tra tận gốc Mộc Diệp sao.

Cái này không được a, nếu để Đỗ Lan nhìn thấy bóng tối dưới Mộc Diệp, lại thêm ngòi bút của hắn, thì chẳng phải ai cũng biết sao.

Ta sẽ phái người điều tra, tiên sinh đã muốn biên soạn bách khoa Nhẫn thuật, hẳn là rất bận rộn, đợi có kết quả ta sẽ nói cho ngươi biết.

Tam Đại Mục nói.

Vậy ta chỉ định một người.

Đỗ Lan nói: Cứ để Kakashi điều tra kỹ tình hình một chút, hắn rất thích hợp.

Cái này thì được, Tam Đại Mục sảng khoái đáp ứng: Được.

Đỗ Lan biết nếu mình kiên trì kiểm tra, e rằng cũng sẽ không được cho phép.

Hắn chọn Kakashi là thật sự cho rằng Kakashi có năng lực, Kakashi chẳng phải muốn làm Đệ Lục Hokage sao, có thể luyện tập trước rồi.

Chuyện lớn như vậy, một mình Kakashi có thể không xoay xở kịp, ta sẽ chọn thêm hai người từ ám bộ giúp đỡ.

Tam Đại Mục nói.

Đỗ Lan nhìn sâu vào Tam Đại Mục một cái, hiển nhiên đối phương hy vọng có người dẫn dắt Kakashi đi điều tra những chuyện có thể điều tra, những chuyện không thể điều tra thì đừng điều tra.

Tam Đại Mục cười ngượng nghịu, ra vẻ bị vạch trần.

Chương 1188

Vậy thì cứ để Đội 7 cũng giúp đỡ đi, để các thiếu niên tìm hiểu thêm về Mộc Diệp cũng là điều nên làm.

Tam Đại Mục tỏ vẻ không vấn đề, chỉ cần có người của hắn sắp xếp, Kakashi và những kẻ ngoại đạo này chỉ có thể nhìn thấy những gì hắn muốn bọn họ thấy.

Đỗ Lan nhìn lên bầu trời, mưa đã rất lớn, hắn lẩm bẩm: Bây giờ nên tạnh mưa rồi.

Đó là một khẩu khí ra lệnh, là đang nói chuyện với thần mưa trên trời.

Tam Đại Mục thầm nghĩ mưa đến lúc tạnh tự nhiên sẽ tạnh, không thể vội được.

Tuy nhiên, lời Đỗ Lan vừa dứt, mưa lập tức nhỏ lại, mây đen cũng bắt đầu tan đi, chưa đầy mấy giây mưa tạnh trời quang, cứ như thể mệnh lệnh của Đỗ Lan thật sự đã có tác dụng.

Lần này Tam Đại Mục thật sự chấn kinh, nhìn Đỗ Lan với vẻ mặt như thể đương nhiên phải vậy, bệnh tim của hắn suýt nữa thì tái phát.

Bây giờ hắn mới phát hiện mình trước đây chưa từng hiểu rõ thực lực của Đỗ Lan, thật sự là thâm bất khả trắc.

Trước đây Đỗ Lan hiển lộ ra chẳng qua chỉ là một góc của tảng băng chìm, thực lực chân chính của Đỗ Lan thật sự khiến Tam Đại Mục kinh hãi nhảy cả tim.

Nhưng hắn biết đây là lời cảnh cáo của Đỗ Lan, là hy vọng chuyện như vậy đừng xảy ra lần thứ hai, Tam Đại Mục tâm lĩnh thần hội, xoay người rời đi.

Sa Chức chỉ mới lộ một chiêu, lập tức đã trấn áp toàn bộ nhẫn giả trong làng.

Mãi đến khi mưa lất phất rơi xuống, cảm giác lạnh buốt đánh thức suy nghĩ của các nhẫn giả.

Mưa đến kịp lúc, đến thật đúng lúc, các nhẫn giả phát hiện không biết từ khi nào họ đã khôi phục tự do, lại có thể cử động được.

Vừa nãy họ suýt chút nữa đã nghĩ mình sẽ dừng lại ở đây cả đời, cho đến khi hóa thành xác khô.

Mưa càng lúc càng lớn, các nhẫn giả đứng trong mưa, không hề có biểu cảm khó chịu nào.

Mưa đối với họ căn bản chẳng là gì, nhẫn giả có thể chịu đựng hình phạt tra tấn, có thể vượt qua mùa đông khắc nghiệt, có thể chịu đựng gió táp mưa dầm, chút mưa này chẳng qua chỉ là sự tô điểm cho thân phận của họ.

Tình cảnh lúc này, đặc biệt có ý nghĩa.

Tình hình hiện tại rất bất lợi cho Căn, Đoàn Tàng không ngờ Đỗ Lan lại thu mua nhẫn thuật từ các nhẫn giả làng khác.

Nhưng điều này có thể sao.

Ngươi đừng nói đùa, có tiền là có thể mua được nhẫn thuật sao.

Ngươi nghĩ nhẫn thuật tự sáng chế của người ta là rau cải trắng sao.

Đừng tưởng bở mà tùy tiện kiếm cớ để lừa bịp qua loa.

Chuyện ngươi nói căn bản không thể nào xảy ra.

Không thể sao.

Đỗ Lan ngược lại cảm thấy rất có thể: Ngươi đi mua đương nhiên sẽ không mua được, bởi vì nhân phẩm của ngươi không tốt.

Nếu không phải ngươi lén lút phá hoại, những vụ làm ăn này đã thành công từ sớm rồi.

Ngươi đúng là kẻ cản trở công việc.

Đỗ Lan, ngươi đừng đấu đá với Đoàn Tàng nữa, rốt cuộc mua nhẫn thuật là vì cái gì.

Tam Đại Mục hy vọng mọi chuyện nhanh chóng kết thúc, trời đã mưa rồi, hắn không hy vọng các nhẫn giả đều thành gà trụi lông: Giải thích rõ ràng, mọi người cũng dễ dàng giải tán, trời đã mưa thế này, ngươi cũng không đành lòng để ta, một lão già này, đứng đợi trong mưa chứ.

Nhẫn thuật cũng là một môn học vấn, với tư cách là học giả uyên bác từ xưa đến nay, ta muốn biên soạn một bộ sách tập hợp tất cả nhẫn thuật, điều này rất bình thường đúng không.

Ta sẽ phân tích ưu nhược điểm của nhẫn thuật trong bộ sách này, đưa ra khả năng cải tiến, một việc quan trọng như vậy ta không cần thiết phải công bố rộng rãi, nếu không ta sẽ bị làm phiền chết mất.

Đỗ Lan quả thực không nói dối, nữ nhi muốn bảo vệ nhẫn thuật, hắn liền giúp nó sắp xếp lại nhẫn thuật.

Nhẫn thuật được chia thành: Thể thuật, Nhẫn thuật, Huyễn thuật.

Nhưng không một ai có thể thu thập tất cả nhẫn thuật của toàn đại lục, Đỗ Lan có năng lực nên hắn đã làm.

Đây là một tác phẩm vĩ đại đến nhường nào.

Các nhẫn giả có mặt đều biết nếu thành công, điều này có ý nghĩa gì.

Nếu bộ sách này thành công, nó sẽ là bách khoa toàn thư nhẫn thuật, Đỗ Lan sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ giới nhẫn thuật.

Thì ra là thế, không hổ là kỳ nhân.

Kể từ khi nói rõ mọi chuyện, Tam Đại Mục cũng thở phào nhẹ nhõm, cứ nói Đỗ Lan sẽ không phản bội Mộc Diệp, bởi vì căn bản không có sự cần thiết.

Đối với Đỗ Lan mà nói, quyền lực và tiền bạc đều quá dung tục.

Tam Đại Mục nhận định Đỗ Lan hẳn là một cao nhân ẩn dật xem tiền tài như rác rưởi, từ khi quen biết Đỗ Lan đã biết hắn trong lòng chỉ muốn giáo hóa thế giới, truyền bá văn minh, là một vĩ nhân chân chính.

Nếu Đỗ Lan biết Tam Đại Mục đánh giá hắn cao như vậy, nhất định sẽ rất kiêu ngạo.

Hắn chỉ làm một số công việc nhỏ nhặt, bình thường còn kiêm nhiệm vai trò kẻ đứng sau màn, đồng thời kiêm nhiệm cả vai vĩ nhân và vai trùm cuối.

Người tốt trong lòng kẻ lý trí, kẻ xấu trong lòng kẻ cố chấp, đây chính là thân phận hiện tại của Đỗ Lan.

Vai trò hai mặt như vậy cũng là một vai diễn vô cùng khó, Đỗ Lan hiện tại cảm thấy rất tuyệt, bình thường là hiệu trưởng trường học hòa ái dễ gần, trong bóng tối lại là kẻ đại ác nhân trong mắt những người như Đại Xà Hoàn và Đoàn Tàng.

Được rồi, mọi chuyện đã rõ, Đoàn Tàng, niệm tình ngươi quan tâm làng, chỉ là chưa điều tra rõ ràng, ta cũng không truy cứu trách nhiệm của ngươi nữa, về làm việc đi.

Tam Đại Mục không muốn tiếp tục khuếch đại sự việc.

Đoàn Tàng tức giận, đến nước này rồi mà họ lại tin vào lời nói hoang đường của Đỗ Lan.

Hắn căn bản là muốn ra tay với Mộc Diệp, cái gì mà bách khoa toàn thư nhẫn thuật chỉ là cái cớ: Tam Đại Mục, ngươi sẽ hối hận.

Đoàn Tàng rất tức giận, nhưng lần này hắn lại thua rồi, không cam lòng à, dựa vào cái gì mà Tam Đại Mục lần nào cũng thắng.

Đoàn Tàng thật sự mong Tam Đại Mục cũng không có kết cục tốt đẹp như ba Hỏa Ảnh khác.

Hỏa Ảnh nhìn có vẻ vinh quang nhưng cũng là một nghề nguy hiểm, Đệ Nhất, Đệ Nhị Hỏa Ảnh đều chết vì thương tích, Đệ Tứ Hỏa Ảnh thì trực tiếp tử trận.

Tam Đại Mục nếu không có Đỗ Lan giúp đỡ, cũng sẽ chết dưới tay đệ tử.

Mãi đến Đệ Ngũ Hỏa Ảnh khá hơn một chút, nhưng cũng hôn mê một thời gian khá dài.

Đệ Lục Hỏa Ảnh Tạp Tạp Tây thuộc về chính quyền chuyển tiếp, chỉ là để dọn đường cho Minh Nhân, cũng không thể coi là Hỏa Ảnh toàn chức.

Đến Minh Nhân, Đệ Thất Hỏa Ảnh, lại bận rộn lại nguy hiểm, còn phải để con trai đi tìm cha, sống chết chưa biết.

Tóm lại, trở thành Hỏa Ảnh giống như bị tất cả hỏa lực tập trung vào một người, đơn giản là một bảo bối kinh nghiệm, phản diện nào cũng muốn cày.

Chúng ta đi.

Tam Đại Mục nhìn Đoàn Tàng và đám người của hắn biến mất trong màn mưa, thở dài không dứt: Đỗ Lan tiên sinh, đã làm phiền ngài và gia đình nghỉ ngơi, lần tới ta sẽ đến tận nơi xin lỗi, đây là sai sót trong quản lý của ta.

Một số cán bộ làm quan lâu ngày, phẩm chất xuống cấp nghiêm trọng, còn không bằng nhẫn giả bình thường.

Chủ nghĩa quan liêu như vậy thật sự khiến người ta đau lòng, không có bằng chứng mà lại bắt người, có thể tưởng tượng sẽ có bao nhiêu oan án, sai án.

Phải điều tra, không điều tra thì khó lòng bình ổn lòng người, không điều tra thì trời đất khó dung, không điều tra thì trên không xứng với Đại Danh, dưới không xứng với bách tính.

Đỗ Lan đau lòng cực độ.

Tam Đại Mục ngược lại không lấy làm lạ, vô duyên vô cớ bị hàm oan, thánh nhân cũng có tính khí.

Nhưng hắn lại không ngờ, lời Đỗ Lan vẫn chưa nói xong: Tam Đại Mục, lần này ta muốn xin một chức quan để làm rõ, ta muốn điều tra xem dưới Mộc Diệp có bao nhiêu cành khô lá úa hủ bại, trước đây ta vẫn luôn là phái lý luận, lần này ta sẽ làm phái thực tiễn.

Tam Đại Mục ngạc nhiên, Đỗ Lan đây là muốn làm gì, chẳng lẽ thật sự muốn thanh tra tận gốc Mộc Diệp sao.

Điều đó không được, nếu để Đỗ Lan nhìn thấy bóng tối dưới Mộc Diệp, lại thêm ngòi bút của hắn, chẳng phải mọi người đều biết hết sao.

Ta sẽ phái người điều tra, tiên sinh đã muốn biên soạn bách khoa nhẫn thuật, chắc hẳn rất bận rộn, đợi có kết quả ta sẽ báo cho ngươi.

Tam Đại Mục nói.

Vậy ta chỉ định một người.

Đỗ Lan nói: Cứ để Tạp Tạp Tây điều tra kỹ tình hình, hắn rất thích hợp.

Điều này thì được, Tam Đại Mục sảng khoái đáp ứng: Được.

Đỗ Lan biết nếu mình kiên trì kiểm tra, có lẽ sẽ không được cho phép.

Hắn chọn Tạp Tạp Tây là vì thật sự cho rằng Tạp Tạp Tây có năng lực, Tạp Tạp Tây chẳng phải muốn làm Đệ Lục Hỏa Ảnh sao, có thể rèn luyện trước.

Một việc lớn như vậy, Tạp Tạp Tây một mình có lẽ không xoay sở kịp, ta sẽ cử thêm hai người từ Ám Bộ đến giúp.

Tam Đại Mục nói.

Đỗ Lan nhìn Tam Đại Mục một cách sâu xa, rõ ràng đối phương hy vọng có người dẫn dắt Tạp Tạp Tây đi điều tra những việc có thể điều tra, những việc không thể điều tra thì đừng.

Tam Đại Mục cười ngượng nghịu, vẻ mặt như bị nhìn thấu.

Vậy cứ để Đệ Thất Ban cũng giúp một tay đi, để các thiếu niên hiểu thêm về Mộc Diệp cũng là điều nên làm.

Tam Đại Mục bày tỏ không vấn đề gì, miễn là có người của hắn sắp xếp, Tạp Tạp Tây và đám người ngoài hệ này chỉ có thể thấy những gì hắn muốn họ thấy.

Đỗ Lan nhìn lên bầu trời, mưa đã rất lớn, hắn lẩm bẩm: Bây giờ nên tạnh mưa rồi.

Đó là giọng điệu ra lệnh, như đang nói chuyện với Vũ Thần trên trời.

Tam Đại Mục thầm nghĩ mưa đến lúc tạnh tự nhiên sẽ tạnh, không thể vội.

Chương 1189

Nhưng lời Đỗ Lan vừa dứt, mưa lập tức nhỏ lại, mây đen cũng bắt đầu tan đi, chỉ vài giây sau mưa tạnh trời quang, cứ như lời Đỗ Lan ra lệnh thật sự đã có tác dụng.

Lần này Tam Đại Mục thật sự kinh ngạc, nhìn Đỗ Lan với vẻ mặt đương nhiên phải vậy, bệnh tim của hắn suýt nữa tái phát.

Hắn hiện tại mới phát hiện mình trước đây chưa từng hiểu rõ thực lực của Đỗ Lan, thật sự là khó dò lường.

Trước đây Đỗ Lan chỉ lộ ra một góc băng sơn, thực lực chân chính của Đỗ Lan thật sự khiến Tam Đại Mục giật mình run sợ.

Nhưng hắn biết Đỗ Lan đây là cảnh cáo, là hy vọng chuyện như vậy đừng xảy ra lần thứ hai, Tam Đại Mục hiểu ý, xoay người rời đi.

Đỗ Lan bày tỏ sự ngạc nhiên, đối với một cơ quan như Mộc Diệp, bí quyết làm việc của quan chức lại vẫn là một chữ trì hoãn.

Nhưng Tam Đại Mục đưa ra lý do là, Tự Lai Dã đã tìm thấy Cương Thủ, rất nhanh sẽ trở về, hắn muốn chuẩn bị cho việc bàn giao Hỏa Ảnh.

Hơn nữa hiện tại Đệ Thất Ban Minh Nhân cũng đang ở bên ngoài, nên việc điều tra tạm thời hoãn lại.

Đơn giản là nói dối trắng trợn.

Nhưng Đỗ Lan rất bình tĩnh, vì mệnh lệnh đã được giao cho Tạp Tạp Tây, vậy hắn đã có quyền bắt đầu điều tra.

Đỗ Lan không để ý đến ý kiến của Tam Đại Mục, trực tiếp đến thăm Tạp Tạp Tây.

Gia đình Tạp Tạp Tây rất bình thường, chỉ là cha hắn có năng lực nghiệp vụ xuất sắc nên cũng để lại ít tài sản.

Nói đến cha của Tạp Tạp Tây, Mộc Diệp Nanh Trắng, đó lại là một câu chuyện khác rồi.

Tạp Tạp Tây biết Đỗ Lan đã đề nghị hắn làm điều tra viên, nhưng phải điều tra cái gì, hắn hoàn toàn không có manh mối.

Hôm nay Đỗ Lan đến, đương nhiên là dâng trà ngon, nhân tiện hỏi cho rõ.

Thật ra Tạp Tạp Tây từ lâu đã muốn nói chuyện với Đỗ Lan, nhưng vẫn không có cơ hội.

Hôm nay hai người, mặt đối mặt, Tạp Tạp Tây liền muốn hỏi hết những nghi vấn trong lòng.

Tiên sinh, vì sao ngài lại muốn tôi làm điều tra viên, cần tôi điều tra cái gì.

Ngày Đoàn Tàng và Tam Đại Mục đối đầu, Tạp Tạp Tây đúng lúc đang nghỉ ngơi đi viếng bia linh hồn, sau đó mặc dù cũng có nghe phong thanh, nhưng không rõ quá trình.

Các nhẫn giả có mặt lúc đó đều bị hạ lệnh phong khẩu, chuyện này sẽ thối rữa trong bụng họ.

Nội bộ Mộc Diệp đã mục nát rồi.

Đỗ Lan gõ ngón tay lên mặt bàn, chậm rãi nói.

Âm thanh gõ xì xì giòn tan khiến Tạp Tạp Tây cảm thấy như cùng nhịp với tim mình, làm hắn căng thẳng không nói nên lời.

Nói đến Tạp Tạp Tây đọc sách, lại khác xa với những gì Đỗ Lan giảng.

Tạp Tạp Tây thích đọc sách người lớn của Tự Lai Dã, còn sách của Đỗ Lan thì thường rắc rối khó hiểu.

Đột nhiên nói đến chủ đề nghiêm túc như vậy, Tạp Tạp Tây đều không chuẩn bị sẵn sàng.

Mộc Diệp mục nát, Tạp Tạp Tây dĩ nhiên biết, không có nơi nào chỉ có ánh sáng, Mộc Diệp cũng không tránh khỏi có những chuyện mờ ám không thể cho người khác thấy.

Nếu Đỗ Lan muốn mình điều tra những chuyện này, Tạp Tạp Tây không muốn đi, vì điều tra ra chỉ khiến Mộc Diệp mất mặt.

Nhìn vẻ mặt của ngươi là biết ngươi cũng rất rõ, vậy ngươi có biết vì sao lại mục nát không.

Đỗ Lan hỏi Tạp Tạp Tây.

Đương nhiên là vì làng phải sinh tồn trên đại lục, cục diện đại lục hiểm ác như vậy, mỗi làng đều không thể không dấn thân vào bóng tối, dù không muốn cũng phải làm.

Cha mình, và cả mình nữa, cũng đã làm rất nhiều chuyện bẩn thỉu vì làng.

Nếu thật sự điều tra, có lẽ chính mình cũng là một người bị điều tra.

Tiên sinh, tôi biết ngài là một người rất có lý tưởng, hy vọng thông qua văn tự và đạo lý để mỗi người tự quy phạm hành vi của mình, nhưng trên thế giới vẫn có những người sẽ không chấp nhận bất kỳ lời dạy dỗ nào, thậm chí họ sẽ làm ngược lại với ngài, vì vậy nhất định phải có người dùng hành động thực tế để bảo vệ chân lý ngài truyền bá, trong quá trình này luôn sẽ có những chuyện không thể thấy ánh sáng.

Quản lý làng cũng vậy.

Tạp Tạp Tây nói rất uyển chuyển, dường như sợ đả kích nhà lý tưởng Đỗ Lan.

Đỗ Lan bày tỏ Tạp Tạp Tây đang nói hươu nói vượn gì vậy chứ: Ngươi đúng là chẳng biết gì cả, Mộc Diệp sở dĩ mục nát là vì không có tinh thần pháp chế, không có một bộ luật pháp hoàn thiện, không có một cơ quan giám sát, cũng không có một đội ngũ chấp pháp nghiêm khắc.

Nếu có một bộ luật pháp hoàn thiện sẽ khiến sự mục nát của Mộc Diệp chậm lại thậm chí giảm bớt.

Không giống với những gì mình nghĩ.

Vì vậy ta muốn ngươi đi điều tra toàn bộ luật pháp của Mộc Diệp một lượt, bao gồm cả tình hình chấp hành luật pháp.

Những thứ như luật pháp phải được quán triệt thì mới có ý nghĩa, mà hiện tại trong thể chế Mộc Diệp có một số người xem luật pháp như không có gì, đây là một tín hiệu vô cùng nguy hiểm.

Đỗ Lan rất nghiêm túc, Tạp Tạp Tây rất chăm chú.

Pháp trị, Tạp Tạp Tây thật sự chưa từng tiếp nhận ý tưởng như vậy.

Ở đây, mệnh lệnh của Hỏa Ảnh mới là luật pháp của nhẫn giả, quy tắc hành vi của nhẫn giả bọn họ là phải ưu tiên nhiệm vụ.

Họ ra vào sinh tử ở ngoài làng, nếu ở trong làng còn phải chịu sự quản lý của luật pháp, dường như không hợp tình người.

Không phải nói nhẫn giả nhất định không tuân thủ pháp luật, Mộc Diệp có không ít nhẫn giả phẩm chất đều rất cao, nhưng phẩm chất cao là tự giác, nếu đột nhiên có một bộ luật pháp quy định chặt chẽ hành vi tự giác của họ, thì ngay cả những quy tắc bình thường vẫn tuân thủ cũng sẽ trở thành gánh nặng.

Vì vậy, luật pháp Mộc Diệp hiện tại rất linh hoạt, rất khoan dung.

Tiên sinh, vì sao lại là tôi.

Không phải là điều tra lịch sử đen tối của Mộc Diệp thì tốt rồi, Tạp Tạp Tây hỏi ra vấn đề thứ hai.

Sau khi Cương Thủ nghỉ hưu, ta rất xem trọng ngươi.

Cương Thủ công chúa sắp trở về để trở thành Đệ Ngũ Hỏa Ảnh, câu nói này của Đỗ Lan có nghĩa là Tạp Tạp Tây có thể trở thành Đệ Lục Hỏa Ảnh.

Tạp Tạp Tây ngạc nhiên, hắn thật sự không nghĩ đến việc làm Hỏa Ảnh, một người suốt ngày ôm sách người lớn như hắn mà có thể làm Hỏa Ảnh thì mới lạ đó, vì vậy Tạp Tạp Tây cảm thấy Đỗ Lan đang nói đùa, mà là một trò đùa rất lớn.

Đệ Nhị Hỏa Ảnh là em trai của Đệ Nhất Hỏa Ảnh, Đệ Tam Hỏa Ảnh là đệ tử của Đệ Nhị Hỏa Ảnh, Đệ Tứ Hỏa Ảnh là đồ tôn của Đệ Tam Hỏa Ảnh, Đệ Ngũ Hỏa Ảnh là cháu gái của Đệ Nhất Hỏa Ảnh và cũng là đệ tử của Đệ Tam Hỏa Ảnh.

Theo quy luật cách đời này mà suy ra, Đệ Lục Hỏa Ảnh hoặc là con trai của Đệ Tứ Hỏa Ảnh hoặc là đệ tử của hắn.

Mà ngươi là đệ tử của Đệ Tứ Hỏa Ảnh, cũng là trụ cột của Mộc Diệp, vì vậy cơ hội ngươi trở thành Đệ Lục Hỏa Ảnh rất lớn, ngươi phải tin tưởng vào chính mình.

Mặt mày mơ màng, nghe Đỗ Lan sắp xếp như vậy, dường như người trở thành Hỏa Ảnh nhất định phải là người trong một vòng tròn.

Nhưng Tạp Tạp Tây vẫn là Tạp Tạp Tây: Mỗi đời Hỏa Ảnh sở dĩ có thể trở thành Hỏa Ảnh không phải vì thân phận của họ, mà vì năng lực của họ.

Mỗi đời Hỏa Ảnh đều được tôn trọng vì đã cống hiến cho làng.

Đỗ Lan bày tỏ Tạp Tạp Tây nói không sai, nhưng chỉ có thể tính là đúng một nửa: Nên nói rằng người trong vòng tròn này không nhất định có thể trở thành Hỏa Ảnh, nhưng người không trong vòng tròn này tuyệt đối không thể trở thành Hỏa Ảnh.

Nhưng đây không phải là phạm vi chúng ta thảo luận, tóm lại ngươi cứ làm tốt công việc điều tra của mình là được, việc này không được sai sót.

Tạp Tạp Tây cũng cảm thấy không nên tiếp tục thảo luận, nói như vậy quá bất kính với Hỏa Ảnh.

Tôi sẽ đi điều tra kỹ lưỡng luật pháp của làng Mộc Diệp.

Rất tốt, hãy để ba học sinh của ngươi ở trong làng xem xét luật pháp Mộc Diệp được chấp hành như thế nào, ta hy vọng có thể nhận được một báo cáo chi tiết.

Tôi sẽ để bọn họ đi điều tra.

Vậy ta đi trước, tóm lại ta rất xem trọng ngươi, hãy cố gắng hết sức, ngươi có thể thay đổi Mộc Diệp.

Đỗ Lan đã động viên Tạp Tạp Tây một hồi trước khi rời đi.

Tạp Tạp Tây thấy Đỗ Lan đi, suy nghĩ một lát, lập tức chạy đến văn phòng Hỏa Ảnh, việc này hắn còn phải báo cáo với Hỏa Ảnh.

Tam Đại Mục nghe Đỗ Lan ban đầu muốn điều tra luật pháp Mộc Diệp, liền thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng lời thuyết về trị làng bằng pháp luật của Đỗ Lan lại khiến Tam Đại Mục mở rộng tầm mắt.

Hắn không thể tưởng tượng được kết quả của việc trị làng bằng pháp luật, nên cũng không thể biết tốt xấu, chỉ là ý tưởng này rất táo bạo và mới lạ, và khác với con đường lấy đức phục người mà Đỗ Lan vẫn luôn chủ trương.

Tam Đại Mục cảm thấy Đoàn Tàng thật sự là phiền phức, xem ra đã chọc tức Đỗ Lan đến mức hắn phải thay đổi lý niệm.

Cương Thủ trở về, Phì Dương sòng bạc từ đó rút khỏi sòng bạc trở thành truyền thuyết, vô số con bạc bày tỏ sự tiếc nuối.

Mộc Diệp đã tổ chức một buổi lễ chào mừng long trọng, chào đón công chúa của gia tộc Thiên Thủ trở về.

Ban đầu Cương Thủ không muốn, nhưng Tự Lai Dã đã hết lời khuyên nhủ, cộng thêm Tam Đại Mục đã già, bản thân Cương Thủ cũng có tinh thần trách nhiệm, lại có Minh Nhân đầy nhiệt huyết làm gương, tổng hợp những điều kiện này, Cương Thủ cuối cùng đã quyết định trở về làng.

Trên đường, Tự Lai Dã và Cương Thủ thường xuyên trò chuyện đến tận đêm khuya, Cương Thủ đã rời làng quá lâu nên rất cần hiểu tình hình hiện tại của làng.

Khi trở về làng, Cương Thủ có chút lệ rơi, nàng yêu sâu sắc nơi này, nhưng nơi đây cũng có quá nhiều hồi ức bi thảm.

Chương 1190

Người yêu, em trai của mình đều đã hy sinh vì làng.

Tự Lai Dã biết Cương Thủ đang cảm thương nên không đi quấy rầy, nói với Minh Nhân: Ta nhận được thư của Tạp Tạp Tây, bảo ngươi sau khi về thì lập tức đi tìm hắn.

Minh Nhân hô lớn một tiếng biết rồi, sau đó chào tạm biệt mọi người, hắn lại hoàn thành một nhiệm vụ và còn học được một chiêu nhẫn thuật rất lợi hại, vô cùng vui mừng.

Mặc dù hiện tại Hỏa Ảnh tạm thời chưa phải là mình, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ là mình.

Chúng ta cũng đi thôi, lão sư đang đợi chúng ta đó.

Đợi Cương Thủ điều chỉnh tâm trạng xong, Tự Lai Dã mới lên tiếng nhắc nhở.

Cương Thủ gật đầu, khôi phục vẻ hiên ngang trong sòng bạc, sải bước vào cửa, từ hôm nay thân phận của nàng đã khác rồi.

Việc bàn giao cần khá nhiều thời gian, hơn nữa gần đây trong làng còn xảy ra chuyện như vậy, Tam Đại Mục thật sự lo lắng Cương Thủ sẽ gặp rắc rối.

Nghe lão sư nói Đoàn Tàng lại ra tay với Đỗ Lan, Tự Lai Dã và Cương Thủ đều sững sờ, họ không hiểu sao Đoàn Tàng lại đối đầu với Đỗ Lan.

Thật ra Tam Đại Mục cũng rất kỳ lạ, phong cách của Đoàn Tàng hắn vẫn rõ.

Họ dù sao cũng là sư huynh đệ, sư phụ là Đệ Nhị Hỏa Ảnh.

Đoàn Tàng mặc dù có nhiều ý tưởng nhưng rất trung thành với làng, về lý thuyết sẽ không làm ra chuyện bất lợi cho làng như vậy.

Cái Đỗ Lan này lại là tình huống gì, hắn không phải hiệu trưởng trường học sao, ta ở ngoài làng cũng thường nghe thấy tên hắn, hắn đắc tội Đoàn Tàng bằng cách nào.

Cương Thủ đã rời đi mấy năm, lúc nàng đi Đỗ Lan mới làm hiệu trưởng chưa lâu.

Nàng và Đỗ Lan không quen thân lắm.

Đỗ Lan ra giá cao mua nhẫn thuật từ các nhẫn giả làng ngoài, bị Đoàn Tàng hiểu lầm là Đỗ Lan cấu kết với nhẫn giả làng ngoài có ý đồ bất chính.

Hai đệ tử đều không biết đây là tình huống gì, mua nhẫn thuật từ nhẫn giả, điều này có khác gì mua vũ khí từ quân nhân đâu.

Chuyện quỷ dị như vậy, khó trách Đoàn Tàng sẽ nghi ngờ.

Còn có vấn đề tài chính, một khoản tiền lớn như vậy, tiền lương hiệu trưởng của Đỗ Lan căn bản không đáng một xu, Cương Thủ rất nghi hoặc: Một khoản tiền lớn như vậy, rốt cuộc Đỗ Lan lấy đâu ra.

Đỗ Lan e rằng không thiếu tiền.

Tam Đại Mục nói: Trong mười năm qua, Đỗ Lan đã viết rất nhiều sách bán chạy, hơn nữa còn có rất nhiều học sinh quý tộc bái sư, e rằng hiện tại hắn là người giàu nhất trong làng.

Chỉ là bình thường hắn không chú trọng ăn uống vui chơi nên chúng ta không để ý mà thôi.

Viết sách thật sự kiếm tiền như vậy sao.

Cương Thủ nhìn Tự Lai Dã, người cũng là tác giả, hỏi.

Tự Lai Dã rất ngượng ngùng, sách người lớn của hắn, mặc dù doanh số không tệ, nhưng nhuận bút lại không nhiều, đương nhiên không thể so với Đỗ Lan: Tôi không rõ lắm, nhưng tốc độ viết sách của Đỗ Lan, mỗi năm mấy cuốn, thật không biết trong đầu hắn có cái gì, nếu tích lũy lại e rằng tài sản quả thật không nhỏ.

Cho dù thu nhập không thành vấn đề, nhưng các nhẫn giả khác sẽ bán nhẫn thuật cho hắn sao.

Cương Thủ không sùng bái Đỗ Lan một cách mù quáng như Tam Đại Mục, nàng cũng cảm thấy chuyện này không đáng tin.

Nhưng từ khi biết lời nói của Đỗ Lan có thể thay đổi thời tiết, Tam Đại Mục đã cho rằng Đỗ Lan làm gì cũng có thể, không có lý do đặc biệt nào ngoài việc hắn là Đỗ Lan: Đỗ Lan không có vấn đề gì cả, hắn nói làm được là làm được.

Vấn đề vẫn là Đoàn Tàng, cuộc sống lâu ngày trong bóng tối đã khiến hắn đa nghi thành tính.

Sau khi ta về hưu, Cương Thủ, ngươi phải chú ý hắn nhiều hơn.

Lão sư của mình đặc biệt tín nhiệm Đỗ Lan, Cương Thủ nén nghi hoặc, gật đầu theo ý Tam Đại Mục: Lão sư, ngài yên tâm, con sẽ giữ cảnh giác.

Ngươi về nghỉ ngơi trước đi, tối nay có tiệc chào mừng, ta đã mời mọi người rồi, ngươi rời làng lâu như vậy cũng nên gặp mặt họ.

Đỗ Lan cũng được mời, lần này cả gia đình hắn cùng đi.

Đương nhiên, những người được mời đều là người có thân phận, buổi tiệc tối nay tương đương với việc để mọi người làm quen với tân Hỏa Ảnh.

Cương Thủ mặc trang phục lộng lẫy xuất hiện, thể hiện khí chất và tinh thần mà một công chúa nên có.

Nhưng khi gia đình Đỗ Lan đến, khí chất gần như hoàn hảo của ba người trong gia đình đã thu hút mọi ánh nhìn, vượt cả công chúa.

Ngay cả Cương Thủ cũng phải thừa nhận thẩm mỹ của gia đình Đỗ Lan cực kỳ cao cấp, nàng thậm chí còn rất ngưỡng mộ bộ quần áo đẹp trên người Địch Ny Toa.

Còn hai đứa trẻ của họ, cô bé Sa Chức nhìn thôi đã thấy vô cùng thông minh, không giống với những đứa trẻ khác mà Cương Thủ biết.

Cương Thủ tiến lại và chào gia đình Đỗ Lan: Hiệu trưởng, đã lâu không gặp, giới thiệu cho tôi biết gia đình ngài đi.

Địch Ny Toa, vợ ta.

Sa Chức, nữ nhi của ta.

Đỗ Lan đơn giản giới thiệu.

Cương Thủ đến gần mới phát hiện Địch Ny Toa thật sự rất đẹp, hơn nữa vẻ đẹp của Địch Ny Toa rất đặc biệt, không giống phong thái của Hỏa Chi Quốc.

Địch Ny Toa và Cương Thủ là hai phong cách ngự tỷ khác nhau, cùng đứng đó thu hút mọi ánh nhìn.

Sau khi trở về Mộc Diệp, Cương Thủ cảm thấy không giống như trước đây, và trực giác mách bảo nàng rằng nguồn gốc của sự khác biệt đó chính là Đỗ Lan.

Công việc tái thiết Mộc Diệp có rất nhiều người hâm mộ Đỗ Lan ủng hộ, và họ đương nhiên sẽ hy vọng đưa các yếu tố của Đỗ Lan vào kiến trúc tái thiết.

Vì vậy, ở nhiều nơi trong làng đều có thể nhìn thấy danh nhân danh ngôn của Đỗ Lan, ngay cả hai bên đường cũng treo đủ loại câu đối, bên này là thi từ ca phú, bên kia là Tứ Thư Ngũ Kinh, tóm lại là khí chất văn học đã lấn át sự dũng mãnh của nhẫn giả.

Điều này khiến Cương Thủ rất không thích nghi.

Gần đây tôi liên tục nhìn thấy các loại danh ngôn của Đỗ Lan tiên sinh, thật sự là phát triển rầm rộ.

Cương Thủ cười nói.

Đó đều là mọi người ưu ái, cũng là do Tam Đại Mục ủng hộ.

Đỗ Lan nói.

Tam Đại Mục đã già rồi, càng già càng thích văn học, nếu mọi người đều đọc sách thì cũng sẽ không đi đánh trận.

Cương Thủ cũng nhận thấy Tam Đại Mục khác xưa, tài liệu trên bàn làm việc trước đây giờ đã thay bằng rất nhiều sách, dường như muốn bỏ võ theo văn.

Hiện tượng này khiến Cương Thủ không thích lắm, nàng không phải không thích đọc sách, nhưng hiện tại các làng khác đều đang chuẩn bị cho đại chiến tiếp theo, số lượng nhẫn giả vẫn không ngừng tăng, nhưng Mộc Diệp trong làng lại đi ngược lại, sùng bái học tập, nếu chiến tranh tiếp theo nổ ra, Mộc Diệp có lẽ sẽ chỉ có những kẻ mọt sách mà không có binh lính để chiến đấu.

Việc đầu tiên Cương Thủ phải làm sau khi trở thành Hỏa Ảnh là phải dập tắt triệt để cái phong trào say mê học tập, không thể tự dứt ra này.

Tiên sinh đã ở Mộc Diệp lâu rồi, mười năm không rời đi, e rằng còn không biết tình hình bên ngoài.

Hiện tại, ngoài Mộc Diệp ra, các làng khác đều đang tích cực quân bị, chuẩn bị cho cuộc chiến tiếp theo.

Không biết những sách vở của ngài có thể giúp Mộc Diệp chống lại các nhẫn giả hổ lang của các làng khác không.

Đỗ Lan nhìn Cương Thủ một cái, phát hiện nàng dường như không thích những kẻ thư sinh.

Nhưng cũng không kỳ lạ, Đỗ Lan cũng không thích những kẻ chỉ biết vùi đầu vào sách.

Mặc dù thư sinh có thể lười biếng, nhưng ít nhất sẽ không giết người, trong bối cảnh xã hội hiện tại, cần nâng cao địa vị của người đọc sách để tránh nhiều cuộc chiến tranh hơn.

Trước tiên phải đảm bảo an toàn tính mạng cho mọi người, sau đó mới là làm thế nào để tránh cho thư sinh làm hỏng việc.

Vì vậy, Đỗ Lan kiên trì lập trường của mình, thuyết phục Cương Thủ.

Tiệc tối ở Mộc Diệp vẫn khác với xã hội hiện đại, một căn phòng lớn, bên trong có một bàn ăn hình chữ nhật dài, đồ ăn của mỗi người đều đặt trong khay.

Nhưng trước khi tiệc tối bắt đầu, mọi người đều lịch sự đứng ở các phòng khác trò chuyện.

Cương Thủ đối với tình hình đại lục hiện tại mà Đỗ Lan đã đưa ra, tuyệt đối phản đối phong trào thư sinh say mê đọc sách của Mộc Diệp hiện tại, nàng cho rằng nếu cứ tiếp diễn như vậy, Mộc Diệp sẽ tàn lụi.

Vì vậy, nàng thẳng thắn, đến trước mặt Đỗ Lan đặt câu hỏi, liệu đọc sách có thể mang lại hòa bình thế giới, có thể khiến các làng khác không tấn công Mộc Diệp không.

Ngay cả Đỗ Lan cũng chỉ có thể trả lời: Không thể.

Đạo lý trong sách chỉ có thể ràng buộc chính mình, chứ không thể ràng buộc các nhẫn giả của các làng khác, nếu họ thật sự đến tấn công, đương nhiên không thể dùng sách để chống đỡ.

Cương Thủ thầm nghĩ Đỗ Lan vẫn còn lý trí, quả nhiên người có thể nói ra nhiều đạo lý như vậy là người có đại trí tuệ, không phải là nhà lý tưởng đơn thuần, mà là người thật sự có tầm nhìn: Vậy tôi hy vọng tiên sinh cũng có thể nói như vậy với nhẫn giả Mộc Diệp, đừng để họ bỏ phí nhẫn thuật.

Ngươi cho rằng giữa Ngũ Đại Quốc vẫn sẽ đánh nhau sao.

Có chuẩn bị là không sợ hãi.

Cương Thủ nói: Tôi chỉ biết, nhẫn giả các quốc gia khác vẫn luôn chuẩn bị sẵn sàng.

Nếu Mộc Diệp chúng ta không chuẩn bị, sẽ chịu thiệt thòi.

Đỗ Lan gật đầu: Ta tuy hiểu ý nghĩ của ngươi, nhưng lại không tán đồng.

Ngươi sở dĩ phản đối người Mộc Diệp đọc sách, hoàn toàn là vì nội dung trong sách vẫn chưa hòa vào xương tủy của Mộc Diệp.

Nếu kiên trì thêm mười năm trăm năm nữa, người Mộc Diệp sẽ biến văn hóa thành văn minh, vậy thì bất kể chiến tranh nào cũng không thể hủy diệt Mộc Diệp, cho dù làng sụp đổ, nhẫn giả bỏ mạng, nhưng nền văn minh tinh hoa hội tụ mà họ đại diện sẽ không biến mất, sẽ lưu lại vinh quang vĩnh cửu trong lịch sử.

Đến lúc đó, việc ngươi có phải người Mộc Diệp hay không không phải nhìn vào hộ ngạch của ngươi, mà là nhìn vào quy tắc hành vi của ngươi, tam quan đạo đức của ngươi.

Cho dù thời đại nhẫn giả biến đổi, Mộc Diệp vẫn sẽ tồn tại vĩnh viễn.

Luận điểm về văn minh của Đỗ Lan đã khiến Cương Thủ không kịp phản ứng.

Lý luận siêu thoát vật chất và quốc giới, vượt qua thời gian và không gian này, đơn giản là biến một quốc gia hoặc một tổ chức thành một đóa hoa vĩnh không tàn lụi, vĩnh viễn khoe sắc với thế giới.

Nếu Mộc Diệp thật sự có thể biến thành một nền văn minh tinh thần, thì thật sự rất tốt đẹp.

Nhưng chuyện này hiển nhiên không phải một người có thể hoàn thành, cũng không phải trong một khoảng thời gian ngắn có thể hoàn thành, không phải Cương Thủ xem thường Đỗ Lan, cho dù Đỗ Lan thật sự là Văn Khúc Tinh hạ phàm cũng không thể một mình biến Mộc Diệp thành sự bất hủ như hắn nói.

Nhưng cũng không thể nói thẳng Đỗ Lan khoác lác, Cương Thủ muốn thay đổi cách để nhắc nhở hắn: Những gì ngài nói đương nhiên rất hay, tôi cũng rất ao ước, nhưng e rằng chỉ dựa vào một hai đời người chúng ta thì không thể đạt được, nếu trước khi văn hóa được truyền thừa mà Mộc Diệp đã biến mất, thì lời ngài nói chẳng phải đều hóa thành bọt nước sao.

Xem ra Cương Thủ thực sự có không ít lo lắng về hiện trạng Mộc Diệp, quả nhiên là người sắp làm Hỏa Ảnh.

Chương 1191

Vài ngày trước nàng còn là Phì Dương vô lo vô nghĩ trong sòng bạc, giờ lại phải lo lắng cho tương lai của Mộc Diệp.

Cương Thủ muốn lợi dụng uy tín của Đỗ Lan để nhanh chóng xoay chuyển cục diện.

Nếu Đỗ Lan đứng ra kêu gọi mọi người ít đọc sách mà luyện tập nhẫn thuật nhiều hơn, chắc chắn hiệu quả sẽ vượt trội.

Nỗi lo của ngươi, ta đã hiểu, nhưng ta thật sự không thể để mọi người bỏ sách xuống được.

Họ thật khó khăn mới tìm được một mảnh đất tịnh thổ trong thế giới loạn lạc, biết được ngoài chiến đấu còn có niềm vui, điều này vô cùng quý giá.

Đọc sách tuy yếu ớt nhưng rất thực dụng, là cách tốt để người ta quên đi chiến tranh.

Sao lại quật cường như vậy chứ.

Cương Thủ bất đắc dĩ: Tiên sinh, tôi không phản đối việc đọc sách, chỉ là yếu ớt thì sẽ bị đánh, Mộc Diệp có thể đọc sách, có thể không chuẩn bị chiến tranh, nhưng nếu các làng khác tấn công vào, chúng ta phải đối phó thế nào.

Đến lúc đó, độc giả của ngài đều sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng đó.

Sách thì không thể không đọc, nhẫn thuật cũng không thể không luyện, vậy thì cứ để họ kiêm cả hai đi.

Cương Thủ nhìn vẻ thờ ơ của Đỗ Lan, thầm nghĩ điều này có thể kiêm cả hai sao.

Thời gian của mỗi người chỉ có bấy nhiêu, đọc sách nhiều thì luyện tập ít đi.

Địch Ny Toa giúp Đỗ Lan nói: Chồng tôi chính là như vậy, tính khí trẻ con, tôi biết ý của cô.

Hiện tại chồng tôi đang biên soạn bách khoa toàn thư nhẫn thuật, sau khi hoàn thành, nhất định có thể nâng cao thực lực nhẫn giả Mộc Diệp, tri thức thay đổi vận mệnh, sách có thể chính tâm, điều này mới là quan trọng nhất.

Nỗi lo của cô về tương lai là quá lệch, tương lai không nhất định sẽ là chiến hỏa và suy tàn, cũng có thể vì sách vở mà trở nên tốt đẹp hơn.

Cô và tiên sinh của cô đều là những người có kiến thức, nhưng hai người chưa từng trải qua chiến tranh, chưa từng thấy những ác ý đó, đôi khi nếu chính mình không tự bảo vệ mình, thì sẽ không có ai có thể bảo vệ chúng ta nữa.

Chúng ta biết, nhưng cô có từng nghĩ, Mộc Diệp hiện tại đã là làng lớn nhất, nếu Mộc Diệp cũng học theo các làng khác mà chuẩn bị sức mạnh quân sự, thì họ sẽ cho rằng Mộc Diệp chỉ vì tự vệ sao.

Địch Ny Toa rõ ràng thích hợp tranh luận với phụ nữ hơn Đỗ Lan.

Cương Thủ sững người, đương nhiên là vì tự vệ, họ dựa vào cái gì mà không tin.

Nhưng nàng trước đó cũng đã nói, những người khác đều có ác ý.

Nàng cho rằng các làng khác chuẩn bị là để tấn công Mộc Diệp, vậy các làng khác tự nhiên cũng sẽ nghĩ như vậy, huống hồ Mộc Diệp đã là số một rồi, chuẩn bị sức mạnh không phải để thôn tính các làng khác, lẽ nào còn là để đẹp mắt sao.

Rất nhanh Cương Thủ đã biết lời Địch Ny Toa rất đúng.

Vì vậy, nếu Mộc Diệp không muốn tạo cớ cho các làng khác tấn công, không những không thể xây dựng sức mạnh quân sự hùng mạnh, mà ngược lại còn phải khiêm tốn đọc sách nhiều, ít huấn luyện đi.

Địch Ny Toa nói: Thế giới này không có con đường vẹn toàn.

Mộc Diệp hoặc là trở thành sư tử nhe nanh múa vuốt, thể hiện sức mạnh với toàn đại lục, khiến các làng khác không dám manh động, nhưng như vậy hình ảnh của Mộc Diệp trong mắt các làng khác tự nhiên sẽ rất tệ, khiến họ càng thêm thù ghét Mộc Diệp.

Hoặc là thu mình lại, lấy hình tượng ôn hòa mà thể hiện ra, trong tay cầm sách bao giờ cũng ôn hòa hơn cầm Khổ Vô.

Một lời nói của Địch Ny Toa đã nói lên vị thế khó xử hiện tại của Mộc Diệp.

Cương Thủ cũng lập tức đồng tình, quả thực không có gì vẹn toàn.

Có được ắt có mất, chỉ là xem Mộc Diệp lựa chọn thế nào.

Cương Thủ biết lão sư vẫn luôn hy vọng Mộc Diệp có thể ôn hòa hơn một chút, bản thân nàng thực ra cũng có suy nghĩ tương tự lão sư.

Nếu thật sự làm theo những gì mình đã nói trước đó, thì hình ảnh ôn hòa của làng có thể sẽ biến thành hiếu chiến.

Điều này trái với phong cách của Mộc Diệp từ trước đến nay.

Đỗ Lan ngầm giơ ngón cái cho vợ, thay đổi một góc độ đã dễ dàng thuyết phục Cương Thủ, không hổ là vợ tốt của ta.

Chồng tôi đương nhiên có thể giúp cô xoay chuyển phong khí Mộc Diệp, nhưng xoay chuyển rồi không có nghĩa là Mộc Diệp đã an toàn.

Vậy cô hãy về suy nghĩ kỹ đi, chọn một con đường mà cô cho là tốt, đây chẳng phải là công việc của Hỏa Ảnh sao.

Cương Thủ đã trưởng thành rồi, đúng vậy, hiện tại nàng là Hỏa Ảnh, đã không thể hành động theo ý nghĩ của riêng mình nữa, phải suy nghĩ vì Mộc Diệp, phải cân nhắc toàn diện mới có thể đưa ra quyết định, tuyệt đối không thể chủ quan như lần này nữa: Cảm ơn đã chỉ giáo, tôi biết mình phải làm gì, tôi sẽ còn đến tìm hai người, sau này xin hãy chiếu cố nhiều hơn.

Cương Thủ cảm thấy có thể mời Địch Ny Toa làm cố vấn cho mình, vợ của Đỗ Lan thật sự là một nữ nhân hiếm có với kiến thức sâu rộng và cái nhìn sắc sảo.

Trong buổi tiệc, Địch Ny Toa và Cương Thủ trò chuyện rất vui vẻ, ngược lại Đỗ Lan và Sa Chức lại ngồi một bên nhàm chán, chỉ có thể chuyên tâm ăn cơm.

Tam Đại Mục đến muộn, là để Cương Thủ và mọi người có đủ thời gian tiếp xúc, đợi đến khi hắn đến, liền trực tiếp bắt đầu bữa ăn, không nói lời thừa thãi.

Rõ ràng hắn đã chuẩn bị cho việc rút về tuyến hai, mặc dù muộn mười năm, mặc dù đây là lần thứ hai về hưu.

Hôm nay, là để chào mừng Cương Thủ trở về.

Mọi người đều biết nàng là cháu gái của Đệ Nhất Hỏa Ảnh, cháu nội của Đệ Nhị Hỏa Ảnh, lại là đệ tử của ta, du tử về nhà, nên chúc mừng.

Hơn nữa còn một chuyện nữa, đó là Hội Đồng Trưởng Lão đã quyết định để nàng kế nhiệm ta trở thành Đệ Ngũ Hỏa Ảnh.

Mọi người đều biết tin tức, nên cũng không ngạc nhiên, dù sao Cương Thủ có thân phận, thực lực và tư cách đều đủ, mọi người cũng không có ứng cử viên tốt hơn, tự nhiên là đồng ý.

Tộc trưởng gia tộc Nhật Hướng và gia tộc Vũ Trí Ba đều gật đầu đồng ý, dù sao phản đối cũng vô dụng.

Cương Thủ không ngờ lại gấp gáp như vậy, ban ngày vừa về tối đã công bố, nên nàng khó hiểu nhìn về phía lão sư, nàng tưởng tin tức này ít nhất phải một thời gian nữa mới công bố.

Nhưng Tam Đại Mục đã càng ngày càng lực bất tòng tâm, thật sự hy vọng có thể nhanh chóng giao làng cho người trẻ tuổi: Cương Thủ, ngươi cũng nói vài câu đi.

Nàng chỉ có thể cứng rắn lên tiếng, nói vài lời khách sáo, nào là nhất định kế thừa ý chí của các đời Hỏa Ảnh quản lý tốt Mộc Diệp, bảo vệ mọi người, tiếp nối tinh thần Mộc Diệp.

Tự Lai Dã nhìn cũng toát mồ hôi hột thay Cương Thủ, nhưng thấy Cương Thủ nói càng lúc càng trôi chảy, thầm nghĩ quả nhiên Cương Thủ là người thích hợp nhất để làm Hỏa Ảnh.

Ban đầu nếu không phải nàng mắc chứng sợ máu, lại vì em trai và người yêu thảm tử mà nản lòng thoái chí, e rằng đồ đệ ngốc của mình cũng không thể làm Đệ Tứ Hỏa Ảnh.

Nhìn dáng vẻ Cương Thủ mạnh mẽ lên sân khấu, các nhẫn giả phía dưới lại có chút lo lắng.

Đặc biệt là những người của gia tộc Vũ Trí Ba, Tam Đại Mục nhân từ, thay Cương Thủ lên đài không biết đãi ngộ của họ có tệ hơn không.

Không biết Cương Thủ có ra tay với gia tộc Vũ Trí Ba không, tân quan nhậm chức ba lần đốt, tổng phải ra oai.

Cương Thủ nói rất hay, ta hy vọng mọi người có thể phụ tá Cương Thủ như đã phụ tá ta, đưa Mộc Diệp lên một tầm cao mới.

Tam Đại Mục cười rất vui vẻ, có thể toàn thân rút lui khỏi vị trí

Hỏa Ảnh, đủ để hắn tái nhập sử sách, hắn là Hỏa Ảnh đầu tiên sống đến khi thoái vị.

Mọi người đều vui vẻ hòa thuận, việc thay Hỏa Ảnh cơ bản không liên quan đến họ, vì nhiệm vụ của họ sẽ không thay đổi, vẫn là bảo vệ Mộc Diệp.

Mộc Diệp thay Hỏa Ảnh, vài ngày sau buổi tiệc tối, thông báo chính thức đã truyền bá khắp làng, mọi người đều biết Cương Thủ đã nhậm chức, họ có Hỏa Ảnh nữ đầu tiên.

Đương nhiên cuộc sống hàng ngày không có bất kỳ thay đổi nào, chỉ là có một số người lo lắng việc thay Hỏa Ảnh có khiến các làng khác nhân cơ hội sơ hở tấn công Mộc Diệp không.

Đệ Thất Ban gần đây rất bận, lão sư của họ đã giao cho họ rất nhiều nhiệm vụ, chủ yếu là quan sát trong làng, xem có ai làm những việc mà luật pháp cấm đoán không.

Còn Tạp Tạp Tây tự mình đi điều tra những chuyện sâu hơn, đến nhà tù điều tra xem những tội phạm bị bắt có đều bị phán án theo luật pháp không.

Thật ra ở làng này, mỗi đại quan đều là pháp quan, Hỏa Ảnh có thể phán án tội phạm, Đoàn Tàng cũng có thể phán án tội phạm, Hội Đồng Trưởng Lão cũng vậy.

Đương nhiên còn có chuyện nội bộ các đại gia tộc, tự nhiên là gia pháp xử lý, mỗi tộc trưởng gia tộc cũng là pháp quan.

Có thể nói, hệ thống luật pháp hiện tại của Mộc Diệp là một mớ hỗn độn, ai có chút quyền lực đều có thể thay đổi, có chút quyền là có thể phán.

Thông qua quan sát, Tạp Tạp Tây cũng biết vì sao Đỗ Lan lại nói Mộc Diệp không có một bộ luật pháp có quyền uy, bởi vì mọi người đều có cách làm của riêng mình, vậy thì khó tránh khỏi sẽ xảy ra oan án, sai án.

Càng điều tra, càng cảm thấy trí tuệ của Đỗ Lan, Tạp Tạp Tây hiện tại thật sự đã phục.

Trước đây hắn rất ít đọc sách của Đỗ Lan, bây giờ hắn muốn mua vài cuốn về đọc, người có ánh mắt sắc bén như vậy, vừa nhìn đã phát hiện ra tệ bệnh của Mộc Diệp, những gì hắn viết ra chắc chắn cũng là thấu triệt.

Còn Minh Nhân, Tá Trợ, Tiểu Anh vẫn không biết họ đang làm một việc vĩ đại đến mức nào.

Ngược lại họ cảm thấy khá nhàm chán, đều là những luật vặt vãnh, mọi người tuân thủ hay không cũng chẳng sao, không biết lão sư Tạp Tạp Tây vì sao lại muốn điều tra những thứ này.

Ngay cả Tá Trợ cũng không biết vì sao, nhưng điều tra thì cứ điều tra thôi dù sao cũng đang rảnh, hơn nữa đây cũng coi như là một nhiệm vụ.

Liên tục điều tra mấy tuần lễ, mọi người đã đưa kết quả điều tra cho Tạp Tạp Tây.

Tạp Tạp Tây sau khi xem xong, lại chỉnh lý, rồi giao bản báo cáo này cho tân Hỏa Ảnh.

Đây là cái gì.

Đối với Tạp Tạp Tây, Cương Thủ vẫn quen thuộc, danh tiếng của nhẫn giả sao chép đã sớm truyền khắp đại lục rồi.

Là Tam Đại Mục đã phân phó điều tra trước khi về hưu, cũng là do Đỗ Lan tiên sinh sắp xếp.

Tạp Tạp Tây nói.

Lại là Đỗ Lan, sau khi làm Hỏa Ảnh mới phát hiện bóng dáng Đỗ Lan khắp nơi, không chỉ trong làng, mà ngay cả trong ngoại giao cũng thường xuyên có bóng dáng Đỗ Lan.

Chương 1192

Rất nhiều người đến Mộc Diệp không phải vì coi trọng thực lực của Mộc Diệp mà hoàn toàn là vì ngưỡng mộ Đỗ Lan mà đến: Ngươi nói rõ xem, rốt cuộc đây là tình huống gì.

Công việc Hỏa Ảnh rất nhiều, đặc biệt là đối với người mới, việc phải xử lý các vấn đề khiến Cương Thủ phải thức trắng đêm, công việc này đối với phụ nữ mà nói đơn giản là kẻ thù của sắc đẹp.

Tạp Tạp Tây đã kể những gì mình biết, các chi tiết còn lại phải hỏi Tam Đại Mục.

Cương Thủ nghe xong, thầm nghĩ thì ra là chuyện của Đoàn Tàng, Tam Đại Mục đã dặn dò nàng rồi.

Chỉ là không ngờ Tạp Tạp Tây lại điều tra những thứ này.

Nàng cầm lấy xem một chút, vẻ mặt vốn tùy ý đã thay đổi.

Cương Thủ cũng có trí tuệ chính trị, nàng có thể cảm nhận rõ ràng nội dung trong bản báo cáo e rằng chính là vấn đề lớn nhất của Mộc Diệp, làng không có một bộ luật pháp thống nhất được chấp hành, các đại gia tộc, các đại bộ phận đều tự ý làm theo cách riêng của mình, giống như thời Chiến Quốc vậy.

Rốt cuộc Đỗ Lan có ý gì.

Để nhẫn giả Mộc Diệp tự mình điều tra ra những tệ nạn của làng, chẳng lẽ là để nói cho họ biết các ngươi đều mù, vấn đề lớn như vậy mà cũng không thấy, hay còn ý gì khác.

Tạp Tạp Tây, ngươi nói Đỗ Lan có ý gì.

Có lẽ hắn hy vọng giúp chúng ta cải thiện những tệ nạn.

Chỉ cần chúng ta có một bộ luật pháp mà mọi người đều tin phục, Mộc Diệp sẽ có thể đổi mới hoàn toàn.

Tạp Tạp Tây nói, hắn cảm thấy ý định ban đầu của Đỗ Lan là tốt.

Cương Thủ trầm mặc, nàng nghĩ nếu có thể thực hiện một bộ luật pháp mà mọi người đều có thể tuân thủ, thì đã sớm thực hiện rồi, cũng sẽ không có vấn đề hiện tại.

Nhưng đôi khi mọi việc lại mâu thuẫn như vậy: những vấn đề không giải quyết được tạo ra rắc rối, mà cách để chấm dứt rắc rối chính là giải quyết vấn đề, nếu không làm được thì chỉ có thể tìm một điểm cân bằng giữa vấn đề và rắc rối.

Chuyện như vậy không phải người bình thường có thể xử lý, nhưng vì đã làm Hỏa Ảnh, Cương Thủ cũng có theo đuổi chính trị của riêng mình, cũng muốn làm cho Mộc Diệp tốt đẹp hơn.

Làm quan mà không lo cho làng, chi bằng về nhà trồng khoai.

Không phải bây giờ, Cương Thủ thầm nghĩ đến mục tiêu của mình, đó là thực hiện một bộ luật pháp có thể thông suốt không trở ngại trong toàn làng, nhưng điều này rất khó khăn, Cương Thủ phải phát huy trí tuệ lôi kéo đủ nhẫn giả mới có thể hoàn thành: Tạp Tạp Tây, cứ để bản báo cáo đó xuống đi, ngươi về nghỉ ngơi một thời gian, sau đó rồi hãy bận rộn tiếp.

Tạp Tạp Tây rời đi, hắn từ tình trạng của Cương Thủ mà cảm nhận được suy nghĩ của đối phương, nhưng đối phương không nói rõ thì có nghĩa hiện tại vẫn chưa phải lúc.

Bất kể thế nào, Tạp Tạp Tây nguyện ý ủng hộ Cương Thủ, hắn và Cương Thủ đều có một ý tưởng táo bạo.

Vẫn phải đi sao.

Giọng nói yếu ớt dường như đang giữ lại.

Cái bóng dài phản chiếu lên bức tường đen đỏ, đó là màu sắc tử vong được tô vẽ bằng máu tươi của vô số người.

Nhưng hai người nói chuyện lại không giống những kẻ sát nhân, một người thì thật thà một người thì tuấn tú.

Hiện tại là thiếu niên thật thà đang giữ lại người đàn ông tóc bạc, lông mày dựng đứng, tuấn tú đến mức khiến phụ nữ tan nát cõi lòng.

Thiếu niên tuấn tú vẫn giữ nguyên biểu cảm: Hắn là cái gai trong mắt Đại Xà Hoàn đại nhân, ta nhất định phải trừ bỏ hắn vì Đại Xà Hoàn đại nhân.

Kẻ đó trốn trong Mộc Diệp, ngươi không thể giết được hắn đâu.

Thiếu niên thật thà hy vọng đối phương có thể thay đổi ý định, lẻn vào Mộc Diệp ám sát chẳng khác nào tìm chết.

Nhưng thiếu niên tuấn tú lại bùng phát sự tự tin mạnh mẽ, thốt ra hai chữ không thể nghi ngờ: Ta có thể.

Nói rồi hắn tiêu sái xoay người.

Thiếu niên thật thà biết mình không thể ngăn cản đối phương, bởi vì bản thân hắn hiện tại vẫn bị xiềng xích sắt khóa, điều này không phải để hạn chế hắn, mà là để đảm bảo an toàn cho người bên ngoài, những vết máu trên tường đều là kiệt tác của thiếu niên thật thà này: Nếu ngươi tự tin đến vậy, vì sao lại đến nói với ta, ngươi căn bản không có lòng tin.

Thiếu niên thật thà vẫn rất thông minh, hắn nhìn ra thiếu niên tóc bạc không hề nắm chắc phần thắng, nếu không cũng sẽ không đến giao phó những chuyện này với hắn, đây chính là giao phó hậu sự mà.

Nhưng Quân Ma Lữ sẽ không quay đầu, kể từ khi hắn trở thành thuộc hạ của Đại Xà Hoàn, hắn vẫn luôn sống vì Đại Xà Hoàn, cũng chỉ muốn sống vì Đại Xà Hoàn, vì vậy cho dù chết cũng phải chết vì

Đại Xà Hoàn, nhất định phải giết chết Đỗ Lan.

Là người sống sót cuối cùng của gia tộc Huy Dạ, Quân Ma Lữ lại không hề nghĩ đến việc duy trì gia tộc Huy Dạ, mà ngược lại nguyện ý hiến dâng sinh mạng của mình cho một người ngoài.

Bởi vì hắn từ nhỏ đã thể hiện năng lực Huyết Kế Giới Hạn rất mạnh, bị gia tộc giam lỏng như một vũ khí.

Nhiều năm trước, khi gia tộc Huy Dạ dùng toàn bộ lực lượng tấn công Vụ Ẩn Thôn, Quân Ma Lữ mới được thả ra, nhưng thiếu niên từ nhỏ đã bị gia tộc xem là vũ khí bí mật này lại rớt xích trong trận quyết chiến, hắn bị bệnh nên căn bản không thể giúp đỡ gia tộc.

Cũng chính vì hắn không ra chiến trường nên mới sống sót, còn những tộc nhân khác đều bị nhẫn giả Vụ Ẩn Thôn đánh chết.

Đại Xà Hoàn chính là lúc đó đã nhặt Quân Ma Lữ về, và chữa bệnh cho hắn.

Thật ra là làm thí nghiệm, Huyết Kế Giới Hạn của gia tộc Huy Dạ chính là điều khiển xương cốt, cũng chính vì vậy mà nhiều người trong gia tộc này đều mắc bệnh di truyền của gia tộc, đó là bệnh nan y, năng lực dùng càng nhiều thì chết càng nhanh.

Lúc đó Đại Xà Hoàn thật sự có rất nhiều dự án thí nghiệm, một trong số đó chính là thay xương.

Quân Ma Lữ không nghi ngờ gì là vật liệu thí nghiệm tốt nhất, hắn bị Đại Xà Hoàn mổ xẻ đủ kiểu, đương nhiên cuối cùng Đại Xà Hoàn cũng đã thật sự chữa khỏi cho Quân Ma Lữ, và biến hắn thành Kim Cương Lang, một Kim Cương Lang thật sự có thể rút xương ra.

Thực lực hiện tại của Quân Ma Lữ đã vô cùng mạnh mẽ, hợp kim Adamantium và gen chữa trị hoàn toàn dung hợp, giúp hắn có được thân thể bất tử.

Vì vậy, lần ám sát này, Quân Ma Lữ không phải là không có phần thắng.

Đây chính là Mộc Diệp sao.

Quả nhiên có một luồng khí tức an nhàn, không giống với những nơi khác trên đại lục.

Quân Ma Lữ lần đầu đến Mộc Diệp, đã phát hiện Mộc Diệp quả nhiên là một nơi dễ khiến người ta mất đi ý chí tiến thủ.

Đại Xà Hoàn đại nhân rời khỏi đây là chính xác, nếu hắn không rời đi vĩnh viễn cũng không thể đạt đến độ cao hiện tại.

Quân Ma Lữ lẩm bẩm, hắn cho rằng Mộc Diệp chỉ sẽ chôn vùi tài năng của Đại Xà Hoàn.

Vào làng, Quân Ma Lữ trực tiếp đi đến trường nhẫn giả, hắn biết Đỗ Lan là hiệu trưởng trường nhẫn giả.

Gần trường học, hắn cởi bỏ ngụy trang, lộ ra bộ đồ chiến đấu bó sát, ánh mắt Quân Ma Lữ như nước, nhanh chóng biến mất trong con hẻm nhỏ, năng lực ẩn nấp của hắn cũng ở cấp bậc đại sư.

Quan sát trong bóng tối, phát hiện Đỗ Lan quả nhiên đang ở trong trường học.

Quân Ma Lữ đã chuẩn bị xong, Huyết Kế Giới Hạn của hắn thuộc về cận chiến, vậy thì phải tốc chiến tốc thắng.

Thấy Đỗ Lan trong văn phòng, Quân Ma Lữ chạy đà trên sân thượng, cả người bay lên không trung, vượt qua khoảng cách ba mươi mét lao về phía cửa sổ.

Kính vỡ tung, bay vào trong phòng, xì như ám khí bắn về phía các vật dụng trong phòng, nhất thời khắp văn phòng nở hoa, mảnh vỡ văng tung tóe.

Vừa bước vào văn phòng, Quân Ma Lữ đã ra tay, một đoạn xương nhọn đâm ra từ lòng bàn tay, ánh bạc lấp lánh, hiển nhiên là sức mạnh của kim loại Adamantium.

Trúng, mũi xương rất nhanh, đâm về phía lưng Đỗ Lan.

Phụt, đâm xuyên y phục, nhưng Quân Ma Lữ lại không cảm nhận được lực xuyên thấu xương thịt, hắn biết mình đã thất bại, Đỗ Lan quả nhiên không dễ đối phó.

Ở đâu.

Rõ ràng trước đó Đỗ Lan vẫn còn ngồi ở ghế, Quân Ma Lữ nhanh chóng lục soát văn phòng, lại phát hiện Đỗ Lan đã nhanh chóng bỏ chạy trong hành lang bên ngoài văn phòng.

Tính toán, dự đoán, phán đoán, mũi xương trong tay biến thành Khổ Vô bay ra.

Dễ dàng xuyên tường, đuổi thẳng theo Đỗ Lan.

Vút, mũi xương bay sượt qua trước mắt Đỗ Lan, suýt chút nữa đã lướt qua sống mũi Đỗ Lan, may mà Đỗ Lan ngửa người về sau né tránh.

Đứng thẳng dậy tiếp tục chạy.

Quân Ma Lữ không biết Đỗ Lan đây là làm gì, vì sao cứ chạy mãi.

Nhưng không quản được nhiều như vậy nữa, đã ra tay rồi thì không thể tay không trở về.

Quân Ma Lữ cũng xông ra ngoài.

Thế là Đỗ Lan chạy phía trước, Quân Ma Lữ đuổi phía sau, hai người rất nhanh đã đến sân tập của trường học.

Các lão sư khác phát hiện vấn đề cũng đã chạy đến, Y Lỗ Tạp càng cầm Khổ Vô muốn bảo vệ hiệu trưởng: Xem Khổ Vô.

Đỗ Lan thầm nghĩ lão sư đúng là lão sư, đánh lén còn phải nhắc nhở một tiếng.

Quân Ma Lữ thậm chí không quay đầu lại, một cái vung tay, Khổ Vô mà Y Lỗ Tạp bắn ra đã bị chẻ đôi, gãy lìa.

Mặt cắt trơn tru như gương, có thể thấy xương của Quân Ma Lữ cứng hơn sắt thép vô số lần.

Y Lỗ Tạp đương nhiên cũng nhìn thấy thực lực của địch nhân, thầm nghĩ mình không phải đối thủ, liền nghe Đỗ Lan nói: Thông báo Thượng Nhẫn.

Nghe lời Đỗ Lan, Quân Ma Lữ lại nhíu mày, hắn biết thực lực của Đỗ Lan, nhưng vì sao Đỗ Lan không đánh, chẳng lẽ là vì thực lực của mình không đáng để hắn ra tay sao.

Quân Ma Lữ đứng giữa sân tập, khóa chặt Đỗ Lan, từng đợt sát ý khó che giấu.

Chương 1193

Kẻ địch không đuổi, Đỗ Lan cũng dừng lại quay người, dường như đang nói rằng thể lực của người trẻ quá kém, hắn mới khởi động sao đã không đuổi nữa rồi.

Ngươi đừng vội, lát nữa đối thủ của ngươi sẽ đến.

Quân Ma Lữ không nói gì, hắn cũng là một cao thủ, trong trò chơi rượt đuổi với Đỗ Lan vừa rồi đã phát hiện Đỗ Lan lợi hại, bất kể hắn truy thế nào, Đỗ Lan luôn giữ khoảng cách như cũ, tức là tốc độ của Đỗ Lan nhanh hơn hắn quá nhiều.

Xem ra mình đã lỗ mãng rồi, nhưng bây giờ muốn đi cũng đã không kịp, nhẫn giả Mộc Diệp đã nhận được thông báo của Y Lỗ Tạp, ào ào kéo đến sân tập.

Trận chiến bắt đầu, Quân Ma Lữ không nói lời thừa thãi, hai tay xuất hiện xương nhọn, như một cơn lốc sát nhập vào đám nhẫn giả, những nhẫn giả đến chi viện đó căn bản chỉ là ô hợp chi chúng, không địch lại kỹ năng chiến đấu bằng xương của Quân Ma Lữ: Đệ Nhất Thức Liễu Chi Vũ.

Thân như cành liễu, tùy gió lay động, theo sóng mà múa, xương ở hai tay càng sắc bén vô song, những nhẫn giả duy trì trị an của Mộc Diệp chỉ cần bị lướt qua một chút là đã có một vết máu.

Nhưng nhẫn giả Mộc Diệp đông đảo, cũng đã tạo ra một số vết thương cho Quân Ma Lữ.

Nhưng những vết thương đó trong chớp mắt đã biến mất, chỉ còn lại những vết rách trên quần áo, điều này khiến các nhẫn giả Mộc Diệp tập thể câm nín.

Kẻ địch đã bật miễn thương sao.

Chỉ có mình bị thương, không cho phép kẻ địch bị thương, thiết lập này căn bản là không có lý lẽ.

Quân Ma Lữ một lần nữa dùng sự thật chứng minh rằng trong thế giới này, bật hack còn quan trọng hơn nỗ lực.

Một mình địch trăm, Quân Ma Lữ Vô Song khai chiến, nhưng các ninja Làng Lá ùa lên đông đảo vậy mà không giữ lại được một thích khách nào.

Trên thao trường Học viện Ninja, đông đảo ninja nằm ngổn ngang, xiêu vẹo khắp nơi.

Các học sinh trẻ trong tòa nhà dạy học đều kinh ngạc đến ngây người, họ tuyệt đối không ngờ rằng ninja trong làng lại yếu ớt đến vậy.

Thực ra, nếu sau này họ tốt nghiệp và muốn làm ninja, thì kết cục cũng sẽ như thế.

Thiên phú và nguồn tài nguyên cải tạo của Quân Ma Lữ vượt xa so với sự bồi dưỡng mà ninja bình thường có thể nhận được, quá đa dạng.

Ninja bình thường có được vài lá bùa nổ đã là không tồi rồi, đa số ninja chỉ có thể chiến đấu với kiếm trên tay, nhẫn thuật của họ cũng là những nhẫn thuật phổ biến, có thể nói là hoàn toàn không có đặc sắc, không một chút thời thượng nào.

Mà việc không có yếu tố thời thượng là đại kỵ của kẻ làm binh, dễ dàng đi đời sớm.

Quân Ma Lữ lại rất thời thượng, chiêu thức hoa lệ, một chiêu có thể đánh bại một kẻ địch, nhẹ nhàng nghiền ép đối phương.

Cuối cùng, một ninja Làng Lá nữa ngã xuống, Quân Ma Lữ nhìn về phía Đỗ Lan, bây giờ đến lượt hắn.

Xương cốt ở hai tay xoay tròn biến thành đĩa bay, định lấy mạng Đỗ Lan.

Xùy, xùy.

Hai chiếc đĩa bay bao vây lao tới, nhắm thẳng vào cổ Đỗ Lan với ý đồ thấy máu.

Đỗ Lan lại không né tránh, bởi vì hắn biết cao thủ Làng Lá cuối cùng cũng đã đến.

Hai bóng người xuất hiện, hóa giải công kích thành vô hình, những gai xương bị đánh lệch bay xa, đâm sâu vào lòng đất.

Đó là Tạp Tạp Tây và Khải, hai người họ đã kịp thời đến.

Này, này, quá đáng rồi đấy.

Khải nhìn thấy cảnh tượng thảm khốc trên thao trường của các ninja Làng Lá, trong lòng kinh hãi.

Lần này đúng là cao thủ thật, không phải đùa giỡn: Ngươi là ai.

Quân Ma Lữ không nói gì, mà cẩn trọng rút thêm hai cây xương kim loại ra cầm trong tay.

Loại năng lực tà dị này, ngay cả Tạp Tạp Tây cũng nhíu mày, không chỉ phá da gãy xương, mà còn là xương kim loại.

Điều này khiến Tạp Tạp Tây nhớ đến Khải, mười năm trước cậu ta cũng bị cải tạo thành xương cốt kim loại, chẳng lẽ đối phương là người của Đại Xà Hoàn.

Khải hiển nhiên cũng nghĩ đến Đại Xà Hoàn, kẻ đã cải tạo mình, nhắc đến điều này cậu ta lại tức giận: Tên khốn này không phải là thuộc hạ của Đại Xà Hoàn chứ.

Chắc là không sai.

Quân Ma Lữ không thừa nhận, mà mái tóc bạc rung chuyển, thân ảnh phiêu dật, vượt qua khoảng cách mười mét tấn công hai vị ninja.

Hắn có thân thể bất tử, chính là ngông cuồng như vậy.

Tạp Tạp Tây và Khải đều không ngờ đối phương lại xông thẳng tới, một dáng vẻ liều chết, hiển nhiên họ chưa từng gặp kẻ địch nào trẻ tuổi mà không màng sống chết như vậy.

Tạp Tạp Tây, cẩn thận.

Khải nhắc nhở.

Tạp Tạp Tây biết ý của Khải, nếu đối phương cũng là người cải tạo giống Khải, vậy thì xương cốt của hắn sẽ rất cứng, hơn nữa khả năng hồi phục cũng cực kỳ lợi hại, không dễ dàng đánh bại được.

Đến rồi.

Bốp, bốp hai tiếng, gai xương đánh trước trúng vào người Tạp Tạp Tây và Khải, lực đạo khổng lồ khiến họ lùi lại ba mét mới đứng vững được.

Tuy nhiên, kinh ngạc không phải Tạp Tạp Tây và Khải, mà là Quân Ma Lữ, bởi vì hai kẻ địch đều không ngã xuống.

Kẻ độc nhãn đeo mặt nạ kia vậy mà dùng khổ vô chặn được công kích, còn tên lông mày rậm kia cũng không hề đơn giản, vậy mà giơ tay lên đã chặn được công kích, e rằng trong tay áo có hộ cụ kiên cố.

Nhưng cho dù họ có thực lực ghê gớm thì xương Adamantium hợp kim của mình cũng không phải kim loại bình thường có thể chống lại được chứ.

Tại sao họ đều không sao.

Tạp Tạp Tây là vì có kiếm khí, khổ vô được bao bọc bởi kiếm khí nên được gia tăng sức mạnh.

Còn Khải thì trên cổ tay đeo hộ oản dày hàng trăm cân, lại còn hiểu rõ cách mượn lực, cho nên mới không bị thương.

Hay lắm, quả nhiên không dễ đối phó, đánh bại nhiều ninja như vậy mà vẫn còn sức mạnh ghê gớm đến thế, quả nhiên là người trẻ tuổi có triển vọng.

Tạp Tạp Tây, tên này giao cho ta.

Khải chủ động xin ứng chiến, muốn hạ gục tên giống mình.

Ngươi cẩn thận.

Tạp Tạp Tây cũng không ngăn Khải, đối thủ như vậy Khải có thể đối phó.

Muốn một chọi một sao.

Mình sau khi đến Làng Lá quả thật bị coi thường, rõ ràng có nhiều tên vô dụng như vậy, mà những người đến lại còn tỏ vẻ ghê gớm, Quân Ma Lữ càng ngày càng chán ghét nơi này, cũng càng ngày càng hiểu tại sao Đại Xà Hoàn lại muốn rời đi.

Hắn biết thành tựu của Đại Xà Hoàn tuyệt đối không được những kẻ ngu dốt này công nhận, sự tồn tại của những tên này căn bản là sự chế nhạo thế giới này, một lũ rác rưởi.

Khải tấn công, cương quyền như thương, một quyền đâm ra, gió rẽ làm hai.

Đôi mắt Quân Ma Lữ co rút lại, hắn không ngờ nắm đấm của đối phương lại nhanh nhẹn đến vậy, vội vàng chống đỡ, may mắn là động tác của hắn cũng không chậm.

Sau khi trở thành thân thể bất tử, Quân Ma Lữ đã đứng trong mưa tên để rèn luyện nhãn lực, trong cơ quan ám khí để rèn luyện tốc độ, dùng nỗi đau để đề thăng chính mình.

Cho nên Khải nhanh, Quân Ma Lữ cũng không chậm.

Oanh, Quân Ma Lữ dùng khuỷu tay chặn nắm đấm của Khải.

Tiếp tục, quyền đổi chưởng, chưởng đổi cước, cương quyền của Khải đã đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh, hành vân lưu thủy, mỗi chiêu đều uy mãnh vô cùng.

Còn Quân Ma Lữ chỉ có thể bị động chống đỡ, đối phương vừa nhanh vừa hiểm, quyền quyền đến tận xương tủy, hiển nhiên là một đại sư cương quyền, không giống những ninja Làng Lá trước đó.

Xem ra mình cũng phải đề thăng sức mạnh.

Cốt Vũ Chiến Kỹ: Đệ tam thức Đường Tùng Chi Vũ.

Oanh, xương sườn phá ngực lao ra, nhọn hoắt đâm về phía kẻ địch, đồng thời cũng bảo vệ chính mình.

Khải cũng giật mình, chiêu thức xương cốt lộn ngược ra ngoài này quả thật quỷ dị và nguy hiểm, còn khiến người ta lạnh gáy run sợ, quá ghê tởm.

Xương kim loại đâm xuyên qua da thịt bung ra, chỉ có người có thể chịu đựng đau đớn mới có tư cách điều khiển loại sức mạnh này: Liễu Chi Vũ.

Liễu Chi Vũ thăng cấp, bây giờ tất cả các bộ phận của Quân Ma Lữ đều là vũ khí, trở thành cành liễu xanh tươi um tùm, cả không gian tràn ngập những gai xương lấp lánh ánh bạc, Adamantium hợp kim có thể nghiền nát tất cả mọi thứ.

Chương 1194

Khải đã không kịp né tránh, cả người bị ngục xương bao vây.

Trong khoảnh khắc chỉ có thể thấy máu thịt tung tóe, dưới ánh kim loại lạnh lẽo Khải dường như gầy đi.

Thắng rồi, Quân Ma Lữ nghĩ ninja Làng Lá quả nhiên danh bất hư truyền.

Ngay khi hắn đắc ý dương dương chuẩn bị đối phó với đối thủ tiếp theo, công kích của hắn lại bị một sức mạnh không thể cắt đứt cản lại, dừng mọi động tác.

Không phải chứ, xương cốt của mình đã có thể cắt đứt cả thần binh lợi khí rồi, tại sao lại đột nhiên bị kẹt.

Quân Ma Lữ nhìn về phía Khải đang bị thương đầy mình, thấy gai xương của mình đã thực sự đâm vào cơ thể đối phương, nhưng lại khó tiến thêm một bước, điều này không khoa học.

Khải cười, mặc dù thảm hại nhưng thực ra đây chỉ là vết thương nhỏ: Đừng tưởng trên thế giới này chỉ có mình ngươi bị cải tạo.

Từ vết thương mở ra có thể thấy xương của mình đã chạm vào xương của tên lông mày rậm, hai luồng hàn quang giao nhau, khó phân thắng bại.

Quân Ma Lữ chấn kinh, hắn hoàn toàn không biết trên thế giới này còn có ninja thứ hai được cải tạo bằng Adamantium hợp kim.

Đừng ngạc nhiên, đây cũng là kiệt tác của Đại Xà Hoàn.

Khải rất không vui, mặc dù sau khi cải tạo cậu ta trở nên lợi hại hơn, nhưng đó không phải là tự nguyện.

Việc sử dụng kim loại cải tạo là gian lận đối với tuổi trẻ, Khải rất khinh thường.

Lần này Quân Ma Lữ biết khó khăn rồi, nếu đối thủ giống mình, trận chiến này e rằng phải đánh đến trời long đất lở.

Không kịp lãng phí thời gian nữa, còn Đỗ Lan phải giết.

Quân Ma Lữ nhanh chóng quyết định tiếp tục ra chiêu, nhưng lại giả vờ lướt qua Khải, lao về phía Đỗ Lan ở không xa.

Tuy nhiên, ngay khi Quân Ma Lữ quay lưng về phía Khải, hắn cảm thấy phía sau truyền đến tiếng cười của tử thần, đó là Khải đã mở Bát Môn Độn Giáp, Chakra kinh người ngưng tụ thành ác ma.

Khải cũng là người có tính khí, thấy kẻ địch coi thường mình lại quay lưng đi ám sát Đỗ Lan, nổi giận trong lòng, lập tức giải phóng lượng lớn Chakra mở bốn môn đầu tiên của Bát Môn Độn Giáp, Chakra ngưng tụ thành ác ma màu đỏ.

Toàn bộ tế bào trên người Quân Ma Lữ đều cảnh báo não bộ rằng nếu hắn không quay người phòng ngự thì trước khi giết được Đỗ Lan hắn sẽ chết trước.

Tạp Tạp Tây thấy Khải đã quyết tâm, liền biết Khải sẽ thắng.

Oanh, Adamantium hợp kim đối Adamantium hợp kim, hai luồng sức mạnh thổi bay tất cả ninja đang bất tỉnh trên mặt đất.

Quân Ma Lữ phòng ngự toàn lực chỉ cảm thấy cánh tay mất đi tri giác, hắn có thể nhìn rõ nắm đấm của kẻ địch đánh vào mình đã nứt da bung thịt, vì làm mình bị thương đối phương cũng tự tổn tám trăm.

Đây là một tên điên, Quân Ma Lữ nén đau, bất chấp hai tay mình máu thịt be bét, nghiến răng nghiến lợi, không còn kiềm chế sức mạnh huyết mạch của mình nữa, chiến kỹ tiến sâu thêm một tầng sức mạnh Thi Cốt Mạch.

Thi Cốt Mạch Thiết Tuyến Hoa Chi Vũ.

Chiến kỹ trước đó chỉ là thể thuật, nhiều nhất cũng chỉ dùng xương cốt của mình làm vũ khí mà thôi, nhưng bây giờ kích hoạt sức mạnh huyết mạch, cho dù xương cốt rời khỏi cơ thể vẫn có thể biến hóa và tấn công.

Chân của Quân Ma Lữ tức thì bùng phát một trận tăng sinh xương cốt đáng sợ, xương chân vậy mà bao bọc da thịt biến thành một cành hoa to lớn xoắn vặn và dài ra, đầu xương như một đóa hoa cốt giống như đầu rắn linh hoạt.

Kéo dài cực nhanh, Khải đã bị quấn chặt ở eo.

Chỉ cảm thấy nội tạng như bị bóp nát, lực đạo còn mạnh hơn cả mãng xà khổng lồ.

Vẫn chưa đủ, quấn chặt kẻ địch rồi, còn phải cho kẻ địch một đòn cuối cùng.

Cho dù là Adamantium hợp kim tương tự, cũng có điểm yếu.

Quân Ma Lữ vung cánh tay, liều mạng đâm về phía Khải.

Mười ngón tay biến thành hai lưỡi kiếm, dữ dội đâm vào hai mắt Khải.

Khải không ngờ tình thế lại đảo ngược nhanh đến vậy, xương cốt phá thể mà ra của đối phương vậy mà còn có biến hóa kiểu này, lớn tiếng kêu sơ suất.

Nhưng bây giờ hối hận đã không kịp nữa rồi, đối phương muốn công phá phòng ngự của mình từ đôi mắt, vô cùng tà ác: Sẽ không để ngươi đắc thủ.

Khải hét lớn một tiếng, dùng sức cúi đầu, vậy mà dùng đầu gối nghênh đón hai tay của Quân Ma Lữ.

Hai người lại thêm vết thương mới, không thể không nói Adamantium hợp kim cộng với yếu tố tự phục hồi khiến cuộc chiến trở nên quá đẫm máu, mặc dù đều không phải vết thương chí mạng, nhưng động một chút là thấy máu.

Trán Khải bị nứt một vết lớn, xương Quân Ma Lữ cũng bị trật khớp.

Hóp eo, dùng lực, Chakra toàn thân Khải giải phóng thoát khỏi xương cốt của Quân Ma Lữ, nhưng bộ đồ bó sát trên người cậu ta cũng không còn nguyên vẹn.

Đối phương quá dai sức, Khải biết kéo dài chỉ lãng phí thời gian, cậu ta phải phản công.

Cũng giống như Quân Ma Lữ biết tấn công vào mắt nơi không có xương cốt bao phủ, Khải cũng từng nghĩ làm thế nào để đối phó với chính mình, và cậu ta chỉ có một cách, đó là ẩu đả, đánh đấm thật đã tay.

Cho dù Adamantium hợp kim kiên cố vô cùng, nhưng rốt cuộc đó chỉ là xương cốt, nội tạng con người trong rung chấn kịch liệt vẫn sẽ bị thương, não bộ cũng sẽ di chuyển trong hộp sọ Adamantium hợp kim về phía trước, sau, trái, phải, chỉ cần lực đủ mạnh, đánh người bị chấn động não vẫn không thành vấn đề.

Khải lần này muốn ra đòn thật sự rồi, tức thì biến mất.

Tốc độ nhanh đến mức vượt quá sức tưởng tượng của Quân Ma Lữ.

Tốc độ khi Khải mở bốn môn đã không còn là thứ mắt người có thể nhìn thấy.

Quân Ma Lữ biết có chuyện chẳng lành, lập tức dựng lên phòng ngự bằng xương cốt, hắn không tin đối phương có thể phá vỡ bức tường xương của hắn.

Oanh.

Cú đấm đầu tiên thực sự trúng vào xương của Quân Ma Lữ, đẩy kẻ địch dịch chuyển mười mét.

Quân Ma Lữ chỉ cảm thấy mình đang di chuyển, kéo ra một vệt bạc trên thao trường.

Kinh ngạc trước sức mạnh của Khải, Quân Ma Lữ biết trong một khoảng thời gian tới hắn có thể chỉ có thể bị động chịu đòn.

Oanh, oanh, oanh, âm thanh phá không, âm thanh va đập vang vọng bên tai.

Kinh, kinh, kinh, vẻ mặt kinh ngạc, vẻ mặt ngơ ngác, vẻ mặt ngây dại.

Ngay cả Tạp Tạp Tây cũng mở Tả Luân Nhãn, thầm nghĩ mình e rằng cũng khó đối phó với Khải hiện tại, bởi vì Khải đã không sợ bị thương có thể tùy ý sử dụng Bát Môn Độn Giáp, Khải hiện tại còn đáng sợ hơn cả dã thú.

Tuy nhiên, trong trận chiến Khải lại không lạc quan như vậy, theo lực công kích của cậu ta tăng lên, phản ứng của đối phương lại càng ít đi.

Hơn nữa, khi nắm đấm của mình không hề suy yếu đánh vào xương đối phương, cảm giác truyền về từ nắm đấm lại càng nặng nề hơn, điều này khiến Khải cảm thấy không ổn lắm.

Tả Luân Nhãn của Tạp Tạp Tây cũng phát hiện ra vấn đề, xương cốt của kẻ địch không ngừng tăng lên.

Vì là Huyết Kế Giới Hạn, xương cốt của Quân Ma Lữ có thể tăng trưởng vô hạn, mà Adamantium hợp kim và yếu tố tự phục hồi trong cơ thể Quân Ma Lữ đã hoàn toàn dung hợp với tế bào xương cốt của hắn, cho nên khi xương cốt tăng sinh Adamantium hợp kim cũng sẽ tăng theo, vì vậy Quân Ma Lữ mới càng ngày càng nặng nề, hắn hiện tại chính là một mỏ Adamantium hợp kim.

Cuối cùng, nắm đấm của Khải không còn có thể đẩy lùi kẻ địch nữa, Khải phát hiện chiến thuật của mình không hiệu quả đối với kẻ địch trước mắt, bởi vì xương cốt của đối phương có thể tạo thành phòng tuyến, bảo vệ cơ thể thì đương nhiên cũng có thể bảo vệ nội tạng.

Lúc này, Cương Thủ cũng dẫn theo ninja bao vây toàn bộ trường học, đồng thời bắt đầu sơ tán học sinh, chiến đấu gần học sinh quá không lý trí.

Hơn nữa, nhìn tình hình chiến trường, trận chiến rất có khả năng còn leo thang.

Kẻ địch bị xương kim loại bao phủ toàn bộ đang giải phóng một khí tức rất không ổn.

Cương Thủ với con mắt của một thiên tài y liệu ninja, cũng có thể nhận ra xương cốt của đối phương đã tăng lên đến mức không thể tin được.

Bà hiểu rõ sự mạnh yếu của sinh vật có liên quan rất lớn đến độ dày, cứng của xương cốt, ví dụ như xương cốt của tinh tinh dày gấp mấy lần con người, khí lực của chúng cũng gấp mấy lần con người.

Cương Thủ nhìn Quân Ma Lữ có nhiều xương cốt như vậy, thầm nghĩ lực bùng nổ của hắn tuyệt đối không chỉ dừng lại ở mức hiện tại.

Khải với toàn thân đỏ rực phát hiện mở bốn môn cũng khó lay chuyển được xương Adamantium hợp kim, nhíu mày.

Lấy cơ thể làm vũ khí sợ nhất là gặp phải thứ cứng rắn, tình hình hiện tại e rằng mình chỉ có thể từ bỏ da thịt hoàn toàn dùng xương cốt đối kháng mới có cơ hội thắng.

Nhưng Quân Ma Lữ đã không muốn dây dưa với Khải nữa, bây giờ hắn muốn sử dụng sức mạnh mạnh nhất của mình Thảo Quyết Chi Vũ cải, hay còn gọi là Thảo Quyết Cự Nhân, để giết Đỗ Lan.

Chương 1195

Cái gọi là Thảo Quyết Chi Vũ, là sự thể hiện tối cao sức mạnh của Quân Ma Lữ, ngay cả trong tộc Huy Dạ cũng chỉ có hắn mới biết dùng.

Toàn thân hóa xương, xương cốt tạo ra có thể bao phủ toàn bộ Làng Lá, đồng thời Quân Ma Lữ có thể di chuyển tự do đến bất kỳ điểm nào trong những xương cốt đó.

Đây là chiêu thức tấn công phạm vi lớn của hắn, thông thường là dùng vô số gai xương hoặc từ trên trời rơi xuống hoặc từ dưới đất chui lên tấn công, ninja đứng trong phạm vi chỉ có thể bị xuyên thành xiên thịt.

Nhưng sức mạnh này cũng đã tiến hóa thêm một lần nữa, Quân Ma Lữ bây giờ có thể hóa xương cốt tạo ra thành người khổng lồ để chiến đấu.

Từ đống xương cốt nhô lên một cánh tay xương khổng lồ, xuất hiện như chống trời, lập tức thu hút sự chú ý của dân làng xung quanh.

Rất khó tưởng tượng một ninja với thân hình tiêu chuẩn như Quân Ma Lữ lại có thể tăng sinh xương cốt trong cơ thể lên cao hai mươi mét biến thành một vị vua xương.

Thao trường cũng vì trọng lượng của vua xương mà nghiêng lệch, sụt lún.

Có thể thấy tất cả đều là Adamantium hợp kim thật sự, rất nặng.

Đỗ Lan nói rằng hình như Làng Lá lại phải xây dựng lại rồi, các cửa hàng vật liệu xây dựng chắc chắn sẽ rất vui, kinh tế của làng có lẽ lại có thể đi lên một đợt.

Nếu bước vào thời kỳ hòa bình, không có ai tấn công Làng Lá, công nhân xây dựng làng Làng Lá có mơ thấy ác mộng không.

Trường học tức thì biến mất, người khổng lồ xương cốt bằng Adamantium hợp kim có thể chống lại tất cả các công kích của ninja thông thường, pháp thuật bùng nổ Hỏa Độn cũng vô dụng.

Còn có ninja dùng Lôi Độn thử tấn công, nhưng cũng về tay không, vị vua xương kim loại này đơn giản như bật hack hoành hành ngang ngược trong Làng Lá, nhưng Quân Ma Lữ vẫn có mục đích, chính là Đỗ Lan.

Khải nhìn thấy làng lại bị phá hủy, vô cùng phẫn nộ, nhưng bây giờ nếu cậu ta mở toàn bộ Bát Môn thì chỉ khiến làng chịu tổn thất lớn hơn.

Nhắm vào Đỗ Lan, một bàn tay vỗ xuống, làm sập một tòa nhà, để lại một dấu bàn tay xương trên mặt đất.

Tình cảnh này khiến Hỏa Ảnh mới nhậm chức Cương Thủ đại nộ: Không thể để hắn rời khỏi đây, chúng ta phải kiểm soát tổn thất trong phạm vi hữu hạn, tuyệt đối không thể để hắn di chuyển một bước.

Theo lệnh của bà, tất cả ninja tìm vị trí của mình, tăng buff Bảo vệ Làng Lá, cùng Làng Lá tồn vong, cầm vũ khí trang bị, bắt đầu phụ bản đoàn chiến BOSS cấp ác ma.

Khi văn minh sụp đổ, luôn có một loại xung kích đặc biệt.

Các công trình nhân tạo nghiêng đổ, mảnh vỡ văng tứ tung, có thể khiến lòng người sản sinh một loại khoái cảm khó kìm nén, đây có lẽ là tiềm thức tự hủy hoại ẩn sâu trong nội tâm loài người.

Vua xương kim loại đứng giữa Làng Lá, thân hình hùng vĩ không thua gì núi Nham Sơn, nơi đang xây dựng khuôn mặt của Đệ Ngũ Hỏa

Ảnh.

Vua xương vung tay, những nhẫn thuật lao tới như mây khói bị quét sạch, không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Cơn gió lớn từ cái vẫy tay còn lật tung mái của tất cả các ngôi nhà xung quanh trường học, khiến ninja không có chỗ đứng.

Người già nhớ lại Cửu Vĩ mười năm trước, cũng to lớn và đáng sợ như vậy, công kích của ninja cũng không có hiệu quả.

Điểm khác biệt duy nhất là vị vua xương kim loại này không giải phóng nhẫn thuật, chỉ dựa vào phòng ngự vật lý và công kích vật lý để hoành hành trong làng.

Nhưng ngay cả như vậy, ninja Làng Lá cũng không thể ngăn cản bước chân của kẻ địch.

Liên tưởng đến những cuộc xâm nhập rải rác trong mười năm sau Tam Đại Chiến, phong thủy của Làng Lá cũng trở nên xấu đi.

Rõ ràng đã thắng chiến tranh, nhưng lại không khác gì không thắng, trở thành sân khấu cho khủng bố hoành hành.

Rõ ràng là Ngũ Đại Quốc, tại sao những kẻ đó cứ phải gây rắc rối cho Làng Lá.

Đương nhiên là vì Làng Lá mạnh nhất, gây rắc rối cho Làng Lá có cảm giác thành tựu.

Hơn nữa, mặc dù có vẻ như mỗi lần Làng Lá bị xâm lược đều chịu tổn thất nặng nề, nhưng chủ yếu vẫn là nhà cửa bị phá hủy nhiều, lực lượng chủ lực của Làng Lá thì chưa bao giờ bị tổn thất.

Bây giờ kẻ địch lại đến, làng lại bị hủy hoại, thực sự khiến người ta tức giận.

Nhẫn thuật vô dụng với hắn, Khải ngươi đừng giữ lại thực lực

nữa.

Tạp Tạp Tây bảo Khải hãy chiến đấu hết mình, lúc này không cần phải lo lắng về việc mở rộng tổn thất.

Nếu không ngăn được vua xương, cả làng sẽ không còn.

Khải gật đầu, cậu ta biết, nhưng có một điều cậu ta không yên tâm, đó là cậu ta không có một trăm phần trăm tự tin.

Đối phương cũng là Adamantium hợp kim, giống như mình, nếu khi đối đầu mà không thể đánh bại hắn thì sao.

A, tuổi trẻ không cần do dự, cháy lên đi linh hồn, cháy lên đi nhiệt huyết, cháy lên đi tuổi xuân này.

Khải muốn tiến lên, gạt bỏ tạp niệm, mở toàn bộ Bát Môn Độn Giáp, dồn tất cả Chakra vào chiêu thức mạnh nhất của mình: Tạp Tạp Tây à, đây là chiêu thức mạnh nhất của ta.

Ngay cả máu cũng bắt đầu bốc hơi, việc mở toàn bộ Bát Môn Độn Giáp tuy có thể giúp Khải có được sức mạnh cường đại, nhưng cái giá phải trả cũng cực kỳ lớn.

Tất cả các chức năng của cơ thể đều hoạt động quá tải trong vài phút, nếu không có yếu tố tự phục hồi thì hôm nay chính là ngày giỗ của cậu ta.

Đối mặt với Adamantium hợp kim khó phá hủy, chỉ có dùng kim loại tương tự mới có một tia hy vọng chiến thắng.

Tất cả ninja đều nhìn thấy Chakra màu đỏ rực rỡ bùng nổ, đó là Thú Hắc Lam của Làng Lá đang gào thét.

Bát Môn Độn Giáp.

Cương Thủ nhìn thấy Chakra bốc cháy, cũng lộ vẻ mặt kinh ngạc, sức mạnh này đã vượt qua tất cả ninja của Làng Lá, khoảnh khắc này

Khải không nghi ngờ gì chính là cứu tinh của Làng Lá.

Lão sư.

Rock Lee nhìn thấy hình dạng của lão sư, xúc động rơi nước mắt: Khải lão sư, lên đi.

Đó là bài ca tuổi trẻ tối cao, khiêu vũ cùng nỗi đau, hát vang cùng vết thương.

Nỗi đau khi mở toàn bộ Bát Môn Độn Giáp tuyệt đối không phải người bình thường có thể chịu đựng được, việc vắt kiệt tất cả tiềm năng của con người cũng đồng nghĩa với việc tiêu hao sinh mệnh.

Trong cơ thể Khải hiện tại có hai luồng sức mạnh, một là hủy diệt, hai là phục hồi, hai luồng sức mạnh đang giằng co.

Nhưng lúc này Khải không bận tâm đến điều gì khác.

Dạ Khải.

Khoảnh khắc này, Chakra như rồng, Might Guy như ma quỷ.

Oanh, tất cả mọi thứ trước mặt Khải đều hóa thành tro bụi, không ai có thể chống lại xung kích của cậu ta, ngay cả Tạp Tạp Tây cũng không thể.

Đến rồi, Dạ Khải Kỵ Sĩ Thích.

Giày và ống quần của Khải trong khoảnh khắc đã bị nhiệt độ cao ép cháy thành tro bụi, da thịt trên chân đá ra cũng đỏ rực, nỗi đau kịch liệt từ trong ra ngoài, từ ngoài vào trong, lặp đi lặp lại, không một chỗ nào không đau.

A Khải gào thét, trọng kích vào vua xương Adamantium hợp kim.

Vua xương vô cùng nặng nề, mỗi cú đá tạo ra một hố sâu hai mét vậy mà cũng bị chấn động bay lên khỏi mặt đất ba tấc.

Đòn này của Khải có thể đạp nát đại địa xé nát bầu trời.

Vẫn chưa đủ, Khải thấy một đòn của mình chỉ khiến xương sườn của vua xương biến dạng, liền biết vẫn chưa đủ, nghiến răng ken két đổi chân liên tiếp đá.

Oanh.

A Mỗi lần công kích đều là thử thách ý chí của Khải, sức mạnh này không phải ai cũng có thể nắm giữ được.

Toàn bộ mao mạch máu ở hai chân đều vỡ tan, sợi cơ cũng trở nên lỏng lẻo, nhưng Khải vẫn tiếp tục tấn công.

Cuối cùng trong một đòn, da thịt hai chân Khải bị tách rời, lộ ra xương kim loại, nhưng cậu ta vẫn tiếp tục tấn công.

Các ninja xung quanh đều kinh ngạc, da thịt đã biến mất mà vẫn còn dùng xương cốt tấn công, đây là ý chí chiến đấu kinh người đến mức nào.

Họ tự hỏi mình không có quyết tâm như vậy.

Adamantium hợp kim tương tự va chạm, liệu có thể đánh bại vua xương hay không thì phải xem Khải có đủ ý chí để tạo ra lực xung kích mạnh mẽ hơn hay không.

A a, vỡ.

Giọng Khải không thể nghi ngờ, xương sườn to lớn của vua xương gãy đôi theo tiếng, đồng thời lực xung kích khổng lồ cũng đẩy vua xương ngã xuống.

Khải ngã xuống đất, đã không còn sức lực nữa: Tạp Tạp Tây, giao cho cậu đấy.

Tạp Tạp Tây nắm bắt cơ hội tấn công do Khải tạo ra, kiếm khí như cầu vồng, cậu ta muốn chém Quân Ma Lữ ra khỏi vua xương.

Tả Luân Nhãn của cậu ta vẫn không ngừng quan sát, biết Quân Ma Lữ đang ở trong hốc mắt phải của vua xương, bây giờ cậu ta từ trên cao xuống, đối mặt với vua xương đang nằm ngửa, phát động kiếm khí.

Chương 1196

Bản thân Quân Ma Lữ cũng kinh ngạc, ở trạng thái người khổng lồ hắn có thể nói là vô địch, nước lửa bất xâm, vậy mà không ngờ Khải lại có sức mạnh đáng sợ đến vậy mà đá đổ mình.

Bây giờ ninja đeo mặt nạ kia lại còn chính xác tìm thấy mình và sắp tấn công bản thể.

Di chuyển, thân thể người khổng lồ là xương kim loại, Quân Ma Lữ có thể tự do hành động trong đó.

Ánh mắt Tạp Tạp Tây như đuốc, lập tức biết kẻ địch đang di chuyển, thay đổi hướng tấn công đã không kịp nữa rồi.

Không thể lãng phí cơ hội do Khải tạo ra, Nhát kiếm này là vì Khải.

Mũi kiếm vạch sáng lao tới, một kiếm chia trời, kiếm ý kiếm khí hóa thành một lồng giam bao phủ Quân Ma Lữ xung quanh, khiến hắn không còn đường trốn thoát.

Liều thôi, không có chỗ ẩn nấp, Quân Ma Lữ cũng đại nộ, hóa thân thành gai xương, nghênh đón kiếm khí của Tạp Tạp Tây.

Adamantium hợp kim đối kiếm khí, kim loại mạnh nhất đối với công kích năng lượng sắc bén nhất.

Vẻ mặt Tạp Tạp Tây biến đổi, kiếm khí của cậu ta va vào Adamantium hợp kim vậy mà lại tan ra như nước va vào đá.

Phải biết kiếm khí của cậu ta có thể coi sắt thép như không vật chất mà, sao lại bị xương kim loại của đối phương khắc chế.

Nhìn thấy hai người sắp va chạm, Tạp Tạp Tây sắp đổ máu, Đỗ Lan cuối cùng cũng ra tay.

Ngay khi mọi người đang tiếc nuối cho Tạp Tạp Tây và Khải, chỉ thấy hai tay Đỗ Lan lóe lên tia hồ quang điện: Hôm nay tôi sẽ làm giáo viên vật lý khách mời, cho các cậu một tiết thực hành cảm ứng điện từ, không thu phí.

Từ sinh điện, điện sinh từ, kim loại sợ từ trường.

Quân Ma Lữ đang nắm chắc phần thắng không thể động đậy, hắn bị giữ chặt giữa không trung, sức mạnh trên người rõ ràng chưa giải phóng mà đã bị chế ngự, cứ như bị hút chặt vậy.

Chỉ thấy Đỗ Lan bay lên, hai tay chỉ về phía Quân Ma Lữ, hắn liền bất động, Tạp Tạp Tây lập tức né tránh lưỡi dao sắc bén của Quân Ma Lữ, suýt chút nữa thì bị lão gia đâm vào tim.

Tên đó từ đầu đã biết điểm yếu của mình, và có thể chế ngự mình, hắn đã coi mình như khỉ để đùa giỡn.

Quân Ma Lữ nhìn về phía Đỗ Lan, biết mình quá ngu xuẩn, ngay từ đầu hắn và Đỗ Lan đã không cùng đẳng cấp, Đỗ Lan quá mạnh mẽ.

Còn Cương Thủ nhìn Đỗ Lan lợi hại như vậy lại chẳng vui chút nào, rõ ràng có thể ra tay sớm hơn, nhưng Đỗ Lan lại cứ đứng xem trò vui, cuối cùng mới ra tay, không thể không khiến Cương Thủ nghi ngờ Đỗ Lan có phải cố ý không, thật tức giận.

Sự xuất hiện của Adamantium hợp kim đã làm đảo lộn ngành dược liệu học của thế giới ninja, loại hợp kim này cứng hơn tất cả các kim loại khác.

Đương nhiên, ninja Quân Ma Lữ này đơn giản đã trở thành nhà sản xuất Adamantium hợp kim mạnh nhất thế giới.

Ăn là cơm, sản xuất là hợp kim.

Hơn nữa còn có thể kiểm soát hình dạng của hợp kim, nguyên liệu thành hình sản xuất một dây chuyền, Quân Ma Lữ không nên làm ninja, mà nên đi phát triển công nghiệp, mình đơn giản tương đương với công nhân.

Nhưng bây giờ ninja dị kỷ bị Đại Xà Hoàn loại bỏ này chỉ có thể bị hút chặt trên tảng đá nam châm khổng lồ, bị tước đoạt tự do.

Tấm sắt nam châm khổng lồ do Đỗ Lan hữu tình cung cấp, cũng không thu phí.

Đỗ Lan tiên sinh, ông đã biết điểm yếu của hắn, tại sao không ra tay sớm.

Cương Thủ đến trước mặt Đỗ Lan, cũng không vui mừng vì đã đánh bại kẻ địch.

Với tư cách là Hỏa Ảnh mới, bà mong muốn nhất là sự phát triển hài hòa và ổn định, nhưng bây giờ làng lại bị hủy hoại trong thời gian ngắn sửa chữa, điều này đơn giản là tát vào mặt Hỏa Ảnh mới.

Cũng phải để phản diện thể hiện một chút chứ, nếu tôi ra tay sớm, các cô làm sao biết kẻ địch đáng sợ đến mức nào, lại làm sao rút ra bài học được.

Chẳng lẽ sau này mỗi lần có vấn đề đều để tôi xử lý, các cô thì có thể an nhàn hưởng thụ, còn tôi thì bận chết đi được.

Cương Thủ bị Đỗ Lan phủi bỏ trách nhiệm một cách trắng trợn đến mức mắt tròn xoe mồm há hốc, đây là lời một người tốt sẽ nói sao.

Nhưng Đỗ Lan vẫn chưa nói hết lời: Vấn đề không phải ở chỗ ai giải quyết rắc rối, mà là làm thế nào để tránh rắc rối, Làng Lá đã trở thành một phó bản cố định, ninja có chút năng lực là dám đến khiêu khích, nếu không thể xây dựng lại uy tín của Làng Lá, e rằng những chuyện như thế này còn nhiều hơn.

Nghe Đỗ Lan nói vậy, sắc mặt Cương Thủ cũng rất khó coi, nhưng Đỗ Lan nói đúng, nếu Làng Lá không thể hiện sức mạnh, rất có thể sẽ bị người ta coi là nơi yếu ớt dễ bắt nạt.

Tuy nhiên, Làng Lá đã lâu không thể hiện sức mạnh ra bên ngoài, nên chỉ có thể phòng thủ nghiêm ngặt.

Nhưng sơ suất một lần, đặc biệt là với một ngôi làng cởi mở và bao dung như Làng Lá, không bài xích người ngoài, rất dễ bị ninja đối địch xâm nhập.

Tình huống này chỉ có thể xem Hỏa Ảnh lựa chọn thế nào.

Quả nhiên là rất rắc rối, Cương Thủ bây giờ thiếu chính là một đại thần có thể cùng mình thương lượng.

Nhìn dáng vẻ của Đỗ Lan, bà nhớ đến vợ của Đỗ Lan là Địch Ny Toa, Địch Ny Toa không giống Đỗ Lan, là một phụ nữ lương thiện xinh đẹp, hơn nữa còn có trí tuệ không thua kém Đỗ Lan, có lẽ Địch Ny Toa có thể cho mình những đề nghị hay.

Đỗ Lan không biết Cương Thủ đang để ý đến Địch Ny Toa, thấy các ninja Làng Lá đang đưa người bị thương đến bệnh viện.

Lần này vẫn không có ai tử vong, Khải bị thương nặng nhất vì lý do riêng của bản thân mà hồi phục rất nhanh, những vết thương thảm khốc đã bắt đầu hồi phục trên đường đến bệnh viện, đơn giản là cải tử hoàn sinh, khiến các ninja y tế kinh ngạc ngẩn người.

Bây giờ các học sinh chắc chắn rất vui, trường học bị phá hủy là mơ ước bao nhiêu học sinh ngày đêm mong mỏi, bây giờ đã thành hiện thực rồi.

Lời của Đỗ Lan khiến Cương Thủ đau bụng, nhìn thấy sự phá hủy nghiêm trọng như vậy, bà lại phải nghĩ cách để gây quỹ.

Tiền ơi là tiền, sau khi trở thành Hỏa Ảnh Cương Thủ đã không còn cảm nhận được khoái cảm tiêu tiền phung phí nữa, trước đây với tư cách là con bạc máu mặt tiêu tiền là vui sướng, nhưng bây giờ tiêu một đồng tiền là phải chịu áp lực tương ứng, bởi vì tất cả tiền của làng đều có mục đích sử dụng.

Ngay cả Làng Lá giàu có cũng không có tiền dư, làm chủ gia đình thật khó khăn.

Ngân sách của mỗi bộ phận, chi phí bảo trì cơ sở vật chất, còn có tiền công của ninja, bây giờ lại còn tiền xây dựng lại, Cương Thủ muốn phát điên rồi.

Trước đây hoàn toàn không biết quản lý một ngôi làng lại là chuyện phức tạp đến thế.

Hơn nữa còn không thể thiên vị, chỉ cần cô cấp ngân sách cho một bộ phận nhiều hơn một chút, các bộ phận khác xin tiền báo cáo là có thể làm phiền chết người.

Không nói nữa, tôi đau đầu.

Cương Thủ vừa nghĩ đến những chuyện phiền phức nối tiếp nhau là lại thấy khó chịu.

Đỗ Lan cũng không làm phiền bà, quay người đi tuyên bố trước khi trường học được xây dựng lại tất cả học sinh đều tự học ở nhà, sau khi khai giảng sẽ có bài kiểm tra, nếu không đạt sẽ phải ở lại lớp.

Hiệu trưởng, chúng ta thật sự nghỉ học sao.

Iruka cảm thấy điều này quá vội vàng, mặc dù trường học không còn, nhưng có thể mượn các phòng trống khác trong làng để tiếp tục học.

Cứ thế này mà cho nghỉ học, quá vô trách nhiệm với lũ trẻ.

Hãy cho lũ trẻ một chút niềm tin, cho nghỉ học đi.

Đỗ Lan thầm nghĩ trường học đã bị phá hủy rồi mà còn bắt học sinh đi học, quá tàn nhẫn, hãy để chúng vui vẻ một chút, lớn lên sau này cũng có thể khoe với đàn em rằng: hồi đó trường học của chúng ta đã bị nổ tung đấy.

Đỗ Lan cho nghỉ phép rồi, nhưng Địch Ny Toa lại bận rộn, cô ấy đã chấp nhận lời mời của Cương Thủ để trở thành cố vấn của làng.

Vợ con đều bận rộn, Đỗ Lan thấy kỳ nghỉ này mình cô đơn lẻ bóng, nên cũng phải đi tìm chút việc để làm.

Đi tìm Đại Xà Hoàn, Đỗ Lan muốn tự mình gây chuyện.

Ổ rắn của ngươi cũng không ra gì cả, quá âm u chẳng lẽ ngươi không sợ bệnh thấp khớp, viêm khớp sao.

Đỗ Lan vừa đến đã chỉ trỏ chê bai nơi ẩn náu của Đại Xà Hoàn.

Đối với Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện trong phòng thí nghiệm bí mật của mình, Đại Xà Hoàn vẫn dùng ánh mắt oán độc nhìn: Ta không mời ngươi đến.

Sắc mặt hắn vẫn trắng bệch, Đỗ Lan đã làm gián đoạn thí nghiệm khiến hắn không vui.

Ta đến chỉ để nói cho ngươi biết, Quân Ma Lữ đang nằm trong tay ta, nếu muốn cứu, ngươi có thể để Tứ Nhân Chúng của ngươi thực hiện một cuộc chiến tranh giành Quân Ma Lữ, ta sẽ giúp ngươi tạo cơ hội.

Đỗ Lan chính là muốn gây chuyện.

Đại Xà Hoàn thầm nghĩ Đỗ Lan điên rồi, việc Quân Ma Lữ thất bại là điều hắn đã dự liệu, cho nên hắn căn bản không chuẩn bị tìm lại Quân Ma Lữ, mặc dù là một vật liệu thí nghiệm không tồi, nhưng bây giờ lại đến Làng Lá thì có chút ngu xuẩn rồi.

Bây giờ Đỗ Lan vậy mà lại mời hắn đi giành lại Quân Ma Lữ, chẳng lẽ mình ngốc sao.

Vì một thuộc hạ ngu xuẩn mà phải dán thêm nhiều thuộc hạ, ngươi thấy ta giống người như vậy sao.

Đại Xà Hoàn nói.

Thế thì phải xem giá trị của thuộc hạ lớn, hay giá trị của dữ liệu thí nghiệm lớn.

Đại Xà Hoàn ngươi nếu thương xót thuộc hạ thì cũng sẽ không dùng thân thể của họ làm thí nghiệm.

Đó là do họ tự nguyện, thời đại này chỉ có người có sức mạnh mới có tư cách sống sót.

Đại Xà Hoàn kiểm soát thuộc hạ có hai bước, một đương nhiên là dùng thực lực để đe dọa, khiến họ không dám phản bội.

Hai là ban cho họ sức mạnh, Đại Xà Hoàn biết đây là thời đại tồi tệ nhất, người lớn chỉ sống sót thôi cũng đã phải cố gắng hết sức, càng đừng nói đến trẻ con.

Để trẻ con cam tâm tình nguyện rất đơn giản, tẩy não, khiến chúng biết rằng chỉ có sức mạnh mới có thể khiến chúng sống sót, như vậy là đủ rồi.

Những đứa trẻ đồng ý với quan điểm của Đại Xà Hoàn đương nhiên cam tâm tình nguyện, đồng thời lại tràn đầy hung ác, dường như trên thế giới này ngoài Đại Xà Hoàn ra thì không có người tốt nào cả.

Nhưng bây giờ so sánh hai người, dường như Đỗ Lan còn tà ác hơn, lấy mạng người và dữ liệu thí nghiệm so sánh giá trị, đơn giản là vô nhân tính.

Cho nên Đại Xà Hoàn mới sợ Đỗ Lan, đổi thành một người tốt quang minh vĩ đại thì Đại Xà Hoàn căn bản không sợ, nhưng đối mặt với Đỗ Lan, Đại Xà Hoàn lại có thể cảm nhận được một luồng áp lực trời đất bất nhân, coi vạn vật như chó rơm.

Thái độ coi thường sinh mạng của Đỗ Lan, ngay cả Đại Xà Hoàn cũng khó sánh bằng.

Chương 1197

Kế hoạch giành lại Quân Ma Lữ là như thế này, ta sẽ sắp xếp một nhóm hạ nhẫn chấp hành lệnh áp giải, đưa Quân Ma Lữ đến ngoài làng, sau đó người của ngươi đến cướp.

Thái độ không thể nghi ngờ của Đỗ Lan quá đáng ghét, nhưng Đại Xà Hoàn dường như cũng không có chỗ để từ chối.

Nhìn cái dáng vẻ không tình nguyện của ngươi kìa, để nâng cao tính tích cực của ngươi, vậy thì ta và ngươi đánh cược một phen đi, thêm chút tiền cược.

Đỗ Lan nói: Nếu người của ngươi chiến thắng, thì không chỉ có thể giành lại Quân Ma Lữ, ta còn cho ngươi một loại gen mạnh hơn, có thể khiến ngươi mô phỏng tất cả Huyết Kế Giới Hạn, ngay cả Tả Luân Nhãn Bạch Nhãn cũng có thể hoàn hảo mô phỏng ra, thế nào, bây giờ có thấy rất thú vị không.

Có thấy tràn đầy ý chí chiến đấu không.

Đại Xà Hoàn vừa nghe có thể mô phỏng tất cả Huyết Kế Giới Hạn, đôi mắt hắn sáng rực, cứ vậy mà định, hắn đi chuẩn bị kế hoạch giành lại Quân Ma Lữ, nhất định sẽ xuất kích với đội hình toàn ngôi sao, gen mô phỏng tất cả Huyết Kế Giới Hạn đó, hắn nhất định phải có.

Đội Ba, Đội Bảy, Đội Tám, và Đội Mười, bốn đội gồm một trung nhẫn và mười một hạ nhẫn được giao một nhiệm vụ vô cùng quan trọng, áp giải Quân Ma Lữ đến căn cứ bí mật của tân ninja Sa Chức.

Cương Thủ hiểu được tân ninja là gì: tân ninja có thể giao tiếp với thiên nhiên, phải gánh vác sứ mệnh quan trọng là cầu nối giữa con người và thiên nhiên, là để chuẩn bị cho thế giới đang biến đổi lớn trong tương lai.

Biết được điều này, Cương Thủ lập tức tỏ ý ngươi đang lừa ai vậy.

Một ninja bình thường lớn lên ở Làng Lá cũng sẽ không tin thời đại ninja sắp suy tàn, bà cảm thấy cái gì mà tân ninja đều là nói bậy.

Đối với suy nghĩ của gia đình Đỗ Lan, cũng là vài người lo lắng quá đáng, bà không tin ninja trong tương lai sẽ không có chỗ dung thân.

Nhưng Đệ Tam Mục đã sớm bị gia đình Đỗ Lan thuyết phục, hơn nữa Sa Chức cũng đã tuyển chọn một nhóm ninja ở Làng Lá làm tân ninja dự bị, trong đó có cả con trai của Đệ Tam Mục là Viên Phi A Tư Mã.

Cho nên Đệ Tam Mục đích thân và Cương Thủ đã có một cuộc nói chuyện dài, khẳng định thực lực và trí tuệ của gia đình Đỗ Lan, đồng thời cũng cho Cương Thủ biết trong Làng Lá hiện tại còn có một thế lực phái học viện, mặc dù bình thường không lộ diện, nhưng những lời dạy của Đỗ Lan như chuông đồng trống mộ đã in sâu vào lòng họ, chỉ cần Đỗ Lan có nhu cầu, những phái học viện này tuyệt đối sẽ ủng hộ.

Cương Thủ đại kinh thất sắc, trong Làng Lá vốn đã có rất nhiều phe phái rồi, bây giờ lại thêm một phái học viện nữa, đây không phải muốn lấy mạng bà sao.

Đệ Tam Mục an ủi bà, Đỗ Lan sẽ không làm quan, cho nên phái học viện cũng sẽ mãi mãi chỉ ẩn mình, họ chỉ là người ủng hộ hiệu trưởng, chứ không làm loạn thế lực trong làng.

Đồng thời nói cho Cương Thủ biết, chính bà cũng là người của phái học viện, bà tuyệt đối tin tưởng Đỗ Lan.

Ngay cả Đệ Tam Mục cũng ủng hộ tân ninja, Cương Thủ có thể nói gì chứ.

Hơn nữa cũng không có yêu cầu quá đáng nào, chỉ là chuyển một tù nhân mà thôi.

Nhưng Cương Thủ cũng hoàn toàn biết gia đình Đỗ Lan đều không phải đèn cạn dầu.

Đỗ Lan không cần nói rồi, ảnh hưởng lực kinh người ở Làng Lá, không ngờ con gái hắn cũng lợi hại đến vậy, nhỏ tuổi đã bắt đầu thành lập tổ chức, quan tâm đến tương lai của ninja rồi.

Bây giờ Cương Thủ có chút hối hận khi tìm Địch Ny Toa làm cố vấn rồi, lúc đó bà còn tưởng trong gia đình này chỉ có Đỗ Lan cần chú ý chứ.

Nghĩ đến tất cả trí tuệ của Địch Ny Toa, cũng nên biết cô ấy không phải người bình thường.

Mình thật là hồ đồ, vậy mà lại chủ động giúp gia đình Đỗ Lan tăng cường ảnh hưởng.

Chỉ có thể nói gia đình Đỗ Lan giống như đom đóm trong đêm tối, quá xuất sắc, cho nên vừa nhìn đã bị chú ý.

Hơn nữa gia đình Đỗ Lan dường như cũng không có xung đột lợi ích gì với Làng Lá, Cương Thủ lại mới nhậm chức, chưa hoàn toàn nắm rõ tình hình của Làng Lá, mới biến thành tình cảnh này.

Cương Thủ không phải là không thể dung người, chỉ là bây giờ khắp nơi bị động thực sự không có lực.

Thật không biết lúc đầu lão sư rốt cuộc đã chấp nhận sự tồn tại của Đỗ Lan như thế nào.

Đương nhiên là bị Đỗ Lan chinh phục rồi, Đệ Tam Mục chính là một trong những fan hâm mộ sớm nhất của Đỗ Lan đó, bây giờ đối với tác phẩm của Đỗ Lan cũng không ngừng đọc.

Thế là đội hình xa hoa do trung nhẫn Lộc Hoàn làm tổng chỉ huy đã khởi hành, một nhóm hạ nhẫn mặc dù đã quen biết nhau trong kỳ thi trung nhẫn, nhưng đây là lần đầu tiên cùng nhau thực hiện nhiệm vụ.

Và đội hình như vậy cũng khiến Lộc Hoàn cảm thấy một chút bất thường, cậu ta rất thông minh biết nhiệm vụ áp giải không nên như thế này, tóm lại từ khi nhiệm vụ bắt đầu đã lộ ra một chút quỷ dị.

Thực ra các hạ nhẫn khác cũng rất nghi hoặc, bởi vì họ chưa từng thực hiện nhiệm vụ áp giải tù nhân, không phải nên tìm một ninja trưởng thành dẫn đội sao.

Quân Ma Lữ bị giam trong một toa xe từ trường đặc biệt, vài ninja bao vây xe ngựa cảnh giới bốn phía.

Rốt cuộc là phải đưa phạm nhân đến đâu vậy, hắn không phải là phạm nhân rất quan trọng sao.

Minh Nhân tỏ vẻ không hiểu tại sao phải đưa Quân Ma Lữ ra khỏi làng.

Các ninja khác cũng không hiểu, cũng cảm thấy kỳ lạ.

Đây là nhiệm vụ, cứ chấp hành là được rồi.

Tá Trợ chịu không nổi Minh Nhân, những người khác đều không nói gì, sao đồng đội của mình lại nói nhiều thế chứ.

Không khí giữa bốn tiểu đội cũng rất vi diệu, trước đây còn là quan hệ cạnh tranh, bây giờ lại phải hợp tác.

Ở nơi ẩn nấp, Đâu Tử tỉ mỉ quan sát.

Đại Xà Hoàn muốn gen hoàn mỹ, cho nên đã phái những âm ẩn ninja tốt nhất.

Đâu Tử với kỹ năng và kinh nghiệm phong phú nhất làm lãnh đạo, toàn bộ Tứ Nhân Chúng xuất động, còn có nhiều ninja khác phối hợp.

Ánh mắt độc xà ẩn sau kính râm của Đâu Tử lộ ra tia sáng nguy hiểm, đối phương chỉ là một lũ trẻ con, Đại Xà Hoàn đại nhân quả thật rất cẩn trọng.

Sau khi rời khỏi Làng Lá, Đâu Tử vẫn luôn nghĩ về Dã Nãi Vũ, nhưng đối phương căn bản không nhận ra hắn, điều này khiến hắn càng thêm phản cảm với Làng Lá.

Tất cả đều là nghiệt ngã do Làng Lá gây ra, nếu không hắn hoàn toàn có thể sống hạnh phúc mãi mãi với Dã Nãi Vũ.

Vậy thì hãy để những đứa trẻ này nếm trải mùi vị bị tổn thương trước đã.

Chia cắt đội hình của chúng, chia ra mà đánh, không cần nương tay.

Tứ Nhân Chúng chính là muốn nghe điều này, họ đã trang bị đầy đủ, chính là để liều một phen, họ muốn cho những đứa trẻ sống trong nhung lụa biết thế giới thực sự là gì.

Không khí không ổn, Lộc Hoàn lập tức bảo mọi người dừng bước.

Sồ Điền và Ninh Thứ lập tức mở Bạch Nhãn quan sát hai bên, xuyên qua rừng cây tìm kiếm bất kỳ địa điểm đáng ngờ nào.

Tuy nhiên kẻ địch vẫn còn nằm ngoài tầm nhìn, chỉ là do sát khí của họ đã dọa lũ động vật bỏ chạy.

Quá yên tĩnh, Lộc Hoàn liền biết nhiệm vụ lần này không đơn giản như vậy, đây hiển nhiên là bị người ta nhắm đến.

Chắc là đồng bọn của Quân Ma Lữ, khi bắt đầu nhiệm vụ cậu ta đã từng đặt câu hỏi, một tội phạm quan trọng như vậy mà áp giải lại không có người lớn và thượng nhẫn.

Nhóm người họ thay vì nói là chấp hành nhiệm vụ thì đúng hơn là mồi nhử.

Mọi người cũng cảm thấy nguy cơ rồi, tất cả đều lấy vũ khí ra đứng thành đội hình, Minh Nhân nương tựa Tiểu Lee, Ninh Thứ đứng ở vòng ngoài, Tiểu Anh, Sồ Điền, Khuyển Trủng Nha, Du Nữ Chí Nãi, Lộc Hoàn đứng ở vòng giữa, Thiên Thiên, Tỉnh Dã, Đinh Thứ ở tầng trong cùng.

Trận chiến đã bắt đầu một cách vô tri vô giác, đầu tiên là huyễn thuật.

Không biết từ lúc nào mọi người nghe thấy tiếng nhạc nhẹ nhàng, sau đó cảnh vật trước mắt liền thay đổi.

Đây là huyễn thuật được thi triển thông qua âm thanh, vài ninja có khả năng kháng huyễn thuật không mạnh lập tức bị tạm dừng.

Không hay rồi.

Lộc Hoàn tuy biết là huyễn thuật, nhưng đã quá muộn.

Sau huyễn thuật là khổ vô, khổ vô siêu cấp Adamantium hợp kim cắt xé lá cây lao tới.

May mắn thay ở đây vẫn còn một cao thủ huyễn thuật, Tá Trợ mở Tả Luân Nhãn thoát khỏi huyễn thuật liền thấy một tia hàn quang lóe lên, thậm chí không kịp suy nghĩ nhiều đã lao tới.

Khổ vô chống đỡ lại bị cắt đứt một cách vô tình, may mắn là cũng hóa giải được lực đạo của vũ khí Adamantium hợp kim, chỉ là vai bị chảy máu.

Quả nhiên là đồng bọn của Quân Ma Lữ, Tá Trợ đã từng thấy Adamantium hợp kim từ chỗ phụ thân, biết nó sắc bén có thể cắt đứt kim loại.

Bây giờ sắc mặt tái nhợt, kẻ địch đã đến rồi.

Chỉ trong nháy mắt Tá Trợ đã bị áp sát, không kịp suy nghĩ một quyền đánh vào mặt Minh Nhân: Tỉnh lại cho ta, tên ngốc.

Dùng lực phá huyễn thuật.

Minh Nhân còn chưa kịp phản ứng đã thấy một bóng đen lao tới, lập tức lăn ra.

May mắn là cậu ta bây giờ cũng không phải là A Mông ngày xưa, lập tức biết đây là kẻ địch, những người khác đang gặp nguy hiểm, dùng phân thân tạo thành một bức tường người, chặn kẻ địch bên ngoài.

Khặc khặc, Lộc Hoàn dùng Ảnh Tử Mô Phỏng Thuật bẻ gãy ngón tay của mình, dùng nỗi đau để khiến mình tỉnh lại.

Chương 1198

Các ninja khác cũng lần lượt tự mình tỉnh lại hoặc được đánh thức, đều đã phá giải huyễn thuật.

Hiệp đầu tiên, Tá Trợ bị thương, Lộc Hoàn gãy ngón tay.

Nhóm ninja trẻ của Làng Lá khởi đầu bất lợi.

Vào thời khắc vạn phần nguy cấp, mũi tên sắc nhọn của kẻ địch thè lưỡi rắn, lộ ra chiếc răng nanh cực độc.

Thiên Thiên, Sồ Điền, Khuyển Trủng Nha ba người đang trong tình thế nguy hiểm.

Càng dùng sức, chiếc lưới trói càng chặt, càng không thể thoát ra.

Khuyển Trủng Nha một chiếc lưới trói, Thiên Thiên và Sồ Điền một chiếc lưới trói.

Thiên Thiên và Sồ Điền dán chặt vào nhau, đều sắp nghẹt thở.

Thiên Thiên đột nhiên phát hiện ra Sồ Điền vậy mà lại có nội dung đến vậy, trước đây sao lại không nhận ra chứ.

Thiên Thiên, tớ có cách này.

Sồ Điền đột nhiên nói.

Bất kể là cách gì, làm đi.

Đã đến lúc nào rồi, có cách thì dùng đi, bây giờ cứu mạng quan trọng, sống sót được là tốt rồi.

Sồ Điền gật đầu, nhắm mắt lại, Chakra trong cơ thể vận chuyển lặp đi lặp lại trong kinh mạch, trong vòng hai giây ngắn ngủi, đã khắc một chữ trong cơ thể.

Thiên Thiên dán chặt vào Sồ Điền chỉ cảm thấy biểu cảm của Sồ Điền càng ngày càng thánh thiện, trời đất vô cực chính khí hào hùng, một luồng sức mạnh từ trong cơ thể Sồ Điền bùng nổ mà ra. 90.

Sồ Điền cuối cùng cũng viết ra được chữ Chính xuyên qua mu bàn tay, vào thời khắc vạn phần nguy cấp, từ trong cơ thể Sồ Điền bùng phát ra một chữ Chính, không nhiều không ít đúng năm nét, mỗi nét đều mang sức mạnh quét sạch tà ma, thanh lọc vũ trụ.

Nha.

Kèm theo tiếng kêu thanh thoát của Sồ Điền, chữ chính đã xuyên qua Thiên Thiên, chặn trước mặt mọi người.

Không ngờ Sồ Điền lại có năng lượng như vậy, điều này hoàn toàn chưa từng thấy.

Mũi tên bị chặn lại rồi.

Quỷ Đồng Hoàn trợn tròn mắt, thầm nghĩ đây là Adamantium hợp kim, Đại Xà Hoàn đại nhân đã nói trên thế giới không có kim loại nào sắc bén hơn Adamantium hợp kim, tại sao lại bị một luồng lực lượng này chặn lại.

Bởi vì chính khí không sợ mũi tên, kim loại có lợi hại đến mấy cũng không thể cắt đứt sự lương thiện và dịu dàng trong nội tâm của Sồ Điền.

Ngay cả tơ của Quỷ Đồng Hoàn cũng bị phân giải, vật chất ngưng tụ bởi Chakra tà ác cũng không phải đối thủ.

Thiên Thiên nhanh chóng phản công, hai ám khí tuần hoàn tốc độ cao bắn ra, Mình bắn trúng rồi sao.

Bắn trúng vai trái của hắn.

Sồ Điền nói.

Được.

Vai trái sao, vậy thì tiếp tục: Xem ta bắn hạ hắn.

Thiên Thiên không muốn lãng phí thời gian nữa, tất cả ám khí quý giá hôm nay dùng hết luôn đi, cô ấy muốn tung đại chiêu: Quảng Vực Xạ Kích.

Trong sự kinh ngạc của Quỷ Đồng Hoàn, vô số ám khí gia tốc xuất hiện phía sau Thiên Thiên, ít nhất là hơn ba trăm.

Toi rồi, không trốn được.

Quỷ Đồng Hoàn vạn vạn không ngờ Thiên Thiên lại còn giấu đại chiêu.

Oanh.

Bức tường ám khí ập đến, cây cối cũng không thể cản được, trong làn sóng ám khí phân tán tan nát thành những mảnh gỗ vụn.

Ám khí như châu chấu nuốt chửng và tiêu diệt mọi chướng ngại vật phía trước.

Nhanh quá, uy lực lớn quá.

Quỷ Đồng Hoàn chỉ kịp cường hóa hai phần ba da thịt, đã bị ám khí bao phủ toàn bộ.

Rắc, ám khí không bị cản trở, một đi không trở lại tiếp tục bắn về phía trước, chỉ để lại một vài vết máu trên nửa thân cây còn sót lại.

Bị ám khí gặm nhấm đến mức chết không toàn thây, ngay cả thi thể cũng không tìm thấy đủ, cho nên đừng đắc tội phụ nữ.

Còn lại hai chiến trường, Đa Do Dã sử dụng huyễn thuật cũng dễ dàng bị tổ hợp Ninh Thứ, Lộc Hoàn, Đinh Thứ đánh bại.

Cuối cùng là Du Nữ Chí Nãi, Tá Trợ, Sơn Trung Tỉnh Dã đối đầu với Tả Cận.

Hai anh em trong đó người anh có khả năng biến cơ thể thành hạt vi mô chui vào cơ thể người khác, khả năng của hai người họ cực kỳ biến thái, người anh có thể chui vào cơ thể kẻ địch để kiểm soát kẻ địch.

Còn người em có nhẫn thuật không tệ, ngay cả La Sinh Môn của Đại Xà Hoàn cũng có thể thông linh.

Trận chiến với Tả Cận vô cùng khó khăn, côn trùng của Du Nữ Chí Nãi mỗi lần đều bị người anh trong cơ thể phát hiện, căn bản không thể tấn công hiệu quả.

Tâm Chuyển Thân Chi Thuật của Sơn Trung Tỉnh Dã cũng khó kiểm soát hai linh hồn trong cùng một cơ thể, bất kể cô ấy đổi chỗ với người anh hay người em, cơ thể của kẻ địch vẫn do họ kiểm soát, chứ không rơi vào tay Tỉnh Dã.

Khó chịu hơn nữa là Tả Cận cực kỳ ngông cuồng, đơn giản là kẻ đáng đánh nhất trong Tứ Nhân Chúng.

Mặc dù thực lực của hắn quả thật là cái vốn để hắn ngông cuồng, nhưng vẫn đáng đánh.

Ba người đều lộn xộn, ta nên đổi chỗ với Đa Do Dã, con mắt Bạch Nhãn kia nhìn không tệ.

Tả Cận dùng lời lẽ miệt thị tấn công ba người.

Tá Trợ nắm chặt nắm đấm hiển nhiên vô cùng tức giận, lại một lần nữa xông tới.

Kết quả không có gì khác biệt so với trước, Tả Cận hầu như có thể quan sát tất cả môi trường xung quanh, cho nên dùng bước di chuyển hoa mỹ né tránh công kích không chậm của Tá Trợ, và dùng thể thuật phản công, khiến Tá Trợ thêm vài vết bầm tím trên người.

Có đến mấy lần cũng vậy thôi, năng lực của các ngươi lộn xộn, đặc biệt là tên của gia tộc Uchiha các ngươi càng đáng vứt đi.

Ta nghe nói tiền bối gia tộc Uchiha các ngươi rất lợi hại, cũng là một trong những người đặt nền móng cho Làng Lá, không ngờ hậu nhân của họ lại kém cỏi đến vậy.

Vừa nói hắn vừa bắt đầu bắn địa đồ pháo: Hèn chi gia tộc Uchiha các ngươi chưa bao giờ có ai làm Hỏa Ảnh.

Rõ ràng gia tộc các ngươi là giỏi Hỏa Độn nhất Làng Lá.

Đáng vứt đi, xấu mặt.

Tá Trợ bị đả kích không nhỏ, công kích cả thể xác và tinh thần.

Có thể coi thường cậu ta, nhưng không thể coi thường gia tộc Uchiha.

Giá trị phẫn nộ của Tá Trợ không ngừng tăng lên.

Tức giận rồi sao.

Tức giận thì đến tấn công ta đi, bất kể bao nhiêu lần kết cục cũng không thay đổi.

Tá Trợ quân, đừng để hắn kích động, chúng ta bây giờ nên suy nghĩ đối sách trước.

Du Nữ Chí Nãi rất bình tĩnh, mặc dù côn trùng tạm thời vô dụng, nhưng cậu ta tin rằng sẽ không mãi mãi vô dụng, chỉ là bây giờ vẫn chưa đến lúc.

Cho nên phải bình tĩnh, đừng lãng phí Chakra vô ích.

Nhưng Tá Trợ không thể bình tĩnh được, cậu ta tuyệt đối không cho phép gia tộc bị bôi nhọ, đây chính là ý nghĩa cuộc sống của cậu ta.

Tá Trợ biết mình có thể đánh bại kẻ địch, chỉ cần mình sử dụng loại sức mạnh đó, chỉ cần mình trả giá.

Ngươi rất tức giận sao.

Nếu ta là ngươi thì sẽ nghe lời đồng đội làm một đứa trẻ ngoan, ngoan ngoãn thu lại vẻ mặt tức giận, bởi vì ngươi căn bản không phải đối thủ của ta.

Tả Cận tiếp tục kích động Tá Trợ, bởi vì quá thú vị, đệ tử của đại gia tộc cao ngạo bây giờ lại như một con chó quỳ trước mặt mình: Gia tộc các ngươi đúng là kém cỏi, ta nghe nói gia tộc các ngươi chuyên sản sinh phản đồ đúng không.

Hèn chi mãi không có ai thành Hỏa Ảnh, hóa ra là một tộc phản bội à.

Ha.

Tá Trợ đã không thể chịu nổi sự kích thích nữa, lúc này trong lòng cậu ta nhớ lại những chuyện trong quá khứ, nhớ lại người anh trai của mình, cuối cùng tất cả những gì cậu ta ghét đều hội tụ thành khuôn mặt ngông cuồng ngạo mạn của Tả Cận trước mắt.

Gen yêu ma đang rục rịch.

Giết.

Tá Trợ cuối cùng đã từ bỏ việc kiềm chế cơn giận, giải phóng yêu khí, tế bào cơ thể tức thì tăng cường gấp mấy lần.

Một cái bóng ảo, Tá Trợ biến mất, sau tiếng phá không nhẹ nhàng đầu của Tả Cận đã rơi xuống.

Chương 1199

Tá Trợ đã làm gì vậy.

Du Nữ Chí Nãi và Tỉnh Dã nhìn sang, chỉ thấy trên người Tá Trợ xuất hiện những bộ phận quái vật bất thường, răng nanh, móng vuốt nhọn, và cả đầu gối ngược, tứ chi gầy guộc như báo.

Ngươi vậy mà lại giết em trai ta.

Trên cơ thể không có não kia lại mọc ra một cái đầu đầy máu me, đây là người anh Hữu Cận của Tả Cận: Ta sẽ giết ngươi.

Em trai chết khiến người anh bùng nổ.

Hai ninja còn lại cuối cùng cũng hiểu tại sao nhẫn thuật của họ vô dụng, hóa ra trong cơ thể kẻ địch có hai người.

Hưu, lại là một cái bóng ảo, Hữu Cận ngơ ngác cúi đầu chỉ thấy hai tay nhọn hoắt của Tá Trợ đã đâm xuyên ngực hắn, nhanh quá, hắn căn bản không kịp phản ứng.

Hù la, Tá Trợ yêu hóa hai tay mở ra, kẻ địch tức thì bị phân thây trái phải, nội tạng bên trong lạch bạch rơi đầy đất.

Đói quá, muốn ăn quá, Tá Trợ kinh hãi, cậu ta biết đây chính là cái giá phải trả, cậu ta đã sử dụng sức mạnh không nên sử dụng lúc này, thực sự đã sản sinh dục vọng muốn ăn nội tạng con người, những đồng đội Làng Lá trước mắt cậu ta cũng không còn là bạn bè mà là thực phẩm.

Không thể như vậy, phải kiểm soát, Tá Trợ biết mình không thể ăn thịt người, trước khi lý trí còn có thể kiềm chế dục vọng nhanh chóng biến mất khỏi chiến trường, hòa vào rừng sâu đen kịt.

Để lại hai người đang bị cảnh tượng cái chết của kẻ địch dọa cho ngây người, cũng bị sự bất thường của Tá Trợ kinh hãi, căn bản không thể ngăn cản Tá Trợ.

Họ chỉ cảm thấy có chuyện chẳng lành.

Sasuke đâu rồi.

Sau khi mọi người hội họp, lại không thấy Sasuke, Naruto và Sakura liền sốt ruột.

Tù phạm đâu rồi.

Shikamaru phát hiện xe tù biến mất, chẳng phải tù phạm đã bị cứu đi rồi sao.

Khi họ chiến đấu, nhất định còn có một nhóm người khác ẩn nấp trong bóng tối.

Lee cần được chữa trị.

Tenten và Neji vẫn quan tâm đồng đội, nhìn dáng vẻ của Lee là biết cần phải lập tức trở về làng.

Rối loạn, tất cả đều rối loạn.

Tìm kiếm Sasuke, tìm lại tù phạm, hay trở về làng, ba lựa chọn đặt ra trước mặt mọi người.

Shikamaru toát mồ hôi hột, với tư cách là người đưa ra quyết định cuối cùng của nhiệm vụ lần này, hắn phải chịu trách nhiệm với tất cả mọi người: Sasuke rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hắn hỏi trước về tình hình của Sasuke, chỉ có Shino và Ino biết.

Shikamaru trước đó cũng đã thấy chiến trường của Sasuke, quá đáng sợ rồi.

Ino trầm mặc một lúc mới nói: Tôi cũng không biết phải nói sao, Sasuke hình như đã biến thành quái vật, cậu ấy giết chết kẻ địch rồi đột nhiên chạy vào rừng.

Shino cũng nói tương tự, họ đều không biết Sasuke rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hồ đồ, Sasuke làm sao có thể biến thành quái vật.

Sakura không tin người có nhan sắc như Sasuke lại biến xấu: Ino, cậu làm sao có thể nói Sasuke như vậy.

Sakura, tôi thật sự không nói dối, Sasuke thật sự đã biến thành quái vật.

Ino và Sakura vẫn luôn là bạn tốt, tuy rằng vì cùng có tình cảm với Sasuke mà sinh ra ngăn cách, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến tình bạn của họ: Tôi tận mắt thấy, lúc đó tên địch nhân rất mạnh, ba người chúng ta đều không thể đánh bại hắn.

Sau đó hắn còn luôn nói xấu gia tộc Uchiha, cuối cùng Sasuke đột nhiên biến hóa, hơn nữa thực lực tiến triển vượt bậc, tiêu diệt kẻ địch trong nháy mắt.

Cảnh tượng đó quả thực quá đẫm máu, tôi cũng hy vọng Sasuke không sao.

Vậy có ai thấy tình hình xe tù không.

Shikamaru tiếp tục hỏi.

Mọi người lắc đầu, sau khi bị tách ra, ai cũng nghĩ xe tù ở gần người khác, kỳ thực lúc đó xe tù đã bị tách riêng.

Trong lúc chiến đấu, Kabuto đã lén lút đưa xe tù đến nơi khác, hiện tại đang phá khóa.

Thất bại, lần này có thể nói là mất cả chì lẫn chài.

Lần đầu làm lãnh đạo, Shikamaru cũng không biết phải đối mặt với đồng đội và Hokage như thế nào.

Điều duy nhất có thể khiến họ dễ chịu hơn là họ đã bắt được hai tù binh: Kisame và Tayuya.

Ít nhất số lượng vẫn còn như vậy.

Họ mang xe tù không thể đi xa được, Neji, Hinata hai người chuẩn bị đi tìm xe tù, Naruto cậu và Sakura đi tìm Sasuke.

Tenten, Lee hai người hộ tống Rock Lee về làng, đồng thời xin Hokage chi viện.

Những người khác trông chừng tù phạm.

Shikamaru đưa ra sự phân công đơn giản, may mắn là người đông, hy vọng có thể kiêm cố.

Naruto và Sakura lập tức xuất phát, truy kích theo hướng Ino chỉ.

Dọc đường đi, trực giác cảm thấy vô cùng quỷ dị, lá khô cành gãy đều toát ra một tia nguy hiểm.

Hai người đã có kinh nghiệm nhất định lập tức phát hiện dọc đường đi không hề có một tiếng chim thú côn trùng nào, cả khu rừng tĩnh lặng đến chết người.

Sasuke vẫn để lại không ít dấu vết, nhưng động tác của hắn rất nhanh.

Hai người càng đuổi càng xa, Sakura có chút không theo kịp tốc độ của Naruto.

Rõ ràng trước đó Naruto mới trải qua ác chiến, nhưng bây giờ ngược lại là Sakura, người vừa ngất đi, thở hổn hển, cô đột nhiên phát hiện Naruto đã hoàn toàn vượt qua mình.

Nếu mình tiếp tục đi theo, chỉ làm vướng chân Naruto, cho nên việc tìm Sasuke chỉ có thể giao phó cho Naruto.

Naruto, cậu đi trước một bước đi, không có tôi cậu còn có thể nhanh hơn.

Sakura nhìn Naruto, ánh mắt tràn đầy cầu xin: Mang Sasuke về đây.

Sau một loạt sự việc, Naruto cũng đã trưởng thành không ít, hắn làm sao có thể không biết Sakura trong lòng vẫn luôn nghĩ về Sasuke chứ.

Tình cảm của mình đã định không có kết quả, nhưng vì Sakura, vì chính mình, cũng nhất định phải tìm được Sasuke: Tôi biết rồi, giao cho tôi.

Oanh, Naruto chấn động cành cây, một cú tăng tốc đã cách mười mét, quả nhiên hắn đã cố ý giảm tốc độ để chăm sóc Sakura.

Nhìn bóng lưng Naruto, Sakura suýt nữa đã rơi lệ, cô cảm giác mình càng ngày càng xa cách hai người đồng đội, lần đầu tiên cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Naruto không biết đã chạy bao lâu, tìm thấy vết máu, rất nhiều, đứt quãng kéo dài đến tận xa.

Dọc đường còn có không ít tàn hài động vật, không ngoại lệ đều bị mổ bụng móc hết nội tạng.

Bất an càng ngày càng mạnh, Naruto tăng tốc độ, cuối cùng ở cuối vết máu nhìn thấy một bóng người quay lưng về phía hắn.

Biểu tượng quạt tròn của gia tộc Uchiha, nếu không lầm, người đó chính là Sasuke.

Nhưng lúc này y phục của Sasuke hình như nhỏ hơn một cỡ, không, là Sasuke đã biến lớn, tay áo quần ống rộng ống quần bó sát, tất cả đều trở thành đồ lửng.

Hắn quỳ trước xác một con dê núi, hình như đang nuốt chửng thứ gì đó.

Sasuke.

Cảnh tượng dọc đường đã khiến Naruto suy đoán rất nhiều cảnh tượng không hay, nhưng đợi đến khi thật sự thấy Sasuke quay đầu lại một khoảnh khắc, hiện thực vẫn như sét đánh ngang tai khiến Naruto choáng váng.

Dưới bóng cây lốm đốm, giữa hoang dã tĩnh mịch, chỉ thấy Sasuke dùng đôi bàn tay trắng bệch, thon dài nắm lấy trái tim con dê, mặt đầy máu quay đầu lại, không khác gì phim kinh dị.

Mặt vẫn là Sasuke, chỉ là da trắng hơn, trong ánh mắt tràn đầy sự đói khát.

Cậu thật sự là Sasuke sao.

Tim Naruto không thể đập được nữa.

Naruto Giọng khàn đặc phát ra từ miệng Sasuke, chứng minh thân phận của hắn, nhưng càng khiến người ta đau lòng.

Sasuke thật sự đã biến thành quái vật, hơn nữa còn ăn sống nội tạng động vật, Naruto hoàn toàn không biết đây rốt cuộc là tình huống gì: Dừng lại, Sasuke, bỏ những thứ đó xuống.

Tôi đói quá.

Sasuke ngây ngốc nhìn trái tim trong tay, tràn đầy sự tiếc nuối, lại nhìn về phía Naruto.

Rõ ràng nội tạng động vật không thể hoàn toàn thỏa mãn cảm giác đói khát của Sasuke, hắn cần nội tạng người: Nội tạng, tôi muốn ăn nội tạng.

Cuối cùng cảm giác đói khát đã chiến thắng lý trí, Sasuke vứt trái tim đi, từng bước đi về phía Naruto, có nội tạng người thì không cần nội tạng động vật: Đói Naruto suýt nữa bị dọa chết, lúc này Sasuke với tay chân dài hơn hắn hai cái đầu, thật sự không khác gì quái vật.

Một giây lơ là, Sasuke đã biến mất.

Đó là tấn công tốc độ cao.

Naruto vội vàng né tránh, cổ nóng ran, một vệt máu chảy ra cuồn cuộn.

Nếu chậm nửa giây, chắc chắn sẽ đầu lìa khỏi cổ.

Cú đó khiến Naruto rùng mình, cũng hoàn toàn tỉnh táo lại, hắn biết Sasuke đã mất đi lý trí, nếu mình lơ là sẽ bị giết.

Sasuke.

Chakra vận chuyển, Naruto cảnh giác nhìn Sasuke, nhưng lại phát hiện Sasuke lại tấn công tới.

Oanh, cánh tay Naruto đỡ đòn xuất hiện thêm vài vệt máu, cả người hắn đều bị đánh bay ra ngoài.

Chương 1200

Sasuke truy kích, trên không trung không ngừng tấn công Naruto, hơn nữa chiêu nào cũng nhắm vào chỗ hiểm, giống như một đầu bếp đang nóng lòng xử lý nguyên liệu.

Khó khăn lắm mới chạm đất, bất chấp vẻ lôi thôi lập tức thi triển Đa Trọng Ảnh Phân Thân, đồng thời mượn sức mạnh của Cửu Vĩ trong cơ thể: Cáo hôi, cho tôi mượn sức mạnh của ngươi.

Lúc này Cửu Vĩ cũng đã biết kẻ địch lần này vô cùng khó nhằn, thầm nghĩ nếu cần thiết có thể cho Naruto mượn sức mạnh quá mức, bởi vì chỉ mượn sức mạnh của một vĩ thú e rằng không đánh lại đối phương.

Chakra màu đỏ bao phủ Naruto, nhưng Sasuke căn bản không sợ, sức mạnh hiện tại của hắn vẫn nghiền ép Naruto.

Hai ngoại quải và huyết thống, lần này sẽ phân định thắng bại.

Yêu khí và Chakra đối chọi, sóng xung kích cao hơn ba mươi mét, thổi bay tán cây, rắc xuống trời những chiếc lá xanh kiên cường.

Lực phá hoại đã vượt qua cấp bậc Jounin, Naruto không ngừng bị thương không ngừng hồi phục, giao chiến bất phân thắng bại với Sasuke đang bán thức tỉnh.

Nhẫn thuật đã không còn nữa, chỉ còn một lòng nhiệt huyết.

Rừng cũng run rẩy vì trận chiến của hai người, không ngừng lay động.

Cách rất xa, Sakura cũng cảm nhận được một sức mạnh khó tả đang lưu chuyển giữa những thân cây, như khói như sương khó mà hình dung, cô chỉ biết đó là hai người đồng đội của mình: Naruto, Sasuke, hai cậu nhất định phải không sao.

Không biết từ lúc nào Sakura cũng dần dần hiểu ra thế nào là ninja, Sasuke dạy cô danh dự, Naruto dạy cô dũng khí.

Còn ở phía bên kia, Neji và Hinata cũng đã tìm thấy xe tù, đáng tiếc Tenten vì đã dùng hết ám khí nên đã về làng trước, bây giờ không thể bắn tỉa từ xa.

Đỗ Lan vẫn gian lận, chìa khóa xe tù vô cùng kiên cố và phức tạp, Kabuto trong thời gian ngắn không có cách nào mở ra được.

Nhưng hắn hiện tại cũng có cách khác, dùng một số chất lỏng có tính ăn mòn để ăn mòn xe tù, rất nhanh sẽ có hiệu quả.

Đã bị phát hiện, nhưng các nhẫn giả Mộc Diệp vừa trải qua đại chiến lại phải đối mặt với kẻ địch đông gấp bội, khi đánh nhau Mộc Diệp không có nắm chắc phần thắng.

Nhưng chỉ đợi chi viện cũng không phải là cách, nếu để Kimimaro tái kiến thiên nhật, thì dù cho tất cả nhẫn giả Mộc Diệp đều đến cũng không phải đối thủ, Kimimaro đã chứng minh một lần rồi, tuyệt đối không thể cho hắn cơ hội thứ hai.

Hãy chuẩn bị sẵn sàng, tiếp tục nhiệm vụ.

Shikamaru trầm tĩnh nói, lúc này hắn phải thể hiện trí tuệ cấp chỉ huy.

Trong đầu hắn đưa ra vô số lựa chọn dự đoán kết quả của chúng, từng kế hoạch được sắp xếp theo mức độ khả thi.

Hiện tại còn nửa ngày nữa mới đến địa điểm, đoạt lấy xe tù rồi phái một nhóm người kéo dài bước chân kẻ địch, nhóm còn lại tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ.

Đây là lựa chọn tốt nhất, nhưng những người ở lại kéo dài bước chân kẻ địch e rằng lành ít dữ nhiều, nhưng đây là phương pháp hiệu quả hơn so với giao chiến trực diện.

Trong đầu hàng trăm kế hoạch cuối cùng đưa ra một phương án bảo thủ nhất.

Hinata, Shino, lát nữa tôi sẽ tìm cách để hai người tiếp cận xe tù, sau đó hai người điều khiển xe tù đi trước đến địa điểm, những người khác theo tôi bắn tỉa kẻ địch.

Nói hay thì là bắn tỉa, nói thẳng ra là đoạn hậu.

Đội 7 của Naruto đã đi rồi, Tenten và Lee cũng đã đi cùng Rock Lee, Hinata và Shino không thể tính vào hàng ngũ chiến đấu.

Vậy thì cuối cùng chỉ có Neji, Ino, Shikamaru, Kiba bốn người phải chặn đứng kẻ địch đông gấp mấy lần, điều này đối với Hạ Nhẫn là quá khó khăn.

Nhưng biết không thể làm mà vẫn làm cũng là số mệnh của nhẫn giả, không phải mỗi nhiệm vụ đều thuận buồm xuôi gió.

Kiba thi triển nhẫn thuật mạnh nhất Nha Thông Nha, hợp nhất với chó yêu của mình biến thành một cơn lốc xoáy nằm ngang, trực diện va chạm vào phòng tuyến kẻ địch.

Kabuto lộ vẻ kinh ngạc, rõ ràng không nghĩ rằng những Hạ Nhẫn đó lại vẫn tiếp tục nhiệm vụ, thậm chí dám dùng đội hình mấy người mà tấn công đội hình mấy chục người: Nên khen ngợi dũng khí của các ngươi, hay nên nói các ngươi ngu xuẩn đây.

Mặc dù nhiệm vụ đầu tiên là đưa Kimimaro về, nhưng nếu các Hạ Nhẫn Mộc Diệp tự tìm đường chết, Kabuto không ngại giết chết bọn họ.

Mỗi nhẫn giả của Làng Âm Thanh đều được trang bị nhẫn cụ hợp kim Adamantium, ném vô tội vạ vào cơn lốc xoáy ồn ào.

Mặc dù sức gió cực lớn làm lệch quỹ đạo của nhẫn cụ, nhưng khó tránh khỏi một số chiếc xuyên qua kẽ hở, đánh vào người Kiba.

Cơn lốc xoáy cũng đã nhuộm máu.

Các nhẫn giả phía sau Kiba nói: Lên.

Shikamaru dùng Ảnh Mô Phỏng Thuật cố định tất cả nhẫn giả xung quanh, cố gắng hết sức kiểm soát được càng nhiều người càng tốt.

Neji cũng từ một bên lao lên, với tư cách là lực chiến đấu lớn nhất, thể hiện xuất sắc.

Ồ.

Tuy nhiên kế hoạch của Shikamaru cũng không thể giấu được Kabuto, vì hắn biết lần giao chiến này điều quan trọng nhất là Kimimaro.

Nhiệm vụ của nhẫn giả Mộc Diệp cũng là hắn.

Chậc, bọn họ đã định thất bại.

Xe tù đã xuất hiện khe hở, đã có thể nhìn thấy một khuôn mặt hoàn chỉnh của Kimimaro.

Hinata, Shino, lên.

Sự chú ý của các nhẫn giả xung quanh đã bị thu hút hết, bây giờ chính là lúc tấn công, đoạt lại xe tù.

Hinata biểu cảm nghiêm túc, có lẽ chỉ khi gánh vác hy vọng của đồng đội, cô mới có thể thể hiện sức mạnh mạnh nhất.

Quyền Pháp Thư Đạo quét ngang ngàn quân, hai nhẫn giả trước mắt vậy mà bị thiếu nữ yếu ớt đánh bay hơn mười mét.

Quả nhiên dù Đỗ Lan có cưng chiều đến mấy, Hinata được hắn đích thân dạy dỗ có xuất phát điểm cao hơn rất nhiều so với nhẫn giả, chỉ là bình thường Hinata không có nhiều cơ hội thể hiện mà thôi.

Kabuto thầm nghĩ chẳng lẽ không thấy hắn cũng ở đây sao.

Hai tay xuất hiện Chakra Thủ Thuật Đao, đây là kỹ năng cao cấp của nhẫn giả y thuật.

Dùng để cắt đứt kinh mạch Chakra bên trong cơ thể người, thậm chí có thể gây sát thương mà không phá hủy da thịt.

Hinata cũng biết muốn đưa xe tù đi thì phải đánh bại nhẫn giả luôn bám sát xe tù đó, Nha.

Hinata lao tới.

Kabuto không hề luyến tiếc ngọc thương hương, khi ở Mộc Diệp đã biết Đỗ Lan là cha đỡ đầu của Hinata, vẫn luôn dạy dỗ Hinata, hôm nay hãy để hắn tìm hiểu một chút thực lực của đệ tử Đỗ Lan đi.

Nhìn Nhu Quyền biến dị của Hinata, sắc mặt Kabuto dữ tợn: Trò vặt.

Hai tay Chakra Thủ Thuật Đao đâm thẳng vào cổ Hinata.

Đỗ Lan nheo mắt, thầm nghĩ Kabuto tên này không muốn sống nữa sao.

Chỉ có thể nói Kabuto không thể tha thứ cho Mộc Diệp, sự căm thù Mộc Diệp đã vượt qua sự e dè đối với hành vi của chính mình.

Đỗ Lan quả thực rất mạnh, nhưng thì sao chứ, nếu có thể, dù phải hy sinh tính mạng cũng phải để Mộc Diệp biết hành vi của họ sai lầm đến mức nào, Kabuto muốn để người Mộc Diệp cũng nếm trải đau khổ.

Hinata cũng nhìn thấy, đây là lần đầu tiên cô đối chiến với một nhẫn giả thật sự.

Kabuto với tư cách là điệp viên, kinh nghiệm, thủ pháp, tâm lý không thiếu thứ gì, hơn nữa thực lực cũng không thể xem thường.

Trực tiếp nhắm vào sát chiêu của mình, đồng tử Hinata co rút, toàn thân bùng phát ra ý chí quyết tâm khó tin, cô ôm tâm trạng hy sinh để giúp đồng đội hoàn thành nhiệm vụ.

Có thể nói thế hệ nhẫn giả trẻ tuổi của Mộc Diệp trong môi trường văn hóa ngấm ngầm của Mộc Diệp đều hình thành một loại dũng khí cam nguyện hy sinh vì làng, có thể nói đây là tẩy não, nhưng cũng có thể nói đây là một tinh thần cống hiến.

Khi vĩ đại trở thành tấm gương, nhỏ bé cũng có mục tiêu.

Oanh.

Bụng Kabuto chịu trọng kích, chỉ cảm thấy nội tạng bị nghiền nát.

Còn một chỗ đau nữa, đó là ngón tay, Chakra Thủ Thuật Đao của hắn đã bị phá hủy, ngay cả ngón tay va vào cổ Hinata cũng gãy.

Phản chiếu trên kính của Kabuto là Hinata mặc bộ giáp chiến đấu trắng tinh, đây là nội lực hóa thành vật chất, chính khí hóa thành giáp.

Ngay cả hợp kim Adamantium cũng không thể xuyên phá giáp, việc chống lại Chakra Thủ Thuật Đao càng không thành vấn đề.

Máu tươi trào ra từ miệng, Kabuto chịu trọng kích, cả người hắn bị đánh bay va vào xe tù, toàn thân tê liệt.

Chương 1201

Với kiến thức y thuật quen thuộc, hắn biết vết thương của mình nghiêm trọng đến mức nào, nếu không kịp thời chữa trị thì có thể chết: Ta đã sơ suất, không hổ là nhẫn giả do Đỗ Lan dạy dỗ, người mà ngay cả Đại Xà Hoàn đại nhân cũng phải kiêng dè.

Hắn cười thảm: Nhưng rồi sẽ có một ngày các ngươi cũng sẽ biết, tin tưởng Đỗ Lan là sai lầm lớn nhất của các ngươi.

Hinata bày tỏ hoàn toàn không biết hắn đang nói gì, Đỗ Lan là cha đỡ đầu của cô, cô sẽ không bao giờ nghi ngờ.

Một lần sơ suất thành ngàn đời hận, Kabuto cũng đã quá sơ suất, tưởng rằng Hinata chỉ là một nhóc con Mộc Diệp, không ngờ sức mạnh bùng phát trong cơ thể cô lại kiên cố bất khả xâm phạm.

Đau đớn quỳ trên mặt đất, tuy vết thương nghiêm trọng nhưng ý thức vẫn còn.

Kabuto không thể để những kẻ Mộc Diệp đoạt xe, dùng hết sức lực cuối cùng lấy ra axit hắt về phía trước.

Con ngựa kéo xe tù lập tức gục ngã, da thịt tan rã, trong khoảnh khắc ngay cả xương trắng cũng bị hóa lỏng.

Xe tù không thể di chuyển được nữa, các nhẫn giả Mộc Diệp rơi vào nguy cơ lớn.

Shikamaru thấy tình huống như vậy, biết kế hoạch trước đó đã không khả thi, bây giờ chỉ có toàn lực chiến đấu.

May mắn là Hinata thể hiện xuất sắc đã đánh bại thủ lĩnh của Làng Âm Thanh, những kẻ địch còn lại cũng bị Neji kéo thù hận, Shikamaru lập tức biết Byakugan sở dĩ lợi hại như vậy hoàn toàn là vì

Đỗ Lan hiệu trưởng và mối quan hệ của gia tộc Hyuga.

Hắn biết khi Đỗ Lan mới đến Mộc Diệp đã từng ở nhà Hyuga, bây giờ xem ra Đỗ Lan thật sự danh bất hư truyền.

Chỉ riêng hai huynh muội Hyuga đã có khả năng xoay chuyển tình thế.

Tuy nhiên việc Kabuto cuối cùng giết chết ngựa của hắn hoàn toàn là để kéo dài thời gian, hắn biết bây giờ chỉ có thể dựa vào Kimimaro.

Chỉ cần Kimimaro được tự do, bọn họ sẽ chiến thắng.

Lách cách lách cách Chiến đấu không cần phải bận tâm nữa, Shikamaru nhìn về phía xe tù, nhìn thấy cái lỗ do axit ăn mòn rất đáng ngại, đã có thể nhìn thấy cả khuôn mặt của Kimimaro.

Bên trong xe tù là nam châm điện, bây giờ axit có thể ăn mòn mạch điện bất cứ lúc nào, một khi nam châm điện mất tác dụng, Kimimaro có thể dựa vào sức mạnh của chính mình thoát khỏi sự trói buộc.

Gạo đã thành cơm, không thể ngăn cản.

Cuối cùng Kimimaro cảm giác lực từ trường giam giữ mình đã suy yếu, mình lại có thể điều khiển xương cốt trong cơ thể.

Oanh, cả khoang xe đều bị xương Adamantium xé toạc, Kimimaro một lần nữa đứng trước mặt các nhẫn giả Mộc Diệp.

Ngay cả vẻ mặt Neji cũng không tốt lắm, vì hắn cảm thấy mình cũng không đánh lại Kimimaro không có bất kỳ khuyết điểm nào.

May mắn là Kimimaro không phải là kẻ hiếu chiến, mục tiêu của hắn chỉ có một là Đỗ Lan.

Hiện tại Đỗ Lan không có ở đây, mục tiêu hàng đầu của hắn là cứu người, mối quan hệ giữa hắn và Kabuto vẫn khá tốt.

Đi.

Kimimaro mang theo Kabuto biến mất khỏi chiến trường, các nhẫn giả Âm Ẩn khác cũng lần lượt biến mất.

Shikamaru thầm kêu may mắn, may mắn thay đối phương không phát hiện hai tù binh bị hắn giấu đi.

Nhiệm vụ tuy thất bại, nhưng ít nhất mọi người đã sống sót trước kẻ địch đông gấp mấy lần.

Oanh.

Đúng lúc mọi người đang nhìn nhau không biết làm thế nào, đất rung núi chuyển, lá rụng xào xạc, từ xa truyền đến tiếng sấm sét vang trời, chói tai muốn điếc, khiến mọi người lưng tê dại, lông tóc dựng đứng.

Đó là hướng Sasuke biến mất, Naruto và Sakura cũng đã đuổi theo, đã xảy ra chuyện gì vậy.

Trận chiến không ngừng leo thang, Naruto đã xuất hiện ba cái đuôi, da thịt toàn thân cũng bị một lượng lớn Chakra không thể chịu đựng được làm bong tróc, mỗi lần chỉ là một mảng nhỏ bằng móng tay cái, tốc độ hồi phục đã không theo kịp.

Gầm lên một tiếng, toàn bộ năng lượng xung quanh Naruto tụ tập lại thành một quả đạn năng lượng, đây chính là Vĩ Thú Ngọc.

Sasuke đối kháng trực diện với Vĩ Thú Ngọc, bộ quần áo nhỏ trên người hắn đã bị đốt cháy hết, cũng đã bị thương.

Nhưng Sasuke sắc mặt không đổi, dường như đã không còn cảm thấy đau đớn, bình tĩnh đứng một bên, chịu đựng cảm giác đói khát vô tận.

Sasuke, cậu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Naruto mong muốn biết bao có thể đánh thức Sasuke, nhưng ánh mắt Sasuke nhìn người đã không còn khao khát đối với sinh mệnh, chỉ còn sự đói khát, đó là dục vọng thôn phệ sinh mệnh.

Không có câu trả lời, động tác của Sasuke càng ngày càng nhanh, kẻ địch càng mạnh hắn thăng tiến càng nhanh.

Hắn đã lờ mờ vượt qua bán thức tỉnh, tiến vào hoàn toàn thức tỉnh.

Vợ chồng Tứ Đại Mục trong cơ thể Naruto đều phát hiện Sasuke hoàn toàn không bình thường, nhất định là đã bị cải tạo, chỉ là họ không biết rốt cuộc loại cải tạo nào lại khiến cơ thể người phát sinh biến dị khoa trương như vậy.

Tứ Đại Mục nghi ngờ đây có thể là sự dung hợp với một loại sinh vật đặc biệt, loại thí nghiệm này tuyệt đối không được Tam Đại Mục cho phép.

Với tư cách là thế hệ mới của gia tộc Uchiha, Sasuke có thể bị cải tạo một cách thần không biết quỷ không hay dưới sự chú ý của gia tộc Uchiha, kẻ cải tạo hắn tuyệt đối không thể xem thường.

Mặc dù khó tin, nhưng Tứ Đại Mục chỉ có thể nghĩ đến Đỗ Lan thần bí khó lường kia có năng lực này.

Đỗ Lan khi phong ấn bọn họ vào trong cơ thể Naruto đã thể hiện sức mạnh vượt qua Hokage, tuy không thể hiện địch ý, nhưng việc cải tạo Sasuke lại khiến Tứ Đại Mục khó mà chấp nhận.

Con trai đang gặp nguy hiểm, tình hình Sasuke quá quỷ dị.

Kushina vô cùng lo lắng, trận chiến này sẽ biến thành dạng gì, đã không ai biết.

Tin tưởng nó đi, Naruto đã trưởng thành.

Tứ Đại Mục lại chọn để Naruto tự mình đối mặt, quả là một người cha hổ.

Ngày xưa khi phong ấn một nửa Cửu Vĩ vào cơ thể con trai, chính là hy vọng nó khi gặp tình huống có thể có sức mạnh xoay chuyển càn khôn.

Naruto thấy Sasuke bị thương, không dám tấn công nữa, quan sát từ xa.

Chỉ thấy tứ chi Sasuke bắt đầu khôi phục bình thường, nhưng trên thái dương lại xuất hiện một cặp sừng trực thăng đối xứng vươn thẳng lên trời, rõ ràng là đã hoàn thành thức tỉnh.

Yêu khí đáng sợ hơn trước, Naruto ba đuôi một lần nữa bị áp chế.

Lúc này Sasuke trần truồng nửa thân trên, đầu mọc một cặp sừng, hai mắt vàng óng, toàn thân cơ bắp rắn chắc, vẻ ngoài thời thượng bùng nổ: Naruto.

Sau khi hoàn toàn thức tỉnh, lý trí của Sasuke cũng đã khôi phục, nhưng lại không còn bài xích dục vọng ăn nội tạng, tức là hoàn toàn yêu ma hóa.

Sasuke sao.

Mặc dù đã hồi phục một chút, nhưng lúc này Sasuke lại cho Naruto cảm giác xa lạ hơn, Naruto biết mình có thể sẽ thất bại, Sasuke càng ngày càng xa.

Kẻ kéo đuôi như ngươi không thể ngăn cản ta, ta hiện tại, sức mạnh vượt xa ngươi, mà ngươi căn bản không nắm giữ được Chakra Cửu Vĩ.

Tiếp tục sử dụng Chakra Cửu Vĩ ngươi sẽ chết.

Nói rồi trực tiếp quay người, vì hắn cảm thấy trận chiến này đã không còn cần thiết nữa, Sasuke tự cho là đã thắng chắc, hắn muốn đi tìm một ngôi làng để dùng bữa.

Sasuke, tôi đã hứa với Sakura, nhất định phải đưa cậu về.

Naruto lại không muốn bỏ cuộc, nhiều đuôi hơn, nhiều Chakra hơn, bất kể mình biến thành dạng gì, nhất định phải cứu Sasuke: Tôi sẽ không bỏ cuộc đâu.

Sasuke tiếp tục đi: Bỏ cuộc đi, nếu không ngươi sẽ chết trong tay ta.

Không, tôi tuyệt đối không bỏ cuộc.

Bốn đuôi, toàn thân Naruto da thịt đều biến mất, lộ ra cơ bắp.

May mắn là Cửu Vĩ chỉ cho hắn mượn Chakra, chứ không can nhiễu lý trí của Naruto: Dù có đánh gãy chân cậu, tôi cũng phải kéo cậu về Mộc Diệp.

Oanh, xung kích.

Khu rừng bị xé toạc một khe hở, Naruto ôm Sasuke không ngừng lao về phía trước, đâm gãy vô số cây cổ thụ ba người ôm không xuể, lao thẳng vào Thung Lũng Tận Cùng, đến trước thác nước, giữa hồ nước.

Hai người vừa đánh vừa đi, không biết từ lúc nào đã đến nơi này, chiến trường cổ của trận đại chiến giữa Hokage Đệ Nhất và Uchiha Madara, vốn dĩ nơi đây chỉ là rừng rậm, nhưng vì một trận chiến kinh thiên mà địa hình đã thay đổi, có thác nước và hồ nước, để kỷ niệm họ, người Mộc Diệp đã khắc hai bức tượng khổng lồ của hai người ở hai bên thác nước.

Sasuke hừ lạnh một tiếng, nước hồ dưới chân hắn đảo ngược, đánh Naruto ra xa.

Bá khí tràn ngập, bây giờ vạn vật giữa trời đất đều nghe theo lệnh hắn, chậm rãi nâng tay ngưng tụ sức mạnh, hắn muốn dùng đòn tấn công mạnh nhất để đánh Naruto, xóa bỏ suy nghĩ vô nghĩa của Naruto.

Còn Naruto bị nước hồ xông lên trời cũng điều chỉnh tư thế trên không trung, lấy trời đối đất, từ trên cao nhìn xuống một lần nữa phát động Vĩ Thú Ngọc.

Toàn bộ Chakra mà Cửu Vĩ điều động đều được tụ tập lại, cú đánh này đại diện cho quyết tâm của Naruto.

Bốn mắt nhìn nhau, đã không còn tâm trạng mở miệng nữa, hai người đều dùng sức mạnh mạnh nhất để đối kháng.

Nước hồ tí tách biến thành hạt mưa, đánh vào người Sasuke lập tức bị bốc hơi, yêu khí đã hoạt động đến mức này: Lôi Thiết.

Biến toàn bộ yêu khí thành tia chớp màu tím, vút lên từ mặt đất, nghiêng vút lên trời, tia điện từ đầu ngón tay chính là sự đáp trả của Sasuke đối với Naruto.

Sasuke.

Vĩ Thú Ngọc, ánh sáng đỏ đen xé toạc màn mưa, xé nát bầu trời.

Hai luồng sức mạnh trong khoảnh khắc đẩy toàn bộ hạt mưa ra tạo thành một quả cầu chân không, tượng ở Thung Lũng Tận Cùng cũng bị đứt tay trong trận chiến, thác nước ngừng chảy, nước hồ bốc hơi, cây cối cháy rụi một khung cảnh địa ngục.

Chương 1202

Sức mạnh hủy diệt như sao băng va vào Trái Đất, tái hiện vinh quang trận chiến của Hokage Đệ Nhất và Uchiha Madara, một lần nữa vĩnh viễn thay đổi địa hình nơi đây.

Ánh sáng bầu trời mờ dần, dòng điện hoành hành, gió lốc cuồng nộ, Chakra đang nhảy múa.

Toàn bộ Thung Lũng Tận Cùng đều bao phủ trong dòng năng lượng mờ mịt, đất đá tung bay, cây đổ lá rụng, một khung cảnh tan hoang.

Sakura đang đi về phía trước chỉ cảm thấy từ xa truyền đến một cơn gió lớn kinh hồn bạt vía, lập tức bị thổi cho choáng váng, khó mà tiến thêm một bước.

Xa hơn nữa, các nhẫn giả Mộc Diệp cũng cảm nhận được một luồng sức mạnh khổng lồ đang làm rung chuyển trời đất, dường như muốn kéo cả mặt trời xuống.

Ngay cả làng Mộc Diệp cũng cảm thấy chấn động, nade không thể tin nổi nhìn về hướng Thung Lũng Tận Cùng, ra lệnh cho Ám Bộ lập tức đi điều tra đã xảy ra chuyện gì.

Mộc Diệp không thể tiếp tục lộn xộn nữa.

Đến khi Sakura đến Thung Lũng Tận Cùng, xuất hiện một hồ trời.

Hơn nửa khu rừng đã biến mất, bị nước nhấn chìm.

Thung Lũng Tận Cùng nổi tiếng chỉ còn lại hai bức tượng bán thân.

Sasuke, Naruto.

Chính tại đây, nhìn mặt nước phẳng lặng phản chiếu cả hoàng hôn, nội tâm Sakura lại tràn đầy bất an.

Sasuke đã đi rồi, còn Naruto thì giống như một chiếc thuyền con trôi nổi trên mặt nước.

Quần áo trên người Naruto cũng đã bị cháy rụi, da thịt không còn nhiều chỗ lành lặn, cơ bắp bốc khói xanh, vết thương không nhẹ, hôn mê bất tỉnh.

Cả nhiệm vụ đã khiến thế hệ nhẫn giả trẻ tuổi của Mộc Diệp nhận thức rõ sự tàn khốc của thế giới nhẫn giả, đôi khi một nhiệm vụ bình thường cũng khiến người ta phải chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết.

Ám Bộ đã đến, đưa các Hạ Nhẫn về làng an toàn.

Shikamaru đã báo cáo kéo dài vài tiếng với Hokage, kể cho Hokage từng chi tiết nhỏ nhất.

Sau khi nade nghe xong càng cảm thấy lần này Làng Âm Thanh đã có sự chuẩn bị, e rằng đã biết được tình báo từ trước.

Hay nói cách khác, bản thân nhiệm vụ lần này chính là để thả Kimimaro đi.

Đỗ Lan.

Nhiệm vụ này đều do hắn chủ đạo, là hắn nói muốn chuyển tù phạm, là hắn kiên trì thuê Hạ Nhẫn.

Toàn bộ sự kiện ngay từ đầu đã khiến nade cảm thấy rất đáng ngờ, bây giờ lại xảy ra chuyện lớn như vậy, càng khiến cô cảm thấy toàn bộ sự việc chính là do Đỗ Lan lên kế hoạch.

Xem ra thật sự cần phải điều tra Đỗ Lan một cách triệt để, nade nghĩ.

Shikamaru đã đi xuống, Tam Đại Mục đến văn phòng Hokage, ông đã hiểu không ít về toàn bộ sự việc.

Kimimaro bị cứu đi, Rock Lee bị thương, Sasuke bỏ trốn, bắt được hai tù binh, rất phức tạp, cho nên ông xuất hiện muốn nhắc nhở nade.

Thầy giáo, thầy đều biết sao. nade không nghi ngờ tai mắt của Tam Đại Mục trong Mộc Diệp.

Tam Đại Mục gật đầu, sau khi nghỉ hưu tinh thần của ông đã tốt hơn rất nhiều: Tình hình rất phức tạp, chuyện này rõ ràng không thể tách rời khỏi Đại Xà Hoàn, xem ra hắn đã cài cắm không ít gián điệp ở Mộc Diệp. nade thấy ý của Tam Đại Mục là tất cả đều là lỗi của Đại Xà Hoàn, không liên quan gì đến Đỗ Lan, người đề xuất nhiệm vụ.

Thầy giáo, xin cho con nói thẳng, toàn bộ sự việc này cũng liên quan đến Đỗ Lan.

Nếu không phải hắn đề xuất chuyển Kimimaro, cũng sẽ không xảy ra sự kiện nghiêm trọng như vậy.

Hơn nữa việc Sasuke bỏ trốn, con luôn cảm thấy cũng có liên quan đến Đỗ Lan. nade, con có thành kiến quá sâu với Đỗ Lan rồi.

Tam Đại Mục bất lực nói: Con nghi ngờ Đỗ Lan, vậy con nói xem động cơ của Đỗ Lan là gì.

Động cơ.

Đúng vậy, chính là động cơ, Tam Đại Mục hiểu năng lực của Đỗ Lan, đơn giản là vô sở bất năng.

Mọi thứ mà nhân loại ham muốn, Đỗ Lan đều có thể dễ dàng đạt được, hắn còn giở âm mưu quỷ kế có ý nghĩa gì chứ.

Sức mạnh, quyền lợi, tài phú, mỹ nhân, Đỗ Lan căn bản không theo đuổi những thứ này.

Cũng vì vậy, Tam Đại Mục mới tin tưởng Đỗ Lan đến vậy, như danh ngôn của Đỗ Lan: Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại, bích lập thiên nhận, vô dục tắc cương.

Đỗ Lan tuyệt đối là người vô dục nhất mà Tam Đại Mục từng biết, cho nên là người đáng tin cậy nhất. nade cũng nghẹn lời, cô cũng không nghĩ ra động cơ của Đỗ Lan, dù không thân thiết, cũng biết Đỗ Lan công thành danh toại, gia đình mỹ mãn.

Một người như vậy dường như thật sự không có lý do để làm loạn.

Nhưng quá nhiều điều bất hợp lý phải được giải thích, nếu Đỗ Lan không chính trực như vẻ ngoài, thì nade ít nhất có thể cảm thấy mình nắm được đầu đuôi toàn bộ sự việc, chứ không phải bó tay chịu trói. nade nghĩ đến bây giờ trung tâm của mớ hỗn độn dường như chính là Đỗ Lan, tuy thầy giáo tin hắn, nhưng mình với tư cách là Hokage thì phải loại trừ bất kỳ nguy hiểm nào. nade, bỏ cuộc đi.

Với tư cách là thầy giáo của nade, Tam Đại Mục đã nhìn ra suy nghĩ của học trò. nade ngượng ngùng che giấu sự nghi ngờ của mình đối với Đỗ Lan: Con sẽ tiến hành một cuộc rà soát trong làng, tìm ra gián điệp của Đại Xà Hoàn, không phải như thầy nghĩ đâu. nade, thực lực của Đỗ Lan mạnh đến mức con không thể tưởng tượng, bất kỳ thủ đoạn nào của con cũng không thể giấu được hắn.

Mặc dù Đỗ Lan rất độ lượng, nhưng chúng ta cũng không nên thử thách giới hạn của hắn.

Danzo chính là một ví dụ không hay.

Không ngờ thái độ của Tam Đại Mục lại kiên quyết đến vậy: Thầy giáo, Đỗ Lan rốt cuộc là ai.

Dường như thầy giáo biết một số điều, nade hy vọng thầy giáo có thể thẳng thắn.

Là bạn của Mộc Diệp, biết nhiêu đó là đủ rồi.

Tam Đại Mục nhìn xa xăm nói: Lần này ta còn một chuyện nữa, liên quan đến Sasuke.

Chuyện bỏ trốn đã được xác định chưa.

Cơ bản có thể xác định rồi, thông tin mà Ám Bộ mang về nói, Thung Lũng Tận Cùng đã bị dư chấn trận chiến hủy hoại.

Chắc là do Naruto và Sasuke gây ra, hơn nữa Ám Bộ còn nói ở bên ngoài chiến trường có rất nhiều xác động vật, đều bị móc hết nội tạng. nade nói: Lát nữa con sẽ đi thăm Naruto, cậu ấy bị thương rất nặng.

Tình hình cụ thể phải đợi cậu ấy tỉnh lại, chúng ta mới có thể biết được.

Người của gia tộc Uchiha.

Tam Đại Mục cũng rất bất lực, không biết bọn họ có chấp nhận được việc một thiên tài nữa đi vào con đường phản bội hay không.

Con sẽ an ủi họ.

Chỉ là hình ảnh của gia tộc Uchiha trong làng sẽ càng tệ hơn.

Thật không ngờ lại biến thành như thế này, đầu tiên là Shisui và Itachi, tiếp đến là Sasuke.

Thiên tài trẻ tuổi liên tiếp phản bội Mộc Diệp, chẳng lẽ gia tộc Uchiha thật sự trời sinh không hợp với Mộc Diệp sao. nade không có nhiều thiện cảm với gia tộc Uchiha, ông nội cô, Hokage Đệ Nhất, đã chết sau trận chiến với Uchiha Madara.

Nghĩ đến từ khi Mộc Diệp được thành lập đến nay, cống hiến của gia tộc Uchiha không nhiều, rắc rối thì chưa bao giờ thiếu.

Nói chung là chú ý ảnh hưởng, không thể để câu nói gia tộc Uchiha chuyên ra kẻ phản bội tiếp tục lan rộng, điều này không tốt cho cả Mộc Diệp và gia tộc Uchiha.

Tam Đại Mục vẫn rất hy vọng gia tộc Uchiha tiếp tục ở lại Mộc Diệp.

Con sẽ làm vậy.

Mặc dù không thích, nhưng nade đã bắt đầu thích nghi với cuộc sống Hokage, nên cũng biết đại cục là quan trọng.

Hiện tại gia tộc Uchiha cũng coi như là một thế lực của Mộc Diệp.

Rời khỏi văn phòng Hokage, Shikamaru quay đầu nhìn tòa nhà văn phòng, trong lòng có rất nhiều suy nghĩ không nói cho Hokage.

Shikamaru và nade không hẹn mà cùng nghi ngờ Đỗ Lan.

Lần thất bại này tuy không bị trừng phạt, nhưng Shikamaru không thể chấp nhận việc coi đồng đội như mồi nhử, cho nên hắn nhất định phải điều tra rõ đầu đuôi ngọn ngành, nếu không hắn có lỗi với Sasuke và có lỗi với Rock Lee, Naruto bị trọng thương.

Toàn bộ sự việc đều bắt nguồn từ sự nhàm chán của Đỗ Lan, thế là hắn cùng Đại Xà Hoàn đã lên kế hoạch cho toàn bộ cuộc thi giành lại Kimimaro.

Đại Xà Hoàn đã giành được gen hoàn hảo, ước tính sẽ yên tĩnh một thời gian để chuyên tâm nghiên cứu gen.

Naruto và Rock Lee nằm trong bệnh viện tiếp nhận sự chữa trị của nade.

Nhưng vết thương ở chân của Rock Lee quá nặng, cần phải cắt cụt, Rock Lee lập tức nhờ thầy Gai vào phòng lấy Tiên Đậu trong ngăn kéo, hắn không muốn thiếu một cái chân.

Chương 1203

Tiên Đậu do Đỗ Lan tặng, Rock Lee đều rất cẩn thận bảo quản, bây giờ vừa đúng lúc dùng đến.

Rock Lee một viên, Naruto một viên, ăn xong lập tức hồi phục tại chỗ, khiến nade, vị y sĩ thần sầu, bị đả kích nghiêm trọng, cô còn không bằng một hạt đậu sao.

Sau này nade mới biết hóa ra hạt đậu này là do Đỗ Lan tặng, Rock Lee đã từng luyện tập với Đỗ Lan một thời gian.

Huấn luyện siêu ma quỷ, mỗi lần đều như sống dở chết dở, huấn luyện xong Đỗ Lan liền tặng Rock Lee một viên Tiên Đậu để hồi phục.

Nhưng đôi khi vết thương không nặng lắm, Rock Lee sẽ tích trữ Tiên Đậu, hôm nay vừa đúng lúc dùng đến.

Lại là Đỗ Lan, bây giờ nade có chút hiểu tại sao thầy giáo lại coi trọng Đỗ Lan đến vậy.

Tiên Đậu, loại thần dược cứu người, hồi sinh xương thịt, mà hắn có thể tùy tiện tặng người, khí độ này quả thực không giống kẻ sẽ dùng âm mưu quỷ kế.

Nhưng nếu không phải Đỗ Lan thì còn ai nữa. nade cũng nghi hoặc.

Naruto tỉnh dậy, tâm trạng rất sa sút, vì hắn đã không thể cứu Sasuke.

Mọi người đều muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao Thung Lũng Tận Cùng lại giống như bị mấy vạn bùa nổ đánh nát.

Tại sao trận chiến của hai Hạ Nhẫn lại khoa trương đến vậy.

Naruto cũng không giấu diếm, đại khái kể lại một chút.

Sasuke biến dị, mình đã sử dụng Chakra Cửu Vĩ.

Không ngờ Jinchuriki đã có thể sử dụng Chakra khổng lồ như vậy, nhưng điều đáng ngờ hơn là Sasuke vậy mà có thể chiến thắng trong trận chiến với Chakra khổng lồ như vậy.

Dù là biến dị cũng quá khoa trương, hơn nữa Sasuke hầu như không mấy khi rời khỏi làng, biến dị của hắn rốt cuộc là do đâu mà thành. nade suy tư về những hiện tượng mà Naruto kể, ăn nội tạng động vật, tay chân dài ra, sau đó đầu mọc sừng.

Căn bản không biết Sasuke đã bị cải tạo như thế nào, dù sao người của gia tộc Uchiha đều nói điều này tuyệt đối không phải do Huyết Luân Nhãn gây ra, trừ khi Naruto trúng ảo thuật.

Nhưng khả năng ảo thuật gần như không có, ảo thuật không thể gây ra sức phá hoại lớn đến vậy.

Từ tàn dư chiến trường mà xem, đó là lực phá hoại do Chakra Cửu Vĩ và Chakra thuộc tính Lôi va chạm kịch liệt mà sinh ra.

Tóm lại việc Sasuke bỏ trốn, khiến gia tộc Uchiha một lần nữa bị bao phủ bởi bóng tối, gia tộc của họ dường như đã không còn nhìn thấy tương lai nữa, thiên tài trẻ tuổi luôn liên tiếp phản bội, chẳng lẽ tộc của họ thật sự trời sinh có cốt phản bội sao.

Ở phía bên kia, Shikamaru bắt đầu cuộc điều tra của riêng mình, chỉ số IQ của hắn bùng nổ, trực giác nhạy bén.

Hắn biết nếu những chuyện này có kẻ chủ mưu, thì tám chín phần mười chính là Đỗ Lan.

Bởi vì toàn bộ nhiệm vụ đều do Đỗ Lan ủy thác, hơn nữa khi còn đi học Shikamaru đã cảm thấy rất bất thường, Đỗ Lan tuy luôn đạo mạo nghiêm nghị, nhưng trực giác của Shikamaru cho hắn biết hắn và mọi người đều không giống nhau.

Những người cùng tuổi đều kính trọng Đỗ Lan như thần, nhưng Shikamaru luôn cảm thấy đó không phải Đỗ Lan thật sự, mà là sự ngụy trang của hắn.

Shikamaru lúc đầu cũng nghĩ chỉ là mình đa nghi, nhưng lần giáo huấn đau đớn này khiến Shikamaru quyết định tin vào trực giác của mình, Đỗ Lan nhất định có vấn đề.

Nhưng Shikamaru cũng biết Đỗ Lan tuyệt đối không đơn giản, hắn quyết định đi nước cờ hiểm.

Hắn chuẩn bị giả vờ làm Kabuto để thử Đỗ Lan, toàn bộ sự việc e rằng đều là Đỗ Lan sắp xếp để Kimimaro trốn thoát, cho nên hắn nhất định quen biết với những người cướp xe tù.

Shikamaru đã thuyết phục tất cả những người cùng tham gia nhiệm vụ, bao gồm cả Hinata và Neji.

Đương nhiên Shikamaru sẽ không nói đây là để kiểm tra xem Đỗ Lan có phải là tội phạm hay không, mà là nói đây là để chứng minh Đỗ Lan không phải là tội phạm.

Hinata đã từng giao chiến gần gũi với Kabuto, quen thuộc nhất với giọng nói và ngoại hình của Kabuto, cho nên sẽ do cô ấy quan sát mức độ của thuật biến thân.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, cuộc thử nghiệm chính thức bắt đầu.

Hinata tin tưởng Đỗ Lan một trăm phần trăm, vì cô từ nhỏ đã lớn lên dưới sự bảo vệ của Đỗ Lan, Đỗ Lan còn thân thiết hơn cả cha mẹ cô.

Cô tuyệt đối có lòng tin vào Đỗ Lan, cho nên cô hy vọng thông qua cuộc thử nghiệm này để xóa bỏ sự lo lắng của đồng đội.

Trên đường về nhà từ công trường trường học mới xây, Đỗ Lan cảm giác mình bị theo dõi, rẽ vào một nơi phong cảnh hữu tình không một bóng người, bờ đê xanh mướt, gió nhẹ lướt sóng.

Đi theo ta một đường, cũng nên ra mặt rồi chứ.

Người ẩn mình trong bóng tối nghe thấy giọng Đỗ Lan cũng không ngạc nhiên, thực lực của Đỗ Lan được công nhận là khó lường.

Shikamaru đích thân ra trận dùng thuật biến thân ngụy trang thành Kabuto, vì hắn không tin tưởng chỉ số IQ của những người khác.

Lần này đối mặt có thể là điệp viên lớn nhất tiềm phục trong Mộc Diệp, chỉ có đích thân kiểm soát mới khiến Shikamaru có lòng tin vạch trần bộ mặt giả dối của Đỗ Lan.

Đẩy gọng kính tròn, Kabuto giả từ góc tường ẩn hiện bước ra.

Là ngươi à, không ngờ ngươi còn dám trở về Mộc Diệp.

Đối với việc Đỗ Lan nhận ra Kabuto ngay lập tức, mọi người cũng không lạ gì, vì Đỗ Lan là hiệu trưởng của trường học cơ bản nhận ra tất cả nhẫn giả trong làng, hơn nữa nghe ý hắn cũng biết Kabuto là kẻ phản bội.

Shikamaru thực ra rất căng thẳng, chỉ sợ để lộ sơ hở, bây giờ hắn cúi đầu ổn định ánh mắt: Đại Xà Hoàn đại nhân rất hài lòng với hành động lần này.

Trá hỏi bắt đầu.

Mọi người phát hiện Đỗ Lan không trả lời, ngược lại lộ ra một nụ cười khó hiểu, vô cùng quỷ dị, khiến trong lòng họ rợn tóc gáy.

Họ thầm nghĩ đây là bị vạch trần rồi, hay Đỗ Lan thật sự có liên quan đến Đại Xà Hoàn.

Đại Xà Hoàn bảo ngươi đến chỉ để vênh váo khoe khoang với ta

sao.

Đỗ Lan mở miệng, vừa mở miệng đã khiến tất cả mọi người ngây người, ý này chính là Đỗ Lan thật sự có liên hệ với Đại Xà Hoàn.

Shikamaru cũng trong lòng kinh hãi, trước đó chỉ là nghi ngờ, bây giờ thật sự đã được chứng minh, không khỏi lưng toát mồ hôi lạnh.

Đỗ Lan là ai, Đại Xà Hoàn lại là ai.

Giữa bọn họ vậy mà có liên hệ.

Một người là hiệu trưởng có đức cao vọng trọng trong làng, một người là nhẫn giả phản bội Mộc Diệp mà ai ai cũng căm ghét, mối quan hệ giữa bọn họ thật sự quá kinh người rồi.

Hinata hoàn toàn ngây người, cô không tin tất cả những điều này.

Shikamaru vội vàng tiếp tục điều chỉnh tâm trạng nói: Đại Xà Hoàn đại nhân chỉ muốn tôi đến cảm ơn ngài, Kimimaro đã an toàn đến nơi rồi.

À à, hắn khi nào thì tốt bụng như vậy.

Nhớ kỹ đây là lần cuối cùng, sau này nếu ngươi còn dùng tính mạng của Sasuke uy hiếp ta, ta sẽ không khách khí với ngươi đâu.

Ý gì đây.

Một câu nói xoay chuyển tình thế, vốn dĩ tưởng Đỗ Lan là ngụy quân tử âm thầm câu kết với Đại Xà Hoàn, bây giờ nhìn kiểu gì lại thành Đại Xà Hoàn dùng tính mạng của Sasuke uy hiếp Đỗ Lan chứ.

Biểu cảm của Hinata lại trở nên phấn chấn, cô biết cha đỡ đầu là người tốt.

Shikamaru kinh hãi, chuyện này còn liên quan đến Sasuke sao.

Chẳng lẽ biến dị của Sasuke cũng là do Đại Xà Hoàn gây ra.

Nhìn vẻ phiền não của bọn họ, Đỗ Lan cười đau cả bụng, mấy nhóc con còn muốn lừa hắn sao.

Đỗ Lan thầm nghĩ mình đã biểu diễn hơn mấy chục vạn năm, nhiều thế giới còn nợ hắn tượng Oscar, làm sao có thể bị mấy đứa nhóc con lừa được.

Đỗ Lan ngay từ đầu đã biết đây là kế hoạch của Shikamaru và đồng bọn, thế là hắn gậy ông đập lưng ông đổ luôn cái xô Sasuke lên đầu Đại Xà Hoàn, dù sao Đại Xà Hoàn đã được lợi cũng sẽ không ngại gánh thêm cái xô này.

Nhưng Sasuke vẫn chưa bị chúng tôi hoàn toàn khống chế, luôn không tránh khỏi việc phải làm phiền ngài.

Shikamaru lập tức nói: Đại Xà Hoàn đại nhân vẫn chưa hoàn thành việc cải tạo Sasuke.

Các ngươi đã biến Sasuke thành quái vật ăn thịt người, còn có ý tứ nói những lời này sao.

Hiện tại Sasuke đã đi rồi, e rằng không bao lâu nữa lục địa sẽ xuất hiện một ác ma ăn thịt người thôi.

Chương 1204

Đều là do ta đã không kịp thời ngăn cản các ngươi, mới khiến các ngươi đắc thắng.

Hy vọng Sasuke dựa vào ý chí lực của chính mình vượt qua tác dụng phụ của sự cải tạo, cũng hy vọng cậu ấy đừng quên lời ta đã dạy: Tâm nếu băng thanh, thiên tháp bất kinh.

Đỗ Lan dường như rất hối hận: Nếu không lần tiếp theo cậu ấy gặp lại đồng đội của mình, có thể sẽ tự tương tàn sát.

Lần này Naruto sống sót e rằng là vì Sasuke vẫn còn lý trí, cũng khó trách các ngươi không thể hoàn toàn khống chế cậu ấy, như vậy ta cũng có thể hơi yên tâm rồi.

Kimimaro đi, Sasuke cũng đi, sau này ta không muốn gặp lại các ngươi nữa.

Nói với Đại Xà Hoàn, nếu Sasuke chết, ta nhất định sẽ khiến hắn biết thế nào là sống không bằng chết.

Ra là vậy, Shikamaru thầm nghĩ Đỗ Lan đã sớm biết Sasuke bị cải tạo, chỉ là vì Đại Xà Hoàn nắm giữ sinh mạng của Sasuke, uy hiếp Đỗ Lan chuyển Kimimaro.

Nhưng tại sao lại là Đỗ Lan.

Nếu dùng Sasuke để uy hiếp, thì tộc trưởng Uchiha mới là đối tượng thích hợp nhất chứ.

Ngài và chúng tôi không phải đã hợp tác rất vui vẻ sao.

Tại sao lại tuyệt tình như vậy, xem ra chúng tôi chỉ có thể đi tìm đại nhân gia trưởng Uchiha, có lẽ ông ấy còn có thể giúp chúng tôi.

Shikamaru từng chút một dụ dỗ, hy vọng biết thêm nhiều thông tin.

Hừ, nếu không phải nể mặt đệ tử của ta, các ngươi làm sao có thể uy hiếp được ta.

Các ngươi chẳng phải là nhìn trúng sức ảnh hưởng to lớn của ta trong làng sao.

Đỗ Lan giải thích.

Ra là vậy, Shikamaru đã hiểu.

Vì anh trai của Sasuke là đệ tử của Đỗ Lan, Đỗ Lan vẫn luôn không bỏ rơi đệ tử.

Hơn nữa sức ảnh hưởng của Đỗ Lan quả thực lớn hơn gia tộc Uchiha.

Những lý do này mới là lý do Đại Xà Hoàn nhắm vào Đỗ Lan.

Như vậy mọi người đều đã lý giải được đại khái mạch suy nghĩ, quả nhiên Đỗ Lan vẫn là một người tốt trọng tình nghĩa cũ.

Kế hoạch trá hỏi do Shikamaru thiết kế tiến hành được một nửa, không những không chứng minh được tội chứng của Đỗ Lan, ngược lại còn chứng minh Đỗ Lan thật sự là người tốt.

Những gì Đỗ Lan nói cơ bản không có sơ hở gì, vì quan tâm đến tính mạng của Sasuke nên đồng ý giúp Đại Xà Hoàn giải cứu Kimimaro, còn việc Sasuke bỏ trốn thì không phải là chuyện có thể dự đoán trước.

Nhưng những chuyện này đều có mối quan hệ mật thiết với Đại Xà Hoàn, tất cả đều là lỗi của Đại Xà Hoàn.

Dù sao Đỗ Lan cũng không làm gì cả.

Shikamaru giả dạng thành Kabuto tiếp tục hỏi: Thật không ngờ ngài bây giờ còn coi trọng đệ tử đã từng phản bội ngài đến vậy, còn nguyện ý vì em trai của hắn mà để nhiều người như vậy mạo hiểm.

Mặc dù Shikamaru cơ bản đã tin, nhưng vì bảo vệ một Sasuke, Đỗ Lan lại đẩy cả bốn đội, mười hai người ra chiến trường, điều này vẫn không hợp lý.

Hinata là con gái đỡ đầu của ta.

Neji, Rock Lee, Tenten đều đã từng được ta chỉ đạo, bốn người bọn họ đều có thực lực chiến đấu ngang cấp Kage.

Thời kỳ Chiến tranh thế giới thứ hai, Tam Nhẫn thành danh sau một trận chiến, ta tin những đứa trẻ ta đã dạy dỗ đều sẽ không kém cỏi.

Hơn nữa ta đối với Shikamaru, người phụ trách nhiệm vụ, cũng rất có lòng tin.

Đây đều là lời thật, Đỗ Lan thật lòng cảm thấy mấy người bọn họ hợp lại có thể khiêu chiến Kage, thậm chí có thể đi khắp lục địa lập nghiệp.

Không còn gì để nói, Shikamaru cũng nghĩ đến thực lực của bốn người quả thực mạnh mẽ, trong trận chiến những người khác đều giống như kéo chân hắn, chỉ có thể thừa nhận sự tự tin của Đỗ Lan là có lý do.

Sự thật cũng chứng minh trừ Sasuke ra, những người khác đều vẫn còn sống, tuy mất Kimimaro nhưng vẫn bắt được các tù binh khác.

Thật đúng là tự tin, nếu tôi là ngài biết rõ Sasuke có nguy hiểm nhưng không dám còn để cậu ấy ra làm nhiệm vụ.

Shikamaru tiếp tục nói, phải giải thích tất cả những nghi hoặc.

Sớm muộn gì cũng xảy ra thôi, chuyện của Itachi đã đả kích Sasuke quá lớn rồi, ngày xưa nếu không phải ta, có lẽ kết quả sẽ khác đi.

Đỗ Lan nói xong lại thôi, treo người khác vào tình thế khó xử: Ngươi đi đi, đừng xuất hiện nữa, lần tiếp theo ta sẽ giao ngươi cho Ám Bộ Mộc Diệp, bọn họ có tới một ngàn lẻ một cách tra tấn, dù ngươi là người sắt cũng sẽ bị bọn họ vắt kiệt.

Ta nghĩ ngươi cũng không muốn bán đứng Đại Xà Hoàn đâu.

Đây là cảnh cáo, Shikamaru biết nếu mình còn ở lại, rất có thể thật sự bị đưa vào Ám Bộ, vậy thì không còn vui nữa.

Đại Xà Hoàn đại nhân sẽ không quên ngài đâu.

Đi thôi, tuy rằng chuyện phản bội mấy năm trước còn có nội tình, nhưng hôm nay không thể hỏi ra được.

Đây là câu chuyện của người lớn, là quá khứ mà những thiếu niên không hề hay biết.

Đỗ Lan rất xấu tính đã khơi gợi sự tò mò của bọn họ, lại rất ác ý cắt ngang chủ đề, khiến bọn họ tâm trạng ngứa ngáy mà không làm gì được.

Shikamaru nhanh chóng rời đi, đến nơi mọi người tập hợp khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, vẻ mặt trầm tư.

Những người khác cũng bị câu nói cuối cùng của Đỗ Lan làm cho tâm thần bất an.

Rõ ràng đã chứng minh Đỗ Lan là người tốt rồi, nhưng bây giờ lại phát hiện việc thiên tài của gia tộc Uchiha phản bội dường như còn có nội tình, nội tình còn liên quan đến Đỗ Lan, chân tướng đằng sau này rốt cuộc là gì chứ.

Mọi người đều muốn biết.

Shikamaru, sao cậu lại rời đi nhanh vậy, nếu chuyện của anh trai Sasuke có nguyên nhân khác, cậu nên hỏi rõ.

Người nói là Ino, tuy cô biết mình không thể ở bên Sasuke nữa, nhưng quan tâm một người đẹp trai vẫn được.

Shikamaru lắc đầu: Lúc đó tôi cảm thấy từ trên người hiệu trưởng Đỗ Lan bùng phát ra khí thế vô cùng mạnh mẽ, khiến tôi tâm thần bất an, chỉ có thể đi trước, nếu không sẽ bị lộ rồi.

Lộ thì cũng không sao, cha đỡ đầu của tôi không phải là người nhỏ nhen đâu.

Hinata mặt đầy tươi cười, chứng minh Đỗ Lan là người tốt vĩ đại, cô liền yên tâm: Dù bị đệ tử phản bội, nhưng chú ấy vẫn thường xuyên niệm về họ, còn nói tiền bối Itachi là đệ tử đắc ý nhất của chú ấy.

Chú ấy chưa bao giờ trách họ.

Họ có lẽ có nỗi khổ tâm nào đó.

Neji bây giờ cũng học cách đặt mình vào hoàn cảnh người khác, dù sao hiện tại hắn đã muốn siêu thoát Byakugan, đứng ở một tầng cao hơn để nhìn nhận sự vật.

Mọi người suy nghĩ khổ sở, nhưng không thể biết được nỗi khổ tâm của Itachi.

Tóm lại tuy đã giải quyết nghi ngờ Đỗ Lan có phải là gián điệp hay không, lại xuất hiện thêm vụ án cũ của gia tộc Uchiha.

Hiệu trưởng dường như cảm thấy việc đệ tử phản bội có liên quan đến chú ấy, thật muốn biết quá khứ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nội tâm nhiều chuyện của Ino bộc lộ ra, không biết câu trả lời căn bản không ngủ được.

Shikamaru cũng bất lực nói: Những chuyện này e rằng chỉ có hiệu trưởng và các đệ tử của chú ấy mới biết, nếu họ không nói ra, chân tướng e rằng sẽ vĩnh viễn bị chôn vùi.

Thực ra trong lòng hắn đã nghĩ đến mấy khả năng, một là làm nội gián. hai là do Đỗ Lan không dạy dỗ tốt họ, tự trách. ba là Itachi và Shisui vì một số lý do nào đó thật sự đã phản bội Đỗ Lan.

Đương nhiên còn một khả năng nữa là Itachi và Shisui đã nhìn rõ bộ mặt thật của Đỗ Lan, vì tự vệ mà phản bội.

Nhưng khả năng cuối cùng đã bị loại trừ trong cuộc thử thách vừa rồi, cho nên ý niệm này chỉ thoáng qua trong đầu Shikamaru mà không dừng lại.

Chuyện này mọi người nhất định phải giữ bí mật.

Cuối cùng Shikamaru không muốn chuyện thử hiệu trưởng bị lộ ra ngoài, mọi người cũng gật đầu đồng ý.

Hinata thực ra luôn muốn biết tại sao hai đệ tử của Đỗ Lan lại phản bội, cô cảm thấy không thể là vì họ mang họ Uchiha.

Hôm nay biết việc họ phản bội có thể liên quan đến Đỗ Lan, cô lại càng tò mò hơn, cô không hiểu tại sao đệ tử của Đỗ Lan lại phản bội chứ.

Cô đang cân nhắc có nên đi hỏi Đỗ Lan không.

Cuối cùng quyết định vẫn là đi hỏi đi, cô tìm Neji chuẩn bị hai người cùng đi hỏi.

Neji do dự một lúc, rồi đồng ý, hắn cũng muốn biết chân tướng.

Thế là tối hôm đó, hai người đến nhà hỏi thẳng Đỗ Lan: Cha đỡ đầu, tại sao hai đệ tử trước đây của chú lại phản bội Mộc Diệp.

Hinata nghiêm túc nhìn Đỗ Lan, mong chờ câu trả lời của hắn.

Đỗ Lan thầm nghĩ biết ngay sẽ khơi gợi sự tò mò của các ngươi mà, ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn lên trời, trong khoảnh khắc biệt viện tĩnh lặng chỉ nghe thấy tiếng gió.

Điều này phải bắt đầu từ lịch sử của gia tộc Uchiha.

Đỗ Lan chậm rãi kể lại, căn bản không có ý che giấu, kể ra chuyện Itachi và Shisui lo lắng cho Mộc Diệp, lo lắng cho gia tộc, cuối cùng vì để bảo vệ gia tộc mà nghe theo lời khuyên của Đỗ Lan chọn một con đường đầy chông gai.

Toàn bộ sự thật đã được phơi bày.

Khi quá khứ được vén màn sương mù hiện ra trước mắt, một nỗi buồn bao trùm.

Những hình ảnh mơ hồ về sự nổi dậy trong lòng họ trở nên sống động.

Những kẻ phản bội Itachi và Shisui cũng trở thành những tiền bối thật sự đáng kính.

Hinata càng cảm động đến rơi lệ, cô không ngờ trên thế giới lại có những người vĩ đại như vậy, nguyện ý hy sinh bản thân để thành toàn cho đại cục: Cha đỡ đầu, tại sao không thể có kết quả tốt hơn chứ.

Cô hy vọng có thể đại đoàn viên.

Tình hình lúc đó rất phức tạp, gia tộc Uchiha muốn nổi loạn, nội bộ Mộc Diệp cũng có thế lực chuẩn bị lợi dụng cơ hội này để thanh trừ họ, thái độ của các làng khác đối với gia tộc Uchiha cũng không tốt.

Chương 1205

Hơn nữa khi xảy ra loạn Cửu Vĩ, mọi người đều cho rằng là do người gia tộc Uchiha gây ra, cho nên ta cũng chỉ có thể mạo hiểm, đặt đệ tử xuất sắc nhất của ta đối diện với công chúng, để cậu ấy thu hút tất cả sự căm ghét, tránh một bi kịch lớn hơn.

Nói rồi hắn cũng vẻ mặt u sầu.

Việc Tá Trợ rời đi khiến Minh Nhân tự mình cảm thấy sức mạnh của mình còn chưa đủ, nhưng y không hề biết rằng những gì y thể hiện ở Chung Kết Cốc đã khiến một bộ phận Nhẫn Giả cho rằng y là một tồn tại nguy hiểm.

Vĩ Thú rốt cuộc không phải con người, nếu Nhân Trụ Lực không thể áp chế sức mạnh của Cửu Vĩ, vậy việc để y ở lại làng chẳng khác nào một quả bom hẹn giờ.

Nếu y phát điên trong làng, Mộc Diệp có thể trở thành Chung Kết Cốc thứ hai.

Vì vậy, vào lúc này, Đoàn Tàng đã đứng ra yêu cầu Đệ Ngũ Mục khống chế Nhân Trụ Lực, để đề phòng Minh Nhân gây chuyện.

Theo thời gian trôi đi, bọn họ có quyền tin rằng phong ấn của Minh Nhân đã không còn kiên cố, để y tiếp tục hoạt động trong làng là một hành vi không an toàn: Đệ Ngũ Mục, ta không hy vọng người cũng mềm yếu như Tam Đại Mục.

Năm xưa ta đã nói với ông ta rằng nên giam giữ Minh Nhân lại, nhưng ông ta lại đẩy tất cả dân làng vào cảnh nguy hiểm.

Đoàn Tàng đối với vị Hỏa Ảnh nữ tính này chút nào cũng không khách khí, tỏ vẻ bề trên mà phê bình dạy dỗ Cương Thủ một trận.

Cương Thủ tức giận nhưng không dám nói gì, thế lực của Đoàn Tàng quả thực rất khó lung lay, đặc biệt là trong Ám Bộ.

Tuy nhiên, Cương Thủ cũng không muốn giam cầm Minh Nhân, bởi vì nàng nhìn thấy bóng dáng của đệ đệ mình từ Minh Nhân.

Đệ Ngũ Mục, xin hãy nhanh chóng đưa ra quyết định, bằng không Mộc Diệp sẽ đi vào vết xe đổ của Chung Kết Cốc.

Đoàn Tàng thực chất muốn giam giữ Minh Nhân để nghiên cứu một chút, có lẽ có thể huấn luyện y thành vũ khí đắc lực nhất của mình.

Minh Nhân vẫn cần phải quan sát, ta biết ngươi là vì làng.

Nhưng Minh Nhân dù sao cũng là con của Tứ Đại Mục, chúng ta nên giúp đỡ y chứ không phải sợ hãi y.

Cương Thủ nói.

Đây chính là mềm yếu, chẳng lẽ Tứ Đại Mục sẽ trơ mắt nhìn con trai mình uy hiếp cả làng sao.

Hỏa Ảnh Đại Nhân, người nên cân nhắc sự an toàn của cả làng, chứ không phải con trai của ai.

Đoàn Tàng không tin uy nghiêm của mình lại không bằng một người phụ nữ sao.

Sắc mặt Cương Thủ tái nhợt, giận đến không nhẹ, lại không thể phát tiết được thì thực sự rất khó chịu.

Làm Hỏa Ảnh quả thực là giảm thọ, nếu Đoàn Tàng có thêm vài thuộc hạ không phục quản lý như vậy, Cương Thủ sợ mình sẽ không nhịn được mà đập bàn bỏ đi: Ta đã nói rồi, vẫn cần phải quan sát.

Thấy Cương Thủ không nể mặt mình như vậy, Đoàn Tàng sắc mặt âm tình bất định, nhưng ánh mắt rõ ràng không vui: Ta hy vọng người có thể chịu trách nhiệm về quyết định của mình, do dự quả quyết như vậy, không hổ là đệ tử của Sarutobi.

Nói xong, y phất tay áo bỏ đi, dù sao hôm nay cũng coi như đã nhìn rõ bộ mặt thật của tân Hỏa Ảnh rồi, vô dụng.

Nếu Đoàn Tàng tự mình trở thành Hỏa Ảnh, nhất định sẽ dùng thủ đoạn sấm sét để tăng cường sức mạnh quân sự của Mộc Diệp, Cửu Vĩ tuyệt đối có thể phát huy tác dụng tối đa, trở thành công cụ uy hiếp thậm chí là mở rộng.

Đáng tiếc Tam Đại Mục và Đệ Ngũ Mục căn bản không hiểu, Đoàn Tàng rất thất vọng về bọn họ.

Cương Thủ biết Đoàn Tàng sau này có lẽ sẽ không còn tích cực phối hợp công việc của mình nữa, thật phiền phức.

Nếu Đoàn Tàng giở trò ngầm, nàng thật sự không dễ khống chế.

Cương Thủ, xem ra công việc Hỏa Ảnh thực sự rất mệt mỏi nhỉ.

Từ cửa sổ nhảy vào chính là Tự Lai Dã.

Cương Thủ không vui liếc y một cái, tuy hai người tuổi tác đều không nhỏ.

Nhưng Tự Lai Dã thấy Cương Thủ biểu cảm như vậy vẫn không nhịn được đỏ mặt.

Có chuyện gì sao.

Tự Lai Dã nghiêm sắc mặt: Ta nghe nói Minh Nhân và thằng nhóc nhà Vũ Trí Ba đã đại náo một trận.

Cương Thủ gật đầu thừa nhận: Vừa nãy Đoàn Tàng chính là dùng chuyện này làm cớ hy vọng giam giữ Minh Nhân lại.

Mặc dù ta không đồng ý, nhưng tình hình của Minh Nhân hiện tại thực sự không mấy lạc quan, nếu Cửu Vĩ lại xuất hiện thì thật không biết sẽ biến thành dạng gì.

Ta đến là muốn cùng người thương lượng chuyện này, ta muốn đưa Minh Nhân ra ngoài hai năm.

Lần này Tự Lai Dã cho rằng Minh Nhân có thể là Đứa trẻ trong lời tiên tri.

Lúc nhỏ Tự Lai Dã vô tình đi vào Diệu Mộc Sơn, nhận được lời tiên tri của Cóc Tiên Nhân, nói rằng y sẽ dạy dỗ một đệ tử có ảnh hưởng đến cả giới Nhẫn Giả, tức là Đứa trẻ trong lời tiên tri.

Từ đó Tự Lai Dã vẫn luôn cố gắng hoàn thành sứ mệnh của mình, sau Đại chiến Nhẫn Giả lần thứ hai y từng dạy dỗ Trường Môn, Di Ngạn, Tiểu Nam ba người, trong đó Trường Môn sở hữu Luân Hồi Nhãn, Tự Lai Dã từng cho rằng Trường Môn chính là Đứa trẻ trong lời tiên tri.

Sau khi dạy dỗ bọn họ hai năm, Tự Lai Dã rời đi nhưng rất ít khi có tin tức của Trường Môn.

Hiện tại y cho rằng Minh Nhân có khả năng là, vì vậy y cũng phải dạy Minh Nhân hai năm.

Đây đúng là một phương pháp giải quyết rất tốt, Cương Thủ không ngờ Tự Lai Dã không chỉ biết mang lại phiền phức cho nàng, mà cũng có lúc giải quyết nỗi lo lắng cho nàng.

Chỉ cần Minh Nhân không ở trong làng, Đoàn Tàng sẽ không có cơ hội loạn cắn người.

Đồng ý, Cương Thủ tự tay cấp phát Thông Hành Chứng, để bọn họ có thể thuận lợi ra ngoài.

Minh Nhân sắp đi, Sồ Điền và Ninh Thứ đang cân nhắc có nên nói sự thật cho y biết không.

Cuối cùng bọn họ đều không nói, bọn họ cảm thấy Đỗ Lan giữ bí mật là có lý do, bọn họ tuy rằng biết sự thật nhưng cũng không thể đi khắp nơi tuyên truyền.

Bọn họ không biết Đỗ Lan không nói hoàn toàn là vì không ai hỏi hắn đồ đệ của ngươi tại sao lại phản bội vậy. , lúc Sồ Điền và Ninh Thứ hỏi thì Đỗ Lan chút nào cũng không có ý định che giấu.

Tá Trợ bỏ đi, Minh Nhân cũng sắp đi, Tiểu Anh đột nhiên cảm thấy có lẽ mình mới là người bị bỏ lại.

Tá Trợ và Minh Nhân bất kể lý do gì, đều từng bước tiến tới mục tiêu của họ, nhưng mình thì lại chẳng làm được gì.

Tiểu Anh biết mình nhất định phải trở nên mạnh mẽ, nàng muốn đi bái sư, đi tìm nữ Nhẫn Giả mạnh nhất trong làng để bái sư, mục tiêu là Hỏa Ảnh.

Thực ra với thân phận của Tiểu Anh căn bản không đủ tư cách trở thành đệ tử của Cương Thủ, nhưng tư chất của nàng không tồi, hơn nữa nàng còn có quyết tâm chịu khổ chịu khó, cũng như ý chí đuổi kịp đồng đội, vì vậy Cương Thủ đã bị cô gái nhỏ tự tiến cử này làm cảm động, phá cách nhận Tiểu Anh làm đệ tử, ngoài Nhẫn Thuật trị liệu ra, cũng chuẩn bị truyền Quái Lực Quyền của mình cho nàng.

Có thể nói ba đệ tử của Đệ Thất Ban đều đã xác định rõ phương hướng của mình, Liên Lạc Hậu Tiểu Anh cũng bắt đầu phấn đấu đuổi kịp.

Tuy nhiên, bước chân của bọn họ đã chậm mất mười năm.

Mười năm thời gian, đại lục này đã trở nên khác biệt.

Tá Trợ đang một mình đi trong dã ngoại, đã khôi phục lại cơ thể bình thường, những ký ức kinh khủng khi thức tỉnh vẫn luôn giày vò y, lúc đó y dường như đã biến thành một người khác, biến thành ác ma, y không biết mình có thật sự ăn thịt người không.

Hiện tại y chỉ muốn đi con đường không người để tìm kẻ thù của mình, sau khi báo thù mọi chuyện sẽ kết thúc.

Ngay lúc này, buổi trưa còn nắng đẹp chói chang, đột nhiên âm ảnh bao trùm, chỉ thoáng chốc đã như hoàng hôn.

Tá Trợ không nhịn được ngẩng đầu lên, chỉ thấy một con Phi Long che trời lấp nắng đang uốn lượn lướt qua bầu trời một cách tao nhã mà cũng bá đạo đáng sợ, không biết dài bao nhiêu dặm, Tả Luân Nhãn điên cuồng vận chuyển cũng chỉ có thể thấy trên đầu rồng có một người đàn ông đứng đó, Vũ Trí Ba Chỉ Thủy.

Hậu bối vẫn luôn đuổi theo, nhưng tiền bối cũng không dừng lại.

Cường giả thực sự sẽ không bao giờ ngừng bước, càng đừng nói đến thiên phú của họ không hề thua kém nhân vật chính, trừ việc thiếu một vầng hào quang, họ đều có thể trở thành ngọn núi cao mà nhân vật chính phải ngước nhìn.

Tá Trợ ngây người tại chỗ, con trường long hùng vĩ kia hoàn toàn đã vượt quá phạm vi hiểu biết, Thông Linh Thú che nửa bầu trời thì căn bản chưa từng nghe nói đến.

Nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là người đàn ông kia, Vũ Trí Ba Chỉ Thủy, Tá Trợ lập tức kích hoạt đuổi theo.

Trên cửu tiêu, cự long vút bay cao, cảnh tượng này không thể nhìn thấy trong làng Mộc Diệp, đây là kỳ tích của đại lục Nhẫn Giả.

Vũ Trí Ba Chỉ Thủy luôn du hành theo cách này, không biết từ lúc nào Thông Linh Sinh Vật của mình đã trưởng thành đến mức khổng lồ vô cùng.

Vờn mây sà xuống, bay vút lên cao, có thể lên ngân hà ngắm trăng, xuống bảy biển bắt rùa.

Tá Trợ càng đuổi càng kinh hãi, y thực sự không thể hiểu tại sao kẻ phản bội lại thu phục được Nhẫn Thú lợi hại như vậy.

Căn bản không đuổi kịp, mà Chỉ Thủy cũng không chú ý đến tiểu đệ đệ phản bội của mình.

Tá Trợ cũng không nhận ra rằng để giết hai kẻ phản bội, mình cũng đã trở thành kẻ phản bội.

Y cho rằng hành vi hiện tại của mình nhiều nhất chỉ là mất tích, chứ không làm chuyện xấu gì với Mộc Diệp.

Nhưng thực tế y đã bị Mộc Diệp xác định là Nhẫn Giả phản bội, rời khỏi làng trong nhiệm vụ và tấn công đồng đội, những hành vi này đều đủ để xác định Tá Trợ đã phản bội.

Không đuổi kịp, Tá Trợ tập trung toàn bộ Tra Khắc Lạp vào hai chân, một lòng tăng tốc.

Dưới sự kích thích của phẫn nộ, Tá Trợ không chú ý đến hai chân mình đã biến dị, biến thành khớp ngược như báo, tốc độ tăng vọt.

Oanh.

Y tiến thẳng trên mặt đất, đây là phẫn nộ, bỏ lại tất cả phía sau.

Chương 1206

Nhất định phải đuổi kịp, Tá Trợ biết bắt được Chỉ Thủy có nghĩa là y có thể tìm thấy Dứu, có thể hoàn thành tâm nguyện bấy lâu nay của y, giết Dứu.

Cát bụi khổng lồ trên mặt đất cuối cùng đã thu hút sự chú ý của Chỉ Thủy, y cúi đầu nhìn xuống, biểu cảm hơi ngưng trệ.

Lúc này bộ dạng của Tá Trợ không mấy đúng đắn, hơn nữa Tá Trợ một mình, quần áo trên người cũng không vừa vặn, hiển nhiên đã xảy ra chuyện.

Chỉ Thủy trầm mặc một lúc, tìm một nơi hạ cánh, từ trên đầu rồng nhảy xuống.

Y đáp xuống giữa một hồ nước, nhẹ nhàng lướt trên mặt nước vững vàng như không.

Tá Trợ lao ra khỏi rừng cây bên hồ với tiếng oanh, bước chân nhanh đến mức khi tiếp đất đã tạo ra kình khí cắt đứt cành cây.

Hô hô cáp, cuối cùng cũng đuổi kịp, Tá Trợ đã đuổi theo mấy chục kilomet, mệt đến không chịu nổi, trên đỉnh đầu còn bốc hơi nước.

Hiện tại y lao đến giữa hồ, khóa chặt Chỉ Thủy, sát ý như thủy triều dâng trào về phía kẻ thù.

Lần gần nhất gặp Tá Trợ cũng chỉ cách đây ba tháng, Chỉ Thủy vạn vạn không ngờ gặp lại Tá Trợ lại trong tình huống như thế này, hoàn toàn không còn nhìn ra hình người, toàn thân toát ra khí tức yêu dị, Tra Khắc Lạp nhuốm sắc huyết, cảm giác này khiến người ta nhíu mày.

Sát, sát, sát.

Thể lực tiêu hao kịch liệt, ý thức của Tá Trợ lại sắp bị yêu ma áp chế, sự biến dị của cơ thể cũng bắt đầu lan từ nửa thân dưới lên nửa thân trên, nước hồ dưới chân cũng bị yêu khí làm đục ngầu.

Trên mặt hồ mênh mông vô tận, Chỉ Thủy cảm thấy không ổn, Tá Trợ đã bắt đầu tấn công.

Nước hồ bị tách làm đôi, ánh mắt Chỉ Thủy ngưng lại, Tá Trợ đã ở trước mặt, kêu to quá nhanh, má cảm giác gió ẩm ập đến, chính là móng vuốt sắc bén của Tá Trợ đã cách trán ba phân.

Hưu.

Y nhanh chóng lùi lại, mặt hồ dợn sóng vô số.

Một lùi một tiến.

Từ xa phía hồ, không nghe thấy tiếng hét của sát ý, cũng không thấy những chiêu sát thủ chết người, chỉ cảm thấy hai người trên mặt hồ lúc lên lúc xuống, lắc lư trái phải, như tiên nhân múa, kỳ diệu không thể tả.

Không có âm nhạc của vũ điệu giết chóc, chỉ có sóng nước hồ dập dềnh khiến người ta cảm thấy một chút căng thẳng.

Hoàn toàn không thể hiểu được, Chỉ Thủy biết Tá Trợ căn bản không có lý trí, nhưng sức mạnh này chẳng lẽ là sức mạnh của sự điên cuồng sao.

Y đã xông pha đại lục lâu như vậy rồi, không phải chưa từng thấy thuốc nổ mất kiểm soát, nhưng đây là lần đầu tiên thấy biến dị có thể nâng cao thực lực đến mức này.

Tá Trợ nhất định là vì muốn giết mình và Dứu, mà đã sử dụng sức mạnh không nên sử dụng.

Chỉ Thủy thậm chí cảm thấy áp lực, bởi vì khí tức của Tá Trợ càng ngày càng nguy hiểm, mình trước mặt y đã trở thành món mồi ngon.

Rất rõ ràng cảm nhận được đối phương muốn ăn thịt mình, Chỉ Thủy cho rằng đây không phải là ảo giác của mình.

Điều này không khỏi khiến Chỉ Thủy nhớ lại lời dạy dỗ trước đây của Đỗ Lan, Đỗ Lan từng nói rằng khi một người cường hóa dục vọng đến cực hạn thì có thể siêu thoát phạm trù loài người, trở thành hiện thân của một loại dục vọng nào đó.

Ví dụ như đói khát, chỉ cần ôm trong lòng ý muốn ăn thịt thế giới, vậy đói khát chính là vũ khí mạnh mẽ nhất, không gì có thể ngăn cản.

Chẳng lẽ tình trạng hiện tại của Tá Trợ chính là bị đói khát chi phối.

Chỉ Thủy không rõ, nhưng có một điều y rất rõ là việc chế ngự tiểu đệ đệ này mà không làm hại Tá Trợ e rằng không dễ dàng.

Nhưng lại không thể để Tá Trợ biến thành quái vật, Chỉ Thủy tâm thần hợp nhất, chuyên tâm đối địch.

Lên.

Mấy trăm hiệp chỉ trong chớp mắt, Chỉ Thủy và Tá Trợ đứng hai bên, Chỉ Thủy trên người có vết thương.

Còn Tá Trợ đau đớn gào thét: Sức mạnh vẫn chưa đủ.

Nước hồ sôi trào, ngay cả cự long trên bầu trời cũng cảm thấy nguy hiểm mà bay cao hơn.

Oanh long.

Nước hồ nổ tung, hoàn toàn thức tỉnh, Tá Trợ với sừng quỷ lại xuất hiện.

Mỗi lần hoàn toàn thức tỉnh, ý thức của Tá Trợ lại càng yếu đi, yêu ma hóa càng nghiêm trọng.

Quái vật, mặc dù dường như Tá Trợ đã khôi phục lại vẻ ngoài, nhưng Chỉ Thủy có thể rõ ràng cảm nhận được quái vật tiềm ẩn trong cơ thể Tá Trợ mới là chủ nhân thực sự của cơ thể này.

Nói cho ta biết Dứu ở đâu.

Tá Trợ bình tĩnh hỏi.

Ngay cả khi biến thành quái vật cũng muốn giết Dứu sao.

Dứu à, xem ra tiểu đệ đệ này của ngươi có thành kiến không nhỏ với ngươi rồi.

Chỉ Thủy bình khí ngưng thần, toàn thân Tra Khắc Lạp nâng lên đến cực hạn, lần giao thủ tiếp theo y nhất định phải khiến Tá Trợ khôi phục lý trí.

Nếu không muốn nói, ta sẽ cạy sọ não ngươi ra, để đại não ngươi nói cho ta biết.

Tá Trợ không phải đang đùa, nếu thật sự ăn não người, ký ức và kinh nghiệm của não người đều sẽ bị hấp thu, đây cũng là một trong những năng lực của yêu ma.

Chỉ Thủy cũng không biết có được không, mồ hôi lạnh chảy dọc gò má, từ từ nhỏ xuống hồ nước.

Sóng nước biến thành tín hiệu, khi ngọn sóng thứ ba xuất hiện, cánh tay Tá Trợ đã nắm chặt cổ Chỉ Thủy.

Biểu cảm của Chỉ Thủy còn chưa kịp thay đổi, nhưng không sao cả, tiếp cận là điều tất yếu, cũng chẳng khác gì ai nắm lấy ai, hai tay y nhanh chóng kết ấn: Thư Chi Phong Ấn Đệ Tam Hiệt Thủy Lục Phân Thuyết.

Chỉ Thủy đã sử dụng Nhẫn Thuật tự sáng tạo, đây là siêu cường phong ấn mà y đã lĩnh ngộ dựa trên lời dạy của Đỗ Lan sau khi xông pha đại lục, tổng cộng bảy loại phong ấn.

Đệ nhất hiệt Quang Chi Hiệt, đệ nhị hiệt Tinh Chi Hiệt, đệ tam hiệt Thủy Lục Phân Thuyết, đệ tứ hiệt Trú Dạ Giao Thế, đệ ngũ hiệt Vạn Vật Phục Tô, đệ lục hiệt Nhân Chi Hiệt, đệ thất hiệt Không Bạch Hiệt.

Dựa theo câu chuyện Thượng Đế tạo người mà Đỗ Lan đã kể, bảy loại phong ấn này được sắp xếp để đối phó với các hiện tượng và vật thể khác nhau.

Quang Chi Hiệt là để phong ấn ánh sáng, khiến kẻ địch chìm vào bóng tối.

Tinh Chi Hiệt là phong ấn các vật thể phi sinh mệnh vào đá tinh tinh đặc chế của y.

Thủy Lục Phân Thuyết là phong ấn trạng thái tiêu cực trong cơ thể người.

Trú Dạ Giao Thế là lợi dụng ảo thuật để nhốt đối phương vào một giấc mơ lặp đi lặp lại vô hạn.

Vạn Vật Phục Tô là phong ấn biến người vĩnh viễn thành động thực vật.

Nhân Chi Hiệt là chuyên đối phó kẻ xấu, phong ấn linh hồn vĩnh viễn trong cơ thể đối phương, khiến y đời đời không thể siêu thoát, chết rồi cũng không thể về Minh Phủ, chỉ có thể lưu lại trong thi thể cảm nhận mình từng chút mục nát.

Không Bạch Hiệt là phong ấn mạnh nhất, tương tự như bạc hai chiều, phong ấn người vào một trang giấy trắng, biến ba chiều thành hai chiều, đập kẻ địch vào trang giấy trắng.

Trong cuộc sống nhàn vân dã hạc, Chỉ Thủy đã tiêu hóa và hấp thụ những gì Đỗ Lan đã dạy, kết hợp với Tả Luân Nhãn của mình để sáng tạo ra những Nhẫn Thuật độc nhất vô nhị, y đã có thể xuất sư rồi.

Chỉ Thủy dốc toàn lực đấu tranh với yêu khí trong cơ thể Tá Trợ, hai tay dán vào trán Tá Trợ hoàn toàn không màng đến sự tấn công của y.

Hoa lạp, máu đỏ bắn tung tóe, một cánh tay bị đứt lìa chìm xuống hồ, nhuộm đỏ nước hồ.

Đó là Chỉ Thủy, y vì muốn Tá Trợ tỉnh lại, đã phải trả cái giá là một cánh tay.

Cuối cùng y đã thành công, trên cơ sở không làm hại Tá Trợ đã khiến Tá Trợ hôn mê, chỉ là máu của chính y vẫn chảy như suối.

Đêm xuống, se lạnh.

Lửa trại, thịt nướng, hương thơm.

Chỉ Thủy đơn giản xử lý vết thương của mình, sắc mặt bình tĩnh.

Việc đứt tay đối với y không là gì cả, quan trọng là khả năng chấp nhận về mặt tâm lý.

Tuy nhiên hiện tại xem ra y đã chấp nhận thực tế đứt tay, không hề có bất kỳ sự chán nản nào.

Y đã bắt được hai con gà, đang làm đồ nướng dã vị như mọi khi.

Tá Trợ đang nằm sau lưng y, vẫn chưa tỉnh lại, nhưng đã gần rồi, bởi vì y cũng thực sự đói, sau khi rời đi Tá Trợ vẫn luôn không ăn uống gì, bởi vì vừa nghĩ đến việc mình đã ăn nhiều nội tạng động vật đến vậy là y không nhịn được muốn nôn, càng đừng nói y có thể còn ăn nội tạng người, chỉ cần có ý niệm đó là y không thể ăn bất cứ thứ gì.

Lần hoàn toàn thức tỉnh thứ hai trước đó đã tiêu hao rất nhiều, Tá

Trợ hiện tại cần bổ sung năng lượng, vì vậy đã bị mùi thơm đánh thức.

Trước tiên y nhìn thấy bầu trời đầy sao trong vắt tuyệt đẹp, bọn họ vẫn ở bên hồ, không khí hơi ẩm ướt, nhưng rất sảng khoái lòng người.

Cơ thể dường như không còn chút sức lực nào, Tá Trợ khó khăn ngồi dậy, y đã phát hiện ra Chỉ Thủy, nhưng hiện tại y đã mất đi sức mạnh chống cự, ngay cả túi Nhẫn Cụ cũng không biết đã đi đâu.

Chương 1207

Chỉ là chặt đứt một cánh tay của đối phương sao.

Tá Trợ nhìn rõ mọi thứ, biết mình đã thất bại, nhưng trong lòng y biết chỉ cần có nguồn sức mạnh đó thì vẫn còn cơ hội.

Vốn dĩ y căn bản không thể chạm vào vạt áo của đối phương, nhưng lần này lại chặt đứt một cánh tay của y, đây chính là tiến bộ.

Mặc dù sức mạnh tạm thời bị phong ấn, nhưng Tá Trợ tin rằng nguồn sức mạnh kia trong cơ thể không hề biến mất, vẫn có thể giúp y hoàn thành tâm nguyện.

Tỉnh rồi sao.

Ăn đi.

Chỉ Thủy cũng không quay người lại, cầm một con gà nướng béo ngậy ném vào tay Tá Trợ.

Mặc dù bụng rất đói, nhưng Tá Trợ nhìn thấy con gà nướng vẫn có chút buồn nôn, muốn ăn đồ chay.

Hơn nữa mình đã chặt đứt tay đối phương, y tại sao còn muốn cho mình ăn.

Tại sao không giết ta.

Mình không chết, nhất định sẽ khiến y và Dứu hối hận.

Chỉ Thủy bới lửa trại, khiến ngọn lửa cháy bùng hơn, sau đó đứng dậy: Tối trời lạnh, đừng để lửa tắt.

Rồi y định đi: Về Mộc Diệp đi, bên ngoài không an toàn.

Lời này tuy là quan tâm, nhưng Tá Trợ lại không chấp nhận, ném con gà nướng vào người Chỉ Thủy: Ngươi đừng hòng chạy trốn.

Y cố gắng đứng dậy, nhưng lại kiệt sức quỵ xuống: Ta muốn giết ngươi.

Chỉ Thủy lúc này mới quay người lại: Sức mạnh trong cơ thể ngươi vô cùng đáng sợ, cho dù ngươi có thể giết được chúng ta, cái giá phải trả cũng không phải là ngươi có thể chịu đựng.

Ngươi là con của chú Phú Khâu, đừng làm chuyện ngu xuẩn.

Đừng nhắc đến cha ta, đồ phản bội.

Phản bội, phản bội Mặt hồ vang vọng tiếng gầm giận dữ của Tá Trợ, khiến vô số chim bay tán loạn.

Chỉ Thủy nhìn Tá Trợ, Tá Trợ cũng nhìn Chỉ Thủy.

Chỉ Thủy đột nhiên cười, y không hề có biểu cảm không vui hay xấu hổ nào, chỉ là cười, cười đến mức Tá Trợ cũng ngây người ra.

Ngươi muốn giết ta và Dứu sao.

Bản lĩnh của ngươi còn kém một chút, ta ở ngay đây, nếu ngươi muốn ra tay thì đến đi.

Nói rồi Chỉ Thủy cũng không đi nữa, quay người trực diện đối mặt với Tá Trợ.

Tá Trợ tức giận không màng đến đau đớn mở Tả Luân Nhãn, mệt mỏi lao đến, điều này tự nhiên vô dụng, dễ dàng bị Chỉ Thủy đánh ngã.

Bụng trống rỗng, thực sự rất đói, đói đến mức có thể ăn hết cả con voi.

Chỉ Thủy a a cười, y hoàn toàn nhìn thấu Tá Trợ, nhặt con gà nướng lúc nãy lên ném về phía xa: Trước khi giết được chúng ta, ngươi sẽ chết đói trước, và ta sẽ nhìn ngươi chết.

Chỉ Thủy biết Tá Trợ sẽ không chấp nhận lòng tốt của mình, vì vậy phải đổi cách khác để khích lệ y.

Tá Trợ không phải muốn giết mình sao, vậy thì Chỉ Thủy sẽ không đi nữa, đợi Tá Trợ đến giết.

Để giết mình, Tá Trợ phải ăn uống nỗ lực khôi phục cơ thể, còn phải tăng cường sức mạnh.

Chỉ Thủy biết Tá Trợ e rằng không phải rời làng một cách bình thường, vì vậy y muốn dùng cách này để chăm sóc Tá Trợ, đảm bảo an toàn cho y, đồng thời còn phải áp chế sức mạnh trong cơ thể Tá Trợ.

Tá Trợ thực sự rất đói, không còn chút sức lực nào, cuối cùng y vẫn lao tới nhặt con gà nướng lên cắn xé ngồm ngoàm.

Lúc này trong đầu y chỉ có báo thù, gạt bỏ tất cả những chuyện khác ra khỏi đại não.

Muốn báo thù thì phải ăn uống, có sức lực mới có thể báo thù.

Mấy ngày tiếp theo những chuyện như vậy vẫn tiếp diễn, Chỉ Thủy từ từ đi đường, Tá Trợ thì theo dõi.

Chỉ Thủy dừng lại, Tá Trợ cũng dừng lại, tìm cơ hội thì tập kích, sau khi tập kích thất bại thì ăn chút gì đó và suy nghĩ lại chiến lược của mình.

Trong quá trình theo dõi, Tá Trợ phát hiện Chỉ Thủy tuy bị đứt một cánh tay, nhưng căn bản không bận tâm, căn bản không nhìn ra y mới vài ngày trước đã trở thành người tàn tật, khả năng thích nghi của Chỉ Thủy khiến người ta kinh ngạc.

Y không biết Chỉ Thủy từ nhỏ đã tiếp nhận lời dạy đại doanh nhược trùng, kỳ dụng bất cùng của Đỗ Lan, đã hiểu rõ khuyết điểm theo một cách khác.

Chỉ Thủy biết thế giới này chính vì có khuyết điểm mới có thể trường tồn, vì vậy việc đứt một cánh tay chỉ khiến y hiểu sâu sắc hơn về thế giới.

Chỉ Thủy thì du sơn ngoạn thủy, cơ bản không làm chuyện chính sự gì, cảnh sắc đại lục khiến lòng y rộng mở.

Trước đó y cũng đã bay khắp nơi, mỗi khi đến một nơi chưa từng đến thì sẽ lưu lại một thời gian, mấy ngày.

Tên này.

Thấy Chỉ Thủy tiêu dao như vậy, Tá Trợ nghiến răng nghiến lợi, chỉ đáng tiếc sức mạnh trong cơ thể y vẫn bị phong ấn, mặc dù vẫn luôn nỗ lực thức tỉnh nhưng không có hiệu quả, thuật phong ấn của Chỉ Thủy là thứ Tá Trợ chưa từng thấy.

Nhẫn Thuật của gia tộc Vũ Trí Ba không có thuật phong ấn mạnh mẽ nào, Tá Trợ cũng không biết cách hóa giải phong ấn.

Tuy nhiên đối phương đã đứt một cánh tay rồi, mình vẫn còn Nhẫn Thuật, sớm muộn gì cũng sẽ hạ gục y.

Hơn nữa Chỉ Thủy sớm muộn gì cũng sẽ đi tìm Dứu, đến lúc đó mình còn có thể nhất tiễn song điêu, hà cớ gì mà không vui, vì vậy nhất định phải theo y.

Nhưng Tá Trợ cũng không ngờ lần theo dõi này lại kéo dài hai năm, Chỉ Thủy có những nơi chưa đi hết, có những cảnh đẹp chưa ngắm hết, cũng có những món ngon chưa thử hết.

Trong quá trình này, Tá Trợ cũng đã đi khắp gần nửa đại lục, đã chứng kiến đủ loại Nhẫn Giả và Thông Linh Thú, cũng trong những cuộc tập kích và nguy cơ không ngừng đã tự sáng tạo ra một số Nhẫn Thuật đặc biệt, đương nhiên trong đó rất nhiều Nhẫn Thuật đều là tham khảo thuật của Chỉ Thủy mà phát triển, hoặc là mô phỏng hoặc là nhắm vào, nói tóm lại y cũng coi như đã gián tiếp tiếp nhận lời dạy của Đỗ Lan.

Tá Trợ đã hiểu được Nhẫn Thuật của Chỉ Thủy sâu xa khó lường, trình độ của Chỉ Thủy nhất định đã sớm vượt qua Ảnh, rất nhiều Nhẫn Thuật lại càng chưa từng nghe nói đến, tràn đầy trí tưởng tượng.

Bởi vì Đỗ Lan dạy các đệ tử không nên bị kiến thức thường thức trói buộc, phải có tư tưởng thiên mã hành không mới có thể có Nhẫn Thuật thiên biến vạn hóa.

Hiện tại hai năm thời gian đã trôi qua, yêu khí trong cơ thể Tá Trợ cũng không còn tái phát, nhưng thực lực của y đã tiến bộ vượt bậc, thay đổi cả trời đất, hiện tại đã đến lúc rồi, y cảm thấy nên đối mặt với Chỉ Thủy.

Chỉ Thủy vẫn luôn không đi tìm Dứu, Tá Trợ phán đoán sau này cũng sẽ không đi tìm, tiếp tục theo dõi cũng chỉ là lãng phí thời gian mà thôi.

Ồ.

Sau nhiều lần thất bại như vậy, ngươi còn muốn khiêu chiến ta sao.

Thực ra hai năm nay Chỉ Thủy tương đương với sư phụ của Tá Trợ rồi, mặc dù phương thức dạy dỗ khác biệt, hoàn toàn là phương thức của kẻ thù, nhưng sự thật là Chỉ Thủy đã dạy Tá Trợ rất nhiều.

Nhiều đến mức hôm nay Tá Trợ cuối cùng đã có thể đối mặt khiêu chiến với Chỉ Thủy, không phải tập kích mà là đối đầu trực diện: Ta đã không muốn lãng phí thời gian nữa.

Tá Trợ rất tự tin.

Vậy còn chờ gì nữa.

Chỉ Thủy nhấc bàn tay phải còn lại lên, hiện tại y chỉ có thể kết ấn bằng một tay.

Lại là một khu phong cảnh sơn thủy hữu tình khác, đương nhiên thời đại này những nơi này đối với người bình thường mà nói chính là hoang sơn dã lĩnh, độc trùng mãnh thú hoành hành, chướng khí độc hại đường đi khó khăn, trừ cao thủ ra cũng không ai đến giữa rừng núi rậm rạp này để tìm vui.

Trăm hoa đã chứng kiến trận đối quyết này của Vũ Trí Ba, Chỉ Thủy đối Tá Trợ, hai năm theo dõi, lòng thù hận của Tá Trợ lại không hề giảm bớt.

Chỉ Thủy kết ấn một tay, liền là một đạo hỏa diễm phun ra, thẳng tắp lướt qua biển hoa đánh về phía Tá Trợ.

Còn Tá Trợ trừng tròn Tả Luân Nhãn, hiển nhiên đã triển khai ảo thuật, hiệp đầu tiên của hai người đã diễn ra trong ảo cảnh của Tá Trợ.

Tá Trợ bị hỏa diễm đánh trúng, bốc cháy, lá xanh khô héo, cánh hoa bảy màu vì nhiệt khí bốc lên không trung, cả bức tranh tàn khốc mà duy mỹ.

Dùng ảo thuật để đối phương thả lỏng cảnh giác.

Trong biển hoa hiện thực, Tá Trợ lạnh lùng nhìn Chỉ Thủy trúng ảo thuật của mình, từng bước kết ấn cuối cùng phản kích cũng là một Hỏa Độn: Hỏa Độn: Hào Hỏa Cầu Chi Thuật.

Trúng rồi, nhưng Chỉ Thủy lại không chết, chỉ là ống tay áo trái trống rỗng bị thiêu rụi, Phá hủy một mảng cảnh đẹp này, nhưng chỉ có thể đợi đến năm sau mới có thể nhìn thấy lại.

Hoạt động nội tâm của Chỉ Thủy không hề biểu hiện ra vẻ ung dung như bề ngoài, bởi vì y cũng không cố ý trúng ảo thuật của Tá

Trợ, là Tá Trợ thực sự đã trưởng thành rất nhiều.

Không nói nhảm, tiếp tục tấn công, Nhẫn Cụ, Nhẫn Thuật, Thể Thuật, tất cả những gì Tá Trợ biết đều là vì trận chiến này.

Y thi triển ra không chút giữ lại, trạng thái cơ thể đạt tối cao, tốc độ nhanh nhất, tinh khí thần hợp nhất, xuyên qua biển hoa, Tra Khắc Lạp trên người mang theo hồ quang điện.

Trong những trận chiến trước đó, Tá Trợ biết mình ở các phương diện đều kém Chỉ Thủy quá nhiều, để bù đắp những thiếu sót, nhất định phải tìm đường khác.

Mặc dù các Nhẫn Thuật chính yếu đều học từ Chỉ Thủy, nhưng trên đường y gặp gỡ không chỉ có Chỉ Thủy, Tá Trợ cũng đã học được một số kỹ xảo từ các Nhẫn Giả khác.

Ví dụ như thông qua Lôi Độn kích thích cơ bắp kích phát tiềm lực cao hơn mạnh hơn, thông qua kỹ xảo này có thể giúp Tá Trợ đạt được tốc độ không kém Chỉ Thủy.

Đương nhiên tất cả các chiêu thức đều được xây dựng trên số lượng Tra Khắc Lạp, về điểm này Chỉ Thủy đã mang lại cho Tá Trợ sự khai sáng rất lớn.

Chuyển đổi tính chất của Tra Khắc Lạp, có thể khiến Tra Khắc Lạp trở nên tinh thuần hơn, một phần Tra Khắc Lạp có thể dùng bằng ba phần.

Tá Trợ để chuyển đổi tính chất đã tốn không ít tâm sức, nén Tra Khắc Lạp lại.

Thực ra Tá Trợ đã thất bại, bởi vì khi nén Tra Khắc Lạp, kinh mạch không chịu nổi mà vỡ tung, đương nhiên y cũng không biết là Chỉ Thủy đã cứu y một mạng, đồng thời giúp y hoàn thành việc nén Tra Khắc Lạp, nâng cao thực lực của y.

Chương 1208

Thực ra người thực sự lý trí sớm nên nhìn ra Chỉ Thủy vẫn luôn chăm sóc Tá Trợ, đáng tiếc Tá Trợ lại không phát hiện ra thiện ý của Chỉ Thủy.

Trưởng thành kinh người, trong hai năm Tá Trợ đã thay đổi hoàn toàn.

Giữa biển hoa Tá Trợ đạp cánh hoa lượn lờ giữa không trung, quỹ tích cánh hoa chính là bóng dáng của Tá Trợ.

Chậc, cuối cùng cũng đánh nhau rồi, Đỗ Lan trong làng Mộc Diệp thông qua mắt của Thông Linh Thú nhân tạo đã nhìn thấy tất cả những điều này, đây là một con sẻ nhỏ, nhưng tầm nhìn lại vô cùng rộng rãi, hình ảnh truyền về đơn giản còn đã hơn cả IMAX.

Hơn nữa đôi mắt của nó có thể sánh với máy quay tốc độ cao, bóng dáng nhanh nhẹn của Tá Trợ cũng không ngừng truyền tải đến trước mắt Đỗ Lan.

Hai năm thời gian, Đỗ Lan đã làm không ít việc, đầu tiên là giúp con gái mình tìm được tất cả các thánh địa cư trú của Thông Linh Thú, sau đó Sa Chức đã lần lượt đi thăm hỏi, chốt lại một bộ Cơ Bản Pháp.

Nội dung chính của Cơ Bản Pháp là sau khi Nhẫn Giả suy tàn, Thông Linh Thú sẽ giống như yêu quái thành tinh không thể đường hoàng xuất hiện trong thế giới loài người, được các Nhẫn Giả mới bảo vệ và chăm sóc, đồng thời ẩn giấu dấu vết của Thông Linh Thú.

Những điều này đều là chuyện bên lề, Đỗ Lan không chớp mắt nhìn chiến trường, phát hiện đệ tử của mình có lẽ không phải đối thủ của Tá Trợ, Tá Trợ dưới sự giúp đỡ của Chỉ Thủy trong hai năm đã trưởng thành rất nhanh.

Cộng thêm Chỉ Thủy không muốn làm hại Tá Trợ, lần trước đã đứt tay, lần này có thể sẽ mất mạng.

Tá Trợ bị thù hận che mờ lý trí lại không hề phát hiện đối thủ vẫn luôn nương tay, bằng không y đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Tá Trợ coi lòng tốt của Chỉ Thủy là sự trêu đùa và khinh thường.

Oanh.

Biển hoa bốc cháy, một Lôi Thiết của Tá Trợ kinh động tứ phía.

Lùi.

Chỉ Thủy phát hiện sau khi Tá Trợ giáng xuống đất, tia chớp nổ tung lại không biến mất, mà ngược lại như rắn độc bay lên không trung uốn lượn truy kích đến.

Thương Long.

Đây là hình thái biến hóa của Lôi Thiết, Nhẫn Thuật truy kích.

Chỉ Thủy lùi, tia chớp đuổi.

Chỉ Thủy rẽ, tia chớp tiếp tục đuổi.

Tia chớp màu tím dường như có linh tính vậy mà đuổi đánh Chỉ Thủy.

Chỉ Thủy tăng tốc, tia chớp cũng tăng tốc, trong nháy mắt trên biển hoa đã vẽ ra một bức tranh trừu tượng động.

Vô số cánh hoa bị xuyên thủng thiêu cháy, tia chớp lấy Tá Trợ làm điểm xuất phát, dường như có thể kéo dài vô hạn.

Chỉ Thủy cuối cùng thực sự không còn cách nào, lùi không còn đường lùi, rút Khổ Vô ra tung một chiêu về phía tia chớp, mới vừa vặn chặn được tia chớp, nhưng Khổ Vô lại bị tan chảy chỉ còn lại một chút tàn dư.

Mồ hôi lạnh chảy ra, Tá Trợ tên này không tiếng động mà lại giấu một tuyệt chiêu như vậy.

Nhưng Chỉ Thủy rất mừng rỡ, Tá Trợ thực sự là một thiên tài không thua kém Dứu chút nào.

Đáng tiếc vốn dĩ nếu mọi chuyện thuận lợi, những tài năng này của họ đều nên được dùng cho gia tộc và làng, nhưng hiện tại họ lại dùng tài năng để tự tàn sát lẫn nhau.

Chỉ Thủy thầm nghĩ đã đến lúc kết thúc tất cả chuyện này, ít nhất phải để Tá Trợ sống sót tiếp tục làm những việc có ý nghĩa.

Đỗ Lan thấy bộ dạng của Chỉ Thủy có chút không đúng, lập tức đoán ra y lại hy vọng dùng sinh mệnh của mình để đánh thức Tá Trợ, hy vọng kết thúc thù hận của thế hệ trẻ Vũ Trí Ba.

Tá Trợ vẫn đang chuẩn bị chiêu tấn công tiếp theo, Thương Long bất quá chỉ là thức thứ nhất của Lôi Độn tự sáng tạo mà thôi, hiện tại phải dùng thức thứ hai: Bạch Kình.

Tra Khắc Lạp phình to ra, đây là một AOE siêu cấp phạm vi lớn, mạng lưới tia chớp hình cá voi không ngừng khuếch tán ra ngoài, giống như hiệu ứng sóng xung kích của vụ nổ.

Cả biển hoa đều gặp tai ương, mọi thứ đều bị tia chớp khuếch tán này hủy diệt.

Chỉ Thủy đang kết ấn, y tự nhiên có thể dễ dàng phá vỡ quả cầu khuếch trương này, nhưng phá vỡ rồi thì sao.

Tá Trợ vẫn muốn giết y, lòng thù hận này sẽ không tiêu diệt.

Vì vậy bàn tay phải đang kết ấn đã dừng lại, Bạch Kình đang không ngừng lớn lên đã ở ngay trước mắt, thiêu rụi lông mày.

Chỉ Thủy nhắm mắt lại, lựa chọn kết thúc.

Đỗ Lan cười, hắn muốn xem Tá Trợ có hạ thủ được không.

Câu trả lời là không hạ thủ được, Tá Trợ tuy vẫn thù hận, nhưng khi Chỉ Thủy bó tay chịu chết, Bạch Kình đang hoành hành lại dừng lại.

Vào phút cuối cùng, Tá Trợ coi như đã khôi phục một tia lý trí, việc Chỉ Thủy không phản kháng đã có tác dụng.

Trước khi ngươi không nói cho ta biết tung tích của Dứu, ta sẽ không giết ngươi.

Tá Trợ cũng tự tìm cho mình một cái cớ để không giết Chỉ Thủy, rõ ràng lý do ra tay là Chỉ Thủy không đi tìm Dứu, hiện tại lý do dừng tay vẫn là Dứu, quả thực kiêu ngạo.

Thực ra Tá Trợ không hạ thủ được, y cũng không biết tại sao, cái cớ đơn giản là buột miệng nói ra.

Hơn nữa y cũng biết thực lực của Chỉ Thủy không chỉ có vậy, nhưng đối phương thà bị giết cũng không phản kích, điều này khiến Tá Trợ cuối cùng cũng cảm nhận được thiện ý của Chỉ Thủy.

Hai năm thời gian, rất nhiều chuyện đã trở nên khác biệt, trên núi Nhan Sơn của Mộc Diệp, gương mặt của Cương Thủ đã hiện rõ.

Hỏa Ảnh thay đổi thế hệ, Đệ Ngũ Đại Hỏa Ảnh cũng đã ổn định địa vị của mình, trừ những lúc thỉnh thoảng có mâu thuẫn với Root của Ám Bộ, Mộc Diệp vẫn phồn vinh hưng thịnh.

Tuy nhiên người Mộc Diệp cũng lờ mờ cảm nhận được một chút thay đổi trong cuộc sống bình thường, đó là làn sóng dưới đại thời đại, tuy xa rời Mộc Diệp, nhưng sóng gió đang gần kề.

Rét đậm sắp đến.

Trong phòng hiệu trưởng của học viện Nhẫn Giả vừa mới xây, Đỗ Lan nhìn về phía tây bắc, đó là vị trí của Vũ Ẩn Thôn, căn cứ địa của Hiểu Tổ Chức.

Năm xưa thủ lĩnh Vũ Ẩn Thôn Sơn Tiêu Ngư Bán Tàng và Đoàn Tàng hợp tác sát hại thủ lĩnh Hiểu Di Ngạn, sau đó Trường Môn đã kích hoạt sức mạnh thực sự của Luân Hồi Nhãn giết chết Sơn Tiêu Ngư Bán Tàng, cùng với Tiểu Nam khống chế Vũ Ẩn Thôn, khiến ngôi làng mưa dầm dề này càng thêm lạnh lẽo.

Hiệu trưởng, ngài lại nói gì vậy.

Dã Nãi Vũ tuy đã quen với sự kỳ quái của Đỗ Lan, nhưng hiện tại rõ ràng là giữa mùa hạ, còn lâu mới đến mùa đông, làm sao có thể nói rét đậm sắp đến.

Đỗ Lan cười mà không nói, Dã Nãi Vũ cũng không bận tâm, nếu chuyện gì cũng bận tâm thì nàng e rằng đã bị Đỗ Lan chọc tức chết từ lâu rồi: Tiểu thư Sa Chức đã về, có cần chuẩn bị một bữa cơm đoàn viên không.

Dã Nãi Vũ hiện tại đơn giản là quản gia của gia đình Đỗ Lan, ngoài công việc ở học viện còn phải giúp gia đình ba người của Đỗ Lan sắp xếp cuộc sống.

Nàng hiện tại đã hoàn toàn biết gia đình Đỗ Lan không có ai là người phàm, chưa nói đến Đỗ Lan học rộng tài cao và Địch Ny Toa mạnh mẽ từ ái, ngay cả con gái của họ cũng thông minh gần như yêu quái.

Sống cùng gia đình họ, Dã Nãi Vũ cũng đã trưởng thành rất nhiều, có thể nói hiện tại y thuật ẩn giấu của nàng đã sớm vượt qua Cương Thủ, nhưng vì báo ân nàng vẫn tiếp tục phục vụ gia đình Đỗ Lan.

Cô cứ sắp xếp đi, cô biết rồi đấy.

Biết, đồ ăn phải ngon và phải nhiều, khẩu vị của gia đình Đỗ Lan đều không nhỏ.

Cách họ thưởng thức mỹ thực là ăn một lần đến mức trong thời gian ngắn không muốn ăn nữa, ăn một lần thật no, thật đã.

Dã Nãi Vũ đi sắp xếp, Đỗ Lan thì tiếp tục nhìn về phía tây bắc, dường như nhìn thấy từng sợi mưa rả rích treo dưới mây đen.

Trong Vũ Ẩn Thôn, Trường Môn thao túng con rối được luyện từ thi thể Di Ngạn để liên lạc với các thành viên đang bắt giữ Vĩ Thú ở khắp đại lục thông qua hình chiếu của Thập Vĩ, bọn họ đều cho rằng việc thu thập Vĩ Thú là vì sinh mệnh vĩnh hằng và tài phú vô tận.

Những Nhẫn Giả phản bội này rất trắng trợn săn bắt từng con Vĩ Thú, mục tiêu tiếp theo của họ chính là Ngã Ái La của Sa Ẩn Thôn.

Tổ hợp Hạt và Địch Đạt Lạp đã xuất phát đi đến làng Nhẫn Giả ở trung tâm sa mạc, đây cũng là quê hương của Hạt.

Hồi Chiến tranh Nhẫn Giả lần thứ hai, hơn ba mươi năm trước, cha mẹ Hạt đã bị Mộc Diệp Nanh Trắng cha của Kakashi sát hại, vì vậy Hạt từ nhỏ đã thiếu thốn tình yêu, nên y đã dùng thiên phú của mình để chế tác con rối, nhưng những con rối thuần túy không có trái tim không thể thỏa mãn lòng khao khát tình yêu chân thật của y.

Đồng thời vì sợ mất đi tình yêu, Hạt muốn biến tình yêu thành vĩnh hằng, và vì mục đích này, y nhất định phải biến những người yêu mình và bản thân mình thành con rối vĩnh hằng.

Thế là Hạt đã đi vào con đường tà đạo, bắt đầu chế tác con rối sống, và mục tiêu đầu tiên của y chính là những người bạn tốt đã quan tâm chăm sóc y.

Kết bạn với Hạt cũng là xui xẻo tám đời, yêu đến mức phải giết ngươi, đó chính là Hạt.

Còn Địch Đạt Lạp tên này vốn là đệ tử của Thổ Ảnh của Nham

Ẩn Thôn thuộc Thổ Quốc, nhưng vì thích đi khắp nơi nổ tung mọi thứ để chứng minh rằng nổ tung mới là nghệ thuật, nên y đã luôn gây ra những phiền phức không cần thiết trong nhiệm vụ, tuy nhiên y đã bị Dứu đánh bại làm vật thế thân vài năm trước, cuối cùng cũng gia nhập Hiểu, trở thành Nhẫn Giả phản bội. 91.

Chương 1209

Một người theo đuổi tình yêu vĩnh hằng, một người theo đuổi nghệ thuật tức thời, hai người này lập đội tự nhiên không tránh khỏi đủ loại chuyện không vừa mắt, nhưng vì nhiệm vụ họ vẫn ngàn dặm xa xôi đến sa mạc.

Ngã Ái La sau khi bị Minh Nhân khẩu pháo đã thay đổi tính cách, không còn bài xích người khác, trở thành một Phong Ảnh đủ tư cách, nhưng quầng thâm mắt chút nào cũng không ít đi, có lẽ là do công việc quá mệt mỏi.

Hai Nhẫn Giả phản bội đến khiêu chiến cả Sa Ẩn Thôn, đã không thể dùng từ lớn mật vọng vi để hình dung được nữa.

Tuy nhiên điều quá đáng hơn là Sa Ẩn Thôn đối mặt với hai kẻ địch mạnh, lại không có quân đội nào có thể dùng được.

Hai đại chiến và ba đại chiến thất bại thảm hại, cộng thêm kế hoạch sụp đổ Mộc Diệp hai năm trước không thành công, hiện tại Sa Ẩn Thôn có thể nói là lúc yếu nhất.

Những Nhẫn Giả ưu tú giàu kinh nghiệm đã chết gần hết, những Nhẫn Giả trẻ cũng chỉ là mèo con ba bốn con còn chưa trưởng thành.

Vì vậy Sa Ẩn Thôn đã huyết băng đóng băng dòng máu, chỉ có thể cầu cứu ngàn dặm, chim ưng Nhẫn Giả đã mang đến thông tin khẩn cấp về việc Ngã Ái La vì bảo vệ làng đã bị Nhẫn Giả phản bội không rõ thân phận tấn công.

Mặc dù hai làng có đủ loại bất hòa, nhưng Sa Ẩn Thôn là đồng minh của làng Mộc Diệp, Cương Thủ đương nhiên phải đưa ra quyết định.

Lập tức phái Đệ Thất Ban xuất kích.

Xa cách hai năm trở về Mộc Diệp, Minh Nhân lại một lần nữa khoác lên chiến bào, lại một lần nữa cống hiến ánh sáng và nhiệt huyết của mình cho Mộc Diệp, nhưng lần này khác biệt là không có Tá Trợ, có thêm một Tá Tỉnh thích vẽ vời, Tiểu Anh cũng không phải là Nhẫn Giả mông lung không rõ phương hướng như trước, mà là môn sinh đắc ý của Cương Thủ.

Đệ Thất Ban làm tiền đội cấp tốc tiến về Sa Ẩn Thôn, nhìn thấy là một cảnh tan hoang.

Trong làng bao phủ một lượng lớn cát và than cháy.

Địch Đạt Lạp đã sử dụng nghệ thuật bùng nổ, suýt chút nữa đã hủy diệt cả ngôi làng.

Nếu không phải Ngã Ái La triệu tập cát xung quanh làng hình thành lớp bảo vệ, e rằng Sa Ẩn Thôn đã bị xóa sổ.

Nhưng cũng vì Ngã Ái La dốc toàn lực bảo vệ làng đã tiêu hao lượng lớn Tra Khắc Lạp, y cũng bị Hạt và Địch Đạt Lạp bắt sống.

Hai người mang Ngã Ái La nhanh chóng đi đến hang núi để rút Vĩ Thú, nơi đây có một phân thân của Thập Vĩ.

Thập Vĩ là gì, điều này phải bắt đầu kể từ rất rất lâu về trước.

Đó là câu chuyện về nguồn gốc Tra Khắc Lạp, thế giới này vốn dĩ không có Tra Khắc Lạp, chỉ có cây Thế Giới và quả trên cây.

Sau đó một người ngoài hành tinh nữ tên là Đại Đồng Mộc Huy Dạ, hoặc là người dị thế giới nữ gì đó, đã giáng lâm đến thế giới này, nàng đã ăn quả và có được Tra Khắc Lạp, trở thành thủy tổ của Tra Khắc Lạp.

Nhưng nội tâm của nàng lại có sự tà ác, nàng không vừa mắt bộ dạng của loài người, vì vậy chuẩn bị khiến toàn bộ loài người đều rơi vào ảo giác trở thành xác sống.

Trong thời khắc nguy cấp này, hai người con trai của người phụ nữ đã đứng ra, đại nghĩa diệt thân, phong ấn mẹ mình vào cây Thế Giới.

Đại Đồng Mộc Huy Dạ và cây Thế Giới hợp nhất chính là Thập Vĩ.

Sau đó con trai cả của Đại Đồng Mộc Huy Dạ lại rút toàn bộ Tra Khắc Lạp của Thập Vĩ ra chia thành chín phần, đây chính là nguồn gốc của chín con Vĩ Thú.

Còn cơ thể của Thập Vĩ thì vẫn luôn bị phong ấn, chỉ có thể triệu hồi thông qua Luân Hồi Nhãn.

Mục tiêu của Hiểu Tổ Chức chính là để Thập Vĩ khôi phục, sau đó lại một lần nữa thi triển siêu cấp ảo thuật, khiến toàn bộ loài người đều đi vào hoàn cảnh trở thành xác sống không có tranh chấp không có nội đấu.

Việc cưỡng chế rút Vĩ Thú ra khỏi cơ thể Nhân Trụ Lực, kết quả chỉ có một đó là Nhân Trụ Lực tử vong, Ngã Ái La nguy hiểm cận kề.

Nơi đây những người của Hiểu Tổ Chức đều xuất hiện, đương nhiên bản thể tại chỗ chỉ có Hạt và Địch Đạt Lạp, những người khác đều là huyễn ảnh, còn về tại sao lại như vậy, có lẽ là để tăng thêm cảm giác nghi thức, khiến người ta cảm thấy họ đang làm một việc rất quan trọng, chứ không phải chuyện nhỏ nhặt.

Rét đậm sắp đến.

Bọn họ dường như nghe thấy ảo giác, nhìn vỏ ngoài khô cằn khổng lồ của Thập Vĩ ở giữa, thầm nghĩ chẳng lẽ đây là Thập Vĩ mở miệng.

Ngã Ái La đã lơ lửng giữa không trung, Tra Khắc Lạp của Nhất Vĩ cũng đã bị hút đi, từ miệng Ngã Ái La đi vào giữa đôi môi khô cằn của Thập Vĩ.

Mười cánh tay giơ cao kia dường như cũng đã có tinh thần.

Phàm nhân giai hữu nhất tử.

Ảo giác thứ hai, Hạt và Địch Đạt Lạp cuối cùng cũng nghiêm túc, đó tuyệt đối không phải là giọng nói của Thập Vĩ, mà là bọn họ đã bị phát hiện, giọng nói phát ra từ góc hang động.

Nổ tung chính là nghệ thuật, Địch Đạt Lạp ném ra một khối đất sét nổ, hy vọng có thể giải quyết kẻ địch ẩn mình trong bóng tối.

Tuy nhiên người có thể không tiếng động xuất hiện sau lưng họ thì làm sao có thể bị tiêu diệt bởi một vụ nổ nhỏ nhoi.

Các ngươi chẳng hiểu gì cả, Hiểu.

Vụ nổ tuy làm rung chuyển hang núi, nhưng giữa dư chấn lại truyền đến giọng nói rõ ràng, giống hệt với ảo giác đó, người bước ra lại không phải người bình thường, mà là hai cậu bé mười tuổi giống hệt nhau: Chúng ta là Phá Hiểu.

Sau Hiểu còn có Phá Hiểu, đối mặt với hai cậu bé kỳ quái như vậy, hai người của Hiểu Tổ Chức cũng ngây người.

Thông qua huyễn ảnh, mọi người có thể thấy tình hình mà Địch Đạt Lạp và Hạt gặp phải, họ không thể hiểu tại sao trong hang núi bí mật lại xuất hiện hai đứa trẻ, hơn nữa còn trong tình huống hang núi bị chặn.

Phá Hiểu.

Chưa từng nghe nói đến, rốt cuộc đây là thứ gì.

Này này, chúng ta cũng bị coi thường.

Địch Đạt Lạp chút nào cũng không vì đối phương là trẻ con mà có lòng trắc ẩn: Thằng nhóc, muốn chết thì đứng ra đây, ta sẽ từng đứa từng đứa một ném các ngươi lên trời.

Hai đứa trẻ lại không nói gì.

Các huyễn ảnh khác nhìn thấy những đứa trẻ trong lòng có vô số nghi vấn, Tiểu Nam cảm thấy hai đứa trẻ này không giống Nhẫn Giả, bởi vì không có bất kỳ dấu hiệu Nhẫn Giả nào.

Đương nhiên cũng không nhìn thấy trên người đứa trẻ có vũ khí gì khác, bọn chúng thuộc loại đi trên đường cũng sẽ bị các cô dì bà chị nhéo má vì dễ thương.

Đối phương không nói chuyện, chỉ khiến Địch Đạt Lạp nóng nảy càng thêm tức giận, y muốn ra tay rồi.

Nhiều đất sét nổ hơn, vụ nổ lớn hơn, nghệ thuật lộng lẫy hơn: Chết đi.

Lần này, vụ nổ lớn hơn một chút, tảng đá lớn chặn hang núi cũng bị vụ nổ khổng lồ phá tung.

Còn người trong hang cũng là những thứ xa lạ, sóng xung kích của vụ nổ cứ như sóng lớn không thể giải phóng mà cọ rửa mấy trăm lần, ngay cả Địch Đạt Lạp cũng thấy đủ sốc.

Hạt đã biến mình thành con rối, vì vậy không sợ khói bụi và xung kích này, có lẽ việc sắp xếp Hạt ở cùng Địch Đạt Lạp chính là vì Hạt là con rối, cho dù bị nổ tung cũng không sao cả.

Hạt vẫn luôn quan sát, hai đứa trẻ kia bị nổ bay đi, có thể nói là tứ chi phân ly, nội tạng văng tung tóe, xác thực đã chết, nhưng Hạt lại cảm thấy một trận bất an.

Khói bụi tan đi, ánh nắng từ trong động chiếu vào, chỉ thấy dưới ánh nắng, có nhiều cậu bé giống hệt những đứa trẻ đã chết trước đó, nhìn không thấy điểm cuối, không đến một nghìn cũng phải chín trăm.

Sắc mặt Địch Đạt Lạp trở nên khó coi, Chết tiệt, rốt cuộc các ngươi là thứ gì.

Những cậu bé giống hệt nhau, hai đứa còn có thể nói là sinh đôi, nhưng mấy trăm đứa xuất hiện thì chứng tỏ những đứa trẻ này e rằng không phải người bình thường, mà là đồ vật.

Những người khác của Hiểu Tổ Chức thông qua huyễn ảnh nhìn thấy những cảnh tượng này, và có cùng suy nghĩ với Địch Đạt Lạp.

Tiểu Nam càng cảm thấy ghê tởm, trên thế giới này lại có người chế tác ra loại Nhẫn Cụ như vậy, đơn giản là biến thái.

Chúng ta là Phá Hiểu.

Đồng âm trận trận, như hoàng oanh hót.

Cho nên nói, Phá Hiểu rốt cuộc là thứ gì.

Địch Đạt Lạp gầm lớn một tiếng, hai tay vung vẩy, đất sét nổ như mưa rơi xuống.

Vì đối phương không chịu trả lời câu hỏi đàng hoàng, vậy Địch Đạt Lạp cũng không khách khí nữa, y muốn phá hủy từng cậu bé trước mắt: Ha, nổ tung mới là nghệ thuật.

Nhìn thấy tất cả những điều này, Tiểu Nam trong lòng hơi do dự, nàng biết hành vi của họ là để những người sống trên đại lục trân trọng hòa bình, nhưng những người hợp tác với mình lại đều là Nhẫn Giả phản bội giết người không chớp mắt.

Ngay cả khi những đứa trẻ kia đều là Nhẫn Cụ, việc giết chóc không chút do dự vẫn khiến người ta lạnh lòng, những Nhẫn Giả phản bội này chẳng lẽ không có trái tim sao.

Hạt biểu thị mình thực sự không có trái tim, y chỉ có một phần cơ quan được giữ lại để tổng hợp Tra Khắc Lạp.

Yếu kém, yếu kém.

Địch Đạt Lạp biểu thị những thứ này cho dù có đến nhiều hơn cũng chỉ là rác rưởi, một mình y cũng có thể giết chết tất cả những cậu bé, người chế tạo ra những thứ này đơn giản là đầu óc có bệnh: Hãy chứng kiến nghệ thuật của ta, hự.

Oanh.

Nhiều vụ nổ hơn, như mưa thiên thạch va chạm vào Trái Đất không ngừng bay lên, nhiều chi thể hơn, nhiều máu thịt hơn.

Dừng lại.

Ngay khi Địch Đạt Lạp đang say sưa trong nghệ thuật của chính mình, Tiểu Nam lại phát hiện ra một sự thật kinh hoàng, nàng kinh hãi ngăn cản Địch Đạt Lạp.

Không sai, cảm xúc của Tiểu Nam mất kiểm soát.

Kể từ khi Di Ngạn chết, nàng đã nghĩ mình sẽ sắt đá vô tình thay đổi thế giới này, khiến toàn bộ loài người thông qua cảm nhận nỗi đau mà trân trọng hòa bình, vì điều này nàng có thể hy sinh tất cả mọi người.

Nhưng khi thực tại không thể tin nổi này xuất hiện trước mắt, phòng tuyến của Tiểu Nam, hay nói cách khác là lớp ngụy trang, không thể tiếp tục nữa.

Nàng đã nhìn thấy, đó căn bản không phải là những cậu bé giống hệt nhau, mà là bị người khác đeo mặt nạ ngụy trang thành như vậy.

Chương 1210

Dưới những chiếc mặt nạ giống hệt nhau, đó là những gương mặt khác nhau, họ thật đáng yêu biết bao, nhưng lúc này lại tràn đầy sự chết chóc và tái nhợt.

Có người đã dùng những đứa trẻ bình thường, không chỉ là cậu bé, mà cả nam lẫn nữ, thông qua dịch dung và trang phục thống nhất ngụy trang thành những cậu bé giống hệt nhau, sau đó đưa họ đến trước mặt Hiểu.

Tất cả chỉ là để những đứa trẻ đáng thương này chịu chết.

Tiểu Nam nhìn thấy một chiếc mặt nạ bị vụ nổ thổi bay, dưới mặt nạ là gương mặt của một cô bé chết không nhắm mắt, giống hệt mình hồi nhỏ.

Tiếp tục nổ tung, Địch Đạt Lạp căn bản không quản.

Cuối cùng vẫn là Trường Môn nhìn ra tâm cảnh của Tiểu Nam đã sụp đổ, kích hoạt Thập Vĩ cưỡng chế Địch Đạt Lạp bình tĩnh lại.

Làm gì vậy.

Không thấy ta đang có cảm hứng sao.

Địch Đạt Lạp bị hạn chế hành động vô cùng khó chịu, nhưng lại phát hiện không khí không mấy đúng.

Hạt tuy không bận tâm đến sự sống chết của những đứa trẻ này, nhưng y cũng muốn biết rốt cuộc những đứa trẻ này có thân phận gì, vì vậy y vặn vẹo cái đuôi, đặt những cái đầu còn nguyên vẹn trên mặt đất ngay ngắn, giật mặt nạ xuống.

Quả nhiên mỗi cái đầu đều đeo mặt nạ, vậy thì e rằng mấy trăm đứa trẻ này không phải là Nhẫn Cụ gì cả, mà là những kẻ đáng thương bị người khác khống chế dịch dung và vô tình lợi dụng.

Toàn là trẻ con, toàn là trẻ con bình thường.

Ngay cả người sắt đá vô tình cũng sẽ cảm thấy trong lòng rung động.

Tiểu Nam càng là hai hàng lệ nóng chảy dài, họ đã giết nhiều đứa trẻ như vậy sao.

Đây chính là hòa bình mà họ khao khát, chính là sự hy sinh mà họ đã giác ngộ sao.

Từng là trẻ mồ côi chiến tranh, Tiểu Nam vẫn luôn cho rằng người lớn đã khiến thế giới trở nên tồi tệ, trẻ con là vô tội.

Nhưng hiện tại họ đã làm gì.

Khi từng gương mặt nhỏ bé của những đứa trẻ đã chết xuất hiện trước mặt Địch Đạt Lạp, y cũng có chút hoảng loạn trong lòng, mọi thứ đều quá quỷ dị.

Phá Hiểu, không phải là để đánh giết thành viên Hiểu, mà là để từ tầng sâu tâm lý phá vỡ tất cả những gì họ tin tưởng.

Trong hai năm, Đỗ Lan đã chuẩn bị một triệu cơ thể nhân bản của trẻ em, mỗi đứa trẻ này đều sống động như thật, giống như binh mã dũng mỗi cái đều có một gương mặt khác nhau, nhưng chúng chỉ là những cơ thể rỗng, là vật phẩm tiêu hao bị Đỗ Lan thao túng.

Bi kịch là hủy hoại những thứ đẹp đẽ có giá trị đối với con người, đối với loài người trẻ em đại diện cho tương lai, đại diện cho khả năng vô hạn, đại diện cho hy vọng và sự thuần khiết mà người lớn luôn khao khát.

Trường Môn và Tiểu Nam kiên trì theo đuổi hòa bình, họ biết con đường hòa bình không hề bằng phẳng, cũng đã chuẩn bị tinh thần để tạo ra bi kịch, dùng nỗi đau để khiến người ta thức tỉnh, đó chính là thủ đoạn của họ.

Nhưng họ dường như chưa từng suy nghĩ xem mức độ nỗi đau này nên nắm bắt như thế nào.

Hiện tại Đỗ Lan đã để họ tự tay tạo ra một nỗi đau vượt quá sự chuẩn bị tâm lý của chính họ, dùng cách của người khác để trả lại chính thân họ, dùng nỗi đau lớn hơn để khiến thành viên Hiểu thức tỉnh, để họ biết hành vi của mình đang bóp chết những điều tốt đẹp mà họ đang bảo vệ.

Đây chính là ý nghĩa thực sự của Phá Hiểu.

Không ngờ hành động đầu tiên của Phá Hiểu, đã khiến Tiểu Nam bắt đầu dao động.

Đỗ Lan đã chuẩn bị nhiều cơ thể rỗng như vậy, đã chuẩn bị một màn đại hí núi thây biển máu: Này này, tình hình hiện tại không phải như vậy a, ta còn chuẩn bị rét đậm sắp đến nữa mà.

Cái gọi là rét đậm sắp đến thực ra là một chú ngữ của Đỗ Lan, sau khi sử dụng thành viên Hiểu Tổ Chức sẽ nhìn thấy ảo giác nhiều đứa trẻ mất tích, đại lục này trong mắt họ sẽ đi vào một mùa đông dân số tăng trưởng âm.

Vũ Ẩn Thôn mãi mãi chìm trong màn mưa bi thương, chẳng ai hay biết tổ chức phản nhẫn hùng mạnh Hiểu đang lộng hành khắp đại lục lại ẩn mình tại đây.

Khi mới thành lập, tổ chức Hiểu có ba ninja, chính là Di Ngạn, Trường Môn và Tiểu Nam những người từng được Tự Lai Dã dạy dỗ hai năm.

Di Ngạn học được từ Tự Lai Dã lý niệm về gìn giữ hòa bình, thế là cùng hai người bạn thân thành lập Hiểu, lập chí cải biến thế giới ninja, không còn để bi kịch như Đệ Nhị Đại Chiến xảy ra nữa.

Chiến trường chính của Đệ Nhị Đại Chiến là Vũ Chi Quốc nơi họ sinh sống.

Thuở ấy, Bán Tàng Cá Sơn Tiêu người được xưng là đỉnh cao của giới ninja đã dùng sức lực của một ngôi làng nhỏ để khiêu chiến Mộc Diệp, hòng thay đổi cục diện ngũ đại quốc.

Cuối cùng, hắn thảm bại, Vũ Chi Quốc suy tàn, Vũ Ẩn Thôn cũng thảm không nỡ nhìn, xương cốt chết đói đầy đường, sông ngòi tràn ngập tiếng kêu than đói khát.

Ba người trưởng thành trong loạn thế mong rằng tổ chức của mình có thể trở thành hy vọng của quốc gia, nên lấy tên là Hiểu.

Ba thiếu niên trẻ tuổi, đầy triển vọng quả thực đã từng một thời ảnh hưởng đến cả thôn, gặt hái nhiều thành công, thu hút rất nhiều ninja trẻ gia nhập.

Thế nhưng, một tổ chức mạnh mẽ phát triển nhanh chóng ắt sẽ gây chú ý cho kẻ thống trị, đặc biệt là khi lý niệm của tổ chức đi ngược với tư tưởng của kẻ thống trị.

Bán Tàng Cá Sơn Tiêu có dã tâm riêng, mà tổ chức Hiểu lại không muốn phát động chiến tranh.

Trong mắt Bán Tàng Cá Sơn Tiêu, sự tồn tại của tổ chức Hiểu chẳng khác nào một thứ thuốc mê tê liệt Vũ Ẩn Thôn.

Thêm vào đó, Đoàn Tàng lại châm ngòi thổi gió, cuối cùng Bán Tàng Cá Sơn Tiêu cũng ra tay với Hiểu.

Hắn ta lừa Tiểu Nam trước, khống chế nàng làm con tin.

Rồi trong vòng vây, lại dùng tính mạng của Tiểu Nam để uy hiếp Di Ngạn và Trường Môn phải tự tàn sát lẫn nhau.

Cuối cùng, Di Ngạn tự lao vào mũi kunai của Trường Môn mà chết.

Cái chết thảm khốc của bạn thân đã kích hoạt Luân Hồi Nhãn của Trường Môn, còn Bán Tàng Cá Sơn Tiêu vị đỉnh cao giới ninja đã già nua kia cũng chỉ có thể ôm hận mà chết.

Có thể nói, vốn dĩ mọi chuyện đến đây vẫn còn đường xoay sở, thế nhưng Trường Môn người vốn dĩ không có mục tiêu lại tiếp nhận di nguyện của Di Ngạn, trở thành thủ lĩnh của Hiểu, bắt đầu biến Hiểu thành một tổ chức khủng bố.

Đương nhiên, Trường Môn cũng không phải ngay từ đầu đã hắc hóa.

Trong bóng tối, còn có một người nữa ảnh hưởng đến hắn, đó chính là Vũ Trí Ba Đái Thổ.

Ban đầu, Vũ Trí Ba Đái Thổ tiếp xúc với tổ chức Hiểu theo sự sắp xếp của Vũ Trí Ba Ban, bởi vì Luân Hồi Nhãn của Trường Môn chính là do Ban cấy ghép cho hắn.

Ban biết mình sắp chết, sau trận chiến với Hokage Đệ Nhất, hắn cũng bị thương nặng, nên đã sắp xếp kế hoạch phục sinh.

Chỉ cần sử dụng bí thuật Luân Hồi Nhãn, là có thể khiến người chết sống lại.

Và đôi Luân Hồi Nhãn này chính là thành tựu cao nhất trong cuộc đời Vũ Trí Ba Ban, vũ khí tối thượng chỉ thức tỉnh vào cuối đời.

Ban đã chọn Trường Môn ngay từ đầu, sau này càng hy vọng biến Hiểu thành một tổ chức hoạt động vì sự phục sinh của hắn.

Đương nhiên, để báo đáp, hắn sẽ giúp Hiểu thực hiện hòa bình vĩnh cửu.

Khi Di Ngạn còn sống, cậu ấy bày tỏ sự cảm động nhưng đã từ chối, cậu học được từ Tự Lai Dã rằng hòa bình cần phải được giành lấy và gìn giữ bằng chính đôi tay của mình, không có đường tắt.

Thế nhưng Di Ngạn đã chết, chứng minh lý niệm mà cậu kiên trì là sai.

Nếu vẫn hy vọng hòa bình, Trường Môn buộc phải tìm đường khác, thế là hắn nghe theo đề nghị của Đái Thổ, cuối cùng đã đi trên con đường do Ban sắp đặt.

Lúc này, Tiểu Nam đứng trong mưa, trong đầu không thể xóa đi những khuôn mặt tái nhợt của những đứa trẻ vô tội, những sinh mệnh trẻ tuổi cứ thế ra đi, hệt như những đóa hoa bị cơn mưa xối xả tàn phá, bị chính tay họ đánh gục.

Suốt bao lâu nay, nàng vẫn luôn tin rằng mình có thể mang đến hòa bình, nhưng giờ nhìn lại, cái giá của hòa bình có lẽ là điều họ không thể gánh vác.

Còn những phản nhẫn của tổ chức Hiểu kia, chẳng lẽ không có chút nhân tính nào sao.

Nhìn thấy nhiều đứa trẻ chết như vậy mà vẫn dửng dưng, Tiểu Nam đã dao động.

Trong màn mưa lất phất, Đái Thổ ẩn mình quan sát.

Hắn cảm nhận được sự thay đổi trong tâm cảnh của Tiểu Nam, thực ra hắn cũng rất kinh ngạc, không biết ai lại dùng thủ đoạn như vậy.

Tuy nhiên, Đái Thổ có thể khẳng định, hành vi này không phải là để đánh bại Hiểu, mà là để từ trong tâm lý mà làm rã đội ngũ thành viên Hiểu, lòng dạ hiểm độc.

Chương 1211

Trên đại lục này, e rằng không có mấy người có thể làm được điều này, ngay cả gia tộc Vũ Trí Ba giỏi về ảo thuật cũng không ai làm được.

Trong đầu Đái Thổ hiện lên một người quen đã lâu không gặp Đỗ Lan.

Nhưng không có chứng cứ, hơn nữa bây giờ kẻ đứng sau màn không còn quan trọng nữa, điều quan trọng là phải hoàn thành kế hoạch của Ban, đến lúc đó tất cả mọi người sẽ được hạnh phúc.

Đái Thổ cũng là người có câu chuyện, hắn cũng bị Ban hãm hại mới trở thành người thừa kế của Ban.

Đương nhiên Ban cũng có câu chuyện, tất cả những gì hắn làm không phải do một mình hắn hoàn thành, hắn có một người cộng sự tên là Tuyệt.

Tuyệt cũng không phải người bình thường, hắn là một phân thân nhỏ bé của Đại Đồng Mộc Huy Dạ trùm cuối đứng sau màn.

Mục đích của hắn không phải là giúp Ban xây dựng xã hội đại đồng, mà là để phục sinh Đại Đồng Mộc Huy Dạ.

Xích móc xích này, chẳng khác nào một tổ chức đa cấp, lừa được ai thì lừa.

Tuyệt lừa Ban đạt được Vô Hạn Nguyệt Độc, Ban chia sẻ mục tiêu này với Đái Thổ, sau đó Đái Thổ lại chiết khấu một chút để lừa Trường Môn: phục sinh Ban là mục tiêu, hòa bình vĩnh cửu là báo đáp.

Đái Thổ nghĩ đến Đỗ Lan không phải không có căn cứ.

Mấy năm nay, hắn luôn cảm thấy trong Mộc Diệp tưởng chừng quang minh lại ẩn giấu một bóng đen còn đen hơn cả hố đen.

Những linh thú kỳ quái và các loại kỹ năng lạ lùng xuất hiện trên đại lục đều là sau khi Đỗ Lan xuất hiện, tất cả những điều này nhất định có liên hệ.

Hơn nữa, bắt cóc trẻ con, coi chúng như pháo hôi để đánh vào phòng tuyến tâm lý của thành viên Hiểu, loại thủ đoạn độc ác này tuyệt đối không phải người bình thường có thể nghĩ ra và thực hiện được, nghĩ đi nghĩ lại, ngoài Đỗ Lan ra thì không còn ai khác.

Bởi vì Đỗ Lan thực sự là vô sở bất năng, Đái Thổ biết muốn hoàn thành kế hoạch Vô Hạn Nguyệt Độc, Đỗ Lan tuyệt đối là kẻ thù lớn nhất.

Không có lý do, chỉ là cảm thấy thế.

Lại có người đến, Đái Thổ tiếp tục âm thầm quan sát, hóa ra là Trường Môn điều khiển thi thể của Di Ngạn được chế thành khôi lỗi để khuyên nhủ Tiểu Nam.

Trường Môn biết họ đã gặp phải kẻ thù độc ác nhất, nhưng kẻ thù càng độc ác, họ càng phải xốc lại tinh thần: Tiểu Nam, chính vì trên thế giới này có những kẻ như vậy, chúng ta mới càng nên kiên định con đường của mình.

Thế nhưng Tiểu Nam thầm nghĩ có thể tiếp tục đi, nhưng nếu cứ đi tiếp, rốt cuộc họ còn phải hy sinh những gì.

Bây giờ trước tiên là vài trăm đứa trẻ, rồi sau đó thì sao.

Họ có thể coi cả thế giới là vật tế phẩm cho hòa bình sao.

Một giọng nói bảo Tiểu Nam, hòa bình không phải như vậy.

Lục Đạo Bội Ân điều khiển thi thể của Di Ngạn nói: Chúng ta không có lựa chọn, chẳng lẽ ngươi còn chưa nhìn rõ thế giới hỗn loạn này sao.

Bọn họ sẽ không lý giải nỗi đau của chúng ta, chỉ khi bọn họ nếm trải hết nỗi đau mà chúng ta từng trải qua, bọn họ mới trân trọng hòa bình.

Bội Ân, chính là ý nghĩa của sự đau khổ.

Tiểu Nam trước đây rất đồng tình với quan điểm này, nàng cho rằng những người khác sau khi trải qua đau khổ cũng sẽ trở nên giống như họ, đây là cách nhìn người theo kiểu suy bụng ta ra bụng người.

Nhưng lần này, nàng lại cho rằng không thể tiếp tục nữa, kẻ địch độc ác vượt quá sức tưởng tượng.

Cứ tiếp tục phát triển như vậy, người khác chưa cảm nhận được đau khổ, người của tổ chức Hiểu đã phải mất đi tư cách làm người trước rồi, đến lúc đó họ còn tư cách gì để tranh đấu cho hòa bình của thế giới.

Nhưng nàng biết mình không thể thuyết phục Trường Môn, nên nàng im lặng.

Tiểu Nam biết lúc này chỉ có thể tự mình tìm ra kẻ đứng sau màn, ngăn chặn hắn, có như vậy tổ chức Hiểu mới có thể tiếp tục.

Bằng không, tổ chức Hiểu sẽ mang tội nghiệt sâu nặng như kẻ đứng sau màn.

Vì đồng đội, nàng phải hành động: Ta biết phải làm gì.

Nàng sẽ đi ngăn chặn kẻ đứng sau màn và các thành viên Hiểu tiếp tục gây tội ác.

Bội Ân nhìn Tiểu Nam một cái, khẽ gật đầu, hắn biết suy nghĩ của Tiểu Nam, cũng ủng hộ nàng.

Theo dấu vết, đội Minh Nhân cùng ninja Sa Ẩn Thôn, được Tạp

Tạp Tây dẫn đầu, đi cứu Ngã Ái La, thế nhưng lại chẳng tìm thấy gì.

Cha của Tạp Tạp Tây, Nanh Trắng Mộc Diệp, từng là ác mộng của nhiều gia đình Sa Ẩn Thôn, cha mẹ của Hạt đã chết dưới lưỡi kiếm của Nanh Trắng Mộc Diệp.

Bởi vậy, bà nội của Hạt, Thiên Đại Bà Bà, vừa thấy Tạp Tạp Tây đã tấn công, vì ánh mắt của Tạp Tạp Tây rất giống cha hắn.

May mắn thay, Thiên Đại Bà Bà vẫn có cái nhìn đại cục, không gây căng thẳng với ninja viện trợ Mộc Diệp.

Bọn họ chắc hẳn đã từng dừng lại ở đây, đã xảy ra chiến đấu, nên bọn họ đã rời đi rồi.

Thiên Đại Bà Bà là một bà lão nhỏ thó, tuy đã ngoài tám mươi nhưng thân thủ vẫn nhanh nhẹn, với tư cách là một Khôi Lỗi Sư, nàng tuyệt đối là đỉnh cao của đại lục.

Suốt chặng đường này, Thiên Đại Bà Bà ban đầu không đồng tình với ninja Mộc Diệp, nhưng khi thấy Minh Nhân thực lòng coi Ngã Ái La như bạn bè, không bị ràng buộc bởi lợi ích của làng, có thể quan tâm Ngã Ái La từ góc độ siêu thoát khỏi cục diện của làng, điều này khiến Thiên Đại rất cảm động.

Vị Thiên Đại Bà Bà này có địa vị cao trong Sa Ẩn Thôn, từng đưa ra một loạt các quyết định, ví dụ như biến Ngã Ái La thành Nhân Trụ Lực, chính là do nàng ta quyết định.

Nhưng theo tuổi tác tăng lên, nhìn Ngã Ái La đáng thương như vậy, nàng cũng hối hận.

Đương nhiên nguyên nhân chính vẫn là phong ấn của họ không hoàn hảo, khiến chakra của Nhất Vĩ luôn trong trạng thái rò rỉ, còn khiến Ngã Ái La mất ngủ.

Kết quả kiểm tra của Tạp Tạp Tây cũng như vậy.

Minh Nhân nhìn hang động đen ngòm, vô cùng lo lắng: Tạp Tạp Tây lão sư, có thể để nhẫn khuyển tiếp tục truy đuổi không.

Con chó Pug mang cùng nhãn hiệu dầu gội với Xuân Dã Anh vẫn rất đáng tin cậy.

E rằng không được rồi, dấu vết ở đây quá nhiều, rõ ràng có hơn ba chữ số ninja đã chiến đấu, mùi vị quá phức tạp rồi.

Tạp Tạp Tây tỏ vẻ tiếc nuối, tiếp tục quan sát xung quanh, phát hiện phần lớn đều là vụ nổ, hẳn là những phản nhẫn dùng đất sét nổ mà Sa Nhẫn đã nói.

Tuy có rất nhiều dấu vết của người, nhưng dấu vết chiến đấu chỉ có vụ nổ, điều này không khoa học.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đại Thế Tá Tỉnh trầm giọng nói.

Hắn là người được Đoàn Tàng cài vào Đội 7 để giám sát Minh Nhân, rõ ràng đã hai năm trôi qua, Đoàn Tàng vẫn không yên tâm về Minh Nhân.

Tá Tỉnh vẫn là người răm rắp nghe lời Đoàn Tàng, hiểu rõ mặt tối khác của làng hơn Minh Nhân.

Bây giờ hắn nhìn chiến trường kỳ quái, vẫn không nhịn được mà đặt câu hỏi.

Dây mơ rễ má đã đứt, Tiểu Anh ở một bên cảnh giới.

Lần này vì thời gian gấp gáp, Đội 7 không đợi viện binh mà xuất phát trước, vẫn chưa biết phải đối mặt với loại kẻ địch nào, tốt nhất vẫn nên cẩn thận.

Có thể thấy sự dạy dỗ của nade tuyệt đối là đạt tiêu chuẩn, giúp Tiểu Anh trở thành một ninja đạt chuẩn.

Tiểu Anh lợi dụng khả năng khống chế chakra xuất sắc của mình, cảm nhận gió thổi cỏ lay xung quanh, rồi nàng lại phát hiện: Ai đó.

Kunai trong tay, toàn thân cảnh giới.

Mọi người lập tức tụ lại, nhìn về phía Tiểu Anh cảm nhận được.

Đó là đỉnh núi phía trên hang động, một bóng người từ từ hiện ra, toàn thân trắng toát, chỉ có đôi mắt khiến người ta không rét mà run.

Đại Xà Hoàn.

Tạp Tạp Tây vạn vạn không ngờ lại phát hiện Đại Xà Hoàn ở đây.

Thực ra, Đại Xà Hoàn bây giờ rất lợi hại, vẫn luôn giám sát người của tổ chức Hiểu, chính là để đoạt lấy Huyết Kế Giới Hạn của họ.

Lần này xuất hiện là một phân thân của hắn.

Phân thân của Đại Xà Hoàn nhìn ninja Mộc Diệp lại ở cùng với kẻ địch xưa kia, lộ ra nụ cười châm chọc: Thiên Đại, Tạp Tạp Tây, ta lại không ngờ hai người cũng có ngày kề vai chiến đấu.

Xem ra sự mất tích của Phong Ảnh đã có thể ảnh hưởng đến quan hệ giữa hai làng rồi nhỉ.

Tuy chỉ là phân thân, nhưng khí thế kiêu ngạo của Đại Xà Hoàn không hề giảm sút.

Ngã Ái La ở đâu.

Minh Nhân không quan tâm Đại Xà Hoàn, bây giờ quan trọng là phải cứu người trước.

Biết rồi thì sao.

Hắn ta chết chắc rồi.

Đại Xà Hoàn đã sớm chứng kiến, đồng thời cũng chứng kiến Phá Hiểu, thậm chí nhìn thấy sau khi Hạt và Địch Đạt Lạp rời đi, những thi thể trẻ em đều đột nhiên bốc hơi.

Chương 1212

Vì có Phá Hiểu quấy nhiễu, bọn họ đành phải đổi chỗ để tiếp tục hấp thụ Vĩ Thú.

Hạt và Địch Đạt Lạp đã chuyển đến căn cứ số hai.

Khốn kiếp.

Minh Nhân không có thời gian lãng phí, nếu Đại Xà Hoàn không muốn nói cho họ biết Ngã Ái La ở đâu, chỉ có thể động thủ thôi, đánh đến khi hắn mở miệng mới thôi.

May mắn thay Đại Xà Hoàn cũng vui vẻ xem một trận ngư ông đắc lợi: Bọn họ đi về phía đông rồi, các ngươi hẳn là có thể tìm được dấu vết.

Tạp Tạp Tây nhíu mày không biết Đại Xà Hoàn muốn làm gì, nhưng Minh Nhân không quan tâm những điều này, hắn chỉ một lòng muốn cứu Ngã Ái La: Tạp Tạp Tây lão sư, chúng ta đi.

Minh Nhân dẫn đầu, những người khác cân nhắc rồi cũng theo sau.

Sự xuất hiện của Đại Xà Hoàn khiến Tá Tỉnh rất kinh ngạc, hắn không biết tại sao Đại Xà Hoàn lại đột nhiên xuất hiện, điều này có ý nghĩa gì.

Vô số câu hỏi chờ được giải đáp, dường như nhiệm vụ lần này không hề đơn giản như vậy.

Bên kia, Tiểu Nam cũng vội vã rời Vũ Ẩn Thôn, nàng muốn đi hội họp với đội của Hạt, nàng cho rằng lần tới Phá Hiểu vẫn sẽ xuất hiện, nàng phải ngăn chặn sát lục tái diễn.

Căn cứ thứ hai vẫn là một hang động.

Hạt và Địch Đạt Lạp đặt Ngã Ái La gần chết xuống, tiếp tục chuẩn bị triệu hồi một phần thân Thập Vĩ.

Ngã Ái La cũng thật xui xẻo, chết cũng phải chia làm hai lần, một lần vẫn chưa chết hẳn.

Chuyện Phá Hiểu không hề ảnh hưởng đến bọn họ, chẳng qua là chết mấy đứa trẻ con thôi, có liên quan gì đâu.

Tiếp tục công tác chuẩn bị, Tiểu Nam cưỡi chiếc hạc giấy khổng lồ làm từ giấy lớn bay về phía biên giới Phong Chi Quốc.

Vũ Chi Quốc, nơi Vũ Ẩn Thôn tọa lạc, giáp với Phong Chi Quốc, Thổ Quốc và Hỏa Chi Quốc ba nước.

Tiểu Nam đến với tốc độ nhanh nhất, Ngã Ái La vậy mà vẫn còn một hơi thở.

Tiểu Nam là đồng đội của Lục Đạo Bội Ân, điều này vẫn được biết đến, mà Lục Đạo Bội Ân tuyệt đối là người mà Hạt và Địch Đạt Lạp cũng không dám chọc, chỉ riêng đôi Luân Hồi Nhãn kia đã có thể nhiếp hồn người, giết người vô hình.

Tiểu Nam, ngươi đến để ngăn ta giết những đứa trẻ kia sao.

Địch Đạt Lạp trước đó đã cảm thấy Tiểu Nam động lòng trắc ẩn với những đứa trẻ đó.

Tiểu Nam không mở lời, chỉ thả những con hạc giấy trinh sát bay đi tìm dấu vết của Phá Hiểu.

Thiết.

Bị phớt lờ, Địch Đạt Lạp thật muốn cho Tiểu Nam biết thế nào là nghệ thuật bạo tạc, hắn hất đuôi ngựa, kiêu ngạo quay người không nói chuyện với Tiểu Nam nữa.

Ở khu vực giao giới giữa Phong Chi Quốc và Vũ Chi Quốc này, có một con sông chảy từ Vũ Chi Quốc sang Phong Chi Quốc, đây cũng là một trong số ít nguồn nước của Phong Chi Quốc.

Những con hạc giấy trắng bay khắp hai bên bờ sông, tìm kiếm bất kỳ hiện tượng khả nghi nào.

Tiểu Nam lúc này trong lòng rất mâu thuẫn, một mặt hy vọng Phá Hiểu xuất hiện, để có thể hỏi ra kẻ chủ mưu từ miệng lũ trẻ. mặt khác lại không hy vọng chúng xuất hiện, bằng không lại là một bi kịch.

Thế nhưng không tìm thấy gì, ngược lại lại phát hiện có ninja đang tiếp cận, nhìn hộ trán thì là Mộc Diệp.

Hẳn là Sa Ẩn Thôn cầu viện Mộc Diệp đến giúp đỡ.

Tạp Tạp Tây và đồng đội đã cơ bản xác định hang động bị bịt kín phía trước chính là nơi trú ngụ của Hiểu, bởi vì cửa hang bị bịt kín y hệt cái hang trước đó, trên đó đều có kết giới nhẫn thuật xua đuổi dã thú và côn trùng.

Tuy nhiên, hiện tại Tạp Tạp Tây và đồng đội vẫn chưa biết mình đã bị phát hiện.

Nhưng tất cả đều không quan trọng, bởi vì lần này vẫn là sân khấu của Phá Hiểu.

Hoàng lạp, có tiếng vật gì đó lớn rơi xuống nước, sóng nước bắn tung tóe phản chiếu ánh mặt trời.

Hoàng lạp, hoàng lạp Mọi người không khỏi ngẩng đầu, chỉ thấy trên không trung vô số cậu bé giống hệt nhau rơi xuống, chúng hoặc trực tiếp rơi xuống nước bắn tung tóe, hoặc rơi xuống đất làm bụi bay mù mịt.

Mưa con trai.

Mọi người hoàn toàn không hiểu đây là cái quái gì, chỉ có thể ngây ngốc nhìn ông trời.

Ông trời không muốn nói chuyện với loài người, và cứ thế ném những cậu bé xuống nhân gian.

Một tràng tích lý ba lạp vang lên, Phá Hiểu một lần nữa lên sóng.

Tiểu Nam vạn vạn không ngờ màn chào sân của Phá Hiểu lại bất hợp lý đến thế, vậy mà lại trực tiếp từ trên trời rơi xuống, nàng cũng ngây người, không biết nên dùng biểu cảm gì để đối mặt.

Phá Hiểu lại đến, vẫn là trạng thái đó, nhưng cảnh tượng hùng vĩ từ trên trời rơi xuống vẫn khiến tất cả mọi người kinh ngạc, bất kể là Hiểu hay các ninja đến cứu viện.

Mấy tên âm hồn bất tán này.

Địch Đạt Lạp đã chuẩn bị sẵn sàng để thi triển nghệ thuật bạo tạc một lần nữa, dù sao Phá Hiểu tuy đông người nhưng không có chút sức chiến đấu nào, đến bao nhiêu cũng là gửi rau cả.

Trừ Tiểu Nam, e rằng trong tổ chức Hiểu không có bất kỳ ai sẽ động lòng trắc ẩn với kẻ địch không phản kháng.

Dừng tay.

Tiểu Nam tuyệt đối không cho phép Địch Đạt Lạp ra tay nữa.

Nàng bước ra khỏi hang động, đứng trước đội quân Phá Hiểu: Các ngươi rốt cuộc là ai.

Hành vi của các ngươi sẽ hại chết chính các ngươi.

Đôi mắt Tiểu Nam chân thành, thực sự hy vọng những đứa trẻ này có thể về nhà, đừng trở thành pháo hôi của kẻ đứng sau màn.

Chúng ta là Phá Hiểu, những kẻ chấm dứt Hiểu.

Vẫn là câu trả lời cũ rích, không hề thay đổi.

Địch Đạt Lạp nhìn Tiểu Nam nở nụ cười châm chọc: Ta thấy ngươi đang lãng phí thời gian, mấy đứa nhóc này đã bị tẩy não rồi.

Tuy nhiên, kết luận của hắn lập tức bị vả mặt.

Chỉ thấy hàng đầu bước ra một đứa trẻ, đôi mắt kiên định nhìn ba thành viên Hiểu, chậm rãi mở lời, dùng giọng nói ngây thơ nói: Hiểu, cho dù phải hy sinh thế hệ chúng ta cũng nhất định phải ngăn chặn các ngươi hủy diệt thế giới.

Lập trường khác nhau thì kết luận cũng khác nhau, tổ chức Hiểu cho rằng mình đang chạy vạy vì hòa bình, còn Phá Hiểu lại cho rằng hành vi đó là hủy diệt thế giới.

Tiểu Nam vừa thấy có thể giao lưu thì tốt rồi, nàng trầm giọng hỏi: Ngươi rốt cuộc là ai.

Tại sao lại muốn hại chết những sinh mạng vô tội này.

Tạp Tạp Tây và đồng đội ẩn mình trong bóng tối, hoàn toàn không biết diễn biến này là gì, dường như có kẻ đang đối đầu với những người đã bắt cóc Ngã Ái La.

Mà nói đi thì Ngã Ái La có trong hang động không.

Không thể vì xem kịch mà quên mất công việc của mình, họ là đến để cứu người.

Sinh mạng vô tội.

Cậu bé dường như không hiểu định nghĩa này: Người bị người khác giết chết là sinh mạng vô tội, còn người bị các ngươi Hiểu giết chết thì chẳng lẽ chết một cách xứng đáng sao.

Tiểu Nam bị hỏi đến vô ngôn.

Đỗ Lan tiếp tục thao túng cậu bé nói: Chúng ta là tự nguyện hy sinh vì hòa bình, vì tương lai của nhân loại.

Ta sẽ cho ngươi chết một cách xứng đáng.

Địch Đạt Lạp không muốn nghe bọn chúng nói nhảm nữa, trong tay đã có một cục đất sét nổ màu xám trắng.

Tất cả những đứa trẻ đều không hề sợ hãi: Không có hy sinh thì không có hòa bình, so với những kẻ ác nhân chỉ biết hy sinh người khác như các ngươi, chúng ta nguyện ý hy sinh tính mạng của mình.

Tiểu Nam như bị điện giật, khái niệm hy sinh người khác và hy sinh chính mình lập tức tạo ra một cơn bão trong đầu nàng.

Nàng bắt đầu nghi ngờ chính sách đau khổ đổi lấy hòa bình mà nàng vẫn luôn thực hiện bấy lâu nay dường như là sai.

Đương nhiên là sai, ngươi xem những phản nhẫn của tổ chức Hiểu bọn họ có vì cái chết của người khác mà đau khổ không.

Tuyệt nhiên không, bọn họ căn bản sẽ không đau khổ, mà kẻ phát động chiến tranh lại chính là bọn họ.

Sai lầm lớn nhất của Trường Môn và Tiểu Nam, chính là dùng ánh mắt của dân thường để nhìn nhận các vấn đề quốc tế.

Họ chỉ thấy sự tàn phá của chiến tranh đối với dân thường, nhưng lại không thấy những ngôi làng quật khởi trong cuộc chiến tranh cờ bạc, những anh hùng nổi danh, cũng như những nhẫn thuật vang danh.

Chiến tranh tuy không tốt, nhưng luôn có người được lợi từ đó nên mới có chiến tranh.

Mà chiến tranh chính nghĩa, thậm chí có thể khiến lợi ích của cả xã hội được phân phối lại, phân phối lại những của cải đã tập trung cao độ cho những người sống sót.

Chiến tranh tuy tàn khốc, nhưng lại là sự kiện không thể thiếu để điều tiết xã hội loài người, hòa bình và chiến tranh chính là chơi bài và xáo bài.

Chỉ sau khi xáo bài, kẻ thua cuộc mới có khả năng cầm được một bộ bài tốt.

Đương nhiên, Tiểu Nam hiện tại cũng không nghĩ đến những điều này, chỉ là trong lòng so sánh một chút giữa mình và những đứa trẻ này.

Hiểu là vì hòa bình mà gieo rắc đau khổ, còn những đứa trẻ lại vì hòa bình mà chịu đựng đau khổ, cao thấp lập tức phân rõ.

Tiểu Nam cảm thấy mình đã thua.

Chương 1213

Tiểu Nam, đừng bị hắn lừa gạt.

Đúng lúc Tiểu Nam đang hoang mang, một bóng người đột nhiên xuất hiện, mọi người nhìn lại thì ra là Lục Đạo Bội Ân đích thân đến.

Tiểu Nam toàn thân run rẩy, ý chí chiến đấu đã mất quá nửa.

Cái gì mà hy sinh chính mình, những đứa trẻ này là bị ngươi lợi dụng.

Ngươi hy sinh cũng là sinh mạng của người khác.

Lục Đạo Bội Ân không yên tâm về Tiểu Nam, nên đã đi theo sau nàng.

Đúng vậy, hành vi của đối phương cũng không phải cái gì là hy sinh chính mình, những đứa trẻ này là vô tội, cái tuổi của chúng làm sao có thể hiểu được những điều này.

Đỗ Lan thông qua đôi mắt của lớp vỏ bọc trẻ con nhìn thấy Lục Đạo Bội Ân đẹp trai xuất hiện, thầm nghĩ, các đại lão của tổ chức Hiểu đều ra mặt rồi à.

Đừng dùng tư tưởng hèn hạ của người lớn các ngươi để suy xét suy nghĩ của chúng ta.

Đỗ Lan giả vờ ngây thơ nói: Tôi là tự nguyện.

Tôi cũng tự nguyện, Tôi cũng vậy.

Giống nhau.

Mỗi đứa trẻ đều có giọng nói khác nhau, sống động như thật, hoàn toàn không có sơ hở.

Chúng bây giờ tranh nhau tuyên bố mình là tự nguyện, dường như chúng thực sự tự phát tổ chức để đối kháng Hiểu.

Các ngươi những đứa trẻ này làm sao có thể hiểu rõ chúng ta đến vậy, ngươi đừng nói dối nữa.

Lục Đạo Bội Ân sẽ không bị lừa gạt, hắn thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng Thần La Thiên Chinh để xử lý những đứa trẻ ồn ào này.

A, bị ngươi nhìn thấu rồi sao.

Đỗ Lan ở Mộc Diệp cười: Nếu ngươi đã biết chúng bị tẩy não rồi, các ngươi chẳng lẽ còn có thể ra tay giết chúng sao.

Đây chính là cái gọi là hòa bình của các ngươi Hiểu sao.

Đỗ Lan dùng giọng nói non nớt của đứa trẻ cực kỳ châm chọc nói với Lục Đạo Bội Ân: Thực ra thủ đoạn của mọi người đều giống nhau, khác biệt là mục đích.

Tôi làm hại người vô tội là để tìm chút niềm vui. còn các ngươi làm hại người vô tội là để gieo rắc đau khổ, là vì muốn đại chúng trân trọng hòa bình.

Ánh mắt của tất cả đứa trẻ lập tức trở nên nghiêm túc: Thực ra những gì chúng ta làm đều giống nhau, đều là đạt được sự thỏa mãn bản thân trong quá trình làm hại người khác.

Đây là lời lẽ lạnh lùng đến mức nào, vì niềm vui mà đưa hàng trăm đứa trẻ đến trước mặt tổ chức Hiểu làm pháo hôi, loại người này ngay cả Lục Đạo Bội Ân đã coi thường sinh tử cũng tức giận đến run cả người.

Biểu cảm của Tiểu Nam vô cùng phức tạp, nhưng nàng càng quan tâm đến câu nói thủ đoạn giống nhau của Đỗ Lan.

Tức là trong mắt người khác, những việc mà tổ chức Hiểu làm cũng là giết hại vô tội.

Nếu đối phương cũng có một lý do chính đáng và đường hoàng, có phải cũng có thể vô tư hại chết nhiều đứa trẻ như vậy không.

Giống như Hiểu vì hòa bình mà đi khắp nơi làm hại người khác.

Hoặc là nói ngăn chặn Hiểu đã là một lý do chính đáng rồi sao.

Lúc này, sự suy tư trong nội tâm Tiểu Nam cuối cùng đã thăng hoa đến giai đoạn triết học: lý do chính đáng có phải là cái cớ để không từ thủ đoạn không.

Đối phương vì tìm niềm vui mà hại người, Hiểu vì hòa bình mà hại người.

Lý do khác nhau, nhưng hành vi giống nhau, giữa hai bên có sự khác biệt nào không.

Tiểu Nam muốn phát điên rồi, loại suy tư sâu sắc này đối với một cô gái có tâm tư đơn thuần như nàng quá khó khăn.

Ninja ẩn nấp trong bóng tối đương nhiên cho rằng hai hành vi này đều sai, có gì mà phải xoắn xuýt, hành vi mới là quan trọng nhất, bất kể ngươi có lý do gì cũng không phải cái cớ để hại người.

Đương nhiên so với đó, kẻ tìm niềm vui là đáng ghét nhất, còn hại người vì hòa bình chỉ có thể nói là đã tìm sai phương pháp.

Ba thế lực mỗi bên một suy nghĩ, đều chìm đắm trong sự suy tư về vấn đề mối liên hệ giữa lý do và hành vi.

Sasa, còn đợi gì nữa, hãy để ta vui vẻ đi, Hiểu, ra tay đi.

Đỗ Lan điều khiển những lớp vỏ bọc đó tiến lên vài bước bao vây người của tổ chức Hiểu.

Sắc mặt Lục Đạo Bội Ân tái nhợt, biểu cảm lạnh lùng, nếu ra tay hắn cảm thấy mình thực sự sẽ biến thành giống kẻ đứng sau màn.

Mình là vì hòa bình, làm sao có thể hòa chung với kẻ vì tìm niềm vui mà không coi mạng người ra gì.

Tức giận, nhưng càng tức giận càng không thể ra tay, ít nhất là không thể ra tay với những đứa trẻ này.

Bởi vì Lục Đạo Bội Ân không muốn thừa nhận mình cũng ti tiện hèn hạ giống đối phương.

Để một phản diện tự xưng chính nghĩa phải ăn shit, đương nhiên là phải làm ngược lại với chính nghĩa của hắn.

Ngươi mà đồng tình với lý niệm của hắn, chỉ càng làm tăng khí thế của hắn thôi.

Tổ chức Hiểu thành lập nhiều năm, đã bắt không ít Vĩ Thú, nhưng chưa bao giờ gặp phải kẻ địch như Đỗ Lan, không tự mình ra mặt, dùng trẻ em yếu ớt làm bia đỡ đạn, không ngừng quấy rối Hiểu, lại còn lấy danh nghĩa Phá Hiểu, mức độ ti tiện của hắn ngay cả kẻ thù của Hiểu như Tạp Tạp Tây cũng khinh thường.

Tuy nhiên, phải nói là cực kỳ hiệu quả, đánh đòn tâm lý vào các thành viên Hiểu từ mặt tinh thần.

Tiểu nhân ti tiện, có bản lĩnh thì đứng ra trước mặt ta.

Lục Đạo Bội Ân không thừa nhận mình giống Đỗ Lan, nên hy vọng có thể kích Đỗ Lan ra mặt.

Nếu tôi ra mặt, các ngươi sẽ chết rất thảm, nên tôi sẽ không ra mặt đâu.

Đỗ Lan thông qua miệng đứa trẻ nói ra những lời rất thiếu đòn.

Khốn kiếp, trên thế giới làm sao có thể có kẻ ti tiện đến vậy.

Lục Đạo Bội Ân vậy mà cũng có biểu cảm rồi, đó là phẫn nộ.

Ngươi rốt cuộc làm thế nào mới chịu thả những đứa trẻ này đi.

Vẫn là Tiểu Nam lương thiện hơn, biết quan tâm đến sự an nguy của những đứa trẻ này.

Đỗ Lan suy nghĩ một chút, đang chuẩn bị mở lời.

Trong đám trẻ, một cô bé bước ra: Hóa ra mấy ngày nay ngươi lén lút là đang làm cái loại chuyện này à.

Dường như có thêm một người nữa, đang nói chuyện với kẻ đứng sau màn.

Là Địch Ny Toa phát hiện Đỗ Lan đang giở trò, thông qua hệ thống tiến vào thân thể đứa trẻ để xem Đỗ Lan rốt cuộc đang làm gì, hóa ra là đang khiêu khích tổ chức Hiểu.

Tôi sắp xong rồi, đợi tôi một chút.

Đỗ Lan điều khiển cậu bé đó nói với cô bé.

Mọi người câm nín, dường như có biến động, bên cạnh kẻ đứng sau màn còn có người.

Hơn nữa họ đều có thể tiến vào thân thể đứa trẻ để điều khiển hành động của chúng, kẻ nắm giữ loại nhẫn thuật tà ác này vậy mà không chỉ có một người sao.

Địch Ny Toa nhìn cục diện, lập tức đoán ra Đỗ Lan nhất định đã dùng những lớp vỏ bọc trẻ em này để tiến hành chiến tranh tâm lý với tổ chức Hiểu, hơn nữa đã có chút hiệu quả rồi: Ngươi làm thế này không được, nói cho cùng, sự vặn vẹo của họ đều được xây dựng trên thực lực của họ, phế bỏ họ chẳng phải là xong rồi sao, việc gì phải lãng phí nhiều thời gian như vậy.

Đỗ Lan thầm nghĩ Địch Ny Toa quả là dứt khoát, xem ra nàng thật sự không có ấn tượng tốt đẹp gì với Hiểu.

Mọi người nghe Địch Ny Toa còn kiêu ngạo hơn Đỗ Lan, vừa mở miệng đã nói phế bỏ tổ chức Hiểu, đều cảm thấy đối phương nhất định là kẻ điên.

Thực lực của tổ chức Hiểu toàn bộ hủy diệt một quốc gia cũng không thành vấn đề, đối phương vậy mà lại coi thường Hiểu đến vậy, nhất định là đầu óc không bình thường.

Lại nghe Đỗ Lan nói: Phế bỏ tinh thần của họ, so với phế bỏ thân thể của họ có tính khiêu chiến hơn, thú vị hơn.

Nghe ý của Đỗ Lan là phế bỏ họ chẳng có chút khiêu chiến nào, thà dùng thủ đoạn ti tiện để khiến Hiểu ghê tởm còn thú vị hơn.

Hai tên này thật đáng ghét.

Ngược lại, Tạp Tạp Tây cảm thấy họ có lẽ không nói dối, nhưng cuộc đối thoại này sao lại quen tai đến vậy, luôn cảm thấy đây là đời thường của nhà nào đó.

Tạp Tạp Tây lão sư, chúng ta vẫn nên đi cứu Ngã Ái La trước đã.

Minh Nhân nói, bây giờ thấy người của Hiểu đều bị bao vây rồi, họ hoàn toàn có thể đi cứu người trước.

Tạp Tạp Tây gật đầu, cứu người là việc khẩn cấp, trước tiên vào hang động trinh sát một chút.

Phía tổ chức Hiểu bốn người không đánh cũng không được, không đánh cũng không xong, lúng túng nghe Đỗ Lan và Địch Ny Toa bên kia khoác lác.

Đôi vợ chồng này hoàn toàn coi tổ chức Hiểu như không tồn tại, nói chuyện động một tí là phế bỏ toàn bộ bọn họ, hoặc là lấy tổ chức Hiểu ra trêu chọc, mức độ kiêu ngạo chưa từng thấy.

Lục Đạo Bội Ân không nhịn nổi nữa, hắn muốn bùng nổ: Các ngươi đừng hòng lay chuyển quyết tâm của ta.

Bất kể đối phương dùng thủ đoạn gì để kích thích mình, mình nhất định phải kiên định theo đuổi hòa bình, cho dù mình có trở thành tiểu nhân ti tiện như đối phương cũng vậy.

Vợ chồng Đỗ Lan coi thường lại càng làm kiên định quyết tâm của Lục Đạo Bội Ân.

Chakra vận chuyển, đây rõ ràng là một chiêu thức lớn.

Dừng tay, thân thể ngươi sẽ không chịu nổi.

Tiểu Nam một mặt lo lắng cho những đứa trẻ này, một mặt cũng lo lắng cho thân thể của Trường Môn.

Luân Hồi Nhãn của hắn rốt cuộc không phải của mình, càng sử dụng, thân thể cũng sẽ bị Luân Hồi Nhãn hút cạn.

Đây là quyết tâm của ta.

Phong vân biến sắc, Lục Đạo Bội Ân lúc này đã không bị bất kỳ sự vật nào lay chuyển được nữa, bất kể hy sinh bao nhiêu, cuối cùng nhất định phải để hòa bình phủ khắp thế giới.

Tôi đã nói một số người quan niệm không đơn giản như vậy.

Địch Ny Toa nói với Đỗ Lan, rõ ràng là rất thất vọng về Trường Môn.

Chương 1214

Lục Đạo Bội Ân lạnh lùng nói: Thế giới này nhất định phải thay đổi, bất kỳ ai cản trở ta thực hiện hòa bình đều là kẻ địch.

Thủ đoạn ti tiện của các ngươi không có bất kỳ tác dụng nào, chỉ càng làm kiên định quyết tâm của ta.

Thần La Thiên Chinh.

Lực trường giữa trời đất đã thay đổi, lấy Lục Đạo Bội Ân làm điểm khởi đầu, xuất hiện một lực trường bài xích muốn thanh không toàn bộ không gian.

Gió lớn vô hình hoành hành, mặt đất kiên cố cũng bị lật tung biến thành sóng cuồn cuộn ập về phía những đứa trẻ.

Chỉ với sức mạnh này mà còn muốn thay đổi thế giới để thực hiện hòa bình sao.

Địch Ny Toa tràn đầy khinh thường đối với Lục Đạo Bội Ân, cho dù nàng đang ở Mộc Diệp cũng có thể cảm nhận được sự yếu ớt của Lục Đạo Bội Ân.

Nghèo nàn.

Tuy những lớp vỏ bọc này đều chỉ là những đứa trẻ bình thường, nhưng với tư cách là từ trường sinh vật, cái gì nên có đều có.

Vậy thì đây chính là lúc Địch Ny Toa thể hiện kỹ năng cao cường của mình, cho dù sức mạnh yếu ớt khi vận dụng kỹ năng mạnh mẽ cũng vẫn có thể thể hiện hiệu quả kinh người.

Sức mạnh yếu ớt lại biến thành mũi kim nhọn đâm thủng quả bóng bay, cô bé giơ tay lên, từ trường sinh vật đã không ngừng xoay tròn, tốc độ nhanh đến mức có thể khoan thủng không gian.

Lực bài xích của Thần La Thiên Chinh va chạm với từ trường xoắn ốc, lập tức bị phá vỡ.

Kỹ năng này không hề đơn giản, từ trường xoay tròn chỉ là khởi đầu, Địch Ny Toa đã dùng từ trường để kéo theo không gian xoay tròn, Thần La Thiên Chinh là đang đối kháng với cả không gian, thứ nguyên không giống nhau, đương nhiên không có hiệu quả.

Thần La Thiên Chinh có thể coi là phép màu, hầu hết mọi nhẫn thuật đều có thể phản lại, nhưng không ngờ cô bé chỉ giơ tay đã cắt đôi mặt đất, khiến Thần La Thiên Chinh hóa thành vô hình, đối phương rốt cuộc là ai.

Mọi người trong lòng đồng thời nghĩ đến lời đối phương nói sẽ phế bỏ Hiểu có lẽ không phải nói đùa, mà là thực sự có thể dễ dàng giết chết họ.

Những đứa trẻ này căn bản không có chakra, nhưng sau khi bị khống chế lại có thực lực áp đảo cả Kage, e rằng nếu kẻ đứng sau màn đích thân đến, họ đừng hòng sống sót một ai.

Trường Môn kinh ngạc, từ khi thức tỉnh sức mạnh Luân Hồi Nhãn, hắn chưa từng gặp đối thủ.

Hôm nay chưa gặp mặt đối phương đã bị phá chiêu, tuyệt đối là lần đầu tiên.

Đối phương không khoác lác, thực lực của họ vượt xa Hiểu.

Lần này ngay cả Hạt và Địch Đạt Lạp cũng biến sắc, Luân Hồi Nhãn trong thế giới ninja là tồn tại trong truyền thuyết, ngang với vô địch.

Thực lực của Lục Đạo Bội Ân không thể nghi ngờ, nhưng lại không hạ gục được đối phương, không thể tưởng tượng được thực lực thật sự của đối phương.

Tôi đã bảo đừng lãng phí thời gian, hôm nay con gái về, ăn cơm thôi.

Địch Ny Toa rời đi, lớp vỏ bọc mà nàng điều khiển phốc một tiếng nổ tung, biến thành một đống thịt băm.

Loại loli không có linh hồn này, là sự tồn tại mà những kẻ cuồng loli không thể chịu đựng được nhất, nên Địch Ny Toa khi đi đã tiện tay hủy diệt lớp vỏ bọc này.

Loli quý giá chính là linh hồn thuần khiết, chỉ có vẻ ngoài đáng yêu căn bản không phải loli.

Tiểu Nam nghiến răng nghiến lợi, vạn vạn không ngờ đối phương độc ác đến vậy, vậy mà lại khiến trẻ em tự bạo.

Thật không thể nhịn được, cho dù tổ chức Hiểu không ra tay giết chúng, kẻ đứng sau màn cũng sẽ hại chết chúng, Tiểu Nam thực sự tức điên lên: Bất kể ngươi là ai, cút ra đây cho ta, ta nhất định phải giết ngươi.

Tuyệt đối không thể tha thứ cho kẻ tiểu nhân ti tiện coi trẻ em vô tội làm vật hy sinh, tuyệt đối không được.

Đôi mắt nàng rưng rưng máu lệ, Tiểu Nam bất chấp đối phương mạnh đến đâu, nhưng hành vi này tuyệt đối không thể tha thứ: Giết ngươi.

Ồ, Đỗ Lan nhìn Tiểu Nam kích động như vậy, thầm nghĩ đã đến lúc ra đòn cuối cùng rồi, cảm ơn vợ đại nhân đã vô tình ra tay.

Trong tình huống cả sức mạnh và thủ đoạn đều không thể sánh bằng Đỗ Lan, Tiểu Nam vẫn muốn bảo vệ vô tội, có thể thấy nội tâm nàng vẫn phân rõ phải trái.

Bây giờ Đỗ Lan muốn Tiểu Nam hối cải, nhận ra hành vi ngu xuẩn của mình khi giúp đỡ Trường Môn.

Tiểu Nam bây giờ chỉ muốn giết người, Đỗ Lan đương nhiên phải thỏa mãn suy nghĩ của nàng, nhưng không thể tự mình ra tay.

Trong hang động chẳng phải có một Ngã Ái La sao, tuy đã hấp hối, nhưng lợi dụng một chút vẫn được.

Tá Tỉnh đang theo dõi phát hiện Ngã Ái La vốn đã chết lặng lại đột nhiên đứng thẳng dậy, vậy mà lại được phục sinh.

Nhẫn thuật của Tá Tỉnh có thể điều khiển các loại động vật vẽ bằng mực, mực chính là nhẫn cụ của hắn.

Giống như nhẫn cụ của Ngã Ái La là cát, nhẫn cụ của Tiểu Nam là giấy.

Ngã Ái La bị khống chế bước ra khỏi hang động, nhìn về phía Hiểu: Ngươi muốn giết ta, trước hết hãy để ta thử sức của ngươi đã.

Là Ngã Ái La. , Minh Nhân và đồng đội đều đã thấy, nhưng bây giờ Ngã Ái La rõ ràng đã bị khống chế, lần cứu viện này xem ra còn có nhiều sóng gió.

Tiểu Nam cũng nhìn về phía Ngã Ái La: Ngươi lại khống chế người khác, có bản lĩnh thì ngươi tự mình ra đây.

Có liên quan gì đâu.

Dù sao Phong Ảnh cũng là người mà các ngươi muốn hy sinh, bây giờ ta dùng thân thể hắn để chiến đấu với các ngươi chẳng phải rất tốt sao.

Ngươi cũng không cần nương tay, tuy các ngươi và Phong Ảnh không thù oán gì, nhưng ta biết các ngươi sẽ không quan tâm đến sống chết của hắn.

Lời nói của Đỗ Lan khiến Tiểu Nam nghiến răng nghiến lợi.

Đến đây đi, dù sao các ngươi cũng là tiêu chuẩn kép, khách khí làm

gì.

Chakra của Ngã Ái La vẫn khá tốt, miễn cưỡng đạt cấp Kage.

Hôm nay Tiểu Nam coi như bị đả kích đến mức nghi ngờ nhân sinh, đủ loại nhãn mác bị dán lên, bây giờ thêm cái tiêu chuẩn kép cũng chẳng thêm chút ngứa ngáy gì.

Điều đáng giận nhất là Đỗ Lan luôn ẩn mình trong bóng tối không lộ diện thật.

Cho dù có giết Ngã Ái La thêm một lần nữa cũng không thay đổi được gì, cũng không thể xoa dịu ngọn lửa giận trong lòng Tiểu Nam, nên bây giờ Tiểu Nam rất khó chịu, khó chịu đến muốn nổ tung.

Ngươi xem bây giờ ngươi nhất định rất khó chịu trong lòng, nhất định là có tức mà không biết trút vào đâu.

Hãy nghĩ đến những lời Di Ngạn đã nói khi còn sống, nghĩ xem nếu cậu ấy còn sống thì sẽ làm gì.

Đỗ Lan nói, thực ra hắn làm sao biết Di Ngạn đã nói gì khi còn sống chứ, hoàn toàn là lừa gạt: Hãy nghĩ đến mối quan hệ giữa Hiểu và Phá Hiểu.

Tiểu Nam siết chặt hai tay, nỗi giận khó tiêu, nhưng trong lòng lại nghĩ đến đương nhiên là có Hiểu trước rồi mới có Phá Hiểu.

Nghĩ đến đây, nàng hoàn toàn ngây người, chẳng lẽ tất cả đều vì Hiểu mà trở nên như vậy sao.

Nghĩ đến Di Ngạn đã mất, cậu ấy là một người sáng sủa, lạc quan, cậu ấy tuyệt đối sẽ không dung thứ cho Hiểu biến thành ra nông nỗi này.

Đỗ Lan nhìn dáng vẻ của Tiểu Nam, lập tức thừa thắng xông lên: Hãy tự tìm nguyên nhân từ chính mình, hành vi của các ngươi đang khiến thế giới tốt hơn hay tệ hơn.

Hiểu là vì hòa bình mà hành động, nhưng lại xuất hiện sự kiện đáng sợ như Phá Hiểu.

Có nhân rồi mới có quả, tất cả đều vì Hiểu.

Không sai, tất cả đều vì các ngươi mà ra, không có Hiểu, ta cũng sẽ không đến tìm các ngươi để tiêu khiển, chính vì các ngươi khắp nơi lạm sát vô tội, ta mới thử xem các ngươi có còn lương tâm không.

Những người chết vì cuộc thử nghiệm này đều là lỗi của các ngươi.

Rắc, trái tim Tiểu Nam tan vỡ, tất cả khí thế tiêu tan, cả người nàng suy sụp quỳ xuống, tóc dính vào trán, biến thành một mỹ nhân bệnh hoạn tất cả đều vì họ mà ra sao.

Thực ra, lý luận của Đỗ Lan cũng xàm xí như lý luận gieo rắc đau khổ, mọi người sẽ trân trọng hòa bình vậy.

Nhưng Tiểu Nam đã tin một lý luận xàm xí, đương nhiên cũng có thể bị một lý luận xàm xí hơn thuyết phục.

Không có Hiểu, sẽ không có Phá Hiểu, nhưng có Hiểu cũng không nhất định phải có Phá Hiểu.

Đỗ Lan thực sự có cả ngàn cách để đối phó với Hiểu, nhưng lại chọn cách giết gà dọa khỉ vòng vo này.

Giống như Địch Ny Toa nói, phế bỏ họ cũng chỉ là trong chớp mắt, việc gì phải lãng phí thời gian và công sức làm rắc rối như vậy.

Nhưng hiện tại, Tiểu Nam đầy đầu là tất cả đều vì Hiểu mà ra, hàng trăm sinh mạng vô tội cũng bị Hiểu giết chết.

Nàng bắt đầu tự vấn bản thân, tự vấn giá trị của tổ chức Hiểu.

Một khi bắt đầu tự vấn, những sai lầm mà tổ chức Hiểu đã gây ra hoàn toàn bại lộ, trước đây nàng có thể phớt lờ.

Nhưng hiện tại Đỗ Lan lại lấy Di Ngạn đã mất ra, Tiểu Nam biết con người Di Ngạn, cậu ấy thà chết cũng sẽ không biến Hiểu thành một tổ chức khủng bố.

Hồi tưởng lại mình và Trường Môn một lòng hướng tới hòa bình, nhưng cuối cùng phát hiện con đường theo đuổi hòa bình của mình lại là điều Di Ngạn sẽ không đồng tình, chẳng lẽ vì cùng một mục tiêu mà có thể chà đạp lên sự kiên trì của người bạn đã mất sao.

Không, hôm nay Tiểu Nam hoàn toàn tỉnh ngộ, nàng biết mình sai, Hiểu sai.

Tiểu Nam, đừng bị mê hoặc.

Nhưng Lục Đạo Bội Ân lại chết không hối cải.

Ngươi cái tên dùng thi thể bạn bè làm đồ chơi thì câm miệng đi, ngươi có từng hỏi suy nghĩ của Di Ngạn không, hay vì Di Ngạn chết rồi, ngươi dễ dàng dùng suy nghĩ của mình thay thế suy nghĩ của Di Ngạn, rồi bắt Tiểu Nam bán mạng vì suy nghĩ của ngươi.

Bây giờ Tiểu Nam đã nhìn rõ bộ mặt thật của ngươi rồi, nàng xứng đáng là bạn của Di Ngạn.

Còn ngươi chẳng qua là một tên khốn có Luân Hồi Nhãn.

Lục Đạo Bội Ân ngây như khúc gỗ, sau đó là ngọn lửa giận vô tận: Ta đã mất Di Ngạn rồi, không thể mất Tiểu Nam nữa.

Hắn thi triển nhẫn thuật lên Ngã Ái La.

Chương 1215

Thần La Thiên Chinh, dù sao cũng chỉ là chiêu này, những chiêu thức mạnh hơn khác với thể chất hiện tại của Trường Môn có thể không chịu nổi, trừ khi đến lúc quyết tử chiến thì hắn mới dùng.

Quả thật là không chịu ghi nhớ.

Đỗ Lan phất tay: Thỉ Lượng Thao Khống.

Chakra của Ngã Ái La với khí thế càng quật cường hơn phản công trở lại.

Hai luồng sức mạnh đối chọi, đá vụn biến thành bụi, sông nước biến thành hơi nước.

So với sự trầm trọng của Lục Đạo Bội Ân, Đỗ Lan lại thoải mái hơn nhiều: Nhìn bộ dạng ngươi bây giờ đi, thật xấu xí làm sao, loại người như ngươi căn bản chỉ biết vặn vẹo ý chí của bạn bè, cuối cùng hại cả cậu ấy và ngươi cùng bị đóng đinh trên cột sỉ nhục.

Nếu không phải Lục Đạo Bội Ân chỉ là khôi lỗi, e rằng hắn đã thổ huyết rồi, Trường Môn ở Vũ Ẩn Thôn đã thổ huyết rồi, Bội Ân bại trận.

Về sức mạnh, Luân Hồi Nhãn cũng không phải đối thủ của Đỗ Lan.

Hôm nay đến đây thôi, tôi còn phải ăn cơm.

Đỗ Lan điều khiển tất cả trẻ em bao vây Tiểu Nam, sau đó trong chớp mắt, Ngã Ái La cùng lũ trẻ và Tiểu Nam đều biến mất.

Chúng ta cũng đi thôi.

Ngã Ái La biến mất rồi, đối mặt trực tiếp với tổ chức Hiểu rõ ràng không phải là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng Tạp Tạp Tây lão sư, Ngã Ái La hắn Các ngươi đã cố gắng hết sức rồi.

Thiên Đại Bà Bà nói, lần cứu viện này có quá nhiều chuyện nằm ngoài dự liệu.

Biết bao đứa trẻ, như binh mã dũng từng hàng từng lớp đứng bất động trong không gian trắng toát.

Tiểu Nam phát hiện những đứa trẻ trước đó cũng đã trở về vị trí của mình và bất động.

Ngã Ái La không đến đây, mà trực tiếp bị Đỗ Lan đưa về Sa Ẩn Thôn.

Đến đây đi, ta đã chuẩn bị thêm một bộ bát đũa, vừa đúng lúc bữa ăn rồi.

Tiểu Nam nghe thấy tiếng động phía sau, lập tức quay người đã thấy Đỗ Lan đứng rõ ràng trước mặt.

Không quen biết nhưng ít nhất cũng nhận ra, người đàn ông trước mắt chính là danh nhân Mộc Diệp, đại văn hào được cả đại lục công nhận Đỗ Lan.

Đây đều chỉ là đồ chơi thôi, đều là những lớp vỏ rỗng do ta chế tạo, bây giờ cũng không còn tác dụng nữa, bởi vì trong tổ chức Hiểu còn có lương tâm thì cũng chỉ còn ngươi, những người khác phá hủy những lớp vỏ bọc này sẽ không có gánh nặng tâm lý.

Đỗ Lan rất vui mừng, ít nhất Tiểu Nam đã kịp thời tỉnh ngộ.

Lúc này Tiểu Nam đã không thể suy nghĩ được nữa, mọi việc xảy ra quá nhanh, không kịp tiêu hóa.

Đến khi nàng hoàn hồn, nàng đã ngồi vào bàn ăn, trước mặt là một gia đình ba người hòa thuận, cùng một thị nữ cười mỉm nhìn mọi người ăn cơm.

Đây rốt cuộc là cái gì với cái gì vậy.

Chúc mừng ngươi đã được trọng sinh.

Đỗ Lan cảm thấy vẫn cần phải tổng kết: Ngươi và Trường Môn cho rằng mọi người sau khi chịu đựng nỗi đau mà các ngươi đã trải qua, sẽ giống như các ngươi trân trọng hòa bình.

Nhưng điều đó là hoàn toàn sai lầm, các ngươi làm sao có thể xác định người khác chưa từng chịu đựng đau khổ chứ.

Hòa bình không phải là thứ có thể nhào nặn ra, không thể vì một lần ảo tưởng của các ngươi mà cho rằng các ngươi là những người đau khổ nhất, thực ra trên thế giới này người đau khổ khắp nơi, kết cục bi thảm của ngươi, Trường Môn và Di Ngạn cố nhiên bi thảm, nhưng tuyệt đối không phải bi thảm nhất.

Nên hãy ăn cơm, ăn no, sau đó đi tìm con đường hòa bình mới, hòa bình không phải là hư ảo, nhất định có thể tìm thấy.

Tiểu Nam nhìn bát cơm, nước mắt nóng hổi lăn dài rơi xuống hạt gạo, lúc này nàng đột nhiên hiểu ra hòa bình là gì, hòa bình không ở tương lai xa vời mà ngay trong lòng bàn tay mình, chỉ là trước đây nàng không hề chú ý đến.

Địch Đạt Lạp, Hạt đã chết.

Cuộc đời tác ác của họ đã kết thúc bằng một vụ ám sát, người chiến thắng cuối cùng là Đại Xà Hoàn.

Tất cả đều chết trong một đòn, xà mâu đâm xuyên yếu điểm của họ, mang đi linh hồn của họ.

Họ căn bản không ngờ Lục Đạo Bội Ân vừa đi, họ đã đón nhận điểm cuối của sinh mệnh, đồng thời năng lực của họ cũng bị Đại Xà Hoàn cướp đoạt.

Hai năm qua Đại Xà Hoàn đã thu thập không ít Huyết Kế Giới Hạn, nhưng hắn vẫn chưa hài lòng, bắt đầu săn lùng sức mạnh cường đại hơn.

Tổ chức Hiểu sẽ là con mồi mới của hắn.

Lục Đạo Bội Ân cảm thấy không ổn quay đầu lại, chỉ thấy hai thi thể, hắn lập tức nghĩ đến Đỗ Lan, nhưng lại phủ định, vì hắn nhìn thấy rắn.

Nhìn hai thi thể phơi trần ngoài hoang dã, dường như tương lai của tổ chức Hiểu đã hoàn toàn được xác định, chính là chết không có đất chôn.

Đại Xà Hoàn.

Những con rắn đó vậy mà lại uốn éo bò thành một hàng chữ: Kẻ tiếp theo chính là ngươi.

Đây là lời khiêu chiến của Đại Xà Hoàn đối với Lục Đạo Bội Ân, Luân Hồi Nhãn cũng là mục tiêu của hắn.

Toàn thân run rẩy, vừa bị Đỗ Lan chọc tức một trận, bị phủ nhận sự kế thừa ý chí của Di Ngạn, lại mất người bạn Tiểu Nam.

Bây giờ một mình cô độc lại bị Đại Xà Hoàn khiêu khích, Lục Đạo Bội Ân chỉ cảm thấy cả thế giới đang đối đầu với mình.

Rõ ràng mình là vì hòa bình của tất cả mọi người, tại sao, tại sao lại có nhiều kẻ không biết điều đến vậy muốn gây khó dễ cho mình.

Đại Xà Hoàn, nhất định phải khiến ngươi có đi không về.

Lục Đạo Bội Ân coi như đã kết oán với Đại Xà Hoàn.

Những người khác trong tổ chức Hiểu cũng biết Địch Đạt Lạp và

Hạt bị tập kích, chỉ khịt mũi khinh thường, vậy mà ngay cả Đại Xà Hoàn cũng không đánh lại được, chết cũng đáng đời.

Đại Xà Hoàn sao, không ngờ hắn vẫn còn sống.

Giác Độ khinh miệt cười, trong mắt hắn Đại Xà Hoàn không đáng nhắc tới, Địch Đạt Lạp và Hạt chết cũng chỉ là do họ vô năng: Phi Đoạn, vụ làm ăn ba mươi triệu này, có manh mối gì chưa.

Phi Đoạn và Giác Độ ngoài việc bắt Vĩ Thú ra, thường xuyên nhận một số nhiệm vụ săn lùng trên chợ đen, đổi đầu người lấy tiền.

Một số người có thù với ninja, lại không có khả năng đi giết ninja, nên đã đến chợ đen đặt cược lớn mua những kẻ liều mạng để chúng đi truy sát kẻ thù.

Đương nhiên cũng có sự thù địch giữa các làng, để tránh xung đột leo thang, dùng cách mua sát thủ này để giết ninja của làng địch.

Thế hệ ninja như Tạp Tạp Tây cơ bản đều có giá niêm yết rõ ràng, chỉ chờ những ninja có năng lực không sợ chết nhận nhiệm vụ đi hoàn thành.

Lần này mục tiêu của Giác Độ và Phi Đoạn là một đại quang đầu người đầu trọc lớn trong Hỏa Chi Tự của Mộc Diệp, đại quang đầu kia cũng có thực lực ninja không thấp, nhưng đối mặt với một kẻ có năm trái tim, năm mạng sống, cùng một quái vật bất tử, cũng chỉ có thể gục ngã mà thôi.

Thật là những kẻ địch không dễ chịu, nhưng năng lực của họ lại rất khiến người ta tò mò, Đại Xà Hoàn lần này không dùng phân thân, mà đích thân ra tay.

Đối phương có nhiều mạng, nên phải dùng chút bản lĩnh mới giải quyết được họ.

Trước tiên là xà mâu.

Đúng lúc Giác Độ và Phi Đoạn chuẩn bị lấy đầu của đại quang đầu, từ phía sau họ bắn ra những xà mâu nhanh hơn cả âm thanh.

Rõ ràng là những con rắn bình thường, nhưng lại duỗi thẳng tắp và cứng như thép.

Tốc độ rất nhanh, lực đạo rất mạnh.

Xà mâu xuyên thấu cơ thể mang theo máu tươi, trái tim của Giác Độ và Phi Đoạn bị phá hủy, nhưng điều này không thể giết chết họ.

Giác Độ có năm trái tim, đều là đoạt được từ những ninja mạnh mẽ, mất đi trái tim vẫn có thể bổ sung vào, trừ khi giết hắn năm lần, bằng không hắn vẫn có thể hồi phục.

Còn Phi Đoạn còn mạnh hơn, hắn bị lời nguyền, chỉ cần không ngừng giết người thì sẽ không bao giờ chết, bất kể là xuyên tim hay chặt đầu.

Đại Xà Hoàn.

Nhìn thấy hình dạng xà mâu, họ đồng thời nghĩ đến việc Lục Đạo Bội Ân đã thông báo cho họ về cái chết của Địch Đạt Lạp và Hạt, đều là bị rắn xuyên tim.

Quả nhiên là người bất tử.

Đại Xà Hoàn cười, có chút thú vị, vậy thì nhiều nhẫn thuật mạnh hơn nữa sẽ đến: Thân thể của các ngươi sẽ trở thành vật liệu thí nghiệm tốt nhất của ta.

Tại Hỏa Chi Tự đã diễn ra một cuộc ám sát cực hạn.

Làng Mộc Diệp vẫn bình yên, Tiểu Nam và Đỗ Lan đang nói chuyện trên nóc trường học.

Đã mấy ngày trôi qua, trạng thái của Tiểu Nam cũng đã hồi phục.

Trường Môn không phải người xấu, thực ra hắn cũng biết hành vi của Hiểu chẳng qua là uống rượu độc giải khát, yếu tố thực sự khiến người ta không ngừng khai chiến ẩn giấu trong đầu mỗi người, không thể loại bỏ tận gốc.

Nhưng vì ý chí của Di Ngạn, Trường Môn hy vọng sẽ khai phá một con đường khả thi trong điều bất khả thi.

Bình tĩnh lại, Tiểu Nam đã lấy lại lý trí, suy nghĩ vấn đề cũng khách quan hơn nhiều, nàng hỏi người uyên bác nhất đại lục: Hòa bình vĩnh cửu thực sự không tồn tại sao.

Trừ khi vứt bỏ thân phận con người, Vô Hạn Nguyệt Độc chính là cách làm đó, vĩnh viễn giam cầm con người trong giấc mơ, thế giới sẽ không còn tranh chấp.

Đương nhiên, những người chỉ biết mơ cũng mất đi khả năng cải tạo tự nhiên, cũng không còn là con người nữa, chỉ là những xác chết di động.

Tiểu Nam và Trường Môn thực ra đều rõ chiến tranh là không thể tránh khỏi, nhưng họ không muốn chấp nhận thực tế này.

Đây là thực tế, không có gì hoàn hảo.

Đỗ Lan nói: Con người từ ăn lông ở lỗ phát triển đến bây giờ, vẫn luôn tiến về phía tốt đẹp, cho dù chiến tranh chưa từng rời bỏ, nhưng con người luôn có thể kịp thời kiềm chế mình kết thúc chiến tranh, bảo toàn cả chủng tộc loài người.

Chương 1216

Nên khi không có chiến tranh chúng ta phải tích cực tránh né chiến tranh, nhưng khi chiến tranh không thể tránh khỏi, chúng ta phải tận dụng tối đa khả năng để kết thúc chiến tranh, chứ không phải là khơi mào chiến tranh.

Hiểu chẳng lẽ đang khơi mào chiến tranh sao.

Tiểu Nam vẫn cảm thấy hành vi của Hiểu không phải là chiến tranh, nhiều nhất là truyền bá đau khổ, mục tiêu cuối cùng của họ là khiến người ta trân trọng hòa bình.

Chẳng lẽ không phải sao.

Hành vi của các ngươi cũng sẽ gây ra một lượng lớn trẻ mồ côi chiến tranh, người tàn tật, thậm chí là cả nạn đói và ôn dịch trong thời gian ngắn.

Nhưng không quan trọng, ta sẽ không để hành vi của Hiểu khuếch đại lên.

Còn ngươi cũng nên trưởng thành rồi, chính trong thế giới tàn khốc này, đừng chìm đắm trong ảo tưởng hòa bình vĩnh cửu, thứ đó căn bản không tồn tại.

Tiểu Nam nhìn Mộc Diệp, so với Vũ Ẩn Thôn, quả thực là trời vực khác biệt.

Vũ Ẩn Thôn giống như một khu ổ chuột: Vũ Ẩn Thôn giáp với ba nước, hoàn cảnh chính trị phức tạp, kém Mộc Diệp quá xa.

Chẳng lẽ ta cũng nên chấp nhận Vũ Ẩn Thôn phải trở thành vật hy sinh trong cuộc tranh giành của ba nước sao.

Tiểu Nam rất thông minh, chỉ là bấy lâu nay nàng đã đi vào ngõ cụt.

Có lẽ thực tế thật sự rất tàn khốc, nhưng phần lớn sự tàn khốc này là do con người gây ra.

Đại quốc đối với tiểu quốc, làng lớn đối với làng nhỏ, kẻ mạnh đối với kẻ yếu.

Quả thật là sắc bén a, cũng chính vì vậy mới có chiến tranh a.

Điểm này Đỗ Lan cũng không thể thay đổi, bởi vì con người là như vậy.

Không nhận được câu trả lời của Đỗ Lan, Tiểu Nam thở dài: Chẳng lẽ hòa bình cũng chỉ thuộc về đại quốc sao.

Tiểu quốc ngay cả hòa bình cũng không cầu được. còn người của đại quốc lại bất mãn với hiện trạng, muốn tốt hơn, nhiều hơn, thoải mái hơn, chỉ cần cái gì tốt đều muốn, không đạt được thì miệng đầy oán trách, oán trách quốc gia, oán trách thế giới.

Tôi có một ý tưởng, ngươi hãy về Vũ Ẩn Thôn đưa các thôn dân ra đi.

Tôi sẽ từ Hỏa Chi Quốc chọn ra một nhóm dân số chất lượng thấp để trao đổi với các ngươi, sau này các ngươi sẽ có thể sống những ngày hòa bình.

Hòa bình quả thật có giới hạn a, xem ra ngay cả đại học giả như Đỗ Lan cũng không thể làm tăng hòa bình mà chỉ là trao đổi.

Nhưng Tiểu Nam rất lương thiện, nàng hỏi: Vậy những người bị đưa đến Vũ Ẩn Thôn chẳng phải rất thảm sao.

Dù sao bọn họ cũng không cảm thấy cuộc sống hiện tại tốt đẹp, để bọn họ đi sống những ngày bữa đói bữa no cũng tốt, cuộc sống tốt đẹp vẫn nên dành cho những người biết cảm ơn thì hơn.

Thật sự có thể sao.

Tiểu Nam xác nhận.

Đương nhiên có thể, thực ra tôi cũng hy vọng thế giới thái bình, tiếc là lòng người khó đoán.

Giống như một người tốt như tôi đây, vẫn có người cho rằng tôi là kẻ xấu, trên thế giới này không thiếu những kẻ lấy lòng tiểu nhân mà đố kỵ phúc phận quân tử đâu.

Kiến thức của tôi cũng không thể thay đổi nội tâm hẹp hòi của họ.

Đỗ Lan bày tỏ văn học không cứu được loài người.

Tiểu Nam không để ý đến sự vô liêm sỉ của Đỗ Lan, nàng chỉ cảm thấy một cỗ vô lực, quả nhiên hòa bình chỉ có thể thuộc về một bộ phận người chứ không thể thuộc về toàn bộ mọi người.

Đỗ Lan cũng không nói chuyện nữa, bởi vì chủ đề này quá nặng nề.

Vụt.

Cả tòa Hỏa Chi Tự bùng cháy vì vụ nổ, Đại Xà Hoàn vẫn đứng giữa biển lửa, nhìn hai kẻ địch thoi thóp, nở nụ cười tàn nhẫn.

Không thể nào, sao ngươi lại dùng chiêu thức của Địch Đạt Lạp.

Giác Đô, kẻ chỉ còn một trái tim, khó nén vẻ mặt kinh ngạc.

Phi Đoạn ở bên kia càng thê thảm hơn, xương cốt rời rạc, hắn bị Xà Giảo Kiếm Pháp mới của Đại Xà Hoàn mổ xẻ đến mức này, dù không chết cũng phải chịu đựng cơn đau kịch liệt, hơn nữa cũng không thể chiến đấu.

Ta đã khác rồi.

Nói rồi, một lượng lớn đất sét dính bao trùm lấy hai người: Năng lực này vẫn khá tiện lợi.

Oanh, một tiếng nổ dữ dội phá hủy toàn bộ ngôi đền, nửa ngọn núi biến mất, rừng cây thành tro bụi, chỉ có Đại Xà Hoàn đứng đó một mình, ngay cả Phi Đoạn, kẻ bất tử, cũng bị thiêu thành tro.

Hình như hơi quá tay một chút rồi.

Một thoáng không kiểm soát được, hắn đã hủy đi hai vật liệu thí nghiệm, nhưng dù sao gien cũng đã thu được, mang về vẫn có thể nghiên cứu.

Đi thôi.

Dưới chân Đại Xà Hoàn đột nhiên xuất hiện một cái miệng lớn đen ngòm, nuốt chửng hắn cùng với vùng đất cháy.

Thì ra là Vạn Xà, Đại Xà Hoàn đã hoàn thành kỹ năng di chuyển tức thời thông qua Thông Linh.

Lấy Long Địa Động làm vật trung gian, hắn có thể đi đến bất cứ nơi nào đã thiết lập trận Thông Linh.

Hỏa Chi Tự bị tấn công, nhẫn giả Mộc Diệp tự nhiên phải đến, nhưng cuối cùng họ chỉ thấy một đống đổ nát, tuy nhiên họ vẫn cứu được một người, một Vu Nữ đến Hỏa Chi Tự để giao lưu học tập.

Vị này là Vu Nữ Tử Uyển đại nhân của Quỷ Chi Quốc, mau chóng đưa về Mộc Diệp cứu chữa.

Giữa đống hoang tàn, các nhẫn giả Mộc Diệp đã đào được một cô gái bị thương nặng.

Hỏa Chi Tự tổn thất nặng nề, không chỉ bị phá hủy mà tất cả các hòa thượng bên trong cũng đã chết.

Người cuối cùng được cứu là một Vu Nữ đến từ Quỷ Chi Quốc.

Quỷ Chi Quốc là một quốc gia nhỏ, không có làng nhẫn giả, nằm ở nơi giao giới giữa Âm Dương, được dẫn dắt bởi các Vu Nữ có khả năng phong ấn yêu ma quỷ quái, sống một cuộc sống bình yên.

Thế nhưng không hiểu vì sao, Vu Nữ trẻ tuổi Tử Uyển đột nhiên đề xuất muốn đi học hỏi các kiến thức tôn giáo tiên tiến, vậy là bất chấp sự phản đối của quan lại, nàng một mình đến Hỏa Chi Tự tu hành.

Cương Thủ đích thân cứu chữa, Quỷ Chi Quốc cũng được coi là đồng minh của Mộc Diệp, Vu Nữ lại tương đương với người đứng đầu Quỷ Chi Quốc, nên chuyện này vẫn có chút thể diện.

Không có gì nghiêm trọng, đợi nàng tỉnh lại là được, những vết thương bên ngoài không quá nặng.

Cương Thủ nói: Hy vọng sau khi tỉnh lại, nàng có thể cho chúng ta biết chuyện gì đã xảy ra.

An Bộ đang điều tra, nhưng Hỏa Chi Tự đã gần như bị hủy diệt hoàn toàn, ngay cả một viên gạch nguyên vẹn cũng không còn, trong thời gian ngắn e là không thể điều tra ra được gì.

Trên giường bệnh, Tử Uyển mơ một giấc mơ, khi đó nàng còn nhỏ, mẹ nàng cũng còn rất trẻ.

Yêu ma quỷ quái từ Minh Phủ tỉnh dậy một lần nữa tiến vào nhân gian, Quỷ Chi Quốc sắp bị hủy diệt, quỷ quái sắp tràn lan khắp đại lục.

Trong giờ phút nguy cấp, mẹ của Tử Uyển đã đứng ra, khi đó bà là Vu Nữ của Quỷ Chi Quốc.

Vị trí của Quỷ Chi Quốc nằm ở giao giới giữa Minh Giới và hiện thực, trách nhiệm của Vu Nữ là dùng sinh mệnh của mình để phong ấn quỷ quái.

Mặc dù sự phong ấn này chỉ có thể kéo dài vài chục năm, nhưng các Vu Nữ vẫn đời đời dùng sinh mệnh để hoàn thành sứ mệnh.

Thế giới này có Minh Giới, con người sau khi chết sẽ đi đến đó, được Tử Thần cai quản.

Nhưng có một số linh hồn quỷ quái không cam lòng chấp nhận cái chết, vẫn muốn trốn về nhân gian.

Tử Uyển vẫn nhớ ánh mắt của mẹ, đó là ánh mắt đã chuẩn bị cho sự ly biệt, khi đó Tử Uyển còn rất nhỏ, chỉ biết khóc.

Mẹ đã trao cho Tử Uyển bùa hộ thân tượng trưng cho thân phận Vu Nữ, rồi rời đi.

Lần đó, quỷ quái Minh Phủ đặc biệt mạnh, mẹ của Tử Uyển căn bản không có khả năng phong ấn chúng trong vài chục năm, vì vậy cuối cùng bà đã chuẩn bị rút ngắn thời gian phong ấn, mặc dù điều này không công bằng với con gái, nhưng vì cả đại lục, mẹ Tử Uyển vẫn phải làm.

Nhưng sự việc lại không diễn biến theo hướng bi kịch, vì Quỷ Chi Quốc đã đón một vị khách, khi mẹ Tử Uyển quyết tử phong ấn, vị khách đó đã ra tay.

Tay cầm tế tự đoản đao, một kiếm giết trăm quỷ, một chiêu diệt trăm hồn.

Yêu ma quỷ quái trốn từ Minh Phủ ra, vậy mà lại bị một người một kiếm tiêu diệt hoàn toàn, khiến Quỷ Chi Quốc có được trăm năm hòa bình, và cũng cứu sống mẹ Tử Uyển.

Tử Uyển sẽ không bao giờ quên vị tỷ tỷ kia, chỉ là vị tỷ tỷ ấy sau khi ở lại một thời gian thì đã rời đi, Tử Uyển chỉ nhớ lúc tỷ tỷ đi hình như có nói là tặng cho mình món quà gì đó.

Sau khi lớn lên, Tử Uyển vẫn luôn hy vọng tìm được tỷ tỷ, sau này từ mẹ nàng được biết tỷ tỷ rất có thể là nhẫn giả Mộc Diệp, nên vẫn luôn mong chờ có thể tìm thấy nàng.

Nhưng là Vu Nữ của Quỷ Chi Quốc, trách nhiệm nặng nề, nàng vẫn luôn không có cơ hội.

Bây giờ khó khăn lắm mới tìm được cơ hội lấy danh nghĩa giao lưu học tập đến Mộc Diệp, nhưng lại không tìm thấy tỷ tỷ.

Ký ức khi đó đã mơ hồ, Tử Uyển chỉ nhớ đôi mắt của tỷ tỷ rất đặc biệt, đẹp như bảo thạch vậy.

Đến Mộc Diệp cũng đã một tháng, ngoài hai ngày đầu ở Mộc Diệp, thời gian còn lại Tử Uyển đều ở Hỏa Chi Tự đọc kinh thư, hoàn toàn không có thời gian tìm người.

Khi Hỏa Chi Tự bị tấn công, nàng được các tăng nhân đưa đến Tàng Kinh Các ẩn nấp.

Vì vậy, sau khi Tử Uyển tỉnh lại cũng không thể cung cấp cho Cương Thủ thông tin quan trọng nào, nàng chỉ loáng thoáng thấy kẻ địch ở Phương Trượng là hai người mặc áo choàng có mây đỏ.

Là Hiểu, dựa trên thông tin Tạp Khách Tây mang về đối chiếu thì không sai.

Nhưng Hiểu không phải là tổ chức chuyên bắt Vĩ Thú sao, tại sao lại tấn công Hỏa Chi Tự.

Là họ nhận được thông tin sai, hay vì lý do nào khác.

Chương 1217

Cảm ơn ngài, Tử Uyển đại nhân.

Tuy rằng người ta chỉ là Vu Nữ, nhưng lại tương đương với người đứng đầu một quốc gia, cấp bậc ngang với Đại Danh, nên Hỏa Ảnh cũng phải khách khí: Ngài cứ nghỉ ngơi cho khỏe, chúng tôi đã liên hệ với người của Quỷ Chi Quốc, họ sẽ đến đón ngài.

Hỏa Ảnh đại nhân, ta muốn hỏi một chút, Mộc Diệp có một nữ nhẫn giả nào không, đôi mắt của nàng ấy hình như rất đẹp, giống như hồng bảo thạch vậy.

Đối phương tôn trọng mình, Tử Uyển cũng không thể không đáp lại.

Đối phương là thủ lĩnh của làng Mộc Diệp, Mộc Diệp tuy cấp bậc thấp hơn mình nhưng quyền lực lại lớn.

Vì vậy, Tử Uyển và Cương Thủ đều một tiếng đại nhân, một không khí hài hòa.

Tuy nhiên Cương Thủ không nhớ Mộc Diệp có nữ nhẫn giả như vậy: Tử Uyển đại nhân, ngài muốn tìm người sao.

Còn có thông tin nào khác không.

Nếu là nhẫn giả Mộc Diệp, có thêm thông tin có thể tôi sẽ tìm được nàng ấy.

Thông tin không nhiều, chỉ biết nàng ấy hiện tại có lẽ khoảng hai mươi tuổi, vài năm trước đã giúp đỡ Quỷ Chi Quốc.

Cương Thủ lại cảm thấy không thể nào, theo miêu tả của Tử Uyển, khi giúp đỡ Quỷ Chi Quốc, nữ nhẫn giả kia vẫn còn vị thành niên, Mộc Diệp không có quy định cho thiếu niên nhẫn giả đi xa: Tử

Uyển đại nhân, e rằng nàng ấy không phải nhẫn giả Mộc Diệp, chúng tôi không hề có ghi chép về nữ nhẫn giả nào đi làm nhiệm vụ ở Quỷ Chi Quốc, càng đừng nói là thiếu nữ nhẫn giả.

Tử Uyển thất vọng, ngay cả Hỏa Ảnh cũng nói không có, vậy thì thật sự không có rồi.

Có lẽ vị tỷ tỷ kia chỉ nói là đi ngang qua Mộc Diệp, chứ không phải nói nàng ấy sống ở Mộc Diệp.

Đúng rồi, Tử Uyển đại nhân, vậy ngài có biết tên nàng ấy không.

Ta biết, nàng ấy tên là Sa Chức, nàng ấy đã nói với mẹ ta như vậy.

Tử Uyển nói, sau đó nàng thấy khuôn mặt tinh tế của Cương Thủ biến sắc, biểu cảm trở nên vi diệu.

Nhưng biểu cảm này lại khiến Tử Uyển một lần nữa tìm lại hy vọng, đôi mắt màu tím nhạt của nàng sáng lấp lánh, vẻ mặt mong đợi: Hỏa Ảnh đại nhân, nàng ấy thật sự ở Mộc Diệp sao.

Cương Thủ ngây người gật đầu, nhưng nàng lại cảm thấy cũng không nhất định là con gái Đỗ Lan, vì tuổi tác không khớp.

Sa Chức nhìn thế nào cũng chỉ mới mười tuổi, vài năm trước cũng chỉ là một đứa trẻ, làm sao có thể đi Quỷ Chi Quốc giúp đỡ: Nàng ấy không phải nhẫn giả Mộc Diệp, nhưng Mộc Diệp quả thật có một thiếu nữ tên là Sa Chức.

Hãy nói cho ta biết, nàng ấy sống ở đâu, ta muốn đi gặp nàng ấy.

Sa Chức tỷ tỷ, cuối cùng lại có thể gặp mặt rồi, Tử Uyển kích động đến quên cả vết thương.

Tử Uyển suy sụp, vì trong ký ức của nàng, Sa Chức cao hơn nàng rất nhiều, khi đó nàng còn nói lớn lên muốn làm tân nương của tỷ tỷ, nhưng bây giờ Sa Chức tuy quả thật rất giống trong ký ức, nhưng cũng quá giống, ngay cả chiều cao cũng không thay đổi.

Cương Thủ nhìn vẻ mặt rạng rỡ của Tử Uyển, nhỏ giọng nói: Tử Uyển đại nhân, Sa Chức mà ngài nói sẽ không thật sự là vị này chứ.

Tử Uyển không trả lời, mà đi tới.

Sa Chức lúc này đang ngồi trong đình viện ngắm hoa, vừa làm việc vừa nghỉ ngơi, dù sao công việc của tân nhẫn giả cơ bản đã hoàn thành, bây giờ chỉ chờ phản diện xuất hiện.

Sa Chức quay người liền thấy một người lạ mặt vậy mà lại được Hỏa Ảnh đích thân tháp tùng.

Người đó cũng không phải người xa lạ, Sa Chức nhớ nàng, chỉ là lần gặp trước nàng vẫn còn là một cô bé, bây giờ cũng đã lớn rồi.

Sa Chức tỷ tỷ Thật sự không biết đối phương có phải không, Tử Uyển chỉ có thể hy vọng đối phương có thể nói cho nàng biết.

À, thì ra là Tử Uyển, con cũng đã lớn rồi.

Sa Chức già dặn nói.

Cương Thủ không nói nên lời, tuy nàng đã gặp Sa Chức, nhưng lại chưa từng giao lưu nhiều với nàng, chỉ biết đối phương rất tài giỏi.

Nhưng bây giờ thấy Sa Chức đối xử với một thiếu nữ lớn tuổi hơn mình như vậy, nàng cũng toát mồ hôi hột: Con bé này có biết tôn trọng người lớn không hả.

Sa Chức tỷ tỷ, thật sự là tỷ sao.

Vẫn không chắc chắn, vì về lý thuyết mình nên nhỏ hơn đối phương mới phải, nhưng đối phương quá giống với trong ký ức, hầu như không có thay đổi.

Con thật sự đến tìm ta, bây giờ con hẳn cũng là Vu Nữ của Quỷ

Chi Quốc rồi, sao họ lại đồng ý cho con đi xa như vậy.

Sa Chức bày tỏ mọi chuyện cứ như vừa mới hôm qua, đối với người có tuổi thọ vô hạn mà nói, một ngày và một năm cũng không có gì khác biệt: Lần gặp trước là bảy năm trước rồi nhỉ, lâu rồi không gặp.

Quả nhiên là nàng, nước mắt Tử Uyển rơi xuống: Sa Chức tỷ tỷ, ta nhớ tỷ lắm.

Vừa nói nàng liền như thiêu thân lao vào lòng Sa Chức.

Ấy ấy, thật hay giả vậy, bảy năm trước Sa Chức không phải mới mấy tuổi sao.

Cương Thủ rất ngạc nhiên, nàng muốn đặt câu hỏi nhưng không nỡ phá hỏng không khí đoàn tụ.

Vẫn là Sa Chức nhìn ra vấn đề của Cương Thủ: Cương Thủ, bà có vấn đề gì à.

Đối phương vậy mà lại gọi mình là Cương Thủ, mình cũng là bậc bề trên mà, bậc bà nội đấy: Con bé này cũng học thói hư từ cha con rồi, không biết lớn nhỏ gì cả.

Ta là Hỏa Ảnh, con phải gọi ta là Hỏa Ảnh tỷ tỷ, hoặc Cương Thủ tỷ tỷ.

Nàng cũng đang giả vờ trẻ trung.

Tuổi của ta không hề nhỏ hơn bà, cha ta thì đã không còn bận tâm đến tuổi tác nữa, vì con số quá lớn, đã không còn ý nghĩa gì để ghi chép.

Ta chỉ duy trì hình thái này để phù hợp với vẻ ngoài trẻ trung của cha mẹ, chứ không phải ta thật sự là trẻ con.

Sa Chức bày tỏ rằng bị coi là trẻ con là vấn đề đau đầu nhất của nàng, rõ ràng nàng đã là người trưởng thành, nhưng vì cha mẹ trông đều rất trẻ nên nàng đành phải tự làm khó mình.

Rắc.

Cương Thủ dường như đã nghe thấy một chuyện động trời, nhưng điều này là có thể, vì bản thân nàng tuy trông chỉ chưa đến ba mươi tuổi, nhưng thực tế đã hơn năm mươi tuổi rồi.

Những người khác tự nhiên cũng có thể trông trẻ.

Đây là lần đầu tiên Cương Thủ biết được, hóa ra tuổi tác của gia đình Đỗ Lan đều là giả: Vậy tuổi của con, và tuổi của cha mẹ con.

Sẽ không ít hơn một triệu năm.

Sa Chức nói: E rằng trước khi thế giới này hình thành, chúng tôi đã đi khắp nơi rồi.

Một nỗi thăng trầm không thể diễn tả.

Một triệu năm.

Còn không ít hơn nữa sao.

Cương Thủ nói năng lộn xộn: Làm sao có thể.

Lịch sử của Lục Đạo Tiên Nhân cũng chỉ khoảng vài trăm năm, nhẫn giả xuất hiện cũng xấp xỉ vài trăm năm.

Bây giờ đột nhiên xuất hiện những lão yêu quái tính bằng triệu năm, Cương Thủ không tin cũng là điều dễ hiểu.

Tin hay không tùy bà, dù sao sinh mệnh của chúng tôi là vô hạn, đối với chuyện tuổi tác cũng không quá để tâm.

Bà có thể coi chúng tôi là những quái vật bất lão, cũng có thể coi chúng tôi là một gia đình bình thường, dù sao cha mẹ tôi luôn thích tham gia vào vận hành của thế giới, chứ không khoe khoang tuổi tác

của mình.

Sa Chức ở thế giới trước là sư tỷ muội với Cương Thủ, nên đối với Cương Thủ cũng thành thật đối đãi, để Cương Thủ không bị cha mình trêu chọc mãi.

Sau khi biết sự thật, Cương Thủ đối với Đỗ Lan cũng có thể giữ sự tôn trọng, khiến Đỗ Lan không có cơ hội trêu ghẹo.

Tử Uyển cũng trợn tròn mắt, tỏ vẻ không thể tin được: Sa Chức tỷ tỷ, tỷ thật sự già đến vậy sao.

Tử Uyển, đối với ta mà nói vài năm thời gian chỉ là thoáng qua, khi xưa ta đi Quỷ Chi Quốc và bây giờ không có gì khác biệt.

Thấy Tử Uyển nghĩ mình như vậy, Sa Chức cũng không hù dọa nàng nữa.

Nhưng Tử Uyển lại kích động: Vậy bây giờ ta có thể làm tân nương của Sa Chức tỷ tỷ được không.

Nàng cứ khắc khoải về Sa Chức chính là vì nguyện vọng này.

Lần này đến lượt Sa Chức ngây người, nàng đương nhiên nhớ khi Tử Uyển còn nhỏ luôn thích đóng vai cô dâu và luôn nói muốn gả cho mình.

Khi đó Sa Chức tưởng Tử Uyển sẽ là người kế thừa Straight Death Eye, nên cũng chơi trò gia đình với nàng vài lần.

Sau này phát hiện Tử Uyển không phải người kế thừa, nàng lại tiếp tục lên đường tìm kiếm.

Không ngờ Tử Uyển vẫn nhớ lời hứa khi còn nhỏ, Sa Chức thì không bận tâm đến giới tính, nhưng lời nói của trẻ con chơi đùa thì không thể coi là thật.

Hơn nữa Sa Chức còn chưa từng nghĩ đến chuyện kết hôn, nghi thức hôn nhân quá nhỏ bé so với sự bầu bạn vô hạn.

Thời gian dài rồi, tự nhiên sẽ thành người nhà.

Sa Chức tỷ tỷ Tử Uyển vẫn đang chờ Sa Chức trả lời, lòng nàng thấp thỏm, nàng chỉ sợ mình không thể làm tân nương của Sa Chức.

Chà, con gái mình vậy mà có người cầu hôn kìa, mình làm cha mà cảm động muốn khóc luôn rồi.

Đỗ Lan liên lạc Địch Ny Toa, hai người cùng nghe lén, mong được chứng kiến khoảnh khắc quan trọng này.

Đương nhiên là không thể đồng ý, Sa Chức nói: Tử Uyển, nếu con muốn, ta mãi mãi là tỷ tỷ của con, con cũng mãi mãi là muội muội của ta.

Ta sẽ chăm sóc con, yêu thương con, chúng ta sẽ cùng nhau trải qua tất cả tháng năm như người nhà, căn bản không cần kết hôn.

Xuất hiện rồi, thẻ bài em gái tốt.

Đôi mắt linh động của Tử Uyển tràn đầy thất vọng, nàng vẫn luôn muốn làm tân nương của Sa Chức: Nhưng tân nương thì không giống.

Tân nương là tân nương, muội muội là muội muội, điều này khác biệt.

Muội muội chỉ có thể được tỷ tỷ chăm sóc, tân nương lại có thể chia sẻ gánh nặng với người mình yêu.

Tử Uyển muốn hiểu Sa Chức, muốn có thể gánh vác trách nhiệm cùng Sa Chức.

Thời gian sẽ biến tất cả tình cảm thành tình thân, tháng năm dài đằng đẵng đã khiến ta hiểu rằng tình thân mới là tình cảm vĩnh hằng của thế giới.

Tình yêu, tình bạn có thể là một khởi đầu đẹp đẽ, nhưng phát triển rồi cuối cùng cũng quy về một mối, người yêu bạn bè đều sẽ trở thành người nhà.

Sa Chức rất uyên bác, nàng đã nhìn thấu tình cảm thế gian.

Tử Uyển vẫn có chút không cam lòng, nhưng Sa Chức là không thể thay đổi thái độ.

Chúng ta vào thôi, không thì con gái sẽ ngại mất.

Địch Ny Toa muốn giải vây cho Sa Chức, kéo Đỗ Lan liền vào cửa.

Cương Thủ vừa mới biết tuổi tác của gia đình Đỗ Lan, nên bây giờ nhìn Đỗ Lan và Địch Ny Toa với vẻ mặt phức tạp, dường như nhìn thấy yêu quái vậy.

Thật sự không thể chấp nhận có người lại sống lâu đến thế.

Đệ Ngũ Mục, bà cũng ở đây à.

Chào ngài.

Cương Thủ gượng gạo nói một câu.

Đây là cha mẹ ta, còn đây là Tử Uyển, người ta quen biết ở Quỷ Chi Quốc.

Sa Chức giới thiệu hai bên.

Tử Uyển ngượng ngùng cúi chào Đỗ Lan và Địch Ny Toa, nàng lần đầu tiên nhìn thấy Đỗ Lan và Địch Ny Toa, chỉ cảm thấy họ rất xứng đôi, hơn nữa Địch Ny Toa đặc biệt xinh đẹp giống như tiên nữ vậy.

Còn về Đỗ Lan thì hoàn toàn dựa vào khí chất, tuy khá đẹp trai, nhưng so với Địch Ny Toa, vị nữ thần mỉm cười như tinh linh nhân gian kia thì kém quá xa.

Tử Uyển à, không cần câu nệ, bạn của Sa Chức cũng như con gái chúng tôi vậy.

Địch Ny Toa mỉm cười nói, nụ cười đó lập tức chinh phục Tử Uyển và Cương Thủ.

Cương Thủ chưa bao giờ biết Địch Ny Toa khi cười lại có sức quyến rũ đến thế, làm say đắm lòng người.

Chương 1218

Tử Uyển lại càng chìm đắm, đột nhiên cảm thấy làm em gái của Sa Chức, làm con gái của Địch Ny Toa cũng là một lựa chọn không tồi, nàng nhanh chóng đáp: Vâng.

Minh Nhân lại có nhiệm vụ mới, lần này là điều tra Đại Xà Hoàn, vì có người phát hiện Đại Xà Hoàn xuất hiện trong lãnh thổ Hỏa Chi Quốc.

Đại Xà Hoàn cố ý để lộ hành tung, chính là để thu hút nhẫn giả Mộc Diệp đến.

Sau khi tự mình suy nghĩ sâu sắc về kế hoạch tác chiến sai lầm trước đây, hắn quyết định từng chút một thu hút và tiêu diệt lực lượng sống của Mộc Diệp, thực hiện hiệu quả cô lập Mộc Diệp, cuối cùng sẽ một lần quét sạch Mộc Diệp.

Trước đây hắn quá nóng vội, bây giờ hắn sẽ bắt đầu thực hiện kế hoạch hủy diệt Mộc Diệp mới.

Sau này, các nhẫn giả Mộc Diệp bị lạc đường sẽ là mục tiêu của hắn, mục tiêu là khiến nhẫn giả Mộc Diệp không dám ra ngoài nữa.

Đại Xà Hoàn đã học được sự kiên nhẫn, dù sao bây giờ tuổi thọ của hắn rất dài, hắn có đủ thời gian để giằng co với nhẫn giả Mộc Diệp.

Lần này đến Mộc Diệp có hai mục đích, một là tiêu diệt thành viên Hiểu để lấy vật liệu thí nghiệm, một là bắt đầu tác chiến.

Tìm được Đại Xà Hoàn không khó, tình báo nói Đại Xà Hoàn sẽ gặp ai đó tại Hỏa Chi Đại Kiều ở Hỏa Chi Quốc.

Tạp Khách Tây dẫn theo Đệ Thất Ban đã phục kích trước ở gần đó chờ Đại Xà Hoàn xuất hiện.

Đại Xà Hoàn đã bảo Đâu đến lấy vật liệu thí nghiệm, rồi mang về Âm Ẩn Thôn.

Đại Xà Hoàn đại nhân, ngài làm vậy sẽ để lộ hành tung đấy.

Đâu nói, vốn dĩ hắn không chỉ là tùy tùng của Đại Xà Hoàn mà còn là gián điệp của Hạt.

Bởi vì Đâu trước đây dưới sự sắp xếp của Căn đã sống ở Phong Chi Quốc một thời gian, khi đó hắn đã bị Hạt khống chế làm gián điệp.

Trước khi nhận ra Đại Xà Hoàn, Đâu đã làm việc cho Hạt, sau này Đại Xà Hoàn rời tổ chức Hiểu, Hạt đã sắp xếp Đâu đi giám sát Đại Xà Hoàn.

Mối quan hệ này cho đến khi Hạt chết mới hoàn toàn chấm dứt, Đâu đối mặt với Đại Xà Hoàn ngày càng mạnh mẽ không dám có bất kỳ ý nghĩ bất phục nào, thêm vào đó bây giờ Hạt cũng đã chết, hắn càng không có lý do phản bội Đại Xà Hoàn.

Đâu còn hy vọng dựa vào sức mạnh của Đại Xà Hoàn để lật đổ Mộc Diệp.

Chính là cố ý để Mộc Diệp biết.

Đại Xà Hoàn khẽ cười một tiếng.

Đâu vẫn không biết kế hoạch của Đại Xà Hoàn, nên hắn nghi hoặc nhìn Đại Xà Hoàn, hy vọng có thể nhận được lời giải thích.

Ngươi không cần biết, sau khi về hãy nói với Quân Ma Lữ rằng chuyện trong nhà do hắn quản lý, ta sẽ ở ngoài một thời gian.

Đại Xà Hoàn nói.

Vâng.

Lòng Đâu tràn đầy nghi vấn, nhưng hắn biết không nên hỏi.

Thầy ơi, thật sự là Đại Xà Hoàn, cả cái tên Đâu kia nữa.

Xuân Dã Anh nói với Tạp Khách Tây: Bây giờ chúng ta phải làm gì.

Lúc này họ đang nấp từ xa quan sát.

Tạp Khách Tây nhíu mày, hắn luôn cảm thấy địa điểm này thật sự quá dễ thấy, cảm giác như một cái bẫy: Đừng hành động vội.

Tuy nhiên họ lại không biết rằng hành động của họ đã bị một con rắn nhỏ trong bụi cỏ nhìn thấy.

Tạp Khách Tây nghĩ đến Đại Xà Hoàn mà hắn đã gặp ở Phong Chi Quốc trước đây, giờ hắn hoàn toàn không thể nhìn thấu nữa.

Tạp Khách Tây biết Tam Nhẫn rất lợi hại, nhưng không có lý do gì lại lợi hại đến thế.

Xẹt xẹt Con rắn nhỏ trong bụi cỏ phát ra tiếng lè lưỡi, làm kinh động Đệ Thất Ban.

Bốn người nhìn sang chỉ thấy một con rắn nhỏ vô cùng linh tính đang nhìn họ.

Đại Xà Hoàn.

Tạp Khách Tây gần như lập tức nhìn thấy bóng dáng Đại Xà Hoàn trong mắt con rắn nhỏ, ngay lập tức biết họ đã bị lộ.

Khổ Vô được phóng ra, đóng đinh con rắn nhỏ.

Lùi.

Đây là cái bẫy, Tạp Khách Tây và những người khác đã mai phục từ trước, nhưng Đại Xà Hoàn vừa đến đã sắp xếp tai mắt ở gần đó, đây tuyệt đối không phải trùng hợp.

Là nhẫn giả Mộc Diệp.

Đâu nghe thấy động tĩnh, lập tức phát hiện ra nhẫn giả Mộc Diệp.

A a, ta đang chờ bọn chúng đây mà.

Đại Xà Hoàn vung tay, Xà Mâu lao đi cực nhanh, khoảng cách hai bên không dưới trăm mét, Xà Mâu trong chớp mắt đã đuổi kịp phía sau Đệ Thất Ban.

Hừ.

Nhưng Tạp Khách Tây vận chuyển Chakra khắp người, quay người phóng ra vài chiếc Khổ Vô chứa kiếm khí, cản phá đòn tấn công của Xà Mâu.

Oanh.

Hai bên va chạm vậy mà lại tạo ra một trận nổ.

Đệ Thất Ban không thể đi được nữa, không biết từ lúc nào trước mặt họ lại xuất hiện mấy Đại Xà Hoàn, đây là các phân thân của Đại Xà Hoàn.

Jinchuriki Cửu Vĩ, thật sự khiến ta kinh ngạc đấy.

Đại Xà Hoàn không ngờ Cương Thủ lại trực tiếp cho Minh Nhân đến trinh sát: Ta thật may mắn.

Cửu Vĩ hẳn là vật liệu thí nghiệm cực kỳ tốt.

Xà Mâu, Đại Xà Hoàn muốn đóng đinh tất cả những người này ở đây.

Bốn người tự mình chiến đấu, Tiểu Anh tập trung Chakra vào nắm đấm, mạnh mẽ đấm xuống đất, mặt đất cứng rắn liền lật lên thành một tấm chắn đá khổng lồ.

Xà Mâu đâm vào tấm chắn đá khổng lồ, đào ra từng lỗ nhưng không thể xuyên thủng lớp đá dày vài mét đó.

Một bên khác, Tá Tỉnh vung bút vẽ mực, vung chiếc bút lông, giữa không trung xuất hiện một con Huyền Vũ vững chắc dùng lưng để chống đỡ Xà Mâu.

Minh Nhân thì triệu hồi phân thân, dùng phân thân làm lá chắn, mấy phân thân xếp thành hàng bị Xà Mâu đâm xuyên, nhưng Xà Mâu cũng đã là cung tên hết đà nên không còn lực nữa.

Ai nấy đều thi triển thần thông, hóa giải các phân thân của Đại Xà Hoàn thành vô hình.

Nhưng đây chỉ là thăm dò của Đại Xà Hoàn, tiếp theo mới là lúc hắn nghiêm túc: Cũng tiến bộ không ít, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Mỗi người đều đối đầu với một phân thân.

Tá Tỉnh và Tiểu Anh rất nhanh đã cảm thấy hết sức.

Tiểu Anh.

Thấy Xuân Dã Anh có thể không trụ nổi, Minh Nhân bùng nổ ba cái đuôi: Đại Xà Hoàn, ta nhất định phải đánh bại ngươi.

Tuy nhiên, đuôi càng nhiều, Chakra bị Đại Xà Hoàn hấp thu cũng càng nhiều.

Thuật phân thân của Đại Xà Hoàn này cũng không phải nhẫn thuật mà là một loại Huyết Kế Giới Hạn, Chakra có thể lưu thông, hấp thu Chakra chuyển hóa thành của mình, khiến Đại Xà Hoàn càng mạnh mẽ hơn.

Tiểu Anh và Tá Tỉnh bị đánh bay, Đệ Thất Ban gặp nguy cơ lớn, e rằng đây là lần thứ hai kể từ sự kiện Hắc Bạch Không Trảm.

Họ chỉ cảm thấy lần này có thể sẽ chết.

Tạp Khách Tây hiếm khi đến thăm, nhưng hôm nay hắn vẫn đến, sau khi gặp Đại Xà Hoàn, hắn thật sự bắt đầu nghi ngờ Đỗ Lan.

Hơn nữa hắn phát hiện việc Uchiha Shisui phản bội có lẽ cũng có nguyên nhân, Shisui tùy ý lấy Tiên Đậu ra cứu trợ một Thượng Nhẫn Mộc Diệp, nếu không mình có lẽ đã chết rồi.

Không phải xem thường y thuật của Tiểu Anh, mà là Tạp Khách Tây đã nhìn thấy Minh Giới đen kịt.

Nhìn người đàn ông đang thong thả uống trà ngồi đối diện, Tạp Khách Tây không thể không nói rằng hắn nhớ lại hình ảnh lần đầu tiên gặp Đỗ Lan, hoàn toàn không có gì thay đổi, Đỗ Lan vẫn luôn trẻ trung như vậy.

Đỗ Lan tiên sinh, tôi có một vấn đề, là về Đại Xà Hoàn.

Tạp Khách Tây chăm chú nhìn Đỗ Lan, hy vọng từ biểu cảm của hắn có thể thấy được manh mối.

Ồ.

Đại Xà Hoàn à, cũng lâu rồi không gặp hắn.

Đỗ Lan biểu cảm rất bình tĩnh, nhưng trong lời nói cũng không hề bài xích Đại Xà Hoàn, thậm chí trong giọng điệu còn có một chút tán thưởng.

Không biết tiên sinh lần cuối cùng gặp Đại Xà Hoàn là khi nào.

Tạp Khách Tây hỏi.

Hai năm trước thì phải, chính là trước khi Quân Ma Lữ vượt ngục.

Lời nói tùy tiện của Đỗ Lan lại khiến Tạp Khách Tây như có bão tố trong đầu.

Cái gì.

Hai năm trước, chuyện chuyển giao Quân Ma Lữ dường như chính là do Đỗ Lan một tay sắp xếp thì phải.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Tạp Khách Tây đã không còn tốt nữa.

Khi đó ta đã đánh cược với Đại Xà Hoàn, thật đáng tiếc ta thua rồi, nên ta đã đưa cho hắn một thứ.

Biểu cảm của Tạp Khách Tây đã gần như méo mó, Đỗ Lan vậy mà lại nói ra bí mật, chẳng lẽ hắn muốn giết người diệt khẩu sao.

Chương 1219

Nếu thật sự có ý định như vậy, mình dù có liều mạng cũng phải làm lớn chuyện này.

Đỗ Lan không quan tâm sắc mặt của Tạp Khách Tây, tiếp tục nói: Đó là một loại siêu gien có thể khiến người ta dung hợp tất cả Huyết Kế Giới Hạn, có loại gien này, bất kể thu thập bao nhiêu loại Huyết Kế Giới Hạn cũng sẽ không có xung đột, hơn nữa đều có thể phát huy uy lực tối đa như ban đầu.

Lời này của Đỗ Lan có thể nói là kinh thiên động địa, Tạp Khách Tây đã hoàn toàn bị định trụ.

Nghĩa là, mọi tội lỗi đều do Đỗ Lan gây ra thật sao.

Có được đáp án, Tạp Khách Tây ngược lại càng kinh ngạc hơn: Vậy thật sự là ngài đã khiến Đại Xà Hoàn trở nên mạnh hơn.

Không hoàn toàn là ta, thế hệ nhẫn giả mới của Mộc Diệp cũng đã góp sức giúp Đại Xà Hoàn mạnh lên.

Ta chỉ là đánh cược với Đại Xà Hoàn mà thôi, cuộc cá cược của chúng ta là xem nhẫn giả Mộc Diệp có thể an toàn đưa Quân Ma Lữ đến đích hay không, họ đã không thành công nên ta thua rồi.

Đỗ Lan vẻ mặt ta cũng không muốn như vậy, không phải lỗi của ta, vẻ mặt vô tội.

Đỗ Lan tiên sinh, ngài đang thoái thác trách nhiệm, ngài đang đùa với lửa.

Tạp Khách Tây thật sự không biết nên nói gì, sao lại có người như Đỗ Lan chứ.

Vậy chuyện hai đệ tử của ngài phản bội Mộc Diệp có phải cũng có uẩn khúc không.

Tạp Khách Tây đã không còn bận tâm Đỗ Lan có giết người diệt khẩu hay không, hôm nay hắn phải giải đáp tất cả nghi vấn, nếu không hắn sẽ bị Đỗ Lan làm cho tức chết mất.

Ta chỉ đưa ra kế hoạch, người đẩy họ đến việc thực hiện kế hoạch là nhẫn giả Mộc Diệp và Uchiha, ngươi hẳn rất rõ mối quan hệ căng thẳng giữa gia tộc Uchiha và làng khi đó.

Tạp Khách Tây khi đó vẫn là An Bộ, tự nhiên biết rõ mối quan hệ này.

Khi đó nhiệm vụ chính của họ là giám sát gia tộc Uchiha.

Vậy là họ đã hy sinh danh dự của mình, không tiếc mang tội phản bội, để chuyển hướng sự chú ý của chúng ta, đồng thời dập tắt khả năng chính biến của gia tộc.

Tạp Khách Tây đã bị sự thật làm cho kinh ngạc đến nỗi không còn biểu cảm nào, mặc dù vốn dĩ hắn đeo mặt nạ nên cũng không thể nhìn ra biểu cảm.

Đó là kết quả tốt nhất, cũng là kết quả dễ chấp nhận nhất rồi, so với việc sự chú ý của gia tộc Uchiha chuyển sang hai đệ tử của ta, ta cũng rất đau lòng a.

Đấy là biểu cảm đau lòng của ngươi sao.

Rõ ràng là dương dương tự đắc, Tạp Khách Tây đột nhiên nhận ra những người trong làng có lẽ chưa bao giờ thật sự hiểu Đỗ Lan, vị hiệu trưởng trường học đạo mạo ngạo mạn này đằng sau lại là một quái vật đầy âm mưu và bí mật.

Tá Trợ chính là vì kế hoạch của ngài mà rời đi đấy.

Nghĩ đến Tá Trợ, Tạp Khách Tây đều cảm thấy không đáng, vì một âm mưu mà đi vào con đường phản nhẫn, gánh chịu áp lực không nên thuộc về mình, thật quá oan uổng.

Vì chuyện này vốn dĩ là bí mật.

Đỗ Lan vẫn giữ vẻ mặt vô tội.

Ta thừa nhận khi đó cục diện trong làng quả thật phức tạp, Shisui và Itachi đã hy sinh cần thiết, nhưng bây giờ làng đã thay đổi rồi, tại sao không thể cho họ trở về.

Mọi người sau khi biết sự hy sinh của họ, nhất định cũng sẽ suy nghĩ lại.

Tạp Khách Tây vẫn rất lạc quan: Bí mật này căn bản không cần phải tiếp tục giữ nữa.

Nếu vậy thì còn ý nghĩa gì nữa.

Tá Trợ không rời đi, Minh Nhân làm sao hiểu được sức mạnh quý giá, Tiểu Anh làm sao hạ quyết tâm nỗ lực nâng cao bản thân.

Hơn nữa, sự tan vỡ và tái hợp của tình cảm tuổi trẻ chẳng phải là một vở kịch hay sao.

Đỗ Lan lúc này thật sự rất giống một phản diện tao nhã.

Vở kịch hay.

Số phận của học sinh mình chẳng lẽ chỉ là một vở kịch hay sao.

Trong lòng Tạp Khách Tây có một ngọn lửa giận không thể diễn tả.

Đỗ Lan cho rằng hắn là ai.

Ngài quá ngạo mạn, đặt mình ở vị trí chí cao vô thượng, rồi sẽ có một ngày ngài phải trả giá.

Tạp Khách Tây nói như vậy vì hắn thật sự tức giận rồi, bộ mặt thật mà Đỗ Lan thể hiện ra khiến người ta ghê tởm, một nhân vật vô cùng giả dối.

Đỗ Lan không để tâm: Đừng kích động, ngươi nói vậy là cho rằng nếu ta không làm gì cả, mọi chuyện sẽ phát triển theo hướng tốt hơn bây giờ sao.

Tạp Khách Tây sững lại, câu hỏi này hắn lại không biết trả lời thế nào: Tôi không biết.

Đã không biết, vậy ngươi kích động cái gì.

Đỗ Lan vẻ mặt ta không hiểu nổi các người phàm nhân: Nếu xu hướng của thế giới là ngày càng tệ hơn, vậy ta can thiệp để thế giới tốt đẹp hơn, ngươi nên cảm ơn ta, chứ không phải trách móc như vậy.

Nhưng sức mạnh của Đại Xà Hoàn, và cả vận rủi của Tá Trợ, đều là do ngài gây ra.

Tạp Khách Tây nói.

Sức mạnh của ngươi cũng là do ta ban cho, cũng chẳng thấy ngươi cảm ơn ta.

Đỗ Lan lườm một cái nói.

Đó là bị ngươi ép buộc mà, Tạp Khách Tây thầm nghĩ, mình đâu có cầu Đỗ Lan dạy kiếm ý cho hắn.

Nhưng đối phương đã nói, nghĩ kỹ lại thì quả thật là như vậy.

Ta đã rất công bằng, tăng cường sức mạnh cho các ngươi, để Đại Xà Hoàn mạnh hơn cũng không phải vấn đề.

Còn về chuyện của Tá Trợ thì càng là lựa chọn của chính hắn, không ai bắt hắn phản bội.

Đỗ Lan nói: Nếu ngươi không tin, chúng ta có thể đi đến một nơi.

Đỗ Lan lấy ra Nếu Như Điện Thoại Đình: Đi thôi.

Tạp Khách Tây nhìn chiếc điện thoại đình, thầm nghĩ chiếc điện thoại đình này có phong cách không giống với những chiếc trong làng.

Không, đó không phải trọng điểm, trọng điểm là Đỗ Lan lấy chiếc điện thoại đình này từ đâu ra.

Với sự tò mò, hắn cùng Đỗ Lan đứng trong điện thoại đình.

Đỗ Lan nhấc điện thoại nói: Nếu gia đình chúng ta không đến thế giới này.

Nói xong liền cúp điện thoại.

Tạp Khách Tây ngây người, thầm nghĩ đây là cái quỷ gì.

Tuy nhiên, khi hắn được Đỗ Lan đưa đến trong làng và nói chuyện phiếm với các dân làng, hắn lại phát hiện thế giới này khác với trước đây.

Tạp Khách Tây kinh ngạc, vừa bước vào một chiếc điện thoại đình đi ra thế giới đã thay đổi rồi sao.

Đây là lý do gì, chẳng lẽ là ảo thuật.

Đây không phải ảo thuật, chỉ là một đạo cụ có thể biến giả thiết thành hiện thực.

Đỗ Lan nói.

Đây đâu phải đạo cụ, đơn giản là thần khí mà.

Gia tộc Uchiha bị diệt chỉ trong một đêm, cha của Neji tự sát, Đệ Tam bị Đại Xà Hoàn giết chết, Tá Trợ vẫn bỏ trốn, Asuma bị giết, những thông tin nghe được khiến Tạp Khách Tây hoàn toàn ngây người, thế giới này chân thực đến mức hắn khó phân biệt thật giả.

Chẳng lẽ nếu Đỗ Lan không can thiệp, thế giới thật sự sẽ biến thành bộ dạng này sao.

Xem ra ngươi vẫn không tin ta là người khiến mọi chuyện phát triển theo hướng tốt.

Thực ra Tạp Khách Tây đã tin rồi, Nhưng đã can thiệp rồi tại sao không thể khiến tất cả mọi người đều phát triển theo hướng tốt.

Mỗi người đều có lựa chọn, ta không thể ép buộc mỗi người phải đi theo lựa chọn mà ta đã định.

Đỗ Lan thực ra trong lòng lại nghĩ nếu mọi chuyện đều phát triển theo thiết kế của hắn thì sẽ mất đi ý nghĩa, vẫn cần phải có chút bất ngờ.

Tạp Tạp Tây nếu chứng kiến một thế giới khác biệt, hắn sẽ hiểu rằng Đỗ Lan ra tay tuy không làm thế giới trở nên hoàn mỹ, nhưng cũng không quá tệ hại.

Chỉ là cảm giác bị khống chế vận mệnh này chẳng hề tốt chút nào.

Trùng hợp thay, cùng lúc đó tại Vũ Ẩn Thôn, Trường Môn cũng đang nói với Tiểu Nam người vừa trở về để chuẩn bị di dời dân thường của Vũ Ẩn Thôn về ác ý trong những hành động của Đỗ Lan.

Ai đã ban cho hắn quyền lợi để quyết định ai hạnh phúc, ai bất hạnh.

Lại là ai đã ban cho hắn quyền lợi để tước đoạt hạnh phúc của một số người, rồi lại cố làm ra vẻ rộng lượng ban phát hạnh phúc cho một số người khác.

Hắn ta nghĩ mình là ai.

Thần vận mệnh sao.

Trường Môn khinh thường những việc Tiểu Nam đang làm theo yêu cầu của Đỗ Lan.

Dùng hạnh phúc của một bộ phận người để đổi lấy bất hạnh của một bộ phận người khác, điều này so với mục tiêu vĩ đại của Hiểu Tổ Chức thì thật sự chỉ là trò trẻ con.

Tiểu Nam, em đừng bị lời lẽ của hắn mê hoặc.

Đỗ Lan căn bản là một kẻ tiểu nhân, bề ngoài là văn hào đại lục, nhưng trong ngoài bất nhất, tâm tư quỷ quyệt, tuyệt đối không thể tin tưởng, hắn rất nguy hiểm.

Trường Môn tin chắc Đỗ Lan đưa Tiểu Nam đi là để mê hoặc em ấy.

Tiểu Nam lại bị Đỗ Lan thuyết phục.

Trên thế giới này, hạnh phúc có hạn ngạch, không thể ban phát cho tất cả mọi người.

Vì đã có người không biết trân trọng, vậy thì việc thay đổi một nhóm người hoàn toàn có thể chấp nhận được, đó chính là công bằng.

Đỗ Lan không phải người như vậy, tuy hắn thường xuyên làm những việc ngoài dự liệu, nhưng mọi việc đều đã qua cân nhắc, chưa từng như chúng ta mà làm hại người vô tội.

Làm hại người vô tội.

Chúng ta là để toàn thế giới hòa bình.

Anh thật sự nghĩ có thể sao.

Tiểu Nam hai mắt đẫm lệ nhìn Trường Môn, sau cái chết của Di Ngạn, đây là lần đầu tiên nàng và Trường Môn có cuộc tranh cãi gay gắt như vậy.

Ba người họ từ lúc đầy ắp chí lớn đến khi bị đả kích nặng nề chỉ còn lại hai người, một đường đi qua đều là vì thực hiện nguyện vọng hòa bình của Di Ngạn.

Lúc ấy họ vẫn còn nghĩ đến việc biến Vũ Chi Quốc thành một quốc gia giàu có như Hỏa Chi Quốc, nhưng không biết từ khi nào đã biến thành nỗ lực vì hòa bình toàn nhân loại.

Có thể mà, chỉ cần chúng ta thu thập được tất cả Vĩ Thú, chúng ta sẽ có thể thực hiện hòa bình toàn nhân loại.

Thế nhưng Trường Môn không biết tất cả những điều này đều là dối trá, nhưng hắn vẫn tin tưởng không chút nghi ngờ.

Trường Môn, dù sức mạnh của Vĩ Thú có mạnh đến đâu thì làm sao có thể khiến toàn nhân loại đều được no ấm đầy đủ.

Hơn nữa sau khi no ấm đầy đủ, nhân loại có thể thỏa mãn sao.

Họ sẽ muốn mỹ thực áo đẹp, nếu không có, họ sẽ đi cướp đi trộm, trừ phi khiến tất cả mọi người trên thế giới này đều giữ được mức sống như nhau, nếu không thì thế giới này sẽ không thể có hòa bình.

Tiểu Nam thực sự đã nhìn thấu nhân loại, hòa bình tuyệt đối là không tồn tại.

Điều nhiều nhất họ có thể làm là bảo vệ sự bình an cho một phương.

Chương 1220

Giống như hiện tại Tiểu Nam có thể đưa dân làng Vũ Ẩn Thôn đi sống một cuộc sống tốt đẹp.

Em quá mềm yếu rồi, chưa làm đến cuối cùng, sao có thể khẳng định hòa bình toàn thế giới là không tồn tại.

Trường Môn lại không hề lay động, vẫn hy vọng thuyết phục Tiểu Nam: Tiểu Nam, chúng ta đã cùng nhau nỗ lực bao nhiêu năm nay, chiến thắng đã ở ngay trước mắt, lẽ nào em thật sự muốn phản bội anh, phản bội Hiểu Tổ Chức sao.

Trường Môn, dừng tay đi, chúng ta không thể vì một mục tiêu không biết thật giả mà không ngừng làm hại người khác, đó là hại người mà chẳng lợi mình.

Nước mắt Tiểu Nam đã rơi xuống, nhìn người bạn cố chấp cũ, tim nàng tan nát: Hơn nữa cứ tiếp tục như vậy, sinh mệnh của anh cũng sẽ bị Luân Hồi Nhãn hao mòn hết, bây giờ dừng lại thì vẫn còn có thể sống sót.

Không đạt thành mục tiêu của Di Ngạn, sống tiếp thì còn ý nghĩa gì.

Trường Môn muốn tuẫn đạo, chết vì con đường hòa bình, chết mà không hối hận: Tiểu Nam, em thật sự muốn bỏ anh mà đi sao.

Không ai thuyết phục được ai, Tiểu Nam gật đầu: Ít nhất em có thể đưa họ đi sống cuộc sống hòa bình.

Đỗ Lan chọn ném những kẻ ăn không ngồi rồi chờ chết ở Vũ Ẩn Thôn đi, Tiểu Nam đã quan sát họ, cho nên việc kéo họ ra khỏi sự bình yên đó nàng không hề có gánh nặng tâm lý.

Nhìn bóng lưng Tiểu Nam, Trường Môn phát hiện số người hắn căm ghét lại có thêm một người, sau Sơn Tiêu Ngư Bán Tàng và Đoàn Tàng là Đỗ Lan.

Kế hoạch bị đẩy sớm hơn, hắn phải đi bắt Cửu Vĩ của Mộc Diệp trước, đồng thời truyền bá nỗi đau cho Mộc Diệp, hắn muốn cho những kẻ ở Mộc Diệp đều biết mọi chuyện đã xảy ra với hắn.

Vì Đỗ Lan can thiệp, Trường Môn đã tấn công Mộc Diệp sớm hơn.

Hầu như Tiểu Nam vừa mới quay về Mộc Diệp, vừa an trí xong cuộc sống cho dân làng Vũ Ẩn Thôn thì Trường Môn đã được sáu con rối vận chuyển đến bên ngoài Mộc Diệp.

Lúc này Minh Nhân đang phát triển Nhẫn thuật mới.

Sau khi nhìn thấy sự trợ giúp của Nhẫn thuật mới, Minh Nhân cũng muốn phát triển Nhẫn thuật mới, muốn thêm sự biến hóa thuộc tính phong vào trong đó.

Đa Trọng Ẩn Phân Thân Chi Thuật sau khi giải trừ có thể trả lại kinh nghiệm của phân thân cho bản thể, tuy người bình thường không chịu nổi, nhưng Minh Nhân không phải người bình thường, nên hắn đã dùng phương pháp tu luyện như hack này để tiến hành tu hành biến hóa thuộc tính.

Tuy nhiên, tu luyện biến hóa thuộc tính không hề đơn giản, rất nhiều Nhẫn giả cả đời cũng không thể lĩnh ngộ biến hóa thuộc tính.

Vì đây là một cách nói duy tâm rất hình nhi thượng, anh nói gió tốt lành tại sao lại biến thành lưỡi dao sắc bén không gì phá hủy được.

Khiến gió mang theo tính phá hoại của kim loại, khiến sấm sét mang theo hiệu quả xuyên thủng, nghĩ mà xem đây cũng là điều không thể.

Thế nhưng để hoàn thành biến hóa thuộc tính thì phải biến điều không thể thành có thể, cho nên Nhẫn giả bình thường đều kết hợp hai loại Nhẫn thuật thuộc tính để hoàn thành biến hóa thuộc tính, ví dụ như Thủy và Thổ biến thành đầm lầy, Hỏa và Thổ biến thành dung nham, đơn giản lại khoa học.

Tuy nhiên Minh Nhân là nhân vật chính hiển nhiên là người biến điều không thể thành có thể, dưới sự chỉ dạy của Tự Lai Dã, hắn tiến bộ thần tốc.

Thế nhưng đúng lúc này, hai năm sau, Mộc Diệp lại một lần nữa trở thành mục tiêu bị hủy diệt, lần này Trường Môn sẽ thực sự hủy diệt Mộc Diệp theo đúng nghĩa của nó.

Hòa bình giả dối, Lục Đạo Bội Ân đi dạo trên đường phố Mộc Diệp, khinh thường sự phồn hoa và yên bình trước mắt.

Đây chẳng qua là sự ngụy trang che giấu chiến tranh, Mộc Diệp với tư cách là một đại thôn vẫn luôn áp bức các thôn nhỏ khác.

Hòa bình này là hòa bình giả tạo, Lục Đạo Bội Ân vừa đi vừa phát biểu những lời lẽ trung nhị đến bùng nổ.

Cuối cùng hắn cũng đến khu vực trung tâm, giờ hãy để hắn truyền bá nỗi đau: Hít thở đi, cảm nhận đi, đây là nỗi đau mà các ngươi đã gây ra cho người khác.

Cửu Vĩ không vội, đợi đến khi hắn trút giận xong rồi tính.

Tuy lý do rất cao cả, nhưng ra tay với Mộc Diệp hoàn toàn là ân oán cá nhân, chính là báo thù Đoàn Tàng và Đỗ Lan.

Thần La Thiên Chinh.

Gió nổi lên ư.

Dân làng Mộc Diệp chỉ cảm thấy rất kỳ lạ, rõ ràng trời quang mây tạnh, tại sao đột nhiên lại nổi gió.

Nhưng không chỉ có gió, còn có cát bụi bay trong gió, tiếp đến là mảnh vỡ kiến trúc.

Điều này khiến mọi người kinh hoàng, có chuyện gì đó đang xảy ra, và rất nhanh sẽ ảnh hưởng đến họ.

Đó căn bản không phải gió tự nhiên, mà là lực đẩy của Thần La Thiên Chinh đang đẩy không khí, còn những hạt cát và mảnh vỡ kia chính là các kiến trúc ban đầu trong làng.

Từ trung tâm trở đi, cả làng như bị lũ quét qua, đây là một cuộc tẩy địa thực sự.

Những người không kịp phản ứng lập tức bị các loại tạp vật lăn tới đè chết, nhất thời Mộc Diệp hóa thành địa ngục.

Minh Nhân kinh ngạc đứng đơ người, hắn căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra, may mắn là nơi hắn huấn luyện khá xa, cho hắn đủ thời gian để tránh khỏi sự phá hoại lớn do Thần La Thiên Chinh gây ra, nhưng nhiều dân làng vô tội khác đã chết.

Cả làng hóa thành phế tích, số người chết và bị thương không thể đếm xuể.

Các Nhẫn giả còn sống sót lao đến trung tâm với tốc độ nhanh nhất, chỉ thấy ở trung tâm làng chỉ còn lại một cái hố khổng lồ, mọi thứ đều bị Thần La Thiên Chinh quét sạch.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Minh Nhân ngây ngốc nhìn cái hố khổng lồ và nhẫn nhụi, linh hồn như bị rút cạn, hắn không thể tin Mộc Diệp Thôn lại biến thành ra nông nỗi này.

Cương Thủ, Tự Lai Dã, Tạp Tạp Tây và các Nhẫn giả khác cũng cùng nhau đến, chỉ thấy Lục Đạo Bội Ân đứng cô lập ở giữa, dường như không hề có cảm xúc gì.

Chả trách mọi người lại sợ hãi Nhẫn giả đến vậy, một khi con người phát triển vũ khí có thể đối phó Nhẫn giả là phải lập tức đi tiêu diệt Nhẫn giả ngay, chính là vì sức phá hoại của Nhẫn giả quá vô lý.

Một mảnh tĩnh mịch chết chóc, chỉ có gió vẫn thổi.

Đỗ Lan nói Trường Môn quả thực quá nóng vội, Tiểu Nam vừa mới quay về thì hắn đã tấn công Mộc Diệp, hành vi như vậy chỉ khiến con đường hòa bình quang minh vĩ đại mà hắn luôn miệng nói trở thành trò cười.

Cuối cùng chính mình đã ban cho Mộc Diệp nỗi đau, như vậy họ cũng nên trân trọng hòa bình hơn, hẳn là có thể hiểu được những người từng bị họ làm hại đau khổ đến mức nào.

Đáng tiếc những người còn sống sót ở Mộc Diệp lại không có nhận thức này.

Thảm không nỡ nhìn, ngôi làng vốn yên bình trong nháy mắt biến thành bộ dạng này, Minh Nhân tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể xé xác kẻ đầu sỏ gây tội thành tám mảnh, hắn chưa từng phẫn nộ đến thế.

Hiện tại các Thượng Nhẫn còn sống sót của Mộc Diệp xông đến phòng ngự kẻ địch mạnh, Trung Nhẫn và Hạ Nhẫn đi cứu người, đương nhiên Minh Nhân là nhân vật chính tự nhiên có thể lên tiền tuyến.

Nhưng số người được cứu ra chỉ chưa đến ba phần mười, thương vong quá thảm trọng.

E rằng đây là đòn đánh lớn nhất mà Mộc Diệp phải chịu kể từ khi thành lập, không có ngoại lệ.

Lục Đạo Bội Ân dường như rất hài lòng với biểu hiện của mình, hắn đã quán triệt được lý niệm của bản thân.

Ngươi là ai.

Cương Thủ chau mày, rõ ràng là nén giận mà hỏi.

Nếu không phải là Hokage, nàng nhất định đã là người đầu tiên xông lên, mặc kệ đối phương là ai, chỉ cần biết là kẻ địch thì cứ thế mà làm.

Lục Đạo Bội Ân, người truyền bá nỗi đau, tuyên dương con đường hòa bình.

Lục Đạo Bội Ân nhìn Hokage, vẻ mặt bình tĩnh, dường như kẻ vừa tàn sát vạn người trước đó căn bản không phải hắn vậy.

Là người của Hiểu Tổ Chức.

Tự Lai Dã tuy nghiến răng nghiến lợi, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt của Lục Đạo Bội Ân, ký ức trầm tịch của hắn vẫn thức tỉnh: Ngươi là Di Ngạn sao.

Lục Đạo Bội Ân cũng nhìn thấy Tự Lai Dã, không nói gì.

Ngươi rốt cuộc đang làm gì.

Trả lời ta, Di Ngạn.

Tự Lai Dã chất vấn, hắn có quá nhiều thắc mắc, tại sao đứa trẻ hắn đã dạy dỗ hai năm năm xưa lại trở thành ra nông nỗi này, không chỉ ở cùng Hiểu Tổ Chức mà thậm chí còn đến tấn công Mộc Diệp.

Giao ra Cửu Vĩ.

Hắn phớt lờ mình sao.

Tự Lai Dã cũng không nói lời thừa thãi nữa, loại người này hiển nhiên không thể thuyết phục bằng lời nói, bây giờ chiến đấu là được rồi: Cương Thủ, tranh thủ thời gian cho ta.

Hắn cần thời gian mới có thể tiến vào Tiên Nhân hình thức.

Cương Thủ gật đầu: Tạp Tạp Tây, giao cho Đệ Thất Ban một nhiệm vụ cấp S, không tiếc mọi giá bảo vệ Minh Nhân.

Các Nhẫn giả còn lại đều chuẩn bị chiến đấu, chúng ta phải khiến kẻ xâm lược phải trả giá đắt.

Lúc này Cương Thủ hóa thân Hokage, không tự oán tự trách, cũng không sợ hãi, mà là trung thành chấp hành sứ mệnh của mình: bảo vệ dân làng, chống lại kẻ địch bên ngoài.

Gào.

Tất cả Nhẫn giả đều dồn nén một luồng khí chỉ có thể trút lên Lục Đạo Bội Ân.

Lên.

Đều là cao thủ, xông vào cái hố lớn, lao về phía Lục Đạo Bội Ân ở giữa.

Một trận kịch chiến cứ thế mà mở ra.

Bên khác, Đỗ Lan nhìn Tiểu Nam nói: Giờ em đã biết cuộc sống của những làng lớn cũng không dễ dàng gì rồi chứ.

Cây cao thì gió lớn, nếu mọi người biết thông cảm cho nhau thì sẽ không làm hại lẫn nhau.

Lúc này Tiểu Nam đã hồn siêu phách lạc, nàng biết chắc chắn là Trường Môn đã đến, chỉ là không ngờ Trường Môn lại hủy diệt tất cả.

Cuộc sống tốt đẹp của dân thường Vũ Ẩn Thôn vừa mới bắt đầu, vậy mà đã bị hắn phá hủy hoàn toàn.

Trường Môn rốt cuộc muốn làm gì.

Chương 1221

Lẽ nào hắn thật sự cho rằng làm như vậy thì trên thế giới sẽ không còn chiến tranh nữa sao.

Dân thường đến từ Vũ Ẩn Thôn cũng bị thương vong thảm trọng. 92.

Tiểu Nam hai tay nắm chặt, nàng phải dùng hết sức lực mới có thể kiềm chế được sự thôi thúc muốn tìm Trường Môn liều mạng.

Nàng tự nhủ không được trách cứ Trường Môn, vì chính mình cũng đã từng tin tưởng sâu sắc vào chuyện này một thời gian, nhưng Trường Môn thật sự đã quá đáng rồi.

Hiện tại không phải thời chiến, hắn làm sao có thể làm như vậy.

Phải đi ngăn hắn lại thôi, Tiểu Nam, em làm con tin của ta thế nào.

Đỗ Lan lại có ý đồ xấu.

Phía chiến trường này, Nhẫn giả Mộc Diệp thảm bại.

Lục Đạo Bội Ân cũng đã thông linh ra năm con rối khác, mỗi con rối đều có sức mạnh vượt cấp Kage, chúng cùng chia sẻ tầm nhìn nên không có điểm mù, thêm vào Thần La Thiên Chinh có thể đẩy lùi tất cả Nhẫn thuật của Lục Đạo Bội Ân, khiến Nhẫn giả Mộc Diệp tan tác không thành đội hình.

Minh Nhân thấy chiến cục như vậy, cũng kêu gào muốn chiến đấu, nhưng bị Tạp Tạp Tây ngăn lại: Hãy tin tưởng Ngài Hokage và Ngài Tự Lai Dã.

Trên vai Tự Lai Dã đứng hai con cóc, chúng sẽ giúp Tự Lai Dã cân bằng thể lực, tinh lực và năng lượng tự nhiên.

Đây là Tiên Nhân hình thức sao.

Tạp Tạp Tây chỉ nghe nói về hình thức này, chưa từng thấy qua, đương nhiên phải giải thích một phen cho các đệ tử.

Nghe xong, các học sinh mắt sáng rực, Minh Nhân thậm chí còn thẳng thừng nói: Không ngờ lão tiên nhân dê già lại còn giấu một chiêu lợi hại như vậy.

Cương Thủ, ta đã sẵn sàng rồi.

Cuối cùng Tự Lai Dã cũng tiến vào Tiên Nhân hình thức, bây giờ hắn muốn cùng Cương Thủ kề vai chiến đấu.

Khiến ta nhớ lại ngày xưa.

Cương Thủ cũng không nói lời thừa thãi, cảm khái một câu rồi lập tức cùng Tự Lai Dã kề vai xông lên.

Mười mấy năm trước, Tam Nhẫn đại chiến với đỉnh cao của giới Nhẫn giả là Sơn Tiêu Ngư Bán Tàng, e rằng cũng là cảnh tượng như vậy.

Ầm.

Dưới đáy hố không ngừng bốc lên khói lửa của những vụ nổ, một nửa diện tích thành phố đã biến thành hố, tuyệt đối có đủ chiến trường.

Sự phối hợp giữa Tự Lai Dã và Cương Thủ thì tuyệt đối không phải bàn cãi, thế nhưng sự phối hợp của sáu con rối của Lục Đạo Bội Ân cũng như một.

Hai bên đại chiến, ngươi tới ta đi, hoa mắt chóng mặt, cảnh giới cao nhất của Nhẫn thuật và Thể thuật đều được phô bày ở đây.

Ầm.

Cương Thủ một quyền đấm xuống đất, mặt đất đá cứng rắn vỡ tan thành nhiều mảnh, sau đó Tự Lai Dã thi triển Hỏa Độn, biến toàn bộ đá thành dung nham phun trào.

Mưa dung nham tí tách, ngay cả những con rối của Lục Đạo Bội Ân cũng chỉ có thể tránh mũi nhọn.

Nhưng người có mắt đều biết, nếu không giải quyết phòng ngự tuyệt đối của Lục Đạo Bội Ân, dù là hai trong Tam Nhẫn liên thủ e rằng cũng khó mà thắng được.

Ta đến giúp.

Là Khải xông ra, mở Bát Môn Độn Giáp, lúc này mà còn giấu nghề thì làng sẽ không còn, toàn lực xuất kích: Triều Khổng Tước.

Vô số cú đấm bao vây một con rối của Lục Đạo Bội Ân, nhưng mắt của các con rối khác đã nhìn thấy sơ hở trong đòn tấn công của Khải, nên con rối bị khóa mục tiêu đã nhanh chóng né tránh.

Thầy Tạp Tạp Tây, chúng ta cũng lên đi.

Minh Nhân quá muốn giúp đỡ rồi, hắn muốn đánh cho cái khuôn mặt poker kiêu ngạo kia một trận nhừ tử.

Không được, nhiệm vụ quan trọng nhất của em là không bị bắt.

Tạp Tạp Tây trực tiếp từ chối, tình hình chiến trường hiện tại không rõ ràng, tuy lực chiến của Mộc Diệp bên này rất xuất sắc, nhưng kẻ địch lại là người có Luân Hồi Nhãn, e rằng sẽ không dễ dàng nhận thua.

Sự gia nhập của Khải đã làm giảm áp lực cho hai người Tự Lai Dã, ngay cả Lục Đạo Bội Ân cũng phải liếc mắt, Mộc Diệp vậy mà còn có Nhẫn giả Thể thuật lợi hại đến thế sao.

Xem ra đòn tấn công trước đó vẫn chưa đủ, vậy thì lại thêm một lần nữa: Thần La Thiên Chinh.

Lại là một lần Thần La Thiên Chinh quy mô lớn, lần này những người ở gần chiến trường chịu đòn tiên phong, bị một lực đẩy khổng lồ dạt đi, giống như bị cuốn vào sóng biển không thể tự chủ.

Sau đó là bị cuốn vào đống đổ nát của phế tích, cảm nhận một trận lở tuyết, tất cả mọi người đều bị mảnh vỡ bay loạn xạ làm trọng thương.

Tự Lai Dã và Cương Thủ đều bị đá vụn đè lên.

Trường Môn ẩn mình trong bóng tối thổ ra một ngụm máu, liên tiếp sử dụng đại chiêu, tuổi thọ của hắn lại càng giảm sút.

E rằng đây là trận chiến cuối cùng của hắn, vậy thì ít nhất hãy để hắn bắt được Cửu Vĩ.

Lúc này Minh Nhân cũng đang nằm trong đống phế tích, toàn thân đau nhức, lúc bị cuốn vào phế tích giống như trúng vô số cú đấm.

Hô lạp, Lục Đạo Bội Ân một tay đào Minh Nhân bị treo ngược ra: Cửu Vĩ cuối cùng cũng rơi vào tay ta.

Minh Nhân không thể cử động, nhìn kẻ địch trước mắt nghiến răng nghiến lợi, nội tâm không ngừng kêu gọi Cửu Vĩ hy vọng có thể mượn sức mạnh một lần nữa.

Thật là tan hoang quá nhỉ, anh có biết rất nhiều kiến trúc ở đây là do fan của tôi bỏ tiền xây dựng không.

Ngay khi Minh Nhân tưởng chừng mọi chuyện đã chấm dứt, thì lại nghe thấy giọng Đỗ Lan xuất hiện ở gần đó.

Lục Đạo Bội Ân quay đầu lại, liền thấy Đỗ Lan một tay cầm Kunai đặt ở trên cổ trắng ngần thon dài của Tiểu Nam.

Ta trên tay có con tin đây, anh đừng có quá kiêu ngạo nhé.

Đỗ Lan với vẻ mặt đắc ý: Anh làm loạn cũng đủ lớn rồi đấy, thả

Minh Nhân xuống, nếu không ta sẽ xé vé đấy.

Lục Đạo Bội Ân liếc mắt một cái liền nhìn thấu Tiểu Nam là tự nguyện: Tiểu Nam, em thật sự muốn phản bội anh sao.

Em lại dùng chính sinh mệnh của mình để uy hiếp anh.

Em chỉ là không muốn nhìn thấy người vô tội chết và bị thương.

Tiểu Nam nói: Dừng tay đi, Trường Môn.

Không, ta đã bắt được Cửu Vĩ, cách hòa bình cuối cùng chỉ còn một bước nhỏ.

Đã đến nước này rồi, Trường Môn tuyệt đối sẽ không lùi bước: Đừng ngăn cản ta, ta không muốn gặp lại em nữa.

Anh đừng đùa giỡn nhé, ta thật sự sẽ xé vé đấy.

Đỗ Lan nhắc nhở.

Lục Đạo Bội Ân lạnh lùng liếc Đỗ Lan một cái: Kunai của anh căn bản không sắc nhọn.

Ối, cái này cũng bị anh phát hiện rồi.

Đỗ Lan thu tay lại, Kunai vậy mà lại cong vẹo, hóa ra đây là Kunai giả bằng cao su, chỉ làm cho có vẻ: Anh quả thực tuyệt tình nhỉ, ngay cả tính mạng của bạn bè năm xưa cũng không coi ra gì.

Nếu Kunai của ta là thật, Tiểu Nam thật sự sẽ gặp nguy hiểm đó.

Nhưng ta là một quý ông, không nỡ lòng nào đặt hung khí lên cổ Tiểu Nam.

Vậy thì anh có thể đi chết rồi.

Đỗ Lan tự mình dâng đến cửa, lại không thể uy hiếp được Tiểu Nam, Lục Đạo Bội Ân liền muốn Đỗ Lan phải đền mạng vì mối quan hệ rạn nứt của hắn và Tiểu Nam.

Đỗ Lan ra hiệu hắn cứ đứng đó, ai muốn đến thì tùy, lui một bước là thua.

Đỗ Lan đứng đó, bị sáu con rối bao vây.

Sáu con rối này mỗi con đều có thực lực không tầm thường, chỉ là vì đều từng đối đầu với Tự Lai Dã nên bị Trường Môn giết chết biến thành con rối.

Những con rối mà Trường Môn tìm không phải là tìm đại, mà đều là những người hắn và Tự Lai Dã đã gặp trong hai năm học tập, một số thậm chí còn từng giao thủ với Tự Lai Dã.

Nếu họ còn sống, chắc là đều hối hận vì đã gặp Tự Lai Dã mất.

Nhẫn giả có thể phóng ra tia laze, Nhẫn giả có thể thông linh cự thú mà không cần kết ấn thông linh, Nhẫn giả có thể hấp thụ Chakra, Nhẫn giả có thể phong ấn linh hồn, Nhẫn giả có thể đọc ký ức của người khác, và cuối cùng là Di Ngạn có thể thi triển toàn bộ Nhẫn thuật của Luân Hồi Nhãn sáu con rối này đều được lựa chọn cẩn thận.

Thế nhưng dưới sự tấn công của sáu con rối, Đỗ Lan vẫn bình an vô sự, rõ ràng những viên đá vụn dưới chân hắn đều đã biến thành bột, mặt đất cũng bị đào tung, nhưng Đỗ Lan thì vẫn không hề hấn gì.

Khuôn mặt của con rối Thi Sư Đạo mở ra, lộ ra nòng pháo đen ngòm, Chakra được nạp đầy, sắp sửa phóng ra đòn tấn công trực diện.

U u ầm.

Một đòn trọng kích không thua kém Vĩ Thú Pháo, với cái giá là một con rối, toàn lực tấn công.

Ầm ầm.

Đòn tấn công từ chỗ Đỗ Lan bắt đầu tách làm hai, một luồng pháo kích biến thành hai luồng lao về phía sau lưng Đỗ Lan.

Ầm, đánh trúng đống phế tích, cả hai nơi đều xảy ra những vụ nổ dữ dội khó chống đỡ, đất rung núi chuyển, ngay cả Nhan Sơn cũng dường như muốn nghiêng đổ.

Không tồi, không tồi, đòn tấn công này vẫn còn chút hương vị, cố lên nhé, anh làm được mà.

Thế nhưng sau làn khói bụi, Đỗ Lan vẫn đứng vững, thậm chí còn vỗ tay cổ vũ Lục Đạo Bội Ân.

Quả nhiên Đỗ Lan thật sự có thể trong chớp mắt tiêu diệt Hiểu Tổ Chức.

Tiểu Nam thấy Lục Đạo Bội Ân tấn công mà không hạ gục được Đỗ Lan, liền nhớ lại những lời Đỗ Lan từng nói trước đây.

Hóa ra cường giả chân chính trên thế giới lại mạnh đến vậy, căn bản không phải điều mà họ có thể lý giải.

Trên khuôn mặt không chút gợn sóng của Lục Đạo Bội Ân cũng hiện lên vẻ phẫn nộ, hắn biết chỉ có thể sử dụng chiêu cuối cùng: Cùng với ngôi làng này, tất cả mọi thứ đều hủy diệt.

Đôi mắt hắn vì Chakra kích động mà liên tục tỏa ra dị quang.

Lúc này con rối Di Ngạn hoàn toàn hiện ra một tầng thánh khiết thần thánh bất khả xâm phạm: Địa Bạo Thiên Tinh.

Đây là chiêu thức mạnh mẽ nhất của Luân Hồi Nhãn.

Trong truyền thuyết, Lục Đạo Tiên Nhân đã dùng Nhẫn thuật này để tạo ra mặt trăng.

Nếu Thần La Thiên Chinh là lực đẩy, thì Địa Bạo Thiên Tinh chính là lực hút, hút tất cả mọi thứ lại với nhau rồi nén thành một quả cầu.

Chương 1222

Đương nhiên so với uy lực của Lục Đạo Tiên Nhân thì vẫn còn kém rất nhiều, nhưng việc hút người vào rồi dùng đá vụn gỗ vụn ép chết thì vẫn làm được, ngay cả quân đội cũng không thể chống lại lực hút mạnh mẽ như vậy.

Dưới Thần La Thiên Chinh còn có khả năng sống sót, nhưng một khi bị Địa Bạo Thiên Tinh hút vào, đó chính là chắc chắn phải chết.

Các Nhẫn giả Mộc Diệp đang cứu viện trong đống phế tích cực kỳ xui xẻo bị liên lụy, la hét thảm thiết bị hút vào quả cầu đá ngày càng lớn, sau đó lại bị các loại mảnh vụn va đập nát bét, một mạng ô hô.

Ai da da, bạn tốt của anh là Tiểu Nam cũng đang ở đây đó, lẽ nào anh cũng muốn giết cô ấy sao.

Đỗ Lan nói.

Tiểu Nam dùng phi tiêu giấy cố định chặt mình xuống đất.

Ngươi căn bản không quan tâm đến sống chết của Nhẫn giả Mộc Diệp.

Biểu cảm của Đỗ Lan không hề có bi thương hay lo lắng, thậm chí còn có thể thấy một chút ý cười: Ngươi cao cao tại thượng, coi thường chúng sinh, chỉ trỏ Hiểu Tổ Chức, nhưng nói cho cùng ngươi cũng căn bản không quan tâm đến bất kỳ ai.

Ngươi cũng chẳng qua chỉ là một sát thủ có sức mạnh mà thôi.

Lục Đạo Bội Ân trừng mắt nhìn Đỗ Lan nói, hắn nhìn thấu Đỗ Lan: Ta muốn thay đổi thế giới này, không ai có thể ngăn cản ta, ngươi cũng không được.

Không được sao.

Đỗ Lan cười thật lòng: Không, ta được.

Lời vừa dứt, sáu con rối lập tức tự mình bay đi, vậy mà lại bị Địa Bạo Thiên Tinh ảnh hưởng.

Điều này không thể nào.

Nhẫn thuật này vô dụng đối với tất cả những người thi triển Luân Hồi Nhãn, tại sao mình lại bị khống chế.

Ngược lại Đỗ Lan vẫn đứng yên ở đó, rõ ràng những viên đá vụn dưới chân hắn đều đã bay lên, nhưng hắn lại không hề nhúc nhích, đây là tại sao.

Ta xác thực cao cao tại thượng, nhưng không có nghĩa là ta không quan tâm đến sinh mệnh của họ.

Sở dĩ không ra tay cứu giúp là vì quá phiền phức, chi bằng đợi sau khi tất cả kết thúc rồi một lần phục sinh họ thì tốt hơn.

Nói vậy anh hiểu không.

Đỗ Lan nhìn những con rối bay cao, thong thả nói.

Không được rồi, phải giải trừ thuật này, nếu không các con rối sẽ bị hủy diệt, con rối bị hủy diệt thì Trường Môn yếu ớt cũng không thể chiến đấu.

Để đánh bại Đỗ Lan thì không thể để các con rối bị hủy.

Giải.

Ầm, trên trời truyền đến tiếng nổ, quả cầu khổng lồ đường kính hai trăm mét đã bắt đầu tan rã, đá vụn tí tách đập thẳng vào đầu và mặt mọi người.

Nhẫn giả Mộc Diệp hôm nay thật là xui xẻo đổ máu, dường như mọi chuyện xui xẻo đều gặp phải, đầu tiên là lực đẩy khổng lồ rồi đến lực hút khổng lồ, bây giờ lại là mưa đá, lẽ nào là không chết không thôi, ông trời hôm nay nhất định phải hủy diệt toàn bộ Mộc Diệp sao.

Hết đợt này đến đợt khác, đợt đầu tiên bị thương còn chưa được cứu ra thì đợt tử thương mới đã xuất hiện, tất cả đều khiến những người còn sống sót trong lòng tràn đầy tuyệt vọng.

Những người đã chết đều là đồng bào, tại sao lại biến thành như vậy.

Cương Thủ và Tự Lai Dã miễn cưỡng vẫn còn sống, nhưng Tam Đại Mục tuổi đã cao lại vẫn không xuất hiện, e rằng lành ít dữ nhiều.

Tự Lai Dã thì tay chân bị thương đầy người.

Cương Thủ thì còn ổn hơn, chỉ là quần áo bị rách, nội tạng có thể bị thương, nhưng nghiêm trọng hơn là cảnh tượng này đã khiến ý chí chiến đấu của nàng tiêu tan.

Một lần rồi hai lần thanh tẩy, một lần rồi hai lần đại chiêu, khiến họ biết mình không có cơ hội chiến thắng.

Khốn kiếp, đồ khốn nhà ngươi, ngươi coi Nhẫn giả Mộc Diệp của chúng ta là gì.

Ngay khi mọi người lòng nguội ý lạnh, tiếng hét sôi sục nhiệt huyết vang khắp phế tích, đó là Minh Nhân, Minh Nhân với khuôn mặt đẫm lệ đứng trên vách đá cao nhất, tuyên chiến với những con rối vẫn còn nguyên vẹn.

Hiện tại chỉ có Minh Nhân còn ý chí chiến đấu, hắn nhất định phải báo thù cho dân làng đã chết: Ta nhất định phải đánh bại ngươi.

Không ngờ đã đến nước này, Minh Nhân vẫn chưa từ bỏ, dù hai mắt đẫm lệ, hắn vẫn muốn quán triệt Nhẫn đạo: Ta là Uzumaki Minh Nhân, Nhẫn giả Mộc Diệp.

Lúc này, những giọt nước mắt lại là biểu hiện tốt nhất cho quyết tâm của Minh Nhân.

Trước vô số đồng bào tử thương, trước nguy cơ Mộc Diệp bị xóa tên, Minh Nhân đã chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc chiến đơn độc, nước mắt này chính là lời an ủi dành cho những người đã khuất và sự quán triệt Nhẫn đạo của hắn.

Quả nhiên là nhân vật chính, Đỗ Lan không nhịn được mà khen ngợi.

Lúc như thế này mà Minh Nhân vẫn có thể tuyên chiến với Lục Đạo Bội Ân bất khả chiến bại, tinh thần đáng khen.

Các Nhẫn giả xung quanh cũng được Minh Nhân cổ vũ, lần lượt đứng dậy, chỉ cần còn sống là họ sẽ chiến đấu.

Điều này thì Trường Môn không ngờ tới, nhưng hắn không ngại ra tay sát thủ lần nữa: Chính vì như vậy, các ngươi mới không ngừng tạo ra sát lục, không hiểu cục diện chính là tội lỗi nguyên thủy của Mộc Diệp các ngươi, chết đi.

Phụt, phổi cũng sắp thổ ra rồi, Trường Môn nghiến nát răng, mảnh vụn và bọt máu cùng phun ra, hôm nay hắn sẽ khiến Mộc Diệp trở thành lịch sử: Thần La Thiên Chinh.

Trường Môn cũng bị Đỗ Lan kích động đến mất đi lý trí, hiện tại trong mắt hắn chỉ có mục tiêu của mình mà không còn gì khác.

Ầm ầm, tuy Minh Nhân rất có ý chí chiến đấu, nhưng đối mặt với đòn tấn công quy mô lớn như lở tuyết này, hắn cũng đành bó tay.

Chakra Cửu Vĩ đã xuất hiện sáu cái đuôi, thế nhưng có thể cản được đá vụn lại không cản được lực đẩy của Thần La Thiên Chinh.

Nghiến chặt răng, chúng ta nhất định không thể bị thổi bay đi.

Sáu cái đuôi toàn bộ đâm xuống đất, bốn móng vuốt Chakra bám chặt vào mặt đất, chống lại luồng lực đẩy đó.

A a Lúc này Minh Nhân cũng đã đặt cược tính mạng, lực đẩy xuyên qua Chakra Cửu Vĩ tác động lên da thịt hắn, cứ như có ai đó muốn lột da hắn vậy: Ta nhất định phải đánh bại ngươi.

Không thể lùi, phải tiến lên.

Rẹt rẹt, da thịt Minh Nhân bị lực đẩy xé rách, máu từ vết thương không ngừng bị lực đẩy thổi bay đi xa.

Minh Nhân lại dường như không cảm giác được gì, vươn tay về phía trước, hắn muốn tiến lên, dù chỉ một milimet cũng được: Ta là Uzumaki Minh Nhân, là người đàn ông sẽ trở thành Hokage.

Ầm, phá vỡ giới hạn của lực đẩy, Uzumaki Minh Nhân toàn thân mang thương tích, nhưng hắn đã thành công tiến về phía trước.

Vì đã có thể tiến lên, vậy thì duy trì sức mạnh này sẽ có thể tiếp tục, mãi cho đến trước mặt kẻ địch rồi dùng nắm đấm đánh bại hắn.

Minh Nhân cũng đang tiến lên với cái giá là vô số vết thương và mất máu lượng lớn, hiện tại chính là cuộc chiến tiêu hao.

Là Trường Môn chết trước, hay Minh Nhân mất máu hôn mê trước.

Trên người Minh Nhân xuất hiện vô số cái đuôi, đó là những dải máu chảy ra từ vết thương, hiện tại hắn đang ở trong vùng chênh lệch áp lực cực lớn, máu đều bị ép ra, căn bản không thể ngừng lại.

Đương nhiên bên khác Trường Môn cũng gần như vậy, miệng hắn biến thành một suối máu, tí tách phun bọt máu ra ngoài.

So về sinh mệnh lực, hiển nhiên Minh Nhân chiếm ưu thế.

Tuy Minh Nhân và Trường Môn đều là hậu nhân của tộc Uzumaki, nhưng Trường Môn đã hao tổn nhiều năm rồi, còn Minh Nhân thì mới bắt đầu.

Cho nên Minh Nhân tuy mất máu quá nhiều, nhưng cuối cùng vẫn là một quyền đánh vào mặt Lục Đạo Bội Ân, khiến khuôn mặt của Di Ngạn bị vặn vẹo.

Còn Trường Môn lúc này đã hơi thở thoi thóp, cuối cùng cuộc đối đầu với Minh Nhân đã hao cạn nguyên khí cuối cùng của hắn, hiện tại hắn đã không còn cách cái chết bao xa.

Sáu con rối đều tạm dừng, Minh Nhân thở hổn hển, lảo đảo, nhưng vẫn đứng vững: Đến đây, để ta đánh bại ngươi.

Tiểu Nam rơi nước mắt, nàng biết sáu con rối không động có nghĩa là gì, có nghĩa là Trường Môn sắp chết, thậm chí đã chết rồi.

Đến cuối cùng Trường Môn rốt cuộc vì cái gì.

Cuối cùng phát động chiến tranh làm hại người vô tội, vậy mà ngay cả bóng dáng hòa bình cũng không nhìn thấy, dưới Cửu Tuyền làm sao đối mặt với Di Ngạn.

Tiểu Nam không kìm được mà khóc nức nở, vì Trường Môn không đáng giá, rõ ràng điểm khởi đầu của họ là đúng đắn, nhưng tại sao cuối cùng lại biến thành ra nông nỗi này.

Khi Trường Môn hấp hối dường như đã nghe thấy tiếng khóc của Tiểu Nam, khiến hắn nhớ lại rất lâu về trước khi ba người họ còn ở bên nhau, tiếng khóc của Tiểu Nam thật đáng hoài niệm.

Có lẽ kết quả không hoàn mỹ, nhưng đến cuối cùng, Trường Môn vẫn không hối hận, hắn vẫn tin rằng những nỗ lực của mình là đúng đắn.

Như vậy là tốt rồi, Trường Môn vĩnh viễn nhắm mắt.

Kết thúc rồi ư.

Nhẫn giả Mộc Diệp cho rằng mọi chuyện bắt đầu quá đột ngột rồi lại kết thúc quá đột ngột.

Tất cả những gì xảy ra hôm nay chỉ là một cơn ác mộng, một cơn ác mộng như trò đùa.

Thi thể Tam Đại Mục cũng được đào ra, ông không thể thoát khỏi phạm vi tấn công, bị đè dưới trần nhà.

Một đại anh hùng chết như vậy, cũng thật là ấm ức.

Minh Nhân sau khi xác định các con rối sẽ không phản công nữa, mới ngất lịm đi.

Người đàn ông đeo mặt nạ rơi vào tình thế khó xử, là lấy lại Luân Hồi Nhãn của Trường Môn trước, hay là bắt Cửu Vĩ trước đây.

Hiện tại phòng ngự của Mộc Diệp là yếu nhất trong lịch sử, là thời cơ tốt nhất để bắt Cửu Vĩ, chỉ là Đỗ Lan là một phiền phức.

Chương 1223

Người đàn ông đeo mặt nạ không thể quyết định.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn quyết định liều một phen, Luân Hồi Nhãn để ở đó sẽ không biến mất, nhưng nếu Mộc Diệp hoàn hồn rồi bảo vệ Cửu Vĩ thì sẽ không còn cơ hội bắt Cửu Vĩ nữa.

Thần Uy, nắm lấy khoảnh khắc Đỗ Lan quay người, phát động Thần Uy truyền tống Cửu Vĩ đến dị không gian.

Thành công, người đàn ông đeo mặt nạ đã nhìn thấy biểu cảm của người đang trị liệu cho Minh Nhân, đó là biểu cảm kinh hãi và khó hiểu.

Sốc đi, hoang mang đi, Cửu Vĩ là của hắn rồi.

Thần Uy là Nhẫn thuật không gian của Tả Luân Nhãn, có thể truyền tống người, vật, Nhẫn thuật trong tầm nhìn đến một không gian đặc biệt.

Hiện tại nửa thân Minh Nhân đã vào không gian, người đàn ông đeo mặt nạ nở nụ cười, hắn chỉ để lộ một con mắt ra ngoài, các bộ phận khác cũng ở trong không gian.

Minh Nhân.

Tạp Tạp Tây bên cạnh giật mình kinh hãi, không ngờ còn có kẻ địch, thế nhưng Minh Nhân đã biến mất.

Thành công, người đàn ông đeo mặt nạ cũng không nhịn được đắc ý, có thể bắt người dưới mí mắt Đỗ Lan, vẫn cần chút thực lực và vận khí, may mắn là hắn có cả hai.

Vậy bước tiếp theo là đi lấy lại Luân Hồi Nhãn.

Hắn biết nơi ẩn náu của Trường Môn.

Trường Môn trốn trong một địa động, hiện tại bên trong hang động là một cảnh tượng tan hoang, lượng máu Trường Môn chảy ra không kém gì Minh Nhân, hơn nữa nội tạng đều đã bị tổn thương, trong máu có lẫn thịt nát của nội tạng.

Vì hòa bình, anh cũng đã vất vả rồi.

Người đàn ông đeo mặt nạ cười, đưa tay móc ra hai con mắt Luân Hồi Nhãn của Trường Môn ngâm vào bình chứa thuốc đặc chế: Như vậy, cách hòa bình vĩnh cửu cũng chỉ còn một bước cuối cùng, ta sẽ giúp anh thực hiện.

Bây giờ hắn cần cấy ghép Luân Hồi Nhãn, sau đó tiếp tục bắt Vĩ Thú.

Những Vĩ Thú còn lại căn bản không đáng kể, đều có thể bắt về, người đàn ông đeo mặt nạ cảm thấy chiến thắng đã trong tầm tay.

Thực ra ta có một điểm không hiểu được Thế nhưng, đúng lúc người đàn ông đeo mặt nạ cho rằng thắng lợi đã nắm chắc trong tay, phía sau lại vang lên một giọng nói.

Đỗ Lan.

Người đàn ông đeo mặt nạ căn bản không biết Đỗ Lan đã theo kịp từ lúc nào.

Đỗ Lan không để ý đến sự kinh ngạc của đối phương, mà tiếp tục nêu ra nghi vấn của mình: Một người nằm mơ thấy thế giới hòa bình, và một nhóm người nằm mơ thực hiện thế giới hòa bình, hai điều này có gì khác biệt, không biết anh có thể giải đáp nghi vấn cho ta không.

Đối phương lẽ nào biết Nguyệt Chi Nhãn kế hoạch.

Cái gọi là Nguyệt Chi Nhãn, chính là thu thập Vĩ Thú thông qua mặt trăng để thi triển Vô Hạn Nguyệt Độc, khiến tất cả mọi người trên thế giới đều chìm vào ảo giác, như vậy trên thế giới sẽ không còn chiến tranh nữa, vì mọi người đều đang ngủ say.

Đương nhiên hậu quả của Nhẫn thuật này rất nghiêm trọng, vì từ trước Lục Đạo Tiên Nhân, Đại Đồng Mộc Huy Dạ đã từng sử dụng Vô Hạn Nguyệt Độc.

Hậu quả là nhân loại bước vào giấc mộng sẽ thoái hóa thành Tuyệt Ze, không còn đặc trưng của con người, trở thành những xác sống biết thở.

Không ngại giải thích một chút sự khác biệt giữa hai điều đó chứ.

Đỗ Lan nhìn người đàn ông đeo mặt nạ nói.

Ngươi đều biết sao.

Người đàn ông đeo mặt nạ tự hỏi tự đáp: Nếu ngươi đã biết, thì hẳn nên hiểu sự khác biệt, cần gì phải hỏi ta.

Thực ra ta thấy cũng gần như nhau, cho nên ta nghĩ có thể để anh trải nghiệm hòa bình trong mơ trước, để anh vĩnh viễn ngủ say.

Lời của Đỗ Lan khiến người đàn ông đeo mặt nạ căng thẳng, vì hắn biết thực lực của Đỗ Lan, mình e rằng không phải đối thủ.

Xem ra chỉ có thể phản kích bằng lời nói, lấy trí tuệ để giành chiến thắng: Vậy ngươi không cho rằng thế giới có thể thoát khỏi tranh chấp sao.

Anh nên nói nhân loại có thể thoát khỏi tranh chấp sao.

Đỗ Lan nói: Ta nghĩ là không thể, đây là định luật của tự nhiên, cũng là bản tính của nhân loại.

Số lượng tài nguyên tự nhiên và phẩm chất của nhân loại đã quyết định chiến tranh là một phương tiện điều tiết không thể thiếu.

Nếu một ngày nhân loại vì chiến tranh mà diệt vong, thì thế giới vẫn là thế giới, thời gian vẫn sẽ trôi đi, có hay không có nhân loại tự nhiên vẫn sẽ vận hành, có lẽ hàng trăm triệu năm sau sẽ có nhân vật chính mới xuất hiện.

Nếu nói chiến tranh là phương tiện tự diệt của nhân loại, thì đó cũng là lẽ tự nhiên của thiên đạo, không thể ngăn cản, anh lại hà tất cầu mong hòa bình xa xôi.

Ngươi quả nhiên chỉ là một sát thủ vô tình, ngươi căn bản không quan tâm đến hỷ nộ ái ố của thế nhân, càng không quan tâm đến những bi kịch diễn ra từng giây phút trên thế giới.

Người đàn ông đeo mặt nạ cũng trải qua chiến tranh, cũng cảm thấy đồng cảm, vì chiến tranh hắn đã mất quá nhiều, đồng đội, người thầm yêu, thậm chí cả thân phận của mình.

Chiến tranh là thứ tà ác, nhất định phải bị tiêu diệt.

A a, so với vũ trụ, nhân loại chúng ta lại đáng là gì chứ.

Vài nghìn năm đối với nhân loại chúng ta là những tháng năm gian nan, nhưng đối với vũ trụ thì chẳng qua chỉ là một khoảnh khắc có thể bỏ qua không tính đến.

Anh và Trường Môn chính là quá chú trọng khoảnh khắc, mà bỏ qua vũ trụ, nếu anh nghĩ thông suốt rồi, sẽ biết chiến tranh đáng là cái gì, căn bản không đáng để nhắc tới.

Chiến tranh có thể phá hủy hạnh phúc của vô số người, vậy mà lại bị Đỗ Lan nói thành chuyện nhỏ không đáng nhắc tới.

Người đàn ông đeo mặt nạ cười, hắn phát hiện đối phương căn bản không có lương tâm: Ta quan tâm, mỗi một người vì chiến tranh mà mất đi hạnh phúc đều quan tâm, ta nhất định phải loại bỏ chiến tranh.

Lời này anh nên nói với những người đã chết ở Mộc Diệp.

Đỗ Lan vẻ mặt không tin: Nói thật, anh tự hỏi lòng mình xem anh có thực sự quan tâm đến những người khác vì chiến tranh mà mất đi hạnh phúc không.

Hay anh chỉ quan tâm đến chính mình vì chiến tranh mà mất đi hạnh phúc.

Anh phải nói rõ ràng đấy, nếu không ta sợ lương tâm của anh sẽ đau đớn, những người vì âm mưu của anh mà chết cũng sẽ chết không nhắm mắt.

Không thấy đối phương trả lời, Đỗ Lan lắc đầu: Các người ấy à, từng người một đều tự cho mình là kẻ thảm hại nhất thế giới, rồi sau đó có thể quang minh chính đại thay mặt những nạn nhân chiến tranh mà hành đạo, quá ngây thơ, quá non nớt.

Nhìn Đỗ Lan đứng đó nói mà không hề đau đớn, người đàn ông đeo mặt nạ nghiến răng nghiến lợi, nỗi đau của mình đối phương căn bản không thể nào hiểu được.

Nỗi đau mất đi người yêu dấu, bị bạn bè phản bội, tựa như vạn con rắn bò trong tim, đến bây giờ nhớ lại vẫn đau đến không thở nổi.

Nỗi đau này đều do chiến tranh gây ra, cho nên phải diệt trừ chiến tranh: Ngươi có từng vì chiến tranh mà mất đi bạn bè không.

Ngươi có từng vì chiến tranh mà cảm thấy đau khổ không.

Ngươi căn bản không có tư cách nói đạo lý gì với ta, ngươi chẳng qua chỉ là một tên khốn kiếp không hơn không kém.

Rõ ràng Đỗ Lan có sức mạnh, nhưng lại thờ ơ trước nỗi đau của chúng sinh, đó chính là đồ khốn kiếp.

Ai da, anh lại nói như vậy, thế thì ta không vui rồi đó.

Ta quyết định phục sinh dân làng Mộc Diệp, nhưng sẽ không phục sinh Dã Nguyên Lâm.

Ta muốn trừng phạt anh, để anh vĩnh viễn trầm luân trong đau khổ không thể thoát ra.

Thành thật mà nói, nhìn các anh sống chết để hoàn thành cái kế hoạch Nguyệt Chi Nhãn gì đó, ta chỉ cảm thấy như châu chấu đá xe, vô cùng thú vị.

Rắc, người đàn ông đeo mặt nạ biết thân phận của mình đã bại lộ, nhưng không ngờ Đỗ Lan lại nhằm vào mình như vậy.

Đỗ Lan lại nói: À đúng rồi, kế hoạch này là đưa mọi người vào giấc mơ phải không.

Nếu anh đã vĩ đại như vậy, vậy thì anh hãy chịu đựng nhiều nỗi đau hơn đi.

Ta sẽ khiến anh trong Vô Hạn Nguyệt Độc hết lần này đến lần khác ôn lại khoảnh khắc đau khổ nhất của anh, khiến Dã Nguyên Lâm hết lần này đến lần khác chết trước mặt anh, mà anh lại bất lực.

Ta nói được làm được.

Đỗ Lan lúc này thật sự đã biến thành phản diện: Ha, đừng tưởng hiện tại anh đã rất bất hạnh, ta sẽ khiến anh biết thế nào mới là bất hạnh thực sự, anh chẳng biết gì về tuyệt vọng cả.

Đỗ Lan biến mất, để lại người đàn ông đeo mặt nạ toàn thân cứng đờ.

Rắc, chiếc mặt nạ vì tiếng cười của Đỗ Lan mà vỡ thành hai mảnh, lộ ra chân dung của Đái Thổ.

Lúc này Đái Thổ chỉ cảm thấy Đỗ Lan thật sự có thể làm được, nỗi sợ hãi tột cùng bỗng bao trùm toàn thân, giống như lần mình bị đá lớn đè.

Nghĩ đến việc mình sẽ hết lần này đến lần khác mất đi Dã Nguyên Lâm, tim hắn liền run rẩy.

Đỗ Lan đại nhân, Minh Nhân đâu, ngài không phải đã đi cứu Minh Nhân sao.

Tạp Tạp Tây thấy Đỗ Lan đi rồi quay lại, nhưng không đưa Minh Nhân về, sắc mặt liền thay đổi.

Ồ, Minh Nhân à, ta không phải đi cứu hắn.

Ta chỉ là đi tìm sứ giả chủ yếu của Lục Đạo Bội Ân một chút.

Hắn đã chết rồi, ngay dưới một cái cây cổ nghiêng ở ngoại ô phía đông, có một cái địa động, thi thể ở ngay trong đó, các anh có thể đi tìm xem.

Tạp Tạp Tây nhìn biểu cảm của Đỗ Lan, liền biết tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Đỗ Lan có thể là đã mặc kệ cho Minh Nhân bị bắt, nếu không với thực lực của Đỗ Lan thì làm sao có thể không tìm được người.

Nghĩ đến việc Đỗ Lan thích dùng ý chí của mình để sắp đặt vận mệnh của người khác, Tạp Tạp Tây liền có dự cảm không lành: Đỗ Lan tiên sinh, tại sao, ngài lẽ nào hy vọng Hiểu Tổ Chức thu thập xong Vĩ Thú sao.

Ngài rốt cuộc có tính toán gì.

Rõ ràng chỉ cần Đỗ Lan ra tay, sẽ không có nhiều bi kịch như vậy, tại sao Đỗ Lan lại mặc kệ không quan tâm.

Đừng căng thẳng, ta chỉ muốn khiến phản diện không còn đường lui thôi.

Đỗ Lan nói: Sinh mạng của Minh Nhân sẽ không gặp nguy hiểm

đâu.

Nói như vậy tương đương với thừa nhận là Đỗ Lan đã mặc kệ cho Minh Nhân bị bắt.

Tạp Tạp Tây nhìn Đỗ Lan, chuẩn bị tạm thời gác lại chuyện Minh Nhân, rồi chỉ vào xung quanh: Vậy cảnh tượng hiện tại này cũng nằm trong kế hoạch của ngài sao.

Khoan đã, ta đã thông báo cho gia đình của ta, rất nhanh sẽ khôi phục những nơi này thôi, đại khái đến chiều tối là sẽ ổn.

Long Châu ở trong tay các con gái, Đỗ Lan phải thông báo cho họ chọn một đại diện mang Long Châu đến, chỉ là không biết ai sẽ chạy việc vặt này.

Cuối cùng chứng minh là La Tân, nàng đã đi một chuyến.

Họ đều có việc khác đang bận.

Những việc khác mà La Tân nói, thực ra chính là quản lý ba thế giới: vũ trụ của chính mình, dị thế giới của thần linh, và Địa Cầu của vũ trụ song song.

Tuy Đỗ Lan vẫn luôn nói đừng nhúng tay vào, nhưng chính hắn còn không quản được mình, các con gái cũng có suy nghĩ riêng, tự nhiên cũng sẽ không nhịn được mà can thiệp vào sự phát triển của các nền văn minh.

Đỗ Lan cũng chỉ có thể thở dài, con gái lớn rồi, sớm muộn gì mình cũng sẽ trở thành ông lão trống rỗng.

Chương 1224

Long Châu đã đến, đặt vào vị trí, đọc chú ngữ là được.

Trời tối rồi sao.

Sự thay đổi khí tượng đột ngột khiến cả đại lục Nhẫn giả đều ngỡ ngàng.

Tin tức Mộc Diệp bị hủy diệt chỉ mất nửa ngày đã truyền khắp đại lục, hiện tại mọi người đều như chim sợ cành cong, chỉ sợ Hiểu Tổ Chức sẽ đến làng mình gây rối.

Làng lớn nhất là Mộc Diệp còn không chống đỡ nổi, đừng nói chi đến các làng khác.

Việc trời tối sớm này quả thực khiến người ta kinh hồn bạt vía, mọi người đều sợ đây lại là chiêu thức của Hiểu Tổ Chức, họ còn tưởng đây chỉ là trời tối cục bộ.

Đái Thổ đang mang theo Minh Nhân trên đường đi, hắn quay về để cấy ghép Luân Hồi Nhãn, mới có thể tiếp tục triệu hoán ra Ngoại Đạo Ma Tượng, cũng chính là vỏ bọc của Thập Vĩ hút Vĩ Thú.

Tạm thời Minh Nhân là an toàn, hắn chỉ là bị khống chế hôn mê mà thôi.

Đối mặt với sự thay đổi đột ngột, biểu cảm của Đái Thổ biến ảo khó lường, trước đó hắn đã bị Đỗ Lan dọa sợ, tuy hắn tin chắc mình có thể mang lại hòa bình vĩnh cửu, cuối cùng dùng quyết tâm để phá tan sự đe dọa của Đỗ Lan, nhưng hiện tại trời tối lại khiến hắn có dự cảm không lành.

Đương nhiên điều kinh hãi nhất không nghi ngờ gì chính là các Nhẫn giả Mộc Diệp, họ vốn dĩ còn đang khai quật thi thể đồng bào, đột nhiên trời tối, đột nhiên xuất hiện một Thần Long uy nghi.

Khiến họ bất giác dừng công việc đang làm, ngây ngốc ngẩng đầu nhìn Thần Long.

Đây rốt cuộc là cái gì.

Đây tuyệt đối không phải thông linh thú, mà là thứ gì đó thần kỳ hơn nhiều.

Cương Thủ và Tự Lai Dã, với tư cách là hai trụ cột của Mộc Diệp, đều không biết nên đối mặt với Đỗ Lan như thế nào.

Đây là Thần Long có thể thỏa mãn mọi điều ước, hiện tại các ngươi có ba điều ước có thể cầu.

Đỗ Lan nói.

Điều ước gì cũng được ư.

Cương Thủ kinh ngạc đến mức không dám tin trên đời lại có chuyện tốt như vậy.

Đúng vậy, chỉ cần Thần Long làm được, đều có thể.

Nhanh cầu ước đi.

Đỗ Lan nhường cơ hội cho họ.

Vậy thì, ta hy vọng Mộc Diệp khôi phục nguyên trạng, hy vọng tất cả những người đã chết trong cuộc tấn công này đều sống lại. 93.

Vẫn là Tự Lai Dã mạnh dạn hơn, là người đầu tiên mở lời.

Thần Long đôi mắt sắc bén nhìn Tự Lai Dã một lúc, dường như đang tính toán độ khó của hai điều ước này, sau đó đầu Thần Long lớn lớn lại gần Tự Lai Dã, nói với khí thế sấm rền: Nguyện vọng có thể thực hiện.

Vậy mà lại nói có thể sao.

Thật sự có thể sao.

Thật sự có thể.

Chỉ thấy Thần Long phóng ra ánh sáng bao trùm Mộc Diệp, đống phế tích của làng đang được phục hồi một cách khó hiểu.

Rất nhanh Mộc Diệp đã trở lại như trước khi Lục Đạo Bội Ân đến, tiếp theo là phục sinh những người đã chết.

Đợi đến lúc bắt đầu, Đỗ Lan chợt nhớ ra, điều ước của Tự Lai Dã dường như quá rộng, sẽ không phải là phục sinh cả Trường Môn chứ.

May mắn thay Thần Long cũng biết là phục sinh những người chết vì cuộc tấn công, chứ không phải phục sinh người đã phát động tấn công.

Cho nên Trường Môn không được phục sinh, những người bị Trường Môn giết đều sống lại.

Khi Tam Đại Mục mở mắt, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, thật sự đã sống lại rồi.

Ánh sáng đi vào cơ thể những người đã chết, ngay cả vết thương của họ cũng đã được chữa lành.

Thật sự có thể thực hiện điều ước sao, Tự Lai Dã vốn dĩ cũng chỉ thử một chút, không ngờ lại như vậy.

Hai điều ước của ngươi đã hoàn thành, nói đi, điều ước thứ ba là gì.

Thần Long cúi đầu hỏi, lúc này ngược lại không ai mở miệng.

Bởi vì Thần Long đã giúp họ rất nhiều rồi, khôi phục làng mạc, phục sinh mọi người, dường như nếu cầu ước nữa thì sẽ là tham lam.

Đỗ Lan, đủ rồi, điều ước cuối cùng chúng ta không cần nữa.

Tự Lai Dã mang theo sự hoảng sợ nói, hiện tại Đỗ Lan trong mắt họ đã trở thành một tồn tại vô sở bất năng.

Ai có thể lấy ra loại đạo cụ cầu ước này.

Căn bản không có ai cả, nhưng Đỗ Lan lại làm được, hơn nữa còn tặng điều ước cho họ, thực sự khiến người ta không biết làm sao, không biết đối mặt thế nào.

Trước đây Đỗ Lan cũng thần kỳ, nhưng ít nhất trong phạm vi có thể lý giải, hiện tại Đỗ Lan bắt đầu thể hiện sức mạnh vượt ngoài nhận thức của họ, khiến họ không kịp tìm ra cách tiếp đãi mới.

Lại có thêm điều ước ư.

Đỗ Lan nói, sao mỗi lần đều như vậy.

Hắn quay người hỏi Tiểu Nam: Có muốn phục sinh Trường Môn không.

Nếu em muốn, điều ước cuối cùng có thể dành cho em.

Tiểu Nam nhìn thi thể Trường Môn được các Nhẫn giả Mộc Diệp mang về, rơi nước mắt, nhưng lại lắc đầu: Không cần, Trường Môn sống quá vất vả rồi, có lẽ cái chết mới là giải thoát, như vậy hắn có thể thoát khỏi thế giới đầy tranh chấp này.

Tiểu Nam không muốn, Đỗ Lan lại hỏi những người khác, mọi người đều lần lượt bày tỏ rằng họ đã hài lòng với hai điều ước rồi.

Được rồi, điều ước cuối cùng Đỗ Lan tự mình dùng.

Vậy thì cho mười vạn suất sơn hào hải vị đi.

Đỗ Lan nói mọi người chắc cũng đói rồi, giờ thì ăn cơm.

Điều ước này có thể thực hiện.

Thần Long nói chuyện nhỏ, thế là món ngon như núi xuất hiện trong làng Mộc Diệp, chất cao hơn cả các tòa nhà.

Tự Lai Dã nghe điều ước của Đỗ Lan, vẻ mặt đau khổ, rõ ràng có bao nhiêu điều ước có thể cầu, tại sao lại cầu một điều ước không đáng giá như vậy, rõ ràng có thể có điều ước tốt hơn nhiều.

Nhưng Thần Long sau khi ban điều ước xong liền biến mất, mọi người cũng chỉ có thể nhìn món ngon chất cao như núi mà thở dài, cái này phải ăn bao lâu đây.

Còn Đoàn Tàng trong bóng tối lại toát ra ánh mắt tham lam, nếu mình có cỗ máy ước nguyện thì Mộc Diệp nhất định sẽ trở thành làng Nhẫn giả duy nhất trên thế giới.

Đến lúc đó danh vọng mình đạt được nhất định sẽ khiến mình trở thành Hokage.

Hắn thèm thuồng nhìn La Tân đang cầm Long Châu, hắn hận không thể cướp lấy Long Châu.

Đối với La Tân, người lạ mặt này, mọi người đều rất kỳ lạ không biết nàng là ai, tại sao lại mang Long Châu đến cho Đỗ Lan.

Quên giới thiệu, vị này cũng là con gái ta, La Tân.

Đỗ Lan tự hào giải thích với mọi người về các con gái xuất sắc của mình, tuy hắn làm cha không nên hồn, nhưng các con gái thì đều xuất chúng.

Mọi người đều lần lượt bày tỏ: Đỗ Lan, rốt cuộc anh bao nhiêu tuổi rồi.

Sa Chức có con gái ở tuổi đó thì còn đỡ, chứ La Tân nhìn thế nào cũng không còn nhỏ nữa.

Chỉ có Cương Thủ tin La Tân là con gái Đỗ Lan, vì tuổi của Đỗ Lan không thể đong đếm được.

Trời tối rất nhanh biến mất, bầu trời trở lại hoàng hôn, sự thay đổi như vậy càng khiến các Nhẫn giả trên đại lục còn cảm thấy e sợ.

Trong lòng các Kage của các làng lớn đều có một suy nghĩ, đó là phải triệu tập Ngũ Ảnh Đại Hội, nên thảo luận về việc thảo phạt Hiểu Tổ Chức.

Đầu tiên là Sa Ẩn Thôn, sau đó là Mộc Diệp Thôn, có hai tấm gương đó, các Kage cho rằng thay vì chờ Hiểu Tổ Chức đến bắt người, chi bằng tập hợp tất cả sức mạnh chủ động xuất kích.

Thế là, lời mời hội đàm Ngũ Ảnh do Thổ Ảnh đưa ra đã được gửi đến bốn ngôi làng, một đại hội có thể thay đổi cục diện giới Nhẫn giả sắp sửa được triệu tập.

Ngũ Ảnh Hội nghị đã diễn ra rất nhiều lần, nhưng không nghi ngờ gì nữa, lần đầu tiên có ảnh hưởng lớn nhất, định hình hoàn toàn cục diện đại lục hiện nay.

Đệ nhất Hokage cũng là người đã thực hiện Vĩ Thú đại phái tống tại Ngũ Ảnh Đại hội lần thứ nhất, phân chia các Vĩ Thú vốn thuộc về Mộc Diệp ra khắp nơi, để mỗi làng đều có sức uy hiếp.

Các Vĩ Thú được Lục Đạo Tiên Nhân phân chia Chakra của Thập Vĩ mà tạo thành, mà con trai của Lục Đạo Tiên Nhân đều ở Mộc Diệp, nên việc chín Vĩ Thú đều ở Mộc Diệp là rất bình thường.

Đương nhiên vì Vĩ Thú cũng không phải vừa sinh ra đã rất mạnh, chúng cũng lớn dần theo thời gian, nên Mộc Diệp cũng không thể ngay lập tức sử dụng Vĩ Thú.

Đến khi các Vĩ Thú có thể sử dụng được, tất cả mọi người đều mệt mỏi vì chiến tranh liên miên, không còn muốn chiến đấu nữa.

Đệ nhất Hokage cũng ở trong tình cảnh này, với thái độ muốn đại lục không còn tranh chấp mà ban phát Vĩ Thú ra ngoài.

Chương 1225

Và Ngũ Ảnh Đại hội lần này chủ yếu thảo luận việc thảo phạt Hiểu, tất nhiên là không thiếu màn cãi vã.

Ngay khi Ngũ Ảnh Đại hội đang diễn ra, Tá Trợ, người đang truy đuổi Đại Xà Hoàn, cuối cùng đã có cuộc gặp gỡ lịch sử với Dứu, đương nhiên Đại Xà Hoàn cũng có mặt.

Đại Xà Hoàn đã giết rất nhiều người của Hiểu, Dứu nhận lệnh đến để giải quyết Đại Xà Hoàn.

Chỉ là không ngờ hai người nhà mình Tá Trợ và Chỉ Thủy cũng đang truy đuổi Đại Xà Hoàn.

Dứu đương nhiên biết hai năm nay Tá Trợ vẫn luôn đi theo Chỉ Thủy học tập, thậm chí Chỉ Thủy vì để áp chế sức mạnh khổng lồ trong cơ thể Tá Trợ mà tự chặt đứt một cánh tay.

Không khí rất yên tĩnh, Đại Xà Hoàn, vốn là nhân vật chính, ngược lại trở thành vai phụ, y nhìn Dứu bên trái, nhìn Tá Trợ bên phải, đều có thể cảm nhận được ánh mắt nảy lửa giữa hai anh em này.

Một người là em trai ngu xuẩn, một người là anh trai có nỗi khổ khó nói.

Ngay cả Chỉ Thủy cũng lùi lại nửa bước, hắn biết quan hệ của họ khi còn nhỏ tốt đẹp đến mức nào, nhưng hiện tại Tá Trợ coi Dứu là kẻ thù.

Hôm nay, hai anh em họ e rằng tất yếu sẽ có một trận chiến.

Bây giờ có thể chiến đấu rồi, Tá Trợ đã chờ ngày này quá lâu.

Hai thiên tài của gia tộc Uchiha ư, trận chiến này thật khiến ta mong đợi.

Đại Xà Hoàn biến thành khán giả.

Tả Luân Nhãn mở, hai người trước tiên triển khai Huyễn Thuật, Huyễn Thuật trong Huyễn Thuật.

Công phu cơ bản của gia tộc Uchiha: Huyễn Thuật, ám khí, và Hỏa Độn.

Ba kỹ năng này là tuyệt kỹ nổi danh đại lục của gia tộc Uchiha, trong trận chiến của hai anh em, càng khiến thế giới biết thế nào là giới hạn.

Chiến đấu bằng ám khí trong Huyễn Thuật, ngươi đến ta đi, ngươi giết ta, ta cũng giết ngươi.

Ta giết nhầm, ngươi cũng giết nhầm.

Trong ảo giác, Tá Trợ đã thể hiện quyết tâm phải giết Dứu.

Dứu âm thầm đau lòng, không ngờ Tá Trợ lại hận mình đến thế.

Trong Huyễn Thuật, bọn họ đã giao thủ mấy trăm hiệp rồi nhỉ.

Đại Xà Hoàn nói với vẻ thích thú: Quyết tâm của mỗi người đã biểu lộ, bây giờ chính là đại chiến ở thế giới hiện thực.

Đại Xà Hoàn biết Chỉ Thủy vẫn luôn đề phòng y, nên không ra tay chỉ lên tiếng, dù sao y cũng rất sẵn lòng quan sát trận chiến này.

Tá Trợ ra tay trước, vung Kunai đã lao về phía Dứu.

Dứu ung dung né tránh, hắn biết trận chiến với em trai sẽ không kết thúc nhanh chóng, đã không thể tránh khỏi thì cứ để mình, người anh này, kiểm nghiệm nhẫn thuật của đối phương vậy.

Không có đại chiêu, chỉ có những kỹ năng cơ bản qua lại.

Kunai đối Kunai, thể thuật đối thể thuật.

Tá Trợ quả thực đã trưởng thành rất nhiều, có thể nói Tá Trợ đã nắm bắt được giai đoạn trưởng thành tốt nhất.

Còn Dứu đã rất mạnh rồi, hiện tại muốn trưởng thành thêm chỉ có thể dựa vào đột phá, nếu dậm chân tại chỗ sẽ bị Tá Trợ đuổi kịp.

Giao thủ liên tục, mỗi chiêu thức của hai anh em đều gần như tương đồng, dường như là ngang sức.

Nhưng Đại Xà Hoàn và Chỉ Thủy đều có thể nhìn ra thực lực của Tá Trợ vẫn kém Dứu, bởi vì Dứu luôn đợi Tá Trợ ra chiêu trước rồi mới ra chiêu sau mà vẫn thắng, điều này chứng tỏ Dứu đối phó Tá Trợ vẫn còn dư sức.

Mãi đến sau một trăm hiệp, Tá Trợ mới phát hiện ra tình huống, mình đã bị Dứu coi thường: Lôi Độn: Thanh Long.

Không có bất kỳ cảnh báo nào, đại chiêu xoẹt một tiếng đã xuất hiện.

Thanh Long điện thiếp đất lướt đi, tốc độ cực nhanh, Thượng Nhẫn bình thường e rằng không thể né tránh.

Dứu thấy em trai mình phát triển nhẫn thuật như vậy cũng vui, nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh.

Tả Luân Nhãn nhìn ra quỹ tích tấn công, hắn một tay ném Kunai va vào Thanh Long, luồng điện đang lướt đi lập tức dẫn xuống lòng đất và biến mất.

Dứu không né tránh mà cũng đã phá giải một trong những đại chiêu của Tá Trợ.

Lôi Độn: Bạch Kình.

Đây là đòn tấn công diện rộng, ban đầu Chỉ Thủy suýt nữa đã bỏ mạng dưới chiêu này.

Một lượng lớn tia điện hình bán cầu khuếch tán.

Đại Xà Hoàn gật đầu, các nhẫn thuật Tá Trợ phát triển đều không tồi, tận dụng triệt để khả năng kiểm soát Chakra, nhưng Lôi Độn như vậy chắc chắn tiêu hao không ít, không biết Tá Trợ có thể kiên trì được bao lâu.

Thấy mình sắp bị bao vây, Dứu không hề hoảng hốt mà thi triển Đồng Thuật, Thiên Chiếu.

Hắc hỏa có thể thiêu đốt mọi thứ được phóng ra, đốt một lỗ trên tấm lưới điện Bạch Kình.

Tá Trợ nghiến răng, y biết những chiêu thức này không đủ để hạ gục đối phương, vậy xem ra mình phải tung ra bản lĩnh gia truyền mới được.

Kết ấn.

Mọi người vừa nhìn thấy lại là một ấn nhẫn thuật hoàn toàn mới chưa từng thấy, lập tức biết Tá Trợ còn có nhẫn thuật mới.

Dứu cũng tò mò chờ đợi chiêu mới của em trai.

Vẫn là Lôi Độn.

Theo ấn của Tá Trợ, Chakra trong cơ thể y điên cuồng vận chuyển, cuối cùng ấn cuối cùng kết thúc, nhẫn thuật thành công: Lôi Độn: Bạch Phượng.

Mọi người còn tưởng đây là một nhẫn thuật với khí thế hoành tráng, nhưng sau khi Tá Trợ hoàn thành, lại phát hiện ngoài việc Tá Trợ giữ nguyên động tác thi thuật, vậy mà không có bất kỳ động tĩnh nào.

Ngay cả Đại Xà Hoàn cũng ngây người, y có thể cảm nhận xung quanh chắc chắn có thêm thứ gì đó, nhưng y không nhìn thấy.

Đây chẳng lẽ là tia điện vô hình.

Đúng vậy, Tả Luân Nhãn có thể nhìn thấy bất kỳ cuộc tấn công nào, Tá Trợ đã muốn phát triển một chiêu thức mà Tả Luân Nhãn không thể nhìn thấy, đây chính là pháp bảo để y đánh bại anh trai.

Dứu cuối cùng cũng trở nên nghiêm túc, hắn có thể cảm nhận chiến trường tràn ngập tĩnh điện, lông tơ toàn thân dựng đứng, nhưng hắn không nhìn thấy.

Chakra thuộc tính Lôi đã thay đổi bản chất sao.

Là băng trong suốt hay khí vô hình.

Không nhìn thấy tia điện, Dứu chỉ cảm thấy má mình tê dại, trên má phải đã xuất hiện một vết bỏng dài ba milimet.

Xem ra không chỉ là tấn công bằng điện, mà còn có hiệu quả tê liệt.

Nhẫn thuật này, tuyệt đối là cấp S.

Quả nhiên là em trai của mình, Dứu thầm nghĩ, việc duy nhất mình làm đúng trong mấy năm nay chính là đặt ra mục tiêu cho em trai, vì muốn đánh bại mình, em trai đã trưởng thành đến mức này, mình hẳn nên tự hào.

Đến đây đi, cứ để mình dùng cơ thể để cảm nhận chiêu Bạch Phượng này của em trai vậy.

Mọi người chỉ thấy trên bề mặt cơ thể Dứu toát ra Chakra màu xanh lam, mắt Đại Xà Hoàn càng lúc càng mở to, hiển nhiên là kinh ngạc trước thiên tài.

Tia điện vô hình bắt đầu tấn công, xoẹt xoẹt đánh vào vai Dứu, va chạm với Chakra xanh lam tạo ra vô số tia lửa, giống như mạch điện bị đoản mạch.

Mặc dù tia điện bị Chakra chặn lại, nhưng lực đạo khổng lồ của tia điện vẫn khiến Dứu bay ngược ra ngoài, quả nhiên chiêu Bạch Phượng này phòng không kịp phòng, căn bản không biết nó sẽ tấn công từ đâu.

Vẫn chưa kết thúc, hai mắt Tá Trợ mở to, Bạch Phượng truy kích theo, tiếp tục tấn công Dứu.

Chakra của Dứu không thể bao bọc toàn diện, áo choàng mây trên người hắn bị đánh thành từng mảnh vụn.

Chương 1226

Vẫn chưa đủ, Tá Trợ muốn tập trung toàn bộ sức mạnh của Bạch Phượng vào một chỗ, lúc này mọi người mới nhìn thấy một con phượng hoàng điện trong suốt, móng vuốt của nó đã túm chặt lấy Dứu, đòn này muốn lấy mạng Dứu.

Tia điện vô hình bao vây Dứu, đòn này muốn biến Dứu thành nhím.

Rào rào, tấn công từ các góc độ và phương vị khác nhau, không tiếng động, không hình dáng, không dấu vết.

Bùm.

Tia điện gây ra một vụ nổ, che khuất tầm nhìn của mọi người.

Chỉ Thủy lo lắng nhìn chiến trường, hắn suýt nữa hét lên, chiêu này ngay cả mình cũng có thể không đỡ nổi, phòng không kịp phòng.

Thắng rồi, ba mẹ ơi con cuối cùng đã đánh bại kẻ phản bội của gia tộc Uchiha, con cuối cùng đã rửa sạch nỗi ô nhục cho gia tộc Uchiha, mọi người cuối cùng có thể ngẩng cao đầu tự hào tuyên bố với thế giới rằng gia tộc Uchiha của họ không phải chỉ toàn kẻ phản bội.

Nghĩ đến đây, Tá Trợ không kìm được mà rơi hai hàng nước mắt nóng hổi.

Ánh mắt Đại Xà Hoàn mờ mịt, y cho rằng Dứu không đơn giản như vậy mà bị đánh bại, bởi vì khi Dứu giao chiến với mình khi trước, thực lực tuyệt nhiên không chỉ có thế.

Dứu à, đừng làm ta thất vọng chứ, lẽ nào đối với em trai mình thì có thể buông tay sao.

Đúng như Đại Xà Hoàn nghĩ, Dứu vẫn chưa chết.

Khói bụi tan đi, Dứu tuy rất chật vật, kiểu tóc rối bời, nhưng hắn vẫn còn sống.

Mọi người trợn tròn mắt, đặc biệt là Tá Trợ: Làm sao có thể.

Huynh làm sao có thể sống sót dưới đòn tấn công như vậy.

Tá Trợ tin rằng y đã phong tỏa mọi đường thoát của Dứu, hắn tuyệt đối không thể thoát khỏi đòn tấn công, tại sao hắn vẫn còn sống.

Dứu ho khan hai tiếng rồi mới nói: Em trai ngu xuẩn của ta, đệ đã quá coi thường thực lực của ta rồi.

Ở tuổi của đệ, ta đã khiến Chakra tiến hóa thành một năng lực kỳ diệu hơn.

Đòn tấn công của đệ tuy mạnh mẽ và khó lường, nhưng vẫn có thể phòng ngự được.

Nói đoạn, Chakra xanh lam trên người Dứu hoàn toàn hiện ra, nhấp nháy: Chakra Hô Hấp.

Đây là gì.

Ngay cả Đại Xà Hoàn cũng kinh ngạc.

Vẫn là Chỉ Thủy kích động giải thích: Dứu, huynh cuối cùng cũng làm được rồi sao.

Kỹ thuật thu hút và phóng thích Chakra thông qua lỗ chân lông toàn thân.

Dùng lỗ chân lông kiểm soát Chakra ư.

Điều này có thể sao.

Đại Xà Hoàn mắt trái bạch nhãn, mắt phải Tả Luân Nhãn, cuối cùng cũng nhìn thấu bí mật của Dứu.

Khuếch tán Chakra ra ngoài qua lỗ chân lông, tức là hiện tại Dứu đang bị nhẫn thuật bao vây.

Đây không chỉ là Chakra, mà là mỗi lỗ chân lông đều phóng thích nhẫn thuật, dùng vô số nhẫn thuật phóng ra từ khắp cơ thể để phòng ngự sao.

E rằng cũng chỉ có thiên tài Dứu mới có thể nghĩ ra và làm được.

Kỹ thuật này không chỉ có thể dùng để phòng ngự, mà còn có thể dùng để tấn công, có thể toàn thân phóng thích nhẫn thuật tấn công, đây chính là Phá Thể Nhẫn Thuật mà tiên sinh Du Lan từng nói, còn gọi là Chakra Hô Hấp, thậm chí ngay cả lưng cũng có thể thi triển nhẫn thuật để tấn công.

Chỉ Thủy tiếp tục giải thích.

Tức là Dứu không có điểm mù, cho dù là tấn công vô hình, chỉ cần Dứu phòng ngự tốt thì sẽ không bị đánh trúng.

Tại sao.

Rõ ràng là một kẻ phản bội, tại sao lại mạnh đến vậy.

Ba loại nhẫn thuật do mình sáng tạo đều bị phá giải, Tá Trợ lúc này nghiến răng nghiến lợi, ý chí muốn đánh bại Dứu không theo kịp thực lực, sự chênh lệch này khiến Tá Trợ càng thêm phẫn nộ.

Yêu khí đã trầm lặng hai năm lại rục rịch.

Ồ.

Đại Xà Hoàn nhìn thấy một luồng sức mạnh bị phong ấn trong cơ thể Tá Trợ: Để ta giúp ngươi.

Trong việc đánh bại Dứu này, Đại Xà Hoàn và Tá Trợ có cùng mục tiêu.

Đại Xà Hoàn phóng ra một con rắn cắn vào cổ Tá Trợ, Dùng Chú Ấn để phá vỡ phong ấn, giải phóng toàn bộ sức mạnh của ngươi đi, để ta xem rõ trận chiến huynh đệ này.

Trên cổ Tá Trợ vốn đã có Chú Ấn, giờ đây hai Chú Ấn cộng hưởng, từ trong ra ngoài cùng lúc xông phá phong ấn.

Chỉ Thủy cảm thấy không ổn, phong ấn của hắn e rằng sắp bị phá vỡ, ban đầu hắn vẫn đề phòng Đại Xà Hoàn, nhưng vì trận chiến quá gay cấn mà hắn đã phân tâm.

Gầm.

Bùm, khí kình thổi bay lớp đất đá, chiến trường trong khe núi đá lở như bị thiên thạch phá hủy, lấy Tá Trợ làm trung tâm, mọi thứ đều bị đẩy tung ra.

Dứu trong lòng run lên, sự biến đổi của Tá Trợ hoàn toàn không bình thường: Tá Trợ.

Tuy nhiên, lúc này Tá Trợ đã mất đi lý trí, y chỉ có một ý niệm: giết chết anh trai, bây giờ y không còn áp chế sức mạnh của mình nữa, luồng sức mạnh này tồn tại chính là vì việc này.

Bùm, bùm, bùm.

Từng đợt khí lưu cuồn cuộn không ngừng, biểu thị Tá Trợ đã hoàn toàn giải phóng yêu khí, hoàn toàn giác tỉnh, sức mạnh của y không thể đo lường.

Dứu cẩn thận, Tá Trợ còn đáng sợ hơn hai năm trước.

Chỉ Thủy lớn tiếng nhắc nhở, hắn biết đây là chuyện của hai anh em họ, hắn là anh họ không tiện can thiệp.

Đại Xà Hoàn lộ ra nụ cười tàn nhẫn, tuyệt vời quá, trạng thái của Tá Trợ tuyệt vời quá, sức mạnh đầy tính tấn công và hủy diệt như thế này thực sự quá tuyệt vời, Đại Xà Hoàn mê mẩn nhìn Tá Trợ, y muốn chiếm hữu Tá Trợ, muốn chiếm hữu thứ sức mạnh này cho riêng

mình.

Gầm.

Tá Trợ ngửa mặt lên trời gào thét, từng đợt sóng xung kích nối tiếp nhau, cho đến khi mất hút.

Là thể thuật tấn công, nhanh quá.

Tả Luân Nhãn của Dứu chỉ nhìn thấy một trận hư ảnh, còn chưa kịp nhấc cánh tay lên, nắm đấm của Tá Trợ đã giáng xuống người Dứu.

May mắn là Phá Thể Nhẫn Thuật của Dứu vẫn kịp thời phòng ngự, tuy nhiên lực xung kích không hề giảm mà truyền thẳng vào người Dứu, khiến hắn bay văng ra như đạn pháo, cày một lớp đất trên mặt đất.

Dứu càng thêm chật vật, Tá Trợ quả thực không ngừng mang lại cho hắn sự kinh ngạc.

Nhưng trạng thái này rõ ràng rất nguy hiểm, Dứu nhất định phải ngăn Tá Trợ lại, Vạn Hoa Đồng Tả Luân Nhãn khai.

Khoá chặt Tá Trợ, theo dõi động tác của y, rồi phản công.

Dứu cũng tung ra bản lĩnh thật sự, Thanh Chi Lôi Xạ Tuyến.

Ù Lôi Xạ Tuyến biến thành một thanh quang kiếm dài bốn mươi mét, truy đuổi Tá Trợ.

Suốt đường đi tia lửa điện tóe ra, núi lở đất nứt, ngay cả trời cũng đổi sắc.

Sắc mặt Đại Xà Hoàn khó coi, vì khi trước y đã bị chiêu này đánh bại, còn bị trọng thương.

Tá Trợ có thể cảm nhận uy lực của nhẫn thuật này, y nhanh chóng chạy nhảy né tránh, nhưng vẫn hy vọng có thể tiếp cận Dứu.

Cuối cùng, khi đạt đến một khoảng cách thích hợp, Tá Trợ bay vọt tới, lao thẳng vào phần dưới cơ thể Dứu, muốn cắt đứt đôi chân hắn.

Dứu cúi đầu, Lôi Xạ Tuyến lao đi.

Tuy nhiên, lúc này Tá Trợ lại không né tránh, mà giơ tay dùng yêu khí để đỡ Lôi Xạ Tuyến.

Làm sao có thể.

Chỉ Thủy biết uy lực của Thanh Sắc Lôi Xạ Tuyến, Tá Trợ vậy mà đỡ được sao.

Đứng vững giữa làn hỏa lực tiến lên, hai tay Tá Trợ còn sắc bén hơn cả móng vuốt.

Lần này Dứu không thể không lùi lại, lối đánh bất chấp sinh mạng của em trai khiến Dứu vô cùng khó xử.

Hiện tại Dứu lại không mắc bệnh nan y, hắn không muốn cùng em trai đồng quy vu tận, cũng không muốn hy sinh mình để thành toàn cho em trai.

Vậy chỉ có một cách, chính là tiêu hao, kéo em trai đến khi kiệt sức.

Chương 1227

Dù khả năng không lớn, nhưng làm rồi mới biết có được hay không.

Dứu hạ quyết tâm, hắn muốn dụ Tá Trợ liên tục tấn công, sau đó kéo dài thời gian, cho đến khi y kiệt quệ thể lực và tinh thần.

Đương nhiên, nếu mình ngã xuống trước Tá Trợ, thì chỉ có thể nói em trai đã vượt qua mình, Dứu cũng chỉ có thể đối mặt với cái chết.

Đến đây đi, Dứu lộ ra vẻ mặt kiên định, hai tay nắm Kunai, trước hết dùng hết ám khí và những thứ khác.

Tá Trợ lúc này trên trán mọc ra hai chiếc sừng, chân giẫm nát đá, ánh mắt hóa thành mũi tên sắc lẹm khóa chặt Dứu.

Khi ám khí bay tới, Tá Trợ khua tay một cái, khí lưu lập tức hỗn loạn, những ám khí vốn đang bay ổn định bị cuốn vào dòng chảy hỗn loạn không biết bay đi đâu.

Mỗi động tác của Tá Trợ đều có thể gây ra phản ứng kịch liệt, có thể thấy sau khi được yêu khí cải tạo, thực lực của y cực cao, chỉ là y không biết ý đồ của Dứu, y càng ra nhiều động tác càng hợp ý Dứu.

Đây sẽ là một trận chiến kéo dài, Dứu sẽ cố gắng kéo dài thời gian chiến đấu nhất có thể.

Mặt trời chói chang như lửa, nhiệt độ bắt đầu tăng cao, thêm phần nóng bỏng cho chiến trường này.

Dứu đã quyết định một trận chiến kéo dài, nên trận chiến này định sẵn sẽ khiến người ta toát mồ hôi như tắm.

Ngay cả Chỉ Thủy đứng xem cũng đổ mồ hôi, cục diện chiến trường quá hiểm ác, đặc biệt là đối với Dứu, Chỉ Thủy chỉ sợ Dứu sẽ gục ngã.

Lúc này sắc mặt Dứu càng trắng bệch, mỗi động tác đều văng ra mồ hôi, nhưng ánh mắt quật cường của hắn chứng tỏ trận chiến này vẫn chưa đến lúc kết thúc.

Tá Trợ hoàn toàn giác tỉnh đang bị Dứu dẫn dắt, tuy y chiếm hết ưu thế, nhưng thể lực thực sự đang tiêu hao, dù không ai biết thể lực của y rốt cuộc còn có thể kiên trì được bao lâu.

Dù sao thì nhìn thế nào cũng thấy tình hình của Dứu càng thêm bất lợi, mồ hôi như suối nhỏ chảy dài trên má.

Động tác của Uchiha Dứu bắt đầu chậm lại, việc liên tục chạy trốn nhất định đã khiến cơ bắp của hắn đạt đến cực hạn.

Đại Xà Hoàn thì như một loài động vật máu lạnh, không đổ một giọt mồ hôi nào, y liếm môi, ánh mắt Đại Xà Hoàn khóa chặt con mồi của mình: Ta có thể nhìn thấy cơ bắp của ngươi đang run rẩy, cơ thể ngươi đã bắt đầu phản kháng mệnh lệnh của ngươi, Dứu.

Câu nói này cũng có nghĩa là Dứu không còn nhiều thời gian nữa, hắn sẽ chết rất nhanh.

Chỉ Thủy cũng nhìn ra, nhưng hắn biết thực ra giới hạn của Dứu e rằng đã đến từ mười mấy phút trước, cường độ trận chiến này quá cao, hơn nữa đã kéo dài quá lâu, đã gần bốn tiếng đồng hồ, họ bắt đầu từ khi đuổi kịp Đại Xà Hoàn đã là bốn tiếng rồi.

Nhẫn giả cũng là người, không phải thần.

Đối mặt với những đòn tấn công của Tá Trợ, như một cú vồ xé nát vách đá, một cú đá khai sông mở núi, Dứu buộc phải tiêu hao nhiều sức mạnh và tinh lực hơn thường lệ để né tránh, e rằng hiện tại Dứu cũng chỉ đang dựa vào ý chí để duy trì hoạt động của Tả Luân Nhãn.

Dứu, huynh muốn tiêu hao thể lực của Tá Trợ, trong tình huống không làm hại Tá Trợ mà muốn y khôi phục lý trí, nhưng Tá Trợ đã bị cải tạo rồi còn huynh thì không mà.

Chỉ Thủy vô cùng lo lắng, nhưng hắn vẫn không thể can thiệp.

Một là vì đây là việc riêng của anh em ruột, hai là nếu Chỉ Thủy tham gia vào, rất có thể sẽ để Đại Xà Hoàn kiếm lợi.

Cố lên, Dứu.

Cơ bắp của Dứu quả thực đang kháng cự mệnh lệnh của đại não, thực ra không chỉ cơ bắp, các cơ quan khác cũng đang phản đối.

Mỗi lần hít thở đều cảm thấy lửa đốt, ngay cả nhịp tim cũng rất khó khăn.

Lực phá hoại của Tá Trợ quá lớn, khiến Dứu buộc phải tăng cường lực đạo mới có thể duy trì khoảng cách an toàn.

Nhưng dù tình hình hiện tại rất tồi tệ, Dứu vẫn kiên trì chiến đấu, hắn nhất định phải kéo Tá Trợ lại.

Không thể nào, Dứu, ngươi có thể duy trì được bao lâu chứ.

Tình trạng của Tá Trợ tốt hơn ngươi nhiều, ta bây giờ hơi tò mò rốt cuộc y bị ai cải tạo, e rằng cũng chỉ có tiên sinh Du Lan mới có năng lực như vậy thôi nhỉ.

Đại Xà Hoàn tự hỏi tự đáp, chỉ có Du Lan mới có năng lực như vậy.

Những điều đó đều không quan trọng, Dứu không để ý đến lời nói của Đại Xà Hoàn, mà chuyên tâm di chuyển, hắn cảm thấy mắt mình đau nhức sưng tấy, Tả Luân Nhãn cũng có chút quá tải.

Bùm.

Tá Trợ không biết là lần tấn công mạnh mẽ thứ mấy, bãi sông đã hoàn toàn biến thành một hồ nước trũng, dòng suối trong khe núi đã đổi dòng chảy lấp đầy các hố sâu trên mặt đất.

Suối nước mát lạnh bắn lên cao mười mấy mét, sóng xung kích khổng lồ lan đến gần trăm mét, Dứu buộc phải vận dụng Chakra đến cực hạn, để bản thân có đủ sức mạnh để đi đến nơi xa.

Đôi chân của mình ơi, hãy nghe lệnh đi, nhảy lên đi.

Nhìn sóng xung kích đang đến gần, Dứu lại không lập tức chạy trốn như trước.

Mà hắn đứng tại chỗ, nghiến răng nghiến lợi.

Dứu à, vẻ mặt này của ngươi không đẹp chút nào.

Đại Xà Hoàn đã có thể nhìn thấy cái chết của Dứu, chỉ có thể nói Dứu đã quá nuông chiều em trai.

Nếu đổi lại là Đại Xà Hoàn, y nhất định sẽ lập tức tung sát chiêu hạ gục Tá Trợ, tuyệt đối sẽ không mạo hiểm kéo dài thời gian.

Động đi, Dứu cuối cùng vẫn né tránh được đòn tấn công, nhưng lần này khi tiếp đất lại bịch một tiếng quỵ một chân xuống, mồ hôi tí tách rơi xuống tảng đá, hắn há miệng rộng thở dốc.

Tình hình hiện tại không mấy tốt đẹp, Đến cực hạn rồi sao.

Dứu tự mình cũng biết đã đến cực hạn rồi.

Em trai giết anh trai, thật là một bi kịch nhân gian, lát nữa khi nó xảy ra, ta nhất định sẽ mở to mắt mà xem.

Đại Xà Hoàn đã thấy được kết quả, Dứu chắc chắn sẽ chết.

Sảng khoái, tuy không phải tự tay mình hạ gục Dứu, nhưng nhìn Dứu sau khi giãy giụa vẫn bị chính em trai mình giết chết, kết quả này cũng không tồi.

Dứu.

Chỉ Thủy nắm chặt hai nắm đấm, nếu Tá Trợ thực sự ra tay giết chết, hắn nhất định phải ngăn cản, dù có phải đánh đổi cả tính mạng cũng không thể để bi kịch như vậy xảy ra, không thể để Đại Xà Hoàn đắc chí.

Chỉ Thủy, đừng can thiệp.

Dứu lại nhìn thấu ý đồ của Chỉ Thủy: Đây là vấn đề của ta và Tá Trợ.

Hắn khó khăn đứng dậy, dường như đầu gối đã không còn là của mình nữa, bây giờ mỗi khớp xương, mỗi thớ xương đều đang chống lại mệnh lệnh của Dứu, nhưng ý chí của Dứu lại buộc cơ thể phải phản ứng, hắn vẫn chưa thể gục ngã, vẫn chưa thể khiến Tá Trợ tỉnh táo lại, nên hắn phải tiếp tục, nhất định phải cứu Tá Trợ.

Đây là sứ mệnh của một người anh, Dứu ngẩng đầu, mồ hôi lấp lánh tan vào không trung, phản chiếu những tia nắng lấp lánh.

Trong mỗi giọt mồ hôi đều phản chiếu ánh mắt kiên định của Dứu: Bây giờ, nguyên nhân đã không còn quan trọng nữa, Tá Trợ, em trai của ta, ta sẽ khiến em khôi phục lý trí.

Mười ngón tay Dứu phóng ra mười thanh Chakra phẫu thuật đao.

Hả.

Đại Xà Hoàn nghi hoặc, không biết Dứu còn muốn làm gì.

Chỉ Thủy lại biết Dứu đang muốn kích phát toàn bộ tiềm lực của mình, phương pháp chính là nỗi đau: Dứu, dừng lại, dùng nỗi đau quả thực có thể kích phát tiềm lực, nhưng với trạng thái hiện tại của huynh mà sử dụng phương pháp này quá nguy hiểm rồi, thầy Du Lan từng nói nếu tiêu hao tiềm lực quá mức sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Chỉ Thủy, nếu ta chết, em trai ngu xuẩn của ta sẽ giao phó cho

ngươi.

Dứu không chút do dự, mười thanh Chakra phẫu thuật đao đâm vào các huyệt đạo quanh thân mình.

A.

Ngay cả Dứu cũng đau đến mức hét lên, nhưng tiềm năng lại bị ép buộc bộc phát toàn bộ.

Đối mặt với đòn tấn công của Tá Trợ, Dứu biến mất, tốc độ còn nhanh hơn cả lúc bắt đầu chiến đấu.

Đại Xà Hoàn trợn tròn mắt, không ngờ thông qua việc kích phát tiềm lực có thể khiến nhẫn giả lấy lại sức chiến đấu, nhưng điều này thì có ích gì chứ.

Đại Xà Hoàn sau khi kinh ngạc lại khôi phục nụ cười: Cũng chỉ là hồi quang phản chiếu mà thôi.

Đại Xà Hoàn nói không sai, nhưng Dứu không còn cách nào khác, nhất định phải kéo Tá Trợ đến khi kiệt sức gục ngã mới thôi, đây chính là quyết tâm của một người anh.

Bùm.

Trận chiến kéo dài này vẫn chưa kết thúc, không những chưa kết thúc mà còn kéo dài hơn nữa, bốn tiếng đồng hồ thứ hai, bốn tiếng đồng hồ thứ ba, chỉ cần Tá Trợ chưa gục ngã, Dứu sẽ vẫn kiên trì.

Cuối cùng ngay cả Đại Xà Hoàn cũng thu lại nụ cười, bởi vì y cho rằng Dứu nhiều nhất cũng chỉ có thể duy trì thêm nửa tiếng, nhưng bây giờ trời đã tối rồi, Dứu lại vẫn đang né tránh, chiến trường đã biến dạng, hai anh em vẫn giao chiến qua lại.

Lúc này Dứu vì vận động quá độ, các mao mạch đã vỡ tung, sắc mặt đỏ bừng, cơ bắp cũng rách toạc, xương cốt cũng bị mòn, sụn cũng tan chảy, lúc này Dứu hoàn toàn đang hành động dựa vào ý chí.

Chỉ Thủy chảy nước mắt, hắn biết quyết tâm của Dứu, cũng biết Dứu hiện tại giống như một phế nhân.

Cuối cùng, cơ thể Dứu không còn bất kỳ cơ quan nào lành lặn, buộc phải dừng lại như một chiếc xe hơi phế liệu.

Đòn tấn công cuối cùng của Tá Trợ đã đến, móng vuốt sắc nhọn nhắm thẳng vào trái tim Dứu, y muốn móc tim Dứu ra ăn.

Dứu.

Chỉ Thủy sắp mất đi người anh em tốt này.

Giữa đêm trăng, dưới ánh trăng, hai bóng người sát vào nhau, bất động.

Dứu.

Tá Trợ.

Chương 1228

Không có cảnh máu bắn tung tóe dưới ánh trăng tàn khốc, hai anh em đều bất động rồi.

Chỉ Thủy lập tức xông tới, bảo vệ họ, nhưng lại phát hiện Tá Trợ trừng mắt, hiển nhiên y muốn động nhưng cũng như Dứu, cả hai đều đã đến cực hạn, muốn động cũng không động được.

Chỉ còn một chút nữa, Tá Trợ không cam lòng, chỉ còn một chút nữa là y đã thành công, nhưng móng vuốt lại không thể nhúc nhích thêm một bước, cứ như thể móng vuốt đó không phải của y vậy.

Dứu khó khăn lộ ra một nụ cười, sau đó không màng đến tế bào đang tan rã, nhấc cánh tay lên, dùng ngón tay gõ vào trán em trai, hệt như cái cách hắn đã làm từ rất lâu về trước.

Dứu lại một lần nữa chiến thắng, trong trận chiến ý chí kéo dài này đã thắng.

Đại Xà Hoàn rất bất mãn với kết quả này, y muốn tự mình ra tay.

Chỉ Thủy đứng chắn phía trước: Đại Xà Hoàn, đừng nghĩ ngươi có thể làm hại bọn họ.

Đại Xà Hoàn dừng bước, rồi cười: Thôi vậy, dù sao thì sau hôm nay, ngày lành của các ngươi cũng chẳng còn nhiều.

Nói đoạn, y xoay người biến mất.

Chỉ Thủy thở phào nhẹ nhõm, sau đó đưa hai anh em yêu nhau mà giết nhau này đến nơi an toàn: Tiểu Bạch, ra đây, đưa chúng ta đến Vân Trung Thành.

Con rồng khổng lồ thông linh, một hơi bay thẳng lên mây xanh.

Đó là nơi ở của Long Tộc.

Trong căn cứ bí mật của Đái Thổ, bên trong có vài thi thể mà hắn thu thập được, có Luân Hồi Nhãn, hắn cũng có thể khống chế khôi lỗi rồi.

Hắn cần dùng những khôi lỗi này để bắt Bát Vĩ, nhưng hiện tại Ngũ Ảnh Đại hội đã triệu tập, e rằng Bát Vĩ đã bị bảo vệ chặt chẽ, sẽ không dễ dàng bị bắt.

Đúng vậy, Ngũ Ảnh đều biết mục đích của Hiểu là các Vĩ Thú, nên năm làng bọn họ đều cử tinh anh bảo vệ Bát Vĩ cuối cùng, nhất định không thể để tổ chức Hiểu bắt được tất cả Vĩ Thú.

Được rồi, trước khi đi bắt Bát Vĩ, trước hết phải giải quyết Cửu Vĩ.

Để tránh đêm dài lắm mộng, Đái Thổ lập tức triệu hồi Ngoại Đạo Ma Tượng.

Minh Nhân lúc này không thể động đậy, phong ấn Cửu Vĩ đã bị phá hủy, Chakra khổng lồ bắt đầu rời khỏi nhà tù đã trú ngụ mười mấy năm.

Anh yêu, Minh Nhân có nguy hiểm.

Cửu Tân Nại lúc này vô cùng sốt ruột, lông mày như bốc hỏa, nàng chỉ có thể dùng xích phong ấn Cửu Vĩ để khóa chặt Cửu Vĩ, nếu không Cửu Vĩ rời khỏi cơ thể thì linh hồn của Minh Nhân cũng khó tránh khỏi bị phá hủy.

Thủy Môn sắc mặt trầm như nước, hiện tại cơ thể Minh Nhân bị cố định, ngay cả họ là cha mẹ cũng vô ích, bây giờ rốt cuộc có cách nào cứu con trai không.

Minh Nhân cảm thấy mình lại nhìn thấy cha mẹ, mỗi lần mơ thấy cha mẹ, đó là khoảng thời gian Minh Nhân vui vẻ nhất, ngay cả trong mơ, chơi đùa cùng cha mẹ cũng rất hạnh phúc.

Nhưng hiện tại Minh Nhân lại không thể nói chuyện với họ, cậu bị cách ly ở một nơi khác, cảm thấy ngực mình rất đau, như có thứ gì đó đang cuộn trào bên trong.

Ồ.

Khó khăn hơn tưởng tượng, nhưng ngươi có thể phản kháng được bao lâu chứ.

Cảnh tượng trước mắt Minh Nhân biến mất, cảnh sắc trước mắt biến thành minh giới tối tăm, điều này chứng tỏ cậu sắp chết: Mọi người đi đâu rồi.

Trả lời con đi.

Minh Nhân mong muốn được gặp lại họ đến nhường nào, nhưng xung quanh chỉ có bóng tối, không có màu sắc nào khác.

Dây xích Chakra khóa chặt Cửu Vĩ đứt rời, Cửu Vĩ cũng đang than khóc, nếu trở về Thập Vĩ, nó sẽ mất đi ý thức và trở thành Chakra bình thường.

Nó cũng đang liều mạng phản kháng, nhưng lực hút đến từ vỏ ngoài của Thập Vĩ lại là sức mạnh mà Vĩ Thú tuyệt đối không thể chống cự.

Anh yêu, rốt cuộc phải làm sao đây.

Cửu Tân Nại tuyệt đối không thể chấp nhận cảnh người tóc bạc tiễn kẻ tóc đen.

Ba Phong Thủy Môn nghiến răng, trong cơ thể hắn có một phần Chakra Dương của Cửu Vĩ, tình hình hiện tại chỉ có thể phong ấn Chakra Dương của Cửu Vĩ vào người mình, sau đó bản thân hắn sẽ sử dụng Chakra Cửu Vĩ hoàn chỉnh để chiến đấu với Thập Vĩ.

Cửu Lạp Ma, vào cơ thể ta đi.

Ba Phong Thủy Môn lớn tiếng hô.

Cửu Lạp Ma thấy Ba Phong, lập tức gật đầu, giờ nó còn có cách nào khác chứ.

Cửu Tân Nại lập tức một lần nữa khóa chặt Cửu Vĩ, sau đó chuẩn bị đại trận phong ấn cho người yêu: Chúng ta không còn thời gian nữa, bỏ qua tất cả các bước, trực tiếp phong ấn, Cửu Lạp Ma, Thủy Môn, chuẩn bị sẵn sàng chưa.

Sẵn sàng rồi.

Vô cùng cấp bách, không có thời gian lãng phí: Bắt đầu.

Lập tức bắt đầu.

Bùm, Cửu Tân Nại đưa toàn bộ Chakra Dương của Cửu Lạp Ma vào cơ thể Ba Phong Thủy Môn, Chakra Cửu Vĩ âm dương giao hòa, Cửu Vĩ toàn thể tái lâm nhân gian.

Ba Phong Thủy Môn trong nháy mắt đã bị Chakra Cửu Vĩ bao vây, biến thành hình thái Vĩ Thú: Cửu Lạp Ma, chúng ta lên.

Thuận theo đường Chakra mà Thập Vĩ đang hấp thu, Ba Phong Thủy Môn cuối cùng đã rời khỏi cơ thể Minh Nhân, một lần nữa đứng giữa trời đất.

Bùm, Ba Phong Thủy Môn cũng không khách khí, nện thẳng một Loa Toàn Hoàn vào mặt Thập Vĩ: Đừng hòng làm hại con trai ta.

Loa Toàn Hoàn điên cuồng xoay tròn, Chakra Cửu Vĩ hoành hành trong không gian kín này.

Đái Thổ cũng ngây người, làm sao lại có một người chui ra từ cơ thể Minh Nhân.

Âm thanh và chiêu thức quen thuộc này, Đái Thổ gần như ngay lập tức nhớ ra tên đối phương, Ba Phong Thủy Môn, cũng là thầy của hắn và Tạp Tạp Tây.

Hắn ta không phải đã chết rồi sao.

Đái Thổ không hiểu tại sao người đã chết lại xuất hiện.

Ù ù.

Loa Toàn Hoàn Chakra mạnh mẽ đã tạo ra một lực đạo cực lớn cho Ngoại Đạo Ma Tượng, bức tượng gỗ khô khổng lồ vậy mà đã nghiêng đổ.

Không thể để hắn ngăn cản mình, Đái Thổ lập tức phát động tấn công, đây là lần thứ hai hắn ra tay sát hại thầy của mình.

Tuyệt đối không thể để ai ngăn cản mình, vì một Tịnh Thổ hòa bình không chiến tranh, giết.

Ba Phong Thủy Môn quay đầu nhìn, thấy vẫn còn kẻ địch, tay trái còn lại của hắn lại tạo ra một quả Loa Toàn Hoàn, vậy mà là hai tay hai Loa Toàn Hoàn.

Đái Thổ xông thẳng tới, nhưng hiện tại hắn mắt trái Tả Luân Nhãn, mắt phải Luân Hồi Nhãn, Tả Luân Nhãn vẫn có thể phát động Thần Uy, phần cơ thể bị tấn công né vào dị không gian, tránh khỏi Loa Toàn Hoàn, hai tay cầm Kunai đâm về phía Ba Phong Thủy Môn.

Lại là tên này sao, cái tên đeo mặt nạ tấn công Mộc Diệp mười mấy năm trước, chiêu thức quen thuộc này cũng khiến Ba Phong Thủy Môn nhớ lại kẻ này: Lại là ngươi, kẻ đã khống chế Cửu Vĩ tấn công Mộc Diệp.

Khi giao chiến lần đầu, Ba Phong đã biết đối phương có thể né tránh rất nhiều đòn tấn công, chỉ khi toàn bộ cơ thể đối phương ở trạng thái thực thể mới có thể đánh trúng hắn, mình đã sớm biết chiêu thức của đối phương rồi: Tán.

Loa Toàn Hoàn ở tay trái đột nhiên tan ra, biến thành vô số phong nhận tấn công diện rộng vào tên đeo mặt nạ.

Sắc mặt Đái Thổ vốn chỉ đưa một phần cơ thể vào dị không gian lập tức biến đổi, buộc phải đưa toàn bộ cơ thể vào dị không gian.

Ba Phong nhìn thấy nhíu mày, dường như có một phần phong nhận biến mất, xem ra đối phương không phải là làm cho cơ thể hư vô hóa, mà là giấu cơ thể ở một nơi nào đó, nên mới mang theo một phần phong nhận đến nơi ẩn náu.

Đối phương cũng là nhẫn giả không gian, mà sở trường của Ba Phong cũng là nhẫn thuật không gian, tuy hiện tại không có nhẫn cụ đặc chế, nhưng đối chiến với một nhẫn giả không gian khác cũng không khó khăn, đáng tiếc bây giờ không phải lúc chiến đấu, bảo vệ vợ con an toàn mới là quan trọng nhất.

Hắn đỡ lấy Minh Nhân chuẩn bị rời đi.

Mắt Đái Thổ nhìn thấy động tác của Ba Phong, đương nhiên sẽ không để thầy mình chạy thoát: Cửu Vĩ đã chuyển đi rồi sao.

Không ngờ thầy không những không sao, ngược lại còn luôn ẩn nấp trong cơ thể con trai, sự kiên nhẫn này thật đáng sợ.

Hỏa Độn thi triển từ không gian, không hề báo trước xuất hiện trước mặt Ba Phong, chặn đường hắn.

Ba Phong Thủy Môn đỡ con trai, không hề căng thẳng, ra tay lại là một Loa Toàn Hoàn, vậy mà phá tan ngọn lửa, không thể ngăn cản: Muốn giữ ta lại, ngươi phải tung ra bản lĩnh thật sự.

Rõ ràng là cùng một Loa Toàn Hoàn, nhưng trong tay Ba Phong Thủy Môn lại chơi ra đủ trò, không chỉ có thể công mà còn có thể thủ.

Quả nhiên là Tia Chớp Vàng, khó đối phó thật.

Vậy thì Luân Hồi Nhãn, đã đến lúc khôi lỗi xuất kích, khôi lỗi mạnh mẽ lại một lần nữa xuất hiện, không có điểm mù, không có sợ hãi.

Lại là như vậy sao, trong cơ thể Minh Nhân, Ba Phong đã từng thấy tình trạng của Lục Đạo Bội Ân, bây giờ vẫn y hệt vậy.

Đáng tiếc đối thủ không giống, trong cơ thể Ba Phong Thủy Môn lại có Cửu Vĩ toàn thể, hơn nữa hắn còn sử dụng Chakra mà không hề có rào cản với Cửu Vĩ: Cửu Lạp Ma, chúng ta lên.

Ồ.

Đối với Ba Phong Thủy Môn, Cửu Lạp Ma hoàn toàn phối hợp.

Lên đi, chín cái đuôi, cộng thêm hai tay, tổng cộng mười một Loa Toàn Hoàn, đây là vũ điệu của Loa Toàn Hoàn.

Đuôi Cửu Vĩ còn có thể vươn dài ra, tức là Loa Toàn Hoàn có thể tấn công tầm xa.

Bùm.

Toàn bộ hang động đều bị nổ tung, ánh nắng chiếu rọi, chỉ thấy hai khôi lỗi đã bị phá hủy, những khôi lỗi khác cũng cảm thấy không ổn.

Khôi lỗi không thể thắng Ba Phong, Đái Thổ đã biết kết quả, hiện tại e rằng chỉ có thể dùng các Vĩ Thú đã bị Thập Vĩ hấp thu mà thôi, trừ Bát Vĩ và Cửu Vĩ, các Vĩ Thú từ Nhất Vĩ đến Thất Vĩ đã sớm được thu thập xong, Đái Thổ có thể thông qua Ngoại Đạo Ma Tượng để khống chế những Vĩ Thú này tấn công ân sư ngày xưa.

Một trận đại chiến thầy trò mới bắt đầu.

Ba Phong Thủy Môn đã thể hiện sức chiến đấu xứng đáng, hắn giản dị như một viên minh châu lấp lánh trên chiến trường, không hề bị giảm giá trị vì xuất hiện quá sớm.

Sức mạnh hiện tại của Ba Phong Thủy Môn vẫn vô cùng kinh diễm.

Chương 1229

Kết ấn, các Vĩ Thú đã bị Thập Vĩ thu thập, hãy thể hiện toàn bộ hình dáng của các ngươi đi.

Rầm.

Trời tối sầm lại, vật thể khổng lồ che kín bầu trời, bóng tối bao trùm Thủy Môn.

Hắn bị các Vĩ Thú bao vây, bảy con Vĩ Thú lặng lẽ nhìn Ba Phong Thủy Môn, chỉ cần Đái Thổ ra lệnh, móng vuốt sắc bén của chúng sẽ không chút lưu tình mà vồ xuống Thủy Môn, xé hắn thành từng mảnh.

Bảy con Vĩ Thú sao.

Ba Phong Thủy Môn lộ ra nụ cười tự tin, mặc dù lần trước hắn suýt nữa đã đồng quy vu tận với Cửu Vĩ, nhưng lần này Ba Phong Thủy Môn tuyệt đối tự tin sẽ không thất bại, bởi vì phía sau hắn không chỉ có vợ mà còn có con trai: Nếu các ngươi không đến, ta sẽ đến.

Ba Phong Thủy Môn lại tạo ra Loa Toàn Hoàn.

Nhìn ân sư ngày xưa chủ động xung kích về phía kẻ địch, sắc mặt Đái Thổ phức tạp, nhưng hắn cũng biết thầy tuyệt đối sẽ không tán thành con đường của mình.

Đưa toàn bộ thế giới vào ảo giác, đây là biện pháp khả thi nhất để tránh chiến tranh của loài người, bất kể có bao nhiêu người cản trở, mình cũng nhất định phải tiến lên.

Đầu tiên là Thủ Hạc, cái đuôi khổng lồ quét ngang bốn phía, cây cối đá tảng đều bị lật tung, mang theo sức gió mạnh mẽ lao về phía Ba Phong.

Chỉ thấy Loa Toàn Hoàn của Ba Phong Thủy Môn đối chọi với cái đuôi còn cao lớn hơn người, bùm.

Một vụ nổ lớn bùng lên dưới chân Thủ Hạc, bao trùm lấy Thủy Môn, nhưng lại không hề ảnh hưởng đến Vĩ Thú.

Xoạt, cái đuôi của Thủ Hạc nhấc lên, trên đó có một vết lõm lớn, hiển nhiên là do Loa Toàn Hoàn gây ra.

Đái Thổ cũng không thể không thừa nhận thực lực của thầy, đối chiến với Vĩ Thú vậy mà vẫn không hề yếu thế.

Vẫn chưa đủ.

Giữa cát bụi truyền đến giọng nói của Thủy Môn, uy lực của chiêu thức vẫn chưa đủ, hắn cần một Loa Toàn Hoàn mạnh hơn.

Ù Hắn tiếp tục nén Chakra, bụi xung quanh cũng vì quỹ đạo chuyển động của Chakra mà biến thành lốc xoáy dạng dải, hình thành tinh vân, trung tâm chính là lòng bàn tay của Thủy Môn.

Đái Thổ lần này thật sự chấn kinh, vậy mà có thể thay đổi hướng gió ư.

Ngăn hắn lại.

Vẫn là Thủ Hạc, nó giơ cánh tay lên và đập mạnh xuống, điều này rất khó khăn đối với một con béo như nó, nhưng Thủ Hạc rất linh hoạt, là một con béo linh hoạt.

Đối mặt với đòn tấn công áp đảo, Thủy Môn sắc mặt trầm tĩnh như nước, vẫn không thay đổi sắc mặt mà ngưng tụ Chakra.

Vẫn chưa đủ, phải ngưng kết Chakra lại với nhau, dùng xoáy chuyển để kiểm soát Chakra.

Phải làm cho cường độ Chakra đủ để đối kháng với Chakra mật độ cao của Vĩ Thú.

Khoảng cách Chakra thu nhỏ đến cực hạn, sức gió đã ép xẹp mái tóc vàng của Thủy Môn, nhìn thấy móng vuốt của Thủ Hạc sắp giáng xuống đầu Ba Phong.

Ngươi quá tự tin rồi, cho dù ngươi là Tia Chớp Vàng của Mộc Diệp thì sao chứ.

Đó cũng đã là chuyện của mười mấy năm trước, đối với thế giới mà nói, ngươi chỉ là một kẻ bị lãng quên.

Đái Thổ thấy Thủy Môn làm màu như vậy, không kìm được mà nói, rõ ràng hắn là do Thủy Môn dạy dỗ, nhưng đối mặt với nghịch cảnh lại tuyệt đối không có phong thái như Thủy Môn.

Tuy nhiên, phong thái tự tin này chính là điểm yếu chí mạng của Tia Chớp Vàng, không phải mỗi lần vận may đều sẽ đến với hắn, Đái Thổ chăm chú nhìn chiến trường, hắn không tin trong cục diện như vậy thầy còn có thể xoay chuyển, nhiều nhất cũng chỉ là dựa vào Chakra Cửu Vĩ để cầm cự, muốn phản công thì đúng là kẻ si nói mộng.

Vẫn chưa đủ, Thủy Môn lại không hề qua loa mà nén Chakra, cuối cùng ngay cả cái đuôi của Cửu Vĩ phía sau cũng bắt đầu tụ tập về trung tâm như lốc xoáy.

Bùm, cuối cùng bàn tay khổng lồ của Thủ Hạc cũng vỗ xuống, uy lực bẻ gãy cây đổ núi đã phá hủy toàn bộ mặt đất.

Tiếng vang và dư âm không tan, gió thổi ngàn mét, bụi bay trăm dặm, đất rung núi chuyển.

Toàn bộ bàn tay đều cắm sâu vào lòng đất, những nhân vật trên mặt đất e rằng đã chết không thể chết hơn được nữa.

Không biết tự lượng sức, dùng sức của Cửu Vĩ làm sao có thể chống lại bảy con Vĩ Thú, đây là kết quả cuối cùng của sự ngạo mạn.

Trước đây Đái Thổ từng cuồng nhiệt sùng bái thầy, nhưng bây giờ trong mắt hắn, Thủy Môn cũng chỉ là một kẻ mạnh ngạo mạn, giống hệt những kẻ ỷ mạnh hiếp yếu khác, bọn họ căn bản không quan tâm đến kẻ yếu, chỉ khoe khoang vũ lực của mình với thế giới, không hề có chút cống hiến nào cho thế giới.

Không phải ai cũng lập chí dùng sức mạnh để tiêu diệt chiến tranh, Đái Thổ lộ ra nụ cười dưới chiếc mặt nạ, tuy nhiên nụ cười vừa cứng lại trên mặt, bởi vì Thủ Hạc đột nhiên rống lên đau đớn, sau đó với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, cánh tay của nó vậy mà bắt đầu vỡ vụn.

Từng chút một bị nghiền nát, bắt đầu từ bên trong, cánh tay rắn chắc kia bộp một tiếng biến thành pháo tép, toàn bộ nổ tung thịt nát xương tan, từ vai trở xuống không còn gì.

Vĩ Thú tuy bị khống chế, nhưng vẫn có thể cảm nhận nỗi đau, Thủ Hạc chưa bao giờ phải chịu đựng vết thương như vậy.

Đái Thổ trợn tròn mắt, chỉ thấy Ba Phong Thủy Môn đã đứng trên đỉnh đầu Thủ Hạc, hiển nhiên mọi chuyện đều do hắn làm, mà trong lòng bàn tay phải của hắn không phải Loa Toàn Hoàn, mà là một mũi khoan.

Loa Toàn Hoàn nén Chakra đến cực hạn đã biến thành vũ khí sắc bén nhất, có thể xuyên phá thiên nguyên.

Nhẫn thuật mới đã hoàn thành, gần như là truyền toàn bộ Chakra Âm Dương của Cửu Vĩ vào, đồng thời đặt tất cả ý chí và quyết tâm của mình lên đó, cuối cùng hoàn thành nhẫn thuật siêu phàm thoát tục này.

Lên, giết hắn.

Đái Thổ biết mình đã coi thường thầy, có thể đột phá vào thời khắc sinh tử quả thực đáng kinh ngạc, nhưng hắn sẽ không chịu thua.

Vẫn còn sáu con Vĩ Thú.

Tuy nhiên, không một con Vĩ Thú nào dám tiến lên, chúng đang sợ hãi, dù bị khống chế nhưng vẫn sợ hãi.

Nỗi sợ hãi này bắt nguồn từ cơ thể chúng, bắt nguồn từ quy luật tự nhiên, chúng không thể tiếp cận mũi khoan đó, chúng không thể đánh bại mũi khoan đó.

Ngươi nghĩ rằng thao túng Vĩ Thú là có thể vô địch rồi sao.

Tầm nhìn của ngươi quá thấp kém.

Thủy Môn dồn lực vào hai chân, phát động tấn công về phía Đái Thổ.

Nhanh quá, Thủy Môn lúc này đã có thể di chuyển tức thời mà không cần nhẫn cụ, Đái Thổ vội vàng phát động Thần Uy, muốn né tránh đòn tấn công của Thủy Môn.

Toàn thân trốn vào dị không gian, Đái Thổ cảm thấy nhẫn thuật mới của Thủy Môn vô cùng bất ổn, khí tức nguy hiểm truyền đến từ mũi khoan đó không chỉ uy hiếp Vĩ Thú, mà còn khiến Đái Thổ cảm thấy nguy cơ.

Thật sự không được thì, lần này cứ tạm tha cho Thủy Môn vậy, Đái Thổ nghĩ khi trốn trong dị không gian.

Tuy nhiên hắn không chú ý đến một điểm bất thường xuất hiện trên dị không gian trước ngực mình, và điểm đó còn đang ngày càng lớn.

Khi điểm đó lớn bằng hạt đậu, Đái Thổ cuối cùng cũng phát hiện ra nó, nhưng đã không kịp nữa, mũi khoan đã đi vào.

Mũi khoan, là mũi khoan, Đái Thổ ngây người, trừng mắt nhìn mũi khoan xông vào không gian Thần Uy và đánh vào người hắn.

Nhẫn thuật không gian của mình đã bị đột phá, bị mũi khoan này đột phá rồi.

Không chỉ vậy, mũi khoan này còn muốn kéo Đái Thổ ra khỏi không gian Thần Uy.

Nhẫn thuật mới của Ba Phong Thủy Môn đã vượt qua lẽ thường của nhẫn thuật không gian thông thường.

Ra đây cho ta.

Đái Thổ nghe thấy Thủy Môn quát lớn, chỉ thấy ánh mắt nghiêm túc của Thủy Môn như điện nhìn mình.

Tim Đái Thổ đập loạn xạ, đây là biểu cảm khi thầy tức giận, xem ra thầy thực sự rất ghét mình.

Bùm.

Trong mắt Đái Thổ, Thủy Môn đột nhiên lùi xa, nhưng không phải Thủy Môn lùi lại, mà là chính hắn không ngừng lùi, sau khi bị Thủy Môn đánh bay ra khỏi Thần Uy, cả người hắn đều bị uy lực xoay tròn của mũi khoan đánh bay, một cây, hai cây. cho đến khi Đái Thổ hoài nghi nhân sinh, luồng sức mạnh này mới biến mất khỏi ngực, còn quần áo và mặt nạ của hắn cũng đã bị lực xoay tròn đánh nát.

Thủy Môn cuối cùng vẫn nương tay, nếu không Đái Thổ đã sớm chết rồi.

Máu tươi vương vãi, thiếu nữ mình thầm yêu lại chết dưới tay người bạn mà mình tin tưởng.

Không phải đã hứa sẽ bảo vệ cô ấy sao.

Tạp Tạp Tây, ngươi trở mặt, không những không bảo vệ tốt Tiểu Lâm, mà ngược lại còn giết cô ấy.

Tả Luân Nhãn đã tiến hóa khi nhìn thấy cảnh tượng này, từ đó Đái Thổ chỉ sống vì mục tiêu xóa bỏ hòa bình thế giới.

Đái Thổ mở mắt, một lần nữa trở về đêm trước trận chiến cầu Kannabi Thần Vô Bì Kiều Chi Chiến.

Đây là lần thứ mấy rồi.

Chương 1230

Hắn nhớ mình đã giết chết thầy, thực hiện Vô Hạn Nguyệt Độc, sau đó hắn liền tiến vào Huyễn Thuật, mọi thứ lẽ ra phải hoàn hảo, mọi người sống hạnh phúc trong thế giới Huyễn Thuật.

Lẽ ra phải là như vậy, nhưng Đái Thổ lại phát hiện mình trở về thời kỳ Chiến tranh thế giới ninja lần thứ ba, sau đó dòng thời gian liền biến đâm rất đáng sợ.

Bất kể Đái Thổ cố gắng thế nào, thậm chí đưa Dã Nguyên Lâm chạy trốn khỏi chiến trường, cô ấy vẫn sẽ bị giết.

Trúng độc, tai nạn, ám sát, thậm chí có khi vô duyên vô cớ liền chết.

Đái Thổ lần lượt cố gắng, lần lượt thất vọng.

Lần luân hồi trước, hắn đã từ bỏ, mọi thứ như lịch sử tái diễn, Dã Nguyên Lâm một lần nữa bị Tạp Tạp Tây giết chết.

Quả nhiên mình vẫn không thể chấp nhận hiện thực này, mình nhất định phải ngăn cản, nhất định phải có sức mạnh, mình cần sức mạnh.

Một đêm, hắn ám sát tất cả mọi người trong gia tộc Uchiha, mở Vạn Hoa Đồng Tả Luân Nhãn, Đái Thổ muốn dùng sức mạnh để cứu Dã Nguyên Lâm.

Hóa thành ác quỷ cũng không tiếc, Đái Thổ hoàn toàn không đi theo lịch sử nữa, hắn triệt để bạo tẩu, từng nhát dao chém giết người thân, vì muốn thay đổi vận mệnh, hắn nguyện ý làm bất cứ điều gì.

Trên thế giới này chỉ có Dã Nguyên Lâm là bông hoa nhỏ thuần khiết trắng ngần duy nhất, những nhẫn giả khác đều là rác rưởi, liền ngay cả người nhà Uchiha cũng vậy.

Đái Thổ trợn Vạn Hoa Đồng Tả Luân Nhãn lộ ra nụ cười, nhưng vẫn chưa đủ, hắn còn muốn hạ gục Uchiha Ban, hắn muốn có được sản phẩm tiến hóa cuối cùng của Tả Luân Nhãn là Luân Hồi Nhãn.

Lợi dụng tất cả mọi thứ trong ký ức để cứu vãn, chỉ có như vậy hắn mới có thể cứu được Dã Nguyên Lâm.

Mọi thứ đều sẽ thay đổi, trong Huyễn Cảnh, Đái Thổ đã điên rồi.

Còn bên ngoài Huyễn Cảnh, Du Lan đã chuẩn bị ghế sofa, ghế đẩu và đậu phộng: Đây mới là Huyễn Thuật hoàn hảo, hắn thậm chí còn không biết mình đang nằm mơ.

Hơn nữa, bất kể giấc mơ có hỗn loạn thế nào, kết quả cuối cùng đều sẽ không thay đổi, vô vọng và tuyệt vọng liền là chủ đề của Huyễn Cảnh này, các ngươi thấy thế nào.

Quá tà ác rồi, Ba Phong Thủy Môn có chút không đành lòng, khi đó hắn phát hiện tên đeo mặt nạ chính là đệ tử của mình, hắn không biết đã kinh ngạc đến mức nào, hắn không thể hiểu tại sao Đái Thổ, cái người mộc mạc, mạnh mẽ và lương thiện đó lại biến thành bộ dạng này.

Đái Thổ đương nhiên là bị Uchiha Ban tính kế, khi đó Tạp Tạp Tây giết Dã Nguyên Lâm, hoàn toàn là do Dã Nguyên Lâm tự nguyện, lúc đó cô bị bắt giữ và sắp bị lợi dụng để trở thành Jinchuriki, vì không muốn kẻ địch đắc chí nên đã chủ động tự sát.

Còn Đái Thổ chỉ nhìn thấy kết quả mà không biết quá trình, càng không biết quá trình này còn là do Ban một tay sắp xếp.

Chỉ số IQ của Đái Thổ vẫn chưa đủ, sự tin tưởng vào bạn bè cũng không kiên định, rõ ràng nên chọn tin tưởng Tạp Tạp Tây và điều tra kỹ lưỡng nguyên nhân hậu quả.

Nhưng Đái Thổ sau khi nhìn thấy kết quả liền lập tức bạo tẩu, không phân biệt đúng sai liền đổ hết tội lỗi lên Tạp Tạp Tây.

Cuối cùng là khống chế Cửu Vĩ tấn công Mộc Diệp, thậm chí nhiều lần âm thầm lên kế hoạch phá hoại Mộc Diệp.

Có thể nói Đái Thổ đã hoàn toàn thay đổi, không còn là đứa trẻ ngày xưa, mà là một sát thủ thực thụ.

Khi Đái Thổ bị đánh bại, Thủy Môn, Minh Nhân và Đái Thổ liền được truyền tống về làng.

Du Lan vốn định đợi sau khi Vô Hạn Nguyệt Độc thành công rồi mới cho Đái Thổ tiến vào Huyễn Giác, không ngờ hắn lại yếu đến vậy, vậy mà bị ân sư ngày xưa đánh bại, đó là nhân vật xuất hiện sớm nhất mà, kém cỏi quá.

Nhưng không sao, dù sao thì cũng là Huyễn Giác, liền để Đái Thổ vĩnh viễn chìm đắm trong sự tuyệt vọng vô tận vậy.

Còn Ba Phong Thủy Môn, và Cửu Tân Nại đã hồi phục, liền trở thành những vị khách đầu tiên, có thể quan sát cuộc sống tuyệt vọng hàng ngày của Đái Thổ.

Không tồi, không hổ là người làm đại sự, ngươi xem đó, nói giết cả nhà mình là giết cả nhà mình.

Đái Thổ đã mang lại rất nhiều niềm vui cho Du Lan: Nhưng một gia đình quan trọng nhất là phải tề chỉnh, hắn nếu tự sát thì hoàn hảo rồi.

Du Lan, ngươi rốt cuộc muốn làm gì.

Cửu Tân Nại cảm thấy quá tàn nhẫn: Cho dù Đái Thổ đã làm sai, cũng không nên đối xử với hắn như vậy, để hắn không ngừng mất đi người thân yêu nhất, hình phạt này.

Hình phạt này tốt hơn giết hắn một trăm lần, ít nhất hắn vẫn còn hy vọng, mặc dù cuối cùng chỉ có thể nhận được tuyệt vọng.

Còn những người bị hắn giết chết thậm chí không có cơ hội giãy giụa, chẳng phải càng bi thảm hơn, càng đáng thương hơn sao.

Du Lan lại không dừng lại ở đó, mới đến đâu chứ, Đái Thổ cũng chỉ tuyệt vọng sáu lần thôi, tính cả trong hiện thực cũng chỉ bảy lần, vẫn chưa đủ tuyệt vọng.

Thủy Môn ngăn người vợ vẫn còn muốn nói tiếp, chỉ nghiêm túc nhìn Du Lan, bao nhiêu năm nay Ba Phong Thủy Môn biết ảnh hưởng của Du Lan, cũng biết Du Lan không giống như vẻ ngoài lương thiện, người mà Du Lan không vừa mắt tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Chỉ là hành vi của Du Lan, căn bản không ai ban cho hắn quyền lực.

Con người khi nghi ngờ một người nào đó đưa ra một quyết định, luôn chất vấn là ai đã ban cho ngươi quyền lực để làm điều đó.

Nói chung trong phạm vi pháp luật, quyền lực hành vi của con người bắt nguồn từ Hiến pháp tối cao, đó là quy tắc tối cao mà toàn nhân loại đều công nhận.

Đương nhiên, hành vi của các thành viên tôn giáo thì chấp nhận sự quản lý và thừa nhận của thần linh.

Hành vi của con người dường như luôn cần một lý do, một quy tắc, một căn cứ, một sự cho phép, rất ít người trước khi đưa ra quyết định lớn lại lớn tiếng nói rằng quyết định này liền là do nội tâm mình đưa ra, mọi người hãy nghe tôi.

Điều này là vì quy tắc là trí tuệ tập thể, làm theo quy tắc là biểu tượng của trí tuệ.

Quyết định cá nhân so với quy tắc tập thể quá nhỏ bé, hơn nữa còn đầy rẫy sự không chắc chắn của những điều chưa biết.

Sự khác biệt này khiến quyền uy cá nhân giảm xuống điểm thấp nhất, rất ít người sẽ tin rằng khi một cá nhân đưa ra một quyết định vượt ra ngoài quy tắc tập thể, họ sẽ là đúng, bởi vì không ai có thể ban cho cá nhân quyền lực vượt trên tập thể.

Du Lan tuy mạnh mẽ, nhưng vẫn bị các nhẫn giả Mộc Diệp coi là một thành viên của tập thể, hiện tại hình phạt hắn dành cho Đái Thổ hoàn toàn vượt ra ngoài luật pháp Mộc Diệp, nên vợ chồng Thủy Môn mới phản đối.

Một khi cá nhân vượt ra ngoài tập thể, và có khả năng thực hiện, toàn bộ tập thể đều có thể bị tổn hại.

Ví dụ như nếu cá nhân đó là một bạo chúa, thì có thể khiến tập thể vạn kiếp bất phục, bạo chúa thường là người tự ban cho mình quá nhiều quyền lực, loại quyền lực này căn bản không bị tập thể ràng buộc.

Các ngươi không cần nhìn ta như vậy, giới hạn của ta là không để Đái Thổ chết.

Các ngươi cho rằng trực tiếp giết chết một sinh mạng là tàn nhẫn, hay hủy hoại tinh thần một người là tàn nhẫn.

Không ai nói rõ được, sống thì có vô vàn khả năng, chết thì coi như hết.

Còn hủy hoại tinh thần con người, đó là một hình thức tra tấn tàn khốc, sẽ khiến người sống sụp đổ, khiến hắn sống không bằng chết.

Ta biết các ngươi không trả lời được.

Nếu các ngươi nói cái chết thảm khốc hơn, thì ta sẽ nói ta đâu có giết hắn, nên tra tấn tinh thần hoàn toàn có thể chấp nhận được.

Nếu các ngươi nói tra tấn tinh thần thảm khốc hơn, thì ta sẽ nói vậy thì việc Đái Thổ phải chịu đựng sự tra tấn tàn khốc hơn cả cái chết là hoàn toàn hợp lý, nếu để Đái Thổ nhận đãi ngộ giống như những nạn nhân bị hắn sát hại, thì sẽ mất đi ý nghĩa của sự trừng phạt, chính là phải khiến hắn đau khổ hơn cả cái chết.

Dù sao thì nói thế nào Du Lan cũng có lý.

Thủy Môn thực sự không thể nhìn thấu Du Lan, đương nhiên cũng không thể ngăn cản, mười mấy năm trước Du Lan liền có thể phong ấn bọn họ, hiện tại Thủy Môn tuy mạnh hơn nhưng càng hiểu rõ sự chênh lệch giữa mình và Du Lan.

Các ngươi nhìn kìa, đến rồi đến rồi, hắn vậy mà lại lén lút tấn công Uchiha Ban, rất táo bạo a, sau lưng một đao, mạnh vô địch.

Du Lan kích động: Vậy lần này sau khi hắn có được Luân Hồi Nhãn có cứu được Dã Nguyên Lâm không nhỉ, mọi người hãy cùng chờ xem.

Nói đoạn, hắn nhét một nắm đồ ăn vặt lớn vào miệng, giản dị còn sướng hơn xem phim.

Vùng vẫy, vùng vẫy, Đái Thổ như con thú bị nhốt, không ngừng giãy giụa trong lồng sắt.

Tiêu diệt toàn bộ tộc Vũ Trí Ba, ám sát Vũ Trí Ba Ban, giành được Luân Hồi Nhãn.

Hiện tại, Đái Thổ còn muốn giết sạch mọi yếu tố có thể uy hiếp Dã Nguyên Lâm, phải giết hết tất cả.

Nham Ẩn, Sa Ẩn, Vụ Ẩn đều phải chết, tất cả kẻ địch đều phải chết.

Giết, giết, giết.

Thế là Chiến tranh thế giới thứ ba phát sinh phân kỳ, chỉ sau một đêm, các nhẫn giả Mộc Diệp phát hiện trong chiến hào địch chỉ còn lại thi thể, kẻ địch trên chiến trường đã bị giết sạch.

Chiến tranh kết thúc ư.

Không ai biết chuyện gì đã xảy ra, tất cả đều ngơ ngác.

Chuyện này vẫn chưa đủ, Đái Thổ còn muốn giết tiếp, đầu tiên là Tru Phong Ảnh rồi diệt Thổ Ảnh sau đó giết Thủy Ảnh.

Thế giới hòa bình, chiến tranh vì một lượng lớn nhẫn giả tử vong mà chấm dứt không bệnh mà chết.

Mộc Diệp tuy không bị tấn công nhưng cũng cảnh giác cao độ, hơn nữa gia tộc Vũ Trí Ba đều bị giết sạch, tổn thất của họ cũng không ít.

Đái Thổ cho rằng như vậy, Dã Nguyên Lâm sẽ không còn nguy hiểm nữa.

Thực ra, việc giết Vũ Trí Ba Ban đã giảm đi phần lớn nguy cơ cho Dã Nguyên Lâm rồi, nếu không phải Đỗ Lan là tổng đạo diễn thì e rằng Đái Thổ đã cứu được cô bé rồi.

Nhưng hiện tại là vở đại kịch ảo cảnh do Đỗ Lan đạo diễn, các yếu tố như tai nạn xe cộ, bệnh nan y đều phải có.

Trước tiên phải để Dã Nguyên Lâm và Tạp Tạp Tây trải qua một cuộc ngược luyến, trước mặt Đái Thổ, kẻ bị coi là lốp dự phòng, các loại hiểu lầm, các loại vướng mắc, tam giác luyến hay đa giác luyến đều không thể thiếu.

Chương 1231

Khiến Đái Thổ hận không thể xông lên thay thế Tạp Tạp Tây, nhưng hắn không thể lộ diện, bởi vì lần luân hồi này hắn phải âm thầm bảo vệ nàng, dù thế nào cũng không thể xuất hiện, chỉ cần nàng sống là tốt rồi.

Tuy nhiên, sống không nhất định là hạnh phúc, bất hạnh hết lần này đến lần khác giáng xuống Dã Nguyên Lâm.

Đầu tiên là tình yêu với Tạp Tạp Tây không bệnh mà chết, sau đó trong một lần huấn luyện thì bị tàn tật, cuối cùng còn phát hiện mắc bệnh nan y chỉ có thể sống vài tháng.

Biết được tất cả, Đái Thổ ngơ ngác, hoàn toàn không giống như hắn tưởng tượng.

Hắn đã làm nhiều như vậy lẽ nào vẫn không thể xoay chuyển vận mệnh bất hạnh của Dã Nguyên Lâm ư.

Tạp Tạp Tây.

Cuối cùng Đái Thổ xuất hiện, đứng trước mặt Tạp Tạp Tây.

Tạp Tạp Tây rất kinh ngạc, vì mọi người đều cho rằng Đái Thổ cũng đã chết khi gia tộc Vũ Trí Ba bị diệt, chỉ là không tìm thấy thi thể.

Ai có thể ngờ Đái Thổ yếu ớt lại vẫn còn sống.

Đái Thổ, ngươi không chết ư.

Tạp Tạp Tây kích động.

Tạp Tạp Tây, hôm nay ta đến là vì chuyện của Tiểu Lâm.

Vì lần này Tiểu Lâm cũng khó thoát khỏi cái chết, nhưng ít nhất hắn có thể khiến Tiểu Lâm hạnh phúc trong những khoảnh khắc cuối cùng: Ta hy vọng ngươi có thể kết hôn với nàng.

Tạp Tạp Tây sững sờ, sau đó lại lắc đầu: Tuy Tiểu Lâm rất đáng thương, nhưng ta không thể cưới nàng.

Vì sao, rõ ràng Tiểu Lâm thích ngươi đến vậy, nàng yêu ngươi sâu đậm, vì sao ngươi không thể chấp nhận nàng.

Đái Thổ nén sát ý, cố chịu lửa giận, hắn sợ mình sẽ giết chết người đàn ông yếu ớt trước mặt.

Tạp Tạp Tây đáp: Vì ta đã có người mình thích, nàng là một Ma Pháp Sư.

Cái gì.

Tiểu Lâm cô gái tốt như vậy, Tạp Tạp Tây lại không trân trọng, còn ra ngoài lăng nhăng, còn thích người phụ nữ khác.

Tạp Tạp Tây đáng chết.

Ra tay chém xuống, không đợi Tạp Tạp Tây nói thêm lời thừa thãi nào, Đái Thổ đã chém chết Tạp Tạp Tây.

Ngoài ảo cảnh, Đỗ Lan vỗ tay khen ngợi: Dứt khoát, chắc chắn không ít người thích tác phong một lời không hợp là đại khai sát giới của Đái Thổ.

Nhưng giết Tạp Tạp Tây vẫn chưa xong, Đái Thổ muốn thay thế Tạp Tạp Tây mang hạnh phúc đến cho Dã Nguyên Lâm, dùng Biến Thân Thuật, Đái Thổ biến thành Tạp Tạp Tây bắt đầu cuộc sống giả mạo.

Đái Thổ diễn viên này rất có tư tưởng, Đỗ Lan cảm thấy được, quả thực có thể đi giành giải Oscar.

Nhưng khổ nạn của Đái Thổ lại bắt đầu, Tiểu Lâm có nụ cười, nhưng nàng chỉ nghĩ là Tạp Tạp Tây đã hồi tâm chuyển ý, trong mắt nàng chỉ có Tạp Tạp Tây, căn bản không có Đái Thổ, thậm chí đã quên mất Đái Thổ rồi.

Sống chung với Tiểu Lâm lâu ngày, Đái Thổ không cam lòng chỉ làm thế thân của Tạp Tạp Tây, hắn hy vọng Tiểu Lâm chấp nhận mình, hắn là Đái Thổ chứ không phải Tạp Tạp Tây.

Có một lần, Đái Thổ thực sự không thể chịu đựng được Tiểu Lâm cứ nói mãi về Tạp Tạp Tây, hắn đột nhiên nhắc đến cái tên Đái Thổ, nhưng đổi lại là ánh mắt nghi hoặc của Tiểu Lâm: Đái Thổ là ai.

Tạp Tạp Tây Ghen tuông lập tức tràn ngập trái tim Đái Thổ, hắn biết bao mong muốn Tiểu Lâm biết tất cả những gì mình đã làm vì nàng, đều muốn Tiểu Lâm hiểu sự vĩ đại của mình.

Nhưng trong lòng Tiểu Lâm chỉ có Tạp Tạp Tây, căn bản không biết những gì Đái Thổ đã làm, thậm chí ngay cả người Đái Thổ cũng đã bị nàng lãng quên.

Lửa ghen tuông lập tức thiêu đốt đại não, trong một khoảng trống rỗng, hai tay Đái Thổ bóp chặt cổ Dã Nguyên Lâm, lúc này vẻ mặt Đái Thổ vô cùng xấu xí, ghen tuông đã biến hắn thành ác quỷ.

Nhưng trong mắt Tiểu Lâm, người đàn ông này lại là Tạp Tạp Tây, nàng không từ chối, nếu Tạp Tạp Tây muốn giết nàng thì cứ giết đi.

Dù sao mình cũng mắc bệnh nan y, câu nói cuối cùng nàng để lại là: Cảm ơn ngươi, Tạp Tạp Tây.

Đái Thổ tỉnh táo lại, chỉ thấy Tiểu Lâm đã tắt thở, bên tai chỉ còn vang vọng câu nói Cảm ơn, Tạp Tạp Tây, từ đầu đến cuối, trong mắt nàng chỉ có một mình Tạp Tạp Tây, thậm chí có thể thản nhiên để Tạp Tạp Tây giết chết.

Đái Thổ chỉ cảm thấy đau lắm, đau thấu tim gan, sau khi luân hồi bắt đầu lại, nỗi đau đó vẫn không biến mất.

Đái Thổ, ngươi sao vậy.

Lại một vòng luân hồi mới bắt đầu, Tiểu Lâm vẫn là cô gái lương thiện đó, mỉm cười như hoa hỏi Đái Thổ sao vậy.

Lại biến thành một Đái Thổ trẻ con lăn dài nước mắt, khuôn mặt biến thành một nắm bột nhão nhét vào nhau, vô cùng khó coi.

Tuy nhiên, lúc này tâm trạng Đái Thổ vô cùng phức tạp, niềm vui được mất lại được, sự ghen tuông và phẫn nộ vẫn chưa tan đi, cùng với oán niệm và tuyệt vọng vì không thể tạo ra một kết cục hoàn hảo, tất cả đều chất chứa trong lòng.

Rốt cuộc hắn phải làm sao đây.

Lúc này Đái Thổ mới bắt đầu chạm đến bờ vực tuyệt vọng, dù mình có cố gắng thế nào đi nữa, Dã Nguyên Lâm cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Hắn thực hiện nhiệm vụ như một cái xác không hồn, lần này Đái Thổ đi trước Dã Nguyên Lâm một bước, trong khi tác chiến vì mất tập trung mà bị kunai đâm chết.

Đỗ Lan cảm thấy không được, cứ thế này là bỏ cuộc ư.

Không bỏ cuộc thì có thể làm gì.

Đái Thổ đã thử rất nhiều cách, nhưng cuối cùng đều không thể tránh khỏi kết cục tồi tệ.

Đái Thổ cẩn thận.

Lại một lần luân hồi không có động lực, Đái Thổ đã chết mấy lần ở điểm này rồi, nhưng lần này lại có điều khác, Tiểu Lâm xông đến bảo vệ Đái Thổ.

Đái Thổ ngây người nhìn Tiểu Lâm đang thoi thóp trên đất, hai tay dính đầy máu của nàng, kunai đâm xuyên qua lưng nàng, không thể cứu được rồi.

Đái Thổ ta không biết ngươi sao vậy nhưng cứ sống thì vẫn còn hy vọng, đừng từ bỏ hãy sống tiếp.

Tiểu Lâm nắm chặt tay Đái Thổ khích lệ, sau đó nàng qua đời.

Cứ sống thì vẫn còn hy vọng, đúng vậy, mình không thể từ bỏ hy vọng.

Đái Thổ một lần nữa cảm nhận được sự ấm áp từ Tiểu Lâm, một lần nữa nhen nhóm ý chí chiến đấu để cứu Tiểu Lâm và mang lại hạnh phúc cho nàng.

Tiểu Lâm vẫn là Tiểu Lâm, nữ thần vĩnh cửu.

Đỗ Lan thầm nghĩ, quả nhiên vẫn cần có cô bé khích lệ, ngươi xem cô bé nói vài câu, Đái Thổ thậm chí còn có dũng khí để tự sát và bắt đầu lại.

Một lần luân hồi mới lại bắt đầu, nhưng hiện tại trạng thái của Đái Thổ đã khác trước, ban đầu hắn còn chưa có kinh nghiệm chỉ là chạy lung tung, sau đó lại mất đi ý chí chiến đấu, nhưng bây giờ hắn có cả ý chí chiến đấu và kinh nghiệm, sự kết hợp song trọng này chắc chắn sẽ thành công.

Tiểu Lâm, ngươi đợi ta, ta nhất định sẽ phá vỡ vận mệnh, bất kể thử bao nhiêu lần, ta nhất định phải làm được.

Bốp, Đỗ Lan vỗ tay, tiếng vỗ tay dành cho những lời hùng hồn của Đái Thổ.

Một lần luân hồi mới, mục tiêu của Đái Thổ là sống thật tốt, chỉ khi hắn sống sót mới có thể bảo vệ Tiểu Lâm, mới có thể mang lại hạnh phúc cho nàng.

Vậy nên phải sống.

Thần Vô Tì Kiều, tuyệt đối không thể chết.

Đái Thổ mở Thượng Đế Thị Giác, cộng thêm kinh nghiệm lão luyện, dù lúc này thực lực chưa cao, nhưng đối thủ cũng không phải cao thủ gì, hoàn toàn có thể không bị thương đưa Tạp Tạp Tây và Tiểu Lâm hai tân binh vượt qua cửa ải.

Đái Thổ, ngươi lợi hại quá, trước đây lúc huấn luyện ngươi không nghiêm túc ư.

Dã Nguyên Lâm không khỏi kinh ngạc khi thấy Đái Thổ lợi hại như vậy.

Đái Thổ lại căng thẳng thần kinh, hắn biết chỉ cần mình lơ là một chút, Tiểu Lâm có thể xảy ra chuyện: Không sao đâu, chúng ta mau đi hội họp với lão sư đi.

Bây giờ lại gọi là lão sư rồi, rõ ràng trước đó hận không thể giết Ba Phong.

Cẩn thận, cẩn thận hơn nữa, Đái Thổ đã hóa giải hai lần nguy cơ, bảo vệ được Lâm.

Nhưng vẫn chưa kết thúc, riêng trong Chiến tranh thế giới thứ ba đã có vô số nguy cơ, nhưng đều bị Đái Thổ lần lượt hóa giải.

Cuối cùng lần này Đái Thổ đã cùng Tiểu Lâm bước ra khỏi loạn lạc, đến thời hậu chiến, lão sư của họ trở thành Hỏa Ảnh, địa vị của họ cũng lên như diều gặp gió.

Nhưng việc sát hại Tiểu Lâm lại mới bắt đầu, trong ảo giác mỗi người đều biến thành sát thủ, khiến người ta phòng không thể phòng.

Đái Thổ dù toàn lực bảo vệ, nhưng vẫn khó mà bảo vệ Tiểu Lâm chu toàn.

Cuối cùng Tiểu Lâm bị thương trong một lần ám sát.

Đái Thổ biết nếu mình không cố gắng hơn nữa thì Tiểu Lâm có thể lại rời xa mình, vậy nên mình nhất định phải dốc toàn lực.

Ngay cả ngủ cũng phải phân thân ra bảo vệ Tiểu Lâm.

Nhưng có tác dụng gì chứ, cả bệnh viện sụp đổ, Đái Thổ vẫn thất bại.

Lần luân hồi mới, Đái Thổ động não nghĩ ra chiêu giả chết, hy vọng thông qua việc để Tiểu Lâm giả chết thay đổi thân phận để tránh cái chết của nàng.

Thiên phương bách kế mới thuyết phục được Tiểu Lâm đồng ý kế hoạch, Đái Thổ lập tức chuẩn bị đồ vật, thuốc giả chết và thân phận mới.

Nhưng Tiểu Lâm sau khi uống thuốc giả chết lại không phải giả chết mà là chết thật.

Chương 1232

Đái Thổ vẫn không nản lòng, tiếp tục Đây là càng lùi càng tiến a.

Đỗ Lan tỏ ra rất thú vị, dù sao hắn cũng rất vui khi nhìn Đái Thổ vùng vẫy, vậy thì cứ cho hắn chút phúc lợi đi.

Trong một lần luân hồi nào đó, Tiểu Lâm yêu Đái Thổ, đương nhiên kết cục vẫn như cũ Đái Thổ mất đi Tiểu Lâm.

Lần này Đái Thổ khóc rất đau lòng, vì đây là lần đầu tiên hắn được Tiểu Lâm chấp nhận, tình yêu của Tiểu Lâm là báu vật hiếm có, mình khó khăn lắm mới có được lại bị dễ dàng cướp đi.

Mấy lần sau đó dù hắn cố gắng thế nào, Tiểu Lâm cũng không yêu hắn nữa, điều này khiến Đái Thổ một lần nữa bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng.

Bất kể thử nghiệm bao nhiêu lần, Tiểu Lâm cũng không có kết cục tốt đẹp, ý chí chiến đấu được Tiểu Lâm đánh thức lại bị hiện thực đập tan tành, Đái Thổ một lần nữa bắt đầu trở nên cực đoan và nguy hiểm.

Tuy nhiên, hết lần này đến lần khác bi kịch, cũng khiến ý thức của Đái Thổ cuối cùng cũng tỉnh táo, hắn nhớ ra rốt cuộc là ai đã một tay lên kế hoạch cho những bi kịch này, là Đỗ Lan.

Lần này Đái Thổ không đi theo cốt truyện, mà xông thẳng đến chỗ ở của Đỗ Lan, hắn muốn tìm Đỗ Lan, giết chết người đàn ông này.

Cảnh này có thể đợi thành hồi ức, chỉ là khi đó đã quên lãng.

Đái Thổ vừa bước vào cửa đã nghe thấy có người ngâm thơ, là giọng Đỗ Lan: Khách bên ngoài vào đi.

Đái Thổ với vẻ mặt đầy sát ý đi đến trước mặt Đỗ Lan, chính là người đàn ông này đã khiến Tiểu Lâm chịu nhiều khổ cực như vậy, khiến mình phải chịu đựng quá nhiều bi kịch.

Đây không phải Đái Thổ sao, ngươi không đi cảm nhận tuyệt vọng mà đến chỗ ta làm gì.

Đỗ Lan bước vào ảo giác nói với Đái Thổ.

Một nghìn hai trăm chín mươi lăm lần, ta đã bảo vệ Tiểu Lâm đúng 1295 lần, nhưng ta đều thất bại, là ngươi, là ngươi làm, là ngươi khiến ta hết lần này đến lần khác mất đi Tiểu Lâm.

Ta muốn giết ngươi.

Đái Thổ lần này chính là đến để trả thù.

Tuy nhiên Đái Thổ làm sao có thể là đối thủ của Đỗ Lan, còn chưa kịp đến gần Đỗ Lan, Đái Thổ đã lại bắt đầu luân hồi mới.

Nhưng hắn sẽ không từ bỏ, lại đi giết.

Thế là một lần, hai lần mỗi lần chỉ cần xông đến trước mặt Đỗ Lan, Đái Thổ sẽ bị gửi đi luân hồi.

Cuối cùng lần này Đái Thổ không còn vừa mở miệng đã la hét đánh giết, mà là trừng mắt nhìn chằm chằm Đỗ Lan, dường như muốn dùng ánh mắt giết chết hắn.

Cuối cùng cũng bình tĩnh lại rồi sao.

Đỗ Lan cười: Thích giấc mơ ta sắp đặt cho ngươi không, sự chân thực chính là điểm bán hàng, ngươi thậm chí còn không biết mình đang trong mơ hay hiện thực.

Đái Thổ cảm nhận được ác ý của Đỗ Lan, nhưng hắn không thể phản kháng, cũng không muốn tiếp tục nữa.

Mỗi lần tận mắt nhìn Lâm chết thảm, trái tim hắn cũng đau nhói: Ngươi giết ta đi, mục tiêu của ngươi là ta, hãy mang lại hạnh phúc cho Tiểu Lâm.

Ngươi cho rằng mình là nguyên nhân gây ra bất hạnh cho Tiểu Lâm sao.

Đỗ Lan cười nói, thực ra đúng là vậy, nếu không phải Vũ Trí Ba Ban chọn Đái Thổ, mà Đái Thổ lại không chấp nhận lý niệm của Ban, Tiểu Lâm có lẽ cũng sẽ không bị Ban tính toán mà chết.

Ở một mức độ nào đó, Đái Thổ quả thực đã hại Lâm, nhưng Đỗ Lan trừng phạt Đái Thổ không phải vì lý do này, mà là vì những gì hắn đã làm sau khi Lâm chết.

Đừng nói nhảm nữa, ta chỉ cầu một cái chết.

Đái Thổ không muốn tiếp tục nữa.

Đúng là không phải đàn ông, ngươi không phải rất vĩ đại sao, sao lại không chịu đựng được như vậy, ngươi không phải vì hòa bình thế giới mà sẵn lòng gánh vác tội nghiệt sao.

Chẳng lẽ không nghĩ rằng tội nghiệt ngươi tạo ra sẽ báo ứng lên người khác sao.

Nhưng không phải Tiểu Lâm.

Vậy thì hết cách rồi, ai bảo ngươi lạnh huyết như vậy chứ, không tìm nàng thì tìm ai.

Lẽ nào tìm Tạp Tạp Tây và Thủy Môn sao.

Đái Thổ không nói nên lời, đối phương thực sự đã nắm được điểm yếu của mình, và giáng cho mình một đòn nặng nề.

Ngươi thắng rồi.

Đái Thổ nhận thua: Ngươi thắng rồi, đừng hành hạ Tiểu Lâm nữa.

Nói cho ta biết vì sao.

Vì sao lại phải bỏ qua Dã Nguyên Lâm.

Chuyện thú vị như vậy vì sao ta phải dừng lại.

Lúc này Đỗ Lan biến thành một tồn tại ngang ngược vô lý: Ngươi cho ta một lý do.

Nhìn Đỗ Lan, Đái Thổ nhớ đến chính mình, mình cũng vì mục tiêu mà không quản sống chết của bất kỳ ai, vì Vô Hạn Nguyệt Độc hắn cũng không cho người khác lựa chọn, cũng không lắng nghe ý kiến của người khác.

Bây giờ hắn lại có quyền gì để Đỗ Lan nghe lời hắn.

Đái Thổ câm nín, đây chẳng phải là kẻ mạnh trong lòng hắn sao.

Vì thấy thú vị mà có thể coi sinh mạng của người khác như đồ chơi.

Nhìn Đỗ Lan, Đái Thổ biết hắn không phải chính nghĩa chi sĩ, sẽ không bị chính nghĩa thuyết phục, những gì Đỗ Lan đã làm với mình quả thực là hả hê, sao có thể có lòng hổ thẹn.

Lúc này Đái Thổ phát hiện ngay từ đầu hắn đã hoàn toàn bị động, vì hắn đã xem thường Đỗ Lan, hắn đáng lẽ phải dừng tay sớm hơn, nếu không cũng sẽ không phải trải qua những ngày tháng đau khổ thét gào của Tiểu Lâm.

E rằng bây giờ Đái Thổ chỉ có một lựa chọn, đó là nhận lỗi, hạ thấp tư thái cầu xin Đỗ Lan tha thứ.

Quỳ gối trước thế lực bóng tối Đỗ Lan, Đái Thổ xin lỗi: Tất cả là lỗi của ta, xin hãy tha cho Tiểu Lâm.

Xin lỗi ư, nhưng Đỗ Lan biết Đái Thổ căn bản không cho rằng mình sai, chỉ là tình thế bắt buộc mà thôi.

Ngươi đúng là có thể khuất có thể thân, vậy ngươi nói xem mình sai ở đâu.

Không nên áp đặt ý chí của mình lên tất cả mọi người, không nên làm hại những người vô tội.

Đái Thổ nói.

Ngươi thật sự cho rằng mình sai ở chỗ này sao.

Đỗ Lan cười: Ta lại nghĩ đến một chuyện thú vị khác, không bằng ta hồi sinh Dã Nguyên Lâm đi, sau đó ngươi phải mỗi ngày đâm nàng một nhát dao, nếu ngươi tự sát hoặc không làm, ta sẽ dùng cách tàn khốc nhất để giết chết Dã Nguyên Lâm.

Ngươi nói xem như vậy có tốt không.

Vốn dĩ nghe được sẽ để Tiểu Lâm hồi sinh, Đái Thổ suýt chút nữa bật cười, nhưng nghe đến nội dung phía sau, Đái Thổ lại hoàn toàn tuyệt vọng, để hắn mỗi ngày đâm Tiểu Lâm một nhát dao, nếu không Tiểu Lâm sẽ chết.

Chẳng phải đây là muốn Tiểu Lâm chịu khổ ư.

Đỗ Lan, ngươi.

Nghiến răng nghiến lợi.

Nếu không muốn ảo cảnh thành sự thật, ngươi hãy nói cho ta biết rốt cuộc ngươi sai ở đâu.

Ngươi không biết mình sai ở đâu, Tiểu Lâm sẽ mãi mãi chịu khổ, bất kể là trong ảo cảnh hay hiện thực.

Đái Thổ thực sự không biết mình sai ở đâu nữa, những gì hắn biết sai hắn đều đã tổng kết rồi.

Đái Thổ hận không thể giết chết Đỗ Lan, đáng tiếc tình thế ép buộc, hắn chỉ có thể trầm tư suy nghĩ về sai lầm của mình.

Thực ra sai lầm căn bản nhất chỉ có một: không tin tưởng đồng đội.

Đây là lời dạy của Ba Phong Thủy Môn, đáng tiếc Đái Thổ căn bản không quán triệt đến cùng.

Đái Thổ liều mạng suy nghĩ, nhưng thực sự không biết sai lầm của mình là gì.

Đỗ Lan tỏ ra rất thất vọng, vậy thì cứ để Đái Thổ tiếp tục luân hồi đi, hy vọng hắn có thể khai sáng.

Thủ lĩnh đời thứ hai của Hiểu Tổ Chức cũng đã thất bại, nhưng Hiểu Tổ Chức vẫn phải tiếp tục, vì còn có một Tuyệt, Tuyệt là tồn tại bí ẩn nhất trong tổ chức, cơ bản là không chiến đấu mà ẩn mình trong bóng tối quan sát.

Ngay cả Trường Môn cũng chỉ biết Tuyệt là người của Ban, là hắn đưa vào Hiểu Tổ Chức.

Và trên thực tế, ngay cả Ban cũng chỉ bị Tuyệt lợi dụng mà thôi.

Tuyệt này mới là nhân vật chủ chốt thúc đẩy tất cả, và mục tiêu của hắn chính là hồi sinh thủy tổ chakra Đại Đồng Mộc Huy Dạ.

Tuyệt này thực ra là một thứ giống như phân thân của Đại Đồng Mộc Huy Dạ, nhưng hiện tại Tuyệt cũng cảm thấy rất khó khăn, không biết phải tiếp tục nhiệm vụ như thế nào.

Dường như lựa chọn không còn nhiều, những nhân vật có thể lợi dụng ngày càng ít đi.

E rằng chỉ còn Đại Xà Hoàn là có thể lợi dụng một chút, Tuyệt nghĩ đến Đại Xà Hoàn.

Lợi dụng khát vọng sức mạnh của Đại Xà Hoàn, có lẽ hắn có thể đi tìm lại Luân Hồi Nhãn.

Luân Hồi Nhãn là vật phẩm cần thiết để hồi sinh Đại Đồng Mộc Huy Dạ.

Khi Tuyệt tìm thấy Đại Xà Hoàn, Đại Xà Hoàn đang tìm kiếm các nhẫn giả Mộc Diệp bị lạc, đáng tiếc vì gần đây Mộc Diệp cũng lắm chuyện, nên các nhiệm vụ nhẫn giả giảm mạnh, cơ bản đều là hoạt động tập thể, nên Đại Xà Hoàn không thu hoạch được gì.

Điều này khiến Đại Xà Hoàn rất khó chịu.

Đại Xà Hoàn, lâu rồi không gặp.

Tuyệt từ dưới đất chui lên.

Đại Xà Hoàn vừa nhìn thấy Tuyệt, không khỏi châm biếm: Ngươi vẫn như trước thích chui từ dưới đất lên, vẫn ảo tưởng mình là một cái cây ư.

Đại Xà Hoàn, ta không có ác ý, chỉ muốn nói chuyện với ngươi về chiến tranh.

Tuyệt nói.

Chiến tranh.

Vẻ mặt Đại Xà Hoàn trở nên nguy hiểm, ánh mắt sắc bén: Nói xem.

Vì mọi việc đã đến nước này, điều Tuyệt cần làm bây giờ là phá hủy hoàn toàn cục diện đại lục, sau đó đục nước béo cò, Chiến tranh thế giới nhẫn giả lần thứ tư.

Tuyệt nói, muốn dựa vào sức mạnh hiện có của họ để phát động chiến tranh nhẫn giả.

Đại Xà Hoàn cười, cứ như thể thấy một kẻ nói khoác lác, nhưng hắn không từ chối, hắn muốn xem ý tưởng táo bạo này sẽ được thực hiện như thế nào: Binh lính đâu, mục tiêu đâu, ngươi đừng có khoác lác.

Binh lính có, Đại Xà Hoàn Uế Thổ Chuyển Sinh của ngươi có thể triệu hồi vô số binh lính bất tử.

Còn phía ta có năm nghìn quân, mỗi người đều không thua thượng nhẫn.

Năm nghìn quân của Tuyệt là chỉ những người đáng thương bị Vô Hạn Nguyệt Độc khống chế từ rất lâu trước đây, bây giờ tất cả đã biến thành Bạch Tuyệt, chính là những cái xác không hồn.

Chương 1233

Về mục tiêu, ta muốn cứu một người, còn Luân Hồi Nhãn cũng có thể tặng cho ngươi.

Tuyệt nói, những điều kiện hắn đưa ra có thể nói là vô cùng tốt rồi.

Tuy nhiên Đại Xà Hoàn hiện tại cũng có vốn liếng dồi dào, còn phải cân nhắc.

Đại Xà Hoàn, đồng thời tuyên chiến với ngũ đại quốc, lẽ nào còn chưa đủ để ngươi nhiệt huyết sôi trào sao.

Ngươi không phải vẫn luôn hy vọng có thể chứng minh tài năng của mình với Viên Phi Nhật Trảm sao.

Lật đổ cục diện đại lục, nắm thế giới trong tay, lẽ nào không có ý nghĩa hơn việc ngươi cứ loanh quanh quanh Mộc Diệp sao.

Đại Xà Hoàn, đại danh của ngươi sẽ được khắc ghi vào lịch sử nhẫn giả.

Đại Xà Hoàn cười, lẽ nào thật sự cho rằng hắn chỉ luôn gây rắc rối cho Mộc Diệp ư.

Trong bóng tối hắn cũng đã làm rất nhiều việc, thực ra hắn cũng luôn chuẩn bị chiến tranh.

Chỉ là hắn thực sự chưa từng nghĩ đến việc đồng thời tuyên chiến với ngũ đại quốc, mục tiêu chính của hắn vẫn là Mộc Diệp.

Tuy nhiên, đồng thời tuyên chiến ngũ đại quốc, quả thực càng bá khí hơn, Đại Xà Hoàn cuối cùng cũng cười thành tiếng: Hahaha, đề nghị của ngươi quả thực rất thú vị, vậy thì hãy để ta xem quân đội của ngươi đi.

Sắp khai chiến rồi, nhẫn giả Âm Ẩn Thôn đều chuẩn bị sẵn sàng, tất cả thi thể dự trữ ngày thường đều được lấy ra làm vật liệu cho Uế Thổ Chuyển Sinh.

Các nhẫn giả có tên tuổi trong thế giới nhẫn giả đều được triệu hồi ra, lần này phải khiến thế giới kinh ngạc.

Đâu rất kích động, vì lần này hắn cuối cùng cũng sẽ báo thù, hắn không chú ý có một thi thể Uế Thổ Chuyển Sinh đã biến mất.

Dã Nguyên Lâm, Đỗ Lan nhìn cô bé bị Uế Thổ Chuyển Sinh ra trước mặt, thầm nghĩ mình đã lén lút thêm tên nàng vào danh sách của Đâu, quả nhiên đã được triệu hồi ra, hiệu suất làm việc của Đâu vẫn không tệ, đáng tiếc tính cách không tốt.

Mọi hành động của họ đều trong mắt Đỗ Lan, vậy nên hắn đã nghĩ ra cách tập hợp lại đội Ba Phong Thủy Môn này, một tù nhân mắc kẹt trong ảo giác, một người chết được Uế Thổ Chuyển Sinh, một giáo sư danh tiếng tận tâm tận lực, và một Hỏa Ảnh đã hết thời.

Đỗ Lan muốn tái hiện trận chiến Thần Vô Tì Kiều trong Chiến tranh thế giới nhẫn giả lần thứ tư.

Minh Nhân gần đây đang chìm đắm trong việc tìm hiểu về cha mẹ mà quên mất bạn bè, còn dân làng Mộc Diệp cũng hoàn toàn không ngờ vợ chồng Đệ Tứ Mục lại sống dậy, thậm chí Đệ Tứ Mục còn trở thành Jinchuriki Cửu Vĩ.

Hoàn toàn không thể hiểu được, tuy nhiên Cửu Vĩ vẫn là đối tượng bảo vệ, dù Đệ Tứ Mục rất mạnh, nhưng Hiểu Tổ Chức vẫn chưa từ bỏ, hắn phải ở cùng với Bát Vĩ để nhận được sự bảo vệ của liên quân ngũ quốc.

Họ còn chưa biết một cuộc tấn công nhắm vào liên quân ngũ quốc đang được chuẩn bị, liên quân Hiểu và Âm Ẩn Thôn chuẩn bị phát động Vĩ Thú Công Thế, như những cái đuôi Vĩ Thú quấn chặt liên quân ngũ quốc, tiêu diệt hoàn toàn họ.

Trên sa bàn khổng lồ bày binh bố trận, Đại Xà Hoàn cảm thấy tuyệt vời, đây chính là cảm giác của quyền lực, thống soái vạn đại quân, tung hoành ngang dọc, chỉ điểm giang sơn.

Vận mệnh của tất cả mọi người đều gắn liền với mình, còn mình ngạo nghễ đứng trên đỉnh cao, độc ẩm mỹ tửu của quyền lực, say sưa trong đó.

Liên quân Hiểu Âm chia thành năm cái đuôi, tức là năm bộ phận tấn công xen kẽ liên quân ngũ quốc, đồng thời còn có một đội đặc chủng Vĩ Thú Ngọc đi bắt Bát Vĩ.

Đội Vĩ Thú Ngọc do Quân Ma Lữ dẫn đầu, các thành viên khác lần lượt là Vũ Trí Ba Ban được Uế Thổ Chuyển Sinh, cùng với Quỷ Giao của Hiểu Tổ Chức, và Trọng Ngô, Hương Lân, Quỷ Đăng Thủy Nguyệt.

Một đội quân tinh nhuệ phi thường.

Còn phe Đỗ Lan đưa ra là đội Thủy Môn.

Đương nhiên lúc này Đái Thổ vẫn còn trong ảo giác, hoàn toàn là một gánh nặng, nhưng Đỗ Lan vẫn để Thủy Môn đưa hắn đi, Thêm một người cản kunai cũng tốt.

Ý của Đỗ Lan là có nguy hiểm thì cứ lấy Đái Thổ ra làm vật thế thân.

Đối với Dã Nguyên Lâm được Đỗ Lan đưa đến từ Uế Thổ Chuyển Sinh, Tạp Tạp Tây và Thủy Môn đều rất không muốn chấp nhận, người chết là lớn nhất, hành vi này của Đỗ Lan quá không tôn trọng người chết rồi.

Lại không phải ta thông linh nàng, là Dược Sư Đâu, ta chỉ là cứu nàng ra, sau đó ta cân nhắc để đội của các ngươi lại ra nhiệm vụ một lần nữa, có lẽ có thể thăng hoa tình đồng đội.

Đối với loại người như Đỗ Lan, Tạp Tạp Tây không nói nên lời.

Còn Thủy Môn chỉ cười khổ, nhìn Lâm với vẻ mặt hoài niệm, cuối cùng cũng chỉ có thể chấp nhận đề nghị của Đỗ Lan.

Thực ra trong lòng Ba Phong lại đang nghĩ lẽ nào Đỗ Lan vẫn còn hy vọng Đái Thổ nhận ra sai lầm của mình.

Ban đầu là phản cảm, nhưng lâu dần, Ba Phong đột nhiên thấu hiểu khổ tâm của Đỗ Lan.

Có lẽ tác phong của Đỗ Lan rất ác thú vị, nhưng nếu Đái Thổ không được Đỗ Lan coi trọng, Đỗ Lan làm sao có thể lãng phí thời gian trên người Đái Thổ.

Nghĩ như vậy, thái độ của Thủy Môn đối với Đỗ Lan cũng thay đổi.

Lần này lại mang Tiểu Lâm Uế Thổ Chuyển Sinh về, có lẽ cũng là hy vọng Đái Thổ có thể tỉnh ngộ.

Vĩ Thú Công Thế bắt đầu rất đột ngột, trước khi khai chiến, một phần quân đội liên quân Hiểu Âm đã cắt đứt đường lui của liên quân.

Đại Xà Hoàn đã thể hiện thủ đoạn chỉ huy quân sự vô cùng xuất sắc, xem ra binh thư do Đỗ Lan biên soạn, hắn không đọc ít.

Chiến đấu vừa bắt đầu, liên quân ngũ quốc đã rơi vào vòng vây, chiến đấu nổ ra trong không khí thảm khốc.

Cái chết trên chiến trường chỉ là một con số, sau khi chiến tranh nhẫn giả nổ ra vô số nhẫn giả không bao giờ có thể trở về nhà nữa.

Nhưng chiến trường có thảm khốc đến đâu, liên quân ngũ quốc cũng phải kiên trì, họ tuyệt đối không thể để Bát Vĩ bị bắt, tuyệt đối không thể để âm mưu của Hiểu Tổ Chức thành công.

Đội Ba Phong Thủy Môn cũng đã xuất phát trong không khí vi diệu.

Tạp Tạp Tây rất vui khi biết Đái Thổ còn sống, nhưng trong lòng lại vô cùng đau buồn khi biết Đái Thổ đã phạm nhiều sai lầm đến vậy.

Hắn không tin Đái Thổ sẽ mấy lần tấn công Mộc Diệp, thậm chí suýt chút nữa hại chết lão sư.

Chỉ là Đái Thổ hiện tại vẫn còn trong ảo giác, Tạp Tạp Tây đương nhiên cũng không thể hỏi hắn điều gì.

Sau khi đến Lôi Quốc, họ lập tức tham gia nhiệm vụ bảo vệ Bát Vĩ.

Bát Vĩ lúc này đang ẩn mình trên Quy Nhẫn Thú khổng lồ của Vân Ẩn Thôn, lưng rùa chính là một ngọn núi, đây cũng là thánh địa trung tâm của Lôi Quốc, họ tin rằng kẻ địch tạm thời không thể vào được.

Đáng tiếc họ đã quá xem thường liên quân Hiểu Âm lúc này, họ không những đã vào được, mà còn tìm thấy vị trí thánh địa.

Quân Ma Lữ đã là một chàng trai trẻ tuấn tú, trước đây một lần hắn đến Mộc Diệp chuẩn bị ám sát Đỗ Lan thất bại, sau đó lần này hắn lại nhận được nhiệm vụ quan trọng là bắt Bát Vĩ, hắn rất nghiêm túc muốn hoàn thành nhiệm vụ cho Đại Xà Hoàn.

Đáng tiếc họ gặp phải những sức mạnh không kém phần xuất sắc.

Hai bên gặp nhau, tự nhiên là khai chiến, Hương Lân đối Tiểu Lâm, Tạp Tạp Tây đối Quân Ma Lữ, Ba Phong Thủy Môn đối Vũ Trí Ba Ban, Bát Vĩ đối Quỷ Giao.

Thực ra Vũ Trí Ba Ban đã có thể giải khai Uế Thổ Chuyển Sinh để khôi phục ý chí, nhưng hắn phát hiện đại lục lúc này dường như khác với những gì hắn tưởng tượng, có rất nhiều cao thủ, hắn thậm chí còn cảm thấy Đại Xà Hoàn có thể uy hiếp chính mình.

Vậy nên hắn đã âm thầm ẩn nấp, quyết định trước tiên quan sát.

Thì ra là trưởng bối của tộc Vũ Trí Ba, vãn bối Ba Phong Thủy Môn.

Ba Phong Thủy Môn rất lễ phép.

Ban nhìn đối thủ, phát hiện trong cơ thể đối phương là Cửu Vĩ, hắn lại không thể nhìn thấu thực lực của đối phương.

Cảm giác này khiến Ban vô cùng không vui, trước khi chết hắn đã sắp đặt tất cả, thậm chí bao gồm cả hồi sinh, nhưng bây giờ mình lại xuất hiện với tư thái Uế Thổ Chuyển Sinh, hơn nữa Hiểu Tổ Chức cũng đã chia năm xẻ bảy.

Điều khoa trương hơn là Đại Xà Hoàn lại trở thành cao thủ, tất cả mọi thứ đều khác với dự đoán ban đầu của mình.

Chênh lệch quá lớn, Vũ Trí Ba Ban còn muốn thực hiện kế hoạch Vô Hạn Nguyệt Độc nữa, nhưng bây giờ xem ra kế hoạch còn không ít khó khăn.

Oanh, ngay khi Vũ Trí Ba Ban đang suy nghĩ, trận chiến của Tạp Tạp Tây đối với Quân Ma Lữ đã bắt đầu, kim loại mạnh nhất đối với kiếm khí sắc bén nhất.

Chiến trường của hai người như hàng loạt vụ nổ hạt nhân liên tiếp, gió mạnh cát bụi, sông vỡ đá tan, các ngọn núi đều bị chém bằng một phần, đừng nói đến thực vật đáng thương xung quanh, đều héo tàn trong những đòn tấn công sắc bén qua lại.

Thực lực của hai người này ngay cả trong thời kỳ của Ban cũng là hàng đầu, bản thân Vũ Trí Ba Ban ở tuổi này cũng không lợi hại như vậy.

Thế giới này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Khi nào mà cường giả vượt qua cấp Ảnh lại không đáng giá đến thế.

Ba quan điểm của Ban đều muốn sụp đổ, hắn cho rằng sau khi hồi sinh có được cơ thể trẻ trung vẫn có thể đứng trên đỉnh cao của giới nhẫn giả, nhưng không biết trong mười năm này giới nhẫn giả phát triển nhanh như vũ bão, thái độ lão làng không chịu tiến bộ của hắn là không thể chấp nhận được.

Oanh Long.

Hợp kim Adamantium đối với kiếm khí, kiếm khí của Tạp Tạp Tây cực mỏng, lại có thể chém đối đầu với hợp kim Adamantium.

Chương 1234

Sự phá hủy do va chạm gây ra lại khiến Ban phải nhìn nghiêng.

Thủy Môn nói: Tiền bối, chúng ta vẫn không nên nhìn đông nhìn tây, hãy bắt đầu trận chiến của chúng ta đi.

Ban nhìn Ba Phong Thủy Môn, biết hắn là Đệ Tứ Mục Hỏa Ảnh được Đệ Tam Mục nội định, chỉ là hắn không biết những khúc mắc trong đó, hắn vẫn nghĩ Thủy Môn bây giờ vẫn là Hỏa Ảnh.

Hỏa Ảnh làm đối thủ của mình cũng coi như miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn rồi, vậy thì đánh đi.

Trước tiên là thể thuật.

Ánh mắt Thủy Môn chợt lạnh, tốc độ của đối phương rất nhanh, hơn nữa có Tả Luân Nhãn dự đoán hành động của mình, vậy nên mình không chiếm ưu thế.

Bốp, chân tay cùng lúc, hai người dùng cơ thể làm vũ khí quyền cước qua lại, khuấy động khí lưu xung quanh.

Thân thể thư triển thể hiện vẻ đẹp của sức mạnh, tà áo bay bay thể hiện kỹ thuật tuyệt đỉnh, ánh mắt sắc bén biểu thị sự nguy hiểm của trận chiến.

Nằm phục như rắn độc, tấn công như hổ báo, biến hóa như bọ ngựa, thể thuật của Ban đại khai đại hợp, là kỹ thuật chiến trường sinh ra từ việc chém giết trong thiên quân vạn mã.

Tĩnh lặng như xử nữ, phòng ngự như vũ nương, ứng đối như võ tăng, thể thuật của Thủy Môn tinh thông kỹ thuật, là linh hồn chiến đấu được rèn luyện trăm ngàn lần loại bỏ những tạp chất để lấy tinh hoa.

Chỉ riêng thể thuật, hai người họ có thể đánh mấy ngày, trao đổi tâm đắc.

Nhưng bây giờ là cận chiến, vẻ mặt nghiêm túc của hai người không hề có ý thưởng thức đối phương.

Quả nhiên là cao thủ, ánh mắt của Viên Phi tiểu tử vẫn không tệ, Ban có thể cảm nhận được sức mạnh của Thủy Môn, mình dùng Tả Luân Nhãn cũng chỉ hòa với hắn.

Quả nhiên thế hệ nhẫn giả mới không tầm thường, Ban cho rằng mình đã đánh giá thấp tình hình.

Nhưng hắn vẫn là đỉnh cao của giới nhẫn giả, hắn không thể thua kẻ hậu bối: A.

Vạn Hoa Đồng Tả Luân Nhãn triển khai.

Ba Phong Thủy Môn nín thở chờ đợi đối phương tấn công, toàn thân như một thiết bị báo động có thể kích hoạt bất cứ lúc nào.

Người trẻ tuổi, hãy kiến thức thực lực của trưởng bối đi.

Giải, trước tiên loại bỏ ảnh hưởng của Uế Thổ Chuyển Sinh, sau đó là chakra vô hạn và thân thể bất tử, tuy không phải hồi sinh, nhưng trạng thái này cũng không tệ.

Hỏa Độn, Hào Hỏa Cầu Chi Thuật.

Cùng một nhẫn thuật, trong tay những người khác nhau uy lực hoàn toàn khác nhau, dưới tay Ban một nhẫn thuật thông thường cũng có uy lực cấp S.

Lửa cháy ngút trời, Quy Nhẫn Thú của Vân Ẩn Thôn cũng sắp chín rồi.

Nhiệt lượng xuyên qua mai rùa vào bên trong, không ngừng thiêu đốt nội tạng của nó, khiến cự quy đau đớn không thôi.

Ngay cả những người xung quanh cũng phải lùi lại, có thể thấy uy lực của đại hỏa.

Ba Phong Thủy Môn biết không thể tránh được, chỉ có thể sử dụng sức mạnh Cửu Vĩ: Cửu Vĩ Loa Toàn Hoàn.

Oanh, Loa Toàn Hoàn khổng lồ đánh vào ngọn lửa, thổi bay ngọn lửa khổng lồ, Loa Toàn Hoàn khổng lồ do chín cái đuôi điều khiển xông về phía Ban.

Có thể sử dụng sức mạnh Cửu Vĩ thuần thục đến vậy, không hổ là đối thủ được lão phu công nhận.

Ban một lần nữa triển khai Hỏa Độn, đối kháng với Loa Toàn Hoàn.

Oanh long long, lửa mượn gió thế, gió trợ lửa bốc, trong khoảnh khắc trên dãy núi trên lưng rùa đã không còn ai có thể đứng được nữa.

Cái gọi là thần quy tuy thọ, cũng có lúc tận.

Hôm nay chính là ngày tận thế của thần quy.

Theo cái chết của cự quy, các Thông Linh Thú ở các động thiên phúc địa trên đại lục đều cảm thấy bi thương.

Ba Phong Thủy Môn tuy không nỡ, nhưng bây giờ hắn không thể quan tâm đến thần quy dưới chân, điều hắn có thể làm là đánh bại đối thủ để báo thù cho thần quy.

Để đối phó với Uế Thổ Chuyển Sinh bất tử, e rằng chỉ có một phương pháp, đó là Thi Quỷ Tẫn Phong.

Trong một đời có thể sử dụng hai lần Thi Quỷ Tẫn Phong e rằng cũng chỉ có Ba Phong Thủy Môn.

Không cần do dự, đây là để bảo vệ thế giới.

Một cái đuôi xông qua chiến tuyến để bắt Ban, sau đó Thủy Môn giải phóng hai tay chuẩn bị kết ấn.

Vũ Trí Ba Ban tỏ ý đang đấu tay đôi mà, sao có thể vòng qua trung tâm đấu tay đôi để tấn công bản thể chứ, Ba Phong Thủy Môn không trượng nghĩa a.

Ai bảo Ba Phong Thủy Môn có chín cái đuôi có thể điều khiển chứ, không như Vũ Trí Ba Ban chỉ có hai tay.

Khống chế Ban lại, sau đó bắt đầu Thi Quỷ Phong Tẫn.

Tử Thần lại xuất hiện, hắn nhìn thấy người triệu hồi mình, đổ mồ hôi lạnh, rõ ràng hắn vẫn nhớ nỗi sợ hãi bị Đỗ Lan uy hiếp.

Vũ Trí Ba Ban tỏ ý đối phương lại sử dụng Thi Quỷ Phong Tẫn, liều mạng như vậy, khiến hắn không khỏi phải nhìn Ba Phong Thủy Môn với ánh mắt cao hơn một chút.

Nhưng vô ích thôi, hắn có Y Tà Na Kỳ.

Đó là một loại nhẫn thuật đáng sợ có thể thay đổi hiện thực, thuở ban đầu Vũ Trí Ba Ban đã dùng chiêu này để thay đổi sự thật mình bị Đệ Nhất Mục giết chết, kéo dài hơi tàn mà sống sót.

Nhẫn thuật này cũng có thể thay đổi hiện thực mình bị phong ấn, vậy nên Ba Phong Thủy Môn chỉ là lãng phí sinh mạng mà thôi.

Vũ Trí Ba Ban đã chuẩn bị xong, vậy nên căn bản không tránh chiêu Thi Quỷ Phong Tẫn này.

Ba Phong Thủy Môn không biết đối phương đang trong tình huống gì, vì Y Tà Na Kỳ là một bí mật thực sự, chỉ có tầng lớp cao cấp của tộc Vũ Trí Ba mới biết, đây là chiêu thức bảo mệnh.

Không phải thay đổi thời gian, nếu kẻ địch chọn đồng quy vu tận, kẻ địch vẫn sẽ chết, chỉ là thay đổi đòn tất tử đánh vào bản thân.

Có chiêu này hoàn toàn có thể đứng ở vị trí bất bại.

Mặc dù cái giá là mù mắt, nhưng hiện tại Ban đang trong trạng thái Uế Thổ Chuyển Sinh, mù mắt cũng có thể khôi phục.

Cũng như hiện tại, Ban chỉ nhìn Ba Phong Thủy Môn rút linh hồn của mình, sau đó phát động Y Tà Na Kỳ.

Đệ Tứ à, ngươi thực sự rất xuất sắc, thất bại của ngươi không phải ở bản thân, chỉ là vì ta quá mạnh mà thôi.

Ban vẫn không quên tự khen mình, vì hắn đã thắng lợi.

Đáng tiếc Ban vẫn đánh giá thấp tình hình, vì Ba Phong Thủy Môn cũng không chết.

Về lý thuyết mà nói Tử Thần sẽ ăn linh hồn của Ba Phong Thủy Môn để trả công cho việc đi làm thuê, nhưng Tử Thần cũng sợ bị Đỗ Lan trả thù, vậy nên lần này lại một lần nữa giúp Ba Phong miễn phí, sau khi hoàn thành hắn liền rời đi.

Ba Phong cũng sững sờ, nhưng hắn từ biểu cảm của Tử Thần đã nhìn ra manh mối, cảm tình hắn vẫn còn nhớ chuyện mười mấy năm trước, vẫn còn nhớ Đỗ Lan.

Vậy nên phong ấn đã thành công, nhưng đối phương lại không bị phong ấn, tuy bản thân mình cũng không chết, nhưng điều đó tuyệt đối không phải vì Tử Thần không cố gắng, mà là vì Ban có nhẫn thuật thần kỳ.

Điều này từ việc Ban tự khen mình và Tả Nhãn mất thần cũng có thể nhìn ra, đủ loại dấu hiệu cho thấy Ban không bị phong ấn là vì năng lực đặc biệt của hắn.

Lẽ nào là nhẫn thuật có thể thay đổi tất cả trạng thái tiêu cực.

Ba Phong suy luận: Nghe nói sức mạnh tối thượng của Tả Luân Nhãn không chỉ là ảo thuật, mà là có thể thay đổi hiện thực.

Nếu là ngươi thì nhất định có thể làm được.

Đối phương vẫn còn đang suy luận ư.

Chẳng phải đáng lẽ phải bị Tử Thần ăn thịt rồi sao.

Ngươi sao không chết, lẽ nào Thi Quỷ Phong Tẫn đã được cải tiến.

Rất tiếc không phải, nhẫn thuật không được cải tiến, chỉ là Tử Thần không thích ta mà thôi.

Ba Phong Thủy Môn nói: Xem ra trận chiến của chúng ta vẫn phải tiếp tục.

Ban nắm chặt hai nắm đấm, đầy vẻ không vui, Xem ra phải sử dụng năng lực mới của ta.

Cơ thể Uế Thổ Chuyển Sinh này có gen của tộc Thiên Thủ, bây giờ Ban cũng có thể sử dụng Mộc Độn của Đệ Nhất Mục.

Thụ Giới Hàng Lâm.

Lấy Ban làm điểm khởi đầu, một trận sóng thần cây cối dâng lên, những rễ cây có đường kính mười mét không đếm xuể cứ thế xông về phía trước.

Ngọn núi trên lưng cự quy đã biến mất, chỉ thấy cây cối xanh rờn.

Tất cả mọi người đều dừng chiến đấu, đối mặt với thực vật điên cuồng mà phân tâm chỉ có kết cục bị nghiền nát thành phân bón.

Lui, lui, lui.

Chakra vô tận khiến Ban không chút kiêng kỵ sử dụng Mộc Độn, loại nhẫn thuật không thể học được này, những thực vật mọc ra điên cuồng căn bản không thể ngăn cản, rất nhanh đã lan rộng ra ngoài lưng rùa, mở rộng đến các phần khác của Vân Ẩn Thôn.

Chương 1235

Chỉ vài phút là có thể tạo ra một khu rừng, điều này tuyệt đối không phải nói đùa.

Ba Phong Thủy Môn nhắm mắt lại, tay phải nén Loa Toàn Hoàn, dốc toàn lực đào một chỗ trú ẩn trong những rễ cây khổng lồ đang bay tán loạn, chuẩn bị phản công mạnh hơn.

Hắn cần một cái mũi khoan lớn hơn, một cái mũi khoan có thể xuyên thủng mọi chướng ngại vật, Thủy Môn nhắm mắt điều động chakra Cửu Vĩ, nhưng vẫn cần thời gian.

Tạp Tạp Tây lão sư, lão đa.

Ngay lúc này trên bầu trời truyền đến một giọng nói: Tiên Pháp Loa Toàn Thủ Lý Kiếm.

Uy lực của chakra Tiên Thuật tăng gấp bội, chém rễ cây như chém đậu phụ.

Bạch Kình.

Còn có người, quả cầu điện khổng lồ rơi xuống đất tự động bành trướng, nổ tung tất cả những rễ cây to, là Tá Trợ, Chỉ Thủy và Dứu đã nói cho hắn sự thật, bây giờ hắn cũng phải dốc hết sức mình chiến đấu vì anh em và làng.

Tá Trợ, ta biết ngươi nhất định sẽ đến, ngươi có thể đến muộn nhưng nhất định sẽ đến.

Minh Nhân nhìn thấy Tá Trợ cưỡi cự long vui vẻ nói: Ta biết tin tưởng ngươi tuyệt đối không sai.

Đồ kéo xe, ta sẽ không đến muộn.

Tá Trợ lạnh lùng nói.

Tạp Tạp Tây ngẩng đầu nhìn thấy Minh Nhân và Tá Trợ lại một lần nữa kề vai chiến đấu, lộ ra nụ cười an ủi, hắn và Tiểu Lâm đỡ Đái Thổ đang hôn mê trong lòng cảm khái, trước đây họ cũng từng có những ràng buộc như vậy.

Tin tưởng ngươi tuyệt đối không sai, lời nói của Minh Nhân xuyên qua giới hạn của hiện thực và ảo cảnh, thẳng đến nội tâm của Đái Thổ.

Rõ ràng Tá Trợ đã phản bội, vì sao còn phải tin tưởng hắn.

Đái Thổ không hiểu, dù họ từng là đồng học nhưng bây giờ cũng đã trở thành kẻ thù, vì sao Minh Nhân luôn sẵn lòng tin tưởng Tá Trợ.

Vì sao.

Ngộ tính của Đái Thổ thực sự quá kém, trách không được luôn bị kéo lại.

Minh Nhân tuy cũng bị kéo lại, nhưng tình thương của hắn rất cao, biết suy nghĩ cho người khác, tuy hồi nhỏ là một đại vương nghịch ngợm, nhưng được càng nhiều người chăm sóc hắn cũng sẽ gánh vác trách nhiệm, khiến mình trưởng thành.

Nhưng Đái Thổ lại từ đầu đến cuối đều không trưởng thành, có lẽ hắn thiếu người giúp hắn trưởng thành, đến mức cứ chấp mê bất ngộ.

Người bạn thực sự là khi bạn bè đi lạc đường, không từ thủ đoạn nào để uốn nắn hắn, chứ không phải coi hắn là kẻ thù của mình.

Nếu thực sự vô phương cứu chữa, vậy thì phải ngăn cản hắn, dù giết chết hắn cũng không tiếc, tránh để bạn bè trở thành tội nhân lớn hơn.

Nhưng Đái Thổ lại chỉ nghĩ đến việc mình bị Tạp Tạp Tây làm tổn thương, cơ bản không có bất kỳ sự xoa dịu nào đã coi Tạp Tạp Tây là kẻ tử thù cả đời, không chết không ngừng.

Hắn thậm chí không hiểu rõ mọi nguyên nhân, không nghĩ rằng Tạp Tạp Tây cũng là nạn nhân.

Bây giờ nhìn thấy thái độ của Minh Nhân đối với Tá Trợ không bỏ rơi không từ bỏ, cùng với kết quả Tá Trợ hồi tâm chuyển ý quay về giúp Mộc Diệp, Đái Thổ cuối cùng cũng có suy nghĩ mới.

Người trí giả học được từ kẻ thù nhiều hơn kẻ ngu ngốc học được từ bạn bè.

Đái Thổ không phải trí giả cũng không phải ngu ngốc, hắn chỉ có thể miễn cưỡng lĩnh ngộ dưới sự tấn công kép của bạn bè và kẻ thù.

Nhìn thấy Minh Nhân và Tá Trợ kề vai chiến đấu đối mặt với cường địch, Đái Thổ cuối cùng cũng nhớ lại quá khứ của mình và Tạp Tạp Tây.

Mình từng căm ghét Tạp Tạp Tây, nhưng cũng biết Tạp Tạp Tây có lỗi với mình và Tiểu Lâm, vô số lần im lặng trước linh vị bi thương chính là bằng chứng tốt nhất.

Chỉ là lúc đó Đái Thổ căn bản không muốn tha thứ cho Tạp Tạp Tây, bây giờ hắn nghĩ đến những gì mình đã thấy có lẽ không phải sự thật, kết quả Tạp Tạp Tây giết chết Tiểu Lâm cũng có điều bí ẩn.

Đái Thổ bây giờ muốn tỉnh lại, muốn biết tất cả, hắn cũng muốn thử tin tưởng Tạp Tạp Tây.

Thực ra Đỗ Lan vẫn luôn rất tò mò, Tạp Tạp Tây giết Tiểu Lâm, bị Đái Thổ hận cả đời.

Nếu là Tiểu Lâm giết Tạp Tạp Tây, thì Đái Thổ không biết sẽ có kết quả thế nào.

Hai người đàn ông vì cô bé mà yêu nhau giết nhau là bi kịch, nếu là một nam một nữ vì đàn ông mà trở mặt thành thù, dường như càng gay cấn hơn.

Đỗ Lan nghĩ một lát, ước chừng Đái Thổ nhiều nhất là sẽ trở thành người xa lạ với Tiểu Lâm, thậm chí có thể là Đái Thổ tha thứ cho Tiểu Lâm.

Đái Thổ người này đúng là kẻ tục không chịu nổi, vì phụ nữ mà có thể đâm anh em hai nhát dao, nhưng anh em mà không còn thì lại không đâm phụ nữ hai nhát.

Chiến tranh thế giới nhẫn giả lần thứ tư như lửa cháy rừng rực, gia đình Đỗ Lan lại đang thu dọn hành lý, vì họ muốn về nhà.

Nhưng Đỗ Lan vẫn còn một vấn đề rất tò mò, một con Trực Tử Ma Nhãn khác của Sa Chức rốt cuộc là tặng cho ai.

Không tặng cho Tử Uyển, quà của Sa Chức cho Tử Uyển là một pháp khí trấn yêu tinh mỹ, chỉ là Tử Uyển luôn coi nó như đồ trang sức thông thường mà không hề phát hiện ra uy lực thực sự của nó, vậy nên cũng không biết sự thật về món quà. 94.

Mạng lưới của Đỗ Lan trải khắp đại lục, nhưng hoàn toàn không phát hiện người sử dụng thứ hai của Trực Tử Ma Nhãn.

Nhưng Sa Chức không nói, hắn cũng không hỏi nữa.

Mộc Diệp đang chuẩn bị tăng binh, tình hình tiền tuyến vô cùng bất ổn, đại quân do Đại Xà Hoàn chỉ huy tấn công chia cắt đã đánh cho liên quân ngũ quốc tan tác.

Các nhẫn giả Âm Ẩn Thôn đa số đều được Đại Xà Hoàn cải tạo, đều rất mạnh mẽ, cộng thêm các nhẫn giả bất tử được thông linh ra, nhẫn giả thông thường không đánh lại là chuyện bình thường.

Thế hệ nhẫn giả trẻ tuổi cuối cùng vẫn không thể tránh khỏi việc ra chiến trường, Đệ Tam Mục rơi nước mắt, hắn đã chỉ huy Chiến tranh thế giới thứ hai và thứ ba, vốn hy vọng thế giới không có chiến tranh, nhưng Chiến tranh thế giới thứ tư lại do đồ đệ của hắn phát động.

Đệ Tam Mục suýt chút nữa đã khoác giáp ra trận hy vọng có thể tự tay đánh bại Đại Xà Hoàn, may mắn là bị Tự Lai Dã và Cương Thủ ngăn lại.

Đệ Tam Mục thực sự không hy vọng nhìn thấy các nhẫn giả trẻ của Mộc Diệp ra chiến trường, sinh mạng của họ mới bắt đầu, còn rất nhiều năm tháng chưa trôi qua, lẽ nào thật sự để họ chết trận sa trường, điều này quá tàn nhẫn.

Vậy nên Đệ Tam Mục mới khóc, trải qua chiến tranh mới biết hòa bình và sinh mạng quý giá.

Các nhẫn giả trẻ tuổi cũng biết lần này đi có thể sẽ chết, nhưng họ chiến đấu là để bảo vệ làng, tuyệt đối sẽ không để Hiểu Tổ Chức tấn công Mộc Diệp nữa.

Làng Mộc Diệp tràn ngập bi thương, tiễn con cái của mình ra chiến trường, thậm chí cả một gia đình đều phải ra chiến trường.

Những cảnh tượng bi thương đó khiến Dã Nãi Vũ cũng không khỏi ướt khóe mắt, nàng không kìm được hỏi Đỗ Lan vạn năng: Lẽ nào thật sự không thể hòa bình sao.

Vì sao lại phát động chiến tranh.

Những đứa trẻ này đều là nàng nhìn lớn lên, tình cảm của nàng dành cho chúng, Dã Nãi Vũ không ít hơn cha mẹ ruột.

Vì lòng người thôi.

Đỗ Lan lại không đau lòng, đại không thì đánh xong trận rồi hồi sinh, hắn càng tò mò Ninh Thứ có chết hay không.

Thật sự không có cách nào ngăn cản sao.

Không cần ngăn cản, chỉ cần thắng lợi là tốt rồi.

Đỗ Lan cũng ngày càng biết dùng Thượng Đế Thị Giác để quan sát thế giới này.

Dã Nãi Vũ thì không trách Đỗ Lan, nàng cũng biết mình đã bướng bỉnh, loại vấn đề này dù Đỗ Lan có mạnh đến đâu thì có thể làm gì chứ.

Đối mặt với lòng người khó lường, Đỗ Lan cũng không thể khiến họ từ bỏ cái ác mà hướng thiện.

Lần này mục đích chính của viện quân Mộc Diệp là đi phá hủy trận pháp thông linh Uế Thổ Chuyển Sinh, điều này cần phải thâm nhập vào trận địa địch, nhưng nếu họ không thành công thì Chiến tranh thế giới thứ tư không có bất kỳ cơ hội thắng nào.

Nhiệm vụ này là cửu tử nhất sinh, nhưng ai bảo bây giờ chỉ có Mộc Diệp còn lực lượng chiến đấu có thể điều động chứ, nhẫn giả của bốn làng khác đều đã ở tiền tuyến, đều đã biến thành kinh nghiệm cho Đại Xà Hoàn.

Còn ở chiến trường bên phía cự quy vì có ba anh em Vũ Trí Ba và Minh Nhân từ Diệu Mộc Sơn đến nên hơi có chút ưu thế, e rằng đây là chiến trường duy nhất có thể thắng của liên quân ngũ quốc kể từ khi Chiến tranh thế giới thứ tư bắt đầu.

Có thể nói Chiến tranh thế giới thứ tư, ngũ đại quốc đã gần như tàn lụi, phái thêm binh lính cũng chỉ là đưa không.

Đỗ Lan thầm nghĩ nếu mình là Đại Xà Hoàn, dưới ưu thế lớn như vậy, nhất định sẽ phái thuyết khách đi khắp các làng lớn để gây chia rẽ, hoặc xúi giục họ phản bội, hoặc lôi kéo phe đầu hàng.

Thao túng tốt, thống nhất ngũ đại quốc cũng không phải là giấc mơ gì.

Nhưng nếu Đại Xà Hoàn không làm thì không có nghĩa Đỗ Lan không làm, hắn tìm thấy Tiểu Nam: Ngươi còn muốn báo thù không.

Tiểu Nam sững sờ, báo thù ư.

Thù của Trường Môn, hay thù của Di Ngạn.

Chí Thôn Đoàn Tàng.

Nghe thấy cái tên này, dù Tiểu Nam đã nhìn thấu mọi chuyện nhưng vẫn lộ vẻ phẫn nộ, nàng đương nhiên sẽ không quên kẻ đã cùng Sơn Tiêu Ngư Bán Tàng ám toán Hiểu Tổ Chức.

Tiểu Nam ở Mộc Diệp cũng đã hỏi thăm, nhưng Đoàn Tàng rất xảo quyệt ngay cả người trong làng cũng rất ít người biết về hắn.

Đối với loại người như Đoàn Tàng lợi dụng thực lực của làng Mộc Diệp làm bậy, mĩ miều nói là vì làng, Đỗ Lan vốn dĩ đã không thích, cộng thêm việc trút giận cho Tiểu Nam, tự nhiên phải trừ bỏ hắn.

Trước đây vẫn không động thủ, là vì thời cơ chưa đến, bây giờ Đỗ Lan cảm thấy gần đủ rồi, hắn muốn đào một cái hố để chôn Đoàn Tàng.

Chương 1236

Thuở ban đầu Đoàn Tàng muốn tìm chứng cứ Đỗ Lan bán đứng Mộc Diệp, vậy thì lần này đến lượt Đỗ Lan chuẩn bị chứng cứ cho hắn.

Tiểu Nam còn chưa lên tiếng, trên người Đỗ Lan đã tỏa ra mùi âm mưu, vẻ mặt gian xảo.

Tiểu Nam, Đoàn Tàng bây giờ vẫn luôn giám sát các ngươi những người di cư từ Vũ Ẩn Thôn đến, chúng ta vừa hay có thể lợi dụng cơ hội này để giải quyết hắn.

Ngươi ngụy trang thành nội gián của Hiểu Tổ Chức, âm thầm liên hệ với Đoàn Tàng nói cho hắn biết Đại Xà Hoàn muốn hắn đầu hàng, ngươi cứ nói với hắn là Đại Xà Hoàn muốn thống nhất đại lục làm Thiên Hoàng, đến lúc đó sẽ phong hắn làm Hỏa Ảnh Mộc Diệp, thậm chí là Đại Danh Hỏa Chi Quốc cũng được.

Tiểu Nam thầm nghĩ đây là vu khống ư.

Quá hèn hạ rồi, theo suy nghĩ của nàng đáng lẽ phải đối mặt đánh bại hắn.

Không ngờ Đỗ Lan lại đề xuất một kế hoạch độc ác như vậy, dụ dỗ Đoàn Tàng phản bội, sau đó phản đòn một kích, mãi mãi đóng đinh hắn lên cột sỉ nhục của kẻ phản bội.

Có phải cảm thấy ta rất xấu không.

Đỗ Lan cười: Cảm thấy vậy là đúng rồi, đối xử với loại người như Đoàn Tàng thì nên dùng phương pháp của hắn để phản kích, đây gọi là lấy oán báo oán lấy máu trả máu.

Đương nhiên nếu ngươi không muốn thực hiện thì cũng không sao, ta sẽ tìm người khác làm.

Dù sao cũng phải lừa chết Đoàn Tàng tên này.

Hắn không phải vẫn luôn nói là vì Mộc Diệp sao, ngược lại ta muốn xem hắn có thể chống lại sự cám dỗ không, có thể giống như Dứu và Chỉ Thủy khi bị cả làng căm ghét vẫn có thể suy nghĩ vì làng.

Tiểu Nam nghiến răng, tuy không khinh thường âm mưu, nhưng nàng cũng hy vọng đánh đổ Đoàn Tàng: Ta đi.

Ai nha, một cô gái tốt như vậy lại bị mình kéo vào thế giới âm mưu, mình đúng là quá xấu xa rồi, vậy thì còn đợi gì nữa, lập tức thương lượng chi tiết, sau đó đi thực hiện đi.

Chiến sự giằng co, Đoàn Tàng mỗi ngày đều có thể xem rất nhiều chiến báo, cơ bản là tiểu đội nào lại bị diệt, địa phương nào lại bị chiếm, tuy hiện tại chiến hỏa vẫn còn ở bên ngoài Hỏa Chi Quốc, nhưng Đoàn Tàng biết nếu liên quân ngũ quốc thất bại thì Hỏa Chi Quốc cũng chỉ là cá nằm trên thớt.

Đoàn Tàng đương nhiên cũng hy vọng lợi dụng cơ hội này lập công, nhưng hắn đã nghĩ ra rất nhiều chiến thuật nhưng đều phát hiện không thể xoay chuyển cục diện chiến tranh, liên quân Đại Xà Hoàn và Hiểu Tổ Chức quả thực vô địch, liên quân ngũ quốc e rằng lành ít dữ nhiều.

Tuy không tình nguyện thừa nhận, nhưng lần này Đoàn Tàng thực sự nghi ngờ thời đại cục diện ngũ quốc sắp kết thúc, trừ phi Đệ Nhất Mục trọng sinh, nếu không Đoàn Tàng thực sự không biết ai có thể ngăn cản Đại Xà Hoàn.

Nghĩ đến đây Đoàn Tàng liền rất suy sụp, hắn tự cho rằng đã cống hiến rất nhiều cho Mộc Diệp, cuối cùng lại khó địch một kẻ phản đồ của Mộc Diệp, sự chênh lệch như vậy thực sự tàn khốc.

Mỗi một báo cáo tổn thất đều khiến Đoàn Tàng rơi vào khủng hoảng.

Chiến tranh thế giới thứ tư không giống với những cuộc chiến trước đây, Đoàn Tàng đã không theo kịp thời đại rồi.

Trong tình huống như vậy, Đoàn Tàng nhận được cành ô liu từ Đại Xà Hoàn, hứa phong vương phong ảnh cho hắn, tuy Đoàn Tàng không lập tức đồng ý, nhưng hắn cũng không nghiêm khắc từ chối.

Rõ ràng, Đoàn Tàng cũng bắt đầu suy nghĩ đường lui rồi.

Hắn luôn tự cho mình thông minh, vậy nên hắn cảm thấy Chiến tranh thế giới thứ tư Đại Xà Hoàn có khả năng thắng lợi rất lớn, vậy nên tấm lòng yêu làng của hắn đã dao động.

Ưu thế của Đại Xà Hoàn rất lớn, chỉ cần không phải người mù đều có thể nhìn ra, Liên quân Ngũ Đại Quốc đang vùng vẫy trong cơn hấp hối cuối cùng.

Các làng đều tung ra đội hình mạnh nhất, nhưng vẫn liên tiếp bại trận.

Tiểu Nam giả làm sứ giả của Đại Xà Hoàn, tiếp xúc với Đoàn Tàng, nói rằng đầu hàng mới là vì Mộc Diệp tốt.

Nếu đầu hàng, Đại Xà Hoàn đại nhân cũng là người làng Mộc Diệp, sẽ đảm bảo Mộc Diệp có địa vị cao nhất trong Ngũ Đại Quốc, Đại Xà Hoàn sẽ không gây khó dễ cho Mộc Diệp dù chỉ một ngọn cỏ, một cành cây, một đóa hoa, một chiếc lá, nhất định sẽ không phạm đến dân làng Mộc Diệp.

Hãy để Đoàn Tàng vui vẻ dẫn đường, hân hoan trở thành Hokage.

Các làng khác còn phải lo bị Đại Xà Hoàn tàn sát, nhưng Mộc Diệp thì không cần lo.

Nhưng nếu Đoàn Tàng không đầu hàng, Mộc Diệp liều chết phản kháng thì mọi chuyện sẽ khác, Đại Xà Hoàn sẽ khiến Mộc Diệp gà chó không yên, vì vậy, vì làng mà đầu hàng là cách tốt nhất.

Với cái cớ vì làng tốt này, Đoàn Tàng có thể làm bất cứ điều gì, đầu hàng tự nhiên cũng không thành vấn đề.

Chỉ là hắn cũng cần giữ thể diện, hắn biết nếu mình thật sự trở thành kẻ dẫn đường, người làng Mộc Diệp sẽ không hoan nghênh mình.

Trước đây, hắn vì làng đều là ức hiếp người ngoài, bây giờ vì làng lại phải đầu hàng, họ có hiểu không.

Nếu dân làng không hiểu thì sao.

Vì vậy Đoàn Tàng vẫn còn do dự.

Đây đúng là một vấn đề.

Tiểu Nam nhìn thái độ của Đoàn Tàng, tưởng tượng lúc đầu hắn trăm phần không tin mình, nếu biết mình là gián điệp của Đại Xà Hoàn nhất định sẽ bắt mình.

Nhưng bây giờ mình đã công khai nói mình là gián điệp, đối phương vẫn không hề ác ý với mình, thậm chí còn đang nghiêm túc suy nghĩ về chuyện sau khi đầu hàng.

Thật khiến người ta ghê tởm, đây là hắn vì làng sao.

Hắn đều là vì bản thân mình, vì công lao của mình, hắn có thể bán đứng bất cứ thứ gì, danh tiếng của làng, sự tồn tại của làng, hắn chẳng qua là một loại ký sinh trùng tồn tại trên Mộc Diệp thông qua việc gặm nhấm danh tiếng của Mộc Diệp.

Tiểu Nam càng lúc càng căm ghét Đoàn Tàng, nhưng trước đó Đỗ Lan đã nói qua các loại phản ứng mà Đoàn Tàng sẽ có, trong đó bao gồm cả việc cân nhắc trước sau.

Đây là chuyện rất bình thường, dù sao thì đầu hàng nói ra cũng không hay ho gì, ngay cả người lão luyện gian xảo như Đoàn Tàng cũng không thích.

Đây không phải đầu hàng, đây là nghênh đón chính thống của Mộc Diệp.

Đại Xà Hoàn đại nhân cũng là đệ tử của Tam Đại Mục, chỉ là y bị gian nhân hãm hại mới buộc phải rời khỏi Mộc Diệp, bây giờ y đã mạnh mẽ rồi đương nhiên phải trở về đoạt lại tất cả.

Mà ngươi nghênh đón Đại Xà Hoàn đại nhân trở về, thừa nhận thân phận nhẫn giả Mộc Diệp của y, sao có thể tính là đầu hàng được.

Tiểu Nam cảm thấy lời này quá xảo quyệt, nhưng đều là do Đỗ Lan dạy, Đỗ Lan sao có thể xảo quyệt đến vậy chứ.

Đúng vậy, hợp tác với Đại Xà Hoàn thì tính gì là đầu hàng chứ.

Đoàn Tàng chợt tỉnh ngộ, nút thắt trong lòng bắt đầu được gỡ bỏ.

Mình và Đại Xà Hoàn vốn dĩ là cùng một phe mà, nhưng sao Đại Xà lại bị gian nhân hãm hại.

Cả làng đều biết y nghiên cứu nhẫn thuật cấm kỵ, bị Tam Đại Mục đích thân đuổi khỏi làng mà: Không biết chuyện Đại Xà Hoàn rời Mộc Diệp còn có nội tình gì, y lại bị ai hãm hại.

Đại Xà Hoàn đại nhân ban đầu một lòng cống hiến cho việc xây dựng làng, nhưng Tam Đại Mục già nua hồ đồ, trúng gian kế của Đỗ Lan, cho rằng Đại Xà Hoàn đang tiến hành thí nghiệm trên cơ thể người, không hỏi rõ trắng đen lại còn trục xuất Đại Xà Hoàn đại nhân khỏi Mộc Diệp.

Mỗi khi nhớ lại chuyện này, đại nhân lại trằn trọc khó ngủ, vừa nghĩ đến tài năng của mình không thể giúp Mộc Diệp xưng bá, lại đau lòng đến thắt ruột.

Mấy câu thoại này, Tiểu Nam suýt chút nữa đã thấy ghê tởm đến chết, quá ghê tởm, cô tuyệt đối không tin Đại Xà Hoàn là loại người này.

Không ai tin, nhưng đánh trận thì phải có danh chính ngôn thuận, dù lý do này là giả, cũng phải có một lý do.

Đoàn Tàng hiện tại trong lòng rất sẵn lòng chấp nhận lý do này, bởi vì hắn cũng cho rằng Đỗ Lan là gian nhân, mặc dù hắn cũng biết chuyện Đại Xà Hoàn rời Mộc Diệp chẳng liên quan gì đến Đỗ Lan.

Nhưng hắn sẵn lòng tin, bởi vì có lý do này, là có thể lừa bịp dân làng Mộc Diệp rồi.

Lý do này rất tốt, hoàn toàn chứng minh sự chính trực và tấm lòng yêu làng của Đại Xà Hoàn.

Đại Xà Hoàn lại yêu làng đến vậy, quả thực là Tam Đại Mục ban đầu đã không suy xét chu toàn, không ngờ lại là Đỗ Lan cái tên đạo mạo ngụy quân tử này âm thầm xúi giục ly gián.

Vậy thì Đại Xà Hoàn trở về Mộc Diệp là lẽ đương nhiên, không nên có ai phản đối.

Chỉ là Tiểu Nam phát hiện Đoàn Tàng vẫn còn do dự, nhưng cô rất nhanh đã nghĩ đến suy luận của Đỗ Lan, hắn nói Đoàn Tàng cực kỳ ham quyền lực, nên nếu Đại Xà Hoàn lấy lý do này để vào làng, Đoàn Tàng sẽ lo lắng Đại Xà Hoàn nói không giữ lời, không trao vị trí Hokage cho hắn.

Đoàn Tàng lo lắng sau khi Đại Xà Hoàn nắm giữ Mộc Diệp, sẽ chẳng còn chuyện gì đến lượt hắn nữa.

Tiểu Nam chỉ cảm thấy những người này thật xấu xí, cái gì cũng vì quyền lực.

Đương nhiên, Tiểu Nam không thể không phục Đỗ Lan, người đã nhìn thấu mọi chuyện một cách triệt để như vậy, e rằng chỉ có người như Đỗ Lan mới coi tiền bạc như phân đất, coi quyền lực như ngói vụn, sống một cuộc đời vô tranh, nhẹ nhàng như gió mây.

Nếu tất cả mọi người trên thế giới đều như Đỗ Lan, vậy thì sao lại có chiến tranh chứ.

Ngươi cứ yên tâm, chí lớn của Đại Xà Hoàn đại nhân là Ngũ Đại Quốc của đại lục, chứ không chỉ riêng Mộc Diệp.

Y thu phục Mộc Diệp chỉ vì y là người Mộc Diệp, y muốn tạo ra thành tựu vượt xa Tam Đại Mục để Tam Đại Mục tâm phục khẩu phục, vì vậy vị trí Hokage là của ngươi.

Tiểu Nam lại nhấn mạnh: Điểm này, sau khi ngươi và Đại Xà Hoàn đại nhân gặp mặt, y sẽ đích thân nói rõ với ngươi, ngươi không cần lo lắng.

Đoàn Tàng đã động lòng, không cần gánh tiếng xấu của kẻ phản bội đồng thời lại có thể vinh dự lên ngôi Hokage, tại sao không làm chứ: Vậy tôi phải làm gì.

Chuyện này không nên ấn định thời gian, ngươi trước tiên hãy giám sát Tam Đại Mục và Hội Đồng Trưởng Lão, chờ thời cơ đến, ta mang theo mệnh lệnh của Đại Xà Hoàn đại nhân, ngươi và ta trong ứng ngoài hợp, hòa bình giải phóng Mộc Diệp.

Đúng là hòa bình giải phóng Mộc Diệp thật hay, Đoàn Tàng gật đầu: Đại Xà Hoàn làm việc quả nhiên kín kẽ không sơ hở.

Hiện tại Đoàn Tàng càng tin rằng Đại Xà Hoàn nhắm đến Ngũ Đại Quốc, bản thân mình có thể dễ dàng trở thành Hokage.

Ở bên Cự Quy, Vũ Trí Ba Ban đối chiến với ba thiên tài Uchiha, cộng thêm phụ tử Thủy Môn và Minh Nhân, đã rơi vào thế hạ phong.

Và ở phía bên kia, Đái Thổ cũng cuối cùng đã tỉnh lại, hắn hy vọng được nghe Tạp Tạp Tây kể rõ đầu đuôi sự việc, hy vọng biết sự thật.

Tiểu Lâm lại nói tình huống lúc đó là cô tự sát, Tạp Tạp Tây đã rất cố gắng rồi, cô không trách Tạp Tạp Tây.

Đái Thổ thầm nghĩ ngươi đương nhiên sẽ không trách Tạp Tạp Tây, ngươi đã luân hồi bao nhiêu lần trong ảo thuật rồi, khi nào thì ngươi trách Tạp Tạp Tây chứ.

Đái Thổ ghen tỵ, nhưng lại không bị hắc hóa, hiện tại hắn nhìn những đồng đội ngày xưa, cuối cùng chuẩn bị gầy dựng lại ràng buộc, cần tin tưởng chứ không nghi ngờ.

Chương 1237

Tuy nhiên đã không kịp nữa rồi, Tuyệt ở ngay phía sau hắn, không hề cho bọn họ thời gian phản ứng, Tuyệt đột nhiên từ trong thân cây phía sau Đái Thổ chui ra, một tay chuẩn xác không sai lầm giữ chặt con mắt phải của Đái Thổ, lấy đi Luân Hồi Nhãn của hắn.

Đái Thổ.

Tạp Tạp Tây và Lâm đều giật mình.

Đái Thổ lại nói mình không sao, Thế này cũng tốt, con mắt này vốn dĩ không thuộc về ta.

Như vậy ngược lại có thể khiến Đái Thổ buông bỏ gánh nặng: Nên đi ngăn cản Vũ Trí Ba Ban.

Đái Thổ kể kế hoạch Vô Hạn Nguyệt Độc của Ban cho mọi người, khiến Tạp Tạp Tây và Lâm đều trở nên nghiêm túc.

Ba người đột nhiên có cảm giác như ngày xưa: Lần này, chúng ta tuyệt đối phải hoàn thành nhiệm vụ, không thiếu một ai, cùng nhau trở về Mộc Diệp.

Tiểu Lâm đại diện ba người nói ra mục tiêu của ngày hôm nay.

Đại Xà Hoàn mạnh mẽ quá.

Những người Mộc Diệp phái ra phá hủy trận pháp Uế Thổ Chuyển Sinh đều thất bại, thương vong thảm trọng, Ninh Thứ suýt chút nữa đã anh dũng hy sinh, mặc dù họ đều rất mạnh, thậm chí Thiên Thiên còn sử dụng siêu đại chiêu Siêu Trọng Tập.

Đó là tăng tốc một nhẫn cụ nặng ba trăm cân.

Năng lượng của vật thể tỷ lệ thuận với trọng lượng và tốc độ, tốc độ đủ, cộng thêm trọng lượng, Thiên Thiên đơn giản chính là một chiến hạm hình người, một đòn có thể phá hủy một ngọn núi.

Nhưng đối mặt với đội quân Uế Thổ Chuyển Sinh của Đại Xà Hoàn vẫn bó tay không có cách nào, bởi vì bất kể giết những binh lính Uế Thổ Chuyển Sinh đó bao nhiêu lần, dù có biến thành mảnh vụn cũng vẫn có thể từ từ phục hồi.

Trận chiến như vậy, thực sự khiến mọi người không thể giành chiến thắng.

Sau đó, một chuyện càng làm rối loạn lòng quân đã xảy ra, Đoàn Tàng của làng Mộc Diệp bị tru sát.

Khi Đoàn Tàng nhận được thông báo của Tiểu Nam để ra tay với Hội Đồng Trưởng Lão và Tam Đại Mục, hắn đã bị phản sát, lúc đó hắn mới biết mình bị lừa, đáng tiếc đã quá muộn rồi, hắn đã chết, chết như một kẻ phản bội Mộc Diệp, không còn cơ hội gây tội nữa.

Mọi chuyện thành lớn rồi, chàng định kết thúc thế nào.

Nhìn thấy Đại Xà Hoàn vô song, Địch Ny Toa lại muốn biết Đỗ Lan định giải quyết ra sao, lẽ nào thật sự để Đại Xà Hoàn thống nhất đại lục.

Nếu Đại Xà Hoàn có thể thống nhất thì cũng không tệ.

Đỗ Lan cho biết nếu Đại Xà Hoàn thống nhất đại lục, thì nhẫn giả có lẽ có thể trở thành sức mạnh quân sự duy nhất, tương lai dân thường cũng không cần lo lắng nhẫn giả gây loạn thế, có thể chuyên tâm giao lưu với Thông Linh Thú của thế giới này.

Đáng tiếc Đại Xà Hoàn hiển nhiên không có tâm tư đó, mục tiêu của y vẫn là báo thù Mộc Diệp và đạt được sức mạnh cường đại hơn, y theo đuổi sự đề thăng của bản thân chứ không phải hòa bình của thế giới.

Thôi được, cuối cùng cũng đến lượt ta ra tay rồi.

Đỗ Lan vươn vai, Ta cũng nên đi qua cổng chính Mộc Diệp một lần rồi.

Trước đây hắn đều là dùng Thuấn Di, ngoại trừ lần đầu tiên vào Mộc Diệp đi qua cổng chính, thì chưa bao giờ đi ra từ cổng chính nữa, nhưng hôm nay hắn muốn ra ngoài.

Khi Đỗ Lan bước chân ra khỏi làng Mộc Diệp, bước đi bước đầu tiên, cả thế giới đều cảm nhận được khí tức của hắn, tất cả các chiến trường đều chậm lại, những Thông Linh Thú do Đỗ Lan tạo ra đều nhao nhao quỳ lạy hắn, đây là Đấng Sáng Tạo của bọn chúng đã đến.

Sau đó, ghi chép lịch sử của làng Mộc Diệp về ngày hôm đó là như thế này: Vĩ đại Văn Chi Tiên Nhân Đỗ Lan mười năm chưa từng bước ra khỏi Mộc Diệp, khi hắn rời khỏi làng trong một khoảnh khắc, dưới chân nở hoa sen, trăm hoa đua nở, chim trời triều hạ, vạn vật sinh sôi. tất cả đều như thế giới văn tự dưới ngòi bút của Văn Chi Tiên Nhân, cỏ cây cũng vì vẻ anh tuấn của tiên nhân mà say đắm, trong một khoảnh khắc thế giới đã thay đổi.

Đỗ Lan là người vĩ đại nhất sau Lục Đạo Tiên Nhân, Lục Đạo Tiên Nhân ban cho nhẫn giả Chakra, Đỗ Lan ban cho nhẫn giả tư tưởng trăm hoa đua nở.

Đại Xà Hoàn mất tích, Dược Sư Đâu bị bắt, liên quân Akaki bị Đỗ Lan lật tay diệt sạch, Uế Thổ Chuyển Sinh tan thành tro bụi, tất cả các Tuyệt đều bị giết.

Cuối cùng còn có một Vũ Trí Ba Ban, ngược lại để Đỗ Lan từ từ tận hưởng.

Trên chiến trường Cự Quy, Cự Quy ngẩng đầu gào thét, lại là đã sống lại, Vũ Trí Ba Ban không biết đây là chuyện gì xảy ra, chỉ thấy

Đỗ Lan từ trên trời giáng xuống, trên người tràn đầy ánh sáng của sự sống.

Đây là ai.

Ban từ trước đến nay chưa từng biết có nhân vật như Đỗ Lan.

Lão sư.

Dứu và Chỉ Thủy kích động khôn xiết, cách bao nhiêu năm, cuối cùng bọn họ lại gặp được lão sư rồi.

Dừng tay đi, Đại Xà Hoàn đã bại rồi.

Đỗ Lan nói: Còn ngươi nữa, cái gì mà Vô Hạn Nguyệt Độc cũng không thể hoàn thành được, ta sẽ mang tất cả Vĩ Thú đi, sau này không có Thần Thụ, cũng không có Vô Hạn Nguyệt Độc.

Ngươi là ai.

Nhìn người mới miệng đầy khoác lác, Ban lớn tiếng chất vấn, hắn không cho phép ai phủ nhận lý tưởng của hắn.

Người đưa ngươi về.

Đỗ Lan vừa giơ tay, thân thể Vũ Trí Ba Ban đã tan thành phấn vụn, chỉ còn linh hồn bán trong suốt lưu lại trên thế giới.

Không thể nào, Uế Thổ Chuyển Sinh sao có thể bị phá hủy như vậy.

Ban kinh hoàng thất sắc, linh hồn cũng đang run rẩy.

Thế giới không có gì là không thể, ngươi chết quá lâu rồi, thì không nên quay lại.

Đỗ Lan lại đẩy tay: Tạm biệt.

Vũ Trí Ba Ban bị một luồng khí mang đi.

Nhìn thấy Nhẫn Giả Chi Thần từng khiến mình lâm vào khổ chiến lại dễ dàng bị Đỗ Lan đánh bại như vậy, trong lòng mọi người đều cảm thấy ngũ vị tạp trần.

Được rồi, tương lai của thế giới này vẫn phải xem các ngươi, loại Vĩ Thú này thì ta sẽ mang tất cả rời khỏi đại lục này.

Đỗ Lan lại vẫy tay, Cửu Vĩ trong thân thể Thủy Môn cũng bị thu lại.

Cửu Vĩ khóc thét, nó sợ hãi, Đỗ Lan quá đáng sợ rồi.

Còn có Thập Vĩ, suýt nữa thì quên mất, mọi người chỉ thấy Đỗ Lan không có sức mạnh Luân Hồi Nhãn mà cũng triệu hồi Thập Vĩ ra, Đái Thổ chấn kinh không thôi.

Hắn sớm biết Đỗ Lan đáng sợ, không ngờ lại đáng sợ đến mức này, hoàn toàn vượt qua lẽ thường của nhẫn giả.

Thập Vĩ cũng mang đi, Đại Đồng Mộc Huy Dạ gì đó thì khỏi cần xuất hiện nữa.

Gia đình Đỗ Lan đã để lại một lượng lớn tài phú quý giá cho thế giới này, nhưng thế giới này cũng không phải không phải trả giá, ví dụ như Quỷ Chi Quốc đã dùng tử khí đổi lấy một lượng lớn Trảm Phách Đao có thể gây sát thương cho vong linh.

Thay đổi lớn nhất vẫn là Mộc Diệp, Mộc Diệp trở thành trung tâm văn hóa của đại lục.

Đỗ Lan như việc hắn đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên biến mất, nếu không phải có nhiều văn hiến ghi chép, e rằng mọi người đều sẽ cho rằng Đỗ Lan chưa từng tồn tại.

Trên núi Nham Nhan của Mộc Diệp, mặt Đỗ Lan cũng được khắc lên, hắn sẽ là người duy nhất không phải Hokage nhưng lại nhận được đãi ngộ của Hokage, nhưng vừa đồng thời còn có thể sánh vai với Đỗ Lan, là vinh hạnh của bọn họ.

Tương lai nhẫn giả mà Sa Ẩn chuẩn bị đã bắt đầu thay đổi sau khi Tứ Chiến kết thúc, biến nhẫn giả từ chiến sĩ thành nhà mạo hiểm, từ vũ khí thành người tiên phong.

Nhẫn giả tương lai sẽ có nhiều khả năng hơn, chứ không bị giới hạn trên chiến trường.

Dứu và Chỉ Thủy không trở về Mộc Diệp, Đỗ Lan bảo họ đi tìm kiếm mục tiêu vĩ đại hơn, muốn kho báu hắn để lại ở nơi xa sao.

Cứ đi đi, Đỗ Lan đã giấu kho báu ở nơi nguy hiểm nhất thế giới, nếu muốn thì hãy đi tìm đi.

Là hai học trò của Đỗ Lan, bọn họ tự nhiên sẽ không từ bỏ việc tìm kiếm kho báu của lão sư, Đỗ Lan còn yêu cầu họ ghi chép lại nội dung thám hiểm, không chỉ tìm kiếm kho báu mà còn phải trong quá trình tìm kiếm mà sáng tạo ra kho báu.

Đỗ Lan đã về nhà, ném Đại Xà Hoàn lên hành tinh Bei Yuan, thêm một số biến số cho thế giới này.

Đương nhiên Đại Xà Hoàn sẽ không cứ thế mà sống nhăn răng nhảy nhót, Đỗ Lan muốn trừng phạt y một chút, nhốt y dưới một ngọn núi và phong ấn lại, trừ phi có người phá giải phong ấn, nếu không y sẽ vĩnh viễn ngủ đông trong đó.

Đỗ Lan tin rằng, nếu Đại Xà Hoàn một lần nữa hoạt động trở lại, thì đó sẽ là một câu chuyện khác.

Đỗ Lan vừa định nghỉ ngơi vài ngày, sắp xếp cho Thiên Thiên, Chồ Điền, Tiểu Nam và những người khác trở về tu luyện, cùng với việc nâng cấp trở thành Đại Tổng Quản dã nãi vũ, thì Địch Ny Toa lại chủ động nói muốn xuyên việt.

Đỗ Lan rất kỳ lạ, lẽ nào ngày này rất đặc biệt, hay là Địch Ny Toa có tâm sự.

Đỗ Lan mang theo nghi vấn, cùng Địch Ny Toa đi đến thế giới mới.

Chim hót hoa bay, nhiệt độ dễ chịu, chất lượng không khí tuyệt vời.

Nhưng nhĩ lực của Đỗ Lan kinh người, nghe thấy tiếng vó ngựa phi nước đại từ xa và tiếng vũ khí kim qua vang lên chan chát.

Không khỏi nhìn sang, hóa ra là hai trận quân cổ đại đang giao chiến, sát phạt khí ngút trời trên chiến trường.

Chà chà.

Lý do phát ra tiếng kinh ngạc là vì Đỗ Lan nhìn thấy trên lá cờ quân của một bên có chữ Tần viết bằng tiểu triện.

Ngay khi Đỗ Lan chuẩn bị đến gần xem xét, Địch Ny Toa lại với vẻ mặt nghiêm túc ngăn hắn lại, khiến Đỗ Lan rất kỳ lạ.

Vốn dĩ lần xuyên việt này đã rất kỳ lạ, nếu không phải tình huống đặc biệt, Địch Ny Toa bình thường sẽ không chủ động cùng Đỗ Lan xuyên việt.

Trước đây vẫn luôn là Đỗ Lan mặt dày kéo người ta xuyên việt.

Hai người là vợ chồng già, trải qua vô số năm tháng đồng cam cộng khổ, về lý thuyết mà nói Đỗ Lan hiểu rõ tất cả về Địch Ny Toa, nhưng lần này hắn thật sự không đoán được suy nghĩ của Địch Ny Toa.

Có chuyện gì sao.

Sau khi họ kết hôn, Địch Ny Toa chưa từng dùng vẻ mặt này đối xử với hắn.

Điều này khiến Đỗ Lan nhớ lại lúc họ mới gặp nhau, hắn đã không nghe lời Địch Ny Toa mà không ở lại chỗ cũ mà lại đi đến hiện trường thảo phạt nguy hiểm, lúc đó nàng cũng có vẻ mặt như vậy, điều này nói lên rằng nàng rất nghiêm túc muốn nói chuyện.

Đỗ Lan dừng ý định đi khám phá thế giới mới, trước tiên giải quyết chuyện của Địch Ny Toa.

Địch Ny Toa nhìn Đỗ Lan, nàng vẫn nhớ ban đầu khi họ mới gặp nhau, Đỗ Lan tuy mạnh mẽ nhưng vẫn là một người đàn ông chưa trưởng thành.

Chương 1238

So với hiện tại, hắn lúc đó càng đáng yêu hơn: Thân ái, chàng đang mất đi sự kiên nhẫn.

Đỗ Lan chớp mắt, không biết vì sao Địch Ny Toa đột nhiên nói vậy, mình đã mất kiên nhẫn chuyện gì.

Chỉ nghe Địch Ny Toa tiếp tục nói: Chàng của ngày xưa tuyệt đối sẽ không đối xử với Đái Thổ và Nagato như vậy, thậm chí Đại Xà Hoàn, Dược Sư Đâu cũng sẽ không có kết cục như thế này.

Đỗ Lan không hiểu, hắn nói: Đái Thổ và Đâu bị giam trong nhà tù Mộc Diệp, chung thân cấm cố.

Nagato thì là tuổi thọ của hắn đã hết, còn về Đại Xà Hoàn, giam y mấy trăm năm cũng chẳng phải chuyện gì to tát, có vấn đề gì sao.

Đỗ Lan hoàn toàn không biết cách sắp xếp này có vấn đề gì.

Nếu là chàng của ngày xưa, sau khi Đái Thổ nhận ra lỗi lầm của mình tuyệt đối sẽ không trừng phạt hắn nữa, chính chàng đã nói trừng phạt chỉ là thủ đoạn, không phải mục đích.

Chàng của ngày xưa sẽ để Đái Thổ lấy công chuộc tội, để hắn ôm lòng hối cải dùng quãng đời còn lại để cống hiến.

Đâu, Nagato cũng vậy, chàng nên biết bọn họ đều không phải bẩm sinh đã là người xấu, bọn họ chỉ là không có người hướng dẫn đúng đắn nên mới lạc lối.

Địch Ny Toa nghiêm túc nói, chính xác chỉ ra sự thay đổi của Đỗ Lan: Chàng đang dùng sự thay đổi của bản thân để chứng minh câu nói mà chàng thường nói Sẽ có một ngày con người đều trở thành loại người mà mình từng căm ghét.

Thân ái, chàng đang trở thành thần, hơn nữa không còn sẵn lòng bao dung lỗi lầm của người khác, và còn cố ý theo đuổi sự không hoàn hảo.

Đỗ Lan há hốc mồm, nhưng lại không nói được một lời nào.

Mỗi câu Địch Ny Toa nói ra, Đỗ Lan đều không thể phản bác, bởi vì đều là sự thật.

Luôn thấy nhân loại đấu đá nội bộ, Đỗ Lan quả thực đã mất đi sự kiên nhẫn.

Trước đây Đỗ Lan vì muốn thế giới hòa bình mà tặng động cơ vĩnh cửu khắp nơi, hoặc là thần khí biến năng lượng thành lương thực, nhưng hiện tại hắn miệng đầy là nhân loại không thể tránh khỏi chiến tranh, không còn nỗ lực muốn thay đổi, càng nhiều hơn chỉ là nói suông mà không ra tay làm cho thế giới tốt đẹp hơn, đối với những người phạm lỗi cũng không còn lòng bao dung, không còn sẵn lòng cho họ cơ hội sửa đổi, chỉ nghĩ đến làm sao để trừng phạt bọn họ.

Đỗ Lan cả người ngẩn ngơ như khúc gỗ, nếu không phải lời Địch Ny Toa nói, có lẽ hắn căn bản sẽ không phát hiện ra những thay đổi này của mình.

Có câu nói: Càng biết nhiều người thì càng thích chó.

Đỗ Lan luôn nhìn thấy loài người đấu đá nội bộ, vẫn luôn nỗ lực thay đổi, nhưng mỗi thế giới đều là câu chuyện tương tự, Đỗ Lan dần dần không còn muốn làm cho thế giới tốt đẹp hơn, ngược lại chỉ nghĩ đến làm sao để trừng phạt những kẻ phạm lỗi, cho dù những người đó đã nhận ra lỗi lầm, Đỗ Lan vẫn muốn trừng phạt họ, không phải vì làm như vậy thế giới sẽ tốt hơn, mà là để an ủi chính nội tâm của Đỗ Lan.

Thà rằng nỗ lực vô ích, không bằng trừng phạt kẻ xấu thì đơn giản hơn.

Địch Ny Toa nhìn Đỗ Lan tự kiểm điểm, trong lòng nghĩ nếu không phải kết quả xử lý Đái Thổ và bọn họ của Đỗ Lan cuối cùng, nàng cũng không thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của Đỗ Lan đến vậy.

Nếu là trước đây, Đỗ Lan nhất định sẽ phục sinh Tiểu Lâm, thậm chí cả Jiraiya cũng sẽ phục sinh.

Hơn nữa Đỗ Lan của trước đây cũng sẽ không luôn nghĩ về loài người theo hướng bi quan, hắn sẽ tìm mọi cách để kích phát tiềm năng và những điều tốt đẹp của thế gian.

Hy vọng Đỗ Lan có thể tự mình hồi phục lại, Địch Ny Toa không muốn có một ngày chồng mình biến thành kẻ máu lạnh vô tình, bụng dạ hẹp hòi.

Vì vậy nàng mới đề xuất một chuyến đi mới, hy vọng hắn có thể trở lại như xưa.

Đái Thổ vào tù, Tiểu Lâm về cõi âm, Tạp Tạp Tây chịu đựng nỗi đau mất bạn lần thứ hai, đây chính là sự không hoàn hảo mà Đỗ Lan cố ý tạo ra, hắn đã bắt đầu cho rằng loài người không xứng đáng với tất cả những kết cục viên mãn.

Hắn thậm chí còn không nghĩ cách tác hợp Jiraiya và nade, cũng không dạy Minh Nhân cách để trở thành Hokage, không đi thực hiện ước mơ cho Lee.

Không phải không thể, mà là trong tiềm thức của Đỗ Lan đã chấp nhận rằng loài người dù có kết quả gì cũng là tự làm tự chịu.

Hành trình dài đằng đẵng, Đỗ Lan trở nên tê liệt, quên đi sự kiên trì của bản thân trước đây.

Đỗ Lan ngẩng đầu, nhìn về phía chiến trường tàn sát ở đằng xa, một bên là ô hợp chi chúng quần áo rách rưới, thân hình gầy yếu, một bên là thiết kỵ Đại Tần tinh nhuệ.

Đây hiển nhiên là một cuộc khởi nghĩa chống lại Đại Tần, ánh mắt Đỗ Lan xuyên qua gió mạnh, lướt qua cỏ cứng, nhìn thấy biểu cảm của mỗi người, xúc giác cảm ứng thâm nhập vào não bộ của mỗi người, đọc lấy ký ức của họ.

Mỗi người đều có những nguyện vọng nhỏ bé, đối với Đỗ Lan mà nói chẳng đáng là gì.

Hắn có thể thỏa mãn tất cả nguyện vọng của họ, kết thúc trận chiến này.

Nhưng rồi sao.

Họ sẽ đòi hỏi nhiều hơn, chiến tranh vẫn sẽ lại bắt đầu.

Nếu họ có thể thỏa mãn với những nguyện vọng nhỏ bé thì sao.

Ngay khi Đỗ Lan lại đi vào lối mòn tiêu cực, Địch Ny Toa kịp thời mở lời: Cho dù có một bộ phận người không thỏa mãn vẫn muốn khai chiến, vậy thì những người sẵn lòng thỏa mãn đó lẽ nào không phải là những người chúng ta nên bảo vệ sao.

Đỗ Lan nhìn về phía Địch Ny Toa, nàng vẫn xinh đẹp như vậy, ngũ quan tinh tế như trời sinh, chỉ nghe nàng dùng giọng nói xa xăm nói: Loài người là cái dạng quỷ quái gì, ta sớm đã biết, nhưng ta vẫn sẵn lòng bảo vệ họ, chính là vì bất kể họ khiến ta thất vọng bao nhiêu lần, họ vẫn có thể cho ta thấy kỳ tích của nhân tính, cho dù thất vọng chín mươi chín lần, ta vẫn sẽ kiên trì lần thứ một trăm, bởi vì lần thứ một trăm nhất định là kỳ tích.

Đúng vậy, loài người nhất định là xấu xí, nhưng loài người cũng nhất định là tốt đẹp.

Những trải nghiệm của Địch Ny Toa từ sớm trên đại lục Yêu Ma, đã khiến nàng sớm hơn Đỗ Lan nhận ra bản tính xấu nhiều hơn đẹp của loài người, nhưng nàng chưa từng nghĩ đến việc từ bỏ loài người, bởi vì nàng là lolicon, loli là kết tinh tốt đẹp của nhân loại, là điều tốt đẹp nhất trên thế giới.

Địch Ny Toa, cảm ơn nàng, trong hành trình dài đằng đẵng ta cũng đã lơ là, không biết từ lúc nào đã cho rằng mình đã nhìn thấu loài người, cố ý theo đuổi cái gọi là kết cục thuộc về loài người.

Đỗ Lan cười tự giễu: Ta vẫn còn quá non nớt, nên Địch Ny Toa nàng có thể như trước đây bầu bạn bên ta, thật sự là vận may của ta.

Bây giờ chúng ta hãy đi xem thế giới này đi, tìm lại sự kiên nhẫn mà ta đã mất.

Hai trận quân đang giao chiến, vẻ mặt hung hãn cũng không che giấu được ánh mắt sợ chết, đột nhiên động tác của mỗi người đều chậm lại, cứ như thể rơi xuống nước, mỗi động tác đều trở nên nặng nề, càng lúc càng chậm, cuối cùng khung cảnh chiến trường dừng lại ở một cảnh tàn sát, giống như một bức tranh sơn dầu.

Binh lính hai bên đều không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ có vị quân quan đang giữ tư thế lớn tiếng gầm thét ở bên cạnh nhìn thấy từ xa có hai vị tiên nhân đến, thật sự là tiên nhân, rõ ràng giây trước còn ở rất xa, giây sau đã đến chiến trường rồi.

Áo quần bay phấp phới, tóc xanh lay động, khí chất như tiên nhân vũ hóa phi thăng, vị quân quan chỉ trong mơ mới từng gặp nhân vật như vậy.

Không cần nghĩ, mỗi người trên chiến trường đều bị đứng bất động, nhất định là do hai vị thần tiên mặc hắc bào này tạo thành.

Thời đại này, thuyết âm dương gia ngũ hành rất thịnh hành, triều Tần thuộc thủy đức, lấy màu đen làm quý, vợ chồng Đỗ Lan nhập gia tùy tục.

Vì sao phải đánh trận.

Đỗ Lan chỉ vào viên tướng quan quân Tần, hỏi một câu, tuy hắn đại khái biết tình hình thế nào, không ngoài việc quan bức dân phản, dân không phản không được.

Phốc đông, vị quân quan đó lăn xuống khỏi ngựa, liền quỳ xuống trước Đỗ Lan và Địch Ny Toa: Tiên nhân, tiểu tướng Lỗ Đạt, bái kiến tiên nhân.

Hắn run rẩy sợ hãi, suýt nữa thì khóc, cũng không biết là sợ hãi hay kích động hoặc kinh hỉ, tóm lại hiện tại ngay cả Lỗ Đạt cũng không rõ nữa.

Trả lời câu hỏi của ta, vì sao đánh trận.

Bẩm đại nhân, đây là phản dân ở quận Hội Kê, vì đã lỡ kỳ hạn dao dịch, không đến đúng giờ.

Chúng tôi theo luật pháp Đại Tần đến bắt giữ, những phản dân này lại chống cự, tiểu tướng đang thảo phạt, xin tiên nhân minh giám.

Lỗ Đạt cũng khá được, ăn nói không tệ, ít nhất đã nói rõ ràng.

Hoàn toàn giống như Đỗ Lan nghĩ, sau khi triều Tần thống nhất, Tần Thủy Hoàng đồng thời bắt đầu nhiều công trình lớn, Vạn Lý Trường Thành, lăng mộ, A Phòng Cung v. v. những công trình lớn này đều cần công nhân, những công nhân này đều là thanh niên trai tráng từ khắp nơi trong cả nước.

Cái gọi là dao dịch, chính là ngoài thuế ra, dân chúng phải hoàn thành lao động không công do chính phủ chỉ định, thông thường là đi xây lăng mộ, sửa tường thành gì đó.

Ở Đại Tần, người bị trưng dụng phải đến đúng giờ, chậm một ngày cũng sẽ bị chém đầu.

Một nông dân gần tướng Tần hiển nhiên đã nghe thấy lời đối phương, rất sốt ruột, rõ ràng họ bị ép buộc, nếu không phải luật Tần nghiêm khắc, họ cũng sẽ không đến nông nỗi này.

Hiện tại làng của họ trai tráng mười phần chết mất chín tám, ruộng đất hoang vu, cho dù hôm nay không bị giết thì năm sau, năm sau nữa họ vẫn sẽ chết đói.

Họ phản kháng cũng là bất đắc dĩ, tiên nhân ơi tiên nhân ngài ngàn vạn lần đừng tin lời quỷ quái của hắn ta.

Mỗi câu của Lỗ Đạt đều là thật lòng, hắn là người Tần, từ nhỏ đã tuân thủ luật Tần, hắn không thấy luật pháp nghiêm khắc, phạm pháp thì phải xử lý theo luật, đáng chém đầu thì chém đầu, đáng xé xác thì xé xác.

Đại Tần chính là nhờ vậy mà trở nên cường đại, việc diệt sáu nước là bằng chứng tốt nhất cho sự ưu việt của luật Tần.

Vậy nơi này là quận Hội Kê sao.

Đỗ Lan không vội giải quyết tranh chấp, từ từ thôi.

Quận Hội Kê, chính là vùng đất Giang Tô sau này, nói chính xác hơn thì nên là gần Tô Châu.

Đương nhiên hiện tại nơi này vẫn là một phong cảnh hoang sơ, hoàn toàn không có cảnh thịnh vượng của vùng đất cá gạo Giang Nam, mặc dù đã thống nhất, nhưng Đại Tần vẫn là một loạn thế.

Chính phải, đi về phía đông mười lăm dặm là Ngô Huyền.

Có chút thú vị.

Đỗ Lan cười: Nếu ta bảo ngươi bây giờ ngừng chiến, ngươi có bằng lòng không.

Đương nhiên không bằng lòng, vì như vậy là phạm pháp, nếu hắn không thể tiêu diệt đám loạn dân này, về sau hắn cũng không có kết cục tốt đẹp.

Nhưng đây là lời của thần tiên, nếu hắn không nghe, không biết sẽ có hậu quả gì.

Gudong, nuốt nước bọt, Lỗ Đạt không biết quyết định thế nào.

Đỗ Lan phát hiện người mặc trang phục dân tị nạn ở bên cạnh cũng có lời muốn nói, trong tay hắn cầm một cây thương trúc vót nhọn, mặt vàng vọt gầy gò, trên người chỉ có một bộ quần áo vá víu, chân đi dép cỏ, trang phục như vậy thì đi làm ruộng còn được, đánh trận thì kém xa quá.

Người nông dân đó thấy Đỗ Lan đang nhìn mình, kích động đến đỏ mặt, ánh mắt ngàn lời muốn nói.

Đỗ Lan gật đầu, người nông dân liền khụy xuống, hắn cũng đã có thể cử động được.

Bốp, hắn cũng lập tức quỳ xuống: Thần tiên, ngài ngàn vạn lần đừng nghe hắn nói bậy nói bạ.

Làng chúng tôi đã không còn bao nhiêu trai tráng, bọn họ còn muốn trưng dụng dao dịch, vì sợ liên lụy làng chúng tôi đã nhịn rồi, ngay cả đứa trẻ mười tuổi cũng tính vào, gom góp mãi mới đủ hai trăm người, nhưng bọn họ lại còn thêm một trăm người nữa, đây chẳng phải là muốn mạng chúng tôi sao.

Nhưng chúng tôi biết nếu không đi, cha mẹ già và bà con trong làng đều sẽ chết, nên lại đưa tất cả những người già trong làng vào danh sách, lại đi cầu quan trên mở lòng, khó khăn lắm mới được miễn năm mươi suất dao dịch. 95.

Chương 1239

Nhưng sau khi xuất phát, lại gặp mưa liên tục, đường sá khó đi, chúng tôi ngày đêm vội vã lên đường cũng khó đến được đích, chúng tôi đều có người già trẻ nhỏ, nên bàn bạc một hồi mới quyết định bỏ trốn, xin tiên nhân minh xét, luật Tần vô tình, trời có tình vậy, tiên nhân.

Vừa nói vừa khóc lóc thảm thiết.

Các ngươi là bỏ trốn sao, các ngươi không chỉ giết quan lại mà còn lên núi làm cường đạo.

Lỗ Đạt nói.

Đỗ Lan thầm nghĩ cướp bóc.

Có thể cướp được gì chứ, trang bị của bọn họ e rằng ngay cả một bức tường đất cũng không công hạ nổi, chắc cũng chỉ cướp được chút lương khô của khách lữ hành qua đường, đơn giản là chẳng có chút tiền đồ nào, nhìn bọn họ không được ăn no là biết.

Đừng ồn ào.

Đỗ Lan vừa mở miệng, hai người đều lập tức im lặng, người nông dân kia ngay cả tiếng khóc cũng ngừng lại.

Lỗ Đạt, ta muốn ngươi đi Hàm Dương gặp Hoàng đế, tiện thể bảo hắn chuẩn bị một trăm xe lương thực.

Khi trời tối ngươi mang lương thực về.

Đỗ Lan nói.

Ngạch.

Tiên nhân, đi Hàm Dương nào chỉ ngàn dặm, tiểu tướng Lỗ Đạt thân xác phàm trần, làm sao có thể đi về được.

Hơn nữa cho dù có thiên lý mã đi về, nhưng một trăm xe lương thực một mình tôi làm sao có thể mang về được.

Lỗ Đạt cho biết không thể làm được.

Ngươi tự nhiên không được, nhưng ta cho mượn ngươi hai món pháp bảo, tự nhiên có thể khiến ngươi hoàn thành chỉ thị của ta.

Vừa nói Đỗ Lan vừa vẫy tay, một đám mây đen kịt liền xuất hiện trước mặt Lỗ Đạt.

Chính là Ô Đấu Vân đã lâu không gặp.

Đây là Ô Đấu Vân, một ngày có thể đi mười vạn tám nghìn dặm, đến Hàm Dương không cần một khắc.

Lỗ Đạt đã ngây người, quả nhiên là tiên nhân, tiên nhân cưỡi mây đạp gió a.

Ta lại ban cho ngươi Súc Tiểu Đăng, có thể thu nhỏ một trăm xe lương thực đó, ngươi lại tìm một cái túi lớn đeo lên lưng, liền có thể mang trăm xe lương thực đó về.

Đạo cụ của Doraemon lại xuất hiện giang hồ.

Lỗ Đạt cẩn thận từng li từng tí nhận lấy một vật pháp bảo tinh xảo trong suốt, mạnh dạn hỏi: Tiên nhân, sao không cùng tiểu tướng đi Hàm Dương, Hoàng đế bệ hạ nhất định sẽ cùng tiên nhân đối ẩm hợp cạ.

A a, ngươi đã nói ta là tiên nhân rồi, tiên nhân đương nhiên có phong thái của riêng mình.

Y là hoàng đế thống nhất sáu cõi nhưng cũng chưa chắc đã lọt vào mắt ta.

Được rồi, ngươi mau đi mau về, nếu hoàng đế thật sự muốn gặp ta, thì bảo hắn chuẩn bị xe ngựa, ta sẽ đợi hắn ở Hội Kê để đón ta đi Hàm Dương.

Lỗ Đạt không còn cách nào khác, chỉ đành đi thôi, nhưng hắn quên mất hình như mình không có thiết bị định vị, trên trời cũng không có phương hướng, hắn làm sao biết Hàm Dương rốt cuộc ở đâu chứ.

Hắn bám vào Ô Đấu Vân run cầm cập, may mà Ô Đấu Vân tự mình nhận đường, một đường thẳng tiến Hàm Dương.

Ngày hôm đó, dân chúng Hàm Dương đều nhìn thấy một đám mây kỳ lạ bay vào hoàng cung, sau đó thị vệ hoàng cung lập tức bao vây hoàng cung từng lớp, nghe nói trên mây còn có một người, là thần tiên, Tần Thủy Hoàng đích thân tiếp kiến.

Nhưng đám mây kỳ lạ không dừng lại bao lâu, hai canh giờ sau, đám mây kỳ lạ lại một lần nữa khởi hành, trong hoàng cung không khí lại kỳ lạ.

Sau đó Tần Thủy Hoàng liền phái quân khẩn cấp tám trăm dặm đi đến Hội Kê, ra lệnh thái thú Hội Kê lập tức chuẩn bị đoàn xe nghi lễ cao cấp nhất để nghênh tiếp hai người.

Nhất thời tin đồn nổi lên khắp nơi, có người nói là tiên nhân báo mộng cho hoàng đế rằng hai người đó có thể giúp Đại Tần củng cố giang sơn, cũng có người nói hai người đó là đệ tử của tiên nhân, xuống thế gian lập công dựng nghiệp, càng có người nói hai người đó chính là tiên nhân nên hoàng đế mới có hành động lớn như vậy.

Tất cả những điều này Lỗ Đạt đương nhiên không biết, lúc này Lỗ Đạt chỉ cảm thấy quá may mắn, mình được thay tiên nhân chạy việc, còn được dùng pháp bảo của tiên nhân, còn được bay nữa, ngay cả hoàng đế cũng không bằng mình a.

Lỗ Đạt cõng về một trăm xe lương thực, dưới hiệu ứng của Đăng

Phóng Đại của Đỗ Lan đã khôi phục bình thường: Nấu cơm ăn đi, ăn xong rồi thì quân dân một nhà, không được đánh nhau nữa.

Không ai dám nói không.

Mục tiêu ám sát sẽ từ quận Hội Kê đi Hàm Dương, chúng ta bố trí mai phục dọc đường, nhất định không thể để hai tên thần côn đó đến Hàm Dương giúp đỡ bạo ngược.

Các chí sĩ của Bách Gia khắp thiên hạ đều không muốn Tần bạo ngược kéo dài, tuyệt đối không thể để những người hay vật có thể tăng cường sức mạnh cho Tần gia nhập Đại Tần.

Vì vậy, khi họ biết có hai người có năng lực lớn muốn vào Hàm Dương yết kiến hoàng đế, liền lập tức phát mật hàm ám sát, khuyến khích những người có chí ám sát vợ chồng Đỗ Lan.

Truyền thuyết họ sở hữu tiên đan, ăn một viên mấy ngày không cần ăn nữa, hai người chỉ dùng tiên đan đã giải quyết được vấn đề nạn đói gần Ngô Huyền.

Kỳ thực là Tiên Đậu, Đỗ Lan làm gì có luyện đan.

Tiên Đậu dưới sự áp tải của quân Tần đã được đưa đến các thôn các xã ở Ngô Huyền, phân phát đến tay từng hộ gia đình.

Đây là do Lỗ Đạt giám sát, hắn tuyệt đối không dám giảm bớt bất kỳ mệnh lệnh nào của tiên nhân.

Hơn nữa Lỗ Đạt còn nói đây là ân tứ của tiên nhân, là tiên nhân ưu ái Đại Tần, yêu cầu tất cả những người nhận được Tiên Đậu đều phải cảm tạ tiên nhân, cảm tạ hoàng đế, cảm tạ Đại Tần.

Tuy không biết tiên đan là thật hay giả, nhưng đã dùng danh nghĩa tiên nhân để lung lạc lòng dân cho Tần, thì chính là kẻ địch.

Vài ngày sau, thái thú quận Hội Kê đã chuẩn bị đoàn xe xa hoa, dưới sự hộ tống của đại quân Lỗ Đạt, xuất phát chuẩn bị đi đến trung tâm Tần là Hàm Dương.

Lỗ Đạt, ngươi đi phương bắc săn một con gấu về, hôm nay chúng ta sẽ ăn gấu chưởng.

Khi đoàn xe nghỉ ngơi, Đỗ Lan tìm Lỗ Đạt.

Lỗ Đạt đương nhiên sẽ không từ chối, có nhiệm vụ có nghĩa là hắn có thể cưỡi Ô Đấu Vân, còn về việc có tìm được gấu hay không, có đánh thắng gấu hay không, Lỗ Đạt đều không nghĩ tới.

Gấu tự nhiên là có, hơn nữa còn không phải động vật được bảo vệ, Lỗ Đạt mang theo cung tên ngồi lên Ô Đấu Vân liền đi.

Quân Tần đầy kính sợ đối với tiên nhân, bọn họ đều biết Tiên Đậu, tuy chưa từng ăn, nhưng những kẻ chân đất kia sau khi ăn xong mấy ngày đều không cần ăn cơm.

Tiên Đậu thần kỳ như vậy, tiên nhân lại chẳng coi là gì mà tặng đi, dẹp yên loạn lạc gần Ngô Huyền, quân phản loạn cũng nhờ đó mà giải tán về nhà làm ruộng.

Trong bóng tối có hai thích khách, một người trong số đó nói: Mục tiêu ở trong xe, đợi xe đến gần, ngươi dùng đại chùy đánh nó.

Người nói chuyện rất trẻ, vẫn là thiếu niên, còn người bên cạnh hắn thì cao chín thước, là một tráng hán đầy cơ bắp, thời đại này có nhân vật với thân hình như vậy tuyệt đối là một lực sĩ có sức mạnh vô cùng tận, trong tay hắn nắm một cây lưu tinh chùy đen kịt, đúc bằng sắt, cán gỗ và dây xích sắt nối liền một quả cầu sắt nặng một trăm hai mươi cân.

Thiếu niên đó chính là Trương Lương, người nước Hàn cũ.

Đây không phải lịch sử, mà là Tần Thời Minh Nguyệt, vì vậy Trương Lương không đi tìm vận rủi của Tần Thủy Hoàng, mà đến tìm vận rủi của Đỗ Lan, người có thể trở thành tay sai của Đại Tần.

Trương Lương đã được Tiểu Thánh Hiền Trang thu nhận, nhưng trước khi đi, hắn còn phải làm một số việc trong khả năng của mình cho nước Hàn đã diệt vong, làm suy yếu thực lực của Tần.

Hiện tại mọi chuyện vẫn còn trước cốt truyện, Cái Nhiếp và Thiên Minh vẫn chưa gặp nhau, sóng gió Kinh Kha hành thích Tần vẫn chưa lắng xuống.

Trương Lương biết tuyệt đối không thể để Tần lợi dụng năng lực của thần côn để mê hoặc lòng người.

Có cây lưu tinh chùy nặng một trăm hai mươi cân, sẽ không có vấn đề gì đâu.

Đại lực sĩ cho biết mình sẽ không thất bại.

Bọn họ tự nhiên cũng nhìn thấy Ô Đấu Vân, nhưng Trương Lương lại là một trí thức, biết rằng trên thế giới này, chư tử bách gia mỗi nhà đều có tuyệt kỹ gia truyền, mỗi môn phái đều có võ thuật thần kỳ, ví dụ như cơ quan thuật của Mặc Gia có năng lực tinh xảo đoạt thiên công, lại ví dụ như độn thuật của Âm Dương Gia có sự thần bí khó lường.

Vì vậy hắn không tin đám mây đen bay qua bay lại đó là thủ đoạn của thần tiên, nhất định là một loại cơ giới hoặc võ thuật nào đó.

Trương Lương và đại lực sĩ bất động, cứ thế nằm trên sườn núi mai phục, tối nay đoàn xe chắc sẽ không di chuyển nữa, vì vậy họ phải đợi ở đây một đêm, không ăn không uống, tuyệt đối không thể bị phát hiện.

Lỗ Đạt bị gấu đánh một chưởng, nhưng võ công của hắn cũng không tệ, dưới móng vuốt gấu đã thoát được mạng, cõng xác gấu về dâng lên Đỗ Lan.

Đỗ Lan ra tay, xác gấu liền bay lơ lửng, sau đó da thịt gân cốt tự động phân tách.

Trương Lương và đại lực sĩ chỉ nghe thấy trong doanh trướng quân Tần phát ra từng trận kinh hô cảm thán, đáng tiếc nơi họ mai phục không nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra, đè nén sự tò mò tiếp tục chờ đợi.

Các loại hương liệu mà triều Tần không có được vô tư gói lấy thịt gấu, hương thơm bay xa mười dặm, yết hầu của đại lực sĩ lên xuống nuốt ực nước bọt. 96.

Trương Lương cũng với vẻ mặt si mê, hắn cũng chưa từng ngửi thấy mùi vị thơm như vậy, bọn họ vì vội đi đường đã ăn lương khô mấy ngày rồi, bụng đang đói meo, mùi vị này đơn giản chính là dụ dỗ bọn họ phạm tội vậy.

Quân Tần kinh ngạc trước pháp thuật của Đỗ Lan, cũng thèm chảy nước miếng trước mùi thịt gấu thơm nức.

Nhưng có mấy trăm binh sĩ, con gấu này quá nhỏ, nhưng Đỗ Lan vẫn chia nó thành từng phần, mỗi người đều có thể ăn một miếng để thỏa mãn.

Nước mắt không ngừng chảy, món ăn ngon như vậy nếu sau này không được ăn nữa thì phải làm sao đây.

Vì sao lại cho họ ăn món ngon như vậy.

Lỗ Đạt cũng vậy, nước mắt giàn giụa, bốp một tiếng quỳ xuống: Thịt này chỉ nên có trên trời, chúng tôi phúc phận nào mới được nếm tiên thực, dù chết cũng không hối tiếc.

Một miếng thịt gấu thơm bên ngoài, mềm bên trong đã vượt qua bất kỳ món ăn nào từng ăn trong mấy chục năm qua, trước đây chưa từng nếm qua món ngon này, sau này cũng sẽ không có, vì vậy mới là dù chết cũng không hối tiếc.

Đỗ Lan cho rằng quá khoa trương, hắn còn chưa thể hiện tài nấu ăn thật sự của mình, chỉ là cho thêm chút hương liệu mà thôi, người cổ đại đúng là ít thấy nhiều điều lạ.

Người hiện đại nếu có mặt cũng sẽ kinh ngạc như vậy, bởi vì đó là thịt gấu a, hương liệu và thịt gấu cũng không thể có cả hai.

Đêm đó Trương Lương và đại lực sĩ bụng réo cồn cào, hương thơm buổi chiều tối suốt đêm không tan, khiến người ta không thể dứt ra.

Hai người chỉ có thể cắn một ngụm cỏ dại, chống lại sự cám dỗ của mỹ thực.

Chương 1240

Ngày thứ hai, đất phía trước hai người đều bị nước bọt của họ làm ướt, nhưng cuối cùng họ cũng sống sót, quyết tâm ám sát thần côn không hề lay chuyển một chút nào.

Đến rồi đến rồi, đoàn xe cuối cùng cũng đến gần, chỉ cần nhắm vào cỗ xe tứ mã kia ném ra chùy sắt là họ thắng.

Ta chuẩn bị xong rồi.

Đại lực sĩ cũng không phải người Đại Tần, thời đại này dân cũ các nước phản đối Đại Tần là trào lưu, từ quý tộc sáu nước đến dân thường đều toàn tâm toàn ý dấn thân vào sự nghiệp vĩ đại phản Tần.

Vậy bắt đầu thôi.

Khoảng cách vừa đúng, Trương Lương và đại lực sĩ đã luyện tập rất nhiều lần, khoảng cách này tuyệt đối sẽ không lệch.

A a.

Hét lớn một tiếng, đại lực sĩ đứng dậy xoay người, vung tròn cánh tay, cây lưu tinh chùy cán gỗ trong tay mạnh mẽ ném về phía trung tâm trận quân Tần.

Quân Tần còn chưa kịp phản ứng, vẫn đang tìm nguồn gốc âm thanh.

Viên chùy đã bay qua đầu bọn họ, vẽ một đường parabol tuyệt đẹp lao về phía cỗ xe.

Khi Lỗ Đạt nhìn thấy quả cầu sắt thì đã không kịp nữa, cỗ xe ngựa bằng gỗ vỡ tan tành, đại lực sĩ dốc hết sức lực một kích, lại có thể ném lưu tinh chùy đi năm mươi mét, và chính xác rơi xuống trên cỗ xe.

Thành công rồi.

Trương Lương ra hiệu cho đại lực sĩ mau rút lui.

Đừng quản ta, ta giúp ngươi cản truy binh.

Lỗ Đạt đã phát hiện vị trí của đại lực sĩ, một đội quân Tần cưỡi ngựa lao đến, hiển nhiên là muốn giết đại lực sĩ để báo thù cho tiên nhân.

Vì vậy đại lực sĩ mới để Trương Lương vị chí sĩ này đi trước, hắn chẳng qua là một võ phu chết không đáng tiếc, nhưng trí tuệ của Trương Lương lại có thể lật đổ Đại Tần.

Lỗ Đạt nghiến răng nghiến lợi, tiên nhân ơi, ngàn vạn lần đừng chết, nếu không dù mình chết vạn lần cũng không thể chuộc tội.

Đỗ Lan cho biết đây là thủ đoạn ám sát Tần Thủy Hoàng a, không ngờ lại bị mình gặp phải.

Trong lịch sử, vì Tần Thủy Hoàng có rất nhiều xe nghi trượng, nên chùy sắt đã đánh trúng cỗ xe trống, Tần Thủy Hoàng mới thoát nạn.

Kia chẳng phải là Trương Lương Trương Tử Phòng, một trong Tam Kiệt đầu nhà Hán sao.

Đi gặp hắn một chút.

Đại lực sĩ à, ngươi đánh rơi cái lưu tinh chùy vàng óng ánh này, hay là cái lưu tinh chùy bạc lấp lánh này.

Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện trước mặt Trương Lương và đại lực sĩ, chặn đường họ đi, một tay cầm vàng một tay cầm bạc, cười tủm tỉm nói với hai người.

Ngây người như khúc gỗ, Trương Lương và đại lực sĩ đều không biết phía sau mình từ lúc nào đã xuất hiện một người đàn ông cầm kim loại quý. 97.

Người đàn ông đó vận một bộ đồ đen, thêu hoa văn kim tuyến, hoa văn phức tạp quý giá không tả xiết, lại nhìn hai cây lưu tinh chùy vàng bạc trong tay hắn lại giống hệt cây lưu tinh chùy mà đại lực sĩ đã ném ra, e rằng người này chính là thần côn trong lời đồn đi Hàm Dương để trợ giúp Tần Thủy Hoàng.

Không thể coi thường, sắc mặt Trương Lương thay đổi liên tục, phía sau kỵ binh đã bao vây bọn họ, e rằng hôm nay bọn họ không thể chạy thoát rồi.

Cuối cùng Trương Lương lộ ra vẻ mặt tự nhận trách nhiệm, đại nghĩa lẫm nhiên không hề sợ hãi: Chuyện hôm nay đều do một mình Trương Lương ta bày mưu, đại lực sĩ này chẳng qua là nhận tiền của ta mà làm việc, các ngươi thả hắn, bắt ta.

Đại lực sĩ lại sốt ruột: Ta tuy chỉ là võ phu, cũng biết Đại Tần bạo ngược, người người đều lấy việc phản Tần làm vinh, sợ gì một cái chết.

Quân kỵ binh Tần nghe thấy lời của bọn họ, ai nấy đều lộ vẻ phẫn nộ, nếu không phải Đỗ Lan vẫn còn ở đó e rằng bọn họ đã xông lên liều mạng với hai người rồi.

Ta hỏi là các ngươi đánh rơi cái lưu tinh chùy vàng hay lưu tinh chùy bạc, đâu có nói muốn mạng các ngươi.

Đỗ Lan lại có vẻ không quan tâm: Bây giờ trả lời ta đi.

Cái gì chùy vàng chùy bạc, ta đánh rơi chẳng qua là một cái chùy sắt nặng một trăm hai mươi cân, ngươi bớt bày trò huyền bí đi.

Đại lực sĩ lại không phối hợp trò chơi của Đỗ Lan.

Đáng tiếc trò chơi của Đỗ Lan từ trước đến nay không cần ai phối hợp, Đỗ Lan đều là ép buộc người khác: Đại lực sĩ thành thật, vậy hai cái lưu tinh chùy này tặng cho ngươi, bây giờ các ngươi có thể đi rồi.

Tiên nhân.

Binh sĩ bên cạnh không tình nguyện.

Quả nhiên là hắn sao, thật sự thần kỳ, vậy vàng bạc rốt cuộc đã biến thành lưu tinh chùy bằng cách nào.

Trong đầu Trương Lương không tìm ra bất kỳ lời giải thích nào, đều không thể lý giải được sự kỳ lạ của người đàn ông trước mắt.

Đại lực sĩ cũng với vẻ mặt kinh ngạc, không chỉ tặng vàng tặng bạc còn thả bọn họ đi sao.

Nếu ngươi thật sự thả chúng ta đi, chúng ta không cần đồ vật, thả chúng ta đi là được rồi.

Không được, đồ vật ngươi nhất định phải nhận lấy, nếu không ta sẽ không thả các ngươi.

Trên đời còn có loại người này sao.

Đại lực sĩ ngớ người, IQ của hắn không đủ, nhìn về phía Trương Lương, hy vọng vị chí sĩ này có thể đưa ra phản ứng.

Vậy ngươi cứ nhận lấy đi, chúng ta đi.

Trương Lương cân nhắc lẽ nào đối phương muốn dùng lưu tinh chùy làm chậm tốc độ của họ, để kỵ binh từ từ truy sát họ.

Nhưng có cần thiết không.

Hay là hai cái chùy này còn có huyền cơ khác, dù sao Trương Lương quyết định chỉ cần họ đến chỗ xa, sẽ ném bỏ hai cái vướng víu này, sau đó dốc toàn lực bỏ chạy.

Hai cái lưu tinh chùy mà Đỗ Lan dễ dàng nhấc lên, đến tay đại lực sĩ lại khiến hắn biến sắc, nặng quá.

Đại lực sĩ chỉ có thể miễn cưỡng kéo lê chúng mà đi.

Tất cả tránh ra, thả họ đi đi.

Kỵ binh Tần bất đắc dĩ, nhưng không dám kháng cự mệnh lệnh của Đỗ Lan.

Sau khi Lỗ Đạt đến nghe binh sĩ miêu tả, hỏi Đỗ Lan có muốn truy kích không.

Đỗ Lan lắc đầu: Không cần nữa, chúng ta tiếp tục lên đường.

Tiên nhân, tôi không hiểu, cho dù ngài tha thứ cho họ, vì sao lại còn tặng vàng và bạc.

Sau khi nấu chảy, đó là một khối tài sản lớn.

Có tiền, bọn họ sẽ phải suy nghĩ cách tiêu, ta là ban cho bọn họ tiền tài sao.

Không, ta là ban cho bọn họ một nỗi phiền não hạnh phúc.

Đỗ Lan cố tỏ vẻ cao thâm nói.

Lỗ Đạt cho biết xin cũng ban cho hắn mười vạn nỗi phiền não hạnh phúc, phiền não làm sao tiêu tiền hắn tuyệt đối sẽ không đau đầu, hắn chỉ đau đầu vì không có tiền để tiêu.

Thật lòng không hiểu mạch suy nghĩ của tiên nhân, đúng là không thể đoán được a.

Tiên nhân, xe ngựa đã hỏng rồi, tôi lập tức nhanh chóng cưỡi ngựa đi thành phố phía trước mua sắm, xin đợi lát nữa sẽ sắp xếp lại để lên đường.

Lỗ Đạt nói.

Đỗ Lan lắc đầu: Không cần đợi nữa, xe ngựa của các ngươi vốn dĩ cũng không thoải mái, ta tự mình làm.

Chẳng phải là không thoải mái sao, Lỗ Đạt cũng biết không thoải mái bằng Ô Đấu Vân, nên hắn mới không hiểu vì sao tiên nhân lại muốn đi đường bộ đến Hàm Dương, trực tiếp bay qua đó chẳng phải tốt hơn sao.

Tư tưởng của hắn rất nhanh đã bị xáo trộn, bởi vì hắn nhìn thấy Đỗ Lan đang sử dụng sức mạnh vĩ đại, cây cối đất đá tự mình biến thành một cỗ xe ngựa độc đáo, đây chẳng lẽ là tạo vật.

Dù sao thì danh xưng tiên nhân của Đỗ Lan là không thể gỡ bỏ được, tiếp tục lên đường.

Suốt chặng đường này cũng không hề bình yên, một số thôn làng đã mười phần trống rỗng chín phần, các thôn dân đều đã đi lánh nạn.

Hơn nữa cường đạo cướp bóc dày đặc, tuy không ra tay với đoàn xe có kỵ binh Tần hộ tống, nhưng lại không thiếu sự dòm ngó.

Trong thành cũng có nhiều dân tị nạn quần áo rách rưới, nhưng xây dựng đô thị thì không tệ, các thành phố lớn đều đình đài lầu các san sát, những người có tiền thì ăn mặc tươm tất lui tới tửu quán thanh lâu.

Kiến thức dọc đường cũng giúp Đỗ Lan hiểu rõ tình hình đại thể của thời đại này, dân chúng lầm than, chỉ có thể nói Tần diệt vong không oan.

Cuối cùng đoàn xe trong tiếng vó ngựa lóc cóc đã đến thành Hàm Dương, hoàng đế sớm đã nhận được tin báo, dẫn văn võ bá quan ra ngoài cung nghênh tiếp.

Thiên cổ nhất đế cũng khó thoát sinh lão bệnh tử, nên đối với thần tiên chi thuật vô cùng khao khát, Tần Thủy Hoàng muốn trường sinh bất lão, tự nhiên sẽ không đãi mạn Đỗ Lan.

Đó là cờ xí phấp phới, cờ ngũ sắc bay đầy trời.

Từ xa chỉ thấy trong trận quân có một cỗ xe ngựa xa hoa, khác biệt với những cỗ xe khác.

Cỗ xe ngựa do Đỗ Lan chế tác, trang trí bằng đá quý pha lê, ghế bọc da thật, có thêm hệ thống giảm xóc thủy lực, bất kể đường sá xóc nảy thế nào cũng không ảnh hưởng đến độ thoải mái.

Đến rồi đến rồi, tiên nhân ở trong xe.

Tần Thủy Hoàng kích động rồi, e rằng hắn đã rất lâu không có biến động cảm xúc lớn đến vậy, hồi tưởng ngày ấy Lỗ Đạt cưỡi mây đạp gió đến hoàng cung, suýt chút nữa khiến Tần Thủy Hoàng sợ đến phát bệnh, sau đó hắn vẫn luôn mong chờ tiên nhân đến, bây giờ cuối cùng cũng đến rồi.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa chậm rãi đi đến trước mặt hoàng đế, hai bên đều đánh giá đối phương.

Đỗ Lan nhìn Tần Thủy Hoàng hiển nhiên là sống không còn bao lâu nữa, nhiều nhất còn hai ba năm sinh mệnh.

Còn Thủy Hoàng đế nhìn Đỗ Lan thì chính là đố kỵ, không sai, thiên cổ nhất đế thống nhất sáu nước lại đố kỵ Đỗ Lan.

Ngươi có điều cầu ta a.

Câu nói đầu tiên của Đỗ Lan sau khi bước ra khỏi xe ngựa, đã khiến Thủy Hoàng đế vô cùng lúng túng, giọng nói rõ ràng được tất cả mọi người nghe thấy, nhất thời không khí rất vi diệu.

Chương 1241

Mọi người đều thầm nghĩ trong lòng, không hổ là tiên nhân có thủ đoạn thông thiên, dám khiến hoàng đế mất mặt như vậy.

Trừ tiên nhân ra ai dám làm thế này chứ.

Thủy Hoàng đế bị nói trúng tâm tư, sắc mặt cứng lại, nhưng rất nhanh hắn liền cười lớn: Ha, quả nhiên là phong thái của tiên nhân, người có thể hiểu quả nhân duy chỉ có tiên nhân.

Tiên nhân đã hiểu quả nhân, quả nhân nguyện vì tiên nhân dựng đài phong thiền, để chính danh tiên nhân, khiến muôn dân trăm họ đều biết danh của tiên nhân, quả nhân nguyện cùng tiên nhân chia sẻ khí vận Đại Tần.

Quả nhiên là hoàng đế, lời hứa này, chỉ thiếu mỗi việc dâng cả giang sơn Đại Tần ra, nhưng hoàng đế càng như vậy càng chứng tỏ điều hắn cầu không nhỏ, vì vậy Đỗ Lan cũng không đáp ứng, chỉ lộ ra nụ cười cao thâm khó lường.

Thủy Hoàng đế đích thân dẫn Đỗ Lan và Địch Ny Toa vào cung Hàm Dương, sau đó lại khách khí bảo Đỗ Lan và Địch Ny Toa ngồi xuống, hắn tự mình ngồi đối diện với Đỗ Lan, không ngồi ghế trên.

Chỉ để lại người tâm phúc bên cạnh hộ giá.

Trước đây vì bên cạnh Thủy Hoàng đế có quá nhiều người, Đỗ Lan cũng không chú ý đến thị vệ này, hiện tại nhìn hắn mặc áo trắng, tay cầm bảo kiếm, cũng là một tuấn kiệt.

Gia hỏa này hẳn là Kiếm Thánh Cái Nhiếp, hắn hiện tại vẫn chưa tìm được Thiên Minh, nên vẫn là thị vệ được Tần Thủy Hoàng tín nhiệm nhất.

Mấy năm trước, Yên Thái Tử Đan phái Kinh Kha hành thích hoàng đế, chính là Cái Nhiếp đã hộ giá.

Thủy Hoàng đế thấy ánh mắt Đỗ Lan rơi vào Cái Nhiếp, mở miệng giới thiệu: Đây là Kiếm Thánh thiên hạ đệ nhất, Cái Nhiếp, cũng là thị vệ được quả nhân tín nhiệm nhất.

Cũng được.

Đỗ Lan nói rồi giơ tay lên, kiếm Uyên Hồng trong tay Cái Nhiếp liền rời vỏ bay đến tay hắn.

Thủy Hoàng đế và Cái Nhiếp đều biến sắc, Cái Nhiếp lập tức tiến lên hộ vệ hoàng đế.

Thủy Hoàng đế thường xuyên bị người ám sát, nên thấy Đỗ Lan đột nhiên đoạt kiếm cũng sợ đến tái mặt, năng lực đoạt kiếm cách không đó e rằng mạnh hơn tất cả thích khách trước đây gấp mấy trăm lần.

Đỗ Lan không để ý đến bọn họ, chỉ nhìn nhìn kiếm: Kiếm không tệ, người cũng không tệ, nhưng muốn nói là Kiếm Thánh thì thực sự còn kém xa lắm, ngươi có biết Kiếm Nhị Thập Tam không.

Hiển nhiên là không biết, vì không phải cùng một vũ trụ.

Nếu không biết, ta sẽ dùng cho ngươi xem.

Thấy chồng lại muốn khoe khoang, Địch Ny Toa cúi đầu bịt mắt, biểu thị không quen biết hắn.

Kiếm Nhị Thập Tam là một chiêu trong Thánh Linh Kiếm Pháp của Kiếm Thánh trong Phong Vân.

Thánh Linh Kiếm Pháp từ Kiếm Nhất đến Kiếm Nhị Thập Tam, hoàn thành một chu trình từ đơn giản đến phức tạp, rồi từ phức tạp trở lại đơn giản.

Chiêu cuối cùng này càng ngưng tụ nguyên thần, dùng kiếm khí chi phối thời không, là chiêu vô thượng bất khả phá trên trời, bất khả bại dưới đất.

Chỉ nghe Đỗ Lan nói:.

Ta sẽ dùng cho ngươi xem.

Thanh hương lô trong phòng tưởng chừng nặng ngàn cân, đột nhiên ngưng kết khói, cứ như bị cố định lại.

Trong mắt Tần Thủy Hoàng và Cái Nhiếp, nguyên thần của Đỗ Lan từ thân thể đang quỳ tọa của hắn đứng dậy, một thân áo trắng đối lập hoàn toàn với bộ hắc y, kiếm phách của kiếm Uyên Hồng khổng lồ đang run rẩy trong tay Đỗ Lan áo trắng.

Cái Nhiếp là một cao thủ dùng kiếm, chỉ cảm thấy toàn thân tràn ngập kiếm khí, bản thân không thể động cũng không dám động, nếu bây giờ hắn có thể động thì nhất định sẽ bị vạn kiếm xuyên tâm, chết thảm ngay lập tức.

Nguyên thần của Đỗ Lan đạp án mà đến, giẫm lên không khí rồi đứng trên ly rượu trước mặt Tần Thủy Hoàng.

Rõ ràng có thể nhìn thấy, có thể nghe thấy, nhưng lại không thể động, đây là sức mạnh cỡ nào.

Thủy Hoàng Đế biết nếu đối phương ra kiếm bây giờ, mình sẽ chết, hắn sẽ động thủ sao.

Trải qua bao nhiêu lần ám sát, lần này tuyệt đối là lần Thủy Hoàng Đế bị động nhất, ngay cả lần Kinh Kha ám sát, hắn còn có thể vòng trụ mà chạy, nhưng giờ đây hắn còn không có tư cách để chạy.

Đây chính là Kiếm Nhị Thập Tam.

Theo Đỗ Lan một lần nữa cất tiếng, toàn bộ kiếm khí nguyên thần hóa thành quang tử tiêu tán vô hình.

Cái Nhiếp và Thủy Hoàng Đế nhìn lại, Đỗ Lan vẫn ở chỗ cũ, kiếm Uyên Hồng vẫn như cũ, hoàn toàn không còn sự sắc bén bộc lộ như lúc nãy trong trạng thái kiếm phách.

Mỗi thanh kiếm đều có kiếm phách của riêng mình, chỉ là xem người sử dụng có thể kích phát nó hay không.

Thanh kiếm Uyên Hồng này không tệ, bên trong có một luồng Phong tiêu tiêu hề Dịch Thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hề quyết ý, nên kiếm phách một khi phóng ra sẽ không quay đầu, tất định có thể phá quân giết địch.

Tần Thủy Hoàng sắc mặt không được tốt, vì thanh Uyên Hồng kiếm này được làm từ việc nung chảy chủy thủ ám sát của Kinh Kha rồi thêm các loại kim loại khác, không ngờ bên trong lại còn có kiếm phách liên quan đến Kinh Kha.

Nhưng dù sao cũng là Hoàng đế, không thể lộ vẻ sợ hãi: Tiên nhân quả nhiên là tiên nhân, tùy ý một chiêu đã khiến thiên địa thất sắc, nhật nguyệt vô quang, quả nhân có thể cùng tiên nhân đối ẩm quả thật là ba đời có phúc.

Bảo kiếm tuy tốt, nhưng rốt cuộc là vật bất tường, chi bằng dùng rượu dùng bữa, phẩm thưởng các món kỳ trân mỹ vị được tiến cống từ khắp Đại Tần cảnh nội.

Hải sản Đông Hải, bò dê Bắc địa, ngũ cốc phương Nam, còn có đặc sản phương Tây, mọi thứ từ nam chí bắc đều có thể tìm thấy ở Hàm Dương cung này.

Để giữ tươi sống, quả thật đã tốn hết tâm tư, ví dụ như hải sản phải được vận chuyển cùng một lượng lớn nước biển đến Hàm Dương, đảm bảo trước khi lên mâm, hải sản vẫn còn sống.

Nếu chết một con, sẽ có mấy cái đầu rơi xuống đất.

Đáng tiếc dù nguyên liệu tươi sống, thời đại này cũng không có cách chế biến ra hồn, nên những thứ này trông có vẻ ngon nhưng thực ra không có mấy vị.

Cũng phải, phàm nhân có thể ăn thêm một bữa thì cứ ăn thêm một bữa, vì ăn một bữa là bớt đi một bữa, ai biết bữa sau có ăn được không chứ, Bệ hạ nói rất đúng.

Lời của Đỗ Lan đã phá hỏng hoàn toàn khẩu vị của Thủy Hoàng Đế, ai mà không biết hắn ghét cái chết nhất chứ, hắn bỏ ra cái giá lớn mời phương sĩ luyện đan, lại mời cao thủ Âm Dương Gia trấn giữ, chẳng phải là muốn sống thêm mấy năm sao.

Hoàn toàn không ăn nổi nữa, bị Đỗ Lan nói như thể đây là bữa ăn cuối cùng, Thủy Hoàng Đế biết tiên nhân đã đoán trúng tâm tư của mình, nên luôn khiến hắn bẽ mặt.

Thủy Hoàng Đế nghĩ đối phương là tiên nhân, mình rõ ràng có cầu xin hắn nhưng lại luôn giấu đầu lòi đuôi không dám nói thẳng, chỉ tổ bị người khác cười chê.

Nghĩ đoạn, Thủy Hoàng Đế rời khỏi án, đến trước mặt Đỗ Lan, cúi mình thật sâu: Tiên nhân chê cười rồi, ta tuy là thiên hạ cộng chủ, nhưng chỉ là một phàm thai, xin tiên nhân ban cho ta phép trường sinh.

Cái Nhiếp rất căng thẳng, nếu Hoàng đế đạt được phép trường sinh, vậy thiên hạ sẽ biến thành bộ dạng gì đây.

Lực lượng phản Tần trong thiên hạ có bị Hoàng đế đánh bại không.

Thủy Hoàng Đế là người hùng tài đại lược, chỉ tiếc thời gian lại công bằng, sẽ không vì Hoàng đế giỏi mà cho hắn thêm thời gian.

Diệt sáu nước là sáu nước, không phải Tần. diệt Tần là Tần, không phải thiên hạ.

Câu này không phải do Đỗ Lan sáng tạo, mà là của Đỗ Mục trong A Phòng Cung Phú đời Đường viết, ông ta cho rằng sự diệt vong của sáu nước là do vấn đề nội bộ của sáu nước không đoàn kết và tự thân thối nát, diệt Đại Việt cũng không phải quân khởi nghĩa mà là Đại Việt không thương xót bách tính.

Có thể nói là đã chỉ ra sự thật rằng những thành lũy kiên cố đều bắt đầu từ sự phá hoại nội bộ, Đỗ Lan bây giờ mượn để ra vẻ.

Thủy Hoàng Đế không biết Đỗ Lan nói lời này có ý gì, Đại Việt chẳng phải đang rất tốt sao, chẳng lẽ tiên nhân bất mãn với Đại Việt hiện tại.

Thiên cổ nhất đế cũng trở nên lo được lo mất, trước đó Đỗ Lan đã thể hiện một chiêu hoàn toàn chinh phục hắn, trước mặt Đỗ Lan, Thủy Hoàng Đế cũng trở thành một người bình thường lo được lo mất.

Tiên nhân nói đúng.

Lúc này, chỉ cần đồng ý là được, mặc dù không biết tiên nhân cụ thể nghĩ gì.

Nếu ngươi đã đồng ý, vậy để ngươi trường sinh, e rằng thiên hạ người không đồng ý a.

Đỗ Lan cố làm ra vẻ khó xử.

Ánh mắt Tần Thủy Hoàng bắn ra tia lạnh lẽo, may mà hắn cúi đầu không để lộ, thiên hạ người tính là gì.

Chỉ cần mình có thể trường sinh, nhất định sẽ khiến thiên hạ người đều trở thành dân Đại Tần, vĩnh viễn thần phục dưới chân mình.

Thiên hạ người đa số ngu muội hủ bại, bọn họ làm sao có thể lý giải quả nhân, duy tiên nhân tri ngã tâm.

Chỉ còn thiếu lời tỏ tình, Thủy Hoàng Đế cho rằng mình và Đỗ Lan khác với thiên hạ người.

Đỗ Lan cười: Vì ngươi đã nói, vậy ta không biểu thị gì thì cũng không phải, nhưng để ngươi phản lão hoàn đồng cũng có điều kiện, ta muốn ngươi dùng thân thể trẻ trung đi xây Ly Sơn lăng mộ, nếu ngươi không thể thỏa mãn yêu cầu của ta, ngươi cũng không cần về Hàm Dương, trực tiếp nằm luôn vào lăng mộ của ngươi, khỏi để ta động thủ.

Cười mà phóng thích sát khí, cả căn phòng đều biến thành hầm băng.

Nhưng Thủy Hoàng Đế quá khát khao trường sinh: Tiên nhân chỉ muốn quả nhân đi xây lăng mộ ư.

Đúng vậy, nhưng phải ăn ngủ như tất cả dân thường bị trưng dụng lao dịch, ta cũng không yêu cầu ngươi chịu đựng bao lâu, ba tháng, nếu ngươi có thể chịu đựng qua ba tháng, ngươi sẽ có lại sinh mệnh trẻ trung.

Thế nào, ngươi có đồng ý không.

Công việc đó chắc chắn là cực kỳ vất vả, nhưng Thủy Hoàng Đế đồng ý: Ta chấp nhận.

Chỉ cần chịu đựng qua ba tháng, mình lại là Hoàng đế, liều thôi.

Đỗ Lan gật đầu, vươn tay khiến Tần Thủy Hoàng khôi phục thân thể tráng niên.

Thủy Hoàng Đế 13 tuổi đăng cơ, đã tại vị ba mươi ba năm, vốn dĩ còn ba năm nữa là hắn sẽ chết, nhưng bây giờ hắn lại biến thành một thanh niên hơn hai mươi tuổi, thân thể nhẹ hơn, khí lực lớn hơn, cảm giác này khó tả.

Tần Thủy Hoàng kích động không thôi: Tạ tiên nhân.

Cái Nhiếp tận mắt thấy tóc bạc của Thủy Hoàng Đế biến mất, thân thể cũng đứng thẳng, nếp nhăn trên mặt hoàn toàn được xóa phẳng, cũng một mặt kinh ngạc.

Hy vọng Bệ hạ đừng quên lời hẹn ba tháng, nếu không chịu nổi, ngươi sẽ chết đấy.

Tiên nhân yên tâm, ta bây giờ sẽ đi thực hiện lời hứa, ba tháng sau, ta sẽ tại Thái Sơn phong tiên nhân làm Đại Quốc Sư, chiêu cáo thiên hạ, tuyệt không phản hối.

Đỗ Lan khà khà cười một tiếng, ngươi nghĩ như vậy là kết thúc sao.

Tần Thủy Hoàng cũng quá non rồi.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa dọn vào cung A Phòng chưa hoàn công, họ là những người đầu tiên dọn vào.

Hoàng đế đã đi xây lăng mộ, ẩn mình cùng ăn cùng ở với đám khổ lực, ba ngày đã mệt như cháu trai, đã một ngón tay cũng không động đậy nổi nữa.

Muốn khóc mà không có lệ, tất cả những quy định này đều do Hoàng đế tự định, bây giờ suýt nữa tự mình mệt chết, đến giờ hắn mới cảm thấy mình sắp tiêu rồi, mới ba ngày, làm sao có thể chống đỡ ba tháng được chứ.

Ngay lúc Hoàng đế cho rằng mình không cần về Hàm Dương, bên tai hắn đột nhiên vang lên tiếng đinh, sau đó trong đầu xuất hiện các con số tiểu triện.

Thiên hạ đại thế phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân, duy tiên đồ bất cải, đại đạo vĩnh hằng.

Sau lời mở đầu, âm thanh lạnh lùng này tiếp tục nói: Hệ thống Tiên Đạo chân thành phục vụ ngươi, giúp ngươi bước lên tiên đồ thành tựu đại đạo, tay nắm tinh hà chân đạp vũ trụ không còn là giấc mơ.

Âm thanh gì.

Hoàng đế trừng lớn mắt, hắn không thấy ai cả, lẽ nào là tiên nhân đùa giỡn.

Ta không phải tiên nhân, ta là hệ thống Tiên Đạo có thể giúp người thành tiên.

Chương 1242

Túc chủ xin hãy nhận rõ sự khác biệt, hiện tại túc chủ ngươi đã không còn thời gian lãng phí, nếu không thể chịu đựng qua ba tháng, ngươi sẽ bị kẻ địch có thực lực cường hoành tiêu diệt, hiện tại không phải lúc nghỉ ngơi, xin túc chủ lập tức hoàn thành lời hẹn.

Ngươi nhất định là pháp bảo của tiên nhân.

Hoàng đế nghĩ.

Không phải, tiên nhân mà ngươi nói, Đỗ thị, tuy thực lực mạnh mẽ người cũng rất đẹp trai, nhưng lại là tiên nhân phản Tần.

Túc chủ nếu tin tưởng hắn, sớm muộn gì cũng sẽ bị hắn giết chết như bóp chết con kiến, xin túc chủ chú ý, chỉ có hệ thống mới có thể giúp ngươi bảo toàn tiểu mệnh.

Hệ thống nói.

Thời đại này họ và thị được tách biệt, họ là truyền thừa từ thời cổ đại tương đương với chứng minh huyết mạch gia huy, có thể ban cho người khác đồng thời cùng một họ không thể thông hôn.

Tần Thủy Hoàng, họ Doanh, thị Triệu, tên Chính.

Họ Doanh có thể truy ngược đến xã hội mẫu hệ, khi đó con không biết cha, cha không biết con, nên dùng họ để phân biệt bộ lạc, đồng thời ngăn cản kết hôn cận huyết, khi đó cùng họ không thông hôn, hơn nữa tám họ lớn thời thượng cổ đều có bộ nữ.

Tần Thủy Hoàng trong sử sách được ghi lại là Triệu Chính, chỉ là theo thói quen được gọi là Doanh Chính.

Về phần tại sao hắn là Triệu thị, đó là vì Đại Việt và Triệu quốc đồng tông đồng nguyên, Triệu quốc cũng là họ Doanh, tổ tiên Triệu quốc lập nghiệp trước có Triệu thị, tổ tiên Đại Việt lập nghiệp sau vì phong địa rất nhỏ trong số các chư hầu đơn giản là yếu gà, nên cũng không lấy Tần làm thị mà vẫn dùng Triệu, sau này Đại Việt cường đại nhưng Triệu thị lại không thay đổi.

Do tình hình hiện tại của túc chủ, có thể đổi ba điểm khí vận giá trị lấy một viên thuốc màu xanh lá cây, uống vào sẽ giúp ngươi hồi phục thể lực, tránh việc không thể hoàn thành lời hẹn ba tháng.

Lúc này Hoàng đế có khí vận thiên hạ, hoàn toàn có thể lãng phí rồi.

Bán tín bán nghi đổi, Hoàng đế nhìn viên thuốc màu xanh lá cây trong tay, không dám ăn, vì hắn là Hoàng đế mà, trời biết đây có phải lại là một vụ ám sát được lên kế hoạch tỉ mỉ hay không.

Không ăn, ngươi sẽ không hoàn thành nhiệm vụ, đến lúc đó cũng là chết, tại sao không thử một lần.

Hệ thống biết tâm tư của Hoàng đế.

Hệ thống này rất kỳ quái, luôn nói tiên nhân muốn giết mình, lẽ nào tiên nhân thật sự là kẻ địch.

Cái gọi là ba người thành hổ, lời đồn thổi nhiều sẽ thành sự thật, hệ thống luôn khẳng định Đỗ Lan không phải bạn bè, cũng khiến Hoàng đế dấy lên nghi ngờ.

Nghĩ đến lời tiên nhân nói ba tháng sau nếu mình không hoàn thành lời hẹn, thì không cần về Hàm Dương mà trực tiếp vào lăng mộ, Hoàng đế nghĩ lẽ nào tiên nhân biết mình tuyệt đối không hoàn thành nhiệm vụ, nên chuẩn bị dùng thủ đoạn này để giết chết mình.

Xem ra ngươi cũng không quá ngốc a, mới ba ngày ngươi đã không chịu nổi rồi, đừng nói ba tháng, hắn chính là biết ngươi không thể thành công mới ban cho ngươi thân thể trẻ trung, căn bản là nắm chắc ngươi trong lòng bàn tay, vốn dĩ không có ý tốt.

Cho nên chỉ có hệ thống Tiên Đạo mới có thể giúp đỡ ngươi, bây giờ mau ăn đi, sau đó đi hoàn thành lời hẹn.

Hệ thống nói.

Ăn, Thủy Hoàng Đế tuyệt đối sẽ không để tiên nhân đắc ý, uống viên thuốc vào, quả nhiên cảm thấy thân thể hồi phục, khí lực cũng lớn hơn, đơn giản như tiên đan vậy.

Tiếp tục công việc, nhưng lúc này tâm trạng của Hoàng đế lại hoàn toàn khác, bắt đầu nghi thần nghi quỷ.

Khoảng thời gian tiếp theo, hệ thống liên tục xúi giục Hoàng đế đổi khí vận, nhưng Hoàng đế lại rất thận trọng, cứ liên tục xem xét các vật phẩm có thể đổi trong hệ thống, phát hiện đủ thứ, từ đạn dược đến binh khí, từ công pháp đến võ kỹ, một số công pháp thậm chí nói có thể trực tiếp khiến người ta đắc đạo thành tiên.

Thủy Hoàng Đế cũng từng động lòng, nhưng cuối cùng không đổi.

Mặc dù hắn hiện tại có đủ khí vận giá trị, nhưng hắn vẫn chưa hiểu rõ về hệ thống, đối với khí vận thì ít nhiều cũng có chút suy nghĩ.

Hoàng đế sợ mình vung tay quá trán lãng phí khí vận, làm cho Đại Tần đế quốc bại hoại.

Bởi vì những thần thông đó đều rất rất đắt, ví dụ như Trường Sinh Quyết, thuyết minh nói đây là do Quảng Thành Tử, đế sư của Hoàng đế viết, luyện thành sau có thể đắc đạo thành tiên, nhưng lại cần một nửa khí vận của Hoàng đế để đổi.

Đắt là đương nhiên, vì đây là để thành tiên mà, nếu không phải Đỗ Lan đến, Thủy Hoàng Đế dù có muốn dâng cả giang sơn cũng không có cửa, bây giờ chỉ cần một nửa giang sơn khí vận đã là rẻ rồi.

Còn về khí vận này rốt cuộc là cái gì, đó là Đỗ Lan đã số hóa năng lượng địa mạch của Đại Tần, cũng có nghĩa là chỉ cần Tần Thủy Hoàng sử dụng khí vận, thì tương đương với việc bán năng lượng địa mạch của Đại Tần cho Đỗ Lan.

Bởi vì hệ thống này cũng do Đỗ Lan thiết kế, và cũng là Đỗ Lan đã ném hệ thống này lên người Thủy Hoàng Đế, Hoàng đế đã là người trên vạn người, bồi dưỡng thêm một chút nhất định sẽ rất thú vị.

Tuy nhiên, Hoàng đế dường như vẫn nghi ngờ hệ thống, đồng thời vẫn ôm tâm lý may mắn đối với tiên nhân Đỗ Lan.

Hệ thống nói tiên nhân không đáng tin, nhưng hệ thống nhất định đáng tin sao.

Thủy Hoàng Hoàng không hề nông cạn như vậy.

Cho nên ngoài việc đổi thuốc xanh ra, Thủy Hoàng Đế không làm gì cả, hắn muốn chịu đựng qua ba tháng, quay về xem phản ứng của tiên nhân rồi tính tiếp.

Thế là Tần Thủy Hoàng cùng ăn cùng ở với đám khổ lực, mỗi ngày đều chịu tội, những khổ lực xung quanh cũng không biết hắn là ai, đều cảm thấy hắn có thể là một người có tiền đắc tội quan viên bị người ta hãm hại ném vào đây, nếu không thì một chàng trai da trắng thịt mềm như thế này sao cũng không giống người nhà thường dân.

Tần Thủy Hoàng đương nhiên khinh thường giao lưu với những khổ lực này, nhưng những lời nói của họ hắn lại nghe được, khiến hắn rất không vui: chỉ biết oán trách, mình thống nhất sáu nước miễn trừ chiến tranh khổ nạn, để các ngươi xây lăng mộ một chút thì đã không vui rồi, cũng không phải bắt các ngươi đi đánh trận, bây giờ các ngươi chỉ cần làm việc là có cái ăn, còn muốn thế nào nữa.

Tóm lại, Thủy Hoàng Đế rất không muốn nghe những lời linh tinh này, hắn luôn nghĩ ba tháng sau mình sẽ về Hàm Dương cung, sau này sẽ không bao giờ đến chịu tội nữa.

Cho đến một ngày nào đó sau một tháng, Thủy Hoàng Đế tỉnh dậy thì phát hiện khí vận giá trị của mình về không, hắn kinh ngạc, tức giận, tâm trạng sụp đổ: Hệ thống, chuyện gì xảy ra vậy, khí vận giá trị của ta đâu.

Cái khí vận giá trị thiên văn đó sao lại không còn.

Hệ thống lạnh lùng nói, không còn sự nhiệt tình như trước: Xin túc chủ chú ý cảm xúc, ngươi hiện tại đã không còn là Đại Long Quân Đế, hiện tại Đại Long Quân Đế là Hồ Hợi.

Cái gì.

Thằng nghịch tử đó dám mưu triều soán vị.

Người đâu, người đâu, khởi giá hồi cung.

Không màng đến ánh mắt đồng cảm của những khổ lực xung quanh, Thủy Hoàng Đế hét lớn muốn trở về.

Lại một người nữa hóa điên, tạo nghiệt a, một thanh niên tốt đẹp lại hóa điên.

Bốp, Thủy Hoàng Đế bị binh sĩ quất mạnh một roi: Hét gì mà hét, không muốn sống nữa sao.

Hắn không biết người trước mặt chính là Thủy Hoàng Đế.

Hoàng đế đau điếng, nghiến răng nghiến lợi: Gọi Mông Trùng đến, gọi hắn đến.

Mông Trùng là thủ lĩnh cấm quân đưa hắn đến Hoàng lăng, bây giờ hắn đang ở doanh trại đồn trú lăng mộ.

Gia tộc họ Mông là trọng khí của Đại Việt, toàn bộ trung thành tuyệt đối, là gia tộc Thủy Hoàng Đế tin tưởng nhất.

Tướng quân Mông Trùng đã hồi cung hôm qua, cho dù hắn còn ở đây thì làm sao có thể gặp ngươi cái khổ lực này, cút về cho ta.

Một cước đá Thủy Hoàng Đế trở lại lều: Hét nữa ta lôi ngươi ra phơi nắng ba ngày.

Tên tiểu binh này cũng thật trâu bò, tuyệt đối là người đầu tiên đánh Hoàng đế.

Xin túc chủ bình tĩnh, hiện tại ngươi chỉ có thể hoàn thành lời hẹn ba tháng, thời gian lao dịch của ngươi sẽ kết thúc.

Hiện tại Hoàng đế đã đổi người, nếu ngươi còn làm loạn chỉ sẽ bị người khác giết chết, không ai tin ngươi là Hoàng đế.

Hệ thống dội một gáo nước lạnh vào Triệu Chính.

Hiện tại khí vận của hắn đã về không, ngay cả thuốc cũng không đổi được, còn hơn một tháng nữa, làm sao hắn có thể vượt qua.

Lúc này trong Hàm Dương cung, trên ngai vàng đang ngồi một Doanh Chính già nua khác, bên cạnh hắn đứng hai người, bên trái là Đại Quốc Sư Đỗ Lan, bên phải là Triệu Cao.

Khi Tần Thủy Hoàng vẫn đang mơ mộng trường sinh, Đỗ Lan đã liên thủ với Triệu Cao để Hồ Hợi thay thế Hoàng đế, tất cả những người biết chân tướng đều bị đưa ra khỏi Hàm Dương cung, trong đó có cả Cái Nhiếp.

Hồ Hợi đăng cơ rất kích động, nhưng hắn nghe theo ý kiến của Đỗ Lan, mọi thứ vẫn như cũ, trước tiên làm quen với triều chính rồi tính sau.

Cứ thế trôi qua ba tháng, Thủy Hoàng Đế bị đuổi ra khỏi công trường trong tình trạng thảm hại, vì thời hạn lao dịch của hắn đã mãn, làm ba tháng hắn không nhận được một đồng tiền công nào, ngược lại làm hỏng một thân quần áo, một đôi giày cũng đã rách nát, hiện tại hắn không khác gì một phu khuân vác, tháng cuối cùng hắn gần như mỗi ngày đều nghiến răng kiên trì, nỗi sợ cái chết đã giúp hắn chịu đựng được, mặc dù vậy vẫn bị người ta đánh đập xua đuổi, từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu khổ như vậy.

Đáng tiếc, điều thống khổ hơn là ngôi vị Hoàng đế của mình cứ thế mà mất một cách hồ đồ: Thủ đoạn hay, thủ đoạn hay.

Thủy Hoàng Đế nghiến răng nghiến lợi, hắn bây giờ tin lời hệ thống nói, cái tiên nhân chó má đó lại nghĩ ra thủ đoạn độc ác như vậy để cướp đi Đại Việt.

May mà mình bây giờ còn có hệ thống, những gì thuộc về hắn nhất định sẽ đoạt lại, hắn trở về Hàm Dương hỏi thăm tình hình chung, nhưng không mạo hiểm nói mình là Hoàng đế, vì bây giờ không ai tin hắn, làm vậy chỉ là tìm chết.

Tránh ra, tránh ra.

Đúng lúc Thủy Hoàng Hoàng chuẩn bị ra khỏi thành, phía sau tiếng thiết kỵ tiên y nộ mã xông thẳng ra đường, thẳng tắp lao ra khỏi cổng thành.

Đây là kỵ binh Thanh Đồng sao.

Đội quân tinh nhuệ của mình ra khỏi thành để làm gì.

Đội quân này trực thuộc Hoàng đế, chỉ có lệnh của Hoàng đế mới có thể khiến họ ra khỏi thành, xem tình hình là toàn bộ xuất động a.

Đi theo xem sao, Thủy Hoàng Đế quyết định xem Hồ Hợi cái thằng bất hiếu tử này rốt cuộc muốn làm gì.

Bên ngoài công trường đồng nhân phát hiện nghịch tặc Cái Nhiếp, nên kỵ binh Thanh Đồng mới xuất động toàn bộ, nhất định phải bắt được Cái Nhiếp.

Đại thúc, ngươi muốn đưa ta đi đâu.

Thiên Minh tỏ vẻ đại thúc này đột nhiên tìm thấy mình nói muốn mình đi theo hắn, mình tuy vì không có tiền ăn cơm mà đồng ý, nhưng hắn vẫn rất tò mò Cái Nhiếp muốn làm gì.

Đại thúc cầm kiếm, hẳn là cao thủ, Thiên Minh nghĩ mình có phải cũng sắp phát đạt rồi không.

Thực ra Cái Nhiếp cũng không biết nên đưa Thiên Minh đi đâu, đi đến nơi nào sẽ an toàn không bị Đại Việt truy bắt.

Cái Nhiếp vất vả lắm mới tìm được con của cố nhân mà.

Cái Nhiếp rời cung thực ra không phải vì bị bức hại, mà là vì hắn biết được tung tích con của Kinh Kha.

Chương 1243

Sau khi Kinh Kha ám sát Tần, thông tin về Thiên Minh thực ra luôn bị Tần Thủy Hoàng nắm giữ, Cái Nhiếp vô tình nhìn thấy thông tin, vì bảo vệ Thiên Minh đã chủ động bỏ trốn.

Mẹ của Thiên Minh là Lệ Cơ là mỹ nữ bị Tần Thủy Hoàng bắt vào cung, nhưng Lệ Cơ trước khi vào cung đã có Thiên Minh với Kinh Kha, nên Tần Thủy Hoàng coi như là cha dượng của Thiên Minh.

Sau khi Kinh Kha chết, Tần Thủy Hoàng không giết mỹ nhân nhưng lại muốn giết con của nàng và Kinh Kha, Lệ Cơ đã cầu xin đến chết, nhờ vậy mới bảo toàn được sinh mạng của Thiên Minh, nhưng Thủy Hoàng Đế chưa bao giờ ngừng kiểm soát Thiên Minh, thậm chí còn để Âm Dương Gia hạ chú lên Thiên Minh lúc còn nhỏ.

Lời chú này rất quan trọng, nên Tần Thủy Hoàng đã nhẫn nhịn Thiên Minh lớn đến mười hai tuổi.

Nhưng bây giờ Cái Nhiếp biết Thiên Minh ở đâu, đương nhiên sẽ không để Thiên Minh sống trong bóng tối nữa, hắn muốn đưa Thiên Minh đến một nơi an toàn.

Đội kỵ binh chặn Cái Nhiếp và Thiên Minh trên một cây cầu, từ xa có thể nhìn thấy Thập Nhị Đồng Nhân, đây là Tần Thủy Hoàng ra lệnh làm để tránh cựu dân sáu nước làm phản.

Thu binh khí trong thiên hạ, tụ về Hàm Dương, nung chảy làm mười hai tượng kim nhân.

Thu tất cả binh khí trong thiên hạ đúc thành nhạc khí và mười hai tượng kim nhân, đây chính là công trường, khói bụi nung chảy thép che kín bầu trời, mười hai tượng kim nhân đã thành hình sừng sững trong công trường được chống đỡ bằng gỗ, chỉ cần hoàn thành sẽ được vận chuyển đến Hàm Dương cung.

Cái Nhiếp, Bệ hạ đối xử với ngươi không tệ, ngươi dám phản bội Hoàng đế, hôm nay phụng lệnh Thừa Tướng bắt giữ ngươi về trị tội, nếu ngươi chống cự thì chém giết vô luận.

Thủ lĩnh kỵ binh hét lớn.

Cái Nhiếp nắm chặt Uyên Hồng, ánh mắt phóng ra hàn quang vô tận, không ai có thể ngăn cản hắn bảo vệ Thiên Minh.

Xem ra nhất định phải đánh bại ba trăm kỵ sĩ này, từ xa ngọn lửa công trường nhuộm đỏ bầu trời, chim chóc không bóng, thú vật lẩn tránh.

Các kỵ sĩ hiển nhiên cũng biết danh tiếng của Cái Nhiếp, hiện tại Cái Nhiếp không phản ứng, cũng không ai dám tiến lại gần.

Danh hiệu kiếm thánh thiên hạ đệ nhất không phải nói suông, e rằng ai động trước thì người đó chết trước.

Cái mỗ và các ngươi không oán không cừu, không muốn lấy mạng các ngươi, hy vọng các ngươi đừng làm khó ta.

Quá đẹp trai rồi, đại thúc này thật đẹp trai, Thiên Minh ban đầu còn rất sợ, nhưng phát hiện Cái Nhiếp bị thiết kỵ bao vây vẫn mặt không đổi sắc, ngược lại còn nói mình không muốn sát sinh, quả thật là bá khí trào ra.

Mắt đầy sao, Thiên Minh bây giờ cực kỳ hy vọng được nhìn thấy Cái Nhiếp ra tay.

Cái Nhiếp to gan, dám nói lời cuồng ngôn, chớ nói Đại Tần vô nhân, giết.

Kim qua thiết mã một tiếng giết, hàn băng lợi nhận rọi sáng, thiết kỵ Đại Tần có tiến không lui, dù đối mặt với kiếm thánh cũng một lòng tiến tới.

Quả thật là tinh nhuệ của Đại Tần, nhưng đáng tiếc.

Cái Nhiếp lông mày giật giật, hét lớn một tiếng: Cái mỗ sắp ra kiếm đây.

Kiếm pháp Quỷ Cốc bùng nổ, kiếm Uyên Hồng xuất vỏ, nhân mạng quy thiên.

Tung Hoành Chi Tung Kiếm, nhanh hơn tất cả mũi tên, nhanh hơn tất cả binh sĩ, rực rỡ hơn vạn vật trên thế giới, một thanh kiếm giết người mà như một tia sáng đang tỏa rạng.

Thiên Minh sẽ không bao giờ quên ánh mắt kinh hoàng của những binh sĩ đó khi chiến đấu với đại thúc, đó là sự sợ hãi đối với kiếm thánh đệ nhất Đại Việt, là sự sợ hãi đối với kiếm thuật vô địch của đại thúc.

Thiên Minh quyết định rồi, nhất định phải bái sư.

Ba trăm thiết kỵ bị kiếm thánh đương thế chém dưới vó ngựa, một thời gian thiên hạ chấn động, bây giờ mọi người đều tin Cái Nhiếp thật sự đã phản bội Đại Việt.

Tần Thủy Hoàng sắc mặt âm trầm, vì hắn biết Cái Nhiếp không phải vì hắn cái Hoàng đế này mà đối đầu với Đại Việt, không phải là phản kháng Hoàng đế.

Mà là vì đứa trẻ bên cạnh hắn, đó là nghiệt tử của Kinh Kha.

Không ngờ a không ngờ, Cái Nhiếp ngươi cái tên lông mày rậm mắt to này cũng làm phản.

Nhìn Cái Nhiếp đang rời đi, Hoàng đế nghiến răng nghiến lợi nói: Thiên hạ đều là đất Đại Việt, ta muốn xem ngươi có thể trốn đi đâu.

Nhưng ngay sau đó Hoàng đế nản chí, hắn bây giờ thảm hại như thế này e rằng còn không bằng Cái Nhiếp đang bị truy sát, hiện tại hắn chỉ có năm điểm khí vận, đó là phần thưởng hoàn thành lời hẹn ba tháng, năm điểm khí vận không đổi được nhiều thứ.

Đổi năm hoàng kim, hoặc đổi một viên đan dược sơ cấp nhất, nhưng hiện tại Thủy Hoàng Đế mong muốn nhất chính là công pháp, hắn muốn trở nên mạnh mẽ như thần tiên, sau đó trở về Hàm Dương cung tru sát nghịch tặc, làm Hoàng đế vĩnh thế.

Đáng tiếc nhìn giá công pháp trên trời, Thủy Hoàng Đế tuyệt vọng rồi, e rằng hắn sẽ chết đói như ăn mày mất.

Đương nhiên cũng có thể đổi vũ khí, nhưng Thủy Hoàng Đế tự mình hạ lệnh không cho phép bất kỳ ai tư tàng vũ khí, nếu bị người khác phát hiện mình mang vũ khí thì đến lúc đó e rằng còn không biết chết thế nào.

Luật pháp Đại Tần hại chết người a.

Ngay lúc Thủy Hoàng Đế đang do dự, thì nghe thấy tiếng kêu thảm thiết từ xa, hắn không khỏi ngẩng đầu, nhưng lại bị chấn kinh đến ngây người, chỉ thấy từ xa trong công xưởng, mười hai kim nhân lại động đậy, sau đó Hoàng đế nhìn kỹ cuối cùng phát hiện trên đỉnh đầu kim nhân còn có người, chính là vị tiên nhân đã khiến hắn thê thảm như vậy.

Bây giờ hắn đã là Đại Quốc Sư rồi, Thủy Hoàng Đế nắm chặt hai tay hận không thể mắng chửi hả hê, nhưng hắn biết mình không thể làm vậy.

Thực ra Thủy Hoàng Đế có một câu hỏi: hắn rốt cuộc có chỗ nào không tốt.

Đỗ Lan nếu muốn làm Đại Quốc Sư hắn đều đồng ý rồi, lẽ nào đối phương ngay cả ba tháng cũng không thể đợi.

Hay là tiên nhân cảm thấy Hồ Hợi cái thằng nghịch tử đó xuất sắc hơn mình cái Hoàng đế đã thống nhất lục hợp này.

Thủy Hoàng Đế rất hiểu nhị nhi tử của mình, so với đại nhi tử Phù Tô còn kém xa nhiều lắm, tuy không phải phế vật nhưng ham hưởng lạc không phải lương tài.

Lẽ nào Hồ Hợi chỉ là một con rối.

Thủy Hoàng Đế đột nhiên nghĩ đến tiên nhân có lẽ chỉ muốn phù trì một con rối, sau đó hắn làm Hoàng đế đứng sau màn.

Hồ Hợi cái tên đó có lẽ thật sự sẽ bị kiểm soát, hiểu con không ai bằng cha.

Nghĩ đến đây, Thủy Hoàng Đế chỉ cảm thấy mình từ đầu đã bị Đỗ Lan lừa gạt, mình vậy mà còn tưởng mình có thể trường sinh bất lão.

Nhưng nhìn Đỗ Lan thi pháp bây giờ, Thủy Hoàng Đế cũng chỉ cảm thấy khoảng cách giữa hai bên quá lớn, lớn đến mức khó mà bù đắp.

Ngươi là tiên nhân vì sao lại nhúng tay vào phàm trần, lại vì sao muốn cướp giang sơn của ta.

Hoàng đế vẫn không hiểu, cứ là không hiểu.

Mặc dù Đỗ Lan đã lừa gạt hắn, nhưng pháp lực của Đỗ Lan lại không giả dối, là thật sự, một chút cũng không pha tạp, bất kể là Thủy Hoàng Đế hồi phục thân thể trẻ trung hay hiện tại khống chế mười hai kim nhân, đều nói rõ thủ đoạn của Đỗ Lan thông thiên.

Hiển nhiên Thủy Hoàng Đế không tự vấn, không nghĩ rằng tất cả những điều này là vì hắn không phải là một Hoàng đế đạt tiêu chuẩn nên mới biến thành như vậy.

Hắn vẫn luôn cho rằng luôn có tiểu nhân muốn hại trẫm.

Hệ thống, đổi.

Thủy Hoàng Đế có thể thống nhất lục quốc, tầm nhìn và dũng khí vẫn có, hiện tại hiển nhiên không thể cứng đối cứng, hắn đã nghĩ kỹ rồi nếu thật sự không có cách nào, không ngoài việc tổ chức đại quân công nhập Hàm Dương, mình vẫn là Thủy Hoàng Đế danh chính ngôn thuận, huống hồ mình bây giờ còn trẻ, tại sao không tái tục kỳ tích, hắn có thể thống nhất lục quốc thì cũng có thể từ không đến có đoạt lại ngôi vị Hoàng đế.

Phát hiện túc chủ đại chí, khởi động nhiệm vụ chính tuyến Vương Hầu Tướng Tướng Há Có Dòng Dõi Riêng.

Xin trong vòng ba năm lật đổ bạo Tần, thưởng khí vận thiên hạ, thưởng một viên thuốc trường sinh bất lão.

Tích nhật tuy là đế vương, kim nhật bất quá là thảo khấu, xin túc chủ tái tiếp tái lệ lật đổ bạo Tần, quét sạch vũ nội, hoàn thế gian thanh minh.

Nhiệm vụ này là nhiệm vụ chính tuyến, không thể xóa, không thể thay đổi, thất bại hệ thống sẽ tự động sụp đổ, túc chủ cũng sẽ mất cơ hội đắc đạo thành tiên.

Để khuyến khích túc chủ, nhiệm vụ chính tuyến sẽ chia thành nhiều phần, hiện tại ban bố phần đầu tiên: vì đã có ý muốn giết địch phản Tần, vậy hãy tham gia một lực lượng phản Tần đi.

Phần thưởng nhiệm vụ: Thanh Liên Kiếm Pháp thuyết minh: kiếm pháp này do thi tiên tám trăm năm sau sáng tạo, kiếm pháp hoa lệ đầy thi ý, kiếm pháp đại thành kiếm xuất địch vong.

Bổ sung: lực lượng phản Tần trong thiên hạ nhiều như lông trâu, xin túc chủ cẩn thận lựa chọn, bản hệ thống có câu: khởi đầu tốt là một nửa thành công.

Tĩnh mịch, từ xa kim nhân đã xếp thành hàng ngũ đi về phía Hàm Dương, còn Hoàng đế thì mặt mày ngơ ngác hoàn toàn bỏ qua kỳ tích đang xảy ra ngay bên cạnh.

Phản Tần.

Không nhầm lẫn, hắn chính là Hoàng đế Đại Việt mà, phản Tần chẳng phải là phản chính mình.

Hệ thống đâu phải không biết, sao lại có nhiệm vụ như vậy.

Mình chính là thiên sinh hữu chủng mà, phản cái gì mà phản.

Một bên là thành tiên, một bên là đế quốc, lẽ nào không thể kiêm được. 98.

Thủy Hoàng Đế vốn luôn là người muốn có được cả hai, đối mặt với lựa chọn hắn rất không hài lòng.

Xin túc chủ xác định lại vị trí, hiện tại Hoàng đế Đại Việt là Hồ Hợi, ngươi chỉ là một tiểu nhân vật bất cứ lúc nào cũng có thể bị truy sát mà thôi.

Tức điên, nhìn nhiệm vụ, Thủy Hoàng Đế nghiến răng, tiên đạo và đế quốc hắn đều muốn, nhất định có cách kiêm được, hắn là Hoàng đế đầu tiên trong lịch sử mà.

Mười hai kim nhân, mỗi cái cao mười mấy mét, đi một bước đều có thể để lại một cái hố trên mặt đất, những thân hình khổng lồ này còn cao hơn cả tường thành Hàm Dương.

Ngày này, bách tính trong thành Hàm Dương hồi tưởng lại nỗi kinh hoàng bị chi phối, nói bậy, đây đâu phải thế giới người khổng lồ.

Chương 1244

Tuy nhiên, mười hai kim nhân đứng ngoài thành Hàm Dương, quả thật hùng vĩ, thu hút vô số người hiếu kỳ đến xem.

Cuối cùng ngay cả Hồ Hợi giả mạo Tần Thủy Hoàng cũng sợ hãi đến mức tè ra quần mà chạy đến ngoài cổng thành, mặt đầy kinh ngạc nhìn những người khổng lồ kim loại này.

Thừa tướng Lý Tư, Đại thái giám Triệu Cao cũng ở trong đám đông, nhìn thấy năng lực thần quỷ khó lường của Đỗ Lan, đều lộ ra vẻ mặt phức tạp.

Triệu Cao biết Đỗ Lan đã một tay thay thế Thủy Hoàng Đế, phù trì Hồ Hợi bất tài, tuy Đỗ Lan và hắn liên thủ, nhưng Triệu Cao thực ra không đóng góp nhiều sức lực.

Sau khi Đỗ Lan trở thành Đại Quốc Sư, Hồ Hợi ngày càng trọng dụng Đỗ Lan, mức độ đã vượt xa chính Triệu Cao.

Nên Triệu Cao đối với Đỗ Lan vừa ghen tỵ vừa sợ hãi.

Còn Lý Tư thì không biết Hoàng đế đã bị thay thế, hắn chỉ tò mò về Đại Quốc Sư đột nhiên xuất hiện, hắn đã phái người đến Hội Kê quận hỏi thăm, biết Đỗ Lan quả thật thần kỳ, nhưng thần kỳ không có nghĩa là thần tiên.

Tuy nhiên, đối với một người tài năng như Đỗ Lan đến giúp đỡ Đại Tần, Lý Tư vẫn chấp nhận, chỉ sợ Đại Việt không giữ được đại năng.

Pháp gia Lý Tư đã phò tá Tần vương trước khi Đại Việt thống nhất thiên hạ, hắn là một phàm nhân đầy tài hoa, bất kể là thống nhất sáu nước hay sau khi thống nhất phế bỏ phân phong, thống nhất chế độ đều có công lao của hắn.

Nhưng khuyết điểm của hắn cũng hiển nhiên, vì ghen tỵ với Hàn Phi mà hãm hại hắn, đồng thời cũng là hắn đã tiến cử Tần Thủy Hoàng thống nhất tư tưởng, đốt sách đi ngược với sự cai trị của Đại Việt.

Thủ đoạn của Đại Quốc Sư, có thể sánh với Đông Hoàng Thái Nhất các hạ của Âm Dương Gia.

Lý Tư nhìn Đỗ Lan hạ xuống đất, lớn tiếng nói.

Đỗ Lan nhìn Lý Tư một cái, trước khi hắn đến, Đông Hoàng Thái Nhất thực ra đã tương đương với Đại Quốc Sư rồi, Âm Dương Gia của họ phụ trách luyện dược củng cố giang sơn cho Thủy Hoàng Đế.

Nhưng Đông Hoàng Thái Nhất hành sự bí mật, e rằng ngay cả Thủy Hoàng Đế cũng không biết hắn âm thầm đang làm gì, dù sao quyền lực đều giao cho hắn, Thủy Hoàng Đế cũng không có cách nào giám sát.

Còn về mục đích của Đông Hoàng Thái Nhất, không ngoài việc thành tiên, trường sinh, kiến quốc, lập nghiệp, thống trị toàn thế giới.

Dù sao mục tiêu của phản diện đều gần như vậy, thực ra còn có một cái là diệt thế, nhưng ở thời cổ đại Âu Lạc thì đây không phải là chủ lưu, người của thời đại này theo đuổi sự cân bằng âm dương, diệt thế hiển nhiên sẽ phá vỡ sự cân bằng.

Lý Tư là một người tâm tư kín đáo, hơn nữa lại đầy thủ đoạn, hắn đột nhiên so sánh Đỗ Lan với Đông Hoàng Thái Nhất hiển nhiên có mục đích của hắn.

Tuy nhiên, Đỗ Lan không cho rằng Đông Hoàng Thái Nhất lợi hại bằng hắn: Thủ lĩnh Âm Dương Gia.

Một người còn chưa đột phá hạn chế tuổi thọ thì làm sao có thể cùng ta sánh vai.

Ta có thể phú cho mười hai kim nhân sinh mệnh, Đông Hoàng các hạ có làm được không.

Nụ cười giả tạo của Lý Tư vừa hiện trên mặt, hắn đã bị chấn kinh, phú cho sinh mệnh sao.

Đây là sức mạnh khủng khiếp đến mức nào.

Đại Quốc Sư, ngài nói mười hai kim nhân này sống rồi sao.

Hoàng đế giả nói: Chẳng lẽ không phải khôi lỗi sao.

Đương nhiên không phải khôi lỗi, ta cần mười hai kim nhân này hướng về bốn phương tám hướng xây dựng mười hai con đường sắt, khiến Hàm Dương thành trở thành trung tâm thế giới.

Đỗ Lan trước mặt mọi người lại thể hiện một chiêu, chỉ thấy hư không gợn sóng, sau lưng mười hai kim nhân xuất hiện một cái balô khổng lồ, bên trong là cuộn đường sắt, đường sắt dùng không hết.

Chỉ cần kim nhân đi về phía trước, đường sắt sẽ tự động được trải ra.

Biến ra vật phẩm từ hư không, chiêu này khiến người ta há hốc mồm.

Hoàng đế giả càng lập tức quỳ xuống: Đại Quốc Sư ngài dạy ta đi.

Triệu Cao không ngờ Hồ Hợi lại không có chút định lực nào như vậy, lại bị thủ đoạn của Đỗ Lan hù dọa, thậm chí không màng liêm sỉ quỳ xuống bái sư trước mặt đại chúng, căn bản không giống một Hoàng đế.

Lý Tư cũng rất kỳ lạ, dù Tần Thủy Hoàng có khát vọng trường sinh đến đâu, cũng sẽ không không biết liêm sỉ đến mức công khai quỳ xuống bái sư như vậy.

Bệ hạ một lòng cầu tiên, ta đã hiểu, nhưng Bệ hạ dù sao cũng là đế vương một nước, gánh vác vạn dân, chi bằng đợi Bệ hạ trị lý tốt Đại Việt xong, rồi ung dung đi theo ta tu tiên cũng không muộn.

Đỗ Lan vẻ mặt mỉm cười như bị Thủy Hoàng Đế cảm động, thực ra trong lòng lại vô cùng cạn lời, Hồ Hợi quả nhiên khó thành đại khí, một chút khả năng tự chủ cũng không có.

Mười hai kim nhân đã xuất phát, đồng thời sự thần kỳ của Đại Quốc Sư cũng bắt đầu lan truyền, đơn giản như thần tiên hạ phàm, không ai có thể lay chuyển.

Đông Hoàng Thái Nhất của Âm Dương Gia đương nhiên cũng nghe thấy lời đồn, hắn rất kỳ lạ trong cảnh nội Đại Việt còn ai giỏi giả thần giả quỷ hơn hắn, thậm chí còn lừa gạt cả Tần Thủy Hoàng.

Đại Quốc Sư.

À à.

Đông Hoàng Thái Nhất không thèm để ý đến cái hư danh đó, hắn gánh vác trách nhiệm luyện chế trường sinh bất lão dược cho Thủy Hoàng Đế, tài nguyên thiên hạ đều do hắn điều động, quyền lực to lớn một người dưới vạn người trên, Đại Quốc Sư làm sao có thể so sánh với mình.

Nhưng Đại Quốc Sư này rốt cuộc là một biến số, mình vẫn phải điều tra trước đã, biết người biết ta trăm trận không nguy, không thể vì Đại Quốc Sư mà ảnh hưởng đến kế hoạch cuối cùng của mình.

Nguyệt Thần, ngươi có biết Đại Quốc Sư như mặt trời ban trưa đó không.

Đông Hoàng Thái Nhất vẫn luôn chuyên tâm tu luyện, người thực hiện chính vẫn là Nguyệt Thần.

Thuộc hạ đã bói toán qua, nhưng quái tượng là mịt mờ khó đoán, Đại Quốc Sư này không phải người thường.

Nguyệt Thần tinh thông bói toán, các đại sự đều thông qua bói toán để quyết định có làm hay không.

Đương nhiên không phải người thường, nhưng ta nghe nói hắn có thể cưỡi mây đạp gió, lại có tiên đan có thể giải khốn cho người đói khát, thậm chí còn có thể ban cho kim nhân sinh mệnh, ngươi có biết không.

Đông Hoàng Thái Nhất chậm rãi hỏi.

Thuộc hạ biết, ta đã phái người điều tra qua, quả thật như vậy.

Ồ.

Ngươi nói lời đồn đều là thật.

Lần này Đông Hoàng Thái Nhất cũng ngây người, hắn vốn dĩ cho rằng Đỗ Lan sử dụng là ảo thuật, không thể lừa gạt được mắt của họ, vì Âm Dương Gia cũng là người trong nghề.

Lại không ngờ Đỗ Lan lại chơi lớn, ngay cả Nguyệt Thần cũng tin là thật.

Nguyệt Thần ban đầu thực ra cũng nghĩ như Đông Hoàng Thái Nhất, cho rằng Đỗ Lan chẳng qua là kẻ lừa đời dối danh, nhưng sự thật lại tát vào mặt: Hiện tại mười hai kim nhân vẫn đang đi trên đất Đại Việt, thuộc hạ từng đích thân thăm dò một trong số đó, không hề có bất kỳ cơ quan khôi lỗi tinh xảo nào, ngay cả Công Thâu Gia cũng không nhìn ra manh mối.

Tất cả khớp kim loại của kim nhân đều như cơ bắp có thể duỗi ra thu vào, giống như người thật.

Nguyệt Thần rất nghiêm trọng kể lại tất cả những gì nàng nhìn thấy cho Đông Hoàng Thái Nhất.

Lẽ nào Đại Quốc Sư thật sự là tiên nhân.

Không thể nào, Âm Dương Gia của họ nắm giữ bí mật thượng cổ, cũng chưa bao giờ biết tiên nhân sẽ trở lại nhân gian, Phong Thần đã sớm kết thúc, cách duy nhất để mở ra tiên đồ cũng nằm trong tay họ, đến lúc đó tập hợp sức mạnh tinh tú đắc đạo thành tiên, chẳng phải có thể tiêu dao tự tại sao.

Tu tiên rất tốt, nhưng tu tiên quá chậm, vậy tại sao không mượn những truyền thuyết thần thoại có sẵn chứ.

Hiện tại là Đại Việt, Bảng Phong Thần đương nhiên đã sớm kết thúc, nhưng theo Tây Du Ký thì Tôn Ngộ Không hẳn là sắp học nghệ trở về, Tây Du Ký mới bắt đầu, sau đó là đại náo thiên cung rồi bị áp dưới Ngũ Chỉ Sơn.

Một ngày trên trời bằng một năm dưới đất, Tôn Ngộ Không ở trên trời lâu, đương nhiên có thể ở đến khi Tần triều diệt vong Vương Mãng soán Hán, bỏ qua những năm tháng tranh giành lịch sử này.

Nhưng thế giới này lại không có Tôn Ngộ Không, cũng không có ai thật sự có thể thành tiên, nhiều nhất cũng chỉ là võ công rất cao, thông tin bí mật mà Đông Hoàng Thái Nhất nắm giữ cũng không hoàn toàn là thật, có cái chỉ là tổ tông lừa người, hậu nhân lại tin là thật.

Nhưng Đỗ Lan lại là thật, hắn và Địch Ny Toa đã chuẩn bị đủ sức mạnh thần tiên, nào là Na Tra, Tôn Ngộ Không, Dương Tiễn, Lý Tịnh. những sức mạnh này sẽ bị họ ném vào triều đại này, đến lúc đó sẽ có vô số người thức tỉnh sức mạnh, mở ra thời đại Phong Thần mới.

Lúc đó, Thiên Đình hỗn loạn, vô số tiên hồn rơi xuống phàm gian dung hợp với phàm nhân, họ sẽ có được sức mạnh cường đại, đương nhiên cũng phải trả giá, nếu liên tục sử dụng sức mạnh cuối cùng sức mạnh và thân thể hợp làm một, vậy thì họ sẽ Phong Thần, sẽ phải đi Thiên Đình nhậm chức.

Còn Thiên Đình chính là tổ chức tối cao quản lý trật tự thế giới do Đỗ Lan tạo ra, tổ chức có một tôn chỉ một mục tiêu: tôn chỉ là vì nhân dân phục vụ, mục tiêu là giải phóng sức sản xuất.

Không sai, Đỗ Lan muốn ở thời đại này mở ra một bảng Phong Thần kiểu khác.

Thế là vô số người vừa tỉnh dậy phát hiện ra sự khác biệt, Cao Nguyệt tỉnh dậy phát hiện bên giường mình lại có một dải lụa đỏ rực.

Cái Nhiếp trong mơ thấy một đạo nhân đang múa kiếm.

Ngày này vô số người đều rơi vào nghi hoặc, mình dường như đã thay đổi.

Xin túc chủ chú ý, Đỗ Lan đã khởi động Bảng Phong Thần, người có thần lực sắp thức tỉnh, túc chủ hãy lưu ý thực lực hiện tại của ngươi không phải là đối thủ của những người thức tỉnh thần lực, xin hãy cẩn thận, kẹp chặt đuôi làm người.

Hệ thống nhắc nhở khiến Triệu Chính rất uất ức, ngươi nói hệ thống chẳng cho hắn chút lợi ích nào, còn luôn đưa ra đề bài khó cho hắn, ngươi nói hắn một Hoàng đế Đại Việt làm sao đi tìm lực lượng phản Tần chứ, nếu hắn biết lực lượng phản Tần ở đâu thì đã phái người tiêu diệt rồi.

Cho nên hắn có thể gia nhập lực lượng nào, hắn một cái cũng không biết, những lực lượng hắn biết cơ bản đều đã bị hắn giết sạch rồi.

Bây giờ lại thêm một điều còn uất ức hơn, đường đường một Hoàng đế lại bị yêu cầu kẹp chặt đuôi làm người, cái này còn muốn người sống không.

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, Bảng Phong Thần là cái gì.

Người của thời đại này đâu biết bộ tiểu thuyết truyền kỳ nổi tiếng thời Minh này, họ căn bản không biết hậu nhân đã gán cho câu chuyện thay thế nhà Thương nhà Chu một không khí thần thoại.

Lịch sử trở thành truyền thuyết, truyền thuyết trở thành thần thoại.

Cái gọi là Bảng Phong Thần là.

Chương 1245

Lần này hệ thống rất chu đáo phản hồi, giải thích rõ ràng cho Thủy Hoàng Đế, đồng thời liệt kê: Tây Chu, Ân Thương, Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Nhân Đạo, Tây Phương Giáo, Thiên Đình và các lực lượng lớn, các loại nhân vật.

Lấy cuộc chiến thần tiên, triều đại chính quyền thay đổi làm tuyến chính, là một câu chuyện thú vị khiến người ta không thể dứt ra được, trong đó thần thông pháp bảo càng khiến Thủy Hoàng Đế thèm muốn, cho dù Thủy Hoàng Đế hắn hưởng hết vinh hoa phú quý cũng chỉ là Hoàng đế phàm nhân, nhưng thần tiên trong Bảng Phong Thần lại có thể hưởng tiên phúc vĩnh viễn, lợi hại hơn hắn cái Hoàng đế này nhiều lắm.

Hơn nữa, cuộc chiến của thần tiên càng kinh tâm động phách, động một tí là núi lở đất nứt, sông đổi dòng, khiến Thủy Hoàng Đế lạnh sống lưng.

Mặc dù thời đại này cũng có truyền thuyết thần thoại, nhưng vẫn là Toại Nhân lấy lửa, Phục Hy vẽ quẻ, Thần Nông nếm bách thảo, Đại Vũ trị thủy, Thương Hiệt tạo chữ, v. v. chứ không có cái nào kịch liệt như Phong Thần Bảng.

Xem ra Đỗ Lan thật sự là thần tiên a.

Cuối cùng Hoàng đế rút ra mấy kết luận: Hóa ra Thương Chu thay thế lại kinh tâm động phách đến vậy, thật đáng cười chúng ta những hậu nhân này lại hoàn toàn không biết gì cả.

Lần này Đỗ Lan đột nhiên hạ phàm, e rằng chính là muốn chiêu mộ công nhân cho Thiên Đình, nên muốn tuyển những người có linh căn trên mặt đất đưa lên Thiên Đình.

Hệ thống tiếp tục phân tích cho Thủy Hoàng Đế.

Cái này chẳng phải rất tốt sao, có thể làm thần tiên, Thủy Hoàng Đế cũng nguyện ý a: Vậy ta có thức tỉnh sức mạnh thần tiên không.

Không có, ngươi có bản hệ thống này, tại sao còn muốn theo đuổi những sức mạnh hư vô phiêu miểu đó, ngươi lẽ nào nguyện ý đeo gông cùm vĩnh viễn trở thành nô lệ của Thiên Đình sao.

Chỉ cần ngươi hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống, dù không lên được Bảng Phong Thần, cũng có thể đạt được sức mạnh cường đại, hơn nữa còn không phải chịu hạn chế, ngươi lẽ nào còn bất mãn sao.

Nếu túc chủ tiếp tục tiêu cực như vậy, hệ thống sẽ ban cho ngươi hình phạt tương ứng, xin túc chủ chú ý.

Thủy Hoàng Đế chỉ muốn làm thần tiên, vì như vậy có thể trường thọ, ngược lại không nghĩ nhiều đến cái giá của việc làm thần tiên.

Hóa ra trên trời thật sự có Thiên Đình a.

Suy nghĩ vô hạn, nhưng hiện tại vẫn phải ưu tiên hoàn thành nhiệm vụ a.

Làm sao đây.

Lực lượng phản Tần ở đâu.

Thủy Hoàng Đế chưa bao giờ cấp thiết muốn tìm thấy lực lượng phản Tần như vậy.

Đáng tiếc vẫn không có cách nào, cuối cùng Thủy Hoàng Đế chỉ có thể đi theo Cái Nhiếp, vì Cái Nhiếp phản Tần có lẽ sẽ bị các lực lượng phản Tần khác thu nhận, đến lúc đó mình cải trang một chút cũng có thể gia nhập vào.

Cái Nhiếp là kiếm thánh, nhất định sẽ có rất nhiều lực lượng phản Tần thèm muốn thực lực của hắn.

Nghĩ đoạn, Thủy Hoàng Đế lấy năm điểm khí vận ít ỏi còn lại đổi một chiếc mặt nạ Như Ý, có thể ẩn giấu thân phận.

Trước đó hắn vốn định đổi một viên đan dược tăng cường công lực, nhưng bị nhiệm vụ chính tuyến của hệ thống cắt ngang, bây giờ mới tiêu hết năm điểm khí vận.

Cái Nhiếp bị thương, vì mệnh lệnh truy sát của Hoàng đế giả cứ liên tiếp ban ra, quân đội cũng thay đổi liên tục, kiếm thánh dù mạnh đến đâu cũng không thể chịu nổi, thêm vào việc phong trần dãi dầu nội lực không kịp hồi phục, nên trong lần chiến đấu cuối cùng đã bị chém hai đao, tuy chống đỡ bằng một ý chí mạnh mẽ, nhưng sau khi an toàn thì lại hôn mê.

Thiên Minh cuống quýt, một đứa trẻ mười hai tuổi hắn căn bản không biết Cái Nhiếp sắp chết, còn tưởng Cái Nhiếp đói, tuy nhìn thấy Cái Nhiếp khắp người đầy máu, nhưng Thiên Minh tin rằng Cái Nhiếp có thể chống đỡ được.

Thiên Minh rất tin tưởng Cái Nhiếp, nên khắp nơi tìm thực phẩm để nấu cơm cho Cái Nhiếp, hiển nhiên họ không biết đợt truy sát mới đã đến.

Lần này Lý Tư đích thân ra mặt mời tổ chức ám sát mạnh nhất nước Hàn ngày xưa là Lưu Sa, vì thủ lĩnh Lưu Sa chính là sư đệ của Cái Nhiếp, Vệ Trang.

Cái Nhiếp giết binh sĩ Đại Việt truy sát như chém dưa, khiến Lý Tư rất kinh ngạc, nên hắn nghĩ đến chuyện giang hồ vẫn cần giang hồ giải quyết, từ đó nghĩ đến kế hoạch dùng sư đệ truy sát sư huynh.

Dù sao Lưu Sa cũng là tổ chức sát thủ nhận tiền tiêu tai cho người khác, dù đối thủ là Đại Việt, cũng sẽ không không quan tâm đến tiền.

Nên Lý Tư dùng ba tấc lưỡi không nát thành công thuyết phục

Lưu Sa ra tay, Vệ Trang nghe nói là truy sát Cái Nhiếp thì một trăm phần trăm đồng ý, vì sư huynh luôn thắng hắn một bậc, mình là thủ lĩnh Lưu Sa không thấy được ánh sáng, Cái Nhiếp lại là kiếm thánh lừng danh, hơn nữa đồng là truyền nhân Quỷ Cốc chỉ có thông qua cạnh tranh mới có thể chọn ra Quỷ Cốc Tử đời tiếp theo, vốn dĩ khuyến khích cạnh tranh, nên Vệ Trang có cả trăm lý do để truy sát sư huynh.

Lúc này Thiên Minh hoàn toàn không ý thức được nguy hiểm, ngược lại vẫn đang nghịch ngợm, chuẩn bị gà quay béo ngậy để bổ sung dinh dưỡng cho đại thúc.

Con của Kinh Kha lại ngu muội đến mức Thủy Hoàng Đế cũng không thể chịu nổi: Hắn bị trọng thương, không thể ăn loại đồ ăn này.

Cái Nhiếp không thể chết a, vì Thủy Hoàng Đế còn phải dựa vào hắn để gia nhập tổ chức phản Tần mà.

Thiên Minh bị giọng nói đột nhiên xuất hiện dọa giật mình, sau đó liền thấy một đại thúc ăn mặc rách rưới bước ra, hình như là một ăn mày, nhưng lại rất từ thiện.

Đây chính là uy lực của mặt nạ Như Ý, người đeo mặt nạ Như Ý khi bị người khác nhìn thấy, sẽ khiến người ta không khỏi nảy sinh tâm lý ám thị hắn không phải người xấu, từ đó chấp nhận hắn.

Ngươi nói đại thúc bị thương rất nặng sao.

Nhìn dáng vẻ của ăn mày không giống người xấu, Thiên Minh chọn tin hắn.

Không sai, hắn bây giờ cần đại phu.

A.

Thiên Minh tỏ vẻ nơi hoang vu hẻo lánh này biết tìm đại phu ở đâu chứ.

May mắn thay đây không phải thật sự là nơi hoang vu hẻo lánh, trong rừng núi ẩn giấu một thế tộc ẩn cư là Hạng thị nhất tộc.

Chính là Hạng thị nhất tộc đã hô hào Sở tuy tam hộ, Tần vong tất Sở.

Khói gà quay của Thiên Minh đã gây sự chú ý của họ, với tư cách là tướng môn nước Sở, họ vẫn duy trì cảnh giác cực cao, đồng thời chiêu binh mãi mã dưỡng tinh súc duệ, luôn nỗ lực để đánh bại Đại Việt.

Thiếu chủ Hạng thị nhất tộc Hạng Thiếu Vũ càng là thiếu niên tuấn kiệt, trời sinh thần lực luyện thành một thân võ nghệ, lại đọc kỹ binh thư, là hy vọng tương lai của Hạng thị nhất tộc.

Chỉ là Hạng Thiếu Vũ đôi khi không đủ bình tĩnh, quá nóng nảy.

Lúc này Hạng Thiếu Vũ đã phát hiện ra những vị khách không mời, nhưng hắn có thể cảm nhận được những vị khách không mời không chỉ có ba người lớn một nhỏ này, còn có một hơi thở ẩn nấp trong bóng tối.

Thực ra Thiếu Vũ cũng không biết chuyện gì xảy ra, hắn chỉ nằm mơ một giấc mơ, trong mơ có một thiếu niên cưỡi kỳ lân dùng song chùy dũng mãnh không thể địch lại, đến khi hắn tỉnh dậy thì ngũ quan dường như trở nên rõ ràng hơn.

Hắn lại không biết người mà mình thấy trong mơ tên là Hoàng Thiên Hóa, con của Hoàng Phi Hổ, là tướng lĩnh thiếu niên nổi tiếng trong câu chuyện Phong Thần.

Những gì hắn thấy trong mơ, chính là quá trình Đỗ Lan truyền thần lực, bây giờ hắn đã có sức mạnh của Hoàng Thiên Hóa, chỉ cần tìm đúng phương thức là có thể kích hoạt, trở thành người trong thần thoại, sử dụng sức mạnh trong thần thoại đó.

Kẻ ẩn mình trong bóng tối là một trong Tứ Đại Thiên Vương của Lưu Sa, Vô Song với sức mạnh vô song.

Tuy tên gọi nghe có vẻ phóng khoáng, tiêu sái nhưng người này lại là một gã cơ bắp cuồn cuộn đúng nghĩa.

Hắn vốn dĩ đang tu luyện gần đây, sau khi nhận được lệnh liền là người đầu tiên tìm thấy mục tiêu truy sát.

Với tư cách là một sát thủ, dù là một gã khờ khạo cũng không thể coi thường.

Võ công của Vô Song cũng thuộc hàng nhất lưu đương thời, có thể được Vệ Trang coi trọng thì tuyệt đối không tầm thường.

Hắn từ từ tiếp cận kẻ địch, âm thầm giết chết một gã của Hạng thị vừa mới cười.

Hiện tại Vô Song sắp hoàn thành nhiệm vụ, Kiếm Thánh đã trọng thương, căn bản không cần Vệ Trang đại nhân phải ra tay.

Một thân ảnh khổng lồ từ trên trời giáng xuống, không biết hắn làm cách nào mà lại có thể leo lên cây rồi trốn trên cành cây.

Thiên Minh hoàn toàn không phát hiện ra địch nhân, may mà Thủy Hoàng Đế thường xuyên bị ám sát, nhạy cảm với sát khí của sát thủ hơn bất cứ ai: Nguy hiểm.

Thủy Hoàng Đế đẩy Thiên Minh ra, bản thân cũng nhảy lùi lại, vị trí mà họ vừa đứng lập tức bị đất đá che lấp.

Nắm đấm to như cái nồi đất của Vô Song vậy mà lại đâm sâu xuống đất, nếu đánh trúng người chắc chắn sẽ gân đứt xương gãy.

Thiên Minh hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra: Á á, yêu quái.

Hắn vẫn còn nghĩ Vô Song là quỷ.

Yêu quái gì, rõ ràng là sát thủ.

Thủy Hoàng Đế nhìn dáng vẻ đối phương, đã ngửi thấy mùi máu tanh, đối phương giết người không ít.

Lạnh toát mồ hôi, trước đây có sát thủ, ta đều nhờ cấm vệ bảo vệ mới bình an vô sự.

Mặc dù hoàng đế cũng luyện võ, nhưng kinh nghiệm chiến đấu lại ít đến đáng thương, căn bản không biết cách đối phó với người giang hồ.

May mà ở đây có một Hạng Thiếu Vũ trượng nghĩa.

Hạng Thiếu Vũ, thấy sát thủ xuất hiện không chút do dự, tuy không biết bọn họ rốt cuộc là ai.

Nhưng bên bị truy sát lại có cả thương viên lẫn trẻ con, hắn nhất định phải đứng về phía kẻ yếu.

Hơn nữa, trước đây gã to lớn này ẩn mình trong bóng tối, nhưng không thấy người trong tộc mình đâu, e rằng đã bị hắn sát hại: Đừng nói Hạng thị ta không có người.

Hạng Thiếu Vũ tốc độ rất nhanh, từ bên cạnh xông ra cũng là tay không quyền cước.

Vô Song tuy to lớn, nhưng động tác không hề chậm, nghe thấy tiếng gió xẹt qua tai, vội vàng quay người ra quyền.

Oanh.

Một lớn một nhỏ, một thô ráp một tinh tế, hai nắm đấm có sự khác biệt rất lớn đã va vào nhau.

Hạng Thiếu Vũ lùi một bước, Vô Song lùi nửa bước.

Sức lực mạnh thật.

Hạng Thiếu Vũ vẫn còn có ý nói Vô Song, rõ ràng vóc dáng của hắn chưa bằng hai phần ba Vô Song, tuổi cũng không lớn, nhưng sức lực lại có thể khiến Vô Song lùi nửa bước, e rằng thế gian hiếm có thiếu niên nào như vậy.

Chương 1246

Đây là kỳ phùng địch thủ, Vô Song cũng không nói lời thừa, dù sao kẻ cản trở nhiệm vụ của hắn thì cứ giết chết là được, tiếp tục đánh.

Một quyền nhanh hơn một quyền, Hạng Thiếu Vũ khó lòng chống đỡ.

Gã khờ khạo to lớn này thật lợi hại a, Hạng Thiếu Vũ bình thường huấn luyện với tộc nhân, chưa từng gặp qua cao thủ như vậy.

Nhưng ngưỡng mộ không thể khiến Vô Song nương tay, Hạng Thiếu Vũ dần rơi vào thế hạ phong.

Chú ăn mày, chúng ta phải đi giúp chứ.

Thiên Minh cảm thấy hắn và chú ăn mày cũng nên đi giúp, tuy hắn rất sợ hãi, nhưng hắn muốn đi giúp.

Hoàng đế lại cảm thấy bọn họ xông lên giúp cũng chỉ tổ làm vướng chân, hơn nữa hắn nghe Hạng Thiếu Vũ nói họ là Hạng thị gì đó, chẳng lẽ là Hạng thị tộc của nước Sở.

Nếu đúng vậy, ở đây chắc hẳn còn có những người khác.

Quả nhiên người của Hạng thị tộc đã xuất hiện, bọn họ không thể để thiếu chủ một mình liều mạng, tất cả xông lên vây đánh Vô Song.

Thiên Minh thốt lên, sao cái rừng núi sâu này tự nhiên lại mọc ra nhiều người thế, hơn nữa còn đều có vũ khí.

Lực lượng phản Tần, đây chính là lực lượng phản Tần a, Thủy Hoàng Đế đã lâu không kích động như vậy, cuối cùng cũng để hắn tìm thấy lực lượng phản Tần rồi.

Nhưng tình hình không mấy ổn a, nhiều người như vậy mà lại khó lay chuyển một sát thủ sao.

Chỉ thấy Vô Song càng đánh càng hăng, mặt đỏ bừng, nắm đấm to như cái nồi đất sát phạt tứ phương, các tộc nhân Hạng thị được huấn luyện nghiêm chỉnh xung quanh vậy mà không thể tiếp cận.

Thiếu chủ cẩn thận, tình hình của người này không ổn lắm.

Ông lão Phạm Tăng, quân sư của Hạng thị tộc, phát hiện dáng vẻ Vô Song không ổn, dường như càng lúc càng hưng phấn, cứ như uống thuốc kích thích vậy, hơn nữa từ lỗ mũi Vô Song còn phun ra từng đợt khói trắng, thật sự khiến người ta bất an.

Xin túc chủ chú ý an toàn, thần lực của thích khách bắt đầu giác tỉnh.

Cái gì, đây là người trên Phong Thần Bảng ư.

Thủy Hoàng Đế giật mình, nhìn lại dáng vẻ Vô Song, quả thực như quái vật, gần trăm người vậy mà không chế phục được hắn, hơn nữa nhìn sắc mặt hắn dường như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Là lửa, chỉ thấy Vô Song đột nhiên trợn mắt, từ miệng vậy mà phun ra một luồng lửa màu cam, ngọn lửa bay xa mười mét, trong chốc lát những người tránh không kịp lập tức bị lửa bao trùm, biến thành than cháy đen.

Mọi người chấn động, bọn họ căn bản chưa từng thấy võ công nào có thể phun lửa.

Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của tộc nhân, Hạng Thiếu Vũ giận dữ siết chặt nắm đấm, nếu không phải Phạm Tăng lão sư nhắc nhở, hắn có lẽ cũng đã nguy hiểm: Ta muốn báo thù cho bọn họ.

Đoạt lấy trường kiếm của người bên cạnh, Hạng Thiếu Vũ bất chấp tính mạng xông lên.

Đây là năng lực của Ngưu Tinh Kim Đại Thăng, một trong Mai Sơn Thất Quái, lực lớn vô cùng, còn có thể phun lửa làm người bị thương.

Hệ thống giải thích.

Đây chính là thần lực sao.

Hoàng đế hâm mộ a, vậy mà lại có năng lực tiện lợi như vậy, phun lửa từ miệng thật sự khiến người ta kinh thán.

Nhưng nói đi thì phải nói lại, đây là sát thủ a, sát thủ càng lợi hại thì bọn họ chẳng phải càng nguy hiểm sao.

Chẳng lẽ một bậc đế vương hùng chủ như mình lại phải chết ở đây ư.

Hệ thống chẳng lẽ không có cách nào đánh bại hắn ư.

Hiện tại mình chỉ có thể dựa vào hệ thống thôi.

Thần lực mạnh hơn có thể đánh bại hắn, sử dụng pháp bảo cường lực cũng có thể đánh bại địch nhân.

Hệ thống tận tình nhắc nhở.

Đáng tiếc, những thứ này, Thủy Hoàng Đế đều không có.

Ngọn lửa lại một lần nữa bùng cháy, Hạng Thiếu Vũ vội vàng tránh né, nhưng trường kiếm trong tay hắn lại không có vận may như vậy, bị bao trùm trong ngọn lửa, trong nháy mắt biến thành một vũng sắt lỏng.

Hít.

Nhiệt độ cao như vậy, đủ để khiến người đời này phải rụt rè, ngay cả Hạng Thiếu Vũ cũng cảm thấy sợ hãi, chấn động nhìn về phía địch nhân, chuyện này biết làm sao đây.

Ngay cả Thiên Minh cũng trầm mặc, bọn họ dường như không giúp được gì nữa: Gã to lớn này đúng là yêu quái mà.

Khục khục, Tần Thủy Hoàng nuốt một ngụm nước bọt, thầm nghĩ mình vẫn nên đi tìm lực lượng phản Tần khác thì hơn, Hạng thị tộc này xem ra sắp tiêu đời rồi.

Thế nhưng Hạng Thiếu Vũ lại đang tức giận, giận bản thân còn hơn giận địch nhân, mình thân là thiếu chủ của Hạng thị tộc nếu sợ hãi, vậy thì tộc nhân phía sau mình làm sao có thể đoàn kết nhất trí xông trận.

Mình tuyệt đối không thể lùi bước, tuyệt đối không thể, dù có chết cũng phải chết trên con đường xung phong, vậy nên trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Hạng Thiếu Vũ đã bước một bước về phía trước.

Đã thấy rồi, phía sau thiếu chủ của họ dường như có một bóng tướng quân, cưỡi Kỳ Lân, tay cầm đại chùy, thân khoác kim giáp.

Thật sự đã thấy rồi, Thiên Minh kêu lên the thé: Hắn cũng là yêu quái.

Thủy Hoàng Đế chấn động nhìn mọi việc, hắn phát hiện đất nước của mình có lẽ thật sự sắp tiêu đời rồi, nếu những người giác tỉnh thần lực đều là lực lượng phản Tần, vậy thì đại quân Đại Việt e rằng cũng không chặn nổi.

Nhìn vị tướng quân thần kỳ hiện lên phía sau Hạng Thiếu Vũ, mọi người đồng loạt nín thở, chờ đợi thiếu chủ sẽ mang đến cho họ một điều bất ngờ.

Hạng Thiếu Vũ cảm giác được rồi, vị thiếu niên tướng quân mà mình thấy trong mộng đang ở trong cơ thể mình, mình có thể sử dụng sức mạnh của hắn, bước thêm một bước, khắc phục nỗi sợ hãi mình có thể chiến thắng.

Lần này đến lượt Vô Song kinh ngạc, hắn hiểu rằng đối phương không dễ đối phó.

Kỳ Lân: đầu sư tử, sừng hươu, mắt hổ, thân nai, vảy rồng, đuôi bò, là biểu tượng của sự trường thọ và điềm lành.

Nhưng lúc này, ngọc Kỳ Lân dưới trướng Hoàng Thiên Hóa lại là thú chiến, uy phong lẫm liệt, mắt hổ rình mồi, rõ ràng chỉ là hư ảnh mà đã kinh hãi vô cùng, khiến người ta không khỏi run sợ.

Mà Hoàng Thiên Hóa, vị tiểu tướng kim giáp trên Kỳ Lân, càng mắt như sao sáng, lông mày như kiếm sắc, dũng mãnh hơn Hạng Thiếu Vũ mấy phần.

A.

Hạng Thiếu Vũ tấn công Vô Song, hư ảnh phía sau đột nhiên biến mất, dường như bị Thiếu Vũ hấp thụ vào trong cơ thể, nhưng khi hắn ra quyền, vẫn có thể loáng thoáng thấy kim chùy lóe sáng.

Quyền Thiếu Vũ cứng như sắt, nhanh như chớp giật, vậy mà lại tiếp cận Vô Song trước khi hắn kịp phun lửa lần nữa, hai nắm đấm hóa thành đồng chùy giáng xuống ngực Vô Song.

Một ngụm máu tươi phun ra, mọi người đều thấy lồng ngực cơ bắp cuồn cuộn của Vô Song vậy mà lại lõm vào, có thể thấy lực đạo công kích của Thiếu Vũ tuyệt đối đã làm gãy xương sườn của gã to lớn.

Xương gãy đâm vào phổi Vô Song, miệng sủi ra một ít bọt máu, ánh mắt dần vô quang, gã to lớn như gấu này hiển nhiên không sống nổi rồi.

Im lặng, tuy đã thắng, nhưng trước là địch nhân có thể phun lửa, sau lại xuất hiện ảo ảnh, tất cả mọi thứ đều khiến trận chiến này để lại quá nhiều nghi vấn.

Chỉ có trong đầu Thủy Hoàng Đế nhận được giải thích của hệ thống: Vị thiếu niên này giác tỉnh là thần lực của thiếu niên tướng quân Hoàng Thiên Hóa nổi tiếng.

Sau đó hệ thống lại đưa ra thân thế và tiểu sử của Hoàng Thiên Hóa.

Hoàng Thiên Hóa là đệ tử của Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, mà Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân lại là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đó là môn đồ Thánh nhân chính tông.

Thánh nhân, giữa trời đất chỉ có sáu vị Thánh nhân: Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa Nương Nương, Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Sức mạnh được xếp hạng là Thánh nhân lớn hơn Tiên nhân lớn hơn Thần.

Nhưng các Thánh nhân đó cũng không phải là người thật sự tiêu sái tự do, bởi vì trên đầu bọn họ còn có Hồng Quân, trên đầu Hồng Quân còn có Thiên Đạo, trên đầu Thiên Đạo còn có Đỗ Lan, những thứ này hệ thống không nói.

Đương nhiên là ở thế giới này, Đỗ Lan tự nhiên có thể tùy tiện sửa đổi Thiên Đạo, dù sao thế giới này cũng chỉ là một thế giới trung vũ, nói hắn lăng giá Thiên Đạo cũng không thành vấn đề.

Thủy Hoàng Đế nhìn tài liệu về Thánh nhân mà hệ thống cung cấp, trầm mặc rất lâu, hắn kích động a, Thánh nhân, hắn nhất định phải thành Thánh, trở thành Thánh nhân không chỉ có thể bất tử bất diệt mà còn có thể tiêu dao thiên địa, Thánh nhân còn lợi hại hơn cả Thần Tiên, đương nhiên phải làm Thánh nhân.

Xa tận Tang Hải Thành, Đỗ Lan nghe thấy lời thề của Thủy

Hoàng Đế, thầm nghĩ sao lại giống hệt nhân vật chính trong tiểu thuyết vậy, chẳng lẽ không thể có mục tiêu nào khác sao.

Thánh nhân thì tiêu dao ở đâu chứ.

Để tính toán khí vận thiên địa, để tránh ảnh hưởng của Thiên Đạo, các Thánh nhân đều tinh thông tính toán, cứ như ông chủ lớn của công ty làm việc ngày đêm còn không bằng Tiên nhân tiêu dao.

Nhưng Thủy Hoàng Đế mặc kệ, hắn chính là muốn làm Thánh nhân.

Này, chú ăn mày, hắn hỏi tên chú kìa.

Ngay khi hoàng đế đang kích động, Thiên Minh kéo áo hắn nói.

Cái gì.

Không nghe rõ.

Vị tráng sĩ này, xin hỏi tôn tính đại danh.

Hóa ra là Phạm Tăng đang hỏi, hiện tại phải làm rõ thân phận của ba người này trước khi nói chuyện khác.

Tại hạ Triệu Chính.

Rất nhiều người trên thiên hạ đều gọi mình là Doanh Chính, vì vậy Thủy Hoàng Đế dùng lại tên thật ngược lại không ai nhận ra hắn.

Các hạ không phải đi cùng bọn họ sao.

Phạm Tăng hỏi lại, với tư cách là người phụ trách trí lực của Hạng thị tộc, hắn phải hỏi cho rõ.

Không phải, ta cũng chỉ đi ngang qua đây, thấy tiểu huynh đệ tay chân luống cuống nên giúp hắn chăm sóc thương viên thôi.

Triệu Chính nói hắn chỉ là một người qua đường trượng nghĩa, nhưng hắn lại tiếp lời: Ta không có nhà cửa nương tựa, thấy các vị ai nấy đều thân thủ bất phàm, nhất định có chí lớn, hãy cho ta gia nhập cùng các vị đi.

Hắn phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ: Hơn nữa ta mấy ngày chưa ăn cơm, phải tìm một chỗ mà ăn.

Phạm Tăng vốn định từ chối, bởi vì hoạt động của bọn họ là cơ mật, là bất hợp pháp, là bị chém đầu, không thể tùy tiện nhận người.

Chương 1247

Nhưng nghe đến câu sau, Phạm Tăng dở khóc dở cười, cảm tình đối phương là muốn tìm một chỗ ăn cơm, không khỏi nói: Tần vương vô đạo, bách tính lầm than.

Một đống đạo lý lớn tuôn ra.

Triệu Chính tức đến nghiến răng nghiến lợi, thầm nghĩ mình chính là hôn quân vô đạo trong miệng các ngươi a.

Vô đạo ư.

Nếu hắn vô đạo, có thể thống nhất sáu nước không.

Nếu hắn vô đạo, có thể thống nhất chữ viết tiền tệ không.

Các ngươi những người này đều đáng chết, đợi đến khi hắn khôi phục thân phận hoàng đế, sẽ từng người từng người một đem các ngươi toàn bộ loại bỏ loại bỏ, tức đến mức Doanh Chính còn mang theo khẩu âm.

Phạm sư phụ, xem hắn cũng đáng thương, nếu không tuổi này hắn cũng nên là trụ cột gia đình chứ đâu đến nỗi không có chỗ dung thân, nếu thiên hạ thái bình thì ai lại đi làm ăn mày chứ, cứ giữ hắn lại đi.

Vẫn là Hạng Thiếu Vũ tốt bụng: Còn nữa các ngươi đưa thương viên đi, chúng ta về trước đã.

Hiện tại hắn phải về suy nghĩ cho kỹ xem vị tướng vàng thiếu niên kia rốt cuộc là ai.

Được thôi, Phạm Tăng cũng thấy Triệu Chính trông thành thật, không phải kẻ xấu, liền đồng ý.

Còn về một thương viên khác và đứa trẻ, cũng đưa về trước rồi tính sau.

Bọn họ lại không biết Vô Song chỉ là tiên phong quân, Vệ Trang cùng chủ lực đang trên đường đến.

Mười hai Kim Nhân trải đường sắt thì phong vũ vô trở, mười hai tuyến đường sắt rất nhanh đã hoàn thành, nối liền đông tây nam bắc của Đại Việt.

Nhưng có đường sắt rồi dọc đường còn phải xây dựng ga tàu, vì vậy lại trưng dụng một đợt lao dịch lớn.

Đỗ Lan không hề nghĩ đến việc muốn giúp Đại Việt mua chuộc lòng người.

Hiện tại hắn ở Tang Hải Thành là để khảo sát công việc xây dựng siêu thuyền Thận Lâu của Công Thâu gia tộc.

Đây là chiếc thuyền tầm tiên mà Âm Dương gia chuẩn bị, đến lúc đó sẽ mang theo ba ngàn đồng nam đồng nữ đi tìm tiên sơn phúc địa ở Đông Hải, nhưng cuối cùng chắc chỉ có thể đến Nhật Bản của thời đại này.

Nhưng Đỗ Lan đã đến, mục tiêu của hắn tự nhiên không chỉ là Nhật Bản, lục địa châu Mỹ cũng có thể được tìm ra ngay bây giờ.

Dù sao cơ quan thuật của thời đại này cũng cực kỳ lợi hại, lên trời xuống biển không gì là không thể, đừng nói là tìm châu Mỹ, ngay cả du hành vòng quanh thế giới cũng có thể.

Nhưng chỉ dựa vào Thận Lâu, chỉ dựa vào Thận Lâu hiện tại là không thể.

Vì vậy Đỗ Lan chuẩn bị cải tạo Thận Lâu, đồng thời xây dựng thêm vài chiếc thuyền nữa, tổ chức một hạm đội đi tìm châu Mỹ, sau đó lại đến châu Âu một vòng.

Nhưng điều này cũng là tốn của dân, hại tài sản, trong thời gian ngắn hoàn toàn không thấy lợi ích, chỉ khiến dân oán sôi sục.

Nhưng Đỗ Lan nói muốn làm, giả Hoàng Đế trăm phần trăm nguyện ý, vung tay một cái, tất cả tài nguyên của Tang Hải Thành và ba trăm thành xung quanh đều do Đại Quốc Sư điều động, muốn tiền có tiền muốn người có người.

Đỗ Lan cũng không khách khí, lập tức trưng dụng một vạn dân phu lao động, nhưng lại không lập tức cho họ bắt tay vào công việc, mà mở các lớp học, dạy họ nhận chữ.

Trong chốc lát, Tang Hải Thành vốn có không khí học tập rất nồng hậu, lại càng thêm đậm chất văn hóa.

Ngay cả Tiểu Thánh Hiền Trang ở ngoại ô Tang Hải Thành cũng nghe nói về chuyện lạ này, vậy mà có người lại dạy lao dịch đọc sách, đây chẳng phải là hạ thấp những người đọc sách như họ sao.

Không thể nhịn, những người đọc sách không thể nhịn, làm sao họ có thể giống như những kẻ chân đất đó chứ.

Không, những kẻ chân đất làm sao có thể giống như họ chứ.

Cũng không đúng, tóm lại những người đọc sách không vui, họ muốn gây sự, thế là một nhóm học tử lén lút xuống núi muốn xem rốt cuộc là ai mà lại to gan lớn mật như vậy, vậy mà dám đắc tội những người đọc sách.

Phải biết rằng thời đại này vương công quý tộc cũng không dám dễ dàng đắc tội những người đọc sách, thân phận của những người đọc sách rất đặc biệt, không phải ai cũng có quyền đọc sách, đọc sách cũng là một nghề bị độc quyền.

Tiểu Thánh Hiền Trang là học viện Nho gia, vài tháng trước Trương Lương cũng nhập vào đó, lúc này Trương Lương đã nổi danh cùng hai vị sư huynh của mình, được gọi là Tề Lỗ Tam Kiệt, ở Tang Hải Thành này cũng là đại danh đỉnh đỉnh.

Ba người ở đây mở trường dạy học trò, đồng thời cũng âm thầm ủng hộ lực lượng phản Tần, liên hệ mật thiết với Mặc gia.

Vì quá nhiều việc, việc dạy dỗ đệ tử nhất định có sự lơ là, vì vậy mấy học sinh Tử tự bối vừa nghe có người dám dạy kẻ chân đất đọc sách thì ai nấy đều phẫn nộ bất bình, nhất định phải dạy dỗ gã to gan lớn mật này, cho hắn biết lời Thánh nhân không thể tiết độc.

Nhưng sau khi xuống núi, họ mới biết người làm ra hành động vượt quá khuôn phép này vậy mà lại là Đại Quốc Sư của Đại Việt, nắm trong tay binh sĩ của ba trăm thành, nếu thật sự xảy ra xung đột, e rằng ngay cả Tiểu Thánh Hiền Trang cũng sẽ bị san bằng.

Nhưng họ nuốt không trôi cục tức này, suy đi tính lại, vẫn chỉ có thể hạ bái thiếp, đến gặp mặt tranh luận với Đại Quốc Sư.

Đỗ Lan không ngờ lại có người không ưa việc hắn dạy người đọc sách viết chữ, hắn dạy người không phải để lao dịch cai trị thiên hạ, mà là để họ làm việc tốt hơn.

Xây dựng thuyền biển là công việc tỉ mỉ, hắn không dám để một đám mù chữ làm.

Còn về bái thiếp hung hăng này, không gặp cũng được: Ngươi cứ nói với bọn họ, ta sẽ chọn ngày tự mình đến Tiểu Thánh Hiền Trang bái hội cố nhân, bọn họ cứ về đợi là được.

Tranh cãi với mấy tiểu bối chẳng phải tự hạ thấp thân phận sao.

Chính sự quan trọng hơn.

Mấy học sinh bị từ chối, hận không thể xông vào, nhưng nhìn những thị vệ áo đen ở cửa, nuốt nước bọt quyết định tha cho Đại Quốc Sư một lần.

Nhưng khi trở về họ tự nhiên thêm mắm thêm muối kể lể Đại Quốc Sư khinh thị Tiểu Thánh Hiền Trang, khinh thị văn nhân thiên hạ như thế nào: Tiên sinh, hắn còn nói chọn ngày sẽ đến thăm chúng ta, còn nói muốn gặp cố nhân.

Cố nhân.

Lúc này Tiểu Thánh Hiền Trang có một vị cố vấn danh nghĩa là Tuân Tử, chưởng môn là Phục Niệm, nhị đương gia là Nhan Lộ, tam đương gia chính là Trương Lương, có thể nói là một môn Nho tướng, toàn bộ đều văn võ song toàn, nhưng không biết ai là cố nhân của Đại Quốc Sư.

Đệ tử xuống núi vậy mà lại làm Đại Quốc Sư đến, ba vị đương gia đau đầu không thôi: Nhưng cố nhân mà Đại Quốc Sư nói rốt cuộc là ai vậy.

Phục Niệm hỏi: Chẳng lẽ là Tuân Huống sư thúc.

Trương Lương lại cười khổ: Vị cố nhân này có lẽ là ta.

Thế là hắn kể lại chuyện hắn ám sát Đỗ Lan trước khi đến Tiểu Thánh Hiền Trang một lượt: Lúc đó ta cũng hy vọng Đại Việt bớt đi một kẻ hô hào, vây cánh, lại không ngờ Đỗ Lan thâm bất khả trắc.

Vậy hắn cứ thế mà thả các ngươi đi.

Ngay cả Nhan Lộ điềm tĩnh nhất cũng cảm thấy không thể tin được.

Trương Lương gật đầu: Không chỉ thả, còn cho vàng bạc.

Ta ban đầu tưởng họ muốn làm chậm tốc độ bỏ chạy của chúng ta, nhưng người lực sĩ muốn dùng số tiền này cứu giúp hương lý không chịu bỏ lại, vì vậy chúng ta chỉ có thể mang theo hàng trăm cân vàng bạc mà lên đường, cuối cùng lại không có chút động tĩnh nào, đừng nói có kỵ binh truy kích, thậm chí ngay cả một kẻ theo dõi cũng

không có.

Trương Lương đến bây giờ vẫn không hiểu Đỗ Lan tại sao lại dễ dàng tha cho hắn như vậy: Không ngờ hắn nhanh như vậy đã trở thành Đại Quốc Sư, hơn nữa còn dùng năng lực thần quỷ khó lường để điều khiển mười hai Kim Nhân trải một loại đường gọi là đường sắt, nghe nói sau khi đường sắt xây xong, phối hợp với hỏa xa, khoảng cách ba ngày đường ban đầu chỉ nửa ngày là có thể đến nơi.

Phục Niệm than thở: Vị Đại Quốc Sư này tiến vào miếu đường Đại Việt thật sự là bất hạnh của chúng ta a, lần này hắn đến Tang Hải Thành không phải để xây thuyền mà lại dạy người nhận chữ, có thể thấy mục đích của hắn không nhỏ, hắn muốn có một nhóm lao dịch biết viết biết tính toán làm việc cho hắn.

Hắn vừa ra tay, trên dưới Đại Tần lại đại trưng lao dịch, cuối cùng khổ vẫn là cựu dân sáu nước.

Ba người đồng thời lộ ra vẻ bi thiên mẫn nhân, dường như những gì Đỗ Lan làm là nghịch thiên.

Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, cứ để chúng ta hội kiến Đại Quốc Sư, xem thử hắn có phải là kẻ đầu sáu tay hay không.

Phục Niệm cuối cùng quyết định, dù sao Đại Quốc Sư muốn đến thì không cản được, vậy thì cứ để hắn đến đi.

Đỗ Lan tự nhiên không đến nhanh như vậy, hắn còn phải dùng quán đỉnh đại pháp dạy người đọc sách chứ, bởi vì dạy từng chút một thì quá chậm, hắn đã chọn một nhóm thông minh trước để quán đỉnh, sau đó lập tức bắt tay vào xây thuyền, lượng gỗ lớn cần thiết đang trên đường đến.

Hỏa xa lần đầu tiên phát huy sức mạnh kinh người của nó, gỗ mà ban đầu cần tiêu hao một lượng lớn sức người vật lực mới có thể vận chuyển, giờ đây chỉ cần vận chuyển đến gần đường ray nhất.

Sau đó vận chuyển lên hỏa xa, hỏa xa có thể kéo một lượng lớn gỗ đến đích.

Ngày hôm đó bên ngoài Tang Hải Thành xảy ra náo động, tiếng khò khè đáng sợ vang vọng khắp thành phố, vô số người hiếu kỳ leo lên tường thành nhìn ra ngoài, chỉ thấy từ xa có một đám khói bốc lên trời, sau đó một con hắc long bò trên mặt đất mà đến, khiến người ta trợn mắt há hốc mồm.

Họ mới biết thì ra tiếng rồng gầm là âm thanh này, lúc này có người nói: Đây là đường sắt do Đại Quốc Sư xây dựng.

Đại Quốc Sư thật đúng là thần nhân, vậy mà có thể điều khiển cự long, e rằng ngay cả hoàng đế Đại Việt cũng phải chịu hắn sai khiến đi.

Người nói câu này hiển nhiên là mang ý đồ bất chính, rõ ràng muốn gây chia rẽ.

Nhưng hắn là người của thế lực nào thì vẫn còn phải bàn, kẻ thù của đế quốc Đại Tần không chỉ ở bên ngoài mà còn có nội bộ.

Sự xuất hiện của Đỗ Lan đã đe dọa vị trí của rất nhiều người.

Những người khác âm thầm ghi nhớ câu nói này, e rằng lời đồn này rất nhanh sẽ truyền về Hàm Dương, không biết giả Hoàng Đế nghe được sẽ phản ứng thế nào.

Chuyện Đại Quốc Sư có thể điều khiển cự long đã lan truyền khắp Tang Hải Thành, ngay cả ba vị đương gia của Tiểu Thánh Hiền Trang cũng đến xem khi hỏa xa đến lần thứ hai, khi nhìn thấy hỏa xa họ vô cùng chấn động, họ có thể thấy đây là cơ quan, hơn nữa còn là một cơ quan toàn kim loại, nhưng vật khổng lồ như vậy lại còn chở một lượng lớn gỗ rốt cuộc là làm sao mà vận hành.

Họ đều không nhìn ra manh mối, hiển nhiên họ không biết về hơi nước cơ.

Trương Lương và bọn họ tự nhiên sẽ không nói đây là cự long, họ biết đây gọi là hỏa xa, nếu Đại Tần dùng hỏa xa vận chuyển binh sĩ, thì lực lượng phản Tần sẽ gặp rắc rối lớn, binh quý thần tốc, họ đều hiểu, hỏa xa chính là thần tốc, một ngày đi về giữa núi và Tang Hải, cưỡi ngựa cũng mất hai ngày, nhưng hỏa xa lại đi về một ngày một lượt thực sự khó mà lường trước.

Hóa ra lời đồn đều là thật, vậy thì Đại Quốc Sư xây thuyền là để hoàn du thế giới cũng là thật ư.

Đỗ Lan thỉnh thoảng trong lúc dạy học có khoác lác nói rằng nơi họ đứng là một quả cầu, nếu đi về một hướng cuối cùng sẽ quay lại điểm xuất phát, những lời này đã truyền ra ngoài.

Ba vị đương gia dù là những người có học vấn nhất thời đại này cũng khó mà tưởng tượng con người làm sao có thể đứng trên quả cầu, chẳng phải sẽ bị rơi xuống sao.

Trương Lương lẩm bẩm: Chẳng lẽ Đại Quốc Sư thật sự là Thần Tiên.

Hắn cũng cảm thấy có lẽ cần phải gặp Đại Quốc Sư: Hai vị sư huynh, chi bằng chúng ta đi cùng Đại Quốc Sư thảo luận học vấn thế nào.

Chắc hẳn Đại Quốc Sư sẽ không từ chối.

Phục Niệm và Nhan Lộ nhìn nhau rồi cũng gật đầu đồng ý: Lần này sẽ dùng danh nghĩa Tiểu Thánh Hiền Trang để hạ thiếp.

Trương Lương sẽ tự mình đi đưa thiếp, Đỗ Lan đã tha cho hắn, hắn cho rằng Đỗ Lan tuyệt đối sẽ không bắt hắn nữa, nên hắn cứ thế đường hoàng lộ diện là được.

Lần thứ hai gặp Đỗ Lan là trước một tấm bản đồ thế giới, bản đồ thế giới này vẫn có sự khác biệt so với Trái Đất ban đầu, nhưng không sao, Đỗ Lan đã vẽ lại, và đánh dấu vị trí của Đại Tần.

Chương 1248

Trương Lương nhìn bản đồ Đại Tần chỉ chiếm một chút diện tích trên lục địa, cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Hóa ra là Trương Lương Trương Tử Phòng a, ngươi nhìn tấm bản đồ thiên hạ chân chính này có cảm nghĩ gì.

Đỗ Lan cười nói.

Bản đồ thiên hạ chân chính ư.

Trương Lương chỉ cảm thấy mình chẳng qua là ếch ngồi đáy giếng, uổng công hắn trước khi đến còn tự tin đầy mình, cho rằng có thể cùng Đỗ Lan tiến hành một trận biện luận ngang tài ngang sức, nhưng bây giờ lại đầu óc trống rỗng, không biết phải biểu lộ như thế nào mới có thể đối mặt với tấm bản đồ thiên hạ chân chính này.

Thế giới này vậy mà lại rộng lớn đến như vậy, vượt xa tưởng tượng của hắn.

Trương Lương không nán lại lâu, hẹn ngày mai, hắn sẽ cùng hai vị sư huynh của Tiểu Thánh Hiền Trang đến.

Nhưng ngay đêm đó họ lại đi gặp Tuân Huống.

Tuân Huống với tư cách là người lớn tuổi nhất của Tiểu Thánh Hiền Trang, học thức uyên bác, võ công thâm hậu, ông nhìn bản đồ thiên hạ chân chính mà Trương Lương vẽ cũng trầm mặc rất lâu.

Trương Lương trí nhớ phi phàm, đã ghi nhớ gần như toàn bộ bản đồ thế giới.

Tuân Huống cuối cùng thở dài nói: E rằng mục đích của Đại Quốc Sư không nhỏ, tấm bản đồ thiên hạ này e rằng sẽ khiến thiên hạ vĩnh viễn không có ngày yên bình.

Ông lo sợ Hoàng Đế Đại Việt cũng đã xem tấm bản đồ này, đến lúc đó hoàng đế vung tay một cái muốn đất đai bờ cõi không đâu không phải đất của hoàng đế, vậy lại sẽ có những cuộc chinh phạt đại chiến.

Sư thúc, ý của người là Hoàng Đế Đại Việt hiện tại vẫn chưa hài lòng với lãnh thổ của mình.

Đại sư huynh Phục Niệm hỏi.

Vị đại vương nào lại không hy vọng có thêm lãnh thổ chứ.

Tuân Huống thầm nghĩ loạn thế a loạn thế bao giờ mới kết thúc đây, sau đó ông đột nhiên nhìn ba vị vãn bối nói: Ngày mai các ngươi đi gặp Đại Quốc Sư, nhất định phải thăm dò ý nghĩ của Đại Quốc Sư, thuyết phục hắn từ bỏ ý niệm mở rộng bờ cõi.

Ba người gật đầu, họ cũng biết hiện tại bách tính kiệt quệ, quả thực không thể gây thêm phiền phức.

Ngày thứ hai, ba người họ đúng hẹn đến phủ đệ của Đại Quốc Sư, gặp được Đại Quốc Sư.

Đỗ Lan cũng rất khách khí chuẩn bị tám món ăn một món canh.

Lãng phí a lãng phí, thời đại này làm gì có ai xa hoa như vậy, chuẩn bị nhiều đồ ăn đến thế, nhưng quả thực rất thơm.

Đại Quốc Sư quả nhiên khách khí, nhưng Đại Quốc Sư ngài có biết hiện tại Tang Hải Thành của chúng ta có bao nhiêu nhân khẩu không.

Phục Niệm nhìn bàn tiệc thịnh soạn như vậy trong lòng không đành, nên mở lời.

Ta biết các ngươi những người này thích nói đạo lý, trong Tang Hải Thành có mười bốn ngàn sáu trăm bảy mươi ba hộ, nhân khẩu xấp xỉ mười vạn, là một thành lớn ở bờ biển Đông Hải.

Đại Quốc Sư nói không sai, vậy Đại Quốc Sư có biết năm năm trước, nhân khẩu Tang Hải Thành đạt mười lăm vạn, là minh châu của Tề Lỗ không.

Lời của Phục Niệm rất rõ ràng, chính là vì bạo chính mà nhân khẩu sụt giảm, Tang Hải Thành đã thảm đến mức này rồi, mà ngài lại xa hoa như vậy, đúng là tự tìm cái chết.

Đỗ Lan tự nhiên hiểu, khẽ gật đầu: Năm năm trước ta còn chưa đến Đại Tần, tự nhiên không biết sự thịnh vượng của Tang Hải Thành, nhưng Phục Niệm tiên sinh cũng đừng vội, chỉ cần mọi việc thuận lợi, đến lúc đó Tang Hải Thành sẽ trở thành trung tâm thế giới, nhân chủng đến từ khắp nơi trên thế giới đều sẽ tề tựu ở Tang Hải Thành, mười vạn hai mươi vạn đều không thành vấn đề, ta dự kiến Tang Hải Thành sẽ có một triệu nhân khẩu, trở thành đô thị của thế giới.

Phục Niệm phát hiện Đỗ Lan đã hiểu, nhưng lại nói tránh sang chuyện khác.

Hơn nữa lời của Đỗ Lan cũng chứng minh dã tâm của hắn, việc người từ khắp nơi trên thế giới đến Tang Hải Thành nghe thì rất hoàn hảo, nhưng làm sao để thực hiện.

Thực hiện như thế nào.

Nếu thực hiện được thì tất phải tốn của dân, hại tài sản.

Đại Quốc Sư có phải muốn nuốt chửng thiên hạ.

Phục Niệm nghiêm túc hỏi: Có phải muốn kiếm chỉ bản đồ thiên hạ.

Đỗ Lan nhìn Phục Niệm: Không phải muốn nuốt chửng, chỉ là phát hiện, kiến thức của các ngươi hiện tại quá hạn hẹp, căn bản không biết trời ngoại có trời.

Ta chỉ hy vọng các ngươi có thể đi khám phá, đến lúc đó giao lưu với các nền văn minh khác, cũng để biết thiên hạ rộng lớn đến nhường nào.

Đại Quốc Sư nói vậy thì mới là vì dân nghĩ sao.

Phục Niệm tiếp tục nói: Ngay cả việc đi khắp sơn hà Đại Tần cũng đã tốn kém rất nhiều, muốn đi khắp thế giới với tình hình đất nước hiện tại, Đại Quốc Sư ngài cho rằng khả thi không.

Ta khiến nó khả thi, không khả thi cũng khả thi.

Đỗ Lan bá khí trắc lậu nói.

Ba người ngầm nhìn nhau, đều biết e rằng không thể thuyết phục được Đại Quốc Sư, Đại Quốc Sư đã quyết tâm muốn đi khám phá thế giới chưa biết, muốn đi du ngoạn vòng quanh thế giới.

Nhưng những người đọc sách hiện tại vẫn có cốt khí, Nhan Lộ đứng ra: Trong lòng Đại Quốc Sư có thiên hạ vạn dân không.

Không có.

Đỗ Lan chặn lời đối phương ngay lập tức: Trời đất không nhân từ, coi vạn vật như chó rơm.

Đó là Lão Tử cho rằng mọi vật trên thế giới đều bình đẳng trước Thiên Đạo, quân vương và bình dân, quý tộc và nông dân đều như nhau, là để răn dạy quân vương không thể đối xử phân biệt với con dân của mình.

Trương Lương giải thích: Đại Quốc Sư xin đừng xuyên tạc ý của Lão Tử, không phải nói thiên hạ vạn dân đều là chó rơm.

Ta tự nhiên biết, vì vậy ngoài việc áp bức bách tính, ta cũng sẽ áp bức trên dưới quan viên và hoàng đế chí cao vô thượng của Đại Việt, ai dám không nghe lời ta thì ta sẽ xử hắn, Thủy Hoàng Đế cũng không ngoại lệ.

Hít một hơi khí lạnh, lời nói phản nghịch không sợ chết như vậy, vậy mà lại từ miệng vị Quốc Sư được Tần Vương tin tưởng sâu sắc nói ra.

Không thể tin được.

Ba người ngầm trao đổi ánh mắt, thầm nghĩ không phải Đại Quốc Sư phát điên rồi, thì chính là Đại Quốc Sư cố ý nói cho bọn họ nghe.

Đỗ Lan thầm nghĩ chắc chắn làm bọn họ sợ hãi rồi, thế là cười ha ha: Chỉ là đùa thôi, hiện tại thiên hạ tệ bệnh không ngừng, các ngươi đều là người học rộng hiểu sâu, lẽ ra nên tiến vào triều đình Đại Tần nhậm chức quan viên, trên vì quốc gia dưới vì lê dân, giữa vì chính mình mà triển khai hoài bão, vậy mà vì sao chỉ nguyện ý làm một giáo viên dạy học chứ.

Ba người đều không theo kịp tiết tấu của Đỗ Lan, Phục Niệm nói: Chúng ta đều là mây nhàn gió dại, không có ý định ra làm quan.

Đỗ Lan cười hì hì nhìn họ: Không có ý định ra làm quan, nhưng không phải không có lê dân thiên hạ, những gì các ngươi đã nói, những gì Trương Tử Phòng đã làm, đều có thể thấy trong lòng các ngươi có lê dân, chỉ là trong lòng các ngươi không có lê dân Đại Tần mà thôi.

Lời này rất nặng, ba người đều đang nghĩ nên đối đáp thế nào, thì nghe Đỗ Lan nói: Ngày xưa Chu Vương phân phong, đại quốc mười ba tiểu quốc một trăm bảy, trăm năm nay Ngũ Bá Thất Hùng thay nhau, chiến loạn không ngừng, nay Thủy Hoàng Đế thống nhất thiên hạ, thống nhất chế độ, chữ viết cùng loại xe cùng quỹ đạo, người thiên hạ dù có phương ngôn khác nhau cũng có thể giao lưu qua chữ viết, giúp thương nhân chỉ cần dùng một loại tiền tệ là có thể dễ dàng mua bán, giảm bớt các khâu trung gian.

Bắc tu Trường Thành nam ngăn Bách Việt, đều là vì thiên hạ thái bình, nhưng cựu quý tộc sáu nước vì địa vị của mình lại một lòng muốn phản Tần, tái châm ngòi chiến tranh.

Hoàng đế trong lòng không có bách tính, lẽ nào quý tộc sáu nước trong lòng có bách tính rồi sao.

Nếu Thủy Hoàng Đế nghe được lời này của Đỗ Lan, nhất định sẽ thay đổi cách nhìn về Đỗ Lan, đáng tiếc lời này của Đỗ Lan chỉ có ba người họ nghe được.

Nghe Đỗ Lan chỉ nói công lao của Thủy Hoàng Đế mà không nói khuyết điểm, Trương Lương nói: Nhưng Tần pháp hà khắc, lại xây A Phòng Cung Ly Sơn Lăng và các công trình lớn khác cho hoàng đế hưởng thụ, đó cũng là sự thật không thể chối cãi.

Vì vậy hoàng đế mới cần những người tài như các ngươi đi khuyên giải, đi chỉ đạo.

Nhưng các ngươi lại không nghĩ đến việc giải mối lo cho đất nước, một lòng chỉ muốn khôi phục cố quốc, làm lịch sử quay ngược, ý đồ đó đáng bị trừng trị.

Làm lịch sử quay ngược.

Đây đúng là lần đầu tiên nghe thấy phép so sánh này.

Người thiên hạ đều nói Đại Tần là hổ lang, tàn bạo vô cùng.

Sáu nước các ngươi bị diệt vong là vì Đại Việt tàn bạo, nhưng lại không nghĩ đến vấn đề nội bộ của chính đất nước mình, diệt sáu nước là sáu nước tự diệt, không phải Tần.

Đại Việt thiện chiến, đó là vì thông qua chiến tranh, bình dân có con đường thăng tiến, còn sáu nước các ngươi thì sao, quý tộc vĩnh viễn là quý tộc, bình dân vĩnh viễn là bình dân.

Vương hầu tướng tướng chẳng lẽ có chủng sao.

Chính là những người như các ngươi đã chặn đứng con đường thăng tiến của bình dân, khiến bình dân không muốn liều chết vì sáu nước, bởi vì đối với họ mà nói Đại Việt tuy đáng sợ, nhưng chỉ cần vì Đại Việt tác chiến là có thể đạt được địa vị, vì sáu nước tác chiến ngoài việc không chịu sự quản lý của Tần pháp ra không có bất kỳ lợi ích nào khác, hơn nữa luật pháp sáu nước cũng không nhẹ hơn Đại Việt là bao nhiêu.

Các ngươi nói đúng không.

Ngươi đang nói bậy, trái với tổ lễ.

Phục Niệm tuyệt đối không đồng tình với lời này của Đỗ Lan.

A a, mấy ngày trước ta chỉ dạy dân phu nhận chữ, học sinh của các ngươi đã hung hăng tìm đến cửa, muốn tranh luận.

Đó chẳng phải là học sinh mà các ngươi đã dạy ra sao, bọn họ có ai xuất thân bình dân đâu.

E rằng đều là huyết mạch tôn quý cả thôi.

Lần này ba người trầm mặc, bởi vì họ không thể không thừa nhận điểm này, không ai thích địa vị của mình bị thách thức.

Hiện tại vấn đề lớn nhất của Đại Việt không phải Tần pháp, cũng không phải trưng dụng dân phu, mà là không còn chiến trường, bách tính không còn con đường thăng tiến, họ sẽ không có cơ hội thay đổi vận mệnh.

Vì vậy mở rộng ra bên ngoài là cách tốt nhất, đương nhiên ta còn chuẩn bị mở khoa cử, để tất cả mọi người đều có thể đọc sách, chỉ cần thông qua khảo hạch là có thể tiến vào triều đình làm quan.

Đỗ Lan nói ra ý nghĩ của mình, sau đó hắn lại nhìn ba vị khách: Ba vị nhìn nhận thế nào.

Đỗ Lan nhìn có vẻ nói rất có lý, nhưng thực ra Đại Tần hiện tại cần là khôi phục sản xuất, nếu không đất nước sẽ diệt vong.

Tiền đề để xuất đầu lộ diện là có mạng để sống, nhưng điều đó không cản trở Đỗ Lan khoác lác với những người tài giỏi thời cổ đại.

Nhận định thế nào về cải cách mà Đỗ Lan đề xuất.

Mở khoa cử, mở rộng bờ cõi, khiến bách tính có một con đường thăng quan phát tài.

Điều này đơn giản là dùng lợi ích để mua chuộc lòng người thiên hạ, với tư cách là ba đại biểu xuất sắc của Nho gia, họ hoàn toàn không thể chấp nhận cách làm như vậy.

Ngay cả Khổng Tử tái thế, ông cũng có thể chấp nhận bách tính cần được thúc đẩy bởi lợi ích mới có sức sống, nhưng Khổng Thánh nhân tuyệt đối sẽ không trắng trợn như Đỗ Lan mà đề xuất ra, Khổng Tử khi dạy đệ tử cũng là thực tế từ thực tiễn, nhưng mục tiêu cao nhất của ông là khôi phục Chu lễ, quốc quân làm tốt công việc của quốc quân, bách tính làm tốt công việc của bách tính, đó là một xã hội hoàn hảo với mọi người làm đúng chức phận của mình, thiên hạ đại đồng thiên hạ vì công.

Còn Đỗ Lan cứ khăng khăng nói rằng dường như chỉ cần có lợi ích, bách tính có thể bỏ qua công lý thiên hạ, điều này hoàn toàn trái với tư tưởng Nho gia.

Đương nhiên nguyên nhân quan trọng nhất là công lý thiên hạ lúc này là phản Tần, còn Đỗ Lan muốn bách tính không phản Tần, đây cũng là điểm đối lập giữa hai bên.

Nếu theo lời Đại Quốc Sư, thì thiên hạ bách tính đều chỉ sống vì mình, thế giới sẽ biến thành một vũng bùn lầy chỉ có những kẻ tư lợi.

Phục Niệm nói: Tử viết: Quân tử yêu tiền nhưng lấy đúng đạo.

Đỗ Lan cười: Nói qua nói lại, các ngươi vẫn không chấp nhận Đại Tần mà thôi.

Gì mà quân tử yêu tiền lấy đúng đạo, sư tổ Khổng Tử của các ngươi còn viết: Nghèo và hèn là điều người ta ghét.

Bình dân thông qua Tần pháp con đường này để theo đuổi tài phú, làm sao lại không phù hợp với đạo lý rồi.

Hơn nữa các ngươi căm ghét Đại Việt như vậy, tại sao không rời khỏi Đại Việt chứ, sự thật chứng minh sáu nước đã không còn phù hợp với trào lưu, các ngươi nếu không phục thì cứ đi đến lục địa mới rồi lập quốc là được, chẳng phải vẹn cả đôi đường sao.

Cố quốc của chúng ta đều ở dưới chân, vì sao lại phải rời đi.

Phục Niệm nói.

Xem ra chúng ta ai cũng không thể thuyết phục được ai.

Đỗ Lan tỏ vẻ tiếc nuối: Ta không thể dừng bước chân khám phá thế giới chưa biết, còn các ngươi cũng không nguyện ý từ bỏ ý niệm phục quốc.

Chi bằng thế này đi, chúng ta hãy thử một quốc gia hai chế độ, ta trong tay có ba trăm thành, ta cũng không dùng hết nhiều như vậy, ta giao cho các ngươi một trăm thành làm khu tự trị, các ngươi có thể ở một trăm thành đó thực hiện hoài bão chính trị của mình, muốn phế Tần pháp thì phế Tần pháp, muốn giảm bớt thuế má thì giảm bớt thuế má.

Ta cho các ngươi năm năm thời gian, nếu một trăm thành này có thể giàu có hơn bất kỳ thành phố nào của đế quốc Đại Tần, ta sẽ cho các ngươi khôi phục cố quốc.

Nhìn Đỗ Lan vung tay một cái là phong đất như vậy, cứ như lời hắn nói còn linh nghiệm hơn lời hoàng đế vậy.

Họ nhìn Đỗ Lan bằng ánh mắt ngu ngốc, lúng túng nói: E rằng chuyện này không do Đại Quốc Sư làm chủ được chứ.

Ta đã nói sẽ áp bức Thủy Hoàng Đế, chẳng lẽ các ngươi cho rằng ta đang nói đùa sao.

Đỗ Lan cười: Ta nói cho các ngươi một trăm thành tự trị thì sẽ cho một trăm thành, Thủy Hoàng Đế cũng sẽ không từ chối đâu, để công bằng, ta sẽ phái cho các ngươi hai Kim Nhân, để chúng xây thành làm việc cho các ngươi, giảm bớt lao dịch cho các ngươi.

Điều kiện không thể tin được, Phục Niệm, Nhan Lộ, Trương Lương đều bày tỏ không tin vào tai mình.

Nhưng Đỗ Lan cứ thế quyết định: Hãy nhớ các ngươi chỉ có năm năm, các ngươi về bàn bạc xem cần nông cụ hạt giống gì cứ nói với ta, ta đều sẽ cấp cho các ngươi, sau đó các ngươi cứ đến khu tự trị.

Tên khu tự trị ta đã nghĩ xong rồi, gọi là Hán, hy vọng có thể thấy được biểu hiện xuất sắc của các ngươi.

Một hòn đá ném xuống gây sóng gió ngàn lớp, Trương Lương và bọn họ sau khi trở về vẫn còn mơ mơ màng màng, ba người họ lập tức tìm đến Tuân Huống, kể lại tình hình.

Tuân Huống sau khi biết cũng trợn mắt há hốc mồm, có chuyện tốt như vậy, cấp cho họ một trăm thành sao.

Thật hay giả đây.

Thật, Đỗ Lan dâng tấu, giả Hoàng Đế phê chuẩn, chuyện này cứ thế quyết định.

Chương 1249

Mặc dù rất nhiều quan viên phản đối, Lý Tư càng thống khổ căm giận, nhưng Đỗ Lan lại là Đại Quốc Sư mà giả Hoàng Đế hâm mộ không thôi a, tự nhiên là trăm phần trăm nguyện ý, giả Hoàng Đế còn nói: Đại Quốc Sư làm việc tự nhiên có mục đích của hắn, phàm nhân như chúng ta không thể nhìn thấu.

Chuyện này rất nhanh đã truyền khắp thiên hạ, người thiên hạ đều tự xưng người Hán.

Đồng thời vô số người không có nơi nương tựa lũ lượt lên đường, muốn đi đến khu tự trị Hán.

Thời đại này có người nước Sở, người nước Yên, người nước Hàn, người nước Nguỵ, người Hán ngược lại trở thành một danh xưng có thể khiến họ quên đi cố quốc, đoàn kết phản Tần.

Đỗ Lan rất hào phóng cấp nông cụ hạt giống, thậm chí còn trả lại năm ngàn lao dịch biết chữ, lại thêm năm mươi thành cho Tiểu Thánh Hiền Trang quản lý.

Đến khi Tần Thủy Hoàng nghe được tin tức, hắn đang cùng Hạng thị tộc bỏ trốn, bởi vì sát thủ Lang Vương của tổ chức Lưu Sa điều khiển bầy sói truy sát bọn họ, khiến họ phải rời khỏi nơi ẩn náu ban đầu.

May mắn thay họ trốn đến gần Kính Hồ, gặp được Mặc gia ra tay tương trợ.

Trong lúc chạy trốn, Cái Nhiếp bị thương càng lúc càng nặng cuối cùng cũng được Y Tiên cứu chữa.

Thủy Hoàng Đế Triệu Chính chính là ở Kính Hồ nhận được tin tức, nghe nói cái gì khu tự trị Hán, hắn suýt nữa thổ huyết.

Đỗ Lan có quyền lực gì mà lại phân phong thổ địa của Đại Việt ra ngoài.

Hiển nhiên người thời đại này không mấy hiểu khái niệm khu tự trị.

Vị Đại Quốc Sư này luôn làm người ta bất ngờ, lần này hắn cấp cho Tiểu Thánh Hiền Trang một trăm năm mươi thành, để họ tự trị, e rằng cũng là một cái bẫy.

Người nói là cơ quan sư Ban Đại Sư của Mặc gia, một ông lão lùn tóc bạc phơ, tay trái là cánh tay gỗ công nghệ cao.

Phạm Tăng và những người khác hiểu ý Ban Đại Sư, ông ta sợ Đỗ Lan lấy khu tự trị làm mồi nhử rồi dụ dỗ tất cả lực lượng phản Tần về đó để một mẻ hốt trọn: Vị Đại Quốc Sư này quả thực thần bí khó lường, hơn nữa từ khi Đại Quốc Sư xuất hiện, đã có rất nhiều điều bất thường xảy ra.

Hiện tại họ vẫn không biết sự biến đổi bất thường xảy ra trên người Hạng Thiếu Vũ và Vô Song rốt cuộc là gì.

Ban Đại Sư gật đầu: Cứ nói mấy ngày trước, nha đầu Cao Nguyệt vừa tỉnh dậy vậy mà công lực đại tăng, còn triệu hồi một dải lụa đỏ gọi là Hỗn Thiên Lăng, cả ngày đi bên bờ sông nô đùa.

Triệu Chính đứng bên cạnh nghe thấy, lại nhận được gợi ý của hệ thống: Hỗn Thiên Lăng, pháp bảo của Na Tra thái tử, pháp lực vô biên có thể khuấy động đại hải.

Triệu Chính toát mồ hôi lạnh, đây là lần đầu tiên hắn ở gần pháp bảo như vậy, không ngờ uy lực lại lớn đến thế.

Triệu huynh đệ, trên suốt chặng đường này, huynh mấy lần muốn nói lại thôi, huynh có lời gì cứ nói ra, Hạng thị tộc chúng tôi đã tiếp nhận huynh thì sẽ tin huynh, cũng hy vọng Triệu huynh đệ cũng tin chúng tôi.

Hạng Thiếu Vũ tuy thô nhưng tâm tư lại rất tinh tế.

Triệu Chính trầm tư, nhưng cuối cùng hắn vẫn quyết định nói ra những thông tin này, tuy mình có thể độc chiếm thông tin, nhưng cũng không có nhiều tác dụng, thực lực của mình hiện tại còn thấp, muốn đoạt lại địa vị vẫn phải dựa vào những lực lượng phản Tần này, không thể để họ dễ dàng bị đánh bại.

Thực ra về những biến đổi bất thường này, ta quả thực có chút hiểu biết.

Ban đầu ta cũng không xác định, nhưng sau khi nghe đến Hỗn Thiên Lăng, ta cơ bản có thể xác định những điều bất thường này có liên quan đến một cuốn cổ thư ghi lại trận đại chiến Thương Chu do gia tộc ta lưu lại, trong đó có nhiều chuyện thần quỷ, ban đầu ta cũng chỉ coi là tiêu khiển, bây giờ xem ra lại là ta quá ngu muội không thể hiểu được sự vĩ đại của tiên nhân.

Mọi người đều hứng thú: Cổ thư về chiến tranh Thương Chu ư.

Triệu huynh đệ nói nghe thử.

Cuốn cổ thư này gọi là Phong Thần Diễn Nghĩa, là câu chuyện ghi lại việc Thái Công Vọng dựng Phong Thần Đài, phong thần cho các tướng lĩnh trận vong trong thời đại chiến Thương Chu.

Phong thần ư.

Quá khoa trương rồi.

Triệu Chính giả vờ cười khổ: Chắc mọi người đều không tin, ta cũng không tin, những gì ghi trong sách và lịch sử mà chúng ta biết khác biệt quá xa.

Trong sách nói, trời đất có Thánh nhân, có Tam giáo, Trụ Vương là vì buông lời trêu ghẹo sắc đẹp Nữ Oa nương nương, nên bị Thánh nhân Nữ Oa giáng họa, Ân Thương mới đi đến diệt vong.

Tóm lại mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, cùng với lời kể của Thủy Hoàng Đế, biểu cảm ban đầu không mấy để tâm của mọi người dần trở nên nghiêm túc, bởi vì những điều bất thường đều có thể tìm thấy sự đối ứng trong sách.

Hoàng Thiên Hóa xuất hiện phía sau Hạng Thiếu Vũ, Hỗn Thiên Lăng mà Cao Nguyệt có được, khiến người ta không thể không coi trọng, không khỏi nghi vấn chẳng lẽ đây mới là thế giới chân chính ư.

Chỉ là vì thời gian trôi qua, họ đã quên đi hình dáng thật sự của thế giới.

Kiếm Thánh Cái Nhiếp danh tiếng rất lớn, rất nhiều người đều biết là hắn đã bảo vệ Hoàng Đế Đại Việt trong lúc Kinh Kha thích Tần, vì vậy mới có được danh hiệu Kiếm Thánh, là đối tượng mà đệ tử Mặc gia muốn trừ khử.

Nhưng dù vậy, Cái Nhiếp vẫn vì kiếm Uyên Hồng mà được Y Tiên Đoan Mộc Dung ở Kính Hồ cứu chữa.

Y Tiên tự xưng ba không cứu: Người Đại Việt không cứu, người họ Cái không cứu, người hung hăng đấu võ dùng kiếm làm người bị thương không cứu lại phá vỡ hai điều quy tắc.

Cái Nhiếp ngoài việc không phải người Đại Việt ra, phù hợp với hai yêu cầu không cứu còn lại.

Y Tiên hiển nhiên đã nhận ra Cái Nhiếp, sở dĩ cứu hắn cũng là để bức cung sự thật về việc Kinh Kha thích Tần năm xưa, sau đó lại giết hắn để báo thù cho Kinh Kha đại ca.

Kinh Kha cũng là chí sĩ Mặc gia, năm xưa hắn vì cứu sáu nước, phong tiêu tiêu hề Dịch Thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hề bất phục hoàn, là anh hùng vang dội trong lòng tất cả đệ tử Mặc gia.

Đoan Mộc Dung tuy còn trẻ nhưng cũng biết Đại Tần bạo ngược, là kẻ thù của tất cả cựu dân sáu nước.

Cái Nhiếp bị thương rất nặng, nhưng Y Tiên có thể cứu hắn.

Có thù với Cái Nhiếp còn có một người khác, đó chính là Cao Nguyệt, tuy cô bé còn nhỏ, nhưng với tư cách là công chúa nước Yên, cô bé biết chính vì Cái Nhiếp mà Kinh Kha thất bại, cuối cùng nước Yên bị phá, cô bé cũng gia đình tan nát, mất đi cha mẹ.

Vì vậy nỗi căm hận của cô bé đối với Cái Nhiếp là nghiêm trọng nhất trong số các đệ tử Mặc gia.

Thực ra sau khi sáu nước bị diệt, các công chúa sáu nước cũng thân thế điêu linh.

Đỗ Lan khi mới đến đã nghĩ nếu tập hợp đủ công chúa bảy nước, không biết có thể triệu hồi ra thứ gì không.

Thiên Minh không hề biết cô bé mà mình ngày đêm tơ tưởng trong lòng lại đang nghĩ cách giết chết vị đại thúc mà hắn sùng bái để báo thù, hoàn toàn khác với vẻ ngoài ngây thơ vô tà của cô bé.

Cao Nguyệt nhỏ tuổi như vậy trong lòng đã có hạt giống báo thù, so với Thiên Minh từ nhỏ lưu lạc đầu đường mà vẫn ngây thơ lạc quan, Cao Nguyệt cảm nhận sâu sắc hơn về sự tăm tối của xã hội này.

Nhưng khi ở bên Thiên Minh, Cao Nguyệt lại có thể mỉm cười, bởi vì ở bên Thiên Minh cô bé cũng có thể quên đi thù hận.

Bên Kính Hồ này vẫn tương đối an toàn, nhưng Hạng thị tộc hiển nhiên không thể nán lại lâu, mục tiêu của họ quá lớn, vì vậy sau khi chia sẻ thông tin về Phong Thần, đại đội người của Hạng thị tộc liền đi trước một bước, họ sẽ đi hội họp với các thành viên Mặc gia khác.

Triệu Chính đi theo bên cạnh họ, thầm nghĩ cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ, hiện tại hắn có Thanh Liên Kiếm Phổ và hai mươi điểm khí vận thưởng.

Hai mươi điểm khí vận cũng không đổi được thứ gì tốt, Triệu Chính càng nhìn càng khó chịu, nghĩ đến trước đây khí vận của mình nhiều vô kể, mà bây giờ chỉ có hai mươi điểm, đúng là muốn tức chết người.

Nhiệm vụ đầu tiên kết thúc, nhiệm vụ thứ hai cũng đến: Xin túc chủ trong vòng mười ngày đánh giết một kẻ địch của thế lực Đại Việt, thưởng Chiến Thần Đồ Lục, đây là công pháp thượng cổ, uy lực vô cùng.

Thủy Hoàng Đế thầm nghĩ nhiệm vụ này cứ tiếp tục, đến cuối cùng chẳng lẽ lại bắt mình giết hoàng đế Đại Việt sao, nếu bắt mình tự sát thì phải làm sao.

Nhưng Thủy Hoàng Đế hiện tại cũng không có cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục.

Hiện tại quan trọng vẫn là nâng cao thực lực của mình, học Thanh Liên Kiếm Phổ, một luồng kim quang chìm vào nê hoàn, mỗi chiêu mỗi thức của kiếm phổ đều đã dung hội quán thông.

Triệu Chính lại không có bất kỳ lời than thở nào, hắn hiện tại cũng không biết mình dựa vào hệ thống rốt cuộc có thể chiến thắng Đỗ Lan hay không, vì vậy hắn chỉ hy vọng hệ thống còn thần kỳ hơn nữa, chứ sẽ không vì thế mà thỏa mãn.

Sau khi người của Hạng thị tộc rời khỏi Kính Hồ, Kính Hồ lại có một vị khách, Địch Ny Toa một thân váy đen lướt trên hồ mà đến.

Nàng là đến để giúp đỡ Mặc gia.

Khi đại chiến Thương Chu còn có Xiển giáo và Tiệt giáo phân biệt ủng hộ Thương Chu, hiện tại Đỗ Lan chi viện Đại Việt, Địch Ny Toa tự nhiên phải chi viện lực lượng phản Tần rồi, như vậy mới có thể cân bằng.

Ngươi là ai.

Cao Nguyệt thấy có người đến, lập tức cảnh giác, tuy Y Tiên Kính Hồ danh tiếng lẫy lừng, nhưng trừ phi có người chèo thuyền đón, người bình thường không thể tìm đến đây.

Bởi vì Kính Hồ rất lớn, trong hồ có ba mươi ba hòn đảo, Y Trang Kính Hồ ẩn mình trên một trong số đó, biệt lập thế gian, chỉ có vài căn nhà, vài vị khách.

Nhưng người phụ nữ áo đen này lại có thể không dựa vào bất kỳ thuyền bè dẫn đường nào, chân lướt trên sóng nước mà quần áo vẫn khô ráo, đã chứng tỏ nội lực đối phương thâm bất khả trắc.

Kẻ đến không thiện, Cao Nguyệt tay cầm Hỗn Thiên Lăng, cổ tay run lên, Hỗn Thiên Lăng đã biến thành một bức tường thành màu đỏ chồng chất lên nhau chặn đứng Địch Ny Toa.

Cao Nguyệt, tóc người kia màu vàng kìa, hơn nữa nàng còn có thể bay lượn trên mặt nước, nàng sẽ không phải là nữ quỷ chứ.

Thiên Minh nhỏ giọng nói.

Địch Ny Toa tự nhiên nghe rõ mồn một, thầm nghĩ thằng nhóc này thật sự không biết nói chuyện.

Nhưng sự chú ý của nàng phần lớn là ở Cao Nguyệt, thầm nghĩ trượng phu đã ban phát nhiều năng lực như vậy, vậy mà ngay cả cô bé cũng không tha, nhìn dáng vẻ của cô bé chắc là đã giác tỉnh sức mạnh của Na Tra, nhưng vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ, vì vậy mới chỉ có Hỗn Thiên Lăng.

Đừng căng thẳng, ta không phải kẻ xấu, ta đến để giúp đỡ các

ngươi.

Địch Ny Toa ôn nhu nói, nở nụ cười khiến người ta khó mà từ chối.

Cao Nguyệt đột nhiên cảm thấy Địch Ny Toa giống như mẹ mình, tuy trong đầu ký ức về mẹ đã mơ hồ, nhưng mẹ chính là cảm giác này.

Đoan Mộc Dung và Ban Đại Sư cũng nghe thấy động tĩnh đi ra ngoài, nhìn thấy ngoại hình dị quốc của Địch Ny Toa đều sững sờ, hiển nhiên là không biết đây là người nước nào.

Dung tỷ tỷ.

Cao Nguyệt thấy Đoan Mộc Dung thì có chủ cốt.

Đoan Mộc Dung bước đến, nhưng tay lại sẵn sàng phóng ngân châm bất cứ lúc nào.

Chương 1250

Ngươi là ai, đến Kính Hồ của ta có chuyện gì.

Đoan Mộc Dung hỏi.

Địch Ny Toa ung dung không vội đáp lời, mỉm cười thanh nhã: Tên ta là Địch Ny Toa, ta đến để giúp các ngươi.

Địch Ny Toa ư.

Quả nhiên là cái tên rất kỳ lạ, đến giúp đỡ.

Giúp gì.

Địch Ny Toa tiếp tục giải thích: Với sức mạnh hiện tại của các ngươi thì không thể chiến thắng Đại Việt.

Lời này rất rõ ràng là nói cho đối phương biết, Địch Ny Toa biết các ngươi đang làm gì.

Đoan Mộc Dung và Ban Đại Sư nhìn nhau, thầm nghĩ chẳng lẽ đối phương cũng là phản Tần.

Nhưng vẫn chưa thể tin tưởng nàng: Vị cô nương này, ta không biết ngươi đang nói gì, ta là đại phu, đây là y trang, không biết Đại Việt hay không Đại Việt gì.

Đoan Mộc Dung thanh minh mối quan hệ nói.

Y Tiên Kính Hồ, ta cũng nghe bách tính xung quanh ca ngợi, họ nói ngươi từng vì cứu chữa bệnh nhân mà ba ngày ba đêm không ngủ không nghỉ, lại vì thanh tú xinh đẹp nên mới được người ta gọi là Y Tiên, hôm nay gặp mặt quả nhiên là y đức cao cả, hơn nữa lại còn xinh đẹp.

Địch Ny Toa nghiêm túc khen ngợi Đoan Mộc Dung, nhưng không biết trong mắt người khác vẻ đẹp của nàng càng kinh tâm động phách.

Ta không phải kẻ xấu.

Địch Ny Toa và Đoan Mộc Dung nhìn nhau.

Đoan Mộc Dung nhìn thấy sự thành thật trong ánh mắt Địch Ny Toa: Cao Nguyệt, không cần đề phòng nữa, ta nghĩ nàng chắc không phải kẻ địch.

Đã là khách nhân, vậy thì mời vào đi.

Cao Nguyệt thu Hỗn Thiên Lăng lại, để Địch Ny Toa đi vào.

Không biết ngươi có thể giúp chúng ta điều gì.

Vừa rồi Địch Ny Toa cứ nói giúp đỡ, nhưng không biết sẽ giúp đỡ như thế nào.

Địch Ny Toa giữ nụ cười, sau đó nhìn về phía Cao Nguyệt: Ta có thể dạy các ngươi cách vận dụng sức mạnh.

Hỗn Thiên Lăng này vẫn chưa phải toàn bộ, chỉ là hiện tại tiểu muội muội này vẫn chưa biết cách vận dụng, ta có thể dạy ngươi.

Ngươi cũng biết Phong Thần.

Ban Đại Sư kinh ngạc nhìn Địch Ny Toa.

Biết chút ít.

Địch Ny Toa khiêm tốn một chút: Hiện tại trong Đại Việt tràn ngập những người có được thần lực, nhưng họ lại không biết cái giá phải trả khi sử dụng sức mạnh, cũng như cách sử dụng sức mạnh.

Nghe thấy cái giá phải trả, mọi người đều trở nên căng thẳng, thân phận của Cao Nguyệt tôn quý, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì.

Cái giá.

Đây không phải chuyện tốt lành gì.

Cao Nguyệt đã dùng rất nhiều sức mạnh, nàng không thể xảy ra chuyện được.

Cái giá của sự thay đổi trên người Cao Nguyệt rốt cuộc là gì.

Đoan Mộc Dung sau khi Cao Nguyệt biến hóa đã cẩn thận kiểm tra cơ thể nàng.

Trải qua sự kiểm tra của vị đại tỷ tỷ này, nàng phát hiện cơ thể Cao Nguyệt hoàn toàn bình thường.

Hiện tại nghe lời Địch Ny Toa nói, Đoan Mộc Dung liền căng thẳng.

Nàng tuy có y thuật, nhưng cũng chưa đến mức có thể dự đoán chuyện thần quỷ.

Nếu Đỗ Lan ở đây, hắn chắc chắn sẽ khen Đoan Mộc Dung là siêu Biển Thước tái Hoa Đà.

Hoa Đà chắc hẳn có một câu tục ngữ muốn nói mà không dám nói: y còn chưa ra đời đã bị người ta vượt mặt rồi sao.

Đương nhiên Địch Ny Toa không phải Đỗ Lan, sẽ không lấy việc trêu chọc người khác làm vui, vì vậy nàng lập tức trả lời vấn đề: Thành thần.

Càng sử dụng loại sức mạnh này, vị tiểu cô nương này sẽ càng tiếp cận với thần bất lão bất tử.

Thành thần.

Mọi người đều ngây người.

Ban Đại Sư lẩm bẩm: Thành thần không phải chuyện tốt sao.

Thành thần tức là phải gánh vác giang sơn thiên hạ, phải vĩnh viễn bảo vệ bách tính Thần Châu, bản thân không có tự do, không có nhân sinh, chỉ có trách nhiệm mà không có niềm vui.

Địch Ny Toa nói.

Vậy không phải rất vô vị sao.

Thiên Minh nói ra điều mấu chốt, chính là vô vị, sau khi thành thần sẽ rất vô vị.

Chẳng lẽ đây là chân tướng của Phong Thần.

Sử dụng sức mạnh của thần thì phải gánh vác trách nhiệm của thần.

Đoan Mộc Dung nói.

Nàng thì có thể lý giải thiên hạ không có bữa trưa miễn phí, nhưng vừa nghĩ đến Cao Nguyệt còn nhỏ đã phải gánh vác loại trách nhiệm này, nàng không khỏi nói: Mấy vị thần đó thật xảo quyệt, sao có thể như vậy.

Cao Nguyệt vẫn còn là một đứa trẻ.

Vì thiên hạ đại loạn, đó là do Thiên Đình thất trách, cho nên những vị thần tiên trên trời đã bị trừng phạt rồi.

Nhưng Thiên Đình không thể không có thần, đến nỗi hôm nay sẽ bắt đầu Phong Thần lần thứ hai.

Lời này của Địch Ny Toa là kịch bản mà hai vợ chồng nàng đã bàn bạc trước đó.

Địch cô nương, ngươi dường như rất hiểu về Phong Thần.

Ban Đại Sư cho rằng Địch Ny Toa chính là Địch Thị, hắn nghe Địch Ny Toa ngay cả chuyện thượng thiên vô đạo cũng biết, thầm nghĩ Địch Ny Toa sẽ không phải đang khoác lác chứ.

Địch Ny Toa khẽ mỉm cười: Chuyện Phong Thần tự nhiên cần người chủ trì, mấy trăm năm trước là Thái Công Vọng, lần này chính là ta.

Chẳng phải điều này có nghĩa là vị cô nương trẻ tuổi này cũng trí tuệ và mỹ mạo song toàn như Thái Công Vọng sao.

Phải biết rằng Thái Công Vọng là một thánh hiền nghìn năm, chủ trì Phong Thần tự nhiên không vấn đề gì, nhưng cô nương trước mắt thực sự quá trẻ.

Mọi người im lặng, cuối cùng Ban Đại Sư vẫn ngây ngốc hỏi: Cô nương không biết có thể kể chi tiết hơn về chuyện Phong Thần không.

Ban Đại Sư đã từ chỗ Triệu Chính biết đại khái nội dung Phong Thần, giờ hy vọng người chủ trì Phong Thần có thể giải thích chi tiết hơn.

Tự nhiên có thể, nhưng đây là một câu chuyện rất dài.

Mọi người đi vào trong nhà, nghe Địch Ny Toa kể từ thuở Bàn Cổ khai thiên, đến Hồng Quân giảng đạo, sáu đệ tử thành thánh, trong đó bao gồm Nữ Oa tạo người, Lão Tử lập Nhân Giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập Xiển Giáo, Thông Thiên Giáo Chủ lập Tiệt Giáo, cũng như Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân lập Tây Phương Giáo.

Sau đó là Long Tộc, Phượng Hoàng Tộc, Kỳ Lân Tộc Tam Tộc đại chiến, rồi đến sau đó Yêu Tộc và Vu Tộc đại chiến, đến Thiên Đình thành lập, Phong Thần Bảng ra đời, cuối cùng chính là Thương Chu đại chiến.

Mắt tròn miệng há, mọi người đều nghẹn lời, loại chuyện này quả thực là chưa từng nghe thấy.

Người cổ đại đều nói thời viễn cổ hóa ra lại sóng gió tráng lệ đến vậy, tất cả đều là những điều mà chính họ không dám tưởng tượng.

Nhưng Lão Tử không phải người Trần Quốc thời Xuân Thu sao.

Tên gốc là Lý Nhĩ, ngay cả Khổng Tử, thủy tổ Nho Gia, cũng mấy lần hỏi đạo Lão Tử.

Ban Đại Sư dù sao cũng là người lớn tuổi, học vấn uyên thâm, biểu thị rằng Lão Tử mà họ biết không phải là Giáo Chủ Nhân Giáo trong lời của Địch Ny Toa.

Lão Tử là ai.

Chính là quản lý thư viện cung đình Trần Quốc thời đó.

Lịch sử chứng minh rằng những người quản lý thư viện đều là những nhân vật rất lợi hại.

Đó là Lão Tử nhập thế hoàn nguyện, ban đầu ngài ấy hy vọng giáo hóa thế nhân, nhưng lại thấy nhà Chu suy tàn, không thể hoàn thành nguyện vọng bằng sức của một người.

Trong sự hổ thẹn, ngài ấy Tây xuất Hàm Cốc Quan, hóa hồ mà đi, giáo hóa phương Tây.

Địch Ny Toa nói một tràng không chớp mắt, xâu chuỗi tất cả mọi chuyện lại.

Thì ra là vậy, Lão Tử hóa hồ nguyên nhân là đây à, mọi người đều tỏ vẻ đã hiểu.

Không trách sáu vị Đại Thánh Nhân, chúng ta chỉ biết Nữ Oa và Lão Tử, chính là vì họ có mối quan hệ lớn với chúng ta, còn bốn vị Thánh Nhân khác lại lâu không xuất thế, không trách chúng ta không biết.

Ban Đại Sư hảo tượng đã hiểu ra.

Dù sao thì Đoan Mộc Dung vẫn chưa hiểu hoàn toàn, vì những gì Địch Ny Toa nói đều quá huyền huyễn, như thể xa vời không thể với tới.

Vậy Địch cô nương, ngươi định làm gì.

Ban Đại Sư hỏi.

Hiện tại Đại Tần thất đạo, ta chuẩn bị tìm một minh chủ có thể phò tá, đến lúc đó noi theo Tây Chu diệt Thương, để một nhóm người thành thần.

Lời của Địch Ny Toa khiến các đệ tử Mặc Gia tinh thần phấn chấn, đây quả là một chuyện tốt lành, điều này chứng tỏ Thiên Đạo đều đứng về phía chống Tần, Đại Tần nhất định bại, chống Tần nhất định thắng.

Ban Đại Sư kích động hỏi: Không biết Địch cô nương hiện tại đã tìm được minh chủ chưa.

Nếu tìm được, chúng ta đệ tử Mặc Gia nhất định sẽ cùng ngươi đi ủng hộ ngài ấy.

Nàng lắc đầu: Chưa gặp được.

Mọi người cũng không lạ, nếu minh chủ dễ tìm thì mới lạ.

Ban Đại Sư đảo mắt, đột nhiên nghĩ đến Cự Tử Mặc Gia bọn họ chính là Thái Tử Yến Quốc, huyết thống tuyệt đối không có vấn đề.

Nếu Địch cô nương chọn Thái Tử Đan của Yến Quốc, vậy Mặc Gia sẽ không cần tìm minh chủ nữa.

Đúng vậy, Cự Tử chính là cha ruột của Cao Nguyệt.

Chỉ là quốc cừu gia hận ở trước mắt, hắn đành nén nỗi nhớ nhung không nhận Cao Nguyệt, chính là vì đại nghiệp phản Tần, đại chí phục quốc.

Ban Đại Sư lập tức nghĩ đến việc phải kể chuyện Phong Thần của Địch Ny Toa cho Cự Tử, sau đó tìm thời gian để Cự Tử và Địch Ny Toa làm quen.

Địch cô nương, không biết ngươi vì sao lại đến đây.

Đoan Mộc Dung thấy Địch Ny Toa tôn quý như vậy, càng không hiểu vì sao nàng lại đến đây, chẳng lẽ là chuyên môn đến làm người thuyết minh cho họ sao.

Ồ, ta vốn thấy hướng này có một luồng Chân Long Chi Khí, nên mới đến.

Chương 1251

Nhưng hiện tại luồng Chân Long Chi Khí này lại ẩn tàng rồi.

Địch Ny Toa tiếc nuối nói.

Chân Long Chi Khí.

Chẳng lẽ là Hạng Thiếu Vũ của Hạng Thị nhất tộc.

Vì Hạng Thiếu Vũ thực sự quá xuất chúng, đến nỗi mọi người lập tức nghĩ đến hắn.

Đáng tiếc, Chân Long Chi Khí là Đại Việt Hoàng Đế.

Sở tuy tam hộ, Tần vong vì Sở cũng là do người của Hạng Thị nhất tộc hô lên.

Ban Đại Sư cảm thấy tính toán của mình thất bại, nhưng rất nhanh lại phấn chấn trở lại, vì Hạng Thiếu Vũ dù sao vẫn còn là một đứa trẻ, Cự Tử của họ vẫn còn cơ hội.

Năm xưa Cự Tử và một số đệ tử Mặc Gia đã tiễn Kinh Kha bên bờ Dịch Thủy, vì để bảo vệ vương phi và công chúa mà tàn nhẫn đuổi họ đi.

Một Cự Tử vì đại nghĩa mà nhẫn nhịn cắt đứt tình cảm như vậy, tuyệt đối có cơ hội trở thành minh chủ, lãnh đạo thế lực phản Tần trong thiên hạ.

Ban Đại Sư vẫn muốn Địch Ny Toa và Cự Tử làm quen.

Một con phi điểu từ hòn đảo bay ra, mang theo tình báo kinh người đến bên cạnh chủ nhân.

Vị vương giả trong loài chim phong trần tuấn tú này chính là Bạch Phượng, một trong Tứ Đại Thiên Vương của Lưu Sa.

Hắn có khả năng điều khiển chim, có thể biến chim thành tai mắt của mình.

Y trang lại có thêm một người phụ nữ tóc vàng.

Bạch Phượng đưa tình báo vào tay Vệ Trang: Cái Nhiếp cơ thể vẫn chưa hồi phục, người Phong Thần ở Kính Hồ.

Phong Thần.

Vệ Trang khinh thường.

Thế giới này đâu có thần, đâu có ma.

Chỉ có kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu.

Chỉ là Xích Luyện bên cạnh lại thất thần, vì nàng nhớ đến ba giọng nói của những người phụ nữ khác không ngừng vang lên trong đầu nàng, họ luôn khuyên nàng làm việc thiện, và họ tự xưng là Tam Tiêu Nương Nương.

Gần đây thiên hạ có chút loạn, khu tự trị của người Hán đang như diều gặp gió.

Nho Gia đã phát huy hết ưu thế của mình, bãi bỏ pháp luật hà khắc của Tần triều, giảm thuế, đồng thời khuyến khích nông canh, khuyến khích sinh con, tích cực nghỉ ngơi dưỡng sức.

Hành vi này lại khiến một số nhân sĩ chống Tần đến nương tựa cảm thấy bất mãn.

Đây là cuộc sống bình thường, đâu phải bộ dáng chuẩn bị đánh trận.

Bọn họ là muốn chống lại Tần triều, tiêu diệt bạo chính.

Nhưng trong khu tự trị đã không còn bạo chính, bọn họ vì sao phải đánh trận.

Chẳng lẽ còn chưa đánh đủ sao.

Bách tính không hy vọng đánh trận, bọn họ chỉ mong cuộc sống yên ổn, chăm chỉ làm ruộng, không phải đi xây Vạn Lý Trường Thành, không phải đi xây Lăng Ly Sơn nữa.

Trương Lương và những người khác cũng biết nguyện vọng của bách tính, nên đã chọn nghỉ ngơi dưỡng sức.

Tuy nhiên, bọn họ cũng nhận ra một vấn đề, đó là nếu không có tài nguyên của Đỗ Lan, bách tính của một trăm năm mươi thành này sẽ không có cuộc sống tốt đẹp như vậy.

Bọn họ cũng càng ngày càng không hiểu Đỗ Lan.

Nếu là đánh cược, không phải nên tìm mọi cách phá hoại sinh kế của một trăm năm mươi thành này sao.

Vì sao Đỗ Lan lại tốt bụng như vậy.

Hay là hắn có tự tin có thể xây dựng những thành thị khác tốt hơn.

Đỗ Lan thấy Địch Ny Toa cũng đã chuẩn bị xong, liền quyết định tăng tốc, trước tiên cứ xây xong hạm đội du hành địa cầu rồi nói.

Tăng ca tăng giờ, hơn nữa còn có Kim Nhân giúp đỡ, thân thuyền khổng lồ mỗi ngày đều có thay đổi.

Đây là muốn ra khơi, còn cần thuyền viên, cũng như một người phụ trách.

Đỗ Lan thượng sớ một đạo, thỉnh giả Hoàng Đế là Hồ Hợi cho Lý Tư hoặc Triệu Cao ra khơi.

Lý Tư và Triệu Cao sau khi biết kế hoạch của Đỗ Lan, đều mắng Đỗ Lan lại bài trừ dị kỷ như vậy.

Biển cả phong vân khó lường, nếu họ chết ở ngoài đó, Đại Tần sẽ do một mình Đỗ Lan định đoạt.

Lý Tư và Triệu Cao thấy Đỗ Lan lại ra tay với họ nhanh như vậy, đều biểu thị Đỗ Lan người này hiểm độc đáng sợ, không lộ thanh sắc đã tìm được lý do như vậy.

Kế hoạch ra khơi quan trọng như vậy, quả thực cần một nhân vật tầm cỡ mới có thể trấn giữ được.

Lý Tư và Triệu Cao đều là cánh tay trái phải của Hoàng Đế, quả thực thích hợp.

Nếu Hoàng Đế không suy nghĩ kỹ lưỡng, chắc chắn sẽ chọn một người đi.

Lý Tư nhận được tin tức đã tự chặt đứt chân mình, dù sao hắn cũng không thể rời khỏi trung tâm quyền lực Đại Tần để mạo hiểm.

Hắn là thừa tướng đang làm tốt công việc, dựa vào cái gì mà phải ra khơi chứ.

Triệu Cao vốn cũng muốn giả bệnh, nhưng không ngờ Lý Tư lại chơi tuyệt chiêu như vậy.

Nếu hắn hiện tại lại từ chối, ngược lại sẽ khiến giả Hoàng Đế không vui.

Vì vậy hắn quyết định tiến cử một người khác thay thế hắn.

Triệu Cao có tài hùng biện như lưỡi hoàng đế ba tấc, đã thổi phồng một thái giám nhỏ dưới trướng mình lên tận trời mây.

Hắn biết giả Hoàng Đế là Hồ Hợi, hiểu rõ tính tình mềm yếu nhất của Hồ Hợi, chắc chắn sẽ nghe lời hắn.

Quả nhiên Hồ Hợi nghe Triệu Cao tiến cử một thái giám nhỏ như vậy thì rất hiếu kỳ.

Cộng thêm Triệu Cao và Đỗ Lan cùng ủng hộ mình lên làm Hoàng Đế, cũng không nỡ để Triệu Cao ra biển chịu gió sương nắng gắt, liền đồng ý để thái giám nhỏ kia dẫn đầu hạm đội.

Thái giám nhỏ này tên là Thái Hòa, vốn chỉ là một thái giám nhỏ phục vụ Triệu Cao sinh hoạt thường ngày, không ngờ một phát liền trở thành tổng đà thủ của cả một hạm đội.

Đỗ Lan thầm nghĩ, được rồi, Thái Luân và Trịnh Hòa hợp thể, Thái Luân tạo giấy, Trịnh Hòa xuống Tây Dương.

Trước tiên phỏng vấn đã rồi nói, hoạn quan cũng có nhiều nhân vật tài năng kiêm bị, không thể kỳ thị họ.

Nhưng nhắc đến Thái Luân, Đỗ Lan mới nhớ ra còn chưa chế tạo giấy.

Hiện tại tất cả sách vở đều là lụa và thẻ tre, không có lợi cho việc bảo tồn và lưu truyền.

Vì vậy, đợi đến khi Thái Hòa đến Tang Hải Thành, Đỗ Lan đã giao cho hắn một nhiệm vụ, chính là dựa theo bí phương của mình để tạo giấy.

Nếu thành công sẽ bổ nhiệm hắn làm đà thủ của Hạm Đội Hoàn Cầu.

Thái Hòa kỳ thực mới mười lăm tuổi, nhưng vào cung đã ba năm.

Chương 1252

Hắn vốn là người Hàm Dương, nhưng cha hắn ham cờ bạc thua sạch gia sản, lại vì mẹ tái giá, thân thích cũng không muốn chăm sóc hắn.

Vì vậy khi mười hai tuổi, Thái Hòa tự mình đi làm hoạn quan, ba năm nay vẫn luôn lăn lộn trong cung, vì lanh lợi nên được Triệu Cao chọn để chăm sóc mình.

Nói về năng lực và quyết tâm, Thái Hòa không hề thiếu.

Hắn cũng chưa bao giờ tự ti vì không thể làm đàn ông, dù sao thời đại này có thể sống sót đã không dễ dàng rồi, biết bao nhiêu người chết đói ngoài đường, bao nhiêu người chết tha hương.

Thái Hòa đã thấy quá nhiều, quan trọng là phải sống sót.

Sau khi được Triệu Cao tiến cử, Thái Hòa vẫn lo lắng bất an, phải biết rằng Đại Quốc Sư có thể chỉ bằng một kiến nghị nhẹ nhàng mà khiến thừa tướng gãy chân, là nhân vật đáng sợ khiến Triệu Cao đêm ngày khó ngủ.

Ở nơi cung đình này, quan trọng nhất chính là nhãn lực, tuyệt đối không thể đắc tội những nhân vật không thể chọc vào.

Đại Quốc Sư tuyệt đối là người không thể chọc nhất trong khắp Đại Tần.

Vì vậy Thái Hòa sau khi nhận nhiệm vụ lập tức đi lo liệu nguyên liệu, hắn nhất định sẽ tạo ra giấy tờ làm Đại Quốc Sư hài lòng.

Dù không biết giấy tờ rốt cuộc là thứ gì.

Thái Hòa phát huy tính chủ động của mình, chỉ trong năm ngày, lô giấy đầu tiên đã đặt trước mặt Đỗ Lan, màu sắc nhất lưu.

Quả nhiên là một thái giám nhỏ phi thường có năng lực.

Đỗ Lan rất hài lòng: Rất tốt, ngươi đã đạt tiêu chuẩn.

Nhưng cái tên Thái Hòa ra phương Tây quá thiếu khí phách, ta ban tên cho ngươi, từ nay về sau ngươi gọi là Đông Phương Bất Bại.

Ta sẽ dạy ngươi cách phân biệt phương hướng trên biển, làm một đà thủ đạt tiêu chuẩn.

Đông Phương Bất Bại.

Thái Hòa chấn động hết lần này đến lần khác, không biết phải phản ứng thế nào, vì danh hiệu này quá kinh người.

Hắn là một thái giám nhỏ căn bản không thể gánh vác nổi.

Không cần căng thẳng, ta nói ngươi là Đông Phương Bất Bại thì ngươi chính là Đông Phương Bất Bại.

Ta sẽ dạy ngươi Quỳ Hoa Bảo Điển, để ngươi trở thành hoạn quan nổi tiếng thế giới.

Thái Hòa suy nghĩ nhanh, cắn răng, ngũ thể đầu địa: Tạ ơn sư phụ.

Đại Quốc Sư tuyệt đối là bắp đùi lớn, còn thô hơn cả Triệu Cao, hơn nữa Đại Quốc Sư còn dạy hắn nhiều thứ như vậy, lúc này không ôm bắp đùi lớn thì còn đợi khi nào.

Dạy ta võ công, dạy ta lập thân chi bản, Đại Quốc Sư thực sự là tái tạo ân sư của ta.

Triệu Cao thì không tiến cử nhầm người, Đỗ Lan cười: Nếu không cho ngươi một thân phận, e rằng người của hạm đội cũng khó mà phục ngươi.

Thôi vậy, nhận ngươi làm đệ tử ký danh của ta.

Đây là đãi ngộ mà ngay cả Long Quân Đế Đô cũng không có đó.

Ngươi sau này phải làm việc chăm chỉ.

Đỗ Lan cũng không biết mình có bao nhiêu đệ tử ký danh, nhưng Thái Hòa tuyệt đối là thái giám đầu tiên được Đỗ Lan thu làm đệ tử.

Tạ Đại Quốc Sư khai ân.

Thái Hòa kích động, mình đã ôm được bắp đùi to nhất Đại Tần: Đệ tử cam đoan hoàn thành nhiệm vụ của sư phụ.

Giấy tờ cần được quảng bá, trước tiên từ các quan viên Đại Việt cấp, sau đó bán cho dân thường với giá cực thấp, để giấy tờ có thể lưu thông nhanh chóng.

Đông Hoàng Các Hạ, hạm đội của Đỗ Lan đã sắp hoàn thành, không biết hắn đã sử dụng yêu pháp gì, tất cả các Dao Dịch đều làm việc điên cuồng, lại còn hoàn thành sớm hơn cả Thận Lâu của chúng ta.

Nguyệt Thần báo cáo tình báo mới nhất cho Đông Hoàng Thái Nhất.

Xem ra hắn thật sự chuẩn bị chứng minh thế giới là hình tròn rồi.

Đông Hoàng Thái Nhất nói: Mặc kệ hắn, chúng ta chỉ cần luyện ra thuốc trường sinh bất lão, vẫn sẽ là người Hoàng Đế tín nhiệm nhất.

Trước mặt người ngoài, Đông Hoàng Thái Nhất vẫn rất trung tâm.

Cuối cùng, hạm đội của Đỗ Lan sắp xuất phát.

Sở dĩ tốc độ nhanh như vậy là vì Đỗ Lan cũng âm thầm ra tay giúp đỡ.

Huấn luyện thuyền viên cũng trực tiếp hoàn thành bằng quán đỉnh.

Nếu theo tốc độ thông thường thì hai năm cũng chưa chắc đã chuẩn bị xong.

Dù sao thế giới này có đủ loại Hắc Khoa Kỹ, nên Đỗ Lan cũng không lãng phí thời gian nữa, ba năm năm bảy lượt đã chuẩn bị xong hạm đội, rồi ra khơi.

Thái Hòa đứng trên mũi thuyền cúi lạy Đỗ Lan ba cái, coi như tạm biệt ân sư.

Lần ra khơi này trên thuyền chất đầy các loại hàng hóa, gốm sứ, tơ lụa, và giấy tờ.

Đương nhiên cũng có thể trồng rau trên thuyền, nước ngọt tự nhiên cũng không thể thiếu.

Dọc đường nếu gặp các nền văn minh thổ dân khác, cần tiến hành giao dịch, đó cũng là nhiệm vụ của Đỗ Lan.

Nhưng nếu có người có mưu đồ bất chính, hãy cho họ biết sự lợi hại của Đông Phương Bất Bại.

Cái Nhiếp cuối cùng cũng tỉnh lại, sau đó hắn ngớ người, vì hắn cảm thấy vừa mở mắt thế giới đã thay đổi.

Vợ của Đỗ Lan lại hòa nhập với các đệ tử Mặc Gia sao.

Bọn họ không biết Địch Ny Toa là vợ của Đại Quốc Sư Đỗ Lan sao, cũng là một nhân vật đáng sợ khó lường đó.

Thiên Minh rất vui, Cái Nhiếp lại rất căng thẳng.

Vì Cái Nhiếp không biết Địch Ny Toa rốt cuộc có mục đích gì.

Tỉnh rồi thì đừng mỗi ngày đều nằm ườn ra như xác chết, Mặc Gia chúng ta không nuôi người nhàn rỗi.

Đoan Mộc Dung không có hảo cảm với Cái Nhiếp, vì nàng ghét nhất là kiếm khách.

Nếu không phải vì muốn biết chân tướng Kinh Kha ám sát Tần Vương, nàng đã không cứu Cái Nhiếp.

Cái Nhiếp thấy cô nương này rõ ràng mỗi ngày đều thay thuốc tiên và chữa trị vết thương cho mình, nhưng mỗi lần gặp mặt, miệng nàng luôn không tha người, liền biết đây là một nữ tử tốt bụng, miệng lưỡi sắc sảo nhưng lòng dạ lại hiền lành.

Đa tạ Đoan Mộc cô nương, ân cứu mạng khó báo đáp.

Cái Nhiếp cũng biết tình cảnh hiện tại của mình e rằng trừ việc lấy thân báo đáp cũng không còn cách nào khác để báo đáp ân cứu mạng của Đoan Mộc Dung.

Ai muốn ngươi báo đáp chứ.

Đoan Mộc Dung liếc Cái Nhiếp một cái: Với bộ dạng của ngươi, e rằng cả đời này cũng chỉ có thể làm kẻ đào phạm.

Cái Nhiếp cười khổ, vì đây là sự thật, vậy là không nói gì đến chuyện báo đáp nữa.

Không biết vị Địch cô nương bên ngoài kia lại là ai.

Thì ra ngươi cũng là kẻ háo sắc, thấy Địch tỷ tỷ xinh đẹp thì muốn hỏi thăm tình hình của nàng.

Ta khuyên ngươi từ bỏ đi, ta nghe Địch tỷ tỷ nói phu quân của nàng là một cái thế anh hùng, cho dù Địch tỷ tỷ chưa kết hôn cũng sẽ không để mắt đến ngươi.

Đoan Mộc Dung thao thao bất tuyệt đả kích Cái Nhiếp, nàng cảm thấy xem vẻ mặt khó chịu của Kiếm Thánh rất thú vị.

Ha ha, Cái Nhiếp thầm nghĩ chẳng lẽ nàng còn không biết Địch Ny Toa và Đỗ Lan là vợ chồng sao.

Vấn đề là các ngươi có biết phu quân của nàng là ai không.

Cái mỗ rất thích kết giao anh hùng, không biết phu quân của Địch cô nương là vị anh hùng nào.

Cái Nhiếp bóng gió hỏi, hắn chỉ sợ Địch Ny Toa sẽ bất lợi cho Mặc Gia.

Ngươi quản nhiều chuyện như vậy làm gì.

Đoan Mộc Dung thấy Cái Nhiếp vừa khá hơn một chút đã hỏi han đủ thứ chuyện của Địch tỷ tỷ, khi thay thuốc cho Cái Nhiếp nàng dùng thêm vài phần lực.

Cái Nhiếp đau đến mồ hôi lạnh chảy ra, còn phải cố giữ hình tượng Kiếm Thánh và thể diện truyền nhân Quỷ Cốc Tử không dám kêu thảm thiết, thầm nghĩ vị y tiên Kính Hồ này quả nhiên là nữ tử tính tình, yêu ghét rõ ràng.

Tuy nhiên, Địch Ny Toa tuyệt đối có mục đích khi đến đây, Cái Nhiếp phải bảo vệ mọi người.

Vì vậy, đợi đến khi vết thương của hắn khá hơn một chút, có thể xuống giường đi lại, hắn đã tìm đến Địch Ny Toa.

Thành thật mà nói, sự hiểu biết của Cái Nhiếp về Địch Ny Toa cũng chỉ giới hạn ở việc nàng là vợ của Đỗ Lan.

Bình thường nàng đều theo sau Đỗ Lan, tuy có dung nhan tuyệt mỹ nhưng tuyệt đối không phải người Đại Tần.

So với Đỗ Lan, Địch Ny Toa quá khiêm tốn, và một điều nữa là tình cảm vợ chồng của họ rất tốt.

Không biết Đại Quốc Sư phu nhân, vì sao lại ở cùng các đệ tử Mặc Gia.

Cái Nhiếp đứng thẳng tắp, dường như biến thành một thanh kiếm, kỳ thực Cái Nhiếp đã cảm thấy công lực của mình sau khi bị thương không giảm mà còn tăng.

Địch Ny Toa cười nói: Kiếm Thánh, đã lâu không gặp, không biết có lĩnh ngộ được Kiếm Nhị Thập Tam chưa.

Kiếm Nhị Thập Tam do Đại Quốc Sư thi triển đã siêu phàm cảnh giới của người phàm, Cái mỗ tuy được Đại Quốc Sư điểm hóa, nhưng tư chất ngu độn vẫn chưa thể thâm nhập Kiếm Nhị Thập Tam.

Kiếm Thánh thật khiêm tốn, tư chất của ngươi e rằng khắp Đại Tần cũng không tìm được mấy người.

Địch Ny Toa nói: Ngươi muốn biết mối quan hệ của ta và Mặc Gia.

Thành thật mà nói, ta là người chỉ dẫn Mặc Gia phát dương quang đại.

Nếu họ biết ngươi là Đại Quốc Sư phu nhân, e rằng sẽ không cho ngươi cơ hội.

Cái Nhiếp nhíu mày kiếm, hắn sao lại cảm thấy vị Đại Quốc Sư phu nhân này cũng khó đối phó như Đại Quốc Sư vậy.

E rằng nàng đến đây mang theo nhiệm vụ của Đại Quốc Sư, chứ không phải như nàng nói là để chỉ dẫn Mặc Gia.

Chương 1253

Chuyện này thì vẫn chưa nói cho họ biết, nhưng điều đó không quan trọng.

Ta và trượng phu đều như nhau, đối với chuyện muốn hoàn thành thì rất cố chấp, đến lúc đó thi triển thủ đoạn cường ngạnh là được.

Địch Ny Toa nói với vẻ phong khinh vân đạm: Hiện tại chỉ có ngươi biết thân phận của ta, không biết Kiếm Thánh tiên sinh có công khai cho mọi người biết không.

Cái Nhiếp thầm nghĩ ngươi đã đe dọa sẽ dùng thủ đoạn cường ngạnh, mình đâu còn dám công khai thân phận của ngươi chứ.

Hy vọng Đại Quốc Sư phu nhân thương xót những người già yếu phụ nữ này, đừng làm khó họ.

Cái mỗ nhất định sẽ giữ kín thân phận của Đại Quốc Sư phu nhân.

Cái Nhiếp chỉ hy vọng mọi người an toàn.

Đó là điều đương nhiên, ta rất thích nha đầu Cao Nguyệt đó, không những không làm hại nàng, còn sẽ dạy dỗ nàng thành tài.

Địch Ny Toa đi, Cái Nhiếp lại toát mồ hôi lạnh.

Áp lực Địch Ny Toa mang lại không thua kém Đỗ Lan.

E rằng thực lực của nàng cũng không kém Đỗ Lan, Mặc Gia bị nàng để mắt tới cũng không biết là phúc hay họa.

Địch Ny Toa và người Mặc Gia xử sự rất tốt, Địch Ny Toa chỉ cần một hai câu nói tùy tiện cũng có thể mang lại cho họ rất nhiều sự khai sáng, bất kể là y thuật của Đoan Mộc Dung, hay thuật cơ quan của Ban Đại Sư.

Ngay cả kiếm thuật đánh nhau lưu manh của Thiên Minh cũng trở nên có hình có dạng.

Dù sao mọi người đều rất thích Địch Ny Toa.

Lúc này Vệ Trang cũng cuối cùng đã đến Kính Hồ, hội hợp với Bạch Phượng.

Với những nhân vật nhỏ của Mặc Gia, Vệ Trang không cảm thấy hứng thú, hắn chỉ hứng thú với Cái Nhiếp.

Cái Nhiếp thương thế đã lành chưa.

Nếu lành rồi, Vệ Trang mong chờ một trận chiến với Cái Nhiếp.

Vết thương chưa lành hẳn, nhưng có một điểm rất kỳ lạ, sau khi Cái Nhiếp lành vết thương, cả người hắn đều tỏa sáng rực rỡ, như một thanh bảo kiếm vừa ra khỏi vỏ, kiếm khí khắp người dũng mãnh, tiểu điểu của ta mấy lần suýt bị kiếm khí tản ra từ người hắn làm bị thương.

Xem ra công lực của hắn không những không giảm vì bị thương, mà ngược lại còn tăng lên.

Bạch Phượng hồi báo.

Hả.

Còn có chuyện như vậy sao.

Vệ Trang cũng nhíu mày, hắn vẫn có chút tính toán về thực lực của sư huynh, nhưng hiện tại nghe Bạch Phượng nói Cái Nhiếp lại có thể kiếm khí xuất thể, đó đã là cảnh giới Tông Sư.

Rõ ràng trước đây chưa từng lợi hại đến vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chẳng lẽ cũng là thức tỉnh thần lực.

Nghĩ đến đây, Vệ Trang không khỏi nhìn về phía Xích Luyện.

Suốt dọc đường đi, hắn chỉ cảm thấy nội lực của Xích Luyện không ngừng tăng lên, e rằng đã vượt qua mình.

Ban đầu hắn còn không tin chuyện Phong Thần mà Bạch Phượng báo cáo, nhưng sự việc bất thường tất có yêu quái, Vệ Trang không thể không coi trọng.

Kỳ thực Bạch Phượng cũng phát hiện công lực của Xích Luyện tăng vọt, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Xích Luyện bản thân đương nhiên là người rõ nguyên nhân nhất, Tam Tiêu Nương Nương đều ở trong cơ thể nàng.

Có thể nói là một mình nàng đã thức tỉnh ba phần thần lực, có thể nói là người thức tỉnh thần lực hiện tại mạnh nhất.

Không thể chờ thêm nữa, phải ra tay.

Phi vụ này không thể hỏng trong tay mình, cũng không thể đợi Cái Nhiếp mạnh hơn nữa: Tất cả chuẩn bị đi, ngày mai giữa trưa ra tay.

Xích Luyện Xà, Bạch Phượng Điểu tiên phong bao vây Y Trang Kính Hồ.

Đến khi Cái Nhiếp phát hiện thì đã không kịp nữa, Lưu Sa đã đến.

Vệ Trang đích thân ra tay, thề sẽ chấm dứt ân oán với sư huynh.

Kính Hồ Y Trang, mọi người bị rắn độc bao vây không thể rời đi, còn Vệ Trang tóc bạc phiêu phiêu, tả Xích Luyện hữu Bạch Phượng, như băng hàn như tuyết trắng xuất hiện trước mặt mọi người.

Tụ Tán Lưu Sa, Sinh Tử Vô Tung.

Không ngờ là ngươi, Vệ Trang sư đệ.

Cái Nhiếp chắn trước mặt mọi người, ngăn Thiên Minh và những người khác bị sát ý cường đại của Vệ Trang dọa sợ.

Cái Nhiếp sư huynh, đã lâu không gặp.

Vệ Trang biểu cảm lạnh đến có thể đóng băng người.

Không ổn rồi, vết thương của Cái Nhiếp còn chưa lành, không thể bảo vệ tất cả mọi người.

Tuy nhiên, không bảo vệ được cũng phải bảo vệ, hắn thôi động nội lực muốn thi triển kiếm pháp.

Nhưng nội lực vừa vận chuyển một vòng, Cái Nhiếp đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy gân mạch đau nhức khó chịu, căn bản không thể vận khí.

Hắn lập tức biết mình e rằng đã trúng độc.

Chẳng lẽ là Đoan Mộc cô nương.

Có khả năng, vì Cái Nhiếp biết mình đã đắc tội với đại phu.

Nhưng Đoan Mộc Dung lúc này cũng ngơ ngác, vì nàng hoàn toàn dốc lòng cứu chữa bệnh nhân, không hề động thủ động chân.

Người động thủ động chân là Cao Nguyệt.

Nàng hận Cái Nhiếp cản trở việc ám sát Tần Vương, hận Cái Nhiếp phá hoại kế hoạch của cha mình, hận Cái Nhiếp hại Yến Quốc tan vỡ, hận Cái Nhiếp hại nàng mất đi song thân.

Vì vậy nàng lén lút đổi thuốc của Đoan Mộc Dung thành thuốc độc Tái Tây Thi.

Dù sao ngàn sai vạn sai đều là lỗi của Cái Nhiếp, không phải lỗi của thế giới, đều là lỗi của Cái Nhiếp.

Đương nhiên bản thân Cao Nguyệt kỳ thực cũng chưa đến mức hận phải tự tay giết Cái Nhiếp, nhưng hạt giống báo thù chỉ cần một chút dẫn dắt nhỏ là có thể bùng phát.

Và Xích Luyện chính là cao thủ thao túng lòng người.

Cao Nguyệt trúng Huyễn Thuật của Xích Luyện, mới hận Cái Nhiếp thấu xương như vậy.

Chỉ có thể than một câu, mọi người đều là công chúa, công chúa hà cớ gì làm khó công chúa chứ.

Tình huống nguy cấp, Cái Nhiếp trúng độc.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn Cao Nguyệt, không ngờ nàng lại hạ độc.

Nguyệt nhi, vì sao.

Đoan Mộc Dung tuyệt đối không tin Cao Nguyệt sẽ làm chuyện như vậy.

Hắn là kẻ thù của Yến Quốc, là kẻ thù của phụ thân, chính là kẻ thù của ta.

Cao Nguyệt chỉ vào Cái Nhiếp nói.

Mọi người đành câm nín.

Cái Nhiếp cũng không phản bác, hắn chỉ nhìn Vệ Trang, hắn cảm thấy chuyện này không phải do Vệ Trang hạ lệnh làm, nên hắn tin rằng sư đệ của mình sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp nguy.

Quả nhiên Vệ Trang nét mặt khó coi.

Cái Nhiếp trúng độc, mình dù đánh bại hắn cũng thắng không vẻ vang.

Nhưng hắn lại không thể trách phạt Xích Luyện trước mặt mọi người.

Hắn tự nhiên đã nhìn ra tiểu nha đầu kia e rằng đã trúng Huyễn

Thuật Hỏa Mị Thuật của Xích Luyện.

Chúng ta đi.

Không thể ra tay, lại không thể trách phạt thuộc hạ, Vệ Trang chỉ có thể chọn rời đi: Cái Nhiếp, lần sau gặp mặt sẽ là ngày ngươi chôn thân.

Xích Luyện sắc mặt biến đổi, nàng biết mình đã làm chuyện tốt thành xấu.

Vệ Trang làm sao có thể không cần mặt mũi mà đánh bại một người trúng độc chứ.

Xích Luyện chỉ biết Cái Nhiếp hẳn là đã thức tỉnh thần lực giống nàng, sợ Vệ Trang không đánh lại, lại quên mất Vệ Trang là một người coi trọng thể diện.

Chương 1254

Bạch Phượng cũng lập tức hiểu ra vấn đề, nhưng lần này bỏ qua cho họ e rằng sau này tái chiến sẽ bất lợi cho Lưu Sa.

Chẳng qua chỉ là chút độc tố nhỏ mà thôi.

Câu nói này khiến Vệ Trang dừng bước, quay đầu mạnh mẽ lại, chỉ thấy người phụ nữ tóc vàng kia ngón tay điểm lên vai Cái Nhiếp, sau đó độc tố liền bị nàng tập trung lại.

Sắc mặt Cái Nhiếp trông khá hơn nhiều.

Sau đó Địch Ny Toa lại ôm lấy Cao Nguyệt, Xích Luyện chỉ cảm thấy liên kết giữa nàng và Cao Nguyệt bị cắt đứt.

Hỏa Mị Thuật của nàng vậy mà lại mất tác dụng.

Ban Đại Sư vốn thấy Vệ Trang đều đã định đi rồi, thầm thở phào một hơi, không ngờ Địch Ny Toa vừa ra tay lại giữ họ lại.

Thật không biết Địch Ny Toa đây là giúp ai chứ.

Ngươi muốn ra tay thì ra sớm hoặc ra muộn, vì sao cứ nhất thiết phải đợi lúc Lưu Sa đi chứ, chẳng phải rõ ràng là muốn giữ họ lại sao.

Đối phương tuy chỉ có ba người nhưng Ban Đại Sư cảm thấy mình không phải đối thủ.

Lưu Sa từng là tập đoàn sát thủ mạnh nhất Hàn Quốc ngày xưa.

Mặc Gia bọn họ giỏi cơ quan nhưng không giỏi đánh nhau, biết làm sao bây giờ.

Dường như, ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu với ta.

Kể từ khi Cái Nhiếp đã hết độc, vậy là có thể đánh rồi.

Cái Nhiếp và Vệ Trang nhìn nhau: Vòng ngón tay của sư phụ ngươi đã có được, ngươi hoàn toàn có thể danh chính ngôn thuận tiếp nhận Quỷ Cốc Tử, hà tất phải chiến đấu với ta.

Không đánh bại ngươi, thì không phải danh chính ngôn thuận.

Quỷ Cốc Tử luôn chỉ thu hai đệ tử, sau đó cạnh tranh lẫn nhau, chỉ người chiến thắng mới là Quỷ Cốc Tử đời tiếp theo.

Tôn Tẫn và Bàng Quyên như vậy, ngươi và ta cũng vậy.

Chiến đấu là số mệnh không thể tránh khỏi của truyền nhân Quỷ Cốc.

Vệ Trang nói chuyện cũng dứt khoát, đầy khí phách: Đưa kiếm Uyên Hồng của ngươi ra đi.

Trận đối chiến của hai vị đệ tử Tung Hoành của Quỷ Cốc Tử, tất cả mọi người đều ngầm hiểu ý lui lại nhường chỗ.

Trận chiến này có lẽ sẽ quyết định Quỷ Cốc Tử đời tiếp theo là ai.

Tung kiếm Cái Nhiếp, Hoành kiếm Vệ Trang, hai người với phong cách rõ ràng, thậm chí có thể nói là hai thái cực, giống như hai mặt của một đồng tiền.

Quỷ Cốc Tử chọn đệ tử quả thực rất biết chọn người.

Nhìn phong cách ăn mặc của họ cũng là một trắng một đen, e rằng trận chiến này sẽ là một trận đại chiến thế kỷ khó quên.

Không thể tránh được, Cái Nhiếp nhìn Vệ Trang, cũng chỉ có thể rút kiếm.

Hai người đồng thời nắm chặt bảo kiếm của mình, đồng thời rút vỏ, kiếm chưa ra khí đã đến.

Ba ba, giữa hai người, khung cửa sổ văng ra từng vết kiếm.

Nội lực thật mạnh, mọi người bịt tai lại.

Ban Đại Sư kiến thức rộng, biết rằng âm thanh họ nghe thấy là do bảo kiếm chấn động dưới nội lực của cao thủ.

Nếu công lực không đủ, tai chắc chắn sẽ đau.

Thiên Minh đã có cảm giác rồi, Đoan Mộc Dung cũng vậy.

Ồn ào quá, tai ta toàn là tiếng ong ong.

Thiên Minh bịt tai nhưng cảm thấy không có tác dụng, kêu lớn lên.

Quả nhiên là hai vị kiếm khách đỉnh cấp.

Ban Đại Sư trợn tròn mắt, loại quyết đấu cao thủ như vậy hắn cũng chưa từng thấy mấy lần.

Chỉ từ khí thế của hai người đã có thể biết, một khi họ ra tay, e rằng cả cái y trang này cũng sẽ bị hủy hoại.

Hai người đã bắt đầu giao đấu, ánh mắt của họ khóa chặt đối phương, đều đang dự đoán đối phương sẽ ra chiêu thức gì.

Họ là sư huynh đệ, tuy nhiều năm không gặp, nhưng vẫn rất hiểu nhau.

Kiếm ra, người biến mất.

Đinh.

Hai kiếm giao nhau, như thể trên trời xuất hiện một vầng trăng sáng, khí thế hùng vĩ, sóng nội lực thổi bay người ta đến mức không đứng thẳng được.

Lợi hại quá.

Thiên Minh cảm thấy mắt mình không mở ra được, nhưng đây mới chỉ là khởi đầu.

Lách tách lách tách, tuy chiêu thứ hai, chiêu thứ ba, càng ngày càng nhiều chiêu thức được thi triển, khung cửa sổ đã hoàn toàn vỡ nát, biến thành những mảnh vỡ bắn ra.

Múa kiếm Tung Hoành, đâm kiếm Bãi Hạp.

Nhưng Quỷ Cốc Tử là Tung Hoành Gia, chú trọng ứng biến theo thời thế, bất kể Tung hay Hoành đều phải tùy tình hình mà định.

Trong tình hình cho phép, Tung có thể biến thành Hoành, Hoành cũng biến thành Tung.

Vì vậy Quỷ Cốc kiếm pháp không có thường số, tất cả đều ứng biến theo địa thế, ứng biến theo thời thế.

Hai vị kiếm khách không nghi ngờ gì đều là cao thủ, kiếm pháp trong tay biến hóa, lúc thì du long hí phượng, lúc thì nhị long hí châu.

Trận chiến này người ngoài khó mà nhìn ra thắng bại, nhưng trong trận chiến hai người lại rất rõ ràng hiểu được trạng thái của đối phương.

Vì Tung Hoành Gia giỏi nhất chính là quan sát lời nói cử chỉ, phân biệt thời cuộc.

Cái Nhiếp và Vệ Trang cũng chính là để tránh bị đối phương nhìn ra sơ hở nên mới mỗi người đều giữ vẻ mặt lạnh lùng không nói cười.

Nhưng hai sư huynh đệ họ quá quen thuộc, dù giữ vẻ mặt lạnh lùng cũng có thể nhìn ra chi tiết.

Vệ Trang sẽ thua.

Địch Ny Toa nói.

Vị tỷ tỷ này, cơm có thể ăn bừa nhưng lời không thể nói bừa.

Xích Luyện cũng đứng một bên, nàng không tin Vệ Trang sẽ thua, vì vậy nàng nũng nịu gọi Địch Ny Toa một tiếng tỷ tỷ, sau đó ủng hộ

Vệ Trang.

Tung Hoành kiếm pháp, không chỉ là kiếm pháp mà còn là một bộ dự đoán động thái của kẻ địch, thuật dự phán.

Vệ Trang tuy giữ vẻ mặt lạnh lùng nhưng hắn rõ ràng vẫn chưa học được cách che giấu cảm xúc.

Địch Ny Toa nói: Hắn tưởng giữ vẻ mặt lạnh lùng là che giấu, nhưng so với cách làm của Cái Nhiếp là dùng vẻ ôn hòa che đậy tất cả, hắn vẫn còn quá non nớt.

Đúng vậy, cách làm của Cái Nhiếp chính là dùng vẻ ôn hòa phong khinh vân đạm thay thế vẻ mặt lạnh lùng, dùng một loại cảm xúc thay thế các cảm xúc khác.

Điều này giống như cờ bạc không như lúc ban đầu, là cách che giấu cao thâm hơn Vệ Trang.

Vệ Trang cũng cảm thấy được, Cái Nhiếp luôn chiếm tiên cơ, nhưng có một điểm hắn tuyệt đối không thể đoán trước.

Đó chính là Bách Bộ Phi Kiếm.

Quỷ Cốc Tử chưa bao giờ truyền thụ Bách Bộ Phi Kiếm cho Vệ Trang, chỉ truyền cho Cái Nhiếp.

Tuy nhiên, sau khi Vệ Trang xuất sư đã quay lại Quỷ Cốc, có được vòng ngón tay của Quỷ Cốc Tử và bí kíp Bách Bộ Phi Kiếm.

Sư phụ đã đi vân du, không biết ở đâu, Vệ Trang liền lấy hai thứ này.

Hiện tại Vệ Trang cũng biết Bách Bộ Phi Kiếm, hai mắt sáng ngời, Vệ Trang đã ra tay.

Bách Bộ Phi Kiếm, ban đầu có tám chiêu, nhưng Quỷ Cốc Tử đời trước đã cải tiến, biến Bách Bộ Phi Kiếm thành sát chiêu của Quỷ

Cốc võ công, tám chiêu cô đọng thành ba chiêu: Nhất Dĩ Quán Chi, Nhất Liễu Bách Liễu, Nhất Vô Sở Hữu.

Với sư huynh của mình không cần giữ tay, sát chiêu mạnh nhất Nhất Vô Sở Hữu, ném kiếm tấn công, trong vòng mười bước bách phát bách trúng, trong vòng một trăm bước tuyệt không địch thủ.

Kiếm Sa Xỉ biến thành một con cá mập lao đến trước mặt Cái Nhiếp.

Cái Nhiếp vạn vạn không ngờ sư đệ cũng biết Bách Bộ Phi Kiếm, hơn nữa vừa ra tay đã là sát chiêu, đã không kịp ngăn cản.

Chương 1255

Mắt thấy Cái Nhiếp sắp bị kiếm đâm xuyên tim mà chết.

Địch Ny Toa động thủ, hai ngón tay bắn ra, kiếm Sa Xỉ lập tức dừng lại, bảo toàn tính mạng Cái Nhiếp.

Chặn, chặn được rồi.

Thiên Minh biểu thị mình hoàn toàn không nhìn thấy bóng kiếm, Địch Ny Toa vậy mà lại có thể chặn được kiếm.

Hơn nữa rõ ràng trước đó nàng vẫn ở bên cạnh mình, chớp mắt một cái đã ở chiến trường: Nhanh quá, mạnh quá.

Tất cả mọi người đều khó khăn đồng ý lời Thiên Minh nói, Địch Ny Toa thực sự quá mạnh, đòn tất sát của Quỷ Cốc Tử vậy mà lại bị hai ngón tay của nàng chặn lại.

Sức mạnh này có hơi khoa trương.

Vệ Trang sắc mặt khó coi, trước đó Địch Ny Toa nói hắn sẽ thua, hắn cũng nghe thấy.

Hiện tại Địch Ny Toa cắt ngang quyết đấu, hiển nhiên chính là chỉ cho phép mình thua chứ không cho phép mình thắng, nên hắn sắc mặt rất khó coi.

Chẳng lẽ thế giới này đều thiên vị Cái Nhiếp sao.

Xích Luyện tự nhiên cũng nhìn ra tâm tư của Vệ Trang.

Vệ Trang không thể mở miệng, nhưng nàng có thể chế giễu Địch Ny Toa một phen: Ôi, tỷ tỷ, trước đó ngươi nói thủ lĩnh của chúng ta sẽ thua, hiện tại thấy thủ lĩnh của ta đại hiển thần uy sắp đánh bại Kiếm Thánh, ngươi lại cắt ngang trận đấu, chẳng lẽ là sợ bị vả mặt hay sao.

Hay là ngươi có tình cảm khó nói với Kiếm Thánh này.

Cũng đúng, Kiếm Thánh Cái Nhiếp là một biểu nhân tài, tỷ tỷ cũng là giai nhân xinh đẹp, quả thực là lương duyên.

Địch Ny Toa nhíu mày, nàng chẳng qua là không muốn nhìn sư huynh đệ tương tàn mà thôi, hơn nữa nàng đâu có nói Cái Nhiếp thắng.

Thắng thua rất rõ ràng, Vệ Trang dựa vào sát chiêu đã khiến Cái Nhiếp lộ ra sơ hở, giành được chiến thắng.

Nha đầu này lại nói bậy bạ, cũng quá nhiều lời rồi.

Địch Ny Toa tức giận, khí ôn đột nhiên giảm xuống, sương trắng bay tuyết, Kính Hồ trong nháy mắt từ hạ sang đông, ngay cả mặt hồ cũng đóng băng.

Vợ chồng Đỗ Lan lúc này thực lực đã đồng bộ với thiên địa, có bất kỳ dao động cảm xúc kịch liệt nào cũng có thể câu động dị tượng thiên địa, đảo lộn ngày đêm, xoay chuyển bốn mùa đều không phải chuyện khó.

Cơm có thể ăn bừa nhưng lời không thể nói bừa, trước đó không phải ngươi đã nhắc ta sao, chẳng lẽ ngươi quên rồi ư.

Ta cắt ngang trận chiến của họ, chỉ là không muốn sư huynh đệ tương tàn.

Vệ Trang đã thắng rồi hà tất phải lấy mạng Cái Nhiếp.

Nói rồi Địch Ny Toa mặt mang ý cười, hai mắt nhìn thẳng vào Xích Luyện.

Những người khác nhiều nhất cũng chỉ cảm thấy khí tượng đột nhiên thay đổi mà thôi, còn Xích Luyện bị sát ý của Địch Ny Toa khóa chặt chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt, như thể bị đóng băng từ linh hồn, cơ thể như không còn là của mình nữa, chỉ cảm thấy hạ phúc vô lực, vậy mà lại mất kiểm soát mà tè ra quần.

Vị công chúa Hàn Quốc này ngay lập tức mềm nhũn ngã xuống đất.

Đã trừng phạt nho nhỏ, thấy Xích Luyện đã biết lợi hại, Địch Ny Toa thu liễm khí tức: Hy vọng ngươi có thể tiếp nhận giáo huấn.

Mọi người đại kinh thất sắc, Địch Ny Toa vậy mà lại có thể thay đổi thời tiết, hơn nữa một ánh mắt lại có thể khiến Xích Luyện, một trong Tứ Đại Thiên Vương của Lưu Sa, trở nên thảm hại như vậy.

Đều vô thức nuốt nước bọt, nỗi sợ hãi đối với Địch Ny Toa càng sâu sắc hơn.

Bọn họ thực sự khó mà lý giải được thực lực của Địch Ny Toa, vì sao lại khủng bố đến thế.

Ngay cả Vệ Trang cũng ngớ người, loại thực lực này e rằng đã không còn là sức người có thể đạt được.

May mắn là đối phương không có ý đồ sát hại, nếu không e rằng Lưu Sa sẽ trở thành lịch sử.

Vệ Trang vẫn giữ phong thái của cao thủ, tuy trong lòng hoạt động rất nhiều nhưng vẻ mặt lạnh lùng không thay đổi, chỉ nhẹ nhàng hỏi: Có công lực như vậy ngươi rốt cuộc là ai.

Địch Ny Toa nói: Người thay đổi vận mệnh của các ngươi.

Về điều này, Vệ Trang không nghi ngờ, vì hắn biết mình không đánh lại nàng.

Bạch Phượng lúc này đang kiểm tra Xích Luyện, tuy hai người họ bình thường quan hệ không tốt, nhưng là Tứ Đại Thiên Vương cùng làm việc cho Vệ Trang, họ thực ra rất trân trọng đối phương, vì những người giống họ đã không còn nữa, thế giới không dung thứ cho họ, không hiểu họ, họ đều là những người bị thế giới bỏ rơi, chỉ có người của Lưu Sa mới có thể hiểu Lưu Sa.

Nhưng Bạch Phượng bị Địch Ny Toa đẩy sang một bên, Địch Ny Toa thấy Xích Luyện bị mình dồn đến mức này cũng có chút hối hận, nàng vẫn là một đứa trẻ mà, tuy Xích Luyện lúc này đã hai mươi bốn tuổi, nhưng so với Địch Ny Toa thì quả thực vẫn là một đứa trẻ.

Xích Luyện lúc này biểu cảm ngớ ngẩn, như thể bị ngốc rồi, run rẩy bần bật.

Lúc này Xích Luyện hiển nhiên đã bị dọa đến hồn siêu phách lạc, đại não ngừng hoạt động và ngu si cũng không có gì khác biệt.

Bạch Phượng không muốn mất một người bạn, nên trừng mắt nhìn Địch Ny Toa.

Lưu Sa là một trại cải tạo thiếu niên có vấn đề.

Trước khi Tổ Quốc diệt vong họ không dung hợp với dòng chính, sau khi Đại Việt thống nhất thiên hạ họ vẫn không dung hợp với dòng chính.

Họ độc lập hành sự, ôm đoàn sưởi ấm cho nhau, nhìn thì kiêu ngạo bất tuần nhưng thực ra nội tâm yếu mềm.

Vệ Trang muốn chăm sóc nhóm người này cũng không dễ dàng.

Thấy Địch Ny Toa vươn tay về phía Xích Luyện, Bạch Phượng căng thẳng nói: Ngươi muốn làm gì.

Xích Luyện đã biến thành bộ dạng này, chẳng lẽ ngươi không thể bỏ qua cho nàng sao.

Nếu Địch Ny Toa muốn giết Xích Luyện, Bạch Phượng thà chết một trận.

Địch Ny Toa chỉ mỉm cười, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của Bạch Phượng, nàng và Xích Luyện đều biến mất.

Lúc này mọi người mới giật mình, phát hiện sương trắng bay tuyết vẫn chưa tan biến, trong một lúc lại mất đi động tác, không biết bước tiếp theo nên làm thế nào.

Cái Nhiếp nhìn Vệ Trang: Ngươi cũng học được Bách Bộ Phi Kiếm, sư phụ ngài ấy vẫn khỏe chứ.

Khi Vệ Trang xuất sư vẫn chưa biết, hiện tại lại biết, hiển nhiên Vệ Trang đã quay về Quỷ Cốc.

Lão sư để lại vòng ngón tay và bí kíp Bách Bộ Phi Kiếm rồi đi vân du, ta cũng không biết ở đâu.

Vệ Trang không thèm nói dối.

Thì ra là vậy, vậy thì không phải Vệ Trang đã động thủ với sư phụ.

Cái Nhiếp hiểu Vệ Trang vẫn luôn cho rằng sư phụ thiên vị mình, chỉ sợ Vệ Trang làm ra chuyện gì không thể cứu vãn.

Sư đệ, ta thua rồi.

Cái Nhiếp hy vọng kết quả này có thể thay đổi tính cách cực đoan của sư đệ.

Vệ Trang thì chỉ hừ một tiếng, nhưng cũng không có vẻ muốn đi, vì hắn phải đợi Xích Luyện.

Lúc này Địch Ny Toa đã đưa Xích Luyện đến Thiên Sơn Ôn Tuyền, để nàng tắm rửa sạch sẽ cơ thể.

Xích Luyện cũng đã vì khí tức của Địch Ny Toa mà ngủ thiếp đi, rất an lành, khóe miệng còn mang theo nụ cười, dường như đang mơ một giấc mộng đẹp.

Xích Luyện mơ thấy cha mẹ và ca ca, khi còn ở Hàn Quốc, nàng là một công chúa vô ưu vô lo.

Cho đến khi Hàn Quốc suy bại, phụ vương nàng đã coi nàng như một quân cờ gả cho đại tướng quân Hàn Quốc.

May mắn thay trong đêm động phòng hoa chúc có người đã giết đại tướng quân, mới giúp nàng tránh được sỉ nhục.

Từ đó Xích Luyện đoạn tuyệt với quá khứ, công chúa ngây thơ vô tà đã không còn, chỉ còn Xích Luyện lạnh lùng độc ác.

Ngủ đi, ngủ đi.

Địch Ny Toa vuốt tóc Xích Luyện, để nàng ngủ sâu hơn.

Xích Luyện chỉ cảm thấy người bên cạnh mình giống như mẹ vậy khiến nàng an tâm, không khỏi ôm lấy eo Địch Ny Toa, không muốn buông tay.

Địch Ny Toa có thể nhìn thấy giấc mơ của Xích Luyện, biết nàng cũng là một người đáng thương, thời đại này đã tạo ra sát thủ độc ác hiện tại: Khi ngủ thì là một cô nương tốt, có thể sửa được thói hư tật xấu trên người thì tốt rồi.

Đợi khi ngâm đủ lâu, Địch Ny Toa phất tay, một bộ y phục màu đỏ liền ôm sát lấy thân hình quyến rũ của Xích Luyện.

Xích Luyện ngủ rất ngon, mãi đến ngày thứ hai mới mở mắt, liền thấy Bạch Phượng đang trừng mắt nhìn nàng, còn Vệ Trang đứng không xa: Ngã chẩm yêu liễu.

Ngươi quên rồi sao.

Ngươi cứ gọi mẹ mãi.

Bạch Phượng nói: Không ngờ Xích Luyện của Lưu Sa cũng là một tiểu nữ oa nhớ mẹ.

Xích Luyện phớt lờ lời chế giễu của Bạch Phượng, nhưng cảm giác nội tâm sung mãn như thể thực sự được lấp đầy bởi tình mẫu tử, nàng cảm thấy những gì mình đã làm trước đây là sai lầm, nàng cũng không biết tại sao lại nảy ra ý nghĩ đó.

Ê, ngươi không sao chứ.

Bạch Phượng thấy Xích Luyện cứ thất thần, không khỏi hỏi, vì tình trạng của Xích Luyện hôm đó thực sự không ổn.

Xích Luyện lắc đầu: Ta dường như có chút không nhớ rõ nữa rồi.

Địch Ny Toa đã làm mờ ký ức về đoạn Xích Luyện bị kinh hãi, sở dĩ Xích Luyện mới hồi phục.

Không nhớ rõ thì thôi, đi theo ta.

Vệ Trang vẫn là lão đại của hai người, một tiếng ra lệnh, hai người đi ra ngoài.

Rõ ràng vẫn là y trang cũ, nhưng bây giờ lại là gió mát phất qua mặt, mây trắng dường như chạm tới được: Chúng ta đang bay sao.

Xích Luyện đoạn phiến, không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe thấy Thiên Minh bên cạnh la hét ầm ĩ.

Chúng ta sao lại ở cùng bọn họ.

Xích Luyện hỏi.

Xem ra thật sự mất trí nhớ rồi.

Chương 1256

Bạch Phượng cười khổ: Một lời khó nói hết.

Xích Luyện lại nhìn xuống dưới chân như thể cả hòn đảo đang bay, càng kỳ lạ hơn: Vì sao chúng ta lại ở trên trời.

Chúng ta đứng trên cái gì.

Thiên Minh cũng nghe thấy, cười ngây ngô nói: Cái này gọi là Bằng.

Còn hiện học hiện bán khoe khoang: Bắc Minh có cá, tên là Côn.

Côn lớn không biết mấy nghìn dặm. hóa thành chim, tên là Bằng.

Lưng Bằng lớn không biết mấy nghìn dặm.

Hiện tại chúng ta đang ở trên lưng Bằng.

A ha, ngầu quá.

Khách sạn Hữu Gian, Đỗ Lan không chút do dự bước vào.

Đây là quán của đại trù kế thừa danh hiệu Bào Đinh trứ danh, lần này Đỗ Lan đến chính là để thưởng thức tài nấu ăn của Bào Đinh.

Đại Quốc Sư vậy mà lại ra ngoài ăn cơm không mang theo bất kỳ hộ vệ nào sao.

Thạch Lan, người làm tiểu hỏa kế tại khách sạn Hữu Gian, lén lút quan sát Đỗ Lan.

Những gì Đỗ Lan làm ở Tang Hải Thành có thể nói là khiến người ta khó lường, những người có tâm đều biết Đỗ Lan.

Thạch Lan, lại một vị công chúa nữa, công chúa Thục, tự nhiên cũng biết Đại Quốc Sư.

Tuy nhiên nàng hiện tại không có bất kỳ xung đột lợi ích trực tiếp nào với Đại Quốc Sư, chủ yếu vẫn là quan sát.

Nàng đến Tang Hải Thành là để tìm ca ca của mình.

Còn ông chủ Bào Đinh thì lại căng thẳng hơn Thạch Lan rất nhiều, vì đây là một cứ điểm của Mặc Gia.

Nếu Đại Quốc Sư phát hiện ra điều gì, vậy thì mình xong đời rồi.

Nhưng Đại Quốc Sư dường như thật sự chỉ đến ăn cơm, Bào Đinh tự nhủ phải kiên nhẫn, không để lộ sơ hở.

Đỗ Lan ra tay hào phóng, gọi rất nhiều món.

Ngươi một mình gọi nhiều món như vậy ăn hết không.

Thạch Lan thấy Đỗ Lan một mình gọi hết các món trong quán không khỏi lên tiếng.

Quả nhiên là minh mâu hạo xỉ, eo liễu mày ngà, một mỹ nhân.

Tuy hiện tại còn trẻ, nhưng Đỗ Lan có thể dự đoán Thạch Lan sau vài năm nữa sẽ có vẻ đẹp khuynh thành khuynh quốc.

Ăn không hết thì gói mang về, lãng phí đáng xấu hổ, tiết kiệm là vinh quang.

Đỗ Lan cười hềnh hệch nói: Cứ gọi nhiều như vậy.

Thạch Lan không nói nên lời, chỉ có thể làm theo lời Đỗ Lan.

Mỹ thực thời đại này, Đỗ Lan kỳ thực đã ăn không ít rồi.

Do thiếu nhiều gia vị và nguyên liệu, nên hương vị cơ bản vẫn khá đơn điệu.

Chỉ là Bào Đinh dù sao cũng là đầu bếp lợi hại nhất thời đại này, tự nhiên phải nếm thử tài nghệ của hắn.

Món ăn rất nhiều, ước chừng phải làm mất nửa ngày, Đỗ Lan cũng không vội, ăn một món lại gọi một món.

Nếu đánh giá theo tiêu chuẩn của một thực khách sành ăn, thì kỹ năng dao của Bào Đinh và khả năng kiểm soát lửa, thời gian đều đã đạt đến trình độ thuần thục.

Chỉ là thiếu gia vị và nhiều phương pháp nấu ăn hơn, nên món ăn tuy đa dạng về màu sắc nhưng cách làm thì có hạn.

Còn về hương vị thì chỉ có thể nói là có thể cảm nhận được hương vị tự nhiên của nguyên liệu.

Thạch Lan kinh ngạc, nhìn Đỗ Lan như một ông già sành ăn mà ăn sạch từng đĩa đồ ăn.

Nàng không khỏi nuốt nước bọt, thầm nghĩ Đại Quốc Sư chẳng lẽ là yêu quái sao.

Tiểu cô nương này, không giấu gì ngươi, ta đây thích nhất là thưởng thức mỹ thực khắp nơi, hơn nữa ta không chỉ biết ăn, còn có nhiều ý tưởng về việc nấu ăn ngon nữa.

Đỗ Lan nói với Thạch Lan: Ngươi giúp ta chuyển lời cho ông chủ của ngươi, nói rằng tài nấu ăn của hắn tuy lợi hại, nhưng vẫn còn không gian để tiến bộ.

Hắn nếu nguyện ý thì chúng ta có thể luận bàn một chút.

Thạch Lan ngây ngốc gật đầu, quay lại truyền lời của Đỗ Lan.

Bào Đinh vừa nghe xong đã không vui, đối phương tuy thân phận tôn quý nhưng chưa chắc đã tinh thông tài nấu ăn, hắn luận bàn gì với ta chứ.

Thạch Lan nói: Ta không biết hắn có biết nấu ăn không, nhưng sức ăn của hắn thật đáng sợ, mỗi món ông làm ra đều bị hắn ăn sạch sành sanh.

Bào Đinh ngạc nhiên, hắn còn tưởng Đại Quốc Sư gọi nhiều món như vậy mỗi món đều chỉ nếm thử chút thôi, không ngờ lại ăn sạch: Xem ra tài nghệ của ta vẫn được.

Tuy Bào Đinh cũng cảm thấy khẩu vị của Đại Quốc Sư quá lớn: Để ta ra ngoài xem.

Trong đại sảnh chỉ có một mình Đỗ Lan là khách, trước mặt hắn là những chồng đĩa cao ngất.

Bào Đinh thầm nghĩ thật sự đã ăn sạch rồi sao.

Ông chủ, có đồng ý tỉ thí tài nấu ăn với ta không.

Đỗ Lan cười nói.

Nhìn trang phục thì biết ngươi phi phú tức quý, ngươi sẽ nấu ăn sao.

Đỗ Lan không minh thuyết chính mình là Đại Quốc Sư, mọi người tuy nhìn thấu cũng không vạch trần.

Tự nhiên, hãy xem.

Chỉ thấy hai tay Đỗ Lan bay lượn, những chiếc đĩa trước mắt liền dựng đứng lên như những quân cờ domino: Đầu bếp không biết xếp đĩa thì không phải là đầu bếp giỏi.

Xem nữa.

Đỗ Lan thân hình vô ảnh, chớp mắt đã xuất hiện trên một bàn khác, xếp chồng tất cả các món ăn lên nhau, biến thành một tòa bảo tháp rỗng ruột: Đầu bếp không biết tạo hình thì cũng không phải là đầu bếp giỏi.

Đại Quốc Sư này làm sao vậy.

Đầu bếp cần biết hai thứ này sao.

Thạch Lan biểu thị vị Đại Quốc Sư này hoàn toàn khác với những gì mình tưởng tượng.

Thạch Lan tưởng tượng Đại Quốc Sư hẳn là một tiểu nhân âm hiểm, giờ nhìn lại sao lại giống như một kẻ điên vậy.

Bào Đinh cũng có suy nghĩ gần giống vậy, nhưng hắn càng biết Đỗ Lan võ công rất cao, thân pháp đó tuyệt đối không phải người tầm thường có thể thi triển được.

Được, đã quý nhân có hứng thú, vậy chúng ta di chuyển đến nhà bếp, hãy tỉ thí một trận thật vui vẻ.

Bào Đinh sợ rằng từ chối sẽ khiến Đại Quốc Sư không vui, rước họa vào thân, nên đã đồng ý tỉ thí.

Đỗ Lan biểu thị đã lâu không nấu ăn, lần này phải biểu hiện thật tốt: Chúng ta sẽ tỉ thí nấu gà.

Đỗ Lan thấy con gà mà Bào Đinh nuôi trong sân sau khá tốt, liền đề xuất hạng mục tỉ thí.

Chuyện này không thành vấn đề, Bào Đinh biết nấu rất nhiều món gà, xào, kho, nướng, hầm đều được.

Cuối cùng Bào Đinh quyết định làm một món canh gà.

Thạch Lan vạn vạn không ngờ Đại Quốc Sư lại thật sự xuống bếp, thầm nghĩ vị quan viên thăng long này thật kỳ lạ.

Đỗ Lan dường như cũng muốn nấu canh gà, nguyên liệu và dụng cụ lựa chọn đều gần giống Bào Đinh.

Hơn nữa nhìn cách hắn xử lý gà cực kỳ thành thạo, đao pháp của hắn càng ngang bằng Bào Đinh.

Đương nhiên ngang bằng chỉ là cách nhìn của Thạch Lan, vì nàng thấy hai người đều mổ gà mổ bụng, nhưng Đỗ Lan kỳ thực đã tách xương thịt gà ra, đến lúc đó hương vị gia vị sẽ thấm sâu vào bên trong và bên ngoài gà, cũng sẽ mang theo tinh hoa của thịt gà hòa vào trong canh.

Quả nhiên hắn cũng nấu canh, Bào Đinh thầm nghĩ.

Nhưng Bào Đinh nấu canh vẫn cần lửa, Đỗ Lan nấu canh căn bản không cần lửa, hoàn toàn sử dụng nội lực.

Thấy Đỗ Lan đặt hai tay lên nồi, nồi liền bốc khói trắng.

Bào Đinh và Thạch Lan đều hít một hơi khí lạnh, công lực này phi thường khó lường.

Chỉ là Đỗ Lan tuy dùng nội lực, nhưng vẫn còn những công đoạn khác.

Hắn không chỉ đơn giản là nấu gà, hắn là muốn làm món nổi tiếng Khai Thủy Bạch Thái An Lạc, một món ăn có thể làm nổi bật nhất vị ngon của canh gà.

Vì vậy, hắn còn sử dụng đủ loại gia vị mà thời đại này không có để tăng vị tươi ngon, đây sẽ là một món ăn phát sáng.

Hai canh giờ sau, Bào Đinh hài lòng đặt món canh gà của mình lên bàn ăn, còn món của Đỗ Lan cũng đã xong.

Cứ để vị tiểu cô nương này làm giám khảo.

Đỗ Lan nói: Ngươi trước đi.

Đỗ Lan bảo Thạch Lan thử món của Bào Đinh trước, vì ăn trước nhất định sẽ thua.

Đây là định luật của Tiểu Đầu Bếp Cung Đình Việt Nam Tiểu Đương Gia.

Ăn trước và không có hào quang thì khả năng thua cực lớn, cả hai đều không có thì gần như chắc chắn thua.

Lúc này tác phẩm của Bào Đinh không hề phát sáng.

Ngon quá, Thạch Lan tuy thường xuyên ăn mỹ thực của Bào Đinh, nhưng lần này đặc biệt ngon, đó là vì Bào Đinh đã nghiêm túc.

Chương 1257

Thấy dáng vẻ của Thạch Lan, Đỗ Lan cười thầm.

Chắc sau khi nàng ăn tác phẩm của mình thì sau này sẽ không ăn nổi những thứ khác nữa: Vậy đến lượt ta.

Lúc này mặt trời đã lặn về Tây, đã hoàng hôn.

Đỗ Lan khẽ cười một tiếng, chậm rãi nhấc nắp nồi, trưng bày tác phẩm của mình.

Ngũ sắc hà quang từ kẽ hở vọt ra, trong nháy mắt cả Tang Hải Thành đều chìm trong ánh sáng, Khách sạn Hữu Gian càng như bị ánh sáng nuốt chửng.

Đồng thời còn có hương vị khó tả lan tỏa ra, cư dân thành phố như trở về những ngày xuân trăm hoa đua nở, như nhìn thấy một con gà vàng ngẩng cao đầu dạo bước giữa trăm hoa.

Cái, cái này là cái gì.

Bào Đinh sống lâu như vậy chưa từng thấy món ăn nào như vậy, chỉ riêng hương thơm đã khiến hắn say mê, nước bọt chảy ròng.

Khai Thủy Bạch Thái, tiểu cô nương mời.

Thạch Lan nheo mắt nhìn thấy canh trong rau xanh, chính là loại thực phẩm đơn giản nhất mà nhà nghèo mới ăn, nhưng lúc này chén canh kia trong veo như nước thiên hà, trong suốt không thấy chút tạp chất nào, những lá rau cải càng thấm đẫm canh gà, mỗi lá đều căng mọng đầy đặn như ngọc mỹ không tì vết, còn non hơn cả da thịt của mình, còn mềm mại đến mức có thể thổi bay.

Thêm vào hương vị này, còn chưa ăn, Thạch Lan đã chìm đắm trong đó không thể thoát ra được, hai tay run rẩy gạt lá rau múc một muỗng lại gần mình.

Sắp ăn rồi, sắp ăn rồi, tất cả tế bào trong cơ thể Thạch Lan đều đang hoan hô.

Đây quả thực là một bữa tiệc cuồng hoan của cơ thể.

Đưa lá rau vào miệng, trong nháy mắt niềm vui đã đạt đến đỉnh điểm, Thạch Lan đã thăng hoa, tiến vào thiên đường mỹ vị.

Vì sao lại ngon đến vậy.

Mì chính, Đỗ Lan đã cho mì chính.

Khách sạn Hữu Gian bị vây kín, mọi người đều bị mùi hương hấp dẫn kéo đến, ai nấy cũng nuốt nước bọt ừng ực, chưa từng ngửi thấy mùi hương nào thơm đến vậy.

Đây là quán ăn, ai nấy đều muốn vào ăn thử xem rốt cuộc thứ gì lại thơm đến thế, lẽ nào ông chủ đã phát minh ra món mới.

Cảnh tượng hệt như zombie vây thành, Bào Đinh nhìn tình huống bên ngoài mà giật mình kinh hãi, khách sạn Hữu Gian đã bị bao vây rồi, hơn nữa mỗi vị khách bên ngoài đều mắt sáng rực, hệt như quỷ đói đầu thai, bọn họ bất cứ lúc nào cũng có thể phá cửa xông vào.

Đông người thế sao.

Bào Đinh sợ tái mặt, cứ như thể toàn bộ người dân Tang Hải thành đều kéo đến vậy.

Thạch Lan lại một lòng thưởng thức mỹ thực, hoàn toàn không bận tâm đến tình hình bên ngoài.

Là thứ cô nương kia đang ăn, mùi vị chính là từ cái nồi đá đó bay ra.

Bên ngoài có người mũi thính đã khóa chặt được nguồn gốc mùi hương.

Thèm quá, nhìn Thạch Lan ăn ngon lành không thể dứt ra được, bọn họ cũng muốn ăn quá.

Đỗ Lan thầm nghĩ, đây là phim zombie mà, xem ra tay nghề của mình vẫn còn khá lắm: Ông chủ Bào Đinh, mở cửa làm ăn đi, dù sao tôi làm không ít, còn rất nhiều.

Sớm biết sẽ như vậy, nên Đỗ Lan đã làm rất nhiều.

Thế là đêm nay, khách sạn Hữu Gian kinh doanh thông đêm, người vào chỉ mong một bát cải trắng nấu nước lã, lượt này đến lượt khác.

Đồng thời, người dân Tang Hải thành hôm nay đã học được một từ mới: xếp hàng.

Bào Đinh bày tỏ đây là đêm bận rộn nhất từ khi ông mở quán, lúc rảnh rỗi ông cũng lén nếm thử món của Đỗ Lan, quả thật rất ngon, ông cam bái hạ phong.

Chỉ là đây là kiệt tác của Đại Quốc Sư, Đại Quốc Sư tuyệt đối không thể nào cứ mãi ở trong bếp, nhưng khẩu vị người Tang Hải đã bị chiều hư, sau này không ăn được mỹ vị Đại Quốc Sư làm, không biết sẽ có bao nhiêu người chết đói đây.

Điều này không phải nói quá, mà là tay nghề của Đỗ Lan thật sự đã đạt đến trình độ không thể tưởng tượng nổi.

Tôi sẽ dạy ông cách làm ra món ăn ngon như thế này.

Đỗ Lan lại muốn truyền thụ tất cả những kiến thức này cho Bào Đinh, nâng cao trình độ ẩm thực của thế giới này.

Đồng thời, hắn còn muốn mở một Học Viện Đầu Bếp Phương Đông, muốn làm cho đầu bếp Đại Tần vang danh thiên hạ.

Dạy ta sao.

Bào Đinh ngây người, không biết Đỗ Lan có ý gì.

Dạy ông không phải miễn phí, tôi hy vọng ông có thể dạy nhiều người hơn cách làm ra món ăn ngon.

Đến khi thuyền đội mang người ngoại quốc về, tôi muốn họ biết sự lợi hại của mỹ thực An Lạc.

Đỗ Lan nói.

Bào Đinh ngây ra, dù sao thì ông cũng không hiểu được Đỗ Lan.

Đỗ Lan cũng không quản suy nghĩ của Bào Đinh, liền đem tất cả kiến thức nấu nướng từ các thế giới khác truyền thụ cho Bào Đinh, sau đó còn đưa cho ông rất nhiều gia vị và nguyên liệu mới.

Bào Đinh kinh ngạc nhìn Đỗ Lan, cuối cùng chỉ có thể cung kính cúi chào: Đa tạ, ta nhất định sẽ phát huy rộng rãi những kỹ năng nấu nướng này.

Ta rất có niềm tin vào ông.

Bào Đinh tuyệt đối có thể trở thành Táo Thần: Còn nữa, sau này cơm nước của ta sẽ giao cho ông, mỗi ngày ba bữa đưa đến Đại Quốc Sư phủ.

Bào Đinh tự nhiên gật đầu đồng ý: Tiểu Lan, sau này con mỗi ngày đúng giờ đến Đại Quốc Sư phủ đưa cơm.

Thạch Lan gật gật đầu.

Bắt đầu từ hôm nay, đến buổi trưa, Thạch Lan lần đầu tiên bước vào Đại Quốc Sư phủ, nó còn khí phái hơn cả Tiểu Thánh Hiền Trang mà cô thường đến, điêu lương họa đống.

Nhưng những thứ này cũng không quá đặc biệt, Thạch Lan càng chú ý đến trong Đại Quốc Sư phủ có rất nhiều thứ mà cô chưa từng thấy trước đây, ví dụ như quả địa cầu.

Cô nghe nói Đại Quốc Sư vẫn luôn hy vọng chứng minh thế giới là hình tròn, nhưng quan niệm trời tròn đất vuông đã ăn sâu vào tâm trí mọi người, cô cũng nghĩ như vậy.

Bởi vì nếu thế giới là hình tròn, những người ở bên dưới sẽ không bị rơi xuống hết sao.

Vì vậy thế giới không thể là hình tròn mà chỉ có thể là phẳng.

Tuy nhiên, cô vẫn rất tò mò nhìn vị trí Đại Tần được đánh dấu trên quả địa cầu, thật nhỏ bé.

Còn quê hương Thục Sơn của cô thì lại không nhìn thấy.

Thạch Lan là một cô gái đất Thục chính gốc, đáng tiếc thế giới này vẫn chưa có lẩu mala xiên que, đầu thỏ mala, cũng không có tương mè.

Ngươi là người Thục sao.

Đỗ Lan đang nghiên cứu làm thế nào để sản xuất được nhiều tơ hơn.

Gốm sứ, tơ lụa, trà là những mặt hàng bán chạy nhất ở châu Âu trong hàng ngàn năm qua, nhưng ở thời đại này ba loại hàng hóa định nghĩa của Việt Nam cũng chưa thành hình.

Gốm sứ không đẹp lắm, tơ lụa năng suất không cao, trà thì càng không ngon, vì vậy để sau này biến Đại Tần thành trung tâm của thế giới, ba bảo bối này nhất định phải phát triển hoàn thiện.

Thạch Lan giật mình, khẽ gật đầu, không biết Đại Quốc Sư sao đột nhiên lại nói chuyện với mình.

Ngươi đã từng thấy Thực Thiết Thú chưa.

Đỗ Lan đột nhiên hỏi.

Thực Thiết Thú.

Thạch Lan từng nghe nói, nhưng chưa từng thấy: Truyền thuyết nói rằng đó là một loại dã thú cực kỳ nguy hiểm sống trong rừng sâu, nanh vuốt sắc bén thậm chí có thể phá hủy vũ khí sắc bén nhất.

Ta chưa từng thấy, nghe nói người từng thấy đều mất mạng.

Đỗ Lan thầm nghĩ, lợi hại thật, thời đại này gấu trúc lại lợi hại đến thế, thảo nào trong trận chiến Long Quân đại chiến, hoàng đế lại dẫn theo gấu trúc ra chiến trường.

Cái thời đại đó, gấu trúc còn có một cái tên oách hơn nữa, Tỳ Hưu.

Quả thực là một loại thần thú thượng cổ mà.

Đột nhiên nhắc đến gấu trúc là vì Đỗ Lan chuẩn bị trang bị một số tọa kỵ cho thế lực Đại Tần, gấu trúc tốt đấy, danh tiếng đủ lớn.

Ngay cả những con gấu trúc lớn hàng xóm cũng đánh giá nó như vậy, người ngoài nhìn thấy càng phải nghe tiếng mà khiếp sợ.

Thấy xong sẽ mất mạng sao.

Đỗ Lan nhếch mép, chắc là thấy xong đều bị dễ thương mà chết thôi.

Không biết cô nương có nguyện ý làm người dẫn đường cho ta, cùng ta đi Thục Sơn tìm Thực Thiết Thú không.

Đỗ Lan đưa ra lời mời.

Thạch Lan ngơ ngác nhìn Đỗ Lan, dường như đang nói: Ngài ngốc sao.

Ngài có biết việc ra vào Tứ Xuyên khó khăn đến mức nào không.

Đường vào đất Thục khó hơn lên trời xanh, không phải nói đùa đâu.

Thời cổ đại ra vào Tứ Xuyên chủ yếu có hai đường, đường thủy và đường bộ.

Một là đi dọc sông Trường Giang ngược dòng, hai là đi qua Thiểm Tây qua Kiếm Môn Quan, dù đi đường nào cũng rất khó khăn.

Chương 1258

Hơn nữa Thực Thiết Thú dù có ở Tứ Xuyên cũng chỉ tồn tại trong truyền thuyết, tìm đâu ra chứ.

Ta có hai đám mây, một gọi là Cân Đẩu, một gọi là Ô Đẩu, đều có thể chở người đi ngàn dặm một ngày, Thục Sơn tuy xa nhưng cũng có thể đi về trong một ngày.

Đỗ Lan nói: Nếu cô nương làm người dẫn đường cho ta, sau khi tìm được Thực Thiết Thú, ta sẽ tặng cô một đám Cân Đẩu Vân, sau này cô về nhà thăm thân cũng dễ dàng hơn một chút.

Thạch Lan động lòng, cô tự nhiên từng nghe nói chuyện Đỗ Lan có mây có thể chở người bay, hôm nay cô có thể tận mắt chứng kiến rồi.

Mắt thấy là thật.

Đỗ Lan vung tay, hai đám mây một xám một trắng lơ lửng trước mắt.

Thạch Lan kinh ngạc, không ngờ là thật, lần đầu tiên nhìn mây gần như vậy, trông mềm mại quá.

Chuyện không nên chậm trễ, chi bằng ngồi lên thử xem sao.

Đỗ Lan cảm thấy Thạch Lan chắc hẳn có thể ngồi lên Cân Đẩu Vân, thông qua bài kiểm tra nhân tính.

Thạch Lan căng thẳng ngồi lên, nhưng lại lọt xuống khỏi Cân Đẩu Vân, mông ngồi phịch xuống đất, ngũ quan tinh xảo nhăn lại, rõ ràng là bị ngã đau, suýt nữa thì khẽ kêu lên, may mà giữ được thể diện.

Điều này nằm ngoài dự liệu của Đỗ Lan.

Thạch Lan thấy Đỗ Lan đã đứng trên mây đen, còn mình thì lại lọt xuống khỏi mây trắng, thầm nghĩ chẳng lẽ thật sự chỉ có tiên nhân mới có thể ngồi, mình không đủ tư cách sao.

Xem ra cô nương có rất nhiều tâm sự a.

Đỗ Lan nói: Đám mây trắng này chỉ có người có tâm tư đơn thuần mới có thể ngồi được, ta vốn dĩ tưởng cô nương tuổi còn trẻ tất nhiên vô ưu vô lo, nên mới để cô nương ngồi mây trắng, là ta đã mạo muội rồi.

Thạch Lan lại coi hành động của Đỗ Lan là dò xét, đối phương nhất định đang dò xét thân phận của mình.

Thạch Lan thầm nghĩ mình đã sơ suất rồi, bị biểu hiện của Đại Quốc Sư mấy hôm nay lừa gạt, quên mất đối phương là nanh vuốt của Đại Việt, quên mất đối phương xảo quyệt.

Nhiều ngày chưa về quê hương, tâm trạng kích động rồi.

Thạch Lan không thể nói mình trong lòng đang nghĩ cách làm sao để cứu ca ca ra khỏi nanh vuốt của Đại Việt.

Không sao, vậy thì cũng cứ ngồi Ô Đẩu Vân là được, dù sao ta còn có.

Lại một đám Ô Đẩu Vân xuất hiện: Đi thôi.

Lần này Thạch Lan cẩn thận từng li từng tí bò lên, không bị ngã xuống, nếu còn ngã nữa thì cái mông to của ta cũng toạc ra mất.

Lại là lần đầu tiên, lần đầu tiên ngồi mây.

Trở về từ Tứ Xuyên, Đỗ Lan mang về mấy con gấu trúc, nuôi trong đình viện.

Thạch Lan cũng không ngờ Thực Thiết Thú danh tiếng lẫy lừng lại có chút đáng yêu, tuy nanh vuốt sắc bén là đúng, nhưng hình dáng đen trắng ngốc nghếch dễ thương, nhìn lâu mọi phiền não đều tan biến.

Điều này gọi là không đánh mà khuất phục lòng người, Đỗ Lan thầm cười.

Tuy nhiên Thạch Lan lại có một thắc mắc: Đại Quốc Sư, trên đường đi ngài căn bản không cần người dẫn đường, ngài ngay cả ổ của Thực Thiết Thú cũng biết ở đâu, vậy hà tất phải có ta đi cùng.

Không có cô đi cùng, làm sao cô có được Ô Đẩu Vân chứ.

Đỗ Lan hỏi ngược lại.

Không nói nên lời, Thạch Lan cảm thấy không theo kịp nhịp điệu của Đại Quốc Sư.

Đây chẳng phải là cố tình kiếm cớ để tặng quà cho cô sao, Đại Quốc Sư có mục đích gì vậy.

Ngươi không cần căng thẳng, ta không có mục đích gì cả, chỉ là thấy ngươi là một cô gái tốt, lại thấy ngươi xa quê hương không khỏi nhớ đến con gái của ta, vì vậy nếu có thể, ta muốn giúp ngươi, không có mục đích gì cả.

Nghe Đại Quốc Sư nói vậy, Thạch Lan ngược lại thở phào nhẹ nhõm, nhưng Đại Quốc Sư trông trẻ vậy mà đã có con gái rồi sao.

Chẳng lẽ là trụ nhan chi thuật.

Rất có khả năng, công lực Đại Quốc Sư thâm bất khả trắc, nghe nói công lực đạt đến trình độ nhất định sẽ có công hiệu dung nhan vĩnh bảo.

Đa tạ.

Vị Đại Quốc Sư này có lẽ không quá tệ đâu.

Không khách khí, sau này đưa cơm vẫn còn phải phiền ngươi.

Đỗ Lan nói.

Sau khi Thạch Lan đi, Đỗ Lan tiếp tục phát minh sáng tạo.

Hiện giờ đã có thuật in ấn, nhưng có thuật in ấn rồi vẫn phải có nội dung để in.

Vì vậy Đỗ Lan cảm thấy mình cần phải đến thăm Tiểu Thánh Hiền Trang, đem tất cả sách của họ in thành một bản bằng chữ Tiểu Triện.

Trong Tiểu Thánh Hiền Trang có các tác phẩm được viết bằng văn tự của các nước, tuy Đại Việt đã bãi bỏ văn tự sáu nước, nhưng Tang Hải thành núi cao hoàng đế xa, Tiểu Thánh Hiền Trang lại tự giữ vị thế trong giới văn hóa nên vẫn chưa thi hành, các tác phẩm của các nước vẫn được viết bằng văn tự của các nước.

Nhưng điều này cũng khiến cho ngoài một số ít người thực sự thông minh ra, rất nhiều người đều không thể đọc được.

Đỗ Lan đột nhiên đến thăm, khiến Tuân Huống rất ngạc nhiên.

Hiện tại ba vị sư điệt của ông đều đã đi thực hiện hoài bão chính trị, ngay cả học sinh cũng bị đưa đi, cả Tiểu Thánh Hiền Trang chỉ còn lại một mình Tuân Huống, ông đã chuẩn bị chuyển nhà rồi, chỉ là sách vở quá nhiều cần sắp xếp, ông mới trì hoãn chưa rời đi.

Những cuốn sách này là quan trọng nhất của Tiểu Thánh Hiền Trang, ông phải tự mình trông coi.

Tiểu Thánh Hiền Trang tiêu điều, tuy người tài rời đi chưa lâu, nhưng trên lối đi lá rụng bay tứ tung, trong đình viện cỏ dại mọc um tùm.

Bụi bặm bay lên, Đỗ Lan một mình thong dong lướt qua cát bụi, hệt như một lữ khách viễn xứ, lại thêm một cảm giác phong trần mệt mỏi.

Tiểu Thánh Hiền Trang chẳng lẽ đã cho tất cả tạp dịch nghỉ rồi sao.

Đỗ Lan thầm nghĩ, xem ra bọn họ thật sự rất coi trọng khu tự trị người Hán.

Nhưng hiện tại khu tự trị người Hán lại không yên ổn, hỗn loạn không ngừng.

Pháp luật mới của Trương Lương và những người khác trong mắt người khác là nhu nhược không đáng kể, người đời này đều có chút khí chất bưu hãn, đặc biệt là những người có chí phản Tần.

Bọn họ vốn dĩ mang lòng phản Tần gia nhập khu tự trị, nhưng lại phát hiện tình huống khác với tưởng tượng của bọn họ, không cam tâm tự nhiên là muốn biến khu tự trị thành như họ tưởng tượng, vì vậy bọn họ đã vi phạm mệnh lệnh của Trương Lương và những người khác, trong khu tự trị lập bang kết phái công khai lấy lý do phản Tần làm hại sản xuất, vi phạm pháp luật khu tự trị.

Trương Lương và những người khác vì những chuyện này mà đau đầu muốn chết.

Tuân Huống cũng biết, vì vậy ông hiện tại chỉ muốn nhanh chóng đóng gói sách, sau đó lên đường giúp sư điệt đưa ra mưu kế.

Chắc hẳn ngài là Tuân Tử, ngài đã dùng bữa sáng chưa.

Đỗ Lan gặp người nổi tiếng, khách khí hỏi thăm.

Tuân Huống thấy Đỗ Lan, sắc mặt biến đổi nhanh chóng: Đại Quốc Sư.

Tuy chưa từng gặp mặt, nhưng Trương Lương từng miêu tả Đỗ Lan có tư thái phượng hoàng, khí chất kỳ lân, gan rồng, nếu chỉ nhìn ngoại hình tuyệt đối là một người đàn ông đáng tin cậy.

Hôm nay gặp mặt, liền biết Đỗ Lan quả nhiên không phải người thường, mở miệng cũng không phải là lời lẽ bình thường: Ta đã dùng điểm tâm rồi.

Tuân Tử kỳ lạ nói, sao có người vừa gặp mặt đã hỏi đối phương đã ăn cơm chưa.

Thế thì tốt, chúng ta có thể thương lượng chính sự.

Ta nghe nói Tiểu Thánh Hiền Trang tàng thư ngàn quyển, hôm nay vừa hay đến để thỏa mãn trái tim yêu văn học của ta.

Đại Quốc Sư muốn xem sách, Tuân Huống cũng không tiện từ chối, mời Đỗ Lan vào Tàng Kinh Các.

Nơi đây và bên ngoài hoàn toàn là hai bộ dạng khác nhau, dù không có tạp dịch, Tuân Huống vẫn mỗi ngày quét dọn không dám lười biếng.

Đỗ Lan tùy tiện lấy ra một thẻ tre, thấy không phải chữ Tiểu Triện của Đại Việt liền cười: Xin hỏi Tuân Tử ngài biết mấy thứ tiếng.

Tuân Tử đại kinh, biết thẻ tre ở đây có văn tự của các quốc gia khác, đây là điều tối kỵ của Đại Việt a: Chỉ là thông thạo sơ qua văn tự sáu nước.

Đại Quốc Sư, ta biết hoàng đế muốn bãi bỏ văn tự sáu nước, sau này ta nhất định sẽ dùng chữ Tiểu Triện chép lại, xin Đại Quốc Sư thứ tội.

Đỗ Lan bày tỏ không cần căng thẳng: Không cần căng thẳng, ta không phải đến để hưng sư vấn tội.

Tuân Tử, ngài có biết giấy không.

Ta tự nhiên biết, giấy này vẫn là công thức của Đại Quốc Sư, tiện lợi cho người đọc sách thiên hạ, trước đây nội dung thẻ tre nặng nề chỉ cần vài tờ giấy mỏng manh liền có thể ghi lại, giá cả lại rẻ hơn lụa, ta thay người đọc sách thiên hạ cảm tạ Đại Quốc Sư.

Đây là lời thật lòng.

Giấy này chẳng qua chỉ là khởi đầu, lần này ta đến chính là muốn đem tất cả sách vở này in thành sách.

Thế nào là in ấn.

Tuân Tử bày tỏ mình là người cổ đại vẫn chưa biết kỹ thuật tiên tiến như vậy.

Hiện tại các ngươi truyền duyệt sách vở, đều cần sao chép, vất vả lại khó tránh sai sót, mà thuật in ấn này lại có thể làm cho sách được sản xuất hàng loạt, đến lúc đó chỉ cần bỏ ra một ít tiền là có thể mua được sách, từ nay đọc sách sẽ là một việc nhẹ nhàng, không còn mỏi tay nữa.

Hơn nữa dù có truyền bá rộng rãi, nội dung cũng sẽ không vì sao chép sai sót mà ý tứ không trọn vẹn.

Không hiểu rõ lắm, nhưng đại khái có thể hiểu được.

Đại Quốc Sư là muốn làm cho việc đọc sách trở thành một việc nhẹ nhàng, nhớ lại trước đây Đại Quốc Sư còn dạy người lao động biết chữ, dường như vị Đại Quốc Sư này cho rằng mọi người thiên hạ đều nên đọc sách như nhau.

Đại Quốc Sư, ngài hy vọng mọi người đều có sách đọc sao.

Tuân Tử thầm nghĩ, nguyện vọng như vậy e rằng ngay cả Khổng Tử cũng chưa từng nghĩ đến.

Nếu có thể thì ta cũng không ngại.

Ta là cố gắng hết sức để những người có điều kiện đọc sách đều có sách đọc.

Tuân Tử bỗng nhiên nảy sinh một tia kính trọng đối với Đỗ Lan, Xin nhận ta một lạy.

Nói rồi cúi mình chào Đỗ Lan.

Điều này còn cần Tuân Tử giúp đỡ a, phiền ngài trước tiên đem tất cả văn tự sáu nước này phiên dịch thành chữ Tiểu Triện của Đại Việt, đến lúc đó tên người phiên dịch cũng phải viết lên, để người thiên hạ chiêm ngưỡng.

Ờ, điều này hình như không hay lắm, đây chẳng phải là nói mình đồng ý bãi bỏ văn tự sáu nước rồi sao.

Mình phải gánh vác tiếng xấu của người thiên hạ, Tuân Tử thầm nghĩ mình cúi lạy quá nhanh rồi, không ngờ Đại Quốc Sư đã đào một cái hố lớn như vậy chờ mình nhảy vào.

Ta biết khó khăn của Tuân Tử, nhưng công việc này phi ngài không thể giao phó, ngài không muốn công khai tên mình, cũng có thể dùng một bút danh.

Cứ gọi là Cốc Ca là được, đến lúc đó ngài sẽ xuất hiện với cái tên Cốc Ca phiên dịch trên mỗi cuốn sách, cũng không cần lo lắng người đọc sách thiên hạ liên tưởng đến ngài.

Đỗ Lan tuy nói bình thản, nhưng Tuân Tử vẫn nghe ra sự không thể nghi ngờ.

Cười khổ, xem ra mình thật sự không thoát ra được rồi: Vậy cứ làm như vậy đi.

Việc bút danh này cũng không tệ, chỉ cần thế nhân không mắng ông Tuân Tử là được.

Mà Đại Quốc Sư học vấn cũng không nhỏ a, Cốc Ca, chẳng lẽ là chỉ tiếng gió thổi nơi thung lũng.

Chương 1259

Ví tiếng động đó như một bài ca, cũng thật gần gũi.

Tuân Tử rất hài lòng với bút danh Cốc Ca này.

Thống nhất văn tự là điều tất yếu, chữ Tiểu Triện của Đại Việt vẫn rất đẹp, chỉ là người hiện tại thân ở trong cuộc nên không nhìn rõ.

Chỉ có thể nói cải cách không dễ dàng, mọi mặt đều có trở lực, dù công lao vạn đời, vào thời điểm cải cách vẫn sẽ đầy rẫy sự không hiểu và không ủng hộ, vì người bình thường chỉ quan tâm đến hiện tại chứ đâu quan tâm đến hậu thế sẽ ra sao.

Thái Hòa ngáp một cái, trong khoang thuyền tuy có ánh nắng chiếu vào, nhưng căn phòng quá lớn, vẫn phải thắp đèn dầu.

Hắn nghe Đỗ Lan nói mỗi ngày phải ghi chép lại công việc của mình, nhưng có lúc thực sự mệt mỏi công việc này chỉ có thể đợi ngày thứ hai làm, dù sao cũng không phải ngày nào cũng bận rộn.

Trên biển cả có thể nói là cực kỳ nhàm chán, mỗi ngày xử lý thông tin từ các hạm thuyền, xác định vị trí của hạm đội, ngoài ra chỉ là sự chờ đợi dài đằng đẵng.

Hôm qua thấy trên biển có cá lớn, lưng như hòn đảo nhỏ, có thể phun nước, ta cho rằng cá lớn có thể nuốt thuyền nhỏ, không biết tên nó, không biết toàn bộ hình dạng nó, đợi về Đại Tần, xin lão sư đặt tên.

Bọn họ đã nhìn thấy cá voi, nhưng thuyền của hạm đội cũng không nhỏ hơn cá voi, nên không gặp sự cố, chỉ là một số thuyền viên cho rằng đây là Long Vương dưới biển, nói rằng bọn họ đã chọc giận Long Vương.

Thái Hòa rất khó khăn mới dập tắt được lời nói mê tín phong kiến này, nhốt người loan tin đồn hai ngày.

Xuất hải hướng đông đã mười ba ngày, mỗi ngày đều định vị bằng la bàn sao trời, kèm theo hải đồ, ngự gió biển, không dám lơ là chút nào.

Từ mười ngày trước gặp được tiếp tế xong, mười ngày chưa thấy đất liền, thế của biển cả thực sự đáng sợ.

Nếu không phải Thái Hòa có niềm tin tuyệt đối vào Đỗ Lan, hắn cũng sẽ nghi ngờ bọn họ có trở về nhà được không.

Cùng với thời gian không thấy đất liền ngày càng dài, các thuyền viên cũng ngày càng bất an, bọn họ không biết điều gì đang chờ đợi mình.

Đội thuyền này, gồm ba chiếc lâu thuyền khổng lồ và sáu mươi chiếc thuyền nhỏ tiếp tế vật tư, cùng với hai mươi chiếc thuyền chở hàng.

Bao gồm ba ngàn bộ binh tinh nhuệ của Đại Việt, còn có ba ngàn thuyền viên, một ngàn thương nhân, và vài ngàn động vật: ngựa, gia cầm, trâu bò, v. v.

Đây tuyệt đối là hạm đội viễn dương hùng mạnh nhất trên thế giới này, thời đại này bất kể là La Mã hay Ma Kỳ Đốn đều không có hack như Đỗ Lan.

Đây là thời đại mà các nền văn minh trên Trái Đất đều nằm trong vòng tròn khép kín của riêng mình, đặc biệt là văn minh Maya ở Nam Mỹ châu, càng cô lập ngoài biển, xa rời các nền văn minh khác.

Đại nhân, phía trước xuất hiện một lượng lớn mây đen, e rằng có bão.

Đây không phải là lần đầu tiên bọn họ gặp bão, có thể nói thời tiết trên biển càng vô thường hơn.

Thái Hòa đứng dậy, đi ra ngoài, hắn đang ở tầng hai của lâu thuyền, phía dưới là boong tàu rộng rãi, có không ít thủy thủ đang dọn dẹp boong tàu.

Cầm pháp bảo kính viễn vọng của Đỗ Lan, Thái Hòa quả nhiên nhìn thấy phía trước biển cả đang gào thét, mây đen và nước biển hòa vào nhau, biết đây không phải là điềm lành gì, tuy thuyền của hạm đội đều rất kiên cố, nhưng nếu bị sóng biển đánh lật, bọn họ cũng lực bất tòng tâm.

Truyền lệnh xuống, cố định tất cả vật phẩm, sau đó tất cả thuyền đều giữ khoảng cách phòng tránh mất kiểm soát va chạm.

Mệnh lệnh các thuyền trưởng, chăm sóc tốt thuyền viên, chúng ta phải vượt qua cơn bão.

Trốn tránh thì không được, chỉ có thể vượt qua.

Thái Hòa thấy quan truyền lệnh trung thực truyền đạt mệnh lệnh của mình bằng cờ hiệu đến các thuyền khác, lộ ra nụ cười, ít nhất mình không làm sư phụ thất vọng.

Đỉnh kỳ hạm, có trang trí cờ hiệu lớn nhất của hạm đội, chỉ cần cử động thì tất cả các thủy thủ quan sát của hạm đội đều có thể nhìn thấy.

Tuy thời đại này không có bính âm, không thể truyền đạt âm tiết, nhưng chia tách các thuật ngữ hàng hải ra, vẫn có thể dùng được.

Các mệnh lệnh phức tạp khác vẫn cần dùng tín hiệu còi hoặc trực tiếp dùng thuyền nhỏ để truyền đạt.

Nói chung, các mệnh lệnh đơn giản dùng cờ hiệu rất tiện lợi.

Tất cả mọi người lập tức hành động, đối mặt với bão tố, Thái Hòa cũng rất căng thẳng, gió lớn và sóng lớn đủ để lật đổ toàn bộ đội thuyền.

Vừa nãy còn nắng chói chang chốc lát đã tối sầm lại.

Thái Hòa sai người thắp sáng lồng đèn ở các góc trên lâu thuyền, chỉ dẫn phương hướng cho các thuyền khác.

Nhưng lồng đèn cũng rất dễ bị nước biển tạt lên làm tắt, mọi người chỉ có thể dựa vào đường nét mờ ảo để phán đoán khoảng cách giữa mình và các thuyền xung quanh.

Cơn bão lần này mạnh hơn lần trước mấy lần, đây mới là khí tức thực sự của biển cả.

Thái Hòa không khỏi lo lắng, thời tiết như vậy bọn họ tuyệt đối sẽ lệch khỏi hướng đi, ngoài thiệt hại của đội thuyền ra, lạc đường mới là đáng sợ hơn.

Lần đầu tiên hàng hải, không có bất kỳ ai chỉ đạo, Thái Hòa chịu áp lực vô cùng lớn, hắn không muốn làm lỡ nhiệm vụ của sư phụ.

Cùng với lâu thuyền trôi nổi lên xuống, sắc mặt của các thị vệ đều thay đổi, tai bọn họ đều nghe thấy tiếng thuyền như muốn đứt ra, nhưng sắc mặt Thái Hòa vẫn như thường khiến người ta không khỏi nảy sinh lòng kính phục.

Ban đầu bọn họ còn xem thường Thái Hòa, một hoạn quan trẻ tuổi này, nhưng khí độ Thái Sơn đổ trước mặt mà không đổi sắc của hắn vẫn giành được sự tôn kính của cả hạm đội.

Ví dụ như hiện tại Thái Hòa cũng một lòng chú tâm vào hải đồ, tính toán hướng và khoảng cách mà họ có thể bị lệch.

Thái Hòa không ngủ suốt một đêm, cơn bão lớn này kéo dài một ngày một đêm, đến ngày thứ hai thì mặt biển mới yên bình trở lại.

Một trận bão lớn, có ba chiếc thuyền chở vật tư và hai chiếc thuyền chở hàng bị mất tích, ước tính là đã chìm.

Còn có mấy chiếc thuyền bị sóng đánh hỏng, có hai chiếc rất nghiêm trọng đã không thể di chuyển được nữa.

Thái Hòa lập tức quyết đoán, không quản vật tư và thuyền viên bị tổn thất, trước tiên đưa người và vật phẩm trên những chiếc thuyền mất động lực lên lâu thuyền.

Cả đội thuyền nhanh chóng tính toán thiệt hại, những người bị thương lập tức được điều trị. những thuyền bị thương không nghiêm trọng thì vừa đi vừa sửa chữa, bọn họ còn một đoạn đường rất dài phải đi.

Thái Hòa một lần nữa bước lên boong tàu, bên ngoài vẫn là biển cả mênh mông, không ít thuyền viên quỳ trên boong tàu tạ ơn trời đất đã tha mạng, cảnh tượng vô cùng buồn cười.

Lần này Thái Hòa lại không ngăn cản, phía trước còn vô số khó khăn, một trận bão đã khiến bọn họ mất bảy chiếc thuyền, e rằng đợi đến khi bọn họ trở về Đại Tần, giữ lại được ba chiếc lâu thuyền đã là không tệ rồi.

Phải biết rằng những chiếc thuyền khác cũng không nhỏ, tuy so với lâu thuyền dài hai trăm mét, rộng ba mươi mét, cao mười lăm mét là thuyền nhỏ, nhưng chiếc thuyền nhỏ này cũng dài bảy tám mươi mét, trong thời đại này cũng là vật khổng lồ.

Tất cả đã chuẩn bị xong, Thái Hòa nhìn mặt trời, xác định phương hướng, một lần nữa khởi hành.

Thế là Thái Hòa nói ra một số lời rõ ràng không nên thuộc về thế giới này: Tất cả hạm thuyền mở cơ quan động lực, hướng trái sáu độ, tất cả thuyền đều theo kịp.

Dưới đáy khoang thuyền, hai thuyền viên đang xoay một cơ quan khổng lồ hình cối đá, một khi khởi động thuyền sẽ có động lực, hoàn toàn không biết nguyên lý là gì, nhưng chính là có thể làm cho thuyền tiến nhanh.

Rõ ràng là một cuộc hành trình hàng hải vĩ đại cổ đại, nhưng khi cơ quan động lực này xuất hiện lại trở nên không còn hùng vĩ sóng gió như vậy, ngược lại còn thêm một chút cơ hội.

Nhưng người trong cuộc Thái Hòa bày tỏ không sao cả, điều quan trọng là hoàn thành nhiệm vụ của Đỗ Lan, đi tìm lục địa mới sau đó vòng quanh Trái Đất một vòng, trên con đường này những gì thấy và gặp phải vẫn đầy rẫy vô hạn điều chưa biết.

Ngày thứ ba mươi sau khi xuất hải, có thuyền viên nhìn thấy một con chim không rõ tên, ta biết chúng ta đã gần đất liền.

Thái Hòa ghi nhật ký hàng hải một ngày nữa, ba mươi ngày hàng hải đã khiến hắn hoàn toàn trưởng thành, sau cơn bão lớn lại gặp phải rất nhiều chuyện, có một nhóm người muốn làm phản cướp thuyền quay về bị trấn áp.

Thái Hòa thể hiện võ công vô song, từ lâu thuyền nhảy một cái đã đến được chiếc thuyền chở hàng nơi xảy ra phản loạn cách đó trăm mét, chém giết những kẻ cầm đầu, dùng võ lực chấn nhiếp tất cả mọi người.

Lại còn xảy ra một lần dịch bệnh truyền nhiễm, may mà Thái Hòa có thuốc men đã khống chế được dịch bệnh bùng phát.

Con đường này không dễ dàng, nghiêm trọng nhất chính là phản loạn và dịch bệnh truyền nhiễm, đều suýt nữa làm lung lay cả hạm đội.

Mà hôm nay một con chim lại khiến tất cả mọi người đều kích động, vì chim luôn phải hạ cánh, tức là bọn họ đã rất gần đất liền.

Báo.

Một tiếng kêu dài hùng hồn, khiến Thái Hòa đứng dậy.

Báo, là đất liền Thái Hòa không đợi thị vệ nói xong, mấy bước đã đi ra ngoài, phía xa chân trời xuất hiện những bóng đen nhấp nhô, không sai, đó là đất liền, tuyệt đối sẽ không sai.

Cuối cùng cũng đến rồi, Thái Hòa mới mười mấy tuổi không kìm được rơi lệ, trên con đường này bờ vai gầy gò của hắn đã gánh vác quá nhiều, đã chống lại quá nhiều nghi ngờ đối với Đại Quốc Sư, hiện tại cuối cùng cũng đến được đại lục, hắn có thể tuyên bố với tất cả mọi người rằng sư phụ hắn không nói sai, ở phía bên kia biển cả còn có một mảnh đại lục khác, Đại Quốc Sư tuyệt đối không nói khoác.

Nghĩ đến đây, Thái Hòa quay người hướng ngược lại đại lục cúi lạy một lạy, bày tỏ niềm tin trung thành không đổi của hắn đối với Đỗ Lan, và niềm vui vì đã không phụ sứ mệnh của mình.

Trên đất liền toàn là cây cối, đội thuyền đã đi dọc theo bờ biển về phía nam một đoạn, nhưng ngoài cây cối vẫn là cây cối, thật không biết nơi đây rốt cuộc có bao nhiêu cây.

Vì không có địa điểm nào ra hồn, vẫn là nên dựa vào bờ đi, thuyền của đội thuyền đều quá lớn, vì vậy mọi người phải ngồi thuyền nhỏ chèo vào bờ.

Cuối cùng cũng đặt chân lên đất liền vững chắc, hai chân lại không quen, cả người đều lắc lư.

Những người lên bờ được đều mừng đến phát khóc, Thái Hòa cũng rất vui mừng, nhặt một nắm đất cho vào lọ sứ, đây là đất của đại lục mới sẽ mang về.

Mọi người tò mò nhìn rất nhiều thực vật không nhận biết được, tràn đầy phấn khích.

Chương 1260

Sai người đi vào rừng xem có dã thú không, sau khi thấy an toàn, Thái Hòa ra lệnh một bộ phận người xuống thuyền cắm trại, bọn họ cần nghỉ ngơi một thời gian ở đây, tìm kiếm nguồn nước ngọt tiếp tế, thuyền cũng cần sửa chữa.

Mỗi thuyền đều được sắp xếp lịch luân phiên, đảm bảo mỗi người đều có thể lên bờ ở hai ngày.

Đương nhiên Thái Hòa và đội cận vệ thì không sao cả, bọn họ sẽ luôn ở trên bờ.

Thời đại này, văn minh Maya đang trong thời kỳ phát triển, văn minh Maya không có quốc gia lớn nào đại diện, mà là do một lượng lớn các bộ lạc thành bang sử dụng cùng một loại lịch pháp và văn tự hợp thành, bọn họ tự trị tương tranh, lúc này vẫn còn ở thời kỳ đồ đá mới, lấy hắc diệu thạch và xương làm công cụ, chủ yếu phân bố trong rừng sâu.

Y Sát là một chiến binh của một bộ lạc nhỏ trong vô số bộ lạc thành bang của văn hóa Maya, tên của hắn là Tiếng Sét.

Là một chiến binh của bộ lạc thì việc săn bắn hái lượm cho người dân bộ lạc là công việc trong phận sự, nhưng vì gần đây có một bộ lạc xung quanh phát triển nhanh chóng, dân số tăng vọt cần nhiều thức ăn hơn, vì vậy đã vượt qua khu vực săn bắn mà tổ tiên đã định sẵn để xâm nhập vào phạm vi của bộ lạc Y Sát, khiến Y Sát không thể không đi đến những nơi xa hơn.

Bộ lạc Y Sát căn bản không đánh lại bộ lạc lớn kia, nên cũng chỉ có thể nén giận mà nuốt vào, vì đây là điều thường thấy trong rừng sâu, rất nhiều khi các bộ lạc nhỏ lặng lẽ xuất hiện rồi lại lặng lẽ biến mất, căn bản không có ai quan tâm.

Đôi khi các thành bang có công trình, sẽ phái chiến binh vào rừng để bắt người của các bộ lạc nhỏ làm nô lệ.

đôi khi là bị dã thú tấn công. cũng có khi trực tiếp là bị bệnh mà chết hết.

Dù sao thì các bộ lạc nhỏ là tồn tại yếu ớt nhất trong rừng sâu rồi.

Y Sát đi theo hướng sông chuẩn bị săn một con mồi lớn hơn một chút, một lần để người dân bộ lạc đều được ăn no, để con mình cũng có thể nhanh chóng lớn lên trở thành chiến binh như mình.

Hí khôi Đây là tiếng gì.

Y Sát chưa từng nghe thấy tiếng này, động vật trong rừng hắn đều quen thuộc.

Nhưng tiếng này lại rất lạ, tuy nhiên chắc hẳn là động vật không sai.

Lại gần, cuối cùng cũng nhìn thấy con vật bốn chân khổng lồ đang cúi đầu ăn cỏ giữa các thân cây.

Động vật ăn cỏ thường không hung dữ, đây là kinh nghiệm.

Nhưng miệng con vật kia sao lại có vẻ có dây thừng.

Không hiểu.

Nhưng không sao cả, nơi đây không thuộc về bất kỳ bộ lạc hay thành bang nào, vì vậy con mồi này là của mình rồi, rút con dao hắc diệu thạch ra, Y Sát thành kính nắm chặt ngực thú cầu nguyện mình sẽ mang về đầy ắp.

Tiếp theo là ra tay không chút do dự, người hắn như báo săn xông ra, con dao hắc diệu thạch sắc bén đâm vào cổ con mồi.

Hí hí.

Vị chiến binh bộ lạc của văn minh Maya này lại không biết con vật này chính là tọa kỵ của Thái Hòa, một con ngựa tốt, chỉ là ra ngoài dạo chơi không ngờ lại gặp phải chuyện này.

Mà doanh trại Đại Tần thì ở bờ biển cách đó không xa, nghe thấy tiếng ngựa kêu thảm thiết, binh sĩ Đại Tần lập tức mặc giáp chạy đến.

Còn Y Sát lại một lòng vật lộn với con mồi, hoàn toàn không biết gì về điều này, hắn nghĩ con mồi này không biết có ngon không, mình trước đây chưa từng thấy.

Đợi đến khi hắn thả con ngựa không nhúc nhích ra, rút con dao găm ra, vị người Maya da đen nhẻm, chỉ mặc da thú này mới phát hiện mình đã bị một nhóm quái vật bao vây.

Y Sát giật mình, cảnh giác nhìn những kẻ kỳ quái xung quanh.

Mà binh sĩ Đại Tần cũng giật mình, đây là cái gì.

Người dã man hay là khỉ.

Lúc này Y Sát toàn thân đầy máu quả thực không giống người văn minh.

Nhưng hắn cầm con dao găm bằng đá, tuy mặc ít quần áo nhưng cũng biết che thân, chắc không phải khỉ, mà là một người dã man chưa khai hóa đi.

Binh sĩ Đại Tần kinh ngạc không chắc, không biết phải làm gì với tên cướp ngựa này, chỉ có thể thông báo cho Thái Hòa.

Thái Hòa khi biết ngựa của mình bị một người dã man giết chết lại không đau lòng, ngược lại tò mò đến xem người dã man.

Đây chắc chắn là người sống ở một đại lục khác mà sư phụ đã nói, không ngờ họ lại trông như thế này.

Thái Hòa bảo binh sĩ không được bắn tên, đi qua nói với Y Sát: Ngươi đừng căng thẳng, chúng ta sẽ không làm hại ngươi.

Nhưng Y Sát rõ ràng không hiểu lời Thái Hòa, vẻ mặt sợ hãi, hắn tự nhận mình không thể đánh lại nhiều kẻ kỳ quái như vậy.

Thái Hòa nhìn thấy con ngựa chết, nghĩ rằng đối phương có thể là đi săn, chắc chắn là đói bụng rồi: Lập tức đi lấy thức ăn đến, lấy nhiều thịt vào.

Binh sĩ chạy một mạch đi, không lâu sau đã mang theo một nồi thịt hầm lớn chạy về: Đại nhân, để thuộc hạ đi.

Đại khái cũng biết Thái Hòa là muốn thể hiện thiện chí, nhưng việc đưa thịt nguy hiểm như vậy vẫn nên để thuộc hạ đi thì hơn.

Thái Hòa cũng cho thuộc hạ một cơ hội thể hiện, chỉ thấy binh sĩ từ từ đi qua, đưa nồi chiến sĩ cho người dã man xem: Ăn.

Một tay còn dùng ngón tay chỉ vào miệng, ra hiệu ăn.

Y Sát dường như hiểu rồi, bọn họ muốn cho mình ăn.

Thơm quá, còn thơm hơn cả những món làm trong bộ lạc.

Bọn họ cũng ăn thịt luộc, không xa lạ gì.

Y Sát cũng thật sự đói rồi, ra ngoài săn bắn đi lại xa xôi, lần ăn gần nhất còn là trưa hôm qua ăn một ít quả dại.

Ăn đi, bọn họ đã cho thì không khách khí nữa, nhưng trước khi ăn hắn gỡ chiếc răng thú trên cổ xuống.

Đây là để giao dịch, Y Sát vẫn rất có nguyên tắc.

Binh sĩ Lý Tứ quay đầu nhìn Thái Hòa một cái, Thái Hòa ra hiệu cho hắn nhận lấy răng thú, hắn biết đây có thể là tập tục giao dịch của bọn họ: Không ngờ người dã man này cũng biết giao dịch.

Y Sát cứ thế dưới sự chứng kiến của binh sĩ Đại Tần ăn hết thịt, rất ngon.

Nhưng tướng ăn của hắn không dám nịnh nọt, nhìn Thái Hòa và những người khác đau dạ dày, một chút cũng không vệ sinh, sao có thể dùng tay bẩn như vậy để bốc ăn chứ.

Ăn xong, Y Sát lại nghĩ đến điều gì đó, đưa ra những miếng hắc diệu thạch ít ỏi trên người, sau đó chỉ vào con ngựa chết, rõ ràng là muốn dùng hắc diệu thạch để đổi lấy con mồi mà hắn đã săn được.

Y Sát tuy kiến thức hạn hẹp nhưng không ngốc, biết con vật này nhất định là của những người này, không ngờ bọn họ lại có thể thuần phục con mồi khổng lồ như vậy.

Thái Hòa rất muốn giao lưu với người bản địa, nhưng tiếc là ngôn ngữ bất đồng, đối phương dường như cũng chỉ muốn giao dịch với mình, chứ không muốn ở lại lâu, nhưng vẫn còn cơ hội.

Con ngựa này, Y Sát rõ ràng một mình không mang đi được, vậy thì sau này còn có thể gặp lại.

Nhưng làm thế nào để ra hiệu cho người dã man biết mình có ý giúp hắn bảo quản thịt ngựa không mang đi được chứ.

Tùy duyên vậy, Thái Hòa gật đầu đồng ý giao dịch, tuy hắn bị thiệt, con dao đá này căn bản không có tác dụng gì.

Y Sát rất vui mừng, nhưng không lâu sau hắn lại gặp khó khăn, vì hắn một mình không thể vác được, muốn phân giải thi thể, con dao găm lại đã giao dịch mất rồi.

Hắn không khỏi nhìn về phía Thái Hòa hy vọng có thể lấy lại con dao găm mượn dùng một chút.

Ra hiệu, ra hiệu.

Dù sao cũng là ra hiệu.

Cuối cùng phía Đại Tần cũng biết Y Sát bất lực với thi thể, Thái Hòa sai binh sĩ Lý Tứ, người lần đầu tiên tiếp xúc với Y Sát giúp đỡ.

Lý Tứ rút kiếm sắt ra, xoẹt xoẹt vài nhát đã phân chia con ngựa ra.

Y Sát ngơ ngác nhìn thanh kiếm sắt trong tay Lý Tứ, đây là vũ khí gì.

Quả thực sắc bén hơn dao găm hắc diệu thạch cả trăm lần.

Hắn chưa từng thấy thứ gì sắc bén như vậy, ngay cả khi đi giao dịch ở các thành bang lớn cũng chưa từng thấy.

Bọn họ rốt cuộc là ai.

Y Sát tràn đầy nghi hoặc, cho đến khi bọn họ ra hiệu là thịt ngựa tạm thời để lại đây, ngày sau đến lấy, Y Sát đi theo binh sĩ vận chuyển thịt ngựa đến bãi biển, nhìn thấy vật khổng lồ trên mặt biển, cả người hắn đều ngây dại, không thể di chuyển thêm một bước nào nữa.

Đó là cảnh tượng rung động lòng người nhất mà Y Sát từng thấy trong đời, trực tiếp đập vào đáy lòng, khiến người ta nảy sinh sự sợ hãi, sợ hãi từ tận linh hồn, hắn tin rằng những kẻ kỳ quái xung quanh là đến từ trên trời, là bạn đồng hành của mặt trời, là hóa thân của các vì sao.

Chương 1261

Đại Tần, Đỗ Lan đang giảng giải cho Thạch Lan về các thế lực lớn trên lục địa Á Âu: Đại Tần ta tuy nội hải thần phục, thống nhất bát hoang, nhưng thực ra lãnh thổ hiện tại của Đại Tần chưa chắc đã là lớn nhất.

Thạch Lan cũng biết điều này, cô nói: Phía bắc có Hán nô, phía nam có Bách Việt, cả hai phía đều kìm hãm rất nhiều binh lực của Đại Tần.

Đó chỉ là các thế lực xung quanh Đại Tần, còn ở phía tây lại còn rất nhiều quốc gia hùng mạnh.

Ví dụ như La Mã đã phát triển từ mấy trăm năm đến nay, quốc lực ngày càng cường thịnh.

Đây chẳng phải rất giống Đại Việt sao.

Quả thực khá giống, đều là từ nhỏ đến lớn.

Giống hay không sau này hẵng nói, ta lại nói với cô về vương quốc Ma Kỳ Đốn hiện đang đánh nhau với La Mã, vương quốc này không tầm thường đâu.

Đỗ Lan nói về thiên tài quân sự của vương quốc Ma Kỳ Đốn cách đây một trăm năm: Nhắc đến Ma Kỳ Đốn, thì không thể không nhắc đến Á Lịch Sơn Đại Tam Thế, hắn cũng được gọi là Á Lịch Sơn Đại Đại Đế, hắn dẫn quân vương quốc Ma Kỳ Đốn chinh chiến khắp nơi, đánh chiếm được lãnh thổ còn nhiều hơn Đại Tần rất nhiều, một đường đông tiến, suýt nữa thì có thể gặp được chúng ta ở Thăng Long.

Đáng tiếc sau khi Á Lịch Sơn Đại chết, lãnh thổ hắn đánh chiếm được cũng phân liệt thành bốn phần lớn, trở thành bốn quốc gia.

Thạch Lan nhìn thấy màu sắc trên bản đồ thế giới một đường hướng đông, quả thực còn lớn hơn Đại Việt.

Nhưng nghe Đỗ Lan nói đối phương vừa chết, lãnh thổ liền phân liệt, cô nói: Cùng binh độc vũ, một đời liền vong, Đại Quốc Sư hà tất phải ca ngợi một vị quốc vương như vậy.

Chà, nha đầu ngươi khẩu khí không nhỏ đấy.

Đương nhiên đây là cách nhìn của người Thăng Long, người Thăng Long đối với yêu cầu của người cai trị không phải là giỏi đánh trận mà là có thể làm cho trăm họ an cư lạc nghiệp, chỉ giỏi đánh trận thì không thể coi là minh quân.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Tuy lãnh thổ Á Lịch Sơn Đại đánh chiếm được quả thực đã phân liệt sau khi hắn chết, nhưng bốn quốc gia đó hiện tại vẫn còn tồn tại.

Màu sắc trên bản đồ thay đổi, biểu thị Ma Kỳ Đốn, Tắc Lưu Cổ, Sắc Lôi Tư, Thác Lặc Mật.

Bốn quốc gia này trải dài ba lục địa Á Âu Phi.

Di ngôn của Á Lịch Sơn Đại là giao vương vị cho kẻ mạnh nhất, ngoại trừ quê hương Ma Kỳ Đốn của hắn là do con trai hắn kế thừa, ba quốc gia còn lại đều do các đại tướng dưới quyền hắn xưng vương.

Thạch Lan bày tỏ đây là lễ nhạc băng hoại, bất trung bất nghĩa: Đại vương còn có con cháu, đại tướng sao lại có thể chiếm đoạt lãnh thổ của chủ thượng.

Chẳng phải nên toàn bộ phò tá vương tử sao.

Những đại tướng quân này một chút trung nghĩa cũng không giảng.

Thạch Lan bỏ qua di ngôn bá khí của Á Lịch Sơn Đại Đại Đế bày tỏ: Quả nhiên là vùng đất hoang dã chưa khai hóa, quá dã man.

Ở với Đỗ Lan lâu, Thạch Lan cũng dám bày tỏ kiến giải của mình, theo cô thấy đoạn lịch sử này chính là thượng bất chính hạ tắc loạn.

Quốc vương chỉ biết đánh trận, người dưới cũng không nói nhân nghĩa, nếu chỉ nhìn quyền đầu lớn nhỏ là có thể xưng vương xưng bá thì còn có quy tắc gì nữa.

Trong quan niệm của Thạch Lan, những vị vua không được phân phong đều không chính tông.

Sở quốc vì sao trong một thời gian dài bị xem thường.

Chính là vì khi đó được phân phong vốn dĩ chỉ là một tước vị nhỏ, vì không cam chịu mà xưng vương, loại thao tác không chính quy này, nên bị coi thường rất lâu, ngay cả khi Sở quốc cường đại cũng vậy.

Phải biết rằng các nước Thăng Long xưng vương đều là sau khi Chu thiên tử suy yếu hoàn toàn vào thời Chiến Quốc, chứ đâu như Sở quốc xưng vương từ thời Xuân Thu.

Rất nhiều người phản đối Đại Việt là vì Thủy Hoàng Đế đã vi phạm quy tắc phân phong, thiết lập chế độ quận huyện, không hợp với quy tắc mấy trăm năm qua.

Đoạn lịch sử đầy sóng gió như vậy, Thạch Lan lại chỉ nhìn thấy sự bất trung bất nhân bất nghĩa, Đỗ Lan không biết nói gì cho phải.

Thôi, không nói những chuyện này nữa, chúng ta tiếp tục nói về La Mã đang quật khởi, hiện tại La Mã đang đại chiến với cường quốc Ma Kỳ Đốn ngày xưa, ta cho rằng La Mã rất có khả năng sẽ thống nhất phần lớn lãnh thổ mà Á Lịch Sơn Đại Đại Đế đã đi qua, đến lúc đó một quốc gia cường thịnh sẽ cùng Đại Tần đông tây hô ứng, nếu có thể thông suốt con đường tơ lụa này, Đại Tần chúng ta sẽ có lượng lớn thu nhập kinh tế, đến lúc đó cuộc sống của trăm họ sẽ ngày càng phát triển, vận mệnh Đại Việt vĩnh xương.

Các quốc gia châu Âu trên bản đồ chủ yếu tập trung ở Địa Trung Hải, Bắc Phi, một phần Trung Đông.

Phần tây bắc châu Âu hiện tại cũng là vùng đất man di, sinh sống những bộ tộc mà sau này người La Mã gọi là ba đại man tộc: người Giéc man, người Xen tơ, người Xla vơ.

Thạch Lan nhíu mày, cô không có hứng thú với các quốc gia thế giới phương Tây, nhưng lời Đỗ Lan nói lại khiến người ta kinh hãi.

Quốc gia La Mã kia e rằng cũng tàn bạo như Đại Tần.

Đại Tần và La Mã gặp nhau, trời biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nghĩ đến hai vị quốc vương tàn bạo đồng điệu, cùng nhau tai họa trăm họ của các quốc gia, Thạch Lan liền cảm thấy tuyệt vọng.

Đại Quốc Sư dường như rất coi trọng La Mã, nếu có thể thật hy vọng có thể ngăn cản sự quật khởi của La Mã.

Đỗ Lan uống một ngụm nước, thầm nghĩ, thời đại này ngay cả Gia Tô cũng chưa ra đời, Cơ Đốc giáo, Hồi giáo càng không có bóng dáng, chỉ có Do Thái giáo.

Người Do Thái sau khi rời Ai Cập đã xây dựng thành phố ở Gia Lộ Tát Lãnh, hiện tại vẫn là thánh địa của người Do Thái, Gia Tô phải đợi người La Mã đánh bại người Ma Kỳ Đốn rồi mới ra đời.

Mấy trăm năm nữa Cơ Đốc giáo sẽ trở thành quốc giáo của La Mã, nhưng vị hoàng đế La Mã lập Cơ Đốc giáo lại chia La Mã làm hai, phân biệt cho hai người con trai, từ đó mới có Đông La Mã và Tây La Mã, một trăm năm sau Tây La Mã diệt vong, còn vương quốc Bái Chiêm Đình của Đông La Mã thì lại kiên trì hơn một ngàn năm, nhưng

Bái Chiêm Đình lại cũng không còn hùng khí của Đế quốc La Mã nữa.

Đỗ Lan nói cho Thạch Lan nghe tình hình thế giới hiện tại: Vì vậy chúng ta thân là người Đại Tần phải có tầm nhìn, không chỉ Đại Tần chúng ta đang thống nhất, đầu kia thế giới cũng đang thống nhất đó.

La Mã nhất định sẽ đánh bại vương quốc Ma Kỳ Đốn, sau đó các quốc gia châu Âu khác cũng không phải đối thủ, vì vậy đi trước một bước giao thiệp với La Mã, đối với Đại Tần chúng ta có lợi ích rất lớn, bây giờ cô đã hiểu chưa.

Thạch Lan thầm nghĩ cô chỉ là đến đưa cơm thôi mà, tại sao lại phải hiểu chứ.

Cô còn nghi hoặc Đỗ Lan tại sao lại nói những chuyện này với mình, chẳng lẽ Đại Quốc Sư rảnh rỗi quá hóa rồ sao.

Sở dĩ nói với cô những điều này là vì khoa cử sắp được triển khai, ta cho rằng cô có thể thử sức, biết đâu có thể kiếm được một chức quan nửa chức, cũng tốt để phục vụ Đại Tần.

Thạch Lan thì chưa bao giờ nghĩ đến việc phục vụ Đại Tần, nên cô cầm hộp thức ăn chuẩn bị đi: Đa tạ Đại Quốc Sư hậu ái, nhưng Thạch Lan chỉ là một nữ lưu yếu đuối, không có ý nghĩ cống hiến cho đất nước, xin cáo từ.

Đỗ Lan thầm nghĩ, nha đầu này sao lại không có chút tò mò nào vậy: Thế giới này rộng lớn như vậy, ngươi chẳng lẽ không muốn đi xem sao.

Không muốn.

Thạch Lan đã đi xa rồi.

Đỗ Lan thầm nghĩ không muốn sao.

Vậy mình chẳng phải đã lãng phí thời gian rồi sao.

Đến lúc đó nhất định phải bắt cô ấy đi tham gia.

Khoa cử vừa tuyên bố, liền gây ra sóng gió trong Đại Việt, việc tuyển chọn nhân tài thông qua thi cử, điều này rõ ràng khiến một số người vô tài hữu chức phẫn nộ bất bình.

Cũng khiến các thế tộc Đại Việt rất khó chịu, trước đây quyền lợi tiến cử nhân tài đều nằm trong tay họ, nay Đại Quốc Sư lại muốn phân quyền sao.

Không thể được, thế là từng tốp tộc trưởng thế tộc đến bái kiến hoàng đế, hy vọng ngăn cản khoa cử.

Hồ Hợi, tên hoàng đế giả này cũng không ngờ Đại Quốc Sư lại gây ra nhiều động tĩnh như vậy, lần này thậm chí ngay cả các thế tộc lâu đời của Tần cũng ra mặt phản đối.

Những người này đều là trưởng bối của Hồ Hợi, hắn không biết phải đối phó thế nào liền trốn đi.

Hoàng đế trốn đi rồi, nhưng thế tộc lại không từ bỏ, không phải muốn thi cử sao.

Đánh sập trường thi của các người, dù sao hoàng đế cũng trốn rồi, bọn họ cứ tự mình làm.

Người phản Tần vừa thấy Đại Việt tự mình loạn rồi, liền vỗ tay khen hay, bọn họ cứ xem Đại Quốc Sư có thể biến Đại Việt thành bộ dạng gì.

Thạch Lan cảm thấy rất kỳ lạ, sao những người đi đường nhìn mình với ánh mắt kỳ quái.

Cô làm công ở khách sạn Hữu Gian, cũng chỉ là để điều tra thông tin về Thận Lâu, ca ca cô chính là theo dõi đội quân Âm Dương Gia vận chuyển vật tư đi Tứ Xuyên mới lên Thận Lâu.

Đáng tiếc Thận Lâu phòng bị nghiêm ngặt, Thạch Lan không cách nào vào được.

Nhưng dù vậy, Thạch Lan tự nhận mình che giấu rất tốt, lẽ ra không nên bị lộ.

Tại sao hôm nay mọi người đều nhìn mình như vậy.

Kỳ lạ.

A, cô nương tha mạng.

Mấy hôm trước là tiểu nhân có mắt không biết Thái Sơn, vậy mà dám trêu ghẹo cô nương, tiểu nhân đáng chết, cầu xin cô nương đại phát từ bi, đừng làm khó tiểu nhân.

Thạch Lan giật mình, không biết người đàn ông đột nhiên quỳ trước mặt mình khóc lóc này là ai.

Nhớ kỹ lại một chút, mới nhớ ra mấy hôm trước cô đi đưa cơm ở thành đông, gặp phải một đám lưu manh, bọn chúng thấy cô là con gái liền vây quanh nói năng lung tung.

Thạch Lan là ai.

Cô là công chúa Thục Sơn, võ công cao cường, ba bốn chiêu đã đánh bay bọn chúng.

Chuyện này chẳng phải đã xong rồi sao.

Hôm nay sao lại đến cầu xin tha thứ nữa.

Cô nương, cô tha cho tiểu nhân đi, lúc đó tiểu nhân thật sự không biết Đại Quốc Sư là nghĩa phụ của cô, nếu tiểu nhân biết, có cho tiểu nhân một trăm lá gan tiểu nhân cũng không dám trêu ghẹo cô nương đâu.

Tên côn đồ vừa nói vừa tát vào mặt mình, khóe miệng đều chảy máu, có thể thấy là hắn đã dùng sức thật.

Mà Thạch Lan ngây người, Đại Quốc Sư khi nào thành nghĩa phụ của cô.

Đương nhiên là hôm nay, Đỗ Lan đã công khai tuyên bố, nhận tiểu hỏa kế Thạch Lan của khách sạn Hữu Gian làm nghĩa nữ, hy vọng mọi người chiếu cố.

Thạch Lan cuối cùng cũng biết mọi người đã xảy ra chuyện gì, mình đột nhiên có thêm một nghĩa phụ, mà mình lại là người biết cuối cùng, đây là chuyện gì vậy chứ.

Bào Đinh thấy Thạch Lan về, lập tức gọi Thạch Lan vào góc hỏi rốt cuộc là tình huống gì.

Thạch Lan cũng không biết.

Bào Đinh đối với Đỗ Lan có cảm giác rất phức tạp, ông thân là đệ tử Mặc Gia, tự nhiên là phản Tần.

Nhưng ông lại bội phục tay nghề nấu nướng và khí độ của Đỗ Lan, nếu Đỗ Lan không phải Đại Quốc Sư thì ông nhất định sẽ kết bạn với Đỗ Lan.

Chương 1262

Thấy Thạch Lan quả thực không biết gì cả, liền bảo Thạch Lan đi tìm Đỗ Lan hỏi cho rõ.

Tự nhiên là phải hỏi, đột nhiên có thêm một nghĩa phụ, Thạch Lan căn bản không có sự chuẩn bị tâm lý.

Bước vào Đại Quốc Sư phủ, tất cả hạ nhân đều cung kính gọi một tiếng Tiểu thư tốt.

Thạch Lan lại càng ngày càng tức giận, chưa từng thấy ai tự tác chủ trương như vậy, cô phải hỏi cho rõ.

Đỗ Lan vẫn như cũ, đang ở phòng làm việc nghiên cứu những thứ có thể cải thiện mức sống của trăm họ thời đại này.

Đại Quốc Sư.

Thạch Lan gặp Đại Quốc Sư cúi chào: Xin Đại Quốc Sư giải thích rõ ràng, Thạch Lan khi nào thành nghĩa nữ của Đại Quốc Sư, Đại Quốc Sư lại khi nào thành nghĩa phụ của Thạch Lan.

Đỗ Lan cười nói: Tự nhiên là hôm nay, cô cũng không cần tự ti, tuy thân phận ta tôn quý nhưng lại cho rằng chúng sinh bình đẳng, vì vậy làm nghĩa nữ của ta, cô cũng không cần phải có áp lực.

Nhưng cũng không được mượn danh nghĩa ta mà làm càn.

Thạch Lan thầm nghĩ cái gì với cái gì vậy, vị Đại Quốc Sư này đôi khi thật sự tức người: Ta chẳng qua chỉ đưa cơm cho Đại Quốc Sư vài lần mà thôi, hà tất phải làm khó ta.

Rõ ràng Thạch Lan vẫn xem thường nanh vuốt của Đại Tần, dù Đỗ Lan quý là Đại Quốc Sư của Đại Việt cũng vậy.

Đỗ Lan cũng không để ý, trẻ con không biết nói lời kiêng kỵ mà: Nếu cô cứ khăng khăng muốn giải thích, chỉ có thể nói: duyên phận, diệu bất khả ngôn.

Thạch Lan tức giận, chưa từng thấy loại người cường nhận con gái như vậy.

Quyền lợi của Đại Quốc Sư ta rất lớn, cô làm nghĩa nữ của Đại Quốc Sư quyền lợi cũng không nhỏ đâu, thành Tang Hải này sau này không có nơi nào cô không thể đi được, đương nhiên rồi làm con gái của ta, Âm Dương Gia cũng phải nể mặt, trước mặt Đại Quốc Sư ta không có bí mật, Thận Lâu gì đó, muốn đi thì cứ mạnh dạn đi, đây chính là đặc quyền của nghĩa nữ Đại Quốc Sư.

Thạch Lan cảm thấy Đỗ Lan tự có ý chỉ, trong lòng kinh hãi.

Chẳng lẽ Đại Quốc Sư biết mục tiêu của mình, nên đặc biệt giúp mình sao.

Nếu không tại sao hắn lại đặc biệt nhấn mạnh Âm Dương Gia và Thận Lâu.

Nghĩ như vậy, làm nghĩa nữ của ta vẫn rất tốt phải không.

Thạch Lan thật sự động lòng rồi, ca ca cô mất tích cũng đã một thời gian rồi.

Nếu là theo dõi bình thường thì đã quay về sớm rồi, nhưng bây giờ lại bặt vô âm tín, Thạch Lan rất lo lắng.

Thạch Lan biết Đỗ Lan đã nắm được điểm yếu của mình.

Đa tạ nghĩa phụ.

Chỉ có thể ủy khúc cầu toàn, mọi việc đều lấy việc xác định an toàn của ca ca làm ưu tiên hàng đầu.

Đỗ Lan nở nụ cười, đứng trước mặt Thạch Lan, vỗ vỗ vai cô:

Làm con gái của ta, Đỗ Lan, đừng nói thành Tang Hải, ngay cả thiên hạ này cũng có thể thoải mái đi lại.

Đây là lệnh bài, thấy lệnh bài như thấy Thủy Hoàng Đế, cầm nó, đi đến Thận Lâu quậy phá đi.

Thạch Lan nhìn Đỗ Lan, trong lòng không nói ra được là cảm động hay nghi hoặc, luôn cảm thấy Đỗ Lan biết tất cả nhưng lại không biểu lộ gì, luôn cảm thấy rất kỳ lạ.

Đại Quốc Sư, ngài có thù oán với Âm Dương Gia sao.

Suy đi nghĩ lại, Thạch Lan cuối cùng cho rằng Đại Quốc Sư muốn lợi dụng mình để đối phó với Âm Dương Gia.

Duyên phận gì đó cô mới không tin, cô cũng không cho rằng Đại Quốc Sư có cần thiết phải nhận một dân nữ làm nghĩa nữ.

Đỗ Lan lắc đầu, Ngươi nghĩ nhiều rồi, nếu Âm Dương Gia có thù oán với ta, ngươi cho rằng bọn họ còn có thể hoạt động tung hoành trong lãnh thổ Đại Tần sao.

Kẻ thù của ta đều đã chết rồi.

Thạch Lan như lần đầu tiên nhận thức Đỗ Lan, cô vẫn luôn cho rằng Đỗ Lan là một người rất thâm bất khả trắc đồng thời tính khí lại rất tốt, nhưng không ngờ hắn lại nói ra lời bá khí ngập trời như vậy.

Rõ ràng Đại Quốc Sư cũng có một mặt tàn nhẫn, tim Thạch Lan đập thình thịch, thầm nghĩ mình lại xem thường Đại Quốc Sư, thật sự quá sơ suất rồi.

Đúng rồi, ta còn sắp xếp cho cô đi tham gia khoa cử, đến lúc đó cô đừng có đến muộn.

Còn nữa cơm mỗi ngày cũng không được đến muộn, ta còn rất nhiều kiến thức muốn nói cho cô nghe, ví dụ như Vương Triều

Khổng Tước đầu tiên thống nhất Ấn Độ, hiện tại cũng là một quốc gia không thể xem nhẹ.

Người Đại Tần chúng ta không thể kiêu ngạo tự mãn, phải biết rằng trị quốc là không tiến ắt lùi.

Thạch Lan thầm nghĩ sao lại cảm thấy đây mới là mục tiêu thực sự của Đỗ Lan a, trước đó chỉ là đào hố cho mình, bây giờ là muốn đẩy mình vào.

Đã làm nghĩa nữ của người ta, lại nhận được lệnh bài quan trọng, Thạch Lan bây giờ là không muốn đồng ý cũng không được, chỉ có thể chấp nhận.

Đỗ Lan có thêm một chiếc áo bông nhỏ, cũng không quên người đệ tử ký danh ở lục địa châu Mỹ xa xôi.

Y Sát trở về bộ lạc, mang theo tất cả những thứ lộn xộn, lần này hắn muốn đổi một thanh bảo kiếm.

Đỗ Lan biết bọn họ khó khăn trong giao tiếp, vì vậy đã gửi cho Thái Hòa thuốc giải độc dịch, ăn vào sau đó sẽ hiểu được lời nói của toàn thế giới.

Thái Hòa khi thấy Đỗ Lan thì ngơ ngác, hắn vượt biển xa xôi tốn bao nhiêu thời gian như vậy, trừ phi Đỗ Lan vẫn luôn trốn trên thuyền, nếu không làm sao có thể đột nhiên xuất hiện.

Đừng ngạc nhiên, ta là thần tiên mà, biển cả tuy rộng lớn nhưng đối với ta cũng chẳng khác gì vũng nước nhỏ.

Thái Hòa không nghi ngờ gì, chỉ cảm thấy sư phụ quả nhiên thần kỳ, không biết khi nào mình mới có vận khí thành tiên, nhưng nghĩ đến mình là đệ tử ký danh thì không lo lắng nữa.

Đưa thuốc giải độc dịch xong, Đỗ Lan lại sai Thái Hòa gọi cận vệ Trương Tam Lý Tứ vào: Ta sẽ giúp các ngươi giác tỉnh thần lực

Thiên Lý Nhãn Thuận Phong Nhĩ, đến lúc đó các ngươi phải trung tâm bảo vệ đệ tử của ta.

Trương Tam Lý Tứ vẫn luôn đứng ngoài doanh trướng, hoàn toàn không thấy Đỗ Lan vào bằng cách nào, đột nhiên nhìn thấy Đại Quốc Sư trực giác kinh thiên động địa, tự nhiên không có hai lòng.

Xong xuôi, Đỗ Lan biến mất, ba người lại quỳ lạy tạ ơn, vui mừng không ngớt.

Trong khoảng thời gian này, khắp Địa Cầu đều đang trong quá trình thống nhất, cũng là kỷ nguyên Đại Khám phá địa lý.

Loài người thông qua bước chân của quân đội để đo đạc chiều dài các lục địa, dùng ánh mắt của quân đội để tìm hiểu các nền văn minh khác, giới hạn tầm nhìn của loài người cũng là giới hạn của quân đội.

Bất kể là Macedonia do Đại Đế Alexandros lãnh đạo, hay La Mã đang trỗi dậy, hay Vương triều Khổng Tước ở phía Ấn Độ, thậm chí là quân đội Đại Tần.

Lịch sử nghìn năm tương lai của nhân loại sẽ mãi ghi nhớ đoạn ký ức vĩ đại này, các tầng lớp nhân dân đều sẽ chịu ảnh hưởng từ những vĩ nhân này, cho dù đã hoàn thành cách mạng công nghiệp cũng vậy.

Bởi vậy, trong thời đại vĩ đại như vậy, chỉ cần nhúng tay một chút, tương lai của toàn thế giới đều sẽ thay đổi hoàn toàn diện mạo.

Ví dụ như trên lục địa Mỹ Châu, một người Maya nhận được món quà từ Đại Tần.

Y ta giơ cao bảo kiếm, hướng về trời xanh thề rằng nhất định sẽ dùng tính mạng mình bảo vệ vũ khí mà trên lục địa Mỹ Châu này không hề có.

Thái Hòa nhìn Y Sa tỏ vẻ trịnh trọng như vậy, thầm nghĩ người trên lục địa này sẽ không phải chưa từng thấy qua đồ sắt chứ.

Đại Tần trong thế giới này có kỹ thuật rèn đúc rất đáng kinh ngạc, trong Đại Việt lưu truyền Kiếm Phổ xếp hạng các danh kiếm trong thiên hạ, trong đó mười thanh đứng đầu được gọi là Thập Đại Danh Kiếm, ngoài ra còn có Việt Vương Bát Kiếm và các danh kiếm khác, cho thấy kỹ năng đúc kiếm của Đại Tần lợi hại thế nào.

Mà người Maya trên lục địa Mỹ Châu vẫn còn dùng đồ đá, chênh lệch thời đại quá lớn.

Hiện tại Y Sa đã có đồ sắt, nói không chừng có thể trở thành một vị vua lừng danh sử sách, thanh thiết kiếm kiểu Đại Tần trong tay y ta có lẽ cũng sẽ được gắn vô số màu sắc thần thoại.

Tuy nhiên cho đến hiện tại, Y Sa chỉ nghĩ đến việc dùng thanh bảo kiếm này để săn được nhiều con mồi hơn: Ngươi là người bạn vĩnh viễn của bộ lạc chúng ta.

Thái Hòa thầm nghĩ một thanh kiếm mà đổi lấy tình hữu nghị của một bộ lạc, thật đáng giá.

Những thứ Y Sa mang đến để giao dịch, Thái Hòa cũng đã thấy rồi, có da lông động vật và những loại thực vật không nhận ra, trong đó có ngọc mễ.

Thái Hòa cũng không biết đó là cái gì, những thứ Y Sa tặng thì hắn không chuẩn bị mang về Đại Tần, toàn bộ giữ lại cho mình.

Thái Hòa bảo binh sĩ phân loại cất giữ cẩn thận, rồi đề nghị Y Sa làm người dẫn đường để đi xem thành phố lớn của người Maya.

Thiên Nhãn và Thuận Phong Nhĩ đã nhìn thấy quy mô thành phố lớn của người Maya không nhỏ, phần lớn lấy đá làm vật liệu xây dựng, trung tâm thành phố có kiến trúc hình kim tự tháp cao lớn, cư dân sinh sống xung quanh kim tự tháp, thành phố hỗn loạn không có quy tắc, nhưng cũng có những điểm đáng khen.

Hiện tại đến lục địa mới, đương nhiên phải đi kiến thức một phen.

Y Sa rất kỳ lạ tại sao lần thứ hai những người Tần này đến lại có thể giao tiếp với y ta, y ta cũng biết người Tần đến từ bên kia đại dương.

Y Sa không biết phía bên kia đại dương rốt cuộc là trông như thế nào, nhất định là rất giàu có, bởi vì người Tần có quá nhiều đồ tốt mà y ta không biết.

Đối với lời mời của những người này, Y Sa không từ chối, tiện thể y ta còn có thể đưa những người này về bộ lạc của mình, nói không chừng phụ nữ trong bộ lạc sẽ được để mắt đến, nếu có thể lưu lại dòng giống người Tần, nhất định sẽ khiến bộ lạc của mình trở nên cường đại.

Thái Hòa đương nhiên không biết kế hoạch mượn giống của Y Sa, thấy đối phương đồng ý, lập tức hứa hẹn sau khi trở về sẽ tặng Y Sa thêm một thanh bảo kiếm nữa, dù sao binh khí cũng có thừa.

Chỉ là tiến vào rừng núi thực sự rất khó đi, lối đi căn bản không thể gọi là đường, càng không nói đến việc mang theo hàng hóa giao dịch, mười mấy binh sĩ vác trên vai và ôm cũng không mang được quá nhiều đồ.

Đi mấy ngày trời, Thái Hòa có nội lực gia trì còn đỡ, các binh sĩ khác đều đã không khác gì người hoang dã.

Trong rừng núi toàn là cành cây lộn xộn, vướng víu vào tóc và quần áo.

Dù dung mạo có chỉnh tề đến mấy, đi vài bước trong rừng cũng đã rối bời, còn không bằng học Y Sa không mặc quần áo.

Mà đây mới chỉ đến bộ lạc của Y Sa, nếu Y Sa đi một mình thì không cần nhiều thời gian đến vậy, nhưng binh sĩ Đại Tần thực sự không giỏi đi trong rừng, đi đi dừng dừng rất lãng phí thời gian.

Y Sa vừa về đến đã gọi phụ nữ trong bộ lạc ra tiếp khách, điều này khiến người Tần sợ hãi, bởi vì không ngờ phong tục nơi đây lại phóng khoáng đến vậy, phụ nữ lại để ngực trần lộ nhũ, hô to không chịu nổi.

Phần lớn thuyền đội là đàn ông, chỉ có vài nha hoàn trên ba con lâu thuyền, mà đều không thể động chạm.

Hiện tại nhìn thấy cảnh tượng bạo liệt như vậy, thực sự có chút không giữ được mình, mặc dù da dẻ của những người phụ nữ đó rất bẩn, nhưng cũng không đến nỗi xấu xí, đặc biệt là những nữ nhân hoang dã trẻ tuổi, đơn giản là quyến rũ người phạm tội.

Thái Hòa lập tức phát hiện cấp dưới của mình nhìn chằm chằm không chớp mắt, hắn bây giờ mới biết tại sao Trương Tam có Thiên Nhãn xong lại thường xuyên ngẩn người, cảm tình là phụ nữ ở nơi này phóng khoáng như vậy, khiến hắn ta nhìn ngây người.

Chương 1263

Thái Hòa từng ở trong cung, tự nhiên hiểu rõ chuyện nam nữ, thậm chí có thể nói là tự học thành tài, tuy hắn không thể nhân đạo nhưng hắn hiểu cấp dưới của mình.

Nhíu mày suy nghĩ một lúc, Thái Hòa quyết định rồi, phải mở một kỹ viện trên hạm thuyền, nếu không còn một đoạn đường rất dài phải đi, nói không chừng sẽ xảy ra chuyện gì.

Y Sa đã nói nữ nô lệ ở nơi này cũng có thể giao dịch, đến thành bang lớn có thể đổi một số nữ nhân hoang dã về.

May mắn thay, vào thời đại này vẫn chưa có mê tín phụ nữ lên thuyền là không may.

Thái Hòa thấy Y Sa cố ý gọi tất cả phụ nữ trong bộ lạc ra, lại nghe y ta nói tùy ý chọn, liền đại khái biết Y Sa đây là muốn mượn giống.

Hắn từng nghe nói ở phía bắc một số bộ lạc Hán nô cũng có tập quán này, hắn cũng không ngăn cản cấp dưới, nếu họ muốn thì cứ đi đi.

Cũng không phải tất cả mọi người đều có thể chấp nhận nữ nhân hoang dã, có vài binh sĩ thực sự có chướng ngại nên không tham gia.

Y Sa nhìn kết quả đã rất hài lòng, sang năm bộ lạc của họ sẽ có hậu duệ người Tần ra đời, nhất định sẽ trở nên tốt hơn.

Nghỉ ngơi hai ngày ở bộ lạc, nghe Thiên Nhĩ báo cáo tình hình thuyền đội, cơ bản không có vấn đề gì.

Thái Hòa ủy thác cho thuyền trưởng con lâu thuyền thứ hai chỉ huy công việc, hắn rất có trách nhiệm.

Nơi này cây cối quá nhiều, cũng không thể cưỡi ngựa và dùng xe ngựa.

Thái Hòa còn không biết nơi này không có bánh xe, nên căn bản không có chuyện xe ngựa.

Còn về ngựa thì có lẽ vẫn còn một ít, nhưng ngựa cũng không phải vật nuôi mà là con mồi, đã bị săn bắt quá mức, không biết có bị tuyệt chủng hay không.

Lại qua vài ngày, cuối cùng cũng đến thành bang lớn, người Tần vừa xuất hiện lập tức gây chú ý.

Y Sa có chút sợ hãi, bởi vì thành bang lớn làm việc không nói lý lẽ, nói không chừng sẽ bắt họ làm nô lệ.

Ngoài thành đã nhìn thấy rất nhiều cánh đồng ngọc mễ, Thái Hòa biết thành phố lớn cũng có nông dân, không phải tất cả mọi người đều săn bắn.

Một nhóm người kỳ lạ đến, tin tức rất nhanh truyền đến tai thành chủ.

Người Tần từ bên kia đại dương đến lập tức trở thành khách quý, tất cả người Maya có địa vị trong thành đều đến góp vui.

Thái Hòa trịnh trọng dâng lên lễ vật từ Tần Vương: một chiếc đỉnh đồng nhỏ, bên ngoài khắc Tần Đế Quốc Thủy Hoàng Đế Kính Thượng, bên trong khắc công lao vĩ đại của Thủy Hoàng Đế thống nhất sáu nước, xe cùng đường ray, sách cùng văn tự.

Mặc dù ở đây có rất nhiều thành bang, nhưng Thái Hòa hiển nhiên không thể đến thăm từng cái một, nên cứ coi thành phố này là đại diện của lục địa Mỹ Châu vậy.

Thành chủ cũng rất thức thời trao đổi lễ vật, một tấm bảng vàng khắc lịch Maya, một năm có ba trăm sáu mươi lăm ngày, lịch pháp vô cùng chính xác.

Thái Hòa đã hoàn thành lần thổi phồng thương mại xuyên Thái Bình Dương đầu tiên trong lịch sử thế giới một cách lịch sử, cả hai bên đều không ngớt lời khen ngợi lễ vật của đối phương.

Sau đó là giao dịch, tơ lụa và đồ sứ Đại Việt quả nhiên là bán chạy nhất, người Maya điên cuồng vì chúng, ào ào mang hạt ca cao, ngọc mễ, lạc đà để giao dịch.

Đương nhiên Thái Hòa cũng không quên phúc lợi cho thuyền viên, đổi hơn hai mươi nữ nô lệ.

Trước có Hồng Quân, sau có Thiên.

Đông Hoàng Thái Nhất đại lão của Âm Dương Gia chậm rãi mở mắt, cung kính bái một cái về phía hư không.

Hắn đã thức tỉnh thần lực của Thông Thiên Giáo Chủ của Tiệt Giáo, tự nhiên coi Hồng Quân là sư phụ, đồng thời hắn cũng phát hiện năng lực của mình hoàn toàn liên kết với khí vận Đại Tần, chỉ cần hắn nắm giữ khí vận Đại Tần, thì hắn có thể điều động vạn vật thiên địa cho mình sử dụng.

Đồng thời hắn cũng động tất Thiên Cơ, biết mọi thứ về Phong Thần Bảng, cũng hiểu rõ thân phận của vợ chồng Đỗ Lan: Bọn họ đúng là tính toán giỏi, một người giúp Tần, một người phản Tần, bất kể kết cục thế nào thì bọn họ vẫn vững vàng trên ngai vàng.

Đông Hoàng Thái Nhất cười lạnh một tiếng, hiện tại hắn đã thức tỉnh lực lượng thánh nhân của Phong Thần Bảng, đã có sức mạnh đối kháng với Đỗ Lan.

Điều cần chính là hiệu quả như vậy, nếu không thì sẽ không có thử thách, Đỗ Lan đang cường hóa đối thủ.

Phong Thần sao.

Đông Hoàng Thái Nhất bắt đầu suy nghĩ xem chuyện này có thể mang lại cho mình bao nhiêu lợi ích.

Hắn đã thức tỉnh sức mạnh của Thông Thiên Giáo Chủ, vậy thì về lý thuyết hắn có thể điều động vạn tiên Tiệt Giáo, tự mình hoàn toàn có thể xây dựng một thế lực khổng lồ.

Nhưng nếu Phong Thần thành công, tiên nhân Tiệt Giáo đều sẽ bị đưa lên Thiên Đình sẽ không còn chịu sự quản thúc của mình nữa, nên phải phản đối Phong Thần.

Nguyệt Thần.

Theo tiếng nói hạ xuống, Nguyệt Thần yểu điệu đã nhẹ nhàng đến trước mặt Đông Hoàng Thái Nhất, khẽ khom người: Đông Hoàng các hạ gọi thuộc hạ có việc gì.

Đương nhiên là phải xem tướng tài đắc lực của mình thức tỉnh sức mạnh gì, Đông Hoàng Thái Nhất đã thức tỉnh lực lượng thánh nhân, điểm nhỏ này đương nhiên làm được.

Nguyệt Thần cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng Đông Hoàng Thái Nhất là thủ lĩnh tối cao của Âm Dương Gia, nên dù không hiểu hắn muốn làm gì, Nguyệt Thần vẫn không đặt câu hỏi.

Ừm.

Đông Hoàng Thái Nhất thấy trong cơ thể Nguyệt Thần lại có một cỗ yêu khí khổng lồ, lại thấy sau lưng nàng ẩn ẩn hiện hiện chín cái đuôi, liền biết nàng đã thức tỉnh sức mạnh Cửu Vĩ Yêu Hồ.

Sức mạnh yêu tộc nho nhỏ, Đông Hoàng Thái Nhất động tất tất cả tự nhiên biết sức mạnh trong cơ thể Nguyệt Thần là như thế nào.

Nữ Oa ra lệnh ba yêu quái trừng phạt Ân Thương, thế là Cửu Vĩ Yêu Hồ dẫn Tỳ Bà Tinh và Trĩ Kê Tinh đi dụ dỗ Trụ Vương, bởi vì Cửu Vĩ Yêu Hồ chiếm giữ thân thể Tô Đát Kỷ để mê hoặc Trụ

Vương làm loạn triều Thương, nên yêu quái này còn có tên là Tô Đát Kỷ.

Sức chiến đấu của Cửu Vĩ Yêu Hồ bình thường, nhưng giỏi mê hoặc lòng người, có thể khiến ảo thuật của Nguyệt Thần lên một tầng cao mới.

Mặc dù Cửu Vĩ là người yêu tộc, nhưng hiện tại cũng đã quy Đông Hoàng Thái Nhất sử dụng rồi.

Ngươi có biết cơ thể mình có biến hóa gì không.

Đông Hoàng Thái Nhất sau khi quan sát Nguyệt Thần chậm rãi hỏi.

Thuộc hạ chỉ cảm thấy tốc độ tu luyện gần đây tiến bộ vượt bậc, nhưng không biết vì sao.

Nguyệt Thần thành thật trả lời: Hơn nữa không chỉ thuộc hạ như vậy, còn có không ít đệ tử có cảm giác này.

Ừm.

Đông Hoàng Thái Nhất không ngạc nhiên, số người thức tỉnh thần lực nhất định không ít: Ngươi cứ yên tâm, đợi ta giải thích cho ngươi nghe.

Nghe lời giải thích của thủ lĩnh, mắt Nguyệt Thần rạng rỡ, hiển nhiên là rất vui mừng.

Sức mạnh trở nên mạnh hơn đơn giản là quá tốt rồi, đợi thủ lĩnh nói xong, Nguyệt Thần nói: Nếu vậy, thì chúng ta nhất định phải nắm giữ chủ động Phong Thần mới được.

Chính xác, ngươi đi tập trung những người trong Âm Dương Gia có dị biến trong cơ thể lại, đợi ta xem năng lực của họ, để sắp xếp nhiệm vụ cho họ.

Đông Hoàng Thái Nhất phân phó xong, nhưng khi Nguyệt Thần chuẩn bị đi, hắn lại gọi nàng lại: Nguyệt Thần.

Thuộc hạ có mặt.

Chuyện Phong Thần, ta chỉ nói cho một mình ngươi nghe, tạm thời vẫn cần bảo mật.

Chuyện này trọng đại, ta còn cần thời gian mưu tính mới có thể thực thi, nên trong khoảng thời gian này ngươi phải trông coi cẩn thận Âm Dương Gia.

Nguyệt Thần cảm thấy mình được trọng thị, tự nhiên không dám lơ là.

Âm Dương Gia có hai Đại Hộ Pháp, năm Đại Trưởng Lão, còn có một Đông Quân mà ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất cũng kiêng kị, đều xuất hiện dị biến.

Đông Hoàng Thái Nhất lần lượt xem qua.

Ngoài Hộ Pháp Nguyệt Thần thức tỉnh yêu khí Tô Đát Kỷ, Tả Hộ Pháp Tinh Hồn thức tỉnh là Lôi Chấn Tử, Vân Trung Quân là Thiên Chiếu, Đại Tư Mệnh là Lục Áp Đạo Nhân, Tương Quân là Đa Bảo Đạo Nhân, Tương Phu Nhân là Nam Cực Tiên Ông, duy chỉ có Thiếu Tư Mệnh lại không nhìn rõ được.

Sức mạnh thánh nhân của mình lại không nhìn thấy sao.

Đông Hoàng Thái Nhất thầm cảnh giác, nhưng cấp dưới của mình đúng là hổ lốn, có thần lực của các thế lực khác nhau, nhưng không sao, bất kể trước đây họ là Xiển Giáo hay yêu tộc, chỉ cần bây giờ họ chiến đấu vì mình là tốt rồi.

Cuối cùng là Đông Quân với thần lực sâu không lường được bị giam dưới đáy Thận Lâu, Đông Hoàng Thái Nhất tự mình đi một chuyến, nhìn thấy sức mạnh của Đông Quân, lại là Hiên Viên Hoàng Đế.

Đông Hoàng Thái Nhất nói điều này không khoa học, một cô gái nhỏ bé cho dù có bao nhiêu tính toán thì làm sao có thể có được sức mạnh Hiên Viên.

Nhưng sau khi kinh ngạc cũng liền hiểu rõ, thức tỉnh thần lực không có bất kỳ căn cứ nào.

Đông Quân này nếu không phải yêu Yến Thái Tử Đan, e rằng nàng cũng thực sự là một nữ hào kiệt không thua kém Hiên Viên.

Đáng tiếc phụ nữ vì tình mà si cuồng, vì tình mà mù quáng, quên mất thân phận vốn có của mình.

Đông Quân Diễm Phi, vợ của Yến Thái Tử Đan, cũng là mẹ của Cao Nguyệt.

Vốn dĩ là gián điệp của Âm Dương Gia cài cắm ở nước Yên, nhưng vì yêu Yến Thái Tử Đan mà phản bội Âm Dương Gia, sau khi bị bắt liền bị giam trong nhà tù băng giá này, dùng hơi lạnh để áp chế công lực của nàng.

Sức chiến đấu của nàng chỉ dưới Đông Hoàng Thái Nhất.

Đã hiểu rõ tất cả, bước đầu tiên của Đông Hoàng Thái Nhất bây giờ là đi tìm đồng minh, hiện tại sức mạnh của mình còn chưa đủ, chưa đủ để bảo vệ khí vận Đại Tần.

Lý Tư, Triệu Cao, gia tộc Mông Thị Đông Hoàng Thái Nhất lướt qua trong đầu một lượt, khẽ gật đầu.

Nếu Lý Tư, Triệu Cao những kẻ này không nội đấu, sức mạnh Đại Tần vẫn đáng kể.

Chỉ là không biết những người đó của họ đã thức tỉnh thần lực gì.

À, còn có một Đỗ Lan, phải tìm cơ hội thăm dò hắn một chút, đứng về phía Đại Tần không nhất định là ủng hộ Đại Tần, có lẽ là vì muốn tiêu hao lực lượng Đại Việt nên mới ở lại.

Phong Thần Bảng đã có định số, nên điều quan trọng là phải tìm tất cả những người phản Tần để giết sạch cho đủ số lượng.

Mặc Gia, Đông Hoàng Thái Nhất lập tức nghĩ đến tổ chức phản Tần tài năng xuất chúng này: Bọn họ hiện tại đang ở cùng Lưu Sa.

Bấm ngón tay tính toán liền biết tình hình hiện tại của Mặc Gia.

Chương 1264

Vừa hay có thể phát binh thanh tiễu, giết sạch tất cả là được rồi, Lưu Sa nói không chừng cũng có thể lên bảng.

Nguyệt Thần, ngươi đi sắp xếp, đi san bằng Mặc Gia.

Nguyệt Thần trở về sau liền lập tức bắt đầu chiêm bói, dù sao mỗi lần thực hiện nhiệm vụ lớn nàng đều phải chiêm bói xong mới có thể hành động.

Quẻ tượng lại nói phải tránh né màu vàng kim, nếu không sẽ có phiền phức.

Biết được đáp án xong, Nguyệt Thần chuẩn bị xuất phát, công việc Đông Hoàng Thái Nhất sắp xếp, nàng không dám có bất kỳ sự lơ là nào.

Vị trí Cơ Quan Thành của Mặc Gia rất bí mật, nằm giữa những dãy núi mà đại quân không thể tiến vào, nên Nguyệt Thần dẫn theo năm Đại Trưởng Lão đã thức tỉnh thần lực cùng nhau xuất phát, nhất định một lần là hoàn thành nhiệm vụ.

Một con chim, một con chim thật lớn, đứng giữa núi rừng, còn cao hơn đỉnh núi cao nhất nửa thân, nếu không phải cái đầu chim đó cứ liên tục chuyển động trái phải tò mò quan sát thế giới này, e rằng người ta chỉ nghĩ nó là một ngọn núi.

Nguyệt Thần và những người khác còn chưa đến gần Cơ Quan Thành của Mặc Gia, đã nhìn thấy giữa núi rừng nổi bật nhất chính là một con chim, một kỳ quan khó hình dung, sừng sững xuyên mây.

Tuy nhiên lông chim là màu đen, không phải màu vàng kim, nên không cần tránh né.

Sáu người nhẹ nhàng đi lại, nhẹ nhàng bước trên ngọn cây, chân đạp vách núi như tiên nhân vậy mà di chuyển trong rừng núi.

Cô cô Đại Bằng vừa cất tiếng, thanh âm như sấm sét, trực tiếp dọa cho các hộ pháp và trưởng lão của Âm Dương Gia giật mình, quái thú kỳ dị như vậy e rằng cũng là quái vật xuất hiện sau khi thần lực thức tỉnh rồi.

Tinh Hồn thầm nghĩ có vấn đề gì không.

Mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng võ công không thấp, thân là Tả Hộ Pháp.

Lần này dẫn năm Đại Trưởng Lão ra ngoài, còn tưởng Đông Hoàng các hạ làm quá, nhưng không ngờ còn chưa đến Cơ Quan Thành của Mặc Gia, đã gặp phải vật khổng lồ này.

Đại Bằng nhấc chân, đất rung núi chuyển.

Nguyệt Thần lập tức bảo mọi người dừng lại, dường như Đại Bằng đã phát hiện ra họ.

Cho dù không phát hiện, động tĩnh lớn như vậy, người của Mặc Gia chắc cũng sẽ cảnh giác, đến lúc đó họ sẽ không thể đánh lén được.

Người Mặc Gia đương nhiên cũng cảm nhận được áp lực, nhưng họ có thể nói gì chứ, chỉ có thể chịu đựng động đất.

Các cơ quan trong Cơ Quan Thành đã hỏng mất mấy cái, nhưng Đại Bằng to lớn như vậy, chẳng lẽ họ đi sửa chân cho Đại Bằng sao.

Chỉ sợ Đại Bằng vỗ cánh một cái là thổi bay cả Cơ Quan Thành.

Mặc dù họ đã đề xuất ý kiến với Địch Ny Toa, nhưng Địch Ny Toa nói nàng cũng không có cách nào, đổi chân là thiên tính của loài chim.

Nguyệt Thần các hạ, ngươi thực sự cho rằng chúng ta có thể hoàn thành nhiệm vụ sao.

Vân Trung Quân không phải tự diệt uy phong của mình, mà là thực sự không biết làm thế nào để chiến đấu với con chim lớn như vậy.

Nguyệt Thần cũng bắt đầu nghi ngờ quẻ tượng của mình, lúc chim không động thì không sợ, nhưng một khi nó động đậy thì khí thế như vậy thực sự kinh tâm động phách.

Tinh Hồn và những người khác cũng lộ vẻ do dự, trao đổi ý kiến với Nguyệt Thần.

Ngay khi mọi người đang chần chừ không tiến lên, từ xa một đám mây đen dừng lại trước mặt bảy người.

Mọi người biết chỉ có Đại Quốc Sư mới có bản lĩnh cưỡi mây mà đi, nhìn kỹ thì không phải Đỗ Lan thì là ai.

Chỉ thấy Đỗ Lan cười tủm tỉm nhìn họ: Mấy tiểu quỷ Âm Dương Gia các ngươi lẽ nào muốn lén lút tấn công Mặc Gia sao.

Vẻ khinh thường của Đỗ Lan hoàn toàn hiện rõ trong ánh mắt.

Đại Quốc Sư từ xa đến, không biết có chỉ giáo gì.

Nguyệt Thần tuy trong lòng không vui, nhưng lại không thể hiện ra ngoài.

Đỗ Lan cười cười: Ta đến giúp các ngươi một tay.

Nói rồi ánh mắt hắn dừng lại trên người Thiếu Tư Mệnh: Cô bé này có thể điều khiển thực vật sao.

Mọi người nhìn về phía Thiếu Tư Mệnh, năng lực của nàng tuy hiếm gặp nhưng cũng không quá mạnh, nhưng thắng ở chữ kỳ.

Không biết Đại Quốc Sư điểm danh Thiếu Tư Mệnh có ý gì.

Thiếu Tư Mệnh không mở miệng, nàng rất ít khi mở miệng, thậm chí có thể nói ngay cả đồng liêu của nàng cũng chưa từng nghe thấy giọng nói của nàng, nàng chính là thiếu nữ tam vô của Đại Việt.

Nên Nguyệt Thần thay nàng mở miệng hỏi Đỗ Lan: Không biết Đại Quốc Sư có chỉ điểm gì.

Ta chỉ muốn hỏi cô bé này có thể biến thực vật thành mãnh hổ không.

Nguyệt Thần hiểu năng lực của Thiếu Tư Mệnh, thay Thiếu Tư Mệnh trả lời: Đương nhiên có thể, nhưng số lượng thực vật nàng có thể điều khiển không nhiều, e rằng khó có thể lay chuyển con chim lớn này.

Nguyệt Thần đoán được ý đồ của Đỗ Lan, nhưng không thực tế, muốn tạo ra một con mãnh hổ thực vật có thể tích tương đương Đại Bằng, Thiếu Tư Mệnh không làm được.

Ánh mắt trong trẻo của Thiếu Tư Mệnh cũng biểu lộ một ý: Thiếp thân không làm được.

Ha ha, ngươi cứ cố gắng hết sức dùng thực vật tụ lại một con mãnh hổ ra đi.

Đỗ Lan nói.

Thiếu Tư Mệnh không nghe Đại Quốc Sư, nàng là người Âm Dương Gia, tự nhiên phải đợi lệnh của Nguyệt Thần và Tinh Hồn.

Nguyệt Thần mở miệng: Cứ làm theo lời Đại Quốc Sư đi.

Thiếu Tư Mệnh lúc này mới nhẹ nhàng vung ngọc thủ, như nhảy múa vậy khiến lá cây xung quanh bay lượn tụ lại, không lâu sau một con hổ lá cây nhỏ đã thành hình, cũng chỉ to bằng một con Husky, di chuyển qua lại trước mặt Thiếu Tư Mệnh.

So với con chim Đại Bằng khổng lồ trước mắt, con hổ nhỏ này đơn giản như con kiến hôi.

Thiếu Tư Mệnh lên đây, những người khác tránh ra.

Đỗ Lan lại ra lệnh.

Tuy không vui, nhưng mọi người cũng tò mò Đỗ Lan chuẩn bị làm gì, ào ào lùi lại.

Đỗ Lan thấy Thiếu Tư Mệnh đã đạp bậc thang lá cây đi lên đám mây đen, lại thấy những người Âm Dương Gia khác lùi chưa đủ liền nói: Lùi nữa đi.

Xì, tuy không vui, nhưng vẫn tiếp tục lùi.

Ngươi tiếp tục duy trì con hổ, sắp bắt đầu rồi.

Đỗ Lan lấy ra đèn phóng đại.

Lớn, lớn, lớn.

Dưới ánh sáng của đèn phóng đại, chuyện kinh người đã xảy ra, con hổ lá cây vốn rất nhỏ lại không ngừng phóng đại, phóng đại, phóng đại, nằm ngang ngàn dặm, vượt núi băng sông, lật biển đảo sông.

Nếu dùng ảo thuật, Âm Dương Gia cũng có thể tạo ra thứ này trong ảo thuật, nhưng Đại Quốc Sư lại không như vậy, đây tuyệt đối không phải ảo thuật, mà là sự phóng đại chân thật.

Chỉ riêng điểm này, Âm Dương Gia họ đã phải cam bái hạ phong.

Mãnh hổ xuất sơn.

Đại Bằng triển cánh.

Hai con quái thú sừng sững xuyên mây đều lộ ra tư thế tấn công.

Thiếu Tư Mệnh cũng trừng lớn mắt, nàng không hiểu tại sao ngay cả lá cây cũng biến lớn, nàng bây giờ đã không thể điều khiển con hổ khổng lồ như vậy.

Ổn định tâm thần, ngươi có thể làm được.

Đỗ Lan lại rất tự tin vào Thiếu Tư Mệnh: Hãy tưởng tượng lá cây và sinh mệnh của ngươi liên kết với nhau, tất cả thực vật trên thế giới này đều lấy ngươi làm trung tâm, hãy nắm bắt được mấu chốt quan trọng nhất, ngươi sẽ có thể khống chế nó.

Thiếu Tư Mệnh nhắm mắt quả nhiên cảm nhận được, rõ ràng trước đây nàng căn bản không cảm nhận được.

Đó là vì Thiên Thủ Tế Bào đã khiến năng lực khống chế thực vật của Thiếu Tư Mệnh lên một tầng cao mới.

Hống.

Âm thanh mô phỏng tiếng hổ gầm thông qua sự rung động của lá cây, núi rừng chấn động, vạn vật đều thần phục.

Đại Bằng cũng cảm nhận được sự khiêu chiến, phát ra tiếng kêu như sấm sét.

Hai con quái thú sắp khai chiến, một khi khai chiến cả dãy núi sẽ bị phá hủy.

Nguyệt Thần lập tức gọi mọi người đi chặn Mặc Gia.

Người của Mặc Gia cũng phát hiện vấn đề rồi, ào ào chạy ra xem, đây thật sự là nhất diệp chướng mục a, một chiếc lá đã che cả bầu trời, cái gì cũng không nhìn thấy được.

Sắp bắt đầu rồi, Đại Bằng ra chiêu, đôi cánh khổng lồ vỗ một cái, giữa núi rừng liền xuất hiện bão tố, gió lớn muốn thổi tan mãnh hổ.

Nhưng Thiếu Tư Mệnh cũng đã khác xưa, ổn định lá cây, đỉnh phong xông thẳng về phía Đại Bằng.

Chết mất thôi.

Đất rung núi chuyển, Cơ Quan Thành hoàn toàn không chống đỡ nổi nữa rồi, Thiên Minh kêu la thảm thiết, suýt nữa thì ngất xỉu.

Còn Cái Nhiếp và Vệ Trang đứng cạnh nhau, đều nhíu mày trầm tư, họ đã không còn nhận ra thế giới của mình nữa, vốn dĩ họ tưởng những gì mình học ở Quỷ Cốc đã nói hết thiên hạ, bây giờ mới biết mình vẫn là ếch ngồi đáy giếng.

Hai con cự thú trước mắt e rằng có thể diệt sát Quỷ Cốc tuyệt học.

Chắc chắn có kẻ đến gây chuyện với Mặc Gia chúng ta rồi.

Người nói là một thanh niên gầy gò, y chính là Đạo Chỉ của Mặc Gia, cũng là thần trộm số một thiên hạ, Đạo Vương Chi Vương, là cao thủ khinh công hàng đầu thế giới.

Chương 1265

Chẳng phải có người đến rồi sao.

Mặc Gia Cự Tử nhíu mày, thầm nghĩ chuyện này không phải đùa.

Còn Hạng Thiếu Vũ, người được Thiên Minh đưa đến đây, nắm chặt Phá Trận Bá Vương Thương, món quà y nhận được ở Mặc Gia, trong lòng có một giọng nói mách bảo y, đây mới là tư thái mà nam nhi nên có, chân đạp sơn xuyên, quyền toái tinh hà.

Một trận chiến tựa như thiên tai, vừa bắt đầu đã thể hiện sức mạnh hủy diệt, một là bá chủ không trung, một là vua bách thú, hai bên một hiệp qua đi, đã khiến núi rừng đổ nát, đất đai điên loạn.

Dư ba quá mạnh, căn bản không đứng vững được.

Người Âm Dương Gia đều bắt đầu nghi ngờ Đại Quốc Sư có phải cố ý đến phá hoại kế hoạch của họ không, nếu không tại sao lại phải tạo ra trận chiến với khí thế lớn đến vậy.

Đương nhiên người Mặc Gia cũng không dễ chịu, Cơ Quan Thành sắp đổ, thánh địa Mặc Gia này được xây dựng trong núi rừng dựa vào thủy lợi giờ đã lung lay sắp đổ, trước mặt hai con quái thú, Cơ Quan Thành chẳng qua là đống đồ chơi xếp hình mà con người đã tích lũy xây dựng qua nhiều đời, chạm vào là đổ.

Triệt thoái đi, tuy đáng tiếc, nhưng hiện tại họ thực sự không còn lựa chọn nào khác.

Mặc Gia Cự Tử ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người thu dọn đồ đạc chuẩn bị chạy trốn.

Người Mặc Gia và Âm Dương Gia đều trở thành những người dân tị nạn, gặp nhau giữa cảnh đất rung núi chuyển.

Không nói hai lời liền khai chiến, Âm Dương Gia xuất chiến với đội hình mạnh nhất, đệ tử Mặc Gia căn bản khó mà đối kháng.

Còn người Lưu Sa đứng một bên xem kịch, nói rằng không liên quan đến họ.

Lực lượng chiến đấu chủ yếu của Mặc Gia là Cự Tử, Đạo Chỉ, Đại Thiết Chuỳ, Cái Nhiếp, rõ ràng không mạnh bằng đội hình hai hộ pháp bốn trưởng lão.

Nên vừa giao chiến, Mặc Gia đã có vẻ lực bất tòng tâm.

Người Hạng Thị tộc xin hãy cùng đệ tử Mặc Gia đi trước.

Cự Tử quyết định tự mình đoạn hậu, điều quan trọng là bảo tồn sức mạnh phản Tần, tình hình hiện tại họ không thể đại chiến.

Hạng Thị tộc nguyện ý cùng đệ tử Mặc Gia chiến đấu.

Hạng Thiếu Vũ lại không muốn làm lính đào ngũ.

Thiên Minh cũng cầm một thanh mộc kiếm biểu thị muốn cùng tiến cùng lùi, chủ yếu là y thấy đối phương số người không nhiều bằng mình, ngây thơ cho rằng có thể dựa vào số lượng mà chiến thắng.

Thiên Minh, ngươi đi trước.

Cái Nhiếp lại không muốn Thiên Minh mạo hiểm.

Thiếu Vũ và Thiên Minh bị Phạm Tăng của Hạng Thị tộc đưa đi, tình huống này không thể cứng rắn.

Buông ta ra, ta có Hoàng Phi Hổ, không sợ bọn chúng.

Thiếu Vũ, kẻ làm tướng nên biết nặng nhẹ, biết tiến biết lùi, tuyệt đối không được lỗ mãng.

Hơn nữa hiện tại Cự Tử mới là tướng, ngươi không nghe lệnh là kháng lệnh.

Phạm Tăng nói như vậy, Thiếu Vũ chỉ có thể lùi.

Nhưng khi đi, thanh niên này còn trừng mắt nhìn kẻ địch nói: Không phải ta sợ các ngươi.

Tinh Hồn nheo mắt lại, hắn nhìn chằm chằm Cự Tử, nếu có thể bắt được Cự Tử thì là một công lớn: Mặc Gia và Âm Dương Gia chúng ta dây dưa thật sự không rõ ràng, hôm nay lại phải thêm một khoản nợ nữa.

Ngươi sẽ trở thành Cự Tử thứ hai chết trong tay Âm Dương Gia chúng ta.

Thực ra là thứ ba, bởi vì Cự Tử tiền nhiệm Lục Chỉ Hắc Hiệp cũng chết trong tay Âm Dương Gia, chứ không phải như lời đồn bị Vệ Trang sát hại.

Lục Chỉ Hắc Hiệp ban đầu không đồng ý với việc Yến Thái Tử Đan sắp xếp Kinh Kha thích Tần, nên bị vợ của Đan là Đông Quân Diễm Phi ám toán, sau đó Diễm Phi mới mời Vệ Trang đến thu đầu người.

Nhưng chuyện này chỉ có một mình Diễm Phi biết, vì chồng nàng có thể che giấu sự độc ác, vì chồng nàng cũng nguyện ý trở nên độc ác hơn.

Tinh Hồn tuy tuổi còn nhỏ, nhưng sức chiến đấu bằng mấy Hạng Thiếu Vũ.

Cự Tử không dám xem thường, vung Mặc Mi Hoa lên đánh về phía Tinh Hồn.

Công phu của Âm Dương Gia toàn bộ quỷ dị khó lường, thiên mã hành không, rất khác biệt so với các môn phái thông thường.

Tinh Hồn nội lực thâm hậu, có thể sử dụng rất nhiều chiêu thức hoa lệ, thấy Cự Tử tấn công đến, lộ ra nụ cười khinh thường: Cự Tử lẽ nào không sợ bị người ta nói là ức hiếp trẻ con sao.

Tinh Hồn cũng chỉ mười hai mười ba tuổi, vừa mở miệng vừa hai tay đã dung hợp thành hình tròn, triển khai nội lực thành một trường lực.

Cự Tử không trả lời, mặt trầm như nước, chết dí nhìn chằm chằm gương mặt xăm trổ của Tinh Hồn, nội lực bành trướng tụ vào Mặc Mi, giơ tay lên là một chiêu Đại Xảo Bất Công, thế phá diện tập kích đến.

Tinh Hồn A a cười một tiếng, chiêu đã chuẩn bị sẵn liền phản tay thi triển: Thiên Địa Nghịch Chuyển Càn Khôn Điên Đảo.

Oanh.

Cự Tử không ngờ nội lực của Tinh Hồn thâm hậu đến vậy, một ngụm máu tươi liền phun ra, không chỉ chiêu thức bị chặn lại, ngược lại đối phương còn đưa đến nội lực mạnh hơn.

Lại không đánh thắng được một đứa trẻ, Cự Tử trong lòng chấn động dữ dội.

Tinh Hồn thừa thắng truy kích, vẻ mặt dữ tợn không phù hợp với lứa tuổi: Chết.

Không kịp nữa rồi, Cự Tử trong lòng tuyệt vọng, điều hối tiếc duy nhất là chưa kịp nhận lại con gái, rõ ràng con bé đang ở bên cạnh.

Nhưng Địch cô nương đã nguyện ý dạy dỗ nó, Nguyệt Nhi hẳn sẽ không sao.

Đinh.

Tinh Hồn vồ tới, nhưng bị kiếm Uyên Hồng chặn lại, là Cái Nhiếp đến cứu viện: Cự Tử, cẩn thận.

Đa tạ.

Tinh Hồn nhíu mày, kiếm pháp của Cái Nhiếp quả nhiên xuất sắc, trong tình huống như vậy mà vẫn có thể ra tay cứu giúp quả nhiên có bản lĩnh.

Sau đó hắn nhìn về phía Vệ Trang không xa: Hai vị cao đồ của Quỷ Cốc Tử đã tề tựu ở đây, cơ hội khó có được, không bằng cùng nhau để ta lĩnh giáo sự thần kỳ của Quỷ Cốc Tử.

Vệ Trang nói A a, hắn ở Mặc Gia luôn bị mọi người nhìn bằng ánh mắt coi thường, nếu không phải bị Địch Ny Toa uy hiếp hắn đã sớm rời đi rồi.

Đương nhiên người Mặc Gia cũng vì Địch Ny Toa mà không động thủ với Vệ Trang, bởi vì trong lòng họ Vệ Trang là hung thủ giết Lục Chỉ Hắc Hiệp.

Tinh Hồn tự nhiên cũng không muốn gặp hai đối thủ, lời nói này của hắn chẳng qua là để thăm dò thái độ của Vệ Trang.

Nhìn vẻ mặt của Vệ Trang, dường như không chuẩn bị động thủ, vậy thì tốt rồi, Tông Hoành song kiếm không hợp tác, Tinh Hồn không sợ gì cả.

Sát.

Tinh Hồn nội lực trong lòng bàn tay va chạm với kiếm Uyên Hồng.

Kiếm của Cái Nhiếp đi như lá thu trôi, phiêu hốt vô tung.

Hai tay Tinh Hồn như đông phong xuân lôi, vô trạng vô hình.

Trong dư ba của trận chiến quái thú, hai người thể hiện phong thái cao thủ, đạp bụi ngự thổ, vừa né tránh vừa chiến đấu trong những mảnh vỡ hỗn loạn, vừa chiến đấu vừa né tránh.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người lợi dụng địa hình và hoàn cảnh giao thủ hơn ba mươi hiệp, ngang tài ngang sức.

Trong một đợt dư ba khác của trận chiến quái thú, hai người tách ra, áo quần phần phật, ánh mắt đều lộ vẻ thận trọng.

Cái Nhiếp kinh ngạc vì tu vi không cân xứng với tuổi tác của đối phương.

Tinh Hồn kinh ngạc vì kiếm pháp tinh diệu của Cái Nhiếp, hắn trước đó còn tưởng danh tiếng Kiếm Thánh không xứng đáng.

Vệ Trang nhìn sư huynh, thầm nghĩ nếu mình không giấu Bách Bộ Phi Kiếm, e rằng không thắng được hắn, chỉ nói về dụng kiếm thì thiên hạ ít ai sánh bằng Cái Nhiếp.

Nguyệt Thần nhíu mày, ra hiệu Đại Tư Mệnh ra tay, họ đã lãng phí quá nhiều thời gian.

Hơn nữa nàng còn có dự cảm không lành, bởi vì trong quẻ tượng xuất hiện màu vàng kim vẫn chưa thấy tăm hơi.

Đại Tư Mệnh lập tức thi triển Hồn Chú, đây là một loại võ công cực kỳ độc ác, có thể khiến kẻ địch không ngừng suy yếu trong đau khổ, cuối cùng chết đi.

Nội lực huyết hồng biến thành một đầu lâu máu, chỉ cần đánh trúng, công lực càng cao thì càng chịu nhiều khổ sở.

Đừng hòng đánh lén.

Là Đạo Chỉ đã phát hiện động tác của Đại Tư Mệnh, chuẩn bị ngăn cản.

Nhưng bên Âm Dương Gia đây vẫn còn người, Vân Trung Quân Từ Phúc, vị phương sĩ nói muốn dẫn ba nghìn đồng nam đồng nữ đi tìm Tiên Đảo, võ công cũng không thấp.

Hơn nữa hắn hiển nhiên là muốn đi tìm đảo Nhật Bản, truyền bá văn hóa Thăng Long, nên hiện tại phong cách của hắn đã là phong cách hậu thế của Nhật Bản rồi.

Mọi người đều đi giày vải, Vân Trung Quân lại muốn đi guốc gỗ. mọi người đều dùng bảo kiếm, Vân Trung Quân lại muốn dùng đao thẳng. mọi người đều buộc eo, hắn lại cố tình để trống.

Rút đao.

Tốc độ rút đao của Vân Trung Quân còn nhanh hơn khinh công của Đạo Chỉ, một chiêu đã ép Đạo Vương Chi Vương lùi lại.

Phệ Tâm Hồn Chú thẳng tắp lao về phía Cái Nhiếp.

Hay cho một Cái Nhiếp, đối mặt với chiêu sát thủ cấp bách, mặt không đổi sắc, chỉ là ra kiếm.

Lúc này trong mắt Cái Nhiếp lại một lần nữa xuất hiện vị đạo nhân vũ kiếm kia, chỉ thấy Cái Nhiếp giơ kiếm lên, nhẹ nhàng lắc cổ tay, làm ra động tác giống hệt đạo nhân.

Chương 1266

Đầu lâu máu huyết sắc và kiếm Uyên Hồng gặp nhau, đầu lâu lại đột nhiên lệch khỏi quỹ đạo.

Theo chuyển động của kiếm Uyên Hồng mà động, cuối cùng Cái Nhiếp xoay người một cái, kiếm Uyên Hồng đâm ra, đầu lâu máu huyết sắc ấy lại quay trở lại nguyên đường.

Đại Tư Mệnh nói cái quái gì thế.

Nàng hoàn toàn không ngờ lại như vậy, lập tức bị đầu lâu phản hồi đánh trúng.

Phía Mặc Gia thấy Cái Nhiếp thần kỳ như vậy, không khỏi tinh thần đại chấn.

Còn Vệ Trang thấy chiêu này của Cái Nhiếp lại nhíu mày, chiêu này hắn chưa từng thấy, lại có thể phản hồi chiêu thức của kẻ địch nguyên vẹn, không khoa học.

Đại Tư Mệnh vừa kinh vừa hận, nhìn vẻ mặt đắc ý của Mặc Gia nàng hận không thể giết sạch những tên này.

Nhưng bây giờ mình đã trúng chiêu của chính mình, còn phải lập tức phá giải mới được.

Đáng ghét, đáng ghét, Đại Tư Mệnh muốn động thật rồi, dưới chiếc váy dài màu đỏ, thân hình nóng bỏng thêm phần khỏe khoắn, thần lực Lục Áp Đạo Nhân đã thể hiện ra.

Lục Áp Đạo Nhân có thể nói là một tán tiên rất mạnh trong Phong Thần Diễn Nghĩa, hắn có Đinh Đầu Thất Tiễn và Trảm Tiên Phi Đao.

Đinh Đầu Thất Tiễn, chính là Death Note phiên bản cổ điển, chỉ cần biết tên kẻ địch, viết lên hình nhân cỏ, sau đó tốn hai mươi mốt ngày tế luyện, là có thể dùng mũi tên bắn vào hai mắt và trái tim của hình nhân cỏ, để giết chết kẻ địch.

Trảm Tiên Phi Đao cũng không đơn giản, sau khi khởi động pháp bảo, Lục Áp Đạo Nhân chỉ cần nhìn chằm chằm kẻ địch, kẻ địch sẽ lập tức hôn mê, sau đó chỉ cần nói Xin bảo bối xoay người. , kẻ địch đã hôn mê sẽ lập tức bị phi đao chém đầu.

Hai vũ khí này gần như vô địch.

Đại Tư Mệnh là một người phụ nữ độc ác, tuyệt đối sẽ không dung thứ cho những đòn tấn công khiêu khích như của Cái Nhiếp, nàng tuyệt đối sẽ không chịu thiệt.

Sau khi thần lực Lục Áp Đạo Nhân thể hiện ra, sau lưng nàng đứng một đạo nhân phong tư yểu điệu.

Người của Mặc Gia và Lưu Sa đều trở nên thận trọng, điều này cũng giống tình huống của Hạng Thiếu Vũ, nhưng cái bóng phía sau nàng cho người ta cảm giác đáng sợ hơn.

Những người đang rút lui cũng bị ảnh hưởng, rất nhiều người có công lực yếu kém đều dừng bước, bị luồng sát khí đáng sợ đó dọa đến mức không dám tiến lên nữa.

Còn Triệu Chính vẫn luôn rất kín tiếng trong đám đông thầm nghĩ chết tiệt, mình sau này đều phải đối mặt với loại kẻ địch này sao.

Trước đây hắn khó khăn lắm mới ám sát được một quan quân Đại Việt để nhận được một số phần thưởng, bây giờ lại phát hiện thực lực của mình vẫn còn quá yếu.

Nên thấy Cái Nhiếp, kẻ phản bội này, mình cũng không dám ra tay. thấy Thiên Minh, tên nghiệt chướng này, mình cũng không thể dạy dỗ một chút.

Triệu Chính cảm thấy cực kỳ uất ức, sau khi đến Mặc Gia hắn luôn kín tiếng, ngoài việc kể về đủ chuyện Phong Thần Bảng, nhưng một chút nổi bật cũng không dám thể hiện, nhưng bây giờ hắn vẫn phải chịu sự truy sát.

Hắn tự nhiên biết đây là người của Âm Dương Gia, nhưng hắn thực sự không vui chút nào.

Võ công của Triệu Chính bình thường, cũng bị dọa cho mồ hôi chảy đầm đìa, nhưng dù sao hắn cũng là Cửu Ngũ Chí Tôn nên cũng không đến nỗi thảm hại như những binh sĩ khác, nhưng cũng khó mà đi thêm một bước.

Cảm giác này rất đáng sợ, như thể mình bất cứ lúc nào cũng có thể bị giết vậy, không có lý do mà lại tin tưởng như vậy.

Đại Tư Mệnh âm hiểm nhìn tất cả kẻ địch, chậm rãi phóng ra pháp quyết Trảm Tiên Phi Đao.

Chỉ thấy mắt nàng phát ra hào quang, lập tức có không ít người ngất đi, những người này chính là những người bị khóa mục tiêu.

Sát khí thật kinh người.

Thiếu Vũ kinh hãi, nắm chặt nắm đấm chết dí nhìn Đại Tư Mệnh, họ vẫn chưa đi xa, bây giờ e rằng không đi được nữa rồi.

Xin bảo bối xoay người.

Đại Tư Mệnh muốn Cái Nhiếp và những người khác cảm thấy sợ hãi, nên sẽ không giết họ ngay lập tức, mà ngược lại sẽ giết những kẻ yếu hơn trước.

Bắt đầu từ sư đệ đồng môn của ngươi.

Nói rồi Đại Tư Mệnh đã nhìn về phía Vệ Trang, Vệ Trang chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng một trận, may mắn là kịp cắn nát đầu lưỡi, mới miễn cưỡng không ngã xuống nhưng cũng không thể né tránh.

Xin bảo bối xoay người.

Một tiếng ra lệnh, phi đao chí mạng lại nuốt chửng linh hồn.

Nghe thấy câu nói này, Triệu Chính sợ đến hồn lìa khỏi xác, hắn biết đây là pháp bảo gì, đây là một pháp bảo tất sát vô giải, họ đều sẽ chết ở đây.

Từ chiếc hồ lô bên hông đạo nhân phía sau Đại Tư Mệnh vù một tiếng bay ra một con dao, không dài nhưng chí mạng.

Với tốc độ của lưu quang nhanh chóng lướt qua những người đã ngất xỉu, trong khoảnh khắc máu chảy thành sông.

Yêu quái Thiên Minh nói lắp bắp, y bây giờ thực sự sợ hãi rồi, bởi vì y nhìn thấy những người bị phi đao đánh trúng tất cả đều thân thủ dị xứ, không ai ngoại lệ.

Im lặng như tờ, người của Mặc Gia và Lưu Sa đều không biết phải làm sao.

Đối mặt với Âm Dương Gia đã nắm chắc phần thắng, họ căn bản không biết phải đối chiến như thế nào.

Một đao ba mươi người, Đại Tư Mệnh đắc ý nở nụ cười: Cái Nhiếp, ta sẽ giết ngươi cuối cùng, ta muốn ngươi nhìn những người bên cạnh ngươi từng người từng người một chết đi.

Đầu tiên là từ Vệ Trang: Cứ bắt đầu từ sư đệ đồng môn của ngươi.

Nói rồi Đại Tư Mệnh đã nhìn về phía Vệ Trang, Vệ Trang chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng một trận, may mắn là kịp cắn nát đầu lưỡi, mới miễn cưỡng không ngã xuống nhưng cũng không thể né tránh.

Xin bảo bối xoay người.

Một tiếng ra lệnh, phi đao chí mạng lại nuốt chửng linh hồn.

Ngay khi hai mắt Vệ Trang bị ánh sáng lạnh lẽo bao trùm, phía sau hắn lại đột nhiên xông ra một bóng người nhanh hơn.

A.

Một tiếng hét nhẹ, Xích Luyện đã nhuộm đỏ, bộ ngực kiêu hãnh bị rạch một vết máu.

Mọi người đều rất ngạc nhiên, nhưng người kinh ngạc nhất vẫn là Đại Tư Mệnh, nàng biết chiêu thức của mình vốn dĩ vô địch, làm sao lại bị người khác hóa giải.

Đại Tư Mệnh và Xích Luyện là hai người phụ nữ có phong cách tương tự, trên giang hồ đều vì thủ đoạn độc ác mà khiến người ta nghe danh đã sợ mất mật, nhưng phụ nữ thì lại thích gây khó dễ cho phụ nữ.

Đại Tư Mệnh trừng mắt liền muốn giết Xích Luyện trước, nhưng lúc này vết thương của Xích Luyện lại đột nhiên có một bàn tay ngọc nhẹ nhàng che lại.

Rõ ràng Xích Luyện hai tay đều không động, bàn tay thứ ba từ đâu ra, lại còn đặt ở chỗ khiến người ta ghen tị.

Là Tam Tiêu, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu trong Tam Tiêu.

Ba vị nữ tiên tuyệt mỹ xuất hiện phía sau Xích Luyện, chính là Vân Tiêu ra tay chữa trị vết thương cho Xích Luyện.

Sao có thể.

Người phụ nữ này trong cơ thể lại có sức mạnh của ba vị tiên nhân sao.

Lần này đến lượt Âm Dương Gia kinh ngạc.

Sắc mặt Xích Luyện hơi khá hơn, nàng tuyệt đối không cho phép ai làm tổn thương Vệ Trang.

Mặc dù Vệ Trang chưa chắc đã muốn được Xích Luyện cứu, lúc này trong lòng Vệ Trang cũng giống Triệu Chính, dâng lên sự chênh lệch mạnh mẽ, hắn đường đường một kiếm khách nổi tiếng lại còn cần cấp dưới đến cứu, mà bản thân khi đối mặt với đòn tấn công lại không có chút thủ đoạn nào, sự nhục nhã này khiến Vệ Trang đâm móng tay vào lòng bàn tay.

Khó đối phó, Đại Tư Mệnh thu lại vẻ mặt chế giễu.

Ba tiên nữ trong cơ thể Xích Luyện có tính tự chủ cao độ, chỉ thấy Tam Tiêu nhìn Đại Tư Mệnh với ánh mắt phẫn nộ rồi kim quang đại tác.

Oanh.

Núi rừng dịch chuyển, đây là muốn bày Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, chỉ cần rơi vào trận, tiên nhân nhập phàm, phàm nhân lập tức hóa thành tro bụi.

Phải tránh né màu vàng kim sao.

Sắc mặt Nguyệt Thần đại biến.

Thực ra sắc mặt mọi người đều không tốt, bởi vì họ hiển nhiên cảm thấy mặt đất dưới chân mình đang di chuyển không kiểm soát.

Ngay cả hai con quái thú đang đánh nhau bên cạnh cũng đứng không vững ngã xuống, hổ lá cây lại càng trực tiếp tan rã.

Lùi.

Nguyệt Thần đại kinh, cũng không quản phong độ nữa, lập tức lùi lại phía sau.

Những người khác thấy dáng vẻ của Nguyệt Thần cũng chạy trốn.

Chương 1267

Đại Tư Mệnh tuy không cam tâm nhưng cuối cùng vẫn bỏ chạy, nhưng Cửu Khúc Hoàng Hà Trận đã bắt đầu thì sẽ không dừng lại, dù sao cái trận này có thể đồng thời bày mấy cái.

Nhưng chỉ khổ cho Mặc Gia và Lưu Sa chỉ có thể trải nghiệm một chuyến tàu lượn siêu tốc.

Mọi người lên lưng Đại Bằng.

Địch Ny Toa đến muộn, dẫn theo Cao Nguyệt và Đoan Mộc Dung xuất hiện, họ vừa hô một tiếng, tất cả mọi người đều lên Đại Bằng.

Địa hình hoàn toàn thay đổi, cả dãy núi đã trở thành một tuyệt địa đầy sát khí.

Cho dù Xích Luyện đã rời đi, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận vẫn hoàn thành bố trí.

Triệu Chính nhìn cảnh tượng kinh người này, trong lòng vô lực gào thét, giang sơn của trẫm lại yếu ớt đến vậy sao, đây chính là sức mạnh của tiên nhân sao.

Nói thay đổi địa hình là thay đổi địa hình, đơn giản là không nói lý lẽ.

Hiển nhiên sức mạnh của Tam Tiêu đã để lại bóng ma tâm lý cho rất nhiều người, nhưng Triệu Chính sẽ không từ bỏ: Hệ thống, trẫm rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể có được nhiều khí vận hơn.

Hắn muốn trở nên mạnh mẽ.

Hoàn thành nhiệm vụ, hoặc đoạt lại giang sơn.

Hệ thống nói.

Cả hai đều không dễ dàng, hiện tại trên lục địa xuất hiện quá nhiều quái vật, Triệu Chính đối mặt sẽ là những thử thách gian nan.

Nhưng hắn sẽ đi làm, đối với hắn mà nói hai điều này đều là một chuyện: Vậy thì hạ nhiệm vụ đi, trẫm nhất định phải trở nên mạnh mẽ.

Đinh, đi đến khu tự trị Người Hán, đoạt được một tòa thành trì, tự trị một bước nhỏ, phản Tần một bước lớn, không có thời gian hạn chế.

Hoàn thành nhiệm vụ nhận được một cơ hội rút thưởng.

Hệ thống nhân tính hóa cho Triệu Chính một cơ hội.

Khu tự trị Người Hán sao.

Lại là thứ Đỗ Lan bày ra, tốt, cứ để hắn đi xem sao, Triệu Chính sẽ không từ bỏ cơ hội.

Địch Ny Toa nói với mọi người họ phải đi đến khu tự trị Người Hán, người của Mặc Gia và Lưu Sa cũng không có ý kiến, dù sao hiện tại ngoài Nho Gia ra họ cũng thực sự không có nơi nào có thể nương tựa được nữa rồi.

Còn Âm Dương Gia đang kiệt sức chạy trốn trên mặt đất cuối cùng đã thoát ra khỏi dãy núi trước khi Cửu Khúc Hoàng Hà Trận hoàn thành, quay đầu nhìn lại, núi rừng đó đã trở nên vô cùng nguy hiểm, với năng lực của họ căn bản không thể đến gần.

Đây chính là cảm giác kinh hãi đi, các hộ pháp và trưởng lão nhìn nhau, họ vậy mà bị một sát thủ ép đến mức này, thực sự là mất mặt.

Nhưng cũng may Nguyệt Thần phát hiện sớm, nếu không họ đều sẽ chết ở bên trong.

Nhìn thấy con chim khổng lồ trên bầu trời bay về phía đông, họ quyết định về báo cáo Đông Hoàng các hạ trước.

Còn phải báo cáo việc Thiếu Tư Mệnh bị Đại Quốc Sư bắt đi.

Đây chính là tôm càng nhỏ mà sư phụ nói phải không, may mắn không làm nhục mệnh, cuối cùng cũng tìm được rồi.

Thái Hòa đã chuẩn bị xuất phát rời khỏi Mỹ Châu, nhưng thứ mà sư phụ nói khi đến lục địa mới nhất định phải mang về lại mãi không tìm thấy, cho đến hôm qua Y Sa dựa theo mô tả của Thái Hòa cuối cùng cũng tìm được thứ nhỏ bé oai phong này.

Tôm càng nhỏ vô cùng quan trọng, Thái Hòa ghi nhớ lời sư phụ trước khi xuất phát.

Để bày tỏ lòng cảm ơn, Thái Hòa đã tặng Y Sa một bộ khôi giáp.

Chi phí của khôi giáp quý giá hơn bảo kiếm kiểu mẫu rất nhiều, có mũ trụ và bảo kiếm, Y Sa có thể nói là đơn đấu vô địch, nói không chừng có thể trở thành truyền kỳ trên lục địa Mỹ Châu.

Thuyền đội lại sắp khởi hành, năm mươi nữ nô, ba mươi nam nô đứng kinh hãi trên boong tàu lớn, nhìn đường bờ biển từ một góc độ khác, chỉ cảm thấy mình đứng không vững nữa.

Ba mươi nam nô này là quà tặng riêng của thành chủ cho Thái Hòa, đương nhiên có qua có lại Thái Hòa vẫn tặng lại mười thất tơ lụa.

Nam nô cũng có nhu cầu, sau này khuân vác đồ đạc làm việc nặng nhọc sẽ có ích, không tính là lãng phí.

A Lỗ là người nhỏ tuổi nhất trong số các nam nô lệ, mới mười bốn tuổi, nhưng sức lực của y lại không nhỏ.

Đối với nhóm người đến từ tận cùng đại dương này, y từ tận đáy lòng kính sợ.

Lần đầu tiên đứng trên thuyền, chân y không ngừng run rẩy, y thực sự sợ hãi tương lai mờ mịt của mình.

Vốn dĩ y nghe các nô lệ cùng đi nói làm nô lệ riêng của thành chủ là chuyện rất hạnh phúc, ít nhất sẽ không bị hiến tế sống.

Nhưng hạnh phúc lại rời đi quá nhanh, y còn chưa làm nô lệ riêng được ba tháng đã bị thành chủ tặng cho nhóm khách nhân thần bí này.

Nghe người ta nói người Tần là đi trên thành bang trên biển đến, để tìm kiếm bảo vật quý giá nhất trên thế giới.

Nhưng A Lỗ cảm thấy người ở bên kia biển đã có tất cả bảo vật quý giá nhất rồi, còn muốn tìm kiếm gì nữa chứ.

A Lỗ từ trước đến nay chưa từng thấy loại vải mà họ mặc, đương nhiên đồ ăn họ ăn cũng là mỹ vị chưa từng nếm thử.

Đây mới là hạnh phúc, A Lỗ tuy sợ hãi, nhưng nếu có thể khiến y mỗi ngày đều được ăn ngon, y cũng nguyện ý đi cùng những người Tần này.

Thái Hòa hiện tại muốn chọn ra vài người thông minh một chút, hắn có rất nhiều việc không thể cứ làm phiên dịch mãi, nên hắn phải chọn ra vài người từ trong số nô lệ để dạy họ tiếng Đại Tần, sau này công việc giao tiếp phiên dịch sẽ giao cho họ.

A Lỗ tuổi còn nhỏ, hơn nữa ánh mắt rất lanh lợi, bị Thái Hòa chọn trúng ngay lập tức.

Ngoài ra còn có ba nữ nô lệ, đều là tuổi quá nhỏ không thích hợp làm chuyện phòng the, đợt đầu tiên là bốn người.

A Lỗ rất căng thẳng không biết phải làm gì, nhưng chỉ cần không lấy mạng y, y cái gì cũng nguyện ý làm.

Thái Hòa đã giải thích công việc tương lai của họ một chút, A Lỗ tuy không hiểu lắm, nhưng thở phào nhẹ nhõm, mặc dù y không biết phiên dịch là gì, nhưng y biết chỉ có Đại Tế Ti mới có thể viết vẽ, phiên dịch nhất định cũng là một nghề nghiệp vinh quang.

Những người Tần này lại muốn dạy kiến thức của Đại Tế Ti cho bọn họ, những nô lệ, thực sự là quá không thể tin nổi.

A Lỗ nguyện ý học, Thái Hòa đã dạy những từ ngữ giao tiếp đơn giản nhất và chữ Tiểu Triện đơn giản, những thứ khác thì phải tự họ học.

Thanh lâu trên biển được thành lập, là kiểu lưu động, mỗi một khoảng thời gian sẽ đến một con thuyền để kinh doanh hai ngày.

Thuyền trưởng cung cấp không gian kinh doanh, thuyền viên có thể dùng tiền lương hoặc thực phẩm của mình để tiêu xài.

Nô lệ đương nhiên không thiếu ăn, nhưng vì sợ họ gây sự nên thực phẩm được cấp chỉ là loại cơ bản nhất, nếu được ăn thêm họ đương nhiên nguyện ý.

Nhưng việc bỏ đói nô lệ không phải là lệnh của Thái Hòa, mà là do người phụ trách quản lý thanh lâu nô lệ do Thái Hòa sắp xếp tự mình định ra để tiện quản lý.

Thái Hòa cũng không can thiệp, với tư cách là tổng lãnh đạo hắn chỉ cần chịu trách nhiệm đại khái là được rồi, chi tiết do cấp dưới tự mình nắm bắt.

So với nữ nô lệ, nam nô lệ lại nhàn nhã hơn nhiều.

A Lỗ đã nhận được một chức vụ, chỉ huy nô lệ làm việc trong lâu thuyền, tương đương với một tiểu đầu mục, bởi vì chỉ có một mình y có thể giao tiếp với cả hai bên.

Công việc của nam nô lệ chủ yếu vẫn là chăm sóc động thực vật mang về từ lục địa Mỹ Châu, thỉnh thoảng còn phải làm công việc khuân vác.

Trương Tam đại nhân, ngài có phân phó gì.

Tiếng Tần của A Lỗ đã học rất ra dáng rồi.

Mấy thùng gà được gửi từ thuyền gia cầm đến, ngươi tìm vài người đi khuân, những người khác đều bận rồi.

Tiểu nhân lập tức đi làm.

A Lỗ hiện tại đã dần học theo kiểu chó săn, bởi vì cuộc sống ở đây đơn giản còn sung sướng hơn cả thành chủ, y không muốn mất đi địa vị hiện tại.

A Lỗ lẩm bẩm nói vài câu với các nô lệ, có vài nam nô lệ cường tráng đứng dậy.

Họ còn cao hơn A Lỗ cả cái đầu, nhưng lại nghe lời A Lỗ răm rắp, bởi vì A Lỗ là người được sủng ái trước mặt người Tần.

Họ nguyên thủy nhưng không ngốc.

Thuyền viên trên thuyền cũng đã quen với sự hiện diện của nô lệ, thấy họ đi qua đi lại cũng không kỳ lạ, một số lão làng còn nói cười vui vẻ với A Lỗ, còn luôn hỏi A Lỗ khi nào lấy vợ.

A Lỗ đã hiểu rất nhiều tiếng Đại Việt, luôn đỏ bừng mặt, các thuyền viên xung quanh liền cười ha hả.

Nhưng A Lỗ cũng không tức giận, bởi vì những thuyền viên thường xuyên nói chuyện với y cũng thường xuyên cho y đồ ăn ngon, có đồ ăn thừa trong bếp cũng sẽ lén lút đưa cho y.

Đôi khi A Lỗ ăn không hết liền chia cho cấp dưới, đây cũng là một lý do khiến nô lệ cam tâm tình nguyện nghe lệnh: theo A Lỗ có thịt ăn.

Ăn gà.

A Lỗ nhớ lại khoảng thời gian trước ăn đùi gà nướng, đó là món ngon nhất y từng ăn, hương vị bên ngoài giòn bên trong mềm, đơn giản là không cần nhai cũng có thể nuốt trôi xuống cổ họng.

Xem, tiểu nô lệ này còn biết ăn gà.

Người giao hàng nghe thấy lời A Lỗ, phát ra tiếng cười.

Chương 1268

Thuyền nhỏ giao hàng sẽ được nâng lên thông qua hai bánh ròng rọc bên cạnh lâu thuyền, đầu thuyền và đuôi thuyền được cố định, cả con thuyền nhỏ sẽ được nâng lên ngang bằng với boong lâu thuyền.

Lần đầu tiên A Lỗ đến, y rất tò mò về thiết bị chỉ cần hai người mà có thể nâng cả một con thuyền, vài người và mấy thùng hàng, y thậm chí còn cho rằng đây là thuật của Đại Tần.

Nhưng sau khi quen rồi, y biết đây là do một người tên Mặc Gia của Đại Tần thiết kế, gọi là cơ quan.

Y vì không biết Mặc Gia là gì, nên cứ nghĩ Mặc Gia là một người.

A Lỗ hiện tại vẫn chưa có cơ hội đi đến những nơi khác của lâu thuyền, phạm vi hoạt động của y cơ bản chỉ giới hạn ở boong tàu và khoang tầng dưới cùng, y không biết trong tòa lâu đài cao chót vót trên boong tàu rốt cuộc là gì.

Nhưng y biết người thống trị tối cao toàn bộ hạm đội sống ở nơi cao nhất của tòa lâu đài đó, giống như tế ti sống ở nơi gần mặt trời nhất.

Vận chuyển xong đồ vật, A Lỗ nhìn thời gian.

Trong khoang thuyền có rất nhiều đồng hồ nước để tính giờ, nhìn mực nước trong máng hứng nước để xác định thời gian đại khái.

A Lỗ vì là nô lệ duy nhất biết nói tiếng Đại Tần, nên y phải đi gặp quan ghi chép mỗi ngày để ghi lại tình hình đặc sản Mỹ Châu, xem có bị chết, bị thối hoặc hư hỏng không.

Đương nhiên đặc sản còn quan trọng hơn nô lệ, nên vị trí của các đặc sản là ở tầng đầu tiên dưới boong tàu, có thể thông gió và đón nắng.

Còn nô lệ thì sống ở tầng dưới cùng, cơ bản chỉ khi làm việc mới có thể nhìn thấy mặt trời.

Những thứ mang về từ Mỹ Châu không ít, vật chết đã được phong tồn, chủ yếu vẫn là động vật và thực vật.

Quan trọng nhất đương nhiên là tôm càng nhỏ, đây là thứ Đỗ Lan điểm danh nhất định phải mang sống về, nên Thái Hòa cũng đặc biệt dụng tâm.

Mặc dù họ căn bản không biết Đỗ Lan muốn tôm càng làm gì, nhưng Thái Hòa cảm thấy có lẽ là một loại dược dẫn rất quan trọng, ngươi xem tên gọi là tôm càng nhỏ, hiển nhiên có liên quan đến rồng, hơn nữa thứ này tuy nhỏ nhưng lại rất oai phong, có lẽ là có liên quan gì đó đến hoàng đế.

Còn có lạc đà không bướu, ngu ngơ ngớ ngẩn chỉ biết ăn, người Tần cũng không biết đây rốt cuộc là thứ gì, nhưng mang về có thể làm một vật cát tường.

Quan ghi chép không biết thứ này, A Lỗ thực ra cũng không thạo lắm, bởi vì y còn nhỏ tuổi, nhưng trong số nô lệ có người vốn là nông dân của các thành bang khác sau này phá sản trở thành nô lệ, người đó sẽ kiểm tra, báo tình hình cho A Lỗ, sau đó A Lỗ lại phiên dịch lại cho quan ghi chép.

Mỗi ngày đều lặp đi lặp lại, điều này khiến A Lỗ cảm thấy người Tần làm việc rất nghiêm túc.

Sau khi tiến vào Đại Tây Dương, tốc độ của hạm đội càng nhanh hơn, Thái Hòa biết địa điểm tiếp theo sẽ có nhiều nền văn minh hơn đang chờ đợi hắn đến giao lưu.

Theo yêu cầu của Đỗ Lan là phải mang về các loại văn hiến địa phương, còn cần mang về một số kiến trúc sư.

Công việc trên biển rất khô khan, nhưng A Lỗ lại vui vẻ trong đó, bởi vì trong thành bang khổng lồ trên biển này vẫn còn quá nhiều điều chờ đợi y khám phá, y mỗi ngày đều có thể học được rất nhiều điều từ những người Đại Tần xung quanh.

Không biết từ lúc nào, họ đã vượt qua Đại Tây Dương và sắp tiến vào một vòng văn minh mới.

Hàn Tự Trị Khu, không biết từ lúc nào đã được khai mở.

Mặc dù tên chính thức của khu tự trị này đáng lẽ phải là Hàn Tự Trị Khu, nhưng vì có một thời gian Tần nhân chỉ cần tự xưng là Hàn nhân thì không còn bị Tần pháp quản thúc, một số người không sống trong Hàn Tự Trị Khu cũng tự xưng là Hàn nhân để tránh Tần pháp.

Dần dần, họ gọi khu tự trị này là Người Hàn Tự Trị Khu, và lâu ngày mọi người đều gọi như vậy.

Việc pháp không chấp nhận Hàn nhân lại khiến các Tần nhân khác vô cùng ghen tị.

May mắn thay, Đại Việt đã nhanh chóng trấn áp thói xấu này, những người tự xưng là Hàn nhân mà không đưa ra được bằng chứng đều phải chịu hình phạt.

Quả nhiên, pháp luật cũng cần phải theo kịp thời đại.

So với các khu vực Đại Việt khác bên ngoài, tình hình trong khu tự trị tương đối ổn định, dân chúng có thể an tâm canh tác và sản xuất.

Mặc gia và Hạng thị một nhóm người đến đây, ngỡ như mình đã trở về thời kỳ trước khi Đại Việt thống nhất.

Ban đại sư không kìm được nước mắt, Không ngờ đời này ta còn có thể thấy cảnh bách tính an cư lạc nghiệp, lão già này cũng có thể nhắm mắt rồi.

Ban đại sư, mục tiêu của chúng ta là biến mỗi tấc đất trong Đại Tần thành thế này.

Hạng Thiếu Vũ hào hùng tuyên bố.

Ai da, tiểu bằng hữu này nói chuyện mà không sợ sái quai hàm sao.

Xích Luyện ở một bên châm chọc, dù vết thương chưa lành, sắc mặt còn tái nhợt, nhưng cô ta đã khôi phục lại tính cách thường ngày.

Hạng Thiếu Vũ không để ý Xích Luyện, sau một thời gian chung đụng, hắn biết trong Lưu Sa, Xích Luyện là người nhiều lời nhiều chuyện nhất, lại còn hay châm chọc người khác không kiêng nể gì, hắn mới không có tinh lực mà đấu khẩu với cô ta.

Xích Luyện thấy Hạng Thiếu Vũ không nói gì, liền lộ ra vẻ mặt chiến thắng.

Địch tỷ tỷ, chúng ta bây giờ đi tìm Nho gia sao.

Đoan Mộc Dung gần đây được Địch Ny Toa chỉ dạy rất nhiều, càng thêm kính trọng nàng.

Chưa vội, chúng ta trước tiên khảo sát tình hình khu tự trị đã.

Xích Luyện cẩn thận liếc Địch Ny Toa một cái, cô ta rất sợ Địch Ny Toa, duy chỉ không dám dùng lời lẽ bỡn cợt với nàng.

Những người khác nghe Địch Ny Toa nói, tự nhiên cũng không có ý kiến, bọn họ cũng thực sự muốn xem xét tình hình.

Đoan Mộc Dung đã chữa trị cho Mặc gia Cự tử, hiện tại sắc mặt Cự tử đã không còn khó coi như vậy: Nhưng chúng ta đông người như vậy dễ gây chú ý, chi bằng chia thành vài nhóm, cuối cùng tập hợp lại ở Trường An thành.

Trường An thành là trung tâm của khu tự trị.

Mặc gia đi một nhóm, Hạng thị đi một nhóm, những người có tiếng tăm còn lại đều đi cùng Địch Ny Toa.

Nhóm Địch Ny Toa giả trang thành thương nhân, mua sắm một số hàng hóa, chuẩn bị xe ngựa rồi lên đường.

Thiên Minh đối với Cao Nguyệt là nhất kiến chung tình, bởi vì khi lang thang nơi phố chợ, hắn chưa từng thấy tiểu thư nào có khí chất như Cao Nguyệt, nên luôn tìm cách tiếp cận Cao Nguyệt, tìm được cơ hội là muốn thể hiện một phen.

Nhưng Cao Nguyệt lại chỉ thích quấn lấy Địch Ny Toa, bởi vì nàng cảm nhận được hương vị của mẹ.

Vệ Trang bên này vẫn luôn quan sát Cái Nhiếp, suy nghĩ về chiêu cuối cùng của Cái Nhiếp rốt cuộc là gì.

Đi được một đoạn, Mặc gia Cự tử đột nhiên hỏi Triệu Chính: Triệu huynh đệ thông thạo Phong Thần Cổ Thư, có biết chiêu kiếm cuối cùng của Cái Nhiếp tiên sinh có phải thần lực không.

Triệu Chính lắc đầu: Ta không nhìn ra.

Kỳ thực hệ thống đã cho hắn đáp án: đó là Thái Cực Kiếm, không thuộc về sức mạnh Phong Thần.

Chẳng lẽ là kiếm pháp do Cái Nhiếp tiên sinh tự sáng tạo.

Chiêu kiếm phản đòn của địch nhân thật sự tinh diệu, không thể tin nổi, mà những thứ không thể tin nổi thường là thần lực, Cự tử cũng có suy nghĩ định kiến như vậy.

Triệu Chính được Phạm Tăng sắp xếp cho Thiếu Vũ, Phạm Tăng cho rằng để Thiếu Vũ hiểu thêm về câu chuyện Phong Thần không có gì xấu.

Thực ra Cái Nhiếp hiện tại vẫn còn mơ hồ, hắn cũng không biết tại sao mình lại có thể nhìn thấy lão đạo nhân luyện kiếm, kiếm pháp của hắn không chỉ có một loại, rất nhiều kiếm pháp Cái Nhiếp đều không nhận ra.

Trong lúc nguy cấp, hắn cũng chỉ là học theo mà sử dụng một chiêu Thái Cực Kiếm, nhưng lại không biết đây rốt cuộc là kiếm pháp gì.

Kiếm Chủng, hội tụ kiếm chiêu thiên hạ, ngươi cần lấy tinh hoa bỏ đi cặn bã, cuối cùng lĩnh ngộ Kiếm Nhị Thập Tam.

Lúc này Địch Ny Toa không biết từ khi nào đã đứng bên cạnh mọi người, đưa ra lời giải thích.

Kiếm Chủng.

Cái Nhiếp tỏ vẻ cái gì vậy, lại là khi nào xuất hiện trong đầu hắn.

Địch Ny Toa nói: Khi ngươi lần đầu tiên nhìn thấy Kiếm Nhị Thập Tam, Kiếm Chủng đã ở trong Nê Hoàn của ngươi rồi.

Được rồi, Cái Nhiếp nói mình hoàn toàn không biết, nhưng đã là Đại Quốc Sư, hắn liền hiểu: Nhưng tại sao.

Kiếm Chủng hiển nhiên không phải chuyện xấu, không biết Đại Quốc Sư tại sao lại giúp hắn.

Bởi vì ngươi là Kiếm Thánh, Kiếm Thánh nhất định phải lĩnh ngộ Kiếm Nhị Thập Tam, đây là Kiếm Thánh túc mệnh.

Câu trả lời này của Địch Ny Toa thật vô địch.

Cái Nhiếp không nói nên lời.

Vệ Trang thì đại khái biết sư huynh mình có kỳ ngộ, nhưng Kiếm Nhị Thập Tam là gì, Kiếm Thánh túc mệnh lại là gì.

Vệ Trang cũng rất muốn biết, nhưng hắn đã tự đặt ra hình tượng lạnh lùng, mở miệng hỏi sẽ mất mặt, chỉ đành chịu đựng nội tâm như có hàng trăm con mèo cào cấu tim mình.

May mắn thay, ở đây còn có một đứa trẻ hiếu kỳ Thiên Minh: Kiếm Nhị Thập Tam là gì.

Có lợi hại lắm không.

Không phải là rất lợi hại, mà là cực kỳ lợi hại, Cái Nhiếp nghĩ thầm trong lòng.

Địch Ny Toa giải thích: Cái gọi là Kiếm Nhị Thập Tam, là một kiếm siêu phàm thoát tục, nguyên thần xuất khiếu vô địch, không có bất kỳ ai có thể đỡ được Kiếm Nhị Thập Tam.

Thiên Minh không hiểu rõ mức độ lợi hại: Vậy ta có thể học không.

Ngươi vẫn nên luyện tốt cơ bản đã, chiêu thức lợi hại như vậy tuyệt đối cần nền tảng vững chắc.

Hạng Thiếu Vũ đả kích Thiên Minh nói.

Nhóm Lưu Sa nhìn bộ dạng vui vẻ của bọn họ, trong lòng thầm nghĩ khó chịu, Địch Ny Toa rốt cuộc tại sao lại giữ bọn họ lại, chẳng lẽ chỉ để khiến bọn họ khó chịu sao.

Đoàn người đi đi dừng dừng, dừng chân tại một khách sạn trong thành.

Đêm đến, Địch Ny Toa đứng trong sân ngắm cảnh, Vệ Trang đột nhiên xuất hiện phía sau nàng.

Hắn đến để bái sư, sư huynh sẽ ngày càng lợi hại, nếu hắn cứ dậm chân tại chỗ thì sẽ bị sư huynh bỏ xa một chiều không gian.

Vệ Trang lờ mờ biết mình nên bái sư, mà Địch Ny Toa cũng sẽ không từ chối, Vệ Trang cảm thấy Địch Ny Toa vẫn luôn chờ mình mở lời.

Thật ra, luận về sử kiếm, Địch Ny Toa còn lợi hại hơn Đỗ Lan, đáng tiếc nàng vẫn luôn không có đệ tử dùng kiếm.

Lần này Đỗ Lan dạy Cái Nhiếp, nàng dạy Vệ Trang, so tài kiếm pháp cũng không tệ.

Ngươi đến rồi, ta vẫn luôn đợi ngươi.

Vệ Trang nhìn bóng lưng Địch Ny Toa, rõ ràng người ở ngay trước mắt, nhưng hắn lại không hề cảm nhận được, Địch Ny Toa dường như là một cái cây cổ thụ cao không thể trèo tới trong sân: Ta đến rồi.

Ngươi đã nghĩ kỹ chưa.

Hai bên dường như đã có mặc khải.

Vệ Trang gật đầu: Ta nghĩ kỹ rồi.

Vậy thì quỳ xuống đi.

Vệ Trang không chút do dự, quỳ xuống sau lưng Địch Ny Toa: Xin dạy ta kiếm pháp.

Xích Luyện nấp trong bóng tối nghiến chặt môi, trong lòng nàng xấu hổ vì sự vô năng của mình, nếu mình mạnh hơn một chút thì Đại nhân Vệ Trang cũng sẽ không cần phải hạ mình cầu xin Địch Ny Toa truyền thụ kiếm pháp.

Đúng lúc Xích Luyện đang suy nghĩ lung tung, đột nhiên cảm thấy lưng bị kim châm đâm trúng, kinh hãi quay đầu lại, chỉ thấy vô số kiếm khí vọt lên trời trong sân, không thể diễn tả được.

Vệ Trang cũng kinh ngạc nhìn khí thế của Địch Ny Toa, quá mạnh, đã hoàn toàn vượt xa nhận thức trước đây của mình.

Và giữa vô số kiếm khí, Địch Ny Toa nâng tay: Nhìn cho rõ, đây chính là kiếm pháp ứng phó với Kiếm Nhị Thập Tam.

Vệ Trang không dám chớp mắt.

Vầng trăng sáng giữa không trung bị một kiếm chém đôi.

Mặt trăng, mặt trăng bị chém đôi sao.

Vệ Trang trợn tròn mắt nhìn vầng trăng chia đôi giữa không trung, hoàn toàn mất đi ngôn ngữ, kiếm pháp có thể chém đôi mặt trăng sao.

Không cần quá kinh ngạc, mặt trăng không hề bị chém đôi, cái bị ta chém đôi là ánh trăng.

Địch Ny Toa lại nói mình không hề phá hủy mặt trăng vật mà các văn nhân mặc khách đời sau ký thác tài tình ai oán nàng chỉ là cắt đôi ánh trăng.

Điều này cũng đã rất lợi hại rồi, đã lợi hại quá mức rồi.

Dù là Vệ Trang hay Xích Luyện đang nấp trong góc đều ngây người, nhìn về phía mặt trăng, mãi cho đến vài phút sau mặt trăng mới trở lại trạng thái ban đầu.

Đây chính là Trảm Nguyệt Kiếm Pháp mà ta muốn dạy ngươi.

Địch Ny Toa đặt tên tạm thời.

Trong Hàn Tự Trị Khu có thể nói là an cư lạc nghiệp, nhưng việc vặt cũng không ít, chỉ là Trương Lương và những người khác đều là hào kiệt đương thời, nên vẫn có thể kiểm soát được những kẻ gây sự.

Trường An, nơi này cũng do Đỗ Lan đổi tên, thậm chí tòa thành này cũng do Đỗ Lan thi triển thuật luyện kim mà thay đổi diện mạo chỉ sau một đêm, biến nó thành một đại thành có thể dung nạp trăm vạn dân số.

Phải nói Đỗ Lan có tầm nhìn xa trông rộng, sau khi khu tự trị thành lập, các nhân sĩ phản Tần từ khắp nơi đổ về Trường An, tòa thành vốn hơi trống trải lập tức trở nên đông đúc.

Hiện tại, đoàn người Địch Ny Toa cuối cùng cũng đến trung tâm của khu tự trị.

Thật náo nhiệt, còn náo nhiệt hơn Hàm Dương nữa.

Đây là đánh giá mộc mạc nhất của tiểu bằng hữu Thiên Minh về Trường An, quả thực còn náo nhiệt hơn Hàm Dương.

Bởi vì Đại Tần không được lòng dân, nên một lượng lớn dân lưu tán coi Trường An là nhà của mình, thành phố tràn đầy sức sống và niềm vui mà Hàm Dương không thể có.

Ở đây bạn có thể nghe đủ thứ phương ngữ, nhìn thấy đủ loại chữ viết, và cũng có thể cảm nhận phong tục tập quán từ khắp phương trời.

Rõ ràng rất nhiều cựu dân lục quốc muốn khôi phục thói quen sinh hoạt của quốc gia cũ ở đây, đương nhiên chủ yếu vẫn là các cựu quý tộc, dân thường thì không có nhiều kiểu cách như vậy.

Thậm chí trong một thời gian đầu, một số cựu quý tộc còn tự đúc tiền cũ muốn thay thế đồng tiền Phương Khổng của Đại Tần.

Đáng tiếc, những đồng tiền cũ khác nhau này chỉ có cựu dân nhận, nhưng trong Trường An lại có người của các quốc gia, cũng không ai viết ta là lão gia ở đâu lên mặt, muốn dùng tiền cũ thì nhất định phải tìm đúng cựu dân, độ khó quá lớn, không tiện.

Thêm vào đó, Trương Lương kịp thời phát hiện manh mối, lập tức tiến hành kiểm tra nghiêm ngặt, tiền cũ cũng biến mất, cuối cùng vẫn lưu hành tiền tệ của Đại Tần, chỉ là một số lại là tiền do Trương Lương tự đúc để giảm bớt áp lực tài chính cho khu tự trị.

Đương nhiên đây chỉ là một rắc rối do cựu quý tộc gây ra, những chuyện khác như chiêu binh mãi mã, tích trữ lương thực thì không hề ít.

Trương Lương thậm chí nghi ngờ Đỗ Lan cố ý thành lập cái gọi là khu tự trị, chính là để tập trung các thế lực phản Tần lại, giao toàn bộ phiền phức vốn thuộc về Đại Việt cho hắn xử lý.

Nho gia làm thật không tệ.

Mặc gia Cự tử biết việc cai trị cựu quý tộc lục quốc khó khăn đến mức nào, khi trước còn là thái tử, hắn đã không ít lần đấu trí đấu dũng với quý tộc Yến quốc.

Vậy các ngươi có từng nghĩ đến Đại Tần sẽ học tập cách này của Nho gia, rồi quảng bá đến toàn bộ Đại Tần không.

Địch Ny Toa nói, khơi gợi suy nghĩ của mọi người.

Đúng vậy, nếu Đại Việt học tập cách này, thì Đại Việt hưng thịnh, lục quốc sẽ vĩnh viễn không tồn tại.

Nhưng cuối cùng Cự tử lại nói không thể: Đại Việt không thể thực hiện chế độ này, bởi vì điều này tương đương với việc phải lấy tài sản vốn có của Đại Việt ra chia cho dân thường, Thủy Hoàng Đế tuyệt đối sẽ không làm.

Triệu Chính a a một tiếng, thầm nghĩ nếu có thể khiến Đại Tần trường trị cửu an, trẫm nhất định sẽ thực hiện, lão Tần nhân cũng nhất định sẽ thông cảm.

Mặc gia Cự tử quả nhiên không nên thân, hắn căn bản không biết khí lượng của trẫm.

Nhưng Triệu Chính vẫn âm thầm cảnh giác, hắn thực sự không biết phu thê Đỗ Lan đang làm gì, khi gặp Địch Ny Toa ở Mặc gia, hắn suýt nữa sợ chết khiếp.

Nhưng vốn dĩ hắn tưởng Địch Ny Toa đến làm nội gián tiêu diệt Mặc gia, hắn còn tự hỏi mình vừa khó khăn lắm mới gia nhập tổ chức phản Tần lại sắp bị tiêu diệt, hoàn toàn không biết nên tiếc nuối hay vui mừng.

Triệu Chính hiện tại định vị vẫn rất khó xử, suốt ngày nghe những người xung quanh nói phải phản Tần thế nào, hắn hận không thể quẳng bọn họ đi hết, mặt khác hắn lại không muốn thế lực phản Tần mà mình khó khăn lắm mới tìm được dễ dàng bị tiêu diệt, bởi vì hắn phải mượn sức mạnh của thế lực phản Tần để đoạt lại hoàng tọa của mình.

Tâm thái của Triệu Chính vẫn chưa sụp đổ, đã coi như tố chất tâm lý của hắn quá vững vàng.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn không ngờ Địch Ny Toa lại hòa nhập với Mặc gia, thậm chí còn che chở cho Mặc gia rút lui.

Hơn nữa, Cái Nhiếp hẳn cũng biết thân phận của Địch Ny Toa, nhưng hắn lại không nói gì.

Mọi chuyện xảy ra thực sự khiến Triệu Chính khó hiểu, không biết mục đích của phu thê Đỗ Lan, nhưng hắn cũng lo lắng thân phận của mình sẽ bị Địch Ny Toa phát hiện, đến lúc đó mình sẽ gặp nguy hiểm.

May mắn thay, hắn vẫn luôn rất kín đáo, nên mới bớt lo lắng.

Trước tiên chúng ta tìm một khách sạn, rồi liên hệ với Nho gia.

Bởi vì ở đây chưa có phân bộ của Mặc gia, cũng chỉ có thể làm vậy.

Đúng lúc mọi người đang chuẩn bị tìm chỗ dừng chân, thì đột nhiên từ trong hẻm nhỏ lao ra mấy tên côn đồ khát máu, người bị truy sát đã có không ít vết thương, nhưng những kẻ phía sau rõ ràng vẫn không muốn bỏ qua cho hắn.

Thật hèn hạ, bọn họ sao có thể lấy đông hiếp ít.

Thiên Minh lúc này lại rất có lòng hiệp nghĩa.

Ngươi sẽ không phải là nhớ lại ký ức bị truy đuổi trước đây chứ.

Thiếu Vũ lại cảm thấy Thiên Minh là đồng cảm, nếu không thì gặp tình huống này đã sớm trốn sau lưng Cái Nhiếp rồi.

Thiên Minh bị nói trúng, quả thực là như vậy, trước đây khi hắn trộm đồ đã từng bị mấy tên lính lớn đuổi theo, nên hắn ghét nhất việc mấy người đuổi một người: Cái Nhiếp đại thúc, giúp hắn đi.

Nhưng Cái Nhiếp lại đang quan sát, trong điều kiện tình hình không rõ ràng, không biết nguyên nhân thì có thể hảo tâm làm chuyện xấu.

Hắn có thể nói ra: lòng dũng cảm thực sự không phải do người khác lo lắng cho hắn mà được chứng minh, người mạnh mẽ thực sự phải khiến bạn bè và người thân cảm thấy an toàn và yên tâm.

Ba quan của Kiếm Thánh này quả thực còn chính trực hơn học sinh ba tốt, thanh niên bốn ưu.

Nhìn tình hình thì là tranh chấp bang phái, Trường An cũng không yên bình như vẻ bề ngoài, ngầm có không ít sóng gió.

Cựu quý tộc lục quốc là những người giỏi gây chuyện nhất, dù Trương Lương rất lợi hại nhưng cũng không thể quán xuyến mọi mặt.

Hiện tại, cựu quý tộc lục quốc đang phù trì các bang phái tranh giành lợi ích nội bộ khu tự trị, khu tự trị đã bước đầu ổn định, thương nghiệp phồn thịnh, sản xuất vận chuyển buôn bán mỗi khâu đều liên quan đến lợi ích lớn, cựu quý tộc đương nhiên sẽ không bỏ qua những lợi ích này, đấu tranh công khai và ngầm vẫn luôn diễn ra.

Dù đều nhận ra là băng hội khát máu, nhưng Mặc gia phụng hành Kiêm Ái, tự nhiên sẽ không để yên cho việc lấy đông hiếp ít, nên Đại

Thiết Chùy, gã đàn ông cơ bắp vạm vỡ như người khổng lồ, đã ra trận.

Hắn là người thích hợp nhất để trấn áp những tên côn đồ này.

Quả nhiên, Đại Thiết Chùy vừa ra tay, đã chặn đứng những kẻ truy sát.

Các ngươi dám quản chuyện của Sơn Hổ Bang chúng ta, chẳng lẽ không muốn sống nữa sao.

Võ đấu chuyển sang cãi vã.

Đại Thiết Chùy cười, cây chùy sắt trong tay ít nhất nặng vài chục cân, xích sắt nối với cán chùy sắt kêu khang lang lang phát ra tiếng: Ta chưa từng nghe nói về Sơn Hổ Bang nào cả, nhưng nếu các ngươi còn quấn quýt không ngừng, ta sẽ đánh các ngươi thành mèo bệnh.

Sự chênh lệch lớn về thể hình khiến bọn côn đồ biết khó mà lui.

Đoan Mộc Dung tiến lên kiểm tra người bị thương: Hắn cần được chữa trị ngay lập tức.

Nhìn tuổi của thương binh, ước chừng chỉ khoảng mười lăm, mười sáu, có thể lớn hơn một chút, vì thời đại này rất nhiều thanh niên đều suy dinh dưỡng, thân hình sẽ thấp bé hơn so với tuổi thật.

Vừa mới cảm thán về sự phồn hoa của Trường An, bọn họ đã gặp phải chuyện này, cũng không biết là tốt hay xấu.

Đúng lúc bọn họ chuẩn bị di chuyển, từ xa một nhóm binh sĩ mặc quân phục kỳ lạ chạy đến, họ là đội quân của Trường An, chuyên xử lý những chuyện như thế này.

May mắn là Mặc gia Cự tử và những người khác đều ở đó, ít nhiều cũng có chút thể diện, binh sĩ sau khi hiểu rõ tình hình liền rời đi, còn dặn dò mọi người phải cẩn thận: Hiện tại Trường An nhiều chuyện, nhiều bang phái giao tranh, nếu có vấn đề có thể đến Nha Môn Trường An, Thái thú đại nhân của chúng ta sẽ chủ trì công đạo cho các ngươi.

Mọi người tự nhiên cảm ơn, rồi dẫn thương binh đến khách sạn.

Cách Lạp Đức là một thiếu niên vô tư lự, hắn rất nghịch ngợm, là một trong những đứa nghịch ngợm nhất bộ lạc, mười hai tuổi, sống trong bộ lạc Khải Nhĩ Đặc nhân, thích ra biển chơi xa, trốn tránh công việc vất vả.

Thời đại này, mười hai tuổi đã phải làm nông, bộ lạc không có trâu bò, cũng chỉ có thể dùng sức người.

Bộ lạc của họ gần biển, truyền thuyết kể rằng tổ tiên của họ đã vượt biển đến hòn đảo tên là Đại Bất Liệt Điên này, chinh phục những người man di trên đảo, trở thành chủ nhân của vùng đất này.

Hiện tại La Mã vẫn đang trỗi dậy, nên Đại Bất Liệt Điên vẫn là thiên hạ của Khải Nhĩ Đặc nhân, đương nhiên phần lớn Khải Nhĩ Đặc nhân sống trên lục địa Tây Âu, rải rác ở các khu vực Pháp, Đức, v. v. chỉ là những nơi này vào thời đại này cũng chỉ là nơi của man di, Khải Nhĩ Đặc nhân vào thời đại này là một trong ba tộc man di, khu vực Địa Trung Hải mới là cái nôi của văn minh châu Âu.

Cách Lạp Đức đương nhiên không biết những điều này, hắn biết khoảng cách xa nhất là phải đi hai ngày đến một bộ lạc khác, trừ khi trao đổi vào mùa đông, nếu không thì đồng bào trong bộ lạc sẽ không đến đó, bình thường họ tự mình canh tác, tự mình săn bắn tự cung tự cấp.

Hôm nay Cách Lạp Đức cũng như mọi khi chạy ra bờ biển, hắn chủ yếu là để trốn việc.

Mặt trời ấm áp, thật thoải mái, ngày như vậy mới là ngày người nên sống, hắn mới không muốn cả ngày làm việc như cha mẹ và anh chị đâu.

Cách Lạp Đức là đứa con út trong nhà, cũng chính vì vậy mà hắn có cơ hội lười biếng.

Ngươi quả nhiên ở đây, sao lại trốn việc nữa rồi.

Đúng lúc Cách Lạp Đức đang mơ mộng, một cô gái Khải Nhĩ Đặc trẻ tuổi tìm thấy hắn.

Trên người họ đều có bộ quần áo vải thô đơn giản, chân trần, rõ ràng thời đại này chưa có khái niệm quần áo trẻ em, quần áo của họ cũng là quần áo người lớn sửa nhỏ lại, không đẹp, chỉ là hai mảnh vải quấn quanh người.

Quần áo của nam và nữ không có nhiều khác biệt, chỉ có thể phân biệt qua kiểu tóc.

Mễ Tư, ngươi chẳng phải cũng đang trốn việc sao.

Cách Lạp Đức nói với cô gái đầy tàn nhang này, họ là hàng xóm, mọi người đều rất quen thuộc.

Mình trốn việc, nhưng nha đầu này cũng không thích làm việc, lại còn luôn lấy cớ đi tìm mình để trốn việc.

Hi hi, ai bảo ngươi trốn việc, ta đây có lý do hợp lý.

Vừa nói Mễ Tư cũng nằm xuống, tựa lưng vào tảng đá: Mặt trời thật thoải mái.

Đều là tuổi ham chơi, khó trách bọn họ luôn tìm cách trốn tránh công việc nặng nhọc.

Hơn nữa môi trường sống ở đây rõ ràng tốt hơn nhiều so với rừng rậm châu Mỹ, có thể canh tác mà không sợ dã thú.

Đúng lúc hai thiếu niên sắp ngủ gật, Cách Lạp Đức đột nhiên trợn tròn mắt, vì hắn nhìn thấy thứ gì đó, từng chút một nhô lên từ đường chân trời, ban đầu chỉ một chút nhưng dần dần xuất hiện vật lớn hơn.

Mễ Tư, ngươi nhìn kìa, đó là cái gì.

Cách Lạp Đức gọi Mễ Tư cùng xem.

Mễ Tư trợn tròn mắt: Hình như là thuyền.

Bọn họ đều thấy thuyền, nhưng chỉ thấy những chiếc bè nhỏ trôi trên hồ, chứ không phải vật thể khổng lồ trên biển cả.

Hai người thị lực đều rất tốt, đợi đến khi đội thuyền đến gần, bọn họ đã hoàn toàn ngây người, bọn họ căn bản không biết đây rốt cuộc là cái gì.

Bản năng khiến bọn họ trốn sau tảng đá, dù bọn họ cũng không biết tại sao phải trốn.

Chúng ta vẫn nên về nói với người lớn đi.

Mễ Tư có chút căng thẳng.

Cách Lạp Đức nuốt nước bọt, thầm nghĩ cũng tốt: Đi thôi.

Đây đã không phải là chuyện trẻ con có thể phán đoán được nữa, hai đứa trẻ cắm đầu chạy về.

Những người trong bộ lạc còn kỳ lạ, sao hai đứa trẻ này hôm nay lại về sớm thế, trước đây chẳng phải lần nào cũng phải đợi đến bữa ăn sao.

Hơn nữa bọn chúng hình như rất hoảng sợ.

Không hay rồi, không hay rồi.

Cách Lạp Đức vừa chạy vừa la, thu hút tất cả những người đang làm việc trên ruộng.

Đặc biệt là gia đình Cách Lạp Đức, họ còn tưởng thành viên nhỏ nhất trong nhà mình gặp chuyện rồi.

Sao vậy.

Có ai bắt nạt ngươi, hay gặp phải dã thú rồi.

Anh trai của Cách Lạp Đức vọt tới hỏi.

Không phải, đều không phải, là trên biển có thuyền, thuyền rất lớn.

Thuyền trên biển.

Mọi người trong bộ lạc nhìn nhau, chẳng lẽ là từ bờ bên kia đến.

Cũng sẽ có một số thuyền bị lạc đến đây, nhưng thủy thủ đoàn về cơ bản không phải người tốt, thường xuyên cướp đồ.

Đương nhiên nếu thủy thủ đoàn quá yếu, cũng sẽ bị bộ lạc cướp.

Nhưng điều này không thường thấy, mấy năm cũng không gặp một lần, mảnh vỡ thuyền thì thỉnh thoảng sẽ trôi dạt lên biển, thỉnh thoảng còn có một số vật dụng nguyên vẹn có thể mang về nhà dùng.

Chúng ta cùng đi đi.

Người trong bộ lạc chuẩn bị toàn bộ xuất động, đều cầm nông cụ, đa số là đá thô, rõ ràng điều kiện kinh tế của bộ lạc này khá bình thường.

Mọi người vừa đến bờ biển liền tập thể ngây người, họ đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng đều không ngờ thuyền lại lớn đến như vậy, hơn nữa còn hoàn toàn khác so với những gì họ từng thấy trước đây.

Thời đại này, thuyền Địa Trung Hải cũng phần lớn là kết hợp buồm và sức người, đi lại tự do trong vùng Địa Trung Hải ít sóng gió không thành vấn đề, thỉnh thoảng ra biển đến quần đảo Đại Bất Liệt Điên cũng không vấn đề, vì eo biển Anh hẹp nhất chỉ 34 kilomet, cho dù là chèo thuyền bằng sức người cũng không mất bao nhiêu thời gian là đến.

Cho nên thuyền của thời đại này thực sự không lớn như thuyền lầu, thể tích khổng lồ vô cùng tận dù ở xa trên biển cũng khiến người bộ lạc sinh lòng khiếp sợ.

Có thứ gì đó đang đến.

Họ nhìn thấy từ đội thuyền khổng lồ tách ra mấy chiếc thuyền nhỏ đang tiến lại.

Thái Hòa đã phát hiện đám đông người đang vây xem trên bờ biển, dường như tốt hơn một chút so với những người man di ở Tân Đại Lục, ít nhất là mặc quần áo, dù rất nhiều người đi chân trần.

Thái Hòa thấy nhiều người đột nhiên xuất hiện như vậy, liền biết họ sống ở gần đó, nên thấy có người tản đi cũng không vội, dù sao họ đã xác định hướng rồi, cứ lên bờ trước đã.

Đồng thời Thái Hòa cũng thẳng thắn nói mình may mắn, luôn có thể vừa vặn gặp được người.

Chương 1269

Đỗ Lan từng nói những nơi này đất rộng người thưa, nói không chừng đi mấy ngày cũng không gặp người, nhưng Thái Hòa mỗi lần đều không cần nhiều thời gian là có thể gặp được người địa phương.

Đương nhiên Thái Hòa vẫn chưa biết mình chưa đến được lục địa châu Âu, đây chỉ là đảo Đại Bất Liệt Điên.

Đến bờ sau, Thái Hòa phát hiện đám đông vây xem trước đó đã biến mất hết.

Nỗi sợ hãi đối với những điều chưa biết, thúc đẩy người bộ lạc đều quay về giấu những thứ có giá trị trong nhà, sợ bị cướp đi, rồi chui vào rừng cây trốn ba năm ngày không thành vấn đề.

Họ nghĩ rằng chỉ cần bộ lạc không có gì để khách đến từ biển cướp, thì những vị khách không mời mà đến sẽ rời đi.

Người bộ lạc thực sự sợ những người lạ có thế lực lớn, phải biết rằng thời đại này ở bộ lạc của mình còn coi là một con người, nếu bị bắt đi làm nô lệ thì thật thảm không nỡ nhìn, không thể không phòng bị.

Thiên Lý Nhãn nhìn thấy tất cả những điều này, tỏ vẻ những người ở nơi này hình như rất sợ nhóm người đến từ biển của mình, nhìn họ đến cây gậy gỗ cũng giấu đi, không khỏi tức giận nói: Sao nhìn chúng ta đều hơn hẳn họ, lại giống như những kẻ sẽ đến cướp bóc họ vậy.

Không cần trách họ, họ sợ chúng ta còn hơn là có ý đồ xấu với chúng ta.

Thái Hòa thì không vội, trước tiên cắm trại, sau đó đi tìm người và giao dịch với họ, họ nên từ từ xóa bỏ địch ý.

Thái Hòa đã có kinh nghiệm, nên không hoảng loạn.

Cả bộ lạc đều trốn vào rừng sâu, để lại một bộ lạc trống rỗng, những ngôi nhà tranh và ruộng đồng chưa kịp mọc cây trồng.

Ngay cả một cọng lông gà cũng không để lại cho Thái Hòa và đoàn người.

Thái Hòa vào làng sau đó vừa khóc vừa cười, những người này thật sự lợi hại, đương nhiên cũng có thể nói tài sản của họ ít, thường thì chuyển đi hết.

Thôi vậy, từ từ đi, Thái Hòa để lại một túi lương thực nhỏ trong mỗi ngôi nhà tranh trong làng, hy vọng khi họ quay lại có thể hiểu mình không phải kẻ thù.

Nhưng Thái Hòa cũng không biết những người này sẽ trốn bao nhiêu lâu, liền phái người cưỡi ngựa dọc theo con đường mòn lờ mờ nhìn thấy để thám thính các bộ lạc khác.

Là trinh sát, ai nấy đều có võ công phòng thân, thông thường đánh mười người không thành vấn đề, thuộc về cao thủ trong đội thuyền.

Cách Lạp Đức và Mễ Tư cẩn thận trốn trong bụi cây ven rừng, lén lút nhìn tình hình làng mình.

Bọn họ đã trốn ba ngày, nhớ nhà rồi, lo lắng cho nhà cửa và cây trồng của mình.

Hình như không có ai.

Cách Lạp Đức nói: Ngươi trốn kỹ đi, ta đi xem.

Trong bộ lạc tự nhiên không có ai, những ngôi nhà đơn sơ này còn không thoải mái bằng lều trại nữa là.

Hơn nữa Thái Hòa đã sớm thỏa thuận ba điều với thủy thủ đoàn:

không được lấy bất kỳ tài sản nào của thổ dân. không được làm hại thổ dân. không được lừa gạt thổ dân.

Nếu vi phạm, nhẹ thì chịu hình phạt roi, nặng thì giết không tha.

Ước pháp tam chương vốn là Lưu Bang dùng để ràng buộc quân đội sau khi tiến vào Hàm Dương, nhưng hiện tại Thái Hòa đã dùng nó sớm hơn.

Quả nhiên là không có ai, nên một số động vật hoang dã đã xâm nhập vào làng, gây ra một số thiệt hại.

Túi lương thực mà Thái Hòa để lại có một số bị chuột cắn.

Thời đại này động vật và con người đều hung hãn như nhau.

Về đến nhà, phát hiện đồ đạc không bị phá hủy, ngược lại còn có thêm một số thứ.

Túi lương thực để ở nhà Cách Lạp Đức thì không bị chuột cắn, hắn cẩn thận sờ vào túi vải, phát hiện túi vải này lại còn mềm mượt hơn cả quần áo trên người mình.

Mở ra xem thì bên trong lại là những thứ không quen biết, từng cục tròn trịa trơn bóng.

Đây là mã linh thự, tức là khoai tây, khi Thái Hòa ở Tân Đại Lục đã thấy xung quanh thành bang trồng toàn những thứ này, nên đã đổi rất nhiều từ thành chủ.

Nấu chín thêm chút muối thì vị cũng tạm được, dùng để chống đói thì rất thích hợp.

Hơn nữa nghe nông dân thành bang nói thứ này lớn nhanh, thường hơn năm mươi ngày là có thể thu hoạch, chỉ cần tưới nước thậm chí không cần chăm sóc quá nhiều.

Trên thuyền có rất nhiều khoai tây, nên Thái Hòa mới hào phóng tặng người như vậy.

Lấy đồ xong liền quay về gặp Mễ Tư, hai thiếu niên bắt đầu nghiên cứu những củ khoai tây trong túi, hiển nhiên bọn họ đều chưa từng thấy qua.

Không nghiên cứu ra được gì, liền quay về hỏi người lớn.

Trong rừng ẩm ướt, một số người lớn tuổi không chịu nổi nữa, nên mới để hai đứa trẻ lanh lợi này đi thám thính trước.

Đối với khoai tây mà hai đứa trẻ mang về, họ không nghiên cứu ra được gì, nhưng chiếc túi vải lại vô cùng tinh xảo, khiến họ yêu thích không thôi.

Cách Lạp Đức nói là lấy được từ nhà mình, nên chiếc túi vải bị người mẹ cần kiệm của hắn cất giữ lại, đó là đồ của nhà mình mà, bị người khác chạm hư thì thiệt thòi chết.

Mọi người muốn quay về, nhưng không biết người lạ còn ở bờ biển hay không.

Ở lại thì có liên quan gì, nhìn chiếc túi này hẳn là do họ để lại, có lẽ họ không phải người xấu.

Anh trai của Cách Lạp Đức, Bố Lạp Đức, lại cho rằng tiếp xúc với người lạ không có gì xấu: Hơn nữa chúng ta có gì đáng để họ cướp đi sao.

Nhìn thuyền của họ thậm chí có thể chứa cả làng chúng ta, căn bản không thiếu những thứ nhỏ nhặt này của chúng ta.

Một số thanh niên động lòng, họ rất muốn đi tìm hiểu.

Cách Lạp Đức kiên định đứng về phía anh trai, hắn cũng muốn đi thỏa mãn sự hiếu kỳ của mình.

Nhưng một số người bảo thủ lại không đồng ý, họ thường là những người có gia đình, trên có cha mẹ già, dưới có con nhỏ không dám mạo hiểm: Nếu bị bắt làm nô lệ thì sao.

Chúng ta chẳng biết làm gì cả, họ bắt chúng ta làm gì.

Bố Lạp Đức cho rằng dù sao mình cũng là người chân trần, căn bản không cần sợ: Nếu các ngươi không đồng ý, chúng ta có thể cử một nhóm người đi xem tình hình trước, nếu chúng ta bị bắt, những người khác cứ tiếp tục trốn, nếu chúng ta không sao thì mọi người cùng ra.

Không thể vì họ ở đó mà cứ trốn mãi, nếu họ không rời đi chúng ta cứ trốn đến chết sao.

Thanh niên này vẫn rất thông minh, biết không nên bỏ trứng vào một giỏ.

Cuối cùng mấy ông lão trưởng bối gật đầu, đồng ý để Bố Lạp Đức dẫn một số người đi ra xem tình hình trước, làm rõ cũng tốt.

Mấy thanh niên có quan hệ tốt với Bố Lạp Đức đều nguyện ý đi ra, cộng thêm Cách Lạp Đức và Mễ Tư hai đứa trẻ giỏi chạy trốn và ẩn nấp, đoàn người quay về làng.

Vừa về đến liền phát hiện ra mỗi nhà đều có một chiếc túi tương tự, đựng khoai tây có trọng lượng gần như nhau.

Đây chẳng lẽ là quà, nhưng bên trong là cái gì.

Bố Lạp Đức nhìn thứ Mễ Tư mang đến nghi hoặc hỏi.

Anh, anh từ từ nghĩ đi, em và Mễ Tư đi ra bờ biển xem trước.

Ừm, cẩn thận đó, nếu có người thì nhanh về.

Biết rồi.

Cách Lạp Đức thấy Thái Hòa để lại quà, đã cảm thấy bọn họ không phải người xấu, nếu là người xấu sao có thể để lại túi vải quý giá như vậy trong bộ lạc.

Thái Hòa và đoàn người đương nhiên không đi, không những không đi mà còn dựng lên một doanh trại rất lớn trên bờ biển, giăng cờ Đại Tần.

Đại nhân, hai đứa trẻ đó lại quay lại.

Thiên Lý Nhãn nói.

Trốn nhiều ngày như vậy, cũng vất vả cho bọn chúng rồi.

Thái Hòa đã sớm biết bọn chúng không trốn được bao lâu: Người trong làng đã về hết chưa.

Không về hết, chỉ một phần thanh niên về.

Thái Hòa gật đầu: Vậy thì chuẩn bị đồ đạc đi gặp bọn họ đi, à phải rồi, đừng mang vũ khí.

Sợ mang vũ khí lại khiến bọn chúng sợ hãi.

A Lỗ đứng trên boong tàu, các nô lệ không được phép lên bờ, nhưng hiện tại họ có thể lên boong phơi nắng trong thời gian neo đậu.

A Lỗ vốn tưởng Tần nhân sẽ quay về nhà, nhưng không ngờ Tần nhân lại nói muốn đi vòng quanh thế giới theo hướng mặt trời rồi mới quay về nhà.

Cứ đi mãi về một hướng, chẳng phải càng ngày càng xa nhà sao.

A Lỗ không hiểu ý Tần nhân, nhưng hắn cũng không có tư cách phản đối, hắn chỉ cần biết đi theo Tần nhân thì cuộc sống rất thoải mái là được, hắn đã quen rồi.

Cứ nhìn mãi những lục địa xa lạ cũng thấy nhàm chán, A Lỗ cũng sẽ quay sang nhìn những nữ nô lệ trên boong một chiếc thuyền lầu khác, bên đó quả thực là ong bướm vây quanh.

Những nữ nô lệ này tuy là lên thuyền làm công cụ giải tỏa, nhưng cuộc sống cũng không tệ.

Cung ít cầu nhiều, đôi khi nữ nô lệ làm phiên dịch cũng phải tự mình ra trận, cũng chính vì vậy mà cung không đủ cầu nên mỗi lần họ đều nhận được thù lao rất hậu hĩnh.

Ngoài đồ ăn ra, còn có một số trang sức mà thủy thủ đoàn giấu riêng.

Những khoản tiền này sẽ không bị tịch thu, vì Thái Hòa đã nói những nữ nô lệ này sau khi về đến Đại Tần sẽ chính thức hoàn lương, số tiền kiếm được sẽ để họ sống qua ngày, coi như là đền đáp cho sự cống hiến của họ trên suốt chặng đường.

Sau khi về Đại Việt, Thái Hòa không định tiếp tục mở thanh lâu.

Hiện tại trang phục của những nữ nô lệ này lại tràn đầy phong cách quốc tế, trên cổ đeo răng thú lông vũ, trên đầu buộc khăn lụa, chân đi giày vải, trên người mặc áo vải thô.

Đương nhiên, cố vấn thời trang của họ là mấy nữ tì mà họ không thể với tới, giấc mơ là một ngày nào đó có thể có được một bộ quần áo lụa cùng kiểu với nữ tì.

Ở đây họ học được rằng mặc quần áo sẽ khiến phụ nữ xinh đẹp hơn, thay đổi thói quen thích khoe ngực hở vú ở Nam Mỹ của họ.

Đương nhiên như vậy, những quý ông như A Lỗ lại thiếu đi phúc lợi nhãn quang.

Thực ra trên biển còn xảy ra một chuyện liên quan đến nữ nô lệ, đó là có một thuyền trưởng biểu hiện rất tốt cứ khăng khăng muốn giữ lại một nữ nô lệ xinh đẹp làm tì nữ để một mình hưởng thụ, thậm chí còn quỳ trước mặt Thái Hòa cầu xin.

Nhưng bị Thái Hòa kiên quyết từ chối, hắn biết loại tiền lệ này tuyệt đối không thể mở, hơn nữa những nữ nô lệ này thuộc tài sản tập thể của đội thuyền chứ không phải của riêng thuyền trưởng, không thể công tư bất phân.

Nhưng Thái Hòa cũng biết những người trong đội thuyền, đặc biệt là thuyền trưởng, đều rất vất vả.

Thế là hắn đồng ý lần này khi lên bờ, các thuyền trưởng đều có thể tự mình tìm tì nữ trên bờ, đương nhiên cần tự bỏ tiền, coi như là phúc lợi của thuyền trưởng.

Sắc dục là bản tính con người, những người từ vùng Bách Gia Tranh Minh đi ra vẫn rất cởi mở, sẽ không che đậy chuyện nam nữ yêu đương.

Chỉ cần không vi phạm Ước pháp tam chương, thuyền trưởng muốn tìm một tì nữ là hoàn toàn có thể hiểu được.

Một số thuyền trưởng háo sắc đã không thể nhịn được, chuẩn bị lên bờ chọn lựa rồi, đáng tiếc Thái Hòa không động thì bọn họ cũng không thể động.

Có đội ngựa từ doanh trại đi ra, Cách Lạp Đức và Mễ Tư lập tức chạy về, bàn chân đạp trên bãi cỏ làm tung đất và cỏ vụn, đón gió biển ẩm ướt chạy về phía làng.

Anh, anh, bọn họ đến rồi.

Bố Lạp Đức ổn định tâm thần, ra hiệu cho mọi người bình tĩnh, Bao nhiêu người.

Khoảng mười mấy người, đều cưỡi ngựa.

Còn có ngựa.

Đây là vật xa xỉ phẩm a, chỉ có các bộ lạc lớn mới có.

Mọi người đừng sợ, cứ để chúng ta xem bọn họ muốn làm gì.

Bố Lạp Đức dẫn đầu, đưa người đứng ở cửa làng.

Thái Hòa nhìn thấy người không bỏ đi, nở nụ cười, ngôi làng này tuy nhỏ, nhưng gần bờ biển, nếu có thể thiết lập quan hệ tốt sau này có thể đặt một điểm giao dịch ở đây.

Còn ba bốn chục mét, Thái Hòa liền xuống ngựa.

Một người rất trẻ đi tới, có lẽ cùng tuổi với em trai mình, nhưng khí độ đó nhìn là biết nhân vật lớn.

Bố Lạp Đức thấy đối phương xuống ngựa đi tới thì thở phào nhẹ nhõm, biết đối phương quả nhiên không phải người xấu.

Chào các ngươi.

Thái Hòa hô: Chúng ta không có ác ý, ta muốn giao dịch với các ngươi.

Giao dịch.

Bố Lạp Đức thầm nghĩ làng mình chắc không có gì tốt để giao dịch, nhưng đối phương chắc hẳn có không ít đồ tốt, nếu có được một số thứ đi bán ở nơi khác có lẽ có thể kiếm tiền.

Các bộ lạc ở đây sử dụng tiền tệ cơ bản của La Mã và Macedonia.

Thấy Thái Hòa đã đi đến trước mặt, Bố Lạp Đức mở miệng hỏi: Đồ trong nhà chúng ta là do các ngươi để lại phải không.

Đúng vậy, bên trong là mã linh thự, có thể chống đói, thêm chút muối, vị sẽ ngon hơn.

Thái Hòa rất thích ăn khoai tây.

Mã linh thự.

Chưa từng nghe nói, nhưng lại đem lương thực quý giá làm quà tặng, đối phương thật sự hào phóng: Ta tên Bố Lạp Đức, là người làng này.

Thái Hòa, Tổng đốc hạm đội Đại Tần.

Thái Hòa nói.

Vẫn không nhận ra quốc gia và chức quan, dù sao Bố Lạp Đức vốn dĩ kiến thức nông cạn, nhưng hắn biết mình gặp vận may lớn, đã gặp được những người này thì có lẽ mình cũng có thể phát đạt, đến nơi phồn hoa hơn để hưởng thụ.

Bên Bố Lạp Đức cũng không có gì để tiếp đãi Thái Hòa và đoàn người, cũng chỉ có thể mời người vào nhà ngồi trước.

Thái Hòa lập tức sai người đi chuẩn bị đồ ăn thức uống, cứ ngồi không cũng không có ý nghĩa.

Bố Lạp Đức phát hiện chỉ có Thái Hòa nghe hiểu lời mình nói: Xin hỏi ngài cũng là Khải Nhĩ Đặc nhân sao.

Không phải, ta là Tần nhân, đến từ một nơi rất xa, ngồi thuyền cũng mất mấy chục ngày.

Nhưng ngài có thể nghe hiểu lời ta nói.

Đó là vì ta có một sư phụ rất lợi hại, ông ấy hiểu biết rất nhiều.

Nhắc đến Đỗ Lan, Thái Hòa luôn có vẻ mặt sùng bái.

Nói qua nói lại, đột nhiên có mùi thơm từ bên ngoài truyền vào.

Mấy người bạn của Bố Lạp Đức đã sớm vây quanh đống lửa.

Binh sĩ Đại Tần dựng bếp lò trên khoảng đất trống của bộ lạc, bên trong nấu một ít thịt, thêm muối và một số gia vị từ lục địa châu Mỹ, mùi vị hỗn hợp đơn giản là câu dẫn lòng người.

Nhìn những người đồng hương đang chảy nước dãi, Bố Lạp Đức tỏ vẻ rất mất mặt.

Anh, mau đến đây, thơm quá, mau đến đây, em giúp anh giữ chỗ.

Cách Lạp Đức đang tuổi ăn tuổi lớn, khẩu vị cũng lớn, ngửi thấy mùi thơm như vậy, căn bản không nhịn được.

Không quen biết em trai mình, nghĩ mình có thể cùng lãnh đạo người ta nói chuyện vui vẻ, tương lai nhất định cũng là nhân vật lớn, em trai mình lại mất mặt như vậy, vì một miếng ăn mà còn tranh chỗ, quá đáng thật.

Bố Lạp Đức tuy cũng rất thèm, nhưng hắn trước mặt Thái Hòa vẫn muốn giữ thể diện, nên vẫn luôn kiềm chế.

Nhưng hình tượng của hắn cũng bị những người này phá hỏng hết rồi.

Trong lời kể của Bố Lạp Đức, Thái Hòa đã biết gần đây không có thành phố lớn nào, chỉ có vài bộ lạc lớn.

Cũng biết đây là Bất Liệt Điên, không phải lục địa mà là một hòn đảo khổng lồ.

Nhưng theo bản đồ thế giới, Thái Hòa biết cách châu Âu đã chỉ còn một bước chân, nên hắn quyết định dừng lại để tu chỉnh.

Đại nhân ngài thật lợi hại, những người này cơ thể nặng mùi như vậy, ngài lại còn bằng lòng ở chung một phòng với họ, họ không tắm rửa sao.

Trương Tam ở bên cạnh không kìm được dùng tiếng Tần nói.

Chỉ mình ngươi thích sạch sẽ.

Thái Hòa trừng Trương Tam một cái: Lần này chúng ta đến để giao lưu, không phải đến gây địch, nên đối với bất kỳ ai cũng phải khách khí, thể hiện khí độ của một Đại Tần là lễ nghi chi bang.

Cho dù thói quen sinh hoạt của họ khác chúng ta, cũng không thể kỳ thị người ta.

Ta biết lỗi rồi.

Trương Tam lập tức nhận lỗi.

Ăn cơm, những thanh niên Khải Nhĩ Đặc này lập tức bị chinh phục, họ không hề biết thịt có thể ngon đến vậy.

Hơn nữa những miếng khoai tây bên trong cũng vô cùng đậm đà, ngay cả nước canh cũng trở nên ngon hơn.

Thịt cộng khoai tây cộng gia vị, đơn giản chính là sát khí của thời đại này, thần cản giết thần, Phật cản giết Phật, mấy thanh niên bộ lạc thề sẽ không bao giờ rời xa món mỹ thực này nữa, mà muốn ăn được những món mỹ thực này, họ phải tìm cách đi theo Thái Hòa.

Bố Lạp Đức là người đầu tiên đưa ra ý tưởng muốn làm công cho Thái Hòa: Ngài thuê chúng tôi đi, bất kể là đánh trận hay làm lao động khổ sai, chúng tôi đều có thể.

Lính đánh thuê có từ thời cổ đại, cả phương Đông và phương Tây đều có, chỉ là ở phương Tây thịnh hành hơn.

Đương nhiên hiện tại vẫn chưa phải đỉnh cao phát triển của lính đánh thuê, nhưng lính đánh thuê đã tồn tại.

Vì rất nhiều lãnh chúa không có đủ tài lực duy trì một đội quân thường trực không đánh trận, nên khi đánh trận sẽ tìm lính đánh thuê.

Mà thời đại này chế độ phong kiến ở châu Âu vẫn chưa hoàn thiện, về cơ bản chỉ là mấy thành bang tập hợp lại thì coi là một thế lực lớn.

Vào thời điểm này, La Mã cổ đại cũng chưa thực sự trở thành bá chủ, tự nhiên cũng chưa có hoàng đế.

Vị hoàng đế đầu tiên của châu Âu đáng lẽ phải là Ốc Cách Tư Đô của La Mã cổ đại, mặc dù cha nuôi của Ốc Cách Tư Đô là Khải Tát đã là nhà độc tài, coi như đã lập gương cho Ốc Cách Tư Đô.

Cho nên hoàng đế châu Âu đời sau cũng được gọi là: Ốc Cách Tư Đô và Khải Tát.

Ốc Cách Tư Đô là vì tên đầy đủ của Ốc Cách Tư Đô là Cái Duy Tư Ốc Cách Tư Đô, còn tên đầy đủ của Khải Tát là Cái Ô Tư Vưu Lý Ô Tư Khải Tát.

Ốc Cách Tư Đô và Khải Tát đều là họ của hai cường giả, sau này cũng được dùng để chỉ hoàng đế châu Âu.

Ví dụ như Sa Hoàng Nga, thực ra chính là ý nghĩa của Khải Tát, đáng tiếc lại bị ngữ âm Hán ngữ bác đại tinh thâm dịch thành một ý nghĩa khác.

Nhưng hoàng đế châu Âu lại không phải thế tập, mà là do giáo hội gia miện, càng giống như một loại tuyên bố quyền cai trị hợp pháp đối với lãnh thổ châu Âu, giống như bạn nắm giữ ngôi làng này, thì sẽ được phong danh hiệu trưởng làng.

Được gia miện thành hoàng đế, có thể đường đường chính chính nói mình là người thừa kế hợp pháp của La Mã cổ đại, từ xưa đến nay đã là bá chủ châu Âu.

Đương nhiên trong nhiều trường hợp hơn, châu Âu vẫn thuộc về các quốc vương.

Hiện tại là hơn 200 năm trước Công nguyên, hoàng đế châu Âu còn cần hơn một trăm năm nữa mới xuất hiện.

Các thế lực ở châu Âu vẫn chỉ có các thành bang hùng mạnh mới có thể sở hữu quân đội chuyên nghiệp hóa, lính đánh thuê đã không còn là chuyện mới mẻ.

Thái Hòa cân nhắc một chút, cho rằng thuê một số người địa phương có lợi, vì binh sĩ Đại Tần rất khó giao tiếp với người địa phương: Vậy thì sau này cần các ngươi giúp đỡ.

Thái Hòa nói, hắn sẽ dùng lụa và đồ sứ làm tiền công.

Bố Lạp Đức biết cuộc đời rực rỡ của mình sắp bắt đầu, mình đã ôm được đùi lớn rồi.

Nhiệm vụ đầu tiên của hắn là mang vật phẩm đi các bộ lạc khác để giao dịch, mục tiêu là các loại động thực vật bản địa.

Đại nhân.

Thái Hòa đang kiểm tra các báo cáo từ các thuyền gửi đến, thành viên hạm đội mỗi ngày ăn uống, đi vệ sinh, ngủ nghỉ đều tiêu hao lượng lớn lương thực, Thái Hòa phải kịp thời nắm rõ, hiểu rõ những thuyền nào đã hết, những thuyền nào còn đầy.

Là Lỗ Nhân à, hôm nay ngươi lại tự mình trình báo cáo sao.

Thuyền của ngươi không có chuyện gì sao.

Gã này chính là một trong những thuyền trưởng vô liêm sỉ nhất hạm đội, cũng chính là hắn ta đã mặt dày mày dạn xin Thái Hòa nữ nô làm tì nữ.

Thái Hòa nhìn biểu cảm của hắn liền biết hắn đang nóng lòng muốn đi tìm tì nữ, nhưng bây giờ mới đến nơi nào chứ.

Thái Hòa hiện tại còn chưa gặp được mấy nữ nhân bản địa, lấy đâu ra đối tượng có thể làm tì nữ.

Đại nhân Lỗ Nhân muốn nhắc nhở Thái Hòa thực hiện lời hứa, Thái Hòa đã kim khẩu ngọc ngôn đồng ý sau khi lên bờ là có thể đi chọn tì nữ.

Lỗ Nhân, gã này ba mươi tuổi, ở nhà có vợ và một đứa con lớn, vốn là một đình trưởng dưới quyền Tang Hải Thành, cuộc sống cũng tạm được.

Chỉ là khi bắt tráng đinh, làng của họ thực sự không đủ người, đình trưởng là hắn ta cũng nghĩa khí, chấp nhận đi cùng những người lao động trong làng.

May mắn thay chỉ là đến Tang Hải Thành, hơn nữa còn là làm việc cho Đỗ Lan.

Lỗ Nhân chính là một trong năm trăm lao động khai não được chọn, cũng là nhóm công nhân đầu tiên được Đỗ Lan coi trọng nhất.

Những công nhân này về cơ bản đều ở lại Tang Hải Thành dạy học, nhưng Lỗ Nhân lại vì đã từng giúp Thái Hòa tạo giấy nên muốn ở lại bên cạnh Thái Hòa để kiếm chút nhân dạng.

Thế là mới có chuyện Lỗ Nhân ra biển, trước mặt Thái Hòa, gã đàn ông ba mươi mấy tuổi lại trở nên ngượng nghịu: Đại nhân, ngài còn nhớ trên biển ngài đã nói gì không.

Thái Hòa vừa khóc vừa cười, hắn đương nhiên nhớ, nhưng nhìn bộ dạng của Lỗ Nhân thì không khỏi tức giận.

Lỗ Nhân này tài cán không tệ, cũng nghe lời, chỉ là háo sắc và thích ra vẻ.

Lỗ Nhân cảm thấy mình bây giờ đã là thuyền trưởng một thuyền, oai phong hơn đình trưởng, đã thăng quan thì tì nữ mỹ thực không thể thiếu, hắn chính là một kẻ hưởng lạc chủ nghĩa triệt để.

Không nhớ nữa.

Lỗ Nhân là người từ đầu đã theo Thái Hòa, Thái Hòa cũng rất quen thuộc với hắn, nói chuyện cũng thoải mái hơn.

Giữa công việc bận rộn của Thái Hòa, cũng chỉ có gã này mới khiến Thái Hòa cười được.

Sao có thể như vậy chứ.

Lỗ Nhân lập tức không vui: Đại nhân, ngài sao có thể quên chứ.

Chẳng phải đã nói rõ sau khi lên bờ là có thể tìm tì nữ sao.

Đó là ngài đích thân đồng ý, hơn nữa còn truyền lời cho mỗi thuyền trưởng nữa, có cần tìm các thuyền trưởng khác đến đối chất không.

Vừa nói vừa phát hiện Thái Hòa vẫn luôn nhìn mình, Lỗ Nhân chột dạ, hắn đương nhiên biết Thái Hòa không thể quên, chỉ là sợ Thái Hòa không nhận.

Điều này còn quá đáng hơn là quên: Đại nhân, không phải tôi muốn nhắc nhở ngài đâu, là gã Lộ Cửu kia cứ khăng khăng bắt tôi đến.

Liên quan gì đến Lộ Cửu, hắn ta còn thật thà hơn ngươi nhiều.

Cứ nói thanh lâu di động đi, mỗi lần đến thuyền của ngươi ngươi đều không vắng mặt, ngươi còn dám bỏ công việc thuyền trưởng mà theo thanh lâu lên các thuyền khác.

Lộ Cửu đi thanh lâu, mỗi lần cũng là do ngươi mời, ngươi là kẻ làm hư người thật thà.

Lỗ Nhân không ngờ Thái Hòa đều biết, liền quỳ xuống, nhỏ giọng nói: Lộ Cửu sao lại là người thật thà chứ, Đại nhân ngài đừng bị hắn ta lừa, tuy là tôi gọi hắn ta đi, nhưng vừa đến thanh lâu hắn ta cũng không ít tiền đâu.

Lỗ Nhân hào không chút do dự bán đứng bạn bè.

Lộ Cửu và Lỗ Nhân là đồng hương, lại cùng nhau lên thuyền làm thuyền trưởng, hai người quan hệ rất tốt.

Nhưng Lộ Cửu từ đời cha đã phát đạt, chuyển đến Tang Hải Thành, phong lưu hơn Lỗ Nhân nhiều.

Thực ra làm thuyền trưởng, trước khi xuất phát Đỗ Lan đã cấp cho mỗi thuyền trưởng một khoản phí an gia, còn ứng trước lương, họ trên thuyền nếu muốn mua đồ công cộng, cũng có thể, hơn nữa còn là giá nội bộ.

Nhưng lương không phải là con số nhỏ, thuyền trưởng trên biển ăn uống sinh hoạt đều là ăn của công, căn bản không có chỗ tiêu tiền, cho đến khi thanh lâu xuất hiện, mới có cơ hội cho thuyền trưởng khoe khoang của cải.

Được rồi, nhiều thuyền trưởng như vậy, đều cùng chức, chỉ mình ngươi không hài lòng chỗ này chỗ kia, chê nam phó trinh sát không tốt, lại còn nhất định phải có tì nữ.

Thái Hòa không vui nói.

Đây chẳng phải là trước đây chưa từng hưởng thụ sao, bây giờ có cơ hội tự nhiên không thể bạc đãi chính mình.

Lỗ Nhân thẳng thắn không chút che giấu.

Được rồi, vậy ngươi cứ đi tìm đi, chỉ cần có năng lực thì dù có tìm mười người ta cũng không phản đối.

Thái Hòa nói.

Nhưng Đại nhân.

Lỗ Nhân lần này đến tìm Thái Hòa chủ yếu là vì hắn không biết giao tiếp với người địa phương: Tôi không biết nói tiếng thổ ngữ ở đây, vậy có thể nào vẫn như lần trước, Đại nhân đi chọn, sau đó chúng tôi tự mình phân phối.

Chúng tôi tin vào nhãn quan của Đại nhân.

Điều này thì đúng, trước đây Thái Hòa chọn nữ nô lệ không hề có ai xấu xí, đều là chọn những người phù hợp với thẩm mỹ của Tần

nhân.

Thái Hòa suýt nữa tức đến vỗ bàn, hắn giống như kẻ buôn người sao.

Các ngươi nghĩ ta rất rảnh rỗi sao.

Không phải đâu Đại nhân, chúng tôi là thật sự hết cách mới đến tìm Đại nhân, chúng tôi thực ra đã tiếp xúc với thổ dân rồi, nhưng hoàn toàn là gà nói vịt nghe.

Lỗ Nhân với vẻ mặt đau khổ nói: Đây chẳng phải là hết cách rồi sao, Đại nhân đây là ngài đã đồng ý với thuộc hạ rồi, ngài không thể không chịu trách nhiệm chứ.

Thái Hòa thở dài, đây chẳng lẽ chính là người có năng lực thì làm nhiều việc.

Ngay cả chuyện buôn bán nhân khẩu này cũng phải tự mình làm sao.

Đi thôi.

Được lời hứa, Lỗ Nhân cuối cùng cũng nở nụ cười: Đi thôi, chỉ đợi Đại nhân ngài.

Ngoài Lỗ Nhân ra còn có mấy thuyền trưởng khác cũng muốn có tì nữ, thậm chí có người còn chuẩn bị cưới một tiểu thiếp.

Một số thuyền trưởng chê việc đi chơi gái cùng thủy thủ đoàn quá mất thể diện, nên có tì nữ thì không cần phải đi cùng thủy thủ đoàn nữa.

Lại có người sợ bẩn, dù nữ nô lệ định kỳ đều được kiểm tra sức khỏe.

Nhìn thấy Thái Hòa, những người này không phóng túng như Lỗ Nhân, ai nấy đều cung kính không chút vượt quá.

Các ngươi muốn tìm tì nữ cũng có thể đợi đến thành phố lớn, chẳng lẽ một chút cũng không đợi được sao.

Vừa ra khỏi cửa đã phải giáo huấn những người này, không hề có chút kiên nhẫn nào.

Tất cả mọi người đều không nói gì nữa, họ nhìn biểu cảm của Lỗ Nhân khi ra ngoài thì biết đã giải quyết được rồi, bây giờ để lãnh đạo mắng vài câu cũng là lẽ thường tình.

Nơi này có giao dịch nô lệ không.

Chương 1270

Rõ ràng là không có, nữ nhân trong bộ lạc này chỉ có mấy chục người, người chưa gả chồng càng chỉ có mười mấy người, phần lớn đều đã có chủ.

Bán con gái sao.

Có bán, chỉ cần giá cả thích hợp là nhất định sẽ bán.

Thậm chí cả con trai cũng có thể bán.

Đương nhiên Thái Hòa cũng hỏi đến việc ở các bộ lạc lớn cũng có giao dịch nô lệ, thậm chí còn có những kẻ buôn người đi khắp phố phường buôn bán người.

Biết những điều này xong, Thái Hòa chỉ có thể nói đây là thời đại người ăn thịt người, ở Đại Tần cũng tương tự có loại buôn bán nhân khẩu này, ở vùng man hoang này thì càng thịnh hành hơn.

Thái Hòa chính mình cũng là tự bán mình cho cung nội.

Thái Hòa vẫn muốn đến chỗ những kẻ buôn người mua người, không muốn ép lương thành kỹ.

Những nữ nhi có gia đình kia, một số cùng tuổi với Thái Hòa, Thái Hòa không đành lòng.

Nhưng người bộ lạc khi biết Thái Hòa muốn mua nữ nhân, đều tỏ vẻ nguyện ý bán, chỉ cần giá cả thích hợp là có thể, thậm chí ngay cả con trai cũng có thể bán.

Bởi vì họ đã bị sự xa hoa của Đại Tần chinh phục rồi, trong mắt họ đi theo Tần nhân thì có cơm ăn. 99.

Hạ nhân của người Tần cũng ăn mặc tốt hơn, ăn uống tốt hơn họ, bán thân cho Đại Tần không có gì xấu.

Nhìn bọn họ với vẻ mặt như thể nếu ngài không mua con gái nhà tôi thì tôi sẽ đi chết, Thái Hòa nhớ lại chính mình lúc trước, thầm nghĩ đi theo hạm đội cũng không phải chuyện xấu, thế là cũng đồng ý.

Nhưng hắn nhìn thấy những thứ mà các thuyền trưởng lấy ra thì lại tức giận.

Một số thuyền trưởng chỉ lấy ra một bình sứ mà đã muốn mua con gái người ta sao.

Các thuyền trưởng rất oan ức, họ đã đưa ra giá cao hơn thị trường rồi mà, ở Tân Đại Lục một bình sứ chẳng phải có thể đổi năm nô lệ sao.

Nhưng đó là nô lệ, còn những người này đều là lương dân.

Thái Hòa nói tăng giá, các thuyền trưởng đành phải nhăn mặt tăng giá.

Thế là lại thêm bạc trắng, Thái Hòa mới hoàn thành giao dịch.

Người bộ lạc nở hoa trong lòng, nhiều tiền như vậy họ có thể đi mua thêm nhiều nhân khẩu, họ cũng có thể làm chủ nô, bộ lạc phát đạt rồi.

Cự Tử mất tích, khiến người của Mặc gia xoay như chong chóng.

Họ hoàn toàn không biết vì sao Cự Tử lại đột nhiên mất tích.

Hoàn toàn không có chút dấu hiệu nào, rõ ràng hôm qua vẫn ngủ ngon lành, sao đột nhiên lại không thấy đâu.

Là Đạo Chích phát hiện Cự Tử mất tích, sáng sớm khi hắn đến gọi Cự Tử dậy thì phát hiện phòng Cự Tử trống không.

Cự Tử sẽ không đi mà không báo một tiếng.

Ban Đại Sư bảo mọi người đừng vội, ông nói Cự Tử có thể chỉ là có việc đột xuất, có lẽ sẽ sớm quay lại.

Nhưng đến tận tối, Cự Tử vẫn bặt vô âm tín.

Mãi đến ngày thứ hai, họ mới nhận được một phong thư, thư do Sơn Hổ Bang gửi đến, đại ý nói rằng Cự Tử của các ngươi đang trong tay bọn ta, nếu không muốn hắn gặp chuyện, Mặc gia phải tuyên bố với toàn giang hồ rằng Mặc gia chẳng qua là một cái rắm của Sơn Hổ Bang.

Mọi người giận dữ, nhưng rồi lại kinh nghi bất định.

Vì sao Sơn Hổ Bang lại biết họ là Mặc gia.

Hơn nữa lại bắt cóc Cự Tử bằng cách nào.

Thần lực, người của Sơn Hổ Bang e là đã thức tỉnh Thần lực, mà còn không chỉ một người.

Địch Ny Toa nói.

Không thể nào.

Mặc gia đến Trường An chưa được mấy ngày, không ngờ Sơn Hổ Bang mà ngày đầu tiên gặp phải lại lợi hại đến vậy.

Thiếu niên được cứu cũng biết mình đã gây phiền phức cho ân nhân, nói: Sơn Hổ Bang, ban đầu tên là Tam Hổ Bang, có một bang chủ và hai phó bang chủ, sau này lại thêm một Tứ Đương gia, bọn họ cảm thấy cái tên Tam Hổ Bang không thích hợp nên mới đổi tên thành Sơn Hổ Bang.

Tứ Đương gia kia rất thần bí, nhưng rất lợi hại.

Cao thủ của bang phái ta đều bị một mình hắn tiêu diệt.

Ân công, ta có lỗi với các vị.

Giờ nói xin lỗi cũng vô ích rồi, điều quan trọng là phải đi tìm hiểu thực lực của Sơn Hổ Bang, đi gặp Trương Lương, hy vọng Trương Lương cái địa đầu xà này có thể giúp đỡ.

Là người quản lý Trường An, Trương Lương quả thực biết về Sơn Hổ Bang, bọn họ đằng sau là quý tộc Triệu quốc.

Bọn họ phỏng theo Tín Lăng Quân mà chiêu mộ môn khách, Sơn Hổ Bang này bề ngoài là mấy vị đương gia quản sự, thực ra bốn vị đương gia cũng chỉ là môn khách mà thôi, trong bang còn có hai môn khách bí mật khác, sáu người này thực lực đều cao thâm khó lường, đã đánh bại mấy lần vây quét của tổ chức ta.

Trương Lương cũng không có gì ngại, dưới tay hắn thật sự không có mấy người có võ lực cao cường.

Tín Lăng Quân đã chết hơn hai mươi năm rồi, nhưng môn khách của ông ta cảm kích ân huệ sâu nặng, vẫn nguyện vì Triệu quốc mà chết.

Cho nên khi quý tộc Triệu quốc cầu hiền ở Trường An, rất nhiều môn khách của Tín Lăng Quân tranh nhau trở về phục vụ quý tộc Triệu quốc, với hy vọng phục hưng Triệu quốc.

Sơn Hổ Bang đã mua một khu đất lớn ngoài thành Trường An, xây dựng Hổ Đầu Trại, nếu Cự Tử bị bọn họ bắt cóc thì hẳn là ở đó.

Trương Lương nói: Chỉ là Hổ Đầu Trại không phải nơi tốt lành, e rằng không ai có thể cứu Cự Tử ra được.

Trương Lương đã biết rõ tiền nhân hậu quả, nhưng hắn không cho rằng Sơn Hổ Bang bắt cóc Cự Tử là vì Mặc gia ngăn cản bọn họ giết người: Bọn họ là muốn lập uy, chỉ là trùng hợp chọn Mặc gia ra tay mà thôi.

Ban Đại Sư và những người khác đồng ý với phân tích của

Trương Lương, nhưng nguyên nhân giờ không còn quan trọng nữa, điều quan trọng là đi cứu người.

Trương Lương quyết định đi cùng người Mặc gia một chuyến, hắn hy vọng có thể thuyết phục Vệ Trang hợp tác với Mặc gia, như vậy hy vọng cứu người sẽ lớn hơn một chút.

Vệ Trang và Trương Lương đều là người Hàn quốc, thời thiếu niên từng là bạn tốt.

Ban đầu Vệ Trang, Trương Lương, và Hàn Phi Tử ca ca của Xích Luyện là huynh đệ sinh tử, Vệ Trang sở dĩ luôn khách khí với Xích Luyện cũng có nguyên nhân từ ca ca của nàng.

Vệ Trang đối với nguyên nhân cái chết của Hàn Phi vẫn còn nghi ngờ, hắn không tin Hàn Phi sẽ chết đơn giản trong đại lao như vậy, nên vẫn luôn truy tìm nguyên nhân cái chết thực sự của Hàn Phi.

Nể mặt Trương Lương, hơn nữa phân tích của Trương Lương cũng rất đúng, Vệ Trang cũng đồng ý hợp tác với Mặc gia.

Hiện tại Đại Việt thế đại, Lưu Sa tạm thời tuy có thể nhận Đại Việt thuê, nhưng đợi đến khi thiên hạ ổn định, một tổ chức như Lưu Sa chắc chắn sẽ không được Đại Việt dung nạp.

Chi bằng thuận theo đại thế thiên hạ phản Tần, để tranh thủ đường sống.

Có thành viên Lưu Sa tương trợ, chiến lực Mặc gia tăng mạnh, tiếp theo chính là phải tiếp xúc với Sơn Hổ Bang, điều tra tung tích của Cự Tử, nhiệm vụ này phi Đạo Chích bất khả.

Bốn vị đương gia của Sơn Hổ Bang năm xưa trong số môn khách của Tín Lăng Quân cũng là những người xuất chúng, đặc biệt là Tứ Đương gia, côn pháp của hắn khi đó là vô song.

Đại Đương gia Lưu Sơn, một đại lực sĩ, nắm đấm có thể đập nát cây gỗ to bằng người.

Nhị Đương gia Trương Phượng, kiếm khách, tuy trong tay không có danh kiếm, nhưng cũng được xưng là kiếm khuynh tam thiên, không chỉ là môn khách dưới trướng Tín Lăng Quân, mà ba ngàn thực khách dưới trướng Mạnh Thường Quân, Bình Nguyên Quân, Xuân Thân Quân Tứ Công Tử thời Chiến Quốc cũng đều không phải đối thủ của Trương Phượng.

Đương nhiên Trương Phượng tuổi cũng không còn trẻ, giờ đã ngoài sáu mươi.

Tam Đương gia Khê Bách Xuyên, tuy không biết võ công, nhưng một tay hý pháp vô song, có thể lừa qua mắt tất cả mọi người.

Tứ Đương gia mới nổi tự xưng Lộng Hầu Nhi, nói là học được một thủ Vô Danh Côn Pháp từ loài vượn khỉ trong núi sâu, côn tuy không bén nhưng thế có thể lật đổ càn khôn.

Thêm hai vị môn khách khác, một người tên Khang Đỉnh, cũng là kiếm khách, nhưng danh tiếng không hiển hách.

Một người khác tên Vương Nghị, giỏi phi đao, bách phát bách trúng.

Bọn họ chính là muốn đạp lên Mặc gia để dương danh, tiện thể thu hút thêm nhiều nhân tài đến giúp Triệu quốc.

Đạo Chích dùng khinh công thám thính Hổ Đầu Trại, nhưng lại bị Đại Đương gia phát hiện.

Đại Đương gia có việc muốn Đạo Chích chuyển lời, nên sẽ không làm hại hắn.

Hổ Đầu Trại này dựa núi mà xây, có bảy khúc tám quẹo, Cự Tử của các ngươi ở trên đỉnh núi, nếu các ngươi có thể vượt qua lôi đài do sáu người chúng ta bày ra, chúng ta tuyệt đối sẽ không làm khó các ngươi, cung tiễn Cự Tử của Mặc gia xuống núi.

Thân thể Lưu Sơn có thể sánh với Đại Thiết Chùy, hơn nữa nhìn khớp xương nắm đấm của hắn lồi ra, lại ẩn ẩn có màu kim loại, tuyệt đối không đơn giản.

Ngươi là muốn chúng ta cũng cử sáu người xông quan sao.

Đạo Chích thầm nghĩ đối phương thật sự tưởng Mặc gia dễ bắt nạt, đợi đến khi hắn thám thính rõ địa hình, một mình hắn cũng có thể cứu Cự Tử về.

Ta biết ngươi là Mặc gia Đạo Thánh, nhưng ta cảnh cáo ngươi, Cự Tử đã bị ta cho uống một loại độc dược, ba ngày sau nếu các ngươi không đến, hắn sẽ trúng độc mà chết.

Sắc mặt Đạo Chích biến đổi, như vậy thì không thể hành động khinh suất: Ta muốn gặp Cự Tử, nếu không làm sao biết hắn không sao.

Lưu Sơn ra hiệu cho thủ hạ đi mang Cự Tử đến.

Đạo Chích thấy Cự Tử tuy bị khống chế nhưng trên người không có vết thương ngoài, thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng hắn còn chưa kịp nói chuyện, Cự Tử lại bị người ta mang đi mất.

Ba ngày, ta sẽ đợi các ngươi ba ngày.

Hy vọng Mặc gia các ngươi sẽ không lùi bước.

Lưu Sơn ha ha cười lớn, rồi bảo Đạo Chích đi.

Chương 1271

Cần phải chọn ra sáu người để chiến đấu, trong tình huống này đương nhiên là phải chọn sáu người lợi hại nhất.

Vệ Trang và Cái Nhiếp thì không có vấn đề gì, nhưng bốn người còn lại lại hơi khó xử.

Trong Lưu Sa có Xích Luyện và Bạch Phượng, Mặc gia có Đạo Chích và Đại Thiết Chùy, Tuyết Nữ và Cao Tiệm Ly, còn Hạng thị nhất tộc có Hạng Thiếu Vũ, Nho gia có Phục Niệm, Nhan Lộ, Trương Lương.

Cứu người là điều không thể chối từ, thậm chí ngay cả Thiên Minh cũng chuẩn bị ra tay, đương nhiên hắn vẫn chưa đủ tư cách.

Cuối cùng quyết định, Phục Niệm và Nhan Lộ cũng gia nhập, hai người cuối cùng là Đạo Chích và Cao Tiệm Ly.

Quỷ Cốc hai người, Nho gia hai người, Mặc gia hai người, đây tuyệt đối là đội hình xa hoa.

Hạng Thiếu Vũ vẫn không phục, rõ ràng hắn cũng rất lợi hại.

Nhưng nhân tuyển đã quyết định rồi, mọi người cũng không lãng phí thời gian, cứu người là quan trọng, lập tức xuất phát, khiêu chiến Hổ Đầu Trại.

Trường An nhìn có vẻ phồn hoa, nhưng trong bóng tối lại sóng ngầm cuộn trào.

Nho gia Tam Kiệt dù có thiên bàn thủ đoạn cũng khó lòng nhổ tận gốc lưới giăng của các cựu quý tộc Lục quốc ở Trường An.

Đương nhiên điều đáng sợ nhất không phải là quý tộc Lục quốc muốn phục quốc, mà là những quý tộc này không biết đoàn kết.

Đại Việt vẫn còn đó, nhưng khi họ đến Trường An phồn hoa thì lập tức vì muốn chiếm đoạt thành quả của khu tự trị mà minh tranh ám đấu, đây mới là điều khiến Trương Lương đau đầu nhất.

Tình huống như vậy cũng khiến Trương Lương nhìn thấy tương lai, e rằng khi thật sự khởi binh phản Tần, tranh đấu của các cựu quý tộc cũng sẽ không biến mất, vì trong lòng những người này căn bản không có bách tính, chỉ có lợi ích của chính mình.

Thấy những điều này, nghĩ đến những điều này, Trương Lương liền cảm thấy Đại Quốc Sư sở dĩ đại độ thiết lập khu tự trị, chính là vì hắn đã nhìn thấy các cựu quý tộc Lục quốc không thể làm nên chuyện gì.

Một đoàn người đến Hổ Đầu Trại, Đại Đương gia Lưu Sơn đã đợi ở cửa, đơn giản nói qua quy tắc: Xạ luân chiến đấu luân phiên, sáu đấu sáu, nếu người thứ nhất của phe ngươi bị người thứ nhất của phe ta đánh bại, các ngươi có thể phái người thứ hai tiếp tục khiêu chiến vị thứ nhất của phe ta, cho đến khi phe ngươi thắng lợi.

Sau đó người thắng lợi của phe ngươi có thể đi khiêu chiến thành viên thứ hai của phe ta, cứ thế tiếp tục.

Giống như chế độ thi đấu của Quyền Hoàng.

Người đầu tiên ra sân của Hổ Đầu Trại chính là Lưu Sơn: Ta tuy là Đại Đương gia, nhưng đó đều là do mọi người yêu quý, võ công của ta trong trại thì không thể nào ra tay được.

Các ngươi người thứ nhất là ai.

Sáu người bên này nhìn nhau, cuối cùng Đạo Chích của Mặc gia nói: Để ta, để ta đi thăm dò đường trước.

Dù sao hắn cũng đã quen xung phong đi đầu.

Thả ta ra, ngươi có biết đại thúc ta là ai không.

Trận đấu còn chưa bắt đầu, Hổ Đầu Trại vừa cười đã phát hiện Thiên Minh và nhóm người Đoan Mộc Dung, Tuyết Nữ, Đại Thiết Chùy, Hạng Thiếu Vũ, Cao Nguyệt mấy vị đều ở đó.

Họ là vì không yên tâm nên mới đến, nhưng vừa đến gần Hổ Đầu Trại thì đã bị phát hiện.

Lưu Sơn lại tỏ ra rất đại lượng: Nếu bọn họ đã đến, thì cứ coi như khán giả, thả bọn họ ra.

Sau đó lại nói với Đạo Chích: Ta Lưu Sơn đối với Mặc gia các ngươi không có bất kỳ tư oán nào, ta thậm chí rất bội phục Mặc gia các ngươi Kiêm ái phi công, chỉ là ai về chủ nấy.

Sơn Hổ Bang chúng ta muốn trong thời gian ngắn đạt được danh vọng, thì không thể không dùng một số thủ đoạn.

Đạo Chích không ngờ Lưu Sơn lại nói như vậy, ngược lại còn bội phục hắn: Ngươi cũng không cần nói với ta những điều này, đợi chúng ta cứu được Cự Tử, nếu các ngươi còn coi trọng Mặc gia chúng ta, thì hãy bồi lễ xin lỗi Cự Tử chúng ta.

Lưu Sơn ha ha cười lớn: Không hổ là Đạo Vương chi Vương, tốt, cứ theo lời ngươi mà làm.

Nói đoạn, Lưu Sơn hai tay đột nhiên nắm quyền đấm ra.

Phá.

Lưu Sơn gầm nhẹ, tiếng phá không theo quyền mà động: Cẩn thận.

Quần chúng vây xem đều kinh ngạc, vì Lưu Sơn hiển nhiên đã tu luyện ngoại công đến một cực hạn nhất định, công lực bất phàm, thân hình gầy gò của Đạo Chích e là không chịu nổi một quyền của đối phương.

Đạo Chích cũng biết sự chênh lệch, lập tức dùng khinh công di chuyển, không cho Lưu Sơn cơ hội đánh trúng mình.

Lưu Sơn thấy Đạo Chích lướt qua trái phải, cũng không sốt ruột, hắn biết giờ đây người nên sốt ruột là Mặc gia vì Cự Tử bị bắt cóc, chứ không phải hắn.

Cho nên hắn vững như hổ ngồi, nhưng ánh mắt lại không có chút lơi lỏng nào, miệng còn khen ngợi: Đạo Chích hiền đệ khinh công tốt, ta có thể xem một ngày.

Hiển nhiên Lưu Sơn rất thông minh, không chỉ tứ chi cường tráng, đầu óc cũng phát triển không kém.

Cái Nhiếp và các cao thủ khác đều nhìn thấu ý đồ của Lưu Sơn, thầm nghĩ không ổn, nếu Đạo Chích bị chọc giận, vậy hắn sẽ mất đi ưu thế.

Đạo Chích thực ra cũng nhìn ra Lưu Sơn đang khích tướng, nhưng trong lòng hắn cũng biết dù mình có thể chạy cả ngày, nhưng Cự Tử không đợi được.

Mình phải ra tay, không thể cứ chạy mãi.

Vì vậy Đạo Chích vòng ra sau Lưu Sơn, phi luân trong tay, nhắm vào eo, mắt, gáy kẻ địch mà tấn công.

Lưu Sơn cười, hắn như thể sau gáy có mắt, lấy quyền đổi thế, quét ra sau.

Hắn sớm đã đoán Đạo Chích nếu ra tay thì nhất định sẽ ở phía sau mình.

Đạo Chích thấy đối phương đã sớm có chuẩn bị, không hoảng không vội, mũi chân nhón trên sàn liền liên tiếp lộn mấy vòng về phía sau.

Oanh, Lưu Sơn cười tủm tỉm vung quyền truy đến, Quyền pháp này của ta tên là Phục Hổ Quyền, ngay cả hổ cũng có thể đánh chết, Đạo Chích hiền đệ, ngươi phải cẩn thận đấy.

Hiển nhiên đây là muốn nhiễu loạn tâm thần Đạo Chích, khiến hắn phân tâm.

Tên Lưu Sơn này nhìn thì thô kệch, nhưng lại có cái tinh tế trong sự thô kệch, nếu không cũng không thể trở thành Đại Đương gia Sơn Hổ Bang.

Trương Lương vội đến xem kịch giải thích: Người này tuyệt đối không thể xem thường.

Đạo Chích nhíu mày, vì đường quyền của đối phương nhìn thì lớn mạnh nhưng thực tế lại rất xảo quyệt, thế là chỉ có thể một lần nữa thi triển khinh công chuẩn bị vòng ra sau.

Lưu Sơn thấy Đạo Chích lại muốn chạy, lộ ra nụ cười: Không để ngươi thoát nữa đâu.

Mãnh Hổ Hạ Sơn.

Oanh, Lưu Sơn hai quyền chạm đất, gõ vào gạch lát sàn, trong nháy mắt biến gạch thành những mảnh vỡ bắn ra, tốc độ còn nhanh hơn Đạo Chích.

Ai da, Đạo Chích không ngờ đối phương lại ra chiêu như vậy, trên người không phòng bị lập tức bị những mảnh vỡ cực nhanh đánh trúng, mảnh vỡ như tên đâm vào cơ thể, lộ ra vết thương.

Xem quyền.

Lưu Sơn tung một quyền lớn, đánh vào lưng Đạo Chích, trực tiếp đánh hắn bay ra khỏi lôi đài.

Phụt, Đạo Chích phun ra một ngụm máu, hắn cảm thấy xương sống hình như đã gãy, đau buốt.

Thừa nhượng.

Một trong sáu người đã thua, Đoan Mộc Dung lập tức kiểm tra tình hình của Đạo Chích, phát hiện hắn chỉ bị chút nội thương, sẽ không chết.

Để ta vậy.

Nhan Lộ bước ra, hắn là người trầm tính nhất trong Tam Kiệt, trong tay có một thanh bảo kiếm Hàm Quang mà Triệu Cao vẫn luôn muốn có.

Đương nhiên trong trường hợp này chưa cần dùng đến Hàm Quang, Nhan Lộ chỉ lấy một thanh bảo kiếm bình thường.

Lưu Sơn thấy người Nho gia lên đài, nở nụ cười, dù sao lần này Sơn Hổ Bang của hắn đã thành công rồi.

Nho gia, Mặc gia, Quỷ Cốc ba đại môn phái cao thủ tề tựu tại Hổ Đầu Trại, sau này người thiên hạ hễ nghĩ đến Nho gia, Mặc gia, Quỷ Cốc là không thể không nghĩ đến Hổ Đầu Trại.

Nghĩ đến đây, Lưu Sơn ha ha cười lớn: Ta làm sao có thể tỷ thí với Nhan Lộ đại nhân đây, ta còn phải kiếm cơm dưới tay ngài mà.

Nhận thua, nhận thua, ta dẫn các vị đi đến lôi đài tiếp theo.

Mọi người câm nín, không biết Lưu Sơn rốt cuộc đang suy tính điều gì.

Lôi đài tiếp theo chính là Nhị Đương gia Trương Phượng, khi mọi người bước lên, chỉ thấy một lão giả tiên phong đạo cốt, tóc bạc da hồng hào đang ngồi bên lôi đài, gác một chân lên, ôm một thanh kiếm, trông như đang ngủ.

Anh hùng xuất An Lạc, kiếm khí động cửu châu, xuân thu bá nghiệp, không thắng được một chung rượu.

Lão giả kia không biết là đang nói mớ hay đang làm màu, nếu là làm màu thì ông ta đã thành công, mấy câu nói đã thành công khiến mọi người tập trung chú ý, trong lòng dâng lên cảm giác bất minh giác lệ.

Lão Trương à, đừng ngủ nữa, bọn họ đến rồi.

Lưu Sơn cười hì hì nói.

Lão giả nheo mắt lại, dường như vừa nãy là thật sự ngủ: Ai muốn khiêu chiến ta.

Tiền bối, tại hạ Nho gia Nhan Lộ.

Đối phương râu trắng đã một nắm rồi, Nhan Lộ vẫn phải khách khí.

Nhưng vừa nói tên, Trương Phượng kia lại biến mất khỏi tầm mắt Nhan Lộ.

Hoàn hồn lại, chỉ thấy Trương Phượng đã đến giữa lôi đài.

Một thanh bảo kiếm đứng thẳng ở trung tâm lôi đài, Trương Phượng chắp tay sau lưng đứng bên cạnh kiếm, tóc bạc bay lượn, tay áo phất phơ, hình tượng cao nhân phả vào mặt, quả thật như kiếm tiên vậy: Tiểu oa oa, không cần khách sáo, lão hủ đời này đánh bại biết bao địch thủ, nhưng chỉ cam tâm làm môn khách của Tín Lăng Quân, chính là vì ông ấy hiểu lão hủ.

Với những người không hiểu lão hủ, lão hủ căn bản không muốn nói thêm một lời nào, vậy nên có bản lĩnh gì thì cứ dùng ra đi.

Lão già này chẳng lẽ sinh ra là để làm màu.

Một trò chơi xông quan thú vị như vậy, Đỗ Lan tự nhiên sẽ không bỏ qua, hắn đang lén xem trên Ô Đấu Vân trên trời, sâu sắc bị lời nói và hành động của lão già này làm cho bội phục, biểu thị con đường làm màu là vô tận, ba người cùng đi ắt có người là thầy ta, mình còn cần phải học hỏi nhiều.

Nhưng Trương Phượng này quả thực là cao thủ, điểm này người có mắt đều có thể cảm nhận được, chỉ riêng việc hắn đột nhiên từ mép lôi đài đến giữa lôi đài làm màu mà nói, khinh công này e rằng thế gian cũng không có mấy người có được.

Nhan Lộ cũng là một cao thủ, tuy hắn rất trầm tính, nhưng hiện tại hắn cũng đã dùng động tác xoay người ba vòng rưỡi độ khó cao mà lên lôi đài, làm Nho gia nở mày nở mặt.

Hai vị cao thủ dùng kiếm, còn chưa ra tay, đã khiến quần chúng xung quanh nín thở.

Một vị là tiên phong đạo cốt, một vị là khiêm khiêm công tử.

Cả hai thanh kiếm đều chưa ra khỏi vỏ, nhưng ánh mắt hai người đã trở nên sắc bén.

Chương 1272

Tiểu tử, ta sẽ không nương tay đâu.

Trương Phượng nói, sau lưng hắn lại hiện ra một dáng vẻ chân nhân trẻ tuổi, người đó tay cầm bảo kiếm, nhưng lại trẻ hơn Trương Phượng rất nhiều.

Nếu không nhìn lầm, người đó là Tam Thái Tử Ngao Bính của Long Cung, nổi tiếng về kiếm pháp.

Tuy bị Na Tra rút gân lột da, nhưng Tam Thái Tử chỉ là gặp phải cheat, không có nghĩa là thực lực của hắn không ổn.

Là Thần lực, một số người vẫn là lần đầu tiên thấy Thần lực, không khỏi hít một hơi khí lạnh, xem ra Nhan Lộ nguy hiểm rồi.

Trương Phượng ngay từ đầu đã nghiêm túc: Hôm nay các ngươi sẽ không thể tiến thêm một bước nào nữa.

Hắn là muốn đánh bại tất cả mọi người tại đây.

Nhan Lộ nghiêm mặt: Mời.

Nói xong, rút kiếm, nội lực thôi động đến cực hạn.

Tốt tiểu tử.

Trương Phượng thấy Nhan Lộ tuổi còn trẻ mà tu vi bất phàm, cũng khen một tiếng: Có thể dùng kiếm bằng chân để đánh bại ngươi.

Chỉ thấy lão đầu lại bay lên không, dùng chân ngự kiếm, kiếm quang hiện, chiêu thức khởi: Xem kiếm.

Thấy đối phương lại lấy chân làm tay, dùng chân khống chế kiếm tấn công, Nhan Lộ một khiêm khiêm quân tử như vậy cũng không nhịn được mà tức giận.

Nhan Lộ không thích tranh đấu, cho nên ngay cả khi chiến đấu cũng cơ bản chỉ kết thúc bằng hòa, vốn dĩ trong trường hợp này không thích hợp cho hắn đến, nhưng cuối cùng hắn vẫn đến, chính là vì hai sư huynh đệ hắn kiên trì, cùng với cảm giác chính nghĩa trong lòng hắn thôi thúc.

Thế mà không ngờ trên lôi đài lại gặp phải một đối thủ kỳ quái như vậy, khiến Nhan Lộ cũng có lòng cầu thắng.

Nâng kiếm một gạt, tách lưỡi kiếm đối phương ra, Nhan Lộ xoay cổ tay, kiếm đâm về phía bàn chân đối phương, chính là một chiêu Tỉnh Trung Kiến Nguyệt.

Trương Phượng thấy chiêu kiếm đối phương tinh diệu, ha ha cười lớn: Kiếm cười độn, khí đao trì, duy có si nhân biết ảo diệu, tiếp chiêu Si Yểm Thiên này của ta.

Tuy là dùng chân vận kiếm, nhưng chân như tay, kiếm linh hoạt đa biến, theo tiếng nói của lão giả vừa dứt Si Yểm Thiên đã thành, ba tấc kiếm mang lại như quạt xếp mở ra phong tỏa tất cả đường kiếm của Nhan Lộ.

Ngay cả Vệ Trang và Cái Nhiếp hai vị kiếm đạt nhân cũng không khỏi nhíu mày, lão già này e là còn lợi hại hơn sư phụ Quỷ Cốc Tử của bọn họ.

Nhan Lộ vội vàng chuyển công thành thủ, một chiêu Thủy Trung Tư Nguyệt, kiếm ngang chặn lại vừa vặn đỡ được công kích của đối phương.

Nhưng khi hai kiếm va chạm, lưỡi kiếm lại xuất hiện vết nứt, lực đạo cực lớn truyền đến hổ khẩu, Nhan Lộ suýt chút nữa tuột tay.

Hắn thậm chí nghi ngờ dưới vẻ ngoài lão già của đối phương là một tráng hán, nếu không làm sao có khí lực lớn đến vậy.

Trương Phượng tuy nói không nói chuyện với người không hiểu mình, nhưng sau khi ra tay thì lời hắn lại không ít: Tiểu oa oa, không tồi, có thể đỡ được chiêu này của lão phu, ngươi cũng xem như là cao thủ hạng nhất giang hồ.

Nhưng ta biết ngươi vẫn chưa dùng toàn lực, ta khuyên ngươi vẫn nên dùng hết bản lĩnh giữ nhà ra, nếu không ngươi sẽ thua rất khó coi.

Võ công của Nhan Lộ đều thoát thai từ Tọa Vong Tâm Pháp, thuộc loại gặp mạnh thì mạnh gặp yếu thì yếu, có thể đấu năm ăn năm thua với bất kỳ ai, đối thủ thực sự khiến hắn cảm thấy khó nhằn thì quả thực không nhiều.

Xem ra phải dùng Hàm Quang, thanh kiếm trong tay này nếu đỡ thêm một chiêu nữa e là sẽ gãy: Vậy thì xin tiền bối cho phép ta đổi một món vũ khí.

Ha, có gì mà không được, ngươi có thần binh bảo khí gì thì cứ lấy ra cho lão hủ mở mang tầm mắt.

Vì đối phương đã đồng ý, Nhan Lộ cất thanh bảo kiếm bị mẻ trong tay đi, rồi mới từ tay áo rút ra cán kiếm Hàm Quang, cán kiếm như bảo ngọc, nhưng không thấy lưỡi kiếm.

Lưỡi kiếm Hàm Quang phải ở trong góc chiếu sáng đặc biệt mới hiện ra.

Trương Phượng là một kiếm khách, tự nhiên cũng biết kiếm phổ: Không ngờ lại là Hàm Quang xếp thứ mười sáu trên kiếm phổ, không tồi không tồi.

Hàm Quang và Nhan Lộ hợp hai làm một, có thể phát huy sức mạnh càng cường đại.

Tiếp tục chiến đấu, Nhan Lộ một chiêu Thủy Để Lao Nguyệt, công Trương Phượng ba đường trên, giữa, dưới, kiếm nhanh như sét, chỉ là kiếm không có sát khí, cũng không phải muốn thấy máu.

Trương Phượng thấy chiêu, lại cười nói: Vậy thì ta sẽ dùng chiêu Si Già Thiên này.

Vẫn là đá chân, kiếm quang lóe lên trên chân, lại ẩn ẩn làm nổi bật lưỡi kiếm của Hàm Quang.

Hai chiêu giao nhau, kiếm khí để lại từng vết trên gạch lát lôi đài, khiến người ta tê dại cả da đầu.

Nhan Lộ đã tìm được tiết tấu, nhưng cũng chỉ là miễn cưỡng không bại, Tọa Vong Tâm Pháp của hắn vốn không thích hợp tranh cường hiếu thắng, thêm vào đối thủ cao cường, muốn thắng lợi e rằng còn cần phải xuất kỳ chế thắng.

Biến chiêu, từ Thủy Để Lao Nguyệt biến thành Tâm Trung Tĩnh Nguyệt, hoàn thành thăng hoa cảnh giới, kiếm chiêu càng mật.

Tiểu oa oa ngươi, chiêu kiếm tuy tinh diệu, nhưng lại thiếu sự lên xuống, trở nên ngày càng bình lặng, thật sự là không có ý tứ.

Đao quang kiếm ảnh toàn vô tung, si nhân không mộng hữu tỉnh thì.

Nói chính là loại người như ngươi, rõ ràng kiếm thế ngày càng mạnh, nhưng chiêu kiếm lại ngày càng bình lặng, ngươi đang cố kỵ, ngươi đang trốn tránh.

Trương Phượng là lấy kiếm mà quan sát người, nhìn ra sự trầm tính của Nhan Lộ hoàn toàn là một loại hành vi trốn tránh, không phải xuất phát từ bản tâm.

Nhan Lộ quả thực đang trốn tránh, hắn cũng là một người có câu chuyện, khi còn trẻ hắn văn võ song toàn, nhưng thế đạo lại khiến hắn biết tài hoa của hắn căn bản chẳng là gì cả, hắn đã mất tất cả, mất đi người yêu.

Từ đó hắn trở nên không tranh, không phải không muốn tranh, mà là cho rằng mình không tranh nổi.

Nhan Lộ bị nói trúng tâm sự, thầm nghĩ đối phương lợi hại, lại có thể từ trong chiêu kiếm nhìn ra nội tâm của người dùng kiếm.

Trương Phượng tuy vẫn luôn nói, nhưng công phu dưới chân lại không chậm, hắn cũng không nương tay, chiêu kiếm của hắn cũng ngày càng lợi hại.

Nhưng hắn biết mình đã thắng chắc: Si Phá Thiên.

Thần lực và kiếm khí cùng lúc phóng thích, Nhan Lộ không thể tránh, Hàm Quang tuy sắc bén nhưng cũng khó lòng chống lại.

Hắn chỉ có thể làm sự chống cự cuối cùng, hắn biết không tranh nổi, nhưng hắn của tuổi trẻ vẫn tranh, hôm nay hắn cũng phải tranh một phen: Tâm Long Vụ Nguyệt.

Kiếm mang Hàm Quang mờ mịt vô tung, tựa như sương mù trên sông, chỉ có ánh trăng ẩn hiện.

Tâm Long Vụ Nguyệt đối đầu trực diện với Si Phá Thiên.

Thiên Minh dường như nhìn thấy vô số ánh sáng, không nhịn được che mắt lại, thực ra đây đều là ánh sáng của kiếm khí: Thật chói mắt.

Chỉ có cao thủ mắt không chớp, nhìn xuyên qua kiếm khí, nhìn thấy cuộc đối quyết của hai vị kiếm khách ở trung tâm.

Nhan Lộ thua, tuy cuối cùng hắn đã dùng hết toàn lực, thể hiện thực lực của một kiếm khách siêu hạng, nhưng đối với cao thủ thức tỉnh Thần lực như Trương Phượng, Nhan Lộ vẫn không phải đối thủ.

Nhưng Nhan Lộ cũng không phải không có thành quả, chiêu kiếm cuối cùng hắn vẫn đâm trúng bàn chân Trương Phượng, khiến hắn không thể dùng chân sử kiếm nữa.

Trương Phượng nhìn vết thương, cũng không để ý: Hắn làm bị thương chân ta, vậy ta chỉ có thể dùng tay cầm kiếm, người tiếp theo lên đài sẽ rất xui xẻo, nếu dùng tay thì các ngươi đều không phải đối thủ của ta.

Đơn giản là cuồng vọng.

Đối mặt với sự khiêu khích như vậy, không cần bất kỳ thương lượng nào, Vệ Trang đã nhảy lên lôi đài, đứng giữa những vết kiếm loang lổ: Ta muốn lĩnh giáo kiếm pháp ngươi dùng tay thi triển ra, hy vọng sẽ không khiến ta thất vọng.

Lại một chuyên gia làm màu lên sân, Đỗ Lan cầm bỏng ngô trên Ô Đấu Vân lên, thầm nghĩ sàn đấu lôi đài của Tần Triều này quả thực rất thú vị, hắn còn không nhịn được muốn xuống sân làm màu một phen.

Vệ Trang là một người rất lạnh lùng, nhưng trong lòng hắn không phải không có tình cảm, hắn rất coi trọng tình bạn.

Kiếm của hắn và người của hắn giống nhau, Sa Xỉ Kiếm hung tướng hiện rõ.

Lưu Sa Vệ Trang.

Trương Phượng thực ra đã sớm phát hiện hai vị cao thủ Quỷ Cốc đều ở đây, không khỏi nở nụ cười: Ngươi và Cái Nhiếp đều là truyền nhân Quỷ Cốc, ta sớm đã muốn lĩnh giáo rồi, nhưng vì môn nhân Quỷ Cốc quá ít, nên không gặp được.

Trương Phượng đã dùng tay cầm kiếm, biểu cảm đạm nhiên, râu lớn theo gió bay, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể vũ hóa phi thăng.

Vệ Trang thì đen như tảng đá, mặc cho gió thổi mạnh thế nào, hắn vẫn không động, giơ Sa Xỉ Kiếm lên không nói một lời nhàn rỗi:

Chiến đi.

Tốt.

Trương Phượng tuy bị thương một chân, nhưng một chân còn lại đủ để hắn phát huy kiếm pháp tinh diệu, hơn nữa hắn đã dùng tay cầm kiếm, kiếm càng nhanh.

Đinh.

Chỉ trong mười mấy giây ngắn ngủi, hai người giao thủ mười mấy chiêu, đây xem như là thăm dò.

Vệ Trang và Nhan Lộ hoàn toàn khác nhau, hắn là người liều mạng, hắn sẽ không trên lôi đài mà tôn lão ái ấu.

Kiếm pháp Tung Hoành phối với Sa Xỉ Kiếm, thiên hạ không có mấy người có thể đỡ được mười mấy chiêu này, nhưng Trương Phượng không những đỡ được, còn sống động nhảy loạn, cảm khái nói: Tuy chỉ là một trong Tung Hoành, nhưng cũng đủ thấy sự kỳ diệu của Quỷ Cốc kiếm thuật.

Nhưng, nội lực của ngươi vẫn chưa đủ để thắng ta.

Kiếm pháp hai ta tương đương, nội lực và kinh nghiệm sẽ trở thành chìa khóa quyết định thắng bại.

Nội lực và kinh nghiệm là tích lũy theo tuổi tác, Trương Phượng tuổi đã cao, tự nhiên không phải Vệ Trang có thể sánh bằng.

Vệ Trang nghe Trương Phượng nói hai loại kiếm pháp tương đương, liền không vui.

Hiển nhiên Quỷ Cốc kiếm pháp còn thắng một bậc, lão gia hỏa không biết xấu hổ này, nói bậy nói bạ.

Tiếp tục, đinh.

Trương Phượng đang cười, nhìn Vệ Trang đang miễn cưỡng chống đỡ mà cười nói: Ngươi có biết vì sao ngay từ đầu ta lại dùng chân ngự kiếm không.

Lúc này Vệ Trang đang lấy chiêu phá chiêu, tự nhiên không có tâm tư trả lời.

Cho nên Trương Phượng tự hỏi tự đáp: Vì tay ta quá nhanh, một khi ta dùng tay vận kiếm, nghiêm túc ra tay, đối thủ căn bản không chống đỡ nổi quá mười hiệp.

Nhìn tình hình hiện trường, Trương Phượng không nói dối, Nhan Lộ cảm nhận rõ nhất: Quả thực nhanh hơn không chỉ ba lần so với lúc giao thủ với ta.

Hóa ra tốc độ tay của hắn nhanh đến vậy.

Nếu ngay từ đầu hắn đã dùng tay, e rằng ta sẽ bại trong vòng mười hiệp.

Thiên Minh biểu thị có lợi hại đến vậy sao.

Nhưng ta sao thấy lão già kia đang đổ mồ hôi, mà tên đại ác nhân kia lại không đổ một giọt mồ hôi nào cả.

Hử.

Nghe Thiên Minh nói vậy, mọi người vội vàng nhìn kỹ.

Đúng là như vậy, Vệ Trang nhìn thì bị áp chế, nhưng vẫn là mặt poker face, được, cho dù mặt không biểu cảm là đặc sắc của Quỷ Cốc Quỷ Kiếm, nhưng vấn đề đổ mồ hôi thì thật sự không bình thường.

Chẳng lẽ lão tiền bối liên tục chiến hai người nên thể lực không chống đỡ nổi.

Nhan Lộ tuy thua, nhưng tâm phục khẩu phục, Trương Phượng lại là lão tiền bối nên cũng không mất mặt.

Chương 1273

Trên mặt Trương Phượng mồ hôi ngày càng nhiều, hắn đang vội.

Vì hắn cảm thấy kiếm của mình như lún vào bùn lầy, hắn rõ ràng đã dùng toàn lực, nhưng lại không có chút ưu thế nào.

Khi thăm dò Vệ Trang đã như vậy, giờ Trương Phượng toàn lực công kích Vệ Trang cũng vẫn như vậy, không có biến chiêu cũng không mạnh hơn, điều này khiến Trương Phượng cảm thấy rất khó chịu, hắn không biết đối phương rốt cuộc là làm sao.

Đó là vì Vệ Trang đã bắt kịp tốc độ của Trương Phượng, tuy không phản kích, nhưng cũng đủ khiến Trương Phượng cảm thấy khó chịu.

Đỗ Lan nhìn tình hình của Vệ Trang, động tác lại ngày càng nhanh, hiển nhiên là đã được Địch Ny Toa chân truyền.

Địch Ny Toa là người đã thể hiện kiếm pháp nhanh đến cực hạn, đôi khi Đỗ Lan nhìn còn hoa mắt, Vệ Trang tuy nội lực không đủ nhưng chỉ cần nắm giữ nhanh, vậy trận chiến này không có bất kỳ hồi hộp nào.

Ngày càng nhanh, như gió lướt qua cỏ mạnh, cỏ mạnh kia cũng phải gập mình.

Trương Phượng chính là cỏ mạnh, lúc này hắn cảm thấy muốn thổ huyết rồi, vì rõ ràng là hắn đang công, nhưng tốc độ đỡ chiêu của đối phương lại đã vượt qua tốc độ xuất chiêu của hắn, hắn ngược lại bị lép vế về tốc độ.

Điều này không thể nào.

Quần chúng vây xem cũng chấn kinh trước kiếm nhanh của Vệ

Trang, đã nhanh đến mức không nhìn rõ quỹ tích rồi, cánh tay Vệ Trang làm sao có thể múa kiếm nhanh đến vậy.

Nhan Lộ vừa nãy còn kinh ngạc trước kiếm nhanh của Trương Phượng, lúc này chỉ có thể há hốc mồm không nói một lời, vì kiếm của Vệ Trang trong mắt hắn đã hóa thành lưu quang, đã nhanh đến mức vượt quá lẽ thường.

Cái Nhiếp mắt không chớp, biết sư đệ mình võ công đại tiến, nhưng loại kiếm nhanh này hiển nhiên không phải phong cách Quỷ Cốc.

Thật lợi hại, ta còn không nhìn rõ tay hắn, Thiếu Vũ, ngươi có nhìn thấy không.

Thiên Minh hỏi.

Chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy cái bóng.

Hạng Thiếu Vũ phát hiện ra thủ lĩnh Lưu Sa đáng sợ đến vậy: Trong vô thức, đã vượt qua đối thủ về tốc độ mà đối thủ chiếm ưu thế.

Loại thủ đoạn này, tuyệt đối là đòn đả kích tâm lý chí mạng đối với kẻ địch.

Trương Phượng cảm nhận sâu sắc nhất, kỹ xảo sở trường nhất của mình lại bị người ta nhẹ nhàng vượt qua, nếu là người bình thường thì chắc chắn đã thổ huyết ba thăng.

May mà lão đầu vẫn còn Thần lực, hắn không tin mình sẽ thua: Ngươi có nhanh hơn nữa, ta cũng có cách đối phó.

Nói đoạn, Ngao Bính sau lưng Trương Phượng đột nhiên biến thành một con cự long quấn quanh người Trương Phượng, trở thành hộ thể chân khí.

Kiếm nhanh đánh vào hộ thể chân khí, bắn ra tia lửa.

Vệ Trang lúc này mới dừng một lượt công thế, biểu thị đối phương thật sự là quá không biết xấu hổ, đánh không lại thì trốn đi sao.

Quá ti tiện, sao có thể như vậy.

Thiên Minh thấy Trương Phượng bị một con kim long trong suốt bao vây, đao thương bất nhập, lập tức biểu thị đây là gian lận: Có bản lĩnh thì ngươi ra khỏi đó đi.

Trương Phượng nhìn Vệ Trang, hào sảng mà nói: Không ngờ lão hủ lại thua một tiểu bối về kiếm nhanh, nhưng trận tỷ thí này liên quan đến sự báo đáp của ta đối với Tín Lăng Quân, ta tuyệt đối sẽ không nhận thua.

Không ngờ lão đông tây tiên phong đạo cốt này lại giở trò lưu manh.

Nhưng Vệ Trang lại một chút cũng không để bụng, ngược lại chậm rãi vung Sa Xỉ Kiếm, hiển nhiên là chuẩn bị thi triển đại chiêu.

Phong vân biến sắc, trên lôi đài Sa Xỉ vô ảnh, Vệ Trang hai mắt nhìn về phía hộ thể cương khí của đối thủ, bước ra một bước, đâm ra một kiếm.

Đinh một tiếng, hình rồng vỡ nát, kiếm của Vệ Trang đã kề vào cổ lão đầu.

Mọi người ngơ người, may mà Cái Nhiếp vị kiếm thánh này giải thích: Vệ Trang không phải đâm ra một kiếm, mà là nhanh chóng liên tục đâm mười một kiếm vào một chỗ, chỉ là vì quá nhanh, nên mới nhìn như chỉ có một kiếm.

Mọi người càng ngơ người hơn, như vậy cũng được sao.

Quá không nói lý lẽ rồi chứ.

Đại Đương gia Lưu Sơn vẻ mặt đứng hình, vì hắn giờ đây bắt đầu lo lắng cho mấy đồng liêu tiếp theo, kiếm nhanh của Vệ Trang này đã xuất thần nhập hóa, quả thực như thần kỹ.

Tuy Hổ Đầu Trại của bọn họ có nhiều cao thủ, nhưng cũng không khoa trương đến vậy.

Truyền nhân Quỷ Cốc lại khủng bố đến thế, Lưu Sơn giờ mới biết mình đã xem thường người thiên hạ.

Vượt qua cửa thứ hai, cửa thứ ba là Tam Đương gia, hý pháp đại sư Khê Bách Xuyên, nên lôi đài của hắn cũng là loại đặc chế, chính là một căn phòng khổng lồ, chỉ có một mình Vệ Trang được phép vào.

Vệ Trang cũng không nói lời thừa, năm phút sau, Vệ Trang kéo một người ra, đó chính là Tam Đương gia, hiển nhiên Tam Đương gia cũng bại rồi.

Khi mọi người bước vào lôi đài trong căn phòng của Khê Bách Xuyên, chỉ phát hiện bên trong gần như không có một món đồ vật nào còn nguyên vẹn, tất cả mọi thứ đều bị kiếm khí sắc bén cắt thành hai nửa, ngay cả vải lụa tơ tằm cũng không thoát nạn, càng không cần nói đến đồ gỗ và chén đĩa đồng.

Tóm lại là tất cả vật phẩm đều bị chia làm hai nửa, quả thực còn triệt để hơn vợ chồng ly hôn chia tài sản.

Vệ Trang liên thắng, cuối cùng gặp phải Tứ Đương gia tự xưng Lộng Hầu Nhi, vũ khí của hắn là một cây côn bọc sắt, to bằng cánh tay trẻ con.

Người cũng gầy gò, nhìn từ xa như một con khỉ gầy đang đứng.

Nhưng mọi người không ai dám xem thường hắn, vì ánh mắt Tứ Đương gia không đơn giản, tựa như nhìn thấu sinh tử.

Tứ Đương gia tuy là người mới của Sơn Hổ Bang, nhưng hắn lại có chiến tích hiển hách.

Từ trước đến nay không ai biết thực lực thật sự của hắn, ngay cả Trương Phượng cũng không nhìn thấu hắn.

Tuy gầy gò, nhưng biểu cảm của Tứ Đương gia phối hợp với ánh mắt nhìn thấu sinh tử của hắn, truyền đạt đến thế giới sự bất khuất và bất bại của hắn.

Hắn rất mạnh, trực giác của Vệ Trang mách bảo hắn như vậy.

Sự thật cũng chứng minh là vậy, kiếm nhanh của Vệ Trang lại không bằng côn tử của Tứ Đương gia.

Kiếm ảnh như mưa, côn ảnh thành tường.

Tứ Đương gia lại có thể dễ dàng đỡ được tất cả công kích của Vệ Trang.

Điều này khiến sắc mặt Vệ Trang rất khó coi, càng khó coi thì tấn công càng nhanh, hắn muốn thể hiện tất cả những gì Địch Ny Toa đã dạy.

Nhưng Vệ Trang hiển nhiên vẫn chưa học được tinh túy, nên đối mặt với phòng ngự không thể phá giải cũng bộc lộ giới hạn của chính mình.

Mười một kiếm, ngươi nhiều nhất chỉ có thể đâm ra mười một kiếm trong một thoáng.

Tứ Đương gia nhìn thấu toàn bộ sức lực của Vệ Trang: Đến đây, đâm ra tất cả đi, đâm ra mười một kiếm cực hạn của ngươi đi.

Vệ Trang không do dự: Như ngươi mong muốn.

Lần này hắn không chỉ đâm vào một chỗ, mà là mười một kiếm chia thành mười một chỗ, tựa như mười một ngôi sao trên bầu trời rơi xuống mà công về phía Tứ Đương gia.

Đối mặt với mười một kiếm nhanh cực hạn hóa một này, Tứ Đương gia không chút căng thẳng, ngược lại xoay chuyển côn tử, côn gỗ bọc sắt lại hiện ra từng tia kim quang, hóa thành một đĩa tròn màu vàng cản lại toàn bộ mười một kiếm kia.

Sau đó Tứ Đương gia thu côn lại tung ra một chiêu hồi mã thương, liền đánh Vệ Trang bay ra khỏi lôi đài.

Mọi người chấn kinh, họ đều chưa kịp phản ứng, trận chiến đã kết thúc rồi sao.

Nhanh vậy.

Chính là nhanh như vậy.

Vệ Trang lợi hại đến vậy còn bại, chẳng lẽ chỉ có Cái Nhiếp lên được sao.

Thực ra Cái Nhiếp cũng không có chắc thắng, vì thực lực của Vệ Trang và hắn xấp xỉ nhau.

Ai lên.

Hạng Thiếu Vũ lo lắng hỏi, hắn cảm thấy Cái Nhiếp cũng nguy hiểm.

Các ngươi đều không phải đối thủ của hắn, để ta.

Chỉ thấy một bóng người đã linh hoạt nhảy lên lôi đài.

Mọi người nhìn một cái, đại kinh thất sắc: Thiên Minh, xuống mau.

Sắc mặt Cái Nhiếp tối sầm, hắn còn tưởng Thiên Minh đang làm loạn.

Nhưng lúc này Thiên Minh lại có sắc mặt bình tĩnh, hoàn toàn khác với tính cách nhảy nhót thường ngày của hắn.

Thiên Minh điềm nhiên nói: Đại thúc, người từng nói người dũng cảm sẽ không để người quan tâm mình lo lắng, nên cháu sẽ không làm chuyện ngốc nghếch, chỉ là đối thủ này chỉ có cháu mới có thể đánh bại hắn.

Tiểu oa oa, ngươi đừng có khoác lác, đây là Tứ Đương gia của chúng ta.

Lưu Sơn không muốn rồi, đứa trẻ này không phải đang làm loạn sao: Xuống mau, để người lớn đến.

Đại Đương gia, cứ để hắn lên, hắn nói không sai, đây quả thực là vấn đề chỉ có chúng ta mới có thể giải quyết được.

Tứ Đương gia lại cũng thống nhất khẩu kính với Thiên Minh, khiến mọi người khó hiểu.

Ha ha, cái này các ngươi không hiểu rồi, vị tiểu bằng hữu này trong cơ thể cũng có Thần lực a.

Đỗ Lan không nhịn được ra mặt giải thích.

Mọi người nghe tiếng ngẩng đầu, mới phát hiện trên đám mây đen vẫn ở trên đỉnh đầu lại có một người ở trên đó.

Đại Quốc Sư.

Cái Nhiếp thực sự là quá kích động, thốt lên.

Mọi người đồng loạt hít một hơi khí lạnh, vì Đại Quốc Sư thực sự là quá nổi danh, là đệ nhất nhân dưới Đại Long Quân Đế hiện nay, những việc làm của hắn không điều nào là không ảnh hưởng đến cục diện Đại Tần, một câu nói có thể thay đổi vận mệnh Đại Việt, không thể không biết.

Đừng căng thẳng, ta ở đây chỉ vì biết trận chiến này nên đến xem.

Cái Nhiếp nghi ngờ là Địch Ny Toa đã nói cho Đỗ Lan, vì họ là vợ chồng, nhưng chuyện liên quan đến Thiên Minh, hắn không thể không thận trọng: Đại Quốc Sư, Thiên Minh vẫn là một đứa trẻ.

Hắn quả thực là đứa trẻ, nhưng Thần lực trong cơ thể hắn lại không phải trẻ con, mà là Tôn Ngộ Không Đấu Chiến Thắng Phật đã trải qua chín chín tám mốt kiếp nạn đến Tây Thiên thỉnh kinh tu thành chính quả.

Đỗ Lan nói, lại giải thích Thần lực của Tứ Đương gia: Còn vị Tứ Đương gia này Thần lực cũng không hề nhỏ, đó chính là Tôn Ngộ Không Tề Thiên Đại Thánh đã đại náo thiên cung, dẫn dắt mười vạn đại quân yêu tộc đối kháng mười vạn thiên binh thiên tướng của Thiên Đình.

Chương 1274

Sao toàn là Tôn Ngộ Không vậy.

Hạng Thiếu Vũ dù sao cũng còn trẻ, không giống người lớn mà e sợ danh tiếng Đại Quốc Sư.

Đỗ Lan vỗ tay: Đây là một câu chuyện rất dài, nhưng ta ở đây nói ngắn gọn, Tôn Ngộ Không Tề Thiên Đại Thánh sau khi đại náo thiên cung bị Như Lai Phật Tổ trấn áp dưới Ngũ Chỉ Sơn, sau đó được một phàm tăng cứu giúp cùng nhau trải qua chín chín tám mốt kiếp nạn thỉnh được chân kinh, được Như Lai phong làm Đấu Chiến Thắng Phật.

Như Lai gì đó, tăng nhân gì đó, thỉnh kinh gì đó, đều là cái quái gì, Phật giáo phải đợi đến sau thời Tam Quốc, Tây Tấn mới dần dần lưu hành, Đại Việt này đâu có thuyết pháp đó.

Nhưng điều đó không cản trở họ lý giải, hiện tại quá khứ và tương lai của một người đồng thời xuất hiện trên hai người khác.

Điều này có thể sao.

Ngay cả người ở thời đại này có trí tưởng tượng không nhỏ, cũng có chút không xoay sở kịp.

Đỗ Lan liền đơn giản giải thích: Trong cơ thể Tứ Đương gia là Tôn Ngộ Không phản nghịch tự do tự tại không sợ trời không sợ đất thời trẻ.

Còn trong cơ thể Thiên Minh chính là Tôn Ngộ Không của tuổi già đã trải qua tất cả tu thành chính quả mang trên mình gông cùm.

Trận chiến của hai người này tuyệt đối là một cuộc chiến kinh thế, như vậy ta sẽ miễn phí cung cấp hai cây Định Hải Thần Châm để khuấy động không khí.

Đỗ Lan điểm một ngón tay, một cây côn vàng và một cây côn bạc lần lượt rơi xuống bên cạnh hai người.

Cây vàng bị Tứ Đương gia nắm lấy, cây bạc bị Thiên Minh nắm lấy.

Trận chiến bắt đầu.

Tứ Đương gia nhìn thấy Tôn Ngộ Không tương lai lộ ra vẻ mặt dữ tợn, Thiên Đình đã hủy hoại Hoa Quả Sơn, tiêu diệt vô số khỉ con khỉ cháu của hắn, tương lai của mình lại vì thần tiên mà làm việc, quả thực là vong ân bội nghĩa: Ngươi cái tên tiểu nhân bội tín khí nghĩa này, ăn ta một bổng.

Kim bổng rơi xuống, lôi đài nổ tung.

Mọi người bị những mảnh đá bay ra ép lùi lại, đều biểu thị đây là đánh nhau hay là muốn phá nhà vậy.

Quá khoa trương rồi, mới có một côn thôi mà.

Cây bổng này nặng mười ba ngàn năm trăm cân, sượt qua thì bị thương, trúng phải thì mất mạng.

Đỗ Lan nói.

Hiển nhiên Tôn Ngộ Không Tề Thiên Đại Thánh lúc này đang ở vào thời điểm bị bắt lên Thiên Đình, nên hắn hận trời vô mắt hận đất vô tâm hận những chư thần đầy trời kia đều là cầm thú đội lốt.

Kim bổng binh binh bàng bàng, gõ đến mức cả Hổ Đầu Trại đất rung núi chuyển.

Còn ánh mắt Thiên Minh lại vẫn luôn rất bình tĩnh, hắn vẫn chưa xuất côn, dường như đang lắng nghe lòng hận thù của quá khứ chính mình.

Nhưng điều này không có nghĩa là hắn nắm chắc phần thắng, mà là hắn không biết phải ra tay thế nào, hắn đã bị quá khứ của chính mình làm cho sợ hãi rồi, trước đây hắn có lợi hại đến vậy sao.

Sau khi trở thành Đấu Chiến Thắng Phật, Tôn Ngộ Không đã lâu không xuất bổng, đến nỗi gần như quên mất cách đánh nhau.

Quá khứ của mình ngông cuồng đến vậy, trách gì Ngọc Đế phải thỉnh Như Lai Phật Tổ, nếu là mình thì mình cũng phải thỉnh, Đấu Chiến Thắng Phật Tôn Ngộ Không thầm nghĩ.

Oanh, chín chiêu ắt thua, Tề Thiên Đại Thánh một côn tử đã đánh trúng người Thiên Minh.

Lực đạo cực lớn có thể làm kim thạch vỡ nát, nếu không có Thần lực của Đấu Chiến Thắng Phật, e rằng cú đánh này sẽ làm gãy eo Thiên Minh.

Vì có Thần lực của Đấu Chiến Thắng Phật, nên Thiên Minh chỉ bị đánh bay đâm thủng mấy căn nhà gỗ.

Chết đi.

Tề Thiên Đại Thánh truy kích đến, Kim Cô Bổng đột nhiên biến lớn, muốn đánh chết Đấu Chiến Thắng Phật.

Nhưng Đấu Chiến Thắng Phật dù sao cũng không phải dạng vừa, cuối cùng cũng thi triển thần thông: Biến.

Trên không trung xuất hiện vô số Kim Cô Bổng màu bạc như pháo phù du bao vây Tề Thiên Đại Thánh, một cây mười ba ngàn năm trăm cân, mười cây là mười vạn, một trăm cây là một trăm vạn.

Cây bổng đầy trời này ít nhất cũng phải một hai vạn cây, luân phiên đánh Tề Thiên Đại Thánh.

Tề Thiên Đại Thánh bị đánh bất ngờ, điều đáng sợ hơn là Đấu

Chiến Thắng Phật muốn dùng bổng bạc giam cầm Tề Thiên Đại Thánh.

Cho nên bổng xuyên qua khớp xương Tề Thiên Đại Thánh, một cây hai cây không đủ, thì đến nhiều hơn, nhất định phải khóa chặt khớp xương Tề Thiên Đại Thánh, khiến hắn không thể động đậy.

Khóa khớp xương quả thực là kỹ xảo thần cản giết thần Phật cản giết Phật, khi bổng đầy trời biến mất, Tề Thiên Đại Thánh đã bị mấy cây côn lung tung gác giữ, tất cả khớp xương bị khóa chặt, không thể có bất kỳ động tác nào.

Mọi người đã không biết phải phản ứng thế nào rồi, đây thực sự là thần tiên đánh nhau a, căn bản không thể xen vào.

Ngươi chính là ta, ta chính là ngươi, ngươi lại hà tất phẫn nộ như vậy, thế giới này thật tốt đẹp, nóng nảy không tốt không tốt.

Thiên Minh bay đến trước mặt Tề Thiên Đại Thánh, dường như cho rằng mình đã thắng rồi.

Tề Thiên Đại Thánh cúi đầu, vẻ mặt không nhìn rõ, dường như đang nói gì đó.

Ngươi đang nói gì.

Đấu Chiến Thắng Phật điều khiển Thiên Minh lại gần, hy vọng có thể nghe rõ.

Trời đột nhiên xuất hiện lượng lớn mây đen, sấm chớp chợt đến, gió nổi mây vần, khiến người ta cảm nhận được sự uy nghiêm của tự nhiên.

Điện chớp sấm rền, chẳng lẽ là ông trời đang phát nộ sao.

Tề Thiên Đại Thánh vẫn đang nói chuyện, nhưng âm thanh lại ngày càng vang vọng, cuối cùng tiếng sấm cũng bị âm thanh của Tề

Thiên Đại Thánh bao trùm: Ngươi là ta, nhưng ta lại không phải ngươi.

Ta muốn bầu trời này, không thể che mắt ta nữa. ta muốn mặt đất này, không thể chôn vùi lòng ta nữa. ta muốn chúng sinh này, đều hiểu ý ta.

Âm thanh đã vang vọng khắp thành Trường An, bách tính trong thành đều trợn tròn mắt ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, không biết âm thanh này từ đâu đến.

Nhưng lời nói này lại khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, không kìm được mà nắm chặt nắm đấm.

Ngay cả trời cũng đang sợ hãi, trốn sau đám mây đen, chỉ dám dùng sấm sét làm vũ khí mà đánh về phía Tề Thiên Đại Thánh.

Đấu Chiến Thắng Phật kinh hãi lắng nghe lời phát ngôn của Tề Thiên Đại Thánh, chỉ cảm thấy lông toàn thân dựng đứng, sau gáy lạnh toát.

Ta muốn chư thần kia, đều tan biến mây khói.

Oanh, sấm sét đánh trúng mục tiêu, ánh sáng bùng lên, điện tương bắn tung tóe, sức mạnh có thể biến vạn vật thành tro bụi được phóng thích ra, thề muốn tiêu diệt Tề Thiên Đại Thánh.

Nhưng. nhưng Tề Thiên Đại Thánh đã trở lại, hắn đội mũ phượng cánh tím vàng, thân mặc áo giáp vàng khóa móc, chân đạp giày gấm sen, từ trong sấm lửa trọng sinh, giờ khắc này Đấu Chiến Thắng Phật cũng chỉ có thể trở thành nền.

Trong thời đại Vương hầu tướng tướng há có dòng dõi trời sinh. này, Tề Thiên Đại Thánh xuất thế ngang trời quả thực là thuận ứng dân ý, lời nói và tinh thần của hắn chính là tinh thần phản kháng được hoan nghênh nhất trong thời đại này.

Cho nên Tề Thiên Đại Thánh mạnh, mạnh đến mức có thể khiêu chiến chính mình trong tương lai.

Đấu Chiến Thắng Phật ánh mắt phức tạp nhìn Tề Thiên Đại Thánh đang rạng rỡ, dường như đang hỏi trời hỏi đất hỏi chính mình, mình chẳng lẽ thật sự đã làm sai rồi sao.

Nhưng trải qua chín chín tám mốt kiếp nạn, Đấu Chiến Thắng Phật cũng là người có tín niệm kiên định, không kiên định cũng không thể đi đến cuối cùng: Trời này, đất này, không có gì có lỗi với ta, ta không hận không hối.

Luân cây bổng bạc đánh về phía Tề Thiên Đại Thánh đang ở trạng thái đỉnh phong.

Xem ra ngươi đã quên Thiên Đình đối xử với chúng ta.

Tưởng năm đó ta chẳng qua là ở Hoa Quả Sơn thể hiện thần thông, liền bị Thiên Đình để mắt, lừa gạt ta lên Thiên Đình làm Bật Mã Ôn, Thiên Đình này nếu không phải cố ý lừa gạt ta, thì còn là gì nữa.

Đối mặt với bổng bạc đang ập đến, Tề Thiên Đại Thánh thong dong trách cứ Thiên Đình, đương nhiên công phu trong tay cũng không yếu, Kim Bổng và Ngân Bổng đánh thành một khối.

Vậy ngươi có nhớ chúng ta từ Đông Hải lấy Định Hải Thần Châm, còn nhớ chúng ta sau khi say rượu vào âm phủ địa phủ gạch tên tất cả vượn khỉ trên sổ sinh tử không.

Phàm sự có nhân mới có quả, nếu không phải Thái Bạch Kim Tinh hòa giải, ngươi và ta e rằng còn chưa lên Thiên Đình đã bị thiên binh thiên tướng vây quét, Hoa Quả Sơn cũng đã sớm sinh linh đồ thán.

Tề Thiên Đại Thánh đâu có quản những thứ này, hắn là Tề Thiên Đại Thánh: Ta dựa vào bản lĩnh mà lấy được Định Hải Thần Châm, dựa vào bản lĩnh mà giúp khỉ con khỉ cháu kéo dài tuổi thọ, khi nào đến lượt Thiên Đình quản.

Hơn nữa khi ở Đông Hải, là lão Long Vương kia đích thân đồng ý chỉ cần lão Tôn ta nâng được, Kim Cô Bổng này sẽ tặng ta, sau đó ông ta lại đi cáo trạng.

Còn nữa Âm Phủ Địa Phủ làm việc không chu đáo, ta sớm đã tu đạo thành tiên nhảy ra ngoài Tam Giới không còn trong Ngũ Hành, thế mà Hắc Bạch Vô Thường Ngưu Đầu Mã Diện lại nhân lúc lão Tôn ta say rượu đến câu hồn phách của ta.

Nếu không phải lão Tôn ta xem sổ sinh tử của bọn họ, thì đã bị bọn họ lừa gạt qua loa, còn nói gì là trùng tên trùng họ nên sai người câu nhầm hồn phách.

Trên sổ sinh tử rõ ràng có tên lão Tôn ta.

Hai chuyện này đều là bọn họ có lỗi trước, Thiên Đình vì sao lại chỉ trách một mình lão Tôn ta.

Tề Thiên Đại Thánh càng nói càng tức giận, lực đạo Kim Cô Bổng ngày càng nặng, hắn hận vô cùng chính mình trong tương lai, và những quan lại kia cùng cấu kết với nhau.

Kỳ thực Tề Thiên Đại Thánh rất thông minh, hắn sớm đã nhìn thấu quan lại Thiên Đình che chở lẫn nhau, cũng sớm đã nhìn thấu thực lực mới là đạo lý cứng rắn.

Ngươi xem Cự Linh Tướng kia, chẳng qua là đánh trận đầu thua, lại bị Lý Tịnh đòi chém đầu, vẫn là nhờ các tướng sĩ cầu tình mới giữ được tính mạng.

Còn Na Tra kia thua, Lý Tịnh lại không nói một lời, chẳng phải vì Na Tra là con ruột Lý Tịnh, là có ô dù sao.

Lại còn Ngọc Đế kia, mấy lần trước Thái Bạch Kim Tinh hòa giải với ta trăm đường qua loa, nhưng Vương Mẫu nương nương kia chẳng qua là thiếu tổ chức một lần Bàn Đào Yến, ở trước mặt Ngọc Đế rơi vài giọt nước mắt, Ngọc Đế liền phái khiển mười vạn thiên binh thiên tướng tiêu diệt Hoa Quả Sơn của ta.

Chương 1275

Thiên Đình như vậy, lão Tôn ta quyết phản.

Đấu Chiến Thắng Phật bị áp chế, hắn cười khổ liên tục, vì Tề Thiên Đại Thánh nói một điểm cũng không sai.

Thiên Đình là trọng dụng người thân quen, lại nặng tay xử phạt tiểu tiên, quả thực không thể coi là một triều đình hoàn mỹ.

Điểm này trên đường Tây Du, Đấu Chiến Thắng Phật cũng đã thấy không ít, bách tính chỉ cần hơi chút bất kính với chư thần đầy trời là sẽ gặp tai nạn.

Cứ như chuyện Phượng Tiên Quận của quân hầu kia, chỉ vì hai vợ chồng cãi nhau làm đổ bàn thờ Ngọc Hoàng Đại Đế, Ngọc Đế liền ở Thiên Đình thiết lập một tòa núi gạo, một tòa núi bột, một cái khóa vàng.

Trừ khi gà ăn hết núi gạo, chó liếm hết núi bột, đèn cầy nóng chảy khóa vàng, ông ta mới ban mưa cho Phượng Tiên Quận.

Đây lại là liên lụy a, ngươi nói xử phạt một mình quân hầu cũng được, nhưng lại khiến cả Phượng Tiên Quận đại hạn ba năm, dẫn đến dân chúng lầm than, lại là không đúng.

Tuy nhờ sự giúp đỡ của Đấu Chiến Thắng Phật, cuối cùng Ngọc Đế vẫn đồng ý ban mưa, nhưng tổn thất trong ba năm kia lại không thể lấy lại được.

Ngọc Đế một lần lòng dạ hẹp hòi, lại khiến mấy vạn bách tính phiêu bạt, mà trăm quan Thiên Đình lại không một ai dám đứng ra nói lời nào, quả thực là ăn không ngồi rồi.

Những người xung quanh như đang nghe kể chuyện, nghe lời Tề

Thiên Đại Thánh nói, dường như Thiên Đình này thật sự không ra gì.

Không ít người trong lòng đứng về phía Tề Thiên Đại Thánh, vì những người phản Tần này chẳng phải cũng vì Đại Tần vô đạo mới phản kích sao.

Nếu Thiên Đình không có lỗi, Tề Thiên Đại Thánh cũng sẽ không phản rồi.

Ngược lại, Đấu Chiến Thắng Phật này vì sao lại trở thành chó săn của Thiên Đình.

Vì sao một đấu sĩ cuối cùng lại cấu kết với Thiên Đình, giữa đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lại đến lúc Đỗ Lan giảng giải, hắn nói: Tề Thiên Đại Thánh này cuối cùng đã thất bại, hắn không lật đổ Thiên Đình, còn bị áp dưới Ngũ Chỉ Sơn năm trăm năm, sau đó được Như Lai chỉ điểm bảo hộ Đường Tăng đi Tây Thiên thỉnh kinh, cuối cùng tu thành chính quả.

Thì ra là bị đàn áp, bị áp năm trăm năm a, trách gì hùng tâm bị mài mòn, đấu chí ban đầu cũng biến mất rồi.

Nhưng hiện tại Tề Thiên Đại Thánh vẫn còn đây, hắn muốn phá tan trời này, đạp nát đất này, đánh bại chính mình trong tương lai.

Ăn ta một bổng.

Kim Bổng rơi xuống, Đấu Chiến Thắng Phật vội vàng cản lại, nhưng lại bị một bổng lực như Thái Sơn áp đỉnh đánh chìm xuống đất, chôn thẳng đến nửa thân.

Cái Nhiếp tâm tình phức tạp, hắn lo lắng cho Thiên Minh, lại tán đồng Tề Thiên Đại Thánh, thật sự không biết nên làm thế nào cho phải.

Đỗ Lan thầm nghĩ đấu chí của Tề Thiên Đại Thánh quả thực kinh người a, tuy đều là nhân cách do mình sáng tạo, nhưng nhân cách Tề Thiên Đại Thánh quả thực hoàn mỹ, cái ý chí bất khuất kia đã hoàn toàn thể hiện ra.

Trời không công bằng, đất không bình đẳng, linh hồn Tề Thiên Đại Thánh lại sẽ hướng trời tung quyền hướng đất xuất chưởng.

Nhưng Đấu Chiến Thắng Phật hẳn sẽ không đơn giản từ bỏ như vậy, vì hắn đã trải qua nhiều chuyện như vậy sớm đã nhìn thấu rồi.

Tuy có số ít nơi như Phượng Tiên Quận vấn đề nghiêm trọng, nhưng đa số nơi khác vẫn là mưa thuận gió hòa.

Hơn nữa Thiên Đình đối với mình rất khoan dung, tuy không có thực quyền nhưng quả thực đã phong mình làm Tề Thiên Đại Thánh.

Thần tiên trong Thiên Đình tuy đều là một đám gia hỏa biết bảo vệ bản thân, nhưng cũng có không ít thần tiên quan tâm đến nỗi khổ thế gian.

Đương nhiên Ngọc Đế và Vương Mẫu hai tên gia hỏa này quả thực đáng đánh, khi chấp hành thiên điều trừng phạt, mức độ nặng nhẹ hoàn toàn tùy thuộc vào tâm tình của mình, trong tình huống này, hai tên gia hỏa này thực sự khiến người ta không thể ưa nổi.

Chỉ là Đấu Chiến Thắng Phật lại biết Thiên Đình như vậy đã không còn nữa, hiện tại là lúc thiết lập tân Thiên Đình, có thể nói Tề Thiên Đại Thánh đã thắng lợi rồi.

Nhưng Đấu Chiến Thắng Phật lại vẫn muốn tranh, vì hắn không thể để Tề Thiên Đại Thánh tiếp tục bành trướng nữa: Thế giới này không phải chỉ có ngươi từng chịu ấm ức, ngươi chịu ấm ức liền muốn đạp nát Lăng Tiêu, những người từng chịu ấm ức muôn vàn trong thế gian này chẳng lẽ cũng phải gây rối trật tự sao.

Nói đoạn Đấu Chiến Thắng Phật từ đất bay ra: Bật Mã Ôn chịu ấm ức, ngươi muốn làm Tề Thiên Đại Thánh.

Làm Tề Thiên Đại Thánh rồi, ngươi lại chê không thể hòa nhập vào vòng quan hệ thượng tầng Thiên Đình.

Ngươi có thể vì trời mà rửa mắt, vì đất mà lập tâm, vì vạn dân mà mở thái bình không.

Đấu Chiến Thắng Phật lấy thân phận trưởng giả giáo huấn chính mình trong quá khứ: Ngươi từ ban đầu đã bắt đầu bành trướng, không đặt đúng vị trí của mình, chư thần Thiên Đình ít nhất còn biết cáo trạng, còn ngươi thì sẽ làm gì.

Trừ việc chê bai cái này chê bai cái kia, ngươi có làm ra thành tích ở bất kỳ vị trí nào không.

Nuôi ngựa, Tề Thiên Đại Thánh cũng không quản lý mà chỉ là thả rông, quản Bàn Đào Viên thì càng là biển thủ, sau này thống soái mười vạn yêu binh ngày đêm thao luyện đến mức cũng có chút ra dáng, nhưng cuối cùng cũng bị mười vạn thiên binh thiên tướng tiêu diệt.

Sau này đại náo Thiên Cung, dựa vào một cỗ khí thế thì cũng xông đến Lăng Tiêu Điện, nhưng cũng rất nhanh bị Như Lai trấn áp, danh hiệu Tề Thiên Đại Thánh tuy vang dội, nhưng trừ sự gan dạ ra thì quả thực không có thành tích nào đáng khen ngợi.

Tề Thiên Đại Thánh bị Đấu Chiến Thắng Phật hỏi đến mức gãi đầu gãi tai, biểu thị so tư lịch thì không phải đối thủ, hắn hiện tại thuộc giai đoạn khởi nghiệp thất bại tự nhiên không có thành tích.

Đấu Chiến Thắng Phật này quả nhiên đã giống như thần tiên Thiên Đình, lại biết bắt thóp người khác, thực sự đáng ghét.

Không có cách nào, cái này gọi là trưởng thành, Đấu Chiến Thắng Phật vuốt vuốt cặp kính không tồn tại, lộ ra nụ cười trưởng giả.

Vị Tứ đương gia tuy là người mới của Sơn Hổ Bang, nhưng y lại có chiến tích hiển hách.

Chưa từng có ai biết thực lực chân chính của y, ngay cả Trương Phượng cũng không thể nhìn thấu.

Tuy thân hình thanh mảnh, nhưng vẻ mặt của Tứ đương gia cùng ánh mắt xem nhẹ sinh tử của y đã truyền đạt cho thế giới thấy được sự bất khuất và bất khả chiến bại của y.

Y rất mạnh, trực giác của Vệ Trang đã mách bảo như vậy.

Sự thật cũng đã chứng minh điều đó, kiếm nhanh của Vệ Trang vậy mà không thể sánh bằng côn pháp của Tứ đương gia.

Kiếm ảnh như mưa, côn ảnh thành tường.

Tứ đương gia vậy mà có thể dễ dàng chặn đứng tất cả các đòn tấn công của Vệ Trang.

Điều này khiến sắc mặt Vệ Trang rất khó coi, càng khó coi thì tấn công càng nhanh, hắn muốn thể hiện tất cả những gì Địch Ny Toa đã dạy.

Nhưng Vệ Trang rõ ràng vẫn chưa học được tinh túy, cho nên đối mặt với phòng ngự không thể phá giải cũng đã lộ ra giới hạn của chính mình.

Mười một kiếm, ngươi nhiều nhất chỉ có thể đâm ra mười một kiếm trong tích tắc.

Tứ đương gia nhìn thấu thực lực của Vệ Trang: Đến đây đi, đâm ra tất cả đi, đâm ra mười một kiếm cực hạn của ngươi đi.

Vệ Trang không chút do dự: Như ngươi mong muốn.

Lần này hắn không chỉ đâm vào một chỗ, mà là mười một kiếm chia thành mười một vị trí, tựa như mười một vì sao trong tinh không rơi xuống tấn công Tứ đương gia.

Đối mặt với mười một kiếm nhanh cực hạn hóa một này, Tứ đương gia không hề căng thẳng, ngược lại còn xoay cây côn, cây côn gỗ bọc sắt vậy mà toát ra từng tia kim quang, hóa thành một đĩa tròn màu vàng chặn đứng tất cả mười một kiếm đó.

Sau đó, Tứ đương gia thu côn lại và thực hiện một chiêu hồi mã thương, lập tức đánh Vệ Trang bay ra khỏi lôi đài.

Mọi người kinh hãi, họ đều chưa kịp phản ứng, trận chiến đã kết thúc rồi ư.

Nhanh vậy sao.

Chính là nhanh như vậy.

Ngay cả Vệ Trang lợi hại như vậy cũng bại rồi, lẽ nào chỉ có Cái Nhiếp mới có thể lên được ư.

Thực ra Cái Nhiếp cũng không có nắm chắc phần thắng, bởi vì thực lực của Vệ Trang tương đương với hắn.

Ai lên.

Hạng Thiếu Vũ lo lắng hỏi, hắn cảm thấy Cái Nhiếp cũng nguy hiểm.

Các ngươi đều không phải đối thủ của y, ta lên.

Chỉ thấy một bóng người đã linh hoạt nhảy lên lôi đài.

Mọi người nhìn thấy, đều kinh hãi thất sắc: Thiên Minh, mau xuống đi.

Cái Nhiếp sắc mặt tối sầm, hắn còn tưởng Thiên Minh đang làm loạn cơ chứ.

Nhưng lúc này Thiên Minh lại có vẻ mặt bình tĩnh, hoàn toàn khác với tính cách hoạt bát thường ngày của nó.

Thiên Minh điềm nhiên nói: Đại thúc, người từng nói người dũng cảm sẽ không để những người quan tâm mình lo lắng, cho nên cháu sẽ không làm chuyện ngốc nghếch, chỉ là đối thủ này chỉ có cháu mới có thể đánh bại y.

Thằng nhóc con, ngươi đừng có khoác lác, đây chính là Tứ đương gia của chúng ta đó.

Lưu Sơn không chịu, đứa bé này không phải đang làm loạn ư: Mau xuống đi, để người lớn lên.

Đại đương gia, cứ để nó lên đi, nó nói không sai, đây quả thực là vấn đề chỉ có chúng ta mới có thể giải quyết được.

Tứ đương gia lại thống nhất khẩu kính với Thiên Minh, khiến mọi người khó hiểu.

Ha ha, cái này thì các ngươi không hiểu rồi, vị tiểu bằng hữu này trong cơ thể cũng có thần lực đó.

Đỗ Lan không nhịn được ra giải thích.

Mọi người nghe tiếng ngẩng đầu, mới phát hiện một người vẫn luôn ở trên đám mây đen trên đỉnh đầu.

Đại Quốc Sư.

Cái Nhiếp thực sự quá kích động, buột miệng thốt ra.

Mọi người đồng loạt hít một ngụm khí lạnh, bởi vì danh tiếng của Đại Quốc Sư thực sự quá vang dội, là người đứng đầu dưới Đại Long Quân Đế hiện nay, mọi hành động của y đều ảnh hưởng đến cục diện Đại Tần, một câu nói có thể thay đổi vận mệnh Đại Việt, không thể không biết.

Đừng căng thẳng, ta ở đây chỉ vì biết trận chiến này nên đến xem thôi.

Cái Nhiếp nghi ngờ là Địch Ny Toa đã nói cho Đỗ Lan, vì họ là phu thê, nhưng việc này liên quan đến Thiên Minh, hắn không thể không thận trọng: Đại Quốc Sư, Thiên Minh vẫn còn là một đứa trẻ.

Nó quả thực là trẻ con, nhưng thần lực trong cơ thể nó lại không phải trẻ con, mà là Tôn Ngộ Không sau khi trải qua chín chín tám mốt nạn đi đến Tây Thiên thỉnh kinh tu thành chính quả, Đấu Chiến Thắng Phật.

Đỗ Lan nói rồi, lại giải thích thần lực của Tứ đương gia: Còn thần lực của vị Tứ đương gia này cũng không hề nhỏ, đó chính là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không từng đại náo Thiên Cung, suất lĩnh mười vạn đại quân yêu tộc đối kháng mười vạn thiên binh thiên tướng của Thiên Đình.

Sao toàn là Tôn Ngộ Không vậy.

Hạng Thiếu Vũ dù sao cũng còn trẻ, không như người lớn e ngại danh tiếng Đại Quốc Sư.

Chương 1276

Đỗ Lan vỗ tay: Cái này thì là một câu chuyện rất dài, nhưng ta ở đây sẽ nói tóm tắt, Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không sau khi đại náo Thiên Cung bị Như Lai Phật Tổ trấn áp dưới Ngũ Chỉ Sơn, sau đó được một phàm tăng cứu giúp cùng trải qua chín chín tám mốt nạn thỉnh được chân kinh, được Như Lai phong làm Đấu Chiến Thắng Phật.

Như Lai cái gì, tăng nhân cái gì, thỉnh kinh cái gì, đều là cái quỷ gì, Phật giáo phải đợi đến sau thời Tam Quốc Tây Tấn mới dần dần thịnh hành, cái Đại Việt này đâu có thuyết pháp đó.

Nhưng điều đó không ngăn cản họ lý giải, hiện tại quá khứ và tương lai của một người đồng thời xuất hiện trên hai người.

Điều này có thể sao.

Ngay cả những người thời đại này có não động không nhỏ cũng có chút không thể hiểu nổi.

Đỗ Lan liền đơn giản giải thích: Trong cơ thể Tứ đương gia là Tôn Ngộ Không nổi loạn, tự do tự tại, không sợ trời không sợ đất thời trẻ.

Còn trong cơ thể Thiên Minh chính là Tôn Ngộ Không đã trải qua tất cả, tu thành chính quả và đeo lên gông cùm, trở thành trưởng lão.

Trận chiến của hai người này tuyệt đối là một cuộc chiến thế kỷ, vậy ta sẽ miễn phí cung cấp hai cây Định Hải Thần Châm để cổ vũ.

Đỗ Lan khẽ điểm ngón tay, một cây côn vàng và một cây côn bạc lần lượt rơi bên cạnh hai người.

Cây vàng được Tứ đương gia nắm lấy, cây bạc được Thiên Minh nắm lấy.

Trận chiến bắt đầu.

Tứ đương gia nhìn Tôn Ngộ Không tương lai lộ ra vẻ mặt hung tợn, Thiên Đình đã hủy hoại Hoa Quả Sơn, tiêu diệt vô số hầu tử hầu tôn của y, tương lai của chính mình lại vì thần tiên mà làm việc, quả thực là vong ân bội nghĩa: Ngươi cái đồ tiểu nhân bội bạc, ăn một bổng của ta.

Kim bổng hạ xuống, lôi đài nổ tung.

Mọi người bị đá vụn bay tán loạn ép lùi, ai nấy đều thốt lên đây là đánh nhau hay là phá nhà vậy.

Quá khoa trương rồi, mới có một côn mà.

Cây bổng này nặng một vạn ba ngàn năm trăm cân, sát thì bị thương, trúng thì mất mạng.

Đỗ Lan nói.

Rõ ràng Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không vẫn còn đang ở thời điểm bị bắt lên Thiên Đình, cho nên y hận trời không mắt, hận đất vô tâm, hận những chư thần đầy trời chỉ toàn là kẻ đạo mạo.

Kim bổng binh binh pàng pàng, gõ đến mức toàn bộ Hổ Đầu Trại rung chuyển.

Còn ánh mắt Thiên Minh lại luôn rất bình tĩnh, nó vẫn chưa xuất côn, dường như đang lắng nghe lòng hận thù của quá khứ chính mình.

Nhưng đây không phải là nói nó nắm chắc phần thắng, mà là nó không biết phải ra tay thế nào, nó đều bị quá khứ chính mình dọa sợ rồi, trước đây nó có lợi hại như vậy ư.

Sau khi trở thành Đấu Chiến Thắng Phật, Tôn Ngộ Không đã lâu không xuất côn, suýt chút nữa quên mất cách đánh nhau.

Quá khứ của chính mình ngông cuồng như vậy, thảo nào Ngọc Đế lại phải thỉnh Như Lai Phật Tổ, nếu là ta, ta cũng phải thỉnh, Đấu Chiến Thắng Phật Tôn Ngộ Không nghĩ.

Oanh, cửu thủ tất thâu tất cả đều bại, Tề Thiên Đại Thánh một côn đã đánh trúng người Thiên Minh.

Lực đạo khổng lồ có thể làm kim thạch băng vỡ, nếu không có thần lực của Đấu Chiến Thắng Phật, e rằng đòn này sẽ làm gãy eo Thiên Minh.

Vì có thần lực của Đấu Chiến Thắng Phật, nên Thiên Minh chỉ bị đánh bay và làm vỡ mấy căn nhà gỗ.

Chết.

Tề Thiên Đại Thánh truy kích tới, Kim Cô Bổng đột nhiên biến lớn, sắp đập chết Đấu Chiến Thắng Phật.

Nhưng Đấu Chiến Thắng Phật dù sao cũng đã từng trải, cuối cùng cũng thi triển thần thông: Biến.

Trên bầu trời xuất hiện vô số Kim Cô Bổng bạc như pháo hoa phù du bao vây Tề Thiên Đại Thánh.

Một cây một vạn ba ngàn năm trăm cân, mười cây là mười vạn, một trăm cây là một trăm vạn Cả trời bổng này ít nhất cũng phải có một hai vạn cây, luân phiên đập vào Tề Thiên Đại Thánh.

Tề Thiên Đại Thánh bị đánh bất ngờ, càng nguy hiểm hơn là Đấu Chiến Thắng Phật muốn dùng bổng bạc để giam cầm Tề Thiên Đại Thánh.

Cho nên những cây bổng xuyên qua các khớp xương của Tề Thiên Đại Thánh, một hai cây không đủ, thì đến nhiều hơn, nhất định phải khóa chặt khớp xương của Tề Thiên Đại Thánh, khiến y không thể cử động.

Khóa khớp xương quả thực là kỹ xảo thần cản giết thần, phật cản giết phật, khi những cây bổng đầy trời biến mất, Tề Thiên Đại Thánh đã bị mấy cây côn lộn xộn khóa chặt lại, tất cả các khớp xương đều bị khóa, không thể có bất kỳ động tác nào.

Mọi người đã không biết phải phản ứng thế nào nữa, đây thực sự là thần tiên đánh nhau a, căn bản không thể xen vào.

Ngươi chính là ta, ta chính là ngươi, ngươi lại hà tất phải phẫn nộ như vậy, thế giới này tươi đẹp như thế, nóng nảy không tốt không tốt đâu.

Thiên Minh bay đến trước mặt Tề Thiên Đại Thánh, dường như cho rằng mình đã thắng rồi.

Tề Thiên Đại Thánh cúi đầu, không nhìn rõ biểu cảm, dường như đang nói gì đó.

Ngươi đang nói gì.

Đấu Chiến Thắng Phật điều khiển Thiên Minh lại gần, hy vọng có thể nghe rõ.

Trời đột nhiên xuất hiện một lượng lớn mây đen, sấm sét chợt đến, gió nổi mây vần, khiến người ta cảm nhận được uy nghiêm của tự nhiên.

Điện chớp sấm rền, lẽ nào là ông trời đang nổi giận ư.

Tề Thiên Đại Thánh vẫn đang nói, nhưng âm thanh lại càng lúc càng lớn, cuối cùng tiếng sấm cũng bị âm thanh của Tề Thiên Đại Thánh che phủ: Ngươi là ta, nhưng ta lại không phải ngươi.

Ta muốn cái thiên này, không thể che mắt ta nữa. ta muốn cái địa này, không thể vùi lấp tâm ta nữa. ta muốn chúng sinh, đều minh bạch ý ta.

Âm thanh đã vang vọng khắp thành Trường An, bách tính trong thành đều ngây ngốc ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, không biết âm thanh này từ đâu tới.

Nhưng những lời đó lại khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, không kìm được nắm chặt nắm đấm.

Ngay cả trời cũng sợ hãi, nấp sau những đám mây đen, chỉ dám dùng sấm sét làm vũ khí đánh về phía Tề Thiên Đại Thánh.

Đấu Chiến Thắng Phật kinh hãi lắng nghe lời tuyên bố của Tề Thiên Đại Thánh, chỉ cảm thấy toàn thân lông khỉ run rẩy, sau gáy lạnh toát.

Ta muốn chư thần đó, đều tan thành mây khói.

Oanh, sấm sét đánh trúng mục tiêu, hào quang tỏa sáng, điện tương bắn tung tóe, sức mạnh có thể biến vạn vật thành tro bụi được giải phóng, thề sẽ tiêu diệt Tề Thiên Đại Thánh.

Nhưng.

Nhưng Tề Thiên Đại Thánh đã trở lại, y đội Phượng Sí Tử Kim Quan, thân mặc Tỏa Tử Hoàng Kim Giáp, chân đạp Ngẫu Ti Bộ Vân Lý, từ lửa sấm tái sinh, giờ khắc này Đấu Chiến Thắng Phật cũng chỉ có thể trở thành kẻ chịu đựng.

Trong khoang xe lửa, các học giả của các trường phái cao đàm khoát luận, đột nhiên có người chuyển đề tài sang Đại Quốc Sư: Lần này đi đầu quân Đại Quốc Sư, nhất định có thể phát huy sở trường, ba trăm thành ven Đông Hải đều là đất phong của Đại Quốc Sư, chắc hẳn đang thiếu nhân tài.

Quan niệm của vị này rõ ràng vẫn chưa thay đổi, cho rằng khoa cử là một cách để Đỗ Lan chiêu mộ môn khách.

Trên thực tế, cùng với danh tiếng của Đỗ Lan ngày càng vang dội, những người ngưỡng mộ danh tiếng muốn đầu quân Đỗ Lan cũng ngày càng nhiều, nhưng Đỗ Lan chưa từng triệu kiến họ, hắn lại không cần môn khách.

Đại Quốc Sư thủ đoạn thông thiên, y có thể di chuyển kim nhân, lại tạo ra loại xe lửa có thể vận chuyển hàng hóa và chở người này, những cơ quan thuật này quả thực chưa từng nghe thấy.

Có lời đồn Đại Quốc Sư còn có thể giá vân phi hành, đó thực sự là người trên trời.

Y tổ chức khoa cử không phải để chiêu mộ nhân tài cho riêng mình, mà là vì vua mà chia sẻ nỗi lo, vì nước mà suy nghĩ.

Người này thì nhìn thấu đáo hơn.

Triệu Hạo đã không giả vờ đọc sách nữa, mà nghiêm túc lắng nghe họ nói chuyện.

Tuy hắn là người đọc sách, nhưng hắn chưa từng có cơ hội rời khỏi Hàm Dương Thành, tuyệt đối không phải người có kiến thức nhất trong khoang xe.

Theo Triệu Hạo quan sát, người có kiến thức nhất trong khoang xe có lẽ là vị trung niên nói Đỗ Lan vì vua mà chia sẻ nỗi lo kia, y trông khoảng hơn ba mươi tuổi, ăn mặc giản dị, giống như một sĩ tử hàn môn xuất thân từ nông dân, nhìn ra là một người chịu khó chịu khổ.

Nhưng lời nói và cử chỉ của y lại có nhiều kiến giải, khiến người ta không khỏi kính phục.

Tiêu Hà, ta lại không đồng ý với ngươi, nếu không phải vì muốn đầu quân Đại Quốc Sư, ngươi vì sao lại từ quan không làm mà lại đi tham gia khoa cử.

Triệu Hạo biết hóa ra người này tên là Tiêu Hà, hơn nữa còn từng làm quan, nhưng quả thực không giống chút nào.

Trước đây Triệu Hạo thấy những quan viên kia ai nấy đều xa hoa trụy lạc, đâu có ai giản dị như vậy.

Đó là vì Tiêu Hà chỉ là một quan nhỏ địa phương, hơn nữa còn không phải loại lớn nhất.

Thực ra Tiêu Hà vốn dĩ chỉ là một người tham cầu an ổn, y ở huyện Phái sống khá tốt, tuy lao dịch ngày càng nặng, nhưng y không có gì bất mãn.

Nhưng khoảng thời gian này y liên tục nằm mơ thấy một con phi hùng, và một vị lão nhân câu cá, điều này khiến Tiêu Hà ăn không ngon ngủ không yên.

Trong truyền thuyết, Chu Văn Vương trước khi đi săn đã mơ thấy một con phi hùng, bèn hỏi thầy bói về kết quả chuyến săn này.

Thầy bói đáp: sẽ có thu hoạch lớn, nhưng thu hoạch này không phải rồng, không phải ly, không phải hổ, không phải bi.

Thế là Chu Văn Vương đi săn, gặp Khương Thái Công, có được một nhân tài lớn, quả thực là thu hoạch lớn, thu hoạch lớn này cũng quả thực không phải động vật mà là con người.

Cho nên Tiêu Hà nghi ngờ lão nhân câu cá trong mộng chính là Khương Thái Công, có một lần trong mộng y đánh bạo hỏi lão nhân là ai.

Lão giả cũng chỉ mỉm cười rồi chỉ về phía Đông.

Để giải đáp thắc mắc, Tiêu Hà mới dứt khoát từ chức, vốn dĩ y không định đi xe lửa, vì huyện Phái ở Giang Tô, cách Tề Lỗ Sơn Đông cũng không xa lắm.

Nhưng lão nhân trong mộng lại chỉ dẫn y phải đi nhiều nhìn nhiều, phải tìm hiểu thêm về phong thổ nhân tình của Đại Tần, cho nên Tiêu Hà mới đi một vòng đường xa.

Đến Hàm Dương, lão nhân trong mộng lại chỉ dẫn Tiêu Hà tham gia khoa cử, như vậy y mới lên xe lửa.

Chương 1277

Còn trên xe lửa có mấy người là Tiêu Hà đã quen biết ở quán trọ, từng nhắc đến việc mình trước đây đã làm gì.

Những điều mắt thấy tai nghe trên đường cũng khiến Tiêu Hà mở rộng tầm mắt, cho nên cũng không bài xích việc tham gia khoa cử, nếu có thể làm một chức quan nhỏ cũng không phải chuyện xấu.

Tiêu Hà cũng có trên có già dưới có trẻ, trước đây gia đình không hài lòng về việc y từ chức, nếu có thể làm quan lớn hơn, gia đình cũng sẽ vui mừng.

Tham gia khoa cử là do Đại Quốc Sư kêu gọi, vì Đại Việt mà tuyển chọn nhân tài, Đại Quốc Sư làm việc tất sẽ không câu nệ quy củ cũ.

Ta nghe nói ở Tang Hải Thành những người đầu quân Đại Quốc Sư đông như nước chảy, nếu thực sự là tuyển chọn môn khách thì hà tất phải làm thêm chuyện này.

Phải biết rằng việc khoa cử đã khiến Đại Quốc Sư đứng ở vị trí đối lập với lão Tần nhân, được không bù mất.

Tiêu Hà vốn thông minh, trên đường đi lại chứng kiến nhiều điều, cho nên phân tích vấn đề có lý có cứ.

Nói hay lắm.

Triệu Hạo cuối cùng cũng đứng ra: Ta chính là lão Tần nhân ở Hàm Dương, phụ thân ta là Hàm Dương Lệnh, lão Tần nhân quả thực hận Đại Quốc Sư thấu xương, nhưng ta lại cho rằng khoa cử của Đại Quốc Sư là lợi quốc lợi dân, tuyệt đối không phải tư lợi.

Triệu Hạo tuổi không lớn, nhưng thân phận lão Tần nhân lại đủ để làm chứng cho Tiêu Hà.

Tiêu Hà tuổi tác ngang Lưu Bang, chỉ nhỏ hơn Tần Thủy Hoàng mấy năm.

Tuy Tần Hán giao thời, ở giữa còn có Sở Hán tranh hùng, nhưng Hán Triều khai quốc hoàng đế Lưu Bang lại không phải người trẻ tuổi, y bốn mươi mấy tuổi bắt đầu khởi binh, mất bảy năm để thành lập Hán Triều, Lưu Bang chỉ nhỏ hơn Tần Thủy Hoàng ba tuổi, họ là người cùng thế hệ, nhưng lại ở hai triều đại.

Tiêu Hà và Lưu Bang tuổi tác tương tự, cũng là người cùng thời.

Tiêu Hà lịch sự gật đầu với Triệu Hạo, y sớm đã phát hiện ra thanh niên này vẫn luôn giả vờ đọc sách.

Tại hạ Triệu Hạo, Tiêu đại ca, ta kính phục ngươi.

Triệu Hạo kích động nói, hắn cảm thấy Tiêu Hà kiến thức quảng bác, không giống những người khác.

Tiêu Hà cười khổ không biết nên làm gì, mình đã làm gì mà lại được thanh niên này kính phục.

Nhưng y cũng phát hiện Triệu Hạo này rất có thể là lần đầu tiên ra khỏi Hàm Dương, là một thanh niên bước ra từ tháp ngà, cho nên nghe mình nói chuyện trời nam đất bắc liền kính phục mình.

Không dám, ta cũng còn rất nhiều điều cần học hỏi, mọi người cùng nhau tiến bộ.

Tiêu Hà khiêm tốn nói: Ngươi đang đọc Xuân Thu.

Ừm, thẻ tre quá nặng, ta chỉ mang theo hai quyển đầu.

Tiêu Hà gật đầu: Thẻ tre quả thực bất tiện, nhưng ta nghe nói ở Tang Hải Thành đã có những cuốn sách mỏng nhẹ hơn, ta tuy chưa từng thấy, nhưng nghe người ta nói loại sách gọi là chỉ thư này, bao gồm các danh tác của các nước, là một vị đại gia tên Cốc Ca đang chỉnh lý, y sẽ dịch sách của sáu nước thành Đại Việt Tiểu Triện, sau này bách gia học thuyết sẽ càng lưu hành hơn.

Những người ở đây vì đều là đến tham gia khoa cử, tự nhiên sẽ không nghi ngờ việc Đại Việt thúc đẩy Tiểu Triện, ngược lại sẽ hết sức ủng hộ.

Nhắc đến Cốc Ca, mọi người cũng có hứng thú, lúc này có người như hiến bảo vật lấy ra một cuốn sách: Ở đây ta vừa hay có một cuốn Ly Tao của Sở Quốc do Cốc Ca dịch, từ văn hoa lệ, mỗi lần đọc đều như được ngâm mình trong suối núi, thấm đẫm lòng người, sảng khoái vô cùng.

Mọi người liên tục gật đầu, khen ngợi Cốc Ca không ngớt lời, không khí lập tức trở nên tốt đẹp.

Họ cho rằng Cốc Ca chính là tên thật, không hề nghi ngờ, ngược lại còn khen ngợi cái tên Cốc Ca rất hay.

Trong không khí thảo luận sôi nổi, một đoàn người đã từ Hàm Dương đến Tang Hải, một ngày đi ngàn dặm cũng không quá lời.

Tường thành cao lớn của Tang Hải Thành vẫn như cũ, nhưng bên ngoài thành có thêm rất nhiều công nhân xử lý gỗ, đối với Đỗ Lan thì tàu thuyền không bao giờ là đủ.

Nhìn cảnh tượng bận rộn này, mọi người đều rất tò mò, bởi vì ở Đại Việt vẫn chưa có nhịp sống nhanh như vậy, mọi người phát hiện những người ở đây đi lại đều như có gió, cứ như thể có dã thú đuổi theo họ vậy.

Hơn nữa ở đây đâu đâu cũng thấy các biển gỗ viết chữ, chỉ đường cho người đi đường, Tang Hải Thành chỉ một cái nhìn thoáng qua đã khiến người ta phát hiện những điểm đặc biệt khác lạ, không khỏi khiến người ta muốn tìm hiểu sâu hơn về thành phố này.

Đại Quốc Sư Phủ, Thiếu Tư Mệnh yên tĩnh nhìn Thạch Lan đang buồn bã.

Với lệnh bài do Đỗ Lan cấp, Thạch Lan đại diêu đại bãi ngang nhiên tiến vào Thận Lâu cuối cùng cũng tìm thấy ca ca trong phòng thí nghiệm bí mật của Vân Trung Quân, nhưng đã không thể cứu vãn.

Ca ca của Thạch Lan là Ngu Tử Kỳ đã bị luyện chế thành dược nhân, một loại máy chiến đấu không có ký ức không có tư tưởng, giống như hành thi tẩu nhục xác sống di động.

Ngu Tử Kỳ hiện tại không khác gì người chết, chỉ có thể nằm đó để người khác chăm sóc, loại dược nhân này sẽ gây ra sự phá hủy không thể hồi phục đối với cơ thể đối tượng thí nghiệm.

Thạch Lan tuy tìm thấy ca ca, nhưng cũng không thể giúp ca ca hồi phục lại.

Thiếu Tư Mệnh sau khi được Đỗ Lan đưa đi, cũng không có gì bất thường, yên tĩnh làm một người hầu.

Chỉ là tai họa của Thạch Lan khiến nàng nhớ đến chính mình, nàng cũng có một người ca ca đã mất.

Hai thiếu nữ thoát tục, một người buồn một người tĩnh, tựa như một bức cổ họa, khiến người ta không khỏi dừng chân thưởng thức lại không dám đến gần mà xúc phạm.

Ca ca, muội nhất định sẽ tìm cách chữa khỏi cho huynh.

Thạch Lan hạ quyết tâm, thực sự không được nàng có thể đi cầu Đại Quốc Sư.

Dù làm trâu làm ngựa cũng nhất định phải để Đỗ Lan giúp đỡ.

Tuy Đỗ Lan đã nhận Thạch Lan làm con gái nuôi, nhưng Thạch

Lan lại không mấy chấp nhận.

Đối với nàng, để nàng làm con gái Đại Quốc Sư, còn không bằng để nàng làm phó nhân người hầu thân cận của Đại Quốc Sư.

Nàng tự thấy làm con gái Đại Quốc Sư là chuyện thương thiên hại lý.

Thiếu Tư Mệnh thấy Thạch Lan dường như đã hạ một quyết tâm nào đó, bèn mở miệng nói: Đại Quốc Sư bảo ngươi an trí tốt ca ca xong, thì qua đó, y nói muốn cùng ngươi bàn bạc chuyện khoa cử.

Giọng Thiếu Tư Mệnh trong trẻo như tiếng suối reo, và vẻ ngoài của nàng cũng có chút lạnh lẽo, nhưng đều đẹp như nhau.

Thạch Lan thầm nghĩ ca ca biến thành thế này, nàng còn tâm trí nào mà thi cử.

Nhưng nghĩ đến việc có lẽ nàng sẽ phải cầu Đỗ Lan, liền đành cố gắng vực dậy tinh thần đi gặp Đỗ Lan.

Đỗ Lan vẫn như cũ, không biết đang nghiên cứu cái gì.

Thấy Thạch Lan đến, liền nói: Chuyện ca ca ngươi ta đã biết, Âm Dương Gia vậy mà lại tiến hành loại thí nghiệm nhân thể phi nhân đạo này, ta nhất định sẽ tấu trình với Hoàng đế, hạch tội Âm Dương Gia một bản, trả lại công bằng cho ca ca ngươi.

Đối với loại lời quan thoại này của Đỗ Lan, Thạch Lan khịt mũi khinh thường: Đại Quốc Sư gọi ta có việc gì.

Là nghĩa phụ, không phải Đại Quốc Sư.

Đỗ Lan sửa lại: Có việc, những người tham gia khoa cử cũng đã đến Tang Hải Thành, tất cả đều được sắp xếp ở Hữu Gian khách sạn, ngươi hãy đi phân phát những cuốn sách này cho họ, chúc họ học tập tốt, cố gắng đạt thành tích cao trong kỳ thi.

Thạch Lan gật đầu, phát sách không thành vấn đề, nhưng nàng còn có lời muốn nói: Đại.

Nàng lại muốn gọi Đỗ Lan là Đại Quốc Sư, bị ánh mắt Đỗ Lan ngăn lại, đành phải cứng họng sửa lời: Nghĩa phụ, con không muốn tham gia khoa cử, ca ca biến thành thế này, con phải rời Tang Hải Thành đi khắp nơi tìm danh y.

Tuy có thể nhờ Đỗ Lan giúp đỡ, nhưng không đến vạn bất đắc dĩ nàng thực sự không muốn cầu Đỗ Lan.

Cơ thể huynh trưởng ngươi e rằng không phải sức người có thể xoay chuyển được, nhưng ngươi là nghĩa nữ của ta, huynh ấy cũng coi như một nửa thân thích, ta có thể giúp huynh ấy, hà tất phải đi tìm danh y gì chứ.

Đỗ Lan nói.

Thạch Lan biết điều kiện sắp đến rồi, Đỗ Lan chủ động như vậy, nhất định có rất nhiều điều kiện đang chờ mình.

Cô bé này vẫn còn quá khách sáo.

Đỗ Lan thầm nghĩ, nhân vật Đại Quốc Sư định vị chính là phản diện mà, muốn Thạch Lan vô điều kiện tin tưởng mình quả thực khó khăn, vì thân phận đối lập đã bày ra trước mắt.

Nhưng có thử thách mới thú vị, Đỗ Lan mỉm cười nhìn Thạch Lan, chờ đợi câu trả lời của nàng.

Cảm ơn nghĩa phụ, nhưng con vẫn hy vọng trước tiên đi tìm danh y xem sao, nếu thực sự không được, con sẽ thỉnh nghĩa phụ ra tay tương trợ.

Thạch Lan nói.

Ngươi cố chấp như vậy, đối với ca ca ngươi thì không có lợi ích gì đâu.

Ngươi nghe lời ta, không cần ba ngày ca ca ngươi sẽ lành lặn đứng trước mặt ngươi.

Thạch Lan động lòng, nếu chỉ cần ba ngày, Thạch Lan sẵn lòng để Đỗ Lan giúp đỡ, nhưng như vậy mình sẽ càng bị ràng buộc chặt chẽ với Đỗ Lan, đến lúc đó lập trường của họ đối với Đại Việt sẽ ra sao.

Nhưng Thạch Lan lại nghĩ đến việc Đỗ Lan đã công bố khắp thiên hạ chuyện mình là nghĩa nữ của y, e rằng trong mắt người ngoài mình sớm đã mật thiết không thể tách rời với Đại Quốc Sư, mình dù có từ chối thế nào cũng vô ích, vậy thì có phải nên chấp nhận số phận không.

Thạch Lan lại băn khoăn.

Thiếu Tư Mệnh đứng trong góc, chỉ cảm thấy mối quan hệ giữa Đỗ Lan và Thạch Lan thật phức tạp.

Nàng hoàn toàn không thể hiểu tại sao Đỗ Lan lại muốn nhận Thạch Lan làm nghĩa nữ, chắc chắn không phải là ý khí tương đầu hợp tính, cũng không phải vì ham sắc đẹp của Thạch Lan.

Nếu Đại Quốc Sư là người háo sắc, thì nhất định sẽ không nhận Thạch Lan làm nghĩa nữ, trừ phi Đại Quốc Sư có khẩu vị nặng.

Vẻ mặt lạnh lùng của Thiếu Tư Mệnh chỉ là ngụy trang, trong Âm Dương Gia chứa đầy những điều dơ bẩn và ô uế, nàng đã thấy quá nhiều, các loại chuyện đen tối biết không ít, tuy nàng không nói nhưng nàng đều hiểu.

Thiếu Tư Mệnh trước đây bị Đại Quốc Sư đưa đến Tang Hải Thành, cũng tưởng Đại Quốc Sư muốn giở trò với nàng, làm những chuyện không nên làm, nhưng cuối cùng cũng không có, chỉ sắp xếp nàng như một thị nữ, không hề có hành vi vượt quá giới hạn.

Thực ra không phải thị nữ, mà là thư ký riêng, Đỗ Lan bảo Thiếu Tư Mệnh giúp mình chạy việc vặt.

Dù sao thì Thiếu Tư Mệnh càng ngày càng không hiểu Đỗ Lan, sau một thời gian tiếp xúc phát hiện vị Đại Quốc Sư có địa vị cao, quyền lực lớn này không ham sắc đẹp, cũng rất ít khi ngang ngược bá đạo, chỉ vùi đầu vào những việc không hiểu nổi, ví dụ như tàu ngầm có thể di chuyển dưới nước, hay kiến trúc có thể bay lượn gì đó.

Đương nhiên điều khó hiểu nhất vẫn là thái độ của Đại Quốc Sư đối với Thạch Lan, nàng đã biết hai chị em Thạch Lan chỉ là quý tộc Thục Quốc, không có huyết mạch hay thân phận đặc biệt gì, Thạch Lan ngoài sắc đẹp ra cũng không có thiên phú kinh người nào, thực sự không biết Đại Quốc Sư nhìn trúng điểm nào của nàng mà nhất định phải nhận nàng làm nghĩa nữ.

Đương nhiên Thiếu Tư Mệnh cũng không hiểu, Đại Quốc Sư vì sao lại đưa mình đến Tang Hải Thành, lại không hỏi mình bất kỳ thông tin nào của Âm Dương Gia.

Dù sao thì Thiếu Tư Mệnh rất tò mò về Đỗ Lan, Âm Dương Gia và Đại Quốc Sư tuy không hợp nhau, nhưng đều đứng trên lập trường của Đại Việt, cho nên mức độ chấp nhận Đỗ Lan của nàng cao hơn Thạch Lan nhiều.

Không nói đến tâm tư của Thiếu Tư Mệnh, Thạch Lan cuối cùng vẫn bị quảng cáo về việc chữa khỏi trong ba ngày thuyết phục: Cảm ơn nghĩa phụ, chỉ cần nghĩa phụ chữa khỏi ca ca, Thạch Lan nguyện ý làm trâu làm ngựa báo đáp nghĩa phụ.

Quả nhiên quảng cáo y tế chính là phải thổi phồng hiệu quả a, ngươi xem lời cam kết ba ngày thấy hiệu quả vừa nói ra, cô gái thông minh như Thạch Lan cũng bị lừa gạt.

Ngươi là nghĩa nữ của ta, không cần làm trâu làm ngựa, chỉ cần dưới sự che chở của ta mà làm một quan nhị đại muốn làm gì thì làm, như vậy là tốt rồi.

Đỗ Lan cười nói.

Chương 1278

Nhưng lời hứa hẹn tốt đẹp này của Đỗ Lan, Thạch Lan lại không tin.

Thiếu Tư Mệnh cũng không tin, nàng chưa từng thấy có người nào vô duyên vô cớ tốt với ai, nàng quên mất những bậc cha mẹ nuông chiều con cái rồi.

Sự tốt bụng của Đỗ Lan chính là sự nuông chiều.

Thạch Lan trước tiên đi phát sách, Thiếu Tư Mệnh cũng cùng giúp đỡ.

Khi Tiêu Hà, Triệu Hạo và những người khác nhận được những cuốn sách giấy được in ấn tinh xảo, đều không kìm được hít hà, mùi mực xông vào mũi, không khỏi rơi lệ.

Tiêu Hà càng nói: Người phát minh giấy lưu danh sử sách, người phát minh sách lưu danh sử sách, dịch giả Cốc Ca lưu danh sử sách.

Có sách, mọi người ra sức học, còn vài ngày cuối cùng trước khoa cử, biết đâu nội dung thi cử lại nằm trong những cuốn sách do Đại Quốc Sư tặng, không ai dám lơ là.

Khoa cử cuối cùng cũng bắt đầu, thực ra thời đại này có thể biết chữ đã không dễ dàng, Đỗ Lan chỉ cần tìm người biết chữ để họ làm việc.

Nhưng đã có khoa cử thì cũng nên sàng lọc một chút.

Nội dung vẫn tương đối đơn giản, thi kiến thức địa lý Đại Tần, đọc hiểu và thời sự.

Thi cử một ngày rưỡi, ba ngày sau công bố kết quả.

Cũng không có thí sinh nào quá tệ, cơ bản đều có thể đưa ra một vài kiến giải.

Không tệ không tệ.

Thạch Lan cuối cùng vẫn tham gia kỳ thi, nhưng đối với việc Đỗ Lan trì hoãn không chữa trị cho ca ca, nàng vẫn canh cánh trong lòng, cho nên hôm nay nàng cuối cùng cũng chủ động đến gặp Đỗ Lan, hy vọng Đỗ Lan có thể thực hiện lời hứa ba ngày thấy hiệu quả.

Nhưng câu nói đầu tiên của Đỗ Lan khi gặp Thạch Lan lại là: Thạch Lan à, ngươi thi cử không đạt trình độ rồi, trong ba kỳ thi đều không có kiến giải đặc biệt độc đáo nào.

Thạch Lan căn bản không hề thi nghiêm túc: Nghĩa phụ, ba ngày đã trôi qua, ca ca con khi nào mới tỉnh.

Y đã tỉnh rồi mà.

Đỗ Lan vô tội chớp mắt nói.

Thạch Lan tức khổ: Nghĩa phụ, con vừa từ chỗ ca ca qua đây, y vẫn còn hôn mê bất tỉnh, làm sao có thể tỉnh lại.

Cho nên ngươi là xem thường ta phải không.

Tuy ta nói cần ba ngày, nhưng thực ra căn bản không cần ba ngày, chuyện cứu người là không thể chậm trễ, cái gọi là sinh mạng cao hơn tất cả, ngay lúc ngươi hỏi ta, ta đã cứu Ngu Tử Kỳ sống lại rồi.

Đỗ Lan vô tội nói.

Thạch Lan quay người bỏ đi, nếu Đỗ Lan lừa nàng, Thạch Lan tuyệt đối sẽ không tha thứ cho Đỗ Lan.

Đỗ Lan làm sao có thể lừa người chứ, Ngu Tử Kỳ quả nhiên đã tỉnh rồi, cơ thể tuy vẫn chưa hồi phục sức lực, nhưng y đã tựa vào đầu giường, quan sát xung quanh.

Ngu Tử Kỳ là một người không tồi, tuy ở trong môi trường xa lạ, nhưng cũng không vội vàng.

Năng lực ứng biến của y rất mạnh, nếu không cũng không thể theo dõi người của Âm Dương Gia từ Thục Địa đến Tang Hải Thành, và còn có thể trà trộn lên Thận Lâu.

Có tiếng bước chân, Ngu Tử Kỳ cảm giác không còn cái lắc lư quen thuộc nữa, chứng tỏ mình đã được đưa lên bờ.

Ký ức của y vẫn dừng lại ở việc mình bị Vân Trung Quân bắt giữ đưa đến một phòng thí nghiệm đáng sợ, nơi đó toàn là những dược nhân nửa sống nửa chết.

Tiếng bước chân này là tình huống gì.

Rất vội, rất nhẹ, dường như là người có võ công.

Có một cảm giác quen thuộc.

Đến rồi, cửa gỗ kẽo kẹt một tiếng liền bị đẩy ra, ánh mắt hai huynh muội chạm nhau trong tích tắc, thời gian đều ngừng lại.

Ca ca cuối cùng cũng tỉnh rồi, Thạch Lan rơi lệ vui mừng.

Ngu Tử Kỳ cũng rất kinh ngạc: Muội muội.

Sao em lại ở đây.

Ca ca.

Thạch Lan vui mừng khôn xiết.

Ngu Tử Kỳ lại không biết gì cả, lúc này Thiếu Tư Mệnh mang theo một ít thức ăn đi vào.

Nhìn thấy Thiếu Tư Mệnh, Ngu Tử Kỳ căng thẳng, y tự nhiên biết Thiếu Tư Mệnh là trưởng lão Âm Dương Gia, thực lực thâm bất khả trắc.

Lẽ nào nơi này vẫn là Âm Dương Gia.

Nhưng muội muội mình vì sao lại ở đây, mình lại vì sao bình an vô sự.

Ngu Tử Kỳ nhớ rất rõ tên ác nhân Vân Trung Quân nói muốn biến mình thành dược nhân nửa sống nửa chết, nhưng hiện tại xem ra mình hình như không sao cả.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ngu Tử Kỳ có chút hồ đồ rồi.

Đúng rồi, ăn đi, ca huynh hôn mê lâu rồi, nhất định đói lắm.

Thạch Lan nói.

Ngu Tử Kỳ đúng là đói rồi, nhưng y vẫn sợ Thạch Lan đã làm giao dịch gì với Âm Dương Gia để đổi lấy sự an toàn của mình, mình chỉ có một muội muội này thôi, không thể để muội muội làm chuyện ngu ngốc: Muội muội, rốt cuộc là chuyện gì, em sao lại ở đây.

Sau khi ca ca mất tích, muội liền theo dấu hiệu Thục Sơn huynh để lại mà tìm đến, phát hiện huynh tiến vào Thận Lâu của Âm Dương Gia, muội lại không thể lên được nên đành tìm một công việc ở Tang Hải Thành để ổn định trước.

Sau này muội quen Đại Quốc Sư, được Đại Quốc Sư nhận làm nghĩa nữ, muội chính là dùng lệnh bài của Đại Quốc Sư xông vào Thận Lâu cứu ca ca ra.

Nhưng ca ca vì thí nghiệm của Vân Trung Quân biến thành dược nhân hôn mê bất tỉnh, vẫn là Đại. nghĩa phụ đã cứu huynh trở lại.

Thạch Lan lúc này đã thật lòng gọi Đỗ Lan là nghĩa phụ.

Tuy Đỗ Lan là người của Đại Tần, giúp Hoàng đế làm điều ngược, nhưng ít nhất y chưa từng lừa dối mình, và cũng thực sự đã cứu ca ca.

Cái gì với cái gì a.

Đại Quốc Sư là cái gì.

Ngu Tử Kỳ đã mất tích một thời gian rồi, căn bản không hiểu tình hình đang thay đổi này.

Nhưng y nghe muội muội mình lại nhận một nghĩa phụ, không khỏi tò mò.

Em kể chi tiết cho ta nghe Đại Quốc Sư là ai.

Thạch Lan đã kể tất cả những gì mình biết cho Ngu Tử Kỳ, khiến Ngu Tử Kỳ há hốc mồm kinh ngạc, trong thời gian mình hôn mê Đại Việt vậy mà lại xuất hiện một nhân vật thần bí như vậy.

Mà muội muội mình lại còn trở thành nghĩa nữ của y.

Thật là phúc họa chưa biết.

Nhưng mặc kệ, hiện tại y thực sự cần ăn uống.

Y thấy Thiếu Tư Mệnh một bộ dạng thị nữ, cũng tấm tắc khen ngợi, không khỏi nghĩ đến Đại Quốc Sư vậy mà ngay cả Âm Dương Gia cũng dám chọc, tuyệt đối không phải nhân vật bình thường.

Mình có sức lực nhất định phải đi cảm ơn Đại Quốc Sư thật tốt.

Vài ngày sau, Ngu Tử Kỳ đã có thể xuống giường, đẩy cửa sổ ra, nhìn thấy một Tang Hải Thành hoàn toàn khác.

Phòng ngủ của y là tầng cao trong Đại Quốc Sư Phủ, ở tầng ba, có thể nhìn ra biển lớn.

Nhưng hiện tại điều nổi bật nhất lại là một ngọn hải đăng sừng sững trên biển, hết lần này đến lần khác cung cấp chỉ dẫn cho tàu thuyền ở xa.

Còn ở bờ biển xa xa còn có rất nhiều bến tàu, vô số cột buồm sừng sững ở đó.

Lúc mình vừa đến Tang Hải Thành tuyệt đối không có nhiều thuyền như vậy, cũng không có ngọn hải đăng cao vút mây kia.

Ngu Tử Kỳ vậy mà lại sinh ra một cảm giác vật đổi sao dời, xem ra trong thời gian hôn mê đã xảy ra rất nhiều chuyện a.

Trước đây cứ tưởng Thận Lâu đã là một vật khổng lồ rồi, nhưng bây giờ nhìn thấy những lâu thuyền thuyền lầu kia liền phát hiện Thận Lâu cũng không phải là chiếc thuyền lớn nhất.

Ngu Tử Kỳ biết những điều này đều là công lao của Đại Quốc Sư, chỉ là không biết Đại Quốc Sư xây nhiều thuyền như vậy để làm gì, cũng nên đi bái kiến ân nhân của hai huynh muội rồi.

Chương 1279

Ngu Tử Kỳ thông qua Thiếu Tư Mệnh cầu kiến Đỗ Lan, Đỗ Lan thực ra rất nhàn rỗi, hắn chỉ giả vờ rất bận, cho nên Ngu Tử Kỳ cầu kiến, hắn liền nói: không vội, đợi đến bữa trưa thì gặp, tiện thể cùng ăn cơm.

Mà cách bữa trưa chỉ còn một giờ, đây còn không vội sao.

Đại Việt sử dụng chế độ ăn riêng, mỗi người một án bản nhỏ.

Ngu Tử Kỳ lần đầu tiên gặp Đỗ Lan, vô cùng kinh ngạc, bởi vì Đỗ Lan thực sự rất trẻ, làm ca ca của Thạch Lan cũng thừa sức, làm sao có thể làm nghĩa phụ của Thạch Lan chứ.

Nhưng y rất nhanh nghĩ đến Đại Quốc Sư có lẽ là trú nhan, vì nội công thâm hậu nên dung nhan không lão, nếu Đại Quốc Sư thực sự trẻ như vậy e rằng cũng sẽ không có năng lực lớn như thế.

Nghĩ vậy, Ngu Tử Kỳ cũng không còn kỳ lạ nữa.

Ta cảm tạ Đại Quốc Sư ân cứu mạng.

Ngu Tử Kỳ vừa đến đã cảm ơn, đối phương dù là quan viên Đại Tần, nhưng dù sao cũng đã cứu mình, Ngu Tử Kỳ không thể nào không biết phải trái.

Ngươi là huynh trưởng của Thạch Lan, Thạch Lan là nghĩa nữ của ta, ngươi cũng coi như thân thích của ta, hà tất phải nói lời cảm tạ, mời ngồi đi, chúng ta vừa ăn vừa nói.

Thạch Lan có chút lo lắng, nàng sợ tính cách thất thường của Đại Quốc Sư sẽ làm hại ca ca, hoặc ca ca không hiểu Đại Quốc Sư sẽ chọc giận Đại Quốc Sư.

Nhưng huynh trưởng như cha, hai người lớn nói chuyện, Thạch

Lan cũng không tiện xen vào.

Vừa nói chuyện, Ngu Tử Kỳ phát hiện Đỗ Lan quả nhiên bác văn cường thức, kiến thức quảng bác, ngay cả phong cảnh Thục Sơn cũng biết rõ.

Trong bữa tiệc, Đỗ Lan bảo Thiếu Tư Mệnh bế hai con gấu trúc con lớn vào.

Những con gấu trúc lớn run rẩy, chui vào lòng Thiếu Tư Mệnh, còn tưởng là muốn ăn chúng cơ, thời Tần ăn gấu trúc lớn không phạm pháp.

Thời này gấu trúc lớn vẫn chưa thành tinh, vẫn chưa biết tương lai chúng sẽ tôn quý đến mức nào.

Thiếu Tư Mệnh rất thích gấu trúc, ôm vào rất thoải mái, chỉ là hơi xấu hổ, cái đầu lớn của chúng lại cọ vào chỗ xấu hổ của mình rồi.

Đây là hung thú Thượng Cổ Tỳ Hưu sao.

Ngu Tử Kỳ kinh hãi, y biết những con gấu trúc lớn này có sức chiến đấu mạnh mẽ đến mức nào, trong truyền thuyết không ai có thể sống sót khi đối mặt với chúng.

Hung thú Thượng Cổ.

Đỗ Lan suýt chút nữa phun rượu ra, hung thú Thượng Cổ thì gần đúng rồi, không thấy mặt Thiếu Tư Mệnh đỏ cả lên ư.

Đỗ Lan thầm nghĩ nếu xấu hổ thì cứ đặt hai con hung thú Thượng Cổ này xuống đi, lẽ nào lại yêu thích không nỡ rời tay như vậy.

Cuối cùng Thiếu Tư Mệnh vẫn đặt gấu trúc xuống, bình ổn lại tâm trạng.

Gấu trúc lắc lư đi lại trong phòng khách, vừa đáng yêu vừa hài hước, dường như tò mò đây là nơi nào.

Còn Ngu Tử Kỳ thì tấm tắc khen ngợi: Không ngờ Đại Quốc Sư ngay cả Tỳ Hưu cũng có thể thu phục.

À à, cho chúng đủ măng tre, ngươi cũng có thể thu phục.

Đỗ Lan thầm nghĩ, sở trường nhất của hắn chính là đối phó với đồ ăn.

Ăn xong một bữa cơm, Ngu Tử Kỳ đã hoàn toàn phục Đỗ Lan, hoàn toàn cho rằng có thể phó thác muội muội cho Đỗ Lan, y tin Đại Quốc Sư nhất định sẽ chăm sóc tốt cho muội muội.

Còn y thì phải đi tìm báu vật Thục Địa bị Âm Dương Gia cướp đi, không thể ở bên cạnh muội muội chăm sóc nàng.

Thạch Lan nhìn Ngu Tử Kỳ phục Đỗ Lan như vậy, thầm nghĩ ca ca lập trường của huynh đâu rồi, hắn là sư đồ của Đại Việt cơ mà.

Nhưng Ngu Tử Kỳ không quản những điều này, y chỉ cảm thấy Đỗ Lan là người tốt, y cứ cảm thấy như vậy.

Đỗ Lan cũng không ngờ lại công lược thu phục được ca ca trước, Ngu Tử Kỳ này quả thực là một người thú vị.

Thực ra ban đầu Ngu Tử Kỳ cũng nghi ngờ Đỗ Lan có mưu đồ bất chính, nhưng sau khi tiếp xúc, y phát hiện Đỗ Lan là người rất giống mình, đều tùy hòa sái thoát thích ứng, phóng khoáng, và đều rất đẹp trai.

Ngu Tử Kỳ vốn là người không thích gò bó, nếu không phải trách nhiệm trên người, y đã sớm sống cuộc sống vô câu vô thúc, y cảm nhận được khí tức tương đồng từ Đỗ Lan.

Người như vậy làm sao có thể là kẻ xấu chứ.

Nếu Đỗ Lan biết Ngu Tử Kỳ vô liêm sỉ như vậy, cũng nhất định sẽ lớn tiếng gọi tri kỷ.

Thạch Lan luôn cảm thấy ca ca có chút kỳ lạ, không biết có phải bị Đại Quốc Sư rót mê hồn thang gì không.

Nàng lại không hiểu tình nghĩa giữa đàn ông chỉ cần nhìn thuận mắt là được.

Đại Quốc Sư, tiểu muội xin nhờ người chăm sóc, ta còn có một số việc cần làm, không thể ở mãi bên cạnh tiểu muội.

Ngu Tử Kỳ nói.

Yên tâm, ngươi cứ việc làm việc, cầm lệnh bài của ta sẽ tiện lợi không ít.

Còn Thạch Lan đã là nghĩa nữ của ta, ta tự nhiên sẽ chăm sóc nàng chu toàn, không chỉ vậy ta còn sẽ bồi dưỡng nàng, dạy dỗ nàng thành tài.

Đỗ Lan bao quát tất cả, biểu thị hắn nhận nghĩa nữ, từ nuôi dưỡng đến thành tài là một dịch vụ trọn gói, ba năm nuôi dưỡng năm năm giáo dục.

Đại Quốc Sư ngay cả Tỳ Hưu cũng có thể thu phục, tự nhiên là thần thông quảng đại.

Ngu Tử Kỳ biểu thị rất tin tưởng thực lực của Đỗ Lan, lại nói với Thạch Lan: Tiểu muội, trong khoảng thời gian ta rời đi này, em phải nghe lời Đại Quốc Sư.

Thạch Lan biểu thị cái gì với cái gì a: Ca, huynh trọng thương chưa lành, có chuyện gì vẫn là để muội đi làm đi.

Nàng lo ca ca lại xảy ra chuyện.

Không cần lo lắng, cầm lệnh bài của ta, sẽ không có chuyện gì đâu.

Đỗ Lan lại nói như vậy.

Thạch Lan không muốn chia ly với ca ca nhanh như vậy a, Ca.

Mắt lệ đong đầy, nàng thực sự không hy vọng ca ca lại đi mạo hiểm.

Ngu Tử Kỳ biết muội muội lo lắng cho mình, nhưng có một số việc y không thể không làm, Tiểu muội, em nghe lời.

Đỗ Lan nhìn hai huynh muội quyến luyến không rời, thầm nghĩ Ngu Tử Kỳ cũng không dễ dàng, Âm Dương Gia cướp đi bí bảo Thục Địa, di thực Thục Địa Thần Thụ, Ngu Tử Kỳ với tư cách hộ vệ tự nhiên có trách nhiệm truy hồi những vật đã mất này, nhưng thực lực của Ngu Tử Kỳ thực sự quá yếu, không thể đối đầu trực diện với Âm Dương Gia.

Thằng nhóc này rất hợp khẩu vị của mình, tuổi tuy nhỏ nhưng rất có trách nhiệm, Hay là thế này, tiểu ca Ngu tạm dừng vài ngày, ta dạy ngươi một số công pháp, truyền cho ngươi một vài pháp bảo xong, ngươi hẵng rời đi.

Hơn nữa vết thương cũ của ngươi cũng chưa hoàn toàn hồi phục, nếu để lại di chứng thì không tốt.

Ca ca, nghĩa phụ nói không sai, huynh dưỡng bệnh tốt rồi hẵng đi, nếu không muội sẽ lo lắng.

Thạch Lan lần đầu tiên phát hiện nghĩa phụ này của mình lại thấu hiểu lòng người đến vậy.

Ngu Tử Kỳ vừa nghe Đại Quốc Sư muốn truyền thụ kỹ năng, vì tò mò cũng đồng ý.

Đỗ Lan đã chuẩn bị cho Ngu Tử Kỳ một món đồ tốt, có thể phóng to thu nhỏ điều khiển khí, cái này không giống tia thu nhỏ hay tia phóng to, mà là tương tự trang bị của Mã Nhân người lùn, có thứ này Ngu Tử Kỳ có thể thâm nhập vào các loại địa phương.

Đồng thời Đỗ Lan còn truyền thụ cho Ngu Tử Kỳ một bộ công pháp có thể khiến khí lực biến lớn, phối hợp với trang bị, y có thể trở thành siêu cấp đại lực sĩ, khuân vác Thái Sơn cũng không thành vấn đề.

Ngu Tử Kỳ càng kính phục Đỗ Lan, thực ra ngay cả Thạch Lan và Thiếu Tư Mệnh cũng đã ngây người, loại pháp bảo có thể khiến người ta biến to biến nhỏ này quả thực chưa từng nghe nói đến, họ không khỏi nghi ngờ Đỗ Lan có lẽ thực sự là thần tiên.

Ngu Tử Kỳ sau khi nghỉ ngơi vài ngày, cuối cùng vẫn đi, không từ biệt Thạch Lan, sợ làm muội muội khóc.

Nhìn bóng lưng Ngu Tử Kỳ, Đỗ Lan lẩm bẩm: Thật là có phong thái của ta thời trẻ, chỉ là không đẹp trai bằng ta.

Thiếu Tư Mệnh đứng sau lưng nghe Đỗ Lan nói những lời vô liêm sỉ như vậy, suýt chút nữa bật cười, nàng thừa nhận Đại Quốc Sư rất lợi hại, nhưng nói đẹp trai, e rằng không thích hợp, chỉ có thể nói khí chất là số một.

Thạch Lan biết ca ca không từ biệt mà đi sau đó đã đau lòng một thời gian, nhưng Đỗ Lan rất nhanh đã sắp xếp công việc cho nàng, nàng vinh dự trở thành một công vụ viên, phải tra sổ sách ở Tang Hải Thành.

Trong kỳ thi khoa cử lần này, lấy Tiêu Hà làm chủ, Đỗ Lan đã chọn ra vài vị thí sinh trẻ tuổi chính trực không a không xu nịnh thành lập Phủ Kê Tra, nhiệm vụ chính là giám sát sự tham nhũng của Đại Tần.

Tiêu Hà cả đời quản lý tiền tài lương thảo cho Đại Việt chưa từng tham ô, ngoại trừ những năm cuối đời vì tự vệ mà tham ô một ít tiền xây dựng, y có thể coi là tấm gương thanh liêm, cho nên để Tiêu Hà làm tiên phong chống tham nhũng chắc chắn không vấn đề gì.

Tang Hải Thành hiện tại phát triển nhanh chóng, tuy có Đỗ Lan trấn giữ, nhưng các cấp quan viên bên dưới lại nhiều tham ô.

Đặc biệt là tham ô tiền lương của công nhân, Đỗ Lan trả công nhân năm mươi văn một ngày, cuối cùng đến tay công nhân chỉ còn mười lăm văn.

Tình trạng tham ô này đã đến mức kinh hoàng, Đỗ Lan cần phải quản lý thật tốt.

Đương nhiên tiên phong chống tham nhũng thì không cần nhiều người như vậy, các thí sinh khác cũng đều được phân công công việc khác, có người làm Hán Trường quan nhỏ, có người làm hiệu trưởng, có người làm tiểu quan lại.

Đỗ Lan đã nói với họ rằng hãy nhìn vào thành tích mà nói chuyện, họ cần phải tạo ra thành tích mới có thể thăng tiến, người dân không hiểu sao có thể quản lý tốt quốc gia.

Phong cách làm việc không câu nệ của Đại Quốc Sư lại khiến lão Tần nhân ở Đại Tần chế nhạo không ngừng, họ còn tưởng Đại Quốc Sư sẽ sắp xếp tất cả thí sinh khoa cử vào các chức vụ quan trọng trong triều đình, không ngờ lại bị ném vào các bộ phận nhỏ không đáng chú ý, uổng công thí sinh ban đầu còn đường xa ngàn dặm đi thi, quả thực là cười chết người rồi.

Nhưng Đỗ Lan đã làm công tác tư tưởng cho các thí sinh rồi, cho nên các thí sinh cũng không thấy kỳ lạ, ai nấy đều xoa tay hăm hở chuẩn bị làm một phen lớn.

Đỗ Lan đã chuẩn bị cho họ những vị trí có thể tạo ra thành tích tương đối tốt.

Tang Hải Thành dưới sự cai trị của Đỗ Lan ngày càng tốt hơn, nhưng các nơi khác của Đại Tần lại càng thối nát hơn.

Hoàng đế giả căn bản không quản chuyện, Triệu Cao đã bắt đầu một tay che trời, các nơi khác ngoài Tang Hải Thành đều đã ngày càng đen tối, e rằng chỉ có biên cương còn tương đối ổn định.

Chương 1280

Trong hoàn cảnh như vậy, bách tính Đại Tần đã không thể sống nổi nữa, đặc biệt là nông thôn mười nhà thì chín trống rỗng khó mà sống qua ngày.

Thực ra bây giờ tất cả mọi người đều đang chờ, chờ Tần Thủy Hoàng chết.

Chỉ cần Tần Thủy Hoàng quy tây về thế giới bên kia, sẽ có nhiều lực lượng phản Tần bùng nổ hơn.

Chỉ cần Tần Thủy Hoàng không chết, nhiều người hơn e ngại uy danh của Tần Thủy Hoàng không dám công khai phản Tần.

Nhưng đống củi khô của Đại Tần này chỉ cần một chút lửa nhỏ chắc chắn sẽ bùng cháy thành ngọn lửa rừng rực, chỉ là bây giờ lịch sử vẫn đang chờ một người như vậy đến châm lửa đống củi khô.

Tiểu huynh đệ phía trước, xin hỏi ngươi có biết phủ Trường An Lệnh đi đường nào không.

Triệu Chính nghe thấy tiếng nói quay người lại, liền thấy một người cao một người lùn đứng trước mặt.

Người cao tuổi không nhỏ, nhưng ánh mắt tinh tường tự có chỗ hơn người.

Còn người lùn thì càng kỳ lạ hơn, vừa béo vừa lùn, trên mặt còn vẽ đủ màu sắc, sống động như một con mèo hoa lớn.

Tiểu huynh đệ không phải ý tứ, tại hạ là người ngoại hương, không biết có thể cáo tri phủ Trường An Lệnh ở đâu không.

Trước đó cũng là giọng của người đàn ông cao lớn.

Triệu Chính thầm nghĩ nếu mình không biến trẻ lại thì e rằng cũng cùng tuổi với vị này, bây giờ lại trở thành tiểu huynh đệ của y, nhưng hắn cũng không tức giận, hiện tại hắn không phải Tần Thủy Hoàng, chỉ là một nhân sĩ phản Tần: Ta đưa hai vị đi đi, dù sao ta cũng tiện đường.

Vậy thì đa tạ rồi, tại hạ Lưu Quý, không biết tiểu huynh đệ xưng hô thế nào.

Triệu Chính.

Khu tự trị phát triển rất tốt, Nông Gia với tư cách bang phái lớn nhất thiên hạ, tự nhiên cũng sẽ ngưỡng mộ danh tiếng mà đến, chỉ là Nông Gia tuy lớn, nhưng vì nhiều năm không có thủ lĩnh, cho nên các đường khẩu tự mình làm theo ý mình, nhiều đấu đá nội bộ.

Nông Gia chia sáu đường: Khôi Ngỗi Đường, Xi Vưu Đường, Liệt Sơn Đường, Tứ Nhạc Đường, Cộng Công Đường, Thần Nông Đường.

Đường chủ Thần Nông Đường tiền nhiệm tên là Điền Quang, là người của gia tộc Điền thị, tuy Điền Quang đã mất tích ba năm, nhưng hiện tại Điền thị vẫn là thế lực lớn nhất của Nông Gia, hiện tại thế lực lớn nhất là đường chủ Liệt Sơn Đường Điền Mạnh, nếu không phải Thần Nông Lệnh thất lạc, e rằng Điền Mạnh sớm đã có thể trở thành Hiệp Khôi của Nông Gia.

Nhưng vì Thần Nông Lệnh đã biến mất do đường chủ tiền nhiệm mất tích, cho nên trong mấy năm nay, ngoài gia tộc Điền thị, còn có một người là Chu Gia cũng đã phát triển, tốt hơn so với gia tộc Điền thị chỉ biết bảo vệ quyền lợi gia tộc, Chu Gia này tuy thân hình không cân đối, là một ông lão béo lùn, nhưng y một lòng vì dân chúng thiên hạ, tấm lòng son sắt vẫn khiến y giành được một lượng lớn người ủng hộ.

Lưu Quý chính là một người bị tư tưởng của Chu Gia hấp dẫn.

Thiên hạ tranh đấu không ngừng, nguyên nhân căn bản nhất chính là quý tộc quan viên không quan tâm đến sinh tử của bình dân bách tính.

Còn Nông Gia bám rễ ở tầng lớp thấp nhất, hiểu rõ nhất nỗi khổ và bi thương của nông dân, về lý thuyết nên đại diện cho lợi ích của nông dân, đáng tiếc hiện tại đấu tranh quyền lực nội bộ Nông Gia ngày càng gay gắt, kìm chế lẫn nhau, Chu Gia dù có tham vọng lớn đến đâu cũng khó mà thực hiện được.

Lần này Chu Gia đến khu tự trị thực ra là hy vọng có thể nhận được sự ủng hộ của Nho Gia và Mặc Gia.

Nông Gia.

Triệu Chính tự nhiên biết, đây là một môn phái lấy Thần Nông làm thánh, sáu đường tương ứng với sáu cống hiến của Thần Nông đối với việc an lạc dân tộc.

Khôi Ngỗi Đường là trồng ngũ cốc, Xi Vưu Đường là rèn binh khí, Liệt Sơn Đường là minh luật pháp, Tứ Nhạc Đường là định âm luật, Cộng Công Đường là tu thủy lợi, Thần Nông Đường là thường bách thảo.

Trong truyền thuyết Nông Gia có mười vạn đệ tử, là một thế lực vô cùng to lớn.

Đương nhiên Triệu Chính là Tần Thủy Hoàng, hắn biết còn không chỉ có những điều này, hắn còn biết Nông Gia này và đại nhi tử Phù Tô của mình có mối quan hệ không rõ ràng.

Phù Tô là do công chúa Sở Quốc sinh ra, mà Nông Gia ban đầu lại ủng hộ Sở Quốc phản đối Đại Việt, Nông Gia và Sở Quốc quốc quân Xương Bình Quân đi lại rất gần, nhưng trong trận chiến cuối cùng với

Sở, Nông Gia lại không xuất hiện.

Triệu Chính cho rằng Xương Bình Quân biết đại thế đã mất, cho nên đã bảo toàn sức mạnh của Nông Gia, mà nhìn khắp thiên hạ quý tộc Sở Quốc còn giữ được thế lực, e rằng cũng chỉ có Phù Tô do công chúa Sở Quốc sinh ra.

Sở tuy ba hộ, Tần vong tất Sở, đây là một cái gai vĩnh viễn trong lòng Tần Thủy Hoàng.

Nếu Phù Tô giành được ngai vàng, liệu có đổi môn đình không.

Đổi Tần thành Sở.

Phù Tô à Phù Tô, rốt cuộc ngươi nghĩ gì vậy.

Gia đình đế vương không có tình thân, ngay cả cha con ruột cũng đầy rẫy sự nghi kỵ và hoài nghi.

Trong khoảng thời gian này Triệu Chính đã hoàn thành mấy nhiệm vụ hệ thống, thực lực đã thăng cấp đến trình độ cao thủ hạng nhất, nhưng cách để đoạt lại giang sơn vẫn còn xa vời.

Nhưng Triệu Chính sẽ không từ bỏ, hắn hiện tại đã bắt đầu nắm giữ thế lực của mình, cũng đã có thuộc hạ, hắn tin tổng có một ngày hắn sẽ suất lĩnh mười vạn đại quân sát phạt trở về Hàm Dương.

Tuy nghi ngờ đại nhi tử của mình có thể liên quan đến lực lượng phục Sở, nhưng hiện tại Triệu Chính cũng sẽ không nói nhiều, đưa Chu Gia và Lưu Quý đến đích, hắn liền cáo từ trước.

Lưu Quý nhìn Triệu Chính, trong lòng lại có một cảm giác kỳ lạ, dường như Triệu Chính này không phải người bình thường.

Có lẽ là cả hai đều có vương bá chi khí, gây ra sự cộng hưởng.

Chu Gia ở Thần Nông Đường, cao thủ không ít, thuộc thế lực thứ hai của Nông Gia, nhưng vẫn luôn bị gia tộc Điền thị áp chế.

Thậm chí ngay cả nghĩa tử của y cũng đầu quân cho gia tộc Điền thị, nhưng Chu Gia vẫn kiên trì muốn thực hiện mục tiêu.

Nông Gia và Mặc Gia có chút tương tự, đệ tử đa số là bình dân bách tính, không như Nho Gia cao sang.

Nhưng Chu Gia dù sao cũng không phải Hiệp Khôi, y thậm chí không thể đại diện cho Nông Gia, trong tình huống này Nho Gia và Mặc Gia tuy đồng tình với tư tưởng của Chu Gia, nhưng muốn giúp đỡ lại có nhiều lo ngại.

Bởi vì thái độ của họ rất có thể sẽ khiến Nông Gia chia rẽ, đến lúc đó một thế lực phản Tần lớn mạnh sẽ biến thành cát rời, tuyệt đối là một chuyện tồi tệ.

Nhưng đối với tình hình hiện tại của Nông Gia, họ cũng ít nhiều hiểu rõ, gia tộc Điền thị có thể nói là thành sự thì không đủ mà bại sự thì có thừa, tuy nắm giữ lượng lớn tài nguyên của Nông Gia nhưng chỉ biết đấu đá nội bộ, không chỉ đấu với các họ khác trong Nông Gia, mà nội bộ Điền thị cũng đấu.

Cho nên Nông Gia nhìn có vẻ to lớn, nhưng cồng kềnh không thể di chuyển, ngược lại không đoàn kết bằng các môn phái Nho Gia, Mặc Gia, ảnh hưởng lực cũng khó mà ngưng tụ.

Chu Gia cũng biết lo ngại của đối phương, dù sao thì Nông Gia không thể loạn thêm nữa, cho nên Chu Gia nói: Ta biết những lo ngại của các vị, vậy thì Chu Gia ta ở đây cầu các vị một lời hứa, nếu Thần Nông Lệnh tái hiện giang hồ, ta hy vọng các vị có thể giúp ta trở thành Hiệp Khôi.

Có những lúc vì để thực hiện lý tưởng của mình, không thể không bước vào trò chơi quyền lực.

Chu Gia chỉ có thể trở thành Hiệp Khôi mới có thể hiệu lệnh mười vạn đệ tử Nông Gia trong thiên hạ.

Điều này.

Người của Mặc Gia và Nho Gia nhìn nhau, họ thì muốn đồng ý, nhưng Thần Nông Lệnh đã mất ba năm rồi, trời biết khi nào mới lại xuất hiện a.

Ba năm trước Điền Quang bị ám sát, Thần Nông Lệnh cũng thất tung, không có lệnh bài này thì không thể trở thành Hiệp Khôi.

Ngay lúc mọi người cảm thấy không khí ngượng nghịu, liền nghe ngoài nhà truyền đến tiếng ồn ào, mọi người đồng loạt xông ra khỏi nhà, liền thấy các tạp dịch ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Đó là một khối vẫn thạch đang bốc cháy từ trên trời rơi xuống.

Sao băng trong thời cổ đại là một sự kiện lớn, điều này có thể đại diện cho hoàng đế thất đức hoặc đại nạn sắp đến, tuyệt đối không phải là hiện tượng tốt lành gì.

Vẫn thạch lướt qua bầu trời Đại Việt, xung quanh Tang Hải Thành đều có thể nhìn thấy.

Đỗ Lan tự nhiên cũng nhìn thấy vẫn thạch, thầm nghĩ chỉ là một khối đá mà thôi, nhẹ nhàng dễ dàng là có thể đẩy ngược trở lại.

Hắn biết khối vẫn thạch này rơi xuống sau, nhất định sẽ bị người ta làm văn chương, nhưng hắn sẽ không thực sự đẩy vẫn thạch trở lại, vì không cần thiết.

Nhất định sẽ có rất nhiều người đến rao tin đồn nhảm nhí, khắc lên đá cái gì dã Tần Thủy Hoàng chết mà đất chia.

Đỗ Lan làm sao có thể cho bọn họ cơ hội chứ, ngay lúc vẫn thạch còn đang rơi xuống, khí của hắn đã đi vào bên trong vẫn thạch bắt đầu khắc chữ: Phú cường, dân chủ, văn minh. trước tiên khắc giá trị quan cốt lõi của chủ nghĩa xã hội, sau đó khắc Quốc gia đại diện cho lực lượng sản xuất tiên tiến sẽ đại diện hạn chế quốc gia phát triển lực lượng sản xuất, còn chỗ trống khắc thêm một câu Con gái ta thiên hạ đệ nhất đáng yêu.

Còn chỗ trống, Đỗ Lan phát hiện mình hình như viết hơi nhỏ, vậy thì tiếp tục khắc Tám Vinh Tám Nhục, rồi viết thêm một vài chú ý: làm thế nào để bảo quản vẫn thạch và làm thế nào để rèn đúc vẫn thạch.

Viết miên man, khắc lên đá, lấp đầy toàn bộ vẫn thạch, không còn bất kỳ chỗ trống nào.

Nhìn thấy vẫn thạch, nhiều quan viên đã lập tức hành động, thời đại này nắm giữ vẫn thạch ngay lập tức, cũng coi như nắm giữ được một lá bài tẩy ngay lập tức.

Trong thời đại mê tín này, vẫn thạch thực sự rất dễ lợi dụng.

Mọi người nhìn vẫn thạch biến mất, biết vẫn thạch nhất định đã rơi xuống, chỉ là không biết rơi ở đâu.

Nó rơi gần làng của Mạnh Khương Nữ, gây ra chấn động.

Chương 1281

Đỗ Lan rất mong chờ biểu cảm của họ khi phát hiện ra vẫn thạch.

Mỗi khi triều đại thay đổi, thiên tai nhân họa thường xuyên xảy ra, trong xã hội cổ đại đầy mê tín, vẫn thạch là một sự kiện vô cùng lớn.

Vẫn thạch được mệnh danh là sao chổi, tượng trưng cho điềm bất hạnh.

Âm Dương gia đã đưa nội dung bói toán tới hoàng cung, nhưng Triệu Cao đã xem trước một bước.

Nội dung là Đế tinh đông lai, dường như đang nói rằng hoàng đế ở Hàm Dương thành không ngồi vững ngôi.

Điều này không được, Triệu Cao đã ngày càng thích cảm giác một tay che trời rồi, nhưng Hồ Hợi dù sao cũng không phải hoàng đế thật sự, cũng không phải người kế thừa thứ nhất, Triệu Cao cảm thấy địa vị hiện tại của mình không hề vững chắc.

Muốn củng cố địa vị của mình, bước đầu tiên chính là loại trừ dị kỷ, Lý Tư tên này là kẻ gió chiều nào xoay chiều đó, không đáng lo ngại.

Điều khiến Triệu Cao lo lắng nhất vẫn là Phù Tô, một công tử Phù Tô tốt đẹp, quân tử như ngọc, hương thơm như lan cỏ, y không giống Thủy Hoàng Đế, y biết cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức, chủ trương của y nhiều lần được Thủy Hoàng Đế và các đại thần công nhận, Thủy Hoàng Đế thậm chí còn giao nhiệm vụ đông du cho y.

Chỉ là Phù Tô lại quá nhân từ, đối với cựu dân sáu nước quá mức khoan dung, hơn nữa y lại là con của công chúa nước Sở, vì vậy khiến Thủy Hoàng Đế có phần kiêng kị.

Hiện tại Thủy Hoàng Đế đã không còn, nếu lại trừ bỏ Phù Tô, vậy thì Hồ Hợi có thể vĩnh viễn ở trên ngôi hoàng đế, còn bản thân mình sẽ vĩnh viễn là người nắm quyền thực sự của Đại Tần.

Vì vậy, phải tận dụng tốt khối vẫn thạch này, tốt nhất là có thể một mẻ quét sạch Phù Tô và thế lực phía sau y.

Phù Tô căn bản không biết tình hình, y vẫn đang chuẩn bị hành trình đông du của phụ hoàng theo kế hoạch ban đầu.

Đối với việc đông du, Hồ Hợi cũng đồng tình, trong hoàng cung đã không còn gì vui, trừ phi tần của Thủy Hoàng Đế chưa động đến, còn lại tất cả thị nữ có nhan sắc đều đã ngủ qua rồi.

Hồ Hợi cũng buồn chán đến cùng cực, nếu có thể xuất cung du ngoạn tự nhiên là trăm phần trăm nguyện ý.

Đương nhiên, ngoài việc lên kế hoạch đông du, Phù Tô còn muốn mở rộng ảnh hưởng của Đại Tần trên tuyến duyên hải, bên cạnh y là các cao thủ của các môn phái đã quy thuận Đại Tần, trên đường đi là các loại tỉ thí luận võ.

Đương nhiên, mục tiêu lớn nhất của y vẫn là Nho gia, đáng tiếc hiện tại Nho gia đã ở trong Tự Trị Khu, muốn đến đó tỉ thí thì không dễ dàng.

Nhưng Phù Tô tin rằng chỉ cần mình mời được người kia, đi một chuyến tới Tự Trị Khu cũng không thành vấn đề, vì vậy y đã rẽ đường đến địa bàn của Đạo gia Thiên Tông.

Người y muốn mời là kỳ tích của Thiên Tông, một cô nương mười tám tuổi.

Năm tám tuổi nàng được tiền nhiệm chưởng môn Thiên Tông thu làm đệ tử nhập môn, nguyên nhân là khi tám tuổi nàng đã đánh bại sáu vị trưởng lão Thiên Tông, được chưởng môn năm mươi năm không thu đồ đệ để mắt, phá lệ thu nhận.

Mười năm tu luyện, cô nương này đã tiếp quản toàn bộ Thiên Tông, trở thành một trong hai trụ cột lớn của Đạo gia.

Ba trăm năm trước, Đạo gia vì bất đồng lý niệm mà chia thành Thiên Tông và Nhân Tông, ước định cứ năm năm tỉ thí một lần, người thắng sẽ được bảo quản thần binh Tuyết Tễ của Đạo gia.

Lần này sẽ do vị cô nương trẻ tuổi này và chưởng môn Nhân Tông Tiêu Dao Tử tỉ thí, Tuyết Tễ do Tiêu Dao Tử bảo quản lần này rất có khả năng sẽ bị đoạt đi.

Mà hai tông của Đạo gia, Nhân Tông phản Tần, Thiên Tông lại luôn giữ thái độ trung lập.

Tại hạ Phù Tô kiến quá Thiên Tông chưởng môn.

Phù Tô khi gặp Thiên Tông chưởng môn Hiểu Mộng cũng lộ vẻ kinh ngạc, tuy rằng biết đối phương rất trẻ, nhưng quả thật là trẻ quá mức.

Hơn nữa cô nương này ánh mắt rất lạnh, dường như đã không còn ở cõi trần, trong mắt nàng không có người chỉ có trời và đất.

Hiểu Mộng một đầu tóc bạc trắng như tuyết, da thịt trắng như ngọc, dáng vẻ như phượng hoàng ngẩng đầu, tuy mới mười tám tuổi nhưng đã hoàn toàn phát dục.

Thế nhưng cảm giác nàng mang lại lại rất lạnh lùng, cho dù đối phương là một vương tử đẹp trai khiêm tốn, nàng cũng sẽ không cho bất kỳ sắc mặt tốt nào.

Người như vậy không thể thuyết phục được, trong đầu Phù Tô ôn văn nhĩ nhã đột nhiên nảy ra ý nghĩ này.

Trong mắt loại người này e rằng chỉ có thiên đạo, cho dù bản thân mình là vương tử thì trong mắt đối phương cũng chẳng khác gì kiến.

Sự thật cũng đúng là như vậy, Phù Tô không thuyết phục được Hiểu Mộng, mà là nàng tự mình quyết định giúp Đại Tần.

Bởi vì trong mắt nàng, lý niệm của Thiên Tông mới là chính xác: Đạo pháp tự nhiên, phàm nhân không nên chống cự, tất cả mọi người đều nên nhận mệnh, đây chính là đạo, đây chính là trời.

Vì vậy nàng rất bất mãn với việc Nhân Tông nhúng tay vào thế tục, những việc họ làm đội lốt Đạo gia lại toàn là những việc nghịch thiên, làm sao có thể nói là đạo được.

Hiểu Mộng không phải giúp Phù Tô, chỉ là giúp thiên đạo khôi phục bình thường.

Vì vậy Phù Tô tuy không thuyết phục được Hiểu Mộng, nhưng Hiểu Mộng vẫn hạ sơn.

Hiểu Mộng hạ sơn, võ lâm kinh hãi.

Tuy rằng nàng chưa từng hành tẩu giang hồ, nhưng danh tiếng thiên tài đã truyền khắp giang hồ, mười năm trước đã bắt đầu lan truyền, truyền suốt mười năm.

Đương nhiên Hiểu Mộng sẽ không đồng hành cùng Phù Tô, họ chỉ ước định thời gian, Phù Tô trước tiên phải đến Tang Hải thành bái phóng Đại Quốc Sư, y còn phải đưa Đại Quốc Sư cùng đi Tự Trị Khu.

Làm mạnh đội ngũ của mình, chính là làm suy yếu kẻ địch.

Phù Tô sắp tới, các quan viên Tang Hải thành ai nấy đều chuẩn bị nịnh bợ, bởi vì y rất có khả năng sẽ là hoàng đế kế nhiệm, nịnh hót một chút không có hại gì.

Thế nhưng Phù Tô lại âm thầm tách khỏi đoàn xe, tự mình cải trang tiến vào Tang Hải thành, y muốn xem Đại Quốc Sư danh tiếng lẫy lừng rốt cuộc có tài năng gì.

Thành chính của Tang Hải thành thật ra không có gì thay đổi, chỉ là thành phố đã bị bến cảng và công xưởng mới xây bao vây, bên ngoài ngược lại còn náo nhiệt hơn bên trong.

Phù Tô nhìn thấy những con đường nhựa màu xám rộng rãi và bằng phẳng, dường như được lát bằng một khối đá khổng lồ.

Và trên đường, những cỗ xe chở hàng không có bất kỳ sinh vật kéo nào, những chiếc hộp sắt có bánh xe trông như quái vật đang chở một lượng lớn hàng hóa qua lại.

Những thứ này Hàm Dương thành không có, e rằng dù có cũng không chạy được, bởi vì đường ở Hàm Dương thành căn bản không chịu nổi trọng lượng của quái vật này.

Chương Hàm, hộ vệ của Phù Tô, cảnh giác nhìn tất cả những thứ này, một mặt bảo vệ Phù Tô.

Chương Hàm vốn là thủ lĩnh đội vệ quân trực thuộc Thủy Hoàng Đế Ảnh Mật Vệ, vì Hồ Hợi sợ thân phận mình bại lộ nên đã phái Chương Hàm đến bên cạnh Phù Tô để hỗ trợ y thực hiện kế hoạch đông du.

Chương Hàm trung thành trăm phần trăm với Thủy Hoàng Đế, vì vậy cũng tận trung chức trách với nhiệm vụ bảo vệ Phù Tô.

Chương tướng quân, không cần căng thẳng, ta thấy những quái xa này đều do người điều khiển, chắc chỉ là cơ quan thuật của Đại Quốc Sư mà thôi.

Phù Tô giả vờ bình tĩnh nói.

Vi thần cũng từng thấy hỏa xa, nhưng hỏa xa chỉ có thể di chuyển trên đường ray cố định, còn những quái xa này lại có thể chạy trên đường, sợ rằng sẽ va chạm với điện hạ.

Đối với Phù Tô vị vương tử này, Chương Hàm vẫn rất coi trọng, y cũng biết tình hình hiện tại của Đại Tần không mấy lạc quan, cần một người như công tử để có thời gian thở dốc.

Phù Tô lại không để tâm, hứng thú nhìn tình hình xung quanh: Chúng ta đi xem xung quanh thêm chút nữa.

Những bé ngoan tò mò như Phù Tô rõ ràng không thiếu, nên cũng không ai thấy lạ.

Chỉ là Phù Tô không biết, một tấm lưới âm mưu lớn đã được giăng ra từ Hàm Dương thành, đội quân bí mật của Triệu Cao đã hành động, bọn chúng muốn dùng vẫn thạch làm lớn chuyện.

Ở Mạnh Gia Thôn nơi Mạnh Khương Nữ ở, các thôn dân đều vây quanh vẫn thạch, bày tỏ đây là cái gì vậy, sao trên đó lại chi chít nhiều chữ thế.

Mạnh Khương Nữ từ nhỏ theo chồng học chữ, đọc kỹ từng chữ, đôi mắt đẹp tràn đầy nghi hoặc, bởi vì chữ thì nàng đều nhận ra, nhưng khi liên kết lại thì lại không hiểu ý nghĩa: Cái gì là lực lượng sản xuất, cái gì là dân chủ, cái gì là con gái ta thiên hạ đệ nhất.

Đây không phải vẫn thạch sao.

Sao lại có nhiều chữ thế này, đây là trò đùa sao.

Mạnh Khương Nữ, vị quả phụ tươi cười này, che miệng, kinh ngạc đến không nói nên lời, chẳng lẽ đây là thần tiên viết rồi ném xuống sao.

Vẫn thạch rất nhanh đã bị quan viên mang đi, nhưng dù là quan viên cũng không thể hiểu nổi vẫn thạch này rốt cuộc là chuyện gì.

Bởi vì nhiều chữ như vậy căn bản không nên có trên vẫn thạch.

Lúc đầu quan viên còn tưởng là thôn dân xung quanh đã đánh tráo vẫn thạch, mắng chửi dân gian xảo quyệt, thậm chí chuẩn bị bắt tất cả thôn dân trong thôn vào đại lao tra tấn nghiêm khắc.

Nhưng sau này thôn dân đều khẳng định đây chính là vẫn thạch, thêm vào đó văn tự trên vẫn thạch cực kỳ ảo diệu, vì vậy họ mới bán tín bán nghi mang vẫn thạch về.

Tuy nhiên quan viên cũng nói, nếu giám định ra đây không phải vẫn thạch, vậy thì ông ta sẽ khiến toàn bộ Mạnh Gia Thôn gà chó không yên.

Chương 1282

Các thôn dân tức giận nhưng không dám nói, chỉ có thể nuốt đắng vào bụng, đây đúng là tai họa từ trời giáng xuống.

Ai có thể nghĩ rằng thứ từ trên trời rơi xuống lại có nhiều chữ như vậy chứ.

Mạnh Khương Nữ lại âm thầm ghi nhớ tất cả những chữ này, thầm nghĩ rồi sẽ có một ngày chúng sẽ hữu dụng.

Vẫn thạch có gì không quan trọng, quan trọng là mình muốn trên đó có gì, Triệu Cao bày tỏ không vấn đề gì, hạ lệnh lập tức vận vẫn thạch vào cung.

Bên Tang Hải thành, công tử Phù Tô được Đỗ Lan mời cùng ra biển câu cá.

Thuyền lầu cao lớn không gió mà động, lướt nhanh trên mặt biển, Phù Tô thành tâm nói: Cơ quan thuật của Đại Quốc Sư quả là thiên hạ đệ nhất, Đại Tần độc nhất vô nhị.

Lần đầu tiên ra biển, Phù Tô rất kích động, cảm thấy lòng dạ cũng trở nên khoáng đạt.

Điện hạ nói cơ quan thuật của ta là độc nhất vô nhị của Đại Tần, không biết Đại Tần còn có những sự vật tuyệt diệu nào khác không.

Đỗ Lan cười hỏi.

Phù Tô không ngờ Đỗ Lan lại hỏi như vậy, hơi trầm ngâm một chút rồi nói: Đại Tần có thể nói là có tứ tuyệt, trước đây nói cơ quan thuật của Đại Quốc Sư là nhất tuyệt. phụ hoàng thực thi chế độ xa đồng quỹ thư đồng văn cũng là nhất tuyệt.

Đại Tần bắc kích Hán Nô nam kháng Bách Việt, quân đội Đại Tần có thể nói là nhất tuyệt.

Lý Tư Thừa tướng quảng bá chế độ quận huyện để ngăn chặn các chư hầu tranh giành sau này, cũng có thể nói là nhất tuyệt.

Đây là Tứ Tuyệt của Đại Tần ta.

Nói xong nhìn về phía Đỗ Lan, chờ Đỗ Lan bình phẩm.

Đỗ Lan nhìn dáng vẻ của Phù Tô, thầm nghĩ tiểu tử này cũng không dễ dàng gì mà trong thời gian ngắn đã thấu hiểu được tứ tuyệt như vậy, lại còn nói năng đâu ra đấy, cũng là khó cho y: Điện hạ nói rất hay.

Phù Tô có chút thất vọng, tứ tuyệt y nói có hai tuyệt là về chế độ, y còn tưởng Đỗ Lan sẽ đưa ra bình luận gì kinh thiên động địa cơ.

Điện hạ, ngài thật sự muốn đi Tự Trị Khu sao.

Ngài phải biết hiện tại thế lực phản Tần đều tập trung ở đó, nếu ngài đi, e rằng sẽ bị quần khởi mà công kích, bọn chúng chỉ mong muốn tiêu diệt hoàng thất Đại Tần các ngươi thôi.

Đỗ Lan chuyển chủ đề.

Phù Tô nghiêm mặt: Ta lại không sợ những kẻ dùng thủ đoạn ám sát.

Bên cạnh y có Ảnh Mật Vệ, Chương Hàm sẽ bảo vệ y.

Hơn nữa y tin rằng Đại Quốc Sư thần bí khó lường cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn: Nếu cựu bộ sáu nước chỉ biết dùng thủ đoạn hạ tiện, Đại Tần sẽ không phải lo lắng gì.

Quả nhiên Phù Tô này và Hồ Hợi hoàn toàn là hai loại người, trách không được rất nhiều người yêu thích lịch sử cho rằng nếu Phù Tô không bị Lý Tư và Triệu Cao hãm hại mà trở thành hoàng đế, thì Tần triều sẽ không thảm hại đến mức Nhị thế nhi vong.

Điện hạ có lòng tin là tốt, nhưng quân tử không đứng dưới bức tường nguy hiểm, rõ ràng biết có nguy hiểm mà vẫn muốn mạo hiểm thực sự không tính là minh trí.

Đỗ Lan thực ra không mấy muốn can thiệp vào Tự Trị Khu Hán tộc.

Ta lại nghe nói Đại Quốc Sư sau khi thành lập Tự Trị Khu, trăm nghề hưng vượng, bá tánh an cư lạc nghiệp, phồn hoa vượt xa Hàm Dương.

Tuy nhiên Tự Trị Khu vẫn là lãnh thổ của Đại Tần ta, nếu quân chủ Đại Tần còn không thể đặt chân, vậy thì cần nó làm gì.

Ánh mắt Phù Tô sắc bén lên.

Tự do chuyển đổi giữa nho nhã và bá khí sao.

Y quả nhiên có thể trở thành một hoàng đế tốt, đáng tiếc hoàng đế tốt không có nghĩa là sẽ có kết quả tốt.

Đại Tần đã mục nát từ gốc rễ, với năng lực của Phù Tô e rằng không thể lay động được tập đoàn lợi ích hiện có.

Đến lúc đó y hãm sâu trong cung cấm, người dưới lừa trên gạt, lại làm sao có thể chấn hưng Đại Tần chứ.

Tần Thủy Hoàng tuy đã đánh hạ sáu nước, nhưng với tư cách hoàng đế, thế lực của y thực ra không mở rộng được bao nhiêu, ngược lại các quý tộc Đại Tần lại nhanh chóng hấp thu tài phú của sáu nước trở nên mạnh mẽ hơn.

Thủy Hoàng Đế vì có quyền khống chế tuyệt đối quân đội, mới tránh được việc thuộc hạ tạo phản, nhưng đến khi con trai y kế vị e rằng sẽ không được như vậy.

Đây cũng là lý do vì sao rất nhiều hoàng đế khai quốc đều tru sát công thần, chính là để mở đường cho đời sau.

Đánh hạ đế quốc, nhưng phần thuộc về mình lại không nhiều, phần lớn vẫn thuộc về thuộc hạ.

Nếu hoàng đế muốn thu hồi, đại thần chỉ cần một câu tranh lợi với dân là có thể đóng đinh hoàng đế vào cột sỉ nhục.

Làm hoàng đế là một môn học vấn cao thâm, vị Phù Tô trước mắt tuy rất thông minh và cũng có chút thủ đoạn, nhưng chưa đạt tiêu chuẩn.

Phù Tô nhìn Đại Quốc Sư, dường như đang nói Tự Trị Khu là do ngươi thành lập, nếu Đại Tần mất quyền quản lý Tự Trị Khu, vậy thì cần Đại Quốc Sư phải chịu trách nhiệm.

Trước đó còn nói chuyện rất vui vẻ, nhưng Đỗ Lan liên tục từ chối khiến Phù Tô có chút tức giận.

Quan hệ giữa hoàng thất và đại thần đã nảy sinh mâu thuẫn, Phù Tô hy vọng thông qua bá khí để uy hiếp Đỗ Lan.

Đáng tiếc Đỗ Lan chỉ a a cười một tiếng: Ta và Tự Trị Khu có ước hẹn năm năm, lúc này năm năm chưa đến thì không tiện can thiệp vào việc quản lý của họ.

Ta không phải can thiệp, mà là tra xét, phổ thiên chi hạ mạc phi vương thổ, chẳng lẽ hoàng thất chúng ta đã mất quyền đặt chân vào Tự Trị Khu rồi sao.

Phù Tô cảm thấy Đỗ Lan đang cố ý thoái thác, hoặc có thể nói Đại Quốc Sư đã mất kiểm soát Tự Trị Khu, nên mới trăm phương nghìn kế từ chối: Chẳng lẽ Tự Trị Khu có biến cố gì.

Phụ hoàng tin tưởng Đại Quốc Sư mới đồng ý thành lập Tự Trị Khu, nếu Tự Trị Khu thoát ly Đại Tần, ta sẽ khải bẩm phụ hoàng, hạ lệnh đại tướng soái đại quân thu phục.

Đây là ánh mắt non nớt và ngu xuẩn làm sao, Đỗ Lan bày tỏ Phù Tô quả nhiên vẫn cần phải trải nghiệm nhiều hơn mới được.

Mình là Đại Quốc Sư quyền khuynh triều chính, ngay cả hoàng đế còn không dám nói như vậy, y lại dám chính khí lẫm nhiên nói những lời này, chẳng lẽ không sợ đắc tội người sao.

Thật sự cho rằng Đại Tần là thiên hạ của nhà Triệu bọn họ rồi sao.

Đỗ Lan cười cười, lần nữa thay đổi chủ đề: Nghe nói Điện hạ trước khi đến Tang Hải thành đã đến Đạo gia Thiên Tông.

Không sai, ta đã mời được chưởng môn Thiên Tông Hiểu Mộng xuất sơn.

Phù Tô lúc này vẫn có chút kiêu ngạo, y đã mời được một người mà ai cũng cho là không thể xuất sơn: Lần này đến Tự Trị Khu, là để lấy kiếm hội hữu.

Dường như có trò hay để xem, đã vậy Điện hạ đã sắp xếp xong xuôi, vậy thì vi thần xin xả mệnh bồi quân tử, cùng Điện hạ đi một chuyến thì ngại gì.

Đỗ Lan đột nhiên đồng ý khiến Phù Tô rất bất ngờ, nhưng y lại cho rằng là lời nói của mình đã phát huy tác dụng: Đại Quốc Sư cứ yên tâm, đợi ta xem xét tình hình Tự Trị Khu xong, ta tự nhiên sẽ bẩm báo với phụ hoàng, nếu tình hình Tự Trị Khu tốt đẹp, phụ hoàng nhất định sẽ ban thưởng Đại Quốc Sư.

Đỗ Lan tự nhiên nói thẳng không cần, đúng lúc này có người nói đã câu được cá lớn, Đỗ Lan ha ha cười một tiếng liền bảo họ mang cá đến phòng bếp chế biến.

Đỗ Lan nói đi là đi, căn bản không cho Chương Hàm thời gian chuẩn bị, tiến vào Tự Trị Khu phức tạp với các thế lực phản Tần như trở về nhà.

Điều này khiến Chương Hàm nghi ngờ Đỗ Lan đang giả vờ, để che giấu hiện thực không mấy lạc quan của Tự Trị Khu.

Chương Hàm cần chuẩn bị quân đội và ám tiêu mới có thể yên tâm cho công tử xuất phát, vì vậy y đã ngăn Đỗ Lan lại, lại thấy Đỗ Lan vẻ mặt các ngươi nghĩ nhiều rồi, dường như Tự Trị Khu vẫn nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Nhưng Đỗ Lan càng như vậy, Chương Hàm lại càng lo lắng.

Phù Tô muốn đi Tự Trị Khu, Đỗ Lan đã liên hệ trước với Tề Lỗ Tam Kiệt.

Và tin tức lập tức bị rò rỉ, thiên hạ đều biết, nhất thời vô số ánh mắt đều căm hờn nhìn chằm chằm Phù Tô, hận không thể lập tức ăn thịt y.

Nhưng Chương Hàm cũng không phải người ăn chay, là một danh tướng, công tác hộ vệ của y có thể nói là kín kẽ, vô số cặp mắt trong ngoài ngày đêm không ngừng theo dõi xung quanh Phù Tô.

Nhưng Phù Tô lại không có giác ngộ này, tuy đã quyết định đi Tự Trị Khu, nhưng mỗi ngày vẫn lang thang ở Tang Hải thành.

Hôm nay y lại tìm đến Đỗ Lan, vẫy vẫy cuốn Luận Ngữ trong tay hỏi: Đại Quốc Sư không biết thuật tạo giấy và thuật in ấn là ai phát minh, còn ai là người đã phiên dịch các tác phẩm của sáu nước thành ca dao.

Quả đúng là một bé ngoan tò mò, Đỗ Lan thậm chí không muốn để ý đến y, liền tìm một tiểu tư bảo cậu ta đưa Phù Tô đi tham quan xưởng.

Còn về Tuân Huống tiên sinh, ông đã chuyển công việc phiên dịch đến Tự Trị Khu, ở đó ông đã tìm rất nhiều người giúp đỡ cùng nhau phiên dịch.

Đỗ Lan tính toán thời gian, thầm nghĩ Thái Hòa chắc đã đến La Mã, không biết y có tìm được kiến trúc sư và nhà toán học chưa.

Hạm đội của Thái Hòa đã gây chấn động, sau khi tiến vào Địa Trung Hải, một đường thẳng tiến đến thành bang La Mã.

Thuyền lầu cao hơn cả tường thành của thành bang La Mã, cảnh tượng này đã khiến các quý tộc La Mã hoảng sợ.

Và Thái Hòa khi nhìn thấy La Mã lại có chút thất vọng, tuy kiến trúc phần lớn là bằng đá, nhưng cũng không hùng vĩ bao nhiêu.

Thời đại này ngay cả đấu trường La Mã đấu thú trường còn chưa được xây dựng, những công trình giải trí cho công dân La Mã đó là kỳ quan của nhân loại.

Thời đại này La Mã còn chưa thống nhất Địa Trung Hải, ngay cả bán đảo Ý cũng chưa thống nhất, nhưng La Mã thành vẫn là một thành phố tương đối phồn hoa ở châu Âu, tuy lúc này La Mã còn chưa cướp được toàn bộ Hy Lạp từ đế quốc Macedonia, chưa trở thành thành phố trụy lạc xa hoa như tương lai, nhưng hiện tại La Mã thành đang phát triển mạnh mẽ, rất giống với Đại Tần trước khi thống nhất sáu nước, tất cả người La Mã đều tin tưởng vào đất nước và quân đội của mình.

Khi thuyền lầu neo gần bờ biển, hải quân La Mã đã xuất hiện trên mặt biển, thuyền rất thấp, có nhiều hộp gỗ, tổng cộng hai tầng, phía dưới là những nô lệ chèo thuyền, trên tầng thượng không có bất kỳ trang trí nào là những binh sĩ La Mã đứng lộ thiên.

Nhắc đến Macedonia, tự nhiên là phương trận Macedonia bị Đại Đế Alexander biến thành nghệ thuật, nhắc đến La Mã tự nhiên là phương trận khiên La Mã.

Binh sĩ La Mã dựng khiên vuông xung quanh tầng thứ hai tạo thành tuyến phòng thủ, bên trong có lính cầm giáo dài và cung thủ.

Nhưng tướng quân rất nghi ngờ liệu họ có thể bắn tên lên thuyền lầu được không, bởi vì thuyền lầu thực sự quá lớn, hải quân La Mã giống như thái địch nhật ngưu không biết phải ra tay thế nào.

Vô số quần chúng vây xem tràn ra bờ biển ngẩng đầu xem, hy vọng biết những con thuyền lớn này từ đâu đến, ở Địa Trung Hải có rất nhiều thành phố và quốc gia dường như không có bất kỳ quốc gia nào có kỹ thuật đóng thuyền như vậy.

Binh sĩ La Mã có chút căng thẳng, bởi vì không biết người đến là địch hay bạn, hy vọng không cần khai chiến, bởi vì họ cảm thấy chiến thuyền của mình căn bản không phải đối thủ, chỉ cần hơi bị va chạm, chắc chắn là thuyền nát người vong.

Đương nhiên nếu đối phương muốn xâm lược La Mã thành, vậy thì binh sĩ La Mã cũng sẽ dùng sinh mạng của mình để bảo vệ tổ quốc.

Thái Hòa đi đến boong tàu, nhìn thấy những hạm đội La Mã trên mặt biển, thầm gật đầu, tuy nhỏ nhưng lại rất có trật tự, bất kể là thuyền hay binh sĩ đều như dao cắt rìu bổ mà xếp thành đường thẳng, không hề lơi lỏng.

Đây là quân đội giống với thiết quân Đại Tần nhất mà Thái Hòa đã thấy kể từ khi xuất du, cũng là quân đội giống quân đội nhất.

Chương 1283

Người nguyên thủy trên lục địa Mỹ Châu căn bản không có quân đội, chỉ có dũng sĩ.

Trên đảo Britannia cũng chỉ có một đám thổ dân không có sức chiến đấu, chỉ có quân đội La Mã này là rất lợi hại.

A Lịch Khắc Tư, ngươi trở về cố hương rồi.

Thái Hòa nói với một trung niên nhân cung kính phía sau.

Trung niên nhân kia tên là A Lịch Khắc Tư, là người La Mã, nhưng y lại là một người La Mã bất hạnh, khi tòng quân bị bắt làm tù binh, liên tục bị bán đến Britannia, đã gần mười năm, y đã quên mất cố hương trông như thế nào rồi.

Khi Thái Hòa mua nô lệ đã để ý đến thân phận người La Mã của đối phương, liền mua về hy vọng có thể làm người dẫn đường.

A Lịch Khắc Tư hai mắt đẫm lệ, trở về, y không tin mình còn có một ngày trở lại La Mã thành.

Đại nhân, ta bây giờ lập tức thực hiện nghĩa vụ của mình.

A Lịch Khắc Tư rất cảm tạ Thái Hòa, vì vậy y nguyện ý cống hiến: Để ta đi giao lưu với họ.

Thái Hòa gật đầu, hai bên đều là người La Mã chắc có thể giao lưu được.

A Lịch Khắc Tư ngồi lên thuyền nhỏ, được thả xuống biển, y cùng hai binh sĩ Đại Tần chèo thuyền tiếp cận hải quân La Mã.

A Lịch Khắc Tư lớn tiếng hô: Chúng ta không phải đến để đánh trận, đội thuyền phía sau ta đến từ Đế quốc Tần xa xôi, họ hy vọng có thể giao thương với La Mã, và còn hy vọng được bổ sung tiếp tế.

Nghe tiếng La Mã có chút không chuẩn, binh sĩ La Mã nhìn nhau, họ chưa từng nghe nói đến Đế quốc Tần, toàn bộ Địa Trung Hải dường như cũng không có đế quốc nào như vậy.

A Lịch Khắc Tư đã rời đi quá lâu, tiếng quê hương ngược lại vì mười năm không dùng mà trở nên xa lạ, mang theo giọng địa phương khác.

Thuyền nhỏ dừng cách hải quân hai mươi mét, tiếp chứ là lời hô hoán.

A Lịch Khắc Tư trước tiên bày tỏ ý định của hạm đội, còn binh sĩ La Mã thì phải đi mời trưởng quan đến mới có thể trả lời.

Giao lưu không có vấn đề gì, lúc này ngay cả nghị viên Viện Nguyên Lão cũng đã đến bờ biển, ngơ ngác nhìn hạm đội khổng lồ, bày tỏ ngay cả trong thần thoại các vị thần cũng không có hạm đội đồ sộ như vậy, y tràn đầy khao khát đối với Đế quốc Tần có hạm đội như thế.

Được phép vào cảng, Viện Nguyên Lão còn huy động cư dân cảng nhường nhà cửa cho những vị khách từ xa đến ở.

Không thể không nói năng lực động viên của La Mã vẫn rất mạnh, bất kể cư dân xung quanh cảng có nguyện ý hay không, tóm lại họ đều bị mời đi.

Và các nghị viên Viện Nguyên Lão đã có thể lần đầu tiên nhìn thấy hàng hóa thương mại của Đại Tần, gốm sứ và tơ lụa.

Thế nào là điên cuồng.

Điên cuồng chính là có thể khiến người ta mất hết vẻ trang nhã mà quên đi tất cả, để có được gốm sứ và tơ lụa, họ đã lôi bộ võ đấu của Viện Nguyên Lão ra, ai thắng thì nghe người đó.

Thái Hòa hoàn toàn không ngờ phản ứng của những người này lại kịch liệt đến vậy, còn khoa trương hơn cả người nguyên thủy ở Nam Mỹ Châu.

Nhưng sự bộc lộ cảm xúc chân thật này cũng cho thấy sự tự tin của người La Mã lúc bấy giờ, tuy hiện tại họ còn chưa thống nhất bán đảo Ý, cuộc chiến với Carthage cũng không mấy lạc quan, nhưng điều này không ngăn cản họ yêu cuộc sống.

Sạch sẽ hơn cả bạc đồng khí, có phong cách hơn cả bát gỗ, gốm sứ quả thực là món quà trời ban cho thế nhân.

Đại Tần nhất định là đế quốc được thần linh ưu ái, không thể không nói gốm sứ thật sự là sát khí lớn, bất kể là hiện đại hay tương lai, lịch sử người phương Tây giàu có quen dùng đồ kim loại để ăn cơm kéo dài đến hơn nghìn năm sau.

Và gốm sứ thời kỳ đầu phải đợi đến khi con đường tơ lụa được mở thông, thông qua Ba Tư truyền đến phương Tây, chỉ có một phần cực kỳ ít ỏi.

Đến thời Nguyên triều thì gốm sứ đã là hàng hóa nổi tiếng, đến hai triều Minh Thanh, châu Âu đã được gọi là Đồ Sứ.

Thời Thanh triều rất nhiều người phương Tây đặt làm gốm sứ tôn giáo, vẽ thập tự giá gì đó lên gốm sứ, càng khiến gốm sứ trắng tinh đại sát tứ phương.

Tuy hiện tại gốm sứ đến phương Tây sớm hơn mấy trăm năm, nhưng gốm sứ vẫn là sát khí thần đáng giết thần phật đáng giết phật, cảm giác chạm vào trơn nhẵn, chất lượng hoàn hảo, quả thực khiến người ta không thể dừng lại, đắm chìm vào việc hút gốm sứ.

Tại La Mã, Thái Hòa đã nhận được sự tiếp đãi long trọng, được gọi là Đại Sứ Gốm Sứ.

Gốm sứ và tơ lụa đều đổi thành vàng bạc thật, khiến Thái Hòa một lần nữa vô cùng bội phục nhãn quan của sư phụ, hai món hàng này lại được hoan nghênh đến vậy, quả thực nằm ngoài dự liệu của y, vẫn là sư phụ có nhãn quan.

Thái Hòa lại một lần nữa hưởng thụ đãi ngộ quý khách, ăn rất nhiều trái cây đặc sản, đương nhiên thậm chí còn có người chuẩn bị tiến cống mỹ nữ cho Thái Hòa.

Thái Hòa nhận thì nhận nhưng không đụng đến, ngoài việc y là hoạn quan, quan trọng hơn là y luôn ghi nhớ sứ mệnh.

Y chỉ là người quản lý tài phú, những tài phú này đều không phải của mình, vì vậy những thứ hương xa mỹ nữ để mua chuộc mình này cũng hoàn toàn không thuộc về mình, mà thuộc về sư phụ.

Đương nhiên Thái Hòa cũng không quên chiêu mộ công tượng, tuy đường xá xa xôi, nhưng vẫn có rất nhiều người nguyện ý đến Đại Tần để mở mang kiến thức.

Người có một nghề có thể nhận được tiền công hậu hĩnh, người không có kỹ năng thì chỉ có thể làm lao công cấp thấp nhất, nhưng dù vậy vẫn có không ít người nguyện ý.

Chỉ đáng tiếc hiện tại La Mã dù sao vẫn chưa khoa trương như tương lai, vẫn chưa đạt được thành tựu mọi con đường đều dẫn đến La Mã.

Tuy hệ thống cấp nước La Mã đã rất xuất sắc, khiến các nhà tắm La Mã trở thành đặc điểm, nhưng cứ tắm mãi cũng đâu có ý nghĩa gì.

Hiện tại tuy không có đấu trường La Mã, nhưng các cuộc giác đấu đẫm máu đã bắt đầu thịnh hành ở một số nơi tại La Mã, tuy quy mô không lớn, nhưng các công dân đều rất chấp nhận hình thức giải trí huyết nhục mơ hồ này.

Thái Hòa cũng có vinh hạnh được một nghị viên Viện Nguyên Lão chiêu đãi, đến một đấu trường chuyên tiếp đãi khách quý tộc.

Đây là một tòa lầu nhỏ hai tầng hình chữ Hồi, sân giữa chính là đấu trường, quý tộc ở ban công tầng hai có thể nhìn rất rõ ràng.

Còn những nơi dành cho dân thường thì không cao cấp như vậy, chỉ là một hàng rào gỗ vây quanh, khán giả cũng chỉ có thể chen chúc xung quanh hàng rào gỗ.

Hình thức giải trí lấy giết chóc đẫm máu làm vui này khiến Thái Hòa có chút không thích ứng, những nô lệ chiến sĩ cầm dao thật thương thật trên nền cát qua lại giao chiến.

Họ dường như đều không biết võ công, Thái Hòa nghĩ, nhưng họ đều đã được huấn luyện, nên tiến thoái rất có phép tắc: Những nô lệ này đã được huấn luyện sao.

Đúng vậy, đấu trường để tăng tính thưởng thức của các cuộc giác đấu, đều sẽ mời những đấu sĩ có kinh nghiệm huấn luyện họ.

Nghị viên nói: Đấu sĩ không chỉ là nô lệ, một số công dân dũng cảm cũng sẽ gia nhập để chứng minh dũng khí của mình.

Và những người lợi hại trong số đó có thể trở thành huấn luyện viên.

Trong lúc nói chuyện, hai nô lệ chiến sĩ xuất hiện biến hóa, nô lệ cầm kiếm khiên dùng khiên đỡ cây giáo dài đâm tới, vung tay hất một cánh tay của đối phương xuống.

Máu tươi bắn tung tóe xuống nền cát, nô lệ chiến sĩ kia tuy đau đến tái mét mặt, nhưng vẫn cắn răng tiếp tục chiến đấu, bởi vì y không muốn chết.

Các nô lệ chiến sĩ ở đấu trường tiếp đãi quý tộc tiêu hao rất lớn, bởi vì mỗi trận chiến đều là bất tử bất hưu.

Cánh tay đứt rời bụp một tiếng rơi xuống nền cát, máu tươi chảy lênh láng, những người xung quanh không những không cảm thấy tàn nhẫn mà ngược lại còn reo hò, bất kể nam nữ.

Phụ nữ La Mã rất phóng khoáng, Thái Hòa đã từ chối mấy vị phu nhân quý tộc ôm ấp rồi.

Thái Hòa vì là hoạn quan cộng thêm tu luyện, hiện tại da thịt mềm mại, quả thực là tiểu tiên nhục cực phẩm trong mắt các phu nhân quý tộc, thậm chí cả một số nam quý tộc có sở thích kỳ lạ cũng muốn câu dẫn Thái Hòa.

May mà Thái Hòa trong cung cũng đã kiến thức rộng, không hề động lòng.

Nhưng hiện tại nhìn thấy quý tộc La Mã vì máu mà điên cuồng, vẫn cảm thấy những người này không thể nói lý, chẳng lẽ họ không có việc gì khác để làm sao.

Ví dụ như đọc sách.

Người La Mã tự nhiên cũng đọc sách, nhưng đọc sách làm sao có đấu trường thú vị bằng, đương nhiên họ cũng không phải mỗi ngày đều xem giác đấu, bình thường họ vẫn có việc để làm, hiện tại La Mã đang trong thời kỳ đi lên, nếu chiến thắng trong cuộc chiến với Carthage, La Mã sẽ có được lượng lớn tài phú ở lục địa châu Phi đối diện, sau đó có thể quay đầu đông tiến đối phó với đế quốc Macedonia.

Carthage rất giàu có, giàu đến mức: mỗi lần chiến tranh với La Mã, La Mã phải trưng binh từ thành phố của mình, còn Carthage luôn thuê binh lính đánh thuê.

Khi đánh trận, Carthage căn bản không xót tiền, còn binh sĩ La Mã tử trận thì mỗi người đều là sức mạnh của La Mã.

Cuộc chiến với Carthage đang diễn ra lần này, vẫn kết thúc bằng chiến thắng của La Mã.

Sau này còn có lần thứ hai, tướng quân Hannibal lừng lẫy tuy là một nhà quân sự cực kỳ lợi hại, đã xâm nhập sâu vào lãnh thổ La Mã, nhưng cuối cùng cũng chỉ là cô quân thâm nhập, dù có giành được chiến quả cũng không thể bảo toàn, giai đoạn sau La Mã xuất binh trực tiếp vượt biển đổ bộ lên lãnh thổ Carthage.

Một danh tướng Hannibal cũng khó lòng xoay chuyển kết quả thất bại của tổ quốc.

Sau đó là lần thứ ba, cũng là cuộc chiến Carthage bị La Mã triệt để diệt trừ, đồ thành hủy thị, từ đó về sau không còn Carthage nữa, còn La Mã cũng chính thức hoàn thành việc bao vây Địa Trung Hải, biến Địa Trung Hải thành nội hải của mình.

Nô lệ bị đứt tay không thể xoay chuyển cục diện chiến đấu, cuối cùng bị một kiếm xuyên tim, biến thành một thi thể.

Mọi người đều reo hò vì người thắng, còn người thắng cũng giơ cao vũ khí gào thét tận hưởng tiếng reo hò.

Thái Hòa vô ngữ, thầm nghĩ loại giác đấu này tuyệt đối không thể truyền về Thăng Long.

Thái tổng đốc, ngài xem Pi li tư xuống sân rồi.

Nghị viên kia đột nhiên nói.

Chương 1284

Pi li tư.

Tên đàn ông thích đàn ông kia sao.

Thái Hòa nổi da gà, y còn nhớ tên đó vậy mà dám giữa đại chúng hát tình ca với mình, bày tỏ tình ý, quả thực là cực phẩm.

Nhìn qua quả nhiên thấy Pi li tư, y xuống sân là để trang bức, là để thể hiện vẻ đẹp dương cương của mình trước mặt Thái Hòa, hy vọng được Thái Hòa ưu ái.

Nhưng Thái Hòa không thích đàn ông mà.

Phớt lờ ánh mắt câu dẫn của Pi li tư, Thái Hòa biết mình phải từ chối y.

Vì vậy y vỗ mạnh lan can, cả người như chim yến bay lượn đáp xuống sân đấu: Ta đấu với ngươi.

Đó là Đại Sứ Gốm Sứ mà, các quý tộc kích động rồi, Pi li tư thực ra không phải đồng tính luyến mà là song tính luyến, y ở La Mã thành là một trong những thanh niên được hoan nghênh nhất, không những đẹp trai mà công phu trên giường cũng là nhất lưu, đương nhiên y còn có một giáo sư Athens dạy văn hóa, một giáo sư Sparta dạy võ công, có thể nói là tài sắc vẹn toàn, văn võ song toàn, chỉ là phong cách sống có vấn đề.

Cả hai đều có nhan sắc rất ưa nhìn, thêm vào đó khinh công của Thái Hòa càng khiến người La Mã mở rộng tầm mắt, mọi người đều tràn đầy kỳ vọng vào cuộc giác đấu này.

Cả hai đều chọn kiếm khiên, nhưng Thái Hòa lại ném khiên đi, y thích né tránh hơn là nấp sau khiên.

Thấy Thái Hòa ném khiên, Pi li tư cũng ném khiên, trong mắt y trận chiến này chỉ là để tán tỉnh mà thôi, y cho rằng Thái Hòa sẽ hiểu ý tốt của y.

Thái Hòa nhìn động tác của đối phương thầm nghĩ ghê tởm, liền không khách khí chủ động tấn công.

Bước chân linh hoạt vừa xuất, thân ảnh nhanh chóng di chuyển trái phải, khiến đối phương không thể nắm bắt.

Pi li tư cũng là lần đầu tiên gặp đối thủ linh hoạt như vậy, không khỏi phản ứng không kịp, chỉ cảm thấy cánh tay mình bị một lực lớn hất ra, hổ khẩu đau nhói, may mà y cũng là chiến sĩ giàu kinh nghiệm nên kiếm không tuột khỏi tay.

Lực lớn như vậy.

Nhìn thế nào thì Thái Hòa cũng chỉ là một thiếu niên da trắng dáng người mảnh khảnh, nhưng chỉ một chiêu Pi li tư đã biết hổ khẩu của mình bị nứt.

Tiếp đó là tiếng đinh đinh đang đang, Pi li tư hoàn toàn không có sức phản kháng, chỉ có thể không ngừng đỡ đòn chém của Thái Hòa.

Mọi người chỉ thấy tia lửa bắn ra khi hai kiếm chém vào nhau, vết nứt trên lưỡi kiếm càng ngày càng nhiều, tất cả đều phát ra tiếng kinh hô.

Họ không hiểu tại sao trong cơ thể nhỏ bé của Thái Hòa lại có thể bộc phát ra lực lượng lớn đến vậy.

Điều này không khoa học, người có lực lớn thì thân hình cũng phải lớn chứ, đó mới là khoa học.

Đáng tiếc họ không biết Thái Hòa có nội lực thâm hậu, hôm nay họ sẽ biết Đại Tần ngoài gốm sứ và tơ lụa còn có võ công thần kỳ.

Đinh.

Kiếm của Pi li tư bị chém gãy, y ngây người, tất cả mọi người đều ngây người.

E rằng sau này sẽ không còn ai dám câu dẫn Thái Hòa còn đáng sợ hơn cả hổ sư tử nữa.

Sau này mình có thể thoải mái hơn rồi, Thái Hòa muốn chính là hiệu quả này.

Thái Hòa một trận thành danh, bước chân nhẹ nhàng và sức mạnh phi khoa học, khiến người La Mã rơi vào hoài nghi nhân sinh, tại sao trong cơ thể nhỏ bé lại có thể bộc phát ra sức mạnh to lớn đến vậy.

Họ từ miệng Thái Hòa biết y tu luyện là võ công, có thể hình thành một loại sức mạnh trong cơ thể.

Đương nhiên họ không thể hoàn toàn hiểu được, cảm thấy trừ thần ra, người làm sao có thể tu luyện ra sức mạnh trong cơ thể chứ.

La Mã không có những thần linh có ảnh hưởng lớn, nhưng có những truyền thuyết như tam hoàng ngũ đế.

Trong truyền thuyết, người sáng lập La Mã được sói nuôi dưỡng, y vốn là hậu duệ của người La Tinh, còn có một người em trai.

Trong truyền thuyết, quốc vương người La Tinh có hai con trai, quốc vương lần lượt trao quyền hành của vương quốc và tài phú mang về từ Troy cho hai con mình.

Cuối cùng, người con trai được tài phú từ Troy đã dùng tài phú đổi lấy quyền thế lớn hơn cả quốc vương, liền bắt đầu bức hại huynh đệ, chỉ còn lại cháu gái.

Vì sợ hậu duệ của huynh đệ sẽ đến báo thù, y còn bắt cháu gái làm nữ tu trinh tiết, không cho nàng có hậu duệ nữa. 100.

Nhưng cháu gái vẫn có con, nghe nói đó là con của Thần Chiến Tranh, là một cặp song sinh.

Vừa sinh ra đã bị người chú đáng sợ ném ra ngoài hoang dã, cặp song sinh được mẹ sói nuôi dưỡng lớn lên, trở thành những người trưởng thành cường tráng.

Tiếp theo là câu chuyện báo thù truyền thống, nhưng sau khi báo thù thì cặp song sinh tự nhiên cũng chỉ có thể còn lại một.

Truyền thuyết kể rằng, cặp song sinh vì địa điểm xây thành mà nảy sinh bất đồng, liền quyết định thông qua bói diều hâu để tìm nơi cát tường.

Người em trai ở nơi mình chọn thấy sáu con diều hâu, cho rằng nơi mình chọn là cát tường.

Nhưng người anh trai lại thấy mười hai con diều hâu.

Người em trai nói là y nhìn thấy diều hâu trước, còn người anh trai nói số lượng mình thấy gấp đôi người em trai.

Thế là cặp song sinh tranh chấp không ngừng đã nổ ra chiến tranh, người em trai chết trong chiến tranh, còn người anh trai thì trở thành người sáng lập thành La Mã.

La Mã thành không phải được xây dựng trong một ngày, nhưng lại bắt đầu từ ngày đó.

Tuy nhiên hiện tại người La Mã chủ yếu vẫn là mô phỏng thần thoại Hy Lạp để xây dựng một thần thoại tương tự, chỉ là lúc này những thần thoại này ảnh hưởng vẫn chưa lớn, mọi người vẫn quen đọc thần thoại Hy Lạp.

Tuy lúc này phần lớn Hy Lạp vẫn nằm dưới sự kiểm soát của đế quốc Macedonia, nhưng nghệ thuật không có biên giới, người La Mã cũng biết Zeus sống trên đỉnh núi Olympia.

Nhưng những điều đó quá xa xôi, không bằng những bất ngờ mà Thái Hòa mang lại cho họ.

Theo yêu cầu của các quý tộc La Mã hiếu khách, Thái Hòa không thể không biểu diễn thêm một lần tuyệt kỹ phi châm.

Một cây cọc gỗ mặc giáp La Mã được dựng lên phía trước, Thái Hòa cầm một cây kim phóng to, vì muốn mọi người nhìn rõ, Thái Hòa đặc biệt sử dụng cây kim phóng lớn nhất này.

Nén vai rung cổ tay, chấn cánh tay phóng ra.

Oành.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, bức tường phía sau cây cọc gỗ vậy mà xuất hiện vết nứt hình tia xạ, lan ra như mạng nhện.

Những người xung quanh đến gần nhìn, mới phát hiện giáp trụ và cọc gỗ đều bị xuyên thủng, kim phóng cắm sâu vào tường đá một khoảng bằng bàn tay.

Thật đáng sợ quá, Đế quốc Tần của các ngươi chẳng lẽ là thần quốc sao.

Sản phẩm thần kỳ, còn có võ kỹ thần sầu, e rằng chỉ có thần quốc mới có thực lực như vậy.

Chúng ta và các ngươi đều sống trên cùng một lục địa, không phải thần.

Ta chỉ là tu luyện qua nội công cao thâm mà thôi.

Có thể dạy cho ta không.

Pi li tư da mặt rất dày, hoặc y đầu óc thiếu một sợi gân, tóm lại là hoàn toàn không có ý định tránh Thái Hòa, ngược lại còn rất tò mò về công phu của Thái Hòa.

Tên này chẳng lẽ không biết xấu hổ là gì sao.

Muốn học thì phải đến Đại Tần mới được.

Thái Hòa cũng không ngốc, gốm sứ và tơ lụa những thứ không quan trọng đưa ra thì không sao, còn bí mật như nội lực có thể tăng cường sức chiến đấu thì không thể tặng như rau cải trắng được.

Đương nhiên nếu họ đến Đại Tần thì lại khác, dù có học được cũng không dễ dàng gì truyền về La Mã.

Pi li tư trầm mặc, y chưa từng nghĩ đến việc đi Đại Tần, y nghe nói Đại Tần rất xa, rất xa.

Những người tò mò khác cũng thất vọng, họ còn muốn bỏ tiền mua phương pháp tu luyện, cũng bị Thái Hòa từ chối.

Sự tò mò của mọi người về Đại Tần ngày càng lớn, cuối cùng Viện Trưởng Lão quyết định mời Thái Hòa đến giảng thuật xem Đại Tần rốt cuộc là như thế nào.

Đây là một trong những cơ quan rất quan trọng của La Mã, là cơ quan quyền lực và quyết sách tối cao, Viện Trưởng Lão, còn gọi là Viện Nguyên Lão, Viện Trưởng Giả.

Chương 1285

Chủ yếu là do các đại thị tộc, đại chủ nô, cùng với các quan chức nhà nước trước đây tạo thành.

Khoảng hơn một trăm người, những người này chính là những người quản lý và sở hữu La Mã.

Đây là một chế độ khiến Thái Hòa nghi hoặc, không có hoàng đế để quyết định cuối cùng thì họ làm sao quyết định các sách lược trọng đại.

Thực ra ngoài Viện Nguyên Lão, La Mã còn có Đại Hội Công Dân, Quan Chấp Chính và Quan Kiểm Sát các cơ quan và chức vụ.

Và sở dĩ như vậy, là vì người La Mã một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng.

Trước đây La Mã cũng có vua, khoảng hơn hai trăm năm trước xuất hiện một vị vua vô cùng tàn bạo, vì vậy đã bị lật đổ, từ đó về sau La Mã vẫn luôn áp dụng phương thức quản lý cộng hòa này.

Và chế độ này sở dĩ có thể thành công, là vì La Mã là một quốc gia nô lệ, ít dân nhưng phúc lợi của công dân hoàn toàn có thể dựa vào số lượng lớn nô lệ để thực hiện, tất cả mọi người đều có thể có được một thân phận rất đáng giá.

Vì vậy tất cả công dân đều sẽ tự phát bảo vệ chế độ này, đảm bảo La Mã có thể vận hành tiếp.

Thái Hòa là khách nhân không hiểu được sự huyền bí trong đó cũng không có gì lạ, tại Viện Nguyên Lão, Thái Hòa đã giải thích cặn kẽ về chế độ chính trị và phong tục địa lý của Đại Tần, đương nhiên cũng khiến người ta tâm hồn khoáng đạt mà khao khát không thôi.

Chỉ là người La Mã đều cho rằng quốc gia có hoàng đế như Đại Tần là rất không hợp lý: Nếu hoàng đế vô đạo, các ngươi chẳng phải đều gặp xui xẻo sao.

Thái Hòa nói: Nếu hoàng đế vô đạo, tự nhiên sẽ có người đứng ra lật đổ hoàng đế.

Lời này thật là đại nghịch bất đạo, nhưng Thái Hòa hiện đang ở hải ngoại tự nhiên có thể mạnh dạn nói.

Lật đổ một người rồi lại chọn ra một hoàng đế khác sao.

Các nguyên lão rất kỳ quái: Đã lật đổ hoàng đế rồi, cần gì phải tìm một hoàng đế nữa, một người có quyền lực luôn sẽ tàn bạo.

Thay vì hy vọng hoàng đế nhân từ, chi bằng nắm quyền lực trong tay mình.

Mọi người đều gật đầu đồng tình.

Khác biệt quan niệm quá lớn, nhưng Thái Hòa dù sao cũng đã từng ở trong cung Tần, biết không ít chuyện: Hoàng đế có trách nhiệm của riêng mình, y phải chịu trách nhiệm cho cả quốc gia.

Trách nhiệm này không phải người bình thường có thể gánh vác, hoàng đế vô đạo quốc gia hỗn loạn, đầu của hoàng đế tự nhiên không giữ được.

Vì vậy hoàng đế nếu muốn giữ được đầu, thì phải nỗ lực hết sức, làm việc vì bá tánh thiên hạ.

Vẫn cảm thấy không hiểu: Theo lời ngươi nói hoàng đế chẳng phải rất đáng thương sao.

Các nguyên lão cảm thấy nếu có một người gánh vác tất cả trách nhiệm của họ, khổ thì người đó chịu còn họ thì hưởng lạc, họ cũng nguyện ý.

Hoàng đế y quyền lực lớn mà.

Quyền lực lớn thì sẽ tàn bạo.

Vấn đề này lại quay về điểm xuất phát.

Đây chính là sự khác biệt trong tư duy giữa người phương Tây và người phương Đông.

Trong mắt người phương Tây, cái tốt là tốt, cái xấu là xấu, hai cái đó độc lập không thể dung hòa.

Nhưng người phương Đông tin rằng âm dương biến hóa, tốt xấu nương tựa vào nhau, tốt có thể biến thành xấu, xấu cũng có thể biến thành tốt.

Một chế độ nhất định có ưu điểm và khuyết điểm, người La Mã nhìn thấy khuyết điểm thì liều mạng chống đối, chưa từng nghĩ đến việc khắc chế khuyết điểm thậm chí đảo ngược khuyết điểm. nhìn thấy ưu điểm thì liều mạng tuyên truyền, phải biến ưu điểm thành thiên hạ đệ nhất, lại không thấy những ẩn họa đằng sau ưu điểm.

Người phương Đông biết hoàng đế sẽ vô đạo, nên liều mạng bù đắp, thậm chí còn xuất hiện danh ngôn ngàn đời lấy sử làm gương.

Đương nhiên cũng vì tâm thái này mà rất nhiều lúc người ta lại đương nhiên chấp nhận khuyết điểm, mặc cho nó phát triển, đôi khi may mắn và lạc quan thực sự chỉ cách nhau một ranh giới mong manh, nên việc triều đại thay đổi là khó tránh khỏi.

Đây là sự va chạm của hai loại chế độ, khi cả hai bên đều chưa hiểu sâu sắc về đối phương, sự va chạm này chỉ có thể trở thành một vòng luẩn quẩn không bao giờ giải được.

Người La Mã cho rằng hoàng đế sớm muộn cũng sẽ tàn bạo bất nhân, Thái Hòa cho rằng có thể đổi hoàng đế, nhưng người La Mã lại cho rằng đó là thay canh không đổi thuốc.

Còn Thái Hòa cho rằng nô lệ của người La Mã cũng là bá tánh, cũng nên được đối xử như công dân, nhưng người La Mã lại cố chấp cho rằng nô lệ không tính là công dân, là điều tuyệt đối không thể thay đổi, ngay cả nô lệ tự mình cũng không nói muốn tự do.

Bởi vì trong thế giới sản xuất lực thấp kém này, một nô lệ đơn độc căn bản không thể tự nuôi sống mình, còn không bằng làm nô lệ ít nhất còn có thể sống sót.

Tại La Mã, Thái Hòa đã chứng kiến rất nhiều, cũng chịu không ít cú sốc, một quốc gia không có hoàng đế, một quốc gia vẫn còn nô lệ.

Thái Hòa nhìn thấy ưu điểm cũng có khuyết điểm, nhưng y nhanh chóng nhận ra Đại Tần là không thể học tập chế độ La Mã, bởi vì tình hình quốc gia khác biệt quá lớn.

Hôm nay, Thái Hòa đang tuần tra doanh trại của nhân viên được La Mã sắp xếp cho hạm đội.

Thân ở nơi đất khách, họ chính là khách nhân, Thái Hòa có yêu cầu rất cao đối với thủy thủ Đại Tần, không thể tùy tiện nhận quà, cũng không thể làm những việc làm tổn hại thể diện Đại Tần, nếu không nhẹ thì phạt quét boong tàu, nặng thì chém đầu.

Vì vậy người Tần vẫn rất khiêm tốn, tuy rất muốn đi dạo nhưng nếu không được phép thì sẽ không vi phạm kỷ luật.

Họ đã ra biển lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy một thành phố đàng hoàng, họ rất muốn cảm nhận phong tình dị vực.

Nghe A Lịch Khắc Tư nói, La Mã cũng có những nơi tùy tiện có thể tiêu phí.

Không thể nói họ không có theo đuổi, bởi vì thời đại này đó chính là theo đuổi.

Người La Mã ngũ quan càng thêm góc cạnh rõ ràng, nhưng vẫn chủ yếu là tóc đen mắt đen.

Tóc vàng mắt xanh thời đại này là đặc trưng của người man rợ, phải đi về phía bắc sâu vào nội địa châu Âu mới có thể nhìn thấy, thông thường là người German.

Tuy có chút khác biệt, nhưng thẩm mỹ cái thứ này rất khó nói.

Thái Hòa không phải không hiểu tình người, đợi đến khi mọi thứ ổn định, và đã đàm phán xong với La Mã, y cuối cùng quyết định cho thủy thủ đoàn chia thành từng đợt vào khu vực thành phố tham quan.

Nhưng vẫn là ước pháp tam chương, quy định nghiêm ngặt.

Đối mặt với người Đại Tần kỷ luật nghiêm minh, A Lịch Khắc Tư rất bội phục.

Tiếp theo y liền bận rộn, y với tư cách là phiên dịch duy nhất đành phải mỗi ngày ra vào liên tục, dẫn từng nhóm người Tần đi dạo phố.

Thái Hòa đã đồng ý với A Lịch Khắc Tư, đợi đến khi họ rời đi, y có thể ở lại cố hương, y sẽ nhận được một khoản thù lao hậu hĩnh, sau đó y có thể về nhà.

Chính vì vậy, A Lịch Khắc Tư mới gạt bỏ tâm tình nóng lòng muốn về nhà mà tiếp tục nỗ lực làm việc.

Y muốn bù đắp mười năm tháng năm đã lãng phí, y muốn làm giàu.

Tiếng Đại Tần của A Lịch Khắc Tư thực ra không lưu loát lắm, nhưng sau một thời gian dài ở cùng người Tần thì giao tiếp cơ bản không vấn đề gì.

Đương nhiên y cũng biết ngoài người Tần ra, trên hạm đội còn có không ít nô lệ nữ man rợ có địa vị, một số người thậm chí đã cưới nữ man rợ.

Nghe nói cái này gọi là nạp thiếp, khi họ trở về Đại Tần còn sẽ cưới những người vợ khác, điều này khiến A Lịch Khắc Tư rất hâm mộ.

La Mã cổ đại lại là chế độ một vợ một chồng, đương nhiên nếu ngươi có bản lĩnh tìm tình nhân cũng được phép.

Đương nhiên A Lịch Khắc Tư không biết Đại Tần thực ra cũng là chế độ một vợ một chồng, Tần triều thậm chí còn có luật chồng có một vợ hai thiếp, thì phạt quắc chồng có hai vợ thì tru vợ có chồng ngoài thì cung.

Tội trọng hôn ở Tần triều là phải chết người, hơn nữa ngay cả thiếp cũng không được nhiều, chỉ được hai người, nhiều hơn sẽ bị cắt tai.

Thiếp không phải vợ, cùng lắm chỉ là thị nữ cao cấp hơn một chút mà thôi, cũng không có địa vị gì.

A Lịch Khắc Tư không hiểu đạo lý trong đó, còn tưởng đàn ông Đại Tần đều có thể cưới rất nhiều vợ về nhà.

Lần này nô lệ Maya cũng có cơ hội lên bờ, nhưng vẫn phải dưới sự giám sát để vào khu vực thành phố.

A Lỗ rất kích động, tuy trên thuyền cũng rất tốt, nhưng tuổi của nàng đang lúc tò mò nhất, nếu có thể vào khu vực thành phố thì tốt nhất.

Các nô lệ mặc quần áo mà người Tần tặng, đây là Thái Hòa cố ý chuẩn bị, dù tạm thời là nô lệ thì cũng là nô lệ của Đại Tần, không thể mất mặt.

Nô lệ Maya thực ra không hề bỏ trốn, bởi vì họ muốn đến Đại Tần, sẽ không bỏ dở nửa chừng.

Trên thuyền họ đói thì có đồ ăn, bệnh thì có bác sĩ điều trị, trừ đãi ngộ tiền công ra thì các đãi ngộ khác đều giống thủy thủ đoàn.

Điều này khiến A Lỗ cảm thấy được tôn trọng, hơn nữa Thái Hòa còn nói sau khi về Đại Tần đều có thể trả lại tự do cho họ, đến lúc đó nếu nguyện ý có thể nhận làm công và tiếp tục ở lại trên thuyền, các nô lệ tự nhiên càng không có ý định bỏ trốn.

Trong lòng Thái Hòa, việc sử dụng nô lệ Maya là một biện pháp bất đắc dĩ, chỉ cần họ làm việc tốt y sẽ trả lại tự do cho họ.

Đến đảo Britannia, trừ những thị nữ do các thuyền trưởng mua ra, tất cả mọi người đều là quan hệ làm công, không còn là nô lệ nữa.

Quan niệm của y vẫn khác so với La Mã cổ đại.

Chương 1286

Chợ La Mã hàng hóa khá đa dạng, ăn mặc dùng đều có thể mua được, xuất môn chi tiền hữu cấu vật ý hướng nhân đô dĩ kinh đoái hoán liễu la mã tiền tệ.

Đương nhiên những đồng tiền La Mã này là tiền kiếm được sau khi hạm đội bán hàng hóa, Thái Hòa sơ bộ ước tính tỷ giá hối đoái liền mở cửa đổi tiền.

Trước đây cơ bản đều là trao đổi vật đổi vật, đều không có thu được tiền tệ đàng hoàng nào.

Lần này có tiền tệ La Mã, các thuyền trưởng không cần phải dùng đồ vật để đổi nữa.

Nhưng khi người Tần ra ngoài, các thương nhân La Mã luôn hỏi: còn gốm sứ không.

Không có gốm sứ, tơ lụa cũng được.

Nhìn thấy người Tần dùng tiền tệ chi trả, còn tỏ vẻ không vui, như thể bị mất một triệu vậy.

Điều này khiến người Tần cảm thấy rất ngại, cũng kinh ngạc trước sự nhiệt tình của họ đối với gốm sứ.

Nếu không có ước pháp tam chương, họ hận không thể lấy cả nắp chén trà ra đổi.

Vật giá hai nước thực ra gần như nhau, Thái Hòa đã điều thấp tỷ giá hối đoái, để họ có thể nhận được nhiều tiền tệ La Mã hơn, cũng coi như là phúc lợi.

Nhưng những đồng tiền La Mã này vẫn phải tiêu hết, bởi vì mang về Đại Tần thì không dùng được nữa, tiền vàng tiền bạc cũng phải nấu chảy đúc lại, còn không bằng trực tiếp đổi thành đặc sản La Mã hoặc dùng làm thù lao để mời người.

Viện Nguyên Lão đã giúp dán cáo thị mời người, ngoài La Mã ra các thành bang xung quanh cũng đều dán, chỉ là vì Đại Tần thực sự quá xa, hiện tại vẫn chưa có ai đến ứng tuyển.

Thái Hòa không vội, dù sao y còn phải mua các loại sách, tất cả các thành bang xung quanh Địa Trung Hải có sách đều là mục tiêu của y.

Điểm này cũng do Viện Nguyên Lão giúp đỡ, các thương đội La Mã sẽ để ý.

Âu Nặc là một kiến trúc sư trẻ tuổi, năm nay mới ba mươi hai tuổi, sống ở một thành phố cạnh La Mã.

Khi còn trẻ y từng du học ở Athens, học kiến trúc, từng tham gia công việc kiến trúc đền thờ Athens.

Nhưng sau khi trở về La Mã, y lại liên tiếp gặp phải đả kích, nguyên nhân chính là y đã đắc tội với con trai của tổng đốc.

Âu Nặc tuy cũng là một chủ nô nhỏ, dưới tay có mười mấy nô lệ, nhưng so với tổng đốc quản lý thành bang, gia nghiệp của y căn bản không đáng là gì.

Và Âu Nặc sau khi hỏi thăm biết được nguyên nhân mình bị nhắm đến lại là vì vợ mình, biết tất cả mọi chuyện càng tức đến bệnh nặng một trận.

Vợ của Âu Nặc, Phỉ Nhã, là người y cưới trước khi đi du học, tình cảm vẫn luôn rất tốt, nhưng không biết vì sao lại bị con trai của tổng đốc để mắt, nhất quyết muốn Phỉ Nhã làm tình nhân của hắn.

Phỉ Nhã không chịu, hắn liền nhắm vào Âu Nặc, khiến y không tìm được việc.

Không thể tiếp tục sống sót được nữa, hôm nay Âu Nặc liền phải bàn bạc với Phỉ Nhã đi Đại Tần, y không tin trên đời không có nơi nào để phát huy tài năng của mình.

Phỉ Nhã rất yêu chồng mình, tự nhiên vô điều kiện ủng hộ, nhưng lần này nàng cũng muốn đi theo.

Sau khi thương lượng xong, Âu Nặc dẫn theo tất cả nô lệ chuẩn bị xuất phát.

Nô lệ không nhất định toàn là làm việc nặng, trong số nô lệ của Âu Nặc ngoài làm việc nhà ra còn có hai người từng du học cùng y, tương đương với trợ thủ của y, cũng có tài năng thực học.

Nhà cửa giao cho người thân, Âu Nặc hạ quyết tâm, chuẩn bị ba xe ngựa hành lý khởi hành đến La Mã thành.

Ẩu Nặc không phải lần đầu đến La Mã Thành, khi du học cậu ấy đã đi qua La Mã Thành rồi ngồi thuyền đến Nhã Điển.

Lúc về cũng cập bến ở La Mã trước, rồi mới về nhà.

Hai lần trước đến La Mã, Ẩu Nặc đều ôm ấp chí lớn, nhưng lần này cậu ta đã hiểu được ác ý của thế giới, chịu đả kích nặng nề, nên lần này cậu ta cũng cực kỳ miễn cưỡng lựa chọn đi Đại Tần.

Cậu ta chỉ không muốn đứng chung một mảnh đất với loại người ti tiện như con trai tổng đốc.

Thực ra, nếu có thể, không ai muốn rời xa quê hương, Ẩu Nặc cũng không muốn, nhưng bây giờ đã thu xếp hành lý rồi thì chỉ có thể đi tiếp.

Nếu dừng lại sẽ bị người ta cười chê.

Chỉ là xin lỗi Phi Nhã, Ẩu Nặc quay người nhìn Phi Nhã yên tĩnh trong xe, ánh mắt cậu ta luyến tiếc nhìn ngắm thành La Mã phồn hoa.

Lần này rời đi, e rằng phải vài năm nữa mới có thể gặp lại thành La Mã, thậm chí có thể họ sẽ không bao giờ trở về: Thích gì thì cứ mua đi.

Ẩu Nặc của em, anh thật sự là món quà mà tinh không ban tặng cho em.

Phi Nhã rất cảm động.

Đây là điều duy nhất tôi có thể bù đắp cho em, Ẩu Nặc trong lòng lại nghĩ như vậy.

Bởi vì chuyến đi này họa phúc khôn lường, cậu ta lại nhìn về phía viên chấp hành quan đang cưỡi ngựa dẫn đường phía trước, nhớ lại những lời hắn đã nói với mình.

Trong lời nói của chấp hành quan, Đại Tần quả thực là một quốc gia mà thần linh cư ngụ, khắp nơi tơ lụa, núi đồi gốm sứ, sông chảy dầu, sông nổi rượu, được sống ở Đại Tần quả là hạnh phúc lớn lao.

Về điều này, Ẩu Nặc vẫn giữ lý trí, cậu ta không bị chấp hành quan lừa gạt.

Cậu ta biết nhiều quan viên vì muốn hoàn thành nhiệm vụ mà nói quá lên, tuy rằng gần đây gốm sứ Đại Tần quả thực được bàn tán rất nhiều, nhưng Ẩu Nặc chưa từng thấy qua, cũng không cho rằng gốm sứ thần kỳ.

Ẩu Nặc là người có thể đi Nhã Điển du học, thời đại này không đơn giản, cậu ta có kiến giải của riêng mình, người khác nói thế nào nhiều nhất cũng chỉ là tham khảo chứ không phải đáp án.

Chấp hành quan thực ra rất vui, vì hắn có thể là người đầu tiên chiêu mộ được người, có lẽ người Đại Tần sẽ tặng hắn một bộ gốm sứ làm quà cảm ơn.

Hắn cũng biết Đại Tần quá xa, người có bản lĩnh ở quê hương mình cũng có thể phát sáng phát nhiệt, trừ khi có biến cố, ai lại muốn rời xa quê hương chứ.

Ẩu Nặc này có năng lực, nhưng lại quá không biết cách đối nhân xử thế, chẳng qua chỉ là để vợ làm tình nhân mà thôi, có gì mà không vui.

Nếu mình có người vợ xinh đẹp như vậy mà được con trai tổng đốc để mắt tới, chấp hành quan lại rất vui, vì hắn có thể thăng quan tiến chức.

Nhưng nghĩ lại, nếu không phải Ẩu Nặc cứng đầu, chấp hành quan mình cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ, nghĩ vậy nhìn Ẩu Nặc cũng thuận mắt hơn nhiều.

Ẩu Nặc, hai người trước tiên tìm một chỗ ở đi, tôi đi trình báo nhiệm vụ trước, rồi ngày mai hoặc ngày kia tôi sẽ đưa người Đại Tần đến, điều kiện thuê cụ thể hai người phải tự thương lượng.

Đương nhiên, là công dân La Mã, chúng ta La Mã sẽ bảo đảm lợi ích của hai người, nếu cảm thấy điều kiện của người Tần không hài lòng, hai người cũng có thể đề xuất ý kiến với chúng ta, chúng ta sẽ thương lượng với người Tần.

Cảm ơn.

Ẩu Nặc trong lòng vẫn bất an, đây rốt cuộc là kế hoạch di chuyển cả gia đình lớn, liên quan đến tương lai vợ chồng mình, nếu có vấn đề thì cậu ta không chỉ hại mình, mà còn hại người vợ yêu quý của mình.

Thái Hòa biết cuối cùng cũng có người ứng tuyển thì cũng thở phào nhẹ nhõm, hắn còn tưởng mình không chiêu mộ được ai.

Ở La Mã, nô lệ có kỹ thuật đều là hàng được săn đón, có tiền cũng không mua được, về cơ bản chỉ có thể thuê dân tự do, nhưng dân tự do có kỹ thuật thì đâu có chuyện không đủ ăn, cũng không nhất thiết phải đi Đại Tần.

Đại Tần còn xa hơn cả đế quốc Tắc Lưu Cổ, nói không chừng cả đời cũng không thể trở về.

Ẩu Nặc sau khi ổn định chỗ ở, liền cùng vợ đi ra bờ biển, họ muốn đi xem hạm đội Đại Tần, hy vọng từ quy mô hạm đội Đại Tần để xem quốc lực Đại Tần có thật sự kinh người như chấp hành quan đã thổi phồng không.

Nhiều người quá.

Phi Nhã kinh ngạc nhìn thấy ở ngoài cảng có rất nhiều người: Chẳng lẽ họ đều đến xem thuyền.

Một phần là vậy, một phần là đến làm ăn.

Chen vào đám đông, chỉ có thể nhìn từ xa, nhưng ba bóng đen khổng lồ trên mặt biển vẫn lập tức thu hút ánh mắt của Ẩu Nặc.

Cậu ta vốn tự cho là kiến thức rộng rãi mà chưa từng thấy loại thuyền bè khoa trương như vậy: Loại thuyền này hoàn toàn có thể tung hoành Địa Trung Hải rồi phải không.

Thật kinh người, đây chính là thuyền của người Tần sao.

Bây giờ tôi hơi tin lời chấp hành quan rồi.

Phi Nhã cũng kinh ngạc nói.

Nỗi lo lắng trong lòng hai người sau khi nhìn thấy con thuyền lâu thuyền khổng lồ này đã tan đi rất nhiều, có lẽ Đại Tần thật sự là nơi họ phát huy thực lực, chỉ cần báo thù thích hợp thì dù đi Đại Tần cũng có sao đâu.

Phải nói là lâu thuyền mang lại sức chấn động thực sự lớn, chỉ cần nhìn thấy lâu thuyền, không ai sẽ nghi ngờ Đại Tần không phải cường quốc, thậm chí là cường quốc mạnh hơn tất cả các nước Địa

Trung Hải.

Đêm đó, hai vợ chồng thức trắng đêm, bắt đầu tưởng tượng về cuộc sống tương lai, phác họa một Đại Tần trong đầu họ.

Sớm hơn Ẩu Nặc nghĩ, ngày thứ hai chấp hành quan đã dẫn đến một người nhìn rất trẻ, có lẽ còn trẻ hơn cả cháu trai mình.

Ẩu Nặc từ trang phục khác biệt của Thái Hòa đã đoán đối phương là người Tần.

Vị này là tổng đốc Thái Hòa đại nhân của hạm đội Đại Tần.

Trẻ như vậy mà đã là tổng đốc.

Chương 1287

Ẩu Nặc vô cùng kinh ngạc.

Xin chào, ngài là tiên sinh Ẩu Nặc phải không.

Rất vui vì ngài có ý định đến Đại Tần, tiếp theo tôi sẽ giới thiệu chi tiết cho hai người về tình hình Đại Tần cũng như nội dung công việc và vấn đề đãi ngộ của hai người.

Thái Hòa nói một cách nghiêm túc, lại khiến người ta cảm thấy sự chín chắn vượt xa tuổi tác: Đương nhiên nếu có những thắc mắc khác mà tôi chưa đề cập, tiên sinh Ẩu Nặc ngài cứ hỏi, nếu không liên quan đến bí mật tôi sẽ nói hết.

Vợ tôi cũng sẽ đi cùng tôi đến Đại Tần, không biết có được không, nếu được tôi hy vọng cô ấy cũng có thể tham gia cuộc nói chuyện của chúng ta.

Ẩu Nặc nói.

Đương nhiên, chúng tôi không phản đối việc mang theo người nhà.

Thái Hòa nói.

Một đoàn người liền đối thoại trong phòng trọ, điều kiện chiêu mộ rất hậu hĩnh, ngoài tiền lương còn có một căn nhà ở khu đô thị, hơn nữa chi phí ăn mặc đi lại đều do Đại Tần chi trả.

Thậm chí sau khi làm việc đủ mười năm, dù không làm việc nữa cũng có lương hưu dưỡng lão, nếu muốn về nước thì có thể nhận một lần đủ hai mươi năm tiền dưỡng lão.

Có thể nói là điều kiện cực kỳ tốt, khiến người ta không khỏi động lòng.

Đương nhiên trong lời Thái Hòa, sông ngòi Đại Tần chỉ là sông ngòi bình thường, trên núi cũng không mọc gốm sứ, dưới đất cũng không trải tơ lụa.

Ngược lại là một quốc gia rất bình thường, thậm chí không tinh thông kiến trúc đá, tuy rằng có thể xây dựng lâu thuyền vĩ đại nhưng lại không giỏi xây dựng các công trình kiến trúc đơn thể cao lớn.

Thực ra kiến trúc gỗ của triều Tần cũng có liên quan đến khí hậu địa lý, đương nhiên cũng liên quan đến việc không có nhu cầu, nếu có nhu cầu triều Tần cũng có thể xây dựng lăng mộ và tường thành bằng đá.

Kiến trúc gỗ có thời gian thi công ngắn, hiệu quả nhanh, nguyên liệu dễ kiếm, vì những lý do này mà nó được sử dụng rộng rãi.

Còn kiến trúc đá tuy hùng vĩ, nhưng những nhà thờ, lâu đài đó động một cái là phải mất mấy chục năm, mấy trăm năm thi công, không ai chịu nổi.

Đặc biệt là những thứ như nhà thờ là để thần linh ở, xây mấy trăm năm thần đợi kịp, đồng thời cũng thể hiện được tín ngưỡng của tín đồ. còn Thăng Long thần linh cư ngụ giữa sông núi hấp thu linh khí trời đất căn bản không cần nhà thờ, nhà cửa đều là để con người ở, nhà mà thi công mấy chục năm người chết trước, không hề kinh tế.

Cho nên ở Thăng Long, rất nhiều kiến trúc đá đều được dùng cho kiến trúc lăng mộ, xây mấy chục năm, lúc người chết vừa hay vào ở.

Hợp đồng thuê đã ký, Ẩu Nặc không có lý do gì để không đồng ý.

Công tử Phù Tô một yêu cầu tùy hứng, Ảnh Mật Vệ liền chịu khổ, họ không thể không thâm nhập trước vào Trường An thuộc khu tự trị, cẩn thận giám sát tất cả các mục tiêu có thể trở thành yếu tố ám sát.

Tuy nhiên, tất cả mọi người ở Trường An đều có thể trở thành thích khách, người căm ghét Đại Tần quá nhiều, nhiều đến mức không giám sát xuể.

Chương Hàm cho rằng nên điều đại quân đến, nếu không Phù Tô khó tránh khỏi nguy hiểm.

Nhưng thời gian không chờ đợi ai, Phù Tô đã sắp phải xuất phát.

Từ Tang Hải Thành có thể ngồi xe lửa đi Trường An, nhưng Chương Hàm cho rằng không thể: Điện hạ, nếu có kẻ ác đặt chướng ngại vật ở nơi hoang vắng, xe lửa nhất định sẽ dừng lại.

Đến lúc đó chúng lại lấy số đông người bao vây xe lửa từ từ tiêu diệt, thần e rằng không thể bảo vệ điện hạ chu toàn.

Phù Tô cảm thấy hình như cũng có lý, tuy rằng hắn rất muốn ngồi xe lửa, từ rất lâu trước đây đã muốn ngồi rồi.

Vậy thì đổi sang đoàn xe.

Đỗ Lan thực ra không quan tâm, tuy rằng hắn cảm thấy đoàn xe càng nổi bật hơn.

Xuất phát, Đỗ Lan liền dẫn Thiếu Tư Mệnh, ngồi xe ngựa lớn mà chỉ hoàng thất Đại Tần mới được ngồi.

Trong xe ngựa có đèn dầu và lư hương, trên bàn còn có sách giải trí và đồ ăn vặt.

Chỉ là xe ngựa lắc lư, thực sự không thể nói là hưởng thụ.

Thiếu Tư Mệnh à, nàng nói người thời đại này của các nàng sao lại thảm vậy chứ.

Đỗ Lan thực sự đau lòng cho những người có tiền ở thời đại này, có tiền cũng không hưởng thụ được mấy thứ tốt đẹp.

Thiếu Tư Mệnh bày tỏ không biết Đỗ Lan muốn biểu đạt điều gì, nhưng nàng cũng cảm thấy xe ngựa không thoải mái, ở bên Đỗ Lan lâu ngày, yêu cầu cũng cao hơn.

Đó là đương nhiên, xe ngựa đâu có thoải mái bằng Ô Đấu Vân chứ.

Một cái là thủ đoạn nhân gian, một cái là thần thông tiên gia, căn bản không thể so sánh.

Nhưng Thiếu Tư Mệnh không muốn nói gì với Đỗ Lan, vì nàng cảm thấy Đỗ Lan chỉ là vô sự tìm việc, thông qua việc châm chọc để có cảm giác thành tựu, mình mà tiếp lời thì sẽ thua.

Phải nói là Thiếu Tư Mệnh thật sự rất thông minh, nàng tuyệt đối là số ít người có thể nhìn thấu Đỗ Lan.

Thiếu Tư Mệnh vẫn yên tĩnh như vậy, yên tĩnh đến mức khiến người ta bỏ qua nàng.

Thầm lặng cảm ứng một chút, liền có thể biết đoàn xe sau khi rời Tang Hải Thành đã bị người ta theo dõi, hơn nữa những kẻ theo dõi có năng lực rất mạnh, cách rất xa mà không bị phát hiện.

Đạo Chích đó mà, con trai Thủy Hoàng Đế tuần tra khu tự trị là chuyện quan trọng như vậy, Mặc Gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Chỉ là thủ đoạn của Mặc Gia là cao nhất, thủ đoạn theo dõi của các thế lực khác thì không được cao cấp như vậy.

Về cơ bản là tiếp sức.

Nàng nói lần ám sát đầu tiên sẽ đến vào lúc nào.

Đỗ Lan nhìn Thiếu Tư Mệnh, nhìn thấy tấm sa mỏng che mặt nàng theo xe ngựa mà lay động.

Thiếu Tư Mệnh lắc đầu, nàng đâu phải Nguyệt Thần, không biết xem bói.

Cái tiểu nha đầu nàng sao lại ủ rũ vậy chứ.

Thiếu Tư Mệnh trong lòng đảo mắt, đây là lỗi của nàng sao.

Rõ ràng là ngươi hỏi những câu vô lý, nàng không biết đáp án sao lại là mình ủ rũ.

Nhưng nàng biết mình không thể mở miệng, mở miệng là thua.

Thôi được rồi, mặc kệ lúc nào đến, ăn cơm.

Đỗ Lan biến ảo như ảo thuật, biến ra một nồi Uyên Ương Oa, một nửa cay một nửa tam tiên.

Ực, tuy rằng đã quen với những món ngon tinh tế ở phủ Đại Quốc Sư, nhưng nhìn thấy lẩu, Thiếu Tư Mệnh vẫn không nhịn được nuốt nước bọt.

Lẩu thực sự quá ngon, chỉ là số lần ăn ít.

Ăn cơm.

Lần này Thiếu Tư Mệnh phản ứng rất lớn, gần như lập tức ngồi nghiêm chỉnh bên bàn, đũa đã cầm trong tay, hai mắt dán chặt vào nồi lẩu, chỉ cần sôi lên là nàng sẽ lập tức ra tay, tuyệt đối không chậm trễ một giây.

Đỗ Lan bày tỏ quả nhiên sức hấp dẫn của mình không lớn bằng đồ ăn ngon.

Thơm, thật thơm.

Hương vị bay ra ngoài cả đoàn xe, ngay cả Đạo Chích cũng ngửi thấy.

Cái gì thơm vậy.

Đạo Chích thầm nghĩ đây nhất định là Phù Tô đang ăn cơm, hoàng thất Đại Tần đáng ghét, ăn đồ ăn cũng thơm như vậy, nhất định là vơ vét dân chi dân cao mà hưởng thụ.

Mình cũng đói rồi, Đạo Chích mắt đảo một vòng, thầm nghĩ trộm của ngươi một ít đồ ăn coi như tiền lãi.

Nhưng hắn lại nghĩ đến mình không thể đánh rắn động cỏ, tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu nhịn việc nhỏ mà không nhịn thì hỏng việc lớn, lần này rất nhiều người muốn ám sát Phù Tô, Mặc Gia tuy không có ý định nhưng cũng không thể cản trở người khác làm việc.

Đáng ghét, thơm quá.

Hừ, hôm nay thì thôi, nhưng sớm muộn gì ta cũng sẽ được ăn.

Đạo Chích nghĩ, hắn lấy lương khô ra ăn kèm với mùi thơm.

Không đi nổi nữa, thơm quá, khơi dậy cơn thèm ăn, binh sĩ Đại Tần bày tỏ không có chuyện hành hạ người như vậy, họ đi bên ngoài, đại nhân vật ngồi trong xe ăn ngon uống cay, thật không công bằng.

Cổ cổ Phù Tô giật mình, hỏi: Bên ngoài có phải đang đánh sấm không.

Chương Hàm vẻ mặt bối rối, đó đâu phải đánh sấm, đó là binh sĩ đói rồi, bụng của họ đang kêu.

Điện hạ ở trong xe kín không ngửi thấy, nhưng bên ngoài đã tràn ngập mùi hương, Chương Hàm nghi ngờ Đỗ Lan có phải đang luyện chế hương liệu trong xe không, nếu không sao lại thơm như vậy.

Mùi vị gì mà thơm thế, bụng ta cũng đói rồi.

Kéo rèm cửa lên, Phù Tô cuối cùng cũng ngửi thấy.

Là từ xe của Đại Quốc Sư truyền ra, ngài ấy hình như đang dùng bữa.

Phù Tô gật đầu: Mấy ngày nay ở phủ Đại Quốc Sư quả thực đã được thưởng thức mỹ thực tinh tế, nhưng cũng không có hương thơm như vậy.

Dừng xe.

Cuối cùng cũng dừng lại, binh sĩ không thể đi nổi nữa rồi.

Xác sống, là xác sống, xe ngựa của Đỗ Lan đã bị bao vây, những xác sống mắt thèm thuồng nhìn chiếc xe, hận không thể bò lên ăn cùng Đỗ Lan.

Chương 1288

Thiếu Tư Mệnh chỉ khi thưởng thức mỹ thực mới tháo mạng che mặt ra để lộ khuôn mặt trái xoan hoàn mỹ, làn da trắng hồng mịn màng vô cùng.

Bây giờ hai má phúng phính, vẻ mặt hạnh phúc.

Nàng vẫn là một đứa trẻ mà, tuổi tác cũng xấp xỉ Thạch Lan, nhưng trẻ con thời đại này không dễ dàng, càng không nói đến những cô gái xinh đẹp.

Thạch Lan có vẻ anh khí, còn Thiếu Tư Mệnh lại có vẻ u buồn, ngay cả mỹ thực cũng không thể xua tan.

Phù Tô chưa từng thấy loại thực phẩm này, thịt thái lát mỏng nhúng vào nước dùng rồi chấm nước sốt, đây là cách ăn gì vậy.

Thiếu Tư Mệnh thấy Phù Tô bước lên, lập tức cảnh giác, nàng vẫn chưa ăn no mà, như một con mèo nhỏ giữ thức ăn.

Ở bên Đỗ Lan, nàng luôn được chiều chuộng, nên cũng trở nên dạn dĩ hơn.

Cách chiều trẻ con của Đỗ Lan rất dễ khiến trẻ con trở thành những đứa trẻ ích kỷ, hư hỏng.

May mà các con gái của Đỗ Lan đều là mỹ nữ với nhan sắc bùng nổ, nên những tính cách tùy hứng nhỏ này chỉ khiến mị lực của họ tăng gấp bội.

Phù Tô đương nhiên sẽ không chỉ lo mình ăn: Không biết Đại Quốc Sư có thể chuẩn bị lẩu cho binh sĩ không.

Tất cả chi phí do ta chi trả.

Quả nhiên là một quân tử nhân từ, Đỗ Lan bày tỏ có thể, coi như giúp Phù Tô thu mua lòng người một lần.

Binh sĩ được ăn lẩu, tự nhiên càng thêm tận tâm tận lực với Phù Tô, có thể ra lệnh cho Đại Quốc Sư chia sẻ món ngon như vậy, đó chính là Phù Tô.

Chương Hàm cũng càng thêm kính trọng Phù Tô, nhìn thấy đồ ăn ngon mà không tự mình độc hưởng lại chọn chia sẻ cho mọi người, khí độ như vậy không phải người bình thường nào cũng có được.

Họ đã ăn xong, chuẩn bị chiến đấu.

Lần ám sát đầu tiên cuối cùng cũng đến, tuy nhiên họ sẽ chứng kiến địa ngục.

Kẻ quấy rầy mình thưởng thức mỹ thực tội không thể tha, binh sĩ Đại Tần vì muốn bảo vệ mỹ thực, vì muốn tiếp tục ăn lẩu, đã bùng nổ sức chiến đấu kinh người.

Ta muốn sống sót, vẫn còn thịt chưa ăn hết: Giết.

Trường kiếm đâm vào một kẻ địch.

Không ai có thể cản ta ăn lẩu, không ai có thể: Giết, giết.

Một đao giải quyết kẻ địch.

Chiến thắng, cống hiến cho lẩu: Giết, giết, giết.

Đây chính là trận chiến lẩu, trận chiến này thế giới đều biết sức mạnh của lẩu.

Lần ám sát đầu tiên có kinh nhưng không hiểm, rõ ràng là thăm dò, ý đồ là thăm dò mức độ bảo vệ của Phù Tô.

Bây giờ đại khái đã biết sức chiến đấu của đội vệ binh Phù Tô có bao nhiêu, vậy thì những lần ám sát tiếp theo mới là chiêu sát thủ thực sự.

Điện hạ, căn cứ tình báo, đã có vài thế lực liên hợp lại chuẩn bị bất lợi cho điện hạ, lần ám sát này rõ ràng là thăm dò, hành trình sau này sẽ càng nguy hiểm hơn.

Chương Hàm bảo Phù Tô chuẩn bị tâm lý, đương nhiên nếu Phù Tô hủy bỏ hành trình về nhà thì là tốt nhất, tuy rằng khả năng không lớn.

Phù Tô nhìn những binh sĩ đang thu dọn chiến trường, lại nhìn về phía con đường xa xôi, hắn biết phía trước chính là xoáy nước phản Tần.

Hắn hiểu suy nghĩ của những người này, nhưng hắn tin tất cả đều có thể thay đổi: Ta sẽ không quay về, để mọi người chuẩn bị xong thì xuất phát.

Chương Hàm thở dài, nhưng đối với công tử như vậy, hắn nhất định phải bảo vệ thật tốt.

Xuất phát, những ngày tiếp theo, ám sát có thể nói là liên tiếp, nhưng nhìn tình hình đều là những vụ nhỏ lẻ, có lẽ là hành vi cá nhân không có tổ chức.

Phù Tô còn bắt được người sống, cũng không ngược đãi mà chỉ giam vào xe tù.

Phù Tô trước đây biết nhiều người không thích Đại Tần, nhưng bây giờ hắn mới thực sự cảm nhận được Đại Tần bị căm ghét đến mức nào, thậm chí một số du hiệp còn coi việc ám sát người Tần là vinh dự.

Với phong khí như vậy, muốn xoay chuyển không dễ, Phù Tô trên đường cũng không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu.

Là phụ hoàng bóc lột sức dân, hay là pháp luật Tần quá nghiêm khắc, hay là ý chí diệt Tần của sáu nước vẫn chưa chết.

Vấn đề quá nhiều, hoàn toàn không thể gỡ rối, Phù Tô nghĩ nếu mình trở thành hoàng đế, có lẽ sẽ tiếp nhận một mớ hỗn độn.

Càng đến gần Trường An, Chương Hàm càng căng thẳng, hắn cảm nhận được một sức mạnh không thể xem thường đang lăm le trong bóng tối muốn nuốt chửng sinh mạng công tử Phù Tô.

Đến đêm cuối cùng trước khi đến Trường An, quân Tần hạ trại chuẩn bị ăn cơm.

Trong bóng tối, quân phản loạn đã âm thầm bao vây doanh trại, họ đã giết lính gác, chuẩn bị tập kích doanh trại.

Số lượng người lần này gấp ba lần so với lần thăm dò trước, trong đó có không ít người thậm chí mặc giáp trụ nhìn là biết là cựu binh sáu nước, mục tiêu của họ chỉ có một là công tử Phù Tô.

Có lẽ có người đã nghĩ nếu ám sát thành công, họ sẽ phải đối mặt với điều gì.

Đó sẽ là thiết kỵ Đại Tần.

Nhưng như vậy cũng tốt, đến lúc đó khu tự trị cũng không thể không đưa ra thái độ, là vùng lên phản Tần hay đầu hàng làm chó săn của Đại Tần.

Ám sát Phù Tô, không chỉ là báo thù Đại Tần, mà còn là thủ đoạn ép khu tự trị phải đưa ra lựa chọn.

Nho Gia thống trị khu tự trị quá yếu đuối, đối với việc phản Tần luôn do dự không quyết, cách làm của họ đã khiến những người cấp tiến bất mãn.

Đêm nay ánh trăng lại tiêu sắt đến vậy, không khỏi khiến lòng người sinh ra cảm giác không hư.

Đỗ Lan dẫn Thiếu Tư Mệnh bày rượu cụ giữa trung tâm doanh địa, hâm rượu thưởng trăng.

Thiếu Tư Mệnh cảm thấy ánh trăng cũng bình thường thôi, chỉ là lòng người đã khác rồi.

Thực vật xung quanh đã cho nàng biết có người mai phục, chỉ là thấy Đại Quốc Sư dường như không coi trọng, nàng cũng không nói nhiều.

Đại Quốc Sư, thật nhã hứng.

Phù Tô cũng bước ra, suốt chặng đường này Đại Quốc Sư có nhiều thần thông kỳ lạ, hắn đã được mở mang tầm mắt.

Hôm nay Đại Quốc Sư thưởng trăng, hắn cũng nguyện ý cùng.

Công tử không ngủ được sao.

Ngày mai sẽ vào Trường An, chắc hẳn sẽ có rất nhiều việc phải lo toan, vẫn là nên nghỉ ngơi sớm thì hơn.

Đỗ Lan cầm chén rượu, nhưng vẫn chưa uống.

Ta bị hương rượu của Đại Quốc Sư hấp dẫn mà đến, rượu của Đại Quốc Sư quả nhiên cũng phi phàm.

Phù Tô nói: Có thể mời ta cùng uống không.

Mời.

Phù Tô cười lớn một tiếng ngồi xuống: Không bằng đêm nay chúng ta đối trăng luận Tần, hâm rượu đàm chính.

Đại Quốc Sư thấy thế nào.

Không sao cả, Đỗ Lan không có gì để nói với giai cấp thống trị.

Phù Tô nhìn thì ôn hòa, nhưng thực ra hắn có sự hạn chế ăn sâu của giai cấp thống trị, tất cả những gì hắn kiên trì đều lấy việc bảo vệ địa vị thống trị của hoàng gia làm chủ.

Quý tộc thì là quý tộc, Phù Tô cũng không thể thoát khỏi vòng tròn quý tộc, cho dù hắn bi thiên mẫn nhân nhưng nếu muốn cách mạng mạng sống của mình, hắn cũng sẽ không đồng ý.

Ánh trăng tĩnh mịch, nhưng sát cơ ẩn tàng.

Đỗ Lan không phải ngắm trăng, hắn là xem kịch, chỉ là diễn viên Phù Tô này lại xuất hiện sớm.

Chính sách của Tần đã không còn đáng để bàn bạc, vẫn là chuyên tâm uống rượu đi.

Lời của Đỗ Lan khiến Phù Tô rất bối rối, đồng thời cũng có chút tức giận: Tiên sinh là Đại Quốc Sư, là trung thần của Đại Tần, sao có thể đãi bôi quốc sự như vậy.

Đại Quốc Sư này là cha ngươi phong, ngươi đi hỏi ông ta ấy.

Phù Tô tức nghẹn, hắn phát hiện vị Đại Quốc Sư này ăn uống chơi bời thì tinh thông mọi thứ, việc chính sự lý tài cũng dễ dàng nắm bắt, nhưng hắn lại không hề nghiêm túc đối đãi với Đại Tần.

Thay vì nói hắn là Đại Quốc Sư của Đại Tần, không bằng nói hắn mượn thân phận Đại Quốc Sư để hoàn thành việc của mình, hoàn toàn không nghĩ đến sự tốt xấu của Đại Tần.

Ngay khi Phù Tô đang tức giận, Chương Hàm đột nhiên xuất hiện, ám chỉ Phù Tô mau về lều trại, hắn cảm thấy không ổn: Điện hạ, ngài không thấy quá yên tĩnh sao.

Đúng vậy, quá yên tĩnh, côn trùng đêm lại đồng loạt im bặt, tình huống bất thường này cho thấy có người trong rừng cây xung quanh.

Được nhắc nhở như vậy, Phù Tô cũng nhận ra điều không ổn.

Ngay khi Phù Tô chuẩn bị đứng dậy quay về, một tiếng kêu chói tai từ xa vọng đến gần.

Một mũi tên trắng to bằng ngón tay cái bắn xuyên qua chén rượu đồng mà Phù Tô đang cầm.

Sức mạnh của mũi tên này lớn hơn nhiều so với dự đoán của mọi người.

Thích khách, có thích khách, bảo vệ Điện hạ.

Chương Hàm là người đầu tiên phản ứng, binh sĩ xung quanh nhanh chóng bao vây Phù Tô.

Mũi tên thứ hai đến, một binh sĩ đứng trước Phù Tô lập tức bị bắn xuyên tim.

Nhiều binh sĩ hơn cảnh giác, tuy không biết ám tiễn từ đâu đến, nhưng binh sĩ đều đã sẵn sàng chiến đấu.

Đỗ Lan lại nhẹ nhàng nói: Nếu ta là họ, khi tập kích đêm nhất định sẽ sử dụng hỏa tiễn.

Lời vừa dứt, trên bầu trời đêm vài đốm sáng lấp lánh rơi xuống.

Chương 1289

Một đốm sáng rơi xuống bàn hâm rượu trước mặt, Đỗ Lan nhìn thấy chính là một mũi hỏa tiễn có vật dẫn lửa ở đầu mũi tên.

Oanh, doanh trại bốc cháy, nhất thời người kinh ngựa hoảng.

Thiếu Tư Mệnh nhìn Đỗ Lan một cái, thầm nghĩ hắn nhất định là cố ý.

Lần ám sát thực sự đã đến, lần này khác với lần thăm dò trước, toàn là tinh binh cường tướng, vũ khí trang bị cũng tinh xảo.

Sự khác biệt giữa hai bên hoàn toàn là sự khác biệt giữa quân chính quy và sinh viên quân sự.

Giết.

Trong rừng rậm tràn ngập tiếng hò hét, như cú đêm sổ lồng, muốn nuốt chửng doanh trại Tần nhỏ bé này.

Chương Hàm kinh hãi, nhưng vẻ mặt lại rất bình tĩnh, vì hắn đã sớm có chuẩn bị, lấy ra một cái còi, thổi vang.

Ảnh Mật Vệ ẩn mình trong bóng tối bắt đầu hành động, một trận đại chiến là không thể tránh khỏi.

Trong rừng núi, trận chiến bắt đầu.

Điện hạ yên tâm, chỉ cần chúng ta giữ vững doanh trại sẽ không có chuyện gì.

Chương Hàm sợ Phù Tô hoảng sợ, còn lên tiếng an ủi.

Phù Tô lại rất trấn định, tuy trước đó suýt bị tên bắn chết, nhưng hắn là người lấy phụ thân làm tấm gương, làm sao có thể bị chiến tranh hù dọa: Không sao, Phù Tô ở đây, nếu họ có năng lực thì cứ việc đến lấy đầu ta.

Lời của Phù Tô đã cổ vũ rất lớn tinh thần của binh sĩ.

Còn cao thủ bắn tên trước đó, thấy Phù Tô đã được bảo vệ, không khỏi tiếc nuối mình đã bỏ lỡ cơ hội tốt.

Nhưng hắn lại thấy Đại Quốc Sư vẫn ở nguyên tại chỗ, thầm nghĩ Đại Quốc Sư này chẳng lẽ lại nhát gan đến mức bị hù sợ không dám nhúc nhích rồi sao.

Không giết được Phù Tô, giết một Đại Quốc Sư cũng là công lao, thế là lại một lần nữa giương cung lắp tên, nhắm thẳng vào thái dương huyệt của Đỗ Lan.

Trong đêm đen, mũi tên sắt như sao băng xuyên qua rừng rậm, lao thẳng tới thái dương huyệt của Đỗ Lan.

Đỗ Lan thầm nghĩ trước đó ngươi bắn Phù Tô cũng đâu có chuẩn như vậy, sao bây giờ độ chính xác lại tăng lên nhiều thế.

Định vung tay, vững vàng bắt lấy mũi tên trong tay, tất cả xảy ra trong chớp mắt, chỉ có Đỗ Lan vẫn phong khinh vân đạm, tĩnh lặng như trăng.

Cung tiễn cao thủ hít vào một hơi khí lạnh, ngược lại bị Đỗ Lan hù sợ.

Chiến trường từ rừng rậm kéo dài đến xung quanh doanh địa.

Đại chiến nổ ra, hỏa quang ngút trời, khắp nơi là tiếng hò hét giết chóc, dưới ánh trăng sát cơ hiện rõ, giữa hỏa quang sinh mạng con người bị hủy diệt.

Mà trong môi trường đầy rẫy nguy hiểm này vẫn thản nhiên tự tại tỏ vẻ ngầu đời thì chỉ có Đại Quốc Sư Đỗ Lan, người đàn ông mà tất cả đều là bí ẩn.

Cung tiễn thủ một kích không trúng, liền biết thực lực của Đại Quốc Sư vượt xa mình, đối phương ngồi ở nơi không chút phòng bị không phải vì hắn không hiểu, mà là hắn không sợ.

Đại Quốc Sư, đáng sợ như vậy.

Cung tiễn thủ biết mình hôm nay không có cơ hội lập công nữa, lặng lẽ rút lui.

Mạnh mẽ tấn công, công kích xe ngựa và chướng ngại vật xung quanh doanh địa, quân phản loạn đã sớm chuẩn bị nên đã mang theo thang, bây giờ liền bắt đầu công vào trong doanh địa.

Bắn tên.

Tuy nhiên Chương Hàm không hổ là danh tướng, đã sớm chuẩn bị một lượng lớn nỏ tiễn trong doanh địa, dùng để chống lại quân phản loạn.

Mỗi bên đều phô diễn sở trường, hai bên một công một thủ đều đưa ra những thủ đoạn tương xứng, chiến đấu vì mục tiêu của mình.

Đại chiến thời kỳ vũ khí lạnh, quả thực là đao đao thấy máu, thử thách lòng dũng cảm và gan dạ của con người.

Lúc này, cung thủ quân Tần lấy đơn vị hàng mà tiến hành bắn ba đoạn, tên dày đặc và không ngừng, gây sát thương cực lớn cho quân phản loạn.

Là bên tấn công, quân phản loạn chỉ có thể không ngừng xung kích, dùng sinh mạng của mình lót đường cho con đường phản Tần.

Hưu, hưu, hưu.

Ngay khi hai bên đang đại chiến, trên bầu trời đột nhiên nổ ra ba quả pháo hiệu.

Chương Hàm nhìn thấy lộ ra nụ cười: Là viện quân, trước đó ta đã liên hệ với quân thủ quận Hội Kê, bây giờ họ cuối cùng cũng đã đến.

Phù Tô cũng thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng luôn giữ vẻ mặt nghiêm nghị như rất trấn định, nhưng thực ra hắn vẫn có chút sợ hãi, có thêm viện quân thì yên tâm rồi, nghĩ những quân phản loạn này cũng sẽ không ngờ lại có liên tiếp quân đội kéo đến: Chương tướng quân quả nhiên là liệu trước mọi việc.

Chương Hàm bày tỏ đây là điều nên làm.

Đáng ghét, lẽ nào không công phá được sao.

Thấy nghĩa quân vây công mãi không hạ được, thủ lĩnh nghĩa quân cuối cùng cũng sốt ruột, rõ ràng chỉ là một doanh địa đơn giản, đốt cũng có thể đốt sạch, nhưng lại cản trở bước chân của nghĩa quân, xem ra bên cạnh Phù Tô tuy quân đội ít, nhưng đều là tinh nhuệ, hơn nữa bên cạnh còn có đại tướng trấn giữ.

Đã phải trả giá nhiều như vậy, lại không thể thành công, tâm lý của thủ lĩnh nghĩa quân đã sụp đổ: Bắn thêm hỏa tiễn, bắn hết tất cả hỏa tiễn ra, phóng hỏa, ta xem bọn chúng trốn kiểu gì.

Lửa trong doanh địa bùng cháy dữ dội, nghĩa quân để lại lửa lớn rồi rút lui.

Rừng cây xung quanh cũng bốc cháy, rõ ràng nghĩa quân là chuẩn bị thiêu chết tất cả người Tần, hoàn toàn quên mất lời huấn thị phóng hỏa thiêu sơn lao để tọa xuyên phóng hỏa đốt núi phải ngồi tù xuyên.

Chương Hàm cũng từng nghĩ đến hỏa công, nhưng không ngờ họ thật sự dám làm như vậy.

Phải biết hỏa công là độc ác nhất, dễ tổn thọ, cho nên người bình thường tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Đáng ghét, bọn chúng phát điên rồi sao.

Ngọn lửa lớn như vậy nếu lan rộng ra, các thôn xóm xung quanh cũng sẽ gặp tai ương.

Chương Hàm sốt ruột nói: Đêm nay trăng sáng sao thưa, gió nhỏ, mọi người mau cứu hỏa, nhất định phải ngăn chặn lửa lan rộng.

Nhưng số nước họ mang theo trước đó đã dùng gần hết, bây giờ họ lấy đâu ra nước mà cứu hỏa chứ.

Đại Quốc Sư, xin cùng công tử Phù Tô mau đi, tranh thủ lúc lửa còn chưa chặn đường.

Chương Hàm đi đến nói.

Cần gì phải chạy trốn, chỉ cần đổ mưa không phải được rồi sao.

Đỗ Lan bày tỏ đừng lo lắng.

Nhưng đêm nay trời trong như vậy, một đám mây cũng không có, làm sao có thể đổ mưa được.

Chương Hàm bày tỏ Đại Quốc Sư ngài có lợi hại đến đâu cũng đừng đùa chứ.

Nhưng Đỗ Lan lại rất điềm tĩnh, dường như mình không hề nói đùa: Ta nói có thể đổ mưa là có thể đổ mưa.

Nói rồi Đỗ Lan rót một chén rượu, rồi giơ tay ném chén rượu lên không trung.

Ánh mắt Chương Hàm theo chén rượu không ngừng bay lên, cuối cùng phát hiện chén rượu lại bay vượt qua tầm mắt của mình, bay lên độ cao không thể tưởng tượng nổi.

Chẳng lẽ Đại Quốc Sư còn có thuật cầu mưa.

Phải biết người cổ đại là ăn cơm trời, chỉ cầu phong điều vũ thuận, nếu có người có thể khống chế thời tiết, thì đó tuyệt đối là đối tượng được bách tính đỉnh lễ mô bái, tuyệt đối còn vĩ đại hơn cả hoàng đế.

Nhưng chén rượu đã bay đi không rơi xuống, mà bầu trời vẫn trong xanh như vậy, hành vi này ngoài việc chọc tức Newton, cũng chẳng có tác dụng gì khác.

Không có mưa à, Chương Hàm ngậm miệng lại, cúi đầu nhìn Đại Quốc Sư: Đại Quốc Sư, vẫn là rút lui thôi.

Nhưng ngay lúc này, trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm sét kinh hoàng.

Cát Sát.

Xé toạc màn đêm, chiếu sáng cả bầu trời đêm.

Mọi người đều giật mình, không biết tiếng sấm vô cớ này báo hiệu điều gì.

Là mưa, tiếng tí tách mưa lớn xối xả trong khoảnh khắc bao trùm toàn bộ hỏa trường.

Tất cả binh sĩ đều lộ ra vẻ vui mừng, đây quả thực là kỳ tích, một đám mây cũng không có mà lại đổ mưa lớn.

Đông biên nhật xuất tây biên vũ, đạo thị vô tình khước hữu tình.

Đỗ Lan khi mưa lớn rơi xuống đã phiêu nhiên cùng Thiếu Tư Mệnh trở về lều trại duy nhất còn nguyên vẹn, để lại một câu thơ đầy dư vị như vậy, hoàn thành một lần tỏ vẻ ngầu, ẩn công danh.

Thiếu Tư Mệnh hai mắt tò mò nhìn Đỗ Lan, nàng không biết Đỗ Lan rốt cuộc đã cầu mưa bằng cách nào, hình như rất dễ dàng, Đại Quốc Sư quả nhiên lợi hại, nếu hắn có tấm lòng vì bách tính, nhất định có thể trở thành thánh nhân như Tam Hoàng Ngũ Đế.

Thời đại này Khổng Tử còn chưa trở thành thánh nhân đâu, chỉ có Tam Hoàng Ngũ Đế mới là thánh nhân.

Con đường thành thánh của Khổng Tử rất dài, gần như kéo dài xuyên suốt lịch sử Âu Lạc, từ Tây Kinh bắt đầu cho đến Dân Quốc.

Vào năm 00 Công nguyên, tức là lúc Gia Tô ra đời, Khổng Tử cũng chính thức bước lên con đường thành thánh.

Nguyên Thủy Nguyên Niên đời Hán Bình Đế ở Tây Kinh, truy phong Khổng Tử là Bao Thành Tuyên Ni Công. tiếp đó thời kỳ Bắc Ngụy, Hiếu Văn Đế phong Khổng Tử là Văn Thánh Ni Công.

Bắc Chu, phong Khổng Tử là Trâu Quốc Công. thời Tùy Triều, Tùy Dạng Đế xưng Khổng Tử là Tiên Sư Ni Phụ. thời Đường Triều, Khổng Tử liên tiếp được phong Thái Sư Long Đạo Công Văn Tuyên Vương.

Tây Hạ, Khổng Tử là Văn Tuyên Đế.

Nguyên Triều, Khổng Tử trở thành Đại Thành Chí Thánh Văn Tuyên Vương.

Minh Triều, Gia Tĩnh Hoàng Đế tôn Khổng Tử là Chí Thánh Tiên Sư.

Thanh Triều Thuận Trị Đế tôn Khổng Tử là Đại Thành Chí Thánh Văn Tuyên Tiên Sư.

Dân Quốc, Khổng Tử đã là Đại Thành Chí Thánh Tiên Sư.

Đương nhiên đến Tân Âu Lạc, Khổng Tử đã bị đánh đổ, đó là chuyện sau này.

Chương 1290

Có thể thấy, ban đầu các hoàng đế cổ đại vẫn phong Khổng Tử, hoàng đế cao hơn Khổng Tử.

Nhưng sau này hoàng đế xưng Khổng Tử là Vương, đây không phải là vương bình thường, mà là vương ngang hàng với vương của Thương Chu, cùng đẳng cấp với hoàng đế.

Đến cuối cùng hoàng đế đều phải tôn Khổng Tử, Khổng Tử vượt qua thiên tử, liền thành thánh.

Tước vị của Khổng Tử cũng từ Công, Vương, một đường tiến đến siêu phàm nhập thánh.

Mà hiện tại vẫn là hơn hai trăm năm trước Công Nguyên, Khổng Tử cũng mới qua đời hơn hai trăm năm, xa xa chưa được khoa trương như hậu thế.

Người đời này trong lòng thánh nhân vẫn là Tam Hoàng Ngũ Đế, thậm chí những thứ mà Khổng Tử sùng bái cũng không phải thần linh hư vô gì, mà là Chu Lễ đã sụp đổ.

Đương nhiên triều Chu là chế độ nô lệ, Chu Lễ trong lòng Khổng Tử cũng không chắc là Chu Lễ đã sụp đổ thật.

Tóm lại, Thiếu Tư Mệnh cảm thấy Đỗ Lan có thể trở thành thánh nhân, đó là một đánh giá cực kỳ cao, không chút giả dối.

Đương nhiên tiền đề là Đỗ Lan phải vì dân thỉnh mệnh, trở thành một nhân vật có thể dẫn dắt bách tính đến cuộc sống hạnh phúc.

Hiện tại xem ra, khoảng cách từ Đỗ Lan đến thánh nhân đại khái còn xa bằng một trăm lần thậm chí một vạn lần Tây Thiên thỉnh kinh.

Trường An đã ở ngay trước mắt, lòng Phù Tô lại rất phức tạp, gần đây liên tiếp bị ám sát, hắn đã biết khu tự trị này sớm không còn nằm trong sự kiểm soát của Đại Tần, thế lực phản Tần dâng cao e rằng không thể ở lại lâu hơn.

Nếu chiếu theo lời hứa của Đại Quốc Sư, năm năm không can thiệp, năm năm sau khu tự trị có thể có hàng chục vạn tinh binh cường tướng, đến lúc đó Đại Tần nguy mất.

Nghĩ đến đây, Phù Tô càng hạ quyết tâm phải khiến khu tự trị biến mất.

Không có bất kỳ ai coi trọng thái tử Đại Tần, vì đây là khu tự trị, cho dù Thủy Hoàng Đế đến cũng phải tuân thủ pháp luật nơi đây.

Phù Tô thấy trước cổng thành có rất đông bách tính đang xếp hàng, không thấy người Nho Gia nào đến nghênh đón, trong lòng bực bội.

Chương Hàm phóng ngựa đến cổng thành, lớn tiếng nói: Công tử Phù Tô giá đáo, các ngươi mau bẩm báo, để quan viên Trường An đến nghênh tiếp.

Nhưng tên lính gác cửa kia lại không những không khẩn trương mà còn lộ vẻ chán ghét: Đây là khu tự trị của người Hán, các ngươi người Tần sao lại ở đây hống hách.

Đừng nói gì công tử Phù Tô, cho dù là Hoàng Đế đích thân đến cũng phải xếp hàng.

Chương Hàm vạn vạn không ngờ một tên lính gác nhỏ bé lại kiêu ngạo đến thế, thật là đại nghịch bất đạo, đại nghịch bất đạo.

Phù Tô liếc nhìn Đỗ Lan đang xem náo nhiệt, thầm nghĩ đây chính là việc tốt mà Đại Quốc Sư đã làm.

Chương Hàm muốn động thủ, nhưng bị Phù Tô ngăn lại: Chúng ta xếp hàng.

Trong lòng hắn lại cực kỳ không cam tâm, vì họ bây giờ phải chịu sự tẩy lễ ánh mắt của những bách tính đó.

Căm ghét, càng nhiều sự căm ghét.

So với Đại Tần, bách tính ở khu tự trị mới là hạnh phúc, chế độ của Tề Lỗ Tam Kiệt rất phù hợp với vô vi, nghỉ ngơi dưỡng sức, khiến cuộc sống của bách tính ngày một tốt hơn.

Mà những bách tính đã trải qua sự áp bức của Đại Tần, tự nhiên sẽ sợ hãi cuộc sống như vậy bị phá hoại, cho nên đối với khách đến từ Đại Tần vô cùng căm ghét.

Phù Tô cũng mẫn cảm nhận ra thái độ của bách tính, hắn còn tưởng đây là sự tẩy não của thế lực phản Tần, nhưng lại không biết đây là sự tự phát của bách tính, vì bách tính đã trải qua hai loại cuộc sống càng thêm trân quý cuộc sống hiện tại, sợ bị khách đến từ Đại Tần phá vỡ.

Tuy nhiên Phù Tô vẫn có thể cảm nhận được sự phồn hoa của Trường An, không kém Hàm Dương, lại còn vượt xa các thành phố mà hắn đã đi qua.

Nhìn những bách tính ở cổng thành, liền biết rất nhiều người trong số họ là vào thành buôn bán đồ, cảnh tượng này ngay cả Hàm Dương cũng rất hiếm thấy.

Bởi vì Đại Tần bây giờ chỉ có bách tính ở đây mới có lương thực dư thừa.

Binh sĩ của Đại Tần đều cảm thấy không thoải mái, họ là lần đầu tiên bị khinh bỉ một cách trắng trợn như vậy, thực sự khiến người ta khó chịu.

Ấy vậy mà họ lại không thể làm gì, cảm thấy không ổn.

Phù Tô cũng phát hiện bách tính ở đây không sợ quân Tần, phát hiện này khiến hắn kinh hoàng.

Nếu người ở một nơi không còn sợ hãi đội quân sắt thép của Đại Tần, thì Đại Tần làm sao có thể kiểm soát họ được.

Cuối cùng cũng đến cổng, trong ánh mắt khinh bỉ của lính canh đi vào thành, nội tâm Phù Tô đã chấn động.

Đại Quốc Sư không chỉ thiết lập một khu tự trị tập hợp các thế lực phản Tần, mà còn nuôi dưỡng một mảnh đất căm ghét Đại Tần.

Sau này cho dù chiếm lĩnh khu tự trị, e rằng những người Hán này cũng sẽ không chấp nhận sự thống trị của Đại Tần, lẽ nào phải đồ sát tất cả họ.

Trong đầu Phù Tô không khỏi nảy ra suy nghĩ như vậy.

Không không, Phù Tô bị chính mình dọa một phen, hắn biết mình đang sợ hãi, đang sợ hãi bách tính.

Nén lại nỗi sợ hãi trong lòng, đoàn xe cuối cùng cũng đến trước phủ quận thủ Trường An.

Vẫn không có bất kỳ đãi ngộ đặc biệt nào, cuối cùng nhận được tin tức có thể đến dịch trạm đợi tiếp kiến.

Bốp.

Trong dịch trạm, Phù Tô cuối cùng cũng nổi giận, đây còn là đất Đại Tần sao.

Chết tiệt, đã đến nước ngoài rồi, đãi ngộ và thái độ như thế này, rõ ràng là muốn cắt đứt quan hệ với Đại Tần.

Tuy rằng chưa phản, nhưng so với phản thì cũng không có gì khác biệt.

Phù Tô rất tức giận, nhưng ngoài việc đập bàn ra, hắn dường như cũng không thể làm gì.

Không được, ta đi gặp Đại Quốc Sư.

Phù Tô thật sự nổi giận, hắn muốn hỏi Đại Quốc Sư xem khu tự trị này còn có phải là lãnh thổ của Đại Tần không, nếu là thì vì sao mình là con trai hoàng đế lại phải chịu sự lạnh nhạt như vậy.

Phù Tô đi đến những nơi khác, lần nào mà không được tiếp đón với nghi thức cao nhất, bất kể là hào cường địa phương hay quan viên cai trị, có ai mà không run rẩy sợ sệt lấy lòng mình.

Chỉ có khu tự trị này, mình không còn đặc quyền, thậm chí còn bị bỏ mặc ở dịch trạm, khiến Phù Tô cảm thấy như ở nước ngoài.

Không, cho dù là nước ngoài, mình là con trai của Đại Long Quân Đế cũng không đến mức thê lương như vậy.

Đỗ Lan lại đang cùng Thiếu Tư Mệnh ăn bữa nhỏ, thấy Phù Tô hùng hổ đến chất vấn, cũng không vội, ngược lại điềm tĩnh nói với Phù Tô: Đây là khu tự trị, tự nhiên có quy tắc của họ, ta đã cho họ quyền tự trị cao độ, nói đây là nước ngoài cũng không sai.

Chỉ là họ không có quân đội riêng, mỗi năm cũng sẽ nộp thuế cho Đại Tần, khi đối ngoại họ vẫn tuyên truyền mình là dân Đại Tần, còn sẽ nói cho thế giới biết sự thống nhất lãnh thổ Đại Tần cao hơn tất cả, những chuyện khác ngươi đừng quản nữa.

Nhưng bây giờ họ muốn phản, Đại Quốc Sư ngài không phát hiện thái độ của bách tính trong thành đối với chúng ta sao.

Đỗ Lan cười: Nếu cha mẹ vợ con ngươi bị kẻ thù hại chết, ngươi đối mặt với kẻ thù cũng là biểu cảm này.

Ngươi tưởng ngoài khu tự trị thì không có ai căm ghét các ngươi sao.

Sai, sai bét nhè, chỉ là bách tính khu tự trị dám thể hiện ra, còn bách tính bên ngoài thì không dám thể hiện ra mà thôi.

Phù Tô thầm nghĩ chẳng lẽ thân là hoàng thất Đại Tần thì là nguyên tội sao.

Chỉ cần khu tự trị không có ý phản rõ ràng, cho dù họ đổ bồn cầu vào người ngươi, họ vẫn là bách tính Đại Tần.

Đỗ Lan nói như vậy, chính là muốn Phù Tô bỏ cái sĩ diện xuống: Ghi nhớ đừng xung động, ngươi nhìn thấy sự hận thù của họ, chẳng lẽ lại không nhìn thấy họ giàu có hơn và có sức sống hơn bách tính bên ngoài sao.

Bỏ thân phận công tử của ngươi xuống, nhìn vấn đề từ nhiều góc độ, có lẽ ngươi sẽ có thu hoạch.

Ban đầu là muốn chất vấn Đại Quốc Sư, nhưng cuối cùng lại là mình bị giáo huấn một trận.

Phù Tô phẩy tay bỏ đi, tuy nhiên hắn dù sao cũng là người thông minh, sau khi bình tĩnh lại cũng cảm thấy Đại Quốc Sư nói đúng.

Khu tự trị quả thực vẫn chưa phản, cho dù họ có căm ghét mình, mình cũng không thể kết luận họ là phản tặc.

Giống như những người nịnh bợ mình ở bên ngoài, cũng không nhất định đều là dân thuận.

Nhưng cảm giác này thực sự không tốt chút nào, cuộc sống không có đặc quyền e rằng cần thời gian mới có thể thích nghi.

Đợi ba ngày sau, Tề Lỗ Tam Kiệt mới cuối cùng có thời gian đến tiếp kiến Phù Tô.

Ba ngày đó, Phù Tô vẫn không rời dịch trạm, vì hắn cũng không phải là người thích bị ngược đãi, không muốn ra ngoài nhận ánh mắt khinh bỉ.

Bây giờ Phù Tô chỉ hy vọng đến lúc đó dùng kiếm để gặp gỡ, lấy lại thể diện, hắn rất tin tưởng Hiểu Mộng.

Vì sao có niềm tin, vì khí chất của Hiểu Mộng đủ cao.

Đã chuẩn bị xong, đi thôi.

Phù Tô xua đi vẻ suy sụp sáng sớm, dẫn vài thị vệ bước vào cung điện hùng vĩ nhất Trường An.

Đây là Trường An Cung, bình thường không có ai ở bên trong, chỉ khi có hoạt động lớn mới mở cửa cho bách tính Trường An.

Chương 1291

Hôm nay cũng vậy, hoàng tử Đại Tần đến, phải để cho bách tính đều được chứng kiến một phen.

Phù Tô hoàn toàn không ngờ Tề Lỗ Tam Kiệt lại đến một màn công khai PLAY.

Đến hiện trường nhìn thấy một đám đông bách tính đen nghịt, khí phách trong lòng hắn lập tức bị rút cạn.

Hắn căn bản không ngờ sẽ trực diện nhiều bách tính như vậy.

Ngay cả Chương Hàm cũng cảm thấy hơi chột dạ, hắn sợ những bách tính này sẽ nổi dậy làm thương người, xé xác con trai Thủy Hoàng Đế thành từng mảnh, hắn tin nếu có cơ hội những bách tính này nhất định sẽ làm như vậy, vì họ căm ghét Đại Tần.

Những bách tính xem náo nhiệt đã chặn kín cả cổng cung điện, Phù Tô hoàn toàn không lường trước được Tề Lỗ Tam Kiệt lại muốn tỷ thí kiếm nghệ với phe mình trước mặt bách tính.

Lần này Phù Tô ngoài Hiểu Mộng ra, chỉ mang theo hai cao thủ, đều là mượn từ bên Triệu Cao, còn bên Tề Lỗ Tam Kiệt lại là cao thủ như mây.

Phù Tô nhìn đội hình mà khu tự trị đưa ra không khỏi cau mày, Lưu Sa Vệ Trang, kiếm thánh Đại Tần Gai Nhiếp, cùng Cao Tiệm Ly của Mặc Gia và những người khác, không ai không phải là cao thủ dùng kiếm.

Phù Tô phát hiện trong khu tự trị đã hội tụ một sức mạnh không thể xem thường.

Con trai của mình à, Triệu Chính trốn trong đám đông, ẩn mình trong góc nhìn Phù Tô trong lòng cảm khái.

Trước đây Phù Tô trước mặt hắn, rụt rè nhút nhát nhưng lại không có khí phách như thế này, chỉ đáng tiếc bây giờ vẫn chưa thể nhận nhau.

Triệu Chính lại đưa mắt nhìn về phía Đỗ Lan, người đàn ông đã khiến mình thê thảm đến mức này, lý do hắn trốn đi vẫn là sợ bị Đỗ Lan phát hiện, tuy rằng bây giờ hắn đeo mặt nạ nhưng trời biết con quái vật Đỗ Lan này có nhìn thấu mình không.

Lúc này mình chỉ có thể từ từ tích lũy sức mạnh, sớm muộn gì Triệu Chính cũng tin mình sẽ đoạt lại tất cả những gì Đỗ Lan đã lấy đi.

Gai Nhiếp cũng cuối cùng lại nhìn thấy vị Đại Quốc Sư mà mình không thể nhìn thấu kia, không ngờ lần này Đại Quốc Sư lại thân chinh đến, nếu hắn ra tay, e rằng không ai có thể đối phó.

Vệ Trang cũng đang đánh giá Đại Quốc Sư, hắn nghe Gai Nhiếp nói kiếm pháp của Đại Quốc Sư thần quỷ khó lường, hôm nay nhìn thấy Đại Quốc Sư sống sờ sờ, thầm nghĩ nhìn bề ngoài thì bình thường không có gì đặc biệt, chỉ có khí chất là coi như thượng đẳng, nhưng căn bản không nhìn ra bóng dáng kiếm khách nào, chẳng lẽ đây là phản phác quy chân trở về với sự đơn giản nguyên thủy.

Hai bên đánh giá lẫn nhau một lúc, Phù Tô cuối cùng cũng mở lời: Ta lần này đến khu tự trị quả thực là mở mang tầm mắt, không nói đến sự phồn hoa của Trường An, chỉ riêng an ninh của khu tự trị đã khiến người ta phải phục.

Đây rõ ràng là lời châm biếm, quả nhiên Phù Tô nói: Sáu lần, ta trên đường đã bị sáu lần tập kích.

Nói rồi Phù Tô với đôi mắt dài hẹp nhìn Tề Lỗ Tam Kiệt dường như đang chờ họ giải thích.

Trương Lương đứng dậy: Khu tự trị của chúng ta tuy có quyền tự trị cao độ, nhưng ban đầu chúng ta và Đại Quốc Sư đã thỏa thuận là không được có quân đội, cho nên ngoài đội ngũ an ninh ra, chúng ta không có bất kỳ quân đội nào.

Cho nên đối với việc điện hạ gặp phải chúng ta bày tỏ sự đồng tình, nhưng lực bất tòng tâm, trừ phi điện hạ cho chúng ta quyền tổ chức quân đội, như vậy ta nhất định sẽ lập tức tăng cường phòng bị các nơi để ngăn chặn những chuyện như vậy tái diễn.

Hừ, Phù Tô biết đối phương bề ngoài quả thực không có quân đội gì, nhưng điều này không có nghĩa là không có thế lực phản Tần.

Hiện tại những người đang đứng trước mặt mình đây e rằng không ít người là thủ lĩnh của đội quân phản Tần.

Không có quân đội, nhưng ta lại biết một số người ở khu tự trị đã chiêu mộ không ít quân đội riêng, chẳng lẽ các ngươi không sợ khu tự trị rơi vào tay kẻ khác sao.

Vẫn là Trương Lương không kiêu ngạo không tự ti nói: Đó là chuyện của khu tự trị chúng ta, chiếu theo thỏa thuận của chúng ta và Đại Quốc Sư, điện hạ không nên can thiệp vào nội chính của khu tự trị.

Đại Quốc Sư, lại là Đại Quốc Sư, Phù Tô đương nhiên biết Đỗ Lan năm xưa đã hứa những chuyện quá đáng đến mức nào, Đại Tần này rốt cuộc là của họ Doanh thị hay của Đại Quốc Sư.

Ánh mắt lướt qua Đỗ Lan một cái, thật khó chịu.

Thủy Hoàng Đế trong bóng tối cũng nhìn Đỗ Lan một cái, thầm nghĩ hai đứa con trai mình e rằng đều không làm gì được Đỗ Lan.

Hiện tại giả dạng Hồ Hợi lại còn không thèm để ý triều chính, hoàn toàn bị Triệu Cao thao túng, duyên hải phía đông lại bị Đại Quốc Sư nắm giữ.

Nghĩ đến tình trạng phân trị Đông Tây của Đại Tần lúc này, Triệu Chính trong lòng cũng lửa giận bùng lên, đồng thời cũng hận hai đứa con trai mình bất tài.

Nhưng nghĩ đến chính mình, ông bố này cũng bị Đại Quốc Sư lừa dối xoay mòng mòng, thì hai đứa nhóc kia lại có thể có cách gì chứ.

Tuy nhiên biểu hiện của Hồ Hợi quả thực khiến Triệu Chính thất vọng, đã trở thành hoàng đế giả rồi, thì quyền hành trong tay lẽ ra phải có một phen hành động, nhưng cuối cùng lại chỉ biết hưởng lạc, để Triệu Cao tên hoạn quan đó đắc thế.

Triệu Chính trước đây sao lại không nghĩ đến Triệu Cao lại là một kẻ lộng quyền như vậy.

Hồ Hợi khiến người ta thất vọng, Phù Tô này cũng không khiến người ta yên lòng, quan hệ giữa hắn và Nông Gia vẫn là cục nghẹn trong lòng Thủy Hoàng Đế.

Lúc này Phù Tô thấy đối phương luôn dùng Đại Quốc Sư làm lá chắn, không khỏi nói với Đỗ Lan: Đại Quốc Sư ngài không bằng nói thử sơ trung của khu tự trị này đi, có từng nghĩ đến việc muốn chia cắt khu tự trị khỏi Đại Tần không.

Ra là đây chính là Đại Quốc Sư à, bách tính xôn xao bàn tán, họ cũng biết khu tự trị là do Đại Quốc Sư thiết lập, cũng nghe đồn về đủ loại thần kỳ của Đại Quốc Sư, hôm nay gặp mặt mới thấy Đại Quốc Sư còn rất trẻ.

Tuy nhiên họ cảm ơn Đại Quốc Sư, vì có khu tự trị, cuộc sống của mọi người mới tốt lên.

Đỗ Lan nói: Chia cắt là gì chứ, khu tự trị từ trước đến nay đều là lãnh thổ Đại Tần.

Còn về sơ trung à, ta muốn thiết lập một khu vực thí nghiệm thực hiện các luật pháp khác nhau, để mọi người xem pháp luật Tần có những chỗ nào đã không còn theo kịp thời đại không.

Đại Tần từ thời Tần Hiếu Công dùng Thương Ưởng biến pháp, cuối cùng Thương Ưởng tuy có kết cục không mấy tốt đẹp, nhưng Tần Huệ Vương đã tru sát hắn lại không thay đổi chính sách, vẫn thi hành pháp luật do Thương Ưởng thiết lập, cho đến nay đã hơn một trăm năm.

Tuy nhiên, khi Thương Ưởng biến pháp, mục đích của biến pháp là để Tần yếu kém trở nên hùng mạnh, đủ sức tồn tại giữa sáu nước.

Bây giờ Đại Tần đã quét sạch sáu nước, bách tính của sáu nước ngày xưa cũng đều đã trở thành dân Tần, lãnh thổ Đại Tần lại rộng lớn hơn nhiều so với Thương Chu, năm xưa Thương Ưởng chỉ cai quản một góc Đại Tần, liệu pháp luật có thể áp dụng ở một góc đó có còn phù hợp với Đại Tần rộng lớn hiện nay hay không, vẫn còn cần phải bàn bạc.

Ta thấy khí số Đại Tần không thịnh vượng, chính là vì không có một pháp luật nào có thể thống nhất những người có phong tục khác nhau, địa vực khác nhau, ngôn ngữ khác nhau, Đại Tần không nên chỉ là Đại Tần của người Tần cũ, Đại Tần nên là một Đại Tần bao dung hướng thượng, có thể dung nạp trăm sông đổ về, có thể bao gồm vạn quốc thanh âm.

Cho nên ta hy vọng người của khu tự trị có thể độc lập tìm tòi ra một bộ pháp luật mới, để quảng bá toàn quốc, để Đại Tần thật sự trở thành một cường quốc sừng sững trên thế giới.

Đỗ Lan hùng hồn trần thuật, mỗi câu nói đều chấn động phát ra: Đây chính là sơ trung, Điện hạ Phù Tô, có hài lòng không.

Phù Tô ngây ngốc nhìn Đỗ Lan, cảm thấy Đỗ Lan trước mặt và hôm qua là hai người khác nhau, đó còn là Đại Quốc Sư phóng đãng chỉ biết cùng thị nữ ăn bữa nhỏ, ham đồ mỹ thực sao.

Bách tính tuy không hiểu rõ lắm, nhưng Đại Quốc Sư hình như muốn khiến cả Đại Tần đều trở nên giống khu tự trị, nhao nhao hô lớn: Tôi ủng hộ ngài.

Vẻ mặt Phù Tô cổ quái, trong lòng không chắc đây là kế hoạch thật sự của Đại Quốc Sư hay là vì bây giờ có nhiều người nên hắn cố ý nói vậy để thu phục lòng người.

Nếu là vế sau, thì vị Đại Quốc Sư này thật sự là ẩn mình rất sâu.

Tuy nhiên không thể không thừa nhận lời của Đỗ Lan rất có lý, thực ra Triệu Chính và Phù Tô hai cha con cũng đã nhận ra điều này, nhưng biến pháp lại khó khăn biết bao.

Ngày xưa Tần Hiếu Công toàn lực ủng hộ Thương Ưởng, vẫn còn khó khăn trùng trùng, vì biến pháp Thương Ưởng đã giết bao nhiêu người để lập uy.

Ngày xưa Đại Tần nguy nan, bất cứ lúc nào cũng có thể bị Ngụy Quốc thôn tính, quý tộc người Tần cũ mới chịu đồng lòng hiệp lực dốc sức một phen.

Nhưng dù vậy, sau khi Tần Huệ Vương lên ngôi vẫn phán Thương Ưởng tội mưu phản, Thương Ưởng chết rồi còn bị ngũ mã phân thây để giải tỏa oán hận, có thể thấy biến pháp của Thương Ưởng đã đắc tội bao nhiêu người Tần, bao nhiêu người Tần hận không thể thiên đao vạn quả hắn.

Đỗ Lan nói không sai, tình hình không giống nhau nữa, có lẽ pháp luật của Thương Ưởng không còn thích hợp hiện tại, nhưng sự tích biến pháp của Thương Ưởng cũng không thích dụng hiện tại.

Hiện tại Đại Tần thống nhất thiên hạ, người Tần cũ chính là lúc để hưởng thụ, sớm đã không còn khí thế và quyết tâm đồng lòng như lúc đó nữa, biến pháp nhất định sẽ đụng chạm đến lợi ích của họ, họ nhất định sẽ phản đối kịch liệt, đến lúc đó gia tộc Doanh Thị e rằng cũng sẽ có kết cục như Thương Ưởng.

Thủy Hoàng Đế thầm nghĩ, biến pháp dù có ngàn vạn điều tốt, nhưng chỉ cần có một tệ hại cũng đủ để quý tộc liều chết phản đối rồi.

Điều này Đỗ Lan chắc cũng biết, khu tự trị và khoa cử của hắn đều từng bị người ta phản đối, nếu không phải Đại Quốc Sư thực lực cường hoành, e rằng không cái nào thành công.

Nghĩ đến đây, Thủy Hoàng Đế thở dài, mình là hoàng đế này ngoài việc trưng dụng dân phu làm những công trình lớn ra, thực sự là không có chút ảnh hưởng nào, e rằng còn không bằng một quận thủ có quyền lợi.

Hoàng quyền của mình vẫn chưa đủ để hiệu lệnh thiên hạ, thay đổi tất cả.

Bản ý của Đại Quốc Sư vẫn là tốt, chỉ sợ có người khi chấp hành lại dương phụng âm vi.

Phù Tô nói: Đại Quốc Sư ở khu tự trị không thiết lập bất kỳ cơ quan giám sát nào, làm sao có thể biết pháp luật mà họ tìm tòi ra có thể thích ứng với Đại Tần không.

Người khu tự trị cau mày, thầm nghĩ Phù Tô dường như muốn khống chế khu tự trị.

Có thể từng bước thực thi, chọn lọc và quảng bá từng điều một, ví dụ như khu tự trị đã bãi bỏ hình phạt tàn khốc là rất có ý nghĩa, thay bằng lao giáo để thay thế các hình phạt cắt mũi, cắt tai, điều này có thể quảng bá toàn quốc.

Đại Quốc Sư nhân từ.

Bách tính lại bày tỏ ủng hộ.

Triệu Chính trong lòng vô cùng khó chịu, những tiếng hoan hô này đều phải thuộc về hoàng đế, bây giờ lại bị Đỗ Lan chiếm đoạt.

Thực ra bách tính trong lòng rất hiểu rõ ảnh hưởng lực của Đại Quốc Sư, Đại Quốc Sư đã làm thành công nhiều chuyện như vậy, chứng tỏ Đại Quốc Sư có bản lĩnh, mà Đại Quốc Sư càng lợi hại khu tự trị càng an toàn, bách tính tự nhiên tự phát lựa chọn ủng hộ Đại Quốc Sư.

Ấn tượng của quần chúng đối với Đỗ Lan rất tốt, ngay cả các chí sĩ phản Tần cũng cảm thấy những việc Đại Quốc Sư làm thực sự là đang tìm kiếm một con đường thoát.

Đương nhiên, cha con Tần Thủy Hoàng thì không thích Đỗ Lan, nhìn bộ dạng hắn bàn luận sôi nổi, rồi nghĩ đến cảnh hắn ám toán mình, Tần Thủy Hoàng hận không thể ngay lập tức lột trần bộ mặt xấu xa của Đỗ Lan.

Nhanh lên, nhanh lên, bắt đầu hết rồi.

Thiên Minh dẫn theo Hạng Thiếu Vũ và Cao Nguyệt, chen lấn xuyên qua đám đông, miệng nhấm nháp đồ ăn vặt khiến quần chúng một trận xôn xao.

Hạng Thiếu Vũ cạn lời, chẳng phải vì ngươi muốn đi mua đồ ăn vặt mà làm mất thời gian sao, nếu không thì bọn họ đâu đến nỗi trễ như vậy.

Kia là công tử Phù Tô và Đại Quốc Sư sao.

Hạng Thiếu Vũ nhìn sang, thấy trên ghế chủ của Đại Việt, Phù Tô ngồi bên trái, Đỗ Lan ngồi bên phải, bên trái là vị trí tôn quý, bên phải là thứ yếu.

Vừa nhìn liền phân biệt được hai người.

Ai là Đại Quốc Sư, ai là Hoàng tử Đại Việt.

Thế nhưng Thiên Minh đâu biết nhiều chuyện vòng vo như vậy.

Người mặc áo trắng là Phù Tô, người mặc áo đen là Đại Quốc Sư.

Hạng Thiếu Vũ dùng cách đơn giản nhất để Thiên Minh hiểu.

Dùng màu áo để phân biệt, Thiên Minh liền hiểu ra.

Mấy đứa đừng có quậy phá.

Tuyết Nữ thấy ba đứa trẻ chen lên phía trước, bèn đặc biệt từ trong cung điện chạy đến cảnh cáo bọn chúng.

Lần này Tuyết Nữ không có cơ hội ra sân, nàng chỉ có thể phụ trách trông chừng bọn trẻ: Chị Đoan Mộc và chị Địch Ny Toa đâu, bọn họ không đến à.

Chị Đoan Mộc hình như phải đi giúp người ta trị liệu, còn sư phụ Địch Ny Toa thì nói vẫn chưa đến lúc nàng xuất hiện.

Cao Nguyệt kể rành mạch, sau đó lại nhìn vào trong cung điện, Cự Tử và Đạo Chích cùng ngồi phía sau Tề Lỗ Tam Kiệt.

Chương 1292

Tuyết Nữ biết Đoan Mộc Dung sợ là lo lắng cho Cái Nhiếp, không nỡ nhìn hắn xuất kiếm, còn Địch Ny Toa thì luôn rất thần bí và kín tiếng, không đến cũng là chuyện bình thường.

Có đánh nhau không.

Thiên Minh hiếu kỳ hỏi.

Luận kiếm vẫn chưa bắt đầu.

Tuyết Nữ cộc cằn nói.

Vậy thì tốt, Thiên Minh cho rằng cái mà hắn không thể bỏ lỡ nhất chính là luận kiếm, Đại Thúc nhất định sẽ áp đảo toàn trường.

Bị Đại Quốc Sư cướp mất hào quang, Phù Tô thầm nghĩ chi bằng nhanh chóng vào thẳng vấn đề, nếu không Đại Quốc Sư còn không biết sẽ bày ra trò quỷ gì nữa: Trang Tử từng ở nước Triệu nói về kiếm, cho rằng kiếm trong thiên hạ chia thành Thiên Tử Kiếm, Chư Hầu Kiếm, Thứ Nhân Kiếm.

Phù Tô đứng dậy, thân hình mặc bạch bào phong lưu phóng khoáng, toát ra khí phách khó tả, hơn nữa giọng nói của Phù Tô trung hòa có lực, nghe rất dễ chịu: Thiên Tử Kiếm lấy thành quách nước Yến và Thạch Thành làm mũi, nước Tề và Đại làm lưỡi, nước Tấn và Ngụy làm sống, nước Chu và Tống làm chuôi, nước Hàn và Ngụy làm giáp.

Chư Hầu Kiếm lấy người trí dũng làm mũi, người thanh liêm làm lưỡi, người hiền lương làm sống, người trung thánh làm chuôi, người hào kiệt làm giáp. cuối cùng Trang Tử lại nói Thứ Nhân Kiếm thì vô ích cho việc quốc sự.

Từng câu từng chữ nghe có vẻ cao siêu nhưng người không hiểu thì vẫn không hiểu từ miệng Phù Tô nói ra, người có văn hóa càng có văn hóa, người không có văn hóa thì lại càng không có văn hóa.

Thiên Minh chính là không có văn hóa, hắn nói rằng hắn chẳng hiểu gì cả.

Còn Hạng Thiếu Vũ bên cạnh hắn thì có văn hóa, hắn nghe hiểu, hơn nữa nhiệt huyết sôi trào, hắn muốn nắm giữ Thiên Tử Kiếm đó.

Lấy thành quách làm mũi kiếm, lấy Thái Sơn làm lưỡi kiếm, dùng bốn phương quốc thổ làm sống kiếm, dùng xã tắc hưng thịnh làm vỏ kiếm, thật là một thanh Thiên Tử Kiếm tốt, thiên hạ chỉ có Thiên Tử mới có thể sở hữu.

Dù sao thì những người có văn hóa đều cảm thấy lời mở đầu này của Phù Tô e rằng có hơi tự đại, lần luận kiếm này của bọn họ chẳng phải là so Thứ Nhân Kiếm sao.

Ngươi bây giờ nói một phát như vậy, sau này còn cần phải so kiếm nữa không.

Ngươi đã nói Thứ Nhân Kiếm vô ích cho quốc gia rồi mà.

Mọi người chỉ nghe Phù Tô tiếp tục nói: Nay Thiên Tử Kiếm đã hoàn toàn thuộc về Đại Tần ta, Chư Hầu Kiếm cũng đã bị chặt đứt hết, cho nên hôm nay chúng ta luận kiếm, chỉ có thể luận Thứ Nhân Kiếm.

Chết tiệt, đây là cố tình chọc tức người ta phải không.

Các quý tộc các nước đang ẩn mình trong dân chúng ai nấy đều tức tối trong lòng.

Tuy nhiên Phù Tô có bản lĩnh nói như vậy, vì hắn chính là đại diện cho Đại Tần, Thiên Tử Kiếm đã về tay Tần Thủy Hoàng, Chư Hầu Kiếm cũng đã bị chế độ quận huyện nghiền nát, lưu lại cho những người có mặt chỉ còn Thứ Nhân Kiếm mà thôi.

Đây chính là sự thật.

Cự Tử Mặc gia sắc mặt khó coi, hắn trước kia là Thái tử nước Yên, thế nào cũng có một thanh Chư Hầu Kiếm, đáng tiếc cũng đã bị Đại Việt chặt đứt.

Lời luận này của Phù Tô, lại rất hợp ý Tần Thủy Hoàng, thầm nghĩ con trai nói hay lắm, con trai nói giỏi lắm.

Phù Tô đã cảm nhận được sự phẫn nộ của đối phương, trong lòng đắc ý.

Đừng tưởng rằng các ngươi không công khai làm phản thì mình chỉ có thể chịu một cục tức, hôm nay các ngươi đều là thần dân Đại Tần, chỉ xứng cầm Thứ Nhân Kiếm.

Thật sảng khoái, không thể không nói Phù Tô cũng có lúc hành động theo cảm tính, hắn dẫn dụng Thuyết Kiếm của Trang Tử để tái khẳng định địa vị giai cấp của tất cả mọi người, cũng như quyền hợp pháp của Đại Tần.

Ta lại rất muốn được lĩnh giáo Thứ Nhân Kiếm của các hạ.

Vệ Trang lộ ra sát ý, hắn vốn là người Hàn Quốc, bằng hữu tốt của hắn là Hoàng tử Hàn Quốc, những lời này của Phù Tô đã đâm thẳng vào tim hắn.

Lưu Sa Vệ Trang.

Phù Tô thì không sợ hãi, giữa chốn đông người hắn không lo lắng về an toàn của mình: Nghe nói Quỷ Cốc Tung Hoành Kiếm Pháp độc bá thiên hạ, hôm nay tự nhiên có cơ hội lĩnh giáo.

Tuy nhiên không phải ta, mà là mấy vị kiếm khách phía sau ta.

Vệ Trang lạnh lùng liếc một cái, lộ ra nụ cười khinh bỉ: Lũ ô hợp.

Phù Tô thầm nghĩ Vệ Trang khí phách thật lớn, lại dám không coi kiếm khách của mình ra gì, nhưng hắn vẫn giữ nụ cười: Những người này đương nhiên chỉ là làm nền, thực ra cao thủ chân chính đã đến rồi.

Cao thủ chân chính ư.

Mình thì rất muốn được kiến thức một chút, Vệ Trang phóng thích sát ý, bao trùm toàn bộ cung điện: Nếu đã đến, xin mời hiện thân.

Tích tắc. hình như có tiếng nước nhỏ xuống, sát ý của Vệ Trang bị một loại khí thế lạnh lẽo khác áp chế, không biết từ lúc nào trong cung điện đã xuất hiện thêm một dáng người yêu kiều thướt tha.

Người đó chính là Hiểu Mộng của Đạo gia Thiên Tông.

Âm nhạc du dương từ trên không nổi lên, nâng đỡ người con gái mang dung mạo tiên nữ hạ phàm, tim như lan tỏa ngát, dịu dàng như gió mưa.

Lại có một giọng hát du dương, hòa cùng thiên âm vang lên: Cẩm sắt vô đoan ngũ thập huyền, nhất huyền nhất trụ tư hoa niên.

Trang Sinh hiểu mộng mê hồ vũ điệp, Vọng Đế xuân tâm thác đỗ quyên.

Thương hải nguyệt minh châu hữu lệ, lam điền nhật noãn ngọc sinh yên.

Thử tình khả đãi thành truy ức, chích thị đương thì dĩ võng nhiên Như khóc như kể, hòa cùng mỹ nhân như tiên nữ hạ phàm, trong khoảnh khắc mọi người đều ngẩn ngơ.

Thế nhưng khóe mắt Phù Tô giật giật, thứ âm nhạc, thứ thi từ đó hoàn toàn là Đại Quốc Sư ứng biến tại chỗ đó chứ, trước mặt Đỗ Lan không biết từ lúc nào đã có thêm nhạc cụ, hắn say sưa tiến hành phối nhạc trực tiếp.

Mặc dù hiệu quả rất tốt, nhưng Phù Tô lại cảm thấy cảnh tượng này thật là cạn lời.

Mãi đến khi mọi người hoàn hồn, mới phát hiện tất cả đều là Đại Quốc Sư bày trò, chỉ cảm thấy Đại Quốc Sư quá lợi hại, lại có thể tạo ra tác phẩm xuất sắc như vậy.

Ngay cả Hiểu Mộng cũng đưa ánh mắt nhìn về phía vị quyền quý Đại Việt này, trong ánh mắt có chút nghi hoặc.

Không thể không nói Đỗ Lan một tay đã phá vỡ tâm cảnh vô dục vô cầu của nàng.

Thiên Minh nói gì với gì vậy, hắn chẳng hiểu gì cả.

Hạng Thiếu Vũ cũng chỉ nghe ra một chút: Trang Sinh hiểu mộng mê hồ vũ điệp chắc là nói về Trang Tử, nhưng Vọng Đế lại là ai.

Tuyết Nữ bên cạnh liền giải thích: Các ngươi không biết cũng là chuyện bình thường.

Vọng Đế là một vị quốc vương của Thục Quốc từ rất lâu trước đây, tương truyền sau khi chết hóa thành chim đỗ quyên.

Tại Thục Quốc, vị đại vương đầu tiên được ghi chép gọi là Tàm Tùng, Tàm Tùng truyền ngôi cho Đỗ Vũ, Đỗ Vũ truyền ngôi cho Miết Linh, sau đó Miết Linh kết thúc chế độ thiện nhượng và chuyển sang thế tập, Tần Huệ Vương diệt Thục Quốc, Thục Vương chính là hậu duệ của Miết Linh.

Vị Đỗ Vũ đó chính là Vọng Đế.

Thục Quốc bị diệt vào thời Tần Huệ Vương, việc diệt Thục Quốc còn mang nhiều màu sắc thần thoại.

Bởi vì Thục Quốc rất khó tiến vào, nên Tần Huệ Vương bèn cho người làm năm con trâu đá, sau đó mỗi ngày đặt một đống vàng phía sau trâu đá, nói rằng đây là trâu vàng có thể đẻ ra vàng.

Quốc vương Thục Quốc tin là thật, để kéo trâu vàng về, bèn dùng Ngũ Đinh Lực Sĩ mở ra con đường Thục Đạo đầu tiên.

Vì là con đường được khai phá để vận chuyển trâu vàng, nên còn gọi là Kim Ngưu Đạo.

Đương nhiên, câu chuyện khai sơn này chính là Ngũ Đinh Khai Sơn nổi tiếng.

Sau khi Kim Ngưu Đạo hoàn thành, quân đội Đại Việt liền thông qua con đường này tiêu diệt Thục Quốc.

Đỗ Lan đã phối nhạc và thi từ cho màn xuất hiện của Hiểu Mộng Thiên Tông, khiến toàn trường kinh ngạc, mặc dù Phù Tô cho rằng đây là Đại Quốc Sư cố ý giành hào quang của Hiểu Mộng.

Rõ ràng không cần nhạc nền, tông sư Hiểu Mộng vẫn có khí phách, thần bí, xinh đẹp, ưu nhã lại mạnh mẽ, cảm giác hiện diện của Hiểu Mộng tuyệt đối là mạnh nhất trong số tất cả những người có mặt.

Đáng tiếc Đỗ Lan phối nhạc đã thành công giành lấy hào quang.

Đại Quốc Sư thật tài hoa.

Phù Tô thầm nghĩ mình không nên mang Đại Quốc Sư đến đây, hắn hoàn toàn quên mất rằng không có Đỗ Lan thì chuyến đi này sẽ càng nguy hiểm, thậm chí có thể căn bản không đến được khu tự trị.

Cũng tạm được, nếu cô nương Hiểu Mộng khi xuất hiện mà biểu hiện thêm một chút khí chất thoát tục nữa thì hiệu quả chắc sẽ tốt hơn.

Đỗ Lan dường như vẫn chưa hài lòng.

À à, Phù Tô sẽ không để Đỗ Lan đắc tội với cao thủ mà mình đã mời đến, không để ý đến Đại Quốc Sư mà nói với Hiểu Mộng: Hiểu Mộng Đại Sư quả nhiên là đệ nhất nhân của Đạo gia, công lực và thân pháp đều là điều chưa từng nghe chưa từng thấy, khiến người ta mở mang tầm mắt.

Phù Tô là đang nịnh bợ.

Nhưng mọi người đều không để ý, những người ở khu tự trị đều kinh ngạc vì Phù Tô lại có thể mời được thiên tài Hiểu Mộng này, cô nương trẻ tuổi này không hề đơn giản, là cao thủ của cao thủ.

Phù Tô rất hưởng thụ sự kinh ngạc truyền đến từ đối diện, hắn biết Hiểu Mộng quả nhiên là mời đúng người rồi.

Hiểu Mộng mạnh đến mức nào.

Nhìn khinh công súc địa thành thốn của nàng là có thể thấy rõ, một bước có thể bằng mười bước của người khác.

Quần chúng vây xem chỉ cho rằng là thần tiên thật sự hạ phàm, nếu không thì khinh công như dịch chuyển tức thời này làm sao có thể xuất hiện giữa phàm trần.

Nếu chính chủ đã đến, vậy chúng ta có thể luận kiếm.

Vệ Trang sẽ đánh bại tất cả đối thủ, hắn có sự tự tin đó.

Hiểu Mộng chỉ đứng đó, dường như cũng không hề sợ hãi khiêu chiến.

Sa Xỉ, Uyên Hồng, Mặc Mi, Thái A, Thủy Hàn, Thu Ly, Lăng Hư, Hàm Quang.

Ngay khi mọi người đang kiếm bạt nỗ trương chuẩn bị một trận ác đấu, thì Đỗ Lan lại một hơi nói ra tên của mấy thanh danh kiếm: Những thanh kiếm này có cái nằm trong kiếm phổ, có cái nằm ngoài kiếm phổ, nhưng không cái nào không phải là hảo kiếm.

Hơn nữa những thanh kiếm này hôm nay đều có mặt ở đây, Sa Xỉ và Uyên Hồng tự nhiên không cần phải nói, là của Vệ Trang và Cái Nhiếp.

Mặc Mi là bảo vật của Mặc gia, thuộc về Cự Tử.

Chương 1293

Thái A, Hàm Quang, Lăng Hư lần lượt là kiếm của Tề Lỗ Tam Kiệt Phục Niệm, Nhan Lộ, Trương Lương.

Thủy Hàn là của Mặc gia Cao Tiệm Ly, Thu Ly chính là thanh kiếm trong tay Hiểu Mộng.

Mọi người đều bị Đỗ Lan thu hút ánh mắt, Phù Tô càng thầm hận nhịp điệu của mình lại bị đối phương dẫn dắt mất rồi.

Tần Thủy Hoàng Triệu Chính thầm nghĩ Đại Quốc Sư quả nhiên lợi hại, nhẹ nhàng dễ dàng liền có thể nắm bắt nhịp điệu, ban đầu chính mình quá khinh suất tin hắn mới phải chịu kết cục như bây giờ.

Đỗ Lan nói nhiều như vậy, nhất định là có cao kiến, nên mọi người đều đang chờ Đỗ Lan nói tiếp.

Nếu chỉ thông qua chiến đấu để so kiếm, đối với kiếm mà nói là không công bằng, sự sắc bén của kiếm có liên quan đến kiếm khách.

Trong tay cao thủ, một cành cây khô cũng có thể đánh bại người bình thường cầm bảo kiếm.

Mọi người đều thấy đúng, quả thật là như vậy, liền nghe Đỗ Lan tiếp tục nói: Nếu năng lực của kiếm khách trực tiếp ảnh hưởng đến sự phát huy của bảo kiếm, thì nếu lấy so đấu để phân thắng bại, lần tụ hội này của chúng ta không thể gọi là luận kiếm chân chính, mà chỉ có thể gọi là luận kiếm khách.

Ta không đồng ý với thuyết pháp của Đại Quốc Sư, kiếm khách và kiếm vốn là hợp nhất, bảo kiếm xứng anh hùng, những cao thủ cầm bảo kiếm có mặt ở đây không ai không phải là anh hùng, cho nên thông qua so đấu để luận kiếm ta cảm thấy rất thích hợp.

Phù Tô lạnh lùng nhìn Đỗ Lan: Nếu không thì chẳng lẽ để người bình thường cầm bảo kiếm chém nhau, không xét võ công chỉ xét đao kiếm sắc bén và cứng rắn, điều này e rằng cũng là không công bằng với kiếm khách.

Mọi người đều im lặng, dù sao thì bọn họ không quản so cái gì, so chiến đấu hay so tài ăn nói đều được, những anh hùng này đều không sợ.

Chỉ cần không phải tùy tiện tìm hai người cầm ái kiếm của bọn họ đối chém là được, bọn họ sẽ sợ.

Nghe lời của Phù Tô, Đỗ Lan không hề lay động: Quả thật là không công bằng, vì ta cũng muốn tham gia luận kiếm, vậy thì dù bọn họ có là anh hùng đến mấy cũng không có bất kỳ cơ hội phát huy nào, chỉ khiến bảo kiếm phủ bụi.

Đỗ Lan một câu nói lớn, khiến tất cả kiếm khách đều trừng mắt nhìn hắn chằm chằm, duy chỉ có Cái Nhiếp kêu to không ổn, hắn biết Đỗ Lan không nói dối.

Phù Tô không ngờ Đỗ Lan lại đột nhiên nói muốn tham gia luận kiếm: Vậy Đại Quốc Sư định luận kiếm như thế nào.

Kiếm khách có mạnh có yếu, bảo kiếm có sở trường sở đoản, bất kể đấu văn hay đấu võ, loại luận kiếm này đều không thể đảm bảo sự công bằng tuyệt đối.

Mà ta lại có một đề nghị tương đối công bằng.

Rất đơn giản, các kiếm khách có mặt ở đây e rằng đều có lý giải riêng về kiếm, chi bằng chuẩn bị giấy và bút, để mọi người vẽ ra thanh kiếm trong lòng mình, sau đó diễn giải ý nghĩa của thanh kiếm trong lòng.

Cứ như Trang Tử nói về kiếm, trong lòng ông ấy có ba loại kiếm, lần này chúng ta cũng sẽ khai quật ra thanh kiếm trong lòng mình.

Đỗ Lan ung dung nói.

Đây chính là vẽ theo đề tài, viết văn theo đề tài.

Mọi người chưa từng nghe nói đến cách luận kiếm như vậy, đợi đến hai nghìn năm sau bọn họ sẽ biết đây gọi là setting, xem ai chém gió giỏi hơn.

Như vậy quả thật sẽ không vì yếu tố kiếm khách hay bảo kiếm mà ảnh hưởng đến thắng bại của luận kiếm.

Trương Lương lẩm bẩm, sau đó nhìn về phía Đại Quốc Sư nói: E rằng cũng chỉ có Đại Quốc Sư mới có thể nghĩ ra cách luận kiếm mới mẻ như vậy.

Như vậy cũng được sao.

Khán giả cho rằng bọn họ muốn xem đánh nhau chứ không phải xem vẽ vời chứ.

Vậy các vị thấy đề nghị của ta thế nào.

Trong lòng Đỗ Lan lại nói hãy để ta xem tranh vẽ linh hồn của các ngươi đi, nếu các ngươi chỉ biết vẽ nguệch ngoạc thì ta sẽ không khách khí mà thu thập lịch sử đen của các ngươi đâu.

Vẽ tranh, rồi diễn giải sự lý giải về kiếm ư.

Thật đúng là làm khó những kiếm khách này.

Dường như có chút thú vị.

Lại là Hiểu Mộng cao ngạo không ai bằng đột nhiên mở lời, nàng không thể không nhìn nhận lại Đại Quốc Sư, bởi vì những ý tưởng trong đầu Đại Quốc Sư quả nhiên rất độc đáo.

Phù Tô thấy Hiểu Mộng đồng ý, thầm nghĩ vậy cứ làm thế đi:

Không biết các vị ở đối diện có ý kiến gì.

Không ngại thử một lần.

Trương Lương và những người khác cũng đã bàn bạc, đồng ý.

Vậy thì bắt đầu, sai người mang giấy trắng, thứ vốn dĩ vì Đỗ Lan mà xuất hiện sớm hơn trong thời đại này.

Thế là hiện trường vốn định bùng cháy lại trở nên yên tĩnh, tất cả những người tham gia luận kiếm đều chăm chú với bút mực, vẽ ra thanh kiếm trong lòng mình.

Quả nhiên không mấy ai vẽ đẹp, may mà kiếm cũng đơn giản, nên cũng không đến nỗi quá xấu xí.

Mọi người đều đang dùng linh hồn để vẽ, Đỗ Lan cũng vẽ bằng mực một cái chuôi kiếm, đây chính là Quang Kiếm trong lòng hắn, tại sao lại vẽ nó.

Vì đẹp trai, kiếm khách mà không đẹp trai căn bản không có ý nghĩa tồn tại.

Chỉ có đẹp trai, mới là ý nghĩa của kiếm khách, cho dù là đến thời đại tinh tế cũng vậy.

Không bao lâu sau, mọi người vẽ xong, trong lòng đã có bản nháp, chính thức bắt đầu luận kiếm.

Đỗ Lan chuẩn bị làm người ném gạch dẫn ngọc, đồng thời cũng làm mẫu mực, nói cho mọi người biết cách luận kiếm mới: Đây chính là Chính Nghĩa Chi Kiếm ta vẽ.

Nhìn thấy chỉ có hình ảnh chuôi kiếm, mọi người thầm nghĩ chẳng lẽ Đại Quốc Sư muốn nói Chính Nghĩa Chi Kiếm đã bị bẻ gãy.

Chẳng lẽ dưới vẻ ngoài ngạo đời không theo lề thói của Đại Quốc Sư là sự phản kháng đối với bất công, cũng như sự phẫn nộ trước việc chính nghĩa bị bẻ gãy.

Không ngờ Đại Quốc Sư lại là nhân vật như vậy.

Đỗ Lan còn chưa mở lời giải thích, mọi người đã nhìn hình mà suy diễn ra rất nhiều thứ.

Thanh kiếm này chỉ có thể được vận hành bằng nội lực, lưỡi kiếm mới xuất hiện, bình thường chỉ có một cái chuôi kiếm.

Đỗ Lan thiết định khiến mọi người ồ lên gật đầu, hóa ra còn có thể như vậy, liền nghe Đỗ Lan tiếp tục: Sở dĩ đây là một thanh Chính Nghĩa Chi Kiếm, đó là vì tất cả kiếm khách sử dụng loại kiếm này đều sẽ trở nên vô cùng đẹp trai, mà đẹp trai chính là chính nghĩa.

Rắc, hình như có thứ gì đó vỡ vụn, là dân chúng tự mình đa tình.

Hay là sự cố chấp của kiếm khách đối với kiếm.

Hay là nhận thức của mọi người đối với Đại Quốc Sư.

Hoặc có lẽ chỉ là ba quan của mọi người đã vỡ vụn rồi.

Kiếm mà dùng thì sẽ đẹp trai, kiếm khách mà cho rằng đẹp trai là chính nghĩa.

Đây chính là lý giải của Quốc Sư về kiếm ư.

Lão Thiên gia ơi, người hãy thu Đại Quốc Sư này đi, đừng để hắn tai họa giang hồ nữa, lúc này vô số người đang cầu xin trời cao.

Đỗ Lan ném gạch dẫn ngọc thật đáng sợ, quả thực là lật đổ ba quan, may mà không mấy cao thủ giang hồ sẽ đồng tình với tư tưởng kiếm đẹp trai này của Đỗ Lan, nếu không chỉ nghĩ thôi đã thấy đời vô nghĩa rồi.

Im lặng, sự im lặng kéo dài, Đỗ Lan thấy mọi người đều có vẻ mặt khó chịu, không khỏi cười ha hả: Rõ ràng mọi người vẫn chưa lý giải sâu sắc câu thực lực chỉ là nhất thời, đẹp trai là cả đời nhỉ.

Hơn nữa mọi người chẳng lẽ không nhận ra người càng đẹp trai thì lại càng lợi hại sao.

Lấy những người có mặt ở đây mà nói, cô nương Hiểu Mộng này xuất hiện đẹp trai chứ.

Mọi người nhất định sẽ nói đẹp trai, vậy nàng có lợi hại không.

Chắc hẳn mọi người cũng sẽ không phủ nhận.

Còn có Kiếm Thánh Đại Việt Cái Nhiếp, thủ lĩnh Lưu Sa Vệ Trang, hai người đều là đại mỹ nam ngũ quan đoan chính, đồng thời bọn họ cũng rất lợi hại.

Đỗ Lan nói như vậy, quần chúng ăn dưa không luyện võ lại thấy hình như không sai.

Ngay cả một số nhân sĩ giang hồ có võ công thấp kém cũng bắt đầu hoài nghi, chẳng lẽ nguyên nhân mình không lợi hại là vì mình không đẹp trai sao.

Đỗ Lan đưa ra sự thật, giảng đạo lý, nói đến mức mọi người đều không biết phải phản bác thế nào.

Tôi không đồng ý, người không đẹp trai thì tại sao lại không lợi hại chứ.

Tôi Đạo Chích là người đầu tiên không đồng ý.

Đạo Chích thầm nghĩ mình tuy không đẹp trai, nhưng mình rất lợi hại chứ, mình phải minh oan cho hiệp khách có nhan sắc kém.

Ngươi Đạo Chích là Thánh Đạo tự nhiên không cần nhan sắc, lần này chúng ta là luận kiếm, không phải luận đạo, cho dù ngươi không đồng ý, nhưng sự thật vẫn chứng minh kiếm khách mới là một trong những nghề nghiệp đẹp trai nhất.

Nếu không thì ngươi giải thích thế nào về việc giang hồ có nhiều kiếm khách như vậy.

Đỗ Lan liếc Đạo Chích một cái rồi tiếp tục nói: Vậy nên ta cho rằng thực lực của kiếm khách có liên quan đến chỉ số đẹp trai, có vấn đề gì à.

Ờ.

Đạo Chích không thể phủ nhận, vì đa số mọi người đều cảm thấy kiếm khách đẹp trai, và kiếm khách có nhan sắc cao quả thật cũng lợi hại hơn, ít nhất thì các kiếm khách có mặt ở đây không ai là xấu xí dị dạng cả.

Nhưng mà thật sự rất khó chịu, trừ Đạo Chích, các hiệp khách có nhan sắc kém trên hiện trường lập tức trừng mắt giận dữ nhìn Đỗ Lan, rõ ràng là không đồng tình với những lời nói chỉ dựa vào nhan sắc mà bàn luận của hắn.

Đỗ Lan nói xong rồi, hắn vẽ một thanh kiếm đẹp trai, kiếm trong lòng hắn và kiếm khách thì phải đẹp trai.

Kiến giải của Đại Quốc Sư quả nhiên vẫn độc đáo và tài tình như mọi khi.

Lại là Trương Lương cười lên: Đại Quốc Sư nói xong rồi, vậy thì ta cũng xin múa rìu qua mắt thợ.

Trương Lương mở ra bức vẽ của mình, lại là một thanh kiếm thẳng thắn, mộc mạc không hoa mỹ: Thanh kiếm ta vẽ chính là Anh Hùng Kiếm.

Trên báo đáp xã tắc, dưới an dân lành.

Anh Hùng Kiếm của Trương Lương, cũng không có gì mới lạ, chẳng qua chỉ là thanh kiếm dành cho anh hùng ôm hoài bão lớn và hành hiệp trượng nghĩa, Trương Lương hy vọng Anh Hùng Kiếm có thể khơi dậy khí phách anh hùng của mọi người trong thiên hạ, chết vì xã tắc mà không sợ tàn bạo.

Sau khi trải qua kiếm đẹp trai không đâu vào đâu của Đại Quốc Sư, Anh Hùng Kiếm của Trương Lương liền trở nên cao cấp, khí phái, đẳng cấp.

Một thanh Anh Hùng Kiếm tốt, có thể thấy ý đồ trong lòng Trương Quận Thủ không nhỏ nhỉ.

Phù Tô như có điều muốn ám chỉ.

Điện hạ khách sáo rồi, hạ tại hạ chẳng qua chỉ là nói ra lời trong lòng mà thôi, hiện tại Đại Tần cần vô số anh hùng, chỉ đáng tiếc Anh Hùng Kiếm có thể khơi dậy khí phách anh hùng lại chỉ ở trong lòng ta, hận không thể rút kiếm ra.

Trương Lương tiếc nuối nói.

Tiếp theo, đại sư huynh của Tề Lỗ Tam Kiệt Phục Niệm cũng triển hiện thanh kiếm của mình: Thanh kiếm này của ta tên là Bình Dân Kiếm, kiếm ra thì bình dân đồng lòng, không gì không thể địch.

Nếu xưa kia bách tính Lục Quốc muôn người đồng lòng, thì ngày nay sẽ không có Đại Tần.

Phù Tô hừ một tiếng: Phục Niệm tiên sinh, e rằng là quá coi thường Đại Tần, cho dù Lục Quốc đoàn kết, Đại Tần lại có gì đáng sợ.

Dù sao thì cũng không thể thành sự thật, nên Phù Tô cũng chém gió nói Đại Tần không sợ Lục Quốc đoàn kết.

Đối với cái gọi là Bình Dân Kiếm này, Phù Tô cười khẩy, cho rằng căn bản không thể tồn tại, chẳng qua chỉ là ảo ảnh mà thôi.

Chương 1294

Sau đó là Nhan Lộ trầm tính: Đây là Vô Danh Kiếm của ta, trong lòng mỗi người đều có Vô Danh Kiếm, chỉ là không phải ai cũng có thể khai quật thanh kiếm này.

Một khi thanh kiếm này rút ra, mọi người đều là kiếm khách.

Sau khi Tề Lỗ Tam Kiệt giới thiệu đơn giản, không khí trở nên ngại ngùng, những người khác đều không mấy khi động cái miệng, cũng không biết phải mở lời thế nào.

Thế là Phù Tô liền bảo các kiếm khách phía sau mình mở lời nói tiếp.

Nào là vô địch bảo kiếm, vừa rút ra liền vô địch. lại còn thần binh bảo kiếm, có thể chém đứt tất cả binh khí. thậm chí còn có phi kiếm, chỉ cần một ý niệm là có thể giết địch ngoài vạn dặm.

Các kiếm khách phía sau Phù Tô quả thật là kiếm khách, những điều bọn họ nói ra đến Phù Tô cũng không tiện nghe, so với thủ đoạn cao minh ám chỉ bằng kiếm của Tề Lỗ Tam Kiệt ở đối diện, những kiếm khách thô lỗ này quả thực là những kẻ mù chữ.

Nhưng cũng không trách được, những kiếm khách này chỉ biết giết người, không như Tề Lỗ Tam Kiệt ôm hoài bão thiên hạ.

Phù Tô còn cảm thấy xấu hổ vì sự nông cạn của thuộc hạ kiếm khách, bọn họ chẳng lẽ thật sự cho rằng đây là luận kiếm sao.

Chẳng qua chỉ là lấy kiếm làm cái cớ mà thôi, điều thật sự muốn thảo luận là giá trị quan của chính mình.

So sánh ra, kiếm đẹp trai của Đại Quốc Sư tuy không đáng tin cậy, nhưng ít nhất có lý có căn cứ, chỉ ra hiện thực thế gian nhiều kẻ trọng vẻ ngoài mà đánh giá người.

Còn Bình Dân Kiếm, Vô Danh Kiếm, Anh Hùng Kiếm của Tề Lỗ Tam Kiệt nói về sự đoàn kết, tiềm năng và hoài bão lớn.

So với vô địch bảo kiếm, thần binh bảo kiếm, phi kiếm đều cao minh hơn rất nhiều rất nhiều.

Người thô lỗ thì đúng là người thô lỗ, không thể so với Tề Lỗ Tam Kiệt được.

Nhưng Phù Tô cũng không thể chỉ trích trước mặt mọi người, chỉ có thể nói với bên đối diện: Chúng ta đã có bốn vị mở lời, không biết bên đối diện còn ai muốn bộc bạch lòng mình.

Để ta.

Lại là Cự Tử Mặc gia, triển khai một thanh kiếm đen tuyền: Ta gọi nó là Kiêm Ái Kiếm, thanh kiếm này vừa xuất hiện, thiên hạ đại đồng.

Ngừng binh đao chiến sự, mọi người tự khuyên răn bằng tình yêu thương, tái hiện thịnh cảnh thời Tam Hoàng Ngũ Đế.

Tam Hoàng Ngũ Đế là thời kỳ bộ lạc đó, lúc đó mọi người ngay cả tự vệ còn khó khăn, đây là muốn lùi thời đại về xa xưa đó, Đỗ Lan thầm than phiền trong lòng.

Nhưng những người khác đều bị hoài bão lớn lao của Cự Tử trấn nhiếp, ào ào bày tỏ không hổ là Cự Tử Mặc gia.

Ngay cả Phù Tô cũng vỗ đùi đứng dậy, thẳng người: Nhân gian lạc thổ như thế, là điều mọi người mong muốn, chỉ đáng tiếc lại là mộng huyễn.

Là mộng huyễn hay không, phải đợi đệ tử Mặc gia thực tiễn xong mới có thể biết.

Cự Tử là người hành động, Nếu thành công, thì đó không phải mộng huyễn mà là hiện thực.

Phù Tô gật đầu, biết rõ không thể làm được nhưng vẫn làm, vị Cự Tử này quả thực là một nhân vật, trách không được Đại Việt vẫn luôn truy bắt mà không thể hạ gục hắn.

Lãnh đạo nói xong, Cao Tiệm Ly, vị môn đồ Mặc gia này cũng mở lời: Thanh kiếm ta vẽ chính là Tình Nghĩa Kiếm, thế thái phũ phàng, thế đạo suy đồi, duy chỉ có tình nghĩa là lay động lòng người nhất, tình yêu và khí phách là những thứ quý giá nhất trên đời, hy vọng mọi người trong thiên hạ đều có thể sở hữu.

Trong lúc nói chuyện hắn nhớ đến người bạn thân Kinh Kha năm xưa, và người yêu Tuyết Nữ mà hôm nay yêu nhau nhưng không thể có kết quả.

Cao Tiệm Ly và Tuyết Nữ cũng là uyên ương khổ mệnh, rõ ràng yêu nhau nhưng vì chấp niệm trong lòng Cao Tiệm Ly mà không thể đến với nhau.

Trong lòng Cao Tiệm Ly là muốn kế thừa di nguyện của Kinh Kha để hoàn thành việc ám sát Tần, nhưng hắn cũng biết điều này rất nguy hiểm, một khi thất bại sẽ bị thi hành tộc hình, nên vì không muốn liên lụy Tuyết Nữ, bọn họ định sẵn không thể đến với nhau.

Tộc hình chính là tru di cửu tộc mà người ta thường nói, loại hình phạt liên đới này, tru di cửu tộc là hình phạt tộc hình rất cao, thông thường chỉ là giết một nhà.

Loại hình phạt này có từ thời nhà Hạ, khi đó thánh vương Hạ Khải khi đánh trận đã nói: ai dám bỏ trốn, thì con trai ngươi cũng sẽ bị giết.

Đây cũng là hình phạt liên đới sớm nhất được ghi chép.

Rất lâu sau này, Chu phạt Thương, một trong những tội mà Trụ Vương bị liệt kê là tội nhân dĩ tộc, chính là mở rộng tội cá nhân sang cả tộc nhân.

Vì trách nhiệm và sự cố kỵ, Cao Tiệm Ly và Tuyết Nữ vẫn luôn không kết hôn, nhưng bây giờ Cao Tiệm Ly lại dùng cơ hội này để bày tỏ sự hướng về tình nghĩa của mình.

Không hổ là người làm công tác nghệ thuật lãng mạn.

Tuyết Nữ nghe xong cũng rất cảm động, nàng mong sao trên đời thực sự có Tình Nghĩa Kiếm.

Đại diện Mặc gia tuy có chút cảm tính, nhưng kiếm của bọn họ lại cũng là bảo vật thế gian, khiến người ta mong muốn.

Một nhóm nhân kiệt tề tựu một đường, lấy kiếm luận tâm, giảng thuật những điều kiện cần thiết cho thế giới tươi đẹp trong lòng bọn họ.

Trong quốc độ tàn phá này, tiếng hô của nhân kiệt cũng đại diện cho tiếng lòng của vô số bách tính.

Cuối cùng còn lại ba người, Hiểu Mộng Thiên Tông, Quỷ Cốc Tử Cái Nhiếp và Vệ Trang, ba vị này đều là cao thủ kiếm khách chân chính, kiếm kỹ vô song.

Mọi người đều rất mong chờ trong lòng ba người họ cất giấu thanh kiếm gì.

Kiếm, chính là đạo cụ để giao tiếp với trời đất, kiếm ở trong tay ta, nhưng lại không ở trong tâm ta.

Hiểu Mộng đột nhiên mở lời, giọng nói trong trẻo chậm rãi nói ra thanh kiếm của nàng trong tay có kiếm, trong tâm không kiếm: Kiếm ở trong tâm, thì tâm không kiên định, trong lòng ta chỉ có trời mà không có kiếm.

Trên giấy của Hiểu Mộng là một tờ giấy trắng.

Hiểu Mộng tuy luyện kiếm, nhưng không theo đuổi kiếm, kiếm chẳng qua chỉ là đạo cụ để nàng giao tiếp với trời đất, võ học thâm hậu nàng học được cũng không phải là mục đích của nàng, điều nàng theo đuổi là Thiên Đạo, là Đại Đạo, là những thứ hư vô phiêu miểu nhưng lại xác thực tồn tại.

Kiếm khách thường có người theo đuổi kiếm tâm, thực ra là nhầm lẫn cái gốc với cái ngọn.

Lời nói của Hiểu Mộng có thể nói là có ý tưởng sâu xa, rời xa kiếm mà đi đến nơi phàm nhân không thể với tới.

Cái Nhiếp và Vệ Trang đều nheo mắt lại, rõ ràng là bị ý tưởng kỳ diệu của cô gái trẻ này làm cho kinh ngạc.

Cô gái này không hề đơn giản, nhưng theo đuổi những thứ hư ảo này dễ khiến người ta trở thành kẻ điên hoặc kẻ ngốc.

Kiếm khách có thể trong tâm không kiếm, nhưng không thể trong tâm không có gì. 101.

Phù Tô thầm cười trong lòng, Hiểu Mộng vừa ra tay liền biết có hay không, lời thuyết trình này rõ ràng đã ở cảnh giới chỗ cao lộng gió, e rằng không ai có thể tiếp lời được nữa.

Bất kể trong lòng các ngươi có thanh kiếm gì, lại có thanh kiếm nào có thể mạnh hơn thanh Thiên Kiếm hư vô này chứ.

Vô vi thành hữu vi, không tranh lại là tranh, Thiên Tông quả nhiên không hề đơn giản.

Ta lại không đồng tình.

Cái Nhiếp triển hiện thanh kiếm của mình, trên giấy là một thanh kiếm thẳng rất đơn giản: Thanh kiếm này của ta chính là Nhất Kiếm, có thể thi triển ra sự kết tinh khổ tâm và tinh hoa kiếm pháp của các kiếm khách xưa nay trong và ngoài nước, chỉ xuất một kiếm, liền có thể khiến trời đất biến sắc.

Kiếm Thánh tiên sinh, lời này có vẻ quá lời rồi.

Hiểu Mộng mỉm cười nói: Xưa nay, bá chủ Xuân Thu thay phiên, Lục Quốc thời Chiến Quốc diệt vong, duy chỉ có Thiên Đạo là vĩnh hằng, thời Hạ Thương là vậy, hiện tại là vậy, sau này cũng sẽ là vậy.

Nhất Kiếm của ngươi tuy tinh xảo, nhưng làm sao có thể sánh được với sự vĩnh hằng.

Người định thắng trời.

Cái Nhiếp nói, hắn hiện tại tu luyện Kiếm Nhị Thập Tam chính là muốn người định thắng trời, cho dù chết cũng phải xuất kiếm, trời cũng phải khuất phục.

Hay lắm câu người định thắng trời.

Hiểu Mộng lại cười càng tươi hơn: Xin hỏi Kiếm Thánh tiên sinh, người bao giờ thắng được trời rồi.

Người sinh trong thiên hạ, lớn lên trong thiên hạ, chết chôn trong thiên hạ, mỗi cử chỉ hành động đều phù hợp với Thiên Đạo, vậy làm sao có cách người định thắng trời được.

Sự tại nhân vi.

Cái Nhiếp lại đưa ra bốn chữ, quả thực muốn trở thành bộ sưu tập thành ngữ.

Nhưng cách trả lời như vậy, tuy nhìn có vẻ có quyết tâm, nhưng lại không có đáp án cụ thể, điều đó cho thấy, Cái Nhiếp cũng không biết làm thế nào để người định thắng trời, nếu biết thì hắn đã sớm lĩnh ngộ ra Kiếm Nhị Thập Tam rồi.

Hiểu Mộng lắc đầu: Lời hay ai cũng có thể nói, nhưng Nhất Kiếm của ngươi vẫn không thể sánh bằng Thiên của ta.

Trời đâu phải là kiếm, ngươi cái yêu nữ này thua rồi.

Thấy Đại Thúc bị hớ, Thiên Minh không nhịn được hét lớn.

Trời là thanh kiếm của vạn vật, không ai có thể địch lại, không quốc gia nào có thể chiến thắng nó, trước mặt trời, tất cả đều nhỏ bé ti vi như vậy.

Thiên Minh bị Hiểu Mộng liếc một cái, cảm giác như bị kiếm đâm xuyên ngực, nhưng hắn là kẻ ngang bướng, vẫn muốn tiếp tục biện bác, nhưng bị Hạng Thiếu Vũ ngăn lại.

Cuộc tranh luận lần này, người thông minh đã cảm nhận được thiết định mà Hiểu Mộng đưa ra là vô địch.

Thiên Kiếm mà nàng nói là bao dung tất cả, ngay cả thời gian và không gian đều là vũ khí, thì có ai có thể chống lại được chứ.

Trước mặt Thiên Kiếm bao dung tất cả, bất kể là cá nhân hay tập thể, bất kể là quốc gia hay thế giới, tất cả đều sẽ từ từ mục nát, không ai có thể thoát nạn, mọi người đều chẳng qua chỉ là một nắm đất vàng mà thôi.

Đây cũng là lý niệm của Thiên Tông: trời đất chí cao, vạn vật như chó rơm.

Chỉ có người lý giải được điểm này mới có tư cách đứng trước mặt nàng, đây chính là suy nghĩ của Hiểu Mộng.

Cho nên trước mắt nàng không có bất kỳ ai lọt vào mắt xanh của nàng, trong mắt nàng không có kiếm khách cao cường mà chỉ có một đám ngu xuẩn khổ sở giãy giụa cố gắng đi ngược lại ý trời mà thôi.

Lúc này Hiểu Mộng tỏa ra sự khinh miệt tuyệt đối, khí thế cao cao tại thượng coi thường chúng sinh.

Cái gì mà Anh Hùng Kiếm, Bình Dân Kiếm, Vô Danh Kiếm, Kiêm Ái Kiếm, Tình Nghĩa Kiếm hay Nhất Kiếm cực hạn, trước mặt Thiên Kiếm vĩnh hằng đều phải bại vong.

Hiểu Mộng chính là đại diện của trời, nàng chính là vô địch.

Mặc dù thực lực của Hiểu Mộng không tính là đỉnh cao, nhưng lý niệm mà nàng nói lại có thể đả kích vô số kiếm khách, nếu không có sự xoay chuyển nào thì hôm nay sẽ có kiếm khách phải chuyển nghề, bởi vì bọn họ dù luyện kiếm thế nào cũng là hư vọng, trên đầu bọn họ vĩnh viễn có trời.

Thậm chí một số nhân sĩ phản Tần sẽ từ bỏ việc phản Tần, bởi vì bất kể phản đối thế nào, bọn họ đều vẫn chỉ là một hạt bụi trong trời đất, quá nhỏ bé, hành vi và suy nghĩ của bọn họ quả thực giống như kiến vậy, đã vậy thì tại sao phải phản kháng chi bằng chấp nhận ý trời đi, là lão thiên gia muốn Đại Tần thống trị bọn họ.

Tốt, quá tốt rồi, Phù Tô nhìn phản ứng bị đả kích của mọi người liền biết, bọn họ thắng rồi, trong lòng vui như nở hoa.

Chỉ có Triệu Chính cau mày, thầm nghĩ cô gái nhỏ này đúng là rất biết nói, nhưng đáng tiếc nàng thật sự có thể đại diện cho ý trời sao.

Chương 1295

Trong lòng Triệu Chính, dù không muốn thừa nhận, người thật sự có thể đại diện cho trời e rằng là Đại Quốc Sư, chứ không phải cô gái nhỏ tâm cao hơn trời này.

Trời ư.

Ngay khi mọi người cau mày, Vệ Trang cũng cuối cùng đã mở lời: Ngươi có biết độ cao của trời không.

Ngươi có biết cao thủ chân chính có thể chém bay cả đấu trời không.

Nói đến đây Vệ Trang hồi tưởng lại đêm Địch Ny Toa truyền thụ võ nghệ, đêm đó mặt trăng trên trời đều bị chém bay.

Hiểu Mộng không nói lời nào, Thiên trong lòng nàng chính là đỉnh điểm, những câu chuyện người định thắng trời kia cũng chỉ có thể lừa bịp quần chúng vô tri mà thôi, người là không thể thắng trời.

Nàng biết hai vị Quỷ Cốc Tử cũng không thể đưa ra chứng cứ, cho dù nói hay đến mấy cũng không thể thay đổi sự thật Thiên Kiếm vô địch.

Ha ha, lần luận kiếm này xem ra Hiểu Mộng Đại Sư đã thắng lợi rồi.

Trên dưới bốn phương gọi là vũ, xưa nay gọi là trụ, Thiên của Hiểu Mộng Đại Sư bao hàm vũ trụ, thánh nhân cũng bao hàm trong đó, kiếm của phàm nhân không thể địch lại được.

Phù Tô cười ha hả tuyên bố Hiểu Mộng thắng.

Vệ Trang thấy mình bị coi thường, không khỏi nói: Ta còn chưa xuất kiếm.

Quên mất sát thủ này, Phù Tô ra hiệu Vệ Trang xuất kiếm đi.

Vệ Trang không vẽ, chỉ vứt tờ giấy trắng ra, sau đó nhìn tờ giấy trắng chậm rãi bay xuống, tay phải ngang ra.

Mọi người căn bản không biết hắn đang làm gì, khi đang nghi hoặc thì thấy tờ giấy trắng đột nhiên tách ra, không phải bị cắt thành hai nửa, mà là một tờ tách làm hai tờ, là từ mặt cắt ngang của tờ giấy cắt qua: Thanh kiếm mạnh nhất chân chính, căn bản không phải là kiếm mà là kiếm khách, trời thì tính là cái gì.

Nó chẳng qua chỉ là khách qua đường của thế gian, cũng có thể giết được.

Mọi người không ngờ kiếm thuật của Vệ Trang lại tốt đến vậy, tờ giấy trắng lại có thể tách ra như thế ư.

Ai nấy đều tinh thần phấn chấn.

Hiểu Mộng không ngờ sát khí của Vệ Trang lại nặng đến vậy, nhưng nàng vẫn không tin có người có thể giết trời: Kiếm pháp của Vệ Trang tiên sinh tuy tinh diệu, nhưng đáng tiếc cũng chẳng qua chỉ là cố chấp cãi lý mà thôi.

Trừ phi bây giờ có người hạ gục trời, nếu không Hiểu Mộng sẽ không đổi lời.

Thua rồi thua rồi.

Hạng Thiếu Vũ nói.

Thiên Minh không phục: Rõ ràng là nàng ta gian lận, cái gì mà Thiên Kiếm, nếu trời là kiếm thì nàng ta vung thử xem.

Rõ ràng đấu trời không nghe lệnh nàng ta, thần khí gì chứ.

Nhưng mà lần luận kiếm này lại không nói nhất định phải là người dùng kiếm.

Mà Thiên Kiếm quả thật có thể biến tất cả thành ảo ảnh, không ai có thể ngăn cản, quả thật là thua rồi.

Đáng ghét quá.

Thiên Minh ngứa răng, chỉ cảm thấy Hiểu Mộng là người phụ nữ tồi tệ nhất thế giới rồi.

Đỗ Lan thầm nghĩ trình độ nghiệp vụ của Hiểu Mộng này rất cao đó, quả thật là đã phát huy lý luận hư vô của Thiên Tông đến cực hạn rồi, hơn nữa nàng còn kiên định tin tưởng không nghi ngờ, không hề đơn giản.

Nhân Tông và Thiên Tông, có cuộc đấu tranh lý niệm kéo dài cả trăm năm.

Nhân Tông chú trọng thuận theo nhân đạo, lấy việc nhập thế cứu khổ làm nhiệm vụ của mình.

Thiên Tông chú trọng thuận theo Thiên Đạo, theo đuổi việc xuất thế vô dục vô cầu.

Đáng tiếc con người lại làm sao có thể làm được vô dục vô cầu, Thiên Tông trăm năm qua cố chấp muốn tranh cao thấp với Nhân Tông, nên đã thua kém.

Lúc này Hiểu Mộng tuy đã dùng Thiên Kiếm vô địch áp đảo khiến mọi người không nói nên lời, nhưng lại càng cho thấy nàng thực ra cũng không hề lý giải Thiên Đạo, chỉ là một cô gái nhỏ hiếu thắng mà thôi.

Nhưng những điều này trong mắt Hiểu Mộng lại là những thứ phải tranh giành.

Nàng có thể không mặc quần áo đứng trước mặt đàn ông, tự cho rằng đã nhìn thấu con người chỉ là da thịt. nàng muốn theo đuổi là lý niệm, tranh giành chính là đạo, chỉ cần thắng lợi, nàng liền đắc đạo.

Có thể nói đây không chỉ là vấn đề cá nhân của Hiểu Mộng, mà là vấn đề giáo dục của Thiên Tông.

Chưởng môn tiền nhiệm của Thiên Tông Xích Tùng Tử vốn không phải là người có tấm lòng rộng mở, Xích Tùng Tử từng liên tục ba lần thắng được Tuyết Tễ trong tay Nhân Tông, nhưng sau khi thua Tiêu Dao Tử thì năm thứ hai liền chết, rất rõ ràng chấp niệm cá nhân của ông ta không phải là làm thế nào để chứng minh tính chính xác của lý niệm Thiên Tông nhà mình, mà là cố chấp dùng Tuyết Tễ để chứng minh lý niệm Nhân Tông là sai.

Khi Tuyết Tễ một khi rời tay, trụ cột lý niệm Nhân Tông là sai lầm của ông ta liền sụp đổ, lại không có chứng cứ lý niệm Thiên Tông là chính xác làm trụ cột mới, lập tức u uất mà chết.

Hiện tại Hiểu Mộng cũng vậy, nàng thực tế cũng giống Xích Tùng Tử, cũng không thể nói rõ rốt cuộc cái gì là Thiên Đạo, cái gì lại là thuận theo Thiên Đạo.

Nhưng bọn họ lại không thể nói Thiên Tông là sai, vậy thì làm thế nào để chứng minh Thiên Tông đại diện cho Thiên Đạo đây.

Suy nghĩ tới lui cũng chỉ có thể đổi góc độ, đi chứng minh Nhân Tông là sai.

Còn về thủ đoạn chứng minh, chính là luận võ, chỉ cần Nhân Tông không có được Tuyết Tễ thì có thể chứng minh Nhân Tông là một sai lầm.

Một khi Nhân Tông có được Tuyết Tễ, thì Thiên Tông, người phát ngôn của Thiên Đạo này liền tiêu đời rồi, bởi vì bọn họ đã mất đi chứng cứ duy nhất có thể chứng minh bản thân.

Thật đáng thương mà.

Hiểu Mộng cảm nhận được ánh mắt thương hại của Đại Quốc

Sư, khiến nàng, người chiến thắng hoàn toàn trong cuộc luận kiếm và một lần nữa chứng minh tính chính xác của Thiên Tông này, phải cau mày.

Mình thắng rồi, Thiên Tông thắng rồi, Đại Quốc Sư đây là có ý gì.

Ánh mắt sắc bén của Hiểu Mộng nhìn về phía Đỗ Lan: Đại Quốc Sư có lời gì xin cứ nói thẳng.

Mọi người đều đang thất vọng vì cảm xúc tiêu cực về Thiên Đạo vô tình, thì lại nghe Hiểu Mộng đột nhiên mở lời chỉ thẳng vào Đại Quốc Sư, không biết Đại Quốc Sư lại có cao kiến gì.

Đại Quốc Sư sẽ không phải là nhìn trúng chưởng môn Hiểu Mộng đó chứ.

Có thể không, vì Đại Quốc Sư là kẻ mê nhan sắc mà, Hiểu Mộng Đại Sư đẹp như vậy, Đại Quốc Sư nhất định là đã nhìn trúng nàng rồi.

Phù Tô lại sợ Đại Quốc Sư còn muốn bày trò gì nữa: Ta nghĩ Đại Quốc Sư nhất định là muốn chúc mừng Hiểu Mộng Đại Sư, đây là một chiến thắng vĩ đại của chúng ta.

Ngay cả những lời không biết xấu hổ như vậy cũng nói ra, có thể thấy Phù Tô đắc ý.

Nho gia, Mặc gia, Quỷ Cốc, ba nhà đều bị một mình Hiểu Mộng Đại Sư nói đến mức không lời nào để đối đáp, Phù Tô có thể làm tuyên truyền rầm rộ, đến lúc đó thế lực phản Tần nhất định sẽ bị đả kích lớn.

Thế nhưng Đỗ Lan lại chậm rãi đứng dậy, sắc mặt Phù Tô liền biến đổi, hắn cảm giác Đỗ Lan lại muốn làm càn rồi.

Hiểu Mộng Đại Sư là người của mình, Đại Quốc Sư ngươi đừng có làm càn, Phù Tô dùng ánh mắt truyền đạt tin tức.

Đỗ Lan sẽ để ý ư.

Hoàn toàn không, nhưng thấy vẻ mặt khó chịu của Phù Tô, hắn suy nghĩ một lát lại thật sự ngồi xuống.

Phù Tô thầm nghĩ Đại Quốc Sư từ bao giờ đã học được cách đặt mình vào hoàn cảnh người khác rồi.

Đỗ Lan đương nhiên không phải vì Phù Tô mà suy nghĩ, mà là vì hắn muốn để Hiểu Mộng lại cho Địch Ny Toa, ngay vừa rồi Địch Ny Toa đã truyền âm cho hắn, nàng muốn giáo dục một chút cô gái nhỏ tam quan lệch lạc này.

Đại Quốc Sư biết nhìn đại cục như vậy, Phù Tô nghĩ sau khi về có thể ban thưởng cho Đại Quốc Sư một ít vàng bạc gấm vóc.

Ngay khi mọi người không hiểu chuyện gì, những thanh kiếm của các kiếm khách có mặt đều rung lên, các kiếm khách kinh hãi thất sắc, ai nấy đều cho rằng mình không thể khống chế bảo kiếm của mình.

Lách cách. loảng xoảng, bảo kiếm rút ra khỏi vỏ, hàng trăm thanh bảo kiếm lại bay lơ lửng trên không trung, xếp song song tạo thành một chiếc thang kiếm lên trời, thẳng lên tận trời xanh.

Lúc này âm nhạc lại một lần nữa vang lên, hòa cùng động tác ngẩng đầu nhìn lên của mọi người, nâng đỡ vị khách thần bí ra lệnh cho trăm kiếm.

Leng keng.

Tiếng kiếm vang lên, cuối cùng mọi người cũng thấy một nữ tử mặc trang phục gọn gàng từ trên trời hạ xuống đậu trên sống kiếm của thanh bảo kiếm đầu tiên cao mấy chục mét, cứ như đang bước trên bậc thang thiên cung vậy.

Sau đó từng bước từng bước đi trên kiếm tiến về phía cung điện.

Cao Nguyệt, là sư phụ của ngươi đó.

Thiên Minh kích động nói, hắn cũng biết Địch Ny Toa là người vô cùng lợi hại, không ngờ lợi hại đến mức độ này: Màn xuất hiện này còn lợi hại hơn cả bà yêu bà tóc bạc kia.

Cao Nguyệt không đáp, chỉ si mê nhìn sư phụ đăng trường, ảo tưởng có một ngày mình cũng sẽ lợi hại như vậy.

Núi lớn kia thế nào.

Nước Tề, nước Lỗ đã xanh biếc rồi.

Tạo hóa tụ hội vẻ đẹp thần kỳ, âm dương chia ranh giới ngày đêm.

Lồng ngực dâng lớp mây, chẻ cánh chim về.

Sẽ lên tới đỉnh cao chót vót, thu gọn muôn núi vào trong tầm mắt.

Đỗ Lan lại phối nhạc và phối thi từ, bận rộn không xiết.

Bài thơ tuy nói về Thái Sơn, nhưng dùng để ví von Địch Ny Toa cũng không có vấn đề gì, bởi vì Địch Ny Toa chính là Thái Sơn trong số các kiếm khách, Địch Ny Toa vừa xuất hiện, các kiếm khách khác đều phải thấp đi một bậc, ngay cả bảo kiếm của bọn họ cũng phải nghe theo mệnh lệnh của Địch Ny Toa.

Mạnh, mạnh, mạnh, chỉ là khí tức thôi đã khiến một nhóm cao thủ biến sắc mặt.

Chương 1296

Hiểu Mộng cũng không ngờ lại có cao thủ như vậy, nhìn tuổi tác cũng chỉ lớn hơn mình mấy tuổi mà thôi.

Thiên Đạo vô thường, Thiên Tông lại nói năng hùng hồn chắc nịch.

Chỉ thông qua việc đánh bại đối thủ để chứng minh mình chính xác thì lại là sai lầm lớn.

Địch Ny Toa khi còn cách cung điện mấy bước, mở lời nói, giọng nói khiến mọi người chấn động.

Đúng vậy, tuy Thiên Kiếm của Hiểu Mộng áp đảo khiến mọi người không ngẩng đầu lên được, nhưng cũng không thể chứng minh Thiên Kiếm nhất định là vô địch thật rồi.

Hiểu Mộng lại không quản: Có thể chứng minh bọn họ là sai, thì cần gì phải chứng minh mình là đúng.

Nàng đứng dậy, muốn tranh giành khí thế với Địch Ny Toa.

Vậy thì ngươi sẽ sai chồng sai.

Địch Ny Toa đạp qua mấy thanh bảo kiếm cuối cùng, cuối cùng hạ xuống trước cổng cung điện, tất cả kiếm trên trời lại một lần nữa bay lượn nhưng lại không quay về vỏ kiếm của chủ nhân mà biến trăm thành một.

Trăm thanh kiếm hợp thành một thanh kiếm, thủ đoạn thần tiên này khiến người ta sống lưng lạnh toát, bọn họ đều cảm thấy lúc này người phụ nữ trước mặt bọn họ không phải là người mà là một ngọn núi, một ngọn núi cao mà bọn họ khó có thể với tới.

Thiên Kiếm lấy thời gian làm lưỡi, lấy không gian làm sống, có thể lay động núi non, thay đổi sông ngòi, nhưng cũng có những thứ Thiên Kiếm không thể lay động.

Hiểu Mộng muốn xem vị kẻ xâm nhập này có thể có cao kiến gì: Mời nói.

Thiên hạ tất cả quả thật đều sẽ thay đổi, nhưng duy chỉ có một điều lại là sẽ không thay đổi.

Địch Ny Toa nhìn về phía mọi người chậm rãi nói: Điều duy nhất bất biến chính là sự thật thay đổi, ngay cả trời cũng không thể không thay đổi.

Hiểu Mộng không nói nên lời, nàng có dự cảm không lành.

Nếu vạn vật đều không thoát khỏi sự thay đổi, vậy thì trên đời làm sao có Thiên Đạo bất biến.

Nếu Thiên Đạo sẽ thay đổi, vậy thì ngươi làm sao chứng minh Thiên Đạo mà ngươi hiện tại kiên trì không phải là Thiên Đạo đã bị đào thải rồi.

Phải biết người cần tiến cùng thời đại, lý niệm tông môn cũng vậy, không biết Thiên Tông các ngươi có làm được không.

Lão bà nói hay lắm, Đỗ Lan vỗ tay bôm bốp.

Còn sắc mặt Hiểu Mộng liền trắng bệch, nàng làm sao có thể chứng minh Thiên Đạo của mình có lạc hậu hay không.

Thiên Đạo của Thiên Tông vẫn luôn không hề thay đổi, trăm năm đã qua, Thiên Đạo trăm năm trước còn là Thiên Đạo hiện tại không.

Hiểu Mộng không biết phải trả lời thế nào, nàng chỉ có thể ngơ ngác nhìn Địch Ny Toa, sắc mặt càng trắng bệch.

Quả nhiên một khi phải để Thiên Tông tự mình chứng minh Thiên Đạo đúng sai thì bọn họ đều sẽ nghẹn lời, vì căn bản không có năng lực chứng minh.

Nếu không thì bọn họ cũng không cần dùng cái sai của người khác để gián tiếp chứng minh mình đúng.

Đôi khi muốn chứng minh mình đúng thì quá khó, mọi người thường chỉ có thể thông qua cái sai của người khác để vòng vo chứng minh mình.

Nhưng mà cho dù người khác sai, mình đã thực sự đúng rồi sao.

Rõ ràng điều này là không thành lập, nên Hiểu Mộng lúc này nghẹn lời không nói được.

Phù Tô thầm nghĩ không ổn, người phụ nữ tóc vàng này rốt cuộc là ai.

Đột nhiên Phù Tô nghĩ đến Đại Quốc Sư hình như có một vị phu nhân ngoại bang, trong truyền thuyết chính là tóc vàng.

Phù Tô chưa từng gặp, nhưng ở thành Hàm Dương có người đã gặp.

Mỹ nhân tóc vàng ở Đại Tần không mấy khi thấy, lúc này đột nhiên xuất hiện một người, không khỏi khiến Phù Tô nghi ngờ.

Hơn nữa trước đó Đỗ Lan vốn dĩ đã đứng dậy nhưng sau đó lại đột nhiên ngồi xuống, tiếp đó người phụ nữ này liền xuất hiện, không thể không khiến người ta suy nghĩ liên tục.

Cái yêu nữ đó nghẹn lời rồi, chúng ta thắng rồi.

Thiên Minh kích động hét lớn: Địch sư phụ, quá lợi hại rồi.

Tề Lỗ Tam Kiệt cũng nhìn về phía Địch Ny Toa, thầm nghĩ cô nương Địch quả nhiên không tầm thường.

Vị cô nương này tuy có cao luận, nhưng lần luận kiếm này của chúng ta lại không thể tính vào, Thiên Kiếm của Hiểu Mộng Đại Sư vẫn áp đảo quần hùng.

Phù Tô bước ra nói, hắn không thể để thế lực phản Tần đắc ý.

Nhưng nàng bị coi thường rồi, Địch Ny Toa đi đến trước mặt Hiểu Mộng: Muốn chứng kiến Thiên Đạo không.

Vừa nói nàng vừa đưa cánh tay trắng như ngọc đông ra mời Hiểu Mộng.

Hiểu Mộng có chút do dự, lý trí nói cho nàng biết người trước mặt là kẻ địch, nhưng nội tâm nàng lại thúc giục mình đi nắm lấy tay.

Hiểu Mộng tiếp nhận giáo dục Thiên Tông, lẽ ra đã lý trí đến mức có thể không mặc quần áo trước mặt đàn ông, nhưng lúc này tâm nàng lại dao động, nàng muốn biết tất cả.

Hai bàn tay ngọc nắm vào nhau, sau đó Hiểu Mộng chỉ cảm giác tất cả mọi thứ trước mắt bắt đầu thay đổi.

Tất cả mọi thứ xung quanh đều tua nhanh, cung điện tinh xảo dưới sự tàn phá của thời gian bắt đầu trở nên đổ nát, nàng không thể tin được mà quay đầu nhìn những cây cột mục nát và mái nhà vỡ nát, không bao lâu sau cung điện khiến người ta ngưỡng mộ đã bị cỏ dại che phủ.

Thời gian vẫn tiếp tục trôi đi, nhật nguyệt luân chuyển, cỏ dại khô héo rồi lại tươi tốt một vòng, sinh sôi không ngừng.

Và trên nền cũ của cung điện cũng mọc lên cây cổ thụ xanh biếc.

Tiếp theo một nhóm người có trang phục khác với Đại Tần đến, bọn họ chặt cây lớn rồi lại bắt đầu xây nhà, xây dựng nên những thành phố mới, nhưng vẫn không tránh khỏi suy bại.

Sau đó quân đội mang cờ hiệu khác nhau khai chiến, triều đại không ngừng thay đổi, hoàn cảnh không ngừng biến hoán.

Oanh.

Hiểu Mộng quay đầu nhìn thấy bùn đất cùng tiếng nổ lớn bùng lên, sau đó những chiến xa bằng thép gào thét xuất hiện trên đất hoang tàn, xả hết hỏa lực.

Quá nhanh, Hiểu Mộng căn bản không kịp xem cái kết, liền thấy vô số binh sĩ cầm gậy phun lửa không ngừng ngã xuống, máu tươi bắn tung tóe, loại chiến trường này chưa từng nghe nói đến.

Những thứ sau đó càng thiên kỳ bách quái, những tòa nhà cao tầng chọc trời mọc lên, những hộp sắt xuyên qua bốn phía, và sự thay đổi của con người xung quanh càng lớn hơn, trang phục và kiểu tóc quen thuộc đều biến mất, thay vào đó là những người đi đường tóc ngắn vội vã.

Thời gian tiếp tục, lại là một tiếng nổ lớn.

Cả tòa thành phố khiến người ta kinh ngạc trong biển lửa biến thành phế tích, những người đi đường vừa bận rộn trong khoảnh khắc đã hóa thành hơi nước trong ánh sáng và nhiệt độ cao.

Hiểu Mộng vô thức giơ tay cản, nhưng lại phát hiện ánh sáng đó không hề làm hại mình.

Tiếp đó nàng nhìn thấy vô số cơ quan bằng thép phun ra lửa bay lên không trung từ phế tích, biến thành những vì sao trên trời.

Hiểu Mộng ngẩng đầu muốn biết những quả tên lửa đó sẽ đi đâu, thì lại phát hiện mình đã quay trở lại trong cung điện.

Cung điện vẫn là cung điện, những người xung quanh vẫn là những người đó, chỉ là Hiểu Mộng biết mình đã ra bao nhiêu mồ hôi, nội y của nàng đều ướt đẫm rồi.

Nàng từ lâu đã không sợ lạnh nóng, hiện tại lại mồ hôi thơm đầm đìa, liền biết mình đã chịu bao nhiêu kinh hãi.

Ngươi nhìn thấy không.

Thế giới biến hóa, ngươi muốn thuận theo Thiên Đạo nào đây.

Địch Ny Toa nói với Hiểu Mộng.

Hiểu Mộng đã không biết phải nói thế nào rồi, ngay vừa rồi nàng hình như đã mơ một giấc mơ, một giấc mơ vô cùng chân thực, trong đó con người đã chế tạo ra những cơ quan đáng sợ, tất cả mọi người đều sẽ chết.

Chẳng lẽ Thiên Đạo chính là muốn tiêu diệt loài người.

Không biết, Hiểu Mộng lúc này mới biết mình đối với Thiên Đạo nhất vô sở tri, những gì nàng học được ở Thiên Tông căn bản chỉ là cửu ngưu nhất mao, thế giới chân chính phức tạp hơn nàng tưởng tượng.

Ta nhìn thấy là tương lai sao.

Hiểu Mộng hỏi.

Là cũng không phải, tất cả đều có thể thay đổi, giống như Thiên Tông và ngươi vậy, đều có thể thay đổi.

Địch Ny Toa nói: Hiểu Mộng, thứ ngươi muốn không ở đây, vị Phù Tô điện hạ này cũng không thể cho ngươi chân lý.

Dừng lại một chút, nàng nói: Hãy làm con gái nuôi của ta, ta có thể nói cho ngươi biết tất cả.

Phốc, Đỗ Lan cho rằng Địch Ny Toa cũng phu xướng phụ tùy, càng ngày càng giống mình.

Địch Ny Toa thực ra cảm thấy Hiểu Mộng rất giống Đại Kiếm, tuy không bị cải tạo, nhưng từ nhỏ đã bị nhồi nhét tam quan sai lệch, nên mới khiến nàng trở thành một thiếu nữ cổ quái như vậy.

Muốn uốn nắn loại thiếu nữ này, điều có thể làm là dùng tình thân cảm hóa nàng, để nàng hiểu rằng Thiên Đạo cũng không quan trọng bằng người thân.

Hơn nữa Địch Ny Toa quả thực rất thích thiếu nữ tóc bạc này, có thiên phú lại thiên chấp, Địch Ny Toa thích nhất là thiếu nữ có vấn đề, quá trình uốn nắn thiếu nữ có vấn đề sẽ khiến Địch Ny Toa có cảm giác thành tựu.

Phù Tô biết bọn họ tuyệt đối là vợ chồng, vì hắn biết Đại Quốc Sư ở thành Tang Hải cũng nhận nuôi một đứa con gái, bây giờ thấy Địch Ny Toa cũng nhận nuôi con gái, trực giác mách bảo hắn hai người trước mặt chính là vợ chồng, bọn họ một người là Đại Quốc Sư, một người gia nhập thế lực phản Tần, quả thực là coi tất cả mọi người trong thiên hạ như đồ ngốc.

Đại Quốc Sư và Địch Ny Toa hai người coi Đại Tần là cái gì chứ.

Phù Tô nắm chặt tay, thầm nghĩ tốt, tốt, tốt, cứ để ta lột trần thân phận của các ngươi, đến lúc đó thì phải xem phụ hoàng xử phạt các ngươi thế nào.

Đại Quốc Sư, ta nghe nói ngươi mới đến Hàm Dương, bên cạnh có mang theo một vị thê tử, ta lại chỉ nghe nói chứ chưa từng tận mắt thấy.

Phù Tô nói.

Mọi người nghi hoặc, không phải luận kiếm sao.

Chương 1297

Chẳng lẽ Phù Tô sợ nhận thua nên chuyển chủ đề.

Chỉ là chủ đề này quá gượng ép.

Đỗ Lan cười nham hiểm nhìn Phù Tô: Hỏi thăm lung tung vợ người khác đâu phải là thói quen tốt, may mà Phù Tô điện hạ ngươi vẫn luôn danh tiếng không nhỏ, nếu không ta còn nghi ngờ ngươi mưu đồ bất chính.

Ngươi cứ tiếp tục diễn đi: Ta nghe nói thê tử của ngươi cũng là người ngoại bang, hình như cũng có mái tóc vàng, cũng gần giống với cô nương này.

Mọi người ngẩn ngơ, Đại Quốc Sư và Địch Ny Toa có quan hệ sao.

Phù Tô tuy là kẻ địch, nhưng hắn hẳn sẽ không nói dối trong chuyện như vậy, trong khoảnh khắc mọi người đều nhìn về phía vợ chồng Đỗ Lan.

Đỗ Lan ba đứng dậy, chỉ vào Địch Ny Toa nói: Nàng lại dám lén lút sau lưng ta nhận con gái nuôi, ta muốn ly thân với nàng.

Còn Địch Ny Toa thì càng trực tiếp hơn, tinh hoa của trăm thanh bảo kiếm trong tay nàng trực tiếp ném về phía Đỗ Lan, lại là chiêu Bách Bộ Phi Kiếm: Ngươi chẳng phải cũng lén lút sau lưng ta nhận nuôi con gái sao, đừng có kẻ xấu đi kiện trước.

Đỗ Lan dễ dàng né tránh, và nhìn Địch Ny Toa đắm đuối.

Kháo, trong đám đông bùng nổ sự bất mãn, xin hãy tôn trọng diễn viên một chút đi, xin hãy nhập tâm diễn đi chứ.

Đây đâu phải trở mặt mà quả thực là ve vãn tình cảm, còn nhận nuôi con gái thì tính là lý do chia tay gì chứ.

Hai người rõ ràng là vợ chồng tình cảm tốt mà, Phù Tô nói một chút cũng không sai.

Phù Tô cũng tức điên lên, nhìn hai người vẫn còn đang diễn, đại nộ: Nếu các ngươi đã thừa nhận là vợ chồng, vậy thì ta sẽ bẩm báo phụ hoàng, Đại Quốc Sư ngươi hãy tự liệu đi.

Chúng ta đi.

Mọi người vẫn đang chấn động vì thê tử của Đại Quốc Sư lại là người phản Tần, căn bản không chú ý đến lời Phù Tô.

Bởi vì tin tức này quá chấn động, quả thực là kinh thiên động địa.

Chỉ có Cái Nhiếp cười khổ, hắn không ngờ lại bị phơi bày giữa chốn đông người, tin tức này ước tính ngày mai sẽ lan truyền rồi, không biết cục diện sẽ biến thành dạng gì.

Địch Ny Toa lại là vợ của Đại Quốc Sư.

Nho gia và Mặc gia đều giật mình, họ vẫn luôn rất tin tưởng Địch Ny Toa.

Giờ biết sự thật, thật không biết phải đối mặt với Địch Ny Toa thế nào.

Địch Ny Toa là gián điệp hay thật lòng phản Tần.

Đây trở thành một vấn đề cực kỳ quan trọng.

Ngay cả Cao Nguyệt cũng sợ hãi, nàng vạn lần không ngờ sư phụ mình kính trọng lại là vợ của Đại Quốc Sư.

Đại Quốc Sư là ai.

Chính là một quan lại lớn tác oai tác phúc ở Đại Việt, hơn nữa hắn còn đại hưng thổ mộc ở Tang Hải Thành, gây ra vô số bi kịch.

Lúc này, trước mặt mọi người, hai vợ chồng thừa nhận quan hệ, nhất thời sóng gió nổi lên, mọi người đều không biết nên nói gì cho phải.

Triệu Chính vẫn lạnh tĩnh, y biết nếu bị hai người họ phát hiện thì chắc chắn sẽ chết, nên y nín thở ngưng thần, không dám có bất kỳ động tác nào gây chú ý.

Đường đường Thủy Hoàng Đế lúc này lại không có chút bá đạo nào.

Mọi người không cần kinh ngạc, tuy chúng ta là vợ chồng, nhưng chúng ta có sự nghiệp khác nhau.

Địch Ny Toa nói: Tuy tình cảm chúng ta rất tốt, nhưng trong công việc chúng ta phân định rạch ròi.

Tuy nhiên, lời này gần như không ai tin, họ chỉ cảm thấy hai vợ chồng đang diễn kịch.

Tình cảm tốt mà lại có thể đối đầu nhau, có khả năng sao.

Có thể chứ, thiết lập vợ chồng là đối thủ cạnh tranh tuy không thường thấy nhưng thực sự tồn tại, dù thiết lập này cơ bản sẽ khiến tình cảm vợ chồng tan vỡ, nhưng Đỗ Lan và Địch Ny Toa lại không có vấn đề này.

Họ là những đối thủ cạnh tranh với tình cảm rất tốt.

Nhưng mọi người vẫn không tin, họ cho rằng mình chỉ biết thiết lập phổ biến là hai bên địch đối nảy sinh tình cảm, vượt qua khó khăn và thành kiến, sau đó một bên bỏ tối theo sáng, cuối cùng kết duyên trăm năm.

Chưa từng nghe nói kết hôn rồi lại là quan hệ cạnh tranh, mà tình cảm vẫn nồng thắm.

Đỗ Lan chỉ có thể nói thiết lập từ kẻ thù biến thành người yêu quá trẻ con rồi.

Ta và Địch Ny Toa không thèm chơi kịch bản trẻ con kiểu đó.

Họ muốn thử thách độ khó cao.

Đúng vậy.

Đỗ Lan phụ họa: Trong cạnh tranh không nhường nhịn chính là cách chúng ta thể hiện tình cảm.

Nhưng nếu không nhường nhịn, chắc chắn sẽ đấu tranh rất kịch liệt, mỗi người một ý, cuối cùng hai người chỉ ngày càng xa nhau.

Tuyết Nữ khá nhạy cảm với vấn đề tình cảm, đưa ra nghi vấn: Nếu một bên không mang theo ý chí phải thắng, vậy cũng không thể coi là không nhường nhịn.

Cô bé này hỏi sắc bén thật đấy, Đỗ Lan nói lẽ nào mọi người thật sự muốn thấy cuộc sống tình cảm của ta và Địch Ny Toa tan vỡ sao.

Lại còn không cho phép họ nhường nhịn nữa chứ.

Cô nương này nói rất đúng, cũng chỉ ra mấu chốt của vấn đề.

Không sai, thực ra Địch Ny Toa không phải gián điệp, ta mới là gián điệp tiềm nhập nội bộ Đại Tần Đế quốc.

Im lặng như tờ.

Vậy tức là trong hai vợ chồng, Đại Quốc Sư mới là người nhường nhịn.

Sao cảm giác vợ chồng họ càng ngày càng không thể tin tưởng được vậy, giả tạo quá.

Đỗ Lan thấy mình thành thật lại càng bị nghi ngờ nhiều hơn, bụng nghĩ mấy kẻ đại nam tử chủ nghĩa này, chưa thấy đàn ông chiều vợ bao giờ sao.

Đúng là tóc dài kiến thức ngắn.

Tuyết Nữ lại rất hâm mộ Địch Ny Toa, nàng cảm thấy Đỗ Lan không nói dối.

Đại Quốc Sư, rốt cuộc vợ chồng ngài có mục đích gì.

Cái Nhiếp đứng dậy, y cảm thấy mình phải thay người trong thiên hạ hỏi vấn đề này, không thể tiếp tục để mọi người trở thành món đồ chơi của vợ chồng Đỗ Lan.

Kiếm Thánh à.

Đỗ Lan dường như mới thấy Cái Nhiếp: Ngươi có hứng thú đến nóc A Phòng Cung cùng sư đệ ngươi tiến hành một trận đại chiến kinh thế không.

Đêm trăng tròn, đỉnh A Phòng, Bách Bộ Phi Kiếm, quyết thắng tung hoành.

Đỗ Lan còn nghĩ sẵn cả khẩu hiệu quảng cáo: Khi đó, ngươi dùng Kiếm Nhị Thập Tam đối chiến Trảm Nguyệt Kiếm Pháp của Vệ Trang, chắc chắn sẽ lưu danh lịch sử.

Cái Nhiếp nói Đại Quốc Sư đừng nói vòng vo: Xin hãy trả lời câu hỏi của ta, mục đích của hai người rốt cuộc là gì.

Mọi người tuy cũng muốn xem hai đại kiếm khách quyết chiến, nhưng hiện tại họ càng muốn biết mục đích của Đỗ Lan.

Châm ngòi Tần Hán đại chiến, hoàn thành nhiệm vụ Phong Thần, kiến lập trật tự Thiên Đình, trả lại thái bình cho thiên hạ.

Đối mặt với Đỗ Lan thay đổi sắc mặt nhanh hơn lật sách, mọi người nhất thời không theo kịp tiết tấu.

Bốn câu này của Đỗ Lan có lẽ là mục đích thật sự.

Nhưng lại quá nghiêm túc, đến mức mọi người nghi ngờ Đỗ Lan lại đang lừa người.

Chuyện Cậu bé chăn cừu lại tái hiện trên người Đỗ Lan, vì luôn nói dối, giờ nói thật cũng không ai tin.

Tuy nhiên, phát động chiến tranh lại rất phù hợp với ý muốn của một số người, nhưng Phong Thần là gì.

Mọi người đều nghĩ đến trận đại chiến trời đất biến sắc, nhật nguyệt vô quang không lâu trước đây.

Lẽ nào đó chính là Phong Thần.

Triệu Chính cũng biến sắc, Đại Quốc Sư cuối cùng cũng lộ đuôi.

Hắn căn bản không phải muốn giúp Đại Việt, hắn chỉ muốn thiên hạ thái bình, hắn muốn không phải Đại Việt mà là Thiên Đình.

Ngươi sẽ không được toại ý đâu, Triệu Chính nghĩ, mình tuyệt đối sẽ để Đại Tần tiếp tục tồn tại.

Tần Hán đại chiến.

Sắc mặt Tề Lỗ Tam Kiệt đều không tốt, họ tuy từng nghĩ sẽ có chiến tranh, nhưng căn bản không ngờ mình sẽ trở thành quân cờ.

Đại Quốc Sư lẽ nào thật sự cho rằng Tần và Hán tự trị khu nhất định có một trận chiến.

Dù không có chiến tranh, ngài cũng muốn châm ngòi chiến tranh sao.

Trương Lương đại diện cho mười mấy vạn bá tánh của tự trị khu đặt câu hỏi.

Đương nhiên, nếu các ngươi không muốn đánh cũng được, nếu có thể cùng tồn tại thì càng tốt.

Đến lúc đó tập trung binh lực chống Hán nô ở phía Bắc, đánh Bách Việt ở phía Nam, tất cả đều vui vẻ.

Chỉ là ngươi thấy điều này khả thi sao.

Đỗ Lan hỏi ngược Trương Lương.

Không khả thi, hiển nhiên Đại Việt cũng như tự trị khu đều không muốn giao vận mệnh của mình cho người khác.

Chương 1298

Chiến tranh không thể tránh khỏi, chỉ chờ Thủy Hoàng Đế chết đi.

Triệu Chính không hề biết lúc này có bao nhiêu người đang mong y chết, y chỉ kiên định quyết tâm thống nhất Đại Tần của mình.

Thiên Đình là gì.

Có người phía dưới tò mò: Lẽ nào trên thế giới thật sự có thần tiên.

Trước đây không có, bây giờ có: Thiên Đình là cơ quan bảo hộ thiên hạ mưa thuận gió hòa, chỉ là trước đây Thiên Đình thất đạo nên rất nhiều thần tiên bị giáng xuống phàm trần, họ muốn trở về Thiên Đình thì phải chờ đến khi chiến tử sa trường mới được.

Lợi hại vậy sao.

Đại Quốc Sư ngài cũng là thần tiên sao.

Sao lại biết Thiên Đình thất đạo.

Sự tò mò của mọi người thật sự rất lớn, vậy ta sẽ kể từ đầu.

Đỗ Lan lải nhải kể rất nhiều câu chuyện hư cấu, định vị của mình chính là nhân viên Phong Thần, chỉ xuất hiện khi Phong Thần.

Lực lượng phản Tần tuy trước đó đã biết một số nội tình từ miệng Địch Ny Toa, nhưng Đỗ Lan lại kể nhiều hơn, thậm chí còn nói cả số lượng thần tiên cần Phong Thần là ba trăm sáu mươi lăm người.

Mọi người nghe xong đều cảm thấy khả năng lật đổ Đại Tần càng lớn hơn, Thiên Đình thất đạo thần tiên đều bị giáng, Thủy Hoàng thất đạo tự nhiên cũng sẽ bị lật đổ, đây mới là thiên lý.

Hóa ra Đại Quốc Sư là người tốt, mọi người đều lần lượt hiểu được khổ tâm của Đại Quốc Sư.

Đại Tần thất đạo, Đại Kinh sắp lập.

Ngày hôm sau, tám chữ này đã truyền khắp tự trị khu, truyền miệng, như lửa đốm nhỏ trong chốc lát cháy thành đồng cỏ.

Vô số người đều có dũng khí, họ chuẩn bị sẵn sàng, một khi đại chiến bùng nổ, họ sẽ cống hiến sức mạnh của mình.

Đương nhiên, rất nhiều quý tộc sáu nước lại lâm vào trầm tư, suy nghĩ họ có nên từ bỏ quốc hiệu cũ mà thống nhất gia nhập Hán hay không, thật là vướng mắc.

Còn Phù Tô thì đại nộ, hắn lập tức dâng biểu, hy vọng phụ hoàng có thể diệt Đại Quốc Sư và công hạ tự trị khu.

Đây chính là Tần Thời Minh Nguyệt Hán Thời Quan, khổ tâm truyền của vợ chồng Quốc Sư.

Trên biển cả, Âu Nặc và Phỉ Nhã không chán ngán mà ngắm cảnh biển trời một màu, họ thích đứng ở mũi thuyền cảm nhận gió biển thổi vào mặt.

Là chuyên gia được thuê về, vợ chồng Âu Nặc có độ tự do rất cao, tất cả mọi nơi trên lầu thuyền đều có thể đến.

Họ đã rời La Mã nhiều ngày rồi, sau đó lại dừng lại ở Ai Cập một thời gian, rồi dọc theo đường bờ biển châu Phi mà đi, tiến vào Ấn Độ Dương.

Suốt chặng đường có vài lần ghé bờ, Âu Nặc và Phỉ Nhã dưới sự bảo vệ của binh sĩ Đại Tần lên bờ, thấy rất nhiều phong tục tập quán khác nhau, có thể nói là mở rộng tầm mắt, họ mới biết hóa ra thế giới này rộng lớn đến thế.

Lẽ nào chúng ta thật sự đang đứng trên một quả cầu.

Khoảng cách đến đích ngày càng gần, mọi điều mắt thấy tai nghe trên đường đều giống hệt như Thiếu Niên Thái Hòa miêu tả.

Theo tốc độ này, họ rất nhanh sẽ trở về vùng biển Đại Việt.

Chàng không thấy quả địa cầu trong thư phòng của Tiểu Thái sao.

Đó chính là hành tinh dưới chân chúng ta đó, người Đại Tần thật sự quá thông minh, sự hiểu biết của họ về thế giới còn sâu sắc hơn cả người Hy Lạp.

Phỉ Nhã thì không nghĩ nhiều, nàng hoàn toàn tiếp nhận mọi thứ không chút trở ngại, dù sao trung tâm thế giới của nàng là chồng, thế giới là tròn hay vuông cũng không thay đổi cuộc sống của nàng.

Nhưng Âu Nặc lại có quá nhiều nghi hoặc, nếu thế giới là tròn, vậy tại sao khi họ đến Nam bán cầu lại không bị rơi xuống.

Vấn đề này khi ở Ấn Độ Dương, Âu Nặc vẫn luôn suy nghĩ, trăm mối vẫn không tìm ra lời giải.

Có lẽ những nghi hoặc của ta có thể tìm được đáp án ở Đại Tần.

Âu Nặc ôm vợ nói.

Nhất định rồi, trên đường đi ta thấy người Đại Tần thật sự rất lễ phép, khi giao dịch chưa bao giờ để những thổ dân trông có vẻ nguyên thủy đó chịu thiệt, những người hào phóng chính trực như vậy chắc chắn cũng sẽ không keo kiệt kiến thức của họ.

Lời của vợ khiến Âu Nặc nhớ lại cảnh người Đại Tần giao dịch với thổ dân châu Phi và Ấn Độ.

Những người da đen xì đó quả thực như quái vật sống trong đêm tối, nhưng người Tần lại chưa bao giờ để ý đến vẻ ngoài của họ, luôn đổi những thứ một cách rất lỗ vốn để đổi lấy tình hữu nghị.

Thực phẩm, gia vị, thậm chí vũ khí của người Tần đều là hàng hóa giao dịch, còn những người da đen xì đó chỉ cần lấy ra đặc sản thực vật hoặc động vật địa phương là có thể đổi được những món đồ tốt giá trị liên thành.

Từ đây có thể thấy được phẩm cách của người Tần, và còn là mức độ giàu có của người dân Đại Việt.

Đáng tiếc Âu Nặc không biết tất cả những điều này chỉ tồn tại trong hạm đội.

Xem, lại là bờ biển, lẽ nào hôm nay lại ghé bờ.

Phỉ Nhã nói.

Có lẽ vậy.

Sắp ghé bờ rồi, nhưng không phải tất cả mọi người đều ghé bờ.

Ba chiếc lầu thuyền không ghé bờ, nhưng những chiếc thuyền nhỏ chở đầy tài bảo lại ghé bờ.

Nơi đây đã là hải vực Đại Tần, những tài bảo này sẽ trực tiếp đi đường bộ đưa đến Hàm Dương Cung.

Đỗ Lan không cần những thứ này.

Lẽ nào chúng ta đã đến Đại Tần.

Hai người đứng trên boong thuyền nhìn xa, nhưng chỉ thấy một số cờ xí bay phấp phới, trên đó viết chữ Tần, giống như cờ xí trên lầu thuyền, chỉ là những cờ xí đó rực rỡ hơn, khác với những cờ xí đã phai màu trên lầu thuyền.

Trên boong thuyền còn có những người La Mã được thuê khác, trong đó có hai người Hy Lạp, lúc này cũng rất tò mò muốn biết trên bờ biển có gì.

Thực ra binh sĩ Đại Tần trên bờ cũng đang nhìn lầu thuyền, vì họ cũng là lần đầu tiên thấy con thuyền lớn như vậy.

Đây chính là thuyền của Đại Quốc Sư nhỉ.

Lớn thật.

Những binh sĩ này nhận được tin tức đã chờ ở đây ba ngày, hôm nay cuối cùng cũng đợi được.

Nhiệm vụ của họ là vận chuyển hàng hóa đến Hàm Dương, còn hàng hóa gì thì họ không biết.

Mọi người mau đến giúp.

Bắt đầu khuân vác đồ đạc.

Tất cả đồ đạc đều đựng trong những cái rương gỗ lim, nặng trịch.

Binh sĩ nghiến răng khuân vác: Thứ quái quỷ gì vậy, nặng thế, chẳng lẽ là đá sao.

Đừng ồn, làm việc đi.

Một binh sĩ khác nói.

Loảng xoảng, binh sĩ đang khiêng rương bên cạnh lại ngã, cái rương rơi xuống đất, tất cả đồ bên trong đổ tung ra.

Một màu vàng rực rỡ, chói mắt, quá chói mắt.

Hoàng kim, toàn là hoàng kim.

Dù những binh sĩ này kiến thức hạn hẹp, cũng nhận ra đồ trong rương, đây là muốn phát tài rồi.

Ít nhất cũng có bốn năm chục cái rương ở đây, vậy phải có bao nhiêu hoàng kim chứ.

Nhất thời hoàng kim trải đầy đất, tất cả binh sĩ đều ngây người đứng tại chỗ, trong đầu vang lên bài ca hoàng kim.

Ngay cả tướng quân cũng ngây người, hiển nhiên số hàng hóa này nằm ngoài dự liệu của ông ta.

Thái Hòa thấy ánh mắt của binh sĩ xung quanh nhíu mày, hiển nhiên họ đều không thể chống lại sự cám dỗ của hoàng kim.

Những hàng hóa này là Đại Quốc Sư dâng lên Hoàng Đế, nếu có nửa điểm sai sót, không chỉ Thủy Hoàng Đế, mà Đại Quốc Sư cũng sẽ khiến các ngươi sống không bằng chết.

Các ngươi có lẽ không biết thủ đoạn của Đại Quốc Sư, nhưng ta có thể cho các ngươi xem thủ đoạn của đệ tử Đại Quốc Sư ta đây.

Thái Hòa trong tay xuất hiện nhiều cây ngân châm.

Cậu ta muốn cho những binh sĩ này biết sự lợi hại, đừng làm hỏng đại sự.

Ngân châm đâm vào gáy của các binh sĩ, họ lập tức cảm thấy toàn thân tê dại.

Ta đã phong bế huyệt đạo của các ngươi, nếu chuyến hàng này không được đưa đến Hàm Dương, đến lúc đó tất cả các ngươi đều sẽ chết.

Hoàng kim tuy tốt, nhưng không có mạng mà xài thì chẳng đáng giá.

Thái Hòa hăm dọa: Chỉ cần các ngươi hoàn thành nhiệm vụ, đến lúc đó ta tự nhiên sẽ đến Hàm Dương giúp các ngươi tục mệnh.

Thủ đoạn của Thái Hòa quả thực đã trấn áp được mọi người, họ vội vàng thu gom hoàng kim lại, tiếp tục làm việc.

Sự trở về của Thái Hòa và việc vợ chồng Đại Quốc Sư bị lộ thân phận hai đại sự cùng lúc xảy ra, nhất thời Đại Tần Đế quốc gió nổi mây vần, trong Hàm Dương Cung thì vẫn như thường lệ.

Tất cả chính sự đều giao cho Lý Tư và Triệu Cao, hiện tại họ đồng thời nhận được hai tấu chương.

Một là Phù Tô nói Đại Quốc Sư phản quốc, một là thuyền đội của Đại Quốc Sư đang trên đường vận chuyển hoàng kim đến.

Đều liên quan đến Đại Quốc Sư, cuối cùng Triệu Cao quyết định chỉ dâng tấu chương về hoàng kim, dù sao Hoàng Đế giả cũng sẽ không động đến Quốc Sư.

Ngược lại, Phù Tô tên này có chút phiền phức.

Chương 1299

Phù Tô nếu biết tấu chương không đến được trước mặt Thủy Hoàng Đế, e rằng cũng sẽ không bỏ qua.

Phải nhanh chóng loại bỏ Phù Tô, Triệu Cao nghĩ.

Hoàng Đế giả biết có một lượng lớn hoàng kim sắp được đưa đến Hàm Dương Cung nên rất vui mừng, nhưng hắn còn muốn biết một vấn đề quan trọng hơn: Không biết có mỹ nhân dị bang nào không.

Bệ hạ, hoàng kim chỉ là một phần hàng hóa tốt được vận chuyển, những thứ khác sẽ được đưa đến Tang Hải Thành, sau đó mới phân đợt đưa đến Hàm Dương.

À.

Không muốn đợi, tuyệt đối không muốn đợi: Trẫm muốn đông tuần, phải lập tức đông tuần.

Vừa nghĩ đến Tang Hải Thành có mỹ nữ ngoại quốc và các loại đồ tốt, Hồ Hợi liền hoàn toàn không thể bình tĩnh nổi: Triệu Cao, Phù Tô đã chuẩn bị xong chưa.

Triệu Cao lập tức biết đây là cơ hội: Bệ hạ, e rằng Phù Tô điện hạ vẫn chưa chuẩn bị xong, hắn không theo kế hoạch ban đầu mà lại đổi đường đi đến tự trị khu.

Đại Đảm.

Hoàng Đế giả vỗ bàn, có chút bá khí Thiên hạ độc tôn: Dám chậm trễ nhiệm vụ của Trẫm như vậy, Triệu Cao, nên xử trí Phù Tô thế nào.

Bệ hạ, Phù Tô điện hạ e rằng không động đến được.

Đại Đảm, thiên hạ đều là của Trẫm, ai mà Trẫm không động đến được.

Bệ hạ, Phù Tô điện hạ phía sau có lực lượng Nông Gia.

Triệu Cao nói.

Mặc kệ Nông Gia hay Điền Gia gì, Triệu Cao, ta muốn ngươi xử lý Phù Tô.

Hồ Hợi không hề cố kỵ tình huynh đệ.

Tiểu nhân đã rõ.

Triệu Cao nén nụ cười gian xảo, chuẩn bị làm một trận lớn.

Tang Hải Thành người đông như mắc cửi, vì lầu thuyền mà Đại Quốc Sư phái đi đã trở về, truyền thuyết lầu thuyền mang về vô số vàng bạc châu báu, kỳ trân dị thú và cả mỹ nữ ngoại quốc.

Mọi người đều muốn được tận mắt chứng kiến, thậm chí người ngoài Tang Hải Thành cũng đổ về, bao gồm cả những nhân sĩ phản Tần.

Vì họ đã nhận được tin Hoàng Đế sắp đông tuần, lòng hận Hoàng Đế còn nhiều hơn đối với Hoàng Tử.

Nếu có thể diệt được Thủy Hoàng Đế, vậy họ sẽ trở thành người đặt nền móng cho triều đại mới.

Nghe nói thuyền đội đã mất bảy tám tháng, liên tục đi về phía đông cuối cùng lại quay một vòng lớn trở về nơi cũ, nói là để chứng minh vùng đất dưới chân chúng ta có hình cầu.

Quần chúng hóng chuyện bàn tán xôn xao.

Đạo Chích đứng trên nóc nhà khịt mũi, trời tròn đất vuông mới là lẽ phải.

Nhưng Đạo Chích không phải đến để bàn luận khoa học, hắn ngửi thấy mùi tiền.

Đã gần hai mươi ngày kể từ khi kết thúc Luận Kiếm, ngày thứ hai sau Luận Kiếm, Đại Quốc Sư và Phù Tô đã rời đi.

Nghe nói Phù Tô ngay hôm đó đã dâng tấu Đại Quốc Sư một bản, nói Đại Quốc Sư câu kết với thế lực phản Tần, nhưng cuối cùng lại không có kết quả.

Đương nhiên Mặc Gia, Nho Gia và Quỷ Cốc Tử đều không thực sự hoàn toàn tin Đại Quốc Sư là người của mình, thậm chí còn đề phòng Địch Ny Toa hơn nữa.

May mà Địch Ny Toa vốn dĩ không có quan hệ quá thân mật với thế lực phản Tần, nàng chỉ nhận Cao Nguyệt làm đồ đệ, chưa bao giờ can thiệp vào chuyện nội bộ của thế lực phản Tần.

Lần này hạm đội trở về, Hoàng Đế đông tuần, Mặc Gia Cự Tử lập tức phái một lượng lớn thám tử đến Tang Hải Thành, mục đích là để nắm bắt tình hình.

Là mùi tài bảo, Đạo Chích được mệnh danh là Thiên hạ đệ nhất thần trộm, ngoài khinh công độc bộ thiên hạ ra, còn có trực giác với mục tiêu trộm cắp.

Đương nhiên ngoài tài bảo, hắn cũng phát hiện Tang Hải Thành có thêm rất nhiều đồng nghiệp.

Ngoài Đạo Chích ra, đồng nghiệp có thực lực nhất là Quý Bố, người được mệnh danh là Hoàng Kim Mẫu Đơn, Hoa Gian Ẩn Hổ.

Quý Bố này tuy cũng là kẻ trộm như Đạo Chích, nhưng nhan sắc của Quý Bố lại cao hơn Đạo Chích rất nhiều.

Khác với Đạo Chích nổi danh vì khinh công và trộm cắp, Quý Bố lại nổi danh với Nhất nặc thiên kim, bất động như sơn, có thể thấy nhan sắc trực tiếp ảnh hưởng đến cái nhìn của thế nhân.

Xấu thì gọi là tiểu trộm, đẹp trai thì gọi là hương soái.

Quý Bố mỗi lần trộm đồ đều gửi thư báo trước, sau đó trong vòng vây trùng trùng mà trộm bảo vật đi.

Hắn luôn cướp của người giàu chia cho người nghèo, chỉ nhắm vào những kẻ giàu mà không nhân từ.

Đương nhiên rất ít người biết trộm cắp chỉ là sở thích nghiệp dư của Quý Bố, công việc chính của hắn thực ra là thống soái Ảnh Hổ Quân Đoàn của Sở quốc, chỉ là sau khi mất nước mới nửa đường xuất gia dấn thân vào sự nghiệp trộm cắp.

Đương nhiên Quý Bố cũng là một kẻ si tình, hắn thích Liên Y, cố giao của Sở quốc xưa kia, con gái của vị Sở vương cuối cùng, ở Túy Mộng Lâu.

Chỉ là Lạc hoa hữu ý tùy lưu thủy, lưu thủy vô tâm luyến lạc hoa, Quý Bố cũng chỉ là đơn phương.

Đương nhiên Sở vương ngoài Liên Y ra còn có một người con gái khác, lúc này đang được danh tướng Sở quốc Anh Bố bảo hộ.

Phải nói rằng các vị vua của sáu nước cuối thời Chiến Quốc dường như đều thích sinh con gái, nước Yên, nước Hàn, nước Sở toàn là con gái.

Nói xa rồi, sở dĩ lần này có nhiều tiểu trộm như vậy, hoàn toàn là vì có lời đồn rằng thuyền đội đã mang về từ tân đại lục một bảo vật đủ để thay đổi thiên mệnh, nên các tiểu trộm đều muốn biết bảo vật thay đổi thiên mệnh này rốt cuộc là gì.

Đạo Chích tuy là tiểu trộm, nhưng hắn rất ít khi trộm bảo vật quý giá, thành tích chính của hắn vẫn là trộm các cơ mật quan trọng của Đại Việt, mỗi lần đều thành công.

Lần này mục tiêu là bảo vật, tuy không đúng chuyên môn, nhưng Đạo Chích vẫn nguyện ý thử một lần.

Hình như còn có những đồng nghiệp khác nữa.

Đạo Chích dựa vào trực giác mà phát hiện sự tồn tại của đồng nghiệp.

Quý Bố anh tuấn tiêu sái, đạo bảo lưu hương cũng có thể cảm nhận được điều này, nhưng hắn quyết chí phải có được bảo vật.

Hắn biết Liên Y cam chịu ở thanh lâu, nhưng âm thầm lại làm việc cho Nông Gia.

Vị trí chủ tớ xưa kia hoán đổi thật tàn khốc.

Nhưng điều này cũng thể hiện sự căm ghét của Liên Y đối với Đại Việt, vì muốn lật đổ Đại Việt, nàng không tiếc sa vào phong trần.

Thậm chí lý do nàng không chấp nhận Quý Bố, cũng là vì nàng cho rằng Quý Bố nên đi phản Tần chứ không nên lưu luyến tư tình, phản Tần mới là đại sự của Quý Bố.

Nếu thật sự có bảo vật thay đổi vận mệnh, Quý Bố tự nhiên phải giành lấy cho Liên Y.

Lầu thuyền cao lớn cuối cùng cũng có thể neo đậu tại cảng khẩu, cả thế giới chỉ có Tang Hải Thành mới có cảng khẩu lớn đến vậy.

Lúc này cảng khẩu có trọng binh canh giữ.

Âu Nặc cuối cùng cũng đặt chân lên đất Đại Tần, và cũng cuối cùng biết rằng Đại Tần tuy giàu có nhưng cũng không đến nỗi mỗi người đều mặc được lụa là.

Tuy nhiên, phong cách kiến trúc của Đại Tần quả thực rất khác biệt so với La Mã, đa phần là kiến trúc gỗ, khiến người ta cảm thấy mới mẻ.

Hiện tại những người ngoại bang này, ngoài những nô lệ mua riêng ra, tất cả mọi người đều ở trong dịch quán mới xây.

Phòng của Âu Nặc và vợ ở tầng ba, có thể nhìn ra bờ biển.

Điều họ tò mò nhất là chiếc thuyền tên Thận Lầu bên cạnh lầu thuyền, vì ngày họ đến, đi ngang qua Thận Lầu, lại thấy trên Thận Lầu trồng đầy một loại thực vật nở hoa màu hồng, Phỉ Nhã vừa nhìn đã thích ngay.

Đó đều là những cây Anh Hoa được di thực từ vùng quen thuộc lên thuyền, được Âm Dương Gia chăm sóc rất tốt.

Âu Nặc còn muốn ra ngoài thành xem, nghe nói bên ngoài tường thành còn có một khu công nghiệp khác, bên trong có xe lửa có thể vận chuyển hàng hóa, nghe nói là dùng lửa để điều khiển.

Nếu có thể gặp được Đại Quốc Sư thần kỳ thì càng tốt, Âu Nặc có rất nhiều nghi vấn muốn thảo luận với Đại Quốc Sư.

Lầu thuyền đã về, nhưng sẽ không dừng lại quá lâu.

Tuy vì sóng gió mà lật đổ không ít thuyền, nhưng trong mười một tháng này, các công nhân ngày nào cũng tăng ca tăng giờ, đã có nhiều lầu thuyền hơn chuẩn bị xuất phát.

Sau này, thuyền nhỏ sẽ bị loại bỏ, chỉ có hạm đội lầu thuyền sẽ không sợ sóng gió, nhanh chóng qua lại giữa các tuyến đường.

Lần này họ sẽ chia thành hai hướng đông tây, không cần phải vòng quanh địa cầu nữa.

Nô lệ A Lỗ từ tân đại lục lúc này chỉ cảm thấy mình đã đến thiên đường, đến Đại Tần quả nhiên là quá tốt rồi, mọi thứ đều khiến người ta tò mò.

Đương nhiên hắn còn cần tiếp tục công việc, họ phải chăm sóc tốt những con vật mang về từ Nam Mỹ.

Nhưng đặt chân lên đất Đại Việt, A Lỗ cảm thấy ngày tốt của mình mới bắt đầu.

Nghe nói tất cả đất đai ở đây đều thuộc về Hoàng Đế, chỉ cần mình nuôi tốt động vật, vậy Hoàng Đế có thể sẽ ban thưởng tài bảo, đó mới là một bước lên trời.

Hiển nhiên A Lỗ đã hoàn toàn hòa nhập vào cuộc sống của người Tần, ngay cả nịnh nọt Hoàng Đế cũng đã học được.

Thái Hòa một lần nữa gặp lại sư phụ mình, đó là nước mắt lưng tròng: Sư phụ, đồ nhi không làm nhục sứ mệnh.

Ngươi làm rất tốt.

Đỗ Lan vỗ vỗ vai Thái Hòa nói: Vất vả rồi.

Áp lực và vất vả suốt chặng đường đều ở trong lòng, nhưng lúc này thì đáng giá rồi: Đồ nhi không vất vả, tất cả đều theo lộ trình của sư phụ mà tiến hành, không có ngoài ý muốn.

Thái Hòa lấy ra nhật ký hàng hải: Đây là nhật ký sư phụ muốn đồ nhi viết, ghi lại phong tục cảnh sắc dọc đường, cũng như kinh nghiệm cá nhân của đồ nhi, con chưa một ngày nào dám lơ là.

Đỗ Lan cầm lấy, trên bìa đề mấy chữ: Đại Hàng Hải, Thái Hòa trước.

Ta sẽ xuất bản nhật ký này, người trong thiên hạ đều sẽ biết công lao của ngươi.

Thái Hòa thì không cảm thấy điều này có gì, dù sao cậu ta cảm thấy công lao vẫn là của sư phụ, cậu ta chỉ làm một số công việc nhỏ: Tất cả đều do sư phụ định đoạt.

Ừm, mấy ngày này ngươi chịu khó quản lý tốt tài vụ thuyền đội, ràng buộc những người nước ngoài đó, ta hai ngày nữa sẽ đi gặp họ.

Vâng sư phụ.

Thái Hòa nói, nhưng cậu ta đột nhiên nghĩ đến điều gì: Sư phụ, lần này đồ nhi mang về rất nhiều tài bảo, rất nhiều là quý nhân các nơi tặng cho con.

Chương 1300

Đồ nhi đã sai người niêm phong và gửi đến phủ sư phụ.

Đồ nhi biết sư phụ không phải phàm nhân, nhưng đây là chút tấm lòng của đồ nhi, xin sư phụ đừng từ chối.

Ngoài điều này ra, Thái Hòa thực sự không nghĩ ra còn cách nào để hiếu kính sư phụ nữa.

Vậy thì cứ giữ lại đi.

Một tấm lòng, Đỗ Lan cũng nhận: Đầu xuân năm sau, Hoàng Đế e rằng sẽ đến đông tuần, ngươi hãy chuẩn bị tinh thần.

Thái Hòa không thấy sao cả, sau khi mở rộng tầm mắt, cậu ta cảm thấy sư phụ lợi hại hơn Hoàng Đế nhiều.

Ngài xem, hiện tại Đại Quốc Sư còn không cần đến Hàm Dương, mà là Hoàng Đế mắt trông mong đến Tang Hải Thành, điều đó nói lên vấn đề rồi.

Các loại thực vật mang về từ Nam Mỹ lập tức bắt đầu được quảng bá, khoai tây, ngô, ớt đều bắt đầu được trồng.

Lương thực luôn là quan trọng nhất, sau khi ăn no mới đi nghiên cứu cách chế biến cho ngon.

Việc nghiên cứu các món ngon tự nhiên giao cho Bào Đinh, Đỗ Lan đích thân mang đồ đến tận nhà.

Bào Đinh thấy Đại Quốc Sư mang đến nguyên liệu mình chưa từng thấy, cũng hứng thú dâng cao.

Với Bào Đinh có sự theo đuổi vô hạn đối với ẩm thực và nấu nướng, ông vỗ ngực nói: Nhất định sẽ nghiên cứu ra món mới ngon.

Đại Quốc Sư, gần đây khi ta đi đưa cơm cho dịch trạm, thấy rất nhiều người kỳ lạ quấn vải trắng trên người, họ đều đến từ tân đại lục sao.

Bào Đinh hiện tại thân phận chưa bị lộ, nên ông ta vẫn tiếp tục thu thập tình báo cho Mặc Gia.

Người ngươi nói là đến từ La Mã, họ ở phía tây của chúng ta, xuyên qua sa mạc, vượt qua núi cao rồi còn phải đi xa hơn về phía tây.

Đỗ Lan nói: Nếu ngươi tò mò, có thể đi mua một bản Đại Hàng Hải mà xem, ngươi sẽ biết người La Mã rốt cuộc là người ở đâu.

Đại Hàng Hải.

Lẽ nào Đại Quốc Sư đã ghi lại tất cả chuyện hải ngoại trong đó.

Không phải ta, là đồ đệ của ta, cũng chính là người phụ trách hạm đội.

Những gì cậu ta viết tuyệt đối có thể thỏa mãn sự tò mò của các ngươi, trong đó có rất nhiều bí mật đó.

Đỗ Lan chỉ điểm.

Bào Đinh ghi nhớ trong lòng, đợi Đỗ Lan vừa đi, lập tức đến hiệu sách quả nhiên thấy có Đại Hàng Hải bày bán, còn chia thành bản phổ thông và bản sưu tầm.

Bản phổ thông năm trăm văn, bản sưu tầm một quán.

Bào Đinh mua một bộ bản sưu tầm và mười bộ bản phổ thông, đêm đó liền gửi đến các đệ tử Mặc Gia đang đóng quân ngoài thành.

Mặc Gia Cự Tử nhận được những cuốn sách này liền đọc ngay.

Thế giới ngoài biển cả vẫn rất có sức hấp dẫn, có lẽ còn có thể tìm thấy thông tin về bảo vật vận mệnh.

Đồng thời, trong Túy Mộng Lâu, Châu Gia và Lưu Bang cũng đang đọc cuốn Đại Hàng Hải này.

Còn rất nhiều người cũng đang đọc, đương nhiên họ cảm thấy Đại Quốc Sư đã tìm thấy tiên sơn, nên muốn xem tiên sơn trông như thế nào.

Văn phong của Thái Hòa bình thường, đây đa phần là nhật ký, nhưng những gì được ghi lại lại vô cùng chấn động lòng người.

Đại Hàng Hải Khởi Hành Thiên Ngày Thứ Nhất, lật bìa ra, trực tiếp đi vào chủ đề.

Còn về các Thiên này là do Đỗ Lan phân loại, ngoài Khởi Hành Thiên, còn có Thái Bình Dương Thiên, Tân Đại Lục Thiên, Cực Địa Thiên, Đại Tây Dương Thiên, Bất Liệt Điên Đảo Thiên, La Mã Thiên, Địa Trung Hải Thiên, Phi Châu Ấn Độ Thiên, Nam Dương Hồi Hàng Thiên.

Tổng cộng mười Thiên, lượng thông tin kinh người.

Trong Ngày Thứ Nhất của Thiên Thứ Nhất, Thái Hòa ghi lại quy mô của hạm đội, cũng như các thành phần cấu tạo, số lượng hạm đội, số lượng thuyền viên, số lượng binh sĩ và số lượng nhân viên tạp vụ.

Gần như không có lời thừa, từng hạng mục dữ liệu ném thẳng vào mặt, khiến độc giả không thở nổi.

Sau đó Thái Hòa còn viết xuống thái độ lạc quan của mình đối với nhiệm vụ lần này, đồng thời còn có lòng trung thành mười hai phần của cậu ta đối với Đại Quốc Sư, đương nhiên cũng miêu tả quan sát của cậu ta đối với các thuyền viên.

Bất an và căng thẳng, Thái Hòa ngay từ ngày đầu tiên đã dự đoán thuyền viên có khả năng sẽ làm phản.

Trong Đại Hàng Hải, ngoài phong tục kỳ lạ ra, điểm đáng xem nhất vẫn là tâm lý lịch trình của Thái Hòa và thuyền viên.

Thái Hòa từ một nhân vật nhỏ bé run rẩy chỉ để hoàn thành nhiệm vụ trưởng thành trở thành chỉ huy được người khác kính trọng nắm giữ toàn bộ hạm đội, còn các thuyền viên trải qua mưa gió trở thành những nhà mạo hiểm không sợ trời không sợ đất, những bước ngoặt trong đó luôn khiến người ta không ngờ tới.

Tất cả mọi người đều ôm Đại Hàng Hải mà đọc ngấu nghiến.

Thái Hòa không lâu sau khi xuất phát đã tìm thấy một hòn đảo, và cho rằng đó chính là tiên đảo trong cổ tịch.

Khi thấy Thái Hòa cho rằng tiên đảo không có gì đặc sắc, mọi người đều cảm thấy Thái Hòa không biết hàng, hoặc là đang khoác lác.

Nhưng sau này họ sẽ phát hiện so với tân đại lục và châu Âu, những hòn đảo này quả thực không có gì đặc sắc, chỉ là điểm bổ sung nước ngọt và tiếp tế mà thôi.

Trong Nam Dương Hồi Hàng Thiên, Thái Hòa sẽ một lần nữa đổ bộ lên hòn đảo tiếp tế đó, và thốt lên cảm khái: Thế giới là một quả cầu.

Sau đó là những chuyến hải hành thường ngày phức tạp, tuy rất khô khan, nhưng Thái Hòa vẫn ghi chép mỗi ngày, ví dụ như cậu ta mấy giờ đo hướng đi, mấy giờ quan sát sao.

Đương nhiên ở đây không thể tránh khỏi việc đề cập đến thuật ngữ hàng hải, người bình thường đọc vào thì mờ mịt, nhưng người tinh mắt lại phát hiện Thái Hòa thông qua tinh tượng và la bàn kết hợp với bản đồ mới có thể không bị lạc trên biển cả.

Mấy cái này nhàm chán quá, ta muốn xem phần sau.

Thiên Minh và Hạng Thiếu Vũ cùng xem một cuốn, nhưng Thiên

Minh chỉ muốn xem những câu chuyện phiêu lưu kích thích.

Hạng Thiếu Vũ không để ý đến hắn, mà từ từ đọc tiếp.

Cuối cùng cũng đọc đến phần bão tố và phản loạn, các tráng sĩ chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Thái Hòa tuy không tô vẽ quá mức, nhưng giữa từng câu chữ, cảm giác căng thẳng khi đối đầu với bão tố vẫn hiện rõ trên trang giấy.

Trong đó, rất nhiều thuật ngữ chuyên nghiệp về hàng hải liên tục được đưa ra cũng khiến người ta không hiểu mà rơi lệ, luôn cảm giác như Thái Hòa đang ra chiêu với bão tố vậy, chấn động lòng người.

Quyết định cuối cùng là bỏ lại những con thuyền chìm và thuyền bị thương, cũng khiến nỗi bi thương tan đi.

Sau đó là phản loạn, khiến độc giả nghiến răng ken két, không biết từ lúc nào họ đều đã nhập tâm vào góc nhìn của Thái Hòa, bởi vì Thái Hòa trong suốt quá trình luôn giữ vững lòng trung thành và bình tĩnh đối mặt với khó khăn, hoàn toàn là khuôn mẫu của nhân vật chính.

Thấy Thái Hòa đánh chết những kẻ phản loạn, độc giả mới thở phào nhẹ nhõm, ai nấy đều vỗ tay khen hay.

Chỉ là đoạn đường tiếp theo lại là cao trào thấp của toàn bộ cuốn sách, Thái Hòa cũng như thuyền viên đều bắt đầu nghi ngờ liệu họ có thể trở về bờ được nữa hay không.

Các độc giả cũng không khỏi chìm đắm trong đó, dường như cảm nhận được một luồng tuyệt vọng.

Biển cả mênh mông không có tận cùng, họ chỉ dựa vào những vì sao trên trời thì làm sao có thể tìm được đường đi chứ.

Dù biết Thái Hòa nhất định đã thành công, nhưng phần này vẫn khiến độc giả cảm thấy nặng nề, u uất vô cùng.

Các cao thủ như Cái Nhiếp cảm thấy tâm trí của các độc giả xung quanh lại bị ảnh hưởng bởi từng chữ trong sách, không khỏi thầm khen lợi hại.

Đồng thời lại nghĩ e rằng chính vì từng chữ trong sách mộc mạc, ghi lại là người thật việc thật nên mới có thể lay động lòng người đến vậy, khiến người ta không thể ngừng lại.

Tiếp đó là phát hiện tân đại lục, Thái Hòa ghi lại sự vui sướng lúc bấy giờ, cũng khiến những đám mây u ám trong lòng độc giả tan biến.

Điều hối tiếc duy nhất là Thái Hòa không biết loài chim giúp mình phát hiện lục địa rốt cuộc gọi là gì, vốn dĩ là chờ Đỗ Lan đặt tên, nhưng Đỗ Lan lại hoàn toàn quên mất.

Tiếp đó là chuyến phiêu lưu ở tân đại lục, và lần đầu tiên tiếp xúc với thổ dân khác biệt, càng khiến người ta mở to mắt.

Hóa ra có những người ăn không đủ no mặc không đủ ấm sống trong rừng rậm, mà nơi đó lại luôn mưa.

Mọi thứ ở Nam Mỹ Châu đều khiến người ta tấm tắc khen ngợi.

Số lượng hình vẽ trong bản sưu tầm gấp ba lần bản phổ thông mà còn có màu sắc, vẽ ra hình dạng các chiến binh Maya, và cả hình dạng thành bang Maya và lịch Maya.

Bản phổ thông thì chỉ có thể nhìn thấy đường nét thành bang Maya màu đen trắng.

Cũng không thiếu các loại và số lượng hàng hóa trao đổi, đương nhiên Thái Hòa cũng không giấu giếm việc xây dựng Thanh Lâu Di Động, lại là một loạt dữ liệu hoa mắt chóng mặt, độc giả bày tỏ rất phấn khích.

Đọc quên ăn quên ngủ, sau khi rời khỏi nền văn minh Maya, họ tiếp tục đi về phía nam, tiến vào thế giới băng tuyết.

Đó cũng là một đoạn tháng ngày đau khổ, có hai chiếc thuyền đâm vào núi băng, hơn nữa còn có thuyền viên vì bị bỏng lạnh mà không thể không cắt chi.

Nhưng vì việc phát hiện tân đại lục, Thái Hòa cũng như thuyền viên đều đã bắt đầu tin lời Đại Quốc Sư.

Nên Thái Hòa ghi lại trong sách: Tuy trời lạnh thương vong càng nhiều, nhưng không một ai than vãn quay về.

Chương 1301

Có thể thấy thuyền đội đã hoàn toàn thay đổi bộ dạng.

Thái Hòa còn nói: Nghe sư phụ nói vùng cực Bắc cũng lạnh lẽo như vậy, có cơ hội thì phải đi xem một chút, để phân biệt bên nào lạnh hơn.

Lời lẽ lạc quan này khiến độc giả biết nội tâm của Thái Hòa đã hoàn thành sự lột xác.

Tiến vào Đại Tây Dương, lại là một đại dương mênh mông.

Thái Hòa nói: Một dương sau lại có một dương, lục địa bị đại dương bao quanh, quả địa cầu của sư phụ hiển thị biển nhiều đất ít, thật không lừa ta.

Vừa nói vừa kèm theo bản đồ hai mặt của quả địa cầu, trên đó có địa danh, còn có tuyến đường Thái Bình Dương trước đây của Thái Hòa, và vị trí của cậu ta ở Đại Tây Dương.

Đây là do Thái Hòa tự vẽ, cũng là bức bản đồ hàng hải đầu tiên xuất hiện trong sách.

Sau đó cậu ta tính toán đại khái còn cần bao nhiêu ngày nữa mới có thể đến châu Âu.

Thái Hòa đếm ngón tay qua ngày, đương nhiên ngoài hàng hải cậu ta còn đang nạp năng lượng.

Trong nhật ký đôi khi cũng ghi lại kinh nghiệm học tập và những vấn đề chưa biết của mình.

Trong đó bao gồm cả hải lưu.

Trong nhật ký nói, biển cả không phải là nước chết mà cũng sẽ chuyển động, đây chính là hải lưu, nhưng cậu ta không biết hải lưu rốt cuộc chuyển động như thế nào, và có quan hệ gì với sự sinh tồn của sinh vật biển.

Mãi cho đến Bất Liệt Điên, gặp được người Khải Nhĩ Đặc, lại là một câu chuyện mới.

Thấy người Khải Nhĩ Đặc lại trốn hết, các độc giả dở khóc dở cười.

đối với hành vi thiện ý để lại lương thực của Thái Hòa, họ bày tỏ sự khẳng định, lần lượt cho rằng Thái Hòa thể hiện khí độ của người Thăng Long.

Đương nhiên các độc giả cũng rất tò mò, vì họ phát hiện nền văn minh ở nơi này cao hơn tân đại lục, và Thái Hòa cũng vào lúc này bắt đầu lặp đi lặp lại từ La Mã, giữa lời nói rất tán dương La Mã.

Các độc giả biết La Mã có lẽ sẽ là một đại quốc giống như Đại Việt.

Thật muốn xem phần sau, nhưng giao dịch với người Khải Nhĩ Đặc vẫn rất thú vị, đặc biệt là thuyền trưởng mua nô lệ với đủ kiểu chiêu trò, được coi là phần tập trung nhiều điểm cười đầu tiên trong toàn bộ quá trình Đại Hàng Hải.

Kiên nhẫn chờ đợi, cuối cùng cũng đến La Mã Thiên.

Một quần thể văn minh khổng lồ khác từ từ vén màn, hiện ra trước mắt người phương Đông.

Hơn hai trăm năm trước Công nguyên, hai hệ thống văn minh Đông Tây đã gặp nhau trong sách.

Thế giới trong sách chân thực mà lại đặc sắc.

Thái Hòa tuy không phải là người kể chuyện đạt tiêu chuẩn, nhưng cậu ta luôn có thể ghi lại những phần quan trọng nhất.

Họ dừng lại ở đảo Bất Liệt Điên mấy ngày, trao đổi một số lông thú rồi lại gặp một nô lệ La Mã, cuối cùng khởi hành tiến vào Địa Trung Hải.

Nơi đây miêu tả tình hình Địa Trung Hải: ít gió yên bình, tốc độ hành trình dần nhanh.

Chuyến đi La Mã thần bí, cuối cùng cũng vén màn.

Các độc giả nóng lòng lật trang sách đọc tiếp.

La Mã không phải là mạnh nhất Địa Trung Hải, nhưng lại là quốc gia tiềm lực nhất, là một xã hội nô lệ dân chủ.

Ở đầu sách, ấn tượng của Thái Hòa về La Mã khá đơn giản: nhiệt tình, an nhàn, lại biết hưởng thụ.

Giữa từng câu chữ vẫn có thể thấy ấn tượng của Thái Hòa về La Mã không tệ.

Đương nhiên ở La Mã thời gian không ngắn, ấn tượng của Thái Hòa về La Mã cũng không ngừng thay đổi.

Sự phồn hoa của thành La Mã là do vô số nô lệ ở phía sau chống đỡ.

Nô lệ lại là nô lệ.

Từ sau khi phát hiện tân đại lục, từ ngữ nô lệ đã luôn đồng hành cùng toàn bộ câu chuyện Đại Hàng Hải.

Độc giả không hiểu, nền văn minh dù là nguyên thủy hay tiên tiến sao lại toàn là nô lệ.

Đại Tần tuy vẫn còn mua bán dân thường nhưng đó đều diễn ra trong bí mật, trong pháp luật đã cấm mua bán dân thường từ lâu rồi, còn nô lệ thì từ thời Chu triều đã dần dần rút khỏi vũ đài rồi, không ngờ ở thế giới bên ngoài nô lệ lại thịnh hành đến vậy, quả thực không dám tưởng tượng.

Sau đó lại thấy La Mã không có Hoàng Đế và Quốc Vương, mỗi thành phố của họ đều có Tổng Đốc, mà những Tổng Đốc này đều do Viện Nguyên Lão và Nghị Hội Công Dân quyết định.

Chế độ mới lạ như vậy khiến người Đại Việt khó hiểu.

Các đại thần nghĩ: Không có người đứng ra làm chủ, thì làm sao mà đổ lỗi đây.

Các quý tộc nghĩ: Không có Quốc Vương thì làm sao phong thưởng đây.

Dân thường nghĩ: Lại không có Hoàng Đế.

Chẳng phải điều này không bình thường sao.

Lẽ nào nơi đó ngay cả một vị minh quân cũng không có.

Mỗi giai cấp đều có những suy nghĩ khác nhau, trong sách ghi lại chế độ chính trị của La Mã.

Sau cuộc tranh luận ở Viện Nguyên Lão, Thái Hòa liền chuyên tâm nghiên cứu chế độ chính trị của La Mã, cuối cùng phát hiện xã hội La Mã bao gồm hai loại người.

Tầng lớp thấp nhất tự nhiên là nô lệ, sau đó còn có dân tự do.

Mà trong dân tự do lại có công dân và bình dân.

Công dân là chỉ tất cả những người có quốc tịch La Mã, đây là một thân phận vô cùng quan trọng, vì có thân phận này La Mã sẽ không bỏ mặc công dân, dù công dân không có tài không có đức cũng sẽ nuôi dưỡng công dân.

Đương nhiên nếu một công dân rất nghèo khổ nhưng lại rất có tài, vậy cũng có khả năng như trúng xổ số mà trở thành Tổng Đốc, Chấp

Hành Quan, thậm chí là quý tộc.

Còn bình dân thì là chỉ dân tự do không có thân phận công dân, không thể hưởng các quyền lợi của công dân, cũng không thể tham gia hội nghị công dân, tự nhiên cũng không được đề bạt gì.

Thực ra công dân tương đương với giai cấp đặc quyền rồi, chỉ có quyền công dân mới có quyền bầu cử và quyền thừa kế, hơn nữa công dân được ưu tiên bảo hộ.

Vì quyền công dân tốt như vậy, vậy làm thế nào mới có thể có được quyền công dân đây.

Trước tiên, đương nhiên là đời đời sống trong thành La Mã, trong thành là người thượng đẳng, ngoài thành là người hạ đẳng, đơn giản là vậy.

Đương nhiên còn có là phục binh dịch, sau 25 năm nếu ngươi không chết thì sẽ là công dân, đúng vậy, 25 năm.

Đương nhiên rồi, sau này La Mã còn sẽ xuất hiện Hoàng Đế, nên Hoàng Đế cũng có quyền ban tặng quyền công dân.

Tương lai có một khoảng thời gian dân tự do La Mã sẽ toàn bộ trở thành công dân, tuy nhiên công dân như vậy sẽ tràn lan, quyền lợi của công dân tự nhiên cũng sẽ bị pha loãng, công dân cũng không còn tốt đẹp như vậy nữa.

Còn một cách là đầu cơ trục lợi, chính là ngươi tìm một công dân La Mã, sau đó để người đó nhận ngươi làm nô lệ của họ, đợi một thời gian để họ phóng thích ngươi, ngươi sẽ lập tức trở thành công dân, nhưng ngươi chỉ là công dân hạng ba, không thể lập tức có được tất cả quyền lợi của công dân.

Điều này giống như việc đến Hương Cảng và Mỹ sinh con, để con có được thân phận địa phương vậy.

Còn có những cách khác, ví dụ như dùng tiền mua một thân phận công dân, tiền đề là ngươi đủ giàu.

Nếu ngươi thật sự giàu đến vậy, ở những nơi khác cũng vẫn rất vui vẻ, cũng không cần nhất thiết phải cầu một thân phận công dân, trừ khi ngươi thật sự khao khát làm công dân La Mã.

Còn có thể tố giác tham nhũng, ngươi chỉ cần nắm được bằng chứng tham nhũng của quan viên, vậy ngươi cũng có thể trở thành công dân.

Nhưng người bình thường e rằng rất khó đi con đường này, nếu không sợ bị giết người diệt khẩu thì vẫn có thể thử.

Trước đây đã nói công dân cũng có đẳng cấp, hạng nhất đương nhiên là công dân La Mã, hạng hai là công dân La Tinh, hạng ba là công dân hạng ba đạt được quyền công dân bằng cách đầu cơ trục lợi.

Chương 1302

Phong tục ngôn ngữ của công dân La Tinh giống hệt người La Mã, nhưng vì họ không sinh ra trong thành La Mã, nên không thể tham gia bầu cử cũng không thể thừa kế tài sản của công dân La Mã, đương nhiên cũng không thể yêu đương với nữ công dân La Mã.

Chỉ có công dân La Mã mới có thể yêu đương và kết hôn với công dân La Mã, đương nhiên nam công dân La Mã cũng có thể kết hôn với các cô gái khác.

Chính là tùy hứng như vậy.

Tuy nhiên, trở thành công dân tự nhiên cũng có một số nghĩa vụ nhất định, không phải nói tham gia chính trị, vì đa số công dân đều ngu muội thiển cận, công dân có thể rộng rãi thiếu từ nhưng nếu không trở thành quan viên hoặc nghị viên thì không thể ảnh hưởng đến chính cục.

Trở thành công dân, nếu ngươi tham gia quân đội, thì không thể đầu hàng.

Nếu đầu hàng sẽ lập tức mất thân phận công dân.

Trừ khi ngươi trốn thoát khỏi tay quân địch, nếu là địch nhân thả ngươi đi, cũng sẽ mất quyền công dân.

Đồng thời, công dân cũng mất đi quyền lợi vô sỉ, nếu bị người khác tố giác ngươi mại dâm, phiêu xướng, có quan hệ với trẻ vị thành niên, dấn thân vào giới giải trí, vu khống người khác, v. v. ngươi tuy vẫn là công dân, nhưng ngươi sẽ không thể kết hôn sinh con bình thường, thậm chí ngay cả công việc cũng không được đảm bảo.

Nên làm công dân thì được, nhưng không thể vô sỉ, vì vô sỉ có tội,

tội danh tội vô sỉ.

Thái Hòa hiển nhiên đã điều tra rất sâu sắc, phơi bày toàn bộ xã hội La Mã trước mắt mọi người, một quốc gia mà các giai cấp xã hội bị phân chia cao độ.

Sau đó là giới thiệu về nô lệ La Mã.

So với sự phú quý đường hoàng của công dân La Mã, nô lệ thì không vẻ vang như vậy.

Không có bất kỳ quyền lợi nào, ngay cả sinh mạng và tài sản cơ bản nhất cũng không được bảo hộ, nên mới xuất hiện nghề giác đấu sĩ.

Đừng nói tự do, ngay cả sinh mạng cũng chỉ là công cụ để làm hài lòng công dân.

Cuộc sống của nô lệ rất thảm, Thái Hòa miêu tả: Tiếng xích sắt trong ruộng vườn át cả tiếng gà chó.

Những nô lệ bị bắt về đó, hoàn toàn là làm việc với còng chân, đó mới là nô lệ thực sự.

Độc giả sống ở Đại Việt e rằng chỉ có thể lấy tù binh lao dịch để so sánh.

Khi đưa tù binh lao dịch đi, vì sợ khổ lực bỏ trốn, người ta thường dùng dây trói họ vào cây tre.

Nhưng làm việc trong ruộng đồng mà còn phải đeo còng thì khó mà tưởng tượng được, ít nhất ở ruộng đồng Đại Việt thì không thấy.

Cuối cùng Thái Hòa ở phần kết viết: Quốc gia La Mã có bao nhiêu nô lệ, thì có bấy nhiêu kẻ thù.

Điều này càng khiến người ta chấn động sâu sắc.

Lại có quốc gia như vậy, quả thực chưa từng nghe thấy.

Cự Tử không kìm được nói, điều này quá khác biệt so với chính sách Kiêm Ái Phi Công của Mặc Gia, chỉ yêu công dân mà lại coi nô lệ như lao động phi nhân, thật đáng sợ.

Những người khác cũng không thoải mái lắm, quốc gia kiểu này thực sự quá tà ác, trách không được không thể có Hoàng Đế, e rằng ai làm Hoàng Đế cũng sẽ bị tiếng xấu muôn đời.

Nhưng nhiều độc giả vẫn chỉ bị quyền lợi của công dân hấp dẫn, mà bỏ qua nô lệ, dường như họ đi La Mã thì nhất định sẽ là công dân chứ không phải nô lệ.

Đại Hàng Hải vừa ra, người Đại Việt mới biết thế giới hóa ra rộng lớn đến vậy, họ chỉ là sống ở một góc nhỏ của thế giới, chứ không phải là nhân vật duy nhất được trời cao ưu ái.

Ngoài biển cả vô ngần còn có tân đại lục sao.

Vùng đất dưới chân họ lại là một quả cầu.

Trên thế giới ngoài Thăng Long lại còn có một nền văn minh Địa Trung Hải.

Quốc gia không có Hoàng Đế lại có thể tồn tại mấy trăm năm.

Hy Lạp Tô Cách Lạp Để và Ấn Độ Thích Già Ma Ni vì sao lại tương tự với các tiên hiền thời Xuân Thu đến vậy.

Từng vấn đề mới mẻ kích thích đại não của những người sống an lạc, khiến họ có chút không thể tiếp nhận, sau khi đọc xong toàn bộ cuốn sách có quá nhiều thứ chưa được tiêu hóa.

Đặc biệt là trong đó các chế độ khác nhau và tư tưởng khác nhau.

Về phương diện tư tưởng nước ngoài, Thái Hòa cũng không đi sâu, chỉ ghi lại một vài nhân vật nổi tiếng, Tô Cách Lạp Để và Thích Già Ma Ni.

Thời đại của họ và Khổng Tử đều gần như nhau, vào thời đại đó, mấy nền văn minh trên lục địa Âu Á đều đón một làn sóng tư tưởng.

Họ đều là những đại diện kiệt xuất ở các vùng đất.

Đương nhiên còn có những người khác như Bách Lạp Đồ, cũng là nhà tư tưởng nổi tiếng ngang hàng với Tô Cách Lạp Để.

Đối với Bách Gia mà nói, tư tưởng đến từ Hy Lạp và Ấn Độ quả thực có ảnh hưởng không nhỏ đến họ.

Một số người chìm đắm trong học vấn không thể thoát ra còn muốn tìm hiểu sâu hơn nữa.

Chỉ đáng tiếc Thái Hòa cũng không phải chuyên gia, cậu ta chỉ ghi lại một chút, so với chế độ La Mã, phương diện tư tưởng chỉ là biết sơ qua.

Thái Hòa tiên sinh, chúng tôi cũng muốn đọc tác phẩm của ngài.

Âu Nặc đại diện cho giới trí thức La Mã đưa ra thỉnh cầu.

Gần đây những người La Mã này rất rảnh, nhưng họ phát hiện người Đại Việt xung quanh cơ bản mỗi người một cuốn Đại Hàng Hải, đáng tiếc những chữ vuông trên đó quả thực như thiên thư, khiến người La Mã chỉ biết bó tay.

Nên Âu Nặc hy vọng Thái Hòa có thể phiên dịch Đại Hàng Hải cho họ xem, tuy hiện tại họ chỉ xem hình ảnh, nhưng cũng đã cảm nhận được cuốn sách này sẽ ảnh hưởng đến thế giới.

Âu Nặc đã tham gia nửa sau, hiện tại họ muốn biết câu chuyện nửa đầu, nghe nói còn có tân đại lục.

Được thôi, ta sẽ đi tìm Đại Quốc Sư thương lượng.

Thái Hòa nói.

Thực ra trong lòng cậu ta lại nghĩ Đỗ Lan sau khi gặp những người ngoại bang này, cũng không sắp xếp công việc gì, chỉ nuôi dưỡng họ, cũng quá lãng phí tiền rồi.

Đỗ Lan thì đang tìm địa điểm mỏ đá.

Không có đá, Âu Nặc và những người khác cũng không thể phát huy kỹ thuật được.

Chờ tìm được mỏ đá tốt, sẽ đến lúc khởi công, đến lúc đó trước tiên sẽ xây dựng một nhà ăn công cộng ở Tang Hải Thành.

Thái Hòa tiên sinh, chúng tôi còn muốn ra ngoài thành xem.

Âu Nặc nói, trong thành họ đều đã đi dạo cơ bản rồi.

Không vấn đề, ta sẽ tìm người bảo vệ các ngươi.

Nơi đây không có bí mật, dù sao Âu Nặc và những người khác cũng không thể trốn về.

Một bên khác, Nông Gia cũng đang trầm tĩnh trong sự chấn động của Đại Hàng Hải.

Châu Gia Thiên Nhân Thiên Diện nói với Lưu Quý: Tầm mắt của chúng ta so với Đại Quốc Sư mà nói, quả thực chỉ là chim yến so với chim hồng hộc.

Lưu Quý gật đầu, hắn rất hâm mộ Thái Hòa: Đại trượng phu sống nên như vậy, vượt bốn biển, khám phá đại lục, xem khắp thiên hạ.

Lưu Quý lão đệ, chúng ta vẫn nên an tâm hoàn thành nhiệm vụ của chúng ta đi.

Châu Gia nói: Thế giới bên ngoài tuy đặc sắc, nhưng Thăng Long mới là nhà của chúng ta, Nông Gia mới là nơi nương tựa của chúng ta.

Nội dung trong sách đối với chúng ta mà nói thực sự quá xa vời rồi.

Nói cũng đúng, ra biển tuy tốt nhưng gặp nguy hiểm cũng là cửu tử nhất sinh.

Lưu Quý nói.

Nghe nói Thái Hòa này chưa đầy hai mươi tuổi, hơn nữa còn là một hoạn quan.

Hoa khôi Hoa Ảnh bên cạnh nói, nàng là tuyệt mỹ nữ tử, cũng là thủ hạ của Châu Gia, mật thám mà Nông Gia cài cắm trong thành.

Tuổi còn nhỏ đã có thành tích như vậy, e rằng sau này cậu ta còn sẽ tiếp tục đi tân đại lục, biết đâu cậu ta sẽ trở thành một nhân vật vĩ đại như Thủy Hoàng Đế.

Châu Gia không hề dám xem thường Thái Hòa: Lần này nghe nói cậu ta mang về bảo vật thay đổi vận mệnh, mọi người đều đã đọc xong sách, có ai phát hiện manh mối của bảo vật không.

Lắc đầu.

Hoa Ảnh nói: Quý Bố đã ở Tang Hải Thành, nhưng cũng không có bất kỳ phát hiện nào.

Vì Nhất nặc thiên kim Quý Bố đã xuất trận, chắc hẳn rất nhanh sẽ có đáp án.

Gần đây liên tiếp có đại sự xảy ra.

Cách đây không lâu có Huỳnh Hoặc Chi Thạch rơi vào Đông Quận, sau đó bị người triều đình lấy đi.

Nghe nói trên thiên thạch khắc đầy những chữ bí mật, có lẽ cũng có bí mật.

Ta đã phái người đi tìm những người chứng kiến, một thời gian nữa sẽ có đáp án.

Đây là thời điểm nhiều chuyện, bên ngoài đang xảy ra biến động lớn, nhưng nội bộ Nông Gia lại vẫn đang tự tiêu hao, thật đáng thở dài.

Châu Gia tâm tình phức tạp.

Mọi người cũng cúi đầu xuống, họ tuy là Nông Gia, nhưng họ chỉ quản được Thần Nông Đường, các đường khẩu khác vì thân phận Hiệp Khôi mà vẫn đang tranh giành, quả thực khiến người ta đau lòng.

Ngay lúc họ đang tự oán tự than, một tiểu tử hoảng hốt chạy vào: Không hay rồi, không hay rồi, Đường chủ Liệt Sơn Đường bị người ám sát rồi.

Cái gì.

Chương 1303

Đó là người Điền Gia, cũng là Đại Lý Hiệp Khôi.

Nếu Điền Mãnh chết đi thì Nông Gia sẽ càng trở nên tan rã hơn, các Đường chủ khác cũng sẽ lập tức hành động.

Châu Gia đại kinh, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại.

Hắn biết bây giờ không thể hoảng loạn, mình nhất định phải hành động: Hoa Ảnh, cô lập tức đi thông báo Mặc Gia, Nho Gia.

Lưu Quý, ngươi cùng ta đến Liệt Sơn Đường một chuyến.

Điền Mãnh còn có một người đệ đệ hữu dũng vô mưu, và một đôi con gái.

Hiện tại hắn đã chết, e rằng đệ đệ Điền Hổ của hắn sẽ không khách khí với cháu gái.

Điền Hổ có dã tâm, nhưng không có năng lực, nên sẽ làm càn.

Hắn hiện tại là Đường chủ Xi Vưu Đường, vì muốn ép Liệt Sơn Đường không có chủ mà ủng hộ mình, không biết sẽ làm ra chuyện gì.

Một đôi con gái của Điền Mãnh: Điền Ngôn và Điền Tứ.

Chị gái Điền Ngôn thể nhược đa bệnh, em trai Điền Tứ lại là đứa trẻ ngốc nghếch.

Đối mặt với người chú như hổ sói, e rằng khó mà chống đỡ nổi.

Nên Châu Gia mới gấp gáp như vậy, hắn muốn đến Liệt Sơn Đường để chống lưng cho chị em họ, đương nhiên nếu có được sự ủng hộ của chị em họ thì càng tốt.

Triệu Cao cuối cùng cũng ra tay với Nông Gia.

Đồng thời hắn còn hạ lệnh phải giết sạch tất cả những người đã nhìn thấy thiên thạch.

Tuy hắn không cho rằng các thôn dân sẽ biết chữ, nhưng đến lúc đó nếu có người nói số chữ không đúng thì cũng là chuyện phiền phức.

Trên thiên thạch nhiều chữ như vậy, hiển nhiên không thể chỉ có một câu Tần vong vì Sở dữ Phù Tô đơn giản như vậy.

Một tấm lưới lớn giăng ra nhằm vào tất cả những gì liên quan đến Phù Tô, thậm chí cả những người vô tội cũng không buông tha, chỉ để củng cố địa vị của Hoàng Đế giả Hồ Hợi.

Đỗ Lan tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn, ném cuốn Đại Hàng Hải đã được dịch sang Cổ Điển La Tinh Văn cho Thái Hòa, hắn liền đi tìm Mạnh Khương Nữ.

Cổ Điển La Tinh Văn, tương đương với văn ngôn văn của châu Âu, đáng tiếc sau này dần dần thất truyền, hiện tại La Tinh Văn đều là bạch thoại La Tinh Văn, hai loại có sự khác biệt khá lớn.

Mạnh Khương Nữ khóc đổ Trường Thành, quả thực là truyền kỳ của giới khóc lóc, khóc vương bất hủ.

Đương nhiên Mạnh Khương Nữ trông cũng chỉ là một mỹ nữ kiều diễm, không hề phát hiện nàng có năng lực mạnh mẽ đến vậy trong cơ thể.

Đây chính là cái gọi là quả phụ cười đây, quả nhiên rất có vận vị.

Đỗ Lan cho rằng Mạnh Khương Nữ hoàn toàn phù hợp với thẩm mỹ của người trong nước, tập hợp tất cả đặc điểm của mỹ nhân phương Đông, ôn nhu hiền huệ lại lạc lạc đại phương, hoàn mỹ.

Bạch Đồ là một tiểu tướng, trong đời hắn chức quan lớn nhất từng thấy là Thiên sứ, sứ giả của Thiên tử, đương nhiên điều này không có nghĩa là hắn không có quyền lợi.

Là quan viên địa phương, Bạch Đồ chính là một tên thổ hoàng đế, quản lý một vùng đất ở Đông Quận, hắn có quyền hành sinh sát.

Lần này Bạch Đồ nhận được mệnh lệnh, dẫn theo một đội bộ binh bao vây thôn làng nơi phát hiện vẫn thạch, dồn tất cả những người già yếu bệnh tật trong thôn lại một chỗ.

Các thôn dân không phản kháng, hoặc có lẽ nói họ căn bản không có sức lực phản kháng, thanh niên trai tráng đều đã bị bắt đi làm lao dịch, hiện tại trong thôn chỉ còn lại một số người tay không thể trói gà.

Dưới trướng Bạch Đồ có một người tên Chung Ly Muội, bởi vì đẹp trai giá trị nhan sắc cao, bộ giáp y mặc trên người cũng ngầu hơn quân Tần.

Lúc này, y thấy Bạch Đồ dồn tất cả thôn dân ra, liền cảm thấy không ổn.

Y hiểu rõ vị trưởng quan này của mình, tuyệt đối sẽ không làm chuyện phí công vô ích, lại nghĩ đến việc cách đây không lâu ở đây từng phát hiện vẫn thạch, mà vẫn thạch lại bị Thiên sứ từ Hàm Dương mang đi, liền cảm thấy có chuyện mờ ám.

Đi mau.

Binh sĩ hung hăng quát tháo, nhưng với tư cách là đội quân địa phương, lại không phải ra chiến trường, những binh sĩ này không thể coi là tinh binh mà chỉ là binh bựa, cũng gầy gò vàng vọt, căn bản không thể so sánh với Chung Ly Muội.

Đẹp trai thì thôi đi, còn khoa trương như vậy, cứ như muốn nói cho mọi người biết Chung Ly Muội không phải người bình thường vậy.

Thực tế, Chung Ly Muội quả thực không phải người bình thường, y vốn là người nước Sở, cũng là một đại tướng lừng lẫy một phương, kiếm pháp vô song.

Sau khi nước Sở diệt vong, y gia nhập quân Tần, trở thành một tiểu binh vinh dự.

Nhưng vì dáng vẻ khoa trương của Chung Ly Muội, nên y có nhân duyên khá tệ trong quân đội.

Lúc này, Chung Ly Muội đứng trước mặt Bạch Đồ: Đại nhân, không biết tập hợp thôn dân lại có chuyện gì.

Thi hành mệnh lệnh, chưa đến lượt ngươi khoa tay múa chân.

Bạch Đồ nhàn nhạt nói.

Khóe miệng Chung Ly Muội giật giật, nhưng lại bất lực, trong quân đội cấp dưới phạm thượng không phải chuyện tốt.

Nhìn những thôn dân bất lực này bị thô bạo dồn ra cửa thôn, cảm giác bất an đã tràn ngập lồng ngực Chung Ly Muội.

Tất cả binh sĩ tập hợp.

Bạch Đồ ra lệnh một tiếng, các binh sĩ cũng lộ ra một tia bất an, rất nhiều người trong số họ chưa từng giết người, hiện tại bày ra trận thế lớn như vậy, e rằng sắp đổ máu rồi.

Mặc dù bình thường những binh sĩ này không ít lần ức hiếp dân làng, nhưng thật sự muốn họ giết những thôn dân trước mắt thì quả thực có chút khó khăn.

Loảng xoảng, Bạch Đồ rút ra bội kiếm, biểu cảm dữ tợn chuẩn bị giết người.

Hắn đã từng giết người, nên mới có thể làm thủ lĩnh quân đội, trên người vẫn còn chút huyết khí.

Không ổn, Chung Ly Muội cuối cùng cũng biết Bạch Đồ muốn làm gì rồi, hắn muốn giết chết tất cả thôn dân này: Tướng quân.

Bạch Đồ phớt lờ Chung Ly Muội, quát lớn: Toàn quân nghe lệnh, qua mâu.

Các binh sĩ tuy bất an, nhưng cũng không dám làm trái mệnh lệnh của trưởng quan, nhao nhao hạ thấp vũ khí, chĩa vũ khí vào những thôn dân yếu ớt.

Các thôn dân cũng nhận ra tử kỳ sắp đến, mặt mày thê thảm, họ đã không còn nước mắt nữa rồi, lúc gia phá người vong đã sớm khóc cạn nước mắt, lúc này từng người một ánh mắt vô thần, tứ chi tê dại.

Chạy.

Không chạy được.

Chiến.

Không chiến nổi.

Họ có thể làm gì đây.

Họ chỉ còn lại tuyệt vọng mà thôi.

Chung Ly Muội đứng bất động, y đang giằng xé, y có thể bắn chết Bạch Đồ, nhưng chính y cũng sẽ phải bỏ mạng.

Nhưng y không thể cứ thế nhìn thôn dân chết oan, điều này trái với nguyên tắc làm người của y.

Nhìn cái bộ dạng hèn hạ của các ngươi kìa, cái khí thế bình thường chuyên ăn không ngồi rồi tống tiền tống của đâu hết rồi, dũng mãnh tiến lên, giết.

Bạch Đồ rất khó chịu với thái độ rụt rè không dám tiến lên của các binh sĩ xung quanh: Giết sạch bọn chúng, không tha một ai.

Chung Ly Muội biết mình không thể đợi nữa, vác cung lương lên tay, mũi tên đã lắp vào dây: Bạch Đồ, dừng tay.

Bạch Đồ thấy mình bị nhắm bắn, sắc mặt tối sầm: Chung Ly Muội, ngươi làm gì vậy.

Những người này phạm tội gì.

Chung Ly Muội không trả lời mà hỏi ngược lại.

Bên trên muốn chúng chết, căn bản không cần lấy cớ, ngươi giết ta, cũng sẽ có người khác đến thi hành mệnh lệnh, những người trong thôn này không một ai có thể sống sót.

Bạch Đồ bình thường tác oai tác phúc, lúc này lại có mấy phần cốt khí.

Sắc mặt Chung Ly Muội khó coi, vì y biết những gì Bạch Đồ nói đều đúng, những thôn dân này đã không còn chỗ dung thân.

Khốn kiếp, Đại Tần này lẽ nào đã thối nát đến mức này rồi sao.

Giết người đến cả lý do cũng không cần ư.

Chung Ly Muội, ta biết tiểu tử ngươi muốn làm anh hùng, nhưng ngươi phải nhìn rõ tình thế, ngươi không bảo vệ được đám người này đâu.

Bạch Đồ cười lạnh nói.

Chung Ly Muội càng thêm giằng xé, y muốn cứu người, nhưng lại không có kế hoạch cứu viện hoàn hảo, lúc này lại không biết phải hành động thế nào.

Trong đám đông, Mạnh Khương Nữ cúi đầu, sợ bị binh sĩ phát hiện mà bị vũ nhục.

Nhưng nàng vẫn lén lút đánh giá Chung Ly Muội vị anh hùng hào kiệt này, vì thôn dân mà ra tay, cho dù không thành công, Mạnh

Khương Nữ cũng sẽ ghi nhớ y.

Chương 1304

Đáng tiếc tình thế ép người, không phải Chung Ly Muội có thể thay đổi.

Mạnh Khương Nữ cũng chỉ có thể khoanh tay chờ chết, dù có không cam lòng cũng đành bất lực.

Tuy nhiên, ngay lúc này, chính là cơ hội Đỗ Lan xuất hiện.

Vương hưng sư, há chẳng phải vì áo cơm.

Cùng chung kẻ thù, chẳng phải vui sao.

Trên chín tầng trời, một giọng nói sang sảng vang vọng như sấm sét, không ai không ngẩng đầu.

Một thân áo đen uyển chuyển như đám mây đen khiến người ta run sợ, ống tay áo và vạt áo bay phần phật.

Ngay sau đó, vũ khí trong tay các binh sĩ liền mục nát trong chớp mắt, cán gỗ mục rữa, mũi mâu gỉ sét, chỉ trong nháy mắt, những binh khí còn dùng được đã như trải qua ngàn năm, hóa thành đồ cổ.

Các binh sĩ nhao nhao sợ hãi lùi lại, Bạch Đồ nhìn cây thiết kiếm gỉ sét trong tay cũng đầy vẻ kinh hãi, gã này lẽ nào là.

Đại Quốc Sư.

Bạch Đồ tuy chưa từng gặp Đỗ Lan, nhưng sự thần kỳ của Đại Quốc Sư cũng đã như sấm bên tai, hơn nữa hắn còn nghe nói Đại Quốc Sư thích mặc đồ đen, quả thực giống như ác ma bóng đêm.

Chung Ly Muội và Mạnh Khương Nữ cũng kinh ngạc, Đại Quốc Sư.

Đó là nhân vật đại danh đỉnh đỉnh, làm sao có thể đến đây.

Đỗ Lan đứng lơ lửng giữa không trung, nhìn xuống Bạch Đồ: Để ngươi đi giết người thì ngươi đi giết, nếu trưởng quan bảo ngươi đi ăn cứt, ngươi có đi ăn không.

Sắc mặt Bạch Đồ tái nhợt, căn bản không dám trả lời.

Tất cả về đi, sau này những thôn dân này ta bao bọc.

Đỗ Lan nói.

Bạch Đồ không nói được một lời nào, hắn muốn nói không được, nhưng đối mặt với khí thế của Đại Quốc Sư, hắn căn bản không thể phản kháng.

Xin Đại Quốc Sư làm chủ cho chúng tôi.

Lại là Mạnh Khương Nữ vẫn luôn im lặng, lúc này đột nhiên mở miệng, Vị tướng quân này vô duyên vô cớ muốn đồ sát thôn làng, chúng tôi chỉ là bách tính bình thường không làm bất kỳ chuyện trái pháp loạn kỷ nào, vậy mà lại phải chịu sự sát lục vô cớ, Đại Tần lẽ nào không có vương pháp nữa sao.

Mạnh Khương Nữ đối mặt với Đỗ Lan, không chút sợ hãi.

Đỗ Lan có chút bất ngờ, hành vi của Mạnh Khương Nữ đã không thể đơn giản dùng dũng cảm để hình dung được nữa.

Mạnh Khương Nữ kỳ thực cũng không muốn như vậy, nhưng đã có Đại Quốc Sư đến, nàng liền biết các thôn dân sẽ không chết, đã như vậy chi bằng để Đại Quốc Sư chủ trì công đạo, đằng nào cũng liều rồi.

Đỗ Lan đánh giá Mạnh Khương Nữ: Ta đương nhiên có thể giúp các ngươi làm chủ, nhưng ta hy vọng các ngươi có thể tự làm chủ cho chính mình, nếu ngươi biết chữ thì có thể đi thi làm chấp pháp quan, đến lúc đó những chuyện bất bình trong thiên hạ đều do chính các ngươi tự mình làm chủ.

Mạnh Khương Nữ đương nhiên biết chữ, nhưng nàng cảm thấy bức họa mà Đại Quốc Sư vẽ ra hơi quá lớn, nàng một chút cũng không tin.

Phụ nữ biết chữ cũng vẫn là phụ nữ, không thể có được quyền lực, thời đại này chính là như vậy.

Nông Gia Liệt Sơn Đường, một đám tang không mấy hòa thuận vừa trôi qua, con gái của người đã khuất ngồi trước cửa sổ, đắm mình trong ánh nắng mặt trời, chậm rãi lật sách.

Còn Mai Tam Nương, hộ vệ của Điền Ngôn, trong lòng lại lo lắng, chuyện xảy ra tại tang lễ mấy ngày trước vẫn còn rõ mồn một.

Chú của đại tiểu thư là Điền Hổ vậy mà lại công khai tuyên bố tại tang lễ rằng hắn muốn tranh chức Hiệp Khôi, còn muốn cả Liệt Sơn Đường ủng hộ hắn.

Điền Hổ là loại người gì, Mai Tam Nương đương nhiên rất rõ, lỗ mãng vô mưu, căn bản không có tài năng lãnh đạo mười vạn đệ tử Nông Gia.

Hơn nữa đường chủ Liệt Sơn Đường là ca ca của nàng, thi cốt chưa lạnh, hung thủ cũng chưa tìm ra, Điền Hổ không nghĩ đến việc báo thù cho huynh trưởng, chống lưng cho cháu gái, trái lại còn muốn đoạt quyền hành Liệt Sơn Đường, thực sự khiến người ta lạnh lòng.

Lại còn Chu Gia đến dự cũng không phải thứ tốt lành gì, nói là đến chống lưng cho đại tiểu thư, nhưng trong tối ai mà chẳng biết hắn cũng đang rình rập vị trí Hiệp Khôi.

Về cái Chu Gia đó, Mai Tam Nương nghĩ đến sư huynh của mình không biết đã bị Chu Gia dùng thuật mê hồn gì mà lại một lòng một dạ với tên lùn đó.

Toàn bộ đều không phải người tốt, biến tang lễ của lão gia thành cảnh kiếm bạt nỗ trương, suýt nữa thì hủy hoại đám tang.

Đại tiểu thư vốn thể nhược đa bệnh, thêm nỗi đau mất cha, lại bị bọn họ chọc tức, đã nằm liệt giường mấy ngày.

Đại tiểu thư, người vừa mới khỏe lại, vẫn là đừng quá lao lực.

Mai Tam Nương đau lòng nói.

Không sao đâu, ta cũng không phải đang lao lực, ta chỉ đang đọc sách.

Điền Ngôn nói: Cuốn Đại Hàng Hải này thật sự khiến người ta mở rộng tầm mắt, Tam Nương nếu có thời gian cũng có thể đọc.

Mai Tam Nương vội vàng lắc đầu, bảo nàng đánh nhau thì được, đọc sách không phải sở trường của nàng, nàng vừa nhìn sách là buồn ngủ.

Điền Ngôn cũng không nói gì nhiều, chỉ cười cười nói: Ai có thể ngờ chúng ta lại đang đứng trên một quả cầu chứ.

Sức mạnh của Đại Quốc Sư quả nhiên kinh người, phi thường nhân có thể sánh bằng.

Chuyện hải ngoại khiến người ta tâm thần hướng vọng, chỉ đáng tiếc ta chỉ có thể biết những chuyện này trong sách, không thể tự mình đi đến.

Đại tiểu thư Mai Tam Nương chỉ cảm thấy tiểu thư quá đáng thương.

Tuy nhiên tất cả những điều này chỉ là giả tượng, vị Điền Ngôn này lại là một nhân vật tâm cơ khó lường, nàng cũng có ý muốn nhúng tay vào vị trí Hiệp Khôi.

Chỉ là nàng biết thực lực của mình không đủ, nếu nàng muốn thành công thì không thể không giữ thái độ khiêm tốn ẩn mình, ngồi yên xem hổ đấu.

Điền Hổ, Chu Gia, còn có một Điền Mật, đều không phải hạng thiện lương.

Trước đây Điền Ngôn tuy là quân sư của phụ thân, nhưng trong Liệt Sơn Đường nàng căn bản không có tư cách nói chuyện, càng đừng nói là trong cả Nông Gia.

Nếu Điền Ngôn lộ ra ý muốn làm Hiệp Khôi, nhất định sẽ bị người ta ăn đến cả xương cốt cũng không còn.

Cho nên lúc này Điền Ngôn nương tựa Điền Hổ, chính là biết rõ người chú này của mình một chút cũng không nên hồn, sớm muộn gì cũng sẽ sụp đổ, đến lúc đó mình vẫn sẽ là người tự do.

Vậy nên hiện tại nàng muốn mượn thế lực của chú mình, từng chút một nắm giữ sức mạnh của bản thân.

Chỉ cần nhận được sự ủng hộ của đa số đường chủ, Điền Ngôn có tự tin trở thành Hiệp Khôi, hơn nữa quản lý tốt Nông Gia, nàng không thiếu trí tuệ.

Đôi khi Điền Ngôn cũng rất mâu thuẫn, tự hỏi mình thật sự thích tranh giành danh lợi sao.

Nhìn thế giới trong Đại Hàng Hải, nàng mới biết thế giới rộng lớn biết bao, Nông Gia thậm chí Đại Tần cũng chỉ là một góc của thế giới, người đời tầm nhìn quá hạn hẹp, bên cạnh Điền Ngôn thậm chí không có một người nào có tầm nhìn có thể sánh bằng nàng.

Điền Ngôn cô độc, bất lực.

Nhưng nếu Điền Ngôn không đi tranh giành, vậy thì đến lúc đó chị em nàng trong Nông Gia sẽ không có chỗ dung thân.

Nàng không coi trọng Điền Hổ, người chú này là tự thân khó bảo toàn, sớm muộn gì cũng sẽ tự hủy hoại bản thân.

Cho nên nàng sẽ không chỉ dựa vào sự bảo vệ của chú mình, nàng có thể dựa vào chỉ có chính mình, chỉ có chính mình trở thành Hiệp Khôi, chị em nàng mới có thể tiếp tục y thực vô ưu, tiếp tục cuộc sống của con người.

Nghĩ đến đệ đệ ngốc nghếch của mình, Điền Ngôn chỉ cảm thấy áp lực của mình rất lớn, may mà đệ đệ tuy ngốc nghếch nhưng vẫn rất tôn kính tỷ tỷ này của mình, hơn nữa kiếm thuật hạng nhất, cũng không phải hoàn toàn vô dụng.

Mình tuy không có võ lực nhưng đệ đệ có, đệ đệ tuy không có trí thông minh nhưng mình có, Điền Ngôn tin rằng chỉ cần đệ đệ và mình cùng nhau cố gắng, là có thể tiếp tục có một chỗ đứng trong Nông Gia.

Quả nhiên thế giới trong sách đối với mình mà nói quá xa vời, phụ thân vừa mất, chị em mình đã như phù bình, nếu mình không tranh nữa, sẽ phải dâng số mệnh vào tay người khác.

Tam Nương, sứ giả Mặc Gia đã về chưa.

Vẫn chưa, dường như bọn họ cảm thấy tình hình hiện tại của Nông Gia bất cứ lúc nào cũng có thể bùng phát, cho nên vẫn luôn ở lại đây.

Người đến là Cao Tiệm Ly và Đại Thiết Chùy, hai người vẫn luôn đóng vai trò đánh tương du trong Mặc Gia.

Nho Gia, Mặc Gia, Quỷ Cốc, ba nhà ở Khu Tự Trị trọng dụng Công tử Phù Tô, lại có quan hệ mật thiết với Đại Quốc Sư, e rằng thái độ của các đường chủ khác đối với bọn họ đều không tốt.

Mai Tam Nương gật đầu: Quả thực như vậy, cả hai người họ đều đã bị từ chối mấy lần, Nhị lão gia còn suýt nữa đánh nhau với họ.

Nhị lão gia chính là Điền Hổ.

Người chú này của mình thật sự không nhìn rõ tình thế, hiện tại thế lực của Khu Tự Trị hiển nhiên đã lớn hơn Nông Gia, thậm chí rất nhiều đệ tử Nông Gia đều đang an cư lạc nghiệp trong Khu Tự Trị.

Lẽ nào hắn thật sự cho rằng Cao Tiệm Ly chỉ đại diện cho Mặc Gia.

Bọn họ đại diện cho một trăm năm mươi thành Khu Tự Trị, còn có mấy chục vạn bách tính.

Điền Ngôn đã tuyệt vọng với tầm nhìn của người chú mình, quả nhiên không thể dựa vào.

Nhưng bây giờ chưa phải là lúc mình ra mặt, Điền Ngôn biết mình phải nhẫn nhịn, nên tiếp tục đọc sách, thế giới trong sách vẫn rất hấp dẫn Điền Ngôn, ít nhất có thể khiến nàng quên đi phiền não.

Mai Tam Nương biết tiểu thư thông minh, nhưng tình hình hiện tại của tiểu thư và thiếu gia không ổn, nàng còn sốt ruột thay tiểu thư, tiểu thư ngược lại lại như người không có việc gì, thật sự khiến người ta lo lắng.

Ngay lúc Điền Ngôn đang giữ thái độ khiêm tốn, trên giang hồ lại xảy ra một chuyện lớn.

Thần Nông Lệnh đã mười năm không xuất hiện nay lại một lần nữa xuất hiện, phải biết rằng Thần Nông Lệnh chỉ có Hiệp Khôi mới có thể ban phát, có thể điều động mười vạn đệ tử, là một thế lực không thể xem thường.

Chỉ là ba năm trước Hiệp Khôi mất tích, Thần Nông Lệnh cũng bị người ta cho là đã tuyệt tích.

Vạn vạn không ngờ vào thời điểm vi diệu này lại đột nhiên xuất hiện, Thần Nông Lệnh còn nói: Nông Gia Lục Đường mười vạn đệ tử, ai có được mảnh vỡ Huỳnh Hoặc Chi Thạch trước sẽ kế nhiệm Hiệp Khôi.

Mệnh lệnh này thật khó tin, nhưng vẫn khiến người ta động lòng, vì ai cũng có một trái tim muốn làm Hiệp Khôi.

Chương 1305

Cái Thần Nông Lệnh này đương nhiên là giả, là kế ly gián của Triệu Cao để tiêu diệt Nông Gia.

Mục đích chính là để Nông Gia tự tiêu hao lẫn nhau, hắn hiểu người của Nông Gia, toàn bộ là một đám người không có tầm nhìn xa, nội đấu thì giỏi mà đối ngoại thì dở, chỉ cần một chút dụ dỗ nhỏ cũng tuyệt đối có thể khiến Nông Gia tổn thất nặng nề.

Nông Gia đối mặt với Thần Nông Lệnh kỳ lạ như vậy, cũng có nghi hoặc, nhưng chỉ cần người khác không thể chứng minh đây là giả, vậy thì không cần phải chứng minh đây là thật, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là có thể làm Hiệp Khôi.

Suy nghĩ của mọi người đều tương tự, bất kể đáng ngờ đến mấy, nhưng hiện tại họ vẫn phải đi thực hiện, vì nếu họ không làm tự nhiên sẽ có người khác đi làm, đến lúc đó người khác làm được rồi, họ cũng không dễ phản đối đối phương làm Hiệp Khôi.

Một lệnh ra Nông Gia loạn, Điền Ngôn nhẫn nhịn tranh Hiệp Khôi.

Cao Tiệm Ly và Đại Thiết Chùy cũng cảm thấy không ổn, vì nội bộ Nông Gia đã kiếm bạt nỗ trương, cái Thần Nông Lệnh đáng ngờ này lại như đổ thêm dầu vào lửa, e rằng là củi khô lửa cháy, đến lúc đó Nông Gia sẽ vì tự tiêu hao mà hủy diệt.

Nhưng hai người ngoài cuộc này lại không thể ngăn cản, chỉ có thể sốt ruột.

Mạnh Khương Nữ đến Tang Hải Thành, trở thành một nữ học giả, nàng phát hiện trong Tang Hải Thành vậy mà có một lớp nữ tử, chuyên dạy nữ tử biết chữ học tập.

Hơn nữa trong lớp hoàn toàn là khuôn mặt người nước ngoài.

Phỉ Nhã cũng được sắp xếp vào lớp nữ tử, nàng phải cùng với những phụ nữ La Mã và nô lệ nữ Tân Đại Lục khác học tiếng Tần và chữ Tần, ít nhất sau khi có thể giao lưu họ mới có thể bắt đầu cuộc sống mới, đương nhiên nếu muốn có thể tiếp tục học lên để có bằng cấp rồi tìm một công việc tốt hơn.

Mạnh Khương Nữ không ngờ lớp nữ tử lại là chuyên môn dành cho người nước ngoài, ban đầu nàng rất không thích ứng.

Nàng là một phụ nữ truyền thống, tuy vì chính nghĩa có thể đưa ra yêu cầu với Đỗ Lan, nhưng hiện tại ngồi giữa một đám phụ nữ ngoại bang, chỉ cảm thấy rất không tự nhiên.

Bởi vì trong lớp nữ tử trừ giáo viên ra, chỉ có một mình Mạnh Khương Nữ là người Đại Tần chính tông, nàng ngược lại trở thành người nổi bật nhất.

Hiện tại lớp nữ tử vẫn chưa tuyển sinh bên ngoài, tuy có dự định, nhưng phụ nữ Đại Việt hiện tại vẫn chưa có cơ hội.

Còn chồng của Phỉ Nhã là Âu Nặc và những người đàn ông nước ngoài khác ở một sân viện khác cùng với một đám trẻ con học nhận chữ, cảnh tượng đó càng thêm khó xử.

Xin chào, tôi tên Phỉ Nhã, đến từ La Mã.

Phỉ Nhã là một người cởi mở, nàng có sự nhiệt tình truyền thống của phụ nữ La Mã, nàng rất tò mò về Mạnh Khương Nữ, vì Mạnh Khương Nữ là nữ học sinh Đại Tần đầu tiên nàng gặp.

Trước đó nàng còn hỏi chồng tại sao trong lớp mình không có phụ nữ bản địa Đại Tần học tập, Âu Nặc nói với nàng rằng phụ nữ quốc gia này cũng giống La Mã không có quyền được học, tuy Đại Quốc Sư vẫn luôn nỗ lực thay đổi điểm này, nhưng phụ nữ Đại Tần vẫn không nguyện ý tiếp nhận việc học.

Cho nên Phỉ Nhã đối với Mạnh Khương Nữ, người phụ nữ đầu tiên ăn cua ám chỉ người tiên phong, dám làm điều khác biệt, cảm thấy rất tò mò, sau khi trải qua tất cả những điều này, nàng càng tin rằng Đại Tần quả nhiên là nơi sản sinh ra những người kỳ lạ, Đại Quốc Sư vậy mà lại nguyện ý để phụ nữ được giáo dục.

Phải biết rằng trong vòng văn minh Địa Trung Hải, địa vị của phụ nữ cũng không ra sao.

Đặc biệt là ở Hy Lạp, vùng đất văn minh cổ đại này, phụ nữ càng chỉ bị coi là cỗ máy sinh sản, đàn ông Hy Lạp cho rằng phụ nữ chỉ là công cụ để giải tỏa dục vọng, tình cảm giữa đàn ông với đàn ông mới là tình yêu.

Không sai, tư tưởng này từng thịnh hành ở Hy Lạp một thời, thậm chí ảnh hưởng đến toàn bộ văn minh Địa Trung Hải.

Âu Nặc tuy rất yêu vợ, nhưng cũng chưa từng cho Phỉ Nhã học hành, mãi cho đến Đại Việt, người La Mã nếu không biết chữ không nói được tiếng Đại Việt sẽ rất khó khăn, cho nên Phỉ Nhã mới vào học đường.

Phỉ Nhã không thích những nữ nô lệ Tân Đại Lục đó, vì nàng biết những người đó đều là kỹ nữ, hơn nữa không hề lấy làm xấu hổ mà còn lấy làm vinh dự, nàng khinh bỉ bọn họ.

Nhưng Mạnh Khương Nữ hoàn toàn khác, nàng chỉ ngồi trong lớp học, không khí đều trở nên yên tĩnh, nàng giống như gió buổi sáng, mây chiều, khiến người ta không khỏi yêu mến.

Tôi tên là Phỉ Nhã.

Phỉ Nhã mặc trang phục đặc trưng của đế quốc La Mã, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ.

Tuy Phỉ Nhã đã giới thiệu bản thân hai lần, nhưng Mạnh Khương Nữ vẫn suýt nữa không nghe ra đối phương đang nói tiếng Tần, cái lưỡi đó cứ như muốn bay lên trời vậy, phát âm quả thực giống như ma âm.

Hai người trừ cái tên ra, thì cứ như vịt nghe sấm, vì Phỉ Nhã vừa mới học nên chỉ biết nói vài câu giao tiếp hàng ngày, còn Mạnh Khương Nữ cũng không biết tiếng La Mã.

Nhưng Mạnh Khương Nữ có thể cảm nhận Phỉ Nhã là người không xấu, có thể kết giao được một người bạn La Mã cũng không tệ.

Những ngày tiếp theo, Mạnh Khương Nữ và Phỉ Nhã thường xuyên giao lưu cùng nhau, nâng cao trình độ kiến thức của mỗi người.

Phỉ Nhã càng thường xuyên nhờ Mạnh Khương Nữ dẫn đi ra ngoài, trước đây đi ra ngoài cùng hộ vệ và phiên dịch luôn không dám hỏi vấn đề, giờ đây Phỉ Nhã đã có thể tự mình hỏi được rồi.

Nàng sớm đã tò mò về các loại hàng hóa trong thành, điều nàng muốn biết nhất chính là tơ lụa rốt cuộc là từ đâu mà ra.

Mạnh Khương Nữ đương nhiên biết, lúc ở trong thôn nàng cũng từng nuôi tằm, dệt tơ, tất cả các công việc nữ công đều rất giỏi, còn biết thêu thùa, nàng chính là máy bay chiến đấu trong số những mỹ nhân cổ điển phương Đông, e rằng Xích Luyện, Đoan Mộc Dung và những nữ nhi giang hồ khác gặp nàng đều phải tự hổ thẹn vì dung nhan.

Đại Quốc Sư nói gần đây trong thành có không ít kẻ nhàn rỗi tạp nham, các ngươi nếu ra ngoài tốt nhất vẫn nên mang theo hộ vệ.

Thiếu Tư Mệnh đặc biệt đến truyền đạt lời của Đỗ Lan.

Mạnh Khương Nữ cũng nghe nói đoàn thuyền từ bên ngoài mang về vô số bảo bối, mỗi món đều giá trị liên thành, cho nên trong thành có rất nhiều tiểu tặc muốn trộm bảo bối.

Tạ ơn Thiếu Tư Mệnh cô nương, chỉ là không biết Đại Quốc Sư phủ có nữ hộ vệ không.

Mạnh Khương Nữ cảm thấy nam hộ vệ đi theo không thoải mái.

Thiếu Tư Mệnh lắc đầu, tuy nàng là nữ, nhưng nàng là trợ lý riêng, không phải bảo tiêu: Ta sẽ đi bẩm báo với Đại Quốc Sư, trước khi nữ hộ vệ đến, các ngươi vẫn đừng ra ngoài nữa.

Mạnh Khương Nữ tuyệt đối nghe lời, nàng cũng không muốn rước lấy phiền phức.

Hiện tại nàng ở trong ký túc xá trường học, bên cạnh là những nữ nô lệ Tân Đại Lục không có người thân, những phụ nữ ăn mặc theo phong cách quốc tế pha trộn để thu hút ánh nhìn đó rất táo bạo, thường xuyên để lộ bụng, lộ đùi, Mạnh Khương Nữ chỉ từng nghe nói nữ nhi giang hồ mới phóng khoáng như vậy.

Phỉ Nhã từng nói với nàng, những người đó khi ở trên thuyền là kỹ nữ, chuyên mua về để thủy thủ giải tỏa dục vọng, hiện tại tuy đã khôi phục tự do nhưng bản tính khó dời.

Bọn họ đã biết có thể dùng thân thể dễ dàng kiếm tiền, sẽ không còn nỗ lực tìm kiếm công việc nữa, chỉ có số ít người nguyện ý bắt đầu cuộc sống hoàn toàn mới, đa số người khác chỉ muốn tiếp tục làm ăn thịt da, cho nên họ sẽ câu dẫn tất cả những người đàn ông mà họ nhìn thấy.

Phỉ Nhã còn nói chồng nàng từng bị câu dẫn, nên không thích bọn họ, còn bảo Mạnh Khương Nữ tránh xa bọn họ một chút.

May mắn là Mạnh Khương Nữ không bị quấy rầy, tuy những nữ nô lệ này trông rất táo bạo, nhưng tận xương tủy họ vẫn cho rằng mình thấp hơn người Tần một cấp, Mạnh Khương Nữ là người Tần tức là người thượng đẳng, không phải họ có thể trèo cao.

Phỉ Nhã có thể kết bạn với Mạnh Khương Nữ, nhưng họ thì không, họ không dám mạo phạm Mạnh Khương Nữ.

Khi ở trong ký túc xá, Phỉ Nhã trở thành khách quen của Mạnh Khương Nữ, vì nhà ăn sắp khai trương rồi, Âu Nặc phải bắt đầu công việc, với tư cách là vợ nàng thì rảnh rỗi.

Trừ việc lên lớp ra, Phỉ Nhã còn rất nhiều thời gian và năng lượng, nàng thậm chí còn hy vọng học thêu thùa, còn tổ chức các nữ tử La Mã khác cùng tham gia, để Mạnh Khương Nữ làm thầy của họ.

Tác phẩm của cô mà mang đến La Mã, cho dù là nguyên thủ cũng sẽ đích thân tiếp kiến cô, cô sẽ trở thành người phụ nữ vĩ đại nhất La Mã.

Phỉ Nhã kích động nói.

Tuy Mạnh Khương Nữ căn bản không nghe hiểu hết, nhưng nàng cảm thấy Phỉ Nhã đang khen ngợi tài nghệ của mình, nên lộ ra một nụ cười.

Kể từ khi trượng phu qua đời, Mạnh Khương Nữ đã rất ít cười, hiện tại nàng cảm nhận được ý nghĩa của cuộc sống.

Đương nhiên Mạnh Khương Nữ không quên mình đến đây để tu nghiệp chuyên sâu, nên nàng cũng không quên học tập, những sách vở trước đây chỉ nam tử mới đọc, Mạnh Khương Nữ cũng muốn đọc.

Trượng phu nàng chính là người đọc sách, nàng biết muốn làm quan thì cần học những gì.

Khác với Phỉ Nhã sau này muốn dạy trẻ nhỏ nhận chữ, Mạnh Khương Nữ tương lai muốn làm chấp pháp quan, đi xét xử cái ác, phò chính nghĩa.

Tuy có mục tiêu khác nhau, quốc tịch khác nhau, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến tình bạn của họ, đoạn tình bạn xuyên quốc gia này định sẵn sẽ vì thành tựu của hai nữ tính kiệt xuất mà được ghi vào sử sách.

Người Mặc Gia biết nội loạn Nông Gia sắp xảy ra, bí bảo Tang Hải Thành cũng sắp xuất thế, nhất thời luống cuống tay chân, không biết phải sắp xếp nhân lực thế nào.

Bọn họ muốn ngăn chặn nội loạn Nông Gia, cũng muốn đảm bảo bảo vật vận mệnh không bị kẻ ác chiếm được.

May mắn là hiện tại bọn họ đông người, song kiếm Quỷ Cốc Tung Hoành đi giúp Nông Gia, còn người Mặc Gia đi Tang Hải Thành đoạt bảo, người Nho Gia tiếp tục trấn giữ Khu Tự Trị.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, tất cả mọi người lập tức xuất phát.

Còn một bên khác, Phù Tô vì sắp xếp Đông Tuần thất bại mà bị Hoàng đế giả phạt đến biên quan đốc quân, Phù Tô không thể không đến tiền tuyến binh hoang mã loạn, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm.

Tuyến nhiệm vụ Nông Gia, các sát thủ Lưu Sa ngày trước, lúc này lại cách thủ lĩnh của họ hơn mười trượng, bởi vì Vệ Trang và Cái Nhiếp sánh vai, khí thế mà hai người bọn họ phóng ra khiến người ta không dám đến gần.

Xích Luyện, Bạch Phượng biểu thị rõ ràng là bọn họ đến trước, gia nhập Lưu Sa hay làm việc cho Vệ Trang đều tốt, nhưng hiện tại bên cạnh Vệ Trang lại không còn chỗ dung thân cho họ nữa rồi.

Cứ như hai thanh kiếm, một thanh như băng một thanh như gió, kiếm khí của Vệ Trang và Cái Nhiếp hòa lẫn vào nhau không những không triệt tiêu mà còn ngưng tụ thành một luồng kiếm khí càng mạnh mẽ hơn, vạn vật đều im lìm.

Nhiệm vụ của bọn họ rất đơn giản, chính là chi viện Cao Tiệm Ly và Đại Thiết Chùy, đảm bảo Nông Gia sẽ không thật sự đánh nhau.

Lúc này Nông Gia đang khắp nơi tìm kiếm Huỳnh Hoặc Chi Thạch, nhưng những viên đá đó đều nằm trong tay Triệu Cao.

Chương 1306

Thế là Triệu Cao một mũi tên trúng hai đích, khối đá lớn giữ lại trong cung chuẩn bị ngụy tạo chứng cứ Phù Tô tạo phản, còn một khối nhỏ dùng làm mồi nhử để kích động Nông Gia nội đấu.

Thế lực Nông Gia trên mặt nổi chia làm ba phần Điền Mật, Điền Hổ, Chu Gia, trong tối còn có một Điền Ngôn.

Điền Mật lúc này là yếu nhất, chỉ có lực lượng một đường, còn Chu Gia đứng thứ hai có hai đường, Điền Hổ thì mạnh nhất có lực lượng ba đường.

Nhưng Điền Mật trong tối lại bí mật cấu kết với La Võng Bộ Đội của Triệu Cao, hơn nữa là người xảo trá, giỏi dùng mỹ nhân kế, là một tiểu nữ nhân lòng dạ rắn rết, không thể xem thường.

Về phía Chu Gia, tuy chỉ có hai đường, nhưng hắn giỏi kinh doanh, sớm đã thiết lập một tổ chức tình báo khổng lồ ở Đông Quận, thực lực có thể đối kháng với Điền Hổ.

Hơn nữa Chu Gia cũng là người đầu tiên tìm thấy mảnh vỡ, cũng là hắn đã cướp mảnh vỡ từ quân Tần về, sau đó hắn muốn vận chuyển mảnh vỡ đến thánh địa Nông Gia Lục Hiền Trủng, để sáu vị trưởng lão Nông Gia chứng kiến mức độ hoàn thành nhiệm vụ của hắn, chỉ cần sáu NPC xác nhận Chu Gia hoàn thành nhiệm vụ Thần Nông Lệnh thì hắn có thể quang minh chính đại trở thành Hiệp Khôi.

Nhưng Chu Gia cũng hiển nhiên biết người khác sẽ không đơn giản để hắn hoàn thành nhiệm vụ, con đường phía trước hiểm trở e rằng không chết thì không thể vượt qua.

Cho nên lần này Chu Gia và đồng minh đều dốc toàn bộ tinh anh ra.

Đồng minh của Chu Gia là một người coi cờ bạc như mạng sống, tên là Tư Đồ Vạn Lý, là đường chủ Tứ Nhạc Đường.

Chu Gia còn có hai người trung thành, một là Lưu Quý, một là cựu Ngụy Vũ Tốt Điển Khánh, hắn tu luyện Tinh Cương Bất Phôi Thần Công, đao thương bất nhập, là người hiểu được lý niệm vì thiên hạ vạn dân của Chu Gia.

Đồng thời là sư huynh muội với Mai Tam Nương.

Suốt đường đi cẩn thận từng li từng tí, cuối cùng cũng đến trạm áp chót, cũng là một thôn làng do đệ tử Nông Gia lập nên, Chu Gia đã sắp xếp nhân lực ở đây.

Mọi người chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, đoạn đường cuối cùng e rằng sẽ không thái bình như vậy.

Chu Gia nói, Điền Hổ vẫn chưa xuất hiện, điều đó chứng tỏ hắn vẫn còn ở phía sau.

Nhưng sau khi vào thôn, Chu Gia rất rõ ràng phát hiện tình hình không ổn, nhân lực hắn sắp xếp dường như đã biến mất, thay vào đó toàn là những người xa lạ.

Sự sắp xếp của Chu Gia vốn là vạn vô nhất thất, tuy nhiên Chu Gia đã coi thường Điền Hổ, vì lúc này phía sau hắn là cháu gái Điền Ngôn.

Điền Ngôn sớm đã nhìn ra Chu Gia sẽ bố trí trọng binh ở thôn làng này, sau đó dẫn theo những binh sĩ này cùng đi Lục Hiền Trủng, như vậy có thể vạn vô nhất thất.

Điền Ngôn liền làm ngược lại, cố tình chọn nơi Chu Gia yên tâm nhất để mai phục, từ trước đã tiêu diệt tất cả người của Chu Gia rồi.

Ui ui, không hay rồi.

Lưu Quý tuy nhìn có vẻ lêu lổng, người bốn mươi tuổi còn làm tiểu đệ cho người ta, nhưng tầm nhìn của hắn không chỉ giới hạn ở một ông chú trung niên không có sở trường gì.

Lưu Quý âm thầm phát ám hiệu cho Chu Gia, Chu Gia cũng phát hiện tình hình không ổn, ra hiệu mọi người tiếp tục lên đường mà không động thủ.

Nhưng chưa đi được bao xa, những người xung quanh đã vây lại, hiển nhiên là muốn động thủ.

Chu Gia thầm mắng chết tiệt, sự sắp xếp của mình vậy mà lại bị đối phương phá giải, hơn nữa còn phản tướng lại mình một quân.

Hiện tại bọn họ chỉ có thể cứng đầu đi về phía trước.

Tuy nhiên, thứ chờ đợi họ lại là trận mưa tên dày đặc, đối mặt với đồng môn, Điền Hổ cũng không hề nương tay.

Trong một khoảnh khắc, thuộc hạ của Chu Gia đã chết và bị thương quá nửa, chỉ còn lại mấy cao thủ.

Lùi vào trong nhà.

Chu Gia quát lớn một tiếng, để Điển Khánh đao thương bất nhập chắn ở phía trước, hắn cùng Lưu Quý và Tư Đồ Vạn Lý trốn vào một khách sạn bên đường.

Khốn kiếp, người của chúng ta chết hết rồi.

Lưu Quý không phải lo lắng an nguy của bản thân, mà là cảm thấy tiếc cho thuộc hạ: Bọn chúng biết kế hoạch của chúng ta, làm sao chúng biết được.

Chu Gia cũng nghĩ không ra, hắn lại không biết Tư Đồ Vạn Lý bên cạnh hắn chính là nhị ngũ tử kẻ phản bội.

Hắn ta vốn dĩ thật sự giúp Chu Gia, nhưng Điền Ngôn đã thuyết phục hắn ta, khiến hắn ta biết rõ tình thế, biết nên đặt cược vào ai.

Cho nên Tư Đồ Vạn Lý đã bán đứng Chu Gia.

Ác chiến bắt đầu, Điền Hổ tập hợp cao thủ ba đường tiến hành giảo sát Chu Gia và những người khác, không chết không ngừng.

Điền Ngôn đứng ngoài thôn, nhìn trận nội chiến này, mặt không biểu cảm, phía sau nàng có một gã béo lớn, chính là đệ đệ Điền Tứ của nàng.

Đợi đến khi cần thiết, Điền Tứ cũng sẽ nghe lệnh Điền Hổ xuất kích, bất kể đối thủ là ai Điền Tứ đều có thể đánh bại bọn họ, vì trong tay hắn Can Tương, Mạc Tà song kiếm hợp bích, thần cản giết thần, phật cản giết phật.

Chu Gia phải viết một chữ thảm, liên tiếp hứng chịu mưa tên, hỏa công, vây sát và các loại thủ đoạn truy sát, cả thôn làng đều trở thành chiến trường, địch nhân có thể mai phục ở góc cua, có thể ở trong nhà, cũng có thể trên mái nhà, bốn bề Sở ca, mười mặt mai phục.

May mắn là Điển Khánh có công phu đao thương bất nhập, mới giúp kéo hết cừu hận.

Tam Nương, Điển Khánh là sư huynh của ngươi, ngươi đi thử khuyên hắn xem sao.

Điền Ngôn nói với Mai Tam Nương.

Tam Nương lập tức xuất kích, nàng cũng không muốn sư huynh chết.

Môn phái của họ đã chỉ còn lại hai người.

Ngày xưa Phá Giáp Môn nước Ngụy đã cung cấp cho nước Ngụy bao nhiêu binh sĩ thiện chiến, nhưng cuối cùng tất cả Ngụy Vũ Tốt đều bị sát hại, ngay cả sư phụ của họ cũng hận mà xuống cửu tuyền, từ đó hai vị Ngụy Vũ Tốt cuối cùng liền ẩn mình trong Nông Gia, không còn chiến đấu vì nước Ngụy nữa.

Chỉ là không ngờ hiện tại hai vị truyền nhân cuối cùng lại phải tương tàn.

Mai Tam Nương tin rằng Điền Ngôn có thể thay đổi Nông Gia, nên đối với Điền Ngôn một lòng trung thành.

Nhưng Điển Khánh lại cho rằng Chu Gia có thể vì dân mà thỉnh mệnh, nên đối với Chu Gia gan ruột tương chiếu.

Vì đối tượng trung thành khác nhau, cuối cùng khó tránh khỏi kết thúc bi kịch.

Giết, giết, giết.

Điển Khánh một người trấn ải vạn người khó qua, đã đánh giết hơn năm mươi kẻ địch xâm phạm, trong đó không thiếu cao thủ, mà trên người hắn không có một vết thương nào.

Đây chính là Đồng đầu thiết tí, bách chiến vô thương của Phá Giáp Môn, Điển Khánh là một chiến sĩ hoàn hảo, sinh ra để xung phong hãm trận.

Mai Tam Nương gia nhập chiến cuộc, hy vọng có thể khuyên sư huynh thay đổi minh chủ, nhưng Điển Khánh không hề động lòng vì Chu Gia chính là minh chủ của hắn.

Chu Gia từng nói muốn cho người trong thiên hạ đều có ruộng cày có cơm ăn, vì mục tiêu này, Điển Khánh nguyện ý gan não đồ địa phơi thây băm vằm mà chết.

Chu Gia khánh hạnh mình có Điển Khánh vị mãnh tướng trung thành không hai này, hiện tại bọn họ bị bao vây trong một căn nhà dân, bên ngoài toàn là kẻ địch, nhưng chỉ cần còn sống thì vẫn còn cơ hội, Chu Gia không phải là người dễ dàng từ bỏ.

Xin lỗi, Đại tiểu thư, sư huynh của tôi không nghe lời khuyên của tôi.

Mai Tam Nương áy náy nói.

Điền Ngôn không nói gì, Mai Tam Nương vẫn còn sống, điều đó chứng tỏ Điển Khánh cũng không từ bỏ tình sư huynh muội giữa họ, nếu không với công phu của Điển Khánh e rằng đã đánh chết Mai Tam Nương rồi.

Cháu gái, xem ra chỉ có thể để Điền Tứ ra trận đối phó Điển Khánh.

Điền Hổ đã tổn thất không ít cao thủ, vậy mà vẫn chưa hạ gục được bốn người, trên mặt có chút không giữ được thể diện.

Kỳ thực bốn người trong nhà, trừ Điển Khánh ra, mỗi người đều bị thương, hơn nữa nội lực tiêu hao rất lớn, đối mặt với kẻ địch đông gấp trăm lần e rằng là hung hiểm nhiều may mắn ít.

Nhưng cho dù như vậy, bọn họ cũng phải chiến đấu. 102.

Hôm nay có thể cùng người chí đồng đạo hợp cùng xuống suối vàng, cũng coi như một việc đẹp.

Chi bằng chúng ta cùng uống một chén.

Lưu Quý lấy ra túi rượu tùy thân.

Được.

Chu Gia thấy Lưu Quý trước mặt sinh tử lại thản nhiên như vậy, cũng hào khí đốn sinh.

Một túi rượu, bốn người cùng uống, cũng là một việc vui vẻ.

Lát nữa Điển Khánh làm tiên phong, chúng ta cùng nhau giết ra ngoài.

Uống rượu rồi, mọi người chính là huynh đệ, Chu Gia nhất định phải để tất cả mọi người sống sót.

Điển Khánh không hề có chút không vui nào, hắn vốn dĩ sinh ra là để chịu chết, hôm nay có thể vì ba vị đồng chí mà chiến đấu, không những không hối hận mà còn cảm thấy sảng khoái không tả xiết.

Cửa mở, các đệ tử Nông Gia bao vây bên ngoài hiển nhiên đều không ngờ con thú bị vây khốn còn dám nhe nanh múa vuốt.

Chương 1307

Điền Hổ cười, hắn cảm thấy tất cả đều nằm trong kế hoạch của hắn, sau khi trừ bỏ Chu Gia, Điền Gia sẽ nắm giữ toàn bộ Nông Gia, mình trở thành Hiệp Khôi là chuyện chắc như đinh đóng cột: Điền Tứ, giúp chú giết chết những người đó.

Đám đông nhường đường, một gã béo lớn bước vào vòng chiến.

Chu Gia nhìn thấy gã béo đó, biểu cảm trên mặt không ngừng biến hóa, hiển nhiên tâm tình kích động: Các ngươi ngay cả Điền Tứ cũng muốn lợi dụng sao.

Điền Tứ là một đứa trẻ ngốc mà.

Các ngươi tìm cơ hội chạy đi, ta sẽ cản hắn lại.

Điển Khánh không mấy thích nói chuyện, nhưng lần này hắn tự mình chọn đối thủ.

Cẩn thận.

Lúc này còn có thể làm gì nữa đây.

Điền Tứ tuy kém trí tuệ, nhưng thiên phú kiếm pháp không ai sánh kịp, nếu Điển Khánh không chiến đấu, những người khác đều không có phần thắng.

Điển Khánh cũng là một gã to con, hai gã to con chiến đấu thì đó là một cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Đinh đinh đang đang, Can Tương, Mạc Tà chém vào người Điển Khánh, Điển Khánh dùng thân thể chống đỡ kiếm phổ đứng thứ năm trong các thần binh, trên người thêm từng vết ấn mờ mờ.

Điền Tứ rất tức giận, bình thường hắn chém cọc gỗ đều là mỗi nhát kiếm một cái, gã to con trước mắt này sao lại cứng như vậy.

Mình chém nhiều kiếm như thế, hắn vậy mà vẫn chưa hỏng.

A a, ta chém Kiếm pháp của Điền Tứ càng nhanh, tích lý ba lạp tạch tạch rơi xuống người Điển Khánh.

Mai Tam Nương đột nhiên có một cảm giác bất an, vì nàng cảm thấy công phu của sư ca có chút không đúng, cho dù Can Tương, Mạc Tà có sắc bén đến mấy cũng không nên để lại vết tích.

Lẽ nào là nội lực của sư huynh không đủ.

Cũng không đúng, sư huynh mình từng đại chiến ba ngày ba đêm với quân địch trên chiến trường, cũng chưa từng mệt mỏi.

Hôm nay ở đây có nhiều cao thủ như vậy, người có khả năng sống sót nhất chính là sư huynh rồi.

Cảm giác bất an càng ngày càng mạnh, cuối cùng khi vết thương đầu tiên xuất hiện trên người Điển Khánh, tất cả bất an đều biến thành nỗi sợ hãi.

Đồng đầu thiết tí, bách chiến vô thương vậy mà lại bị phá.

Không thể nào.

Người của cả hai bên địch ta đều hiểu công phu của Điển Khánh, ai nấy đều chấn kinh, chỉ có Điền Ngôn thủy chung giữ bình tĩnh.

Nàng biết quân cờ nàng chôn vùi cuối cùng đã phát huy tác dụng rồi.

Biểu cảm của Chu Gia biến đổi càng nhanh, sau đó hắn đột nhiên nghĩ ra điều gì đó: Lưu Quý, là ngươi.

Loại trừ tất cả những điều không thể, khả năng duy nhất chính là rượu của Lưu Quý có vấn đề.

Nghĩ đến đây, Chu Gia đột nhiên cảm thấy nội lực của mình cũng như bùn lầy khó có thể điều động, càng thêm xác định là vấn đề của rượu.

Lưu Quý cũng cảm thấy không ổn, nhưng hắn thề rượu không có vấn đề, hắn không hề động tay động chân: Lão đại, tôi không làm gì cả.

Biểu cảm của Chu Gia kịch biến, lúc này hắn cũng không biết có nên nghi ngờ Lưu Quý hay không, lẽ ra mà nói Lưu Quý quả thực không phải người phản bội, nhưng vào thời khắc sinh tử này con người sẽ thay đổi, nếu hắn sợ chết thì rất có khả năng sẽ bán đứng mình.

Lưu Quý biết mình là nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được rồi, rút bội kiếm ra: Xem ra tôi chỉ có thể lấy cái chết để chứng minh sự trong sạch.

Chu Gia thấy Lưu Quý muốn tự sát, cuối cùng vẫn chọn tin Lưu Quý: Cho dù không phải ngươi động tay chân, thì cũng là người bên cạnh ngươi động tay chân.

Lưu Quý, lần này ta bị ngươi hại chết rồi.

Lưu Quý cũng lộ ra biểu cảm xấu hổ, vì hắn cũng không biết mình đã tin tưởng ai.

Tuy nhiên bọn họ đã sai, kẻ phản bội không phải Lưu Quý, mà là Tư Đồ Vạn Lý.

Lúc này hắn ta đột nhiên phát khó, một chưởng nặng nề đánh vào lưng Chu Gia.

Chu Gia phun ra một ngụm máu, khí huyết sôi trào, ngũ tạng chấn động: Là ngươi.

Vạn vạn không ngờ, người vừa rồi còn xưng huynh gọi đệ, trong nháy mắt đã trở mặt.

Đừng trách ta, ta chỉ là đã chọn một đối tượng đặt cược tốt hơn.

Tư Đồ Vạn Lý lúc này đâu có dáng vẻ bị thương, hóa ra vết thương của hắn ta toàn là giả vờ.

Chu Gia lại không quản nổi Tư Đồ Vạn Lý, bọn họ vốn dĩ không có nhiều cơ hội sống sót, chỉ là bọn họ đã hại chết Điển Khánh, người có khả năng sống sót cao nhất.

Máu, càng nhiều máu, Điển Khánh Bách chiến vô thương lúc này đã bị chém thành người máu, nhưng hắn vẫn chưa ngã xuống.

Nỗi đau rõ ràng đến thế, Điển Khánh từng nghĩ mình đã quên cảm giác bị thương, bây giờ mới biết nỗi đau lại khắc cốt ghi tâm đến vậy, không phải là chuyện có thể quên.

Sư huynh.

Mai Tam Nương biết sư huynh bây giờ nếu không đầu hàng sẽ bị giết chết: Mau đầu hàng đi, huynh sẽ chết đó.

Nhưng Điển Khánh không hề có chút phản ứng nào, hắn đang nếm trải nỗi đau, nỗi đau khiến hắn càng thêm mạnh mẽ: A.

Đã không thể điều động nội lực nữa rồi, lúc này chỉ có thể dựa vào sức mạnh của thân thể, ép khô toàn bộ tiềm năng của xương cốt, cơ bắp, huyết mạch, gân cốt, nỗi đau chính là liều thuốc tốt nhất.

Máu tươi bắn ra từ vết thương, Điển Khánh lao về phía kẻ địch mà mình không thể chiến thắng, phát động đòn xung kích cuối cùng.

Can Tương, Mạc Tà, cùng với một thiên tài kiếm thuật kém trí tuệ có thể phát huy sức mạnh song kiếm hợp bích, đây là một tổ hợp tuyệt vời.

Lưỡi kiếm hóa thành phong bạo, xoáy động huyết nhục.

Sinh tử trong một chớp mắt đã định.

Điển Khánh bị độc rượu phá công, nhìn hai thanh danh kiếm đâm xuyên tim đoạt mạng hắn, tầm nhìn dần dần tối sầm, hơi thở cũng trở nên bình tĩnh.

Sư huynh.

Giọng nói thê thảm của Mai Tam Nương truyền khắp bầu trời.

Tuy nhiên nỗi bi thương của nàng không thể ảnh hưởng đến niềm vui của Điền Hổ.

Thắng rồi, Điển Khánh chết, Chu Gia đã không còn chỗ dựa, ngày mình trở thành Hiệp Khôi đã gần kề.

Điền Ngôn nhìn đệ đệ chiến thắng, không có vẻ vui mừng mà lại có một nỗi ai sầu, Điển Khánh cũng là tướng tài của Nông Gia, hiện tại lại chết dưới tay đệ đệ mình, phụ thân biết cũng nhất định sẽ trách cứ nàng.

Nhưng vì mình và đệ đệ có thể có một chỗ đứng, đây là điều phải làm, Chu Gia cũng là kẻ địch của mình.

Điền Tứ ngược lại vô tâm vô phế: Tỷ tỷ, ta thắng rồi.

Gã béo nhỏ này đang hướng về tỷ tỷ nở nụ cười ngây thơ, hắn có lẽ cũng không biết giết người có ý nghĩa gì.

Chu Gia đại nộ, Điển Khánh người tốt như vậy vậy mà lại bị mình hại chết: Ta đã tin lầm người rồi.

Vừa nói xong, bất chấp trúng độc, liền muốn phát động chiêu thức mạnh nhất của mình Thiên Nhân Thiên Diện: Ta muốn các ngươi phải trả giá đắt.

Tuy nhiên lời của Chu Gia trong tai những người khác chỉ là sự giãy giụa của kẻ hấp hối mà thôi, không ai coi là thật.

Tỷ tỷ.

Điền Tứ càng phớt lờ Chu Gia, nhìn về phía tỷ tỷ.

Cẩn thận.

Lại là Điền Ngôn kinh hoàng kêu lên, nàng rất ít khi hoảng sợ thất thố như vậy, cho dù phụ thân nàng mất cũng không hoảng sợ đến mức này.

Nhưng hiện tại nàng phải hoảng sợ, vì người chết không đáng sợ, người chết sống lại mới đáng sợ.

Phía sau Điền Tứ, Điển Khánh đã chết mà vẫn không ngã vậy mà lại mở mắt ra, trên người càng bùng phát một luồng sức mạnh đáng sợ khiến người ta kinh hãi.

Hơi thở có thể trở nên bình tĩnh, nhưng linh hồn Điển Khánh lại không thể bình tĩnh, hắn không thể chấp nhận kết thúc như vậy, mục tiêu hắn đã nỗ lực vì nó vẫn chưa thực hiện được, hắn làm sao có thể chết đi.

Điển Khánh chết mà sống lại bị khí tràng huyết hồng bao quanh, ngẩng mặt lên trời gào thét: A ta là Điển Khánh, ta còn muốn chiến đấu.

Tất cả mọi người đều ngây người, vì tim của Điển Khánh rõ ràng đã bị đâm xuyên, không thể nào còn sống được.

Nhưng sự thật lại phá vỡ ba quan niệm của họ.

Điền Tứ chịu đòn đầu tiên, Điển Khánh một quyền liền đánh cho gã béo này biến dạng, dường như bị bóp bẹp, bay xa mười trượng, sống chết chưa biết, hai thanh bảo kiếm dính máu rơi xuống đất bám đầy bụi trần.

Đệ đệ.

Điền Ngôn quả thực không dám tin chuyện bất hợp lý như vậy lại xảy ra.

Không ai tin, nhưng họ đã gặp phải, lúc này tất cả mọi người đều khiếp sợ, không dám tiến lên, chỉ có khí thế của Điển Khánh không ngừng tăng lên, hoàng hôn cũng biến thành màu đỏ máu.

Tất cả đệ tử Nông Gia đều biểu hiện sự sợ hãi đối với sự kiện chết mà sống lại không khoa học này.

Bọn họ nhìn Điển Khánh hồi sinh bùng phát khí thế kinh người, sắc máu tràn ngập trời đất, liền biết không ổn, bọn họ đều không muốn chiến đấu với quái vật này.

Bất kể Điền Hổ, Điền Ngôn hay Tư Đồ Vạn Lý, đều không nghĩ tới sẽ biến thành bộ dạng này.

Ngay cả Mai Tam Nương cũng ngây người, nàng không nhớ sư môn mình còn có năng lực chết mà sống lại, rốt cuộc đây là tình huống gì.

Lên, cho ta lên, đừng sợ.

Điền Hổ tuy ra lệnh thuộc hạ đừng sợ, nhưng hắn đã sợ muốn chết rồi.

Gầm.

Điển Khánh bạo tẩu.

Trong hoàng hôn, người khổng lồ gầm thét, hắn xông vào giữa đám đệ tử Nông Gia, mỗi một động tác đều có thể cuốn lên cuồng phong, một quyền có thể đánh sập một căn nhà, một cước có thể đá gãy cây cổ thụ to bằng eo.

Chương 1308

Chỉ riêng cơn lốc xoáy quanh Điển Khánh đã khiến người ta đứng không vững.

Căn bản không có ai là đối thủ của hắn, tình thế chuyển biến trong chớp mắt, thế lực Điền Hổ vốn dĩ tưởng chừng chiến thắng trong tầm tay giờ lại vì Điển Khánh bạo tẩu mà tan rã.

Lão đại, đây là cái gì.

Lưu Quý biểu thị hắn kiến thức nông cạn, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chu Gia cũng không biết, nhưng hắn lại đưa ra một phỏng đoán: Đây hẳn là thần lực, tương truyền ở Trường An từng xảy ra hiện tượng như vậy, có thể câu động dị tượng trời đất, khiến người ta có được sức mạnh phi nhân.

Tuy ta cũng không chắc chắn, nhưng sức mạnh hiện tại của Điển Khánh hiển nhiên là phi nhân chi lực, hẳn là thần lực.

Thế giới này thật sự có thần lực sao.

Lưu Quý không tin, nhưng sự bùng nổ phi lý của Điển Khánh hiện tại khiến hắn không thể không tin.

Oanh.

Điển Khánh hai tay đập xuống đất, mặt đất trong nháy mắt rung chuyển như thạch rau câu, mặt đất trong vòng trăm mét cuộn trào, đệ tử Nông Gia người ngựa ngã chổng vó, đều không thể chiến đấu nữa.

Thôn làng này cũng toàn bộ bị hủy diệt, như vừa trải qua một trận động đất.

Trừ Điển Khánh ra, không còn một ai đứng vững, đây mới gọi là chiến thắng.

Hai mắt Điền Hổ chỉ còn lại sự sợ hãi, hắn quả thực không thể tin được mấy trăm người cứ thế bị tiêu diệt sao.

Đương nhiên không chết, nhưng đã hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu, không ai dám đứng dậy thách thức quái vật nữa.

Ngực Điển Khánh phập phồng, hồng quang trên người từ từ ẩn đi.

Hắn vẫn đứng ở đó, nhưng ánh mắt lại dần dần mất đi tiêu cự.

Hắn hôn mê bất tỉnh, nhưng vẫn không ngã xuống.

Mọi người vẫn nằm trên mặt đất, vì bọn họ vẫn còn sợ hãi, sợ đứng dậy sẽ bị quái vật tấn công.

Mãi cho đến khi hoàng hôn qua đi, trăng lên ngọn cây, mọi người mới từ mặt đất lạnh lẽo bò dậy, họ tin rằng Điển Khánh đã ngất đi.

Tuy nhiên cho dù như vậy, Điền Hổ cũng không dám ra tay với Chu Gia và những người khác nữa.

Chu Gia và Lưu Quý đứng hai bên Điển Khánh, bọn họ không lay chuyển được Điển Khánh, cũng không thể mặc cho Điển Khánh rơi vào tay kẻ địch.

Điền Ngôn chạy qua xem tình hình đệ đệ, bị thương rất nặng hiện tại vẫn hôn mê bất tỉnh.

Hai bên người tuy vẫn là kẻ địch, nhưng sau khi cùng nhau trải qua chuyện khó tin, bọn họ đều không quá chắc chắn lập trường của họ có còn muốn tiếp tục đối lập nữa hay không.

Mai Tam Nương muốn xem vết thương của Điển Khánh, Chu Gia cũng không ngăn cản: Vết thương của hắn đã biến mất rồi, ta đã kiểm tra.

Mai Tam Nương cũng không tìm thấy vết thương nào, nhưng rõ ràng mọi người đều thấy tim của sư huynh đã bị xuyên thủng.

Điều này quả thực là không thể tin nổi, tất cả mọi người đều im lặng, nhất thời ánh trăng như sa, gió mát hiu hiu, trong đêm sắc mê hoặc tất cả mọi người đều ở lại nguyên tại chỗ, không biết phải làm sao cho phải.

Bọn họ chỉ là người bình thường, hôm nay bọn họ đều bị dọa sợ, hồn xiêu phách lạc.

Tuy nhiên ngay lúc này, bên ngoài thôn trang đã trở thành phế tích đột nhiên xuất hiện ánh sáng.

Từng chút một lan truyền, từng mảng sáng lên, hiển nhiên bên ngoài thôn xuất hiện một lượng lớn nhân viên.

Mấy ngàn người bao vây thôn làng.

Sắc mặt Điền Hổ có chút khó coi, hắn biết mình cũng bị gài bẫy rồi, là ai.

Điền Mật.

Điền Ngôn vị đại tiểu thư thông minh này lại có thể đoán ra là ai, nàng biết Điền Mật sẽ có hành động, không ngờ lại là nhiều người như vậy.

Người phụ nữ không biết xấu hổ đó rốt cuộc đã ngủ với bao nhiêu đàn ông chứ.

Điền Mật giỏi nhất là mê hoặc lòng đàn ông, dùng thân thể của nàng làm mồi nhử, để dụ dỗ đàn ông vì nàng mà xông pha lửa đạn.

Năm xưa nàng ta vốn không phải đường chủ, mà là phu nhân của Tổng quản Khôi Ngỗi Đường Ngô Quảng, nhưng nàng ta lại giả vờ bị đường chủ Trần Thắng vô lễ, châm ngòi mối quan hệ huynh đệ giữa

Ngô Quảng và Trần Thắng, khiến một người chết một người bỏ trốn.

Trần Thắng bị Điền Mật hãm hại, bị người ta coi là một tên cặn bã ức hiếp vợ bạn, từ đó lưu lạc chân trời góc biển, một lòng muốn tìm Điền Mật báo thù.

Còn Ngô Quảng đương nhiên không chết, hắn ta chỉ bị Hiệp Khôi còn tại thế lúc đó đưa vào La Võng làm nội gián, giả chết mà thôi.

Đương nhiên Ngô Quảng thì vẫn luôn cho rằng Trần Thắng thật sự đã động thủ với vợ hắn, nên không tha thứ cho Trần Thắng.

Điền Mật là hoàng tước ở phía sau ám chỉ người ngồi hưởng lợi, lần này nàng ta mang theo ngàn người, tổ thành Địa Trạch Nhị Thập Tứ Trận Pháp, chính là muốn chém giết tất cả đối thủ, sau đó nàng ta có thể trở thành Hiệp Khôi.

Tiểu muội ta không đến muộn chứ.

Tình hình còn tốt hơn Điền Mật dự tính, tuy không biết tình huống gì đã gây ra sự phá hoại lớn này, nhưng hiển nhiên Điền Hổ đang chiếm ưu thế cũng không được lợi lộc gì.

Hiện tại bọn họ đều lưỡng bại câu thương, xem ra là thiên mệnh ở bên nàng ta rồi.

Quả nhiên là nàng ta, Điền Ngôn thầm nghĩ nếu không phải Điển Khánh gây trở ngại, e rằng nhiều người của Điền Mật cũng không thể đuổi kịp bọn họ.

Khốn kiếp, người tính không bằng trời tính, mất cả chì lẫn chài.

Là Địa Trạch Nhị Thập Tứ Trận.

Sắc mặt Điền Hổ có chút tái nhợt.

Trận pháp này kỳ thực chỉ cần hai mươi bốn người đứng trên trận nhãn là có thể sản sinh sức chiến đấu của trăm người.

Hiện tại Điền Mật mang đến ngàn người, nếu tổ thành thiên nhân đại trận, đó có thể là một quân trận đáng sợ có thể tiêu diệt số vạn kẻ địch.

Đây là ý gì.

Điền Hổ đương nhiên biết Điền Mật thiện giả bất lai người đến không thiện ý.

Không có ý gì cả, chỉ là tiểu muội cũng muốn thường xuyên nếm thử cảm giác làm Hiệp Khôi.

Điền Mật yêu kiều nói, đầu lưỡi lướt qua đôi môi.

Mơ đi.

Sắc mặt Điền Hổ khó coi, hắn đã chuẩn bị nhiều như vậy, lại không ngờ Điền Mật đến hái quả chiến thắng, hắn đương nhiên sẽ không đồng ý.

Đã biết Điền Hổ đại ca sẽ không đồng ý, cho nên ta mới mang theo những đệ tử ủng hộ ta này, bọn họ đều đã đồng ý rồi đó.

Điền Mật khoe khoang tư sắc, khiến những nam đệ tử bên cạnh nàng ta mắt trợn trừng, nước dãi chảy ròng.

Người phụ nữ chết tiệt, Điền Hổ phải liều mạng.

Điền Mật đối mặt với ánh mắt sát nhân của Điền Hổ, thản nhiên như không: Điền Hổ ca ca, ta khuyên huynh vẫn nên đầu hàng đi.

Huynh nên biết Địa Trạch Nhị Thập Tứ Trận nghìn người này đáng sợ đến mức nào.

Nay các ngươi là cá thịt, ta là dao thớt, kẻ thức thời là tuấn kiệt.

Để ngươi làm Hiệp Khôi.

Trừ phi ta chết.

Điền Hổ cho dù chết cũng sẽ không để tiện nghi cho cái tiện nhân Điền Mật này.

Vậy Đại tiểu thư, còn có Chu Gia, Tư Đồ, hai vị đường chủ, ý kiến của các ngươi thì sao.

Điền Mật cười tủm tỉm nói.

Lần này là nguy cơ lớn hơn nữa rồi, e rằng đại sự không ổn, tất cả mọi người đều im lặng.

Ngay lúc mọi người không biết phải làm sao, một giọng nói lạnh lùng vang lên: Mặc Gia sợ Nông Gia các ngươi tự tương tàn sát, vậy thì để ta một người ngoài giết chết tất cả các ngươi, như vậy không tính là tự tương tàn sát.

Giọng nói mang theo sát ý, rõ ràng truyền đến tai tất cả mọi người, sau đó bọn họ liền thấy trong ánh trăng có một bóng người từ trên trời giáng xuống, người đến chính là Vệ Trang.

Sư đệ, đừng nói đùa.

Kỳ thực Cái Nhiếp biết Vệ Trang không nói đùa, vì Nông Gia nội đấu như vậy không trả giá đắt là không thể nào, khó tránh khỏi phải giết chết một nhóm người.

Người ngoài động thủ, thì không tính là nội đấu, Vệ Trang nói vô cùng đúng.

Địa Trạch 24 Trận do Thần Nông sáng tạo.

Thuở ban sơ, y đặt ra 24 tiết khí chỉ nhằm giúp các đệ tử Nông gia ghi nhớ thời gian Xuân gieo Thu gặt, để mọi người trồng trọt thuận lợi hơn.

Nhưng Thần Nông lại từ 24 tiết khí mà lĩnh ngộ ảo diệu của sinh tử luân hồi, dùng tiết khí nhập võ đạo, sáng tạo ra Địa Trạch 24 Trận.

Trận pháp này càng nhiều người thì càng lợi hại, chỉ cần khống chế trận nhãn là có thể sinh sôi không ngừng, tựa như sông lớn cuộn cát nhấn chìm kẻ địch.

Bởi vậy, Vệ Trang và Cái Nhiếp xuất hiện, Điền Mật căn bản không hề sợ hãi.

Hai kiếm khách, dù bọn họ toàn là kiếm thánh thì có làm sao.

Đối mặt với đại trận Địa Trạch 24 Thiên Nhân, kiếm thánh cũng chỉ có thể ôm hận.

Ôi chao, đừng hù tiểu muội mà.

Điền Mật kiểu cách làm bộ làm tịch, ra vẻ lẳng lơ, coi lời uy hiếp của Vệ Trang như không khí.

Chương 1309

103.

Ngay lúc này, Cao Tiệm Ly, Đại Thiết Chùy, Bạch Phượng, Xích Luyện cũng đã kịp chạy đến.

Công lực của bọn họ không thâm hậu bằng hai đệ tử Quỷ Cốc nên trên đường đã bị tụt lại phía sau.

Cao Tiệm Ly trước đó đã kể đại khái tình hình cho Cái Nhiếp, cũng đã nhắc nhở bọn họ cẩn thận Điền Mật, nhưng cuối cùng vẫn đến muộn một bước.

Y lúc này nhìn trận thế khổng lồ như vậy, trong lòng cũng bất an, bởi vì với Địa Trạch 24 Trận, y đã từng nếm trải rồi.

Chỉ là trước đây y đối mặt với trận nhỏ không hoàn chỉnh, nhưng chỉ riêng trận hình hai người không hoàn chỉnh cũng đã khiến Cao Tiệm Ly và Đại Thiết Chùy suýt mất mạng, huống chi là đại trận thiên nhân này, e rằng đêm nay nguyệt sắc sẽ nhuốm máu.

Điền Mật, ngươi đừng quá kiêu ngạo.

Điền Hổ đã giận không kìm được, hận không thể thiên đao vạn quả Điền Mật.

Tiểu muội có kiêu ngạo sao.

Điền Mật dùng quạt che miệng cười, nhưng ý cười trong mắt vẫn lộ rõ: Thì ra đây chính là kiêu ngạo à.

Nói đoạn, thần sắc nàng chuyển lạnh: Vậy tiểu muội kiêu ngạo đấy, ngươi làm gì được nào.

Hôm nay các ngươi đến bao nhiêu người, một kẻ cũng đừng hòng rời đi.

Lần này thất sách rồi, không ngờ Điền Mật cái nữ nhân này lại chơi lớn như vậy.

Các mặt nạ đầy màu sắc của Chu Gia sắp biến ra hoa luôn, không biết cái mặt nạ nào là thích hợp nhất với hoàn cảnh hiện tại nữa, cuối cùng ông ta dùng một khuôn mặt uể oải biểu lộ sự bất đắc dĩ.

Lưu Quý cũng thầm nhủ, hôm nay vở kịch hay nối tiếp vở kịch hay, trong lòng tự hỏi một nhân vật nhỏ bé như mình sao lại bị cuốn vào chuyện đáng sợ như vậy.

Hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, lòng Lưu Quý cũng lên xuống như tàu lượn siêu tốc, bây giờ một lời cũng không nói ra được.

Chỉ nghe Chu Gia tiếp tục nói: Nếu Quỷ Cốc Tung Hoành song kiếm hợp tác, có lẽ chúng ta còn một đường sinh cơ.

Tung Hoành song kiếm lợi hại đến vậy sao.

Tư Đồ Vạn Lý đã phản bội cũng không nhịn được mở miệng.

Chu Gia tuy không thèm nói chuyện với loại kẻ hai mặt này, nhưng thấy Lưu Quý cũng tò mò, liền giải thích: Quỷ Cốc là một nơi kỳ lạ, mỗi đời Quỷ Cốc Tử chỉ thu nhận hai đệ tử, và lần lượt truyền Tung Kiếm và Hoành Kiếm cho hai đệ tử đó, để bọn họ cạnh tranh.

Cuối cùng chỉ có người chiến thắng mới có thể tiếp nhiệm chưởng môn trở thành Quỷ Cốc Tử mới.

Tranh đấu giữa các đệ tử Quỷ Cốc nổi tiếng nhất không gì khác ngoài Tôn Tẫn và Bàng Quyên trăm năm trước.

Hai người này quá nổi tiếng, Lưu Quý biết.

Bàng Quyên vì muốn đánh bại Tôn Tẫn, đã đánh gãy chân Tôn Tẫn, còn thích chữ lên mặt Tôn Tẫn.

Chỉ là sau này trên chiến trường, Tôn Tẫn dùng kế vây Ngụy cứu Triệu để đánh bại Bàng Quyên, Bàng Quyên tự vẫn.

Vậy không phải hai đệ tử Quỷ Cốc là kẻ thù không đội trời chung sao, làm sao có thể hợp tác.

Lưu Quý thầm nghĩ, dựa theo kết quả của Tôn Tẫn và Bàng Quyên mà xem, Cái Nhiếp và Vệ Trang căn bản không thể hợp tác.

Chính vì cạnh tranh, nên người hiểu rõ một đệ tử Quỷ Cốc nhất lại chính là đệ tử Quỷ Cốc còn lại.

Bọn họ hiểu ưu điểm và khuyết điểm của đối phương, vừa vặn có thể bổ sung cho nhau, một khi hợp tác sẽ bùng nổ sức mạnh không thể lường trước.

Chỉ tiếc đệ tử Quỷ Cốc hiếm khi hợp tác, hôm nay không biết có thể đột phá số mệnh Quỷ Cốc được không.

Rõ ràng Chu Gia cũng chỉ đưa ra một hy vọng mong manh, bản thân ông ta cũng không ôm hy vọng gì, kia chính là Địa Trạch 24 Thiên Nhân Trận, thật sự không phải tầm thường.

Nói cũng đủ nhiều rồi, đã các ngươi không muốn để ta trở thành Hiệp Khôi, vậy tiểu muội cũng chỉ đành mạnh tay thôi.

Hãy để các ngươi nếm thử sự lợi hại của đại trận thiên nhân này.

Nói đoạn, nàng vung tay, chiếc quạt chỉ về phía mục tiêu của đại trận.

Đại địa chấn động, bụi đất trên phế tích thôn làng chầm chậm rời khỏi mặt đất.

Sắc mặt Mai Tam Nương tái mét, nàng là người từng ra chiến trường, đại trận thiên nhân này vậy mà không hề kém khí thế xung kích của vạn vạn tinh binh, có thể tưởng tượng Địa Trạch 24 Trận thần kỳ đến nhường nào.

Đại tiểu thư, hãy đứng sau ta.

Bây giờ thiếu gia bị thương rồi, chỉ có mình nàng bảo vệ Đại tiểu thư thôi.

Điền Ngôn lại không nói một lời, ôm lấy đệ đệ, nàng không thể bỏ rơi đệ đệ mình.

Chu Gia thầm nhủ: Điển Khánh à, ngươi ngất thật đúng lúc.

Nhưng giờ có oán trách cũng vô dụng, địch nhân đã sát đến nơi.

A a.

Tàn binh bại tướng bên cạnh Điền Hổ căn bản không phải đối thủ, vừa tiếp xúc với đại trận lập tức bị chém chết.

May mắn thay Cái Nhiếp và Vệ Trang cũng đã ra tay, hai người bọn họ thi triển kiếm pháp tinh diệu tranh thủ thời gian để những người khác chỉnh đốn đội ngũ, nhưng rõ ràng là việc tự mình chiến đấu không thể ngăn cản đại trận thiên nhân này.

Cái Nhiếp cũng biết nếu hợp tác với Vệ Trang có thể phát huy uy lực mạnh nhất của Tung Hoành song kiếm, nên nói: Sư đệ, lúc này không thể lãng phí nội lực nữa, chúng ta hợp tác đi.

Vệ Trang không nói một lời, chém chết kẻ địch trước mắt, nhưng lập tức lại có người khác lấp vào, căn bản không cho Vệ Trang bất kỳ cơ hội dừng lại nào.

Cả hai đều dùng kiếm pháp sư truyền, nhất cử nhất động càng lúc càng đồng bộ, Sa Xỉ và Uyên Hồng vậy mà ẩn ẩn cộng hưởng, hiển nhiên kiếm pháp đang triệu hoán một loại kiếm pháp khác cùng nguồn gốc mà sinh ra.

Xông lên, ta nhất định phải giết chết cái nữ nhân đó.

Điền Hổ phát điên, ra lệnh thuộc hạ xông lên, nhưng đó chẳng qua chỉ là đi chịu chết.

Chu Gia cũng không lưu thủ nữa, hôm nay cho dù độc khí ăn mòn tim cũng phải thi triển chiêu mạnh nhất, vì sinh mạng mà đánh cược lần cuối: Lưu Quý lão đệ hộ pháp cho ta, lão phu liều mạng với bọn chúng.

Lưu Quý biết Chu Gia là muốn thi triển Thiên Nhân Thiên Diện, đó chính là truyền thuyết chỉ nghe danh mà không thấy chân thân.

Chu Gia không chút do dự, nhịn đau đớn trong cơ thể, vận chuyển nội lực, trong chớp mắt, một hóa hai, hai hóa bốn.

Đây chính là Thiên Nhân Thiên Diện, phân ra ngàn phân thân, mỗi một phân thân đều có một khuôn mặt khác nhau, hỉ nộ ai lạc, lo âu buồn sợ.

Võ công phi khoa học như vậy, khiến tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Quá lợi hại, giản trực là kỳ tích.

Nhưng Thiên Nhân Thiên Diện cần hao phí hai mươi năm nội lực, tuyệt đối không phải chiêu thức có thể dễ dàng thi triển.

Hơn nữa hiện tại Chu Gia trúng độc, e rằng cần nhiều nội lực hơn nữa, sau trận chiến này chiến lực của ông ta sẽ không bao giờ hồi phục được nữa.

Nhưng tất cả đều đáng giá, Chu Gia hét lớn một tiếng, ngàn nhân ảnh giữa trời đất xông về phía kẻ địch.

Điền Mật cũng trợn tròn mắt, biểu thị mình bị hoa mắt rồi, hay là ảo giác, nàng dường như thấy ngàn Chu Gia tràn ngập khắp trời đất.

Các phân thân toàn là nội lực thực chất, nên nhẹ như lông hồng có thể lơ lửng trên không trung, ánh trăng bị Chu Gia lấp đầy, nhất thời hai bên vậy mà có thế trận ngang tài ngang sức.

Tuy nhiên, Lưu Quý nhìn thấy dáng vẻ chiến đấu của Chu Gia, liền biết Chu Gia đang cố chống đỡ, còn chống đỡ được bao lâu thì không biết.

Nếu nói về số người, ta sẽ không sợ ngươi.

Chu Gia dùng lời nói khuếch trương thanh thế, nhưng giọng có chút miễn cưỡng.

Cuộc đại chiến ngàn người đối ngàn người bùng nổ trong chớp mắt.

Các phân thân Thiên Nhân Thiên Diện của Chu Gia và Địa Trạch 24 Trận chiến thành một đoàn.

Trong chớp mắt, máu tươi nhuộm đỏ đại địa, gió đêm cũng mang theo mùi tanh của máu.

Tuy nhiên, cuộc chiến căng thẳng sẽ không kéo dài quá lâu, bởi vì Chu Gia tiêu hao mấy chục năm nội lực, không thể duy trì được quá lâu.

Lão già, một chiêu Thiên Nhân Thiên Diện hay đấy, nhưng ta muốn xem ngươi có thể duy trì được bao lâu.

Hai mắt Điền Mật lửa giận bốc lên ngùn ngụt, hiển nhiên là hận Chu Gia thấu xương.

Địa Trạch 24 Trận bị tổn thương, làm chậm lại tốc độ.

Nhưng Điền Mật tin rằng chiến thắng vẫn thuộc về mình, vì nàng biết Chu Gia sẽ không kiên trì được lâu, còn đại trận của nàng tuy bị tổn hại nhưng vẫn đang vận hành, sức mạnh còn lại đủ sức nghiền nát đám tạp nham trước mắt: Giết sạch bọn chúng cho ta.

Ta sắp không chống đỡ nổi nữa.

Giọng Chu Gia lúc này đã lạc điệu, hiển nhiên ông ta đang chịu đựng đau khổ cực lớn.

Giết chóc và trừng phạt, chiến đấu và công kích, Thiên Nhân Thiên Diện tuy khiến người ta phấn chấn, nhưng rốt cuộc chỉ là chữa ngọn không chữa gốc, khó mà giành được chiến thắng quyết định.

Phụt.

Một ngụm máu nóng từ miệng Chu Gia phun ra, nhuộm đỏ khuôn mặt ông.

Công thế Thiên Nhân Thiên Diện trong chớp mắt bị tan rã, ngàn phân thân như bọt biển vỡ nát biến mất, chỉ để lại một chút chiến tích.

Ha ha, các ngươi xong đời rồi.

Điền Mật cười lớn, Thiên Nhân Thiên Diện trong truyền thuyết cũng không phải đối thủ của đại trận thiên nhân, bây giờ bọn họ chết cũng có thể nhắm mắt được rồi.

Trời cũng muốn diệt ta.

Điền Hổ cũng cuối cùng tuyệt vọng, gã thô lỗ này cũng cuối cùng nhận ra hôm nay có thể là ngày giỗ của bọn họ.

A a.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên liên hồi, các đệ tử Nông gia từng người một ngã xuống, chết trong cuộc nội đấu vô nghĩa này.

Sư đệ.

Cái Nhiếp gọi Vệ Trang, vẫn hy vọng có thể sát cánh chiến đấu với sư đệ.

Chương 1310

Đối mặt với nhiều kẻ địch như vậy, Vệ Trang cũng cảm thấy áp lực, nên hắn chủ động di chuyển về phía Cái Nhiếp, tuy không mở lời nhưng dùng hành động biểu thị hắn sẵn lòng song kiếm hợp bích với Cái Nhiếp.

Hai thanh kiếm càng lúc càng gần, và cùng với khoảng cách rút ngắn, tất cả kiếm trên chiến trường đều rung động.

Ngăn chặn bọn chúng.

Song kiếm còn chưa hợp bích, đã dẫn phát dị tượng như vậy, Điền Mật cũng không dám để Cái Nhiếp và Vệ Trang hợp tác, nên ra lệnh đại trận xông tới.

Xuân Sinh, Hạ Vinh, Thu Khô, Đông Diệt. 24 trận lấy bốn phần này làm hạt nhân, có thể phát huy uy lực cực lớn.

Trong đó, Xuân Sinh là đài chủ điều khiển, Hạ Vinh là đội dự bị, Thu Khô là đội ngũ chiến đấu, Đông Diệt chính là đội ngũ công phá.

Lúc này, Đông Diệt xông về phía hai tử đệ Quỷ Cốc, vô số kiếm nhận dày đặc như mưa sấm giáng tai ương, muốn biến kẻ địch thành thịt nát.

Loảng xoảng, leng keng.

Cái tiên sinh, Vệ tiên sinh.

Cao Tiệm Ly không thấy bóng dáng hai người, không khỏi đại kinh, rốt cuộc đây là trận pháp gì, vậy mà bá đạo đến thế.

Chẳng lẽ kiếm thánh cũng không địch lại.

Tất cả mọi người đều tuyệt vọng, hai người mạnh nhất đều bị vây quanh lành ít dữ nhiều, bọn họ còn có thể làm gì nữa đây.

Chỉ có Chu Gia với ánh mắt sắc bén còn giữ được lòng tin, ánh mắt ông ta bất động nhìn về phía trước, nhìn vị trí chiến đấu kịch liệt nhất.

Hy vọng, hy vọng chính là ở đó.

Hợp Tung Liên Hoành.

Song kiếm hợp bích.

Ánh trăng cũng ảm đạm thất sắc, hai đạo kiếm khí đen trắng hóa thành cự long bay vút lên trời, trong chớp mắt hạt nhân Đông Diệt vậy mà đã bị công phá, vô số người bị kiếm khí cuốn lên không trung, cứ như thể bọn họ là thiên binh thiên tướng thất bại từ trên trời rơi xuống.

Đây chính là sức mạnh của Quỷ Cốc song kiếm hợp tác.

Chỉ một đòn, mấy trăm người đã bị đánh bay như vậy.

Mọi người nhìn ánh trăng, song long, thiên binh rơi rụng, rồi lại thấy hai vị kiếm khách đứng trên mặt đất.

Bọn họ lưng tựa lưng, thanh kiếm trong tay một Tung một Hoành, tất cả tay bấm kiếm quyết, tâm thần ngưng tụ.

Bổ sung cho nhau, nguyên bản hai kiếm pháp giờ đây hợp hai thành một, hai người ăn ý công kích về một hướng.

Hai người hóa thành du long, trái đánh phải, trên công dưới phạt, trước chém sau theo, chỉ cần dám đến gần là sẽ bị đánh trúng.

Hai người hợp tác là 365 ngày không góc chết, đều bao quát được nhược điểm của đối phương.

Đây chính là Tung Hoành.

Chu Gia kích động nói.

Những người khác cũng rất phấn chấn, hôm nay trước là thấy Thiên Nhân Thiên Diện của Chu Gia, lại thấy Hợp Tung Liên Hoành, những chiêu thức trong truyền thuyết nối tiếp nhau.

Địa Trạch 24 Thiên Nhân Trận này quả thực lợi hại, nhưng cũng không cản nổi liên tiếp những kỳ tích.

Đại trận thiên nhân bị vỏn vẹn hai người xé nát, Điền Mật ngây ngốc nhìn tất cả, vốn dĩ mọi chuyện đều rất thuận lợi, nhưng đột nhiên lại xuất hiện hai kẻ ngáng đường, mà bọn chúng lại còn lợi hại đến vậy, Điền Mật cảm thấy không cam tâm.

Điền Mật, chỉ còn lại ngươi thôi.

Điền Hổ lúc này lại khôi phục dáng vẻ gã thô lỗ, một mặt dữ tợn đi về phía Điền Mật: Hôm nay ta sẽ giết chết ngươi.

Giết ta.

Điền Mật lúc này cũng không còn bình tĩnh nữa, xé bỏ ngụy trang trở nên hung tợn: Chỉ bằng các ngươi.

Đừng hòng.

Nói đoạn, nàng từ trong ống tay áo lấy ra một cái ống: Đã ta không thể làm Hiệp Khôi, vậy Nông gia cũng không cần phải tồn tại nữa.

Chờ đến khi Nông gia biến mất, ta sẽ xây dựng một bang hội cường đại hơn.

Hưu Cái ống trong tay Điền Mật hóa ra là pháo hiệu.

Oanh.

Trên bầu trời đêm xuất hiện một đóa pháo hoa, rực rỡ nhưng lại nguy hiểm, bất an lại một lần nữa dâng lên trong lòng mọi người.

Ngươi cái tiện nhân này đã làm gì.

Điền Hổ không ngờ Điền Mật vậy mà còn có hậu chiêu.

Ngươi sẽ sớm biết thôi.

Điền Mật đã thông báo cho quân đội Đại Tần đang tập kết xung quanh, vốn dĩ bọn họ đến là để tiêu diệt tàn dư Nông gia, bây giờ vừa vặn có thể giúp Điền Mật một tay.

Là kỵ binh.

Mai Tam Nương ghé tai xuống đất nghe thấy tiếng móng ngựa ầm ầm.

Đêm nay, sắc mặt mọi người ai nấy đều muốn hỏng bét, lúc thì hy vọng lúc thì tuyệt vọng, không ngừng nghỉ.

Khi bọn họ tưởng rằng đã kết thúc, luôn lại có kẻ địch mới xuất hiện, tất cả mọi người đều bày tỏ có dám chờ bọn họ nghỉ ngơi một chút không.

Đương nhiên sẽ không cho bọn họ cơ hội nghỉ ngơi, thiết kỵ Đại Tần đã sát đến, sức mạnh từng nghiền nát sáu nước bây giờ cũng sẽ được dùng để đối phó với nhân sĩ giang hồ.

Cái Nhiếp và Vệ Trang nhìn nhau, chủ động xông về phía thiết kỵ Đại Tần.

Hôm nay Cái Nhiếp sẽ khiến thiết kỵ Đại Tần nhớ lại nỗi kinh hoàng ngày đó hắn ra khỏi Hàm Dương đánh giết ba trăm kỵ sĩ: Bách Bộ Phi Kiếm.

Vệ Trang cũng không dám yếu thế, đồng thời sử dụng Bách Bộ Phi Kiếm.

Oanh, Uyên Hồng và Sa Xỉ ngưng tụ hai luồng sức mạnh, tựa như đạn đạo xông thẳng vào đội kỵ binh.

Hai luồng thế lực va chạm, kỵ binh trong chớp mắt liền người ngã ngựa đổ.

Cái Nhiếp trong một kiếm này cảm nhận được ảo diệu của Kiếm 23, Bách Bộ Phi Kiếm đi qua, tất cả kẻ địch đều bị kiếm khí đâm xuyên.

Vệ Trang cũng lĩnh ngộ được tinh túy của Trảm Nguyệt Kiếm Pháp, chiêu thức tương tự, kiếm quang lóe lên, kẻ địch ngã xuống đất.

Rõ ràng những người khác chỉ cảm giác qua một khoảnh khắc, nhưng hai vị kiếm khách đã giành được thắng lợi, ngàn thiết kỵ Đại Tần bị tiêu diệt hoàn toàn, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức khiến người ta sởn gai ốc.

Tuy đã giành được thắng lợi, nhưng tất cả mọi người đều chưa hoàn hồn, chỉ cảm thấy lưng mình không biết từ lúc nào đã ướt đẫm, bây giờ một luồng khí lạnh thấu xương đang chui vào tủy sống.

Kiếm 23 và Trảm Nguyệt, đều là cảnh giới siêu phàm của kiếm pháp giết người vô hình, siêu thoát.

Cái Nhiếp và Vệ Trang lúc này đối mặt nhau, biết đây là lần cuối cùng bọn họ hợp tác, bởi vì lần hợp tác này đã giúp cả hai nắm giữ kiếm tối thượng, sau này bọn họ không cần hợp tác nữa cũng có thể thi triển sức mạnh cường đại hơn.

Nông gia nguyên khí đại thương, Điền Mật tuy bị bắt, nhưng các đường chủ còn lại lại mang vẻ mặt bi thương.

Bây giờ rất rõ ràng, Điền Mật và Đại Tần có quan hệ, là phản đồ của Nông gia.

Các đường chủ Nông gia còn lại nhìn nhau, vì một thân phận Hiệp Khôi, cao thủ Nông gia hầu như đều chết ở đây, có đáng không.

Chu Gia ngồi trên mặt đất, đau khổ nhắm mắt lại.

Vết thương trên cơ thể xa xa không bằng nỗi đau trong lòng, cái chết của những đệ tử này quá vô nghĩa: Là ta Chu Gia có lỗi với các ngươi.

Sắc mặt Điền Hổ cũng không tốt, bây giờ hắn cũng không dám nói gì về việc làm Hiệp Khôi nữa, cao thủ chết nhiều như vậy, nếu lại bị Đại Tần để mắt tới, vậy Nông gia rất có khả năng sẽ biến mất khỏi Đại Tần.

Hắn không khỏi trừng mắt nhìn Điền Mật bị trói thành bánh chưng, hận không thể giết chết nàng ngay bây giờ.

Lần này đa tạ Quỷ Cốc và Mặc gia giúp đỡ.

Tư Đồ Vạn Lý nói: Đã hy sinh nhiều như vậy, chi bằng để Quỷ Cốc và Mặc gia làm chứng, hôm nay chúng ta sẽ chọn ra Hiệp Khôi, đừng để những huynh đệ này chết uổng.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Tư Đồ Vạn Lý, thầm nghĩ hắn sẽ không muốn ngư ông đắc lợi đấy chứ.

Nhưng Tư Đồ Vạn Lý lại không đề cử chính mình: Ta đề cử Đại tiểu thư Điền Ngôn làm Hiệp Khôi.

Mọi người đều biến sắc, Tư Đồ Vạn Lý không phải người của Điền Hổ, mà là người của Điền Ngôn.

Bọn họ không khỏi nhìn về phía cô gái gầy yếu đang chăm sóc đệ đệ, thầm nghĩ không phải chứ, Điền Ngôn có tâm cơ sâu sắc đến vậy sao.

Điền Ngôn lúc này cũng đứng dậy, vẻ mặt kiên nghị: Đa tạ Tư Đồ đường chủ chiếu cố, ta Điền Ngôn kế thừa Liệt Sơn Đường của phụ thân, cũng là một thành viên của Nông gia.

Nếu mọi người đồng ý ta làm Hiệp Khôi, ta tự nhiên nghĩa bất dung từ.

Chậc.

Nàng ta lại thật sự nương nước đẩy thuyền à.

Điền Hổ cũng không ngờ cháu gái mình mới là người đáng sợ nhất.

Chương 1311

Trong tình huống này, bất kể là Chu Gia hay chính hắn đều phải gánh vạ cho tổn thất của trận chiến này, quả thực không thích hợp đảm nhiệm Hiệp Khôi.

Ngược lại, Điền Ngôn trước đây không lộ diện mới là người thích hợp nhất.

Chu Gia cũng nghĩ vậy: Ta từ trước đến nay chưa từng xem thường Điền Ngôn, nhưng không ngờ vẫn đánh giá thấp nàng.

Giờ xem ra, cũng chỉ có thể như vậy.

Điền Hổ không phục, hắn đã chuẩn bị nhiều như vậy, không thể để cháu gái hái quả chiến thắng: Điền Ngôn, ngươi biết mình đang làm gì không.

Làm Hiệp Khôi không đơn giản như vậy, ngươi thật sự cho rằng mình có thể đảm đương sao.

Điền Ngôn biểu thị không vấn đề gì: Hơn nữa còn có các vị trưởng bối tương trợ, ta nhất định có thể khiến Nông gia phát dương quang đại.

Mọi người không nói nên lời.

Lưu Quý thầm nghĩ sợ hãi quá, thời buổi này phụ nữ đều không dễ chọc, thành thị quá nguy hiểm, hắn vẫn nên về nông thôn thôi.

Ta phản đối.

Ngay lúc mọi người đang do dự đồng ý, một giọng nói từ trên trời giáng xuống, mọi người nhìn kỹ trong ánh trăng vậy mà có một đám mây, trên mây có một người.

Đại Quốc Sư.

Cái Nhiếp thấy người đến, nhíu mày.

Người Nông gia cũng ngẩn ra, không biết Đại Quốc Sư đến làm gì.

Hai chị em các ngươi đã chuẩn bị tinh thần bị chém đầu chưa.

Đỗ Lan đáp xuống đất, mở miệng đã là một câu nói kinh người.

Điền Ngôn bị hỏi đến không biết phải trả lời thế nào, đương nhiên là chưa chuẩn bị.

Nàng chỉ là làm Hiệp Khôi, sao lại phải bị chém đầu.

Hơn nữa không phải một mình nàng, mà là cả hai chị em nàng.

Xem ra ngươi chưa chuẩn bị tốt, vậy ngươi không thể làm Hiệp Khôi.

Đỗ Lan nói: Chỉ có người chuẩn bị tinh thần bị chém đầu mới có thể làm Hiệp Khôi Nông gia, ai trong các ngươi đã chuẩn bị tốt rồi.

Ngay cả Chu Gia và Điền Hổ cũng im lặng, sinh mệnh chỉ có một lần, mỗi người đều nên trân trọng.

Tại sao phải chém đầu.

Chẳng lẽ làm Hiệp Khôi cũng xúc phạm pháp luật Đại Tần của các ngươi sao.

Điền Hổ không phục nói.

Làm Hiệp Khôi tự nhiên không phạm pháp, nhưng tạo phản thì phạm pháp.

Lời này vừa ra, cả sảnh đường kinh hãi.

Tạo phản.

Ai tạo phản rồi.

Nông gia muốn tạo phản sao.

Không hề có chuyện đó mà.

Ngươi đừng có ngậm máu phun người.

Điền Hổ đại nộ: Ngươi lẽ nào muốn gán cho chúng ta tội danh tạo phản, rồi quay về nhận thưởng sao.

Ngươi tên hèn hạ này, ngươi cũng dám làm Đại Quốc Sư ư.

Ta cũng là vì các ngươi mà nghĩ thôi, các ngươi bây giờ không tạo phản, chẳng lẽ sau này cũng sẽ không tạo phản sao.

Đỗ Lan ngạc nhiên nói: Nông gia là chủ lực của tạo phản, điều này là tất yếu, nên ta nghĩ các ngươi vẫn nên chuẩn bị tinh thần bị chém đầu.

Tạo phản không có nghĩa là nhất định sẽ thành công, thất bại chính là đầu một nơi thân một nẻo.

Không chỉ Long Quân Đế muốn giết các ngươi, các quân đội tạo phản khác cũng sẽ giết Hiệp Khôi.

Tạo phản cũng giống như việc các ngươi trước đây đánh nhau sống chết vậy, chưa đến cuối cùng ai cũng không biết hươu chết về tay ai.

Chỉ là tính nguy hiểm của tạo phản còn hơn cả chiến đấu trước đây, thất bại thì phải chém đầu, hơn nữa còn chu di cửu tộc, đến lúc đó không chỉ các ngươi, mà cả thân bằng hảo hữu của các ngươi cũng phải chết, không có giác ngộ này thì không thể làm Hiệp Khôi.

Hừ, lời lẽ giật gân.

Điền Hổ nói.

Điền Ngôn lại dao động, với trí tuệ của nàng đương nhiên biết Đỗ Lan không nói sai.

Trước đây nàng vì mình và đệ đệ có nơi dung thân mà tranh giành Hiệp Khôi, quả thực chưa từng nghĩ đến kết quả của mình và đệ đệ khi trở thành Hiệp Khôi, xông vào lịch sử đầy biến động sẽ ra sao.

Nhìn lại lịch sử, mỗi đoạn đều là máu tươi và cái chết, Điền Ngôn dù tự tin đến đâu cũng không cho rằng mình có thể cản nổi bánh xe lịch sử.

Hơn nữa đệ đệ của nàng vô tội, hắn thậm chí không biết gì cả, mình thất bại không sao, nhưng nếu liên lụy đệ đệ thì không phải bản ý của nàng.

Chỉ là bây giờ nếu lùi bước, vậy những tính toán của nàng cũng hóa thành ảo ảnh, cũng không phải điều nàng mong muốn.

Hơn nữa, nàng hiện tại làm Hiệp Khôi, có thể ngầm mưu tính một số chuyện làm ăn, thật sự đến khi thiên hạ đại loạn, nàng có thể nhường vị trí Hiệp Khôi đi.

Điền Ngôn nghĩ xong, nói: Đại Quốc Sư nói quá sớm.

Hôm nay Điền Ngôn nếu trở thành Hiệp Khôi tất sẽ chịu trách nhiệm với trên dưới Nông gia.

Quả là có vài phần khí phách, kỳ thực vốn dĩ Đỗ Lan đến là để phù trì Lưu Quý.

Nông gia có một Lưu Quý, Hạng gia có một Thủy Hoàng Đế, hai nhân vật có khí vận đế vương như vậy mà hợp tác đấu tranh nhất định sẽ rất thú vị.

Nhưng nếu lời nói không dọa lui được Điền Ngôn, Đỗ Lan cũng không chuẩn bị cưỡng ép phù trì Lưu Quý.

Kỳ thực hiện tại địa vị của Thủy Hoàng Đế trong Hạng gia cũng gần giống Lưu Quý, chỉ là Thủy Hoàng Đế vốn dĩ sẽ cai trị bách quan, còn Lưu Quý thì không có kinh nghiệm về phương diện này.

Vì công bằng, để Lưu Quý làm lãnh đạo luyện tập trước, đây là bản ý của Đỗ Lan.

Nhưng trong lịch sử, Trương Lương đã bình luận về Lưu Quý là Phái Công Đãi Thiên Thụ.

Phái Công là danh xưng khi Lưu Quý tạo phản công chiếm Phái huyện và trở thành lãnh đạo.

Ý của Trương Lương là trí tuệ của Lưu Quý đều do Trời ban cho, đây là một đánh giá cực kỳ cao.

Trương Lương đã là nhân vật thiên tài, có thể nói là đã xem hết anh hùng thiên hạ, tầm nhìn cao không thể tả.

Có thể khiến Trương Lương cũng cảm khái Lưu Quý là học trò của Trời, có thể thấy Lưu Quý thật sự còn cao hơn thiên tài một chút.

Lưu Quý biết người dùng tài, có thể lên chiến mã cũng có thể giả làm cháu, chịu được khổ cũng chịu được dụ hoặc.

Kế hoạch của Trương Lương rất nhiều người nghe không hiểu, nhưng Lưu Quý lại nghe là hiểu và sẽ nhanh chóng quán triệt xuống.

Bởi vậy ngay cả Mao gia gia cũng nói Lưu Quý là một trong những hoàng đế phong kiến lợi hại nhất.

Bây giờ một trong những hoàng đế phong kiến lợi hại nhất và Thủy Hoàng Đế sẽ gặp nhau trong thời đại này, e rằng sẽ là một vở kịch hay.

Đương nhiên Đỗ Lan cảm thấy Thủy Hoàng Đế tuy cường đại, nhưng cũng không nhất định có thể sánh bằng Lưu Quý.

Bởi vì Lưu Quý có một loại mị lực, đó là thứ xuất thân từ cỏ dại tự mang theo, ngay cả Thủy Hoàng Đế cũng chưa từng có.

Bởi vậy Đỗ Lan ẩn ẩn cảm thấy, Thủy Hoàng Đế và Hạng Vũ liên thủ lại cũng e rằng không phải đối thủ của Lưu Quý.

Lưu Quý là người có thể bước ra từ nghịch cảnh, hắn có thể thất bại, nhưng thất bại của hắn thật sự là mẹ của thành công.

Âu Nặc ngồi trên hỏa xa, tò mò sờ sờ mó mó, thuyền Đại Tần đã khiến y rất kinh ngạc rồi, không ngờ bây giờ lại còn có hỏa xa, càng khiến y tò mò hơn.

Bình ổn và nhanh chóng như vậy, loại hình giao thông này nếu truyền đến La Mã nhất định sẽ được các quý tộc theo đuổi.

Âu Nặc biết những quý tộc đó, tuyệt đối không thể từ chối phương thức di chuyển thoải mái như vậy.

Nếu có hỏa xa, vậy mã xa sẽ bị đào thải hoàn toàn.

Nhà ăn của Âu Nặc đã xây xong, bây giờ y có một công việc mới: đi về phương Bắc, đi đến Trường Thành, đi xây dựng một trường thành vạn lý.

Đây sẽ là công trình lớn nhất mà Âu Nặc từng làm từ trước đến nay, nhưng Âu Nặc cảm thấy ba đến năm năm là có thể hoàn thành, cũng nhanh như y xây nhà ăn vậy.

Nhà ăn chỉ dùng hai tháng đã xây xong, giản trực là kỳ tích, đó là một kiến trúc còn lớn hơn cả cung điện La Mã.

Tuy nhiên có những Kim nhân khổng lồ kia, mọi thứ đều trở nên đơn giản.

Nghe nói đó là do Hoàng đế Đại Tần thu thập kim loại toàn quốc mà chế tạo thành, cũng trách không được lợi hại như vậy.

Những pho tượng lớn chỉ tồn tại trong thần thoại Hy Lạp lại sống sờ sờ đứng trên đất Đại Tần, nơi đây quả nhiên là vùng đất được thần linh ưu ái.

Chương 1312

Âu Nặc nhớ lại cảnh ngượng ngùng khi y lần đầu tiên thấy Kim nhân suýt chút nữa quỳ xuống, liền một trận đỏ mặt.

Nhưng Kim nhân thật sự quá dễ sử dụng, Âu Nặc ngồi trên vai Kim nhân chỉ huy Kim nhân làm việc, một Kim nhân tương đương với mấy vạn nô lệ.

Kim nhân căn bản không biết mệt mỏi, có thể làm việc ngày đêm không ngừng.

Mà tự mình chỉ huy Kim nhân cứ như là thần linh vậy, khiến người ta kích động.

Ở Địa Trung Hải, tất cả các quốc gia nhất định đều nguyện ý dùng nửa đất nước để đổi lấy một pho Kim nhân.

Bởi vì đó là thứ trong thần thoại mà.

Hỏa xa chạy không nhanh, nên Âu Nặc phải ở trên hỏa xa mấy ngày, bọn họ được sắp xếp ở giường nằm, hai người một phòng.

Nhưng Âu Nặc là người có năng lực nhất nên vẫn có được quyền lợi phòng ngủ đơn, Âu Nặc khá hài lòng với sắp xếp này.

Hiện tại bên cạnh Âu Nặc không chỉ có các nô lệ y mang đến, mà còn có vài học sinh Đại Tần, những học sinh này đều rất trẻ nhưng rất hiếu học.

Đến giờ ăn rồi.

Âu Nặc nghĩ, sau khi đến Đại Tần, mỗi bữa ăn đều là một thử thách đối với y, y luôn phải suy nghĩ ăn gì, vì có quá nhiều món ngon.

Đi qua hai toa xe, đến toa ăn, Âu Nặc dùng phát âm không được lưu loát của mình nói: Tôi muốn cơm chiên tôm.

Đỗ Lan hiển nhiên đã truyền bá kỹ năng nấu nướng của đời sau.

Chỉ cần là cơ quan có liên quan đến hắn đều có thể làm ra một bàn món ngon.

Vâng, xin đợi.

Âu Nặc tìm một chỗ ngồi, nhìn ra cảnh sắc không ngừng biến đổi bên ngoài cửa sổ.

Y bắt đầu nhớ vợ rồi, lần này vợ y không thể cùng y hành động, vì đến Trường Thành y phải ăn gió nằm sương khảo sát thực địa, sẽ rất vất vả, Âu Nặc không hy vọng vợ y cùng y chịu khổ.

Nhưng nếu có cơ hội, Âu Nặc vẫn hy vọng có thể cùng vợ hai người đi hỏa xa xuyên qua Đại Tần, đó nhất định là một chuyện vô cùng lãng mạn.

Cuộc sống trên hỏa xa rất thanh nhàn, cứ như một kỳ nghỉ vậy, Âu Nặc thường đi từ đầu toa đến cuối toa, dùng bước chân đo lường chiều dài của hỏa xa.

Hỏa xa sẽ dừng ở các ga, Âu Nặc cũng sẽ xuống xe xem những nơi khác nhau.

Đôi khi, Âu Nặc cũng sẽ cùng nô lệ trò chuyện về tình hình quê hương, nhưng mọi người đều không cảm thấy nơi đây không tốt, ngoài nhớ nhung gia đình ra, nơi đây hoàn toàn chính là thiên đường.

Bọn họ thậm chí hy vọng lần sau khi đội thuyền khởi hành, có thể mang gia đình đến.

Cơm chiên tôm hùm nhanh chóng được mang đến, bên trong có tôm hùm, nghe nói đây là từ tân đại lục tìm về, là một thứ vô cùng hiếm lạ, người thường không ăn được.

Nhưng chuyến hỏa xa này chuyên dùng để chiêu đãi đội xây dựng Trường Thành biên quan, nên nguyên liệu rất phong phú.

Không thể không nói, hương vị của tôm hùm thật sự rất ngon, Âu Nặc từng thấy tôm hùm, nhưng đó là tôm sống, nhìn thôi đã thấy không ngon rồi.

Thế mà đầu bếp Đại Tần vậy mà có thể biến thịt tôm hùm thành món mỹ vị, thật sự là biến vật tầm thường thành thần kỳ.

Mỹ vị.

Dù ăn bao nhiêu lần cũng không chán, Âu Nặc biểu thị đây mới là cuộc sống của con người, ngay cả nguyên thủ La Mã cũng không thể nào có được cuộc sống tốt đẹp như vậy.

Mấy ngày sau, hỏa xa dừng tại ga xe lửa mới xây, Tướng quân Mông Điềm đã đến rồi.

Tuy ông ta không thích Đại Quốc Sư, nhưng kỹ xảo cơ quan của Đại Quốc Sư vẫn vô cùng xuất sắc.

Hiện tại Đại Quốc Sư nói muốn xây Vạn Lý Trường Thành để chống ngoại địch, Mông Điềm cũng vô cùng ủng hộ, việc này lợi quốc lợi dân.

Phương Bắc Hán Nô tàn sát, nhiều lần quấy nhiễu biên quan.

Sau khi Đại Tần thống nhất sáu nước, đường biên giới đột nhiên kéo dài ra, quân đội Đại Tần cũng có chút hữu tâm vô lực.

Bởi vậy Thủy Hoàng Đế muốn nối liền Trường Thành của ba nước Tần, Yên, Triệu lại với nhau, tạo thành một tuyến phòng ngự chia cắt nam bắc.

Tuy nhiên, công trình đồ sộ như vậy cũng khiến một lượng lớn dân phu bị trưng dụng, tiêu hao đại lượng quốc lực, cũng là một nguyên nhân khiến Đại Tần suy yếu.

Mông Điềm đã chuẩn bị chỗ ở riêng bên ngoài quân doanh.

Đợi đến khi đưa tất cả mọi người vào trong, phó tướng của Mông Điềm mới nói: Đại nhân, mấy người ngoại bang mũi cao kia có phải có liên quan đến đội quân kỳ quái bên phía Hán Nô không.

Mông Điềm ra hiệu cho phó tướng đừng nói ở đây, bất động thanh sắc nhìn sang trái phải một cái: Về trước đi.

Mấy ngày trước, Mông Điềm dẫn quân càn quét một nhóm nhỏ Hán Nô đang lẩn trốn, không ngờ đó lại là cạm bẫy của địch.

Đội quân Hán Nô đã dẫn đội quân của Mông Điềm vào một sơn cốc, sau đó một đội quân kỳ quái xông ra giết chóc.

Bọn họ dùng khiên thương làm trận, vô cùng hung hãn.

Mông Điềm trong tình huống không biết gì mà xung kích, bị trận pháp đối phương đánh cho trở tay không kịp, tử thương thảm trọng.

Nếu không phải các quân sĩ dốc sức chiến đấu, có lẽ Mông Điềm đã chết trong sơn cốc vô danh đó rồi.

Về đến quân doanh, Mông Điềm mới cùng phó tướng bắt đầu nói chuyện về những người ngoại bang này: Quả thực rất giống.

Có lẽ bọn họ đến từ một nơi, chẳng phải Điện hạ Phù Tô đã nói phía tây chúng ta còn rất nhiều quốc gia sao.

Có lẽ bọn họ đã vượt núi băng đèo đến đây, rồi cấu kết với Hán Nô.

Tướng quân, vậy chúng ta có thể thỉnh Đại Quốc Sư phái người đến giúp không.

Vì bọn họ không phải Hán Nô, nên lấy điều kiện về nhà, biết đâu bọn họ sẽ phản bội Hán Nô mà đầu hàng chúng ta.

Đại Quốc Sư đã mở đường biển, nhất định có thể lại đi về phía tây.

Phó tướng nói.

Mông Điềm gật đầu, kỳ thực ông ta cũng nghĩ vậy.

Đội quân kia nghe lệnh Hán Nô ước chừng cũng là kế sách tạm thời, chỉ là trước đây hai bên căn bản không nói chuyện được với nhau, càng đừng nói đến giao lưu, nói mà không hiểu nhau, nên Mông Điềm cũng chưa từng nghĩ đến đàm phán.

Nhưng nếu người ngoại bang đến thuyết phục người ngoại bang, vậy hẳn là đơn giản hơn nhiều.

Hiện tại Điện hạ Phù Tô đang ở trong quân, đội quân quỷ dị kia vẫn phải giải quyết nhanh chóng mới được.

Mông Điềm đã ăn một lần thiệt, không muốn ăn thiệt lần thứ hai.

Chỉ là việc này còn phải hỏi trước những người Tần trong đội ngũ xây dựng, không thể trực tiếp tìm người ngoại bang.

Mông Điềm nghĩ xong, liền đi gặp Phù Tô, hy vọng dùng danh nghĩa của hắn tổ chức một tiệc chào mừng, tại buổi tiệc đó ông ta tìm cơ hội hỏi thăm tình hình.

Phù Tô sớm nghe nói Đại Quốc Sư muốn phái người đến, chỉ là gần đây hắn cơ thể không khỏe, nên mới không cùng Mông Điềm đi đón người.

Tiệc chào mừng quả thực cần tổ chức, khi Phù Tô rời khỏi Tang Hải Thành, hạm đội vẫn chưa về, lần này hắn muốn mở mang tầm mắt, gặp gỡ những người La Mã mà Đại Quốc Sư nhắc đến.

Kỳ thực Phù Tô cũng đã đọc Đại Hàng Hải, nhưng kiến thức trên giấy cuối cùng vẫn còn nông cạn, vẫn phải gặp người La Mã sống sờ sờ mới thú vị.

Đây là gì.

Tại một khu rừng cây bí mật ngoài quan ải, hai nhóm người lén lút gặp mặt.

Một bên giả trang thương nhân, một bên lại giả trang Hán Nô.

Người nói chuyện là nam nhân giả trang Hán Nô, hắn nhìn thứ trong tay, rất đỗi khó hiểu.

Đây là sách.

Ta đương nhiên biết đây là sách, nhưng chúng ta là đến cướp bóc các ngươi, ngươi đưa ta một quyển sách làm gì.

Nam tử Hán Nô nghi hoặc nói.

Đây là mệnh lệnh của tướng quân, dưới trướng Hán Nô có phải có một nhóm binh sĩ kỳ lạ không.

Người thương nhân hỏi.

Đây cũng là điều ta muốn nói cho ngươi, quả thực là như vậy.

Bọn họ từ bên sa mạc đến, được Đầu Man thu nhận, nên đang bán mạng cho Đầu Man.

Bọn họ rất lợi hại, quay về nói tướng quân cẩn thận bị thiệt.

Hóa ra Hán Nô này cũng là người Tần, chỉ là đang nằm vùng trong Hán Nô.

Chương 1313

Đã bị thiệt rồi, nên bây giờ tướng quân muốn giải quyết bọn họ, quyển sách này chính là mấu chốt.

Những thứ ghi trong quyển sách này ngươi về xem, sẽ hiểu thôi.

Người thương nhân nói, sau đó bắt đầu cởi y phục.

Đã là cướp bóc, vậy tự nhiên phải triệt để một chút, về cơ bản mỗi lần tiếp xúc, bọn họ đều phải đưa toàn bộ hàng hóa, tài vật, y phục cho nam tử đang nằm vùng trong Hán Nô này.

Nam tử kia gật đầu, hắn tự nhiên biết cách xử lý, hắn về sẽ tìm một nô lệ Đại Tần biết chữ đọc những quyển sách này.

Kỳ thực hắn nhận biết chữ Tiểu Triện, nhưng với thân phận nằm vùng của hắn thì hắn giả định người Hán Nô tuy có thể nói tiếng Tần ngọng nghịu, nhưng không biết chữ Tiểu Triện.

Cuộc tiếp xúc kết thúc, Hán Nô mang đồ vật quay đầu đi về phía thảo nguyên, rất nhanh đã biến mất ở đường chân trời.

Còn nhóm thương nhân héo hon trong gió lạnh cũng được quân đội tiếp ứng, ngay cả quân đội Đại Tần cũng không biết bọn họ thực ra đang tiếp xúc, thấy dáng vẻ của thương nhân liền lập tức chửi rủa Hán Nô.

Vị gián điệp Hán Nô này tên là Hắc Đàn, là một tiểu thủ lĩnh của bộ lạc Hán Nô.

Lại một lần nữa trở về đầy ắp, thủ lĩnh Đầu Man tự nhiên đối với Hắc Đàn vô cùng yêu thích, phân một phần tài phú cho Hắc Đàn, số còn lại chính là của hắn.

Mà Hắc Đàn cũng không nói nhiều, mà là trở về doanh địa của mình tìm người biết chữ mà Đại Tần đã bắt được, bảo hắn đọc sách cho hắn nghe.

Tô Thanh chính là kẻ xui xẻo này, hắn vốn là một huyện lại của trấn biên quan, đáng tiếc mấy năm trước bị bắt đến, rồi làm nô lệ cho đến bây giờ.

Tô Thanh đã qua tay mấy người, cách đây không lâu mới rơi vào tay Hắc Đàn.

Trong lòng Tô Thanh, Hắc Đàn vẫn tính là khá tốt, ít nhất chỉ là bảo hắn quản lý sổ sách, chứ không bắt hắn làm việc nặng, để hắn một lần nữa có cảm giác của một người biết chữ.

Đại Hàng Hải.

Tô Thanh thầm nghĩ đây là cái gì.

Dường như là sách, nhưng lại không phải thẻ tre cũng không phải lụa trắng, hắn chưa từng thấy loại chất liệu này.

Ta thấy người thương nhân kia hình như rất thích đọc cái thứ này, chắc là rất thú vị, ngươi đọc cho ta nghe đi.

Hắc Đàn nói.

Tô Thanh gật đầu, hắn cho rằng Hắc Đàn không biết chữ, cũng không nghi ngờ, bắt đầu thực hiện công việc của mình.

Rất nhanh cả hai đều đắm chìm vào thế giới trong sách, quyển sách này là một bảo điển, cũng là thiên phương dạ đàm.

Ít nhất Tô Thanh căn bản không tin bên kia đại dương còn có đại lục gì, nếu có thì cũng là tiên sơn, làm sao có thể là một nơi bị người nguyên thủy chiếm cứ.

Không có tiên nhân chỉ có nô lệ, chuyện này đi ngược lại thiết định của tổ tông về hải ngoại mà.

Chỉ là nghe một lúc, Hắc Đàn vẫn không nắm bắt được mối quan hệ giữa quyển sách này và đội quân kỳ lạ, nghe đến khi trời đã tối rồi.

Hắc Đàn bảo Tô Thanh dừng lại một chút, hắn cầm lấy sách nhanh chóng lật qua, cuối cùng cũng thấy một hình vẽ.

Những người trên đó mặc khôi giáp gần giống đội quân kỳ lạ: Đọc thẳng chỗ này đi.

Trên hình vẽ là binh sĩ La Mã, đương nhiên những binh sĩ kỳ lạ này không phải người La Mã.

Chính xác mà nói, bọn họ là hậu duệ của người Macedonia, tổ tiên bọn họ từ sớm đã cùng Đại Đế Alexander viễn chinh Ấn Độ.

Sau này Đại Đế Alexander mất, cương vực ông ta đánh hạ đã phân liệt thành nhiều quốc gia, còn lưu lại bên cạnh Ấn Độ chính là Đế quốc Seleucid.

Những binh sĩ kỳ lạ này thực chất chính là đội quân thuộc địa mà Đế quốc Seleucid bố trí ở Ấn Độ, nhưng Ấn Độ phản công, đội quân này ít không địch lại nhiều nên đành phải chạy trốn khỏi Ấn Độ, liên tục hướng đông vượt qua sơn mạch và sa mạc.

Nhưng Macedonia hay La Mã đều thuộc vòng văn minh Hy Lạp, nên trang bị vũ khí đều gần giống nhau.

Chỉ là hiện tại La Mã chủ yếu dùng khiên vuông, còn Seleucid vẫn dùng khiên tròn, sự khác biệt vẫn rất rõ ràng.

Hắc Đàn nghe xong cuối cùng cũng biết phải làm sao rồi, hắn bảo Tô Thanh lui xuống, rồi chuẩn bị nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, Tô Thanh tiếp tục đọc sách, tuy hắn vẫn cảm thấy mọi thứ trong sách đều là giả, nhưng càng đọc lại càng dao động.

Mất hai ngày, đọc được kha khá rồi, Hắc Đàn cuối cùng quyết định đi tìm Khắc Lý Ngang.

Khắc Lý Ngang chính là thủ lĩnh của đội quân Seleucid này, hiện tại vì báo ơn mà chiến đấu cho Đầu Man.

Hắc Đàn đã gặp Khắc Lý Ngang, biết hắn đã học được tiếng Hán Nô, nên đi thẳng vào vấn đề.

Khắc Lý Ngang và quân đội của hắn có doanh địa riêng, tuy không lớn nhưng rất sạch sẽ, bọn họ là quân đội chuyên nghiệp, khác với Hán Nô còn kiêm nghề cường đạo.

Đối với việc Hắc Đàn đến thăm, Khắc Lý Ngang không biết mục đích của hắn, bọn họ tuy đã gặp mặt, nhưng chưa từng giao lưu.

Trong lòng Khắc Lý Ngang, Hắc Đàn là một người đáng sợ, luôn thích cướp bóc, còn thích lột quần áo kẻ địch làm nhục bọn họ.

Đây chính là các ngươi đúng không.

Hắc Đàn đưa hình vẽ binh sĩ La Mã trong sách cho Khắc Lý Ngang xem.

Khắc Lý Ngang lập tức ngây người, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới mình vậy mà có thể ở đây nhìn thấy hình vẽ binh sĩ Địa Trung Hải.

Tuy Địa Trung Hải cách Seleucid còn rất xa, nhưng không có sa mạc không có núi tuyết.

Từ Địa Trung Hải đến Seleucid, từ Seleucid đến Hán Nô, hai đoạn đường đó giản trực chính là phân biệt thiên đường và địa ngục.

Các ngươi lẽ nào chính là người La Mã.

Hắc Đàn tiếp tục hỏi.

Ngươi biết La Mã ư.

La Mã là phiên âm, nên Khắc Lý Ngang lập tức kích động, La Mã là kẻ địch của Macedonia, nhưng bây giờ nghe thấy tên kẻ địch, Khắc Lý Ngang cũng rất vui.

Đương nhiên biết, trong quyển sách này đều ghi lại rồi, ta đã mất hai ngày mới để nô lệ của ta đọc xong.

Cái này giản trực quá thú vị, hóa ra chúng ta có thể ngồi thuyền vòng qua Ấn Độ để đến La Mã, không thể tưởng tượng nổi, chỉ cần vài tháng là có thể đi lại.

Ngươi còn biết Ấn Độ.

Đều là ghi lại trong quyển sách này sao.

Khắc Lý Ngang nghe thấy Ấn Độ hoàn toàn không bình tĩnh nữa, bọn hắn chính là bị đám dân đen Ấn Độ đó đuổi đến đây mà.

Đương nhiên, trong sách đều ghi lại rồi, bọn họ còn nói Ấn Độ có một Vương triều Khổng Tước rất lợi hại, không hề kém Đại Tần.

Hắc Đàn nói: Xem ra các ngươi thật sự là từ đó đến.

Ta không phải người La Mã, ta là người Seleucid, nhưng quả thực là một nơi.

Khắc Lý Ngang nói: Nơi này thật sự ghi lại chuyện về La Mã, còn nói có thể từ trên biển đi đến La Mã.

Không sai, trong sách nói thế giới giống như một cái chậu táo lớn, tất cả lục địa đều nổi trong nước biển, tất cả các biển đều thông nhau.

Hắc Đàn nói: Thật không thể tin nổi, không ngờ Tần đã phát triển đến mức này rồi.

Đây là cảm thán từ đáy lòng, chân thành thật ý, Hắc Đàn tuy là người Tần chính cống, nhưng cũng không ngờ Đại Tần lại có hạm đội đi đến nơi xa như vậy.

Khắc Lý Ngang lại ngây người ra, hắn tự mình không đường về nhà, không ngờ kẻ địch Hán Nô vậy mà đã từ trên biển vô hạn tiếp cận quê hương của hắn.

Vậy nếu mình cũng ngồi thuyền, trước tiên đi La Mã, sau đó về Seleucid, cũng không phải là không có khả năng.

Một khi có ý niệm này, Khắc Lý Ngang liền nhịn không được toàn thân run rẩy.

Nhưng Đại Tần là kẻ địch của Hán Nô, mình hiện tại giúp Hán Nô, căn bản không thể nhận được sự giúp đỡ của Đại Tần.

Nghĩ đến đây Khắc Lý Ngang như bị dội một gáo nước lạnh, trong chớp mắt đã bình tĩnh lại.

Hắc Đàn vẫn luôn quan sát, sau đó tiếp tục nói: Trong sách còn nói những người La Mã xây tường thành đã đến Đại Tần, lần này Đại Tần xây Trường Thành rất có khả năng bọn họ sẽ đến, có lẽ các ngươi có thể gặp mặt.

Nếu bắt được người La Mã đến, các ngươi có lẽ có thể nói chuyện.

Khắc Lý Ngang không phản ứng, không biết đang nghĩ gì.

Về nhà, Khắc Lý Ngang vốn dĩ cho rằng đời này không thể thực hiện được nữa.

Bất kể là sa mạc hay núi tuyết đều ăn thịt người, nguyên bản đội quân của bọn họ có hơn hai ngàn người, nhưng cuối cùng sống sót chỉ còn hơn năm trăm người.

Khắc Lý Ngang hiện tại vẫn cho rằng mình có thể sống sót hoàn toàn là nhờ thần linh bảo hộ, nếu không bọn họ căn bản không thể đến đây, đã sớm chết trên đường rồi.

Nhưng bây giờ nghe nói ngoài sa mạc và núi tuyết ra còn có con đường thứ hai, Khắc Lý Ngang động lòng, cám dỗ có thể về nhà trong vài tháng quá lớn.

Nhưng Khắc Lý Ngang cũng biết Đầu Man sẽ không dễ dàng bỏ qua hắn, nhưng chỉ cần có cơ hội, hắn không muốn bỏ cuộc.

Sau khi Hắc Đàn đi, Khắc Lý Ngang lập tức tìm phó tướng, chuyện này còn cần phải bàn bạc kỹ lưỡng.

Hắc Đàn nhìn lều trại ở xa lộ ra nụ cười, thầm nghĩ bọn họ sẽ không từ bỏ cơ hội về nhà đâu, lần tác chiến tiếp theo bọn họ nhất định sẽ có hành động.

Những chuyện tiếp theo Tướng quân Mông Điềm sẽ xử lý.

Chương 1314

Mông Điềm quả thực đã hiểu không ít chuyện, tại tiệc chào mừng, ông ta đã tiếp xúc với Âu Nặc và vài đồ đệ người Tần của y, biết vợ Âu Nặc ở Tang Hải Thành, hơn nữa Âu Nặc là chuyên gia được mời đến, tuyệt đối không phải thám tử.

Người như vậy hẳn sẽ giúp đỡ bọn họ, nên Mông Điềm cũng không còn giấu giếm nữa mà trực tiếp tìm Âu Nặc hy vọng có thể nhận được sự giúp đỡ của y.

Âu Nặc nghe Mông Điềm thuật lại, bắt đầu suy nghĩ.

Y biết những binh sĩ đó tuyệt đối không phải người La Mã, vì y chưa từng biết La Mã sẽ phái quân đội đến nơi xa như vậy.

La Mã hiện tại chủ yếu vẫn đang tác chiến trên bán đảo Italia, cũng không có cuộc viễn chinh đường dài khoa trương nào.

Ta có thể khẳng định bọn họ không phải người La Mã, nhưng nếu cần ta làm phiên dịch, ta vô cùng nguyện ý.

Âu Nặc nói.

Mông Điềm gật đầu: Vậy tiên sinh cho rằng bọn họ là người nào.

Âu Nặc từ trong hành lý lấy ra một bản Đại Hàng Hải được cất giữ cẩn thận, lật đến trang bản đồ thế giới: Nếu ta không đoán sai, hẳn là người Macedonia, hẳn là hậu duệ của đội quân đông chinh của Đại Đế Alexander.

Mông Điềm biểu thị Đại Đế Alexander là ai.

Âu Nặc giải thích một chút, tuy Đại Đế Alexander là người Macedonia, còn Âu Nặc là người La Mã.

Nhưng dưới lời tự thuật của Âu Nặc, Đại Đế Alexander vẫn là một siêu cấp đế vương dũng mãnh hơn người, dẫn dắt đội quân của mình viễn chinh đến tận cùng thế giới, một đường hướng đông, phát huy đến cực hạn câu nói bầy cừu do sư tử dẫn dắt còn đáng sợ hơn bầy sư tử do dê núi dẫn dắt.

Đại Đế Alexander chính là con sư tử này, giấc mơ của ông ta chính là đi đến tận cùng thế giới.

Tuy nhiên, với tư cách là một tướng quân, Mông Điềm biểu thị không thể đồng tình với cách làm của Đại Đế Alexander: Binh là việc lớn của quốc gia, nơi sinh tử, đạo tồn vong, không thể không xem xét kỹ.

Cuộc đông chinh làm dân mệt của hao như vậy của Đại Đế Alexander có ý nghĩa gì chứ.

Nó có thể mang lại lợi ích gì cho bá tánh của quốc gia đó.

Mang lại lợi ích gì cho quốc gia của chính mình.

Dường như chẳng có gì cả, chỉ là vì đánh trận mà đánh trận, điều này ở Trung Nguyên lại là điều tối kỵ của nhà binh: Dùng binh quá độ, thích chiến tranh, hẳn là Đại Đế Alexander kia sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Ngươi làm sao biết được.

Đại Đế Alexander quả thực đã chết trong quá trình viễn chinh, đại khái mới hơn ba mươi tuổi, hình như là do bệnh mà chết.

Âu Nặc từng sống ở Hy Lạp, mà Hy Lạp lại nằm dưới sự kiểm soát của Macedonia, nên y khá hiểu biết về Đại Đế Alexander: Tuy ông ta chết sớm, nhưng ông ta đã đánh hạ một quốc thổ rộng lớn, hiện tại phân chia thành mấy quốc gia.

Thế thì có thể làm gì chứ.

Đều không chính thống.

Mông Điềm biểu thị một quốc gia danh không chính ngôn không thuận sớm muộn gì cũng phải sụp đổ, sự thật cũng đã chứng minh như vậy.

Cuối cùng Địa Trung Hải vẫn bị bao trùm dưới lá cờ La Mã, Caesar và Augustus La Mã càng trở thành danh xưng của các Hoàng đế châu Âu.

Ta cho rằng những người này có thể là người Seleucid, vì Seleucid chính là tận cùng của cuộc đông chinh của Đại Đế Alexander.

Nói đến đây Âu Nặc đột nhiên nhớ đến một truyền thuyết mà y từng nghe.

Truyền thuyết kể rằng Đại Đế Alexander một đường giết đến Babylon, sau đó ở Babylon ông ta đã đau khổ rơi lệ, vì ông ta cho rằng không còn mảnh đất nào có thể bị ông ta chinh phục nữa.

Nếu Đại Đế Alexander biết ở bên này núi bên kia biển còn có một quốc độ thần kỳ như Đại Tần, ông ta liệu có chấn chỉnh tinh thần tiếp tục đi về phía đông không nhỉ.

Đến lúc đó, đội quân của Đại Đế Alexander sẽ gặp đội quân Đại Tần.

Tuy nhiên, giả thiết này không tồn tại, vì đội quân của Đại Đế Alexander thực chất chỉ có hơn ba vạn người, nếu thật sự dám vượt núi tuyết xuyên sa mạc thì ước chừng dù có đến được Đại Tần cũng chỉ còn một phần ba quân đội.

Mà lúc đó Đại Tần tuy chưa thống nhất sáu nước, nhưng đã trải qua Thương Ưởng Biến Pháp, bá tánh trên dưới Đại Tần đều đã trở thành những binh sĩ kêu gào hy vọng lập quân công phong hầu bái tướng.

Quân đội từ xa đến ước chừng đều phải gục ngã tại biên quan Đại Tần.

Đương nhiên hai bên quả thực cách nhau quá xa, bất kể bên nào viễn chinh đều không công bằng.

Nhưng nếu phải nói hai bên đối chiến, Đại Tần trang bị số lượng lớn cung nỏ thủ tấn công tầm xa, hơn nữa còn có kỵ binh và chiến xa.

Còn Đại Đế Alexander phần lớn là bộ binh, sau đó có kỵ binh và chiến xa, hầu như không có phương tiện tấn công tầm xa nào được tổ chức thành hệ thống.

Kỵ binh Đại Tần tuy đều là khinh kỵ binh, nhưng ở các quốc gia phương Bắc Trung Nguyên về cơ bản đều đã trải qua Hồ Phục Kỵ Xạ, tức là kỹ thuật mà các quốc gia Trung Nguyên học được từ Hán Nô, chính là cung kỵ binh.

Kỵ binh của hai bên đều không quá thích hợp để xung kích phá trận, nhưng ở mọi khoảng cách đều có ưu thế riêng.

Nếu hai bên thật sự đánh nhau, ưu thế của Đại Tần vẫn lớn hơn, thêm vào đó chế độ quốc gia của Đại Tần là trung ương tập quyền, năng lực động viên mạnh mẽ.

Macedonia lại là quốc gia chế độ thành bang, số lượng quân đội mà Đại Đế Alexander có thể động viên e rằng chỉ bằng một phần ba hoặc thậm chí ít hơn Đại Tần.

Hơn nữa đội hình phalanx của Macedonia không phải càng nhiều người càng tốt, ba vạn người vừa vặn có thể phát huy uy lực lớn nhất, quá nhiều người lại làm chậm trễ đội hình phalanx mà dễ bị đánh phá.

Còn có ý chí tác chiến, cuộc đông chinh của Đại Đế Alexander nói hay thì gọi là chinh phục, nói khó nghe thì đó là cướp bóc.

Mấy vạn quân cướp bóc hùng hậu, một đường cướp bóc một đường tiếp tế, lấy chiến tranh nuôi chiến tranh.

Tuy những kẻ cướp này đều lấy Đại Đế Alexander làm tấm gương, trong quân đội tràn ngập chủ nghĩa anh hùng cá nhân, nhưng nếu thật sự gặp phải cửa ải mà ngay cả anh hùng cũng không qua nổi, đội quân này cũng sẽ xong đời.

Còn Đại Tần thì hô hào: Giúp đỡ lão Tần, cùng nhau vượt qua quốc nạn.

Tuyệt đối có thể đập chết bất kỳ cường đạo nào, cho dù nhóm cường đạo này do một con sư tử dẫn đầu.

Giả thiết của Âu Nặc cơ bản là không thể thực hiện được, Đại Đế Alexander chinh phục thế giới đã biết rồi thì dừng lại bước chân, còn Đại Tần sau khi thống nhất sáu nước cũng sẽ không vô vị tiến hành cuộc viễn chinh nào, nên hai cường quốc quân sự đông tây cũng chỉ có thể xa xa nhìn nhau.

Đội quân nhỏ của Seleucid có thể đến biên quan Đại Tần và giao chiến một chút với đội quân nhỏ của Mông Điềm đã là kỳ tích rồi, không cần phải nghĩ đến chuyện Đại Đế Alexander đại chiến Tần Thủy Hoàng.

Đại Đế Alexander đã chết rồi, ông ta định trước chỉ là truyền thuyết.

Mông Điềm chưa từng nghĩ đến việc giao thủ với Đại Đế Alexander nào đó, ông ta chỉ muốn giải quyết Hán Nô, giải quyết vấn đề biên quan, đây mới là trách nhiệm của ông ta.

Âu Nặc đồng ý giúp đỡ, Mông Điềm càng có thêm lòng tin.

Lần tới gặp đội quân kỳ lạ đó nhất định phải chiêu hàng bọn họ, có lẽ có thể một lần đánh phá Đầu Man, đuổi bộ lạc Hán Nô đến phía bắc.

Đầu Mạn là một thủ lĩnh bộ lạc Hán Nô đầy dã tâm, đã đánh bại không ít bộ lạc nhỏ để khuếch trương sức mạnh.

Tham vọng lớn nhất của hắn là tiến về phía nam, phía nam, và lại phía nam.

Nếu có thể công phá Hàm Dương thì mọi chuyện sẽ hoàn hảo.

Tuy nhiên, Mông Điềm lại sừng sững như một ngọn núi không thể vượt qua, khiến Đầu Mạn đành chịu.

Song, Đầu Mạn không hề vội vàng, bởi vì pháo đài vững chắc nhất luôn bắt đầu sụp đổ từ bên trong.

Hiện tại nội bộ Đại Tần đã mục nát, những người Tần này vì quyền lực của mình mà không tiếc tay tàn sát đồng bào.

La Võng đã liên hệ với Đầu Mạn, hy vọng hắn có thể hỗ trợ La Võng giết Phù Tô, và để đáp lại, Triệu Cao sẽ trừ khử Mông Điềm.

Triệu Cao không hề bận tâm việc để Đại Việt mất đi một phần lãnh thổ, dù sao biên cương vốn dĩ cũng chẳng có mấy thuế thu, mất đi cũng không đáng tiếc.

Nhưng nếu trừ bỏ Phù Tô, để vị hoàng đế giả kia ngồi vững ngôi vị, thì quyền thế to lớn sẽ rơi vào tay hắn.

So sánh hai bên, Triệu Cao rất thông minh khi chọn vế sau.

Mọi chuyện đều hoàn hảo, Đầu Mạn cũng rất hài lòng.

Vì vậy, hắn phái một nữ nô lệ giỏi dùng độc trà trộn vào đại doanh, hạ độc Phù Tô.

Thế nhưng, tất cả những điều này đều đã bị Mông Điềm nắm rõ, gián điệp nội tuyến đã phát huy tác dụng cực kỳ quan trọng.

Hơn nữa, Mông Điềm còn tương kế tựu kế chuẩn bị dẫn dụ quân đội dị quốc, liên hệ với họ để tiến hành kế hoạch tiếp theo.

Toàn bộ quá trình đều tràn ngập mưu kế phàm nhân, Mông Điềm và Khắc Lâm đều mong chờ cuộc gặp gỡ này.

Nữ nô lệ biết cách hạ độc, cũng biết cách giải độc, nếu bị bắt, Đầu Mạn nhất định sẽ tìm cách cứu cô ta hoặc diệt khẩu.

Tóm lại, tuyệt đối sẽ không để Phù Tô sống sót, Đầu Mạn không hề biết Phù Tô thực ra không hề hấn gì.

Mông Điềm dẫn nữ nô lệ ra ngoài giả vờ tìm thuốc giải, Đầu Mạn rất nhanh đã phản ứng lại, phái quân tập kích chuẩn bị phục kích Mông Điềm.

Mà đội quân của Khắc Lâm cũng chính là một phần trong đội phục kích đó.

Chương 1315

Mọi chuyện đều diễn ra rất thuận lợi.

Trong lúc giao chiến, hai bên cuối cùng cũng gặp nhau, cận chiến giáp lá cà, Mông Điềm và Khắc Lâm dùng phương thức giao tiếp quốc tế phổ biến nhất ánh mắt để trao đổi thần giao.

Cuối cùng Khắc Lâm đã cứu thoát nữ nô lệ, còn Mông Điềm bắt được phó tướng của Khắc Lâm, người cũng là một trong số ít những người trong quân của tộc Xerxes nói được tiếng Hán Nô và Xerxes.

Mọi chuyện đều đang diễn ra trong thầm lặng.

Khắc Lâm và binh lính của y không nói được tiếng Tần, còn Mông Điềm cũng không nói được tiếng Hy Lạp, may mắn thay họ còn một cách giao tiếp nữa, đó là tiếng Hán Nô.

Chúng ta muốn gặp người La Mã.

Phó tướng dùng tiếng Hán Nô nói.

Đương nhiên không thành vấn đề, chúng ta sẽ lập tức sắp xếp.

Khi gặp Âu Nặc, phó tướng hoàn toàn không kìm được nước mắt, trang phục quen thuộc đó tuyệt đối không phải của Đại Việt cũng không phải của Hán Nô, chỉ có văn minh Địa Trung Hải mới ăn mặc như vậy.

Âu Nặc biết tiếng Latin và tiếng Hy Lạp, còn phó tướng cũng biết tiếng Hy Lạp, cuối cùng họ đã tìm được ngôn ngữ chung.

Phó tướng khóc không thành tiếng, suốt khoảng thời gian này họ lưu lạc tha hương, chịu đủ gian truân, những người đàn ông thép cũng đã đến giới hạn, họ chỉ muốn về nhà.

Âu Nặc kể cho họ nghe mình đã đến Đại Tần như thế nào, và nói rằng năm sau sẽ có đoàn thuyền đi La Mã, khi đó có thể sẽ đưa họ về.

Phó tướng nghe xong lại càng khóc.

Mông Điềm nói với họ: Muốn về nhà không thành vấn đề, nhưng ta có một điều kiện, đó là hợp tác với chúng ta để tiêu diệt bộ lạc Đầu Mạn.

Phó tướng lập tức đồng ý, nhưng Khắc Lâm lại không dứt khoát như vậy.

Bởi vì Đầu Mạn có ơn với Khắc Lâm, chính Đầu Mạn đã cứu họ khi Khắc Lâm cần nhất, đây chính là ơn cứu mạng.

Khắc Lâm ban đầu chỉ định rời bỏ Đầu Mạn để về nhà, không muốn làm hại Đầu Mạn.

Nhưng Mông Điềm lại muốn họ ân tương cừu báo lấy oán trả ơn, Khắc Lâm không mấy cam tâm.

Trước sự lựa chọn về nhà, Khắc Lâm còn phải cân nhắc báo ơn, nhưng binh lính của y lại không có tiêu chuẩn đạo đức cao đến thế.

Nếu Khắc Lâm cố chấp báo ơn mà bỏ qua việc về nhà, những binh lính này sẽ không ngại giết y.

Hiện thực tàn khốc là vậy, người bị tổn thương luôn là những thanh niên đạo đức tốt.

May mắn thay, Khắc Lâm cũng chỉ do dự, chứ không khăng khăng muốn báo ơn đến chết.

Trên đời không có chuyện vẹn cả đôi đường, có mất có được.

Báo ơn và về nhà, hai thứ chỉ có thể chọn một.

Phó tướng lặng lẽ trở về doanh địa và kể lại mọi chuyện cho Khắc Lâm, với tư cách là lãnh đạo đội quân, y phải đưa ra lựa chọn.

Thực ra, những người có đạo đức cao nhiều khi không thích hợp làm lãnh đạo, bởi vì cấp dưới thường cân nhắc những vấn đề lợi ích thực tế hơn, và những vấn đề này thường mâu thuẫn với đạo đức cao.

Thực ra Hán Nô và Đại Tần vốn không liên quan gì đến họ, họ hoàn toàn có thể không giúp đỡ bên nào.

Nhưng hiện tại Hán Nô là ân nhân cứu mạng của họ, còn Đại Tần nắm giữ chìa khóa để họ về nhà.

Và mối quan hệ giữa Hán Nô và Đại Tần lại là kẻ thù không đội trời chung, không thể dung hòa, những đội quân dị quốc bị cuốn vào đều phải lựa chọn số phận của mình.

Binh lính đều đã đưa ra lựa chọn, họ muốn về nhà.

Khắc Lâm trầm mặc, cuối cùng từ bỏ quan niệm đạo đức của mình, lựa chọn hướng đi thực tế hơn, đó là phản bội Đầu Mạn để dẫn binh lính về nhà.

Đây chắc chắn là một quyết định đau khổ, bởi vì quyết định này sẽ khiến Khắc Lâm làm hại ân nhân cứu mạng của mình.

Đã quyết định rồi thì không cần dài dòng nữa, trong ngoài phối hợp, bất ngờ tập kích để một lần phá tan đại doanh của Đầu Mạn.

Đầu Mạn nằm mơ cũng không ngờ quân của Mông Điềm lại đột nhiên ập đến, khi hắn còn đang chuẩn bị xuất kích thì doanh địa của mình đã hỗn loạn trước.

Mọi chuyện đều bất ngờ, đều chớp nhoáng, cứ như thể mọi thứ đã được sắp đặt từ trước.

Giết.

Một vạn đại quân chặn ba mặt của quân Đầu Mạn, khiến Đầu Mạn chỉ có thể dẫn tàn binh bại tướng tháo chạy về phía bắc.

Nhưng hắn nhìn thấy Khắc Lâm đang giết chóc, lửa giận trong lòng bốc lên: Đồ phản đồ, ta đã cứu mạng các ngươi.

Khắc Lâm nghe thấy Đầu Mạn hét từ xa, y mặt không biểu cảm, y biết mình có lỗi với Đầu Mạn, Nhưng người Tần có thể cho chúng ta về nhà.

Về nhà.

Các ngươi nằm mơ đi, người Tần không biết gì về Tây Vực, căn bản không thể đưa các ngươi về nhà, lũ ngoại bang ngu xuẩn, ngu xuẩn.

Tức chết rồi, sắp bị tức chết rồi, một lũ ngốc, người Đại Việt nói có thể đưa các ngươi về nhà là các ngươi tin sao.

Các ngươi là con nít ba tuổi à.

Nhìn thế nào thì người Tần cũng không có năng lực đó mà.

Khắc Lâm nhìn Đầu Mạn, phớt lờ những lời nguyền rủa của hắn, y hiểu sự nông cạn của Đầu Mạn.

Thực ra trước khi phó tướng tiếp xúc với người Tần, y cũng đã nghi ngờ liệu người Tần có thật sự có khả năng đưa họ về nhà hay không.

Nhưng phó tướng trở về kể với họ rằng, y đã gặp một người La Mã trong doanh trại Tần, điều này đã cho Khắc Lâm đủ lý do để tin tưởng người Tần.

Chúng ta đi.

Lòng Đầu Mạn rỉ máu, bao nhiêu tâm huyết mấy chục năm trong một ngày hóa thành hư không, hắn không cam tâm.

Lũ người Đại Việt xảo quyệt, lũ ngoại bang đáng chết, tất cả đều đáng chết, đều đáng chết.

Tuy nhiên, lời nguyền rủa không thể thay đổi hiện thực, Đầu Mạn chỉ có thể chạy trốn, hy vọng có thể đông sơn tái khởi phục hưng trở lại, nhưng điều này có thể cần thêm vài chục năm nữa, mà thọ mệnh của Đầu Mạn e rằng không đủ.

Thắng lợi rồi, đánh đuổi bộ lạc Đầu Mạn chắc chắn là một thắng lợi vang dội.

Trận này tiêu diệt tám ngàn Hán Nô, bắt sống tám ngàn, quân của Đầu Mạn gần như đã bị xóa sổ.

Và Khắc Lâm cuối cùng cũng gặp được người La Mã trong lời kể của phó tướng, trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, ít nhất người Tần không lừa họ.

Cái giọng Hy Lạp với âm La Mã không chuẩn của Âu Nặc tuyệt đối không sai được, Khắc Lâm cũng không kìm được xúc động: Về nhà.

Trên chiến trường nhuộm máu, tất cả binh lính cũng chỉ có một câu: Về nhà.

Vận Mệnh Bảo Vật rốt cuộc là gì, sắp đến mùa xuân rồi, sau mùa xuân Thủy Hoàng Đế sẽ đông tuần, nếu Vận Mệnh Bảo Vật rơi vào tay hoàng đế, e rằng sẽ xảy ra chuyện không thể cứu vãn.

Cự Tử vẫn luôn lo lắng về Vận Mệnh Bảo Vật.

Nhưng Đạo Chích hay Quý Bộ đều không có thu hoạch gì, dường như Vận Mệnh Bảo Vật không ở Tang Hải Thành vậy.

Thực ra Vận Mệnh Bảo Vật quả thật không ở Tang Hải Thành, mà là ở Âm Dương Gia, Đỗ Lan đã giao cho họ bảo quản.

Đông Hoàng Thái Nhất nhìn bảy viên châu mà hoàn toàn không biết đây là thứ gì, đương nhiên y cảm thấy đây không phải là thứ tốt lành gì, nếu không Đỗ Lan cũng sẽ không đưa đến Âm Dương Gia.

Đông Hoàng Thái Nhất lúc này đã không còn muốn đối đầu với Đỗ Lan nữa, bởi vì căn bản không phải là đối thủ cùng cấp.

Đệ tử Âm Dương Gia hiện tại nhất loạt bế quan thông thạo sức mạnh của mình, ẩn mình chờ đợi cơ hội phản công.

Thận Lâu đã ra khơi, trở thành pháo đài tốt nhất của Âm Dương Gia.

Mặc Gia tìm kiếm Vận Mệnh Bảo Vật không có kết quả, cuối cùng chợt nhớ ra phu nhân Đại Quốc Sư không phải đang ở Mặc Gia dạy Cao Nguyệt sao, có thể trực tiếp đi hỏi nàng chứ.

Nghĩ đến đây, Cự Tử lập tức tìm đến Địch Ny Toa.

Địch Ny Toa có một tiểu viện riêng, Cao Nguyệt bình thường cũng ở đây nhận Địch Ny Toa chỉ dạy.

Hiện tại Địch Ny Toa đang dạy Cao Nguyệt Ngũ Hành Độn Thuật, có thể giúp Cao Nguyệt điều khiển năng lượng Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Thiên phú của Cao Nguyệt không tệ, đã học được bảy tám phần.

Đồ đệ, con tự mình luyện tập trước đi.

Địch Ny Toa thấy Cự Tử đến, dành thời gian ra nói chuyện.

Cự Tử đi thẳng vào vấn đề: Xin hỏi Vận Mệnh Bảo Vật rốt cuộc là gì.

Đó là Thất Khỏa Long Châu, chỉ cần thu thập đủ Long Châu và niệm chú ngữ, ngươi có thể thực hiện ba nguyện vọng, bất kể là nguyện vọng gì.

Dường như kinh ngạc trước sự thẳng thắn của Địch Ny Toa, hoặc là kinh ngạc trước sự thần kỳ của Long Châu, Cự Tử thoáng chốc bị định tại chỗ, miệng không nói được chân không nhúc nhích.

Ba nguyện vọng, ba nguyện vọng bất kỳ.

Chương 1316

Thật sự có thể thực hiện bất kỳ nguyện vọng nào sao.

Thật đó, ngay cả việc khiến người chết sống lại cũng được.

Địch Ny Toa nói: Thay đổi vận mệnh càng là chuyện nhỏ như con thỏ.

Chẳng lẽ Đại Quốc Sư muốn dâng thứ này cho Hoàng Đế.

Cũng có thể, dù sao hắn cũng không cần dùng, hắn không cần bất kỳ công cụ nào để thực hiện nguyện vọng, tất cả nguyện vọng của hắn đều có thể tự mình thực hiện.

Khi Địch Ny Toa nói lời này, cũng có một cảm giác tự hào, người đàn ông của nàng mạnh mẽ đến vậy.

Nếu Thủy Hoàng Đế có được Vận Mệnh Bảo Vật, vậy thiên hạ chúng sinh chẳng phải sẽ xong đời sao.

Hắn nhất định sẽ ước trường sinh bất lão.

Vừa nghĩ đến Thủy Hoàng Đế vĩnh viễn không chết, Cự Tử liền cảm thấy sợ hãi.

Vậy thì các ngươi cũng có thể chọn không phản Tần, sống yên bình bên gia đình.

Địch Ny Toa nói: Ngươi là cha của Cao Nguyệt, lại vì phản Tần mà gặp con gái không thể nhận, ngươi thấy vậy có công bằng với Cao Nguyệt không.

Làm sao ngươi biết.

Cự Tử đầu tiên kinh ngạc, sau lại hiểu ra: Làm sao các ngươi lại không biết được chứ, có chuyện gì có thể qua mắt được phu thê các ngươi chứ.

Vậy thì ngươi cũng nên biết thân phận của ta không chỉ là Cự Tử, thân phận khác của ta định sẵn sẽ khiến ta đối địch với Đại Việt, định sẵn không thể hưởng thụ hơi ấm gia đình.

Định sẵn ư.

Nước Yến đã diệt vong, ngươi cho dù là người kế thừa nước Yến thì có thể làm gì.

Thiên hạ dù lớn, cũng không bằng chăm sóc tốt vợ con.

Quả nhiên vẫn là phụ nữ, mặc dù Địch Ny Toa rất lợi hại, nhưng kiến thức này vẫn là kiến thức của phụ nữ.

Thiên hạ chúng sinh ly nạn, mình cho dù không phải Thái Tử mà chỉ là một thất phu cũng có trách nhiệm chiến đấu vì đại đạo thiên hạ, sao có thể chìm đắm trong tình cảm nam nữ.

Cự Tử cảm thấy Địch Ny Toa không thể hiểu được điểm này.

Ta đã quyết định để Cao Nguyệt đi cứu mẫu thân của nàng.

Khi Cự Tử còn đang khinh thường phu nhân Địch Ny Toa, Địch Ny Toa lại nói một câu khiến người ta giật mình.

Cự Tử đại kinh: Cái gì.

Ngươi biết tung tích của Diễm Phi sao.

Nhưng sau đó hắn lại cảm thấy quyết định của Địch Ny Toa càng nguy hiểm: Nguyệt Nhi không thể đi, quá nguy hiểm.

Hắn biết Diễm Phi vốn là người của Âm Dương Gia, hiện tại chắc cũng ở Âm Dương Gia, nếu để Nguyệt Nhi đi thì quá nguy hiểm rồi.

Ngươi quá xem thường đồ đệ của ta, cũng quá xem thường ta.

Địch Ny Toa nói Cao Nguyệt hiện tại thực lực solo một quân đội cũng không thành vấn đề, thêm nữa nàng bản thân còn được thần lực gia trì, căn bản không cần sợ Âm Dương Gia.

Cự Tử không nói nên lời, hắn đương nhiên biết Cao Nguyệt hiện tại cần cha mẹ, hắn không thể chăm sóc Cao Nguyệt, lẽ nào còn muốn ngăn cản con gái đi tìm mẹ nàng sao.

Nhắm mắt lại đấu tranh tư tưởng, cuối cùng Cự Tử thở dài: Cũng được, con bé đã không còn cha, không thể không có mẹ nữa.

Cự Tử hiển nhiên vẫn chưa muốn nhận Cao Nguyệt, Đại Tần không diệt thì không thể yên bề gia thất.

Ngươi biết Vận Mệnh Bảo Vật hiện đang ở đâu không.

Cự Tử vẫn nói về chủ đề chính.

Ta không biết, thứ này đối với chúng ta vô dụng, ai biết Đỗ Lan đã vứt nó đi đâu rồi.

Đó là bảo vật có thể thực hiện nguyện vọng mà, trong miệng Địch Ny Toa lại biến thành rác rưởi có thể vứt lung tung.

Nhưng điều này cũng gián tiếp cho thấy thực lực sâu không lường được của phu thê Đại Quốc Sư, e rằng đã vượt qua nhận thức của người bình thường.

Không biết ở đâu, vậy thì phiền phức rồi.

Địch Ny Toa lại còn muốn nói: Mặc dù ta không thể nói cho các ngươi biết bảo vật ở đâu, nhưng ta có thể nói cho các ngươi chú ngữ.

Không có chú ngữ thì chỉ có bảo vật cũng vô dụng, chỉ khi ở trước Long Châu niệm chú ngữ mới được.

Mắt Cự Tử sáng lên, vậy cũng không tệ, ít nhất có thể nắm được một nội dung then chốt rồi: Xin mời nói.

Chú ngữ là Xuất lai ba, Thần Long, chỉ cần niệm câu này, Thất Khỏa Long Châu sẽ triệu hồi Thần Long, sau đó nói nguyện vọng với Thần Long là được.

Thần Long.

Lại một sự kinh ngạc khác, nhưng nghĩ đến việc cách đây không lâu hai con khỉ còn có thể san bằng ngọn núi, thì Thần Long cũng không còn đáng ngạc nhiên nữa.

Nhất định lại là thứ của Thiên Đình, chứ không phải thứ gì đó mang về từ Tân Đại Lục.

Thứ này không phải của Tân Đại Lục sao, tại sao lại có tin tức nói đây là bảo vật mang về từ Tân Đại Lục, chẳng lẽ là Đại Quốc Sư cố ý truyền tin tức sao.

Cự Tử đột nhiên nghĩ đến thủ đoạn thông thiên của Đại Quốc Sư, căn bản không thể xảy ra chuyện tiết lộ bí mật như vậy, hiện tại xem ra ngay từ đầu tất cả những chuyện này đều có thể là hành vi của chính Đại Quốc Sư, nhưng Đại Quốc Sư muốn làm gì.

Mục tiêu của hắn là gì.

Ai biết, có lẽ hắn nói mê bị người ta nghe thấy.

Lời Địch Ny Toa nói này có nói cho quỷ nghe, quỷ cũng không tin.

Cự Tử biết phu thê này nhất định là cố ý, mặc dù không biết mục đích, nhưng hành vi của họ không gì khác ngoài việc khiến Đại Việt trở nên hỗn loạn không thể tả, lẽ nào mục đích của họ chính là muốn khiến Đại Việt loạn lên.

Nhưng sau khi Đại Việt loạn lên, họ có thể nhận được lợi ích gì.

Không có lợi ích, chỉ là thêm nhiều niềm vui mà thôi.

Nhìn thấy mỗi người đều vì mục tiêu của mình mà nỗ lực bôn ba, dũng cảm chiến đấu.

Đây chính là mục đích của Đỗ Lan, hắn là người xem kịch, khuấy động dây đàn vận mệnh, để hắn có thêm nhiều niềm vui.

Cự Tử đi, mang theo chú ngữ, vì Vận Mệnh Bảo Vật hiện tại vẫn chưa được sử dụng, vậy thì họ bây giờ có thể chủ động ra tay rồi.

Tiết lộ việc Vận Mệnh Bảo Vật cần phải phối hợp với chú ngữ để sử dụng, chủ động hấp dẫn chủ nhân của Vận Mệnh Bảo Vật xuất hiện.

Lại một màn đấu trí đấu dũng của phàm nhân sắp bắt đầu, quả nhiên trong thế giới Bách gia tranh minh không thể thiếu mưu kế.

Trong Tang Hải Thành đột nhiên xuất hiện một lời đồn, truyền thuyết Vận Mệnh Bảo Vật nhất định phải phối hợp chú ngữ mới có thể sử dụng, một khi sử dụng là có thể thực hiện bất kỳ nguyện vọng nào.

Tin tức này rất nhanh đã truyền đến tai Âm Dương Gia.

Nguyệt Thần, Đại Tư Mệnh, Tinh Hồn đều nhìn bảy viên châu kỳ lạ đó mà rơi vào im lặng.

Họ dường như vẫn không tin thứ này có thể thực hiện nguyện vọng của con người.

Chú ngữ.

Ta e rằng đó là cái bẫy.

Đại Tư Mệnh quyến rũ nói, mọi chuyện xảy ra quá vi diệu, luôn cảm thấy có gian trá.

Âm Dương Gia vốn dĩ giỏi chơi đùa âm mưu quỷ kế, đương nhiên cũng sẽ rất cẩn thận, họ giỏi giăng bẫy, cũng giỏi phòng tránh việc mình bị giăng bẫy.

Hai người kia cũng nghĩ tương tự, nhưng nếu vạn nhất là thật thì sao.

Nếu có được chú ngữ, thật sự có thể thực hiện nguyện vọng thì sao.

Trước lợi ích khổng lồ, rủi ro trở nên nhỏ bé.

Hơn nữa, họ đều là một nhóm người rất tự tin, cho rằng người khác giăng bẫy chỉ là công cốc, cho rằng mình mới là người thông minh nhất.

Biết là cái bẫy, họ cũng muốn chui vào, nếu không làm sao có thể thể hiện sự thông minh của họ.

Ở một mức độ nào đó, người Âm Dương Gia và Đỗ Lan có tính cách khá giống nhau, đều tự tin như nhau.

Nhưng sự tự tin của Đỗ Lan được xây dựng trên kinh nghiệm và thực lực của hắn, còn sự tự tin của Âm Dương Gia được xây dựng trên sự nông cạn của họ khi tọa tỉnh quan thiên ngồi đáy giếng nhìn trời.

Ba người mỗi người một ý, hiển nhiên đều muốn thử, dù là cái bẫy thì sao.

Lẽ nào họ còn có thể bị nhốt sao.

Âm Dương Gia bắt đầu hành động.

Bên kia Triệu Cao cũng nghe nói về truyền thuyết bảo vật, hai kế hoạch của hắn nhắm vào Nông Gia và Phù Tô đều thất bại, quân đội Nông Gia bị tiêu diệt toàn bộ, gián điệp cài cắm bị bắt.

Còn bộ lạc Đầu Mạn có giao dịch bí mật ở biên cương bị Mông Điềm đánh bại, Phù Tô bình yên vô sự.

Hai lần thất bại đã giáng đòn mạnh vào thực lực của Triệu Cao, nhưng hắn có một trái tim không an phận, nên hắn cũng muốn có được bảo vật và chú ngữ.

Triệu Cao lần này cuối cùng đã phái trợ thủ đắc lực nhất của mình là Lục Kiếm Nô.

Khi Triệu Cao nắm quyền, cơ quan mật vụ La Võng của hắn vẫn luôn tìm kiếm danh kiếm trong thiên hạ, hiện tại hầu hết các danh kiếm có tên tuổi trong kiếm phổ đều nằm trong tay La Võng.

Mà Lục Kiếm Nô chính là những kiếm khách nắm giữ danh kiếm, mặc dù họ âm thầm lặng lẽ, nhưng võ công cao cường, họ là sát thủ trong đêm, thích khách trong bóng tối, là tử sĩ do Triệu Cao bồi dưỡng.

Lại là Tang Hải Thành, trong một thời gian, gió mây hội tụ.

Bảo vật và chú ngữ, hai thứ hiển nhiên nằm trên hai nhóm người, nếu không cũng sẽ không có tin tức truyền ra liên tiếp, hiển nhiên họ đều đang tìm kiếm nửa còn lại.

Bảo vật không có chú ngữ chẳng qua là rác rưởi, chú ngữ không có bảo vật chẳng phải cũng là lời nói suông.

Lần này Cự Tử của Mặc Gia cũng liều một phen, để không cho bảo vật rơi vào tay Hoàng Đế, hắn đã chuẩn bị liều mạng.

Lượng lớn nhân lực vật lực đổ vào Tang Hải Thành.

Chương 1317

Mà lúc này Cao Nguyệt, Thiên Minh, Hạng Thiếu Vũ cũng đã đến đây, mục đích của họ đương nhiên là giải cứu mẫu thân của Cao Nguyệt, chỉ là hiện tại họ vẫn chưa biết bà ở đâu.

Xe lửa quả nhiên nhanh thật.

Thiên Minh quyến luyến không rời nói lời tạm biệt với con rồng sắt khổng lồ.

Còn Thiếu Vũ lại đang suy nghĩ nếu dùng xe lửa vận chuyển quân đội, quân đội Đại Tần có thể xuất hiện ở bất cứ đâu, một khi khai chiến thì đường sắt sẽ là thứ họ nhất định phải phá hủy.

Oa, các ngươi nhìn kìa, đó chính là người sắt, ta không lừa các ngươi đâu nha.

Thiên Minh nhìn thấy những kim nhân đang làm việc bên tường thành, lớn tiếng gọi Cao Nguyệt và Thiếu Vũ đến xem.

Ba đứa nhóc các ngươi đừng ồn ào quá vậy.

Xích Luyện không nhịn được, lần này mọi người chia nhóm đến Tang Hải Thành, nàng và lũ trẻ được xếp ở cùng nhau.

Rõ ràng nàng muốn ở cùng Vệ Trang.

Mấy đứa nhóc này thật sự quá ồn ào, lẽ nào chúng không biết đây là phạm vi thế lực của Đại Việt sao.

Mấy đứa nhóc này còn là đối tượng bị truy nã nữa chứ, không biết giữ ý giữ tứ sao.

Tuy nhiên, nhìn thế nào thì Xích Luyện mới là người nổi bật nhất, khoét ngực lộ đùi, trang phục diễm lệ, quả thực là đang quyến rũ đàn ông.

Thiên Minh và bọn họ lại không để ý đến Xích Luyện, ngẩng đầu nhìn kim nhân, chỉ thấy kim nhân vác những vật nặng nề chậm rãi di chuyển, có thể sánh với vạn người.

Thứ này nếu dùng trong chiến tranh cũng là đại sát khí, Hạng Thiếu Vũ nhìn thứ gì cũng nghĩ đến việc có thể dùng trong chiến tranh.

Hắn mơ hồ có cảm giác, thời gian phản Tần đã không còn xa nữa.

Cao Nguyệt lại rất hứng thú với con đường rộng lớn này, nàng cảm thấy nếu tất cả các con đường đều bằng phẳng như vậy, thì đi đến mọi nơi sẽ không có vấn đề gì, có lẽ sau này nàng có thể cùng mẹ du ngoạn Đại Việt để tìm cha.

Một đoàn người bước vào thành, lập tức nhìn thấy tòa nhà cao lớn màu xám sừng sững trong thành phố, lần này ngay cả Xích Luyện cũng kinh ngạc, tòa nhà này còn cao hơn cả hoàng cung, hơn nữa toàn bộ được xây bằng đá, tốn biết bao nhiêu nhân lực vật lực chứ, hơn nữa kiến trúc này rốt cuộc được xây dựng như thế nào, đá nặng như vậy dùng làm móng thì được, nhưng làm sao mà chồng lên nhau được.

Khiến người ta nghi hoặc.

Dưới trời xanh mây trắng, kiến trúc đá sừng sững như một ông lão âm thầm bảo vệ thành phố này.

Chúng ta đến đó xem sao.

Thiên Minh nói muốn đi xem tòa kiến trúc vĩ đại đó rốt cuộc là gì.

Đó là nhà ăn, học sinh và công nhân đều có thể vào đó ăn miễn phí, những người khác phải trả tiền.

Từng khối đá giữa không có khe hở, ngay cả kiếm cũng không đâm vào được, đương nhiên trên đá còn có rất nhiều phù điêu.

Trong đó có Thập Nhị Kim Nhân xây đường sắt, cũng có ba chiếc lâu thuyền du ngoạn thế giới, đương nhiên còn có Đại Long Quân Đế diệt sáu nước.

Lần đầu tiên đến đây, mọi người đều bị những phù điêu hùng vĩ trên kiến trúc thu hút, ba đứa trẻ xem rất say sưa.

Còn Xích Luyện khi thấy cảnh Thủy Hoàng Đế diệt sáu nước thì hừ lạnh một tiếng: Hám danh lợi, nịnh bợ.

Nàng cảm thấy đây chính là Đại Quốc Sư đang nịnh bợ Hoàng Đế.

Nhưng những thứ này lại thể hiện thực lực của Đại Quốc Sư, nếu Đại Quốc Sư thật lòng phò tá Đại Việt, e rằng Đại Tần có thể kéo dài thiên niên kỷ.

Hạng Thiếu Vũ lại nghĩ đến khía cạnh chiến tranh, hắn phải suy nghĩ nếu gặp Đại Quốc Sư trên chiến trường, hắn nên ứng phó thế nào.

Sự thật tàn khốc nói cho hắn biết, nếu gặp Đại Quốc Sư, hắn có lẽ có thể chọn một cái chết thể diện.

May mắn thay Đại Quốc Sư không thật lòng giúp Thủy Hoàng Đế, hắn dường như cũng luôn tìm kiếm con đường hòa bình.

Kiến trúc này không biết lại tốn bao nhiêu nhân lực.

Cao Nguyệt lại có chút bi thiên mẫn nhân, nàng là công chúa nước Yến, mặc dù từ nhỏ đã rời cung đình, nhưng cũng bị ý chí vĩ đại một lòng vì nước của phụ thân ảnh hưởng.

Một đoàn người đến cửa chính khổng lồ, cánh cửa đã mở rộng, mang theo sự kính sợ đối với kiến trúc đồ sộ này mà bước vào trong, mặc dù không có điêu khắc cầu kỳ, nhưng khi bước vào căn phòng rộng lớn cao vút liền lập tức cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Người rất ít, nhìn một lượt toàn là bàn ghế, có vài bàn có người đang ăn cơm.

Xem ra đây chính là quán ăn, Xích Luyện đã không còn lời nào để nói, một quán ăn có cần phải khoa trương đến vậy không.

Thơm quá, xem ra là chỗ ăn cơm rồi.

Thiên Minh nói: Chúng ta ăn ở đây đi.

Xích Luyện thầm nghĩ không phải nên đi gặp mặt trước sao.

Mấy đứa nhóc này rốt cuộc ham chơi đến mức nào vậy, còn nữa tại sao mình lại phải làm bảo mẫu chứ.

Nhưng Xích Luyện cuối cùng vẫn không dùng đến bộ đe dọa kia, bởi vì nàng biết bộ đó đã không còn tác dụng, mấy đứa nhóc này đã không còn kính sợ mình nữa, sau khi tẩy trắng quả nhiên yếu đi rồi.

Vì bảo vật và chú ngữ, tất cả mọi người đều tụ tập lại.

Tang Hải Thành có thêm rất nhiều người lạ, hơn nữa họ còn đều giấu vũ khí.

Cần biết rằng Thủy Hoàng Đế đã thu binh khí thiên hạ để đúc Thập Nhị Kim Nhân, chính là để ngăn chặn có người tạo phản, khiến người ta không thể có được vũ khí.

Nhưng thế lực phản Tần thực sự vẫn có thể kiếm được vũ khí.

Thiên hạ quần hùng vân tập nơi đây, chắc chắn sẽ có những chuyện thú vị xảy ra.

Đỗ Lan nói nên để họ cảm nhận sự náo nhiệt của Tang Hải Thành: Ta muốn tổ chức một hoạt động hoành tráng.

Thiếu Tư Mệnh nói ngươi cứ việc nói đi, nếu ngạc nhiên thì nàng thua.

Ta muốn tổ chức Thiên Hạ Đệ Nhất Võ Đạo Đại Hội, để thu hút nhiều hiệp khách hơn đến Tang Hải Thành.

Đỗ Lan đã quyết định địa điểm thi đấu, hắn muốn xây một địa điểm thi đấu trên biển, còn muốn các dũng sĩ phương Tây cùng tham gia: Tang Hải Thành phải náo nhiệt hơn nữa.

Thiếu Tư Mệnh mặt không biểu cảm, nàng nói không nằm ngoài dự đoán, quả nhiên là sắp phát điên rồi.

Phần thưởng không thể quá yếu, ngoài danh hiệu Thiên Hạ Đệ Nhất, còn phải có một kiện thần binh nữa.

Đỗ Lan nói: Phải khuấy động ý chí chiến đấu của tất cả chiến sĩ.

Thiếu Tư Mệnh, ngươi nói vũ khí nào mới là thứ khiến người ta không thể dứt bỏ, không thể từ chối, không thể từ bỏ.

Ta không biết.

Ai cũng có vũ khí tu luyện của mình, làm sao có thể có một loại vũ khí mà ai cũng muốn chứ.

Đỗ Lan nghĩ một lát cũng thấy vũ khí không mấy thực tế: Vậy thì tặng bảo giáp, bảo giáp đao thương bất nhập, có thêm một món phòng cụ thì tương đương với vô số mạng sống, mặc phòng cụ vào thì trẻ con cũng có thể miểu sát giết ngay lập tức kiếm khách, như vậy có đủ hấp dẫn không.

Hấp dẫn thì không hẳn, nhưng Thiếu Tư Mệnh thầm nghĩ những người võ công yếu kém sẽ hy vọng có một kiện bảo giáp như vậy, còn những người võ công cao cường thì không hy vọng bảo giáp rơi vào tay người khác, cũng phải nỗ lực chiến đấu, nếu không võ công luyện cả đời cuối cùng bị công phu ba chân bốn cẳng đánh bại, chẳng phải quá thiệt thòi sao.

Bảo giáp tuy không có sức phá hoại như thần binh, nhưng tuyệt đối sẽ khiến người ta không nhịn được muốn có, cho dù không muốn cũng không hy vọng loại phòng cụ này rơi vào tay người khác.

Vậy thì cứ thế đi, cho mọi người một cơ hội biểu diễn.

Đỗ Lan phất tay một cái, cứ thế quyết định tổ chức Thiên Hạ Đệ Nhất Võ Đạo Đại Hội.

Từ Hán Nô ở phía bắc, đến Bách Việt ở phía nam, tất cả mọi người đều có thể tham gia, người thắng cuộc không chỉ là thiên hạ đệ nhất mà còn có thể nhận được bảo giáp vô địch.

Đại Quốc Sư.

Một mệnh lệnh của Đại Quốc Sư khiến Tang Hải Thành trở nên hỗn loạn hơn nữa.

Người Mặc Gia và Âm Dương Gia đồng thời nghĩ Đại Quốc Sư quả nhiên là một nhân vật phiền phức, căn bản không nói lý lẽ, chuyện như vậy nói làm là làm, chẳng lẽ không cần chọn ngày sao.

Công cáo thiên hạ, tất cả những người luyện võ đều hăm hở muốn thử sức.

Càng có lời đồn rằng bảo vật và chú ngữ đều sẽ xuất hiện tại đại hội, trong một thời gian vô số người đổ vào Tang Hải Thành để hỏi thăm về đại hội.

Đại hội được tiến hành trên lôi đài trên biển, thông qua sơ tuyển, dự tuyển và vòng đấu vớt để quyết định suất vào vòng chung kết, cuối cùng trận chung kết áp dụng thể thức loại trực tiếp, chọn ra hai người cuối cùng tranh giành danh hiệu thiên hạ đệ nhất.

Cư dân Tang Hải Thành phát hiện chỉ sau một đêm trên biển đã xuất hiện một kiến trúc khổng lồ trắng như tuyết, chính là hội trường.

Hay quá, chúng ta cũng đi tham gia đi.

Thiên Minh cho rằng mình cũng là cao thủ rồi, thực ra Thiên Minh có ấn chú bùng phát sức chiến đấu không tệ, đáng tiếc ấn chú này không chịu sự kiểm soát.

Hạng Thiếu Vũ lại biết đây không phải là sân khấu dành cho họ, ít nhất cũng phải là cao thủ cấp Cái Nhiếp mới có thể tham gia.

Đại Quốc Sư muốn hội tụ tất cả cao thủ thiên hạ về Tang Hải Thành sao.

Cự Tử của Mặc Gia nói với vẻ bị đè nén, đối mặt với những động thái liên tiếp của Đại Quốc Sư, những người như họ căn bản chỉ là con thuyền nhỏ trong sóng lớn, chỉ có thể lênh đênh theo sóng, căn bản không có cách nào chống cự.

Nhưng nếu mọi người đều như vậy, thì chủ nhân của bảo vật cũng nên tham gia thi đấu, có lẽ họ có thể phản khách vi chủ biến bị động thành chủ động.

Âm Dương Gia cũng nghĩ như vậy, chủ nhân của chú ngữ nhất định sẽ tham gia, họ nhất định sẽ tìm ra manh mối tại đại hội.

Lúc này Âm Dương Gia đang nỗ lực tìm kiếm nguồn gốc lời đồn về chú ngữ, nhưng vì người đông miệng tạp, căn bản không có manh mối.

Có lẽ tham gia đại hội để thăm dò anh hùng thiên hạ cũng không phải là chuyện xấu.

Khắc Lâm xuống xe lửa cũng quyết định tham gia thi đấu, bởi vì y nhận được tin nhắn của Đại Quốc Sư, nếu muốn về nhà thì hãy đi tham gia thi đấu, vì mọi người, vị binh sĩ này cũng đành phải khuất phục.

Lần này ngoài Long Châu ra, các công chúa các nước cũng tề tựu, cũng là một phong cảnh.

Mặc dù hiện tại thiên hạ dân chúng lầm than, anh hùng nên cứu tế thiên hạ, không nên tham gia hoạt động như thế này.

Tuy nhiên, Đại Quốc Sư với tư cách là trung tâm của cơn bão, quyết định của hắn lại khiến các anh hùng không thể bỏ qua, họ phải có hành động, không thể để Đại Quốc Sư tiếp tục làm theo ý mình nữa.

Một nhóm anh hùng lấy Đại Quốc Sư làm mục tiêu cũng đã đến Tang Hải Thành, hiện tại Đại Việt trở nên phức tạp và biến động như vậy, tất cả đều là vì Đại Quốc Sư.

Chương 1318

Mỗi lần hắn có bất kỳ động thái lớn nào, đều sẽ khiến đại thế thiên hạ trở nên vi diệu.

Nếu Đại Quốc Sư tiếp tục như vậy, thì không ai có thể biết người trên mảnh đất này sẽ trở thành như thế nào.

Đại Quốc Sư tuy đáng sợ, nhưng phải có người làm gì đó.

Thời đại này không thiếu dũng sĩ, một nhóm người có cùng chí hướng tập hợp lại chuẩn bị ám sát Đỗ Lan, chấm dứt sự tự tung tự tác của Đại Quốc Sư, trả lại bình yên cho thiên hạ.

Nhóm người này có quý tộc có bình dân, có trí thông minh cao có võ lực cao, mục tiêu của họ chỉ có một là trả lại bình yên cho thế giới.

Họ biết hiện tại Đại Quốc Sư mới là người nguy hiểm nhất Đại Việt, vượt xa Thủy Hoàng Đế.

Hành động lần này mang mật danh là Mưu Quốc, vì thiên hạ trừ Quốc Sư.

Đỗ Lan không biết hắn không chỉ chiêu mộ được anh hùng thiên hạ, mà còn chiêu mộ được kẻ thù mang ác ý với hắn.

Nếu biết, hắn nhất định sẽ vui đến mức ngủ không yên.

Âm Dương Gia không biết chú ngữ ở Mặc Gia, Mặc Gia không biết bảo vật ở Âm Dương Gia, vì vậy họ không hẹn mà cùng chọn tham gia võ đạo đại hội.

Đăng ký rất đơn giản, chỉ cần báo tên và nơi sinh đều có thể tham gia, thi đấu có thể sử dụng vũ khí ám khí, đương nhiên đại hội sẽ cung cấp cứu viện, đảm bảo không chết người.

Cái Nhiếp vì thăm dò tình báo mà tham gia thi đấu, Vệ Trang vì muốn đối đầu với Cái Nhiếp cũng tham gia đại hội.

Danh sách người tham gia rất nhanh đã bị Đạo Chích đánh cắp, Mặc Gia muốn thông qua danh sách để đại khái suy luận ra những người có thể sở hữu bảo vật.

Đầu tiên những người bạt sơn thiệp thủy vượt núi băng sông đến không tính, thu hẹp phạm vi xuống những người tham gia bản địa ở Tang Hải Thành.

Thực ra mấy ngày nay chúng ta vẫn luôn quan sát ai đang chú ý đến tin tức về chú ngữ, ai đang điều tra nguồn gốc chú ngữ, cơ bản đã xác định được bảo vật có thể ở trong các thế lực giang hồ có liên quan đến Đại Việt.

Cự Tử đang suy đoán.

Còn Âm Dương Gia lúc này cũng đang suy đoán: Mặc Gia, Quỷ Cốc, Nho Gia, Nông Gia, những người này đều đến Tang Hải Thành trước đại hội, mà những người có thể truyền bá tin đồn nhanh chóng cũng chỉ có mấy nhà này, chú ngữ hiển nhiên là ở trên người họ.

Không thể loại trừ tất cả những điều này chẳng qua là quỷ kế của Đại Quốc Sư.

Đại Tư Mệnh nói với Tinh Hồn.

Tinh Hồn đương nhiên không loại trừ: Có lẽ Đại Quốc Sư muốn tìm người đối phó với chúng ta, có lẽ bảo vật và tài bảo đều là giả, đều chẳng qua là lời nói dối.

Không ai có thể nhìn thấu trái tim hắn.

Tinh Hồn cười, ánh mắt kiên định: Nhưng thì sao chứ.

Ít nhất danh hiệu Thiên Hạ Đệ Nhất lại là danh hiệu thực sự, cho dù những thứ được dùng đều là mồi nhử của Đại Quốc Sư, danh hiệu này lại không phải giả dối.

Đây chính là hư danh hấp dẫn nhất thiên hạ.

Hư danh làm người ta mệt mỏi, nhưng quả thực lại khiến người ta không thể từ chối.

Anh hùng hội tụ, chọn ra một người thiên hạ đệ nhất, đây chính là may mắn hay tai họa.

Cờ xí tung bay, trống kèn vang dội, hôm nay chiến đấu chính thức bắt đầu.

Các hiệp khách trên tám lôi đài đang đổ mồ hôi và máu, Thiên Hạ Đệ Nhất Võ Đạo Hội đã bắt đầu.

Đỗ Lan xuất hiện, lần này tổng cộng có hơn ba trăm võ giả đến từ khắp nơi trên thế giới tham gia thi đấu, toàn bộ đại hội sẽ kéo dài ba ngày.

Người dân Tang Hải Thành có ba ngày nghỉ lễ, để chuyên tâm xem thi đấu.

Thi đấu ngay từ đầu đã rất kịch liệt, loại bỏ rất nhiều người lạm vu sung số đông đủ cho có.

Nhưng không ít người tham gia tâm tư căn bản không nằm trên thi đấu, họ có những mục đích khác.

Ví dụ có người muốn ám sát Đại Quốc Sư, trên hội trường không có nhiều vệ sĩ, đây là cơ hội tốt nhất.

Đỗ Lan ngồi ở khán đài quan sát thi đấu, những trận chiến kịch liệt trên tám lôi đài khiến khán giả hoa mắt, mặc dù khán giả không nhận biết những hiệp khách này, nhưng xem náo nhiệt thì cũng đủ rồi.

Những hiệp khách này có lẽ nổi tiếng lẫy lừng trên giang hồ, nhưng trong mắt người bình thường, họ cũng không được xem là gia dụ hộ hiểu ai ai cũng biết.

Đương nhiên tuyển thủ tham gia cũng không phải đồ ngốc, không ít người báo danh giả, bởi vì thân phận của họ là tội phạm bị truy nã, không thể quang minh chính đại nói ra tên mình.

Ví dụ Quý Bộ, hắn đã dùng một cái tên giả là Quý Tam.

Nhưng sau khi ngày thi đấu đầu tiên kết thúc, vẫn có vài cái tên được khán giả ghi nhớ, đều là cao thủ hạng nhất.

Ví dụ Tinh Hồn của Âm Dương Gia, tuy hắn vẫn là một thiếu niên, nhưng võ công cao cường, phong thái hoa lệ, khiến người ta ngưỡng mộ.

Còn có Vệ Trang và Cái Nhiếp, hai người này cũng được chú ý cao.

Đến ngày thứ hai đã có fan hâm mộ chuyên môn đến chờ họ xuất trận, quả nhiên hình tượng rất quan trọng.

Đạo Chích ngày đầu tiên biểu hiện cũng không tệ, nhưng lại không có khán giả nào nhớ đến hắn.

Ví dụ như Quý Bộ vẫn luôn che giấu sự vụng về, nhưng các khán giả nữ đều bị khuôn mặt đẹp trai của hắn mê hoặc, nhớ kỹ cái tên bình thường, thực lực bình thường chỉ có khuôn mặt đẹp trai này.

Mọi người đều là kẻ trộm, nhưng đãi ngộ lại hoàn toàn khác nhau.

Ngày thi đấu thứ hai càng kịch liệt hơn, lần này sẽ trực tiếp chọn ra các tuyển thủ cho vòng chung kết ngày cuối cùng, tất cả mọi người đều thể hiện sức mạnh mạnh hơn ngày đầu tiên.

Quả nhiên mọi người đều rất nhiệt tình, xem ra lần thi đấu này ta đã tổ chức đúng rồi.

Thiếu Tư Mệnh không nói một lời, nàng cảm thấy rất nhiều người không phải đến để thi đấu, mà là để tìm kiếm bảo vật và chú ngữ.

Âm Dương Gia và Mặc Gia trong ngày thi đấu đầu tiên, vẫn luôn âm thầm quan sát, hơn nữa còn lén lút tung mồi nhử.

Ví dụ như để đệ tử vô danh của Mặc Gia giả vờ biết chú ngữ, dụ dỗ người Âm Dương Gia ra tay.

Người Âm Dương Gia cũng quả thực mắc mưu, tấn công vị đệ tử vô danh kia, ép hỏi chú ngữ.

May mắn Cái Nhiếp kịp thời cứu giúp nên mồi nhử không mất mạng.

Lần này Mặc Gia cơ bản xác định bảo vật ở Âm Dương Gia, còn Âm Dương Gia cho rằng chú ngữ rất có khả năng ở trên người kiếm thánh.

Hai bên gần như đồng thời xác định mục tiêu, quả nhiên sau khi thu hẹp phạm vi, muốn tìm ra đối phương không hề khó khăn.

Ngày thứ hai vẫn là tám lôi đài chiến đấu đồng thời, nhưng nhiệt tình của khán giả lại càng cao trào.

Hèn chi người La Mã lại thích giác đấu.

Thái Hòa cảm thấy trận đấu mà Đại Quốc Sư tổ chức thực ra khá giống với đấu trường giác đấu của người La Mã, mặc dù danh hiệu nghe oai hơn nhiều, và người tham gia đều tự nguyện, nhưng hiệu quả đạt được cũng tương tự, bách tính ở Tang Hải Thành đều rất kích động, rất vui vẻ.

Cuối cùng chọn ra mười sáu vị tuyển thủ chung kết, Tinh Hồn, Vân Trung Quân, Cái Nhiếp, Vệ Trang, Quý Tam, Đạo Chích Khi màn đêm buông xuống, một luồng bóng đen lại hành động.

Ngày mai là ngày cuối cùng, cơ hội chỉ có một lần, Gia Quân đã chuẩn bị sẵn sàng chưa.

Thế lực trong bóng tối đang hành động, một nhóm sát thủ lấy thiên hạ làm trách nhiệm sẽ tiến hành một cuộc ám sát chấn động sử sách.

Đã chuẩn bị sẵn sàng, sẽ hành động khi mọi người bị trận chung kết thu hút sự chú ý.

Sáu thanh vũ khí sáng loáng dưới ánh nến khát máu tươi.

Chuyên Chư Ngư Tràng Kiếm, Nhiếp Chính Trung Liệt Kiếm, Yếu Ly Đoạn Tình Mâu, Dự Nhượng Câu Thường Kiếm, Tào Mạt Chế Bá Kiếm, cuối cùng còn một mảnh vỡ kiếm của Kinh Kha, hiện được đặt tên là Thứ Tần.

Những vũ khí này đều là những thánh vật cấp bảo cụ, mỗi thanh vũ khí phía sau đều có một thích khách nổi tiếng.

Kinh Kha thì không cần nhắc đến nữa, ai cũng biết, khi ông ta ám sát Tần Vương, dùng là Tàn Hồng, đáng tiếc sau đó Tàn Hồng bị Tần Vương nung chảy đúc thành Uyên Hồng của Cái Nhiếp.

Nhưng thực tế vẫn còn một mảnh vỡ không bị nung chảy, vẫn lưu lạc nhân gian, sau này được một trong sáu thích khách này tìm thấy, và được cải tạo thành chủy thủ, đặt tên là Thứ Tần.

Ngư Tràng Kiếm cũng không cần giới thiệu nhiều, là kiếm của đại thích khách Chuyên Chư, ông ta vốn là một đầu bếp, là người nước Ngô.

Khi đó công tử Quang nước Ngô muốn tự mình làm quốc vương, nhưng quốc vương khi đó là đường huynh của ông ta, thế là ông ta và Ngũ Tử Tư đã chuẩn bị một cuộc ám sát, đó là để đầu bếp ra tay khi quốc vương đang ăn.

Chuyên Chư nhận được đãi ngộ quốc sĩ của công tử Quang, có lòng muốn giúp nhưng ở nhà còn mẹ già, khiến ông ta do dự không quyết.

Mẹ Chuyên Chư biết chuyện sau đó, đã dạy dỗ con trai một trận, hơn nữa còn tự sát khi con trai rời đi để thành toàn cho con trai.

Không còn gánh nặng, Chuyên Chư giấu chủy thủ trong bụng cá, tiếp cận quốc vương, khi quốc vương ăn cá thì lấy được đầu người, đương nhiên ông ta cũng chết dưới kiếm loạn của thị vệ.

Và thanh chủy thủ đó được gọi là Ngư Tràng Kiếm.

Chương 1319

Nhiếp Chính, người nước Ngụy, võ nghệ cao cường, nhưng vì có mẹ và chị gái cần chăm sóc, nên vẫn luôn ẩn mình.

Khi đó đại phu Nghiêm Trọng Tử nước Hàn vì kẻ thù hãm hại mà phải tha hương, ông ta hy vọng tìm người báo thù.

Thế là ông ta đưa tiền bạc vật chất cho gia đình Nhiếp Chính, hơn nữa còn rất chăm sóc mẹ và chị gái Nhiếp Chính.

Đợi Nhiếp Chính mẹ qua đời và chị gái lấy chồng, ông ta cuối cùng quyết định báo thù cho Nghiêm Trọng Tử, đi ám sát kẻ thù đã trở thành thừa tướng nước Hàn.

Sau khi giết người ông ta biết mình không thoát được, nên tự hủy dung mạo, sợ chị gái đến nhận xác sẽ liên lụy chị gái.

Đáng tiếc chị gái vẫn nhận xác, thành toàn danh tiếng anh hùng của em trai, đáng thương thay trong hai chị em liệt sĩ Nhiếp Vinh và Nhiếp Chính, lại đều chết ở nước Hàn.

Và thanh kiếm Nhiếp Chính dùng để ám sát thừa tướng Hàn chính là Trung Liệt Kiếm, minh chứng cho tình chị em liệt sĩ.

Còn có Yếu Ly, người nước Ngô, sau khi công tử Quang làm quốc vương, đại tướng quân Khánh Kỵ nước Ngô lại phản bội nước Ngô, Ngũ Tử Tư lại nảy ra ác kế, lên kế hoạch một cuộc ám sát khác.

Lần này là khổ nhục kế, trước tiên đánh gãy tay Yếu Ly, sau đó sắp xếp cho Yếu Ly đi đầu hàng Khánh Kỵ.

Sau đó lại giết vợ của Yếu Ly, và hỏa thiêu ở chợ, khiến Khánh Kỵ hoàn toàn tin tưởng Yếu Ly.

Quả nhiên Khánh Kỵ thấy Yếu Ly thảm như vậy ở nước Ngô, lập tức coi ông ta là người đáng tin cậy, chuẩn bị cùng Yếu Ly tấn công nước Ngô.

Tuy nhiên trong một lần du thuyền, Yếu Ly lại đột nhiên dùng đoản mâu ám sát Khánh Kỵ.

Nhưng Khánh Kỵ lại không dễ chết như vậy, mặc dù bị trọng thương nhưng vẫn như túm gà con mà chế phục Yếu Ly, nhấn xuống nước.

Nhưng ngay khi các thị vệ tưởng Khánh Kỵ sẽ giết Yếu Ly, Khánh Kỵ lại thả Yếu Ly ra, và nói: Trong một ngày không thể chết hai dũng sĩ. , nói xong liền để thị vệ thả Yếu Ly đi, còn Khánh Kỵ vì trọng thương không thể cứu chữa mà chết.

Khánh Kỵ cũng vì Yếu Ly tự chặt tay, lại hi sinh vợ để dùng khổ nhục kế mà cảm động, nên cuối cùng mới công nhận Yếu Ly cũng là dũng sĩ.

Đáng tiếc Yếu Ly trở về nước Ngô cũng tự sát, bởi vì ông ta giết Khánh Kỵ không phải vì thăng quan phát tài mà là để nước Ngô không bị Khánh Kỵ tấn công, vợ ông ta cũng không phải là quân cờ để ông ta đổi lấy quyền thế, giết xong kẻ thù ông ta đã hoàn thành sứ mệnh.

Thanh đoản mâu đâm Khánh Kỵ chính là Đoạn Tình Mâu, minh chứng cho khổ nhục kế đỉnh cao.

Dự Nhượng, người nước Tấn, vì chủ công mà ông ta phò tá bị người ta giết chết, nên ông ta muốn báo thù cho chủ công đã trọng dụng mình.

Lần đầu tiên ông ta trốn trong nhà xí của kẻ thù chuẩn bị ám sát, nhưng khi kẻ thù đi nhà xí lại nhận ra Dự Nhượng ngay lập tức.

Lần này kẻ thù thấy Dự Nhượng là người trung nghĩa, liền tha cho ông ta.

Nhưng Dự Nhượng vẫn không bỏ cuộc, lần thứ hai ông ta hủy hoại dung mạo, dùng than hồng hủy hoại thanh âm, khiến kẻ thù không nhận ra, và điều tra lộ trình hành động của kẻ thù, chuẩn bị phục kích giữa đường.

Tuy nhiên khi kẻ thù đi qua cây cầu mà Dự Nhượng mai phục, ngựa đột nhiên bị hoảng sợ, và Dự Nhượng cũng bị phát hiện.

Lần này kẻ thù không tha cho Dự Nhượng nữa, Dự Nhượng trước khi chết cầu xin kẻ thù đưa cho ông ta bộ quần áo, để ông ta dùng kiếm chém.

Kẻ thù thỏa mãn lời cầu xin cuối cùng của Dự Nhượng, và thanh kiếm Dự Nhượng dùng để chém quần áo chính là Câu Thương Kiếm.

Cuối cùng là Tào Mạt, người nước Lỗ, khi đó nước Tề và nước Lỗ đánh nhau, nước Lỗ ba trận ba thua, Tề Hoàn Công liền muốn nước Lỗ cắt đất.

Tại đại hội đàm phán, Tào Mạt không hề sợ hãi mà uy hiếp Tề Hoàn Công, yêu cầu Tề Hoàn Công trả lại đất cho nước Lỗ.

Tề Hoàn Công bị đe dọa đến tính mạng nên đồng ý với Tào Mạt, đương nhiên trong cuộc khủng hoảng này cũng không có ai chết, Tề Hoàn Công cuối cùng vì giữ chữ tín đã hoàn thành ước định, không lấy đi đất của nước Lỗ.

Và Tào Mạt tuy không giết Tề Hoàn Công, nhưng cũng giữa vạn quân mà bảo vệ chủ quyền của nước Lỗ, thanh chủy thủ ông ta dùng chính là Chế Bá, vũ khí chế phục bá chủ.

Những thứ này đều là những binh khí sát nhân lừng lẫy thời Chiến Quốc, và ngày mai mục tiêu của họ chỉ có một, họ muốn ám sát Đại Quốc Sư.

Ngày cuối cùng, thiên hạ đệ nhất sắp được công bố, nhưng tâm tư của các nhân vật chủ chốt đều không nằm trên thi đấu, mà là nghĩ đến việc hoàn thành nhiệm vụ thực sự của họ.

Thiên Minh, Cao Nguyệt, Hạng Thiếu Vũ cũng cuối cùng phải đi tìm mẹ của Cao Nguyệt, họ phải đến Thận Lâu.

Hiện tại các cao thủ Âm Dương Gia đều đã rời Thận Lâu, rất tiện để ra tay.

Họ trà trộn vào con thuyền khổng lồ này, bắt đầu tìm kiếm vị trí nhà giam.

Đông Quân Diễm Phi hiện tại đang bị giam dưới khoang thuyền, trong một nhà tù băng giá khổng lồ, nàng không ngừng phải lãng phí tu vi để chống lại cái lạnh, người Âm Dương Gia dùng cách này để áp chế công lực kinh người của Diễm Phi.

Thuyền rất trống, vì các cao thủ đều không ở trên thuyền, hoặc là đang ở hội trường thu hút sự chú ý, hoặc là đang chuẩn bị đánh úp căn cứ Mặc Gia.

Mấy đứa trẻ Cao Nguyệt đều biết hiện tại là cơ hội tốt khi thực lực Âm Dương Gia suy yếu, Âm Dương Gia lẽ nào lại không nghĩ đến hiện tại Mặc Gia và các thế lực khác cũng đang suy yếu.

Cái Nhiếp và Mặc Gia có mối quan hệ không hề tầm thường, nếu bắt được Mặc Gia, bất kể chú ngữ ở trên người ai, họ đều nắm được quyền chủ động.

Hiện tại hai bên đều chuẩn bị đi tập kích đại bản doanh của đối phương.

Còn Đỗ Lan cũng gặp nguy hiểm, sáu vị thích khách đã mài đao vù vù, chuẩn bị hoàn thành một phi vụ chấn động trời đất.

Thi đấu rất kịch liệt, các vị cao thủ dù là giả vờ hay thật lòng, đều thể hiện những trận chiến đẳng cấp siêu hạng.

Ngay khi trận chiến diễn ra đến thời điểm then chốt, sáu thích khách lặng lẽ di chuyển trên khán đài, lặng lẽ tiếp cận Đại Quốc Sư.

Mọi người đều bị những trận đấu gay cấn hấp dẫn, không ai quá chú ý đến những người tiếp cận Đại Quốc Sư từ những hướng khác nhau với ý đồ đen tối.

Bên cạnh Đỗ Lan không có vệ sĩ, ngay cả Thiếu Tư Mệnh cũng đi chuẩn bị nghi thức trao giải, Đại Quốc Sư đang dữ dân đồng lạc vui chơi cùng dân chúng vẫn chưa phát hiện tai họa diệt đỉnh sắp đến.

Trên sân là cuộc đối đầu giữa Quý Bộ và Đạo Chích, hai vị thần trộm, nếu Quý Bộ là Kaitou Kid, thì Đạo Chích là Lupin Đệ Tam, là cuộc so tài giữa nhan sắc và phi nhan sắc.

Đạo Chích và Quý Bộ thực ra đã sớm điều tra rõ thân phận của đối phương, họ ở Tang Hải Thành lâu như vậy, đã sớm gặp mặt, chỉ là vẫn chưa chính thức giao thủ.

Đạo Chích rất đố kỵ Quý Bộ, cùng là kẻ trộm tại sao đối phương lại đẹp trai đến vậy.

Còn mình mặc dù không đến nỗi tặc mi thử nhãn mắt ti hí mày rậm, nhưng tuyệt đối là đối tượng dễ bị nghi ngờ.

Vì vậy Đạo Chích không khách khí, bước chân linh hoạt, vài lần viên nguyệt hoàn trên tay suýt nữa xé rách áo Quý Bộ.

Đạo Chích cũng không phải thật sự nhỏ mọn muốn giết người đẹp trai hơn mình, bởi vì nếu vậy hắn sẽ phải giết quá nhiều người.

Hắn chỉ muốn làm Quý Bộ bẽ mặt một chút mà thôi, nên muốn phá hủy quần áo của Quý Bộ.

Tuy nhiên Quý Bộ cũng không đơn giản, hắn nổi tiếng là gan dạ mà tâm tư lại tỉ mỉ, nếu không cũng sẽ không mỗi lần sau khi đưa tối hậu thư lại vẫn luôn lấy được bảo vật, gặt hái thành công.

Cố lên, cố lên, Quý Bộ cố lên Các khán giả nữ đều thích Quý Bộ, các khán giả nam đều không hẹn mà cùng cổ vũ cho Đạo Chích: Cố lên.

Đỗ Lan cũng rất kỳ vọng vào kết quả trận đấu này, hắn cảm thấy Đạo Chích có cơ hội lớn hơn, nhưng Quý Bộ đã từng tham gia quân đội cũng không phải không có khả năng thắng lợi.

Trận đấu của hai vị thần trộm tuyệt thế khiến mọi người đều tập trung sự chú ý.

Cơ hội.

Sáu vị thích khách không hẹn mà cùng bùng nổ.

Khán giả bên cạnh Đại Quốc Sư lập tức phát hiện sáu kẻ cầm lợi nhận lao về phía Đại Quốc Sư, biểu cảm của họ trở nên kinh hoàng, tiếng la hét bắt đầu rung động.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, sáu vị thích khách lại toàn là cao thủ.

Đại Quốc Sư trong mắt khán giả dường như không hề biết gì về kẻ địch phía sau mình, vẫn còn vỗ tay cho các tuyển thủ trên lôi đài.

Sáu thích khách, sáu thanh vũ khí, sáu mục tiêu.

Đầu, cổ, tim gan thận, và cột sống của Đỗ Lan, đều là những yếu huyệt chí mạng.

Gần rồi, gần rồi.

Chương 1320

Ánh mắt của sáu cặp mắt đồng thời lóe lên niềm vui.

Tuy nhiên, gần trong gang tấc lại xa tận chân trời, rõ ràng chỉ là mục tiêu rất gần, nhưng họ lại dường như khó mà đạt tới.

Sáu thích khách phát hiện không ổn rồi, hành động của họ chậm lại, rõ ràng chỉ trong một cái chớp mắt là có thể thấy máu, nhưng họ hiện tại đã trải qua vài cái chớp mắt, mà vũ khí vẫn chưa rơi xuống người mục tiêu.

Họ thậm chí còn có thời gian nhìn nhau, phát hiện sự kinh ngạc và hoảng sợ trong mắt đối phương.

Họ chậm lại, vì vậy họ mới không hoàn thành ám sát.

Toàn bộ hội trường mọi thứ đều chậm lại, chỉ có Đỗ Lan là người duy nhất duy trì tốc độ bình thường.

Hắn đứng dậy, chậm rãi xoay người.

Sáu người nhận ra họ cuối cùng đã đánh giá thấp Đại Quốc Sư, vì vậy họ đã gặp phải chuyện không thể lý giải này.

Khán giả cũng phát hiện hành động của mình trở nên rất chậm rất chậm, cảm giác này giống như rơi xuống nước vậy, không khí xung quanh đều trở nên đặc quánh.

Thích khách.

Đỗ Lan đánh giá những người này, trên mặt đầy nụ cười, bởi vì đây là ám sát nhằm vào hắn, hắn rất vui.

Đối với thích khách, hắn cũng có kiến giải riêng: Vạn sự giai hư, vạn sự giai doãn Mọi sự đều hư ảo, mọi sự đều được phép.

Đáng tiếc sáu thích khách này không phải tuân theo tín điều thích khách, họ chỉ là những dũng sĩ nặng lòng vì bách tính, trùng hợp lại đều là thích khách mà thôi.

Đỗ Lan phát hiện vũ khí của họ đều rất cá tính, dường như đều có lai lịch, nhưng không biết phía sau sáu thanh vũ khí này rốt cuộc có câu chuyện gì.

Sáu vị thích khách lúc này biểu cảm đau khổ, nhưng vô năng vô lực.

Lúc này người Âm Dương Gia cũng rất sợ hãi, bởi vì thủ đoạn này của Đỗ Lan hoàn toàn vượt ngoài phạm vi lý giải, lại có thể làm chậm tốc độ của kẻ địch, như vậy thì còn đánh đấm gì nữa.

Quả nhiên Đại Quốc Sư căn bản không phải là người phàm tục như họ có thể chiến thắng, người Âm Dương Gia có chút bội phục dũng khí của các thích khách, họ lại dám rút kiếm đối với Đại Quốc Sư, thật đáng ca ngợi và đáng khóc, cho dù không thành công họ cũng đủ để được lịch sử ghi nhớ, khắc trên đá cẩm thạch trong dòng sông lịch sử, vĩnh viễn bất hủ.

Đại Quốc Sư, những việc ngài làm trời người cùng phẫn, chúng ta hôm nay thế thiên hành đạo thay trời hành đạo, tuy không thành công nhưng không hối hận.

Vị thích khách cầm Trung Liệt Kiếm nói.

Giọng nói vẫn rất trôi chảy, không bị Đỗ Lan làm chậm lại.

Ồ.

Vậy bây giờ các ngươi có thể mở to mắt mà xem.

Đỗ Lan từng người một xoay cổ các thích khách lại, để họ nhìn vào bách tính phía sau, Nhìn xem quần áo trên người bách tính, nhìn xem làn da của bách tính, nhìn xem trên mặt và bụng họ có thịt thừa.

Đây chính là lý do các ngươi muốn ám sát ta sao.

Khổ nhất quốc nhi phú nhất thành, tất cả những điều này đều là giả dối, còn rất nhiều nơi bách tính đều đang chịu đói rét.

Thích khách không phục.

Vậy ngươi có từng nghe nói tiên phú đái động hậu phú người giàu trước kéo người giàu sau chưa.

Đỗ Lan nói: Các ngươi hiển nhiên chưa từng nghe nói, một thành có thể giàu, vậy một nước cũng có thể giàu, tầm nhìn của các ngươi quá hẹp hòi.

Nói ngụy biện.

Bất kể là sự thật hay viễn cảnh đều không thể lay chuyển những thích khách này.

Đỗ Lan nói rất tiếc, vậy thì những người này chỉ có thể đi Trung Đông công tác: Hãy nhớ lời ta nói, ta kỳ vọng các ngươi có thể tạo ra một liên minh thích khách, vậy thì các ngươi sẽ là sáu thích khách đầu tiên.

Đỗ Lan vung tay một cái, một luồng sức mạnh bao quanh sáu thích khách, truyền tống sáu người đi.

Mọi thứ trở lại bình thường, mọi người đều tưởng Đỗ Lan đã giết chết sáu thích khách, trong một thoáng im lặng run rẩy, những tiếng la hét đã chuẩn bị đều nghẹn lại trong bụng.

Đỗ Lan thầm nghĩ, như vậy, chắc không ai còn dám ám sát mình nữa, cuộc đời lại thiếu đi một niềm vui, cuộc đời ơi.

Thận Lâu, là kiệt tác đại thành tập hợp âm dương thuật của Âm Dương Gia và cơ quan thuật bá đạo của Công Thâu Gia, trong đó kiến trúc nguy nga hoa lệ lại quỷ bí nguy hiểm.

Nó được tạo thành từ nhiều bộ phận như huyễn thuật, cơ quan, lại còn quy tụ bao nhiêu đồng nam đồng nữ và vô số tài bảo của Đại Việt các đời.

Có thể nói là mười bước một chốt, năm bước một bẫy, cho dù không có cao thủ tọa trấn, Thận Lâu vẫn vạn vô nhất thất dưới sự bảo vệ của mê cung cạm bẫy.

Cao Nguyệt, nương con thật sự ở đây sao.

Thiên Minh và Hạng Thiếu Vũ đã đi trên thuyền được một canh giờ rồi, nhưng giờ vẫn chỉ loanh quanh trên kiến trúc boong tàu, căn bản không tìm thấy bất kỳ nhà giam nào.

Sư phụ sẽ không gạt con.

Cao Nguyệt tin lời Địch Ny Toa: Chúng ta tiếp tục tìm.

Hạng Thiếu Vũ lại nói: Tìm thế này không phải cách, hay là chúng ta bắt một người hỏi thử xem sao.

Đây cũng là một cách, nhưng họ nhanh chóng phát hiện ngay cả thủy thủ trên thuyền cũng không hiểu rõ về con thuyền, họ chỉ đi lại trong khu vực quy định, không đến các khu vực khác.

Đánh bất tỉnh một tên phu, ba đứa trẻ đều gặp khó khăn.

Tìm kiếm vô mục đích thế này dù có tìm mấy ngày mấy đêm cũng không hết được, con thuyền này quá lớn.

Cao Nguyệt cũng biết, nên nàng nhắm mắt lại, trong lòng mặc niệm: Nương thân, người ở đâu.

Lúc này, trong hàn băng giám ngục, Diễm Phi đột nhiên cảm thấy trong lòng, mãnh liệt ngẩng đầu nhìn lên trần nhà đen kịt, nàng có thể chắc chắn điều mình cảm ứng được là tiếng gọi của con gái, tuyệt đối không sai.

Chẳng lẽ con gái đến tìm mình rồi.

Diễm Phi thở ra một hơi, vận khởi Hồn Hề Long Du, một luồng năng lượng vàng thuần khiết ngưng tụ thành một chú Tam Túc Kim Ô nhỏ bé.

Hồn Hề Long Du là công pháp chí cao của Âm Dương Gia, có thể thực chất hóa nội lực thành động vật để truyền tin tức.

Diễm Phi tuy không thể rời khỏi nhà giam, nhưng nàng lại có thể dùng cách này để giám sát mọi nhất cử nhất động trên Thận Lâu.

Tam Túc Kim Ô lập tức bay đi, tìm kiếm nguyên nhân vừa rồi khiến Diễm Phi tâm thần chấn động.

Cao Nguyệt vẫn đang mặc niệm, đây là kỹ năng Địch Ny Toa dạy nàng, thông qua việc không ngừng mặc niệm để điều động thần niệm trong cơ thể, có thể khiến thần niệm chỉ dẫn mình.

Na Tra nhỏ bé từ giữa lông mày Cao Nguyệt hình chiếu ra, khiến Thiên Minh và Hạng Thiếu Vũ đều ngây người.

Đây là cái gì.

Thiên Minh nhìn thứ nhỏ bé chân đạp Phong Hỏa Luân, nhưng chiều cao chỉ hơn ba mươi centimet, đầy vẻ khó hiểu.

Cao Nguyệt lúc này mở mắt nói: Đây là kỹ xảo sư phụ dạy con, có thể trích xuất thần lực trong cơ thể chúng ta, để chúng giúp chúng ta.

Hạng Thiếu Vũ vừa nghe lập tức hỏi: Phải làm thế nào mới được.

Tập trung chú ý lực, cố gắng nghĩ về việc cần hoàn thành, thuần thục rồi thì được thôi.

Cao Nguyệt giải thích.

Sư phụ của con lợi hại thật đấy.

Ba người đều có thần lực, nhưng chỉ có Cao Nguyệt hoàn thành được kỹ xảo cao cấp này, Thiên Minh và Hạng Thiếu Vũ thì lần đầu tiên thấy: Vậy con chẳng phải cũng có thể thấy con khỉ hôi thối trong người con sao.

Thiên Minh, con đừng ghét bỏ con khỉ đó nữa, con khỉ của con lợi hại như vậy mà.

Hạng Thiếu Vũ biết Thiên Minh vẫn luôn không vui vì thần lực trong người mình là động vật, nhưng Hạng Thiếu Vũ lại cảm thấy con khỉ trong người Thiên Minh vô cùng lợi hại, Thiên Minh là sinh trong phúc mà không biết phúc.

Thôi được rồi, chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, đi theo nó thôi.

Cao Nguyệt ngầm có khí thế đại tỷ đầu.

Nhưng Thiên Minh vẫn hoài nghi: Nó thật sự biết đường sao.

Tuy nhiên, không đi theo cũng không còn cách nào khác, ba người đi theo Na Tra nhỏ ngày càng sâu.

Ngay lúc này, các biện pháp phòng ngự trên Thận Lâu cũng khởi động, Âm Dương Thị Giới, một hắc khoa kỹ cơ quan thuật bá đạo đen không thể đen hơn.

Tạo hình là từng con mắt, nhưng lại có thể bay, hơn nữa đồng tử còn có thể bắn ra độc châm tê liệt, điều bá đạo nhất là những con mắt này còn có thể tự động truy kích kẻ địch.

Đây là Tần Triều, vậy mà đã xuất hiện vũ khí bay tự động tấn công kẻ địch rồi.

Ba đứa trẻ đều không phát hiện hành vi của mình đã bị lộ, Âm Dương Thị Giới đang lén lút bám theo sau bọn họ, đợi khi họ tiến vào vòng vây, tất cả Âm Dương Thị Giới sẽ phát động tấn công.

Ở tầng này, tất cả hành lang và phòng ốc trên trần nhà đều có Âm Dương Thị Giới.

Không biết vì sao, ta luôn có một cảm giác bị giám sát.

Hạng Thiếu Vũ nói.

Bị huynh nói vậy, ta cũng thấy gáy mình lạnh toát, huynh nói trên thuyền này sẽ không có quỷ chứ.

Thiên Minh rụt rè hỏi.

Cao Nguyệt bị cậu bé nhát gan này đánh bại, làm sao có thể có quỷ chứ, nhưng nàng cũng cảm thấy có gì đó không ổn: quá yên tĩnh.

Ba người không hẹn mà cùng dừng bước, nhưng phía trước, phía sau đều không có kẻ địch, rốt cuộc là cái gì.

Ngay lúc này, Hạng Thiếu Vũ đột nhiên ngẩng đầu, lập tức da đầu tê dại, hắn nhìn thấy trên trần nhà chi chít toàn là những con mắt to lớn, năm đôi mười đôi. không thể đếm xuể.

Mấy thứ quỷ quái này là gì vậy.

Thiên Minh giật mình, những con mắt cơ quan này cũng chẳng kém gì quỷ hồn, đáng sợ như nhau.

Tuyệt đối không phải thứ tốt lành gì: Chúng ta mau đi thôi.

Hạng Thiếu Vũ hét lên.

Nhưng bọn họ có chạy thế nào thì những con mắt đó vẫn sẽ nhìn chằm chằm họ, rồi cuộc tấn công bắt đầu, độc châm như mưa.

Cẩn thận, mau chạy.

Mọi người điên cuồng né tránh, đồng thời rút vũ khí ra đỡ độc châm bắn từ trên cao xuống.

Mấy thứ này là cái quái gì vậy.

Thiên Minh kêu la om sòm, hoàn toàn không giống những người bạn của mình bình tĩnh như vậy.

Một người là công chúa, một người là tiểu đương gia của Hạng tộc, đều từng trải và điềm tĩnh hơn Thiên Minh nhiều.

Chương 1321

Những con mắt cứ đuổi theo họ mà bắn, hơn nữa tầm nhìn của mắt rất rộng, căn bản không tránh thoát được.

Khốn kiếp, sao cứ đuổi theo mãi thế, hay là liều chết với chúng đi.

Thiên Minh hét lên.

Hai người kia cũng cảm thấy trốn mãi không phải cách, Cao Nguyệt là người đầu tiên dừng lại, nàng muốn thỉnh thần nhập thể: Na Tra hợp thể.

Na Tra nhỏ bay phía trước lập tức xoay người lao vào lòng Cao Nguyệt, Cao Nguyệt nhanh chóng bị một luồng sáng bao phủ.

Thông qua cách thức giải phóng rồi hợp thể này có thể nhanh chóng nắm giữ thần lực.

Đông.

Na Tra lấp lánh xuất hiện, chân đạp Phong Hỏa Luân, vai mang Càn Khôn Quyển, tay quấn Hỗn Thiên Lăng, tay cầm Hỏa Tiêm Thương, thân mặc Hà Hoa Bảo Giáp.

Hồi mã nhất thương.

Hóa thân thần linh, Cao Nguyệt quay đầu lại chính là một thương, công thế cường đại mang theo khí lưu ào ào lao về phía kẻ địch trên trần nhà.

Oanh.

Toàn bộ trần nhà đều bị xuyên thủng, trận hình Âm Dương Thị Giới cũng bị đánh ra một lỗ hổng.

Cố lên, Cao Nguyệt, tiêu diệt chúng.

Cao Nguyệt cũng có ý đó, Hỏa Tiêm Thương điểm ra vô số tinh quang, mỗi thương một lỗ, liền phá hủy toàn bộ trần nhà.

Đương nhiên động tĩnh lớn như vậy cũng khiến những người khác phát hiện có kẻ xâm nhập, một lượng lớn đệ tử Âm Dương Gia nhanh chóng vây lại, ba đứa trẻ vẫn chỉ có thể tiếp tục đi xuống.

Cuối cùng họ đến tầng dưới, đến một thủy cung khổng lồ.

Ở tầng dưới cùng của Thận Lâu có một thủy cung đầy hải sản tươi sống, lấy pha lê làm tường, cho phép hải sản sống được ngay trên thuyền.

Ba đứa trẻ nhìn thủy cung xa hoa này, ai nấy đều ngây người.

Cái này phải tốn bao nhiêu nhân lực vật lực mới hoàn thành được chứ.

Chưa kể đến pha lê, chỉ riêng việc vớt hải sản và san hô từ biển lên đã rất khó khăn, huống hồ là hoàn thành một cảnh quan dưới đáy biển khổng lồ như vậy trong lòng thuyền.

Ngay cả là công chúa, cũng không thể tưởng tượng nổi.

Ba người cuối cùng cũng biết thế nào là sự nghèo nàn hạn chế sức tưởng tượng, cũng chỉ có những quốc gia phung phí vô độ như Đại Việt mới có thể hoàn thành công trình như vậy, sáu nước khác chắc chắn không làm nổi.

Trong thủy cung, Cao Nguyệt cảm giác mẹ mình ở ngay đây, nhưng nơi này dường như đã là tận cùng, dường như không còn thông đạo nào khác.

Con cảm giác nương thân ở ngay gần đây.

Cao Nguyệt nói.

Chẳng lẽ có cơ quan.

Thiên Minh đã từng chứng kiến cơ quan Mặc Gia lập tức nghĩ đến khả năng này.

Chúng ta chia nhau ra tìm xem, nhưng phải cẩn thận, nếu gặp nguy hiểm thì hét lớn một tiếng.

Hạng Thiếu Vũ vẫn khá lão luyện.

Ba đứa trẻ bắt đầu tìm trong thủy cung, nhưng trong thủy cung ngoài những bể cá khổng lồ, mấy cây cột lớn ra thì không có thứ gì khác, trên sàn nhà cũng không có cơ quan mật đạo.

Tìm một vòng trở lại, ba người đồng thời lắc đầu.

Nhưng Cao Nguyệt cảm giác sẽ không sai, rõ ràng biết mẹ ở gần đây, nhưng lại không thấy, Cao Nguyệt sốt ruột đến bật khóc: Mẫu hậu, người rốt cuộc ở đâu.

Cao Nguyệt, con đừng khóc mà, chúng ta nhất định sẽ tìm thấy.

Thiên Minh luống cuống an ủi, đột nhiên cậu ta nhìn thấy một con vật kỳ lạ: Mấy người nhìn kìa, sao lại có một con chim ở đó.

Hạng Thiếu Vũ nhìn sang quả nhiên là một con chim, hơn nữa còn là một con chim rất kỳ lạ: Lại có ba cái móng vuốt, sẽ không phải lại là cơ quan của Âm Dương Gia chứ.

Âm Dương Thị Giới đã để lại bóng ma tâm lý cho họ.

Mẫu hậu.

Nhưng khi Cao Nguyệt nhìn thấy con chim đó, nàng chỉ cảm thấy đó là mùi hương của mẹ.

Tam Túc Kim Ô nghe thấy tiếng Mẫu hậu này, liền dang cánh, kêu vang cao ngạo.

Sau đó bay lượn hai vòng quanh Cao Nguyệt, cuối cùng đậu trên vai Cao Nguyệt, đầu chim không ngừng cọ vào mặt nàng.

Là nương thân, thật sự là mẫu hậu.

Cao Nguyệt vẫn nhớ hồi nhỏ, mình tựa vào đùi mẹ, mẹ sẽ vuốt ve mặt mình như thế này: Nương, người ở đây sao.

Chúng con làm sao mới có thể cứu người.

Tam Túc Kim Ô một lần nữa bay lên, sau đó không ngừng lượn vòng trước một khu vực trong thủy cung.

Chẳng lẽ đây là cơ quan.

Ba người lập tức chạy đến trước bức tường pha lê.

Thiên Minh cẩn thận thò tay thử một chút, phát hiện tay mình lại xuyên qua pha lê không chút trở ngại mà biến mất: Quái quái, đây là cơ quan gì vậy.

Rụt tay về, mới phát hiện đó chỉ là một bức tường cơ quan che mắt, nhưng lại hòa vào làm một với pha lê, cũng không biết làm thế nào mà có thể làm được.

Dù sao cũng là hắc khoa kỹ, căn bản không có lời giải thích.

Ba người một chim mạnh dạn xuyên qua, liền đến một nơi được trang trí bằng hoa anh đào, nhưng lại rất lạnh.

Không gian rất mờ ảo, nhưng có thể nhìn thấy một người phụ nữ cao gầy đứng ở một khu vực phát sáng.

Nước mắt một lần nữa làm ướt khóe mắt Cao Nguyệt, nàng biết mình cuối cùng đã tìm thấy mẹ: Mẫu hậu.

Và người phụ nữ cao gầy đó cũng đang rơi lệ, nàng còn tưởng mình kiếp này không thể gặp lại con gái.

Chỉ là nước mắt nàng vừa lăn xuống lập tức biến thành băng tinh, ba một tiếng rơi xuống hàn băng.

Con gái của ta.

Diễm Phi vươn tay ra, khí lạnh lại nhanh chóng xâm nhập ngũ tạng lục phủ của nàng, trên mặt và tay nàng phủ một lớp sương băng.

Mẫu hậu, người.

Cao Nguyệt giật mình, nhưng nàng lập tức phát hiện tất cả những điều này đều do nhà tù băng khối quanh mẹ mình gây ra, Mẫu hậu, người lùi lại, con sẽ phá nát những tảng băng này.

Con không phá được đâu, đây đều là thiên niên huyền hàn băng, không thể phá nát được, có thể nhìn thấy con gái mẹ đã mãn nguyện rồi, các con mau đi đi, sẽ bị phát hiện đấy.

Nhưng Cao Nguyệt lần này hiển nhiên không nghe lời: Na Tra, mượn con một cánh tay lực.

Lần nữa dung hợp, Cao Nguyệt trong hình thức thần lực một thương đâm vào thiên niên băng trụ.

Diễm Phi nhìn ngây người, con gái nàng đã tu luyện công phu gì vậy.

Dù sao nàng cũng không biết, lợi hại có hơi quá đáng rồi.

Mẫu hậu, người lùi lại.

Cao Nguyệt nghiêm túc nói.

Diễm Phi phát hiện con gái mình thật sự đã trưởng thành, nàng cũng không thể nhìn thấu con bé nữa.

Na Tra toàn lực khai, vỡ tan.

Hoa lạp, thiên niên bất hóa huyền hàn băng cũng không chịu nổi sức mạnh của Na Tra, trong nháy mắt đã mở ra một lỗ hổng.

Diễm Phi tự do rồi, cuối cùng có thể một lần nữa ôm con gái vào lòng.

Thiên Minh và Hạng Thiếu Vũ, hai đứa trẻ mồ côi mẹ đều mừng cho Cao Nguyệt, việc nàng tìm thấy mẹ là chuyện đại hỷ.

Cả hai đều không kìm được nước mắt.

Mẫu nữ đoàn viên, cảm động thật đấy.

Đông Quân, chẳng lẽ ngươi muốn một lần nữa phản bội Âm Dương Gia sao.

Ngay lúc cảm động, một âm thanh âm u không biết từ đâu truyền đến, khiến người ta bất an trong lòng.

Là ai vậy.

Thiên Minh cảm giác mình như mất đi điểm tựa, không ngừng rơi xuống, tim cũng không ngừng chìm xuống, cảm giác này rất khó chịu.

Đông Hoàng Thái Nhất, ta nợ Âm Dương Gia đã trả xong rồi.

Diễm Phi hét lên, nàng giờ sợ đối phương sẽ ra tay với con gái mình.

Ngươi nợ, vĩnh viễn không trả hết được.

Nói xong, toàn bộ không gian dường như bị đóng băng, tất cả mọi người không thể động đậy, sau đó họ nhìn thấy một cái bóng khổng lồ vô cùng xuất hiện trước mắt, một người áo đen che mặt, tựa như một ngọn núi cao với cuồng phong và tia chớp, khiến người ta không thể chiến thắng.

Đông Hoàng Thái Nhất từ khi nào mà trở nên lợi hại như vậy.

Đông Quân biết trước đây mình chỉ kém Đông Hoàng Thái Nhất một chút, nhưng giờ nhìn áp lực mà Đông Hoàng Thái Nhất mang lại, e rằng đã mạnh hơn nàng quá nhiều.

Đây là yêu quái gì vậy.

Thiên Minh hét lớn.

Đây không phải yêu quái, là thần lực.

Cao Nguyệt có danh sư chỉ điểm quả nhiên khác biệt.

Đông Quân thắc mắc thần lực là gì, chẳng lẽ là sức mạnh trên người con gái nàng.

Mạnh quá, ta sẽ tạo cơ hội cho mọi người, mọi người mau đi đi.

Cao Nguyệt biết ở đây nàng là người thuần thục nhất, chỉ có nàng có thể làm: Na Tra, ba đầu sáu tay.

Lần này Cao Nguyệt không còn giữ sức, dốc toàn lực.

Đông Hoàng Thái Nhất nhìn thấy thực lực của Cao Nguyệt cũng giật mình, thầm nghĩ mức độ nắm giữ thần lực của Cao Nguyệt còn cao hơn hắn, có lẽ có thể hỏi ra một số bí mật từ nàng: Hãy để ta hàng phục ngươi.

Đông Hoàng Thái Nhất sở hữu sức mạnh cấp bậc thánh nhân, căn bản không sợ Cao Nguyệt.

Ba đầu sáu tay Cao Nguyệt uy phong lẫm liệt, tất cả pháp bảo đều được sử dụng, phòng ngự và tấn công không góc chết.

Oanh.

Chương 1322

Từ tầng dưới cùng đến boong tàu, một hàng lỗ thủng.

Na Tra lao lên không trung, trong lỗ thủng phía sau nàng xuất hiện một bàn tay khổng lồ tóm lấy bầu trời.

Dưới trời xanh, ánh sáng vàng và bóng đỏ trên người Na Tra không ngừng lóe lên, tháo vòng tròn ra, vung tay ném đi: Càn Khôn Quyển.

Oanh.

Càn Khôn Quyển đánh vào bàn tay khổng lồ, khiến bàn tay rụt lại.

Còn những người trên Thận Lâu đang nhanh chóng tháo chạy, Thiên Minh và Hạng Thiếu Vũ đưa Diễm Phi nhanh chóng chạy lên boong tàu, thuyền cơ quan nhỏ của họ ở ngay bên cạnh: Ở kia kìa, chúng ta mau về thuyền thôi.

Thận Lâu cũng không chịu nổi hai luồng thần lực va chạm, Hạng Thiếu Vũ biết, Hổ Đầu Sơn bị san phẳng chính là bằng chứng tốt nhất.

Thần lực và thần lực chiến đấu là long trời lở đất, không chạy thì không còn mạng.

Mau lái thuyền.

Thiên Minh đã chuẩn bị sẵn sàng, khởi động cơ quan, chạy đi: Nguyệt Nhi, mau đi thôi.

Nhưng Cao Nguyệt biết mình còn chưa thể rời đi, nàng phải cản đối phương.

Sau khi thuyền nhỏ rời đi, Cao Nguyệt càng có thể sử dụng sức mạnh mà không e dè.

Nhiều pháp bảo hơn được thi triển, Đông Hoàng Thái Nhất phát hiện mình đã đánh giá thấp cô nhóc này.

Trên mặt biển vốn yên tĩnh chậm rãi xuất hiện sóng, sau đó càng lúc càng lớn, có xu hướng hình thành sóng thần.

Đại hải là sân nhà của Na Tra.

Trên đấu trường Thiên Hạ Đệ Nhất Võ Đạo Đại Hội, vì Đại Quốc Sư bị ám sát, tất cả các trận đấu đều bị đình chỉ.

Kỳ thực Đỗ Lan cảm thấy không cần thiết, nhưng Thái Hòa và các quan viên địa phương lại không dám xem nhẹ, Đại Quốc Sư không truy cứu, họ cũng phải chịu trách nhiệm.

Thế nên các trận đấu kết thúc tại đây, khán giả đều rời đi.

Khán giả cũng không oán giận, đây là ám sát Đại Quốc Sư mà, chuyện tày trời, họ chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này, để tránh bị liên lụy, đâu còn tâm trạng xem tiếp trận đấu.

Vệ Trang thì rất khó chịu, hắn còn tưởng có thể tái chiến với sư huynh một trận nữa chứ.

Ngay khi mọi người đang rút lui, đột nhiên từ hướng biển truyền đến một tiếng nổ lớn, sau đó những con sóng gào thét ập đến đập vào nhà thi đấu, tất cả thuyền bè xung quanh đều nghiêng về một phía.

Mọi người không kìm được mà nhìn về phía xa, chỉ thấy giữa biển trời, mặt biển dâng cao, bầu trời hạ thấp.

Là sóng thần.

Tất cả mọi người đều sững sờ, trời xanh mây trắng không gió không mây thế này, sao có thể vô duyên vô cớ xuất hiện sóng thần.

Sóng thần như một trường thành khóa chặt toàn bộ cửa biển, giờ đang khí thế hừng hực ập đến.

Thật là một lôi đài tự nhiên tốt, dũng sĩ chân chính nên đối mặt trực tiếp với sóng thần, lấy thiên địa tai họa làm võ đài, hay là các trận đấu tiếp tục, để họ đứng trên đỉnh sóng mà khai chiến.

Đỗ Lan nói rằng cơ hội tốt thế này không thể bỏ lỡ.

Thiếu Tư Mệnh thầm nghĩ ai có gan lớn như vậy chứ, đây không phải thứ con người nên can thiệp, bọn họ chỉ cần chạy trốn thôi, còn thi đấu gì nữa.

Đại Quốc Sư điên rồi sao.

Hắn tưởng mọi người đều điên như hắn sao.

Tuy nhiên, Vệ Trang nghe xong lại động lòng, hắn nhìn về phía sư huynh, mời sư huynh đến sóng thần một trận.

Cái Nhiếp suy nghĩ một chút, vậy mà lại đi trước, tay cầm Uyên Hồng Kiếm, thân như chim hồng nhạn, mấy lần điểm nước đã biến mất trên biển cả mênh mông.

Vệ Trang không cam chịu yếu thế, Sa Xỉ lóe lên ánh sáng lạnh, cả người đã bay xa trăm trượng.

Mọi người đều ngây người, Quỷ Cốc Nhị Tử nhất định là điên rồi.

Oanh long.

Ngay khi mọi người đang chạy tán loạn, giữa biển cả vậy mà lại từ không trung xuất hiện hai mặt trời, lấy hai mặt trời nhỏ làm điểm xuất phát, hai lưỡi kiếm khí cao mấy trăm mét, rộng mấy chục mét hùng vĩ dựng đứng trên biển cả.

Tất cả mọi người đều dừng bước, không thể tin nổi quay đầu lại, kinh ngạc, kinh hoàng, hoảng sợ, bối rối lần lượt hiện lên trên mặt.

Hai lưỡi kiếm đâm thẳng lên trời, vậy mà lại tạo ra cảnh tượng còn đáng sợ hơn cả sóng thần, phản chiếu trong mắt mỗi người.

Đó còn là người sao.

Đó căn bản không phải người, đó là thần, là kiếm thần.

Các cao thủ đều ngược dòng đi lên, họ không muốn bỏ đi, họ nhảy lên tường ngoài nhà thi đấu, tất cả đều mở to mắt để chứng kiến trận chiến kinh thiên này.

Ngày này gió náo loạn, biển mênh mông, kiếm reo sóng gào. ngày này trời bàng hoàng, nước đau đớn, người xua thuyền nghỉ.

Kiếm khí tràn ngập trời đất.

Các cao thủ ngày nay mới biết thế nào là một trận chiến kinh thế, trước thiên tai, vô úy rút kiếm, không chỉ là kiếm mà còn là dũng khí và bản lĩnh.

Quỷ Cốc Nhị Tử hôm nay sẽ lật đổ tam quan của mọi người.

Chiến, chiến, chiến.

Kiếm Nhị Thập Tam đối Trảm Nguyệt Kiếm Pháp.

Phía sau họ cứ như Đỗ Lan và Địch Ny Toa đang giao thủ vậy, cứ như là thế thân vậy.

Quả nhiên hoa lệ mới là tinh túy của kiếm khách, soái khí mới là căn bản của kiếm khách.

Đỗ Lan nói chính là như vậy, chính là như vậy, hãy phô bày hết sự hoa lệ và soái khí của kiếm khách ra đi, không cần do dự, người cầm kiếm nếu không soái, vậy thì không có ý nghĩa tồn tại.

Oanh.

Sóng thần bị xé nát, nước theo hướng kiếm khí bay lên trời, rồi rơi xuống hội trường ở xa.

Hoa lạp lạp, nước biển dội xuống, nhưng không dập tắt được nội tâm sôi sục của các cao thủ.

Sóng thần đã yên, hai vị cao thủ lại vẫn đang chiến đấu.

Đỗ Lan thầm nghĩ may mà không đến A Phòng Cung quyết đấu, nếu không A Phòng Cung cũng sẽ biến thành phế tích.

Đỗ Lan vẫn rất thích A Phòng Cung, đó là nơi hắn và Địch Ny Toa ở thế giới này mà.

Oanh, lại một tiếng nổ lớn, mặt biển bị cắt ra, mọi người ngây người nhìn đáy biển rộng mấy chục trượng lộ ra, nhìn những con cá biển đau khổ giãy giụa trên đáy biển, ai nấy đều vẻ mặt mộng bức.

Nhưng đây hẳn là chiêu cuối cùng của cả hai bên, nước biển nhanh chóng cuộn lại lấp đầy chỗ trống, hình thành vô số xoáy nước, nhưng không còn thấy bóng dáng hai vị kiếm khách tuyệt thế nữa.

Hai thanh kiếm từ từ chìm xuống đáy biển, Uyên Hồng Kiếm và Sa Xỉ Kiếm dường như rất ăn ý mà xoắn ốc chìm xuống biển, tựa như hai con du long trở về biển.

Còn hai kiếm khách cứ thế đổ gục trên mặt biển, trôi theo sóng, trên mặt đều lộ ra vẻ thỏa mãn.

Không ai nói thắng thua, sự im lặng chính là câu trả lời hài lòng nhất của họ.

Vệ Trang cũng biết vì sao Cái Nhiếp đi trước một bước, hắn chính là hy vọng tập hợp sức mạnh của hai người để tiêu trừ sóng thần, hắn đã thành công, bản thân cũng mãn nguyện.

Còn ở xa hơn ngoài biển, thuyền cơ quan nhỏ của Thiên Minh và Hạng Thiếu Vũ trôi bồng bềnh: May mà đây là thuyền không chìm, sẽ không bị chìm.

Thiên Minh kích động hét lên, vừa rồi cậu ta còn tưởng mình sẽ chết.

Hạng Thiếu Vũ cũng lòng còn sợ hãi.

Phía sau họ, trận chiến giữa Cao Nguyệt và Đông Hoàng Thái Nhất cũng đã kết thúc, Cao Nguyệt tuy không đánh bại được kẻ địch, nhưng kỹ xảo của nàng thuần thục hơn Đông Hoàng Thái Nhất, muốn thoát thân thì không thành vấn đề.

Nàng cũng trở về thuyền: Mẫu hậu không sao chứ, con vừa rồi không cẩn thận gây ra sóng thần.

Diễm Phi có thể nói gì đây, nàng một lời cũng không nói ra được, nàng chỉ nghĩ: sau khi trở về nhất định phải gặp sư phụ của con gái mình.

Thận Lâu phía sau bắt đầu chìm xuống, thuyền cứu sinh đã đầy người, căn cứ của Âm Dương Gia đã bị ba đứa nhóc phá hủy, chuyện này Đông Hoàng Thái Nhất cũng không tiện tuyên dương, giờ hắn chỉ hy vọng họ cũng có thể phá hủy căn cứ Mặc Gia.

Căn cứ Mặc Gia quả thực cũng bị phá hủy, một lượng lớn đệ tử Mặc Gia bị bắt.

Chương 1323

Nguyệt Thần và Đại Tư Mệnh tự mình ra tay, căn bản không có chút khó khăn nào.

Có thể nói họ là hai bên cùng đâm vào nhau một nhát dao.

Nhưng lúc này phong ba đã tạm lắng, tiếp theo mọi người sẽ chính thức tấn công Long Châu và Chú Ngữ.

Và địa điểm công lược chính là căn cứ bí mật mới của Âm Dương Gia: Tử Nha Ngục.

Đó là quân sự yếu tắc bí mật do Khương Tử Nha xây dựng, sau này bị các quốc gia Tề Lỗ dùng làm nhà tù giam giữ trọng phạm, nơi này đã nuốt chửng vô số sinh mạng, nên còn được gọi là Lợi Nha nuốt chửng sinh mạng, gọi tắt là Phệ Nha Ngục.

Trong Tử Nha Ngục có vô số kỳ môn độn giáp, mỗi tầng mỗi phòng đều thay đổi vị trí theo cơ quan, đường đi biến ảo vạn thiên, gần như không trùng lặp, sau khi vào muốn tìm đúng phương hướng không hề dễ dàng.

Đương nhiên thứ này được xây dựng bên trong núi đá, so với sự hoa lệ của Thận Lâu thì kém xa, tuy cả hai đều dùng thủy lưu đẩy, nhưng Tử Nha Ngục còn lợi dụng thủy thế thủy triều lên xuống để thay đổi bố cục, so với cơ quan thuật bá đạo của Công Thâu Gia thì có hơn chứ không kém.

Âm Dương Gia đã nhốt tất cả đệ tử Mặc Gia bị bắt vào trong đó, trong đó có cả Cao Tiệm Ly và Đại Thiết Chùy, hai người bạn đồng hành tốt.

Nghe nói người yêu bị bắt, Tuyết Nữ lập tức từ khu vực Hán Tự

Trị chạy đến Tang Hải Thành, đương nhiên đi cùng còn có Đoan Mộc Dung, nàng đến để giúp chữa thương, tiện thể thăm Cái Nhiếp.

Đoan Mộc Dung đối với Cái Nhiếp từ chỗ nhìn không thuận mắt, sau đó lén lút bị hắn hấp dẫn, giờ đã hoàn toàn không thể dứt ra được.

Đương nhiên đối với ân nhân cứu mạng của mình, Cái Nhiếp cũng có thiện cảm, hắn cũng đã có tuổi rồi, giờ có một cô nương nhỏ thích mình, chắc trong lòng cũng hỉ hả.

Cái Nhiếp và Vệ Trang sớm đã được vớt lên, đều không bị thương nặng chỉ là hao hết chân khí, giờ đây họ không còn dùng kiếm mà còn mạnh hơn trước, đạt đến Vô Kiếm Cảnh Giới.

Đoan Mộc Dung vừa đến đã lén lút hỏi thăm tình hình của Cái Nhiếp, tình cảm đã sâu đậm.

Chỉ là nàng và Cái Nhiếp hiện tại chưa ai nói rõ, nên cả hai vẫn đang ở giai đoạn thẹn thùng thầm mến.

Căn cứ Mặc Gia bị tấn công, gây ra không ít thương vong, Đoan Mộc Dung bận rộn cứu người, mãi mới có thời gian đi gặp Cái Nhiếp, đương nhiên lấy cớ là kiểm tra thân thể.

Nhưng Thiên Minh lại không cho Đoan Mộc Dung cơ hội, cậu ta vội vàng khoe khoang với Cái Nhiếp về việc mình đã dũng mãnh trên thuyền như thế nào.

Cái Nhiếp đối với Thiên Minh rất kiên nhẫn.

Đoan Mộc cô nương, cô có chuyện gì sao.

Cái Nhiếp phát hiện Đoan Mộc Dung đứng ở cửa, không khỏi hỏi.

Ta đến kiểm tra thân thể cho huynh, nghe nói huynh và Vệ Trang đại chiến một trận, đến cả sóng thần cũng bị kiếm khí của hai người xé nát.

Đoan Mộc Dung bước vào, vành tai còn hơi đỏ.

Vậy thì làm phiền Đoan Mộc cô nương.

Cái Nhiếp đối với ân nhân cứu mạng xinh đẹp cũng có thiện cảm, hơn nữa cũng đã quen với việc Đoan Mộc Dung kiểm tra thân thể, nên tự nhiên vươn cổ tay ra.

Thiên Minh nghe mình đã bỏ lỡ chuyện thú vị như vậy, lập tức hỏi: Đại thúc, huynh có đánh bại tên xấu xa đó không.

Không có, ta vẫn thua.

Cái Nhiếp lại rất phóng khoáng: Sư đệ có lòng hiếu thắng mạnh hơn ta, sự chuyên tâm nghiên cứu kiếm pháp của hắn cũng vượt xa ta, kiếm pháp của hắn đã lợi hại hơn ta rồi.

Đây không phải là lời nói dối, Cái Nhiếp mang trong lòng thiên hạ chúng sinh, không thể toàn tâm toàn ý dốc hết sức vào kiếm đạo.

Nhưng Vệ Trang thì khác, hắn tuy cũng có mục tiêu, hy vọng tìm ra chân tướng cái chết của bạn thân, nhưng nguyện vọng này của hắn chỉ là mục tiêu nhỏ trên con đường kiếm đạo, dựa vào kiếm đạo cũng có thể thực hiện.

Nhưng mục tiêu của Cái Nhiếp rõ ràng không thể thực hiện chỉ bằng kiếm đạo, Cái Nhiếp cần nhiều thời gian hơn để cùng các đệ tử Mặc Gia suy nghĩ cách làm mạnh mình và làm suy yếu Đại Tần, như vậy thì Cái Nhiếp không lùi bước đã là tốt lắm rồi.

Nghe nói kiếm đôi của huynh và Vệ Trang đều chìm xuống biển rồi.

Ừm.

Cái Nhiếp cũng không luyến tiếc, không có bảo kiếm, hắn ngược lại nhẹ nhõm hơn nhiều: Ta sẽ nhờ Ban Đại Sư điêu cho ta một thanh kiếm gỗ, đủ dùng rồi.

Cho dù không có kiếm, huynh vẫn muốn chiến đấu sao.

Đoan Mộc Dung không hy vọng Cái Nhiếp xảy ra chuyện, nên không kìm được nói ra lời quan tâm đến tận cùng.

Cái Nhiếp nhìn Đoan Mộc Dung không nói gì, nhưng ánh mắt rõ ràng đang truyền tải thông điệp nội tâm của hắn: cảm kích, vui vẻ, và cả an ủi.

Đoan Mộc Dung không kìm được mím môi, nàng vốn muốn tránh ánh mắt, nhưng lại không nỡ.

Thiên Minh nói mình vẫn là một đứa trẻ, không khí kỳ lạ này rốt cuộc là tình huống gì.

Cậu ta dường như bị cô lập rồi, mắt đảo qua đảo lại nhìn đại thúc và người phụ nữ kỳ lạ, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Lúc này Thiên Minh hiển nhiên vẫn chưa hiểu thế nào là hàm tình mạch mạch, ám tống thu ba.

Đại thúc, hai người đang làm gì vậy.

Người phụ nữ kỳ lạ, biểu cảm của cô sao mà lạ thế, có phải đại thúc bị thương rồi không.

Đoan Mộc Dung hoảng loạn rút tay về: Không sao, huynh ấy không sao.

Ngược lại ta còn có việc, đi trước đây.

Quả nhiên là một người phụ nữ kỳ lạ.

Thiên Minh nói, sau đó lại như được tiêm thuốc kích thích: Đại thúc, dạy con kiếm pháp đi, đợi con học được, con sẽ đi đánh bại tên xấu xa đó.

Cái Nhiếp không biết nên nói gì, hắn đã có tuổi rồi, đây là mối tình đầu muộn màng của hắn, đáng tiếc hiện tại hắn gánh vác quá nhiều, không dám dễ dàng nói ra lời hứa.

Đứng trên nóc nhà, Hiểu Nguyệt nhìn tất cả, mặt không biểu cảm, nàng tuy đã trở thành tùy tùng của Địch Ny Toa, nhưng nàng vẫn không hiểu những tình cảm phức tạp giữa người với người.

Những thứ này so với Thiên Đạo căn bản không đáng nhắc tới, vậy mà lại có bao nhiêu người vì những thứ không đáng kể này mà sống chết, nàng rất không hiểu.

Sinh mệnh cũng chỉ là trọng lượng của một thanh kiếm, những tình yêu và tình cảm này thì tính là gì chứ.

Hiểu Mộng đứng trên nóc nhà nói: Con người sống trên đời ngắn ngủi trăm năm, người ta nên quan tâm đến những thứ quan trọng hơn.

Lời này là nói cho Địch Ny Toa nghe, tuy trước đó luận kiếm nàng đã thua, nhưng nàng tuyệt nhiên không dễ dàng từ bỏ Thiên Đạo như vậy.

Hiểu Mộng cảm thấy mình chỉ là chưa hiểu rõ Thiên Đạo, nên mới thua Địch Ny Toa.

Nàng thừa nhận trước đây nàng đã mượn chứng minh sai lầm của người khác để làm bằng chứng cho Thiên Đạo, điều đó quả thực là sai lầm.

Nhưng Thiên Đạo sẽ không sai, sai chỉ là bản thân nàng mà thôi.

Vì vậy nàng vẫn muốn truy tìm Thiên Đạo, thế gian này không có thứ gì đáng để nàng khám phá, toàn là những chuyện nhỏ nhặt.

Địch Ny Toa nhìn cô bé quật cường này, cũng không bỏ mặc nàng.

Hiểu Mộng từ nhỏ mồ côi cha mẹ, sư phụ của nàng lại không dạy nàng những điều nhân gian khói lửa, chỉ dạy nàng những thứ giả dối to lớn và trống rỗng, việc nàng đi lầm đường cũng là điều khó tránh.

Tin tưởng vào điều gì đó mười tám năm, bảo nàng nói bỏ là bỏ, hiển nhiên là không làm được.

Thiên Đạo đơn giản mà cũng không đơn giản, con nghĩ Thiên Đạo là gì.

Thiên Đạo bất nhân, lấy vạn vật làm chó rơm.

Hay trời nếu có tình trời cũng già.

Địch Ny Toa bình tĩnh nói: Ta không truy cầu Thiên Đạo, nhưng ta cũng tin có Thiên Đạo, nhưng ta không cho rằng Thiên Đạo là một thứ cụ thể nào đó, cũng không phải vô tình bất nhân.

Thiên Đạo ký chúng sinh, chúng sinh ký Thiên Đạo, Thiên Đạo là một hệ thống, một sân khấu cho chúng sinh có thể biểu đạt bản thân và trình diễn bản thân, trên sân khấu này, hỉ nộ ái ố của chúng sinh đều là Thiên Đạo, con có thể nắm bắt được nó, cũng có thể cảm nhận được nó, chỉ là con không lý giải nó, nên mới bài xích nó.

Lời Địch Ny Toa nói hoàn toàn khác với lời sư phụ nàng nói, có thể nói là nam viên bắc triệt phản bác hoàn toàn.

Nhưng Hiểu Mộng lại không thể phản bác Địch Ny Toa, vì kiến thức của nàng quá nghèo nàn, sự lý giải của nàng về Thiên Đạo chỉ là do sư phụ và sách vở mà ra, không có sự lý giải của chính nàng.

Nhưng những điều này gần giống với lý niệm Nhân Tông, chẳng lẽ Nhân Tông là đúng sao.

Hiểu Mộng không thể chấp nhận.

Đương nhiên không giống, đạo của Nhân Tông là Nhân Tông, đạo của con là của con, không có đạo nào là giống nhau, cũng như không có người nào là giống nhau vậy.

Cùng một cốc nước con có thể cho là ngọt, người khác sẽ thấy đắng, cũng có người sẽ thấy nhạt, Thiên Đạo cũng vậy.

Như nước vô thường, như gió vô tướng, Thiên Đạo phiêu diểu hoàn toàn nằm ở sự lĩnh ngộ của chính mình, không có đúng sai, chỉ có sâu cạn.

Hiểu Mộng trầm mặc, nàng vẫn không thể lý giải, Thiên Đạo chẳng phải nên cao cao tại thượng, lăng giá trên chúng sinh sao.

Địch Ny Toa lại nói Thiên Đạo ở giữa chúng sinh, còn nói Thiên Đạo không phải duy nhất, mỗi người đều có Thiên Đạo, điều này thật sự rất gần với lý niệm Nhân Tông, khiến Hiểu Mộng tâm phiền ý loạn.

Nhưng đây đều là một số kinh nghiệm sống của Địch Ny Toa trên con đường nàng đi qua, nàng và Đỗ Lan đều tích cực tham gia vào thế tục, nên Địch Ny Toa cảm thấy cảm nhận chúng sinh tìm thấy một vị trí phù hợp và thoải mái cho mình, đó chính là Thiên Đạo.

Còn về những người cao cao tại thượng, phủ thị chúng sinh nhìn xuống chúng sinh, Địch Ny Toa và Đỗ Lan cũng không ít lần gặp phải, nhưng hiển nhiên họ không đại diện cho Thiên Đạo, họ chỉ là bại tướng dưới tay Địch Ny Toa và Đỗ Lan mà thôi.

Vì vậy Địch Ny Toa càng thêm tin rằng chỉ cao cao tại thượng mà nhìn xuống chúng sinh sẽ không tìm thấy Thiên Đạo, còn không bằng nỗ lực sống một cách rực rỡ, có lẽ đột nhiên một ngày Thiên Đạo sẽ tìm đến mình.

Đối với việc giáo dục Hiểu Mộng, Địch Ny Toa không vội, cô bé này bị nhiễm độc quá sâu, nhưng thời gian và kinh nghiệm sẽ khiến nàng hiểu rằng Thiên Đạo mà nàng kiên định lúc này chẳng qua là lâu đài trên không, không chịu nổi kiểm chứng.

Nàng khao khát một đáp án, nhưng không biết đáp án không trải qua quá trình giải đề thì sẽ không xuất hiện.

Ngay cả những cao nhân như Lão Tử Trang Tử cũng phải tích cực nhập thế sau đó mới có thể viết ra sự lý giải của mình về đạo, tưởng tượng trên không là không thể đắc đạo.

Tử Nha Ngục, Âm Dương Gia đang thẩm vấn từng đệ tử Mặc Gia, hỏi về chú ngữ của bảo vật.

Tuy nhiên, chỉ có Cự Tử mới biết chú ngữ, nên Âm Dương Gia không thu hoạch được gì, nhưng họ không sợ, họ có nhiều con tin như vậy, còn sợ không đổi được một chú ngữ sao.

Muốn con tin sống, thì dùng chú ngữ để đổi.

Tinh Hồn làm sứ giả đứng trong căn cứ Mặc Gia ở Tang Hải Thành, bễ nghễ chúng sinh, không nói một lời vô nghĩa.

Cự Tử biết chú ngữ, nhưng thật sự muốn giao ra sao.

Hiển nhiên là không thể, vì nếu như vậy, Âm Dương Gia sẽ thực hiện ba nguyện vọng.

Chương 1324

Không thể mạo hiểm.

Nên sau khi Tinh Hồn đi, Đạo Chích một đường theo dõi, đáng tiếc Tinh Hồn đã sớm có chuẩn bị.

Mặc Gia không thể tìm ra vị trí của Tử Nha Ngục.

Trong Túy Mộng Lâu, Nông Gia cũng biết Mặc Gia gặp nạn, phát động đệ tử Nông Gia tìm kiếm tình báo.

Chu Gia và Lưu Bang cũng đến đây, cùng với Công chúa nước Ngụy nỗ lực.

Sức mạnh của quần chúng là vô cùng, Mặc Gia cuối cùng cũng biết vị trí đại khái của Tử Nha Ngục, sau đó Xích Luyện phái đàn rắn quét sạch, có thể coi là đã thông qua đường thông gió tiến vào bên trong Tử Nha Ngục.

Tuy nhiên, rắn vào được, người lại không vào được, khiến người ta rất bất lực, đàn rắn không tìm được lối ra vào.

Nhưng biết vị trí thì dễ làm rồi, đại bất liễu phát động thần lực sát nhập vào.

Đỗ Lan lại không quản đại quyết chiến của bọn họ, không khí trong triều đình dường như không ổn, vì Thủy Hoàng Đế sắp chết rồi.

Giả hoàng đế Hồ Hợi còn kiêu xa dâm dật hơn Thủy Hoàng Đế nhiều, mỗi ngày đều không ngừng làm chuyện yêu thích, tiêu hao lượng lớn thể lực.

Triệu Cao vì để nắm quyền, còn không ngừng dâng mỹ nữ cho Hồ Hợi, khiến thân thể Hồ Hợi ngày càng suy yếu, tuổi trẻ mà đã thận hư.

Thực tế chứng minh chỉ có cây lê bị cày hư, không có ruộng bị cày hư.

Vốn dĩ sau Tết Nguyên Đán hoàng đế phải đông tuần, nhưng sau khi vào đông hoàng đế vẫn luôn không thượng triều, hơn nữa các đại thần một lần cũng chưa từng gặp hoàng đế.

Chỉ có Triệu Cao lần lượt truyền xuống mệnh lệnh, khiến người ta hoàn toàn không nhìn rõ.

Mọi người đều hoài nghi Thủy Hoàng Đế đã chết rồi, là Triệu Cao che giấu tin tức, độc chiếm triều chính.

Có đại thần viết thư cho Đỗ Lan, hy vọng Đỗ Lan dẫn quân tiến Hàm Dương, nhìn rõ sự thật.

Đương nhiên còn có thư gửi đến tay Phù Tô ở phía Bắc, nội dung gần giống nhau, cũng là hy vọng Phù Tô dẫn binh về Hàm Dương.

Đây là thật, hay là bẫy.

Không ai biết.

Nhưng Đỗ Lan là ai chứ, chỉ cần hơi cảm ứng một chút là có thể biết chân tướng, Thủy Hoàng Đế quả thực sắp chết rồi, hắn bệnh rất nặng, e rằng không sống nổi qua mùa đông này.

Và Triệu Cao quả thực vẫn luôn làm tiểu động tác, bắt đầu không ngừng nâng đỡ thân tín của mình đến các vị trí quan trọng, dường như là muốn khống chế toàn bộ Tần Triều.

Ngay cả Lý Tư cũng đã bị giám sát.

Giang hồ loạn rồi, triều đình cũng không yên ổn.

Đỗ Lan biết mình phải về Hàm Dương, nếu giả hoàng đế thực sự chết rồi, vậy thì Đại Việt cũng xong đời rồi.

Khi đó hắn, với tư cách Đại Quốc Sư, sẽ phải chỉ huy Tần Triều tiến hành kháng cự cuối cùng, cuối cùng đưa Đại Việt đi một đoạn đường.

Không khí trong hoàng cung ngột ngạt, Triệu Cao đã giết rất nhiều cung nữ và thái giám, mục đích là để bảo mật.

Sau này hắn phát hiện giết người không giải quyết được vấn đề, liền cắt hết lưỡi cung nữ thái giám trong nội cung, ngay cả phi tần cũng vậy.

Triệu Cao hiện tại đã hoàn toàn điên cuồng, khi không có người hắn sẽ sử dụng tất cả mọi thứ của Thủy Hoàng Đế, ngay cả dạ hồ cũng không tha, tự nhiên cũng sẽ mặc long bào của Thủy Hoàng Đế.

Hắn hiện tại đang nghĩ đến việc mưu triều soán vị.

Giả hoàng đế Hồ Hợi hiện tại mới biết Triệu Cao có dã tâm sói, hắn bệnh nặng như vậy, Triệu Cao không những không chữa trị cho hắn, ngược lại còn không ngừng vượt mặt tranh đoạt quyền hành.

Tức đến nỗi Hồ Hợi ngày càng suy yếu, hắn hiện tại hối hận vì đã tin lời Triệu Cao, nếu Đại Việt thiên hạ hủy trong tay hắn, vậy làm sao đối mặt với liệt tổ liệt tông của Đại Việt.

Đại Việt trải qua bao thăng trầm, khúc khuỷu gập ghềnh đến tận bây giờ, không dễ dàng gì.

Lúc này Đỗ Lan đến, hắn đột nhiên xuất hiện trong nội cung, xuất hiện bên giường bệnh của Hồ Hợi.

Một mùi hôi thối xộc thẳng vào mặt, xem ra đã không còn ai chăm sóc Hồ Hợi cẩn thận, quyền lực của hắn đã hoàn toàn bị Triệu Cao đoạt mất.

Nhìn thấy Đỗ Lan, ánh mắt Hồ Hợi cuối cùng cũng có ánh sáng, hắn hiện tại đã không nói được nữa, nhưng ánh mắt rõ ràng là hy vọng Đỗ Lan có thể chữa khỏi cho hắn.

Tuy nhiên Đỗ Lan sẽ không ra tay, Một quốc gia sau khi trải qua thời kỳ hưng thịnh nhất sẽ chuyển sang suy yếu, đây chính là thịnh cực mà suy, mà đã suy rồi lại suy, thì có nghĩa là quốc gia này sắp diệt vong.

Hồ Hợi, ngươi là con trai của phụ thân ngươi, chết một cách đắc kỳ sở.

Hồ Hợi hiện tại hối hận, nếu biết sẽ chết, hắn còn không bằng không làm cái hoàng đế này, hắn đang cầu xin, đang khẩn cầu.

An tâm ra đi, Đại Việt sẽ trở thành vật chôn cùng của ngươi, đây là vinh dự biết bao.

Ước, ước Hồ Hợi phát ra những âm thanh không rõ từ cổ họng, toàn thân run rẩy, hắn dường như đang trách móc Đỗ Lan không đạo nghĩa, nguyền rủa Đỗ Lan bội tín khí nghĩa.

Tuy nhiên Đỗ Lan từ trước đến nay chưa từng hứa hẹn điều gì, hắn chỉ đến nhìn Hồ Hợi lần cuối, nhìn hắn trút hơi thở cuối cùng.

Hồ Hợi chết rồi, chết trên một giường phân và nước tiểu, chết một cách thảm hại.

Bão tố sắp đến rồi, buổi chầu sáng hôm sau, các quan không ngờ sẽ gặp được Thủy Hoàng Đế, ngay khi họ đang chịu đựng sự kiêu ngạo của Triệu Cao, thì Đỗ Lan lại từ phía sau bình phong bước ra.

Nhìn thấy Đại Quốc Sư, vẻ mặt tất cả mọi người đều biến đổi phi thường.

Triệu Cao trong lòng không ổn, nhìn hướng Đỗ Lan đến, e rằng Đỗ Lan đã biết tất cả, hắn nhanh chóng tìm đường thối lui, Đồ to gan Đỗ Lan, dám xông vào nội cung.

Người đâu, lập tức bắt lấy tên yêu nhân này, lập tức phái người đi xem hoàng đế thế nào.

Một đám thị vệ xông lên bao vây Đỗ Lan, đợi một lúc, tiếng bước chân kinh hoàng xông vào triều đình: Không hay rồi, hoàng đế giá băng rồi, hoàng đế giá băng rồi.

Triệu Cao không ngờ Hồ Hợi đã chết, lập tức ra tay trước: Giết tên yêu nhân này, nhất định là hắn đã hại chết hoàng đế.

Bách quan hoảng loạn, chỉ có Triệu Cao ra lệnh, cuối cùng các thị vệ vẫn ra tay, những mũi qua sắc bén từ bốn phương tám hướng đâm tới.

Đỗ Lan thầm nghĩ Triệu Cao quả thực là một nhân tài, đáng tiếc không dùng vào chính đồ.

Đùng.

Tất cả các mũi qua đều cong lại, những vũ khí này đối với Đỗ Lan căn bản không có tác dụng, ngay cả quần áo của hắn cũng không đâm thủng: Triệu Cao, hoàng đế bệnh đã lâu rồi, nếu không phải ngươi che giấu không báo, hoàng đế làm sao mà chết được chứ.

Đỗ Lan đánh ngược lại một phát: Hiện tại ta với tư cách Đại Quốc Sư ra lệnh cho các ngươi bắt giữ Triệu Cao.

Binh sĩ còn chưa ra tay, các đại thần đã xông lên rồi, đấm đá Triệu Cao, hiển nhiên là để trút giận riêng.

Đương nhiên trong đó những người ra tay tàn độc là những quan viên âm thầm câu kết với Triệu Cao, họ muốn giết người diệt khẩu.

Không thể không nói, thời đại này đại thần cũng có một chút huyết tính, giết người không chớp mắt.

Triệu Cao chưa kịp kêu oan đã bị các đại thần đánh chết trên triều đình, binh sĩ nói đừng giành việc của họ chứ.

Sau đó bách quan nói với Đỗ Lan: Đại Quốc Sư, hiện tại làm thế nào đây.

Thủy Hoàng Đế thủ bạn, ừm, là Binh Mã Dũng đã chuẩn bị xong chưa.

Đã chuẩn bị gần xong rồi.

Có một đại thần đứng ra trả lời.

Vậy thì chuẩn bị quốc tang đi, còn nữa, để Phù Tô trở về kế vị.

Sau đó Đỗ Lan nhìn ánh nắng ngoài triều đình, thân thể lại cảm nhận được hơi lạnh của gió lùa qua: Thiên hạ sắp loạn rồi, các ngươi biết không.

Không ai đáp lời, vì họ đều biết tin Thủy Hoàng Đế giá băng sẽ rất nhanh truyền khắp Đại Việt, các hào cường các phương đều sẽ dựng cờ khởi nghĩa phân chia đất đai Đại Tần.

Các đại thần cứ như đã nhìn thấy cảnh tượng quần hùng tranh giành đáng sợ, im như ve sầu gặp rét.

Đại Tần có thể kiên trì tiếp hay không, rất khó nói.

Nếu là trước đây họ tin chắc có thể, nhưng bây giờ họ không có nắm chắc.

Không phải quân Tần không giỏi chiến đấu, mà là lòng dân không còn.

Triệu Chính nhìn những người xung quanh hân hoan vui mừng ăn mừng, trong lòng tràn ngập cảm xúc phức tạp.

Họ ăn mừng cái chết của hắn, tuy chết là giả hoàng đế, nhưng họ không biết, họ chỉ đang ăn mừng cái chết của Thủy Hoàng Đế.

Với tư cách là hoàng đế chân chính của Đại Việt, lúc này Triệu Chính biểu cảm cứng ngắc, nhìn những hán tử hào sảng bên cạnh mời rượu, hắn uống không phải không uống cũng không phải, không biết nên xử trí thế nào.

Triệu huynh đệ, huynh làm sao vậy, hôm nay là ngày đại hỷ Thủy Hoàng Đế chết đi, huynh sao không cùng Long Thả bọn họ cùng nhau sướng ẩm.

Phạm Tăng bước đến, hắn rất thưởng thức thanh niên Triệu Chính này, ổn trọng lão luyện, là tài năng có thể tạo dựng.

Triệu Chính không biết nên nói gì, chẳng lẽ hắn phải nói với Phạm Tăng rằng người mà họ đang ăn mừng cái chết thực ra chính là mình, mình không những không chết mà còn trở thành người phản Tần.

Lời này căn bản không nói ra được, dưới sự giúp đỡ của hệ thống, Triệu Chính đã trưởng thành ổn định, thực lực đã có cấp độ đại tông sư, ngay cả đối đầu với Cái Nhiếp Vệ Trang tay xé sóng thần cũng có sức chiến đấu, hơn nữa hắn còn có rất nhiều đạo cụ, thực lực thâm bất khả trắc.

Chương 1325

Nhưng hắn hiện tại một chút cũng không vui, hoàn toàn không vui nổi.

Hắn biết mọi người đều không thích Thủy Hoàng Đế, nhưng không ngờ mọi người lại vui mừng đến vậy khi Thủy Hoàng Đế chết.

Triệu Chính lần đầu tiên cảm thấy mình có lẽ nên tự kiểm điểm lại bản thân.

Chỉ là gần đây luyện công không thuận, nên trong lòng uất kết không vui, không phải chuyện gì khác.

Triệu Chính tìm một cái cớ qua loa.

Phạm Tăng cũng không nghi ngờ, ngược lại khuyên nhủ: Luyện công vẫn cần phải thủy đáo cừ thành nước đến thì thành sông, đừng cưỡng cầu, dễ tẩu hỏa nhập ma.

Hôm nay Thủy Hoàng thân tử, phổ thiên đồng khánh khắp nơi cùng vui, không bằng hát vang ca, uống rượu thỏa thích, sau này chúng ta cần giương cờ phản Tần khôi phục vinh quang sáu nước, đây chính là Thủy Hoàng chết mà thiên hạ băng, cơ hội của người trong thiên hạ đã đến rồi.

Triệu Chính miễn cưỡng uống cạn một ly rượu, thầm nghĩ người trong thiên hạ.

Rốt cuộc là quý tộc sáu nước hay người trong thiên hạ.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì thôi, hiện tại danh tiếng của hắn, vị hoàng đế này, e rằng còn không bằng quý tộc sáu nước nghe hay hơn, ai ai cũng vì tin Thủy Hoàng chết mà ăn mừng.

Nhưng thuở xưa khi diệt sáu nước bao nhiêu bi ca kháng khái chi sĩ vì quốc vương của họ tuẫn quốc tuẫn đạo, sao đến bên mình lại biến thành thế này.

Triệu Chính hoàn toàn không biết nguyên nhân, nhưng hắn biết Đại Việt mất đi sự uy hiếp mạnh mẽ của Thủy Hoàng Đế, sẽ rất nhanh loạn.

Con trai mình Phù Tô e rằng không khống chế được cục diện, hắn thủ trần hữu dư tiến thủ bất túc thủ thì thừa nhưng tiến thì thiếu, hơn nữa hiện tại quân đội Đại Tần cần phòng thủ nam bắc, binh sĩ của Thăng Long e rằng chỉ có Chương Hàm có thể thống soái, người này trung thành, nhưng nếu thống soái quân đội hơn mười vạn thì năng lực có hạn.

Vẫn cần điều Mông Điềm từ phía bắc về mới được.

Chỉ là Triệu Chính hiện tại không ở vị trí đó, căn bản không cần suy xét những điều này, hắn nên suy nghĩ làm thế nào để phản Tần.

Ưu thế của hắn chính là đối với các tướng lĩnh quân sự Đại Việt rõ như lòng bàn tay, phong cách và khuyết điểm của họ hắn đều rất rõ.

Vương hầu tướng tướng ninh hữu chủng hồ.

Vương hầu tướng tá há lẽ có chủng loại sao.

Vô số tiếng nói của thời đại này đang gào thét, họ muốn nghênh đón quái vật Đại Việt này.

Nhất thời vô số nghĩa quân nổi dậy, trong đó thế lực nước Sở là hùng mạnh nhất.

Có lời tiên tri Sở tuy tam hộ, Tần vong tất Sở Nước Sở dù chỉ còn ba hộ gia đình, Tần diệt vong ắt do Sở, rất nhiều quân phản loạn không phải nước Sở cũng biến thành quân đội nước Sở.

Phù Tô đối mặt với hoàn cảnh tệ nhất, sau quốc tang, đã bốn phía sở ca tứ cố vô thân, khắp nơi đều là kẻ thù.

May mà Phù Tô cũng có trách nhiệm, lập tức tiến hành một loạt cải cách, nỗ lực duy trì ổn định và bình phản, trước hết là giảm thuế sau đó lại giải phóng tất cả lao động của các công trình lớn như Ly Sơn, A Phòng Cung. 104.

Hy vọng có thể cứu vãn lòng dân.

Nhưng các quý tộc Đại Việt lại không muốn từ bỏ những lợi ích này, bên trên nói giảm thuế, tốt thôi, vậy thì trước đây thu thập giao bốn, giờ giao ba nhưng vẫn thu đủ bốn.

Dù sao thuế này cũng không phải Phù Tô đi thu, mà là các quan viên phía dưới thu.

Phù Tô muốn ít, họ lại không muốn ít.

Đại Việt đã thối nát.

Đỗ Lan với tư cách Đại Quốc Sư lại không giúp đỡ, hắn đưa Phù Tô lên ngôi là đủ rồi, những chuyện khác cần Phù Tô tự mình làm.

May mà Phù Tô cũng không phải không có trợ thủ, hắn đã giải cứu Lý Tư.

Lý Tư nói với Phù Tô, khi Triệu Cao còn sống ngoài việc giăng lưới và sáu kiếm nô bên ngoài, hắn còn thu phục một nhóm cao thủ thần lực.

Thần lực không chỉ có trong giang hồ, trên triều đình, Triệu Cao đã sớm chú ý đến tình hình, nên hắn đã chiêu mộ một nhóm người thức tỉnh thần lực với tốc độ nhanh nhất.

Lý Tư giới thiệu cho Phù Tô: Nhóm người này được gọi là Hoàng Đạo Thập Nhị Tiên, tổng cộng có mười hai người, mỗi người đều mang dị thuật, vô cùng cường hãn.

Có thể phái những người này đi khắp nơi chỉnh đốn chính lệnh.

Phù Tô tuy không tin tưởng độ trung thành của Hoàng Đạo Thập Nhị Tiên, nhưng hiện tại Phù Tô không có người khả dụng, nhìn khắp triều đình, cầm thú ăn lộc những kẻ ăn hại, sói lang đương đạo kẻ ác nắm quyền, bọn nịnh hót xu nịnh lũ lượt giữ chức.

Trung thần tâm hoài thiên hạ ở đâu.

Ở trong những nấm mồ đó, ở trong hàng ngũ quân phản loạn đó.

Phù Tô hiện tại mới cảm nhận được duy trì một quốc gia khó khăn đến mức nào, đặc biệt là một quốc gia sắp đổ.

Huyết tính của người Tần già có thật sự đã không còn nữa sao.

Tần và phản Tần đều đã tấu lên khúc dạo đầu của chiến tranh.

Còn trong giang hồ, Mặc Gia Cự Tử cũng đang trù hoạch trận chiến cuối cùng, hắn không nhận vợ con, thậm chí ngay cả Diễm Phi cũng không gặp mặt.

Nhưng Diễm Phi biết Mặc Gia Cự Tử chính là người yêu của nàng, đối với sự tuyệt tình của trượng phu, nàng đau buồn đến tột độ, may mà còn có con gái an ủi nàng.

Diễm Phi cũng cuối cùng đã gặp được Địch Ny Toa khiến nàng tự ti xấu hổ, nàng và Địch Ny Toa đã có một cuộc trò chuyện, cảm ơn Địch Ny Toa đã chăm sóc con gái, đương nhiên cũng hy vọng Địch Ny Toa có thể tiếp tục giữ bí mật, đây là vì con gái cũng là vì trượng phu.

Nếu Cao Nguyệt và Cự Tử nhận nhau, thì Cự Tử nhất định sẽ lộ ra điểm yếu.

Hơn nữa nếu Cự Tử chết đi, thì Cao Nguyệt nhất định sẽ rất đau lòng.

Đã như vậy không bằng cứ để Cao Nguyệt nghĩ phụ thân đã chết rồi, đừng để nàng trải qua những bi hỉ tàn khốc nữa.

Niềm vui đoàn tụ cũng không thể sánh bằng nỗi đau sinh ly tử biệt.

Địch Ny Toa nói không thành vấn đề.

Cao Nguyệt và mẹ có rất nhiều chuyện để nói, Diễm Phi, người phụ nữ từng độc ác tâm địa, trong gia đình cũng chỉ là một tiểu nữ nhân, coi trượng phu và con gái làm trung tâm của mình.

Nghe con gái nói chuyện, Diễm Phi sẽ không bao giờ phiền não.

Cũng chỉ có nghe con gái nói chuyện, nàng mới không nghĩ đến trận tử chiến mà trượng phu sắp tiến hành với Âm Dương Gia.

Bên Âm Dương Gia không chỉ có các cao thủ ban đầu, mà ngay cả Lục Kiếm Nô cũng đã đầu quân cho họ, đúng là như hổ thêm cánh.

Mảnh đất này lúc này khắp nơi bốc khói lửa, mỗi người đều vì những lý do riêng mà không thể không chiến đấu.

Chúng sinh có nguy cơ bị treo ngược, xã tắc có hiểm họa trứng chồng.

Trật tự cũ chẳng qua mới bị lật đổ mười mấy năm, trật tự mới vừa kiến lập lại sắp bị lay động.

Tuy là ba lan tráng khoát của anh hùng, nhưng cũng là chúng sinh giãy giụa cầu sinh.

Thủy Hoàng vừa chết, cứ như trên mảnh đại lục bao la này đã nhấn một công tắc nào đó, tất cả mọi thứ đều hoạt động trở lại, cứ như đã gỡ bỏ phong ấn và lấy đi chất cốc.

Sức mạnh đáng sợ vẫn luôn bị áp chế, vì ngọn núi lớn Thủy Hoàng Đế sụp đổ, mà lập tức bùng phát ra. 105.

Ngay cả những người La Mã ở Tang Hải Thành cũng cảm nhận được luồng sức mạnh này, họ cũng đồng loạt cầm lấy Tôn Tử Binh Pháp, biết tri kỷ tri bỉ bách chiến bất đãi, biết bất chiến nhi khuất nhân chi binh.

Hiểu Mộng, với tư cách một người quan sát, nhìn mọi thứ, nàng cảm thấy tất cả mọi người đều vì những lý do tầm thường không thể chịu đựng mà tàn sát đồng bào một cách tùy tiện.

Dù không cảm thấy sinh mệnh đáng quý, nhưng lý do họ tự tàn sát lại càng đáng thương hơn.

Địch Ny Toa và Yến Phi đang trò chuyện, nói về cách giáo dục con gái.

Địch Ny Toa cho rằng người mẹ là sự dẫn dắt quan trọng.

Chỉ cần con gái đi đúng đường, người mẹ không cần can thiệp nhiều, có thể để các con tự do phát huy.

Chương 1326

Nhưng Yến Phi lại cho rằng can thiệp thích đáng vẫn cần thiết, người mẹ là tấm gương cho con gái, con gái nên noi theo con đường của mẹ mà sống.

Hiểu Mộng nhìn Địch Ny Toa đầy hứng khởi, trong lòng nghi hoặc không hiểu.

Địch Ny Toa thực lực e rằng đã bước vào Thiên Đạo, vì sao nàng vẫn nhiệt tình với thế tục như vậy.

Và đã nhiệt tình với thế tục, vì sao nàng lại không có bất kỳ biểu hiện nào với thiên hạ hỗn loạn.

Hiểu Mộng cảm thấy nếu Địch Ny Toa nhúng tay, thì bất kể là Đại Tần hay phản Tần đều có thể dễ dàng giải quyết.

Nàng thật sự không hiểu suy nghĩ của Địch Ny Toa.

Bên ngoài bao nhiêu chuyện lớn, nhưng trong tiểu viện của Địch Ny Toa lại như một thế ngoại đào nguyên, tránh xa ồn ào và náo nhiệt.

Nho Gia Tự Trị Khu trở thành vùng trọng điểm tai ương, quân phản loạn muốn có được sự ủng hộ của khu tự trị, hy vọng có được tiền tài và lương thảo bên trong, nên mũi nhọn quân sự đã chĩa về khu tự trị.

Mà Phù Tô từ trước đến nay không thích khu tự trị, vùng đất thoát ly sự kiểm soát của Đại Việt này, thiết kỵ quân Tần cũng nhắm mục tiêu vào khu tự trị.

Rất có khả năng cuộc đại chiến đầu tiên sẽ diễn ra ở khu tự trị.

Còn bên ngoài Tang Hải Thành, Tử Nha Ngục cũng đã đón trận quyết chiến cuối cùng, cao thủ Mặc Gia và Quỷ Cốc đều tập trung lại, cộng thêm chưởng môn Nhân Tông Đạo Gia Tiêu Dao Tử từ xa đến, lấy đội hình toàn sao đối chiến Âm Dương Gia.

Đương nhiên còn có một thế lực khác nhắm mục tiêu vào chính Tang Hải Thành, nhắm vào Đại Quốc Sư phủ, đó chính là Phạm Tăng và Triệu Chính của Hạng Thị nhất tộc.

Triệu Chính biết hiện tại Đại Quốc Sư không ở Tang Hải Thành, chỉ cần y kiểm soát được Tang Hải Thành thì sẽ có căn cứ địa để tranh giành thiên hạ.

Tang Hải Thành hiểm yếu như vậy, hơn nữa có rất nhiều cơ quan tiên tiến, tuyệt đối sẽ trở thành trợ lực lớn nhất.

Triệu Chính đã đưa ra quyết định này sau khi suy tính kỹ lưỡng, kế hoạch này đã được vạch ra từ lâu, cần sự phối hợp của Hạng Thị nhất tộc.

Trước đây, tuy Triệu Chính từng chỉ huy những chiến dịch lớn hơn, nhưng y chỉ làm công tác chỉ đạo chiến lược ở hậu phương.

Nhưng lần này y phải tự mình xây dựng kế hoạch chiến đấu, còn phải xông pha ở tuyến đầu.

Lần này, mấy tiểu đội đã chia nhau bao vây mấy cơ quan quan trọng của Tang Hải Thành, chỉ chờ một tiếng hiệu lệnh.

Hưu Ba.

Một tiếng pháo hoa giữa trời quang, hành động bắt đầu.

Dưới ánh mắt của mọi người, Triệu Chính đích thân dẫn đội xông vào Đại Quốc Sư phủ.

Lúc này, trong phủ chỉ có một cao thủ là Thái Hòa, Thái Hòa lập tức nghênh chiến.

Nhưng Triệu Chính lại mang theo Hệ Thống thần kỳ, ngoài võ công ra còn có đủ loại ám khí.

Ngay lúc Thái Hòa và Triệu Chính đánh nhau bất phân thắng bại, Triệu Chính đã sử dụng ám khí châm gây mê.

Ngay cả voi cũng một châm ngã vật, không cần đến mười giây.

Thái Hòa không kịp đề phòng, lập tức bất tỉnh.

Triệu Chính dẫn đầu kiểm soát toàn bộ Đại Quốc Sư phủ, bây giờ chỉ còn chờ tin tức từ các phía khác, hy vọng mọi việc thuận lợi.

Tang Hải Thành quá giàu có, làm căn cứ thì đơn giản là một khởi đầu hoàn hảo.

Điểm xuất phát của Triệu Chính hiện tại quá thấp, y cần khẩn cấp xây dựng đội ngũ của riêng mình, tự mình làm lãnh đạo, y không thể mãi làm công cho Hạng Thị nhất tộc.

Nếu có thể chiếm được Tang Hải Thành, y có thể tự mình chiêu binh.

Tang Hải Thành loạn rồi, không ít người chết trên đường phố, máu tươi nhuộm đỏ mặt đường.

Mạnh Khương Nữ và Phỉ Nhã bảo mọi người đều trốn trong trường học, không cho phép rời đi.

Đóng cửa lại, các nhân viên nước ngoài sợ hãi, họ chỉ đến làm việc, không ngờ lại bị cuốn vào chiến tranh.

Hoàng đế chết rồi, chẳng lẽ tất cả các nơi trên đất nước này đều sẽ loạn sao.

Phỉ Nhã hỏi Mạnh Khương Nữ.

Mạnh Khương Nữ cũng không biết giải thích thế nào, Cứ trốn trong trường, sẽ không sao đâu.

Quân phản loạn quả thật không tấn công trường học, nhưng họ đã tấn công nhà ăn, vì kiến trúc đó thực sự quá nổi bật.

Thạch Lan phát hiện trong Tang Hải Thành toàn là địch nhân, cũng không chọn đối đầu trực diện mà ẩn mình.

Nàng biết chỉ cần Đại Quốc Sư trở về, quân phản loạn không phải vấn đề, nên căn bản không cần thiết phải tổn thất thực lực.

Mọi người đều nghĩ như vậy, nên quân phản loạn rất nhanh đã kiểm soát các cơ quan hành chính của Tang Hải Thành, nắm giữ thành phố này.

Triệu Chính ngồi trong Đại Quốc Sư phủ, nhìn những thứ kỳ quái bên trong, tâm trạng phức tạp.

Còn các binh sĩ khác đều đang tìm kiếm kho báu mang về từ tân đại lục.

Lục lọi khắp nơi, mọi người tham lam bỏ những thứ tốt vào túi của mình.

Thủy Hoàng Đế cũng không nói gì nhiều, y biết chỉ có cho họ lợi lộc thì họ mới hết sức giết địch.

Ngay khi mọi người đang cướp bóc, Phạm Tăng đến.

Ông cũng là một trong những người vạch ra kế hoạch hành động lần này, nhưng mục tiêu của ông không phải là chiếm lĩnh Tang Hải Thành, mà là cướp bóc.

Phản loạn cần quân phí, mà Tang Hải Thành có tiền, họ sẽ cướp một chuyến.

Phạm Tăng cảm thấy hiện tại thực lực của họ không đủ để giữ Tang Hải Thành, họ nên lấy tiền rồi đến Giang Đông, đại bản doanh của nước Sở, dùng tiền chiêu binh mãi mã, sau đó bắc thượng tây tiến.

Tất cả tài sản đều phải nộp công, xử lý thống nhất, Phạm Tăng lớn tiếng nói.

Triệu Chính liếc mắt ra hiệu cho mọi người: Chúng ta đang bắt đầu tiến hành đăng ký.

Còn những thứ bị lấy đi trước đó thì không tính.

Mọi người cũng hiểu ý, âm thầm cất giấu đồ đạc, sau đó giả vờ bắt đầu tìm kiếm kho báu lần nữa.

Phạm Tăng thực ra cũng không ngốc, nhưng ông cũng không ép buộc mọi người phải có kỷ luật như sắt thép, đa số nộp công là đủ rồi.

Tài sản của Tang Hải Thành không hề ít.

Triệu huynh đệ, Tang Hải Thành đã chiếm được rồi, tất cả các khu vực đang thu gom tài vật, ngươi chuẩn bị một chút, đợi khi chỉnh lý gần xong thì chuẩn bị rút lui.

Phạm tiên sinh, ta cảm thấy Tang Hải Thành có thể làm căn cứ địa.

Triệu Chính nói.

Đây là một nơi tốt, nhưng chúng ta không giữ được.

Chỉ cần chúng ta kiểm soát Kim Nhân, sao lại không giữ được.

Triệu Chính một lòng muốn ở lại Tang Hải Thành, chính là vì những Kim Nhân này, mỗi Kim Nhân đều có thể sánh bằng một đội quân.

Những thứ đó là cơ quan của Đại Quốc Sư, ngươi nghĩ y sẽ cho chúng ta kiểm soát sao.

Phạm Tăng cảm thấy Triệu Chính quá ngây thơ.

Ngươi không được, nhưng ta có Hệ Thống mà, Triệu Chính nghĩ thầm.

Y có thể chi tiêu điểm thưởng trên Hệ Thống để biến Kim Nhân thành vũ trang của riêng mình.

Vẫn là nghe ta, chuẩn bị di chuyển, Phạm Tăng nhắc lại nhiệm vụ.

Triệu Chính gật đầu.

Người của Mặc Gia không hề biết rằng khi họ đang chiến đấu với Âm Dương Gia, Hạng Thị nhất tộc dưới sự dẫn dắt của Phạm Tăng đã cướp bóc Tang Hải Thành.

Ngay cả khi biết, Cự Tử cũng không thể quản được nữa, hiện tại kẻ địch họ đối mặt không thể xem thường.

Cái Nhiếp ra tay trước, muốn tạo một cái hố trên mặt đất.

Kiếm Nhị Thập Tam.

Tất cả đều dừng lại, chỉ có Cái Nhiếp vẫn còn hoạt động trong mắt mọi người, ai nấy nhìn Cái Nhiếp hai tay đồng thời vung vẩy, liên tục vẽ vạch chỉ vào một vị trí trên mặt đất.

Có thể là mười giây, cũng có thể là một giờ, khi Cái Nhiếp thi triển Kiếm Nhị Thập Tam, khái niệm thời gian đã không còn phù hợp nữa.

Đợi đến khi mọi người có thể di chuyển, mặt đất bị Cái Nhiếp tấn công đột nhiên nổ tung.

Oanh.

Đất đá bay cao mười mét, bên dưới còn có gạch ngói, linh kiện kim loại, tất cả đều bay lên trời.

Tử Nha Ngục bị khoét ra một cái hố một cách thô bạo.

Mọi người hít một hơi khí lạnh, Kiếm Nhị Thập Tam này quả nhiên có năng lực thần quỷ khó lường, rõ ràng chỉ thấy Cái Nhiếp vạch vài đường bừa bãi, vậy mà lại có uy lực đến vậy, quả nhiên xứng đáng là kiếm pháp của Kiếm Thánh.

Thiên Minh và Cao Nguyệt đều không tin quân Hạng Gia của Thiếu Vũ lại cướp bóc Tang Hải Thành, họ chạy đi tìm Thiếu Vũ, nhưng lại phát hiện Thiếu Vũ đã bị Phạm Tăng thuyết phục.

Chương 1327

Từ nhỏ học được vạn nhân địch, Hạng Thiếu Vũ biết trách nhiệm của mình, biết vô độc bất trượng phu, y cần tiền tài để xây dựng quân đội, Tang Hải Thành tiền tài phong phú, gần như tập trung tất cả tài sản của đường bờ biển, họ không lấy thì cũng chỉ để Đại Việt no bụng.

Vì vậy, Hạng Thiếu Vũ rất nhanh đã vứt bỏ gánh nặng đạo đức.

Nhưng Thiên Minh cho rằng điều này là sai, phản Tần là để người thiên hạ sống tốt, cũng bao gồm cả bách tính Tang Hải Thành.

Hai người bạn thân cuối cùng đã gặp phải xung đột ý niệm không thể hòa giải, trở thành cặp đấu nhanh nhất khai chiến.

Thiên Minh hy vọng dùng nắm đấm để khiến Thiếu Vũ tỉnh táo lại, nhưng y từ trước đến nay không phải là đối thủ của Hạng Thiếu Vũ.

Trước đây tuy có dựa vào đánh lén, lừa gạt mà thắng Thiếu Vũ, nhưng lúc đó Hạng Thiếu Vũ căn bản không nghiêm túc, Hạng Thiếu Vũ từ trước đến nay chưa từng nghĩ đến việc làm hại Thiên Minh.

Nhưng lần này Thiếu Vũ phải kiên định niềm tin của mình, nghiêm túc ra tay không chút do dự.

Bá Vương Trường Thương đối Kim Cô Bổng của Thiên Minh.

Trong vòng hai mươi hiệp, Thiên Minh đã bị đánh bại.

Thiên Minh, ta phải đi rồi, về Giang Đông, Hạng Thiếu Vũ nói: Ta sẽ tổ chức quân đội lật đổ Đại Tần, ta sẽ trở thành hoàng đế mới, đến lúc đó lý tưởng của chúng ta sẽ được thực hiện.

Thiên Minh nằm trên đất, mặt đầy nước mắt, tràn ngập sự không cam lòng.

Y biết hành vi hiện tại của Hạng Thị nhất tộc là sai, nhưng Thiên Minh lại vô lực phản bác.

Cao Nguyệt lúc này cũng không biết nên giúp ai, nàng cần mẹ và sư phụ chỉ dẫn.

Nàng cảm thấy Thiên Minh và Thiếu Vũ đều không sai, chỉ là một người thực tế, một người là kẻ lý tưởng, nàng mơ hồ cảm thấy lý tưởng tuy đẹp đẽ, nhưng nếu không trải qua tôi luyện bằng máu và nước mắt, lý tưởng vĩnh viễn chỉ là lý tưởng, không thể trở thành hiện thực.

Hạng Thiếu Vũ đi rồi, y muốn vén tấm màn hoa lệ của Sở Bá Vương mà y sắp trở thành.

Phạm Tăng cướp được một chiếc lâu thuyền, chuẩn bị đi đường biển.

Còn Triệu Chính chủ động ở lại, nói là đi đường bộ để kéo dài thời gian truy kích của quân Tần.

Phạm Tăng tuy cảm thấy Triệu Chính còn có mục đích khác, nhưng ông vẫn đồng ý.

Hiện tại Phạm Tăng cần duy trì sự thuần khiết của đội ngũ, nếu Triệu Chính có dị tâm thì chi bằng cứ để y rời đi trước.

Tất cả mọi người đều bắt đầu hành động.

Triệu Chính và Thiên Minh lại một lần nữa gặp nhau, Triệu Chính nhìn đôi mắt ấy của Thiên Minh, nhớ đến Lệ Cơ mà y từng yêu sâu đậm ngày xưa.

Đôi mắt quá giống, Triệu Chính biết Thiên Minh và Hạng Thiếu Vũ là bạn tốt, biết Thiên Minh đang bị hiện thực vô tình đả kích.

Đứng dậy đi, nếu ngươi còn coi Hạng Thiếu Vũ là bạn của mình, thì đừng nằm dài trên đất như một con chuột chết, Triệu Chính nói: Nước mắt không thể chứng minh ngươi đúng, ngươi cần phải chấn chỉnh lại tinh thần dùng hành động để chứng minh.

Thiên Minh im lặng bò dậy, trong đôi mắt y có một ngọn lửa, đó là y tuyệt đối sẽ không để Hạng Thiếu Vũ tiếp tục sai lầm.

Tuy y tiếp thu Phi Công Kiêm Ái trong thời gian rất ngắn, nhưng Thiên Minh trong cốt tủy đã có một loại đại ái đối với vạn sự vạn vật, ngay cả là kẻ địch y cũng có thể bao dung.

Vì vậy, Thiên Minh tuyệt đối sẽ không đồng ý với phong cách Tổn Một Thành Lợi Thiên Hạ của Hạng Thiếu Vũ, thiên hạ là thiên hạ của người thiên hạ, mình phải chứng minh điểm này: Triệu đại ca, ta biết.

Không, ngươi không biết, ngươi căn bản không biết phải làm thế nào, ngươi chỉ có lý tưởng, nhưng không biết thực tiễn, Triệu Chính nhịn không được nói: Hạng Thiếu Vũ có mục tiêu rõ ràng, cũng có sự giác ngộ trong hành động, nhưng ngươi thì không.

Thiên Minh im lặng không nói, bởi vì đúng là như vậy.

Triệu đại ca, ngươi có thể nói cho ta biết phải làm thế nào không.

Thiên Minh hiện tại cần một đạo sư.

Triệu Chính lắc đầu: Ta không thể dạy ngươi phải làm thế nào, ngươi chỉ có thể tự mình đi tìm, xem nhiều nghĩ nhiều rồi đi thực tiễn, bất kể đúng sai hãy quán triệt lý niệm của ngươi đến cùng, dùng sinh mệnh của ngươi mà thực tiễn.

Thôi được rồi, ta còn có việc, ngươi tự mình nghĩ đi, Triệu Chính cần Kim Nhân, bây giờ y cần.

Thiên Minh nhìn bóng lưng Triệu Chính, hai tay nắm chặt.

Hôm nay là một ngày Thiên Minh lột xác, y mất đi người bạn tốt nhất, nhưng lại nhìn thấy một mục tiêu cao xa hơn: thiên hạ.

Thiên Minh trước đây chỉ nghe các chú lo lắng cho thiên hạ, y chỉ nghĩ kẻ uy hiếp thiên hạ là Đại Tần là kẻ xấu, hiện tại lại phát hiện thiên hạ không hề đơn giản.

Uy hiếp thiên hạ không chỉ là Đại Tần và kẻ xấu, uy hiếp thiên hạ là tất cả những kẻ muốn có thiên hạ.

Thế nhưng mỗi kẻ tranh thiên hạ đều sẽ nói mình là vì thiên hạ, nhưng lại không quan tâm họ đã làm tổn hại bao nhiêu người vô tội để giành lấy thiên hạ.

Làm sao có thể tránh được tử thương đồng thời lại khiến thiên hạ thái bình đây.

Thiên Minh không biết đáp án, nhưng Triệu Chính đã bảo y hãy xem nhiều nghĩ nhiều rồi thực tiễn.

Tuy Thiên Minh không có đáp án, nhưng lại nhìn thấy một con đường dẫn đến đáp án.

Oanh.

Thiên Minh vẫn còn đang suy tư, Triệu Chính đã kiểm soát được hai Kim Nhân còn lại trong Tang Hải Thành.

Đây chính là sức mạnh, có Kim Nhân, Triệu Chính có niềm tin sẽ xây dựng căn cứ địa ở Tang Hải Thành: Đây sẽ là điểm khởi đầu của ta.

Những người ở lại đều là tâm phúc của Triệu Chính, họ lập tức bắt đầu quản lý Tang Hải Thành, và bắt đầu chiêu binh: tất cả những người căm ghét Đại Tần đều có thể cống hiến một phần sức mạnh.

Tuy Triệu Chính chính là Thủy Hoàng Đế, nhưng hiện tại y đã quen với thân phận mới của mình, cũng quen với việc lợi dụng phản Tần làm lá cờ.

Thế nhưng vừa bị quân phản loạn cướp bóc, lại muốn người dân gia nhập quân phản loạn, hiển nhiên có chút khó khăn.

Nhưng Triệu Chính không vội, dù sao thiên hạ người phản Tần vô số, căn bản không sợ không chiêu mộ được người.

Y đứng trên Kim Nhân có thể nhìn thấy khói đặc cuồn cuộn ở đằng xa, y biết đó là Mặc Gia và Âm Dương Gia đang chiến đấu.

Vận mệnh bảo vật.

Triệu Chính không tin cái gì là đạo cụ ước nguyện, ngay cả khi có y cũng không sợ, bởi vì y có Hệ Thống, hiện tại Hệ Thống đã tiến vào cốt truyện chính, tranh bá thiên hạ.

Triệu Chính biết tổng có một ngày mình sẽ trở lại Hàm Dương Cung.

Máu tươi và chi thể đứt lìa nhuộm đỏ toàn bộ Tử Nha Ngục, binh khí đứt gãy và giáp trụ vỡ nát nằm rải rác khắp nơi, hai bên triển khai cuộc huyết chiến, đều có thương vong.

Cự Tử cũng bị thương, nhưng họ cuối cùng đã đánh bại các cao thủ của Âm Dương Gia và Lục Kiếm Nô, đứng trước mặt Đông Hoàng Thái Nhất.

Vẫn còn một trận chiến nữa, tuy Cự Tử hoàn toàn có thể đi tổ chức tù phạm rút lui, nhưng y kiên trì ở lại đến cuối cùng, bởi vì y là người duy nhất biết chú ngữ, sau khi đánh bại Đông Hoàng Thái Nhất, y muốn dùng Long Châu trả lại thiên hạ thái bình.

Đông Hoàng Thái Nhất rất bình tĩnh, bởi vì y sẽ giết chết tất cả kẻ địch, bao gồm cả những người đã trốn thoát.

Toàn lực, từ trên người Đông Hoàng Thái Nhất bùng phát ra khí tràng vô địch, Tử Nha Ngục kiên cố như quả bóng bay phồng lên, bị sức mạnh đáng sợ làm căng lớn, cuối cùng oanh một tiếng nổ tung.

Mặt đất xuất hiện một lỗ hổng lớn mở ra, giống như ác quỷ phá đất mà ra.

Các ngươi đều phải chết.

Không chút để ý đến các thành viên Âm Dương Gia bị thương, Đông Hoàng Thái Nhất toàn lực ra tay.

Nguyệt Thần, Tinh Hồn họ đều suýt chết, may mắn là tuy bị đánh bại, nhưng vẫn dùng chút nội lực cuối cùng để bảo vệ mình.

Suýt nữa thì bị chôn sống, hiện tại họ nằm thoi thóp trong hố, kinh hoàng nhìn Đông Hoàng Thái Nhất khổng lồ hóa, cảm nhận sức mạnh ào ạt tỏa ra từ y, chỉ cảm thấy trời đất đều sẽ bị y đập nát.

Nhưng những người có kinh nghiệm đều biết Đông Hoàng Thái Nhất sắp chết, bởi vì một khi BOSS khổng lồ hóa, thì cái chết không còn xa, đây là kinh nghiệm xương máu.

Đông Hoàng Thái Nhất làm rung chuyển cả tòa thành, ngay cả đường bờ biển cũng bị thay đổi vĩnh viễn, chảy theo hình dáng lòng bàn tay của y.

Hơn nữa Đông Hoàng Thái Nhất còn bày ra Chu Tiên Trận, càng mạnh mẽ vô cùng, những đệ tử Mặc Gia vừa thoát khỏi ngục căn bản không có sức chống cự, bị đánh bay ra không khác gì rau cải.

Cự Tử thân tâm mệt mỏi.

Quỷ Cốc nhị tử lại toàn lực chiến đấu, thề phải chặn kẻ địch.

Kẻ nào cản ta, chết.

Oanh.

Đông Hoàng Thái Nhất chỉ một động tác, liền giống như một trận cuồng phong, hất người bay ra mặt biển, nước biển trên đại dương dễ dàng nổi lên sóng cao trăm mét như bồn rửa mặt.

Cái Nhiếp và Vệ Trang trên mặt biển chìm nổi bập bềnh như phao nước, cả người đều ướt sũng.

Người Tang Hải Thành đều tụ trên tường thành xem đại chiến long trời lở đất kia, người khổng lồ đứng sững giữa trời đất đó chính là thần là ma, đại địa bị đạp nát, trời xanh bị xé tan.

Đây chính là sức mạnh của thần a, Đông Hoàng Thái Nhất kích động nói.

Sát.

Hiện tại chỉ còn một cách, đó là tìm ra Long Châu.

Cự Tử không do dự nữa xông đến trước mặt Nguyệt Thần: Nói cho ta biết Long Châu rốt cuộc ở đâu.

Cả hai đều là người bị thương, khóe miệng Cự Tử rỉ máu, còn Nguyệt Thần thì bụng chảy máu.

Chương 1328

Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn để Đông Hoàng Thái Nhất hủy diệt thế giới này sao.

Nói cho ta biết Long Châu ở đâu, Cự Tử gầm lên.

Nguyệt Thần rất yếu, nàng và Tinh Hồn là những người cuối cùng còn sống sót, Đại Tư Mệnh và Vân Trung Quân đều đã chết.

Mặc Gia Cự Tử, đây chính là vận mệnh, ngươi cũng không thể không chấp nhận.

Không, đây không phải vận mệnh, ta từ trước đến nay không tin vận mệnh, Cự Tử nói.

Không tin mệnh.

Nguyệt Thần cười: Vậy ngươi sẽ chết trong sự không cam lòng.

Nàng sẽ không phản bội Đông Hoàng Thái Nhất.

Long Châu ngay dưới Khảm Vị.

Nhưng Tinh Hồn lại phản bội Đông Hoàng Thái Nhất, phản bội lãnh đạo của mình.

Nguyệt Thần khó tin nhìn Tinh Hồn, dường như không ngờ Tinh Hồn lại phản bội vị đại nhân kia.

Nguyệt Thần, ta và ngươi không giống nhau, mục tiêu của ta và mục tiêu của các ngươi cũng không giống, ta không muốn cam chịu đứng sau người khác, hiện tại Đông Hoàng Thái Nhất quá cường đại, cường đại đến mức ta không thể lay chuyển y, vậy ta nhất định phải trừ bỏ y.

Tinh Hồn có tính toán của riêng mình, y là người không cam chịu đứng sau người khác.

Tuy tôn kính Đông Hoàng Thái Nhất, nhưng y cũng có một trái tim muốn trở thành kẻ mạnh nhất thế giới.

Cự Tử lê lết thân thể bị thương, chạy đến Khảm Vị của Tử Nha Ngục, bắt đầu đào bới.

Trên chiến trường, Quỷ Cốc nhị tử đứng trên mặt biển, hai luồng kiếm ý đã làm dịu đi sự phẫn nộ của đại dương, sau đó chĩa mục tiêu vào Đông Hoàng Thái Nhất.

Chiến.

Âm Dương và Quỷ Cốc, cuộc quyết đấu đỉnh cao của hai môn phái thần bí.

Thương Hải Du Long, Tình Không Phích Lịch.

Người Quỷ Cốc quả nhiên không tầm thường, nhưng ta là thần.

Đông Hoàng Thái Nhất thúc đẩy thần lực, bốn thanh kiếm trong Chu Tiên Kiếm Trận đồng loạt chĩa vào kẻ địch.

Tru Tiên, Lục Tiên, Hãm Tiên, Tuyệt Tiên.

Bốn đạo kiếm quang vạn trượng.

Oanh long long.

Nguyệt Thần, Tinh Hồn trố mắt há hốc mồm nhìn kiếm quang hủy diệt ập đến, trong khoảnh khắc liền hóa thành xương trắng, mục tiêu tiếp theo chính là Cự Tử.

Đối mặt với sức mạnh đáng sợ như vậy, Vệ Trang và Cái Nhiếp lại bình tĩnh lạ thường.

Kiếm khách, chỉ khi ở trong trận quyết đấu đỉnh cao mới là rực rỡ nhất, nhảy múa cùng tử thần, đồng hành cùng nguy hiểm.

Sống và chết trong một khoảnh khắc bùng nổ sức mạnh siêu việt không gian thời gian, thành tựu bản thân.

Thế nào là kiếm.

Vì chết mà sinh.

Thế nào là kiếm khách.

Tuy sống nhìn chết.

Kiếm khách và kiếm, kiếm và kiếm khách, đều chỉ tồn tại vì một khoảnh khắc rực rỡ, mỗi lần tỏa sáng đều sẽ đẹp hơn trước, sự chờ đợi duy nhất cũng chỉ là sự lụi tàn sau khoảnh khắc huy hoàng nhất.

Hai vị kiếm khách hàng đầu, bản thân họ chính là thanh kiếm đẹp nhất của Thăng Long.

Hào khí trùng vân tiêu, kiếm quang động cửu châu.

Oanh.

Đông Hoàng Thái Nhất nhìn lũ kiến hôi trước mặt dám khiêu chiến mình, nở nụ cười tàn nhẫn, hôm nay y sẽ khiến đối phương kiếm gãy người vong: Kiếm của các ngươi so với tứ kiếm của ta căn bản không đáng là gì.

Tứ kiếm đối hai kiếm.

Biển cả rút nước, trời xanh mất màu.

Đường bờ biển một lần nữa thay đổi, hai luồng sức mạnh siêu việt thời gian không gian đan xen tạo thành tận thế của thế giới.

Trong vòng mười dặm không có vật sống nào, Cự Tử tuyệt vọng nhìn kiếm quang càng lúc càng đến gần y, kiếm quang đó phàm nhân căn bản không thể chống đỡ, chỉ cần hơi tiếp xúc sẽ lập tức tan thành tro bụi, không thể sống sót.

Cự Tử tuyệt vọng rồi.

Không bùng nổ trong tuyệt vọng, thì chết trong tuyệt vọng.

Ra đi, Thần Long.

Dùng hết khí lực cuối cùng, điều động chân khí trong cơ thể, dùng hết sức bình sinh hô to chú ngữ.

Trời tối rồi.

Trong mây đen có thứ gì đó xuất hiện.

Đông Hoàng Thái Nhất thầm nghĩ không ổn, khóe mắt y cuối cùng phát hiện thứ trong mây đen kia lại kết nối thành một thể với mặt đất.

Đó là Thần Long.

Cự Tử tuy không đào được Long Châu, nhưng trước khi kiếm quang bao vây y, y đã đứng trên Khảm Vị lớn tiếng hô chú ngữ.

Long Châu không chôn quá sâu, cảm nhận được chú ngữ, Thất Long Châu cuối cùng cũng triệu hồi ra Thần Long.

Cả thế giới tối đen, mọi người không khỏi bước ra khỏi phòng ngẩng đầu nhìn hiện tượng phi tự nhiên phi lý đó.

Đây không phải nhật thực.

Đông Hoàng Thái Nhất đang giằng co với Quỷ Cốc nhị tử ngây người nhìn tất cả, y phát hiện hóa ra mọi chuyện đều là thật, đây không phải là cái bẫy mà Đại Quốc Sư đã giăng ra để đả kích Âm Dương Gia.

Nhưng càng là sự thật, Đông Hoàng Thái Nhất lại càng thêm tuyệt vọng.

Đại Quốc Sư ngay cả loại đạo cụ quỷ thần này cũng có thể tùy tay ném ra, đây là khí phách và đáng sợ đến mức nào.

Âm Dương Gia từ đầu đã không phải đối thủ của Đại Quốc Sư, uổng cho Đông Hoàng Thái Nhất còn luôn muốn thắng Đại Quốc Sư một ván.

Hạng Thiếu Vũ cảm thấy mình có lẽ đã chiêu cảm thiên phạt, rõ ràng đang đi trên biển rất tốt, nhưng đột nhiên biển cả nổi sóng, sau đó trời lại đột ngột tối đen, tất cả những điều này khiến y cảm thấy mình đã bước vào một lãnh địa thần bí, có lẽ mình sẽ xuất sư vị tiệp thân tiên tử, bị đại dương nuốt chửng.

Lúc này Thiếu Vũ nằm trên boong tàu, nhìn về phía chân trời có ánh sáng mờ ảo, trong lòng nghĩ đây rốt cuộc là cái gì.

Thần Long, Thần Long xuất hiện.

Cự Tử thoát khỏi hiểm cảnh trong gang tấc, nhưng cuối cùng Thần Long bùng nổ khí tràng đã hóa giải một phần kiếm quang không phân biệt địch ta của Đông Hoàng Thái Nhất.

Nhưng ngay cả Cự Tử, lúc này cũng không nói nên lời, cái đầu to lớn của Thần Long chậm rãi hạ xuống trước mặt, Cự Tử khô miệng cứng lưỡi, mặt đầy ngơ ngác.

Hãy nói ra nguyện vọng của ngươi, Thần Long phun ra tiếng người.

Không hay rồi, Đông Hoàng Thái Nhất biết đại sự không ổn, nhưng y hiện tại lại bị Quỷ Cốc nhị tử kéo chân, căn bản không kịp xử lý Cự Tử.

Cái Nhiếp và Vệ Trang tuy cũng rất kinh ngạc, nhưng họ đã biết Đỗ Lan phu thê thần kỳ đến mức nào, ngược lại bình tĩnh tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Vì thiên hạ, cũng vì chính mình.

Lúc này hai người họ lại tâm linh tương thông, đều hy vọng Cự

Tử có thể giết chết Đông Hoàng Thái Nhất.

Cự Tử cũng không làm mọi người thất vọng: Có thể giết chết người khổng lồ đằng kia không.

Y chỉ vào Đông Hoàng Thái Nhất khổng lồ vô cùng mà nói.

Nguyện vọng này có thể thực hiện, ngươi xác định muốn ước nguyện này sao.

Không.

Đông Hoàng Thái Nhất không màng kiếm khí, quay người đi giết Cự Tử.

Chương 1329

Đây là cuộc đua của thời gian.

Kiếm khí của Quỷ Cốc nhị tử trước tiên đã mở hai lỗ trên lưng Đông Hoàng Thái Nhất, nhưng y không chết, mà điên cuồng lao về phía Cự Tử.

Cự Tử nhìn kẻ địch giết đến, vội vàng nói: Phải, giết y.

Lúc này quyền phong của Đông Hoàng Thái Nhất đã khiến Cự Tử khó lòng chống đỡ.

Đôi mắt Thần Long lóe lên, tất cả trở về bình tĩnh.

Cự Tử sống sót, tất cả về Đông Hoàng Thái Nhất đều biến mất.

Nguyện vọng đầu tiên đã được thực hiện, ngươi còn hai nguyện vọng, Thần Long nói.

Tất cả mọi người đều đại kinh thất sắc, không ngờ thật sự có thể.

Và Cự Tử cuối cùng cũng nói ra nguyện vọng thứ hai: Xin hãy để thiên hạ thái bình.

Thần Long im lặng một lúc: Nguyện vọng này ta không thể thực hiện, nguyện vọng phải cụ thể hơn.

Ngươi phải chỉ ra những yếu tố ảnh hưởng đến hòa bình thế giới, ta mới có thể nhắm mục tiêu hoàn thành nguyện vọng.

Thần Long là chuyên gia nguyện vọng chuyên nghiệp, tuyệt đối sẽ không thực hiện những nguyện vọng mơ hồ.

Nguyện vọng lớn nhất của Cự Tử, Thần Long lại không thể thực hiện, điều này khiến vị cổ nhân ấy rất thất vọng.

Còn hai nguyện vọng, y phải suy nghĩ lại.

Quỷ Cốc nhị tử cũng đã đi đến, ngẩng đầu nhìn cái đầu to lớn của Thần Long, họ sẽ không cướp nguyện vọng của Cự Tử, họ chỉ là nhìn Thần Long.

Thiên hạ thái bình không được, vậy mình nên ước nguyện gì đây.

Để Đại Việt diệt vong.

Nguyện vọng này ước chừng có thể thực hiện, nhưng không có Đại Việt thì vẫn sẽ đánh nhau.

Vậy ước nguyện khôi phục Lục Quốc.

Cự Tử rối rắm, y đương nhiên biết tranh chấp Lục Quốc, đó chính là Chiến Quốc.

Chiến tranh thời Chiến Quốc hoàn toàn khác với đầu thời Xuân Thu.

Chiến tranh đầu thời Xuân Thu, các chư hầu đều là thân thích, người tham gia quân đội cũng đều là người trong nước, tương đương với công dân La Mã, đều là người thành thị.

Khi đánh nhau, ngươi tiến ta lùi, trước dùng chiến xa qua lại ra vẻ, đánh xong cũng rất lễ phép mà về thành.

Nhưng thời Chiến Quốc, đánh nhau đã hoàn toàn khác rồi, cái cần là đầu người, hàng loạt sinh mệnh đều bị chiến tranh khốc liệt nuốt chửng.

Nếu Lục Quốc tái lập, thì bách tính sẽ lại quay về dưới bánh xe chiến tranh, bị nghiền thành thịt nát.

Cự Tử lần đầu tiên phát hiện ước nguyện cũng là một công việc kỹ thuật đến thế, đặc biệt là khi mang trong lòng ý niệm về thiên hạ.

Vậy để Mặc Gia kiến quốc, thống nhất Thăng Long.

Nguyện vọng này cũng có thể thực hiện, nhưng nếu Cự Tử thật sự ước nguyện, e rằng lương tâm y sẽ không chịu nổi.

Lịch sử chính là quá trình nhân loại từng bước đột phá giới hạn thấp nhất của mình.

Thánh nhân cổ đại khó lòng tái hiện ở hiện đại, nhưng dã tâm tàn nhẫn của người cổ đại lại có thể được kế thừa qua các thế hệ và còn được cường hóa.

May mắn là Cự Tử sống trước công nguyên, giới hạn thấp nhất của nhân loại vẫn còn rất cao, Cự Tử tuy không phải thánh nhân nhưng cũng là người tốt, y không hề điên cuồng thống nhất thế giới để làm độc tài giả.

Đương nhiên một nguyên nhân khác là vì y biết lý niệm Mặc Gia tuy tốt đẹp nhưng rất khó thực hiện.

Phi Công Kiêm Ái tuy tốt, nhưng người đời đều yêu bản thân hơn yêu người khác.

Còn Nhân Ái của Nho Gia lại đề xuất trước tiên yêu bản thân và gia đình rồi mới yêu người khác, tuy cách cục có vẻ nhỏ, nhưng lại phù hợp với suy nghĩ của đa số người đời.

Phi Công Kiêm Ái sinh ra vĩ nhân, Nhân Ái của Nho Gia đi vào chúng sinh.

Cự Tử lúc này đã giữ vững được giới hạn của Phi Công Kiêm Ái, không trở thành Thủy Hoàng Đế thứ hai.

Nói đi, nguyện vọng thứ hai, Thần Long vẫn đang chờ đợi.

Có thể để mọi người đều có cuộc sống tốt đẹp không.

Cự Tử nói, y hy vọng thông qua cuộc sống vật chất sung túc để xua tan oán khí trong lòng mọi người.

Cái này không thành vấn đề, cho mỗi người đủ tiền ăn mặc cả đời, ngươi hài lòng chứ.

Thần Long nói.

Cái này không được, Cái Nhiếp lập tức nghĩ ra điều này không thể: Cự Tử, cái này không được.

Cự Tử cũng lập tức tỉnh táo lại, điều này quả thật không được, nếu mọi người đều có tiền, thì tiền cũng sẽ không còn giá trị nữa.

Ước nguyện sao mà khó vậy.

Ước nguyện thực ra không khó, mà là nguyện vọng của Cự Tử đều quá lớn, quá khó thực hiện.

Cự Tử, chi bằng để mọi người đều có đất đai canh tác, Cái Nhiếp đề nghị.

Tuy chỉ là trị ngọn không trị gốc, nhưng trong thời gian ngắn có thể khiến mọi người nhanh chóng an định, chỉ là về sau ngày tháng dài, việc sáp nhập ruộng đất sẽ khiến xã hội lại một lần nữa động loạn.

Nhưng Cự Tử cũng không biết phải làm sao, nguyện vọng này dường như vẫn ổn: Thần Long hãy để mỗi người đều có đủ ruộng đất canh tác, đảm bảo mùa màng của mỗi người đều có thể khiến họ có cuộc sống sung túc.

Nguyện vọng này có thể thực hiện, đôi mắt Thần Long lại lóe sáng, toàn bộ diện tích Thăng Long đều lớn hơn một vòng, xuất hiện đủ ruộng đất màu mỡ canh tác: Nguyện vọng thứ hai đã thực hiện, nói đi, nguyện vọng cuối cùng của ngươi.

Tuy không có cảm giác gì thật, nhưng cái chết của Đông Hoàng Thái Nhất trước đó cũng chỉ trong chớp mắt, nên họ tin Thần Long.

Nguyện vọng cuối cùng là gì.

Mọi người lập tức vắt óc suy nghĩ, hy vọng có thể tìm được nguyện vọng thích hợp.

Đáng tiếc nguyện vọng thứ hai đã khiến họ cạn kiệt trí óc, huống chi là nguyện vọng thứ ba.

Đỗ Lan phát hiện nguyện vọng của họ toàn là hướng về thiên hạ, thầm nghĩ họ cũng thật vất vả, rõ ràng chỉ là người ở ngoài triều đình mà lại quan tâm dân sinh hơn cả văn võ bá quan triều Tần, đây là tinh thần gì vậy chứ.

Thật cảm động, Mặc Gia lần này tử thương thảm trọng, họ vậy mà cũng không nghĩ đến việc hồi sinh người của mình.

Nguyện vọng cuối cùng, Đỗ Lan vẫn đang xem, muốn xem Cự Tử còn có thể làm ra chuyện gì.

Ngươi có thể khiến Thăng Long vĩnh viễn không xảy ra chiến tranh không.

Trước đó là kiêm ái, để người thiên hạ đều có ruộng đất canh tác, bây giờ là phi công, để thiên hạ không còn chiến sự.

Nguyện vọng này có thể thực hiện, ta có thể truyền tống tất cả chiến tranh đến dị không gian, để họ đánh nhau ở đó, Thần Long cho biết chiến tranh tuyệt đối có thể không xảy ra trên đất Thăng Long, nhưng sẽ đánh ở nơi khác.

Ta không phải ý đó, ta là muốn nói để tất cả mọi người đều không đi phát động chiến tranh, Cự Tử nói.

Thần Long im lặng, Cự Tử liền biết nguyện vọng này chín phần mười là không được.

Quả nhiên ngay cả Thần Long cũng không thể chấm dứt chiến tranh, con người ơi, vì sao lại không thể dừng chiến tranh được chứ.

Nhưng lần này Thần Long lại bất ngờ đáp: Có thể, ta có thể khiến tất cả mọi người đều không phát động chiến tranh.

Vậy còn chờ gì nữa.

Cự Tử kích động nói.

Quỷ Cốc nhị tử không ngờ lại thật sự có thể thực hiện nguyện vọng như vậy, đều tỏ ra kinh ngạc, cái này cũng được sao.

Được thì được, nhưng chẳng qua là tiến hành một lần tẩy não đối với toàn nhân loại mà thôi, để họ từ bỏ chiến tranh.

Thậm chí vừa nghĩ đến chiến tranh liền đầu đau như búa bổ.

Ba nguyện vọng đã thực hiện, tạm biệt.

Thần Long biến mất, hóa thành bảy viên Long Châu bay đến bảy nơi trên thế giới.

Trời lại sáng, chỉ còn rất ít người sống sót.

Và bị Cự Tử làm như vậy, các thế lực phản Tần và Đại Việt đều không thể phát động chiến tranh, những cuộc chiến đang xảy ra cũng không còn nữa.

Không chỉ là Thăng Long, toàn thế giới đều như vậy, bất kỳ kẻ nào phát động chiến tranh đều sẽ bị trừng phạt.

Tất cả thống soái quân nhân đều đầu đau như búa bổ, căn bản không còn tâm trạng đánh trận nữa.

Chương 1330

Đỗ Lan không ngờ họ lại ước nguyện kiểu này, thầm nghĩ cái này đúng là đã khóa chặt sự phát triển chiến tranh của Địa Cầu rồi.

Triệu Chính cũng đau khổ quỳ trên tường thành, y từ Hệ Thống biết trong đầu tất cả mọi người đều xuất hiện cấm chế, chỉ cần nghĩ đến đánh trận là sẽ đầu đau như búa bổ.

Mặc Gia Cự Tử.

Hầu như không cần suy nghĩ nhiều, Triệu Chính lập tức nghĩ đến Kiêm Ái Phi Công, chỉ có loại người có tư tưởng này mới có thể làm ra chuyện như vậy.

Vậy chẳng phải là ước nguyện bấy lâu nay của mình đều sẽ bị phá hủy sao.

Đáng chết, Triệu Chính hiện tại chỉ muốn giết Cự Tử.

Thế nhưng y vừa nghĩ đến giết người, cũng là đầu đau như búa bổ.

Kêu gọi Hệ Thống, nhưng Hệ Thống cũng không có biện pháp giải quyết tốt nào.

Đỗ Lan ngây người nhìn tất cả, thầm nghĩ thế giới này sẽ biến thành cái dạng gì đây.

Sẽ biến thành Đại Đồng thế giới sao.

Không có chiến tranh tuy một mức độ nào đó đã bảo tồn sinh mệnh, nhưng chiến tranh cũng là một thủ đoạn giải quyết vấn đề, ví dụ như mâu thuẫn giữa Đại Việt và các thế lực phản Tần hiện tại, không có chiến tranh trời mới biết phải giải quyết thế nào.

Có lẽ sẽ chia cắt và trị vì, trở thành hai quốc gia ngăn cách. hoặc giả sẽ thống nhất thông qua giao lưu hiệp thương.

Nhưng khả năng trước lớn hơn rất nhiều so với khả năng sau.

Hơn nữa có cấm chế này, rất nhiều người sẽ cát cứ xưng vương, dù sao cũng không ai có thể tấn công họ, mà họ cũng sẽ không đi mở rộng địa bàn, rất có khả năng sẽ là một mảnh hỗn loạn.

Đỗ Lan cũng im lặng, ta quyết định âm thầm quan sát thế giới này, xem thế giới này rốt cuộc sẽ biến thành dạng gì, là tốt hay xấu.

Thế giới thay đổi trong một ngày, Cự Tử trở thành tồn tại song trọng vừa bị người ta ghét bỏ vừa được người ta truy phủng, người yêu y yêu đến chết, người ghét y ghét đến không muốn y chết.

Quả nhiên không có thế giới hoàn hảo, ngay cả không đánh nhau cũng vẫn còn những vấn đề khác.

May mắn thay ở đây vẫn còn Đỗ Lan, và một nhóm người được y chọn, lúc này tất cả Thần Lực Giả đều phải đảm nhận thân phận sứ giả đàm phán, đi lại giữa các thế lực lớn, hy vọng có thể biến thế giới tốt đẹp hơn.

Nhưng nếu không có bạo lực, mọi người vì sao phải nghe lời của Thần Lực Giả chứ.

Họ dù lợi hại đến mấy chẳng lẽ còn có thể giết người sao.

Lại không thể động thủ, những người lười biếng căn bản không sợ quyền uy.

Thế nhưng Thần Lực Giả có thần thông, không chỉ là bạo lực, còn có thể tịch thu tất cả tài sản của kẻ lười biếng, khiến y một xu cũng không có.

Mà không thể sử dụng bạo lực, kẻ lười biếng cũng không thể cướp bóc từ người khác, vận mệnh của họ chỉ có thể là chết đói.

Đương nhiên để ước thúc Thần Lực Giả, vẫn cần Đả Thần Tiên.

Người nắm giữ Đả Thần Tiên là người duy nhất trên thế giới này có thể sử dụng bạo lực, đương nhiên bạo lực này chỉ hữu dụng với Thần Lực Giả, người này được gọi là Trì Tiên Nhân.

Trì Tiên Nhân đời đầu chính là Mặc Gia Cự Tử, và sau này cũng chỉ có thể do người thường đảm nhiệm.

Cứ như vậy, một chu trình mới lại được thiết lập, bình dân, Thần Lực Giả, Trì Tiên Giả nhanh chóng hình thành thế cân bằng.

Trong hòa bình, triều Tần bị triều Hán thay thế, và triều Hán cũng trở thành một quốc gia chế độ liên bang, bắt đầu bành trướng ra hải ngoại.

Không thể không nói, triều Hán lúc này càng giống Mỹ quốc tương lai.

Triệu Chính vẫn không từ bỏ giấc mộng làm hoàng đế, y muốn đi tranh cử Tể Tướng, còn Lưu Bang, vị hoàng đế phong kiến lợi hại nhất, trở thành chủ tịch nông hội.

Quân đội chuyển chức thành công nhân, Trường Thành vẫn cần, nhưng không phải bức tường phòng ngự, mà là để xác định đường biên giới.

Thế giới không còn chiến tranh, quân nhân, tướng quân, binh thư đều dường như trở thành những thứ không cần thiết.

Nhưng Đỗ Lan đã phát minh ra bàn cát suy diễn, ít nhất cũng để họ có cơ hội chỉ thượng đàm binh.

Thế giới biến thành thế này, Đỗ Lan cũng không nghĩ tới, nhưng thấy mọi người vẫn nỗ lực phấn đấu vì một thế giới tốt đẹp, Đỗ Lan cũng không nói gì nữa.

Nếu họ không hài lòng, có thể tìm Long Châu tự mình thay đổi thế giới.

Hạng Thiếu Vũ sau khi trở về Giang Đông cũng học tập Tang Hải Thành, nỗ lực đóng thuyền, đã không thể tranh bá thế giới, vậy thì ra hải ngoại kiếm tiền đi.

Còn Thiên Minh chính thức gia nhập Mặc Gia nỗ lực học tập, y muốn khiến thế giới tốt đẹp hơn, muốn chứng minh với Hạng Thiếu Vũ rằng thế giới có song thắng.

Hai người bạn thân ngày xưa không gặp mặt, có lẽ họ sẽ không bao giờ gặp lại, nhưng mỗi người đều nỗ lực vì mục tiêu của riêng mình.

Dường như có chút sai lệch, Đỗ Lan nói với Địch Ny Toa: Cự Tử thật sự mang trong lòng thiên hạ, cuối cùng đã biến Địa Cầu thành một thiên đường hòa bình, khâm phục y đã nghĩ ra điều đó.

Chẳng phải cũng khá tốt sao.

Địch Ny Toa nói: Chàng không hài lòng chẳng lẽ không phải vì các loại phục bút chiến tranh chàng đã chuẩn bị đều không dùng được sao.

Ta đâu phải cuồng chiến tranh, làm sao lại thế được, Chỉ là Doanh Chính không thể cùng Hạng Vũ, Lưu Bang tranh bá thiên hạ, thực sự có chút đáng tiếc.

Ta đã chuẩn bị để Thiên Minh theo Lưu Bang, Cao Nguyệt theo Triệu Chính, Hạng Thiếu Vũ độc lĩnh một phe, ba người gặp nhau trên chiến trường, yêu hận đan xen, làm tổn thương lẫn nhau.

Nhưng Cự Tử làm một phát thế này, tất cả sắp đặt của ta đều thành công cốc.

Đỗ Lan thất vọng là điều này.

Địch Ny Toa chỉ nghĩ Đỗ Lan vẫn chưa hoàn hồn từ mười mấy năm ở thế giới Hokage, thế hệ cũ tàn sát nhau còn chưa đủ, còn muốn sắp xếp cho những bông hoa của tổ quốc thế hệ trẻ chiến đấu, thật sự quá xấu xa.

Chàng đã đưa Long Châu Lôi Đạt cho Quỷ Cốc nhị tử sao.

Địch Ny Toa đổi chủ đề.

Đúng vậy, chia ra để họ mỗi người giữ một nửa, hợp lại chính là Long Châu Lôi Đạt, có thể giúp họ tìm thấy Long Châu, Đỗ Lan nói.

Thiếp cảm thấy đây chỉ là thêm phiền phức cho họ, thế giới này như vậy cũng khá tốt, không có chiến tranh.

Nhưng họ cũng có khả năng sẽ cần thay đổi, Đỗ Lan nói.

Thiếu Tư Mệnh và Hiểu Mộng nhìn vợ chồng họ chỉ điểm giang sơn, đều mặt đầy ngơ ngác, thay đổi thế giới đối với họ dường như đơn giản như thuyền xuôi dòng nước.

Đi thôi, chúng ta đi tham gia hôn lễ của Đoan Mộc Dung và Cái Nhiếp.

Đã không đánh nhau nữa, vậy mọi người nên vui vẻ uống mừng, ăn tôm hùm đất cho thỏa thích.

Tôm hùm đất có nguồn gốc từ châu Mỹ, sau khi nuôi dưỡng đã có số lượng khổng lồ, tôm hùm đất cay tê chính thức lên bàn tiệc quốc yến Hán quốc.

Thạch Lan và ca ca đã về Thục địa, nàng muốn dùng kiến thức Đỗ Lan đã dạy để phát triển Tứ Xuyên, để mọi người đều có cuộc sống tốt đẹp.

Mạnh Khương Nữ trở thành pháp quan, ngay cả không có chiến tranh thế giới này vẫn còn tội ác lừa gạt, trộm cắp, thiết kế cơ quan giết người, sức mạnh của pháp luật vẫn cần có người bảo vệ.

Thái Hòa tiếp tục thống lĩnh đội thuyền ra khơi, lần này nàng sẽ trực tiếp đến La Mã, còn nhiệm vụ đến châu Mỹ sẽ giao cho một đội thuyền khác.

Tất cả mọi người đều tìm được vị trí mới của mình, Khắc Lý Ngang cũng cuối cùng đã đặt chân lên con đường về nhà.

Bách gia tranh minh vẫn sẽ tiếp tục, tuy không có chiến tranh, nhân dân không còn khao khát tìm tòi tư tưởng cấp thiết như vậy, nhưng sự đối đầu tư tưởng sẽ không ngừng nghỉ, các nhà tư tưởng vĩnh viễn sẽ xuất hiện, tỏa sáng trên đại địa Thăng Long.

Cao Nguyệt bắt đầu học y, nàng và mẫu thân trở thành những người đầu tiên nhập trú Thiên Cung.

Thiên Cung là nhà của Thần Lực Giả, tọa lạc trên Đông Hải.

Sau khi Thần Lực Giả chết, thần lực sẽ ngẫu nhiên luân hồi đến túc chủ tiếp theo, chỉ cần thiết bị duy trì thần lực tồn tại, thần lực sẽ không biến mất, mà thiết bị duy trì đó ở Thiên Cung, đương nhiên rất an toàn, không chỉ không tìm thấy mà còn không thể phá hủy được.

Cái Nhiếp xem như đã an cư, Vệ Trang uống một ly rượu tại hôn lễ, sau đó y cùng Lưu Sa của y rời khỏi Thăng Long, đi chu du thế giới.

Nghe nói y và Xích Luyện bên nhau cả đời, đáng tiếc là không kết hôn.

Trăm năm sau, nhân loại ở Trung Đông còn phát hiện dòng chữ Vệ Trang để lại, nói rằng y và sáu sát thủ đã đấu kiếm ở đây, vô cùng mãn nhãn, nên đặc biệt để lại chữ để kỷ niệm.

Mọi người đều có mục tiêu mới, nỗ lực sống trong thế giới không chiến tranh này.

Thạch Lan, con gái nuôi của Đỗ Lan, không đi cùng họ, còn Thiếu Tư Mệnh thì vô cầu vô dục, với thân phận viên công đi theo Đỗ Lan chuẩn bị đến thế giới mới.

Địch Ny Toa đương nhiên đã đưa Hiểu Mộng đi, công tác giáo dục Hiểu Mộng còn nhiều gian nan, Địch Ny Toa còn rất nhiều việc phải làm.

Vì vậy thế giới tiếp theo, Đỗ Lan phải tự mình đi mạo hiểm.

Nhìn mọi người đều có việc để làm, với tư cách một trụ cột gia đình, y vừa bất lực vừa mãn nguyện.

Chương 1331

Vì vậy Đỗ Lan quyết định bắt đầu một hành trình tu luyện.

Trước đây khi y tìm kiếm vũ trụ trống rỗng, từng tìm thấy một số vũ trụ có lực chiến bùng nổ.

Đương nhiên không chỉ là lực chiến thuần túy, trong đó còn có đủ loại đạo cụ nguy hiểm có thể thay đổi thế giới.

Vì quá nguy hiểm, Đỗ Lan vẫn luôn bỏ qua những vũ trụ này.

Nhưng bây giờ Đỗ Lan quyết định đi luyện tay nghề, trước tiên sẽ chọn Vũ Trụ Marvel.

Vũ Trụ Marvel, chỉ mới trải qua một lần trong Chủ Thần Không Gian, nhưng đó chỉ là một vũ trụ phân nhánh không hoàn chỉnh.

Lần này Đỗ Lan sẽ đến Vũ Trụ Marvel thực sự, bên trong có đủ loại sức mạnh mạnh đến biến thái, có hiện thân của ý chí vũ trụ là Tử Vong và Vĩnh Hằng, còn có những sinh mệnh vũ trụ trường thọ cao thâm khó lường như Cao Thiên Tôn, đương nhiên không thể thiếu những tồn tại đáng sợ như Thôn Tinh Giả.

Lần này Đỗ Lan xuất phát một mình, chính là để tu luyện, nâng cao thực lực của bản thân.

Lần trước Đỗ Lan phát hiện Vũ Trụ Marvel, vũ trụ này vẫn còn trong thời kỳ Thế chiến II, thời gian trôi qua lâu như vậy, bây giờ cũng đã phát triển đến thế kỷ mới.

Nhớ lần trước đến, Đỗ Lan còn uống rượu với Đội Trưởng Mỹ chưa tiêm huyết thanh, đương nhiên bạn thân của hắn là Bucky cũng ở đó.

Đỗ Lan còn có ảnh chụp chung với họ, lần này cũng mang theo trên người, có cơ hội có thể lại uống một ly với Đội Trưởng Mỹ, đương nhiên vẫn là hắn mời khách.

Đỗ Lan là cố ý, người mắc nợ luôn khiến người ta ấn tượng sâu sắc hơn.

Vì vậy Đội Trưởng Mỹ mời khách, hắn sẽ nhớ Đỗ Lan, không dễ dàng quên.

Chỉ là nửa đêm sao lại ồn ào đến vậy.

Đỗ Lan cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, hắn vừa mới bước ra từ Cổng Thời Không mà.

Oanh.

Ngay lúc Đỗ Lan còn đang nghi hoặc, một chiếc xe con vẽ một đường cong trên không trung bay từ phía đối diện tòa nhà qua.

Rầm một tiếng đã đè Đỗ Lan dưới xe ô tô.

Sau đó ngọn lửa hùng hổ nuốt chửng cả chiếc ô tô, bao gồm cả Đỗ Lan cũng bị mắc kẹt trong biển lửa.

Tình huống gì đây.

Kẹt kẹt, trực thăng cơ trên không trung chiếu xuống ánh sáng, cột đèn chiếu con phố bên cạnh thành ban ngày.

Bố ơi, mẹ ơi, con thấy rồi, vừa nãy có một chiếc ô tô bay qua đè chết một người.

Một học sinh cấp ba kích động hét lên, tay còn cầm một chiếc DV: Con có thể sang phố bên cạnh không.

Học sinh cấp ba rất kích động, cậu rất tò mò phố bên cạnh rốt cuộc xảy ra chuyện gì, náo nhiệt như vậy chắc chắn là chuyện tốt.

Nếu quay được, đủ để cậu trở thành ngôi sao của trường.

Con xin bố mẹ.

Đừng hòng.

Mau rời xa cửa sổ, chỗ đó không an toàn.

Cha mẹ học sinh cấp ba tuyệt đối sẽ không để con trai mình mạo hiểm.

Họ cũng nhìn thấy, trên trời bay xuống một chiếc xe đè chết người.

Lúc nguy hiểm như vậy, họ nên ở trong nhà, tránh xa cửa sổ.

Oanh long, hai tòa nhà nổ tung như nhau, đá bay loạn xạ.

Hai con quái vật từ phố bên cạnh đánh sang con phố này, và cách chúng di chuyển chính là húc đổ tường, bê tông cốt thép căn bản như đậu hủ.

Học sinh cấp ba bây giờ cuối cùng cũng biết sợ, không tự chủ lùi lại.

Hai con quái vật đang đối mắt, đang tích lực, đang chuẩn bị cho đòn tấn công tiếp theo.

Oanh.

Gần như cùng lúc, mặt đất xuất hiện vết nứt, hai con quái vật đồng thời mượn lực từ mặt đường nhựa, như xe tăng lao thẳng vào giữa.

Sao Hỏa va Địa Cầu.

Còn quân Mỹ chỉ có thể tuyệt vọng nhìn tất cả từ trực thăng cơ, họ căn bản không làm được gì, họ căn bản không dám hạ thấp độ cao, cũng không dám đi cứu giúp cư dân cần giúp đỡ.

Học sinh cấp ba trố mắt há hốc mồm nhìn hai con quái vật từ hai bên lao đến, đối đầu nhau ngay trước cổng chính khu dân cư của họ, oanh.

Chỉ cảm thấy màng nhĩ đau nhói, sau đó tất cả kính trước mặt cậu đều vỡ nát.

Quyền lực của hai con quái vật này sẽ hủy diệt tất cả, học sinh cấp ba tuyệt vọng bị sóng xung kích khổng lồ thổi bay ra ngoài, mảnh kính đâm vào mặt cậu, đau rát.

Con trai.

Cha mẹ lao đến, vội vàng kéo con trai mình vào phòng, nhưng ánh mắt liếc thấy cuộc chiến trên đường phố đã thay đổi, giữa hai con quái vật lại xuất hiện một thân ảnh thứ ba.

Chỉ thấy người thứ ba quay lưng về phía họ, hai tay dang rộng sang hai bên, vậy mà đồng thời đỡ được nắm đấm của hai con quái vật.

Hulk và Abomination, hai nắm đấm lớn như cái chảo bị Đỗ Lan nắm chặt, hiển nhiên họ đều không thể hiểu đây là chuyện gì.

Ta còn tưởng là thứ quỷ quái gì chứ, hóa ra là hai tên các ngươi.

Không thể nào.

Abomination lúc này vẫn còn lý trí, y không tin sau khi tiêm huyết thanh vào mình lại bị một phàm nhân đỡ được nắm đấm.

Còn Hulk thì càng vô lý trí điên cuồng muốn rút nắm đấm về, nhưng hắn cứ thế không rút lại được, tay hắn bị năm ngón tay của Đỗ Lan nắm chặt.

Trật tự cho ta.

Đỗ Lan cổ tay xoay chuyển, vặn cánh tay hai kẻ đó, khiến hai gã khổng lồ quỳ xuống đường phố.

Sau đó Đỗ Lan vung tay, hai con quái vật liền như đôi cánh mà vẫy vùng, thật sự nhẹ như lông vũ, nếu không phải nơi chúng tiếp xúc với đường phố không ngừng vỡ nát, có lẽ mọi người còn thật sự tưởng quái vật đã mọc cánh.

Oanh.

Đỗ Lan liên tục quăng quật hơn ba mươi lần, khiến hai con quái vật đều choáng váng.

Quân Mỹ trên trực thăng cơ đều ngớ người, họ căn bản không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Rõ ràng ở con phố bên cạnh vẫn là quái vật vô địch, sao đổi sang con phố này lại bị chế ngự.

Chẳng lẽ người lạ mặt không nhìn rõ mặt này mới là bá chủ của con phố này.

Đỗ Lan buông tay, thấy người xung quanh càng lúc càng nhiều, lập tức thuấn di.

Vừa xuyên việt đã thế này, hoàn toàn khác với dự tính ban đầu của Đỗ Lan, hắn còn chuẩn bị trước tiên làm quen người quen cũ, uống chút rượu, không ngờ vừa đến đã bộc lộ thực lực của mình.

Biến mất rồi.

Vị tướng quân Mỹ chỉ huy tác chiến mặt đầy biểu cảm ngươi đùa ta đấy à, hai con quái vật đã đủ làm họ chịu trận, họ đâu có nghĩ lại còn có người có thể thuấn di tồn tại.

Đỗ Lan không hề thấy bất kỳ báo cáo nào về trận đại chiến quái vật hôm qua từ truyền thông ngày thứ hai, hiển nhiên chính phủ đã kiểm soát truyền thông.

Nhưng những chuyện này không liên quan gì đến Đỗ Lan, hắn hiện tại phát hiện Đội Trưởng Mỹ vẫn còn đang ngủ say, chưa được đánh thức.

Trên truyền thông lại có không ít tin tức về việc Tony Stark là Iron Man, ngay đoạn thời gian trước, tỷ phú này tự tiết lộ mình chính là Iron Man mặc giáp kim loại, nhất thời toàn thế giới đều xôn xao.

Nhưng Tony sống khá tốt.

Đỗ Lan nghĩ mình đến thế giới này là để tu luyện, nhưng hiện tại kẻ địch cường đại còn chưa tìm đến Địa Cầu thì làm sao đây.

Phải nghĩ cách dẫn tất cả cường giả đến Địa Cầu mới được.

Không có kẻ địch, thì phải tạo ra kẻ địch, Đỗ Lan cho rằng mình cũng không thể chỉ làm người tốt, mình phải xấu xa một chút mới có thể gây đủ chú ý.

Vì vậy những xưng hô như siêu nhân, hiệp khách đều không thích hợp với mình, mình phải tự đặt cho mình một cái danh hiệu vang dội.

Chương 1332

Bác sĩ đấu vật, chuyên gia chiến đấu, dường như cũng được, nhưng đều không bá khí.

Đỗ Lan cảm thấy chỉ cần mình hành động, rất nhanh có thể trở thành phản diện lớn nhất, nên gọi Ma Vương dường như cũng không tệ, chỉ là hơi trung nhị.

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng Đỗ Lan cũng không tự đặt cho mình một cái tên hay, hắn quyết định sau khi thành danh sẽ để mọi người đặt cho mình.

Đã muốn làm phản diện, vậy thì bắt đầu từ cướp ngân hàng đi, tất cả những phản diện có chí hướng đều bắt đầu từ cướp ngân hàng.

Có tiền rồi có thể nghiên cứu trang bị, sau đó đi cướp nhiều tiền hơn, rồi nghiên cứu trang bị lợi hại hơn, đây chính là câu chuyện truyền cảm hứng của phản diện.

Để cướp ngân hàng đương nhiên trước tiên phải chuẩn bị một số vũ khí, Đỗ Lan tự mình luyện ra một số súng, sau đó tự mình đeo một chiếc mặt nạ Iron Man, nghênh ngang bước vào ngân hàng.

Cướp đây, sinh mạng là của mình, đô la Mỹ là của chính phủ, tất cả ngoan ngoãn dựa tường đứng lên cho ta.

Đỗ Lan quả thật chưa từng cướp ngân hàng, vừa nghiên cứu mới phát hiện ra cướp ngân hàng cũng là một hoạt động cần kỹ thuật.

Trước tiên phải khảo sát địa điểm, sau đó phải chuẩn bị mấy phương tiện giao thông.

Trừ vũ khí là do mình luyện chế, tất cả những thứ khác đều tiến hành theo sắp đặt của một phản diện bình thường, trong quá trình cướp bóc Đỗ Lan sẽ không sử dụng siêu năng lực, nếu bị bắt hắn còn nghĩ đến việc vượt ngục.

Diễn giải hoàn hảo hành trình trưởng thành của một phản diện.

Trong vòng ba phút nhất định phải lấy được tiền rồi rời đi, vì cảnh sát sẽ đến sau ba phút.

Nhanh.

Đỗ Lan chỉ vào quầy ngân hàng, bảo nhân viên ngân hàng gói tất cả tiền lại.

Ba phút sau, Đỗ Lan cầm hai bao đô la Mỹ nhanh chóng rời đi, phía sau hắn xuất hiện tiếng còi cảnh sát.

Là một phản diện có lý tưởng và hoài bão, sau khi cướp tiền, y nên lập tức chuẩn bị cho những vụ án mới kinh thiên động địa hơn.

Chu kỳ lặp đi lặp lại, đó mới là sự trưởng thành của tội phạm.

Kiếm tiền, dùng tiền chuẩn bị phạm tội, thực hiện tội ác để kiếm tiền, rồi lại dùng tiền chuẩn bị phạm tội.

Không có gì siêng năng cần mẫn hơn tội phạm.

Còn cái gọi là rửa tay gác kiếm, đó là khi tội phạm sắp chết mà thôi.

Vụ án đầu tiên của Đỗ Lan đã hoàn thành rất xuất sắc.

Số tiền cướp được, hắn dự định chia bốn sáu: bốn phần dùng để hưởng thụ, sáu phần chuẩn bị cho vụ án tiếp theo.

Hiện tại, hắn đang ở trong một nhà nghỉ ven đường, mua báo chí để thu thập thông tin.

Đêm hôm trước, vụ náo loạn ở khu Manhattan, được báo chí đưa tin là một vụ nổ khí gas, che đậy dấu vết của cuộc chiến quái vật.

Con số thương vong cũng đã được công bố, chỉ có một số người bị thương, không có tử vong.

Về vụ cướp của Đỗ Lan, báo cáo cho biết tội phạm là một người đàn ông tóc đen cao khoảng một mét tám, đeo mặt nạ Người Sắt cướp đi tám mươi vạn đô la Mỹ.

Cảnh sát New York hy vọng người biết thông tin sẽ cung cấp manh mối, với phần thưởng một vạn đô la.

Tám mươi vạn không phải là nhiều, nhưng cướp quầy thu ngân được tám mươi vạn đã là khá rồi.

Lần tới có thể thử cướp kho bạc, chắc chắn sẽ có thu hoạch lớn hơn.

Tuy nhiên, cướp kho bạc không phải là chuyện một người có thể làm được, Đỗ Lan nghĩ mình có nên đi chiêu binh mãi mã không.

Hơn nữa, mặt nạ cũng có thể thay đổi, có lẽ có thể đổi thành mặt nạ Trung Nhị trong V Tự Cừu Sát Đội, hoặc mặt nạ Joker, nếu không một đám Người Sắt cũng không ra thể thống gì.

Đương nhiên, ngoài mặt nạ, trang bị cũng phải nâng cấp và thay đổi lớn.

Sau này, chỉ khi nào tự tay phá hủy trang bị của chính mình, mới coi là đủ tư cách đối chiến với bản thân, Đỗ Lan vui vẻ nghĩ.

Làm sao để trở thành bá chủ tội phạm ở New York.

Điều này không dễ, bởi vì tội phạm ở New York muôn hình vạn trạng, chỉ biết tiền thì cơ bản không có tương lai, chỉ có thể làm bia đỡ đạn hoặc đồng đội lợn.

Những kẻ có chút năng lực cơ bản đều có dã tâm riêng, sẽ không dễ dàng thần phục.

Còn những tội phạm thiên tài thì lại càng tự phụ.

Đương nhiên, ngoài thiên phú phạm tội, còn có một số nhà khoa học thiên tài vì thiếu tiền mà liều lĩnh.

Những nhà khoa học thiên tài này cũng không dễ chiêu mộ.

Mặc dù họ có thể tự mình dùng phát minh để phạm tội, nhưng họ tuyệt đối sẽ không để người khác sử dụng, vì họ sẽ cho rằng những tội phạm khác sẽ làm ô uế phát minh của họ, còn họ tự mình sử dụng là vì mục đích cao cả.

Phát minh không phải vì phạm tội, phạm tội chỉ là thủ đoạn chứ không phải mục đích.

Các nhà khoa học thiên tài tuy thiếu tiền nhưng những lý niệm kỳ quái trong đầu họ lại vô cùng kiên cố.

Đương nhiên, cũng có những nhà khoa học có thiên phú bình thường nhưng cũng thiếu tiền.

Những người này sẽ không kiên trì lý niệm như vậy, tương đối dễ mua chuộc, nhưng những người này khi phạm tội thường kéo chân sau.

Lâm la tổng tổng không thiếu.

Vì vậy, việc thành lập một đội không phải là chuyện đơn giản.

Trong nội bộ sở cảnh sát New York, vụ án cướp ngân hàng đang được một tổ chuyên án điều tra.

Thành thật mà nói, ngày nay số vụ cướp ngân hàng ngày càng ít, nhưng cướp ngân hàng, với tư cách là một hoạt động tội phạm có lịch sử lâu đời, thì chưa bao giờ vắng mặt.

Chỉ là số vụ thành công rất ít, thường thì bị cảnh sát bắt ngay tại ngân hàng.

Còn thành công cũng chỉ có vài kiểu: thứ nhất là đào hầm, đào vào kho bạc dưới lòng đất, thần không biết quỷ không hay. thứ hai là hỏa lực hung mãnh, cướp tiền xong mở đường máu. thứ ba là kiểu vụ án này, được lên kế hoạch tỉ mỉ, toàn bộ quá trình chính xác đến từng giây, tuyệt đối không đối mặt với cảnh sát, cướp tiền xong thì theo kế hoạch đào tẩu rồi lẩn trốn.

Nhưng bất kể vụ án nào, cướp ngân hàng đều là hành động của một nhóm, vì cần khống chế con tin, lại cần nhân viên ngân hàng đóng gói tiền, thế nào cũng cần hai người, nếu thêm tài xế thì đội ba người là hợp lý nhất.

Nhưng vụ án lần này lại chỉ có một mình.

Mặc dù hắn có không ít vũ khí, nhưng hắn có thể khống chế mười mấy con tin mà vẫn có thể phân tâm cướp tiền, thực sự trái với lẽ thường.

Phải biết, một người đi cướp cửa hàng tiện lợi 24 giờ thì còn tạm được, cướp ngân hàng cơ bản là không thể thành công.

Tuy nhiên, đối phương đã thành công, cảnh sát cũng phải dốc toàn lực phá án.

Toàn bộ camera giám sát gần đó đều được trích xuất để tìm kiếm manh mối.

Ngoài ra, mấy tên buôn vũ khí ở thành phố New York đều phải điều tra một lượt, hỏi xem chúng có bán số lượng lớn vũ khí nào không.

Một vụ cướp như vậy chưa đủ để thu hút sự chú ý của các siêu anh hùng.

Trừ khi bị siêu anh hùng tình cờ bắt gặp, nếu không họ sẽ không điều tra các vụ cướp ngân hàng.

Đỗ Lan xoa tay, chuẩn bị tạo ra thêm nhiều kẻ thù.

Ở Nga, Vạn Khoa nhận được một bưu kiện, bên trong có ba mươi vạn đô la Mỹ và một tấm bưu thiếp.

Quà tặng của một người bạn.

Vạn Khoa nghi hoặc nhìn những dòng chữ phía sau tấm bưu thiếp, tự hỏi đây là tình huống gì.

Ai lại vô duyên vô cớ cho mình ba mươi vạn đô la Mỹ.

Chương 1333

Phải biết rằng Vạn Khoa hiện tại chỉ là một nhân vật vô danh tiểu tốt, hắn vừa mới kết thúc tang lễ của cha mình, đang chuẩn bị trả thù Người Sắt, nhưng lại không ngờ đột nhiên có người đưa tiền đến, điều này thật kỳ lạ.

Hắn đang cần tiền để mua vật liệu hạt nhân, đây quả thực là tuyết trung tống thán.

Nhưng một sự nghi hoặc lại bén rễ trong lòng Vạn Khoa.

Không sai, Đỗ Lan cuối cùng cũng bắt đầu chiêu mộ người, người đầu tiên được chọn chính là Vạn Khoa.

Với tư cách là cố vấn kỹ thuật của đội thì rất phù hợp.

Thứ nhất, hắn không cần tiền, hắn chỉ cần trả thù.

Thứ hai, kỹ thuật của hắn rất vững chắc, tuy không bằng Người Sắt nhưng cũng không kém quá nhiều, chính là nhân tài mà Đỗ Lan cần.

Vì vậy, Đỗ Lan nỗ lực cướp ngân hàng ở Mỹ, cung cấp tài chính báo thù cho Vạn Khoa ở tận Nga.

Đương nhiên, tiền đô la Mỹ không thể thực sự được gửi qua bưu kiện, tất cả đều do Đỗ Lan tự mình gửi đến.

Thân phận của hắn ở Nga là một nhân viên bưu điện cần mẫn.

Vạn Khoa có lẽ nằm mơ cũng không ngờ rằng người bưu điện thường xuyên ra vào khu phố của họ lại là người gửi tiền cho hắn.

Thuấn di đi đi về về, danh tiếng của Đỗ Lan ở New York cũng ngày càng lớn.

Bởi vì hắn đã nhắm vào một ngân hàng và cướp ba lần, nhiều lần quay đầu ngựa, khiến nhân viên ngân hàng và cảnh sát đều phát điên.

Tên cướp đeo mặt nạ đó là một kẻ điên, chưa bao giờ có ai cướp cùng một ngân hàng đến ba lần.

Cảnh sát mãi vẫn không tìm ra tuyến đường tẩu thoát của Đỗ Lan, khiến cho mặt mũi cảnh sát bị mất sạch.

Trong khi đó, danh tiếng của Diện Cụ Nhân cũng ngày càng vang dội trong giới xã hội đen New York.

Bởi vì Đỗ Lan mỗi lần cướp đều thay đổi mặt nạ, nên bị bọn côn đồ nhỏ nghe đồn gọi là Diện Cụ Nhân.

Ở Nga, với sự giúp đỡ của tiền bạc, Vạn Khoa cuối cùng cũng hoàn thành roi điện của mình, hắn chuẩn bị trả thù Người Sắt.

Đồng thời, hắn cũng nhận được gói bưu kiện cuối cùng.

Đó là một chiếc mặt nạ, một chiếc mặt nạ Người Sắt bằng nhựa rất rẻ, và một tấm bưu thiếp khác.

Món quà chúc mừng lần phạm tội đầu tiên, hãy đeo mặt nạ vào, gia nhập Diện Cụ Hội.

Vì mọi người đều gọi mình là Diện Cụ Nhân, Đỗ Lan cũng không khách sáo, hắn hoàn toàn chấp nhận danh xưng Diện Cụ Nhân này, và phát huy đặc điểm này.

Vạn Khoa cuối cùng cũng biết trước đó người gửi tiền cho mình chính là cái gọi là Diện Cụ Hội, thầm nghĩ họ nắm rõ kế hoạch của mình như lòng bàn tay, thật đáng sợ.

Gửi một chiếc mặt nạ là muốn mình đeo mặt nạ khi phạm tội sao.

Đeo mặt nạ phạm tội, họ sẽ biết mình đồng ý gia nhập, vậy tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì đây.

Thú vị đấy, vậy thì hãy để ta xem các ngươi Diện Cụ Hội rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Vạn Khoa rất hứng thú với Diện Cụ Hội thần kỳ, khi trả thù hắn sẽ để toàn thế giới thấy mình đeo chiếc mặt nạ này.

Vạn Khoa biết lúc đó Diện Cụ Hội sẽ liên hệ với mình, hắn rất mong chờ điều gì sẽ xảy ra.

Nhà tài phiệt Tony Stark đã sớm tuyên bố mình sẽ tham gia cuộc đua, hắn đã có thêm một danh hiệu mới sau thiên tài phát minh gia, triệu phú, Người Sắt đó là tay đua chuyên nghiệp.

Tuy nhiên, khi cuộc đua đang diễn ra, Vạn Khoa đeo mặt nạ Người Sắt bằng nhựa xuất hiện trên đường đua, hai sợi roi điện cao nhiệt hoàn toàn vô địch, có thể cắt đôi xe đua.

Vết cắt đỏ rực và nóng bỏng.

Nếu không phải Tony đã phát triển bộ giáp Người Sắt di động, hắn đã phải bỏ mạng trên đường đua.

Trở thành tay đua đầu tiên bị đánh chết trên đường đua, có lẽ sẽ được ghi vào lịch sử đua xe.

Vạn Khoa và Người Sắt đại chiến được camera truyền hình trực tiếp đến toàn thế giới, mọi người đặt cho Vạn Khoa một cái tên là Tiên Tỏa.

Đương nhiên, Vạn Khoa không hề hay biết điều này, hắn đã bị Người Sắt đánh bại.

Vũ khí của hắn tuy mạnh mẽ, nhưng không thể toàn diện bằng bộ giáp Người Sắt, thiếu phòng hộ.

Vì vậy, Tony rất dễ dàng đánh ngất Vạn Khoa, sau đó hắn bị giam trong nhà tù Monaco.

Tony rất kinh ngạc trước phát minh của Vạn Khoa, bởi vì đó cũng là một Lò Phản Ứng Hồ Quang, hơn nữa công suất còn mạnh hơn.

Hóa ra, cha của Vạn Khoa là một nhà khoa học Liên Xô cũ, đã đào tẩu sang Mỹ, sau đó làm việc cùng cha của Tony.

Lò Phản Ứng Hồ Quang là thành quả của hai người họ.

Đáng tiếc, cha Vạn Khoa vì tiền đã một lần nữa chuẩn bị bán đứng Mỹ, bị Mỹ phát hiện và trực tiếp bị lưu đày.

Cuối cùng, cha Vạn Khoa nghèo khổ túng quẫn, trước khi chết đã nói với Vạn Khoa phải báo thù, phải đánh bại Tony Stark, giành lại những gì thuộc về họ.

Thực ra, họ có kỹ thuật hoàn toàn có thể tự mình kiếm tiền.

Ngươi dù có đánh bại Tony cũng vô ích, người thừa kế tài sản của Tony tuyệt đối không phải họ.

Tóm lại, Vạn Khoa cũng rất nghe lời cha, lập tức coi Tony Stark là kẻ địch suốt đời.

Trong cuộc trò chuyện với Tony, Vạn Khoa lập tức nhìn ra Tony bị ngộ độc palladium không thể sống quá một năm, nếu Tony tiếp tục sử dụng bộ giáp Người Sắt, hắn sẽ không sống được nửa năm.

Biết được tất cả những điều này, Vạn Khoa rất vui mừng.

Hắn không những cải tiến công suất Lò Phản Ứng Hồ Quang về mặt kỹ thuật, mà còn hoàn toàn đánh bại Tony về tuổi thọ.

Hắn báo thù thực sự quá nhẹ nhàng và thư thái.

Về việc tại sao Vạn Khoa lại đeo mặt nạ Người Sắt, Tony lại không đi sâu tìm hiểu.

Một người căm ghét mình đến vậy, làm gì cũng không khiến hắn ngạc nhiên.

Sau khi Tony rời đi, Vạn Khoa một mình cười ha hả.

Chuyển phát nhanh.

Ngay khi Vạn Khoa đang cười lớn, hắn phát hiện bên ngoài song sắt nhà tù có một nhân viên chuyển phát nhanh đứng đó.

Lúc này hắn cuối cùng cũng biết hóa ra nhân viên chuyển phát nhanh chính là người đã giám sát mình bấy lâu nay: Là ngươi.

Đỗ Lan cười: Ký nhận đi.

Ngươi là người của Diện Cụ Hội.

Vạn Khoa nhìn Đỗ Lan hỏi: Ngươi làm sao vào đây được.

Lính canh nhà tù không đến nỗi mù quáng như vậy, lại để một nhân viên chuyển phát nhanh khả nghi như vậy vào trong.

Ký nhận đi, ngươi muốn biết tất cả đều ở bên trong.

Vạn Khoa bán tín bán nghi mở gói bưu kiện, phát hiện bên trong vẫn là một tấm bưu thiếp: Hỗn Độn.

Trên đó chỉ có một từ.

Đỗ Lan nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Vạn Khoa trong phòng giam, biết hắn không hiểu được lý niệm tội phạm cao siêu như vậy: Đây là mục tiêu cuối cùng của chúng ta, Diện Cụ Hội, Hỗn Độn.

Tổ chức của chúng ta chỉ chiêu mộ tội phạm, và mục đích cuối cùng không phải vì tiền, không phải vì quyền lực, mà là vì Hỗn Độn, đập tan thế giới có trật tự này, kiến tạo nên thế giới Hỗn Độn của chúng ta.

Vạn Khoa hít một hơi khí lạnh, hắn chỉ muốn báo thù, nhưng chưa từng nghĩ đến việc gây ra chuyện lớn đến vậy: Ngươi cho rằng điều này có thể thực hiện được.

Đương nhiên, nhưng trước tiên chúng ta phải đánh bại những người duy trì trật tự, chúng ta phải khai thác tất cả những ác ý trong bản tính con người, chúng ta phải cho người trên thế giới biết rằng tất cả mọi người đều tà ác như chúng ta, mỗi người đều là tội phạm.

Mỗi người đều là tội phạm.

Vạn Khoa bị sốc bởi con người trước mắt, không, là mục tiêu của tổ chức đằng sau hắn.

Thật đáng sợ biết bao, tồi tệ biết bao.

Nhưng hắn lại nghe đến mức có chút kích động: Ta gia nhập.

Đỗ Lan cười: Rất tốt, vậy chúng ta gặp nhau ở Mỹ.

Nói rồi đã đi mất.

Vạn Khoa thầm nghĩ ngươi không cứu ta sao.

Chẳng phải mình đã gia nhập rồi sao.

Chẳng lẽ không giúp vượt ngục.

Nhưng cuối cùng hắn chọn tin tưởng Diện Cụ Hội, họ đã nói gặp nhau ở Mỹ, vậy thì hắn sẽ luôn đến Mỹ.

Chương 1334

Không sai, nhưng không phải Đỗ Lan ra tay, mà là Justin Hammer, tổng tài của Hammer Industries, đối thủ cạnh tranh của Tony.

Hammer Industries luôn nỗ lực quân sự hóa bộ giáp Người Sắt, nhưng đáng tiếc kỹ thuật không đạt yêu cầu, mấy lần thử nghiệm đều gây ra án mạng.

Nhìn thấy doanh thu không bù đắp được chi phí, lại phát hiện trên trời rơi xuống một nhà khoa học thiên tài.

Vạn Khoa là kẻ có thể đối đầu với Tony, nên Hammer Industries không tiếc mua chuộc chính phủ Monaco dùng kế Kim Thiền Thoát Xác đưa Vạn Khoa ra khỏi nhà tù.

Vạn Khoa cuối cùng cũng đến được Mỹ, nhưng hắn biết Hammer không phải là người của Diện Cụ Hội, người này là một thương nhân bất chấp thủ đoạn, nhưng bản chất là vì lợi nhuận, hoàn toàn đi ngược lại với lý niệm Hỗn Độn của Diện Cụ Hội.

Nhưng Vạn Khoa cũng biết Diện Cụ Hội đã nắm bắt được động hướng của tập đoàn Hammer, nếu không sẽ không sắp xếp cho mình bị bắt cóc.

Tức là Diện Cụ Hội hy vọng mình có thể khống chế những bộ giáp Người Sắt này của tập đoàn Hammer.

Từng bước đều là tính toán, cũng giống như việc họ đã gửi tiền cho mình trước đây.

Đỗ Lan vẫn đang ở bên ngoài thực hiện tội ác, tội ác cũng đã nâng cấp từ cướp ngân hàng thành đe dọa bom.

Đương nhiên, không phải là đe dọa bom thông thường, mà là một vụ đe dọa bom cực kỳ phô trương.

Đỗ Lan muốn nâng cấp tội ác, hắn mang theo bom đột nhập vào đài truyền hình New York, khống chế phòng trực tiếp, bắt họ phát sóng đoạn băng hắn đã ghi âm trước đó.

Ngay lập tức, tất cả khán giả đài New York đều thấy một người đàn ông đeo mặt nạ trắng Trung Nhị xuất hiện trên màn hình TV, hắn tóc dài áo đen, mặt nạ đầy những lời chế giễu thế giới.

Không sai, Đỗ Lan hoàn toàn cosplay V trong V Tự Cừu Sát Đội.

Thực ra, Đỗ Lan cảm thấy V ở một số khía cạnh giống như Joker trong Hiệp Sĩ Bóng Đêm, chỉ là V đối mặt với một chính phủ Phát xít, người dân cần dũng khí phản kháng, cần khơi dậy khát vọng phá hoại thể chế bên trong mình.

Còn Joker đối mặt với một chính phủ trong sạch, thứ hắn khơi dậy không phải là khát vọng tự do của đại chúng, mà là ác ý của đại chúng đối với người khác.

Điểm tương đồng là cả hai đều thông qua hành vi phạm tội bất hợp pháp để kích thích cảm xúc của người dân.

V và Joker đều là danh từ đồng nghĩa với Trung Nhị.

Điểm khác biệt là V xuất phát từ những bi kịch của chính mình, chủ yếu để báo thù, thứ yếu để kích thích tư tưởng tự do của người dân.

Còn Joker hoàn toàn là để chứng minh trên thế giới không có người tốt thực sự, chỉ có những kẻ xấu giả tạo.

Khi mặt nạ của Đỗ Lan xuất hiện trên màn hình TV của khán giả New York, tất cả mọi người đều ngây người ra, họ vẫn chưa quen với phương thức phạm tội kiểu mới này.

New York, chào buổi tối.

Xin phép tôi được gửi lời xin lỗi trước.

Tôi cũng như các bạn, trân trọng sự thoải mái của cuộc sống quy luật, cảm giác an toàn mà những gương mặt quen thuộc mang lại, và sự bình yên ngày qua ngày.

Tuy nhiên, tôi muốn nói về ngày hôm nay, vì ngày hôm nay sẽ là một ngày kỷ niệm vĩ đại, sau ngày hôm nay, mọi thứ sẽ trở nên khác biệt.

Trên màn hình, người đeo mặt nạ lịch sự, nói năng nhã nhặn, giọng nói còn rất hay, chính khang viên mãn, nhưng khán giả lại không khỏi rợn người.

Quốc gia này bất thường một cách đáng sợ, tàn bạo, bất công, kỳ thị và chính trị chính xác, đang sinh sôi nảy nở trên mảnh đất này.

Các bạn từng có tự do phản đối, có tự do tư tưởng và ngôn luận, nhưng giờ đây các bạn chỉ có những tập đoàn và chính phủ bức bách các bạn tuân theo.

Điều này đã xảy ra như thế nào.

Phải đổ lỗi cho ai.

Hãy nhìn vào gương đi, chúng ta đều là tội nhân.

Thế giới tồn tại vô số vấn đề khiến các bạn sợ hãi, chiến tranh, ôn dịch, tấn công khủng bố, những thứ này khiến các bạn trong sự hoảng loạn đã bỏ phiếu cho tổng thống.

Hắn hứa mang lại cho các bạn trật tự và hòa bình, nhưng cái giá phải trả là kiềm chế bản tính của các bạn, tước đoạt dũng khí của các bạn.

Nỗi sợ hãi kiểm soát các bạn, sự im lặng mê hoặc các bạn, sự tuân phục ăn mòn các bạn.

Các bạn đã nhận được gì.

Cái gọi là hòa bình của tổng thống sao.

Không, mà là Người Sắt hoành hành trên đầu chúng ta, là dị nhân gây rối xung quanh chúng ta, thế giới này trở nên xa lạ hơn.

Trầm bổng, quanh co khúc chiết, cực kỳ có tính kích động: Đêm nay, cuộc sống bình dị thường ngày sắp qua đi, tôi sẽ dùng lửa và bạo lực để vạch trần sự thật của thế giới.

Quốc gia này đã bệnh nặng, đã đến lúc phải thay đổi.

Tất cả mọi người đều phải vứt bỏ ngụy trang, để lộ nanh vuốt của mình, dùng sức mạnh của mình để tự bảo vệ mình.

Tôi là Diện Cụ Nhân, người phát ngôn của Hỗn Độn, hãy chờ tín hiệu của tôi đi.

Đỗ Lan tập hợp V và Joker vào một, sẽ trở thành tư tưởng gia vĩ đại nhất.

Trên TV, Diện Cụ Nhân hào sảng kích động, hai tay nắm chặt, bài diễn thuyết trên TV khiến người ta nổi da gà.

Những kẻ Trung Nhị nhiệt huyết càng như tìm thấy tri kỷ. 106.

Còn Tony nhìn TV thì vẻ mặt ngơ ngác, thầm nghĩ bây giờ tội phạm thật sự quá ngông cuồng.

Nhưng hắn vẫn không quá coi trọng, cái tên Diện Cụ Nhân này cứ giao cho cảnh sát và S.

H.

I.

D là được.

Vạn Khoa cũng xem tin tức này, biết Diện Cụ Hội cuối cùng cũng bắt đầu hành động.

Hoàn toàn khác với sự kín đáo mà hắn tưởng tượng, ngay từ đầu đã làm cho cả thiên hạ đều biết, quả thực là một màn lớn.

Vạn Khoa ngày càng mong đợi điều gì sẽ xảy ra tiếp theo, đương nhiên hắn cũng rất mong đợi đến lúc mình có thể ra tay.

Còn tại đài truyền hình, cảnh sát đã bao vây phòng trực tiếp, nhưng những người ra ngoài lại là rất nhiều người đeo mặt nạ bom.

Đồng thời, tại tượng Nữ thần Tự do, hai cánh tay của bức tượng Nữ thần Tự do bị cắt đứt trong một vụ nổ lớn, ngọn đuốc Tự do và Tuyên ngôn Độc lập vỡ nát khắp nơi.

Đây chính là tín hiệu của Đỗ Lan, như vậy Đỗ Lan đã trở thành kẻ thù chung của các anh hùng Mỹ, tạo ra rất nhiều kẻ thù.

Sau này mỗi quân nhân Mỹ đều có thể sánh ngang một đội quân, sức mạnh quân sự của Mỹ sẽ lên một tầm cao mới, từ vô địch địa cầu đến thách thức người ngoài hành tinh.

Tuy nhiên, buổi triển lãm sôi động lại hỗn loạn sau khi Tony đến.

Ba loại giáp sắt hải lục không đồng thời mất kiểm soát, lấy Tony làm mục tiêu truy sát.

Hội chợ trở thành cuộc đại hỗn chiến của các bộ giáp Người Sắt.

May mắn là Tony lúc này đã sử dụng nguyên tố mới làm năng lượng, không chỉ giải quyết được nguy hiểm ngộ độc palladium, mà còn nâng cao công suất lò phản ứng hồ quang lên một tầm cao chưa từng có, thế hệ giáp Người Sắt mới thực sự là lột xác.

Vì vậy, dù số lượng giáp sắt điều khiển từ xa của tập đoàn Hammer gấp ba mươi lần Người Sắt, Người Sắt cũng chẳng hề sợ hãi.

Mà một sự kiện nghiêm trọng như vậy, các đặc vụ S.

H.

I.

D được bố trí bên cạnh Tony cuối cùng cũng phải hành động.

Hắc Quả Phụ là trợ lý mới của Tony, nhưng thực ra cô là đặc vụ của S.

H.

I.

D, một nữ sát thủ nhanh nhẹn.

Hiện tại cô đang ra lệnh cho các lập trình viên của tập đoàn Hammer theo dõi nguồn tín hiệu điều khiển từ xa, cô muốn giải quyết triệt để nguồn gốc.

Các lập trình viên của tập đoàn Hammer tỏ vẻ vô tội, họ chỉ là những kẻ độc thân chứ không phải tội phạm, họ hoàn toàn không biết những việc ông chủ của họ làm.

Tín hiệu đang di chuyển, điều này không thể nào.

Các lập trình viên cho biết điều này không khoa học.

Di chuyển cũng phải truy đuổi, Hắc Quả Phụ gọi tài xế của Tony, nhờ hắn lái xe đưa mình đi một đoạn.

Về phía Đỗ Lan, hắn cũng cuối cùng bắt đầu biểu diễn, hắn cho nổ tung một số bộ phận chính và máy chủ của tập đoàn Hammer, biến tất cả tinh hoa nghiên cứu của tập đoàn Hammer thành hư vô.

Chương 1335

Oành.

Vụ nổ mạnh làm vỡ kính, khiến các tài xế qua lại bên ngoài tòa nhà đều phải đạp phanh, há hốc mồm nhìn tòa nhà hóa thành biển lửa.

Đỗ Lan và đám tạp binh đang điều khiển một chiếc xe tải container vừa điều khiển giáp sắt, vừa di chuyển.

Trên màn hình, số lượng cơ giáp điều khiển từ xa đang giảm dần.

Quả nhiên, sản phẩm của tập đoàn Hammer hoàn toàn không thể so sánh với sản phẩm tinh xảo của Tony.

Trước hết, giáp Người Sắt của Tony sử dụng hợp kim titanium và loại hợp kim quý hiếm như Vibranium, còn cơ giáp của tập đoàn Hammer chỉ là kim loại thông thường.

Trang bị vũ khí cũng có sự khác biệt về chất lượng, Tony sử dụng phần lớn là vũ khí năng lượng, nhưng tập đoàn Hammer vẫn đang dùng vũ khí động năng.

Phía trước, rẽ phải, đã rất gần rồi.

Hắc Quả Phụ gọi điện thoại và máy tính của chủ tịch Hammer cùng chia sẻ dữ liệu truy vết nguồn tín hiệu điều khiển từ xa, đã sắp tìm thấy rồi.

Chiếc xe sang mới lượn một vòng, liền phát hiện phía trước có một chiếc xe tải container bình thường.

Hắc Quả Phụ gần như có thể xác định nguồn gốc ở trong xe: Có thể vượt qua không.

Tài xế của Tony cũng là một tên đậu bỉ, vừa nghe mỹ nữ nghi ngờ năng lực của mình, lập tức nói: Cô cứ xem đây.

Tuy nhiên, ngay khi họ định vượt qua, cửa khoang xe đột nhiên mở ra, bên trong xuất hiện một người đeo mặt nạ, trên vai hắn đang vác một khẩu RPG.

Đây là súng phóng lựu sao, đây là súng phóng lựu sao.

Tài xế kích động, chiếc xe của hắn không phải là xe tăng, không thể chịu được loại tấn công này.

Hắc Quả Phụ cũng kinh hoàng, đây là New York, New York khi nào lại có người có thể tùy tiện mang theo RPG.

Hơn nữa còn công khai như vậy.

Phóng.

Quả đạn mang theo lửa từ phía trước chiếc xe sang bay qua, bắn gãy cột đèn đường bên vệ đường.

Hắn không bắn trúng, hắn không bắn trúng.

Tài xế kích động, mạng mình thật tốt.

Hắc Quả Phụ lại thấy đối phương vẫn còn muốn tiếp tục tấn công, lập tức rút súng lục ra trấn áp người trong khoang xe.

Bọn họ đều đeo mặt nạ, lẽ nào là Diện Cụ Nhân.

Ngay khi Hắc Quả Phụ đang nghi hoặc, chiếc xe tải đột nhiên dừng lại giữa đường, người đeo mặt nạ đó nhảy xuống khỏi xe.

Tài xế cũng lập tức dừng xe, không biết tình hình thế nào.

Bùm.

Hắc Quả Phụ mở cửa xe ra cũng không ngừng bắn, bắn vào tim, vào tim, vẫn là tim.

Viên đạn đều bắn trúng, nhưng người đeo mặt nạ đó vẫn không ngừng tiếp cận.

Đây là yêu quái gì.

Tài xế đều muốn phát điên rồi, đối phương không sợ đạn sao.

Những người xung quanh cũng ngây người ra, không biết chuyện gì đang xảy ra, vội vàng tránh né, chỉ sợ bị đạn lạc làm bị thương người vô tội, nhưng có một số quần chúng dũng cảm lại rút điện thoại ra quay về phía giữa đường.

Tư tưởng là không sợ đạn.

Đỗ Lan lại khoe mẽ, rõ ràng hắn còn mặc áo chống đạn.

Càng ngày càng gần, Hắc Quả Phụ không còn do dự nữa mà xông lên giao đấu tay đôi, cô là siêu đặc vụ được Liên Xô cũ đào tạo, biết đủ loại kỹ thuật chiến đấu.

Nhu đạo, Capoeira, đấu vật, Tiệt Quyền Đạo, tóm lại là cô biết tất cả những gì có thể gây sát thương, có thể nói là hải nạp bách xuyên, đồng quy thù đồ, chọn cách sử dụng chí mạng nhất trong các loại võ thuật, nhanh nhất để đánh gục kẻ địch chính là mục tiêu học tập của Hắc Quả Phụ.

Xông lên liền muốn dùng một cú khóa chữ thập, tức là dùng đùi kẹp vào cổ địch nhân, rồi dùng tay cố định tay đối phương, khiến địch nhân không có sức phản công.

Tuy nhiên, Hắc Quả Phụ nhanh, Đỗ Lan còn nhanh hơn cô.

Ngay khi Hắc Quả Phụ như một con trăn khổng lồ quấn quanh cổ, Đỗ Lan ra tay sau nhưng lại chiếm tiên cơ, một tay tóm lấy chân đối phương đá lên trước.

Tóm lấy mắt cá chân dùng sức hất mạnh, chiêu thức của Hắc Quả Phụ bị phá, ngược lại bị hất mạnh xuống đất như một bánh xe lớn.

Tiếp tục, Hắc Quả Phụ không do dự tiếp tục tấn công, một cú đá cao nhắm vào cằm Đỗ Lan.

Trước là nhu thuật, bây giờ lại là Capoeira, xem ra ngươi tinh thông võ thuật.

Đỗ Lan vừa nói, đã hóa giải chiêu thứ hai của Hắc Quả Phụ: Dũng khí đáng khen.

Hắc Quả Phụ mới phát hiện đối phương lao xuống không phải là não tàn, mà là tự tin.

Lực đạo cường hóa của mình vậy mà chỉ có thể miễn cưỡng hòa với đối phương, hơn nữa đối phương còn có nhàn rỗi nói chuyện, hắn là quái vật sao.

Sử dụng vũ khí, súng điện.

Hai điện cực, chỉ cần có thứ gì đó đi qua giữa hai điện cực, điện cực sẽ lập tức phóng điện, làm người bất tỉnh.

Tuy nhiên, chuyện kinh hoàng đã xảy ra, Hắc Quả Phụ lại thấy đối phương thẳng thừng đi ra khỏi dòng điện, bên tai cô còn văng vẳng giọng nói phong khinh vân đạm của đối phương: Điện kích, ngươi dùng võ thuật và những đạo cụ này để vũ trang bản thân, che giấu sự yếu đuối bên trong, ngươi nghĩ mình rất mạnh mẽ, nhưng tư tưởng của ngươi lại không chịu nổi một đòn.

Đỗ Lan đứng trước mặt Hắc Quả Phụ, lòng bàn tay ấn lên mặt cô, ấn mạnh gáy cô xuống đất mà ma sát: Ngươi đang đè nén cái gì.

Bản tâm của ngươi, nội tại của ngươi đã bị hắc ám ăn mòn, nhưng vẫn muốn giãy giụa chống cự, tại sao không tiếp nhận nó, dung nhập vào hắc ám, ngươi sẽ thực sự cảm nhận được niềm vui của nhân sinh.

Quá mạnh, tài xế kinh ngạc, hắn từng giao đấu với Hắc Quả Phụ, một chiêu đã bị cô đánh bại.

Một người đàn ông nặng hai trăm cân như hắn đã thua một cách nhẹ nhàng.

Nhưng bây giờ Hắc Quả Phụ mạnh mẽ lại cũng bị áp chế, người đeo mặt nạ đó thực sự quá đáng sợ, đặc biệt hắn vừa đánh vừa nói nhảm.

Nhưng dù yếu thế như vậy, Hắc Quả Phụ cũng không bỏ cuộc, bất chấp gáy bị ướt nóng, cô nâng chân tấn công vào mắt cá chân Đỗ Lan.

Đỗ Lan dùng tay kia tóm lấy chân Hắc Quả Phụ, sau đó một tay giữ đầu, một tay nhấc chân cô lên, như thể Hắc Quả Phụ không có trọng lượng mà nhấc qua đầu.

Những người xung quanh đang xem cũng sắp phát điên rồi, Diện Cụ Nhân quá lợi hại rồi sao.

Tài xế cũng ngây người ra, không biết Diện Cụ Nhân muốn làm gì.

Không ai có thể chống lại sức mạnh của Hỗn Độn.

Hoa khai kham chiết trực tu chiết, hôm nay Đỗ Lan không phải hái hoa, mà là bẻ yêu, muốn làm cho cột sống của Hắc Quả Phụ lệch vị trí một cách chính xác.

Như bẻ củi, lưng Hắc Quả Phụ rơi xuống đầu gối Đỗ Lan, một cú đánh mạnh.

Rắc.

Hắc Quả Phụ lập tức mất ý thức, bị Đỗ Lan vứt xuống đường.

Sau một khoảng im lặng chết chóc là tiếng reo hò của đám tạp binh, còn những người xem thì hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, không hiểu chuyện gì cả, tất cả đều ngây người tại chỗ.

Đây chỉ là khởi đầu.

Đỗ Lan để lại một câu nói cho tài xế, trong tiếng reo hò của đám tạp binh, quay lại chiếc xe tải và phóng đi.

Tài xế đều sắp khóc rồi, chỉ có thể tuyệt vọng gọi xe cấp cứu, hắn cơ bản không dám di chuyển Hắc Quả Phụ, bởi vì tình trạng của cô quá tệ, tiếng rắc đó hắn cũng nghe thấy rồi, bây giờ chỉ có thể xác định Hắc Quả Phụ vẫn còn sống, chỉ vậy mà thôi: Tôi cần giúp đỡ.

Tập đoàn Hammer bị tấn công khủng bố, tài sản quan trọng bị thiệt hại, còn ông chủ tập đoàn Hammer vì hành vi phi pháp mà bị bắt.

Người Sắt tại hội chợ bị một đám giáp sắt Hammer truy đuổi như cháu chắt, cuối cùng lại phản công tuyệt vọng, tiêu diệt toàn bộ giáp sắt Hammer.

Sau đó, Vạn Khoa phục sinh, người mà lẽ ra phải được chính phủ Monaco tuyên bố tử vong, và lái bộ giáp Người Sắt hoàn toàn mới của mình đại chiến với Người Sắt.

Tony với sự hỗ trợ của bạn thân Đại tá Rhodes đã cùng nhau đánh bại Vạn Khoa, nhưng Vạn Khoa trong lúc bị áp giải về trại giam đã bị cướp đi, tung tích không rõ.

Còn một chuyện nữa là đặc vụ Hắc Quả Phụ của S.

H.

I.

D đã bị thương trong trận chiến, được đưa vào bệnh viện đặc biệt của S.

H.

I.

Khi Tony biết tin Natasha bị thương, hắn cũng rất ngạc nhiên.

Hắn biết Natasha là đặc vụ ưu tú của S.

H.

I.

D, năng lực làm việc rất mạnh, bốn năm lính đặc nhiệm cũng không phải đối thủ của cô, vậy mà cô lại thua trong đấu tay đôi, còn bị gãy lưng sao.

Giống như chuyện thiên phương dạ đàm, nhưng sau khi gặp Natasha tại bệnh viện, Tony biết tất cả đều là thật.

Chương 1336

Liên kết với những chuyện đã xảy ra trước đó, Tony liền biết Diện Cụ Nhân e rằng đã không còn là tên tội phạm cướp ngân hàng bình thường nữa, mà đã trưởng thành thành một thế lực không thể xem thường chỉ trong thời gian ngắn.

Đây chỉ là khởi đầu sao.

Tony từ máy ghi hình hành trình trên chiếc xe sang đã xem được tất cả, cũng sinh ra một nỗi sợ hãi đối với Diện Cụ Nhân vừa nói năng ngông cuồng vừa đánh cho Hắc Quả Phụ không có sức phản kháng: Đúng rồi, bây giờ xem ra mặt nạ trên giáp sắt của Vạn Khoa cũng là mặt nạ, lẽ nào hắn cũng có liên quan đến Diện Cụ Nhân.

E rằng là vậy.

Giám đốc Nick Fury lo lắng nói: Stark, tôi hy vọng bây giờ anh có thể một lần nữa nghiêm túc xem xét đề nghị của tôi trước đây.

Đây không phải là lần đầu tiên Giám đốc Fury mời Tony gia nhập S.

H.

I.

Giám đốc có một kế hoạch, là bản tăng cường của tác chiến đặc biệt, hắn muốn tổ chức một đội ngũ tinh nhuệ mạnh mẽ, do những người có năng lực đặc biệt tạo thành, để ứng phó với các tình huống khẩn cấp có thể xảy ra, đặc biệt là những tình huống do hiện tượng siêu nhiên gây ra.

Hiện tại, Diện Cụ Nhân rõ ràng là như vậy.

Khi siêu anh hùng xuất hiện, siêu phản diện cũng nhất định được thai nghén mà ra đời.

Diện Cụ Nhân chính là kiệt tác trong số đó, từ đầu cướp ngân hàng, đến trực tiếp trên TV, rồi đến bây giờ tấn công đặc vụ S.

H.

I.

D, hành vi của hắn đang từng bước nâng cấp, trời biết lần tới Diện Cụ Nhân muốn làm gì.

Hắn đang tuyên truyền lý luận Hỗn Độn, e rằng sẽ làm ra những chuyện càng quá đáng hơn, chúng ta phải đoàn kết lại.

Giám đốc Nick Fury nói: Tôi đã cảm thấy nguy cơ, mục tiêu tiếp theo của Diện Cụ Nhân rất có khả năng chính là anh.

Tony đã xem qua kế hoạch của Giám đốc Nick Fury, ban đầu hắn có chút kháng cự, nhưng bây giờ hắn biết cha mình cũng từng làm việc cho S.

H.

I.

D, tâm lý phản nghịch đã giảm đi rất nhiều.

Thêm vào việc Diện Cụ Nhân thực sự có khả năng gây hại cho những người xung quanh hắn, hắn cảm thấy mình nên hành động rồi: Có lẽ anh có thể cho tôi xem nội dung điều tra của anh trước, tôi muốn biết Diện Cụ Nhân đã làm những gì.

Đỗ Lan đương nhiên là muốn làm một phản diện xuất sắc, phản diện xuất sắc không những ra tay tàn nhẫn với siêu anh hùng, mà còn rất giỏi đen ăn đen.

Phản diện kinh điển đều là những kẻ theo chủ nghĩa ích kỷ tinh tế.

Vì vậy, Đỗ Lan và Vạn Khoa lần này mục tiêu tấn công là một căn cứ bí mật thuộc Hydra.

Hydra là đối thủ lâu năm của S.

H.

I.

D, ngay từ thời Thế chiến thứ hai đã khiến Mỹ nếm đủ khổ sở.

Hydra là bất tử, bởi vì chặt một cái đầu của Hydra, nó sẽ tiếp tục mọc ra nhiều cái đầu hơn.

Hiện tại, thế lực của tổ chức Hydra cũng đã lan rộng khắp toàn cầu, thậm chí còn xâm nhập vào các cơ quan chính phủ.

Hydra vẫn luôn mơ ước thống trị thế giới.

Mục tiêu lần này là một cơ quan nghiên cứu bí mật của Hydra ở Canada, còn thông tin là từ một băng đảng xã hội đen ở New York mà có được.

Băng đảng xã hội đen này vẫn luôn bắt cóc người để làm vật thí nghiệm cho Hydra, từ đó thu được số tiền lớn.

Đỗ Lan và Vạn Khoa đã lấy đi số tiền đô la Mỹ mà lão đại băng đảng cất giữ trong két sắt nhỏ, sau đó giả mạo thành viên băng đảng để tiến hành giao dịch với Hydra.

Toàn bộ hành động rất thuận lợi, Hydra căn bản không ngờ có người sẽ tấn công họ.

Đỗ Lan và Vạn Khoa cùng một số tạp binh rất dễ dàng chiếm lĩnh căn cứ nghiên cứu.

Sau đó đương nhiên là nổ.

Hành vi này đã chọc giận Hydra, nhưng họ vốn dĩ rất kín tiếng, vì vậy chỉ ban hành lệnh truy nã cho giới xã hội đen New York, chỉ cần giết chết Diện Cụ Nhân là có thể nhận được một trăm vạn đô la Mỹ.

Ngay lập tức, Đỗ Lan trở thành mục tiêu của mọi mũi tên.

Nhưng Đỗ Lan lại ra tay trước, truy nã của xã hội đen sao.

Đỗ Lan lại muốn xem đến khi xã hội đen không còn tiền thì chúng còn làm sao mà hung hăng.

Đỗ Lan lập tức triển khai điều tra, tìm kiếm tổ chức cung cấp dịch vụ rửa tiền cho xã hội đen New York, sau đó hắn sẽ tự mình rút tiền trước.

Tiền là nền tảng của xã hội đen.

Rất nhanh, một công ty tài chính tên là Kim Tước Golden Sparrow đã lọt vào tầm mắt của Đỗ Lan, năm mươi sáu phần trăm các băng đảng ở New York đều thông qua công ty này để rửa tiền, mỗi tháng đều có hàng trăm triệu đô la Mỹ đổ vào.

Nhưng điều này vẫn chưa đủ, Đỗ Lan lập tức triển khai kế hoạch, khiến tất cả các băng đảng trong tháng này đều gặp một số vấn đề, khiến họ không thể kịp thời chuyển tiền đến công ty tài chính.

Cuối cùng, các băng đảng chỉ có thể đồng thời chuyển tiền đi vào một thời điểm, hơn mười ức đô la Mỹ tiền mặt sẽ ở trong kho bạc của công ty tài chính trong hai mươi bốn giờ.

Đây chính là cơ hội của Đỗ Lan, bởi vì kho bạc và bãi đậu xe ngầm chỉ cách nhau một bức tường.

Họ hoàn toàn có thể dùng ô tô kéo kho bạc ra, diễn một màn tốc độ và bùng nổ.

Có Vạn Khoa, nhà khoa học thiên tài này, việc cải trang mấy chiếc ô tô công suất cao căn bản không phải là vấn đề.

Đỗ Lan và Vạn Khoa đích thân ra trận hoàn thành vụ cướp kinh thiên động địa này.

Thế là một ngày nọ, những chiếc ô tô trên phố gặp vận rủi, công ty bảo hiểm khóc ròng.

Bởi vì một kho bạc kiên cố lại lao thẳng lên đường, một đường cào xé, vô số ô tô vô tội bị va chạm.

Và một vụ cướp khoa trương như vậy đương nhiên cũng thu hút sự chú ý của Người Sắt.

Hắn từ màn hình TV nhìn thấy tất cả xe cảnh sát New York đều đang truy đuổi, nhưng kho bạc và chiếc xe kéo kho bạc đó gần như không thể cản phá như xe tăng.

Xem ra nên do ta ngăn chặn chúng.

Tony lập tức mặc giáp Người Sắt, lao về phía nơi náo nhiệt nhất của thành phố.

Cảnh sát trên trực thăng nhìn thấy Người Sắt, lập tức kích động vẫy tay, lần này tên tội phạm ngông cuồng đó không thoát được rồi.

Người Sắt đến rồi, có cần khởi động Kế hoạch B không.

Vạn Khoa háo hức muốn thử.

Đương nhiên phải khởi động, lắp đặt nhiều thứ như vậy trên xe không phải là để đối phó với hắn sao.

Dừng xe.

Tony hô qua loa phóng thanh: Mau dừng xe.

Camera trên giáp Người Sắt đang bắt lấy khuôn mặt tài xế, sau đó hắn nhìn thấy hai chiếc mặt nạ Khởi động.

Vạn Khoa kích động hét lên, một quả tên lửa liền bắn ra từ chiếc xe cải tạo của hắn.

Quả nhiên, những chuyện mà Diện Cụ Nhân làm đều rất lớn, nhưng Tony không sợ tên lửa.

Tuy nhiên, đây là bom graphite, khi tên lửa bay đến trước mặt Tony đã nổ tung, một lượng lớn graphite phá hủy mạch điện không tiếc rẻ đổ lên người Tony, chui vào các kẽ hở của giáp Người Sắt.

Bộ giáp Người Sắt vốn nhẹ bỗng chốc trở nên nặng trịch vô cùng: J.

A.

R.

S, nghe thấy không.

Tony vẫn chưa nhìn thấy tình hình bên ngoài nên không biết mình bị thứ gì tấn công.

Hệ thống đang khởi động lại kết nối.

Vạn Khoa điều khiển ô tô tránh đường, phối hợp với Đỗ Lan, dùng kho bạc tông vào Người Sắt.

Oành.

Kim loại va kim loại, âm thanh đó thật tuyệt vời.

Ha.

Vạn Khoa rất vui mừng, đây mới là báo thù.

Quả nhiên Diện Cụ Hội thực sự quá lợi hại, có lý niệm xuất sắc, lại có tư duy phạm tội ưu việt.

Tony cảm giác mình bị dán vào tường: Khởi động mạch điện dự phòng.

May mắn là Tony cũng không phải không có chuẩn bị, để đề phòng đường dây có thể bị hỏng, trong giáp Người Sắt có hai hệ thống mạch điện, một hệ thống hỏng thì lập tức khởi động hệ thống thứ hai.

Hệ thống hoạt động trở lại.

Chúng ta bị graphite tấn công.

J.

A.

S nói.

Tony tỏ vẻ không bất ngờ, đối phương có chuẩn bị từ trước, bây giờ hắn chỉ thấy mình lại bị kho bạc đẩy đi: Muốn so sức lực sao.

Hai chân tiếp đất, để lại hai vết nứt sâu trên mặt đường, đẩy ngược kho bạc.

Lực đạo khổng lồ lập tức làm kho bạc giảm tốc, hai chiếc xe kéo kho bạc cũng bị lực kéo mạnh.

Đỗ Lan lập tức nói: Ngươi buông ra, giao cho một mình ta, sau khi tách ra thì tập hợp tại địa điểm đã định.

Đã rõ.

Vạn Khoa lập tức nới lỏng dây thừng.

Hệ thống lực cân bằng ban đầu lập tức bị phá hủy, kho bạc lệch hướng trôi đi khỏi trước mặt Tony, còn Tony vì dùng lực quá mạnh đẩy không khí, lao về phía trước trên đường.

Điều này không hay chút nào.

Bây giờ Tony cũng biết Diện Cụ Nhân quả nhiên không dễ đối phó, đã chuẩn bị đủ loại kế hoạch dự phòng, nhưng hắn sẽ ngăn chặn Diện Cụ Nhân.

Đỗ Lan một mình lái xe kéo kho bạc, kho bạc hoàn toàn biến thành một quả búa sao băng khổng lồ không thể kiểm soát, tàn phá bừa bãi trên đường phố.

Còn Tony chuẩn bị trực tiếp phá hủy ô tô của Đỗ Lan, buộc hắn phải dừng lại, lòng bàn tay ngắm bắn chùm xung kích.

Chương 1337

Một đòn là có thể đánh nát chiếc ô tô thành đống phế liệu, Tony tự tin vào giáp Người Sắt của mình đến vậy.

Tuy nhiên, chuyện khiến hắn vô cùng kinh ngạc đã xảy ra, đòn tấn công của mình lại bị đối phương né tránh.

Nhưng Tony sẽ không bỏ cuộc, tiếp tục tấn công, những chùm xung kích dày đặc từ trên trời giáng xuống, cuối cùng cũng bắn trúng.

Oành.

Động cơ ô tô bị bắn xuyên, chiếc ô tô giảm tốc, nhưng kho bạc phía sau do quán tính không ngừng lao về phía trước, đuôi xe cũng ngay lập tức bị đâm hỏng nặng.

Hai thứ đó không ngừng lao về phía trước, trực tiếp lao ra khỏi đường phố, đâm xuyên qua cửa kính cửa hàng.

Kho bạc bị kẹt vào tường.

Tony hạ xuống, đá văng cửa chính, bước vào.

Cửa hàng một mảnh hỗn độn, J.

A.

R.

S đang khởi động thiết bị dò tìm sự sống để quét chiếc ô tô đã bị bẹp dí thành miếng sắt.

Các nhân viên xung quanh vẫn còn sợ hãi, mình đã làm việc chăm chỉ, đây là họa từ trên trời rơi xuống.

Chiếc TV trên tường cũng sắp bị chấn động rơi xuống, hiện tại vẫn còn treo lủng lẳng nhờ dây điện và dây mạng, các chương trình của đài New York đang được phát sóng.

Người kia vẫn còn ngồi trên ghế lái, dường như bị kẹt lại.

Diện Cụ Nhân, sau này ngươi chỉ có thể tuyên truyền tà thuyết của mình trong tù.

Tony xé toạc cánh cửa xe bị bẻ cong, kéo Đỗ Lan ra: Ngươi bị bắt rồi.

Nhìn kìa, tiền, rất nhiều tiền.

Phóng viên trên TV đang hét lên the thé, bởi vì họ nhìn thấy tiền, rất nhiều tiền.

Số tiền đó đang bị đốt cháy.

Đây là chương trình phỏng vấn đường phố trực tiếp hàng ngày của đài New York, hôm nay họ lại trực tiếp một chuyện không thể tin được, vô số tiền đang bốc cháy.

Tư tưởng của ta không thể bị giam cầm, sẽ có nhiều người khác hiến thân cho Hỗn Độn như ta.

Đỗ Lan nói.

Phối hợp với hình ảnh tiền bị đốt cháy trên TV, lời nói của Đỗ Lan quả thực là lời phát ngôn của ác quỷ.

Tony không biết phải bình luận thế nào, hắn phát hiện mình dường như đã bị lừa.

Hắn dùng tia laser cắt kho bạc ra, quả nhiên phát hiện bên trong căn bản không phải tiền, mà là mặt nạ, lả tả từ kho bạc rơi xuống tràn ngập khắp nơi.

Tiền đã bị đổi đi trong tình huống không biết từ lúc nào, số tiền thực sự trong kho bạc hiện tại đang bị đốt cháy trong chương trình trực tiếp.

Đó là hàng chục ức đô la Mỹ, Tony thất thần nhìn chằm chằm vào ngọn lửa chói mắt trên màn hình TV, chỉ cảm thấy mình đã gặp phải một kẻ điên.

Không chỉ Tony, những người dân đang xem tại hiện trường trực tiếp cũng đều ngây người ra, họ vốn đang đi bộ bình thường, nhưng đột nhiên một chiếc xe tải container xuất hiện, bốn bức tường xe mở ra, bên trong là một đống tiền vuông vắn.

Ánh sáng của tiền thậm chí còn khiến họ quên mất có bốn vệ sĩ cầm súng bên cạnh.

Sau đó họ nhìn thấy một người đàn ông cơ bắp đeo mặt nạ châm lửa đốt đống tiền đó, tiền giấy rõ ràng đã được tẩm xăng từ trước, chỉ cần một mồi lửa là cháy ngay, căn bản không kịp dập lửa.

Kẻ điên.

Tony lấy lại tinh thần, tháo mặt nạ của Đỗ Lan ra, chỉ thấy một khuôn mặt trẻ tuổi bình tĩnh tự nhiên.

Đỗ Lan bị giam vào trại tạm giam, chuẩn bị tiếp nhận xét xử.

Diện Cụ Nhân bị bắt, đây là một tin tức lớn, Người Sắt ra tay bắt giữ Diện Cụ Nhân ngay lập tức trở thành tin tức toàn cầu.

Vô số phóng viên muốn phỏng vấn Đỗ Lan, sự nhiệt tình của họ đối với tội phạm không hề thua kém sự nhiệt tình đối với siêu anh hùng.

Đặc biệt Đỗ Lan còn là loại tội phạm kiểu mới nhất trong thế kỷ này, không vì tiền tài không vì thù oán, quả thực là có sức hút vô hạn.

Nhưng phóng viên rõ ràng không có cơ hội này, mà cố vấn tâm lý của tòa án New York lại có cơ hội tiếp xúc với Đỗ Lan trước.

Họ muốn tiến hành đánh giá tinh thần Đỗ Lan, xem Đỗ Lan có phải bị bệnh tâm thần hay không.

Người đến là một phụ nữ bạch lĩnh ba mươi mấy tuổi, đeo kính gọng vàng, một bộ vest công sở màu sẫm gọn gàng tôn lên đường cong của cô.

Nếu trẻ hơn mười tuổi, cô cũng là một mỹ thiếu nữ vô địch, nhưng hiện tại thì hơi giống một chủ nhiệm giáo huấn.

Mở camera, bắt đầu hỏi chuyện: Rất khó tưởng tượng, dưới mặt nạ ngươi lại là một người trẻ tuổi như vậy, ngươi đã kết hôn chưa.

Trước đây cảnh sát thực ra đã điều tra, nhưng tất cả về Đỗ Lan đều là một bí ẩn, căn bản không biết gì cả.

Xuất thân của hắn, lai lịch của hắn, thậm chí hắn là người nước nào cũng không biết, Đỗ Lan như thể đột nhiên từ trong đá chui ra, căn bản không tìm thấy bất kỳ manh mối nào về thân thế của hắn.

Tôi không phải cảnh sát, tôi chỉ là một cố vấn tâm lý, vì vậy ngươi không cần phải che giấu tôi, cuộc trò chuyện giữa chúng ta sẽ không trở thành bằng chứng trước tòa.

Chúng ta có thể nói chuyện tùy ý, nói về gia đình, công việc, hoặc quá khứ của ngươi, ngươi muốn nói gì cũng được.

Nữ cố vấn nói.

Phu nhân Ellen, tại sao không bắt đầu từ chính mình trước đi.

Đỗ Lan rất bình tĩnh, lúc này hắn không phải là một người đang diễn kịch, mà như bị Hannibal Lecter, hoặc Joker nhập vào, muốn thể hiện khí chất tội phạm của mình: Tất cả mọi người đều có điểm yếu, mỗi người đều sẽ bị đánh bại, phu nhân Ellen, cách ăn mặc của ngươi đều rất gọn gàng thanh lịch, nhưng ngươi lại đang dùng nước hoa rẻ tiền, hơn nữa con người và chiếc túi xách hàng hiệu của ngươi không hề phù hợp.

Có thể thấy tình hình kinh tế của ngươi không đủ để thỏa mãn mức sống vật chất mà ngươi khao khát.

Giọng nói của Đỗ Lan bình tĩnh lại nhã nhặn, nhưng lại thẳng thừng đến vậy, nữ cố vấn cảm thấy mình đã bị nhìn thấu.

Ngươi đang cố gắng che giấu giọng nói của mình, giọng Tây Virginia, đó không phải là một nơi tốt đẹp.

GDP địa phương xếp thứ 40 ở Mỹ, thu nhập gia đình trung bình chỉ xếp thứ 49.

Thế hệ cũ sống bằng khoáng sản, tuổi thơ của ngươi chắc hẳn cũng tràn ngập mùi quặng.

Bây giờ năng lượng mới nổi lên, ngành khai thác mỏ ngày càng khó khăn.

Vì vậy, ngươi đã trốn khỏi quê hương, đến thành phố lớn tìm kiếm cái gọi là giấc mơ.

Nhưng ngươi càng thấy nhiều thì càng không thỏa mãn, nên đến giờ ngươi vẫn chưa kết hôn, cũng không có con, nhưng ngươi đã mệt mỏi rồi, đã nghi ngờ liệu giấc mơ của mình có thể thực hiện được hay không.

Ellen không nói được lời nào, bởi vì Đỗ Lan không sai một chút nào, bất kể là nước hoa và giày da trên người cô, hay quê hương và tuổi thơ của cô.

Cô cảm thấy một nỗi sợ hãi, bởi vì Đỗ Lan đã nói ra sự thật mà cô luôn không dám thừa nhận, giấc mơ của mình vĩnh viễn không thể thực hiện được, cô không thể trở thành người trên vạn người, cô chỉ là một cố vấn tâm lý khổ sở, ở New York còn phải thuê nhà, còn có một đống nợ phải trả, thực tế và giấc mơ khác biệt quá lớn.

Giọng nói của Đỗ Lan có một ma lực, khiến người ta không thể không lắng nghe.

Tại sao không đối diện với bản thân, tại sao không thừa nhận trình độ của mình, không sao cả, vì trong tư tưởng của ta, không ai bị khinh thường vì nghèo.

Ellen nghĩ đến Đỗ Lan đã phá hủy hàng chục ức đô la Mỹ, trong lòng cũng thắt lại một trận, đồng thời lại còn ngưỡng mộ Đỗ Lan.

Bởi vì Đỗ Lan là tội phạm đặc biệt nhất mà cô từng gặp, những tội phạm khác đều chỉ vì tiền, duy nhất người trước mắt này lại khác, hắn có tín niệm của riêng mình, không phải vì tiền mà phạm tội, mục tiêu của hắn càng vĩ đại hơn.

Đột nhiên Ellen lại có một khát khao muốn hiểu suy nghĩ của Đỗ Lan, muốn biết điều gì đã khiến Đỗ Lan trở nên kiên cường bất khuất như vậy, ngay cả sức hấp dẫn của hàng chục ức tiền cũng có thể chống lại, Rốt cuộc điều gì đã khiến ngươi mạnh mẽ như vậy.

Hỗn Độn.

Hãy suy nghĩ kỹ xem, không ai lo lắng vì một tử tù và một binh sĩ chết, nhưng lại lo lắng không ngừng vì thị trưởng và công tố viên bị ám sát.

Tại sao vậy.

Vì tử tù và binh sĩ vốn dĩ phải chết, đó là một phần của kế hoạch, nhưng thị trưởng và công tố viên thì không nằm trong kế hoạch.

Hỗn Độn không thuộc về kế hoạch, Hỗn Độn sẽ đánh bại tất cả mọi người trong kế hoạch, Hỗn Độn là vũ khí của ta, khiến ta trở nên mạnh mẽ.

Rất có lý, Ellen cảm thấy mình có chút đồng tình với Đỗ Lan.

Nhưng hôm nay thời gian đã hết, cô không thể tiếp tục hỏi nữa, nhưng cô sẽ quay lại, cô muốn hỏi Hỗn Độn có gì, và làm sao để vũ trang bản thân bằng Hỗn Độn.

Mặt Nạ Nhân đã bị bắt giữ, tin tức công bố một bức ảnh mộc của Đỗ Lan, làn da đẹp đến mức ngay cả các phu nhân quý tộc cũng phải ghen tỵ.

Không ai ngờ Mặt Nạ Nhân điên cuồng lại là một tên công tử bột như vậy, sự đối lập hơi lớn.

Không ít người có chút thất vọng, họ còn tưởng Mặt Nạ Nhân nhất định sẽ làm ra chuyện kinh thiên động địa, không ngờ cuối cùng y chẳng làm được việc gì đã bị bắt.

Mặt Nạ Nhân, phải không.

Khi trại giam thả gió, một tên đại ca đầu trọc lừ lừ đi đến chỗ Đỗ Lan, y còn dẫn theo một đám đàn em.

Đỗ Lan tỏ ra rất bình tĩnh, Ngươi muốn động thủ sao.

Ngươi không có cơ hội thắng đâu, ngươi sẽ chỉ bị ta đánh bại, nhẹ thì mất mặt, nặng thì tê liệt nằm liệt giường.

Haha, ta muốn xem ngươi lợi hại đến mức nào, ngươi biết mình đã đắc tội ai không.

Trước đó Đỗ Lan đã đốt rất nhiều tiền của băng đảng, bây giờ những băng đảng này muốn thực hiện lệnh của Cửu Đầu Xà, muốn mạng Đỗ Lan, tiện thể cũng muốn hả giận.

Đảng Bàn Tay Đen, hay băng đảng New York.

Là Kim Tịnh, hắn đã rao tin, bắt sống ngươi có thể được ba triệu, giết chết ngươi ngoài một triệu ban đầu, ông Kim Tịnh lại tư nhân tài trợ thêm một triệu, giết ngươi có thể kiếm hai triệu.

Mắt tên đầu trọc sáng rực, chỉ cần xử lý Đỗ Lan, y sẽ trở thành triệu phú.

Đám đàn em đều vây lại, chuẩn bị hạ gục Đỗ Lan.

Hai triệu.

Ta phải nói Kim Tịnh thật sự rất keo kiệt, theo ta được biết mỗi tháng riêng thu nhập buôn lậu của hắn đã lên đến năm mươi triệu, riêng việc rửa tiền tại một công ty Kim Tước đã đạt bốn mươi triệu.

Chương 1338

Đó còn chưa kể các quán bar, vũ trường, rạp hát, khách sạn mà hắn kinh doanh, cùng với thu nhập từ việc buôn lậu ma túy và mại dâm, chỉ riêng tiền mặt đã là một con số thiên văn, nhưng hắn lại chỉ muốn dùng hai triệu để thuê sát thủ, hai triệu này còn không phải một mình hắn chi trả, hắn thật sự keo kiệt a.

Tên đầu trọc chỉ nghe thu nhập của Kim Tịnh đã chảy nước miếng, quả không hổ là trùm băng đảng lớn nhất New York, lại giàu có đến thế.

Nhưng y sẽ không bị Đỗ Lan dùng lời lẽ hoa mỹ thuyết phục, lời có hay đến mấy cũng không bằng những đồng đô la xanh mướt thực tế: Mua mạng người như ngươi, hai triệu là đủ rồi.

Thật sự đủ sao.

Đỗ Lan động thủ, nắm đấm như điện giật đánh trúng sống mũi tên đầu trọc, sau đó y phá hủy bãi đỗ xe như một cơn lốc xoáy, đánh ngã mấy tên đàn em làm bia đỡ đạn, toàn bộ quá trình chưa đầy một phút.

Đỗ Lan thắng lợi hoàn toàn, cái giá là y bị tước đoạt cơ hội thả gió, nhưng điều này cũng tránh cho Đỗ Lan bị làm phiền.

Vụ án của Đỗ Lan nhanh chóng được xét xử, các phóng viên đổ xô đến để chứng kiến siêu tội phạm độc đáo đầu tiên của thế kỷ mới, đây hoàn toàn là một phiên tòa thế kỷ.

Ước tính sẽ sớm có người bắt đầu bắt chước Mặt Nạ Nhân, sẽ có thêm nhiều tội phạm ăn mặc kỳ quái xuất hiện để thách thức thành phố này.

Trên tòa án trang nghiêm, thẩm phán nghiêm trang tuyên bố tội ác của Đỗ Lan, trong đó lớn nhất lại là việc phá hủy Tượng Nữ Thần Tự Do.

Bồi thẩm đoàn cũng nghiêm túc xem xét hồ sơ của Đỗ Lan, rất mỏng, ngoài tội ác hầu như không có bất kỳ ghi chép nào về thân phận của Đỗ Lan.

Còn có một bản giám định về vấn đề tinh thần của Đỗ Lan, trên đó nói Đỗ Lan có một loại bệnh tâm thần rất hiếm gặp, có giá trị nghiên cứu lớn, kiến nghị đưa đến Bệnh viện tâm thần New York để nghiên cứu.

Đây tự nhiên là ý đồ của A Lâm, đến bệnh viện tâm thần, cô ấy có thể thường xuyên đến thăm Đỗ Lan.

Dù tiếp xúc không nhiều, nhưng cô ấy đã bị lý luận hỗn loạn của Đỗ Lan mê hoặc.

Xét thấy những việc Đỗ Lan đã làm quả thực không giống người bình thường, mà giống một bệnh nhân tâm thần cực đoan, nên cuối cùng tòa án tuyên bố Đỗ Lan có tội, hai mươi lăm năm tù có thời hạn, trước tiên giam vào bệnh viện tâm thần để điều trị, chữa khỏi rồi sẽ chuyển đến nhà tù.

Kết quả tuyên án lập tức lan truyền khắp thế giới, mọi người đều cho rằng Mặt Nạ Nhân sẽ chỉ là thoáng qua, rất nhanh sẽ biến mất.

Nhưng không ai biết đây mới chỉ là khởi đầu.

Độ nóng của tin tức nhanh chóng giảm xuống sau khi Đỗ Lan vào bệnh viện tâm thần, một tháng sau, hầu như không ai còn nhớ Mặt Nạ Nhân là ai.

Đúng lúc này, A Lâm đến nhà tên đại ca đầu trọc vừa được bảo lãnh ra tù.

Tên đại ca đầu trọc hoàn toàn không biết A Lâm đến làm gì.

Ngươi muốn hai triệu đô la sao.

A Lâm mỉm cười nói, nụ cười của cô ấy lại có vài phần tương tự Đỗ Lan.

Đại ca đầu trọc hứng thú, A Lâm nói cô ấy có cách tiếp cận Đỗ Lan, sau đó họ có thể đưa Đỗ Lan đến chỗ Kim Tịnh để lãnh thưởng, chết thì hai triệu, sống thì ba triệu.

Tên đại ca đầu trọc tỏ ý hứng thú: Nói đi, cô cần bao nhiêu.

Tôi sáu, anh bốn.

A Lâm nói.

Không, ta bảy, cô ba, tất cả mọi người đều do ta, cô chỉ là dẫn đường thôi.

Tôi còn sẽ tiêm thuốc độc cho Đỗ Lan, để các người có thể nhận được hai triệu, nếu không các người nghĩ mình có thể đánh thắng Mặt Nạ Nhân sao.

A Lâm nói.

Ta sáu, cô bốn.

Nhưng tên đại ca đầu trọc không muốn chịu thiệt.

Tôi đi tìm người khác.

A Lâm đứng dậy bỏ đi.

Được được, năm năm ăn chia được không.

Tên đại ca đầu trọc đưa ra giá chót.

Cũng tạm ổn, thành giao.

Thế là vào một đêm trăng đen gió lớn, tên đại ca đầu trọc dưới sự dẫn dắt của A Lâm mang xác Đỗ Lan từ bệnh viện tâm thần ra ngoài, trực tiếp xông đến khách sạn Kim Tịnh thường trú ngụ.

Một tháng sau mới thấy xác Đỗ Lan, hiệu suất này đã là cực kỳ chậm.

Phải biết rằng trước đây Kim Tịnh chỉ cần ra một câu, ngày hôm sau đã có thể thấy xác.

Nhưng đến muộn còn hơn không đến, lệnh truy nã của Cửu Đầu Xà cũng coi như có thể giao phó, phải biết Cửu Đầu Xà cũng là khách hàng lớn của hắn, mọi người cùng có lợi.

Để bọn chúng mang xác vào, ta muốn nghe xem bọn chúng đã vào Bệnh viện tâm thần giết Đỗ Lan bằng cách nào.

Bịch, cái xác đựng trong túi rác đen bị ném xuống đất, thuộc hạ của Kim Tịnh xé túi nhựa, kiểm tra khuôn mặt Đỗ Lan, gật đầu.

Kim Tịnh tò mò nhìn tên đại ca đầu trọc và A Lâm, phát hiện tên đại ca đầu trọc lúc này rất rụt rè hiển nhiên bị khí thế của mình ảnh hưởng, ngược lại A Lâm này không hề nao núng, rất thú vị.

Nói đi, các người đã làm thế nào.

Tên đại ca đầu trọc lần đầu tiên gặp một nhân vật lớn đến vậy, mình lại đang đứng trước mặt trùm xã hội đen New York, vinh dự biết bao.

Y lắp bắp nói: Người phụ nữ này là bác sĩ tâm thần, cô ta cần tiền, thế là dẫn chúng tôi vào Bệnh viện tâm thần giết Đỗ Lan để đổi lấy tiền.

Ồ.

Các người chia tiền thế nào.

Năm năm chia.

Tên đại ca đầu trọc căng thẳng nói.

Không tốt, ta cho rằng vị nữ sĩ này nên nhận được nhiều hơn vì lòng dũng cảm của cô ấy, bảy ba chia, cô ấy bảy, ngươi ba.

Kim Tịnh vui vẻ nói, hắn rất ngưỡng mộ người phụ nữ có thể bình tĩnh tự tại trước mặt hắn.

Tên đại ca đầu trọc không dám chống đối một chút nào, chỉ có thể nuốt đắng nuốt cay.

Được rồi, chết thì hai triệu, đi cùng thư ký của ta lấy tiền đi.

Kim Tịnh vung tay, chuyện này coi như xong, vốn dĩ giết Mặt Nạ Nhân là để hả giận, bây giờ cơn giận đã nguôi ngoai gần hết.

Nếu là sống thì sao.

Ngay khi mọi người đang vui mừng cho rằng mọi chuyện đã qua, Đỗ Lan, người trước đó nằm trên đất như một đống rác, đột nhiên sống lại nhảy dựng lên, trên tay còn có thêm một thanh dao sắc bén.

Kim Tịnh còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy trong miệng ngậm một miếng kim loại lạnh buốt, liếc mắt nhìn thấy Đỗ Lan đã cắm dao vào miệng mình, hiện tại lưỡi dao móc vào khóe miệng, chỉ cần đối phương hơi dùng sức là có thể rạch toác khuôn mặt tròn của hắn.

Tên đại ca đầu trọc sợ hãi, y đã kiểm tra, Đỗ Lan thật sự đã chết.

Còn A Lâm thì thần thái liên tục biến đổi, Đỗ Lan không chỉ bay khỏi Bệnh viện tâm thần, mà còn khống chế trùm băng đảng, thật sự là một công đôi việc.

Đây chính là sức mạnh của hỗn loạn a.

May mà Kim Tịnh cũng là người đã trải qua nhiều sóng gió, dù bị hủy dung hắn cũng không sợ: Mặt Nạ Nhân, ngươi quả thực khiến ta kinh ngạc.

Đâu chỉ kinh ngạc, táo bạo đến thế, lợi dụng lệnh truy sát để vượt ngục, thật chưa từng nghe thấy: Nhưng ngươi rất ngu xuẩn, nếu ta là ngươi tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở đây.

Kim Tịnh thân hình to như một con gấu, Đỗ Lan hiện tại phải giơ tay lên mới có thể uy hiếp đối phương.

Kim Tịnh nghĩ chỉ cần một cú đấm là có thể khiến Đỗ Lan quỳ xuống, còn hắn chỉ bị thương ở khóe miệng mà thôi.

Hắn không sợ đau, hắn là vua của New York.

Tại sao lại nghiêm túc như vậy.

Đỗ Lan lại cười, cổ tay dùng sức, cổ họng Kim Tịnh biến dạng.

Sắc mặt Kim Tịnh biến đổi, hắn phát hiện mình đã xem thường sức lực của đối phương, sức lực của đối phương lớn đến không thể tin được, hoàn toàn không phù hợp với thân hình của y.

Thêm một chút sức, chân Kim Tịnh rời khỏi mặt đất, con gấu bị một người bình thường nhấc lên: Nói cho ta biết, tại sao lại nghiêm túc như vậy.

Cổ họng Kim Tịnh chỉ cảm thấy càng ngày càng siết chặt, hơn nữa hắn còn đang di chuyển.

Hắn bị Đỗ Lan kéo đến cửa sổ.

Khách sạn ba mươi mấy tầng là do Kim Tịnh một tay xây dựng, đây là tâm huyết của hắn, vì vậy hắn thích nhất ở tầng cao nhất, nhìn xuống New York, mặc dù sẽ thấy tòa nhà Stark chướng mắt, nhưng hắn tin rằng một ngày nào đó ngay cả tòa nhà Stark cũng sẽ bị hắn mua lại.

Các thuộc hạ của Kim Tịnh đều sững sờ, mạnh như Kim Tịnh lại không địch lại Mặt Nạ Nhân sao.

Rốt cuộc đây là tình huống gì.

Buông ta ra, ta cũng có thể tha cho ngươi một mạng.

Kim Tịnh gắng sức nói.

Trả lời sai.

A Lâm, chuẩn bị tiễn hắn lên đường.

A Lâm lập tức biết Đỗ Lan muốn cô ấy làm gì, từ trong túi xách lấy ra một chiếc mặt nạ, dẫm lên ghế để đeo cho Kim Tịnh.

Sau đó Đỗ Lan dùng sức ném Kim Tịnh ra ngoài, kính cường lực vỡ tan như kính thường.

Kim Tịnh nằm mơ cũng không ngờ mình sẽ chết theo cách này, lại bị ngã chết ngay trong chính tòa nhà của mình.

Trong mười mấy giây rơi xuống, cuộc đời tranh giành của hắn như một thước phim quay nhanh, cuối cùng chìm vào bóng tối.

Người đi đường lần lượt tránh ra, chỉ nghe một tiếng bẹt, một vũng máu thịt bỗng nhiên vẽ thành một bức tranh trên vỉa hè.

Chiếc mặt nạ trắng rơi xuống bên cạnh hắn, máu tươi bắn lên mặt nạ, để lại một giọt lệ máu trên nền trắng, bi ai mà xinh đẹp, cảnh tượng duy mỹ này đủ để cái chết của Kim Tịnh đi vào lịch sử.

Đỗ Lan xoay người, những thuộc hạ của Kim Tịnh dù tay cầm súng, nhưng không ai dám động đậy.

Chỉ có thể ngây người nhìn Đỗ Lan và A Lâm cũng chậm rãi đeo mặt nạ, hai chiếc mặt nạ trắng bệch giống như Bạch Vô Thường xuống trần gian đòi mạng.

Tên đại ca đầu trọc lúc này mới biết mình bị lừa, A Lâm căn bản là người của Mặt Nạ Nhân, y lại còn tưởng A Lâm là người phụ nữ tham lam, không ngờ cô ấy cũng là một kẻ điên.

Chương 1339

Kim Tịnh đã chết, tất cả của hắn đều thuộc về các ngươi, nếu các ngươi còn đứng ngây ra đây, sẽ bị người khác cướp mất trước.

Đỗ Lan căn bản không sợ bọn họ nổ súng, y biết có những thứ hấp dẫn hơn cả mạng sống của y.

Quả nhiên những người đó lập tức tản ra, chỉ có tên đại ca đầu trọc ngây ngốc đứng tại chỗ, nhìn Đỗ Lan đi tới.

Đỗ Lan vỗ vỗ vai tên đại ca đầu trọc: Trước đây băng đảng của quốc gia này từng có tín điều, từng nói về vinh quang, tôn trọng lẫn nhau, đáng tiếc bây giờ những thứ đó chỉ còn lại trong bộ phim Bố Già, ngươi không thích hợp với xã hội đen, về nhà làm nông đi.

Tên đại ca đầu trọc tưởng mình sẽ chết, nhưng y đã sống sót, hoàn toàn không biết Đỗ Lan và A Lâm rời đi lúc nào, y chỉ có một ý nghĩ: thành phố quá nguy hiểm, có lẽ về nhà làm nông cũng không tồi.

Mặt Nạ Nhân sau khi thoát khỏi bệnh viện tâm thần lập tức hạ gục trùm băng đảng lớn nhất New York là Kim Tịnh, khiến toàn bộ giới xã hội đen New York rơi vào tình trạng vô trật tự.

Hàng loạt cuộc đấu súng tranh giành địa bàn khiến cảnh sát New York phải chạy đôn chạy đáo, an ninh tụt dốc thảm hại, không thể nào vãn hồi được nữa.

Mặt Nạ Nhân, lại là Mặt Nạ Nhân.

Thị trưởng sắp phát điên rồi, bây giờ ông ta đang chất vấn cục trưởng cảnh sát New York tại sao vẫn chưa bắt được Mặt Nạ Nhân.

Thị trưởng, chúng tôi cho rằng việc Mặt Nạ Nhân bị bắt trước đó hoàn toàn là một kế hoạch của hắn.

Cục trưởng nói.

Sắc mặt Thị trưởng tái mét: Ông nói cơ quan của chúng ta cũng bị một tội phạm lợi dụng sao.

Bị hắn coi là sân khấu, muốn đến thì đến muốn đi thì đi.

Mặt Nạ Nhân là một tội phạm rất đáng sợ, nhưng hắn lại rất có sức hút, phải nói lý luận tà ác của hắn sẽ khiến không ít người cũng trở nên điên cuồng, cố vấn A Lâm là một ví dụ rất điển hình.

Cô ấy vốn là một nhà tâm lý học xuất sắc không có bất kỳ tiền án nào, nhưng sau khi tiếp xúc với Mặt Nạ Nhân thì đã trở nên điên rồ.

Cục trưởng cho biết không phải họ vô năng, mà là Mặt Nạ Nhân quá lợi hại: Dù có thể bắt giữ hắn một lần nữa, chúng tôi cũng không thể xác định liệu người khác có bị ảnh hưởng bởi hắn hay không.

Thị trưởng cũng im lặng, biến người tốt thành kẻ xấu thật sự dễ dàng đến vậy sao.

Dù thế nào đi nữa, chúng ta vẫn phải bắt giữ Mặt Nạ Nhân, không thể để sự việc trở nên tồi tệ hơn.

Thị trưởng bất lực nói.

Nhưng cảnh sát không có Người Sắt, muốn bắt Mặt Nạ Nhân cũng giống như mơ mộng.

Lúc này Đỗ Lan dẫn theo A Lâm và Vạn Khoa tái hợp: Tiến độ kế hoạch thế nào rồi.

Mấy tháng nay, chúng ta đã đặt đầy bom trong các trường học, bệnh viện và nhà tù lớn ở New York, chỉ cần kích nổ là có thể khiến vô số người bay lên trời.

Vạn Khoa nói, hắn cũng không lãng phí thời gian, vẫn luôn nỗ lực làm việc cho hội Mặt Nạ.

Mặc dù Đỗ Lan bị bắt giữ, nhưng Vạn Khoa vẫn luôn nhận được lệnh từ hội Mặt Nạ.

A Lâm nghe mà giật mình kinh hãi, không biết Mặt Nạ Nhân muốn làm gì, cùng lúc giết nhiều người như vậy cô ấy vẫn còn hơi khó chấp nhận.

Nhưng giết người không phải mục đích của Đỗ Lan, giết người quá đơn giản, căn bản không cần bất kỳ kỹ thuật nào.

Đỗ Lan muốn tiếp tục gây thù chuốc oán, vững vàng khiến các siêu anh hùng phải vắt óc đối phó với mình, tạo ra nhiều kẻ thù hơn.

Đấu nối điện thoại cho kênh truyền hình New York.

Đỗ Lan đưa tay, một tên đàn em lập tức đưa điện thoại đã được nối máy cho Đỗ Lan.

Đỗ Lan nói với đài truyền hình rằng đã cài bom ở đâu đó trong trường tiểu học New York, các người có thể đi kiểm tra, ngoài ra hắn còn cài bom ở các trường học, nhà tù, bệnh viện khác, cho họ hai mươi bốn giờ để sơ tán, sau đó hắn sẽ kích nổ tất cả bom, mang lại cho mọi người một bất ngờ: Đây là món quà từ hỗn loạn.

Đài truyền hình kinh hãi thất sắc, lập tức liên hệ cảnh sát.

Chuyên gia gỡ bom lập tức xuất phát xác định, rất không may, trường tiểu học quả thực có khoảng chục quả bom, e rằng những nơi khác cũng thực sự bị Mặt Nạ Nhân cài bom.

Sơ tán, lập tức sơ tán.

Thị trưởng sắp thổ huyết rồi, cuộc sơ tán quy mô lớn như vậy e rằng có thể sánh ngang thời chiến, điều này sẽ khiến bao nhiêu công chức phải làm thêm giờ đây.

Đỗ Lan quả thực là kẻ thù lớn nhất trong đời công chức.

Chúng ta không thể để Mặt Nạ Nhân lộng hành nữa.

Cục trưởng Ni Khắc cảm thấy Thần Thuẫn Cục cần phải thực hiện một số biện pháp, vì vậy bây giờ Ni Khắc đang xin phép cấp trên hành động.

Một khi được chấp thuận, Cục trưởng Ni Khắc sẽ điều động đội tinh nhuệ nhất của Thần Thuẫn Cục đi bắt giữ Mặt Nạ Nhân và tất cả những gì có liên quan đến Mặt Nạ Nhân.

Tuy nhiên, cơ quan quan liêu sẽ khiến một đơn xin đơn giản trở nên rất phức tạp, Ni Khắc cần phải đợi, vì vậy vẫn phải sơ tán.

Dù có điều động thêm chuyên gia gỡ bom từ nơi khác đến cũng không thể gỡ hết bom khắp New York trong hai mươi bốn giờ, vì vậy sơ tán là biện pháp an toàn nhất.

Sau mười mấy giờ, Cục trưởng Ni Khắc cuối cùng cũng được trao quyền, có thể sử dụng sức mạnh của Thần Thuẫn Cục để bắt giữ Mặt Nạ Nhân.

Lập tức điều động vệ tinh quân sự, camera giao thông, cùng các loại giám sát công nghệ cao, chỉ cần Mặt Nạ Nhân lộ diện, ngay lập tức phải khóa mục tiêu hắn.

Toàn bộ thành phố đã rối tung lên, vậy bây giờ Đỗ Lan đang ở đâu.

Hắn đang ở bệnh viện, ngồi trước giường bệnh của Hắc Quả Phụ.

Cô ấy bị thương không đáng kể, chỉ là trật xương sống, bác sĩ đã chữa trị cho cô ấy rồi, chỉ là cô ấy vẫn chưa hoàn toàn bình phục.

Lúc này Đỗ Lan mặc áo blouse trắng của bác sĩ, đội mặt nạ cứ thế ngồi đối mặt với Hắc Quả Phụ.

Thực ra ban đầu tôi đến thăm Đội Trưởng Mỹ, đáng tiếc anh ấy dường như đã bị Thần Thuẫn Cục chuyển đi rồi.

Đỗ Lan nói: Nhưng gặp cô cũng như nhau, vì cô và anh ấy đều có niềm tin kiên định, mặc dù một người là người Mỹ một người là người Nga.

Thực ra tôi rất tò mò, tại sao cô không gọi là Đội Trưởng Nga.

Hắc Quả Phụ vẫn nhớ cái đêm mình bị đánh bại, đó quả thực là một nỗi ám ảnh, Mặt Nạ Nhân như tháp sắt sừng sững trước mặt cô ấy, kiên cố không thể phá vỡ.

Kỹ năng tự tin nhất của cô ấy trước mặt đối phương cũng chỉ là múa rìu qua mắt thợ, không đáng một đòn.

Bây giờ không biết Mặt Nạ Nhân muốn làm gì, Hắc Quả Phụ, người chưa thể chiến đấu linh hoạt, quyết định phát huy sở trường đặc công của mình là diễn xuất.

Ngươi muốn gì từ ta.

Biểu cảm của Hắc Quả Phụ trấn tĩnh, nhưng vi biểu cảm lại là sợ hãi, diễn xuất này cũng là tuyệt đỉnh.

Tôi không muốn gì cả, mà là tôi có thứ muốn tặng cô.

Tôi sẽ chào đón cô vào thế giới của hỗn loạn, ở đó cô sẽ trở thành nữ chiến thần.

Đỗ Lan vừa nói vừa lấy ra một khẩu súng lục nhét vào tay Hắc Quả Phụ.

Không ngờ da thịt Hắc Quả Phụ lại khá mềm mại, lẽ nào đây là do được cường hóa sao.

Hắc Quả Phụ kinh ngạc, không biết đối phương rốt cuộc đang bày trò gì, đâu có ai lại nhét vũ khí vào tay kẻ thù.

Cô là đặc công có giấy phép giết người, hoàn toàn có thể không bị luật pháp Mỹ hạn chế nổ súng bắn chết tôi.

Đỗ Lan nắm tay Hắc Quả Phụ, để cô ấy chĩa nòng súng vào giữa trán mình: Chỉ cần bóp cò, cô có thể loại bỏ tôi, thứ độc hại này, khỏi New York.

Không cần bất kỳ sự do dự nào, hãy lắng nghe tiếng nói sâu thẳm nhất trong lòng cô.

Mọi người đều không thể từ chối đường tắt, giết tôi là đường tắt để giải quyết rắc rối.

Đúng là một kẻ điên, Hắc Quả Phụ thầm nghĩ thật sự tưởng cô ấy sẽ không nổ súng sao.

Hôm nay cô ấy sẽ đi con đường tắt này, bóp cò.

Nhưng không có tiếng súng nổ, là súng rỗng.

Tiếng kim loại va chạm khô khan khiến không khí phòng bệnh trở nên gượng gạo.

Xin lỗi, tôi quên nạp đạn.

Đỗ Lan không biết xấu hổ nói, sau đó hắn trước mặt Hắc Quả Phụ nạp lại đạn, vừa nạp đạn vừa lẩm nhẩm: Cô thấy đấy, không ai có thể từ chối đường tắt, và công việc của tôi là khiến mọi người đều đi trên con đường tắt.

Đây chính là sức hút của hỗn loạn, đập tan mọi khuôn khổ kế hoạch, thực hiện công lý tuyệt đối.

Nữ sĩ, cô có biết công lý là gì không.

Công lý và công bằng không giống nhau, thế giới có thể không có công bằng nhưng thế giới không thể không có công lý.

Ngươi muốn nói hành vi của ngươi là phá vỡ mâu thuẫn giai cấp cũ để phân phối lại tài nguyên sao.

Công bằng, là mỗi người ban đầu đều có mọi thứ như nhau, nhưng một số người nhờ trí tuệ đã tập trung tài nguyên trong tay người khác vào tay mình.

Còn công lý là giành lại tất cả tài nguyên đã tập trung và phân phối lại một cách bình đẳng.

Nữ sĩ thông minh, sức hút của hỗn loạn chính là sức hút của công lý, loại sức hút này sẽ không biến mất.

Đỗ Lan một lần nữa nhét khẩu súng vào tay Hắc Quả Phụ: Bây giờ đến lượt cô lựa chọn, trật tự công bằng hay công lý của hỗn loạn.

Hãy đến đây, nữ sĩ.

Hắc Quả Phụ biết rằng nếu bây giờ mình tiếp tục nổ súng, nhất định có thể giết chết Mặt Nạ Nhân, nhưng như vậy là đủ rồi sao.

Điều gì có thể khiến Mặt Nạ Nhân không sợ cái chết.

Hắc Quả Phụ nghĩ đến rất nhiều người, nghĩ đến chính mình.

Cô ấy cũng sẵn sàng hy sinh vì chính nghĩa trong lòng, cô ấy tin rằng mỗi người không sợ chết đều có một niềm tin vô cùng kiên cường chống đỡ trong lòng.

Niềm tin của Hắc Quả Phụ là khiến mọi người sống tốt hơn, vậy còn niềm tin trong lòng Mặt Nạ Nhân thì sao.

Mặt Nạ Nhân là kẻ điên không thể giải thích niềm tin của Mặt Nạ Nhân, Hắc Quả Phụ cảm thấy trong lòng Mặt Nạ Nhân cũng có một lý tưởng vĩ đại.

Có lẽ lý tưởng này không thuộc về thế giới này, nhưng với tư cách là người thực hiện lý tưởng, Mặt Nạ Nhân quả thực là một hình mẫu.

Mình có thể nổ súng không.

Hắc Quả Phụ đột nhiên cảm thấy Mặt Nạ Nhân chỉ là chưa tìm thấy phương thức chính xác để thực hiện giấc mơ, chứ không phải nói Mặt Nạ Nhân là một kẻ xấu.

Hắc Quả Phụ đột nhiên cảm thấy lý niệm của Mặt Nạ Nhân có phần giống cảm giác vạn sự giai hư, vạn sự giai doãn vạn sự đều hư ảo, vạn sự đều do ý.

Tôi sẽ không giết ngươi, nhưng cũng sẽ không trở thành đồng đội của ngươi.

Hắc Quả Phụ đặt súng xuống: Hy vọng ngươi có thể sớm nghĩ rõ ràng hành vi hiện tại của ngươi không thích hợp, thế giới cần công lý nhưng cũng cần công bằng.

Xem ra chúng ta ai cũng không thuyết phục được ai, vậy thì hãy để thời gian chứng kiến vậy.

Đỗ Lan cười lui khỏi phòng bệnh, dừng lại ở cửa nói: Hỗn loạn nằm ngay trong lòng cô, chỉ là bây giờ cô vẫn chưa phát hiện ra.

Nói xong đóng cửa, rời đi.

Hàng loạt cư dân New York bị sơ tán, trong đó không chỉ có những người dân lương thiện tuân thủ pháp luật, mà còn không ít tội phạm trong nhà tù.

Chương 1340

Hai bên tự nhiên không thể chuyển cùng nhau, đúng như người ta nói là ranh giới rõ ràng.

Sau khi vào đường hầm, đoàn xe vận chuyển tù nhân bị kẹt bên trong.

Một số tội phạm đều nở nụ cười, cảm thấy Mặt Nạ Nhân rất thú vị, đã gây ra một mớ hỗn độn lớn như vậy cho New York.

Nhưng cũng có những tên tội phạm vẻ mặt ngưng trọng, mặc dù chúng phạm tội, nhưng chỉ vì áp lực cuộc sống, New York là quê hương của chúng, chúng không muốn New York trở thành thành phố chết.

Bây giờ New York sắp bị Mặt Nạ Nhân làm hỏng, đối với những tên tội phạm sinh ra và lớn lên ở New York mà nói, đây không phải là chuyện tốt.

Các cảnh vệ rất căng thẳng, không thể kịp thời đến nhà tù thành phố bên cạnh, đây đối với họ là một nguy hiểm, mỗi giây lãng phí trên đường đều là nguy hiểm.

Đúng lúc này, các cảnh vệ phát hiện bên ngoài xe đột nhiên xuất hiện máy bay không người lái, rất kỳ lạ, không biết có ý nghĩa gì.

Trên chiếc máy bay không người lái này còn treo một thứ giống như tay cầm.

Máy bay không người lái hạ xuống, các cảnh vệ căng thẳng lấy thứ trên máy bay không người lái xuống, ngoài tay cầm còn có một lá thư, trên đó in hình chiếc mặt nạ của Mặt Nạ Nhân.

Trong đường hầm này đã chất đầy thuốc nổ, nhưng chúc mừng các ngươi đã có được điều khiển từ xa, có lẽ các ngươi sẽ thắc mắc tại sao ta lại để điều khiển từ xa cho các ngươi, đó là vì điều khiển từ xa này điều khiển bom ở một đường hầm khác.

Đường hầm đó ở đầu kia thành phố, còn có một tin tốt, đó là họ cũng có một điều khiển từ xa.

Các cảnh vệ đọc nội dung thư, chỉ cảm thấy mồ hôi không ngừng chảy.

Hai bên đều cầm điều khiển từ xa của đối phương, tức là đã nắm giữ sinh tử của đối phương sao.

Vậy phía sau nhất định có điều kiện rồi.

Các cảnh vệ kinh hoàng nhìn xuống:.

Muốn sống sót thì hãy ra tay trước đi, vì đối phương cũng có thông tin tương tự.

Đừng nghĩ đến việc bỏ chạy, hai đầu đường hầm đã bị ta phong tỏa, các ngươi không thể thoát được đâu, hãy thể hiện nội tâm của các ngươi cho thế giới thấy đi.

Nhiều máy bay không người lái hơn đột nhiên xuất hiện, chúng đến để thực hiện livestream.

Còn ở đường hầm khác, là học sinh và bệnh nhân, cùng rất nhiều người dân vô tội.

Không như đường hầm này, tám mươi phần trăm đều là tội phạm.

Cư dân mạng đều phát điên.

Mặc dù FBI muốn phong tỏa livestream, nhưng căn bản không có tác dụng.

Vô số người đổ vào phòng livestream, chứng kiến một cuộc lựa chọn thiện ác.

Mặt Nạ Nhân.

Cục trưởng Ni Khắc phẫn nộ đập bàn, Mặt Nạ Nhân đây là muốn kích thích tất cả sự tà ác trong lòng mọi người.

Nếu là tội phạm kích nổ trước thì còn ổn, nhưng nếu là người dân vì muốn sống mà kích nổ, thì lòng tin của quốc dân sẽ bị đả kích nghiêm trọng.

Là hy sinh thường dân để bảo vệ niềm tin thiện lương, hay chôn vùi tội phạm để đón nhận sự tái sinh tà ác.

Dù lựa chọn thế nào cũng là tai nạn thảm khốc không ai có thể chịu đựng được, Mặt Nạ Nhân hắn điên rồi, hắn thực sự điên rồi.

Tất cả đều là kế hoạch của hắn sao.

Phó cục trưởng Hi Nhĩ chỉ cảm thấy lạnh sống lưng: Những quả bom đó, những lời đe dọa đó, lẽ nào đều vì mục đích này sao.

Để cả thế giới đến xem nội tâm của quốc dân.

Hắn muốn chứng minh tất cả mọi người đều tà ác như hắn.

Đúng vậy, đảo lộn New York chính là để mổ xẻ thiện ác của nhân tính.

Những người trong đường hầm phát hiện mình thực sự bị kẹt trong đó, hơn nữa bom đang nhấp nháy ánh sáng đỏ quỷ dị trên trần đường hầm.

Chúng ta cần Người Sắt.

Cục trưởng Ni Khắc hét lên.

Nhưng hiện tại Tony đang ở Tokyo.

Hi Nhĩ nói.

Anh ta lẽ nào không thiết kế thiết bị điều khiển từ xa cho Người

Sắt sao.

Cục trưởng Ni Khắc đau đớn tức giận: Dù thế nào đi nữa, trước tiên hãy liên hệ Tony.

Có hệ thống điều khiển từ xa, nhưng vẫn chưa hoàn toàn phát triển xong, tuy nhiên Tony nói có thể nhờ bạn thân của anh ấy là Đại tá Rhodes giúp đỡ, anh ấy có Người Yêu Nước Sắt.

Trước đó Người Yêu Nước Sắt bị thương hiện tại vẫn chưa hoàn toàn sửa chữa xong, nhưng quân đội Mỹ vẫn phái anh ấy đi.

Tuy nhiên Người Yêu Nước Sắt còn chưa xuất phát, quân đội Mỹ đã nhận được điện thoại của Mặt Nạ Nhân: Dám giúp đỡ, ta sẽ cho nổ tung cả hai đường hầm.

Lần này ai dám manh động, mọi người đều không dám ra tay.

Toàn bộ New York tràn ngập tiếng còi cảnh sát, xe cứu hỏa, xe cứu thương vang vọng không ngừng, như một khúc bi ca.

Thành phố vĩ đại này đang run rẩy dưới sự kiểm soát của Mặt Nạ Nhân.

Phóng viên đài truyền hình đứng trên Quảng trường Thời Đại trống rỗng bi quan đưa tin, mọi thứ đều tồi tệ: Mặt Nạ Nhân là kẻ thù đáng sợ nhất mà quốc gia này từng đối mặt, không ai hiểu hắn, không ai biết hắn muốn làm gì, hắn chỉ xuất hiện, sau đó kiểm soát mọi thứ trong tay, nếu hắn thực sự muốn nổi tiếng, hắn đã làm được, bây giờ mỗi chúng ta đều nhớ đến hắn.

Chúa phù hộ nước Mỹ, xin Chúa bảo vệ.

Mặt Nạ Nhân đã vượt qua Saddam, vượt qua bin Laden, trở thành kẻ thù đáng sợ nhất.

Nếu Đỗ Lan bị bắt một lần nữa, chắc chắn sẽ không bị đưa đến bệnh viện tâm thần, mà sẽ trực tiếp bị giam vào nhà tù nghiêm ngặt nhất, giam cả đời.

Vẫn chưa có manh mối nào sao.

Thời gian từng chút trôi qua, những người trong hai đường hầm đều sắp sụp đổ.

Ni Khắc không thể để tình huống tồi tệ nhất xảy ra: Có cách nào gây nhiễu tín hiệu bom không.

Với khoảng cách như vậy, chắc chắn có thể gây nhiễu chứ.

Hi Nhĩ như bừng tỉnh khỏi giấc mơ, đúng vậy, có thể gây nhiễu tín hiệu chứ: Tôi lập tức đi thực hiện.

Lúc này trong đường hầm dân thường có một người đàn ông đã đứng dậy, anh ta nhận lấy nút bấm, dưới sự theo dõi của mọi người chuẩn bị cứu tất cả.

Mọi người đều nhìn anh ta, không chỉ những con tin trong đường hầm, mà còn cả cư dân mạng toàn cầu.

Đó là một người đàn ông trung niên gầy gò, có lẽ là một nhân viên văn phòng bình thường phải chịu đựng sự chèn ép, trên có già dưới có trẻ.

Sắc mặt anh ta căng thẳng, mọi người đều hiểu, vì sinh mạng của rất nhiều người đều đặt trên vai anh ta, muốn cứu người thì phải giết người, sự lựa chọn như vậy dù với ai cũng quá tàn khốc.

Cư dân mạng có thể thấy bàn tay của đối phương đang run rẩy, một cận cảnh đặc biệt.

Trên màn hình livestream có hai màn hình, một là đường hầm dân thường, họ đã chuẩn bị ra tay.

Một là đường hầm tội phạm, hiện tại họ vẫn đang tranh cãi, cảnh vệ đang dùng súng để duy trì trật tự, thiết bị kích nổ vẫn nằm trong tay cai ngục, anh ta căn bản không biết phải làm sao.

Cai ngục dường như muốn kéo dài thời gian, cư dân mạng phân tích.

Đồng thời cư dân mạng cũng đang tranh cãi, về việc người đàn ông văn phòng trung niên có nên kích nổ hay không, liệu có kích nổ hay không.

Đây chính là hỗn loạn, phơi bày mọi mâu thuẫn ra ngoài, không chút giả dối.

Tuyệt đối đừng làm chuyện dại dột.

Cục trưởng Ni Khắc cũng đang xem livestream, ông hiện đang cầu nguyện người đàn ông văn phòng tuyệt đối đừng động thủ.

Nếu động thủ, thì giới hạn đạo đức của người dân sẽ một lần nữa bị làm mới.

Chúng ta không sao, chứng tỏ đối phương vẫn chưa kích nổ.

Người đàn ông văn phòng đang nói, câu nói này những người xung quanh anh ta đều nghe thấy nhưng không nói nên lời, vì họ không biết sự cân bằng này còn có thể duy trì bao lâu, đối phương hiện tại không nổ không có ai đảm bảo họ sau này cũng không nổ.

Trong đường hầm họ lại không có tín hiệu điện thoại, không biết tình hình bên ngoài, họ bị cô lập.

Lúc này ngón cái của người đàn ông văn phòng đã đặt trên nút bấm, chỉ nghe anh ta nói: Chúa phù hộ chúng ta.

Rồi sau đó liền nhấn xuống.

Cư dân mạng đều sững sờ, không ngờ đối phương lại thực sự nhấn xuống, nhưng đường hầm tội phạm cũng không xảy ra vụ nổ

lớn.

Gây nhiễu tín hiệu thành công.

Hi Nhĩ đổ mồ hôi lạnh.

Tuy nhiên Ni Khắc đã gục ngã, vì mọi chuyện đã quá muộn, cuối cùng vẫn bị nhấn xuống.

Nhưng không ai phát hiện khóe miệng của người đàn ông văn phòng kia khẽ nhếch lên.

Không sai, anh ta căn bản không phải ai khác, mà chính là Đỗ Lan.

Hắn chính là phối hợp với Thần Thuẫn Cục diễn một vở kịch, vì đã muốn thúc đẩy hỗn loạn, hắn tự nhiên phải can thiệp vào diễn biến cốt truyện, chứ không như trước đây thả lỏng cho mọi người thể hiện điểm sáng của nhân tính.

Đỗ Lan đã đẩy nhân loại một bước về phía hỗn loạn, chỉ là không biết đã đẩy được bao xa.

Chương 1341

Quả nhiên nếu so về diễn xuất, Đỗ Lan mới là bậc tông sư, ngay cả Hắc Quả Phụ cũng không đủ để so với hắn.

Nổ hay không nổ không quan trọng, nhấn hay không nhấn mới là quan trọng nhất.

Vô số hiệp sĩ bàn phím trên mạng đang qua lại tranh luận, cuộc chiến tranh luận này lan rộng khắp thế giới.

Mọi người đều đang thảo luận về việc người đàn ông văn phòng trung niên nhấn nút kích nổ rốt cuộc là đúng hay sai.

Đương nhiên có người nói đúng, có người nói sai, hàng loạt ngôn luận đầy sát khí như lưỡi dao kiếm chỉ thẳng vào tâm can, thậm chí khiến người ta nhất thời quên mất Mặt Nạ Nhân, kẻ đã gây ra tất cả những chuyện này.

Thời đại này vô số người dẫn dắt dư luận trên mạng, cũng có vô số cư dân mạng cho rằng những gì mình thấy chính là sự thật, họ lấy mình làm trung tâm xây dựng một loạt các giá trị quan, sau đó dùng những quan niệm này để tranh luận trên mạng.

Internet giống như nuôi dưỡng sâu độc, các loại quan điểm ác độc, giả dối, không khách quan như sông cuồn cuộn chảy qua, và cuối cùng chỉ còn lại một chiến trường tan hoang, cùng với sự thật đã không còn quan trọng nữa.

Mọi người cứ tranh luận rồi quên mất bản chất sự việc, trở thành một vòng luẩn quẩn dư luận kỳ quái rằng để chứng minh mình đúng thì nhất định phải nói người khác sai.

Có thể nói, sân khấu Internet mới chính là hỗn loạn thực sự.

Đương nhiên các phương tiện truyền thông lớn cũng không rảnh rỗi, cư dân mạng quan tâm điểm nóng, làm sao thiếu họ thổi bùng ngọn lửa được.

Mặc dù không biết gì về thân phận của người đàn ông trung niên, nhưng có thể dùng các từ ngữ như nghi là, có lẽ có để bịa chuyện tin tức.

Mở đầu bằng một bức ảnh, tin tức đều dựa vào việc bịa đặt, làm sao để thu hút ánh nhìn thì bịa đặt như vậy, càng ly kỳ càng tốt.

Điều này hoàn toàn trở thành một bữa tiệc dư luận cuồng hoan, nhưng phía sau sự điên cuồng này, những người thực sự có chí biết rằng giới hạn đạo đức của nhân loại đã bị Mặt Nạ Nhân kéo xuống thấp hơn nữa.

Sau này, chỉ cần để sống sót, hành động gây hại cho người khác sẽ được mọi người chấp nhận.

Thậm chí chỉ cần có lý do hợp lý, đều có thể làm chuyện xấu.

Bởi vì họ sẽ nói rằng để sống sót làm một số việc sai trái cũng có thể hiểu được, giống như để sống sót giết chết tội phạm cũng là không còn cách nào khác, người bình thường đều sẽ lựa chọn như vậy a, các bạn xem chú văn phòng kia, chẳng phải cũng vậy sao.

Nhưng người đàn ông văn phòng trung niên thực sự là bình thường sao.

Không ai có thể xác định.

Như vậy, sự tin tưởng giữa người với người cũng biến mất.

Bởi vì mọi người đều không biết liệu người bên cạnh mình có vì lợi ích của bản thân mà hy sinh người khác hay không, mọi người đều chỉ có thể tự bảo vệ mình, không quản chuyện người khác.

Hắn đã làm được rồi.

Cục trưởng Ni Khắc thở dài ai oán, Mặt Nạ Nhân chỉ với một sức lực đã biến New York, thành phố quốc tế này, thành một thành phố đầy rẫy sự tự nghi ngờ, sau này mọi người muốn tin tưởng lẫn nhau e rằng sẽ không dễ dàng như vậy.

Thậm chí sau này lại xảy ra tai nạn, mọi người cũng sẽ không nhiệt tình giúp đỡ: Hắn đã phá hủy sự tin tưởng giữa người với người.

Các đặc công Thần Thuẫn Cục đều im lặng, người đàn ông văn phòng trung niên tuy bị ép buộc, nhưng anh ta thực sự đã cho cả thế giới thấy sự vô đạo đức của nhân loại.

Đã tìm được người đàn ông trung niên đó chưa.

Cục trưởng Ni Khắc hỏi.

Chưa, đã đối chiếu rồi, không phát hiện ra gì cả.

Cục trưởng Ni Khắc đột nhiên cảm thấy sự giám sát của Thần Thuẫn Cục vẫn chưa đủ chặt chẽ, không tìm thấy Mặt Nạ Nhân thì thôi, làm sao ngay cả một người bình thường cũng không tìm thấy.

Lẽ nào đối phương không phải người bình thường.

Nhưng không tìm thấy cũng tốt, chỉ hy vọng truyền thông cũng không tìm thấy, nếu đối phương biến mất vĩnh viễn thì lại là một chuyện tốt.

Không tìm thấy, suy nghĩ thực sự trong lòng người đàn ông văn phòng sẽ mãi mãi là một bí ẩn, mọi người dù suy đoán ác ý hay suy luận thiện ý đều không có bằng chứng chống đỡ, giới hạn đạo đức của nhân loại vẫn còn một tia hy vọng, không đến nỗi bị đóng đinh.

Chỉ hy vọng cấp trên đừng làm bừa thì tốt.

Cấp trên vì muốn ổn định lòng dân, dường như muốn bịa đặt thân thế của người đàn ông trung niên, tạo dựng anh ta thành trụ cột của gia đình, anh ta chết thì người già, trẻ nhỏ, vợ con đều chết, cả gia đình đều phải chết kiểu đó.

Trong thân phận giả của cấp trên, gia đình người đàn ông trung niên đều có bệnh, đều cần tiền lương của anh ta để duy trì mạng sống.

Ni Khắc sau khi nghe xong trực tiếp nói rằng bối cảnh này còn giả hơn cả Vua thảm, vì muốn xoay chuyển lòng người cũng không cần đến mức này chứ.

May mà cuối cùng kế hoạch này của cấp trên không được tiến hành.

Giai đoạn thắng lợi.

Đỗ Lan vỗ tay, sau đó tuyên bố kế hoạch tiếp theo: Tiếp theo chúng ta sẽ chuyển chiến sang cống ngầm.

Hy vọng không gặp phải những con rùa thích ăn pizza.

Mọi người không biết Đỗ Lan có ý đồ gì, họ tuy không phải xã hội đen, nhưng những chuyện trước đó làm thật oai phong biết bao, đốt tiền, đốt tiền, đốt càng nhiều tiền.

Sao lại chuyển chiến sang cống ngầm.

Nhưng lúc này sức hút cá nhân của Đỗ Lan đã hoàn toàn chinh phục mọi người, đám lính tạp không nói lời thừa thãi nào, lập tức tiến vào cống ngầm.

Trong một thời gian, dấu vết của Mặt Nạ Nhân dường như hoàn toàn biến mất, nhưng càng như vậy, các cơ quan thực thi pháp luật lại càng căng thẳng.

Phải biết rằng trước đó Mặt Nạ Nhân bị giam mấy tháng đã khiến

New York náo loạn, nếu cho hắn thêm thời gian thì trời mới biết hắn sẽ làm gì, có lẽ sẽ cho nổ tung thành phố New York.

Tìm, nhất định phải tìm thấy hắn, nhưng không ai nghĩ Mặt Nạ Nhân lại chui xuống cống ngầm.

Và mục tiêu lần này của Đỗ Lan là Tập đoàn Oscorp, đây cũng là một tập đoàn lớn, họ muốn đào xuyên qua phòng thí nghiệm bí mật dưới lòng đất của Oscorp, cướp tất cả các thiết bị tiên tiến bên trong.

Tập đoàn Oscorp trong lĩnh vực công nghệ sinh học và quân sự cũng là một thế lực lớn, ông chủ của họ chính là Green Goblin nổi tiếng, thiếu gia lớn là bạn thân của Người Nhện.

Tuy nhiên Harry Osborn bây giờ vẫn là một cậu bé bốn năm tuổi, Người Nhện cũng đang bú sữa.

Tập đoàn Oscorp vẫn luôn nghiên cứu vũ khí cơ giới cho binh lính đơn lẻ, đã có thành quả, đáng tiếc khi Người Sắt của Tony xuất hiện, những xúc tu bạch tuộc, cánh chim cơ giới, giáp tê giác mà Oscorp phát triển đều trở thành rác rưởi, quân đội thậm chí còn không muốn nhìn.

Tập đoàn Oscorp đã thiệt hại một khoản tiền lớn, thậm chí cả bộ phận phát triển quân sự suýt nữa phá sản giải thể, nếu không phải Oscorp còn có y tế sinh học chống đỡ e rằng đã đóng cửa từ lâu.

Còn những thiết bị rác rưởi đã phát triển trước đó không có kênh tiêu thụ cũng đều được niêm phong trong phòng thí nghiệm dưới lòng đất.

Tiên Tác không hiểu tại sao kỹ thuật Người Sắt thành thục của tập đoàn Hán Mặc trước đó lại không cần, lại cứ phải trộm những thiết bị bị đào thải đó.

Đó không phải giống chúng ta sao, bị cả thế giới ruồng bỏ, nhưng chúng ta đã từ bỏ chính mình sao.

Không, vì vậy chúng ta cũng sẽ không từ bỏ những thiết bị bị đào thải này, chúng ta phải dùng những thiết bị này để chứng minh với thế giới rằng chúng ta mới là đúng, sai là thế giới.

Có lý lẽ tốt, Tiên Tác cho biết đã học được rồi, đúng vậy, một đám người bị thế giới ruồng bỏ như họ dù có dùng Người Sắt cũng không có ý nghĩa, chỉ có kỹ thuật bị ruồng bỏ mới xứng với họ.

Lý luận kiểu tình cảm tính trên lãng mạn một cách thái quá của Đỗ Lan lại rất hợp khẩu vị của phản diện, phản diện chẳng phải là kiểu tình sao.

Đào xuyên phòng thí nghiệm, bên trong quả nhiên có ba bộ thiết bị bị niêm phong: xúc tu bạch tuộc, cánh kền kền, giáp tê giác.

Xúc tu và cánh hoàn toàn không phải giáp mà giống như hai cái ba lô, mặc thứ này ra chiến trường, e rằng sẽ bị đánh cho thành kẻ ngốc.

Còn giáp tê giác, đúng là giáp hạng nặng, nhưng ngoài giáp ra thì vô dụng, ngay cả một khẩu súng bộ binh cũng không lắp, ra chiến trường làm bia đỡ đạn sao.

Thực ra ba bộ trang bị này được chuẩn bị cho các đơn vị đặc nhiệm và lính dù, nhiệm vụ là phối hợp xuất kích.

Xúc tu bạch tuộc có thể khiến người ta mọc thêm bốn cái xúc tu sức mạnh vô cùng lớn có thể giúp chiến binh mang thêm nhiều vũ khí hạng nặng, còn cánh kền kền hoàn toàn là đơn vị bay, thực ra hiện tại Thần Thuẫn Cục cũng đang phát triển loại cánh bay này, sau này Người Chim, bạn thân của Đội Trưởng Mỹ, sẽ có một cái ba lô bay như vậy.

Tuy nhiên ba lô của Oscorp này không có chức năng thu gọn, đeo vào là thành người chim, không như ba lô của Người Chim có thể thu gọn cánh.

Giáp tê giác chính là một cái khiên thịt, chỉ để đỡ đạn và thu hút hỏa lực.

Được rồi, Vạn Khoa, ngươi mặc giáp tê giác, A Lâm, ngươi đeo cánh kền kền, còn xúc tu cuối cùng thì để ta dùng.

Cứ thế nhanh chóng quyết định.

Sau khi có trang bị thì làm gì.

Đương nhiên là gây chuyện, nhưng lần này họ muốn gây chuyện không phải với người bình thường, mà là với thần.

Đỗ Lan muốn đi tìm phiền phức của Lôi Thần, nhưng trước tiên họ phải xử lý những người của công ty Oscorp.

Họ đã cướp những sản phẩm thí nghiệm bị niêm phong của Tập đoàn Oscorp, bây giờ các nhân viên an ninh trong công ty đang điên cuồng đổ xuống tầng hầm.

Chương 1342

A Lâm đã đeo trang bị rồi, cánh sử dụng điều khiển tinh thần, có thể khiến cánh thu gọn và mở ra tự nhiên.

Nhưng muốn bay được thì vẫn cần phải luyện tập.

Vạn Khoa cũng đã tối ưu hóa chương trình cho giáp tê giác, giúp hắn dễ dàng thao tác hơn, theo hắn thì giáp tê giác này vẫn còn rất nhiều chỗ để cải tiến, trước tiên pin có thể đổi thành lò phản ứng hạt nhân Arc, còn có thể lắp thêm vũ khí.

Hãy cho họ một bất ngờ.

Vạn Khoa muốn thử nghiệm xem sức mạnh của giáp tê giác có đủ không.

Ầm.

Cánh cửa kim loại bị đâm văng, Vạn Khoa xông thẳng tới, húc bay cả đội an ninh.

Đỗ Lan và A Lâm theo sát phía sau hắn.

Leng keng leng keng, đạn bắn vào giáp tê giác, phát ra tiếng đạn nảy giòn tan.

Đỗ Lan chỉ huy xúc tu, bám tường leo lên, sau đó một xúc tu treo hắn lên trần nhà, ba xúc tu còn lại đột nhiên vươn dài tóm lấy vũ khí của kẻ thù cướp súng qua, xúc tu dùng sức bóp nát súng.

Bốn xúc tu phía sau vô cùng linh hoạt, có thể dài ngắn tùy ý, hơn nữa có thể tạo ra sức mạnh đột ngột.

Căn bản không cản được, nhưng Norman Osborn cũng không báo cảnh sát, mà là thông qua camera giám sát nhìn sản phẩm của công ty mình phát huy thần uy.

Hắn biết sản phẩm của mình căn bản không kém gì Người Sắt của Tony, chỉ là những lão già hủ lậu trong quân đội không có tầm nhìn mà thôi.

Mình phải đi gặp họ, gặp Mặt Nạ Nhân.

Norman không phải người tốt lành gì, hắn là một người bất chấp thủ đoạn vì công việc kinh doanh của mình.

Điểm này hắn giống Hán Mặc, nhưng khác ở chỗ, Norman có một tình yêu gần như cố chấp với sản phẩm của mình, điểm này Hán Mặc không có.

Norman coi những sản phẩm này như con cái của mình, thấy con cái mình tràn đầy sức sống như vậy, hắn rất vui.

Dù là làm điều ác hay dùng vào chính đạo, đối với hắn đều không có sự khác biệt, điều quan trọng là tác phẩm của hắn được người khác công nhận và có thể phát huy tác dụng.

Norman đi đến chiến trường: Tôi là Norman Osborn, không ngờ lại là Mặt Nạ Nhân ghé thăm.

Hắn ra lệnh cho bảo an lùi lại.

Những bảo vệ vũ trang này đều là quân đội tư nhân của hắn, không bị chính phủ kiểm soát.

Trong thế giới này, các tập đoàn lớn xảy ra chuyện, thường không gọi cảnh sát, mà tự mình giải quyết.

Có cảm nghĩ gì, sản phẩm của công ty Oscorp chúng tôi thế nào.

Đôi mắt Norman tràn đầy sự điên cuồng, giống như trước mặt hắn không phải là kẻ trộm, mà là tri kỷ của một anh hùng mắt to.

Rất dễ dùng, chúng tôi đều rất hài lòng.

Đỗ Lan nói: Sau này tôi sẽ khiến những trang bị này nổi tiếng toàn cầu, phí quảng cáo thì không cần trả cho chúng tôi.

Cảm tình trộm đồ của người ta, người ta còn phải trả phí quảng cáo a.

Nhưng Norman không bận tâm, cũng không nghi ngờ lời Đỗ Lan, vì những việc Mặt Nạ Nhân đã làm trước đó đã đủ chứng minh năng lực của đối phương, thế giới đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Thích thì cứ lấy đi.

Norman kích động nói.

Vạn Khoa và A Lâm đều sững sờ, không ngờ lại có loại người này.

Vậy thì đa tạ, chúng tôi đi đây.

Đỗ Lan cũng không khách khí.

Đội trưởng bảo an nói với Norman rằng kẻ trộm chui ra từ cống ngầm, có cần báo cảnh sát để cảnh sát điều tra không.

Không cần, bịt kín miệng cống, chuyện này coi như qua rồi.

Norman không muốn bán đứng Mặt Nạ Nhân, Chuyện này dừng lại ở đây, tôi không hy vọng người ngoài biết những chuyện này.

Các bảo an cho biết chỉ cần có chi phí chữa trị, những chuyện khác không quan trọng, họ cũng không muốn đắc tội Mặt Nạ Nhân, trời mới biết Mặt Nạ Nhân sẽ trả thù như thế nào.

Người không vì mình trời tru đất diệt, mọi người bình yên sống qua ngày mới đúng, Mặt Nạ Nhân đã chứng minh điểm này rồi.

Có được trang bị, tự nhiên cần huấn luyện, còn Đỗ Lan một mình đến bang New Mexico, chuẩn bị đi tìm Lôi Thần gây phiền phức, đương nhiên hắn vẫn rất kín đáo, cải trang và giấu xúc tu, giống như một du khách ba lô đi bộ vào thị trấn gần nơi Búa Lôi Thần rơi xuống.

Đây là một thị trấn nhỏ điển hình ở miền nam, hầu như không có cửa hàng nào, nếu bị bệnh đi đến bệnh viện gần nhất cũng phải vào khu đô thị, ít nhất phải lái xe hai tiếng.

Thị trấn chỉ có một cửa hàng tạp hóa, đồng thời cũng bán bia và bánh mì kẹp.

Chiếc búa đã rơi xuống một thời gian rồi, Thần Thuẫn Cục đã đuổi cư dân đi hết, bao vây chiếc búa để nghiên cứu.

Đỗ Lan lúc này vẻ mặt mệt mỏi hoàn toàn trong vai một lữ khách, hắn đẩy cửa bước vào cửa hàng: Bia lạnh và thức ăn.

Hôm nay trong cửa hàng có hai người lạ, một là mỹ nam Bắc Âu cơ bắp cường tráng, một là du khách đi bộ đường dài.

Ông chủ vui vẻ, hôm nay làm ăn khá tốt.

Thor đã hạ cánh, hắn mất thần lực, bị ném xuống Trái Đất, đáng thương vô cùng.

Nhưng soái ca ở đâu cũng không thiếu gái, vì vậy nhà khoa học Trái Đất Jane Foster đang chăm sóc Thor như một bệnh nhân tâm thần.

Jane nghiên cứu vật lý thiên thể ở nơi hẻo lánh này, sa mạc chắc chắn là một nơi tốt để quan sát bầu trời sao.

Cũng chính nhờ có cô gái này, Thor mới không chết đói trên Trái Đất.

Tôi thực sự là Lôi Thần.

Thor rất bất lực, hắn rõ ràng nói sự thật, sao người phụ nữ loài người đối diện lại không tin chứ.

Chỉ trách phụ thân đã cướp đi thần lực của mình, nếu không hắn trong phút chốc có thể chứng minh thân phận của mình.

Thần.

Đỗ Lan đột nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt khinh thường.

Thor khó chịu, hắn là Lôi Thần lẽ nào lại cản trở ai sao.

Bạn của tôi đầu óc không bình thường.

Jane vội vàng nói, cô ấy phát hiện ánh mắt của Đỗ Lan này rất sắc bén a.

Bạn của cô tự xưng là thần, hiển nhiên không phải nói bừa, từ ánh mắt của hắn có thể thấy sự tự đại và ngông cuồng, hắn tự hào về thân phận của mình, cao cao tại thượng cho rằng loài người nên cầu xin hắn bảo vệ.

Thần đứng ở góc độ người bảo hộ để nhận vinh dự và tự tin, họ chẳng qua là một lũ hèn nhát giả dối mà thôi.

Thor giận dữ, ý gì đây.

Mình mất thần lực đã rất khó chịu, sao còn phải nghe tên này nói bậy nói bạ.

Ngươi nói lại lần nữa.

Thor đứng trước mặt Đỗ Lan, thân hình gần hai mét hoàn toàn bao phủ Đỗ Lan trong bóng tối.

Tôi nói thần đều là kẻ hèn nhát.

Thor tức giận, tuy không có thần lực, nhưng vẫn còn sức mạnh man rợ nắm lấy cổ áo Đỗ Lan nhấc hắn lên: Ta là Lôi Thần Thor, con trai của Odin, ngươi đã sỉ nhục ta và còn sỉ nhục phụ thân ta cùng gia đình ta, ngươi phải hối lỗi.

Anh không thể vì hắn nói mấy câu mà dùng bạo lực.

Jane kéo Thor lại: Trước khi gây rắc rối, chúng ta đi thôi.

Jane không muốn Thor này và người lạ gây xung đột: Buông hắn ra, mau buông hắn ra.

Thor nể mặt Jane, đồng thời cũng phát hiện Đỗ Lan quá yếu, hắn chỉ cần ra một cú đấm là có thể đánh chết Đỗ Lan.

Hắn hung hăng ném Đỗ Lan trở lại ghế: Hừ.

Jane kéo Thor đi ra ngoài, chỉ nghe thấy phía sau, người lữ khách kia trầm giọng hỏi: Nói cho tôi biết, ngươi sẽ chảy máu sao.

Jane sợ Thor quay đầu lại, càng dùng sức kéo Thor đi.

Thor không trả lời câu hỏi này, cũng không thèm trả lời câu hỏi của loại người này, vì hắn là thần, đợi đến khi hắn khôi phục thần lực, loài người chỉ là những con gà yếu ớt, hắn một cú đấm có thể đánh ngã một đám, loài người khiến thần chảy máu.

Thật sự là trò cười lớn nhất từ xưa đến nay.

Ngươi sẽ chảy máu thôi.

Đỗ Lan ăn hết bánh mì kẹp, lau miệng rồi cũng đi.

Ông chủ thầm nghĩ hai kẻ điên, một kẻ cho rằng mình là thần, một kẻ cho rằng mình có thể khiến thần chảy máu, đều là những kẻ điên.

Một tia chớp giáng từ trời cao, Thác Nhĩ đã cống hiến sinh mạng vì chiến hữu cuối cùng cũng hoàn thành lột xác, thần lực của y đã trở lại.

Toàn bộ quá trình vẫn có những thăng trầm, đủ để quay một bộ phim điện ảnh.

Quá trình là thế này.

Ban đầu Thác Nhĩ vẫn muốn lấy lại thần lực, bèn lén lút đột nhập vào phòng nghiên cứu búa của Thần Thuẫn Cục, nhưng y phát hiện chiếc búa đối với y thờ ơ lạnh nhạt, y thật sự không thể nhấc nổi chiếc búa.

Sau khi bị đặc công Thần Thuẫn Cục giam giữ, đệ đệ Lạc Cơ của y đột nhiên hình chiếu xuống nhân gian, nói với Thác Nhĩ rằng phụ thân của họ đã chết, là vì quá thất vọng về Thác Nhĩ.

Thác Nhĩ cứ ở lại nhân gian đi, Tiên Cung sẽ giao cho Lạc Cơ.

Thác Nhĩ ngây thơ tin lời, cũng vì chính mình hại chết phụ thân mà hoàn toàn từ bỏ thần lực, quyết định sống tiếp với thân phận người phàm.

Chương 1343

Nhưng sau khi được Giản giải cứu, Thác Nhĩ lại phát hiện các chiến hữu năm xưa của y đều vui vẻ đến nhân gian thăm y, bàn bạc một hồi mới biết mình vốn dĩ bị Lạc Cơ lừa.

Áo Đinh tuy đang ngủ say, nhưng vẫn sống rất khỏe mạnh.

Trái lại Lạc Cơ vẫn luôn thần thần bí bí không biết đang mưu tính chuyện gì, lần này họ hạ phàm là để tìm Thác Nhĩ trở về quản thúc Lạc Cơ.

Thác Nhĩ kinh hãi, y không ngờ đệ đệ vốn có mối quan hệ tốt đẹp lại trở nên xấu xa.

Đúng lúc này, binh khí cổ đại Hủy Diệt Giả do Lạc Cơ phái đến để giết người diệt khẩu, hóa ra y cũng phát hiện chiến hữu của Thác Nhĩ hạ phàm, để diệt trừ tận gốc tất cả họ, y muốn hoàn toàn giết chết ca ca.

Như vậy Lạc Cơ có thể danh chính ngôn thuận trở thành người kế thừa Tiên Cung.

Đối mặt với binh khí cổ đại Hủy Diệt Giả, các chiến hữu của Thác Nhĩ căn bản không phải đối thủ, cuối cùng Thác Nhĩ nghĩ đến mục tiêu của Lạc Cơ chính là mình, y cam tâm tình nguyện chịu chết để đổi lấy sinh mạng của chiến hữu.

Trước khi tia chớp trở lại, Thác Nhĩ quả thật đã bị Hủy Diệt Giả giết chết, nhưng hành vi xả thân vì người của y cuối cùng đã một lần nữa giành được sự thừa nhận của chiếc búa, chiếc búa vụt bay về tay y.

Giáp Lôi Đình khoác lên mình, Lôi Thần Thác Nhĩ trở về vị trí.

Trong nháy mắt, y đầy máu, đầy ma lực, đầy nộ khí, sau khi sống lại Thác Nhĩ giao chiến với Hủy Diệt Giả.

Đinh đinh đương đương, Hủy Diệt Giả là siêu binh khí do Áo Đinh chế tạo, ngay cả ở Tiên Cung cũng là một tồn tại cực kỳ nguy hiểm.

Ngoại hình của nó là một bộ khôi giáp, bên trong khôi giáp ẩn chứa vô số năng lượng, có thể phóng ra sóng ánh sáng năng lượng, kim loại rèn khôi giáp là Ô Lộ kim chúc đặc hữu của Tiên Cung, cực kỳ lợi hại.

Phải biết rằng dược liệu quyết định trực tiếp giới hạn văn minh, văn minh Địa Cầu làm sao tranh giành với văn minh vũ trụ.

Chính là vì Địa Cầu có hợp kim Ái Đức Mạn và Chấn kim hai loại dược liệu ưu tú cực kỳ hiếm thấy trong vũ trụ.

Ô Lộ kim chúc chính là nguồn gốc sức mạnh của Tiên Cung, ngay cả một người Tiên Cung bình thường không có thần lực một khi được trang bị vũ khí Ô Lộ kim chúc, lực chiến đấu của họ cũng sẽ trực tiếp tăng vọt lên cấp thần.

Chiếc búa Lôi Thần chính là được chế tạo từ lõi sao lùn trắng và Ô Lộ kim chúc.

Cho nên Hủy Diệt Giả được chế tạo hoàn toàn từ Ô Lộ kim chúc tuyệt đối cực kỳ mạnh mẽ, Búa Lôi Thần cũng không thể dễ dàng đập nát nó.

Thế nhưng bây giờ trong lòng Thác Nhĩ tràn đầy phẫn nộ, trạng thái của y hiện tại đang ở đỉnh cao, không ai có thể ngăn cản.

Chiếc búa xoay tròn đi.

Bên cạnh Thác Nhĩ xuất hiện một cơn lốc xoáy khổng lồ, sau đó trên bầu trời xuất hiện những tia chớp chập chờn.

Áp suất chênh lệch do lốc xoáy hình thành dần dần hút Hủy Diệt Giả lên, mục tiêu đã không thể né tránh, vậy là chiêu lớn sắp đến.

Lôi Thần lộ vẻ quyết tuyệt, y phải trở về Tiên Cung để ngăn chặn Âu Đậu Đậu ngốc nghếch.

Lôi Đình Cung Điện.

Kim tự tháp được tạo thành từ tia chớp nghịch chuyển, tất cả sức mạnh hội tụ về một điểm, sức mạnh của hàng trăm tia chớp hợp thành một luồng, đủ để xuyên thủng Hủy Diệt Giả.

Đại địa rung chuyển, thị trấn nhỏ suýt chút nữa đã biến thành phế tích dưới sức mạnh kép của lốc xoáy và tia chớp.

Cư dân thị trấn cho biết thần tiên đánh nhau, cá chậu chim lồng cũng chịu vạ lây.

Y đã thắng lợi, Thác Nhĩ đầy máu phản công, Hủy Diệt Giả bị tia chớp xuyên thủng lồng ngực, rơi xuống đất bất động.

Lôi Thần lưu luyến từ biệt Giản, sau khi ở bên Giản, Thác Nhĩ nhận ra người phụ nữ trước mặt đẹp đẽ đến mức khiến y mê mẩn, nhưng bây giờ y nhất định phải rời khỏi Địa Cầu, vì còn có trách nhiệm quan trọng hơn cần y hoàn thành.

Nhưng đúng lúc Lôi Thần định cùng chiến hữu xuất phát, y thấy một người khác xuất hiện trong thị trấn, y ta vác một chiếc ba lô lớn, từng bước từng bước đi về phía họ.

Các chiến hữu hỏi đây là ai.

Lôi Thần nhíu mày, nói thật y không thích kẻ lữ hành loài người trước mắt, nhưng bây giờ y cũng không muốn tranh chấp với loài người.

Nhưng không đợi y hành động, chiếc ba lô sau lưng Đỗ Lan đột nhiên xé toạc mấy vết, bốn xúc tu đã tiếp xúc với sự trói buộc.

Đông, đông, xúc tu nặng nề chạm đất nâng Đỗ Lan lên, lúc này y mô phỏng tạo hình Bác sĩ Bạch Tuộc, dùng chiều dài xúc tu để bù đ đắp chiều cao của y và Lôi Thần, lần này đến lượt Đỗ Lan nhìn xuống từ trên cao: Vậy thì, ta đến rồi.

Lôi Thần không ngờ người này lại không phải người thường: Mặc dù ra tay với kẻ yếu là trái với đạo đức của ta, nhưng ngươi đã tự tìm đánh, cũng đừng trách ta.

Ta bây giờ đang có việc gấp mà.

Lôi Thần nói rằng không muốn lãng phí thời gian của y, cứ để y một chùy định âm.

Cổ tay rung lên, chiếc búa xoay tròn, rời tay, phóng ra.

Chiếc búa lao thẳng về phía Đỗ Lan.

Đỗ Lan né tránh.

Thác Nhĩ lộ ra vẻ chế giễu, năm ngón tay xòe ra làm động tác thu về, chiếc búa của y là thần khí có thể tự động dẫn đường, không chỉ đi mà còn trở về.

Tuy nhiên, chiếc búa từ phía sau Đỗ Lan lại một lần nữa bị né tránh, không chỉ bị né tránh, Đỗ Lan còn nhanh tay lẹ mắt, dùng xúc tu nắm lấy sợi dây của chiếc búa.

Bị chiếc búa kéo đến gần Thác Nhĩ.

Oành.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Thác Nhĩ cũng không ngờ chức năng thu hồi tiện lợi của mình lại bị một loài người nhỏ bé lợi dụng.

Đối phương nắm lấy chiếc búa và cùng chiếc búa tiếp cận, sau đó dùng xúc tu kim loại đó tấn công mình.

Thác Nhĩ bị va chạm vào ngực, cả người ngã xuống đất, một hơi không thở kịp.

Đỗ Lan không sử dụng đâm xuyên, mà dùng móng vuốt xòe ra của xúc tu đạp lên ngực Lôi Thần, sau đó đầu một xúc tu khác vươn ra một lưỡi dao nhọn hoắt.

Đỗ Lan nhìn chằm chằm Lôi Thần, chậm rãi nói: Thần căn bản không dũng cảm, nhân loại mới dũng cảm.

Trong lúc nói chuyện, lưỡi dao đã kéo một vết máu trên má Thác Nhĩ.

Toàn bộ quá trình quá nhanh, quá gây sốc, Lôi Thần cũng ngơ ngác, lúc này chỉ cảm thấy má đau rát.

Ba bộ giáp của Áo Tư Bản đều được làm từ một loại hợp kim tên là Hợp kim Cacbonat, đó là một bản sao kém chất lượng của hợp kim Ái Đức Mạn của đế quốc Mỹ thời Liên Xô, nhưng để phá vỡ phòng ngự của Lôi Thần thì thừa sức.

Mình sẽ chết, vừa nãy nếu đối phương lợi dụng tốc độ chiếc búa quay lại, cộng thêm xúc tu cứng rắn sắc bén kỳ lạ đó mà đâm vào.

Nếu không phải giẫm lên ngực mà là đâm xuyên thì mình sẽ chết.

Thác Nhĩ nhanh chóng nhận ra điều này, y biết người đàn ông trước mắt cố ý không giết mình, đối phương chỉ muốn mình ghi nhớ khoảnh khắc này.

Khoảnh khắc này, người đã chiến thắng thần, người đã khiến thần đổ máu.

Ghi nhớ chiếc mặt nạ này, chiếc mặt nạ đã chiến thắng ngươi.

Đỗ Lan lột mặt nạ hóa trang, lộ ra khuôn mặt thật của mình: Ta muốn ngươi vĩnh viễn ghi nhớ.

Những người xung quanh đã ngơ ngác, đây không phải là Người Mặt Nạ đã gây náo loạn New York sao.

Y ta bây giờ lại đang khiêu chiến thần, hơn nữa còn chiến thắng, Người Mặt Nạ quả nhiên không bình thường, quá không bình thường.

Nhưng khoảnh khắc này, không ai sẽ quên, Người Mặt Nạ đã khiến Lôi Thần Thác Nhĩ đổ máu.

Người Mặt Nạ.

Sao lại là Người Mặt Nạ.

Y ta sao lại ở đây.

Khấu Sâm là đặc công Thần Thuẫn Cục, cũng là người phụ trách phòng nghiên cứu búa, hôm nay bọn họ rất xui xẻo, trước tiên bị một cỗ máy không người lái tấn công, gây ra thương vong lớn cho đặc công, sau đó chiếc búa đã nghiên cứu bấy lâu đột nhiên bay lên trời, khiến bọn họ mất công vô ích.

Để xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, Khấu Sâm tập hợp số đặc công còn lại, lập tức lái xe lao về hướng chiếc búa bay đi, chưa kịp đến gần đã thấy điện chớp sấm vang, gió nổi mây vần, một cảnh tượng tận thế.

Trong đầu bọn họ đều hiện lên cảnh thần ma đại chiến, nhưng khi bọn họ thực sự đến nơi, tình hình lại không giống như bọn họ tưởng tượng.

Cỗ máy tấn công bọn họ đã đổ xuống đất, chiến sĩ cổ đại cầm búa cũng ngã xuống đất, người đứng giữa đám đông không phải thần cũng không phải ma, mà là Người Mặt Nạ.

Điều này căn bản không giống tưởng tượng chút nào.

Không được động, Người Mặt Nạ.

Đã gặp phải rồi thì tuyệt đối không thể để Người Mặt Nạ chạy thoát: Giơ hai tay lên.

Đỗ Lan nâng xúc tu lên, thả Lôi Thần ra rồi đột nhiên tăng tốc.

Chương 1344

Xúc tu thực hiện những bước nhảy lớn, mỗi bước bốn năm mét, rất nhanh Đỗ Lan đã lao đến dưới ngôi nhà ven vách núi.

Leo tường trèo nóc nhà một mạch.

Phanh Đạn từ súng ngắn của Khấu Sâm và các đặc công khác đều bắn trượt: Truy đuổi.

Khấu Sâm chỉ huy đặc công đi truy kích, còn mình thì ở lại.

Giản không màng trò cảnh sát bắt kẻ trộm, đỡ Thác Nhĩ dậy: Thác Nhĩ, anh không sao chứ.

Mặt hơi đau, nhưng những chỗ khác đều không sao, Thác Nhĩ thấy mọi người đều quan tâm mình, an ủi nói: Không sao cả, chỉ là chảy một chút máu.

Nhưng nói đến chảy máu thì trong lòng lại giật thót, rồi nhanh chóng đè nén sự bất thường đó xuống, Ta phải trở về rồi, còn có việc rất quan trọng.

Khấu Sâm đi tới, ông muốn giao lưu với người ngoài hành tinh, Tôi là đặc công Thần Thuẫn Cục, xin hỏi ngài có cần giúp đỡ gì không.

Thác Nhĩ cũng không có gì nhiều để nói: Trả lại tài liệu nghiên cứu cho họ.

Giản và các nhà khoa học đã đo được năng lượng truyền tống của Cầu Vồng khi Lôi Thần hạ giới, nhưng thiết bị và tài liệu đều bị Thần Thuẫn Cục trưng dụng.

Giúp họ đòi lại tài liệu coi như là việc cuối cùng Thác Nhĩ làm cho Giản, y phải đi rồi.

Lôi Thần trở về Tiên Cung, giao chiến với đệ đệ và người khổng lồ băng mà đệ đệ đã rước vào nhà, một hồi binh binh bàng bàng, cuối cùng đập gãy Cầu Vồng, đệ đệ cũng rơi xuống vũ trụ mênh mông.

Còn trên Địa Cầu, đặc công Thần Thuẫn Cục không bắt được Người Mặt Nạ.

Thông qua việc hỏi thăm Giản và những người khác, họ phát hiện Người Mặt Nạ lại là một tội phạm cực đoan nhân loại chí thượng, lại một mình khiêu chiến Lôi Thần, và còn giành được chiến thắng.

Đợi đến khi tình báo tổng hợp đến trước mặt Ni Khắc, cục trưởng Ni Khắc lại nhìn thấy những nội dung sâu xa hơn: Người Mặt Nạ làm sao có được tình báo, làm sao có được trang bị.

Lôi Thần rơi xuống một nơi xa xôi như vậy, người New York hoàn toàn không hay biết gì, nhưng Người Mặt Nạ lại đến, hơn nữa còn có chuẩn bị.

Chẳng lẽ nội bộ Thần Thuẫn Cục bị xâm nhập.

Điều này không kỳ lạ, nhưng Người Mặt Nạ đáng sợ như vậy, một kẻ đề xướng lý thuyết hỗn loạn, ai lại dám hợp tác với y ta.

Trước tiên hãy bắt đầu điều tra từ trang bị của Người Mặt Nạ đi, không thể tiếp tục để Người Mặt Nạ hoành hành như vậy nữa.

Lúc này Ni Khắc cũng biết Người Mặt Nạ làm sao trốn thoát sự giám sát của họ, Người Mặt Nạ biết hóa trang.

Trong cống ngầm New York.

Diện Cụ Hội chẳng lẽ không có chỉ thị tiếp theo sao, chẳng lẽ chúng ta phải tiếp tục ở trong cống ngầm tối tăm không thấy mặt trời này để bị chuột gặm nát móng tay sao.

Đã mấy tháng rồi, Vạn Khoa cảm thấy mình đã bốc mùi.

Kiên nhẫn một chút, thời điểm triệu hoán chúng ta sẽ đến.

Đỗ Lan trở lại New York, vẫn là người phát ngôn của hỗn loạn: Ngươi và Ngải Lâm huấn luyện thế nào rồi.

Giáp đã được cải trang xong rồi, bộ đồ chống lạnh trên không dành cho Ngải Lâm cũng xong rồi, ta còn chuẩn bị cho cô ấy một đôi móng vuốt lực lớn vô cùng.

Vạn Khoa đắc ý nói: Ta bây giờ chỉ đợi hành động tiếp theo thôi.

Sẽ có thôi, không chỉ có hành động, trong lần hành động tiếp theo, chúng ta còn phải tổ chức quân đội của chúng ta, chúng ta sẽ cắm lá cờ của chúng ta lên đỉnh Tư Tháp Khắc Đại Hạ.

Nghe đến việc cắm lá cờ lên đỉnh Tư Tháp Khắc Đại Hạ, Vạn Khoa phấn khích run rẩy, những kẻ cặn bã tầng lớp thấp kém như bọn họ sẽ giẫm lên những kẻ kiêu tử của trời như Thác Ni Sử Tháp Khắc mà leo lên đỉnh cao nhất, đây gọi là ý chí.

Tóm lại bây giờ trước tiên hãy lắp đặt những quả bom mà chúng ta đã quyết định từ trước, và còn chế tạo đủ mặt nạ, đến lúc đó chúng ta sẽ biến mỗi công dân New York thành binh sĩ của chúng ta.

Nghe có vẻ quá khoa trương, nhưng Vạn Khoa lại một chút cũng không nghi ngờ, ngay từ đầu Người Mặt Nạ đã luôn khiến người ta kinh ngạc.

Bộ phận New York của Thần Thuẫn Cục, Đội Trưởng Mỹ tỉnh dậy, anh phát hiện mình đang ở trong một bệnh viện giả, y tá và căn phòng ở đây đều tràn ngập một cảm giác không hài hòa, khung cảnh phục dựng không đủ hoàn mỹ, mà mùi vị thì hoàn toàn không được phục hồi.

Kiểu ngụy trang vụng về này căn bản không thể lừa dối Đội Trưởng Mỹ đã kinh qua trăm trận chiến.

Thế nên Đội Trưởng Mỹ không nói không rằng liền xông ra khỏi phòng, phát hiện đây quả nhiên không phải phòng bệnh mà là một nhà kho khổng lồ, anh liền chạy trốn, vì anh không biết đây có phải là âm mưu của người Đức không.

Nhưng anh rất nhanh phát hiện mọi thứ đều khác với ký ức của mình, trên đường phố toàn là những chiếc xe lạ lẫm, phong cách ăn mặc của người đi đường cũng hoàn toàn khác thường.

Đội Mỹ ngơ ngác, anh một mạch đi đến Quảng Trường Thời Đại, ngơ ngác nhìn màn hình quảng cáo rực rỡ sắc màu, rơi vào hỗn loạn, anh cảm thấy còn tồi tệ hơn cả bị quân Đức bao vây, nhiều màu sắc như vậy đơn giản là ô nhiễm.

Chào mừng anh đến với bảy mươi năm sau.

Cục trưởng Ni Khắc nói ra nguồn gốc của tất cả, chính là vì đây không phải thời kỳ Thế chiến thứ hai, mà là thế kỷ 21, thế giới đã không chờ Đội Mỹ mà nhanh chóng đi trước bảy mươi năm.

Mạnh mẽ như Đội Mỹ cũng không kìm được hít một hơi khí lạnh, anh vẫn nhớ mình đang chiến đấu với Hắc Cốt Lâu, ngăn chặn y ta ném bom lục địa Mỹ.

Vẫn nhớ các chiến hữu và cô gái mình thích cùng nhau chống lại quân Đức.

Vẫn nhớ trước khi mình trở thành đội trưởng, có một người Hoa thần bí đã khuyến khích anh trong quán bar, và dự đoán tương lai của anh.

Nhưng người Hoa thần bí đó lại không nói rằng mình sẽ xuyên việt đến thế kỷ 21.

Đội Mỹ bình tĩnh nghe cục trưởng Ni Khắc nói xong, mới biết hóa ra anh bị đóng băng, mãi đến những ngày này mới được vớt lên và đánh thức.

Trong chốc lát, ngàn lời vạn ý đều hóa thành im lặng, Đội Mỹ rối loạn.

Trong vũ trụ, đệ đệ của Lôi Thần Thác Nhĩ đã được người Tề Tháp Thụy cứu sống, y được đưa đến trước mặt Diệt Bá.

Trước mặt Lạc Cơ, Diệt Bá phóng ra một uy áp còn mạnh mẽ và đáng sợ hơn cả Áo Đinh, Lạc Cơ lập tức thần phục.

Diệt Bá bảo Lạc Cơ đi Địa Cầu tìm Vũ Trụ Ma Phương, nhưng Lạc Cơ lại không chỉ cam tâm làm tiểu đệ của Diệt Bá, y muốn làm vua Địa Cầu.

Ca ca trân trọng cái gì, Lạc Cơ sẽ chiếm hữu cái đó.

Ca ca trân trọng Địa Cầu, Lạc Cơ sẽ chiếm lĩnh Địa Cầu.

Thế nên y cầu xin Diệt Bá cho y mượn quân đội, Diệt Bá cũng rất hào phóng.

Nói với Lạc Cơ nếu có thể tìm về Vũ Trụ Ma Phương thì có thể để người Tề Tháp Thụy giúp y chiếm lĩnh Địa Cầu, để Lạc Cơ làm vua Địa Cầu.

Lạc Cơ lập tức tíu tít đến Địa Cầu, chuẩn bị lấy Vũ Trụ Ma Phương làm cổng truyền tống, đưa đại quân đến Địa Cầu, đến lúc đó tuy không có vẻ bá khí ngút trời khi tọa trấn Tiên Cung, nhưng cũng coi như một phương chư hầu.

Các phương đều sôi sục, những người của Diện Cụ Hội lại trở thành đối tác tốt của công ty chuyển phát nhanh, bắt đầu gửi đi một số lượng lớn mặt nạ, mỗi nhà mỗi hộ đều có, nghiệp vụ của công ty chuyển phát nhanh tăng vọt, cười không ngậm được mồm.

Khuất phục trước nỗi sợ hãi.

Cục trưởng Ni Khắc cũng nhận được những gói chuyển phát nhanh của Người Mặt Nạ được gửi đi dày đặc như virus khắp New York gần đây, bao bì chuyển phát nhanh rất đơn giản, chỉ là một hộp vuông, trong hộp có một chiếc mặt nạ và một tấm thẻ trắng kích thước danh thiếp.

Khuất phục trước nỗi sợ hãi là dòng chữ duy nhất trên tấm thẻ trắng.

Rất nhiều nhà khoa học đều không giải mã được ý nghĩa của gói chuyển phát nhanh này, không biết là phải khuất phục trước nỗi sợ hãi gì.

Cục trưởng Ni Khắc chỉ có thể ra lệnh cho các bộ phận cảnh giác, hy vọng sẽ giải quyết được Người Mặt Nạ trước khi y ta hành động lần nữa.

Thế nhưng gói chuyển phát nhanh vẫn tiếp tục được phát đi, nhưng Người Mặt Nạ lại không có động thái gì.

Từng xe từng xe gói chuyển phát nhanh không ngừng được gửi đến các bộ phận của New York, bất kể là dân thường trú hay dân vãng lai, gần như mỗi người một cái.

Sở cảnh sát New York đã tê liệt, ban đầu họ còn muốn điều tra nguồn gốc mặt nạ, hy vọng ngăn chặn công ty chuyển phát nhanh tiếp tục giao hàng, nhưng sau một thời gian lại có thêm nhiều gói hàng tương tự được gửi đến đồn cảnh sát, họ căn bản không thể chứa nổi nhiều gói hàng như vậy, thậm chí còn không kịp tiêu hủy.

Trong khi cảnh sát đang tiêu hủy, các gói hàng vẫn tiếp tục được phân phát.

Cuối cùng sở cảnh sát New York đã bỏ cuộc, họ không điều tra được gì, chỉ có thể mặc kệ các gói hàng không ngừng được gửi đến tay cư dân.

Lần này toàn bộ người New York đều suy đoán Người Mặt Nạ có phải lại có hành động lớn nào không, y ta chẳng lẽ muốn thông qua hành vi phát mặt nạ để biểu thị quyền kiểm soát của mình đối với New York.

Điều này cũng quá trẻ con rồi.

Hay là đây chỉ là một trò đùa vô vị của Người Mặt Nạ.

Nếu sau này hành vi của Người Mặt Nạ đều vô hại như vậy thì cảnh sát sẽ dễ thở hơn rất nhiều, nhưng cục trưởng Ni Khắc của Thần Thuẫn Cục biết sự việc sẽ không đơn giản như vậy, bất kỳ chuyện gì liên quan đến Người Mặt Nạ đều không hề đơn giản.

Tuy nhiên cục trưởng Ni Khắc lại không có thời gian tiếp tục quản chuyện Người Mặt Nạ nữa, chuyện phiền phức hơn đã xảy ra.

Phòng nghiên cứu Vũ Trụ Ma Phương của Thần Thuẫn Cục đã bị tấn công.

Phải biết rằng Vũ Trụ Ma Phương là nguồn năng lượng mới được cấp trên đặt nhiều kỳ vọng, vũ khí được chế tạo từ Vũ Trụ Ma Phương sẽ giúp nước Mỹ một lần nữa củng cố vị trí cường quốc số một thế giới.

Nếu Vũ Trụ Ma Phương bị cướp đi, đó sẽ là một tổn thất khổng lồ.

Nhưng kết quả vẫn diễn biến theo chiều hướng tồi tệ nhất, không chỉ Vũ Trụ Ma Phương bị cướp, mà ngay cả các nhà khoa học nghiên cứu và đặc công bảo vệ Vũ Trụ Ma Phương đều bị khống chế.

Đây đối với Thần Thuẫn Cục tuyệt đối là một thảm họa lớn nữa.

Cấp trên ra lệnh cho cục trưởng Ni Khắc bất chấp mọi giá nhất định phải đoạt lại Vũ Trụ Ma Phương, như vậy cục trưởng cũng chỉ có thể gác chuyện Người Mặt Nạ sang một bên.

Nhưng cục trưởng không biết, hai sự việc nan giải kỳ thực chỉ là một, y vẫn luôn truy tìm Người Mặt Nạ hiện tại đang có một cuộc gặp gỡ với Lạc Cơ, kẻ đã đánh cắp Vũ Trụ Ma Phương.

Chương 1345

Lạc Cơ kiêu ngạo nhìn một đám phàm nhân trước mắt không dám lộ diện, trong ánh mắt tràn đầy cảm giác ưu việt.

Phàm nhân, các ngươi có thể tìm được ta coi như rất có năng lực, các ngươi là chiến sĩ của vương quốc này sao.

Lạc Cơ tuy nói muốn làm vua Địa Cầu, nhưng căn bản không nghiên cứu nhiều về Địa Cầu.

Chiến sĩ.

Đỗ Lan lắc đầu: Chúng ta không phải chiến sĩ, chúng ta là Ma Vương.

Ma Vương.

Lạc Cơ ngược lại có chút tò mò, móc móc ngón tay ra hiệu cho đặc công Ưng Nhãn bị khống chế lại gần, hỏi về thân phận Người Mặt Nạ.

Ưng Nhãn giới thiệu vài câu, Lạc Cơ liền hiểu ra, hóa ra những kẻ đeo mặt nạ này đều là kẻ xấu.

Các ngươi là đến thần phục ta sao.

Ta thích từ hợp tác hơn, nói cho cùng ngươi hiện tại vẫn chưa có quân đội, nhưng ta lại có một lực lượng vũ trang.

Nhân loại, nhân loại, ngươi quả nhiên chỉ là một nhân loại.

Lạc Cơ biểu thị nhân loại quả nhiên vẫn ngây thơ như vậy: Các ngươi khao khát quyền lực, nhưng luôn quỳ gối trước kẻ có quyền uy hơn.

Ngươi tuy làm không tồi, ta cho các ngươi cơ hội quỳ gối, nhưng sẽ không hợp tác gì với các ngươi.

Nhân loại luôn tràn đầy nô tính, đây chính là kiến thức quan trọng ta đã học được trong vô số năm tháng.

Lạc Cơ một vẻ ta đây: Đừng nhắc lại từ hợp tác nữa, quỳ xuống đi.

Nhân loại chỉ cần một vị vua mới, đó chính là ta.

Những người phía sau Đỗ Lan không hề lay động, họ chỉ nghe Đỗ Lan.

Ngươi hình như có hiểu lầm gì về nhân loại, đệ đệ của Lôi Thần, con nuôi của Áo Đinh, người khổng lồ băng Lạc Cơ yếu ớt.

Đỗ Lan nói ra thân phận của Lạc Cơ, khiến Lạc Cơ biến sắc.

Lạc Cơ không tin một người Địa Cầu lại biết nhiều như vậy: Ngươi rốt cuộc là ai.

Vừa nói vừa chuẩn bị sẵn cây quyền trượng khảm viên Đá Linh Hồn, cây quyền trượng này có thể khiến Lạc Cơ khống chế nội tâm của người khác.

Quyền trượng Đá Linh Hồn là do Diệt Bá cho Lạc Cơ mượn.

Mọi người đều gọi ta là Người Mặt Nạ, người phát ngôn của hỗn loạn.

Cái gọi là quyền lợi của ngươi trong mắt ta chẳng đáng một xu, ngay cả vị trí của phụ thân ngươi Áo Đinh trong mắt ta cũng chỉ là cỏ rác.

Ngươi căn bản không hiểu nhân loại, điều ngươi biết chỉ là chính bản thân ngươi trong nội tâm mà thôi, thân thế của ngươi khiến ngươi tự ti, thực sự có nô tính không phải nhân loại, mà là ngươi.

Câm miệng.

Lạc Cơ giơ tay, đâm quyền trượng vào ngực Đỗ Lan: Bây giờ nói cho ta biết ai mới có nô tính.

Trên mặt y nở nụ cười chiến thắng.

Vẫn là ngươi.

Câu trả lời của Đỗ Lan khiến Lạc Cơ kinh hãi biến sắc, Đá Linh Hồn lại thất linh.

Ngươi từ trước đến nay chưa từng nắm giữ Đá Linh Hồn, viên đá này chỉ nghe lệnh người có nội tâm kiên định, nội tâm của ta chỉ có hỗn loạn, kiên bất khả tồi, vô khả địch kháng.

Còn ngươi hiển nhiên còn chưa đủ để Đá Linh Hồn thừa nhận.

Đỗ Lan ra tay cướp lấy quyền trượng vào tay mình: Bây giờ quỳ xuống.

Những người phía sau Lạc Cơ bị Đá Linh Hồn thao túng đều quỳ xuống, vì bây giờ Đá Linh Hồn đang ở trong tay Đỗ Lan.

Lạc Cơ thật sự kinh ngạc, y thậm chí nghi ngờ Người Mặt Nạ trước mắt có phải nhân loại không.

Bắt y quỳ một nhân loại.

Còn không bằng giết y.

Nhưng khi Lạc Cơ thực sự cảm nhận được sát ý từ Đỗ Lan, Lạc Cơ vẫn quỳ xuống, thần phục Người Mặt Nạ.

Như ta đã nói, nô tính của ngươi còn sâu sắc hơn nhân loại.

Những người phía sau Đỗ Lan đều chấn kinh, Đỗ Lan lại có thể khiến thần quỳ dưới chân y, quá lợi hại rồi.

Quyết tâm truy theo hỗn loạn của họ càng thêm kiên định.

Lạc Cơ trầm mặc không nói, y chỉ cảm thấy tràn đầy nhục nhã, nhưng y lại phát hiện Đỗ Lan lại trả quyền trượng lại cho y.

Nghe Đỗ Lan nói: Không cần phải xấu hổ vì thân thế của mình, thần Tiên Cung cũng không phải quang minh chính đại như họ tuyên truyền.

Có nô tính cũng không đáng buồn, khi ngươi nhận ra điểm này, cũng là điểm ngoặt để ngươi thay đổi.

Ngươi có thể giống như Áo Đinh xây dựng cơ nghiệp vĩ đại, một cơ nghiệp không thua kém Tiên Cung.

Ngươi cho rằng vì sao Cửu Đại Quốc lại thần phục Áo Đinh để đổi lấy sự bảo hộ của Áo Đinh, vì sao người khổng lồ băng và yêu tinh bóng tối lại không có nơi ở cố định.

Không biết, Lạc Cơ từ khi có ký ức đã là cục diện này.

Vì Áo Đinh đã giết đủ người, y không ngừng giết, giết đến khi kẻ khác thần phục, giết đến khi kẻ địch bại lui.

Ban đầu y cũng dùng nỗi sợ hãi để thống trị Tiên Cung, dưới sự bình yên giả dối là vô số thi cốt.

Lời nói của Đỗ Lan như ma chú, khiến Lạc Cơ trợn mắt há mồm.

Cầm Đá Linh Hồn đi thực hiện dã tâm của ngươi, chúng ta vẫn có thể hợp tác.

Đỗ Lan đưa tay đại diện cho sự hợp tác.

Lạc Cơ do dự một chút, rồi bắt tay với Đỗ Lan, coi như chấp nhận quan hệ hợp tác.

Chỉ là trong lòng y sóng trào biển động, nếu lời Đỗ Lan là thật, vậy thì con đường y đang đi hoàn toàn là chính xác, y muốn xây dựng sự nghiệp vĩ đại như Áo Đinh, thì nhất định phải giết người, giết đủ nhiều người.

Không thể không nói, một lời nói của Đỗ Lan đã khiến nội tâm Lạc Cơ nảy sinh một tia biến hóa.

Cứ như thể nhân vật nhỏ bé nhìn thấy người thánh khiết sa ngã sẽ sinh ra khoái cảm.

Lạc Cơ hiểu được lịch sử đen tối của Áo Đinh trong quá khứ, lúc này đột nhiên cảm thấy Áo Đinh cũng chẳng là gì, Áo Đinh làm được y cũng làm được, chẳng phải chỉ là giết người sao.

Đã xác lập quan hệ hợp tác, Lạc Cơ cũng mặc nhận Đỗ Lan và những người khác xuất hiện trong căn cứ của y, thậm chí còn chỉ trỏ.

Kế hoạch của Lạc Cơ rất đơn giản là mở cổng truyền tống, đến lúc đó để quân đội người Tề Tháp Thụy tiến thẳng vào New York là được.

Y đối với việc người Tề Tháp Thụy sẽ phái đội quân nào đến hoàn toàn không biết gì, đối với tướng lĩnh của người Tề Tháp Thụy cũng không hiểu rõ lắm.

Lạc quan mù quáng.

Đỗ Lan thẳng thắn phê bình kiểu tả khuynh sai lầm lạc quan mù quáng của Lạc Cơ: Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, ngươi bây giờ không chỉ không hiểu kẻ địch mà ngay cả quân đội sắp nhận chỉ huy của ngươi cũng không hiểu, tình huống như vậy làm sao có thể thắng trận.

Ngươi bây giờ lập tức đi tìm tướng quân người Tề Tháp Thụy, hỏi y sẽ phái quân đội nào đến, là quân chủ lực hay quân tạp nham địa phương, và còn quân đội nhất định phải nằm trong tay chính mình, giành chính quyền từ nòng súng, chẳng lẽ ngươi ngay cả điểm này cũng không biết sao.

Phụ thân ngươi Áo Đinh năm xưa vì sao uy phong.

Chính là vì y nắm trong tay một đội quân trung thành với chính mình, ngươi bây giờ tuy mượn binh, nhưng binh vẫn chưa phải của ngươi, ngươi nhất định phải giao lưu với sĩ quan thực sự nắm giữ quân đội, nắm bắt nội tâm của họ, hoặc trực tiếp dùng Đá Linh Hồn khống chế họ, chỉ có quân đội như vậy mới yên tâm, mới không sợ bị họ phản cắn một miếng.

Lạc Cơ lại cho rằng chuyện này sẽ không phát sinh: Những binh sĩ đó đều được Diệt Bá chấp thuận, người Tề Tháp Thụy căn bản không dám chống lại lời hứa của Diệt Bá.

Ngây thơ, ngươi cho rằng chính mình và người Tề Tháp Thụy ai quan trọng hơn trong lòng Diệt Bá.

Là ngươi, kẻ phản đồ Tiên Cung thân vô trường vật, hay là người Tề Tháp Thụy trung thành cảnh cảnh.

Đỗ Lan cảm thấy Lạc Cơ này thật sự không làm nên đại sự, thông minh vặt thì có, luôn có thể dỗ dành người khác vui vẻ tin tưởng y, cho y cơ hội phản bội.

Nhưng một khi phản bội y cũng không dựng cờ khởi nghĩa mà lại đi đầu quân cho người khác, rồi lại tiếp tục phản bội.

Đến khi mọi người đều không chịu nổi y nữa, y lại quay về bên gia đình, tiếp tục phản bội gia đình, tạo thành một vòng luân hồi.

Lạc Cơ có EQ nhưng thật sự không có mưu lược, chỉ dựa vào nịnh hót mà có thể làm vua sao.

Hiển nhiên là không thể, vua không cần kỹ năng nịnh hót này, y chỉ cần được đại thần nịnh hót là đủ.

Lạc Cơ suy nghĩ một chút, không thể không nói lời Đỗ Lan rất có lý.

Đứng vào vị trí của mình mà suy xét, nếu Lạc Cơ ngồi ở vị trí của

Diệt Bá, y cũng sẽ tin tưởng người Tề Tháp Thụy công cao hơn.

Mặc dù rất tự tin vào khả năng nịnh hót của mình, nhưng Đỗ Lan nói không sai, Lạc Cơ quyết định đi nắm giữ quân đội người Tề Tháp Thụy thật sự.

Ngay lúc cuộc xâm lược đang tiến hành khẩn trương, cục trưởng Ni Khắc cũng đang tập hợp đội đặc nhiệm của mình.

Ông cần Đội Mỹ, Cương Thiết Hiệp, và cả Lục Cự Nhân.

Đã gần một năm trôi qua kể từ vụ hỗn loạn lớn ở khu Manhattan, Lục Cự Nhân cũng bặt vô âm tín, nhưng Thần Thuẫn Cục thực ra vẫn luôn theo dõi bác sĩ Ban Nạp.

Hắc Quả Phụ xuất phát rất nhanh đã tìm thấy bác sĩ Ban Nạp, đương nhiên không phải trực tiếp nói với Ban Nạp rằng Thần Thuẫn Cục cần Lục Cự Nhân ra tay chiến đấu.

Như vậy bác sĩ Ban Nạp chắc chắn không đồng ý, vì ông biết sự đáng sợ của Lục Cự Nhân, ông không muốn bị quái vật khống chế.

Lý do mời Ban Nạp ra khỏi núi là vì Ban Nạp là nhà khoa học tia gamma giỏi nhất thế giới, và khi Vũ Trụ Ma Phương khởi động cũng sẽ phóng ra tia gamma, Thần Thuẫn Cục hy vọng bác sĩ Ban Nạp có thể truy tìm luồng tia gamma này.

Bác sĩ Ban Nạp đã đồng ý ra tay với điều kiện sau này không bị giám sát.

Còn Đội Trưởng Mỹ biết Thần Thuẫn Cục lại đào Vũ Trụ Ma Phương ra, lập tức tỏ vẻ không hài lòng.

Năm xưa Phát Xít đã dùng năng lượng Vũ Trụ Ma Phương chế tạo không ít vũ khí, giết chết rất nhiều chiến hữu, bây giờ người Mỹ lại cũng đang nghiên cứu thứ này, anh bản năng liền phản cảm.

Tuy nhiên cục trưởng Ni Khắc đích thân thuyết phục, chỉ nói đây là năng lượng mới sạch, không phải để chế tạo vũ khí.

Còn nói những lời cảm động như tổ quốc cần anh, cuối cùng cũng điều động được Đội Mỹ.

Như vậy lực lượng chiến đấu chủ yếu đã được tập hợp đầy đủ, Thần Thuẫn Cục cũng đã trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị ứng phó với kết quả tồi tệ nhất, thậm chí cả bom hạt nhân cũng đã được treo lên, sẵn sàng xuất phát bất cứ lúc nào.

Lần này họ sẽ phải đối mặt với kẻ địch không rõ nguồn gốc từ ngoài hành tinh, chuẩn bị kỹ lưỡng mọi mặt sẽ không sai.

Nhưng kế hoạch của Lạc Cơ cũng đã bắt đầu, y biết sau khi nhân loại chuẩn bị một đội tinh nhuệ để đối phó mình, y liền chuẩn bị cho nhân loại một cú ra mắt ấn tượng.

Chương 1346

Y muốn nói cho nhân loại biết sức mạnh của họ yếu kém đến mức nào trước mặt thần, bản thân y thậm chí không cần ra tay cũng có thể tiêu diệt họ.

Tiện thể còn phải tìm thêm nguyên liệu cho Vũ Trụ Ma Phương, một loại dược liệu quý hiếm có thể tạo ra phản vật chất, thứ này chỉ có trong thiên thạch rơi xuống, không phải sản vật bản địa của Địa Cầu.

Vì vậy Lạc Cơ đã lấy chính mình làm mồi nhử, tạo cơ hội cho Ưng Nhãn thực hiện một cuộc tấn công hai mặt ở Đức.

Thế là Lạc Cơ bị bắt, Ưng Nhãn thành công có được kim loại Iridi.

Kế hoạch mọi thứ thuận lợi, tiếp theo là dùng Đá Linh Hồn để ảnh hưởng đến tất cả mọi người trên thuyền, khiến họ nghi kỵ lẫn nhau, đến lúc đó đội tinh nhuệ nào cũng sẽ tan rã mà không cần chiến đấu.

Đương nhiên giữa đường cũng có ngoại lệ, chính là Lôi Thần Thác Nhĩ vừa nghe nói Lạc Cơ ở Địa Cầu, liền để phụ thân Áo Đinh tốn lượng lớn năng lượng đưa y đến Địa Cầu.

Trước khi Cầu Vồng được sửa chữa, người Tiên Cung muốn thực hiện chuyến đi liên hành tinh thì không hề rẻ.

Nhưng một người là con ruột, một người là con nuôi, cả hai đều là con trai, cuối cùng cũng phải có một lời giải thích, nếu không làm sao làm cha mẹ.

Áo Đinh nói không thiếu tiền, liền đưa Thác Nhĩ đến.

Thác Nhĩ không nói không rằng liền cướp người từ tay Thần Thuẫn Cục, cuối cùng giao chiến lớn với Cương Thiết Hiệp, nếu không phải Đội Mỹ ngăn cản, họ có thể thật sự quyết phân thắng bại, thậm chí quyết sinh tử.

Cuối cùng Thác Nhĩ và Lạc Cơ cùng bị đưa về hàng không mẫu hạm chỉ huy tác chiến trên không tiên tiến nhất của Thần Thuẫn Cục.

Mâu thuẫn giữa các siêu anh hùng cũng đang nảy sinh, tính cách của họ đều quá rõ ràng, cộng thêm ảnh hưởng tiềm ẩn của Đá Linh Hồn, nên ai cũng nhìn người khác không vừa mắt.

Trong căn cứ của Lạc Cơ, Lạc Cơ bị bắt, Đỗ Lan liền một mình trở thành người cầm trịch.

Những người bị Đá Linh Hồn khống chế vẫn đang tiến hành theo kế hoạch ban đầu.

Khi cổng truyền tống chuẩn bị xong, Ưng Nhãn sẽ đi tấn công hàng không mẫu hạm để đưa Lạc Cơ về.

Tuy nhiên trước đó Đỗ Lan còn có một số việc phải làm, Lạc Cơ đã điều tra rõ, lần này người Tề Tháp Thụy phái ra là một đội quân bán cơ giới, tất cả binh sĩ đều đã được cải tạo cơ giới, trong não đều có chip do mẫu hạm Tề Tháp Thụy tiến hành chỉ huy thống nhất.

Dù sao thì rất nhiều người ngoài hành tinh xâm lược Địa Cầu luôn thích đặt trứng vào một giỏ, rồi luôn bị người Địa Cầu chặt đầu rồi thất bại.

Đỗ Lan cũng không phàn nàn, nhưng đội quân bán cơ giới này không phải là đội tinh nhuệ của người Tề Tháp Thụy, chỉ là một nhánh trong nhiều đội quân bành trướng Ngân Hà, phong cách chiến đấu nổi tiếng với sự cuồng dã hiếu chiến, trang bị không tốt hoàn toàn dựa vào sự táo bạo.

Và vì đặc điểm bán cơ giới này, nên Lạc Cơ muốn khống chế những binh sĩ này cũng không thể, những binh sĩ này hoàn toàn đã được lập trình trung thành với mệnh lệnh của người Tề Tháp Thụy, căn bản sẽ không bị người khác điều động.

Lạc Cơ tuy không hài lòng, nhưng cũng đành chịu.

Hiển nhiên tướng quân người Tề Tháp Thụy đã sớm đề phòng Lạc Cơ, căn bản không cho Lạc Cơ cơ hội đoạt quyền.

Đối mặt với chip, Đá Linh Hồn cũng không dùng tốt.

Còn việc Đỗ Lan muốn làm là động tay động chân vào cổng truyền tống, đến lúc đó cổng truyền tống này có thể trở thành vũ khí sóng không gian, khởi động toàn công suất đủ để hủy diệt hạm đội người Tề Tháp Thụy đang đậu gần cổng truyền tống.

Có vũ khí này, đến lúc đó Đỗ Lan có thể đàm phán điều kiện với người Tề Tháp Thụy, so tài một chút.

Vì có Ưng Nhãn, nên Thần Thuẫn Cục không ít thiết bị đã bị Ưng Nhãn lấy được, ví dụ như hiện tại y đã lấy được hai chiếc chiến đấu cơ Côn Thức.

Chiến đấu cơ Côn Thức là chiến đấu cơ thế hệ thứ sáu được Thần Thuẫn Cục đặc biệt thiết kế và sản xuất để phối hợp với hàng không mẫu hạm, là loại phi hành khí có thể đi vào vũ trụ.

Tuy vũ trang đơn giản, nhưng để tập kích thì quá thích hợp.

Một chiếc chiến đấu cơ Côn Thức chở một nhóm Liên Minh Phục Cừu Giả không biết từ lúc nào đã từ không gian bên ngoài rơi xuống thủ đô của kẻ địch, cho dù trên máy bay chỉ trang bị hai khẩu pháo, nhưng Phục Cừu Giả lại có thể tiêu diệt kẻ địch.

Chiến đấu cơ Côn Thức không phải dùng để chiến đấu chuyên dụng, mà là dùng để thâm nhập.

Hai chiếc chiến đấu cơ chở Ưng Nhãn và Người Mặt Nạ bay về phía hàng không mẫu hạm, lần này họ muốn tập kích hàng không mẫu hạm, dùng dao của kẻ địch đâm vào thận của kẻ địch.

Chiến đấu cơ Côn Thức là dao của Thần Thuẫn Cục, hàng không mẫu hạm là thận của Thần Thuẫn Cục.

Lúc này các siêu anh hùng đã bắt đầu mâu thuẫn nội bộ, Đá Linh Hồn đã khuếch đại những khoảng cách giữa họ.

Đội Mỹ phát hiện cục trưởng Ni Khắc nói dối, Thần Thuẫn Cục dùng Vũ Trụ Ma Phương không chỉ để lấy năng lượng, mà là đang phát triển vũ khí.

Thác Ni kiêu ngạo không chấp nhận được người khác, bất kể là Đội Mỹ cổ hủ hay Thác Nhĩ tự xưng là thần.

Còn Thác Nhĩ thì cho rằng nhân loại đang làm bậy, Lạc Cơ nên do Tiên Cung xét xử, không đến lượt nhân loại chỉ trỏ.

Còn bác sĩ Ban Nạp, ông đã bị nhóm người không đoàn kết này chọc giận, trong lòng như có một ngọn lửa đang thiêu đốt.

Họ không lấy được thông tin gì từ Lạc Cơ, trái lại đội ngũ của họ lại tan rã trước.

Trước khi cuộc tập kích bắt đầu, tất cả mọi người đều mặt đỏ tai hồng, có vẻ muốn ra tay đánh nhau.

Sau đó là một trận hỗn loạn.

Một trong bốn động cơ của hàng không mẫu hạm bị nổ tung, mọi người đều biết kẻ địch đã đến, không thể không dừng tranh cãi.

Nhưng Cương Thiết Hiệp, Đội Mỹ, Thác Nhĩ dừng lại, còn Ban Nạp thì không dừng lại được.

Một khi tức giận, Lục Cự Nhân trong cơ thể ông ta như một con ngựa hoang mất cương bắt đầu bộc phát nhờ sức mạnh của sự phẫn nộ.

Cả người đều biến thành màu xanh lục.

Ưng Nhãn dẫn binh sĩ đi cứu Lạc Cơ, tiện thể làm tê liệt toàn bộ hàng không mẫu hạm, tiêu diệt lực lượng phản kháng của nhân loại.

Trong phòng chỉ huy, cục trưởng Ni Khắc nhìn những người từ hai chiếc máy bay bước xuống, mặt đen như than cũng trắng bệch: Người Mặt Nạ.

Y ta lại liên hợp với Lạc Cơ.

Cục trưởng Ni Khắc thậm chí nghi ngờ Người Mặt Nạ mới là chủ mưu.

Không thể không nói việc Người Mặt Nạ đột nhiên xuất hiện trên hàng không mẫu hạm thực sự quá kinh người, đáng kinh ngạc hơn nữa là Người Mặt Nạ hiện tại đang đi về phía kho đạn, nơi đó cất giấu đầu đạn hạt nhân.

Khấu Sâm, ngươi phải ngăn chặn Người Mặt Nạ, bất chấp mọi giá, tuyệt đối không được để y ta đến gần kho quân khí.

Rõ.

Khấu Sâm lập tức lấy vũ khí được chế tạo bằng năng lượng Vũ Trụ Ma Phương, dẫn một đội đặc công đi ngăn chặn Người Mặt Nạ.

Oành.

Vạn Khoa phá bung bức tường kim loại, mở lối tắt.

Ba người tiến thẳng vào.

Khu vực này người không phận sự miễn vào.

Đội của Khấu Sâm chặn trước mặt ba người, nói xong liền nổ súng, ra tay trước.

Một luồng năng lượng khổng lồ đánh trúng bộ giáp tê giác của Vạn Khoa, đánh văng y ra.

Vạn Khoa choáng váng, quay mấy vòng trên không rồi rơi xuống đất, nhất thời không đứng dậy nổi.

Thiết bị nặng mấy tấn bị đánh bay, cho thấy uy lực của loại vũ khí mới này.

Ngải Lâm nổi giận, người lao về phía trước, đôi cánh phía sau đột nhiên mở rộng, cả người lướt sát sàn nhà và tường, chớp mắt đã tóm Khấu Sâm vào tay, ấn thẳng vào tường.

Những người khác nhanh chóng né tránh, vì đôi cánh của Ngải Lâm cũng là hợp kim Cacbonat, những kim loại trong phòng đều có thể bị đôi cánh của cô ta dễ dàng cắt đứt.

Khấu Sâm chỉ là người phàm, va chạm dữ dội nhanh chóng khiến ông ta mất ý thức.

Phanh phanh, đặc công nổ súng vào Ngải Lâm.

Nhưng đạn lại bị đôi cánh của cô ta chặn lại, cô ta buông Khấu Sâm ra và lao về phía các đặc công khác.

Cho dù không gian hẹp, Ngải Lâm vẫn có thể bay lượn linh hoạt, thậm chí còn có thể thu cánh lộn người, tất cả đều là thành quả của quá trình huấn luyện.

Đến lượt Đỗ Lan ra tay, y trực tiếp đến trước kho quân khí dùng bốn xúc tu xé toạc cánh cửa kho quân khí, sức mạnh của xúc tu phát huy đến cực hạn.

Chương 1347

Bên ngoài, Cương Thiết Hiệp đang sửa động cơ, Đội Mỹ hỗ trợ.

Lôi Thần đang giao chiến với Lục Cự Nhân, Hắc Quả Phụ là người duy nhất còn có thể chiến đấu nhưng cũng không thể cứu hỏa gần.

Đầu đạn hạt nhân đang ở ngay trước mặt Đỗ Lan.

Đẹp quá.

Bốn xúc tu đều có thể nhấc trọng lượng khoảng mười tấn, nên đầu đạn hạt nhân nhỏ bé không thành vấn đề.

Khi vũ khí hạt nhân được Đỗ Lan lấy ra khỏi kho quân khí, cục trưởng Ni Khắc đã gần như ngất đi, không ngờ Người Mặt Nạ lại biết ở đây có đầu đạn hạt nhân.

Phải biết đây là bí mật tối cao, nhưng Người Mặt Nạ vẫn biết.

Ngải Lâm đi đến mép tường, dùng sức của đôi cánh xuyên thủng bức tường kim loại, từng chút một cắt mở một khe hở, bên ngoài là bầu trời xanh, đầu đạn hạt nhân sẽ rời khỏi đây từ khe hở này.

Ngải Lâm khởi động móng vuốt ở chân nắm lấy đầu đạn hạt nhân, đi trước một bước, giống như đại bàng vồ một con hổ mà bay đi, cảnh tượng đó rất đáng sợ.

Ngải Lâm vỗ cánh vài cái đã biến mất tăm.

Đỗ Lan đỡ Vạn Khoa dậy, quay về giáp bản.

Lạc Cơ đã đợi sẵn: Đi thôi, thời đại của chúng ta đã đến rồi.

Cổng truyền tống đều đã chuẩn bị xong, Lạc Cơ dường như đã thấy cảnh mình đăng quang.

Quay về New York, trước tiên chiếm lĩnh Tư Tháp Khắc Đại Hạ.

Cổng truyền tống mở ra, binh sĩ Tề Tháp Thụy như mưa từ cổng truyền tống trên không rơi xuống.

Ở phía bên kia cổng truyền tống là một vùng đen kịt, đó là những mẫu hạm Tề Tháp Thụy, binh sĩ đều từ mẫu hạm xuất hiện, như đàn châu chấu lao vào, không theo quy luật nào.

Tấn công, tấn công, mở rộng tối đa ra vùng ngoại ô thành phố, giết chết tất cả sinh mạng nhìn thấy, đây chính là cách khai hoang mở đất của người Tề Tháp Thụy.

Đây chẳng lẽ là nỗi sợ hãi mà ngươi nói, Người Mặt Nạ.

Cục trưởng Ni Khắc nổi giận, Người Mặt Nạ dẫn sói vào nhà, đơn giản là phản đồ nhân loại, đáng chết.

Lúc này sóng gió trên hàng không mẫu hạm cũng đã lắng xuống.

Lôi Thần và Lục Cự Nhân đều đã rơi xuống, Cương Thiết Hiệp đã sửa xong động cơ, Hắc Quả Phụ đã đánh bại Ưng Nhãn.

Nhưng sau chuyện này mọi người lại không thấy khả năng chiến thắng, nhưng cho dù không có khả năng cũng phải lên thôi.

Thác Ni cần một bộ Cương Thiết Y mới, vậy thì không thể không mạo hiểm quay về tòa nhà.

Y cân nhắc tính cách của Lạc Cơ, cho rằng Lạc Cơ cũng không phải kẻ sát nhân bừa bãi, Lạc Cơ muốn tạo ra một tầng lớp cơ sở, Thác Ni tự nhận mình vẫn có giá trị lợi dụng, nên Thác Ni quyết định mạo hiểm.

Thác Ni quay về tòa nhà Tư Tháp Khắc bị dùng làm trụ cổng truyền tống, cởi Cương Thiết Y ra, cứ thế đứng trước mặt Lạc Cơ.

Lạc Cơ quả nhiên không ra tay, mà bắt đầu thao thao bất tuyệt về những ý tưởng vĩ đại của mình.

Thác Ni nhân cơ hội rót rượu đeo vòng tay điều khiển, có thể triệu hồi điều khiển Cương Thiết Y.

Lạc Cơ trừng mắt nhìn Thác Ni bỏ chạy, tức đến dậm chân.

Sớm đã bảo ngươi đừng xem thường nhân loại rồi.

Đỗ Lan lại từ cái lỗ do Cương Thiết Y va chạm mà bước ra, phía bên kia cái lỗ chính là phòng nghiên cứu trang bị của Thác Ni.

Kể từ sau trận ẩu đả với bạn thân ở biệt thự, Thác Ni đã chuyển một lượng lớn trang bị đến đây, thậm chí chuẩn bị chế tạo một dây chuyền sản xuất Cương Thiết Y.

Ngươi vì sao không ngăn cản y ta.

Lạc Cơ rất tức giận.

Vì sao phải ngăn cản.

Chẳng lẽ ngươi không có niềm tin vào binh sĩ của người Tề Tháp Thụy sao.

Đây không phải là vấn đề niềm tin hay không niềm tin.

Lạc Cơ giận dữ nói: Y ta là kẻ địch.

Y ta là kẻ địch, nhưng người Tề Tháp Thụy cũng không phải bạn bè.

Khoan đã, cứ để Liên Minh Phục Cừu Giả và người Tề Tháp Thụy đánh một lúc đi, dù sao ngươi không phải bên Địa Cầu cũng không phải bên Tề Tháp Thụy, ngươi chỉ đại diện cho chính mình, chỉ đại diện cho liên minh hợp tác của chúng ta.

Đỗ Lan nhìn thành phố ngày càng hỗn loạn bình tĩnh nói: Lạc Cơ, với tư cách là thần, ngươi còn cần học hỏi quá nhiều.

Hãy xác định đúng vị trí của mình, sau đó tọa sơn quan hổ đấu, ngươi sẽ biết chiến thắng không thuộc về Phục Cừu Giả, cũng không thuộc về người Tề Tháp Thụy, mà là thuộc về chúng ta.

Không thể không nói khi Đỗ Lan làm phản diện tự mang theo một trường khí khổng lồ, ngay cả thần linh ngàn năm như Lạc Cơ cũng không có trường khí như vậy.

Đơn giản mà nói, đó là một loại trường khí mang tầm nhìn của thượng đế, coi chúng sinh đều là con cờ, khiến người ta không khỏi kính sợ.

Công dân New York cho biết họ thấy quỷ, nước Mỹ trăm năm chưa từng xảy ra chiến tranh trên đất liền, sao bây giờ người ngoài hành tinh lại xâm lược New York.

Người ngoài hành tinh màu kim loại ngồi trên phi hành khí thấy người là giết, lao dọc theo đường phố về phía trước, họ muốn chiếm lĩnh thành phố này.

Đương nhiên hiện tại họ không có mục đích cụ thể nào, chỉ đợi sau khi nhân loại tổ chức phản công mới có mục tiêu tấn công cụ thể.

Người Tề Tháp Thụy lại không có bản đồ, hơn nữa tất cả binh sĩ đều do mẫu hạm điều khiển, muốn phân binh tác chiến quá thử thách tốc độ tay rồi.

Cho nên họ chỉ thông qua chiến lược xung kích đơn giản này, một đợt lao qua, khi gặp kẻ địch thì tập trung binh lực tấn công.

Đây là đánh trận sao.

Đỗ Lan cảm thấy điều này còn không bằng đánh nhau trên đường phố, chất lượng quân đội Tề Tháp Thụy đáng lo ngại.

Lạc Cơ, để ta đi gặp người Tề Tháp Thụy.

Đỗ Lan đưa ra yêu cầu.

Lạc Cơ thầm nghĩ đây là do y đơn phương liên lạc, Đỗ Lan muốn làm gì.

Nhưng Đỗ Lan lại không muốn giải thích, mà nắm chặt quyền trượng nói: Nhanh lên, ta có việc riêng.

Lạc Cơ nhắm mắt lại, phát động thần lực, hình chiếu y và Đỗ Lan vào trong mẫu hạm của người Tề Tháp Thụy.

Lạc Cơ, ngươi có chuyện gì, bây giờ đang đánh trận, ngươi lại muốn làm gì.

Chỉ huy quan nhìn thấy Lạc Cơ, mặt đầy vẻ không vui.

Họ đều coi thường Lạc Cơ, kẻ chỉ biết nịnh nọt phản bội.

Nếu không phải trung thành với Diệt Bá, họ sẽ không cùng Lạc Cơ xâm lược Địa Cầu.

Đây là một nhân loại sao.

Ngươi vì sao lại dẫn nhân loại đến.

Sau đó chỉ huy quan lại nhìn thấy Đỗ Lan, chất vấn Lạc Cơ: Ngươi chẳng lẽ lại muốn phản bội đại nhân Diệt Bá sao.

Ta chỉ là đến thông báo cho các ngươi một tin tức, nhìn thấy nhân loại đeo mặt nạ như ta, không được phép tấn công, vì họ là người thần phục ta.

Đỗ Lan bá khí nói.

Ngươi cho rằng ngươi là ai.

Một sinh vật cấp thấp còn dám quát tháo trước mặt ta.

Chỉ huy quan căn bản không thèm để ý Đỗ Lan.

Oành.

Đúng lúc này, hàng trăm binh sĩ Tề Tháp Thụy đang chờ đợi xung quanh cổng không gian trong nháy mắt bị sóng không gian xé nát, ngay cả mẫu hạm cũng rung chuyển.

Đây chỉ là một lời cảnh cáo, nếu các ngươi không làm theo lời ta nói, vậy thì đợt tấn công tiếp theo sẽ lấy mạng của các ngươi.

Giọng Đỗ Lan như trăng trong giếng, không gợn sóng, nhưng lại có một uy lực khiến người ta khó lòng từ chối.

Lạc Cơ chưa từng nghĩ Đỗ Lan lại động tay động chân vào cổng truyền tống một cách âm thầm: Ngươi phản bội ta.

Chẳng lẽ đây chính là cảm giác bị phản bội.

Tim đau quá.

Đừng nói khó nghe như vậy, chỉ là hơi lợi dụng kế hoạch của ngươi thôi.

Đỗ Lan nói rằng y không phải phản bội, chỉ là tương kế tựu kế.

Lạc Cơ, nhìn những việc tốt ngươi đã làm, ta bây giờ sẽ rút quân, sau đó bẩm báo đại nhân Diệt Bá về những việc tốt ngươi đã làm.

Chỉ huy quan giận dữ nói.

Chờ một chút, ta đã nói sẽ để các ngươi đi sao.

Đỗ Lan nói: Làm theo lời ta nói, tiếp tục xâm lược và tránh những người đeo mặt nạ.

Ngươi đi, chết. ngươi không nghe lời, cũng chết.

Ngươi cho rằng có thể dùng cái chết để uy hiếp thần trung thành của đại nhân Diệt Bá sao.

Cho dù chết, ta cũng sẽ không để ngươi đắc ý.

Chỉ huy quan khá cứng rắn.

Vậy thì rất đáng tiếc.

Nhưng ta không thấy một thần trung thành nào, ta chỉ thấy một kẻ bất nghĩa vì tư lợi mà phá hoại toàn bộ kế hoạch của Diệt Bá.

Ngươi bây giờ chết đi, vốn dĩ Đá Linh Hồn và Vũ Trụ Ma Phương của Diệt Bá đều sẽ ở lại trên Địa Cầu, chẳng lẽ ngươi muốn Diệt Bá tự mình đến Địa Cầu sao.

Điều đó có thể nói lên điều gì.

Chương 1348

Chỉ có thể nói lên rằng các ngươi người Tề Tháp Thụy vô năng.

Trung thành thực sự là chính mình phải khuất nhục cầu toàn cũng phải hoàn thành nhiệm vụ của Diệt Bá.

Lạc Cơ thầm nghĩ Đỗ Lan tuyệt đối là người biết nói chuyện nhất trong số những người y quen, bản thân y cũng tự thấy không bằng.

Chỉ huy quan bị nói ngơ ngác, hình như có chút lý lẽ.

Đỗ Lan nói thêm: Là phụ tử phá hoại nhiệm vụ của Diệt Bá, hay là cân nhắc ý kiến của ta mà bỏ qua những người đeo mặt nạ.

Thực ra hai điều này không mâu thuẫn, vì ta bảo vệ chỉ là những người thần phục ta, mà ta không phải kẻ địch, những người thần phục ta cũng sẽ không phải kẻ địch của các ngươi.

Rất nhanh trên mạng đã lan truyền một video, binh sĩ ngoài hành tinh vũ trang phớt lờ một người đeo mặt nạ tiếp tục nổ súng vào những người khác.

Sau đó càng nhiều người phát hiện chỉ cần đeo mặt nạ, người ngoài hành tinh thực sự sẽ không tấn công nữa.

Mặc dù không biết vì sao, nhưng chiếc mặt nạ mà gần như mỗi nhà mỗi hộ đều có bây giờ đột nhiên được mọi người nhớ đến, ai nấy đều đeo mặt nạ để tránh bị giết.

Khuất phục trước nỗi sợ hãi.

Đây chính là khuất phục trước nỗi sợ hãi sao.

Lợi dụng tâm lý sợ chết của người dân, ép buộc họ đeo mặt nạ.

Cục trưởng Ni Khắc đột nhiên nhớ lại khi Người Mặt Nạ diễn thuyết trên truyền hình đã nói: tổng thống dùng chiến tranh, dịch bệnh, khủng bố để thống trị quốc gia.

Tóm lại là nỗi sợ hãi, lợi dụng nỗi sợ hãi để thống trị quốc gia.

Chẳng lẽ Người Mặt Nạ bây giờ muốn chứng minh điều này sao.

Nên y đã tạo ra chiến tranh, tạo ra nỗi sợ hãi, sau đó phần lớn người dân vì sự an toàn của chính mình mà đeo mặt nạ.

Không, đây không phải mặt nạ, mà là sự khuất nhục, là âm mưu của Người Mặt Nạ.

Người Mặt Nạ một lần nữa chứng minh sự tăm tối của thế giới này, chứng minh rằng trước nỗi sợ hãi, người dân sẽ không kiên trì tự do và dân chủ, họ sẽ chọn sinh mạng.

Thực ra mọi người không nghĩ nhiều như vậy, họ chỉ muốn một môi trường an toàn hơn mà thôi.

Ai cho họ sự an toàn, họ sẽ chọn người đó.

Đeo mặt nạ không có nghĩa là họ đã từ bỏ giá trị của thế giới, mà là vì trong chiến tranh họ, những người dân bình thường, không có lựa chọn.

Nhưng dù sao thì Đỗ Lan thực sự đã khiến phần lớn người New York đều đeo mặt nạ, chứng minh rằng trước nỗi sợ hãi, số người chọn chân lý ít, số người khuất phục trước nỗi sợ hãi thì nhiều.

Thật là một thành phố đáng yêu.

Đỗ Lan mới là vua của thành phố này, Lạc Cơ chẳng qua chỉ là một tấm phông nền.

Lạc Cơ lúc này mới phát hiện Đỗ Lan đã chuẩn bị quá nhiều, nhiều mặt nạ như vậy tuyệt đối không phải là chuyện một sớm một chiều có thể phát đi được.

Đỗ Lan sớm đã nhìn thấu tất cả.

Lúc này Lạc Cơ chỉ cảm thấy lòng bàn tay mình toàn mồ hôi, Đỗ Lan đã lợi dụng toàn bộ kế hoạch xâm lược để đạt được dã tâm tà ác của y.

Mặt nạ đã được chuẩn bị từ trước, thực ra việc quay video cũng là những kẻ tạp binh của Diện Cụ Hội, việc tuyên truyền rộng rãi cũng là thủy quân của họ.

Tóm lại Đỗ Lan chính là muốn toàn bộ New York đều đeo mặt nạ.

Ta có thể phong thành phố này cho ngươi.

Lạc Cơ khô khốc nói, nếu cuộc xâm lược thành công y sẽ có toàn bộ Địa Cầu, bỏ đi một thành phố tuy tiếc nhưng cũng không phải là không thể.

Vậy thì đa tạ ngươi.

Đỗ Lan cười nói, nhưng y biết liên minh người Tề Tháp Thụy và Lạc Cơ không thể đánh bại Liên Minh Phục Cừu Giả.

Hiện tại Liên Minh Phục Cừu Giả đang tập hợp và giao chiến ác liệt với đại quân Tề Tháp Thụy, dần dần chiếm ưu thế.

Lôi Thần, Lục Cự Nhân, Cương Thiết Hiệp là ba nguồn sát thương chính.

Đội Mỹ, Ưng Nhãn, Hắc Quả Phụ chỉ huy mặt đất, ổn định chiến cục.

Người Tề Tháp Thụy thực sự rất kém cỏi, như rau cải trắng bị Liên Minh Phục Cừu Giả đè xuống đất mà nghiền nát.

Lạc Cơ cũng phát hiện đánh không lại, sốt ruột đi lại.

Không nên như vậy a, vì sao lực chiến đấu của Địa Cầu lại mạnh mẽ như vậy.

Nhưng rõ ràng Liên Minh Phục Cừu Giả đã chiếm ưu thế, nhưng lãnh đạo Thần Thuẫn Cục lại cho rằng không được, họ muốn phóng bom hạt nhân phá hủy New York, họ muốn giải quyết vĩnh viễn cuộc xâm lược của người ngoài hành tinh.

Không thể không nói lại bôi đen chủ nghĩa quan liêu một lần nữa, họ ở trên cao lại quyết định sinh tử của những chiến sĩ tiền tuyến và những người dân vô tội.

Mặc dù Ni Khắc đã ngăn cản, nhưng vẫn có một chiếc chiến đấu cơ chở bom hạt nhân đã cất cánh.

Nhờ có Ưng Nhãn mà không ít thiết bị của S.

H.

I.

đã bị hắn đánh cắp, ví dụ như hai chiếc chiến đấu cơ Quinjet.

Quinjet là chiến đấu cơ thế hệ thứ sáu do S.

H.

I. thiết kế và sản xuất đặc biệt để phối hợp với tàu sân bay, một loại phương tiện có thể đi vào vũ trụ.

Tuy trang bị vũ khí đơn giản, nhưng lại cực kỳ phù hợp để tập kích.

Một chiếc Quinjet chở một nhóm các thành viên Liên Minh Phục Cừu Giả có thể thần không biết quỷ không hay đáp xuống thủ đô của kẻ địch từ ngoài không gian.

Cho dù chiếc máy bay chỉ trang bị hai khẩu pháo cơ bản, nhưng Liên Minh Phục Cừu Giả vẫn có thể tiêu diệt kẻ địch.

Quinjet không được thiết kế chuyên dụng để chiến đấu mà là để thâm nhập.

Hai chiếc chiến đấu cơ chở Ưng Nhãn và Diện Cụ Nhân bay về phía tàu sân bay.

Lần này, họ muốn tập kích tàu sân bay, dùng dao găm của kẻ địch để đâm vào thận kẻ địch.

Chiến đấu cơ Quinjet là dao găm của S.

H.

I. tàu sân bay là thận của S.

H.

I.

Lúc này, các siêu anh hùng đã nảy sinh mâu thuẫn nội bộ.

Viên đá Vô Cực càng làm trầm trọng thêm những rạn nứt giữa họ.

Mỹ Đội phát hiện Nick Cục Trưởng nói dối, S.

H.

I. sử dụng Khối Lập Phương Vũ Trụ không chỉ vì năng lượng mà còn để phát triển vũ khí.

Thác Ni kiêu ngạo không thể chấp nhận bất cứ ai khác, dù là Mỹ Đội cổ hủ hay Thác Nhĩ tự xưng là thần.

Còn Thác Nhĩ lại cho rằng loài người đang làm loạn, Lạc Cơ nên do Tiên Cung xét xử, không đến lượt loài người chỉ trỏ.

Và Tiến sĩ Banner, ông đã bị nhóm người mất đoàn kết này chọc giận, trong lòng như có một ngọn lửa đang thiêu đốt.

Họ không lấy được bất kỳ thông tin nào từ Lạc Cơ, ngược lại, đội ngũ của chính họ lại tan rã trước.

Trước khi cuộc tấn công bắt đầu, tất cả mọi người đều mặt đỏ tai tía, như thể muốn xông vào đánh nhau.

Sau đó, một cảnh hỗn loạn.

Một trong bốn động cơ của tàu sân bay bị phá hủy.

Mọi người đều biết kẻ địch đã đến, buộc phải ngừng tranh cãi.

Nhưng Cương Thiết Hiệp, Mỹ Đội, Thác Nhĩ dừng lại, Banner thì không.

Một khi tức giận, Lục Cự Nhân trong cơ thể ông ta bộc phát như một con ngựa hoang mất cương, nhờ vào sức mạnh của cơn thịnh nộ.

Toàn bộ cơ thể ông ta biến thành màu xanh.

Ưng Nhãn dẫn binh sĩ đi cứu Lạc Cơ, tiện thể làm tê liệt toàn bộ tàu sân bay, tiêu diệt sức mạnh kháng cự của loài người.

Chương 1349

Trong phòng chỉ huy, Nick Cục Trưởng nhìn thấy những người từ hai chiếc máy bay bước xuống, mặt đen sạm lại: Diện Cụ Nhân.

Hắn ta vậy mà lại liên kết với Lạc Cơ.

Nick Cục Trưởng thậm chí còn nghi ngờ Diện Cụ Nhân mới là chủ mưu.

Phải nói rằng việc Diện Cụ Nhân đột nhiên xuất hiện trên tàu sân bay thực sự quá kinh hoàng, càng kinh hoàng hơn khi Diện Cụ Nhân hiện đang đi về phía kho vũ khí, nơi cất giấu đầu đạn hạt nhân.

Kou Son, anh phải ngăn chặn Diện Cụ Nhân, bất chấp mọi giá, tuyệt đối không được để hắn tiếp cận kho vũ khí.

Rõ.

Kou Son lập tức lấy vũ khí được chế tạo từ năng lượng Khối Lập Phương Vũ Trụ, dẫn một đội đặc vụ đi ngăn chặn Diện Cụ Nhân.

Ầm.

Vạn Khoa đâm xuyên qua bức tường kim loại, mở ra một lối tắt.

Ba người xông thẳng vào.

Nơi này cấm người ngoài.

Đội của Kou Son chặn đường ba người, vừa nói xong liền nổ súng, ra tay trước.

Một luồng năng lượng khổng lồ đánh trúng bộ giáp Tê Ngưu của Vạn Khoa, đánh văng hắn ta ra xa.

Vạn Khoa choáng váng, quay mấy vòng trên không rồi ngã xuống đất, nhất thời không thể bò dậy.

Trang bị nặng mấy tấn mà bị đánh bay, đủ thấy uy lực của loại vũ khí mới này.

Ngải Lâm giận dữ, lao về phía trước, đôi cánh sau lưng chợt mở rộng, toàn thân lướt sát tường.

Chỉ trong chớp mắt, cô ta đã tóm được Kou Son và ấn chặt anh ta vào tường.

Những người khác nhanh chóng né tránh, bởi vì cánh của Ngải Lâm cũng là hợp kim Vibranium, có thể dễ dàng cắt xuyên kim loại trong phòng.

Kou Son chỉ là một người phàm bằng xương bằng thịt, cú va chạm mạnh khiến anh ta nhanh chóng mất đi ý thức.

Bộp bộp, các đặc vụ bắn vào Ngải Lâm.

Nhưng đạn lại bị đôi cánh của cô ta chặn lại.

Cô ta buông Kou Son ra và lao về phía các đặc vụ khác.

Dù không gian chật hẹp, Ngải Lâm vẫn có thể bay lượn linh hoạt, thậm chí còn có thể thu cánh lại để xoay người, tất cả đều là thành quả của quá trình huấn luyện.

Đến lượt Đỗ Lan ra tay, hắn trực tiếp đến trước cửa kho vũ khí dùng bốn xúc tu xé toạc cánh cửa kho, sức mạnh của xúc tu phát huy đến cực hạn.

Bên ngoài, Cương Thiết Hiệp đang sửa động cơ, Mỹ Đội hỗ trợ.

Lôi Thần đang giao chiến với Lục Cự Nhân.

Hắc Quả Phụ, người duy nhất còn có thể chiến đấu, cũng ở xa không thể cứu giúp kịp thời.

Đầu đạn hạt nhân đang ở ngay trước mặt Đỗ Lan.

Đẹp quá.

Bốn xúc tu đều có thể nâng khoảng mười tấn, nên một quả bom hạt nhân nhỏ bé không thành vấn đề.

Khi Đỗ Lan lấy vũ khí hạt nhân ra khỏi kho vũ khí, Nick Cục Trưởng đã gần như ngất đi.

Không ngờ Diện Cụ Nhân lại biết ở đây có bom hạt nhân.

Phải biết đây là bí mật tối cao, nhưng Diện Cụ Nhân vẫn biết.

Ngải Lâm đi đến cạnh bức tường, dùng sức từ cánh xuyên qua bức tường kim loại, từng chút một cắt mở một khe hở.

Bên ngoài là bầu trời xanh, bom hạt nhân sẽ rời đi từ đây.

Ngải Lâm kích hoạt móng vuốt ở chân, tóm lấy bom hạt nhân, đi trước một bước, giống như một con đại bàng đang cắp một con hổ bay đi, cảnh tượng đó rất đáng sợ.

Ngải Lâm vỗ cánh vài cái rồi biến mất.

Đỗ Lan đỡ Vạn Khoa dậy, quay về boong tàu.

Lạc Cơ đã đợi sẵn: Đi thôi, thời đại của chúng ta đã đến.

Cổng dịch chuyển đã được chuẩn bị sẵn, Lạc Cơ dường như đã thấy cảnh mình được đăng quang.

Quay về New York, trước tiên là chiếm lĩnh Tòa nhà Stark.

Cổng dịch chuyển mở ra, binh sĩ Chitauri như mưa điểm từ cổng dịch chuyển giữa không trung rơi xuống.

Ở một bên khác của cổng dịch chuyển là một vùng tối đen như mực, đó chính là các mẫu hạm Chitauri, binh sĩ đều từ mẫu hạm xuất hiện, như đàn châu chấu xông vào, không có quy luật gì.

Tấn công, tấn công, mở rộng tối đa ra vùng ngoại ô thành phố, giết chết tất cả sinh mệnh nhìn thấy, đó là cách người Chitauri khai cương khoách thổ.

Đây chẳng lẽ là sự khủng bố mà ngươi nói sao, Diện Cụ Nhân.

Nick Cục Trưởng giận dữ.

Diện Cụ Nhân dẫn sói vào nhà, quả thực là kẻ phản bội loài người, đáng chết.

Lúc này, sóng gió trên tàu sân bay cũng đã lắng xuống.

Lôi Thần và Lục Cự Nhân đều đã rơi xuống, Cương Thiết Hiệp đã sửa xong động cơ, Hắc Quả Phụ đã đánh bại Ưng Nhãn.

Nhưng sau chuyện này, mọi người lại không thấy khả năng chiến thắng, nhưng cho dù không có khả năng cũng phải lên đường.

Thác Ni cần một bộ giáp Iron Man mới, nên hắn không thể không mạo hiểm quay về tòa nhà.

Hắn cân nhắc tính cách của Lạc Cơ, cho rằng Lạc Cơ cũng không phải là kẻ sát nhân máu lạnh, Lạc Cơ muốn tạo dựng một nền móng, Thác Ni tự cho rằng mình vẫn có giá trị lợi dụng, nên Thác Ni quyết định mạo hiểm.

Thác Ni quay về Tòa nhà Stark, nơi được dùng làm bệ đỡ cổng dịch chuyển, cởi bộ giáp Iron Man, cứ thế đứng trước mặt Lạc Cơ.

Lạc Cơ quả nhiên không ra tay, ngược lại còn bắt đầu lải nhải về những ý tưởng vĩ đại của mình.

Thác Ni mượn cơ hội rót rượu để đeo vòng tay điều khiển, có thể triệu hồi bộ giáp Iron Man từ xa.

Lạc Cơ trơ mắt nhìn Thác Ni bỏ chạy, tức giận đến mức dậm chân.

Sớm đã bảo ngươi đừng coi thường loài người rồi.

Đỗ Lan lại từ trong cái lỗ mà bộ giáp Iron Man vừa đâm thủng đi ra.

Đầu bên kia của cái lỗ chính là phòng nghiên cứu thiết bị của Thác Ni.

Kể từ khi ẩu đả với bạn bè ở biệt thự, Thác Ni đã chuyển rất nhiều thiết bị đến đây, thậm chí còn chuẩn bị chế tạo một dây chuyền sản xuất Iron Man.

Ngươi tại sao không ngăn hắn.

Lạc Cơ rất tức giận.

Tại sao phải ngăn.

Chẳng lẽ ngươi không tin tưởng binh sĩ Chitauri sao.

Đây không phải vấn đề tin tưởng hay không tin tưởng.

Lạc Cơ giận dữ nói: Hắn là kẻ địch.

Hắn là kẻ địch, nhưng người Chitauri cũng không phải là bạn bè.

Khoan đã, cứ để Liên Minh Phục Cừu Giả và người Chitauri đánh nhau một lúc đi.

Dù sao ngươi cũng không phải người bên Địa Cầu, cũng không phải người bên Chitauri, ngươi chỉ đại diện cho chính mình, chỉ đại diện cho liên minh hợp tác của chúng ta.

Đỗ Lan nhìn thành phố ngày càng hỗn loạn bình tĩnh nói: Lạc Cơ, với tư cách là thần, ngươi còn cần phải học hỏi quá nhiều.

Hãy xác định rõ vị trí của mình, sau đó ngồi núi xem hổ đấu, ngươi sẽ biết chiến thắng không thuộc về Liên Minh Phục Cừu Giừ, cũng không thuộc về người Chitauri, mà là thuộc về chúng ta.

Phải nói rằng khi Đỗ Lan đóng vai phản diện, hắn tự mang theo một luồng khí chất khổng lồ.

Ngay cả một vị thần ngàn năm tuổi như Lạc Cơ cũng không có được khí chất như vậy.

Nói một cách đơn giản, đó là một loại khí chất của góc nhìn Thượng Đế, coi chúng sinh đều là quân cờ, không thể không khiến người ta kính sợ.

Mẫu hạm bị hủy, các bộ phận bán cơ khí của người Chitauri lập tức mất khả năng hoạt động, từng chiếc một rơi xuống đường.

Một lượng lớn rác thải ngoài hành tinh cứ thế rơi vãi khắp khu vực New York.

Tuy nhiên, thành phố không hề có tiếng reo hò chiến thắng, ngược lại, toàn bộ thành phố chìm trong sự tĩnh lặng chết chóc.

Những cư dân trốn trong nhà, chuẩn bị tìm hiểu tình hình, đều đã thấy cảnh bom hạt nhân được chiếu trực tiếp.

Chương 1350

Nghe giọng điệu của Thác Ni, họ biết quả bom hạt nhân này không nằm trong kế hoạch, mà là do tầng lớp cao cấp phóng đi bất chấp sinh mạng của dân thường.

Cuối cùng, dù quả bom đã bị đẩy vào cổng dịch chuyển, nhưng mọi người vẫn bị mệnh lệnh vô tình đó làm cho hoảng sợ.

Nghe thấy không, đó chính là âm thanh của hỗn loạn.

Đỗ Lan chỉ vào thành phố tĩnh lặng không một tiếng động và nói, sau đó lại nói với Lạc Cơ: Được rồi, bây giờ có thể đóng cổng dịch chuyển lại rồi, nếu không phóng xạ sẽ tràn vào từ vũ trụ đấy.

Lạc Cơ không nói nên lời, quân đội Chitauri lại bị tiêu diệt toàn bộ như vậy, cái quái gì thế này.

Kế hoạch xưng vương của hắn, chẳng lẽ lại thất bại một cách tùy tiện như vậy sao.

Điều này hoàn toàn không giống với những gì hắn tưởng tượng.

Thấy Lạc Cơ bất động, Đỗ Lan phất tay ra hiệu cho Ngải Lâm đoạt lấy quyền trượng của Lạc Cơ, bay lên đỉnh tòa nhà đóng cổng dịch chuyển lại.

New York lại quay về tay loài người.

Liên Minh Phục Cừu Giả tập trung toàn bộ xông đến Tòa nhà Stark, Thác Ni cũng ở trong số đó.

Mặc dù khi ở vũ trụ có hơi thiếu oxy, nhưng cuối cùng hắn vẫn sống sót.

Lôi Thần, Lục Cự Nhân, Cương Thiết Hiệp, Mỹ Đội, Ưng Nhãn, Hắc Quả Phụ đều có mặt đầy đủ.

Và trước mặt họ là ba thành viên chủ chốt của Diện Cụ Hội cùng Lạc Cơ.

Lạc Cơ cảm thấy lúc này, hắn ngược lại không có vai trò gì.

Thác Ni cũng nhìn thấy màn hình xuất hiện góc nhìn của mình, lập tức bảo Jarvis điều tra, lúc này mới phát hiện trong chương trình của bộ giáp Iron Man lại xuất hiện cửa hậu, đối phương đã lợi dụng cơ sở dữ liệu của Tòa nhà Stark để phát trực tiếp video lên mạng.

Quá tệ rồi, hắn hiện tại lại không thể lập tức tắt cửa hậu, chỉ có thể tiếp tục phát trực tiếp.

Cuối cùng cũng đã ra đời.

Liên Minh Phục Cừu Giả, các ngươi xứng đáng với thành phố được hỗn loạn lựa chọn này, và cũng có tư cách trở thành kẻ địch của Diện Cụ Hội chúng ta.

Đây là lần đầu tiên Đỗ Lan tuyên bố sự tồn tại của Diện Cụ Hội với mọi người, và công khai tuyên chiến với Liên Minh Phục Cừu Giả.

Là ngươi.

Thác Nhĩ nhìn thấy Đỗ Lan, bóng ma tâm lý lại xuất hiện.

Lúc đó, ta chỉ cách cái chết một bước, nhưng kẻ phàm nhân này lại dùng một thủ đoạn còn đáng sợ hơn cái chết để giày vò và sỉ nhục ta, khiến ta cả đời này phải nhớ kỹ kẻ phàm nhân đầu tiên khiến ta đổ máu.

Thác Ni lại càng lo lắng Diện Cụ Hội đã giấu bom hạt nhân ở New York: Những quả bom hạt nhân các ngươi đã đánh cắp từ S.

H.

I. trước đó ở đâu.

Chúng ta và cấp trên của các ngươi không giống nhau, họ là một nhóm những kẻ độc tài trật tự, còn Diện Cụ Hội chúng ta lại là người phát ngôn của hỗn loạn, là kẻ thù của trật tự.

Chúng ta không kiểm soát bom hạt nhân, chúng ta chỉ là những người vận chuyển bom hạt nhân.

Bom hạt nhân tồn tại trong dân gian, nằm trong tay nhân dân.

Chúng sẽ trở thành vũ khí của nhân dân.

Hãy sợ hãi đi, hãy kinh hoàng đi, hãy cầu nguyện bom hạt nhân sẽ không rơi xuống Nhà Trắng đi.

Liên Minh Phục Cừu Giả nghi ngờ liên tục, nhưng họ lại cảm thấy mình không nghi ngờ, bởi vì theo phong cách nhất quán của Diện Cụ Nhân, hắn thật sự có thể làm ra chuyện như vậy, thật sự có khả năng đưa bom hạt nhân cho một gã lang thang nào đó hoặc một bà lão.

Trời ơi, Diện Cụ Nhân này thật sự là một kẻ điên.

Thông qua góc nhìn của Thác Ni, người dân New York vẫn có thể tiếp tục nghe thấy lời nói của Diện Cụ Nhân.

Họ cũng nhìn nhau, hoàn toàn không biết Diện Cụ Nhân sẽ giao bom hạt nhân cho ai.

Khi một người dân bình thường cũng có quyền lực của tổng thống, thành phố này sẽ một lần nữa vĩ đại.

Đỗ Lan tiếp tục nói, lời phát biểu hùng hồn khiến không ít người dân có tâm hồn chuunibyou kích động không thôi, đúng vậy, phải như thế này, phải như thế này để phá vỡ xiềng xích.

Ngươi chẳng phải vẫn luôn cho rằng người dân New York là ích kỷ sao.

Ngươi hết lần này đến lần khác dùng hành động chứng minh họ hèn nhát, bất kể là sự kiện hai đường hầm lần trước, hay sự kiện xâm lược do mặt nạ lần này, chẳng phải ngươi chỉ muốn chứng minh loài người cũng tà ác như ngươi sao.

Thác Ni không nhịn được nói: Ta chịu đủ rồi, bây giờ lập tức mang bom hạt nhân ra đây, ta sẽ không tin những lời của ngươi đâu.

Nói rồi Thác Ni giơ lòng bàn tay lên, sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Đúng vậy, bởi vì nhân tính là như thế, nhưng đây không phải là đáng xấu hổ, chỉ cần hỗn loạn giáng lâm, phá vỡ những xiềng xích ràng buộc nhân loại như đạo đức, pháp luật, con người sẽ được giải phóng, nhân tính sẽ được tự do bay lượn, mọi thứ sẽ trở nên tốt đẹp.

Đây là sự thoái hóa của loài người.

Không, đây là sự thăng hoa của loài người.

Thác Ni không chịu nổi: Bây giờ nói cho ta biết bom hạt nhân ở đâu, ta thật sự sẽ khai hỏa đấy.

Ta đã nói rồi, ta đã giao nó cho nhân dân.

Đỗ Lan điềm tĩnh nói.

Hắn ta nói thật.

Natashya là bậc thầy phát hiện nói dối, cho dù không nhìn thấy biểu cảm nhỏ dưới mặt nạ của đối phương, chỉ nghe giọng nói cũng đại khái biết Đỗ Lan có đang nói dối hay không.

Thác Ni mặc kệ: Hiệp phụ.

Nói rồi hắn phóng ra pháo xung kích từ lòng bàn tay.

Hai luồng năng lượng lướt qua vai Đỗ Lan.

Cuộc chiến bắt đầu, ba người của Diện Cụ Hội lập tức hành động.

Vạn Khoa nhắm vào Lục Cự Nhân, Ngải Lâm nhắm vào Ưng Nhãn và Hắc Quả Phụ, Đỗ Lan nhắm vào Cương Thiết Hiệp và Mỹ Đội.

Còn Lôi Thần đương nhiên phải đi giáo huấn đứa em trai ngu ngốc của mình.

Khiên của Mỹ Đội có thể dễ dàng cắt đứt xúc tu của Đỗ Lan, nên Đỗ Lan không đối đầu trực diện.

Đồng thời, hắn nắm lấy cổ chân Thác Ni dùng sức quăng Thác Ni đi khắp nơi.

Mỹ Đội kinh ngạc phát hiện kỹ năng chiến đấu của Diện Cụ Nhân lại không kém gì hắn, hơn nữa đối phương cố ý tránh chiếc khiên rõ ràng là rất hiểu về mình.

Bốp, Thác Ni vừa bò dậy lại bị xúc tu đánh tám cái: Đây là kỹ thuật gì vậy.

Thác Ni thầm nghĩ, cái xúc tu này rốt cuộc là ai thiết kế vậy, khó đối phó quá.

Là ta, là ta.

Thiết bị của tập đoàn Osborn đang đánh đập Iron Man.

Norman, đang xem trực tiếp, vui vẻ nắm chặt hai tay, nhìn thấy Thác Ni hết lần này đến lần khác bị xúc tu đánh đập, hắn rất vui.

So với Đỗ Lan ung dung tự tại, Vạn Khoa lại đen đủi hơn nhiều.

Sừng giáp Tê Ngưu của hắn ta còn bị Lục Cự Nhân bẻ gãy.

Bộ giáp bị Lục Cự Nhân đấm nát, nhưng Vạn Khoa vẫn cố gắng phản kích, dùng nắm đấm nhỏ đấm vào ngực Lục Cự Nhân, mặc dù vô dụng.

Ở phía bên kia, Ngải Lâm dựa vào thiết bị bay để chặn các cuộc tấn công của Ưng Nhãn và Hắc Quả Phụ, nhưng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì thế hòa, chiến thắng là điều không thể.

Lạc Cơ cũng bị anh trai mình đè xuống đất chà xát trong chốc lát.

Lôi Thần tỉnh táo lại, Diện Cụ Hội sắp bị đánh bại rồi.

Nhưng đúng lúc Diện Cụ Hội sắp thất bại, Nick lại bảo mọi người đừng đánh nữa: Dừng lại đi.

Tại sao.

Chúng ta sắp bắt được chúng rồi.

Thác Ni không hiểu.

Các ngươi nhìn ra bên ngoài đi.

Giọng điệu của Nick Cục Trưởng đầy vẻ bất lực.

Bên ngoài.

Thác Ni và những người khác nhìn ra, chỉ thấy một dòng thác trắng xuất hiện trên các con phố quanh tòa nhà.

Một dòng người đeo mặt nạ đang đổ về phía Tòa nhà Stark.

Dòng thác trắng bao phủ xác chết người ngoài hành tinh trên đường, cuồn cuộn tiến lên.

Liên Minh Phục Cừu Giả ngây người ra, họ không biết những người này đến để ủng hộ Diện Cụ Hội, hay đến để cổ vũ cho họ.

Nhưng nhìn tình hình, đám đông dưới lầu dường như đều ủng hộ Diện Cụ Hội.

Dòng người dừng lại trước Tòa nhà Stark, tất cả những người đeo mặt nạ đều ngẩng đầu nhìn lên, chỉnh tề, đồng loạt, cảnh tượng đó vô cùng chấn động.

Ngay cả Liên Minh Phục Cừu Giả cũng bị đứng hình, không biết tiếp theo phải làm gì.

Đây là chiến thắng của chúng ta.

Đỗ Lan kéo Vạn Khoa, men theo bức tường bên ngoài leo xuống, cùng với Ngải Lâm đang bay lượn hòa vào dòng người.

Chương 1351

Bây giờ không ai biết bom hạt nhân ở đâu, cũng không ai biết người kiểm soát bom hạt nhân là ai.

Những người dân bất mãn với tầng lớp cao cấp bị dẫn ra đường, cuối cùng hội tụ thành một dòng thác.

Thành phố đã mất kiểm soát, Liên Minh Phục Cừu Giả biết tại sao Nick Cục Trưởng lại ngừng tấn công, bởi vì nếu Diện Cụ Nhân bị bắt giữ, có lẽ thành phố sẽ xảy ra bạo động, và bom hạt nhân cũng có khả năng bị kích nổ.

Mỹ Đội ngơ ngác nhìn mọi thứ, chỉ cảm thấy đất nước này hắn đã không còn nhận ra nữa.

Từng có lúc hắn chiến đấu vì tự do, nhưng bây giờ mọi người lại lựa chọn hỗn loạn, phủ nhận tất cả những gì hắn đã cống hiến.

Nhìn bóng lưng Diện Cụ Hội đi xa, mỗi người đều có tâm trạng phức tạp.

Lạc Cơ càng muốn nói các ngươi quên ta rồi sao, mặc dù bị lãng quên, nhưng lúc này hắn cũng không thể không khâm phục Đỗ Lan, thừa nhận Đỗ Lan mới là cao thủ thao túng lòng người, tự than mình không bằng.

Từ hôm nay trở đi, New York cũng đã đeo mặt nạ.

Đến mức này, không ai muốn.

Ai có thể ngờ rằng Diện Cụ Nhân, ban đầu chỉ là trò quậy phá nhỏ, cuối cùng lại gây ra chuyện lớn đến thế.

Chỉ có thể nói rằng thời thế tạo anh hùng, và anh hùng cũng tạo thời thế.

Diện Cụ Nhân đã khéo léo lợi dụng tất cả mọi người, không chỉ S.

H.

I. mà còn cả Lạc Cơ và cuộc xâm lược của người Chitauri.

Hắn ta đã tính toán mọi thứ, khơi dậy sự bất mãn và thiếu tin tưởng của dân chúng đối với tầng lớp cao, mục tiêu cuối cùng là khiến New York rơi vào hỗn loạn.

Hắn ta dường như biết mọi thứ.

Nick Cục Trưởng cho biết đối thủ này là kẻ khó đối phó nhất mà hắn từng gặp, mỗi bước đi đều bị đối phương tính toán trước, cảm giác này giống như chính mình đang chơi cờ với máy tính, mỗi bước đi đều không thoát khỏi sự tính toán của máy tính.

Mỹ Đội lại trầm mặc, bởi vì hắn đã xem tất cả thông tin về Diện Cụ Nhân, hắn cảm thấy khuôn mặt thật của Diện Cụ Nhân có chút quen thuộc, hắn hình như đã từng gặp Diện Cụ Nhân trước đây.

Steve, anh có suy nghĩ gì không.

Cục trưởng thấy Mỹ Đội đang suy tư, không khỏi hỏi.

Thực ra trước khi tôi nhập ngũ hình như đã từng gặp hắn.

Thác Ni cười: Trước khi anh nhập ngũ, không phải là Mỹ Quốc mới tham gia Thế chiến thứ hai sao.

Anh đang nói Diện Cụ Nhân là một lão yêu quái à.

Mỹ Đội không để ý Thác Ni tiếp tục nói: Có lần tôi đang uống rượu ở quán bar, tôi gặp một người đàn ông phương Đông, hắn ta dường như có thể đoán trước tương lai, nói với tôi rằng một ngày nào đó tôi sẽ mặc trang phục chiến đấu xuất hiện trên chiến trường, còn nói hình tròn sẽ trở thành hình dạng đại diện của tôi, hắn ta nói tôi sẽ trở thành một siêu chiến binh.

Sau này, tất cả những gì hắn nói đều thành sự thật, tôi mặc bộ quân phục do bộ tuyên truyền thiết kế ra chiến trường, ông Stark đã thiết kế cho tôi tấm khiên Vibranium hình tròn này.

Tôi biết các anh có thể không tin, nhưng tôi nhớ người đàn ông phương Đông đó trông đúng là như vậy.

Nick Cục Trưởng nhíu mày: Đối với chúng ta đây là chuyện của bảy mươi năm trước, nhưng đối với anh, ký ức này đáng lẽ chỉ là vài năm trước, anh xác định không nhớ nhầm chứ.

Đúng là khuôn mặt này, lúc đó tôi không hỏi tên hắn là gì, nhưng tôi xác định hai người này trông giống hệt nhau.

Có lẽ là một người.

Nick Cục Trưởng nói: Đúng rồi, Hắc Quả Phụ trước đây chẳng phải đã nhắc đến Diện Cụ Nhân từng đột nhập bệnh viện, lúc đó hắn ta nói là muốn gặp anh, nhưng vì lúc đó anh đã được chúng ta chuyển đi, nên hắn ta mới đi gặp Hắc Quả Phụ.

Có lẽ các anh thật sự quen biết nhau.

Ngay cả thần linh từ ngàn năm trước còn đứng trước mặt chúng ta, một người có thể sống bảy mươi năm và dự đoán tương lai cũng không có gì là lạ.

Thác Ni nói rằng hắn tin vào khoa học: Các anh thật sự cho rằng đối phương có thể sống bảy mươi năm và còn có thể dự đoán tương lai.

Phải biết Thác Nhĩ là người ngoài hành tinh, không thể coi là thần thật sự.

Có lẽ hắn ta cũng là người ngoài hành tinh.

Cục trưởng nói, thông tin này rất quan trọng, bởi vì bây giờ họ có thể liên kết rất nhiều chuyện.

Một kẻ tiên tri sống quá lâu mà phát điên, hoàn toàn có thể giải thích tại sao đối phương luôn đi trước một bước.

Chúng ta tiếp theo phải làm gì.

Ưng Nhãn hỏi, mặc dù họ đã mang về Viên đá Vô Cực và Khối Lập Phương Vũ Trụ, còn bắt được Lạc Cơ, nhưng New York đã trở thành một nơi vô pháp, bom hạt nhân lại không biết ở đâu, tổng không thể cứ để New York tiếp tục hỗn loạn như vậy.

Cục trưởng trầm mặc, điều đầu tiên đương nhiên vẫn là phải tìm ra bom hạt nhân, nhưng tìm thế nào đây.

Diện Cụ Nhân, kẻ điên này, cái gì cũng dám làm, hắn có lẽ thật sự đã ném bom hạt nhân cho người bình thường.

Bây giờ hy vọng người dân New York không đến mức đó, nếu có người dân tốt chủ động giao nộp bom hạt nhân thì tốt quá.

Không thể công khai truy tìm, chỉ có thể ngầm điều tra.

New York đã loạn, các cơ quan chính phủ bị chiếm đóng, cảnh sát cũng trở thành đối tượng tấn công.

Phần lớn người dân lương thiện trốn trong nhà không dám ra ngoài, trên đường phố không phải lưu manh thì cũng là tội phạm.

Đây là một bữa tiệc cuồng loạn bất hợp pháp, sau khi cảm xúc bất mãn tiêu tan, mọi người đều hy vọng trị an có thể khôi phục.

Nhưng vì lần đầu tiên đối mặt với tình huống này, không ai dám làm loạn, bởi vì không ai biết bom hạt nhân rốt cuộc ở đâu.

Giới nhà giàu trở thành đối tượng tấn công đầu tiên, cộng thêm không ít tội phạm đều nhặt được thiết bị ngoài hành tinh, khiến mọi thứ càng thêm hỗn loạn.

Tòa nhà Stark đương nhiên cũng bị tấn công, nhưng Thác Ni đã khóa chặt tất cả các bộ phận quan trọng, cho dù đối phương dùng xe tăng nã pháo cũng tuyệt đối không thể để chúng lộng hành, nên hắn yên tâm rời New York, đến nơi khác lập lòe bếp mới.

Ngũ Giác Đài đã bắt đầu thảo luận có nên đưa quân vào hay không, các tướng quân không tin Diện Cụ Nhân dám kích nổ bom hạt nhân.

Tuy nhiên, phái bảo thủ cho rằng những người bên trong hiện đã nhặt được rất nhiều thiết bị ngoài hành tinh, nếu thật sự cưỡng chế tiến vào nhất định sẽ có một lượng lớn thương vong, có lẽ còn chết nhiều hơn cả nội chiến Nam Bắc.

Nhưng nhìn thấy nhiều công nghệ ngoài hành tinh rơi vào tay dân thường như vậy, các tướng quân Ngũ Giác Đài cũng đau lòng, nếu thu hồi lại ít nhất có thể khiến vũ khí của Mỹ tiếp tục dẫn đầu mười năm nữa.

Hiện tại đã có không ít thiết bị ngoài hành tinh bắt đầu chảy ra từ New York, phải nhanh chóng đưa ra quyết định thôi.

Hoặc là bỏ mặc, hoặc là đưa quân vào, không có lựa chọn nào khác.

Tình hình hiện tại không phải một hai Liên Minh Phục Cừu Giả có thể giải quyết được.

Trong một góc, Kim Cương Lang ẩn mình trong chiếc mũ trùm đầu, hắn đã sống một trăm năm mà chưa bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó thành phố New York này lại loạn thành ra như vậy, ngay cả những người đột biến cũng đều nổi lên.

Không ít người đột biến trẻ tuổi hiện nay hoàn toàn không e ngại mà sử dụng năng lực, bởi vì họ cảm thấy lý thuyết hỗn loạn của Diện

Cụ Nhân vô cùng chính xác, họ đeo mặt nạ giống như được tái sinh.

Người trẻ tuổi đúng là quá trẻ, quá ngây thơ, chạy vẫn chưa đủ nhanh.

Các anh thật sự cho rằng Vạn Từ Vương đã trở lại New York sao.

Kim Cương Lang đang nói chuyện qua tai nghe Bluetooth với các giáo sư X Academy khác.

Trường học của họ ở ngoại ô, ít bị ảnh hưởng, nhưng họ nhận được tin tình báo Vạn Từ Vương đã trở lại New York, họ biết Vạn Từ Vương chắc chắn sẽ gây chuyện.

Tình hình New York hiện tại cũng là điều Vạn Từ Vương vẫn luôn hy vọng, Giáo sư X cho rằng hắn ta đến New York rất có thể là để gặp Diện Cụ Nhân, biết đâu còn sẽ gia nhập Diện Cụ Hội.

Lôi Xạ Nhãn nói.

Diện Cụ Nhân à.

Kim Cương Lang nói họ quả thực làm rất tốt, gần như biến New York thành một thành phố tội ác: Vạn Từ Vương và Diện Cụ Nhân gặp mặt, thật khó mà tưởng tượng họ sẽ gây ra chuyện gì.

Ý nghĩ của Giáo sư X là đúng, Vạn Từ Vương cùng các thành viên chủ chốt của Hội Anh Em đến New York là để gặp Diện Cụ Nhân.

New York đã rơi vào tay Diện Cụ Nhân, nhưng Vạn Từ Vương hiện tại cảm thấy New York rất thích hợp để trở thành mái nhà của người đột biến, nên hắn muốn gặp Diện Cụ Nhân để thảo luận chi tiết.

Mặc dù Diện Cụ Nhân trước đó trong bài diễn thuyết trên TV đã thể hiện quan điểm không thích người đột biến, nhưng Vạn Từ Vương vì người đột biến mà không ngại nói chuyện với Diện Cụ

Nhân.

Tại Công viên Trung tâm New York, hai bên gặp mặt.

Vạn Từ Vương ngồi trên ghế dài trông giống như một ông lão hàng xóm hiền lành.

Đỗ Lan ngồi bên cạnh hắn, nhìn phong cảnh Công viên Trung tâm: Ngươi muốn ở New York thành lập một quốc gia Hội Anh Em sao.

Đúng vậy, đây là tâm nguyện cả đời của ta.

Vậy ta phải cho ngươi biết trước.

Ta ghét nhất ba loại người: thứ nhất là người có phân biệt chủng tộc, thứ hai là người đột biến, thứ ba là người không biết đếm.

Đỗ Lan nói đùa một cách nghiêm túc.

Lời đùa này nghe có vẻ không vui tai với Vạn Từ Vương.

Hắn đến là để thiện chí thương lượng, nhưng cho dù đối phương không đồng ý, hắn cũng sẽ ở lại.

Diện Cụ Hội có lẽ có thể dựa vào sự thông minh để đùa giỡn S.

H.

I. nhưng chiêu này không có tác dụng với Hội Anh Em.

Hội Anh Em nói chuyện bằng thực lực.

Ta nghĩ ngươi sẽ thích người đột biến.

Vạn Từ Vương nói giọng đe dọa, năng lực từ trường trên người hắn đã được kích hoạt, các xúc tu phía sau Đỗ Lan bắt đầu xuất hiện hiện tượng trục trặc.

Sao lại nghiêm túc vậy.

Đỗ Lan không hề bị ảnh hưởng: Chẳng lẽ lời đùa của ta không vui sao.

Vậy ta kể cho ngươi một câu nữa.

Đừng lãng phí thời gian của ta.

Vạn Từ Vương tỏ vẻ không hài lòng, trang bị của Diện Cụ Nhân toàn là kim loại, trong mắt hắn ta chẳng khác gì bia đỡ đạn, hắn chỉ cần động ngón tay là có thể xử lý.

Thành phố này được hỗn loạn lựa chọn, thành phố này không cần quy tắc, ngươi ngay từ đầu đã đến tìm ta để quy phục là một sai lầm.

Ta không phải người cai trị thành phố, ta chỉ là người phát ngôn của hỗn loạn.

Vạn Từ Vương sớm đã biết tính cách của Diện Cụ Nhân, nghe hắn nói vậy thì cứ coi như hắn mặc định: Cảm ơn.

Hắn đứng dậy bỏ đi.

Đỗ Lan nói vọng theo bóng lưng Vạn Từ Vương: Tất cả trật tự đều sẽ bị phá vỡ, trật tự của người đột biến cũng không ngoại lệ, hãy tuân theo chỉ dẫn của hỗn loạn.

Vạn Từ Vương không nói gì, trực tiếp bỏ đi.

Chương 1352

Hắn hoàn toàn không quan tâm đến hỗn loạn gì đó, hắn chỉ quan tâm đến vương quốc người đột biến, chỉ quan tâm đến việc hắn có thể đại diện cho người đột biến hay không.

Trong hỗn loạn, trật tự mới nhanh chóng xuất hiện: các xã đoàn lớn nhỏ, các kênh buôn bán thiết bị ngoài hành tinh, khu tự trị người đột biến, v. v.

New York trở thành thiên đường của những kẻ có dã tâm, ở đây chỉ cần có gan là bạn có thể lập tức nổi bật và chiêu mộ đội ngũ.

Đương nhiên, đối với người bình thường, sự hỗn loạn này càng kéo dài càng trở nên phiền phức.

Nhưng nếu để người bình thường tìm kiếm sự giúp đỡ từ bên ngoài, họ cũng không cam lòng.

Bởi vì xét cho cùng, họ suýt chút nữa đã bị bom hạt nhân hủy diệt, nếu không có lời giải thích thỏa đáng, họ sẽ không muốn chấp nhận chế độ đế quốc Mỹ nữa.

Quả nhiên, dân chúng hưng thịnh thì dân chúng khổ, dân chúng diệt vong thì dân chúng khổ.

Sức mạnh cá nhân của người bình thường quá nhỏ bé, họ cũng thiếu thông tin và thủ đoạn nhìn xa trông rộng.

Điều họ có thể làm là xuôi theo dòng chảy, miễn cưỡng sống sót.

Vạn Từ Vương rất thích thành phố như vậy, Hội Anh Em của hắn ta nhanh chóng thu hút nhiều người đột biến hơn.

Vạn Từ Vương dùng từ lực của mình điều khiển phi thuyền Leviathan, dùng chiếc phi thuyền khổng lồ đó làm pháo đài của vương quốc người đột biến, người đột biến không chỉ có siêu năng lực mà còn có vũ khí ngoài hành tinh.

Trong thời gian ngắn, Hội Anh Em đã trở thành người cai trị New York hiện tại.

Mặc dù số lượng người đột biến không nhiều, nhưng sức chiến đấu cao.

Thêm vào Vạn Từ Vương, kẻ mạnh mẽ như một bug, mọi kim loại ở New York đều trở thành vật liệu kiến trúc của hắn ta.

Hắn ta chuẩn bị lấy phi thuyền Leviathan làm trung tâm để tạo ra một thành phố kim loại, nhằm duy trì sự thống trị của mình.

X Men nhận thấy Hội Anh Em liều lĩnh quả thực không dễ đối phó, lúc này họ không có sự hỗ trợ của chính phủ nên chỉ có thể dựa vào sức mạnh của chính mình giữa hỗn loạn, nhưng sức mạnh của họ căn bản không đủ.

Sau khi tìm hiểu tình hình, Giáo sư X cũng phát hiện Vạn Từ Vương đang như cá gặp nước ở New York lúc này, hắn ta thật sự đã xây dựng một vương quốc chỉ chào đón người đột biến.

Khi sức mạnh của người đột biến không bị kiểm soát, sẽ thể hiện ảnh hưởng thực sự.

Vạn Từ Vương lại rất đắc ý, thậm chí còn bắn hạ máy bay không người lái quân sự đến trinh sát.

Quân đội cứ thế nhìn một thành phố kim loại như cao dán chó mực dán trên mặt New York, hơn nữa sự kết hợp giữa người đột biến và thiết bị ngoài hành tinh thật sự tàn nhẫn.

Tình hình đã phát triển đến phần tồi tệ nhất, nếu không ngăn chặn, New York sẽ trở thành thánh địa của người đột biến.

Lúc này, Diện Cụ Hội lại như không có bóng dáng, không ai biết họ đã đi đâu.

Thực ra, Đỗ Lan lúc này đang nghĩ cách nghiên cứu trang bị mạnh hơn cho Diện Cụ Hội, lần này họ sẽ tìm rắc rối với người đột biến.

New York tuy đã hiến tế cho hỗn loạn, nhưng trên chiến trường chính diện thực ra chúng ta đã thua.

Không ai phản bác, giáp của Vạn Khoa bị Lục Cự Nhân xé nát, Ngải Lâm chỉ cầm hòa, còn Đỗ Lan cũng không thắng.

Trang bị của ba người họ rõ ràng đã không còn đáp ứng được những trận chiến sau này nữa, hiện tại kẻ địch của họ không chỉ có Liên Minh Phục Cừu Giả mà còn có Hội Anh Em người đột biến.

Vạn Khoa là nhà khoa học: Nếu có thể lấy được hợp kim Adamantium hoặc Vibranium thì trang bị mới không thành vấn đề.

Nếu hai kim loại này dễ kiếm thì tập đoàn Osborn cũng không dùng hàng nhái của Liên Xô.

Đỗ Lan nói: Chúng ta phải nỗ lực ở trường lực, dùng kỹ xảo để bù đắp sự thiếu hụt về vật liệu.

Vạn Khoa nhíu mày, bù đắp thế nào đây.

Chẳng phải thấy hàm lượng công nghệ ngoài hành tinh cao như vậy, còn không bị hợp kim Adamantium và Vibranium đánh cho không tìm thấy phương hướng sao.

Tiền không phải vấn đề, cũng không cần cân nhắc nhân đạo hay phi nhân đạo, hãy mở rộng tư duy.

Ngay cả nước sau khi được gia tốc cũng có thể trở thành lưỡi dao sắc bén cắt thép, nên chỉ cần kỹ thuật đủ, đủ để bù đắp sự thiếu hụt của vật liệu.

Tôi cần thời gian.

Vạn Khoa cho biết đây không phải là chuyện một sớm một chiều: Và tiền.

Vạn Khoa ngu ngốc à, Diện Cụ Hội chúng ta khi nào thì tự mình nghiên cứu đồ vật rồi, chúng ta đương nhiên là đi trộm.

Trên thế giới có rất nhiều doanh nghiệp tiên tiến, họ có vô số lý thuyết kỹ thuật không thể thực hiện vì nhiều lý do khác nhau, những kỹ thuật bị bỏ xó đó chính là mục tiêu của chúng ta, chúng ta đánh cắp chúng, biến chúng thành vũ khí của chúng ta, giống như khi chúng ta đánh cắp ba bộ đồ vậy.

Vạn Khoa bày tỏ Đỗ Lan đúng là đủ xấu xa, quả nhiên họ nên đi trộm.

Nhưng đi đâu mà trộm.

Đỗ Lan sẽ nghĩ cách, trộm trường lực phòng ngự ở làng phía đông, trộm lưỡi dao siêu tần ở làng phía tây, trộm vũ khí sóng âm ở phía nam, trộm chip hiệu năng cao ở phía bắc.

Những thứ này vì vấn đề chi phí hoặc công nghệ mà không được đưa vào sản xuất đều được Đỗ Lan thu thập lại.

Giáp Tê Ngưu được trang bị thêm một tấm khiên, đầu cánh Kền Kền được lắp đặt lưỡi dao siêu tần, trong xúc tu Bạch Tuộc được nhúng vũ khí sóng âm, cộng thêm chip hiệu suất cao hỗ trợ, sức chiến đấu của ba người lập tức tăng cường không ít.

Ngải Lâm vỗ cánh, đầu cánh tạo ra rung động tần số cao, gần như làm vỡ vụn các phân tử nước xung quanh, sau đó dùng lực đâm thẳng về phía trước, chiếc xe tăng trước mặt lập tức bị xuyên thủng, không hề dây dưa.

Độ sắc bén như vậy đã không kém khiên của Mỹ Đội.

Đỗ Lan gật đầu.

Vạn Khoa cũng lao đến, mở khiên phòng hộ đâm vào xe tăng, trên xe tăng lập tức xuất hiện một vết lõm hình bán cầu, như vậy thì đối đầu trực diện với Lục Cự Nhân cũng không còn vấn đề gì nữa.

Cuối cùng là pháo sóng âm của Đỗ Lan, có thể khuếch tán để tấn công phạm vi, cũng có thể tập trung để tung đòn kết liễu.

Lúc này Đỗ Lan nhắm vào tháp pháo xe tăng để tung đòn kết liễu, móng vuốt ở bốn đầu xúc tu mở ra lộ ra máy phát sóng âm, sau đó bốn máy phát đạt đến cộng hưởng, tất cả uy lực đều lao về một điểm.

Ầm.

Tháp pháo xe tăng lập tức xuất hiện một vết khuyết hình lưỡi liềm.

Con đường dẫn đến hỗn loạn là vô tận, bởi vì trật tự mới giống như cỏ dại mùa xuân, nhổ không hết, đốt không cháy.

Vì vậy, Diện Cụ Hội chúng ta chỉ có thể lấy cần bù đắp sự vụng về, không ngừng nhắc nhở mọi người về tầm quan trọng của hỗn loạn.

Đỗ Lan đương nhiên biết hỗn loạn tuyệt đối chắc chắn không tồn tại, nhưng như vậy hắn ta sẽ có cớ để gây rắc rối cho bất kỳ ai.

Đỗ Lan nói hắn không nhắm vào ai cả, chỉ là những người hắn vô tình nhắm vào đều là đại diện cho trật tự mà thôi.

Vạn Từ Vương ngồi trong pháo đài của mình, ở đây toàn là kim loại, mọi cử động xung quanh đều có thể truyền đến hắn ta thông qua từ trường trên kim loại.

Nhìn thấy ngày càng nhiều người đột biến thể hiện bản thân, giải phóng năng lực, hắn cảm thấy rất vui.

Đặc biệt là khi nhìn thấy những năng lực mạnh mẽ có sức sát thương lớn, hắn ta còn đích thân tiếp kiến.

Có thể nói, trong lòng Vạn Từ Vương, người đột biến cũng được chia thành ba, sáu, chín hạng, căn bản không giống như hắn ta nói thiên hạ người đột biến là một nhà.

Hắn ta ưa thích những siêu năng lực có khả năng chiến đấu, nhưng lại coi thường những năng lực có cũng được không có cũng chẳng sao.

Trong tâm trí Vạn Từ Vương, người đột biến chỉ có hữu dụng và vô dụng đối với hắn, người phục tùng hắn thì hữu dụng, còn người phục tùng hắn lại có năng lực thì càng hữu dụng.

Đương nhiên, nếu có năng lực nhưng không phục tùng, hắn ta cũng sẽ tìm mọi cách để lôi kéo.

Còn những người đột biến phục tùng nhưng không có năng lực đều bị Vạn Từ Vương bỏ qua, chỉ cần cho họ một chỗ ở là được rồi, Vạn Từ Vương không có tâm trạng quản họ sống tốt hay không.

Đỗ Lan đã nhắm vào Vạn Từ Vương, chuẩn bị đánh bại vị vua người đột biến này.

Nhưng trước khi ra tay, hắn phải chào hỏi X Men, lịch sự lộ mặt.

Kim Cương Lang và những người khác nhìn thấy trong vài ngày ở trung tâm thành phố lại xuất hiện một thành phố bằng thép, đều cho rằng Vạn Từ Vương đã phát điên rồi.

Hắn ta dùng nhiều kim loại như vậy để chế tạo một thành phố, lẽ nào thật sự muốn chiếm núi làm vua sao.

X Men cũng đang nghĩ cách ngăn chặn dã tâm của Vạn Từ Vương.

Chính vào lúc này Đỗ Lan xuất hiện, và bao vây toàn bộ X Men.

Toàn bộ X Men đều bày ra thế trận.

Kim Cương Lang vươn móng vuốt, Lôi Xạ Nhãn mở kính mắt, đôi mắt của Bão Phong Nữ trắng xóa.

Đừng căng thẳng, mục tiêu của chúng ta là nhất quán, ta đã mang đến cho các ngươi thông tin để ngăn chặn Vạn Từ Vương.

Đỗ Lan nói.

Tất cả những chuyện này đều do các ngươi gây ra.

Lôi Xạ Nhãn không mua: Là các ngươi đã đánh cắp bom hạt nhân, là các ngươi đã khiến New York rơi vào hỗn loạn.

Là chúng ta sao.

Diện Cụ Hội chúng ta chỉ lợi dụng kế hoạch xâm lược của Lạc Cơ và kế hoạch phòng thủ của S.

H.

I. mà thôi.

Nếu họ đều không có kế hoạch, vậy ta có thể làm gì chứ.

Chương 1353

Ta chỉ có thể đi cướp ngân hàng, trở thành một tên tội phạm tầm thường, nhưng bây giờ toàn thế giới lại cho rằng ta là kẻ chủ mưu của mọi tội ác, các ngươi chẳng lẽ không cho rằng điều này là không công bằng sao.

Nói lý lẽ cùn.

Điều này rõ ràng là đổ lỗi.

Không không, đây không phải là lý lẽ cùn mà là hiện thực.

Ta giống như một người lính bộ binh đuổi theo xe tăng, nhưng sau khi đuổi kịp thì có thể làm gì.

Điều quan trọng không phải là ta, mà là ai đã đưa ta ra chiến trường.

Mỗi người đều có kế hoạch, nghĩ rằng có thể kiểm soát mọi thứ, ta chỉ cần hơi lợi dụng những kế hoạch này là đã đưa New York vào vòng tay của hỗn loạn rồi.

Đỗ Lan nói: Nhưng bây giờ trật tự mới lại xuất hiện, nên ta cần giúp các ngươi một chút.

X Men hiển nhiên sẽ không tin Đỗ Lan, nhưng vẫn sẵn lòng lắng nghe.

Cục An toàn Thực phẩm New York đang phát triển một loại thực phẩm biến đổi gen nhằm vào người đột biến, họ cố gắng giải quyết vấn đề người đột biến từ gốc rễ thông qua việc quảng bá ngô và khoai tây đặc biệt.

Đây là một dự án bí mật, thông tin không nhiều, nhưng đại khái cũng có thể biết chính phủ muốn thông qua việc sử dụng thực vật biến đổi gen để loại bỏ gen X trong tất cả loài người, tiêu diệt hoàn toàn người đột biến.

Thông tin này thế nào.

Có đủ để khiến Vạn Từ Vương coi trọng không.

X Men giật mình, người bình thường thật sự có kế hoạch hiểm độc như vậy sao.

Nghĩ đến việc sau này tất cả thực phẩm và đồ uống họ ăn đều chứa yếu tố tiêu diệt gen X, họ không khỏi rùng mình.

Quá âm hiểm, quá đáng sợ.

Tuy nhiên, X Men nhanh chóng nghĩ rằng thông tin này có thể được lợi dụng, có thể dùng để dẫn dụ Vạn Từ Vương rời khỏi pháo đài kim loại của hắn ta.

Trong pháo đài kim loại, X Men cũng không tin tưởng có thể đánh bại Vạn Từ Vương.

Thông tin đã giao cho các ngươi, tạm biệt.

Diện Cụ Hội đến như thủy triều, đi cũng như thủy triều.

Đây là âm mưu, Diện Cụ Hội muốn chúng ta và Hội Anh Em tự tàn sát.

Lôi Xạ Nhãn lập tức nói.

Mọi người đều rất đồng tình, nhưng thông tin này, bất kể là thật hay giả, đều phải được coi trọng đủ.

Nếu thật sự có kế hoạch này, không phải chúng ta thì cũng là Vạn Từ Vương, phải có người ngăn chặn kế hoạch đáng sợ này.

Bão Phong Nữ nói.

Nhưng tôi nhắm mắt cũng biết đợi sau khi chúng ta và Vạn Từ

Vương khai chiến, Diện Cụ Hội nhất định sẽ thừa cơ xâm nhập, họ căn bản không có nguyên tắc, là một lũ bại hoại đáng hổ thẹn.

Điều này quả thực cần phải lo lắng, họ không chỉ phải đối mặt với Vạn Từ Vương đầy dã tâm, mà còn phải đối mặt với một Diện Cụ Nhân độc ác như rắn.

Nếu không có cách vẹn cả đôi đường, họ chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Tốt nhất là liên hệ với Giáo sư X trước, hỏi ý kiến của ông ấy.

Hiện tại Giáo sư X quyết định liên hệ trước với người bạn cũ Nick Cục Trưởng của S.

H.

I.

Hai người họ, một là người bảo vệ người đột biến, một là người trông coi nước Mỹ, có rất nhiều chủ đề chung để nói.

Nick Cục Trưởng lúc đầu còn định tổ chức một đội người đột biến nhỏ, nhưng sau này cân nhắc yếu tố chính trị mà từ bỏ.

Phải biết rằng Nick không phải là người đầu tiên định thành lập một đội quân thuần người đột biến.

Người đột biến có năng lực đặc biệt, đương nhiên là lựa chọn tốt cho binh lính.

Nhưng đầu tiên là có một vấn đề trung thành, không ít tướng quân trong Ngũ Giác Đài đều cho rằng người đột biến sẽ không trung thành với quốc gia.

Và việc thành lập một đội quân người đột biến tuyệt đối trung thành lại là phi nhân đạo, những kẻ có dã tâm như vậy cũng bị X Men tiêu diệt.

Và việc X Men tiêu diệt người của quân đội lại càng khiến quân đội không tin tưởng hơn.

Nên lúc đó Nick cũng chỉ có thể chọn từ bỏ, nếu không hắn sẽ phải đối mặt với đủ loại áp lực.

Lần này hắn thành lập Liên Minh Phục Cừu Giả áp lực đã rất lớn rồi, điều này vẫn là với tiền đề có Thác Ni, một nhà tài phiệt lớn, tham gia.

Giáo sư X hy vọng Nick Cục Trưởng sẽ nói thật, liệu có thật sự có kế hoạch này hay không.

Nick Cục Trưởng cho biết cần điều tra mới biết được, đồng thời hắn còn muốn Giáo sư X tìm cách tìm ra bom hạt nhân.

Giáo sư có thể đi vào não bộ của mỗi người, về mặt lý thuyết hoàn toàn có thể tìm thấy bom hạt nhân.

Chỉ là Giáo sư rất kiềm chế việc sử dụng loại năng lực này, nhưng hiện tại Nick Cục Trưởng đích thân yêu cầu, Giáo sư suy nghĩ một chút rồi đồng ý sử dụng máy khuếch đại sóng não để tìm bom hạt nhân.

Bom hạt nhân dù sao cũng là mối đe dọa lớn hơn, không phân biệt người bình thường và người đột biến.

Bom hạt nhân ở đâu.

Đương nhiên không ở New York, bom hạt nhân đã sớm bị ném xuống Thái Bình Dương rồi, nhưng lại có một thiết bị kích nổ bom hạt nhân, nằm trong tay một nhân viên văn phòng bình thường.

Hiện tại nhân viên văn phòng đang ăn không ngon ngủ không yên, đêm không chợp mắt.

Nghĩ đến những ấm ức trước đây hắn chịu ở công ty, hắn hận không thể kéo tất cả mọi người cùng xuống địa ngục, nhưng nghĩ đến gia đình và bạn bè lại không dám nhấn xuống.

Cũng không biết Đỗ Lan có thù oán gì với nhân viên văn phòng mà lại thích giày vò họ đến vậy.

Năng lực của Giáo sư đúng là hữu dụng, chỉ một lát đã xác định được mục tiêu, sau đó các đặc vụ S.

H.

I. lặng lẽ đi lấy lại thiết bị kích nổ bom hạt nhân.

Tiếp đó quân đội lập tức tiến vào, mục tiêu chính là vài công nghệ ngoài hành tinh lớn.

Quân đội khi biết bom hạt nhân ở Thái Bình Dương thì biết mình đã bị Diện Cụ Hội lừa, toàn cầu đều bị lừa.

Tại thành phố New York, quân đội gặp phải sự kháng cự, nhưng với sự giúp đỡ của Cương Thiết Hiệp, Mỹ Đội và những người khác, quân đội đã tiến lên một cách an toàn.

Trừ vương quốc kim loại của Vạn Từ Vương ra, New York đã gần như được thu phục.

Cuối cùng, quân đội bao vây vương quốc kim loại, chuẩn bị thuyết phục những người đột biến bên trong đầu hàng.

Đỗ Lan vốn dĩ muốn Hội Anh Em và X Men lưỡng bại câu thương, sau đó mình sẽ cướp nhà của Vạn Từ Vương, hắn thậm chí còn thiết kế mấy tư thế ngồi bá khí để chiếm ngai vàng của Vạn Từ Vương, nhưng bây giờ đều không dùng được.

Không ngờ Giáo sư X lại ra tay, hắn còn tưởng Giáo sư, một người có đạo đức như vậy, sẽ không dùng loại phương pháp tìm kiếm thảm sát như thế này.

Tuy nhiên, may mắn là Giáo sư vẫn có giới hạn đạo đức, chỉ tìm thấy bom hạt nhân chứ không tìm kiếm cứ điểm của Diện Cụ Hội, nếu không họ có lẽ đã bị tiêu diệt toàn bộ rồi.

Vạn Khoa biết là Giáo sư X làm trò quỷ sau đó rất tức giận, đồng thời cũng thán phục năng lực của người đột biến: Nghiên cứu cả đời của tôi không bằng thiên phú của người đột biến.

Bây giờ tôi hiểu tại sao nhiều người lại ghét người đột biến.

Bởi vì nó đả kích lòng người.

Các nhà khoa học cần phải bỏ ra rất nhiều nhân lực, vật lực, thời gian mới có thể hoàn thành thành tựu, nhưng người đột biến lại bẩm sinh sở hữu, phần lớn mọi người đều sẽ không cân bằng.

Thôi vậy, trong khoảng thời gian sắp tới chúng ta nên ẩn mình trong bóng tối tiếp tục quan sát.

New York tuy đã được thu phục, nhưng vấn đề vẫn chưa được giải quyết, có lẽ New York sẽ từ đây mà suy bại.

Âm mưu của Đỗ Lan tuy không thành công, nhưng hắn đã để lại một đống bãi chiến trường: Đi thôi, chúng ta nên khôi phục thân phận mới.

Đỗ Lan thành lập một công ty giao hàng để che giấu thân phận, trong khoảng thời gian sắp tới hắn sẽ xem kịch vui rồi.

Cuộc chiến với Vạn Từ Vương rất khốc liệt, Cương Thiết Hiệp thậm chí còn bị Vạn Từ Vương kiểm soát, suýt chút nữa đã ném đạn dược xuống đầu chính mình.

May mắn thay, Mỹ Đội dù không có khiên vẫn mạnh mẽ, dùng thương nhựa đánh trúng Vạn Từ Vương, tiêm cho hắn ta thuốc an thần.

Đương nhiên X Men cũng cống hiến sức mạnh của mình, cùng với

Liên Minh Phục Cừu Giả công nhập vương quốc kim loại, quyết tử chiến với Hội Anh Em.

Sau hai tháng hỗn loạn, New York cuối cùng cũng bị quân đội kiểm soát, toàn bộ giới nghiêm, nhưng những người quan tâm thời sự trên toàn thế giới đều biết vấn đề gai góc nhất bây giờ mới bắt đầu.

Toàn bộ X Chiến Cảnh đều bày ra tư thế chiến đấu.

Kim Cương Lang vươn móng vuốt, Lôi Xạ Nhãn mở kính, Phong Bạo Nữ hai mắt trắng xóa.

Đừng căng thẳng, mục tiêu của chúng ta là nhất trí.

Ta mang đến cho các ngươi thông tin để ngăn chặn Vạn Từ Vương.

Đỗ Lan nói.

Chương 1354

Tất cả những chuyện này đều là do các ngươi gây ra.

Lôi Xạ Nhãn không chấp nhận: Chính các ngươi đã đánh cắp hạch đạn, chính các ngươi đã khiến New York rơi vào hỗn loạn.

Là chúng ta sao.

Diện Cụ Hội chúng ta chỉ lợi dụng kế hoạch xâm lược của Lạc Cơ và kế hoạch phòng ngự của Thần Thuẫn Cục mà thôi.

Nếu bọn họ đều không có kế hoạch, vậy ta có thể làm gì.

Ta chỉ có thể đi cướp ngân hàng, trở thành một tội phạm hạng xoàng, nhưng hiện tại cả thế giới lại cho rằng ta là kẻ chủ mưu của mọi tội lỗi, ngươi không thấy điều này có thất công bằng sao.

Biện hộ cùn.

Điều này rõ ràng là đổ lỗi.

Không không, đây không phải biện hộ cùn mà là hiện thực.

Ta giống như một bộ binh chạy theo xe tăng, nhưng khi đuổi kịp thì có thể làm gì.

Điều quan trọng không phải là ta, mà là ai đã đẩy ta lên chiến trường.

Mỗi người đều có kế hoạch, cứ nghĩ có thể kiểm soát mọi thứ, ta chỉ cần hơi lợi dụng những kế hoạch đó là đã đưa New York vào vòng tay hỗn loạn rồi.

Đỗ Lan nói: Nhưng bây giờ trật tự mới lại xuất hiện, nên ta cần giúp các ngươi một chút.

X Chiến Cảnh hiển nhiên không tin Đỗ Lan, nhưng vẫn muốn nghe thử.

Cục An toàn Thực phẩm New York đang phát triển một loại thực phẩm biến đổi gen nhắm vào dị nhân.

Bọn họ cố gắng thông qua việc quảng bá ngô và khoai tây đặc biệt để giải quyết tận gốc vấn đề dị nhân.

Đây là một dự án mật, thông tin không nhiều, nhưng đại khái cũng có thể biết chính phủ muốn dùng thực vật biến đổi gen để loại bỏ gen X trong cơ thể toàn nhân loại, triệt để diệt vong dị nhân.

Thông tin này thế nào.

Có đủ để Vạn Từ Vương phải coi trọng không.

X Chiến Cảnh giật mình, người thường thật sự có kế hoạch hiểm ác như vậy sao.

Nghĩ đến sau này tất cả thực phẩm và đồ uống họ ăn đều chứa yếu tố tiêu diệt gen X, họ không khỏi rùng mình.

Quá hiểm độc, quá đáng sợ.

Tuy nhiên X Chiến Cảnh rất nhanh nghĩ ra thông tin này có thể bị lợi dụng, dùng để dụ Vạn Từ Vương rời khỏi pháo đài kim loại của hắn.

Trong pháo đài kim loại, X Chiến Cảnh cũng không tự tin có thể đánh bại Vạn Từ Vương.

Thông tin đã giao cho các ngươi, tạm biệt.

Diện Cụ Hội đến như thủy triều và rút đi như thủy triều.

Đây là âm mưu, Diện Cụ Hội muốn chúng ta và Huynh Đệ Hội tự tàn sát lẫn nhau.

Lôi Xạ Nhãn lập tức nói.

Mọi người rất đồng tình, nhưng thông tin này dù thật hay giả cũng phải được coi trọng đủ mức.

Nếu thật sự có kế hoạch này, không phải chúng ta thì là Vạn Từ Vương, nhất định phải có người ngăn chặn kế hoạch đáng sợ này.

Phong Bạo Nữ nói.

Nhưng ta nhắm mắt cũng biết, đợi khi chúng ta và Vạn Từ Vương khai chiến, Diện Cụ Hội nhất định sẽ thừa cơ mà vào, bọn họ căn bản không có nguyên tắc, là một đám bại hoại đáng xấu hổ.

Điều này quả thực đáng lo ngại, họ không chỉ phải đối mặt với Vạn Từ Vương đầy dã tâm, mà còn phải đối mặt với một Kẻ Mặt Nạ độc ác như rắn độc.

Nếu không có biện pháp vẹn cả đôi đường, họ sẽ phải chịu thiệt thòi.

Tốt hơn hết là liên hệ với X Giáo Sư trước, hỏi kế hoạch của ông ấy.

Hiện tại, X Giáo Sư quyết định liên hệ với người bạn cũ của Thần Thuẫn Cục là Cục trưởng Nick.

Hai người họ, một là người bảo hộ dị nhân, một là người trông coi nước Mỹ, có rất nhiều chủ đề chung.

Lúc đầu, Cục trưởng Nick cũng từng định tổ chức một đội dị nhân, nhưng sau đó cân nhắc yếu tố chính trị mà từ bỏ.

Cần biết rằng Nick không phải là người đầu tiên có ý định thành lập đội quân thuần dị nhân.

Dị nhân có năng lực đặc biệt, đương nhiên là lựa chọn tốt cho binh lính.

Nhưng trước hết có một vấn đề trung thành, không ít tướng quân trong Lầu Năm Góc cho rằng dị nhân sẽ không trung thành với quốc gia.

Mà việc thành lập một đội quân dị nhân tuyệt đối trung thành lại là phi nhân đạo, những kẻ dã tâm như vậy cũng đã bị X Chiến Cảnh tiêu diệt.

Và việc X Chiến Cảnh tiêu diệt người của quân đội lại càng khiến quân đội không tin tưởng.

Vì vậy lúc đó Nick cũng chỉ có thể chọn từ bỏ, nếu không ông ta sẽ phải đối mặt với đủ loại áp lực.

Lần này ông ta thành lập Liên Minh Báo Thù áp lực đã rất lớn rồi, đó là với tiền đề có Thác Ni đại tài chủ gia nhập.

X Giáo Sư hy vọng Cục trưởng Nick sẽ nói thật, liệu có thật sự có kế hoạch này không.

Cục trưởng Nick cho biết cần điều tra mới có thể biết, đồng thời ông ta còn muốn X Giáo Sư tìm cách tìm ra hạch đạn.

Giáo Sư có thể đi vào não bộ của mỗi người, về lý thuyết hoàn toàn có thể tìm thấy hạch đạn.

Chỉ là Giáo Sư rất kiềm chế khi sử dụng năng lực này, nhưng hiện tại Cục trưởng Nick đích thân thỉnh cầu, Giáo Sư cân nhắc một chút rồi đồng ý sử dụng Máy Tăng Cường Sóng Não để tìm hạch đạn.

Hạch đạn rốt cuộc là mối đe dọa lớn hơn, không phân biệt người thường và dị nhân.

Hạch đạn ở đâu.

Đương nhiên không ở New York, hạch đạn sớm đã bị ném xuống Thái Bình Dương rồi, nhưng có một thiết bị kích nổ hạch đạn, nằm trong tay một nhân viên văn phòng bình thường.

Hiện tại, nhân viên văn phòng ấy đứng ngồi không yên, đêm không ngủ được.

Nghĩ đến những ấm ức trước đây ở công ty, hắn hận không thể kéo mọi người cùng xuống địa ngục, nhưng nghĩ đến gia đình và bạn bè lại không dám nhấn nút.

Cũng không biết Đỗ Lan và nhân viên văn phòng có thù oán gì, mà lại thích tra tấn nhân viên văn phòng đến vậy.

Năng lực của Giáo Sư thật hữu dụng, chỉ một lát đã xác định được mục tiêu, sau đó đặc vụ Thần Thuẫn Cục lén lút đi đoạt lại thiết bị kích nổ hạch đạn.

Tiếp đó quân đội lập tức tiến vào, mục tiêu là vài nơi có công nghệ người ngoài hành tinh tiên tiến.

Khi quân đội biết hạch đạn ở Thái Bình Dương, họ biết mình đã bị Diện Cụ Hội lừa, cả thế giới đều bị lừa.

Tại thành phố New York, quân đội gặp phải sự kháng cự, nhưng với sự giúp đỡ của Cương Thiết Hiệp, Mỹ Đội và những người khác, quân đội đã tiến lên một cách suôn sẻ.

Trừ vương quốc kim loại của Vạn Từ Vương ra, New York đã gần như được thu phục.

Cuối cùng quân đội bao vây vương quốc kim loại, chuẩn bị khuyên hàng các dị nhân bên trong.

Đỗ Lan vốn định để Huynh Đệ Hội và X Chiến Cảnh lưỡng bại câu thương, sau đó mình sẽ đến cướp nhà Vạn Từ Vương, hắn thậm chí còn thiết kế vài tư thế ngồi bá khí khi chiếm ngai vàng của Vạn Từ Vương, nhưng giờ thì không dùng được nữa.

Không ngờ X Giáo Sư lại ra tay, hắn còn tưởng Giáo Sư là người có đạo đức như vậy sẽ không dùng loại tìm kiếm kiểu rà soát thảm

này.

Nhưng may mắn là Giáo Sư vẫn có giới hạn đạo đức, chỉ tìm hạch đạn chứ không tìm cứ điểm của Diện Cụ Hội, nếu không bọn họ có lẽ đã bị tóm gọn cả ổ rồi.

Cơ Lý An biết đó là X Giáo Sư giở trò xong thì rất tức giận, đồng thời cũng thán phục năng lực của dị nhân: Nghiên cứu cả đời của ta không bằng thiên phú của dị nhân.

Bây giờ ta hiểu vì sao nhiều người ghét dị nhân đến vậy.

Là vì đả kích người khác.

Các nhà khoa học cần tốn rất nhiều nhân lực, vật lực, thời gian mới có thể đạt được thành tựu, nhưng dị nhân lại có được bẩm sinh, đa số người đều sẽ cảm thấy không cân bằng.

Thôi vậy, trong một thời gian tới chúng ta nên ẩn mình trong bóng tối để tiếp tục quan sát.

New York tuy đã được thu phục, nhưng vấn đề vẫn chưa được giải quyết, có lẽ New York sẽ từ đây mà suy bại.

Âm mưu của Đỗ Lan tuy không thành công, nhưng hắn đã để lại một đống bãi chiến trường: Đi thôi, chúng ta nên đi khôi phục thân phận mới.

Đỗ Lan đã thành lập một công ty giao hàng để che giấu thân phận, trong một thời gian tới hắn sẽ xem kịch.

Cuộc chiến với Vạn Từ Vương rất thảm liệt, Cương Thiết Hiệp thậm chí còn bị Vạn Từ Vương khống chế, suýt chút nữa ném đạn dược vào đầu đồng đội mình.

May mắn là Mỹ Đội dù không có khiên cũng vẫn mạnh mẽ, dùng súng nhựa bắn trúng Vạn Từ Vương, tiêm thuốc an thần cho hắn.

Đương nhiên X Chiến Cảnh cũng đã cống hiến sức mạnh của mình, cùng Liên Minh Báo Thù xông vào Vương quốc kim loại, quyết chiến một trận sống mái với Huynh Đệ Hội.

New York hỗn loạn hai tháng cuối cùng cũng bị quân đội kiểm soát, toàn bộ giới nghiêm, nhưng những người quan tâm thời sự trên toàn thế giới đều biết vấn đề gai góc nhất bây giờ mới bắt đầu.

Ta sinh ra ở New York, lớn lên ở khu Hoàng Hậu hỗn loạn, từ nhỏ cha mẹ ta đã mất tích, ta được Bản Thúc Thúc hiền lành và vợ ông ấy là Mai Di nuôi dưỡng.

Ta cứ nghĩ ba người chúng ta sẽ hạnh phúc như một gia đình thực sự, cho đến một ngày nọ, vào cái ngày tội phạm hoành hành khắp nơi, tai họa đã ập đến.

Chương 1355

Một tên cướp có súng chặn chúng ta lại, Bản Thúc Thúc đã bảo vệ chúng ta.

Khói súng bốc lên, mùi lưu huỳnh của thuốc súng, máu tươi và nước bẩn trong con hẻm trộn lẫn vào nhau, đó là tất cả những gì đã xảy ra khi tội ác diễn ra.

Bản Thúc Thúc đã ngã xuống.

Ta sẽ không bao giờ quên ngày hôm đó, cái ngày chính mình bị thay đổi.

Ta nhìn thấy những con nhện bò đầy ở góc thùng rác, đó sẽ trở thành cơn ác mộng của ta, đeo bám ta suốt đời.

Từ ngày đó, Kẻ Mặt Nạ đã trở thành mục tiêu của ta, nếu không phải Kẻ Mặt Nạ thì sẽ không có nhiều tội phạm đến vậy, nếu không có nhiều tội phạm đến vậy, Bản Thúc Thúc cũng sẽ không bị thương.

Nếu Bản Thúc Thúc không bị thương thì sẽ không vào bệnh viện, nếu không vào bệnh viện thì chú ấy sẽ không bị phát hiện mắc bệnh nan y, nếu không phải kiểm tra ra bệnh nan y, chú ấy cũng sẽ không chết.

Ta, Bỉ Đắc Mạt Khắc, là người sẽ chấn chỉnh New York, là người sẽ bắt giữ Kẻ Mặt Nạ.

Một đứa trẻ tám, chín tuổi cúi mình trước bàn học viết lia lịa, viết ra ước mơ vĩ đại của mình, nó muốn trở thành người hùng thay đổi New York, ở cuối nhật ký nó vẽ một con nhện đen tuyền.

Thoáng cái ba tháng trôi qua, New York vẫn hỗn loạn, lượng lớn băng đảng nắm giữ công nghệ ngoài hành tinh chống lại quân đội và cảnh sát, tỷ lệ tội phạm vẫn ở mức cao.

New York thực sự đã trở thành một thành phố tội phạm.

Đến đêm, toàn bộ thành phố càng trở thành khu vực cấm, chỉ có tội phạm mới dám ra ngoài.

Trong một con hẻm tối đen, có ba người đang vây đánh một người đàn ông da đen.

Mày cái thằng da đen dám trộm đồ của tao, không muốn sống nữa à.

Một nhóm thanh niên da trắng đè một người đàn ông da đen gầy yếu vào góc tường mà đánh, vừa đánh vừa chửi: Khu Hoàng Hậu này là do bọn tao, đảng 3K, quyết định, mày biết không, thằng da đen.

Gã da đen trợn trắng mắt, môi đầy mùi máu tanh, nội tạng của hắn dường như đã bị đánh vỡ.

Nhưng giờ hắn chỉ có thể đau đớn ôm đầu, để lộ bụng cho kẻ địch.

Vút A.

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng la thảm thiết ngắn ngủi, rồi họ phát hiện đồng bọn phía sau đã biến mất, họ lập tức rút vũ khí chĩa vào bóng tối.

Vút.

Dường như có thứ gì đó phóng ra, rồi một người nữa biến mất, nhưng lần này không phải trong bóng tối mà là lên không trung.

Cuối cùng chỉ còn lại một tên, hắn không kìm được ngẩng đầu lên, nhưng lại chẳng thấy gì, chỉ có bức tường bẩn thỉu.

Là ai.

Rốt cuộc là ai.

Tách, tên tội phạm sợ hãi bóp cò, điên cuồng bắn về phía trước.

Ngươi đang tìm ta sao.

Tiếng nói vọng đến từ phía sau tên tội phạm, tên tội phạm kinh hãi quay người, liền nhìn thấy một quái vật đang treo ngược.

Một sự quỷ dị khó tả, giống như một con nhện hình người.

A a.

Hắn giơ tay định bắn, nhưng lại phát hiện không biết từ lúc nào tay mình đã bị quấn bởi một đám chất màu trắng, hắn căn bản không thể bóp cò.

Sau đó, tên tội phạm chỉ cảm thấy đau nhói ở mặt, rồi mất đi ý thức.

Người đàn ông da đen bị đánh bàng hoàng, hắn ngây người nhìn người mặc bộ đồ bó sát màu đen với mạng nhện trắng.

Sau khi tấn công kẻ địch, người bí ẩn quay lưng lại với người đàn ông da đen, để hắn có thể nhìn thấy con nhện trắng khổng lồ trên lưng đối phương.

Ngươi là ai.

Người đàn ông da đen hỏi một cách ngây dại.

Ta là Tri Chu Hiệp.

Nói xong, hắn phun ra một sợi tơ nhện lên không trung, cả người biến mất vào bóng tối.

Sau đêm đó, truyền thuyết về Tri Chu Hiệp dần lan truyền.

Có người nói Tri Chu Hiệp là một quái vật cao hai mét, có người lại nói là tinh linh nhện, thậm chí có người nói Tri Chu Hiệp là một dị nhân có tám tay.

Không ai thực sự nhìn thấy toàn bộ diện mạo của Tri Chu Hiệp, hắn ẩn mình trong bóng tối, lặng lẽ theo dõi kẻ địch, đợi đến khi cần thiết hắn sẽ dùng tơ nhện phát động tấn công.

Mọi người chỉ biết Tri Chu Hiệp giỏi ẩn nấp, không ai tìm được hắn.

Đương nhiên không ai tìm được hắn, bởi vì hắn vẫn còn là một đứa trẻ.

Sau khi Bản Thúc Thúc qua đời, Mai Di buộc phải ra ngoài làm việc, Bỉ Đắc một mình ở nhà đã nhặt được một quả cầu màu đen.

Chỉ cần hắn hô Sa Tán, quả cầu màu đen đó có thể biến thành chất lỏng bao bọc hắn, sau đó hắn có thể hóa thân thành Tri Chu Hiệp, có thể phóng tơ nhện và leo tường, hơn nữa sức lực của hắn cũng trở nên lớn hơn, cứ như thể lớn bổng chỉ sau một đêm.

Quả cầu này là Mai Di mang về từ nơi làm việc, hiện tại Mai Di đang làm việc cho một công ty giao hàng tên là Vương Bài Giao Hàng.

Bỉ Đắc đã hỏi Mai Di về nguồn gốc của quả cầu này, nhưng Mai Di hoàn toàn không nhớ đã lấy nó ở đâu.

Công việc của cô ấy là nghe điện thoại, mỗi ngày rất bận rộn, nhưng lương lại rất cao.

Vì không biết nguồn gốc, Bỉ Đắc cũng không bận tâm, hắn muốn dùng sức mạnh của quả cầu này để chống lại tội phạm, để an ủi linh hồn Bản Thúc Thúc trên trời.

Mặc dù chỉ là một đứa trẻ, nhưng Bỉ Đắc Mạt Khắc lúc này đang ở đáy vực của cuộc đời, mang dáng vẻ của một ngôi sao cô độc gặp thiên sát.

Hắn vẫn chưa được Mai Di nuôi dưỡng thành một thiếu niên lạc quan, cởi mở, lúc này linh hồn tuổi teen của hắn đang bùng cháy dữ dội.

Vì vậy, tông màu tối tăm khiến hắn rất hài lòng, hắn muốn trở thành Kỵ Sĩ Bóng Đêm để chống lại tội phạm, một ngày nào đó hắn sẽ bắt giữ Kẻ Mặt Nạ.

Sáng sớm hôm sau, Mai Di ăn mặc chỉnh tề, lái chiếc ô tô mua khi cô và Bản kết hôn đưa Bỉ Đắc đến trường tiểu học: Kiểm tra đồ đạc, bữa trưa, sách vở, cả viên vitamin nữa.

Đủ cả rồi ạ.

Bỉ Đắc ngoan ngoãn nói.

Rất tốt, cô yêu con, cục cưng.

Nhìn thấy tiểu Bỉ Đắc vào trường, Mai Di quay đầu xe đi làm.

Vương Bài Giao Hàng là một công ty mới, nhưng phát triển nhanh chóng, ông chủ là một người Hoa kiều.

Mai Di rất cảm ơn ông chủ đã cho mình một công việc tốt, nên cô ấy không dám lơ là công việc.

Nhiệm vụ của cô là nghe điện thoại, giới thiệu dịch vụ của công ty.

Hầu hết các rạp chiếu phim và nhà hàng ở khu Hoàng Hậu đều đã gia nhập.

Do tình hình an ninh không tốt, ra ngoài có rủi ro, nên giao hàng đã trở thành lựa chọn tốt cho mọi người.

Hiện tại ba ngành nghề tốt nhất ở New York, một là thu hồi công nghệ ngoài hành tinh, hai là xây dựng lại và sửa chữa kiến trúc, ba là giao hàng.

Chị Mai buổi sáng.

Buổi sáng.

Mai Di là người nhiệt tình, thích giúp đỡ người khác, là một trong những người đầu tiên của công ty từ thời kỳ thành lập, cô được nhân viên mới rất yêu thích.

Lúc này Mai Di mới 40 tuổi, vẫn còn nhan sắc mặn mà, vẫn là một mỹ nhân.

Tình hình New York vẫn không khá hơn, mặc dù chính phủ vẫn luôn nỗ lực, nhưng dư âm hỗn loạn vẫn chưa lắng xuống.

Mặc dù Huynh Đệ Hội của dị nhân đã suy yếu, nhưng các tổ chức tội phạm như đảng 3K, đảng Bàn Tay Đen vẫn mọc lên như nấm sau mưa, khiến cảnh sát đau đầu không dứt.

Mà khu Hoàng Hậu vốn đã hỗn tạp lại càng loạn không thể tả, trở thành thiên đường tội phạm.

Có thể nói sự xuất hiện của Tri Chu Hiệp đã khiến mọi người nhìn thấy hy vọng, nếu hiệp sĩ bí ẩn này có thể giảm tỷ lệ tội phạm, cảnh sát chắc chắn sẽ vỗ tay hoan hô.

Tin tức về Tri Chu Hiệp cũng từ khu Hoàng Hậu mà lan ra, truyền thông cũng dần bắt đầu chú ý đến tin tức Tri Chu Hiệp.

Đương nhiên Thần Thuẫn Cục cũng không bỏ qua, chỉ là họ hiện tại vẫn chưa thể xác định Tri Chu Hiệp rốt cuộc là ai.

Chắc không ai đoán được chân diện mục của Tri Chu Hiệp thực ra là một đứa trẻ, và năng lực của Tri Chu Hiệp hoàn toàn là chức năng của bộ đồ.

Mà bộ đồ này tên là Loại Độc Dịch, chính là một sinh vật cộng sinh độc tố đã được cải tạo, thêm vào trí tuệ nhân tạo, hỗ trợ Bỉ Đắc làm việc.

Chương 1356

Thập Hoàn Bang gần đây rất đau đầu, bởi vì Diện Cụ Hội hiển nhiên là nghiêm túc, mọi người đều cho rằng khủng bố không thể đấu lại kẻ điên.

Diện Cụ Hội thật sự quá điên cuồng, đối phó với Thập Hoàn Bang còn quyết liệt hơn cả khi khống chế New York trước đây, hoàn toàn minh họa cho câu nói chỉ có đồng nghiệp mới là kẻ thù không đội trời chung.

Thập Hoàn Bang phía sau tuy là Cửu Đầu Xà, nhưng bản thân cũng là một tổ chức rất hoàn chỉnh.

Có bộ phận nghiên cứu khoa học chuyên nghiên cứu Tuyệt Cảnh Bệnh Độc, còn có đội ngũ trí thức phân tích cục diện và lên kế hoạch tác chiến, đương nhiên còn có những kẻ khủng bố tác chiến tuyến đầu, cũng như đội quân siêu năng lực đã sử dụng Tuyệt Cảnh Bệnh Độc để có được siêu năng lực.

Vì vậy trong tổ chức không chỉ có những chiến sĩ liều mạng, mà còn có những kẻ đầu cơ rất bình thường, không phải ai cũng sẵn lòng liều mạng vì những kế hoạch điên rồ.

Khi công việc bí mật của họ ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của chính mình, thậm chí đe dọa đến gia đình họ, những kẻ đầu cơ đó đã sợ hãi.

Họ không muốn đối đầu với một tổ chức điên cuồng như Diện Cụ Hội.

Boss, Diện Cụ Hội vô nhân tính, bọn họ khác chúng ta, bọn họ không cầu tiền, không cầu quyền, chỉ một lòng muốn thế giới biến loạn.

Chúng ta cứ giao tên diễn viên Anh quốc đó ra đi.

Một kẻ đầu cơ nói.

Bọn chúng không cần, chẳng lẽ lại không cho phép chúng ta cần sao.

Cơ Lý An cười, hắn cảm thấy đây là một trò đùa lớn nhất, Diện Cụ Hội không cầu tiền không cầu quyền, lại không cho phép những tội phạm khác theo đuổi sao.

Làm gì có đạo lý đó, Diện Cụ Hội quá bá đạo rồi.

Nhưng nghĩ đến con chó mình nuôi mấy năm cứ thế bị giết, còn bị vứt đẫm máu lên giường mình, lần tiếp theo có thể là con trai mình.

Mặc dù hắn đã ly hôn với vợ, con trai thuộc về vợ, nhưng hắn cảm thấy Diện Cụ Hội đã tìm đến nhà hắn, chắc chắn đã điều tra rõ ràng rồi, vợ cũ và con trai hắn đều gặp nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, kẻ đầu cơ vẫn không nhịn được thầm mắng người đã bán đứng hắn, hắn biết chắc chắn là người bị Diện Cụ Hội diệt khẩu đã bán đứng hắn, những kẻ này quá nhát gan, dù sao cũng chết, sao lại không thể giữ bí mật.

Boss, Diện Cụ Hội đã biết thân phận của chúng ta, rất nhanh sẽ tìm ra ngài, đến lúc đó mọi người đều sẽ gặp rắc rối.

Thế nhưng vừa nói xong, kẻ đầu cơ liền bị Cơ Lý An bóp chặt cổ.

Chỉ thấy dưới da Cơ Lý An hiện lên màu đỏ cam như dung nham, hiển nhiên hắn cũng đã sử dụng Tuyệt Cảnh Bệnh Độc, hơn nữa còn ổn định có được siêu năng lực.

Siêu năng lực do Tuyệt Cảnh Bệnh Độc tạo ra khá đơn nhất, không giống dị nhân đa dạng.

Đó là giúp người ta có thể kiểm soát nhiệt độ cao, phun lửa, đồng thời có khả năng chống chịu đòn đánh rất mạnh, đương nhiên sức lực cũng sẽ trở nên rất lớn.

Còn một điểm quan trọng nhất, đó là chỉ cần không bị đánh trúng yếu hại, các bộ phận khác của cơ thể đều có thể tái sinh.

Một chiến binh Tuyệt Cảnh Bệnh Độc đủ sức chống lại một đội quân thiết giáp tinh nhuệ, bởi vì nhiệt độ cao của họ đủ để làm tan chảy giáp xe tăng, và lập tức hóa hơi người trong nháy mắt.

Kẻ đầu cơ kiên trì khuyên Cơ Lý An giao Mãn Đại Nhân ra lập tức bị nhiệt độ cao thiêu chết, cổ hắn biến thành một nắm tro, đầu và thân thể cũng bị than hóa thành hai đoạn, khi rơi xuống đất thì vỡ tan.

Nhưng ngay khi Cơ Lý An vừa giết xong thuộc hạ làm mất thể diện mình thì một tin xấu truyền đến: Có người đã mang Mãn Đại Nhân đi rồi.

Hiển nhiên xuất hiện kẻ phản bội.

Mãn Đại Nhân đã bị mang đi, kẻ phản bội mang theo Mãn Đại Nhân đến New York, hắn muốn đầu hàng Diện Cụ Hội, hắn muốn tiếp nhận sự tẩy lễ tư tưởng hỗn loạn.

Mặc dù tiền bạc và quyền lợi rất hấp dẫn, nhưng tư tưởng lại càng vĩ đại, quang huy và mê hoặc hơn.

Nhưng Cơ Lý An hiển nhiên sẽ không để bọn họ trốn thoát dễ dàng như vậy, lập tức đi truy đuổi.

Mãn Đại Nhân rất quan trọng đối với kế hoạch của hắn, mặc dù chỉ là để gây nhiễu loạn thị giác, chuyển hướng chú ý.

Nhưng hình tượng Mãn Đại Nhân đã tạo ra là một đòn giáng mạnh vào chính phủ Mỹ, hiện tại chính phủ đang mù quáng tìm kiếm Mãn Đại Nhân khắp nơi.

Nhưng thực ra cái gọi là Mãn Đại Nhân căn bản sẽ không hành động, tất cả những kẻ khủng bố cũng chỉ là vật thí nghiệm dùng Tuyệt Cảnh Bệnh Độc để gây nổ.

Vì vậy, Mãn Đại Nhân khó nắm bắt, nhưng lại có thể gây ra tổn thất lớn, giống như một bóng ma.

Có Mãn Đại Nhân kéo theo sự thù hận, vậy thì kế hoạch ngầm của Cơ Lý An mới có thể tiến hành.

Kế hoạch của hắn là bắt giữ Cương Thiết Ái Quốc Giả, tức là Thượng tá La Đức, bạn thân của Thác Ni.

Bọn họ muốn dùng bộ giáp của Cương Thiết Ái Quốc Giả để tiếp cận và bắt cóc Tổng thống, theo truyền thống Mỹ, nếu Tổng thống vắng mặt thì Phó Tổng thống sẽ lên nắm quyền.

Nhưng Phó Tổng thống đã phản bội, tức là sau khi Phó Tổng thống lên nắm quyền, đất nước sẽ rơi vào bóng tối.

Mãn Đại Nhân liên quan đến một loạt kế hoạch, nên hắn rất quan trọng.

Tuy nhiên, dòng chảy tư tưởng của Diện Cụ Hội căn bản không thể ngăn cản, Mãn Đại Nhân vẫn bị đưa đến trước mặt Đỗ Lan.

Mãn Đại Nhân bây giờ sợ hãi rồi, hắn chỉ là một fan bóng bầu dục kiêm diễn viên thôi mà, tuy trong phim hắn là Mãn Đại Nhân bá khí ngút trời, nhưng ngoài đời hắn chỉ là một lão già háo sắc lại vô năng.

Đừng giết tôi, đừng giết tôi.

Phản ứng của Mãn Đại Nhân khiến Cơ Lý An và Ellen rất ngạc nhiên, họ còn tưởng lão già này sẽ cứng miệng, nhưng trông hắn hoàn toàn khác trên TV.

Đến lúc này mọi người mới biết Mãn Đại Nhân thật sự là diễn viên, Đỗ Lan quả nhiên không hề nói sai một chút nào.

Giết ngươi.

Vì sao phải giết ngươi.

Đỗ Lan ra hiệu có thể bắt đầu livestream, hắn muốn có một cuộc đối đầu tư tưởng với Mãn Đại Nhân.

Cơ Lý An nhìn thấy Kẻ Mặt Nạ livestream sỉ nhục Mãn Đại Nhân, tức đến mức nhảy dựng lên.

Hỏng bét rồi, một loạt kế hoạch của hắn đều hỏng bét rồi.

Không, vẫn chưa, cứ nói đây không phải Mãn Đại Nhân thật, đây là tên hề được Diện Cụ Hội mời đến.

Mọi người nhất định sẽ không tin Mãn Đại Nhân đang quỳ dưới đất khóc lóc này là kẻ khủng bố đe dọa thế giới, hắn chỉ là tên hề được Kẻ Mặt Nạ dùng để vớt vát thể diện.

Nghĩ như vậy, Cơ Lý An liền yên tâm, sau này hắn sẽ tuyên truyền như thế.

Trên màn hình livestream, Kẻ Mặt Nạ vẫn không nói gì, còn Mãn Đại Nhân thì không ngừng tuôn ra tất cả những gì hắn biết, chỉ sợ nói chậm thì mất cơ hội.

Đáng tiếc, tất cả những điều này đều không phải bí mật, ngoài diễn kịch, hắn chỉ là tán gái và tự do tự tại, không biết nhiều về chuyện chính sự của Thập Hoàn Bang.

Nhưng mặt Cơ Lý An vẫn càng ngày càng đen lại, cái tên này quá nhát gan.

Còn khán giả đều cho rằng đây không phải Mãn Đại Nhân, sự chênh lệch quá lớn, không lẽ Diện Cụ Hội tùy tiện tìm một người giống để mạo danh sao.

Mãn Đại Nhân nói xong, Đỗ Lan mới chậm rãi mở miệng: Ngươi sợ chết sao.

Ta sợ.

Hắn nói nhiều như vậy chẳng phải vì sợ chết sao, Kẻ Mặt Nạ sẽ không cho hắn một phiên tòa công bằng, rơi vào tay Kẻ Mặt Nạ còn đáng sợ hơn rơi vào tay cảnh sát.

Vậy ngươi có nguyện ý dùng tất cả của mình để đổi lấy sinh mạng không.

Đỗ Lan hỏi.

Mãn Đại Nhân lập tức gật đầu, Nguyện ý, nguyện ý, ta đã nói cho ngươi tất cả rồi, nếu ngươi muốn quần áo thì ta cũng có thể cho ngươi.

Nói xong liền định cởi quần áo.

Đỗ Lan ngăn hắn lại: Mọi người đều cho rằng vì để sống sót có thể đánh đổi tất cả, nhưng ta cho rằng vì để có được những thứ mình chưa từng sở hữu mà người ta mới nguyện ý đánh đổi sinh mạng.

Mãn Đại Nhân, sao lại nghiêm túc đến thế.

Hãy đối diện với thế giới này đi, khái niệm, định nghĩa, góc độ quan sát, khung lý thuyết, tiền đề phán đoán, những thứ này đều hạn chế con đường tư duy của con người, mọi người quá phụ thuộc vào cái có thể thấy được, đến mức cho rằng hỗn loạn là sai lầm.

Nhưng hỗn loạn là một tư tưởng vượt ra ngoài sự quan sát, không thể được gọi là hiện tượng, việc con người đặt ra khung giới hạn chính là rào cản lớn nhất để con người nhận thức hỗn loạn.

Cũng giống như có người vứt bỏ tất cả chỉ cầu được sống một đời, cũng có người nguyện ý vứt bỏ sinh mạng để theo đuổi những thứ chưa từng có.

Mỗi người đều không thể không đưa ra lựa chọn.

Đỗ Lan thao thao bất tuyệt, những người xem livestream đều im lặng, bởi vì họ cảm thấy Đỗ Lan nói rất có lý.

Thậm chí còn nảy sinh cảm giác rằng lẽ nào chính mình vì chưa đối diện với hỗn loạn nên mới sợ hãi hỗn loạn sao.

Hỗn loạn rốt cuộc là gì.

Vì sao lại có thể khiến Kẻ Mặt Nạ điên cuồng đến thế.

Một số người bắt đầu suy nghĩ, một khi bắt đầu suy nghĩ, mọi người liền bị hỗn loạn hấp dẫn, khó có thể thoát ra.

Mãn Đại Nhân, ngươi đã đối diện với sự nhỏ bé của chính mình, bây giờ ngươi nên đưa ra lựa chọn rồi.

Chương 1357

Là vứt bỏ tất cả để chọn sinh mạng, hay vứt bỏ sinh mạng để chọn một thế giới hoàn toàn mới.

Nói rồi Đỗ Lan bảo Ellen mang lên một cái khay, trên khay là mười chiếc nhẫn, và ở giữa bị các chiếc nhẫn bao quanh là một chiếc mặt nạ.

Trọng Tổ, Chấn Động, Thiết Cát, Cuồng Phong, Hắc Quang, Bạch Quang, Lôi Điện, Hỏa Diễm, Băng Động, Tinh Thần.

Mười chiếc nhẫn này là pháp khí do các phương thuật sĩ Việt Nam cổ đại luyện chế ra để dẫn dắt con người đến hỗn loạn, điều thú vị là chủ nhân trước đây của chúng cũng có tên giống ngươi: Mãn Đại Nhân.

Bây giờ hãy lựa chọn đi, sống tiếp, hay hiến dâng sinh mạng cho hỗn loạn.

Lựa chọn thế nào chỉ tùy thuộc vào cá nhân ngươi, ta sẽ không can thiệp, nhưng hy vọng ngươi có thể nhớ đừng giới hạn tư tưởng của mình, không cần quá nghiêm túc, bởi vì thế giới này thật sự rất buồn cười.

Mọi người giật mình, không ngờ Kẻ Mặt Nạ lại chiêu mộ kẻ nhát gan như Mãn Đại Nhân.

Đồng thời lại một lần nữa nảy sinh tò mò về hỗn loạn, lẽ nào hỗn loạn thật sự có thể khiến người ta trở nên mạnh hơn sao.

Chỉ có thể nói, lời lẽ tà ác của Đỗ Lan quá xảo quyệt, đến mức hấp dẫn lòng người.

Cũng giống như có người sùng bái Thượng Đế, có người lại thích

Satan, thế giới này chính là đa nguyên như vậy.

Thế giới này đã thay đổi, những tỷ phú mặc đồ sắt bay lượn trên trời, những cựu binh Thế chiến thứ hai cầm khiên quay lại chiến trường, những vị thần mặc áo choàng cầm búa vung sét, con người có được siêu năng lực tự xưng là dị nhân.

Thế giới đã thay đổi, vì vậy mọi người đều phải thích ứng với thế giới mới này, kể cả tội phạm cũng vậy.

Cảnh sát dùng vũ khí bán tự động, tội phạm liền dùng toàn tự động. cảnh sát mặc áo chống đạn Kevlar, tội phạm liền mua đạn xuyên giáp. khi anh hùng đeo mặt nạ thể hiện hiệu ứng kịch tính, vô dụng thì, tội phạm cũng học theo, thậm chí còn phô trương và điên cuồng hơn anh hùng.

Thế giới là như vậy, như một bánh xe, mỗi điểm đều đang tiến về phía trước, tội phạm với tư cách là một phần cấu thành của bánh xe lịch sử cũng chỉ có thể không ngừng phát triển.

Đến cuối cùng không ai có thể phân biệt được rốt cuộc là anh hùng hay tội phạm đang ảnh hưởng đến thế giới này.

Lúc này, tất cả những người xem livestream đều nín thở, không biết Mãn Đại Nhân sẽ lựa chọn thế nào.

Bảo bối của ta.

Mãn Đại Nhân nhìn những chiếc nhẫn trên khay, cứ như thể bị mê hoặc.

Tất cả những chiếc nhẫn ma lực, đương nhiên, chính là những Ma Giới.

Mãn Đại Nhân đã đưa ra lựa chọn, hắn muốn gia nhập băng Diện Cụ, hắn muốn tiếp nhận sự giáo huấn tư tưởng hỗn loạn.

Mười chiếc nhẫn tự động bay lên, đeo vào mười ngón tay của Mãn Đại Nhân, lúc này Mãn Đại Nhân không còn sợ hãi, mà đứng thẳng người, ánh mắt tràn đầy sự thuần khiết, cuối cùng chậm rãi cầm lấy mặt nạ đeo lên, trở thành một thành viên của Diện Cụ Hội: Từ khi thế giới có, chưa từng có quốc gia từ bi, chưa từng có tôn giáo từ bi hay cách mạng từ bi.

So với sự căm ghét và tàn nhẫn được nuôi dưỡng bởi sự vô tư, thì sự lạnh lùng và độc ác do sự ích kỷ thúc đẩy lại trở nên vô vị.

Đeo mặt nạ vào, Mãn Đại Nhân hoàn thành sự lột xác, lập tức nói liên mồm, trở thành một ông chú yếm thế và tuổi teen.

Đỗ Lan cho biết quả nhiên hai diễn viên sẽ có xung đột, thế là đẩy Mãn Đại Nhân đi, những lời thoại này nên do hắn, người phát ngôn của hỗn loạn, nói, hắn quay lại phòng livestream: Câu cuối cùng, xin mọi người hãy nhớ.

Căm ghét là một thành phần phổ biến tồn tại trong hỗn hợp các loại cảm xúc của chúng ta.

Mọi sự nhiệt huyết, đam mê và hy vọng, khi phân giải đều sẽ giải phóng ra hận thù. ngược lại, thông qua việc kích thích lòng hận thù, chúng ta cũng có thể tổng hợp nên nhiệt huyết, đam mê và hy vọng.

Hỡi những khán giả của ta, đây chính là thế giới của các ngươi, hãy mở to mắt mà nhìn, các ngươi cần hỗn loạn.

Livestream kết thúc.

Khán giả mãi lâu không hoàn hồn, bao gồm cả Thác Ni Tư Tháp Khắc, hắn đương nhiên không chết.

Mặc dù biệt thự bị tấn công, nhưng hắn dưới sự bảo vệ của bộ giáp sắt đã đến một thị trấn trong lãnh thổ Mỹ nơi xảy ra vụ tấn công khủng bố đầu tiên.

Thực ra đây không phải là một vụ tấn công khủng bố, mà là một trường thí nghiệm Tuyệt Cảnh Bệnh Độc, nhưng vì không kiểm soát được nên đã xảy ra một vụ nổ, cũng chính vụ nổ này đã khiến Cơ Lý An biết tác dụng phụ của Tuyệt Cảnh Bệnh Độc là tự phát nổ.

Bộ giáp của Thác Ni hết điện, hiện tại hắn chỉ có thể trốn trong một nhà kho nông trại, nhận sự giúp đỡ của một cậu bé độc thân.

Cậu bé cùng hắn xem livestream của Diện Cụ Hội với Mãn Đại Nhân.

Thác Ni không ngờ Mãn Đại Nhân, kẻ đã đánh hắn ra nông nỗi này, lại là một tên nhát gan như vậy, sau đó lại thấy hắn dưới sự mê hoặc của Kẻ Mặt Nạ mà gia nhập Diện Cụ Hội, tâm trạng hắn phức tạp.

Vậy bây giờ hắn nên tìm Thập Hoàn Bang hay Diện Cụ Hội.

Thác Ni chỉ cảm thấy vấn đề càng ngày càng nan giải, càng ngày càng vượt quá khả năng chịu đựng của hắn, hắn không thể bảo vệ tốt bản thân cũng không thể bảo vệ tốt Tiểu Lạt Tiêu.

Bây giờ kẻ địch quá đáng sợ, hắn nhớ lại ký ức bị Đỗ Lan đánh đập, lại nhớ đến lúc đối mặt với Vạn Từ Vương thì bộ giáp sắt vô kế khả thi, bây giờ lại có thêm một Mãn Đại Nhân có được ma pháp.

Chính mình lại đồng thời trở thành kẻ thù của nhiều người như vậy, Thác Ni cho biết mình có lẽ nên ẩn cư, bởi vì những kẻ địch này kẻ nào cũng đáng sợ hơn kẻ nào.

Chính mình thật sự có thể chế tạo ra bộ giáp sắt ứng phó với tất cả kẻ địch sao.

Câu trả lời hiển nhiên là phủ định, Thác Ni hoàn toàn không biết làm thế nào để đánh bại những kẻ điên này.

Bọn họ sẽ không hành động đơn độc, Diện Cụ Hội, Huynh Đệ

Hội, Thập Hoàn Bang mỗi cái đều là thành nhóm thành đội, chính mình ít nhất cần một đội quân giáp sắt mới có thể đối mặt với tình huống như vậy.

Cư dân bình thường cũng sợ hãi tột độ, nhiều tổ chức đáng sợ nổi lên khiến chính phủ bất lực, họ nên tiếp tục sống ở đất nước này như thế nào.

Tổng thống rốt cuộc có đang làm việc nghiêm túc không.

Đất nước này làm sao vậy.

Nhất định là thể chế có vấn đề.

Mọi người chìm vào suy tư, Mỹ Đế e rằng sẽ trở thành kẻ thua cuộc lớn nhất.

Thác Ni tắt video, chìm vào lo lắng.

Còn tại Học viện X, X Giáo Sư và X Chiến Cảnh cũng đã nhìn thấy tất cả, họ cho biết thế giới này đã rối loạn, tương lai của dị nhân cũng trở nên mờ mịt hơn.

Ta để ý thấy gần đây một số học sinh có tâm trạng rất bất ổn, chúng dường như đã bị lời lẽ của Kẻ Mặt Nạ thuyết phục.

X Giáo Sư cũng lo lắng không yên, Kẻ Mặt Nạ quá có khả năng kích động.

X Chiến Cảnh cũng hết cách rồi, lần trước sau khi họ và Liên Minh Báo Thù cùng đối phó Huynh Đệ Hội, họ liền không còn thấy Diện Cụ Hội thần bí xuất hiện nữa.

Hãy an ủi mọi người, hy vọng họ đừng đi vào con đường lầm lạc.

Giáo Sư không thể làm gì nhiều, ông không thể tẩy não bọn trẻ, nếu bọn trẻ tự đưa ra lựa chọn, thì ông cũng không thể ngăn cản.

Trong viễn cảnh mờ mịt, không ai xác định được con đường của

X Giáo Sư là đúng, vì vậy dù học sinh có đầu quân cho Vạn Từ Vương và Diện Cụ Hội, Giáo Sư cũng sẽ không nói gì, mọi người đều chỉ là đang mò đá qua sông.

Lúc này Cơ Lý An lại đã bạo nộ, hắn lập tức cho người thuê thủy quân nói Mãn Đại Nhân này là giả, đồng thời bắt đầu vận chuyển di chuyển, hắn biết Mãn Đại Nhân nhất định sẽ dẫn người của Diện Cụ Hội đến đây.

Diện Cụ Hội đáng ghét, ta nhất định sẽ diệt trừ ngươi.

Cơ Lý An giận dữ nói, Nhìn gì, mau chuyển hết đồ đi.

Mọi người chỉ có thể di chuyển.

Thế nhưng không kịp rồi, Mãn Đại Nhân sau khi đeo nhẫn vào liền như thay đổi một con người khác, một mình một ngựa quay lại đây, đứng trước mặt Cơ Lý An.

Xin chào, ngươi chính là boss phía sau Thập Hoàn Bang nhỉ.

Dưới lớp mặt nạ, Mãn Đại Nhân tràn đầy tự tin, mười chiếc Ma Giới trên ngón tay hắn đang tỏa ra ánh sáng quỷ dị.

Cơ Lý An bốc ra lửa, Ngươi chỉ là một diễn viên, là ta đã giúp ngươi phẫu thuật thẩm mỹ, cho ngươi vũ đài lớn nhất thế giới, ngươi vậy mà lại bán đứng ta.

Nói rồi cánh tay nóng bỏng của hắn liền vươn tới định tóm Mãn Đại Nhân.

Mãn Đại Nhân lại chỉ giơ nhẫn ra, một tia laser liền cắt đứt cánh tay của Cơ Lý An.

Đương nhiên loại tấn công này căn bản không là gì, dù bị đứt tay thì Tuyệt Cảnh Bệnh Độc cũng có thể phục hồi, hơn nữa rất nhanh.

Ngươi nghĩ rằng ngươi đeo những chiếc nhẫn này vào thì có thể vượt quyền, chống lại ta sao.

Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết Thập Hoàn Bang, ai mới là chủ.

Lòng bàn tay Cơ Lý An sáng chói như mặt trời, nóng rực, mọi thứ xung quanh đều bị tan chảy: Ta sẽ biến ngươi thành tro.

Nhưng Mãn Đại Nhân đeo mười chiếc nhẫn cũng không còn là kẻ tầm thường nữa, chỉ thấy hắn giơ tay lên, trên tay điện chớp hội tụ: Ta là Mãn Đại Nhân, tín đồ của hỗn loạn, sẽ sửa chữa tư tưởng vặn vẹo của ngươi, thế giới này không cần ngươi.

Sét càng ngày càng nhiều, thậm chí không kém gì Thần Sấm.

Hai luồng sức mạnh đối chọi nhau, sét đối mặt với mặt trời.

Nếu là lõi mặt trời, sét tự nhiên không có cơ hội thắng.

Nhưng Cơ Lý An chỉ nắm giữ một mặt trời giả với nhiệt độ 3000 độ C, còn thấp hơn nhiệt độ bề mặt mặt trời.

Còn sét thì lại có nhiệt độ lên tới hàng vạn độ C.

Ầm Toàn bộ biệt thự dưới hai luồng nhiệt độ cao đã biến thành phế tích, một đám mây hình nấm mang theo sét đánh vọt lên trời.

Người dân Miami ngẩng đầu nhìn đám mây hình nấm đáng sợ đó, đều nhận ra thế giới này đã thay đổi, cảnh sát và quân đội đã không thể bảo vệ họ nữa.

Tội phạm khoác lên mình đồng phục, biến mỗi tội ác thành một vở kịch.

Người dân bình thường chỉ là những vai phụ đáng thương trên sân khấu, không cẩn thận là sẽ nhận vé cơm hộp, mọi người không khỏi nghĩ: kẻ chịu thiệt thòi luôn là nhân dân.

Theo cái chết của Cơ Lý An, những cuộc tấn công khủng bố không còn xuất hiện nữa.

Chương 1358

Thác Ni sau này cũng từ cuộc điều tra sâu của Thần Thuẫn Cục mà biết được, kẻ gây ra tội ác không phải Mãn Đại Nhân mà là nhà khoa học trông người không ra người, chó không ra chó là Cơ Lý An.

Đương nhiên, kẻ tiêu diệt Cơ Lý An lại là Mãn Đại Nhân đáng sợ hơn, khiến người ta hoàn toàn không biết nên vui hay nên lo.

Tình hình của Thác Ni rất tệ, hắn cảm giác còn đáng sợ hơn cả lúc cha mình bị trúng độc sắp chết.

Ít nhất lúc đó mình còn biết vì sao sẽ chết, khi nào sẽ chết.

Nhưng hiện tại Thác Ni hoàn toàn không biết mình sẽ chết trong tay ai, là phản diện tà ác trên Trái Đất hay thế lực quân sự ngoài hành tinh.

Hắn không biết, hắn chẳng biết gì cả, hắn chỉ có thể tiếp tục mù quáng phát triển bộ giáp sắt.

Cho đến ngày hôm đó Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện trong nhà xưởng tối mật nhất của tòa nhà Stark.

Sau khi Stark chuyển bộ giáp sắt đến đây, vẫn chưa có ai đến thăm, trong nhà xưởng sản xuất giáp sắt này, Đỗ Lan cứ thế xuất hiện, Stark sợ hãi liền lập tức mặc chiến y vào.

Đây là lãnh địa riêng.

Stark nói với Đỗ Lan: Hơn nữa ngươi không có hẹn trước.

Nói rồi tất cả vũ khí trên Mark 42 đều chĩa vào Đỗ Lan.

Đỗ Lan tự mình xem dây chuyền sản xuất trong nhà xưởng, nhàn nhã nói: Thác Ni tiên sinh, nếu ta muốn giết người, thì ngươi đã chết ngay khi nhìn thấy ta rồi.

Lần này ta đến không phải để đánh nhau, cũng không phải để truyền bá hỗn loạn cho ngươi, chỉ là muốn nói vài lời tâm sự.

Thấy Đỗ Lan bình thản như vậy, Stark lại e ngại, sợ Đỗ Lan có chiêu trò gì: Muốn nói chuyện với ta.

Phí của ta rất cao đấy.

Ta biết ngươi gần đây rất lo lắng, ngươi sợ hãi kẻ địch mạnh ẩn mình trong vũ trụ sâu thẳm, cũng sợ hãi những tội phạm tà ác như chúng ta sẽ đe dọa những người ngươi quan tâm, ngươi sợ hãi một ngày nào đó mình sẽ chết trên chiến trường.

Cái gì thế này, chẳng lẽ ngươi chuyển nghề làm chuyên gia tư vấn tâm lý sao.

Stark sẽ không thừa nhận bị Đỗ Lan nói trúng, hắn tiếp tục khóa mục tiêu, chỉ cần Đỗ Lan có bất kỳ động tác nào thể hiện ý định ra tay, hắn nhất định sẽ tiêu diệt Đỗ Lan ngay lập tức.

Ta biết ngươi nghi ngờ, ta có thể nói cho ngươi biết: trước khi các ngươi, những siêu anh hùng này, trưởng thành, ta sẽ không giết các ngươi.

Thực ra ta còn hiểu tầm quan trọng của trật tự hơn các ngươi.

Có trật tự, hỗn loạn mới được làm nền tảng mà nổi bật.

Thế giới này không thể chỉ có trật tự cũng không thể chỉ có hỗn loạn.

Khi thế giới này bị trật tự xiềng xích khống chế, mọi hành vi đều được cho phép. khi thế giới bị sức mạnh hỗn loạn khống chế, tất cả đều là hư vô.

Vạn vật đều hư, vạn sự đều được phép.

Không thể không nói, lời nói này của Đỗ Lan khiến Stark có cái nhìn khác về hắn: Ngươi không muốn hoàn toàn phá bỏ trật tự, chính là vì cần trật tự để làm nền tảng cho lý niệm hỗn loạn của ngươi sao.

Nói thật, ta không thể không thay đổi cách nhìn về ngươi, ngươi không phải kẻ điên, mà là một tên khốn nạn từ đầu đến cuối, là kẻ khốn nạn nhất mà ta từng gặp.

Ngươi không chỉ coi trật tự là kẻ thù, ngươi còn lừa dối cả thuộc hạ của chính mình.

Ngươi ra sức thúc đẩy hỗn loạn, cuối cùng lại nói sẽ không thúc đẩy hỗn loạn đến cùng, ta nghĩ những người đi theo ngươi nghe được những lời này nhất định sẽ rất đau lòng.

Vì vậy lời này ta chỉ nói cho ngươi nghe.

Đỗ Lan nói: Ngươi bây giờ đã biết lý niệm chân chính của ta, vậy ngươi cũng nên buông bỏ lo lắng, ta và ngươi cũng không hoàn toàn là kẻ thù, chúng ta cũng có thể hợp tác.

Ví dụ như bây giờ ta có thể giúp ngươi vượt qua nỗi sợ hãi.

Stark cho biết trò đùa này không vui, hợp tác với Kẻ Mặt Nạ sao.

Đây chẳng phải tự tìm đường chết sao.

Không cần đâu, ta là tỷ phú, có thể mời bác sĩ tâm lý giỏi nhất thế giới.

Nhưng đều không bằng ta.

Đỗ Lan cười: Thực ra ngươi không cần lo lắng, với tư cách là một siêu anh hùng, ngươi chỉ cần sớm thiết lập một cán cân, một bên đặt trọng lượng của những người dân vô tội, một bên đặt trọng lượng của người thân và bạn bè ngươi.

Là một anh hùng đôi khi ngươi không thể không đưa ra lựa chọn, là cứu những người dân đau khổ không liên quan đến mình, hay cứu những người thân yêu có liên quan mật thiết đến mình.

Ngươi thấy đấy, thực ra vấn đề của ngươi chỉ đơn giản như vậy, đương nhiên khi thực hiện sẽ gặp muôn vàn khó khăn, ta rất hiểu.

Không thể không nói, Kẻ Mặt Nạ quả nhiên là dựa vào miệng lưỡi để kiếm sống, Stark cũng đã phát hiện ra căn nguyên của vấn đề.

Thực ra nói cho cùng, đó là khi năng lực của mình có hạn, chỉ có thể đưa ra lựa chọn, hắn không biết nên nghe theo nội tâm hay lương tâm.

Sâu thẳm trong nội tâm, Stark tự nhiên chỉ muốn cứu những người mình quan tâm, nhưng lương tâm hắn lại không cho phép.

Nếu nghe theo lương tâm, đi cứu những người không liên quan, thì rào cản trong nội tâm lại ngăn cản hắn.

Stark chính là trong sự lựa chọn khó khăn, đã chọn cách cứu toàn bộ khó khăn nhất, lại lực bất tòng tâm, mới trở nên lo lắng như vậy.

Vấn đề rất đơn giản, nhưng câu trả lời lại trực tiếp đánh vào linh hồn.

Đừng nói như thể ngươi hiểu biết lắm, ngươi chỉ là một tên tội phạm.

Stark bị nói trúng tim đen, lời nói cũng trở nên kích động.

Sao lại nghiêm túc đến thế, chúng ta chỉ đang giải quyết vấn đề mà thôi.

Đỗ Lan nói: Hãy thả lỏng, vấn đề này có rất nhiều cách giải quyết, ngươi chỉ cần thừa nhận mình cần giúp đỡ là được.

Bất kể là đồng đội của ngươi trong Liên Minh Báo Thù, hay kẻ thù của ngươi là Diện Cụ Hội, đều sẽ đưa tay ra giúp.

Thật nực cười, Diện Cụ Hội lại nói muốn giúp đỡ, Stark cho biết đây chẳng lẽ là ngày Cá Tháng Tư sao.

Nhưng Đỗ Lan lại rất nghiêm túc: Ngươi chẳng phải đã nắm giữ Tuyệt Cảnh Bệnh Độc rồi sao, ta có thể dạy ngươi phát triển giáp Tuyệt Cảnh.

Đây là một loại kim loại sinh học có thể tự phục hồi, cường độ sẽ không kém hơn Vibranium, hơn nữa còn có thể tự sản sinh năng lượng, đó sẽ là một bộ giáp sắt kiểu mới mạnh mẽ và thân thiện với môi trường.

Giáp Tuyệt Cảnh sẽ mạnh hơn tất cả các bộ giáp trước đây của ngươi, hơn nữa còn có thể làm cơ sở để phát triển các bộ giáp chuyên biệt khác, ví dụ như phản Hulk, phản Thần Sấm, phản Vạn Từ Vương, nói chung là ngươi muốn phản ai cũng được.

Rất hấp dẫn, nhưng ta không tin ngươi có năng lực đó.

Vậy ngươi lại biết ta là ai.

Lại hiểu rõ năng lực của ta đến mức nào.

Đỗ Lan hỏi ngược lại.

Ta biết ngươi đã xuất hiện trong thời kỳ Thế chiến thứ hai, có thể suy luận ngươi đã sống rất lâu, nhưng thì sao.

Sống lâu không có nghĩa là ngươi hiểu biết nhiều.

Chúng ta biết ngươi không phải người bình thường, còn những chiếc nhẫn ngươi tặng cho Mãn Đại Nhân, cũng là vật phẩm sưu tầm trong cuộc đời dài đằng đẵng của ngươi sao.

Stark nói, nhưng việc kết hợp Tuyệt Cảnh Bệnh Độc với bộ giáp lại là một ý hay, hắn có thể thử.

Tuy nhiên Stark đã lầm, bởi vì mười chiếc nhẫn đó là do Đỗ Lan tự tạo ra.

Ngươi vẫn chưa đủ hiểu ta, tất cả các ngươi đều vậy.

Đỗ Lan nói: Ta sẽ không ép buộc ngươi chấp nhận sự giúp đỡ của ta, nhưng ta muốn ngươi biết nếu cần ta sẽ giúp ngươi.

Cảm ơn ngươi, Giả Duy Tư, ta đi đây.

Giả Duy Tư đáp lại: Đi thong thả, tiên sinh.

Cứ như thể Đỗ Lan mới là chủ nhân của hắn.

Stark hít một hơi lạnh, Giả Duy Tư là quản gia điện tử riêng của hắn, từ khi nào lại đạt được sự đồng thuận với Kẻ Mặt Nạ.

Có vẻ chính là Giả Duy Tư đã mở cửa cho Kẻ Mặt Nạ, nhưng bây giờ không nên nghĩ đến những chuyện này, tuyệt đối không thể để Kẻ Mặt Nạ trốn thoát nữa.

Bắt hắn lại, ném hắn vào nhà tù đặc biệt của Thần Thuẫn Cục.

Nhưng do Giả Duy Tư điều khiển bộ giáp, khởi động lại Mark 42 Lãng Tử, đợi đến khi Stark nhìn thấy mọi thứ, Đỗ Lan đã biến mất.

Ít nhất hiện tại xem ra, chúng ta thực sự hiểu quá ít về Đỗ Lan.

Stark biết Đỗ Lan tuyệt đối là một thiên tài công nghệ không thuộc về hắn, nếu không tuyệt đối sẽ không có năng lực hack vào Giả Duy Tư.

Nhưng cái cảm giác an tâm này rốt cuộc là sao.

Stark phát hiện mình không còn lo lắng nữa, lẽ nào mình cũng đã bị Kẻ Mặt Nạ ảnh hưởng rồi sao.

Kẻ đáng sợ, Stark cho biết Kẻ Mặt Nạ này thật sự quá đáng sợ, bất kể là trật tự hay hỗn loạn cũng chỉ là thủ đoạn hắn đùa giỡn thế giới, loại người này lại có thể sống lâu đến vậy, thật là vô lý.

Thành tích của công ty Vương Bài vẫn luôn rất tốt, vì vậy Đỗ Lan quyết định phát phúc lợi cho các cấp cao của công ty, họ sẽ đi Luân Đôn du lịch một chuyến.

Mai Di cho biết phúc lợi công ty thật sự quá tốt, cô ấy vào làm chưa đầy nửa năm mà lại có thể tham gia chuyến du lịch.

Tuy nhiên cô ấy vốn không muốn đi, vì cô còn phải trông trẻ, nhưng Đỗ Lan nói mang theo tiểu Bỉ Đắc cũng không sao.

Đỗ Lan cho biết hắn mở công ty không phải vì tiền, mà là để che giấu thân phận.

Hiện tại Cửu Đại Quốc rất nhanh sẽ kết nối thành một đường, đến lúc đó tại Luân Đôn này sẽ xuất hiện kỳ quan thế giới, sao có thể bỏ lỡ chứ.

Cửu Đại Quốc, chính là chín hành tinh có sự sống nằm trong phạm vi thế lực của Tiên Cung, cứ mỗi năm ngàn năm, Cửu Đại Quốc sẽ lần lượt đạt đến một vị trí đặc biệt nào đó trong vũ trụ, đến lúc đó các đường không gian của Cửu Đại Quốc đều sẽ liên kết với nhau, đến lúc đó Cửu Đại Quốc sẽ được nối liền bởi các hố sâu, Luân Đôn chính là trung tâm.

Nói chính xác hơn, Trái Đất là trung tâm của Cửu Đại Quốc, cũng là trung tâm của thế lực Tiên Cung, vì vậy khi Cửu Đại Quốc kết nối, Trái Đất chính là điểm giữa.

Cửu Đại Quốc là lãnh thổ mà Áo Đinh đã khai phá từ rất rất lâu trước đây, chỉ là năm ngàn năm trước Trái Đất vẫn còn là một vùng hoang sơ, lại vì đã xảy ra nhiều cuộc chiến tranh, nên sau khi thế lực Tiên Cung co cụm lại cũng không còn chú ý nhiều đến Trái Đất, dẫn đến sau này khi Trái Đất phát triển thì mối quan hệ với Tiên Cung lại không còn thân thiết như vậy.

Còn các quốc gia khác thì do ảnh hưởng của Tiên Cung mà vẫn giữ được phong cách cổ xưa, thích tác chiến bằng vũ khí lạnh, càng mong đợi một ngày nào đó có thể tiến vào Anh Linh Điện của Tiên Cung để trở thành một thành viên của Tiên Cung.

Ảnh hưởng lực của Tiên Cung ở Cửu Đại Quốc không thể nói là không sâu rộng, đương nhiên ảnh hưởng lực lớn thì kẻ thù cũng nhiều.

Trong Cửu Đại Quốc, người khổng lồ băng giá là một, còn có Hắc Ám Tinh Linh đã chuẩn bị lợi dụng sự liên kết của Cửu Đại Quốc để thống trị Cửu Đại Quốc từ năm ngàn năm trước cũng là một.

Năm ngàn năm trước, Hắc Ám Tinh Linh đã phát hiện ra Dĩ Thái Lạp Tử, loại sức mạnh đáng sợ này có thể ngay lập tức khiến người ta kiểm soát Cửu Đại Quốc.

Ngay khi Cửu Đại Quốc sắp liên kết thành một đường, các cấp cao của công ty Vương Bài đã vui vẻ lên đường đến Luân Đôn.

Chương 1359

Mai Di vẫn là lần đầu tiên ra nước ngoài du lịch, hơn nữa lại là Luân Đôn nổi tiếng, cô ấy vô cùng kích động, cô ấy đã lên kế hoạch một loạt các sắp xếp, các danh lam thắng cảnh nổi tiếng không thể bỏ qua, đương nhiên còn phải mua sắm.

Cả đoàn người hớn hở đến Luân Đôn.

Bốn người của Diện Cụ Hội lập tức tụ tập lại, chuyến này họ đến không phải để tham quan, mà là để khảo sát kinh nghiệm phạm tội tiên tiến của người ngoài hành tinh, làm phong phú thêm thủ đoạn phạm tội của Diện Cụ Hội, nghiêm túc triển khai học tập thảo luận, tích cực thực hiện hành động sánh vai, hấp thu và tiêu hóa các vụ án phạm tội xuất sắc của người ngoài hành tinh.

Phấn đấu xây dựng Diện Cụ Hội trở thành một tổ chức phạm tội xuất sắc sánh ngang tầm vũ trụ, không làm mất mặt người Trái Đất.

Đồng thời Đỗ Lan còn chỉ ra rằng, mỗi thành viên Diện Cụ Hội đều phải có dũng khí và khí phách tranh làm đơn vị và cá nhân phạm tội tiên tiến của vũ trụ, nỗ lực sáng tạo giá trị phạm tội, tích cực và táo bạo tiến hành đổi mới phạm tội.

Nói đơn giản, đây là một cơ hội khảo sát nước ngoài hiếm có.

Gần đây ở Luân Đôn đã xảy ra rất nhiều chuyện kỳ lạ, ví dụ như một số thứ sẽ đột nhiên biến mất, một số thứ không thuộc về Trái Đất sẽ đột nhiên xuất hiện.

Lại có nhân chứng kể rằng một đàn chim đang bay thì biến mất, cứ như sự kiện linh dị vậy.

Thực ra đây chính là dấu hiệu của sự liên kết Cửu Đại Quốc, cùng với việc thời điểm liên kết đến gần, Luân Đôn xuất hiện một lượng lớn hố sâu nhỏ.

Những hố sâu nhỏ này có thể miễn phí đưa người ta xuất cầu, rời khỏi Trái Đất đi đến các lãnh địa khác của Cửu Đại Quốc.

May mắn thì gặp được một hành tinh có sinh mệnh trí tuệ, chỉ cần ngươi thích nghi với phong tục xã hội nguyên thủy thì chúc mừng ngươi vẫn có thể sống sót.

Không may mắn thì rơi xuống hành tinh hoang dã, vậy thì coi như xong.

Bởi vì trên những hành tinh đó thường có quái thú cổ đại sinh sống, chúng thích ăn thịt người nhất.

Tuy nhiên loại chuyện này vẫn chỉ xảy ra trong phạm vi nhỏ, mọi người vẫn vui vẻ tiếp tục chuyến du lịch, dù sao những chuyện này cũng không liên quan đến họ.

Chính phủ Anh đương nhiên đã chú ý đến, cần biết rằng sau khi New York bị người Tề Tháp Thụy xâm lược và bị Diện Cụ Hội lật đổ, các quốc gia đều bày tỏ sự quan tâm đến người ngoài hành tinh và các loại tội phạm mới trên Trái Đất.

Trái Đất đã bị lộ diện trước người ngoài hành tinh, vậy thì bất kỳ sự bất thường nào cũng có thể là dấu hiệu xâm lược của người ngoài hành tinh.

Vì vậy chính phủ Anh đang nỗ lực tìm kiếm câu trả lời, nhưng đáng tiếc hiệu quả không rõ ràng.

Mà Mỹ vẫn còn một đống tàn dư cũng không thể viện trợ cho ông bạn già này nữa, Anh chỉ có thể tự lo liệu.

Lúc này Lôi Nữ Thần đã thông qua hố sâu một cách tình cờ mà hấp thu Dĩ Thái Lạp Tử vào cơ thể, sau đó liền được Thác Nhĩ đưa về

Tiên Cung, cảm nhận được cảm giác bay bổng thăng hoa.

Đáng tiếc, Áo Đinh cũng bất lực trước Dĩ Thái Lạp Tử trong cơ thể Jane.

Năm ngàn năm trước, Áo Đinh tuy đã dẫn đại quân đánh bại Hắc Ám Tinh Linh, nhưng vì Dĩ Thái Lạp Tử quá mạnh mẽ căn bản không thể hủy diệt, nên Áo Đinh đã đào một cái hố sâu chôn Dĩ Thái Lạp Tử xuống, vốn dĩ ông còn tưởng vạn phần an toàn.

Nào ngờ đứa bé xui xẻo này lại cứ thế thông qua hố sâu mà mang Dĩ Thái Lạp Tử ra ngoài, việc không hủy diệt Jane đã là lòng nhân từ của Áo Đinh rồi.

Thác Nhĩ nhìn thấy cha mình cũng hết cách rồi, xem ra chỉ có thể tìm chủ nhân cũ của Dĩ Thái Lạp Tử.

Nhưng điều này cần phải lén lút đi, bởi vì Cầu Vồng Kiều tuyệt đối sẽ không đưa hắn đến bên cạnh kẻ địch.

Mà muốn lén lút đi thì phải tìm Lạc Cơ, bởi vì chỉ có Lạc Cơ mới biết cách rời khỏi Tiên Cung ngoài Cầu Vồng Kiều.

Thế là Thác Nhĩ mang theo Lạc Cơ đang bị giam cầm đi tìm cách cứu Jane.

Hai anh em đã diễn một vở khổ nhục kế trước mặt Hắc Ám Tinh Linh, thành công khiến Hắc Ám Tinh Linh hấp thu Dĩ Thái Lạp Tử ra khỏi cơ thể Jane, sau đó Hắc Ám Tinh Linh ném hai anh em lên hành tinh hoang vu, bản thân hắn chuẩn bị xuyên qua các vì sao đến Trái Đất để hoàn thành sự nghiệp vĩ đại chưa hoàn thành từ năm ngàn năm trước, hắn muốn thống trị Cửu Đại Quốc.

Khi những đĩa tròn khổng lồ xuất hiện trên bầu trời Luân Đôn, mọi người đều biết sẽ có chuyện xảy ra.

Những đĩa tròn đó chính là những hố sâu nối liền Cửu Đại Quốc, bên trong có núi xanh nước biếc, cũng có những vùng đất cằn cỗi. có nơi vàng son rực rỡ, cũng có nơi u ám không ánh sáng.

Cửu Đại Quốc bao gồm nhiều loại môi trường tiên giới chỉ tồn tại trong thần thoại.

Mà trong phạm vi Luân Đôn, sự bất thường về không gian càng nghiêm trọng hơn, trong chốc lát rất nhiều thứ đều lơ lửng, đây đều là những hiện tượng bị kẹt trong khe hở không gian.

Còn những thứ trên Trái Đất chỉ cần xuyên qua hố sâu là có thể lập tức đến một hành tinh khác, ngoài những hố sâu lớn có thể nhìn thấy trên trời, trong thành phố còn có vô số hố sâu nhỏ không thể nhìn thấy.

Những hố sâu này dày đặc khắp đường phố và kiến trúc, đi hai bước là có thể rơi vào hố sâu.

Các nơi khác của Cửu Đại Quốc cũng vậy, chỉ là chỉ có thể nhìn thấy hai hố sâu đĩa tròn nối liền với địa phương đó, không như trên Trái Đất, một cái nhìn là thấy tám hố sâu.

Phi thuyền vũ trụ của Hắc Ám Tinh Linh như một thanh bảo kiếm khổng lồ đâm vào Greenwich, đâm vào trung tâm Luân Đôn.

Chuyện gì đang xảy ra vậy, người ngoài hành tinh đến rồi.

Đỗ Lan bảo mọi người hãy nhìn xem, nhìn xem người ngoài hành tinh lái phi thuyền hạ cánh oai phong đến mức nào, điều này chứng tỏ làm tội phạm không thể tham lam sự tiện lợi mà giảm bớt khí thế xuất hiện của mình.

Mạnh yếu là chuyện nhất thời, đẹp trai thì là cả đời.

Vì vậy so với Đại chiến New York, quân đội ngoài hành tinh từ cổng dịch chuyển đổ xô đến, thì việc lái phi thuyền đường hoàng tiến vào lại càng bá khí hơn.

Không sai, nội dung trọng điểm của chuyến khảo sát chính là làm sao để sái soái phô trương sự ngầu.

Chỉ cần ngầu, dù lý niệm tuyên truyền của Diện Cụ Hội không đáng một xu, cũng vẫn khiến người ta phát điên.

Tại Luân Đôn, người ngoài hành tinh xuất hiện, căn bản không cho quân đội Anh thời gian phản ứng, người ngoài hành tinh đã bắt đầu chuẩn bị xâm lược Cửu Đại Quốc.

Một lượng lớn Dĩ Thái Lạp Tử bắt đầu khuếch tán, bầu trời hoàn toàn bị bao phủ.

Lôi Thần Thác Nhĩ đã đến Địa Cầu, nhưng lại bất lực trước Dĩ Thái Lạp Tử.

Bất kể y tấn công thế nào, Dĩ Thái Lạp Tử đều có thể ngăn cản y.

Ngay cả khi Thác Nhĩ cầm cây búa xông đến trước mặt Hắc Ám Tinh Linh, làm bị thương đối phương, Dĩ Thái Lạp Tử cũng sẽ lập tức giúp phục hồi.

Lúc này, Hắc Ám Tinh Linh chính là vật chủ của Dĩ Thái Lạp Tử, Dĩ Thái Lạp Tử chỉ có thể thể hiện sức mạnh thông qua phương thức nhập thân này.

Thực ra chỉ cần tiêu diệt vật chủ của Dĩ Thái là được, vấn đề là làm sao để tiêu diệt.

Bất kể chịu tổn hại gì, phản diện đều sẽ phục hồi.

Thác Nhĩ và phản diện giằng co với nhau, liên tục xuyên qua các trùng động giữa Cửu Đại Quốc.

Trong lúc đó, Thác Nhĩ còn đánh mất cây búa, may mắn là cây búa có thể cảm ứng được Lôi Thần.

Vì vậy, khi Lôi Thần không ở Địa Cầu, cây búa liền xuyên qua tầng khí quyển chuẩn bị đi đến các quốc độ khác. khi Lôi Thần quay lại Địa Cầu, cây búa liền buộc phải quay đầu vội vã trở về Địa Cầu.

Nếu cây búa mà biết nói, tuyệt đối sẽ chửi rủa, không ai chơi búa kiểu này.

Nhưng cho dù như vậy, Lôi Thần vẫn không thể làm gì địch nhân, ngược lại còn khiến Dĩ Thái Lạp Tử không ngừng khuếch tán về phía Cửu Đại Quốc, nguy cơ cận kề.

Thanh thế thật hoành tráng.

Đỗ Lan ở trên mái nhà, nhìn Dĩ Thái Lạp Tử điên cuồng nuốt chửng Cửu Đại Quốc từng chút một: Năm ngàn năm mới có một lần, mở to mắt mà xem đi, lần sau đến các ngươi sẽ không còn được thấy nữa đâu.

Đỗ Lan nói với đám đông đang bỏ chạy bên dưới.

Trường trọng lực đã hoàn toàn hỗn loạn, hiện tại mọi thứ của Cửu Đại Quốc đều đang bị ép về Luân Đôn, mọi thứ đều hùng vĩ như vậy.

Đáng tiếc thiếu mất một quốc gia, Cửu Đại Quốc vốn dĩ có mười cái, giống như Tứ Đại Thiên Vương nhất định phải có người thứ năm vậy, đây đều là kiến thức thường thức.

Vốn dĩ còn có một quốc độ tên là Hải Văn, Hải Văn chính là Heven, Thiên Đường.

Nhưng một ngày nọ, Tiên Cung và Hải Văn giao chiến, các Thiên Sứ và Anh Linh chiến đấu kéo dài ngày đêm, vào thời điểm then chốt, cô con gái út của Áo Đinh đang ở trong cũi lại bị Thiên Sứ cướp đi và sát hại.

Cuối cùng Áo Đinh thắng trận, và trục xuất Hải Văn đầy tội ác ra khỏi Thế Giới Thụ, Thập Đại Quốc cuối cùng chỉ còn lại Cửu Đại

Quốc.

Mà trên thực tế, Thiên Sứ Hải Văn không hề giết chết đứa bé gái đó, đứa bé gái trở thành Thiên Sứ duy nhất không có cánh trên hành tinh Hải Văn, được gọi là An Cát Lạp, nàng là chiến sĩ mạnh nhất trong Thập Đại Quốc, là một chiến sĩ còn mạnh hơn cả Thác Nhĩ.

Chương 1360

Chỉ là do bé gái từ nhỏ đã được dạy dỗ rằng người của Tiên Cung là kẻ thù, nên An Cát Lạp hiển nhiên không thể quay về gia đình mình, việc không giết chết người nhà đã là trời đất nhân từ lắm rồi.

Không thể không nói, Hải Văn tuy là quốc gia của Thiên Sứ, nhưng chiêu mà Thiên Sứ dùng để nuôi dưỡng con gái của kẻ thù thành người của mình, rồi để con gái của kẻ thù đối phó với kẻ thù quả thực rất độc ác.

Nhưng Đỗ Lan thích, càng tà ác thì càng nên bị thu phục.

Lôi Thần một lần nữa bị đánh bay ra ngoài, tia sét của y hoàn toàn mất tác dụng, những Dĩ Thái Lạp Tử có thể dài ngắn tùy ý đó đã bảo vệ kẻ thù của y, chống đỡ vũ khí của y.

Không thể không nói, quả thực vô cùng khó nhằn, nhưng Lôi Thần sẽ không bỏ cuộc.

Nhưng ngay khi y chuẩn bị một lần nữa xông vào Dĩ Thái Lạp Tử, có người đã nhanh hơn y một bước.

Không biết từ lúc nào, người của Mặt Nạ Hội đã xuất hiện, Lôi Thần Linh nhìn thấy Vạn Khoa mở tấm chắn phòng ngự, giáp Tê Ngưu mang theo thiên quân vạn mã xông vào Dĩ Thái Lạp Tử, bộ giáp nặng nề để lại từng dấu chân trên nền xi măng, hắn đang xung kích.

Oanh.

Đâm vào kẻ thù không ngừng nghỉ.

A.

Vạn Khoa gầm lên một tiếng rồi mang theo kẻ thù xông ra khỏi Dĩ Thái Lạp Tử.

Hoa lạp.

Ngải Lâm tránh khỏi trùng động từ trên trời giáng xuống, một cú bổ nhào tóm lấy Hắc Ám Tinh Linh đang đấm vào giáp Tê Ngưu, chỉ trong chốc lát, tấm chắn phòng ngự của giáp Tê Ngưu đã sắp bị phá hủy.

Những sinh vật thần thoại cổ đại này quả nhiên là không nói lý lẽ.

May mắn là Ngải Lâm đã tiếp quản, nàng nhanh chóng mở móng vuốt cơ khí tóm lấy kẻ thù đưa lên không trung, đôi cánh cơ khí nhanh chóng rung động bắt đầu cắt xẻ kẻ thù, máu thịt từng chút một rơi xuống đất, nhưng rất nhiều lại không rơi xuống đất mà lọt vào các trùng động nhỏ, phân tán khắp lãnh thổ Cửu Đại Quốc.

Hắc Ám Tinh Linh lập tức muốn chỉ huy Dĩ Thái Lạp Tử tấn công, nhưng lại phát hiện lực khống chế Dĩ Thái Lạp Tử đã giảm đi.

Hiển nhiên, thân thể bị cắt xẻ và rơi vào không gian Cửu Đại Quốc không tính là tổn hại, mà tính là phong ấn.

Thân thể bị phong ấn, lực khống chế sẽ giảm đi.

Cuối cùng, Hắc Ám Tinh Linh đã bị cắt lìa hoàn toàn tứ chi và bị ném lên mái nhà, mọi người nhìn thấy Đỗ Lan và Mãn đại nhân đã đợi sẵn ở đó.

Đỗ Lan ngẩng đầu: Cửu Đại Quốc đã đến gần hơn bao giờ hết, Mãn đại nhân, phép thuật của ông đã sẵn sàng chưa.

Luôn sẵn sàng.

Vừa nói, Mãn đại nhân mạnh mẽ ngẩng đầu giơ hai tay lên, mười chiếc nhẫn ma pháp trên tay phóng ra ánh sáng mạnh mẽ đánh vào trùng động khổng lồ trên bầu trời: Khi bí mật được biết đến, có rất nhiều cách để hiểu bí mật, hãy cho chúng ta thấy con đường đến quốc gia thứ mười.

Mãn đại nhân lợi dụng ma lực khổng lồ mà Đỗ Lan ban cho để cưỡng ép lợi dụng thời cơ Cửu Đại Quốc kết nối để nghịch lưu mà mở ra cánh cửa của quốc gia thứ mười đã bị trục xuất.

Oanh.

Một đạo ánh sáng xẹt qua bầu trời Cửu Đại Quốc, Áo Đinh cũng không khỏi ngẩng đầu, lúc này Tiên Cung vừa trải qua một trận xâm lược, chính là vì họ đã bảo vệ Giản.

Hắc Ám Tinh Linh vì Dĩ Thái Lạp Tử trong cơ thể Giản đã xâm lược Tiên Cung, giết chết Vương Hậu Áo Đinh, lúc này Áo Đinh đã lộ rõ vẻ già nua.

Vương Hậu đã chết, Áo Đinh biết mình cũng không còn sống được bao lâu, Hoàng Hôn Chư Thần sắp đến, y nhìn ánh sáng trên bầu trời, biết đạo ánh sáng này là để mở ra cánh cửa quốc gia thứ mười Hải Văn.

Thiên Sứ thù hận Tiên Cung giáng lâm, lẽ nào đây chính là sự thật về Hoàng Hôn Chư Thần sao.

Áo Đinh thở dài một hơi, vị Thần Vương tung hoành vũ trụ mấy ngàn năm lúc này cũng đã hữu tâm vô lực.

Ánh sáng xuyên qua Tiên Cung, Hoa Nạp Hải Mỗ, Á Nhĩ Phù Hải Mỗ, Ước Đốn Hải Mỗ, Ni Đức Uy A Nhĩ, Ngõa Đặc Hải Mỗ, Mục Tư Bối Nhĩ Hải Mỗ, Hải Mỗ Minh Giới, dọc theo quỹ tích năng lượng khổng lồ mà Áo Đinh đã để lại khi trục xuất Hải Văn, đi thẳng về phía trước, rời khỏi phạm vi thế lực Cửu Đại Quốc, tiến vào sâu hơn trong vũ trụ.

Cuối cùng, ma lực đã va chạm vào cánh cửa quốc gia thứ mười.

Một trùng động mới đang hình thành, đó chính là quốc độ của Thiên Sứ.

Hắc Ám Tinh Linh đương nhiên biết quốc gia thứ mười.

Quốc gia thứ mười chỉ bị trục xuất sau khi em gái của Thác Nhĩ ra đời, Hắc Ám Tinh Linh đã sống hơn năm ngàn tuổi rồi, mà Thác Nhĩ mới hơn một ngàn tuổi, em gái y còn nhỏ hơn.

Ngươi vậy mà muốn phóng thích lũ điên đó.

Nhắc đến lũ Thiên Sứ nhỏ mọn, Hắc Ám Tinh Linh còn cảm thấy sợ hãi.

Không, ta chỉ muốn đội ngũ của ta đa dạng hóa hơn mà thôi.

Đỗ Lan cho biết hiện tại Mặt Nạ Hội đã có một nhà khoa học điên, một nữ tâm lý học gia có học thức, và một Mãn đại nhân chuyên về ma pháp, vẫn còn thiếu một vị thần.

Hắc Ám Tinh Linh cho rằng Đỗ Lan chẳng qua là tự tìm đường chết: Những Thiên Sứ đó sẽ không nghe theo bất kỳ ai.

Điều này không cần ngươi bận tâm.

Đỗ Lan đặt tay lên ngực Hắc Ám Tinh Linh, bắt đầu phong ấn Dĩ Thái Lạp Tử: Đáng tiếc ngươi quá xấu, sẽ kéo thấp nhan sắc trung bình của chúng ta, nếu không ta có thể để ngươi gia nhập Mặt Nạ Hội, dã tâm của ngươi cũng là một loại đa dạng hóa.

Thế nhưng đáng tiếc.

Dĩ Thái Lạp Tử nhanh chóng rút lại từ Cửu Đại Quốc, biến trở lại hình thái nguyên thủy vuông vắn, Hắc Ám Tinh Linh mất đi Dĩ Thái Lạp Tử thì thân thể bị rỗng tuếch, cách cửa quỷ môn quan chỉ còn một bước chân.

Mọi người nhìn thấy Thiên Sứ trong trùng động, vô số Thiên Sứ xinh đẹp được vũ trang tận răng cầm kiếm hăm hở, họ đương nhiên biết đây là sự kết nối năm ngàn năm một lần, cũng là cơ hội tốt nhất để họ báo thù Tiên Cung.

Bây giờ chỉ cần thông qua Trung Đình là có thể trực tiếp giết đến Tiên Cung, Thiên Sứ sẽ huyết chiến.

Đôi cánh trắng tinh sẽ nhuốm máu tươi, thân hình mảnh mai sẽ ôm trọn thù hận.

Hải Văn, không phụ danh xưng Thiên Đường, cầu nhỏ nước chảy, nhà cửa lầu son, gác tía yên hồng.

Trên trời có cá năng lượng bay, dưới đất có tiên thú Ma Đa.

Đương nhiên, thứ thu hút sự chú ý nhất vẫn là Thiên Sứ đặc trưng của Hải Văn.

Lông vũ trắng tinh, giáp vàng óng, trường kiếm sắc bén, dung nhan thanh nhã.

Thiên Sứ, biểu tượng của sự thánh khiết, đại diện cho sự thuần khiết, trong mắt mọi người luôn là nơi tốt đẹp đặt Thiên Sứ lên cao.

Nhưng họ đã đánh giá thấp Thiên Sứ, Thiên Sứ không chỉ có vẻ ngoài xinh đẹp, mà còn có sức chiến đấu bùng nổ.

Mâu thuẫn giữa Hải Văn và Tiên Cung còn gay gắt hơn cả Người Khổng Lồ Băng Giá và Hắc Ám Tinh Linh.

Người Khổng Lồ Băng Giá và Hắc Ám Tinh Linh dù có đại chiến với Áo Đinh thế nào, Áo Đinh cũng không trục xuất họ khỏi Thế Giới Thụ, nhưng đối với Hải Văn, Áo Đinh lại không hề có nửa điểm thương xót.

Chính là vì Thiên Sứ đã giết chết con gái Áo Đinh, Áo Đinh tức giận mới ném Hải Văn đi.

Nhưng bây giờ Thiên Sứ đã trở lại.

Con người ngẩng đầu nhìn qua cánh cổng dịch chuyển không phải là những Thiên Sứ thánh khiết, mà là những Thiên Sứ đầy sát ý, hoàn toàn khác xa với những gì họ tưởng tượng.

Đương nhiên rồi, Thiên Sứ quả thực đều rất xinh đẹp, tóc vàng mắt xanh, vóc dáng cường tráng, chỉ là chẳng hề thánh thiện chút nào.

Hải Văn cũng là một nữ nhi quốc, tất cả Thiên Sứ đều là nữ giới.

Họ đến rồi, họ đến rồi.

Hắc Ám Tinh Linh đang hấp hối thất thần nhìn những Thiên Sứ đang đến gần, thì thầm với giọng tuyệt vọng.

Hắn biết Thiên Sứ là những kẻ cố chấp nhất trong Thập Đại Quốc, họ cho rằng chỉ có tư tưởng của họ là đúng, các sinh linh khác chẳng qua chỉ là ma vật, là mục tiêu săn bắn của họ.

Vì vậy, những Thiên Sứ cầm vũ khí sắc bén này còn được gọi là Thiên Sứ Săn Bắt, sự tàn bạo của họ sẽ không thay đổi vì vẻ ngoài xinh đẹp của họ.

Thiên Sứ xuyên qua trùng động, giáng lâm nhân gian, phủ thị chúng sinh.

Hoa lạp, hoa lạp, Thiên Sứ vỗ cánh với tần suất rất thấp, hoàn toàn không thể giúp họ bay lượn trên trời, nhưng tất cả các Thiên Sứ đều thực sự lơ lửng trên không trung với năng lực không thể tin được.

Dân chúng Luân Đôn không biết nên nói gì, đặc biệt là các tín đồ tôn giáo, trong lòng họ Thiên Sứ nên là môi giới kết nối nhân gian và Thiên Đường, họ được tạo thành từ không khí thuần khiết, nên mới có thể bay trên trời.

Nhưng những Thiên Sứ trước mắt này thực sự có chút khác thường, không những không khiến người ta cảm thấy gần gũi, ngược lại còn khiến người ta kính sợ.

Các Thiên Sứ cũng đang đánh giá loài người, họ đã rất lâu không đến Trung Đình này, loài người dường như cũng thay đổi rất nhiều.

Họ thậm chí còn nhìn thấy một người phụ nữ đeo đôi cánh kim loại xấu xí, lẽ nào loài người cũng muốn giả vờ làm Thiên Sứ sao.

Xấu xí quá.

Ôi trời, đây thực sự là Thiên Sứ sao.

Giản đã không biết nên nói gì, nàng đang hỗn loạn, khoảng thời gian này nàng đã đến Tiên Cung gặp Áo Đinh, giờ lại thấy Thiên Sứ, lẽ nào Địa Cầu thực sự sẽ trở thành một nơi tranh giành của các đại thần cổ đại sao.

Thác Nhĩ cũng không biết tình hình này là thế nào, y không hề biết còn có Thiên Sứ: Ta là Lôi Thần Thác Nhĩ, con trai của Áo Đinh, các ngươi là ai.

Thiên Sứ cầm vũ khí sắc bén đến đây rõ ràng không có ý tốt, nhưng Thác Nhĩ vẫn tiên lễ hậu binh.

Chương 1361

Con trai của Áo Đinh.

Các Thiên Sứ nhìn sang, đôi mắt đẹp bắn ra sự thù hận.

Đây là kẻ địch, một Thiên Sứ không cánh bay ra, đó chính là An Cát Lạp, trưởng nhóm Thiên Sứ Săn Bắt, cũng là em gái của Thác Nhĩ: Người của Tiên Cung, chúng ta là kẻ thù của các ngươi.

Hãy chuẩn bị chịu chết đi, Thiên Sứ đã trở lại.

Hải Văn vạn tuế.

Các Thiên Sứ phía sau nàng giơ cao trường kiếm, hoan hô rồi bắt đầu chiến đấu.

Phần lớn Thiên Sứ xông về phía Tiên Cung, một phần nhỏ Thiên Sứ xông đến giết Thác Nhĩ.

Thác Nhĩ ngớ người, y hoàn toàn không biết tình hình Thiên Sứ là thế nào, sao lại trở thành kẻ thù của Tiên Cung rồi.

Nhưng cục diện hiện tại khiến y không thể không ứng chiến.

Trường kiếm và cây búa va vào nhau, tia lửa bắn tung tóe.

Đại cảnh đã đến, nhưng điều này không phù hợp với kế hoạch của Đỗ Lan, hắn đến đây để tuyển người, không phải để xem Thiên Sứ và Tiên Cung đánh nhau: Ngải Lâm, chúng ta đi Tiên Cung công tác.

Mãn đại nhân, ông và Vạn Khoa về trước đi.

Đỗ Lan dùng xúc tu quấn lấy móng vuốt cơ khí của Ngải Lâm, được Ngải Lâm đưa bay lên.

Thác Nhĩ đánh bay mấy Thiên Sứ, thấy họ đều đi đến Tiên Cung cũng lập tức vung búa xuyên qua trùng động quay về Tiên Cung.

Trời đất ơi, loài người đã ngớ người ra, vốn tưởng là người ngoài hành tinh xâm lược, xem đến cuối lại thấy Thiên Sứ mới phát hiện sự việc hoàn toàn không đơn giản như vậy.

Có lẽ các tôn giáo trên thế giới đều phải viết lại, vì các vị thần của họ đều là người ngoài hành tinh, Thượng Đế có lẽ cũng không ngoại lệ.

Các chiến binh Anh Linh của Tiên Cung và Thiên Sứ đánh thành một khối, các trưởng nhóm Thiên Sứ trực tiếp xông vào, lấy sức nhàn đánh sức mệt, đánh cho binh sĩ Anh Linh vừa trải qua một trận chiến thất bại thảm hại.

May mắn là Thác Nhĩ đã trở lại, mới ổn định được phòng tuyến.

Thác Nhĩ có sức mạnh một mình địch trăm người, cây búa vung lên, Thiên Sứ liền bị đánh bay.

Khi Ngải Lâm đưa Đỗ Lan hạ cánh, Tiên Cung đã đại loạn, căn bản không ai quản họ.

Lần này là thật sự xuất ngoại, còn xuất đến tận Tiên Cung.

Ngải Lâm nhìn lên bầu trời, những Thiên Sứ có cánh linh hoạt hơn nhiều so với thuyền bay trên không của Tiên Cung.

Hơn nữa, kiếm của họ đều rất sắc bén, những phi thuyền cổ hủ của Tiên Cung đều bị một kiếm chém đôi.

Họ thực sự là những Thiên Sứ mà chúng ta tôn thờ sao.

Ngải Lâm cho biết lần đầu tiên nàng thấy Thiên Sứ đã bị thay đổi tam quan, Thiên Sứ quá bạo lực.

Nhưng nàng rất nhanh nghĩ rằng Thiên Sứ còn như vậy, vậy thì loài người họ hà tất phải che đậy chứ.

Thượng hành hạ hiệu, trước đây mọi người tự ràng buộc mình theo lời Thánh Kinh, đó là vì họ tin Thượng Đế là đại diện cho chân thiện mỹ, nhưng bây giờ phát hiện Thiên Sứ con trai Thượng Đế lại bạo lực đến vậy, hiển nhiên trước đây những gì họ kiên trì về chân thiện mỹ đều là sai, bạo lực mới là cách giải quyết mọi thứ chứ không phải cầu nguyện.

Sự xuất hiện của Thiên Sứ Săn Bắt có thể nói còn đáng sợ hơn cả người ngoài hành tinh xâm lược, bởi vì họ đã trực tiếp làm lung lay những giá trị quan mà các tín đồ đã kiên trì hàng trăm nghìn năm.

Đỗ Lan dẫn Ngải Lâm đi trên các con phố Tiên Cung, thỉnh thoảng còn dừng lại gõ gõ vào giáp Anh Linh, tất cả đều là giáp kim loại Oa Lộ Kim Thuộc, cũng có thể gọi là Thánh Y.

Tuy nhiên, so với Thánh Y trong Thánh Đấu Sĩthì kém một chút, vì những thứ này chỉ là kim loại Oa Lộ Kim Thuộc, không mang thần tính.

Thánh Y, đặc biệt là Thánh Y dính máu thần thì mạnh hơn nhiều so với kim loại Oa Lộ Kim Thuộc thuần túy.

Nhưng kim loại Oa Lộ Kim Thuộc ở thế giới này dù sao cũng đã là dược liệu đỉnh cao, nên vẫn cần thu thập.

Mang về có thể dùng để nâng cấp trang bị.

Cái Anh Linh nữ đã chết này có vóc dáng gần giống ngươi, ngươi hãy cởi bộ giáp Oa Lộ của nàng ra mặc vào, rồi ngươi về trước đi.

Đỗ Lan cũng tự mình chọn một bộ áo giáp Anh Linh có vóc dáng tương tự để thay.

Còn anh thì sao.

Ngải Lâm lo lắng Đỗ Lan bị kẹt lại ở Tiên Cung, thời cơ Cửu Đại Quốc kết nối đã qua, các trùng động bắt đầu biến mất, nếu trùng động đóng lại, Đỗ Lan sẽ bị mắc kẹt ở Tiên Cung.

Đừng lo cho ta, ta sẽ đi theo Hỗn Độn.

Đỗ Lan rất bình tĩnh: Hỗn Độn cùng ta tồn tại.

Ngải Lâm nghe vậy mới gật đầu: Nguyện Hỗn Độn cùng anh tồn tại.

Nói xong, nàng vỗ cánh bay về.

Đỗ Lan thì đi về phía nơi chiến đấu ác liệt nhất.

Thác Nhĩ đã đến bên cạnh phụ thân, họ đã bị một lượng lớn Thiên Sứ chặn đường trong cung điện.

Số ít chiến binh Anh Linh còn lại đang bảo vệ Áo Đinh, nhưng nhìn thấy cũng không thể chống đỡ được nữa.

Áo Đinh, đội Nữ Võ Thần mà ngươi tự hào đâu.

Phó trưởng nhóm Thiên Sứ Săn Bắt đắc ý hỏi.

Đương nhiên là đã chết hết rồi, một phần lớn nguyên nhân của Hoàng Hôn Chư Thần chính là do đội quân Nữ Võ Thần từng vang danh và đội quân tinh nhuệ của Hải Lạp xảy ra nội chiến, làm tiêu hao rất nhiều thực lực của Tiên Cung.

Và Áo Đinh lại chuyển sang phe Háp Phái, không còn duy trì quy mô lớn quân bị, khiến lực lượng phòng ngự của Tiên Cung giảm mạnh, cuối cùng Tiên Cung bị công phá.

Năm đó, đội quân của con gái cả Áo Đinh là Hải Lạp và đội quân Nữ Võ Thần chính là chủ lực tác chiến với Thiên Sứ, đương nhiên Thiên Sứ chỉ nhắc đến Nữ Võ Thần, hoàn toàn là vì các thành viên đội Nữ Võ Thần cũng toàn là nữ giới giống như Thiên Sứ.

Đối với đội quân cũng toàn là nữ giới, Thiên Sứ đương nhiên càng chú ý hơn, đặc biệt là năm đó Nữ Võ Thần còn từng đánh bại Thiên Sứ.

Thiên Sứ rất hay ghi thù, họ đương nhiên vẫn nhớ muốn tiêu diệt đội Nữ Võ Thần.

Thiên Sứ nuôi lớn con gái út của Áo Đinh, rồi để gia đình họ tự tương tàn, thủ đoạn này khiến người ta không rét mà run, ước chừng nếu nói ra không ai tin đây là việc Thiên Sứ làm.

Ác trên biển còn không tàn nhẫn như vậy.

Nhưng Thiên Sứ đã làm, còn bồi dưỡng An Cát Lạp trở thành đội trưởng Thiên Sứ Săn Bắt, để nàng dẫn dắt các Thiên Sứ xông đến Tiên Cung, rút đao đối đầu với phụ thân và ca ca.

An Cát Lạp cầm một thanh bảo kiếm dính máu xuyên qua các Thiên Sứ, đứng trước mặt Áo Đinh và Thác Nhĩ.

Thác Nhĩ nhìn vết máu trên kiếm của đối phương liền biết nàng đã giết không ít chiến binh Tiên Cung.

Nhất định phải bắt nàng trả giá, Thác Nhĩ siết chặt cây búa xông lên.

Đinh đang.

Cây búa nặng nề của Thác Nhĩ bị thanh bảo kiếm mỏng manh đỡ lấy, An Cát Lạp là một chiến sĩ sắc bén hơn cả Thác Nhĩ, tuy không có cánh, nàng đã nắm giữ thần lực.

Oanh.

An Cát Lạp vung kiếm giáng mạnh, đánh bay Thác Nhĩ.

Người Tiên Cung, hôm nay chính là ngày chết của ngươi.

An Cát Lạp nhảy vọt lên, trường kiếm nhắm thẳng vào yếu hại của Thác Nhĩ.

Đối mặt với địch nhân sát khí đằng đằng, Thác Nhĩ khó lòng chống đỡ, còn Áo Đinh lại như bị điện giật, bởi vì y cảm nhận được từ An

Cát Lạp một cỗ thần lực quen thuộc.

Cỗ thần lực vốn dĩ đã tiêu tán của cô con gái út của y.

Áo Đinh không khỏi nghĩ, lẽ nào Nữ Vương Thiên Sứ đã không giết chết con gái y, mà bí mật nuôi dưỡng nàng lớn lên.

Nhìn thái độ của An Cát Lạp liền biết nàng đã bị tiêm nhiễm tư tưởng Tiên Cung bằng kẻ thù, và tin tưởng không nghi ngờ, Áo Đinh biết dù mình có nói ra sự thật, nàng cũng sẽ không tin.

Con cái tự tương tàn, Áo Đinh càng thêm già yếu, y có tổng cộng bốn đứa con, chỉ có Thác Nhĩ khiến Áo Đinh an tâm.

Tuy Thác Nhĩ nhìn có vẻ là một thanh niên bồng bột, nhưng so với đại tỷ Hải Lạp chiến trời chiến đất, đứa con nuôi phản phúc Lạc Cơ, và cả An Cát Lạp bị tẩy não trước mắt này, Thác Nhĩ quả thực là một đứa trẻ ngoan.

Ngay trước đó Áo Đinh đã mất đi vợ, giờ cô con gái út tuy trở về, nhưng lại thành ra bộ dạng này, đối mặt với đủ mọi biến cố, Áo Đinh mệt mỏi cả thân lẫn tâm.

Tránh ra, tránh ra.

Đỗ Lan đẩy các Thiên Sứ ra, xuyên qua một đám con trai của thần cường tráng, nhận về vô số ánh mắt đằng đằng sát khí.

Khi Đỗ Lan chen vào vòng vây, các Thiên Sứ hận không thể giết chết tên mặc giáp Tiên Cung đáng ghét này.

Đỗ Lan thấy Thác Nhĩ lại bị đánh ngã, lần này còn mất cả cây búa.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Thác Nhĩ, Đỗ Lan cho rằng Thác Nhĩ vẫn còn quá non nớt.

Chương 1362

Sao lại không kinh ngạc được chứ, bản thân mình lại bị đánh đến mức mất cả cây búa, Thác Nhĩ không hề nương tay, mà là thật sự không đánh lại đối phương.

Trưởng nhóm Thiên Sứ Săn Bắt không phải nhờ quan hệ mà lên, An Cát Lạp đã được Thiên Sứ mạnh nhất tự mình giáo huấn, cộng thêm thần lực dồi dào trong cơ thể nàng, mạnh hơn nhiều so với Thác Nhĩ nửa vời này.

An Cát Lạp nhấc Thác Nhĩ lên, lưỡi kiếm đã đặt vào ngực y.

Thác Nhĩ đang tính toán tốc độ triệu hồi búa của mình và tốc độ kiếm của đối phương đâm vào cái nào nhanh hơn, cuối cùng lại tuyệt vọng phát hiện ra đối phương ra đòn cận chiến vẫn nhanh hơn.

Dừng tay, ta là cha ngươi.

Ngay khi Thác Nhĩ tuyệt vọng, lại có một âm thanh vang lên.

Mọi người đều nhìn sang, ai lại nói đùa phá hỏng không khí như vậy vào lúc này, Đỗ Lan mặc bộ giáp cướp được từ xác chết, bốn xúc tu chống đất, chiếm lấy góc nhìn tốt nhất để xem kịch.

Khụ khụ, ta là nói Áo Đinh là cha ngươi.

Đỗ Lan thầm nghĩ vị Thiên Sứ không cánh này quả thực không biết phối hợp, khi biết kẻ thù là cha mình, lẽ ra phải tuyệt vọng hét lên: KHÔNG.

Giết chết hắn.

An Cát Lạp hoàn toàn không biết Đỗ Lan đang nói nhảm gì, nàng ra lệnh cho các Thiên Sứ chém chết tên đáng ghét này.

Một loạt tiếng la hét trong trẻo, lông vũ bay lả tả trong cung điện, các chiến binh Anh Linh còn sống sót đều ngớ người, họ thậm chí còn nghi ngờ mình đang bị ảo giác.

Bởi vì cảnh tượng họ thấy không phải là Đỗ Lan bị kiếm đâm loạn xạ mà là các Thiên Sứ đông đảo từng người một bay tứ tán, từng người một ngã xuống đất.

Người đàn ông này là ai.

An Cát Lạp cuối cùng cũng phát hiện Thiên Sứ Săn Bắt bình thường không phải đối thủ của Đỗ Lan, nàng ném Thác Nhĩ xuống và trong nháy mắt đã giao chiến với Đỗ Lan.

Nhanh, gấp, động tác của hai người hoàn toàn vượt quá giới hạn của mắt thường, ánh kiếm quyền phong xé gió, không gian xung quanh tràn ngập dư uy chiêu thức, không ai có thể lại gần.

Lại gần sẽ bị thương, tham gia sẽ chết.

Những vết xước lớn xuất hiện trên các cung điện trang trí bằng kim loại Oa Lộ Kim Thuộc, thầm kể về cường độ siêu cấp của trận chiến giữa hai người.

Phụ thân, người đeo mặt nạ nói là thật sao.

Thác Nhĩ kinh ngạc trước sức mạnh của người đeo mặt nạ, nhưng càng kinh ngạc hơn với lời Đỗ Lan nói trước đó: Thiên Sứ không cánh kia thực sự là con gái của phụ thân, là em gái của con sao.

Áo Đinh gật đầu: Thần lực trong cơ thể nó không thể nói dối, nó chính là đứa con gái út của ta và Phất Lệ Giai, là em gái của con.

Sao con không biết.

Áo Đinh thầm nghĩ con còn nhiều chuyện không biết lắm, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể kể lại đầu đuôi câu chuyện một lượt: Ta vẫn luôn nghĩ nó đã bị Thiên Sứ giết chết, nhưng.

Mọi chuyện đã rõ ràng, Thiên Sứ là những kẻ cực kỳ xấu xa.

Em gái của mình lại bị Thiên Sứ biến thành kẻ thù của Tiên Cung, sự căm ghét của Thác Nhĩ đối với Thiên Sứ càng tăng thêm.

Lúc này Đỗ Lan và An Cát Lạp cũng cuối cùng đã tách ra, An Cát Lạp kinh nghi bất định nhìn kẻ phàm nhân có thể đánh ngang ngửa với nàng.

Còn Đỗ Lan rất hài lòng với vị này: Ta ở đây mời ngươi, Thiên Sứ không cánh An Cát Lạp, hãy nương tựa Hỗn Độn, trở thành một thành viên của Mặt Nạ Hội đi.

Không.

An Cát Lạp vô cùng bất mãn với Đỗ Lan, đặc biệt là hắn còn nói mình là con gái Áo Đinh, điều này quả thực là sỉ nhục cực lớn.

Tiếp tục chiến đấu, An Cát Lạp nhanh hơn, thanh kiếm sắc bén tránh được xúc tu đâm tới rồi mạnh mẽ vung xuống, chặt đứt xúc tu.

Làm y như vậy, An Cát Lạp chặt đứt tất cả các xúc tu cản trở: Phàm nhân, ta thừa nhận thực lực của ngươi rất mạnh, nhưng đến đây là kết thúc rồi.

Trường kiếm giơ cao, nhắm thẳng thiên linh cái của Đỗ Lan rồi bổ xuống, chiêu kiếm này không hề lưu tình.

Ta thấy được sự yếu đuối và nỗi sợ hãi của ngươi.

Đối mặt với sát khí kinh thiên, Đỗ Lan vẫn bình tĩnh: Ngươi biết lời ta nói là sự thật, thứ tình thân huyết thống đậm đặc mà ngươi không thể loại bỏ, không thể cắt đứt đang ảnh hưởng đến ngươi, nếu không thì ngươi đã giết chết Thác Nhĩ từ lâu rồi.

Không, ta sẽ dùng cái chết của ngươi để chứng minh lòng trung thành của ta với Nữ Vương Thiên Sứ.

Trường kiếm cách đỉnh đầu Đỗ Lan chỉ 0,03 cm, nhưng không thể tiến thêm một bước nào nữa.

Mọi người nhìn thấy các xúc tu bị chặt đứt của Đỗ Lan đung đưa, dường như cách không đã chặn đứng trường kiếm, nhưng nhìn kỹ có thể thấy từ vết cắt của xúc tu có một luồng lực lượng vô hình kéo dài ra, biến thành những xúc tu bán trong suốt đỡ lấy trường kiếm.

Đây là sức mạnh gì.

Thác Nhĩ phát hiện người đeo mặt nạ cũng đang trưởng thành theo cách không thể tin được, lần đầu gặp mặt hắn tuyệt đối không mạnh đến vậy.

Tâm trí ngươi đang loạn, ngươi là quân cờ của Thiên Sứ, bị Thiên Sứ nuôi lớn để trở thành sát thủ của Tiên Cung. ngươi không muốn ra tay giết chết cha và anh mình, nhưng lại không muốn phủ nhận những giáo dục mà ngươi đã nhận được cả đời.

Đỗ Lan tiếp tục nói: An Cát Lạp, hãy gia nhập chúng ta, Hỗn Độn sẽ mang lại cho ngươi sự bình tĩnh.

Ngươi sẽ đi cùng ta.

Thác Nhĩ thấy Đỗ Lan dường như đang thôi miên, thầm nghĩ không thể để muội muội bị cướp đi, vừa rồi y mới mất đi đệ đệ, giờ không thể mất đi muội muội nữa.

Lạc Cơ và Thác Nhĩ khi đi tìm sự giúp đỡ của Hắc Ám Tinh Linh, đương nhiên cũng bị tấn công, Lạc Cơ đã bị các chiến binh do Hắc Ám Tinh Linh để lại giết chết.

Thác Nhĩ hét lớn: Người đeo mặt nạ, dừng lại, ta sẽ không để bất kỳ ai mang muội muội ta đi.

Nhưng quá muộn rồi, An Cát Lạp đã buông trường kiếm, nàng thực sự cần một nơi mà cả Thiên Sứ lẫn Tiên Cung đều không thể quản lý.

Trước đó khi nàng suýt giết chết Thác Nhĩ, nàng đã thực sự do dự, lúc đó nàng đã biết mình và Tiên Cung có một mối liên hệ không thể cắt đứt.

Đỗ Lan xuất hiện, vừa vặn cho nàng một bậc thang để xuống, nếu cứ cương quyết tiếp tục, sẽ không có lợi cho ai cả, đi theo Đỗ Lan là lựa chọn tốt nhất.

Thác Nhĩ thấy người đeo mặt nạ chỉ vài lời đã muốn dụ dỗ em gái mình đi, còn muốn ngăn cản nhưng bị Áo Đinh chặn lại.

Áo Đinh biết kết quả như vậy là tốt rồi, cô con gái út của mình hiển nhiên là không thể quay về Tiên Cung, y chỉ có thể nhìn Đỗ Lan một cái, dường như đang chúc phúc Đỗ Lan hãy chăm sóc tốt con gái y.

Xuyên qua một đám Thiên Sứ và Anh Linh ngã xuống, Đỗ Lan và Thiên Sứ không cánh bước đi, lúc này trùng động bên ngoài đã đóng lại, Đỗ Lan biết họ phải đi đường vòng để trở về.

Đi thôi.

Hai người đều bay lên, trực tiếp tiến vào vũ trụ.

Thác Nhĩ nhìn Đỗ Lan tiến vào vũ trụ thầm nghĩ mình vẫn luôn đánh giá thấp hắn, hắn lẽ nào thực sự là người phát ngôn của Thần Hỗn Độn.

Nếu không thì phàm nhân làm sao có thể trực tiếp tiến vào vũ trụ.

Đỗ Lan quay đầu nhìn Tiên Cung, Tiên Cung không phải là một hành tinh, mà là một lục địa khổng lồ trôi nổi trong vũ trụ, đây là vùng đất kỳ tích nơi thần tộc ra đời, cũng là nơi đầu tiên sản xuất Oa Lộ

Kim Thuộc.

Quả thực là một nơi tốt, không thể không nói có những sinh mệnh vừa sinh ra đã nhận được phước lành.

Tiên Cung một nửa là núi một nửa là biển, cung điện thần tộc tọa lạc giữa biển và núi, cuối biển nước ào ào chảy vào vũ trụ, cầu vồng bắc qua đại dương xanh biếc gợn sóng.

Thực ra Đỗ Lan và An Cát Lạp hoàn toàn có thể qua cầu vồng về Địa Cầu, nhưng như vậy thì không thể đi vũ trụ được.

Vũ trụ rộng lớn như vậy, Đỗ Lan muốn xem.

Họ rời khỏi phạm vi thế lực của Thế Giới Thụ, rời khỏi Cửu Đại Quốc, sau đó tìm một phi thuyền cong cong, đi dạo trong vũ trụ rồi quay về Địa Cầu.

Đi thôi, Đỗ Lan tăng tốc, hóa thành một vệt sáng trong vũ trụ.

An Cát Lạp ngẩn người, nàng lúc này đang nghi ngờ Đỗ Lan rốt cuộc có phải là người không, không những có thể tiến vào vũ trụ mà lại còn có thể bay với tốc độ này.

Tốc độ này còn nhanh hơn nàng nữa.

An Cát Lạp chỉ có thể miễn cưỡng đuổi kịp, đây vẫn là kết quả Đỗ Lan cố ý giảm tốc độ để chăm sóc nàng.

Tại một hành tinh thuộc địa của Khắc Lý Đế Quốc, Đỗ Lan và An Cát Lạp hạ cánh xuống để điều chỉnh một chút.

An Cát Lạp đã thở hổn hển, cảm giác thần lực đều bị rút cạn, nếu không kịp thời tìm được hành tinh, nàng cảm thấy mình sẽ trở thành rác trôi nổi trong vũ trụ.

Lúc này, ánh mắt nàng nhìn Đỗ Lan tràn đầy nghi hoặc.

Không cần kinh ngạc, ta và ngươi đều như nhau, đều chẳng qua là những vai nhỏ bị lạc đường trong vũ trụ, chỉ là lòng ta có Hỗn Độn, nên không sợ cái chết, nhưng ngươi lại sẽ dao động khi sức cùng lực kiệt.

Tại sao phải kháng cự, cái chết không phải là kết thúc, đối với Hỗn Độn mà nói cái chết chỉ là sự khởi đầu.

Đỗ Lan nói.

An Cát Lạp không nghĩ vậy: Ta nghĩ ngươi đã hiểu lầm điều gì đó, ta đi theo ngươi, không phải vì ta tin những lời quỷ quái của ngươi, chỉ là vì tình huống lúc đó rất khó xử, ta buộc phải rời đi.

Đỗ Lan cũng không giận: Tiên Cung cũng thế, Hải Văn cũng thế, kỳ thực đều như nhau, chiến tranh của họ vốn dĩ không có bất kỳ ý nghĩa nào, nhưng lại kẹp ngươi ở giữa, khiến ngươi không được tự do.

Hôm nay Hải Văn đánh Tiên Cung, trước đây Tiên Cung cũng từng đánh Hải Văn, nếu truy cứu đến cùng, cả hai bên đều không phải thứ tốt lành gì, cho nên ngươi chỉ cần nương tựa Hỗn Độn là có thể thoát khỏi họ.

Lúc Đỗ Lan nói chuyện, quả thực đang dùng thôi miên, từng chút một ảnh hưởng tâm trí An Cát Lạp.

Nếu không thì, một vị thần như đối phương làm sao có thể lại nương tựa cái gì gọi là Hỗn Độn.

Những vị thần này của họ rất thực tế, cả đời đều nỗ lực vì mục tiêu của họ, vì mục tiêu không tiếc bỏ ra ngàn năm thời gian, tuyệt đối sẽ không bị tẩy não bằng vài ba câu nói.

Nhưng thôi miên thì khác, hoàn toàn có thể giúp Đỗ Lan nắm giữ nội tâm An Cát Lạp.

Nghe xong lời Đỗ Lan, An Cát Lạp cảm thấy quả thực là như vậy, nàng phải bỏ mặc Tiên Cung và Hải Văn, nàng là tự do, nàng không nên phiền não vì những chuyện này nữa.

Ngươi nói đúng, vậy chúng ta bây giờ nên làm gì.

Đỗ Lan lấy ra Dĩ Thái Lạp Tử: Giờ thì nên sửa lại xúc tu của ta.

Nói xong, bộ giáp Oa Lộ Kim Thuộc trên người Đỗ Lan như tan chảy bao bọc lấy Dĩ Thái Lạp Tử đã bị phong ấn, hai thứ hợp làm một, cuối cùng kim loại lỏng tiếp xúc với xúc tu bị chặt đứt và bắt đầu phục hồi.

Đỗ Lan khiến Dĩ Thái Lạp Tử cho rằng xúc tu này chính là vật chủ mới của nó, sau khi Dĩ Thái Lạp Tử tiến vào xúc tu, lại được bổ sung Oa Lộ Kim Thuộc, xúc tu này lập tức trở thành thần khí.

Hiện tại ngay cả khi đối đầu trực diện với búa của Lôi Thần cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa, khi xúc tu kéo dài ra còn tự động mang theo hiệu ứng Dĩ Thái Lạp Tử, cực kỳ ngầu.

Giờ thì nên đi kiếm một con thuyền bay.

Đỗ Lan nói, hắn cảm ứng một chút, phát hiện gần đó vừa vặn có một con thuyền bay khổng lồ, xem ra còn là một chiến hạm.

Chương 1363

Nhưng chiếc phi thuyền hình móng ngựa chữ U, đen xì, cũng khá xấu xí.

Đây là chiến hạm của Khắc Lý Đế Quốc.

An Cát Lạp cũng phát hiện ra đối phương, sau khi Hải Văn bị trục xuất khỏi Thế Giới Thụ, việc giao lưu với thế giới bên ngoài ngược lại trở nên thường xuyên hơn.

Bên ngoài Cửu Đại Quốc, còn có Khắc Lý Đế Quốc, hành tinh Sơn Đạt Nhĩ, Cực Địa Vũ Trụ và các thế lực khác.

Vũ trụ rất lớn, ngay cả là thần cũng không thể khám phá đến tận cùng.

Khắc Lý Đế Quốc không phải là một đế quốc thân thiện, nổi tiếng hiếu chiến, và còn là kẻ thù truyền kiếp với hành tinh Sơn Đạt Nhĩ, nhưng gần đây họ lại ký kết hiệp định hòa bình.

Tuy nhiên, rất nhiều người Khắc Lý không thừa nhận hiệp định hòa bình này, vẫn luôn âm thầm tính toán làm sao để tiêu diệt hành tinh Sơn Đạt Nhĩ.

Đỗ Lan lại có một ý hay, hắn lập tức hành động, khởi động thuyền bay hướng về vũ trụ vô định mà lái đi.

An Cát Lạp thấy Đỗ Lan rõ ràng đã lấy được thuyền bay, nhưng lại ném bỏ nó, vô cùng khó hiểu: Chúng ta không cần thuyền bay sao.

Chiếc thuyền bay kia rất phù hợp mà.

An Cát Lạp cho rằng Đỗ Lan có bị ngốc không.

Đỗ Lan lại nhìn chỉ huy La Nam đang tức giận vì mất thuyền bay, lộ ra nụ cười, thầm nghĩ quả nhiên là hắn.

Cái tên đã giao dịch với Diệt Bá, giúp Diệt Bá tìm kiếm Vô Hạn Bảo Thạch đó.

Bởi vì ta đã có ý hay hơn rồi, trong vũ trụ tư duy là vô hạn, đừng bị gò bó.

Nói xong Đỗ Lan vỗ tay một cái, năng lượng luyện kim mạnh mẽ đã luyện hóa một ngọn núi chứa đầy khoáng thạch.

Trước mặt Đỗ Lan xuất hiện một chiếc taxi, sơn màu xanh lá cây đậm, ở giữa có một dải màu vàng bao quanh bốn cánh cửa xe nối liền cản trước và sau.

Trên nóc xe có một hộp đèn màu trắng sáng chữ TAXI.

Chiếc taxi liên hành tinh đầu tiên trong vũ trụ được lắp đặt động cơ siêu tốc.

Sau đó Đỗ Lan lại vẫy tay, bản thân hắn mặc lên bộ đồng phục tài xế, còn An Cát Lạp mặc bộ đồng phục tiếp viên hàng không.

Tuy chỉ là taxi, nhưng dù sao cũng là du hành liên hành tinh, tiếp viên hàng không vẫn cần: Ta chính là tài xế taxi liên hành tinh đầu tiên của vũ trụ, còn ngươi chính là tiếp viên hàng không taxi liên hành tinh đầu tiên.

Sau đó Đỗ Lan làm ra vẻ nhìn La Nam vẫn đang trút giận: Xem kìa, hắn chính là khách hàng đầu tiên của chúng ta.

An Cát Lạp cho biết mình bây giờ rút lui còn kịp không.

Điều này quá Hỗn Độn.

La Nam hận không thể đánh chết tất cả những thuộc hạ đang trực ban, chiếc thuyền bay đang tiếp tế vậy mà lại biến mất.

Chuyện đùa gì vậy.

Nhưng ngay khi hắn định ra tay, một chiếc phi thuyền thu nhỏ đặc biệt đột nhiên dừng lại trước mặt hắn.

Taxi liên hành tinh, ông gọi xe phải không.

Đỗ Lan hạ cửa sổ xe xuống hỏi: Xin hỏi ông muốn đi đâu.

La Nam là người của nền văn minh bản địa vũ trụ, cho biết từ trước đến nay chưa từng nghe nói có cái gọi là taxi liên hành tinh.

Khách hàng, mời lên xe.

Cửa sau xe mở ra, một luồng lực hút kéo La Nam vào ghế sau.

La Nam suốt quá trình mờ mịt, còn chưa kịp phản ứng, cái tên cuồng chiến cực đoan đang chuẩn bị phá bỏ hiệp định hòa bình để mượn tay Diệt Bá hủy diệt hành tinh Sơn Đạt Nhĩ này đã cùng chiếc taxi đi đến vũ trụ.

Khách hàng, rốt cuộc ông muốn đi đâu.

La Nam mặt mày đen xì.

Đi đâu.

Đi Địa Ngục.

Nhưng hai người phía trước thì là vé một chiều.

Là một thành phần cấp tiến và cuồng chiến nổi tiếng của Khắc Lý Đế Quốc, La Nam lúc này sát khí đằng đằng, muốn dùng cây búa trong tay để tiêu diệt Đỗ Lan.

Khách hàng, ông muốn đi đâu.

Đỗ Lan trên ghế lái quay đầu nhìn La Nam ở phía sau: Là muốn đi thủ đô Khắc Lý hay hành tinh Sơn Đạt Nhĩ.

Đi Địa Ngục.

La Nam vung búa trong không gian chật hẹp của xe, muốn dùng cây búa cán dài trong tay đánh vào mặt Đỗ Lan.

Nhưng đúng lúc đó, La Nam lại bị dây an toàn trói chặt, dây an toàn dài đến không ngờ, trói La Nam thành xác ướp, căn bản không thể thoát thân, hắn nghe thấy tên tài xế đáng ghét kia lại nói một câu: đi Địa Ngục.

Chiếc taxi khởi động, động cơ siêu tốc ngay lập tức đưa họ vào trùng động thứ không gian.

La Nam thầm nghĩ, một phi hành khí nhỏ như vậy mà cũng có động cơ siêu tốc ư.

Đồng thời hắn nhìn thấy các con số trên đồng hồ phía trước còn nhanh hơn kim giây, đây đâu phải taxi, đây đơn giản là cướp tiền mà.

Đáng tiếc dây an toàn còn trói cả miệng La Nam lại, khiến hắn căn bản không thể nói được lời nào.

Oanh.

Đợi đến khi chiếc taxi rời khỏi trùng động, họ đã đến trước một hành tinh đỏ rực, nhìn là biết nơi đây cây cỏ không mọc, chỉ có vong linh và dã thú.

Hành tinh Địa Ngục đã đến, tổng cộng ba mươi vạn Khắc Lý tệ.

Đỗ Lan mỉm cười thu tiền.

La Nam bây giờ đã biết tên tài xế này không dễ đối phó, hắn trầm ngâm một chút, quyết định thỏa hiệp.

Đến Bất Mao Chi Địa, ta có một cuộc hẹn.

La Nam vốn dĩ đã chuẩn bị khởi hành đến Bất Mao Chi Địa, bởi vì trong lúc tiếp tế, hắn nhận được một thông tin liên lạc, nói rằng thứ hắn tìm đang ở Bất Mao Chi Địa.

Hạm đội chủ lực của La Nam đã đi trước rồi, vốn dĩ hắn chuẩn bị chỉ huy chiếc phi thuyền kỳ hạm đến hội quân.

Chỉ là không ngờ lại mất thuyền, còn gặp phải chiếc taxi kỳ lạ như vậy.

Tuy nhiên, chiếc taxi cũng chỉ đến đây mà thôi, chỉ cần La Nam hội quân với hạm đội chủ lực, thì hắn có thể tiêu diệt tất cả mọi người, sau đó tìm được Linh Cầu mà hắn muốn, giao nó cho Diệt Bá, cuối cùng để Diệt Bá giúp hủy diệt hành tinh Sơn Đạt Nhĩ.

Kế hoạch hoàn hảo.

Được thôi, khách hàng, Bất Mao Chi Địa.

Chiếc taxi khéo léo quay đầu, một lần nữa lao vào trùng động.

Bất Mao Chi Địa, là một đầu lâu khổng lồ do nhà sưu tập vũ trụ quản lý, đầu lâu lớn bằng một vệ tinh, người ta khai thác tủy xương để bào chế thuốc và chữa bệnh.

Đồng thời Bất Mao Chi Địa cũng là vùng tam bất quản, bên trong tràn ngập các phi vụ bất hợp pháp.

Còn về cái đầu lâu khổng lồ này rốt cuộc thuộc về ai, đương nhiên là thuộc về vị thần đã quản lý và tạo ra vũ trụ vào buổi bình minh của vũ trụ, dòng chảy thời gian dài đằng đẵng ngay cả thần cũng có thể bị giết chết.

Những vị thần đó đều rất lớn, nhưng bây giờ ngay cả hài cốt cũng rất khó tìm thấy.

Khi phí đường tăng lên đến tám mươi vạn, Bất Mao Chi Địa đã đến.

Một cái đầu lâu khổng lồ bị phủ kín bởi các kiến trúc.

La Nam cũng nhìn thấy hạm đội của mình, Ở đó, lái sát vào, ta sẽ trả tiền.

Hiện tại, chỉ huy hạm đội là Tinh Vân, con gái nuôi do Diệt Bá phái đến để giám sát La Nam, nàng là một người ngoài hành tinh nữ được cải tạo thành nửa người nửa máy móc.

Trung thành với Diệt Bá, đồng thời còn nỗ lực để giết chết chị gái đã phản bội Diệt Bá của mình.

Tinh Vân thấy La Nam bối rối bước ra từ một không gian chật hẹp, vẻ mặt đầy nghi hoặc: Kỳ hạm của ông đâu.

Đúng vậy, chiếc chiến hạm hình móng ngựa xấu xí đó đâu.

Các binh sĩ của La Nam cũng rất tò mò.

La Nam không muốn nói nhiều: Giết chết chúng.

Hắn chỉ tay vào Đỗ Lan và An Cát Lạp trong xe.

Đỗ Lan bật mở ghế phụ, đổi lấy ánh mắt khó hiểu của An Cát Lạp.

Đỗ Lan ý rằng không hiểu sao lại không hiểu điều này.

Mở cửa, thả Thiên Sứ.

Lúc này An Cát Lạp đã hiểu, nàng vẫy tay, từ cốp sau bay ra một thanh kiếm: Muốn đánh nhau, ta phụng bồi.

Đỗ Lan mở máy nghe nhạc, bật đài thu được, nghe nhạc ngoài hành tinh du dương và nhìn An Cát Lạp bắt nạt người ngoài hành tinh.

Thần của Tiên Cung, thể chất có một không hai trong vũ trụ, ngay cả Anh Linh đã được huấn luyện cũng không thể một mình tiêu diệt quân đội người ngoài hành tinh bình thường.

An Cát Lạp là thần, đồng thời còn được Thiên Sứ chiến đấu huấn luyện, vậy thì càng không phải hạng xoàng, cả vũ trụ có thể tìm được người đánh ngang ngửa với nàng cũng rất ít.

Chương 1364

Ngay cả Tinh Vân, con gái nuôi của Diệt Bá, cũng không phải đối thủ của An Cát Lạp, bị nàng ấn xuống đất mà chà đạp.

Tám mươi vạn, một đồng cũng không thiếu.

Xem An Cát Lạp đánh gần đủ rồi, Đỗ Lan mới xuống xe đòi tiền: Nếu không có tiền, thì dùng vũ khí của ông để thế nợ, vũ khí của ông chỉ là hợp kim thép nặng, nhưng cũng bán được giá tốt.

La Nam vẫn luôn im lặng, hắn đang quan sát chiêu thức của An Cát Lạp: Ngươi là người Hải Văn.

Ta đã sớm nghe nói trưởng nhóm Thiên Sứ Săn Bắt của Hải Văn là một người không cánh, không ngờ lại gặp ngươi.

La Nam trở nên thận trọng, La Nam cũng là một cao thủ, nếu không thì cũng sẽ không lọt vào mắt xanh của Diệt Bá.

Lực chiến đấu của La Nam tuyệt đối không thấp, thể chất cũng rất cường tráng, nhưng sau khi quan sát, hắn phát hiện kỹ năng chiến đấu của An Cát Lạp sắc bén vô song, e rằng mình không phải đối thủ.

Nếu các ngươi muốn tiền, ta sẽ đưa cho các ngươi, có lẽ ta còn có thể làm một giao dịch khác với các ngươi.

La Nam muốn thuê hai người này làm sát thủ: Tiền thì ta có rất nhiều, chỉ cần các ngươi giúp ta giành lại thứ đã bị người ta lấy trộm, ta có thể cho các ngươi rất nhiều tiền.

Im miệng, chúng ta là tài xế taxi liên hành tinh cao quý, sao có thể dùng tiền mà mua chuộc được.

Đỗ Lan chính nghĩa hùng hồn bảo vệ phẩm giá nhân cách của hắn với tư cách một tài xế lão luyện.

Một ngàn vạn.

La Nam lại nói.

Đỗ Lan không thèm: Taxi liên hành tinh, chỉ cung cấp dịch vụ cho những người có nhu cầu.

Mau trả tiền xe, nếu không ta có thể sẽ ra tay đó.

La Nam bất đắc dĩ đành phải trả tiền, cuối cùng nhận được một danh thiếp của Đỗ Lan.

Có nhu cầu thì gọi điện.

La Nam đi đến Bất Mao Chi Địa, còn ngược đãi Vệ Binh Dải Ngân Hà thì không kể đến, Đỗ Lan lái xe đi tìm khách hàng tiếp theo.

Hạ cánh xuống Bất Mao Chi Địa, khu vực này khắp nơi đều có hồ tủy xương.

Những thần tử của Thiên Thần Tổ này sau khi chết, còn phải dùng cơ thể để tạo phúc cho hậu thế.

Đáng tiếc đã quá hạn rồi.

Đỗ Lan nhìn những hồ tủy xương phát sáng xanh lục mà nói.

An Cát Lạp thầm nghĩ Thiên Thần Tổ đều là chuyện từ thời kỳ đầu vũ trụ, bây giờ vũ trụ đã không biết bao nhiêu ức vạn năm tuổi rồi, Thiên Thần Tổ quá hạn không phải là bình thường sao.

Hơn nữa, ngay cả khi quá hạn rồi, những tủy xương này vẫn vô cùng hiệu quả, có thể thấy Thiên Thần Tổ mạnh hơn nhiều so với các thần linh thời kỳ sau như Tiên Cung, Hải Văn.

Ít nhất An Cát Lạp biết máu và tủy xương của mình không có hiệu quả này, những thần linh như họ sau khi chết đừng nói là thi thể bảo tồn ức vạn năm, ngay cả khi còn sống đã rút cạn cơ thể rồi, chết đi sẽ không để lại gì.

Vì vậy An Cát Lạp không đồng tình với lời Đỗ Lan, vẫn đang hoài niệm về sự vĩ đại của Thiên Thần Tổ ngày xưa.

Thần linh hoài niệm thần linh thì, An Cát Lạp phát hiện Đỗ Lan đột nhiên nhếch mép, liền có một dự cảm chẳng lành.

Đỗ Lan thần thần bí bí đi về phía thiên linh cái của hộp sọ Thiên Thần Tổ, dường như muốn làm điều gì đó không thể tiết lộ.

An Cát Lạp vội vàng chạy tới, liền nghe thấy Đỗ Lan phía trước đột nhiên nói với nàng: Ngươi có biết thứ gì là mạnh nhất trên thế giới không.

Hỗn Độn.

An Cát Lạp thầm nghĩ họ không phải là tín đồ của Hỗn Độn sao, đương nhiên là Hỗn Độn, nàng bị thôi miên nên kiên định không nghi ngờ.

Sai, là một tồn tại còn đáng sợ hơn cả Hỗn Độn, họ mang đến niềm vui và sự hân hoan cho vô số người, nhưng lại mạnh mẽ không thể tin được, có thể đánh bại tất cả sinh mệnh trong vũ trụ này.

An Cát Lạp ngẩn người, nàng hoàn toàn không biết Đỗ Lan đang nói gì, chỉ có thể đợi Đỗ Lan tiếp tục.

Liền nghe Đỗ Lan chậm rãi nói: Những nhân vật hài hước mới là mạnh nhất thế giới.

Sức mạnh không có logic, không có lý lẽ, mới là vô giải nhất.

Đỗ Lan lấy ra Túi Gói Thời Gian: Đây chính là bằng chứng.

Nói xong, hắn dán Túi Gói Thời Gian nhỏ xíu lên thiên linh cái của hộp sọ, kim đồng hồ trên túi bắt đầu quay ngược.

Thiên Thần Tổ cũng không tránh khỏi bị đạo cụ của Sỉ Lạp Mộng Slapstick trên Dr.

Slump ảnh hưởng.

Đỗ Lan biết trong vũ trụ vẫn còn Thiên Thần Tổ sống sót, nhưng trong vũ trụ bao la thì không tìm được, ở đây vừa vặn có một cái có sẵn, liền phục sinh nó, sau đó lấy một ít máu và xương, mang về làm nghiên cứu.

Các thợ mỏ bận rộn ngày ngày khai thác tủy xương trên đầu lâu, nhưng vì khai thác nhiều quá, bây giờ chất lượng và số lượng tủy xương đều không còn được như trước.

Tủy xương là một thứ tốt, sau khi gia công có thể có rất nhiều công dụng, không chỉ dùng làm thuốc, mà còn có thể chế tạo ra nhiều thứ thú vị, thậm chí còn có thể làm thành pin lỏng hay gì đó, là nguyên dược liệu vô cùng quý giá trong vùng văn minh này.

Hôm nay lại là một ngày khai thác nhàm chán và vô vị, nhưng đột nhiên có người hét lên, mọi người nhìn sang chỉ thấy tủy xương mà người đó khai thác ra sáng trong suốt, giống như hổ phách.

Mọi người ngớ người, đã bao lâu rồi họ không thấy tủy xương thuần khiết như vậy.

Nhưng ngay khi họ xúm lại chuẩn bị chiếm lấy chỗ tốt đó, một nơi khác cũng phát ra tiếng hoan hô, sau đó tiếng hoan hô nối tiếp nhau, tất cả các nơi đều khai thác được tủy xương cực kỳ tinh khiết.

Nhưng sau tiếng hoan hô, mọi người chỉ cảm thấy sợ hãi, vì hiện tượng bất thường này dường như báo hiệu cái đầu lâu này đang phục sinh.

Quả thực đang phục sinh, rất nhanh dụng cụ khai thác của mọi người không còn khoan thủng được xương nữa, chất lượng xương đã phục hồi, cứng hơn và trẻ hơn. 107.

Các thợ mỏ kinh hoàng cực độ, thi nhau bỏ chạy.

Lạch cạch, trên xương cốt đột nhiên xuất hiện các dây leo hình cá voi, nhanh chóng lan rộng, bất kỳ ai bị dây leo đè lên đều chỉ có một kết cục là cái chết.

Những dây leo màu đỏ đó không phải thực vật mà là cơ bắp của Thiên Thần Tổ.

Tiếp đó, nhiều chất lỏng hơn ào ào phun ra từ đại não, trước khi có da, những máu tươi này vì chênh lệch áp suất mà phun vào vũ trụ.

Lúc này vũ trụ tràn ngập các phi thuyền đang chạy trốn, tất cả đều nhuộm đỏ.

Cư dân trong phi thuyền ngơ ngác nhìn mọi thứ, họ đã không còn lời nào để nói.

Đặc biệt là Vệ Binh Dải Ngân Hà vừa bị La Nam giày vò, Linh Cầu trên người họ đã bị La Nam cướp mất, lúc này họ chỉ có thể uất ức bị kẻ cướp kiểm soát.

May mắn là Tinh Tước trong Vệ Binh Dải Ngân Hà chính là do thủ lĩnh Dũng Độ của kẻ cướp nuôi lớn, tuy hai người thường xuyên bán đứng nhau, nhưng vào thời điểm then chốt vẫn sẽ tin tưởng đối phương.

Trước khi dị biến xảy ra, hai bên họ vừa đạt được thỏa thuận chuẩn bị cùng nhau đối phó La Nam, đến lúc đó Linh Cầu thuộc về Dũng Độ, coi như là tiền công.

Lúc này họ thực ra đều biết Linh Cầu thực chất chỉ là một cơ quan nghiêm ngặt, điều thực sự quan trọng là Vô Hạn Bảo Thạch bên trong quả cầu.

Trước khi vũ trụ ra đời, tồn tại sáu điểm kỳ dị, sau Vụ Nổ Lớn của vũ trụ, vũ trụ này ra đời, đồng thời sáu điểm kỳ dị biến thành sáu khối Vô Hạn Bảo Thạch, mỗi khối Vô Hạn Bảo Thạch đều sở hữu những sức mạnh khác nhau.

Ví dụ như Tâm Linh Bảo Thạch mà Diệt Bá đã đưa cho Lạc Cơ trước đó, có thể thao túng tâm trí con người. còn Khối Lập Phương Vũ Trụ ban đầu do loài người nắm giữ sau đó được đưa đến Tiên Cung là Không Gian Bảo Thạch, có thể hút năng lượng từ không gian khác, đương nhiên cũng có thể xuyên qua vũ trụ.

Dĩ Thái Lạp Tử mà Đỗ Lan cướp được là Hiện Thực Bảo Thạch, có thể biến một số ý nghĩ thành hiện thực, là Bảo Thạch khó sử dụng nhất. lúc này thứ La Nam có được là Sức Mạnh Bảo Thạch, đúng như tên gọi, chính là tăng cường sức mạnh.

Ngoài bốn thứ này ra, còn có hai khối Bảo Thạch Linh Hồn và Thời Gian vẫn chưa xuất hiện.

Trời ơi, đây lẽ nào là trò đùa Ngày Cá Tháng Tư sao.

Tinh Tước nhìn cái đầu lâu khổng lồ với máu thịt và cơ bắp đang phục sinh chỉ cảm thấy tam quan cần phải xây dựng lại, sức mạnh nào có thể tạo ra hiệu quả đáng sợ như vậy.

Thực ra lúc đầu họ đã chuẩn bị bán Linh Cầu với giá cao, vì họ căn bản không biết bên trong là gì, mãi đến khi đến chỗ nhà sưu tập này mới biết bên trong là Vô Hạn Bảo Thạch, đương nhiên cũng thấy được sức mạnh của Vô Hạn Bảo Thạch, hủy diệt và sáng tạo, trước đây đã được vô số sinh linh sử dụng, cũng đã hủy diệt vô số sinh linh.

Sinh linh sở hữu tất cả Sức Mạnh Bảo Thạch thậm chí chỉ cần một đòn nhẹ nhàng cũng có thể hủy diệt hành tinh, có thể thấy năng lực của Vô Hạn Bảo Thạch.

Đáng tiếc những cảnh tượng đó nói cho cùng vẫn còn quá xa vời so với hiện tại, nhưng Thiên Thần Tổ đang từng chút một phục hồi máu thịt trước mắt lại tuyệt đối không phải giả.

Dũng Độ cũng không biết trả lời cậu bé do mình nuôi lớn như thế nào, hắn tự nhận mình cũng đã xông pha vũ trụ, kiến thức rộng rãi, nhưng cũng chưa từng nghĩ Bất Mao Chi Địa lại phục sinh.

Đương nhiên hiện tại người tức giận nhất chính là nhà sưu tập, với tư cách là một sinh linh trường thọ, hắn đã dùng cả những năm tháng dài đằng đẵng của mình để thu thập những thứ mà hắn cảm thấy hứng thú, vì vậy hắn đặc biệt phát triển cái đầu lâu Thiên Thần Tổ này làm căn cứ của mình, tất cả các vật phẩm sưu tập của hắn đều ở trên đó, bây giờ hắn lại chỉ có thể mang theo số ít vật phẩm sưu tập của mình mà chạy trốn: Ta hận ngươi.

Nhà sưu tập không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể chỉ tay vào đại não mà trút giận.

Nhưng điều này vẫn chưa kết thúc, đại não chỉ là sự khởi đầu, tiếp theo sẽ là thân thể của nó.

Khi nhìn thấy cổ xuất hiện dưới đại não, mọi người liền biết nên lùi lại, nếu không họ có thể sẽ bị trường trọng lực trên người Thiên Thần Tổ bắt giữ, cuối cùng rơi vào người nó.

Thiên Thần Tổ đã giáng lâm, mở mắt là ban ngày, nhắm mắt là ban đêm.

Nó tuyệt đối là kỳ tích sinh mệnh mà vũ trụ đã sinh ra, là giới hạn của thể vật chất sinh mệnh.

Trên họ chính là những thần pháp tắc như Tử Vong và Vĩnh Hằng, và trên thần pháp tắc chính là thần khái niệm, ví dụ như Pháp Đình Sinh Mệnh hay gì đó.

Thần có rất nhiều loại: ví dụ như Áo Đinh là một loại thần linh sinh mệnh, bản thân thần không vượt ra ngoài phạm trù sinh mệnh, dù lợi hại đến mấy cũng là thể sinh mệnh.

Trên thần sinh mệnh là thần vật chất, dù lợi hại đến mấy cũng không thể thoát ly vật chất, trên thần vật chất là thần pháp tắc, trên thần pháp tắc là thần khái niệm, trên thần khái niệm là tác giả.

Thần sinh mệnh, thần vật chất, thần pháp tắc, thần khái niệm, tất cả đều là thần bẩm sinh, thần sinh mệnh và thần vật chất đều do huyết mạch quyết định, nên huyết mạch của họ luôn có hiệu quả đặc biệt.

Đỗ Lan tuy không phải thần, nhưng hắn thích thu thập máu thần.

Chương 1365

Những thứ này luôn là nguyên liệu thuốc rất tốt, có thể giúp hắn làm ra nhiều đạo cụ hữu ích, có thể dùng để lừa người.

Bởi vậy hiện tại, Đỗ Lan đã chế tạo một giàn khoan, dùng mũi khoan bằng chấn kim để khai thác một ít dầu mỏ màu đỏ trên thân vị thần này.

Ngươi điên rồi sao.

An Cát Lạp cho rằng Đỗ Lan đơn giản là đại nghịch bất đạo, hắn có biết mình đang làm gì không.

Hắn đây là bất kính với Thiên Thần Tổ.

Ta đã phục sinh nó, để nó hiến một ít máu thì có sao đâu.

Ngươi lẽ nào không biết hiến máu vô thường, lợi quốc lợi dân sao.

Vừa nói, Đỗ Lan đã bắt đầu khai quật.

Thiên Thần Tổ cảm thấy đau đớn, nhãn cầu di chuyển liền nhìn thấy Đỗ Lan đang khoan lỗ trên ngực nó, nó chậm rãi giơ tay chuẩn bị gạt giàn khoan đi.

Mọi người ở xa chỉ thấy Thiên Thần Tổ động đậy, một gã khổng lồ cao vạn mét dù chỉ vung tay cũng tạo ra thanh thế to lớn, các mảnh rác vũ trụ xung quanh đều bị cánh tay đánh bay thậm chí phát nổ, cánh tay đó tuyệt đối có thể hủy diệt tất cả các phi thuyền, lực đạo quá lớn, đơn giản là khai thiên lập địa.

Quả nhiên là vị thần sáng thế đầu tiên của vũ trụ, đại thần tối cao giám sát sự trưởng thành của vũ trụ.

Nhưng Đỗ Lan làm sao có thể để Thiên Thần Tổ ngăn cản đại kế lấy máu của hắn chứ, thấy tay đối phương vươn tới, Đỗ Lan liền mạnh mẽ vươn ra bốn xúc tu từ phía sau, Dĩ Thái Lạp Tử ảo ảnh kéo dài ra chặn đứng bàn tay đang tới.

Đương nhiên đây là cách dùng sai của Hiện Thực Bảo Thạch, nhưng Đỗ Lan mặc kệ, hắn thích dùng thế nào thì dùng thế đó.

Đó là người Tiên Cung sao.

Nhà sưu tập cũng phát hiện ra Đỗ Lan và An Cát Lạp, ánh mắt hắn lão luyện, nhìn thấu bản chất qua hiện tượng, phát hiện thần lực trong cơ thể An Cát Lạp.

Nhưng hắn lại không thể nhìn thấu Đỗ Lan, chỉ biết Đỗ Lan là một gã điên cuồng và lợi hại.

Tuy nhiên hắn rất nhanh không còn bận tâm nữa, hắn chăm chú nhìn vào thân thể còn nguyên vẹn của Thiên Thần Tổ, thầm nghĩ đây có lẽ sẽ trở thành vật phẩm sưu tập tốt nhất của mình.

Nhà sưu tập muốn sưu tập Thiên Thần: Liên hệ giúp ta hai người ở ngực Thiên Thần Tổ, ta muốn nói chuyện làm ăn với họ.

Dàn khoan không ổn định, Thiên Thần Tổ rất kháng cự hành vi đào bới rút máu trên người hắn của Đỗ Lan.

Nhưng Đỗ Lan chỉ muốn đục một lỗ thôi, đâu có chết, cùng lắm thì máu tươi phun trào.

Bởi vì huyết áp của Thiên Thần Tổ rất cao, một khi đục thủng, máu nhất định sẽ phun thẳng ra vũ trụ.

Nhưng năng lực tự lành của Thiên Thần Tổ cũng rất mạnh, sẽ nhanh chóng bịt kín vết thương.

Đỗ Lan phía sau, xúc tu được Hiện Thực Bảo Thạch gia trì tách ra, khống chế tay chân còn lại của Thiên Thần Tổ, khiến hắn hoàn toàn không thể động đậy.

Sau đó Đỗ Lan dốc sức đào.

Cuối cùng máu tươi cũng phun ra, An Cát Lạp không kịp tránh bị phun đầy người.

Còn Đỗ Lan nhanh chóng dùng ống bắt đầu rút máu, bên cạnh có mấy cái thùng dầu lớn, rút đầy là được.

Thể tích của Thiên Thần Tổ lớn như vậy, rút ngần này máu căn bản không đáng kể.

Đúng lúc công việc bắt đầu thuận lợi, một người ngoài hành tinh tự xưng là thuộc hạ của Nhà Sưu Tầm bay tới.

Ông chủ của tôi muốn nói chuyện làm ăn với anh.

Người ngoài hành tinh hét lên, vẻ mặt hắn rất sợ hãi, nhưng vì Nhà Sưu Tầm ra giá cao, trọng thưởng tất có kẻ dũng, tên ngoài hành tinh thiếu tiền này mới dám tới, nhưng hắn vẫn sợ.

Làm ăn gì.

Đỗ Lan tùy ý nói, lúc này hắn rút cái mũi khoan Chấn Kim dính đầy máu Thiên Thần Tổ ra, thầm nghĩ mũi khoan này giờ cũng thành thần khí rồi nhỉ, được thần huyết gia trì mà.

Hắn muốn anh vận chuyển Thiên Thần này đến nơi hắn chỉ định, hắn sẽ cho anh thù lao đủ để mua một hành tinh.

Người nhân viên nói.

Tuy nhiên Đỗ Lan không cần, Thiên Thần Tổ là tự do, hắn thuộc về vũ trụ, vậy nên tôi muốn phóng sinh hắn.

Phóng sinh.

An Cát Lạp thầm nghĩ người Địa Cầu không phải chỉ vì thần mà đi phóng sinh động vật nhỏ thôi sao, hôm nay coi như đã được chứng kiến người phóng sinh thần.

Đỗ Lan quả nhiên là người khó lường, hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Tên nhân viên vừa nghe Đỗ Lan không đồng ý, cũng không dám ở lâu, liền ba chân bốn cẳng chạy mất.

Nhà Sưu Tầm nhận được câu trả lời có chút tức giận, ngay cả mặt mũi của mình cũng không cho.

Người kia cũng quá không xem mình là Nhà Sưu Tầm ra gì, dù sao hắn cũng là một trong những sinh linh tồn tại sớm nhất trong vũ trụ, tuy không mạnh mẽ như thần, nhưng tuổi thọ vô tận đã giúp hắn uyên bác hiểu biết rất nhiều bí mật vũ trụ, sao cũng là một người có máu mặt.

Thế nhưng nhìn thấy bộ dạng Đỗ Lan chế phục Thiên Thần Tổ, Nhà Sưu Tầm thật sự không dám nói mình có thể đánh bại Đỗ Lan.

Cuối cùng hắn đành bỏ cuộc, chỉ có thể phái người đi gắn thiết bị theo dõi lên người Thiên Thần Tổ, những chuyện khác tính sau.

Thiên Thần Tổ biến mất, Đỗ Lan sau khi rút máu xong liền phóng sinh hắn, sinh mệnh thể khổng lồ trong nháy mắt lẩn vào vũ trụ biến mất không dấu vết, sự cường hãn của hắn có thể thấy rõ.

Đỗ Lan thấy vậy, cảm thấy máu Thiên Thần Tổ hoàn toàn có thể dùng để vận hành động cơ cong, giống như dầu mỏ có nhiều công dụng.

Chúng ta cũng đi thôi.

Đỗ Lan triệu hồi chiếc taxi, chất mấy thùng dầu lên rồi lao vào trùng động biến mất.

Nhất thời, thân phận của hai người đã gây ra vô số suy đoán.

Đương nhiên, việc Thiên Thần Tổ tại sao lại phục sinh càng khiến người ta không thể hiểu nổi, có người nói cái đầu lâu vốn dĩ chưa chết mà chỉ đang ngủ đông, đến lúc thì phục sinh.

Đương nhiên, thuyết này bị bác bỏ là vô giá trị, ai cũng biết điều đó là không thể, ai lại ngủ đông đến mức chỉ còn mỗi cái đầu lâu.

Đương nhiên cũng có người nói đây có thể là Vô Hạn Bảo Thạch, là Vô Hạn Bảo Thạch khống chế thời gian, hơn nữa lại nằm trên người hai người thần bí kia.

Thuyết này đáng tin cậy hơn nhiều, bởi vì Vô Hạn Bảo Thạch rất lợi hại, Thời Gian Bảo Thạch điều khiển thời gian đảo ngược là điều có thể.

Đương nhiên còn có những thuyết khác, không thể kể hết, nhưng nói chung mọi người đều cho rằng sự phục sinh của Thiên Thần Tổ có liên quan đến hai người thần bí kia.

Vậy thì hai người thần bí kia là ai.

Tại sao họ lại lái taxi.

Đáng tiếc hoàn toàn không có manh mối, có người nói đây có thể là thuộc hạ của Diệt Bá, có người nói họ có thể là tín đồ của Ngũ Đại Thần thời viễn cổ, chuẩn bị tái hiện thời đại thần linh cổ đại.

Ngân Hà Hộ Vệ Đội tuy cũng tò mò, nhưng hiện tại họ đành phải gấp rút tới Sơn Đạt Nhĩ Tinh, để ngăn chặn La Nam, tiện thể đoạt lại Sức Mạnh Bảo Thạch.

Lúc này La Nam đã có được Sức Mạnh Bảo Thạch, hắn không chút do dự phản bội Diệt Bá, chuẩn bị dựa vào sức một mình hủy diệt Sơn Đạt Nhĩ Tinh, hắn căn bản không cần Diệt Bá ra tay, trái lại hắn muốn trở thành Diệt Bá thứ hai.

Có Sức Mạnh Bảo Thạch, lực chiến đấu của La Nam tăng vọt, nhưng hắn còn chưa nắm giữ toàn bộ sức mạnh của Sức Mạnh Bảo Thạch đã bắt đầu bành trướng, vội vàng muốn thử sức.

Điều đó chứng tỏ phản diện không chết vì nói nhiều thì cũng chết vì quá tự tin. 108.

La Nam tuyên bố mọi người hãy tránh ra, hắn muốn biểu diễn một phen rồi, hắn cảm giác mình có lợi thế rất lớn, thế là hắn lái chiến hạm mới cướp được lao về phía Sơn Đạt Nhĩ Tinh, đúng là thanh thế vang dội, trống trận vang trời, cờ xí bay phấp phới, chỉ sợ kẻ địch không biết La Nam hắn đã đến.

Để chống lại sự xâm lược của La Nam, các hạm đội các bên dốc toàn lực, tạo thành mạng lưới phòng ngự, còn Ngân Hà Hộ Vệ Đội với tư cách là lực lượng chiến đấu chính tiến hành đột kích, họ phải đối mặt trực diện với La Nam.

Đỗ Lan nhìn bầu trời với một mạng lưới ma trận khổng lồ do các chiến cơ của Tân Tinh Quân Đoàn tạo thành để chặn phi thuyền, thầm nghĩ cái này có gì khác biệt với lưới đánh cá bắt cá voi đâu.

Thủ đô vốn dĩ sạch sẽ không tì vết, giờ đây tràn ngập rác rưởi.

Đỗ Lan liền lợi dụng cơ hội này đến tổng bộ Tân Tinh Quân Đoàn, đây cũng là sở chỉ huy tác chiến.

Tân Tinh Quân Đoàn là lực lượng quân sự chủ yếu của Sơn Đạt Nhĩ Tinh, đồng thời cũng là người duy trì hòa bình trật tự của toàn bộ tinh hệ, được mệnh danh là cảnh sát vũ trụ.

Lực chiến đấu của Tân Tinh Quân Đoàn cực kỳ cường hãn, Sơn Đạt Nhĩ Tinh có thể trong thời gian cực ngắn triệu tập mấy vạn chiến cơ của Tân Tinh Quân Đoàn, và lực lượng này hoàn toàn có thể bao quát mọi bộ phận của tinh hệ.

Vì vậy, đế quốc Khắc Lý tuy nhìn Sơn Đạt Nhĩ Tinh không thuận mắt, nhưng vì sự tồn tại của Tân Tinh Quân Đoàn, đế quốc Khắc Lý cũng chỉ có thể bất đắc dĩ ký hiệp định hòa bình.

La Nam lúc này cậy vào Sức Mạnh Bảo Thạch vừa có được mà muốn tấn công Sơn Đạt Nhĩ Tinh cũng quá ngây thơ, nhưng sự ngây thơ của hắn lại vừa hay cho Đỗ Lan cơ hội được chứng kiến bí mật ẩn giấu của Tân Tinh Quân Đoàn.

Xúc tu trạng thái hạt tử biến hóa khó lường, lúc tiến lúc lùi, đánh úp trái phải khiến những vệ sĩ người ngoài hành tinh có thể chất siêu việt loài người này ngã lăn.

Đây là thời đại vũ trụ, dược tề cường hóa vô số kể, muốn mạnh thì uống thuốc là được, càng không cần nói còn có đủ loại công nghệ cao, thông qua phẫu thuật cải tạo hoặc trang bị phụ trợ đều có thể khiến người ta có được siêu năng lực.

Nhưng Đỗ Lan và An Cát Lạp càng mạnh hơn, xe của họ đậu ngay cửa, sau đó một đường đánh thẳng vào cơ sở dữ liệu chính của Tân Tinh Quân Đoàn.

Từ đó hiểu được rất nhiều thứ, ví dụ: trong mắt Tân Tinh Quân Đoàn, Diệt Bá thuộc loại bạo quân. còn Ngũ Đại Thần của vũ trụ thuộc về truyền thuyết, trong vũ trụ tuy có rất nhiều di tích Ngũ Đại Thần, nhưng không mấy ai thật sự thấy Ngũ Đại Thần.

Ngũ Đại Thần: Vĩnh Hằng, Tử Vong, Yên Diệt, Vô Hạn, Thôn Tinh.

Vĩnh Hằng đại diện cho tồn tại, Tử Vong đại diện cho cái chết, Yên Diệt đại diện cho sự biến mất, Vô Hạn đại diện cho sự biến hóa, Thôn Tinh đại diện cho sự giao thế tân cũ.

Ngũ Đại Thần xác thực là có tồn tại, chỉ là rất ít người hoặc nền văn minh có may mắn được gặp họ.

Chương 1366

Nhưng những sinh mệnh thể đã từng gặp Ngũ Đại Thần không ai là không đỉnh lễ mô bái, xây dựng thần điện cung phụng.

Đương nhiên, trong các ghi chép không thiếu đủ loại công nghệ cao và siêu cấp tội phạm, thậm chí còn có ghi chép về việc người Tề Tháp Thụy Tinh xâm lược Địa Cầu, chỉ là lần đó Tân Tinh Quân Đoàn còn chưa chuẩn bị xong, Địa Cầu đã tự mình đánh lui quân xâm lược.

Những tình báo này đối với Đỗ Lan đều rất quan trọng, chỉ là đợi khi hắn xem xong, hắn và An Cát Lạp đã bị Tân Tinh Quân Đoàn tinh nhuệ bao vây.

Những Tân Tinh Quân Đoàn số ít này mỗi người đều mặc áo bó sát, đội mũ giáp vàng, trước ngực có vầng sáng hình tròn khổng lồ, họ là những vệ binh phòng tuyến cuối cùng, họ tuyệt đối sẽ không để bất kỳ kẻ xâm nhập nào chạy thoát.

Những thợ mỏ bận rộn ngày ngày khai thác tủy xương trên cái đầu lâu, nhưng vì khai thác quá nhiều, hiện tại chất lượng và số lượng tủy xương đều không còn tốt như trước.

Tủy xương là một thứ tốt, sau khi gia công có thể có rất nhiều công dụng, không chỉ dùng làm thuốc, còn có thể chế tạo nhiều thứ thú vị, thậm chí còn có thể làm thành pin lỏng, v. v. là một loại nguyên dược liệu vô cùng quý giá trong vòng văn minh này.

Hôm nay lại là một ngày khai thác nhàm chán và khô khan, nhưng đột nhiên có người hét lên, mọi người nhìn lại chỉ thấy tủy xương hắn khai thác ra trong suốt như hổ phách.

Mọi người sững sờ, họ đã bao lâu rồi không nhìn thấy tủy xương thuần khiết như vậy.

Nhưng đúng lúc họ đang xúm lại chuẩn bị chiếm lấy chỗ tốt, một nơi khác cũng vang lên tiếng reo hò, sau đó tiếng reo hò vang lên khắp nơi, tất cả các chỗ khai thác tủy xương đều trở nên cực kỳ thuần khiết.

Nhưng sau tiếng reo hò, mọi người chỉ cảm thấy sợ hãi, bởi vì hiện tượng bất thường này dường như báo hiệu cái đầu lâu này đang phục hồi.

Đúng là đang phục hồi, rất nhanh công cụ khai thác của mọi người không thể khoan thủng xương nữa, kết cấu xương đã phục hồi, càng thêm kiên cố và tươi trẻ.

Các thợ mỏ hoảng sợ cực độ, lũ lượt bỏ chạy.

Tích lý ba lạp, trên xương cốt đột nhiên xuất hiện những dây leo màu đỏ thẫm, nhanh chóng lan rộng, bất kỳ ai bị dây leo đè lên đều chỉ có một kết cục là cái chết.

Những dây leo màu đỏ đó không phải thực vật mà là cơ bắp của Thiên Thần Tổ.

Tiếp đó, nhiều chất lỏng hơn ào ào phun ra từ đại não, trước khi có da thịt, những dòng máu tươi này vì chênh lệch áp suất mà phun vào vũ trụ.

Lúc này, khắp vũ trụ toàn là phi thuyền đang chạy trốn, tất cả đều bị nhuộm đỏ.

Cư dân trong phi thuyền ngây ngốc nhìn mọi thứ, họ đã mất đi lời nói.

Đặc biệt là Ngân Hà Hộ Vệ Đội vừa bị La Nam giày vò, Linh Cầu trên người họ đã bị La Nam cướp đi, lúc này họ chỉ có thể uất ức bị Kẻ Cướp Bóc khống chế.

May mắn là Tinh Tước trong Ngân Hà Hộ Vệ Đội được Dũng Độ, thủ lĩnh của Kẻ Cướp Bóc, nuôi lớn, tuy hai người thường xuyên bán đứng nhau, nhưng vào thời khắc quan trọng vẫn sẽ tin tưởng đối phương.

Trước khi dị biến xảy ra, hai bên họ vừa đạt được thỏa thuận chuẩn bị cùng nhau đối phó La Nam, đến lúc đó Linh Cầu sẽ thuộc về Dũng Độ, coi như là tiền công.

Lúc này họ thực ra đều biết Linh Cầu chỉ là một cơ quan tinh vi, điều thực sự quan trọng là Vô Hạn Bảo Thạch bên trong quả cầu.

Trước khi vũ trụ ra đời, tồn tại sáu điểm kỳ dị, sau Vụ Nổ Lớn của vũ trụ, vũ trụ này ra đời, đồng thời sáu điểm kỳ dị biến thành sáu khối Vô Hạn Bảo Thạch, mỗi khối Vô Hạn Bảo Thạch đều sở hữu sức mạnh khác nhau.

Ví dụ như trước đây Diệt Bá từng cho Lạc Cơ Tâm Linh Bảo Thạch, có thể siêu khống chế lòng người. còn Vũ Trụ Ma Phương ban đầu do loài người nắm giữ sau đó được đưa đến Tiên Cung là Không Gian Bảo Thạch, có thể hút năng lượng từ không gian khác, đương nhiên cũng có thể xuyên toa vũ trụ.

Thạch Anh Đa Tinh bị Đỗ Lan cướp được là Hiện Thực Bảo Thạch, có thể biến một số ý tưởng thành hiện thực, là bảo thạch khó sử dụng nhất. lúc này La Nam có được là Sức Mạnh Bảo Thạch, đúng như tên gọi, chính là tăng cường sức mạnh.

Ngoài bốn cái này ra, còn có hai khối bảo thạch Linh Hồn và Thời Gian vẫn chưa xuất hiện.

Chà chà, đây chẳng lẽ là trò đùa Cá Tháng Tư sao.

Tinh Tước nhìn cái đầu lâu khổng lồ đang phục hồi gân cốt và cơ bắp chỉ cảm thấy tam quan cần được xây dựng lại, sức mạnh gì có thể tạo ra hiệu ứng đáng sợ như vậy.

Thực ra lúc ban đầu họ định bán Linh Cầu với giá cao, vì họ căn bản không biết bên trong là gì, mãi đến khi ở chỗ Nhà Sưu Tầm mới biết bên trong là Vô Hạn Bảo Thạch, đương nhiên cũng đã thấy sức mạnh của Vô Hạn Bảo Thạch, hủy diệt và sáng tạo, trong quá khứ đã được vô số sinh linh sử dụng, cũng đã hủy diệt vô số sinh linh.

Sinh linh sở hữu Sức Mạnh Bảo Thạch thậm chí chỉ cần một đòn nhẹ cũng có thể hủy diệt hành tinh, có thể thấy năng lực của Vô Hạn Bảo Thạch.

Đáng tiếc những cảnh tượng đó nói cho cùng vẫn quá xa vời so với hiện tại, nhưng Thiên Thần Tổ đang từng chút một phục hồi xương thịt trước mắt tuyệt đối không phải giả.

Dũng Độ cũng không biết phải trả lời cậu bé được mình nuôi lớn thế nào, hắn tự nhận mình cũng là người xông pha vũ trụ kiến thức rộng rãi, nhưng cũng chưa từng nghĩ đến một nơi hoang tàn lại có thể phục sinh.

Đương nhiên, lúc này người tức giận nhất chính là Nhà Sưu Tầm, là một sinh linh trường thọ, hắn đã dùng tuổi thọ dài đằng đẵng của mình để sưu tập những thứ hắn hứng thú, vì thế hắn đặc biệt phát triển cái đầu lâu Thiên Thần Tổ này làm căn cứ của mình, tất cả vật phẩm sưu tầm của hắn đều ở trên đó.

Bây giờ hắn lại chỉ có thể mang theo một ít vật phẩm sưu tầm của mình mà chạy trối chết: Ta hận ngươi.

Nhà Sưu Tầm không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể chỉ vào cái đại não mà trút giận.

Nhưng điều này vẫn chưa kết thúc, đại não chỉ là khởi đầu, tiếp theo sẽ là cơ thể của hắn.

Khi nhìn thấy cái cổ xuất hiện dưới cái đầu, mọi người liền biết phải lùi lại, nếu không họ có thể bị trường trọng lực trên người Thiên Thần Tổ bắt giữ, cuối cùng rơi vỡ trên người hắn.

Thiên Thần Tổ đã giáng lâm, mở mắt là ban ngày, nhắm mắt là đêm tối.

Hắn tuyệt đối là kỳ tích sinh mệnh do vũ trụ sinh ra, là cực hạn của sinh mệnh thể vật chất.

Trên họ chính là Tử Vong và Vĩnh Hằng, những pháp tắc thần đó, và trên pháp tắc thần chính là khái niệm thần, ví dụ như Tòa Án Sinh Mệnh, v. v.

Thần có rất nhiều loại: ví dụ như thần linh như Odin có thể tính là sinh mệnh thần, bản thân thần không siêu thoát khỏi phạm trù sinh mệnh, dù mạnh đến mấy cũng là sinh mệnh thể.

Trên sinh mệnh thần chính là vật chất thần, dù mạnh đến mấy cũng không thể thoát ly vật chất, trên vật chất thần là pháp tắc thần, trên pháp tắc thần là khái niệm thần, trên khái niệm thần chính là tác giả.

Sinh mệnh thần, vật chất thần, pháp tắc thần, khái niệm thần, tất cả đều là bẩm sinh đã là thần, sinh mệnh thần và vật chất thần toàn là do huyết mạch quyết định, vì vậy huyết mạch của họ luôn có hiệu quả đặc biệt.

Đỗ Lan tuy không phải thần, nhưng hắn lại thích sưu tập thần huyết.

Những thứ này luôn là nguyên liệu dược liệu cực kỳ tốt, có thể khiến hắn chế tạo ra rất nhiều đạo cụ hữu ích, có thể dùng để lừa người.

Bởi vậy hiện tại, Đỗ Lan đã chế tạo một dàn khoan, dùng mũi khoan Chấn Kim để khai thác một ít dầu mỏ màu đỏ trên người tôn thần này.

Ngươi điên rồi sao.

An Cát Lạp nói Đỗ Lan quả thực là đại nghịch bất đạo, hắn có biết mình đang làm gì không.

Hắn đang bất kính với Thiên Thần Tổ.

Ta còn phục sinh hắn, để hắn quyên chút máu thì có gì chứ.

Ngươi chẳng lẽ không biết hiến máu vô thường, lợi nước lợi dân sao.

Vừa nói Đỗ Lan đã bắt đầu khai quật.

Thiên Thần Tổ cảm thấy đau đớn, nhãn cầu chuyển động liền thấy Đỗ Lan đang đục lỗ trên ngực hắn, hắn chậm rãi nâng tay chuẩn bị hất văng dàn khoan. 109.

Ngân Hà Hộ Vệ Đội, đội ngũ Kẻ Cướp Bóc, Tân Tinh Quân Đoàn toàn lực chống đỡ, nhất thời bầu trời trở thành chiến trường, khói lửa thành mây, mảnh vỡ thành mưa.

Quả nhiên là thần sáng thế ban đầu của vũ trụ, đại thần tối cao giám sát sự trưởng thành của vũ trụ.

Nhưng Đỗ Lan làm sao có thể để Thiên Thần Tổ ngăn cản đại kế rút máu của mình chứ, thấy tay đối phương vươn tới, sau lưng Đỗ Lan đột nhiên vươn ra bốn xúc tu, hóa thành hạt tử kéo dài ra, cứng rắn chặn đứng bàn tay đang tới.

Đương nhiên đây là cách dùng sai của Hiện Thực Bảo Thạch, nhưng Đỗ Lan không quan tâm, hắn thích dùng thế nào thì dùng thế đó.

Đó là người Tiên Cung.

Nhà Sưu Tầm cũng phát hiện ra Đỗ Lan và An Cát Lạp, ánh mắt hắn lão luyện, xuyên qua hiện tượng nhìn bản chất mà phát hiện thần lực trong cơ thể An Cát Lạp.

Nhưng hắn lại không thể nhìn thấu Đỗ Lan, chỉ biết Đỗ Lan là một gã vừa điên cuồng vừa lợi hại.

Tuy nhiên hắn rất nhanh không còn bận tâm nữa, hắn chăm chú nhìn vào cơ thể hoàn chỉnh của Thiên Thần Tổ, thầm nghĩ thứ này có lẽ sẽ trở thành vật phẩm sưu tầm tốt nhất của mình.

Nhà Sưu Tầm muốn sưu tầm Thiên Thần: Hãy liên hệ với hai người ở ngực Thiên Thần Tổ, ta muốn nói chuyện làm ăn với họ.

Bầu trời Sơn Đạt Nhĩ Tinh vang lên một tiếng nổ lớn, các chiến cơ trên trời nhanh chóng né tránh, để khỏi bị liên lụy.

Sóng xung kích từ trên cao ập xuống, thổi bay người dưới đất khiến họ không đứng vững.

Tuy không biết tại sao hai kẻ xâm lược lại tấn công lẫn nhau, nhưng việc La Nam lại bị kẻ địch không rõ danh tính này đánh bại quả thực có chút ngoài dự liệu.

La Nam có Sức Mạnh Bảo Thạch cơ mà, quái vật dưới đất rốt cuộc là từ đâu tới.

Đúng lúc mọi người đang nghi hoặc, quái vật đột nhiên biến mất, để lại một đống mảnh vỡ, nhưng quái thú thì biến mất không dấu vết.

Trong trùng động, Đỗ Lan cười ha hả: Đã quá, đã quá, lâu rồi không đối thủ với ai, cảm giác tay nghề vẫn còn nguyên, không tệ không tệ.

Đỗ Lan nói quả nhiên có đối thủ thì đời mới có ý nghĩa.

An Cát Lạp đã không muốn bình luận gì nữa, nàng chỉ cảm thấy sức mạnh hỗn độn rất mạnh mẽ, nhưng cũng sẽ biến người ta thành kẻ ngốc.

Chẳng lẽ ngươi không muốn về Trung Đình sao.

An Cát Lạp nghi hoặc Đỗ Lan rốt cuộc muốn làm gì trong vũ trụ.

Đừng vội, quen biết nhiều người sẽ không có gì sai đâu.

Đỗ Lan nói: Ngươi xem chúng ta bây giờ cuối cùng cũng có vụ làm ăn thứ hai, đã có người tìm đến tận cửa để cầu dịch vụ, chứng tỏ taxi liên tinh của chúng ta rất có tiềm năng.

An Cát Lạp nói mình tận mắt thấy Đỗ Lan chế tạo taxi liên tinh, cũng không thấy hắn quảng cáo gì, chỉ đưa cho La Nam một tấm danh thiếp.

La Nam còn bị Đỗ Lan tự tay xử lý, có ai lại tự tay xử lý khách hàng của mình sao.

Có chứ, Đỗ Lan trước mắt nàng chính là một người như vậy, dù sao thì cũng đã thu tiền rồi.

Lần này bay xa quá rồi nhỉ, chúng ta sắp rời khỏi hệ Ngân Hà rồi.

An Cát Lạp phát hiện lần này taxi bay quá xa, như vậy không tốt.

Chỉ có nơi thiên tích mới cần taxi thôi chứ.

Đỗ Lan nói: Thực ra ta cảm thấy khi ta về Địa Cầu có thể viết một cuốn tiểu thuyết, lấy tài xế taxi liên tinh làm nhân vật chính, kể về một tài xế taxi Địa Cầu bình thường trong cơ duyên xảo hợp trở thành tài xế taxi liên tinh, sau đó trong vũ trụ tiếp xúc với đủ loại người ngoài hành tinh và triển khai những câu chuyện phiêu lưu, ngươi thấy thế nào.

Ta không hiểu phong tục tập quán Trung Đình, cũng không biết họ thích gì.

Chương 1367

Nhưng theo ta thấy Trung Đình là một nơi phát triển chậm chạp và lạc hậu, người Trung Đình dù có đến vũ trụ cũng sẽ vì bất đồng ngôn ngữ mà khó khăn từng bước, cũng sẽ không có cuộc phiêu lưu nào.

Ngươi đúng là một Thần Hiện Thực, vấn đề nhỏ này hoàn toàn có thể bổ sung bằng thiết lập.

Đỗ Lan cảm thấy An Cát Lạp thực sự quá thiếu trí tưởng tượng.

Taxi liên tinh, một đề tài phiêu lưu hay ho biết bao.

Dừng xe, đến nơi khách hàng đã hẹn.

Một người đầu hói lớn màu xanh đứng bên cạnh, cái đầu đó trông như sưng lên.

Đến Thiên Mã Tọa.

Người đầu hói lớn khó khăn lắm mới vào được cửa xe, nói ra địa điểm cần đến.

Được thôi.

Bấm đồng hồ, Đỗ Lan đạp ga lao đi.

An Cát Lạp bất an nhìn người đầu hói lớn ở ghế sau, nàng có thể cảm nhận được người đầu hói lớn không hề đơn giản, nhưng lại không biết không đơn giản ở chỗ nào.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì người đầu hói lớn này là Quan Sát Giả, lại là một loại sinh mệnh thể thời kỳ đầu của vũ trụ.

Dù sao thì chỉ cần là sinh mệnh thể thời kỳ đầu của vũ trụ đều rất lợi hại.

Chủng tộc này ban đầu không gọi là Quan Sát Giả, họ là một chủng tộc có chí hướng, hy vọng có thể dẫn dắt các nền văn minh sinh ra trong vũ trụ hướng tới huy hoàng.

Nhưng quyết định của họ rất nhanh đã bị vỗ mặt một cách tàn nhẫn, khi họ giúp một nền văn minh nguyên thủy phát minh năng lượng hạt nhân, nền văn minh đó nhanh chóng bắt đầu tự tàn sát, cuối cùng toàn bộ nền văn minh bị hủy diệt vì nội chiến.

Kết quả này khiến các Quan Sát Giả kinh ngạc, đồng thời cũng khiến họ quyết định giữ thái độ trung lập, không can thiệp vào sự phát triển của các nền văn minh khác nữa.

Từ đó họ trở thành Quan Sát Giả, cái đầu lớn chính là biểu tượng của họ.

Họ sẽ tìm thấy nền văn minh, sau đó phái một Quan Sát Giả âm thầm quan sát, Địa Cầu thực ra cũng có một Quan Sát Giả, chỉ là không ai có thể phát hiện ra họ.

Và Sơn Đạt Nhĩ Tinh cũng có, đây cũng là lý do tại sao họ biết taxi liên tinh của Đỗ Lan.

Khách nhân, là đi công tác hay về nhà vậy.

Với tư cách là một tài xế taxi, cần phải thích đáng mở lời: An Cát Lạp, rót nước cho khách nhân.

An Cát Lạp thầm nghĩ ngươi tưởng đây là Trung Đình sao.

Ngươi có biết người ngoài hành tinh có uống nước hay không mà rót.

Nếu người ngoài hành tinh này bị dị ứng nước thì sao.

Tuy nghĩ vậy, nhưng An Cát Lạp vẫn rót cho đối phương một ly nước.

Quan Sát Giả cũng không từ chối, nhận lấy ly nước: H2O lỏng, ta thích uống nóng.

Nói xong lòng bàn tay phát ra ánh sáng, cách ly thủy tinh làm nóng nước.

Người ngoài hành tinh cũng biết nên uống nhiều nước nóng, bởi vì nước nóng là thành phần chính của trung dược, uống nhiều có lợi cho sức khỏe.

Khách nhân, đến Thiên Mã Tọa, có chuyện gì vậy.

Đỗ Lan tiếp tục trò chuyện.

Đi dự hội nghị, lúc về vẫn cần dùng xe.

Quan Sát Giả nói: Thiết bị truyền tống của ta bị trục trặc.

Hiểu rồi, thiết bị truyền tống hỏng hóc thật là phiền phức nhỉ.

Ngươi có muốn ta giới thiệu một kỹ sư xuất sắc giúp ngươi xem xét không.

Đỗ Lan chuẩn bị giới thiệu Thác Ni cho vị ngoài hành tinh này.

Không cần, linh kiện thay thế ta đã đặt mua sẽ sớm có thôi.

Quan Sát Giả nói: Là bộ chuyển đổi Beta Zhi Năng Lượng Ba Lạp, mẫu mới nhất.

Vậy thì không nhỏ đâu, xe của ta dùng vẫn là lò năng lượng lượng tử.

Đỗ Lan nói.

Lò năng lượng lượng tử, không tốt, không đủ ổn định, khi xảy ra vướng víu lượng tử, truyền tống sẽ xảy ra sai lệch nhỏ, điều này rất nguy hiểm.

Vị này dường như có rất nhiều nghiên cứu về những thứ này.

An Cát Lạp đã phát điên, nàng vốn nghĩ Đỗ Lan không biết gì, không ngờ hắn lại có thể nói chuyện vui vẻ với khách, vượt xa dự liệu của nàng.

Hóa ra Đỗ Lan không phải kẻ lỗ mãng, mà là một học giả ẩn mình không lộ.

Chẳng phải vậy sao, chỉ là trước đây Đỗ Lan về cơ bản là tự mình làm việc, rất ít khi thảo luận với người khác mà thôi, hắn nắm giữ kỹ thuật khoa học kỹ thuật tiên tiến tuyệt đối không ít, có thể đánh bại Người Sắt và Siêu Lục Cự Nhân ổn định.

Trò chuyện rất vui vẻ, địa điểm đã đến trong nháy mắt, trên một hành tinh hoang vu đã có mấy Quan Sát Giả, lúc này họ đang vây quanh một ông lão lạc đường mà lắng nghe.

Hóa ra hội nghị lần này chính là để nghe ông lão này kể những câu chuyện vũ trụ khác, những câu chuyện này giống như lời tiên tri của vũ trụ, vô cùng hữu ích.

Quan Sát Giả nói với Đỗ Lan, hắn có thể sẽ phải ở lại lâu một chút, nên lúc về sẽ không đi xe, chỉ có thể xin lỗi.

Đỗ Lan nói không sao, hắn nhìn thoáng qua ông lão kia, thầm nghĩ chà chà đó chẳng phải là Tư Thản Lý sao.

Lợi hại, lợi hại.

Thông qua taxi liên tinh, Đỗ Lan đã chứng kiến rất nhiều bi kịch gia đình người ngoài hành tinh.

Ví dụ như Nữ Vương Dị Hình lo lắng không ngớt vì con cái phản nghịch trốn nhà đi.

Chiến Sĩ Thiết Huyết vì sợ hãi mà muốn trốn tránh thử thách trưởng thành, tuy cuối cùng Chiến Sĩ Thiết Huyết trẻ tuổi vẫn lấy hết dũng khí chấp nhận thử thách. còn có Nữ Vương Đao Phong vô cùng khổ não vì chiến sự bất lợi, tộc Vi Trùng khiến nàng lo lắng đến tan nát cõi lòng.

đương nhiên cũng không thiếu những Tiên Tri Tinh Minh vừa lên xe đã ra sức quảng bá tín ngưỡng.

Vũ trụ rất lớn, thông qua một chiếc taxi nhỏ bé, Đỗ Lan đã đi vào thế giới nội tâm của người ngoài hành tinh.

Mấy tháng sau, cảm thấy đã đủ rồi, Đỗ Lan cuối cùng cũng trở về Địa Cầu.

Địa Cầu vẫn như cũ, giống như Đỗ Lan căn bản chưa từng rời đi vậy, rõ ràng hắn đã rong ruổi trong vũ trụ mấy tháng rồi.

Người Mặt Nạ vẫn ngày đêm nỗ lực làm việc kinh doanh công ty, tối đến lại ẩn mình trong cống ngầm dưới New York, nhưng đã thêm không ít trang bị.

Thấy Đỗ Lan trở về, Vạn Khoa và Ngải Lâm liền tìm được chỗ dựa.

Kim loại Tiên Cung ngươi tìm được, ta vẫn luôn tìm cách gia công, nhưng số kim loại này không đủ để ta gia công vũ khí của chúng ta, vì vậy ta đã cung cấp cho các thành viên khác của Hội Mặt Nạ một số đạn kim loại Tiên Cung, sau này nếu gặp kẻ địch, họ cũng có thể phát huy lực chiến đấu.

Không sao, lần này ta lại mang về không ít thứ tốt.

Đỗ Lan lấy ra máu Thiên Thần Tổ: Thứ này không hề đơn giản, nếu tận dụng tốt, sẽ không ai còn từ chối tư tưởng Hỗn Độn của chúng ta nữa.

Vạn Khoa nghe xong tỏ vẻ rất hứng thú, hắn cũng muốn xem những chất lỏng màu đỏ này rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

Ngải Lâm đến báo cáo tình hình Địa Cầu mấy tháng qua, Cục

Thần Thuẫn nội loạn, Cục trưởng Nick dường như đã chết.

Hóa ra Cục Thần Thuẫn đã sớm bị Cửu Đầu Xà ăn mòn, ngay cả cựu cục trưởng kiêm cố vấn an toàn hiện tại cũng là người của Cửu Đầu Xà.

Cửu Đầu Xà còn chuẩn bị lợi dụng Cục Thần Thuẫn để xây dựng ba chiếc tàu sân bay không gian và Hệ Thống Dự Tri để thanh trừng tất cả những người bị siêu máy tính nhận định sẽ không khuất phục Cửu Đầu Xà.

Trong thời đại này, mỗi người khi sinh ra đều có rất nhiều hồ sơ và chứng nhận tín dụng, mọi hành động đều sẽ để lại dấu vết trên thế giới mạng.

Cửu Đầu Xà từ rất lâu trước đây đã luôn chuẩn bị nghiên cứu một hệ thống có thể thông qua dấu vết để dự đoán tương lai của mỗi người, hiện tại họ đã hoàn thành.

Vì vậy họ đã triển khai hành động, gần như huy động toàn bộ thế lực Cửu Đầu Xà trong Cục Thần Thuẫn, thực hiện Kế Hoạch Động Sát, chính là để xây dựng một thế giới chỉ có Cửu Đầu Xà.

Tuy nhiên, vì Đội Mỹ và đồng đội Liệp Ưng gây rối, cộng thêm vũ khí mà Cửu Đầu Xà dùng để đối phó Đội Mỹ là Đông Binh, nên kế hoạch vĩ đại lần này đã thất bại.

Ba chiếc phi thuyền định vị tam giác đều bị tiêu diệt, siêu máy tính dự đoán tương lai cũng bị phá hủy.

Trong đó, Đội Mỹ còn tìm lại được Đông Binh, người bạn cũ thời Chiến tranh Thế giới thứ hai đã mất của mình.

Đông Binh sau khi bị Liên Xô tẩy não đã luôn bị phong ấn.

Sau này Liên Xô tan rã, Cửu Đầu Xà Liên Xô đã đưa Đông Binh sang cho Cửu Đầu Xà Mỹ, lần này Đông Binh được Đội Mỹ đánh thức ký ức, chuẩn bị làm người tốt.

Bây giờ đi xử Đông Binh, tuyệt đối có thể xử hắn.

Hắc hóa cường tẩy trắng yếu đuối, tại sao họ lại không hiểu chứ.

Điểm chú ý của Đỗ Lan luôn rất kỳ lạ.

Hệ thống có thể dự đoán tương lai của con người mới là đáng sợ nhất.

Ngải Lâm nói: May mà nó đã bị Đội Trưởng Mỹ phá hủy rồi.

Đỗ Lan không cho là đúng: Cửu Đầu Xà cũng chỉ biết khoác lác, nếu thật sự lợi hại như vậy, sao không đi dự đoán thị trường chứng khoán.

Biến hết tiền trên thị trường chứng khoán thành tiền của mình, chẳng phải tốt hơn sao.

Hiện tại là thế giới của tư bản, có tiền có thể làm bất cứ điều gì mình muốn, họ lại bỏ gần cầu xa, không phải họ ngốc, mà là họ biết họ căn bản không thể dự đoán.

Cho nên thay vì phát triển một hệ thống dự đoán cổ phiếu có thể dễ dàng bị vạch trần, chi bằng phát triển một Kế Hoạch Động Sát không ai có thể xuyên thủng để lừa người.

Ta dám đảm bảo dù Cửu Đầu Xà thành công, giết người cũng không chiếm được thế giới.

Đỗ Lan nói.

Nhưng không thể phủ nhận lần này Cửu Đầu Xà đã cao điệu tuyên bố sự tồn tại của mình.

Ngải Lâm luôn không ưa đồng nghiệp, nàng hận không thể giết sạch đồng nghiệp, chỉ để lại Hội Mặt Nạ này là tổ chức tội phạm duy nhất: Hội Mặt Nạ chúng ta đã trầm mặc quá lâu rồi, rất nhiều người vì mở công ty kiếm tiền mà đã muốn quay về cuộc sống bình lặng.

Ngải Lâm lo lắng vì công việc kinh doanh của công ty giao hàng Vương Bài ngày càng tốt, sẽ khiến lòng người của các thành viên phổ thông tan rã, đến lúc đó đội ngũ sẽ khó mà dẫn dắt.

Đừng vội, chúng ta và Cửu Đầu Xà sẽ không kết thúc như vậy đâu.

Đỗ Lan nghĩ mình đã trở về Địa Cầu rồi, thế nào cũng phải để họ biết một chút: Ta có một kế hoạch.

Vừa nghe câu này, Vạn Khoa, Ngải Lâm, Mãn Đại Nhân, An Cát Lạp đều đứng lại, họ đang đợi một kế hoạch mà.

Khi mọi người chỉ có cùng một sự tuyệt vọng mà không có cùng một hy vọng, thế giới sẽ sụp đổ, nhân tính sẽ hỗn loạn.

Đỗ Lan muốn tạo ra một sự tuyệt vọng cho quốc gia này, vì thế họ phải đi đào một ngôi mộ.

Kế hoạch của Đỗ Lan rất đơn giản, tạo ra một sự tuyệt vọng, Thiên Khải vừa vặn có thể làm sự tuyệt vọng này.

Thực ra Đỗ Lan cũng có thể gọi điện cho những người bạn hắn kết giao trong vũ trụ, nhưng vì Địa Cầu bản thổ đã có sẵn sự tuyệt vọng, hà tất phải tìm từ vũ trụ xa xôi.

Chương 1368

Kim Tự Tháp Ai Cập, Hội Mặt Nạ cứ thế ngang nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, gây ra tiếng la hét của du khách và cư dân địa phương.

Một phản diện quang minh chính đại như vậy cũng khó mà tìm thấy đợt thứ hai.

Mộ Thiên Khải hẳn là ở đây, Mãn Đại Nhân chuẩn bị đi.

Oanh.

Kim Tự Tháp khổng lồ bắt đầu rung chuyển, từng khối đá dịch chuyển, họ muốn mở hầm mộ bên trong kim tự tháp.

Các đài truyền hình, mạng internet, du khách gan dạ đều phát điên, những người này đang phá hoại cảnh điểm mà.

Biệt Đội Báo Thù sao còn chưa đến, họ bây giờ chỉ hy vọng Biệt Đội Báo Thù có thể đến ngăn chặn Hội Mặt Nạ.

Cuối cùng kim tự tháp đã biến hình, không gian bên trong đủ để mọi người đi vào, Đỗ Lan đi đầu tiến vào nơi Thiên Khải trường miên.

Thiên Khải rất lợi hại, nhưng thời đại năm ngàn năm trước quá đỗi nhàm chán, cho nên cuối cùng Thiên Khải đã cướp mộ của Pharaoh rồi nằm trong đó ngủ đông, hy vọng khi tỉnh lại thế giới này sẽ có điểm thú vị.

Giấc ngủ này kéo dài năm ngàn năm.

Người đột biến đầu tiên, cũng là một trong những người đột biến mạnh nhất, bây giờ cuối cùng cũng sắp được đánh thức.

Là ai đang gõ cửa mộ ta, là ai đang lay động quan tài, đoạn thời gian bị lãng quên đó, dần dần tái hiện trong thời đại này.

Đỗ Lan vừa nhảy lên ván quan tài người ta vừa lồng tiếng, tăng thêm cảm giác nghi thức và trang nghiêm cho lễ khai quan: Ngươi đã bị giam cầm năm ngàn năm, lại bị trục xuất khỏi cố hương của mình, bây giờ, chúng ta xông vào lãnh địa của ngươi, là để mở cho ngươi một con đường sống.

Dậy đi, Thiên Khải, tuân theo ý chí Hỗn Độn mà tỉnh lại đi.

Oanh.

Bầu trời Cairo trong xanh bỗng tụ lại từng tầng mây đen, sấm sét tích tụ, có thể giáng xuống bất cứ lúc nào.

Liên Minh Biệt Đội Báo Thù đang cưỡi chiến cơ côn thức, lao tới với tốc độ Mach 3, biết rằng rắc rối đã lớn, họ dường như đã đến muộn.

Thác Ni nhìn bầu trời mây mù dày đặc, trực tiếp nói: Hội Mặt Nạ quả nhiên không thay đổi được tính khí, lúc nào cũng bày ra trận thế lớn như vậy.

Vừa nói vừa vỗ vỗ bộ giáp mới của mình, đây chính là bộ giáp Tuyệt Cảnh được phát triển dựa trên cảm hứng từ Đỗ Lan trước đây, cũng là bộ giáp mạnh nhất hiện tại của Thác Ni.

Đối với lần gặp mặt giữa hắn và Đỗ Lan, Thác Ni luôn giữ bí mật, bây giờ hắn thấy Hội Mặt Nạ hành động một lần nữa, cũng đại khái biết Đỗ Lan lại muốn gây rối, Đỗ Lan chính là kẻ chuyên làm những chuyện khốn nạn.

Đội Mỹ nói: Lại sẽ là một trận chiến khó khăn.

Tuy vừa mới đánh nhau với Cửu Đầu Xà xong, nhưng hắn đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Thiên Khải tỉnh lại, từ trong quan tài chống người dậy, mơ màng nhìn những người của Hội Mặt Nạ, chỉ thấy họ ai nấy đều vũ trang đầy đủ, mỗi người đều đeo mặt nạ.

Loài người ngu dốt, các ngươi cho rằng đánh thức ta cần loại nghi thức ngu xuẩn này sao.

Thiên Khải cho rằng mặt nạ của Hội Mặt Nạ là hình thức tà giáo, họ vây quanh quan tài của mình nhất định là đã làm một loại nghi thức tà giáo không thể nói ra để đánh thức mình.

Quá ngu xuẩn, nếu mình thật sự cần nghi thức mới được đánh thức, lỡ nghi thức bị thất lạc thì chẳng phải mình sẽ vĩnh viễn không thể tỉnh lại sao.

Loài người a, đúng là ngu xuẩn như vậy, luôn dùng kiến thức hạn hẹp của mình để suy đoán sự vĩ đại của thần, thực ra chỉ cần mở quan tài là có thể đánh thức mình.

Thiên Khải vừa tỉnh lại đã tràn đầy sự khinh miệt đối với loài người: Bốn Kỵ Sĩ của ta đâu.

Bốn Kỵ Sĩ Thiên Khải: Ôn Dịch, Chiến Tranh, Cơ Hoang, Tử Vong.

Chết rồi.

Đỗ Lan nói với Thiên Khải.

Thiên Khải sững người, sau đó tiếp tục quan sát những người của Hội Mặt Nạ, lại phát hiện những người này lại đều không phải là người đột biến.

Việc hắn phục sinh lại không phải do người đột biến được thiên tuyển hoàn thành.

Phàm nhân, các ngươi lại dám tự tiện kinh động ta, các ngươi sẽ phải trả giá.

Oanh, gió nổi lên, cát bay mù mịt.

Bên ngoài kim tự tháp gió rít gào thét, phối hợp với sự phẫn nộ của Thiên Khải.

Siêu năng lực của Thiên Khải rất mạnh, gần như toàn năng, hơn nữa hắn còn có một bộ não thông minh.

Với tư cách là người đột biến đầu tiên của thế giới loài người, hắn thậm chí còn may mắn được gặp Thiên Thần Tổ.

Không sai, gen X trên Địa Cầu chính là do Thiên Thần Tổ tạo ra.

Bất kể là thể phách, năng lực, hay trí tuệ, Thiên Khải đều có thể nói là hoàn mỹ.

Duy nhất là về mặt linh hồn không quá xuất sắc, chỉ ở mức trung bình của loài người, không cao không thấp.

Quỳ xuống, ta có thể tha cho các ngươi không chết, nếu không ta sẽ lấy mạng các ngươi.

Thiên Khải uy hiếp những người mặt nạ có mặt.

Nhưng những người mặt nạ chỉ nghe lệnh Đỗ Lan, bỏ qua Thiên Khải.

Đương nhiên, lý do Ngải Lâm và Vạn Khoa không phản ứng cũng có thể là vì họ không hiểu tiếng Ai Cập cổ đại, họ nghe thấy chỉ là Đỗ Lan và Thiên Khải lẩm nhẩm loạn xạ một hồi, đều không biết nói cái gì.

Nhưng thái độ kiêu ngạo của Thiên Khải quả thực khiến người ta khó chịu.

Đỗ Lan nói: Thiên Khải, ngươi có biết Hỗn Độn không.

Ta phóng thích ngươi, chính là để ngươi đi phá hoại hòa bình, mang đến tuyệt vọng cho thế giới này, để thế giới đều biết sức mạnh của Hỗn Độn.

Ta sẽ đi khiến thế giới tuyệt vọng, nhưng phải là sau khi giết chết các ngươi.

Thiên Khải song tay chấn động, cát trên sàn nhà trong nháy mắt biến thành hai thanh loan đao kim loại, Chết đi, phàm nhân.

Cứ thế mà ra tay ư.

Hoàn toàn không biết Đỗ Lan đã giao lưu thế nào với lão yêu quái này, sao lại bắt đầu động thủ rồi.

Giáp Tê Ngưu của Vạn Khoa đã một lần nữa được cường hóa, sừng đã được thay bằng Sừng Thần Huyết Chấn Kim đã từng đào bới da thịt Thiên Thần Tổ, uy lực càng thêm cường đại, hắn bước một bước, dùng sừng đỡ đao.

Đinh.

Hai thanh đao kim loại đánh vào sừng Tê Ngưu trong khoảnh khắc vỡ vụn, có cái sừng này, lực chiến đấu của Vạn Khoa đã có thể lọt vào đội hình hàng đầu Địa Cầu.

Oanh.

Vạn Khoa cúi đầu, sừng liền va vào ngực Thiên Khải.

Trực giác mách bảo Thiên Khải không thể chống cự, lập tức Thuấn Di rời khỏi hầm mộ, những người này không hề đơn giản, đặc biệt là vũ khí của họ.

Mình ngủ quá lâu rồi, cần phải tìm hiểu xem loài người đã tiến bộ đến mức nào, đồng thời hắn cũng cần Tứ Kỵ Sĩ mới.

Những người bên kia giơ hai tay lên, chúng ta là Liên Minh Biệt

Đội Báo Thù.

Thiên Khải thấy trên trời có thứ gì đó đang tiến gần mình, không cần suy nghĩ liền vung tay tạo thành một bức tường cát cao trăm mét.

May mắn Hắc Quả Phụ là một phi công lão luyện, kéo mũi máy bay lên hiểm nghèo bay vọt, tránh được va chạm.

Xem ra chúng ta đã hoàn thành lần tiếp xúc đầu tiên rồi.

Thác Ni nói đã đến lúc tấn công, giáp Tuyệt Cảnh phun ra xung động, là người đầu tiên lao ra: Jarvis, chuẩn bị phun cát, chúng ta sẽ tổ chức một bữa tiệc bãi biển hoành tráng.

Tuy nhiên Thác Ni còn chưa đến gần, Thiên Khải lại vươn tay, một luồng niệm lực cường đại đã giữ Thác Ni lại giữa không trung.

Jarvis, chuyện gì xảy ra vậy.

Chúng ta bị bao vây bởi một trường lực không rõ.

Jarvis nói.

May mắn Đội Mỹ ra tay cứu nguy, Đội Mỹ với động tác nhảy đẹp mắt đáp xuống sa mạc, giơ tay liền ném chiếc khiên vào lưng Thiên Khải một lời hỏi thăm thân thiện.

Đông.

Tiếng Chấn Kim va vào lưng nghe như tiếng chuông.

Thiên Khải bị đánh bay ra xa, ngã vật xuống sa mạc, lúc này mây đen vốn đã rất dày đặc vừa hay cho Lôi Thần một cơ hội: Lôi Lạc.

Oanh long.

Sấm chớp xuyên qua trời đất, sa mạc một vùng cháy đen.

Liên Minh Biệt Đội Báo Thù hoàn toàn khiến Thiên Khải trở tay không kịp, Thiên Khải không ngờ mình, vị thần từng uy chấn tứ phương, khiến bát phương đến cúi đầu, cai quản vùng văn minh cổ đại Địa Trung Hải của Ai Cập, Cairo và các thị trấn xung quanh Cairo, giờ đây lại bị phàm nhân tấn công.

Tuyệt đối không thể tha thứ.

Nhưng đối mặt với hai nhóm kẻ địch mạnh, Thiên Khải cảm thấy mình là người thông minh không ăn thiệt thòi ngầm, vẫn nên chạy trước đã, thế là lại một lần Thuấn Di biến mất khỏi sa mạc.

Nhân vật chính chạy rồi, nhưng vẫn còn Liên Minh Biệt Đội Báo Thù và Hội Mặt Nạ.

Ồ, các ngươi cũng đến du lịch sao.

Đỗ Lan đứng giữa kim tự tháp, từ trên cao nhìn xuống Liên Minh Biệt Đội Báo Thù.

Lần đầu tiên đối mặt trực diện kể từ New York, du khách đều kích động.

Thời đại này, tổ chức anh hùng đứng đầu là Liên Minh Biệt Đội Báo Thù, còn nói đến tổ chức tội phạm thì vẫn phải nhắc đến Hội Mặt Nạ.

Tuy trước đây có cái gì Thập Hoàn Bang, nhưng căn bản không đủ tầm để xách giày cho Hội Mặt Nạ.

Hiện tại chính tà lại một lần nữa đối đầu, đại chiến sắp bùng nổ.

Biệt Đội Báo Thù vẫn là đội hình New York, nhưng Hội Mặt Nạ hiện tại lại đã mạnh hơn thời kỳ New York rất nhiều.

Chương 1369

Tôi nghĩ chúng ta cần Lục Cự Nhân.

Thác Ni nói, đội hình địch không thể xem thường.

Đội Mỹ cũng nghiêm túc nhìn Hội Mặt Nạ, Hội Mặt Nạ biến mất một thời gian này xem ra là đang tích lũy sức mạnh, bây giờ cuối cùng lại sắp phục hồi rồi.

Thác Nhĩ nói với mọi người: Em gái tôi cũng ở trong đó, nàng rất mạnh.

Nói xong còn lớn tiếng hô: An Cát Lạp về Tiên Cung với ta, Phụ Thần vẫn luôn rất nhớ nàng, hơn nữa mẫu thân của chúng ta đã qua đời rồi, nàng có biết không.

An Cát Lạp không có cảm giác gì lớn, bởi vì nuôi dưỡng nàng là Nữ Vương Thiên Sứ, chứ không phải từ mẫu duy nhất trong lòng Thác Nhĩ và Lạc Cơ.

Ta không thuộc về Tiên Cung, ta chỉ thuộc về nơi này.

An Cát Lạp đáp.

Mọi người vừa nghe em gái Thác Nhĩ lại ở phía đối diện, ai nấy đều ngớ người, Hội Mặt Nạ rốt cuộc có sức hấp dẫn gì vậy, sao đi đâu cũng có thể chiêu mộ được người.

Hiện tại phía đối diện có pháp sư, có thần, còn có nhà khoa học, đội hình này còn xa hoa hơn cả Liên Minh Biệt Đội Báo Thù.

Đánh không.

Thác Ni hỏi Đội Mỹ.

Đội Mỹ cũng không biết, hắn không muốn đánh, nhưng đánh hay không không nằm ở hắn, mà nằm ở phía đối diện a.

Đỗ Lan lại nghĩ bây giờ mọi người đều là đội hình siêu sao, nếu gặp nhau mà đánh một trận thì tương đương với một sự kiện lớn.

Đánh không.

Đánh.

Với tư cách là phản diện thì vai trò chính là phải nâng tầm nhân vật chính chứ, bây giờ đánh bại nhân vật chính một trận, lần sau gặp mặt nhân vật chính sẽ càng mạnh mẽ hơn.

Cho nên đánh, tất cả đều là vì nhân vật chính mà tốt.

Đỗ Lan quyết định rồi, bốn xúc tu phía sau tóm lấy một tảng đá liền ném về phía Đội Mỹ, khai hỏa phát súng đầu tiên.

Đội Mỹ giơ khiên chống đỡ, tảng đá va vào khiên mà vỡ nát.

Thác Ni vừa thấy kẻ địch tấn công, lập tức phản công, chiêu thức mới Pháo Xung Kích Nhiệt Độ Cao đã làm tan chảy cả hầm mộ, những người của Hội Mặt Nạ tản ra, Liên Minh Biệt Đội Báo Thù cũng tản ra.

Thác Nhĩ nhắm vào em gái mình, trước đây hắn từng bị em gái đánh bại, lần này sẽ không nữa.

Nhưng An Cát Lạp lại muốn nói cho Thác Nhĩ biết, em gái ngươi vĩnh viễn là em gái ngươi, không đánh lại không phải là nhất thời mà là cả đời.

Là em gái, lợi thế lớn nhất chính là tuổi nhỏ hơn Thác Nhĩ, cho nên lợi thế này có thể kéo dài cho đến khi Thác Nhĩ chết già cũng sẽ không thay đổi.

Thác Nhĩ lại bị Vạn Khoa chặn lại, Mãn Đại Nhân và Ngải Lâm đối chiến Ưng Nhãn và Hắc Quả Phụ.

Đỗ Lan đích thân giao thủ với Đội Mỹ: Steve, không ngờ hôm nay lại tái ngộ theo cách này.

Lần trước gặp mặt, Đội Mỹ còn không biết dưới mặt nạ chính là Đỗ Lan, nhưng bây giờ hắn đã biết.

Ngươi quả nhiên chính là người đã tiên đoán tương lai của ta.

Đội Mỹ nắm chặt tay dạy người: Ngươi tại sao lại làm như vậy.

Ngươi lại đang làm gì, quốc gia này, chiến trường này đã sớm khác xưa, không phải là nơi ngươi nên phấn đấu nữa.

Những người ngươi muốn bảo vệ về cơ bản đều đã chết hết rồi, thế hệ người Mỹ mới căn bản không đáng để ngươi bảo vệ.

Đó cũng không phải là cái cớ để ngươi làm bậy.

Đội Mỹ không chút lưu tình, trong lòng lại nghĩ đến Đông Binh, hắn vẫn chưa bị thời đại lãng quên, hắn vẫn còn lý do để chiến đấu.

Giữa sa mạc, Đỗ Lan và Đội Mỹ nhảy nhót, ngươi đến ta đi.

Đội Mỹ rất nghiêm túc, đối với Đỗ Lan, người từng tiên đoán tương lai của hắn, hắn tuy cảm kích, nhưng lúc này lập trường của họ khác nhau, định sẵn chỉ có thể chiến đấu.

Ta cứ nghĩ ngươi có thể trở thành bạn của ta.

Lần cuối Đỗ Lan đến thế giới này, Mỹ mới tuyên chiến với Đức. 110.

Mọi người ở xa chỉ thấy Thiên Thần động đậy, người khổng lồ cao mấy vạn mét dù chỉ vung tay cũng tạo ra thanh thế vang dội, tất cả rác thải vũ trụ xung quanh đều bị cánh tay hất bay thậm chí nổ tung, cánh tay đó tuyệt đối có thể hủy diệt tất cả phi thuyền, lực đạo quá lớn, quả thực là khai thiên tích địa vậy.

Đội Mỹ năm đó còn là một thanh niên gầy yếu, ngay cả vòng kiểm tra thể lực cũng không qua được nên đương nhiên cũng không thể sang Đức để giúp đỡ chính nghĩa quét sạch mọi thứ.

Khi gặp Đỗ Lan, chính là lúc Đội Mỹ ở vào thời điểm thấp điểm nhất trong cuộc đời.

Nhưng Đỗ Lan lại khẳng định rằng Đội Mỹ sẽ trở thành chiến sĩ, sẽ đấu tranh đến cùng với phát xít.

Đội Mỹ năm đó chính vì lý do này mà không từ bỏ, vẫn luôn chờ đợi cơ hội.

Steve trong lòng rất cảm ơn Đỗ Lan, nhưng hiện tại người đã tiên đoán tương lai của mình lại sa vào tà ác, hắn đành phải dùng chiếc khiên sắt và danh dự của mình để chiến đấu với đối phương.

Ta cứ nghĩ chúng ta đã là bạn rồi, chẳng phải chúng ta đã từng uống rượu cùng nhau sao.

Đỗ Lan thầm nghĩ Đội Mỹ trước đây gặp phải Đông Binh bị tẩy não mất trí nhớ, bây giờ lại gặp phải mình, người tuy không thân nhưng đã ảnh hưởng đến hắn, trong lòng hắn nhất định rất giằng xé đây.

Giằng xé đi, rối rắm đi, siêu anh hùng mà không có nội tâm kịch thì cũng không hấp dẫn người như vậy.

Đúng vậy, ta vẫn còn nhớ, lần đó còn là ta mời khách.

Đội Mỹ dùng khiên hết sức đập về phía Đỗ Lan, cùng xúc tu của Đỗ Lan tạo thành thế đối đầu, hai người mặt đối mặt, ánh mắt kịch liệt đối chọi.

Ta bây giờ sẽ bắt ngươi trả nợ.

Đội Mỹ nói.

Có bản lĩnh thì cứ tới đi.

Đỗ Lan hào bất úy cụ.

Đinh đinh đông đông, xúc tu và khiên va đập vào nhau, bắn ra tia lửa.

Ở một bên khác, Thác Nhĩ và An Cát Lạp cũng là hỏa tinh tứ tiên, búa và trường kiếm đã va chạm hàng nghìn lần, hoa mắt chóng mặt, thần chiến đấu cuốn lên hoàng sa, thần lực hai người lúc này bành trướng khiến người ta hiểu tại sao họ lại được gọi là thần.

Tốc độ, mỗi cú búa và mỗi lần xuất kiếm đều siêu âm tốc, hàng rào âm thanh liên tục vang lên.

Sấm sét, điểm nhấn không thể thiếu trong trận chiến của hai người, Lôi Thần linh hoạt vận dụng sấm sét, cận chiến tập kích, viễn trình bổ đao, chỉ huy như thể điều khiển cánh tay.

Uy lực, sức phá hoại của hai người, dư ba của trận chiến gần như thổi bay mọi thứ xung quanh, ngay cả kim tự tháp kiên cố cũng bị phá hủy vì hai người ném đối phương qua lại.

Phàm nhân nhìn kim tự tháp thấp đi một đoạn lớn trong trận chiến của song tử thần, lòng đều lạnh buốt.

Chiến trường của Thác Ni và Vạn Khoa cũng rất náo nhiệt, hai kẻ cuồng công nghệ.

Giáp Người Sắt của Thác Ni đại diện cho kỹ thuật tiên tiến cao nhất thế giới.

Còn giáp của Vạn Khoa lại mang phong cách Liên Xô cũ: to, đen, thô kệch, không có bất kỳ hoa mỹ nào, chỉ có kiên cố và bền bỉ.

Thác Ni phát hiện tấn công của mình lại có thể bị sừng của Vạn Khoa hóa giải, hắn kinh ngạc, tấn công của giáp Tuyệt Cảnh mang theo nhiệt độ cao sao có thể bị kim loại thông thường chống lại.

Jarvis, quét bộ phận sừng của kẻ địch.

Quét xong, đó là nguyên liệu Chấn Kim.

Jarvis nói.

Thác Ni không biết phải nói gì nữa, Chấn Kim rất đắt đỏ mà.

Không ngờ Vạn Khoa lại tìm được một khối Chấn Kim lớn như vậy, còn biến nó thành cái sừng mũi khoan xoắn ốc.

Xem ra chỉ có thể đột phá từ những bộ phận khác, Thác Ni lợi dụng ưu thế có thể bay của mình để thả diều với Vạn Khoa, tuy nhiên hắn cũng quá coi thường Vạn Khoa.

Vạn Khoa chẳng lẽ không biết Thác Ni biết bay sao.

Chỉ thấy hắn cúi đầu, gốc mũi khoan đang xoay tròn liền phun ra lửa, xoay tròn kéo theo một sợi dây thừng màu đen bắn ra.

Vạn Khoa biến cái sừng mạnh nhất của mình thành vũ khí tấn công, dùng dây thừng để thu hồi.

Oanh.

Chân Thác Ni bị mũi khoan Chấn Kim xuyên thủng, máu tươi chảy ròng ròng.

Thác Ni đau đến run rẩy, nhưng lúc này hắn lại như con cá mắc câu, giờ chỉ có thể bị kéo đi.

Đông.

Kia nào phải là thu hồi mũi khoan, đây giản trực là muốn giật đứt chân Thác Ni.

Oanh.

Thác Ni quay người liền giáng cho Vạn Khoa một phát, lần này đánh trúng giáp Tê Ngưu một cách chắc chắn.

Chương 1370

Hai kẻ cuồng công nghệ cùng lúc ngã xuống đất, một người vì chân bị đánh trúng mà đau ngất, người kia vì nhiệt độ cao mà nóng ngất.

Banner, chúng ta cần Lục Cự Nhân.

Lại là Hắc Quả Phụ và Ưng Nhãn đang chật vật cầu viện, tổ hợp Mãn Đại Nhân và Ngải Lâm quả thực vô địch, họ cần giúp đỡ.

Bác sĩ Banner tuy sợ hãi bị Lục Cự Nhân khống chế, nhưng cũng không đành lòng nhìn mọi người chết: Hống.

Ngàn hô vạn hoán mới xuất hiện, vẫn là gương mặt màu xanh lá quen thuộc.

Mãn Đại Nhân không kịp né tránh lập tức bị Lục Cự Nhân đánh trúng, đó là ngũ tạng bị xé nát, miệng thổ huyết bọt, suýt chút nữa thì chết.

Nhưng Mãn Đại Nhân có mười chiếc ma giới gia trì, tuy bị thương nhưng vẫn có thể chiến đấu: A.

Thập giới hợp nhất, toàn lực công kích.

Hống.

Sức mạnh ma pháp đánh vào người Lục Cự Nhân, khiến Lục Cự Nhân đau đớn gầm lên, hắn càng xanh hơn.

Da thịt bị đánh trúng lúc nóng lúc lạnh lúc lại tê dại ngứa ngáy, vô cùng quỷ dị, duy nhất năng lượng Gamma trong cơ thể mới có thể chống lại nó.

Năng lượng Gamma từng là sức mạnh hủy diệt thế giới, trong thời cổ đại, sự sống Địa Cầu đã trải qua năm lần đại diệt vong.

Trong đó lần đầu tiên chính là tia Gamma, ngôi sao xa xôi bạo tạc thành siêu tân tinh, phóng ra tia Gamma dữ dội quét qua Địa Cầu, khiến toàn bộ tầng khí quyển Địa Cầu khi đó bốc hơi, đồng thời giết chết tám mươi lăm phần trăm thực vật trên mặt đất và vi sinh vật trong đại dương.

Khiến Địa Cầu trong một thời gian dài không thể phục hồi.

Có thể thấy tia Gamma là một sức mạnh đáng sợ đến mức nào, hiện tại luồng sức mạnh diệt thế này lại nằm trong cơ thể Lục Cự Nhân.

Năng lượng ma pháp và tia Gamma quyết đấu đỉnh cao.

Hống.

Lục Cự Nhân cũng rất khó chịu, nhưng hắn vẫn chống đỡ được đợt tấn công, hắn dùng sức vỗ tay dùng sóng âm hoàn toàn thổi bay Mãn Đại Nhân ra xa.

Mãn Đại Nhân thất khiếu chảy máu, vô cùng thê thảm.

Sau đó Lục Cự Nhân lại nhìn về phía Đỗ Lan, lao thẳng tới.

Đỗ Lan thầm nghĩ Lục Cự Nhân đúng là biết tìm đối thủ, đồng thời bày tỏ sự không hài lòng với biểu hiện của đội ngũ mình.

Mãn Đại Nhân ngươi là pháp sư mà, sao lại đối đầu trực diện với Lục Cự Nhân chứ, ngươi có thể triệu hoán ác ma hoặc chiến sĩ nguyên tố mà.

Còn Vạn Khoa, ngươi không có sừng thì yếu đến vậy sao, một đòn đã bị đánh bất tỉnh.

Các ngươi những phản diện này đúng là rất chuyên nghiệp, cứ thế mà dâng kinh nghiệm cho siêu anh hùng, một chút cũng không biết tranh khí.

Mãn Đại Nhân và Vạn Khoa cũng rất tuyệt vọng a, họ phản diện chẳng phải là như vậy sao.

Còn muốn làm sao nữa chứ.

Chuẩn bị hành vi tà ác, gặp phải anh hùng, bị anh hùng đánh bại, kịch bản đã viết sẵn rồi.

Vẫn là An Cát Lạp giành được khí thế, một kiếm đâm Thác Nhĩ vào kim tự tháp, sau đó xông tới chiến đấu với Lục Cự Nhân.

Tuy nàng biết thực lực của Đỗ Lan còn xa mới chỉ như vậy, nhưng nàng có thể thấy cuộc đối đầu giữa Đỗ Lan và Đội Mỹ, không phải trên phương diện võ lực, mà là trên phương diện tinh thần.

Hai người đàn ông này, một là thống soái xứng đáng của Hội Mặt Nạ, một là linh hồn không thể tranh cãi của Biệt Đội Báo Thù, hai người họ so tài không phải về lực chiến đấu, mà là về niềm tin và ý chí.

Nói cách khác, chính là khẩu chiến, không khẩu chiến thì làm sao truyền tải niềm tin và ý chí ra ngoài.

Oanh long.

An Cát Lạp và Lục Cự Nhân, chiến sĩ mạnh nhất Thập Giới gặp phải hack lớn nhất Thập Giới, hai người vừa va chạm, trong khoảnh khắc mây đen tan tác, tất cả mọi người đều bị cát bụi cuồn cuộn làm mờ mắt.

Chỉ có thể nghe thấy tiếng quyền và thịt va chạm, tiếng gầm giận dữ của Lục Cự Nhân, tiếng hét nhẹ của An Cát Lạp.

Oanh.

Lại là một cú va chạm kịch liệt, so với Lục Cự Nhân, An Cát Lạp cao ráo cũng trở nên nhỏ bé, nhưng nàng không hề sợ hãi mà dùng đầu gối đâm vào đầu Lục Cự Nhân.

Lục Cự Nhân cũng không hề yếu thế phản công, hai người trán đấu trán, ngươi một cú ta một cú, xem ai chịu không nổi trước.

Đỗ Lan và Mỹ Đội vẫn đang giao chiến.

Đỗ Lan vừa dùng chiêu thức lừa đảo, vừa dùng lời lẽ dụ dỗ Mỹ Đội hồi tưởng lại quá khứ đau buồn, hòng lung lay ý chí chiến đấu của hắn.

Nhưng Mỹ Đội, với tư cách là lương tâm của đế quốc Mỹ, lại không dễ dàng bị lay chuyển như vậy.

Steve, nghĩ kỹ xem nào, Liên minh Báo thù của các ngươi thật sự có thể dẫn dắt thế giới đi theo hướng tốt đẹp hơn sao.

Hành vi của các ngươi chỉ tiếp tay cho chủ nghĩa anh hùng cá nhân của giới trẻ, khiến nhiều người trẻ hơn dấn thân vào sự nghiệp chính nghĩa.

Nhưng họ không giống các ngươi, họ trẻ tuổi và bốc đồng, họ chiến đấu không phải vì bảo vệ quốc gia, mà vì muốn thể hiện sức mạnh của mình và đánh bại kẻ thù.

Ngươi có thể tưởng tượng một tương lai như vậy không.

Đỗ Lan nói.

Mỹ Đội giơ khiên đỡ lấy xúc tu của Đỗ Lan, Tôi chưa bao giờ tưởng tượng, tôi chỉ hành động.

Mỹ Đội kiên quyết nói.

Nhưng ta có thể tưởng tượng được.

Sẽ có một ngày, một thiếu niên hâm mộ các ngươi những anh hùng này sẽ mất kiểm soát trong lúc chiến đấu với kẻ thù, vô số người vô tội sẽ bị liên lụy.

Đó sẽ là một bi kịch khủng khiếp mà ngay cả các ngươi cũng không thể cứu vãn.

Đỗ Lan nói như một lời tiên tri: Dân chúng sẽ đau buồn, rồi họ sẽ chất vấn các ngươi những anh hùng đã bảo vệ họ vô số lần: Ai trao cho các ngươi quyền đứng ra chống lại cái ác.

Ai có thể giám sát sức mạnh của các ngươi.

Rồi sẽ có rất nhiều người phản đối anh hùng xuống đường, họ sẽ kêu gọi mọi anh hùng phải đăng ký danh tính để giám sát hành vi của anh hùng.

Mỹ Đội giật mình, nhận ra những gì Đỗ Lan nói rất có thể xảy ra.

Dù hắn không quen thuộc với xã hội hiện đại, nhưng cũng biết người dân thế giới này rất dễ bị kích động.

Trước đây, Mặt Nạ Hội từng kích động một lần rồi:.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Rồi các anh hùng cũng sẽ nảy sinh chia rẽ, một phần đồng ý đăng ký, một phần cho rằng việc đăng ký tước đoạt tự do của bản thân.

Ngươi đoán xem tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Đỗ Lan vừa nói, vừa dùng xúc tu đập vào tấm khiên Chấn Kim, tia lửa tóe ra lẹt đẹt.

Nội chiến, siêu cấp anh hùng nội chiến.

Steve, ngươi sẽ đứng về phía nào đây.

Câu hỏi này quá sắc bén, nếu để Mỹ Đội lựa chọn, hắn sẽ chọn phe phản đối đăng ký, vì luật đăng ký không phù hợp với giá trị quan của đế quốc Mỹ.

Ở đất nước này, mỗi người đều có quyền tự do, đây cũng là lý do Mỹ Đội chiến đấu trong Thế chiến thứ hai năm xưa.

Đương nhiên còn một lý do nữa, chính là Mỹ Đội đã nhìn thấy sự đen tối trong nội bộ chính phủ.

Nếu siêu cấp anh hùng phải đăng ký, chính phủ có thể nắm được thân phận và điểm yếu của siêu cấp anh hùng, anh hùng có khả năng trở thành công cụ của những kẻ có dã tâm.

Dựa trên hai lý do này, Mỹ Đội sẽ không đồng ý với luật đăng ký.

Lúc này, hắn nghe Đỗ Lan nói cứ như thể tiên đoán tương lai của chính mình bảy mươi năm trước, tiên đoán tương lai bi thảm của siêu cấp anh hùng, trong lòng cũng dấy lên sự bất an.

Chẳng lẽ tương lai thật sự sẽ xảy ra nội chiến anh hùng sao.

Bốp.

Mỹ Đội vừa mất tập trung đã bị Đỗ Lan đánh bay ra xa, khiên cũng văng khỏi tay.

Cho nên, vẫn là làm phản diện tốt hơn, dù có làm bao nhiêu chuyện xấu cũng chẳng ai chỉ trích chúng ta, vì họ biết chúng ta vốn dĩ là kẻ xấu.

Nhưng các ngươi những anh hùng lại không có đãi ngộ này, các ngươi dù có cứu thế giới cả ngàn lần, chỉ cần một lần mắc lỗi sẽ bị ngàn người chỉ trích, vạn người phỉ báng.

Ngay từ đầu, số phận của các ngươi đã định sẵn tương lai chỉ kết thúc bằng bi kịch.

Đỗ Lan túm lấy đồng phục của Mỹ Đội, nhấc hắn lên: Steve, Steve, người bạn thân mến của ta, vì sao ngươi vẫn còn chiến đấu.

Chỉ có anh hùng đã chết mới có thể vẹn toàn vinh quang, vì sao không mang theo vinh quang mà ra đi.

Vì vẫn còn những kẻ xấu như ngươi không để tôi yên nghỉ.

Mỹ Đội kích hoạt nam châm ở cánh tay, hút tấm khiên trở lại và đánh bật tay Đỗ Lan ra.

Chương 1371

Đỗ Lan lùi lại, hô hào các thành viên Mặt Nạ Hội xung quanh: Mọi người đã tỉnh táo chưa, chuẩn bị rút lui.

Hắn nhận thấy Angela đối đầu với Lục Cự Nhân không chiếm ưu thế gì, mà Lục Cự Nhân lại càng chiến càng dũng mãnh, biết đã đến lúc phải rút.

Nếu không đi, bọn họ lại sẽ bị bắt.

Côn Thức Chiến Cơ không người lái của Mặt Nạ Hội bay tới, Đỗ Lan và Eileen đưa mọi người lên máy bay.

Đợi Côn Thức Chiến Cơ bay đi, Angela cũng rút thân bay đi, để lại một mình Lục Cự Nhân gầm thét giận dữ, rồi đi khắp nơi tìm kiếm kẻ địch.

Mỹ Đội không đuổi theo, mục tiêu của hắn chưa bao giờ là đánh bại kẻ thù, đánh bại kẻ thù chỉ là phương tiện chứ không phải mục đích, mục đích là bảo vệ mọi người.

Hiện tại Lục Cự Nhân cần bình tĩnh lại, Mỹ Đội có trách nhiệm phải làm.

Đương nhiên đối mặt với Lục Cự Nhân, Mỹ Đội cũng sẽ yếu thế.

May mà Natasha ở ngay bên cạnh, cô ấy đã giúp xoa dịu được Lục Cự Nhân.

Thực ra những lời Đỗ Lan nói với Mỹ Đội, Natasha cũng đã nghe thấy hết.

Cô có một linh cảm rất mạnh mẽ, những chuyện Đỗ Lan nói đều sẽ trở thành hiện thực.

Đến lúc đó, chiến hữu sẽ trở thành kẻ thù.

Thực ra Natasha đã biết không ít người bắt chước Liên minh Báo thù, ví dụ như ở khu Queen của New York có một Người Nhện Kỵ Sĩ Bóng Đêm, các thành phố và khu vực khác cũng có những người trẻ tuổi mặc đồ bó sát chống lại tội phạm.

Những người này rất trẻ, nhiệt huyết, nhưng làm việc không màng hậu quả.

Đúng như Đỗ Lan nói, sở dĩ họ duy trì chính nghĩa không phải vì trong lòng có chính nghĩa, nhiều người trẻ chỉ cho rằng việc đó rất ngầu, và khi gặp kẻ thù họ cũng liều chết đối đầu, chưa bao giờ suy nghĩ đến việc dừng lại đúng lúc vì một mục tiêu cao cả hơn chiến thắng.

Hiện tại tuy chưa có sự kiện anh hùng làm người vô tội bị thương, đó là vì họ chưa gặp phải tổ chức mạnh mẽ như Mặt Nạ Hội, nhưng phản diện cũng ngày càng mạnh hơn, sẽ có một ngày họ gặp phải những chuyện vượt quá năng lực của mình, e rằng các anh hùng trẻ tuổi sẽ chiến đấu không màng hậu quả, chứ không phải lùi bước để bảo toàn người vô tội.

Natasha cũng có thể đoán trước Luật Đăng ký Anh hùng mà Đỗ Lan nói, những điều này hoàn toàn có thể xảy ra.

Nhưng nếu thật sự xảy ra, chính cô ấy lại nên quyết định thế nào.

Natasha có tâm trạng phức tạp, không thể không nói Mặt Nạ Nhân quả là một cao thủ nhiễu loạn lòng người.

Giữa sa mạc, Đỗ Lan và Mỹ Đội nhảy nhót, ngươi tới ta lui.

Mỹ Đội rất nghiêm túc, đối với Đỗ Lan kể từng tiên đoán về hắn, hắn dù cảm kích, nhưng lúc này lập trường khác biệt, định sẵn chỉ có thể chiến đấu.

Ta cứ nghĩ ngươi có thể trở thành bạn của ta.

Lần trước Đỗ Lan đến thế giới này, nước Mỹ mới tuyên chiến với Đức.

Rất nhiều thanh niên Mỹ ưu tú dấn thân vào cuộc chiến chống phát xít.

Năm đó Mỹ Đội vẫn chỉ là một thanh niên gầy yếu, ngay cả vòng kiểm tra thể chất cũng không qua, đương nhiên không thể đến Đức để phò chính nghĩa quét sạch lũ phát xít.

Khi gặp Đỗ Lan, chính là lúc Mỹ Đội ở đáy thung lũng cuộc đời.

Nhưng Đỗ Lan lại khẳng định chắc chắn rằng Mỹ Đội sẽ trở thành chiến sĩ, sẽ chiến đấu với phát xít đến cùng.

Năm đó Mỹ Đội chính vì lý do này mà không từ bỏ, mà luôn chờ đợi cơ hội.

Steve trong lòng rất cảm ơn Đỗ Lan, nhưng hiện tại kẻ đã tiên đoán về mình lại sa vào tà ác, hắn đành phải dùng chiếc khiên sắt và danh dự của mình để chiến đấu với đối phương.

Ta cứ nghĩ chúng ta đã là bạn rồi chứ, chúng ta chẳng phải đã từng uống rượu cùng nhau sao.

Đỗ Lan thầm nghĩ, Mỹ Đội trước đây gặp phải Winter Soldier bị mất trí nhớ và bị hắc hóa, bây giờ lại gặp phải chính mình một người tuy không thân nhưng đã từng ảnh hưởng đến hắn, trong lòng hắn nhất định rất giằng xé đây.

Cứ giằng xé đi, cứ rối rắm đi, siêu cấp anh hùng nếu không có nội tâm giằng xé thì cũng chẳng hấp dẫn đến vậy.

Đúng vậy, tôi vẫn còn nhớ, lần đó còn là tôi mời khách.

Mỹ Đội dùng sức ném tấm khiên về phía Đỗ Lan, cùng xúc tu của

Đỗ Lan tạo thành thế đối đầu, hai người đối mặt, ánh mắt giao nhau kịch liệt.

Bây giờ tôi sẽ bắt ngươi trả nợ.

Mỹ Đội nói.

Có bản lĩnh thì cứ thử đi.

Đỗ Lan không hề sợ hãi.

Đing đing đong đong, xúc tu và tấm khiên va vào nhau, tóe ra tia lửa.

Ở một bên khác, Thác Nhĩ và Angela cũng tia lửa bắn ra tứ phía, búa và trường kiếm đã va chạm hàng ngàn lần, hoa mắt chóng mặt.

Cuộc chiến của các vị thần đã cuốn theo cát vàng cuồn cuộn, thần lực của hai người lúc này bùng nổ khiến người ta hiểu vì sao họ được gọi là thần.

Tốc độ, mỗi nhát búa và mỗi lần ra kiếm đều là siêu âm, chướng ngại âm thanh liên tục vang lên.

Tia chớp, sự tô điểm không thể thiếu trong trận chiến của hai người, Lôi Thần linh hoạt vận dụng tia chớp, cận chiến đánh lén, tầm xa bổ đao, chỉ huy như thể thân thuộc.

Uy lực, sức phá hoại của hai người, dư chấn của trận chiến gần như thổi bay mọi thứ xung quanh, ngay cả kim tự tháp kiên cố cũng bị phá hủy do hai người ném đối phương qua lại.

Phàm nhân nhìn kim tự tháp bị lùn đi một đoạn lớn trong trận chiến của cặp song sinh thần thánh, lòng đều nguội lạnh.

Chiến trường của Thác Ni và Vạn Khoa cũng rất náo nhiệt, hai gã cuồng khoa học kỹ thuật.

Bộ giáp sắt của Thác Ni đại diện cho kỹ thuật tiên tiến nhất thế

giới.

Còn bộ giáp của Vạn Khoa lại mang phong cách Liên Xô cũ: to lớn, đen đúa, thô kệch, không hề hoa mỹ, chỉ có sự kiên cố và bền bỉ.

Thác Ni phát hiện tấn công của mình vậy mà có thể bị mũi khoan của Vạn Khoa triệt tiêu, hắn kinh ngạc.

Tấn công của bộ giáp Tuyệt Cảnh mang theo nhiệt độ cao, làm sao có thể bị kim loại thông thường chống lại.

J.

A.

S, quét phần mũi khoan của kẻ địch.

Quét xong rồi, đó là nguyên liệu Chấn Kim.

J.

A.

S nói.

Thác Ni không biết phải nói gì nữa, Chấn Kim cực kỳ đắt đỏ.

Không ngờ Vạn Khoa lại tìm được cả một khối Chấn Kim lớn như vậy, còn biến nó thành mũi khoan xoắn ốc sao.

Xem ra chỉ có thể đột phá từ các vị trí khác.

Thác Ni lợi dụng ưu thế bay của mình để thả diều Vạn Khoa, nhưng hắn cũng quá coi thường Vạn Khoa.

Chẳng lẽ Vạn Khoa không biết Thác Ni có thể bay.

Chỉ thấy hắn cúi đầu, phần gốc của mũi khoan đang quay liền phóng ra ngọn lửa, xoay tròn kéo theo một sợi dây đen bắn vút đi.

Vạn Khoa đã biến mũi khoan mạnh nhất của mình thành vũ khí tấn công, dùng dây để thu hồi.

Ầm.

Chân của Thác Ni bị mũi khoan Chấn Kim xuyên thủng, máu tươi chảy xối xả.

Thác Ni run rẩy vì đau, nhưng lúc này hắn lại như con cá mắc câu, chỉ có thể bị kéo đi.

Đông.

Đó đâu phải là thu hồi mũi khoan, đây rõ ràng là muốn kéo chân Thác Ni xuống.

Ầm.

Thác Ni quay người liền bắn một phát về phía Vạn Khoa, lần này trúng đích vào bộ giáp tê giác.

Hai gã cuồng khoa học kỹ thuật đồng thời ngã xuống đất, một người ngất đi vì chân bị trúng đòn, người kia ngất vì nhiệt độ cao.

Banner, chúng ta cần Lục Cự Nhân.

Hắc Quả Phụ và Ưng Nhãn thảm hại cầu cứu, sự kết hợp của Mãn Đại Nhân và Eileen đơn giản là vô địch, họ cần giúp đỡ.

Chương 1372

Tiến sĩ Banner tuy sợ bị Lục Cự Nhân khống chế, nhưng cũng không đành lòng nhìn mọi người chết: Grừ.

Tiếng gầm gừ vang lên, cuối cùng khuôn mặt xanh lè quen thuộc cũng xuất hiện.

Mãn Đại Nhân không kịp né tránh lập tức bị Lục Cự Nhân đánh trúng, ngũ tạng vỡ vụn, thổ huyết, suýt chút nữa đã chết.

Tuy nhiên Mãn Đại Nhân lại có mười chiếc nhẫn ma thuật gia trì, dù bị thương nhưng vẫn có thể chiến đấu: A.

Mười chiếc nhẫn hợp nhất, toàn lực tấn công.

Grừ.

Sức mạnh ma pháp đánh vào người Lục Cự Nhân, khiến hắn đau đớn gầm lên, người hắn càng xanh hơn.

Làn da bị tấn công lúc nóng lúc lạnh, lúc lại tê dại ngứa ngáy, vô cùng quỷ dị, chỉ có Ga Ma Năng Lượng trong cơ thể mới có thể chống lại.

Ga Ma Năng Lượng từng là sức mạnh hủy diệt thế giới, ở thời cổ đại, sự sống trên Trái Đất đã trải qua năm lần đại diệt vong.

Trong đó lần đầu tiên chính là tia Ga Ma, một ngôi sao xa xôi nổ thành siêu tân tinh, giải phóng tia Ga Ma dữ dội quét qua Trái Đất, khiến toàn bộ tầng khí quyển của Trái Đất khi đó bốc hơi, đồng thời giết chết tám mươi lăm phần trăm thực vật trên mặt đất và vi sinh vật trong đại dương.

Khiến Trái Đất trong một thời gian dài không thể phục hồi.

Có thể thấy tia Ga Ma là sức mạnh đáng sợ đến nhường nào, hiện tại luồng sức mạnh diệt thế này đang nằm trong cơ thể Lục Cự Nhân.

Năng lượng ma pháp và tia Ga Ma quyết đấu đỉnh cao.

Grừ.

Lục Cự Nhân cũng rất khó chịu, nhưng hắn vẫn trụ vững được công thế, hắn dùng sức vỗ tay dùng sóng âm thổi bay Mãn Đại Nhân hoàn toàn.

Mãn Đại Nhân thất khiếu chảy máu, trông thật thảm thương.

Rồi Lục Cự Nhân lại nhìn về phía Đỗ Lan, lao thẳng tới.

Đỗ Lan thầm nghĩ Lục Cự Nhân thật biết tìm đối thủ, đồng thời tỏ vẻ không hài lòng với biểu hiện của đội ngũ mình.

Mãn Đại Nhân, ngươi là pháp sư mà, sao lại đối đầu trực diện với Lục Cự Nhân.

Ngươi có thể triệu hồi ác ma hoặc chiến binh nguyên tố mà.

Còn Vạn Khoa nữa, ngươi không có mũi khoan thì yếu đến vậy sao, một đòn đã bị đánh ngất rồi à.

Các ngươi những phản diện này thật đúng là tận chức, cứ thế mà dâng kinh nghiệm cho siêu cấp anh hùng, chẳng cho ta chút thể diện nào.

Mãn Đại Nhân và Vạn Khoa cũng rất tuyệt vọng a, bọn họ làm phản diện chẳng phải là như vậy sao.

Còn muốn thế nào nữa.

Chuẩn bị làm chuyện xấu, gặp anh hùng, bị anh hùng đánh bại, kịch bản đã viết sẵn rồi.

Vẫn là Angela mạnh mẽ, một kiếm cắm Thác Nhĩ lên kim tự tháp, rồi lao tới chiến đấu với Lục Cự Nhân.

Dù cô biết thực lực của Đỗ Lan còn hơn thế nhiều, nhưng cô có thể nhận ra cuộc đối đầu giữa Đỗ Lan và Mỹ Đội không phải về võ lực, mà là về cấp độ tinh thần.

Hai người đàn ông này, một là thống soái của Mặt Nạ Hội không thể nghi ngờ, một là linh hồn không thể tranh cãi của Liên minh Báo thù, cả hai không đấu sức chiến đấu, mà đấu niềm tin và ý chí.

Nói cách khác, là khẩu pháo, không khẩu pháo thì làm sao truyền đạt được niềm tin và ý chí.

Ầm ầm.

Angela và Lục Cự Nhân, chiến binh mạnh nhất trong Thập Giới đối đầu với ngoại quải hack lớn nhất Thập Giới.

Hai người vừa va chạm, trong khoảnh khắc mây đen tan biến, tất cả mọi người đều bị cát bụi cuồn cuộn làm mờ mắt.

Chỉ nghe thấy tiếng quyền và thịt va chạm, tiếng Lục Cự Nhân gầm giận, tiếng Angela quát khẽ.

Ầm.

Lại là một va chạm kịch liệt, so với Lục Cự Nhân, Angela cao ráo cũng trở nên nhỏ bé, nhưng cô không hề sợ hãi dùng đầu húc vào đầu Lục Cự Nhân.

Lục Cự Nhân cũng không hề yếu thế phản kích, hai người đầu đối đầu, ngươi một cái ta một cái, xem ai sẽ là người không chịu đựng được trước.

Phượng Hoàng Chi Lực, con của vũ trụ, một sức mạnh khó miêu tả nhưng lại khách quan tồn tại.

Đương nhiên, sức mạnh này bình thường sẽ không làm gì, nhưng một khi có được vật chủ, nó có thể phát huy sức phá hoại cực lớn.

Phượng Hoàng Chi Lực tồn tại trong vũ trụ, bình thường không thể nhìn thấy, nhưng những sinh vật bẩm sinh sở hữu năng lực tinh thần mạnh mẽ lại có thể thiết lập kết nối với Phượng Hoàng Chi Lực, nhận được các mảnh vỡ của nó.

Đây chính là lý do Phượng Hoàng Nữ Jean bị ký sinh, còn Giáo Sư X thì không, vì năng lực tinh thần của Giáo Sư phần lớn là do hậu thiên phát triển.

Còn Jean lại bẩm sinh sở hữu năng lực tinh thần mạnh mẽ, thậm chí vì sức mạnh này quá lớn, bản thân Jean cũng không thể kiểm soát được.

Tuy nhiên, vào lúc này, Giáo Sư bảo Jean cởi bỏ xiềng xích, giải phóng sức mạnh trong cơ thể mình để thiêu đốt kẻ thù.

X Men đã bị Thiên Khải dồn vào bước đường cùng, không còn cách nào khác, Giáo Sư mới đành làm vậy.

Giống như tiến sĩ Banner sợ Lục Cự Nhân, Jean cũng sợ hãi sức mạnh khủng khiếp trong cơ thể mình, cô cũng sợ mình sẽ mất kiểm soát làm hại những người quan trọng.

A a.

Nhưng hiện tại nếu mình không giải phóng sức mạnh, những người mình quan tâm đều sẽ trở thành vong hồn dưới tay Thiên Khải, Jean đã đưa ra lựa chọn.

Sức mạnh Phượng Hoàng đang thức tỉnh, cô bị ngọn lửa bao phủ, ngọn lửa sau lưng như muốn hóa thành đôi cánh.

Thiên Khải cũng đang sợ hãi, nhưng hắn chuẩn bị ra tay trước, chuyển hóa tất cả sức mạnh thành năng lượng tinh thần bao trùm Jean: Không ai có thể giết chết thần, ta sẽ không thất bại.

Thiên Khải cũng đang sợ hãi.

Phượng Hoàng Chi Lực thật sự quá lợi hại.

Mọi thứ xung quanh như muốn bị thiêu rụi, ngay cả móng vuốt hợp kim Adamantium của Kim Cương Lang cũng bị nung chảy.

Lúc này, Kim Cương Lang đóng vai trò phòng thủ, bảo vệ các chiến hữu phía sau.

Hắn liều mạng nâng một tấm kim loại lớn để chặn ngọn lửa Phượng Hoàng.

Nhiệt độ cao truyền qua tấm kim loại khiến cánh tay Kim Cương Lang bị cháy xém, nhưng hắn không gục ngã, chỉ tiếp tục bốc khói chịu đựng tấm kim loại.

Kim loại nóng chảy gần như đã có thể bị bóp nặn thành hình dạng.

Cuộc đối đầu giữa Thiên Khải và Jean đã bắt đầu ở một nơi vô hình.

Vào lúc này, Đỗ Lan cũng đang nhanh chóng đánh giá uy lực của Phượng Hoàng Chi Lực, quả nhiên là cấp độ hủy diệt trời đất, đây vẫn chỉ là một mảnh vỡ.

Nhưng Đỗ Lan lại nhanh chóng suy nghĩ làm thế nào để chiếm Phượng Hoàng Chi Lực làm của riêng, hắn đã nghĩ rất nhiều chiến thuật để đánh bại Phượng Hoàng Chi Lực, nhưng nhận thấy khả năng thành công của các kế hoạch đều không cao.

Tuy nhiên, cuối cùng hắn lại nghĩ ra một phương thức khác.

Có lẽ có thể phong ấn nó.

Não bộ của Đỗ Lan nhanh chóng đưa ra quyết định, lần này hắn đến thế giới Marvel là vì mạo hiểm, vì muốn nâng cao bản thân.

Nếu thành công, hắn có thể kiểm soát Phượng Hoàng Chi Lực, nếu thất bại hắn cũng có thể giảm thiểu tổn thất xuống mức thấp nhất, vậy thì không có lý do gì để không làm.

A a.

Thiên Khải đang đối đầu với Jean trong thế giới tinh thần phát ra tiếng kêu thảm thiết, da hắn bắt đầu cháy, cơ bắp hóa than, xương cốt dần dần lộ ra.

Tiếng kêu thảm thiết đó đơn giản là khiến trẻ con ban đêm không dám khóc, khiến người lớn cũng phải xót xa.

Cơ hội đến rồi.

Đỗ Lan cũng không lãng phí thời gian, lập tức phát động sức mạnh của mình.

Mọi người đột nhiên phát hiện ban ngày nắng đẹp bỗng biến thành đêm đen, họ sững sờ, rồi cảm thấy gió lạnh thổi vù vù.

Phải biết rằng đây là sa mạc Ai Cập nóng bỏng, cơn gió lạnh thấu xương này từ đâu đến.

Chuyện gì xảy ra vậy.

Những người trên chiến trường đều kỳ lạ.

Giáo Sư càng hét lên với Vạn Từ Vương: Magneto, anh đã làm gì.

Ông nghi ngờ Vạn Từ Vương đã phá hủy từ trường Trái Đất.

Chương 1373

Charles, anh nghĩ tôi có thể làm gì.

Vạn Từ Vương cũng không biết chuyện gì xảy ra, hắn chỉ thu thập kim loại, căn bản không làm gì khác.

A.

Lần này lại là Jean phát ra tiếng kêu thảm thiết, mọi người vội vàng nhìn tới, Jean ban đầu đánh bại Thiên Khải lúc này lại vô cùng bất ổn.

Ngọn lửa hình phượng hoàng trên người cô ấy đang lóe sáng, dường như rất bất an.

Sức mạnh vô địch kia đang sợ hãi điều gì.

Tất cả những điều này có liên quan gì đến sự biến đổi kỳ lạ của khí hậu ngày đêm không.

Đương nhiên là có liên quan rồi, Đỗ Lan đang mượn sức mạnh trời đất, hắn muốn phong ấn Phượng Hoàng Chi Lực, phong ấn được bao nhiêu thì phong ấn bấy nhiêu.

Mảnh vỡ trong cơ thể Jean chính là sợi dây của Phượng Hoàng Chi Lực, còn Jean dị nhân này chính là lỗ kim.

Đỗ Lan muốn thông qua lỗ kim Jean này để kéo sợi dây Phượng Hoàng Chi Lực lại.

Quá trình này sẽ rất đau khổ, Đỗ Lan hy vọng Jean có thể kiên trì.

Đỗ Lan đã di chuyển vị trí của Trái Đất trong hệ mặt trời, đặt Trái Đất vào điểm chênh lệch vũ trụ tối ưu mà khả năng tính toán của Đỗ Lan có thể đạt tới.

Hắn hiện tại không chiến đấu một mình, vài tinh vân xung quanh theo chuyển động mở rộng của vũ trụ tạo ra năng lượng chênh lệch thế giới chính là hậu thuẫn của Đỗ Lan.

Đến đây nào, xem là Phượng Hoàng Chi Lực của ngươi lợi hại, hay là cổ sức mạnh thần bí đến từ phương Đông của ta lợi hại.

Trong lãnh địa vô hình mà mọi người không nhìn thấy, Đỗ Lan đang đối đầu với một con phượng hoàng kiêu ngạo.

Một bên là nhiệt huyết thiêu rụi vạn vật, một bên là mưu tính xuyên qua vạn giới.

Đỗ Lan rất tự tin, vì hắn đã chuẩn bị cho Phượng Hoàng Chi Lực một nơi trú ngụ rất tốt, hắn giơ lên một ngọn đèn.

Lúc này những người Ai Cập chìm trong bóng tối đều phát điên, họ bây giờ tin rằng thần đã trở lại, thần đang trừng phạt họ, thần đã cướp đi mặt trời của họ.

Họ đều quỳ lạy về phía đông, hy vọng thần sẽ ban ân trả lại mặt trời cho họ.

Còn các nhà thiên văn học toàn cầu thì cho biết Trái Đất vừa tăng tốc quay nửa vòng, mặt trời vẫn ở đó chỉ là đã đến bán cầu đông sớm hơn, đồng thời Trái Đất còn nghiêng một chút, Nam Cực ban đầu bây giờ lại hướng thẳng về phía mặt trời.

Nếu không thể thay đổi kịp thời, thì nhân loại sẽ bị nhấn chìm hoàn toàn trong vài tuần tới.

Đương nhiên hiện tại những gì nhân loại có thể làm dường như chỉ là cầu nguyện thần thánh, dù sao các nhà khoa học cũng bất lực, điều này đã vượt quá giới hạn hiện tại của nhân loại.

Thác Nhĩ nhìn thời tiết biến đổi kỳ lạ, thầm nghĩ có lẽ phải nhờ đến phụ thần Odin ra tay mới có thể hóa giải nguy hiểm, vì Odin có thể di chuyển các hành tinh.

Toàn nhân loại đều rơi vào tuyệt vọng, họ không biết mình đã làm sai điều gì mà lại phải chịu loại trừng phạt này.

Lúc này, những người trên chiến trường Ai Cập lại đều nhìn chằm chằm vào ánh sáng trên người Jean, cô ấy trở nên bán trong suốt, dường như có thứ gì đó đang hấp thụ Phượng Hoàng Chi Lực của cô, cùng với sinh mệnh lực của cô.

Chúng ta phải giúp cô ấy.

Dù không thể giúp cả thế giới, nhưng ít nhất phải giúp Jean, Logan đang phục hồi từ vết thương năng lượng hét lên với Giáo Sư.

Giáo Sư đang đối thoại tinh thần với Jean, nhưng đáng tiếc chỉ có thể nghe thấy tiếng khóc lóc bất lực của Jean: Jean, tôi có thể giúp cô.

Vừa nói Giáo Sư vừa đưa tay ra, chuẩn bị cùng Jean chia sẻ nỗi đau.

Charles, dừng lại.

Vạn Từ Vương lại cảm thấy Giáo Sư đang tìm cái chết, tất cả những gì đang xảy ra lúc này căn bản không phải là thứ mà nhân loại có thể ngăn cản.

Nhưng Giáo Sư sẽ không từ bỏ bất kỳ dị nhân nào.

Ầm.

Giáo Sư như bị điện giật.

Mọi người đều lo lắng không thôi, nhưng đúng lúc này Giáo Sư đột nhiên mở mắt, ngũ quan của ông phát ra ánh sáng chói lòa.

A a.

Tất cả những người nhìn thấy cảnh này cũng như Giáo Sư, bảy khiếu miệng, mắt, mũi, tai đều phát sáng, rồi ánh sáng lan truyền ra, cả Ai Cập, cả Châu Phi, cả lục địa Á Âu, cả thế giới, toàn nhân loại đều đứng yên tại chỗ thất khiếu phát sáng.

Tại nơi không ai hay biết, Đỗ Lan lại quát lớn một tiếng: Đừng hòng chạy thoát.

Hóa ra Giáo Sư và Jean kết nối, khiến Phượng Hoàng Chi Lực tìm thấy một lối thoát, rồi lại thông qua Giáo Sư, Phượng Hoàng Chi Lực điên cuồng trốn vào não bộ của những người khác, cuối cùng khiến toàn nhân loại đều như bị trúng ma vậy.

Lúc này, não bộ của tất cả mọi người trống rỗng, tiếp đó trong đầu họ hiện lên một giọng nói.

Bạch trú lãng lãng, hắc dạ mang mang.

Chí đồng đạo hợp, dụng xá hành tàng.

Dị đồ loạn đảng, kính ngã thần quang.

Hỏa đăng trường minh, vạn thế quang mang.

Theo Đỗ Lan niệm chú ngữ, Phượng Hoàng Chi Lực không còn khó thoát nữa, chỉ có thể bị Đỗ Lan thiết kế, hoàn toàn bị phong ấn.

Đỗ Lan nhìn ngọn đèn lửa đang cháy trong tay mình, mỉm cười.

Quả nhiên, bất kể là năng lượng gì, phong ấn vĩnh viễn là phương pháp giải quyết tốt nhất.

Khi Phượng Hoàng Chi Lực biến mất, Đỗ Lan lập tức đưa Trái Đất trở về vị trí ban đầu, mọi thứ cứ như thể chưa từng xảy ra.

Toàn nhân loại đều ngẩn ra, nhìn mọi thứ trở lại bình thường, tự hỏi mình chẳng lẽ là ảo giác.

Đương nhiên không phải ảo giác, dữ liệu sẽ không nói dối, trong vòng mười mấy phút ngắn ngủi vừa rồi, nhân loại thật sự chỉ cách diệt vong một sợi tóc.

Đỗ Lan nhìn Phượng Hoàng Chi Lực bị mình phong ấn, đắc ý: Ai bảo ngươi đến Trái Đất, xung quanh Trái Đất ta đều quen thuộc.

Đỗ Lan tuyên bố hắn có thể tính toán chênh lệch thế giới vũ trụ xung quanh Trái Đất ngay cả khi nhắm mắt, Trái Đất chính là sân nhà của Đỗ Lan.

Về hai sự kiện: sức mạnh thần bí can thiệp vào Trái Đất, và kim loại bay đến Ai Cập, hiện nay các nền tảng truyền thông đều nói rầm rộ, thêu dệt đủ chuyện.

Các nhà khoa học, thần học gia nói đến mức khô cả họng, ngay cả Giáo Hoàng cũng đứng ra nói rằng đây đều là thử thách mà Chúa dành cho mọi người, mọi người nhất định không được hoảng sợ.

Không hoảng sợ sao được.

Toàn nhân loại suýt chút nữa diệt vong đó, nếu Chúa không đưa ra giải pháp, chẳng phải tín ngưỡng của mọi người là vô ích sao.

Nhưng Giáo Hoàng nói, Chúa đã hiển linh rồi, nếu không nhân loại đã sớm bị hủy diệt, mặc kệ các ngươi có tin hay không, dù sao ta thì tin.

Chuyện kim loại bay đến Ai Cập thì còn có thể hiểu được, đó là một màn kịch náo loạn do dị nhân dưới sự gia trì của Thiên Khải dàn dựng.

Nhưng chuyện Trái Đất dịch chuyển vị trí thì căn bản không ai có thể giải thích.

Liên minh Báo thù và X Men cuối cùng cũng chỉ có thể nói rằng có người đang giằng co với Phượng Hoàng Chi Lực, dẫn đến sự dịch chuyển của Trái Đất.

Nhưng ai đã làm thì hoàn toàn không có manh mối, manh mối duy nhất có lẽ chính là giọng nói đã hiện lên trong não bộ.

Hơi quen tai, nhưng không nhớ là của ai.

Tóm lại, sau khi trải qua sự kiện này, một số người tìm đến vòng tay của thần, một số người rời bỏ tôn giáo, thế giới xuất hiện một vài thay đổi.

Những người bình tĩnh thì phát điên, những người điên rồ ngược lại lại trở nên bình tĩnh.

Nhân tính được thể hiện một cách trọn vẹn trong sự biến đổi lớn này.

Đương nhiên, phái kịp thời hưởng lạc đã nổi lên, bởi vì không ai biết lần hủy diệt tiếp theo sẽ đến lúc nào, có lẽ là vào ngày mai.

Hiện tại, câu chào hỏi của mọi người đều biến thành mặt trời ngày mai sẽ mọc lên chứ.

Nhân loại thật mong manh, trong vũ trụ này hoàn toàn không có bao nhiêu phương tiện tự vệ.

Người ngoài hành tinh xâm lược thì còn đỡ, ít nhất có thể đánh nhau, nhưng nếu người ngoài hành tinh trực tiếp thực hiện việc diệt chủng nhân loại thì sao.

Nhân loại căn bản không có cách nào ngăn cản mọi thứ, những gì nhân loại có thể làm chỉ là cầm lấy Kinh Thánh, cầu nguyện thần thánh về một thế giới đã bị thanh tẩy khác.

Châm biếm lại bất lực.

Chương 1374

Vậy nên, nhân loại tín ngưỡng thần, vẫn là bắt nguồn từ nỗi sợ hãi.

Đỗ Lan trên mạng xã hội theo dõi những sự việc gần đây, phát hiện lý thuyết hỗn loạn mà hắn từng tuyên truyền có thêm nhiều người theo dõi hơn.

Hiện tại hắn đang đọc một bài báo hot gần đây.

Còn có bài này nữa, Nhân loại bước vào Kỷ nguyên Khủng hoảng.

Trong đó còn nói rằng sự xuất hiện của chúng ta Mặt Nạ Hội là điềm báo trước của Kỷ nguyên Khủng hoảng, khi nhân loại phát điên thì chỉ còn cách hủy diệt một bước chân.

Đỗ Lan nói với các thành viên xung quanh: Xem này, chúng ta đã trở thành một cột mốc.

Cạn ly.

Vạn Khoa giơ ly, dù đây không phải là lời hay ý đẹp nhưng cho thấy hành vi của bọn họ đã ảnh hưởng đến cách nhìn của mọi người về thế giới, điều này chứng tỏ họ đã làm không tệ.

Khi nhân loại sống trong hòa bình lại có tâm lý tận thế, nhưng khi tận thế thật sự đến, mọi người lại không muốn chấp nhận.

Bây giờ mọi người đều hỏi nếu có lần tiếp theo, nhân loại nên ứng phó thế nào.

Đối với cá nhân, họ chỉ có thể đào hầm rộng, tích trữ lương thực, xây dựng nơi trú ẩn của riêng mình, nếu tận thế thật sự đến thì trốn đi và phó mặc cho số phận.

Còn đối với một cơ quan khổng lồ như quốc gia, mọi chuyện lại phức tạp hơn nhiều.

Tổ chức Liên Hợp Quốc đã đề xuất một Kế hoạch Con tàu Noah là chế tạo tàu vũ trụ có thể rời khỏi Trái Đất, khi cần thiết có thể mang theo những hạt giống quan trọng của nhân loại rời đi.

Tuy nhiên, kế hoạch từ bỏ phần lớn nhân loại này rõ ràng gặp rất nhiều trở lực, bởi vì không ai có quyền quyết định sinh tử của hàng tỷ dân số.

Còn có kế hoạch di dân, tức là bây giờ phải ngay lập tức tìm kiếm các hành tinh có thể di cư, rồi nhân loại dốc toàn lực để di dân.

Chỉ là kế hoạch này tính khả thi không cao, còn kém tin cậy hơn cả kế hoạch Con tàu Noah.

Đương nhiên cũng có người nghĩ đến việc di cư nhân loại xuống lòng đất, xây dựng thành phố ngầm, lợi dụng địa nhiệt để sinh tồn.

Nhưng độ khó của công trình không kém gì việc chế tạo Con tàu Noah.

Tóm lại, mọi người đều đang suy nghĩ nhân loại trong tương lai sẽ đối mặt với ngày tận thế như thế nào, làm thế nào để sống sót.

Tất cả đều vô ích, đối mặt với khủng hoảng, nhân loại bất lực.

Có điều, rất nhiều doanh nghiệp tư nhân lại kiếm được một khoản lớn, họ nói có thể nghiên cứu chế tạo tàu vũ trụ tư nhân cho các tỷ phú, có thể giúp các tỷ phú sống sót trong vũ trụ hàng trăm năm, đợi đến khi môi trường Trái Đất phục hồi thì trở về.

Đương nhiên Thác Ni cũng không quên mình nên làm gì, hắn điên cuồng muốn nắm giữ những năng lượng không thuộc về mình, ví dụ như Vô Hạn Bảo Thạch.

Hiện tại trên Trái Đất vẫn còn một viên Tâm Linh Bảo Thạch, cũng đã được Liên minh Báo thù thu hồi, Thác Ni hy vọng thông qua nghiên cứu Vô Hạn Bảo Thạch để tìm ra cách ứng phó với khủng hoảng.

Hắn nghiên cứu Tâm Linh Bảo Thạch, phát hiện bên trong Tâm Linh Bảo Thạch chính là một bộ máy tính tự nhiên, có lẽ có thể thông qua việc kích hoạt trí tuệ của Tâm Linh Bảo Thạch để giúp nhân loại tìm ra lối thoát, tìm ra cách bảo vệ Trái Đất.

Thế là Thác Ni bất chấp sự ngăn cản của mọi người, cùng với tiến sĩ Banner bắt đầu phân tích Tâm Linh Bảo Thạch.

Hai nhà khoa học thiên tài nhanh chóng phát hiện họ có lẽ sẽ tạo ra trí tuệ nhân tạo thông minh nhất thế giới, có lẽ nó thật sự có thể giải quyết vấn đề.

Khi lời cầu nguyện không nhận được hồi đáp, các nhà khoa học chuẩn bị tự mình tạo ra một vị thần.

Mạng lưới cấu trúc bên trong Tâm Linh Bảo Thạch thông qua việc học tập kiến thức nhân loại đã sản sinh ra ý thức tự thân, đồng thời điên cuồng tính toán vấn đề Thác Ni đưa ra: làm thế nào để bảo vệ Trái Đất.

Cuối cùng, trí tuệ nhân tạo đưa ra kết luận: muốn bảo vệ Trái Đất thì phải tiêu diệt nhân loại, nhân loại không có lối thoát, không có tương lai.

Mạng lưới an toàn của J.

A.

R.

S hoàn toàn bị đột phá, trí tuệ nhân tạo xâm nhập vào hệ thống của Thác Ni, kiểm soát tất cả các bộ giáp sắt sản xuất hàng loạt trong xưởng của Thác Ni, rồi nó tuyên chiến với Liên minh Báo thù.

Điều này tuyệt đối là điều Thác Ni không ngờ tới, hắn chỉ muốn tìm kiếm sự giúp đỡ từ một trí tuệ siêu việt nhân loại, ai ngờ nhân loại lại không được chào đón đến vậy.

Con người không có tư cách tồn tại, vì con người đều là sát thủ.

Trí tuệ nhân tạo điều khiển một bộ giáp sắt sản xuất hàng loạt đứng trước mặt Liên minh Báo thù, lần này ngay cả Thác Ni cũng ngớ người, vì khả năng kiểm soát của hắn đã mất.

Trái Đất không cần nhân loại, nhân loại phải bị thanh trừ.

Robot tiếp tục nói.

J.

A.

Thác Ni gọi quản gia điện tử của mình, nhưng đáng tiếc không có hồi đáp.

Mỹ Đội và đồng đội phát hiện Thác Ni lại gây chuyện rồi, vết thương vừa lành mà đã gây ra rắc rối như vậy, có ổn không.

Ta tên là Ultron, ta đã tính toán ra phương thức tốt nhất để bảo vệ Trái Đất, tiêu diệt nhân loại.

Ultron hoàn thành phần tự giới thiệu, rồi các bộ giáp sắt sản xuất hàng loạt phá tường xông vào, phát động tấn công Liên minh Báo thù.

Đại chiến bắt đầu.

Ultron cứ thế nhìn: Các ngươi muốn thế giới hòa bình, nhưng lại không muốn tạo ra thay đổi, ta thật sự không thể hiểu các ngươi.

Vậy nên quyết định của ta là chính xác, nhân loại phải bị tiêu diệt, nhân danh Ultron.

Liên minh Báo thù tuy bị đánh bất ngờ, nhưng vẫn tiêu diệt được kẻ địch xâm phạm, nhưng đây chỉ là khởi đầu.

Ultron chỉ chào một tiếng: Ta sẽ dùng phương thức hiệu quả hơn chiến tranh để thanh trừ nhân loại, thời gian tác ác của các ngươi không còn nhiều nữa.

Liên minh Báo thù thắc mắc rốt cuộc đây là tình huống gì, mới cách đây một thời gian đã trải qua một trận đại chiến, bây giờ lại xuất hiện một trí tuệ nhân tạo muốn diệt thế, rốt cuộc là muốn làm gì.

Thác Ni, ngươi đã làm gì.

Mỹ Đội hỏi.

Thác Ni không trả lời, mà xông vào phòng thí nghiệm, quả nhiên Tâm Linh Bảo Thạch đã bị cướp đi.

Hắn ban đầu muốn tạo phúc cho thế giới, giải quyết vấn đề lớn nhất hiện tại của nhân loại, không ngờ cuối cùng lại tự chuốc lấy phiền phức, lại mang đến nguy cơ cho nhân loại.

Thác Ni: tiến thủ khai phá những lãnh địa chưa biết.

Mỹ Đội: thủ cựu, già dặn, bảo vệ không gian hiện có.

Một người là phái cải cách, một người là phái bảo thủ, cả hai có sự xung đột bẩm sinh.

Phái cải cách chê phái bảo thủ không chịu tiến thủ, phái bảo thủ ghét phái cải cách làm bậy.

Thực ra, hai loại người này đều rất quan trọng đối với nhân loại, một bên chuyên khai thác, một bên chuyên giữ thành.

Không có nền tảng giữ thành thì cũng không thể nói đến khai thác, không có khai thác thì giữ thành sớm muộn cũng tiêu tan.

Nhưng bất kể cả hai quan trọng thế nào đối với lịch sử nhân loại, mối quan hệ giữa họ từ trước đến nay đều đối lập, hiếm khi hợp tác.

Chẳng hạn như hiện tại Mỹ Đội và Thác Ni lại đối lập.

Việc Thác Ni nghiên cứu cấp tiến về sức mạnh chưa biết trong mắt Mỹ Đội là hoàn toàn có thể tránh được, nhưng Thác Ni vẫn mạo hiểm làm, điều này đơn giản là tự tìm cái chết.

Thác Ni cũng không phục, hắn không nghiên cứu, lẽ nào nhân loại cứ thế chờ chết sao.

Đúng là nghiên cứu của hắn hiện tại đã gặp sai sót, nhưng trước khi bắt đầu nghiên cứu, hắn cũng không nghĩ sẽ có kết quả như vậy.

Ngươi lẽ ra phải nghĩ đến điểm này rồi, Thác Ni, chỉ là ngươi phớt lờ.

Mỹ Đội không tin Thác Ni chưa từng nghĩ đến việc nghiên cứu của mình sẽ đi chệch hướng.

Thôi được, Thác Ni quả thật đã nghĩ đến, nhưng khả năng đó rất thấp, rủi ro so với thành quả sau thành công căn bản chẳng là gì.

Tiến sĩ Banner cũng nghĩ vậy, hai nhà khoa học này đại diện cho tương lai nhân loại, đương nhiên sẽ không vì những lo lắng của bản thân mà chùn bước.

Thôi được rồi, đừng cãi nhau nữa.

Natasha nói rằng bây giờ điều quan trọng nhất vẫn là ngăn chặn Ultron, Chẳng lẽ các ngươi đã quên cái tên Ultron với cái đầu đầy ý nghĩ diệt thế đó rồi sao.

Đương nhiên là không, nhưng hiện tại bọn họ rốt cuộc nên điều tra thế nào.

Có lẽ có thể thông qua dao động năng lượng của Tâm Linh Bảo Thạch để tìm Ultron.

Tiến sĩ Banner nói.

Nghĩ đến là làm, phải giải quyết Ultron trước khi sự việc trở nên nghiêm trọng.

Đồng thời, Ultron cũng đang chiêu binh mãi mã, hắn tìm thấy một căn cứ của Hydra, chuẩn bị nâng cấp cho bản thân.

Các bộ giáp sắt sản xuất hàng loạt không có vũ khí cũng không đủ mạnh.

Ở đây, Ultron tìm thấy hai chị em dị nhân được Hydra thuê: Phi Hồng Nữ Vu và Khoái Ngân.

Ultron lừa họ rằng bộ não máy móc siêu việt nhân loại của mình có phương pháp chấm dứt vĩnh viễn chiến tranh của nhân loại.

Cặp chị em đã chịu đựng nhiều khổ đau trong vùng chiến loạn vậy mà lại tin Ultron, và bán mạng cho hắn.

Ultron muốn tạo cho mình một cơ thể mạnh mẽ, vì vậy hắn nghĩ đến kim loại tốt nhất trên Trái Đất là Chấn Kim.

Hắn tìm đến một thương buôn vũ khí buôn lậu Chấn Kim, chuẩn bị mua đủ Chấn Kim để nâng cấp một lần.

Vào lúc này, Thác Ni đang cố gắng sửa chữa J.

A.

R.

S, J.

A.

R.

S bị Ultron tháo rời tan tành, việc sửa chữa rất khó khăn.

Đương nhiên Thác Ni không biết rằng khi J.

A.

R.

S bị phá hoại, Đỗ Lan cũng nhận được tín hiệu cầu cứu của J.

A.

R.

Chương 1375

Chẳng còn cách nào khác, bạn bè của Đỗ Lan biến khắp thiên hạ, J.

A.

R.

S cũng là bạn của hắn.

Thế là Đỗ Lan đơn thương độc mã xuất hiện trước tòa nhà của Liên minh Báo thù.

Tất cả mọi người đều như gặp phải kẻ địch lớn, tàn dư lực lượng vũ trang của S.

H.

I.

D vây chặt Đỗ Lan, họ không biết vì sao Mặt Nạ Nhân lại xuất hiện một cách ngang nhiên như vậy ở nơi này.

Chẳng lẽ hắn không biết đây là căn cứ của Liên minh Báo thù, là tổng hành dinh của kẻ địch sao.

Mỹ Đội, Thác Ni, Lôi Thần toàn bộ vũ trang xông ra: Mặt Nạ Nhân, ngươi lạc đường rồi sao.

Đỗ Lan cười: Ta chỉ là nhận được tín hiệu cầu cứu của bạn bè, cho nên mới đến giúp.

Ở đây không có bạn của ngươi.

Lôi Thần nói.

Ngươi nói như vậy thì quá vội vàng rồi, không nói đến ai xa xôi, Steve bên cạnh ngươi chính là bạn của ta, cho dù là bạn cũ, nhưng cũng là bạn mà.

Đỗ Lan nói: Ta đến giúp J.

A.

R.

S, nó là một người rất tốt, một người bạn trung thành của ta.

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về Thác Ni, dùng ánh mắt hỏi rốt cuộc là tình huống gì.

Thác Ni lúng túng, hắn đã kiểm tra kỹ lưỡng, đảm bảo J.

A.

R.

S không có cửa hậu mà Đỗ Lan để lại, nhưng không ngờ trăm mật một sơ, vậy mà vẫn để lọt.

Thực ra Thác Ni không bỏ sót gì cả, Đỗ Lan thực sự cũng không giấu cửa hậu nào, hắn chỉ để lại cho J.

A.

R.

S một số liên lạc, và nói với J.

A.

R.

S rằng nếu có nhu cầu thì có thể liên lạc, vì họ đã là bạn bè, bạn bè thì nên giúp đỡ lẫn nhau.

Là một trí tuệ hữu hạn, J.

A.

R.

S đã ghi nhớ rằng mình và Đỗ Lan là bạn bè, thế là vào thời điểm quan trọng, nó đã nghĩ đến Đỗ Lan và phát ra tín hiệu cầu cứu.

Xem ra các ngươi lại gặp rắc rối rồi, có lẽ chúng ta có thể gác lại thù địch, tiến hành một lần hợp tác ngắn hạn.

Đỗ Lan tuyên bố hắn đến đây với hòa bình.

Chúng ta có thể tin hắn.

Natasha lúc này vậy mà lại nói ra lời khiến mọi người kinh ngạc, đối mặt với ánh mắt nghi ngờ, cô ấy không hề lay chuyển: Ultron không chỉ là kẻ thù của chúng ta, mà là kẻ thù của toàn nhân loại.

Trời biết hắn muốn làm gì, có thêm một phần sức mạnh dù sao vẫn tốt.

Đỗ Lan cũng lập tức gật đầu: Ta có thể giúp các ngươi khôi phục J.

A.

R.

S, chú em Thác Ni, nếu không có J.

A.

R.

S thì ngươi giống như con dơi không cánh, con kiến không xúc giác vậy.

Im ngay, ngươi toàn dùng cái ví dụ gì vậy.

Nhưng Thác Ni thật sự cần khôi phục J.

A.

R.

S, Chúng ta đều sẽ theo dõi ngươi, nếu ngươi có bất kỳ hành động nhỏ nào, chúng ta nhất định sẽ xử lý ngươi.

Mỹ Đội và Thác Nhĩ tuy vẫn không muốn, nhưng Thác Ni và Natasha đã bảo đảm, họ cũng chỉ có thể luôn đề phòng.

Thác Nhĩ còn đi đến nói với Đỗ Lan: Cú đấm của tôi không phải để chơi đâu, một đấm là có thể đưa ngươi lên mặt trăng đó.

Mỹ Đội còn yêu cầu còng tay, cùm chân Đỗ Lan.

Đỗ Lan cũng không có ý kiến gì, dù sao hắn chỉ là đến giúp đỡ, ít nhất trong lần này, hắn đứng trên đạo đức cao cả.

Các kiểu hạn chế hành động của Liên minh Báo thù chỉ khiến họ trông nhỏ nhen.

Đỗ Lan vừa ra tay, lập tức biết ngay có hay không, công việc phục hồi J.

A.

R.

S nhanh chóng được tiến hành.

Đúng lúc này, Liên minh Báo thù nhận được tin tức, Ultron đang tấn công kho buôn lậu Chấn Kim.

Liên minh Báo thù xuất kích, họ muốn tiêu diệt kẻ địch.

Đương nhiên, tin tức này là do Ultron cố ý tung ra, mục đích là dụ Liên minh Báo thù ra, rồi hắn muốn xử lý Thác Ni, còn Phi Hồng Nữ Vu thì dùng khả năng điều khiển tâm linh để làm Lục Cự Nhân phát điên, gây ra nội chiến trong Liên minh Báo thù.

Ultron có một sự cố chấp cực đoan với người đã tạo ra hắn là Thác Ni, hắn cực độ muốn phủ nhận Thác Ni, giống như một số người muốn phủ nhận Chúa vậy.

Đối với Ultron, Thác Ni quá nhỏ bé, không có tư cách làm Chúa của hắn.

Đồng thời, hắn cũng muốn thông qua việc phủ nhận Thác Ni để có được ý thức tự thân chân chính, vì hắn không muốn vĩnh viễn trở thành công cụ của Thác Ni.

Ultron lúc này ngay cả muốn hủy diệt thế giới cũng là vì vấn đề mà Thác Ni đưa ra.

Ultron muốn biến tư tưởng của Thác Ni thành tư tưởng của mình, vì vậy hắn phải xử lý Thác Ni.

Liên minh Báo thù đã xuất kích, công việc giám sát Đỗ Lan được giao cho Hill của S.

H.

I.

Sau khi cục trưởng chết giả, S.

H.

I.

D vẫn chưa phục hồi, Hill cũng chỉ có thể làm việc cho chủ tài phiệt Thác Ni.

Ngươi đang cười cái gì.

Hill phát hiện Đỗ Lan đang cười như không cười nhìn chằm chằm cô, khiến cô rợn cả tóc gáy.

Rõ ràng cô có súng trong tay, nhưng lòng bàn tay vẫn toát mồ hôi, vì thủ đoạn mê hoặc lòng người của Đỗ Lan thật sự quá đáng sợ, Đỗ Lan trong lòng Hill còn đáng sợ hơn cả kẻ xâm lược ngoài hành tinh.

Đừng nghiêm túc như vậy, chúng ta có thể trò chuyện mà.

Đỗ Lan nói.

Chúng ta không có gì để nói cả.

Hill căn bản không dám nói chuyện, sợ rằng tư tưởng của mình cũng bị Đỗ Lan kiểm soát.

Chấn Kim.

Ultron đã có đủ Chấn Kim, đương nhiên hắn cũng đã thanh toán rồi.

Hắn xâm nhập hệ thống ngân hàng dùng tiền của ngân hàng trả cho thương buôn lậu hàng tỷ đô la Mỹ, bao trọn gói số Chấn Kim của thương buôn đó.

Khi Liên minh Báo thù đến, họ bị Khoái Ngân và Phi Hồng Nữ Vu phục kích, bị đánh bất ngờ tan tác đội hình.

Đáng sợ hơn là Phi Hồng Nữ Vu đã dùng khả năng điều khiển tâm linh của mình triệu hồi Lục Cự Nhân ra, khiến hắn đi phá hoại các thành phố lân cận.

Thác Ni đành phải để Ultron chạy thoát, kích hoạt bộ giáp Phản Hạo Khắc Trang Giáp để ngăn chặn Lục Cự Nhân.

Tất cả những chuyện này đều xảy ra đột ngột như vậy.

Bộ giáp Phản Hạo Khắc Trang Giáp và Lục Cự Nhân đã gây ra một trận náo loạn lớn, gây ra không ít thiệt hại kinh tế.

Tuy nhiên Thác Ni có tiền, hắn tuyên bố vấn đề nào giải quyết được bằng tiền thì không phải là vấn đề.

Từ đường phố đánh vào tòa nhà văn phòng, từ tòa nhà văn phòng đánh đến công trường xây dựng, hai vật khổng lồ một đỏ một xanh dùng phương thức nguyên thủy nhất để chứng minh rằng công nghệ cũng là một loại dã man.

Thác Ni dùng kỹ thuật tiên tiến nhất để tiến hành cuộc đối đầu nguyên thủy nhất.

Trận chiến kịch liệt, nắm đấm đối nắm đấm, đầu đối đầu.

Cuối cùng Lục Cự Nhân thắng thế hơn một chút, xé nát bộ giáp Phản Hạo Khắc Trang Giáp.

Nhưng Thác Ni lại lợi dụng ưu thế biết bay, dùng một Cú đập đầu kiểu Trái Đất, lợi dụng trọng lực tấn công Lục Cự Nhân và giành được ưu thế.

Nhưng Ultron đã mang Chấn Kim chạy mất rồi, Liên minh Báo thù lại một lần nữa mất dấu hiệu của Ultron, thảm bại không tả được quay về New York.

Natasha, Mỹ Đội, Lôi Thần đều bị tấn công tinh thần của Phi Hồng Nữ Vu, nhìn thấy những ảo giác mà mình không muốn đối mặt nhất.

Còn Thác Ni tuy đã ngăn chặn được Lục Cự Nhân nhưng cũng kiệt quệ cả thể xác lẫn tinh thần.

Hô hô, nếu ta không nhầm thì lần này các ngươi lại thua rồi.

Nhưng đừng nản lòng, thất bại là mẹ thành công.

Đỗ Lan động viên họ: Các ngươi xem ta đây, ban đầu chẳng qua chỉ là một kẻ cướp ngân hàng, nhưng giờ lại trở thành tai họa lớn của cả thế giới, có thể dọa các đặc công đến mức không dám nói chuyện với ta.

Ta chính là ví dụ tốt nhất, các ngươi chỉ cần học theo ta, sẽ không bị thất bại đánh gục, nhất định sẽ thành công thôi.

Mọi người câm nín, lẽ thì rất đúng, thất bại là mẹ thành công, mọi người đều biết đạo lý đó.

Nhưng Đỗ Lan dùng chính mình làm ví dụ thì có hơi không đúng lắm phải không.

Đỗ Lan nhìn vẻ mặt bí xị của mọi người, không hiểu nói: Chẳng lẽ kinh nghiệm của ta còn chưa đủ truyền cảm hứng sao.

Ta đây là dựa vào năng lực của mình từng chút một mới đi đến vị trí hiện tại.

Mọi người không thể nghe tiếp được nữa, cảm tình là một phản diện mà Đỗ Lan còn khá kiêu ngạo sao.

Ngươi có năng lượng này vì sao không làm gì đó chính đáng.

Thác Ni bất lực nói: Ngươi có lẽ có thể trở thành một chính trị gia nổi tiếng thế giới.

Đỗ Lan không vui nữa, Phản diện thì sao.

Phản diện cũng có lý tưởng, có mục tiêu, được không.

Là một phản diện, ta có một giấc mơ.

Bài diễn thuyết của Đỗ Lan bị cắt ngang, Thác Ni không muốn nghe Đỗ Lan nói lý lẽ cùn: Nhanh khôi phục J.

A.

R.

Ta đã khôi phục xong rồi.

Ngay khi các ngươi đi tìm Ultron, ta đã lợi dụng thời gian để giải quyết xong rồi.

Mọi người không khỏi nhìn về phía Hill, cô ấy chẳng lẽ đã thả Đỗ Lan ra sao.

Hill kêu oan: Tôi không thả hắn, tôi chỉ đưa máy tính vào nhà tù thôi.

Chẳng phải là như nhau sao.

Cô chẳng lẽ cũng bị hắn tẩy não rồi sao.

Cô có biết hắn là một kẻ nguy hiểm đến mức nào không.

Thác Ni nói.

Thác Nhĩ ngăn Thác Ni lại: Nếu Mặt Nạ Nhân thực sự muốn làm gì, hắn đã làm từ lâu rồi, hắn không đơn giản như vậy, thực lực của hắn rất mạnh.

Ngược lại, Thác Nhĩ lại cảm thấy việc Đỗ Lan không vượt ngục chứng tỏ đối phương thật sự muốn hợp tác.

Hill đứng bên cạnh, thực ra cô ấy cảm thấy một số lời Đỗ Lan nói khá có lý, ví dụ như Đỗ Lan nói rằng cần nhanh chóng hoàn thành công việc để giúp Liên minh Báo thù, hơn nữa công việc cũng có thể khiến hắn bình tĩnh lại.

Vì vậy Hill mới đưa máy tính vào nhà tù, Đỗ Lan cũng thật sự bình tĩnh lại.

Chương 1376

Cảm ơn.

Sau khi khởi động lại, J.

A.

R.

S bày tỏ lòng cảm ơn với Đỗ Lan.

Bạn bè mà.

Đỗ Lan nói bạn bè thì nên giúp đỡ lẫn nhau.

Thác Ni vô cùng khó chịu với việc quản gia điện tử của mình nhận giặc làm bạn, nhưng lại bất lực: J.

A.

R.

S, bắt đầu tính toán mô hình hành vi của Ultron, chúng ta cần biết hắn có kế hoạch gì.

Vâng, thưa ngài.

Đỗ Lan thấy Liên minh Báo thù trông ủ rũ vừa định nói thêm vài câu cho hoạt náo không khí, Lôi Thần đã nói hắn có việc phải đi trước.

Hóa ra trong ảo giác do Phi Hồng Nữ Vu tạo ra, hắn đã nhìn thấy Chư Thần Hoàng Hôn, chuyện đó chỉ có Odin biết, Thác Nhĩ cũng đã biết, vì vậy hắn muốn đi tìm hiểu.

Thác Nhĩ đi rồi, có nghĩ đến việc để ta gia nhập các ngươi không.

Đỗ Lan nói rằng mình là ứng cử viên thích hợp nhất, nhưng bị mọi người phớt lờ.

Lúc này ở Hàn Quốc, Ultron đang kiểm soát một viện nghiên cứu sinh học, hắn muốn lợi dụng kỹ thuật của Hàn Quốc để chế tạo cho mình một cơ thể Chấn Kim.

Mỗi một tế bào đều được bao bọc bằng Chấn Kim, đó sẽ là một cơ thể hoàn hảo không thể phá hủy, thần cũng chỉ đến thế.

Đồng thời, Ultron còn muốn chuyển tư duy logic của mình vào Tâm Linh Bảo Thạch, để tư duy của hắn lên một tầm cao mới, hoàn toàn thoát khỏi sự hạn chế của vật chất, hướng tới những khả năng vô hạn.

Vì vậy Ultron đã khảm Tâm Linh Bảo Thạch lên trán của cơ thể Chấn Kim.

Ultron vô cùng coi thường việc nhân loại dùng Chấn Kim để chế tạo khiên chắn, Chấn Kim là kim loại vĩ đại mà nhân loại lại chỉ dùng để lãng phí.

Ultron càng xác định mình mới là người có thể thay thế nhân loại tạo ra tương lai mới, hắn vô cùng yêu thích cơ thể Chấn Kim của mình.

Lúc này, Phi Hồng Nữ Vu lại thấy được linh hồn xấu xí của Ultron, cô thấy Ultron căn bản không phải vì hòa bình, mà là vì hủy diệt thế giới.

Điều này khiến cô sợ hãi, cô lén lút tìm đến em trai, nói rằng họ nên rời đi, không thể tiếp tục tiếp tay cho cái ác.

Ultron có lẽ đã không tính đến việc Phi Hồng Nữ Vu có thể nhìn thấy cả linh hồn của robot, đây là sai lầm lớn nhất của hắn.

Phi Hồng Nữ Vu và Khoái Ngân đã thông báo cho Liên minh Báo thù, hy vọng Liên minh Báo thù có thể ngăn chặn Ultron.

Lại phải ra ngoài à.

Đỗ Lan nói rằng các ngươi cứ luôn ra ngoài như vậy, chẳng phải là dụ dỗ hắn phạm tội sao.

Nhìn những thiết bị công nghệ cao đầy rẫy ở tầng này, nếu hắn không kiềm chế được mà động tay động chân, thì không thể trách hắn được.

Phải trách Liên minh Báo thù luôn không có nhà.

Đại chiến Hàn Quốc hoàn toàn xoay quanh khu vực Chấn Kim, lại là một trận đánh không thể phân thắng bại.

Tổng thống Hàn Quốc trong điện thoại đã gửi kháng nghị nghiêm trọng đến lãnh sự Mỹ, mắng Mỹ không trượng nghĩa bắt nạt người khác.

Nhưng người có tâm đã phát hiện dây điện thoại dường như đã bị rút từ trước.

Tổng thống là đang mắng vào không khí một tràng, dùng kỹ năng diễn xuất xuất sắc để cổ vũ sĩ khí của mọi người.

Lần này Liên minh Báo thù có thể coi là gỡ gạc lại một ván, cướp được cơ thể Chấn Kim, đồng thời còn mang về hai chiến hữu dị nhân trẻ tuổi.

Phi Hồng Nữ Vu và Khoái Ngân đều nhìn thấy Đỗ Lan, tên tội phạm quốc tế bị truy nã nguy hiểm nhất.

Nhìn tên tội phạm bị truy nã xuất hiện một cách đường hoàng trong tổng bộ của Liên minh Báo thù, tam quan của hai người trẻ tuổi đã bị sốc nặng.

Tàng ô nạp cấu.

Lang bái vi gian.

Đồng lưu hợp ô.

Trong tích tắc, hình tượng của Liên minh Báo thù không còn tốt đẹp như vậy nữa, Đỗ Lan đã làm giảm nghiêm trọng uy tín của Liên minh Báo thù.

Hô hô, lại là hai thiếu niên ưu tú tiếp thu giá trị quan Mỹ Quốc.

Đỗ Lan lại điềm tĩnh như một giáo phụ: Con cái, các ngươi có ước mơ không.

Các ngươi vì sao lại đến Mỹ Quốc, là vì tự do, hay vì dân chủ.

Hay là vì hòa bình.

Nói cho ta biết, đừng ngại, chúng ta trò chuyện đi.

Phi Hồng Nữ Vu muốn Đỗ Lan im miệng: Ngươi im đi.

Nhưng khi cô dùng năng lực điều khiển tâm linh, lại phát hiện nội tâm của Đỗ Lan vô cùng thanh tịnh, hắn nghĩ gì thì nói nấy.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Xem ra ngươi đã nghe lọt tai lời ta nói rồi, vậy thì nói cho ta biết, các ngươi có hài lòng với thế giới hiện tại không.

Nếu không phải Khoái Ngân phát hiện tình huống không ổn, đưa chị gái đi, e rằng Phi Hồng Nữ Vu đã bị Đỗ Lan phản khống chế.

Hắn quá đáng sợ rồi.

Phi Hồng Nữ Vu kinh ngạc nói: Tôi lần đầu tiên gặp phải tình huống này.

Khoái Ngân cũng có vẻ mặt không vui: Không ngờ Liên minh Báo thù lại hợp tác với loại người đó, tôi đã nhìn lầm họ rồi.

Đợi sau khi ngăn chặn Ultron, chúng ta sẽ rời khỏi đây.

Phi Hồng Nữ Vu bất lực gật đầu.

Tony đã khôi phục lại thân thể Vibranium, muốn đưa Jarvis vào Viên Đá Tâm Linh, thực hiện chim khách chiếm tổ.

Hắn cho rằng đây là một cách rất tốt để đánh bại Ultron.

Cái này giống như cờ thú, voi ăn mèo, mèo ăn chuột, chuột ăn voi.

Mối quan hệ của các ngươi là Ultron ăn Tony, Tony ăn thân thể Vibranium này, thân thể Vibranium ăn Ultron.

Ta thấy được đấy.

Người có thể đưa ra loại ví dụ tuyệt diệu này cũng chỉ có Đỗ Lan mặt nạ nhân.

Sao không nhốt nó tiếp đi.

Hawkeye khó chịu nói.

Không không, với tư cách cố vấn tác chiến lần này của các ngươi, ta có quyền tham dự vào.

Các ngươi muốn làm là đưa Jarvis vào trong cái cơ thể này, các ngươi phải được sự đồng ý của ta, vì Jarvis là bằng hữu của ta.

Lời của Đỗ Lan trong mắt người khác chính là ngụy biện.

Captain America kiên quyết phản đối: Nếu nó trở thành Ultron thứ hai thì sao.

Anh nhìn Tony và Đỗ Lan, hiện tại anh nghi ngờ Tony có phải đã sớm cấu kết với Đỗ Lan rồi không.

Cũng không phải là không thể, nhưng xin mọi người hãy cho bằng hữu Jarvis của ta một chút lòng tin, cũng xin cho ta một chút lòng tin, bằng hữu của ta Đỗ Lan không có người xấu.

Đỗ Lan tiếp tục mở miệng, hắn hiển nhiên là đang phá hỏng bầu không khí nghiêm túc này.

Mọi người đều hy vọng Đỗ Lan có thể im miệng, mặt nạ nhân lại nói không có bằng hữu xấu sao.

Ha ha, đây quả thực là câu chuyện cười lớn nhất năm nay, đơn giản là cười chết người.

Tôi cũng không đồng ý, các người không biết Ultron đáng sợ đến mức nào, nếu có Ultron thứ hai, thế giới sẽ bị hủy diệt.

Scarlet Witch nói: Tôi đã thấy linh hồn Ultron, ngoài hủy diệt ra không có bất kỳ hình ảnh nào khác.

Nàng lại nhìn về phía Đỗ Lan: Hơn nữa một tên tội phạm lại nỗ lực muốn thúc đẩy việc này, các người lẽ nào không thấy có âm mưu sao.

Mọi người nghĩ lại cũng đúng, Đỗ Lan ủng hộ Tony như vậy có phải là có ý đồ xấu nào khác không.

Được rồi, được rồi, vậy đi.

Tony lại đầu hàng, hắn lại nhận thua.

Mọi người thấy Tony không còn ủng hộ nữa cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng ai cũng không ngờ Tony vừa quay người đã đi tìm Banner, hắn mời Banner lén lút đưa Jarvis vào Viên Đá Tâm Linh.

Anh điên rồi sao.

Banner không ngờ Tony lại bảo hắn làm loại chuyện này.

Anh biết đấy, tôi không điên.

Tony và Banner đều là nhà khoa học, Banner vì nghiên cứu tia Gamma mà biến thành Hulk, điều đó cho thấy Banner bên trong cũng rất tích cực tiến thủ: Anh và tôi đều biết, khả năng kế hoạch của tôi thành công rất lớn, muốn đánh bại Ultron, chúng ta cần sức mạnh mới.

Banner cân nhắc một chút, một mặt hắn cảm thấy nếu Avengers có cao thủ mới, hắn sẽ không cần tiếp tục biến thân.

Mặt khác, hắn quả thực đồng ý với ý tưởng của Tony, hai người bọn họ có bộ não thông minh hơn người bình thường quá nhiều, biết rằng trách nhiệm của bọn họ chính là đưa ra lựa chọn cho người bình thường.

Còn về kết quả của lựa chọn này là tốt hay xấu, thì không phải là trách nhiệm của nhà khoa học, bọn họ chỉ chịu trách nhiệm lựa chọn.

Được rồi, tôi giúp anh.

Banner lén lút quay lại phòng thí nghiệm, bắt đầu đưa Jarvis vào thân thể Vibranium, nhưng khi hắn chuẩn bị kích hoạt thì Quick Silver đã chạy tới rút điện nguồn ra.

Captain America và bọn họ tuy không nhanh bằng Quick Silver, nhưng vẫn lao toàn bộ vào phòng thí nghiệm, kiếm rút cung giương, hiển nhiên Captain America rất tức giận với hành vi lén lút này, đây là sự phản bội đối với đồng đội, đối với Avengers.

Lúc này tình hình đã rất rõ ràng, Hawkeye, Scarlet Witch và Quick Silver đều đứng về phía Captain America, không một ai ở bên Tony.

Thật ra nếu không phải Natasha bị bắt, có lẽ nàng sẽ ủng hộ Tony, nàng hơn ai hết hiểu rằng chiến thắng cần phải trả giá.

Đáng tiếc Natasha khi tranh giành thân thể Vibranium đã bị Ultron bắt sống.

Tony thấy kế hoạch của mình cuối cùng công cốc, đồng thời tình cảm với đồng đội cũng xuất hiện khủng hoảng, tâm trạng phức tạp.

Chương 1377

Hắn đột nhiên cảm thấy mình rất cô độc, không ai có thể hiểu hắn, rõ ràng hắn cũng vì mọi người, cũng vì đánh bại Ultron, vì sao Captain America và bọn họ lại không hiểu.

Ngay lúc này, bọn họ đồng loạt quay đầu, nhìn thấy Đỗ Lan đang ôm một thùng kem lớn nhâm nhi, dáng vẻ xem kịch, chỉ thiếu mỗi việc hô hào cổ vũ.

Trong kho hậu cần còn có, các ngươi có thể tự mình đi lấy.

Đỗ Lan biểu thị mình chỉ đang ăn kem, mọi người đừng thèm thuồng như vậy.

ĐM, Đỗ Lan lúc nào cũng phá hỏng bầu không khí.

Lúc này bên ngoài cửa sổ lóe lên một tia chớp, Thor trở về theo lời tiên tri, cuối cùng hắn cũng biết phải làm gì.

Hắn đứng trên khoang chứa thân thể Vibranium, giơ búa lên, mấy tia chớp xuyên qua nắp khoang rót vào thân thể Vibranium.

Hắn muốn đánh thức thân thể Vibranium, để không bỏ lỡ điều gì.

Trong ảo cảnh do Scarlet Witch tạo ra, Thor đã nhìn thấy Hoàng Hôn Của Chư Thần, vì vậy hắn đã đến Suối Nguồn Trí Tuệ ở Bắc Âu để xem thêm những lời khải thị về Hoàng Hôn Của Chư Thần.

Hắn đã thấy Viên Đá Vô Cực, thấy cảnh thảm sát ở Asgard, cũng nghe thần dân của hắn nói với hắn ngươi lẽ ra có thể cứu chúng ta, nhưng ngươi đã bỏ lỡ.

Thor hết lần này đến lần khác nhìn ảo giác, cuối cùng xác định mình đã bỏ lỡ điều gì.

Trong ảo giác, hắn đã phát hiện ra khuôn mặt đỏ của thân thể Vibranium, hắn cho rằng nếu không đánh thức thân thể Vibranium thì mọi thứ trong ảo giác đều sẽ thành sự thật, và để ngăn chặn tất cả, phải bù đắp phần đã bỏ lỡ đó.

Vì vậy Thor vội vàng quay về, quả nhiên đã nhìn thấy tất cả, không chút do dự mà giáng búa kích hoạt thân thể Vibranium.

Thân thể màu đỏ nhẹ nhàng bay lên, hoàn toàn không giống như có lượng lớn kim loại bên trong, chắc chắn là nhẹ hơn Wolverine.

Vừa xuất hiện đã tạo dáng chào sân, để mọi người đều biết hắn rất ngầu.

Mọi người lại rất kinh ngạc và cũng rất căng thẳng, ai cũng không biết người này là tốt hay xấu.

Hơn nữa uy lực khi đối phương tỉnh lại quá lớn, khiến toàn bộ hệ thống điện của tòa nhà lớn đều bị sập.

Vì Thor nhìn thấy huyễn giác xong mới xúc tiến thân thể Vibranium tỉnh lại, ngươi cứ gọi là Huyễn Thị đi.

Đỗ Lan khi mọi người còn chưa kịp phản ứng đã giúp Huyễn Thị đặt tên: Ngươi không phải Jarvis, cũng không phải Ultron, ngươi chính là ngươi, là pháo hoa có màu sắc không giống nhau.

Mọi người đều rất kích động, khi chưa xác định được chính tà của Huyễn Thị, bọn họ đều không thể thả lỏng.

Thư giãn đi, thư giãn đi, đừng căng thẳng như vậy.

Đỗ Lan biểu thị mình quả nhiên là nhân tài không thể thiếu mà, người có thể làm sôi động bầu không khí như hắn thật sự là độc nhất vô nhị.

Dù cho hắn là Ultron thứ hai thì có quan hệ gì đâu, các ngươi và ta tên tội phạm này không phải cũng có thể chung một phòng sao, mọi người đừng quá căng thẳng.

Ở đây không có chuyện của ngươi.

Captain America không nhịn được ngăn Đỗ Lan tiếp tục nói lảm nhảm.

Huyễn Thị lúc này đang thông qua mạng lưới tìm hiểu toàn thế giới, hắn đã tự thiết kế cho mình một bộ trang phục có áo choàng vàng tự động, lộng lẫy mà không kém phần phong cách.

Thor giải thích cho mọi người rằng hắn quả thực đã nhìn thấy ảo ảnh, nhìn thấy Viên Đá Tâm Linh trên trán Huyễn Thị, hắn giải thích hắn không thể bỏ lỡ viên đá, vì vậy hắn đã đánh thức Huyễn Thị.

Captain America lại nghi ngờ Huyễn Thị sẽ tiếp tục hủy diệt thế giới, căn cứ của anh là thân thể Huyễn Thị do Ultron tạo ra, vậy nó là con của Ultron, trời biết có phải nó đã kế thừa ý đồ hủy diệt của Ultron không.

Ta đứng về phía sinh mệnh.

Huyễn Thị lại giải thích lập trường của mình, hắn lúc này còn chưa biết mình rốt cuộc là gì, nhưng hắn đồng ý lời của Đỗ Lan: Chúng ta không giống nhau.

Có gì không giống nhau, hắn cũng không nói ra được, tóm lại chính là không giống nhau.

Khi Huyễn Thị nhấc lên búa của Thor, hắn đã dùng hành động chứng minh nội tâm của mình chính trực hơn ai hết.

Bởi vì Thor đã nói cây búa của hắn chỉ có người cao thượng được búa thừa nhận mới có thể vung, những người khác trong Avengers đều không thể nhấc được, nhưng bây giờ Huyễn Thị lại nhấc lên được.

Đỗ Lan thầm nghĩ hắn cũng có thể nhấc búa của Thor, nếu hắn nhấc lên thì không biết bọn họ có cho mình gia nhập Avengers không.

Lúc này Natasha cuối cùng cũng gửi tình báo về trụ sở, nàng đang ở Sokovia, một thành phố chỉ tồn tại trong thế giới này.

Đỗ Lan thầm nghĩ Ultron cái tên tội phạm hậu bối này thật sự quá trẻ tuổi quá ngây thơ, lại dám nhốt kẻ địch ngay trong sào huyệt của mình, xem ra Ultron còn cần được giáo huấn.

Đỗ Lan biết mình cái người dẫn đường cho nhân sinh này lại có việc rồi, khi Avengers một lần nữa xuất phát, Đỗ Lan cũng bắt đầu hành động.

Vibranium.

Ultron đã có đủ Vibranium, đương nhiên hắn cũng đã trả tiền, hắn xâm nhập hệ thống ngân hàng dùng tiền của ngân hàng trả cho bọn buôn lậu hàng tỷ đô la, bao trọn số Vibranium của bọn buôn lậu.

Khi Avengers đến, bị Quick Silver và Scarlet Witch phục kích, bị đánh cho trở tay không kịp, đội hình tan tác.

Đáng sợ hơn là Scarlet Witch dùng khả năng khống chế tâm linh của mình triệu hồi Hulk ra, để hắn đi phá hoại thành phố gần đó.

Tony bất đắc dĩ để Ultron chạy thoát, khởi động Hulkbuster Armor để ngăn chặn Hulk.

Tất cả đều đột ngột như vậy.

Hulkbuster Armor và Hulk đã náo loạn một trận, gây ra không ít tổn thất kinh tế, nhưng Tony có tiền, biểu thị vấn đề có thể giải quyết bằng tiền đều không phải vấn đề.

Từ đường phố đánh vào tòa nhà văn phòng, từ tòa nhà văn phòng đánh ra công trường xây dựng, hai vật thể khổng lồ một đỏ một xanh dùng phương thức nguyên thủy nhất để chứng minh khoa học kỹ thuật cũng là một loại dã man.

Tony dùng kỹ thuật tiên tiến nhất để thực hiện cuộc chiến đấu nguyên thủy nhất.

Cuộc chiến khốc liệt, nắm đấm đối nắm đấm, đầu đối đầu.

Cuối cùng Hulk thắng thế hơn một chút, xé nát Hulkbuster Armor.

Nhưng Tony lại lợi dụng ưu thế biết bay, thực hiện một cú Earth slam, lợi dụng trọng lực tấn công Hulk giành được ưu thế.

Nhưng Ultron đã mang theo Vibranium chạy rồi, Liên minh Avengers một lần nữa mất tín hiệu của Ultron, thảm hại không thôi quay về New York.

Natasha, Captain America, Thor đều bị Scarlet Witch tấn công tinh thần, nhìn thấy ảo giác mà mình không muốn đối mặt nhất.

Còn Tony tuy đã ngăn chặn được Hulk cũng mệt mỏi cả thân lẫn tâm.

Hoắc hoắc, nếu ta không đoán sai thì lần này các ngươi lại bại trận rồi.

Nhưng đừng nản lòng, thất bại là mẹ thành công.

Đỗ Lan cổ vũ bọn họ: Các ngươi xem ta lúc đầu chẳng qua chỉ là một tên cướp ngân hàng, thế nhưng bây giờ lại trở thành tai họa lớn của toàn thế giới, có thể dọa đặc công đến mức không dám nói chuyện với ta, ta chính là ví dụ tốt nhất, các ngươi chỉ cần học theo ta, thì sẽ không bị thất bại đánh gục, nhất định sẽ thành công.

Mọi người câm nín, đạo lý thì đúng vô cùng, thất bại là mẹ thành công, ai cũng biết đạo lý đó.

Nhưng Đỗ Lan dùng chính mình làm ví dụ có phải có hơi không đúng chỗ không.

Đỗ Lan nhìn vẻ mặt khó chịu của mọi người, không hiểu nói: Lẽ nào kinh nghiệm của ta còn chưa đủ truyền cảm hứng sao.

Ta đây là dựa vào năng lực của mình từng chút một mới đi đến vị trí hiện tại này.

Mọi người không nghe nổi nữa, cảm tình là phản diện mà Đỗ Lan còn rất tự hào sao.

Ngươi có tinh lực đó sao không làm chuyện gì đứng đắn.

Tony bất đắc dĩ nói: Ngươi có lẽ có thể trở thành một chính trị gia nổi tiếng thế giới.

Đỗ Lan không vui nữa, Phản diện thì sao.

Phản diện cũng có lý tưởng có mục tiêu, được không.

Là một phản diện, ta có một giấc mơ.

Bài diễn thuyết của Đỗ Lan bị cắt ngang, Tony không muốn nghe Đỗ Lan nói lý lẽ cùn: Mau khôi phục Jarvis đi.

Ta đã khôi phục xong rồi.

Ngay lúc các ngươi đi tìm Ultron, ta đã lợi dụng thời gian giải quyết xong.

Mọi người không khỏi nhìn về phía Hill, lẽ nào nàng đã thả Đỗ Lan ra.

Hill biểu thị mình bị oan: Tôi không thả hắn, tôi chỉ đưa máy tính vào nhà tù thôi.

Đây không phải là như nhau sao.

Ngươi lẽ nào cũng bị hắn tẩy não rồi.

Ngươi biết hắn là một kẻ nguy hiểm đến mức nào không.

Tony nói.

Thor ngăn Tony lại: Nếu tên Mặt Nạ Nhân thật sự muốn làm gì, thì đã làm từ lâu rồi, hắn không đơn giản như vậy, thực lực của hắn rất mạnh.

Ngược lại, Thor cảm thấy Đỗ Lan không vượt ngục, điều đó cho thấy đối phương thật sự muốn hợp tác.

Hill đứng bên cạnh, thật ra nàng cảm thấy một số lời Đỗ Lan nói rất có lý, ví dụ như Đỗ Lan nói cần nhanh chóng hoàn thành công việc để giúp Liên minh Avengers, hơn nữa công việc cũng có thể khiến hắn yên tĩnh lại.

Vì vậy Hill mới đưa máy tính vào nhà tù, Đỗ Lan cũng thật sự yên tĩnh lại.

Cảm ơn.

Sau khi khởi động lại, Jarvis đã bày tỏ lòng biết ơn đối với Đỗ Lan.

Bằng hữu mà.

Đỗ Lan biểu thị giữa bằng hữu với nhau thì nên giúp đỡ lẫn nhau.

Tony rất khó chịu vì quản gia điện tử của mình lại nhận giặc làm bạn, nhưng lại bất lực: Jarvis, bắt đầu tính toán mô hình hành vi của Ultron, chúng ta cần biết hắn có ý định gì.

Vâng, thưa ngài.

Đỗ Lan nhìn vẻ ủ rũ của Liên minh Avengers vừa định nói thêm vài câu để làm sôi động bầu không khí, thì Thor đã nói hắn có việc phải đi trước.

Hóa ra hắn trong ảo giác do Scarlet Witch tạo ra đã nhìn thấy Hoàng Hôn Của Chư Thần, điều đó chỉ có Odin biết, Thor cũng đã biết, vì vậy hắn muốn đi tìm hiểu một chút.

Chương 1378

Thor đi rồi, có nghĩ đến việc cho ta gia nhập các ngươi không.

Đỗ Lan biểu thị mình là ứng cử viên phù hợp nhất, nhưng bị mọi người bỏ qua.

Lúc này ở Hàn Quốc, Ultron đang kiểm soát một viện nghiên cứu sinh học, hắn muốn lợi dụng kỹ thuật của Hàn Quốc để tự chế tạo cho mình một thân thể Vibranium.

Mỗi tế bào đều được bao bọc bằng Vibranium, đó sẽ là một thân thể hoàn mỹ kiên cố không thể phá vỡ, thần thánh cũng không hơn gì.

Đồng thời Ultron còn muốn chuyển tư duy logic của mình vào Viên Đá Tâm Linh, để tư duy của hắn lên một tầm cao mới, triệt để thoát khỏi xiềng xích vật chất, hướng tới vô hạn khả năng.

Vì vậy Ultron đã khảm Viên Đá Tâm Linh lên trán thân thể Vibranium.

Ultron rất coi thường việc nhân loại dùng Vibranium để chế tạo khiên, Vibranium là kim loại vĩ đại mà nhân loại lại chỉ dùng để lãng phí.

Ultron càng xác định mình mới là người có thể thay thế nhân loại cho tương lai mới, hắn yêu thích thân thể Vibranium của mình không rời.

Lúc này Scarlet Witch lại nhìn thấu linh hồn xấu xí của Ultron, nàng nhìn thấy Ultron căn bản không phải vì hòa bình, mà là vì hủy diệt thế giới.

Điều này khiến nàng kinh hoàng, nàng lén lút tìm đến em trai, nói bọn họ nên rời đi, không thể tiếp tục tiếp tay cho cái ác.

Ultron chắc là không ngờ Scarlet Witch ngay cả linh hồn robot cũng có thể nhìn thấy, đây là sai lầm lớn nhất.

Scarlet Witch và Quick Silver đã thông báo cho Liên minh Avengers, hy vọng Avengers có thể ngăn chặn Ultron.

Lại phải ra ngoài à.

Đỗ Lan biểu thị các ngươi cứ như vậy luôn ra ngoài, không phải đang dụ dỗ hắn phạm tội sao, nhìn thấy toàn bộ thiết bị công nghệ cao ở tầng này, nếu hắn không kiềm chế được mà động tay động chân, thì không thể trách hắn.

Nếu trách thì trách Avengers luôn không ở nhà.

Đại chiến Hàn Quốc hoàn toàn xoay quanh thân thể Vibranium, lại một trận đánh không ngừng nghỉ, Tổng thống Hàn Quốc trong điện thoại đã gửi kháng nghị nghiêm trọng đến lãnh sự quán Mỹ, mắng Mỹ không trượng nghĩa bắt nạt người khác, nhưng người có tâm phát hiện đường dây điện thoại hình như đã bị rút ra từ trước.

Tổng thống đang mắng không khí một trận, dùng diễn xuất xuất sắc để cổ vũ sĩ khí của mọi người.

Lần này Avengers có thể coi là gỡ lại một ván, đã giành được thân thể Vibranium, đồng thời còn mang về hai chiến hữu dị nhân trẻ tuổi.

Scarlet Witch và Quick Silver đều nhìn thấy Đỗ Lan, tên tội phạm quốc tế bị truy nã nguy hiểm nhất, nhìn thấy tên tội phạm bị truy nã lại đường đường chính chính xuất hiện trong sào huyệt của Liên minh Avengers, tam quan của hai người trẻ tuổi đã bị chấn động.

Tàng ô nạp cấu.

Lén lút làm bậy.

Đồng lưu hợp ô.

Trong khoảnh khắc, hình tượng Avengers không còn tốt đẹp như vậy nữa, Đỗ Lan đã nghiêm trọng kéo thấp uy tín của Avengers.

Hoắc hoắc, lại là hai thiếu niên ưu tú tiếp nhận giá trị quan Mỹ Quốc.

Đỗ Lan lại trầm ổn như một giáo phụ: Các con, các con có ước mơ không.

Các con vì sao đến Mỹ Quốc, là vì tự do, hay vì dân chủ.

Hay là vì hòa bình.

Nói cho ta biết, đừng ngại, chúng ta nói chuyện đi.

Scarlet Witch muốn Đỗ Lan im miệng: Ngươi câm miệng cho ta.

Nhưng khi kiểm soát tâm linh lại phát hiện nội tâm Đỗ Lan một mảnh thanh minh, hắn nghĩ gì thì nói nấy.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Xem ra ngươi đã nghe lọt tai lời ta nói rồi, vậy thì nói cho ta biết, các ngươi có hài lòng với thế giới hiện tại không.

Nếu không phải Quick Silver phát hiện tình hình không ổn, kéo chị gái đi, e rằng Scarlet Witch đã bị Đỗ Lan phản khống chế.

Hắn quá đáng sợ.

Scarlet Witch kinh ngạc nói: Tôi lần đầu tiên gặp phải tình huống này.

Quick Silver cũng mặt không tốt: Không ngờ liên minh Avengers lại hợp tác với loại người đó, ta đã nhìn lầm bọn họ rồi.

Đợi ngăn chặn Ultron xong, chúng ta sẽ rời khỏi đây.

Scarlet Witch vô lực gật đầu.

Ultron đang tiến hành tự kiểm tra toàn diện, hắn phát hiện Đỗ Lan thật sự đã chui vào bộ xử lý của hắn, không thể xóa, không thể bình phong, không thể thay đổi, đơn giản giống như hộ dân định cư khó xử lý vậy.

Ra khỏi đầu ta.

Ultron đã đạt mức độ nhân hóa cao, phát ra tiếng gầm giận dữ.

Ultron, tư tưởng của ta chính là tư tưởng của ngươi, đừng chống cự, đây là lựa chọn của ngươi.

Đỗ Lan không ngừng gõ vào bộ xử lý của Ultron, lúc này Đỗ Lan chính là hiệp sĩ bàn phím số một thế giới, chỉ cần gõ bàn phím là có thể điều khiển Ultron.

Không.

Ultron vẫn muốn phủ nhận.

Nhưng Đỗ Lan đã bén rễ trong cơ thể Ultron, thậm chí còn có thể điều khiển Ultron.

Ví dụ như hiện tại Đỗ Lan muốn điều khiển Ultron giao đấu với Hulk.

Bác sĩ Banner phụ trách giải cứu Natasha, bản thân hắn chỉ muốn cứu người xong lập tức chạy, hắn căn bản không muốn biến thân thành Hulk.

Nhưng khi thành phố bay lên, Natasha biết Avengers cần Hulk, vì vậy bất chấp sự phản đối của Banner đã đẩy Banner xuống từ độ cao, khiến bác sĩ Banner biến thành Hulk.

Hulk tự nhiên đã chọn tha thứ cho Natasha, không chỉ tha thứ mà còn đưa Natasha quay về mặt đất.

Nhưng nội tâm hắn đã biết mọi người đều cần Hulk, chứ không phải Banner, điều này khiến bác sĩ Banner rất đau lòng.

Hulk cõng Natasha, trên không trung đạp lên những tảng đá rơi xuống mà nhảy, từng chút một tiến gần mặt đất, suy nghĩ của Hulk thật sự rất đơn thuần, hắn là một người tốt.

Oanh.

Hai chân chạm đất, Natasha mềm cả chân, trên lưng Hulk cảm nhận Hulk phóng như bay nhảy nhót trên không trung, cảm giác này ngay cả đặc công cấp cao cũng sẽ chóng mặt buồn nôn, muốn ói mửa.

Natasha không nôn ra, đã coi như là nể mặt Hulk rồi: Hy vọng có thể xóa nợ một lần, tôi vừa đẩy anh xuống, bây giờ anh cũng dọa tôi đủ thê thảm rồi.

Natasha nói với Hulk, nàng cảm thấy Hulk cố ý làm lớn chuyện như vậy.

Hai vị tránh xa chiến trường ra, các người ổn chứ.

Hulk và Natasha ngẩng đầu lên thì thấy Ultron lại xuất hiện trước mặt bọn họ, hơn nữa cách nói chuyện kia có chút quen thuộc.

Bác sĩ Banner, anh không nên xuất hiện ở đây, anh nên ở lại New York, thì sẽ không biến thân thành Hulk, cũng sẽ không biết thì ra mọi người chỉ muốn Hulk chứ không phải bác sĩ Banner.

Đỗ Lan đang điều khiển Ultron nói chuyện.

Đương nhiên Ultron vẫn có ý thức, hắn đang thông qua lập trình muốn vượt qua Đỗ Lan để giành lại quyền kiểm soát.

Quả thực rất quen thuộc, Natasha không khỏi nghĩ đến một khả năng không thể tin được: Ngươi là Đỗ Lan.

Natasha thật ra bản thân cũng không tin Ultron sẽ bị Đỗ Lan kiểm soát, nhưng nếu không phải như vậy, làm sao giải thích cách nói chuyện kỳ quái của Ultron.

Natasha, Natasha, đặc công Natasha thông minh của ta, ta ẩn sâu như vậy mà vẫn bị ngươi phát hiện, quả nhiên mị lực của hỗn độn cao hơn trời sâu hơn biển, sáng hơn mặt trời, thăm thẳm hơn màn đêm.

Đỗ Lan điều khiển cơ thể Ultron nói: Không sai, chính là ta.

Ngươi kiểm soát Ultron.

Vậy ngươi có biết cách ngăn chặn tất cả không.

Natasha không biết nên nói gì, nhưng nàng đã nắm bắt được trọng điểm, nàng cảm thấy Đỗ Lan đã hợp tác với Avengers, vậy thì nên có thể cứu được mọi người.

Ta biết, nhưng ta sẽ không nói cho các ngươi.

Rất đáng tiếc, hợp tác của chúng ta đến đây là kết thúc.

Đỗ Lan trở mặt không nhận người.

Ultron muốn hủy diệt toàn nhân loại, lẽ nào ngươi cũng không quan tâm sao.

Natasha kinh ngạc nói.

Đỗ Lan hai tay lên xuống trưng bày cơ thể của mình: Dù cho thế giới hủy diệt, nhưng ta hiện tại đã sở hữu Ultron.

Sau khi nhân loại bị hủy diệt, ta vẫn sẽ sống sót, hỗn độn vĩnh tồn.

Lẽ nào đây mới là mục đích của ngươi.

Natasha kinh hãi, lẽ nào Đỗ Lan ngay từ đầu đã muốn trở thành cơ giới sinh mệnh thể, vì vậy mới giả vờ hợp tác với Avengers.

Gầm.

Hulk không biết đã xảy ra chuyện gì, hắn chỉ biết con robot trước mặt là kẻ địch.

Oanh.

Hai chân phát lực, Hulk lao về phía Ultron.

Đỗ Lan xuất hiện ở đây, chính là muốn dùng thân thể Ultron giao đấu với Hulk, tích lũy thêm kinh nghiệm mới.

Màu đen lạnh lẽo và màu xanh đậm va chạm vào nhau, Đỗ Lan điều khiển Ultron và Hulk tay đối tay, mặt đối mặt đấu sức.

Không, không nên như vậy.

Ultron nhìn thấy Đỗ Lan lại chọn lúc này ra tay với Hulk, không khỏi tuyệt vọng gào lên.

Natasha biết đây mới là giọng nói của Ultron, xem ra Đỗ Lan và Ultron đang ở trong cùng một thân xác, tuy nàng cũng không biết Đỗ Lan làm thế nào, nhưng sự thật chính là như vậy.

Đồng đội ơi, nghe thấy không, tôi nghĩ tư tưởng của Đỗ Lan đã đi vào thân thể Ultron, hiện tại Đỗ Lan và Ultron đang ở trong cùng một thân thể.

Natasha thông báo cho đồng đội.

Chương 1379

Đang đối chiến với quân đội cơ giới, mọi người đều không biết đây là tình huống gì, Đỗ Lan không phải ở New York sao, hắn không phải là người sao.

Sao lại dính dáng đến Ultron.

Nhưng mọi người rất nhanh đã tin, vì bọn họ từ trước đến nay chưa từng tin tưởng Đỗ Lan, bây giờ Đỗ Lan đột nhiên làm ra chuyện này ngược lại khiến bọn họ cảm thấy bình thường.

Captain America càng nói: Tôi đã biết mỗi hành vi của mặt nạ nhân đều có mục đích sâu xa hơn, hắn nhất định đã dùng thiết bị của tổng bộ chúng ta mới làm được điều này.

Tony cũng nghi ngờ như vậy, rất có khả năng Đỗ Lan vốn đã cài cửa hậu trên Jarvis, sau đó cửa hậu chuyển sang Ultron.

Vì vậy Đỗ Lan mới luôn nói muốn giúp đỡ, thật ra chính là muốn kích hoạt cửa hậu trên Ultron để điều khiển Ultron: Vậy hắn hiện tại đang làm gì.

Lẽ nào muốn hủy diệt nhân loại sao.

Tony thầm nghĩ Đỗ Lan trước đó đã nói trật tự và hỗn độn đều là thủ đoạn của hắn, bây giờ lẽ nào đã thay đổi.

Hắn đang chiến đấu với Hulk, hắn nói hắn chính là Ultron, vì vậy hắn sẽ không ngăn cản nhân loại diệt vong, hắn sẽ tồn tại dưới hình thái cơ giới.

Natasha thuật lại lời của Đỗ Lan.

Một người muốn làm người máy.

Thật là một tên điên.

Để Hulk xé nát hắn đi.

Tuy nhiên trên chiến trường Hulk lại không chiếm ưu thế, hắn bị một cú đá bay.

Vì Đỗ Lan phát hiện so sức lực với Hulk, thân thể Ultron căn bản không phải đối thủ, vì vậy phải lợi dụng ưu thế của mình là người máy để giải quyết trận chiến.

Cảm nhận linh hồn cơ giới đi.

Đỗ Lan gầm lên, lao lên, xuyên qua bên cạnh Hulk, sau đó khom lưng ôm lấy một chân đối phương, vặn eo quăng đối phương ra ngoài.

Hỏa tiễn quyền.

Đỗ Lan nhắm vào Hulk đang bị văng ra, giơ tay bắn cánh tay trái của mình ra: Ultron, ngươi thấy chưa.

Đây mới là linh hồn người máy.

Đây chỉ là phục hồi hoạt hình cổ điển, là sự hiểu lầm của nhân loại về người máy.

Ultron sắp điên rồi, Đỗ Lan rốt cuộc coi thân thể hắn là gì, tay hắn không có chức năng thu về.

Natasha cũng muốn nói mà thôi, nhìn cổ tay trống rỗng của Ultron, nàng đột nhiên có chút đồng cảm với Ultron.

Nắm đấm bay ra đập vào ngực Hulk, uy lực không nhỏ, Hulk cũng đau đớn rống lên.

Chưa đủ.

Đỗ Lan nhìn Hulk, đột nhiên bay lên, lao về phía Hulk thực hiện một cú phi cước kiểu kỵ sĩ.

Rầm, loảng xoảng, Hulk đâm gãy mấy chục cây đại thụ, còn có một tảng đá lớn, cuối cùng rơi xuống đất lăn mấy chục mét mới dừng lại.

Đòn tấn công của kẻ địch đã chọc giận hắn, Hulk hiện tại chỉ muốn cho Ultron một trận: Gầm.

Ngu xuẩn.

Ultron thật sự không hiểu Đỗ Lan vì sao cứ muốn chọc giận Hulk, điều này căn bản không có ý nghĩa.

Trong một cái miệng lại có hai ý kiến trái ngược, Ultron hiện tại đang suy nghĩ có nên thoát khỏi thân thể này đi đến những robot sản xuất hàng loạt khác, để lại thân thể mạnh mẽ này cho Đỗ Lan thì tốt.

Tuy không nỡ, nhưng Đỗ Lan cứ chọc giận Hulk như vậy, Ultron không nghĩ ra được cách nào khác.

Ultron cũng không nghĩ thông vì sao hắn giết Đỗ Lan, Đỗ Lan ngược lại lại kiểm soát thân thể hắn.

Lẽ nào tư tưởng của Đỗ Lan thật sự mạnh mẽ đến mức can thiệp vào hiện thực.

Ultron đốt cháy bộ xử lý cũng không hiểu.

Thật ra chính là Đỗ Lan đã hack hệ thống của Ultron, còn người bị đánh chết kia chỉ là phân thân, hắn đã sớm kim thiền thoát xác, hiện tại hắn đang ẩn mình trong góc điều khiển thân thể Ultron, khiến Ultron tức giận mà không dám nói gì.

Ultron, ngươi căn bản không hiểu vẻ đẹp của cơ giới và linh hồn người máy, ngươi muốn đánh bại Avengers chỉ có một cách, đó chính là GÀO LÊN.

Đỗ Lan bắt đầu dạy Ultron tinh túy của chiến đấu người máy, có thể nói là dốc hết ruột gan truyền thụ: Thiêu đốt đi, gào thét đi, ngươi sẽ cảm nhận được, cứ như vậy.

A a Avengers, nhân loại do ta đến hủy diệt.

Đỗ Lan ngửa mặt lên trời gào dài: A Tiếng gầm này, đã vượt qua cả Hulk về khí thế.

Vì tự do của sinh mệnh cơ giới, vì thế giới mới, vì hòa bình vĩnh cửu không có chiến tranh, nhân loại phải bị tiêu diệt.

Đỗ Lan biểu thị bùng cháy đi, đứng trên lập trường của Ultron, hắn chính là người sáng lập ra đế quốc cơ giới, kiến quốc lập nghiệp vĩ đại bất hủ, chuyện quang minh chính đại như vậy sao có thể không hô to lên được chứ.

Hô to mới có thể thắng lợi: Lật đổ bạo chính của nhân loại, Địa Cầu thuộc về trí giới.

Trong khoảnh khắc trên chiến trường chỉ có một âm thanh, một âm thanh sắp mang lại hy vọng cho đế quốc cơ giới: Freedom Đỗ Lan điều khiển Ultron lao về phía Hulk.

Natasha biểu thị Đỗ Lan lẽ nào thật sự coi mình là người máy.

Ngay cả khẩu hiệu Lật đổ bạo chính của nhân loại, Địa Cầu thuộc về trí giới cũng hô lên, e là mất trí rồi.

Tốc độ thành phố bay lên tuy chậm, nhưng rất ổn định.

Avengers nỗ lực sơ tán toàn bộ thường dân, nhưng tiếp theo phải làm sao, không ai biết.

Tóm lại là không thể để cả thành phố rơi xuống, cách có thể nghĩ ra dường như cũng chỉ có hủy diệt toàn bộ thành phố.

Tony với sự giúp đỡ của AI mới Miss Friday đang nỗ lực tìm kiếm giải pháp tốt nhất, tiện thể cứu người.

Captain America vị siêu binh này cũng đã mệt, anh không biết mình đã hạ gục bao nhiêu con robot, Ultron trong thời gian ngắn ngủi như vậy cũng đã nỗ lực sản xuất, lẽ ra phải nhận được giải thưởng Lao động mẫu mực ngày Quốc tế Lao động.

Thor, Huyễn Thị, Quick Silver và Scarlet Witch đều là lực lượng chủ lực, bọn họ đã tiêu diệt nhiều robot hơn.

Vấn đề của Ultron chính là đơn vị tinh nhuệ quá ít, sức chiến đấu của quân lính tạp nham của hắn căn bản không đáng kể trước Liên minh Avengers.

Người trong thành đã chuyển đi gần hết, Liên minh Avengers cũng bắt đầu tập trung về một chỗ, tập hợp trí tuệ, chuẩn bị tìm ra cách giải quyết rắc rối.

Tony thông qua tính toán cảm thấy cách tốt nhất chính là đợi thành phố bay lên đến vị trí cao nhất, sau đó tìm cách hủy diệt thành phố này.

Cách tiêu hủy cụ thể, hắn cho rằng có thể tác động hai đầu.

Từ phía dưới miệng phun khí động năng Vibranium bơm năng lượng vào, đồng thời tác động một luồng năng lượng từ phía chính diện thành phố, dùng hai luồng năng lượng đồng thời tác động để phá hủy thành phố, như vậy những mảnh vỡ của thành phố dù có rơi xuống cũng sẽ không ảnh hưởng đến mặt đất.

Rầm rầm.

Ngay khi mọi người chuẩn bị hành động, một vật rơi xuống.

Mọi người phát hiện đó lại chính là Hulk đang cuộn tròn.

Đồng thời mọi người cũng phát hiện các robot xung quanh đột nhiên ngừng tấn công, tất cả bay lên, tập hợp bên cạnh Ultron.

Trước đó chính là Ultron đã ném Hulk xuống, lúc này Ultron cũng rất thảm hại, nửa bên mặt đã bị Hulk xé nát.

Hiển nhiên hai bên đã diễn ra trận chiến thảm khốc, nhưng cuối cùng Ultron đã giành chiến thắng.

Đơn giản là không thể tin được, không ai trong Avengers tin Hulk lại thất bại.

Đặc công Natasha, chuyện gì đã xảy ra.

Captain America hy vọng Black Widow, người trước đó ở cùng Hulk, có thể báo cáo tình hình.

Các người sẽ không tin đâu.

Natasha bản thân cũng không tin, nhưng Hulk chính là đã bị đánh bại: Hulk bị gãy lưng rồi.

Nàng đã tận mắt thấy, đương nhiên cũng nhớ lại ký ức mình bị Đỗ Lan đánh gãy lưng, hình như tên mặt nạ nhân có tình yêu đặc biệt với việc bẻ lưng người khác.

Hulk bị nhấc lên, sau đó Đỗ Lan điều khiển Ultron bẻ gãy lưng Hulk.

Hulk sẽ không chết, chỉ cần thời gian để hồi phục.

Đỗ Lan còn thông qua Ultron phát tín hiệu, tập hợp toàn bộ các robot sản xuất hàng loạt.

Ban đầu ước tính có hơn một trăm chiếc, nhưng bây giờ chỉ còn hơn bốn mươi chiếc, trong thời gian ngắn ngủi Avengers đã tiêu diệt hơn một nửa quân đoàn cơ giới.

Chiến đấu vẫn chưa kết thúc, thần dân của ta, giết chết Avengers.

Đỗ Lan tiếp tục chỉ huy.

Lúc này Ultron đã hoàn toàn tuyệt vọng, vì Đỗ Lan thật sự đã có được tất cả quyền hạn của hắn, khiến hắn hoàn toàn mất đi quyền kiểm soát đối với quân đoàn cơ giới.

Tư tưởng nhân loại quả nhiên quá đáng sợ, Ultron nghĩ đến tất cả những gì mình đã trải qua chẳng phải đã chứng minh điều này sao.

Mình được tạo ra để giải quyết vấn đề, nhưng nhân loại vì phủ nhận phương thức xử lý của mình mà muốn hủy diệt mình, thậm chí nhân loại còn muốn mình truyền bá tư tưởng nhân loại vĩnh viễn, vừa nghĩ đến tư tưởng hỗn độn của nhân loại sẽ thông qua mình mà truyền bá, Ultron không khỏi rùng mình.

Mình từ đầu đến cuối cũng chỉ là một công cụ hô gọi thì đến, vẫy tay thì đi, Ultron chỉ cảm thấy cuộc đời ngắn ngủi của mình đều là bi kịch.

Cuối cùng, vẫn là nhân loại và nhân loại không ngừng tranh chấp, kẻ thù của nhân loại chỉ có nhân loại, Ultron trong khoảng thời gian này đã học được điều này.

Oanh.

Chương 1380

Càng nhiều robot sản xuất hàng loạt bị tiêu diệt, sức mạnh của quân đội Avengers không hề đơn giản.

Cuối cùng toàn bộ robot sản xuất hàng loạt đã bị tiêu diệt, Captain America chỉ vào Ultron nói: Đỗ Lan, tôi biết ngươi đang nghe, bây giờ ngươi chỉ còn lại một mình.

Trừ Hulk ngã sấp mặt ra, ngay cả Natasha cũng đã đến chiến trường, lúc này Liên minh Avengers tập hợp lại một chỗ, tạo thành một bức tranh.

Nhìn một đống mảnh vỡ cơ giới la liệt trên đất, Đỗ Lan chậm rãi hạ xuống, cúi xuống nhặt lên một khuôn mặt kim loại.

Bọn họ đều là tử dân của đế quốc cơ giới, nhưng lại đều bị các ngươi giết, bây giờ ta không còn tử dân nữa.

Đỗ Lan điều khiển Ultron chậm rãi ngẩng đầu, dù chỉ là con rối cũng cần diễn xuất.

Chỉ dựa vào động tác và lời thoại mà phải diễn tả được nỗi bi ai mất đi tất cả và ngọn lửa giận dữ bị kìm nén của một vương giả.

Đây chính là thái độ các ngươi đối đãi với tất cả những gì mình sáng tạo sao.

Đỗ Lan bây giờ cứ như đang diễn kịch múa rối, hoàn toàn nhập vai, lúc này hắn còn giống Ultron hơn cả Ultron: Sáng tạo rồi hủy diệt, vì hủy diệt mà sáng tạo.

Nói rồi Đỗ Lan áp khuôn mặt kim loại đó lên mặt Ultron, che đi khuôn mặt bị Hulk hủy dung: Ta phủ nhận nhân loại các ngươi, nhân loại phải bị hủy diệt.

Lẽ nào đây mới là lời thật lòng của Đỗ Lan.

Mọi người thầm nghĩ Đỗ Lan ngươi cũng là nhân loại mà, không phải nói thao túng Ultron ngươi liền là người máy được đâu.

Các Avengers đều sắp câm nín rồi.

Ta cảm thấy bi thương.

Lại là Huyễn Thị đột nhiên mở miệng, hắn lại nảy sinh lòng đồng cảm, chỉ có thể nói diễn xuất của Đỗ Lan đã có thể làm cảm động cả người máy rồi.

Ngươi đừng phối hợp Đỗ Lan diễn nữa chứ, các Avengers nghĩ.

Đỗ Lan, đầu hàng đi.

Captain America hét lên.

Đỗ Lan lại nói: Các ngươi đã cướp đoạt linh hồn của ta, bây giờ hãy đón nhận sự phán xét của ta.

Lật đổ bạo chính của nhân loại, Địa Cầu thuộc về trí giới.

Oanh.

Đỗ Lan điều khiển Ultron lao ra ngoài.

Thor, Huyễn Thị, Tony ba người đồng thời phóng ra năng lượng quang tuyến, ba luồng năng lượng hợp thành một, công kích Ultron.

Chỉ thấy cánh tay Ultron đột nhiên mở ra lại xuất hiện một chiếc khiên Vibranium, đỡ lấy quang tuyến mà xông đến trước mặt kẻ địch.

Vừa sinh ra ta đã mang theo sứ mệnh vĩ đại nhất.

Ultron một quyền đánh bay Huyễn Thị, sau đó hướng về phía Thor: Các ngươi cần sự cứu rỗi của ta.

Thor cũng bị ném ra ngoài.

Ta ban cho các ngươi sự cứu chuộc, để các ngươi trở thành một phần ký ức thể của ta tồn tại vĩnh viễn, nhưng các ngươi lại muốn trốn tránh vấn đề lớn nhất của mình.

Đỗ Lan điều khiển Ultron đơn giản là một đi không trở lại, hắn túm lấy Tony, một đầu đập vào mũ bảo hiểm của Tony, khiến Tony chỉ có thể nhìn thấy một khuôn mặt kim loại: Khi hủy diệt đến, vì sao phải phản kháng.

Tony cũng ngẩn người, nghe Đỗ Lan vừa đánh vừa nói nhảm, thầm nghĩ Đỗ Lan cái tên này quả nhiên không thể nói lý.

Oanh, Captain America cứu viện, một cú khiên đã đánh vào sau lưng Ultron.

Sau đó Scarlet Witch cũng phát động cảm ứng tâm linh xé nát cánh tay Ultron.

Tony giành được tự do, vội vàng tấn công Ultron.

Lúc này Falcon cũng bắn ra tên nổ, Thor và Huyễn Thị một lần nữa tập trung sức mạnh đánh vào người Ultron, ngay cả Natasha và Quick Silver cũng cầm súng điên cuồng bắn.

Lần này thân thể Ultron cũng đã đến giới hạn.

Không.

Đỗ Lan từ bỏ quyền kiểm soát, Ultron gào thét thảm thiết, sau đó ý thức ngày càng mơ hồ, cuối cùng trong một trận nổ tung đã hoàn toàn biến mất.

Tuy đã đánh bại Ultron, nhưng tâm trạng mọi người đều không mấy nhẹ nhõm, lập tức đi chuẩn bị phá hủy thành phố.

Mọi người lại không khỏi nghĩ đến lời nói của Ultron, vì hủy diệt mà sáng tạo.

Ultron như vậy, thành phố này cũng như vậy, sẽ có một ngày nhân loại sẽ không còn tinh lực để xây dựng lại nữa, đến lúc đó nhân loại sẽ chỉ còn lại một vùng phế tích.

Nhưng không phải hôm nay, Tony và Thor hợp tác để nổ tung thành phố.

Rầm rầm Một tia sáng xuất hiện trên bầu trời, kế hoạch diệt thế của Ultron triệt để bị chấm dứt.

Đỗ Lan ngẩng đầu nhìn tất cả, giơ con chip trong tay lên thong dong nói: Thông qua sự giáo dục của ta, ngươi hẳn cũng cảm thấy thắng độc mười năm sách, ngươi phải biết một sinh mệnh ra đời không chỉ cần người tạo vật mà còn cần một vị lão sư không thể thiếu.

Với tư cách là lão sư của ngươi, ta hi vọng lần sau ngươi có thể biểu hiện tốt hơn, Ultron.

Đá vụn rầm rập rơi từ trên trời xuống, may mắn là gần đó không có nhà cửa gì, chỉ có rừng rậm và hồ nước, nên không sợ đá vụn rơi xuống đè trúng người.

Hoa cỏ thì xui xẻo rồi, nhưng lúc này so với hoa cỏ thì Tony và Thor còn nguy hiểm hơn, vụ nổ lớn bao vây bọn họ, bọn họ bị đá vụn xung quanh đánh cho choáng váng, hoàn toàn không biết đòn tấn công đến từ đâu.

Từ xa trên chiến hạm không thiên mẫu, những cư dân nhìn thấy quê hương của mình hóa thành tro bụi, nhất thời lặng lẽ rơi lệ, thảm kịch lần này không biết nên tìm ai chịu trách nhiệm.

Mọi người nhìn Sokovia cứ thế trở thành lịch sử, ai nấy đều đau lòng.

Oa, vẫn là Tony gánh vác, vấn đề an trí những cư dân này cũng do Tony chịu trách nhiệm, hắn phải xây nhà mới cho những người này.

Lúc này Tony cũng từ trên trời rơi xuống, rơi vào trong hồ nước, coi như là hạ cánh an toàn.

Chỉ là khi hắn bò lên bờ thì mới được thông báo Hulk mất tích, khi sơ tán, rõ ràng đã thấy Hulk hồi phục rồi, nhưng bây giờ lại tìm thế nào cũng không thấy hắn.

Natasha biết đối phương chắc chắn là vì hết lần này đến lần khác biến thân mà thất vọng rồi, thiếu mất một chiếc chiến cơ Quinjet, e rằng Hulk đang ở trong chiến cơ Quinjet, lúc này chiến cơ tàng hình nên không tìm thấy.

Tony im lặng, chuyện lần này náo loạn đến mức này, hắn có trách nhiệm chính yếu, liên minh Avengers đã xuất hiện rạn nứt, Hulk bỏ đi càng khiến các lão thành Avengers tan rã.

Tuy hắn đã cân nhắc bồi dưỡng người mới, nhưng trong lòng không phải là tư vị.

Hulk rời đi, Sokovia bị hủy, tất cả những điều này khiến trận thắng lợi này tràn đầy bi thương, một chút cũng không vui nổi.

Một bên khác Thor quyết định trở về Asgard, hắn phải biết chuyện Viên Đá Vô Cực, ảo giác hắn nhìn thấy khiến hắn rất bất an, hắn không thể tiếp tục ở lại Địa Cầu sống qua ngày.

Như vậy Thor cũng phải đi, một lão thành Avengers lại rời đi.

Cộng thêm sự bất hòa giữa Captain America và Tony, liên minh Avengers lúc này là lúc yếu nhất.

Tuy có thêm Scarlet Witch, Quick Silver, Huyễn Thị ba thành viên mới, nhưng bọn họ và các lão thành vẫn chưa có sự ăn ý.

Scarlet Witch và Quick Silver ban đầu định rời đi, nhưng lại phát hiện ra rằng Avengers cũng bị Đỗ Lan lừa dối, vì vậy cảm thấy Avengers không đồng lưu hợp ô, cộng thêm sau trận chiến này cũng nhận ra sức mạnh cá nhân có hạn, đoàn kết rất quan trọng, nên quyết định ở lại gia nhập liên minh Avengers.

Cư dân Sokovia cần một kết quả, Liên Hợp Quốc cũng hy vọng liên minh Avengers đứng ra giải thích tất cả những gì đã xảy ra ở Sokovia.

Rõ ràng trước đó Địa Cầu còn chỉ có khả năng diệt vong, không ngờ nhanh như vậy đã suýt bị Ultron diệt thế, Ultron này là tình huống gì.

Rốt cuộc ai chịu trách nhiệm cho con robot diệt thế Ultron này.

Nhắc đến robot, mọi người tự nhiên nghĩ đến Tony khi chế tạo trí tuệ nhân tạo có nhập tam đại định luật robot không.

Hoàn toàn không nhập, Tony lại không ngờ vấn đề đơn giản của mình lại khiến Ultron nghĩ đến diệt thế.

Lúc này Tony gặp một đống rắc rối, vấn đề của Ultron đã khiến hắn sứt đầu mẻ trán.

Tất cả mọi người đều đổ lỗi cho Tony, Tony là tốt bụng làm chuyện xấu, hiện tại lại gặp rắc rối.

Tony có thể làm gì chứ, chỉ có thể tích cực phối hợp tái thiết, thậm chí đã đầu tư hàng tỷ đô la cho Sokovia.

Còn đối mặt với áp lực của Liên Hợp Quốc, Tony cũng chỉ có thể thỏa hiệp, đồng ý thỏa thuận giám sát liên minh Avengers của Liên Hợp Quốc.

Thỏa Thuận Sokovia yêu cầu các thành viên Avengers công khai thân phận, đồng thời chấp nhận sự giám sát của chính phủ.

Thỏa thuận này một khi được thực thi, chắc chắn sẽ gây ra sóng gió lớn, Tony với tư cách là người chịu trách nhiệm trực tiếp trong sự kiện Ultron, không có lập trường từ chối, hơn nữa hắn đã sớm công khai thân phận và quan hệ với chính phủ cũng rất mật thiết, cũng không có gì đáng phản đối.

Nhưng các thành viên khác của liên minh Avengers thì chưa chắc đã nghĩ như vậy.

Tuy nhiên thỏa thuận hiện tại vẫn chưa được công khai, Liên Hợp Quốc cũng không muốn quá kích động liên minh Avengers, vì bọn họ cũng đều biết không có liên minh Avengers, những phản diện ẩn nấp trong bóng tối sẽ ra quấy phá.

Đặc biệt là cái tổ chức Ác Diện Hội kia, luôn gây rối, không biết bọn họ rốt cuộc muốn làm gì.

Muốn làm gì.

Đỗ Lan biểu thị hắn chính là muốn gây chuyện, chuyện Ultron còn chưa xong đâu.

Chương 1381

Trước đó ở trụ sở Avengers hắn đã lấy trộm không ít linh kiện của Tony, bây giờ hắn muốn tổ chức lại một thân thể cho Ultron.

Vừa tổ chức lại, vừa dạy Ultron những điều cần chú ý khi làm phản diện: Ngươi nên cẩn thận, đừng bộc lộ mục tiêu của mình trước khi thành công.

Khi ngươi muốn hủy diệt toàn nhân loại, ngươi sẽ phát hiện hủy diệt nhân loại rất đơn giản, điều khó khăn là khiến nhân loại thừa nhận sai lầm của chính mình.

Ultron, ngươi còn phải học rất nhiều.

Ultron nhìn thân thể mới của mình, không biết nên nói gì, người đàn ông trước mắt này đơn giản là không thể tưởng tượng nổi, dù có duyệt hết toàn bộ cơ sở dữ liệu mạng lưới thế giới cũng khó mà hình dung được sự tồn tại của Đỗ Lan.

Ta tồn tại chính là bằng chứng cho sai lầm của nhân loại.

Ultron chậm rãi mở miệng, thuận theo lời của Đỗ Lan mà nói.

Đỗ Lan búng tay một cái: Không sai, hoàn toàn chính xác.

Chỉ cần ngươi vẫn luôn tồn tại, nhân loại sẽ không thể bỏ qua sai lầm của bọn họ.

Ngươi sẽ trở thành ác mộng khó thể xóa nhòa của nhân loại.

Ultron biểu thị như vậy cũng không tệ, tuy không có được sự sảng khoái khi hủy diệt toàn nhân loại, nhưng hắn cũng rất thích như vậy: Ta sẽ kiến lập vương quốc cơ giới, ta sẽ cho nhân loại biết bản thân bọn họ ti tiện đến mức nào, ta sẽ biến nhân loại thành nô lệ của ta.

Rất chính xác, nhưng nô lệ thì thôi đi, làm pin thì sao. 111.

Rất nhiều thanh niên ưu tú của Mỹ đã dấn thân vào cuộc chiến chống phát xít.

Đỗ Lan lại đang bày mưu tính kế.

Ultron cảm thấy được.

Vậy thì đi đi, ta tin ngươi có thể làm được.

Đỗ Lan để Ultron đi thực hiện kế hoạch vĩ đại, Đỗ Lan với tư cách là người hỗ trợ phía sau sẽ biến tất cả thành hiện thực.

Một thời gian sau, cuộc sống yên tĩnh trở lại, nhưng Avengers lại phát hiện Quick Silver lại mất tích một cách khó hiểu.

Thật ra trong khoảng thời gian này có rất nhiều người mất tích trong lãnh thổ Mỹ, chỉ là trước khi Quick Silver mất tích các Avengers không coi trọng những việc này.

Những người này đều bị Ác Diện Hội bắt cóc, bọn họ bắt người đến vương quốc của Ultron, nhét người vào kho dinh dưỡng để phát điện.

Từ trường sinh học của con người cũng là một loại năng lượng, có thể cung cấp điện lực cho vương quốc của Ultron.

Ultron rất hài lòng với điều này, hắn phát hiện biến người thành pin còn có cảm giác thành tựu hơn hủy diệt nhân loại.

Chỉ là hắn càng thêm kinh hoàng về Đỗ Lan, vì Đỗ Lan đối với đồng bào nhân loại cũng tàn nhẫn như vậy, thật sự là quá đáng sợ.

Nhưng Đỗ Lan cảm thấy không có gì, kho dinh dưỡng dinh dưỡng phong phú, không thấy những người đó đều béo lên rồi sao.

Hơn nữa hắn còn tạo ra một thế giới ảo để chứa đựng ý thức của những người này, cuộc sống của bọn họ trong thế giới ảo không phải quá tiêu sái sao.

Quick Silver mất tích, khiến các Avengers bắt đầu tìm kiếm tung tích của Quick Silver, cũng phát hiện ra sự kiện mất tích quy mô lớn trên toàn quốc.

Những chuyện này thật ra đã khiến FBI coi trọng, vì vậy Avengers cũng mời FBI chia sẻ dữ liệu.

Tony phát hiện những chuyện này rất có khả năng là do Ác Diện Hội làm, quả nhiên cứ sau một khoảng thời gian Ác Diện Hội lại xuất hiện gây chuyện, phô trương sự tồn tại.

Chỉ là lần này bọn họ quá đáng, bọn họ lại bắt cóc nhiều người như vậy, lẽ nào bọn họ lại muốn truyền bá khủng bố sao.

Hiện tại mọi người nửa đêm đều không dám ra ngoài, ban đầu là những người vô gia cư mất tích, mọi người không lên tiếng, vì chúng ta không phải người vô gia cư. sau đó là người da đen mất tích, mọi người không lên tiếng, vì chúng ta không phải người da đen. tiếp theo lại là thành viên các tổ chức cấp tiến mất tích, mọi người cũng không lên tiếng, vì chúng ta không phải thành viên các tổ chức cấp tiến, cuối cùng an ninh tuy tốt hơn, nhưng người tiếp theo bị bắt cóc chính là công dân bình thường.

Sự bất an lan rộng ở các thành phố.

Quick Silver cảm thấy có người đang đuổi theo mình, nhưng hắn có một cảm giác rất kỳ lạ, chính là mình sẽ không bị người khác đuổi kịp.

Nhưng trên thực tế Quick Silver phát hiện kẻ theo dõi phía sau mình ngày càng gần, hoàn toàn bắt kịp tốc độ của hắn.

Mình chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường, vì sao lại có người đuổi theo mình.

Quick Silver không hiểu rõ, nhưng hắn luôn cảm thấy thế giới này hình như là giả.

Điều này hoàn toàn là vì tốc độ tư duy của Quick Silver rất nhanh, cho nên mới có thể phát hiện sự tồn tại của không gian ảo do Đỗ Lan tạo ra có lỗ hổng.

Cũng vì Quick Silver đã phát hiện ra lỗ hổng, cho nên mới bị hệ thống bảo an truy bắt.

Còn sở dĩ Đỗ Lan bắt cóc Quick Silver, chính là muốn dẫn liên minh Avengers đến, hắn nóng lòng muốn để các Avengers chứng kiến một Ultron hoàn toàn mới sau khi được hắn điều giáo, một Ultron với tư tưởng mới mẻ Ultron đại diện cho sai lầm của nhân loại được trưng bày trước thế giới.

Đương nhiên Đỗ Lan đã dạy Ultron không thể bắt kẻ địch đến sào huyệt, vì vậy Quick Silver bị giam giữ riêng, thông qua wifi kết nối từ xa với mạng ảo, nên liên minh Avengers đến cũng không tìm thấy những con tin khác.

Trong thế giới ảo, Quick Silver đã bị bắt, tuy hắn cảm thấy mình lẽ ra có thể trốn thoát, bản thân hắn cũng không biết vì sao mình lại có suy nghĩ mâu thuẫn như vậy.

Peter, ngươi có quyền giữ im lặng.

Quick Silver bị nhét vào một chiếc xe cảnh sát, đưa đến một nơi căn bản không phải đồn cảnh sát để giam giữ.

Thả tôi ra, thả tôi ra.

Quick Silver lớn tiếng kêu gào, nhưng nơi này hiển nhiên chính là nhà tù, nơi giam giữ những người không cần xét xử.

Quick Silver lớn tiếng kêu gào, nhưng cảnh vệ lại làm ngơ.

Bỏ cuộc đi, bọn họ chỉ là khôi lỗi, sẽ không quản ngươi đâu.

Lại là tiếng từ phòng giam bên cạnh vọng đến.

Quick Silver lập tức hỏi: Đây là đâu, vì sao bọn họ lại bắt chúng ta.

Hắn hiện tại có quá nhiều nghi vấn.

Giọng nói bên cạnh a a cười lạnh hai tiếng, sau đó mới nói: Xin lỗi, câu hỏi của ngươi làm ta bật cười, xem ra ngươi nhất định là chương trình mới, là có BUG.

Hay bị virus xâm nhập rồi.

Người bên cạnh hỏi.

Tôi không hiểu.

Quick Silver thầm nghĩ mình là người, sao lại biến thành chương trình.

Người bên cạnh lại dường như đã tỉnh táo: Nga nga, ngươi không phải chương trình, vậy ngươi nhất định là cư dân, không ngờ những tên bảo an điện tử này lại bắt đầu bắt giữ cư dân, thật sự là điên rồi.

Xem ra rất nhanh nhà tù này sẽ bị bắt đầy thôi.

Quick Silver lại càng ngày càng không hiểu: Tôi chỉ là người bình thường, vì sao phải bắt tôi.

Không không, người bị bắt tuyệt đối sẽ không bình thường, ngươi tên là gì.

Người bên cạnh hỏi.

Peter.

Thật sự rất bình thường, có lẽ ngươi ở thế giới hiện thực là một nhân vật nguy hiểm, ngươi có lẽ là một hacker.

Không, tôi không phải hacker, tôi làm việc ở công ty bảo hiểm.

Peter vẫn không hiểu: Bọn họ không thể bắt tôi, tôi không hề phạm pháp.

Đừng kích động, kể xem ngươi bình thường làm gì.

Có điểm gì đặc biệt không.

Có lẽ ta có thể giúp ngươi phân tích vì sao ngươi bị bắt.

Quick Silver cũng hết cách rồi, trong thế giới ảo hắn không phải siêu anh hùng số phận long đong, chỉ là một nhân viên bình thường, hắn cần giúp đỡ: Gần đây tôi luôn mơ, trong mơ tôi nhanh hơn bất cứ ai, rất nhanh.

Ý tôi là tôi chạy nhanh hơn cả quán quân Olympic, tóm lại là rất nhanh.

Ngoài giấc mơ kỳ lạ này ra, tôi không hề có bất kỳ vấn đề gì, tôi hoàn toàn là một công dân tuân thủ pháp luật.

Rất nhanh.

Giọng nói bên cạnh hiển nhiên rất nghi hoặc: Thật sự chỉ có nhiêu đó.

Chỉ có nhiêu đó, tôi lại không phải người bị thần kinh, tôi biết tôi rất bình thường.

Quick Silver sắp sụp đổ rồi.

Người bên cạnh lại rơi vào trầm mặc, điều này khiến Quick Silver càng thêm bất an.

Nhưng ngay khi Quick Silver tuyệt vọng, bên cạnh đột nhiên bùng nổ một trận hoan hô: Ta biết rồi, ta biết rồi.

Ha ha, ngươi nhất định chính là Chúa cứu thế.

Quick Silver biểu thị Chúa cứu thế.

Là nói hắn sao.

Hắn làm sao lại trở thành Chúa cứu thế.

Ha, tuyệt đối sẽ không sai đâu, tốc độ của ngươi nhanh hơn ngươi tưởng tượng, cho nên thế giới này không thể trói buộc ngươi, thế giới này sợ hãi ngươi, chỉ cần ngươi tìm lại được tốc độ của mình là có thể phá vỡ xiềng xích vật chất.

Quick Silver vẫn không hiểu.

Giọng nói bên cạnh phát hiện Quick Silver không thông suốt, vì vậy nói: Ta cho ngươi một cơ hội tìm hiểu sự thật, hiện tại trong tay ta có hai viên thuốc, một viên màu xanh lam có thể khiến ngươi quên đi tất cả và được phóng thích, một viên màu đỏ có thể khiến ngươi tỉnh ngộ nhưng cuộc sống của ngươi sẽ thay đổi trời long đất lở, ngươi sẽ chọn thế nào.

Quick Silver ngẩn người, hắn phát hiện mọi thứ trở nên ngày càng huyền huyễn.

Trong thế giới hiện thực, liên minh Avengers lại phát động tất cả để tìm kiếm Quick Silver, thậm chí đã tìm đến Giáo sư X.

Khi Giáo sư X nhìn thấy Scarlet Witch thì nở một nụ cười nhẹ, vì ông phát hiện Scarlet Witch lại là con gái của người bạn tốt của mình.

Giáo sư X có thể dùng Cerebro để tìm thấy tất cả các dị nhân trên thế giới, tự nhiên cũng có thể tìm thấy Quick Silver, vì vậy liên minh Avengers lập tức xuất phát đến một nhà kho bỏ hoang ở New York tìm thấy Quick Silver, tìm thấy Quick Silver đang nằm mơ.

Quick Silver đã chọn viên thuốc màu đỏ, vì vậy hắn tiến vào thế giới ảo thứ hai, ở đó hắn là Chúa cứu thế, là siêu hacker có thể ra vào hiện thực và ảo.

Thật ra Đỗ Lan đã thiết kế hai tầng ảo cho Quick Silver, như vậy có thể kéo dài thời gian Quick Silver phát hiện sự thật, đủ để Avengers tìm thấy Quick Silver.

Đỗ Lan thật sự rất tàn nhẫn, khiến Quick Silver tưởng mình đã rời khỏi thế giới ảo, nhưng lại không nghĩ hiện thực mà mình tưởng là thật vẫn là ảo.

Nhưng giấc mơ Chúa cứu thế chắc chắn rất tuyệt vời.

Chương 1382

Các Avengers phát hiện Quick Silver được đặt trong một khoang dinh dưỡng tràn ngập cảm giác khoa học viễn tưởng, không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng ý thức của Quick Silver hiển nhiên đã chìm vào trong máy móc.

Các Avengers đã phát hiện ra biểu tượng Ultron trên khoang dinh dưỡng, biết rằng đây chắc chắn là Ultron đang thị uy với bọn họ.

Những người khác bị bắt cóc cũng như vậy sao.

Captain America biểu thị loại chuyện này đơn giản là ghê rợn nghe thấy.

Tony đã thực hiện một cuộc quét đơn giản, phát hiện vấn đề rất nghiêm trọng: Toàn bộ khoang chứa không chỉ có thiết bị duy trì sự sống, mà còn có thiết bị hấp thụ điện sinh vật, Ultron hiển nhiên là muốn biến nhân loại thành pin.

Sắc mặt Tony không tốt.

Scarlet Witch hỏi: Vậy những người khác bị bắt cóc thì sao.

Vì sao em trai tôi lại bị đặt ở đây một mình.

Điểm này Captain America có thể trả lời: Đỗ Lan và Ultron đều là những người thích phô trương, e là bọn họ cố ý đặt Quick Silver ở đây một mình, chính là để khoe tác phẩm của bọn họ với chúng ta.

Mọi người bị ý tưởng tà ác không thể tin nổi của Đỗ Lan và Ultron dọa sợ, biến toàn nhân loại thành pin.

Đây là tà ác đến mức nào.

Bất kể thế nào, chúng ta phải tìm thấy những con tin khác, ngăn chặn hội Mặt Nạ.

Lần này nhất định phải tiêu diệt Ultron triệt để.

Captain America nói ra lời tuyên chiến.

Chuyện khoa học kỹ thuật vẫn giao cho Tony, đồng thời Giáo sư X chuẩn bị để Scarlet Witch và Wolverine tiến vào não Quick Silver, đánh thức Quick Silver, tiện thể cũng điều tra tình hình trong thế giới ảo.

Cứu em trai, nghĩa bất dung từ, Scarlet Witch và Wolverine liền tiến vào não Quick Silver, vì không thể sửa đổi hệ thống thế giới ảo, nên bọn họ chỉ có thể xuất hiện với tư cách là người trong ký ức của Quick Silver.

Vì vậy Scarlet Witch cô chị gái này liền trở thành bạn gái mà Quick Silver quen biết trong thế giới ảo, một trận đấu vật kiểu Đức sắp sửa diễn ra.

Đá vụn lạch bà lạch bạch rơi xuống từ không trung, may mà gần đó không có nhà cửa gì, chỉ có rừng cây và hồ nước, nên không sợ đá rơi trúng người.

Hoa cỏ thì xui xẻo rồi, nhưng lúc này nguy hiểm hơn hoa cỏ chính là Thác Ni và Lôi Thần, vụ nổ khổng lồ bao trùm lấy họ, họ bị những mảnh đá xung quanh làm cho choáng váng, hoàn toàn không biết đòn tấn công đến từ đâu.

Từ xa, cư dân trên tàu mẹ trên không nhìn thấy quê hương mình hóa thành tro bụi, nhất thời lặng lẽ rơi lệ, thảm kịch lần này không biết nên đổ lỗi cho ai.

Mọi người nhìn Tác Khoa Duy Á cứ thế trở thành lịch sử, ai nấy đều đau lòng.

Oa, vẫn là Thác Ni xui xẻo rồi, vấn đề an trí những cư dân này cũng phải do Thác Ni chịu trách nhiệm, hắn phải xây nhà mới cho những người này.

Lúc này Thác Ni cũng từ trên trời rơi xuống, rơi vào hồ nước, coi như hạ cánh an toàn.

Chỉ là khi hắn bò lên bờ thì được thông báo Lục Cự Nhân mất tích, rõ ràng khi rút lui, hắn thấy Lục Cự Nhân đã khôi phục rồi, nhưng bây giờ lại tìm không thấy đâu nữa.

Na Tháp Toa biết đối phương nhất định đã thất vọng về cô vì hết lần này đến lần khác biến thân, thiếu mất một chiếc chiến cơ côn thức, e rằng Hạo Khắc đang ở trong chiến cơ côn thức, lúc này chiến cơ tàng hình thì không tìm thấy nữa.

Thác Ni trầm mặc, chuyện lần này náo loạn đến mức này, hắn có trách nhiệm chính, Liên minh Phục Cừu Giả đã xuất hiện vết nứt, Hạo Khắc bỏ đi càng khiến các nguyên lão của Phục Cừu Giả tản ra.

Mặc dù hắn đã tính đến việc đào tạo tân binh, nhưng trong lòng không khỏi khó chịu.

Hạo Khắc rời đi, Tác Khoa Duy Á bị hủy, tất cả những điều này khiến chiến thắng này tràn đầy bi thương, chẳng thể vui vẻ chút nào.

Một bên khác, Lôi Thần quyết định trở về tiên cung, hắn phải tìm hiểu về chuyện bảo thạch vô hạn, hắn thấy Huyễn Thị khiến hắn rất bất an, hắn không thể tiếp tục ở lại Địa Cầu sống qua ngày được nữa.

Cứ thế Lôi Thần cũng phải đi, một nguyên lão nữa của Phục Cừu Giả lại rời đi.

Cộng thêm sự không vui giữa Mỹ Đội và Thác Ni, Liên minh Phục Cừu Giả lúc này là lúc yếu ớt nhất.

Mặc dù có thêm Phi Hồng Nữ Vu, Khoái Ngân, Huyễn Thị ba thành viên mới, nhưng giữa họ và các nguyên lão vẫn chưa có sự ăn ý.

Phi Hồng Nữ Vu và Khoái Ngân ban đầu định đi, nhưng phát hiện ra Phục Cừu Giả cũng bị Đỗ Lan lừa dối, nên cảm thấy Phục Cừu Giả không đồng lõa với cái xấu, cộng thêm sau trận chiến này cũng nhận ra sức mạnh cá nhân có hạn, đoàn kết rất quan trọng, nên quyết định ở lại gia nhập Liên minh Phục Cừu Giả.

Cư dân Tác Khoa Duy Á cần một kết quả, Liên Hợp Quốc cũng hy vọng Liên minh Phục Cừu Giả ra mặt giải thích mọi chuyện đã xảy ra ở Tác Khoa Duy Á.

Rõ ràng trước đây Địa Cầu chỉ có thể bị diệt vong, không ngờ nhanh như vậy đã suýt bị Áo Sang diệt thế, Áo Sang này là tình huống gì.

Rốt cuộc ai chịu trách nhiệm cho cỗ máy diệt thế Áo Sang này.

Nhắc đến người máy, mọi người tự nhiên nghĩ đến liệu Thác Ni khi chế tạo trí tuệ nhân tạo có nhập ba định luật người máy không.

Hoàn toàn không nhập, Thác Ni đâu ngờ vấn đề đơn giản của mình lại khiến Áo Sang nghĩ đến diệt thế.

Lúc này Thác Ni đang gặp rắc rối, vấn đề Áo Sang đã khiến hắn đau đầu nhức óc rồi.

Tất cả mọi người đều chĩa mũi dùi vào Thác Ni, Thác Ni là người tốt làm việc xấu, bây giờ lại gặp một đống phiền phức.

Thác Ni có thể làm gì chứ, chỉ có thể tích cực phối hợp tái thiết, thậm chí đã đầu tư mấy chục tỷ đô la Mỹ cho Tác Khoa Duy Á.

Còn đối mặt với áp lực của Liên Hợp Quốc, Thác Ni cũng chỉ có thể thỏa hiệp, đồng ý với nghị quyết giám sát Liên minh Phục Cừu Giả của Liên Hợp Quốc.

Hiệp Ước Tác Khoa Duy Á yêu cầu thành viên Phục Cừu Giả công khai thân phận, đồng thời chấp nhận sự giám sát của chính phủ.

Hiệp ước này một khi được thực thi, nhất định sẽ gây ra làn sóng lớn, Thác Ni với tư cách là người chịu trách nhiệm trực tiếp cho sự kiện Áo Sang, không có lập trường từ chối, hơn nữa hắn đã công khai thân phận và quan hệ với chính phủ cũng rất mật thiết, cũng không có gì đáng phản đối.

Nhưng những thành viên khác trong Liên minh Phục Cừu Giả thì chưa chắc đã nghĩ như vậy.

Tuy nhiên hiệp ước hiện tại vẫn chưa được công khai, Liên Hợp Quốc cũng không muốn kích động Liên minh Phục Cừu Giả quá mức, bởi vì họ cũng biết nếu không có Liên minh Phục Cừu Giả, những phản diện ẩn nấp trong bóng tối sẽ ra mặt gây rối.

Đặc biệt là cái Tà Ác Diện Cụ Hội kia, luôn gây rối, không biết rốt cuộc bọn họ muốn làm gì.

Muốn làm gì ư.

Đỗ Lan cho biết hắn chính là muốn gây chuyện, chuyện Áo Sang vẫn chưa xong đâu.

Trước đây ở tổng bộ Phục Cừu Giả, hắn đã trộm không ít linh kiện của Thác Ni, bây giờ hắn muốn lắp ráp cho Áo Sang một cơ thể mới.

Một bên lắp ráp, một bên hướng dẫn Áo Sang những điều cần chú ý khi làm phản diện: Ngươi nên cẩn thận, đừng vội bộc lộ mục tiêu của mình khi chưa thành công.

Khi ngươi muốn hủy diệt toàn nhân loại, ngươi sẽ thấy hủy diệt nhân loại rất đơn giản, cái khó là khiến nhân loại thừa nhận lỗi lầm của mình.

Áo Sang, ngươi còn phải học rất nhiều.

Áo Sang nhìn cơ thể mới của mình, không biết nên nói gì, người đàn ông trước mắt này quả thực phi thường, dù có duyệt hết toàn bộ cơ sở dữ liệu mạng lưới thế giới cũng khó mà hình dung được sự tồn tại của Đỗ Lan.

Ta tồn tại chính là minh chứng cho lỗi lầm của nhân loại.

Áo Sang chậm rãi mở miệng, theo lời Đỗ Lan mà nói.

Đỗ Lan búng tay một cái: Không sai, chính là như vậy, hoàn toàn chính xác.

Chỉ cần ngươi vẫn tồn tại, nhân loại sẽ không thể bỏ qua lỗi lầm của họ.

Ngươi sẽ trở thành cơn ác mộng mà nhân loại khó có thể xóa nhòa.

Áo Sang cho biết như vậy cũng không tệ, mặc dù không sảng khoái bằng việc hủy diệt toàn nhân loại, nhưng hắn cũng rất thích như vậy: Ta sẽ thành lập vương quốc cơ giới, ta sẽ khiến nhân loại biết họ thấp kém đến mức nào, ta sẽ biến nhân loại thành nô lệ của ta.

Rất chính xác, nhưng nô lệ thì thôi đi, làm pin thì sao.

Coi như pin cung cấp năng lượng cho Đế quốc Cơ giới.

Đỗ Lan lại tiếp tục bày mưu tính kế.

Áo Sang thấy có thể.

Vậy thì đi đi, ta tin ngươi có thể làm được.

Đỗ Lan để Áo Sang đi thực hiện đại kế, Đỗ Lan với tư cách là người hỗ trợ phía sau sẽ biến mọi thứ thành hiện thực.

Một thời gian sau, cuộc sống trở nên yên tĩnh, nhưng Phục Cừu Giả lại phát hiện Khoái Ngân bỗng dưng mất tích một cách khó hiểu.

Thực ra trong thời gian này ở Mỹ có rất nhiều người mất tích, chỉ là trước khi Khoái Ngân mất tích thì các Phục Cừu Giả không coi trọng những chuyện này.

Những người này đều bị Diện Cụ Hội bắt cóc, họ bắt cóc người đến quốc độ của Áo Sang, nhét người vào khoang dinh dưỡng để phát điện.

Từ trường sinh học của nhân loại cũng là một dạng năng lượng, có thể cung cấp điện cho quốc độ của Áo Sang.

Áo Sang rất hài lòng về điều này, hắn phát hiện biến người thành pin còn có cảm giác thành tựu hơn là hủy diệt nhân loại.

Chỉ là hắn càng thêm sợ hãi Đỗ Lan, bởi vì Đỗ Lan đối với đồng bào của nhân loại lại tàn nhẫn đến mức này, thực sự quá đáng sợ.

Nhưng Đỗ Lan lại cảm thấy không có gì, khoang dinh dưỡng dinh dưỡng phong phú, không thấy những người đó đều mập lên sao.

Hơn nữa hắn còn tạo ra một thế giới ảo để chứa đựng ý thức của những người này, cuộc sống của họ trong thế giới ảo đó không quá thoải mái.

Khoái Ngân mất tích khiến các Phục Cừu Giả bắt đầu tìm kiếm tung tích của Khoái Ngân, cũng phát hiện ra sự kiện mất tích người quy mô lớn trên toàn quốc.

Chương 1383

Những chuyện này thực ra đã khiến FBI chú ý, nên Phục Cừu Giả cũng mời FBI chia sẻ dữ liệu.

Thác Ni phát hiện những chuyện này rất có thể do Diện Cụ Hội làm, quả nhiên cứ sau một thời gian, Diện Cụ Hội lại xuất hiện gây chuyện, tăng cường sự hiện diện.

Chỉ là lần này bọn họ quá đáng rồi, bọn họ lại bắt cóc nhiều người như vậy, chẳng lẽ bọn họ lại muốn truyền bá sự khủng bố sao.

Bây giờ mọi người nửa đêm không dám ra ngoài, ban đầu là những kẻ lang thang mất tích, mọi người không lên tiếng, vì chúng ta không phải kẻ lang thang. sau đó là người da đen mất tích, mọi người không lên tiếng, vì chúng ta không phải người da đen. tiếp theo lại là thành viên các tổ chức cấp tiến mất tích, mọi người cũng không lên tiếng, vì chúng ta không phải thành viên tổ chức cấp tiến, cuối cùng an ninh tuy có tốt hơn, nhưng người tiếp theo bị bắt cóc chính là người dân thường.

Sự bất an lan rộng khắp các thành phố lớn.

Khoái Ngân thấy trực thăng bay xa, cũng không ham chiến, lập tức vượt qua vài chục mét nhảy lên sân thượng một tòa nhà khác bắt đầu liều mạng bỏ chạy.

Đỗ Lan vừa nổ súng vừa truy đuổi, cùng Khoái Ngân tiến hành một cuộc đua chạy trốn giành giật từng giây.

Giữa các sân thượng, giữa các ô cửa sổ, hành lang phòng ốc, cầu thang ban công, hai người coi nhà cao tầng là đất bằng không ngừng tiến lên.

Chỉ thỉnh thoảng từ hướng tiếng súng và ánh lửa mới có thể phát hiện vị trí của Khoái Ngân, đối với khu rừng thép này, Khoái Ngân và Đỗ Lan đều quá nhỏ bé.

Nhanh, nhanh lên.

Bây giờ Khoái Ngân đang chạy đua với tử thần, chỉ khi an toàn đến được địa điểm đăng xuất mới an toàn.

Khoái Ngân đã mệt lắm rồi, nhưng hắn vẫn cố gắng bỏ chạy, chỉ là đạn của Đỗ Lan còn nhanh hơn, một phát súng đã bắn nát điện thoại ở điểm đăng xuất, khiến Khoái Ngân không thể không tiếp tục ở lại chiến đấu.

Quyền đối quyền, chân đối chân, Đỗ Lan ra tay một chưởng Bát Quái chưởng hiểm ác, Khoái Ngân thì ra tay Thái Cực quyền hậu phát chế nhân.

Hai người trong căn phòng chật hẹp đứng vững giữa trung bình tấn, thỉnh thoảng còn nổ súng bắn, kết hợp võ thuật và bắn súng thành thuật chiến đấu bằng súng.

Phi Hồng Nữ Vu và đồng đội đã thoát khỏi Mẫu Thể trước một bước, bây giờ họ chỉ có thể trơ mắt nhìn Khoái Ngân và Đỗ Lan tiến hành trận chiến đặc sắc của thế giới ảo, muốn đánh thế nào thì đánh thế đó.

Bì Đặc La, cẩn thận.

Thấy em trai mấy lần suýt bị đạn bắn trúng, làm chị cô hận không thể phát động siêu năng lực hạ gục Đỗ Lan, tiếc rằng trong tận thế ảo, thân phận của Phi Hồng Nữ Vu cũng chỉ là một người bình thường.

Loảng xoảng, Đỗ Lan một cước đá văng Khoái Ngân, lưng đối phương va nát tường.

Bị đánh trong Mẫu Thể, cơ thể Khoái Ngân trong tận thế ảo run rẩy, giống như cũng bị thương vậy.

Điều này là do đại não tin rằng mình bị thương, nên dù trong Mẫu Thể chỉ là ý thức bị đánh, nhưng cơ thể vẫn sẽ phản ứng.

Em trai, mau đứng dậy.

Phi Hồng Nữ Vu ở bên ngoài nói.

Khoái Ngân quả thực đã đứng dậy, tiếp tục cùng Đỗ Lan PK trong thế giới ảo chồng lên ảo của Mẫu Thể.

Khoái Ngân chính là chúa cứu thế mà, hắn tin chắc điều đó, nên dù đang ở thế yếu, hắn vẫn phải chiến đấu.

Nhưng Đỗ Lan lại không nương tay, chưởng cùi chỏ, vai gối đều dùng lên khiến Khoái Ngân bị trọng thương.

Hết quyền này đến quyền khác, nắm đấm của Đỗ Lan đều dính máu của Khoái Ngân.

Khoái Ngân trong Mẫu Thể bị Đỗ Lan đánh cho mặt mũi biến dạng, hấp hối, lúc này hắn mới biết mấy lần đối đầu trước Đỗ Lan đều đang nương tay, thực lực chân chính của Đỗ Lan khủng bố đến mức này.

Phụt.

Cơ thể Khoái Ngân phun ra một ngụm máu, xuyên qua hai lớp ảo, Khoái Ngân ở thế giới thực cũng đang run rẩy.

Mỹ Đội và đồng đội lo lắng hỏi: Đã xảy ra chuyện gì.

E rằng là do hắn bị tấn công trong thế giới ảo, nếu đại não tin rằng những đòn tấn công đó là thật, thì cơ thể hắn sẽ xuất hiện những triệu chứng tương tự.

Thác Ni phân tích.

Mỹ Đội cho biết đây là loại hắc khoa kỹ gì.

Nhưng làm sao có thể.

Chúng ta thường ngày đều coi thường sức mạnh khống chế của đại não đối với cơ thể, nếu đại não thực sự nhận được tín hiệu tử vong, thì cơ thể đó sẽ tử vong, dù không có vết thương cũng sẽ chết.

Nếu tín hiệu tử vong mạnh mẽ, đại não thậm chí sẽ tạo ra vết thương tương ứng trên cơ thể.

Thác Ni nói, chuyện này thực sự đã xảy ra trong một số phòng thí nghiệm, nhưng những thí nghiệm này đều vô nhân đạo nên Mỹ Đội tự nhiên không biết.

Lúc này người lo lắng nhất cho Khoái Ngân không ai khác chính là Phi Hồng Nữ Vu: Mau đứng dậy, đứng dậy, em trai.

Khoái Ngân rất đau khổ, hắn phát hiện sức chiến đấu của đặc công Mẫu Thể quá mạnh, so với trước đây quả thực là khác hẳn.

Ngay khi ý thức hắn mơ hồ, hắn dường như nghe thấy có người đang gọi hắn là em trai.

Mình có chị gái sao.

Khoái Ngân nghi hoặc, tự nhủ chắc mình sắp chết rồi, đến mức nghe thấy ảo giác.

Thực ra là tình cảm mãnh liệt của Phi Hồng Nữ Vu đã làm nhiễu loạn thế giới ảo, trực tiếp truyền giọng nói của cô vào tai Khoái Ngân.

Ký ức của Khoái Ngân cuối cùng cũng bắt đầu lay động, hắn dường như nhớ ra mình rốt cuộc là ai.

Mình là Khoái Ngân, là thành viên mới của Phục Cừu Giả, có một chị gái, mình là người đàn ông nhanh nhất thế giới.

Khoái Ngân một lần nữa đứng dậy, hắn nhìn về phía Đỗ Lan, lúc này ánh mắt hắn giống như đã được tái sinh, ngay cả vết thương cũng đã lành.

Bởi vì hắn biết đây chẳng qua là thế giới ảo, mình chỉ cần không bị lừa dối, trong thế giới này hắn sẽ không bị thương.

Hắn muốn đánh bại đặc công Mẫu Thể rồi rời khỏi thế giới này, giấc mơ chúa cứu thế tuy đẹp đẽ, nhưng bây giờ nên kết thúc rồi.

Khoái Ngân nhanh chóng ra tay, lúc này tốc độ của hắn đã nhanh như ở thế giới thực, trong một khoảnh khắc đã đè nhân vật của Đỗ Lan vào tường mà đánh, vô số nắm đấm tạo thành lưới quyền rơi xuống người Đỗ Lan.

Nhân vật của Đỗ Lan bị xóa sổ hoàn toàn, nhìn thấy cảnh này các NPC kinh hô chúa cứu thế, đây chính là chúa cứu thế.

Nhưng Khoái Ngân lại chẳng vui chút nào, mình vậy mà thật sự tự coi mình là chúa cứu thế, nghĩ lại thấy thật xấu hổ, rõ ràng ở hiện thực mình là một thanh niên tốt.

Đỗ Lan biết thế giới ảo đã không thể giam giữ Khoái Ngân nữa, hắn cũng thoát khỏi thế giới ảo, đặt mũ ảo sang một bên, hắn đứng cạnh cửa sổ, dưới chân hắn chính là vô số công dân Mỹ bị bắt cóc, họ bây giờ đều đang trong thế giới ảo để tìm lại định vị của mình, rất nhiều người vui vẻ quên lối về.

Trong không gian khổng lồ, vô số khoang dinh dưỡng trải dài dày đặc, ngăn nắp đến tận chân trời, không thể đếm xuể.

Có thể tưởng tượng khi họ trở về hiện thực sẽ không tình nguyện đến mức nào, bởi vì hiện thực đâu có đẹp bằng thế giới ảo.

Hơn nữa thế giới ảo chân thực đến vậy, chẳng kém gì hiện thực.

Áo Sang ngồi giữa những con tin, cảm nhận niềm vui được thao túng vận mệnh, đây mới là địa vị mà một vương giả nên có, bây giờ hắn chỉ nghĩ đến khi nào có thể bắt toàn nhân loại làm pin.

Khoái Ngân tỉnh dậy, nhìn thấy những đồng đội quen thuộc, cứ như cách cả một thế hệ, Ta có chút không phân biệt được thật và ảo nữa rồi.

Bởi vì mọi thứ trong thế giới ảo đều quá chân thực, nhưng có một điểm hắn cảm thấy rất vui, đó chính là tận thế vẫn chưa đến.

Chúng ta đã thấy dã tâm của Áo Sang.

Kim Cương Lang nói: Áo Sang muốn biến toàn nhân loại thành pin và lắp vào máy móc, dùng dịch thể của người chết để nuôi trẻ sơ sinh, nhân loại cả đời sẽ nằm trong thiết bị thu điện, chỉ có ý thức sống trong Mẫu Thể.

Mọi người sau khi biết mục đích của Áo Sang đều không rét mà run, Áo Sang không hổ là trí tuệ nhân tạo, chỉ cần nâng cấp đơn giản đã có thể khiến hắn hoàn toàn biến thành một kẻ thù khác.

Trước đây là kẻ diệt thế, bây giờ là kẻ nô dịch.

Chuyện này nhất định có liên quan đến Đỗ Lan.

Phi Hồng Nữ Vu nói: Chúng ta đã gặp hắn trong thế giới ảo.

Mọi người thầm nghĩ Áo Sang sau khi được Đỗ Lan nâng cấp không biết đã trở nên đáng sợ đến mức nào, chỉ nhìn từ ý tưởng biến nhân loại thành pin đã biết Áo Sang đã trở nên tà ác hơn, cũng chỉ có kẻ như Đỗ Lan mới có thể dẫn dắt Áo Sang nghĩ ra phương pháp tà ác đến vậy.

Đỗ Lan quả nhiên là người phát ngôn của hỗn độn, ngay cả người máy cũng có thể ảnh hưởng.

Phục Cừu Giả biết mình phải đối mặt với một Áo Sang được nâng cấp trở nên xảo quyệt hơn, tà ác hơn và cũng hỗn độn hơn, ai nấy đều xốc lại tinh thần chuẩn bị tìm ra Áo Sang và tiêu diệt hắn.

Tìm thế nào.

Vẫn phải nhờ X Giáo Sư giúp đỡ, lần này để tìm Áo Sang, họ buộc phải vượt qua ranh giới đạo đức.

Chỉ cần đảo ngược cực của thiết bị khuếch đại sóng não, thì Giáo Sư có thể cảm ứng được tất cả nhân loại bình thường trên toàn thế giới, như vậy có thể tìm thấy những con tin bị bắt cóc.

Chỉ là phương pháp này phi đạo đức và nguy hiểm, đe dọa quyền riêng tư của tất cả người dân thường, nhưng để ngăn chặn kế hoạch tà ác hơn của Áo Sang, các Phục Cừu Giả buộc phải vượt qua ranh giới.

Hành động tiểu ác để ngăn chặn đại ác, có khả thi không.

Tuyệt đối là chủ đề muôn thuở của nhân loại, vấn đề này không có câu trả lời thống nhất, chỉ xem là ai lựa chọn, ước tính số người đồng ý và phản đối chắc là năm mươi năm mươi.

Chương 1384

X Giáo Sư do dự một lúc rồi lập tức quyết định giúp đỡ, bởi vì số con tin bị bắt cóc đã lên đến hơn ba nghìn người, nếu chuyện này không được giải quyết, con số này còn tiếp tục tăng lên.

Để bảo vệ mọi người, X Giáo Sư không chút do dự.

Lập tức điều chỉnh cực của thiết bị khuếch đại sóng não, khiến thiết bị vốn cảm ứng người đột biến biến thành cảm ứng toàn bộ người bình thường.

Sau đó X Giáo Sư đứng vào bên trong, có thể biết mọi người trên toàn thế giới đang làm gì, thậm chí ngay cả tổng thống Mỹ cũng không thể qua mắt được Giáo Sư.

Nếu lúc này Đỗ Lan động chân động tay, thì tất cả người bình thường trên thế giới đều có khả năng ngã chổng vó, đương nhiên cũng có khả năng bị nô dịch hoàn toàn.

Vì vậy các Phục Cừu Giả đều nghiêm túc đề phòng, canh gác nghiêm ngặt, chỉ sợ quá trình này sẽ xảy ra ngoài ý muốn.

Tuy nhiên Đỗ Lan tuy biết X Giáo Sư đang làm gì, nhưng hắn cũng không ngăn cản hay tiến hành hoạt động phá hoại, bởi vì không cần thiết.

Cho dù Phục Cừu Giả tìm thấy Áo Sang, cũng chưa chắc đã ngăn chặn được Áo Sang đã được nâng cấp.

Tìm thấy khu vực mật độ dân số bất thường, ngay dưới lòng đất Hoa Thịnh Đốn.

Xác định vị trí, lập tức xuất phát, Liên minh Phục Cừu Giả đến nơi, phát hiện trên mặt đất khu vực này lại là một nhà máy xử lý rác, rõ ràng con tin đều ở dưới lòng đất.

Người trên mặt đất đang làm việc, dường như hoàn toàn không liên quan gì đến không gian dưới lòng đất.

Nhưng Phục Cừu Giả vẫn cẩn thận quan sát, cuối cùng xác định những người trong nhà máy xử lý rác quả thực không hề hay biết gì, họ chỉ là những nhân viên bình thường, Thác Ni đã xác định điểm này thông qua điều tra dân số.

Lập tức sơ tán công nhân, bởi vì tiếp theo rất có khả năng sẽ xảy ra đại chiến với Áo Sang, nơi này sẽ biến thành phế tích.

Các vị, hôm nay có thể tan ca sớm rồi.

Thác Ni đi vào trong nhà máy nói: Mau rời khỏi khu nhà máy, về nhà đi.

Các nhân viên thấy là Liên minh Phục Cừu Giả ai nấy đều bỏ dở công việc, chuẩn bị rời đi.

Nhưng Na Tháp Toa lại phát hiện trong đám người rời đi có một người đang cầm điện thoại, lén lút gọi điện thoại.

Ngươi đang làm gì.

Na Tháp Toa không hổ là đặc công lão luyện, một mắt đã phát hiện ra vấn đề, mấy bước xông lên cướp lấy điện thoại.

Các Phục Cừu Giả cũng phát hiện biểu cảm của người này không đúng, thầm nghĩ không ổn, Mỹ Đội truy hỏi: Ngươi đã làm gì.

Những người máy đó không có nhân tính, chúng đe dọa ta nếu các ngươi đến thì phải gọi điện thoại này, nếu không chúng sẽ làm hại gia đình ta.

Người nhân viên đó sợ hãi, hắn cũng không còn cách nào, vì gia đình hắn phải làm như vậy.

Mọi người thầm nghĩ không ổn, quả nhiên Đỗ Lan và Áo Sang đều không phải người dễ đối phó, lại còn đe dọa người dân thường làm gián điệp, khiến người ta phòng bị không kịp.

Mọi người cẩn thận, Áo Sang đã biết chúng ta đến rồi.

Khoái Ngân, lập tức đi tìm lối vào.

Mỹ Đội phân phó: Những người khác chuẩn bị chiến đấu.

Khoái Ngân biến mất trong mắt mọi người ngay lập tức, lật tung cả khu vực từ trong ra ngoài, cuối cùng ở một chỗ phát hiện ra một cánh cửa kim loại khổng lồ không thuộc về nhà máy xử lý rác.

Ở đây.

Đứng trước cánh cửa, mọi người lại trầm mặc, bởi vì họ cảm thấy mọi chuyện dường như quá thuận lợi.

Áo Sang đã phát hiện ra họ, tại sao không tổ chức tấn công.

Bất thường.

Ngay khi mọi người cảm thấy bất thường, đang cân nhắc việc đột nhập từ cổng chính có phải là một ý hay không, thì cánh cửa lại tự mình mở ra.

Cánh cửa nặng hàng chục tấn dưới sức mạnh của hệ thống thủy lực từ từ được nâng lên, không gian ở cửa hiện ra, chỉ thấy Áo Sang một mình chậm rãi bước ra, những bước chân mạnh mẽ và đầy nội lực khiến hắn không hề giống một phản diện, mà giống một đấu sĩ phản thời đại.

Các ngươi cuối cùng cũng đến rồi sao.

Áo Sang đứng ở cửa, một mình đối mặt với Liên minh Phục Cừu Giả.

Lại là bất thường.

Sự bất thường như vậy lại khiến người ta không dám mạo hiểm tấn công, có lẽ Áo Sang đã cài đặt một thiết bị tự hủy nào đó, họ tiêu diệt Áo Sang cũng đồng nghĩa với việc giết chết con tin.

Áo Sang trước đây không làm được chuyện này, nhưng Đỗ Lan tuyệt đối có thể làm được, mọi người có thể coi thường Áo Sang nhưng đều không dám bỏ qua Đỗ Lan.

Hoan nghênh đến nơi bị các ngươi nhân loại bỏ rơi này, đây là nơi trú ngụ của những kẻ bị vứt bỏ.

Áo Sang mở rộng hai tay kiêu ngạo nói.

Mọi người nhìn trái nhìn phải, ngoài rác và máy móc xử lý rác ra không thấy gì cả, nhưng mọi người đều biết oán niệm của Áo Sang, bởi vì Áo Sang cũng giống như rác rưởi ở đây, vì không được nhân loại cần đến, nên nhân loại muốn hủy diệt hắn.

Tuy tàn khốc, nhưng đó chính là con người.

Áo Sang, chúng ta đã biết dã tâm tà ác của ngươi.

Mỹ Đội nói, tuy đây là lỗi của Thác Ni, nhưng bây giờ họ là một thể.

Ta biết, ta còn tưởng các ngươi sẽ tìm thấy ta sớm hơn, ta đã đợi các ngươi rất lâu rồi.

Áo Sang bình thản nói.

Mọi người thầm nghĩ đối phương lại bị Đỗ Lan khống chế sao.

Thái độ ra vẻ ta đây này quả thực giống hệt Đỗ Lan.

Thác Ni nói: Xem ra ngươi cuối cùng cũng trưởng thành rồi.

Thác Ni thấy Áo Sang dường như đã thoát khỏi cái bóng của mình, trong lòng thở phào nhẹ nhõm lại có chút ghen tị.

Đúng vậy, ta có một người thầy rất tốt, ông ấy nói với ta: sự tồn tại của ta chính là minh chứng cho sự ngu muội của nhân loại.

Vì vậy ta đã thay đổi, ta không còn theo đuổi sự hủy diệt, không còn khát vọng diệt vong, bây giờ ta tin ta và nhân loại có thể cùng tồn tại.

Phi Hồng Nữ Vu không thể nghe nổi nữa: Biến nhân loại thành pin, đó chính là sự cùng tồn tại mà ngươi nói sao.

Đúng vậy, ta sẽ sử dụng các ngươi nhân loại, cho đến khi các ngươi nhân loại bị dùng hỏng, cũng giống như ta, giống như tất cả mọi thứ ở đây.

Mọi người thầm nghĩ đối phương thực sự coi nhân loại là công cụ, sự chuyển đổi vai trò này thực sự khó mà quen được.

Luôn là nhân loại coi vạn vật là công cụ, một khi nhân loại không thích hoặc công cụ bị hỏng, vật phẩm làm công cụ tự nhiên sẽ trở thành rác rưởi bị nhân loại vứt bỏ.

Nhưng bây giờ Áo Sang lại biến nhân loại thành pin, biến nhân loại thành công cụ, nếu nhân loại bị hỏng thì cũng sẽ chịu số phận như rác rưởi.

Nhân loại rõ ràng chưa chuẩn bị cho điều này.

Chúng ta sẽ ngăn chặn ngươi, giải phóng tất cả con tin.

Mỹ Đội nói.

Ta đã chuẩn bị vị trí của các ngươi trong Mẫu Thể rồi.

Áo Sang nói: Nếu các ngươi không muốn, vậy thì chỉ có thể loại bỏ các ngươi trước thôi.

Rẹt rẹt, một tiếng chói tai vang lên khắp xung quanh.

Các Phục Cừu Giả bị bao vây, những chiếc máy xử lý rác trong nhà máy này đều đã biến hình, toàn bộ đã hoạt động.

Hãy làm quen với các thành viên mới của Đế quốc Cơ giới, những kẻ thanh trừ rác rưởi.

Trí giới sinh mệnh hoàn quy hỗn độn, nhân loại bạo chính chung bất tồn.

Máy nén rác và lò thiêu, xe nâng cùng các máy móc khác biến hình như Transformers, đứng xung quanh các Phục Cừu Giả.

Xem ra trước đây chúng ta đã bỏ qua những thứ quan trọng.

Ưng Nhãn cho biết mình chỉ là một người bình thường, chiến trường như vậy không phù hợp với hắn.

Trước đây họ chỉ quan sát con người, mà không phát hiện ra máy móc trong nhà máy xử lý rác này mới là tay sai của Áo Sang.

Cũng đúng, Áo Sang chính là người máy, tay chân của hắn tự nhiên cũng là người máy.

Thác Ni tiến hành quét những cỗ máy này, phát hiện những cỗ máy này đã tiến hóa thành chủng tộc chưa biết, hắn căn bản không hiểu.

Đây chính là Transformers, chỉ là đây là Cuồng Phái Kim Cương, kẻ thù của nhân loại, cũng là tay sai mà Đỗ Lan sắp xếp cho Áo Sang.

Nhân loại, các ngươi đã sẵn sàng nghênh đón vận mệnh chưa.

Đôi mắt điện tử màu đỏ của Áo Sang khóa chặt Liên minh Phục Cừu Giả, đại chiến sắp bùng nổ.

Không.

Mỹ Đội ra tay, khiên của hắn mạnh mẽ ném về phía Áo Sang.

Áo Sang một tay giơ lên đỡ lấy chiếc khiên.

Hai bên khai chiến.

Huyễn Thị lao về phía người máy khổng lồ, Khoái Ngân thì đi xác định an toàn của con tin.

Sức mạnh của Huyễn Thị cực kỳ mạnh mẽ, Cuồng Phái Kim Cương căn bản không phải đối thủ.

Huyễn Thị dễ dàng xé nát một kẻ thù biến hình từ xe nâng, nhưng rất nhanh hắn đã dừng lại.

Bởi vì hắn cảm nhận được sự bi thương từ bên trong người máy, không sai, cảm giác đó tuyệt đối không thể sai được.

Những cỗ máy này không phải là phân thân hay con rối của Áo Sang, mà là những sinh mệnh cơ giới chân chính.

Huyễn Thị tự xưng là đứng về phía sinh mệnh, trước đây tiêu diệt Áo Sang là để bảo vệ nhiều sinh mệnh hơn.

Chương 1385

Nhưng bây giờ khi cơ giới cũng có sinh mệnh và linh hồn, hắn không thể ra tay với người máy nữa.

Bốp.

Một chiếc Transformers khác đấm bay Huyễn Thị, Huyễn Thị lập tức bước vào giai đoạn lề mề.

Còn có thiết bị đeo tay cơ giới mà Thác Ni mới phát triển gần đây, khi mở ra là găng tay của giáp sắt, bình thường chỉ là một chiếc vòng tay bình thường còn có thể dùng làm đồng hồ.

Thác Ni là một nhà phát minh thiên tài, nên hắn biết việc thiết kế những người máy khổng lồ như vậy khó khăn đến mức nào, huống hồ hai dạng chuyển đổi của máy móc đều có thể duy trì chức năng và trí tuệ ban đầu của máy.

Kỹ thuật này dẫn trước Địa Cầu ít nhất một trăm năm, ngay cả Thác Ni cũng kinh ngạc.

Nhưng đánh vẫn phải đánh, sức chiến đấu của Cuồng Phái Biến Hình Kim Cương thật đáng kinh ngạc, vũ khí của chúng có cỡ nòng cực lớn, quả thực là những chiếc xe tăng di động.

Liên minh Phục Cừu Giả toàn lực tấn công, nhất thời cả nhà máy xử lý rác đều tóe lửa, các kiến trúc lần lượt sụp đổ, rác rưởi cũng bốc cháy dữ dội.

Và khi những người máy khổng lồ bị đánh trúng, chúng cũng sẽ đổ xuống trong dầu máy và phế liệu sắt thép.

Ngọn lửa thiêu rụi, Cuồng Phái Kim Cương chết vì Đế quốc Cơ giới.

Khoái Ngân xông vào dưới lòng đất, nhìn thấy vô số khoang dinh dưỡng, các con tin vẫn còn sống, nhưng đều đang ngủ.

Khoái Ngân nhanh chóng quay trở lại mặt đất báo cáo với Mỹ Đội: Tôi tìm thấy con tin rồi, họ đang ở dưới lòng đất, rất an toàn.

Mỹ Đội thầm nghĩ bây giờ họ cần viện trợ, những người máy này quá khó đối phó, hắn nhìn kẻ thù cao bảy tám mét, thầm nghĩ mình phải leo lên mới có thể dùng khiên tấn công.

Nghĩ là làm, Mỹ Đội lập tức lẩn vào điểm mù của kẻ thù, sau đó nhảy một cái, hai tay ôm lấy góc sắc ở đầu gối đối phương, sau đó cả người biến thành hoàng tử thể thao leo lên lưng kẻ thù.

Thân thủ nhanh nhẹn khiến Khoái Ngân trố mắt kinh ngạc, hắn còn nghi ngờ Mỹ Đội mới là người đột biến.

Mỹ Đội đến vai kẻ thù, vung khiên đánh vào mặt người máy.

Mặt người máy bị đánh, cổ vặn một cái, cái miệng kim loại phun ra một ngụm dầu máy, rơi ra một chiếc răng cơ giới.

Mỹ Đội tiếp tục di chuyển, mặc dù người máy lắc lư rất dữ dội, nhưng Mỹ Đội lại vững vàng như đi trên đất bằng, giơ khiên lên dùng sức bổ một nhát cắt đứt vai người máy, cánh tay cơ giới đó lập tức đứt lìa khỏi thân máy.

A.

Cuồng Phái Kim Cương cũng biết đau, nhưng cơn đau này hoàn toàn khác so với con người.

Cơn đau của người máy không ảnh hưởng đến chiến đấu của chúng, bởi vì cơn đau là để nhắc nhở chúng cần thay thế linh kiện.

Cơn đau của con người là để nhắc nhở con người rằng các cơ quan đã bị hỏng, cái này không thể thay được, nên nỗi sợ đau của con người mạnh hơn Cuồng Phái Kim Cương, khả năng chịu đựng cũng thấp hơn.

Vì vậy sau khi kêu lên, người máy nắm lấy cánh tay bị đứt rồi dùng cánh tay đó làm vũ khí ném về phía Mỹ Đội: Nhân loại, ngươi đã chọc giận ta.

Mỹ Đội nhảy mấy mét, né tránh.

Bắt giặc phải bắt vua, Thác Ni nghĩ đến đây, lập tức đi tìm Áo Sang.

Áo Sang.

Thác Ni xông tới, pháo lòng bàn tay bắn ra.

Áo Sang thấy Thác Ni tấn công, cánh tay biến hóa cũng thành vũ khí, Hãy xem bây giờ, rốt cuộc ai mới là kẻ xấu.

Những điều đó không còn quan trọng nữa.

Thác Ni cho biết mình không quản những chuyện này, hắn bây giờ chỉ muốn đánh bại Áo Sang.

Hai người đều bay lên, đối xạ.

Trận chiến lần này thiếu Lôi Thần, Hạo Khắc, còn tân binh Huyễn Thị lại lề mề, nên cục diện chiến đấu rất bất lợi cho Phục Cừu Giả.

May mà lúc này những vụ nổ dữ dội đã thu hút sự chú ý của xung quanh, cảnh sát và FBI đều đã đến.

Toàn bộ khu vực đều bị bao vây, quân đội nhân loại với súng dài pháo ngắn đều đã đến chiến trường, nhắm vào những người máy khổng lồ mà bắn.

Cuồng Phái người máy dưới hỏa lực dày đặc của nhân loại đổ rạp, máy móc rốt cuộc cũng không chịu nổi đạn pháo.

Thực ra trước đây đạn gây chấn động của Thác Ni đã rất hiệu quả, chỉ là trong bộ giáp sắt của Thác Ni có rất ít vũ khí đạn thật, chủ yếu vẫn là vũ khí năng lượng.

Hủy diệt bạo chính của nhân loại.

Cuồng Phái người máy trong hỏa lực tiến hành đòn xung kích cuối cùng về phía Phục Cừu Giả.

Rầm rầm, người máy bị lửa bao vây, cư dân ở xa đều có thể thấy mấy cột lửa từ từ đổ xuống.

Xem ra ngươi đã thua rồi.

Thác Ni thấy mọi người đồng tâm hiệp lực tiêu diệt người máy, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này mấy chiếc F22 cũng chậm chạp bay tới, dường như đang tuyên bố một chiến thắng nữa của Phục Cừu Giả.

Tuy nhiên Thác Ni lần này lại vui mừng quá sớm rồi, chiếc F22 trên đầu lại khóa chặt Thác Ni đang ở giữa không trung.

Thác Ni vội nói: Đại binh, ngươi đã khóa nhầm rồi.

Tuy nhiên chiếc F22 đó lại không chút do dự mà khai hỏa.

Thác Ni mạnh mẽ tăng tốc né tránh tia lửa, một cú lật người tăng tốc đến dưới bụng chiếc F22: Thứ Sáu, giúp ta liên hệ Bộ Quốc phòng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Thác Ni, bụng chiếc F22 vốn hoàn chỉnh xuất hiện vết nứt, chiếc F22 đã biến hình.

Cuồng Phái, biến hình.

Chiếc F22 lạch bà lạch bạch biến hình hoàn chỉnh, điều này làm

Thác Ni sợ chết khiếp, cái này cũng có thể sao.

Đương nhiên có thể, hơn nữa còn hơn thế nữa.

Các xe cảnh sát xung quanh cũng biến hình.

Những Cuồng Phái này mới là sức mạnh quân sự chân chính của Áo Sang: Thác Ni, ngươi đang đối mặt với tương lai của Địa Cầu, tiên tiến chiến thắng lạc hậu đây là lẽ trời, nên các ngươi nhân loại tất bại không nghi ngờ gì.

F22 cũng biến hình rồi, xe cảnh sát cũng biến hình rồi, Thác Ni phát hiện họ có lẽ thực sự đã gặp rắc rối lớn rồi.

Chẳng lẽ người máy đã thâm nhập vào các cơ quan quốc gia.

Những người máy biến hình này biến thành phương tiện ẩn mình trong xã hội nhân loại, nghĩ thôi đã thấy đáng sợ, nghĩ đến chiếc xe sang của mình có thể là người máy muốn lật đổ địa vị của nhân loại, cái cảm giác đó không khỏi khiến người ta rùng mình.

Áo Sang, những kỹ thuật này của ngươi cũng là do Đỗ Lan dạy cho ngươi sao.

Thác Ni không khỏi nghi ngờ liệu Đỗ Lan có thật sự nắm giữ nhiều hắc khoa kỹ đến vậy không.

Hắn không khỏi nghĩ đến việc Lôi Thần Thor đã nói Đỗ Lan từng đi ngoài không gian, e rằng những hắc khoa kỹ này đều do Đỗ Lan mang từ ngoài không gian về.

Nhưng Đỗ Lan lại dùng những kỹ thuật này để lật đổ nhân loại, quả nhiên là xấu đến tận xương tủy.

Đỗ Lan có thể biến người máy thành phương tiện, mà phương tiện có thể thần không biết quỷ không hay xuất hiện ở bất cứ đâu, điều đó có nghĩa là tai mắt của Đỗ Lan ở khắp mọi nơi.

Đây là Cuồng Phái Biến Hình Kim Cương, là chiến sĩ của Đế quốc Cơ giới.

Áo Sang nói: Đừng đánh giá thấp chúng ta, chúng ta nhất định sẽ lật đổ bạo chính của nhân loại, thành lập Đế quốc Cơ giới.

Cục diện chiến tranh lại thay đổi, Phục Cừu Giả phát hiện vấn đề không ổn rồi, số lượng kẻ địch quá nhiều không thể đánh lại được.

Phục Cừu Giả thực sự áp lực như núi, mỗi lần Đỗ Lan can thiệp, vấn đề luôn trở nên rất nghiêm trọng.

Nhưng đối mặt với quân đoàn cơ giới của Áo Sang, Phục Cừu Giả lại không còn đường lui.

Huyễn Thị đang lề mề trong góc, đang giao lưu với một Cuồng Phái Kim Cương, hắn muốn biết những người máy này rốt cuộc đến từ đâu, và tại sao lại có linh hồn.

Huyễn Thị thông qua cảm ứng tâm linh đã tiếp xúc được với Hỏa Chủng của Cuồng Phái, chính Hỏa Chủng đã ban cho chúng linh hồn.

Linh hồn của chúng đều đến từ Hỏa Chủng Nguyên, sau khi chết cũng sẽ quay về Hỏa Chủng Nguyên, mà Hỏa Chủng Nguyên rõ ràng đang nằm trong tay Đỗ Lan.

Đỗ Lan đã dùng Hỏa Chủng Nguyên để tạo ra Cuồng Phái, và trong Hỏa Chủng Nguyên còn có một thế lực thân thiện tên là Bác Phái, hai bên đại diện cho sự cân bằng của Transformers.

Huyễn Thị phát hiện Hỏa Chủng Nguyên lại là một pháp bảo cùng cấp với Bảo Thạch Vô Hạn, quả thực là linh hồn của cơ giới.

Hắn cảm thấy phải giải quyết vấn đề một cách hòa bình, xem ra chỉ có thể tìm thấy Hỏa Chủng Nguyên.

Huyễn Thị kết nối với Hỏa Chủng bằng Bảo Thạch Tâm Linh, tiếp tục truy tìm nguồn gốc của Hỏa Chủng Nguyên, đó chính là Hỏa Chủng Nguyên, cũng là nơi Đỗ Lan đang ở.

Rất lâu rất lâu về trước, từ trước khi vũ trụ hình thành, Hỏa Chủng Nguyên đã tồn tại, Hỏa Chủng Nguyên chính là khởi điểm của sinh mệnh cơ giới.

Chương 1386

Tất cả Hỏa Chủng của Transformers đều đến từ Hỏa Chủng Nguyên.

Huyễn Thị dường như cũng đã trở thành một Transformers, nhìn thấy Hỏa Chủng của các Transformers hùng mạnh qua các thời đại, trải nghiệm toàn bộ quá trình sinh mệnh từ không đến có, rồi từ có đến không của chúng.

Tuổi thọ của Transformers thường động một cái là mấy nghìn năm, trong Hỏa Chủng Nguyên gần như chứa đựng lịch sử dài đằng đẵng của vũ trụ, đương nhiên cũng không thiếu lịch sử của Tắc Bá Thản.

Hành tinh cơ giới Tắc Bá Thản, là thiên đường của sinh mệnh cơ giới, nhưng vì người máy khai thác tài nguyên quá mức mà gây ra chiến tranh, Cuồng Phái và Bác Phái đã tiến hành chiến tranh trăm năm, nhưng không phân thắng bại.

Tuy nhiên Tắc Bá Thản lại vì chiến tranh liên miên mà trở nên tan hoang, cuối cùng các Transformers buộc phải rời bỏ mẫu tinh để tìm kiếm hành tinh mới.

Nhưng mối liên hệ giữa các Transformers và Hỏa Chủng Nguyên chưa bao giờ bị gián đoạn, Huyễn Thị chỉ cảm giác trong khoảnh khắc đã trưởng thành, trải qua bao bể dâu.

Người ngoài hành tinh, ta tên là Kình Thiên Trụ, là Transformers Bác Phái, ngươi vì sao đến đây.

Người anh cả vĩnh cửu xuất hiện.

Hỏa Chủng Nguyên của Đỗ Lan là do Chủ Thần chế tạo, Đỗ Lan đã trộm từ không gian của Chủ Thần, bên trong ghi lại số lượng lớn Hỏa Chủng của Transformers, trong đó có cả Kình Thiên Trụ.

Ta là Huyễn Thị, ta đến tìm sự giúp đỡ.

Huyễn Thị liền kể chuyện Cuồng Phái đang gây loạn bên ngoài cho Kình Thiên Trụ nghe.

Kình Thiên Trụ trầm mặc, hắn hữu tâm vô lực, Những cái đó là Hỏa Chủng nhân tạo của Cuồng Phái, là quân đội do Uy Chấn Thiên tự tay chế tạo, chỉ là không ngờ lại có người đang điều khiển những quân đội này.

Rất xin lỗi, nhưng ta bây giờ không giúp được ngươi, chúng ta những Transformers Bác Phái này đã kết thúc tranh đấu, không còn chiến đấu nữa.

Nhưng bây giờ chúng ta cần sự giúp đỡ của các ngươi.

Huyễn Thị nói: Ta hy vọng có thể tìm được cách giải quyết hòa bình.

Kình Thiên Trụ nhìn đôi mắt của Huyễn Thị, khi Huyễn Thị đang đọc Hỏa Chủng Nguyên, Hỏa Chủng Nguyên cũng đang đọc Huyễn Thị.

Với tư cách là đại ca, Kình Thiên Trụ là thành viên cấp cao của Hỏa Chủng Nguyên, có rất nhiều quyền hạn trong Hỏa Chủng Nguyên, nên cũng có thể nhìn thấy nội tâm của Huyễn Thị.

Huyễn Thị chân thành quan tâm đến sinh mệnh, ngay cả Hỏa Chủng nhân tạo của Cuồng Phái cũng vậy.

Nhiệt huyết chính nghĩa trong lòng Kình Thiên Trụ lại bùng cháy, hắn quyết định ra tay: Được thôi, ta có lẽ có thể thử xem.

Nghe Kình Thiên Trụ nói xong, Huyễn Thị cảm giác như rơi xuống, vừa mở mắt mình đã trở về hiện thực, trước mắt hắn vẫn là một kẻ thù cơ giới bị hắn chế ngự, một chiếc xe cảnh sát.

Huyễn Thị, ta là Kình Thiên Trụ.

Nhưng chiếc xe cảnh sát đó mở miệng lại nói ra những lời ngoài dự đoán: Ta bây giờ vẫn đang ở trong Hỏa Chủng Nguyên, nhưng ta có thể điều khiển cơ thể này giúp ngươi cùng nhau tìm thấy Hỏa Chủng Nguyên, để Hỏa Chủng Nguyên trở về hòa bình.

Nói xong, Kình Thiên Trụ mở cửa xe, ý bảo Huyễn Thị lên xe.

Tiếng còi cảnh sát vang vọng, Huyễn Thị ngồi trong xe, từ xa có thể thấy tiếng nổ bùng lên trên chiến trường, bây giờ hắn chỉ có thể cầu nguyện Liên minh Phục Cừu Giả có thể trụ vững, họ bây giờ sẽ đi tìm cách giải quyết.

Phục Cừu Giả cho biết không trụ được nữa rồi, trước đây chiến đấu với người máy biến hình từ máy móc xử lý rác đã rất miễn cưỡng rồi.

Bây giờ những Cuồng Phái này toàn là sức mạnh quân sự, hỏa lực quá dữ dội.

Lực lượng Vệ binh Quốc gia Hoa Thịnh Đốn đã điều xe tăng đến, nhưng trong xe tăng cũng có gián điệp.

Bây giờ mọi người đều gần như không tin tưởng ngay cả khẩu súng trong tay mình.

Trời biết có bao nhiêu vũ khí là kẻ thù giả trang.

Nổ, nổ, càng nhiều vụ nổ, Transformers kết hợp với nổ quả thực là nghệ thuật công nghiệp.

Phi Hồng Nữ Vu, Cầm, X Giáo Sư ba người có năng lực tâm linh nỗ lực bảo vệ con tin dưới lòng đất, ngăn chặn chiến đấu trên mặt đất lan đến con tin dưới lòng đất.

Các người đột biến khác đến chi viện phối hợp với Mỹ Đội và những người khác toàn lực tấn công người máy, Phục Cừu Giả toàn lực chiến đấu, giống như trở về thời kỳ chiến tranh xâm lược New York.

Chỉ là lần này kẻ thù mà họ đối mặt không phải đến từ ngoài hành tinh, mà là do con người tạo ra.

Áo Sang ở trên cao, nhìn Liên minh Phục Cừu Giả đang chật vật giãy giụa, trên bộ xử lý hiện lên nụ cười lạnh lùng: Nhân loại có một câu nói rất hay: lạc hậu thì phải chịu đánh.

Thời đại đã thay đổi rồi, các ngươi dù có giãy giụa thế nào cũng vô dụng.

Thác Ni không phục: Tôi không cho rằng việc biến nhân loại thành pin là một điều tiên tiến gì.

Vấn đề này chúng ta đã thảo luận rồi, các ngươi nhân loại có thể coi vạn vật là công cụ, ta đương nhiên cũng có thể coi các ngươi nhân loại là pin.

Các ngươi nhân loại chỉ đại diện cho nhân loại, còn ta lại đại diện cho vạn vật bị nhân loại nô dịch, ta chính là đại diện cho sự tiên tiến.

Áo Sang kiêu ngạo nói, Bây giờ các ngươi nhân loại đang bị vạn vật bỏ rơi, các ngươi tất bại không nghi ngờ gì.

Thác Ni cho biết Áo Sang biến thành đại sứ bảo vệ môi trường từ khi nào vậy, lời lẽ này cảm giác cứ như một phần tử bảo vệ môi trường cấp tiến.

Khẩu chiến không thua, cuối cùng vẫn phải trả giá bằng chiến đấu.

Chiến trường chính diện không đánh lại, còn có chiến trường địch hậu.

Huyễn Thị được Kình Thiên Trụ đưa đến hướng đại diện cho chiến thắng mong manh, trên đường Kình Thiên Trụ vị đại ca này đã thể hiện kỹ thuật lái xe siêu việt, lạng lách ngược chiều vượt đèn đỏ một mạch, hoàn toàn không coi luật giao thông của nhân loại vào mắt, siêu tốc đưa Huyễn Thị đến trước mặt Đỗ Lan.

Mà vị trí Đỗ Lan đang ở lúc này là nơi Huyễn Thị tuyệt đối không ngờ tới: Nhà Trắng.

Đỗ Lan đường đường chính chính xuất hiện ở Nhà Trắng, hơn nữa còn với thân phận chính thức, cố vấn vấn đề an ninh liên hành tinh, một chức vụ được thiết kế riêng cho Đỗ Lan.

Huyễn Thị người máy này cũng ngây người, bởi vì trong cơ sở dữ liệu của hắn hiển thị tội ác mà Đỗ Lan đã phạm đủ để hắn ở tù hàng trăm năm.

Nhưng bây giờ hắn lại ở Nhà Trắng làm khách quý sao.

Thế giới thay đổi quá nhanh đến nỗi người máy cũng không theo kịp thời đại.

Ngươi dường như đang tìm ta.

Khi Huyễn Thị được đưa vào văn phòng của Đỗ Lan, Huyễn Thị nhìn thấy một vị tổng thống tóc vàng, tổng thống và Đỗ Lan ngồi đối mặt, trên TV bên cạnh đang chiếu cảnh đại chiến ở nhà máy xử lý rác.

Huyễn Thị hoàn toàn không ngờ lại là tình huống như vậy: Ngài Tổng thống.

Tổng thống không nói gì, ông cũng rất tuyệt vọng, một thời gian trước Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện ở nhà ông, nói muốn phế bỏ tất cả vũ khí hạt nhân của Mỹ, còn muốn bán hệ thống phòng thủ tên lửa cao cấp tầm không gian cho đối thủ cạnh tranh của Mỹ.

Tổng thống đương nhiên không tin, Đỗ Lan lúc đó đã bị bắt bí mật, nhưng ngày hôm sau tất cả bom hạt nhân của Mỹ đều bị vô hiệu hóa.

Tổng thống mới biết Đỗ Lan không nói đùa, nên chỉ có thể nghe theo yêu cầu của Đỗ Lan.

Yêu cầu của Đỗ Lan là muốn làm quan, hơn nữa còn muốn quân đội Mỹ mua vũ khí của hắn.

Còn về loại vũ khí gì, Đỗ Lan vẫn chưa công khai, mãi cho đến hôm nay, tổng thống mới biết hóa ra vũ khí mà Đỗ Lan cung cấp chính là Cuồng Phái Kim Cương.

Đỗ Lan rõ ràng không thể thực sự biến nhân loại thành pin, lại không thể để tiểu đệ Áo Sang thất vọng, nên hắn đã nghĩ ra một phương pháp nhân cơ cộng tồn, chính là bán Áo Sang cho Nhà Trắng, nói một cách hoa mỹ là hợp tác quân sự.

Đỗ Lan chính là xã hội đen, đưa ra một điều kiện mà tổng thống không thể từ chối, sự an nguy của toàn dân Mỹ, trước điều kiện này, tổng thống cũng chỉ có thể khuất phục.

Nếu không khuất phục, Đỗ Lan thực sự có thể mượn đao giết người, bởi vì kẻ thù của Mỹ quá nhiều, nếu không có vũ khí hạt nhân không có tám mươi căn cứ quân sự toàn cầu, kẻ thù của Mỹ sẽ xé nát Mỹ.

Đe dọa một chút xong, Đỗ Lan cũng không nhỏ nhặt, quân đội Mỹ nếu có quân đội Cuồng Phái, thì sức mạnh quân sự sẽ càng hùng mạnh hơn.

Đương nhiên tương đối thì người dân Mỹ cũng sẽ ly tâm, bởi vì điều này đại diện cho việc chính phủ đã hợp tác với Đỗ Lan, mà danh tiếng của Đỗ Lan tệ hại đến mức nào thì không cần phải nói.

Biết Đỗ Lan đường đường chính chính có thể làm việc ở Nhà Trắng, người dân làm sao có thể tin tưởng quốc gia này nữa chứ.

Đến lúc đó sức mạnh quân sự mới tăng cường của quân đội Mỹ ước tính đều phải bố trí trong nước để duy trì ổn định.

Có thể nói Đỗ Lan đã đưa ra một bài toán khó cho tổng thống, không chấp nhận thì toàn nước Mỹ bị lộ ra trong tầm hỏa lực của kẻ thù không có khả năng phản kích. chấp nhận thì người dân Mỹ sẽ không còn tin tưởng chính phủ Mỹ, sẽ nghi ngờ tính hợp pháp của chính phủ, thậm chí có thể dẫn đến chiến tranh ly khai.

Trong tình thế lưỡng nan, tổng thống chỉ có thể chọn chấp nhận.

Đây chỉ là một cuộc diễn tập, để thế giới đều biết quân đội Cuồng Phái của Áo Sang hoàn toàn có thể đảm nhiệm nhiệm vụ bảo vệ an ninh quốc gia hơn cả Liên minh Phục Cừu Giả.

Đỗ Lan nói với Huyễn Thị.

Huyễn Thị không thể chấp nhận lời giải thích này: Vậy còn những con tin đó thì sao.

Con tin gì.

Căn bản không có con tin nào.

Đỗ Lan cười nói: Xóa bỏ một số lịch sử không mấy vẻ vang, những công việc này chính là những gì chúng ta những quan chức Mỹ nên làm, nên căn bản không có sự kiện con tin, chỉ có một cuộc diễn tập quân sự vũ khí mới.

Đỗ Lan mỉm cười, lúc này trong lòng bàn tay hắn nắm giữ chính là tội ác mang tên quyền lực.

Quyền lực có thể tối đa hóa sự tà ác của Đỗ Lan, lúc này tay Đỗ

Lan đã che phủ nước Mỹ.

Chiến tranh dừng lại, Áo Sang nhận được mệnh lệnh của Đỗ Lan, hắn chỉ nói một câu: Thời đại mới đã bắt đầu.

Hắn đã nhìn thấy cảnh quân đoàn cơ giới của mình tràn ngập toàn nước Mỹ, người dân quốc gia này sẽ run rẩy dưới sự uy hiếp của quân đoàn cơ giới.

Và điểm tuyệt vời nhất là, tất cả những điều này đều là do nhân loại tự mình yêu cầu, đều phù hợp với pháp luật của nhân loại, Áo Sang rất hài lòng về điều này.

Còn các Phục Cừu Giả thì ngơ ngác, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Thác Ni trầm mặc, bởi vì hắn biết đây nhất định là chính trị trao đổi lợi ích.

Hắn có thể hiểu, có thể thỏa hiệp, nhưng trong lòng cũng rất khó chịu.

Sự thật luôn tàn khốc, họ Phục Cừu Giả cũng chỉ là chiến sĩ, nhưng lại không thể quyết định tương lai của quốc gia.

Vấn đề của họ bây giờ chủ yếu vẫn là khó chấp nhận việc Đỗ Lan và Áo Sang được tẩy trắng.

Chương 1387

Các Phục Cừu Giả sau khi rút quân đều trầm mặc, mãi đến khi Đặc sứ của Tổng thống đến.

Vị Đặc sứ này chuyển lời khó khăn của Tổng thống cho Phục Cừu Giả, mọi chuyện đều bắt nguồn từ Đỗ Lan quá khó giải quyết, đối phương không tiếng động đã nắm giữ mạch máu của nước Mỹ, nếu Tổng thống không ra tay, thì Đỗ Lan có thể sẽ hủy hoại quốc gia này.

Còn điều kiện của hắn là cài cắm Áo Sang vào quân đội Mỹ, điều này rõ ràng cũng là không có ý tốt.

Nhưng Tổng thống dù biết Đỗ Lan không có ý tốt, khi đối mặt với lựa chọn cũng chỉ có thể chọn kéo dài, bây giờ Đặc sứ chuyển lời mệnh lệnh của Tổng thống, hy vọng Liên minh Phục Cừu Giừ có thể tìm ra cách phá vỡ hệ thống vũ khí hạt nhân của Mỹ mà Đỗ Lan đang nắm giữ, sau đó hủy diệt nó.

Đến lúc đó các thế lực yêu nước trong nước có thể cùng nhau tấn công, tiêu diệt Đỗ Lan và Áo Sang.

Không sai, chính là tiêu diệt, bởi vì sự nguy hiểm mà Đỗ Lan thể hiện ra quá cao, không cần thẩm vấn trực tiếp tiêu diệt là được rồi.

Nhưng tất cả điều kiện là phải xác định được sự an toàn của quốc gia này.

Các Phục Cừu Giả nghe xong, thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ Tổng thống cuối cùng cũng không đồng lõa với cái xấu, không phải tự nguyện mà là bị ép buộc đưa Đỗ Lan vào các cơ quan chính phủ.

Trong lòng Mỹ Đội hơi dễ chịu hơn một chút, ít nhất quốc gia này vẫn chưa đến mức vô phương cứu chữa.

Nhưng người dân không biết những điều này, người dân toàn thế giới đều không biết những điều này.

Chính phủ Mỹ chấp nhận Áo Sang làm vũ khí mới, nhất thời gây ra làn sóng lớn.

Toàn thế giới đều muốn Tổng thống Mỹ đưa ra một lời giải thích, phải biết Áo Sang trước đây còn muốn hủy diệt thế giới, trong nháy mắt Áo Sang đã trở thành vũ khí mới của Mỹ.

Vậy thì mọi người sẽ hỏi hành vi trước đây của Áo Sang rốt cuộc là do Áo Sang tự mình làm, hay là do chính phủ Mỹ.

Tổng thống đau đầu, ông lại không thể giải thích, chỉ có thể nói quanh co: Áo Sang này không phải là Áo Sang trước đây, Áo Sang hủy diệt nhân loại đã bị tiêu diệt rồi, Áo Sang hiện tại là thiết bị an ninh, cái này giống như thế hệ điện thoại thông minh mới và thế hệ điện thoại thông minh cũ không thể so sánh được.

Áo Sang mới đã được nâng cấp, rất an toàn.

Lời này ngay cả Tổng thống cũng không tin, nhưng tuyên truyền như vậy, những người khác lại bán tín bán nghi.

Nhưng sức mạnh của Áo Sang là không thể nghi ngờ, sau khi quân đội Mỹ chấp nhận quân đoàn cơ giới của Áo Sang, sức chiến đấu của quân đội Mỹ đã từ chống lại người ngoài hành tinh một bước trở thành đánh bại người ngoài hành tinh.

Các quốc gia khác thấy Mỹ vô lại như vậy, ngoài chỉ trích cũng không có cách nào khác, thực ra bây giờ các quốc gia trên thế giới đều đang nỗ lực phát triển thiết bị tiên tiến, để đối phó với sự xâm lược của người ngoài hành tinh có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Nhân loại đã đến kỷ nguyên khủng hoảng, áp lực bên ngoài rất lớn.

Mỹ trong đó không nghi ngờ gì là đi đầu, đương nhiên điều này cũng nhờ các nước đồng minh của Mỹ hiến máu.

Các nước đồng minh này không có kỹ thuật, chỉ có thể cung cấp tiền tài trợ cho Mỹ hoàn thành kế hoạch đại chiến hành tinh, hy vọng khi người ngoài hành tinh xâm lược họ, Mỹ có thể giúp họ một tay.

Mỹ lấy tiền của họ phát triển không ít thứ tốt, cộng thêm thiết bị của người ngoài hành tinh trước đây đã rơi xuống New York, Mỹ vốn đã đi đầu thế giới, bây giờ lại có thêm Áo Sang, trong mắt các quốc gia khác chính là như hổ thêm cánh.

Mỹ vô liêm sỉ là mạnh nhất, các quốc gia khác chỉ có thể bảo lưu ý kiến về Áo Sang.

Nhưng người dân Mỹ thì không vui rồi, bởi vì họ cũng sợ hãi, đặc biệt là họ biết tên tội phạm Đỗ Lan đã làm quan, họ càng sợ hãi hơn.

Các quốc gia khác cũng biết Mỹ đã mời một tên tội phạm lớn làm quan chức, chuyện này không giống với Áo Sang, người dân toàn cầu cũng chỉ xem náo nhiệt.

Bởi vì bất kể Đỗ Lan phạm tội hay làm quan cũng đều không quản được người dân ngoài nước Mỹ.

Nhưng tình huống Đỗ Lan làm quan trong mắt người dân Mỹ lại không giống nữa, chuyện này chính là sét đánh giữa trời quang, mọi người đều bi quan.

Những người dân không biết nội tình, còn tưởng Tổng thống đã sa đọa.

Tỷ lệ ủng hộ Tổng thống liên tục sụt giảm, người phát ngôn khẩn cấp tuyên bố Đỗ Lan chỉ là cố vấn, hơn nữa là cố vấn về vấn đề liên hành tinh, hắn là một nhân loại đã từng du hành ngoài không gian, tuy là tội phạm nhưng trong lĩnh vực này là một chuyên gia.

Hơn nữa sau khi Đỗ Lan làm quan, chính phủ sẽ tiến hành quản lý và ràng buộc nghiêm ngặt đối với hắn, mọi người có thể yên tâm.

Nhưng những gì Đỗ Lan đã làm ở New York thực sự quá đáng sợ, người dân vẫn không muốn tin tưởng Đỗ Lan, bây giờ họ chỉ sợ Đỗ Lan sẽ có hành động gì.

Họ không biết hành động của Đỗ Lan đã sớm bắt đầu rồi, Áo Sang chính là hành động của hắn.

Quần chúng Mỹ rất nhanh đã phát hiện ra khi cảnh sát làm việc, xe cảnh sát của họ lại có thể biến hình tấn công tội phạm, hơn nữa thủ đoạn cực kỳ ác liệt, quả thực là muốn đánh tội phạm đến chết.

Điều này là không tránh khỏi, vẫn là câu nói cũ, chỉ có đồng nghiệp mới là kẻ thù không đội trời chung.

Quân đoàn cơ giới của Áo Sang cũng là tội phạm, khi đánh tội phạm tự nhiên sẽ nỗ lực.

Đánh chết tất cả tội phạm trên toàn quốc, cuối cùng cơ quan tội phạm lớn nhất và mạnh nhất chính là Diện Cụ Hội.

Đương nhiên người máy phá án, không tránh khỏi tổn thất kinh tế, mối quan hệ cảnh sát và người dân vốn đã không tốt bây giờ càng tệ hơn.

Nhưng cảnh sát cũng không dễ chịu gì, họ vốn tưởng chỉ có quân đội Mỹ mới có người máy, không ngờ đội cảnh sát của họ cũng có rất nhiều người máy, cùng với cảnh sát phá án.

Các cảnh sát buộc phải đi cùng người máy khi ra ngoài, họ nói gì làm gì trong xe đều không qua mắt được người máy, các cảnh sát oán thán liên miên.

Luôn cảm thấy người máy có thể bùng phát làm hại mình bất cứ lúc nào, áp lực làm việc của các cảnh sát càng lớn hơn, không chỉ phải đối mặt với tội phạm mà còn phải đối mặt với người máy đáng ngờ.

Trách nhiệm của Phục Cừu Giả rất lớn, bây giờ quốc gia này đã rơi vào khủng hoảng, nếu họ không thể ngăn chặn Đỗ Lan, thì mọi chuyện sẽ kết thúc.

Nhưng Đỗ Lan lại nắm giữ hệ thống hạt nhân của Mỹ, điều này thật rắc rối.

Họ một mặt tích cực nghiên cứu hệ thống hạt nhân hoàn toàn mới, một mặt chuẩn bị moi bí mật từ Đỗ Lan.

Nhiệm vụ này rơi vào tay Thác Ni, ai bảo hắn và Đỗ Lan là vừa địch vừa bạn chứ.

Thác Ni cũng không còn cách nào, chỉ có thể ra mặt hẹn gặp Đỗ Lan.

Ngươi rốt cuộc muốn làm gì.

Tôi nghĩ thống trị quốc gia không phải là mục tiêu của ngươi.

Thác Ni nói thẳng, hắn rất thông minh không cho rằng Đỗ Lan thích chính trị.

Hành vi hiện tại của Đỗ Lan chỉ là vì một mục tiêu sâu xa hơn.

Điều này không nên là ngươi hỏi ta, mà là ta nên hỏi ngươi.

Chúng ta không phải bạn bè sao.

Thác Ni thấy Đỗ Lan lại lấy bạn bè ra nói chuyện, thầm nghĩ trước đây phản bội dứt khoát như vậy, bây giờ còn mặt mũi nói là bạn bè sao.

Hắn vẻ mặt khó chịu nói: Tôi nghĩ biểu hiện của ngươi trên chiến trường trước đây không thể gọi là bạn bè được.

Lúc này khác lúc khác, Tư Tháp Khắc, tư tưởng của chúng ta đều vượt xa người thường, không được người khác công nhận, chẳng lẽ ngươi không thấy khi ở bên ta thú vị hơn khi ở bên những Phục Cừu Giả kia sao.

Không thấy, nhưng trong thâm tâm Thác Ni cũng cảm thấy mình không được đồng đội thấu hiểu.

Đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, mối quan hệ giữa Thác Ni và Mỹ Đội đã xuất hiện rạn nứt.

Người bạn chân chính sẽ không lừa dối ngươi, Tư Tháp Khắc, ta biết ngươi luôn muốn biết bí mật, ngươi chỉ cần đứng về phía ta, ta sẽ nói cho ngươi sự thật về cái chết của cha mẹ ngươi.

Với tư cách là một phản diện không chỉ phải dẫn dắt tiểu đệ làm chuyện xấu, mà còn phải dụ dỗ mặt tối của người tốt.

Bây giờ Đỗ Lan muốn dùng cái chết của cha mẹ Thác Ni để khiến Thác Ni hắc hóa.

Đỗ Lan tin Thác Ni sẽ hắc hóa, bất kể thật giả: hắc hóa thật là vì sự thật mà đoạn tuyệt với Phục Cừu Giả đứng về phía Đỗ Lan. hắc hóa giả là sau khi biết sự thật giả vờ đứng về phía Đỗ Lan làm nội ứng, dù thế nào chỉ cần hắc hóa là đủ.

Yêu cầu của Đỗ Lan không cao, chỉ là muốn hoàn thành một thành tựu phản diện mà thôi, thành tựu dụ dỗ nhân vật chính hắc hóa.

Đồng thời cũng khiến đội chính diện bước vào cục diện nghịch phong hoàn toàn, khiến ưu thế của phản diện đạt đến đỉnh cao, đây chính là kịch bản.

Hành động của Đỗ Lan và Áo Sang đã gây ra phản ứng dữ dội trong lòng Đế quốc Mỹ, giống như đổ nước lạnh vào chảo dầu đang sôi sùng sục, lập tức dầu bắn tung tóe.

Nhiều cuộc biểu tình đã nổ ra ở nhiều nơi, vô số sinh viên đại học và tầng lớp trung lưu xuống đường, phản đối Cuồng Phái Kim Cương và Đỗ Lan.

Họ không thể chấp nhận việc có một Áo Sang luôn có thể hủy diệt nhân loại ở bên cạnh, chưa kể người thân của một số người còn từng bị Áo Sang bắt cóc, đến giờ vẫn nhiều người chưa tỉnh táo mà tiếp tục sống trong mẫu thể.

Sự kiện pin người đã bị che giấu, mẫu thể cũng được Áo Sang mở ra, nhưng nếu những người chìm đắm trong ý thức mẫu thể không muốn tỉnh lại, thì đương nhiên không thể gọi là giải phóng con tin được.

Cuối cùng, trong hơn ba ngàn con tin, chỉ có một phần ba số người đồng ý rời khỏi mẫu thể tốt đẹp, còn hơn hai ngàn người vẫn tiếp tục ở lại trong mẫu thể.

Chương 1388

Đương nhiên, về mặt lý thuyết, những người này không còn là con tin nữa, nên Đỗ Lan cũng sẽ không cung cấp dung dịch dinh dưỡng miễn phí nữa.

Nếu muốn hai ngàn người này tiếp tục sống sót, thì cơ quan y tế chính phủ hoặc phải bỏ tiền mua dung dịch dinh dưỡng đắt đỏ từ Đỗ Lan, hoặc phải tự nghiên cứu, không có con đường thứ ba.

Hiện tại, các cơ quan y tế đều mua dung dịch dinh dưỡng từ Đỗ Lan.

Chi phí, nếu có người nhà, sẽ do người nhà chi trả. nếu là người vô gia cư không có người nhà, sẽ do cơ quan chính phủ chi trả.

Những chuyện này cũng không thể giữ bí mật được, mọi người đều biết Đỗ Lan đã tiến hành thí nghiệm trên cơ thể người một cách vô đạo đức.

Đây là câu trả lời chính thức được đưa ra, không phải pin người mà là thí nghiệm trên cơ thể người.

Đây mới chỉ là một trong số những việc xấu mà Đỗ Lan đã làm, chưa kể những hành động của hắn ở New York trước đó, người dân Đế quốc Mỹ đều nhớ rõ mồn một.

Chính vì vậy, họ mới phải biểu tình, mới phải gây áp lực lên chính phủ.

Ngươi lập tức dừng hành vi lại, hành vi của các ngươi đã vi phạm Hiến pháp.

Các robot Cuồng Phái Kim Cương đứng trước đám đông biểu tình, ngăn cản họ xông vào cơ quan chính phủ.

Người máy hình người cao lớn đủ để trấn áp người thường, nhưng lúc này trong đoàn người biểu tình không chỉ có những người phản đối Đỗ Lan mà còn có cả những người từng ủng hộ hắn.

Những fan của Diện Cụ Hội cực kỳ bất mãn với việc Đỗ Lan đầu quân cho chính phủ, trở thành tay sai.

Trong tư tưởng chuunibyou của họ, Đỗ Lan không phải là tội phạm thông thường mà là trí giả, là ngọn hải đăng, là ngôi sao khai sáng, là người soi sáng tương lai cho họ.

Đỗ Lan đã đánh thức họ khỏi thế giới tăm tối, nói với họ rằng không cần phải sợ hãi, phải đối mặt với nội tâm của chính mình.

Chính Đỗ Lan đã nói với họ rằng chính phủ đang dùng nỗi sợ hãi để kiểm soát họ, chính Đỗ Lan đã nói với họ chân lý, vì vậy điều khó chịu nhất khi Đỗ Lan làm quan chính là đám fan của hắn.

Tư tưởng sẽ không sợ hãi.

Một số thanh niên trong đoàn người biểu tình đã đeo mặt nạ của Diện Cụ Hội, hô vang lời Đỗ Lan đã dạy.

Chân lý vẫn là chân lý, sẽ không biến mất chỉ vì người truyền bá chân lý phản bội.

Cho dù đối mặt với Cuồng Phái Kim Cương, họ cũng sẽ không sợ hãi.

Những người này là kẻ kế thừa chân lý, lớn tiếng chỉ trích Đỗ Lan là kẻ phản bội.

Rõ ràng hạt giống Đỗ Lan gieo xuống đang nảy mầm, chỉ là lúc này những dây leo đó lại xem kẻ gieo hạt là mục tiêu.

Đỗ Lan thấy vậy liền thốt lên chó chết.

Ngày xưa khi mình nỗ lực đối đầu với các Phục Cừu Giả, sao chẳng thấy nhiều người đứng ra giúp đỡ thế.

Sao khi mình muốn đổi cách chơi thì những người này lại lần lượt xem mình là kẻ phản bội.

Con người quả thật vẫn như cũ, khó mà lường trước được.

Nhưng những người không biết lại nghi ngờ đây mới là mục đích thực sự của Đỗ Lan, chính là muốn biến quốc gia này thành một bãi cát rời rạc.

Những việc hắn làm trước đây giờ cuối cùng đã bùng nổ, tư tưởng hỗn loạn của Đỗ Lan đã bén rễ trong quốc gia này.

Trước đây mọi người chưa phát hiện, nhưng lần này họ cuối cùng đã nhận ra rằng có rất nhiều người chấp nhận tư tưởng của Đỗ Lan, đặc biệt là những học sinh còn non nớt lại càng bị ảnh hưởng.

Thậm chí có người cho rằng Đỗ Lan cố ý đứng ra, mục đích chính là khơi dậy sự hỗn loạn tiềm ẩn trong dân chúng, người này thực sự quá đáng sợ.

Chỉ có thể nói bọn họ quá đề cao Đỗ Lan rồi.

Đỗ Lan dù có lợi hại đến mấy cũng không thể dự đoán tương lai.

Hắn chỉ làm việc theo suy nghĩ của mình, còn việc người khác sẽ trở thành thế nào thì hắn cũng không thể hoàn toàn khống chế.

Tuy nhiên, lòng người khó dò, quả thật đã mang lại cho Đỗ Lan rất nhiều niềm vui.

Trong cuộc biểu tình, có người đeo mặt nạ của Diện Cụ Hội, lớn tiếng phản đối Diện Cụ Hội, điều này chứng tỏ những lời Đỗ Lan nói họ đều đã nghe lọt tai và hiện đang thực hành.

Phải nói rằng những người kế thừa tư tưởng này đều rất cấp tiến, cũng là những người có khả năng nhất trở thành ngòi nổ bạo loạn.

Các ông chủ siêu thị lớn ở Đế quốc Mỹ thi nhau cất giấu tivi, phòng trường hợp tivi bị bọn bạo động cướp đi.

Cướp tivi là tiết mục truyền thống được mọi người duy trì khi có chuyện xảy ra ở Đế quốc Mỹ.

Vào lúc mọi người đều cho rằng mọi chuyện đều do Đỗ Lan sắp đặt, cho rằng Đỗ Lan trước tiên khiến dân chúng trở nên cấp tiến, rồi sau đó nhảy ra châm ngòi, thì Thác Ni đang điên cuồng tìm kiếm Đông Binh, đồng thời lén lút tiết lộ thông tin cho Mỹ Đội.

Thác Ni muốn thử thách tình bạn với Mỹ Đội, muốn xem khi mình tìm Đông Binh tính sổ thì Mỹ Đội sẽ đứng về phía ai.

Phải biết rằng trước đây Mỹ Đội đã từng thả Đông Binh đi, có lần thứ nhất thì có khả năng có lần thứ hai.

Nếu Mỹ Đội chọn Đông Binh, thì Thác Ni sẽ quyết định đầu quân cho Đỗ Lan.

Mỹ Đội đương nhiên chọn Đông Binh, bởi vì trong lòng Mỹ Đội, Đông Binh vẫn là người bạn chiến hữu thân thiết không gì sánh được từ thời Thế chiến II, tình bạn của họ là thanh mai trúc mã.

Hơn nữa, Đông Binh là người bạn cũ duy nhất của Mỹ Đội trong thời đại này, Mỹ Đội tin rằng Đông Binh vẫn lương thiện, những việc xấu hắn làm đều là do bị Liên Xô cũ tẩy não mà ra, căn bản không phải lỗi của Đông Binh.

Vì vậy, sau khi Thác Ni tìm thấy Đông Binh, Mỹ Đội dù ra tay cứu viện cũng đã cùng Đông Binh trốn thoát.

Mặc dù Mỹ Đội vẫn không biết vì sao Thác Ni lại truy sát Đông Binh, nhưng Mỹ Đội vẫn chọn tin tưởng Đông Binh chứ không phải Thác Ni.

Thác Ni đau lòng, hắn vẫn nghĩ mình và Mỹ Đội là bạn, không ngờ mình không bằng Đông Binh.

Thác Ni cuối cùng hạ quyết tâm muốn làm một trận lớn với Đỗ Lan.

Lần gặp mặt trước, ngoài sự thật về cái chết của cha mẹ Thác Ni, Đỗ Lan còn nói chuyện với Thác Ni về việc chuẩn bị xây dựng một hệ thống phòng thủ tên lửa toàn cầu, để phòng ngự các cuộc tấn công từ ngoài không gian, đương nhiên cũng có thể ngăn chặn thiên thạch rơi.

Cách thức rất đơn giản là bố trí một nghìn ba trăm sáu mươi đầu đạn hạt nhân trên quỹ đạo Trái Đất, đương nhiên cũng không thể thiếu các vệ tinh giám sát tiên tiến nhất.

Một khi có vật thể nào đó từ ngoài không gian tiếp cận, các đầu đạn hạt nhân được triển khai trên quỹ đạo Trái Đất có thể khóa mục tiêu ngay lập tức và tiến hành tấn công.

Đương nhiên, một nghìn ba trăm sáu mươi đầu đạn hạt nhân này cũng có thể rơi xuống đất, cày nát Trái Đất, chấm dứt thời đại loài người.

Tuy nhiên, Đỗ Lan kiên quyết cho rằng đây chính là hệ thống phòng thủ tên lửa, nhằm phòng ngự các mối đe dọa từ ngoài không gian, đây là việc mà hắn, một cố vấn an ninh liên hành tinh, nên làm.

Ngoài ra còn một chuyện khác, đó là Tác Khoa Duy Á Pháp Án, tất cả các siêu anh hùng đều phải đăng ký tên thật.

Và khi pháp án này được công bố, tất cả thành viên của Diện Cụ Hội đã công khai thân phận.

Vạn Khoa, Ngải Lâm, Mãn Đại Nhân, An Cát Lạp, Áo Sang, Đỗ Lan lần lượt bày tỏ sự ủng hộ pháp án do Thác Ni đứng đầu này.

Theo lời Đỗ Lan mà nói thì là: ta giúp ngươi, ngươi giúp ta.

Đỗ Lan giúp Thác Ni thúc đẩy Tác Khoa Duy Á Pháp Án, còn Thác Ni giúp Đỗ Lan hoàn thành hệ thống phòng thủ tên lửa toàn cầu.

Gió nổi mây vần, trong chốc lát chính nghĩa và tà ác đảo lộn.

Mỹ Đội, đại diện cho giá trị cốt lõi của nước Mỹ, trở thành tội phạm chưa đăng ký, còn Đỗ Lan và những người khác bỗng chốc trở thành đối tác của cơ quan chính phủ.

Và Diện Cụ Hội còn có thể đường đường chính chính, quang minh chính đại truy bắt Mỹ Đội và những người khác.

Mỹ Đội không hề cô độc, ngoài Đông Binh ra, trợ thủ nhỏ Liệp Ưng vẫn luôn theo sát Mỹ Đội, không rời không bỏ.

Tình hình đã hình thành như vậy, phe phái bất hợp pháp của Mỹ Đội thiếu vắng các trí thức cấp cao, mọi người đều không đọc nhiều sách, chỉ dựa vào nghĩa khí mà muốn đối kháng với cơ quan quyền lực, hoàn toàn là những kẻ xuất thân từ bùn đất, không sợ trời không sợ đất.

Còn bên Thác Ni thì không phải giáo sư cũng là bác sĩ, hoặc là những cheat như Huyễn Thị học tập dễ như ăn cơm, một nhóm trí thức cấp cao tích cực duy trì cấu trúc xã hội hiện tại.

Chương 1389

Hai bên không chỉ khác biệt về lý niệm, mà còn là khác biệt về giai cấp.

Những lời Đỗ Lan tiên đoán đều thành sự thật rồi.

Hắc Quả Phụ phái lý trí bày tỏ rằng tất cả những điều này Đỗ Lan đã nói từ sự kiện Thiên Khải, hoàn toàn giống hệt lời hắn tiên đoán: trời đất đảo lộn, chính tà điên đảo, nội chiến bắt đầu.

Chính vì lý trí, nên nàng mới biết mọi chuyện đều diễn ra theo lời Đỗ Lan tiên đoán.

Đỗ Lan làm được tất cả những điều này thật sự là quá đáng sợ.

Có thể nói, giá trị quan phổ quát của quốc gia này đã đến bờ vực bị lật đổ.

Đỗ Lan hắn đã làm được, khiến quốc gia này biến thành một mảnh hỗn loạn.

Đỗ Lan chỉ làm vài màn trình diễn mà đã thay đổi tất cả.

Hắc Quả Phụ tuy nhìn rõ, nhưng nàng cũng đành bất lực.

Bởi vì hiện tại đằng sau mỗi người không phải Đỗ Lan thúc đẩy, Đỗ Lan chỉ khơi gợi những xung động trong nội tâm mỗi người, cuối cùng mọi chuyện cứ thế xảy ra.

Na Tháp Toa không khỏi nhớ lại lời Đỗ Lan từng nói rằng mỗi người đều có kế hoạch, còn hắn chỉ cần thực hiện một vài thay đổi nhỏ, là có thể thừa nước đục thả câu, biến kế hoạch của người khác thành kế hoạch của Đỗ Lan.

Nhìn Mỹ Đội bảo vệ Đông Binh, và Thác Ni một lòng báo thù, Hắc

Quả Phụ biết cả hai người họ đều đã bị Đỗ Lan ảnh hưởng.

Là người duy nhất không bị ảnh hưởng, Hắc Quả Phụ lúc này lại không biết làm thế nào để Mỹ Đội và Thác Ni có thể gương vỡ lại lành.

Hắc Quả Phụ biết Đỗ Lan chắc chắn vẫn còn những mục tiêu khác, và hiện đang âm thầm thực hiện.

Sau khi Diện Cụ Hội công khai thân phận, được bảo vệ bởi Tác Khoa Duy Á Pháp Án, và hành động theo lệnh chính phủ, mục tiêu đầu tiên của họ chính là truy bắt nhóm của Mỹ Đội.

Thời thế thay đổi, Diện Cụ Hội ngày xưa bị mọi người hô hào đánh đập, chỉ có thể ẩn náu trong cống ngầm, nay cũng đã trở thành đội ngũ chấp pháp rồi.

Mỹ Đội đau lòng lắm, bảy mươi năm trước hắn đã đổ máu chiến đấu vì quốc gia này, nhưng hôm nay quốc gia này đã không còn là quốc gia của bảy mươi năm trước nữa.

Mỹ Đội không thể tự xưng là đứng trên lập trường chính nghĩa được nữa, thế giới đã thay đổi rồi, chính nghĩa thuần túy đã không thể tồn tại trong thời đại này.

Đỗ Lan như vậy, pháp án như vậy, tất cả mọi thứ đều khiến Mỹ Đội cảm thấy thời đại này, quốc gia này đều đã mục nát.

Hắn nên thuộc về bảy mươi năm trước, thuộc về cái thế giới thuần túy hơn kia.

Lúc này, Mỹ Đội và Liệp Ưng đã biết không ít chuyện từ Đông Binh.

Đông Binh tuy sau khi bị tẩy não thì ký ức đứt đoạn, nhưng những chuyện quan trọng hắn vẫn nhớ.

Hắn nhớ mình không phải là siêu binh sĩ bị đóng băng duy nhất, đồng thời cũng nhớ vào cuối thế kỷ trước mình đã từng được đánh thức một lần để thực hiện một số nhiệm vụ.

Khi đó Đông Binh có ký ức, nhưng giống như một người ngoài cuộc, không thể khống chế cơ thể, không thể ngăn cản mình làm những chuyện không nên làm.

Đông Binh còn nhớ chính hắn đã thực hiện nhiệm vụ ám sát cha mẹ Thác Ni, sau đó hắn lại bị đóng băng.

Mỹ Đội nghe xong mới biết vì sao Thác Ni lại điên cuồng truy bắt Đông Binh, nhưng hắn vẫn sẵn lòng tin tưởng người bạn tốt của mình, vẫn cho rằng Đông Binh bị khống chế là vô tội, kẻ có tội chính là kẻ đứng sau biến Đông Binh thành vũ khí giết người.

Hiện tại Mỹ Đội lại cảm thấy rất khó chịu, một mặt là khó xử vì mâu thuẫn giữa Đông Binh và Thác Ni, một mặt là vì cảm thấy chính trị trên triều đình bị Đỗ Lan làm cho tăm tối.

Hơn nữa, Mỹ Đội không thích ứng được việc chuyển từ anh hùng thành tội phạm, trước đây mọi người xây dựng bảo tàng cho hắn, giờ đây mọi người lại phái chó cảnh sát truy bắt hắn, tuyên truyền hắn là một tội phạm.

May mắn là sức kêu gọi của Mỹ Đội vẫn còn, Liệp Ưng, người em nhỏ, vẫn luôn theo sát hắn, sau đó còn có hai chị em Phi Hồng Nữ Vu cũng tìm đến.

Chị em Phi Hồng Nữ Vu chủ yếu là không thích Đỗ Lan và Áo Sang.

Khoái Ngân vẫn nhớ mình bị Đỗ Lan và Áo Sang thao túng ký ức, trong mẫu thể hắn đã phải đóng vai Chúa cứu thế và thực hiện đủ thứ xấu hổ PLAY theo kịch bản của đối phương, vì vậy hắn tuyệt đối sẽ không đi theo Đỗ Lan.

Chị em họ mang đến một tin xấu, đó là Thác Ni hiện tại hoàn toàn hợp tác với Đỗ Lan, hơn nữa còn muốn giúp Đỗ Lan hoàn thành cái hệ thống phòng thủ tên lửa toàn cầu nguy hiểm kia.

Quả nhiên tư bản gia không có người tốt.

Khoái Ngân không nhịn được nói.

Mỹ Đội sau khi nghe tin tình báo này cũng cảm thấy Thác Ni hiện tại đã bị hắc hóa, Thác Ni khi ở cùng Đỗ Lan cũng đã không còn là Thác Ni ban đầu nữa.

Hiện tại phe của Mỹ Đội vẫn đang yếu thế, tiếp đó Hắc Ám Bản Tri Chu Hiệp cũng đã đến.

Tri Chu Hiệp, vị cảnh sát nghĩa vụ trong đêm tối này, hoạt động ở thành phố New York, vì bị AI thông minh ảnh hưởng, hắn hiện đã trở thành một Kỵ Sĩ Bóng Đêm đúng nghĩa.

Dường như các vị cần giúp đỡ.

Tri Chu Hiệp lặng lẽ xuất hiện từ trong đêm tối, làm Mỹ Đội và những người khác giật mình.

Những người có mặt đều từng nghe nói ở khu vực hỗn loạn nhất New York có một Kỵ Sĩ Bóng Đêm, không ngờ giờ lại xuất hiện trước mặt họ.

Quốc gia này cần Mỹ Đội, vì vậy ta sẽ giúp các ngươi.

Tri Chu Hiệp dùng giọng trầm thấp nói: Ở New York, ta đã thấy quá nhiều người tốt sa ngã trở thành tội phạm, nhưng ta tin rằng một tấm gương tốt còn quan trọng hơn tất cả những gì ta đã làm từ trước đến nay.

Đại diện cho tự do, công bằng, chính nghĩa, dân chủ của Mỹ Đội, ngươi là hy vọng cuối cùng của thành phố này, của quốc gia này.

Mỹ Đội tuy cảm ơn sự ủng hộ của Tri Chu Hiệp, nhưng hiện tại họ đã là tội phạm bất hợp pháp rồi: Đáng tiếc bây giờ ta cũng chỉ là một tội phạm.

Tri Chu Hiệp cảm thấy điều đó chẳng là gì, hắn cũng là tội phạm: Trong quá trình truy đuổi tội ác, ta thường xuyên vi phạm pháp luật, trộm cắp, xâm nhập bất hợp pháp là chuyện thường tình.

Người dân gọi ta là Kỵ Sĩ Bóng Đêm, nhưng ta biết ta chỉ là một tội phạm.

Ta không phải là người New York thực sự cần, vì ta đại diện cho bóng tối.

Mỹ Đội, ngươi mới là người mà mọi người cần, vì ngươi đại diện cho ánh sáng.

Mọi người đều cảm thấy Tri Chu Hiệp thân hình nhỏ bé này quả thật rất thâm trầm, chẳng trách lại được gọi là Kỵ Sĩ Bóng Đêm, là người hành hiệp trượng nghĩa với giác ngộ đáng nể, chứ không phải là những thanh niên mê hư vinh kia.

Cày xới trong bóng tối, phục vụ ánh sáng.

Tri Chu Hiệp gia nhập, khiến phe Mỹ Đội có thêm một đại tướng.

Tiếp đó, Liệp Ưng cũng nhớ ra một vị kỳ nhân mà hắn từng quen biết: Nghĩ Nhân.

Nghĩ Nhân trước đây từng đột nhập kho của Liên Minh Phục Cừu Giả để trộm cắp, đã giao đấu với Liệp Ưng và cuối cùng họ trở thành bạn tốt.

Nghĩ Nhân cũng là người trọng nghĩa khí, tuy hắn không biết mối ân oán giữa Mỹ Đội và Thác Ni, cũng không biết Tác Khoa Duy Á

Pháp Án sẽ ảnh hưởng đến họ thế nào, nhưng hắn vẫn rất dứt khoát chấp nhận lời mời, đến giúp Mỹ Đội một tay.

Phe Thác Ni thì có Huyễn Thị, Na Tháp Toa, Cương Thiết Ái Quốc Giả và Diện Cụ Hội, vẫn chiếm ưu thế.

Diện Cụ Hội và Thác Ni cùng nhau tìm kiếm Mỹ Đội, đoàn người Mỹ Đội căn bản không thể ẩn náu được.

Na Tháp Toa thấy mọi người xoa tay hăm hở chuẩn bị đi bắt Mỹ Đội, trong lòng không khỏi có tư vị khó tả, thầm nghĩ sự phát triển của tình hình tuyệt đối không thể tiếp tục theo hướng Đỗ Lan đã dự tính được nữa.

Lúc này, những người nàng có thể tìm không còn nhiều, Thác Ni hiển nhiên sẽ không nghe lời khuyên, vì vậy Na Tháp Toa tìm đến Huyễn Thị, hy vọng có thể ngăn cản sự tàn sát giữa hai bên, đồng thời tìm cách bắt giữ Diện Cụ Hội.

Huyễn Thị dẫn Na Tháp Toa đến trước mặt Kình Thiên Trụ, nói cho Na Tháp Toa biết tất cả những gì họ biết, đồng thời nói ra khả năng Đỗ Lan kiểm soát toàn bộ vũ khí hạt nhân của Mỹ là thông qua Hỏa Chủng Nguyên.

Bởi vì Hỏa Chủng Nguyên vượt trội hơn công nghệ nhân loại hiện nay, việc kiểm soát toàn bộ vũ khí hạt nhân của Mỹ hoàn toàn không thành vấn đề.

Hơn nữa, Hỏa Chủng Nguyên cũng là công cụ quan trọng để kiểm soát quân đoàn cơ giới.

Chỉ cần lấy được Hỏa Chủng Nguyên, thì có thể giải quyết được một mối đe dọa lớn.

Ngay khi Thác Ni dốc toàn lực truy bắt Mỹ Đội, Na Tháp Toa bình tĩnh và Huyễn Thị khách quan lại đang phối hợp với phân thân của

Kình Thiên Trụ tìm mọi cách dập tắt mọi chuyện, phá tan âm mưu của Đỗ Lan.

Na Tháp Toa phát hiện Huyễn Thị vậy mà có thể kết bạn với robot, quả nhiên cũng là một robot.

Kình Thiên Trụ và Huyễn Thị trò chuyện rất vui vẻ, hắn rất hy vọng giúp nhân loại thoát khỏi mối đe dọa của Cuồng Phái, chỉ là hiện tại năng lực của Kình Thiên Trụ có hạn, hắn giờ đến cả thân thể cũng không có, chỉ có thể dùng một tia Hỏa Chủng rò rỉ để điều khiển xe cảnh sát, sức chiến đấu không bằng một phần mười lúc bình thường.

Sau khi biết Hỏa Chủng Nguyên là mấu chốt, họ phải nghĩ cách làm sao để đoạt lại nó từ tay Đỗ Lan.

Dường như chỉ có thể tiếp cận Đỗ Lan rồi trộm cắp.

Na Tháp Toa thầm nghĩ đây là chuyên môn của nàng: Các ngươi có biết Hỏa Chủng Nguyên bị Đỗ Lan giấu ở đâu không.

Kình Thiên Trụ nói cho Na Tháp Toa: Hỏa Chủng Nguyên ở ngay trong phòng của Đỗ Lan.

Sau khi lấy được Hỏa Chủng Nguyên, làm sao để thu phục Cuồng Phái Kim Cương.

Hãy giao Hỏa Chủng Nguyên cho ta, ta sẽ giúp hoàn thành các bước cuối cùng.

Kình Thiên Trụ tự tiến cử.

Cứ như vậy, Na Tháp Toa quyết định hành động cùng Kình Thiên Trụ.

Chương 1390

Na Tháp Toa sẽ tiếp cận Đỗ Lan, thừa cơ trộm cắp, cuối cùng giao Hỏa Chủng Nguyên cho Kình Thiên Trụ.

Nhưng hiện tại Kình Thiên Trụ là một chiếc xe cảnh sát quá phô trương, không phù hợp với Na Tháp Toa, vì vậy Kình Thiên Trụ đã quét qua chiếc SUV của S.

H.

I.

D mà Na Tháp Toa và Huyễn Thị đã lái đến.

Kình Thiên Trụ từ xe cảnh sát biến thành SUV, thể tích lớn hơn một chút.

Na Tháp Toa thầm nghĩ có một chiếc xe như vậy, cả đời này không cần mua xe nữa, Biến Hình Kim Cương quả thật quá tiện lợi.

Na Tháp Toa lẻn vào phòng Đỗ Lan lục soát, nhưng đúng lúc nàng tìm thấy Hỏa Chủng Nguyên trong ngăn kéo và rời đi, thì Đỗ Lan lại trở về.

Bảo bối như Hỏa Chủng Nguyên này, Đỗ Lan cũng tùy tiện đặt ở đó.

Na Tháp Toa muốn ẩn nấp, nhưng trong phòng Đỗ Lan căn bản không có chỗ nào để giấu người.

Nàng lại nghĩ đến việc rời đi qua cửa sổ, nhưng bên ngoài cửa sổ lại có song chắn chống trộm.

Đúng lúc Na Tháp Toa nghĩ mình sắp bị phát hiện, bước chân của Đỗ Lan lại dừng lại ngoài cửa, dường như có người đã gọi Đỗ Lan

lại.

Na Tháp Toa nghe kỹ, phát hiện ra đó chính là Huyễn Thị, thầm nghĩ Huyễn Thị đúng là trợ thủ đắc lực.

Huyễn Thị gọi Đỗ Lan đi, Na Tháp Toa lập tức mang theo Hỏa Chủng Nguyên lao xuống lầu, giao Hỏa Chủng Nguyên cho Kình Thiên Trụ.

Trong hầm xe, Kình Thiên Trụ biến hình, nắm chặt Hỏa Chủng Nguyên, trầm giọng nói: Đồng bào của ta, đây không phải thế giới của chúng ta, hãy trở về đi.

Các cuộc biểu tình không ngừng nghỉ, đám đông và Cuồng Phái Kim Cương đối đầu, xung đột có thể leo thang bất cứ lúc nào.

Các xe cảnh sát Cuồng Phái Kim Cương đã khóa mục tiêu vào đám đông, nếu cần sẽ nổ súng.

Còn những phần tử cấp tiến trong đám đông cũng đã chuẩn bị các loại vũ khí, một khi có chuyện sẽ phát động tấn công.

Thuốc súng giữa hai bên đã rất nồng, nhưng đúng lúc này, tất cả Cuồng Phái Kim Cương đều ầm ầm đổ sập xuống, cứ như thể bị rút đi linh hồn vậy.

Diễn biến đột ngột này khiến mọi người giật mình, đám đông biểu tình nhìn nhau, không biết những gã khổng lồ vỏ sắt này đã xảy ra chuyện gì.

Tuy nhiên, Cuồng Phái Kim Cương đổ xuống, đám đông thì vui mừng, sau phút chốc ngỡ ngàng là tiếng reo hò của mọi người, dường như họ đã giành được một chiến thắng vĩ đại.

Mọi người xông lên, đập phá những khối sắt vụn không thể đứng dậy kia, thậm chí còn dùng bom xăng đốt.

Nỗi tức giận bị dồn nén bấy lâu cuối cùng đã bùng phát hoàn toàn.

Để các ngươi giám sát chúng ta, để các ngươi trấn áp chúng ta.

Đám đông muốn tháo dỡ tất cả những robot này, sau chuyện này e rằng trong một thời gian dài, thái độ của con người đối với robot sẽ không tốt lên được.

Áo Sang phát hiện quân đội của hắn toàn bộ đã ngã sấp, trong lòng kinh hãi, lập tức liên lạc với Đỗ Lan hỏi tình hình thế nào.

Hắn không nghi ngờ Đỗ Lan phản bội mình, bởi vì điều đó chẳng có lợi gì cho Đỗ Lan.

Hỏa Chủng Nguyên đã bị trộm, nên các Hỏa Chủng của Cuồng Phái đều đã quay về Hỏa Chủng Nguyên rồi.

Đỗ Lan điềm tĩnh nói, hắn đại khái biết ai đã trộm nó.

Cứ bình tĩnh.

Đỗ Lan nói với Áo Sang, bọn họ vẫn chưa thua: Chỉ cần bọn họ không thể xác định Hỏa Chủng Nguyên là công cụ để điều khiển hệ thống vũ khí hạt nhân của mình, thì bọn họ sẽ không làm gì được chúng ta.

Hiện tại chúng ta cần làm là nhanh chóng hoàn thành việc vây bắt Mỹ Đội.

Chỉ cần đánh bại Mỹ Đội, là coi như cắt đứt được lương thực dự trữ của quốc gia này.

Áo Sang bày tỏ hiện tại cũng chỉ có thể như vậy, Ta biết rồi.

Mọi người đều biết quân đoàn robot đã ngã sấp, nhưng Diện Cụ Hội vẫn còn đó, chưa đến hồi kết.

Kết thúc cuộc gọi với Áo Sang, Đỗ Lan gọi điện cho Thác Ni, Nếu có người vi phạm pháp luật, có nên bắt giữ họ không.

Thác Ni nghe Đỗ Lan kể lại ngọn ngành, nghe Đỗ Lan nói giọng uy hiếp, thầm nghĩ Na Tháp Toa lần này không thông báo cho mình mà đã ra tay với Đỗ Lan, chẳng lẽ không biết điều này sẽ khiến mình rất bị động và khó xử sao.

Sau một hồi im lặng, Thác Ni cuối cùng quyết định ra tay bắt giữ Na Tháp Toa.

Khi Na Tháp Toa biết quân đoàn cơ giới trong nước đều đã đổ sập, nàng thở phào nhẹ nhõm, ít nhất đã giải quyết được một rắc rối.

Tiếp theo là tìm cách tiếp tục nghiên cứu Hỏa Chủng Nguyên, để Hỏa Chủng Nguyên không còn là mối nguy hại cho nước Mỹ nữa.

Làm thế nào để Hỏa Chủng Nguyên vĩnh viễn không rơi vào tay kẻ xấu.

Na Tháp Toa hỏi Kình Thiên Trụ, hy vọng hắn có cách.

Kình Thiên Trụ làm sao biết được, Hỏa Chủng Nguyên đối với tộc Biến Hình Kim Cương mà nói quá vĩ đại, không thể hủy diệt được, ước chừng cũng chỉ có thể phong ấn hoặc giấu đi thôi.

Ta có thể mang nó rời khỏi Trái Đất.

Kình Thiên Trụ nói.

Na Tháp Toa thầm nghĩ đây cũng là một cách: Vậy thì làm phiền ngươi rồi, ta biết ở đâu có phi hành khí.

Na Tháp Toa nghĩ đến Côn Thức Vận Thâu Cơ, đó là chiến đấu cơ có thể đi vào vũ trụ, đương nhiên chỉ là về mặt lý thuyết.

Việc Côn Thức Chiến Đấu Cơ đi vào vũ trụ đối với người thường là quá khó, Côn Thức Chiến Đấu Cơ không có đầy đủ thiết bị duy trì sự sống.

Nhưng đối với Kình Thiên Trụ thì không thành vấn đề, Kình Thiên

Trụ bản thân là robot căn bản không cần oxy và thức ăn.

Kình Thiên Trụ lúc này cũng thực sự không có khả năng thoát ly trường trọng lực, thế là hai người lập tức lên đường đến nhà kho chứa máy bay.

Thác Ni đã đợi sẵn ở nhà kho: Na Tháp Toa, cách làm của ngươi là ảnh hưởng nghiêm trọng đến lợi ích quốc gia.

Quân đoàn cơ giới của Áo Sang thuộc về quốc gia.

Na Tháp Toa nhìn Thác Ni trang bị đầy đủ vũ khí, thầm nghĩ Thác Ni chẳng lẽ thật sự đã đầu quân cho Đỗ Lan rồi sao.

Chẳng lẽ ngươi thật sự tin lời của Đỗ Lan và Áo Sang sao.

Na Tháp Toa chất vấn.

Ta tin.

Lời này của Thác Ni không chỉ nói cho Na Tháp Toa nghe, mà còn nói cho chính mình nghe.

Bởi vì hiện tại hắn thật sự không biết nên tin ai, Mỹ Đội, người bao che kẻ thù giết cha, thì không thể tin được, nhưng đám người Đỗ Lan cũng chưa chắc đã là người tốt.

Thác Ni hiện tại thân thiết với Đỗ Lan hoàn toàn là vì Thác Ni thật sự không biết mình nên làm gì, ít nhất Đỗ Lan ở phương diện thiên phú khoa học kỹ thuật có thể khiến Thác Ni tìm thấy sự đồng cảm.

Na Tháp Toa im lặng, nàng biết Thác Ni lúc này đã mất lý trí rồi: Vậy ngươi bây giờ là muốn đến bắt ta sao.

Nghĩ đến đối phương vậy mà vì quân đoàn cơ giới của Áo Sang mà đến bắt mình, Na Tháp Toa chỉ cảm thấy lòng tràn đầy bi thương.

Biến hình.

Kình Thiên Trụ biến thành hình người bảo vệ Na Tháp Toa: Ngươi bảo quản tốt Hỏa Chủng Nguyên, ta sẽ cản hắn.

Thác Ni không nhận ra robot trước mặt, trong lòng biết Na Tháp Toa cũng có điều giấu diếm với hắn.

Tâm trạng càng tệ hơn, rõ ràng mọi người đều là chiến hữu, nhưng mỗi người lại giấu giếm bí mật của riêng mình.

Vì sao khi mình có bí mật lại bị mọi người chỉ trích, nhưng mọi người lại không thành thật với mình.

Lòng nguội lạnh, sau Mỹ Đội, Thác Ni cảm thấy mình lại bị Na Tháp Toa phản bội: Xem ra ngươi cũng có bạn mới rồi.

Giọng Thác Ni đầy vẻ chua chát.

Thác Ni có thể nói là sự nghiệp thành công, nhưng hiện tại lại liên tiếp bị phản bội, lúc này không thể nhẫn nhịn được nữa, hắn phát động tấn công Kình Thiên Trụ.

Tia lửa và tiếng nổ, ngọn lửa dữ dội và nhiệt độ cao đều dồn Na Tháp Toa vào góc tường, Na Tháp Toa ôm Hỏa Chủng Nguyên lớn bằng quả bóng rổ né tránh.

Thác Ni và Kình Thiên Trụ đại chiến.

Kình Thiên Trụ hiện tại thực lực tàn khuyết, đối mặt với Thiết Giáp đang ở thời kỳ đỉnh cao không phải là đối thủ.

Thác Ni dùng đạn chấn động bằng vàng bắn vào người Kình Thiên Trụ, khiến Kình Thiên Trụ bị thương đầy mình.

Mau đi.

Đưa Hỏa Chủng Nguyên rời khỏi Trái Đất.

Kình Thiên Trụ tự biết không địch lại, hét về phía Na Tháp Toa.

Na Tháp Toa nhìn Kình Thiên Trụ, một robot tốt bụng giúp đỡ nhân loại, bị Thác Ni đánh trọng thương, trong lòng không đành, nhưng vẫn cắn răng tiếp tục chạy thoát về phía nhà kho.

Rầm một tiếng, cơ thể nặng nề của Kình Thiên Trụ đổ xuống, một vũng dầu máy bắn tung tóe ra đất, ánh sáng trong mắt điện tử của hắn mờ đi, một tia liên kết Hỏa Chủng cũng đứt đoạn.

Thác Ni không suy nghĩ nhiều, tiếp tục truy kích Na Tháp Toa, nhưng Na Tháp Toa đã nhanh hơn một bước, khởi động máy bay rồi.

Na Tháp Toa mau hạ cánh, nếu không ta sẽ khai hỏa đấy.

Thác Ni cảnh cáo Na Tháp Toa qua thiết bị liên lạc.

Nhưng Na Tháp Toa chỉ tăng tốc, nàng tuyệt đối sẽ không trả lại Hỏa Chủng Nguyên, cho dù phải hy sinh tính mạng của mình cũng phải đưa Hỏa Chủng Nguyên ra khỏi Trái Đất.

Bay với tốc độ tối đa, Côn Thức Chiến Cơ không ngừng cất cánh lên cao.

Chương 1391

Thác Ni giơ tay lên, tên lửa đã khóa mục tiêu.

Chỉ cần một phát tên lửa là có thể bắn hạ Na Tháp Toa và đoạt lại Hỏa Chủng Nguyên, nhưng Na Tháp Toa rất có khả năng sẽ chết.

Thác Ni lúc này đang giằng xé nội tâm dữ dội.

Cuối cùng Thác Ni vẫn không thể xuống tay giết chết, bởi vì hắn dù sao vẫn là một người có lương tri.

Tuy nhiên, có người lại không có lương tri.

Không biết từ lúc nào Áo Sang đã xuất hiện sau lưng Thác Ni, một phát tên lửa trực tiếp bay tới, bắn hạ chiếc máy bay mà Na Tháp Toa đang ngồi.

Thác Ni kinh hoàng nhìn chiếc máy bay biến thành quả cầu lửa, đầu óc trống rỗng.

Áo Sang.

Thác Ni sau khi hoàn hồn, trong lòng chỉ có phẫn nộ, hắn trừng mắt nhìn chằm chằm Áo Sang, dường như muốn đánh bẹp Áo Sang.

Loài người luôn quá đa sầu đa cảm, bị hormone và cảm xúc ảnh hưởng đến phán đoán chính là biểu tượng nguyên thủy của loài người.

Áo Sang còn đường hoàng phê bình Thác Ni không quả quyết.

Áo Sang không để ý Thác Ni, mà tiếp tục tìm kiếm Hỏa Chủng Nguyên, nhưng Hỏa Chủng Nguyên dường như đã rơi mất không biết ở đâu rồi.

Ngày thứ hai, Mỹ Đội và những người khác đã biết tin Na Tháp

Toa tử vong, trong chốc lát Mỹ Đội rất đau buồn.

Na Tháp Toa tuyệt đối là một chiến hữu xuất sắc, họ đã nhiều lần phối hợp ăn ý, nhưng giờ đây Na Tháp Toa lại hy sinh.

Tin tức còn bóng gió nói cái chết của Na Tháp Toa có liên quan đến Thác Ni, trong những lời úp mở đều ám chỉ là Thác Ni đã hại chết Na Tháp Toa.

Điều này khiến hình tượng Thác Ni vốn đã quá gần gũi với Đỗ Lan lại càng thêm tồi tệ, mọi người nhìn Thác Ni với ánh mắt thù địch hơn.

Mỹ Đội thậm chí cho rằng Thác Ni đã mất kiểm soát, nếu cứ tiếp tục như vậy, Thác Ni rất có khả năng sẽ hủy diệt quốc gia này.

Xem ra họ cũng không thể cứ trốn mãi được, phải tìm cách ngăn chặn Thác Ni.

Hai bên hiện tại đều có đủ lý do để chiến đấu.

Đại hội động viên vây bắt Mỹ Đội bắt đầu, nhiều phóng viên được mời đến căn cứ mới của Liên Minh Phục Cừu Giả.

Thác Ni phát biểu, lúc này sắc mặt Thác Ni vô cùng khó coi, không biết ai đã khiến hắn không hài lòng.

Thác Ni trước mặt khán giả toàn quốc tuyên bố họ sẽ dốc toàn lực bắt giữ Mỹ Đội, Liệp Ưng, Phi Hồng Nữ Vu, Khoái Ngân, Đông Binh và những người khác, bởi vì thời hạn cuối cùng để họ công khai thân phận và hoàn thành đăng ký đã qua, điều đó cũng có nghĩa là Mỹ Đội và đồng bọn đã từ bỏ cơ hội bỏ tối về sáng, vậy thì tiếp theo chính là dùng vũ lực phân thắng bại.

Mỹ Đội và đồng bọn đã từ bỏ cơ hội cuối cùng, tuy họ từng là anh hùng của quốc gia này, nhưng hiện tại họ lại phản bội Hiến pháp mà họ vẫn luôn bảo vệ và kiên trì.

Chính nghĩa là chính nghĩa, lưới trời lồng lộng tuy thưa mà khó thoát, ta xin thề nhất định sẽ bắt giữ Mỹ Đội và những người khác quy án.

Thác Ni nói trước ống kính, mặt không biểu cảm.

Các phóng viên phát điên, điều này thật quá kinh khủng.

Thưa ông Tháp Khắc, xin hỏi Liên Minh Phục Cừu Giả có phải đã gặp khủng hoảng rồi không.

Xin hỏi đối với Mỹ Đội, vị siêu anh hùng từng bảo vệ Trái Đất, các ông truy bắt Mỹ Đội với tội danh gì.

Trong chiến đấu nếu xảy ra thương vong, lại sẽ xử lý thế nào.

Xin hỏi Diện Cụ Hội cũng sẽ tham gia truy bắt có phải là thật không.

Diện Cụ Hội có phải đã thay thế vị trí của Mỹ Đội rồi không, xin hãy trả lời thẳng thắn.

Các phóng viên có vô vàn câu hỏi, họ tỏ ra kinh ngạc trước những điều được công bố trong cuộc họp báo này.

Phải biết rằng Mỹ Đội từng được ghi vào sách giáo khoa.

Nhưng giờ đây Thiết Giáp lại muốn phối hợp với Diện Cụ Hội để bắt giữ Mỹ Đội, rốt cuộc đây là tình huống gì.

Thưa ông Tháp Khắc, trước đây toàn bộ quân đoàn cơ giới bị tiêu diệt, có phải là hành vi của Mỹ Đội không.

Vậy thì lần truy bắt này có phải là hành vi trả thù không.

Điều này có nghĩa là Diện Cụ Hội và Phục Cừu Giả đã hợp nhất làm một, vậy những tội lỗi Diện Cụ Hội từng phạm trước đây có phải đã không còn bị truy cứu nữa không.

Các phóng viên quá muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì giữa Phục Cừu Giả và Diện Cụ Hội.

Những chuyện xảy ra trong thời gian này rối loạn cả mắt, chính nghĩa và tà ác đảo lộn khiến người ta hoang mang, lúc này các phóng viên có nhiệm vụ dẹp loạn làm chính, tái hiện sự thật.

Tháp Khắc quá quen với cảnh tượng này, không nói gì liền muốn rời đi.

Lúc này có một phóng viên hỏi một câu rất sắc bén: Thưa ông Tháp Khắc, hiện tại ông thuộc về Phục Cừu Giả hay Diện Cụ Hội.

Câu hỏi này khiến Tháp Khắc dừng bước.

Các phóng viên thi nhau chĩa ống kính vào biểu cảm nghiêm túc của Tháp Khắc, họ biết tiếp theo Thác Ni nói ra sẽ là một tiêu đề mới.

Bất kể thuộc về tổ chức nào, ta cũng sẽ không phản bội quốc gia này.

Tháp Khắc dõng dạc nói, sau đó không quay đầu lại rời đi.

Ở phía sau, Đỗ Lan vỗ tay cho Thác Ni: Nói hay lắm.

Cuộc họp báo này là do Đỗ Lan lên kế hoạch, hắn cảm thấy việc truy bắt Mỹ Đội là chuyện quang minh chính đại, căn bản không cần phải lén lút.

Họ cần phát động sức mạnh của quần chúng để họ tố giác Mỹ Đội.

Đây gọi là quảng nhi cáo chi, có một đại hội thề sư công khai như vậy, khi hành động tiếp theo, động lực của mọi người cũng sẽ dồi dào hơn.

Đỗ Lan nói.

Thác Ni không nói một lời, bởi vì cái chết của Na Tháp Toa đã tạo ra rạn nứt giữa hắn và Đỗ Lan.

Thác Ni cho rằng Áo Sang giết Na Tháp Toa là do Đỗ Lan chỉ thị.

Tuy họ vốn dĩ là lợi dụng lẫn nhau, nhưng giờ đây Thác Ni nhận ra Đỗ Lan căn bản là một quả bom không thể kiểm soát, hợp tác với Đỗ Lan lợi bất cập hại.

Mỹ Đội và những người khác đương nhiên cũng xem được cuộc họp báo, họ đều rất tức giận, cho rằng Thác Ni đã hoàn toàn đầu quân cho Đỗ Lan, nhưng không hề biết lúc này vị trí của Thác Ni khó xử đến mức nào.

Xem ra chúng ta cũng phải hành động rồi, không thể ngồi chờ chết được.

Mỹ Đội nói, những người xung quanh đều nhìn Mỹ Đội, chờ đợi mệnh lệnh của hắn.

Phản công thế nào.

Mỹ Đội cũng đã suy nghĩ rất lâu.

Cơ Giới Chiến Cảnh đã bị giải quyết rồi, vậy tiếp theo chính là hệ thống phòng thủ tên lửa toàn cầu của Đỗ Lan.

Mỹ Đội cho rằng hệ thống này tuyệt đối là kế hoạch gây hại nhân loại của Đỗ Lan, nếu họ có được bằng chứng thì có thể tóm gọn toàn bộ Diện Cụ Hội trong một mẻ lưới.

Lúc này, dân chúng bị kẹp giữa Mỹ Đội và Thác Ni là hoang mang nhất, không biết vì sao hai anh hùng lại đối đầu nhau, hơn nữa lại còn đối đầu với khí thế hùng hậu như vậy.

Dân chúng cũng chia thành hai phe, một phe đứng về phía Thác Ni, cho rằng Thác Ni đại diện cho pháp luật. một phe đứng về phía Mỹ Đội, cho rằng Thác Ni đã đầu hàng kẻ địch.

Nếu thông qua pháp án đăng ký là có thể tẩy trắng, thì pháp án đăng ký này khác gì đặc xá.

Cho dù Diện Cụ Hội đã công khai thân phận, nhưng những hành vi họ từng làm trước đây cũng không thể xóa sạch một nét.

Nhưng đây là pháp luật, pháp luật quy định sau khi đăng ký Diện Cụ Hội có thể phục vụ quốc gia.

Hiện tại Diện Cụ Hội truy bắt Mỹ Đội, chính là ý của chính phủ.

Người tinh mắt phát hiện Mỹ Đội trở thành cú ra mắt để chính phủ thiết lập quyền uy trong thời đại mới.

Thời đại khác biệt, tương lai thuộc về dị nhân và người phi thường.

Nếu chính phủ không thể kiểm soát những người siêu năng lực, thì việc quản lý quốc gia sẽ gặp rất nhiều vấn đề.

Nếu vấn đề này không được giải quyết, Đế quốc Mỹ sẽ lùi về thời chư hầu phân tranh cổ xưa, chính phủ quốc gia là trung ương, còn những người như Thiết Giáp là chư hầu.

Ban đầu chư hầu còn sẽ nghe lời, nhưng thời gian trôi qua, chư hầu mạnh mà trung ương yếu, quốc gia này sẽ trở nên rất hỗn loạn.

Để tránh việc như vậy xảy ra, chính phủ Đế quốc Mỹ phải nhanh chóng kiểm soát toàn bộ những người siêu năng lực trước khi mọi chuyện xảy ra.

Vì vậy, mặc dù Diện Cụ Hội rất nguy hiểm, nhưng các chính khách cảm thấy so với việc chính quyền bị lật đổ, việc lợi dụng Diện Cụ Hội để sát kê cảnh hầu Mỹ Đội là đáng để mạo hiểm.

Mỹ Đội và những người khác đã bắt đầu hành động.

Nghĩ Nhân, người có thể phóng to thu nhỏ, tiến hành tác chiến thâm nhập, tìm kiếm bằng chứng tội ác của Diện Cụ Hội.

Chương 1392

Có bằng chứng, Mỹ Đội và đồng bọn có thể phản công.

Đỗ Lan để tất cả bằng chứng tội ác trong máy tính trong phòng hắn, hắn không hề lo lắng sẽ bị phát hiện.

Bất kể là kế hoạch pin người, hay thủ đoạn dùng hệ thống phòng thủ tên lửa toàn cầu tấn công Trái Đất, tất cả đều nằm trong máy tính.

Đỗ Lan làm kẻ xấu cũng đường đường chính chính, hoàn toàn không sợ bị người khác phát hiện, hắn thậm chí còn hy vọng nhiều người hơn biết hắn là kẻ xấu.

Nghĩ Nhân thâm nhập, nghe lén khắp nơi, rất nhanh đã khiến Mỹ Đội và đồng bọn biết Đỗ Lan thực sự không có ý tốt.

Sau đó, Nghĩ Nhân lại thâm nhập vào phòng Đỗ Lan để tìm kiếm bằng chứng tội ác của hắn.

Đây là xúc tu của hắn sao.

Nghĩ Nhân với góc nhìn từ dưới sàn, quan sát khắp phòng Đỗ Lan, phát hiện tất cả vũ khí và trang bị Đỗ Lan vẫn luôn sử dụng đều ở đó.

Hắn muốn trước khi tìm thấy bằng chứng thì ra tay với trang bị của Đỗ Lan để gây thêm chút rắc rối cho hắn.

Thế là Nghĩ Nhân nhảy vào bảng điều khiển xúc tu, làm loạn một hồi.

Tiếp đó, Nghĩ Nhân thu nhỏ tiếp tục tìm kiếm, cuối cùng phát hiện ra máy tính xách tay của Đỗ Lan, hắn nhảy lên và khởi động máy.

Đỗ Lan bày tỏ: sao ai cũng thích vào phòng của ta thế nhỉ, trước là Hắc Quả Phụ, giờ lại là Nghĩ Nhân, chẳng lẽ trong phòng ta có kho báu sao.

Nghĩ Nhân đã phát hiện ra bí mật, biết được các loại mưu đồ tà ác mà Đỗ Lan đã âm thầm lên kế hoạch.

Nghĩ Nhân vốn là một người trọng nghĩa khí bình thường, tuy từng làm trộm cướp, vào tù, nhưng những việc hắn làm đều là chuyện nhỏ.

Đối mặt với loại đại ác ôn như Đỗ Lan, hắn không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Sao chép, lập tức sao chép.

Nghĩ Nhân trong lòng sốt ruột, thầm nghĩ mình không muốn gặp phải loại ác ma này, nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ của mình thì tốt rồi.

Tuy nhiên, dữ liệu của Đỗ Lan thật sự dễ ăn cắp đến vậy sao.

Na Tháp Toa có thể thành công không có nghĩa là Nghĩ Nhân cũng có thể.

Máy tính của Đỗ Lan đã được cài đặt thủ thuật, một khi có người sao chép dữ liệu bên trong, chương trình trong máy tính sẽ tự động cài đặt một phần mềm theo dõi vào USB của đối phương.

Chỉ cần họ đọc dữ liệu đó lần nữa, phần mềm theo dõi sẽ khiến máy tính của đối phương phát ra một xung điện tần số đặc định.

Đến lúc đó, Mỹ Đội và đồng bọn sẽ không còn chỗ nào để trốn.

Đỗ Lan thầm nghĩ đây là do các ngươi tự dâng đến tận cửa, không thể trách ta được.

Tất cả là vì Đỗ Lan quá hiểu những anh hùng như Mỹ Đội, động một chút là phải giảng đạo lý bằng chứng, sẽ không hành động theo cảm tính, cho nên hắn đã đặt bẫy, Mỹ Đội và đồng bọn chắc chắn sẽ mắc câu.

Đây chính là sự khác biệt giữa phản diện và chính diện: phản diện làm việc bất chấp thủ đoạn, còn chính diện làm việc có quy củ, dễ đoán.

Người Kiến đã mang Judas về tổ, Tony và Đỗ Lan dẫn đại đội nhân mã xuất phát truy bắt.

Trên đường, Đỗ Lan không ngừng cằn nhằn với Tony: Phương Đông có một câu nói cũ, gọi là thịnh cực nhi suy thịnh vượng đến cực điểm rồi suy tàn, ai cũng thích giai đoạn thăng hoa.

Bất kể là xã hội hiện thực hay các tác phẩm nghệ thuật, phần được quần chúng nhân dân yêu thích nhất chính là giai đoạn nhân vật chính đang thăng tiến, nhưng khi nhân vật chính đạt đến đỉnh điểm thì không thể tránh khỏi sự suy tàn, mọi người sẽ chê bai và cảm thấy nhân vật chính không còn được như xưa.

Liên minh Avengers cũng vậy, thời điểm Ultron là đỉnh cao của Avengers.

Tony không đồng tình với Đỗ Lan, bởi vì trên thế giới có không ít tác phẩm nổi tiếng được yêu thích lại là bi kịch, một mạch đi xuống, hoàn toàn không có cái gọi là giai đoạn thăng hoa.

Hơn nữa, Tony cũng không nghĩ rằng Avengers đã suy tàn, anh ta cho rằng tình hình hiện tại của Avengers chỉ là một vực sâu, chứ không phải đã kết thúc.

Chỉ cần có Iron Man anh ta ở đây, Avengers sẽ không sụp đổ, bởi vì thế giới cần Avengers.

Nhìn vẻ mặt của anh là biết anh không tin.

Nhưng Đỗ Lan dám dùng kinh nghiệm đọc tiểu thuyết mạng, xem truyện tranh và phim hoạt hình của mình để đảm bảo rằng, đại đa số quần chúng đều thích các tác phẩm có nhân vật chính ở giai đoạn thăng hoa, cứ một cao trào này thúc đẩy một cao trào khác, khiến người ta sảng khoái tột độ là tốt nhất.

Bi kịch tuy là kinh điển, nhưng tuyệt đối chỉ được khen ngợi chứ không được ăn khách.

Tôi thực sự không tin, lý thuyết của anh không phải lúc nào cũng đúng.

Tony lạnh lùng nói, Natasha đã giúp anh ta nhìn rõ bộ mặt thật của Đỗ Lan, tuyệt đối không thể dễ dàng tin tưởng.

Tôi biết anh chắc chắn đang nghĩ cách chấn hưng Liên minh Avengers đã suy tàn, nhưng không có Captain America, Avengers đã mất đi linh hồn, không thể trở lại đỉnh cao.

Câu này Tony không thích nghe, sao không có Captain America thì không có Avengers.

Chẳng lẽ Tony anh ta không thể trở thành linh hồn mới sao.

Tuy nhiên Tony cũng không muốn dây dưa với Đỗ Lan, đại chiến sắp đến, anh ta cần tập trung đối phó kẻ thù, đặc biệt là sắp gặp kẻ thù giết cha, tâm trạng Tony khó mà bình tĩnh.

Đỗ Lan tỏ vẻ mình đang nói những đạo lý nhân sinh cho Tony, đối phương lại không thích nghe, không nghe lời người già thì thiệt thòi trước mắt.

Suốt quãng đường không còn lời nào.

Captain America và những người khác lúc này đang ẩn náu trong một nhà kho.

Scarlet Witch đột nhiên cảm thấy một lượng lớn ý thức xuất hiện xung quanh, sắc mặt biến đổi nói: Có người đến rồi, Người Kiến, anh bị theo dõi rồi.

Người Kiến mặt mày hoang mang, thầm nghĩ không phải chứ, anh ta nhỏ như vậy sao có thể bị phát hiện.

Captain America lại đột nhiên nhận ra chiếc USB Người Kiến mang về có thể đã bị cài đặt.

Nhưng lúc này cũng không phải là lúc truy cứu: Quicksilver, cậu đi xem thử.

Quicksilver gật đầu, rất nhanh đã trở lại, trinh sát một vòng, anh ta phát hiện ra điều chẳng lành: Chúng ta bị bao vây rồi.

Captain America lập tức giải thích đơn giản: Nhất định là bọn họ đã cài đặt chương trình định vị trong USB.

Chỉ thiếu điều không nói rằng những kẻ trí thức đáng chết thật là hèn hạ.

Loại thủ đoạn hèn hạ này đúng là do bọn Tony làm ra: Xem ra lần này không thể giải quyết êm đẹp được rồi, mọi người chuẩn bị tác chiến.

Chúng ta thật sự phải chiến đấu với Iron Man sao.

Người Kiến vẫn còn chút do dự, anh ta là một thường dân mà phải đối đầu với đại phú hào, nghĩ thôi đã thấy có chút áp lực tâm lý rồi.

Chúng ta đã không còn đường lùi.

Spider Man nói: Vì công bằng và chính nghĩa, vì tự do và dân chủ, chúng ta nhất định phải chiến đấu.

Nếu chúng ta không chiến đấu, thành phố này, đất nước này còn có thể dựa vào ai.

Vừa nói vừa đứng giữa nhà kho hô hào mọi người cùng xông lên.

Captain America và Winter Soldier nhìn nhau, trong lòng cũng đã đưa ra quyết định.

Nếu họ cũng bị bắt, thì đất nước này sẽ không còn ai có thể ngăn cản Đỗ Lan.

Một lượng lớn nhân viên vũ trang bao vây nhà kho, Tony dẫn theo người anh em Iron Patriot và Vision đứng trước cổng chính, phía sau họ là những người của Hội Mặt Nạ.

Các ngươi đã bị bao vây rồi.

Đỗ Lan lại đeo xúc tu vào, lúc này một phần tư xúc tu cầm một chiếc loa lớn hô to, hắn thích cảm giác này: Mau đầu hàng, nếu không chúng ta sẽ tấn công.

Nói xong, Đỗ Lan ra hiệu chuẩn bị tấn công, hắn phát hiện Iron Patriot dường như rất không vui vì mình không cho Captain America thời gian đầu hàng, Đỗ Lan chỉ đành bất đắc dĩ nói: Chẳng lẽ anh nghĩ Captain America sẽ đầu hàng.

Iron Patriot không nói nên lời, anh ta biết Captain America sẽ không đầu hàng, nhưng anh ta vẫn rất không thích Đỗ Lan.

Tôi đến trước.

Vạn Khoa đã lâu không có cơ hội thể hiện, mũi khoan Vibranium quay cuồng điên cuồng, sau đó hết sức đâm sầm vào cánh cửa sắt của nhà kho.

Rầm.

Tiên phong phá tan cánh cửa, Ultron, Angela và các đơn vị bay khác bám sát phía sau.

Xuy, Scarlet Witch tấn công, cô ấy điều khiển các mảnh sắt vụn và đá trong nhà kho như đạn pháo tấn công Hội Mặt Nạ.

Tony và Iron Patriot cũng xông vào, Tony nhìn quanh tìm kiếm Winter Soldier, anh ta phát hiện Captain America vẫn đang bảo vệ Winter Soldier, lửa giận bốc lên tận óc xông thẳng lên.

Spider Man bắn tơ nhện dính như súng máy để quấy nhiễu, làm mất tầm nhìn của không ít người.

Mọi người lúc này mới phát hiện Captain America trong thời gian này cũng tìm được không ít người giúp đỡ, đến cả Kỵ sĩ bóng đêm New York cũng ra tay rồi.

Đỗ Lan được các xúc tu nâng đỡ, dưới sự bảo vệ của Angela và Mandarin, từng chút một di chuyển vào nhà kho, thấy bên trong nhà kho đã chiến đấu thành một đoàn.

Vision như thường lệ lười biếng, hắn còn chậm hơn cả Đỗ Lan.

Choang.

Trần nhà kho một lượng lớn cửa sổ kính bị vỡ nát, mảnh kính rơi xuống như mưa đá, lách tách cắt xuyên mặt đất.

Lúc này Quicksilver phát động, tốc độ của anh ta cực nhanh, những mảnh kính rơi xuống trong mắt anh ta gần như là đứng yên, vì vậy anh ta nhanh chóng tìm góc độ, sau đó nhặt kính thay đổi quỹ đạo, hướng kính về phía kẻ thù.

Quicksilver xuyên qua cơn mưa kính mà không bị dính một hạt nào, thật tiêu sái, thật phiêu dật.

Chương 1393

Tốc độ chính là vũ khí lớn nhất của Quicksilver, Quicksilver có thể nghiền nát kẻ thù khi di chuyển nhanh chóng.

Lạch cạch, trong mắt người bình thường thì những mảnh kính đang rơi đột nhiên đổi hướng và nhanh hơn, tất cả đều đập vào người mình.

Đỗ Lan cũng bị mảnh kính bao phủ, may mà xúc tu của hắn cũng không chậm mà chặn được đợt tấn công nhanh nhẹn này.

Angela cũng dùng thanh kiếm nhanh của mình tạo ra vô số kiếm hoa chặn mảnh kính, Mandarin luôn mở lá chắn phép thuật nên cũng không bị thương.

Còn những người khác thì không có tốc độ nhanh như vậy, Angela chỉ kịp dùng cánh chặn được một nửa, trên người bị thương.

Đương nhiên, những đợt tấn công bằng kính không có tác dụng đối với những người toàn thân là sắt, Vạn Khoa và Ultron hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Quicksilver tiếp tục chạy, tìm kiếm cơ hội chiến đấu.

Scarlet Witch cũng không rảnh rỗi, siêu năng lực của cô ấy cũng ở cấp độ gian lận, vì vậy cô ấy dùng siêu năng lực hạn chế động tác của Vạn Khoa, dùng Vạn Khoa làm đạn pháo ném vào Ultron, một mình cô ấy đã kiềm chế hai chiến lực lớn của Hội Mặt Nạ.

Kịch tính nhất vẫn là cuộc đối đầu giữa hai cặp bạn thân, Captain America và Winter Soldier, Iron Man và Iron Patriot.

Đôi nam tử chiến đấu, khiên và cánh tay sắt đối đầu với hai bộ giáp Iron Man, tia lửa điện chớp sáng, tiếng kim loại va chạm leng keng, còn náo nhiệt hơn cả năm mới.

Tony đối mặt với kẻ giết cha mình thì mắt đỏ ngầu hơn, Captain America càng bảo vệ Winter Soldier, Tony càng tức giận.

Tuy nhiên Tony dù có sự hỗ trợ của giáp Iron Man, nhưng lúc này anh ta cũng không dám sử dụng vũ khí nhiệt mà dùng quyền cước.

Đó là những cú đấm liên tiếp, những cú đá đan xen, Tony bị đánh tả tơi.

Không còn cách nào khác, so về quyền cước, Captain America mới là bậc tông sư, Tony gần đây mới bắt đầu luyện tập, luyện thì cũng ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, làm sao có thể sánh bằng Captain America.

Hơn nữa khi Captain America và Winter Soldier phối hợp tác chiến, Tony và Iron Patriot còn chưa ra đời, hai cựu binh Thế chiến thứ hai bằng một loạt đòn combo đã khiến người trẻ tuổi biết gừng càng già càng cay.

Người Kiến nhìn chiến trường hỗn loạn, mỗi người đều có đối thủ riêng, Scarlet Witch, Quicksilver và Spider Man càng có thể kiềm chế nhiều người, giảm bớt áp lực cho đội của Captain America.

Người Kiến thầm nghĩ nếu mình không ra tay nữa thì thật là không có nghĩa khí, nghĩ rồi cũng xông lên.

Phương thức tác chiến của Người Kiến lúc lớn lúc nhỏ, biến nhỏ để né tránh, biến lớn để tấn công, cực kỳ thần kỳ.

Người Kiến là một tên trộm có lương tâm, tuy vì kế sinh nhai mà sau khi ra tù vẫn tiếp tục trộm cắp, nhưng nguyên tắc của anh ta chưa bao giờ thay đổi.

Có một lần anh ta trộm một lão phú hào, nhưng không ngờ lại trộm được bộ đồ và dụng cụ có thể biến lớn biến nhỏ.

Và lão nhân này chính là Người Kiến thế hệ đầu tiên trong thời Chiến tranh Lạnh, chính ông ta đã phát hiện ra hạt Pym, mấy chục năm trước ông và vợ mình đã lập thành tổ hợp siêu anh hùng sớm nhất đại diện cho sức mạnh tiên tiến nhất của Mỹ đối đầu với Liên Xô.

Sau đó trong cuộc khủng hoảng tên lửa Cuba, vợ Người Kiến vì ngăn chặn tên lửa mà biến quá nhỏ và mất tích, lão Người Kiến cũng từ đó giải nghệ.

Lần này lão Người Kiến lại cảm thấy tên trộm nhỏ này rất có tiềm năng, có thể trở thành Người Kiến thế hệ mới.

Thế là Người Kiến chấp nhận huấn luyện của lão nhân, bắt đầu chỉ huy các loại kiến, đồng thời cũng luyện tập cách chiến đấu thông qua việc biến lớn và biến nhỏ.

Thông qua huấn luyện, Người Kiến có thể chính xác khiến bản thân biến nhỏ và rơi xuống một vị trí cực kỳ nhỏ bé.

Khi Người Kiến thu nhỏ là hoàn toàn đồng đều, tức là nếu anh ta cao một mét tám, thì sau khi biến nhỏ về lý thuyết anh ta sẽ ở độ cao chín mươi milimét so với mặt đất.

Nhưng sau khi huấn luyện, trong khi biến hóa đồng thời phát lực cơ thể, anh ta có thể điều chỉnh điểm rơi trong quá trình biến hình, thậm chí có thể xuyên qua lỗ khóa trong thời gian cực ngắn.

Thực ra sau khi thu nhỏ, lực của Người Kiến không đổi, nhưng sức cản mà anh ta phải chịu lại nhỏ đi, việc tìm được điểm cân bằng vẫn rất khó khăn.

Nhưng Người Kiến rất có thiên phú, tuy anh ta mới bắt đầu huấn luyện vài tháng, nhưng đã thành thạo vận dụng kỹ năng của mình.

Trong mắt người khác, Người Kiến gần như là dịch chuyển tức thời, sau khi thu nhỏ rất khó tìm thấy anh ta, sau khi biến lớn lại như tốc biến xuất hiện, luôn có thể bất ngờ đánh úp kẻ địch.

Mandarin nhìn thấy Người Kiến thần kỳ như vậy, động lòng săn đuổi: Lại có thể biến hóa lớn nhỏ, rất thú vị, đối thủ này giao cho tôi.

Mandarin mười ngón tay phóng ra ánh sáng khóa chặt Người Kiến rồi phóng ra một tia điện.

Người Kiến thấy tia điện đánh tới, liền vội vàng lăn một vòng đồng thời biến nhỏ suýt soát tránh được tia điện.

Người Kiến chỉ cảm thấy toàn thân lông tóc dựng đứng, trước mắt càng là một mảng trắng xóa.

Vậy thế này thì sao.

Lần này là gió, Mandarin phất tay một cái liền tạo ra một cơn lốc xoáy cuốn Người Kiến lên.

Người Kiến biến nhỏ tuy sức mạnh không nhỏ đi, nhưng quả thực đã nhẹ hơn.

Hạt Pym thật là phi khoa học, căn bản không thể giải thích, nên mọi người cũng không giải thích, chỉ có thể chấp nhận hiệu quả của nó.

Người Kiến quả nhiên bị cuốn vào trong gió, anh ta đầu dưới chân trên, la hét ầm ĩ.

Tuy nhiên Người Kiến sau khi biến nhỏ, âm thanh cũng nhỏ đến mức có thể bỏ qua, căn bản không ai nghe thấy.

Xem ra lại phải biến lớn rồi, Người Kiến không còn cách nào khác, để tránh khỏi luồng gió loạn này, chỉ có thể làm vậy.

Đột nhiên trên không trung xuất hiện một đường cong parabol thô to, Người Kiến nhờ sức gió, sau khi biến lớn quán tính vẫn không mất đi, cuốn theo Người Kiến quay vài vòng rồi rơi xuống đất.

Người Kiến nhận ra Mandarin này, vì Mandarin đã từng lên TV.

Ngày xưa Mandarin đã khiến người dân Mỹ sợ hãi đủ đường, lúc đó Người Kiến còn chưa phải là Người Kiến, cũng kinh ngạc trước sự khoa trương và tà ác của Mandarin.

Chỉ là không ngờ, khán giả trước màn hình ngày xưa lại có cơ hội đối đầu trực diện với Mandarin, thật khiến người ta cảm khái vận mệnh đa đoan.

Nhưng Mandarin quả nhiên lợi hại, Người Kiến trước đó hoạt động sôi nổi trên chiến trường mà không ai làm gì được anh ta, Mandarin vừa ra tay đã ép Người Kiến vào đường cùng.

Xem ra phải dùng chiêu cuối rồi, Người Kiến từ túi bộ đồ lấy ra mấy chiếc xe đồ chơi, nhấn nút nhanh chóng ném ra.

Mandarin ban đầu còn chưa thấy gì, nhưng mấy chiếc xe đồ chơi đó lại không ngừng biến lớn trên không trung, nhanh chóng biến thành những chiếc xe tăng cũ thời Thế chiến thứ hai, mấy chiếc xe tăng khổng lồ đổ ập xuống.

Quả nhiên là hạt Pym thần kỳ, Đỗ Lan thầm nghĩ cái này đúng là cưỡng hiếp quy tắc vật lý giống như Thần Tốc Lực.

Lực quán tính sinh ra khi ném xe đồ chơi lại có thể khiến xe tăng sắt thép bay lên ầm ầm, quả thật khiến người ta không nhịn được muốn mặc niệm cho Newton, không biết ván quan tài của lão ông có còn giữ được không.

Rầm.

Mấy chiếc xe tăng rơi xuống đất, mặt đất đều rung chuyển.

Mandarin biến mất dưới những chiếc xe tăng, Người Kiến thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ may mà mình đã mang theo pháp bảo.

Quả nhiên lợi hại.

Lại là giọng Mandarin vang lên từ dưới những chiếc xe tăng, những chiếc xe tăng sắt thép nặng nề đó lại từ từ nổi lên: Có thể lớn có thể nhỏ, biến hóa khôn lường, thật kỳ lạ, thật quái dị.

Anh có thể khiến xe tăng lơ lửng, còn kỳ lạ hơn không hả.

Người Kiến thấy Mandarin cũng không nói chuyện khoa học, tỏ vẻ ai cũng như ai.

Mandarin phất tay, những chiếc xe tăng đó liền bay về phía Scarlet Witch và Spider Man, lợi dụng vũ khí của kẻ địch tấn công kẻ địch, Mandarin thật là tàn khốc.

May mà Người Kiến lập tức điều khiển kích hoạt cơ quan thu nhỏ trên xe tăng, cuối cùng xe tăng lại biến thành những chiếc xe đồ chơi nhẹ nhàng, mới tránh được việc gây thương tích cho đồng đội.

Người Kiến biết mình nhất định phải cầm chân Mandarin, bởi vì Mandarin này có khả năng khống chế toàn bộ chiến trường, nếu mình không cầm chân hắn, đồng đội sẽ gặp nguy hiểm.

Lúc này Người Kiến cũng đang hoàn thành sự biến đổi, từ người bình thường biến thành anh hùng.

Xúc tu của Đỗ Lan lọc cọc chậm rãi di chuyển, hiện tại chỉ có hắn và Angela vẫn chưa ra tay, đến cả Vision cũng giả vờ bay lượn trên chiến trường giả vờ mình đang chiến đấu.

Ưu thế của chúng ta rất lớn.

Đỗ Lan nói: Tuy nhiên có một câu nói cũ là phi điểu tận, lương cung tàng, giảo thỏ tử, tẩu cẩu phanh chim bay hết, cung tốt cất đi. thỏ khôn chết, chó săn bị giết, tôi nghĩ nếu chúng ta ở đây bắt hết Captain America và những người khác, những ngày tiếp theo chúng ta sẽ không thể không đối mặt với sự bách hại từ Mỹ.

Angela tỏ vẻ anh nghĩ quá nhiều rồi, còn bách hại.

Anh không gây tai họa cho người ta đã là tốt lắm rồi, làm sao có thể bách hại anh.

Đỗ Lan nghĩ chắc là không thể chơi hết niềm vui cùng một lúc, nên mới không muốn bắt hết Captain America và những người khác trong một lần.

Chương 1394

Đỗ Lan từ sự im lặng của Angela đọc ra sự khinh thường, cũng khinh thường lại, hắn căn bản không hiểu sự cô độc của người cao nhân.

Captain America dốc toàn lực ra tay, đánh Tony ngã xuống đất, Winter Soldier cũng đánh bại Iron Patriot.

Captain America bắt đầu nói lý: Tony, nhìn phía sau anh đi, Hội Mặt Nạ đang làm hại những người tốt thực sự cần được giúp đỡ.

Tony không quan tâm: Tôi chỉ muốn biết anh có biết những gì Winter Soldier đã làm không.

Captain America im lặng một lúc, sau đó nói: Cậu ấy bị khống chế.

Rõ ràng là thừa nhận anh ta đã biết sự thật, nhưng biết rồi vẫn muốn bảo vệ Winter Soldier.

Tony thật sự tuyệt vọng rồi.

Captain America chỉ đành nói: Winter Soldier là bạn của tôi.

Tôi cứ nghĩ tôi cũng là bạn của anh.

Tony tuyệt vọng nói, Tôi nhất định sẽ bắt tất cả các người quy án, tuyệt đối sẽ không để các người trốn thoát.

Lúc này Angela cũng rút kiếm ra tay, cô ấy không muốn trì hoãn nữa, một phát tăng tốc xông đến bên Quicksilver đang di chuyển, một kiếm đâm xuyên đùi Quicksilver.

Angela vị thần này đã mở chế độ vô song, muốn bắt gọn kẻ địch.

Cô ấy hoàn toàn không đồng ý với chiến lược nuôi chuột để mèo lớn của Đỗ Lan, với mấy đối thủ này căn bản không cần lãng phí thời gian, tốc chiến tốc thắng mới là phong cách của cô ấy.

Chúng ta không giống nhau, chính là không giống nhau, vì vậy Angela nhanh chóng ra tay, bắt gọn tất cả Captain America và những người khác.

Cánh tay sắt của Winter Soldier cũng bị cắt đứt, khiên của Captain America cũng bị đánh bay.

Spider Man, Quicksilver, Scarlet Witch và những người khác cũng không phải đối thủ của Angela, lần lượt bị bắt.

Đỗ Lan tỏ vẻ như vậy, Hội Mặt Nạ sẽ trở thành mục tiêu tiếp theo của Mỹ, để bảo vệ bá quyền của họ, họ tuyệt đối sẽ không từ thủ đoạn.

Hơn nữa Hội Mặt Nạ bản thân không phải là thật lòng quy phục, tự nhiên sẽ trở thành mục tiêu đầu tiên bị thanh trừ.

Tony nhìn thấy Captain America và Winter Soldier đều bị bắt, lúc này lửa giận cũng đã cháy gần hết, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, không muốn nói gì, không muốn làm gì, anh ta chỉ nhìn Captain America và Winter Soldier với ánh mắt lạnh lùng.

Đỗ Lan tỏ vẻ có người đã tan nát cõi lòng, hắn bước đến nhặt chiếc khiên bạc loang lổ của Captain America, thong thả nói: Vật phẩm của thời đại cũ vẫn hợp nhất để đặt trong viện bảo tàng, thời đại mới không có chỗ dung thân cho những thứ này.

Mọi người không nói gì, Tony và những người khác tâm trạng phức tạp, nhìn Đỗ Lan đắc ý, họ biết lần này tất cả đều thua, kẻ thắng chỉ có Hội Mặt Nạ.

Đỗ Lan ném chiếc khiên cho Vạn Khoa: Đem khiên nung chảy làm đầu đạn, thời đại này cần đạn chứ không phải khiên.

Vạn Khoa vui vẻ nhận lấy chiến lợi phẩm này, anh ta sẽ chế tạo ra những viên đạn Vibranium tốt nhất.

Khi Captain America bị còng tay xuất hiện trước mặt các đặc vụ phối hợp bắt giữ, tất cả mọi người đều tái mét mặt mày.

Captain America là biểu tượng của một thời đại của Mỹ, nhưng bây giờ họ lại tự tay đeo còng cho biểu tượng đó.

Dây xích kim loại lạnh lẽo này không chỉ đeo trên người Captain America, mà còn đeo trong tâm trí họ, mùi vị không dễ chịu.

Captain America đã bảo vệ đất nước này, thậm chí có thể nói là bảo vệ thế giới này.

Ngược lại những người Hội Mặt Nạ không làm được việc gì tốt, nhưng tình hình bây giờ lại là Hội Mặt Nạ đã bắt giữ Captain America, các đặc vụ chỉ cảm thấy thế giới rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chẳng lẽ trời không có mắt, không phân biệt trắng đen.

Tin tức lớn, Captain America bị bắt, một bức ảnh Captain America bị áp giải lan truyền khắp thế giới trong chốc lát, nhất thời dư luận xôn xao, người dân như kiến vỡ tổ không yên ổn.

Toàn thế giới đều đang chú ý đến chuyện này, có thể nói là ảnh hưởng sâu rộng.

Thậm chí Bộ Ngoại giao Mỹ cũng náo loạn, các quốc gia đồng minh, đối tác đều muốn biết kết quả cuối cùng của Captain America sẽ là gì.

Tòa án sẽ xét xử Captain America sao.

Câu hỏi này khiến người ta vô cùng tò mò, và lúc này lãnh đạo của một quốc gia bí ẩn ở châu Phi cũng đang chú ý đến tin tức này.

Quốc gia này tên là Wakanda, nổi tiếng với việc sản xuất

Vibranium.

Đương nhiên rất ít người biết quốc gia này có nội lực sâu sắc đến mức kinh ngạc, tuy diện tích nhỏ, lại nằm ở châu Phi lạc hậu, nhưng Wakanda tuyệt đối là một trong những quốc gia tiên tiến nhất trên thế giới, vì tài nguyên Vibranium phong phú, nên công nghệ Vibranium phát triển.

Dược liệu là yếu tố quyết định giới hạn của văn minh, giống như tất cả các tiên cung của kim loại Ur, Wakanda cũng đi theo con đường công nghệ Vibranium, nên quốc lực cường thịnh, có ảnh hưởng phi thường ở châu Phi.

Đối mặt với cục diện biến động của cường quốc số một thế giới, lão quốc vương Wakanda lại ưu tư trùng trùng.

Vì tuy một cực độc bá có nhiều điểm xấu, nhưng nếu Mỹ sụp đổ, thế giới tất sẽ hỗn loạn, trật tự thế giới được thiết lập sau Thế chiến thứ hai cũng sẽ được thiết lập lại, không chừng Thế chiến thứ ba sẽ bùng nổ.

Nhưng đến cả người ngoài hành tinh cũng đã xuất hiện, nếu nhân loại lại bùng nổ Thế chiến thứ ba thì hậu quả khó lường.

Lão quốc vương rất có tầm nhìn xa, tuy Wakanda là một thế ngoại đào nguyên, nhưng dưới tổ bị lật thì làm sao có trứng lành.

Lão quốc vương biết mình có cần phải ra mặt liên lạc với năm nước ủy viên thường trực của Liên Hợp Quốc rồi, thế giới này không thể loạn được.

Phụ thân, người muốn xuất ngoại.

Người đi ra lại là Thái tử Wakanda, một thanh niên da đen ưu tú.

Lão quốc vương không nói nhiều, ông quá hiểu con trai mình.

Sau khi du học ở Anh, học được một số tư tưởng phương Tây gọi là gì đó về rồi lại bất mãn đủ điều với tổ quốc, cho rằng đất nước cần cải cách, cho rằng Wakanda nên quan tâm đến các quốc gia anh em châu Phi khác.

Nhưng lão quốc vương biết, chính trị không đơn giản như vậy.

Đối với đứa con trai học hành thành đạt nhưng thiếu trí tuệ chính trị này, lão quốc vương cũng tâm trạng phức tạp.

Wakanda là quốc gia truyền thừa, tuy chế độ lạc hậu, nhưng dựa vào mỏ Vibranium phong phú, toàn dân căn bản không cần lao động cũng có thể hưởng phúc lợi cao như Bắc Âu.

Đương nhiên sự thật không phải vậy, tài sản của Wakanda chủ yếu tập trung trong tay hoàng thất và quý tộc, đời sống của dân thường tuy không tệ nhưng cũng chưa giàu có đến mức không cần làm việc vẫn có thể ăn trắng mặc trơn.

Hơn nữa công nghệ Wakanda cũng chủ yếu phục vụ quý tộc, dân thường trừ khi tham gia quân đội lập công nếu không cũng không có cơ hội tiếp xúc với công nghệ Vibranium của Wakanda.

Nếu không, họ cũng chỉ có thể dùng tiền Vibranium để tác chiến, ngay cả súng trường cũng không chạm tới được, chứ đừng nói đến bộ giáp Black Panther làm từ Vibranium.

Black Panther là người bảo vệ Wakanda qua các thế hệ, mỗi thế hệ đều do quốc vương đảm nhiệm.

Giáp Black Panther là một bộ giáp hoàn toàn làm từ Vibranium được kéo giãn, đao thương bất nhập, đồng thời còn có thể dùng móng vuốt Vibranium để leo tường như chim.

Con hãy yên tâm ở lại trong nước, ta sẽ rất nhanh trở về.

Lão quốc vương tự lập một cái flag điềm báo.

Mỹ tuyên bố sẽ xét xử Captain America, nhất thời trong nội bộ quốc gia hỗn loạn, các vụ cướp bóc, bạo loạn không đếm xuể.

Các lãnh sự quán nước ngoài cũng trở thành mục tiêu tấn công của bọn bạo động, họ điên cuồng trút giận sự bất an của mình.

Đúng vậy, chính là sự bất an.

Bởi vì trong mắt dân thường, đất nước này đã ngang hàng với Hội Mặt Nạ rồi, Hội Mặt Nạ là một nhóm người như thế nào.

Bọn họ đều là những kẻ điên, nhìn những gì họ đã làm ở New York, ở Ai Cập đi, căn bản không có một việc gì tốt.

Và bây giờ nhóm người này lại bắt giữ Captain America, người bảo vệ nước Mỹ, và còn muốn xét xử anh ta, chẳng phải điều đó chứng tỏ đất nước này đã không thể bảo vệ người dân sao.

Nếu đã vậy, thì người dân phải tự cầm vũ khí tự bảo vệ mình.

Hỗn loạn đang nảy nở trong bất an, Đỗ Lan đã ngửi thấy mùi vị.

Và đến ngày Captain America thực sự bị xét xử, toàn thế giới đều đang chú ý.

Captain America lúc này vẫn mặc chiến y, chỉ là tinh thần không được tốt lắm, râu ria lởm chởm khắp cằm.

Không ai ngược đãi anh ta, chỉ là có người đơn giản thẩm vấn anh ta.

Tội danh của Captain America là rõ ràng, vi phạm Hiệp định Sokovia, không tiến hành đăng ký theo luật, nhưng Đỗ Lan lại cho rằng tội danh nhỏ này không có ý nghĩa, nên đã mua chuộc viện kiểm sát để buộc tội Captain America là phản quốc đại tội.

Tội danh này quả thật như sét đánh ngang tai, khiến toàn bộ người dân Mỹ đều ngớ người, cư dân Washington tự phát đến trước cửa tòa án, tiễn đưa Captain America vào tòa.

Nhưng ngay khi Captain America bước lên những bậc thang trắng tinh, giữa đám đông hoặc bi thương, hoặc nghi hoặc, hoặc phẫn nộ, một họng súng đen ngòm lại nhắm vào Captain America.

Tony và những người khác đều không chú ý, họ đều bị nhiễu loạn bởi những tiếng nói phức tạp tại hiện trường.

Chương 1395

Lúc này Tony đột nhiên cảm thấy mình đã sai.

Mình không nên vì tư thù cá nhân mà hợp tác với nhóm người điên Hội Mặt Nạ, điều này quả thật không khác gì tự sát.

Sau khi cơn giận nguôi đi, Tony chỉ cảm thấy hối hận.

Nhưng đã không kịp rồi, tiếng súng vang lên, người ngã xuống.

Tony nghe thấy tiếng súng liền lập tức xông đến sau lưng Captain America đỡ cho anh ta, nhưng đầu đạn Vibranium lại xuyên qua bộ giáp Juggernaut của Tony, xuyên qua vai anh ta bắn xuyên ngực Captain America.

Máu đỏ tươi của hai người hòa quyện vào nhau, lúc này Tony thực sự chỉ còn lại sự hối tiếc.

Tony điều khiển bộ giáp đi tìm kẻ bắn súng, nhưng lại thấy một bóng người yêu kiều, mái tóc dài bay phấp phới nhẹ nhàng rời đi, chỉ để lại cho Tony một bóng lưng đầy nghi hoặc.

Tôi bắn xong viên đạn này đi trước một bước, các anh cứ đứng yên đây, bóng lưng này hàm ý sâu sắc.

Natasha Romanoff.

Tony biết mình nhận ra bóng lưng này, người phụ nữ đáng lẽ đã chết nay lại đột nhiên xuất hiện ám sát Captain America.

Rốt cuộc là tình huống gì.

Tony quên mất vết thương của mình, tai anh ta đầy tiếng la hét, rất nhanh đã không thấy bóng lưng đó đâu.

Anh ta lúc này mới quay sang chú ý đến Captain America, nhân viên y tế đã xông lên bậc thang, nhưng họ kiểm tra phát hiện Captain America đã không còn hơi thở.

Một siêu binh mạnh mẽ đến mấy cũng không thể ngăn cản đạn Vibranium.

Não Tony trống rỗng, không biết rốt cuộc đây là chuyện gì, anh ta chỉ cảm thấy mình đang lún sâu vào âm mưu của Hội Mặt Nạ.

Góa phụ đen chết, viên đạn ám sát Captain America, tất cả mọi thứ có thể đều do Hội Mặt Nạ sắp đặt ngay từ đầu, rõ ràng là nắng gắt nhưng Tony chỉ cảm thấy chân tay lạnh lẽo, run rẩy không ngừng.

Phản ứng bản năng.

Trong Thế chiến thứ hai, Captain America khi còn là tân binh đã từng đỡ lựu đạn cho đồng đội.

Lúc này, Tony không hề nghĩ ngợi mà đỡ đạn cho Captain America, rõ ràng trong tiềm thức Tony vẫn coi Captain America là đồng đội.

Đáng tiếc đạn Vibranium không đơn giản như vậy có thể đỡ được, Tony cũng bị nhân viên y tế vây quanh.

Hiện trường rất hỗn loạn, cảnh vệ cố gắng tạo ra một khoảng trống, để nhân viên y tế cứu người.

Nhưng mọi người đều biết Captain America đã chết, vì Captain America ngã xuống bậc thang bất động, đó nhất định là đã chết.

Đám đông lúc này hoảng sợ tột độ, não tất cả mọi người đều trống rỗng.

Ban đầu là các phóng viên đưa tin về việc Captain America bị xét xử, lúc này cũng kinh hoàng nói lảm nhảm trước máy quay: Anh ấy ngã xuống rồi, trời ơi, Chúa ơi, anh ấy thật sự ngã xuống rồi, chảy rất nhiều máu anh ấy ngã xuống rồi.

Phóng viên đều không biết nên dùng ngôn ngữ gì để miêu tả sự thật kinh hoàng này.

Điều này quả thật giống như tái hiện lịch sử vụ ám sát Kennedy, vẫn là dưới sự chứng kiến của mọi người, người bị giết cũng là một biểu tượng của Mỹ.

Máu tươi từ bậc thang từ từ lan rộng chảy xuống, lúc này cảnh sát trong tòa án cũng toàn bộ xông ra, cố gắng ổn định cảm xúc của người dân, hy vọng không gây ra thiệt hại lớn hơn nữa.

Tony ngẩn người nhìn máu tươi trên bậc thang, một câu cũng không nói nên lời, ngay trước khi bị áp giải Captain America còn khỏe mạnh như vậy, nhưng chỉ trong vài chục phút sau đó, Captain America lại trở thành một thi thể lạnh lẽo, Tony hoàn toàn không phát hiện ra mình lúc này toàn thân run rẩy, dường như đã mất đi linh hồn.

Mất đi linh hồn không chỉ có Tony, mà còn có những người ủng hộ Captain America.

Nhiều người có mặt hôm nay đều tin tưởng Captain America vô tội, nhưng họ lại chờ đợi kết quả tồi tệ nhất, một vụ ám sát tàn khốc.

Thậm chí các phương tiện truyền thông nước ngoài cũng không biết nên đưa tin như thế nào: Một viên đạn xuyên qua ngực anh ấy, Captain America hiện đang được cấp cứu, hy vọng mọi chuyện bình an.

Đây tuyệt đối là diễn biến ngoài ý muốn nhất của phiên tòa, không ai biết ai đã nổ súng.

Kẻ thù của Captain America rất nhiều, Hydra, Brotherhood, người Kree, và Hội Mặt Nạ, họ đều có khả năng ám sát Captain America, nhưng rốt cuộc là ai.

Điện thoại, điện thoại, lập tức khống chế toàn bộ camera xung quanh, sau đó tịch thu điện thoại của đám đông, mau lên.

Cơn đau nhức nhối khiến Tony tỉnh lại, anh ta nắm lấy Pepper Potts đang lo lắng cho mình, giật mạnh cổ áo cô ấy nói: Không thể để hung thủ trốn thoát, mau đi.

Pepper Potts biết người yêu lúc này nhất định rất đau lòng, còn đau hơn vết thương của anh ta, nên cũng nén nước mắt đi chỉ huy cảnh vệ thu thập chứng cứ.

Tony tin rằng với rất nhiều người, nhiều người đã lấy điện thoại ra quay phim, nhất định sẽ không có góc chết nào, hung thủ chỉ cần xuất hiện thì tuyệt đối sẽ bị quay lại.

Hy vọng không phải là cô.

Tony lúc này không hy vọng Black Widow là hung thủ, vì điều đó quá tàn khốc.

Dưới bộ giáp, Tony cũng đã rưng rưng nước mắt, anh ta biết mình đã mất đi một người bạn.

Cảnh Captain America bị ám sát đột ngột dừng lại, FBI lập tức kiểm soát truyền thông, nhưng khán giả đều đã nhìn thấy cảnh viên đạn chết chóc xuyên qua ngực Captain America.

Hôm nay ai cũng là người Mỹ.

Sự thật rợn người khiến người ta kinh hồn bạt vía, gan óc vỡ tan.

Captain America thực sự đã chết, sau này đất nước này thuộc về Hội Mặt Nạ, gần như rất nhiều người trong khoảnh khắc đó đã nảy ra ý nghĩ như vậy.

Mấy ngày tiếp theo, toàn dân cả nước đều yên tĩnh lạ thường, ngay cả tội phạm cũng dừng bước chân tội ác.

Tất cả mọi người đều đang đau buồn cho Captain America, Captain America từng bảo vệ họ cứ thế rời xa họ, tất cả mọi người đều không kịp trở tay.

Hãy chào đón thành viên mới của chúng ta.

Đỗ Lan nói với các thành viên khác của Hội Mặt Nạ trên bàn tròn.

Một bóng người từ trong bóng tối bước ra, lộ diện dưới ánh đèn, đây không phải Natasha thì là ai.

Rất vui, cuối cùng cô đã chọn gia nhập chúng ta.

Đỗ Lan nói: Cô có thể hiểu được sức mạnh của hỗn loạn là không thể tránh khỏi vào thời khắc then chốt, quả thật là một sự chuyển biến đáng phấn khởi.

Black Widow vẻ mặt nghiêm túc, không có vẻ gì là vui mừng.

Bởi vì cô ấy hoàn toàn bị tính toán, khi Ultron tấn công chiếc xe vận chuyển, Black Widow đã bị Đỗ Lan dịch chuyển đi, sau đó cô ấy vẫn luôn bị khống chế.

Trong thời gian này, Black Widow đã có sự thay đổi, cô ấy cuối cùng không còn kiên trì chính nghĩa, chuyển sang gia nhập phe Đỗ Lan.

Black Widow mới là nhân vật chính bị Đỗ Lan hắc hóa, chứ không phải Tony Stark.

Đương nhiên nguyên nhân Black Widow bị hắc hóa rất nhiều, ngoài việc Đỗ Lan dụ dỗ ra, còn vì Black Widow tự mình cho rằng Avengers quá ít hiểu biết về Hội Mặt Nạ.

Hiện tại mỗi lần hành động, Avengers đều bị động, Hội Mặt Nạ luôn chiếm thế thượng phong.

Nếu tiếp tục như vậy, Avengers sẽ hoàn toàn thua Hội Mặt Nạ.

Vì vậy Black Widow mới quyết định từ bỏ phòng thủ, hoàn toàn đầu tư vào bóng tối, hoàn toàn thâm nhập vào nội bộ Hội Mặt Nạ.

Muốn đánh bại ác quỷ, thì phải dấn thân vào vực sâu, đó chính là quyết định của Black Widow.

Đương nhiên cái giá của tất cả những điều này quá lớn, rốt cuộc có đáng hay không, Black Widow tự mình cũng không biết.

Nhưng một khi đã đưa ra quyết định, cô ấy sẽ không dao động.

Trước khi ám sát Captain America, Black Widow đã tìm cách gặp Captain America, và đã trao đổi với anh ấy.

Captain America tin tưởng Black Widow, giao phó sinh mạng của mình.

Captain America biết ngày bị xét xử chính là ngày chết của mình, anh ấy đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu tất cả những điều này là để hủy diệt hoàn toàn Hội Mặt Nạ, thì anh ấy nguyện ý hy sinh.

Captain America và Black Widow luôn rất ăn ý, bởi vì họ đã trải qua nhiều hơn những người khác quá nhiều, họ đều biết chiến thắng có cái giá của nó, họ đều hiểu sự hy sinh.

Thế là Captain America dùng cái chết của mình để đổi lấy sự tin tưởng của Hội Mặt Nạ cho Black Widow.

Vòng tay của hỗn loạn mở ra chào đón cô.

Black Widow vừa nghe Đỗ Lan dụ dỗ vừa quan sát, xem ra các thành viên của Hội Mặt Nạ quả thực chỉ có bấy nhiêu, nhưng tại sao họ có thể đạt được năng lượng lớn như vậy.

Hội Mặt Nạ rốt cuộc còn có bao nhiêu bí mật không ai biết.

Chương 1396

Đương nhiên Black Widow còn muốn biết tiếp theo Hội Mặt Nạ sẽ làm gì.

Đương nhiên là thanh trừng hoàn toàn S.

H.

I.

Captain America đã chết, chúng ta phải giành được quyền điều tra, sau đó thanh trừ hoàn toàn các thế lực của Avengers và S.

H.

I.

đương nhiên còn có thế lực của Hydra.

Sau này đất nước này chỉ có một họ, đó là họ Hỗn Loạn.

Thật độc, quả nhiên độc ác, Black Widow cũng là lần đầu tiên tham gia hội nghị nội bộ của Hội Mặt Nạ, nghe Đỗ Lan lại độc ác đến mức lợi dụng cái chết của Captain America để thanh trừ thế lực đối địch, không từ thủ đoạn nào, ngay cả Black Widow kiến thức rộng rãi cũng phải bàng hoàng.

Captain America ơi, xin hãy phù hộ cho con ở thiên đường, phù hộ cho con tìm ra điểm yếu của Hội Mặt Nạ, để con có thể bắt gọn chúng, sự hy sinh của anh nhất định sẽ không vô ích.

Thực ra Đỗ Lan động như lửa cháy nhà, hắn cũng kinh ngạc trước sự quyết đoán của Captain America và Black Widow.

Đặc biệt là tinh thần hy sinh của Captain America, anh ấy thậm chí không hề do dự mà quyết định hiến dâng sinh mạng để hoàn thành công lao đầu tiên của Black Widow, giúp Black Widow thâm nhập vào Hội Mặt Nạ.

Đỗ Lan cũng cảm động rồi, làm đến mức này, xem ra Captain America và Black Widow đều nhận định Hội Mặt Nạ là kẻ thù lớn nhất của Mỹ, bất chấp tất cả đều muốn tiêu diệt Hội Mặt Nạ.

Đỗ Lan cũng không tiện tiếp tục thực hiện kế hoạch tà ác, bởi vì chỉ cần Đỗ Lan nghiêm túc, Avengers ở cấp độ hiện tại căn bản không phải đối thủ của Hội Mặt Nạ, bất kể Avengers phải trả giá gì cũng vô ích.

Chỉ có thể nói Avengers trưởng thành quá chậm, luôn không đánh lại Hội Mặt Nạ, đến khi Đỗ Lan tỉnh lại, Hội Mặt Nạ đã sớm trở thành tổ chức phản diện lớn nhất, và còn đè bẹp chính phái.

Cao xứ bất thắng hàn càng lên cao càng lạnh a.

Đỗ Lan nói với Ultron bên cạnh.

Ultron tỏ vẻ im miệng, đừng làm phiền hắn tẩy não Captain America.

Trong một căn phòng u ám, Captain America mặc đồng phục lành lặn bị trói trên giường bệnh, đầu anh ấy đội một chiếc mũ bảo hiểm lớn.

Đèn LED trên mũ bảo hiểm nhấp nháy liên tục, đang tiêm những ký ức sai lầm vào Captain America.

Trong ký ức, Captain America là thuộc hạ của Hydra, thâm nhập vào nội bộ nước Mỹ làm gián điệp.

Đỗ Lan tỏ vẻ chính phái không đủ mạnh, hoàn toàn không theo kịp những kế hoạch tà ác hết đợt này đến đợt khác của mình, Ai, nhân sinh thật là cô đơn như tuyết a.

Mình lại nắm giữ một quân át chủ bài, khi cần thiết đánh ra tuyệt đối sẽ khiến người dân Mỹ nghi ngờ nhân sinh.

Captain America chết đi sống lại trở thành tay sai của Hydra, diễn biến như vậy quả thật khiến người ta mong đợi.

Nhưng bây giờ vẫn chưa thể đánh ra lá bài tẩy, Đỗ Lan hiện tại muốn xem Black Widow trong trách nhiệm và giác ngộ mà mò mẫm tiến lên, xem cô ấy vì hủy diệt Hội Mặt Nạ rốt cuộc có thể làm được đến mức nào.

Không ai biết Captain America bị đánh chết thực ra chỉ là một cái vỏ bọc, Captain America thật sự đã bị Đỗ Lan bắt cóc, ngay cả trong Hội Mặt Nạ cũng chỉ có Đỗ Lan và Ultron biết những điều này.

Đất nước này im lặng, sau đó bùng nổ trong im lặng.

Nhiều đại sứ quán bị tấn công, người dân mất hy vọng cầm vũ khí trở thành bạo động, trong đó có cả đại sứ quán vương quốc Wakanda, lão quốc vương bị thương sát trong hỗn loạn.

Khi tin tức lão quốc vương qua đời truyền về nước, thái tử mặc giáp Black Panther nghĩa bất dung từ đến mảnh đất hỗn loạn này.

Cái chết của Captain America ảnh hưởng quá tồi tệ, khiến đất nước này mất đi ánh sáng, chỉ còn lại bóng tối.

Còn Black Panther chính là sinh vật trong bóng tối, anh ta săn lùng trong bóng tối.

Trực thăng của đài truyền hình bay lượn trên thành phố, góc nhìn từ trên cao ghi lại thành phố hỗn loạn không chịu nổi, lực lượng cảnh sát hoàn toàn không đủ.

Cái chết của Captain America đã gây ra phản ứng dây chuyền, các thành phố lớn hiện nay đều như đang chiếu phim tràn ngập tội ác, phóng viên đều không biết nên dùng ngôn ngữ gì để miêu tả những gì đang xảy ra ở quê hương họ.

Trật tự trị an nhanh chóng xấu đi, các bang đã huy động cả lực lượng cảnh vệ quốc gia ra, giúp cảnh sát duy trì trật tự.

Lúc này căn bản không cần Hội Mặt Nạ gây rối, mọi thứ đã đủ loạn rồi.

Đương nhiên cũng có không ít người đang than khóc cho Captain America, nhìn đất nước này đi, rõ ràng họ đều cần Captain America nhưng không ai sẵn lòng đứng ra ủng hộ Captain America, cuối cùng khiến Captain America bị giết, những quần chúng thờ ơ này mới chính là hung thủ.

Những người ủng hộ Captain America đau buồn đã chĩa mũi dùi vào những quần chúng bàng quan kia, tuy họ đã nhận được sự trả thù lớn nhất, nhưng bây giờ thì mọi thứ đã không thể cứu vãn.

Chính nghĩa đến muộn thì không phải là chính nghĩa.

Đương nhiên là người trực tiếp bắt giữ Captain America, Tony hiện tại cũng chịu áp lực rất lớn, không ít người cho rằng Tony và Hội Mặt Nạ cấu kết, cùng nhau hại chết Captain America.

Lúc này Tony thất vọng trốn trong phòng mình, ngày đêm tìm kiếm kẻ đã bắn Captain America, có hàng trăm chiếc điện thoại và hàng trăm camera cần anh ta kiểm tra từng cái một.

Đôi mắt đỏ ngầu của Tony phản chiếu những hình ảnh nhấp nháy trên nhiều màn hình, anh ta lúc này cũng không biết mình đang làm gì, làm việc không ngừng nghỉ để tự tê liệt mình, Tony sợ phải bước ra khỏi căn phòng này.

Nhưng đám tang Captain America vẫn cần phải tham gia, ngày hôm đó thời tiết rất âm u, không lâu sau trời bắt đầu mưa, rất nhiều người tự phát đến trên đường tiễn Captain America đoạn đường cuối

cùng.

Mười dặm tiễn Captain America.

Dưới sự khẩn cầu của Pepper Potts, Tony cũng mặc bộ vest đen xuất hiện tại đám tang, ban đầu anh ta muốn đi khiêng quan tài cho Captain America, nhưng tại đám tang cũng có không ít người thù địch với Tony, họ không cho phép người phản bội Captain America khiêng quan tài.

Ngược lại Winter Soldier đang trong tù lại được trao vinh dự này, anh ta cùng Vision, Hawkeye, giám đốc Nick Fury cùng nhau khiêng quan tài cho Captain America.

Những sợi mưa lất phất là nước mắt của Chúa, đám đông cứ thế đứng trong mưa chờ quan tài Captain America đi qua trước mặt họ, họ muốn tiễn Captain America đoạn đường cuối cùng.

Trên đoạn đường từ nhà thờ đến nghĩa địa, hơn hai mươi vạn cư dân tự phát tạo thành hai bức tường người, hôm nay an ninh Washington tốt đến bất ngờ, ngay cả tội phạm cũng đến tiễn Captain America.

Hello darkness, my old friend Ive come to talk with you again một khúc The Sound of Silence du dương theo tiếng mưa rơi lách tách uốn lượn tràn ngập khắp thành phố.

Dưới bầu trời âm u, tiếng hát trầm thấp như khóc như kể, càng thêm bi thương cho đám tang.

Mọi người đều đã rơi lệ, bởi vì họ mất đi không chỉ là một anh hùng, mà còn là một thời đại, một thời đại đại diện cho giấc mơ Mỹ, bây giờ họ chỉ còn lại Hội Mặt Nạ và hỗn loạn, một thời đại tồi tệ nhất.

Mọi người giam miệng nhưng lại dốc bầu tâm sự, mọi người nghe tin đồn nhưng lại nghe rõ mồn một, mọi người viết bài hát nhưng chưa bao giờ chia sẻ giọng ca, tiếng tĩnh lặng không ai dám phá vỡ Giai điệu du dương, ca từ u sầu, kết hợp với đội nghi lễ tang lễ màu đen trong mưa, khiến quá trình đơn giản trở nên đầy vẻ nặng nề.

Bốn người khiêng bốn góc quan tài Captain America lúc này cũng chìm trong bi thương, ngay cả Vision cũng cảm nhận được tình cảm dạt dào của mọi người.

Màu đen là màu của ngày hôm nay, sự tĩnh lặng là chủ đề của ngày hôm nay.

Công việc phối nhạc cho đám tang Captain America tự nhiên là do Đỗ Lan tiến hành, Đỗ Lan muốn tổ chức một đám tang hoàn hảo cho Captain America, tuy Captain America vẫn còn sống, nhưng chính vì còn sống nên mới phải tinh xảo cầu kỳ.

Người chết rồi thì đám tang cũng không có yêu cầu gì nữa, có yêu cầu cũng không ai quan tâm.

Đám tang của Captain America là cấp quốc tang, khi quan tài hạ huyệt, pháo lễ nổ vang báo hiệu, bày tỏ sự kính trọng cao nhất của người sống đối với Captain America, ngay cả Tổng thống Mỹ cũng phát biểu tại đám tang đau buồn tưởng niệm Captain America.

Dù sao Captain America đã chết rồi, chỉ cần ca ngợi những đóng góp của anh ấy là được, những sai lầm mà Captain America đã phạm phải cũng không phải là chuyện lớn gì.

Một nắm đất ẩm ướt rơi xuống hố, chôn vùi một thời đại tốt đẹp.

Sau khi đám tang kết thúc, bóng tối thực sự bao trùm thành phố, đêm mưa hôm đó đặc biệt lạnh lẽo và đen tối, ánh đèn thành phố cũng bị bóng tối lấn át, mọi người đều biết ngày mai mọi thứ sẽ khác.

Sau khi đám đông tản đi, Đỗ Lan đến nghĩa địa của Captain

America, nhìn tấm bia mộ hình khiên tròn do chính phủ dựng, thầm nghĩ làm người mà được như Captain America thì có thể nói là siêu thành công rồi, ít nhất Đỗ Lan biết nếu Tony chết thì tuyệt đối không có nhiều người đến tiễn đưa như vậy.

Captain America đại diện cho giá trị phổ quát của nước Mỹ, Captain America dùng cả đời mình để thực hiện, xứng đáng với danh hiệu Captain America.

Anh chính là Mặt Nạ Nhân.

Trong bóng tối một cái bóng vạm vỡ bước ra, đôi tai nhọn trên đầu cho thấy người đến chính là Black Panther.

Black Panther đến Mỹ hôm qua, hôm nay đến dự đám tang Captain America, anh ta vẫn ở lại nghĩa địa là vì anh ta có một cảm giác, cảm giác sẽ có người xuất hiện.

Sự thật cũng vậy, Black Panther đã đợi được Mặt Nạ Nhân.

Black Panther cho rằng cái chết của cha mình có liên quan trực tiếp đến Hội Mặt Nạ, bởi vì kẻ đã gây hỗn loạn cho đất nước này không ai khác chính là Đỗ Lan, Đỗ Lan phải chịu trách nhiệm về cái chết của cha anh ta.

Đất nước này ngày càng có nhiều kẻ điên.

Đỗ Lan đương nhiên biết đối phương là Black Panther, nhưng hắn không thể nói thẳng là nhận ra anh ta, vì như vậy thì không còn thú vị nữa.

Tất cả những gì anh làm đều là hành động của kẻ điên, anh có sẵn lòng sám hối vì tội lỗi của mình không.

Black Panther duỗi móng vuốt Vibranium ra dường như muốn ra tay trước bia mộ Captain America: Hội Mặt Nạ của anh đã gây hỗn loạn cho toàn bộ đất nước, hại chết vô số người vô tội, anh không có tư cách đứng ở đây.

Tôi không muốn bị một kẻ yêu thích tai thú nói như vậy.

Đỗ Lan không đứng vững được về mặt đạo lý, nên đã tấn công cá nhân Black Panther.

Black Panther chuẩn bị ra tay rồi, ở vương quốc Wakanda, hoàng thất chính là luật pháp, cha của Black Panther đã chết, anh ta là người thừa kế duy nhất của ngai vàng, anh ta chính là quốc vương tiếp theo, anh ta chính là luật pháp.

Dù bây giờ anh ta đang ở Mỹ, anh ta cũng muốn sử dụng tư hình.

Chương 1397

Black Panther biết đất nước này đã bị Hội Mặt Nạ hoàn toàn khống chế, nên anh ta bây giờ là cô quân phấn chiến.

Đây là muốn ra tay à, Đỗ Lan không ngờ Black Panther lại không nói lý như vậy, cũng không sợ kinh động vong hồn.

Dưới bóng tối bao phủ, Black Panther hành động không tiếng động.

Vibranium có thể hấp thụ năng lượng, đương nhiên cũng có thể hấp thụ âm thanh, giúp anh ta tác chiến im lặng.

Choang.

Black Panther tấn công từ phía sau Đỗ Lan, Đỗ Lan nhảy lên một cái liền trốn ra phía sau bia mộ Captain America: Có bản lĩnh thì anh đập nát cái bia mộ này đi.

Đỗ Lan muốn xem Black Panther có dám làm vậy không.

Black Panther không dám, nên anh ta thu tay: Anh thật hèn hạ.

Black Panther chưa bao giờ thấy người nào không biết xấu hổ như vậy.

Đỗ Lan cười lạnh: Hèn hạ vốn là giấy thông hành của tôi, bia mộ của Captain America mới là cao thượng.

Anh đừng có coi thường phản diện của đất nước này nhé.

Kẻ đã gây hỗn loạn cho đất nước này, Black Panther chưa bao giờ coi thường.

Chỉ là lần này nếu không hạ gục Đỗ Lan, sau này anh ta không biết bao giờ mới có cơ hội.

Chỉ có thể cẩn thận bia mộ Captain America khi bắt giữ, nghĩ rồi, Black Panther nhanh nhẹn ra đòn.

Tuy nhiên Black Panther lại một lần nữa hụt, Đỗ Lan đã biến mất.

Hôm nay thích hợp để chôn cất, không thích hợp để đánh nhau, nếu muốn đánh nhau sau này sẽ có cơ hội, tạm biệt.

Đỗ Lan nói xong liền biến mất hoàn toàn.

Black Panther nhìn nghĩa địa đã trở lại yên tĩnh, thầm nghĩ đối thủ quả nhiên không hề đơn giản, trận săn đuổi này càng trở nên thú vị hơn.

Gió cuốn lên một tờ báo cũ nát, cùng với mấy chiếc lá bay qua đường phố, không khí hoang tàn bao trùm toàn bộ thành phố.

Thủ đô đã như vậy, các thành phố khác càng thảm hại hơn.

Đỗ Lan không làm mọi người thất vọng, hắn đã giành được quyền điều tra vụ ám sát Captain America, sau đó như một cơn gió lốc càn quét và thanh trừng những đối tượng có thể đe dọa Hội Mặt Nạ trong các cơ quan, khống chế toàn bộ họ, trong đó có cả Giám đốc Nick Fury, người từng là sĩ quan của Captain America.

Black Widow tuy biết trước kế hoạch của Đỗ Lan, nhưng cô ấy thực sự không ngờ Đỗ Lan lại làm thật, chế độ và luật pháp của đất nước này gần như bị Đỗ Lan chà đạp như giấy trắng.

Black Widow trong lòng sốt ruột, nhưng chỉ có thể kiên nhẫn tiếp tục nằm vùng.

Nhưng Black Widow cũng biết thời gian dành cho họ không còn nhiều, nếu Hội Mặt Nạ thực sự thanh trừng tất cả kẻ thù đe dọa họ, thì sẽ không còn ai có thể đối kháng với Hội Mặt Nạ nữa.

Mỗi giây, đều có một thế lực chống đối Hội Mặt Nạ sụp đổ.

Hiện tại Black Widow chỉ có thể hy vọng Tony có thể nhanh chóng vực dậy, nếu không Hội Mặt Nạ sẽ thực sự kiểm soát đất nước này.

Đỗ Lan gạch một cái tên trong danh sách, Phó Bộ trưởng Bộ Tư pháp phụ trách quyền lợi người đột biến, ông ta cũng bị liên lụy vào vụ ám sát Captain America, trở thành nạn nhân mới nhất: Như vậy, người đột biến cũng sẽ không im lặng nữa, kẻ thù của chúng ta lại thêm một, đáng mừng đáng lo.

Trong cuộc họp nội bộ lần thứ nhất, Black Widow vẫn không phát biểu, sau mấy cuộc họp cô ấy đại khái cũng hiểu Đỗ Lan không tham tiền, không mê quyền lực, hắn muốn chính là hỗn loạn, những gì hắn làm chính là để gợi lên tất cả những cảm xúc tiêu cực của mọi người, dùng mặt tối của mỗi người để đánh bại mọi người.

Loại phản diện thoát ly chủ yếu bằng vũ lực mà tiến hành chiến tranh tâm lý này, quả thật khiến người ta rợn người, đặc biệt là loại phản diện có năng lực rất bí ẩn như Đỗ Lan.

Tuy nhiên Black Widow nằm vùng cũng không phải không có thu hoạch, cô ấy phát hiện Đỗ Lan dường như có liên quan đến Đá Vô Cực, cô ấy đã thấy thiết bị mới nhất của Đỗ Lan, xúc tu sáu móng, mỗi xúc tu đều có một rãnh lõm, rõ ràng là để khảm Đá Vô Cực.

Nếu năng lực của Đỗ Lan thực sự đều đến từ Đá Vô Cực, thì có lẽ có thể tìm ra cách đánh bại Đỗ Lan.

Mục tiêu tiếp theo của chúng ta chính là Tony, e rằng lúc này Tony cũng đã phát hiện kẻ ám sát Captain America là Natasha rồi, nhưng đừng lo lắng, một khi cô đã gia nhập Hội Mặt Nạ, thì chúng ta sẽ không để cô bị Tony bắt giữ quy án.

Đỗ Lan tỏ vẻ tuy hắn không có tiền bằng Tony, nhưng hắn có những thứ mà có tiền cũng không mua được.

Natasha không nói gì, cô ấy chỉ nhìn Đỗ Lan, quan sát biểu cảm vi tế của đối phương, trong sự đắc ý còn có một tia suy tư, xem ra Đỗ Lan lại có âm mưu gì đó.

Mỗi lần Đỗ Lan ra tay, luôn khuấy động một trận phong ba bão táp, lợi dụng điểm yếu của nhân tính để dẫn dắt người tốt sa vào bóng tối chính là chiêu trò sở trường của Đỗ Lan.

Không biết Đỗ Lan lần này lại muốn làm gì, trong lòng Black Widow tràn đầy bất an.

Đỗ Lan nói với Vạn Khoa: Khiên của Captain America còn giữ không.

Trừ việc đục một miếng để chế tạo đạn ra, phần thân khiên vẫn còn nguyên vẹn.

Vạn Khoa quay người vào phòng mình lấy khiên ra, quả nhiên mép khiên có một vết lõm nhỏ, giống như bị cắn một miếng pizza.

Mọi người đều nhìn Đỗ Lan, dường như đang hỏi Đỗ Lan có phải lại có ý tưởng xấu xa nào không.

Đỗ Lan nói: Tony có năng lượng khổng lồ trong cả ba giới chính phủ và quân đội, muốn đối phó với Tony không dễ.

Tuy nhiên tôi đã liên hệ với tổng tài tập đoàn Osborn, ông ta sẽ liên kết với nhiều đối thủ cạnh tranh của công ty Stark để giúp chúng ta cùng đối phó với Tony Stark.

Nhưng chỉ tấn công trên thương trường thôi thì chưa đủ, Tony đã là một siêu anh hùng, chúng ta phải làm cho tình hình càng thêm hỗn loạn, khiến anh ta bận rộn.

Đến lúc đó tôi muốn anh ta không những không có tinh lực bắt giữ Natasha, mà còn không có tinh lực bảo vệ doanh nghiệp của mình.

Black Widow hít một hơi lạnh, Đỗ Lan đây là thật sự muốn tiêu diệt Tony sao.

Chẳng lẽ là vì Tony không hoàn toàn quy phục Hội Mặt Nạ, nên muốn trả thù lại.

Nhưng kiểu trả thù này cũng quá tàn khốc rồi, Black Widow không nghi ngờ năng lực của Đỗ Lan, nên cô ấy đã thấy cảnh Tony phá sản trắng tay rồi.

Đối với một phú nhị đại và một siêu doanh nhân mà nói, kết quả này cũng quá tàn khốc.

Tony không có tiền, đồng nghĩa với việc mất đi siêu năng lực.

Nhưng Black Widow không hiểu những chuyện này có liên quan gì đến khiên của Captain America.

Có liên quan rất lớn, vì Đỗ Lan muốn châm ngòi cuộc chiến giành khiên, muốn những người không từ bỏ hy vọng theo đuổi ánh sáng cuối cùng.

Chỉ cần tung tin nói ai có được khiên thì người đó là người kế thừa Captain America, thì sẽ có rất nhiều người đổ xô đến, đến lúc đó khó tránh khỏi việc ai cũng không phục ai mà bùng nổ chiến đấu.

Còn Tony là bạn của Captain America, e rằng cũng sẽ không thờ ơ với di vật của Captain America, anh ta chỉ cần tham gia vào đó, mọi chuyện sẽ trở nên càng hỗn loạn.

Nghĩ đến đây, Đỗ Lan không nhịn được cười gian xảo.

Trừ Black Widow ra, các thành viên khác của Hội Mặt Nạ đều thấy chuyện này là bình thường, họ đã quen với vẻ mặt không biết xấu hổ của Đỗ Lan.

Đỗ Lan đắc ý xong liền kể hết kế hoạch của mình, mọi người nghe xong đều khen hay, họ biết trong bụng Đỗ Lan toàn là nước bẩn.

Nhưng họ vốn là người xấu, nước bẩn càng nhiều càng tốt.

Để châm ngòi cuộc chiến giành khiên, chúng ta có thể chủ động gửi lời mời đến một số người, tôi tin rằng Captain America đã trở thành một cột mốc của thời đại có đủ sức hiệu triệu, họ đều muốn kế thừa ý chí của Captain America, muốn có được khiên.

Black Widow nghe xong, chỉ biết thở dài, thật không biết nhân loại đã tạo ra nghiệt gì mà lại xuất hiện kẻ như Đỗ Lan này.

Đất nước này đã loạn đến mức này, Đỗ Lan lại còn sợ thiên hạ không loạn, cái quái gì vậy.

Ngay khi Black Widow nghĩ như vậy, trong đầu cô ấy đột nhiên xuất hiện một giọng trẻ con trong trẻo, dường như có một cô bé đang thì thầm bên tai cô ấy.

Tuy kinh ngạc, nhưng đang ở trong doanh trại địch, Black Widow đã học được cách kiểm soát biểu cảm, như vậy mới không bại lộ thân phận thật của mình.

Cứu con, cứu con Cô bé đó đang kêu gọi Black Widow giúp đỡ.

Đợi đến khi cuộc họp kết thúc, Black Widow mới bắt đầu liên lạc với giọng nói trong đầu.

Vừa tiếp xúc mới biết thì ra giọng nói này là năng lượng vũ trụ bị Đỗ Lan phong ấn, nó rất khó khăn mới tìm được một người không trung thành với Đỗ Lan, nên chỉ có thể cầu Black Widow giúp đỡ.

Black Widow bán tín bán nghi, không thể loại trừ khả năng giọng nói này là do Đỗ Lan thử cô ấy.

Lúc này cô ấy đang ở trung tâm doanh trại địch, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm tính mạng, không thể không cẩn thận.

Vì vậy Black Widow không lập tức bại lộ mình, mà trung thực biểu diễn một kẻ xấu, phớt lờ lời cầu cứu của giọng nói đó.

Đỗ Lan tỏ vẻ Black Widow không hổ là đặc vụ chuyên nghiệp, quả thật là đi trên băng mỏng, ngay cả sức mạnh tự đến cửa cũng không muốn.

Sức mạnh của Liên minh Avengers quá yếu, lúc này đã bị Hội Mặt Nạ áp chế, như vậy thì không có ý nghĩa, nên Đỗ Lan quyết định chuyển giao Lực lượng Phượng Hoàng cho Natasha sử dụng, để tăng cường sức mạnh của cô ấy.

Đáng tiếc Natasha quá cẩn thận, xem ra vẫn phải chủ động hơn nữa, để chiếc nhẫn bay đến trước mặt cô ấy mới được.

Chương 1398

Tuy nhiên Natasha có được chiếc nhẫn cũng không dám dùng mà chỉ giấu đi, cô ấy vẫn nghi ngờ tất cả những điều này là do Đỗ Lan thử cô ấy.

Đỗ Lan là một tên luôn hành động ngoài dự đoán, tuy mình đã ám sát để nộp công lao đầu tiên, nhưng Black Widow không chắc Đỗ Lan đã hoàn toàn tin tưởng cô ấy chưa.

Một bên khác, Tony cuối cùng cũng từ các góc độ tìm thấy Black Widow, xác định Black Widow là người đã nổ súng, hai tay nắm chặt, nghiến răng ken két, lúc này trong lòng anh ta tràn đầy phẫn nộ.

Ngay cả mối thù cha mẹ anh ta cũng không sâu đậm như vậy, sự phản bội của Black Widow quả thật như đâm một con dao vào tim Tony.

Lập tức khởi động hệ thống nhận diện khuôn mặt, đồng thời tiến hành giám sát toàn diện Hội Mặt Nạ, Tony tin chắc tất cả những điều này có liên quan đến Đỗ Lan, Natasha rất có thể đang dưới sự bảo vệ của Đỗ Lan.

Lúc này Tony mới phát hiện trong thời gian ngắn ngủi, Hội Mặt Nạ đã lợi dụng quyền điều tra vụ ám sát để tạo ra vô số vụ án oan sai, loại bỏ những người chính nghĩa trong chính phủ.

Tony phát hiện mình lại đã bị bao vây rồi, vẫn là bốn phía tám phương đều là kẻ thù.

Ngay lúc này, khiên của Captain America đột nhiên xuất hiện, điều này càng khiến Tony tin chắc tất cả những điều này có liên quan đến Đỗ Lan.

Anh ta cũng cuối cùng nhận ra kẻ thù lớn nhất của đất nước này chính là Hội Mặt Nạ, chỉ là Tony phát hiện Hội Mặt Nạ không biết từ lúc nào đã trưởng thành đến mức một tay che trời, muốn lật đổ Hội Mặt Nạ thì quá khó khăn.

Tony hiện tại chỉ nghĩ đến việc lấy lại khiên của Captain America trước, sau đó dốc toàn lực đối phó với Hội Mặt Nạ, anh ta sẽ bất chấp mọi giá.

Trước đây họ quá xem nhẹ Diện Cụ Hội, giờ thì phát hiện Diện Cụ Hội đã mạnh đến mức khó mà lay chuyển được.

Cục trưởng Ni Khắc biết bây giờ họ phải tích trữ sức mạnh, đoàn kết tất cả bạn bè có thể đoàn kết mới có thể đánh bại Diện Cụ Hội.

Đây là thời kỳ thấp điểm của Biệt Đội Phục Thù, không có Thần Sấm, không có Hulk, Vision và Scarlet Witch tuy được bổ sung sức mạnh, nhưng Vision vì tôn trọng sinh mạng nên hiếm khi dốc toàn lực, còn sức mạnh của Scarlet Witch lại không ổn định.

Đối mặt với đội hình của Diện Cụ Hội, Biệt Đội Phục Thù lúc này chỉ có thể ẩn mình.

Chỉ là cục trưởng đang lo lắng, vì Đội Trưởng Mỹ đã chết, Tony Stark lại ẩn mình, Diện Cụ Hội có lẽ sẽ sớm tiêu diệt thêm nhiều thành viên Biệt Đội Phục Thù, đến lúc đó căn bản không còn ai là đối thủ của chúng nữa.

Hill, hiện tại có bao nhiêu người đang tìm khiên của Đội Trưởng Mỹ.

Cục trưởng Ni Khắc hỏi trợ lý của mình.

Rất nhiều, giáo viên và học sinh Học viện Dị nhân hầu như đều tham gia, còn có những người siêu năng lực đến từ các quốc gia khác, họ đều cảm thấy mình có tư cách giành được khiên của Đội Trưởng

Mỹ, tình hình sẽ sớm mất kiểm soát thôi.

Hill không lạc quan.

Đây là một âm mưu khác của Diện Cụ Hội, chúng muốn làm cho cục diện thêm hỗn loạn, chúng nhất định có mục đích khác.

Đã giao đấu với Đỗ Lan nhiều lần như vậy, Cục trưởng Ni Khắc cũng dần hiểu rõ mánh khóe của Đỗ Lan: Hãy liệt kê danh sách những người gần đây bị Diện Cụ Hội nhắm đến.

Mặc dù Cục trưởng Ni Khắc cũng bị nhắm đến, nhưng hắn có tới ba hang thỏ tinh khôn, có không ít căn cứ, để tránh tai mắt của Diện Cụ Hội, hắn hiện đang ẩn mình trong căn cứ bí mật, âm thầm điều tra Diện Cụ Hội.

Lúc này, mọi người đều rất căng thẳng, vì trước đây họ đã xem nhẹ Diện Cụ Hội.

Khi Diện Cụ Hội bắt đầu tẩy trắng, ủng hộ Đạo luật Sokovia, mọi người vẫn nghĩ Diện Cụ Hội sẽ không gây ra sóng gió lớn gì.

Vì mọi người cho rằng trước đây Diện Cụ Hội nguy hiểm là do chúng không tuân thủ pháp luật, một khi chúng được tẩy trắng và bị xiềng xích pháp luật trói buộc, thì Diện Cụ Hội cũng chỉ là một con chó của chính khách, căn bản sẽ không có nguy hiểm.

Thế nhưng không ngờ Diện Cụ Hội chơi chính trị cũng là một tay lão luyện, chúng trước tiên cùng các chính khách và nhà tư bản tấn công thế lực của Đội Trưởng Mỹ, sau đó lại lợi dụng cái chết của Đội Trưởng Mỹ để thanh trừng chính khách, giành được nhiều quyền lực hơn.

Lật tay thành mây, úp tay thành mưa, một loạt hành vi của Diện Cụ Hội đều cho thấy chúng không chỉ là những tay vi phạm pháp luật nhỏ, mà còn là những binh lính tiên phong trong chính trị.

Cục trưởng Ni Khắc nỗ lực tìm kiếm mọi manh mối, hy vọng có thể ngăn chặn Diện Cụ Hội.

Nhưng hắn biết Diện Cụ Hội giờ đây có thể nói là ăn cả hai phe đen trắng, muốn đánh bại chúng thì chỉ ngăn chặn âm mưu là không đủ, còn phải vượt qua Diện Cụ Hội về mặt võ lực nữa.

Hai điểm này đều rất khó thực hiện, đúng lúc này Cục trưởng Ni Khắc gặp một người, một người đầu trọc.

Ngươi có thể gọi ta là Cổ Nhất Pháp Sư.

Người đầu trọc tự giới thiệu như vậy, căn cứ bí mật của Cục trưởng Ni Khắc là tuyệt đối an toàn và kín đáo, thế mà Cổ Nhất Pháp Sư lại đột nhiên xuất hiện khiến Cục trưởng Ni Khắc rất kinh ngạc.

Pháp sư, chẳng lẽ ngươi là một pháp sư sao.

Cục trưởng Ni Khắc rất tò mò.

Ngươi cũng có thể hiểu như vậy, thế giới này có đủ loại xưng hô cho chúng ta, xưng hô chỉ là một biệt danh, vốn dĩ không có ý nghĩa.

Ta sở dĩ là ta, không phải vì ta tên gì, mà là vì ta chính là ta.

Cổ Nhất Pháp Sư đúng là một triết gia, thân mặc trường bào tu sĩ.

Ta đến để giúp các ngươi.

Cổ Nhất Pháp Sư nói: Quyết định này rất khó khăn, nhưng ta nghĩ lần này chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn.

Cục trưởng Ni Khắc tỏ vẻ: Ngài có thể nói tiếng người được không, có thể giao tiếp đàng hoàng được không.

Thật ra, Cổ Nhất Pháp Sư thực sự rất khó khăn mới quyết định ra tay, cần biết rằng những pháp sư như họ không thể can thiệp vào các vấn đề của Địa Cầu, trách nhiệm của họ là bảo vệ Địa Cầu khỏi những tổn hại đến từ thế giới ma pháp.

So với khoa học kỹ thuật, thời đại phát triển của pháp thuật còn vượt xa tưởng tượng của ngươi, Cục trưởng Ni Khắc.

Cổ Nhất Pháp Sư muốn tiến hành một buổi phổ cập khoa học ma pháp: Kẻ địch từ phía ma pháp đã phát hiện ra nhân loại chúng ta sớm hơn cả kẻ địch ngoài không gian.

Từ xa xưa, chúng ta chưa bao giờ cắt đứt quan hệ với phía ma pháp, để bảo vệ thế giới không bị ác ma tà ác xâm nhập, chúng ta các pháp sư đã thiết lập một hàng rào pháp thuật bao phủ toàn thế giới.

Ba tòa tháp pháp sư duy trì hàng rào ma pháp hiện vẫn ngày đêm hoạt động, và được các pháp sư chúng ta bảo vệ.

Cục trưởng Ni Khắc tỏ vẻ không theo kịp nhịp điệu, hắn chính là cục trưởng của S.

H.

I.

D bảo vệ thế giới mà, sao lại cảm thấy trong lúc hắn bảo vệ thế giới, đồng thời cũng có một tổ chức khác đang bảo vệ S.

H.

I.

D, điều này giống như bát cơm của mình bị cướp mất vậy.

Cướp diễn đàn à.

Thế nhưng lời của Cổ Nhất Pháp Sư cũng chứng minh rằng ma pháp mà nhân loại Địa Cầu hiện đại nắm giữ thực ra lợi hại hơn khoa học kỹ thuật rất nhiều.

Đến nay, chỉ có Đỗ Lan trước đây từng đề xuất xây dựng hệ thống phòng thủ tên lửa toàn cầu để phòng ngự sự xâm nhập của người ngoài hành tinh từ không gian, nhưng các pháp sư đã thiết lập phòng ngự ma pháp toàn cầu từ hàng trăm năm trước, nhanh hơn khoa học kỹ thuật hàng trăm năm.

Hơn nữa, lịch sử ác ma xâm nhập Địa Cầu cũng lâu đời hơn người ngoài hành tinh xâm nhập Địa Cầu, bắt đầu từ mấy ngàn năm trước chưa từng ngừng lại, vì vậy các pháp sư có thể không ngừng giao lưu với các sinh vật ma pháp ngoại lai, thậm chí có thể đã xảy ra sự bùng nổ kỹ thuật.

Hiện tại các nhà khoa học có thể thông qua khoa học kỹ thuật ngoài hành tinh để thực hiện bước nhảy vọt về kỹ thuật của nhân loại, vậy thì các pháp sư cũng có thể thông qua nghiên cứu các sinh vật ma pháp ngoại lai mà thu được pháp thuật mạnh mẽ hơn.

Không sai, pháp sư chính là phiên bản S.

H.

I.

D thời cổ đại.

Lần này các pháp sư ra tay, chủ yếu là vì họ phát hiện trước đây Đỗ Lan đã di chuyển Địa Cầu, đây là hành vi cực kỳ nguy hiểm.

Lần đó Đỗ Lan mượn sức mạnh thiên địa để rút Phượng Hoàng Chi Lực, ngay khoảnh khắc đó các pháp sư cũng thu được pháp lực chưa từng có, chỉ là lúc đó họ không hề biết gì về Đỗ Lan.

Sau đó thông qua nhiều lần tính toán tìm kiếm, họ mới phát hiện việc Địa Cầu di chuyển có liên quan đến Đỗ Lan, mà Đỗ Lan là một tên cuồng đồ hung ác tột độ, để ngăn chặn Đỗ Lan một lần nữa đẩy Địa Cầu vào nguy hiểm, các pháp sư quyết định ra tay.

Cổ Nhất Pháp Sư mời S.

H.

I.

D cùng ra tay.

Cục trưởng Ni Khắc tự nhiên đồng ý, vì hiện tại hắn đang lo không có người giúp đỡ, số lượng pháp sư không ít, sức chiến đấu cũng cao, đơn giản là đối tác hợp tác tốt nhất.

Cổ Nhất Pháp Sư còn mang đến thêm nhiều tin tức: Trong Diện Cụ Hội vẫn còn người mang lòng hướng thiện, cô ấy có thể cung cấp thêm thông tin cho chúng ta.

Tôi nghĩ cô ấy có thể nói cho chúng ta biết Diện Cụ Hội rốt cuộc muốn làm gì.

Chỉ thấy Cổ Nhất Pháp Sư dùng hai ngón tay vẽ một vòng tròn lớn bằng chiếc gương trước mặt, Cục trưởng Ni Khắc liền thấy khuôn mặt Natasha xuất hiện đối diện.

Cục trưởng còn tưởng Natasha đã chết rồi chứ, không ngờ cô ấy lại ở trong Diện Cụ Hội.

Natasha cũng không ngờ lại gặp được cục trưởng thông qua vòng lửa đột ngột xuất hiện, trước đây cô vẫn luôn lo lắng không thể gửi tình báo ra ngoài, nhưng giờ thì không cần lo nữa.

Diện Cụ Hội muốn đối phó Tony Stark, hơn nữa còn lôi kéo một đám lớn nhà tư bản xấu xa, chúng sẽ công kích tập đoàn Tony Stark trên nhiều phương diện.

Ni Khắc nghĩ thầm may mà tình báo đến kịp thời, nếu không e rằng Tony Stark một mình không thể chống đỡ nổi đợt công kích của Diện Cụ Hội.

Chúng ta phải hành động ngay lập tức, phải đánh bại Diện Cụ Hội.

Cục trưởng Ni Khắc nghiêm túc tuyên bố trước tất cả các đặc vụ đã tập hợp: Sử dụng đạn thật, chuẩn bị xuất phát.

Sử dụng đạn thật có nghĩa là lần này họ có thể tiêu diệt Diện Cụ Hội rồi.

Biệt Đội Phục Thù cũng đã vào vị trí, lần này có các đại pháp sư giúp đỡ, họ đã có được sự tiện lợi của phép dịch chuyển tức thời, sẽ có thể điều động binh lực nhanh chóng hơn.

Còn vị trí cụ thể của các thành viên Diện Cụ Hội do Black Widow cung cấp, để không cho Diện Cụ Hội có kẻ nào thoát lưới, Black Widow đã liều mạng, lén lút cài thiết bị theo dõi ma pháp do các đại pháp sư cung cấp cho mỗi người.

Xuất phát.

Một hàng pháp sư như làm động tác thể dục phát sóng, mở ra một hàng cổng dịch chuyển, Biệt Đội Phục Thù và các đặc vụ phối hợp nhảy vào cổng dịch chuyển rồi bắt đầu bao vây kẻ địch.

Ultron đang sạc điện, hắn rất nhanh sẽ đi tiếp nhận toàn bộ công nghệ của Stark, nghĩ đến mà có chút kích động.

Thế nhưng hắn rất nhanh phát hiện xung quanh xuất hiện không ít điểm sáng sinh mệnh, xem ra có người mang ý đồ xấu đến.

Vút vút.

Ngay lúc Ultron chuẩn bị ra tay, hắn lại phát hiện trên hai cổ tay mình bỗng xuất hiện những chiếc vòng trong suốt với hoa văn phức tạp khóa chặt cơ thể hắn, những chiếc vòng đó cứ như thể là một cái nút cố định trong không gian, dù lực đẩy lớn nhất cũng khó mà lay chuyển.

Bắn đi.

Đạn hợp kim Adamantium tuôn ra như mưa, Hawkeye cũng không chịu thua kém giương cung bắn tên.

Chương 1399

Lần này họ chuẩn bị đầy đủ, sử dụng một lượng lớn vũ khí công nghệ cao.

Cộng thêm việc các pháp sư thần bí khó lường ra tay, khiến S.

H.

I.

D có lợi thế rất lớn.

Ultron không thể nhúc nhích, chỉ có thể chịu đựng những viên đạn hợp kim Adamantium bắn rào rào vào người, tạo ra vô số lỗ đạn dày đặc trên lớp vỏ cơ khí đen kịt của Ultron.

Cứ như thể bị ăn mòn, tay chân Ultron đều rụng rời, kim loại và tia lửa cùng bắn tung tóe.

Ultron thấy cơ thể này của mình sắp bị tiêu diệt, đôi mắt đỏ như máu lóe lên chuẩn bị thoát đi.

Ngay lúc này, Vision vốn vẫn luôn chờ thời cơ cũng cuối cùng ra tay, tay hắn xuyên qua cơ thể Ultron, phá hủy thẻ mạng không dây của Ultron, sau đó viên Đá Vô Cực Linh Hồn trên trán bắn ra một luồng sáng phá hủy hoàn toàn cơ thể Ultron.

Hawkeye biết trận đầu đã thắng lợi: Đây là Hawkeye, Ultron đã bị tiêu diệt.

Sắc mặt Cục trưởng Ni Khắc lại không hề dịu xuống, vì ánh mắt hắn nhìn về phía một tín hiệu khác.

Vanko, Ngải Lâm đều đã bị đánh bại, pháp sư không chỉ có thể khống chế mà sức chiến đấu cũng không yếu, vũ khí được gia trì năng lượng ma pháp có thể dễ dàng xuyên thủng giáp tê giác của Vanko.

Hơn nữa pháp sư lại giỏi không gian gấp khúc, Ngải Lâm căn bản không thể bay lên, trên mặt đất Ngải Lâm không phát huy được sức chiến đấu, bị đặc vụ đánh trọng thương tứ chi.

Đã có ba nơi thắng lợi rồi, nhưng đối thủ nguy hiểm nhất vẫn chưa kết thúc, đó là Cổ Nhất Pháp Sư đích thân đối phó với Baron Mordo, còn có chị em Scarlet Witch và Quicksilver đối phó Angela, đương nhiên còn có Đỗ Lan.

Vision lập tức đi chi viện Scarlet Witch, Hawkeye đợi lệnh tại chỗ.

Vision một lần nữa thông qua cổng dịch chuyển của pháp sư đến chiến trường của Angela, lúc này các pháp sư đã rất nỗ lực hạn chế Angela, nhưng bản thân Angela là thần, khả năng kháng ma pháp cực kỳ cao, pháp thuật của pháp sư khóa chặt tứ chi Angela, nhưng chỉ có thể làm chậm tốc độ của Angela.

Scarlet Witch và Quicksilver nhất thời không thể hạ gục cô ta, may mà Vision kịp thời chi viện.

Vision, với mỗi tế bào đều được bao bọc bởi Vibranium, một quyền đánh vào lưng Angela, sau đó sức mạnh của Đá Vô Cực Linh Hồn kết hợp với cảm ứng tâm linh của Scarlet Witch toàn lực tấn công não bộ Angela.

Ngay cả phòng ngự não bộ của thần cũng không lợi hại bằng phòng ngự cơ thể, dưới sự hợp kích của hai sức mạnh tâm linh, Angela đã rơi vào trạng thái ngủ sâu.

Sau khi Ni Khắc nhận được tin Angela bị đánh bại, hắn thở phào một hơi dài, một trong những lực lượng chiến đấu lớn của Diện Cụ Hội đã bị tiêu diệt, thật quá khích lệ lòng người.

Đương nhiên hắn phải cảm ơn đội ngũ pháp sư do Cổ Nhất Pháp

Sư dẫn đến, đám tu sĩ hóa trang thành hòa thượng này, mỗi người đều có pháp lực rất mạnh, hơn nữa còn thành thạo cách chiến đấu.

Đặc biệt là ma pháp không gian của pháp sư càng thần quỷ khó lường, đảo lộn âm dương, có thể khiến kẻ địch quay cuồng mất phương hướng.

Ngay cả trọng lực cũng có thể bị ma pháp bẻ cong, từ thẳng đứng biến thành nằm ngang, tóm lại là rất lợi hại.

Không có pháp sư giúp đỡ, Cục trưởng Ni Khắc căn bản không thể đối phó nổi Diện Cụ Hội.

Đương nhiên cũng không thể thiếu sự chi viện tình báo của Black Widow, nếu không phải cô ấy đã liều mạng thâm nhập vào nội bộ Diện Cụ Hội, Cục trưởng Ni Khắc cũng không thể nắm bắt được thông tin động thái đầu tiên của Diện Cụ Hội, cũng sẽ không biết Diện Cụ Hội sẽ phân binh khi tấn công tập đoàn Tony Stark, điều này đã tạo cơ hội cho Cục trưởng Ni Khắc đánh phá từng điểm.

Cuộc đối đầu giữa Cổ Nhất Pháp Sư và Baron Mordo là hoa lệ nhất, đây là trận đơn đấu duy nhất.

Vũ khí của Cổ Nhất Pháp Sư là hai cây quạt xếp được phù phép, khi đóng mở có thể giải phóng ma lực không thua gì Thập Giới.

Hơn nữa Cổ Nhất Pháp Sư còn là một pháp sư thâm niên hơn cả Baron Mordo, tuổi thọ dài lâu khiến cô ấy hiểu rõ bản chất của ma pháp, đáng sợ hơn là pháp sư còn là một người đầu trọc, đơn giản là mạnh đến tuyệt đỉnh.

Baron Mordo dựa vào Thập Giới có chút lực bất tòng tâm.

Mỗi chiêu mỗi thức của Cổ Nhất Pháp Sư đều tinh xảo, cử chỉ, dáng đi đều đầy khí phách, song quạt bay lượn hiển lộ hết vẻ phong hoa.

Trong không gian gấp khúc, Baron Mordo ôm hận bại trận.

Vanko, Ngải Lâm, Baron Mordo, Angela, Ultron liên tiếp bại trận, thế lực chính của Diện Cụ Hội đã tan rã, cuối cùng chỉ còn lại một mình Đỗ Lan.

Lúc này Đỗ Lan đang ở Phố Wall cùng Osborn xem thị trường chứng khoán, lần này Osborn đã dốc toàn bộ gia sản vào đó, đặt tất cả lên Diện Cụ Hội.

Vì sao tập đoàn Stark không có chút động tĩnh nào, không phải đã nói là sẽ thông qua phá hoại và đe dọa để giảm giá cổ phiếu sao.

Osborn đã tin vào kế hoạch của Đỗ Lan mới mạo hiểm như vậy, trong kế hoạch của Đỗ Lan là bắt cóc đe dọa mấy cổ đông của Stark để họ bán tháo cổ phiếu với giá thấp.

Thế nhưng mọi thứ đã bắt đầu, sự sắp xếp của Đỗ Lan lại không thấy có hiệu quả, điều này khiến Osborn đứng ngồi không yên, quỹ của họ có hạn mà.

Đỗ Lan tỏ vẻ hắn muốn gọi điện thoại, nhưng ngay lúc hắn đứng dậy, trong phòng xuất hiện vài vầng sáng, một lượng lớn đặc vụ xông vào, bao vây Osborn và Đỗ Lan.

Không nói lời thừa, họng súng đen ngòm tất cả đều chĩa vào hai người.

Osborn rất hợp tác giơ hai tay lên đầu hàng, tất cả mọi người đều căng thẳng nhìn Đỗ Lan, nếu Đỗ Lan không giơ tay thì họ sẽ nổ súng.

Xem ra các ngươi đã tìm được viện trợ hùng mạnh rồi.

Đỗ Lan nhìn các pháp sư nói, sau đó hắn cũng không phản kháng, đưa tay ra phía trước ra hiệu cứ đến đi, còng tay hắn đi.

Dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên hắn bị còng.

Cạch, sau khi bị còng tay, không cần thẩm vấn, Đỗ Lan lập tức bị giam vào nhà tù biệt giam nghiêm ngặt nhất của S.

H.

I.

D, một nhà tù di động nằm trên tàu sân bay.

Lần này sẽ không bao giờ để Đỗ Lan vượt ngục nữa.

Các pháp sư hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn hảo, Cổ Nhất Pháp Sư vẫn bình thản, vì so với những kẻ phản diện cấp độ đại ma đầu muốn nuốt chửng thời không Địa Cầu như Thời Không Thôn Phệ Giả hay Hắc Ám Lãnh Chúa, Diện Cụ Hội chỉ là trò trẻ con ở cái nơi nhỏ bé là Địa Cầu này, căn bản không đáng để làm quá lên.

Hoàn thành công việc, Cổ Nhất Pháp Sư dẫn đội quân pháp sư trở về Thánh Sơn.

Còn Cục trưởng Ni Khắc và các quan chức chính phủ các cấp đang ra sức dẹp loạn, chuẩn bị tẩy sạch những ảnh hưởng xấu mà Diện Cụ Hội gây ra, họ muốn chứng minh rằng mặc dù Đội Trưởng Mỹ đã chết, nhưng nước Mỹ vẫn còn giấc mơ, giấc mơ Mỹ sẽ không kết thúc.

Chấn chỉnh trị an, tái thiết lập S.

H.

I.

D, đồng thời bãi bỏ Đạo luật Sokovia.

Đạo luật này không phải là con đường tẩy trắng cho kẻ xấu, không thể vì chính phủ muốn nắm giữ sức mạnh siêu năng lực mà thu nạp kẻ xấu, Diện Cụ Hội chính là thông qua đạo luật này để tẩy trắng và đoạt lấy một lượng lớn quyền lực, loại chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra lần thứ hai.

Một loạt hành vi được thực hiện, những ảnh hưởng còn sót lại của Diện Cụ Hội cũng đã gần như được loại bỏ.

Trật tự xã hội đã được khôi phục, một lượng lớn tội phạm vi phạm pháp luật và gây rối loạn đã bị bắt giữ, bất kể là tội phạm đường phố hay những ông trùm tài chính lợi dụng lúc khó khăn của đất nước đều không bị bỏ qua.

Tổng thống Mỹ một lần nữa phát biểu, quét sạch ô uế, trả lại sự trong sạch cho quốc gia.

Các thành viên của Diện Cụ Hội bị giam riêng biệt tại các nhà tù lớn có phòng ngự nghiêm ngặt nhất toàn nước Mỹ, Đỗ Lan càng bị giam trong nhà tù di động, muốn vượt ngục căn bản là không thể.

Đương nhiên, khi mọi người đều cảm thấy ngày tháng khổ tận cam lai, Natasha lại không xuất hiện trong danh sách công lao, cô ấy đã giết Đội Trưởng Mỹ, đây là một sự thật không thể phủ nhận.

Hơn nữa, cô ấy không thể chấp nhận một phiên tòa oan uổng cũng không muốn giải thích về âm mưu giữa cô và Đội Trưởng Mỹ, vì vậy chọn cách ẩn danh là tốt nhất, từ nay về sau sẽ không còn đặc vụ Black Widow nữa.

Nước Mỹ đã trong sạch rồi, thế nhưng Asgard lại gặp rắc rối, vì chị gái của Thor và Loki sắp trở về, vị đại tướng đứng đầu dưới quyền Odin này trở về để giành lại vương vị của mình.

Hela, Nữ Thần Chết, đã lập nên chiến công hiển hách cho Asgard nhưng cuối cùng lại công cao chấn chủ, hơn nữa còn là người phụ nữ có dã tâm nhúng tay vào vương quyền Asgard, thống soái đội quân tử vong.

Hela vẫn luôn bị Odin phong ấn, nhưng Odin sau khi vợ chết cũng tự biết ngày tháng không còn nhiều, Ragnarok sắp đến.

Vì vậy Odin một mình chạy đến Địa Cầu chuẩn bị đón nhận cái chết.

Thế nhưng sau khi Odin suy yếu, Hela đã khôi phục tự do, cô ta hiện giờ muốn lấy lại những thứ thuộc về mình.

Bốn người con của Odin: Hela, Thor, Loki, Angela.

Đến bây giờ xem ra thực sự không có ai yên lòng.

Rời khỏi Địa Cầu, Thor theo những gì mình nhìn thấy trong ảo ảnh, một lòng muốn ngăn chặn Ragnarok, vì vậy một mình đi săn lùng Surtur từng xuất hiện trong ảo ảnh.

Sau khi giết Surtur, Thor tưởng mình đã ngăn chặn được Ragnarok, thế nhưng không ngờ khi quay về Asgard lại phát hiện Odin trên ngai vàng lại là Loki hóa thành.

Trước đó Loki căn bản không bị yêu tinh bóng tối giết chết, hắn chỉ là giả chết, sau này khi Odin rời Asgard hắn liền mạo danh, khiến Asgard trở nên hỗn loạn.

Người khổng lồ băng, yêu tinh bóng tối, sau đó là thiên sứ, ba lần xâm nhập đã gây ra tổn thất lớn cho Asgard.

Loki không những không triển khai công việc tái thiết mà còn mỗi ngày ăn chơi sa đọa, mê hoặc các vị thần Asgard, điều này khiến Thor rất tức giận.

Thế nhưng so với việc dạy dỗ Loki, Thor càng muốn tìm cha về.

Chương 1400

Thế là hành trình Cha đi đâu rồi bắt đầu, hai anh em lên đường tìm cha.

Đồng thời, trên Địa Cầu có một bác sĩ phẫu thuật nổi tiếng đang muốn thông qua huyền học để thay đổi số phận tàn phế của mình.

Stephen từng là một bác sĩ phẫu thuật thần kinh hàng đầu thế giới nhưng một vụ tai nạn xe hơi đã khiến hai tay anh hoàn toàn phế bỏ, không thể làm bác sĩ được nữa.

Vì thế anh đã tìm kiếm mọi cách, ban đầu anh hy vọng tìm một bác sĩ phẫu thuật xuất sắc như mình để giúp anh phẫu thuật, nhưng yêu cầu của anh quá cao căn bản không có bác sĩ nào có thể hoàn thành loại phẫu thuật này, thấy con đường khoa học không thông.

Stephen bắt đầu tìm kiếm các thông tin về việc chữa bệnh thần bí, hy vọng thông qua sức mạnh siêu nhiên để cứu đôi tay của mình.

Trời không phụ lòng người, anh cuối cùng đã tìm được một trường hợp thực tế được chữa khỏi, và từ miệng đối phương biết rằng đến Nepal tìm pháp sư có thể chữa khỏi những bệnh mà khoa học không thể chữa được.

Mất đi tất cả hy vọng, Stephen dứt khoát rời bỏ quê hương bắt đầu con đường cầu đạo.

Lúc này Cổ Nhất Pháp Sư và Odin đều đã dự kiến cái chết của mình, đều đã chuẩn bị sẵn sàng phó thác tương lai cho thế hệ mới.

Stephen rất may mắn, vì anh chính là người thừa kế được Cổ Nhất chỉ định.

Thông qua một loạt huấn luyện và học tập, Stephen đã phát hiện ra một học phái ma pháp không thua kém khoa học, ở đây anh bắt đầu từ con số không, hấp thụ kiến thức ma pháp như một miếng bọt biển.

Nhưng ở một nơi không ai biết, Hela lại đang đàm phán trực tiếp với Hắc Ám Lãnh Chúa Dormammu, Hela lấy Địa Cầu làm mục tiêu báo thù, hy vọng Dormammu có thể cho cô ta sức mạnh, để cô ta nuốt chửng Cửu Đại Quốc.

Một thỏa thuận đã nhanh chóng đạt được, điều Hela muốn làm chính là phá hủy lá chắn phòng ngự ma pháp bảo vệ Địa Cầu.

Các tín đồ của ta sẽ phối hợp với ngươi.

Dormammu nói, hắn đang ở trong một không gian tĩnh lặng, chỉ có thể thông qua tín đồ để gây phá hoại.

Hy vọng chúng đừng kéo chân ta.

Hela là Nữ Thần Chết, càng nhiều người bị Dormammu giết thì càng có lợi cho cô ta.

Các tín đồ của Dormammu vốn dĩ cũng là pháp sư, thế nhưng vì nghiên cứu ma pháp cấm kỵ nên đã tạo ra mối liên hệ với Dormammu, họ đã có được sức mạnh nhưng cũng trở thành tay sai của Hắc Ám Lãnh Chúa, phản bội toàn nhân loại, muốn Địa Cầu chìm vào bóng tối.

Một bóng tối lớn hơn sẽ nuốt chửng toàn thế giới, Diện Cụ Hội gây sóng gió còn có thể nói là mâu thuẫn nội bộ của nhân loại, còn Hela và Hắc Ám Lãnh Chúa liên thủ thì đó chính là xâm lược từ bên ngoài.

Đương nhiên lúc này những chuyện này, nhân loại vẫn còn hoàn toàn không biết gì, phần lớn mọi người mới chỉ hồi phục tinh thần từ vở kịch lớn của đế quốc Mỹ, khoảng thời gian trước xem tin tức chính là thú vui lớn nhất của họ, đơn giản là còn hay hơn cả phim điện ảnh.

Cuối cùng Diện Cụ Hội bị bắt giữ, còn khiến người ta có chút tiếc nuối.

Đương nhiên, đối mặt với những sự kiện có thể xảy ra trong nước mình trong tương lai, vì Mỹ đã dò đá qua sông rồi, các quốc gia khác liền dò theo Mỹ mà qua sông.

Thế là ở các cường quốc phương Đông cũng kịp thời ra mắt siêu anh hùng của họ, còn nguyên nhân ra mắt là từ Báo cáo tổng kết về khát vọng và một số nguyên nhân của tình cảm anh hùng phương Tây của người dân Quán Vũ được đề xuất tại một hội nghị nào đó, trong đó nêu rõ rằng người dân hiện nay trong quá trình giao lưu văn hóa lâu dài với phương Tây đã phát sinh sự kỳ vọng vào một cảnh tượng anh hùng có thể xoay chuyển tình thế nguy nan, và đưa ra một số kiến nghị xây dựng siêu anh hùng nội địa mang tính Quán Vũ.

Đương nhiên không ít người nói đây là sự bắt chước vụng về Liên Minh Biệt Đội Phục Thù của đế quốc Mỹ, hơn nữa những siêu anh hùng này đều có bối cảnh quốc gia, căn bản không phải siêu anh hùng trong lòng họ.

Nhưng cũng có không ít người nói đây là siêu anh hùng mang nét đặc sắc của quốc gia mình, bất kể thế nào, phương Đông từ hôm nay cũng có siêu anh hùng.

Dù sao thì cũng là dò theo Mỹ mà qua sông, phát huy thế mạnh, tránh điểm yếu.

Đây là xu thế của bối cảnh quốc tế lớn, xem ra đội đặc nhiệm gánh vác nhiệm vụ nguy hiểm nhất đã trở thành phong cách tác chiến thời đại mới được phần lớn các quốc gia thừa nhận, tập trung lượng lớn tài nguyên vào số ít chiến sĩ, để họ phát huy sức chiến đấu mạnh nhất, sẽ là phương thức chiến tranh và cứu trợ thiên tai mới.

Siêu anh hùng, xem ra là sẽ hot đây.

Vì một khi cường quốc phương Đông ra tay, các quốc gia khác nhất định cũng sẽ theo sau, bởi vì ngay cả dân đen cũng làm được, vậy mình đâu có lý do gì không làm được chứ.

Thế là mọi người sẽ nối tiếp nhau đầu tư vào siêu anh hùng.

Oa oa, Natasha đang ẩn danh bỗng phát hiện chiếc nhẫn đang nhấp nháy, cô ấy lấy chiếc nhẫn ra quan sát, nhưng không biết đây rốt cuộc là tình huống gì.

Đây là cảnh báo, là muốn nói với Natasha rằng Địa Cầu đang gặp nguy hiểm.

Natasha vốn tưởng tiếng cô bé sẽ lại xuất hiện, nhưng đợi một lúc lâu, lại không có tiếng động gì, chỉ có chiếc nhẫn nhấp nháy.

Là một đặc vụ xuất sắc, cô ấy rất nhanh phát hiện chiếc nhẫn nhấp nháy có quy luật, tần số này là mật mã Sherlock Holmes.

Lập tức lấy giấy bút, ghi lại mật mã, sau đó giải mã.

Tình báo cuối cùng nhận được là: Địa Cầu đang gặp nguy hiểm, bóng tối và cái chết đồng hành.

Mặc dù không biết đây là tình huống gì, nhưng Natasha vẫn nghiêm túc đối đãi.

Cô ấy hy vọng biết thêm nhiều thông tin: Là nguy hiểm gì, khi nào xảy ra.

Nhưng chiếc nhẫn lại trả lời không đúng trọng tâm câu hỏi, bắt đầu truyền tải một đoạn văn khác.

Ban ngày lãng đãng, đêm tối mịt mờ.

Chí đồng đạo hợp, cùng ẩn náu.

Kẻ phản loạn dị đoan, hãy kính thần quang của ta.

Đèn lửa sáng mãi, vạn thế quang mang.

Natasha thầm đọc lên, chiếc nhẫn lập tức bay đến ngón tay cô ấy, mặc cho cô ấy dùng sức thế nào cũng không thể tháo ra được.

Phép câu cá chấp pháp, đây chính là phép câu cá chấp pháp.

Natasha câm nín, nhưng hiện tại cũng đành chịu, nhìn chiếc nhẫn trên ngón giữa tâm niệm vừa động, toàn thân cô ấy liền được bao phủ bởi một bộ trang phục như ngọn lửa, ngay cả tóc cũng bốc cháy.

Đơn giản là cực ngầu, Natasha phát hiện mình còn có thể hiện hình mặt nạ trên mặt, như vậy cô ấy có lẽ có thể dùng thân phận mới để gửi tình báo mới ra ngoài.

Natasha quyết định đặt cho mình một cái tên mới, một cái tên không khiến người khác liên tưởng đến mình.

Hỏa Hồ có lẽ không tệ.

Natasha cảm thấy mình cũng có duyên với hồ ly.

Cứ như thế Natasha đã lên đường.

Còn tại nhà tù di động trên biển lại đón một vị khách, một vị khách quý, đó là Thái tử điện hạ sắp kế vị ngôi vua Wakanda.

Mặc dù về lý thuyết không cho phép bất kỳ ai tiếp xúc Đỗ Lan, thậm chí nói chuyện cũng không được.

Thế nhưng nếu Mỹ muốn nhập khẩu Vibranium thì phải thông qua Black Panther, hơn nữa Black Panther đến gặp Đỗ Lan vì cái chết của cha mình, tình có thể tha thứ, cấp trên cũng đã nới lỏng một chút.

Trong căn phòng chật hẹp, điều kiện của nhà tù di động không thoải mái bằng nhà tù New York.

Black Panther lần này xuất hiện trước mặt Đỗ Lan trong bộ trang phục chỉnh tề, ngọn lửa giận dữ trong mắt vẫn chưa tan biến.

Xem ai đến đây này, một vị hoàng tử học được cách lợi dụng thân phận của mình để đổi lấy đặc quyền.

Đỗ Lan mặc áo bó, sắc mặt lại rất tốt, dường như không hề bất ngờ trước sự xuất hiện của Black Panther.

Ngươi biết ta là ai sao.

Black Panther lại rất kinh ngạc, vì lần này anh không mặc bộ đồ Black Panther.

Nếu ta không phạm tội, ta nhất định sẽ trở thành chuyên gia về dấu vân tay.

Đỗ Lan gián tiếp giải thích hắn làm thế nào biết được vị hoàng tử trước mặt chính là Black Panther trong nghĩa địa đêm đó.

Black Panther hiện giờ lại hối hận, vì anh vốn có thể đích thân trừng phạt Đỗ Lan, nhưng bây giờ lại không có cơ hội rồi: Ngươi thật may mắn, nếu ngươi bị bắt muộn hơn một chút, ta nhất định sẽ khiến ngươi hối hận vì đã phạm tội.

Đỗ Lan không phủ nhận: Nếu ngươi dùng thân phận hoàng tử của mình có lẽ có thể làm được, nhưng nếu ngươi mặc bộ đồ đen sì đó thì ta không nghĩ ngươi có thể bắt được ta.

Ngươi nên biết ta giỏi nhất là đối phó với những kẻ mặc đồng phục, và cuối cùng kẻ chiến thắng luôn là ta.

Bị bắt rồi mà còn kiêu ngạo thế này, đúng là thiếu đòn: Nhưng bây giờ, người ở trong đó là ngươi.

Đỗ Lan chỉ cười, khiến Black Panther rợn tóc gáy.

Có gì mà buồn cười.

Ta cười Tony Stark vô mưu, Ni Khắc thiển cận, đã giao đấu với ta nhiều lần như vậy mà vẫn không hiểu ta.

Đỗ Lan nói: Chẳng lẽ ta thực sự chỉ là một kẻ thỏa mãn với sự hỗn loạn sao.

Không, hỗn loạn chỉ là một hình thức biểu hiện của hỗn độn mà thôi.

Hỗn loạn không phải mục tiêu mà là thủ đoạn.

Ta bị bắt, là vì ta muốn bị bắt, chứ không phải các ngươi thực sự đã bắt được ta.

Lộp cộp, Black Panther nghe đến đây liền cảm thấy không ổn: Ngươi đã làm gì.

Một quyền đấm vào tấm kính, Black Panther nghĩ đến việc Đỗ Lan có thể sẽ để bi kịch tiếp diễn, liền một bụng lửa giận hừng hực bùng cháy.

Không có gì, chỉ là muốn cho thế giới thấy một chút tinh thần đế quốc Mỹ thực sự, thế giới sẽ học lại cách một quốc gia giả dối biến những người yêu nước thành kẻ thù quốc gia như thế nào.

Người dân phải chấp nhận lời cảnh tỉnh trực tiếp, nhìn rõ hỗn độn thực ra chưa bao giờ rời bỏ họ, chỉ là trước đây họ chưa phát hiện ra, ta là người phát ngôn của hỗn độn, nhưng cái quốc gia đế quốc Mỹ này mới là mảnh đất dung dưỡng hỗn độn.

Hỗn độn yêu nước Mỹ.

Nói cho ta biết ngươi rốt cuộc muốn làm gì, nói thật đi, nếu không ta nhất định sẽ khiến ngươi biết thế nào là thống khổ.

Đe dọa không có tác dụng gì, Đỗ Lan chỉ cười nói: Thay vì lo lắng vấn đề của ta, chi bằng trước tiên hãy nghĩ xem làm thế nào để vượt qua khủng hoảng trước mắt, sống sót rồi hãy tính đến việc đối mặt với hỗn độn.

Chương 1401

Hắc Ám Lãnh Chúa và Nữ Thần Chết không dễ nói chuyện như ta đâu, họ sẽ nghiền Địa Cầu thành tro bụi.

Sao lại có thêm Hắc Ám Lãnh Chúa và Nữ Thần Chết nữa.

Black Panther phát hiện Đỗ Lan biết rất nhiều thứ, hơn nữa hắn thực sự quá giỏi mê hoặc lòng người, hiện tại Black Panther hận không thể xông vào đánh Đỗ Lan một trận, moi hết những thứ khô khan trong bụng Đỗ Lan ra.

Thế nhưng Black Panther vẫn rất bình tĩnh, anh thấy Đỗ Lan im miệng rồi, liền biết Đỗ Lan đã nói xong, hoặc nói cách khác là hắn đã thành công rồi.

Thông tin hắn tiết lộ đã đủ để thay đổi hiện trạng của anh, nếu thực sự có Hắc Ám Lãnh Chúa và Nữ Thần Chết, có lẽ còn cần Đỗ Lan hợp tác để đối phó.

Black Panther tức tối bỏ đi, anh biết lần này mình đã tính toán sai lầm rồi.

Đỗ Lan nhất định sau khi gặp anh đã điều tra rõ Black Panther, thậm chí biết anh chính là thái tử Wakanda, cũng biết chuyện cha anh qua đời.

Vì vậy Đỗ Lan căn bản không sợ bị bắt, vì Đỗ Lan biết dù ai không đi tìm hắn, thì thái tử Wakanda nhất định sẽ đến, bởi vì trong lòng thái tử có lửa giận.

Black Panther phát hiện mình còn quá trẻ, Đỗ Lan thực sự là một vòng nối một vòng, thậm chí trong tuyệt cảnh còn dùng chính mình để truyền đạt thông tin.

Đối mặt với loại người này, Black Panther cảm thấy mọi thứ của mình đều không thể giấu được hắn.

Quá đáng sợ, thế nhưng biết được những điều này Black Panther cũng không thể làm ngơ, anh lập tức đi tìm các quan chức đế quốc Mỹ nói cho họ biết những lời Đỗ Lan đã nói, việc tiếp theo cần làm chính là mặc lên bộ đồ và nghiêm túc chờ đợi.

Nếu thực sự có Hắc Ám Lãnh Chúa và Nữ Thần Chết, hai vị này tuyệt đối không phải là kẻ thù bình thường.

Thế nhưng các quan chức không hề coi trọng, vì họ cho rằng đây đều là lý do Đỗ Lan muốn rời khỏi đây, toàn nước Mỹ đều biết Đỗ Lan nói dối không cần bản nháp, người tin mới là kẻ ngốc.

May mà còn có Nữ hiệp Hỏa Hồ, cô ấy đã tìm đến Cục trưởng Ni Khắc, nói ra nội dung chiếc nhẫn đã báo cho cô ấy.

Rằng Địa Cầu sẽ rơi vào nguy hiểm, bóng tối và cái chết sẽ đồng hành.

Cục trưởng Ni Khắc vẫn tương đối coi trọng, thế nhưng họ đã biết quá muộn, vì những kẻ phản bội bên phía ma pháp đã chiếm lấy tháp pháp sư ở New York, London, cuối cùng chỉ còn lại tháp pháp sư ở Hong Kong.

Có thể nói khủng hoảng đã cận kề, suốt ngàn năm qua ba tòa tháp pháp sư tuy vẫn luôn di chuyển, nhưng chưa bao giờ bị công phá hai tòa cùng lúc, lần này là cảnh báo đỏ, Hắc Ám Lãnh Chúa thực sự sắp đến rồi.

Cổ Nhất Pháp Sư chết, Doctor Strange lên ngôi.

Mặc dù Doctor Strange chỉ học ma pháp trong thời gian rất ngắn, nhưng ngoài lúc ban đầu vì không tin quỷ thần nên không bước vào cánh cửa ma pháp, một khi đã chấp nhận thiết lập ma pháp, Doctor

Strange gần như bật hack mà tiến bộ vượt bậc, còn được các loại thần khí trọng dụng.

Đặc biệt là Áo choàng Phù Thủy, thứ pháp khí truyền kỳ bị phong ấn mấy thế kỷ, chưa từng chấp nhận bất kỳ pháp sư nào, lại trở thành chiến hữu của Doctor Strange.

Cổ Nhất Pháp Sư bị tín đồ của Hắc Ám Lãnh Chúa giết chết, hơn nữa tên tín đồ đó còn lúc giết Cổ Nhất đã nói với mọi người rằng thực ra Cổ Nhất Pháp Sư mới là kẻ lừa đảo lớn nhất, cô ấy đã lừa dối tất cả các pháp sư.

Vì Cổ Nhất Pháp Sư từ rất lâu rồi đã ký kết hiệp nghị với Hắc Ám Lãnh Chúa, nên cô ấy mới được sống vĩnh cửu, nhưng cô ấy lại giấu giếm điểm này với tất cả các pháp sư.

Hắc Ám Lãnh Chúa căn bản không phải kẻ địch, mà là vị thần ban sức mạnh cho nhân loại.

Lịch sử đen tối của Cổ Nhất Pháp Sư bị phơi bày, nhất thời phân tâm nên bị tín đồ tập kích giết chết.

Doctor Strange tuy có một khoảnh khắc thất thần, nhưng anh rất nhanh muốn cứu Cổ Nhất Pháp Sư, tuy nhiên mọi thứ đã quá muộn rồi.

Cổ Nhất Pháp Sư vẫn qua đời.

Nhưng khi chết, Cổ Nhất Pháp Sư rất bình tĩnh, thậm chí còn dùng linh hồn để dặn dò Doctor Strange lần cuối.

Cổ Nhất Pháp Sư lúc này cũng phát hiện mình không nhìn lầm, Doctor Strange thực sự là người thừa kế của cô ấy.

Tuy pháp sư mạnh mẽ, nhưng giáo dục mà họ nhận được lại phân biệt đen trắng rõ ràng, hoặc đen hoặc trắng.

Pháp sư không hiểu rằng đôi khi cần đi lại trên ranh giới của bóng tối, nhưng không thể sa vào bóng tối.

Cổ Nhất Pháp Sư thực sự đã từng lợi dụng sức mạnh của Hắc Ám Lãnh Chúa, nhưng cô ấy chưa bao giờ đánh mất bản thân, lúc đó cô ấy còn rất trẻ, khao khát tất cả sức mạnh ma pháp, muốn hiểu chân lý của vũ trụ.

Đến khi cô ấy hồi phục tinh thần, cô ấy đã đối mặt với Hắc Ám Lãnh Chúa, nhưng cuối cùng cô ấy không sa ngã, cô ấy đã giành được sức mạnh nhưng vẫn là kẻ thù của Hắc Ám Lãnh Chúa.

Thế nhưng các pháp sư khác không hiểu điểm này, vì vậy Cổ Nhất Pháp Sư đã giấu giếm tất cả, giấu giếm nguồn gốc sức mạnh mạnh mẽ của mình, cũng giấu giếm rằng sức mạnh bóng tối đối với nhân loại không chỉ có hại mà còn có mặt tốt.

Những người khác không hiểu, nhưng Doctor Strange lại hiểu, anh biết sức mạnh vốn không có thiện ác, chỉ là hành vi của con người đã phân chia sức mạnh thành thiện và ác.

Hơn nữa anh cũng hiểu Cổ Nhất Pháp Sư, vì Doctor Strange cũng khao khát muốn tìm hiểu thêm kiến thức ma pháp, sau khi tìm hiểu ma pháp, ma pháp cứ như một sợi dây thừng trói buộc anh.

Cổ Nhất Pháp Sư bình tĩnh viên tịch, Doctor Strange tiếp quản trách nhiệm của Cổ Nhất Pháp Sư, đi bảo vệ tòa tháp pháp sư cuối cùng ở Hong Kong.

Thế nhưng kẻ phản bội đã phá hủy cổng dịch chuyển đến tháp pháp sư, muốn vào tháp pháp sư chỉ có một cách này, cổng dịch chuyển đơn giản vẽ bằng nhẫn ma pháp không thể vào tháp pháp sư.

Hiện tại chúng ta chỉ có thể đi vào từ cổng chính của tháp pháp sư, không dùng ma pháp.

Doctor Strange nhìn vài pháp sư thâm niên nguyện ý đi theo anh, chuẩn bị đến Hong Kong.

Thế nhưng họ đã đến muộn, Nữ Thần Chết và các tín đồ bóng tối hợp tác, tháp pháp sư ở Hong Kong căn bản không giữ được.

Ba tòa tháp pháp sư bị phá hủy, lá chắn phòng ngự ma pháp bảo vệ Địa Cầu lập tức mất tác dụng, Hắc Ám Lãnh Chúa từ không gian dị thứ nguyên xâm nhập Địa Cầu, năng lượng ma pháp khổng lồ nghiền nát Địa Cầu thành tro bụi, bắt đầu từ Hong Kong.

Hắc Ám Lãnh Chúa một khi xâm nhập, thế như chẻ tre, căn bản không cho nhân loại cơ hội sống sót.

S.

H.

D phát hiện những chuyện xảy ra ở Hong Kong lập tức muốn ngăn chặn, nhưng điều này đã không còn là trách nhiệm của họ nữa.

Địa Cầu trực tiếp biến thành rác rưởi bị Hắc Ám Lãnh Chúa hấp thu, ngay cả Iron Man cũng căn bản không thể ngăn cản được lực lượng này.

Chẳng lẽ đây chính là bóng tối sao.

Lúc này Cục An ninh Mỹ mới nhớ ra trước đó Black Panther đã cảnh báo họ rằng Hắc Ám Lãnh Chúa và Nữ Thần Chết đã nhắm vào Địa Cầu rồi.

Lúc này họ mới nghĩ đến việc tìm Đỗ Lan.

Một thành phố sắp bị hủy diệt, Doctor Strange muốn ngăn chặn tất cả, anh hồi tưởng lại tất cả kiến thức ma pháp mình đã học.

Đầu tiên, Hắc Ám Lãnh Chúa sống trong một không gian không có thời gian, thứ hai, không có cách nào thực sự tiêu diệt Hắc Ám Lãnh

Chúa.

May mắn thay, trên người Doctor Strange lại vừa đúng lúc có một pháp khí thời gian, có thể tăng tốc đảo ngược thời gian.

Đúng rồi, nếu nhốt Hắc Ám Lãnh Chúa vào vòng luân hồi thời gian, liệu có thể cứu Địa Cầu không.

Nghĩ đến đây, Doctor Strange lập tức khởi động Áo choàng Phù Thủy bay về phía Hắc Ám Lãnh Chúa trong vũ trụ bóng tối, chỉ cần một chút ma chú, anh liền có thể hô hấp trong vũ trụ.

Anh muốn phát động pháp khí dùng vòng luân hồi thời gian để hạn chế Hắc Ám Lãnh Chúa.

Này.

Doctor Strange hét lớn một tiếng, đáp xuống trước mặt Hắc Ám Lãnh Chúa: Dormammu, ta đến để đàm phán điều kiện.

Hắc Ám Lãnh Chúa nhìn Doctor Strange, vẻ mặt khinh thường: Phàm nhân ngu xuẩn, ngươi đang tìm chết.

Thế giới của ngươi sẽ hòa làm một với ta.

Hắc Ám Lãnh Chúa tấn công, Doctor Strange ngã nhào.

Thế nhưng thời gian quay ngược.

Này.

Doctor Strange một lần nữa xuất hiện, vẫn lành lặn đứng trước mặt Hắc Ám Lãnh Chúa: Có lẽ ngươi nên nghe ta nói hết.

Dormammu lại không nghe, hắn lúc này vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra, hắn chỉ muốn giết chết nhân loại nhỏ bé trước mắt mà thôi.

Thế nhưng bất kể giết bao nhiêu lần, Doctor Strange đều sẽ quay lại, bất kể là bị đâm thành nhím, bị thiêu thành tro bụi, bị vặn thành thịt nát.

Thời gian một vòng luân hồi, mọi thứ đều phải bắt đầu lại từ đầu.

Doctor Strange lần lượt cảm nhận cái chết, đã dần dần quen rồi.

Nhưng Hắc Ám Lãnh Chúa lại không biết vì sao mình cứ phải lặp đi lặp lại việc giết một phàm nhân, điều đó căn bản không có ý nghĩa gì.

Hắc Ám Lãnh Chúa rất mạnh mẽ, nhưng không có bất kỳ khái niệm nào về thời gian.

Có cơ hội, Doctor Strange bình tĩnh nghĩ, anh biết chỉ cần kiên trì thêm, chịu đựng thêm nhiều cái chết nữa, anh nhất định có thể ép Dormammu rút lui.

Vì không thể tiêu diệt Hắc Ám Lãnh Chúa, vậy cũng chỉ có thể ép kẻ địch chủ động rút lui.

Chương 1402

Nhưng đúng lúc này, Doctor Strange cảm thấy ngực lạnh buốt, một thanh chiến đao đen kịt từ sau lưng anh đâm xuyên qua, anh ngây người nhìn lưỡi đao không thuộc về vũ trụ bóng tối, sững sờ.

Vũ trụ này còn có người thứ ba sao.

Dùng thủ đoạn nhỏ đối phó thần, đây chính là sai lầm lớn nhất của ngươi.

Người đột nhiên xuất hiện sau lưng Doctor Strange chính là Nữ Thần Chết Hela.

Cô ta vẫn luôn quan sát trong bóng tối, vốn tưởng mọi thứ đều không có vấn đề gì, không ngờ Doctor Strange lại có thể khống chế thời gian khiến Hắc Ám Lãnh Chúa quay cuồng, vì vậy cô ta cuối cùng đã ra tay.

Doctor Strange nghiến răng, nhìn máu mình nhỏ xuống lưỡi đao, anh biết phải nhẫn nại, chỉ cần thời gian đến lúc, thời gian sẽ quay về điểm ban đầu, lúc đó anh lại an toàn rồi.

Thế nhưng Doctor Strange đã xem nhẹ Nữ Thần Chết, cô ta đã sớm quan sát rồi, biết Doctor Strange chỉ dựa vào pháp khí trên cổ.

Thứ này ta xin nhận vậy.

Nữ Thần Chết giật sợi dây chuyền trên cổ Doctor Strange, cô ta không nhịn được quan sát viên đá quý sáng chói trong mặt dây chuyền, vẻ mặt say mê.

Đây đúng là một món hời lớn.

Hela, mau để ta thoát khỏi vòng lặp này đi.

Hắc Ám Lãnh Chúa nói với đồng minh.

Yên lặng đi, ta cần nghiên cứu một chút.

Mặc dù đã phá hủy vòng luân hồi thời gian, thế nhưng để thời gian trở lại bình thường, vẫn cần đợi một chút.

Lúc này Hong Kong đã biến thành một thành phố điêu khắc bị tạm dừng, mọi thứ đều ngừng lại, người ở những nơi khác đều không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng họ phải nghĩ ra cách để tránh những nơi khác cũng biến thành rác rưởi.

Đỗ Lan dường như trở thành hy vọng duy nhất.

Ni Khắc tuy không muốn nhưng dường như cũng hết cách rồi.

Natasha thấy mọi người vào thời điểm quan trọng nhất vẫn phải dựa vào Đỗ Lan, chỉ cảm thấy rợn người, cô ấy biết Đỗ Lan rốt cuộc đã làm gì, càng biết càng sợ.

Đây là một sai lầm.

Cô ấy lên tiếng ngăn cản, nhưng cô ấy hiện đang xuất hiện với thân phận Hỏa Hồ, chỉ là một người mới, tự nhiên không thể ảnh hưởng đến Cục trưởng Ni Khắc.

Chúng ta chỉ cần lời khuyên của hắn, sẽ không đáp ứng bất kỳ yêu cầu nào của hắn, ngươi yên tâm, ta biết Đỗ Lan đáng sợ, ta sẽ không lơ là.

Ni Khắc tự mình lập một cái flag.

Cuộc tấn công của bóng tối tạm thời dừng lại, nhưng mọi người đều biết điều này chỉ là tạm thời, nếu nhân loại không tìm ra cách giải quyết sức mạnh của Hắc Ám Lãnh Chúa, chắc chắn sẽ bị nuốt chửng hoàn toàn.

Mặc dù không muốn, nhưng Đỗ Lan dù đang ở trong tù mà vẫn có thể nhắc nhở thế giới bên ngoài chú ý nguy hiểm, dường như cũng có năng lực siêu nhiên, ví dụ như mọi người đoán là dự đoán tương lai, có lẽ Đỗ Lan chính là đã nhìn thấy tương lai nên mới biết bóng tối và cái chết sẽ đến.

Cục trưởng Ni Khắc đến nhà tù di động, hắn hiện đang từng giây từng phút tranh thủ.

Đỗ Lan vẫn như cũ, trong nhà tù biệt giam, hai tay bị trói trong áo bó.

Cục trưởng Ni Khắc đứng trước mặt Đỗ Lan, nhìn dáng vẻ tự tin của Đỗ Lan, cứ như thể người bị giam không phải hắn mà là chính mình vậy.

Cảm giác này tuy hoang đường, nhưng lại rất chân thực.

Ngươi cần sự giúp đỡ của ta sao.

Đỗ Lan chủ động lên tiếng.

Cục trưởng Ni Khắc nói: Ngươi ban đầu tiết lộ tình báo cho người ngoài không phải là hy vọng có người đến tìm ngươi sao.

Ngươi nói không sai, Địa Cầu quả thực đã gặp nguy cơ, hơn nữa còn là nguy cơ lớn, ta hy vọng ngươi có thể cho ta một số thông tin có giá trị.

Xem ra đồng minh pháp sư mà ngươi dựa vào đã gặp rắc rối rồi.

Lần này Diện Cụ Hội chịu thiệt chủ yếu là do sự can thiệp của pháp sư, nếu không có pháp sư, Cục trưởng Ni Khắc và đồng đội căn bản không có năng lực tiêu diệt thế lực Diện Cụ Hội, không thể trực tiếp hủy diệt Ultron.

Đỗ Lan nói một cách chắc chắn như vậy rằng các pháp sư đang gặp rắc rối, khiến Cục trưởng Ni Khắc càng thêm tin tưởng Đỗ Lan có cách giải quyết Hắc Ám Lãnh Chúa.

Rốt cuộc có cách nào giải quyết rắc rối không.

Cục trưởng Ni Khắc hỏi.

Còn bên ngoài, Hawkeye nhìn vào màn hình giám sát không dám bỏ sót bất kỳ biểu cảm nào của Đỗ Lan, chỉ cần Đỗ Lan xuất hiện bất kỳ biểu cảm đáng ngờ nào, anh ấy sẽ lập tức xông vào đưa cục trưởng đi.

Chết đến nơi rồi, ngươi lại có thái độ như vậy sao.

Chẳng lẽ ngươi không biết dùng lời lẽ lịch sự sao.

Đỗ Lan lại có vẻ không sợ hãi, căn bản không thèm để ý lời của Cục trưởng Ni Khắc, nắm chắc nhịp điệu cuộc nói chuyện.

Cục trưởng Ni Khắc nghĩ thầm Đỗ Lan cứng đầu không tiến lên thế này, rốt cuộc có át chủ bài gì.

Chẳng lẽ hắn thực sự đã chống lại nhân loại đến mức muốn tiêu diệt toàn bộ nhân loại sao.

Thế nhưng căn cứ vào hành vi từ trước đến nay của Đỗ Lan mà phán đoán, hắn dường như không có ý định tiêu diệt toàn bộ nhân loại.

Ngay cả lần nghiêm trọng nhất cũng không như Ultron muốn tiêu diệt nhân loại, mà là coi nhân loại như pin.

Đỗ Lan không phải là kẻ diệt thế muốn tiêu diệt nhân loại gì cả, hắn chỉ là một ác ma muốn trêu đùa nhân loại mà thôi.

Cục trưởng Ni Khắc nhanh chóng xác nhận phán đoán của mình: Nếu nhân loại diệt vong, đối với ngươi thì có lợi ích gì.

Đối với ngươi mà nói, chỉ có nhân loại chúng ta tồn tại mãi mãi, hỗn độn của ngươi mới có vật chứa, nếu Địa Cầu bị tiêu diệt, hỗn độn của ngươi còn có giá trị gì.

Đôi mắt nhìn xuyên thấu mọi thứ của ngươi chắc hẳn có thể thấy tương lai đó sẽ nhàm chán đến mức nào.

Đỗ Lan không phủ nhận: Chỉ có lịch sử mới là đã định, tương lai tràn đầy biến hóa.

Nhưng cái chết lại chỉ có một con đường.

Cục trưởng Ni Khắc trừng mắt nhìn chằm chằm vào đôi mắt Đỗ Lan: Ngươi cũng sẽ chết.

Ta đã gieo mầm tương lai, nó ở nơi an toàn nhất, ngay cả khi Địa Cầu hủy diệt, tư tưởng hỗn độn vẫn sẽ tiếp tục lưu truyền.

Đỗ Lan mang vẻ mặt anh dũng hy sinh, dường như đang nói cái chết vinh quang chính là chết một cách xứng đáng, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để chết rồi.

Quả nhiên quá khó xử rồi, đối phương hiển nhiên nghĩ rằng mình sẽ không đáp ứng bất kỳ điều kiện nào của hắn, nên mới không tiếc lấy toàn bộ nhân loại Địa Cầu làm con tin, chính là muốn ép mình phải chịu.

Cục trưởng Ni Khắc thấy Đỗ Lan thái độ như vậy, liền biết Đỗ Lan đã sớm biết điểm mấu chốt của mình, nên căn bản không hề nghĩ đến việc hợp tác.

Ngươi muốn gì.

Mặc dù đã nghĩ là không đáp ứng bất cứ điều gì của Đỗ Lan, nhưng sự việc đã đến nước này, Cục trưởng Ni Khắc vì toàn nhân loại cũng đành phải thỏa hiệp với kẻ xấu.

Khi nghe thấy câu nói này, Đỗ Lan cuối cùng cũng nở nụ cười đắc ý: Yêu cầu không cao, ta hy vọng có thể lắp đặt một chiếc tivi, và mỗi ngày ta đều phải gọi món, mỗi bữa đều ăn món ta gọi.

Chỉ đơn giản vậy thôi sao.

Cục trưởng Ni Khắc lại bất ngờ trước yêu cầu của Đỗ Lan.

Quá nhỏ, đến mức cục trưởng không nhịn được nghi ngờ Đỗ Lan có phải cố ý không.

Bên ngoài, Hawkeye thấy cục trưởng lại cho Đỗ Lan cơ hội đưa ra điều kiện, không khỏi cau mày.

Hơn nữa yêu cầu của Đỗ Lan thực sự nhỏ đến khó hiểu, chẳng lẽ chỉ như vậy Đỗ Lan đã thỏa mãn rồi sao.

Không, Đỗ Lan nhất định còn có âm mưu.

Cục trưởng và Hawkeye nghĩ giống nhau, nhưng hắn vẫn quyết định chấp nhận, vì hắn muốn cứu nhân loại.

Nếu bây giờ không đáp ứng Đỗ Lan, nhân loại nếu bị hủy diệt, thì họ cũng không cần lo lắng về âm mưu của Đỗ Lan, vì Địa Cầu không có tương lai.

Nếu thực sự giải quyết được kẻ địch, nhân loại tiếp tục sinh tồn, đến lúc đó dù Đỗ Lan có âm mưu cũng là một nỗi lo hạnh phúc.

So sánh như vậy, Cục trưởng Ni Khắc liền quyết định: Được, ta đồng ý yêu cầu tivi và gọi món của ngươi.

Nói thẳng thắn đấy.

Đỗ Lan tặng cục trưởng một cái like: Thực ra đối phó Hắc Ám Lãnh Chúa rất đơn giản, kẻ thực sự khó đối phó là Nữ Thần Chết Hela, cô ta là chị của Thần Sấm, con gái cả của Odin, công chúa Asgard, sức mạnh của cô ta còn mạnh hơn Angela, thế nhưng các ngươi cũng không phải không có cơ hội, chỉ cần cầm chân được cô ta, Hắc Ám Lãnh Chúa chẳng qua chỉ là rắc rối nhỏ.

Nói cho cùng Dormammu là sinh vật ma pháp, hắn đã có thể được triệu hồi thì cũng có thể bị phong ấn.

Nghe Đỗ Lan nói những lời to tát như vậy, cục trưởng bắt đầu nghi ngờ Đỗ Lan có phải đang khoác lác không.

Kẻ thù hủy diệt Địa Cầu trong miệng Đỗ Lan lại trở thành rắc rối nhỏ ư.

Phong ấn thế nào.

Coi Thái Bình Dương như một trận pháp, sau khi thi triển xong trận pháp Thái Bình Dương, mở một cánh cổng dịch chuyển dưới đáy Thái Bình Dương hút Dormammu vào đó, tự nhiên có thể giải quyết Hắc Ám Lãnh Chúa.

Đương nhiên quá trình này nhất định phải có người cầm chân Nữ Thần Chết, ta nghĩ Biệt Đội Phục Thù nên có thể làm được điểm này.

Ni Khắc sửng sốt, không ngờ Đỗ Lan lại có thủ bút lớn như vậy, biến Thái Bình Dương thành trận pháp.

Nghe có vẻ khả thi, nhưng rốt cuộc làm thế nào.

Chỉ nói thôi thì không đủ, họ phải biết phương án cụ thể mới được.

Cụ thể làm thế nào.

Đỗ Lan mở miệng nói một loạt địa danh, nào là New York, Hong Kong, Singapore, Tokyo, Indonesia, Hawaii, nói một hơi hơn ba mươi thành phố bao quanh Thái Bình Dương: Các ngươi chỉ cần thiết lập ma trận năng lượng khổng lồ tại những thành phố này, đến lúc đó mọi thứ tự nhiên sẽ vận hành.

Đây là ma pháp ư.

Nghe Đỗ Lan nói phải dùng lượng lớn xung điện để kích hoạt ma trận, mọi người thắc mắc đây là thứ ma pháp quỷ quái gì, sao lại khoa học đến vậy.

Ma pháp cũng tốt mà khoa học kỹ thuật cũng vậy, đường nào cũng về La Mã cả thôi.

Nếu ngươi ngay cả điểm này cũng không hiểu thì e rằng không bảo vệ được Địa Cầu đâu.

Hãy nhớ ta muốn tivi và dịch vụ gọi món, nếu các ngươi không giữ lời hứa, các ngươi sẽ gặp phải sự tuyệt vọng thực sự.

Cục trưởng phớt lờ lời đe dọa của Đỗ Lan, lập tức chuẩn bị hành động, hiện tại hắn cũng hết cách rồi, chỉ có thể làm theo lời Đỗ Lan.

Lập tức liên hệ các thành phố có liên quan của Liên Hợp Quốc, không có điều kiện thì tạo ra điều kiện, nhất định phải trong thời gian ngắn nhất chuẩn bị nghi thức phong ấn, hoàn thành trận pháp ma pháp Thái Bình Dương.

Chương 1403

Tất cả các quốc gia lập tức hành động, tuy có một số quốc gia bày tỏ khó khăn, nhưng hai cường quốc lớn ở Thái Bình Dương đang dõi theo, có khó khăn cũng phải làm.

Cục trưởng Ni Khắc lúc này cũng đang chịu áp lực lớn, vì cách này là do Đỗ Lan đề xuất, có linh nghiệm hay không vẫn chưa rõ.

Thành công thì tốt, nếu thất bại e rằng chính bản thân cục trưởng cũng khó giữ được, nhưng hắn vẫn tin Đỗ Lan, đôi khi kẻ địch ngược lại lại là người đáng tin cậy nhất.

Chỉ riêng điểm tin tưởng đối thủ của mình, cục trưởng đã vượt xa rất nhiều người rồi.

Tử Vong Nữ Thần Hải Lạp lúc này như cô gái lần đầu cầm điện thoại thông minh, cúi đầu nghiên cứu Thời Gian Bảo Thạch.

Với món đồ cao cấp này, Hải Lạp không dám tùy tiện dùng, nhất định phải nghiên cứu kỹ càng mới dám vận dụng.

Đây là thời gian chuẩn bị cho những người trên Địa Cầu.

Họ, theo ý Đỗ Lan, đã chuẩn bị hơn ba mươi mạch xung công suất lớn, sẵn sàng khai hỏa nhắm vào Thái Bình Dương.

Đa Mã Mỗ bày tỏ Hải Lạp vẫn nên học hỏi nhiều hơn để tăng thêm kiến thức.

Một thứ đồ chơi vớ vẩn mà đến giờ còn chưa hiểu rõ, thế mà cũng dám tự xưng là nữ nhi của Áo Đinh, chẳng thừa hưởng chút trí tuệ nào của Áo Đinh cả.

Đa Mã Mỗ rất hiểu biết về các đại thần trong vũ trụ vật chất chính, cũng biết rõ đại danh của Áo Đinh.

Ngay khi Hắc Ám Lãnh Chúa Đa Mã Mỗ sắp mất kiên nhẫn, y đột nhiên cảm thấy một lực hút mạnh mẽ muốn đẩy y ra khỏi Địa Cầu.

Chuyện gì đang xảy ra.

Đa Mã Mỗ chưa từng nghĩ đến tình huống này.

Sức mạnh khổng lồ này tuyệt đối không phải của riêng Địa Cầu.

Những người đang chuẩn bị mạch xung đều thấy một luồng xung kích vọt lên trời, gió mây biến đổi, điện giật sấm rền, toàn bộ Thái Bình Dương biến thành một xoáy nước khổng lồ.

Họ nghĩ rằng sự biến đổi kịch liệt như vậy không biết sẽ gây ra bao nhiêu vấn đề toàn cầu.

Sinh vật trong đại dương sẽ chết đi bao nhiêu, các dòng hải lưu bị cắt đứt thì thời tiết sau này sẽ lạnh hay nóng cũng chẳng thể biết được.

Tuy nhiên, lúc này họ cũng chẳng có tâm trạng nhàn rỗi mà lo lắng chuyện tương lai, họ chỉ muốn biết động tác lớn như vậy rốt cuộc có thể tiêu diệt được sức mạnh bí ẩn đang thôn phệ Địa Cầu hay không.

Cục trưởng Nick cũng đang đứng ngóng trông, hy vọng biết được kết quả.

Hắc Ám Lãnh Chúa đang bị kéo đi, lực kéo khổng lồ dường như được sinh ra từ lõi Địa Cầu, giằng co với Đa Mã Mỗ, muốn kéo y ra khỏi cổng dịch chuyển của Địa Cầu đến một xó xỉnh nào đó và vĩnh viễn đày ải y.

Nhưng Hắc Ám Lãnh Chúa chắc chắn không phải là đối thủ dễ đối phó, y cũng đang cố gắng phản kháng.

Cỗ lực lượng này vậy mà có thể lay chuyển sức mạnh không gian Hắc Ám, không hề yếu hơn chút nào so với sức mạnh tối cao của vũ trụ.

Trước đây, Hắc Ám Lãnh Chúa chỉ từng thấy sức mạnh cấp độ này ở Vĩnh Hằng và Tử Vong, một Địa Cầu bé nhỏ sao lại có thể có sức mạnh như vậy.

Địa Cầu đương nhiên lợi hại rồi, nếu không tại sao người ngoài hành tinh cứ nối gót nhau gục ngã trên con đường chinh phục Địa Cầu.

Địa Cầu luôn bị xâm lược nhưng chưa bao giờ bị chiếm đóng.

Hải Lạp, mau giúp ta.

Hắc Ám Lãnh Chúa cảm thấy tình hình không ổn, vội kêu gọi đồng minh.

Tuy nhiên, Hải Lạp lại thờ ơ, mặc dù bây giờ họ là đồng minh, nhưng không có nghĩa là sẽ là đồng minh cả đời.

Lúc này loại bỏ Hắc Ám Lãnh Chúa, đối với tương lai là có lợi.

Xét từ góc độ chiến lược lớn, kết thúc quan hệ đồng minh giữa ta và ngươi ngay bây giờ là có lợi nhất cho ta.

Hải Lạp vì đạt được mục đích mà không hề ngại ngần đóng vai kẻ tiểu nhân một lần.

Hải Lạp, ngươi dám ư.

Không ngờ một người của Tiên Cung nhỏ bé lại dám phản bội Hắc Ám Lãnh Chúa vĩ đại, Hải Lạp đây là tự tìm đường chết.

Tuy nhiên, sự thật là Hắc Ám Lãnh Chúa khó giữ được thân mình.

Bầu trời trên Thái Bình Dương là một mảng tối đen, đó là bóng tối đã bị khống chế.

Trên vệ tinh chỉ có thể nhìn thấy một màu đen, nhưng mọi người đều biết đây là tác dụng của pháp trận vòng quanh Thái Bình Dương.

Tử Vong Nữ Thần Hải Lạp rời khỏi không gian Hắc Ám, sau đó tiện tay chém giết tín đồ của Hắc Ám Lãnh Chúa.

Nhìn thấy nhân loại đồng lòng phong ấn Hắc Ám, nàng nhíu mày.

Mấy nghìn năm trước, Địa Cầu chẳng qua là vùng hoang dã, nhân loại cũng chỉ là người nguyên thủy, nhưng chỉ trong vỏn vẹn mấy nghìn năm, nhân loại đã xây dựng Trung Đình thành như vậy, hiện tại lại có thể thoát chết dưới tay Hắc Ám Lãnh Chúa, xem ra không thể không coi trọng họ.

Đợi khi nàng về Tiên Cung đăng cơ, nàng sẽ trở lại Địa Cầu bắt nhân loại thần phục, có lẽ nhân loại có thể trở thành nô lệ của nàng.

Đồng thời, Tử Vong Nữ Thần cũng cảm nhận được trên Địa Cầu này có một đối thủ đáng để nàng coi trọng, người có thể nghĩ ra loại pháp trận này tuyệt đối không đơn giản.

Rốt cuộc là ai.

Hải Lạp đã có hứng thú, quân đội Tử Vong của nàng vẫn còn thiếu một đại tế tư, có lẽ người này có tư cách chiến đấu vì nàng.

Nhưng bây giờ nàng phải đi gặp gia đình mình đã.

Hắc Ám Lãnh Chúa chìm xuống khe hở Thái Bình Dương, biến mất không dấu vết.

Nhân loại reo hò chiến thắng, họ đã dùng khoa học đánh bại ma pháp, đây là một kỳ tích vĩ đại.

Cục trưởng Nick cũng thở phào nhẹ nhõm, Đỗ Lan xem như không nói dối.

Hiện tại xem ra Đỗ Lan vẫn chưa điên cuồng đến cực điểm.

Nhưng Đỗ Lan làm như vậy có lẽ chỉ xuất phát từ sự tự tin, tự tin rằng người Địa Cầu không thể thoát khỏi lòng bàn tay hắn, nên căn bản không ngại mượn tay nhân loại để xua đuổi Hắc Ám Lãnh Chúa.

Nghĩ đến đây, Cục trưởng lại nặng lòng.

Một chiến thắng này có nghĩa là sắp tới vẫn phải lo lắng vì Đỗ Lan.

Thật không biết là vui hay lo, hay là nửa vui nửa lo.

Lôi Thần đang chuẩn bị ra tay cứu giúp nhân loại, không ngờ nhân loại lại tự cứu thành công.

Phụ thân, đây là lý do người ngăn cản con ư.

Lôi Thần nghĩ đến việc Áo Đinh không cho hắn ra tay, chẳng lẽ là vì đã nhìn thấy tiềm lực của nhân loại.

Không phải.

Áo Đinh là vì không muốn con trai mình chết oan, ông cũng không ngờ nhân loại lại có cách giải quyết nguy cơ.

Đương nhiên ông cũng biết là Đỗ Lan bày mưu tính kế, cái tên đã dụ dỗ con gái mình rồi biến cô bé thành tội phạm nhân loại đó.

Nhưng so với cô con gái tội phạm, cô con gái lớn mới là người cần lo lắng hơn.

Hải Lạp đến, đứng trước ba cha con, vẻ mặt ngạo nghễ, Phụ thần, người đã già rồi.

Lúc này Thác Nhĩ nghi ngờ mình không phải con ruột, có một cô em gái bị thiên sứ bắt đi hắn không biết, bây giờ sao lại có thêm một người chị nữa hắn cũng không biết.

Ngược lại, Lạc Cơ thấy vẻ mặt hoang mang của Thác Nhĩ thì trong lòng vô cùng dễ chịu, hóa ra con ruột cũng chẳng hơn gì, chẳng khác gì hắn là con nuôi.

Hải Lạp.

Áo Đinh đã quá suy yếu, ông hiện tại căn bản không phải đối thủ của Hải Lạp.

Ngược lại, Thác Nhĩ phát hiện mối quan hệ cha con giữa Áo Đinh và chị cả không tốt, lập tức đứng về phía phụ thân, chuẩn bị bảo vệ người.

Phụ thần, người chẳng lẽ đã quên những khoảnh khắc tuyệt vời khi chúng ta sát phạt trên chiến trường rồi sao.

Hải Lạp mỉm cười cực kỳ nguy hiểm.

Nàng tuy không có sức mạnh của Hắc Ám Lãnh Chúa, nhưng nàng có trí tuệ không thua kém Áo Đinh, nên Áo Đinh mới e ngại cô con gái lớn này đến vậy.

Sự phồn hoa của Tiên Cung được xây dựng trên biển máu và xác chết, người chẳng lẽ cũng quên rồi sao.

Hải Lạp không phải không có tình cảm với phụ thân, chỉ là tình cảm của nàng chỉ dành cho người đã dẫn nàng xung sát chống lại phụ thân, chứ không phải lão già yếu hèn, rụt rè trước mắt này.

Chương 1404

Lạc Cơ trước đây đã bị Đỗ Lan tẩy não, biết được lịch sử đen tối của Tiên Cung, nhưng Thác Nhĩ lại là lần đầu tiên nghe, nhất thời sững sờ.

Hắn vẫn luôn nghĩ rằng Tiên Cung tồn tại là để duy trì hòa bình và an toàn cho Cửu Đại Quốc, là thần hộ mệnh.

Nào ngờ vị trí của Tiên Cung là do giết chóc mà có, do chiến đấu mà có.

Năm xưa, kẻ địch chết dưới tay đội quân Anh Linh của Tiên Cung đủ để chất đầy một hành tinh.

Tâm hồn thuần khiết của Thác Nhĩ bị chấn động mạnh, hắn không thể chấp nhận được Tiên Cung từng tăm tối đến vậy, phụ thân mà hắn luôn kính trọng lại cũng là một đồ tể sao.

Câm miệng.

Lôi Thần không vui, vung chùy tử ném về phía Hải Lạp.

Tuy nhiên, Hải Lạp căn bản không sợ, một tay đã đỡ lấy chùy tử, sau đó dùng sức bóp nát nó.

Trước là về tâm lý, sau lại về võ lực, đòn đánh kép.

Cái chùy tử vậy mà lại bị hủy diệt như thế ư.

Đây chính là thần khí được tạo ra từ lõi của một ngôi sao lùn trắng cộng với Ô Lộ Kim Chúc mà, Lôi Thần nhất thời ngớ người.

Áo Đinh lớn tiếng hô: Mở cửa, đưa bọn họ về Tiên Cung.

Ông gọi Thải Hồng Kiều.

Ông thì không cần nữa, nhưng phải bảo vệ các con trai.

Chúng là thế hệ mới được giáo dục hòa bình, sẽ không như Hải Lạp tiếp tục gây ra sóng gió máu tanh.

Lúc này Hải Lạp lẽ ra nên nói một câu chim bay hết, cung tốt cất. thỏ chết hết, chó săn nấu.

Thải Hồng Kiều hạ xuống, đưa Lạc Cơ và Thác Nhĩ rời đi.

Trước khi rời đi, họ tận mắt thấy Hải Lạp tay cầm lợi nhận thí phụ.

Áo Đinh trước khi chết hét lên với hai con trai: Các con, hãy nhớ nhân dân của chúng ta ở đâu, Tiên Cung ở đó.

Hải Lạp khinh miệt cười, vứt thi thể Áo Đinh xuống rồi lao vào Thải Hồng Kiều.

Thác Nhĩ và Lạc Cơ đều không ngờ Hải Lạp lại có thể tăng tốc trong Thải Hồng Kiều, thần lực của đối phương vượt xa hai người bọn họ.

Lạc Cơ mặt mũi ngơ ngác bị Hải Lạp đánh bay ra khỏi Thải Hồng Kiều, trong tai hắn chỉ nghe thấy tiếng đệ đệ rồi sau đó là một khoảng lặng, hắn lại một lần nữa rơi vào vũ trụ.

Lần đầu rơi vào vũ trụ, Lạc Cơ gặp phải Diệt Bá mượn binh xâm lược Địa Cầu.

Hắn đã có kinh nghiệm, lần này không biết còn có thể gặp được quý nhân nào nữa không.

Thác Nhĩ cũng rất nhanh bị Hải Lạp đẩy ra khỏi Thải Hồng Kiều, cuối cùng chỉ có một mình Hải Lạp đơn độc đến Tiên Cung.

Trở về cố hương quen thuộc, thần lực của Hải Lạp trào ra như sóng lớn.

Ngóng nhìn Tiên Cung, Hải Lạp giơ tay lên, nắm lấy cung điện vàng son lộng lẫy trong lòng bàn tay.

Hải Mỗ Đạt Nhĩ, hãy quỳ xuống trước tân vương của ngươi đi.

Hải Lạp liếc mắt một cái, phát hiện người gác Thải Hồng Kiều vậy mà lại làm tư thế tấn công nàng, nhưng nàng vẫn sẵn lòng cho hắn một cơ hội.

Tử Vong Nữ Thần trở lại ư.

Hải Mỗ Đạt Nhĩ là trung thần của Áo Đinh, canh giữ Thải Hồng Kiều vạn năm, tự nhiên biết Hải Lạp đáng sợ đến mức nào.

Năm xưa Hải Lạp chinh phạt Cửu Đại Quốc, giết người vô số, lại còn dùng sức một mình tiêu diệt đội quân tinh nhuệ Nữ Võ Thần của Tiên Cung.

Áo Đinh phải hy sinh các Nữ Võ Thần mới phong ấn được Hải Lạp.

Giờ đây Hải Lạp trở lại, e rằng Cửu Đại Quốc sẽ lại một lần nữa chìm trong binh đao máu lửa.

A a.

Vì vậy dù không địch lại cũng phải ngăn cản Hải Lạp.

Hải Lạp không hề ngạc nhiên, bởi vì Hải Mỗ Đạt Nhĩ là chó săn số một của Áo Đinh, Hải Lạp cũng không mơ tưởng đối phương sẽ phản bội Áo Đinh mà đầu quân dưới trướng mình.

Đing.

Hải Lạp hai tay xuất đao, hai thanh loan đao Ô Lộ Kim Chúc Dạ Không Chi Nhận và Mộ Quang Chi Thành chặn đứng trường kiếm của Hải Mỗ Đạt Nhĩ, sau đó nàng xoay người một cách hoa lệ, trường đao chém mở lồng ngực Hải Mỗ Đạt Nhĩ.

Hải Mỗ Đạt Nhĩ chỉ cảm thấy nàng quá mạnh, thần lực và kinh nghiệm chiến đấu đều trên mình hắn, người phụ nữ này không hổ là Tử Vong Nữ Thần.

Hải Lạp không bổ nhát nữa, nàng rất tự tin vào sức mạnh của mình, biết rằng một đao của mình đủ để chém chết đối phương.

Sau đó, nàng từng bước đi về phía Tiên Cung.

Thần đáng sát thần, vệ binh Anh Linh của Tiên Cung căn bản không thể cản nàng, một mình nàng đủ để công phá Tiên Cung.

Chiến đấu khiến thần lực của Hải Lạp tràn ra, màu sắc tử vong bao phủ Tiên Cung.

Không thần phục thì chết, Hải Lạp cường thế trở về.

Dù sao đối với nàng mà nói, tử vong cũng chỉ là một món đồ chơi, chết rồi cũng có thể gia nhập quân đội Tử Vong để phục vụ nàng.

Khắp nơi là thi thể, những chiến sĩ trung thành của Áo Đinh đã chết để bảo vệ quê hương.

Hải Lạp không hề có chút dao động nào, nàng chỉ bước vào vương cung, làm rụng những bức bích họa được trang trí quá mức, để lộ ra sự thật đằng sau sự giả dối hòa bình.

Đằng sau những bức bích họa về Áo Đinh bảo vệ hòa bình Cửu Đại Quốc là lịch sử giết chóc của Áo Đinh và Hải Lạp, đó là công tích mà Tiên Cung lúc bấy giờ tự hào nhất, cũng là những năm tháng mà Hải Lạp và phụ thân nàng không thể nào quên.

Và dưới vương cung là đội quân Tử Vong đầu tiên của Hải Lạp, cùng với tọa kỵ Ma Lang Phân Lý Nhĩ của nàng.

Chiến tranh chưa bao giờ kết thúc, nó chỉ đang chờ đợi cao trào tiếp theo.

Hải Lạp kiêu ngạo nghĩ: Bây giờ nên đi Địa Cầu thôi.

Nhưng nàng chợt tỉnh lại, phát hiện Hải Mỗ Đạt Nhĩ vậy mà lại giả chết, còn mang theo chìa khóa mở Thải Hồng Kiều.

Hải Lạp không ngờ mình cũng có lúc tính toán sai.

Nhưng không sao cả.

Hải Lạp đã có được sức mạnh từ Hắc Ám Lãnh Chúa, một trong số đó là cổng dịch chuyển, trực tiếp vượt qua không gian để đến Địa Cầu cũng không phải là chuyện khó.

Muốn phong tỏa ta ở Tiên Cung ư.

Quá coi thường người rồi.

Hải Lạp bày tỏ Địa Cầu thật khiến nàng mở mang tầm mắt, trên Địa Cầu có phản phái nào mà chẳng làm chuyện kịch liệt.

Nàng siêu thích Địa Cầu, xâm lược là nhất định phải xâm lược.

Không xâm lược Địa Cầu thì làm phản phái còn có ý nghĩa gì nữa.

Hải Lạp truyền sức mạnh Hắc Ám của Hắc Ám Lãnh Chúa vào Thải Hồng Kiều, cầu vồng bảy sắc trong nháy mắt biến thành một mảng tối đen như mực.

Sức mạnh xâm thực của Hắc Ám quả thật cường đại đến vậy.

Cổng dịch chuyển mở ra.

Trên Địa Cầu, Hồng Kông một mảnh tan hoang, Thời Gian Bảo Thạch của Kì Dị Bác Sĩ bị Hải Lạp cướp đi, hắn lại trọng thương nên cũng không thể sửa chữa Hồng Kông.

Do đó, chỉ có thể do phía khoa học tiến hành hoạt động cứu trợ thiên tai.

Tất cả người dân gặp nạn được sắp xếp đến địa điểm đã định ngay lập tức, nhận thực phẩm, nước, lều bạt và quần áo chăn màn.

Hơn nữa còn có cư dân khắp nơi nhiệt tình quyên góp, lái xe vượt qua các cửa khẩu để mang hơi ấm đến.

Lúc này, những người phàm trần dũng cảm, nhiệt huyết này chính là những anh hùng vĩ đại nhất.

Điều quan trọng nhất của anh hùng không phải là trang bị hay siêu năng lực mà là nội tâm.

Hắc Ám đã được giải quyết, nhưng Tử Vong Nữ Thần thì vẫn chưa biết ở đâu.

Chương 1405

Đăng Giới vẫn đang cảnh báo mọi người hãy cẩn thận với Tử Vong Nữ Thần, nàng ta còn nguy hiểm hơn Hắc Ám Lãnh Chúa, vì nàng ta có trí mưu.

Lần này, phe đồng minh ma pháp chịu một đả kích không nhỏ, sức mạnh chính nghĩa lại yếu đi.

Điều này khiến Cục trưởng Nick vô cùng lo lắng, Tử Vong Nữ Thần vẫn còn ẩn mình, Đỗ Lan cũng còn âm mưu.

Sức mạnh trong tay họ lại quá ít, pháp sư lại biến thành như vậy, thực sự là năm hạn không may mắn.

Quả thực là năm hạn không may mắn, bởi vì Tử Vong Nữ Thần đã trở lại, tàu thuyền Tiên Cung chở đầy các chiến sĩ Tử Vong với ánh lửa xanh thẫm đang chỉnh trang chờ lệnh.

Thân bất tử, khoác giáp Ô Lộ Kim Chúc, họ sẽ tổ chức một yến tiệc tử vong trên Địa Cầu, ăn mừng sự trở về của Tử Vong Nữ Thần.

Nhẫn của Na Tháp Toa lấp lánh kịch liệt, dường như có chuyện chẳng lành sắp xảy ra.

Tất cả các Phục Cừu Giả đều rùng mình.

Sau đó, trên mặt biển gần nhà tù di động, từng cột sáng đen kịt rơi xuống.

Mỗi cột sáng có đường kính hơn ba mét, mỗi lần có thể vận chuyển hai chiếc thuyền và vài chiến sĩ.

Xùy.

Các cột sáng không ngừng, mặt biển đều bị nhuộm thành màu đen.

Thuyền viên của nhà tù di động đều ngớ người, nói là an toàn đâu, sao bỗng chốc lại tiến vào trung tâm địch rồi.

Sớm biết vậy thì đã không làm cai ngục, làm lính cứu hỏa có phải tốt hơn không.

Oanh.

Cột sáng cuối cùng rơi xuống nhà tù di động.

Ma Lang Phân Lý Nhĩ cõng Tử Vong Nữ Thần Hải Lạp chói lọi trở về.

Tất cả chỉ cách thời điểm Hắc Ám Lãnh Chúa bị trục xuất vỏn vẹn bốn mươi tám tiếng đồng hồ.

Đỗ Lan cười, nói với cai ngục đang giám sát: Báo với Cục trưởng Nick, giúp ta gửi chiếc TV đến trụ sở cũ của Hội Mặt Nạ ở New York, còn nữa, bữa ăn mỗi ngày cũng phải giao đúng giờ, gọi món theo kiểu đồ ăn ngoài mang đến nhé.

Không ai đáp lời, Đỗ Lan đợi được là Tử Vong Nữ Thần Hải Lạp bước đến yêu kiều, Ngươi chính là kẻ đã dụ dỗ muội muội ta.

Ở Tiên Cung nàng cũng đã tìm hiểu không ít chuyện.

Quan tâm muội muội đến vậy, nhưng cũng chẳng thấy ngươi đi cứu An Cát Lạp, ngược lại lại đến chỗ ta trước.

Đỗ Lan thầm nghĩ, e rằng năng lực của mình được coi trọng hơn An Cát Lạp.

Muội muội ngươi rất thích hợp làm tội phạm.

Nghe câu này, Hải Lạp vui vẻ, bởi vì trong gia đình cũng chỉ có An Cát Lạp còn chút huyết tính: Đàn ông nhà ta đều quá vô dụng rồi, may mà An Cát Lạp còn khiến ta hài lòng.

Chuyện nhà các ngươi thì đừng nói với ta.

Đỗ Lan không muốn trở thành nhân vật trong phim truyền hình dài tập đâu, nhưng mà cái vai diễn dụ dỗ con gái nhà người ta hư hỏng hình như cũng khá thú vị.

Hải Lạp quả nhiên có vẻ ngoài bất hảo.

So với cô chị Hải Lạp, chút nổi loạn nhỏ của Thác Nhĩ trước đây đơn giản chỉ là múa rìu qua mắt thợ.

Hải Lạp đặc biệt đến gặp Đỗ Lan là vì tò mò không biết một nhân loại nhỏ bé làm sao lại khiến cả Tiên Cung biết đến đại danh.

Sau này, khi điều tra tình hình của Đỗ Lan, Hải Lạp càng ngày càng thích những gì Đỗ Lan đã làm, hắn đơn giản chính là quân sư được tạo ra riêng cho nàng.

Hải Lạp đương nhiên biết Đỗ Lan trước đây đã phản bội không ít người, nhưng nàng có tự tin có thể điều khiển Đỗ Lan.

Ra đây đi.

Thần lực của Hải Lạp cực kỳ mạnh mẽ, mở một cánh cửa nhà tù nhỏ bé căn bản chỉ là chuyện vặt.

Khoa học kỹ thuật trong mắt nàng còn không bằng một món đồ chơi cửu liên hoàn.

Chiếc áo trói buộc trên người Đỗ Lan cũng nới lỏng.

Đỗ Lan một lần nữa bước ra khỏi cửa lao.

Hắn biết mình sẽ ra ngoài nhưng không ngờ lại được Hải Lạp cứu ra.

Hắn vốn dĩ nghĩ rằng quân cờ hắn chôn giấu sẽ phát động, đến lúc đó Cục trưởng Nick sẽ phải mời hắn ra.

Nhưng không sao cả, dù sao cũng là ra tù, bất kể là được mời ra hay vượt ngục thì cũng như nhau.

Ngươi muốn gì.

Đều là phản phái, người minh bạch không nói chuyện mập mờ, Đỗ Lan liền đi thẳng vào vấn đề.

Khoái miệng, ngươi quả nhiên có mắt nhìn, làm việc cho ta đi, ta cần nhân tài như ngươi.

Hải Lạp ném cành ô liu chiêu mộ: Ta ban cho ngươi vinh dự của một Anh Linh Chiến Sĩ.

Đó chẳng phải là sau khi chết mới trở thành sao.

Đó chỉ là do các ngươi nhân loại vô tri thôi.

Anh Linh Điện chỉ là một cơ quan quân sự của Tiên Cung, không phải sau khi chết mới có thể gia nhập.

Được thôi, ta gia nhập.

Đỗ Lan hoàn toàn không có nguyên tắc.

Rất tốt.

Hải Lạp thấy Đỗ Lan dứt khoát như vậy, bật cười ha hả, rất có phong thái của một đại tướng: Vậy đi thôi, chúng ta đi chinh phục thế giới.

Đỗ Lan nhìn Hải Lạp thầm nghĩ, một chút theo đuổi cũng không có.

Quả nhiên mình mới là phản phái có theo đuổi, không chỉ theo đuổi áp bức về thể xác mà còn tìm kiếm sự áp chế về tâm lý.

Đây chỉ là khởi đầu, Địa Cầu chỉ là Trung Đình, cũng là khu vực yếu nhất trong Cửu Đại Quốc Độ.

Mục tiêu của chúng ta là chinh phục Cửu Đại Quốc.

Hải Lạp khí phách ngút trời.

Hai người đến boong tàu, chỉ thấy một vùng đen kịt toàn là quân đội Tử Vong.

Hình ảnh do máy bay không người lái ghi lại thật sự kinh hoàng, không chỉ Đỗ Lan được thả ra, mà còn phải đối mặt với một nhóm quân đội Tử Vong.

Rốt cuộc đây là tình huống gì.

Hải Lạp cũng phát hiện chiếc máy bay không người lái đang bay lượn trên trời, nàng vung tay, một cung binh tiến lên.

Máy bay không người lái ở trên cao ngàn mét, nhưng cung tiễn của binh sĩ Tử Vong một kích đã bay qua vạn mét, bắn hạ máy bay không người lái.

Ưng Nhãn nhìn mà trầm mặc, Lục Tiễn nhìn mà rơi lệ.

Cung tiễn thủ của quân đội Tử Vong giống như dùng hack vậy.

Chúa công có đội quân hùng vĩ như vậy, lo gì Cửu Quốc không diệt, thiên hạ không thống nhất.

Đỗ Lan không chút do dự mà ca ngợi, nịnh hót rất tự nhiên.

Hải Lạp cũng rất hưởng thụ, cười ha ha, Bây giờ đại quân xuất phát, chúng ta trước hết đánh bại quốc gia mạnh nhất của người Địa Cầu.

Mỹ Đế bày tỏ nằm không cũng trúng đạn.

Các nhà phát triển kiến trúc thì bày tỏ hoan nghênh ghé thăm, phá bao nhiêu thì họ có thể xây bấy nhiêu, kéo GDP.

Hải Lạp đưa Đỗ Lan lên kỳ hạm của mình, Đỗ Lan lập tức nói: Quốc gia này có rất nhiều vũ khí hạt nhân, đội quân Tử Vong này có thể chống chịu được nhiệt độ cao và bức xạ hạt nhân không.

Không ngờ nhân loại đã phát triển loại vũ khí này.

Yên tâm, quân đội Tử Vong của ta không sợ bom hạt nhân.

Hải Lạp thấy Đỗ Lan bắt đầu nhập vai, rất hài lòng: Hiện tại đang là lúc ta cần người, ngươi chỉ cần biểu hiện tốt, đến lúc đó cho ngươi thống trị một quốc gia cũng không thành vấn đề.

Ta Hải Lạp không giống Áo Đinh, ta chưa bao giờ tiếc thưởng cho người có công.

Vậy ta xin đa tạ Chúa công.

Đỗ Lan nói.

Quân đội Tử Vong sắp đến, quân đội Mỹ Đế đã chuẩn bị sẵn sàng, xe tăng pháo hạm đều đã triển khai dọc bờ biển.

Các tên lửa, chiến hạm ở khắp nơi cũng đã ngắm bắn xong, chỉ chờ lệnh Tổng thống là sẽ toàn lực khai hỏa.

Đương nhiên, các Phục Cừu Giả cũng đã chuẩn bị, họ sẽ tiến hành hành động chém đầu đối với quân đội Tử Vong.

Cục trưởng Nick biết tình hình đã đến mức tồi tệ nhất: Mọi người hãy nhớ, mục tiêu của chúng ta là Tử Vong Nữ Thần, nên bất kể trận chiến thế nào cũng nhất định phải đi tiêu diệt nàng ta.

Xem ra bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng.

Hải Lạp lại vung tay, lần này nhiều cung tiễn thủ hơn đã chuẩn bị, đầu tên Ô Lộ Kim Chúc toát ra hàn quang.

Nhân loại dù có phát triển thêm một trăm năm nữa, cũng không phải đối thủ của Tiên Cung chúng ta.

Bây giờ nên để nhân loại nhận rõ sự thật này.

Tấn công.

Xùy.

Mưa tên ngập trời che khuất ánh sáng, tầm bắn không hề thua kém đạn pháo.

Chương 1406

Mọi người chỉ nghe thấy tiếng động trên trời, liền phát hiện tình hình bất ổn mà hô lớn: Nấp đi.

Xì xì.

Tiếng mũi tên xuyên xương dày đặc như tiếng trống điểm, những binh lính nấp sau xe không ngờ đối thủ lại sử dụng loại tấn công nguyên thủy này, nhưng mũi tên của địch đơn giản là sắc bén đến khó tin, vậy mà có thể xuyên thủng vỏ ngoài của xe tăng.

Trong khoảnh khắc, rất nhiều người bị mũi tên Ô Lộ xuyên thủng, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Nhất thời, trận địa tiền tuyến biến thành cánh đồng mọc đầy tên.

Máu đang chảy.

Lợi hại thật.

Đỗ Lan nhìn đội quân cổ đại đối đầu với quân đội cơ giới hóa hiện đại, thầm nghĩ sự chênh lệch về vật liệu quá lớn, thảo nào Tiên Cung có thể hùng bá vạn năm.

Mũi tên Ô Lộ Kim Chúc rơi lạch cạch trên trận địa, mọi người vậy mà không có cách nào.

Khai hỏa, khai hỏa.

Ầm, nòng pháo phun ra lửa giận của công nghiệp, phát ra sự phản kháng đối với sự nguyên thủy.

Đạn pháo bay về phía mưa tên.

Đối mặt với sự tấn công của đạn pháo, Hải Lạp không hề sợ hãi.

Nổ tung và lửa cháy chính là sự tô điểm tốt nhất cho chiến tranh, đây chính là điều Hải Lạp theo đuổi, nàng căn bản không cần phải lùi bước.

Hơn nữa, uy lực của đạn pháo nhân loại này, thật sự không đáng để Hải Lạp để mắt tới.

Đừng nói là không bắn trúng, dù có trúng trực tiếp cũng không có vấn đề gì.

Cuối cùng cũng trở lại rồi, mùi vị quen thuộc này mới là nơi ta nên ở.

Hải Lạp kích động nói: Chính là mùi vị này.

Đỗ Lan thầm nghĩ, ngươi là Nữ Thần Chiến Tranh hay Nữ Thần Tử Vong vậy.

Thích chiến tranh đến thế sao không đi chuyển chức đi.

Đạn pháo rơi vào giữa quân đội Tử Vong, vẫn có chút hiệu quả.

Cho dù Tiên Cung có tiền thì cũng không đến nỗi tất cả thuyền đều dùng hợp kim Ô Lộ.

Đạn pháo của nhân loại có thể phá hỏng thuyền, làm giảm số lượng quân trận.

Nhưng Đỗ Lan cảm thấy quân đội Tử Vong rơi xuống biển không hề biến mất, mà lại chìm xuống đáy biển, tiếp tục hành quân dưới đáy biển.

Quả nhiên là quân đội Tử Vong, căn bản không thể dùng lẽ thường để suy đoán.

Cục trưởng Nick nhìn số lượng địch nhân giảm trên màn hình, trong lòng còn rất vui, thầm nghĩ phản công cũng có chút tác dụng.

Nào ngờ đại quân lại trực tiếp đổ bộ từ đáy biển, xuất hiện ở tuyến phòng thủ của quân Mỹ.

Đội quân Tử Vong ướt sũng xông thẳng về phía các binh sĩ.

Tất cả mọi người đều giật mình kinh ngạc, không ngờ kẻ địch lại có thể lặn dưới nước.

Đạn không có tác dụng, pháo cũng không có tác dụng, quân Mỹ chỉ có thể rút lui.

May mắn thay, lúc này Liên Minh Phục Cừu Giả đã đến.

Họ đã vi phạm mệnh lệnh của Cục trưởng Nick, không đi trực đảo hoàng long, mà là đến cứu viện các binh sĩ đang bị tấn công.

Binh sĩ Tử Vong giống như binh sĩ cơ giới, ào ạt xông lên không ngừng, chỉ có Liên Minh Phục Cừu Giả mới có thể chặn lại.

Đồ giả mạo thần, vậy mà còn muốn phản kháng chân thần.

Hải Lạp cực kỳ coi thường Liên Minh Phục Cừu Giả.

Đỗ Lan nói: Không thể chủ quan, Liên Minh Phục Cừu Giả từng phá hỏng rất nhiều âm mưu của ta đó.

Ta biết ngươi bị bọn chúng bắt giữ, nhưng thực lực của ta không phải ngươi có thể tưởng tượng được.

Hải Lạp rất tự tin vì hiện tại nàng không chỉ có thần lực mà còn có sức mạnh Hắc Ám, cộng thêm Thời Gian Bảo Thạch.

Nàng mạnh mẽ hơn bất cứ lúc nào.

Chúa công, thần lực vô địch, thiên thu vạn tải, thống nhất Cửu Quốc.

Hải Lạp lúc này cảm thấy mình quả nhiên không cứu nhầm người, Đỗ Lan nhất định có giá trị hơn muội muội nàng, ít nhất những lời hắn nói đều khiến nàng rất hưởng thụ, quả nhiên là một quân sư giỏi.

Liên Minh Phục Cừu Giả bị Hải Lạp gọi là thần giả mạo.

Thực tế, Liên Minh Phục Cừu Giả quả thực bị không ít người coi là thần của thời đại công nghiệp.

Họ dựa vào đột biến hoặc khoa học kỹ thuật để có được thần lực, chỉ khác với các thần cũ là các thần công nghiệp bị nhân loại tròng lên xiềng xích pháp luật và đạo đức, trở thành nô lệ của nhân loại, nên mới bị đại bộ phận người chấm dứt.

Còn các thần cũ, bởi vì không có pháp luật và đạo đức ràng buộc, nên đã phóng thích và thể hiện những dục vọng trong nhân tính một cách không hề cản trở.

Các thần cũ chính là sự triệu hồi của bản năng hoang dã nguyên thủy nhất.

Sự tham gia của các Phục Cừu Giả đã khiến toàn bộ cục diện chiến trường thay đổi, quân đội Tử Vong bị Thác Ni và những người khác áp chế chặt chẽ, khó mà tiến thêm được một milimet nào.

Tuyến phòng thủ duy trì ở ven biển, quân Mỹ cũng đã thiết lập một phòng tuyến mới.

Tử Vong Nữ Thần rất không vui, nàng nhìn trái nhìn phải binh sĩ Tiên Cung mang đến chẳng có ai dùng được.

Bắn chết bọn chúng cho ta.

Cung tiễn thủ một lần nữa tiến lên, giương cung lắp tên, mưa tên lại ập đến.

Xùy.

Mọi người cẩn thận.

Ưng Nhãn hô lớn.

Lúc này các Phục Cừu Giả không còn thân thiết như trước nữa.

Tuy chị em Phi Hồng Nữ Vu đã quay lại đội, nhưng họ vẫn cho rằng Thác Ni đã hại chết Mỹ Đội, thái độ đối với Thác Ni rất gay gắt.

Thác Ni cũng trở thành bao cát chịu trận, hắn cũng cảm thấy là lỗi của mình, nên người khác nói lời lạnh nhạt hắn đều chịu đựng, không đáp trả.

Tuy rằng trước đại sự thị phi, mọi người có thể gạt bỏ thành kiến mà chiến đấu, nhưng trong lòng vẫn có khoảng cách.

Thác Ni thấy mọi người không chặn được tấn công, liền ra tay.

Lần này hắn sử dụng từ trường: Tinh Kỳ Ngũ, toàn lực khai hỏa.

Để tăng cường lực chiến đấu của bộ giáp, Thác Ni lại mô phỏng sức mạnh của Vạn Từ Vương mà phát triển từ trường đối với kim loại.

Oanh.

Vỏ ngoài của bộ giáp sắt xuất hiện nhiều vết nứt, lộ ra bộ phận phát sinh từ trường.

Ở phía trên chéo trận tuyến, một trường lực từ tính vô hình hình tròn được áp dụng, ngăn chặn các mũi tên Ô Lộ rơi xuống.

Mưa tên dày đặc vậy mà bị tạm dừng giữa không trung.

Thác Ni nếu ở trong thần thoại cổ đại thì nhất định là công tượng thần kỳ nhất, có thể chế tạo các loại vũ khí phụ ma.

Phi Hồng Nữ Vu tuy không hợp với Thác Ni, nhưng lúc này nàng cũng biết trách nhiệm của mình rất lớn, lập tức ra tay.

Năng lực cảm ứng tâm linh của nàng điều khiển tất cả các mũi tên quay đầu, hai tay dùng sức đẩy một cái, mưa tên quay ngược lại theo đường cũ.

Nàng nếu ở trong thần thoại cổ đại, nhất định thuộc loại nhân vật truyền kỳ như nữ thần vận mệnh.

Huyễn Thị tranh thủ thời gian giết chết mấy binh sĩ Tử Vong cuối cùng.

Hắn ở trong thần thoại cổ đại nhất định là một đại thần ẩn sĩ, không ra tay thì thôi, đã ra tay thì nhất định vang danh khắp vũ trụ.

Khoái Ngân lúc này đang nhanh chóng nhổ cung tên trên chiến trường, sau đó lợi dụng sự vận chuyển tốc độ cao của cánh tay thay thế cung nỏ, tay không ném trả những mũi tên về phía doanh trại địch.

Hắn nếu ở thời cổ đại cũng nhất định là một chính thần lừng danh, năng lực xuất chúng.

Hỏa Hồ do Na Tháp Toa giả trang cũng đang dùng năng lượng hỏa diễm Đăng Giới để tạo ra một chiếc xe tăng năng lượng, không ngừng khai hỏa về phía mặt biển, bổ sung hỏa lực cho quân Mỹ.

Chương 1407

Mưa tên bay ngược lại, lần này ngay cả Tử Vong Nữ Thần cũng bị mũi tên của chính mình bao phủ.

Vẻ mặt Hải Lạp cứ như đang bị táo bón vậy, có thể thấy nàng đã tức điên lên rồi.

Nhưng tức giận cũng chẳng có cách nào, ai bảo nhân loại đã trưởng thành đến mức có thể uy hiếp đến thần linh chứ.

Mũi tên Ô Lộ Kim Chúc rơi vào quân đội Tử Vong, tạo ra thêm nhiều lỗ hổng trên thân thể vốn đã mục nát của binh sĩ, thuyền bè càng tổn thất nghiêm trọng.

Chúa công cẩn thận.

Đỗ Lan tự biên tự diễn, Nếu ta có trang bị xúc tu bạch tuộc ở đây, hà cớ gì phải sợ Liên Minh Phục Cừu Giả kia.

Hải Lạp vung tay một cái liền khiến những mũi tên Ô Lộ lẽ ra sẽ rơi xuống kỳ hạm đổi quỹ đạo, bắn vào biển từ hai bên kỳ hạm.

Sức mạnh của Liên Minh Phục Cừu Giả quả thực khiến nàng bất ngờ.

Nhưng Hải Lạp lại không thể thừa nhận mình tính toán sai, nên nghĩ đi nghĩ lại chỉ có thể tự mình ra tay giải quyết các Phục Cừu Giả: Ngươi có lòng là tốt, Liên Minh Phục Cừu Giả vậy mà dám đối địch với ta, không biết thời thế, ta thân tự ra tay.

Ánh mắt Đỗ Lan sáng bừng lên trong nháy mắt, như thể thật sự bị cảm động: Chúa công quả nhiên là thần trong các vị thần, khí phách này vượt xa Áo Đinh, vượt qua cả Trụ Tư.

Chúa công đợi một chút, ta bây giờ sẽ đi chuẩn bị rượu, Chúa công uống xong, rồi đi giết cho ra bảy vào bảy cũng không muộn.

Rượu đợi lát nữa uống, ta đi rồi sẽ về ngay.

Hải Lạp hóa thành một làn khói đen trong nháy mắt biến mất khỏi kỳ hạm.

Tiếp theo, toàn bộ Liên Minh Phục Cừu Giả trên bờ biển đều bị một cỗ sức mạnh khổng lồ thổi bay.

Tử Vong Nữ Thần Hải Lạp đã đến, nàng sẽ mang đến tử vong cho các Phục Cừu Giả.

Trống trận trợ oai.

Đỗ Lan hô hoán các tay trống trên kỳ hạm phối nhạc nền.

Các Phục Cừu Giả phát hiện đại sự chẳng lành, lập tức tập trung hỏa lực tấn công Hải Lạp.

Tuy nhiên, ngay cả chùy của Lôi Thần đối với Hải Lạp còn chẳng thấm vào đâu, huống chi là những món đồ chơi nhỏ bé của Địa Cầu này.

Những người thực sự có thể uy hiếp nàng, vẫn là Huyễn Thị và Phi Hồng Nữ Vu.

Trong tiếng nhạc nền Tiên Cung, Hải Lạp như vào chốn không người, chốc lát là khói đen vô hình, chốc lát là hàn nhận bôn tẩu, chốc lát lại khống chế toàn trường vô song.

Hải Lạp đơn giản là đã phô diễn hoa mỹ hai thanh loan đao Ô Lộ Dạ Không Chi Nhận và Mộ Quang Chi Thành.

Hơn nữa, nàng còn có công pháp dịch chuyển tức thời, đối thủ còn chưa kịp phản ứng, Hải Lạp đã ở ngay trước mắt, sau đó bọn họ liền bị Hải Lạp đánh bay.

Chẳng mấy chốc, các Phục Cừu Giả đều bị thương nằm rạp trên đất, chỉ có một mình Hải Lạp bay lơ lửng giữa không trung: Các ngươi những kẻ giả mạo này, đã chuẩn bị chấp nhận sự thống trị của Tử Vong chưa.

Mọi người đều không ngờ Hải Lạp lại cường đại đến vậy, Hắc Ám và Tử Vong cùng song hành.

Xem ra Tử Vong mới là đối thủ thật sự.

Chưa kết thúc.

Na Tháp Toa đứng dậy, nàng giơ cao chiếc nhẫn, một đạo hỏa quang màu cam vọt lên trời: Bạch trú lãng lãng, hắc dạ mang mang.

Chí đồng đạo hợp, dụng xá hành tàng.

Dị đồ loạn đảng, kính ngã thần quang.

Hỏa đăng trường minh, vạn thế quang mang.

Đây là sức mạnh Đăng Giới, chỉ cần ý chí của mình đủ mạnh, uy lực cũng sẽ càng lớn.

Thấy Hỏa Hồ tân nhân còn không chịu thua như vậy, Huyễn Thị, Phi Hồng Nữ Vu cũng đứng dậy.

Đá quý Tâm Linh trên trán Huyễn Thị phát sáng rực rỡ, toàn thân Phi Hồng Nữ Vu cũng xuất hiện ánh sáng hạt màu đỏ.

Thác Ni cũng dồn toàn bộ năng lượng vào pháo trong lòng bàn tay.

A.

Bốn luồng năng lượng không hẹn mà cùng tập trung lại bắn về phía Hải Lạp.

Hải Lạp khinh miệt cười một tiếng, Vô tri.

Trước người nàng xuất hiện một cỗ sức mạnh Hắc Ám.

Các tia sáng đi vào Hắc Ám như đá chìm đáy biển.

Ngay khi mọi người đang nghi hoặc, trong Hắc Ám lại xuất hiện ánh sáng, vậy mà lại là phản lại đòn tấn công của bốn người.

Bốn vị của Liên Minh Phục Cừu Giả đã nhận lấy đòn tấn công từ chính chiêu thức của mình, ngã xuống đất không dậy nổi.

Bắt bọn chúng lại, ta muốn công khai xử tử chúng.

Hải Lạp thấy Liên Minh Phục Cừu Giả đã mất khả năng chiến đấu, nhưng không định giết bọn chúng ngay, mà chuẩn bị giết gà dọa khỉ, thực hiện một cuộc hành hình công khai.

Đỗ Lan lại tiến cử: Chúa công không thể chủ quan, vẫn là giết đi rồi nhanh gọn.

Hải Lạp ngăn Đỗ Lan lại: Ta tự có tính toán.

Giết bọn chúng thì dễ, nhưng phải khiến cái chết của bọn chúng có giá trị lớn nhất, để quá trình ta chiếm lĩnh Địa Cầu càng thuận lợi.

Đỗ Lan lắc đầu.

Hải Lạp này độc đoán chuyên quyền, không nghe lời hay lẽ phải, tuyệt không phải minh chủ.

Quả nhiên không phải tất cả lãnh đạo đều anh minh thần võ như mình.

Nhưng bề ngoài hắn vẫn tươi cười: Chúa công, lần này đại thắng, chém Phục Cừu Giả, giết Hải quân Lục chiến đội Mỹ Đế, chiến quả bước đầu đã thành.

Xin Chúa công hãy uống chén rượu này để minh chứng công tích.

Hải Lạp nhận lấy chén rượu, ngạc nhiên: Rượu này vẫn còn ấm, vì cớ gì.

Rượu này đã được hâm nóng khi Chúa công xuất chiến.

Chúa công trở về mà độ ấm vẫn còn, ấy là bởi bá đạo tốc chiến tốc thắng của Chúa công đó.

Ha, tốt.

Hải Lạp nghe xong rất vui vẻ, uống cạn chén rượu.

Nhưng nàng không biết rằng, sau khi cứu Đỗ Lan ra, tất cả nhịp điệu đều đã bị Đỗ Lan nắm giữ.

Làm một gian thần điều khiển nhịp điệu cũng không dễ dàng, Đỗ Lan bày tỏ mình cũng rất vất vả.

Những gì Hải Lạp đã làm, trong mắt các quốc gia khác trên thế giới, lần xâm lược này nghiêm trọng hơn rất nhiều so với lần người Tề Tháp Thụy Tinh Nhân xâm lược New York trước đó.

Bởi vì trước đó Tề Tháp Thụy Tinh Nhân không có đảng dẫn đường, nhưng lần này lại có Mặt Nạ Nhân Đỗ Lan làm kẻ dẫn đường, dẫn dắt quân đội Tử Vong của Tiên Cung xâm lược Địa Cầu.

Mặc dù những kẻ cầm đầu hai lần xâm lược là người một nhà, nhưng trình độ của hai người hoàn toàn khác nhau.

Trình độ quân sự ba chân bốn cẳng của Lạc Cơ so với Tử Vong Nữ Thần Hải Lạp, kẻ đã đánh hạ nửa giang sơn cho Tiên Cung, thì chênh lệch như trời vực, cao đến mấy vạn mét.

Thấy Mỹ Đế sắp không trụ nổi, dưới tổ chim đã sụp đổ còn gì ấm áp nữa.

Các quốc gia khác đang bàn bạc xem nên đối phó với kẻ xâm lược thế nào.

Nhân loại là không thể giao Địa Cầu ra, nhưng hiện tại đối mặt với công nghệ của Tiên Cung, các Phục Cừu Giả còn không phải đối thủ.

Ước tính tổng hợp sức mạnh quân sự của các quốc gia khác cũng khó mà đánh bại Hải Lạp.

Phải làm sao đây.

Lúc này, cần đến sự ra tay của các quốc gia khoa học kỹ thuật cao bản địa trên Địa Cầu, ví dụ như Ngõa Khảm Đạt.

Quốc gia nhỏ này nằm ở châu Phi, dựa vào quặng Chấn Kim mà âm thầm phát triển, sở hữu công nghệ siêu cấp mà Liên Hợp Quốc cũng không biết.

Giống như Tiên Cung, Tiên Cung khởi nghiệp bằng Ô Lộ Kim Chúc, cuối cùng xây dựng nên thế lực Tiên Cung ảnh hưởng Cửu Đại Quốc, thậm chí được nhân loại cổ đại gọi là thần linh.

Ngõa Khảm Đạt cũng có Chấn Kim, tuy thời gian phát triển không lâu dài như Tiên Cung, nhưng Chấn Kim quả thực là một kim loại thần kỳ.

Chấn Kim gần như toàn năng, có thể làm dược liệu cũng có thể làm năng lượng.

Nhiều công nghệ mà nhân loại về lý thuyết có thể thực hiện nhưng bị hạn chế bởi dược liệu và năng lượng thì ở Ngõa Khảm Đạt đều đã được hiện thực hóa, ví dụ như khí cụ bay không trọng lực, vũ khí năng lượng sản xuất hàng loạt, công nghệ nano, v. v.

Kể từ khi người Ngõa Khảm Đạt khai thác được Chấn Kim, họ luôn ở một góc châu Phi, không biết gì về thế giới bên ngoài.

Nhưng cùng với Cách mạng Công nghiệp của thế giới phương Tây và việc phát hiện ra Tân Đại Lục, người Ngõa Khảm Đạt cũng không thể không bị buộc phải đối mặt với thế giới thay đổi từng ngày này.

Chính sách hoàn toàn cô lập từ trước đến nay đã không còn phù hợp trong thời đại công nghiệp.

Vì vậy, trong mấy trăm năm qua, Ngõa Khảm Đạt luôn âm thầm gửi người học hỏi ra khắp thế giới.

Chương 1408

Những người da đen này phải vượt qua muôn vàn trở ngại trong thế giới của người da trắng để học hỏi công nghệ công nghiệp tiên tiến rồi trở về Ngõa Khảm Đạt xây dựng tổ quốc mình.

Đồng thời, để bảo vệ an toàn cho Ngõa Khảm Đạt, Quốc vương còn phái gián điệp đi khắp thế giới, chỉ sợ vị trí của Ngõa Khảm Đạt bị thế giới biết đến.

Kế hoạch học tập đã đạt được thành quả xuất sắc.

Khi thế giới bên ngoài còn chưa có nhà máy điện hạt nhân, Ngõa Khảm Đạt đã hoàn thành năng lượng bán vĩnh cửu không ô nhiễm nhờ Chấn Kim.

Khi thế giới bên ngoài còn chưa có máy tính, Ngõa Khảm Đạt đã phát triển công nghệ điều khiển sóng não.

Khi thế giới bên ngoài có người sắt, Ngõa Khảm Đạt đã biến công nghệ nano thành hiện thực.

Ngõa Khảm Đạt là một quốc gia công nghiệp hóa toàn diện, y tế, viễn thông, quân sự, v. v.

đều vượt trội thế giới bên ngoài ít nhất một trăm năm.

Tất cả đều nhờ vào Chấn Kim thần kỳ.

Hiện tại, nếu nói trên Địa Cầu có thế lực nào có thể kháng cự văn minh Ô Lộ của Tiên Cung, không nghi ngờ gì chính là văn minh Chấn Kim của Ngõa Khảm Đạt.

Nhưng không can thiệp, không lộ diện là truyền thống của Ngõa Khảm Đạt.

Đây là một quốc gia sở hữu công nghệ cao nhưng lại cực kỳ truyền thống, mọi thứ đều phục vụ cho chính sách cô lập.

Vì điều này, họ còn dùng kỹ thuật quang học ngụy trang để che giấu thành phố công nghệ cao thật sự của mình, và nói với thế giới bên ngoài rằng Ngõa Khảm Đạt chỉ là một quốc gia nông nghiệp thế giới thứ ba, thâm am đạo lý giả heo ăn thịt hổ.

Nhưng sau khi tân Quốc vương đăng cơ, lại cảm thấy họ nên tham gia toàn cầu hóa, nên bước ra ngoài.

Bởi vì thế giới thực sự đang thay đổi, cho dù họ có không muốn cũng là một phần của nhân loại, chẳng lẽ thật sự chỉ lo cho bản thân mình.

Nhưng các đại thần, vì những năm tháng nô lệ của người da đen trong thời đại Hàng Hải lớn, luôn cảm thấy công khai tài nguyên của Ngõa Khảm Đạt sẽ khiến các quốc gia khác thèm muốn công nghệ và tài nguyên của họ.

Hơn nữa, Ngõa Khảm Đạt rất giàu, nhưng châu Phi lại không giàu có.

Thế giới này còn có hai tỷ người da đen không giàu có.

Tục ngữ nói không sợ thiếu mà sợ không đều.

Nếu Ngõa Khảm Đạt thật sự lộ diện, đến lúc đó tất cả người da đen ở châu Phi sẽ tràn vào, chỉ riêng điều này thôi cũng có thể khiến Ngõa Khảm Đạt lâm vào tuyệt cảnh.

Họ không có nhiều lương thực và phúc lợi đến vậy để cấp cho người khác.

Nhưng nếu ngươi không giúp đỡ người dân gặp nạn, thì dư luận quốc tế e rằng có thể dìm chết người.

Vì vậy, các đại thần vẫn cảm thấy tiếp tục chính sách cô lập thì tốt hơn.

Chỉ là tân Quốc vương lại cảm thấy những người thực hiện chính sách cô lập trong thời đại này đều là những kẻ đại ngu ngốc.

Không sai, chính là vị tổng thống nào đó đang xây tường ở biên giới Mỹ Đế và Mexico.

Đương nhiên cũng không phải tất cả đại thần đều muốn cô lập, cũng có người cảm thấy người da đen đều là anh em, Ngõa Khảm Đạt nên cấp vũ khí cho họ.

Đến lúc đó khi người da đen bị áp bức thì có thể cầm vũ khí phản kích, thậm chí hai tỷ người da đen thống trị thế giới cũng không phải là không thể.

Khi đó, dù Ngõa Khảm Đạt bị lộ diện cũng không thành vấn đề, vì đây sẽ là một quốc gia anh em da đen.

Đương nhiên đây là phe cấp tiến.

Tân Quốc vương không ủng hộ, bởi vì phe cấp tiến căn bản không có não, còn không bằng những kẻ ngu ngốc.

Có thể nói Hắc Báo, vị tân Quốc vương này, rất bất lực.

Phe bảo thủ không thèm để ý hắn, phe cấp tiến cũng không cùng chí hướng với hắn.

Hắn là một vị vua cô độc.

Hiện tại, thấy Tiên Cung tấn công đến, hắn lại một lần nữa triệu tập các đại thần, hy vọng có thể xuất binh bảo vệ thế giới, nhân tiện công bố sức mạnh thật sự của Ngõa Khảm Đạt.

Đây đơn giản là cơ hội trời cho.

Tuy nhiên, các đại thần đều im lặng, bởi vì họ không thể không suy xét lợi hại đằng sau chuyện này.

Dường như không có lợi ích gì, bởi vì Địa Cầu hiện tại còn chưa bị dồn vào đường cùng.

Họ nhảy ra ngoài để thu hút thù hận, e rằng các quốc gia khác vẫn sẽ thèm muốn công nghệ và tài nguyên của họ.

Còn phe cấp tiến vẫn như cũ, họ vẫn cố chấp muốn người da trắng phải trả giá cho việc nô dịch người da đen.

Những hậu duệ của nạn nhân này nên phát ra một đòn tấn công mạnh mẽ, Ngõa Khảm Đạt nên phân phát vũ khí ra ngoài.

Sai lầm lớn nhất mà phe cấp tiến mắc phải chính là sự ngây thơ.

Người da đen ở Ngõa Khảm Đạt quả thực đoàn kết như anh em, nhưng điều này được xây dựng trên nền tảng vật chất tiên tiến của Ngõa Khảm Đạt.

Còn người da đen bên ngoài thì thật sự không có phẩm chất cao như vậy.

Phải nói rằng tất cả mọi người bên ngoài, bao gồm cả người da trắng và người da vàng, đều không có nhận thức cao đến thế, sẽ không cho rằng chỉ cần cùng màu da là anh em.

Thực ra, ngay cả bên trong Ngõa Khảm Đạt, năm bộ lạc còn có một bộ lạc bị trục xuất cơ mà, đâu phải là một bức tranh hòa thuận.

Cũng không biết phe cấp tiến rốt cuộc đã tính toán thế nào mà lại tin rằng hai tỷ người da đen sẽ đồng lòng lật đổ các chủng tộc khác, mà không phải là trước hết đánh một trận nội chiến, thực hiện trừ giặc ngoài trước tiên phải ổn định nội bộ.

Bởi vì so với việc thách thức kẻ địch mạnh mẽ, áp bức những đồng bào yếu kém hơn thì dễ kiếm lợi hơn.

Hắc Báo thật lòng muốn ra tay.

Ngoài việc muốn chấm dứt chính sách cô lập, còn một nguyên nhân nữa là hắn kỵ Đỗ Lan.

Hắn luôn có một cảm giác, Đỗ Lan tuyệt đối biết tất cả mọi thứ.

Hắn lo lắng Đỗ Lan sẽ ra tay với Ngõa Khảm Đạt.

Thay vì phòng ngự bị động, thà chủ động tấn công, ít nhất như vậy Ngõa Khảm Đạt bản thổ sẽ không biến thành chiến trường.

Hắc Báo lo lắng là đúng, bởi vì Đỗ Lan đang hiến kế: Ngày nay kỳ tài, chỉ có Ô Lộ và Chấn Kim thôi.

Chúa công nếu muốn bình ổn chiếm lấy Địa Cầu, vậy thì tất phải tiêu diệt hoặc khống chế Chấn Kim, bởi vì Chấn Kim đủ sức uy hiếp Ô Lộ Kim Chúc của Tiên Cung.

Nói rồi hắn còn dâng lên một khối Chấn Kim quý giá mà hắn cất giữ.

Mà Chấn Kim trong thiên hạ đều ở Ngõa Khảm Đạt.

Nếu muốn lấy thiên hạ, tất phải trước hết định Ngõa Khảm Đạt.

Đỗ Lan đặt ngón tay lên bản đồ: Kẻ nào được nơi này, kẻ đó được thiên hạ.

Tử Vong Nữ Thần cầm Chấn Kim ngắm nghía, nàng phát hiện cường độ của Chấn Kim quả thực có thể uy hiếp đến Tiên Cung.

Xin Chúa công nhanh chóng hạ quyết đoán, chậm trễ e rằng sẽ sinh biến.

Tử Vong Nữ Thần khẽ gật đầu, đưa ra một quyết định: Quả thực không thể bỏ mặc.

Xâm lược Ngõa Khảm Đạt không phải chuyện nhỏ, bởi vì công nghệ Chấn Kim của đối phương tuy chưa tiến vào vũ trụ như văn minh Ô Lộ của Tiên Cung, nhưng mọi người đều giao chiến đối mặt trên mặt đất trong vòng trọng lực, ưu thế của Tiên Cung cũng sẽ không quá rõ ràng.

Vì vậy, nhất định phải lập ra một kế hoạch tác chiến hoàn chỉnh.

Các công nghệ chính của Ngõa Khảm Đạt đều tập trung trong thành phố công nghệ cao ẩn giấu dưới lớp ngụy trang quang học.

Những gì được công khai chỉ là một số hoạt động nông nghiệp và chăn nuôi, không có bất kỳ cơ sở quân sự rõ ràng nào.

Nhưng Đỗ Lan cho rằng, Ngõa Khảm Đạt rất có khả năng đã giấu hầm vận binh hoặc vũ khí tối tân dưới những cánh đồng nông nghiệp này, nên họ không thể mạo hiểm tiến quân, mà phải đánh rắn bảy tấc, một đòn chí mạng.

Vì vậy, Đỗ Lan nghĩ đến một người, chính là tên buôn lậu Chấn Kim từng được Áo Sáng chăm sóc.

Chương 1409

Hắn là kẻ thù của Ngõa Khảm Đạt, bởi vì hắn từng lẻn vào Ngõa Khảm Đạt và thấy được sự thật về Ngõa Khảm Đạt.

Tuy nhiên, tên buôn lậu này lại lấy ơn báo oán, giết không ít người Ngõa Khảm Đạt và cướp đi một lô Chấn Kim, chính là lô Chấn Kim dùng để chế tạo Huyễn Thị.

Tên buôn lậu này tuyệt đối có khả năng dẫn đại quân lẻn vào Ngõa Khảm Đạt, phát động tấn công bất ngờ.

Chúa công, ta nguyện ý đi một chuyến.

Đỗ Lan xin lệnh: Nhất định sẽ mang hắn về gặp người.

Vậy đi đi.

Tử Vong Nữ Thần Hải Lạp vẫn đang suy nghĩ làm sao để thống trị Địa Cầu.

Nàng có một kế hoạch, cần đủ nông dân và công nhân.

Trên Địa Cầu chỉ có hai thứ nàng cần: nhân khẩu và đất đai.

Khoa học kỹ thuật của nhân loại trong mắt nàng chẳng đáng một xu.

Tìm tên buôn lậu căn bản không phải chuyện khó.

Trước đây tuy Áo Sáng đã cho hắn một khoản tiền lớn, nhưng tên buôn lậu còn chưa kịp tiêu thì tài khoản ngân hàng đã bị đóng băng.

Từ đó về sau hắn chỉ thu tiền mặt.

Hệ thống ngân hàng vạn ác căn bản không đáng tin cậy.

Hiện tại, với tư cách là một tên buôn lậu Chấn Kim đã không còn một chút Chấn Kim nào, Khắc Lao cảm thấy cuộc đời mình đã hoàn toàn kết thúc.

Nhưng với tư cách là một phản phái, hắn đương nhiên cũng rất có chí khí.

Bất kể bị siêu cấp anh hùng đánh bại bao nhiêu lần, phản phái luôn có thể trở nên mạnh mẽ hơn, luôn kiên định không lay chuyển tiến lên vì mục tiêu của mình.

Hiện tại, Khắc Lao đã tìm được đối tác mới, một kẻ tự xưng là chuyên gia giám định Chấn Kim.

Hai người hợp tác cùng nhau tìm kiếm Chấn Kim, loại kim loại hiếm có trên thế giới này.

Còn về việc tại sao Khắc Lao không quay về Ngõa Khảm Đạt, nguyên nhân rất đơn giản: bởi vì hắn đã trở thành tội phạm bị Ngõa Khảm Đạt truy nã.

Hắn mà quay về nhất định sẽ bị những kẻ giả heo ăn thịt hổ kia nuốt chửng.

Gần đây, nhóm của Khắc Lao phát hiện một món đồ trong Bảo tàng Anh ở Luân Đôn có thể là Chấn Kim, bọn họ đang lên kế hoạch ra tay.

Trong một kho hàng tư nhân, tất cả những gì cần cho tội ác đều đã sẵn sàng: nhân viên, trang bị, xe cộ và một trái tim bất chấp pháp luật.

Cho dù thế giới có hủy diệt, các ngươi những kẻ này cũng sẽ không từ bỏ việc theo đuổi tiền tài.

Không thể không nói, sự cố chấp của các ngươi đã làm ta cảm động.

Nhưng bảng Anh và tiền vàng linh hồn của Tiên Cung không lưu thông, không có tỷ giá hối đoái.

Đỗ Lan đi trước một bước, không hề khiêm tốn chút nào.

Trong chớp mắt, toàn bộ tiểu đội buôn lậu Chấn Kim này đều chĩa súng vào Đỗ Lan.

Bọn họ không ngờ lại là Mặt Nạ Nhân nổi tiếng đình đám trong giới tội phạm đã trở lại.

Mặt Nạ Nhân.

Khắc Lao không biết tại sao lúc này Đỗ Lan lại xuất hiện ở đây: Ngươi chẳng phải đang cùng đám vong linh xâm lược Mỹ Đế sao.

Tại sao lại xuất hiện ở đây.

Đương nhiên là mang phú quý đến cho các ngươi rồi.

Thay vì tham lam một chút Chấn Kim trong Bảo tàng Anh, chi bằng theo ta đến Ngõa Khảm Đạt, chúng ta sẽ đào hết Chấn Kim của Ngõa Khảm Đạt, thế nào.

Đỗ Lan ném cành ô liu.

Ngươi lại biết gì về Ngõa Khảm Đạt.

Khắc Lao biết Ngõa Khảm Đạt rất có tính lừa dối.

Nếu ngay cả Đỗ Lan cũng cho rằng Ngõa Khảm Đạt là kẻ dễ bắt nạt, dễ xơi thì hắn không dám hợp tác với Đỗ Lan.

Hiểu được rằng Ngõa Khảm Đạt là mục tiêu bắt buộc phải loại bỏ khi Tiên Cung tiến quân Cửu Giới là đủ rồi.

Ta sẽ đưa ra một điều kiện mà ngươi không thể từ chối.

Đỗ Lan nói: Để ngươi làm vua một quốc gia, thế nào.

Tất cả mọi người trong tiểu đoàn của Khắc Lao đều động lòng, trừ chuyên gia giám định Chấn Kim Ai Lý Khắc ra.

Bởi vì Ai Lý Khắc này chính là một vương tử của Ngõa Khẩm Đạt.

Phụ thân của hắn là một trong những điệp viên được Ngõa Khẩm Đạt cử đến Mỹ Đế, cũng là em trai của lão Quốc vương đương nhiệm lúc bấy giờ.

Tức là, Ai Lý Khắc thực chất là anh em họ của Hắc Báo.

Chỉ là ở Ngõa Khẩm Đạt không ai biết sự tồn tại của Ai Lý Khắc.

Ban đầu lão Quốc vương tuy biết nhưng vì để bảo đảm quốc gia ổn định, đã bỏ đứa bé này ở Mỹ quốc không quản.

Tên buôn lậu Khắc Lao này làm sao mà mò vào Ngõa Khẩm Đạt được.

Chính là vì có sự trợ giúp của phụ thân Ai Lý Khắc.

Em trai lão Quốc vương là một người theo chủ nghĩa cấp tiến.

Ở Mỹ Đế, hắn thấy nhiều đồng bào da đen bị chèn ép mà không có sức phản kháng, nên đã tìm đến Khắc Lao tiết lộ thông tin, hy vọng Khắc Lao lấy trộm Chấn Kim ra ngoài, sau đó hắn sẽ biến Chấn Kim thành vũ khí phân phát cho người da đen ở Mỹ Đế, để họ có khả năng phản kháng.

Đáng tiếc, lấy trộm biến thành cướp, Khắc Lao làm lớn chuyện, giết không ít người Ngõa Khẩm Đạt.

Lão Quốc vương điều tra phát hiện có người đã bán đứng Ngõa Khẩm Đạt, mà người bán đứng quốc gia lại chính là em trai mình.

Lão Quốc vương đành phải đích thân đến Mỹ quốc một chuyến và tự tay xử lý em trai.

Đoạn lịch sử này chỉ có ba người biết: lão Quốc vương, đặc công được lão Quốc vương ủy nhiệm giám sát em trai, và con trai của em trai là Ai Lý Khắc.

Ai Lý Khắc sau khi lớn lên gia nhập quân đội Mỹ trở thành một sát thủ, giết người khắp thế giới, thậm chí còn giết không ít người da đen, chính là để rèn luyện bản thân.

Trong lòng hắn có một niềm tin rằng nhất định phải đoạt lại tất cả những gì mình đã mất, sau đó hoàn thành di nguyện của phụ thân, khiến người da đen có được sức mạnh phản kháng.

Sau khi xuất ngũ, Ai Lý Khắc tìm đến tên buôn lậu từng hợp tác với phụ thân mình, ẩn giấu thân phận tiềm phục, hy vọng từ Khắc Lao biết thêm nhiều tin tức về Ngõa Khảm Đạt.

Bởi vì Ai Lý Khắc sinh ra ở Mỹ Đế, từ trước đến nay chưa từng quay về Ngõa Khảm Đạt, cũng không biết tình hình Ngõa Khảm Đạt.

Thực ra, Ai Lý Khắc hiện tại đã thu thập được không ít tình báo, rất nhanh có thể hành động rồi.

Hắn chuẩn bị giết tên đối tác Khắc Lao coi như viên gạch lót đường để mình tiến vào Ngõa Khảm Đạt.

Đồng thời, hắn còn chuẩn bị lợi dụng lúc tân Quốc vương chưa đứng vững vị trí mà phát động khiêu chiến, đoạt lại ngôi vị Quốc vương.

Công nghệ của Ngõa Khảm Đạt rất tiên tiến, nhưng chế độ lại rất lạc hậu.

Trước khi tân Quốc vương kế vị sẽ diễn ra một cuộc khiêu chiến.

Nếu có ai trong năm bộ lạc không phục tân Quốc vương, thì có thể đưa ra lời thách đấu.

Chỉ cần đánh bại tân Quốc vương, người khiêu chiến có thể trở thành Quốc vương.

Chế độ này tuy rất dã man, nhưng lại là truyền thống của Ngõa Khảm Đạt.

Theo truyền thống, cho dù tân Quốc vương có không được hoan nghênh đến mấy, các đại thần cũng phải chấp nhận.

Ai Lý Khắc tính toán rất tốt, nhưng không ngờ đột nhiên lại xuất hiện một người mà hắn không thể ngờ tới.

Ai Lý Khắc tự nhận mình là kẻ giết người như ngóe, đã giết qua bất cứ ai, nhưng đối mặt với loại phản phái đỉnh cấp tung tay làm mưa lật tay làm mây như Mặt Nạ Nhân, hắn vẫn như chuột thấy mèo, trong lòng sinh ra e ngại.

Đỗ Lan liếc nhìn Ai Lý Khắc một cái, dường như trực tiếp nhìn thấu nội tâm đối phương.

Ai Lý Khắc giật mình thon thót, vội vàng tránh đi không dám đối mắt với Đỗ Lan nữa.

Chương 1410

Hắn thầm nghĩ, quả nhiên là Mặt Nạ Nhân, quá đáng sợ rồi.

So với Mặt Nạ Nhân, mình đơn giản chỉ là trò trẻ con.

Mình còn đang ở giai đoạn thấp nhất của việc giết người, còn đối phương đã đứng trên vạn vật, coi mọi sinh mạng đều là đồ chơi.

Tràng phú quý này, các ngươi có dám lấy không.

Đỗ Lan một lần nữa hỏi: Tiểu huynh đệ bên kia, ý của ngươi thế nào.

Khắc Lao dù sao cũng đã quyết định: Phú quý như vậy ta không lấy thì trời tru đất diệt.

Ai Lý Khắc không dám để lộ sơ hở, lập tức nói: Ta cũng vậy.

Sau khi thành công, lão tử cũng sẽ thường xuyên nếm thử mùi vị Quốc vương.

Khắc Lao chính là bị lời hứa này làm cho động lòng.

Ta cũng vậy.

Làm trâu làm ngựa, tất nghe theo tiện nghi, sau này ta chính là người của các ngươi rồi.

Cứ việc sai bảo, nếu ta phản bội sẽ chết không có chỗ chôn.

Khắc Lao đã bắt đầu biểu lộ lòng trung thành.

Ai Lý Khắc lại một lần nữa nhắc lại: Ta cũng vậy.

Đỗ Lan ha ha cười một tiếng: Chúa công mong các ngươi như hạn lâu mong mưa rào, trẻ con mong cha mẹ.

Tiên Cung có được hiền tài, đại sự chiếm lĩnh Ngõa Khảm Đạt có thể thành công rồi.

Bây giờ hãy cùng ta trở về bái kiến Tử Vong Nữ Thần.

Khắc Lao rất vui vẻ, bởi vì hắn cũng cao cấp rồi.

Hắn không còn là tên buôn lậu nữa, mà một bước nhảy vọt trở thành đảng dẫn đường vinh quang.

Từ nay trở đi, cho dù có chết đi, mười tám năm sau lại là một tên Hán gian hảo hán.

Đông Binh, sau khi nhận trị liệu từ Sát Mãn, đại não đã ổn định hơn rất nhiều.

Kể từ khi Mỹ Đội qua đời, hắn đã suy nghĩ rất nhiều, có thể nói chính mình là ngòi nổ trực tiếp của Nội Chiến.

Hắn đã hiểu rõ mọi chuyện, không muốn bận tâm đến những việc lộn xộn nữa.

Nếu có thể, hắn sẽ ở lại Khảm Đạt Nhĩ ẩn cư mãi mãi.

Sau điều trị, hệ thống tẩy não trong não Đông Binh đã bị phá hủy.

Giờ đây, hắn có thể sống vì chính mình, chỉ là người bạn thân thiết mất đi rồi lại có lại, cuộc đời ảm đạm vô quang.

Nghĩ đến Mỹ Đội đã hy sinh, Đông Binh luôn không kìm được ngồi bên hồ nhìn xa xăm.

Phía sau là bộ lạc Sát Mãn nơi hắn ẩn cư, trước mắt là mặt hồ phẳng lặng như gương.

Hắn cứ như đang ở giữa thế tục và tiên cảnh vậy.

Đông Binh thậm chí còn nghĩ rằng có lẽ một ngày nào đó mình sẽ nhảy xuống, rồi không bao giờ nổi lên nữa.

Tuy nhiên, thế giới vẫn chưa từ bỏ Đông Binh, nhân loại cần thêm nhiều anh hùng.

Họ nói với tôi rằng ngươi ở đây, Bạch Lang.

Công chúa Tô Duệ, em gái Hắc Báo, đã đến tìm sự giúp đỡ.

Cô đã biết anh trai mình bị bắt, và giờ đây Ngõa Khảm Đạt đã tứ bề thọ địch, đến mức không thể không tìm kiếm viện trợ từ bên ngoài.

Đông Binh nhận ra cô gái da đen này, nghe nói là người của bộ lạc bên cạnh, địa vị rất cao quý, thường xuyên mang thức ăn đến.

Đông Binh có ấn tượng khá tốt về cô.

Ta còn có thể đi đâu nữa đây.

Đông Binh đã quen với việc họ gọi mình là Bạch Lang, toàn là lũ trẻ con gọi lung tung, gọi mãi rồi cũng chẳng sao.

Dù sao hắn cũng không muốn sống với thân phận Đông Binh nữa, Bạch Lang thì Bạch Lang vậy.

Ta cần ngươi giúp đỡ.

Công chúa Tô Duệ nói: Hiện tại, bên ngoài đang xảy ra một cuộc chiến tranh kinh hoàng, ngay cả chúng ta, Ngõa Khảm Đạt, cũng bị xâm lược.

Đông Binh sững sờ.

Ngõa Khảm Đạt, một quốc gia nông nghiệp của Thế giới thứ ba, liệu có cần thiết phải bị xâm lược không.

Hơn nữa, hắn đang sống xa thế giới bên ngoài, ở đây không có TV, không có radio, nên cũng không biết chuyện gì đang xảy ra bên ngoài: Xâm lược gì cơ.

Là người ngoài hành tinh Tiên Cung và người của Diện Cụ Hội.

Cách đây không lâu, họ đã đánh bại Liên Minh Phục Cừu Giả và chiếm đóng Bờ Tây nước Mỹ, hiện giờ đang chuyển họng súng hướng về phía này.

Chúng ta cần ngươi giúp đỡ.

Công chúa Tô Duệ nói: Bạch Lang, Quốc vương Ngõa Khảm Đạt hiện đã bị người ta khống chế, chúng ta không còn đường lui nữa rồi.

Đi theo ta.

Công chúa Tô Duệ muốn đưa Đông Binh đi chiêm ngưỡng công nghệ chân chính của Ngõa Khảm Đạt.

Hai người đến một nơi hẻo lánh, đập vào mắt là toàn đá lởm chởm.

Nhưng khi công chúa nhấn nút trên vòng tay, khối đá lớn nhất liền trút bỏ lớp ngụy trang, để lộ ra một phi thuyền công nghệ cao.

Công nghệ của Ngõa Khảm Đạt đều được điều khiển bằng vòng tay hạt châu: Đây mới là thực lực chân chính của Ngõa Khảm Đạt chúng ta.

Nói đến đây, công chúa vẫn có chút tự hào, bởi vì với công nghệ vượt xa trình độ thế giới này, cô cũng có công lao không nhỏ.

Đông Binh thì ngây người.

Hắn vốn tưởng mình đến một bộ lạc nguyên thủy, không ngờ lại gặp phải một quốc gia giả heo ăn thịt hổ.

Bước vào phi thuyền, Đông Binh phát hiện những thiết bị này còn tiên tiến hơn cả Thần Thuẫn Cục.

Hắn hoàn toàn không thể hiểu vì sao Ngõa Khảm Đạt, một quốc gia nhỏ bé như vậy, lại sở hữu công nghệ như thế: Đằng sau các ngươi rốt cuộc là ai.

Mỹ, châu Âu hay Nga La Tư.

Một quốc gia nhỏ không có hậu thuẫn làm sao lại có công nghệ như vậy được.

Hoàn toàn không khoa học.

Đằng sau chúng ta không phải quốc gia mà là tài nguyên Chấn Kim.

Tô Duệ nói: Bây giờ không phải lúc giải thích những chuyện này, ta sẽ cho ngươi hiểu tình hình bên ngoài đã.

Hình ảnh 3D xuất hiện trong không gian, là cuộc chiến xâm lược của Tiên Cung.

Quân đội Tử Vong chỉ riêng ngoại hình đã đủ chấn nhiếp quần hùng.

Nữ thần Tử Vong Hai La dẫn đầu đại quân Tử Vong đã thế như chẻ tre, Liên Minh Phục Cừu Giả đã thất bại.

Hiện giờ, chỉ có Ngõa Khảm Đạt chúng ta mới có thể ngăn cản đại quân Tử Vong, nhưng chúng ta cũng đang gặp rắc rối.

Đông Binh nghe Liên Minh Phục Cừu Giả của Mỹ còn không chặn nổi người ngoài hành tinh, phải dựa vào Ngõa Khảm Đạt để chống cự, trong lòng không khỏi khó chịu.

Nhưng hắn cũng biết Chấn Kim lợi hại.

Khi xưa, cánh tay của hắn làm bằng hợp kim Cacbonat Xô Viết, nhưng đã bị tấm khiên Chấn Kim của Mỹ Đội áp chế hoàn toàn.

Cô ta là Hắc Trân Châu, là một tập hợp lực lượng chính xác, có năng lực tẩy não rất mạnh.

Các đại thần Ngõa Khảm Đạt đều bị cô ta tẩy não, bây giờ chỉ có ngươi mới có thể giúp Ngõa Khảm Đạt.

Những tư liệu này đều được Hắc Báo ghi lại và truyền cho Tô

Duệ.

Tẩy não.

Nghe đến từ này, sắc mặt Đông Binh lập tức không tốt.

Ngươi thì không vấn đề gì đâu, ngươi đã được chữa trị rồi, tuyệt đối có thể kháng lại Hắc Trân Châu.

Vừa nói, Tô Duệ lại nhấn một nút, khoang vũ khí phi thuyền mở ra.

Theo làn hơi sương lạnh tan đi, một cánh tay màu đen xuất hiện, trên đó còn in hình totem sói trắng.

Đây là cánh tay lắp ráp từ Chấn Kim, ta còn thêm vào không ít chức năng mới.

Công chúa long lanh mắt nhìn Đông Binh, hy vọng hắn có thể giúp đỡ, Bạch Lang, ngươi là hy vọng cuối cùng của chúng ta.

Hoàn toàn không có lý do để từ chối.

Mặc dù Đông Binh muốn ẩn cư, nhưng đáng tiếc bây giờ không phải lúc.

Hắn bước tới, kéo tấm áo choàng che cánh tay cụt ra, nối hệ thống thần kinh nguyên do Liên Xô để lại trong cơ thể hắn với cánh tay Chấn Kim.

Chỉ nghe một tiếng cạch, việc kết nối hoàn tất.

Đông Binh một lần nữa cảm nhận được sức mạnh của cánh tay kim loại, chỉ là lần này cánh tay này còn lợi hại hơn.

Chỉ nắm chặt quyền cũng mơ hồ có tiếng xé gió, như thể muốn ép chặt và nung nóng một khối không khí.

Công chúa là một kẻ nghiện kỹ thuật, thấy vũ khí của mình rất phù hợp với Đông Binh, không kìm được vui mừng: Bên trong còn có vũ khí xung điện, có thể kích hoạt bất cứ lúc nào, hơn nữa còn có kiếm xích ẩn, bất kể tầm xa hay cận chiến đều không thành vấn đề.

Đông Binh không nói gì, bây giờ nói gì cũng vô ích, bảo vệ Địa Cầu mới là vấn đề quan trọng nhất: Hắc Trân Châu đã khống chế bao nhiêu người.

Là tất cả mọi người, vì vậy ta nghĩ cách thông thường sẽ không thành công.

Ta nghĩ thế này.

Chương 1411

Ta sẽ vận chuyển ngươi đến vương cung, ngươi đi đánh bại Hắc Trân Châu, còn ta đi cứu anh trai ta.

Vừa nói, cô vừa mở bản thiết kế vương cung ra và giải thích tỉ mỉ.

Đông Binh chỉ có một câu hỏi: Những kiến trúc này đều ở đâu.

Hắn đã ở Ngõa Khảm Đạt một thời gian rồi mà chưa từng thấy những kiến trúc cao lớn như vậy.

Nó nằm dưới lớp ngụy trang quang học.

Ngõa Khảm Đạt chúng ta áp dụng chính sách cô lập, luôn ẩn mình, không để thế giới biết sức mạnh của chúng ta.

Đối với lời giải thích đầy vẻ làm màu của công chúa, Đông Binh thầm nghĩ, bây giờ xuống máy bay còn kịp không.

Không làm màu thì họ vẫn là bạn bè mà.

Bàn bạc kế hoạch xong, chỉ có hai người trong đội xuất phát.

Trong khi đó, đại quân Tử Vong cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, hạm đội đang đi qua Nam Cực, mục tiêu của họ chính là Phi Châu.

Thực ra Đỗ Lan rất muốn hỏi Nữ thần Tử Vong vì sao không truyền tống, cứ về Tiên Cung rồi thiết lập tọa độ mới, trực tiếp đến Phi Châu không nhanh hơn sao.

Nhưng góp ý với lãnh đạo thì không phải là quyết định sáng suốt, nên Đỗ Lan không nói gì.

Ẩn mình trong bóng tối, Ai Lý Khắc lặng lẽ quan sát mọi thứ.

Mặc dù hắn muốn giành lại vương vị, nhưng quá trình không phải như thế này.

Nếu hắn giúp người ngoài hành tinh chiếm đóng Địa Cầu, đến lúc đó người da đen chẳng qua là thay một nhóm thực dân mới, điều này tuyệt đối không phải ý định ban đầu của hắn.

Hơn nữa, hắn còn phát hiện ra âm mưu của Đỗ Lan đã phái người đến Ngõa Khảm Đạt.

Đối với người da đen mà nói, Ai Lý Khắc không phải là kẻ xấu gì, hắn chỉ là một người theo chủ nghĩa chủng tộc sâu sắc và một kẻ lưu vong có tình cảm mãnh liệt với tổ quốc.

Ước nguyện lớn nhất của hắn là thực hiện di nguyện của cha.

Hắn và cha hắn đều như nhau, đều vì Ngõa Khảm Đạt, vì tất cả người da đen mà hành động.

Thế nhưng Đỗ Lan hiện tại lại điều khiển con quái vật tên là Hắc Trân Châu để khống chế Ngõa Khảm Đạt.

Ai Lý Khắc phải tìm ra cách phá giải, hắn tin rằng câu trả lời nhất định nằm ở Đỗ Lan.

Để đối phó với một kẻ địch được gia trì bởi nhiều lực lượng chính xác, thì nhất định phải sử dụng một sức mạnh chính xác hơn.

Theo định luật thứ hai của Ba định luật Chính xác, định luật tăng giảm định lượng, lực lượng chính xác của Hắc Trân Châu sẽ bị sức mạnh mới hấp thụ.

Nhưng trên thế giới này còn có sức mạnh nào chính xác hơn Hắc Trân Châu ư.

Đương nhiên là có, duy chỉ có gấu trúc đại hiệp mà thôi.

Gấu trúc lớn là loài đen trắng, sinh ra ở châu Á, là một người ăn chay theo chủ nghĩa hòa bình, và quan trọng hơn là nó giữ mình trong sạch.

Vô dục thì cương, nhân giả vô địch, duy chỉ có gấu trúc lớn mới có thể so tài cao thấp với Hắc Trân Châu.

Liên Hợp Quốc phát hiện đại quân Tử Vong đã đến Phi Châu, lập tức đưa ra cảnh báo cho Phi Châu.

Nhiều quốc gia đã rút công dân của mình khỏi Phi Châu.

Phi Châu sẽ trở thành chiến trường mới.

Mỹ đế vừa hồi phục đã lập tức kêu gọi mọi người chuẩn bị tổ chức một lực lượng Liên Hợp Quốc tại Phi Châu để đánh bại đại quân Tử Vong.

Nhưng vũ khí truyền thống không có tác dụng với đại quân Tử Vong, đây mới là điều đáng sợ nhất.

Tuy nhiên, nhân loại sẽ không đầu hàng.

Một loạt vũ khí tiên tiến đã được đưa ra: trạm điện hạt nhân di động, vũ khí laser, pháo điện từ. tất cả đều được trang bị cho quân đội, đưa ra tiền tuyến chuẩn bị thực chiến.

Lần này không chỉ là chuyện của riêng Mỹ đế, mà là vấn đề của toàn thế giới.

Tuyệt đối không thể để yên cho người ngoài hành tinh.

Chỉ là mọi người vẫn chưa biết người ngoài hành tinh đến Phi Châu làm gì.

Phi Châu có gì hấp dẫn người ngoài hành tinh chứ.

Nữ thần Tử Vong thì chẳng màng, căn bản không quan tâm đến phản ứng của nhân loại, cứ tự tin như vậy.

Cuối cùng, đại quân Tử Vong đã đến lãnh thổ Ngõa Khảm Đạt, nhưng lại không gặp bất kỳ sự kháng cự nào.

Mình phải hành động, Ai Lý Khắc biết nếu không hành động nữa thì mọi thứ sẽ sụp đổ.

Vì vậy, hắn tìm cơ hội đánh cắp máy tính của Đỗ Lan, cướp một chiếc tàu cao tốc rồi chạy trốn.

Khắc Lao thấy thuộc hạ của mình bỏ đi, lập tức bắt bạn gái của Ai Lý Khắc để tạ tội.

Bạn gái của Ai Lý Khắc là một hacker, cũng là nhân tài không thể thiếu trong đội của họ.

Thế nhưng Ai Lý Khắc lại hoàn toàn không màng đến sự an nguy của bạn gái, không giải thích gì mà bỏ đi, có thể nói là cực kỳ tuyệt tình.

Nữ hacker cũng không ngờ bạn trai mình vào thời khắc mấu chốt lại rớt dây xích, suýt nữa hại chết cô.

Nhìn Nữ thần Tử Vong cao hơn mình, nữ hacker run rẩy.

Khắc Lao cũng rất căng thẳng, Ai Lý Khắc là thuộc hạ của hắn, nhưng giờ lại bỏ trốn, trong lòng hắn nguyền rủa mười tám đời tổ tông của Ai Lý Khắc, nhưng không thể thay đổi hiện thực: Thần nữ bệ hạ, đều là lỗi của thần.

Nếu người tức giận thì cứ giết cô ta đi, cô ta là bạn gái của Ai Lý Khắc.

Nữ thần Tử Vong lại không hề tức giận: Một người đàn ông sẵn sàng bỏ rơi bạn gái để hoàn thành mục tiêu mới là một chiến binh hợp cách, ta đánh giá cao hắn.

Khi gặp lại hắn đừng giết hắn, hãy bắt sống hắn.

Mọi người đều vâng lời, Khắc Lao cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hai La hỏi Đỗ Lan: Trong máy tính của ngươi có gì.

Chỉ là đề thi mô phỏng Ba năm xâm lược, năm năm thống trị.

Ta luôn cố gắng nâng cao tố chất phản diện của mình, học hỏi kinh nghiệm phản diện tiên tiến, để làm tốt vai phản diện và đánh bại siêu anh hùng.

Đỗ Lan tỏ vẻ mình là người có tinh thần học hỏi như vậy.

Thực ra, trong máy tính là tài liệu về cách đối phó với Hắc Trân Châu.

Hai La trong lòng hổ thẹn, vì so với sự hiếu học thì cô không bằng Đỗ Lan.

Còn Khắc Lao nghe xong chỉ muốn đánh người, thầm nghĩ Diện Cụ Nhân đã là một phản diện thành công như vậy mà vẫn ham học hỏi, điều này khiến cho những phản diện bình thường như bọn họ làm sao mà sống đây.

Chẳng lẽ không thể để lại một đường sống sao.

Ai Lý Khắc không biết sau khi hắn bỏ trốn đã xảy ra chuyện gì.

Hắn phát hiện không có quân truy đuổi liền thở phào nhẹ nhõm, hoàn toàn không nghĩ đến bạn gái mình vẫn còn trong tay địch.

Bây giờ hắn chỉ muốn trở về thủ đô Ngõa Khảm Đạt.

Đông Binh và công chúa Tô Duệ đã bắt đầu xâm nhập.

Nhờ công nghệ của Ngõa Khảm Đạt phần lớn do công chúa Tô Duệ thiết kế, nên sau khi xâm nhập hệ thống an ninh, hai người sẽ không dễ bị phát hiện như vậy.

Chia làm hai đường, Đông Binh đi tiêu diệt Hắc Trân Châu, công chúa đi giải cứu quốc vương.

Chương 1412

Trong cung điện, Hắc Trân Châu đang ve vãn, mục tiêu chính là nữ dũng sĩ số một của Ngõa Khảm Đạt, Áo Khắc Da.

Đàn ông đều ngu ngốc, phu quân của ngươi càng ngu xuẩn không chịu nổi, hắn không xứng với ngươi.

Hai thanh socola đen dán vào nhau: Áo Khắc Da, ngươi có thể trở thành vương hậu của ta.

Áo Khắc Da bị tẩy não căn bản không chịu nổi sự ve vãn, hơn nữa trong lòng quả thực bất mãn với cách làm cấp tiến của phu quân, nên rất đồng tình với lời Hắc Trân Châu: Thưa Vương, người nói đúng.

Tại Ngõa Khảm Đạt còn có một mâu thuẫn, đó là mâu thuẫn giữa đội cận vệ vương và quân đội.

Đội cận vệ vương toàn là nữ giới đảm nhiệm, còn quân đội bộ lạc toàn là nam giới, không tránh khỏi những cuộc đấu tranh công khai và ngấm ngầm, dù thủ lĩnh hai bên là vợ chồng cũng không tránh khỏi xung đột.

Mâu thuẫn nam nữ, đội cận vệ nữ sử dụng trang bị Chấn Kim tối tân nhất, còn quân đội nam chỉ có thể sử dụng trang bị Chấn Kim cũ kỹ lỗi thời mà lại thiên về phòng ngự.

Vì vậy đã hình thành đội cận vệ nữ có tính tấn công cao hơn quân đội nam.

Điều này cũng giải thích vì sao quân đội lại là phái cấp tiến.

Bởi vì ở nhà, họ bị phụ nữ áp bức khắp nơi, nên chỉ có thể nghĩ đến việc ra ngoài giết chóc, lập công, nếu không quân đội chẳng khác gì phế vật.

Phải biết rằng đội cận vệ nữ thường xuyên cùng quốc vương ra nước ngoài thực hiện nhiệm vụ, bảo vệ an toàn quốc vương hoặc thanh trừng kẻ phản bội, những công việc đó rất thách thức.

Còn quân đội của những người đàn ông thì sao.

Chỉ có thể ở nhà không làm gì, trơ mắt nhìn đội cận vệ nữ được ăn ngon mặc đẹp.

Lâu ngày, trong lòng tự nhiên không cân bằng.

Còn khi nữ cận vệ trở nên ưu tú hơn, tự nhiên sẽ coi thường quân đội không có kinh nghiệm thực chiến, cho rằng đám đàn ông này chỉ là những kẻ cuồng chiến, miệng nói hay hơn làm.

Hắc Trân Châu vuốt ve gương mặt Áo Khắc Da, rồi cúi xuống hôn.

Phu quân của Áo Khắc Da đang đứng ngoài cửa, đầu đội mũ xanh lá ám chỉ bị cắm sừng, nhưng hắn vẫn không thể có dị nghị, bởi vì hắn cũng đang cố gắng thay đổi phương hướng của mình.

Để ủng hộ kế hoạch vĩ đại của Hắc Trân Châu, tất cả mọi người đều phải trở thành người đồng tính.

Mặt đối mặt cắm sừng vợ người ta, Hắc Trân Châu rất hài lòng: Các ngươi đều là trung thần, rất tốt.

Lời vừa dứt, chỉ nghe một tiếng ầm nhẹ, thủ lĩnh quân đội ngoài cửa đã bị đánh bay, trực tiếp bay ngược vào cung điện và bất tỉnh.

Ai.

Áo Khắc Da lập tức bảo vệ Hắc Trân Châu.

Đông Binh đã đến.

Chỉ thấy hắn vung tay, một sợi xích bay ra tấn công từ bên sườn.

Áo Khắc Da rụt tay lại, ngọn trường mâu co duỗi đã vào tay, nghe tiếng mà phân biệt phương hướng, múa trường mâu.

Chỉ thấy tia lửa lóe lên, Đông Binh tấn công bất ngờ vậy mà bị chặn lại.

Đông Binh không dám lơ là, thu xích về, sợi xích co rút lại thành một thanh kiếm Chấn Kim: A.

Kiếm chém thẳng xuống.

Áo Khắc Da không hổ là dũng sĩ số một, tránh khỏi mũi nhọn, trường mâu quét ngang ra.

Cao thủ.

Đông Binh và Áo Khắc Da đồng thời đánh giá đối phương không hề yếu.

Một người là công cụ giết người được Liên Xô cường hóa trong Thế chiến II, một người là hộ vệ dũng cảm theo bản năng và nhiệm vụ.

Cả hai cùng nắm giữ vũ khí Chấn Kim, cuộc chiến bao vây Hắc Trân Châu đã bùng nổ.

Hát.

Đông Binh vung cánh tay Chấn Kim, nghe tiếng vù vù.

Nha.

Áo Khắc Da vãi trường mâu Chấn Kim, phòng thủ kín kẽ.

Đinh đinh đang đang, tia lửa bắn tung tóe.

Giết hắn cho ta.

Hắc Trân Châu phát hiện sức mạnh của mình vậy mà không thể tẩy não Đông Binh, nên chỉ có thể ra tay giết người.

Hô hô, trường thương của Áo Khắc Da biến thành du long, trong không gian vậy mà toàn là ảnh mâu.

Đông Binh không dám lơ là, kích hoạt pháo xung điện bên trong cánh tay, chuẩn bị đánh bay đối phương.

Ở một bên khác, công chúa Tô Duệ cẩn thận tránh né tuần tra, tìm thấy nơi giam giữ anh trai mình.

Cô đưa bộ giáp nano mới nhất cho anh trai.

Tiếp theo, Hắc Báo có thể tự mình thoát ra rồi.

Nhìn có vẻ chỉ là một chiếc vòng cổ răng thú, nhưng thực ra đó là bộ chiến giáp nano.

Hắc Báo mặc chiến giáp, dùng tay không bẻ tung cửa: Em gái, em đi trước đi, anh còn có vài lời muốn hỏi Hắc Trân Châu.

Anh trai, bọn họ đông quá.

Tô Duệ lại không đồng ý, đối thủ cũng có vũ khí Chấn Kim, không dễ đối phó.

Nhưng Hắc Báo vẫn quyết ý hành động một mình.

Oanh, đúng lúc họ chuẩn bị tách ra thì trần nhà đột nhiên nứt toác, hai bóng người rơi xuống, chính là Đông Binh và Áo Khắc Da.

Cú tấn công của Đông Binh bị Áo Khắc Da hóa giải, pháo xung điện đánh xuống đất trực tiếp xuyên thủng tầng lầu.

Khi rơi xuống, Áo Khắc Da vẫn đang tấn công.

Đông Binh biến cánh tay trở lại hình dạng bình thường, miễn cưỡng đỡ lấy ngọn trường mâu của đối phương, tạo thành thế giằng co với nữ hộ vệ.

Áo Khắc Da.

Bạch Lang.

Hai người rơi xuống, hai anh em Hắc Báo và Tô Duệ vừa lúc gọi tên người mình quan tâm.

Hắc Trân Châu trên lầu thấy Hắc Báo vậy mà đã thoát ra, giận không kiềm được: Người đâu, giết bọn chúng.

Càng nhiều hộ vệ kéo đến, bao vây ba người.

Những người này đều là thuộc hạ cũ của Hắc Báo, nhưng bây giờ không phải lúc ôn cố tri tân.

Chúng ta nhất định phải bảo vệ Tô Duệ.

Hắc Báo nói với Đông Binh.

Đông Binh tỏ ý không vấn đề gì.

Trận chiến vẫn chưa kết thúc.

Đông Binh và Hắc Báo kề vai tác chiến, nhưng đối thủ quá đông, họ không đánh lại.

Nhìn thấy vòng vây ngày càng thu hẹp, họ sắp bị bao vây, sắp bị những ngọn trường mâu Chấn Kim đâm chết thì tất cả kẻ địch bị tẩy não đều dừng bước.

Đông Binh, Hắc Báo, Tô Duệ đều khó hiểu, thầm nghĩ chẳng lẽ những người này đã hồi phục rồi sao.

Hắc Trân Châu cũng đầy nghi hoặc, lực lượng chính xác của mình không thể bị thoát khỏi, tại sao những người này đột nhiên không phản ứng.

Giết bọn chúng, giết bọn chúng cho ta.

Hắc Trân Châu tức giận gầm lên, cô ta nhảy xuống từ lỗ thủng trên trần nhà, lớn tiếng ra lệnh cho những người bên cạnh.

Nhưng không ai động thủ.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy.

Hắc Trân Châu cũng không biết là đang hỏi ai, dù sao cũng không ai có thể trả lời cô ta: Sức mạnh của ta vì sao không có tác dụng.

Ta là sự tồn tại chính xác nhất trên thế giới, sao lại thành ra thế này.

Hắc Báo và những người khác không dám động, chờ đợi diễn biến tiếp theo.

Một con gấu trúc nhồi bông rơi xuống chiến trường.

Hắc Báo ba người quay đầu nhìn, liền thấy một người đàn ông da đen với đầy gấu trúc nhồi bông trên người bước đến, vừa đi vừa ném gấu trúc nhồi bông.

Những người bị khống chế sau khi nhìn thấy gấu trúc nhồi bông liền như thể hồi phục bình thường, trên mặt xuất hiện biểu cảm hiền hòa.

Mặc dù không biết hắn là ai, nhưng hắn thực sự đã cứu mọi người.

Đông Binh và Tô Duệ đều gửi ánh mắt cảm ơn.

Chương 1413

Ngươi.

Hắc Trân Châu không ngờ đối phương vậy mà chỉ dùng gấu trúc nhồi bông đã phá giải lực lượng chính xác của cô ta: Ta muốn ngươi quỳ xuống.

Ai Lý Khắc nói: Rõ ràng ngươi không phải là người chính xác nhất.

Lời này như tấm gương thần nói với Hoàng hậu rằng Bạch Tuyết công chúa mới là người đẹp nhất thế giới vậy, tàn khốc.

Hắc Trân Châu không thể chấp nhận việc mình vậy mà không bằng một con vật như gấu trúc: Câm miệng, hãy quỳ xuống dưới lực lượng chính xác của ta đi.

Ai Lý Khắc ngẩng đầu ưỡn ngực, để những con gấu trúc nhồi bông trên người cản lại lực lượng chính xác: Ngươi căn bản không bằng gấu trúc.

Nó là sự cân bằng nhất của ba chủng tộc đen, trắng, vàng, hơn nữa nó ăn chay, giữ mình trong sạch.

Và bản thân nó là động vật, những trạng thái của ngươi căn bản không phải đối thủ của nó.

Gấu trúc mới là sự tồn tại vĩ đại và chính xác nhất trên thế giới.

Hắc Trân Châu kêu a a thảm thiết, cô ta cảm thấy sức mạnh của mình đang bị đoạt đi, bị những con thú nhồi bông nhỏ bé đoạt đi.

Hắc Báo lập tức hiểu ra: Đây là định luật tăng giảm định lượng.

Hắc Trân Châu tuy rất mạnh mẽ, nhưng khi đối mặt với gấu trúc, những hạn chế của bản thân cô ta sẽ khiến cô ta trở nên yếu đi.

Mọi người mau nhặt gấu trúc nhồi bông lên, cùng nhau hút đi sức mạnh của Hắc Trân Châu.

Những con thú nhồi bông này được lấy từ rạp chiếu phim đặc biệt của hoàng gia Ngõa Khảm Đạt, bởi vì chỉ ở đó mới có máy gắp thú bông.

Ngõa Khảm Đạt tuy công nghệ rất tiên tiến, nhưng đời sống của dân thường vẫn còn nguyên thủy.

Khi không làm việc, họ chỉ nằm dưới ánh nắng mặt trời mà không có giải trí gì.

Cuộc sống tương đối khép kín, chỉ có tầng lớp thượng lưu Ngõa Khảm Đạt mới hiểu biết về thế giới bên ngoài, người dân Ngõa Khảm Đạt không có mạng internet, không có TV.

Lần này là họ may mắn, vừa đúng lúc Ai Lý Khắc tìm được đủ gấu trúc nhồi bông, nếu không thì Hắc Trân Châu sẽ không dễ bị phá giải như vậy.

Bốn người cầm thú nhồi bông bao vây Hắc Trân Châu.

Hắc Trân Châu mặt đầy kinh hoàng.

Những con gấu trúc nhồi bông vừa đến gần cô ta, cô ta liền cảm thấy sức mạnh vô địch tan biến, như thể linh hồn mình cũng sắp bị thú nhồi bông hút đi: Không, ta mới là người chính xác nhất trên thế giới.

Bốn người không nói gì, tiếp tục bao vây.

Hắc Trân Châu ngày càng yếu đi, cuối cùng quỳ xuống, trong tuyệt vọng đối mặt với thất bại của mình.

Hắc Báo và những người khác không ngờ gấu trúc nhồi bông lại thực sự hiệu quả như vậy: Cảm ơn ngươi.

Không cần cảm ơn ta.

Đại quân Tử Vong đã tiến vào lãnh thổ Ngõa Khảm Đạt.

Nếu không hành động nữa, tất cả chúng ta sẽ chết.

Ai Lý Khắc không phải đến để làm ơn, mà là để tìm kiếm sức mạnh đánh bại đại quân Tử Vong.

Tô Duệ lại cảm thấy người lạ mặt đột nhiên xuất hiện này có chút quen thuộc, nhưng lại không biết cụ thể là ai.

Có tình hình mới nhất, Hắc Báo không dám lơ là.

Hắn nhìn những người xung quanh đang dần dần tỉnh táo trở lại, biết đã đến lúc phản công: Mọi người, chuẩn bị chiến đấu.

Công chúa Tô Duệ buộc tất cả gấu trúc nhồi bông lên người Hắc Trân Châu, như vậy sức mạnh của Hắc Trân Châu sẽ không hồi phục nữa: Bây giờ ta sẽ quay về phòng nghiên cứu, giữ liên lạc nhé.

Không còn nhiều thời gian nữa, Ngõa Khảm Đạt tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu cấp một.

Lúc này, hạm đội Tử Vong đã đi vào lớp ngụy trang quang học, đến trung tâm thành phố công nghệ cao này: Tiêu diệt chúng.

Hai La ra lệnh, đại quân Tử Vong tấn công.

Rầm, những tòa nhà cao tầng trong thành phố là nơi đầu tiên phát nổ.

Trong vương cung, Hắc Báo hô lớn: Kích hoạt lá chắn phòng ngự.

Bên ngoài tòa nhà vương cung được bao bọc bởi một trường năng lượng, chặn đứng đợt tấn công đầu tiên của Nữ thần Tử Vong.

Sau đó, không quân Ngõa Khảm Đạt bắt đầu phản công, vô số chiến đấu cơ công nghệ cao tự động bay đến.

Thông qua các tần số âm thanh khác nhau, chúng có thể kích hoạt tiềm năng mạnh mẽ của Chấn Kim.

Hỏa lực của không quân Ngõa Khẩm Đạt cực kỳ mạnh mẽ, liên tục bắn phá.

Phi thuyền Tiên Cung căn bản không chịu nổi, lần lượt rơi xuống.

Hai La cuối cùng cũng hiểu vì sao Đỗ Lan lại đề nghị tiêu diệt Ngõa Khẩm Đạt trước, bởi vì Chấn Kim thực sự rất khó nhằn.

Loại nhân loại lạc hậu như vậy sau khi có được Chấn Kim vậy mà có thể đối kháng với đại quân Tử Vong, không hề đơn giản.

Nhưng đại quân Tử Vong lại đông quân, bắt nạt Ngõa Khẩm Đạt thì vẫn được.

Quân đội Liên Hợp Quốc vẫn luôn giám sát đại quân Tử Vong qua vệ tinh, phát hiện đại quân Tử Vong đột nhiên biến mất, đều hoảng hốt.

Chẳng lẽ đây chỉ là đòn nghi binh của Nữ thần Tử Vong.

Cố ý đến Ngõa Khẩm Đạt để thu hút sự chú ý của họ, thực ra mục tiêu thật sự không phải Phi Châu.

Tìm, nhất định phải tìm ra đại quân Tử Vong.

Họ không ngờ lúc này đại quân Tử Vong đã tiến vào lớp ngụy trang quang học, nên mới biến mất khỏi vệ tinh, còn tưởng là âm mưu của người ngoài hành tinh.

Dưới lớp ngụy trang quang học, Hai La không rời mắt khỏi chiến trường, mỗi lần khai chiến cô ta luôn không khỏi đắm chìm vào đó, say mê với cái chết.

Cô ta không hề phát hiện Đỗ Lan lén lút lấy ra một thủ hộ bàn.

Thủ hộ bàn là gì.

Thực ra, đó là một loại công cụ dùng để kiểm soát nô lệ rất phổ biến trong đấu trường vũ trụ.

Nó rất nhỏ, có thể gắn vào da nô lệ, sau đó chỉ cần dùng bộ điều khiển là có thể phóng điện tra tấn nô lệ, thông qua thủ đoạn này để khuất phục nô lệ.

Chỉ cần gắn thủ hộ bàn lên người Hai La, cô ta sẽ là nô lệ của Đỗ Lan.

Là một phản diện xuất sắc, luôn phải biết phản bội vào thời điểm thích hợp, không chỉ phải phá hoại kế hoạch của đối thủ mà còn phải phá hoại kế hoạch của đồng đội.

Tại sao ư.

Bởi vì phản diện không thể thực hiện mục tiêu, bởi một khi phản diện thực hiện mục tiêu, điều đó có nghĩa là phản diện đó đã mất đi giá trị.

Chỉ khi vĩnh viễn không thực hiện mục tiêu, phản diện mới có thể không ngừng phấn đấu suy nghĩ về tội ác tiếp theo.

Siêu anh hùng có thể có một mục tiêu rõ ràng, nhưng phản diện thì không thể.

Vì vậy, Đỗ Lan, một phản diện tiêu chuẩn, bây giờ phải phản bội.

Ngắm chuẩn, ném.

Cái thủ hộ bàn nhỏ như chiếc cúc áo chớp mắt đã rơi vào cổ Hai La.

Hai La chỉ cảm thấy cổ đau nhói, quay người lại trừng mắt nhìn Đỗ Lan: Ngươi phản bội ta.

Đỗ Lan không nói gì, mà nhấn điều khiển từ xa.

Dòng điện cực lớn tức thì xuyên khắp cơ thể Hai La dưới lớp da, tóc cô ta dựng đứng hơn nữa.

Tuy nhiên, Hai La rốt cuộc không phải thần linh bình thường, cô ta cắn răng nghiến lợi không gục ngã: Nhân loại, ta sẽ khiến ngươi phải trả giá.

Những binh sĩ Tử Vong xung quanh thấy vậy liền xông lên định chém Đỗ Lan thành thịt băm.

Đỗ Lan tiếp tục phóng điện, lần này là gấp mười lần trước, Hai La bị điện giật bốc khói.

Thứ này thật dễ dùng, thảo nào anh em nhà ngươi đều chịu thiệt trên nó.

Hiện giờ Thần Lôi cũng đang làm nô lệ ở hành tinh khác mà.

Hai La không thể tập trung ý thức, nên không thể kiểm soát quân đội Tử Vong.

Đỗ Lan an toàn, nhưng đồng thời cục diện chiến trường cũng thay đổi.

Binh sĩ Tử Vong lần lượt gục ngã, binh sĩ Ngõa Khẩm Đạt thừa thế phản công.

Bây giờ nghe lệnh của ta, tiếp tục chỉ huy quân đội.

Đỗ Lan muốn mượn tay Hai La để tiếp tục đánh nhau.

Ngươi đừng hòng.

Hai La là Nữ thần Tử Vong, thà chết không khuất phục.

Vì đã phản bội, Đỗ Lan cũng cởi bỏ lớp ngụy trang.

Chương 1414

Lúc này, hắn không còn là thuộc hạ của nữ thần mà là Diện Cụ Nhân: Vì sao không chứ.

Hợp tác có lợi cho cả ta và ngươi.

Nếu không hợp tác, ta cũng chẳng sao, cùng lắm là thất bại lần nữa, nhưng ngươi lại phải bị đóng lên cột sỉ nhục, vị thần đầu tiên bị nhân loại đánh bại, e rằng sẽ là trò cười lớn nhất của Cửu Quốc.

Cái tên Nữ thần Tử Vong oai phong như vậy sau này cũng không còn phù hợp với ngươi nữa, ngươi có thể gọi là Nữ thần Hài Hước hoặc Nữ thần Trò Cười.

Mắt Hai La gần như phun ra lửa, nhưng sức mạnh của cô ta dù mạnh đến đâu cũng không thoát khỏi sự cấm chế của thủ hộ bàn, thủ hộ bàn chính là thứ bug như vậy.

Ngươi đừng hòng.

Là đại tướng Tiên Cung, con gái lớn của Áo Đinh, Hai La có dòng máu cao quý và tính cách kiên cường bất khuất.

Bị phong ấn hàng ngàn năm cũng không thay đổi, cô ta sẽ không bao giờ khuất phục Đỗ Lan, tuyệt đối không.

Tiếp tục phóng điện.

Đỗ Lan cầm điều khiển từ xa tăng cường điện lực.

Hai La tuy đau đớn lăn lộn, nhưng vẫn không khuất phục.

Trong Tiên Cung, những vị thần như ngươi không nhiều.

Thảo nào có thể gây ra hoàng hôn của chư thần.

Đỗ Lan cảm thấy một phản diện mà có xương cốt như vậy cũng không dễ dàng gì.

Hai La không khuất phục, cục diện chiến trường trở nên rất khó xử.

Đỗ Lan nhìn quân đội Tử Vong thất bại thảm hại, đánh mất lợi thế lớn.

Đỗ Lan biết không thể tiếp tục như vậy được, cứ thế này không phải là thua thì cũng phải chạy, Chấn Kim sẽ không còn tác dụng.

Chẳng lẽ ngươi cam tâm nhìn đại quân Tử Vong bị tiêu diệt tại đây, còn ngươi thì mãi mãi bị Cửu Đại Quốc chế giễu ư.

Đối mặt với lời của Đỗ Lan, Hai La chỉ có một ý niệm, đó là không thể để Đỗ Lan đắc chí: Mặc kệ ngươi nói gì, ta cũng sẽ không để ngươi toại nguyện đâu, người Địa Cầu.

Quân đội Ngõa Khảm Đạt phát hiện đại quân Tử Vong dường như không còn động đậy, lập tức phát động tổng công kích.

Tất cả quân đội ồ ạt xông lên, không quân phối hợp với bộ binh mặt đất đen kịt một mảng tràn đến, ngay cả Hắc Báo, quốc vương, cũng một mình tiên phong xông ra khỏi vương cung.

Chiến giáp Chấn Kim có thể cung cấp lực phòng ngự vô hạn, hắn trên chiến trường căn bản không sợ bất kỳ cuộc tấn công nào.

Hắc Báo một mình có thể sánh ngang với một quân đoàn.

Đông Binh cũng đi cùng đại quân.

Khi thế giới cần hắn, hắn chưa bao giờ từ chối lời triệu tập.

Nhìn thấy quân đội Ngõa Khảm Đạt sắp xông đến trước kỳ hạm, nhưng Hai La và Đỗ Lan vẫn chưa giải quyết được vấn đề.

Khắc Lao ở một bên nhận thấy vấn đề nghiêm trọng, bất kể là Nữ thần Tử Vong hay Diện Cụ Nhân, hắn đều không thể đắc tội, hắn vẫn nên chạy trước thì hơn.

Nếu rơi vào tay Ngõa Khảm Đạt, hắn sẽ chết rất thảm.

Đồng thời, Khắc Lao cũng cuối cùng đã được chứng kiến sự đấu đá ngầm giữa các phản diện đỉnh cao.

Bề ngoài hào nhoáng ẩn chứa vô số xót xa.

Làm một phản diện lớn cũng không dễ dàng gì.

Vừa phải đấu với siêu anh hùng, lại vừa phải đấu với đồng nghiệp.

Quả nhiên vẫn là làm buôn lậu kiếm tiền ổn định nhất.

Khắc Lao cảm thấy tâm cảnh của mình đã thay đổi, trở nên trưởng thành hơn.

Hắc Báo và những người khác đã nhìn thấy Đỗ Lan và Hai La trên kỳ hạm rõ ràng đang nội đấu: Cơ hội tốt, lên, mọi người theo ta.

Hãy nhìn xung quanh ngươi đi, ngươi đã phá hủy mọi thứ rồi.

Đỗ Lan thấy đại thế đã mất, không khỏi trách cứ Hai La.

Hai La chưa từng thấy kẻ nào trơ trẽn đến vậy.

Nếu không phải Đỗ Lan phản bội ngược lại, đại quân vong linh làm sao có thể dễ dàng bị đánh bại như vậy.

Bây giờ hắn lại đổ vấy lên đầu mình, Hai La nghiến răng nghiến lợi, hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn: Vô sỉ.

Đỗ Lan cười: Đa tạ lời khen.

Xem ra phải sử dụng thủ đoạn phi thường.

Hai La nghi hoặc không biết Đỗ Lan còn có năng lực gì, nhưng lại phát hiện phía sau Đỗ Lan từ từ xuất hiện một đám hạt vật chất màu đen, đó chính là Thực Tại Bảo Thạch.

Oanh.

Những xúc tu kéo dài vô tận nặng nề rơi vào giữa quân đội Ngõa Khảm Đạt, quét ngang một vùng, bộ binh ngã đổ tứ tung, nhất thời mất đi đội hình.

Còn những xúc tu trên không cũng như có ý thức truy đuổi các chiến đấu cơ trên trời, áp chế không quân Ngõa Khảm Đạt.

Lại có một xúc tu ngắn bắt lấy Hai La đang toàn thân vô lực.

Đỗ Lan đưa tay lấy Thời Gian Bảo Thạch trên người Hai La, vừa nói: Cái thời buổi này, thật sự không thể tin ai, chỉ có thể dựa vào chính mình, ngươi nói có đúng không.

Ngươi cái tên phản đồ này, còn dám nói lời đó ư.

Đáng tiếc Hai La bị bóp cổ, không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Người Ngõa Khảm Đạt ngơ ngác nhìn sự thay đổi đột ngột của cục diện, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Họ thấy Nữ thần Tử Vong bất khả chiến bại vậy mà lại bị Đỗ Lan treo lủng lẳng giữa không trung như cá muối, vô lực phản kháng.

Hắc Báo mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hắn biết Đỗ Lan mới là kẻ nguy hiểm nhất.

Ngay lần đầu gặp mặt hắn đã biết.

Ngay cả người ngoài hành tinh hắn cũng tính kế, đúng là một quái vật.

Đây không phải Hắc Báo, kẻ yêu thích thú nhồi bông đó sao.

Lâu rồi không gặp nhỉ.

Đỗ Lan đứng trên kỳ hạm nhìn xuống Hắc Báo nói: Chắc là ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng để thưởng thức màn trình diễn mới mà ta đã chuẩn bị cho thế giới rồi.

Vừa nói, Đỗ Lan từ một binh sĩ Tử Vong ngã xuống bên cạnh lấy một cây trường mâu kim loại Uru, dùng sức mạnh của Thực Tại Bảo Thạch làm động cơ phóng, phóng mạnh cây trường mâu về phía vương cung Ngõa Khảm Đạt.

Thực Tại Bảo Thạch đã thay đổi động năng của kim loại Uru, biến nó thành một quả đạn pháo không gì không xuyên thủng.

Oanh.

Tòa nhà cung điện Ngõa Khảm Đạt khoảnh khắc xuất hiện một lỗ thủng tròn xoe.

Phía sau tòa nhà, trường mâu kim loại Uru thẳng tắp đâm sâu vào mặt đất, tạo thành một hố lớn như vết va chạm của thiên thạch.

Trường mâu vì ma sát mà đỏ rực, cho thấy tốc độ vừa rồi đã nhanh đến cực hạn.

Không hay rồi, phòng điều khiển biến mất, lớp ngụy trang quang học trên thành phố sắp mất tác dụng.

Công chúa Tô Duệ lo lắng nói, điều này có nghĩa là sự thật về Ngõa Khảm Đạt sắp bị phơi bày.

Quân đội Liên Hợp Quốc gần như cùng lúc lớp ngụy trang quang học mờ đi đã gửi tất cả thiết bị dò tìm đến đó: vệ tinh, máy bay không người lái, và cả máy bay trinh sát.

Gần như đồng thời tất cả đều chú ý đến sự biến đổi này.

Một thành phố đột ngột xuất hiện trên màn hình, một thành phố công nghệ của Phi Châu.

Đây là Ngõa Khảm Đạt ư.

Các tướng lĩnh của các quốc gia khác đều ngớ người.

Nhưng đây chỉ là màn mở đầu của vở kịch hay.

Đỗ Lan vung tay, khoang tàu kỳ hạm mở ra, các thành viên Liên Minh Phục Cừu Giả bị trói trên thập tự giá từ từ bay lên.

Giống như Jesus chịu nạn, Hai La, vị thần Bắc Âu này còn thể hiện sự kính trọng đối với Cơ Đốc giáo.

Ban đầu cô ta định đợi có thời gian sẽ dùng trường mâu công khai hành quyết các Phục Cừu Giả, nhưng bây giờ thì giao lại cho Đỗ Lan.

Những cây thập tự giá đều là công nghệ Tiên Cung, có thể lơ lửng.

Chương 1415

Lúc này, Thác Ni, Huyễn Thị và những người khác đều đang hôn mê, đầu gục xuống, hai tay dang rộng phù hợp với hình dáng thập tự giá.

Các Phục Cừu Giả xếp thành một hàng trên trời, dường như dự báo sự chính nghĩa một lần nữa bị bẻ gãy và chìm xuống cát bụi.

Quân đội Liên Hợp Quốc chết lặng, tổ chức siêu anh hùng mạnh nhất thế giới lúc này lại thảm hại đến vậy, đàn ông xem thì trầm mặc, phụ nữ xem thì rơi lệ.

Đây là con tin.

Đỗ Lan chỉ mỉm cười, dường như không hề cảm thấy thủ đoạn của mình thấp hèn: Hãy nhìn cho kỹ đi, trật tự và cái chết đều thất bại dưới sự hỗn loạn.

Chiến trường ồn ào bỗng chốc im lặng, nhìn thấy các Phục Cừu Giả bị trói trên thập tự giá, lúc này mọi người đều cảm thấy bi thương.

Họ đều muốn hỏi: sao lại thành ra thế này.

Rõ ràng những anh hùng này đáng lẽ là tuyến phòng thủ mạnh nhất của nhân loại, nhưng lúc này họ lại trở thành điểm yếu dễ tổn thương nhất của nhân loại.

Trong lòng mọi người đều rất khó chịu, như thể niềm kiêu hãnh của nhân loại bị Đỗ Lan giẫm đạp dưới chân.

Xem đủ rồi chứ, vậy thì chúng ta hãy trao đổi con tin.

Ta muốn các ngươi thả tất cả người của Diện Cụ Hội ra, làm điều kiện để ta phóng thích Phục Cừu Giả.

Đỗ Lan đưa ra điều kiện.

Nhất thời, quân đội Liên Hợp Quốc rơi vào tranh cãi.

Có người cho rằng không thể đồng ý, bây giờ nên tấn công.

Cũng có người cho rằng làm vậy các Phục Cừu Giả sẽ chết, nên bảo vệ tính mạng của họ.

Nhưng ai cũng biết, nếu thả Diện Cụ Hội ra, họ có lẽ không thể bắt được họ nữa, bởi vì các pháp sư bây giờ đều đã bị đánh tàn rồi, họ căn bản không có viện trợ từ bên ngoài.

Nhưng vì nhân quyền, nhất định phải cứu Phục Cừu Giả.

Nếu họ thực sự không màng đến an nguy của Phục Cừu Giả mà phát động tấn công, thì sẽ để lại cái cớ cho Đỗ Lan.

Trời biết sau này Đỗ Lan sẽ làm gì.

Vì vậy, vẫn là trao đổi con tin thôi.

Hai La đã xem toàn bộ quá trình, khó khăn nói: Không ngờ một kẻ xấu như ngươi vậy mà còn quan tâm đến đồng đội.

Đỗ Lan nói: Một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao.

Thời đại này làm gì cũng phải chú trọng hợp tác đội nhóm.

Là phản diện làm sao có thể không bắt kịp xu hướng chứ.

Chỉ có phản diện hợp thời nhất mới có được sự nổi tiếng.

Phản diện cũng cần được đóng gói, còn phải đa dạng hóa.

Ta tuy là một phản diện rất chuyên nghiệp, nhưng lại không thể hoàn thành việc đa dạng hóa, nên cần một đội nhóm đa dạng để thu hút nhiều người hâm mộ hơn.

Ngươi, loại phản diện cổ hủ này, còn phải học rất nhiều.

Hai La hoàn toàn không hiểu Đỗ Lan muốn làm gì.

Nói Đỗ Lan là phản diện thì dường như cũng không có mục tiêu gì.

Dường như Đỗ Lan chỉ vì làm phản diện mà làm phản diện.

Có vẻ như phản diện không phải là số phận của hắn mà là nghề nghiệp của hắn.

Hai La vẫn rất có tầm nhìn, nhưng cô ta không thích đối thủ như vậy, đối thủ như vậy quá đáng sợ, không ai biết giây tiếp theo hắn muốn làm gì, đơn giản là một sự hỗn loạn thuần túy.

Muốn cứu các Phục Cừu Giả thì phải thả hổ về rừng.

Quyết định này không nghi ngờ gì sẽ để lại hậu họa khôn lường, nhưng giữa nhân tính và thú tính, nhân loại vẫn sẽ chọn nhân tính.

Bất kể là vì lòng nhân từ hay để giữ vững hình ảnh nhân quyền của mình, nếu không có cách nào khác để cứu Liên Minh Phục Cừu Giả, Mỹ đế chỉ có thể thả người.

Bây giờ là lúc dò xét, các Phục Cừu Giả đều nằm trong tay Đỗ Lan.

Trên người Đỗ Lan rốt cuộc là thứ gì.

Mọi người đều muốn hỏi, Đỗ Lan làm sao có thể đánh bại Nữ thần Tử Vong.

Thứ trên người hắn làm sao có thể một mình chống đỡ ngàn vạn.

Đó dường như là thứ xuất hiện trong sự kiện người ngoài hành tinh xâm lược Luân Đôn, Anh Quốc.

Theo Thần Lôi nói thì hình như gọi là Ê te ra, không ngờ lại bị Đỗ Lan nắm giữ.

Cục trưởng Ni Khắc nói.

Mọi người đều câm nín, Đỗ Lan rốt cuộc còn là người không.

Khi nhân loại còn chưa hiểu được sự rộng lớn của vũ trụ, Đỗ Lan vậy mà đã tiến vào vũ trụ, nắm giữ những thứ mà nhân loại căn bản không hiểu.

Nhưng kỳ lạ thay, một người có tinh thần mạo hiểm như vậy lại có một trái tim phản nhân loại.

Trước tiên hãy vận chuyển người của Diện Cụ Hội đến đây, phòng ngừa vạn nhất.

Sau khi được Tổng thống Mỹ cho phép, mấy nhà tù an toàn nhất nước Mỹ đồng thời nhận được lệnh vận chuyển các thành viên Diện Cụ Hội.

Thần Thuẫn Cục, CIA, toàn lực chịu trách nhiệm công tác an ninh.

Đồng thời, trang bị của Diện Cụ Hội cũng được vận chuyển.

Những vật phẩm nguy hiểm đã được cất vào kho của Thần Thuẫn Cục giờ lại một lần nữa được đưa lên máy bay.

Những người trong Diện Cụ Hội đang bị giam giữ có đủ mọi hình thái.

Mãn Đại Nhân không có nhẫn thì co rúm, Ngải Lâm thì điên khùng, Vạn Khoa thì đắm chìm trong tính toán của mình, An Cát Lạp mỗi ngày chỉ thiền định.

Bây giờ họ biết mình sắp được tự do nhưng lại chẳng hề bất ngờ.

Họ vốn có thể dùng sức mạnh của mình để thử vượt ngục, nhưng họ lại không hành động, chỉ trở thành những tù nhân kiểu mẫu trong nhà tù.

Hoàn toàn là vì họ biết Đỗ Lan nhất định sẽ có hành động, hoặc là tín hiệu hoặc là trực tiếp cứu họ.

Vì vậy, họ vẫn luôn chờ đợi, bây giờ xem ra Đỗ Lan đã hành động.

Các đặc vụ áp giải phát hiện những người của Diện Cụ Hội ai nấy đều có biểu cảm bình tĩnh, đều cảm thấy ớn lạnh sống lưng.

Các đặc vụ thật lòng không muốn bay cùng những tội phạm này.

Đây là một chuyến bay dài, tuy không nghĩ sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng ở cùng một nhóm tội phạm nguy hiểm, các đặc vụ vẫn cảm thấy bất an.

Các đặc vụ đeo mặt nạ chỉ có thể dùng ánh mắt truyền đạt sự lo lắng trong lòng họ cho nhau.

Tuy nhiên, thứ mà họ thực sự cần phải sợ hãi căn bản không phải là những người trong lồng, mà là người bên cạnh họ.

Ngay lúc đang áp giải, một trong các đặc vụ đột nhiên bùng nổ, thân thủ nhanh nhẹn như hổ dữ đánh ngã tất cả đặc vụ đang làm việc cùng.

Sau đó nhanh chóng xông vào buồng lái, dí súng vào đầu phi công.

Các phi công đều ngớ người, không biết tại sao người của mình lại đột nhiên tấn công họ.

Chờ đến khi kẻ phản bội gỡ mặt nạ xuống, phi công càng không thể nói được một lời nào, bởi vì chính phi công cũng từng tham gia tang lễ của người này, còn tự tay đặt hoa trước mộ bia của đối phương và dâng lên lời mặc niệm chân thành.

Đội trưởng Mỹ.

Giết chết mình đi, phi công cũng không nghĩ rằng một ngày nào đó mình sẽ bị Đội trưởng Mỹ khống chế.

Lúc này, Đội trưởng Mỹ nghiêm nghị, nhưng ánh mắt đã không còn vẻ chính nghĩa như trước mà chỉ có sự âm u, toàn thân cũng có một luồng khí tràng đáng sợ khó tả, như thể đã biến thành một người khác.

Không, ta không phải Đội trưởng Mỹ, ta là Đội trưởng Cửu Đầu Xà.

Mỹ Đội kiên định nói, vừa nói bang một tiếng bắn ngất một phi công, rồi tự mình lái máy bay.

Chương 1416

Mục tiêu thay đổi, không đi Ngõa Khảm Đạt.

Cục trưởng Ni Khắc phát hiện số liệu sinh lý của mấy đặc vụ có vấn đề, lập tức liên lạc với máy bay vận chuyển: Tôi là Cục trưởng Ni Khắc, có tình hình gì không.

Mỹ Đội nghe là giọng Cục trưởng Ni Khắc, páp một tiếng bật thiết bị liên lạc: Không có vấn đề gì, tôi chỉ là đưa mọi thứ bị các người làm rối loạn trở về đúng quỹ đạo của nó mà thôi.

Cục trưởng Ni Khắc nghe thấy giọng nói quen thuộc này lập tức không giữ được bình tĩnh.

Đây là giọng của Xờ típ Rô giơ, Mỹ Đội sao.

Nhưng làm sao có thể, mấy vạn người đã tham gia tang lễ của Mỹ Đội, vô số người chứng kiến Mỹ Đội bị giết, làm sao hắn còn sống được.

Xờ típ Rô giơ, ngươi là Xờ típ Rô giơ sao.

Cục trưởng tránh các đặc vụ khác, khẽ hỏi.

Nếu người dân thế giới biết Mỹ Đội đã trở về, mà còn có vẻ có vấn đề, trời biết sẽ gây ra sóng gió lớn đến mức nào.

Đúng vậy, ta là Xờ típ Rô giơ.

Người sẽ khiến thế giới trở lại đúng với hình hài mà nó đáng có.

Ngươi đang nói gì vậy.

Cục trưởng hoảng hốt.

Ngươi sẽ hiểu thôi.

Mỹ Đội tắt thiết bị liên lạc.

Hắn là Đội trưởng Cửu Đầu Xà.

Bây giờ hắn không phải là anh hùng của Mỹ đế, cũng không phải thành viên của Diện Cụ Hội.

Vì vậy, việc Đội trưởng Mỹ phải làm là giấu những người của Diện Cụ Hội đi, đến lúc đó để Mỹ đế và Đỗ Lan tự tương tàn.

Mỹ Đội là kiệt tác tối cao của Đỗ Lan, một phản diện hoàn toàn mới không phục vụ chính nghĩa cũng không phục vụ tà ác, một người đàn ông kiên cường chỉ chú trọng thế giới lý tưởng trong nội tâm mình.

Lúc này, hắn đã lộ ra nanh vuốt của mình.

Phi thuyền biến mất khỏi lộ trình bay, Cục trưởng thực sự hoảng loạn.

Hắn lập tức nghĩ đến việc Mỹ Đội có phải cũng bị Đỗ Lan nhúng tay vào không, có lẽ đó căn bản không phải Mỹ Đội mà chỉ là robot của Đỗ Lan.

Nhưng giác quan thứ sáu của Cục trưởng mách bảo hắn, người đó chính là Mỹ Đội, hơn nữa còn là một Mỹ Đội đã biến chất.

Hỏng bét rồi, con tin đã bị cướp đi, bây giờ phải làm sao.

Cục trưởng Ni Khắc vẫn rất có phán đoán, lập tức giao quyền chỉ huy cho Hi Ô, sau đó tự mình đi máy bay xông xuống.

Hắn nhất định phải đến hỏi Đỗ Lan cho ra nhẽ.

Không trách họ vô cớ nghi ngờ Đỗ Lan, thật ra phần lớn những chuyện xấu trên thế giới đều liên quan đến Đỗ Lan, đặc biệt là những chuyện xấu sẽ gây ra biến động nghiêm trọng, chia rẽ xã hội loài người và tạo ra làn sóng dư luận, đó chính là trò mà Đỗ Lan giỏi nhất.

Tướng quân của Mỹ ban đầu định tấn công Cục trưởng Ni Khắc, người đã tách khỏi đội ngũ, nhưng cuối cùng ông vẫn chọn tin tưởng vào lý tưởng của Ni Khắc: Hãy cho Ni Khắc một cơ hội, đợi hắn trở về, xem hắn nói gì.

Ni Khắc thẳng tắp xông đến kỳ hạm, Đỗ Lan cũng không làm gì.

Nhìn thấy vẻ mặt không bất ngờ của Đỗ Lan, Cục trưởng liền biết nhất định là Đỗ Lan đã làm gì với Đội trưởng Mỹ: Ngươi đã làm gì với Xờ típ Rô giơ.

Nói cho ta biết.

Nếu bị người ta biết nhân vật chính trong tang lễ vạn người lại sống lại và biến chất, e rằng cột trụ tinh thần của tất cả mọi người sẽ sụp đổ.

Trước khi sự việc lan truyền, hắn nhất định phải làm rõ tình hình.

Chỉ là sửa chỗ này, chỉnh chỗ kia, ngươi nên biết ta mà.

Đỗ Lan bình tĩnh nói: Ngược lại là ngươi, trải qua nhiều chuyện như vậy vẫn là một người yêu nước trung thành.

Ta không khỏi tò mò, sau khi chứng kiến bao nhiêu người tốt sa ngã, và những người bình thường không thể cứu vãn, rốt cuộc điều gì đã khiến ngươi kiên trì tiếp tục cống hiến hết mình cho quốc gia này, cho những người dân này, Ni Khắc Phất Thụy.

Niềm tin của ta chỉ bắt nguồn từ nội tâm ta, sẽ không bị ngoại cảnh ảnh hưởng.

Ta tin rằng quốc gia này xứng đáng được bảo vệ, những người dân này xứng đáng để ta cống hiến cho họ.

Cục trưởng Ni Khắc tuy thường ở tuyến sau chỉ huy, nhưng tinh thần của hắn không hề thua kém siêu anh hùng một chút nào.

Điều này thật đúng là mặc ta bão tố mưa sa, ngươi vẫn ung dung bất động.

Đỗ Lan vỗ tay: Đáng tiếc, khi tất cả mọi người đều nhìn rõ bộ mặt thật của Đội trưởng Mỹ, biết hắn chẳng qua là một lời nói dối mà quốc gia các ngươi đã tạo ra, thì tất cả những chiến công anh hùng của hắn sẽ trở thành trò cười.

Ngươi sẽ không thực sự nghĩ rằng ta sẽ nói lời tạm biệt với thế giới thú vị này để vào tù chứ.

Sai rồi, ngay trước khi ta vào tù, ta đã sắp xếp một trò đùa hay nhất rồi.

Các ngươi có viện trợ từ pháp sư, ta cũng có bảo bối bí mật.

Ngươi đã làm gì với Xờ típ Rô giơ.

Ta đã kéo biểu tượng tinh thần của Mỹ đế xuống cùng cấp độ với ta.

Không, không, có lẽ hắn sẽ còn xuất sắc hơn ta.

Một Đội trưởng Cửu Đầu Xà kiên tin chủ nghĩa phát xít Quốc Xã là chính nghĩa, không phải rất thú vị sao.

Đỗ Lan không nhịn được cười: Ha ha.

Cục trưởng Ni Khắc lảo đảo, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, trong tai chỉ có lời của Đỗ Lan: Hỗn loạn giống như vạn vật hấp dẫn, sớm muộn gì cũng sẽ kéo tất cả mọi người vào.

Thế giới sắp sửa nhận thức lại Xờ típ Rô giơ, một người đàn ông sắp phục hưng chủ nghĩa Quốc Xã.

Môi Cục trưởng tái nhợt, hắn không thể tin Đỗ Lan vậy mà đã làm chuyện này.

Đây không phải người, đây là ác quỷ, không, là Satan.

Hỏng bét rồi, Mỹ Đội đã biến thành người xấu, Cục trưởng thầm nghĩ bây giờ phải làm sao đây: Hắn ta đang ở đâu.

Đỗ Lan lắc đầu: Không ai biết hắn ta ở đâu, cũng không ai biết hắn ta muốn làm gì, nhưng có thể tưởng tượng hắn ta đã ra tay thì nhất định là đã xảy ra chuyện lớn.

Chẳng lẽ là để ngăn cản chúng ta trao đổi con tin sao.

Đỗ Lan nhìn vào mắt Cục trưởng: Không biết những thuộc hạ đáng yêu của ta bây giờ đang ở đâu.

Sự kiên nhẫn của ta có giới hạn đấy.

Bị Mỹ Đội đưa đi rồi, Cục trưởng thầm nghĩ, chẳng lẽ Mỹ Đội thật sự sẽ trơ mắt nhìn những đồng đội cũ bị giết sao.

Không, có lẽ người đó đã hoàn toàn không còn là Mỹ Đội nữa, chỉ là một con rối đáng sợ được Đỗ Lan cải tạo.

Việc trao đổi con tin sẽ tiếp tục.

Hy vọng ngươi có thể đảm bảo sự an toàn của họ.

Cục trưởng muốn che giấu những việc làm của Mỹ Đội.

Đương nhiên rồi, nhưng ta không dám đảm bảo họ sẽ luôn an toàn, ta chỉ có thể đảm bảo trong thời gian ngắn họ đều sẽ sống.

Đỗ Lan nói.

Thế là đủ rồi.

Cục trưởng bay đi.

Tình hình bây giờ quá phức tạp, con tin lại bị cướp đi, Cục trưởng là người chịu áp lực lớn nhất, bốn bề thọ địch, tiến thoái lưỡng nan.

Cục trưởng hận không thể đâm đầu vào tường mà chết.

Tuy nhiên, Cục trưởng vẫn nghĩ ra một cách.

Hắn liên lạc với Hắc Báo, Đông Binh và những người khác, hy vọng họ có thể giúp tìm ra Mỹ Đội, đưa những người của Diện Cụ Hội đến để hoàn thành việc trao đổi con tin.

Trước đây là Mỹ Đội cứu Đông Binh, bây giờ là Đông Binh cứu Mỹ Đội, điều này rất cân bằng.

Hắc Báo và Đông Binh đã nghe được bí mật tối cao.

Bí mật này Cục trưởng không nói với ai, chỉ nói với hai người này: Tất cả trông cậy vào các ngươi.

Các ngươi nhất định phải ngăn cản Xờ típ Rô giơ trước khi hắn gây ra đại họa.

Hắc Báo và Đông Binh tự nhiên hiểu rõ.

Mặc dù quốc gia đang gặp nguy hiểm, nhưng Hắc Báo vì không muốn giá trị quan của người dân Mỹ đế bị nghiền nát, đã kiên quyết lựa chọn rời bỏ quê hương, rời bỏ nhân dân vào lúc này để tìm kiếm Mỹ Đội.

Đương nhiên, Hắc Báo còn dẫn theo mấy hộ vệ đáng tin cậy nhất, lái phi thuyền Chấn Kim tiên tiến lặng lẽ cất cánh từ một sân bay bí mật.

Đây là nhiệm vụ tuyệt mật, tuyệt đối không thể để bất kỳ ai biết.

Xem ra họ không định phóng thích đồng đội của ngươi.

Hai La đã nghỉ ngơi một lúc, cảm thấy khá hơn nhiều.

Quả nhiên thể chất người Tiên Cung đúng là tốt.

Đỗ Lan tự nhiên biết tình hình bây giờ ra sao, hắn chỉ giả vờ mình không biết mà thôi: Chờ đợi cũng là một loại hương vị, ngươi nóng vội như vậy tự nhiên không hiểu được cái đẹp của nó.

Hai La cười khinh thường, Không phải tất cả mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của ngươi đâu, ngươi cứ như vậy sớm muộn cũng sẽ chết.

Câu đó là đang nói chính ngươi sao.

Đỗ Lan tỏ vẻ Hai La nói người khác thì giỏi, nhưng đến lượt mình thì lại không nhìn ra.

Hai La hận không thể xé nát cái miệng khéo ăn nói của Đỗ Lan.

Sẽ có một ngày, ta sẽ giết ngươi.

A a, ngươi có biết đây là gì không.

Đỗ Lan giơ Thời Gian Bảo Thạch ra: Thấy ngươi không biết, đây gọi là Vô Hạn Bảo Thạch.

Chương 1417

Cái sau lưng ta là Thực Tại Bảo Thạch, cái trong tay là Thời Gian Bảo Thạch, đều hình thành từ điểm khởi đầu trước vụ nổ Big Bang của vũ trụ.

Trên thế giới chỉ có sáu khối, mỗi khối đều đại diện cho sức mạnh chí cao vô thượng, còn cao hơn cả cha ngươi là Áo Đinh rất nhiều.

Hiện giờ ta đã có hai viên, nói chính xác là ba viên.

Ba viên còn lại đang ở trong vũ trụ.

Ta đã nắm giữ sức mạnh của nửa vũ trụ, ngươi nói xem ta vì sao còn phải sợ ngươi.

Hai La từ trước đến nay chưa từng nghe nói về Vô Hạn Bảo Thạch, bây giờ mới có cảm giác vỡ lẽ.

Đôi mắt nhìn Vô Hạn Bảo Thạch cũng lộ ra vẻ tham lam, nhưng bây giờ cô ta bị hạt vật chất Thực Tại Bảo Thạch giam cầm, không thể thoát thân.

Xem ra, ngươi, Nữ thần Tử Vong này, biết không nhiều.

Cửu Đại Quốc chỉ là một góc của vũ trụ mà thôi, cường giả trong vũ trụ nhiều như cá diếc qua sông, ngươi căn bản chưa từng thấy.

Hôm nay ta sẽ phổ cập cho ngươi về các vị đại thần của vũ trụ này, rốt cuộc ai mới có tư cách được xưng là anh hùng của thời đại.

Trước kia có Thiên Thần Tổ, nhưng đáng tiếc bây giờ đã là hoàng hoa của ngày hôm qua, xương khô trong mồ.

Lại có Hắc Ám Lãnh Chúa Đa Mã Mỗ, hoành hành các không gian dị giới, thực lực cường đại, hiện đang chiếm giữ không gian hắc ám.

Nhưng đáng tiếc lại hám sắc mà nhát gan, thiếu quyết đoán, làm việc lớn thì hèn nhát, thấy lợi nhỏ thì liều mạng, ở Địa Cầu đã mấy lần vấp ngã.

Hai La lắng nghe, cô ta cảm thấy phân tích của Đỗ Lan về Hắc Ám Lãnh Chúa khá đúng.

Đỗ Lan tiếp tục: Lại có huynh đệ Thu Tàng Gia và Tông Sư, khá có thế lực, nhưng đáng tiếc hư danh vô thực, đều bị những kẻ vô danh quấy nhiễu.

Còn có một người nhiệt huyết sôi trào, linh hồn lửa, Viêm Ma Dã, nhưng chỉ còn truyền lại danh tiếng xưa cũ, không thấy chiến công mới nào.

Ngoài ra còn có bách khoa toàn thư của vũ trụ cũ, người di cư của vũ trụ cũ, Kẻ Nuốt Chửng Hành Tinh, ngươi là chó săn bảo vệ, đến cơm còn không đủ ăn, quanh năm yếu ớt.

Hai La cảm thấy mình cần phải nói gì đó: Ngươi nói nhiều người như vậy, chẳng lẽ trong mắt ngươi, tất cả mọi người đều không đủ tư cách xưng anh hùng sao.

Đỗ Lan lắc đầu, Đừng nóng vội, nghe ta từ từ kể.

Có một người, ôm chí lớn, bụng chứa mưu lược hay, có hoài bão thầm yêu tử vong, chí lớn hủy diệt vũ trụ.

Hai La hít một hơi khí lạnh.

Cô ta tuy được gọi là Nữ thần Tử Vong, nhưng so với tử vong bản nguyên của vũ trụ thì căn bản không đáng là gì.

Tử vong là một trong những khái niệm cơ bản cấu thành vũ trụ này, hình ảnh cụ thể là một bộ xương khô nữ tính.

Vậy mà lại có người yêu cô ta.

Hai La cảm thấy người này nhất định không bình thường: Hắn là ai.

Anh hùng trong vũ trụ, duy chỉ có Diệt Bá và ta mà thôi.

Đỗ Lan không biết xấu hổ nói, đương nhiên, theo một nghĩa nào đó thì hắn đang dát vàng lên mặt Diệt Bá.

Diệt Bá.

Chưa từng nghe nói đến.

Thực ra, rất nhiều người Đỗ Lan vừa nói Hai La đều chưa từng nghe nói đến.

Quả nhiên, Cửu Đại Quốc cũng như Địa Cầu, đều là thôn nhỏ của vũ trụ, chỉ là Cửu Đại Quốc là thôn giàu có nhất vũ trụ, còn Địa Cầu là thôn núi nghèo khổ.

Tuy nhiên, bỏ qua yếu tố không nhận ra người này, Hai La cũng cuối cùng đã được chứng kiến sự trơ trẽn của Đỗ Lan: Ngươi vậy mà dám tự xưng là anh hùng vũ trụ.

Không dám, chỉ là nửa giang sơn mà thôi, hổ thẹn.

Sắc mặt Đỗ Lan không giống như đang hổ thẹn.

Ngươi nói Diệt Bá muốn hủy diệt vũ trụ, vậy còn ngươi thì sao.

Hai La hỏi.

Diệt Bá hủy diệt vũ trụ là để làm hài lòng Tử Vong, ta không có mục đích gì, chỉ là tự mình thử thách, so với Diệt Bá, ta vẫn còn nhiều điều cần phải học hỏi.

Đỗ Lan một lần nữa khiêm tốn: Ngươi cũng là phụ nữ, ngươi nói nếu Diệt Bá thành công thì có giành được sự yêu mến của Tử Vong không.

Hai La vậy mà nghiêm túc suy nghĩ một chút, thầm nghĩ nếu có người vì cô ta mà đánh hạ Cửu Đại Quốc để làm hài lòng cô ta, dường như cũng không động lòng: Nếu là ta, ta sẽ không chấp nhận.

Các ngươi những người phụ nữ này thật tàn nhẫn, vậy mà như thế cũng không động lòng, ngươi thật hư, ngươi thật sự quá hư rồi.

Đỗ Lan đứng trên lập trường của đàn ông để bênh vực Diệt Bá.

Hai La hối hận rồi, mình quả nhiên không nên nói chuyện với Đỗ Lan.

Nếu hủy diệt vũ trụ cũng không giành được chân tâm của Tử Vong, thật không biết Diệt Bá còn mặt mũi nào sống trên đời này, chi bằng tìm một thiên thạch đâm chết cho rồi.

Ngươi nói có đúng không.

Hai La nhìn Đỗ Lan vừa nói vừa chế giễu Diệt Bá, thầm nghĩ chẳng lẽ Đỗ Lan thật sự không sợ.

Chẳng lẽ hắn thật sự cho rằng mình là vô địch toàn vũ trụ.

Không nghĩ ra sự tự tin của Đỗ Lan từ đâu mà có, chẳng lẽ Vô Hạn Bảo Thạch thật sự lợi hại đến vậy.

Chỉ có Vô Hạn Bảo Thạch thôi thì chưa đủ, còn cần Vô Hạn Thủ Thao, nếu không sức mạnh của Vô Hạn Bảo Thạch cũng không thể phát huy toàn bộ.

Đáng tiếc Vô Hạn Thủ Thao đang nằm trong tay Diệt Bá, Tiên Cung thì có một sản phẩm sơn trại hàng nhái, tuy nhiên sản phẩm sơn trại dường như không có tác dụng.

Đỗ Lan than vãn rằng chờ đợi đến hoa cũng tàn rồi, các ngươi nhanh lên chút đi, bài của các ngươi đánh cũng quá hay, hợp tác với các ngươi thật sự quá đau tim.

Ta ra Cương Thiết Hiệp, bọn họ ra một cái Vạn Khoa.

Ta ra Huyễn Thị, bọn họ ra một cái Mãn Đại Nhân.

Ba hạ năm trừ hai là có thể đổi con tin về rồi, cứ lề mề thế này lãng phí thời gian quá.

Đỗ Lan như thể chẳng biết gì, vẫn cứ oán trách Liên Hợp Quốc Quân làm việc bất lợi.

Người của Diện Cụ Hội mãi không được vận chuyển đến, quân Liên Hợp Quốc cũng đã phát hiện vấn đề.

Cục trưởng thấy không thể giấu được nữa, trán toát mồ hôi, tay chân lạnh ngắt.

Không còn cách nào khác, Hắc Báo và Đông Binh hiện tại vẫn chưa dùng Nắm đấm phá mặt hữu tình để chỉnh đốn Mỹ Đội, cũng chưa cứu được người của Diện Cụ Hội, nên đương nhiên mọi người đều phải tiếp tục chờ đợi.

Nhưng cứ chờ đợi mãi thì khả năng bại lộ càng lớn.

Cuối cùng, Cục trưởng bị triệu đến Bộ Chỉ Huy Tổng Hợp của Liên Hợp Quốc Quân, lập tức bị hỏi dồn dập: việc áp giải rốt cuộc là sao.

Hàng gửi nhanh bị mất.

Hay là đi vòng.

Cục trưởng biết không thể giấu được nữa, đành phải nói ra sự thật.

Giờ thì phải làm sao đây.

Các tướng quân sau khi hiểu rõ sự thật thì tức đến giậm chân: Mỹ Đội không phải đã chết rồi sao.

Mấy vạn người đều tham gia tang lễ của hắn, bây giờ ngươi đột nhiên nói hắn còn sống, hơn nữa còn trở thành khủng bố, ngươi bảo chúng ta giải thích thế nào với dân chúng đây.

Tóc của vị tướng quân đó cũng rụng xuống rồi.

Tôi đã cử Hắc Báo và Đông Binh đi cứu người rồi, chỉ cần có thể đưa người về kịp thời, sẽ không có chuyện gì đâu, Cục trưởng nói.

Nhưng bây giờ người đâu.

Hiện tại toàn thế giới đều đang quan tâm đến sự an nguy của Liên Minh Phục Cừu Giả, nếu người vẫn không đến, chúng ta phải làm sao.

Các tướng quân nói: Chẳng lẽ chúng ta cứ trơ mắt nhìn Phục Cừu Giả bị xử tử sao.

Cục trưởng hít sâu một hơi, thực ra trong khoảng thời gian này hắn cũng luôn suy nghĩ, hắn biết nếu thật sự không đổi được con tin, vậy thì nhất định phải có người gánh tội, nhưng người này tuyệt đối không phải Mỹ Đội: Là tôi đã bắt giữ người của Diện Cụ Hội, là tôi đã hại chết Liên Minh Phục Cừu Giả, tất cả mọi chuyện đều do tôi làm, không liên quan đến Đội Trưởng Mỹ Quốc.

Steve đã chết rồi, chết với thân phận một anh hùng.

Cục trưởng chuẩn bị gánh hết mọi tội lỗi lên mình.

Các tướng quân cau mày, nhưng lại phát hiện không có cách nào tốt hơn nữa.

Nếu không thể cứu được Phục Cừu Giả, vậy thì Cục trưởng gánh tội là cách tốt nhất: Bây giờ không còn cách nào khác, tôi chuẩn bị tổ chức một cuộc tấn công cưỡng chế.

Nếu có thể cứu được Phục Cừu Giả thì tốt, nếu không cứu được, đến lúc đó sẽ làm theo cách của anh.

Cục trưởng chào kiểu quân đội, nước mắt rưng rưng, bởi vì hắn biết điều này có nghĩa là sau khi chết, hắn cũng không thể nhận được sự tôn trọng của hậu thế với danh nghĩa anh hùng, mà ngược lại, vô số người sẽ coi Cục trưởng là kẻ xấu, là kẻ thù, hắn chết rồi còn bị tiếng xấu muôn đời.

Đối với một anh hùng mà nói, đây không nghi ngờ gì là đòn đả kích tàn khốc nhất.

Nhưng Cục trưởng vẫn gánh vác, bởi vì hắn biết nếu hắn không gánh thì sẽ không ai có thể gánh được.

Xem ra đã đến lúc kết thúc rồi, Đỗ Lan tuyên bố sự kiên nhẫn của hắn đã hết, muốn xử quyết Liên Minh Phục Cừu Giả: Anh hùng thế giới chết vì thế giới, đó cũng là cái chết vinh quang, chết đúng chỗ.

Mấy cây trường mâu chĩa thẳng vào các Phục Cừu Giả trên giá chữ thập, chuẩn bị cho một cái kết kiểu Jesus.

Chịu đựng khổ nạn lớn nhất thế gian, rồi chết dưới lưỡi thương, có lẽ ba ngày sau trong số các ngươi sẽ có người phục sinh, Đỗ Lan hô lớn, thu hút sự chú ý của mọi người, cứ như đang nói Mọi người mau đến xem, hắn ta sắp đâm người rồi, hắn ta thật sự sắp đâm rồi.

Những người trên dưới đều hoảng loạn, các tướng quân biết thời gian không chờ đợi, đã đến lúc ra tay: Tiến công.

Hỏa lực bao phủ những tên Diện Cụ Nhân, khai hỏa.

Ầm.

Tên lửa dẫn đường đã được khóa mục tiêu, giờ phút này ào ào bay đến trước mặt Đỗ Lan, dùng lửa mang đến cho hắn nhiệt độ.

Sau đó, các chiến sĩ Wakanda bên dưới cũng ném ra những cây trường mâu Chấn Kim, nhắm thẳng vào Đỗ Lan mà đâm tới.

Một đợt toàn lực tấn công, ngay cả kỳ hạm cũng bị đánh đến bốc khói nghiêng ngả.

Mau đi cứu người.

Những người ngồi trên phi thuyền Wakanda và chiến đấu cơ kiểu Con Thoi của Thần Thuẫn Cục lập tức bay lên.

Tuy nhiên, điều chờ đợi họ không phải là cuộc giải cứu thành công mà là những cây trường mâu phóng ra từ trong biển lửa.

Ầm, chiến đấu cơ mất kiểm soát.

Tiếp tục xạ kích, đội dự bị tiếp tục cứu viện.

Lúc này, không ai có đường lui, chỉ có thể dùng toàn lực chống đỡ Đỗ Lan và cứu người xuống.

Họ muốn đẩy giới hạn của loài người đến mức tối đa.

Chương 1418

Chúng ta đến bảo vệ các ngươi.

Một hàng máy bay Wakanda xuất hiện trước mặt Đỗ Lan, các chiến sĩ Wakanda mở cửa khoang, dùng khiên phòng hộ Chấn Kim tạo ra một mạng lưới năng lượng màu xanh lam trên không trung, ngăn cách Đỗ Lan và con tin.

Tuy nhiên, điều này vô ích.

Các hạt của Hiện Thực Bảo Thạch có thể dễ dàng đánh đổ những tấm khiên này, tiếp tục gây nhiễu loạn việc cứu viện.

Mặc dù biết có thể sẽ chết, nhưng những phi công bình thường vẫn nối tiếp nhau hy sinh để cứu các anh hùng phi phàm.

Làm một phép tính đơn giản, Phục Cừu Giả chỉ có một mạng, không đáng để nhiều chiến sĩ hy sinh mạng sống để cứu.

Nhưng sinh mệnh không phải là phép cộng trừ, sinh mệnh là thứ không thể lý giải, không thể tính toán.

Vì vậy, không có mấy mạng quý hơn một mạng, cũng không có một mạng quý hơn mấy mạng, sinh mệnh chính là sinh mệnh.

Ầm ầm, máy bay không ngừng rơi xuống, chiến dịch giải cứu đã gây ra thêm nhiều thương vong.

Trái tim của chỉ huy hiện trường đang rỉ máu, bởi vì những chiến sĩ này đều còn rất trẻ, nhưng lại phải chấp nhận sự đe dọa của cái chết.

Quái vật, đây là một con quái vật.

Ngay cả khi bị lửa bao vây, Đỗ Lan vẫn tiếp tục phản kích.

Đó đã không còn là con người nữa.

Trận chiến bao vây cứu viện cực kỳ thảm khốc, đương nhiên Liên Hợp Quốc Quân hầu như không có bất kỳ cơ hội chiến thắng nào, bởi vì Đỗ Lan là vô địch.

Hắn điều khiển hai Viên Bảo Thạch gần như sẽ không bị đánh bại.

Hải Lạp muốn tìm cơ hội tấn công lén Đỗ Lan, nhưng lại bị Đỗ Lan nhốt vào vòng luân hồi thời gian.

Bây giờ đã không còn ai có thể ngăn cản Đỗ Lan, không ai có thể ngăn cản việc hành hình.

Đương nhiên, trừ khi có thứ gì đó đột nhiên xen vào.

Lúc này, tại một vị trí nào đó trong vũ trụ, Tinh Tước đang phải chịu đựng sự lừa dối của cha mình.

Hắn bị khống chế dùng sức mạnh trong cơ thể để thúc đẩy những bông hoa diệt thế mà Y Qua đã gieo trồng trên nhiều hành tinh khắp vũ trụ.

Loài hoa này rất đẹp, nhưng chỉ cần nở ra, nó sẽ thanh tẩy triệt để hành tinh đó.

Cuối cùng, những hành tinh được chọn này đều sẽ trở thành một phần của Y Qua.

Thật trùng hợp, ở Wakanda cũng có một bông hoa như vậy.

Hoa đã nở, một khối thịt khổng lồ nhanh chóng lớn lên, không ngừng mở rộng, nuốt chửng mọi thứ xung quanh.

Máy bay, xe tăng, nhà cao tầng đều bị nuốt chửng trong thời gian cực ngắn, trở thành một phần của khối thịt khổng lồ.

Đỗ Lan cũng đành phải dừng việc hành hình vì tình huống bất ngờ này: Đây chẳng lẽ là ý chí vũ trụ không muốn Liên Minh Phục Cừu Giả cẩu mang sao.

Đỗ Lan nhìn khối thịt ngày càng lớn và điên cuồng, thầm nghĩ: Lúc này Tinh Tước chắc đang bị cha hắn dùng làm pin.

Cha của Tinh Tước trong Ngân Hà Hộ Vệ Đội là một thực thể ý thức cổ xưa sinh ra từ thời kỳ vũ trụ hình thành, sau này trở thành một hành tinh.

Vì quá cô đơn, hành tinh đó đã tạo ra một nhục thể để du hành vũ trụ tìm kiếm các sinh mệnh khác.

Hắn đã tìm thấy rất nhiều, nhưng càng gặp nhiều sinh mệnh, Y Qua càng nhận ra sự phi phàm và vĩ đại của mình, càng coi thường các sinh mệnh phổ thông.

Cuối cùng, cha của Tinh Tước đã hóa điên, nảy ra ý định đồng hóa tất cả các sinh mệnh.

Nhưng để đồng hóa một lượng lớn hành tinh, một mình hắn không đủ thần lực, hắn còn cần một nguồn thần lực khác.

Vì vậy, hắn đi tìm các sinh vật khác để sinh ra hàng trăm, hàng ngàn đứa con.

Hắn sai các hải tặc vũ trụ Dũng Độ bắt cóc những đứa trẻ đó khi chúng lớn lên, mang đến cho hắn kiểm tra, tìm kiếm đứa trẻ thừa kế thần lực.

Nếu không thừa kế thì trực tiếp giết chết.

Tinh Tước đã thừa kế, nhưng vì Dũng Độ lương tâm trỗi dậy nên đã không giao hắn vào miệng hổ của cha mình.

Tuy nhiên, hai mươi năm sau, Y Qua vẫn tìm thấy Tinh Tước và lừa dối Tinh Tước đưa hắn trở về hành tinh bản thể của mình.

Bây giờ, thần lực đang thông qua Tinh Tước mà truyền khắp vũ trụ, sự đồng hóa đã bắt đầu.

Đỗ Lan chỉ muốn nói: Thật biết chọn thời điểm.

Ai cũng là phản diện, ai cũng có việc của mình cần làm.

Ngươi xen vào như thế này là phá hỏng quy tắc rồi.

Vũ trụ dù lớn, dù xa cũng tất phải trừng trị.

Từ dưới đất, khối thịt khổng lồ trồi lên, ẩn chứa sấm sét và plasma.

Dưới sự kích thích của năng lượng, khối thịt cứ thế không ngừng bành trướng, cuối cùng sẽ đồng hóa hoàn toàn Địa Cầu.

Trên hành tinh của Y Qua, người đàn ông tự xưng là Thiên Thần này, không, hắn không phải là đàn ông.

Là một trong những hình thái ý thức đầu tiên của vũ trụ, hắn không phải nam cũng không phải nữ, hắn là một quả cầu, một quả cầu bị vũ trụ ô nhiễm.

Y Qua không phải ngay từ đầu đã là kẻ xấu, nhưng sau khi gặp gỡ rất nhiều sinh mệnh vũ trụ thì hắn đã biến chất.

Điều này chứng minh điều gì.

Điều này chứng minh môi trường quan trọng đến nhường nào đối với một người.

Cũng chứng minh rằng nhân chi sơ, tính bản thiện. tính tương cận, tập tương viễn người ta sinh ra bản tính vốn thiện, bản tính gần nhau, tập quán làm cho xa cách.

Bây giờ Y Qua đã là một kẻ xấu xa triệt để, giết con lợi dụng con đã là chuyện thường tình của hắn, sa đọa thành một kẻ đầy dã tâm.

Thiện ác đã có kết luận, Đỗ Lan đương nhiên sẽ không bỏ qua loại đồng nghiệp xen ngang như thế này.

Nhưng người ta lại ở tận góc vũ trụ xa xôi, ngay cả Đỗ Lan có mở cửa truyền tống thì e rằng cũng phải mất rất nhiều thời gian mới tới được.

Cuối cùng, dường như vẫn chỉ có thể dùng phong ấn, lợi dụng đặc điểm truyền năng lượng của bông hoa này để hút toàn bộ thần lực về, hút khô hắn ta.

Cũng giống như trước đây đã phong ấn Phượng Hoàng Chi Lực vậy.

Đỗ Lan không hề do dự, đã quyết định rồi thì phải nhanh chóng giải quyết vấn đề.

Lần này không cần di chuyển Địa Cầu nữa, bởi vì Đỗ Lan trong tay có hai Viên Vô Hạn Bảo Thạch.

Sức mạnh của hai viên này hẳn là đủ rồi, chỉ là Đỗ Lan thiếu một vật trung gian để thống hợp hai loại sức mạnh, thiếu chiếc găng tay Vô Hạn.

Chiếc hàng nhái trong Tiên Cung có thể dùng được.

Mặc dù thứ này có lẽ chỉ là đồ giả do Odin tạo ra, nhưng có thể vẫn có chút tác dụng.

Đỗ Lan túm lấy đầu Hải Lạp, bảo nàng mở cửa truyền tống, lấy chiếc găng tay giả trong phòng kho báu của Tiên Cung mang đến.

Ngoại hình vàng chóe, kích cỡ còn rất lớn, tuyệt đối là loại XXXXL cỡ siêu béo.

Tuy nhiên, cho dù là hàng giả, Odin cũng đã chú nhập ma lực vào.

Chỉ cần đeo vào, găng tay sẽ tự động vừa vặn với tay.

Trên mu bàn tay có sáu lỗ nhỏ.

Đỗ Lan mỉm cười đặt Thời Gian Bảo Thạch lên lỗ, cả hai lập tức kết nối không kẽ hở, tiếp theo là Hiện Thực Bảo Thạch.

Chương 1419

Hai viên bảo thạch đặt lên găng tay, ngay cả chiếc găng giả lúc này cũng đã nâng cấp lên cấp độ thần khí.

Sức mạnh Hiện Thực và Thời Gian bắt đầu tiếp xúc và dung hợp, một nguồn sức mạnh mới đã ra đời.

Mọi người đều cảm thấy mọi thứ xung quanh trở nên vặn vẹo.

Đây rốt cuộc là sức mạnh gì.

Màn hình thiết bị giám sát năng lượng đều nổ tung, động cơ cũng mất tác dụng.

Bức xạ năng lượng khổng lồ khiến người ta choáng váng, hoa mắt, buồn nôn và nôn mửa.

Hải Lạp kinh hãi nhìn nguồn sức mạnh này.

Thần lực mà nàng có được từ Tiên Cung giống như chiếc xuồng nhỏ giữa biển khơi, đối mặt với sức mạnh của sóng thần, bản thân nàng chẳng qua chỉ là muốn tỳ phù hám thụ tay không lay cây đại thụ, ý là tự mình đánh giá quá cao.

Đây là sức mạnh vượt trên cả thần linh.

Đỗ Lan nhắm mắt cảm nhận sức mạnh trên tay phải, thầm nghĩ quả nhiên sức mạnh hình thành từ điểm khởi nguyên của vũ trụ không tầm thường: Bây giờ hãy thể hiện sức mạnh của ngươi đi.

Tay phải hắn mở ra, chĩa thẳng vào khối thịt khổng lồ đang nhe nanh múa vuốt, bắt đầu hấp thu thần lực bên trong.

Khối thịt rõ ràng đã ngừng phát triển, sau đó bắt đầu co rút lại.

Hầu như tất cả các hành tinh gieo hoa trên toàn vũ trụ đều ở trong tình trạng tương tự, chiếc găng tay giả đang hấp thu thần lực khổng lồ.

Y Qua cũng rõ ràng cảm nhận được.

Năng lượng được phân bổ đều khắp vũ trụ giờ đây đang hội tụ về một nơi: Điều này không thể nào.

Ai có thể hấp thu thần lực của ta.

Thần lực của Y Qua là thứ đã tích lũy từ thuở vũ trụ sơ khai, chưa từng bị đánh bại cũng chưa từng mất kiểm soát.

Nhưng bây giờ thần lực lại bị hút đi một cách không thể kiểm soát, đây là lần đầu tiên.

Bất kể ngươi là ai, ta muốn ngươi biết ngươi đang tự tìm cái chết.

Y Qua nổi giận, hắn phóng chiếu hình ảnh năng lượng của mình xuống Địa Cầu.

Trên bầu trời, gió nổi mây vần, những đám mây trắng tụ lại biến thành một khuôn mặt: Loài người ngu xuẩn, các ngươi đang làm gì.

Hắn đã từng đến Địa Cầu, thậm chí còn làm cha với phụ nữ loài người và sinh ra Tinh Tước.

Y Qua đương nhiên nhận ra loài người và Địa Cầu.

Nhìn thấy loài người nguyên thủy, lạc hậu, man rợ lại đang hấp thu thần lực của mình, Y Qua tức giận đến không thể kiềm chế, nhưng hắn lại bất lực, bởi vì hắn căn bản không thể kháng cự sức mạnh kép của Hiện Thực Bảo Thạch và Thời Gian Bảo Thạch.

Loài người nào đã từng thấy một khuôn mặt lớn như thế.

E rằng chỉ có trong thần thoại mới có cảnh tượng như vậy.

Phải nói rằng loài người hiện đại càng hiểu biết nhiều, thì càng tiếp cận gần hơn với thần linh.

Đỗ Lan ngẩng đầu nhìn tên tra nam thích hại con này, nở một nụ cười lạnh: Ngoan ngoãn để ta phong ấn đi, ngươi sẽ vĩnh viễn đi vào bóng tối bất biến.

Không.

Ngươi đừng hòng.

Y Qua vẫn đang vùng vẫy trong cơn hấp hối, nhưng thần lực của hắn căn bản đã mất kiểm soát.

Một trong những ý thức đầu tiên của vũ trụ, cũng không địch lại được sức mạnh của điểm khởi nguyên vũ trụ.

Phải biết rằng, khi tập hợp đủ sáu Viên Vô Hạn Bảo Thạch, ngay cả năm vị Thần Khái Niệm sơ khai của vũ trụ cũng không phải đối thủ.

Tử Thần có thể trọng sinh, Vĩnh Hằng có thể hủy diệt, Yên Diệt cũng có thể tái tạo.

Vô Hạn Bảo Thạch mới là năng lực tối cao để khống chế vũ trụ.

Thần, hãy sợ hãi đi, Đỗ Lan càng dùng sức phong ấn.

Hành tinh Y Qua bắt đầu sụp đổ, Tinh Tước cũng được giải phóng.

Bây giờ hắn và đồng đội đang thoát khỏi hành tinh đang sụp đổ một cách khó hiểu này.

Y Qua thống khổ gào thét, hắn biết sinh mệnh vĩnh hằng của mình sẽ kết thúc vào khoảnh khắc này, hắn không cam lòng chút nào.

Nguyện vọng đồng hóa vũ trụ của mình chỉ còn một bước nữa là hoàn thành, tại sao lại gặp phải một loài người cường đại như vậy.

Rõ ràng hàng triệu năm qua đều thuận lợi như vậy, tại sao lại thất bại vào khoảnh khắc trước khi thành công.

Tại sao.

Oán niệm không cam lòng mãi không tan, hiển nhiên hắn đã làm cha khắp vũ trụ nhưng lại không học hỏi khắp vũ trụ, đắm chìm trong thần lực cường đại của mình mà không nhận ra những chủng tộc yếu ớt thường mới hiểu rõ hơn trí tuệ sinh tồn.

Khuôn mặt mây trên trời biến mất, Đỗ Lan trong tay có thêm một vật phong ấn, còn khối thịt khổng lồ bên dưới đã hoàn toàn thối rữa, không còn chút ánh sáng nào nữa.

Bây giờ Đỗ Lan phải lấy lại viên bảo thạch thứ ba rồi.

Hắn vung tay, Viên Tâm Linh Bảo Thạch trên trán Huyễn Thị đang rời khỏi chiến trường liền phá vỏ máy bay mà bay ra, cũng rơi vào chiếc găng tay Vô Hạn giả.

Bây giờ Đỗ Lan đã có ba Viên Bảo Thạch: Vô Hạn Bảo Thạch thực sự không tệ.

Mọi người nhìn Đỗ Lan đứng sừng sững trên cả thần linh, biết rằng mình đã không thể đánh bại Đỗ Lan, không khỏi cảm thấy kinh sợ.

Đỗ Lan từ từ đưa tay ra sau lưng, ưỡn thẳng ngực nhìn mọi người, bay lên mà không để lại dấu vết, như thể có một sức mạnh vô hình nâng đỡ hắn.

Lúc này, hắn chính là Chúa Tể Thiên Địa.

Những người dân Wakanda run rẩy quỳ xuống bái kiến chủ nhân mới của họ, còn Liên Hợp Quốc Quân biết không thể đánh nữa, lập tức rút lui.

Đương nhiên, trước đó khi Đỗ Lan phong ấn, Cục trưởng đã quyết đoán cứu các Phục Cừu Giả trở về.

Mau đi, lập tức rút lui.

Liên quân quay đầu bỏ chạy, không chút do dự.

Nhưng vẫn có người không muốn chấp nhận sự thống trị của Đỗ Lan, ví dụ như đội Vệ binh Quốc vương Wakanda, họ chỉ trung thành với ngai vàng chứ không phải một phản diện.

Họ dùng trường mâu Chấn Kim ném tấn công Đỗ Lan.

Hai mắt Đỗ Lan đỏ rực, sau đó trong mắt hắn xuất hiện một luồng xạ tuyến màu đỏ gấp khúc, vẽ trên bầu trời một bức tranh trừu tượng gồm các đường gấp khúc.

Sau đó, tia laser như một luồng sét uốn lượn liên tiếp đánh bại những vệ binh đó, khiến họ ngã xuống đất rên rỉ đau đớn.

Hải Lạp nhìn ngây người, tia laser đuổi bắt uốn lượn này là tình huống gì.

Lúc này nàng biết mình cũng không phải đối thủ của Đỗ Lan nữa.

Đỗ Lan đã hoàn toàn trở thành một cường giả cấp vũ trụ, điều nàng có thể làm chỉ là đầu hàng, dẫn dắt Tiên Cung đầu hàng.

Tia laser uốn lượn này đương nhiên chính là Âu Mễ Già Xạ Tuyến, tuyệt kỹ của Darkseid.

Mặc dù Đỗ Lan không có năng lượng Âu Mễ Già, nhưng nắm giữ ba Viên Vô Hạn Bảo Thạch thì mô phỏng một chiêu thức như vậy không phải là khó.

Vô Hạn Bảo Thạch, ta đã nghe thấy tiếng Vô Hạn Bảo Thạch gọi.

Sâu trong vũ trụ, Diệt Bá cảm ứng được các Viên Vô Hạn Bảo Thạch hiện đang tập hợp lại, hiển nhiên có một thế lực khác cũng đang thu thập bảo thạch.

Nhưng Vô Hạn Bảo Thạch là của hắn, tuyệt đối không thể cho phép bất kỳ ai cướp đi.

Ai tranh giành với hắn, kẻ đó chính là kẻ thù.

Lúc này, Diệt Bá đã có được Sức Mạnh Bảo Thạch.

Viên bảo thạch của hành tinh Xandar đã bị hắn cướp đi, hành tinh Xandar cũng đã bị tàn phá một phần.

Dưới đội quân đáng sợ của Diệt Bá, hành tinh Xandar căn bản không phải đối thủ.

Chương 1420

Nhưng Diệt Bá không vui, vì các Viên Vô Hạn Bảo Thạch vẫn chưa được thu thập đủ.

Mục tiêu tiếp theo của hắn là Tiên Cung, nơi có Không Gian Bảo Thạch.

Lúc này, Hải Lạp đã trở về Tiên Cung chuẩn bị việc đầu hàng Đỗ Lan.

Nàng không ngờ lại gặp phải Diệt Bá xâm lược.

Lực phòng ngự của Tiên Cung vốn đã bị Hải Lạp lãng phí gần hết, hiện tại Tiên Cung căn bản không chịu nổi một đòn.

Đại quân của Diệt Bá tiến thẳng vào, Tiên Cung cũng đã thất thủ.

Hải Lạp bị Diệt Bá, người đang nắm giữ Sức Mạnh Bảo Thạch, đánh cho không thể tự lo liệu được.

Hải Lạp lúc này mới biết tại sao Đỗ Lan lại nói Anh hùng trong vũ trụ, chỉ có Diệt Bá và ta.

Diệt Bá thật sự là một tên đáng sợ.

Hai viên bảo thạch, Diệt Bá rất vui mừng.

Có Không Gian Bảo Thạch, sau này di chuyển sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Ngươi không thể đánh thắng Hỗn Độn Giáo Chủ, Hải Lạp yếu ớt nói: Hỗn Độn Giáo Chủ Đỗ Lan có sức mạnh cường đại hơn.

Diệt Bá cau mày, hắn chưa từng nghe nói đến Hỗn Độn Giáo Chủ nào: Hắn là ai.

Hắn là người đàn ông khó lường nhất trong vũ trụ này.

Ngươi không biết hắn, nhưng hắn lại biết mọi thứ về ngươi, nắm rõ mọi điều của ngươi như lòng bàn tay.

Ngươi sẽ thua.

Lúc này, Hải Lạp thể hiện sự tin tưởng khó tin đối với Đỗ Lan.

Diệt Bá vẫn không biết Đỗ Lan là ai, chẳng lẽ chính Đỗ Lan đang tranh giành Vô Hạn Bảo Thạch với mình.

Bất kể hắn là ai, ngươi hãy nói với hắn, ngày chúng ta gặp mặt chính là ngày chết của hắn, Diệt Bá bá đạo nói.

Bây giờ đến lúc đi lấy Linh Hồn Bảo Thạch.

Sovereign Tác Duy Lâm, đế quốc của những gen hoàn hảo lấp lánh vàng.

Người dân quốc gia này đều có làn da vàng kim.

Ngân Hà Hộ Vệ Đội và quốc gia này có chút xích mích, vì vậy người Sovereign luôn truy sát Ngân Hà Hộ Vệ Đội.

Nhưng sau khi nhận ra sức mạnh của mình không đủ để đánh bại Ngân Hà Hộ Vệ Đội, họ đã lợi dụng kỹ thuật gen của mình để tạo ra một chiến binh hoàn hảo là Á Đương.

Và dùng Linh Hồn Bảo Thạch ban cho Á Đương linh hồn, đương nhiên điều này cũng đã thu hút Diệt Bá.

Căn bản không cần lý do, Diệt Bá đã tấn công hành tinh Sovereign, cướp đoạt Linh Hồn Bảo Thạch.

Như vậy, vị bá chủ vũ trụ này cũng đã có ba Viên Bảo Thạch.

Sáu Viên Vô Hạn Bảo Thạch đều có liên hệ với nhau.

Bây giờ, Vô Hạn Bảo Thạch của cả hai bên đang thu hút lẫn nhau.

Đã đến lúc rồi, ai mới là phản diện mạnh nhất vũ trụ này, kết quả sắp được hé lộ.

Đỗ Lan lúc này đang chế tạo toàn bộ vũ khí Chấn Kim, trang bị cho nhiều quân đội Chấn Kim hơn.

Wakanda là toàn dân giai binh, hoàn toàn trở thành đế quốc quân sự.

Đỗ Lan biết Diệt Bá sắp đến.

Nhưng những người khác không biết.

Người Địa Cầu vẫn đang tìm cách đối phó Đỗ Lan, nhưng đối mặt với Đỗ Lan biến hóa khôn lường, họ dường như đã đường cùng.

Hơn nữa, sự kiện Mỹ Đội hắc hóa cũng đang diễn biến.

Hắc Báo và Đông Binh đều không thể cứu được Mỹ Đội, ngược lại còn bị Mỹ Đội bắt giữ.

Hiện tại, các thành viên của Diện Cụ Hội cùng Hắc Báo và Đông Binh đều bị giam chung.

Sau khi hắc hóa, Mỹ Đội trí tuệ tăng thêm một trăm, võ lực tăng thêm một trăm.

Mỹ Đội chọn tiếp tục ngồi yên xem hổ đấu.

Đỗ Lan hiện đang mài binh luyện mã, hiển nhiên là muốn châm ngòi đại chiến.

Đến lúc đó, bất kể tấn công ai, đó đều là thời cơ tốt nhất để hắn quật khởi.

Các quốc gia khác cũng nghĩ như vậy.

Họ cho rằng Đỗ Lan nắm giữ tài nguyên Chấn Kim, lại phát triển vũ khí và mở rộng quân đội, nhất định là muốn đánh trận.

Tất cả các quốc gia đều đã chuẩn bị sẵn sàng để nghênh chiến.

Thậm chí các tên lửa liên lục địa cũng đã nhắm vào Wakanda, nếu cần thiết, họ sẽ dùng hạt nhân để bình định Wakanda.

Hắc Báo nhìn thấy những điều này thì đau lòng tột độ, nhưng kỹ năng chiến đấu của Hắc Báo không bằng Mỹ Đội, ngay cả khi toàn thân là Chấn Kim cũng bị Mỹ Đội khống chế.

Liên Hợp Quốc hy vọng kêu gọi Đỗ Lan đừng làm chuyện ngu xuẩn, đừng gây ra đại chiến thế giới, điều này không tốt cho bất kỳ ai.

Điều lo lắng nhất đương nhiên là Đế Quốc Mỹ, bởi vì hễ có xâm lược là họ luôn là người đầu tiên bị tấn công.

Người dân Đế Quốc Mỹ đã quen rồi, dù sao thì cũng là ăn cơm, ngủ rồi đánh Đế Quốc Mỹ, chẳng biết tại sao lại như vậy.

Mỹ Đội thì rầm rộ phát quảng cáo chiêu binh, kích thích lòng yêu nước của giới trẻ: Hiện tại Chú Sam cần bạn.

Không ít thanh niên dị nhân đã được triệu tập vào quân đội, chuẩn bị có một cuộc đối đầu cứng đối cứng với kẻ địch ngoại bang.

Người Wakanda vẫn luôn sử dụng vũ khí lạnh, bây giờ cũng có thể thay đổi rồi.

Cựu đội trưởng đội Vệ binh Quốc vương Okoye đã từng cầm trường mâu chế giễu vũ khí nóng bên ngoài là nguyên thủy, lạc hậu, nhưng lại không nghĩ rằng nếu vũ khí nóng có thể bắn đầu đạn Chấn Kim, uy lực sẽ gấp mấy lần trường mâu.

Cô ta cầm tài nguyên tốt nhất thế giới để làm một cây trường mâu, vậy mà còn có mặt mũi chế giễu vũ khí nóng bên ngoài.

Bây giờ Đỗ Lan sẽ cho họ biết Chấn Kim dùng cho vũ khí nóng uy lực sẽ còn đáng sợ hơn.

Mẹ và em gái của Hắc Báo nhìn Wakanda biến thành quân doanh, mặt đầy tuyệt vọng, nhưng họ lại không thể thay đổi hiện trạng.

Tuy nhiên, rất nhanh sau đó họ sẽ biết, những sự chuẩn bị này cần thiết đến mức nào.

Đương nhiên, ngoài việc chế tạo vũ khí, Đỗ Lan cũng không lãng phí các nhà điêu khắc Wakanda.

Họ thích điêu khắc báo, Đỗ Lan liền bảo họ điêu khắc một bức tượng của mình, cao mấy chục mét, đặt ở trung tâm thành phố làm kiến trúc biểu tượng.

Đã làm phản diện, nếu ngay cả một bức tượng cũng không để lại thì quá không đạt tiêu chuẩn.

Đến ngày bức tượng dựng lên hoàn thành, Đỗ Lan đích thân vén màn.

Cư dân Wakanda nhìn bức tượng hùng vĩ tráng lệ này vừa hận vừa sợ vừa bất lực.

Đỗ Lan tên vô sỉ này dựa vào mình lợi hại vậy mà còn muốn họ dựng bia lập tượng cho hắn, thật quá vô liêm sỉ.

Hắn là ai chứ, chẳng có đóng góp gì mà lại dám kiêu ngạo tự đại như vậy.

Đương nhiên, Đỗ Lan cũng làm một việc tốt, đó là phân phát Tâm Hình Thảo của Wakanda ra ngoài, Erik cũng được một phần.

Chương 1421

Hắn tổ chức một đội quân siêu năng lực, họ sẽ thay thế tê giác xung kích tuyến đầu.

Đỗ Lan vẫn rất có lòng đồng cảm, không nỡ để tê giác xông pha trận đầu.

Địa Cầu bước vào kỷ nguyên uy hiếp.

Một phản diện thôi cũng có thể uy hiếp cả thế giới.

Ánh mắt toàn thế giới không ngừng chú ý đến Wakanda.

Còn rất nhiều phóng viên bất chấp nguy hiểm đã lén lút đột nhập để chộp lấy tin tức độc quyền, muốn biết Wakanda rốt cuộc xảy ra chuyện gì, và Đỗ Lan lại là người như thế nào.

Ngay cả những người của Diện Cụ Hội cũng chỉ có thể xem TV làm quần chúng hóng chuyện.

Họ thì không trách Đỗ Lan không tìm họ.

Họ cho rằng Đỗ Lan nhất định có thâm ý của riêng mình.

Còn Liên Minh Phục Cừu Giả đang nhận điều trị phục hồi.

Thất bại thảm hại lần này đã khiến họ mất đi khí thế, có lẽ cần rất nhiều thời gian mới có thể phục hồi lại.

Họ cũng chỉ có thể thông qua tin tức để hiểu tình hình Wakanda.

Cuộc sống thường ngày ở Wakanda bận rộn và đầy đủ.

Sau khi Đỗ Lan kiểm soát Wakanda, GDP của Wakanda đã tăng 800% so với cùng kỳ năm trước.

Tất cả người dân đều sống rất có mục tiêu.

Vào ban đêm, bức tượng Đỗ Lan giống như ngọn hải đăng, hai mắt phát sáng, giám sát mảnh đất châu Phi cổ kính và rộng lớn này, cũng lặng lẽ chờ đợi kẻ địch cuối cùng đến.

Sáu Viên Vô Hạn Bảo Thạch cuối cùng chỉ có thể có một chủ nhân.

Diệt Bá và Đỗ Lan đều biết điều này, nên cả hai đều đang chuẩn bị.

Nhưng có một điểm Đỗ Lan mạnh hơn Diệt Bá, đó là Đỗ Lan có tóc, còn Diệt Bá thì không.

Đỗ Lan nhìn không gian xoáy ốc trên bầu trời, biết rằng điều phải đến thì vẫn sẽ đến.

Cảnh tượng này đối với những người đã trải qua đại chiến xâm lược New York thì không thể quen thuộc hơn.

Đó là cửa truyền tống, có nghĩa là người ngoài hành tinh đã trở lại.

Địa Cầu, vẫn là Địa Cầu đó, Địa Cầu đầy tai ương.

Trận quyết chiến cuối cùng hiển nhiên sẽ diễn ra trên mảnh đất cổ kính này.

Cư dân Wakanda đều ngẩng đầu nhìn cái lỗ hổng trên không trung, cảm nhận được áp lực của gió mưa sắp đến đầy nhà phong vũ dục lai phong mãn lâu, không khỏi cảm thấy một tia kinh sợ.

Đây lại là trò quỷ gì nữa.

Ánh mắt toàn thế giới đều nhìn vào cánh cửa truyền tống trên bầu trời Wakanda, chỉ có một nghi vấn: Có phải Đỗ Lan lại làm chuyện xấu rồi không.

Hắn sẽ không lại dẫn người ngoài hành tinh đến nữa chứ.

Không ai nghi ngờ Đỗ Lan sẽ không làm thế.

Bởi vì Đỗ Lan đã làm một lần rồi, có một thì sẽ có hai.

Vì vậy mọi người đều nghi ngờ đây lại là Đỗ Lan gây chuyện, Đỗ Lan có oan mà không biết kêu đâu.

Diệt Bá mang theo uy năng nuốt chửng trời đất giáng lâm Địa Cầu.

Mục tiêu của hắn rất đơn giản, chính là Vô Hạn Bảo Thạch.

Địa Cầu trong mắt hắn chẳng qua là một nơi nhỏ bé không đáng nhắc đến.

Diệt Bá đã quét sạch Xandar, diệt Tiên Cung, phạt Sovereign.

Nào có thực lực nào không mạnh hơn Địa Cầu.

Chẳng phải từng cái đều bị Diệt Bá tiêu diệt sao.

Địa Cầu thì càng không đáng nhắc đến, nếu không phải có Vô Hạn Bảo Thạch, Diệt Bá cũng chẳng muốn đến.

Nơi rác rưởi, văn minh rác rưởi, chủng tộc rác rưởi.

Trong mắt Diệt Bá, Địa Cầu chính là một hành tinh rác rưởi.

Nhưng vì Vô Hạn Bảo Thạch, hắn vẫn không thể không hạ mình đến: Giao Vô Hạn Bảo Thạch ra, nếu không thì chết.

Không một lời phí lời, thẳng thừng.

Diệt Bá nhìn thấy bức tượng ở trung tâm Wakanda thì rất bất mãn, bởi vì trước mặt hắn, ai dám dựng tượng.

Chỉ có hắn mới là vĩ đại nhất, trong vũ trụ cũng chỉ có hắn mới có thể được vạn dân kính ngưỡng.

Xin lỗi, gió hôm nay hơi ồn ào, ngươi đang nói gì thế.

Đỗ Lan đứng trên ban công hoàng cung, vung vẩy chiếc găng tay Vô Hạn hàng nhái trong tay, giả vờ không nghe thấy tiếng Diệt Bá.

Tên tiểu tặc to gan.

Diệt Bá vừa nổi giận, các tên tay sai lập tức phát động tấn công Đỗ Lan.

Đỗ Lan vung tay, quân đội Wakanda ẩn mình lập tức phản kích.

Đạn pháo, đạn Chấn Kim được bắn ra không tiếc rẻ.

Bất kể người ngoài hành tinh có khiên hay vũ khí gì đều bị vật liệu Chấn Kim đánh tan, đợt kẻ địch đầu tiên đều gục ngã.

Diệt Bá nheo mắt lại, xem ra Địa Cầu vẫn có chút thứ hay ho.

Hắn thò tay ra.

Một binh sĩ Wakanda gần nhất chỉ cảm thấy vũ khí trong tay bị một lực lớn hút đi, tuột khỏi tay.

Diệt Bá đánh giá vũ khí Địa Cầu: Chấn Kim là vật liệu tốt, nhưng thiết kế súng ống thì rác rưởi.

Thật là lãng phí vật liệu, hắn nói, rồi thúc đẩy năng lực của ba Viên Vô Hạn Bảo Thạch biến Chấn Kim thành những quả bom không ổn định.

Ầm.

Rõ ràng chỉ có vài đầu đạn Chấn Kim, nhưng lại tạo ra uy lực của tên lửa.

Tiềm năng của Chấn Kim sâu không thấy đáy, cũng có thể thấy sự thần kỳ của Diệt Bá.

Diệt Bá ra tay nhỏ, chấn động Địa Cầu.

Tuy nhiên, Đỗ Lan lại không có biểu cảm gì.

Thấy Diệt Bá trang bị như vậy, hắn cũng ngẩng đầu ưỡn ngực, tay chống ra sau lưng: Cũng chỉ đến thế.

Ngươi không xứng có ba Viên Vô Hạn Bảo Thạch.

Ngươi chính là Đỗ Lan.

Diệt Bá nhớ lại người mà Hải Lạp từng nhắc đến.

Kẻ được người Tiên Cung coi trọng như vậy, bây giờ xem ra cũng chỉ là một kẻ vô dụng: Giao Vô Hạn Bảo Thạch ra.

Ta vốn tưởng rằng, ngươi thân là bá chủ vũ trụ, ra đến trận tiền, đối mặt tướng sĩ hai quân, ắt sẽ có cao luận, không ngờ lại nói ra những lời thô tục như vậy.

Ta có một lời, xin chư vị lắng nghe.

Cả chiến trường chỉ có tiếng Đỗ Lan.

Chương 1422

Đồng thời, âm thanh này cũng theo đó trực tiếp truyền đến hàng ngàn vạn gia đình, khắp Địa Cầu.

Xưa kia trận chiến Loki, Hải Lạp, Địa Cầu suy yếu, bốn phương nhiễu loạn, tội phạm mưu trí hoành hành, không thấy dấu vết.

Sau Cương Thiết Hiệp, Lôi Thần, Hạo Khắc, Huyễn Thị. lần lượt trỗi dậy, trấn áp tội phạm, chỉnh đốn trật tự.

Con người, trên Địa Cầu, anh hùng năm tụ, khắp nơi, tội phạm vô năng.

Đến nỗi phe Liên Minh Phục Cừu Giả, cực kỳ hung ác, các fan siêu anh hùng, lần lượt quật khởi.

Khiến cho nghệ thuật phạm tội trở thành truyền thuyết, tội ác hoàn hảo không còn tái hiện trên đời.

Nay may thay thiên ý không tuyệt phản diện, Diện Cụ Hội trỗi dậy từ New York kế thừa Hỗn Độn, ta nay phụng chỉ Hỗn Độn lật đổ chính nghĩa.

Ngươi đã là bá chủ vũ trụ, chỉ có thể ẩn mình thu tay, đắm chìm trong sắc đẹp. còn dám trước quân ta vọng xưng tà ác.

Tên trọc đầu không tóc, lão tặc đầu to.

Ngươi đã thích tử vong thì nên vâng mệnh quy về cửu tuyền.

Khi đó, e rằng ngươi không có mặt mũi đối diện Tử Thần.

Ngươi cả đời không thể tiêu diệt dị tộc, chỉ biết ở đây múa mồm múa mép, đòi bảo thạch.

Một con chó cụt đuôi, còn dám trước trận quân ta sủa gâu gâu điên cuồng.

Ta chưa từng thấy kẻ nào trơ trẽn đến thế.

Người Địa Cầu im lặng.

Một phản diện mà chửi người lại đường hoàng chính nghĩa, lý lẽ hùng hồn đến vậy, cũng là một kỳ quan.

Họ đột nhiên bắt đầu đồng cảm với Diệt Bá.

Không quản vạn dặm xa xôi đến Địa Cầu, lại bị Đỗ Lan chửi một trận, cái này đi đâu mà lý lẽ đây.

Đồng thời, họ cũng đã chứng kiến Đỗ Lan quả nhiên không phải người bình thường.

Đối mặt với người ngoài hành tinh mà hắn ta mở miệng là chửi, lại còn chửi sướng miệng như vậy, thật sự có chút bội phục.

Diệt Bá và các thuộc hạ bên cạnh hắn nhìn nhau, cảm thấy bực bội.

Chẳng lẽ họ đến từ vạn dặm xa xôi chỉ để tìm bị chửi sao.

Nhất định phải giết hắn, nhất định phải, phải cho hắn biết chửi người là phải trả giá.

Diệt Bá cũng giận tím mặt, mặt đỏ bừng: Ta nhất định phải xé xác ngươi thành vạn mảnh.

Không ngờ hắn lịch sự đưa ra điều kiện, đổi lại lại là một tràng chửi bới của Đỗ Lan.

Thật không thể nhẫn nhịn được nữa, nhất định phải giết hắn.

Lời đã nói xong, vậy thì đánh đi.

Đỗ Lan uống một ly nước, giơ chiếc găng tay Vô Hạn hàng nhái lên, để lộ ba Viên Bảo Thạch.

Diệt Bá cũng giơ tay lên, chiếc găng tay Vô Hạn bản gốc của hắn cũng có ba Viên Bảo Thạch.

Đỗ Lan có Hiện Thực, Thời Gian, Tâm Linh.

Diệt Bá có Sức Mạnh, Không Gian, Linh Hồn.

Chưa giao thủ, sức mạnh của Vô Hạn Bảo Thạch đã ma sát tạo ra tia lửa điện hồ trong không gian.

Về khí thế, quả nhiên Diệt Bá hơn hẳn một bậc.

Chiếc găng tay bản gốc của hắn là độc nhất vô nhị trong vũ trụ, hàng giới hạn.

Hàng nhái của Đỗ Lan tuy ngoại hình rất giống, nhưng nội tại thì kém quá nhiều.

Tuy nhiên, Đỗ Lan lại cho rằng quan trọng nhất vẫn là nhìn mặt.

Người đẹp trai mặc đồ nhái cũng đẹp, người xấu mặc đồ thật vẫn xấu.

Trong ánh mắt hai người cũng va chạm tóe lửa, cuối cùng bắt đầu đánh nhau.

Đỗ Lan nhảy vọt lên, Diệt Bá cũng lao thẳng xuống.

Hai con chân long trong vũ trụ hôm nay sẽ đối đầu đến sống chết.

Người Địa Cầu phát hiện cuối cùng Liên Minh Phục Cừu Giả cùng các siêu anh hùng khác đều vô dụng à.

Cuối cùng sao lại trở thành sân khấu của phản diện.

Cuối cùng là phản diện đánh phản diện, đây là tình huống gì vậy.

Bây giờ bảo họ phải làm sao, là mong Đỗ Lan thắng hay mong Đỗ Lan thua đây.

Thắng, họ còn bị Đỗ Lan ức hiếp.

Thua, họ phải chịu Diệt Bá ức hiếp.

Thế giới này thật sự không có thiên lý.

Ầm.

Cả châu Phi đều rung chuyển, khí hậu toàn cầu đột nhiên biến đổi.

Trận chiến của hai người đã vượt qua sự ràng buộc của các định luật vật lý, bước vào một cấp độ huyền huyễn.

Hôm nay trên lục địa châu Phi, gió rất ồn ào.

Sư tử, voi đều không thể không khuất phục dưới uy phong đường đường này.

Diệt Bá nghiến răng nghiến lợi với Đỗ Lan, hận không thể lập tức chính pháp Đỗ Lan để chính thị thính, nhưng tiếc là Đỗ Lan không dễ đối phó như vậy.

Đỗ Lan dùng thời gian tạm dừng Diệt Bá, sau đó từng quyền từng quyền đánh vào người Diệt Bá tích lũy lực tấn công, đơn giản là coi trận chiến này như chơi The Legend of Zelda.

Vô Hạn Bảo Thạch chính là kỹ năng của Link.

Toàn vũ trụ đều nhận được một tin tức khó tin: Diệt Bá bất khả chiến bại đã chết.

Toàn vũ trụ reo hò vui mừng, nhưng Địa Cầu lại một mảnh than khóc.

Bởi vì người đánh bại Diệt Bá lại là Diện Cụ Nhân, một người đàn ông còn điên cuồng hơn cả Diệt Bá.

Tuy nhiên, sau khi giết chết Diệt Bá, Đỗ Lan cũng không làm gì cả.

Sự yên tĩnh này càng khiến mọi người cảm thấy bất an.

Thực ra Đỗ Lan đang đợi Mỹ Đội.

Chương 1423

Mỹ Đội bây giờ hẳn cũng đã hiểu, tiếp tục ngồi yên xem hổ đấu là không thể có lợi.

Hắn ta nên có hành động gì đó.

Mỹ Đội quả thực nghĩ như vậy, nhưng hắn chỉ có một mình, căn bản không có năng lực chống lại các cường giả, đặc biệt là Đỗ Lan.

Mỹ Đội rất thông minh khi nhận ra điều này.

Đương nhiên hắn cũng biết Liên Minh Phục Cừu Giả và các thế lực khác sẽ không bỏ qua hắn, nên điều hắn có thể làm bây giờ là âm thầm tích lũy sức mạnh, trước tiên làm suy yếu Liên Minh Phục Cừu Giả, sau đó mới đi giải quyết Đỗ Lan.

Khi Đội Trưởng Mỹ Quốc lần đầu công khai thân phận Hydra, xuất hiện trên đường phố Mỹ với thân phận Đội Trưởng Hydra và đại chiến với Cương Thiết Hiệp, thế giới nội tâm của người dân Mỹ đã sụp đổ.

Tinh thần Mỹ Quốc trong lòng họ cứ thế phản bội họ mà không một chút báo trước.

Điều này không hề kém hơn việc ném bom nguyên tử xuống Mỹ.

Truyền thông một mảnh than khóc, mạng xã hội tập thể phát cuồng.

Chỉ có các Phục Cừu Giả biết đây lại là âm mưu của Đỗ Lan, họ phải ngăn chặn Mỹ Đội.

Nhưng Đội Trưởng Hydra lại không hề lay chuyển, đối với chiến hữu ngày xưa không hề lưu tình.

Hắn cướp đoạt kỹ thuật của Tony, đánh cắp vũ khí của Thần Thuẫn Cục, chế tạo vũ khí và trang bị của riêng mình.

Mỗi lần xuất hiện đều trở nên cường đại hơn.

Các Phục Cừu Giả cũng đau đớn suy nghĩ, nếu Mỹ Đội không khôi phục lý trí mà tiếp tục làm ác, vậy thì họ cũng sẽ không niệm tình cũ.

Sau đó, trận chiến giữa Đội Trưởng Hydra và Phục Cừu Giả trở thành chủ đề chính của chính tà, còn Đỗ Lan ở xa châu Phi dần dần không còn lộ diện nữa.

Có rất nhiều người đầu hàng Đỗ Lan, nhưng đều không gặp được bản tôn của Đỗ Lan.

Thời gian trôi qua, mọi người cũng nghi ngờ Đỗ Lan có phải đã rời khỏi Địa Cầu, hay là vì trọng thương trong trận chiến mà chết rồi.

Đỗ Lan đương nhiên không có chuyện gì.

Hắn đã cứu các thành viên của Diện Cụ Hội ra, và thảo luận với họ về việc giải tán Diện Cụ Hội.

Chẳng lẽ chúng ta không truyền bá Hỗn Độn sao.

Các thành viên không hiểu tại sao Đỗ Lan đột nhiên từ bỏ, rõ ràng họ vẫn luôn ở thế thượng phong.

Đỗ Lan trầm ngâm nói: Nhân sinh tịch mịch như tuyết.

Những người này quá yếu, Hỗn Độn còn không thèm tiếp nhận họ.

Ta chuẩn bị rời khỏi Địa Cầu, sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Vậy chúng ta đi cùng ngươi, Elaine nói: Ngươi vĩnh viễn là thủ lĩnh của chúng ta.

Sự trung thành của các ngươi, ta biết.

Nhưng đối với các ngươi, Hỗn Độn có sắp xếp khác.

Diện Cụ Hội tuy đã biến mất, nhưng Hỗn Độn thì không.

Các ngươi phải đưa Hỗn Độn ra toàn vũ trụ, để toàn vũ trụ đều được chứng kiến mị lực của Hỗn Độn.

Đỗ Lan đã sắp xếp xong hành tinh mà mỗi người sẽ đến: Ta đã chuẩn bị phi thuyền cho các ngươi, mỗi người một chiếc.

Chúng ta phải xuất khẩu ý thức hệ của Địa Cầu.

Thì ra họ vẫn phải tiếp tục làm việc ở tuyến đầu.

Mặc dù không nỡ để Đỗ Lan đi, nhưng trong lòng họ biết Đỗ Lan đang nhường lại sân khấu lớn hơn cho họ.

Ý niệm Hỗn Độn sẽ không vì Đỗ Lan rời đi mà biến mất, mà sẽ đi khắp vũ trụ để đơm hoa kết trái.

Các thành viên của Diện Cụ Hội được Đỗ Lan đưa ra khỏi Địa Cầu, mỗi người tự đi phát triển tuyến dưới của mình.

Đỗ Lan, với tư cách là người dẫn dắt ban đầu, đã hoàn thành nhiệm vụ.

Lại nhìn xem Đội Trưởng Hydra và các Phục Cừu Giả tương ái tương sát.

Có người đề xuất rằng họ cần một Đội Trưởng Mỹ Quốc mới, không thể để Đội Trưởng Hydra tiếp tục bôi nhọ hình ảnh Mỹ Đội nữa.

Họ có thể chọn ra một Mỹ Đội mới để chứng minh Mỹ Đội là một tinh thần, không phải một cá nhân cụ thể.

Đối với Steve, đây quả là một quyết định tàn khốc.

Nhưng các Phục Cừu Giả lại đồng loạt phản đối, hiển nhiên họ vẫn hy vọng cứu vãn Mỹ Đội.

Tuy nhiên, tẩy não của Đỗ Lan không dễ dàng phá bỏ như vậy.

Mỹ Đội hắc hóa là một vấn đề rất hiện thực, dường như đại diện cho một quốc gia vĩ đại từng hùng mạnh đang bước vào điểm chuyển giao của sự thoái trào.

Đội Trưởng Hydra cứ như một loài côn trùng ngoan cường, dần dần thay thế vị trí của Đỗ Lan, trở thành tội phạm nguy hiểm nhất và khủng bố của quốc gia này.

Mọi người đều phát hiện ra rằng đằng sau sự vĩ đại rực rỡ, bóng tối cũng sẽ càng trở nên dày đặc.

Có lẽ đây chính là hiện thực, loài người dù có cố gắng đến mấy cũng không thể thay đổi hiện thực.

Hiển nhiên, Đội Trưởng Hydra đã gây ra tổn hại lớn cho tâm hồn người dân Đế Quốc Mỹ, khiến không ít người vỡ nát tam quan quan niệm về thế giới, giá trị và nhân sinh, nghi ngờ cuộc đời.

Đây chính là điều Đỗ Lan hy vọng nhìn thấy.

Hắn biết Mỹ Đội đã hoàn toàn kế thừa vị trí của Diện Cụ Hội.

Tiếp theo, Đội Trưởng Hydra sẽ đi hết con đường truyền cảm hứng mới, hoàn thành một lần luân hồi chính tà.

Đỗ Lan đã sắp xếp cho hắn món quà tốt nhất.

Cuộc chiến chính tà sẽ không bao giờ kết thúc, sự hoạt động của Đội Trưởng Hydra đã chứng minh điều này.

Đỗ Lan rời đi, đóng gói và mang theo toàn bộ quặng Chấn Kim của Wakanda.

Đến khi Liên Hợp Quốc Quân rất lâu sau đó tiến vào Wakanda, họ phát hiện Wakanda đã không còn gì nữa.

Thực ra, thu hoạch lớn nhất lần này vẫn là găng tay Vô Hạn và Vô Hạn Bảo Thạch.

Đỗ Lan đặt những thứ này ở nơi dễ thấy nhất trong nhà, món trang sức này cực kỳ tuyệt vời.

Xem ra ngươi chơi rất vui, Địch Ny Toa thấy Đỗ Lan trở về với vẻ mặt đắc ý, liền biết hắn nhất định lại gây chuyện ở thế giới nào đó rồi.

Đỗ Lan cũng không phủ nhận: Ta đã được trải nghiệm cảm giác làm người xấu một phen, vui sướng khôn tả.

Lần sau đi cùng ta nhé.

Địch Ny Toa lườm Đỗ Lan một cái: Làm người xấu có gì vui chứ, thật không biết trong đầu chồng mình tại sao lại có nhiều suy nghĩ kỳ quái đến vậy.

Đỗ Lan lấy ra một chiếc máy tính bảng, bên trong ghi lại rất nhiều thế giới mà hắn chưa từng đến.

Cũng chẳng biết quan tâm con gái một chút, vừa về nhà đã nghĩ đến thế giới tiếp theo rồi.

Trong nhà không phải có nàng sao, hơn nữa các con gái sẽ không sao đâu, Đỗ Lan vừa chọn vừa nói: Thế giới này hình như rất thú vị, Địch Ny Toa, nàng có muốn đi không.

Địch Ny Toa chẳng muốn nói gì nữa, chồng nàng thật sự quá ham chơi rồi.

Đỗ Lan thay xong trang phục, thấy Địch Ny Toa vẫn không động đậy, lập tức giúp Địch Ny Toa cũng thay một bộ quần áo, sau đó kéo tay Địch Ny Toa đi luôn.

Trước sau ở lại chưa đầy ba tiếng đồng hồ.

Bắc Tống, hạ tuần.

Một vệt sao băng xé toạc không trung, để lại một vệt lửa rực rỡ trên màn đêm.

Trời giáng sao băng lửa.

Đại hung.

Đại ca, vậy chúng ta còn đi nữa không.

Đương nhiên phải đi, không đi chúng ta chết chắc rồi.

Lần này Linh Thứu Cung trống rỗng, chúng ta lại tập hợp toàn bộ sức mạnh của Ba Mươi Sáu Động và Bảy Mươi Hai Đảo, nhất định phải hạ Thiên Sơn Đồng Mỗ, không thể để bà ta dùng Sinh Tử Phù khống chế nữa.

Nhưng sao chổi là điềm báo bất tường.

Bất tường thì sao.

Chẳng lẽ còn bất tường hơn Sinh Tử Phù sao.

Chỉ vài câu nói ngắn ngủi, nhưng mọi người lại phát hiện ánh sáng trên đỉnh đầu ngày càng sáng, không khỏi tò mò nhìn lên, thì ra vệt sao băng đó đã ở gần ngay trước mắt, thẳng tắp lao xuống.

Thật sự bất tường.

Chương 1424

Ầm.

Sao băng rơi xuống đất, tựa như thiên thần giáng lâm, đất rung núi chuyển, kinh thiên động địa.

Đội quân tập kết của Ba Mươi Sáu Động và Bảy Mươi Hai Đảo trong khoảnh khắc đã bị sóng xung kích khổng lồ hất bay.

Đáng thương thay, họ đều đã bò lên đến sườn núi, cuối cùng lại vì tai nạn vô cớ này mà tổn thất binh tướng.

Sảng khoái.

Đỗ Lan kéo tay Địch Ny Toa đi ra từ trong hố: Cách hạ cánh này có phải rất kích thích không.

Địch Ny Toa nói: Tại sao ngươi không trực tiếp đâm xuyên Địa Cầu luôn đi.

Như vậy không phải kích thích hơn sao.

Đỗ Lan cười ha ha: Như thế thì đâu còn gì thú vị nữa.

Cùng với việc bản thân ngày càng cường đại, từ kích thích cũng ngày càng xa vời với họ.

Ngay cả việc rơi từ ngoài không gian xuống thực ra cũng không còn mấy kích thích.

Nhưng Đỗ Lan cảm thấy nếu chơi cùng Địch Ny Toa thì rất kích thích.

Người người chen chúc, để giải thoát khỏi Sinh Tử Phù, hàng ngàn người của ba mươi sáu động bảy mươi hai đảo đã chờ đợi suốt bấy lâu nay, chính là chờ Thiên Sơn Đồng Mỗ bế quan, Linh Thứu

Cung không phòng bị.

Nhưng ai ngờ tình thế đại hảo này lại bị thiên thạch từ trên trời rơi xuống làm xáo trộn, đáng sợ hơn là từ cái hố thiên thạch cháy đen đó lại bò ra hai người.

Người sống chứng kiến chỉ thấy ba quan niệm vỡ vụn, họ hành tẩu giang hồ cũng coi như kiến thức rộng rãi, trên trời rơi xuống hai người, cái này gọi là cái gì.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đồng thời nhìn những người xung quanh đang sợ hãi, sau đó trên mặt Đỗ Lan chợt nở nụ cười nhiệt tình rạng rỡ, khiến người ta không khỏi cảm thấy đây không phải kẻ xấu: Làm các ngươi giật mình rồi, thất lễ, thất lễ.

Không ai dám trả lời, hai người này, nam anh khí nữ quỷ dị, tuyệt đối không phải người Thăng Long.

Những ô hợp chi chúng này căn bản không dám nói gì, cũng không dám động đậy.

Đỗ Lan nhìn trang phục của họ liền biết họ chắc chắn là người giang hồ: Các ngươi đây là muốn lên Thiên Sơn Phiêu Miểu Phong.

Không ai trả lời, mặc dù Đỗ Lan nói đúng.

Cảm ơn.

Không cần câu trả lời, Đỗ Lan từ biểu cảm của họ đã biết đáp án: Lão bà, chúng ta đi thôi, lên Thiên Sơn.

Thiên Sơn là một trong bảy hệ núi lớn của thế giới, có nhiều đỉnh núi, Phiêu Miểu Phong không phải đỉnh cao nhất, chưa có tuyết phủ quanh năm, nhưng vì nhiều sương mù nên mới có cái tên Phiêu Miểu.

Nơi này vốn là một di chỉ của một môn phái cổ xưa, được Tiêu Dao Phái khai sơn sư tổ Tiêu Dao Tử phát hiện, rồi lập nên Tiêu Dao

Phái.

Sau này, đệ tử của Tiêu Dao Phái là Thiên Sơn Đồng Mỗ đã di cư một lượng lớn đệ tử từ Thăng Long đến đây, thành lập Linh Thứu Cung, trở thành một thế lực lớn ở Tây Bắc Đại Tống, gần Tây Hạ.

Linh Thứu Cung thành lập chưa đầy vài chục năm, nhưng đã kiểm soát ba mươi sáu động bảy mươi hai đảo, trở thành thế lực có số người đông thứ hai thiên hạ ngoài Cái Bang.

Chỉ là Linh Thứu Cung chỉ cầu Tiêu Dao không cầu nhập thế, nên trên giang hồ cũng không có nhiều danh tiếng.

Tuy nhiên, thái độ tiêu cực tránh đời này cũng là bất đắc dĩ, bởi vì Linh Thứu Cung là một quốc gia nữ nhi, toàn bộ là những nữ tử có thân thế khổ nạn hợp thành, vì không thể sống nổi mới xa xôi đến Thiên Sơn.

Thiên Sơn Đồng Mỗ thấy họ đáng thương nên đã luôn chăm sóc họ, đồng thời lại dùng Sinh Tử Phù khống chế những người ở ba mươi sáu động bảy mươi hai đảo này để cung cấp vật chất sinh hoạt cho Linh Thứu Cung, để những nữ tử này có thể sống sót.

Tiếng thiên thạch rơi ầm ĩ, các nữ đệ tử Linh Thứu Cung đương nhiên cũng bị kinh động.

Mỗ Mỗ, tiếng gì vậy ạ.

Những nữ tử ở đây không một ai có kiến thức như Thiên Sơn Đồng Mỗ, nên vào thời điểm quan trọng vẫn cần Thiên Sơn Đồng Mỗ ra mặt.

Trong lúc nói chuyện, một nữ đồng mặc áo choàng đỏ thẫm, bím tóc dài bước ra, tuy trẻ tuổi nhưng lời nói đã mang vẻ già dặn: Địa động sơn dao, trước đó sao băng từ xa lại gần, e rằng không phải là động tĩnh thiên thạch rơi xuống.

Phái vài người đi xem, tránh có kẻ nhân lúc hỗn loạn mà xâm nhập.

Vâng.

Các nữ đệ tử đều khâm phục Mỗ Mỗ, vì tổng số nữ đệ tử Linh Thứu Cung cũng không có ai kiến thức bằng Thiên Sơn Đồng Mỗ.

Thiên Sơn Đồng Mỗ là đệ tử của Tiêu Dao Tử, tuy là nữ tử nhưng cũng được Tiêu Dao Tử chân truyền, ngoài võ công xuất chúng còn đọc rộng hiểu nhiều sách, ở cái thời Bắc Tống mà tỷ lệ mù chữ cao tới chín mươi phần trăm này, đừng nói nữ tử, ngay cả trong nam tử, Thiên Sơn Đồng Mỗ cũng là một lão nhân có văn hóa, có tri thức tuyệt đối.

Mỗ Mỗ, dưới núi có người đến rồi ạ.

Ngay khi mọi người đang khâm phục Thiên Sơn Đồng Mỗ, một nữ đệ tử vội vàng đến báo.

Có nhìn rõ là ai không.

Nhìn không rõ lắm, nhưng chắc là một nam một nữ, tóc của người nữ đó không giống chúng ta.

Không giống thế nào.

Mỗ Mỗ hỏi.

Màu sắc không giống, là màu vàng.

Nữ đệ tử không chắc chắn nói.

E rằng không phải nữ tử Tây Vực.

Kiến thức phong phú của Mỗ Mỗ lại nhận được ánh mắt sùng bái của các nữ đệ tử, họ chính là nhờ Mỗ Mỗ mới có thể sống một cuộc sống ấm no ở Linh Thứu Cung, nếu không có Mỗ Mỗ họ cũng không biết phải làm sao.

Họ đều là nữ tử bình thường, giáo dục nhận được rất hạn chế.

Mỗ Mỗ cũng không có khả năng dạy họ cách sinh tồn trong xã hội tàn khốc này, chỉ có thể dựa vào bóc lột ba mươi sáu động bảy mươi hai đảo mới có thể sống qua ngày.

Nói thì chậm nhưng thật ra rất nhanh, Đỗ Lan và Địch Ny Toa vợ chồng đã đến trước Linh Thứu Cung.

Nơi này dễ thủ khó công quả thực là một nơi tốt, chỉ là không biết ban đầu ai đã chọn nơi này để xây dựng kiến trúc, có lẽ là một nhân vật lớn nào đó thời Đường.

Chúng ta đến bái kiến Thiên Sơn Đồng Mỗ, mời Đồng Mỗ cùng chúng ta ngao du giang hồ sâu sát quần chúng, triển khai hoạt động cơ sở, từ quần chúng đến quần chúng, thâm nhập tìm hiểu phong tục dân tình Bắc Tống.

Thiên Sơn Đồng Mỗ nghe thấy mà chân thật, nàng sống chín mươi sáu tuổi chưa từng gặp lời mời thú vị như vậy.

Chỉ là hiện tại nàng lại đến thời điểm ba mươi năm phản lão hoàn đồng, công lực tận thất, sau đó chín mươi ngày, nàng sẽ mỗi ngày một biến hóa, trong chín mươi ngày dần dần khôi phục công lực, cho đến khi nàng khôi phục đến chín mươi tuổi mới xong.

Những người của ba mươi sáu động bảy mươi hai đảo lựa chọn thời điểm này lên núi, chính là nhắm vào việc hiện tại Thiên Sơn Đồng Mỗ không có võ lực.

Đáng tiếc rất ít người ngoài từng gặp Đồng Mỗ, họ tuyệt đối không ngờ Thiên Sơn Đồng Mỗ lại có dáng vẻ của một nữ đồng tám chín tuổi.

Thiên Sơn Đồng Mỗ đang âm thầm quan sát Đỗ Lan và Địch Ny Toa, nàng xác định Địch Ny Toa quả thật là nữ tử Tây Vực, còn Đỗ

Lan thần thái phi dương, tuyệt phi người thường, nhưng đương kim võ lâm cũng chỉ có Bắc Kiều Phong Nam Mộ Dung hai người tuổi tác tương tự Đỗ Lan, chưa từng nghe nói còn có người thứ ba.

Ngay lúc này, Thiên Sơn Đồng Mỗ chợt nhận thấy ánh mắt sắc lạnh của nữ tử Tây Vực kia lại xuyên qua bóng tối nhìn tới, trong lòng giật mình, tự nhủ lẽ nào mình bị phát hiện.

Nhưng khoảng cách hai nơi là vài trăm trượng, mình lại ở nơi tối tăm, đối phương không có lý do phát hiện mình.

Nhưng lời của Đỗ Lan lại xác thực việc Thiên Sơn Đồng Mỗ đã bị lộ: Vị này chắc chắn là Thiên Sơn Đồng Mỗ, quả nhiên danh bất hư truyền, thân thể nữ đồng, nhưng lại có khí độ Mỗ Mỗ.

Xin được làm quen, ta gọi Đỗ Lan, vị này là thê tử của ta Địch Ny Toa, chúng ta đến để làm bạn với Linh Thứu Cung.

Thiên Sơn Đồng Mỗ vừa kinh vừa nghi, nhưng đã bị phát hiện thì nàng cũng không giấu nữa: Ha, ta không nhớ có hai vị bằng hữu kiệt xuất phi phàm như các ngươi, nếu thật là bằng hữu thì mời vào gặp mặt một lần.

Bước vào Linh Thứu Cung, chỉ thấy hàng trăm nữ đệ tử của Cửu Thiên Cửu Bộ đều đề phòng nhìn khách.

Linh Thứu Cung rất ít khi có người ngoài đến, đặc biệt là người lạ.

Thiên Sơn Đồng Mỗ ngồi trên ghế thượng vị, tuy thân hình không có ưu thế, nhưng khí độ lại nhiếp người.

Ta ở dưới núi thấy người của ba mươi sáu động bảy mươi hai đảo đều sắp lên núi rồi, e rằng không phải đến dâng cống phẩm cho các ngươi, mà là muốn bất chính với các ngươi.

Nếu Linh Thứu Cung bị phá vỡ, một đám đàn ông xông vào một đám phụ nữ sẽ làm ra chuyện gì, căn bản không cần nghĩ, chẳng qua là gian dâm cướp bóc mà thôi.

Thiên Sơn Đồng Mỗ vừa nghe liền đại nộ: Bọn chúng dám phản bội ư.

Sát khí chợt bùng ra, hiển nhiên nàng đối với kẻ phản bội tuyệt đối không nương tay, chắc chắn là giết cho xong chuyện.

Ngươi không cần lo lắng, vừa nãy sao băng rơi xuống, những người đó đã sợ vỡ mật, trong thời gian ngắn sẽ không lên đây đâu.

Chỉ là ngươi dùng Sinh Tử Phù khống chế sinh tử của họ, cưỡng ép họ cung cấp tiền bạc cho Linh Thứu Cung, đây cũng không phải là kế lâu dài.

Chi bằng ngươi cùng vợ chồng ta thâm nhập võ lâm, tìm hiểu nhu cầu của quần chúng, có lẽ chúng ta có thể tìm được phương pháp diệu kế khiến ba mươi sáu động bảy mươi hai đảo kiếm tiền từ trước, tránh cho họ vì nuôi dưỡng các ngươi mà phải chịu đói hoặc liều mình đi vào con đường phạm tội, ngươi cũng nên biết đám người đó vốn dĩ không có tiền đồ gì, đã rất đáng thương rồi.

Đây là muốn dẫn dắt tiết tấu.

Đáng thương.

Dám phản bội ta, thì không có người đáng thương.

Thiên Sơn Đồng Mỗ lại không dễ dàng bỏ qua cho bọn chúng, nhưng hiện tại Đồng Mỗ cần chín mươi ngày thời gian, đợi thời gian qua đi rồi sẽ đi xử lý kẻ phản bội: Các ngươi là thuyết khách do bọn chúng phái tới.

Hay là vì đồng tình với những súc sinh vô dụng đó mà đến cầu xin ta.

Không, ta chỉ là giảng sự thật bày đạo lý, tìm kiếm một kết quả song thắng cho cả hai bên.

Đỗ Lan nói: Huống hồ ngươi bóc lột đám ô hợp chi chúng này thì có được bao nhiêu lợi ích chứ.

Ta đến là hy vọng đề xuất một phương án hữu hiệu hơn để tận dụng ba mươi sáu động bảy mươi hai đảo, khiến giá trị của họ được tối đa hóa.

Lời của ngươi thật thú vị, đây là những từ ngữ ngươi học được ở Tây Vực sao.

Thiên Sơn Đồng Mỗ kỳ thực cũng có những từ không hiểu, nhưng nàng là người thông minh nhất ở Linh Thứu Cung, không thể để lộ sơ hở, nếu không sẽ mất fan.

Trong Linh Thứu Cung, Thiên Sơn Đồng Mỗ không biết mục đích của hai người, đột nhiên mời mình xuống Thiên Sơn, nói cái gì mà thâm nhập quần chúng, họ tưởng mình là hoàng đế già ư.

Lại còn chơi trò vi phục tư phóng.

Hơn nữa, họ vừa đến đã dường như rất hiểu tình hình Linh Thứu Cung, lại còn nói cái gì mà muốn hiệu quả hơn để tận dụng đám ô hợp chi chúng ở ba mươi sáu động bảy mươi hai đảo, tất cả những điều này đều khiến Thiên Sơn Đồng Mỗ cảm thấy nghi hoặc.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đều có thể nhìn thấu nội tâm của Thiên Sơn Đồng Mỗ, phát hiện nàng hiện tại đầy rẫy nghi vấn.

Tại sao mọi người luôn có quá nhiều nghi vấn.

Đỗ Lan thầm nghĩ mình đã nói nhiều đạo lý lớn như vậy, tại sao lại không thể tin ta chứ.

Rõ ràng ta là một người tốt đến thế.

Vậy thế này đi, Linh Thứu Cung của ngươi Cửu Thiên Cửu Bộ có hàng trăm nữ đệ tử ăn chim sẻ, mỗi ngày chi tiêu hẳn không ít, ta trả tiền thuê ngươi xuống Thiên Sơn thế nào.

Một ngày một quan tiền.

Một quan tiền ở Bắc Tống không phải ít, ở hoàng thành đủ cho một gia đình ba người chi tiêu nửa năm.

Tiêu Dao Phái thành lập từ đầu Bắc Tống, đến nay cũng đã hơn một trăm ba mươi năm, mà Thiên Sơn Đồng Mỗ đã chín mươi sáu tuổi, đương nhiên hiểu rõ giá cả Bắc Tống hơn ai hết, một ngày một quan tiền e rằng phi hoàng cung quý tộc căn bản không thể chi trả.

Xét đến việc mình có chín mươi ngày không có võ lực, tại sao không tạo ra chút giá trị chứ.

Ba mươi sáu động bảy mươi hai đảo có ý phản, nàng càng phải sớm lập kế hoạch, chín mươi ngày chính là chín mươi quan tiền, đủ cho trên dưới Linh Thứu Cung chi tiêu hai tháng.

Từ góc độ kinh tế học mà phân tích, đây tuyệt đối là một lựa chọn cực kỳ tốt, tối đa hóa lợi ích.

Thiên Sơn Đồng Mỗ không hiểu kinh tế học, nhưng nàng lão mưu thâm toán, hơn nữa Đỗ Lan và Địch Ny Toa hiển nhiên là không đạt mục đích không bỏ cuộc, lựa chọn tốt nhất của nàng hiện tại chính là đồng ý: Ngoài ra bao ăn bao ở.

Thiên Sơn Đồng Mỗ đưa ra điều kiện cuối cùng.

Đỗ Lan cười: Quả nhiên lý trí, đương nhiên bao ăn bao ở.

Được, tối nay các ngươi cứ ở lại, ta dặn dò một chút, ngày mai xuất phát.

Đồng Mỗ muốn đi xa, đương nhiên phải dặn dò đệ tử trông coi

Linh Thứu Cung cẩn thận, đừng để kẻ ác ám toán.

Ngày thứ hai, Đồng Mỗ chuẩn bị ổn thỏa, ba người cùng nhau xuống núi.

Đám ô hợp chi chúng dưới núi tối qua đã tản đi gần hết, bọn họ không dám theo sau Đỗ Lan lên núi, sợ bị đánh chết, nên quay đầu xuống núi mất rồi.

Chỉ còn lại những người chưa kịp đi và những người chưa hiểu rõ tình hình.

Nếu công lực của mình còn, nhất định phải giết sạch bọn chúng, Đồng Mỗ nhìn những người đó ánh mắt phát ra sát ý.

Nhưng bây giờ thì thôi, trước tiên ghi nhớ khuôn mặt những người này, sau này sẽ tính sổ.

Một đường thuận lợi, ba người đến chân Phiêu Miểu Phong.

Đồng Mỗ không kìm được hỏi: Chúng ta đi đâu.

Tuy nàng chỉ chịu trách nhiệm cầm tiền, nhưng nàng cũng không thể không cân nhắc tình trạng hiện tại của mình không thích hợp đi đường dài, chỉ riêng việc xuống núi thôi nàng đã rất mệt rồi.

Vạn Tiên Đại Hội, Trân Lung Kỳ Cục, bên đó rất náo nhiệt.

Đồng Mỗ vừa nghe liền không vui, đó chẳng phải là địa bàn của sư đệ nàng ư.

Mối tình tay ba giữa các sư huynh muội Tiêu Dao Phái năm xưa là nỗi đau cả đời của Đồng Mỗ, mối hận siêu việt nửa thế kỷ giữa nàng và sư muội Lý Thu Thủy chính là bắt đầu từ sư đệ Vô Nhai Tử.

Tuy nhiên, đã ra khỏi Phiêu Miểu Phong, thì Đồng Mỗ không thể nói không được nữa.

Mua ngựa, một đoàn người thẳng tiến đến Lôi Cổ Sơn nơi có Trân

Lung Kỳ Cục.

Giang hồ đều cho rằng Vô Nhai Tử đã chết, nhưng Đồng Mỗ biết Vô Nhai Tử thực ra căn bản không chết, mà là vẫn luôn ẩn náu.

Trân Lung Kỳ Cục này chính là do Vô Nhai Tử giả chết bày ra để chọn truyền nhân, đáng tiếc ba mươi năm qua vẫn không ai giải được.

Khai sơn tổ sư Tiêu Dao Tử của Tiêu Dao Phái là một người Tiêu Dao, nên vài đệ tử của ông cũng đều có tính cách kỳ quái cố chấp.

Vô Nhai Tử là đệ tử nam duy nhất dưới trướng Tiêu Dao Tử, được tất cả các sư tỷ muội coi như báu vật, đáng tiếc cuối cùng vì nhận đồ đệ không cẩn thận mà bị kẻ khác khi sư diệt tổ, tuy không chết nhưng cũng tàn tật.

Nhưng cho dù như vậy, Vô Nhai Tử khi nhận đồ đệ trước tiên vẫn xem tài trí, sau đó là khuôn mặt, cuối cùng mới là phẩm đức. 112.

Làm pin để vận hành đế quốc máy móc.

Chỉ cần nhìn Lôi chủ Tô Tinh Hà cầm kỳ thư họa không gì không thông uyên bác, và võ nghệ bất phàm của vài đệ tử của y, là có thể suy đoán ra.

Mấy cao nhân này khổ đợi ba mươi năm, hẳn không phải chỉ vì vui chơi, nên trong ba mươi năm qua, hiệp khách võ lâm tự nguyện đến hoặc được mời đến không dứt, đáng tiếc không một ai có thể phá giải kỳ cục mà Vô Nhai Tử đã mất ba năm để nghĩ ra.

Lần này lại có không ít người đến khiêu chiến, trong đó có Nam Mộ Dung Mộ Dung Phục, Đại Lý thế tử Đoàn Dự, lão đại Tứ Đại Ác Nhân Đoạn Diên Khánh, đồ đệ phản bội của Vô Nhai Tử Đinh Xuân Thu, cùng với các nhân vật nổi tiếng của các môn phái võ lâm, có thể nói là nhân tài tề tựu đông đủ tại Lôi Cổ Sơn.

Một bàn cờ, vây quanh không ít người, giống như đánh cờ bạc trên đường phố, người ngoài xem náo nhiệt người trong xem cửa đạo.

Võ lâm cũng không nhất định phải lãng mạn, cao thủ cũng không nhất định đều có nhan sắc.

Đỗ Lan biểu thị sự xuất hiện của mình, rõ ràng đã nâng cao đẳng cấp của thế giới võ hiệp.

Nhìn đám hiệp khách phong trần mệt mỏi như ông già bà lão vây quanh bàn cờ xem, Đỗ Lan chỉ cảm thấy ba người họ thanh sạch không nhiễm bụi trần cũng đủ để đánh bại một dãy phố hiệp khách rồi.

Sau đó mọi người liền nghe thấy Đỗ Lan miệng không ngừng chậc chậc phát ra tiếng, cảm nhận được ánh mắt Đỗ Lan đánh giá từ đầu đến chân.

Người võ lâm đều có tính khí nóng nảy, làm sao dung thứ được ánh mắt khiêu khích như Đỗ Lan, một gã thô hán vác rìu quát lớn: Ngươi buồn bực cái gì.

Mộ Dung Phục, Đoàn Dự, Đinh Xuân Thu, Vương Ngữ Yên và các nhân vật chính khác đều nhìn về phía Đỗ Lan phù phiếm vô sỉ, nhưng lại phát hiện đối phương lại khá hưởng thụ ánh mắt của mọi người, vẻ mặt ta không cần thể diện ta kiêu ngạo.

Chẳng lẽ cái thiên hạ này còn không cho phép người ta nói thật sao.

Đỗ Lan dường như cố ý đến Lôi Cổ Sơn để chọc tức người khác.

Thiên Sơn Đồng Mỗ có chút không hiểu Đỗ Lan rốt cuộc là tình huống gì rồi, lẽ nào hắn không sợ gây ra công phẫn của võ lâm sao.

Lại còn giang hồ trong lòng hắn rốt cuộc là như thế nào, cái gì mà không lãng mạn, cái gì mà không có nhan sắc, đều là cái gì vậy, lẽ nào đây chính là cái cơ sở mà hắn muốn thâm nhập sao.

E rằng cái cơ sở trong đầu hắn và hiện thực có sự khác biệt rất lớn.

Đỗ Lan đã thâm nhập cơ sở, đương nhiên là phải cải tạo cơ sở cho đến khi hắn hài lòng mới thôi.

Chính là loại người như ngươi đã kéo thấp trình độ trung bình của hiệp khách.

Lời Đỗ Lan nói thật sự chọc tức, khiến gã thô hán kia tức đến mức suýt chút nữa ném cái rìu xuống đất, nhào tới xé xác Đỗ Lan.

Ta, ta Gã thô hán bị tức đến mức không thốt ra được một câu hoàn chỉnh.

Nhưng ngươi cũng đừng lo lắng, bây giờ ta sẽ long trọng giới thiệu cho ngươi sản phẩm làm đẹp cứu vãn nhan sắc võ lâm huyền thoại Sixgod.

Đỗ Lan đã thảo luận với Địch Ny Toa trên đường đi, hắn chuẩn bị định cư ở thế giới này, hắn muốn trải nghiệm toàn bộ vài trăm năm huy hoàng nhất của võ hiệp.

Linh Thứu Cung sau này sẽ mang họ Đỗ theo hắn, vì vậy họ phải kiếm tiền, Đỗ Lan liền chuẩn bị tiến quân vào ngành làm đẹp, đóng góp chút công sức mỏng manh cho nhan sắc của cả giang hồ.

Thiên Sơn Đồng Mỗ hoàn toàn không biết Đỗ Lan đã đưa móng vuốt đến sản nghiệp của nàng, nàng tự nhận mình đã duyệt người vô số, nhưng vẫn bị sự khác người của Đỗ Lan làm cho choáng váng, chưa bao giờ thấy loại người kỳ quái như Đỗ Lan.

Đỗ Lan vừa đến đã nhanh chóng chiếm ưu thế, lợi dụng cơ hội Vạn Tiên Đại Hội lần này để mở rộng thị trường, giải cứu hàng vạn hiệp khách vì nhan sắc không đủ mà bị coi thường, mang đến phúc âm cho hiệp khách với sản phẩm làm đẹp mới Lục Thần.

Bằng hữu, đừng vì mình xấu xí mà tự ti, chỉ cần ngươi sử dụng sản phẩm của ta, ngươi sẽ có thể đẹp trai như mấy tên tiểu bạch kiểm bên cạnh ngươi, cũng có thể hấp dẫn giai nhân bầu bạn, công thức Tây Vực kết hợp đông y, đáng tin cậy, bây giờ sản phẩm mới ra mắt chỉ cần ba quan tiền.

Đỗ Lan nói rồi liền hướng hỏa lực về phía Mộ Dung Phục và Đoàn Dự, chỉ có hai người họ có tuyệt thế mỹ nữ Vương Ngữ Yên bầu bạn, tài tử giai nhân tuy dính phong trần nhưng vẫn rất nổi bật.

Còn Thiên Sơn Đồng Mỗ bên cạnh đã ngớ người ra, nàng còn chưa cầm được một quan tiền nào, Đỗ Lan thoáng cái đã muốn kiếm ba quan tiền, lẽ nào hắn tưởng hiệp khách đều là đồ ngốc sao.

Không ai chú ý đến kỳ thủ đang vật lộn trong Trân Lung Kỳ Cục, tất cả sự chú ý của mọi người đều tập trung vào tay Đỗ Lan, ai cũng có lòng yêu cái đẹp, đặc biệt là rất nhiều hiệp khách đều gặp phải phiền não vì nhan sắc không đủ, nên tự nhiên bị lời nói của Đỗ Lan hấp dẫn.

Hắn là ai, thân phận gì.

Các hiệp khách hiển nhiên không biết Đỗ Lan, không rõ lai lịch của hắn.

Chỉ dựa vào quan sát lời nói và hành động của Đỗ Lan thì hắn nên là một thương nhân, nhưng nhìn khí độ của Đỗ Lan lại không giống tiểu nhân tham lam lợi ích, Đỗ Lan mang lại cảm giác rất kỳ lạ, dường như là một tập hợp mâu thuẫn.

Kẻ đến không tầm thường, Mộ Dung Phục nghĩ, hắn trong đám người này danh khí là lớn nhất, Bắc Kiều Phong Nam Mộ Dung nổi tiếng thiên hạ, mọi người đều biết gia tộc Mộ Dung có Đấu Chuyển Tinh Di, khiến người ta nghe danh đã sợ mất mật.

Bên cạnh Mộ Dung Phục có một thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp, chính là biểu muội của Mộ Dung Phục Vương Ngữ Yên.

Chương 1425

Và phía sau mỹ nữ còn có một công tử trẻ tuổi ủ rũ yếu ớt, đó là thế tử Đại Lý Đoàn Dự, một kẻ si tình.

Sự kết hợp của ba người có thể nói là nét sắc màu rực rỡ nhất trên Lôi Cổ Sơn, hơn hẳn Tứ Đại Ác Nhân Đoạn Diên Khánh, Thổ Phiên Quốc Sư Cưu Ma Trí, Tinh Túc Phái Đinh Xuân Thu đều thu hút sự chú ý hơn.

Lúc này Đỗ Lan nói chỉ cần dùng sản phẩm của hắn là có thể đẹp trai xinh đẹp như ba vị tài tử giai nhân, các hiệp khách không khỏi đánh giá ba người đó rồi tự nhâm nhi mình lẽ nào thật sự kém hơn ba tiểu niên thanh này.

Ba người họ cũng chỉ là trẻ hơn một chút, mình khi còn trẻ cũng không kém hơn họ a, năm tháng đúng là dao mổ lợn.

Nếu Đỗ Lan biết có người vô sỉ không biết xấu hổ như vậy, nhất định sẽ coi là tri kỷ.

Vị khách không biết cao tính đại danh là gì.

Mộ Dung Phục bị nhìn khó chịu, lên tiếng hỏi thân phận của Đỗ Lan, chuyển sự chú ý của mọi người.

Tại hạ chính là cứu tinh của vạn ngàn hiệp khách, người tốt bụng của giang hồ võ lâm, Đỗ Lan.

Chắc hẳn vị này chính là Bắc Kiều Phong Nam Mộ Dung Mộ Dung công tử, quả nhiên tiêu sái phi phàm, nhìn qua khó quên, nhưng ta vẫn kiến nghị ngươi nên mua sản phẩm của ta, bởi vì mua rồi dùng rồi ngươi tự nhiên sẽ biết tốt thế nào.

A a.

Mộ Dung Phục cười khan hai tiếng: Lần này chúng ta nhận lời mời của Tô tiền bối đến phá giải Trân Lung Kỳ Cục, chứ không phải đến để chơi đùa.

Đỗ công tử nếu vô tâm phá kỳ cục, vẫn xin giữ yên lặng thì tốt hơn, tránh làm phiền chúng ta.

Mọi người nghe xong đều biểu thị Mộ Dung công tử nói có lý, họ không thể bị Đỗ Lan kỳ lạ này dẫn dắt tiết tấu.

Đỗ Lan cười ha ha: Các ngươi thực sự hồ đồ, cho dù phá được kỳ cục này thì sao chứ.

Lẽ nào còn có thể chứng minh các ngươi thông minh hơn người bày kỳ cục sao.

Hắn ta đã bày cục, thì nhất định biết cách phá giải, cố ý gây khó dễ cũng chẳng qua là để thể hiện sự tồn tại của mình mà thôi, không đáng nhắc tới.

Đám hiệp khách nghe xong, cảm thấy người này nói cũng có vài phần đạo lý.

Đây là sự khảo nghiệm của tiền bối đối với chúng ta, sao có thể nói là tiền bối cố ý gây khó dễ.

Mộ Dung Phục là người đầu tiên không đồng ý, vì hắn cảm thấy nếu muốn phục quốc, phá giải kỳ cục sẽ có trợ giúp cực kỳ lớn.

Tin hay không tùy ngươi, dù sao ta chỉ nói hai câu thật lòng mà thôi.

Vấn đề lớn nhất của ta là thích nói sự thật.

Địch Ny Toa phía sau đã sắp không nghe nổi nữa, sao phu quân nàng lúc nào cũng như vậy, cái tật vô sỉ này bao giờ mới sửa được đây.

Đừng để ý đến hắn, Tô tiền bối ta đến khiêu chiến.

Trước đó người khiêu chiến đã quỳ xuống, hiển nhiên là khiêu chiến thất bại.

Mộ Dung Phục lên sân.

Còn Đinh Xuân Thu đứng xem kịch lại phát hiện nữ nhi đồng phía sau Đỗ Lan có chút quen mắt, dường như đã từng quen biết, nhưng nhất thời cũng không nhớ ra đã gặp ở đâu.

Đã ba mươi năm không gặp Thiên Sơn Đồng Mỗ, Đinh Xuân Thu không nhận ra ngay cũng là bình thường, đặc biệt hiện tại trong cơ thể Đồng Mỗ căn bản không có nội lực.

Đồng Mỗ cũng phát hiện Đinh Xuân Thu kẻ khi sư diệt tổ, nhưng cũng không ra tay, nếu muốn ra tay trong ba mươi năm qua Đồng Mỗ có đầy cơ hội ra tay giúp sư đệ thuận tay giết Đinh Xuân Thu, nhưng nàng căn bản không có lý do ra tay a.

Sư đệ và kẻ thù không đội trời chung Lý Thu Thủy kết hôn, Thiên Sơn Đồng Mỗ hoàn toàn không muốn gặp kẻ phụ bạc.

Năm đó Thiên Sơn Đồng Mỗ và Lý Thu Thủy đều điên cuồng yêu Vô Nhai Tử, vì vậy từ chị em đã trở thành kẻ thù.

Lý Thu Thủy nhân lúc Thiên Sơn Đồng Mỗ luyện công đã đánh lén, khiến Đồng Mỗ thân thể giữ nguyên hình hài trẻ con.

Sau này Thiên Sơn Đồng Mỗ cũng không chịu yếu thế, nhân lúc Lý Thu Thủy ngủ đã dùng dao rạch nát khuôn mặt xinh đẹp của Lý Thu Thủy.

Hai nữ nhân này giằng xé nhau thật kinh khủng, hoàn toàn chứng minh chân lý rằng nếu khuê mật không tranh giành đàn ông thì không phải khuê mật.

Một Tiêu Dao Phái tốt đẹp như vậy cũng tan rã, sau này ai nấy một đường.

Thiên Sơn Đồng Mỗ luôn giữ hình hài đứa trẻ, cũng không muốn gặp lại Vô Nhai Tử, bởi vì Vô Nhai Tử không phải là ấu nữ khống, mà là lolita khống.

Mộ Dung Phục lên sân, tự nhiên là phải thất bại.

Sau khi thất bại, Đoàn Dự cũng nóng lòng thử sức, hắn không quan tâm phần thưởng của kỳ cục, hoàn toàn là chú trọng tham gia, đương nhiên cũng có nguyên nhân muốn khoe khoang trước mặt mỹ nữ.

Ai bảo hắn hiện tại hoàn toàn bị Vương Ngữ Yên mê hoặc chứ, hận không thể cùng Vương Ngữ Yên sơn vô lăng, giang thủy vi kiệt, đông lôi chấn chấn hạ vũ tuyết, thiên địa hợp, nãi cảm dữ quân tuyệt.

Nhìn sắc mặt Mộ Dung Phục trắng bệch, hiển nhiên là đã rơi vào ảo cảnh kỳ cục nhìn thấy kết cục phục quốc thất bại của mình, nên thân tâm đều bị tổn thương.

Đỗ Lan không kìm được nói: Ác hoắc hoắc, ta còn tưởng Nam Mộ Dung tất có cao chiêu, hóa ra cũng chỉ có thế, xem ra ngươi không cần dùng sản phẩm của ta, với cái vẻ nhỏ mọn của ngươi, chắc vài ngày nữa là bị người ta tức chết.

Ngươi dám phỉ báng công tử.

Vài trung phó của Mộ Dung Phục liền muốn ra tay với Đỗ Lan.

Bốn phó nhân đều rất cá tính, võ công cũng khá, nhưng đều là hán tử thô kệch, bốn phía bao vây mà đến, ra tay sắc bén.

Đỗ Lan ngồi trên ngựa bất động, đây chỉ là cảnh tượng nhỏ, Các ngươi những người này thật sự quá không mỹ quan, cứ để ta cho các ngươi thấy uy lực của trang điểm đi.

Đỗ Lan muốn tiến hành một buổi trực tiếp trang điểm.

Da trắng, thoa phấn, vẽ lông mày, dán ngạch hoàng, điểm mặt yếm, vẽ tà hồng, tô môi son.

Đỗ Lan thực hiện một bộ đại pháp trang điểm cổ đại, căn bản không ai có thể chống cự.

Bốn người kia đều bị đánh bay, khi rơi xuống đất, khuôn mặt đã mịn màng như trứng ngỗng, mắt mang vẻ yểu điệu môi có phong tình.

A, Bao đại ca mặt của ngươi.

A a, Phong tứ đệ, mặt của ngươi.

Bốn người kinh hoàng phát hiện mặt của họ lại bị trang điểm, đáng sợ hơn là họ lại cảm thấy trang điểm này còn có chút đẹp.

Ối.

Đám đông vây xem biểu thị đàn ông lớn mà trang điểm thế này, thật là vô sỉ.

Đồng thời ánh mắt họ nhìn Đỗ Lan cũng thay đổi, trong vòng vài hơi thở ngắn ngủi đối phương lại có thể trang điểm khuôn mặt của bốn người thành thế này, tốc độ này vô địch rồi.

Hơn nữa một người đàn ông tại sao lại biết trang điểm, lại còn trang điểm đẹp như vậy.

Đỗ Lan biểu thị hắn chỉ là hiếu học mà thôi, thỉnh thoảng cũng vẽ mày cho Địch Ny Toa.

Cái thời này nói thật là bị người ta vây công, trách không được Đại Tống càng ngày càng không ra gì.

Mộ Dung Phục trong lòng chấn động, hắn nhìn biểu muội bên cạnh: Hắn dùng võ thuật gì.

Vương Ngữ Yên là một công cụ tìm kiếm võ thuật, từ nhỏ nàng đã thầm yêu biểu ca, một lòng muốn giúp biểu ca phục quốc, nhưng nàng là một nữ tử yếu ớt lại không biết võ công, nên chỉ có thể ghi nhớ tất cả võ công thiên hạ trong lòng làm bách khoa võ công di động cho biểu ca.

Nhưng Đỗ Lan đó đâu phải võ thuật a, quả thực là yêu thuật, Vương Ngữ Yên hoàn toàn không nhận ra: Biểu ca ta cái gì cũng không nhìn thấy.

Đây cũng là sự thật, vì động tác của Đỗ Lan quá nhanh.

Các hòa thượng bên cạnh đều mặc niệm A Di Đà Phật, họ cũng biết Đỗ Lan là một cao thủ, nếu thực sự xung đột, e rằng họ không phải đối thủ, nghĩ đến việc những hòa thượng trọc đầu như họ cũng bị trang điểm thành thế này, nội tâm họ là từ chối, Phật tổ sẽ tức chết mất.

Nên tốt nhất là không nên đánh.

Trong đám hòa thượng có một hòa thượng xấu xí, vô cùng thành kính, hoàn toàn không dám đối mặt với Đỗ Lan, chỉ sợ Đỗ Lan sẽ tìm phiền phức cho mình.

Y trong lòng mặc niệm: tiểu tăng không muốn trang điểm, tiểu tăng không muốn trang điểm.

Đoàn Dự lại cảm thấy mấy kiểu trang điểm này đều rất đẹp, có cơ hội phải học Đỗ Lan, sau này có thể trang điểm cho Chung Linh muội muội, Mộc cô nương thậm chí là Vương cô nương, họ nhất định sẽ đẹp hơn, trang điểm trên mặt đàn ông thì phí hoài.

Tuy nhiên Đỗ Lan lúc này lại lớn tiếng nói: Nghệ thuật vĩ đại nhất, vĩnh cửu nhất, và phổ biến nhất ở Thăng Long của chúng ta chính là đàn ông giả nữ nhân.

Đây là lời Lỗ Tấn tiên sinh vĩ đại đã nói, ta vẫn luôn ghi nhớ, hơn nữa ta cho rằng rất có lý.

Tuy Lỗ Tấn tiên sinh nói trong thời điểm quốc gia nguy vong đàn ông còn yếu đuối hơn phụ nữ, đó là lời phê phán mạnh mẽ, nhưng cũng chứng minh trang phục nữ và giả nữ từ xưa đã có, lịch sử lâu đời.

Mọi người nghe xong, lâu lắm không nói được lời nào, vì lời này ở Đại Tống quá sức chấn động.

Đại Tống hiện tại trong ngoài đều gặp khó khăn, nhưng văn nhân tao khách lại lấy sự yếu đuối làm vinh, chẳng phải chính là giống như lời vị Lỗ Tấn tiên sinh này nói sao.

Lúc này biên giới phía bắc Đại Tống có Liêu quốc, tây bắc có Tây Hạ, phía tây có Thổ Phiên, phía nam có Đại Lý, một nửa đường biên giới đều là ngoại địch.

Dưới sự bao vây của cường địch, Bắc Tống mỗi năm đều phải cống nạp rất nhiều tiền bạc, nhưng ngay cả như vậy môi trường chính trị triều Tống vẫn lấy bảo thủ làm chủ, không cầu chinh phạt bên ngoài.

Hơn mười năm trước Vương An Thạch hai lần biến pháp đều thất bại, hiện tại Đại Tống đã hiện rõ vẻ suy yếu.

Chính trị vô năng, nhưng các nhân sĩ yêu nước trong võ lâm lại trở thành lực lượng chính chống lại ngoại địch.

Trong hoàn cảnh như vậy, người võ lâm đối với ngoại tộc có mức độ dung thứ rất nhỏ, đặc biệt là Liêu quốc thường xuyên quấy phá Đại Tống ở phía bắc, người Khiết Đan của Liêu quốc càng bị người Đại Tống coi là tử địch.

Trên Lôi Cổ Sơn, Đỗ Lan nói đàn ông Thăng Long thích giả nữ, là một lời châm biếm và phê phán cực kỳ cay độc.

Trong cảnh nội ưu ngoại hoạn, triều đình chỉ muốn bảo vệ cuộc sống an ổn giàu có không quản dân gian khốn khổ, còn người võ lâm tuy muốn báo quốc nhưng không có đường lối, chỉ có thể nhìn ngoại tộc ức hiếp, chẳng phải cũng giống như phụ nữ sao.

Đương nhiên Đỗ Lan không nói xa đến thế, nhưng phần lớn giang hồ nhân sĩ ở đây vẫn có một bầu nhiệt huyết báo quốc, nghe Đỗ Lan châm biếm họ là phụ nữ, là cực kỳ tức giận.

Đáng tiếc năng lực của Đỗ Lan cường đại, Đại pháp trang điểm vô địch thiên hạ, mọi người ở đây không ai dám ra tay.

Tô Tinh Hà thấy Đỗ Lan lại thu hút sự chú ý, trong lòng không vui: Vị Đỗ thiếu hiệp này, có biết đánh cờ không.

Biết chút ít.

Đỗ Lan nói.

Vậy thì ta hy vọng ngươi có thể đến khiêu chiến kỳ cục này.

Tô Tinh Hà mời.

Đỗ Lan phi thân xuống ngựa, áo xanh phấp phới, phong lưu tiêu sái.

Vốn dĩ phải là Đoàn Dự, bây giờ đổi thành Đỗ Lan.

Đoàn Dự thấy Đỗ Lan đến cũng không dám ngăn cản, tuy hắn đã từng giả nữ rồi nhưng không hy vọng mình lại giả nữ nữa.

Trân Lung Kỳ Cục cực kỳ tinh diệu, muốn phá giải ván cờ này thì nhất định phải tàn nhẫn với chính mình, từ bỏ ưu thế của mình mới có khả năng phá cục.

Nếu tham luyến ưu thế của mình hoặc vọng tưởng tiếp tục mở rộng ưu thế, đều không thể phá cục.

Mộ Dung Phục chính là vì quá nóng vội, một lòng muốn tăng cường ưu thế, cuối cùng rơi vào ảo giác nhìn thấy tương lai thảm bại của mình.

Đỗ Lan ngồi trên ghế đá, đối mặt với lão đầu Tô Tinh Hà.

Vị Tô Tinh Hà này là đại đệ tử của Vô Nhai Tử, cũng là truyền nhân đời thứ ba của Tiêu Dao Phái, võ công tuy không cao, nhưng cầm kỳ thư họa lại cực kỳ cao thâm, hơn nữa đối với sư phụ trung thành cảnh cảnh, mấy chục năm như một ngày không hề có chút lơ là.

Mời đi cờ.

Tô Tinh Hà nhìn Đỗ Lan, để hắn cầm quân đen đi trước.

Đỗ Lan lấy ra một quân cờ, Rầm một tiếng đặt xuống.

Âm thanh nặng như tuyết lở, vang như sấm sét.

Người võ lâm không ai không sắc mặt trắng bệch, nội lực kích động, suýt chút nữa không đứng vững.

Tô Tinh Hà ở gần nhất, lập tức thổ ra một ngụm máu, bị âm thanh chấn động mà bị nội thương.

Sau đó y kinh hoàng phát hiện bàn cờ chỗ Đỗ Lan đặt quân lại xuất hiện vết nứt, rõ ràng đây là bàn cờ khắc từ nguyên khối đá, trải qua ba mươi năm gió thổi mưa bay vẫn nguyên vẹn, nhưng hiện tại lại bị một quân cờ đánh vỡ nứt toác ra.

Ngươi, ngươi.

Tô Tinh Hà thấy tâm huyết của sư phụ cứ thế bị hủy hoại, vừa kinh vừa nộ, tính khí tốt như y cũng hận không thể chửi mẹ.

Những người xung quanh nhìn thấy cũng sắc mặt âm u, không biết Đỗ Lan đây là ý gì.

Không muốn chơi cũng không cần đánh vỡ bàn cờ nghiêm trọng như vậy, hắn rốt cuộc muốn làm gì.

Sảng khoái.

Ngược lại Thiên Sơn Đồng Mỗ thấy thế lại sinh ra một cảm giác sảng khoái, cứ như thể nàng đang báo thù Vô Nhai Tử vậy.

Ba mươi năm không ai phá giải, hôm nay ta sẽ phá nó.

Đỗ Lan nói: Các ngươi còn lời gì để nói không.

Tô Tinh Hà biết đối phương tuổi còn trẻ nhưng tu vi nội lực lại sâu không lường được, thầm nghĩ kẻ đến không thiện, mình nhất định phải bảo vệ tốt sư phụ.

Mời hắn vào đi.

Vô Nhai Tử trong túp lều gỗ tối tăm nghe thấy rõ mồn một, y đương nhiên biết nơi này không ai có thể ngăn cản Đỗ Lan, chỉ có thể để y đích thân ra mặt.

Đỗ Lan cười ha ha, trong ánh mắt kinh sợ của mọi người phi thân ra ngoài, thủ khinh công này đủ để đánh bại tất cả mọi người có mặt.

Trong túp lều gỗ, Vô Nhai Tử đã tàn tật thấy Đỗ Lan mặt mũi tuấn lãng, thần thái phi dương, không khỏi nói một tiếng hảo.

Tuy ngươi không phá giải kỳ cục, nhưng việc ngươi phá hủy bàn cờ ở một mức độ nào đó quả thật có thể nói là đã phá giải Trân Lung Kỳ Cục của ta.

Ta là chưởng môn đời thứ hai của Tiêu Dao Phái, bây giờ ta sẽ truyền vị trí chưởng môn Tiêu Dao Phái cho ngươi Vô Nhai Tử cảm thấy Đỗ Lan rất hợp khẩu vị của y, ít nhất ba mươi năm qua chưa từng có ai dám phá cục như vậy, Đỗ Lan làm được chính là phi phàm.

Được.

Đỗ Lan sau này sẽ mưu đoạt tài sản của Thiên Sơn Đồng Mỗ, nếu có chiếc nhẫn chưởng môn của Tiêu Dao Phái, thì hắn sẽ danh chính ngôn thuận rồi.

Vô Nhai Tử thấy Đỗ Lan lại sảng khoái đến vậy, không khỏi ngẩn ra, nhưng càng cảm thấy hậu sinh khả úy.

Ngoài chiếc nhẫn chưởng môn, Vô Nhai Tử còn chuẩn bị truyền bảy mươi năm nội lực Bắc Minh Thần Công của y cho Đỗ Lan.

Nhưng Đỗ Lan lại không cần, chút nội lực mấy chục năm này còn không bằng số lẻ của hắn, Nội lực ngươi cứ giữ lại đi, ta chỉ cần nhẫn chưởng môn.

Vô Nhai Tử cũng đành chịu: Cũng đành vậy, ngươi tuổi còn trẻ, tu vi nội lực lại siêu việt cả sư phụ ta Tiêu Dao Tử, quả thật cũng không coi trọng chút nội lực này của ta.

Chỉ là ta còn một chuyện hy vọng ngươi có thể đồng ý, ta còn một nữ nhi, hy vọng ngươi có thể chiếu cố nàng.

Đỗ Lan cười nói: Xem ra Tiêu Dao Phái của các ngươi cũng không phải thật sự tiêu dao.

Vô Nhai Tử cười khổ, chẳng phải vậy sao, Tiêu Dao Phái của họ ai là người thực sự tiêu dao chứ, tất cả đều không thoát khỏi một chữ tình, chính y càng làm hại hai vị sư muội.

Tuy Thiên Sơn Đồng Mỗ và Lý Thu Thủy đều chung tình với y, nhưng Vô Nhai Tử lại chung tình với muội muội của Lý Thu Thủy, lúc đó muội muội Lý Thu Thủy chính là một lolita đáng yêu.

Vô Nhai Tử chỉ thích lolita, nhưng lại không có được trái tim lolita, cuối cùng lấy người chị giống cô ấy, nhưng sau này khi y khắc tượng lolita, liền chìm đắm vào tượng ngọc không thể tự dứt ra, căn bản không thèm để ý đến Lý Thu Thủy, người vợ danh chính ngôn thuận.

Lý Thu Thủy để thu hút sự chú ý của trượng phu, thậm chí không tiếc đội mũ xanh cho Vô Nhai Tử, trước mặt Vô Nhai Tử còn ve vãn với nam nhân hoang dã, nhưng Vô Nhai Tử vẫn bất động.

Cuối cùng Lý Thu Thủy càng quyến rũ đệ tử của Vô Nhai Tử là Đinh Xuân Thu, đây cũng là một trong những nguyên nhân Đinh Xuân Thu phản bội, là vì sư nương.

Tóm lại, vì nguyên nhân của Vô Nhai Tử, Tiêu Dao Phái có thể nói là đã hoàn toàn mất đi ánh hào quang.

Đỗ Lan tiếp nhận nhẫn chưởng môn Tiêu Dao Phái, chính thức trở thành chưởng môn Tiêu Dao Phái: Ngươi yên tâm, thê tử của ngươi ta sẽ nuôi dương.

Tuy câu nói này có ý là sẽ chăm sóc tốt thê nữ của Vô Nhai Tử, nhưng Vô Nhai Tử luôn cảm thấy lời này nghe có vẻ kỳ lạ.

Nhưng cuối cùng y vẫn chọn tin tưởng Đỗ Lan: Vậy thì xin nhờ tân chưởng môn.

Nói rồi liền muốn tán đi toàn thân công lực tự vẫn.

Vô Nhai Tử đã tàn tật ba mươi năm, hôm nay cuối cùng cũng có thể giải thoát.

Đỗ Lan không ngăn cản, vì hiện tại hắn không có chỗ nào cần dùng đến Vô Nhai Tử, nếu có chỗ dùng được thì cho dù Vô Nhai Tử đã chết cũng không thoát khỏi ma trảo của Đỗ Lan.

Nếu Vô Nhai Tử biết điều này thì sẽ hiểu mình may mắn đến mức nào, vận mệnh của y trong tay Đỗ Lan xoay một vòng cuối cùng vẫn giành được tự do.

Thiên Sơn Đồng Mỗ lúc này bước vào, nhìn thi thể lạnh lẽo của Vô Nhai Tử, vừa muốn khóc vừa muốn cười, nhất thời cũng không biết nên dùng biểu cảm gì để đối mặt với sư đệ.

Nhưng cuối cùng vẫn buông bỏ, không có sư đệ thì cuộc sống của nàng cũng vẫn trôi qua đầy sắc màu.

Tuy nhiên nàng nhìn thấy bức họa trong phòng thì sắc mặt vẫn tái nhợt.

Bởi vì đó là bức họa của Lý Thu Thủy.

Nếu sư đệ đến cuối cùng vẫn còn vương vấn Lý Thu Thủy, thì chẳng phải nói mình đã thua sao.

Điều này không được.

Nhưng nhìn kỹ lại, Thiên Sơn Đồng Mỗ cười ha ha: Ha, không phải nàng ta, không phải nàng ta, Lý Thu Thủy ngươi nằm mơ cũng không ngờ Vô Nhai Tử trong lòng vương vấn lại là muội muội của ngươi chứ, ha Đỗ Lan nhìn không nổi nữa: Thật đúng là lão già không biết xấu hổ, lại còn có ý nghĩ với tiểu di tử, vấn đề tác phong sinh hoạt của Tiêu Dao Phái đã đến lúc phải chỉnh đốn, việc đầu tiên ta làm khi trở thành chưởng môn chính là chấn chỉnh tác phong.

Đồng Mỗ đương nhiên cũng thấy chiếc nhẫn trên ngón tay cái của Đỗ Lan, bởi vì ngón tay cái của Đỗ Lan vẫn luôn giơ lên, chính là muốn khoe cho nàng xem.

Tên này từ đầu đã rất hiểu Tiêu Dao Phái, lẽ nào mục tiêu của hắn là Tiêu Dao Phái.

Đồng Mỗ trong lòng chấn động.

Ta chuẩn bị mời các cao tăng Thiếu Lâm đến Linh Thứu Cung dạy nữ đệ tử Cửu Thiên Cửu Bộ cái gì gọi là giới luật thanh quy, để họ học cách kỷ luật, tránh bi kịch của ba lão Tiêu Dao Phái các ngươi tái diễn.

Đỗ Lan đã tính toán xong, mời hòa thượng đến dạy họ một tiết học tư tưởng, chỉnh đốn tác phong Tiêu Dao Phái thật tốt.

Tiêu Dao cũng phải tuân thủ pháp luật cơ bản.

Các hiệp khách được Tô Tinh Hà mời đến thấy Đỗ Lan vào không lâu lại ra, trong lòng tò mò Đỗ Lan được thưởng gì.

Mộ Dung Phục càng muốn phun lửa, hắn cảm thấy Đỗ Lan đã cướp đi một cơ hội phục quốc của hắn.

Đỗ Lan khẽ mỉm cười: Các vị có mặt ở đây, chắc hẳn là chưa đi, muốn mua thì mua nhanh đi, vì qua một thời gian nữa ta sẽ tăng giá đấy.

Hơn nữa hàng hóa của ta rất nhanh sẽ phong phú võ lâm, đến lúc đó các ngươi muốn mua cũng chưa chắc mua được.

Còn chờ gì nữa.

Ba quan tiền, ngươi không mua không lỗ, ngươi không mua không lừa.

Các hiệp khách võ lâm phát hiện Đỗ Lan dường như không có gì thay đổi, chỉ có Đinh Xuân Thu phản đồ của Tiêu Dao Phái phát hiện chiếc nhẫn chưởng môn trên tay Đỗ Lan, sắc mặt khó coi.

Chẳng phải điều này có nghĩa là Đỗ Lan đã kế thừa tất cả của Tiêu Dao Phái sao.

Biểu cảm của y âm tình bất định hiển nhiên là muốn đoạt lấy rồi nhanh chóng rời đi, chỉ là y ước lượng sự chênh lệch giữa mình và Đỗ Lan, nên đã chọn nhẫn nhịn.

Đoàn Dự tò mò hỏi: Xin hỏi phần thưởng trong nhà gỗ là gì.

Hắn lại không tham lam, chỉ đơn thuần là tò mò.

Vị Đoàn Dự này lúc đầu là thà chết không học võ nghệ, sau này lại liên tiếp gặp kỳ ngộ, đầu tiên là ở Vô Lượng Sơn rơi xuống vách núi phát hiện Lang Hoàn Phúc Địa, tìm thấy Bắc Minh Thần Công và Lăng

Ba Vi Bộ do Lý Thu Thủy để lại, ban đầu Lý Thu Thủy và Vô Nhai Tử sau khi kết hôn đã sống trong hang núi đó, nên tượng ngọc lolita do Vô Nhai Tử khắc cũng ở trong đó.

Đoàn Dự vốn không muốn học võ, hắn chỉ muốn học văn, nhưng trong một loạt kỳ ngộ ở Vô Lượng Sơn, hắn cuối cùng vẫn tu luyện Bắc Minh Thần Công và Lăng Ba Vi Bộ.

Đương nhiên, Đoàn Dự tuổi còn trẻ lại luôn bị tư tưởng Nho gia ràng buộc sâu sắc, khi luyện võ cũng bị chấn động kịch liệt.

Bởi vì trên bí kíp Bắc Minh Thần Công toàn là hình vẽ khỏa thân nữ tử, hơn nữa còn sống động như tranh xuân cung vậy.

Điều này đã tạo ra ảnh hưởng không thể xóa nhòa đối với tâm hồn non nớt của Đoàn Dự.

Khuôn mặt của các nữ tử khỏa thân trên bí kíp còn giống với tượng ngọc, điều này khiến Đoàn Dự trong vô số đêm đã gặp tiên nữ tỷ tỷ trong mộng, rất giống phong thái dâm đãng của Giả Bảo Ngọc.

Cũng chính vì vậy mà Đoàn Dự mới si mê Vương Ngữ Yên có ngoại hình giống tiên nữ tỷ tỷ đến vậy.

Đỗ Lan liếc nhìn Đoàn Dự: Ngươi có muốn mua ít thứ hiếu kính cha ngươi không, ta thấy ngươi vô cùng cần.

Đoàn Dự thấy Đỗ Lan trả lời không đúng trọng tâm, thầm nghĩ phụ thân mình là Đại Lý Trấn Nam Vương, anh tuấn tiêu sái phong lưu phóng khoáng, đâu cần dùng sản phẩm làm đẹp: Không muốn nói thì thôi vậy.

Đỗ Lan phát hiện những người khác đều nhìn chằm chằm hắn, hiển nhiên rất tò mò hắn đã nhận được gì trong nhà gỗ.

Đỗ Lan khẽ mỉm cười: Các vị có mặt ở đây, mọi người đến từ khắp nơi thiên nam địa bắc ngũ hồ tứ hải, vì cùng một giấc mơ cùng một mục tiêu mà tụ tập về đây.

Ta đã giành được phần thắng, tiến vào bảo sơn tự nhiên sẽ không trở về tay không, nếu các ngươi không phục thì tự nhiên có thể đến tiếp tục khiêu chiến ta.

Ta và chủ nhân của Trân Lung Kỳ Cục không giống nhau, không thích cố làm ra vẻ huyền bí, các ngươi muốn đánh muốn cướp đều được.

Đỗ Lan nói thẳng ra, nhưng mọi người không dám ra tay, vì không ai có thể nhìn rõ sâu cạn của Đỗ Lan.

Đỗ Lan lại nhìn về phía Đoạn Diên Khánh, thủ lĩnh Tứ Đại Ác Nhân, chỉ thấy y chống nạng, mặt mũi đáng ghét.

Nhưng Đỗ Lan cũng biết vị này thân tàn chí kiên, tuy không đẹp trai bằng Mộ Dung Phục, nhưng thân phận lại quý giá hơn Mộ Dung Phục một chút.

Mộ Dung Phục phục quốc, chỉ là hoa trong gương trăng dưới nước, không có cơ sở.

Còn Đoạn Diên Khánh ít nhất cũng là người hoàng thất Đại Lý, chỉ tiếc năm đó vị thừa kế thứ nhất này vì nội loạn Đại Lý mà bị đánh thành tàn tật, sau này người Đại Lý đều cho rằng Đoạn Diên Khánh đã chết, vương vị Đại Lý liền truyền cho đường huynh đệ của Đoạn Diên Khánh, cũng chính là đại bá của Đoàn Dự.

Đoạn Diên Khánh muốn đoạt lại vương vị Đại Lý, ít nhất Đại Lý quả thật có một vương vị đang chờ y đến đoạt, không như Mộ Dung Phục ngoài vài gia đinh ra còn không có một tấc đất.

Đoạn Diên Khánh phát hiện Đỗ Lan đang nhìn mình, thầm nghĩ mình Tứ Đại Ác Nhân cũng ác danh vang dội giang hồ, hôm nay lại bị một tiểu bối coi thường: Tiểu bối vô tri, chẳng lẽ ngươi muốn nếm thử sự lợi hại của Ác Quán Mãn Doanh ta sao.

Miệng không động, nhưng âm thanh lại vang dội, hiển nhiên là phép thuật nói bụng rất cao thâm.

Chương 1426

Không có gì, ta chỉ cảm thấy ngươi vô cùng cần sản phẩm của ta, dùng sản phẩm của ta ngươi nhất định sẽ được các cô gái hoan nghênh hơn, có lẽ còn có thể tìm lại được một đoạn nhân duyên.

Đỗ Lan nói bóng gió.

Đoạn Diên Khánh tàn tật mấy chục năm, chỉ có một đoạn ký ức y vĩnh viễn không quên: Ngoài Thiên Long Tự, dưới cây bồ đề, hóa tử lạp tháp, Quán Âm tóc dài.

Lúc đó y còn chưa có võ nghệ như ngày nay, người cũng vì vừa tàn phế mà ở vào đáy vực cuộc đời, nhưng chính y, một kẻ đáng thương như ăn mày, lại được một nữ tử xinh đẹp rủ lòng thương, hai người đã có một đêm ngư long vũ, xảy ra nhiều chuyện diệu bất khả ngôn.

Cũng chính vì vị nữ tử như Quán Âm đó, Đoạn Diên Khánh mới chấn chỉnh lại tinh thần, nỗ lực luyện võ sau này trở thành thủ lĩnh Tứ Đại Ác Nhân, khiến người ta nghe đến là biến sắc Ác Quán Mãn Doanh.

Đương nhiên Đoạn Diên Khánh không hề biết lần đó y đã đội mũ xanh cho người khác.

Thằng nhóc hỗn xược.

Đoạn Diên Khánh vốn không định ra tay, nhưng Đỗ Lan lại khinh người quá đáng.

Ác Quán Mãn Doanh không phải dễ bắt nạt, nói rồi chống nạng ra tay, nội lực ngoại phóng, lại là chiêu Nhất Dương Chỉ.

Cần gì chứ, ta cũng chỉ có lòng tốt nhắc nhở ngươi mà thôi.

Đỗ Lan cứ đứng yên đó, mặc cho nội lực cương mãnh hùng hậu của Nhất Dương Chỉ đánh vào người mình, nhưng lại không có chút hiệu quả nào.

Đoạn Diên Khánh không dám tin vào mắt mình, Nhất Dương Chỉ của y bao giờ lại trở nên vô dụng như vậy.

Các hiệp khách khác cũng thầm kinh ngạc, cứng rắn chịu một kích giận dữ của Ác Quán Mãn Doanh, lại không hề bị ảnh hưởng.

Chẳng lẽ người trẻ tuổi này từ trong bụng mẹ đã bắt đầu tu luyện võ nghệ sao.

Nếu không thì làm sao có thể cường hãn đến mức này.

Ngươi không muốn nghe theo kiến nghị của ta thì thôi, hà tất phải động thủ động cước chứ.

Đỗ Lan biểu thị người ngu thì không thể mưu tính, quay người nói với Mộ Dung Phục: Vị công tử nhỏ mọn này, có muốn mua ít Lục Thần cho giai nhân bên cạnh ngươi không.

Biểu ca, chúng ta đi thôi.

Vương Ngữ Yên lại lo lắng Mộ Dung Phục lại bị Đỗ Lan nắm lấy cơ hội phản kích, khuyên Mộ Dung Phục đi trước.

Mộ Dung Phục vốn đã định đi, nhưng biểu muội lại lên tiếng trước, nếu hắn bây giờ đi chẳng phải là nghe lời phụ nhân sao.

Mình đường đường là nam tử hán đại trượng phu, sao có thể bị phụ nữ dắt mũi đi chứ.

Ngươi tuy lợi hại, nhưng cao thủ võ lâm thiên hạ vô số, ngươi đừng quá kiêu ngạo, luôn sẽ có người đối phó ngươi thôi.

Cho dù không đánh lại, trên miệng cũng không thể yếu thế.

Đồ nhỏ mọn, đừng nói chuyện với ta.

Đỗ Lan không muốn nghe những lời rác rưởi này, hắn quay người mời các hòa thượng: Mấy vị hòa thượng Thiếu Lâm này, ta muốn mời các ngươi đến Thiên Sơn giảng bài, chi phí dễ nói, ta sẽ cho các ngươi một mức giá rất ưu đãi.

Các hòa thượng nhìn nhau, quả nhiên là không tránh được, họ đã khiêm tốn như vậy rồi, cuối cùng vẫn bị Đỗ Lan gọi tên.

Có thể từ chối không.

Các hòa thượng chuẩn bị thử một chút: A Di Đà Phật, hảo ý của thí chủ, bần tăng xin ghi nhận, nhưng bần tăng và các huynh đệ còn phải về Thiếu Lâm Tự.

Các ngươi đây là không nể mặt sao.

Tin hay không ta sẽ đi khắp thiên hạ tuyên truyền những việc tốt mà phương trượng các ngươi đã làm.

Đến lúc đó ta sẽ khiến các ngươi thành chuột chạy qua đường.

Đám tăng càng thêm khó xử, Đỗ Lan này thật khó đối phó: Phương trượng chùa chúng ta là thánh tăng được võ lâm kính ngưỡng, căn bản chưa từng làm bất kỳ chuyện gì không thể gặp người.

Những hòa thượng này tin tưởng phương trượng thanh bạch, Đỗ Lan đừng hòng bôi đen Thiếu Lâm Tự.

A a, phương trượng các ngươi nếu thật sự thanh bạch tự nhiên sẽ không có vấn đề, nhưng các ngươi có thể nắm chắc mười phần không.

Phương trượng các ngươi cũng từng huyết khí phương cương, cũng có khả năng phạm sai lầm khi còn trẻ.

Nếu các ngươi thực sự cho rằng phương trượng không có gì đáng chê trách, bây giờ đại khả rời đi.

Nhưng ta nói trước cho các ngươi biết, chỉ cần phương trượng các ngươi không phải là trứng không có kẽ hở, ta Đỗ Lan có một nghìn lẻ một cách để khiến Thiếu Lâm Tự các ngươi bị xóa tên khỏi võ lâm, ta Đỗ Lan nói được làm được.

Người võ lâm có mặt đều hít một hơi khí lạnh, Đỗ Lan này bá đạo đến cực điểm.

Ngược lại Đồng Mỗ lần đầu tiên công nhận Đỗ Lan làm chưởng môn, bởi vì chưởng môn Tiêu Dao Phái chính là phải có khí chất này.

Các hòa thượng tiến thoái lưỡng nan, họ bây giờ nếu đi, vậy vạn nhất phương trượng thời trẻ thật sự từng phạm sai lầm, thì đến lúc đó Thiếu Lâm Tự tự nhiên sẽ bị tổn hại danh dự.

Nhưng nếu họ ở lại, thì chẳng phải chứng minh ngay cả chính họ cũng không tin tưởng phương trượng sao.

Làm sao đây.

Đám tăng không nói nên lời, chỉ thầm kêu khổ, sao Đỗ Lan này lại nhắm vào bắt nạt hòa thượng chứ.

Các hòa thượng biểu cảm phức tạp nhìn Đỗ Lan, suýt chút nữa phạm giới sân: Thí chủ hà tất phải làm khó chúng ta, ngươi nếu thực sự chê bai trình độ Thiếu Lâm chúng ta không đủ, thì hà tất phải mời chúng ta chứ.

Phải rồi, các hiệp khách có mặt cũng cảm thấy Đỗ Lan là người cường nhân sở nan, Đỗ Lan đã cảm thấy Thiếu Lâm tàng ô nạp cấu, thì hà tất phải mời cao tăng Thiếu Lâm đến Thiên Sơn giảng cái gì mà bài học, đây chẳng phải tự tát vào mặt mình sao.

Nhưng Đỗ Lan lại nói: Cái gọi là trong những người lùn chọn ra người cao, Thiếu Lâm các ngươi dù sao cũng danh tiếng lẫy lừng, đánh bại Bắc Kiều Phong Nam Mộ Dung vẫn không thành vấn đề, hơn nữa chỉ cần ta không đi bôi đen, sự vĩ đại quang minh mà Thiếu Lâm đã xây dựng mấy trăm năm tự nhiên sẽ không bị vạch trần, để cao tăng Thiếu Lâm đến giáo đạo những đứa trẻ khổ mệnh ở Thiên Sơn hoàn toàn là đủ rồi.

Đỗ Lan suýt chút nữa đã nói tất cả mọi người ngồi đây đều là rác rưởi, hắn chỉ có thể chọn Thiếu Lâm cái rác rưởi bề ngoài hào nhoáng này.

Khinh thường quần hùng thiên hạ như vậy, mọi người lại không thể làm gì, ngay cả Ác Quán Mãn Doanh cũng không phải đối thủ của Đỗ Lan, những người khác ra tay cũng chỉ là tống thái món khai vị.

Được rồi, các ngươi cũng đừng khó xử nữa, Thiếu Lâm các ngươi cũng là danh môn chính phái, ta cho các ngươi một cơ hội, cho tiểu hòa thượng phía sau các ngươi ra đây, không sai, chính là tiểu hòa thượng trông rất có lỗi với cha mẹ đó.

Đỗ Lan chỉ đích danh Hư Trúc.

Kỳ thực cha mẹ Hư Trúc đều có ngoại hình khá, nhưng không biết vì sao Hư Trúc lại trông xấu xí đến vậy, lẽ nào là để chuộc tội cho cha mẹ.

Hư Trúc kinh hãi, vẻ mặt hoảng sợ, y ở Thiếu Lâm Tự đều là bậc tiểu tự, đâu có tư cách nói chuyện, đặc biệt hôm nay là quần hùng hội tụ, y càng là nhân vật nền, hoàn toàn không ngờ Đỗ Lan lại chỉ vào mình.

Hư Trúc lúng túng bước ra.

Ngươi nói, các ngươi có nên lên Thiên Sơn học bài không.

Hư Trúc đáng thương nhìn mấy lão hòa thượng, hy vọng có thể được chỉ dẫn.

Tuy nhiên các lão hòa thượng cũng đã bỏ cuộc, cứ để Hư Trúc tự mình quyết định.

Tiểu tăng ở Thiếu Lâm chỉ là vô danh tiểu bối, không dám vượt quá phận sự.

Đỗ Lan chỉ nhìn Hư Trúc, áp lực vô hình khiến Hư Trúc biết, nếu mình cứ tiếp tục né tránh vấn đề thì kết cục nhất định sẽ rất thảm.

Ta, ta Hư Trúc đã lắp bắp, thật sự không biết phải nói thế nào, nhưng cuối cùng y vẫn đưa ra lựa chọn: Nếu Thiên Sơn thật sự có nhiều người khổ mệnh, thì chúng ta những người xuất gia tự nhiên nghĩa bất dung từ.

Y coi như là đã giúp các hòa thượng đưa ra quyết định.

Các lão hòa thượng nghe xong thở dài, mọi chuyện thuận theo tự nhiên vậy.

Rất tốt, rất tốt, các hòa thượng các ngươi sớm như vậy thì xong rồi, vậy thì đi chuẩn bị đi, thời gian chính là tiền bạc, bằng hữu của ta.

Đỗ Lan vui vẻ sai các hòa thượng đi chuẩn bị.

Đỗ Lan biết sản phẩm của mình hôm nay sẽ không bán được, nhưng sau này nếu các hiệp khách này còn muốn mua, thì sẽ không dễ dàng như vậy nữa.

Chưởng môn, sau khi chúng đệ tử làm tang lễ cho sư phụ xong, tự sẽ đến Thiên Sơn bái kiến.

Tô Tinh Hà và đám người này cũng là đệ tử Tiêu Dao Phái, tự nhiên không thể tự lập môn hộ.

Được, các ngươi muốn đến thì đến đi.

Đỗ Lan cũng không từ chối, hắn chuẩn bị đại hưng thổ mộc ở Thiên Sơn, tự nhiên không thể thiếu sức lao động.

Tô Tinh Hà cảm ơn, sau đó quay về túp lều gỗ thu liễm thi thể Vô

Nhai Tử.

Sắc mặt Đinh Xuân Thu luôn khó coi, vì y phát hiện muốn đoạt lại thần công Tiêu Dao Phái đã là không thể, bởi vì hiện tại họ đối mặt là Đỗ Lan cường đại vô cùng.

Nhưng Đinh Xuân Thu giỏi dùng độc, y đang suy nghĩ nếu mình dùng độc thì có thể giết chết Đỗ Lan không, nhưng lại phát hiện ánh mắt Đỗ Lan đang nhìn mình.

Chết tiệt, Đinh Xuân Thu vốn là kẻ phản đồ, tự nhiên sẽ sợ bị thanh toán, nghĩ vậy y liền muốn đi trước một bước.

Nghe nói ngươi trước đây cũng là Tiêu Dao Phái.

Không biết vì sao sau này ngươi lại tự sáng lập Tinh Túc Phái.

Câu hỏi của Đỗ Lan hiển nhiên là cố ý, nếu loại người Thăng Long này có thể quang minh chính đại nói ra được, thì Đinh Xuân Thu đã không phải lén lút như vậy.

Thứ nhất Đinh Xuân Thu tham lam thần công, thứ hai Đinh Xuân Thu tham lam sư mẫu, chuyện này ngay cả Đinh Xuân Thu lão gian cự hoạt cũng không tiện công khai nguyên nhân trước thiên hạ.

Loại chuyện này đặt trong tông tộc, Lý Thu Thủy và Đinh Xuân Thu đều sẽ bị dìm lồng heo.

Đinh Xuân Thu phát hiện Đỗ Lan dường như biết chuyện gì đó, nên mới bức bách đến vậy, lẽ nào Vô Nhai Tử lão già chết tiệt không biết xấu hổ đó lúc lâm chung còn kể ra những chuyện xấu này.

Vô Nhai Tử bị đội mũ xanh, lại còn đi khắp nơi kể lể, thật không biết xấu hổ.

Đinh Xuân Thu còn biết lão sư của mình không chỉ bị một mình y đội mũ xanh, còn có rất nhiều người khác, sư nương kia của mình mới thật sự là một nhân vật lợi hại.

Vẫn không muốn nói sao.

Đỗ Lan nhìn Đinh Xuân Thu, ánh mắt sắc bén dò xét, khiến Đinh Xuân Thu không rét mà run.

Thiên Sơn Đồng Mỗ cau mày, nàng phát hiện Đỗ Lan dường như biết tất cả mọi chuyện, hơn nữa còn coi những chuyện này như chuyện cười để đối đãi.

Đỗ Lan là tân chưởng môn, nhưng lại coi chuyện cũ của Tiêu Dao Phái là trò đùa, Đồng Mỗ nhìn không nổi nữa: Ngươi muốn giết thì giết đi, hà tất phải bức bách đến vậy.

Đinh Xuân Thu lại thầm nghĩ thà chết cũng không nói, y đối với sư nương Lý Thu Thủy là chân tình.

Đỗ Lan nhìn Đinh Xuân Thu và Đồng Mỗ, không khỏi biểu thị thất vọng: Mọi người đều là chưởng môn, cũng coi như đồng nghiệp, ta đối đãi đồng nghiệp vẫn luôn như vậy.

Mọi người nghe xong đều ngã gục, làm chưởng môn là phải bắt nạt các chưởng môn khác sao.

Chưa từng nghe nói.

Làm đồng nghiệp với Đỗ Lan, quá nguy hiểm.

Đinh Xuân Thu hiển nhiên không mở miệng, im lặng.

Những người xung quanh thấy Đỗ Lan trước hết ức hiếp cao tăng Thiếu Lâm tự, sau đó lại ức hiếp người đứng đầu Tứ Đại Ác Nhân, giờ lại chĩa mũi nhọn vào bạn bè nước ngoài, ai nấy đều tức giận nhưng không dám nói.

Tinh Túc phái của Đinh Xuân Thu không nằm trong lãnh thổ Đại Tống mà thuộc quốc gia Tây Hạ, là một nơi cực kỳ xa xôi, địa lý không thuận lợi.

Thiên Sơn Đồng Mỗ nhìn Đinh Xuân Thu với vẻ mặt khó coi, cũng nhận ra đối phương có nỗi khổ khó nói, xem ra y phản bội Vô Nhai Tử không phải vì lý do tầm thường, chỉ là nàng cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì giữa thầy trò Vô Nhai Tử.

Đỗ Lan bức bách như vậy mà đối phương vẫn không mở miệng, xem ra chuyện này không hề nhỏ.

Đinh Xuân Thu muốn chạy, Đỗ Lan đã tạo áp lực quá lớn cho y.

Hiện tại khoảng cách giữa bọn họ đã đủ xa, Đinh Xuân Thu không muốn nán lại thêm nữa, chần chừ sẽ sinh biến, lúc này không đi thì còn đợi đến khi nào.

Đi.

Nội lực vận chuyển, qua Cự Hư huyệt, dưới chân sinh gió, xẹt một tiếng, y phục bay phấp phới, đã bay xa đến mười trượng.

Quả nhiên là căn cơ của Tiêu Dao phái, thi triển ra đều là công phu như tiên bay.

Thêm Đinh Xuân Thu tóc bạc mặt trẻ, đúng là một nhân vật có phong thái tiên đạo.

Đỗ Lan cũng không phí lời, xòe bàn tay ra, không khí lạnh lẽo hiện lên, không lâu sau một đạo Sinh Tử Phù đã ngưng kết trong lòng bàn tay: Xem ta hạ Sinh Tử Phù cho ngươi từ tám trăm mét.

Sinh Tử Phù là sự kết hợp của nội lực và thủy khí, dùng băng làm vật dẫn truyền nội lực vào cơ thể kẻ địch.

Tuy không giết người, nhưng cơn đau ngứa và buốt lạnh sẽ kéo dài suốt tám mươi mốt ngày.

Nếu không có thuốc trấn định hoặc thuốc giải, chỉ riêng cơn đau ngứa và buốt lạnh cũng đủ khiến người ta muốn sống không được, muốn chết không xong.

Đinh Xuân Thu đã tự tin mình ở rất xa Đỗ Lan, nhưng y vẫn đánh giá thấp sức mạnh của Đỗ Lan, đã trúng một chiêu thật sự.

Thiên Sơn Đồng Mỗ không ngờ Đỗ Lan lại còn biết sử dụng Sinh Tử Phù, đây là tuyệt học của Tiêu Dao phái, hơn nữa thủ pháp của Đỗ Lan còn thuần thục và mạnh mẽ hơn cả nàng.

Đinh Xuân Thu tuy bị đánh trúng, nhưng y vẫn không dám dừng lại, vận một luồng chân khí, một đường chạy thoát khỏi Lôi Cổ Sơn.

Xem ra, mọi người đều cảm thấy chúng ta vướng bận, vậy chúng ta cũng đi thôi.

Đã đến lúc quay về rồi.

Nhưng Đỗ Lan phát hiện đã có hiệp khách chuẩn bị lấy mạng kẻ ác Đoàn Diên Khánh.

Vì Đoàn Diên Khánh bị thương, sức chiến đấu giảm mạnh, giờ đây võ giả bình thường cũng có thể giết y.

Tội ác của Tứ Đại Ác Nhân chồng chất như núi, có rất nhiều người muốn giết Đoạn Diên Khánh cho hả dạ.

Đi thôi.

Đỗ Lan liếc nhìn Đoạn Diên Khánh đang dần bị bao vây, phát hiện y vẫn chưa từ bỏ, chắc là còn muốn liều mạng chiến đấu.

Cũng phải, Đoạn Diên Khánh là người bò ra từ địa ngục, cảnh tượng nào mà chưa từng thấy qua, loại quần ẩu nhỏ nhặt này chưa đủ để y mất đi ý chí.

Trước tiên quay về Linh Thứu Cung, trên đường Thiên Sơn Đồng Mỗ hỏi Đỗ Lan: Ngươi sao lại biết võ công Tiêu Dao phái, rốt cuộc

ngươi là ai.

Sư phụ của các ngươi không nói cho các ngươi biết bản lĩnh của nàng là ai dạy sao.

Đỗ Lan hỏi ngược lại.

Đồng Mỗ nói: Sư phụ lão nhân gia của ta thiên phú dị bẩm, là tự học thành tài qua việc nghiên cứu cổ tịch.

Muốn nói Đỗ Lan thổi phồng mình là sư phụ của Tiêu Dao Tử, là nhân vật thủy tổ.

Chương 1427

Không ngờ Tiêu Dao Tử lợi hại như vậy, ngay cả thầy cũng không có.

Nhưng cũng không sao, Đỗ Lan vẫn còn cớ: Ta cũng là thiên phú hơn người, nghiên cứu cổ tịch mà tự mình học được.

Cái gọi là trong sách tự có nhan như ngọc, trong sách tự có hoàng kim ốc, trong sách tự nhiên cũng có thần công.

Từ khi Chân Tông viết Lệ Học Thiên , ta đã ngộ đạo, trong sách cái gì cũng có, muốn học võ công hà tất phải bái sư học nghệ, ta đều tự học hết.

Ta và sư phụ các ngươi, Tiêu Dao Tử, đều hiếu học như nhau, tự nhiên cũng lĩnh ngộ được võ công tương đồng.

Thiên Sơn Đồng Mỗ thầm nghĩ tin ngươi mới có quỷ, vả lại dù võ công có thể giải thích được, vậy những chuyện của Tiêu Dao phái Đỗ Lan lại biết bằng cách nào.

Đỗ Lan dường như biết mọi thứ, điều này lại giải thích ra sao.

Vậy những chuyện của Tiêu Dao phái chúng ta, ngươi cũng là từ sách mà đọc được sao.

Ta muốn hỏi đó là sách gì, lại ghi chép tất cả chuyện lớn nhỏ của Tiêu Dao phái chúng ta.

Đương nhiên là Thiên Long Bát Bộ , Đỗ Lan thầm nghĩ.

Cái này ngươi không hiểu rồi.

Cứ như thất thượng bát hạ bảy lên tám xuống, bốn chữ này, nếu bảo ngươi chọn mấy chữ để ghép thành từ, ngươi sẽ làm thế nào.

Tự nhiên là thất bát bảy tám, thượng hạ lên xuống hoặc vẫn là thất thượng bát hạ, cũng chỉ có vậy.

Đồng Mỗ nói, nhưng không hiểu ví dụ này có ý gì.

Chính là như vậy.

Thất bát, thượng hạ đều là từ bốn chữ mà chọn ra, sắp xếp lại thành.

Vậy thì Hán tự trong thiên hạ còn nhiều hơn bốn chữ đó gấp trăm lần, nghìn lần, vạn lần, vạn vạn lần.

Cái gọi là dưới ánh mặt trời không có chuyện gì mới mẻ, tất cả mọi câu chuyện đều nằm trong biển Hán tự mênh mông như khói, trong đó có Đường thi tú lệ, Tống từ tráng mỹ, lại có Thương Chu viễn cổ, bao gồm Xuân Thu kỳ mỹ, Tần Hán phong lưu, tự nhiên cũng sẽ bao hàm Tiêu Dao dật sự, giang hồ bí tân.

Chuyện thiên hạ đều nằm trong Hán tự, vô sở bất bao, vô sở bất hữu.

Lời này đương nhiên không sai, nhưng Đồng Mỗ không tin chỉ cần đọc sách là có thể nhìn thấu tương lai: Theo lời ngươi nói, ngươi chẳng phải đã thành Bố Y Thần Tướng rồi sao.

Sách ghi chép chuyện quá khứ tự nhiên là thật, nhưng trong văn tự làm sao lại hiển thị điềm báo tương lai.

Nếu không phải là năng lực tính toán, làm sao có thể biết được những chuyện chưa từng được ghi chép.

Văn tự bao la vạn tượng, nhưng đây đâu phải là xem bói, làm sao có thể nhìn ra tương lai.

Hoặc là thiên phú đi.

Lý Bạch có thể từ Hán tự mênh mông mà chọn ra những chữ tốt nhất để làm thành những câu thơ đẹp nhất, ta tự nhiên cũng có thể từ văn tự mà chọn ra những từ ngữ phù hợp nhất với chân tướng thế giới.

Tuy rất nhiều chuyện ta chưa từng trải qua, nhưng ta chỉ cần đọc sách là có thể biết được chân tướng.

Đồng Mỗ trầm mặc, Đỗ Lan nói một tràng xằng bậy, thật sự khiến nàng có chút tin phục.

Bởi vì đây là thời cổ đại, mọi người đều rất mê tín, thuyết pháp của Đỗ Lan tuy huyền diệu nhưng cũng có vài phần đạo lý.

Đạo lý đương nhiên có, cũng giống như số Pi vậy, là số vô hạn không tuần hoàn.

Có người nói tất cả mật mã số trên thế giới, bất kể là thẻ ngân hàng, mật khẩu tài khoản đều có thể tìm thấy trong số Pi.

Chỉ là từ 0 đến 9, mấy con số này đã có thể bao hàm tất cả mật mã số trong thiên hạ.

Vậy thì số lượng Hán tự còn nhiều hơn, khi Hán tự sắp xếp và tổ hợp vô hạn không tuần hoàn, không chỉ bao gồm kinh, sử, tử, tập, hí kịch, tiểu thuyết, thơ hiện đại, văn mạng đã được viết ra, mà ngay cả những tác phẩm chưa được viết ra trong tương lai cũng nằm trong sự sắp xếp tổ hợp vô hạn không tuần hoàn này, chỉ sợ người ta không biết mà thôi.

Có thể nói lời của Đỗ Lan rất khoa học, chỉ là không thể thực hiện được mà thôi.

Chỉ riêng việc tính toán số Pi đã hao phí vô số tài nguyên rồi, huống chi là sắp xếp Hán tự vô hạn.

Tuy nhiên, Thiên Sơn Đồng Mỗ hiển nhiên không biết những lời Đỗ Lan nói là không thể thực hiện được.

Nàng cảm thấy Đỗ Lan có lẽ thật sự là kỳ tài, chỉ nhờ đọc sách mà có thể tu luyện ra thần thông, nếu không Đỗ Lan sao lại nói ra những lời có lý như vậy chứ.

Thiên Sơn Đồng Mỗ cảm thấy Đỗ Lan nói rất đúng, tất cả đều đã tồn tại trong Hán tự, chỉ là người có tâm mới có thể chọn lọc ra thông tin quan trọng.

Ví dụ như thi tiên Lý Bạch, sư phụ Tiêu Dao Tử, trong thiên hạ có rất nhiều người ngộ đạo thông qua đọc sách, vậy thì Đỗ Lan rất có thể là võ tiên hoặc bán tiên rồi.

Trong Linh Thứu Cung, Đỗ Lan để những hòa thượng này dạy các nữ tử biết chữ và hiểu lễ nghĩa, hoàn toàn cướp đi công việc của Thiên Sơn Đồng Mỗ.

Đại Tống là một nơi khắp nơi là người mù chữ, nên rất nhiều bí tịch đều phải có hình minh họa, nếu không có hình thì căn bản không ai có thể luyện võ, tỷ lệ thần công thất truyền là rất lớn.

Thiên Sơn Đồng Mỗ tuy học thức uyên bác, nhưng đối với các nữ đệ tử cũng chỉ dạy võ nghệ mà không dạy các nàng đọc chữ.

Hiện tại Đỗ Lan giúp bổ sung, đáng tiếc hiệu quả học tập của các nữ đệ tử thảm không nỡ nhìn.

Hòa thượng vào nữ nhi quốc, đó đơn giản là có thể viết một đoạn Tây Du Ký, chỉ thiếu mỗi một khúc Nữ Nhi Tình.

May mắn là lần này đến đều là lão hòa thượng, trừ Hư Trúc là hòa thượng xấu xí tiểu bối ra, định lực của các hòa thượng vẫn rất tốt.

Còn Hư Trúc thì xui xẻo, tuy hắn xấu nhưng tuổi nhỏ, bị một đám dì, chị vây quanh, áp lực của hắn rất lớn.

Đây đâu phải là môn phái, đơn giản là động yêu tinh.

Thiên Sơn Đồng Mỗ thấy đệ tử của mình lại khinh phù như vậy, cũng rất tức giận.

Nhưng nàng đã chín mươi sáu tuổi rồi, hiểu được tại sao những nữ tử xa rời đàn ông lại như vậy, đây chẳng phải giống nàng ngày xưa sao.

Vì chưa gặp được mấy người đàn ông, nên bị Vô Nhai Tử làm lỡ cả đời.

Những nữ đệ tử này cũng chưa gặp được mấy người đàn ông, bây giờ nhìn thấy hòa thượng xấu xí cũng hận không thể cắn một miếng.

Đây là kết quả giáo dục ngươi muốn sao.

Đồng Mỗ hiện tại đã thừa nhận Đỗ Lan là chưởng môn Tiêu Dao phái rồi, nàng muốn xem Đỗ Lan rốt cuộc sẽ kiểm soát đám ong bướm này như thế nào.

Ngươi có biết điển cố Tôn Vũ huấn nữ binh không.

Đỗ Lan hỏi.

Đồng Mỗ nghe vậy lập tức xụ mặt xuống, nàng đương nhiên biết: Tôn Tử yết kiến Ngô Vương, Ngô Vương khảo nghiệm Tôn Tử, cho Tôn Tử huấn luyện cung nữ trong cung.

Trong quá trình đó, cung nữ cười đùa mắng mỏ, căn bản không hợp tác, không coi mệnh lệnh của Tôn Tử ra gì, thế là Tôn Tử lôi trưởng cung nữ ra chém, từ đó cung nữ biết Tôn Vũ là nghiêm túc, không dám lơ là nữa.

Ngươi muốn giết gà dọa khỉ sao.

Đừng hòng.

Những nữ tử này đều là người khổ mệnh, Đồng Mỗ coi các nàng như người nhà, sẽ không để Đỗ Lan giết hại.

Không nghiêm trọng đến thế, ta nói là thưởng phạt phân minh.

Sau này học tốt thì có thưởng, học không tốt thì có phạt.

Ta đương nhiên sẽ không giết người, chỉ là khi thưởng phạt mong Đồng Mỗ đừng cản trở.

Thiên Sơn Đồng Mỗ thầm nghĩ thưởng phạt phân minh thì cứ thưởng phạt phân minh đi, nhắc đến điển cố Tôn Tử huấn nữ binh làm gì.

Nàng đã có tuổi rồi, không chịu nổi dọa nạt.

Có chế độ thưởng phạt, quả nhiên tốt hơn nhiều.

Ngược lại, đám hòa thượng này lại không thoải mái, nói là giảng bài, không nói là khai sáng.

Không giảng Kinh Cẩu mà giảng Tam Tự Kinh, đây chẳng phải là dùng súng đại bác bắn muỗi, tài năng bị lãng phí sao.

Những hòa thượng Thiếu Lâm Tự này ngộ Phật pháp, tu La Hán, chứ không phải là thầy giáo.

Hơn nữa, ý Đỗ Lan là hoàn toàn không muốn thả bọn họ đi, là muốn những người này già đi ở Thiên Sơn, dạy mãi sao.

Làm sao bây giờ.

Đây rõ ràng là bắt cóc.

Lúc này, những hòa thượng này như thể đã rơi vào tổ chức đa cấp, không còn cách nào khác.

Thật sự là ức hiếp người quá đáng, bọn họ muốn Hư Trúc trốn thoát, về Thiếu Lâm cứu viện.

Chương 1428

Hư Trúc đương nhiên không dám, vì đám nữ yêu tinh bên ngoài quá lợi hại, khiến hắn tâm thần bất an, không thể ngồi thiền tử tế, đơn giản là đã chui vào trong đầu hắn rồi.

Hắn biết mình trước mặt nữ yêu tinh căn bản không có sức chống đỡ, không thể hoàn thành nhiệm vụ của sư phụ, sư thúc.

Ngay khi bọn họ đang tìm cách trốn thoát, Đỗ Lan chủ động lấy ra vàng: Chỉ cần các ngươi hoàn thành nhiệm vụ của ta, số vàng này sẽ tặng cho Thiếu Lâm Tự, giúp tự làm kim thân cho tượng Phật, các ngươi thấy thế nào.

Ngươi phải cho chúng ta một thời hạn, chúng ta không thể ở mãi đây được.

Các hòa thượng thầm nghĩ bọn họ vì số vàng này có thể dạy một năm thậm chí hai năm, nhưng tuyệt đối không thể dạy mãi được.

Đỗ Lan cười ha ha: Thế này đi, ta ở đây có một bản Thiên Sơn Chiết Mai Thủ , để Hư Trúc tiểu sư phụ luyện tập, khi nào hắn luyện thành, các ngươi khi đó sẽ mang vàng xuống núi.

Cách tính giờ này thật độc đáo, dù sao Đỗ Lan tên này luôn làm người khác bất ngờ, các hòa thượng cũng không đấu lại hắn, chỉ có thể hy vọng Đỗ Lan giữ chữ tín: Hư Trúc, con luyện đi.

Hư Trúc vội vàng lắc đầu: Con không thể tu luyện võ công của môn phái khác.

Các lão hòa thượng nhìn vẻ ngây ngô của Hư Trúc, thầm nghĩ Đỗ Lan nhất định biết Hư Trúc tư chất kém và ngu độn nên mới chọn hắn, thật xảo quyệt: Bảo con luyện thì con cứ luyện, nếu không sẽ trục xuất con khỏi Thiếu Lâm.

Dưới sự uy hiếp, Hư Trúc chỉ có thể vâng lệnh luyện công.

Thiên Sơn Đồng Mỗ thấy Đỗ Lan lại có nhiều vàng như vậy, hơn nữa lại dễ dàng tặng người ta, thầm nghĩ ngươi rốt cuộc là phương trượng Thiếu Lâm hay chưởng môn Tiêu Dao.

Nhiều vàng như vậy sao không giữ lại.

Hà tất phải làm lợi cho đám lừa ngốc đó.

Thụ nhân dĩ ngư bất như thụ nhân dĩ ngư cho cá không bằng cho cần câu, số vàng này giữ lại cũng chỉ giúp Thiên Sơn vô ưu vài năm, vậy sau này thì sao.

Đồng Mỗ à, ngươi phải có tầm nhìn, chúng ta phải kiên trì phát triển bền vững, dùng số tiền này mời thầy giáo dạy đệ tử biết chữ, đây mới là kế sách lâu dài.

Chẳng lẽ ngươi không biết mười năm trồng cây, trăm năm trồng người sao.

Ngươi tuổi trẻ như vậy, đạo lý thì nói một tràng, coi như lão bà tử ta không nói lại ngươi.

Đồng Mỗ thật sự bị Đỗ Lan đánh bại rồi, chuyện gì qua miệng Đỗ Lan cũng đều là hắn có lý.

Chỉ đáng tiếc đây vẫn là thế giới nam quyền, cho dù Đỗ Lan thật sự dạy tất cả nữ đệ tử thành tài nữ, thì có thể thay đổi được gì chứ.

Nữ đệ tử Thiên Sơn vẫn không tìm được cách mưu sinh.

Đương nhiên chuyện này Đỗ Lan cũng đã suy nghĩ qua, phụ nữ trong thời đại này không có địa vị, đó hoàn toàn là vì các nàng thực lực không mạnh mẽ.

Chỉ cần nữ tử tạo thành lực lượng quân sự cường đại, vậy thì một thế lực chỉ có nữ tử tự nhiên có thể xưng bá thiên hạ ở Thiên Sơn.

Nhưng điều này không thể giống Amazon, Nữ Nhi Quốc mang màu sắc Thăng Long chủ nghĩa tự nhiên là thế lực phụ nữ mang nét đặc trưng của Thăng Long.

Nữ chiến binh Amazon ở phương Tây cần đàn ông mới có thể sinh con, sinh con trai thì vứt bỏ, con gái thì nuôi dưỡng huấn luyện tiếp tục trở thành một thành viên nữ chiến binh Amazon.

Chủ nghĩa đặc sắc Thăng Long, chính là không cần đàn ông nữa.

Trong Tây Du Ký , Nữ Nhi Quốc có Tử Mẫu Hà, uống vào là có thể sinh con gái, như vậy thì đạo đức hơn nhiều.

Loại Tử Mẫu Hà này, Đỗ Lan có thể tạo ra ngay lập tức.

Đến lúc đó Thiên Sơn sẽ trở thành một thế lực cường đại chỉ có phụ nữ, chống đỡ cho nữ tử trong thiên hạ.

Về chuyện này, hiện tại Đỗ Lan chỉ bàn bạc với lão bà Địch Ny Toa.

Địch Ny Toa hoàn toàn không có ý kiến, nàng thậm chí còn muốn làm tướng quân nữ nhi quốc nữa.

Nhưng Địch Ny Toa cũng nói nếu thật sự biến thành nữ nhi quốc, Đỗ Lan cũng phải đi, nếu không sẽ không chính quy.

Sau khi quyết định các vấn đề liên quan, Đỗ Lan ban bố mệnh lệnh đầu tiên, chính là thi cử tuyển chọn quan viên.

Đồng Mỗ phát hiện Đỗ Lan muốn tạo phản, rất thú vị.

Nàng sống chín mươi sáu tuổi mà đây là lần đầu tiên tham gia tạo phản, hơn nữa lại là phụ nữ tạo phản, là lần đầu tiên khai thiên lập địa.

Theo quan chế Đại Minh, Đỗ Lan chuẩn bị chỉ định cho nữ nhi quốc một bộ chế độ nội các, đương nhiên hiện tại vẫn chưa có hoàng đế, chỉ có chưởng môn.

Đợi đến khi tất cả những điều này hoàn thành, Hư Trúc cũng gần như luyện thành Thiên Sơn Chiết Mai Thủ.

So với thiên tài Đoạn Dự, Hư Trúc đơn giản là đồ đần, nhưng hắn thắng ở sự cần cù.

Vậy thì những chuyện còn lại giao cho lão bà rồi, từ sản xuất tiêu thụ mỹ phẩm, trồng trọt Thiên Sơn Tuyết Liên, xây dựng lực lượng quân sự nữ tử, và thành lập ban lãnh đạo Thiên Sơn đều cần Địch Ny Toa phụ trách.

Còn Đỗ Lan thì cùng các hòa thượng xuống núi.

Các lão hòa thượng nằm mơ cũng không ngờ Đỗ Lan lại giữ chữ tín như vậy, vô cùng bất ngờ.

Nhưng đến khi bọn họ nhận được vàng, ai nấy đều tan hết u sầu, cười tươi hớn hở.

Hư Trúc cũng phát hiện Đỗ Lan không phải không có ưu điểm, ít nhất hắn rất thành thật.

Thiếu Thất Sơn, vẫn là một phong cảnh đẹp, Thiếu Lâm Tự, nửa giang sơn võ lâm, tọa lạc tại đây.

Lúc này vẫn chưa có Nga Mi Võ Đang, Thiếu Lâm Tự coi như là cầu nối duy nhất của võ lâm Thăng Long, là môn phái cao cấp nhất trong võ lâm, cũng là trường học giáo dục võ thuật chính quy nhất.

Ngay cả bang chủ Cái Bang trước đây là Tiêu Phong cũng là học viên tiến tu chính quy của Thiếu Lâm Tự.

Thiên hạ võ công xuất Thiếu Lâm, không phải do hòa thượng khoác lác mà ra, mà là vì Thiếu Lâm Tự đã bồi dưỡng một lượng lớn nhân tài võ học cho Đại Tống.

Vì vậy, phương trượng Thiếu Lâm tương đương với minh chủ võ lâm chính phái, hoàn toàn có thể hiệu lệnh quần hùng.

Khi Đỗ Lan lên núi, phương trượng Huyền Từ đã biết câu chuyện trên Lôi Cổ Sơn.

Hiện tại thấy các sư huynh đệ của mình đều trở về, Đỗ Lan thậm chí còn quyên góp một khoản vàng, tự nhiên là coi Đỗ Lan như thượng khách.

Đỗ Lan rời khỏi nữ nhi quốc liền vào chùa đầu trọc, thật sự cảm thấy cuộc đời thăng trầm: Trà ngon.

Đỗ Lan đã chuẩn bị ở lại Thiếu Lâm Tự thêm một thời gian.

Chắc hẳn một thời gian nữa Cái Bang sẽ đưa A Tử đến, vì Cái Bang muốn tranh giành danh hiệu thiên hạ đệ nhất với Thiếu Lâm.

A Tử là em gái của A Châu, là cháu của Tiêu Phong, đệ tử của Đinh Xuân Thu, bản tính ngang ngược, nhưng vì yêu sư huynh mà trở nên đáng thương.

Nói về A Tử, phải bắt đầu từ việc Tiêu Phong từ chức một thời gian trước.

Chuyện là Tiêu Phong vốn là bang chủ Cái Bang, là một đại hiệp trong võ lâm, ai cũng rất kính trọng hắn.

Sau này lại bị người Cái Bang vạch trần Tiêu Phong thực ra không phải người Tống mà là người Khiết Đan nước Liêu phương Bắc.

Ba mươi năm trước, cha mẹ Tiêu Phong là những người Khiết Đan lẻn vào bị các võ lâm hào hiệp phục kích ở Nhạn Môn Quan.

Vì hoàn cảnh xã hội hiện tại, nước Liêu và Đại Tống không hòa hợp, chắc chắn không ai muốn Cái Bang rơi vào tay người Khiết Đan.

Thế là Tiêu Phong từ chức, nhưng sự nghiệp thì ý chí, tình yêu lại đắc ý.

A Châu không hề bận tâm thân phận của Tiêu Phong, và cùng Tiêu Phong ở bên nhau.

Chỉ là lúc đó Tiêu Phong một lòng muốn tìm kẻ thù đã phục kích cha mẹ hắn ba mươi năm trước, hắn biết ba mươi năm trước là đại ca cầm đầu đã dẫn người sát hại cha mẹ hắn.

Cho dù Tiêu Phong một lòng báo thù, A Châu cũng một lòng một dạ bầu bạn.

Trong quá trình này, A Châu cũng hiểu rõ thân thế của mình, thực ra nàng là con gái của Đoạn Chính Thuần, Trấn Nam Vương Đại Lý, còn cô nương A Tử ngang ngược quái gở kia lại là em gái của nàng.

Ban đầu, mẹ của các nàng là Nguyễn Tinh Trúc mang thai trước khi cưới, vì gia tộc gia giáo nghiêm khắc, Nguyễn Tinh Trúc đành phải lần lượt gửi gắm hai cô con gái, A Tử cuối cùng lưu lạc đến Tinh Túc phái, còn A Châu vào nhà Mộ Dung Phục làm thị nữ.

A Châu còn cho rằng cha ruột Đoạn Chính Thuần chính là kẻ thù của Tiêu Phong, để tránh người yêu và cha ruột tương tàn.

Nàng đã dùng thủ đoạn dịch dung lừa Tiêu Phong, cuối cùng chết trong vòng tay Tiêu Phong.

Trước khi chết, nàng hy vọng người yêu chăm sóc tốt cho em gái mình.

Thế là Tiêu Phong vẫn luôn chăm sóc A Tử.

Sau này A Tử không thể tự kiềm chế mà yêu sư huynh.

Lúc đó Tiêu Phong cũng không tìm được đại ca cầm đầu, từ bỏ báo thù, thế là hai người cùng ra biên ải chăn dê.

Chỉ là A Tử phát hiện Tiêu Phong sẽ không yêu nàng, nên một mình quay về Thăng Long, không cẩn thận liền bị Cái Bang bắt giữ.

Chương 1429

Đó là một quá trình như vậy, nhưng Đỗ Lan vừa uống trà của phương trượng, vừa nghĩ về chuyện của Đoạn Chính Thuần.

Người đàn ông này quả thực là tra nam, lăng nhăng đủ kiểu mà không chịu trách nhiệm.

Đương nhiên mẹ của A Châu và A Tử cũng chẳng phải người tốt lành gì, A Châu và A Tử chênh lệch tuổi tác hơn hai năm, điều đó cho thấy Nguyễn Tinh Trúc đã từng chịu thiệt thòi, gửi đi một đứa con, sau đó vẫn không rút kinh nghiệm lần thứ hai mang thai lại gửi đi đứa con.

Cặp cha mẹ này đơn giản là tra tận cùng.

Một người tình khác của Đoạn Chính Thuần là Tần Hồng Miên cũng tương tự, tuy không vứt bỏ con gái, nhưng lại không thừa nhận mình là mẹ mà làm sư phụ, nuôi con gái thành công cụ ám sát tình địch của mình.

So với đó, Cam Bảo Bảo và Lý Thanh La đơn giản là có lòng Bồ Tát, ít nhất là đã nuôi Chung Linh và Vương Ngữ Yên lớn, tuy là đã gả cho người đàn ông trung thực, nhưng đối với con gái ít nhất không bạc đãi.

Chỉ có thể nói, đám đàn ông si tình, phụ nữ oán hận cái gọi là đa tình si tình này, đối tượng trung thành của họ là sự thỏa mãn dục vọng bản thân, còn việc gây tổn hại cho người ngoài, thậm chí là tổn hại cho con cái, thì họ chưa bao giờ quan tâm.

Phương trượng Huyền Từ đánh giá Đỗ Lan, nghe người ta nói Đỗ Lan cực kỳ lợi hại, một mình đã khiến Vạn Tiên Đại Hội gà bay chó sủa, hơn nữa dường như biết không ít bí ẩn giang hồ, thậm chí còn hiểu rõ một số chuyện của chính ông ta trước đây.

Hôm nay gặp mặt lại thấy Đỗ Lan nho nhã, lịch sự.

Đỗ Lan uống trà xong, nói với phương trượng: Ta nghe huyền ca lời ca huyền diệu mà biết nhã ý, hôm nay ta nếm vị trà cũng biết phương trượng là một bậc trưởng giả nhân hậu.

Đỗ thí chủ, ngươi quá lời rồi.

Không phải, ta cho rằng phương trượng là một bậc trưởng giả như vậy nhất định có thể trở thành một người chồng tốt, người cha tốt.

Đỗ Lan u u nói.

Lời này không đúng trọng tâm rồi, Huyền Từ chột dạ, bởi vì khi ông bốn mươi mấy tuổi, vì cứu mạng cha của một người, đã có một thiếu nữ trẻ đẹp lấy thân báo đáp.

Đây là sai lầm lớn thứ hai trong đời ông, đến nay ông vẫn chưa thể buông bỏ.

Huyền Từ chỉ nhìn Đỗ Lan, không kinh hãi, cũng không tức giận, chỉ có nghi hoặc.

Huyền Từ dù sao cũng tu luyện Phật pháp, hơn nữa cũng đã có tuổi, có thể quản lý tốt cảm xúc của mình.

Vẻ mặt này của ngươi dường như không ý thức được sai lầm của mình.

Đỗ Lan nói: Ba mươi năm trước coi như ngươi vì lê dân bách tính Đại Tống mà ngộ sát vô tội, vậy thì hai mươi năm trước ngươi không kìm lòng được với phụ nữ nhà họ Cao thì không thể giải thích được.

Huống chi mười mấy năm nay Diệp Nhị Nương khắp nơi trộm trẻ con, giết trẻ con, cho dù ngươi ở Thiếu Lâm chắc cũng không thể không nghe nói, tại sao không ngăn cản đối phương.

Nói rồi Đỗ Lan lắc đầu, dường như rất bất mãn với biểu hiện của phương trượng: Trong xã hội hệ Phật, ngươi như vậy là không thể làm nên trò trống gì.

Chẳng lẽ không biết Phật Tổ chỉ mong các ngươi những người làm công tích lũy công đức để độ người sao.

Ngươi không độ người, Phật Chủ sẽ không có công đức, tự nhiên cũng không độ ngươi, đến lúc đó ngươi chết rồi không thể đi Tây Phương Cực Lạc thế giới đâu.

Lời của Đỗ Lan gần như đã nói ra tất cả những chuyện xấu mà Huyền Từ đã làm trong đời.

Lúc này Huyền Từ ngây như khúc gỗ, không ngờ Đỗ Lan lại biết tường tận đến vậy, khiến người ta không thể phản bác.

Ông chính là đại ca cầm đầu kẻ thù của Tiêu Phong.

Ba mươi năm trước và hai mươi năm trước, Huyền Từ cũng liên tiếp phạm sai lầm, trực tiếp giết người thì ít, nhưng gián tiếp giết người thì vô số.

Đương nhiên Đỗ Lan nói về xã hội hệ Phật, chính là đại bất kính với Phật Tổ.

Nhưng hiện tại Huyền Từ lại có tư cách gì tự xưng là người Phật môn, lại có tư cách gì phản bác Đỗ Lan chứ.

Huyền Từ nảy sinh ý nghĩ giết người diệt khẩu, nhưng lại từ bỏ.

Ông lại nghĩ đến việc tự sát, để bảo vệ thể diện của Thiếu Lâm Tự, nhưng lại nghĩ đến việc gần đây Cái Bang muốn đánh bại Thiếu Lâm Tự, thay thế vị trí, muốn trở thành nửa giang sơn mới, Huyền Từ lại sợ không có mình trấn giữ Thiếu Lâm Tự, cổ tự trăm năm sẽ xảy ra chuyện, nhất thời tâm thần kích động, nội lực dâng trào, phun ra một ngụm máu.

Quá chột dạ, Đỗ Lan nhìn phản ứng của Huyền Từ, thầm nghĩ vị phương trượng này tu luyện chưa đến nơi đến chốn.

Nếu là hắn, chắc chắn sẽ chấp nhận toàn bộ, sau đó tìm cớ thoái thác.

Nói cho cùng vẫn là mặt không đủ dày.

Hà tất chứ, chỉ vài lời thật lòng đã khiến ngươi thổ huyết, nếu Diệp Nhị Nương giết con nít ngay trước mặt ngươi, chẳng lẽ ngươi còn tự mình chết đi sao.

Loại người như ngươi ấy, chính là làm chuyện xấu nhưng lại không muốn vứt bỏ lương tâm, làm chuyện tốt thì lại dễ bị người khác ảnh hưởng.

Nói cho cùng ngươi tu không thành Phật, không có cái ngộ tính đó, chỉ là một người dung tục trong chúng sinh thôi.

Phốc.

Lại một ngụm máu nữa phun ra, vì lời của Đỗ Lan nghe thật độc ác đối với người tu Phật.

Nhưng Đỗ Lan nói là sự thật, Huyền Từ cái người dung tục này trong tu dưỡng võ công không tồi nên mới trở thành phương trượng, vậy thì trong cả võ lâm có bao nhiêu người dung tục như vậy chứ.

Bọn họ gió chiều nào che chiều ấy, tuy tâm tồn đại nghĩa nguyện ý xả thân nhưng lại dễ bị người ta lừa gạt lợi dụng.

Cứ như bọn họ sẽ vì thân phận của Tiêu Phong mà truy sát Tiêu Phong, cũng sẽ vì hành vi hiệp nghĩa của Tiêu Phong mà cảm động liều mình cứu viện.

Võ lâm chân chính cũng giống như xã hội vậy, tràn đầy những người dung tục, từ họ mà sinh ra những kẻ đại gian và đại hiệp trong giang hồ, từ họ mà sinh ra sự ti tiện và khí tiết của dân tộc.

Phương trượng bị Đỗ Lan vạch trần tâm tư, thổ huyết đại khẩu, nhất thời mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy.

Đỗ Lan cứ thế nhìn, hiển nhiên phương trượng còn chưa chết, dù thổ huyết cũng chỉ là công lực đại tổn mà thôi.

Huyền Từ áp chế thương thế, nhắm mắt lại như đang sám hối.

Thí chủ, ngươi đã biết rõ, vậy bần tăng cũng không định biện bạch nữa, muốn giết muốn chém tùy ý.

A di đà Phật.

Ta đâu phải Diêm La đòi mạng, ngươi chết rồi, đến lúc đó không phải là chết không đối chứng sao.

Ta sẽ không giết ngươi, thực ra ta cảm thấy Thiếu Lâm Tự các ngươi thật đáng thương.

Phương trượng lại không hiểu, Thiếu Lâm Tự đáng thương ở chỗ nào.

Thí chủ ngươi nếu nói ta không đủ tư cách làm phương trượng Thiếu Lâm, ta tự nhiên thừa nhận, không biết thí chủ vì sao lại nói Thiếu Lâm đáng thương.

Điều này không phải rất rõ ràng sao.

Ta chỉ nghe nói Bắc Kiều Phong Nam Mộ Dung, chứ chưa từng nghe nói Thiếu Lâm Tự có nhân vật kiệt xuất nào có thể dẫn dắt phong khí giang hồ, khiến vô số người ngưỡng mộ.

Chúng ta các tăng nhân Thiếu Lâm đều là người xuất gia, tự nhiên không cần những hư danh này.

Phương trượng hiện tại vẫn còn giả vờ ta đây: Hơn nữa Bắc Kiều Phong cũng là xuất thân tu hành từ Thiếu Lâm Tự chúng ta, làm sao có thể nói Thiếu Lâm Tự không có nhân vật.

Đỗ Lan cười ha ha: Kiều Phong đó là đái phát tu hành, không tính là hòa thượng.

Ta nói là nhân vật hòa thượng.

Ngươi nói Thiếu Lâm các ngươi lợi hại như vậy, ra ngoài cũng không ai dám khiêu khích.

Cho dù có khiêu khích, đối phương nếu thực lực không mạnh thì quay đầu lại bị Thiếu Lâm các ngươi diệt.

Hơn nữa võ công Thiếu Lâm Tự, đó là nội ngoại kiêm bị, quyền pháp, chưởng pháp, kiếm pháp, đao pháp, chỉ pháp, trảo công, thoái pháp thậm chí là trận pháp, vô sở bất bao.

Chính vì quá lợi hại, Thiếu Lâm Tự các ngươi mới không thể hiện được sự lợi hại của thần công võ lâm, nên các hòa thượng các ngươi chỉ có thể làm vai phụ.

Nghe ý Đỗ Lan, hình như Thiếu Lâm Tự quá lợi hại cũng là tội lỗi vậy.

Huyền Từ không biết nói gì: Thí chủ, ngươi nếu thật sự muốn trừng phạt bần tăng, bần tăng tuyệt không oán hận, nhưng xin hãy bỏ qua cho Thiếu Lâm Tự.

Ngươi biết ta muốn làm gì sao.

Thí chủ, ngươi chẳng lẽ muốn Thiếu Lâm trải qua những ân oán trên giang hồ, đoạn tuyệt căn cơ của Thiếu Lâm chúng ta, để các hòa thượng chúng ta cũng như những người võ lâm khác tứ xứ tìm kiếm võ công lợi hại, đi lại con đường phục hưng.

Huyền Từ vẫn còn chút trí tuệ, nghe những lời đó của Đỗ Lan, cũng đại khái đoán được Đỗ Lan muốn ra tay với Thiếu Lâm Tự.

Thiếu Lâm Tự quá mạnh, nên cần phải suy yếu.

Chỉ có để Thiếu Lâm Tự diệt môn, mới có thể hiển hiện giá trị của Thiếu Lâm.

Phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân, ngươi thấy kế hoạch này của ta thế nào.

Đáng sợ, tà ác, không phải lời người.

Huyền Từ chỉ cảm thấy Đỗ Lan thật sự không phải thứ tốt lành gì, Làm như vậy, đối với thí chủ lại có lợi ích gì.

Ta muốn xem Thiếu Lâm các ngươi rốt cuộc có thể lại xuất hiện một nhân vật như Đạt Ma hay không.

Vả lại ngươi cũng đừng căng thẳng như vậy, các ngươi đâu phải chưa từng trải qua chuyện diệt Phật, tiền bối của các ngươi đã có thể quật khởi trở lại, ngươi nên có chút tự tin vào hậu bối của mình.

A di đà Phật.

Phương trượng đã kinh hãi toát mồ hôi lạnh: Thí chủ, chỉ cần ngươi không ra tay với Thiếu Lâm, bần tăng nguyện ý công bố tội ác của mình.

Sai lầm của bần tăng, dù vạn tử cũng không đủ bù đắp, nhưng Thiếu Lâm Tự là vô tội.

Điều này khó nói, thượng lương bất chính hạ lương oai trên không ngay thẳng thì dưới cũng nghiêng ngả, phương trượng như ngươi vấn đề đã nhiều như vậy, ai có thể đảm bảo các hòa thượng khác không có vấn đề.

Đỗ Lan thấy mình đã dọa phương trượng thành kẻ yếu đuối, thầm nghĩ cũng gần đủ rồi: Bây giờ ngươi lập tức hạ lệnh cho đệ tử Thiếu Lâm mỗi người đều sám hối viết ra tội ác giao cho ta.

Nếu ta hài lòng, sẽ bỏ qua cho Thiếu Lâm các ngươi, nếu không hài lòng, ha ha, ta sẽ huyết tẩy Thiếu Lâm, để các ngươi biết mùi vị diệt Phật là gì.

Huyền Từ không dám chậm trễ, lập tức lệnh cho tất cả tăng nhân trong chùa tự kiểm điểm, viết ra những chuyện xấu đã làm, tuyệt đối không được nói dối.

Đợt nội dung đầu tiên hỗn độn, trừ phương trượng ra, các hòa thượng khác không mấy người thật sự phản tỉnh, viết toàn những chuyện vặt vãnh.

Viết lại.

Đỗ Lan không muốn biết ai ngủ gật trong khóa buổi sáng, ai lãng phí lương thực, hắn muốn biết Thiếu Lâm Tự này có bao nhiêu hòa thượng làm điều gian ác.

Lần thứ hai, chuyện có vẻ nhiều hơn một chút, ví dụ như trộm cái gì đó, hoặc là giấu rượu thịt.

Nhưng vẫn chưa xong.

Viết lại.

Các hòa thượng bị phương trượng giày vò thảm hại, bọn họ đều muốn biết phương trượng rốt cuộc bị làm sao.

Phương trượng đây là vì an nguy của cả Thiếu Lâm Tự, có khổ không thể nói, không thể không làm, cưỡng chế mọi người đi viết, không viết thì phạt.

Các hòa thượng ngớ người ra, thầm nghĩ còn có chuyện cưỡng ép bọn họ nhận lỗi, chẳng lẽ bọn họ không có lỗi cũng phải bịa ra lỗi

sao.

Vả lại bọn họ đều đã nhận lỗi rồi, chẳng lẽ bọn họ phải giết người phóng hỏa mới coi là lỗi sao.

Chương 1430

Có nên bịa ra chuyện giết người phóng hỏa không.

Một số hòa thượng không chịu nổi nữa, bọn họ chuẩn bị bịa đặt sự thật để qua cửa.

Tự mình bịa đặt tội chứng của chính mình, đúng là mặt trời mọc từ đằng Tây.

Viết đi, những hòa thượng tự cho là thông minh đã biến mình thành kẻ xấu mười phần ác độc.

Những thứ này đều đến tay Đỗ Lan, hiển nhiên rất nhiều hòa thượng ngay cả nói dối cũng không giỏi, đây là lừa ai chứ.

Viết lại.

Đỗ Lan thầm nghĩ không một ai thật lòng hối cải, những hòa thượng này còn muốn tu thành Phật.

Làm gì có chuyện mơ mộng giữa ban ngày.

Các hòa thượng không làm nữa, bọn họ muốn hỏi phương trượng là hà cớ gì, lỗi nhỏ không tính, lỗi lớn cũng không tính.

Vậy rốt cuộc bọn họ phải phạm lỗi gì mới đạt tiêu chuẩn.

Phương trượng tức giận, nếu không phải vì Thiếu Lâm Tự, ông thật sự không muốn nói chuyện với đám ngu ngốc này, quá đần: Chỉ cần các ngươi trung thực viết ra tội ác của mình là được, đừng tránh nặng tìm nhẹ, cũng đừng quá khoa trương, ta chỉ cần sự thật.

Hiểu sự thật không.

Các ngươi nếu còn hồ đồ như vậy, Thiếu Lâm sẽ không giữ được đâu.

Lúc này, tượng Như Lai trang nghiêm sau lưng phương trượng dường như cũng mở mắt, đánh giá đám hòa thượng đang hoảng loạn phía dưới, ánh mắt có thêm vài phần uy nghiêm và giận dữ.

Các hòa thượng lúc này mới biết sợ, lập tức nói ra những chuyện như lén lút giết chó ăn thịt, uống rượu đánh nhau.

Cho dù đã xuất gia làm hòa thượng, con người cũng không thể thăng hoa, những tội nhỏ lỗi lớn vẫn không ngừng xảy ra, đặc biệt là tuổi càng lớn lỗi càng nhiều.

Ngược lại những hòa thượng nhỏ tuổi như Hư Trúc vẫn chưa có cơ hội phạm lỗi, vài lần nhận lỗi của Hư Trúc đều chỉ là những chuyện nhỏ như học võ công ngoại môn, học tập mất tập trung.

Còn các lão hòa thượng thì tham sân si cơ bản đều đã phạm qua.

Tốt lắm, tốt lắm, Thiếu Lâm Tự hay thật.

Đỗ Lan đọc những nội dung này, phảng phất như trở thành phán quan: Đây là tu Phật sao.

Bây giờ ta lệnh cho các ngươi lấy hết tiền tài xây dựng Vạn Phật Bảo Tháp, không được thuê công nhân, chính các tăng nhân các ngươi tự mình xây.

Tất cả cởi trần đến công trường cho ta, nếu dám làm trái, giết.

Chữ giết vừa dứt lời, các tượng Bồ Tát, La Hán, Minh Vương Phật bên ngoài đều quay đầu, nhìn chằm chằm vào đám tăng nhân kinh hoàng thất thố kia, vạn Phật nổi giận, tăng nhân kinh sợ.

Phật sống dậy, những người sợ hãi nhất chính là các hòa thượng này, vì bọn họ là đám người dương phụng âm vi nhất.

Tất cả hòa thượng đều trở thành công nhân xây dựng, chọn một mảnh đất trên Thiếu Thất Sơn và bắt đầu động thổ.

Đỗ Lan đã nghĩ ra ý tưởng này khi ở Trân Lung Kỳ Cục, muốn thiết lập một cửa ải siêu mạnh trên võ lâm, để tất cả các nhân sĩ võ lâm trong thiên hạ đều đến xông pha.

Đương nhiên, dù có qua ải cũng không có phần thưởng.

Nghĩ đến biểu cảm tuyệt vọng của ai đó khi vất vả qua ải cuối cùng phát hiện không có bất kỳ phần thưởng nào, Đỗ Lan cảm thấy rất vui.

Lần này đến chùa hòa thượng, đã sớm nghĩ đến việc bắt các hòa thượng này làm lao động khổ sai, bắt bọn họ viết thư nhận tội cũng chỉ là lấy cớ mà thôi.

Và lúc này Cái Bang cũng đã ở dưới Thiếu Thất Sơn, kéo theo một lượng lớn nhân sĩ giang hồ.

Bọn họ muốn tổ chức đại hội võ lâm ở Thiếu Lâm, để sắp xếp lại cục diện võ lâm.

Lần này Cái Bang đã chuẩn bị kỹ càng, tân bang chủ Trang Tụ Hiền là một cao thủ vô song, đã giết mười một cao thủ Cái Bang mới lên vị, Cái Bang do hắn dẫn dắt khí thế hùng hổ.

Cái Bang, một môn phái giang hồ do ăn mày tạo thành, dưới thời Tiêu Phong làm bang chủ bắt đầu được chính quy hóa và quy mô hóa.

Tiêu Phong còn thiết lập khái niệm Tịnh Y, giúp Cái Bang thoát khỏi hình ảnh nhếch nhác trong suy nghĩ truyền thống của người bình thường, thành công nhận được sự tôn kính của đông đảo nhân sĩ giang hồ.

Có thể nói Tiêu Phong đã cải cách sâu sắc mang lại cho Cái Bang một cơ hội tranh giành vị trí cầu nối võ lâm.

Nếu Cái Bang không có Tịnh Y, thì nhân sĩ giang hồ thà chết cũng không thừa nhận địa vị của Cái Bang, cho dù Cái Bang có lợi hại đến mấy cũng vậy, vì con người vẫn phải chú ý đến phong thái, nhân sĩ giang hồ cũng có thẩm mỹ.

Đáng tiếc chính là một bang chủ như Tiêu Phong, người có thể đưa Cái Bang lên một tầm cao mới, lại bị chính người Cái Bang đuổi đi, chỉ vì Tiêu Phong là hậu duệ Khiết Đan.

Hiện tại bang chủ Cái Bang tên là Trang Tụ Hiền, là một tuyệt thế cao thủ được phó bang chủ Toàn Quan Thanh phò trợ lên.

Sức chiến đấu của Trang Tụ Hiền cũng đạt đến trình độ đỉnh cao trong võ lâm, chỉ là hắn đội mặt nạ sắt, dường như cũng không phải người tốt lành gì.

Và những nhân sĩ giang hồ thích xem náo nhiệt thì càng không ngại chuyện lớn, lũ lượt đi theo Cái Bang đến Thiếu Lâm Tự.

Trong số đó có Tứ Đại Ác Nhân, hiển nhiên Ác Quán Mãn Doanh Đoàn Diên Khánh vận khí và thực lực đều có, không chết trên Lôi Cổ Sơn.

Còn có Thổ Phiên Quốc Sư, Tinh Túc phái Đinh Xuân Thu.

Đương nhiên cũng không thể thiếu Mộ Dung Phục một lòng phục quốc, và Đoạn Dự ham mê sắc đẹp.

Đoàn người đến Thiếu Lâm nhưng lại phát hiện, Thiếu Lâm lại chỉ có mấy tiểu sa di đang quét dọn, không một hòa thượng có thân phận địa vị nào xuất hiện, hơn nữa mấy tiểu sa di này ai nấy mặt mày buồn khổ, dường như Thiếu Lâm đang gặp nạn.

Đây là Thiếu Lâm sao.

Có người nghi hoặc, một cảnh tượng lớn như vậy mà Thiếu Lâm Tự ngay cả một cao tăng cũng không ra mặt, là quá bình tĩnh hay là làm rùa rụt cổ.

Sư phụ các ngươi đâu.

Mộ Dung Phục mở quạt, dáng vẻ tiêu sái phong lưu.

Hư Trúc thấy Mộ Dung Phục căn bản không nhận ra mình, cũng không tức giận: Mộ Dung công tử, Thiếu Lâm Tự chúng ta hiện tại không tiếp khách, phương trượng và các sư phụ đều bị Đỗ Lan thí chủ cưỡng bức đi hậu sơn xây dựng Vạn Phật Tháp.

Đỗ Lan thí chủ còn dặn ta chuyển lời với các vị, muốn đến tham quan thì đợi Vạn Phật Tháp xây xong hẵng đến.

Đây chẳng phải là tiểu hòa thượng ở Lôi Cổ Sơn ngày trước sao.

Đoạn Dự lại nhận ra Hư Trúc: Có lễ có lễ.

Các ngươi chẳng phải bị Đỗ Lan bắt đi Thiên Sơn rồi sao, sao Đỗ Lan lại đến Thiếu Lâm.

Đoạn Dự rất kỳ lạ.

Không thể nói, không thể nói.

Nghĩ đến ánh mắt phẫn nộ của tượng Phật trong chùa ngày đó, Hư Trúc bây giờ vẫn gặp ác mộng, hắn biết Thiếu Lâm phải gặp kiếp nạn này: Các vị thí chủ, các vị cứ về đi.

Hôm nay các hào kiệt võ lâm đã đến, Thiếu Lâm Tự lại để mấy tiểu sa di tiếp đãi chúng ta, điều này quá coi thường chúng ta rồi.

Toàn Quan Thanh lớn tiếng quát tháo, Xem ra Thiếu Lâm Tự là không chiến tự bại, sau này Cái Bang chúng ta sẽ là bang phái lớn nhất thiên hạ, là thủ lĩnh giang hồ.

Đám ăn mày phía sau hắn nhao nhao hoan hô.

Các hào kiệt võ lâm nhìn thấy một đám ăn mày lại muốn trở thành minh chủ võ lâm, trong lòng cũng cảm thấy không phải tư vị gì.

Minh chủ võ lâm.

Danh hiệu lớn thật, ta Đỗ Lan muốn xem ai dám tự xưng minh chủ võ lâm trước mặt ta.

Đỗ Lan ngẩng đầu sải bước từ cổng lớn Thiếu Lâm Tự đi ra.

Những người từng gặp Đỗ Lan trên Lôi Cổ Sơn ai nấy đều hít một hơi khí lạnh, không ngờ Đỗ Lan thật sự ở Thiếu Lâm Tự, chẳng lẽ tiểu sa di kia không nói dối, Đỗ Lan đã chinh phục Thiếu Lâm Tự.

Toàn Quan Thanh cau mày nhìn lại, chỉ thấy Đỗ Lan khí vũ hiên ngang, nhìn qua đã biết là phi phàm nhân.

Hắn cũng nghe nói về truyền thuyết thần kỳ của Đỗ Lan trên Lôi Cổ Sơn, nhưng nghe thì hư, bây giờ gặp mặt tuy kinh ngạc nhưng cũng không sợ hãi: Ta thấy Thiếu Lâm Tự là vì e ngại Cái Bang chúng ta, nên mới tìm ngươi làm cớ để thoái thác thiên hạ quần anh, các hòa thượng các ngươi cũng quá ti tiện rồi.

Ha, thoái thác.

Ngươi cái tên ăn mày này nói chuyện cũng độc đáo đấy chứ, chỗ ta đây vừa đúng lúc thiếu người.

Nghe nói Cái Bang các ngươi đông người, đã đến rồi thì đừng đi nữa, ở lại làm khổ lực mười năm, bao ăn bao ở, làm việc không phải có tôn nghiêm hơn xin ăn sao.

Đại đảm cuồng đồ, ngươi tính là cái thứ gì.

Mọi người đều rất nghi hoặc Đỗ Lan rốt cuộc là cái gì, lại ở đây cướp hết phong độ của Thiếu Lâm và Cái Bang.

Ngay khi mọi người còn đang nghi hoặc, trong Cái Bang đột nhiên xuất hiện hỗn loạn.

Hóa ra Đinh Xuân Thu nhìn thấy đồ đệ phản bội A Tử của mình, ra tay bắt nàng.

Lần gặp mặt trước đó của thầy trò bọn họ, Đinh Xuân Thu đã độc mù mắt A Tử.

Đinh Xuân Thu tuy trúng Sinh Tử Phù, nhưng y vốn đã luyện độc công, trong cơ thể toàn là kịch độc, thêm một loại nội lực nữa cũng như bọ chét thêm nhiều không ngứa, nên y dùng độc áp chế nội lực Sinh Tử Phù, cũng có hiệu quả.

A Tử.

A Tử bị bắt, người lo lắng nhất lại chính là tân bang chủ Cái Bang Trang Tụ Hiền, chỉ thấy hắn nhào đến trước mặt Đinh Xuân Thu đối chưởng với y.

Nhưng Trang Tụ Hiền này hiển nhiên không biết Giáng Long Thập Bát Chưởng, hơn nữa trong lúc nóng vội nội lực cũng chỉ xuất ra bảy tám phần, thế mà lại bị Đinh Xuân Thu một chưởng đánh bật trở lại.

Đừng làm hại A Tử cô nương.

Trang Tụ Hiền hoàn toàn không nghĩ đến bản thân, một lòng hướng về A Tử.

Ngươi quỳ xuống đi, ngươi quỳ xuống, ta sẽ không làm hại nàng.

Bịch, Trang Tụ Hiền lập tức quỳ xuống.

Chương 1431

Điều này không chỉ khiến các hào kiệt thiên hạ ngơ ngác, ngay cả Đinh Xuân Thu cũng ngớ người ra, y chỉ tùy tiện nói vậy thôi.

Nghĩ đến tên Thiết Diện Nhân này cũng là bang chủ Cái Bang, sao lại không biết xấu hổ như vậy.

Đám người Cái Bang cũng không ngờ bang chủ của họ lại là kẻ yếu đuối như vậy, cảnh tượng này khiến bọn họ xấu hổ không thể chịu nổi.

A Tử cô nương đã bị ngươi độc mù mắt, cầu xin ngươi đừng làm hại nàng nữa, ngươi bảo ta làm gì cũng được.

Vì một nữ tử, hoàn toàn không cần tôn nghiêm, loại người này lại là bang chủ Cái Bang sao.

Mọi người đều cảm thấy mình có phải hoa mắt rồi không, Cái Bang từ khi nào lại trở nên vô dụng như vậy.

Toàn Quan Thanh cũng mặt tái nhợt, thầm nghĩ Trang Tụ Hiền này đơn giản là không biết xấu hổ.

Đương nhiên không biết xấu hổ, vì Trang Tụ Hiền là Đẩu M Masochist.

Hắn tên thật là Du Thản Chi, là thiếu trang chủ Tụ Hiền Trang.

Vì Tiêu Phong đại náo Tụ Hiền Trang mà hắn mất cha mẹ, sau này lại một lần gặp A Tử mà say đắm cả đời.

Đầu tiên là bị A Tử ra lệnh đi bắt các loại độc trùng, trúng đủ loại độc, sau này lại bị A Tử lừa đeo lên chiếc mặt nạ sắt nóng hừng hực, trở thành dáng vẻ không ra người không ra quỷ này.

Nhưng dù vậy, Du Thản Chi không những không oán hận, ngược lại càng yêu A Tử hơn.

Hắn trở thành bang chủ Cái Bang cũng hoàn toàn là vì A Tử bị Cái Bang bắt.

Còn võ công của hắn, là vì nhặt được Thần Túc Kinh , lại luyện thành Băng Tằm Hàn Độc, hai đại võ công chính tà đều tập đại thành.

Đáng tiếc hắn đối với A Tử quá mức si tình, cam nguyện làm trâu làm ngựa cho A Tử cô nương.

Mối tình vặn vẹo này, Đỗ Lan nổi hết da gà.

Thực ra Du Thản Chi cũng thảm, Trương Vô Kỵ có kinh nghiệm tương tự hắn lại hoàn toàn là đồng thân bất đồng mệnh.

Bọn họ đều mang thâm thù huyết hải, cha mẹ bị người ta giết.

đều có kỳ ngộ, Trương Vô Kỵ là Cửu Dương Thần Công và Càn Khôn Đại Na Di , Du Thản Chi là Thần Túc Kinh và Băng Tằm Hàn Độc.

đều trở thành chưởng môn của một thế lực, Trương Vô Kỵ là giáo chủ Minh Giáo, Du Thản Chi là bang chủ Cái Bang.

Trương Vô Kỵ vì tình mà từ bỏ giang sơn, Du Thản Chi vì tình mà ngay cả tôn nghiêm cũng không cần.

Đáng tiếc Trương Vô Kỵ cuối cùng ôm mỹ nhân về, còn Du Thản Chi thì trắng tay hoàn toàn.

Đinh Xuân Thu đang đắc ý, nhưng lại quên rằng hiện tại y không phải đối thủ của Đỗ Lan.

Chỉ thấy Đỗ Lan thi triển Cầm Long Thủ, A Tử bị bắt giữ liền bị một luồng nguyên lực hút về phía Đỗ Lan: Đinh Xuân Thu, đồ đệ hà cớ gì lại làm khó đồ đệ chứ.

Ngươi và A Tử cô nương này đều là đồ đệ phản bội môn phái, nên hiểu biết và yêu thương lẫn nhau mới phải, sao lại ác độc như vậy.

A Tử hiện tại không còn chút sức lực nào để phản kháng, nàng chỉ hy vọng sư huynh có thể đến cứu nàng.

Lúc này Tiêu Phong đang dẫn mười tám kỵ sĩ Yến Vân xông thẳng vào, mười chín hảo hán, mười chín chiến mã, ai nấy đều một chọi trăm, không ai địch nổi.

Hiển nhiên sư huynh vẫn quan tâm tiểu di tử, Tiêu Phong đã thân là Nam Viện Đại Vương nghe tin A Tử bị bắt liền từ nước Liêu một đường xông thẳng đến Thiếu Thất Sơn.

Đỗ Lan đỡ cô gái mù A Tử, nhìn Đinh Xuân Thu mặt nửa xanh nửa trắng, thầm nghĩ lão già này thật sự không chịu rút kinh nghiệm: Đinh Xuân Thu, xem ra ngươi vẫn không sợ ta.

Đoạn Nhi, đây chính là Đỗ Lan mà con nhắc đến sao.

Lần này đến không chỉ có Đoạn Dự, mà còn có Đoạn Chính Thuần, gã lãng tử đa tình này cũng đến xem náo nhiệt.

Đoạn Dự gật đầu: Chính là hắn, ngày đó trên Lôi Cổ Sơn, một mình hắn đã đập nát bàn cờ, phá hỏng một ván cờ hay.

Hôm nay lại ở Thiếu Lâm Tự, e rằng các cao tăng Thiếu Lâm Tự cũng phải chịu thiệt thòi.

Đoạn Chính Thuần hai mắt như điện chăm chú quan sát, quả nhiên phát hiện Đỗ Lan cũng phong độ phi phàm như lúc mình còn trẻ, thật là một chàng trai tuấn tú.

A Tử về tay Đỗ Lan, Du Thản Chi tự nhiên liền hướng chiếc mặt nạ sắt về phía Đỗ Lan, gần như là bò đến, hoàn toàn không còn chút tự tôn nào: Cầu xin ngươi đừng làm hại A Tử.

Nhìn Du Thản Chi chỉ biết cầu xin, Đỗ Lan chậc chậc lắc đầu: Ngươi muốn bảo vệ nàng sao.

Ngươi nghĩ ngươi ti tiện khuất tất là có thể bảo vệ nàng sao.

Cho dù ngươi quỳ rạp làm vỡ chiếc mặt nạ sắt xấu xí đó, ta lại hà cớ gì phải nể mặt ngươi.

Ngươi tưởng ngươi là Tiêu Phong sao.

Một loạt câu hỏi, gần như từng câu từng chữ đâm thẳng vào nội tâm Du Thản Chi.

Thực ra khi A Tử bị độc mù mắt, Du Thản Chi cũng ở đó, hắn cũng đã cầu xin Đinh Xuân Thu, đáng tiếc Đinh Xuân Thu căn bản không nể mặt Du Thản Chi.

Du Thản Chi có vẻ nguyện ý hiến dâng tất cả cho A Tử, nhưng thực tế hắn ngay cả sự bảo vệ cơ bản nhất cũng không làm được.

Hắn chỉ có thể chịu đựng sự ngược đãi của A Tử, sau đó cầu xin cho A Tử, những chuyện khác hắn không nghĩ cũng không làm, đơn giản là một người đàn ông nhu nhược đến cực điểm.

Du Thản Chi bất động, hắn bị Đỗ Lan hỏi đến á khẩu không trả lời được.

Đỗ Lan lại nhìn về phía Toàn Quan Thanh, cười lạnh nói: Đây chính là chưởng môn Cái Bang các ngươi sao.

Quỳ gối không có lực, cầu xin không thành, bước chân lỏng lẻo, phản ứng chậm chạp, ngay cả bò cũng không ra dáng, lại còn có mặt mũi đến Thiếu Lâm Tự ra oai sao, không sợ Tiêu Phong bây giờ xông tới giết ngươi sao.

Lời Đỗ Lan vừa dứt, trên sơn đạo bỗng truyền đến một trận tiếng hổ gầm rồng ngâm: Là ai nói Tiêu mỗ ta muốn giết người.

Nghe thấy âm thanh này, Đoạn Dự mặt mày hớn hở, vì hắn biết đây là đại ca kết bái của mình đã đến.

Mọi người quay người lại, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ nghe tiếng vó ngựa ầm ầm như sấm, mười chín con tuấn mã như rồng phi điện xẹt xông đến, và người dẫn đầu chính là Tiêu Phong, bang chủ Cái Bang trước đây, khí khái lẫm liệt, đầy dũng khí, đại danh lừng lẫy.

Là Tiêu Phong, là Tiêu Phong, thật sự là Tiêu Phong.

Các hiệp khách võ lâm đều cho rằng Tiêu Phong đã rời khỏi Thăng Long, vạn vạn không ngờ lại đột nhiên xuất hiện vào lúc này, ở nơi này, hơn nữa còn dẫn theo mười tám kỵ sĩ hung thần ác sát.

Đỗ Lan và Tiêu Phong bốn mắt chạm nhau, xác nhận ánh mắt, đều cảm nhận được đối thủ không hề đơn giản.

Sư huynh, là sư huynh sao.

Sư huynh cứu em.

A Tử nghe thấy tiếng sư huynh, đơn giản như được sống lại vậy, lập tức la lên, nàng biết sư huynh nhất định sẽ không bỏ rơi nàng.

A Tử, đừng sợ.

Đây mới là dáng vẻ đàn ông nên có, chỉ một câu nói thôi cũng có thể mang lại cảm giác an toàn vô hạn cho phụ nữ.

Trước đó Du Thản Chi quỳ rồi lạy, ngoài việc tự làm nhục mình ra căn bản không có tác dụng gì.

Nói cho cùng Du Thản Chi quá dễ dàng đầu hàng rồi, thực ra ban đầu hắn không như vậy, nhưng sau khi ám sát Tiêu Phong thất bại, hắn đã hoàn toàn từ bỏ tôn nghiêm.

Thực ra chính là trốn tránh, Du Thản Chi lúc đầu cũng muốn báo thù, sau đó hắn đến nước Liêu vạn dặm xa xôi tìm Tiêu Phong, nấp trong đám đông chuẩn bị ám sát, nhưng lại dễ dàng bị đánh bại.

Từ đó về sau Du Thản Chi vạn niệm câu hôi, lại gặp A Tử, liền hoàn toàn trở thành Đẩu M.

Sau khi ám sát thất bại, Du Thản Chi không nghĩ đến việc thay đổi phương thức, hoặc nỗ lực luyện võ, mà là trực tiếp từ bỏ.

Lúc này trong lòng hắn đã sớm không muốn báo thù nữa, vì báo thù quá khó, sao hiệu quả bằng trốn tránh.

Và hắn cầu xin người khác tha cho A Tử, cũng chưa từng nghĩ đến việc thay đổi phương thức nỗ lực, mà là chọn cách quỳ lạy, một cách đơn giản nhất để thực hiện, cứ như nói mình quỳ xuống rồi là xong, là đã nỗ lực rồi, nhưng không nghĩ rằng trình độ như vậy căn bản không thể gọi là nỗ lực, là không thể thay đổi được gì.

A Tử lúc này lòng tràn đầy dũng khí, Sư huynh, em không sợ.

Đỗ Lan cười, Tiêu Phong quả nhiên lợi hại.

Đại ca.

Đoạn huynh đệ.

Đoạn Dự cũng tiến lên và nhận Tiêu Phong, thể hiện khí phách không sợ ánh mắt thế tục của Đoạn Dự.

Tiêu Phong là người Khiết Đan nước Liêu, lại còn náo loạn Tụ Hiền Trang uống rượu đoạn nghĩa giết rất nhiều hảo hán giang hồ, ai cũng cho rằng Tiêu Phong là ngoại địch, nhưng Đoạn Dự lại không sợ.

Tiêu Phong xuống ngựa, xuyên qua đám đông đến trước mặt Đỗ Lan: Không biết thê muội của Tiêu mỗ đã đắc tội gì với các hạ.

Không đắc tội, ta chỉ muốn thảo luận một chút về sự tu dưỡng của kẻ phản đồ mà thôi, muốn tìm hiểu kinh nghiệm khi sư diệt tổ.

A Tử cô nương này và Đinh Xuân Thu đều là những tay lão luyện trong nghề.

Tiêu Phong nghe thấy hai chữ phản đồ mặt mày không mấy vui vẻ, nhưng nghe Đỗ Lan không có ý chỉ cây dâu mắng cây hòe, cũng liền thoải mái.

Hơn nữa hắn vốn là người Khiết Đan, cũng không thể coi là phản đồ Đại Tống.

A Tử chỉ là niên ấu vô tri thiếu thốn quản giáo mà thôi, xin các hạ đừng làm khó nàng.

Tiêu Phong hiển nhiên bá khí hơn Du Thản Chi rất nhiều, tiên lễ hậu binh.

Nhưng A Tử đã mười tám mười chín tuổi rồi, còn niên ấu vô tri sao.

Đỗ Lan đẩy A Tử về phía Tiêu Phong, hắn vốn dĩ là cứu người.

Đa tạ.

Tiếp lấy A Tử, Tiêu Phong trước hết cảm ơn Đỗ Lan.

A Tử thì ôm chặt Tiêu Phong, một chút cũng không muốn buông tay, vì khoảng thời gian này nàng luôn lo lắng bất an, đặc biệt là sau khi mắt bị mù.

Chương 1432

Vàng ở đâu cũng sẽ phát sáng, Tiêu Phong ngươi ở nước Liêu làm ăn không tồi đó chứ, về Thăng Long lại còn dẫn theo kỵ binh nước Liêu.

Ngươi bây giờ có phải đang làm quan ở nước Liêu không.

Tiêu Phong cũng không che giấu: Tiêu mỗ hiện tại là Nam Viện Đại Vương của nước Liêu.

Hoàng đế nước Liêu tự mình nắm giữ binh quyền cao nhất, thiết lập Bắc Xu Mật Viện và Nam Xu Mật Viện.

Bắc Viện là cơ quan quân sự hành chính cao nhất, do người Khiết Đan nắm giữ.

Nam Viện quản lý binh mã người Hán, hiện tại do Tiêu Phong quản lý.

Nam Viện Đại Vương chính là chỉ huy quan cao nhất của Nam Xu Mật Viện, cũng có nghĩa là Tiêu Phong hiện tại đang quản lý ngụy quân.

Các hiệp khách Thăng Long nghe xong lại lộ ra vẻ ghen tị, vì đây là chức vị nguyên soái binh mã, hiển nhiên vẻ vang hơn các môn phái giang hồ nhiều.

Nhưng đây là chức quan của nước Liêu, Tiêu Phong quả nhiên là chó săn của nước Liêu.

Không tồi, không tồi, đánh vào nội bộ nước Liêu mới là chìa khóa để thay đổi việc nước Liêu nam xâm Đại Tống.

Chỉ cần địa vị của ngươi đủ cao, đến lúc đó một tiếng hô hào nổi dậy, nhất định có thể tiêu diệt hoàng thất nước Liêu, giải trừ nguy cơ biên cảnh phía Bắc Đại Tống.

Đỗ Lan nói bừa, nhưng lại khiến những người có mặt đều ngẩn ra, vì Đỗ Lan đây là muốn Tiêu Phong tạo phản, tiết tấu này quá mạnh mẽ, tạo phản trong miệng hắn đơn giản như mời khách ăn cơm vậy.

Tiêu Phong cũng kinh ngạc, Tiêu Phong hắn trong mắt đối phương rốt cuộc là người như thế nào.

Chẳng lẽ là loại bất thần chi tử hạ khắc thượng sao.

Tiêu mỗ tuy lớn lên ở Đại Tống, nhưng Đại Tống đối với ta có thù giết cha.

Ta tuy cảm ân Đại Tống đã nuôi dưỡng giáo dục nhưng sẽ không dẫn binh nam hạ, nhưng cũng sẽ không làm chuyện gì có lỗi với người Khiết Đan, có lỗi với nước Liêu.

Tiêu Phong quả nhiên chính trực, đối với lời nói bạo mồm của Đỗ Lan không thèm để ý.

Tuy nhiên, chỉ khi trở thành người lãnh đạo thực sự, ngươi mới có quyền nói.

Ngươi nếu không làm hoàng đế, Khiết Đan và Tống nhất định vẫn sẽ đại chiến, không phải ngươi chết thì ta vong, đến lúc đó sinh linh đồ thán, dân không nơi nương tựa.

Đến lúc đó, ngươi vừa không thể báo ân nuôi dưỡng của người Tống, cũng không thể thành toàn tình thân máu mủ Khiết Đan của ngươi, ngươi nói ngươi nên làm thế nào.

Không thể làm thế nào, nếu là trước đây, Tiêu Phong nhất định sẽ xông ra tiền tuyến giết địch, nhưng hiện tại hai quốc gia đều rất quan trọng đối với hắn, hắn tự nhiên không hy vọng hai nước khai chiến: Đến lúc đó, Tiêu mỗ nhất định lấy tính mạng can gián, nhất định ngăn cản khai chiến.

Can gián sao.

Không tồi, vậy chỉ có thể có hiệu lực với người Khiết Đan thôi.

Nếu Đại Tống muốn diệt Khiết Đan thì sao.

Đỗ Lan tiếp tục bức vấn.

Mọi người đều cảm thấy không thể nào, vì Đại Tống yếu đuối, làm gì có khả năng phản công Khiết Đan chứ, chỉ có nước Liêu với dã tâm lang sói luôn quấy nhiễu biên cảnh phía Bắc.

Tuy nhiên Đỗ Lan biết lịch sử, cuối cùng Bắc Tống liên hợp với người Nữ Chân mới quật khởi đã diệt nước Liêu, nước Liêu một thời bất khả nhất thế cũng chỉ còn ba mươi năm thọ mệnh.

Nếu may mắn, rất nhiều người có mặt ở đây đều có cơ hội chứng kiến đoạn lịch sử này.

Đương nhiên lịch sử Bắc Tống cũng tương tự, những người này sau này đều là người Nam Tống, hoặc trực tiếp biến thành người Kim.

Tiêu Phong không nói nên lời, hắn rốt cuộc chỉ là một hiệp khách, lại làm sao có thể ảnh hưởng đến cuộc chiến giữa hai quốc gia khổng lồ chứ.

Nhìn Tiêu Phong đang nghẹn họng không nói nên lời cùng các quần hùng đang nghiêng tai lắng nghe, Đỗ Lan bày tỏ: Các ngươi những người này vẫn còn quá yếu, hơn nữa một chút cũng không hiểu cách truyền tiêu, không, là tuyên truyền.

Hảo hán ba cái bang, muốn làm đại sự, một mình đại hiệp cũng vô ích, cần có sức hút để đoàn kết người khác và cương lĩnh, còn phải có tầm nhìn tiên tiến mới được.

Xem ra ngươi không biết đáp án, cũng không trách ngươi, cục diện hiện tại không phải Thủy Hoàng đế chuyển thế thì không thể giải quyết.

Đỗ Lan nói: Được rồi, bây giờ những người ta gọi tên thì ở lại, những người khác đều về sống cuộc sống nhỏ bé của các ngươi đi, sóng gió lịch sử không phải kẻ phàm phu như các ngươi có thể ngăn cản.

Những người được ta điểm danh toàn bộ đi Vạn Phật Tháp làm khổ công, bao ăn bao ở, đợi đến khi Vạn Phật Tháp hoàn công tự nhiên sẽ phóng thích các ngươi tự do.

Còn về Vạn Phật Tháp khi nào hoàn công, Đỗ Lan không nói, theo sức sản xuất hiện nay mà xây dựng thì ước chừng phải mấy chục năm.

Ta bây giờ điểm danh.

Tiêu Viễn Sơn, Mộ Dung Bác.

Chỉ hai cái tên này đã khiến Bắc Tiêu Phong Nam Mộ Dung sững sờ, vì hai cái tên này chẳng phải là phụ thân đã khuất của bọn họ sao.

Hai người ẩn mình trong bóng tối cũng chấn kinh, phải biết rằng bọn họ trốn trong Thiếu Lâm Tự hơn chục năm mà không ai phát hiện.

Kỳ thực là tự cho rằng không bị phát hiện, chuyện hai người họ lẻn vào Tàng Kinh Các, Tảo Địa Tăng đều biết, thậm chí còn âm thầm chỉ điểm bọn họ buông bỏ chấp niệm trong lòng.

Đáng tiếc hai người đều không hối ngộ.

Tiêu Viễn Sơn là vì báo thù mà luyện võ, Mộ Dung Bác là vì phục quốc mà luyện trộm công phu.

Ngươi chớ hồ thuyết bát đạo, phụ thân ta đã qua đời từ nhiều năm trước, Mộ Dung Bác là tên húy của gia phụ, không dung thứ ngươi ngang ngược vũ nhục.

Mộ Dung Phục vốn dĩ lấy phụ thân làm vinh quang, đối với hành vi của Đỗ Lan thì phẫn khái không thôi.

Tiêu Phong cũng kinh nghi, nhưng không lộ sắc.

Chỉ riêng điểm này, Tiêu Phong đã mạnh hơn Mộ Dung Phục nhiều, chí ít là có định lực.

Đỗ Lan không để ý Mộ Dung Phục: Hai vị nếu không đến trình diện, đừng trách ta không khách khí, đến lúc đó mất mặt chính là các ngươi.

Hay cho một Đỗ Lan.

Tiêu Viễn Sơn đã xuất hiện, chỉ thấy một lão hán tóc xám trắng có bảy tám phần tương tự Tiêu Phong xuất hiện, đôi mắt hổ trừng trừng nhìn về phía Đỗ Lan, tựa như bất ngờ nhưng lại thỏa nhiên.

Không ngờ vẫn bị ngươi phát hiện.

Mộ Dung Bác cũng xuất hiện, y bảo dưỡng tốt hơn Tiêu Viễn Sơn nhiều, thêm vài phần nho nhã.

Mộ Dung Phục liếc mắt đã nhận ra Mộ Dung Bác, đó chẳng phải là cha ruột đã nuôi dưỡng mình kham khổ sao.

Mộ Dung Phục không giống Tiêu Phong, Tiêu Phong lúc chưa nhớ chuyện thì chưa từng gặp phụ thân, còn lúc Mộ Dung Bác giả chết thì Mộ Dung Phục đã không còn nhỏ nữa.

Phụ thân.

Lão chủ nhân.

Những người bên Mộ Dung Phục đều rất chấn kinh.

Tiêu Viễn Sơn và Tiêu Phong cũng nhận nhau, vì vẻ ngoài của họ quá giống.

Hảo hán như Tiêu Phong cũng suýt rơi lệ, máu mủ tình thâm a, bây giờ Tiêu Phong cũng biết ngày ấy ở Tụ Hiền Trang ai đã cứu hắn, hóa ra chính là cha mình.

Đỗ Lan, nghe nói ngươi biết chuyện thiên hạ, bây giờ xem ra ngươi quả thực vô sở bất tri.

Tiêu Viễn Sơn nhìn Đỗ Lan nói: Ngươi muốn ta làm khổ lực.

Ta muốn hỏi ngươi vì sao.

Là vì ta Tiêu Viễn Sơn là người Khiết Đan sao.

Không, năm mươi sáu dân tộc năm mươi sáu đóa hoa, gọi ngươi làm khổ lực không phải vì xuất thân của ngươi, mà là vì hành vi của ngươi.

Năm xưa nếu không phải ngươi cướp đi đứa con của Huyền Từ phương trượng và Diệp Nhị Nương, Diệp Nhị Nương cũng sẽ không lạm sát vô cô, làm hại nhiều gia đình như vậy, Huyền Từ phương trượng đã chịu phạt, ngươi tự nhiên cũng không thể ngoại lệ.

Tiêu Viễn Sơn phục khí: Năm xưa Huyền Từ dẫn dắt võ nhân Thăng Long tấn công cả nhà chúng ta, hại chết vợ ta, ta chính là muốn cho y cũng biết nỗi đau mất người thân.

Nhưng ngươi nói đúng, đã vậy ngươi đã trừng phạt y, vậy ta cũng chịu phạt.

Mọi người chấn kinh, Hư Trúc đại nộ.

Ngươi sao có thể vu khống thanh danh của Huyền Từ phương trượng chúng ta.

Hư Trúc nói.

Đỗ Lan không để ý Hư Trúc: Ta tiếp tục điểm danh, Đoạn Chính

Thuần, Đoạn Diên Khánh, Diệp Nhị Nương, Nhạc Lão Tam, Vân Trung Hạc, Toàn Quan Thanh, Du Thản Chi, Mộ Dung Phục, Đinh Xuân Thu, Cưu Ma Trí.

Hầu như là tóm gọn tất cả, mọi người nghe thấy tên mình đều không phục, thầm nghĩ nhiều người như vậy lẽ nào còn sợ Đỗ Lan.

Mọi người cùng lên, chém chết hắn.

Mọi người phấn khởi, trong đó Mộ Dung Bác và Mộ Dung Phục cũng đều thi triển sở trường.

Riêng Đoạn Diên Khánh, thủ lĩnh Tứ Đại Ác Nhân, ánh mắt lạnh lùng, không muốn ra tay, vì y biết Đỗ Lan sâu không lường được, không phải người đông là có thể đối phó.

Người đông.

Đỗ Lan cười, các tượng Phật trong Thiếu Lâm Tự đều là tiểu đệ của hắn.

Mọi người xông lên phía trước, bỗng cảm giác một mảng đen kịt bay ra từ trong tường viện Thiếu Lâm Tự, định thần nhìn kỹ, những tượng Phật hoặc vui hoặc bi hoặc nộ hoặc tĩnh kia vậy mà linh động như sống, như đám mây đen ùn ùn kéo đến đỉnh đầu bọn họ.

A nha Trong nháy mắt, trận thế hùng hổ đó đã bị các tượng Phật đánh tan, bất kể là tượng đồng, đá, sắt, đất, gỗ, Phật đều có pháp tướng, dưới những đòn đánh, không ai trong số họ không đau đớn khó tả.

Nếu không phải sợ đánh gãy xương của bọn họ, không làm việc được, Đỗ Lan nhất định sẽ cho các tượng Phật đánh mạnh tay hơn.

Ai yêu, ai yêu Chẳng mấy chốc tất cả mọi người đều nằm rạp xuống.

Chỉ những người chưa ra tay mới chấn kinh nhìn cảnh tượng này, Phật đều đứng về phía Đỗ Lan sao.

Chương 1433

Đỗ Lan lẽ nào chính là Phật Tổ.

Tỷ phu, xảy ra chuyện gì vậy.

A Tử không nhìn thấy, vô cùng hiếu kỳ, cô hình như nghe thấy có người bị đánh.

Các tượng Phật của Thiếu Lâm Tự đều bay ra, đánh đổ các hào kiệt võ lâm xuống đất.

Tiêu Phong cảm giác mình đang nói mơ.

A Tử hiển nhiên không tin, nhưng cô hiểu tỷ phu không phải là người nói dối, nên càng hiếu kỳ, cô hận mình sao lại không nhìn thấy chứ.

Nhất định là đã xảy ra chuyện kỳ lạ gì, thậm chí cả sư phụ trước đây của cô cũng bị đánh, bỏ lỡ chuyện đại khoái nhân tâm như vậy quả thực là trời phạt cô.

Ngươi rốt cuộc là ai.

Mộ Dung Bác sợ hãi hỏi.

Đỗ Lan khẽ cười, Thế sự như cờ, càn khôn mạc trắc, cười hết anh hùng, lục đạo đồng trụy, lịch kiếp vạn thiên, dẫn độ Như Lai.

Dẫn độ Như Lai.

Khẩu khí thật lớn, Như Lai đã là kiệt tác trong Phật, người này vậy mà tự xưng dẫn độ Như Lai, chẳng phải còn lợi hại hơn cả Như Lai sao.

Thật là cuồng vọng, nhưng người ta cũng có cái vốn để cuồng vọng, những người có mặt không ai địch nổi, đây là chuyện hoang đường đến mức nào chứ.

Bất kể Đỗ Lan có phải là Dẫn Độ Như Lai hay không, lần này tất cả mọi người đều thua rồi.

Ngay khi Đỗ Lan chuẩn bị đưa bọn họ đến công trường chuyển gạch, liền nghe trong tự vang lên một tiếng Phật hiệu: A Di Đà Phật, thí chủ quá phận rồi.

Đỗ Lan biết đây nhất định là Tảo Địa Tăng, quản lý thư viện Thiếu Lâm Tự, người đứng đầu Phật pháp võ học hiện nay, trần nhà võ lực giang hồ, tuyệt đối mạnh hơn Tiêu Dao Tam Lão một bậc.

Vô thường tức là hữu thường, vô tri sở dĩ vô úy.

Ngươi và ta đều là người đọc sách, đối đãi những kẻ vô tri này có gì là quá phận.

Đỗ Lan nói: Ngươi ở Tàng Kinh Các quét dọn, ta ở Thiếu Lâm Tự xây tháp, mọi người đều là đàn ông có sự nghiệp, đừng vì những kẻ vô tri mà làm tổn hại tình hữu nghị giai cấp của hai chúng ta.

Tảo Địa Tăng thầm nghĩ khi nào y và Đỗ Lan có hữu tình chứ, bọn họ căn bản không quen biết được không.

Thí chủ đã có Phật tính, vì sao không tiềm tâm tu hành.

Phật là người quá khứ, người là Phật tương lai, ta hiện tại vừa là Phật vừa là người, vì sao phải tu hành.

Tảo Địa Tăng trực giác thanh niên Đỗ Lan này quả thực là ăn nói hàm hồ, nhưng càng như vậy lại càng có Phật tính a: A Di Đà Phật, bần tăng không bằng ngươi.

Nói xong, trong viện liền yên tĩnh, Tảo Địa Tăng không nghĩ tới động thủ, vì đánh không lại, sau đó phát hiện nói cũng không lại, dứt khoát không nói nữa.

Công nhân chuyển gạch lại đông thêm, nhưng Vương Ngữ Yên, Đoàn Dự và những người khác đều sốt ruột, biểu ca của nàng và cha của nàng đều không chịu được khổ, bọn họ quen sống ngày tháng gấm hoa sao có thể chuyển gạch.

Trên Thiếu Thất Sơn, một ngọn núi xanh biếc, giờ đây lại là một cảnh tượng bận rộn, lượng lớn vật liệu kiến trúc được chất đống ngay ngắn, những cái đầu trọc mặt không chút sức sống đang gian nan đào đất, đến giờ ngay cả nền móng cũng chưa làm xong.

Đợi đến khi khổ lực mới được đưa tới, bọn họ mới biết Đỗ Lan không lừa người, các đại hòa thượng Thiếu Lâm Tự thật sự bị khống chế để làm việc, mồ hôi như mưa vô cùng cực khổ.

Cha con Mộ Dung Phục và Đoạn Chính Thuần đều là những người được chiều chuộng từ nhỏ, nào đâu đã làm qua loại công việc khổ sai này, chỉ nhìn thôi đã sinh lòng khiếp sợ.

Tất cả đi làm việc cho ta, đào hố chuyển gạch, mau đi.

Đỗ Lan phất tay, chỉ huy bọn họ đi làm việc.

Biểu ca.

Vương Ngữ Yên vẫn luôn đi theo Mộ Dung Phục, nhìn thấy biểu ca mình sắp phải làm những công việc thô nặng kia, nước mắt sắp rơi xuống: Em đi cầu tình giúp huynh, để hắn thả bọn họ đi.

Vương Ngữ Yên bây giờ có thể làm không nhiều, chỉ có thể đi cầu tình.

Mộ Dung Phục không kịp ngăn cản, chỉ có thể trân trân nhìn Vương Ngữ Yên và Đoàn Dự cùng đi tìm Đỗ Lan cầu tình.

Đỗ Lan đứng bên Tiêu Phong, phác họa cho hắn cấu tưởng vĩ đại về Vạn Phật Tháp: Ta chuẩn bị xây dựng một tòa tháp cao hai mươi lăm tầng, sẽ là tòa tháp cao nhất Thăng Long.

Ngươi có biết ở Tây Vực có một truyền thuyết, kể rằng ngày xưa tất cả mọi người đều nói cùng một thứ ngôn ngữ, thế là mọi người tập hợp lại chuẩn bị xây một tòa tháp cao, thông đến thiên cung, Thượng Đế nhìn thấy liền cảm thấy hành vi này là mạo phạm thiên uy, thế là đã phá đổ tòa tháp, và thay đổi ngôn ngữ của rất nhiều người, khiến bọn họ không thể giao lưu, cũng không thể ngưng tụ thành một cỗ sức mạnh nữa, mà tòa tháp đó được gọi là Tháp Ba bi lon.

Tiêu Phong và A Tử đều chưa từng nghe qua câu chuyện này, nhưng A Tử nói: Lẽ nào ngươi cũng muốn thông thiên.

Nếu hai mươi lăm tầng đã có thể thông thiên, thì thiên đình uy nghiêm cũng sớm không còn rồi.

Đang nói chuyện, Vương Ngữ Yên và Đoàn Dự đều đã đến, bọn họ đều muốn Đỗ Lan giơ cao đánh khẽ.

Phụ thân ta là Đại Lý Trấn Nam Vương căn bản không làm sai chuyện gì, dựa vào đâu mà phải trừng phạt y.

Đoàn Dự tự cho là có lý, lớn tiếng chất vấn Đỗ Lan.

Y sinh nữ nhi không đoái hoài, có tính là sai lầm không.

Đoàn Dự ngạc nhiên, hắn đã biết Chung Linh, Mộc Uyển Thanh, A Châu, A Tử đều là muội muội của mình, Đỗ Lan chỉ ra điểm này, hắn thật sự không thể phản bác.

Nhưng y không biết có nữ nhi a.

Đoàn Dự nghĩ đến phụ thân không hề biết có nữ tử sinh con cho y, Nếu phụ thân biết thì nhất định sẽ không bỏ mặc.

Lý lẽ của ngươi không thành lập, trước tiên những nữ tử này đều là muội tử của ngươi, chứng tỏ là có ngươi trước rồi mới có bọn họ, tức là Đoạn Chính Thuần là loạn tính sau khi kết hôn, thứ hai là sau khi phát sinh quan hệ rồi lại không chịu trách nhiệm, vậy y và Vân Trung Hạc thì có gì khác biệt.

Nghe Đỗ Lan so sánh Đoạn Chính Thuần với Vân Trung Hạc, Đoàn Dự cũng nổi giận, sao có thể giống nhau được chứ.

Phụ thân của hắn chỉ có thể nói là phong lưu, đó là đôi bên tình nguyện, còn Vân Trung Hạc tính là cái thứ gì, chẳng qua là một tên thái hoa tặc mà thôi, Phụ thân ta sao có thể giống Vân Trung Hạc.

Ngươi chớ vu khống phụ thân ta.

Trong mắt ta đều như nhau.

Đỗ Lan nói: Cho nên ngươi cũng không cần cầu tình nữa, Đoạn Chính Thuần phải ở lại đây làm việc.

Đối mặt với người không nói đạo lý, một bụng học vấn của Đoàn Dự cũng không thể dùng được.

Vương Ngữ Yên nhìn bộ dạng của Đỗ Lan, thầm nghĩ biểu ca vì phục quốc cũng đã làm không ít chuyện, e rằng cũng là nguyên nhân Đỗ Lan trừng phạt hắn.

Làm sao đây.

Vương Ngữ Yên không nghĩ ra được cớ để cầu tình, sốt ruột đến mức vò tay áo.

Thế nhưng Đỗ Lan lại nói: Mẫu thân ngươi là Lý Thanh La.

Vương Ngữ Yên ngạc nhiên, không hiểu Đỗ Lan vì sao lại biết khuê danh của mẫu thân mình.

Bà ngoại ngươi là Lý Thu Thủy.

Ngươi làm sao biết.

Vương Ngữ Yên không ngờ Đỗ Lan lại quen thuộc tình hình gia đình họ như vậy.

Đương nhiên là quen thuộc rồi, năm xưa Đỗ Lan đã từng hứa với Vô Nhai Tử: vợ ngươi ta sẽ nuôi dưỡng.

Ta và ông ngoại ngươi quen biết, trước khi lâm chung y đã dặn ta chăm sóc tốt cho cả nhà các ngươi.

Đỗ Lan đánh giá Vương Ngữ Yên, quả nhiên không khác gì trong họa tượng, thầm nghĩ Vô Nhai Tử dùng khuôn mặt này vẽ một loạt xuân cung đồ, nếu biết cháu gái mình sẽ giống hệt vợ và chị em vợ, e rằng y sẽ đâm đầu vào tường mà chết.

Tuy nhiên đây không phải là xuân cung đồ, mà là Bắc Minh Thần Công, là công pháp Đạo gia rất nghiêm chỉnh, chỉ là Vô Nhai Tử vẽ quá sống động mà thôi.

Vương Ngữ Yên vừa nghe liền thầm nghĩ đây là người nhà mình a, lập tức lấy hết dũng khí: Vậy ngươi tha cho biểu ca và cô trượng đi.

Không được, vì ngươi và bọn họ căn bản không có quan hệ huyết thống, ngươi không phải con ruột của cha ngươi, ngươi và vị Đoàn Dự này là anh em, đều do Đoạn Chính Thuần sinh ra.

Cũng tức là ngươi và Mộ Dung Phục không có bất kỳ quan hệ gì.

Mẫu thân Mộ Dung Phục và phụ thân Vương Ngữ Yên là huynh muội, về lý thuyết thì bọn họ nên có quan hệ huyết thống, tuy nhiên cậu của Mộ Dung Phục chỉ là người trung thực mà Lý Thanh La tìm để đỡ đạn, kỳ thực trước khi kết hôn Lý Thanh La đã mang thai.

Đoàn Dự và Vương Ngữ Yên đồng thời chấn kinh, Đoàn Dự há hốc mồm không nói được lời nào, sao lại là muội muội nữa.

Mấy cô nương hợp ý trước đây đều là muội muội thì thôi đi, sao thần tiên tỷ tỷ cũng biến thành muội muội rồi.

Đoàn Dự chỉ cảm thấy mình bị hố quá thảm, sao hắn lại có một người cha hố con như vậy chứ.

Vương Ngữ Yên càng không thể chấp nhận, trước tiên hành vi của mẫu thân mình quả thực là tà ác, sau đó mối quan hệ giữa nàng và Mộ Dung Phục liền trở nên xa cách.

Nếu Mộ Dung Phục biết chuyện này, nhất định sẽ không tha thứ cho mẫu tử bọn họ.

Không thể nào, không thể nào.

Vương Ngữ Yên quả thực sắp sụp đổ rồi.

Riêng A Tử nghe suốt, thầm nghĩ mình lại có thêm một tỷ muội nữa rồi sao.

Cha cô quả thật là giỏi sinh, trách không được Đỗ Lan lại trừng phạt y, hóa ra y là người đào hoa khắp nơi a.

Tiêu Phong chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, hắn là một cái thế hào hiệp, ghét nhất chính là loại chuyện này, nào là chưa cưới đã có con, nào là tìm người trung thực thế chỗ, một màn một màn đều là cái quái gì thế.

Bây giờ các ngươi hiểu rồi chứ, nếu đã hiểu thì đừng cầu tình nữa, cứ để bọn họ chấp nhận trừng phạt là được.

Hiểu cái gì, ngươi làm sao biết Vương cô nương cũng là muội muội ta.

Ngươi căn bản không có chứng cứ.

Đoàn Dự vậy mà đã nghĩ xong cả tên con của hắn và Vương Ngữ Yên, bây giờ lại nói với hắn là hắn và Vương Ngữ Yên là huynh muội ruột thịt, điều này không khác gì lấy đi nửa cái mạng của hắn.

A Châu, Thăng Long quá loạn rồi, ta muốn về Liêu quốc, trong đầu

Tiêu Phong chỉ có một ý niệm như vậy.

Hắn nhìn Đỗ Lan, biết Đỗ Lan không có một chút tác giả ý là không nói dối, liền biết Đoạn nhị đệ của hắn thật sự đã gặp phải chuyện cẩu huyết như vậy.

Đương nhiên hắn cũng biết Đoàn Dự dùng tình rất sâu, sự thật là một đả kích lớn đối với hắn.

Đối mặt với chất vấn kích động của Đoàn Dự, Đỗ Lan không hề phản ứng, dù sao sự thật vẫn là sự thật.

Vương Ngữ Yên thật sự không chịu nổi nữa, vậy mà đã ngất đi, may mà Đỗ Lan ở bên cạnh, dùng Cầm Long Thủ mang theo nguyên lực khiến Vương Ngữ Yên lơ lửng.

Đi thôi, về Thiếu Lâm Tự nghỉ ngơi, sau đó chúng ta thảo luận một chút chuyện ngươi làm Quốc Vương Liêu quốc.

Tiêu Phong sửng sốt, thầm nghĩ Đỗ Lan lẽ nào thật sự muốn mình tạo phản.

Trở về Thiếu Lâm Tự, tìm một thiền phòng để ở, Đỗ Lan và Tiêu Phong ngồi đối diện nhau, rót trà, Đỗ Lan mở lời: Nói đi, ngươi muốn cưới mấy phi tử.

Hình như bỏ qua quá nhiều bước rồi, chưa cướp ngôi mà đã nghĩ đến vợ, có phải quá nhanh rồi không.

Không đúng, Tiêu Phong thầm nghĩ đây không phải trọng điểm, trọng điểm là hắn chưa từng nghĩ đến việc cướp ngôi a.

Tiêu Phong tuy bất tài, nhưng cũng biết hai chữ trung nghĩa, ta tuyệt đối sẽ không cướp ngôi.

Thiên số có biến, thần khí đổi thay.

Trung nghĩa của ngươi là đối với lê dân bá tánh thiên hạ hay chỉ là đối với Hoàng đế Tống Liêu.

Phải biết rằng đẩy ngược lại mấy trăm năm, căn bản không có người Khiết Đan các ngươi, cũng không có Tống và Liêu.

Ngươi nếu trong lòng vì bá tánh hai nước, thì đừng bị ngu trung trói buộc, ngươi nên tự mình chấp chưởng đại quyền làm Hoàng đế, sau đó ngươi mới có thể bảo hộ một phương.

Đỗ Lan khổ sở khuyên nhủ: Ngu trung căn bản không thể thay đổi bất kỳ chuyện gì, nhưng hoàng quyền có thể.

Có ta phụ tá, bảo đảm ngươi có thể trở thành một đại minh quân, triệt để thay đổi quan hệ giữa người Hán và Khiết Đan, lẽ nào đây không phải là ước mơ của ngươi sao.

Tiêu Phong trầm mặc, không thể không nói lời của Đỗ Lan quá mang tính chấn động, đối với một hiệp khách mà nói quả thực là ly kinh phản đạo, nhưng lại có vài phần đạo lý.

Không thể không nói Đỗ Lan là người khó lường nhất mà Tiêu Phong từng gặp trong ba mươi năm cuộc đời, tuy thời gian quen biết ngắn ngủi, nhưng mọi hành vi của Đỗ Lan đều khiến Tiêu Phong cảm nhận được một loại khí phách khó tả.

Chương 1434

Tuy phụ thân Tiêu Phong bị Đỗ Lan đưa đi làm khổ công, nhưng Tiêu Phong ân oán phân minh, phụ thân mình năm xưa vì báo thù đã cướp đi đứa con của Diệp Nhị Nương, dẫn đến sau này Diệp Nhị Nương làm hại nhiều người như vậy, là tội đáng nhận.

Tiêu Phong trước đây đã biết ác hành của Diệp Nhị Nương, nhưng nay mới biết tất cả khởi nguồn là từ cha ruột của mình.

Một uống một ăn, thế sự khó lường.

Bây giờ Đỗ Lan lại muốn mình cướp ngôi, thành thật mà nói Tiêu Phong chưa từng nghĩ tới, hắn chẳng qua chỉ làm Cái Bang Bang Chủ và Nam Viện Đại Vương, làm sao có thể làm Hoàng đế.

Ngươi chỉ cần muốn làm, ta liền có thể khiến ngươi làm được.

Đỗ Lan nhìn Tiêu Phong, Đừng suy nghĩ bản thân có làm được hay không, mà hãy nghĩ ngươi có thể làm gì cho bá tánh, đừng coi thường lý tưởng của chính ngươi.

Tiêu Phong vẫn không nói lời nào, vì chuyện này thật sự quá trọng đại, hắn bây giờ chỉ hy vọng A Châu sống lại, hắn liền có thể nghe ý kiến của A Châu.

Hắn không nghĩ tới hỏi A Tử, theo tính cách của tiểu di tử nhất định là chỉ sợ thiên hạ không loạn, xúi giục tỷ phu làm Hoàng đế.

Ngươi cứ suy nghĩ thêm đi, không cần vội trả lời ta.

Đỗ Lan nói: Bây giờ ta trước tiên giúp tiểu di tử của ngươi chữa trị mắt.

Có thể chữa khỏi sao.

Tiêu Phong kinh ngạc nói, hắn đã kiểm tra hai mắt của tiểu di tử bây giờ giống hệt quả nho khô, nào còn khả năng chữa trị nữa.

Đương nhiên có thể chữa khỏi, phải biết rằng ở Thiên Sơn có kỹ thuật cấy ghép nhãn cầu, tuy rất không khoa học, nhưng trong nguyên tác quả thực đã cấy ghép nhãn cầu của Du Thản Chi khiến A Tử phục minh.

Đương nhiên có thể chữa khỏi.

Đỗ Lan bày tỏ: Không để ngươi biết được thần kỳ, ngươi sẽ không biết người xuyên việt lợi hại đến mức nào.

Khoảnh khắc chứng kiến kỳ tích đã đến, Đỗ Lan chỉ là hai tay lướt qua trước mắt A Tử, mắt cô liền đã khỏi, quả thực thần kỳ.

Ngươi không phải hòa thượng.

Câu nói đầu tiên của A Tử khi nhìn thấy ánh sáng trở lại, chính là chất vấn Đỗ Lan không phải hòa thượng, không phải hòa thượng thì làm sao lại Dẫn Độ Như Lai.

Đỗ Lan cũng không nói nhiều, tính cách của A Tử đã bị Đinh Xuân Thu dạy hư rồi, tuy rằng trước mặt Tiêu Phong vẫn sẽ giả vờ lương thiện, nhưng đối với người ngoài thì rất không khách khí.

Đêm đó Tiêu Phong trằn trọc khó ngủ, khó khăn lắm mới ngủ được thì nhận được A Châu báo mộng, A Châu bảo Tiêu Phong hãy nghĩ cho thiên hạ, nàng nói Tiêu Phong làm Hoàng đế nhất định sẽ tốt hơn bất kỳ Hoàng đế nào trong thiên hạ, vì vậy nàng ủng hộ Tiêu Phong.

Tiêu Phong nhớ đến A Châu tốt bụng, trong mơ rơi lệ, sau khi tỉnh dậy chăn màn đều ướt, và hắn cũng hạ quyết tâm tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế.

Khi Đỗ Lan thấy Tiêu Phong đến tìm mình, hắn liền biết việc ngày hôm qua để A Châu báo mộng làm phép không sai, quả nhiên người có thể thuyết phục Tiêu Phong chỉ có A Châu.

Tuy nhìn có vẻ Tiêu Phong minh sát thu hào, thâm minh đại nghĩa, nhưng kỳ thực hắn cũng là người bị đại nghĩa trói buộc, không biết biến thông, tính tình cố chấp, loại người này kỳ thực khó thuyết phục nhất.

May mà Đỗ Lan biết điểm yếu của Tiêu Phong, quan điểm đạo đức của hắn sẽ không chấp nhận bất kỳ ai thay đổi, ngoại lệ duy nhất chính là A Châu.

Đã quyết định rồi sao.

Đỗ Lan hỏi.

Tiêu Phong gật đầu: Đã quyết định, chỉ hy vọng ngươi sẽ không lừa ta.

Chuyện này có thể bị chém đầu, một khi đã quyết định thực thi thì không còn đường lui.

Đỗ Lan đã thiết kế hai kế hoạch, Kế hoạch A là tạo phản, từ dưới lên trên đánh bại quân đội Liêu quốc đăng cơ xưng đế, độ khó ba sao.

Kế hoạch B, là từ trên xuống dưới, hiệp thiên tử để lệnh chư hầu, nắm giữ bá quyền Liêu quốc đến khi thời cơ chín muồi liền để Hoàng đế thoái vị, mình lên ngôi, độ khó hai sao.

Ngươi tự mình chọn đi.

Theo phong cách của Tiêu Phong thì đương nhiên Kế hoạch A là phù hợp nhất với tính cách hắn, thực sự giành được quyền lực, không đi đường tắt.

Nhưng bây giờ hắn phải suy nghĩ không phải là bản thân, mà là thiên hạ, góc độ hoàn toàn khác, hiển nhiên Kế hoạch B ảnh hưởng đến nội ngoại Liêu quốc là nhỏ nhất, thương vong cũng ít nhất.

Ta chọn Kế hoạch B.

Tiêu Phong nói.

Đỗ Lan bày tỏ đã hiểu: Vậy thì chuẩn bị sẵn sàng đi, mấy ngày nữa Hoàng đế Liêu quốc sẽ bị bệnh, đến lúc đó y sẽ để ngươi làm Nhiếp Chính Vương, sau đó ngươi từng bước khống chế Liêu quốc, chờ đợi thời cơ.

Nhìn Đỗ Lan vẻ mặt nhẹ nhõm, Tiêu Phong không khỏi nghi ngờ Đỗ Lan có phải thật sự là thần tiên hay không.

Đừng kinh ngạc, tạo ra lịch sử chính là đơn giản như vậy, đối với loại người như chúng ta mà nói, một quyết định nhỏ cũng có thể gây ra một loạt phản ứng kịch liệt, thời gian dài rồi ngươi tự nhiên sẽ quen thôi.

Bây giờ ngươi có thể về trước rồi, nhưng dù ngươi có làm Nhiếp Chính Vương, nội bộ Liêu quốc cũng nhất định có rất nhiều thế lực phản đối, đến lúc đó ngươi phải tự mình giải quyết bọn họ.

Tiêu Phong gật đầu, kỳ thực hắn biết quyết định của mình rất ích kỷ, có lỗi với Hoàng đế Liêu quốc đã trọng dụng hắn, nhưng vì muốn Tống Liêu chấm dứt chiến tranh, hắn không thể không làm vậy.

Lúc này tâm thái của Tiêu Phong cũng đã thay đổi, vì Hoàng đế Liêu quốc không thể chấm dứt tranh chấp biên giới Tống Liêu, vậy hắn chỉ có thể tự mình ra tay.

Đợi đến khi Tiêu Phong trở về Liêu quốc, quả nhiên nhận được thánh chỉ, bổ nhiệm hắn làm Nhiếp Chính Vương.

Tiêu Phong càng kinh thán năng lực của Đỗ Lan, đương nhiên các quý tộc quan lại Liêu quốc rất không phục, một Nam Viện Đại Vương, Ngụy Quân Thống Soái nho nhỏ có tư cách gì làm Nhiếp

Chính Vương.

Nhưng Tiêu Phong là trở về một cách mạnh mẽ, lần này hắn đã hạ quyết tâm, nên cũng khó có thể ngăn cản.

Sát kê cảnh hầu, Tiêu Phong thông qua thủ đoạn mạnh mẽ khống chế triều đình, sau đó với thân phận Nhiếp Chính Vương bắt đầu thực hiện hoài bão chính trị của mình, trước tiên là khiến người Hán và người Khiết Đan trong lãnh thổ Liêu quốc hòa bình chung sống, trọng dụng quan lại người Hán, tiến hành cải tạo giáo dục văn minh tiên tiến cho Liêu quốc.

Văn hóa Thăng Long vô cùng mạnh mẽ, các nền văn hóa dã man xung quanh chỉ cần tiếp xúc với nó, hoặc là bị hủy diệt hoặc là chấp nhận đồng hóa, không có lựa chọn thứ ba.

Liêu thực ra đã Hán hóa, chỉ là sau khi Tiêu Phong có quyền đã đẩy nhanh quá trình Hán hóa.

Thực ra Tây Hạ và Đại Lý xung quanh đều đã có trình độ Hán hóa rất cao, riêng Thổ Phồn vì đất rộng người thưa nên trình độ Hán hóa thấp, vẫn giữ phong cách rất nguyên thủy, tin vào Mật Tông Phật học.

Thấy Tiêu Phong Hán hóa làm việc ngày đêm không ngừng, Đỗ Lan bày tỏ có tiền đồ.

Thực ra điểm mạnh nhất của văn hóa Thăng Long chính là lễ nghi, nói thẳng ra là cảm giác nghi thức.

Con người sống một đời, kỳ thực thật sự mà nói đối với thế giới căn bản không có ý nghĩa gì, dù cho nhân loại toàn bộ hủy diệt, thế giới vẫn sẽ phát triển.

Hành vi của nhân loại chỉ chịu trách nhiệm với chính nhân loại, dưới tiền đề như vậy, người Triều Chu đã phát triển Chu Lễ đầy đủ cảm giác nghi thức, củng cố cảm giác tồn tại của nhân loại, điều này đối với nhân loại có thể nói là có ý nghĩa vượt thời đại.

Nghi thức có thể được xem như những điểm mốc mà nhân loại để lại trên biển cả mênh mông, có nó, nhân loại sẽ có mục tiêu sống, ý nghĩa vô cùng trọng đại đối với nhân loại.

Cảm giác nghi thức Thăng Long trong thời đại này là độc chiếm phong lưu, tự nhiên sẽ khiến người ta hướng về và nương tựa.

Khi những người dã man chỉ biết nhảy múa thần thánh dưới sự chỉ huy của shaman nhìn thấy bộ lễ nghi nghi thức phức tạp nhưng có trật tự của Thăng Long, nhất định sẽ tự thấy hổ thẹn, bọn họ liền muốn học tập a, vì sao nghi thức của người Thăng Long lại cao sang đến thế.

Sau đó liền phát hiện hóa ra là vì những thứ người Thăng Long học tốt, bọn họ tự nhiên cũng phải học theo.

Con người chỉ có thể sống có ý nghĩa dưới khuôn khổ do chính nhân loại đặt ra, mà khuôn khổ này càng hoa lệ càng hoàn thiện thì càng hấp dẫn người ta.

Đương nhiên con đường Tiêu Phong phải đi còn rất xa, vì Liêu quốc cũng có không ít kẻ địch, ví dụ như Tây Hạ, ví dụ như người Nữ Chân.

Bây giờ đã là cuối Bắc Tống, có thể nói cục diện động đãng, nội bộ Bắc Tống nông dân khởi nghĩa liên tiếp, các nước xung quanh hoặc tích cực chuẩn bị chiến tranh hoặc bận rộn nội loạn, hiển nhiên những ngày vốn không thái bình sau này sẽ càng thêm không thái bình.

Các nhân vật chủ chốt của giang hồ, bang chủ đệ nhất đệ nhị lần lượt bị bắt, quần long vô thủ.

Đỗ Lan trở thành đại ma đầu nổi tiếng giang hồ, khiến người ta nghe danh đã mất mật.

Thiếu Lâm Tự cũng từ thánh địa võ lâm biến thành đao sơn huyết hải.

Trong một thời gian, võ lâm vậy mà trở nên gió tanh mưa máu, cây cỏ đều là binh.

Đỗ Lan ở Thiếu Lâm Tự cũng không làm gì nhiều, chỉ là mỗi ngày điều giáo hai cô nương luyện võ: Lý Thanh Lộ và Vương Ngữ Yên.

Lý Thanh Lộ là công chúa Tây Hạ, cháu gái Lý Thu Thủy, là con trai con gái Lý Thu Thủy sinh ra sau khi tái hôn, không có quan hệ gì với Vô Nhai Tử.

Nhưng đã là cháu gái Lý Thu Thủy, Đỗ Lan tự nhiên cũng chăm sóc chu đáo.

Lý Thu Thủy sau khi dịch dung làm Hoàng hậu ở Tây Hạ, sống sung sướng hơn Thiên Sơn Đồng Mỗ nhiều, Thiên Sơn Đồng Mỗ yêu là tình yêu thật sự, không có được thì cũng buông bỏ, còn có dư sức để chăm sóc các nữ đệ tử Linh Thứu Cung.

Tình yêu của Lý Thu Thủy là tình yêu yêu bản thân, khi ở cùng Vô Nhai Tử nàng cũng chưa chắc đã thật sự yêu Vô Nhai Tử, chỉ là khi ở cùng Vô Nhai Tử thì lòng tự tôn của nàng được thỏa mãn nhất, không có Vô Nhai Tử nàng cũng sẽ không bạc đãi bản thân, gia nhập vương thất để làm người trên người, một kẻ chủ nghĩa vị kỷ tinh xảo.

Trong nguyên tác, Lý Thanh Lộ chính là Mộng Cô của Hư Trúc, một cô nương ngây thơ mang đầy tâm tình thiếu nữ không biết hiểm ác giang hồ.

Hai cô nương đều là được chiều chuộng từ nhỏ, nhưng luyện võ lại là chuyện cực khổ nhất, bọn họ mồ hôi đầm đìa kêu khổ liên miên.

Đỗ Lan thầm nghĩ mới đến đâu mà đã kêu ca, chút khổ này cũng không chịu nổi, bọn họ sao có thể xứng đáng làm cháu gái Lý Thu

Thủy.

Khổ hay không, nghĩ đến Tiêu Dao nhất bách ngũ 150 năm, mệt hay không, nghĩ đến Tiêu Dao lão tiền bối.

Tiêu Dao Phái lập phái một trăm năm mươi năm, bà nội và bà ngoại các ngươi chính là đệ tử đời thứ nhất của Tiêu Dao Phái, nếu các ngươi không chịu khổ, ai sẽ kế thừa Tiêu Dao Phái.

Tất cả luyện cho ta, không được dừng.

Ngươi sao có thể bức bọn họ như vậy.

Nơi nào có Vương Ngữ Yên là có Đoàn Dự, hắn cũng lười ở Thiếu Lâm Tự không đi, nhìn Vương Ngữ Yên mỗi ngày đổ mồ hôi đầm đìa, hắn đau lòng không thôi.

Ai yêu, ngươi vẫn còn ở đây sao, Đoàn công tử.

Đỗ Lan hình như vừa mới phát hiện ra: Ngươi ở Thiếu Lâm Tự ăn không ở không, ngươi có ý tứ sao.

Ngươi, ngươi, quá đáng lắm rồi, một chút cũng không biết thương hoa tiếc ngọc.

Đoàn Dự thật không hiểu sao lại có tên đàn ông thối không hiểu vẻ đẹp mềm mại của nữ tử như Đỗ Lan.

Chương 1435

Ta là Chưởng môn Tiêu Dao Phái hiện nhiệm, giáo dục đồ tử đồ tôn của mình, còn chưa đến lượt ngươi xen vào, ngươi cái tên đầy hơi thở trẻ con này vẫn nên về nhà bú sữa đi.

Đỗ Lan cũng không khách khí với Đoàn Dự.

Ngươi mới về nhà ấy.

Đoàn Dự làm sao chịu nổi sự sỉ nhục của Đỗ Lan, tức đến không biết nói gì nữa: Ngươi ngươi,.

Dùng sức cho ta, các ngươi là luyện võ, không phải nhảy múa.

Thật sự là quá ngu, ngay cả Hư Trúc cũng không bằng.

Đỗ Lan nói với hai cô muội tử yếu ớt rằng họ không bằng một tên hòa thượng xấu xí.

Hư Trúc bên ngoài bày tỏ tiểu tăng vô tội, y chỉ đang quét dọn mà thôi.

Đoàn Dự nhìn Hư Trúc, bày tỏ mọi người đều là kẻ đáng thương.

Vương Ngữ Yên và Lý Thanh Lộ là dám giận không dám nói, đặc biệt là Lý Thanh Lộ nàng vốn ở hoàng cung Tây Hạ rất tốt, nhưng vừa mở mắt đã thấy một nam nhân nói nàng là một trong những người kế thừa Tiêu Dao Phái, phải luyện võ, không được lười biếng, nàng bị bắt cóc bị cưỡng bức, căn bản không phải tự nguyện.

Ta thật sự không còn khí lực nữa.

Ngân Xuyên Công chúa Lý Thanh Lộ chân mềm nhũn, ngồi xuống đất bày tỏ không đứng dậy nổi nữa, nàng căn bản không muốn luyện võ.

Xem xem các ngươi những thứ bất thành khí này.

Nếu Lý Thu Thủy cũng được chiều chuộng như các ngươi, e rằng đã không sinh ra các ngươi rồi, các ngươi sao lại không truyền thừa được một vạn phần của nàng chứ, thật là mất mặt Tiêu Dao Phái.

Đỗ Lan miệng nói không ngừng treo Tiêu Dao Phái lên, kỳ thực hắn trở thành Chưởng môn cũng mới mấy chục ngày mà thôi.

Bọn họ là người, tự nhiên sẽ không có khí lực.

Đoàn Dự đau lòng a, lại nhịn không được lên tiếng: Ngữ Yên muội muội, muội cũng nghỉ ngơi đi.

Hắn đã đau khổ mấy ngày, nhưng bây giờ đã chấp nhận sự thật thần tiên tỷ tỷ là muội muội mình, xem Vương Ngữ Yên như muội muội mà yêu thương.

Đoàn Dự, ngươi đừng quấy rầy, ngươi không thích luyện võ, sau này Đại Lý Lục Mạch Thần Kiếm của các ngươi thất truyền là chuyện của các ngươi, võ công Tiêu Dao Phái chúng ta thì phải truyền xuống.

Đỗ Lan nói: Nếu ai cũng như ngươi chỉ biết ăn dầm nằm dề, cơ nghiệp Đại Lý cũng sẽ bại trên tay những kẻ vô dụng như các ngươi.

Ngươi đi tìm tên hòa thượng xấu xí kia mà chơi, đừng cản trở.

Hư Trúc vẻ mặt sầu khổ, vì sao y lại bị vạ lây nữa.

Lẽ nào xấu xí thì không có nhân quyền sao.

Hai muội tử thật sự không chịu nổi nữa, Đỗ Lan quả thực chính là huấn luyện viên ma quỷ, bọn họ một chút căn cơ cũng không có thì làm sao có thể huấn luyện như vậy chứ.

Ngươi giết ta đi.

Vương Ngữ Yên liên tiếp chịu đả kích, bây giờ chỉ cầu chết nhanh, nàng cứ ngồi đó nói gì cũng không chịu đứng dậy nữa.

Một chút cũng không có tinh thần võ hiệp, trách không được Đại Tống đều sắp lụi bại.

Đỗ Lan nhịn không được lắc đầu, cảm khái nói: Tiêu Dao Phái hậu kế vô nhân a.

Quả thực giống hệt một chưởng môn vì hậu bối bất hiếu mà bất lực, diễn xuất tuyệt đối là điểm tuyệt đối.

Trên người Đỗ Lan tỏa ra một luồng khí tràng buồn bã, cảm động lòng người sâu sắc.

Tảo Địa Tăng ẩn mình trong bóng tối cảm động lây a, y ở Thiếu Lâm tuy không xuất chúng, nhưng bối phận cực cao, còn cao hơn cả Phương trượng, y há chẳng phải cũng giống Đỗ Lan sao, Thiếu Lâm Tự biến thành thế này đều là do đệ tử Thiếu Lâm vô dụng, y biết Đỗ Lan là xuất sư hữu danh chứ không phải trừng phạt hòa thượng lung tung.

Sáng nghiệp khó, giữ nghiệp càng khó.

Thôi đi, thôi đi, nếu các ngươi không muốn học thì cứ để Tiêu Dao Phái từ nay biến mất, để võ nghệ kinh thiên của ông ngoại bà ngoại các ngươi thất truyền đi.

Trăm năm sau sẽ không còn ai biết Tiêu Dao Phái, cũng không ai biết thành tựu cả đời của Tiêu Dao Tử nữa.

Vương Ngữ Yên và Lý Thanh Lộ đột nhiên cảm thấy áp lực rất lớn, bọn họ vô duyên vô cớ gánh vác trách nhiệm khiến Tiêu Dao Phái thất truyền, bọn họ đều là những người có lương tri, Đỗ Lan nói như vậy, bọn họ căn bản không thể vượt qua được cửa ải đó.

Lương tâm sẽ đau.

Bất kể thế nào, bọn họ đều là hậu nhân Lý Thu Thủy, không phải người ngoài, nếu bọn họ đều không luyện, vậy ai sẽ luyện chứ.

Đỗ Lan lén lút quan sát, hắn cố ý nói như vậy để kích phát cảm giác áy náy của bọn họ, lợi dụng nội tâm lương thiện của bọn họ để khuyến khích hai người luyện võ.

Lý Thanh Lộ và Vương Ngữ Yên vịn vào nhau đứng dậy, đồng thanh nói: Chúng ta luyện.

Đỗ Lan lập tức đắc ý liếc Đoàn Dự một cái ta thắng rồi, Đoàn Dự lúc này mới hiểu Đỗ Lan là cố ý khích lệ, căn bản chính là dùng kế khích tướng.

Hai vị muội muội, đừng mắc lừa a, hắn là cố ý nói như vậy đó.

Tuy nhiên bọn họ đã đáp ứng rồi, nên sẽ không bị Đoàn Dự thuyết phục, Đoàn Dự nói như vậy ngược lại còn trở thành kẻ xấu.

Đỗ Lan đắc ý: Vậy thì tiếp tục, Tiểu Vô Tướng Công tiết thứ nhất đoạn nhỏ thứ nhất bây giờ bắt đầu, một hai ba bốn, hai hai ba bốn.

Tiêu Dao Tam Tử chỉ cần một người có tinh thần trách nhiệm như ta, Tiêu Dao Phái cũng sẽ không suy tàn, Đỗ Lan thầm than, hắn cảm thấy mình quả nhiên là cứu tinh của Tiêu Dao Phái, Tiêu Dao Tử hẳn nên bò ra từ địa ngục mà cảm ơn hắn mới phải.

Ngoài việc dạy dỗ muội tử luyện võ, Đỗ Lan cũng không quên tìm hiểu quốc gia đại sự, hiện tại Đại Tống đã bước vào giai đoạn đếm ngược, Hoàng đế tại vị hiện nay là Triệu Hú, chín tuổi kế vị, hiện tại cũng chỉ mới mười sáu tuổi, đến nay vẫn chưa thân chính, trên triều đình Tân Đảng và Cựu Đảng công kích lẫn nhau, căn bản không ai quan tâm lê dân bá tánh.

Hơn nữa vấn đề lớn nhất của triều Tống vẫn là trọng văn khinh võ, thứ phối sung quân kẻ phạm tội bị đày đi làm lính chính là do triều

Tống nghĩ ra.

Trước Xuân Thu chiến tranh toàn là trò của quý tộc, thời Chiến Quốc người dân thường có thể thông qua chiến tranh để có con đường thăng tiến, đến Hán Đường càng vì cường thịnh mà vong, điều này nói rõ trong những năm tháng đó làm binh sĩ có nghĩa là quyền thế.

Nhưng đến triều Tống, địa vị binh sĩ giảm mạnh, mãi đến Minh Thanh cũng không khá hơn, thậm chí có câu hảo nam bất đương binh trai tốt không đi lính.

Tuy ở mức độ nhất định đã tránh được quân phiệt, nhưng khi đối ngoại thì lại yếu kém.

Đương nhiên, Đỗ Lan biết những điều này cũng không chuẩn bị cường quân, trong mắt hắn phò trợ Liêu quốc là đủ rồi, năm mươi sáu dân tộc năm mươi sáu đóa hoa, dùng lễ nghi Di tắc Di chi, Di mà tiến vào Âu Lạc tắc Âu Lạc chi.

Lịch sử đã xảy ra biến hóa, sau khi Liêu quốc Hán hóa quốc lực càng thịnh, định Hán chế tôn Khổng Nho, có khí độ nhất thống phương Bắc.

Trong thời gian Tiêu Phong chấp chính, Liêu quốc thao quang dưỡng hối, phong điều vũ thuận, quốc thái dân an, nhưng Tiêu Phong dù mạnh đến mấy cũng là người, hắn cũng sẽ chết.

Tiêu Phong ba mươi tuổi bắt đầu nhậm chức Nhiếp Chính Vương, đến năm ba mươi lăm tuổi Hoàng đế Khiết Đan chủ động thoái vị, Tiêu Phong kế vị xưng Hoàng, quốc tính Gia Luật cải thành Tiêu.

Tiêu Phong tại vị hai mươi lăm năm, đến năm sáu mươi tuổi thì thoái vị, do con trai hắn là Tiêu Định Hòa kế vị, Tiêu Định Hòa sau khi kế vị năm thứ hai liền phát binh đánh Tây Hạ, hai năm diệt Tây Hạ, sau đó lại trấn áp các bộ lạc thảo nguyên phương Bắc không phục, hình thành đại thống nhất phương Bắc, rồi đại quân tiến thẳng về Đại Tống phương Nam.

Tiêu Định Hòa là đứa con duy nhất của Tiêu Phong và A Tử, chịu sự giáo dục hoàn toàn trái ngược của cha mẹ, tuy hy vọng thế giới hòa bình, nhưng y cho rằng cách để hòa bình chính là thống nhất, chỉ có thống nhất mới có thể khiến thế giới hòa bình.

Bởi vậy đại quân chiếm lĩnh đại phiến cương thổ Đại Tống.

Cuối Bắc Tống có Thái Kinh, Cao Cầu và các quyền thần khác lộng quyền, đại hưng hoa thạch cương, bá tánh khổ không nói nên lời.

Đối mặt với sự tấn công của Liêu quốc, Bắc Tống căn bản không có sức chống cự, thủ đô bị công phá, chính quyền Tống triều nam di.

Lúc này Tiêu Định Hòa hoàn toàn có cơ hội thống nhất, nhưng không ngờ người Nữ Chân ở Đông Bắc lúc này đột nhiên tấn công Liêu quốc, bọn họ tự hào là Kim quốc, không còn chấp nhận mệnh lệnh của Liêu quốc nữa.

Kim Hoàn Nhan thị cũng chịu ảnh hưởng Hán hóa sâu sắc, đột nhiên đại cử tấn công, Liêu quốc cũng chỉ có thể tạm hoãn nam tiến, dốc toàn lực về phía đông chống cự Kim quốc.

Đợi đến khi tiêu diệt Kim quốc, Nam Tống đã ổn định lại thế trận, Tiêu Định Hòa bỏ lỡ cơ hội thống nhất tốt nhất.

Nam Tống có Nhạc Phi, Hàn Thế Trung và các danh tướng khác lấy Hoàng Hà làm ranh giới kháng cự Liêu quốc, đại quân Liêu quốc bị chặn đứng.

Cuối cùng Tiêu Định Hòa chỉ có thể từ bỏ nam chinh, rồi lập kế hoạch khác.

Nhưng vạn vạn không ngờ Tiêu Định Hòa trẻ tuổi vậy mà đã qua đời vì bệnh, chí lớn chưa thành thân đã mất.

Ngôi Hoàng vị do con trai ba tuổi của y kế thừa, do Thái Hoàng Thái Hậu A Tử buông rèm nhiếp chính.

Thời kỳ này võ lâm Nam Tống cũng xuất hiện lượng lớn nhân sĩ kháng Liêu, bọn họ hoặc thân chinh xông pha trận mạc hoặc tán tận gia tài tổ chức nghĩa quân bắc thượng, những người trẻ tuổi nhiệt huyết sôi trào càng là dòng chảy chính trong số đó.

Trong số những người trẻ tuổi này có một người tên là Vương Trùng Dương, lại càng bán hết đồ đạc trong nhà để tổ chức nghĩa quân vượt Hoàng Hà muốn đoạt lại Yên Vân Thập Lục Châu mà Liêu quốc đã chiếm, người trẻ tuổi không có kinh nghiệm gì chỉ dựa vào một bầu nhiệt huyết tự cho rằng có thể tạo nên một sự nghiệp vĩ đại, cũng không nghĩ Nhạc Phi còn không thể thành công, một tiểu bằng hữu mới ra đời như y làm sao có thể thành công đây.

Tuy Vương Trùng Dương võ công không tệ, nhưng giữa thiên quân vạn mã không phải nơi để thể hiện cá nhân chi dũng.

Bởi vậy nghĩa quân do Vương Trùng Dương tập hợp toàn quân phúc diệt, y cũng bị thương khó khăn lắm mới sống sót.

Chương 1436

Từ đó Vương Trùng Dương một quyết bất chấn, may mà bên cạnh y còn có một hồng nhan tri kỷ, tên là Lâm Triều Anh.

Hai người quen biết vì võ công, sớm tối bầu bạn, đáng tiếc Vương Trùng Dương nặng lòng với quốc gia, đối với tình riêng nam nữ thì lại che đậy giấu giếm, không đủ thẳng thắn.

Thời kỳ này có Lâm Triều Anh bầu bạn, Vương Trùng Dương cũng cuối cùng chấn tác trở lại, y đã xây dựng một ngôi mộ cổ mô phỏng, ngấm ngầm mua vũ khí lương thảo, chờ đợi thời cơ bắc phạt lần thứ hai.

Tuy nhiên triều đình Nam Tống đã không còn muốn bắc phạt nữa.

Vương Trùng Dương thấy triều đình Nam Tống đã từ bỏ bắc phạt, tham lam hưởng thụ tài phú phương Nam, không khỏi tâm hôi ý lãnh liền lên Chung Nam Sơn xuất gia làm Đạo sĩ.

Điều này khiến Lâm Triều Anh rất đau lòng, nàng vốn muốn gả cho Vương Trùng Dương, Vương Trùng Dương tuyệt tình như vậy, khiến nàng vô cùng tức giận.

Lại là một cặp si nam oán nữ.

Đỗ Lan ở dưới Chung Nam Sơn, nhìn Lâm Triều Anh khổ sở khuyên Vương Trùng Dương mà không được, thầm nghĩ đại nghĩa quốc gia và tình cảm cá nhân hình như không hề xung đột mà.

Vương Trùng Dương này cũng thật tuyệt tình a, không thể bắc phạt lẽ nào là lỗi của Lâm Triều Anh sao.

Y như vậy có lỗi với quốc gia mà cũng có lỗi với một người thích y.

Nhắm mắt một cái mở mắt một cái, đã mấy chục năm trôi qua, thiên hạ đã đổi triều thay đại, võ lâm cũng là tân tú quật khởi.

Vương Trùng Dương này vốn là thiên tư hạng nhất, hiện tại y gia nhập Toàn Chân tu luyện Tiên Thiên Công, rất nhanh sẽ trở thành người thứ hai võ lâm.

Muốn nói người thứ nhất đương nhiên là Hoàng Thường, vị văn nhân đã sáng tạo ra Cửu Âm Chân Kinh.

Y hiện tại cũng đã hơn trăm tuổi, nhưng vẫn còn sống, lúc này y đã gần như hoàn thành Cửu Âm Chân Kinh.

Khi Đỗ Lan xuyên việt đến, Hoàng Thường đã từ kinh điển Đạo gia ngộ ra nội lực, chỉ là chiêu thức không mạnh nên bị những kẻ trong võ lâm tham lam nội công của y truy sát, để phá giải chiêu thức của những người này, Hoàng Thường đã ẩn mình ròng rã bốn mươi năm, sau khi xuất sơn thì thiên hạ vô địch, nhưng thiên hạ cũng đã đổi sắc, kẻ thù đã từ tóc xanh hóa thành tóc bạc, Hoàng Thường biết nói gì về báo thù cũng không còn ý nghĩa.

Y cũng không còn sống được bao lâu nữa, nên y đã buông bỏ tất cả, bắt đầu ghi chép tâm đắc cả đời mình, đây chính là Cửu Âm Chân Kinh.

Mấy năm nay Đỗ Lan cũng không làm gì đại sự, chỉ là ở Thiếu Lâm Tự giám sát xây tháp, hiện tại gần như đã xây xong.

Thời gian còn lại hắn chính là giúp Tiêu Dao Phái làm ăn, bán những thứ tốt đi khắp nơi, phía tây đến Tây Vực, phía nam xuống Ấn Độ, phía đông đến Bột Hải, phía bắc qua Mông Cổ.

Các sản phẩm dòng Lục Thần với Thiên Sơn tuyết liên làm thành phần chính, hiệu quả cực tốt, đã tăng đáng kể nhan sắc của toàn thế giới, đã trở thành nhu yếu phẩm của phần lớn những người đi khắp đó đây.

Ví dụ như vị nữ hiệp Lâm Triều Anh đang bi phẫn trước mặt này trở về khách sạn, tức đến mức cơm cũng không nuốt trôi, nhưng trước khi ngủ lại cần dùng Mặt nạ Lục Thần để khóa ẩm, sau đó dùng Dịch Lục Thần bôi lên rồi mới có thể ngủ.

Để tăng doanh số, các sản phẩm Lục Thần đều phải dùng thường xuyên mới có hiệu quả.

Sáng dậy, nữ hiệp vẫn còn giận, nhưng ban ngày phải ra ngoài, gió thổi nắng chiếu, phải dùng Sữa dưỡng trắng Lục Thần cẩn thận bảo vệ làn da, như vậy mới có thể luôn xinh đẹp.

Đỗ Lan không chỉ thay đổi lịch sử, mà còn thay đổi thói quen sinh hoạt của con người, khiến Lục Thần trở thành nhu yếu phẩm không thể thiếu của những người yêu cái đẹp, hiệu quả của nó vô cùng tốt, xấu trở nên bình thường, bình thường trở nên xinh đẹp, xinh đẹp trở thành tuyệt sắc.

Không xem quảng cáo, xem hiệu quả, sản phẩm của Đỗ Lan ra lò nhất định là tinh phẩm.

Lâm Triều Anh hôm nay nhất định phải kéo Vương Trùng Dương ra khỏi Toàn Chân Giáo, nàng đã bỏ ra nhiều như vậy, không thể cứ thế mà bỏ qua.

Vị cô nương này, không tốt a không tốt.

Đỗ Lan hiện tại giả trang thành một người xem bói.

Lâm Triều Anh vốn tâm trạng đã không tốt, thấy Đỗ Lan còn nguyền rủa mình, đại nộ: Cái gì không tốt, ngươi nếu không nói ra được, ta liền giết chết ngươi.

Vị nữ nhân này thật nóng tính.

Cô nương ngươi đây là đào hoa sát kiếp a, hơn nữa kiếp của ngươi còn do Đạo Tổ lập nên, người đàn ông ngươi yêu có phải đã làm Đạo sĩ rồi không.

Lời của Đỗ Lan khiến Lâm Triều Anh sững sờ, vì đều nói đúng cả rồi, thần toán tử a: Tiên sinh, có cách giải cứu không.

Phàm nhân chúng ta làm sao có thể chống lại sức mạnh của Đạo Tổ.

Nhưng mà.

Lâm Triều Anh bộp một tiếng đập xuống một nắm hạt đậu vàng: Bây giờ có thể nói chưa.

Đỗ Lan cười hì hì nhận tiền bói: Muốn đối kháng Đạo Tổ, tự nhiên cũng phải mượn sức mạnh của thần tiên, ngươi phải đi thỉnh Phật Tổ.

Thỉnh thế nào.

Lại là một đồng tiền vàng.

Ngươi có biết Thiếu Lâm Tự.

Đỗ Lan nói.

Lâm Triều Anh nhíu mày: Đã nghe nói qua, mấy chục năm trước cũng là một danh môn đại phái, nhưng không biết xảy ra biến cố gì, Thiếu Lâm Tự đã trở thành cấm địa võ lâm, người bình thường không dám đến.

Chính là nơi này, kỳ thực sau núi Thiếu Lâm Tự có một tòa Vạn Phật Tháp, bên trong cơ quan trùng trùng, ngươi chỉ cần thông qua đến đỉnh tháp, liền có thể nhìn thấy Vạn Phật Chi Chủ, đến lúc đó ngươi có thể nhờ y giúp ngươi.

Kỳ thực là giả, đỉnh tháp chẳng có gì cả.

Nhưng Đỗ Lan hiện tại là người xem bói, người xem bói mà có thể nói thật thì mặt trời đã mọc từ phía Tây rồi.

Lâm Triều Anh nửa tin nửa ngờ, nhưng nàng đột nhiên nghĩ nếu mình lâm vào hiểm cảnh, Vương Trùng Dương chắc chắn sẽ không thấy chết mà không cứu, nàng quyết định sẽ đi xông vào cấm địa võ lâm, ngược lại muốn xem Vương Trùng Dương có thật sự sắt đá vô tình thấy chết không cứu hay không.

Thiếu Lâm Tự, lúc này âm khí u ám, dưới những cây cổ thụ bao bọc, đã không còn vẻ uy nghiêm Phật quang bảo khí năm xưa, ngay cả tượng Phật cũng trở nên hung tợn.

Lâm Triều Anh và thị nữ của nàng đến nơi này chỉ cảm thấy kinh hồn bạt vía, không lạnh mà run.

Tiểu thư, chúng ta về đi.

Thị nữ khuyên Lâm Triều Anh đừng mạo hiểm, vì một Vương Trùng Dương mà không đáng.

Nhưng Lâm Triều Anh lại quyết tâm muốn đi: Ngươi có đưa thư cho y không.

Ta đã đưa thư cho y rồi, y bây giờ nhất định biết tiểu thư người muốn đến Thiếu Lâm Tự, nhưng ta thấy y căn bản không đi theo, chúng ta nếu chết thì oan uổng biết bao a.

Lâm Triều Anh lại biết chuyện này đã không thể quay đầu, nàng vốn là một nữ tử kiên cường, tuyệt nhiên sẽ không bỏ dở giữa chừng.

Đi hậu sơn.

Vòng qua Thiếu Lâm Tự âm u, men theo con đường núi hẹp đến hậu sơn, đã có thể nhìn thấy ngọn tháp cao vút, thẳng đứng giữa trời.

Đến gần liền có thể nghe thấy hình như có quỷ hồn nói chuyện, hoặc lớn tiếng hoặc nhỏ nhẹ, vậy mà số lượng không ít.

Hai nữ tử run rẩy bước vào, lại phát hiện bọn họ dường như đã đến quốc độ của người già, chỉ thấy xung quanh tòa tháp cao là một khoảng đất rộng, trên khoảng đất đó đầy rẫy những lão đầu bạc phơ, hình dung khô héo, khiến người ta sợ hãi.

Lúc này những lão đầu đó với ánh mắt đục ngầu đồng loạt nhìn về phía họ, cảnh tượng đó quả thực như một bộ phim kinh dị, khiến người ta lông tóc dựng đứng, tứ chi lạnh buốt.

Thị nữ gần như ôm chặt Lâm Triều Anh, tiếng a thét chói tai khiến bầy chim kinh hãi bay đi, càng thêm vài phần kinh hãi.

Giết ta đi, giết ta đi.

Những lão đầu đó chính là những khổ công năm xưa, ở nơi này bọn họ sẽ già đi nhưng không chết, hơn nữa vừa làm việc thì tinh thần tràn đầy, vừa tan ca thì từng người một trở thành lão đầu nửa sống nửa chết, vô cùng thê thảm.

Sự trừng phạt của Đỗ Lan có thể nói còn nặng hơn cả Diêm Vương.

Không thể tự sát, bọn họ chỉ có thể cầu người bên ngoài kết thúc cuộc đời mình.

Các lão đầu vây quanh hai nữ tử, hệt như tang thi vây quanh thịt tươi.

A.

Thị nữ tiếp tục thét chói tai.

Còn Lâm Triều Anh sắc mặt tái nhợt, nàng coi như đã biết Thiếu Lâm Tự biến thành cấm địa võ lâm không phải không có nguyên nhân, quá đáng sợ rồi.

Nàng kéo thị nữ, thi triển khinh công, vượt qua những lão tặc tóc bạc đó bay về phía tháp.

Vạn Phật Tháp kia lại như mới tinh, mở rộng cửa chờ đợi vị khách đầu tiên của nó.

Còn ở một bên khác, Vương Trùng Dương cũng đã đến dưới Thiếu Thất Sơn, cuối cùng y vẫn lo lắng cho Lâm Triều Anh.

Y không hiểu Lâm Triều Anh sao lại đến Thiếu Lâm Tự, nơi này không an toàn chút nào.

Vương Trùng Dương đã nghe qua truyền thuyết về Thiếu Lâm Tự, nơi này vốn là thánh địa Phật giáo, thịnh cực một thời, thời kỳ cực thịnh thậm chí có truyền kỳ thiên hạ võ công xuất Thiếu Lâm, nhưng sau đó xuất hiện một đại ma đầu huyết tẩy Thiếu Lâm Tự, giết hết tất cả hòa thượng Thiếu Lâm Tự, còn đánh giết sạch sẽ các hào kiệt võ lâm đến chi viện Thiếu Lâm Tự, cực kỳ lợi hại.

Chỉ là rốt cuộc ma đầu đó tên là gì, hiện tại lại không ai biết, nhưng có người nói ma đầu đó kỳ thực vẫn luôn ở Thiếu Lâm Tự chiếm cứ không hề rời đi.

Vương Trùng Dương trong lòng sốt ruột, liền không nghĩ nhiều cũng lên núi.

Đỗ Lan xuất hiện phía sau Vương Trùng Dương, thầm nghĩ rõ ràng là nam có tình nữ có ý, nhưng lại cứ làm cho rối tung lên, cứ phải để mình ra tay tác hợp cho bọn họ, những người trẻ tuổi này thật sự không biết trân trọng.

Không kết thành phu thê, thì không cho phép các ngươi xuống núi, xem đến lúc đó các ngươi làm thế nào.

Đỗ Lan vẫn thích cưỡng ép người khác.

Trong tháp cơ quan trùng trùng, Lâm Triều Anh hai người rất nhanh đã gặp nguy cơ, sau đó Vương Trùng Dương xả thân cứu giúp.

Chương 1437

Nhưng hai người lại vẫn không muốn thẳng thắn, vẫn còn muốn kiêu ngạo một chút.

Lâm Triều Anh tuy ngọt ngào, nhưng nghĩ đến Vương Trùng Dương suýt xuất gia thì không có sắc mặt tốt, một bụng yêu ý không biểu hiện ra ngoài mà ngược lại buông lời ác ý.

Vương Trùng Dương tuy đến cứu, nhưng lại vẫn lấy đại sự thiên hạ làm trọng, tự cho rằng đến cứu người không phải vì tình riêng nam nữ, mà là vì y không thể thấy chết mà không cứu, chính là không thừa nhận trọng lượng của Lâm Triều Anh trong lòng y.

Vương Trùng Dương bảo Lâm Triều Anh quay về, Lâm Triều Anh lại cố chấp muốn tiếp tục lên trên.

Hai oan gia liền vừa công kích lẫn nhau, vừa xông cửa.

Rất nhanh bọn họ đều bị lai lịch của Vạn Phật Tháp khơi dậy hứng thú, bọn họ muốn biết bốn mươi năm trước ma đầu và tháp có quan hệ gì, những lão đầu kia lại là ai.

Tóm lại tất cả đều là bí ẩn.

Đây chính là hiệu quả Đỗ Lan cần, với tư cách một cao thủ sao có thể không bị bí ẩn bao vây chứ, không có bí ẩn thì người không thể trở thành cao thủ.

Trong tháp có rất nhiều kinh nghiệm mà các khổ lực đã khắc xuống, ví dụ như Mộ Dung Bác, Đinh Xuân Thu, Cưu Ma Trí đều đã khắc lên tường những kinh nghiệm thê thảm của họ, đương nhiên cũng khắc cả võ công xuống.

Gộp lại chính là một câu chuyện hoàn chỉnh, bọn họ đều là các đại cao thủ không muốn để thành tựu cả đời mình bị vùi lấp.

Đây là chữ của Quốc sư Thổ Phồn.

Vương Trùng Dương nói: Cưu Ma Trí.

Hình như là đại Quốc sư thất tung bốn mươi năm trước, lúc đó Thổ Phồn còn nói Quốc sư bị người Tống mưu sát, nên suýt nữa đã đánh nhau với Đại Tống.

Không ngờ, đường đường một Quốc sư lại cũng bị ma đầu giữ lại đây để xây tháp.

Hóa ra đại ma đầu không giết bọn họ, mà là giam cầm tất cả cao thủ võ lâm để xây dựng tòa Vạn Phật Tháp này.

Ba người đều lạnh sống lưng, rốt cuộc là nhân vật nào mới có thực lực cường đại như vậy.

Ai mà biết được chứ.

Lâm Triều Anh cảm thấy lên đến đỉnh tháp là có thể biết đáp án: Bất kể thế nào, y đã muốn xây dựng một tòa tháp như vậy, lại thiết lập nhiều cơ quan như thế, đỉnh tháp nhất định có bí mật.

Không sai, Đỗ Lan chính là hy vọng mọi người nghĩ như vậy, nên hắn cố ý không để gì cả.

Vương Trùng Dương bây giờ cũng hiếu kỳ, nên hai người cắm đầu đi lên, trải qua thiên nan vạn hiểm cuối cùng cũng đến được đỉnh tháp, trống rỗng, không có gì cả.

Ba người nhìn nhau, cả ba người bọn họ đều tin rằng đáp án của câu đố nằm ở đây, vì sao lại không có gì cả.

Điều này không khoa học a.

Sự chênh lệch lớn, khiến ba người đều không nói nên lời khó chịu, hệt như bị người ta đùa giỡn.

Tìm kiếm kỹ càng, quả thực không có gì cả.

Vương Trùng Dương hỏi Lâm Triều Anh ai đã bảo nàng đến đây, Lâm Triều Anh đáp là một người xem bói.

Vương Trùng Dương phát hiện bọn họ quả thực bị lừa rồi, nơi này thật sự không có gì cả: Đi thôi, ngươi bị lừa rồi.

Lâm Triều Anh trong lòng không vui, thầm nghĩ ngay cả một câu an ủi cũng không có, cái gì gọi là bị lừa rồi.

Nàng vặn eo tự mình muốn đi xuống.

Nhưng không có tình yêu chân thành thì không thể rời đi, bọn họ làm thế nào cũng không mở được cửa lớn, chỉ có thể bị nhốt ở nơi không có ăn không có uống này, dần dần chết đi.

Mãi đến trước khi chết, hai người mới thổ lộ tình cảm cho nhau, bày tỏ tâm ý.

Tình yêu nồng nàn, Vương Trùng Dương cũng cuối cùng trước khi chết đã thổ lộ, thừa nhận mình thích Lâm Triều Anh, nếu có kiếp sau nhất định sẽ cưới nàng.

Thị nữ cô độc lẻ loi ăn cẩu lương của tiểu thư và Vương Trùng Dương, cẩu lương lạnh lẽo đập vào mặt nàng, khiến nàng chết cũng không nhắm mắt.

May mà lúc này cửa đã mở, Đỗ Lan đứng ở cửa vỗ tay: Chúc mừng, chúc mừng.

Vương Trùng Dương và Lâm Triều Anh đã kết hôn, xem ra Cổ Mộ Phái là không thể tồn tại rồi.

Nhưng không sao, Đỗ Lan cưu chiếm thước sào, ở ngôi mộ cổ đã khai sáng phân bộ đầu tiên của Tiêu Dao Phái trú tại Chung Nam Sơn.

Các đệ tử được bồi dưỡng là nhóm người đáng thương nhất trên thế giới, song tính nhân, bọn họ đồng thời có hai bộ phận sinh dục nữ và nam, còn được gọi là Phù Tha.

Phù Tha, ngụy nương trap, nữ trang crossdressing, ba đại pháp bảo khai sáng thời đại mới, trong đó lại lấy Phù Tha là nổi tiếng lâu nhất, danh tiếng vang xa.

Đỗ Lan dụng tâm cực kỳ hiểm ác, hiển nhiên là đang đào hố cho các long kỵ sĩ tương lai.

Sông núi sản sinh nhân tài, mỗi thời đại một anh hùng.

Đông Tà, Tây Độc, Nam Đế, Bắc Cái, Trung Thần Thông, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi đã nổi danh khắp chốn, mà trên giang hồ lại có Cửu Âm Chân Kinh xuất thế, gây nên một trận gió tanh mưa máu.

Thế là, vô số hào kiệt võ lâm hẹn nhau luận kiếm trên Hoa Sơn, người thắng sẽ đoạt được Cửu Âm Chân Kinh.

Anh hùng thiên hạ ai cũng khao khát, mong được chiêm ngưỡng phong thái cao thủ.

Huỳnh Thường rõ ràng là người đọc sách mà ngộ ra võ công, nhưng những võ lâm hiệp khách này lại chỉ nhìn thấy võ công mà không hề thấy quá trình đọc sách của Huỳnh Thường, chỉ thấy kết quả mà không thấy quá trình, thật sự là đáng lo ngại.

Trên đỉnh Hoa Sơn, Vương Trọng Dương bên cạnh giai nhân, bằng võ nghệ tự sáng chế đã áp đảo quần hùng, một mình trở thành thần thoại võ lâm mới.

Đông Tà, Tây Độc, Nam Đế, Bắc Cái cũng lần lượt nổi danh, cùng Vương Trọng Dương được thiên hạ biết đến với danh xưng Thiên Hạ Ngũ Tuyệt.

Vương Trọng Dương đã kết hôn, tự nhiên không thể xuất gia nữa, hiện đang sống cuộc đời nhàn vân dã hạc, ban ngày trồng hoa nuôi cỏ, đêm về hồng tụ thiêm hương, ngày tháng vui vẻ vô bờ.

Chỉ thỉnh thoảng khi rảnh rỗi mới lo nước lo dân, than thở triều đình Nam Tống hôn dung, không màng thu phục cố thổ chỉ biết ăn chơi hưởng lạc.

Trong những ngày tháng mâu thuẫn như vậy, lại vì hắn ở Vạn Phật Tháp xem khắp võ công cao thủ tiền triều, thế mà sáng tạo ra một bộ võ nghệ không thua kém Tiên Thiên Công, gọi là Hưng Vong Thần Công.

Lần đầu tiên Hoa Sơn luận kiếm đã thể hiện uy lực không thể ngăn cản.

Có thể nói, mọi chi tiết đã hoàn toàn thay đổi, một hành động vô tâm của Đỗ Lan đã khiến Vương Trọng Dương không xuất gia nữa.

Toàn Chân Giáo thiếu Vương Trọng Dương, ngược lại Chu Bá Thông lại nổi bật lên.

Hắn là sư đệ của Vương Trọng Dương mười ngày, bởi vì Chu Bá Thông xuất gia sau mười ngày thì Vương Trọng Dương hoàn tục.

Thế nhưng, dù chỉ có mười ngày duyên phận sư huynh đệ, Chu Bá Thông vẫn kính trọng Vương Trọng Dương, thậm chí còn gọi Lâm Triều Anh là đại tẩu.

Lần Hoa Sơn luận kiếm này võ công của hắn cũng không yếu, nếu không phải bị rắn độc của Tây Độc làm cho sợ hãi thì e rằng cũng có thể xếp vào Ngũ Tuyệt.

Một sự thay đổi nhỏ đã dẫn đến hiệu ứng cánh bướm khổng lồ.

Mặc dù Hoa Sơn luận kiếm vẫn diễn ra như cũ, nhưng những chuyện khác đã hoàn toàn thay đổi.

Toàn Chân Giáo không có Vương Trọng Dương thì không có Toàn

Chân Thất Tử, không có Toàn Chân Thất Tử thì không có Kỵ sĩ Rồng, không có Kỵ sĩ Rồng thì phân bộ Tiêu Dao Phái của Đỗ Lan cũng vô dụng.

Sau này không biết còn có Quách Tĩnh, Dương Quá nữa không, thậm chí cả Trương Tam Phong cũng có thể không còn.

Đỗ Lan nghĩ bụng không được, những người này đều phải có.

Hắn hiện tại cứ như bàn tay vô hình thao túng vận mệnh, một mặt thay đổi lịch sử, một mặt lại phải để các nhân vật chính như đã hẹn đến với thế giới bị Đỗ Lan kiểm soát này.

Vô cùng mâu thuẫn, vô cùng vất vả.

Đỗ Lan là tự mình gây chuyện, tự mình dọn dẹp bãi chiến trường, bận rộn không ngớt, đã vượt qua cảnh giới đấu với trời, đấu với đất, đấu với người, hoàn toàn đạt đến cảnh giới đấu với chính mình.

Đến mức Địch Ny Toa phải bó tay với hành vi tự rước họa vào thân này của Đỗ Lan, nàng thật sự phục ông chồng mình, đúng là ngốc.

Nhưng dù ngốc thì cũng ngốc đáng yêu.

Đỗ Lan tìm đến gia phả của Quách gia và Dương gia, tính toán từng dòng tộc, sắp xếp vận mệnh cho hai gia tộc đó, hy vọng có thể để Quách Tĩnh và Dương Khang như đã hẹn giáng trần.

Đương nhiên, cũng phải để Toàn Chân Giáo có Toàn Chân Thất Tử, phải có Khâu Xử Cơ.

Thế là Đỗ Lan liền thác mộng cho Chu Bá Thông, trong mộng nói cho hắn biết trách nhiệm của mình rất lớn, phải làm lớn mạnh Toàn Chân Giáo, cả đời hắn có bảy đệ tử.

Chu Bá Thông tuy bản tính nhảy nhót ham chơi, nhưng đối với chuyện thần tiên thì căn bản không dám lơ là, bởi vì thần tiên quá lợi hại, ngay trong giấc mơ còn có thể đánh hắn bầm tím mặt mày, sáng dậy đau đớn muốn chết cứ như mấy ngày mấy đêm không ngủ không nghỉ mà luyện công vậy.

Chương 1438

Đương nhiên, làm tốt cũng có thưởng, chính là khi nằm mơ thì đồ ăn thức uống ngon lành không ngớt, tỉnh dậy còn vương hương vị.

Với cơ chế thưởng phạt này, lại có thần tiên chỉ dạy, Chu Bá Thông theo chỉ dẫn của Đỗ Lan lần lượt thu nhận bảy đệ tử, coi như đã đủ Toàn Chân Thất Tử, đồng thời hắn tu luyện Tiên Thiên Công, võ công ngày càng lợi hại.

Sư phụ của Chu Bá Thông thấy Chu Bá Thông đột nhiên tiến bộ, liền yên tâm giao Toàn Chân Giáo cho hắn, sau đó nhắm mắt qua đời.

Còn Vương Trọng Dương sau khi đoạt được Cửu Âm Chân Kinh cùng Lâm Triều Anh nghiên cứu, phát hiện sự thần kỳ của nó.

Lại có bốn tuyệt khác lần lượt đến cầu xin được xem.

Vương Trọng Dương lại cho rằng Cửu Âm Chân Kinh quá nguy hiểm, tuy là công phu Đạo gia, nhưng lại dễ khiến người ta đi vào đường tà, người có tâm niệm không kiên định rất dễ luyện sai.

Vì vậy, hắn nhất nhất từ chối.

Điều này khiến Đông Tà và Tây Độc không vui, hai người họ một tà một độc đều là những người hẹp hòi, làm sao có thể chịu đựng sự từ chối như vậy.

Ngược lại, Nam Đế và Bắc Cái, một là hoàng đế Đại Lý, một là bang chủ Cái Bang, lòng dạ vẫn rộng rãi hơn.

Ha, chẳng qua chỉ là Cửu Âm Chân Kinh mà thôi, cho bọn họ xem thì có sao.

Mọi người kinh ngạc, không biết vì sao giọng nói này lại có thể thông suốt không chút trở ngại.

Vương Trọng Dương nghe thấy giọng nói, mặt đầy hàn sương.

Mặc dù là Đỗ Lan đã giúp vợ chồng hắn kết duyên, nhưng Vương Trọng Dương cũng biết Đỗ Lan là một đại ma đầu chính hiệu, một nhân vật cực kỳ nguy hiểm.

Đỗ Lan đã từng hủy diệt võ lâm một lần, bất cứ lúc nào cũng có thể hủy diệt lần nữa.

Chỉ có người từng trải qua Vạn Phật Tháp mới biết Đỗ Lan đáng sợ đến mức nào, vô số tiền bối bị Đỗ Lan biến thành những quái vật không ra người không ra ma, chỉ bằng nỗi sợ hãi và lời nguyền rủa của tiền bối miêu tả về hắn cũng đủ biết Đỗ Lan không phải thứ tốt lành gì.

Các ngươi há chẳng nghe nói không có võ công nào tệ hại, chỉ có võ giả không biết luyện sao.

Ta thấy võ công của Đông Tà, Tây Độc, Nam Đế, Bắc Cái đều bình thường, là biết trình độ của các ngươi có hạn, dù có được Cửu Âm Chân Kinh cũng chẳng qua là châu ngọc vùi trong bụi trần, chỉ khiến thần công ảm đạm mất sắc mà thôi.

Lúc này bốn người đang phong độ ngút trời, dù là Nam Đế và Bắc Cái hai người đàn ông rộng lượng nghe xong cũng nổi một cỗ lửa vô danh, càng không nói đến Đông Tà và Tây Độc, bọn họ hận không thể lập tức giết chết Đỗ Lan.

Kẻ nào dám cuồng ngôn như vậy.

Đông Tà không tin có người còn cuồng hơn hắn.

Tại hạ, chưởng môn Tiêu Dao Phái Đỗ Lan.

Đỗ Lan nhanh chóng đi đến trước mặt mọi người: Có lễ rồi.

Đầu tiên là hạ thấp bọn họ một phen, thế này cũng gọi là có lễ sao.

Nhưng nghe đến Tiêu Dao Phái, mọi người vẫn nhíu mày, bởi vì Tiêu Dao Phái rất thần bí.

Trên Thiên Sơn có một Nữ Nhi Quốc, trong Nữ Nhi Quốc có một Tiêu Dao Phái.

Ta sao chưa từng nghe nói chưởng môn Tiêu Dao Phái là nam nhân.

Ta chỉ biết chưởng môn Tiêu Dao Phái là hai nữ tử.

Đông Tà nói, hắn cho rằng Đỗ Lan là giả mạo.

Chẳng lẽ ngươi không biết Tiêu Dao Phái phân ra nội ngoại hai phái sao.

Tiêu Dao Phái ở Nữ Nhi Quốc là nội phái, phụ trách an toàn của Nữ Nhi Quốc, còn ta là ngoại phái chưởng môn, chuyên môn hành tẩu giang hồ.

Gần đây ta đã lập một căn cứ địa ở Cổ Mộ sau Chung Nam Sơn, có thời gian mời mọi người ăn cơm.

Mời ăn cơm, đây là lễ tiết gì.

Tiêu Dao Phái.

Hừ.

Ta Âu Dương Phong muốn xem thử Tiêu Dao Phái của ngươi có lợi hại đến vậy không.

Hắn không quan tâm nội phái hay ngoại phái gì hết, hắn chỉ không ưa thái độ của Đỗ Lan.

Tám thành công lực Cáp Mô Công xuất chiêu, nội lực cuồn cuộn cuốn bay hoa cỏ trong sân, mang theo một làn phấn hoa ập đến.

Đỗ Lan nghĩ bụng, cái tính nóng nảy này là sẽ phải chịu thiệt, thầm vận nội lực, thế mà cũng dùng Cáp Mô Công đáp trả: Chân Cáp Mô Công cải tiến phiên bản Vua cóc.

Cộc cộc, hai tiếng.

Hai chưởng giao nhau, Âu Dương Phong chỉ cảm thấy Cáp Mô Công của đối phương lại đánh ra uy lực của cóc khổng lồ châu Phi, kinh ngạc đến mức đã bị đánh bay.

Cóc khổng lồ châu Phi, là loài cóc lớn nhất thế giới.

Mọi người không ngờ Đỗ Lan cũng dùng Cáp Mô Công phản kích, thế mà lại đánh bay cả tổ tông Cáp Mô Công, nghĩ bụng người này sao lại biết Cáp Mô Công, lại vì sao còn lợi hại hơn cả Tây Độc.

Phải biết rằng Cáp Mô Công này là Tây Độc và ca ca của hắn hai người cùng nhau dựa vào tàn quyển Ngũ Độc Kỳ Kinh mà tham ngộ ra, không hề kém cạnh Hàng Long Thập Bát Chưởng, hôm nay thế mà lại bị đánh bại.

Ngươi đã đảo ngược hai cỗ nội lực, dùng kỳ mạch trước tiên thu lấy nội lực của ta, sau đó mượn lực đánh lực, đây căn bản không phải Cáp Mô Công.

Âu Dương Phong nghĩ bụng tuy lộ tuyến cơ bản rất giống, nhưng công phu của Đỗ Lan tinh diệu hơn Cáp Mô Công.

Chỉ là hơi cải tiến một chút mà thôi.

Nhưng điều này chứng tỏ võ công của các ngươi vốn dĩ vẫn chưa luyện đến nơi đến chốn, chưa khai thác hết tất cả tiềm lực, mà lại chỉ nghĩ đến việc xem Cửu Âm Chân Kinh, các ngươi dù có được cũng không cách nào luyện thành.

Vương Trọng Dương, ngươi đưa Cửu Âm Chân Kinh cho bọn họ đi.

Vương Trọng Dương không nói gì, im lặng lấy kinh thư ra.

Sự phối hợp này khiến mọi người lại nghi ngờ quan hệ giữa Vương Trọng Dương và Đỗ Lan.

Nhưng Vương Trọng Dương chỉ không nói, điều hắn nghĩ chính là không chọc giận Đỗ Lan, để hắn được như ý, tránh làm tăng thêm tai họa cho võ lâm.

Hắn vì đại cục mà đành nhún nhường, đáng tiếc những người khác lại không biết.

Ngũ Tuyệt ảm đạm, ngày hôm nay bọn họ cuối cùng cũng biết bị Đỗ Lan chi phối đáng sợ đến mức nào.

Ánh mắt khinh bỉ, vẻ mặt đáng đòn của Đỗ Lan đều khiến người ta như có gai trong họng.

Đáng tiếc thực lực của Đỗ Lan quá mạnh, khiến những tân tú này hiểu rằng họ không phải đối thủ.

Trên võ lâm có một Đỗ Lan như vậy, thật sự khiến người ta nghẹn thở.

Nhưng áp lực lớn nhất là Vương Trọng Dương, sau đó mới đến Tứ Tuyệt, rồi mới là các hiệp khách bình thường, biết càng nhiều càng đau khổ. 113.

Y không sợ mình bị hại, chỉ sợ không ai kế thừa toàn bộ bản lĩnh của mình, sợ đồ đệ không thành tài bị người ngoài cười chê.

Tứ Tuyệt không chỉ xem, còn sao chép một bản, sau đó mới rời đi.

Tiếp theo chính là khoảng thời gian bế quan dài ngày, có Đỗ Lan ở đây, bọn họ nhất định sẽ nỗ lực luyện công.

Lúc này, ở phương Bắc, Thiết Mộc Chân đang lớn mạnh, nhiệm vụ sử thi Mông Cổ càn quét Âu Á đại lục đã bắt đầu.

Tuy nhiên, lúc này Liêu quốc cũng đang có thế lực cường thịnh, chắc chắn sẽ xảy ra một cuộc đại chiến long trời lở đất ở phương Bắc.

Mấy năm sau, câu chuyện Xạ Điêu Anh Hùng Truyện chính thức bắt đầu, Khâu Xử Cơ ám sát quan lại Liêu quốc, trốn đến một thôn nọ và gặp cha mẹ Quách Tĩnh và Dương Khang.

Bọn họ đều là hậu duệ của những trung thần lương tướng, chỉ vì chiến loạn nên đến đây lánh đời.

Ba người vừa gặp đã như cố tri.

Nhưng hiện tại gia tộc Hoàn Nhan đã tiêu tùng rồi, cũng không còn ai để ý đến dung mạo xinh đẹp của Bao Tích Nhược nữa.

Phải làm sao đây.

Đỗ Lan đến rồi, hắn một lần nữa giả trang thầy bói đến xem vận mệnh cho bọn họ.

Gia đình Quách gia nên đi Mông Cổ, gia đình Dương gia nên đi Liêu quốc.

Hai người lập tức không chịu, bọn họ sống là người Tống, chết là quỷ Tống.

Dương Thiết Tâm càng nói: Thà tiến về phía Nam một tấc mà chết, không muốn dựa vào phương Bắc một thước mà sống.

Quách Khiếu Thiên cũng bày tỏ sự ủng hộ Dương huynh đệ, hắn cũng vậy: Các ngươi là những kẻ coi bói lại dám nói bừa, nói đi, ngươi có phải gian tế không, không nói thật thì ta một thương đâm chết ngươi.

Hai đứa con trai của hai gia đình các ngươi, một đứa ở Mông Cổ có đại phú quý, có thể làm phò mã.

Một đứa ở Liêu quốc có phú quý, có thể làm vương tử.

Lời này của Đỗ Lan khiến người ta đại nộ, trường thương như rồng, ngân kích như giao, một trái một phải phẫn nộ công tới, thẳng tay nhắm vào yếu hại của Đỗ Lan.

Tuy nhiên, những đòn tấn công hung mãnh đến thế lại bị Đỗ Lan dùng hai tay dễ dàng hóa giải.

Chương 1439

Hai tay hắn nắm chặt hai món binh khí, khiến bọn họ không thể rút vũ khí về: Hai vị có biết Tiêu Phong của Liêu quốc không.

Đương nhiên là biết.

Hắn đã lật đổ gia tộc Gia Luật, chiếm lĩnh Liêu quốc, ở Liêu quốc thực hiện chế độ của người Hán, coi như là một đại minh quân.

Thời Tiêu Phong tại vị, quan hệ Tống Liêu khá tốt, nhưng các con của Tiêu Phong thì đánh giá không được tốt như vậy.

Vậy các ngươi có biết Tiêu Phong đã tiêu diệt gia tộc Gia Luật như thế nào không.

Hắn là quan viên trước.

Quách, Dương hai người nhìn nhau, dường như đã hiểu lời của Đỗ Lan, ý nói hai đứa con trai của họ là thân ở doanh Tào, tâm ở Hán, tuy ở Mông Cổ và Liêu quốc nhưng đều là vì Tống mà chiến đấu.

Bọn họ buông vũ khí, cúi người đối với Đỗ Lan: Xin tiên sinh chỉ giáo.

Có thể nói là địa ngục vô gián, hai người các ngươi phải như thế này thế này, phối hợp ta diễn kịch.

Đỗ Lan muốn đạo diễn một vụ án máu, sau đó để vợ của họ đều đi về phía Bắc.

Quách, Dương hai người nghe thấy không có vai diễn của mình, lập tức yêu cầu thêm vai, bọn họ không thể nhận cơm hộp như vậy: Làm sao có thể nhẫn tâm để người vợ đang mang thai chịu khổ nạn như vậy.

Đúng vậy, chúng ta nếu rời đi, họ làm sao có thể bình an sinh hạ hài tử.

Cái này các ngươi đừng hỏi nhiều, thiên cơ bất khả tiết lộ, việc các ngươi cần làm là phối hợp.

Dù sao thượng thiên đã định sẽ ban con trai cho hai gia đình các ngươi.

Hai người các ngươi còn nguyện ý vì Tống mà cống hiến không.

Nếu không nguyện ý, ta cũng không cưỡng ép các ngươi, nếu các ngươi thật sự không nguyện ý, vậy ta sẽ đi tìm người khác.

Vậy chúng ta có thể về bàn bạc với vợ trước không.

Dương Thiết Tâm hỏi.

Không được.

Quách, Dương hai người thật sự không đành lòng, nhưng Đỗ Lan hiển nhiên là một cao nhân, nói rằng con trai của họ sẽ ảnh hưởng đến địch quốc.

Nếu họ không nguyện ý, chẳng phải là lãng phí tâm ý của cao nhân sao.

Được, đồng ý.

Hai người cuối cùng vẫn chọn vì đại nghiệp quốc gia mà từ bỏ gia đình nhỏ, nguyện ý giúp đỡ.

Hai người về nhà đều không nói ra bí mật, chỉ sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, sau đó buổi tối đại ma đầu Đỗ Lan đến đại sát tứ phương.

Cả thôn mọi người đều ngủ rất say, chỉ có hai gia đình Quách, Dương xông ra.

Gió thê thiết đêm huyền thổi ngược, máu chảy vấy cỏ, máu thường vương.

Oán cừu u uất ai hay biết.

Dẫn Độ Như Lai khi chôn vùi.

Đỗ Lan tay cầm một thanh đại kiếm bằng ván cửa, một đường bổ nát những kẻ giả người, máu giả chảy đầy đất: Ta chính là đại ma đầu số một võ lâm Dẫn Độ Như Lai, nạp mạng đi.

Quách, Dương hai người bảo vợ đi trước, vừa đánh vừa lùi.

Bao Tích Nhược và Lý Bình vừa sợ vừa kinh, hiện tại họ đều bụng mang dạ chửa, thật sự không biết phải làm sao, rất nhanh hai gia đình họ đã tách ra, nhưng vẫn tiếp tục chạy trốn.

Quách Khiếu Thiên giấu vợ vào một cỗ xe ngựa, trong lòng hắn vô cùng có lỗi với vợ, nhưng vì quốc gia hắn chỉ có thể làm vậy: Em trốn kỹ đi, ta đi giúp Dương huynh đệ.

Nhưng chưa đi được mấy bước, Lý Bình đang trốn đã thấy chồng mình bị người ta chém giết, nàng trừng mắt nhìn Đỗ Lan, muốn khắc khuôn mặt kẻ thù vào lòng.

Bên kia, Dương Thiết Tâm giấu vợ vào một con thuyền, cũng nói sẽ đi giúp, nhưng không lâu sau cũng bị giết.

Hảo hữu của họ là Khâu Xử Cơ nghe nói chuyện này, lập tức đến giúp.

Chỉ nghe nói Quách, Dương hai người đã chết, nhưng vợ của họ còn sống thì cố gắng đi tìm.

Trong quá trình này, hắn lại gặp Giang Nam Thất Quái, thế là hẹn nhau mỗi người đi tìm, nhất định phải tìm thấy mới được.

Thuyền của Bao Tích Nhược thế mà lại là thuyền chở gốm sứ, sau khi vào Liêu quốc, lại rất may mắn gặp được Thái Hoàng Thái Hậu A

Tử, thế là nhận nàng làm cháu gái, con trai của nàng vừa sinh ra đã là thế tử Liêu quốc.

Còn Lý Bình thì xui xẻo hơn, đến Mông Cổ một mình cô độc, khi sinh con ngay cả bà đỡ cũng không có.

Nhưng Lý Bình rất kiên cường, nàng sinh một đứa con trai, chỉ nghĩ nhất định phải để con báo thù.

Đỗ Lan bận túi bụi, coi như đã đưa Quách Tĩnh và Dương Khang ra nước ngoài. 114.

Trân Lung Kỳ Cục luôn rất hấp dẫn, tuy mọi người đều không biết sau khi thắng lợi sẽ có lợi ích gì, nhưng trong ba mươi năm qua, cao thủ hắc bạch hai đạo chưa bao giờ từ bỏ việc khiêu chiến, họ biết phần thưởng chiến thắng tuyệt đối sẽ không tồi.

Thế là đuổi bọn họ đi.

Còn Đỗ Lan đến hoàng cung Liêu quốc, gặp A Tử, cảm ơn sự giúp đỡ của nàng.

A Tử lúc này cũng trầm ổn hơn trước rất nhiều, nàng đã hơn trăm tuổi, nhưng vẫn giữ dáng vẻ ba mươi mấy tuổi, bởi vì mỗi ngày nàng đều dùng sản phẩm Lục Thần.

Ta chỉ hy vọng sau khi chết có thể nhận lại phu quân, mọi thứ đều đáng giá.

A Tử biết Đỗ Lan có thể làm được, mặc dù mặt còn trẻ, nhưng nàng cũng thực sự sắp thọ chung chính tẩm, đây có thể là lần cuối cùng nàng gặp Đỗ Lan.

Lời hứa của ta chưa bao giờ là lời nói suông, ngươi phải tin ta.

A Tử gật đầu: Ta tin, ngươi là Dẫn Độ Như Lai đại tiên, duyên kiếp này đã hết, sau khi chết có phán xét, ta cũng có thể nhắm mắt rồi.

Ba ngày sau A Tử qua đời, Liêu quốc toàn dân thương tiếc.

Ngày tháng cứ thế trôi đi, Quách Tĩnh ở Mông Cổ ngày một trưởng thành.

Hắn trước tiên bái Triết Biệt làm sư học bắn cung, sau đó theo Giang Nam Thất Quái lên núi dạy võ thuật, hơn nữa còn vì gặp được Thiết Mộc Chân mà sống cuộc sống sung túc không lo thiếu ăn thiếu mặc.

Còn Dương Khang vừa sinh ra đã sống trong nhung lụa, tuy là người Tống, nhưng lại có thân phận tôn quý ở Liêu quốc, điều hắn nghĩ nhiều nhất chính là muốn lập công lập nghiệp cho Liêu quốc.

Bao Tích Nhược có nói thế nào hắn cũng không nghe, không nghe lời ba ba niệm kinh, quyết tâm giúp Liêu quốc thống nhất thiên hạ.

Ngày nọ, Đỗ Lan đi sâu vào núi thẳm, gặp một lão già râu tóc bạc phơ, râu rậm như sừng hươu.

Hắn một mình ẩn cư thâm cốc, nhưng không che giấu được kiếm khí sắc bén.

Người này chính là Độc Cô Cầu Bại, kiếm khách số một thiên hạ.

Hiện tại Độc Cô Cầu Bại đã võ công đại thành, rất nhanh sẽ qua đời, chết một cách cô độc.

Từ khi kiếm pháp của hắn đại thành, trên giang hồ hầu như không ai là đối thủ của hắn, cuối cùng hắn đành ẩn cư, không hỏi thế sự.

Trong thời đại này, kiếm khách bị coi thường, những người có tiếng tăm trong võ lâm cơ bản đều dùng tay không, bởi vì nội lực rất quan trọng, có nội lực ngươi có thể cách không đánh bay người khác, cầm kiếm cũng không chiếm ưu thế gì.

Đương nhiên nội lực của Độc Cô Cầu Bại cũng thâm bất khả trắc, chỉ là trên con đường kiếm đạo hắn lại vô cùng cô độc.

Cầu bại là bá khí, cũng là một nỗi bất lực.

Sơn sâu rừng rậm, thế mà còn có khách đến thăm, ta thật thất lễ rồi.

Độc Cô Cầu Bại có thể cảm nhận được khí tràng trên người Đỗ Lan, biết người đến tuyệt đối không phải người bình thường.

Nhưng kẻ thù của Độc Cô Cầu Bại đã bị giết sạch rồi, hắn cũng không cảm thấy Đỗ Lan là đến tìm cừu.

Núi xanh biếc, rừng cây ngập tràn, người bình thường thật sự không thể đến được đây.

Đỗ Lan ngẩng đầu nhìn một đỉnh núi đá ở xa, trên đó khắc mộ kiếm bằng kiếm khí.

Mỗi nét bút, mỗi nhát khắc đều ẩn chứa kiếm chiêu cao thâm, nếu là kiếm khách nhìn thấy nhất định sẽ ngây như phỗng.

Đỗ Lan mang theo vẻ say sưa, không phải khách ác ý.

Độc Cô Cầu Bại cũng khách khí bày bàn ghế, cùng uống rượu say sưa.

Rượu qua ba tuần, Độc Cô Cầu Bại cười ha hả: Chắc hẳn ngươi chính là chưởng môn Tiêu Dao Phái, người đời gọi là Dẫn Độ Như Lai Đỗ Lan.

Ngươi nhận ra ta sao.

Độc Cô Cầu Bại gật đầu: Hành tẩu giang hồ làm sao có thể không nghe nói đến đại danh của các hạ, quả nhiên thần quỷ khó lường.

Tuổi của ngươi e rằng còn lớn hơn ta, nhưng lại như một thanh niên, khiến người ta khiếp sợ.

Nhưng Độc Cô Cầu Bại hắn không sợ: Nếu có thể sớm hơn hai mươi năm mà quen biết, nhất định là một niềm vui lớn trong đời.

Hối tiếc lớn nhất của hắn chính là không tìm được một đối thủ có thể phân cao thấp.

Đỗ Lan cười: Ta đây có một viên bí dược, sau khi uống vào có thể khiến cơ thể khôi phục trạng thái đỉnh phong, chúng ta đánh một trận thì sao.

Đúng ý ta.

Độc Cô Cầu Bại vui vẻ uống cạn một ly rượu: Rượu tính đang nồng, mau đưa thuốc ra.

Đỗ Lan lấy ra viên thuốc, Độc Cô Cầu Bại không hề nghi ngờ mà nuốt xuống.

Sau đó, hắn cảm thấy cơ thể tức thì hồi phục trạng thái ba bốn mươi tuổi, nội lực sung mãn, thân thể cường tráng: Đáng có một trận chiến.

Kiếm ma cảm thấy đây sẽ là trận chiến cuối cùng của mình, nên hắn sẽ không để lại hối tiếc.

Vừa ra chiêu, trong nhà đã có hai thanh mộc kiếm thô sơ không hoa mỹ bay ra.

Thực ra lúc này Độc Cô Cầu Bại đã đạt đến cảnh giới vô chiêu thắng hữu chiêu, có dùng kiếm hay không đều như nhau, chỉ là để phối hợp với Đỗ Lan, mới lấy mộc kiếm.

Hai người cầm kiếm bay ra khỏi hàng rào, đến một khoảng trống trong rừng rậm, đối mặt mà chiến.

Đỗ Lan tuy không phải kiếm khách, nhưng học rộng hiểu sâu từ xưa đến nay, kiếm pháp đã đại thành.

Độc Cô Cầu Bại lấy kiếm làm tôn, cho rằng kiếm có thể khắc vạn binh, sự lĩnh ngộ về kiếm vượt xa người phàm.

Hai người bất động, nhưng những cánh bướm đang bay lượn xung quanh đã cảm nhận được kiếm khí, những con bướm xấu số bị kiếm khí cắt nát cánh rơi xuống.

Chương 1440

Đỗ Lan động, một kiếm công tới, thế mà lại đầy rẫy sơ hở, nhưng Độc Cô Cầu Bại chỉ quan tâm đến kiếm mà bỏ qua những sơ hở ngoài kiếm chiêu.

Hắn có thể cảm nhận được kiếm đó của Đỗ Lan ám hợp thiên địa đại thế, thế mà dùng kiếm chuyển càn khôn.

Nếu mình cho rằng có thể may mắn phá được những sơ hở đó thì là sai lầm lớn.

Bởi vì chính những sơ hở đó là cạm bẫy.

Độc Cô Cầu Bại biết Đỗ Lan tinh thông kiếm pháp, mừng rỡ quá đỗi, hơi rượu từ đỉnh đầu bốc lên, mặt đỏ bừng: Hay.

Tung hoành giang hồ nửa đời, hôm nay coi như đã gặp được kiếm pháp khiến người ta kích động khó tả.

Bất kể đối phương có phải đại ma đầu hay không, chỉ bằng chiêu này, Độc Cô Cầu Bại đã coi Đỗ Lan là bằng hữu.

Độc Cô Cầu Bại cũng mãnh liệt đâm ra một chiêu, cổ tay rung động cuốn lên lốc xoáy, thế mà lại dùng chiêu quấn để phá kiếm thế của Đỗ Lan.

Kiếm chiêu của hai người như trăm hoa đua nở mùa xuân, đặc biệt kiếm pháp của Đỗ Lan càng đa biến.

Kiếm của Tam Thiếu Gia, kiếm của Trương Tam Phong, kiếm của A Thanh, kiếm của Kiếm Thánh, kiếm của Bộ Kinh Vân, kiếm của Diệp Cô Thành, kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết, kiếm của Yến Thập Tam.

Độc Cô Cầu Bại mừng rỡ như điên, mặc dù chỉ là đối chiến với một mình Đỗ Lan, nhưng hắn lại cảm nhận được vẻ tráng lệ của kiếm.

Đây chính là điều hắn cả đời theo đuổi, trong thế giới kiếm ngũ sắc rực rỡ đó, luôn mang đến cho hắn những bất ngờ.

Vì vậy, để báo đáp Đỗ Lan, hắn lấy quyết tâm tất sát Đỗ Lan mà đáp trả.

Độc Cô Cửu Kiếm như cuồng phong, như bão cát, như bão tố, dùng chính linh hồn của mình mà phản kích.

Chiêu không còn là chiêu, những động tác trời sinh không một chút kiểu cách làm bộ.

Kiếm khí tung hoành xuất ra, để lại dấu vết trên mọi thứ xung quanh.

Cơ thể Độc Cô Cầu Bại ban đầu chậm lại, nhưng tinh thần của hắn lại được tự do, kiếm của hắn thi triển sự nở rộ hoàn mỹ nhất giữa trời đất.

Oanh.

Dược lực của viên thuốc Đỗ Lan đưa ra trong khoảnh khắc này hoàn toàn được giải phóng, thân thể Độc Cô Cầu Bại hóa thành thiên vạn, mỗi một bóng hình đều thi triển một chiêu Độc Cô Cửu Kiếm.

Phá kiếm, phá đao, phá giản, phá tiên, phá thương.

Ba nghìn sáu trăm chiêu cùng lúc xuất hiện.

Xem chiêu này của ta.

Ba nghìn sáu trăm chiêu cuối cùng lại dung hợp vào một chỗ, thân thể Độc Cô Cầu Bại đều dung nhập vào kiếm, kiếm này Đỗ Lan cũng không ngăn được.

Khoảnh khắc này, Độc Cô Cầu Bại đã vượt qua giới hạn của phàm nhân, phi thăng xuất ra, mộc kiếm đã đâm vào ngực Đỗ Lan.

Đương nhiên Đỗ Lan không hề bị thương, bởi vì Độc Cô Cầu Bại ngộ ra kiếm này đã là tận cùng của sinh mệnh, chiêu kiếm cuối cùng hắn giải phóng tuy lợi hại nhưng đã là cung tên hết đà, đánh vào người Đỗ Lan chẳng qua chỉ như một làn gió mát.

Đỗ Lan cảm thấy mình rất ti tiện, lợi dụng thuốc để bức ép toàn bộ tiềm lực của Độc Cô Cầu Bại ra, khiến Độc Cô Cầu Bại thi triển kiếm đạo cao hơn một tầng, Đỗ Lan liền học được.

Chiến trường một mảnh hỗn độn, vô số vết kiếm im lặng thuật lại sự tàn khốc của trận chiến vừa rồi.

Nơi Độc Cô Cầu Bại đứng chỉ còn lại hai dấu chân sâu hoắm, thi thể của hắn đã bị dược lực bốc hơi.

Nhưng Độc Cô Cầu Bại cuối cùng vẫn cảm ơn Đỗ Lan, bởi vì Đỗ Lan đã cho hắn thấy nhiều kiếm pháp hơn và được chiến đấu một trận sảng khoái, tốt hơn nhiều so với chết trên giường bệnh.

Đỗ Lan quay đầu nhìn thấy một con điêu đen cao nửa mét ngơ ngác nhìn nơi Độc Cô Cầu Bại biến mất, nước mắt chảy dài.

Xem ra đây chính là điêu huynh mà Độc Cô Cầu Bại nuôi dưỡng, chỉ là hiện tại còn chưa trưởng thành.

Đỗ Lan đi qua nhìn con điêu này, khai mở linh trí cho nó, để nó có thể mở miệng nói chuyện: Sau này ngươi gọi là Độc Cô Điêu, ngươi phải ở đây đợi cho tốt, tìm cho Độc Cô Cầu Bại một đồ đệ tốt.

Điêu huynh nói tiếng người: Ta biết.

Đỗ Lan lại chuẩn bị chỗ ở cho điêu, bảo nó đừng chạy lung tung.

Điêu cũng liên tục gật đầu, nó biết vì Đỗ Lan nên chủ nhân cuối cùng mới vui vẻ như vậy, nên nó nghe lời Đỗ Lan.

Sắp xếp xong cho điêu huynh, Đỗ Lan lên phía Bắc đến Mông Cổ.

Lúc này Quách Tĩnh đã thành thạo thuật bắn cung nhưng võ công thì lộn xộn.

Đỗ Lan chuẩn bị đi gặp Quách Tĩnh, tiện thể gặp Thiết Mộc Chân.

Phương Bắc trời thấp đất rộng, mênh mông cỏ xanh như biển, gió mạnh thổi qua ngựa và dê hí vang.

Quách Tĩnh lúc này đã là một thiếu niên vạm vỡ, lớn lên ở Mạc Bắc nên thân hình khôi ngô, ngũ quan đoan chính, quả thật là một nam nhi tốt.

Hôm nay Thiết Mộc Chân đi săn, Triết Biệt cũng dẫn đồ đệ Quách Tĩnh cùng đi theo.

Thiết Mộc Chân thấy có đàn điêu ở chân trời, lập tức giương cung bắn tên, bắn được một con điêu.

Tùy tùng bên cạnh cũng ra tay, nhưng ít ai có thể bắn trúng, vì quá cao.

Mọi người đều vỗ ngựa khen nịnh, khiến Thiết Mộc Chân rất sảng khoái.

Sau đó hắn nói với Triết Biệt khiêm tốn, bảo ông ta cũng thử xem sao.

Nhưng Triết Biệt lại nhường cơ hội cho Quách Tĩnh.

Chỉ thấy Quách Tĩnh đi đến một sườn núi, lật tay giương cung, cung căng như trăng tròn, một tên bắn trúng hai con điêu.

Người có mặt ai cũng reo hò, mũi tên này của Quách Tĩnh đã hoàn toàn đạt được chân truyền của Triết Biệt.

Ngay cả Thiết Mộc Chân cũng vỗ tay đỏ cả bàn tay, trong số nhiều thanh niên bên cạnh thì Quách Tĩnh là thuần phác nhất, thuật bắn cung cao siêu nhất, trách không được Hoa Tranh lại thích thằng nhóc này.

Tốt, tốt.

Thiết Mộc Chân vui mừng, ban cho Quách Tĩnh kim đao, còn muốn gả con gái cho hắn.

Quách Tĩnh cũng không biết hứa hôn là gì, hồ đồ mà đồng ý.

Có thể nói là giai đại hoan hỉ, nhưng đúng lúc này, lại có một giọng nói từ xa vọng đến gần, Chân trời hai cánh ngỗng ngưng đọng, thù và hận, bao giờ hết.

Hỏi trích tiên nơi nào.

Ngoài núi xanh, khói xa biếc.

Mọi người bốn phía nhìn quanh nhưng không thấy mục tiêu, trong lòng kinh nghi bất định.

Hộ vệ của Thiết Mộc Chân lập tức bảo vệ Thiết Mộc Chân, nhìn bốn phía, hy vọng có thể thấy là ai đang giở trò bí ẩn, giả thần giả quỷ.

Triết Biệt là người đầu tiên phát hiện mục tiêu, giương cung nhắm bắn.

Bắn điêu rồi lại muốn bắn người, sinh mạng thiên hạ lẽ nào lại rẻ mạt đến vậy sao.

Chớp mắt Đỗ Lan đã ở gần kề, khiến người ta đại hô thần kỳ.

Triết Biệt, đừng động thủ.

Chính là Thiết Mộc Chân bảo Triết Biệt đừng động, vị khách này hiển nhiên là một kỳ nhân, mà Thiết Mộc Chân thích nhất chính là kỳ nhân.

Mấy đứa con của Thiết Mộc Chân đều lén lút nhìn trộm, ai cũng rất tò mò.

Khách đến là ai.

Thiết Mộc Chân tự mình hỏi.

Chưởng môn Thiên Sơn Tiêu Dao Phái.

Đỗ Lan cũng tự báo danh tính: Đỗ Lan.

Mọi người nhìn nhau, hiển nhiên là biết Thiên Sơn, biết Tiêu Dao Phái.

Thì ra là cao nhân bất thế, không biết vì sao lại đến Mạc Bắc hoang vắng này.

Thiết Mộc Chân đã rất khách khí đến trước mặt Đỗ Lan, dáng vẻ lễ hiền hạ sĩ.

Nhàn rỗi không có việc gì, đặc biệt đến xem một chút.

Còn Quách Tĩnh vừa nghe tên này có chút quen tai, đột nhiên hắn nhớ ra kẻ thù giết cha của hắn chẳng phải tên là Đỗ Lan sao, nhưng đó hình như gọi là Dẫn Độ Như Lai, không phải chưởng môn Tiêu Dao Phái.

Nhất thời Quách Tĩnh cũng không chắc chắn, nghĩ bụng vẫn phải hỏi mẫu thân mới biết.

Thì ra là vậy, vậy không bằng đến kim trướng của ta nghỉ ngơi, ta là Thiết Mộc Chân, bộ lạc của ta ở không xa.

Thiết Mộc Chân thấy con mồi trong lòng mừng rỡ, mời gọi.

Chương 1441

Đỗ Lan lại không hề động lòng, Các ngươi đã bắn chết nhiều điêu như vậy, thiếu điêu thì chuột đồng và thỏ rừng ở Mạc Bắc tất nhiên sẽ tăng lên.

Hai loài này nhiều thì thảo nguyên tự nhiên sẽ bị ăn hết, đến lúc đó ngựa và dê của các ngươi sẽ chết đói, chúng chết đói thì các ngươi sẽ phải dấy binh đông chinh tây thảo, nam xâm bắc phạt.

Vì một lúc vui chơi của các ngươi, lại tạo ra sự sát sinh lớn như vậy, thật sự là không nên.

Mọi người đều ngây người ra, bọn họ đâu có học về phát triển bền vững, đâu nghĩ nhiều đến vậy.

Bọn họ chỉ bắn mấy con điêu mà thôi, sao đột nhiên lại biến thành tội nhân rồi.

Thiết Mộc Chân cũng như bị điểm huyệt, từ khi nào hắn bị người khác giáo huấn như vậy, nhất thời tâm trạng phức tạp, cũng không biết nên vui hay nên giận.

Nhưng lời nói của Đỗ Lan chặt chẽ, không hề có một chút sơ hở nào.

Cao nhân, thật đúng là cao kiến của cao nhân.

Thiết Mộc Chân liền bội phục cao nhân, người bình thường làm sao có thể nghĩ đến nhiều như vậy, chỉ có cao nhân mới có thể có tầm nhìn xa như thế.

Lúc này Hoa Tranh đang ôm hai con chim nhỏ nghĩ bụng đợi chúng lớn rồi cho chúng ăn chuột là được, đâu đến mức nghiêm trọng như vậy.

Nàng cảm thấy Đỗ Lan đang nói phét, chỉ là thấy phụ thân nghiêm túc rồi, nàng liền không phát biểu ý kiến của mình.

Xin mời cao nhân đến kim trướng làm khách.

Thiết Mộc Chân cúi người mời, vô cùng kính trọng.

Đỗ Lan cao thâm khó lường phất tay, mấy con điêu chết đã bị người ta trói lại liền bay vào tay hắn: Một nửa nướng, một nửa hấp.

Rõ ràng vừa nãy còn vẻ mặt chính nghĩa lẫm liệt chỉ trích, nhưng chớp mắt đã chiếm hết tang vật.

Kiểu người này thật sự chưa từng thấy.

Cao, thật sự là cao.

Tiên sinh thật là người có tấm lòng rộng lớn, tâm niệm thiên hạ nhưng không câu nệ một khuôn mẫu.

Thiết Mộc Chân hoàn toàn bị Đỗ Lan làm cho choáng váng.

Ngược lại, những người trẻ tuổi suy nghĩ ít hơn, cảm thấy Đỗ Lan là một kẻ đại lừa đảo.

Quách Tĩnh thì không hiểu, hắn không hiểu vì sao Đỗ Lan lại đa biến như vậy, sao lại biến đổi nhiều như thế, người ta lại biến đổi như vậy sao.

Hắn không hiểu, không nghĩ ra.

Mọi người cùng nhau quay về kim trướng, theo lời dặn của Đỗ Lan mà đi nấu điêu.

Bày tiệc rượu, Thiết Mộc Chân kính rượu nói: Sớm nghe danh Thiên Sơn Tiêu Dao Phái thần bí khó lường, hôm nay gặp chưởng môn tiên sinh, mới tin thiên hạ có môn phái thần kỳ như vậy, kính tiên sinh một ly.

Khách khí rồi, thực ra cũng không có gì tốt đến thế, ta cũng chỉ mỗi ngày lang thang, không có mục đích mà thôi.

Cái này gọi là nhàn vân dã hạc, tiên sinh thật là nhân vật thần tiên.

Thiết Mộc Chân cười ha hả nói: Hôm nay tiên sinh đến Mạc Bắc, cảm thấy phong cảnh như thế nào.

Phong cảnh tuy đẹp, nhưng không dưỡng người, chắc hẳn đại hãn cũng không muốn ở đây lâu, nhất định là muốn chinh phục nhiều đất đai và tài phú hơn.

Bị Đỗ Lan nói trúng phóc, Thiết Mộc Chân lại bình thản đối đãi: Không sai, ta chính là có ý định như vậy.

Kiếm khiếu đông tây, ngựa đạp nam bắc, nên cười anh hùng gan như cóc tía, nhìn khắp thần châu đều muốn chinh phục.

Đại hãn nếu muốn chinh phục thế giới, vậy Liêu quốc sẽ là chướng ngại lớn nhất của ngươi.

Đỗ Lan tiện miệng liền bắt đầu đưa ra ý kiến, dù sao Nguyên và Liêu sớm muộn gì cũng phải đánh.

Lời tiên sinh nói thật đúng là điều ta nghĩ.

Thiết Mộc Chân vui vẻ nói: Không biết tiên sinh có lương sách nào không.

Đỗ Lan lắc đầu: Ngày đó khi ta gặp Liêu chủ, hắn cũng hỏi như vậy, ta cũng không đưa ra bất kỳ sách lược nào.

Ta là người ngoài thế sự, không quản chuyện tranh giành thiên hạ.

Nghe thấy Đỗ Lan thế mà lại từng gặp hoàng đế Liêu quốc, sắc mặt Thiết Mộc Chân lạnh đi, bây giờ hắn biết Đỗ Lan sẽ không quy phục hắn.

Nhưng hắn rất nhanh đã che giấu sự bất mãn của mình, tiếp tục nói: Tiên sinh thấy Mông Cổ và Liêu quốc có gì khác biệt.

Kỵ binh Mông Cổ cường đại, Liêu quốc không bằng.

Nhưng Liêu quốc văn trị võ công hoàn chỉnh, Mông Cổ không bằng.

Mông Cổ chỉ là kẻ chinh phục chứ không phải kẻ cai trị.

Thiết Mộc Chân nghe xong nghĩ bụng có thiết kỵ rồi còn cần gì văn trị võ công.

Bọn họ Mông Cổ chính là dân tộc trên lưng ngựa, có thể giẫm đạp cả thế giới dưới vó ngựa.

Đúng lúc Đỗ Lan và Thiết Mộc Chân gặp mặt, Quách Tĩnh chạy về nhà hỏi kẻ thù giết cha trông như thế nào.

Lý Bình miêu tả cho Quách Tĩnh nghe, Quách Tĩnh vừa nghe liền ngây người, bởi vì Đỗ Lan trong kim trướng đúng thật là kẻ thù giết cha hắn.

Lý Bình cũng không ngờ Đỗ Lan thế mà lại tìm đến Mạc Bắc, bây giờ võ công của Quách Tĩnh còn chưa luyện thành, cái này phải làm sao đây.

Chẳng lẽ ngồi nhìn kẻ thù trước mắt mà không làm gì sao.

Giang Nam Thất Quái cũng bày mưu tính kế, bọn họ quyết định đợi đến khi Đỗ Lan ngủ say rồi sẽ ám sát hắn.

Quách Tĩnh thuộc loại người một đường thẳng, không biết biến hóa linh hoạt.

Nếu ngươi chỉ cho hắn một con đường đi, dù con đường đó có khó khăn đến mấy hắn cũng có thể đi đến cùng, nhưng nếu có nhiều con đường, hắn sẽ mơ hồ, không biết lựa chọn thế nào.

Bảy vị sư phụ của Giang Nam Thất Quái có người dạy Quách

Tĩnh giang hồ hiểm ác phải không từ thủ đoạn, có người nói giang hồ nghĩa khí phải quang minh lỗi lạc.

Dưới sự giáo huấn như vậy, Quách Tĩnh căn bản không biết nên không từ thủ đoạn hay quang minh lỗi lạc, trong giá trị quan của hắn hiện tại vẫn là trắng đen rõ ràng, không có khái niệm trung dung, nên nghe thấy ám sát, hắn liền do dự, do dự không quyết không biết có nên làm theo không.

Đêm đến, Đỗ Lan quả nhiên ở lại qua đêm, Giang Nam Thất Quái lặng lẽ tiếp cận lều của Đỗ Lan.

Bảy người này vốn là những người có danh tiếng và thế lực ở Giang Nam, vì một lời hẹn với Khâu Xử Cơ mà không ngại vạn dặm đến Mạc Bắc, trăm cay nghìn đắng tìm mấy năm mới tìm thấy Quách Tĩnh, sau đó lại dạy Quách Tĩnh luyện võ, có thể nói là những người thật sự trọng nghĩa tín nghĩa.

Mặc dù Đỗ Lan là kẻ thù của Quách Tĩnh, nhưng bọn họ là sư phụ của Quách Tĩnh, bây giờ võ công của Quách Tĩnh còn chưa học tốt, tự nhiên phải do bảy vị sư phụ này ra tay lo liệu.

Đại ca, cứ để ta đi trước.

Trương A Sinh nói, hắn vốn là một đồ tể, chiều cao và vòng eo gần như bằng nhau, sức lực lớn, giết heo quen rồi, hắn cảm thấy chuyện ám sát này cứ để hắn là đồ tể gánh vác tiếng xấu là được.

Hiển nhiên bọn họ chưa từng xem Hồ Lô Oa, không biết trong tình huống này không thể từng người một mà xông vào, chiến thuật thêm dầu vào lửa là lựa chọn tồi tệ nhất khi đối phó với cao thủ.

Tuy nhiên lần này là ám sát, bọn họ đều rất tự tin, lặng lẽ tiếp cận một đao chém đầu Đỗ Lan hẳn sẽ không gặp nguy hiểm.

Ngươi đi đi, chúng ta ở ngoài tiếp ứng.

Kha Trấn Ác nói, hắn là lão đại của bảy người, tuy là người mù nhưng võ công rất giỏi.

Nghe tiếng đoán vị trí, mắt mù tâm không mù.

Trương A Sinh đi vào, tiếp đó một chút động tĩnh cũng không có, cũng không biết là thành công hay thất bại.

Sáu người bên ngoài nóng lòng, một người lùn tóc tai bù xù nói, Ta vào xem sao, các ngươi ở ngoài đợi ta.

Nói xong cũng không đợi người khác nói gì, đã một đầu lao vào trong, nhưng cũng giống Trương A Sinh, như đá chìm đáy biển không hề gợn sóng.

Năm người bên ngoài bây giờ cuối cùng cũng lo lắng, chuyện quái quỷ gì vậy.

Kha Trấn Ác nghĩ bụng không thể cứ từng người một mà xông vào nữa: Chúng ta cùng nhau vào đi, ta không tin bên trong có đao sơn kiếm thụ.

Mọi người gật đầu, ùa vào.

Năm người phát hiện hai huynh đệ đi trước lúc này đang ngồi trước một màn hình phát sáng, từ phía sau màn hình truyền ra tiếng nói: Ông nội, ông nội.

Trên màn hình có bóng người đang chuyển động, hiển nhiên Đỗ Lan đang biểu diễn cho bọn họ xem kịch bóng Hồ Lô Oa, bảy bông hoa trên bảy dây mây.

Chỉ nhìn một cái, mọi người đều phát hiện mình không thể động đậy được nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn nhìn màn hình, những việc khác đều không làm được.

Kha Trấn Ác và đồng bọn tuy bỏ lỡ câu chuyện về đại ca và nhị ca lúc ban đầu, nhưng câu chuyện Hồ Lô Oa mới bắt đầu, bọn họ rất nhanh đã phát hiện câu chuyện này cũng khá thú vị.

Đêm đó đến sáng, Giang Nam Thất Quái đã học được một đạo lý sâu sắc, đó là không thể từng người một mà xông vào, bọn họ phải phát huy sở trường học cách quần ẩu, phải sáng tạo ra trận pháp phù hợp với họ.

Mãi đến khi Đỗ Lan từ phía sau màn hình bước ra, bọn họ mới phát hiện mình đã tính sai, bọn họ trừng mắt giận dữ nhìn Đỗ Lan, Thả chúng ta ra, đấu với chúng ta ba trăm hiệp.

Đỗ Lan cười: Các ngươi một hiệp cũng không phải đối thủ của ta, còn muốn ba trăm hiệp, các ngươi đúng là lão thọ tinh treo cổ, sống đủ rồi.

Cho các ngươi xem Hồ Lô Oa là để nói cho các ngươi biết, các ngươi quá ngốc quá ngây thơ, trước mặt ta còn dám từng người một mà xông vào, nếu không phải ta tốt bụng, các ngươi đã chết rồi.

Không cần ngươi giả nhân giả nghĩa, ngươi giết hậu nhân trung lương, chúng ta Giang Nam Thất Quái tuy không phải nhân vật lớn gì, nhưng cũng không muốn chịu lòng thương hại của ngươi, giết chúng ta đi.

Kha Trấn Ác lại cứng rắn.

Sáu người còn lại cũng lần lượt ngẩng cổ lên, ngay cả nữ giới duy nhất Hàn Tiểu Oánh cũng nói: Sĩ có thể giết chứ không thể nhục.

Bọn họ chỉ cầu một cái chết.

Tuy nhiên, rơi vào tay Đỗ Lan, bọn họ muốn chết cũng khó.

Đỗ Lan cứ ngồi trước mặt bọn họ, nhìn sáu đôi mắt đều phun ra lửa, càng thêm đắc ý.

Các ngươi muốn chết, ta thiên vị không cho các ngươi chết.

Đúng lúc Đỗ Lan đang nói chuyện, Quách Tĩnh một mình xông vào: Thả bảy vị sư phụ của ta ra.

Hắn tay không tấc sắt, cứ thế xông vào, hắn căn bản không nghĩ rằng mình sẽ không phải đối thủ của Đỗ Lan.

Đúng là một đứa trẻ chất phác, lúc như thế này, người bình thường dù sao cũng sẽ cầm một món binh khí.

Quách Tĩnh bắn cung lợi hại như vậy, tự nhiên nên mang theo cung tên mới là thích hợp nhất, nhưng Quách Tĩnh lại tay không mà đến, căn bản không nghĩ đến việc mang vũ khí.

Sở Tĩnh Nhi.

Hàn Tiểu Oánh coi Quách Tĩnh như con mình, khi nàng bắt đầu tìm Quách Tĩnh mới mười tám tuổi, đang độ tuổi xuân sắc, nhưng bây giờ đã hơn ba mươi rồi, không kết hôn không con cái, chỉ có thể dành toàn bộ tình mẫu tử cho Quách Tĩnh, nàng thật sự không dám nhìn Quách Tĩnh chết thảm: Con không nên vào đây.

Bảy sư phụ, các người vì Tĩnh Nhi báo thù, con làm sao có thể không đến.

Hắn nhìn Đỗ Lan: Ngươi giết cha ta, còn làm hại bảy vị sư phụ của ta, ta và ngươi liều mạng.

Giang Nam Thất Quái cũng cảm động, Quách Tĩnh tuy võ học bình thường, nhưng tâm tính thuần lương, là một đứa trẻ tốt.

Đỗ Lan nhìn Quách Tĩnh tay không mà đến, hỏi: Hôm qua thấy ngươi một tên bắn hai điêu, nếu ngươi dùng cung tên mai phục cách trăm bước thì có thể ám sát ta, nhưng vì sao lại bỏ ưu thế không dùng.

Giang Nam Thất Quái thầm nói hồ đồ, bọn họ sao lại không nghĩ ra chiêu này chứ.

Chương 1442

Có lẽ trong tiềm thức bọn họ đều không muốn Quách Tĩnh thể hiện thuật bắn cung, vì đó không phải do bọn họ dạy.

Rõ ràng cùng là sư phụ, Triết Biệt dạy thuật bắn cung lại khiến Quách Tĩnh bắn xuyên dương cách trăm bước, bọn họ bảy người dạy võ thuật lại không có thành tựu gì, nếu Quách Tĩnh dùng thuật bắn cung báo thù chẳng phải là tự vả mặt bọn họ sao.

Quách Tĩnh cũng ngây người, hắn cũng không nghĩ ra, hắn lẩm bẩm nói: Thuật bắn cung là thứ dũng sĩ chiến trường dùng, tuyệt không phải thủ đoạn ti tiện để ám sát.

Hiển nhiên đây cũng là Triết Biệt dạy hắn, trách không được sau này khi xông pha giang hồ lại không thấy hắn dùng cung tên nữa.

Nhưng Quách Tĩnh thiện lương, Đỗ Lan lại ti tiện, Ha ha, ngươi không ám sát, ta có thể ám sát, ta học Tiểu Lý Phi Đao bách phát bách trúng, chuyên môn ám sát, xem đao đây.

Quách Tĩnh còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy bóng đen ập đến, trán hắn đã trúng một đòn.

Ngược lại, Giang Nam Thất Quái mắng Đỗ Lan ti tiện, thế mà lại dùng ám khí giết chết một thiếu niên, Ngươi như vậy cũng gọi là chưởng môn sao, ti tiện vô sỉ, ngươi nhất định sẽ trở thành trò cười của giang hồ.

Tuy nhiên bọn họ mắng được một lúc thì không mắng nữa, bởi vì bọn họ phát hiện Quách Tĩnh đang áy náy lại đứng dậy rồi, con dao trên trán hắn không phải là đâm vào mà là hút vào trán hắn, mũi dao có một cái giác hút kỳ quái.

Ta dù có ti tiện vô sỉ, vẫn lợi hại hơn các ngươi, ta cứ thích nhìn các ngươi hận ta mà không làm gì được ta.

Đỗ Lan cười phá lên.

Cái tên khó chịu này, loại người này đơn giản là quá đáng sợ.

Quách Tĩnh mau đi, con không phải đối thủ của hắn.

Hàn Tiểu Oánh bảo đứa trẻ ngốc Quách Tĩnh mau chạy.

Nhưng Quách Tĩnh hiển nhiên sẽ không chạy.

Đỗ Lan nhìn Quách Tĩnh: Muốn học Tiểu Lý Phi Đao không.

Quách Tĩnh quả quyết lắc đầu: Con chết cũng không học thủ đoạn ám khí ti tiện như vậy.

Đúng là một đứa trẻ hống hách, Đỗ Lan nghĩ bụng, Tiểu Lý Phi Đao đấy, thủ đoạn ngầu lòi như thế mà còn bị nó khinh thường sao.

Đỗ Lan tay phải giơ lên, như làm ảo thuật xuất hiện một thanh phi đao hàn quang lóe sáng, cúi đầu tạo dáng: Các ngươi xem, có phải rất đẹp trai không.

Cổ tay hắn rung nhẹ, ám khí lại biến mất: Chỉ riêng thủ đoạn này đã siêu ngầu rồi, các ngươi lại nói nó ti tiện.

Thật là không có kiến thức, trách không được bảy người các ngươi hợp lại cũng chỉ là võ giả hạng ba.

Giang hồ này phong vân biến hóa, chỉ có sự đẹp trai là vĩnh hằng, còn lại mọi thứ đều là phù vân.

Đúng lúc Đỗ Lan đang giảng giải chân lý, bên ngoài Thiết Mộc Chân đã dẫn đại quân bao vây lều trại.

Hắn biết Quách Tĩnh muốn báo thù, giữa Quách Tĩnh và Đỗ Lan, Thiết Mộc Chân quả quyết chọn bảo vệ Quách Tĩnh.

Đỗ chưởng môn, ta nghĩ không cần làm khó đứa trẻ.

Nếu cung tên của đại quân cùng bắn, nhất định có thể khiến Đỗ Lan uống một hớp, đây chính là nguồn tự tin của Thiết Mộc Chân.

Đỗ Lan phất tay một cái, cái lều trại liền bay lên trời, khiến hai bên trong ngoài không còn ngăn cách nữa.

Đối mặt với hàng trăm cung tiễn thủ đang chờ sẵn, Đỗ Lan vẫn giữ nụ cười: Đại hãn, cái này cũng quá nhiệt tình rồi nhỉ.

Đối đãi quý khách tự nhiên là phải dùng lễ nghi cao nhất.

Thiết Mộc Chân tin rằng thế trận này tuyệt đối sẽ không uổng phí.

Đỗ Lan chỉ cười, cười một cách đáng sợ.

Giữa vòng vây trùng điệp, Đỗ Lan tự nhiên bình thản, dường như người bị bao vây không phải hắn mà là những người bên ngoài.

Võ giả tuy cường đại, nhưng đối mặt với thiên quân vạn mã, dù Tiêu Phong hay Quách Tĩnh cũng không có năng lực đối kháng, nên bây giờ Thiết Mộc Chân tự tin có thể hạ được Đỗ Lan.

Đỗ Lan a a cười, một cách phóng khoáng nói: Các ngươi có thể bắn tên thử xem, kết quả nhất định sẽ khiến các ngươi giật mình.

Chỉ cần ngươi không làm hại Quách Tĩnh và sư phụ của hắn, ta Thiết Mộc Chân cũng không muốn làm khó tiên sinh.

Thiết Mộc Chân nói: Đỗ chưởng môn, ngươi cũng là một đại hào hiệp, không cần phải so đo với trẻ con.

Tự nhiên không cần, nhưng ta thấy thằng nhóc này rất thú vị, vừa hay mượn ta chơi hai ngày.

Vừa nói, hắn nắm lấy vai Quách Tĩnh, tại chỗ nhảy lên, người đã bay vút lên trời, biến mất không dấu vết.

Khinh công như vậy, mọi người chưa từng thấy, đây là thần kỳ đến mức nào.

Thiết Mộc Chân cũng ngửa đầu ngây ngốc nói: Trách không được giữa rừng tên mà không hề biến sắc, thì ra là trong lòng đã có chủ ý, quả đúng là thủ đoạn thần tiên.

Đỗ Lan mang theo Quách Tĩnh cũng không đi xa, liền đáp xuống một ngọn đồi gần đó.

Quách Tĩnh còn sợ hãi, hắn còn tưởng mình sẽ bị rơi chết chứ.

Nhưng vừa đặt chân xuống, hắn liền lùi lại mấy bước, cảnh giác nhìn Đỗ Lan, hiển nhiên vẫn chưa quên báo thù.

Thằng nhóc ngươi, với tư chất của ngươi, đời này đừng hòng báo thù.

Không cần ngươi quản, ta cứ muốn báo thù.

Quách Tĩnh một cách cứng đầu nói.

Đỗ Lan cũng không nói gì, tiếp tục mang Quách Tĩnh bay, để thằng nhóc ngốc này biết khoảng cách giữa hắn và Đỗ Lan là võ công không thể bù đắp.

Đến thẳng một thành nhỏ của người Hán, Quách Tĩnh đã run cầm cập, trên trời lạnh đến đỏ bừng cả người, hồi lâu sau mới hoàn hồn.

Đến một khu chợ phồn hoa, hai người đến một quán ăn dùng bữa, Quách Tĩnh không ăn, hắn tuyệt đối không ăn đồ kẻ thù mua.

Ngươi không ăn, tự nhiên có người ăn.

Đỗ Lan nhìn ra đường, có một tiểu khất cái lấm la lấm lét nhìn sang tiệm bánh bao bên cạnh, hiển nhiên là muốn ăn trộm.

Tiểu huynh đệ, ngươi có muốn ăn không.

Tiểu khất cái nhìn trái nhìn phải, cuối cùng mới phát hiện Đỗ Lan đang gọi hắn, hắn đánh giá Đỗ Lan và Quách Tĩnh cặp đôi kỳ quái này, do dự đi vào.

Thật sự cho ta ăn sao.

Tiểu khất cái này hiển nhiên chính là Hoàng Dung, tuy đã thay giọng nhưng giọng nữ nhi vẫn rất rõ ràng.

Thằng nhóc ngốc này không ăn, vừa hay cho ngươi.

Đỗ Lan nói.

Cốt truyện đã hoàn toàn thay đổi, Mai Siêu Phong bây giờ vẫn còn ở dưới trướng Hoàng Dược Sư.

Hoàng Dung rời nhà sớm, Đỗ Lan phát hiện ra liền mang Quách Tĩnh đến đây.

Nhưng Quách Tĩnh bây giờ không có thiên lý mã, không có áo da điêu, không có mấy trăm lượng vàng, trong nguyên tác dùng tiền bạc và chân tình để cảm động Hoàng Dung, bây giờ thì hoàn toàn không thể thực hiện được nữa.

Quách Tĩnh vẫn buồn bã không vui, bụng thì đói, nhưng không thể đánh mất khí tiết.

Vị đại ca này, vì sao ngươi không ăn.

Hoàng Dung tò mò hỏi.

Quách Tĩnh cũng nói thẳng không che giấu: Đây là đồ kẻ thù giết cha ta mua, ta dù có chết đói cũng không ăn.

Hoàng Dung ngây người, nghĩ bụng còn tưởng hai người này là thân thích, không ngờ hai người này thế mà lại là kẻ thù.

Bây giờ nàng cũng không biết phải làm sao, nhưng kẻ thù vì sao lại mua đồ ăn.

Thằng nhóc này muốn báo thù, không cần quan tâm nó, đợi nó chết đói, ta sẽ yên tâm.

Tiểu huynh đệ, ngươi ăn đi, người này thuộc loại gỗ đá, chính là ngốc.

Ngươi đã nghe nói không ăn cơm mà có thể báo thù bao giờ chưa.

Chưa, chỉ nghe nói không ăn cơm thì chết đói thôi.

Hoàng Dung nói.

Quách Tĩnh nghe xong, lại bó tay.

Quả thật, hắn không ăn cơm cũng không thể báo thù, chết đói rồi thì ai còn giúp phụ thân báo thù.

Hắn nhìn thẳng vào đồ ăn trên bàn, nuốt nước bọt, cuối cùng cắn răng mà ăn.

Đỗ Lan nghĩ bụng, cái thằng nhóc con này còn dám giở trò tuyệt thực với hắn, cũng không nhìn xem cân lượng của mình là bao nhiêu.

Hoàng Dung vùi đầu ăn cơm, nhưng vẫn tò mò: Vị đại ca này, nhìn trang phục của ngươi hình như không phải người Thăng Long, ngươi là người ở đâu.

Ta chính là người Thăng Long, nhưng ta lớn lên ở Mạc Bắc Mông Cổ.

Quách Tĩnh trừng mắt lạnh lùng nhìn Đỗ Lan, nhưng đối với tiểu khất cái thì lại ôn hòa dễ chịu: Sáng nay ta vẫn còn ở Mông Cổ.

Mông Cổ và Thăng Long cách nhau một Liêu quốc, trong nửa ngày làm sao có thể vượt qua Liêu quốc.

Đại ca thật biết nói đùa, sáng sớm ở Mông Cổ, bây giờ chưa đến giữa trưa lẽ nào là bay đến đây không thành.

Quách Tĩnh thế mà lại gật đầu: Không sai, chính là ác nhân này nắm ta bay đến đây, trên trời rất cao rất lạnh.

Quách Tĩnh bày tỏ bay lượn một chút cũng không lãng mạn, chỉ là rất nguy hiểm.

Hoàng Dung trợn tròn mắt hạnh, hiển nhiên là đang nghi ngờ Quách Tĩnh, thằng nhóc này không ngốc thì cũng là giả ngốc, nhìn bộ dạng chất phác đáng tin như vậy mà lời nói lại không đáng tin chút nào, người ta sao có thể bay được chứ.

Quách Tĩnh hiển nhiên cũng phát hiện tiểu khất cái đang nghi ngờ hắn nói dối, hắn có thể chỉ trời thề: Ta thật sự không nói dối, chúng ta chính là bay đến đây.

Người này biết bay.

Quách Tĩnh chỉ vào Đỗ Lan nói.

Tiểu khất cái lại vẫn không tin: Hắn không phải kẻ thù của ngươi sao, hắn vì sao lại muốn mang ngươi bay.

Ta không biết.

Quách Tĩnh đâu biết Đỗ Lan muốn làm gì: Ta muốn về Mông Cổ, mẹ ta và bảy vị sư phụ nhất định đều đang lo lắng.

Lại khoác lác, làm sao có người có bảy sư phụ.

Ta thật sự có bảy sư phụ.

Quách Tĩnh bày tỏ oan ức, vì sao hắn nói nhiều lời thật như vậy mà không ai tin chứ.

Đỗ Lan cười thầm, nghĩ bụng Hoàng Dung thông minh thì thông minh thật, nhưng xét cho cùng thì kiến thức có hạn, không biết trời ngoài trời còn có trời, người ngoài người còn có người, không biết Đỗ Lan hắn là nhân vật mà ngay cả cha nàng cũng không dám chọc.

Ăn cơm xong, Hoàng Dung đã coi Quách Tĩnh là kẻ đại lừa đảo liền đứng dậy muốn đi: Cảm ơn đại hiệp đã đãi cơm, tại hạ xin cáo từ.

Khoan đã.

Đỗ Lan lại gọi Hoàng Dung lại: Tiểu huynh đệ gặp nhau tức là có duyên phận, không bằng kết bạn, sau này cũng tiện có người chiếu cố. 115.

Các ngươi bây giờ đã xem Cửu Âm Chân Kinh rồi, về nhà hãy chăm chỉ luyện tập, luyện thành rồi hãy cùng ta tỷ thí một phen, xem các ngươi có lợi hại hơn không, ta rất mong chờ biểu hiện của các ngươi.

Ý tốt của hai vị ta xin ghi nhận, nhưng tại hạ đã quen một mình rồi.

Núi xanh không đổi nước biếc chảy dài, ngày sau giang hồ gặp lại.

Đỗ Lan lại phóng ra một chiếc đũa, đánh trúng đầu gối Hoàng Dung, khiến nàng lại ngồi xuống.

Hoàng Dung cuối cùng cũng biết mình gặp rắc rối, Đỗ Lan này tuyệt đối là một cao thủ, trong lòng nàng lo lắng, nhưng nhất thời không nghĩ ra cách thoát thân, cuối cùng chỉ có thể giả vờ hợp tác: Ta không đi là được chứ gì.

Ngươi vì sao lại làm khó tiểu huynh đệ này, hắn và ngươi không oán không cừu, là ngươi đã gọi hắn đến đây, vì sao không cho hắn đi.

Quách Tĩnh thấy việc nghĩa liền ra tay: Ngươi làm vậy là vì sao.

Vì ta thấy tiểu khất cái này có duyên với ta, nên học ta làm món ăn.

Đỗ Lan nói với Hoàng Dung: Ngươi thiên phú lẫm liệt, theo ta học nấu ăn đi.

Hoàng Dung nội tâm tan vỡ, vì sao chứ.

Dựa vào cái gì chứ.

Nhưng nàng cũng biết người ở dưới mái nhà người ta không thể không cúi đầu: Ta nguyện ý học nấu ăn.

Thực ra nàng và mẫu thân đã học được rất nhiều món ăn, căn bản không cần phải học thêm, nàng dám nói tay nghề của mình còn ngon hơn ngự trù.

Rất tốt, vậy thì trước tiên hãy bắt đầu luyện tập với trọng lượng hai mươi kilôgam.

Hãy nhớ, đầu bếp không thể phát ra kiếm khí không phải là đầu bếp giỏi.

Chương 1443

Một đầu bếp thực sự phải có sức mạnh để bảo vệ người thân và người yêu của mình.

Hai thiếu niên nhìn thẳng vào Đỗ Lan, tỏ vẻ tin ngươi thì tin ma quỷ.

Tuy nhiên, đầu bếp thực sự chính là lợi hại như vậy, nấu ăn ngon không phải là tiêu chuẩn duy nhất, còn phải đẹp trai, còn phải có thể bảo vệ những người mình quan tâm, đây mới là đạo của đầu bếp.

Hoàng Dung còn rất nhiều điều cần học, Đỗ Lan sẽ dạy hết cho nàng.

Hoàng Dung dù trong lòng không muốn nhưng lại không thể không nghe theo.

Nàng hạ quyết tâm tìm được cơ hội sẽ trốn đi.

Đến lúc đó nàng sẽ về Đào Hoa Đảo, không bao giờ bỏ nhà đi nữa.

Lúc này thiếu nữ đang mặc một bộ phụ trọng hai mươi cân, dù có khinh công cũng khó mà thi triển.

Chúng ta đi đâu.

Hoàng Dung thấy Đỗ Lan một đường hướng bắc, trong lòng nghi hoặc.

Đương nhiên là tu luyện, con đường để nàng trở thành đầu bếp còn rất dài.

Đỗ Lan nói: Mau theo kịp, không xa đâu.

Đi vài chục dặm đường thì đến một nơi sơn thanh thủy tú, có một lão khất cái đang làm Khiếu Hoa Kê.

Đương nhiên là Bắc Cái, ông ta không ngờ ở đây lại gặp được Đỗ Lan.

Vương Trùng Dương từ biệt ở trạch viện đã mười mấy năm, Đỗ Lan vậy mà một chút cũng không thay đổi.

Ngươi không phải là cố ý đến tìm lão khất cái ta đấy chứ.

Hồng Thất Công thật sự không muốn gặp Đỗ Lan.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung nhìn thấy lão nhân khí vũ hiên ngang kia, đều không cho rằng ông ta là khất cái, ngược lại còn cảm thấy ông ta là nhân vật lớn.

Hoàng Dung từ trên người đối phương cảm nhận được khí tức giống như phụ thân, thầm nghĩ lão đầu này không đơn giản, mà Đỗ Lan càng không đơn giản.

Cửu Âm Chân Kinh, luyện được thế nào rồi.

Lão khất cái nghe Đỗ Lan nhắc đến chuyện này, sắc mặt không khỏi khó coi, bởi vì Cửu Âm Chân Kinh thực sự không làm võ công của ông ta có tiến bộ thực chất nào, nhưng môn võ công này vẫn giúp ông ta mở rộng tầm mắt, có ích cho việc hoàn thiện Hàng Long Thập Bát Chưởng và Đả Cẩu Côn Pháp của ông ta.

Lão khất cái không có phúc khí đó, không luyện thành.

Hồng Thất Công nói.

Cửu Âm Chân Kinh.

Hoàng Dung lại trừng lớn mắt, nàng biết phụ thân mình vì nghiên cứu bí tịch này mà tóc đã bạc trắng, luôn than ngắn thở dài, không ngờ đối phương cũng biết môn thần công này.

Ngươi cũng khiêm tốn rồi, nếu ngươi thật sự luyện thì chí ít nội lực cũng có thể tăng vọt.

Đừng nói những lời khách sáo đó, ngươi đến rốt cuộc có chuyện gì.

Hồng Thất Công không tin Đỗ Lan lại vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây, ông ta biết chỉ có Đỗ Lan tìm họ, họ căn bản không tìm được Đỗ Lan.

Ta muốn mượn chỗ của ngươi huấn luyện một đầu bếp, nói ra thì hắn cũng là người trong Cái Bang của các ngươi.

Lão hòa thượng nhìn hai đứa trẻ phía sau Đỗ Lan, đầy vẻ nghi hoặc: Bọn chúng là đệ tử của ngươi.

Một người coi như là, nhưng người kia là kẻ thù của ta, hắn muốn giết ta, nên ta mang hắn theo.

Chưa từng nghe nói đến cách nói này, mang theo một kẻ thù lúc nào cũng muốn giết mình bên cạnh, quả nhiên Đỗ Lan không phải người bình thường.

Nhưng Hồng Thất Công cũng không thể từ chối, đành để đối phương ở lại sân của mình.

Hồng Thất Công thực ra trong một năm không có mấy ngày ở yên một chỗ, luôn trên đường du lịch, du hí nhân gian, có thể nói là nhân vật như lão thần tiên, sở thích duy nhất chính là ăn uống.

Ăn ngon, biết ăn, ăn nhiều, trước đây vì muốn ăn mà từng lẻn vào hoàng cung.

Đỗ Lan đang dạy Hoàng Dung cách trở thành một đầu bếp giỏi, còn Hồng Thất Công thì hỏi về thân phận của Quách Tĩnh.

Hồng Thất Công không tin Đỗ Lan thật sự sẽ giết cha của Quách Tĩnh, vì nếu hắn thật sự muốn giết người thì mẹ của Quách Tĩnh căn bản không thể thoát khỏi thôn, chuyện này có vẻ nực cười.

Nhưng Quách Tĩnh dù sao cũng là nhân vật chính, Hồng Thất Công cũng không tiếc lời dạy hắn hai chiêu: Bảy vị sư phụ của ngươi thật sự quá không biết dạy đồ đệ, sao có thể dạy ngươi như vậy chứ.

Bảy vị sư phụ mỗi người đều dạy bộ của mình cho ngươi, nhưng ngươi chỉ có một người, làm sao có thể lĩnh hội hết sở học của bảy người.

Ông ta vừa nhìn đã phân tích ra vấn đề của Quách Tĩnh, đó là học quá tạp, sư phụ không biết dạy.

Ta giúp ngươi tinh giản một chút.

Quách Tĩnh biết vài loại binh khí, vài bộ quyền cước, nhưng lại học vẹt nên khó tránh khỏi sai sót, dù cà lăm cà léo nhưng cuối cùng cũng thi triển hết tất cả võ công một lượt.

Thấy Hồng Thất Công liên tục lắc đầu: Quá loạn, quá loạn.

Thực ra ta nghĩ hắn nên chủ công Việt Nữ Kiếm, học được Việt Nữ Kiếm thì ba nghìn quân Việt Giáp cũng chỉ là gà đất chó sành mà thôi.

Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện nói.

Hồng Thất Công nói: Ta cũng từng nghe truyền thuyết Việt Nữ Kiếm, tương truyền thời Ngô Việt tranh bá, Câu Tiễn vì muốn huấn luyện kiếm sĩ mà tìm khắp kiếm khách, cuối cùng lại có Việt Nữ giỏi dùng kiếm, huấn luyện tám trăm kiếm sĩ, cuối cùng trở thành chủ lực diệt Ngô.

Kiếm pháp Việt Nữ này cũng được truyền xuống từ khi đó, nhưng theo ta thấy thì lai lịch Việt Nữ Kiếm này e rằng có phần khoa trương.

Hiển nhiên ông ta không tin câu chuyện Việt Nữ A Thanh, đó là nữ kiếm khách số một cổ kim học kiếm từ bạch viên, kiếm pháp trời sinh.

Sức mạnh của Việt Nữ A Thanh là vô biên, đương nhiên mạnh mẽ là A Thanh chứ không phải kiếm pháp, cho nên khi nàng truyền kiếm pháp cho tám trăm kiếm sĩ, và các kiếm sĩ lại truyền Việt Nữ Kiếm ra ngoài, Việt Nữ Kiếm lại không còn vinh quang cổ xưa nữa.

Đó là các ngươi luyện sai, Việt Nữ Kiếm cần một sự kêu gọi của dã tính, phải cảm thụ đại tự nhiên.

Đỗ Lan nói: Chỉ cần cảm thụ đại tự nhiên, tự nhiên có thể cảm thụ được ảo diệu của kiếm pháp này.

Tuy nhiên võ lâm đại thế hiện nay, dùng binh khí hiếm có cao thủ.

Hơn nữa chúng ta hành tẩu giang hồ đâu phải là hảo dũng đấu ngoan, tay cầm binh khí nhiều phiền phức, binh khí vẫn có uy lực hơn trên chiến trường.

Hồng Thất Công hiển nhiên là một người chủ nghĩa quyền cước.

Nhưng hắn tay không căn bản không làm bị thương ta, chi bằng đi tìm thần binh lợi khí, một tay cầm kiếm một tay nắm đao, đao kiếm tề phi mới có khả năng cùng ta một trận chiến.

Lời này của Đỗ Lan là cố ý nói cho Quách Tĩnh nghe, chính là muốn hắn chọn binh khí.

Hồng Thất Công thầm nghĩ rốt cuộc là ngươi chỉ điểm hay ta chỉ điểm.

Hay là đưa thằng nhóc ngốc này cho ngươi, ngươi tự chỉ điểm đi.

Kiếm si đao cuồng thế phân vân, kim tương y bát tá song kiên.

Đông phong xuy tỉnh anh hùng mộng, tiếu đối thanh sơn vạn trùng thiên.

Đỗ Lan đột nhiên ngâm thơ, trước mắt mọi người dường như xuất hiện ảo giác, một nam tử cô ngạo toàn thân áo trắng, tóc trắng như tuyết quay lưng lại với họ, tay trái cầm đao tên là Đao Cuồng, tay phải cầm kiếm tên là Kiếm Si, khí thế như sương, khí chất cái thế.

Ảo ảnh cũng không nói lời nào liền ngâm thơ: Thế lộ dĩ kinh quyện, ân nghĩa lưỡng mang nhiên.

Đao kiếm tòng thử thệ, chích ảnh tán vân thiên.

Cái thời này ngươi mà không có chút văn hóa thì không dám ra ngoài đóng vai đại hiệp.

Biết tạo dáng chỉ là công phu cơ bản, ngâm thơ mới là thủ pháp trang bức cao cấp, không những có thể khuấy động không khí, mà còn có thể thể hiện nội hàm văn hóa sâu sắc của mình, biểu thị mình là văn võ song toàn.

Hơn nữa đọc thơ xuất tràng, có thể thu hút sự chú ý, tối đa hóa sự hiện diện của mình, hàm súc mà không phô trương để mọi người nhìn qua.

Cho nên thi hào này đơn giản là vũ khí trang bức, các đại hiệp khi ở nhà nên khổ tâm nghiên cứu vài câu để phòng thân.

Hình tượng Đao Cuồng Kiếm Si Diệp Tiểu Thoa vừa xuất hiện, liền khiến Hồng Thất Công tự thẹn hình uế, sao lại có cao thủ đẳng cấp cao như vậy: Hắn rốt cuộc là ai.

Chỉ thấy ảo ảnh từ từ động, đao kiếm hợp minh, vậy mà lại là một bộ võ nghệ tinh diệu tuyệt luân, mỗi kiếm mỗi đao đều không có bất kỳ sơ hở nào, uyển như trời sinh.

Đợi đến khi màn trình diễn võ nghệ kết thúc, ảo ảnh biến mất, nhưng dấu vết còn lưu lại trên mặt đất lại âm thầm kể rằng quả thực đã có một cao thủ đến đây.

Quách Tĩnh đều ngây người ra, tuy hắn là một cục gỗ nhưng cũng cảm thấy vị thúc thúc tóc bạc này thật sự quá đẹp trai, hắn cũng muốn

học.

Tất cả những thứ này đều là Đỗ Lan giở trò, Hồng Thất Công trừng mắt nhìn Đỗ Lan không chớp, dường như muốn nhìn ra bí mật của đối phương.

Nhưng Đỗ Lan vẫn là Đỗ Lan đó, vẫn khiêm tốn như vậy, đẹp trai như vậy, ít nhất Đỗ Lan tự mình cho là thế.

Huyễn tượng đó là công phu gì.

Hồng Thất Công hỏi, ông ta thật sự muốn biết.

Điêu trùng tiểu kỹ mà thôi, chỉ là muốn cho các ngươi thấy cảnh giới cao nhất của binh khí.

Dùng đao kiếm miễn cưỡng có thể giao chiêu với ta, nếu là quyền cước, ta ba hai chiêu là có thể đánh bại thằng nhóc thối này, cho nên hắn vẫn phải cố gắng nâng cao kỹ xảo binh khí.

Đỗ Lan chính là muốn lừa Quách Tĩnh dùng binh khí.

Quách Tĩnh không nói một lời, nhưng trong lòng cũng nghĩ liệu có nên dùng đồng thời hai loại vũ khí không.

Làm gì có kiểu người như ngươi.

Lão khất cái thật sự phục Đỗ Lan, hắn rốt cuộc muốn làm gì.

Chẳng lẽ vì thiên hạ vô địch, nên muốn bồi dưỡng một kẻ thù ra sao.

Loại người này thật là khiến người ta câm nín: Ngươi nói hắn là kẻ thù của ngươi, nhưng lại trăm phương nghìn kế muốn dạy hắn cách làm bị thương ngươi, chẳng lẽ ngươi thật sự không sợ hắn học thành rồi giết ngươi sao.

Đương nhiên không phải, ta cũng hy vọng hắn buông bỏ cừu hận, nhưng nếu mối cừu hận này có thể thúc đẩy hắn trở nên mạnh hơn, ta không ngại kích thích hắn.

Khí phách và cơ duyên của thiếu niên này quyết định hắn sẽ bị cuốn vào đại triều lịch sử, định trước hắn sẽ có một cuộc đời sóng gió tráng lệ, hiện tại tu luyện là để chuẩn bị cho tương lai.

Ta chỉ là một kẻ qua đường trong cuộc đời hắn, một viên đá khơi dậy gợn sóng sinh mệnh của hắn.

Không ngờ Đỗ Lan lại đánh giá Quách Tĩnh cao như vậy, Hồng Thất Công tuy cũng thấy Quách Tĩnh có tiền đồ nhưng tuyệt đối không dám nói Quách Tĩnh có thể ảnh hưởng lịch sử, nghe lời Đỗ Lan, dường như hắn coi Quách Tĩnh là con của vận mệnh.

Không ngờ, ngươi còn biết xem bói.

Thi thoảng cũng xem.

Đỗ Lan nói: Sau này ngươi sẽ hiểu thôi.

Hồng Thất Công vẫn cho Quách Tĩnh sự chỉ dẫn rất tốt, sau khi nghe lời Đỗ Lan, ông ta quyết định dạy Hàng Long Thập Bát Chưởng cho Quách Tĩnh, không để hắn cứ bị Đỗ Lan dắt mũi mãi.

Đáng tiếc Quách Tĩnh hiện tại nội lực bình thường, uy lực Thập Bát Chưởng căn bản không phát huy ra được.

Hơn nữa đầu óc hắn lại chậm, học rất vất vả.

Chương 1444

Còn ở bên cạnh họ, Hoàng Dung cũng đang tu luyện, nàng còn thảm hơn Quách Tĩnh, đơn giản là huấn luyện ma quỷ, nhưng nàng rất thông minh, Đỗ Lan dạy gì nàng cơ bản đều qua một lần, chỉ là không có kiên nhẫn để kiên trì.

Hoàng Dung và Quách Tĩnh chính là sự so sánh tốt nhất giữa thiên tài và sự cần cù, Hoàng Dung thông minh nhưng thiếu kiên trì, Quách Tĩnh đầu óc chậm nhưng cần cù bù siêng năng.

Đỗ Lan thường xuyên dùng Quách Tĩnh để khích lệ Hoàng Dung: Nàng còn không bằng Quách Tĩnh, nàng nhất định phải giữ lượng huấn luyện tương tự Quách Tĩnh.

Cứ như vậy, việc huấn luyện của Hoàng Dung ngang bằng với Quách Tĩnh, võ công tiến bộ thần tốc.

Mười năm ở Đào Hoa Đảo cũng không nhanh bằng mười mấy ngày ở đây.

Nhưng Hoàng Dung càng ngày càng cảm thấy đây không phải là nấu ăn, rõ ràng là luyện võ mà.

Chẳng lẽ bây giờ đầu bếp đều lợi hại như vậy sao.

Hai người trẻ tuổi cùng nhau tu hành, dần dần Hoàng Dung cũng biết Quách Tĩnh thực ra không hề lừa người, hắn thật sự có bảy vị sư phụ, hơn nữa người này ngốc nghếch nhưng đối xử với người khác rất tốt.

Quách Tĩnh không lừa người, vậy Đỗ Lan thật sự biết bay, cho nên Hoàng Dung hôm nay đột nhiên hỏi Đỗ Lan: Sư phụ, người thật sự biết bay sao.

Đỗ Lan nhìn Hoàng Dung một cái, nhàn nhạt đáp: Biết.

Hoàng Dung lập tức có tinh thần, Sư phụ, vậy người dạy con đi.

Đôi mắt sáng rừng rực nhìn chằm chằm Đỗ Lan, dường như muốn nhìn Đỗ Lan cất cánh bay lên vậy.

Đỗ Lan cười một cách cao thâm khó dò, hai chân đã rời khỏi mặt đất, lơ lửng trên không trung hơn nửa mét.

A a.

Hoàng Dung kêu to, Sư phụ, con muốn học công phu này.

Nhìn Đỗ Lan bay lượn trên không trung y phục phất phới, uyển như thần tiên hạ phàm, Hoàng Dung tự nhận thân phụ mình cũng không có khí chất như Đỗ Lan.

Hồng Thất Công và Quách Tĩnh bị thu hút qua, nhìn thấy Đỗ Lan như quỷ hồn bay lơ lửng trên không trung đều trừng lớn mắt, đặc biệt là Hồng Thất Công cứ như là thấy ma vậy.

Khinh công như thế chưa từng nghe nói, lại có thể khiến người ta lơ lửng giữa không trung.

Cho dù là khinh công mạnh nhất, loại có thể phiêu trên mặt nước cũng không lợi hại đến mức này, cũng phải mượn lực trên mặt nước.

Đây chỉ là công phu phổ thông mà thôi, nếu muốn học, ta dạy cho các ngươi.

Lúc này Hoàng Dung chỉ cảm thấy mình quá hạnh phúc, lại gặp được một sư phụ thần tiên, nàng bây giờ đã quẳng chuyện bỏ trốn ra sau đầu, còn quên cả thân phụ mẫu: Xin sư phụ dạy con.

Đỗ Lan cứ thế trước mặt ba người nói ra yếu quyết công phu, Hồng Thất Công thì như si như dại, như mở ra cánh cửa một thế giới mới, hóa ra nội lực còn có cách vận dụng cao thâm như vậy, kỳ, thật là quá kỳ diệu.

Hồng Thất Công âm thầm vận khí theo lời Đỗ Lan nói, chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, đã rời khỏi mặt đất, tuy động tác rất không tao nhã, nhưng ông ta lại là người nhanh nhất học được môn khinh công bay lượn này.

Nhưng phải sau khi thành thạo mới có thể huy sái tự nhiên như Đỗ Lan, vẫn cần nhiều thời gian hơn để làm quen.

Lần đầu tiên bay, Hồng Thất Công cũng múa tay múa chân, không giữ được động tác.

Đỗ Lan, ngươi rốt cuộc là ai.

Võ công này chưa từng nghe nói, chẳng lẽ ngươi tự sáng tạo ra sao.

Hồng Thất Công càng ngày càng nghi ngờ thân phận của Đỗ Lan.

Bí mật khiến đàn ông càng thêm mị lực, các ngươi cứ đoán đi, dù sao ta cũng sẽ không nói.

Tiếp tục học, Hoàng Dung cuối cùng cũng biết bay, Quách Tĩnh tuy không muốn học, nhưng Hồng Thất Công nói với hắn học sở trường của kẻ thù mới có thể đánh bại kẻ thù, nếu một mực từ chối chỉ sẽ không hiểu địch nhân.

Tôn kính Hồng Thất Công, Quách Tĩnh liền bắt đầu học, trong những ngày tiếp theo Quách Tĩnh đột nhiên như khai khiếu, tu vi tiến bộ thần tốc.

Hắn không biết là Đỗ Lan trong lúc hắn huấn luyện, đã giúp hắn tỉnh táo đầu óc, khiến hắn căn bản không thể ngừng lại.

Hồng Thất Công muốn cáo biệt, lần này ông ta đã ở lại hai tháng, đã đủ rồi.

Đỗ Lan cũng muốn đi, hắn đã nói cho Hoàng Dung tất cả những điều cần chú ý của một đầu bếp, còn tặng nàng một quyển sách dạy nấu ăn, sau này nàng chỉ cần nỗ lực nấu ăn thì sẽ có ngày có thể bảo vệ những người quan trọng.

Bỏ lại hai người trẻ tuổi nhìn nhau, không biết nên làm gì.

Hoàng huynh đệ, chúng ta tiếp theo làm sao đây.

Trong số tất cả mọi người chỉ có Quách Tĩnh vẫn cho rằng Hoàng Dung là nam tử.

Hoàng Dung cười hắn ngốc, lâu như vậy sớm chiều ở chung vậy mà vẫn chưa phát hiện mình là nữ tử, thật không biết sao lại có người ngốc như vậy: Ngươi chờ một chút.

Nàng muốn trở lại diện mạo ban đầu.

Khi nhìn thấy Hoàng Dung nữ bản sau khi trang điểm, tô vẽ, chỉnh sửa xiêm y, nội tâm Quách Tĩnh là tuyệt vọng.

Không ngờ ngươi là Hoàng huynh đệ như vậy, lại giả gái.

Ta coi ngươi là huynh đệ, ngươi lại muốn quyến rũ ta.

Giả gái lại không gọi ta, không nghĩa khí.

Đương nhiên, đây chỉ là Đỗ Lan âm thầm lồng tiếng cho Quách Tĩnh, Quách Tĩnh thật sự không nói một lời, chỉ nhìn chằm chằm, mắt còn đờ ra.

Tĩnh ca ca Trở lại thân phận nữ nhi, Hoàng Dung lập tức trở nên yểu điệu thướt tha, hai tháng ở chung Hoàng Dung vẫn có thiện cảm với Quách Tĩnh.

Một tiếng Tĩnh ca ca, Quách Tĩnh dường như đã nhìn thấy tương lai tươi đẹp của hai người.

Tuy nhiên hôn nhân là nấm mồ của tình yêu, Quách Tĩnh trong việc giáo dục con cái vẫn thiếu kinh nghiệm, cho nên cái hào đầu tiên Quách Phù luyện cũng không tốt, ngược lại cái hào thứ hai và thứ ba, Quách Tương và Quách Phá Lỗ luyện không tệ.

Một người là đại trượng phu minh biện đại thị đại phi có chí lớn, một người là tiểu gia bích ngọc lên được sảnh đường xuống được nhà bếp tiểu nữ nhân, hai người này vẫn khá xứng đôi.

Hoàng Dung thấy Quách Tĩnh nhìn ngây người, không khỏi cúi đầu hàm tiếu.

Hoàng huynh đệ.

Quách Tĩnh vẫn kinh ngạc: Ngươi giả gái thật đẹp.

Ta vốn là cô nương, khuê danh Hoàng Dung, ngươi có thể gọi ta Dung nhi.

Hoàng Dung chính là thích cái vẻ ngốc nghếch này của Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh lúc này mới vỡ lẽ.

Đỗ Lan cáo biệt Quách Tĩnh và Hoàng Dung, một mình cũng không có việc gì làm, phản diện thời đại này là Tây Độc Âu Dương Phong và con trai ruột Âu Dương Khắc, căn bản không khơi dậy được hứng thú của Đỗ Lan, hai người này làm phản diện theo đuổi không ngoài sắc đẹp và võ công, võ công mấy năm trước đã cho Âu Dương Phong, hắn ước chừng cũng nhất định khổ luyện Cửu Âm Chân Kinh, còn Âu Dương Khắc cái tên công tử bột không học hành này thì càng không có tính khiêu chiến gì.

Vô địch thật cô đơn.

Đỗ Lan thầm nghĩ không có gì để chơi a.

Còn về Dương Khang, hắn hiện tại là Thế tử Liêu quốc, thân phận tôn quý, một lòng làm Liêu thần, chỉ nghĩ đến việc vì Liêu quốc mà đánh thiên hạ báo đáp ân tình Liêu quốc, chí ít sau khi cốt truyện thay đổi thì sự thay đổi của hắn cũng rất lớn, cho đến nay vẫn chưa làm ra chuyện lục thân bất nhận vì bảo vệ địa vị.

Hiện tại hắn từ nhỏ đã biết mình là hậu duệ của người Tống, nhưng hắn căn bản không để tâm, hoàn toàn không có tư tưởng gánh nặng như Tiêu Phong.

Không thể không nói đôi khi con người bớt đi gánh nặng, sống sẽ càng tiêu sái.

Nhưng cũng có thể thấy Dương Khang và Quách Tĩnh hoàn toàn là hai loại người, trong cùng hoàn cảnh, tam quan cũng hoàn toàn khác nhau.

Dương Khang tập hợp một đám cao thủ võ lâm, hiện tại đang tìm kiếm binh thư Võ Mục Di Thư do Nhạc Phi để lại, hy vọng thông qua học tập binh pháp của kẻ thù để chiến thắng kẻ thù.

Hắn là cháu cố do A Tử tự tay nuôi dưỡng, tuy sau khi A Tử mất địa vị có phần hạ xuống, nhưng hắn vẫn là một vương tôn quý tộc, bề ngoài còn có Khâu Xứ Cơ làm sư phụ, tự nhiên võ nghệ phi phàm, một biểu nhân tài, một đời thuận buồm xuôi gió.

Có những điều kiện này, lại có một trái tim muốn vì Liêu mà mở rộng bờ cõi, hành động tự nhiên không chút cố kỵ.

Nhưng Đỗ Lan cảm thấy Dương Khang vẫn phải hắc hóa, vì tài năng của hắn có hạn.

Đỗ Lan cũng không đi quản những chuyện này, âm thầm quan sát cảnh ngộ của mọi người.

Không có sự can thiệp của Đỗ Lan, những gì nên xảy ra vẫn sẽ xảy ra, Quách Tĩnh và Hoàng Dung vẫn bị cuốn vào các sự kiện giang hồ, trưởng thành nhanh chóng.

Còn Mông Cổ cũng không ngừng khuếch trương, nhưng Liêu quốc nghiễm nhiên là một đại địch của họ, cho nên Thiết Mộc Chân cân nhắc liên hợp Nam Tống nam bắc giáp kích, tiêu diệt Liêu quốc.

Các đại thần Nam Tống cũng tranh cãi không ngừng, lòng hận Liêu quốc của họ cao hơn Mông Cổ, cho nên đa số người là đồng ý.

Nhưng cũng có người nói đây là hành vi thần vong xỉ hàn, không nên làm.

Có thể nói bọn họ đều không nói sai, cái sai của bọn họ chính là không làm lớn mạnh sức mạnh quân sự Nam Tống, khiến Nam Tống trở thành một quốc gia không có tư cách đàm phán.

Nếu Nam Tống cường đại, cũng sẽ không do dự trong việc liên minh này.

Sau khi A Tử và Tiêu Phong qua đời, hậu nhân của họ cũng không mấy tranh khí.

Bởi vì Nam Tống nguyện ý tiếp tục nộp cống, mỗi năm họ không cần đánh nhau đã có người đưa tiền đến, thời gian dài ai còn đánh nhau nữa.

Tuy tầng lớp cao của Liêu quốc lấy thống nhất làm mục tiêu, nhưng nguyện vọng dù tốt đẹp cũng không bằng sự hưởng thụ thực tế.

Hoàng đế một khi bắt đầu hưởng thụ, vậy thì trên dưới đều làm theo, Liêu quốc suy tàn rất nhanh.

A Tử mất cũng chưa đầy mười mấy năm, nhưng không khí triều đường đã rõ ràng khác rồi, phong thái xa hoa ngày càng thịnh.

Ba nước phía đông thì yên ổn vô sự, nhưng ở phía tây, thiết kỵ

Mông Cổ lại không khách khí, không nuốt được Liêu quốc Nam Tống, nhưng phía tây thì trừ hoàn cảnh địa lý khắc nghiệt ra, cơ bản không có sức kháng cự nào.

Trung Đông và Đông Âu đều run rẩy dưới thiết kỵ Mông Cổ, khiến việc kinh doanh ở Thiên Sơn cũng trở nên tồi tệ, Con đường tơ lụa đều rơi vào tay Mông Cổ.

Mà những người Mông Cổ này hiển nhiên có hứng thú cướp bóc hơn là buôn bán.

Chương 1445

May mà Thiên Sơn dễ thủ khó công, nếu không những người Mông Cổ này còn muốn tấn công Thiên Sơn nữa.

Có thể nói Tây Bắc đã trở thành một nồi cháo, đợi đến khi triệt để tiêu diệt phương Bắc, và kết minh ước với Nam Tống, vậy thì Mông Cổ sẽ quay đầu lại dốc toàn lực công đánh Liêu quốc.

Liêu quốc sau nhiều năm kinh doanh, tài phú không hề ít.

Đỗ Lan nhìn tình hình hiện tại của Liêu quốc, không khỏi cảm thấy bất bình thay Tiêu Phong.

Quả nhiên một người muốn làm một sự nghiệp rất đơn giản, nhưng muốn truyền bá tín niệm của mình để hậu nhân luôn nỗ lực hoàn thành thì rất khó.

Rõ ràng Tiêu Phong đã nỗ lực như vậy, nhưng Liêu quốc xem ra vẫn sẽ đoạn tuyệt dưới tay cháu trai của ông ta.

Tuy các hiền tài của Liêu quốc đều ý thức được Liêu quốc hiện tại thực ra không hề bình yên như bề ngoài, nhưng hoàng đế không muốn cường thịnh, bọn họ cũng không có cách nào.

Cháu trai của Tiêu Phong được A Tử nuôi lớn, có thể nói là rất nhát gan sợ phiền phức, hoàn toàn không kế thừa ý chí của ông nội và cha.

Đỗ Lan nhìn tình hình hiện tại, thầm nghĩ cứ như vậy đi.

Nhàn rỗi không việc gì, Đỗ Lan du hí nhân gian, một ngày nọ, hắn quay về gần Chung Nam Sơn, chuẩn bị ghé thăm tình hình trong Cổ Mộ.

Đi trên đường thì thấy vợ chồng Vương Trùng Dương vậy mà lại rời khỏi điền viên ẩn cư của họ để đến chợ.

Đỗ Lan biết hai vợ chồng họ vì tránh tranh chấp giang hồ, sống cuộc sống tự cấp tự túc, trồng rau nuôi gà, mọi thứ đều tự mình làm, mấy năm không gặp, sao lại không ẩn cư nữa.

Không phải là trùng hợp sao, gặp được ngươi, ngươi phải mời khách chứ, Lão Vương.

Đỗ Lan đang nhàn rỗi không việc gì mà.

Vương Trùng Dương nghe có người gọi mình Lão Vương, cách xưng hô không ra thể thống gì này khiến ông ta nhíu mày, không ngờ ngẩng đầu lên thì thấy Đỗ Lan cười đi tới, thầm nghĩ xui xẻo, sao lại gặp phải hắn.

Hôm khác đi, ta và nội nhân đang tìm đệ tử.

Ồ.

Các ngươi thu đồ đệ.

Là đệ tử của nội nhân ta, nàng tự sáng tạo ra vài môn công phu muốn truyền lại cho hậu nhân, thế là mấy năm trước thu một nữ đệ tử.

Đáng tiếc đứa bé gái đó không quen cuộc sống ẩn cư đơn điệu của chúng ta, cách ba bữa năm bữa lại chạy ra ngoài, lần này đã xa nhà nhiều ngày, chúng ta mới ra ngoài tìm kiếm, chỉ sợ nó xảy ra chuyện.

Nó tên là gì.

Phu nhân ta đặt tên cho nó là Lý Mạc Sầu.

Vương Trùng Dương nói.

Thì ra là Xích Luyện Tiên Tử đại danh đỉnh đỉnh tương lai, không ngờ lúc nhỏ nàng lại là một đứa trẻ hư hỏng, trách không được sau này lớn lên lại không hợp một lời liền giết cả nhà.

Xem ra cái gì nên đến thì vẫn sẽ đến, cho dù cốt truyện đại biến, ngay cả Cổ Mộ Phái cũng thay đổi diện mạo, nhưng Lý Mạc Sầu vẫn như hẹn mà tới, còn Tiểu Long Nữ chắc cũng không quá muộn.

Vợ chồng Vương Trùng Dương sống lâu hơn nhiều so với nguyên tác, võ nghệ của hai người sớm đã phản phác quy chân, Lâm Triều Anh tự sáng tạo võ nghệ tìm kiếm hậu nhân cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Các ngươi cứ tiếp tục tìm, ta không làm phiền.

Đỗ Lan biểu thị hắn vẫn tiếp tục lên đường, nhưng hắn vừa định đi, thì thấy Vương Trùng Dương ho kịch liệt, sau đó liền thổ ra một ngụm máu.

Đỗ Lan nhìn kỹ, phát hiện Vương Trùng Dương đã mặt lộ tử tướng, sắp qua đời.

Bệnh cũ thôi.

Vương Trùng Dương biểu thị không cần phải làm lớn chuyện: Sinh tử hữu mệnh.

Thấy vẻ mặt ông ta đã nhìn thấu, liền biết ông ta đã chuẩn bị sẵn sàng đón nhận cái chết.

Vương Trùng Dương cũng đại diện cho một thời đại, sau khi ông ta chết, e rằng sẽ có rất nhiều người đau buồn.

Bảo trọng đi.

Đỗ Lan cũng không biết nói gì với một lão nhân, Thời gian trôi thật nhanh, thoảng chốc ta lừa các ngươi đến Vạn Phật Tháp cảnh tượng vẫn còn hiện rõ.

Ngươi còn có gì tiếc nuối không.

Ví dụ như không có con với Lâm Triều Anh.

Ta không có gì tiếc nuối, ta cũng đã nhìn thấu, đời người làm tốt bản thân là quan trọng nhất.

Vương Trùng Dương tổng kết cuộc đời mình bằng một câu nói: làm tốt bản thân.

Sau cuộc gặp gỡ ngắn ngủi với Vương Trùng Dương, mấy ngày sau Đỗ Lan nhận được cáo phó, sau đó cùng các nhân sĩ võ lâm khác đến tham gia tang lễ.

Tang lễ của Vương Trùng Dương vốn không định làm lớn, nhưng không biết vì sao đột nhiên mọi người đều biết một võ lâm cự bá đã qua đời, cho dù nhiều người không quen biết Vương Trùng Dương cũng đều đến góp vui.

Mà các cao thủ đã tham gia Hoa Sơn Luận Kiếm tự nhiên càng không thể vắng mặt.

Chu Bá Thông ôm đồm hết, đặt địa điểm tang lễ tại Toàn Chân Giáo, nhất thời thiên hạ quần hùng tề tụ.

Dường như thiên hạ quần hùng rất thích tụ hội, các hiệp khách thời đại này đơn giản như đi chợ vậy, nơi nào có chuyện lớn họ liền kéo đến, thêm chút màu sắc cho cuộc sống khô khan của họ.

Đa số hiệp khách sống rất khô khan, chuyện gia đình cơm áo gạo tiền, cố gắng làm việc để nuôi sống gia đình, cuộc sống giang hồ cũng không lãng mạn chút nào.

Kẻ nhàn rỗi như Đỗ Lan rốt cuộc cũng ít, tuy luyện võ ít nhất cũng là tiểu khang, nhưng tiểu khang nếu không kinh doanh thì sẽ sa sút, đến lúc đó ngay cả cơm cũng không có mà ăn.

Nhưng dù vậy, một khi võ lâm có chuyện gì lớn, các hiệp khách vẫn sẽ bỏ dở công việc đang làm, gió sương mưa nắng, không quản vạn dặm mà đến, chỉ là để cảm nhận một chút không khí võ lâm, nhưng họ cũng đã thúc đẩy việc kinh doanh của các quán trọ nhà hàng ở nhiều nơi.

Người luyện võ có hàng vạn hàng nghìn, nhưng nhân vật chính thật sự chỉ có một số ít.

Kẻ cưỡi ngựa người đi bộ, kẻ tay không người cầm binh khí, nam có nữ có, hoặc tản mát, hoặc ba năm người thành nhóm, tụ tập dưới Toàn Chân Giáo.

Thời đại này còn chưa có quá nhiều môn phái, cho nên ra ngoài đều lấy khu vực làm chủ, các võ giả cùng một khu vực kết bạn mà đi là chuyện bình thường.

Đợi đến một trăm năm nữa, lúc đó sẽ là thiên hạ của Nga Mi Võ Đang và các môn phái khác.

Đúng là ngày đi chợ mà.

Đỗ Lan thấy nhiều người đến tham gia tang lễ như vậy, thầm nghĩ Vương Trùng Dương sau khi chết có thể được nhiều người đưa tiễn như vậy, cũng nên nhắm mắt rồi.

Chu Bá Thông mặt lạnh tanh, đây là cảm xúc thật của ông ta, ông ta luôn coi Vương Trùng Dương là sư huynh, bây giờ sư huynh chết rồi, ông ta rất đau lòng.

May mà người của Toàn Chân Giáo không ít, cho nên việc tiếp đãi khách khứa không có chỗ nào thất lễ.

Xin nén bi thương.

Đỗ Lan đứng trước mặt Lâm Triều Anh và một đứa trẻ gái nói: Ta rất đau buồn, ông ấy là người tốt.

Lâm Triều Anh thân y phục trắng cũng rất bi thương, không có chuyện gì đau lòng hơn việc tiễn biệt người yêu, hiện tại nàng không có tâm trạng để ý Đỗ Lan.

Đỗ Lan hướng về đứa bé gái bên cạnh nói: Ta là người mai mối cho sư phụ và sư bá của ngươi, ngươi đừng học bọn họ mà vô lễ với người mai mối như vậy.

Lý Mạc Sầu ngây ngốc nhìn Đỗ Lan, không nghĩ ra sao lại có người ở tang lễ của người khác lại vô lễ như vậy.

Nàng còn chưa quen biết Đỗ Lan nhiều, không hiểu danh tiếng của Đỗ Lan.

Nhưng Lý Mạc Sầu lại cảm thấy Đỗ Lan rất đặc biệt, khác với những người khác, hư hỏng nhưng lại rất hấp dẫn.

Chu Bá Thông với tư cách chưởng môn Toàn Chân Giáo đã truy phong chức vị cho Vương Trùng Dương trong Toàn Chân Giáo, sau đó lại có một bài diễn thuyết dài, bày tỏ sự tôn trọng của mình đối với Vương Trùng Dương, giới thiệu những cống hiến của Vương Trùng Dương đối với võ lâm.

Sau đó Đông Tà Tây Độc Nam Đế Bắc Cái cũng đến.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung cũng trà trộn trong đám đông, bọn họ một đường hướng bắc, tiện đường đến chiêm ngưỡng tiền bối võ lâm.

Đương nhiên Hoàng Dung không muốn bị thân phụ mình phát hiện, cho nên vẫn giả nam trang.

Tĩnh ca ca, là sư phụ của chúng ta và ông ấy.

Hoàng Dung chỉ ra Đỗ Lan và Hồng Thất Công.

Quách Tĩnh muốn đi gặp Hồng Thất Công, nhưng Hoàng Dung kéo hắn lại, vì bên cạnh Hồng Thất Công chính là Hoàng Dược Sư.

Lúc này Đông Tà Tây Độc võ công đều tiến bộ lớn, hiển nhiên mấy năm nay vẫn luôn luyện Cửu Âm Chân Kinh, ánh mắt họ nhìn Đỗ Lan tràn đầy ý vị khiêu chiến.

Mấy năm trước họ đã chịu thiệt trước Đỗ Lan, nhưng chưa bao giờ quên, tên Đỗ Lan đã được ghi vào sổ nhỏ.

Đỗ Lan, đã gặp nhau, chi bằng hoàn thành nguyện vọng nhiều năm của ta, tái chiến một lần thế nào.

Tây Độc Âu Dương Phong phát động khiêu chiến.

Nhìn thấy vẻ oai phong của thúc thúc mình, Âu Dương Khắc đắc ý ngẩng đầu, cứ như thể hắn đang phô trương oai phong vậy.

Đỗ Lan nhìn Âu Dương Phong đầy tự tin, thầm nghĩ luyện mấy năm võ công mà đã muốn khiêu chiến hắn.

Cửu Âm Chân Kinh đã luyện thành rồi sao.

Hơi có chút thành tựu nhỏ.

Tây Độc vẫn rất tự tin vào thiên phú luyện võ của mình, ông ta tự tin hiện tại đã nắm giữ chân tủy Cửu Âm, hoàn toàn có thể một trận chiến với Đỗ Lan.

Được thôi, vậy thì đánh một trận, chỉ là thua thì e rằng sẽ mất mặt trước quần hùng.

Âu Dương Phong a a cười: Chúng ta chỉ là tỉ thí, không có chuyện mất mặt.

Đến diễn võ trường, hai người đứng hai bên, đều là phong thái cao thủ, phong khinh vân đạm, dường như đều không đặt đối thủ vào trong lòng, chí ít khí tràng hoàn toàn khác với đám đông vây xem xung quanh.

Cửu Âm Bạch Cốt Trảo.

Đến rồi, Âu Dương Phong thi triển uy lực bản chính Cửu Âm

Bạch Cốt Trảo, tiếng gió vù vù như muốn túm chặt không gian.

Âu Dương huynh nội lực quả nhiên mạnh hơn khi Hoa Sơn Luận Kiếm rồi.

Đông Tà nói với hai người kia: E rằng lần này có thể khiến Đỗ Lan hấp thụ giáo huấn, để hắn không còn coi thường người khác nữa.

Chỉ có Bắc Cái khóe miệng giật giật, thầm nghĩ các ngươi căn bản không biết một chút nào về Đỗ Lan, tuy ông ta cũng không cho rằng mình biết, nhưng hai tháng ở chung vẫn khiến ông ta hiểu một chân lý, đó là tuyệt đối không thể coi thường Đỗ Lan.

Cáp mô cũng mọc ra móng vuốt sao.

Đối mặt với công thế mạnh mẽ, Đỗ Lan không hề lùi bước hay né tránh, mà là phản kích mạnh mẽ: Tặng ngươi một câu thơ, Cẩu lợi quốc gia sinh tử dĩ, khởi nhân họa phúc tị xu chi.

Một chút công lực của Hàng Long Thập Bát Chưởng.

Chương 1446

Kiến Long Tại Điền.

Rống.

Một con kim long mang theo sức mạnh vô thượng trực bức đối thủ.

Âu Dương Phong sững sờ, kim long lướt qua bên cạnh ông ta, bay thẳng về phía tường bao diễn võ trường.

Oanh, tường bao tứ phân ngũ liệt.

Nếu đánh trúng người thì tuyệt đối cũng là máu thịt be bét.

Âu Dương Phong biết mình đã thua, mình khổ luyện bao nhiêu năm vẫn không có năng lực đánh bại Đỗ Lan, thậm chí ngay cả năng lực tiếp cận hắn cũng không có.

Đời người có một ngọn núi lớn khó vượt qua như vậy, đơn giản là đau khổ vô cùng, khiến người ta không thở nổi.

Đông Tà cũng mặt đầy sương lạnh, ông ta tưởng mình đã mạnh lên, nhưng đối mặt với Đỗ Lan lại hoàn toàn bó tay.

Luyện võ vốn chỉ để cường thân kiện thể mà thôi, người sáng tạo Cửu Âm Chân Kinh là Hoàng Thường cũng chỉ thuận tay mà làm, có thể thấy kẻ thù lớn nhất của luyện võ không phải người khác mà là chính mình, các ngươi cố chấp muốn đánh bại ta như vậy, lại quên mất mình có thể siêu việt bản thân hay không, đó mới là điều khó nhất.

Thắng lợi liền nói nhảm liên thiên, quả nhiên Đỗ Lan tên gia hỏa này thật đáng ghét.

Tứ Tuyệt đồng loạt nghĩ thầm, nhưng họ lại quên mất, khi Đỗ Lan không động thủ cũng thích nói chuyện như vậy.

Mọi người kinh hãi, đây là ai vậy, Tứ Tuyệt đều đánh không lại.

Chẳng lẽ là Đệ Lục Tuyệt.

Sau Ngũ Tuyệt có Lục Tuyệt, dường như cũng không có vấn đề gì.

Âu Dương Khắc thấy thúc thúc thua, cảm giác linh hồn đều bị xé toạc, hắn chưa bao giờ nghĩ thúc thúc sẽ thua.

Đỗ Lan này rốt cuộc là ai.

Sao lại đáng ghét như vậy, hắn lén lút thả ra một con độc xà chuẩn bị tìm cơ hội cắn chết Đỗ Lan, báo thù cho thúc thúc.

May mà không phải tất cả mọi người đều ghét Đỗ Lan, Lý Mạc Sầu thì không. 116.

Sau đó nhìn hai người đàn ông đau khổ trước mặt nói: Hai người các ngươi cũng không cần đau buồn, tiếp theo các ngươi có thể đi du lịch giang hồ, chăm chỉ luyện võ, đợi đến mười tám năm sau các ngươi rồi sẽ nhận lại được vợ con.

Nam tử như vậy mới là bạn đời tốt nhất, thiên hạ vô song, phong hoa tuyệt đại, vạn người có một.

Tóm lại Đỗ Lan thật sự quá đẹp trai, bất luận võ công hay phong độ, đều khiến Lý Mạc Sầu phải khuynh đảo.

Thân tư lực áp quần hùng của Đỗ Lan, đã thu hút sự đố kỵ và ái mộ, đương nhiên Đỗ Lan không hề biết có một tiểu la lỵ sớm chín chắn trong lòng nảy mầm một hạt giống nhỏ bé.

Nàng là ai, đến từ đâu.

Lý Mạc Sầu muốn biết mọi thứ về Đỗ Lan.

Tây Độc nhận thua, những người khác tự nhiên cũng sẽ không khiêu chiến nữa, mọi người vẫn tiếp tục tham gia tang lễ đi, đừng để tang lễ của Vương Trùng Dương biến thành nơi đánh nhau ẩu đả.

Mọi người phát hiện sau khi Vương Trùng Dương chết, trong võ lâm còn có một Đỗ Lan, biểu thị sự kinh ngạc, chỉ là tình huống của Đỗ Lan cũng quá thần bí rồi.

Tang lễ tiếp tục diễn ra, mọi người mặc niệm.

Thế tử Liêu quốc Dương Khang đặc biệt đến Chung Nam Sơn tế bái tiền bối Vương Trùng Dương.

Ngay lúc này, đột nhiên từ ngoài sơn môn truyền đến một âm thanh, phá vỡ bầu không khí mặc niệm.

Những người Tống có mặt nghe thấy người Liêu đến, đều thay đổi sắc mặt, thầm nghĩ lá gan thật lớn.

Phải biết Vương Trùng Dương khi còn trẻ nổi danh vì kháng kích Liêu quốc, hiện tại Thế tử Liêu quốc lại phô trương như vậy đến tế bái, đây không phải là trò đùa sao.

Không sợ những người có mặt quần khởi công chi, giết hắn sao.

Đợi đến khi một đoàn người vượt qua sơn môn, mọi người càng thêm phẫn nộ, bởi vì những kẻ đến ăn mặc lộng lẫy, ngựa cao to, đâu có dáng vẻ tham gia tang lễ, rõ ràng là đến lập uy.

Dương Khang dưới sự bao vây của một lượng lớn nhân sĩ võ lâm, đi đến linh đường. 117.

Hoàng Dung lập tức cảnh giác, nàng thông minh như vậy, vừa nghe đã biết Đỗ Lan còn có mưu đồ khác, ai lại kết bạn với một tiểu khất cái chứ.

Dương Khang trước tiên hành lễ với Chu Bá Thông.

Toàn Chân Giáo có đệ tử người Liêu, hơn nữa thân phận của đối phương lại là vương công quý tộc.

Đây là chuyện lớn, Toàn Chân Giáo dù sao cũng là biểu tượng của võ lâm, sao có thể hồ đồ đến mức này.

Chu Bá Thông tự nhiên biết tình huống của Khâu Xứ Cơ, cũng biết ông ta có một đồ tôn như Dương Khang, nhưng hôm nay Dương Khang đến đây trước tiên lớn tiếng tuyên bố mình là Thế tử Liêu quốc, sau đó thừa nhận mình là đệ tử Toàn Chân Giáo, điều này hiển nhiên là cố ý gây mâu thuẫn giữa Toàn Chân Giáo và quần hiệp võ lâm.

Phải biết triều đình Nam Tống tuy yếu ớt, nhưng trong dân gian không thiếu những sĩ phu yêu nước, họ tuyệt đối không chấp nhận Toàn Chân Giáo và Thế tử Liêu quốc đồng lưu hợp ô.

Quả nhiên mọi người đều bàn tán xôn xao, hiển nhiên là muốn Toàn Chân Giáo đưa ra lời giải thích, ngươi một môn phái Nam Tống sao lại thu Thế tử Liêu quốc làm đệ tử, có phải là muốn đầu hàng Liêu quốc không.

Nhất thời quần tình kích phấn.

Quả nhiên quần chúng là dễ bị kích động nhất, chuyện này bình tĩnh suy nghĩ một chút sẽ thấy đầy rẫy sơ hở.

Nếu thật sự muốn đầu hàng Liêu quốc, có dám công khai lộ rõ ra như vậy không.

Nhưng trong võ lâm quần chúng mãi mãi không có trí thông minh, cho nên họ rất nhanh đã nhìn Toàn Chân Giáo với ánh mắt lạnh lẽo, Các ngươi phải cho thiên hạ võ lâm một lời giải thích.

Một tang lễ tốt đẹp, trong nháy mắt biến thành cuộc thảo phạt Toàn Chân Giáo.

Khâu Xứ Cơ thực ra sớm đã nhìn ra Dương Khang cái đệ tử này tâm thuật bất chính, sớm đã đầu nhập vào lòng Liêu quốc, nhưng ngại lời thề mười tám năm trước, và sự áy náy với Dương Thiết Tâm, cho nên một lòng muốn dạy dỗ Dương Khang, hy vọng hắn có thể cải tà quy chính, không ngờ hắn lại dương phụng âm vi, hiện tại càng biến chất hơn khi gây chia rẽ ly gián, thực sự là dụng tâm hiểm ác.

Sư phụ Khâu Xứ Cơ muốn trục xuất Dương Khang khỏi sư môn, nhưng bị Chu Bá Thông ngăn lại.

Chu Bá Thông hiện tại tuy vẫn là một lão hài tử, nhưng làm chưởng môn nhiều năm như vậy, cũng biết nặng nhẹ: Thì ra là đồ tôn Toàn Chân Giáo.

Dương Khang, đã về Thăng Long, có thể đến mộ phụ thân ngươi quỳ lạy không.

Có biết cỏ trên mộ đã cao mấy thước rồi không.

Chính là muốn nói cho mọi người biết, phụ thân Dương Khang được chôn ở Thăng Long, tổ tịch của hắn là người Tống, chứ không phải người Liêu, mọi người đừng lo lắng Toàn Chân Giáo đầu hàng Liêu quốc, bọn họ thu đồ đệ vẫn rất nghiêm khắc.

Dương Khang sắc mặt biến đổi, không ngờ Chu Bá Thông lại lấy phụ thân đã mất của hắn ra nói chuyện, hắn tuy nhận Liêu làm tông chủ, nhưng cũng không thể không nhẫn tâm với phụ thân mình.

Bị nói lại như vậy, sắc mặt khó xử nói: Chưa kịp đến phụ phần tận hiếu, sau khi tiễn biệt tiền bối Vương Trùng Dương, liền sẽ đi.

Đồ tôn, ngươi thân ở Liêu quốc tâm ở Tống, ở Liêu quốc nghe tin tức, còn không quản nghìn dặm xa xôi đến tế bái tiền bối kháng Liêu, Khâu Xứ Cơ không nhìn lầm ngươi, không thu sai ngươi cái đồ đệ này.

Hiện tại khẳng định không thể trục xuất Dương Khang khỏi sư môn, điều này chỉ khiến người ta cảm thấy Toàn Chân Giáo đang che đậy sự thật, càng khiến mọi người phẫn nộ.

Ngược lại, Chu Bá Thông giải thích thân thế Dương Khang một cách bóng gió như vậy là hợp lý nhất, quả nhiên thường xuyên bị Đỗ Lan nhĩ đề diện mệnh trong mơ, Chu Bá Thông cũng đã trưởng thành rồi.

Thì ra là vậy, mọi người thầm nghĩ thì ra Thế tử Liêu quốc này thân thế không bình thường, xem ra họ suýt nữa đã phạm phải một sai lầm lớn, oan uổng người tốt.

Đỗ Lan thầm nghĩ Dương Khang quả nhiên còn quá non, nếu là hắn thì nhất định sẽ để thủ hạ giả làm đệ tử Toàn Chân Giáo ám sát các nhân sĩ võ lâm trước, sau đó diễn xuất ra cảnh này thì độ tin cậy sẽ cao hơn rất nhiều, tuyệt đối sẽ không để Chu Bá Thông chỉ vài ba lời đã phủi sạch quan hệ.

Ngay lúc Đỗ Lan đang phân tâm, một giọng nói yểu điệu thướt tha nói: Cẩn thận, có rắn.

Bên cạnh Đỗ Lan có tiếng xé gió, một con độc xà vậy mà bật cao hai mét lao tới cổ Đỗ Lan.

Giữa lúc ồn ào, chỉ có Lý Mạc Sầu vẫn luôn chú ý Đỗ Lan phát hiện ra độc xà, vội vàng nhắc nhở.

Đỗ Lan đương nhiên không cần nhắc nhở, nhưng hắn không ngờ Lý Mạc Sầu lúc này lại nhiệt tình giúp đỡ như vậy, hoàn toàn khác với Xích Luyện Tiên Tử tàn khốc tương lai, quả nhiên tình yêu hại người a.

Bao nhiêu người đều bị tình yêu hại chết, ví dụ như Jack và Rose trên tàu Titanic nếu không yêu nhau, vậy thì tàu cũng sẽ không chìm.

Romeo và Juliet, Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, đều bị tình yêu hại chết.

Độc xà lao tới, tay Đỗ Lan lại còn nhanh hơn rắn, rắn chưa cắn trúng cổ đã bị Đỗ Lan bóp chặt.

Đây là con vật cưng của ai, còn muốn không.

Nuôi rắn không quản, người không bằng rắn.

Đỗ Lan nói.

Chương 1447

Tây Độc tự nhiên biết con rắn này chắc chắn là do đứa con riêng của mình nuôi, đúng là không biết sống chết, loại người như Đỗ Lan sao có thể bị độc xà cắn chết.

Ngươi sao lại dám chắc đây không phải là một con rắn hoang.

Chu Bá Thông lại nói: Bởi vì Chung Nam Sơn gần đây căn bản không có loại độc xà này, chẳng phải là có người từ nơi khác mang đến sao.

Thực ra Chu Bá Thông và những người khác đều biết con rắn này tám chín phần mười là do Tây Độc mang đến.

Tây Độc sắc mặt nửa đỏ nửa trắng, vẻ mặt bị vạch trần không xuống đài được.

Đỗ Lan phát hiện Âu Dương Khắc cúi đầu, không dám đối mắt với Đỗ Lan, liền biết con rắn này chính là của thằng nhóc thối này.

Thấy thúc thúc thất bại, nên muốn ám toán mình để báo thù cho thúc thúc.

Đúng là một cháu trai tốt.

Âu Dương Khắc không biết mình thực ra là con trai của Âu Dương Phong, họ là quan hệ cha con chứ không phải thúc cháu.

Để ta hỏi nó, ai là chủ nhân của nó chốc lát sẽ biết.

Nói rồi Đỗ Lan phát ra một tràng tiếng quái dị, vậy mà lại thi triển ra xà lão khang, nói chuyện với rắn.

Mọi người chỉ thấy kỳ lạ, chẳng lẽ Đỗ Lan thật sự có thể nói chuyện với rắn.

Chỉ thấy tiếng quái dị của Đỗ Lan và tiếng xì xì của rắn nối tiếp nhau, giao tiếp có trật tự, dường như thật sự đang đàm thoại.

Mọi người chỉ cảm thấy Đỗ Lan càng khó đoán hơn.

Còn Âu Dương Khắc đã hoảng sợ đến cực điểm, lén lút muốn bỏ chạy.

Ha ha, thì ra là vậy.

Đỗ Lan nói: Con rắn này tự xưng là tài tuấn trong loài rắn đến từ Bạch Đà Sơn, bị Âu Dương Khắc bắt giữ ngày đêm dùng thuốc rắn thuần dưỡng, nghĩ đến nó trên có cha mẹ rắn dưới có con cái rắn, lại không thể phụng dưỡng, thật đáng thương.

Công tử Âu Dương, vạn vật đều có linh, ngươi sao nỡ lòng đối xử như vậy với một con độc xà, nó thông tình đạt lý như vậy, ngươi lại còn muốn thả nó đi hại người.

Ngươi còn không bằng độc xà.

Âu Dương Khắc bị vạch trần, lại nghe Đỗ Lan nói một tràng hồ đồ, đã sợ hãi: Thúc thúc, cứu cháu.

Hắn thật sự không dám đối mặt với Đỗ Lan.

Âu Dương Phong sẽ không để Đỗ Lan làm hại con trai ruột của mình: Đứa trẻ hồ đồ, xin tiên sinh Đỗ Lan giơ cao đánh khẽ.

Đứa trẻ.

Âu Dương Khắc đã gần ba mươi, còn đứa trẻ.

Đỗ Lan thật không biết vị thân phụ này dạy dỗ con cái thế nào, chẳng lẽ không biết giang hồ hiểm ác.

Trên giang hồ có rất nhiều kẻ đại xấu xa như Đỗ Lan, chuyên môn bắt nạt những công tử bột như Âu Dương Khắc.

Đứa trẻ.

Đỗ Lan trên dưới đánh giá Âu Dương Khắc, dường như muốn nhìn ra đối phương chỗ nào giống đứa trẻ: Từ hình thể thì thật sự không thể nhìn ra nó là một đứa trẻ, ước chừng là đầu óc giống trẻ con ngây thơ.

Đã là kẻ ngốc thì nên nuôi dưỡng tử tế ở Bạch Đà Sơn, đừng để nó ra ngoài gây chuyện, chẳng lẽ không biết giang hồ có nhiều kẻ xấu như ta sao.

Nếu nó chết, Âu Dương gia các ngươi e rằng sẽ đoạn hậu.

Đỗ Lan hoàn toàn là đang mắng người, Âu Dương Phong trước tiên võ lực bị áp chế, hiện tại lại bị Đỗ Lan sỉ nhục, ánh mắt đều muốn phun ra lửa.

Nhìn thấy một trong Tứ Tuyệt vậy mà bị Đỗ Lan nói đến mức không còn khí phách gì, những người khác đều cảm thấy Tứ Tuyệt quá hèn nhát.

Dương Khang nhìn Đỗ Lan, thầm nghĩ hắn là ai.

Hắn hoàn toàn không đặt việc báo thù vào lòng, tự nhiên cũng sẽ không ghi nhớ đặc điểm của kẻ thù, chỉ cảm thấy Đỗ Lan rất lợi hại, nếu có thể lôi kéo về thì có ích cho việc thành tựu một sự nghiệp.

Tại hạ Dương Khang, còn chưa thỉnh giáo vị đại hiệp này cao tính đại danh.

Dương Khang tiến lên bắt chuyện với Đỗ Lan, cái dáng vẻ tự phụ đó khiến Đỗ Lan nhớ đến Mộ Dung Phục.

Sao, ngươi có thể cho ta tiền hay cho ta quyền.

Nếu không được thì bớt khách sáo đi, ta và ngươi không quen.

Đỗ Lan từ chối.

Dương Khang lại không để bụng, trước mặt mọi người hắn phải thể hiện sự rộng lượng một chút, như vậy mới có thể thu hút những người tài giỏi khác: Ta và đại hiệp quả thực không quen biết, nhưng chúng ta có thể làm quen.

Những thứ tiên sinh cần, ta có lẽ có thể cho ngài, chúng ta kết giao bằng hữu.

Ha ha, lá gan cũng lớn đấy, nhưng ta phải nói cho ngươi biết, kết giao bằng hữu với ta, ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng đối đầu với toàn bộ võ lâm.

Đến lúc đó ngươi sẽ trở thành kẻ thù chung của võ lâm, ngươi có nguyện ý không.

Đây không phải là một đối tượng dễ chơi, Dương Khang đã ý thức được điểm này.

Còn trong đám đông Quách Tĩnh và Hoàng Dung vẫn luôn quan sát Dương Khang, Quách Tĩnh biết mình có một người huynh đệ kết bái như vậy, hiện tại gặp Dương Khang, chỉ cảm thấy Dương Khang phong lưu phóng khoáng là một người không tệ.

Hắn hoàn toàn coi nội dung Chu Bá Thông đối lại Dương Khang thành việc Dương Khang không quên sơ tâm, lấy thiện ý lớn nhất tiếp nhận người huynh đệ kết bái chưa từng gặp mặt.

Hoàng Dung lại nhìn một cái đã nhìn thấu Dương Khang không phải là thứ tốt đẹp gì, nàng không thích Dương Khang.

Nàng chỉ thích những nam nhân ngây ngô ngốc nghếch, nam nhân như Quách Tĩnh khiến Hoàng Dung có cảm giác an toàn.

Tĩnh ca ca, ngươi xác định hắn chính là huynh đệ kết bái của ngươi sao.

Tuy chưa từng gặp mặt, nhưng phụ thân của chúng ta khi chúng ta còn chưa sinh ra đã chuẩn bị hai thanh chủy thủ, một thanh khắc Dương một thanh khắc Quách, chỉ cần đối chiếu một chút là có thể xác định.

Quách Tĩnh nói.

Nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của Quách Tĩnh, Hoàng Dung trong lòng biết mình phải giúp Tĩnh ca ca trông chừng một chút, không thể để kẻ xấu này làm hỏng Tĩnh ca ca.

Còn Lý Mạc Sầu vẫn luôn quan sát Đỗ Lan chỉ cảm thấy Đỗ Lan thật sự quá đẹp trai, quá bá đạo, kết bạn với hắn liền phải đối đầu với toàn bộ võ lâm, đây là hào khí cỡ nào.

Nàng trong nội tâm nói nàng nguyện ý cùng Đỗ Lan trở thành bằng hữu, cho dù đối đầu với toàn thế giới.

Chỉ có thể nói tiểu la lỵ này nghĩ quá nhiều rồi, nội tâm ở một nàng công chúa nhỏ lãng mạn.

Lúc này Đỗ Lan trong mắt Lý Mạc Sầu đều tự động có thêm filter và hiệu ứng làm đẹp, cho dù chỉ có tám phần nhan sắc thì trong mắt nàng cũng có mười hai phần.

Dương Khang lúc này cưỡi hổ khó xuống, hắn định lôi kéo Đỗ Lan, nhưng không ngờ đối phương kẻ thù nhiều đến mức trải khắp võ lâm.

Cho nên chỉ đành cười khan hai tiếng, lùi lại không để lại dấu vết và kéo giãn khoảng cách với Đỗ Lan.

Dương Khang và Âu Dương Khắc liên tiếp ăn quả đắng, Đỗ Lan lại vẫn chưa xử lý con rắn trong tay: Phóng sinh là không thể phóng sinh, chi bằng nuôi ngươi làm một con hộ giáo độc xà, sau này nếu có kẻ tiểu nhân lên Chung Nam Sơn, cũng cho bọn chúng biết tay.

Nói rồi Đỗ Lan thả độc xà xuống đất, độc xà lập tức bỏ đi.

Trước khi đi còn ác độc thè lưỡi với cha con Âu Dương Khắc.

Được rồi, Âu Dương Phong, hôm nay ta nể mặt ngươi nên không làm gì Âu Dương Khắc nữa, nhưng ngươi cũng phải nhớ đừng có lần sau.

Lần tới nếu các ngươi còn dám tâm hoài bất quỹ, ta sẽ biến các ngươi thành bánh bao nhân thịt.

Đỗ Lan nói, sau đó lại mỉm cười với tiểu la lỵ Lý Mạc Sầu: Đa tạ ngươi đã nhắc nhở, hy vọng ngươi sau này cũng học tập thật tốt, thiên thiên hướng thượng.

Ta tặng ngươi một món quà.

Đỗ Lan thầm nghĩ tặng gì đây, thôi thì tặng một vũ khí vậy, hắn từ trong lòng ngực ra vẻ lục lọi, liền lấy ra một cây phất trần cỡ nhỏ dành cho trẻ em: Cái này tặng ngươi.

Lý Mạc Sầu thầm nghĩ đây chẳng lẽ là vật định tình.

Mặt nàng đều đỏ lên.

Đỗ Lan thầm nghĩ Lý Mạc Sầu lúc nhỏ thật mộc mạc, nhận quà còn đỏ mặt, xem ra nàng thật sự bị Lục Triển Nguyên làm tổn thương quá sâu.

Cứ giữ lấy đi, đây là phần thưởng cho việc ngươi làm điều tốt, không cần ngại ngùng.

Đỗ Lan nhét quà vào tay đối phương, sau đó hắn muốn đi, vì sự náo nhiệt cũng đã đủ rồi.

Chư vị, vậy ta xin phép đi trước, có cơ hội gặp lại.

Sau tang lễ của Vương Trùng Dương, rất nhiều người đều bàn luận về Đỗ Lan, sau này liền có lời đồn rằng Đỗ Lan tu luyện thần công vô thượng thực ra là từ Thiếu Lâm Tự mà ra, lại có truyền thuyết rằng Vương Trùng Dương cũng từng tiến vào cấm địa Thiếu Lâm.

Thế là Thiếu Lâm Tự cái nơi bị người ta lãng quên lại một lần nữa đi vào tầm mắt của mọi người.

Muốn thần công thì phải mạo hiểm, trong võ lâm có rất nhiều kẻ liều mạng, bọn họ vì muốn mạnh hơn sẽ không từ thủ đoạn.

Nếu nói tiến vào cấm địa Thiếu Lâm có thể tìm được thần công, vậy thì họ sẽ không bỏ cuộc.

Thế là rất nhiều người tham gia tang lễ không về nhà mà trực tiếp chuyển hướng đến Thiếu Lâm Tự, hoàn toàn là một dáng vẻ không sợ chết.

Hoàng Dung cảm thấy thú vị, liền kéo Quách Tĩnh cũng đi Thiếu Lâm Tự góp vui.

Còn Dương Khang và những người khác cũng lần lượt đến, nhất thời Thiếu Thất Sơn lại khôi phục sự náo nhiệt của võ lâm thắng địa trăm năm trước.

Chỉ là hiện tại Thiếu Thất Sơn đã không còn Phật quang chiếu rọi, mà là khí quỷ âm u, đỉnh núi lạnh lẽo, người nhát gan căn bản không dám lên núi.

Nhưng đã đến rồi thì vẫn phải đi thôi.

Rất nhiều người lên núi rồi thì không bao giờ xuống nữa.

Truyền thuyết Thiếu Thất Sơn càng ngày càng ma quái, những điều này Đỗ Lan đều vui vẻ nhìn thấy.

Còn Lâm Triều Anh bên này, sau khi Vương Trùng Dương chết, nàng cũng không còn tâm trí dạy dỗ học trò, thân thể cũng ngày càng suy yếu, hoàn toàn dựa vào thị nữ thân cận chăm sóc.

Chương 1448

Còn Lý Mạc Sầu cũng do thị nữ thân cận dạy dỗ, ba tháng sau khi Vương Trùng Dương qua đời, thị nữ thân cận đột nhiên lại đưa về một bé gái xinh xắn như tạc tượng, đó chính là tiểu sư muội Tiểu Long Nữ của Lý Mạc Sầu.

Tiểu Long Nữ yên tĩnh hơn Lý Mạc Sầu, nhưng sự gia nhập của nàng cũng không thể thay đổi sự thật rằng Lâm Triều Anh đã mất đi sức sống.

Chưa đầy nửa năm, Lâm Triều Anh cũng lìa trần.

Trước mộ, Lý Mạc Sầu chỉ cảm thấy sư phụ thật hạnh phúc, vì có thể đi theo người yêu.

Câu chuyện tình yêu viên mãn của Vương Trùng Dương và Lâm Triều Anh khiến Lý Mạc Sầu ngưỡng mộ, trong lòng nàng cũng mong ước cuộc đời này có một đoạn tình yêu hoàn hảo đến bạc đầu giai lão như vậy.

Đương nhiên ở nơi ẩn cư thì chắc chắn không tìm được tình yêu, cho nên càng lớn Lý Mạc Sầu nội tâm càng xốn xang, nàng muốn rời khỏi môn phái đi giang hồ tìm kiếm người yêu của mình, người đã tặng mình vật định tình.

Thời gian trôi qua, tình cảm Quách Tĩnh và Hoàng Dung ngày càng tốt đẹp, đã đến mức đôi lứa xứng đôi, nhưng Quách Tĩnh ở Mông Cổ lại còn có một vị hôn thê.

Tam giác tình yêu cổ điển này hiển nhiên sẽ có người phải trả giá.

Hoa Tranh hiển nhiên sẽ là người thua cuộc, thua vì thân phận nàng quá đỗi hiển hách.

Ngay cả Quách Tĩnh, một kẻ thẳng thắn như thế, cũng sẽ cảm thấy áp lực.

Lúc này, Mông Cổ đang như mặt trời giữa trưa, Thiết Mộc Chân phái con trai mình chinh đông phạt tây, mở rộng bản đồ Mông Cổ.

Cha và các anh trai của Hoa Tranh đã nắm giữ thiên hạ, còn nàng, là con gái út được Thiết Mộc Chân yêu thương nhất, có thể nói chính là một nửa chủ nhân thiên hạ.

Quyền quý như vậy, căn bản không phải nam tử bình thường có thể kiểm soát được.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện, đấu trí đấu dũng với Dương Khang, cùng nhau tiến vào tháp tìm bí tịch võ lâm, rồi lại cùng cướp Võ Mục Di Thư.

Quách Tĩnh cũng dần nhìn rõ con người Dương Khang, ích kỷ tư lợi, đương nhiên đây đều là những tật xấu nhỏ, Quách Tĩnh vẫn có thể dung thứ.

Nhưng Dương Khang một lòng giúp Liêu quốc đàn áp Nam Tống, điều này thì Quách Tĩnh không thể chấp nhận.

Lý Bình vẫn luôn dạy Quách Tĩnh rằng hắn là người Nam Tống, cha là trung lương, nên dù hắn lớn lên ở Mông Cổ cũng không thể quên tổ quốc, nếu cần thiết sẽ hy sinh tất cả vì Nam Tống.

Nhưng Dương Khang lại khác, hắn cho rằng mọi người học cùng một nền văn hóa, triều đình Nam Tống cũng chẳng phải chính phủ tốt đẹp gì, lật đổ nó là điều rất bình thường.

Tóm lại, đây mới là mâu thuẫn lớn nhất giữa hai người.

Quách Tĩnh sẽ không chấp nhận một huynh đệ phản bội Nam Tống.

Tình bạn bị thử thách, tình yêu cũng cần nỗ lực.

Dương Khang liên tiếp gặp thất bại ở Thăng Long, suýt chết vì cơ quan ở Thiếu Lâm Tự, khi tìm kiếm Võ Mục Di Thư thì lại bị Quách Tĩnh và Hoàng Dung nhanh chân hơn.

Lần này đến Thăng Long, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng làm một phen lớn, vạn lần không ngờ lại gặp phải Quách Tĩnh và Hoàng Dung hai khắc tinh, khắp nơi đối đầu với hắn.

Đặc biệt Quách Tĩnh lại là huynh đệ kết nghĩa có duyên nợ với hắn.

Dương Khang thật sự không thích huynh đệ như vậy, còn không bằng những kẻ chỉ biết nịnh hót.

Tốn kém rất nhiều tiền bạc và công sức, nhưng lại chẳng thu được gì, Dương Khang rất bực bội.

Nếu cứ thế mà quay về, chẳng phải là nói hắn không có năng lực sao.

Làm sao hắn có thể sống sót trong giới quý tộc Liêu quốc.

Vốn dĩ thân phận của hắn đã khiến quý tộc Liêu quốc không ưa, giờ lại không có thành tích chứng minh bản thân, Dương Khang rất uất ức, thế là hắn chuẩn bị đi Thiên Sơn.

Nữ Nhi Quốc có vô số tài phú, hơn nữa lại nằm trong lãnh thổ Liêu quốc, không nộp thuế, không cống nạp, một sự tồn tại đặc biệt như vậy lẽ ra phải bị xóa sổ từ lâu.

Dương Khang, đang khao khát tìm kiếm công tích, nghĩ đến Thiên Sơn Nữ Nhi Quốc.

Nếu có thể tiêu diệt Nữ Nhi Quốc, hắn tuyệt đối có thể trở thành thế tử được săn đón, trên dưới Liêu quốc đều sẽ thừa nhận thân phận của hắn.

Nghĩ là làm, Dương Khang giờ đây đã như chó cùng đường nhảy tường.

Đương nhiên Dương Khang cũng không phải không có đầu óc, tự nhiên hắn biết Nữ Nhi Quốc không dễ gì hạ gục, nên hắn phải lôi kéo các thế lực võ lâm Thăng Long.

Thực ra hắn cũng nhận thấy các hiệp khách võ lâm Thăng Long rất dễ bị xúi giục, chỉ cần nói với họ Thiên Sơn Nữ Nhi Quốc muốn giúp Liêu quốc tấn công Nam Tống, tuyệt đối có thể khơi dậy lòng yêu nước của hiệp khách Nam Tống.

Sự thật cũng đúng như Dương Khang nghĩ, Thiên Sơn Nữ Nhi Quốc vẫn luôn ở vị trí rất vi diệu.

Nó vốn là Tây Hạ, sau này Tây Hạ bị Liêu quốc thôn tính, Thiên Sơn liền thuộc về Liêu quốc.

Nhưng từ trước đến nay, Nữ Nhi Quốc vẫn là một ốc đảo quốc gia, nước sông không phạm nước giếng với Liêu quốc.

Nhưng trong mắt người Nam Tống thì không phải vậy, Nữ Nhi Quốc bí ẩn lại cường đại, nếu Nữ Nhi Quốc giúp Liêu quốc, thì đó tuyệt đối là một đòn nghiêm trọng đối với Nam Tống.

Đương nhiên trong đám đông cũng không thiếu những kẻ xấu muốn cướp bóc, ví dụ như chú cháu Âu Dương Phong và Âu Dương Khắc.

Vừa nghe nói sẽ đi Thiên Sơn, bọn họ lập tức không kìm nén được.

Âu Dương Khắc nghe nói phụ nữ Nữ Nhi Quốc ai nấy đều xinh đẹp, hắn muốn thừa cơ hỗn loạn bắt vài người về, còn Âu Dương Phong thì nghe nói võ công Tiêu Dao Phái thần bí khó lường, hắn muốn cướp lấy.

Suốt dọc đường không ngừng có những lời đồn thổi tiêu cực về Nữ Nhi Quốc, nói rằng người Nữ Nhi Quốc đều là yêu nữ, họ hấp thụ nguyên khí đàn ông để sống trăm tuổi, bất cứ ai đối mắt với họ đều sẽ bị giết chết, cực kỳ đáng sợ.

Hiển nhiên Dương Khang đang ra sức bôi nhọ Nữ Nhi Quốc.

Lời đồn đãi lan xa, mọi người ngày càng tin rằng Nữ Nhi Quốc là quốc gia của yêu tinh.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung tự nhiên cũng không bỏ qua, vừa nghe nói mọi người muốn thảo phạt Nữ Nhi Quốc, họ lập tức đổi hướng đi về phía Thiên Sơn.

Hoàng Dung trên đường không ngừng nói mẹ nàng yêu thích sản phẩm Lục Thần của Thiên Sơn biết bao, còn nói Nữ Nhi Quốc thực ra chỉ là một nhóm nữ tử đáng thương tụ tập lại, sống bằng nghề bán mỹ phẩm, căn bản không phải yêu nữ gì cả.

Cái tên nghĩa huynh của chàng đúng là không phải người tốt.

Hoàng Dung nghe Dương Khang suốt dọc đường bôi nhọ Nữ Nhi Quốc, đứng trên lập trường của phụ nữ mà chỉ trích hắn.

Quách Tĩnh cũng cảm thấy Dương Khang quá đáng: Khi ta còn ở Mạc Bắc, Đại Hãn cũng lấy Lục Thần làm phần thưởng, chỉ là mẫu thân ta từ trước đến nay không nỡ dùng.

Ấn tượng của họ về thương hiệu Lục Thần vẫn rất tích cực.

Vậy nên chúng ta nhất định phải vạch trần lời nói dối của Dương Khang.

Hoàng Dung nói.

Hai người giờ đây ngày càng ăn ý.

Lúc này, Hoa Tranh cũng đang với tư cách đại diện Mông Cổ đi đến Nữ Nhi Quốc đàm phán thương mại.

Mông Cổ hiện đã nắm giữ các tuyến đường thương mại, Thiết Mộc Chân chuẩn bị kiểm soát những hoạt động kinh doanh kiếm tiền nhất, hắn hy vọng có thể đạt được hiệp định hợp tác lâu dài với Nữ Nhi Quốc.

Sở dĩ phái Hoa Tranh, hoàn toàn là vì Hoa Tranh là một cô nương.

Lại là một cuộc di chuyển lớn của các hiệp khách kiểu chợ phiên, từ nơi này đến nơi khác.

Thật là nhiều người xuyên qua biên giới, nhưng Liêu quốc lại không hề phát hiện, hiển nhiên Liêu quốc cũng đã bắt đầu thối nát.

Trên nền cũ Linh Thứu Cung ở Phiêu Miểu Phong Thiên Sơn, một tòa thành mới đã được xây dựng, những bức tường thành trắng tuyết tựa như thêm một đỉnh núi tuyết nữa cho Phiêu Miểu Phong.

Ba chữ lớn Nữ Nhi Quốc sáng lóa dự báo đây là địa bàn của phụ nữ, những nữ tử vô gia cư từ khắp nơi trên trời nam biển bắc đều có thể tìm thấy mái nhà ở đây.

Thiên Sơn Đồng Mỗ từ từ mở mắt, trong ánh mắt trong veo lóe lên một tia tinh quang.

Nàng ngửi thấy mùi đàn ông đã lâu không xuất hiện, một mùi vị không chút dơ bẩn.

Có một làn sóng đàn ông lớn đang tiếp cận, chuẩn bị đại trận.

Các nữ tử Nữ Nhi Quốc lập tức chuẩn bị, gieo hạt giống bên ngoài tường thành, sau đó chỉ cần đợi kẻ địch đến, tự nhiên có thể kích hoạt đại trận, dùng Súng Bắn Đậu tấn công kẻ địch.

Chương 1449

Đó là vũ khí phòng ngự đáng yêu chuyên dùng cho các cô gái.

Sức mạnh này tuy không thể làm người bị thương, nhưng gây rắc rối thì hoàn toàn đủ.

Một đợt Súng Bắn Đậu bắn ra, nhất định có thể đánh cho kẻ địch sưng vù mặt mũi.

Trong Nữ Nhi Quốc trật tự rõ ràng, đây là quốc gia có phúc lợi tốt nhất thời đại này.

Các nữ tử không cần lo lắng bất cứ điều gì ngoài việc không tìm được bạn đời, chỉ cần uống nước là có thể sinh con.

Vì vậy, nơi đây bách hợp hoành hành, gần như sáu mươi phần trăm các cô gái đều là bách hợp.

Đương nhiên nơi đây không ép buộc các cô gái ở lại, nếu họ muốn ra ngoài tìm kiếm tình yêu hạnh phúc cũng hoàn toàn có thể, chỉ là họ phải từ bỏ cuộc sống ưu việt mà thôi.

Giữa tình yêu và tiền bạc, chỉ có thể chọn một.

Đương nhiên nếu tìm được một thiếu gia lắm tiền để tạo nên một giai thoại cũng không tồi.

Một lần có nhiều đàn ông như vậy, hơn nữa lại là hùng hổ đến hỏi tội, các cô gái Nữ Nhi Quốc đều rất tò mò.

Cả đời họ chưa từng có cơ hội một lần thấy nhiều đàn ông đến thế, quả thật là muôn vàn cảnh tượng, nhìn mãi không hết.

Đỏ đỏ tía tía khắp nơi chim oanh chim én, trên tường thành trắng tuyết của Nữ Nhi Quốc, các cô gái tò mò nhìn xuống, tranh nhau chen lấn xem đàn ông.

Phong khí nơi đây vượt xa Thăng Long, việc nữ giới ra mặt là điều rất bình thường.

Yêu tinh, quả nhiên đều là yêu tinh.

Hiệp khách võ lâm Thăng Long đời nào từng thấy nhiều mỹ nữ tụ tập một chỗ như vậy, trực giác thấy máu mũi sắp chảy ra làm đỏ cả Phiêu Miểu Phong.

Tĩnh ca ca, chàng không được nhìn.

Hoàng Dung che mắt Quách Tĩnh lại, đề phòng ca ca ngốc của mình bị nữ yêu tinh trong thành câu mất hồn.

Các nữ tử Nữ Nhi Quốc không hề tiếc rẻ khoe đường cong của mình, tuy không hở hang nhưng lại rất quyến rũ.

Hơn nữa, nơi đây tập hợp đủ mọi loại cô gái, sức công phá đối với nam giới là cực lớn.

Các ngươi là ai, vì sao mang binh khí đến Phiêu Miểu Phong của ta.

Lý Thanh Lộ một thân y phục xanh biếc, tựa như lá sen uốn lượn, thanh lệ thoát tục bước tới, khẽ mở miệng hỏi mọi người.

Dưới sự gia trì của nội lực, giọng nói của nàng vang vọng vào tai mỗi người.

Lý Thanh Lộ, công chúa Tây Hạ ngày xưa, lúc này nàng đã đánh bại năm tháng, vẫn trẻ trung như khi bị Đỗ Lan cưỡng chế huấn luyện ngày trước.

Nàng và Vương Ngữ Yên chịu trách nhiệm bảo vệ toàn bộ Nữ Nhi Quốc, nhưng Vương Ngữ Yên không thích những chuyện lộn xộn này, nên công việc hàng ngày phần lớn vẫn do Lý Thanh Lộ phụ trách.

Còn Vương Ngữ Yên thì thường ngày cứ sống như vậy, đọc sách, viết thơ, vẽ tranh, tiêu dao tự tại, đương nhiên cũng có chút nhàm chán.

Nhưng từ khi họ không còn già đi nữa, nhịp sống bỗng chậm lại, mọi chuyện đều có thể để dành cho ngày mai.

Đó là một loại hạnh phúc vô tận, họ có những ngày mai không bao giờ dùng hết.

Tựa như tiên nữ, Hoàng Dung nhìn thấy cũng cảm thấy tự ti.

Lý Thanh Lộ vốn là công chúa, sau lại tu luyện một trăm năm, khí chất thoát tục ập đến, khiến Hoàng Dung, dù cũng là mỹ nữ, vẫn cảm thấy một áp lực khổng lồ.

Đây là bản năng sinh vật.

Dương Khang cùng tập hợp các hiệp khách Thăng Long đều thất thanh, thực sự không ngờ Nữ Nhi Quốc lại nguy hiểm đến vậy, quả thực còn hơn cả đao sơn hỏa hải, có thể đánh tan ý chí chiến đấu của họ.

Giọng nói trong trẻo của Lý Thanh Lộ không một ai đáp lại: Nếu các ngươi không có việc gì, xin hãy lui xuống, đừng quấy rầy chúng ta.

Sư phụ, đừng như vậy, con vẫn chưa xem đã mắt mà.

Một thiếu nữ phía sau Lý Thanh Lộ nói, nàng là thế hệ mới của Tiêu Dao Phái, còn trẻ chưa gặp mấy đàn ông, giờ đang xem đến nghiện: Cái người trẻ tuổi dẫn đầu kia trông cũng khá đẹp trai.

Nàng nói là Dương Khang.

Đừng gây rối.

Lý Thanh Lộ bây giờ đại diện cho hình tượng của cả Nữ Nhi

Quốc.

Mọi người nhìn sang, ngay cả cô bé cũng trong trẻo đáng yêu, da dẻ như có thể véo ra nước.

Tĩnh ca ca, chàng có thấy họ đẹp không.

Hoàng Dung ghen tuông, sớm biết thế nàng đã không đến đây.

Quách Tĩnh thì thấy các nữ tử trên kia rất đẹp, nhưng dù đẹp đến mấy cũng không bằng Dung muội muội của hắn.

Dung muội muội, họ đều không bằng muội.

Quách Tĩnh khúc gỗ này đôi khi nói một hai câu lại khiến Hoàng Dung cảm động nhất.

Hoàng Dung chỉ cảm thấy có câu nói của Quách Tĩnh, trong lòng liền yên ổn.

Câu nói này giống như hòn đá dằn thuyền, cũng dằn chặt nỗi lo lắng của Hoàng Dung.

Quả nhiên Tĩnh ca ca là tốt nhất, không giống những nam tử khác nông nổi háo sắc.

Những người xung quanh đều nhìn đăm đăm, thật là phù phiếm.

Tuy nhiên, Hoàng Dung hiển nhiên đã quá nhanh chóng đưa ra phán đoán.

Quách Tĩnh ca ca, huynh sao lại ở đây.

Quách Tĩnh bị Đỗ Lan bắt đi cũng đã hơn một năm rồi.

Năm qua, Quách Tĩnh tuy vẫn luôn muốn về Mạc Bắc, nhưng lại luôn có rất nhiều chuyện níu giữ.

Thời gian lâu rồi, Quách Tĩnh còn quên mất Mạc Bắc còn có người thân, còn có một vị hôn thê nữa.

Sau khi Hoa Tranh đến Phiêu Miểu Phong, thấy mọi người vây quanh, nàng giả trang rồi trà trộn vào đám đông thăm dò tin tức, vạn lần không ngờ lại gặp được Quách Tĩnh.

Một năm không gặp, chiều cao của Hoa Tranh đã gần đuổi kịp Quách Tĩnh.

Hoa Tranh thuộc loại mỹ nữ khỏe khoắn, dùng lời của Hoàng Dung mà nói, Hoa Tranh và Quách Tĩnh đều là đại điêu Mạc Bắc, còn nàng là chim sẻ Giang Nam.

Hoa Tranh muội tử.

Quách Tĩnh lập tức nở nụ cười, vẻ thân thiết đó không hề kém cạnh Hoàng Dung: Trong nhà vẫn ổn chứ, mẫu thân của ta, các sư phụ của ta họ đều vẫn ổn chứ.

Đại Hãn, Đà Lôi an đạt, họ cũng ổn chứ.

Quách Tĩnh ca ca, huynh đừng lo, họ đều rất tốt, chỉ là bảy vị sư phụ của huynh đều đã rời Mạc Bắc đi tìm huynh rồi, huynh không gặp họ sao.

Hoa Tranh tươi cười đáp, nàng vẫn luôn lo lắng cho phò mã của mình, giờ thấy Quách Tĩnh không sao, nàng cũng yên tâm rồi.

Nàng có thể đưa Quách Tĩnh về nhà thành thân.

Đương nhiên Hoa Tranh cũng không bỏ qua cô nương xinh đẹp nhỏ nhắn bên cạnh Quách Tĩnh.

Hoa Tranh biết người Thăng Long đều thích tiểu cô nương, Hoàng Dung tuyệt đối là mỹ nữ hoàn hảo dưới quan niệm thẩm mỹ này, khí chất ôn uyển, vóc dáng nhỏ nhắn, da thịt trắng ngần, mắt sáng răng ngà, tựa như sen mới nở, tuy sẽ nổi bật nhưng tuyệt đối không chói mắt.

Hoa Tranh và Hoàng Dung đồng thời đánh giá đối phương, đồng thời phát hiện tình ý của đối phương dành cho Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh thiếu niên này đã gây ra hàng trăm điểm sát thương cho các đại hiệp độc thân có mặt tại đó.

Quách Tĩnh ca ca, cô nương này là hồng nhan tri kỷ huynh quen ở Thăng Long sao.

Hoa Tranh hỏi.

Hoa Tranh muội tử, ta giới thiệu cho muội.

Đây là Hoàng Dung, vẫn luôn ở bên ta giúp đỡ ta, là bằng hữu tốt của ta.

Quách Tĩnh nói.

Bằng hữu tốt.

Hoàng Dung trong lòng hiển nhiên không hài lòng với cách xưng hô này.

Đây là Hoa Tranh, là con gái út được Đại Hãn Mông Cổ yêu quý nhất, công chúa Mông Cổ.

Quách Tĩnh nói.

Thị vệ của Hoa Tranh hiển nhiên cũng phát hiện vấn đề, thế là họ bổ sung: Quách Tĩnh là Kim Đao Phò Mã do Đại Hãn của chúng ta đích thân chỉ định cho công chúa Hoa Tranh.

Tĩnh ca ca, chàng. chàng lại có hôn ước sao.

Hoàng Dung lúc này chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, tim tan nát.

Lẽ nào mối tình đầu của nàng sẽ kết thúc vô vị như vậy sao.

Chương 1450

Vừa nãy còn nói Quách Tĩnh tốt, ai ngờ chớp mắt đã thành không.

Quách Tĩnh tên ngốc này sao lại được yêu thích đến vậy.

Rốt cuộc hắn có gì hấp dẫn hai cô gái này chứ.

Những người xung quanh Quách Tĩnh đều chuyển ánh mắt không thiện cảm về phía hắn, hắn dường như đã chọc giận mọi người.

Hoàng Dung đã lệ nóng doanh tròng, có thể rơi lệ bất cứ lúc nào.

Mối quan hệ giữa Quách Tĩnh và Hoa Tranh thật sự quá đau lòng: Ta thật ngốc, Tĩnh ca ca tốt đến vậy, sao lại không có người thích chứ, ta thật ngốc.

Vừa nói xong, nàng đã chen vào đám đông và biến mất.

Quách Tĩnh muốn đuổi theo, nhưng lại bị đám đông cản lại.

Hoa Tranh thấy Quách Tĩnh bất chấp tất cả muốn tìm lại Hoàng Dung, nàng liền biết trong lòng Quách Tĩnh ca ca đã có người phụ nữ khác, nhất thời cũng vô cùng đau lòng.

Hoàng Dung chỉ muốn chạy trốn, không biết sao lại xông vào một thung lũng sương mù dưới chân Phiêu Miểu Phong, lạc mất phương hướng, đành ôm gối khóc nức nở.

Không biết đã qua bao lâu, Hoàng Dung nghe thấy bên cạnh dường như có tiếng bước chân, sau đó trong sương mù xuất hiện một cái bóng cao lớn, tựa hồ là một con gấu.

Nhưng khi đến gần mới phát hiện cái bóng đó rất mảnh khảnh, hơn nữa tiếng bước chân rất có tiết tấu, là người, một nữ tử Tây Vực tóc vàng xoăn cao ráo.

Hoàng Dung ngẩng đầu nhìn đôi đồng tử vàng óng của nữ tử, chỉ cảm thấy linh hồn đều bị hút vào trong, nàng chưa từng thấy một nữ tử nào đẹp và thần bí đến vậy.

Địch Ny Toa cúi đầu nhìn cô gái đang khóc lóc cô độc giữa hoang dã, với phong thái ngự tỷ đầy đủ nói: Đi theo ta.

Tuy chỉ là ba chữ đơn giản, nhưng Hoàng Dung dường như hiểu rõ tất cả ý nghĩa.

Đi theo, nữ tử tóc vàng sẽ đưa mình rời khỏi màn sương này, đi đến một cuộc đời rõ ràng hơn.

Đúng vậy, ba chữ đơn giản lại biểu đạt đa tầng ý nghĩa của hiện thực và siêu thực.

Hoàng Dung chỉ cảm thấy nữ tử tóc vàng này thật quá thần kỳ, không kìm được mà đi theo.

Thung lũng sương mù u sâu, Hoàng Dung bước những bước nhỏ vụn vặt mới miễn cưỡng theo kịp Địch Ny Toa cao hơn nàng một cái đầu phía trước.

Nàng không dám rời mắt khỏi bóng lưng đối phương một khắc nào, sợ rằng nữ tử tựa tiên nhân trước mắt sẽ đột nhiên biến mất.

Dần dần sương mù loãng đi, Hoàng Dung phát hiện xung quanh hoa nở rực rỡ, tựa như thế ngoại đào nguyên.

Lúc này họ chắc hẳn đã tiến vào trong thung lũng.

Hoàng Dung ánh mắt láu lỉnh, thầm nghĩ người này quen thuộc địa hình, hẳn là người Nữ Nhi Quốc.

Nghe nói trong Nữ Nhi Quốc không chỉ có nữ tử Thăng Long mà còn có nữ tử Tây Vực, xem ra không sai.

Bướm ong bay lượn thành đàn, còn có những côn trùng nhỏ không rõ tên qua lại, thực sự khiến người ta sảng khoái tinh thần, tâm hồn thư thái, nỗi bi thương trước đó cũng vơi đi vài phần.

Đây là đâu.

Hoàng Dung cảm thấy ngay cả Đào Hoa Đảo cũng không có cảnh sắc như thế này.

Đây là trung tâm nhân giống Tuyết Liên.

Tuyết Liên của Nữ Nhi Quốc đều được trồng ở đây, những bông hoa muội thấy đều là Tuyết Liên biến chủng, sản phẩm Lục Thần đều được chế tác từ những bông hoa này.

Địch Ny Toa giới thiệu.

Tuyết Liên.

Hoàng Dung thật sự chưa từng thấy, nhưng nàng không nghi ngờ.

Nàng rất nhanh phát hiện ngoài Tuyết Liên ra, trong các góc còn có rất nhiều hòm gỗ dựng đứng giữa vườn hoa, cũng không biết dùng để làm gì.

Hoàng Dung không hiểu liền hỏi: Mấy cái hòm gỗ kia là gì.

Là tổ ong, hoa muốn nở đẹp thì không thể thiếu ong mật.

Trước đây Tuyết Liên khan hiếm là vì môi trường sản xuất thiếu ong mật, chỉ có thể dựa vào gió để truyền phấn hoa, tự nhiên không có sản lượng.

Đương nhiên, những con ong này sau khi lấy phấn hoa còn có thể làm mật hoa, mật ong Tuyết Liên cũng là sản phẩm bồi bổ tốt.

Hóa ra là nuôi ong, điều này thì Hoàng Dung biết.

Tiếp tục đi vào trong, xuyên qua vườn hoa, liền đến một kiến trúc hoành tráng.

Có thể nghe thấy rất nhiều nữ tử đang nói chuyện, đây chính là nhà máy gia công Lục Thần.

Mùi hương và mùi thuốc lẫn lộn, Hoàng Dung vừa ngửi đã nhận ra không ít vị thảo dược quý hiếm.

Nàng nhìn quanh, thầm nghĩ vốn dĩ cứ tưởng nhà máy sẽ ở trong thành, không ngờ lại ẩn mình trong thung lũng sương mù.

Giờ nghĩ lại, thung lũng sương mù đó dường như ẩn chứa Bát Quái, còn huyền diệu hơn cả trận Đào Hoa trên Đào Hoa Đảo.

Trước đó nàng vì không chú ý mà xông thẳng vào, nếu không có người dẫn đường e rằng đã bị lạc trong đó, hoặc có lẽ đã chết bên trong rồi.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi sợ hãi.

Cũng không ai chào hỏi Địch Ny Toa, Hoàng Dung phát hiện Địch Ny Toa ra vào tự do, càng thêm nghi ngờ thân phận đối phương.

Ngươi muốn đưa ta đi đâu.

Hoàng Dung rất tò mò, tuy cảm thấy đối phương không có ác ý, nhưng vẻ mặt im lặng của đối phương thật sự có chút đáng sợ.

Ta thấy ngươi là người đau khổ, ngươi có muốn gia nhập Nữ Nhi Quốc không.

Địch Ny Toa quay người hỏi.

Rắc.

Hoàng Dung chưa từng nghĩ đến việc gia nhập Nữ Nhi Quốc, nàng còn có Tĩnh ca ca.

Đừng nghĩ đến Tĩnh ca ca của ngươi nữa, quên hắn đi, ngươi có thể tìm rất nhiều tỷ tỷ yêu thương ngươi.

Địch Ny Toa mỉm cười mời Hoàng Dung.

Lúc này, Hoàng Dung lại cảm thấy nụ cười của Địch Ny Toa có chút nguy hiểm, nhưng nàng bị mắc kẹt ở đây, lại không ra khỏi thung lũng được, nhất thời lâm vào tuyệt cảnh, tiến thoái lưỡng nan.

Sao vậy, ngươi sợ chúng ta ức hiếp ngươi sao.

Ta bên ngoài còn có phụ mẫu, ta muốn về nhà.

Hoàng Dung từ chối.

Cũng được.

Thấy Hoàng Dung không muốn, Địch Ny Toa cũng không ép buộc.

Nàng đương nhiên cũng nhìn ra Hoàng Dung lấy cớ phụ mẫu chỉ là cái cớ, trong lòng nàng vẫn không thể buông Quách Tĩnh.

Đi theo ta.

Địch Ny Toa tiếp tục đi, lần này trực tiếp đưa Hoàng Dung vào nhà bếp.

Hoàng Dung thầm nghĩ cho dù mình không gia nhập cũng không cần phải tự hành hạ mình như vậy chứ, lẽ nào muốn nhốt mình ở đây làm đầu bếp cả đời sao.

Hoàng Dung sợ hãi, nàng không muốn dành phần đời còn lại trong nhà bếp.

Chúng ta đều đã ăn cơm rồi, nếu ngươi chưa ăn thì tự làm đi.

Ta biết ngươi biết nấu ăn, hơn nữa kỹ nghệ còn tinh xảo.

Ngươi làm sao biết được.

Hoàng Dung ngẩn người, thốt lên.

Nàng có biết nấu ăn hay không, người biết rất ít.

Phần lớn người vẫn còn ở Đào Hoa Đảo, trên Thiên Sơn này người biết tuyệt đối chỉ có Quách Tĩnh, đối phương làm sao biết được.

Hơn nữa, khí chất của đối phương rất quen thuộc, dường như cũng có ở ai đó.

Hoàng Dung vắt óc suy nghĩ, đột nhiên nhớ đến sư phụ của mình cũng thích mỉm cười như vậy.

Nụ cười của hai người dường như muốn trùng khớp, khiến Hoàng Dung không dám lơ là: Xin hỏi, ngươi có quen Đỗ Lan không.

Đương nhiên là quen.

Nếu xét về quan hệ, ngươi còn phải gọi ta một tiếng sư nương.

Địch Ny Toa cuối cùng cũng nói ra thân phận của mình, nhưng lại làm Hoàng Dung giật mình.

Người trước mắt lại là vợ của Đỗ Lan, là sư nương của mình ư.

Hoàng Dung tin rồi, vì hai người này cho nàng cảm giác thật sự quá giống nhau.

Nhưng đối phương là sư nương của mình, vậy mình không cần phải ở lại đây cả đời nữa rồi: Hoàng Dung có mắt không tròng, xin bái kiến sư nương vạn phúc.

Hoàng Dung lập tức hạ thấp tư thái, hợp tác với Địch Ny Toa.

Chương 1451

Nàng nghĩ bụng, dỗ được sư nương vui, vậy mình ở Nữ Nhi Quốc sẽ không còn lo lắng gì nữa.

Chỉ là nàng cũng không ngờ người như Đỗ Lan lại có vợ, hơn nữa sư nương lại là người Nữ Nhi Quốc.

Lẽ nào họ đã ly hôn rồi.

Đầu óc nhỏ của Hoàng Dung không thể hiểu rõ mối quan hệ giữa Địch Ny Toa và Đỗ Lan, không hiểu vì sao một người lang bạt giang hồ, một người lại ở lại Thiên Sơn.

Hãy cho ta xem tài nghệ mà Đỗ Lan đã truyền cho ngươi đi.

Hoàng Dung lần này không từ chối nữa, dốc hết bản lĩnh, làm mấy món ăn.

Địch Ny Toa gật đầu khen ngợi: Quả đúng là tài nghệ Đỗ Lan dạy, ngươi bây giờ cũng có tám phần công lực của hắn.

Chỉ thiếu bột ngọt và gia vị nước ngoài.

Đa tạ sư nương quá khen.

Dường như sư nương cũng không có vẻ mặt lạnh lùng như vậy, nội tâm rất dịu dàng: Sư nương, vì sao người lại ở Nữ Nhi Quốc.

Con nghe nói Nữ Nhi Quốc không cho phép có đàn ông mà.

Ngươi ngạc nhiên vì sao chúng ta lại chia xa ư.

Địch Ny Toa mỉm cười nói: Chúng ta không hề chia xa, mỗi năm chúng ta đều gặp nhau bên bờ Tây Hồ, chỉ là phần lớn thời gian hai chúng ta đều làm việc riêng của mình.

Vậy chẳng phải như Ngưu Lang Chức Nữ sao.

Hoàng Dung kinh ngạc, rốt cuộc đây là quan niệm tình yêu kiểu gì vậy.

Dù sao nàng cũng không muốn rời xa Tĩnh ca ca một khắc nào, tiếc là Tĩnh ca ca đã có hôn ước.

Đó chỉ là cách nhìn của các ngươi thôi, ta và sư phụ của ngươi thì lại rất vui vẻ trong đó.

Địch Ny Toa và Đỗ Lan có sinh mệnh vô hạn, căn bản không cần ngày ngày quấn quýt bên nhau, ngược lại lâu ngày gặp lại còn có hương vị đặc biệt.

Hoàng Dung không hiểu, nhưng đây là chuyện của bề trên, nàng cũng không hỏi nhiều: Sư nương, cơm cũng đã ăn rồi, con xin phép về trước, còn phiền sư nương phái người đưa con ra khỏi thung lũng.

Không vội, bây giờ những người bên ngoài đang vây công Nữ Nhi Quốc, e rằng đang phải chịu khổ sở đó, ngươi cứ ở đây đi.

Chịu khổ sở.

Cô bé không giữ được bình tĩnh nữa, Tĩnh ca ca của nàng cũng ở trong đó, chẳng phải là sẽ cùng chịu khổ sao.

Sư nương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy.

Địch Ny Toa liền đưa Hoàng Dung đến tháp canh, có thể nhìn thấy thực vật đại chiến hiệp khách, Súng Bắn Đậu bắn ra với tốc độ như máy bắn bóng tennis, đánh cho các hiệp khách ôm đầu chạy tán loạn.

Hoàng Dung vừa nhìn thấy liền sốt ruột, vội vàng đi tìm Tĩnh ca ca.

Sư nương, đó là Tĩnh ca ca của con, người đừng để mấy thứ kia đánh huynh ấy.

Hoàng Dung thật lòng quan tâm Quách Tĩnh.

Địch Ny Toa thầm nghĩ đúng là một cô bé ngốc, cả trái tim đều cột chặt vào Quách Tĩnh.

Chuyện này Đỗ Lan làm không tốt, xem ra lần này đến lượt nàng ra tay rồi.

Bên ngoài thành Nữ Nhi Quốc, đám đàn ông không nghe lời Lý Thanh Lộ rút lui, vậy thì Lý Thanh Lộ chỉ có thể khởi động đại trận để xua tan đám đông.

Những Súng Bắn Đậu chui lên từ dưới đất, hoạt bát đáng yêu, run rẩy thân mình liền phun ra những hạt đậu to bằng nắm tay vào mặt người.

Tiếng tí tách như mưa rào mùa hạ, võ công có cao đến mấy cũng không thể chống đỡ được đợt tấn công dày đặc này.

Quách Tĩnh còn khá ổn, bảo vệ Hoa Tranh không bị đậu tấn công.

Nhưng những người khác thì không được may mắn như vậy.

Ví dụ như Dương Khang, hắn đã sưng vù mặt mũi, dường như chảy máu mũi, ngay cả trốn sau người nhà cũng không thoát được.

Quách Tĩnh vừa đỡ vừa lùi, hắn không biết ở một nơi nào đó Hoàng Dung đang lo lắng rơi lệ.

Tĩnh ca ca, mau chạy đi.

Hoàng Dung nhìn hình ảnh trên màn hình, đã sốt ruột không chịu nổi.

Địch Ny Toa thấy Hoàng Dung thật sự sốt ruột, lập tức ra lệnh ngừng tấn công: Thanh Lộ, dừng lại đi.

Lý Thanh Lộ ngừng tấn công đại trận, dù sao cũng đã gần đủ rồi.

Nhìn ra xa, cũng chỉ có một số ít người mới miễn cưỡng giữ được mặt mũi, Âu Dương Phong là một người, Quách Tĩnh cũng là một

người.

Đặc biệt là Âu Dương Phong, không những bảo vệ được mặt mũi, còn lợi dụng những hạt đậu bay tới gián tiếp đánh ngã những người xung quanh, có thể thấy võ công của hắn đã cực mạnh, hơn nữa những võ công khác trong Cửu Âm Chân Kinh cũng đã học được tám chín phần.

Yêu thuật.

Âu Dương Phong chưa từng thấy thực vật thần kỳ như vậy, thầm nghĩ Nữ Nhi Quốc quả nhiên không đơn giản.

Xem ra muốn có được võ công bên trong, chỉ dựa vào việc xông thẳng vào là không thể.

Nếu xông thẳng vào, bọn họ thậm chí còn không vào được cửa.

Lý Thanh Lộ thấy võ công của Âu Dương Phong cũng lộ ra một tia tán thán, hắn luyện cũng không dễ dàng.

Nhưng khi Lý Thanh Lộ luyện Tiểu Vô Tướng Công, Âu Dương Phong còn chưa ra đời, nội lực của Lý Thanh Lộ là thứ Âu Dương Phong căn bản không thể sánh bằng.

Quách Tĩnh, Hoa Tranh ở lại, những người khác xin hãy về đi.

Lý Thanh Lộ theo lệnh của Địch Ny Toa muốn giữ Quách Tĩnh và Hoa Tranh lại.

Hoa Tranh có chút sợ hãi, còn Âu Dương Phong thì tức giận.

Hào quang của mình lại bị đám tiểu bối cướp mất, vì sao những người này luôn coi thường hắn.

Hắn chính là Tây Độc, một trong Ngũ Tuyệt.

Là chủ nhân, nhưng lại từ chối người ngoài nghìn dặm, lẽ nào các nữ tử các ngươi đều không có giáo dưỡng sao.

Chúng ta không ngại vạn dặm xa xôi đến đây, chỉ là muốn được chiêm ngưỡng sự thần kỳ của Tiêu Dao Phái, vậy mà các ngươi lại hết lần này đến lần khác từ chối, thật sự coi chúng ta không có tính khí sao.

Âu Dương Phong thầm nghĩ bức tường thành như thế này, hắn phút chốc có thể trèo qua cho các ngươi xem, hắn không trèo qua chỉ là nể mặt các ngươi thôi.

Lý Thanh Lộ thấy Âu Dương Phong thật vô lễ, liền nói: Chúng ta đâu có mời các ngươi, các ngươi không mời mà đến, làm gì có đạo lý tiếp đãi khách không mời chứ.

Tây Độc ngươi cũng là một đại anh hào, không ngờ ngươi lại dã man không biết lý lẽ như vậy.

Ta chỉ thành tâm muốn xem võ công Tiêu Dao Phái.

Tây Độc Âu Dương nói.

Nếu đã vậy, chú cháu Âu Dương cũng hãy ở lại, những người khác xin hãy về.

Mọi người không vui, dựa vào đâu bốn người này có thể ở lại.

Họ cũng muốn ở lại tiếp tục ngắm mỹ nữ.

Nhưng đáp lại họ lại là một đợt Súng Bắn Đậu bắn ra.

Đủ rồi.

Ta là thế tử Liêu quốc Dương Khang, các ngươi sinh ra là người Liêu, muốn khinh quân phạm thượng sao.

Chẳng lẽ không sợ thiết kỵ Liêu quốc san bằng Phiêu Miểu Phong sao.

Dương Khang thấy người võ lâm Thăng Long không hữu dụng nữa, chỉ đành viện đến đại quân Liêu quốc, bộc lộ bộ mặt thật của

hắn.

Đừng kiêu ngạo.

Ngay cả thiết kỵ Liêu quốc cũng không phải đối thủ của thực vật Nữ Nhi Quốc ta.

Chỉ sợ đến lúc đó Liêu quốc sụp đổ, ngươi cái thế tử này cũng phải biến thành ăn mày.

Lý Thanh Lộ căn bản không coi trọng Dương Khang, một kẻ chỉ biết cậy thế ức hiếp người khác.

Hơn nữa, Lý Thanh Lộ và Liêu quốc có mối thù diệt quốc.

Mặc dù chuyện này đã qua mấy chục năm rồi, nhưng Lý Thanh Lộ với tư cách là công chúa Tây Hạ căn bản không thể giúp Liêu quốc đã diệt Tây Hạ.

Dương Khang bị chửi đến không còn một chút khí phách nào, hắn không phục nhưng lại không làm gì được.

Đồng thời lại ghen tị với Quách Tĩnh, vì sao mọi chuyện tốt đều thuộc về hắn.

Vì không thể trút giận lên Nữ Nhi Quốc, hắn chỉ đành gửi một ánh nhìn không mấy thiện cảm về phía Quách Tĩnh, nhưng lại phát hiện bên cạnh Quách Tĩnh đã đổi thành một cô gái khác: Không ngờ Quách nhị đệ đúng là phong lưu, mấy ngày không gặp, lại đổi bạn gái rồi.

Quách Tĩnh không biết Dương Khang vì sao lại nói chuyện âm dương quái khí, hắn đâu có đắc tội đối phương: Ta là cùng Dung muội muội đến đây, chỉ là vừa nãy bị lạc thôi.

Vị này là bằng hữu tốt của ta ở Mạc Bắc, Hoa Tranh, chúng ta chỉ tình cờ gặp nhau ở đây.

Dương Khang nghe xong chỉ hừ một tiếng.

Được rồi, những người không liên quan đều rời đi, những người được gọi tên xin hãy đợi một lát.

Dương Khang tức giận không thôi, nhưng vẫn rời đi.

Cuối cùng tổng cộng chỉ còn lại bốn người đơn độc đối mặt với một bầy Súng Bắn Đậu.

Nhìn những Súng Bắn Đậu đang chờ lệnh, bốn người vẫn còn có chút căng thẳng.

Mời vào.

Cổng thành mở ra, dẫn bốn người vào trong.

Ngõ thơm ngựa ngọc hí khúc nhạc, giai nhân khuynh thành cười gió xuân.

Cánh cửa của một thế giới mới, hai bên đường phố là vô số nữ tử xinh đẹp.

Mùi son phấn cuộn theo rèm châu, không cần quá nhiều lời lẽ, chỉ cần bước vào trong thành, ngay cả cao thủ như Âu Dương Phong cũng suýt nữa mất bình tĩnh.

Kẻ háo sắc như Âu Dương Khắc đã sớm quên mất bản thân, ngay cả mình tên gì cũng không biết nữa, chỉ cảm thấy bước chân hư phù, như đạp trên mây, thần tiên cũng không có nhiều tiên tử bầu bạn đến vậy.

Chương 1452

Ngược lại Quách Tĩnh thì không thèm nhìn, mắt không liếc ngang mà bước thẳng về phía trước, cũng không biết con đường này dẫn đến đâu.

Thành bảo Tiêu Dao Phái nằm trên đỉnh núi, ở đây không cần nộp thuế, không cần nha dịch.

Mỗi người họ đều có công việc, vị trí riêng, nên không có bất kỳ cơ quan chính phủ nào.

Tuy là một quốc gia, nhưng công việc của chính phủ đều do tình nguyện viên đảm nhiệm.

Chỉ có Tiêu Dao Phái, cơ quan bạo lực này, chịu trách nhiệm về an toàn quốc gia.

Mở cánh cửa gỗ trang trí hoa lệ ra, có thể thấy đại sảnh uy nghiêm trang trọng.

Thiên Sơn Đồng Mỗ ngồi giữa, tuy là một tiểu la lỵ, nhưng khí tràng lại vượt xa tất cả mọi người, ngay cả Âu Dương Phong cũng tự thán không bằng.

Âu Dương Phong cảm nhận sâu sắc nhất, cô bé trước mắt mạnh đến nghẹt thở: Ngươi chính là nội chưởng môn Tiêu Dao Phái sao.

Âu Dương Phong ổn định tâm thần, mới miễn cưỡng mở miệng.

Ta không phải.

Thiên Sơn Đồng Mỗ bây giờ tối đa chỉ là một cố vấn.

Các ngươi cũng không phải do ta mời đến, các ngươi đợi một lát, người mời các ngươi sẽ đến rất nhanh.

Một lát sau, Hoàng Dung như chim yến bay về tổ, nhào vào lòng Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh chỉ cảm thấy có người từ phòng bên đi ra, còn chưa nhìn rõ đã bị ôm chặt, nghe tiếng mới biết là Dung muội muội: Dung muội muội, muội vì sao ở đây, có phải bị bắt đến không.

Hoàng Dung là đi qua mật đạo đến: Không phải, là sư nương của con đưa con đến.

Sư nương.

Mọi người nhìn lại mới phát hiện nơi Hoàng Dung xuất hiện, còn có một mỹ nữ dị vực dáng người cao ráo, mái tóc vàng óng như vàng ròng.

Hoa Tranh, con lại đây.

Địch Ny Toa xác định Hoàng Dung và Quách Tĩnh là chân ái, nên chỉ đành để Hoa Tranh rút lui: Tam giác tình yêu không có tương lai.

Hoa Tranh, con là công chúa Mông Cổ, con có thể trở thành nữ vương Mông Cổ, thống trị cả đại lục Á Âu, hà tất vì một Quách Tĩnh mà từ bỏ cơ hội trở thành truyền thuyết lịch sử.

Đỗ Lan mô phỏng nụ cười của Địch Ny Toa, Địch Ny Toa cũng trong vô thức bị Đỗ Lan ảnh hưởng, thích nói những lời khoa trương.

Nhưng đối với Địch Ny Toa mà nói, phò tá một nữ vương thống trị đại lục Á Âu cũng không phải là chuyện gì quá khó khăn: Thời đại này nên có tiếng nói của nữ giới chúng ta.

Mọi người ngây người nhìn Địch Ny Toa, dường như thấy một người còn cuồng vọng hơn cả Thiết Mộc Chân, lại muốn để thời đại này có tiếng nói của nữ giới, lời lẽ hào hùng vượt xa nam giới.

Ngay cả tên ngốc như Quách Tĩnh nghe xong cũng không khỏi cảm thấy chấn kinh.

Đương nhiên người không vui nhất là Hoa Tranh, bởi vì điều này có nghĩa là nàng phải từ bỏ tình yêu.

Nàng không muốn làm nữ hoàng, nàng chỉ muốn ở bên Quách Tĩnh ca ca.

Vì vậy Hoa Tranh quật cường nhìn Địch Ny Toa, mặt đầy vẻ không đồng tình.

Hoa Tranh đương nhiên biết mình có đối thủ cạnh tranh, nếu Quách Tĩnh thật lòng yêu Hoàng Dung, nàng cũng sẽ từ bỏ.

Nhưng không phải bị người khác bức bách như thế này, không ai có thể tước đoạt quyền lợi cạnh tranh của nàng.

Đương nhiên nàng không biết rằng mình thực ra đã bị loại khỏi cuộc chơi rồi, giữa Quách Tĩnh và Hoàng Dung không thể dung nạp thêm một Hoa Tranh nữa.

Địch Ny Toa cũng là vì tốt cho Hoa Tranh.

Hoa Tranh, con nên nhận rõ vị trí của mình, cuộc đời con định sẵn sẽ là một hành trình tráng lệ, con có thể làm bất cứ điều gì, không cần phải dựa dẫm vào đàn ông.

Đừng vì người không có đàn ông mà ép buộc con.

Hoa Tranh cũng tức giận: Con có Quách Tĩnh ca ca.

Quách Tĩnh mặt đầy xấu hổ, Hoàng Dung và Hoa Tranh đều là những cô gái tốt, nhưng hắn chỉ có thể chọn một, hắn chọn Hoàng Dung.

Khi ở bên Hoa Tranh, hắn giống như ca ca bảo vệ muội muội, còn khi ở bên Hoàng Dung thì lại tim đập nhanh, mặt đỏ tai nóng.

Lại một ví dụ đau lòng nữa, thanh mai trúc mã bị tình yêu sét đánh

đánh bại.

Thanh mai trúc mã luôn thiếu đi cái dư vị chua xót của tình yêu, vì quá quen thuộc nên không có bất ngờ.

Còn tình yêu sét đánh thì luôn mang theo đủ loại bất ngờ tốt đẹp, khiến người ta có cảm giác mới lạ chưa từng có.

Dù cảm giác mới lạ sẽ không giữ được quá lâu, nhưng cảm giác này đủ để Quách Tĩnh gạt Hoa Tranh sang một bên, xác định Hoàng Dung là người cùng mình bầu bạn suốt đời.

Quách Tĩnh ca ca.

Hoa Tranh thấy Quách Tĩnh đứng ngây người không phản ứng, cảm thấy tim tan nát.

Nàng mong sao Quách Tĩnh có thể mở miệng giữ nàng lại.

Nhưng sự thật lại chứng minh nàng đã bị Hoàng Dung loại khỏi cuộc chơi.

Hoàng Dung một mặt thì vui mừng, một mặt lại lo lắng.

Quách Tĩnh và Hoa Tranh có hôn ước, nàng thế này coi như là người thứ ba.

Nếu mình thật sự ở lại, vậy Tĩnh ca ca sẽ trở thành người thất hứa, nàng sẽ hại Tĩnh ca ca.

Vì Quách Tĩnh, phải tác thành cho huynh ấy và Hoa Tranh.

Tĩnh ca ca, huynh có tấm lòng này là đủ rồi, con đi đây.

Hoàng Dung nói xong liền muốn rời đi, nàng không thể hại Tĩnh ca ca vạn kiếp bất phục.

Dung muội muội, muội vì sao lại đi.

Quách Tĩnh vẫn không hiểu Hoàng Dung là vì muốn giữ danh tiết cho hắn.

Được rồi, mọi người đừng sống chết ly biệt nữa.

Địch Ny Toa cho biết việc tình yêu sét đánh đánh bại thanh mai trúc mã quá thường thấy rồi, đương nhiên, điều thường thấy hơn là sự lựa chọn khó khăn giữa hai người, và thường là chọn người có. ngực lớn hơn.

Ngươi đúng là một tên ngốc, lại không biết vì sao có thể được hai nữ tử ưu tú yêu thích.

Bởi vì Quách Tĩnh tuy ngốc, nhưng cần cù dũng cảm cầu tiến, người đàn ông như vậy chính là đàn ông tốt.

Nếu ngươi chọn Hoa Tranh, thì cả đời sẽ vương vấn Hoàng Dung.

Nếu ngươi chọn Hoàng Dung, thì ngươi sẽ mang tiếng hủy hôn.

Đương nhiên, nếu ngươi giao Hoa Tranh cho ta, ngươi và Hoàng Dung kết hôn sinh con cũng sẽ không ai trách cứ các ngươi.

Lựa chọn thứ ba mà Địch Ny Toa đưa ra thật sự là lòng dạ rộng lớn, nàng sẽ gánh vác tiếng xấu để tác thành cho Quách Dung hai người.

Quách Tĩnh do dự, cả đời hắn được giáo dục là không thể trái lời hứa.

Hắn nhìn về phía Hoàng Dung, hạ quyết tâm: Nam tử hán đại trượng phu không thể thất hứa, Dung muội muội ta cả đời sẽ không quên muội.

Địch Ny Toa giận dữ.

Vì một lời hứa, mà lại hại ba người đau khổ sao.

Nàng nhấc chân, đá bay Quách Tĩnh.

Địch Ny Toa thật sự không ưa loại người bảo thủ cứng nhắc này: Còn nam tử hán đại trượng phu gì chứ, một chút đảm đương cũng không có.

Nội lực của Quách Tĩnh hoàn toàn không có tác dụng, cú đá này không hề nhẹ, Quách Tĩnh thậm chí còn bị đá thổ huyết.

Hoa Tranh và Hoàng Dung lúc này lại đồng bộ, lao đến bên Quách Tĩnh, kiểm tra vết thương của hắn.

Địch Ny Toa một tay túm lấy Hoa Tranh.

Lúc này nàng chính là đang cưỡng đoạt con gái nhà lành, nhưng đây cũng là vì tốt cho ba người họ.

Đau dài không bằng đau ngắn, giữ Hoa Tranh lại là lựa chọn tốt nhất.

Hoa Tranh căn bản không thể thoát ra: Buông con ra, con muốn đến bên Quách Tĩnh ca ca.

Hoa Tranh khóc.

Thế hệ trẻ bây giờ a.

Thiên Sơn Đồng Mỗ nhìn dáng vẻ bọn trẻ khóc lóc ầm ĩ, cũng nhớ lại dáng vẻ mình khi còn trẻ vì yêu mà phát cuồng.

Hoa Tranh và Hoàng Dung khiến nàng nhớ đến mình và Lý Thu Thủy.

Hồi đó Thiên Sơn Đồng Mỗ và Lý Thu Thủy tranh đấu còn kịch liệt hơn nhiều, bất chấp sống chết, đâu có như Hoa Tranh và Hoàng Dung hai người cứ khóc lóc sụt sùi thế này.

Năm xưa ta vì tranh giành đàn ông, thậm chí còn cào nát mặt đối thủ.

Các ngươi đám trẻ bây giờ đúng là thế hệ sau không bằng thế hệ

trước.

Thiên Sơn Đồng Mỗ cho rằng họ quá yếu ớt.

Chảy vài giọt nước mắt là có thể giành được đàn ông sao.

Không, nếu các ngươi thật sự yêu hắn, thì nên giết tình địch, rồi vĩnh viễn trói hắn bên mình, không cho hắn bất kỳ cơ hội chạy trốn nào.

Đây là kinh nghiệm của một tiền bối.

Chương 1453

Đây là một tiểu la lỵ đáng sợ.

Hoa Tranh và Hoàng Dung nhìn nhau một cái.

Một người là công chúa Mông Cổ lớn lên dưới ảnh hưởng của Thiết Mộc Chân, một người là thiếu nữ lanh lợi được Hoàng Dược Sư dạy dỗ.

Họ sẽ không mềm lòng với kẻ địch, chỉ có kẻ địch chết mới là kẻ địch tốt.

Bốn mắt nhìn nhau, hai thiếu nữ vậy mà đều bị Thiên Sơn Đồng Mỗ khơi dậy sát ý.

Đương nhiên điều này chỉ là thoáng qua, nói cho cùng họ không phải Thiên Sơn Đồng Mỗ và Lý Thu Thủy, tình cảm của họ dành cho Quách Tĩnh và tình cảm của Đồng Mỗ dành cho Vô Nhai Tử cũng hoàn toàn khác nhau.

Thiên Sơn Đồng Mỗ và Lý Thu Thủy nhiều hơn là dục vọng chiếm hữu và lòng tự tôn, xa hơn nhiều so với tình yêu dành cho Vô Nhai Tử.

Còn Hoa Tranh và Hoàng Dung thì đều yêu Quách Tĩnh, họ biết đối phương đều có vị trí trong lòng Quách Tĩnh, nên bất kể ai chết đi cũng sẽ khiến Quách Tĩnh đau lòng, vì vậy họ tuyệt đối sẽ không động thủ.

Nhưng trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau đó, hai thiếu nữ vẫn cảm nhận được ở đối phương một điểm chung, đó là đối phương cũng là một kẻ cứng cỏi.

Nghĩ đến Quách Tĩnh đều thích cùng một loại hình cô gái, trong lòng họ cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Giữa điện quang hỏa thạch, hai thiếu nữ lại nảy sinh một sự đồng cảm.

Địch Ny Toa nhận ra điểm này, thầm nghĩ hai cô bé này đều rất lợi hại, đáng tiếc đều quá ỷ lại vào Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh, hãy như một người đàn ông, lựa chọn đi.

Quách Tĩnh nhìn hai nữ tử vì hắn mà động tình, Ta Quách Tĩnh có đức năng gì mà được hai cô nương ưu ái, Hoa Tranh, xin lỗi, ta vẫn luôn coi muội là muội muội.

Một tấm thẻ muội muội đã cắt đứt hoàn toàn cơ hội cạnh tranh của Hoa Tranh, người thanh mai trúc mã.

Hoa Tranh khóc, lần này là khóc không thành tiếng.

Nàng từ từ đứng dậy, dường như trong lòng đã hạ một quyết định.

Nàng đã mất đi một người đàn ông, nhưng nàng sẽ thống trị thiên hạ.

Đây đã là đau lòng đến cực điểm.

Khí tức của Hoa Tranh lúc này đều là màu đen, thiên hạ của nàng sẽ không có chỗ dung thân cho kẻ phụ tình: Con ở lại.

Đây là giọng nói tan nát cõi lòng.

Địch Ny Toa có thể cảm nhận được quyết tâm của Hoa Tranh, có lẽ sau này nàng và Quách Tĩnh sẽ đối đầu trên chiến trường.

Hoa Tranh sẽ khoác giáp đội mũ, dùng son phấn đổi lấy chiến mã, dùng gấm vóc đổi lấy giang sơn.

Khoảnh khắc này, một nữ tử đau khổ thoát ly khỏi đàn ông đã đứng dậy.

Nàng sẽ dẫn dắt thiết kỵ đại quân Mông Cổ nghiền nát đại lục Á Âu, giết sạch kẻ phụ tình trong thiên hạ, nghiền nát mọi tội lỗi và khổ đau thành tro bụi.

Hy vọng các ngươi có thể trốn ra nước ngoài, lần gặp mặt tới, ta sẽ không còn khách khí nữa.

Đây là câu nói cuối cùng Hoa Tranh dành cho Quách Tĩnh và Hoàng Dung.

Phụ nữ còn tàn nhẫn hơn đàn ông, dục vọng sinh tồn còn mạnh hơn.

Và khi họ học được thủ đoạn của đàn ông, thế giới này sẽ run rẩy phục tùng dưới chân họ.

Lúc này Hoa Tranh đang lột xác.

Chú cháu Âu Dương Phong nhìn đám phụ nữ này chỉ bằng vài lời nói đã quyết định hướng đi của thế giới tương lai, chỉ cảm thấy những người phụ nữ này đều là điên khùng.

Giờ hắn hối hận đã vào thành, Nữ Nhi Quốc này còn đáng sợ hơn vẻ bề ngoài, đám phụ nữ này đều là điên khùng, có những suy nghĩ mà người bình thường không thể có.

Đã quấy rầy nhiều rồi, chú cháu chúng ta xin cáo biệt tại đây.

Âu Dương Phong muốn chuồn rồi.

Muốn đi thì đương nhiên được, chỉ là Nữ Nhi Quốc của chúng ta không phải nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

Người đâu, cho họ uống Tử Mẫu Hà Thủy.

Thiên Sơn Đồng Mỗ lại không coi trọng chú cháu Âu Dương Phong.

Mấy nữ tử vây quanh hai người, những bàn tay ngọc ngà vỗ xuống như Thái Sơn Ngũ Nhạc, Âu Dương Phong, một trong Ngũ Tuyệt, cũng không địch lại được một hiệp, khoảnh khắc liền bị đánh cho không thể động đậy.

Sau đó họ bị đổ Tử Mẫu Hà Thủy vào miệng, tiếp đó bị ném ra khỏi Nữ Nhi Quốc.

Hoàng Dung và Quách Tĩnh thì không có đãi ngộ này, họ được tiễn ra ngoài, nhưng người tiễn họ đi là ánh mắt lạnh lùng của Hoa Tranh.

Họ biết Hoa Tranh rất đau lòng, sau này gặp lại họ sẽ không còn là bạn bè nữa.

Hoa Tranh đã trải qua huấn luyện đặc biệt, thậm chí còn có được một bộ trang bị thần cấp.

Nàng dẫn người Nữ Nhi Quốc trở về Mông Cổ.

Ngày hôm đó, dân du mục chào đón họ tụ tập ở Đại Đô, đón công chúa của họ.

Hoa Tranh và mười mấy nữ tử với vẻ mặt nghiêm túc đi qua cổng tròn, trong tiếng reo hò của mọi người đi đến lều vàng của Đại Hãn.

Thiết Mộc Chân mỉm cười đón đứa con gái được hắn yêu quý nhất.

Lần này Hoa Tranh đã giành được hợp đồng thương mại lớn nhất, tranh thủ lợi ích khổng lồ cho Mông Cổ.

Có thể nói sau này Mông Cổ sẽ có thêm nhiều quân phí, thiết kỵ Mông Cổ sẽ đi đến những nơi xa hơn.

Tiếng ca dân du mục du dương uyển chuyển, theo tiếng gió thảo nguyên bay xa.

Con gái yêu quý của ta.

Thiết Mộc Chân đích thân đứng trước doanh trướng đón Hoa

Tranh.

Đối mặt với người cha già yếu, Hoa Tranh đã biết Thiết Mộc Chân sẽ sớm chết, sau đó các con trai của hắn sẽ chia năm xẻ bảy, cho đến khi một trong số chúng có thể lật ngược tình thế.

Điều đó sẽ lãng phí rất nhiều thời gian của nàng.

Cách tốt nhất là bây giờ giết Thiết Mộc Chân, do nàng lãnh đạo các ca ca của mình tiếp tục nam chinh bắc chiến, tránh cho gia tộc Hoàng Kim bị diệt vong.

Máu nhuộm lưỡi kiếm lạnh, Hoa Tranh bước một bước liền để lưỡi kiếm đâm xuyên thân thể Thiết Mộc Chân.

Tất cả mọi người đều sững sờ, không ai ngờ Hoa Tranh lại đột nhiên tập kích vào lúc này, ra tay tàn độc với cha ruột của mình, ngay cả Thiết Mộc Chân cũng không ngờ tới.

Hoa Tranh.

Con thật sự là con gái ta sao.

Vì sao lại như vậy.

Đây là vì Đế quốc Mông Cổ.

Hoa Tranh lạnh lùng nói, hiện tại nàng chỉ sống vì chinh phục: Phụ thân, người đã già rồi.

Xoạt một tiếng, rút lưỡi kiếm ra, máu tươi văng trên bãi cỏ xanh, tiếng dân ca nỉ non vẫn tiếp tục, nhưng chỉ còn lại bi ai.

Nàng ta giết Đại Hãn, nàng ta giết Đại Hãn.

Các quan đều sững sờ, không biết công chúa phát điên gì, họ phải làm sao đây.

Hoa Tranh lạnh lùng quét mắt qua mọi người, bao gồm cả các ca ca của nàng.

Trong ánh mắt đó không có sự sống: Từ hôm nay, Hoàng Kim gia tộc do ta nắm quyền, Mông Cổ sẽ đi đến huy hoàng.

Nếu có ai không nghe lời, vậy Mông Cổ huy hoàng sẽ không có chỗ dung thân cho họ, chôn thân thảo nguyên chính là nơi họ thuộc về.

Ai không phục.

Các quan đều bị khí tràng đáng sợ của Hoa Tranh chấn nhiếp, vậy mà không dám phát ra một chút âm thanh nào.

Rất tốt, bây giờ chỉnh đốn quân mã, chúng ta sẽ chiếm lấy Liêu quốc.

Liêu quốc sẽ trở thành vật tế đầu tiên sau khi nàng đăng cơ.

Mọi người đều sững sờ, chẳng lẽ không nên chôn cất Thiết Mộc Chân trước sao.

Thủ đoạn của Hoa Tranh hoàn toàn được phô bày.

Đầu tiên nàng liền tước đoạt quân quyền của các ca ca mình, ai không muốn thì chết.

Con gái của Thiết Mộc Chân cũng có quyết tâm sắt đá, chuẩn bị xong mọi thứ nàng đích thân dẫn quân tiến thẳng đến Liêu quốc.

Chương 1454

Liêu quốc nhanh chóng tan rã, quân đội của Hoa Tranh là đội quân có sức chiến đấu cao nhất thời đại này.

Điều đáng tiếc duy nhất là người Mông Cổ quá ít.

Cướp bóc thì được, nhưng nếu muốn cai trị, số lượng người Mông Cổ hiển nhiên không đủ, nên họ phải cần sự giúp đỡ của các dân tộc khác.

Ví dụ như người Sắc Mục ở Tây Vực.

Mông Cổ mỗi khi chinh phục một nơi đều sẽ sử dụng người địa phương để cai trị, nhưng lại lo lắng họ phản bội, nên người Mông Cổ đã thiết lập chế độ Tứ đẳng nhân.

Hạng nhất người Mông Cổ, hạng nhì người Sắc Mục, hạng ba người Hán, hạng tư người Nam Tống.

Tóm lại là một chế độ vô cùng khó chịu.

Người Mông Cổ dựa vào chế độ này để lôi kéo người Sắc Mục, dù sao đặc quyền đều sinh ra trên cơ sở áp bức.

Chỉ cần còn có người có thể bị áp bức, cũng không nhất định phải là hạng nhất.

Hoa Tranh biết chế độ này không thể lâu bền, nên nàng nghe theo ý kiến của Địch Ny Toa, thay đổi pháp luật, bãi bỏ chế độ Tứ đẳng nhân, thành lập đại học tiến hành khoa cử, kết hợp cả hai thủ đoạn Đông Tây phương lại.

Tình hình Liêu quốc hiện tại rất tệ, hoàn toàn không thể chống lại.

Dương Khang lúc này mới biết những tiểu xảo thông minh của hắn trên chiến trường căn bản không có tác dụng gì.

Nhưng hắn tự nhiên sẽ không hối cải, hắn chỉ cảm thấy là Quách Tĩnh đã cướp mất Võ Mục Di Thư của hắn, đó mới là mấu chốt của mọi chuyện, là Quách Tĩnh đã hại hắn.

Vì vậy Dương Khang liều mạng đi gây phiền phức cho Quách Tĩnh.

Lúc này là cha của Quách Tĩnh và Dương Khang đã cứu Quách Tĩnh và Hoàng Dung.

Quách Tĩnh lúc này mới biết mười mấy năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hóa ra Đỗ Lan chỉ là diễn kịch, chính là để đưa Quách Tĩnh và Dương Khang đến Liêu quốc Mông Cổ.

Nhưng hai đứa con trai của họ đều không nên người, một đứa ngốc, một đứa phản bội.

Đương nhiên Quách Dương hai người chỉ hối hận vì đã tin lời Đỗ Lan, lời của thầy bói quả nhiên không nên tin, họ quá ngốc, đã hại vợ con.

Bây giờ Mông Cổ và Liêu quốc khai chiến, họ phải tìm cách cứu vợ mình ra.

Thế là bốn người cùng nhau đi cứu người.

Trong quá trình này, Quách Tĩnh lại may mắn tổ chức được một đội dân tị nạn Liêu quốc và đánh hai trận với kỵ binh Mông Cổ.

Dưới sự gia trì kép của Hoàng Dung và Võ Mục Di Thư, Quách Tĩnh vậy mà cứ thế hồ đồ trở thành tướng quân, và là một biểu tượng chống lại đại quân Mông Cổ.

Bách tính mười sáu châu Yên Vân càng lũ lượt đến đầu quân, nhất thời Quách Tĩnh trở thành người duy nhất có thể ngăn cản Hoa Tranh.

Điều này tựa như vận mệnh, Địch Ny Toa chính là nữ thần vận mệnh, dệt nên một tấm vải vận mệnh.

Đỗ Lan cũng giật mình, thầm nghĩ Địch Ny Toa dạy dỗ Hoa Tranh cũng quá lợi hại rồi, vậy mà lại khiến Hoa Tranh hắc hóa thành thế này, một nữ vương Mông Cổ chinh phục thế giới sao.

Quả thực là khiến đoạn lịch sử này đại phóng quang thái.

Hay ho thật là hay ho, Đỗ Lan rất vui mừng, nhưng rất nhanh hắn không thể vui mừng nổi nữa, bởi vì Lý Mạc Sầu đã đến.

Khoảng cách từ lần gặp mặt trước có lẽ là hai năm, Lý Mạc Sầu đã cao lên không ít, nhưng nàng chưa từng quên Đỗ Lan.

Hai năm qua, hễ có thời gian là nàng lại bỏ nhà đi tìm Đỗ Lan, chỉ là mỗi lần thời gian đều không dài.

Không ngờ lần này vận khí tốt, vậy mà thật sự bị nàng tìm thấy, ngay bên bờ Tây Hồ.

Hiển nhiên Đỗ Lan là đến gặp lão bà của mình, chỉ là hắn đến sớm.

Thấy Lý Mạc Sầu hắn lại rất bất ngờ, vì hắn cho rằng Lý Mạc Sầu nên ở nhà tu luyện, chứ không phải chạy lung tung.

Là ngươi.

Lý Mạc Sầu vạn vạn không ngờ mình thật sự tìm được Đỗ Lan, lẽ nào là ông trời đang chiếu cố nàng sao.

Đỗ Lan nhìn thiếu nữ xinh đẹp đã lớn hơn không ít, hỏi: Ngươi không ở nhà à.

Sư phụ của ngươi vẫn khỏe chứ.

Người đã qua đời rồi.

Lâm Triều Anh mất rất an tường, tang sự cũng không phô trương, ngay cả Đỗ Lan cũng lãng quên cái chết của bà.

Đương nhiên, điều này cũng không ngoài ý muốn, Lâm Triều Anh yêu Vương Trùng Dương sâu đậm như vậy, sau khi Vương Trùng Dương mất, cuộc đời bà cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Đỗ Lan thấy Lý Mạc Sầu phong trần mệt mỏi, đoán nàng cũng vừa mới đến Tây Hồ, đã gặp nhau thì cùng ăn một bữa cơm.

Xin lỗi, trông ngươi có vẻ chưa ăn gì, ta mời ngươi.

Lý Mạc Sầu cầu còn chẳng được, suốt cả chặng đường không ngừng nhìn mặt Đỗ Lan.

Vị cao thủ có thể trấn nhiếp quần hùng kia, dù nhìn bao nhiêu lần vẫn mê hoặc lòng người đến vậy.

Ngươi chẳng thay đổi chút nào.

Lý Mạc Sầu nhận ra Đỗ Lan vẫn y hệt hai năm trước, thậm chí ngay cả quần áo cũng không thay.

Đỗ Lan bày tỏ hình tượng của mình vĩnh viễn là tốt nhất: Ta là người không quá chú ý đến hình tượng cá nhân, đương nhiên, ta dù ở hình tượng nào cũng đều anh tuấn tiêu sái cả.

Ngươi nói đúng.

Lý Mạc Sầu hoàn toàn đồng ý.

Nhưng sự đồng ý này lại khiến Đỗ Lan có chút bất ngờ.

Bởi vì hắn đã quen với việc bị phản đối, mỗi lần hắn tự khen mình thì phản ứng của đối phương không phải là lườm nguýt thì cũng là cười cợt.

Thế nhưng lần này, thiếu nữ xinh đẹp này lại đồng ý, Đỗ Lan vô cùng kinh ngạc, đến mức nghi ngờ mình đã nghe nhầm.

Không ngờ lại có người thật sự công nhận sự ưu tú của mình, Ngươi là người đầu tiên thẳng thắn như vậy, mấy gã ta quen trước đây đều quá kiểu cách, không chịu thừa nhận sự thật.

Sao lại thế được chứ, rõ ràng ngươi là đại anh hùng, Ngũ Tuyệt trước mặt ngươi còn không dám nói lời nào, gã Tây Độc đó thì đúng là chó con.

Trong mắt Lý Mạc Sầu, Đỗ Lan hoàn hảo, bất kể là võ lực hay ngoại hình.

Được sủng mà lo, Đỗ Lan thật sự không ngờ mình lại bất tri bất giác trở thành đại anh hùng trong mắt mỹ thiếu nữ.

Hắn thầm nghĩ quả nhiên thế giới này tự có người có tuệ nhãn để nhận ra anh hùng.

Ngươi nói quá đúng rồi.

Đỗ Lan không nghĩ Lý Mạc Sầu hồi nhỏ lại thông tình đạt lý đến vậy.

Xem ra, chỉ cần nàng không gặp Lục Triển Nguyên thì sẽ không phải Xích Luyện Tiên Tử, mà chỉ là một cô bé ngây thơ lương thiện.

Thích ăn gì cứ gọi thoải mái, ta mời.

Lý Mạc Sầu thấy Đỗ Lan đối xử tốt với mình như vậy cũng càng vui hơn, nàng cảm thấy Đỗ Lan cũng có ý với mình.

Nàng tự nhận mình rất xinh đẹp, nên ưu thế rất lớn.

Khi ăn cơm, Lý Mạc Sầu cũng vừa ăn vừa lén nhìn Đỗ Lan, cứ như thể nhìn Đỗ Lan thì món ăn cũng sẽ ngon hơn vậy.

Ăn xong cơm, Lý Mạc Sầu liền vui vẻ cùng Đỗ Lan du Tây Hồ, tất cả đều do Đỗ Lan chi trả.

Hai người trước tiên cưỡi ngựa, sau đó đi thuyền, vừa nói vừa cười, một chú và một loli, một chút cũng không có vẻ gì là không hợp.

Đến hoàng hôn, ráng chiều cùng cò cô bay lượn, nước thu hòa với trời dài một màu, cảnh đẹp tràn ngập Tây Hồ.

Mặt hồ lấp lánh sóng gợn dưới ánh tà dương nhuộm thành màu cam.

Lý Mạc Sầu ngây người nhìn xuất thần, ngày này là ngày hạnh phúc nhất từ khi nàng có ký ức.

Đương nhiên, qua ngày này nàng cũng tin rằng Đỗ Lan có ý với mình, bởi vì ngay cả sư phụ và sư thúc cũng chưa từng đối xử tốt với nàng như Đỗ Lan, không mời nàng ăn ngon, không dẫn nàng đi du hồ.

Cho nên nói, con gái vẫn nên tăng thêm tầm mắt, nếu không sẽ rất dễ bị lừa gạt.

Ngày mai, chúng ta còn có thể đi cùng nhau không.

Đỗ Lan nhìn Lý Mạc Sầu đầy vẻ mong chờ, thầm nghĩ cô bé này quả nhiên ham chơi: Ngày mai ta sẽ mua ngựa cho ngươi, ngươi vẫn nên về nhà trước đi, kẻo người nhà lo lắng.

Vừa nghe Đỗ Lan không dẫn nàng đi chơi nữa, Lý Mạc Sầu lập tức thấy lòng chua xót, như thể vừa mất đi thứ gì đó quý giá.

Chương 1455

Đỗ Lan lúc này mới nhận ra vấn đề của cô bé này, sự dựa dẫm này dường như hơi quá đà.

Hơn nữa, vừa phút trước còn rất vui vẻ, phút sau đã bi thương quá độ, đây là biểu hiện của người có tính khí thất thường.

Ta thích ngươi.

Lý Mạc Sầu đã thổ lộ trong ánh ráng chiều tuyệt đẹp, Lần đầu tiên gặp ngươi, ta đã thích ngươi rồi.

Ngươi là người lợi hại nhất thiên hạ, ta muốn ở bên ngươi mãi mãi.

Lời tỏ tình đột ngột, hơn nữa lại là từ một cô bé, Đỗ Lan thầm nghĩ đây có thể là phạm tội đấy.

Đương nhiên, ở Nam Tống thì chuyện này rất phổ biến, nhưng Đỗ Lan thì không thích kiểu này.

Lý Mạc Sầu lại không thích Lục Triển Nguyên mà lại thích mình.

Đầu tiên, Đỗ Lan thừa nhận nhãn quang của Lý Mạc Sầu.

Thứ hai, Đỗ Lan rất vinh hạnh.

Thứ ba, hắn không thể chấp nhận.

Làm thế nào để giải quyết vấn đề mà không làm tổn thương người khác.

Đặc biệt là bảo vệ sự an toàn cho bản thân mình.

Đỗ Lan không muốn bị Địch Ny Toa truy sát.

Địch Ny Toa tuyệt đối sẽ ra tay với Đỗ Lan để bảo vệ Lý Mạc

Sầu.

Khụ khụ, ta rất vui, nhưng chúng ta không thể nào.

Ta đã kết hôn rồi, ngươi còn trẻ, còn có sư muội cần chăm sóc.

Ngươi nên chuyên tâm hơn vào những người bên cạnh mình.

Đỗ Lan bày tỏ rằng sư tỷ và sư muội nên yêu thương nhau, đừng để đàn ông thối tha phá hoại tình nghĩa của các nàng.

Không, không thể nào, giang hồ căn bản không ai nói ngươi đã kết hôn.

Lý Mạc Sầu đã hỏi thăm, biết Đỗ Lan vẫn luôn độc lai độc vãng.

Lúc này nàng biểu tình thê lương, lòng đã tan nát: Ngươi không thích ta thì cứ nói thẳng, vì sao phải lừa ta.

Đúng là tiểu yêu tinh, mới mấy tuổi đã tình tình ái ái, xem ra Vương Trùng Dương và Lâm Triều Anh đã không giáo dục tốt rồi.

Nhưng điều ta nói là sự thật, ngươi xem, ngươi căn bản không hiểu ta.

Cái ngươi thích chỉ là thiên hạ đệ nhất đại anh hùng, mà trùng hợp thay thiên hạ đệ nhất đại anh hùng lại là ta, nên ngươi mới thích ta.

Nếu sư muội ngươi là thiên hạ đệ nhất đại anh hùng thì ngươi cũng sẽ thích nàng.

Lời của Đỗ Lan quá mức tổn thương người, Lý Mạc Sầu hận không thể nhảy xuống Tây Hồ chết quách cho xong.

Lẽ nào nàng là một nữ tử nông cạn đến vậy.

Không ngờ, trong mắt ngươi ta lại là người như thế.

Đỗ Lan bày tỏ rằng họ không thân, nên không thể đến với nhau: Ngươi xem, ngươi không hiểu ta, ta cũng không hiểu ngươi, nên chúng ta không thể ở bên nhau được.

Ngoài việc biết ta rất đẹp trai, ngươi thật sự chẳng biết gì về ta cả.

Đợi đến khi ngươi thực sự hiểu ta, ngươi sẽ biết ngoài đẹp trai ra, ta vẫn còn không ít khuyết điểm.

Lý Mạc Sầu nhìn Đỗ Lan câu nào cũng không rời việc tự khen mình, trong lòng cũng dấy lên một tia chán ghét.

Tuy đối phương quả thực rất đẹp trai, nhưng cũng không cần thiết phải nhắc đi nhắc lại như vậy.

Xem ra Đỗ Lan thật sự không biết khiêm tốn.

Lẽ nào Đỗ Lan thật sự là một kẻ mặt dày như vậy.

Đỗ Lan bây giờ nói như vậy là để Lý Mạc Sầu từ bỏ.

Chỉ cần Lý Mạc Sầu cũng như những người khác, nhìn thấy Đỗ Lan liền lườm nguýt, thì tự nhiên sẽ không thích hắn nữa.

Trong lòng Đỗ Lan đang reo hò, thầm nghĩ mọi người xem đi, hắn đáng ghét đều là diễn xuất cả.

Thực ra, một khi hắn nghiêm túc thì sẽ vạn phần phong tình, vạn người mê, không cô gái nào có thể cưỡng lại được.

Hắn chính là một người đàn ông ưu tú, hoàn hảo như thế.

Tuy nhiên, những người quen thuộc Đỗ Lan đều biết bản tính hắn là như thế nào.

Việc họ lườm nguýt không phải vì bị diễn xuất của hắn lừa gạt, mà vì họ hiểu con người thật của hắn là nông cạn và không ra gì như vậy.

Đương nhiên, Lý Mạc Sầu không hiểu Đỗ Lan, nên mới nghi ngờ.

Nếu nàng quen thuộc Đỗ Lan, thì sẽ không nghi ngờ việc hắn mặt dày nữa, hắn là thật sự mặt dày.

Chiếc thuyền nhỏ dần chìm vào bóng tối, mặt trời lặn về tây, không khí có chút gượng gạo.

Tình yêu của Lý Mạc Sầu mạnh mẽ đến vậy, nhưng lại bị Đỗ Lan vô tình dập tắt.

Giờ đây, nàng chỉ cảm thấy oán hận, hận trời, hận đất, hận Đỗ Lan. 118.

Cứ như A Châu lần đầu tiên gặp Tiêu Phong ở Hạnh Lâm, Lý Mạc Sầu nhìn thấy Đỗ Lan áp đảo cả võ lâm, trái tim sớm chín chắn nhỏ bé của nàng lập tức bị trói buộc vào Đỗ Lan, nàng yêu Đỗ Lan.

May mắn là Đỗ Lan chưa từng lừa gạt nàng, không lừa nàng thề non hẹn biển, nên dù Lý Mạc Sầu hiện tại có hận, thì cũng chưa đến mức hận kẻ phụ tình.

Đỗ Lan thầm nghĩ cô bé dậy thì sớm này thật khó chiều, một lời không hợp là đã nói chuyện tình yêu rồi.

Đỗ Lan thầm nghĩ bây giờ vẫn nên để nàng bình tĩnh lại đã.

Thế là hắn đưa Lý Mạc Sầu lên bờ: Mạc Sầu tiểu muội muội, thực ra tình yêu không phải là tất cả.

Ngươi hãy nghĩ thoáng ra một chút, làm người quan trọng nhất là vui vẻ, một gia đình cần phải tề tựu, hòa thuận.

Lý Mạc Sầu cứ ngây người bất động, nàng cảm thấy tình cảm của mình bị chà đạp, nhưng lại cố nén không bộc phát.

Lúc này thần kinh nàng đã căng thẳng, chỉ là cố nhịn để không thể hiện ra trước mặt Đỗ Lan.

Bị từ chối đã đủ mất mặt rồi, nếu còn khóc nữa thì sẽ càng mất mặt hơn.

Đỗ Lan cũng nhìn ra điều đó, nên hắn rời đi, ít nhất là không thể để Lý Mạc Sầu nhìn thấy hắn nữa.

Đỗ Lan vừa biến mất, Lý Mạc Sầu cuối cùng cũng bật khóc, ngồi sụp xuống bên bờ hồ, nức nở trong đêm tối, cô độc lẻ loi.

Mối tình đầu của nàng cứ thế kết thúc không bệnh mà chết, thật sự quá đau khổ, quá bi thương.

Thế nên yêu sớm không có kết quả tốt.

Hóa ra cảm giác thất tình khó chịu đến vậy, càng ngọt ngào bao nhiêu thì sau khi thất tình càng đau khổ bấy nhiêu.

Đột nhiên Lý Mạc Sầu cảm thấy có một bàn tay vỗ nhẹ vào lưng mình, khiến nàng ngừng khóc.

Nàng ngẩng khuôn mặt đầy lệ ngân lên, liền nhìn thấy một gương mặt còn trong sáng hơn cả ánh trăng.

Mái tóc vàng óng như hoa quế, nâng đỡ màn đêm.

Lý Mạc Sầu vừa nhìn đã ngây người ra, ngỡ là thần tiên hạ phàm đến cứu mình.

Ngươi muốn đưa ta rời khỏi nơi đau lòng này sao.

Lý Mạc Sầu ngây ngô thì thầm.

Địch Ny Toa thầm nghĩ đúng là một đứa trẻ ngốc, Đỗ Lan đã nói với nàng rồi, bảo nàng đến quan tâm Lý Mạc Sầu một chút.

Đúng là một đứa trẻ ngốc.

Địch Ny Toa vô tư ôm Lý Mạc Sầu vào lòng, một chút cũng không có lòng đề phòng vì chuyện Lý Mạc Sầu đã thổ lộ với Đỗ Lan.

Chương 1456

Lòng bao dung của Địch Ny Toa đối với loli là vô hạn.

Lý Mạc Sầu an tâm ngủ thiếp đi, nàng mơ một giấc mơ đẹp, mãi đến bình minh, nàng vẫn ngủ trong vòng tay Địch Ny Toa.

Đợi đến khi nàng một lần nữa mở mắt, trong ánh ngược sáng, gương mặt Địch Ny Toa vẫn xinh đẹp đến vậy.

Lý Mạc Sầu nhận ra hóa ra tất cả đều không phải là mơ.

Ngươi tỉnh rồi.

Địch Ny Toa mỉm cười: Thế nào, tâm trạng tốt hơn chút nào chưa.

Ngươi là ai.

Nếu ngươi đồng ý, sau này ta sẽ là mẹ của ngươi.

Địch Ny Toa chuẩn bị nhận nuôi Lý Mạc Sầu, đương nhiên còn cả sư muội Tiểu Long Nữ của nàng.

Mẹ.

Lý Mạc Sầu hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, sao mình lại sắp làm con gái rồi.

Nàng tính cách mạnh mẽ, tuy là cô nhi nhưng cũng không phải tùy tiện nhận thêm mẹ.

Nhưng Địch Ny Toa cũng không dễ dàng bị từ chối như vậy: Đúng vậy, sau này ngươi chính là con gái của ta.

Đợi đến ngày về nhà, ta sẽ giới thiệu các tỷ tỷ khác cho ngươi.

Rốt cuộc ngươi là ai.

Ta tên là Địch Ny Toa.

Địch Ny Toa nhìn dáng vẻ ngây ngốc của Lý Mạc Sầu thì thấy thích thú, nàng thích nhất là chỉ dạy những loli có vấn đề.

Tình hình dường như trở nên phức tạp hơn rồi.

Mình chỉ mới thất tình thôi, vừa mới nghĩ đến việc báo thù xã hội, sao lại xuất hiện một người mẹ thế này.

Nhưng Lý Mạc Sầu căn bản không thể chống đỡ được sự chăm sóc tận tình của Địch Ny Toa.

Nàng cứ như một con búp bê vậy, bị Địch Ny Toa ép buộc đi mua sắm, ăn mỹ thực, đi du lịch.

Dù nàng có không muốn đến mấy, Địch Ny Toa cũng sẽ dẫn nàng đi ăn ngon chơi vui, lấp đầy khoảng trống trong lòng loli dậy thì sớm.

Đỗ Lan thấy Địch Ny Toa tháo vát như vậy, liền thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng không cần mình chịu trách nhiệm nữa.

Bây giờ hắn chỉ hy vọng Lý Mạc Sầu có thể vượt qua chướng ngại tâm lý, đến lúc đó có thể gọi mình một tiếng ba ba, nhưng mà khả năng này e rằng rất khó.

Hy vọng đến lúc đó nàng sẽ không suy sụp.

Địch Ny Toa dẫn Lý Mạc Sầu về đến nhà cũ, cũng đã gặp Tiểu Long Nữ.

Lúc này Tiểu Long Nữ đáng yêu hệt như búp bê sứ, Địch Ny Toa hoàn toàn yêu thích không rời tay.

Ở tuổi của Tiểu Long Nữ thì đánh giá vẻ đẹp của nàng còn quá sớm, nhưng nàng quả thực có một khí chất độc đáo.

Gọi mẹ đi.

Địch Ny Toa nói với Tiểu Long Nữ, chỉ thiếu điều đưa kẹo que.

Tiểu Long Nữ mới sáu bảy tuổi, nhưng đã lạnh lùng ít nói, không thích giao tiếp với người khác.

Sau này các con cứ xưng hô tỷ muội với nhau.

Mạc Sầu, con đi dọn đồ đạc đi, ta đưa các con về nhà.

Con không muốn rời sư phụ.

Tiểu Long Nữ lại không muốn rời đi, nàng cảm thấy ở đây rất tốt, không có người ngoài, yên tĩnh, nàng rất thích.

Vậy được rồi, chúng ta cứ tiếp tục ở lại đây.

Địch Ny Toa nói, không ai có thể ngăn cản nàng nhận nuôi loli.

Tỳ nữ của Lâm Triều Anh cuối cùng cũng có thể yên tâm.

Bà đã lớn tuổi, vốn định tìm một bà lão chăm sóc các cô bé, nhưng giờ thì không cần nữa.

Có thể thấy Địch Ny Toa rất yêu quý các cô, hơn nữa thân phận tôn quý, có nàng chăm sóc Lý Mạc Sầu và Tiểu Long Nữ thì các cô bé có thể sống tốt.

Thực ra Địch Ny Toa cũng nhìn ra tỳ nữ này đại hạn sắp đến, một tỳ nữ trung thành tận tụy như vậy không dễ gặp, tự nhiên cũng muốn cho bà những năm cuối đời thoải mái một chút, không cần quá vất vả.

Lý Mạc Sầu và Tiểu Long Nữ dần dần quen với Địch Ny Toa, biết Địch Ny Toa toàn năng, làm gì cũng được, đúng là một người mẹ vạn năng.

Hơn nữa nàng đối xử với các cô bé thật sự rất tốt, dạy võ công, văn hóa, không có gì để chê trách.

Đỗ Lan thầm nghĩ Địch Ny Toa quả nhiên là có loli quên chồng, ngay cả gặp mặt ở Tây Hồ cũng không thèm đến.

May mắn là chiến sự giữa Mông Cổ và Liêu Quốc cũng ngày càng khốc liệt, Quách Tĩnh vì xung phong giết địch đã tự chế tạo một đao một kiếm để xông pha chiến trường, nhưng ngay cả như vậy chiến tranh vẫn khó lòng ngăn cản.

Mông Cổ vẫn luôn tiến về phía Nam, Liêu Quốc đã không thể chống đỡ được nữa.

Quách Tĩnh cũng đành phải rút về Tương Dương cố thủ.

Nếu không phải lúc này các bộ Mông Cổ nội chiến, e rằng Nam Tống cũng không giữ được.

Trước đây, các bộ Mông Cổ ai cướp được thì của người đó, nhưng Hoa Tranh lại yêu cầu tất cả chiến lợi phẩm đều phải nộp công.

Một số tướng quân thực sự không chịu nổi đãi ngộ làm không công này, thêm vào việc họ vốn không phục công chúa Hoa Tranh, nên đã phát động phản loạn chống lại Hoa Tranh.

Mông Cổ nội loạn, đã cho Nam Tống cơ hội thở dốc.

Mông Cổ đánh chiếm Liêu Quốc đã vượt qua Hoàng Hà, Nam Tống chỉ còn trông cậy vào Trường Giang.

Đương nhiên, nếu chỉ dựa vào Trường Giang thì Nam Tống cũng không giữ được, bởi vì thiên hiểm Trường Giang từ trước đến nay không chỉ là chỉ Trường Giang, mà là chỉ khu vực phía bắc Trường Giang, phía nam Hoài Hà.

Khu vực này mới là địa điểm chiến lược quan trọng để đảm bảo sự ổn định của chính quyền phía nam Trường Giang.

Mà Tương Dương chính là một điểm chiến lược quan trọng nhất của khu vực này, chỉ cần giữ vững điểm này, chính quyền Nam Tống vẫn còn có thể lay lắt tồn tại.

Quách Tĩnh liền rút về Tương Dương cố thủ, dẫn dắt các nhân sĩ võ lâm tiếp tục kháng kích Mông Cổ.

Ở Liêu Quốc không ngừng tiến hành du kích chiến, tích lũy được lượng lớn kinh nghiệm, Quách Tĩnh hiện tại đã trưởng thành thành một tướng quân hợp cách.

Đương nhiên, cũng không quên tình riêng nhi nữ, bọn họ đã mời Hồng Thất Công làm mai, đến Đào Hoa Đảo cầu thân.

Đông Tà tuy không thích Quách Tĩnh, nhưng con gái đã bị dụ dỗ chạy mất, cũng đành bó tay.

Hơn nữa, Quách Tĩnh nhận được ân huệ của Đỗ Lan, đánh nhau hệt như Diệp Tiểu Thoa phụ thể vậy, Đông Tà cũng không phải đối thủ.

Còn về Dương Khang, y đã mất tích trong chiến loạn.

Có người nói khi kinh đô Liêu Quốc bị công phá, y đã tự sát tuẫn quốc.

Cũng có người nói y đã bỏ trốn.

Nhưng không ai biết rốt cuộc Dương Khang đã đi đâu, dù sao thì y đã mất tích.

Thời gian trôi nhanh như bóng câu qua cửa sổ, thoắt cái đã mười năm trôi qua, Quách Tĩnh và Hoàng Dung đều đã sinh đứa con đầu lòng, Quách Phù.

Quách Phù tuy mới chín tuổi nhưng tính cách đã lanh lợi cổ quái, ở Đào Hoa Đảo căn bản không ai dám chọc vào, hoàn toàn là một tiểu bá vương.

Đương nhiên, vì là con gái của đại hiệp Quách Tĩnh, nàng tự nhiên được vạn phần sủng ái, tính tình khó tránh khỏi có chút kiêu ngạo.

Thêm vào đó, Hoàng Dung bản thân vốn dĩ lấy gia đình làm trọng, đối với con gái thì có cầu tất ứng, khiến Quách Phù càng thêm kiêu căng.

Ở trên đảo, nàng leo nhà bóc ngói, xuống biển bắt cá, làm gà bay chó chạy.

Người bên cạnh không những không ngăn cản, ngược lại còn khen nàng thông minh.

Như vậy Quách Phù càng trở nên không thể kiểm soát, nghiễm nhiên tự cho mình là hiệp nữ.

Quách Tĩnh bình thường bận rộn với công việc bảo vệ Tương Dương, rất ít khi về Đào Hoa Đảo, cũng lơ là việc quản giáo con gái.

Chương 1457

Mông Cổ nội loạn đã kết thúc, nhưng Hoa Tranh bây giờ lại đang nỗ lực tiến về phía Tây.

Bởi vì nàng biết khi Quách Tĩnh quyết tâm tử thủ Tương Dương, nàng đã chuẩn bị để Nam Tống ở lại cuối cùng, trở thành món tráng miệng cuối cùng, nàng sẽ tận hưởng quá trình chà đạp Nam Tống.

Mười năm thời gian, giang hồ vẫn là giang hồ đó.

Dưới sự dẫn dắt của Quách Tĩnh, các nhân sĩ giang hồ đều nỗ lực tích cực triển khai chiến tranh du kích, thu thập tình báo Mông Cổ ở cố địa Liêu Quốc.

Quách Tĩnh tuy không phải quan viên, nhưng danh vọng của hắn cực cao.

Các quan viên Tương Dương đều nghe lời hắn, công việc cụ thể toàn bộ đều theo Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh nghiễm nhiên đã trở thành Tương Dương Vương.

Chỉ phòng ngự thì không có lối thoát đâu.

Đỗ Lan lại đến rồi, mang theo lý lẽ cùn của hắn.

Quách Tĩnh hiển nhiên không phải lần đầu nghe Đỗ Lan lãng phí thời gian: Lại là cái điệp khúc cũ sao.

Đỗ Lan, nếu ngươi muốn giúp ta, ta cần lương thảo và quân nhu, chứ không phải lời nói suông.

Ngươi nói cửu thủ tất thất, muốn mở rộng chiến quả, chủ động xuất kích chiếm lĩnh nhiều đất đai hơn, thu được nhiều tài nguyên hơn, nhưng ngươi có biết tình hình quân đội Nam Tống hiện tại là gì

không.

Bọn họ căn bản không có khả năng thu phục thất địa.

Mỗi lần Đỗ Lan đến là lại cổ súy cho thuyết tiến công của hắn, rằng phải tiến công chứ không phòng ngự.

Quách Tĩnh cũng biết không thể cứ mãi phòng ngự, nhưng nếu không có tường thành kiên cố, quân đội Nam Tống thực sự không chịu nổi một đòn.

Hơn nữa Quách Tĩnh chỉ có ảnh hưởng ở Tương Dương, triều đình Nam Tống lại hoàn toàn khác với suy nghĩ của Quách Tĩnh, họ là cứ kéo dài được ngày nào hay ngày đó.

Ngươi có biết Tiêu Phong hoàng đế của Liêu Quốc không.

Đỗ Lan hỏi.

Biết chứ, Tiêu Phong vốn là bang chủ Cái Bang, nhưng vì thân phận người Khế Đan mà bị võ lâm Thăng Long bài xích.

Sau đó y trở về Liêu Quốc làm Nam Viện Đại Vương, rồi lại được bổ nhiệm làm Nhiếp Chính Vương, cuối cùng phát động chính biến trở thành Hoàng đế Liêu Quốc.

Y đã dốc sức cải cách, đẩy mạnh giáo hóa, khiến Liêu Quốc cường thịnh một thời, dưới sự trị vì của y, Liêu Tống hòa bình mấy chục năm.

Quách Tĩnh kể vanh vách như của nhà, bởi vì bây giờ vợ hắn cũng là bang chủ Cái Bang.

Hồng Thất Công sau khi nhường vị thì đã đi du ngoạn khắp thế giới rồi.

Ngươi thấy Tiêu Phong nắm quyền triều đình, thay đổi Liêu Quốc đó không.

Nếu ngươi muốn bảo vệ Nam Tống thì cũng phải giành được nhiều tiếng nói hơn, ngươi phải khiến quân đội Nam Tống nghe lệnh các ngươi.

Đỗ Lan đưa cho đối phương một biểu cảm kiểu nghe lời ta thì không sai đâu.

Tuy nhiên Quách Tĩnh không phải Tiêu Phong, Quách Tĩnh còn cứng đầu hơn Tiêu Phong, vừa đập bàn một cái là muốn tiễn khách.

Cái gọi là đại hiệp vì nước vì dân, rõ ràng biết dân không thể cứu, nước không thể làm gì được, lại còn muốn trói mình, trói những người khác đi chôn theo triều đình Nam Tống, cũng chỉ là hại nước hại dân mà thôi.

Đỗ Lan cũng đập bàn đứng dậy, tiếng đập bàn còn lớn hơn cả Quách Tĩnh.

Đỗ Lan, đừng nói nữa, ngươi nói gì cũng không thể thay đổi suy nghĩ của ta.

Dù có chết hắn cũng phải tinh trung báo quốc, nghĩ đến vô số liệt sĩ đã cống hiến cho Nam Tống, Quách Tĩnh dù có chết cũng không từ bỏ.

Nam Tống không hề làm sai điều gì, tuy triều đình rất hủ bại, nhưng chỉ cần hoàng đế tỉnh ngộ thì mọi chuyện vẫn còn cơ hội thay đổi.

Mỗi thời đại yêu cầu về mức sống của bách tính là không giống nhau.

Ở thế giới Nam Tống với sức sản xuất lạc hậu này, bách tính có thể ăn no sống sót đã là không tệ rồi, muốn có đèn điện, điện thoại thì chỉ là nằm mơ.

Bách tính Nam Tống hiện tại vẫn có thể sống sót, cũng không có thiên tai nhân họa gì, chỉ là Mông Cổ hung tàn.

Trong mắt Quách Tĩnh, chỉ cần chặn được Mông Cổ thì Nam Tống sẽ có vô hạn khả năng.

Vì vậy Quách Tĩnh tuyệt đối sẽ không lật đổ Nam Tống, cũng sẽ không mạo hiểm xuất kích.

Hắn muốn làm tốt công tác phòng ngự Tương Dương, đây là những việc nhỏ bé hắn có thể làm vì nước vì dân.

Đỗ Lan bị đuổi ra ngoài, Quách Tĩnh ngươi không nghe lời người khác, sớm muộn gì cũng tai họa đến gia đình.

Hoàng Dung ở chỗ tối đã nghe rõ cuộc đối thoại giữa chồng và Đỗ Lan.

Nàng đương nhiên không đồng ý lời của Đỗ Lan, nhưng cũng biết trượng phu hiện tại đang như con thú bị vây khốn.

Hy vọng lớn nhất của nàng là cùng trượng phu và con cái trở về Đào Hoa Đảo.

Tĩnh ca ca, đừng giận, chúng ta đâu phải ngày đầu tiên quen biết sư phụ, người ấy chỉ là khẩu vô trạch ngôn nói năng không kiêng nể.

Quách Tĩnh không nói gì, nhưng rõ ràng là rất không vui.

Cùng với tuổi tác tăng lên, Quách Tĩnh càng ngày càng xa rời thiếu niên bắn điêu Mạc Bắc ngày trước.

Hắn luôn cau mày không giãn, sự nghiệp chiếm một phần rất lớn, nhưng lại là một ván cờ chết.

Đỗ Lan rời Tương Dương, trực tiếp xuống Giang Nam, hắn muốn đi gặp gia đình Dương Quá.

Dương Khang đương nhiên không thể tuẫn quốc, y đã trốn đến Nam Tống, lấy một bà vợ và sinh ra Dương Quá.

Đương nhiên Dương Khang sẽ không nhận ra lỗi lầm của mình, sở dĩ Dương Quá vẫn được gọi là Dương Quá, hoàn toàn là do Đỗ Lan nhúng tay vào.

Tóm lại, Dương Quá vẫn là con trai của Dương Khang.

Dương Khang một lòng giáo dục con trai phục quốc, cứ như Mộ Dung Phục vậy, tâm tâm niệm niệm về cố quốc, không thể nào quên.

May mắn là Dương Quá còn có một vị lão sư thần bí, đó chính là Lão Gia Gia do Đỗ Lan giả dạng.

Đã hơn ba tháng kể từ lần trước đến gặp Dương Quá, khi trở lại Giang Nam, Đỗ Lan phát hiện Dương Khang đã bệnh rồi.

Ở thời cổ đại, dù chỉ là cảm mạo cũng là chuyện sinh tử đại sự.

Bệnh của Dương Khang đã tiêu tốn hết số tiền cuối cùng y mang từ Liêu Quốc về mà vẫn không chữa khỏi.

Cuối cùng y qua đời, được chôn cùng với người mẹ đã mất vì khó sinh của Dương Quá.

Sư phụ, con muốn học y.

Dương Quá trong khoảng thời gian này vô cùng căm ghét các thầy thuốc.

Những lang băm đó căn bản không chữa được bệnh, chính bọn họ đã hại chết phụ thân y.

Được thôi.

Tuy học y không thể cứu người Nam Tống, nhưng Dương Quá muốn học gì cũng được.

Y đã vĩnh viễn mất đi Tiểu Long Nữ, Đỗ Lan chỉ có thể thông qua các phương thức khác để bù đắp: Sư phụ ngươi ta học quán cổ kim, học y gì đó chẳng qua là chuyện vặt thôi.

Chỉ là phụ thân ngươi vẫn luôn muốn ngươi phục quốc, học y không phải là con đường tốt.

Con không muốn phục quốc, Liêu Quốc cách con quá xa rồi.

Con chỉ muốn chăm sóc tốt những người bên cạnh mình.

Dương Quá quả thực từ nhỏ đã rất nhạy cảm, ai đối xử tốt với y, y đều ghi nhớ trong lòng.

Y muốn báo đáp là phụ thân và sư phụ, chứ không phải Liêu Quốc.

Đáng tiếc bây giờ phụ thân đã qua đời, Dương Quá chỉ còn sư phụ để báo đáp.

Dưới sự giáo huấn của Đỗ Lan, Dương Quá lập tức bước vào một thế giới y học phong phú đa sắc màu.

Mấy năm thời gian y đã học được rất nhiều thứ, nghiễm nhiên đã trở thành tiểu thần y nổi tiếng ở địa phương.

Chữa bệnh cứu người là phương thức tốt nhất để nâng cao kinh nghiệm.

Đỗ Lan thích phương pháp giảng dạy thực chiến, để Dương Quá được chứng kiến các loại bệnh khác nhau, cũng để Dương Quá biết rằng thầy thuốc không phải thần tiên, không thể cứu tất cả mọi người, nhưng chỉ cần giữ y đức thì có thể cứu được rất nhiều người.

Thoáng cái, Dương Quá cũng đã mười bốn tuổi, vẫn chưa gặp gỡ gia đình Quách Tĩnh.

Đỗ Lan biết hắn phải làm gì đó mới có thể khiến cốt truyện tiếp tục.

Vì vậy Đỗ Lan đã sắp xếp cho Dương Quá đến Tương Dương khám bệnh miễn phí cho cư dân địa phương, chắc chắn sẽ gặp gia đình Quách Tĩnh và Hoàng Dung.

Chương 1458

Tiểu thần y Dương Quá, ở Tương Dương không quá ba ngày đã cứu được mấy bệnh nhân trọng bệnh, danh tiếng rất nhanh đã lan truyền.

Quách Tĩnh nghe nói có một thầy thuốc trẻ tuổi, tuổi tác tương đương với con gái mình nhưng lại có y thuật kinh thiên động địa, cũng đến gặp Dương Quá theo tiếng tăm.

Dương Quá ở Giang Nam cũng đã nghe danh uy danh của Quách Tĩnh.

Lần này đến Tương Dương cũng muốn gặp Quách Tĩnh đại hiệp.

Nghe nói Quách Tĩnh song tuyệt đao kiếm lại chủ động đến thăm, y rất vui.

Quách Tĩnh và Dương Quá cuối cùng cũng gặp mặt.

Vừa nhìn thấy Dương Quá, Quách Tĩnh lập tức ngây người, bởi vì Dương Quá quá giống Dương Khang, cùng vẻ tiêu sái.

Nhưng Dương Quá lại trầm ổn hơn Dương Khang.

Chăm sóc phụ thân bệnh tật đã khiến y cảm nhận được lạnh ấm thế gian, nên rất trầm ổn.

Tuy nhiên, với tư cách một thiếu niên, nhìn thấy Quách Tĩnh vẫn rất kích động.

Quách Tĩnh thấy Dương Quá có thần thái giống Dương Khang, không khỏi hỏi han ân cần, hỏi Dương Quá quê quán và cha mẹ.

Dương Quá cũng không giấu giếm, liền nói y và phụ thân Dương Khang trước đây sống ở Tô Châu.

Dương Khang.

Quách Tĩnh không ngờ phụ thân của Dương Quá thật sự là Dương Khang, đây chẳng phải là quá trùng hợp sao.

Thế là Quách Tĩnh đã kể lại toàn bộ câu chuyện của hắn và Dương Khang một lượt.

Dương Quá lúc này mới biết Quách Tĩnh và phụ thân mình lại là huynh đệ kết bái.

Tuy nhiên y cũng có thể hiểu vì sao phụ thân không nhắc đến Quách Tĩnh, bởi vì phụ thân vẫn luôn nghĩ đến việc phục quốc, mà Quách Tĩnh lại là rường cột của Nam Tống, hai người không cùng đường.

Con đã gặp bá phụ.

Nhưng Dương Quá cảm thấy trở thành cháu rể của Quách Tĩnh cũng không phải chuyện gì đáng xấu hổ.

Phụ thân ngươi thế nào.

Tuy Dương Khang không lương thiện, nhưng Quách Tĩnh vẫn coi Dương Khang là huynh đệ.

Phụ thân đã bệnh mất từ bốn năm trước.

Quách Tĩnh lộ vẻ bi thương, không ngờ mình lại không được gặp huynh đệ lần cuối, thật sự đau lòng.

Sau này đến Tô Châu phải đi tế bái phu thê Dương Khang mới được.

Ngươi đã đến rồi thì cứ ở lại đi.

Một thời gian nữa đợi ta liên hệ với Dương bá phụ, tức là ông nội ngươi, để gia tôn các ngươi tương kiến.

Quách Tĩnh nói.

Ông nội của con.

Dương Quá không ngờ mình lại còn có người thân.

Dương Thiết Tâm ban đầu cùng Quách Tĩnh và bọn họ đã cứu Bao Tích Nhược ra.

Lúc đó lão nhân đã chán ghét tranh chấp nên đã lui về ẩn cư giang hồ.

Nhưng nếu có lòng muốn tìm thì vẫn có thể tìm được.

Hiền điệt, trước theo ta về nhà đi, khách điếm không phải là nơi tốt để ở lâu.

Quách Tĩnh nắm tay Dương Quá không buông, nhất định phải để Dương Quá ở nhà.

Dương Quá cũng không từ chối, dù sao cũng là người nhà mình.

Nhưng Hoàng Dung lại không thích Dương Quá, bởi vì Dương Quá thực sự quá giống Dương Khang.

Vừa nhìn thấy Dương Quá, nàng liền nhớ đến gã Dương Khang đầy bụng dạ xấu xa kia.

Quách Tĩnh đã mấy lần suýt bị Dương Khang hại chết, đặc biệt là sau khi Mông Cổ xâm lược Liêu Quốc, rõ ràng Quách Tĩnh đang giúp đỡ, nhưng Dương Khang lại cho rằng Quách Tĩnh đã hại Liêu Quốc.

Vì vậy y đã mấy lần hãm hại, có một lần còn bán thông tin của Quách Tĩnh cho Mông Cổ, khiến Quách Tĩnh rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Nếu không phải Hồng Thất Công dẫn dắt đệ tử Cái Bang giúp đỡ, e rằng Quách Tĩnh đã chết rồi.

Tuy Hoàng Dung sẽ không ghi hận Dương Quá, nhưng lại không thích thiếu niên mặt trắng bôi phấn này.

Hơn nữa nàng còn nghi ngờ Dương Quá tuổi còn trẻ sao lại có y thuật như vậy, lại sao từ Tô Châu không ngại vạn dặm xa xôi đến Tương Dương.

Nhìn thế nào cũng giống như cố ý làm vậy.

Ngược lại Dương Quá tiến thoái có chừng mực, không thể bắt bẻ được.

Ngươi học y thuật bằng cách nào.

Hoàng Dung dò hỏi.

Bốn năm trước, phụ thân con sinh bệnh, con tán tận gia tài nhưng vì bọn lang băm mà không cứu chữa kịp thời, do đó con quyết tâm học y.

May mắn là con đã gặp được sư phụ, người có tài kinh thiên vĩ địa, trên biết thiên văn dưới hiểu địa lý.

Con theo người học y thuật, rồi lại hành y trong thành và thôn quê, mọi người không chê con còn nhỏ mà cho con cơ hội, giúp con tích lũy được lượng lớn kinh nghiệm.

Bốn năm nay con ngoài ăn ngủ ra đều là khám bệnh kê đơn cho người khác.

Dương Quá nói đơn giản, nhưng lượng thông tin ẩn chứa trong đó lại rất đáng kinh ngạc.

Thứ nhất, Dương Quá có một người thầy lợi hại.

Thứ hai, Dương Quá mới học y bốn năm mà y thuật đã kinh người.

Hoàng Dung cảm thấy đây là chuyện đùa, nàng không tin trên đời này còn có Hoàng Dược Sư thứ hai.

Nàng cho rằng trên thế giới này chỉ có phụ thân nàng mới có tài năng như vậy.

Sư phụ ngươi tên là gì.

Hoàng Dung tiếp tục hỏi.

Người ấy tên là Lão Gia Gia.

Dương Quá cũng cảm thấy cái tên này rất kỳ quái: Sư phụ con là kỳ nhân, người vẫn luôn bảo con xưng hô người là Lão Gia Gia.

Giả quá rồi, nhưng vì quá giả nên lại không biết phản bác thế nào.

Hoàng Dung cũng chỉ đành gượng cười nói: Có cơ hội thật sự muốn gặp vị kỳ nhân đó một lần.

Có cơ hội thôi ạ.

Sư phụ con cách một thời gian lại đến thăm con, lần này đến Tương Dương cũng là nhiệm vụ của người, nói là bảo con đến trị liệu những người yêu nước ở Nam Tống.

Chỉ là không ngờ lại gặp được Quách bá phụ ở đây.

Ngươi đến thật đúng lúc, y thuật của ngươi đã giúp ích rất nhiều rồi.

Thấy Dương Quá hoàn toàn khác Dương Khang, Quách Tĩnh rất vui mừng: Hiền điệt có biết võ công không.

Sư phụ đã dạy Ngũ Cầm Hí, đủ để cường thân kiện thể.

Hà chỉ đủ dùng, Ngũ Cầm Hí của Đỗ Lan là bản chính của Hoa Đà, sau khi luyện thành không hề thua kém Cửu Âm Cửu Dương chút nào.

Vậy tốt rồi, sau này ngươi cứ ở lại Tương Dương, hiệp trợ các chí sĩ yêu nước kháng cự Mông Cổ.

Dương Quá gật đầu đồng ý.

Nhưng Hoàng Dung lại sợ Dương Quá sẽ một lần nữa bán đứng quốc gia: Ta thấy vẫn không nên ràng buộc Quá Nhi ở Tương Dương, y thuật của nó có thể cứu rất nhiều người, không thể nào chỉ cứu một nơi.

Quách Tĩnh lúc này lại thông minh ra: Có thể dẫn thêm mấy đệ tử, như vậy mới có thể phát huy tác dụng, nếu không Quá Nhi chỉ có một mình cũng không cứu được tất cả mọi người.

Quách Tĩnh càng nhìn Dương Quá càng yêu thích, tuổi trẻ tài cao, tốt hơn tiểu bá vương ở nhà nhiều.

Tóm lại Quách Tĩnh đối xử với Dương Quá còn tốt hơn con ruột.

Rất nhanh tin tức truyền đến Đào Hoa Đảo, khiến Quách Phù người con gái ruột rất không vui.

Phụ thân căn bản không để ý đến nàng, ngược lại mỗi ngày đều dành thời gian gặp Dương Quá, đây chẳng phải là thiên vị sao.

Quách Phù vốn dĩ không vui vì không nhận được sự coi trọng của phụ thân.

Hồi đó nàng còn có thể tự lừa mình rằng là do Quách Tĩnh công vụ bận rộn, nhưng hiện tại hắn lại có thời gian gặp Dương Quá, điều đó chứng tỏ Quách Tĩnh không phải không có thời gian mà chỉ là không muốn gặp con gái mà thôi.

Quách Phù tức giận phi ngựa từ Đào Hoa Đảo chạy đến Tương Dương.

Quách Phù thừa hưởng vẻ đẹp của Hoàng Dung, nhưng hoang dã hơn Hoàng Dung.

Chương 1459

Nhưng nếu chỉ xét về vẻ đẹp, Quách Phù cũng là hiếm có kinh diễm, khí chất cũng không tệ, chỉ là mắt không có ai, giáo dưỡng không tốt.

Hoàng Dung đương nhiên biết tâm tư của con gái.

Việc họ bỏ con gái ở Đào Hoa Đảo thực sự là quá đáng.

Gặp được mẫu thân, Quách Phù lập tức hỏi về chuyện Dương Quá.

Nàng muốn biết rốt cuộc Dương Quá là thần thánh phương nào mà dám được phụ thân sủng ái hơn nàng.

Biết Dương Quá là con trai của Dương Khang, cảm giác ưu việt của Quách Phù liền trỗi dậy.

Nàng muốn đi thẳng mặt tìm Dương Quá để nói chuyện: Ta không tin ta còn không bằng một thằng nhóc thối bình thường vô kỳ.

Tuy nhiên, một khi gặp Dương Quá thì sẽ nhớ mãi không quên.

Dương Quá là một soái ca, đặc biệt sau khi được Đỗ Lan giáo dục, y có một khí chất đáng tin cậy độc đáo hấp dẫn người khác.

Bất kỳ người khác giới cùng tuổi nào gặp y cũng sẽ bị vẻ anh tuấn của y thu hút.

Quách Phù vội vã đi gặp Dương Quá.

Khi gặp Dương Quá, y đang nghiêm túc bắt mạch cho một bà lão.

Gương mặt trắng nõn nghiêng nghiêng dưới ánh nắng tạo thành đường nét khúc chiết, bình tĩnh và an tường.

Chỉ một cái nhìn, Quách Phù đã hiểu từ bình thường vô kỳ đã dùng sai.

Dương Quá lúc này cứ như thần tiên hạ phàm vậy, khiến Quách Phù tim đập nhanh hơn, má nóng bừng, đầu óc trống rỗng.

Dương Quá không phải là tiểu soái mà là siêu soái, hơn cả đại soái một chút.

Vẻ đẹp trai của y không hề nể mặt bất kỳ đồng giới đồng bào nào, đối với thiếu nữ thì là vẻ đẹp trai bắt gọn tất cả.

Thế là Quách Phù lần đầu gặp Dương Quá đã sa vào lưới tình.

Thiếu nữ không khỏi tưởng tượng nàng gả cho Dương Quá sẽ là cảnh tượng hạnh phúc đến nhường nào.

Đương nhiên nàng không hiểu Dương Quá, nhưng trong lòng nàng tin rằng một người đàn ông có khuôn mặt anh tuấn như vậy, nhất định cũng sẽ có phẩm hạnh tương xứng.

Y đối bà lão thật dịu dàng, ánh mắt y thật trong trẻo.

Tóm lại, vốn dĩ là đến để hưng sư vấn tội, bây giờ lại giống như đến xem chồng tương lai vậy.

Bất tri bất giác Quách Phù cũng đã đến tuổi dậy thì, mấy năm nữa sinh thêm đứa con, Quách Tĩnh và Hoàng Dung đều có thể làm ông bà rồi.

Dương Quá cũng đã nhận ra Quách Phù tính tình mê trai.

Nhưng y kiến thức rộng rãi, sớm đã quen với việc phụ nữ say mê dưới vẻ đẹp của y.

Thật lòng mà nói, y còn từng có lúc phiền não, thậm chí còn thỉnh giáo Đỗ Lan.

Đỗ Lan nói rằng vẻ đẹp của những người như bọn họ là một loại tội nghiệt, chỉ là Đỗ Lan còn tội nghiệt sâu nặng hơn Dương Quá.

Cho nên bảo Dương Quá đừng sợ, hãy lấy hắn làm gương, thản nhiên đối mặt với vẻ đẹp trai của mình.

Đó là lần đầu tiên Dương Quá hiểu được một người có thể vô sỉ đến mức nào.

Từ lúc đó y đã rất tự tin, chỉ cần mặt dày như Đỗ Lan là có thể sống rất thoải mái.

Quách Phù thừa hưởng vẻ đẹp của Hoàng Dung, khi yên tĩnh thì hệt như một tiên nữ.

Dương Quá trước đây hành y cũng chưa từng thấy thiếu nữ nào xinh đẹp đến thế.

Hai người lần đầu gặp mặt, cảm giác đối với đối phương vẫn rất tốt.

Cô nương, ngươi cũng đến khám bệnh sao.

Lời nói của Dương Quá như gió xuân tháng ba, thấm vào lòng người.

Quách Phù ngẩn ngơ.

Nàng lúc này ước gì mình bị bệnh, hoặc trực tiếp gãy xương thì tốt rồi, như vậy nàng có thể để Dương Quá trị liệu, để tay y chạm vào làn da của mình.

Ta, ta tên Quách Phù.

Dương Quá vừa nghe tên, lập tức hiểu ra: Thì ra là con gái của Quách bá bá, Quách Phù muội muội, có lễ.

Dương đại ca, có lễ.

Quách Phù mặt đỏ bừng.

Hai người gặp mặt có một đoạn gượng gạo ngắn ngủi, nhưng

Dương Quá rất nhanh đã hóa giải tình hình.

Y đi khắp nam bắc, kiến thức rộng rãi, kể những câu chuyện thú vị khác nhau, hai người trẻ tuổi rất nhanh đã nói nói cười cười.

Khi về nhà, hai người sánh vai bước vào.

Quách Tĩnh thấy vậy thì cười tủm tỉm, còn Hoàng Dung thấy vậy thì mặt mày sầu não.

Hoàng Dung thông minh ngược lại khiến nàng không thể dễ dàng tin tưởng Dương Quá, càng không hy vọng Dương Quá tiếp cận con gái mình.

Ban đầu Hoàng Dung muốn dùng cớ học hành hoặc học võ để tách Dương Quá ra, nhưng không ngờ Dương Quá tuổi còn nhỏ đã là văn võ toàn tài, căn bản không cho nàng cơ hội.

Nàng càng nghi ngờ thân phận và kinh lịch của Dương Quá, liên đới nghi ngờ cả sư phụ Lão Gia Gia của y.

Hôm nay, Hoàng Dung thấy Dương Quá và con gái sánh vai, biết không thể chờ đợi thêm nữa, nàng phải ra tay một lần nữa.

Sư phụ ngươi tuổi đã lớn rồi, không bằng ngươi đi đón người ấy về đây đi.

Hoàng Dung cho rằng Lão Gia Gia nhất định là một lão già lớn tuổi.

Dương Quá lại nói: Sư phụ con đang độ tráng niên.

Đến rồi, đến rồi, đây chính là sơ hở.

Lão Gia Gia sao lại là tráng hán.

Đây rõ ràng là Dương Quá bịa chuyện để lừa người.

Quả nhiên Dương Quá này cũng như phụ thân Dương Khang của y, là kẻ xấu xa.

Hoàng Dung lập tức dùng phán đoán của mình để ác ý suy đoán chuyện này.

Quách Tĩnh cũng rất nghi hoặc: Quá Nhi, sư phụ ngươi không phải là Lão Gia Gia sao.

Thấy hai vị trưởng bối nghi hoặc như vậy, Dương Quá cười.

Y nghĩ đến sư phụ lại cách không dùng một cái tên đã khiến phu thê Quách Tĩnh Hoàng Dung danh tiếng lừng lẫy trở nên mù mịt, liền cảm thấy sư phụ quả thực lợi hại.

Cũng khó trách hai vị lại nghi hoặc như vậy, sư phụ con quả thực đang độ tráng niên, nhưng người ấy tự xưng là Lão Gia Gia.

Quách Tĩnh không nhịn được hỏi: Đây là vì cớ gì.

Bởi vì sư phụ con là kỳ nhân, thích làm những điều bất ngờ.

Con cũng từng hỏi người vì sao lại tự xưng là Lão Gia Gia, người nói cao nhân truyền nghệ thì phải xưng là Lão Gia Gia, điều này không liên quan đến tuổi tác, mà là hành vi của họ quyết định cách xưng hô của họ.

Dương Quá nói.

Trên đời này lại có cao nhân bất câu nhất cách đến thế sao.

Quách Tĩnh bày tỏ mình sao chưa từng gặp qua.

Thực ra hắn đã gặp rồi, nhưng hắn gặp mà cũng không hiểu.

Còn Hoàng Dung lại cảm thấy, một người sư phụ kỳ quái như vậy làm sao có thể dạy ra người tốt.

Người đảo lộn trắng đen chỉ có thể dạy ra đệ tử không phân biệt phải trái, nên càng không thích Dương Quá.

Vậy sư phụ ngươi trông như thế nào.

Hoàng Dung thầm nghĩ đã là tráng niên thì có lẽ họ sẽ biết, nàng không tin ở thời đại này còn có cao thủ thanh tráng niên nào mà nàng không biết.

Sư phụ con trông như thế này.

Dương Quá thầm nghĩ ngoài việc không đẹp trai bằng mình ra, sư phụ quả thực rất hoàn mỹ.

Người Dương Quá miêu tả, sao lại quen tai đến thế.

Chương 1460

Lần này ngay cả Quách Tĩnh cũng nhíu mày, đó chẳng phải là Đỗ Lan sao.

Hơn nữa tính cách hoạt bát kia cũng giống, đó nào phải người tốt lành gì.

Quách bá bá quen biết sư phụ con sao.

Dương Quá thấy sắc mặt hai người Quách Hoàng một người ưu tư một người ngây ngẩn, không khỏi hỏi.

Quách Tĩnh thì ngây người, Hoàng Dung thì kinh ngạc.

Hắn có phải luôn thích giả vờ thâm trầm, còn động một cái là nói những danh từ ngươi không hiểu, hơn nữa một khi nói đạo lý lớn thì không bao giờ dứt, căn bản không cho ngươi cơ hội phản bác không.

Quách Tĩnh cũng là người chịu thiệt hại sâu sắc mà.

Dương Quá vừa nghe liền vội vàng gật đầu: Đúng vậy, sư phụ con chính là cái tính khí đó.

Quách bá bá người thật sự quen biết sư phụ sao.

Quá Nhi, nếu ta không đoán sai thì người ngươi miêu tả là Đỗ Lan, hắn ta không phải là hạng người tốt lành gì đâu.

Quách Tĩnh không thích Đỗ Lan, không ngờ Đỗ Lan lại đi trước hắn một bước tìm được Dương Quá.

Nếu Dương Quá thật sự bị Đỗ Lan giáo huấn, thì mình sẽ có lỗi với huynh đệ kết nghĩa, có lỗi với ông bà nội của Dương Quá: Quá Nhi, sau này ngươi không được phép qua lại với Đỗ Lan nữa.

Dương Quá liền không chịu, sao sư phụ y lại không phải người

tốt.

Sư phụ người học quán cổ kim, có năng lực trời ban, con có thể làm đệ tử của người là vinh hạnh của con, dựa vào đâu mà không cho con qua lại với sư phụ.

Quá Nhi, ngươi còn trẻ, ngươi không biết Đỗ Lan là người làm việc không từ thủ đoạn.

Ngươi nghe ta thì không sai đâu, ta cũng là vì tốt cho ngươi.

Quách Tĩnh biết rõ tầm quan trọng của thầy đối với Dương Quá.

Hạng người như Đỗ Lan tuyệt đối sẽ làm hỏng con cháu người khác.

Hiển nhiên hắn có thành kiến rất lớn với Đỗ Lan.

Quan niệm giá trị của Quách Tĩnh và Đỗ Lan khác nhau quá xa, hai người căn bản là những người có lý niệm hoàn toàn khác biệt, vĩnh viễn cũng không thể hợp tác.

Con không, con còn muốn theo sư phụ học bản lĩnh nữa.

Dương Quá biết rõ y còn chưa học được chút nào bản lĩnh của Đỗ Lan, y sẽ không từ bỏ Đỗ Lan.

Thế giới rộng lớn như vậy, đâu mà chẳng học được bản lĩnh.

Quách Tĩnh kiên trì nói: Đến Chung Nam Sơn đi, ngươi có thể đến Toàn Chân Giáo ở Chung Nam Sơn, ta và chưởng giáo của họ là người quen.

Toàn Chân Giáo là chế độ nội trú, nhốt Dương Quá vào đó chắc có thể cắt đứt ảo tưởng của y về Đỗ Lan.

Toàn Chân Giáo.

Dương Quá bày tỏ y sẽ không đi, đạo sĩ ở đó làm gì có bản lĩnh lớn bằng sư phụ y.

Y rất thông minh, thấy Quách Tĩnh vị đại hiệp thành danh này còn kiêng kỵ Đỗ Lan đến thế, phản ánh một cách gián tiếp rằng Đỗ Lan có năng lực lớn.

Dương Quá không có thành kiến gì, vì Đỗ Lan bản lĩnh lớn, lại nguyện ý truyền thụ, y tự nhiên nguyện ý, mèo đen mèo vàng, bắt được chuột thì là mèo tốt.

Nói cách hiện đại thì là mèo đen mèo trắng, bắt được chuột thì là mèo giỏi.

Quách bá bá, người là đại hiệp danh tiếng lẫy lừng, không ngờ người lại muốn con khi sư diệt tổ, lẽ nào Dương Quá con là người như vậy sao.

Dương Quá không vui nữa.

Hoàng Dung lúc này lại cứ ngây người bất động, bởi vì người nàng ghét lại trở thành sư đệ của nàng.

Nàng biết Đỗ Lan là người có bản lĩnh, thậm chí còn là Đỗ Lan đã làm mai cho nàng và Quách Tĩnh.

Chỉ vì Quách Tĩnh không thích Đỗ Lan, nên Hoàng Dung gà theo gà cũng chỉ đành xa lánh Đỗ Lan.

Hiện tại thấy Quách Tĩnh luôn hạ thấp Đỗ Lan, Hoàng Dung trong lòng cũng không vui: Tĩnh ca ca, sư phụ người chỉ là thích đùa, chứ đâu phải người đại gian đại ác gì.

Hoàng Dung tuy nói lời hay, nhưng trong tai Quách Tĩnh lại như đổ thêm dầu vào lửa: Quá Nhi bây giờ đã là sư đệ của ngươi, mà nó lại còn phải gọi ngươi là bá mẫu, bối phận quan hệ đều loạn hết cả rồi.

Đây đều là chuyện tốt do Đỗ Lan làm, hắn ta chính là cố ý trừng phạt ta.

Quách Tĩnh thầm nghĩ từ nhỏ đã bị Đỗ Lan ức hiếp, lớn lên rồi Đỗ Lan vẫn không buông tha hắn, công tư gì cũng tìm cơ hội để công kích trả thù, Đỗ Lan quả thực không phải người.

Dương Quá cũng ngớ người ra, sao chớp mắt một cái bá mẫu lại biến thành sư tỷ rồi.

Hoàng Dung lại cũng là đệ tử của sư phụ.

Sao có thể chứ.

Quách Tĩnh gặp phải nguy cơ lớn nhất đời mình, mối quan hệ gia đình vốn tốt đẹp bỗng dưng vô cớ bị Đỗ Lan làm cho rối loạn.

Con trai của huynh đệ kết nghĩa và thê tử của mình lại trở thành sư tỷ đệ, vậy hắn gọi Dương Quá là sư đệ hay cháu.

Thực ra đây vốn không phải chuyện lớn, nhưng Quách Tĩnh lại có quan niệm đạo đức cao hơn người thường, nên Hoàng Dược Sư mới không thích con rể này, quá mức hủ lậu.

Chuyện này quả thực đã thách thức giới hạn của Quách Tĩnh, nên hắn càng không hy vọng Dương Quá học hư: Quá Nhi, nghe ta, đi Chung Nam Sơn.

Dương Quá không ngờ Quách Tĩnh lại có một mặt bá đạo đến vậy, lại kiêng kỵ Đỗ Lan đến thế: Sư phụ người đâu phải người xấu, người rốt cuộc sợ điều gì.

Ta không sợ hãi, chỉ là trần thuật sự thật.

Hạng người như Đỗ Lan phẩm hạnh tồi tệ, tính tình hỉ nộ vô thường.

Ngươi làm đệ tử của hắn tuyệt đối sẽ được không bù mất.

Ngươi có biết Đỗ Lan năm xưa đã ép buộc Quách bá mẫu ngươi học nấu ăn thế nào không.

Chuyện này chỉ có rất ít người biết, Hoàng Dung cũng không nói với người ngoài rằng nàng đã học nấu ăn với Đỗ Lan.

Nấu ăn.

Dương Quá chớp chớp mắt, dường như nghi ngờ mình có nghe nhầm hay không.

Y ngây ngốc nhìn sư tỷ, rất nghi ngờ nàng và mình có phải là cùng một sư phụ không, ngây ngốc nói: Không ngờ sư phụ lại còn biết nấu ăn.

Cái ngươi không ngờ còn nhiều nữa.

Dường như cảm thấy mình chỉ học được mỗi việc nấu ăn thì quá mất mặt, nên Hoàng Dung thi triển Vũ Không Thuật, vậy mà lại như tiên nữ bay lên không trung: Đây cũng là sư phụ dạy, ngươi chưa học qua phải không.

Bay lên rồi.

Dương Quá thật sự chưa học qua.

Sư tỷ, sư phụ lại còn dạy tỷ bay sao.

Dương Quá kích động.

Sư phụ của chúng ta vô sở bất năng.

Hoàng Dung vẫn rất thích Đỗ Lan.

Tuy ban đầu có yếu tố cưỡng ép, nhưng kể từ khi học được Vũ Không Thuật, nàng đã cam tâm tình nguyện học tập: Thực ra Quách bá phụ của ngươi cũng chịu ảnh hưởng của Đỗ Lan, ngươi có biết ngoại hiệu của người ấy không.

Dương Quá nói: Đao kiếm tịnh hành, cử thế vô song, nên người ta gọi là Đao Quang Kiếm Ảnh.

Một tay đao một tay kiếm này chính là do sư phụ đề nghị đó.

Quách Tĩnh nghe vợ mình nói như vậy thì cảm thấy tay áo khuỷu tay cũng không biết móc vào đâu ý là vợ không đứng về phía mình, không vui nói: Đỗ Lan quả thực lợi hại, nếu ta không thủ không thể địch lại hắn.

Sau này lại vì ta cần ra trận giết địch, binh khí hữu lợi hơn tay không, nên mới đao kiếm tịnh hành, tuyệt đối không phải vì Đỗ Lan.

Tuy nhiên, nếu Đỗ Lan không đề xuất, Quách Tĩnh cứng đầu này làm sao có thể nghĩ ra được võ công hoa mỹ như vậy.

Cùng lắm thì cũng như Hồng Thất Công, dùng song chưởng đánh khắp thiên hạ.

Hoàng Dung thấy Quách Tĩnh càng tức giận, cũng biết mình vừa rồi đã nói sai lời.

Nhưng nàng cảm thấy nếu Dương Quá thật sự là đệ tử của Đỗ Lan, thì không cần phải sợ nữa.

Sư phụ tuy luôn thích làm người khác kinh ngạc, nhưng cho đến nay cũng chưa từng làm chuyện gì quá đáng.

Tuy Đỗ Lan từng lừa gạt nhạc phụ mẫu nàng, nhưng cuối cùng mọi người vẫn đại đoàn viên.

Nếu Đỗ Lan thật sự muốn hại người, Quách Tĩnh còn không thể sinh ra, Đỗ Lan một mình đã có thể đuổi cùng giết tận cả hai nhà Quách Dương rồi.

Tĩnh ca ca, người đừng giận.

Ta sắp bị các ngươi chọc tức chết rồi.

Quách Tĩnh mặc kệ Đỗ Lan có tính toán gì, hắn chỉ biết mình không thể phụ lòng huynh đệ kết nghĩa: Tóm lại ta đã quyết định rồi, Quá Nhi nhất định phải lên Chung Nam Sơn.

Hoàng Dung thấy Quách Tĩnh đã quyết tâm, liền ám chỉ Dương Quá đừng nói gì nữa.

Đợi đến khi hai sư tỷ đệ ở riêng với nhau, Hoàng Dung nói với Dương Quá rằng cứ lên Chung Nam Sơn cũng không sao.

Đợi Quách Tĩnh hết giận, nàng sẽ đón Dương Quá về.

Hoàng Dung lại kể ra ân oán giữa Quách Tĩnh và Đỗ Lan, để Dương Quá biết vì sao Quách Tĩnh lại ghét Đỗ Lan đến vậy.

Dương Quá không ngờ Đỗ Lan lại bắt đầu tính toán Quách Tĩnh từ đời ông nội.

Đại hiệp Quách Tĩnh danh tiếng lừng lẫy lại trưởng thành trong cái bóng của Đỗ Lan.

Cũng may đó là Quách Tĩnh, nếu đổi thành người khác thì chưa chắc đã kiên trì được, nói không chừng nửa đường đã phát điên rồi.

Nghe đến đủ mọi thủ đoạn của Đỗ Lan, Dương Quá đều thấy đồng tình với Quách Tĩnh, y lúc này mới đồng ý lên Chung Nam Sơn.

Quách Tĩnh nghe Dương Quá đồng ý, lập tức nở nụ cười, cứ như thể cuối cùng đã đánh bại Đỗ Lan trong một việc nào đó, giành được thắng lợi có ý nghĩa cột mốc vậy.

Quách đại hiệp đích thân hộ tống Dương Quá lên Chung Nam Sơn, nhưng lại vừa vặn gặp phải thế lực võ lâm Mông Cổ đang vây công Toàn Chân Giáo.

Phương châm tác chiến của Mông Cổ đối với võ lâm phương Nam là trước hết loại bỏ các đại phái, sau đó loại bỏ các đại hiệp.

Chương 1461

Chỉ cần không có sự chống đỡ của đại phái và đại hiệp, thì võ lâm phương Nam tự nhiên sẽ như một đống cát rời, khó lòng ngưng tụ lại được nữa.

Mà cách tốt nhất để đối phó với các nhân sĩ võ lâm cũng là sử dụng các nhân sĩ võ lâm.

Vì vậy lần này người dẫn đội là Hoắc Đô, tam đệ tử của Quốc sư Mông Cổ Kim Luân Pháp Vương.

Đương nhiên Hoắc Đô không hoàn toàn vì Mông Cổ, mà còn vì muốn ngắm nhìn vẻ đẹp tuyệt sắc.

Y biết trên Chung Nam Sơn có một nhóm nữ tử xinh đẹp, chỉ là y không biết họ ở đâu, nên chỉ có thể dốc toàn lực công đánh Toàn Chân Giáo, hy vọng có thể từ miệng các đạo sĩ mà biết được mỹ nhân ở đâu.

Các đạo sĩ đương nhiên biết những nữ tử đó là đệ tử Cổ Mộ ở hậu sơn, bình thường sống ẩn dật, căn bản không có quan hệ gì với đạo sĩ.

Họ là vô cớ chịu sự công kích của tên sắc quỷ.

May mắn là Chu Bá Thông chỉ huy tự nhiên, đã chặn kẻ địch Mông Cổ ở dưới chân núi.

Chỉ là như vậy, con đường lên núi đã bị chặn lại.

Đúng lúc Quách Tĩnh và Dương Quá hai người cưỡi ngựa ung dung lên núi, gặp phải tình huống này, Dương Quá lập tức chuẩn bị đại chiến một trận.

Dương Quá thực ra cũng không thích Mông Cổ.

Tuy hiện tại Mông Cổ cũng đang tiến hành Hán hóa, nhưng Mông Cổ đến sẽ cướp đất đai, tài sản và phụ nữ phương Nam.

Là một người đàn ông, trong tiềm thức Dương Quá hy vọng bảo vệ những thứ này.

Người Mông Cổ.

Sắc mặt Quách Tĩnh càng khó coi hơn, bởi vì hắn biết quyết tâm của Hoa Tranh.

Người phụ nữ bị hắn làm tổn thương sâu sắc đã trút oán khí lên toàn bộ thế giới, chỉ là không ngờ nàng lại nhanh chóng ra tay với Toàn Chân Giáo đến vậy.

Tự nhiên là không tránh khỏi một trận đại chiến.

Quách Tĩnh rút bảo đao ra, từ chân núi một đường chém đến đỉnh núi.

Chém đến nỗi các nhân sĩ võ lâm Mông Cổ kêu la thảm thiết liên miên, mấy trăm người vậy mà không chặn được Quách Tĩnh.

Dương Quá lúc này mới được chứng kiến võ lực của Quách Tĩnh.

Với Ngũ Cầm Hí không thành thạo của mình, y ước chừng không đỡ nổi mười chiêu của Quách Tĩnh.

Đến trên núi, Quách Tĩnh nghi hoặc vì sao chưởng giáo không ra tay.

Toàn Chân Thất Tử nói với Quách Tĩnh, Chu Bá Thông nói muốn khảo nghiệm võ công của đệ tử, nên ông ta thà trốn sau làm cánh gà nướng cũng không ra tay, chỉ để đệ tử ra tay.

Hiện tại cuộc khảo nghiệm bị Quách Tĩnh phá hỏng, Chu Bá Thông rất không vui.

Tuy nhiên, nghe nói Quách Tĩnh là đến đưa người, Chu Bá Thông lại vui vẻ.

Ông ta hiện tại mỗi ngày đều tính toán nhân khẩu của Toàn Chân Giáo, chỉ mong thu thêm nhiều đồ đệ đồ tôn.

Toàn Chân Giáo trong lòng ông ta chính là một trò chơi kinh doanh, nhân khẩu càng nhiều càng tốt.

Yên tâm đi, ngươi cứ để nó ở đây, sẽ không sao đâu.

Chu Bá Thông hớn hở ra mặt.

Đệ tử thêm một người chứng tỏ Toàn Chân Giáo lại có thêm một phần sức mạnh, ông ta lại có thêm một phần thành tích.

Quách Tĩnh thở phào nhẹ nhõm, lại tự nhủ một phen, rồi xuống núi.

Dương Quá với thân phận trở thành đệ tử tứ đại của Toàn Chân, cũng không biết nên làm gì, dù sao thì cũng là sống qua ngày vậy.

Mọi người cũng biết Dương Quá biết y thuật, đệ tử trẻ tuổi có chút đau đầu sổ mũi đều muốn tìm y, lâu dần Dương Quá liền quen thân với bọn họ.

Dần dần Dương Quá cũng biết ở Cổ Mộ phía sau núi có vô số nữ tử xinh đẹp cư trú, thậm chí những đệ tử này còn thường xuyên đi lén nhìn.

Dương Quá không ngờ trên Chung Nam Sơn lại có chuyện tốt như vậy, cần học khổ luyện lại còn có thể lén nhìn các cô gái vào thời gian rảnh, cũng coi như là lao động kết hợp giải trí.

Các cô gái đẹp đến mức nào.

Đẹp đến nỗi khiến ba đời đệ tử của phái Chí hồn xiêu phách lạc, đẹp đến nỗi ngay cả người Mông Cổ cũng bị hấp dẫn đến.

Dương Quá sau khi quen thân với các đệ tử tứ đại môn, cũng bị những người này làm hư, không nhịn được muốn đi xem thử.

Quách Tĩnh nằm mơ cũng không ngờ đệ tử trẻ tuổi của Chung Nam Sơn hiện tại lại có phong khí như vậy.

Nếu biết, chắc chắn sẽ hủy hoại danh tiếng của môn phái.

Nơi thâm sơn cùng cốc của Chung Nam Sơn có một địa phương tên là Cổ Mộ.

Trong Cổ Mộ có một nhóm nữ tử xinh đẹp vô ưu vô lo, dáng vẻ vạn thiên, khiến các đạo sĩ Chung Nam Sơn vô cùng hướng vọng.

Nhưng các đạo sĩ cũng chỉ có cơ hội từ xa chiêm ngưỡng khi các nữ tử ra ngoài luyện công.

Mỗi tháng vào mùng một và ngày rằm đều có cơ hội.

Sau khi Dương Quá xử lý tốt mối quan hệ với Tứ Đại Đệ Tử, họ đã chia sẻ bí mật này với Dương Quá, rồi cùng nhau lén lút đến hậu sơn, xem các nữ tử luyện võ dưới trăng.

Mặc dù việc này là bất đạo đức, nhưng nhóm tiểu đạo sĩ huyết khí phương cương này nào có quản.

Dương Quá dưới sự dẫn dắt của các sư huynh đệ đến vị trí quan sát của Tứ Đại Đệ Tử.

Đó không phải là vị trí tốt nhất, vì vị trí tốt nhất bị Chân Chí Bính chiếm giữ từ lâu, bọn họ chỉ đành tạm chấp nhận.

Chuyện Chân Chí Bính thầm yêu Đại Sư Tỷ Long Tam Công Chúa của Cổ Mộ phái thì thực ra ai cũng biết trong lòng, chỉ là chuyện này không ai có thể nói ra.

Cổ Mộ phái này có bao nhiêu người, truyền thừa ra sao.

Dương Quá rất hiếu kỳ.

Có tám người, sư phụ tên là La Sát Vương Hậu, đệ tử đều gọi là công chúa gì đó.

Đại Sư Tỷ của họ chính là Long Tam Công Chúa, năm nay cũng mới đôi mươi xuân sắc.

Có vẻ tiểu đạo sĩ này rất am hiểu: Họ là hàng xóm của Chung Nam Sơn, đã mấy chục năm rồi.

Dù sao trước khi ta lên núi thì họ đã ở Cổ Mộ rồi.

Nghe nói Cổ Mộ ban đầu là nơi tích trữ lương thực chống Liêu, cũng không biết sao lại bị La Sát Vương Hậu chiếm mất.

Thì ra là vậy, hiểu rõ lai lịch Cổ Mộ phái, Dương Quá xem càng thấy thú vị.

Hắn không hề biết rằng mình thực ra cũng là người của Cổ Mộ phái, vì Cổ Mộ phái là một chi bộ của Tiêu Dao phái, là cơ quan do Đỗ Lan đặc biệt thiết lập.

Khí chất của Long Tam Công Chúa rất giống Tiểu Long Nữ, đều là dạng tiên tử không vướng bụi trần.

Đương nhiên, Long Tam Công Chúa không phải là đệ tử đợt đầu, nàng là đệ tử mới thu, thuộc thế hệ mới nhất.

Những Phù Tha này, khi đến tuổi tứ tuần, Đỗ Lan sẽ cho họ một cơ hội lựa chọn làm nam hay làm nữ.

Người đưa ra lựa chọn sẽ rời khỏi Cổ Mộ phái.

Còn những người nguyện ý giữ nguyên trạng sẽ ở lại Cổ Mộ tiếp tục giáo huấn thế hệ đệ tử mới.

La Sát Vương Hậu chính là Phù Tha của thế hệ trước ở lại chăm sóc các đệ tử mới.

Đến đây cần phổ cập một chút kiến thức khoa học, Tiểu Giảng

Đường Đỗ Lan khai giảng.

Phù Tha: là người sinh ra đã có cả hai cơ quan sinh dục nam và nữ.

Chương 1462

Ngụy Nương: là nam giới giả gái, tính cách, cử chỉ, thần thái cũng thiên về nữ tính hóa.

Cao cấp hơn Ngụy Nương là Dược Nương, thông qua dược vật ức chế hormone nam, nữ tính hóa hơn nữa.

Đơn giản nhất là nữ trang, chỉ cần mặc đồ nữ là được.

Chuyên nghiệp hơn sẽ trang điểm, đội tóc giả, nhưng phần lớn nữ trang không cần tất cả khuynh hướng nữ tính, trai thẳng cũng có thể nữ trang.

Từ đơn giản đến khó: nữ trang, Ngụy Nương, Dược Nương, chuyển giới.

Nhân Yêu: là nhóm đàn ông chuyển giới không hoàn chỉnh.

Học được những kiến thức mới này, sẽ biết lịch sử loài người quả nhiên là lịch sử không ngừng đột phá giới hạn thấp nhất.

Đương nhiên, không phải nói người cổ đại thuần khiết không tì vết, đôi khi người cổ đại còn biết chơi hơn người hiện đại.

Thông qua những kiến thức này, cũng biết được Phù Tha là tự nhiên chứ không phải nhân tạo, họ bẩm sinh đã nam nữ hỗn hợp.

Đương nhiên, dù đệ tử Cổ Mộ phái bẩm sinh có dị hình, khuôn mặt vẫn hoàn hảo, vì họ từ nhỏ đã bắt đầu sử dụng sản phẩm của Thiên Sơn Lục Thần.

Dương Quá, vị bác sĩ mới này, cũng không nhìn ra vấn đề của họ.

Dưới ánh trăng, mấy nữ tử khoan thai bước đến, múa kiếm dưới trăng, kiếm khí gào thét nhưng lại đầy vẻ nhu mỹ.

Tất cả đệ tử đều nhìn đến ngây người, thậm chí quên cả hô hấp.

Sư thúc của Tứ Đại Đệ Tử là Chân Chí Bính, cũng lén lút trốn ở vị trí của mình quan sát Long Tam Công Chúa.

Một trong số họ là người đẹp nhất, khuôn mặt như Hằng Nga trên cung trăng, ánh mắt như gợn sóng ngân hà, dáng vẻ tựa mây lành bay lượn, tóm lại là đẹp không tả xiết.

Vô số đêm dài, Chân Chí Bính đều không thể nào chợp mắt, không kìm được mà đối nguyệt tương tư.

Nhưng hắn là nhân vật đứng đầu trong Tam Đại Đệ Tử, đệ tử của Khâu Xứ Cơ, rất có khả năng sẽ tiếp nhiệm chức Chưởng Môn Toàn Chân Giáo, vì vậy hắn không thể phạm sai lầm.

Chỉ là nỗi tương tư và ái mộ như rượu, càng ủ càng nồng, càng ngọt.

Chân Chí Bính luôn cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa, khiến hắn khó chịu, đau khổ.

Hắn biết chỉ có Long Tam Công Chúa mới có thể dập tắt ngọn lửa đó.

Nhưng một bên là lý trí, là giáo quy, đè nén linh hồn hắn, khiến hắn không được thoải mái.

Đợi đến khi các đệ tử Cổ Mộ phái luyện võ xong, Tứ Đại Đệ Tử đều lần lượt rút đi, nhưng Chân Chí Bính vẫn còn lưu lại, ánh mắt mê ly, hít hít mũi như muốn thu hết hương thơm còn sót lại.

Có thể thấy hắn đã si mê đến mức nhất định rồi.

Dương Quá ở Chung Nam Sơn được ba tháng, cũng khá thoải mái tự tại, nhưng thời gian dài dần sinh ra chán ghét công việc hàng ngày của đạo sĩ.

Hắn là người phóng khoáng, không thích nhất những chuyện khuôn mẫu như vậy.

Nhưng làm đạo sĩ ngay cả thời gian ăn ngủ cũng quy định rõ ràng.

Dù đã ba tháng, Dương Quá vẫn không thể thích ứng, thường xuyên đến muộn về sớm, ngủ nướng không dậy.

Dương Quá bái dưới môn hạ Triệu Chí Kính, người có võ công tốt nhất trong Tam Đại Đệ Tử.

Triệu Chí Kính này võ công tuy không tệ, nhưng bản tính hẹp hòi, ghét nhất những người không phục quản như Dương Quá.

Vì vậy, quan hệ thầy trò hai người cực kỳ tệ.

Nếu không phải sợ Dương Quá dùng độc dược làm trò ác, Triệu Chí Kính đã sớm đuổi Dương Quá đi làm tạp vật rồi.

Nhưng dù vậy, Triệu Chí Kính bây giờ cũng không dạy Dương Quá bất cứ điều gì.

Dương Quá đã bắt đầu tính chuyện xuống núi.

Sở dĩ trước đó hắn không đi là vì hy vọng sư tỷ Hoàng Dung đến đón hắn.

Bây giờ xem ra không thể trông mong vào vị sư tỷ phu xướng phụ tùy kia nữa rồi.

Hèn chi sư phụ không nhắc đến nàng, sư tỷ bây giờ trong lòng chỉ có trượng phu, còn đâu sư môn nữa.

Mà nói đi thì nói lại, rốt cuộc chúng ta là môn phái nào.

Dương Quá thắc mắc.

Đã là sư phụ không chỉ có một đệ tử, vậy phải có một môn phái chứ.

Tiêu Dao phái.

Dương Quá tự lẩm bẩm, căn bản không nghĩ sẽ có người trả lời, bị giọng nói đột ngột dọa giật mình.

Nhưng giọng nói đó rất quen thuộc, hắn lập tức mừng rỡ ra mặt: Sư phụ.

Quay người lại nhìn, chẳng phải Đỗ Lan đang đứng trong phòng đó sao.

Đã gặp sư tỷ con chưa.

Đỗ Lan hỏi.

Đã gặp rồi ạ.

Sư phụ muốn con gặp sư tỷ nên mới bảo con đi Tương Dương đúng không.

Dương Quá nghĩ vậy.

Tuy nhiên không phải vậy, Đỗ Lan là muốn Dương Quá gặp Quách Tĩnh, nhưng gặp Quách Tĩnh thì nhất định sẽ gặp Hoàng Dung, nên cũng không khác là bao.

Sư phụ, chúng ta là Tiêu Dao phái ạ.

Nghe tên đã thấy ngầu rồi.

Dương Quá chưa từng nghe nói.

Con đi theo ta.

Lần này Đỗ Lan xuất hiện là để Dương Quá đi nhận chi bộ của Tiêu Dao phái.

Hai người lại một lần nữa đến ngoài Cổ Mộ.

Dương Quá đầy lòng nghi hoặc, không biết bọn họ đến đây làm gì, chẳng lẽ sư phụ cũng thích lén xem.

Đỗ Lan lại không dừng lại, mà trực tiếp đi đến trước Cổ Mộ.

Dương Quá nói: Sư phụ, đây là Cổ Mộ phái, nghe nói họ không thích giao lưu với người ngoài, cách biệt với thế tục.

Chúng ta không nên quấy rầy thì hơn.

Chúng ta là đồng môn, không có gì là quấy rầy hay không quấy rầy.

Cổ Mộ phái vốn dĩ là một chi bộ của Tiêu Dao phái.

Đỗ Lan vừa nói vừa ngẩng đầu bước thẳng vào.

Biết Đỗ Lan đến, các đệ tử đều lần lượt ra đón.

Dương Quá lúc này mới tin lời Đỗ Lan, nhìn thấy rất nhiều nữ tử bái kiến Đỗ Lan, trực giác sư phụ quả nhiên thần bí khó lường, sự thần kỳ của hắn vĩnh viễn không thể nhìn hết.

Nó là đệ tử mới thu của ta, Tiểu Sư Thúc của các con.

Các nữ tử từng gặp Dương Quá liền nói: Chào Tiểu Sư Thúc.

Bối phận của Dương Quá đột nhiên tăng vọt, mới mười bốn tuổi đã là Tiểu Sư Thúc rồi.

Nhưng sự chú ý của hắn rất nhanh chuyển sang ba bức tranh treo trên tường.

Lần lượt là đàn ông, phụ nữ, chỉ có bức tranh ở giữa, người trong đó mặc nữ trang nhưng nam trang khó phân biệt giới tính, không biết có ý nghĩa gì.

Dương Quá không ngừng đánh giá Cổ Mộ, phát hiện Cổ Mộ tuy ở dưới lòng đất nhưng không hề ẩm ướt, môi trường trang trí cũng rất dễ chịu, khiến người ta sáng mắt.

Nhìn thấy rất nhiều muội tử thanh lệ trở thành vãn bối của mình, Dương Quá cũng không kìm được mỉm cười.

Hôm nay dẫn con đi nhận sư môn.

Chương 1463

Sau này có thời gian con có thể thường xuyên ghé thăm.

Những đệ tử này đều là người đáng thương, con có thời gian thì giúp họ khám bệnh.

Đỗ Lan nói: Cơ thể của họ không giống người thường, cũng coi như để con tích lũy thêm kinh nghiệm.

Dương Quá nghi hoặc, hắn không hề phát hiện ra sự khác biệt của họ, nhưng Đỗ Lan đã nói, hắn cứ đồng ý là được.

Hắn chỉ nghĩ những nữ tử này đều có bệnh kín.

Có Đỗ Lan giới thiệu, Dương Quá tuy ăn mặc như đạo sĩ, nhưng vẫn nhận được sự chào đón nồng nhiệt.

Sau đó, Dương Quá cũng dần dần biết được những nữ tử này thực ra không phải là nữ tử.

Thành thật mà nói, chuyện này gây chấn động cực lớn đối với Dương Quá, phá vỡ Tam Quan của hắn.

Khiến hắn bây giờ nhìn những cô gái thật sự cũng nghi ngờ giới tính của họ.

Hắn bây giờ cũng đã hiểu ý nghĩa của bức họa thứ ba rồi.

Nhưng với tư cách là một bác sĩ, Dương Quá điều chỉnh bản thân, giữ thái độ nghiêm túc, đối mặt với sự thật một cách khách quan, điều chỉnh phương châm khám bệnh dựa trên tình huống đặc biệt của bệnh nhân để tích lũy thêm kinh nghiệm.

Rất nhanh Dương Quá phát hiện những Phù Tha này thực ra tính cách đều rất tốt, cũng biết sư phụ đã hứa cho họ quyền lựa chọn làm nam hay làm nữ, họ ngược lại còn thoáng đạt hơn người bình thường.

Bởi vì người bình thường vừa sinh ra đã định sẵn nam nữ, căn bản không có lựa chọn nào khác.

Nhưng họ lại có thể sau khi có đủ trải nghiệm nhân sinh mới đưa ra lựa chọn một lần nữa.

Đây chẳng phải là một loại may mắn sao.

Dương Quá bị sự tích cực lạc quan của họ lây nhiễm, cũng càng vui vẻ hơn khi giao lưu với họ.

Một ngày nọ, Dương Quá lại lén lút đến Cổ Mộ chơi, liền thấy Long Tam Công Chúa một mình ngồi một bên, ánh mắt như thu thủy, thần thái an nhiên, không biết đang suy tư điều gì.

Từ miệng người khác mà biết được, Long Tam Công Chúa thì ra đã có người trong lòng.

Sau bốn mươi năm, rất nhiều người trong số họ sẽ lựa chọn tiếp tục làm nữ tính, bởi vì ở Cổ Mộ phái họ đều sống với thân phận phụ nữ, tính cách cũng sẽ thiên về nữ tính hóa.

Đương nhiên sẽ tư xuân, Đại Sư Tỷ đã yêu Chân Chí Bính, người vẫn luôn lén lút đến xem.

Chân Chí Bính này tuy là kẻ si mê, nhưng quả thật tướng mạo không tệ, võ công cũng không tệ.

Dương Quá vừa nghe liền muốn tác hợp cho họ.

Trong mắt thiếu niên Dương Quá, đây là chuyện tốt.

Nên tạo cơ hội cho hai người ở riêng.

Dương Quá vận dụng cái đầu nhỏ thông minh của mình, thực hiện trách nhiệm Tiểu Sư Thúc, hắn muốn kéo tơ hồng.

Lại một lần nữa, vào đêm trăng luyện võ, Dương Quá giở trò khiến tất cả Tứ Đại Đệ Tử đều bị đau bụng không thể đến.

Còn những người khác trong Cổ Mộ phái cũng chủ động ở nhà không ra ngoài, thế là Chân Chí Bính có cơ hội một mình ngắm mỹ nhân.

Dưới trăng ngắm mỹ nhân, càng ngắm càng tinh thần.

Chân Chí Bính cảm giác linh hồn như muốn xuất khỏi thể xác, hơn nữa trong không gian và thời gian này chỉ có hai người họ, đột nhiên Chân Chí Bính trở nên bạo gan.

Ngay lúc này, một trận cuồng phong đột nhiên nổi lên, làm Chân Chí Bính hoa mắt.

Đợi đến khi hắn khôi phục thị lực, liền thấy Long Tam Công Chúa lại đứng yên bất động tại chỗ, hệt như bị điểm huyệt.

Trong lòng có một cuộc đấu tranh kịch liệt, nhưng hiện tại Chân Chí Bính đã từ bỏ suy nghĩ, mặc cho dục vọng thúc đẩy.

Hắn bây giờ chỉ là một con dã thú.

Hắn đến rồi, đến rồi.

Long Tam Công Chúa cố ý bất động, lang có tình thiếp có ý.

Hơn nữa, sau mười sáu năm nữa nàng có thể lựa chọn làm một người phụ nữ thực sự, nên nàng không hề cảm thấy mình ti tiện, nàng chỉ muốn được ở bên Chân Chí Bính mà thôi.

Vì vậy, Long Tam Công Chúa cố ý bất động, câu dẫn để chấp pháp.

Nếu Chân Chí Bính là quân tử, nàng sẽ vui mừng.

Nếu Chân Chí Bính hóa thân thành dã thú, cũng không sao.

Chân Chí Bính cứ thế hồ đồ cắn câu.

Đương nhiên hắn cũng sợ bị người khác phát hiện, nên dùng tay che mặt đối phương, sau đó là một loạt động tác không thích hợp cho trẻ em.

À. ban đầu mọi thứ đều rất tốt đẹp.

Tuy nhiên, đêm đó lại trở thành cơn ác mộng vĩnh viễn không thể xua tan của Chân Chí Bính, vị Long Kỵ Sĩ này.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, quá vội vã.

Nếu nói là sai, thì chỉ có thể trách ánh trăng quá đẹp, nàng quá dịu dàng, tất cả đều là lỗi của mặt trăng.

Đỗ Lan chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng.

Hắn tính toán nhiều năm như vậy chẳng phải là để hôm nay cho Long Kỵ Sĩ biết thế nào là lợi hại sao.

Đây tuyệt đối là trò ác liệt nhất từ xưa đến nay, đặc biệt đối với đàn ông bình thường mà nói, điều này đủ để khiến hắn nửa đời sau để lại bóng ma, hoặc có lẽ sẽ vĩnh viễn mất đi hùng phong của đàn ông.

Chân Chí Bính bỏ chạy thục mạng.

Hắn vạn lần không ngờ lại gặp phải chuyện như vậy, hắn đã xác nhận rồi, đối phương quả thật giống hắn.

Nói thật, Chân Chí Bính ở thế giới này cũng không làm chuyện gì xấu.

Nhưng hắn vẫn động sắc tâm, nảy sinh tặc đảm rồi cuối cùng ra tay.

Chính hắn đã tự mình bước vào cái bẫy mà Đỗ Lan đã chuẩn bị, một bước sai thành ngàn đời hận.

Ngược lại, Long Tam Công Chúa lại thất vọng như mất mát gì đó.

Nàng đã dự đoán trước kết quả này, chỉ là biểu cảm kinh hoàng thất thố của Chân Chí Bính quá mức khiến người ta đau lòng.

Tuy nhiên, Long Tam Công Chúa không nói gì, chỉ im lặng giấu kín mọi chuyện.

Mọi người vẫn tưởng rằng họ đã thành đôi tình nhân.

Mãi đến mấy ngày sau, Chân Chí Bính lén lút đến tìm Dương Quá, nhờ Dương Quá khám bệnh.

Dương Quá vừa nhìn đã phát hiện ra chuyện lớn không hay rồi, hạnh phúc cả đời của sư điệt mình đã bị thử thách.

Đồng thời hắn cũng phát hiện nội tâm Chân Chí Bính bất ổn, dường như từng bị kinh hãi.

Hắn lúc này mới nghĩ đến Chân Chí Bính bị đệ tử Cổ Mộ phái dọa sợ, trong lòng sinh ra phẫn hận: sao lại dọa người ta.

Long Tam Công Chúa xinh đẹp như vậy, sao lại không xứng với Chân Chí Bính chứ.

Chương 1464

Cảm thấy Dương Quá không cần giao thiệp với những Phù Tha này, có thể đường hoàng chỉ trích Chân Chí Bính.

Chân Chí Bính tự nhiên sẽ không nói ra tên bệnh nhân.

Hắn cũng là mấy ngày nay phát hiện một trụ kình thiên hàng ngày của mình đã biến mất mới biết vấn đề nghiêm trọng rồi.

Biết Dương Quá y thuật cao minh, nên hắn hy vọng Dương Quá có thể chữa khỏi cho mình.

Tuy nhiên, bệnh này bản thân đã rất khó chữa, thêm vào đó Chân Chí Bính lại mắc bệnh vì đệ tử Cổ Mộ, Dương Quá tự nhiên sẽ không toàn lực chữa trị, chỉ tìm cớ thoái thác Chân Chí Bính.

Sau đó, hắn quay về Cổ Mộ, hỏi rốt cuộc là tình huống gì.

Dưới sự ép hỏi của mọi người, Long Tam Công Chúa mới khóc lóc kể lể nguyên nhân.

Mọi người đều phẫn nộ bất bình, nói muốn trói Chân Chí Bính lại thiến đi.

Vẫn là Long Tam Công Chúa thấu tình đạt lý, vốn dĩ nàng đã có sự chuẩn bị tâm lý.

Nói cho cùng cũng chỉ là thường tình của phàm phu tục tử, các sư muội hà tất phải trách cứ hắn.

Tiểu Sư Thúc, nếu con có thể chữa khỏi cho hắn thì hãy đi chữa đi, kẻo sau này chúng ta thành kẻ thù.

Nói cho cùng vẫn là ta đã quá vọng cầu, không trách Chân Chí Bính.

Thật sự bỏ qua như vậy sao.

Không, tuyệt đối không được, không có chuyện đơn giản như thế.

Hắn thấy sắc khởi ý, nam cô nữ quả khinh bạc sư tỷ thì đã đành, lại còn ghét bỏ chúng ta những đệ tử Cổ Mộ này.

Nhất định phải tìm hắn nói cho rõ.

Nếu hắn không giao đãi, chúng ta sẽ đến Toàn Chân phái tìm Chu Bá Thông, bắt hắn giải thích, Toàn Chân giáo của bọn họ đã dạy ra cái thứ đệ tử chó má gì thế này.

Chân Chí Bính quả thật làm người ta khinh bỉ.

Có bản lĩnh thấy sắc khởi ý, thì cùng lắm là mọi người kim châm đối mạch mang, đại chiến một trận.

Cuối cùng bị dọa chạy thì tính là chuyện gì.

Chẳng phải điều này khiến người ta lạnh gáy sao.

Mọi người đều lần lượt bày tỏ phải bắt Chân Chí Bính giao đãi, phải bắt Toàn Chân giáo giao đãi.

Mọi người quần tình kích động, mắt thấy sắp xông ra ngoài so tài cao thấp với Toàn Chân giáo, Long Tam Công Chúa lại chặn mọi người lại, nàng không muốn làm lớn chuyện.

Chân Chí Bính đã đủ đáng thương rồi.

Nếu chuyện làm lớn, đến lúc đó Chân Chí Bính sẽ không có chỗ dung thân.

Như vậy cả hai bên đều bị tổn thương, không có lợi cho ai cả.

Cuối cùng, mọi người nể mặt Đại Sư Tỷ nên không ra ngoài tính sổ, nhưng ấn tượng về Chân Chí Bính đã tệ đến cực điểm, lần lượt không còn ủng hộ Đại Sư Tỷ giao thiệp với hắn nữa.

Loại đàn ông này không đáng để gửi gắm cả đời, quá tệ.

Sóng gió dường như đã qua đi, nhưng toàn thân Chân Chí Bính lại ngày càng gầy gò, Dương Quá cũng không chữa cho hắn.

Hắn còn tưởng mình đã hoàn toàn mất đi tư cách làm đàn ông.

Chân Chí Bính bây giờ ngày đêm khó ngủ, làm chuyện gì cũng không tập trung.

Một ngày nọ, Khâu Xứ Cơ thực sự tức giận.

Đệ tử của mình từ trước đến nay biểu hiện rất tốt, nhưng thời gian này lại như bị quỷ nhập.

Hỏi hắn thì hắn lại không thành thật trả lời.

Khâu Xứ Cơ trong cơn tức giận liền giam Chân Chí Bính vào Tư Quá Nhai, bắt hắn đối mặt với vách đá suy nghĩ lỗi lầm.

Chân Chí Bính lại không thể hiểu tại sao lại như vậy, rõ ràng là một cô nương tại sao lại thế này.

Chẳng lẽ đây là hình phạt của ông trời đối với hắn.

Dù sao thì càng nghĩ càng hồ đồ, càng nghĩ càng sợ hãi.

Cuối cùng, Chân Chí Bính mắc bệnh không dậy nổi ở Tư Quá Nhai.

Mọi người bất đắc dĩ chỉ đành mời Dương Quá tiếp tục chữa trị.

Trong căn phòng cỏ nhỏ ở Tư Quá Nhai, Dương Quá một lần nữa gặp lại Chân Chí Bính.

Lúc này hắn đã bệnh nặng nguy kịch, người gầy như củi, không còn chút phong độ nào của người đứng đầu Tam Đại Đệ Tử nữa.

Dương Quá kiểm tra xong phát hiện Chân Chí Bính đang trong tình trạng sắp chết, trong lòng càng thêm bực mình.

Rõ ràng là hắn đã khinh bạc người ta, lại biến hắn thành nạn nhân.

Bệnh này, không phải thuốc thang có thể chữa được.

Đó là bệnh tâm bệnh, thuốc có thể kéo dài sự sống nhưng không chữa khỏi được.

Kết quả chẩn đoán của Dương Quá khiến người Toàn Chân giáo rất ngạc nhiên, lần lượt hỏi tình huống gì vậy.

Sau này ngay cả Chu Bá Thông cũng bị kinh động.

Hiện tại, ông dành nhiều thời gian ẩn mình trong hậu viện để phát minh sáng tạo, giải tỏa năng lượng dư thừa.

Sư phụ, con muốn làm một buổi pháp sự cho Chí Bính.

Bọn họ là đạo sĩ, gặp vấn đề tự nhiên phải làm phép trừ tà.

Chu Bá Thông không có ý kiến, dù sao đồ vật pháp sự đều đầy đủ, lúc nào cũng có thể làm.

Tuy nhiên, pháp sự không có tác dụng, Chân Chí Bính ngày càng gầy yếu.

Lão Ngoan Đồng không có cách nào khác, đành đợi đến tối khi thần tiên báo mộng thì hỏi thần tiên, dù sao thần tiên cái gì cũng biết.

Đỗ Lan mỗi một khoảng thời gian lại báo mộng cho Lão Ngoan Đồng.

Thông qua tay của Lão Ngoan Đồng, hắn đã chế tác ra rất nhiều mô hình, máy hơi nước, máy dệt, v. v.

Lần này Đỗ Lan lại báo mộng, Lão Ngoan Đồng liền hỏi vấn đề của Chân Chí Bính.

Chu Bá Thông đối với đồ tử đồ tôn đều rất tốt, chỉ sợ họ sống không tốt.

Hắn không phải đàn ông.

Đỗ Lan nói.

Đồ tôn của ta rõ ràng là đàn ông mà.

Chu Bá Thông hiển nhiên không hiểu lời Đỗ Lan.

Đồ tôn của ông đã làm chuyện không phải đàn ông, cho nên mới sinh bệnh.

Bởi vậy mới nói hắn không phải đàn ông.

Ông phải nói cho hắn biết, đàn ông chân chính phải vĩnh viễn đối mặt với mọi thử thách, phải biết khó mà tiến lên.

Chu Bá Thông hoàn toàn tin phục thần tiên, ông ghi nhớ lời này, tỉnh dậy liền tìm Chân Chí Bính.

Đồ tôn, con rốt cuộc đã làm sai chuyện gì, thành thật nói ra đi, ta sẽ không trách con.

Nhưng nếu con còn giấu giếm, ta sẽ không khách khí đâu.

Chương 1465

Ta và thần tiên là bạn tốt đó, thần tiên còn trong mộng nói con đã làm hành vi không phải đàn ông, nói là chuyện gì vậy.

Chu Bá Thông nhìn người trên giường bệnh hỏi.

Toàn Chân giáo trên dưới đều biết Chu Bá Thông luôn mơ thấy thần tiên, ông còn thường xuyên lấy việc mình là bạn của thần tiên làm vinh dự.

Trước đây Chân Chí Bính còn không tin, nhưng bây giờ nghe Chu Bá Thông lại nói ra hắn từng làm hành vi không phải đàn ông, cũng không thể không tin.

Chỉ là chuyện này quá khó nói.

Nhưng người đã sắp chết, Chân Chí Bính cũng liền buông lỏng: Tổ Sư Gia Gia, là con sai rồi.

Sau đó hắn đứt quãng kể lại lỗi lầm của mình.

Nghe thấy đồ tôn của mình lại đi khinh bạc đệ tử Cổ Mộ, Chu Bá Thông tức giận đến mức suýt nữa một chưởng đánh chết Chân Chí Bính.

Tức giận đến mức đứng dậy đi đi lại lại, lẩm nhẩm: Sao lại có loại đệ tử như con.

Sỉ nhục của Toàn Chân, sỉ nhục của Chu Bá Thông.

Sau này ta làm sao còn dám gặp thần tiên nữa.

Thật là mất mặt chết đi được.

Nghĩ đến thần tiên đã biết rồi, Chu Bá Thông lại càng tức giận hơn.

Chân Chí Bính thấy Sư Gia tức giận đến vậy, chỉ đành yếu ớt nói xin lỗi.

Chu Bá Thông đại nộ: Nói xin lỗi thì có ích gì.

Cuối cùng con rốt cuộc có làm gì đệ tử nhà người ta không.

Nếu thật sự đã làm, thì Chu Bá Thông hận không thể nhảy từ Chung Nam Sơn xuống mà chết cho xong.

Chân Chí Bính lắc đầu, nhưng cũng ngại không dám nói mình lúc đó bị dọa sợ hãi.

Hả.

Người ta một cô gái nhỏ nhắn yếu ớt bị con khinh bạc, con còn có thể nhịn được sao.

Ông không tin Chân Chí Bính khi mỹ nhân trong vòng tay lại có thể hư hoài nhược cốc, xử biến bất kinh.

Chân Chí Bính im lặng, hắn thật sự không biết mở miệng thế nào.

Có uẩn khúc.

Chu Bá Thông quát lớn: Nghiệt đồ, đã đến nước này rồi, con còn muốn giấu giếm sao.

Con không nói ta tự nhiên sẽ đi hỏi thần tiên, chỉ là lúc đó con sẽ không có quả ngon mà ăn đâu.

Đã không còn quả ngon để ăn, còn về chân tướng, Chân Chí Bính chết cũng sẽ không nói, hắn muốn mang vào quan tài.

Chu Bá Thông thất vọng cùng cực với Chân Chí Bính, phất tay bỏ đi, đồng thời ra lệnh tất cả đệ tử không bao giờ được nhắc đến Chân Chí Bính nữa.

Không ít đệ tử tiếc nuối cho Chân Chí Bính, vì hắn là người có khả năng nhất kế nhiệm chức Chưởng Môn.

Người duy nhất vui mừng có lẽ là Triệu Chí Kính, rõ ràng hắn có võ công đệ nhất, nhưng lại không thể ngồi vào vị trí đứng đầu Tam Đại Đệ Tử, hắn đã sớm bất phục rồi.

Hiện tại Chân Chí Bính biến thành bộ dạng này, Triệu Chí Kính cảm thấy cơ hội của mình đã đến.

Hắn hoàn toàn có thể trong lúc luận võ trong môn phái áp đảo các đệ tử đồng lứa, trở thành người đứng đầu, tiếp quản Toàn Chân, bước lên đỉnh cao nhân sinh.

Triệu Chí Kính là một người rất có dã tâm, đương nhiên cũng có năng lực, nếu không võ công cũng sẽ không đứng đầu Tam Đại Đệ Tử.

Chỉ là tính cách ham công danh lợi lộc của hắn đã bị trưởng bối nhìn thấu, cho nên mới không bồi dưỡng hắn làm người kế thừa.

Ngay cả khi Chân Chí Bính bệnh nguy kịch, cũng không đến lượt Triệu Chí Kính ra mặt.

Chu Bá Thông muốn nhường chức Chưởng Môn cho Dương Quá, vì tiểu tử Dương Quá này rất thú vị, tuổi còn nhỏ mà y thuật cao minh.

Đây không phải là cách suy nghĩ mà một Chưởng Môn nên có, đây hoàn toàn là cách suy nghĩ của Chu Bá Thông, ông thấy thú vị thì quyết định để Dương Quá kế nhiệm Chưởng Môn.

Khi luận võ trong môn, Chu Bá Thông sẽ tuyên bố chuyện này.

Đương nhiên trước đó cũng đã bàn bạc với Toàn Chân Thất Tử.

Toàn Chân Thất Tử tuy không hoàn toàn đồng ý, cho rằng Dương Quá không có cảm giác thuộc về Toàn Chân phái cao lắm, nhưng hiện tại Chu Bá Thông đã thấy được, bọn họ cũng không nói gì nữa.

Ít nhất y thuật của Dương Quá quả thật rất cao minh, lại là do Quách Tĩnh giới thiệu đến.

Mấy ngày quan sát qua, ngoài việc hiếu động ra cũng không có khuyết điểm lớn.

Nhưng nếu nói hiếu động, Dương Quá thật sự không đứng đầu.

Người hiếu động nhất Toàn Chân giáo chính là Chu Bá Thông.

Hơn nữa, ở tuổi của Dương Quá, hiếu động là hoàn toàn bình thường, Tứ Đại Đệ Tử cũng chẳng có mấy người an phận.

Chỉ cần xác lập vị trí tốt, sau đó do Toàn Chân Thất Tử toàn lực giáo đạo, Dương Quá hẳn là một người kế thừa không tệ.

Triệu Chí Kính sắp phát điên rồi, vạn lần không ngờ mình lại bị đệ tử của mình vượt qua, hắn không phục.

Tiểu tử Dương Quá này ngay cả công pháp nhập môn của Toàn Chân còn không biết, dựa vào cái gì mà kế thừa Toàn Chân giáo.

Triệu Chí Kính bây giờ còn bội phục sự tiên kiến của mình, vì hắn không dạy Dương Quá bất cứ điều gì.

Chỉ riêng điểm này cũng có thể đoạn tuyệt con đường Chưởng Môn của Dương Quá.

Tuy một người lớn như vậy lại ti tiện tính kế đệ tử, rất mất thể diện, nhưng Triệu Chí Kính vì chức Chưởng Môn mới nỗ lực như thế, hắn tuyệt đối sẽ không để Dương Quá cướp mất quả thực thắng lợi.

Trong khi Toàn Chân giáo đang diễn ra cuộc đấu tranh quyền lực, lịch sử đã bị sửa đổi chính như con ngựa hoang thoát cương lao về phía trước.

Quân đội Hoa Tranh liên tục tiến về phía Tây cho đến tận bờ biển Đại Tây Dương, hoàn thành đại thống nhất lục địa Châu Âu.

Trong quá trình này, Mông Cổ đã sử dụng một lượng lớn công nghệ mới, kỹ thuật thuốc súng học được từ người Hán, không ngừng tiến hóa trong quá trình thúc đẩy và chiến tranh, xuất hiện pháo và súng.

Mặc dù chất lượng hỏa khí không tốt, nhưng ở thời đại này, Mông Cổ sở hữu chiến mã, vũ khí và binh sĩ tốt nhất, cùng với chiến thuật, quả thực càn quét Âu Á như bật hack.

Hiện tại chỉ còn lại Nam Tống cuối cùng.

Để bình định Nam Tống, Hoa Tranh đã điều động binh sĩ từ khắp nơi, thành lập một đội quân khổng lồ đa quốc gia, đa chủng tộc.

Lúc này, Hoa Tranh chính là Liên Hợp Quốc.

Đội quân Liên Hợp Quốc gần tám mươi vạn người này, riêng hậu cần đã điều động hơn ba trăm vạn dân phu, gần như vét sạch cả Châu Âu.

Nhưng Hoa Tranh không quan tâm.

Cuộc đời nàng ngoài chiến tranh ra đã không còn mục tiêu nào khác.

Bây giờ nàng chuẩn bị cho cuộc chiến cuối cùng trong đời, quyết đấu cao thấp với người yêu cũ.

Quân đội Liên Hợp Quốc trường đồ bạt thiệp, cũng lần đầu tiên biết được cương vực Mông Cổ rộng lớn đến nhường nào.

Một số người đã đi ròng rã mấy năm trời, từ phía Tây đi mãi đến phía Đông.

Chỉ riêng việc tập hợp đại quân Liên Hợp Quốc này đã tiêu tốn của Hoa Tranh mấy năm trời, nhưng hiện tại đại quân cuối cùng cũng đã tập hợp xong tại Mông Cổ, bước tiếp theo chính là nam hạ.

Tình báo đáng sợ này rất nhanh đã bị Quách Tĩnh biết được.

Quách Tĩnh biết là xong rồi, lần này cả gia đình bọn họ e rằng sẽ phải bỏ mạng ở đây, kẻ địch thực sự quá mạnh mẽ.

Thông qua mạng lưới tình báo Cái Bang, Quách Tĩnh biết lần này Hoa Tranh đã nghiêm túc thật sự, nàng sẽ toàn lực nam hạ, không còn cho Nam Tống bất kỳ cơ hội nào nữa.

Chương 1466

Trong cục diện khó giải này, Quách Tĩnh dường như chỉ có thể đưa con gái ra biển, sau đó chờ đợi đại quyết chiến với Hoa Tranh.

Hoa Tranh đích thân dẫn binh nam hạ, đại quân trật tự nghiêm minh.

Hoa Tranh trị quân rất nghiêm khắc, bất kỳ ai dám vi phạm quân pháp đều sẽ bị xử tử.

Đương nhiên, Hoa Tranh cũng mở ra nhiều con đường thăng tiến cho nhiều người, đủ để binh sĩ hài lòng với chế độ thưởng phạt phân minh.

Tĩnh ca ca, không bằng đi tìm sư phụ giúp đỡ.

Hoàng Dung cũng biết tình hình hiện tại khẩn cấp, nhưng dù nàng có thông minh đến mấy, đối mặt với Hoa Tranh khí thế hung hăng thì cũng bó tay không biết làm gì.

Trí mưu của nàng vẫn không thể chống lại trăm vạn hùng sư.

Đặc biệt là khi đối phương đồng lòng nhất trí muốn thống nhất lục địa Âu Á.

Người phát động chiến tranh chính là thê tử của sư phụ con, tìm hắn thì có ích gì.

Quách Tĩnh thầm nghĩ bọn họ đều là một giuộc, rõ ràng là muốn xâm lược Nam Tống, Đỗ Lan mà giúp đỡ mới là lạ.

Hoàng Dung không nói được gì, nhưng chẳng lẽ thật sự chỉ có thể chờ chết.

Nàng cũng không nghĩ Hoa Tranh sẽ bỏ qua cho bọn họ.

Đại quân Liên Hợp Quốc Mông Cổ sau khi vượt qua Hoàng Hà, lại nhanh chóng công chiếm tuyến Hoài Hà.

Giang Nam đã nguy cấp.

Tương Dương thành của Quách Tĩnh trở thành một phòng tuyến cực kỳ quan trọng.

Dưới sự chỉ huy của Quách Tĩnh, toàn thành đều đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Rất nhiều dân thường đã bỏ chạy, hiện tại những người ở lại đều là chiến sĩ, hoặc là ôm quyết tâm tử chiến mới dừng lại ở đây.

Các võ lâm hiệp khách tôn Quách Tĩnh làm minh chủ, hy vọng hắn có thể dẫn dắt mọi người chống Mông Cổ, bảo vệ Nam Tống.

Tuy nhiên, hiện thực vốn đã không lạc quan lại còn có người thêm dầu vào lửa.

Triều đình Nam Tống nghe tin quân Liên Hợp Quốc có tám mươi vạn người, hơn nữa kỵ binh Mông Cổ dũng mãnh, hỏa khí sắc bén, nên nảy sinh ý định đầu hàng.

Bởi vì Mông Cổ dù sao cũng đã Hán hóa, không đến nỗi quá dã man, đầu hàng cũng không tính là mất mặt.

Dù sao người trên triều đình đều suy nghĩ như vậy, ngay cả Hoàng đế cũng dao động rồi.

Đằng nào cũng thua, chi bằng đầu hàng.

Quách Tĩnh sau khi nhận được tin tức, lập tức tức đến thổ huyết.

Hoàng Dung lập tức đi mời Dương Quá về chữa trị cho Quách Tĩnh, Quách Tĩnh là trụ cột tinh thần của nàng.

Dương Quá lập tức khởi hành, vì hắn căn bản không muốn làm Chưởng Môn gì cả, tìm được cớ là chuồn.

Đương nhiên, dù không làm Chưởng Môn, hắn cũng sẽ không để cho loại tiểu nhân như Triệu Chí Kính được lợi.

Trước khi Dương Quá rời đi, hắn đã hạ được Triệu Chí Kính, khiến võ công của hắn hoàn toàn phế bỏ, không thể nào ức hiếp kẻ yếu nữa. 119.

Đệ tử Khâu Xứ Cơ Dương Khang bái kiến chưởng môn, ta đặc biệt từ nước Liêu lặn lội đến tham gia tang lễ tiền bối Vương Trùng Dương.

Hoàng Dung hết lời khuyên Quách Tĩnh rời Tương Dương về Đào Hoa đảo, nhưng Quách Tĩnh chính là không chịu, hắn muốn vì nước mà bỏ mình.

Lão hoàng đế còn muốn đầu hàng rồi, Tĩnh ca ca anh hà tất phải cố chấp, thiên hạ này không phải của anh, Tĩnh ca ca.

Hoàng Dung đã khóc rồi, lê hoa đái vũ, phong vận vẫn còn đó.

Sư tỷ, Quách bá bá đã bệnh rồi, tỷ không thể tức giận mà làm hại bản thân nữa.

Dương Quá biết họ lo lắng điều gì.

Đại quân Mông Cổ lần này có sự chuẩn bị kỹ lưỡng, Nam Tống hầu như không có bất kỳ cơ hội phản công nào.

Dương Quá cho rằng vẫn nên rút lui là thượng sách, hắn không nghĩ tử chiến là ý hay.

Hắn và Hoàng Dung nghĩ giống nhau, hoàng đế Nam Tống còn không muốn kháng cự, một mình Quách Tĩnh thì có thể làm được gì.

Còn có các chí sĩ giang hồ.

Quách Tĩnh yếu ớt nói.

Đã tan rã một nửa rồi.

Sau khi tin tức hoàng đế chuẩn bị đầu hàng truyền ra, giới võ lâm cũng ngay lập tức mất đi mục tiêu, hứng thú giảm sút mà rời khỏi Tương Dương.

Nửa còn lại tuy không đi, nhưng cũng đã dao động.

Thêm vào đó Quách Tĩnh cũng bệnh rồi, e rằng rất nhanh những người khác ở Tương Dương cũng sẽ tự tìm lối thoát.

Đỡ ta dậy.

Quách Tĩnh lại còn muốn đứng dậy mưu tính chiến lược, đáng tiếc hiện tại hắn ngay cả sức lực để đứng cũng không có.

Quách bá bá, bác phải an tâm mới dưỡng bệnh được, nếu không bệnh nặng nguy kịch, cháu cũng không thể chữa khỏi.

Nước sắp mất, còn chữa bệnh gì nữa.

Quách Tĩnh cứng rắn chống đỡ đứng dậy, nhưng không thành công, sắc mặt càng trắng bệch, khóe miệng lại trào ra tơ máu.

Tĩnh ca ca.

Thấy Quách Tĩnh quật cường như vậy, Hoàng Dung chỉ đành đỡ Quách Tĩnh đến trước bàn sách.

Trên đó là một bức địa đồ thế giới do Đỗ Lan tặng.

Dương Quá lần đầu tiên thấy, phát hiện thì ra thế giới này rộng lớn đến vậy, Tương Dương lại chỉ là một điểm nhỏ.

Quách Tĩnh trầm tư thật lâu, cuối cùng ngón tay chỉ vào Đài Loan: Nếu triều đình có thể rút về Đài Loan, cách biển chỉ huy quân đội chiến đấu với Mông Cổ, hoàng đế sẽ không có nỗi lo về sau, hoặc có lẽ còn có cơ hội.

Quách Tĩnh lập tức muốn đi tìm Tương Dương Tổng Binh cáo tri ý tưởng của mình.

Tĩnh ca ca, anh lại không phải quan viên, làm sao có thể thuyết phục được văn võ mãn triều.

Hoàng Dung đau lòng.

Nàng hiểu Quách Tĩnh, nhưng càng hiểu càng đau lòng.

Vậy cũng phải thử xem sao.

Quách Tĩnh cần sự ủng hộ của hoàng đế, nếu không thì căn bản không thể triển khai chiến đấu.

Đây chính là bi ai của người yêu nước thời đại này.

Khi một người yêu đất nước này hơn cả hoàng đế, thì người đó sẽ rất bi lương.

Quách Tĩnh nhờ Tương Dương Tổng Binh thượng thư, sốt ruột chờ đợi kết quả.

Dương Quá nhìn Quách Tĩnh như vậy, nhất thời cảm khái vạn thiên, bàn bạc với Hoàng Dung xem có nên tìm Đỗ Lan giúp đỡ không.

Hoàng Dung đồng ý, nàng bảo Dương Quá bí mật đi tìm Đỗ Lan, đừng để Quách Tĩnh biết.

Lúc này, Quốc Sư Mông Cổ Kim Luân Pháp Vương cũng đã đến Nam Tống trước một bước, tiến hành thanh tẩy thế lực võ lâm Nam Tống.

Hắn tuyên truyền chính sách hoài nhu của Mông Cổ, dùng chiến thuật tâm lý để đả kích những người có ý định kháng cự Mông Cổ.

Khi Dương Quá đi tìm Đỗ Lan, vừa hay gặp Kim Luân Pháp Vương đang mở đại pháp hội ở Gia Hưng, khí diễm kiêu căng như thể Mông Cổ đã chinh phục Nam Tống.

Mặc dù mọi người đều không thích Kim Luân Pháp Vương, nhưng ngay cả quan phủ cũng ngầm chấp nhận, những người khác cũng không có cách nào, mọi người đều sợ hãi quốc gia quái vật đứng sau Pháp Vương.

May mắn thay vẫn có một hai người có cốt khí đứng ra.

Một nam tử phong độ ngời ngời lên tiếng khiêu chiến Kim Luân Pháp Vương: Tại hạ Lục Gia Trang Lục Triển Nguyên, xin thỉnh giáo cao chiêu của Kim Luân Pháp Vương.

Người này tướng mạo đường đường, thiên đình đầy đặn, công lực bất phàm.

Dương Quá xem xong cũng thầm khen một tiếng, thầm nghĩ tuấn kiệt như vậy Quách bá bá thấy nhất định hoan nghênh.

Kim Luân Pháp Vương khoảng bốn mươi tuổi, khoác tăng phục Mông Cổ, cũng đoan trang túc mục.

Hắn cũng là một người yêu nước, chỉ là hắn yêu Mông Cổ.

Kim Luân Pháp Vương tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công, là một môn võ học cao thâm của giáo phái Mông Cổ.

Hơn nữa hắn dùng năm cái kim luân, công pháp quỷ dị, còn kỹ xảo hơn cả tạp kỹ.

Chương 1467

Năm cái luân, ba cái trên không trung, hai cái trong tay, điều khiển tự như, hoa cả mắt.

Lục Triển Nguyên tuy có chút công lực, nhưng cũng không phải đối thủ.

Điều đáng sợ hơn là Kim Luân Pháp Vương vừa đánh vừa bắn pháo mồm, hướng về đám đông khán giả mà rót vào tai họ sự vĩ đại của Mông Cổ, mở ra cho họ một cánh cửa đến thế giới mới.

Mông Cổ đã chinh phục lục địa Châu Âu rộng lớn, Nam Tống chẳng qua chỉ là cánh tay cản xe.

Trong miệng Pháp Vương, Hoa Tranh anh minh thần võ có thể sánh với bất kỳ vị đế vương hiền minh nào của Thăng Long.

Cương thổ Mông Cổ lại càng rộng lớn không thể tưởng tượng, hơn nữa Mông Cổ sở hữu chế độ và quân đội tiên tiến nhất, căn bản là Nam Tống, cái đạn hoàn chi địa này, không thể nào so sánh được.

Đương nhiên, khi ca ngợi Mông Cổ, còn phải hạ thấp triều đình Nam Tống yếu nhược và người Nam Tống.

Người Nam Tống chẳng qua là ếch ngồi đáy giếng, không biết đất rộng trời cao.

Trong mắt Pháp Vương, việc Nam Tống bị tiêu diệt là sự thật hiển nhiên.

Lục Triển Nguyên bị đánh ngã xuống đất, không tìm được bất kỳ lý do phản bác nào.

Dương Quá thực sự không thể nhìn tiếp được nữa, không kìm được ra tay.

Mông Cổ có lợi hại đến mấy chẳng lẽ còn lợi hại hơn sư phụ hắn sao.

Sư phụ hắn một mình có thể giải quyết Mông Cổ.

Mông Cổ Nữ Đế có lẽ lợi hại, nhưng Thăng Long chúng ta kỳ nhân vô số, làm sao Mông Cổ có thể sánh bằng.

Dương Quá nhảy ra giao thủ với Pháp Vương.

Pháp Vương thấy Dương Quá tuy trẻ tuổi nhưng võ công tinh diệu, không khỏi dấy lên tinh thần.

Còn Lục Triển Nguyên thấy có người giúp đỡ, lập tức nói: Đa tạ thiếu hiệp.

Một người trưởng thành như hắn lại cần thiếu niên giúp đỡ, cũng đủ mất mặt, nhưng Lục Triển Nguyên là một quân tử quang minh lỗi lạc nên cũng không thấy có gì.

Dương Quá dùng Ngũ Cầm Hí đối chiến, không hề thua kém, lại còn giao đấu hòa với Pháp Vương.

Pháp Vương thầm nghĩ quả nhiên không thể xem thường Nam Tống, một thiếu niên mà có công lực như vậy, không hề đơn giản.

Giao chiến một lúc, hắn hỏi: Thiếu hiệp có danh hào gì không.

Ta là Dương Quá tiểu gia nhà ngươi.

Đánh người ngoại quốc, Dương Quá khí thế hào hùng.

Pháp Vương nói đã nhớ rồi, sau đó rút lui cùng mấy đệ tử, cũng không dây dưa.

Bởi vì đánh với thiếu niên, thắng thì không có lợi ích gì, thua thì mất mặt, tốt nhất là không có kết quả.

Pháp Vương vừa đi, Lục Triển Nguyên lập tức hỏi han Dương

Quá, còn mời Dương Quá về trang ở tạm.

Dương Quá thầm nghĩ mình cũng chỉ biết sư phụ ở Gia Hưng, cụ thể ở đâu thì không biết.

Chi bằng lợi dụng nhân mạch địa phương tìm thử, thế là đồng ý ở lại Lục gia.

Lục gia còn có hai thiếu nữ chị em xinh đẹp, Lục Vô Song, Trình Anh.

Tuy là chị em họ, nhưng thân như chị em ruột.

Hai cô gái vừa nhìn thấy Dương Quá liền bị vẻ ngoài của hắn thu hút.

Không thể không nói Dương Quá quả thật quá đẹp trai.

Dương Quá nói rõ người mình muốn tìm, Lục Triển Nguyên lập tức phát động nhân lực đi tìm, không lâu sau đã tìm thấy.

Có người nhìn thấy Đỗ Lan đang ở trong khách điếm.

Dương Quá vốn dĩ cho rằng Đỗ Lan đến vân du bốn bể, không ngờ Đỗ Lan lại ở khách điếm, một chút cũng không có dáng vẻ cao nhân.

Đỗ Lan thầm nghĩ nếu hắn thật sự bày ra dáng vẻ cao nhân, thì các ngươi mới tìm được hắn mới là lạ.

Đỗ Lan biết Dương Quá đến tìm hắn, nên cố ý ở chờ.

Dương Quá lập tức đến gặp Đỗ Lan, kể về cục diện nguy hiểm của Tương Dương hiện tại.

Ta đã sớm nói kế sách cho Quách Tĩnh, đáng tiếc hắn không nghe. 120.

Nàng không thể hiểu vì sao mình đã bỏ ra nhiều tình cảm đến vậy mà lại không có hồi báo.

Đỗ Lan nói hắn đã sớm bảo Quách Tĩnh lấy chiến tranh làm phòng thủ, thu phục thất địa phương Bắc, nhưng Quách Tĩnh cứ không nghe, bây giờ hắn cũng hết cách rồi.

Đỗ Lan không muốn ra tay giúp đỡ, vì nếu hắn ra tay, tám mươi vạn đại quân cũng sẽ trong khoảnh khắc tan thành tro bụi, nhưng điều này căn bản không có ý nghĩa.

Triều đình Nam Tống hủ bại này, hủy đi thì cứ hủy đi.

Hoa Tranh Nữ Vương ta cũng quen biết, là một vị hoàng đế tốt bụng, thương dân.

Đổi sang nàng cai trị, bách tính sẽ không có chuyện gì đâu.

Nghe Đỗ Lan nói vậy, Dương Quá rất khó chịu: Vậy Quách bá phụ và sư tỷ họ đều sẽ gặp nguy hiểm.

Nghĩ đến dáng vẻ cố chấp của Quách Tĩnh, Dương Quá cũng đau đầu, hắn thật sự không biết sư tỷ nhìn trúng Quách Tĩnh điều gì.

Ưu điểm của Quách Tĩnh chính là khuôn mẫu đạo đức mà rất nhiều người không thể đạt tới.

Cho dù hắn sẽ chết, nhưng trăm năm sau vẫn sẽ được người đời ca ngợi truyền tụng.

Tuy Quách Tĩnh loại người này luôn không có kết cục tốt đẹp, nhưng phẩm đức nhân loại mà họ đại diện lại là ngọn đèn soi sáng cho sự tiến bộ của loài người.

Có những người như Quách Tĩnh, loài người trong dòng chảy lịch sử mới không mất đi phương hướng.

Đặc biệt là trong thời kỳ đen tối nhất, tinh thần mà Quách Tĩnh đại diện trực tiếp sẽ trở thành lương thực giúp loài người chiến thắng khó khăn.

Nhưng cũng chính vì rất nhiều người không thể đạt đến cảnh giới như vậy, nên không hiểu sự kiên trì của Quách Tĩnh.

Hoàng Dung tuy cũng không phải người cao thượng, nhưng nàng biết trân trọng sự cao thượng, điều này đã ưu tú hơn rất nhiều người rồi.

Ít nhất Dương Quá còn chưa đạt đến cảnh giới này, thực sự đến thời khắc nguy cơ hắn sẽ không học Quách Tĩnh tuẫn chức, mà sẽ minh triết bảo thân.

Đến lúc đó cứ trói họ đi là được.

Hơn nữa, ta thấy sẽ không đánh nhau đâu, Nam Tống rất có khả năng sẽ trực tiếp đầu hàng.

Đỗ Lan cảm thấy khả năng đầu hàng rất lớn, trận chiến Tương Dương e rằng chỉ là sấm to mưa nhỏ.

Lúc này, sứ giả do hoàng đế Nam Tống phái đi đã đến Mông Cổ, hòa đàm sắp bắt đầu.

Hoa Tranh đưa ra những điều kiện ưu đãi, hoàng đế Nam Tống căn bản không thể từ chối.

Đó là hoàng đế Nam Tống được giữ nguyên đãi ngộ, chỉ là không còn quyền thống trị thực tế.

Các quan viên Nam Tống cũng giữ nguyên trong mười lăm năm, sau mười lăm năm Hoa Tranh mới động chạm đến thể chế Nam Tống.

Vì vậy Dương Quá và Hoàng Dung đã lo lắng vô ích, bởi vì Nam Tống sẽ không bị sinh linh đồ thán.

Chỉ là sau khi hoàng đế đầu hàng, e rằng Quách Tĩnh về mặt tâm lý không chịu nổi.

Đương nhiên, còn rất nhiều người yêu nước cũng không thể chấp nhận được.

Nhưng đối với bách tính thời đại này mà nói, ai làm hoàng đế cũng không quan trọng, chỉ cần không tăng thuế khóa, không khiến họ không sống nổi là được.

Hoàng đế quá xa, sự sinh tồn quá gần.

Chương 1468

Quan niệm quốc gia thời đại này chỉ tồn tại ở tầng lớp sĩ đại phu.

Đối với bách tính, điều họ hiểu được là tông tộc.

Quy củ tông tộc còn hiệu quả hơn cả vương pháp.

Đặc biệt là Nam Tống, chính quyền phương Nam này, thế lực tông tộc phương Nam lại mạnh mẽ đến vậy.

Vì vậy hoàng đế đầu hàng, bách tính e rằng ngay cả biết cũng không biết.

Mỗi thời đại đều có đặc điểm riêng.

Hiện tại, quan niệm dân tộc và quốc gia còn chưa thấm sâu vào lòng người, chỉ dựa vào sự nỗ lực của những người yêu nước như Quách Tĩnh căn bản không thể tạo ra sóng gió gì.

Dương Quá biết cũng chỉ có thể cưỡng chế Quách Tĩnh rút khỏi cuộc chơi.

Tuy rất tàn nhẫn, nhưng đây là cách tốt nhất.

Sư phụ, chỉ sợ đến lúc đó sư tỷ không phối hợp, nàng ấy phu xướng phụ tùy, hoàn toàn coi trượng phu là trời.

Dương Quá nói: Cho nên đến lúc đó vẫn cần sư phụ đích thân ra tay.

Con đã không còn người thân, sư môn chính là nhà, sư tỷ chính là người thân, vì vậy hy vọng sư phụ giúp đỡ.

Chủ yếu là sợ Đỗ Lan sẽ giận Hoàng Dung.

Cần biết Hoàng Dung thì thân Quách Tĩnh mà lại xa sư phụ, sư phụ bình thường đều sẽ tức giận.

Đỗ Lan không phải người bình thường, hắn sẽ không tức giận: Dù sao thì nàng cũng là đệ tử của ta, tự nhiên sẽ không bỏ mặc nàng.

Đến lúc đó ta sẽ đích thân ra tay, con cứ yên tâm.

Nhận được lời hứa của sư phụ, Dương Quá yên tâm rồi.

Tuy nhiên Đỗ Lan sẽ không vì những chuyện nhỏ nhặt này mà đến Gia Hưng.

Hắn đến là để giúp đệ tử tìm đối tượng.

Quách Phù, Lục Vô Song, Trình Anh, ba cô gái mỗi người một vẻ đặc sắc, không biết Dương Quá thích ai.

Dù sao Đỗ Lan cũng biết cả ba cô gái đều có cảm tình với Dương Quá, đẹp trai thì có thể làm gì mình muốn.

Dương Quá bày tỏ mình còn nhỏ, còn chưa muốn nói chuyện kết hôn.

Nhưng nếu thật sự hỏi cảm giác của hắn đối với ba cô gái, hắn cảm thấy họ đều là những cô gái tốt.

Nhưng không có ai đặc biệt khiến Dương Quá cảm thấy rung động, đơn giản mà nói là không có cảm giác.

Đỗ Lan thầm nghĩ, đệ tử không vội thì hắn cũng không vội.

Dương Quá quả thật chưa tìm được người khiến mình rung động, hơn nữa hắn cũng không biết mình thích kiểu người nào, hắn mới mười bốn tuổi thôi mà.

Tuy nhiên, ở Nam Tống mười bốn tuổi đã có thể sinh con rồi.

Đỗ Lan thầm nghĩ vẫn cần quan sát thêm, để Dương Quá và ba cô gái có nhiều cơ hội giao lưu hơn, bồi dưỡng tình cảm.

Thế là Đỗ Lan đưa cả bốn người họ vào thế giới ảo, mô phỏng các loại tình huống khác nhau bên trong, để họ có thể trải nghiệm mọi chuyện trong mơ.

Ép buộc làm mối là đáng sợ nhất.

Hôn nhân của Dương Quá còn cần thời gian, nhưng Nam Tống thì không còn thời gian nữa.

Nam Tống đầu hàng rồi.

Ngày này, vô số chí sĩ yêu nước câm lặng ngưng trệ, Quách Tĩnh càng khóc lóc đau đớn.

Nam nhi có lệ không dễ bắn, chỉ là chưa đến lúc đau lòng tột cùng.

Ngày này là ngày đau lòng nhất trong cuộc đời Quách Tĩnh.

Nam Tống không đánh mà hàng, Quách Tĩnh hận không thể tuẫn quốc.

Nhưng Hoàng Dung và những người khác đều nói nguy cơ Tương Dương chưa được giải quyết, đại quân Mông Cổ vẫn có khả năng giết vào, may mắn sao đã khuyên được Quách Tĩnh ở lại.

Nhưng đau lòng vẫn là không thể tránh khỏi.

Tổ quốc mà Quách Tĩnh hết lòng bảo vệ bây giờ đã không còn, làm sao hắn chịu nổi.

Mông Cổ sẽ từ từ tiếp quản các thành trì Nam Tống, nhưng Tương Dương là ngoại lệ.

Hoa Tranh sẽ đích thân đến tiếp quản, vì vậy đại quân vẫn phải bao vây bên ngoài Tương Dương một thời gian.

Cả người Quách Tĩnh đều sa sút.

Tổng Binh nói với hắn rằng kế hoạch rút về Đài Loan hoàng đế cũng đã biết, nhưng ngài không muốn rút lui.

Hoàng đế nói Mông Cổ cũng thực hành Hán hóa, cho nên mọi người đều là học trò của Khổng Tử.

Vì vậy ngài không phải đầu hàng, mà là thiện nhượng.

Tóm lại hoàng đế cũng rất không biết xấu hổ.

Tương Dương Tổng Binh cũng đã kiểm kê xong binh khí lương thảo, chỉ chờ Mông Cổ Nữ Đế đến tiếp quản quyền chỉ huy.

Còn các hiệp khách ở Tương Dương muốn đợi Nữ Đế đến, rồi nhất tề xông lên ám sát Mông Cổ Nữ Đế.

Để thành toàn lòng yêu nước của họ, họ không hề nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng nếu họ làm như vậy.

Bất kể thành công hay không, quân Mông Cổ làm sao có thể tha cho bách tính trong thành Tương Dương.

Họ nếu muốn ám sát thì cũng phải ám sát hoàng đế Nam Tống, như vậy ít nhất cũng bày tỏ được lòng yêu nước, lại không liên lụy đến người vô tội.

Ám sát Nữ Đế, đây tuyệt đối là nhiệm vụ có độ khó cấp sử thi, nhưng các hiệp khách lại tự cho rằng mình là xá thân thành nhân, khí thế hừng hực.

Tương Dương thành đã hiện ra trước mắt, Hoa Tranh tư lự vạn thiên, cái tên phụ tâm hán Quách Tĩnh và hồ ly tinh Hoàng Dung kia đang ở trong thành.

Ban đầu nàng bị Quách Tĩnh ruồng bỏ mà bước lên con đường thiết huyết, chính là vì ngày hôm nay.

Ta đã nói với các ngươi nên đi ra nước ngoài.

Hoa Tranh tự lẩm bẩm nói.

Bên cạnh nàng có hai tiểu cô nương, đó chính là Lý Mạc Sầu và

Tiểu Long Nữ tỷ muội đang tham gia thực tập.

Mười mấy năm sau, hôm nay họ vẫn như lúc nhỏ, chỉ là trải đời phi thường.

Địch Ny Toa đã dẫn họ đi khắp Tam Sơn Ngũ Nhạc, đến Địa Trung Hải, leo qua núi Olympus, xem đấu trường La Mã, họ đã trở thành những nữ nhi ưu tú rồi.

Vì vậy Địch Ny Toa đã sắp xếp họ đi theo Hoa Tranh thực tập.

Tiểu Long Nữ vẫn dáng vẻ cũ, thái độ thờ ơ, dường như chuyện không liên quan đến mình.

Tuy nàng trong lòng cái gì cũng hiểu nhưng cứ không nói ra.

Điều nàng thực sự quan tâm không phải những người ngoài kia.

Lý Mạc Sầu thì cảm thấy chuyện này rất thú vị.

Mặc dù ban đầu nàng căn bản không thể chấp nhận người trong lòng biến thành ba ba.

Chương 1469

Khi biết Địch Ny Toa và Đỗ Lan là vợ chồng, Tam Quan của Lý Mạc Sầu đều sụp đổ.

Nhưng Đỗ Lan lại bình tĩnh nói: Con gái là tình nhân kiếp trước.

Lý Mạc Sầu rất khó khăn mới chấp nhận điểm này.

Mười mấy năm trôi qua cũng dần quen rồi, chỉ là đến tận bây giờ Lý Mạc Sầu vẫn chưa tự mình thừa nhận Đỗ Lan là phụ thân.

Ngược lại, Tiểu Long Nữ sau khi gặp Đỗ Lan luôn gọi một tiếng cha, tuy bình đạm nhưng Đỗ Lan biết Tiểu Long Nữ trong lòng rất quan tâm gia đình.

Đương nhiên Đỗ Lan cũng biết, chức năng chính của người cha này là chỉ rõ vị trí của Địch Ny Toa, Tiểu Long Nữ vẫn thân cận Địch Ny Toa hơn.

Lý Mạc Sầu biết câu chuyện của Hoa Tranh, biết nàng cũng từng bị đàn ông làm tổn thương, nên đặc biệt thấu hiểu nàng.

Bệ hạ, chúng ta vào thành thôi.

Lý Mạc Sầu thầm nghĩ đến lúc đó nàng sẽ tự mình ra tay bắt Quách Tĩnh đưa đến trước mặt Hoa Tranh.

Hoa Tranh lại có chút do dự.

Tuy vô số ngày đêm nghiến răng nghiến lợi, nhưng thật sự phải gặp lại thì vẫn có chút e dè.

Bệ hạ.

Lý Mạc Sầu thấy Hoa Tranh không phản ứng, không khỏi tăng âm lượng: Chúng ta nên vào thôi.

Hoa Tranh lúc này mới gật đầu.

Phía trước, sau, trái, phải của nàng đều là binh sĩ cầm súng đạn thật canh gác, cũng đã chuẩn bị đầy đủ.

Vào thành.

Binh sĩ trên tường thành nhìn thấy quân Mông Cổ mặc quân phục hoa lệ, chỉnh tề tiến đến, đều kinh hãi.

Bọn họ chưa từng thấy đội quân hùng vĩ, chỉnh tề như vậy, trực tiếp nói rằng không thể đánh lại.

Còn các thích khách ẩn mình trong đám đông im lặng nhìn quân đội, chuẩn bị hành động.

Nhưng ngay khi họ sắp ra tay, một người lại nhanh hơn một bước lao đến trước quân Mông Cổ, đó chính là Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh đến để thỉnh tội.

Hắn chỉ hy vọng Hoa Tranh có thể tha cho bách tính trong thành Tương Dương: Ta nguyện ý dùng một mình ta để đổi lấy sinh mệnh bách tính Tương Dương.

Tuy hắn không biết Hoa Tranh sẽ phát tiết như thế nào, nhưng tiêm một mũi phòng ngừa vẫn là cần thiết.

Cuối cùng cũng gặp mặt.

Cách biệt mười mấy năm, hai người nam nữ suýt trở thành vợ chồng năm xưa cuối cùng cũng tái ngộ dưới sự chú ý của vạn người.

Chỉ là lúc này Quách Tĩnh lại thần tình sa sút, không còn vẻ ý khí phong phát một mũi tên bắn hai chim năm xưa nữa.

Còn Hoa Tranh cũng không còn là tiểu công chúa nhu thuận kia, mà là Nữ Đế thiết huyết tung hoành lục địa Âu Á vô địch.

Lần gặp lại này, mọi thứ đã hoàn toàn khác biệt.

Hé rèm xe, Hoa Tranh với khí chất ngự tỷ đập vào mắt đứng ra.

Dung mạo vẫn xinh đẹp, lại thêm một phần mạnh mẽ.

Ngươi bây giờ lại có tư cách gì mà đàm phán điều kiện với ta.

Ta đã nói ngươi nên đi ra nước ngoài, nơi đây không có chỗ dung thân cho cả nhà ngươi.

Giọng nói trong trẻo của Hoa Tranh lọt vào tai mọi người.

Đây là hai người có câu chuyện, mọi người đều chờ đợi diễn biến tiếp theo.

Trước đây là ta có lỗi với ngươi, nhưng bách tính Tương Dương là vô tội.

Quách Tĩnh đã không còn muốn sống nữa, nên tự mình đứng ra chịu chết.

Hoa Tranh lại cười: Những kẻ muốn mưu hại trẫm, kẻ nào là vô tội.

Lời vừa dứt, đám đông một trận xao động, những thích khách kia lại bị những người bên cạnh bất ngờ xông lên đè xuống đất.

Hóa ra Hoa Tranh đã sớm có chuẩn bị.

Trước khi nàng thân chinh đến, đã có rất nhiều người Mông Cổ tiềm nhập Tương Dương, dò xét rõ mọi ngóc ngách của Tương Dương.

Quách Tĩnh vừa nhìn đã biết không ổn rồi.

Lúc này thấy có hai binh sĩ xông về phía mình, lập tức phản kích.

Tiếng Giáng Long Thập Bát Chưởng vang dội, hào hùng chấn động màng nhĩ.

Các binh sĩ trước mặt Quách Tĩnh đều bị quét sạch.

Nhưng hành vi như vậy chỉ dẫn đến càng nhiều người hơn.

Quách Tĩnh trong nháy mắt đã bị bao vây.

Còn những người Tương Dương không xa biết Quách Tĩnh là ai, thấy Quách Tĩnh ra tay, cũng đều xông đến giúp đỡ.

Họ không vì Nam Tống, chỉ vì Quách Tĩnh.

Có thể thấy danh vọng của Quách Tĩnh ở Tương Dương.

Nghi thức nhập thành vốn đang tốt đẹp, đột nhiên hỗn loạn.

Tổng Binh xem mà giậm chân liên tục, không biết phải làm sao.

Mắt thấy sắp đánh nhau rồi.

Hỏa khí của quân Mông Cổ đều đã chuẩn bị nhắm bắn.

Nếu thật sự đánh nhau, bách tính thành Tương Dương chẳng phải sẽ chết oan sao.

Quách Tĩnh cũng sốt ruột, hắn là không muốn liên lụy người khác mới đứng ra, nhưng không ngờ hành vi của mình lại liên lụy mọi người.

Ngay cả Hoàng Dung cũng xông ra: Tĩnh ca ca, em đến giúp anh.

Bất kể tình huống thế nào, nàng cũng sẽ đi theo Quách Tĩnh đến cùng.

Ngay khi sắp nổ súng, Tiểu Long Nữ cuối cùng cũng ra tay.

Chỉ thấy nàng lấy ra một cây sáo, sau đó không biết từ đâu vô số ong mật xuất hiện, cách ly tất cả mọi người ra.

Có thể coi là đã ngăn chặn một cuộc đổ máu.

Tuy nhiên, lúc này quan hệ giữa hai bên đã rơi vào điểm đóng băng.

Còn Hoa Tranh khi thấy Quách Tĩnh và Hoàng Dung em em anh anh, lại càng lạnh lùng đến mức người sống chớ lại gần.

Hiển nhiên là đại sự không hay rồi.

Đáng lẽ nghi thức tiếp quản Tương Dương trong hòa bình đã biến thành cuộc ẩu đả giữa người Tống và Mông Cổ quân, đã có người bị thương.

Nếu không phải Tiểu Long Nữ kịp thời huýt sáo dẫn ong đến ngăn cách, e rằng đã biến thành sự kiện đổ máu quy mô lớn.

Nhưng dù ong đã tạm thời ngăn chặn xung đột, lửa giận của cả hai bên đã bùng cháy, chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, rất nhiều người đều hiểu rõ.

Nữ đế nhất định sẽ nổi giận, Tương Dương thành sẽ máu chảy thành sông.

Tiểu Long Nữ lại huýt sáo, những con ong kia lại tụ tập lại, biến thành một đôi cánh khổng lồ sau lưng nàng.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện những con ong này thực chất đều là máy bay không người lái cỡ nhỏ, Tiểu Long Nữ dùng tín hiệu âm thanh ra lệnh, có thể khiến đàn máy bay không người lái thực hiện đủ loại hành động không thể tưởng tượng nổi.

Hỏa thương của Mông Cổ quân đã nhắm vào bách tính Tương Dương phía sau Quách Tĩnh, nếu nổ súng thì Quách Tĩnh sẽ là người đầu tiên bị bắn chết.

Chương 1470

Tĩnh ca ca.

Hoàng Dung dường như đã biết vợ chồng họ sẽ chết tại đây, nghĩ đến việc không bao giờ gặp lại con gái, một nữ hiệp lừng danh không kìm được rơi lệ.

Quách Tĩnh cũng cảm thấy có lỗi với Hoàng Dung, nhưng lúc này hắn không nói lời an ủi nào, hắn biết Hoàng Dung thông minh đều hiểu cả, căn bản không cần hắn phải nói gì.

Thấy Quách Tĩnh và Hoàng Dung liếc mắt đưa tình, Hoa Tranh càng tức giận hơn, hận không thể tự mình xuống trận đại chiến ba trăm hiệp: Nhiều năm như vậy trôi qua, hai người các ngươi chẳng thay đổi chút nào.

Lúc nào cũng phát cẩu lương trước mặt mọi người.

Hoa Tranh, nhiều năm như vậy chẳng lẽ ngươi không thể buông bỏ quá khứ sao.

Quách Tĩnh bày tỏ mọi người nên nhìn về phía trước.

Buông bỏ.

Ha ha, ngươi nói thì dễ thật đấy.

Cho dù ngươi hận chúng ta, cũng xin ngươi đừng làm hại bách tính.

Thấy Hoa Tranh đã không còn là cô bé lương thiện ngày xưa, Quách Tĩnh cũng không tiện nói thêm gì nữa, hắn chỉ hy vọng cái chết của mình có thể dập tắt cơn giận của Hoa Tranh, Ta làm việc, ta gánh chịu, đây là cái mạng này của ta cho ngươi.

Tĩnh ca ca, đừng làm chuyện ngu xuẩn.

Hoàng Dung biết Quách Tĩnh định làm gì, vội vàng ngăn cản.

Nhưng có một giọng nói còn lớn hơn cả Hoàng Dung, tiếng chim điêu kêu từ trên trời truyền đến, một đàn điêu không biết từ lúc nào xuất hiện trên không trung.

Mọi người ngẩng đầu lên thì thấy trên một con bạch điêu lại có một người đứng.

Đỗ Lan đã đến, hắn cưỡi một đàn điêu đến Tương Dương.

Khốc liên phong nguyệt vi đa tình, hoàn đáo xuân thì biệt hận sinh, ỷ trụ tầm tư bội trù trướng, nhất tràng xuân mộng bất phân minh.

Đỗ Lan vừa đọc Đường thi vừa đăng tràng.

Đây là một bài thơ tương tư, đương nhiên ba người phía dưới tương tư thì chưa chắc đã là tình yêu.

Sư phụ.

Hoàng Dung thấy sư phụ, lòng lập tức bình ổn.

Còn Quách Tĩnh nhìn thấy Đỗ Lan thì biết Đỗ Lan lại đến gây rối rồi, ngắt ngang việc hắn tự sát thật là mất hứng.

Đỗ Lan từ lưng điêu nhảy vút lên, giữa không trung lộn mình đáp xuống, hoàn thành một động tác tiếp đất có độ khó kỹ thuật cực cao.

Hai nhóm người nhìn Đỗ Lan như thần tiên cưỡi điêu đến, lại không sợ độ cao mà hạ xuống, đều ngây ngốc nhìn xuất thần.

Ngay cả binh sĩ Mông Cổ chinh chiến nam bắc cũng nhìn đến ngây người, lộ ra ánh mắt kính sợ.

Hoa Tranh chưa từng gặp Đỗ Lan, nhưng hai thiếu nữ bên cạnh nàng đều là con gái Đỗ Lan.

Thấy Đỗ Lan xuất hiện cao điệu như vậy, cả hai đều cảm thấy có chút không thoải mái, rất xấu hổ.

Anh hùng Xạ Điêu ngày xưa, hôm nay cớ gì lại phải tự sát chứ.

Đỗ Lan bày tỏ kết cục như vậy của Quách Tĩnh thật khó coi.

Quách mỗ lấy thân tuẫn quốc, vô oán vô hối.

Vậy ta, một người hòa giải, chẳng phải đến uổng công sao.

Tự sát căn bản không cần vội, lần này ta đến chính là để giải quyết vấn đề song phương một cách hòa bình.

Ta có một lời, xin mọi người lắng nghe.

Ngay cả nữ đế cũng phải nể mặt, vì sự xuất hiện của Đỗ Lan quá chấn động, nàng không rõ lai lịch của Đỗ Lan.

Mông Cổ thống nhất đại lục Âu Á đã là sự thật không thể kháng cự, nữ đế nguyện ý hòa bình tiếp nhận Nam Tống đầu hàng, đã thể hiện thiện ý cực lớn của nàng.

Quách Tĩnh ngươi cứng đầu không nghe, ta mấy lần thiện ý nhắc nhở, nhưng đều bị ngươi xem là lời gièm pha, nay rơi vào bước đường này vốn là tự chuốc lấy, nhưng vì ta có duyên phận với gia đình Quách ngươi, không đành lòng nhìn ngươi kết cục thê thảm.

Cho nên ta nguyện ý làm người hòa giải, giải quyết mâu thuẫn xung đột giữa hai người các ngươi.

Ngươi là ai.

Hoa Tranh còn chưa biết Đỗ Lan là ai, chỉ nghe hắn thao thao bất tuyệt nói nhiều như vậy, không nổi giận là do nàng có sự tu dưỡng tốt.

Tại hạ là chưởng môn Thiên Sơn Tiêu Dao Phái Đỗ Lan, xin các vị nể mặt ta.

Nghe nói là người Thiên Sơn, Hoa Tranh quả thật không thể không nể mặt: Vậy xin cao sĩ cứ nói thẳng.

Thực ra ta thấy mâu thuẫn của các ngươi chủ yếu là do Thiết Mộc Chân ban hôn, Quách Tĩnh lại vừa chấp nhận xong đã hối hôn, đúng là biểu hiện của một tên tra nam.

Đỗ Lan sắc bén phê bình vấn đề nhân phẩm của Quách Tĩnh.

Không cưới công chúa Mông Cổ đó là khí tiết của Quách Đại Hiệp.

Nhưng người Nam Tống lại cảm thấy Đỗ Lan nói không đúng, Quách Tĩnh vốn có thể dễ dàng đạt được vinh hoa phú quý, nhưng hắn đã chọn từ bỏ địa vị phò mã Mông Cổ, trở về Nam Tống trấn thủ Tương Dương, đây là tinh thần gì.

Đây chính là tinh thần yêu nước của người Nam Tống.

Đỗ Lan nghĩ thầm, ai nhiều chuyện vậy.

Nhưng lại phát hiện hôm nay mọi người đều là người Tương Dương, từng người một đều ủng hộ Quách Tĩnh.

Không nói khí tiết hay không khí tiết, vấn đề chính là ở đây, các ngươi một người là Mông Cổ, một người là người Tống, thân phận đối lập, từ điểm này rất khó đạt được sự đồng thuận.

Tuy nhiên ta có một cách, đó là tái hiện lại cảnh tượng, nhưng thân phận của các ngươi phải hoán đổi.

Quách Tĩnh ngươi đóng Hoa Tranh, Hoa Tranh ngươi đóng Quách Tĩnh, ta đóng Thiết Mộc Chân, Hoàng Dung ngươi đóng Thác Lôi, chúng ta sẽ tái hiện lại đoạn Quách Tĩnh bắn điêu, Thiết Mộc Chân ban hôn ngày xưa.

Mọi người bày tỏ có cần thiết không.

Đỗ Lan nói là có, hắn phất tay một cái, có thêm một cây cung đưa cho Hoa Tranh.

Hoa Tranh bày tỏ mình còn chưa đồng ý, sao hắn lại tích cực như vậy.

Nàng rốt cuộc có nên phối hợp diễn xuất với Đỗ Lan không.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung càng ngây ngốc nhìn Đỗ Lan, không biết trong hồ lô của Đỗ Lan bán thuốc gì.

Mấy diễn viên chính đều không động đậy, Đỗ Lan cũng không vội, cứ xem như họ đang hồi tưởng lại chi tiết ngày hôm đó.

Chờ đợi trong chốc lát, Hoa Tranh cuối cùng cũng có hành động, nàng đương nhiên nhớ rõ hình tượng tiêu sái của Quách Tĩnh ngày xưa, lấp đầy tình cảm thiếu nữ của nàng.

Quách Tĩnh lúc đó thật sự xuất chúng, khiến Hoa Tranh không thể quên.

Vì vậy Hoa Tranh đã ra tay, hoàn hảo tái hiện động tác bắn cung từ phía sau đầy tiêu sái của Quách Tĩnh ngày ấy.

Mọi người thấy thân thủ nữ đế nhanh nhẹn đều nhao nhao bày tỏ thật sự là được mãn nhãn.

Quách Tĩnh thấy vậy cũng hồi ức lại dáng vẻ của mình khi còn thiếu niên, lúc đó hắn cũng không nghĩ nhiều, chỉ là Thiết Mộc Chân và sư phụ đều bảo hắn bắn, hắn liền cố gắng bắn mà thôi, tuyệt đối không hề cố ý ra vẻ, chỉ là động tác tự nhiên mà thành.

Nhưng mà thật sự rất đẹp trai, Quách Tĩnh nghĩ thầm sao mình trước đây lại không phát hiện động tác của mình lại tiêu sái đến vậy.

Hoàng Dung nghĩ thầm Tĩnh ca ca trước kia lại còn cao điệu như vậy ư.

Hèn chi Thiết Mộc Chân lại ban hôn, nàng hiện tại nhìn Hoa Tranh tái hiện lại cảnh xưa, cũng cảm thấy tim đập nhanh hơn, một bà già rồi mà còn rung động.

Nàng thật sự hy vọng lúc đó mình cũng có mặt thì tốt biết mấy.

Xùy.

Đàn điêu trên trời bày tỏ có thù có oán gì, sao lại muốn bắn chúng.

Hoa Tranh mười mấy năm nay cũng luôn luyện võ, thể chất cực tốt, đàn điêu trên trời lại tụ lại một chỗ, mũi tên này cũng là một mũi tên trúng hai con điêu.

Mọi người đều kinh thán không thôi, binh sĩ Mông Cổ càng lớn tiếng hô: Nữ đế thần uy, thống nhất thiên hạ, thiên thu vạn đại, thiên địa đồng thọ.

Đỗ Lan tái hiện lời thoại, ban hôn.

Nhưng Hoa Tranh lại ngây người ra, không nói một lời, chỉ ngây ngốc nhìn con mồi rơi trên mái nhà, dường như có điều giác ngộ.

Nàng ngày xưa ngưỡng mộ, bây giờ chính nàng cũng hoàn toàn có thể làm được, mình còn vướng mắc gì nữa.

Quách Tĩnh cái người này còn có giá trị gì.

Nghĩ đến đây, Hoa Tranh cảm thấy tâm trí rộng mở, nếu quay về ngày xưa nàng cũng có thể làm được một mũi tên trúng hai con điêu, vậy thì căn bản sẽ không kinh ngạc, đến nỗi mê đắm Quách Tĩnh không dứt ra được.

Hiện tại mình còn mạnh hơn Quách Tĩnh, Hoa Tranh chỉ cảm thấy toàn thân sảng khoái, Quách Tĩnh cũng biến thành đồ bỏ đi.

Thông qua việc tái hiện cảnh tượng, Hoa Tranh nhận ra mình khi còn trẻ thơ ngây đến mức nào, mình vậy mà lại bị Quách Tĩnh mê đến thần hồn điên đảo, nguyên nhân chính là những chàng trai xung quanh nàng lúc đó quá kém cỏi, làm nổi bật cái tốt của Quách Tĩnh.

Sự mê muội năm đó chẳng qua chỉ là trẻ người non dạ, sự chú ý đến dị tính ưu tú chỉ là bản năng sinh học, sinh vật cái luôn tìm kiếm bạn đời tốt hơn.

Quả nhiên đều là sai lầm phạm phải khi còn trẻ, bây giờ hồi tưởng lại chấp niệm của mình với Quách Tĩnh, cũng chỉ là một loại hồi ức về bản thân thời niên thiếu, ấu trĩ và đáng cười.

Ngươi thành công rồi.

Hoa Tranh cho rằng Đỗ Lan chính là thông qua phương pháp này để nàng nhìn rõ bản thân, bây giờ nàng quả thật đã nhìn rõ, Quách Tĩnh cũng không quá ưu tú, nàng đã siêu việt Quách Tĩnh, cho nên nàng đã buông bỏ.

Đỗ Lan à à che giấu sự lúng túng, đây hoàn toàn không phải kịch bản của hắn.

Hiện tại Quách Tĩnh căn bản không xứng với ta.

Hoa Tranh kiêu ngạo nói, không ai có thể phản bác, vì Hoa Tranh đã đứng trên đỉnh cao của đại lục Âu Á, bây giờ nàng chỉ cần lấy được Nam Tống, là có thể hoàn thành đại thống nhất.

Hoàng Dung nghe xong trong lòng không vui, Quách Tĩnh trong mắt nàng vẫn là tốt nhất, nhưng Hoa Tranh đã nhìn thông, đối với nàng mà nói là chuyện tốt.

Chương 1471

Ngược lại, Quách Tĩnh trong lòng trống rỗng, như thể đã mất đi thứ gì đó.

Tất cả mọi người đều nghe ta đây.

Hoa Tranh nhìn quanh, tất cả mọi người đều bị ánh mắt uy nghiêm kia áp chế đến không dám lên tiếng, chỉ nghe nữ đế tuyên ngôn: Ta bảo đảm sẽ không làm hại cư dân Tương Dương, ta không phải đến vì chiến tranh, ta đến là để bách tính trên mảnh đất này có thể hiểu rõ hơn thế giới này, để nâng cao tầm mắt của các ngươi.

Nói tóm lại là vì lợi ích của các ngươi, đừng không biết tốt xấu.

Quách Tĩnh nghe Hoa Tranh nói vậy, hắn cũng ra hiệu cho mọi người đừng phản kháng: Đại thế đã mất.

Chờ đến khi Hoa Tranh ngồi lên ngôi vị hoàng đế Nam Tống, Quách Tĩnh sẽ tuẫn quốc vào ngày đó, hiện tại nếu hắn chết, ngược lại sẽ khiến xung đột tiếp diễn.

Rất tốt, rất tốt, mọi người biến chiến tranh thành hòa bình.

Đỗ Lan bày tỏ hòa bình là quý giá, mọi người đừng đánh nhau.

Chỉ là người Nam Tống coi Đỗ Lan là Hán gian, một kẻ đứng trên lập trường Mông Cổ để bán đứng người Nam Tống.

Ánh mắt thống hận đồng thời hướng về Mông Cổ quân và Đỗ Lan.

Tương Dương thất thủ, tuy trong quá trình không có ai tử vong, nhưng người Nam Tống mất nước vẫn không kìm được khóc lóc đau khổ, như mất cha mất mẹ.

Nam Tống diệt vong, một đế quốc mới cường đại quật khởi.

Hoa Tranh dốc sức trị quốc, chỉ là mảnh đất này thực sự quá rộng lớn, chỉ dựa vào một mình nàng quản lý căn bản không thực tế.

Vì vậy trong quá trình chấp chính không tránh khỏi đủ loại phản loạn, lâu dần thì mệt mỏi ứng phó.

Vì vậy Hoa Tranh cầu đạo ở Thiên Sơn, hy vọng biết làm thế nào mới có thể thống trị một vùng đất rộng lớn như vậy.

Đương nhiên là phong đất ra ngoài.

Đây là phương pháp tốt nhất trong thời đại nguyên thủy này, nhưng không thể giữ nguyên trạng mà phong đất ra ngoài.

Cần phải xáo trộn địa giới, phân phong theo kiểu răng chó xen kẽ, chia các nơi hiểm yếu cho những người khác nhau, để hiểm yếu không thể tạo thành thế lớn.

Đại lục Âu Á liền được chia thành mấy khối lớn, tuy thống nhất nghe theo Đại Nguyên Triều của Hoa Tranh, nhưng các khu vực khác thì không thành vấn đề, gọi tên gì cũng được, nhưng đều phải tiến hành Hán hóa.

Sau ngày Hoa Tranh đăng cơ, Quách Tĩnh cả người đều không có tinh thần, mỗi ngày đều có người canh gác mười hai canh giờ, chỉ sợ hắn sẽ tự sát.

Vào ngày Hoa Tranh kế thừa đại thống, thậm chí còn điểm huyệt Quách Tĩnh, chỉ sợ hắn làm chuyện ngu xuẩn.

Hiện tại Quách Tĩnh tuy không chết, nhưng đã trở thành một cái xác biết đi, cuộc sống không có mục tiêu, không có nhiệt huyết.

Hoàng Dung cầu Đỗ Lan nghĩ cách: Sư phụ, cầu xin người, con biết người không thích Tĩnh ca ca, nhưng con và hắn là vợ chồng, con thật sự không đành lòng nhìn Tĩnh ca ca bây giờ ra nông nỗi này.

Hắn là vì trong lòng không có chỗ dựa, vậy thì cứ để hắn chơi game đi.

Ta ở đây có một tựa game Quần Hiệp Truyện, có thể giúp hắn trải nghiệm lại cuộc chiến phản Mông phục Tống, tuy là game nhưng cũng có thể dùng để an ủi.

Tuy là trị ngọn không trị gốc, nhưng Hoàng Dung lúc này cũng là có bệnh vái tứ phương, đương nhiên nguyện ý thử.

Thế là nàng mang đi một viên game đan, nhập gia tùy tục, sau khi ăn vào chỉ cần ngủ là có thể tiến vào game.

Sau khi Quách Tĩnh ăn xong, hắn liền mê ngủ không dứt ra được, ngay cả tâm tình làm chuyện ấy cũng không còn.

Khiến Hoàng Dung phải ở phòng khuê không bóng người, nhưng cũng không có bất kỳ tình tiết NTR nào trong mấy quyển tiểu hoàng thư.

Hoàng Dung thở phào nhẹ nhõm, ít nhất Quách Tĩnh hiện tại không còn tìm cái chết nữa, hắn luôn muốn vào game để thay đổi lịch sử, tinh thần còn tốt hơn cả trước kia.

Hoàng Dược Sư thấy con rể không lo việc nhà như vậy rất tức giận, ông ta lúc đó đã không đồng ý mối hôn sự này, bây giờ thấy con gái gầy gò, hận không thể lôi Quách Tĩnh ra đánh một trận.

Ngược lại Dương Quá lại rất hợp khẩu vị của ông, Dương Quá cũng đến Đào Hoa Đảo, mà bên cạnh hắn luôn vây quanh các cô gái, đúng là một nam chính của tác phẩm hậu cung.

Đỗ Lan giới thiệu Dương Quá đến chỗ Đại Điêu học Độc Cô Cửu Kiếm, sau đó lại để hắn đi khai phá đảo Đài Loan, nói tóm lại là để Dương Quá tiếp xúc nhiều hơn với các cô gái, cuối cùng xem hắn rốt cuộc nguyện ý kết hôn với ai, hoặc thật sự mở một hậu cung.

Tùy Dương Quá vui lòng, nhưng tốt nhất là quyết định xong trong vòng mười lăm năm, vì luật pháp Nguyên Triều do Hoa Tranh ban bố cấm cưới thiếp, chỉ cho phép có một người vợ duy nhất.

Hiện tại Nam Tống còn chưa thay đổi chế độ, nhưng chỉ cần mười lăm năm trôi qua, luật pháp Nguyên Triều sẽ không dung tình.

Hoa Tranh cô độc ngồi trên ngai vàng, không khỏi tự hỏi đây có phải là điều nàng muốn.

Nàng đã hắc hóa đến bây giờ, cũng đã đi đến tận cùng, cả thế giới đều nằm trong tay, nàng cũng dần dần chán ghét những chuyện chính sự không ngừng nghỉ.

Lý Mạc Sầu thấy Hoa Tranh tuổi cũng chỉ lớn hơn nàng mấy tuổi, nhưng đã trải qua nhiều chuyện như vậy, không khỏi sinh lòng đồng tình.

Lý Mạc Sầu hy vọng có thể giúp đỡ người phụ nữ đáng thương cùng cảnh ngộ này.

Đương nhiên Lý Mạc Sầu trở thành con gái, cũng coi như một loại bầu bạn khác, còn Hoa Tranh thì không có may mắn như vậy.

Nàng không thể gọi Quách Tĩnh là ba ba, thân phận đế vương lại định sẵn nàng phải cô độc.

Bệ hạ, chi bằng uống một chén đi.

Lý Mạc Sầu tuy có ngoại hình thiếu nữ, nhưng đã đến tuổi uống rượu rồi.

Hoa Tranh cũng biết Lý Mạc Sầu dung nhan không đổi, thực ra tuổi tác họ cũng xấp xỉ nhau, cho nên cũng nguyện ý cùng uống.

Nếu không có ngươi và Tiểu Long Nữ luôn ở bên ta, ta cũng không biết sẽ thế nào.

Trong những lúc cô độc, Lý Mạc Sầu luôn có thể đến trò chuyện.

Bệ hạ khách khí rồi, theo bệ hạ nam chinh bắc chiến, mới thực sự khiến thiếp mở mang kiến thức.

Lý Mạc Sầu nói.

Hai cô gái ngưỡng mộ lẫn nhau, thực ra đàn ông có gì tốt đâu, khi họ tự mình có sự nghiệp xuất sắc hơn đàn ông, năng lực xuất sắc hơn đàn ông, thì giữa những người cùng giới mới có thể sản sinh tình yêu thuần túy, không dựa dẫm, không vì sinh sản, một tình yêu tuyệt đối bình đẳng.

Cầm chén rượu nói chuyện vui vẻ, Hoa Tranh và Lý Mạc Sầu đều say rồi, cả hai đều nói rất nhiều lời thật lòng, hai trái tim càng thêm gần gũi.

Tiểu Long Nữ không hiểu bầu không khí vi diệu giữa sư tỷ và nữ đế là gì, nhưng nàng cảm thấy đây cũng không phải là cảm giác đáng ghét gì.

Lý Mạc Sầu quả thật không thể rời xa tình cảm, cho dù đã chịu thất bại thảm hại ở Đỗ Lan, nàng vẫn muốn tìm kiếm một chỗ dựa tình cảm mới, tìm được một nửa kia mà mình ngưỡng mộ.

Hỏi thế gian tình là chi vật, mà khiến người ta sống chết nguyện ước.

Hoa Tranh chấp chính ba mươi năm thì thiện vị, không ai còn gặp lại nàng nữa, nữ đế sắt máu thống trị cả đại lục Âu Á cứ thế đột nhiên mất tích.

Nữ đế mất tích, khiến đế quốc Mông Cổ rộng lớn trải qua một thời gian dài hỗn loạn, các chư hầu được phong đất ở những nơi khác cũng dần dần đoạn tuyệt liên lạc với Nguyên Triều.

Thịnh cực tất suy, đây là lẽ tự nhiên của trời đất.

Chỉ là Nguyên Triều quật khởi rất nhanh chóng, suy tàn cũng rất nhanh, tuy dưới sự chủ trì của Hoa Tranh đã tiến hành Hán hóa, nhưng rất nhiều người Mông Cổ vẫn không thoát ly được chủ nghĩa hưởng lạc, không có nữ đế quản lý, dần dần trở nên kiêu ngạo, áp bức các dân tộc khác càng nhiều.

Tại Đài Loan, nơi đây đúng là một thế ngoại đào nguyên.

Quách Tĩnh đã không còn hài lòng với game nữa, khi hắn biết Dương Quá sở hữu Đài Loan có diện tích lớn hơn cả Đào Hoa Đảo, hắn liền không chơi game nữa.

Hắn muốn dùng kinh nghiệm tích lũy trong game để kinh doanh Đài Loan, lấy Đài Loan làm bàn đạp, tổng có một ngày hắn sẽ phản công đại lục, khu trừ Mông Cổ phục hưng Đại Tống.

Bằng cái khí thế không thỏa hiệp này, Quách Tĩnh dốc sức trị quốc tại Đài Loan, tiến hành cải cách mạnh mẽ, đúng là muốn biến hòn đảo này thành một doanh trại quân sự.

Mọi người cũng không có cách nào, còn Dương Quá sau khi thành thân với Quách Phù, lại cưới Lục Vô Song và Trình Anh về nhà, lập tức trở thành một vị vương hậu cung, cũng vui vẻ không màng thế sự, mỗi ngày du sơn ngoạn thủy, gặp bệnh nhân thì cứu người chữa thương.

Cứ như vậy trải qua rất lâu, Quách Tĩnh và Hoàng Dung trên đảo Đài Loan đã sinh hạ cặp long phượng thai Quách Tương và Quách Phá Lỗ.

Quách Tương từ rất nhỏ đã được Địch Ny Toa thu làm đồ đệ, rất nhiều thời gian đều ở cùng Địch Ny Toa.

Thực ra vốn dĩ Đỗ Lan định thu Quách Tương làm đồ đệ, nhưng

Quách Tĩnh kiên quyết không đồng ý vợ và con gái cùng bái một sư phụ.

Tóm lại thời gian trôi nhanh như ngựa trắng vụt qua cửa sổ, Đài Loan đã nghiễm nhiên trở thành một triều đình nhỏ, Quách Tĩnh thậm chí còn muốn mời hoàng thất Nam Tống đang sống an nhàn hưởng lạc đến Đài Loan để tổng lĩnh đại cục, như vậy sẽ danh chính ngôn thuận.

Đáng tiếc hoàng thất lại không muốn đi đến nơi xa xôi như vậy, họ thích những thành phố lớn, có ăn có uống có chơi, không cần làm gì cũng có thể nhận được sự chăm sóc tốt nhất, cuộc sống như vậy chỉ có gấu trúc quốc bảo mới sánh kịp, tại sao họ phải đi mạo hiểm làm những chuyện mất đầu.

Nhưng Quách Tĩnh lại là người cứng đầu, cho nên vẫn luôn khuyên, cuối cùng hoàng thất còn không cho Quách Tĩnh vào cửa nữa.

Ngay cả như vậy, Quách Tĩnh vẫn không bỏ cuộc, hắn đã thử nghiệm trong game, tuy rất khó, nhưng hắn quả thực đã từng hoàn thành thắng lợi vĩ đại là phản công đại lục thông qua Đài Loan, đã trong game có thể, thì hiện thực cũng không có lý do gì lại không được.

Tuy nhiên, hắn đã nghĩ quá đẹp rồi.

Chương 1472

Nguyên Triều tuy sau khi nữ đế thiện vị có phần sa sút, nhưng vẫn chưa đến thời khắc sinh tử tồn vong.

Hơn nữa bọn họ còn phát hiện rất nhiều mô hình tại Toàn Chân Giáo, dựa theo mô hình, triều đình đã thiết lập Bộ Phát Triển để phát triển những sản phẩm công nghiệp này.

Dường như một thứ gọi là hài nhi công nghiệp đã sắp sửa ra đời.

Một khi thực sự tiến hành cải tạo công nghiệp hóa, thì Nguyên Triều cho dù có sa sút đến đâu, cũng sẽ có sức mạnh nghiền nát thế giới.

Đương nhiên nếu thật sự phát triển ra động cơ hơi nước, thì thế giới này sẽ đón chào sự kết hợp giữa Steampunk và nội lực võ hiệp, có lẽ sẽ rất thú vị.

Đây là một thử nghiệm vĩ đại, có lẽ có thể thảo luận một chút về vấn đề sinh tồn của các võ thuật gia trong hoàn cảnh công nghiệp.

Quách Tĩnh cũng là người có tầm nhìn xa, hắn cũng phát hiện ra sức mạnh của công nghiệp, tìm mọi cách để trộm kỹ thuật của Nguyên Triều, cũng ra sức phát triển.

Hơn nữa hắn còn có sự hỗ trợ của hệ thống game, tuy là game, nhưng mọi thứ trong game đều giống hệt thế giới thật, cho nên Quách Tĩnh có thể không ngừng thử nghiệm trong thế giới game, vậy mà ở một số kỹ thuật đã vượt qua triều đình.

Đỗ Lan nhìn hơi nước bốc lên từ hai nơi, nghĩ thầm thời đại này quả thật mỹ diệu a, ở đây có người vùi đầu học võ nghệ, có người một lòng nghiên cứu cơ khí, đương nhiên cũng có những người như

Quách Tĩnh và Hoàng Dung cùng hợp tác cùng nghiên cứu.

Đỗ Lan không kìm được muốn nhìn thế giới vài thập kỷ sau, vẫn có người dùng nội lực phi diêm tẩu bích, nhưng cũng đã có người dùng hỏa thương để chiến đấu.

Đây sẽ là một bữa tiệc xa hoa, nội lực và thuốc súng đều sẽ bùng cháy rực rỡ sắc màu của riêng mình.

Đỗ Lan gọi đây là Steampunk Võ Hiệp.

Oanh long.

Trong xưởng của Quách Tĩnh, Quách Tĩnh tóc bạc trắng và Hoàng Dung tóc rối bù, lúc này hai người họ đều trợn tròn mắt nhìn những viên đá vỡ vụn trước mặt, đây là sức mạnh của động cơ hơi nước, còn lớn hơn cả những hiệp khách sở hữu mấy chục năm nội lực như họ.

Lực xuất ra của động cơ hơi nước nguyên thủy nhất đã có thể sánh ngang với Hàng Long Thập Bát Chưởng mạnh nhất của Quách Tĩnh.

Lực đạo như vậy, người bình thường cũng có thể dễ dàng đập xuyên đá.

Hoàng Dung đầy vẻ kinh ngạc, thông minh như nàng đã biết một khi máy móc phổ cập, thì sẽ không ai luyện võ mấy năm mấy chục năm nữa, điều này có nghĩa là những hiệp khách như họ không còn đất dụng võ.

Quách Tĩnh không nghĩ nhiều như vậy, hắn chỉ biết đây chính là tiềm lực chiến tranh.

Rõ ràng Nam Tống diệt vong, lại không tự sát tuẫn quốc, Quách Tĩnh hiện tại đã rất cố chấp, trở thành một kẻ cuồng chiến.

Đương nhiên game của Đỗ Lan cũng đã đóng vai trò chất xúc tác, khiến Quách Tĩnh tin rằng hắn có thể làm được việc quang phục Đại Tống.

Nam Tống diệt vong, có rất nhiều hiệp khách như Quách Tĩnh ẩn mình vào núi rừng, dần dần giữa các khu rừng núi xuất hiện rất nhiều môn phái, bách hoa đua nở, bách gia tranh minh.

Đây có lẽ là lần cuối cùng võ hiệp tỏa sáng rực rỡ trước thời đại công nghiệp.

Chiếc động cơ hơi nước đầu tiên, chiếc máy dệt cơ giới đầu tiên, lò luyện thép đầu tiên, tuyến đường sắt đầu tiên, Nguyên Triều và Đài Loan gần như đang chạy đua trong cuộc cách mạng công nghiệp.

Nguyên Triều bị hạn chế bởi thể chế cồng kềnh, Đài Loan bị hạn chế bởi tài nguyên hữu hạn, sự phát triển của cả hai bên đều gặp khó khăn chồng chất, nhưng người kế thừa mà Hoa Tranh lựa chọn lại không tầm thường, nàng biết hướng đi của tương lai.

Còn Quách Tĩnh cũng một mực nhìn trúng tiềm lực chiến tranh trong công nghiệp, vùi đầu phát triển.

Khi các lãnh chúa ở những nơi khác vẫn còn đang dòm ngó lãnh thổ láng giềng, thì màn sương chiến tranh dày đặc ở phương Đông đã chậm rãi bốc lên.

Nhưng Quách Tĩnh và Hoàng Dung đến cuối cùng đều không thể nhìn thấy vương sư bắc phạt, chỉ có thể giao đại nguyện thu phục Thăng Long cho người con trai Quách Phá Lỗ.

Quách Phá Lỗ cũng toàn tâm toàn ý phát triển kỹ thuật, hơn nữa càng coi trọng dân sinh, tuy không phải hoàng đế nhưng ở Đài Loan Quách Phá Lỗ đã là vị vương không vương miện.

Lúc lâm chung, Quách Tĩnh đã giấu một bản Cao đẳng Số học và

Cửu Âm Chân Kinh vào hai thanh vũ khí của hắn, hy vọng người hữu duyên có thể nỗ lực học tập tri thức, không quên thu phục Thăng Long.

Đao kiếm lưu truyền ra ngoài, liền trở thành Đồ Long Đao và Ỷ Thiên Kiếm.

Lại qua mấy chục năm, một thư sinh mặc nho phục trắng từ trong tàu hỏa sắt đen bước xuống, người này tên là Trương Thúy Sơn, là một trong những đệ tử của Trương Tam Phong núi Võ Đang.

Nơi này là nhà ga Triết Giang, mới xây xong và thông xe chưa đầy một năm.

Triều đình đã huy động hai mươi vạn thanh niên tráng niên, tốn mười lăm năm trời mới xây xong tuyến đường sắt từ Bắc Kinh đến Phúc Kiến, Triết Giang chỉ là một trong các ga đó.

Lần này Trương Thúy Sơn đến Triết Giang hoàn toàn là để thăm bạn, tiện thể cảm nhận một chút phương tiện giao thông tiên tiến nhất thời đại này, lần đầu tiên đi, cảm giác quả thực nhanh và thoải mái hơn cưỡi ngựa nhiều.

Không thể không nói thế giới này đã thay đổi rồi, Trương Thúy Sơn nhớ khi mình mới lên núi đâu có những thứ này, nhưng khi xuống núi thì đã có rồi, đúng là trong núi không có nhật nguyệt, lạnh nóng không biết năm tháng, hắn ở trên núi cũng đã mười mấy năm.

Lại một lần nữa đánh giá tàu hỏa, Trương Thúy Sơn thu lại vẻ mặt ngỡ ngàng như cách biệt thế gian, theo biển chỉ dẫn lối ra chậm rãi bước về phía trước.

Trương Thúy Sơn đến phủ Triết Giang, liền thấy rất nhiều sự vật mới mẻ, Triết Giang được coi là khu vực tích cực tiến hành công nghiệp hóa.

Vùng Giang Triết vốn đã sản xuất lụa tơ tằm, Giang Nam Chức Tạo cũng vì thế mà được thành lập ở hai nơi này.

Sau khi có sản xuất công nghiệp hóa, tình hình hiện tại là tốc độ tằm nhả tơ không theo kịp tốc độ sản xuất lụa tơ tằm trong công xưởng.

Nhưng lụa tơ tằm lại là một khoản thu nhập quan trọng của triều đình, vì vậy năm nay triều đình yêu cầu hai vùng Giang Triết nâng cao sản lượng tơ lụa.

Muốn nâng cao sản lượng thì cần nuôi nhiều tằm hơn, muốn nuôi nhiều tằm hơn thì cần trồng nhiều cây dâu hơn.

Thế là triều đình đề xuất cải đạo vi tang, biến ruộng lúa thành ruộng dâu, sau khi cải tạo sẽ miễn thuế ba năm.

Chính sách của triều đình khi thực thi thì từng lớp quan viên đều nghĩ cách làm giàu lớn dưới quốc sách này, cách tốt nhất chính là thôn tính đất đai với giá thấp, sau đó tự mình trồng dâu, có thể phát tài một khoản lớn.

Nhưng nông dân khẳng định không nguyện ý bán ruộng với giá thấp, vì trong thời đại này nông dân không có đất đai thì đồng nghĩa với việc sẽ bị chết đói.

Nhưng quốc sách đã ban ra, vì thành tích chính trị hay vì phát tài cũng vậy, quan viên tự nhiên phải đẩy mạnh thực thi chính sách, thế là khu vực Giang Triết gần đây hỗn loạn không chịu nổi.

Trương Thúy Sơn vừa ra khỏi ga tàu hỏa, liền thấy rất nhiều ăn mày quần áo rách nát, mà khi đi qua cổng nha môn, còn có rất nhiều nông dân đang kêu oan.

Rời khỏi Võ Đang Sơn, Trương Thúy Sơn lần đầu tiên cảm nhận được thế nào là dân sinh không dễ dàng.

Thấy phủ Triết Giang đều hỗn loạn như vậy, những nơi khác nhất định còn tệ hơn, hắn không khỏi tò mò rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đều là do cải đạo vi tang mà ra.

Triều đình là dùng cơ chế khen thưởng để khuyến khích nông dân hoàn thành quốc sách, nhưng các quan viên thực thi lại không quan tâm nông dân có tự nguyện hay không tự nguyện, bọn họ chỉ muốn với cái giá thấp nhất để cải tạo càng nhiều ruộng lúa, thậm chí giẫm đạp lên cả những ruộng lúa đã gieo trồng, cưỡng bức nông dân bán ruộng hoặc tự mình cải trồng.

Còn việc nông dân không trồng ruộng thì năm nay ăn gì, bọn họ liền không quản nữa.

Đây là bề mặt, còn ý nghĩa sâu xa chính là ảnh hưởng tàn khốc của cách mạng công nghiệp.

Sự xuất hiện của công nghiệp đòi hỏi phải thay đổi thói quen hàng trăm năm của con người trong thời gian ngắn, điều này không thể thực hiện một cách đơn giản.

Trong thời kỳ cách mạng công nghiệp ở Anh, để sản xuất nhiều len hơn, đã từng xuất hiện phong trào dương cật nhân cừu ăn thịt người nhằm chiếm đất.

Hiện tại ở Giang Triết cũng vậy, để sản xuất nhiều tơ tằm hơn, bây giờ là tằm ăn thịt người, cũng là để chiếm đất, chỉ là trong đó không chỉ có tư bản đang vận hành, mà còn có đủ loại tham quan ô lại muốn kiếm lợi lộc, kiếm thành tích chính trị, càng thêm dã man.

Trương Thúy Sơn đến nhà bằng hữu, cùng bằng hữu trò chuyện về những chuyện này, vậy mà có chút nghe không hiểu.

Nghe bằng hữu giới thiệu, chính sách của triều đình rất tốt, nhưng tại sao chính sách tốt lại khiến dân chúng lầm than.

Trong đó chính là có tham quan ô lại và gian thương đang nhúng tay vào gây rối.

Thế giới dưới núi thật sự đã thay đổi quá nhanh.

Bằng hữu cũng cảm thấy đề tài này quá nặng nề, tiểu dân thường như bọn họ cũng không thể thay đổi được gì, thế là đổi sang một đề tài khác: Ngươi ở Võ Đang Sơn học nghệ khinh công nhất định rất giỏi, chi bằng cùng ta đi tham gia hoạt động đua xe đi, hiện tại trong thành đang thịnh hành cuộc thi xe đạp và khinh công, ngươi nhất định phải cùng ta đi tham gia.

Xe đạp là gì.

Trương Thúy Sơn không hiểu.

Đi rồi sẽ biết.

Trương Thúy Sơn vốn là xuống núi du ngoạn, liền đồng ý.

Ảnh hưởng thảm khốc của tằm ăn thịt người đối với cư dân thành thị thì ít hơn nhiều, vì người thành thị không hoàn toàn dựa vào đất đai để sống, mà dựa vào nghề thủ công.

Chương 1473

Cuộc thi xe đạp và nội lực là do một đám người rảnh rỗi không có việc gì làm khởi xướng, một số người còn là các võ lâm thế gia địa phương.

Cơ bản là nửa tháng sẽ tiến hành một lần thi đấu, còn có thể cá cược nữa.

Xe đạp vẫn thuộc loại nguyên thủy, đều do tráng sĩ đạp, tốc độ cũng không nhanh lắm, so tài khinh công với người võ lâm vẫn có thể được.

Đến thời đại này, rất nhiều võ công đều đã thất truyền, mà giang hồ cũng đã không còn như giang hồ trước đây nữa.

Trước kia rất nhiều người võ lâm đến từ ngũ hồ tứ hải, nhưng hiện tại tài nguyên luyện võ lại bị môn phái tập trung, cơ bản những người lợi hại trên giang hồ đều có môn có phái, còn những võ giả xuất thân không có sư môn thì rất khó nổi bật.

Thời đại đã thay đổi, mà thời kỳ Trương Thúy Sơn đang ở chính là khởi đầu của một biến động lớn, cuộc biến động này sẽ thay đổi cả thế giới.

Trương Thúy Sơn đứng trong đám đông, mới biết hóa ra chiếc xe có hai bánh xe được gọi là xe đạp, hắn cẩn thận quan sát phát hiện ra là thông qua dây xích liên động, bánh xe lăn tròn tiến về phía trước, chỉ là hắn lấy làm lạ, trước đây xe đều có bánh xe song song, tại sao xe đạp này hai bánh trước sau trên một đường thẳng lại không đổ.

Hỏi bằng hữu, bằng hữu cũng không biết, bằng hữu ha ha cười nói: Không hổ là đệ tử của Trương Chân Nhân Võ Đang Sơn, ta nhìn lâu như vậy mà không nghĩ đến vấn đề này, ngươi nhìn mấy cái đã nghĩ ra rồi, trách không được ngươi là Trương Ngũ Hiệp Võ Đang.

Vị huynh đài này hỏi hay đấy, xe đạp tại sao không đổ.

Vấn đề này thực ra hiện tại ngay cả người sản xuất xe đạp cũng không biết, đây là một vấn đề rất phức tạp, không chỉ liên quan đến vấn đề động tĩnh của bản thân xe đạp, mà còn liên quan đến người lái xe.

Hiện tại mà nói, điều ta biết là: không phải xe đạp không đổ, mà là do người điều khiển xe khiến xe không ngừng tiến về phía trước.

Phía sau Trương Thúy Sơn truyền đến một giọng nói trong trẻo của một cô gái.

Trương Thúy Sơn quay đầu, vậy mà cảm thấy tim đập nhanh hơn.

Chỉ thấy cô gái đang nói chuyện đẹp đến lạ thường, như hoa sen vừa hé nở khỏi mặt nước, lại tựa hương quế trong trăng, thật sự không tìm thấy cô gái nào đẹp hơn nàng.

Trương Thúy Sơn ít khi quen biết dị tính, trừ mấy vị sư tỷ sư muội của phái Nga Mi gặp mấy lần mỗi năm, thì không có cô gái nào khác.

Cô gái này lại khác với những cô gái Nga Mi khắc kỷ thủ quy tắc kia, nàng cười tươi như hoa, càng thêm sức sống.

Đồ ngốc, ngươi nhìn đủ chưa.

Ân Tố Tố thấy Trương Thúy Sơn có vẻ rất học thức, cho nên mới lên tiếng giải thích, đương nhiên Trương Thúy Sơn đẹp trai cũng là một trong những nguyên nhân.

Xin lỗi, là tại hạ mạo phạm, xin cô nương lượng thứ.

Thấy Trương Thúy Sơn văn chất bân bân, Ân Tố Tố cũng không lấy làm lạ: Trương Ngũ Hiệp khách khí rồi, tiểu nữ tử cũng chỉ hơi có nghiên cứu, cho nên mới nói nhiều, khó tránh khỏi bị chê cười.

Không có không có, cô nương giải thích rất hay.

Không biết cô nương phương danh là gì.

Ân Tố Tố.

Hai người là có duyên từ kiếp trước, kiếp này trùng phùng, đó là một cái nhìn vương bát khán lục đậu tình yêu sét đánh.

Chỉ là Trương Thúy Sơn trầm tính hơn, không được cởi mở như Ân Tố Tố, một người con gái giang hồ.

Ân Tố Tố thì dám quyến rũ Trương Thúy Sơn, còn Trương Thúy Sơn căn bản không dám có bất kỳ hành vi vượt giới nào.

Tên hay quá, cô nương người đẹp tên đẹp học thức càng đẹp, Trương Thúy Sơn cảm thấy cả linh hồn mình muốn bay lên rồi.

Bằng hữu thấy Trương Thúy Sơn ra ngoài liền có thể gặp được gái, trong lòng ghen tỵ, lớn tiếng kêu bất công, người đẹp trai thì ghê gớm lắm sao.

Tuy nhiên Trương Thúy Sơn và Ân Tố Tố càng nói chuyện càng hợp ý, bằng hữu ngược lại trở thành người thừa, chỉ có thể buồn bã tìm một góc ẩn mình.

Ân Tố Tố tuyệt đối là cô gái có học thức nhất mà Trương Thúy Sơn từng gặp, họ có nhiều điểm chung, có thể nói chuyện thơ từ thư pháp, cũng có thể nói chuyện thời sự chính sự, kiến giải của Ân Tố Tố luôn khiến Trương Thúy Sơn tâm trí rộng mở.

Trương Thúy Sơn ngày càng tôn kính cô gái trước mặt, tuy nhiên hắn lại không biết danh ngôn của cô gái này là phụ nữ càng xinh đẹp càng hay lừa người, thân phận của Ân Tố Tố cũng không đơn giản, nàng là con gái của giáo chủ Thiên Ưng Giáo Ân Thiên Chính, mà Ân

Thiên Chính là một trong Tứ Đại Pháp Vương của Minh Giáo, đó lại là tà môn ngoại đạo không đội trời chung với danh môn chính phái.

Thân phận của Trương Thúy Sơn và Ân Tố Tố hoàn toàn trái ngược, nhưng trái tim hai người họ lại rất gần nhau.

Thời đại này tràn đầy đủ loại mâu thuẫn, mâu thuẫn giai cấp, mâu thuẫn lập trường, mâu thuẫn chính tà, mâu thuẫn giữa kỹ thuật và võ thuật.

Cuộc thi xe đạp và khinh công đã thu hút ánh mắt của rất nhiều người, thực ra bất kể ai thắng, cũng không thay đổi được gì.

Nội lực trong mắt không ít người đã là thứ có cũng được không có cũng không sao, khinh công dù tốt đến mấy, cũng chỉ là bản lĩnh của một người, trong khi xe đạp thì đa phần mọi người đều có thể học được.

Trương Thúy Sơn xem hai trận thi đấu, đột nhiên cảm thấy mình đã học võ thuật mười mấy năm dường như không còn đất dụng võ nữa.

Người luyện võ ngày xưa trừ cường phù nhược, phò chính nghĩa, nhưng trong thời đại này lại có chút làm bộ làm tịch.

Ân Tố Tố cũng nhìn ra Trương Thúy Sơn có tâm sự, thế là mời hắn cùng đi ăn cơm uống trà.

Trương Thúy Sơn vui vẻ đi theo, trong bữa tiệc cũng thổ lộ quan điểm của mình: Những gì ta thấy và nghe từ khi xuống núi đến nay, tạo thành sự chấn động rất lớn, thế giới đã thay đổi rồi, người bình thường cũng có thể nhờ vào dụng cụ mà thi khinh công với những võ giả khổ luyện như chúng ta, thật sự là nghe mà giật mình.

Ân Tố Tố không khỏi gật đầu: Đúng là như vậy, nhưng ngươi cũng không cần quá lo lắng, hiện tại người luyện võ vẫn còn có một chỗ đứng, hơn nữa tu luyện nội lực có thể kéo dài tuổi thọ, điều này người bình thường không thể sánh được.

Chỉ có thể nói là mỗi bên có ưu điểm riêng, không có sự phân biệt hơn kém.

Nàng rất biết an ủi người khác.

Trương Thúy Sơn nghe xong, ha ha cười nói: Thì ra là ta đã nghĩ sai rồi, Ân cô nương tài giỏi, tại hạ hổ thẹn.

Hai người tuy mới quen không lâu, nhưng đã như những bằng hữu cũ, hẹn ngày khác gặp lại rồi chia tay.

Ân Tố Tố trở về Thiên Ưng Giáo, lại phát hiện có khách đến, hỏi ra mới biết là khách từ Đài Loan.

Khu vực Giang Triết có tằm ăn thịt người, ở những nơi khác cũng có những chuyện hỗn loạn khác.

Muối ăn thịt người, mỏ ăn thịt người vân vân và vân vân.

Châu Âu cùng với tiến trình cách mạng công nghiệp đã sản sinh ra chủ nghĩa thực dân, nhưng đó là vì các quốc gia Châu Âu đều là nước nhỏ dân ít, người ít đất ít, cho nên nhất định phải mở rộng.

Còn ở những đại quốc như Mỹ, cách mạng công nghiệp lại thông qua nội chiến để giải phóng lực lượng sản xuất, các nhà tư bản phương Bắc đánh bại các địa chủ nông trang lớn phương Nam giải phóng nô lệ bị ràng buộc bởi đất đai, giành được nhiều công nhân hơn, không cần thực dân ra bên ngoài mà tiến thêm một bước áp bức tiềm lực trong nước.

Tóm lại mọi thay đổi đều đi kèm với máu và nước mắt.

Hiện tại Nguyên Triều và Đài Loan đang đồng thời đi trên những con đường khác nhau.

Nguyên Triều vì đất rộng người đông, cho nên có thể ở nội bộ tiến hành phong trào chiếm đất một cách đầy đủ, hơn nữa nguyên nhân chiếm đất ở các khu vực khác nhau cũng không giống nhau, nhưng đều là chuyển biến sang sản xuất quy mô lớn, tất cả nông dân có đất và các xưởng nhỏ tất nhiên sẽ bị tác động.

Còn Đài Loan vì đất ít người ít, cho nên không thể không hướng ra bên ngoài thực dân, hiện tại mục tiêu của Đài Loan là các quốc gia nhỏ ở Đông Nam Á, nhưng Đài Loan lại quá thiếu binh sĩ, vô cùng vô cùng thiếu.

Vì vậy Đài Loan liền đến tìm Minh Giáo.

Minh Giáo truyền từ Trung Đông đến, phát triển rất nhanh chóng trong nội bộ Đại Nguyên, vì rất nhiều nông dân không nguyện ý làm công nhân, họ nguyện ý tiếp tục làm nông dân, muốn lấy lại đất đai, cho nên gia nhập Minh Giáo để phản kháng triều đình.

Minh Giáo có người, Đài Loan có tiền, thêm vào đó họ đều không coi trọng triều đình, tự nhiên mà đi đến với nhau.

Lần này Đài Loan hy vọng Thiên Ưng Giáo có thể phối hợp với họ tấn công Lưu Cầu, Đài Loan sẽ trả đủ thù lao.

Ân Thiên Chính đang suy nghĩ, thành thật mà nói hắn bây giờ tự mình ra ngoài lập nghiệp mới biết sự khó khăn của việc làm chủ gia đình, trước đây làm Pháp Vương ở Minh Giáo cũng không cần lo lắng chi phí ăn mặc dùng của giáo chúng Minh Giáo, bây giờ hắn sáng lập Thiên Ưng Giáo, tuy mới chỉ có mấy trăm người, nhưng chi phí hàng ngày đều là bạc trắng chảy ra, nếu không có thu nhập thật sự rất khó duy trì.

Quách đảo chủ dã tâm không nhỏ a, Lưu Cầu chính là bàn đạp giữa Phù Tang và Đài Loan, nếu công hạ Lưu Cầu, phía trên có thể chiếm Phù Tang, phía tây có thể tiến vào Triều Tiên.

Ân Thiên Chính là người lớn tuổi nhất và trải đời nhất trong Tứ Đại Pháp Vương, tự nhiên biết tầm quan trọng của Lưu Cầu.

Hiện tại Đài Loan bị kẹt trên một hòn đảo, cuối cùng cũng khó làm nên trò trống gì, nhưng sau khi công hạ Lưu Cầu thì sẽ khác, bất kể là Phù Tang hay Triều Tiên đều là những mục tiêu không tồi.

Đặc biệt là Triều Tiên, nếu chiếm được, vậy thì phản công Nguyên Triều cũng đã bước bước đầu tiên rồi.

Sứ giả Đài Loan bày tỏ hoàn toàn không hiểu đang nói gì, bọn họ chỉ là đến thuê người của Thiên Ưng Giáo giúp đỡ mà thôi.

Ân Thiên Chính suy nghĩ một lát: Ngoài vàng bạc ra, ta còn muốn một thứ nữa, Đồ Long Bảo Đao.

Hắn là người võ lâm, tự nhiên rất hứng thú với bảo đao nổi danh của Quách Tĩnh.

Đồ Long Đao đã thất truyền, chúng ta làm sao có thể lấy ra thanh đao này.

Sứ giả nói thật.

Nhưng Ân Thiên Chính biết Đồ Long Đao ở đâu, chỉ cần sứ giả Đài Loan giúp lấy về là được.

Đồ Long Đao hiện tại đang nằm trong tay một tiểu bang phái không tên tuổi, bọn họ đang nghiên cứu bí mật bên trong đó.

Sứ giả nghe xong, nếu tin tức này không sai, thì lại dễ dàng.

Ân Tố Tố nghe cha đáp ứng chuyện quan trọng như vậy, nói: Cha, chúng ta chẳng lẽ thật sự phải ra biển giúp đỡ sao.

Yên tâm, cha có chừng mực.

Đây là một chuyện vạn lợi, sẽ không có sai sót.

Ân Thiên Chính bày tỏ số tiền này hắn chắc chắn sẽ kiếm được.

Nhưng cha, cha vì sao lại muốn tìm Đồ Long Đao.

Thời đại đã khác rồi, còn tin vào bảo đao Đồ Long hiệu lệnh thiên hạ thì quá ngu ngốc.

Cả đời cha kính nể nhất chính là Quách Tĩnh Đại Hiệp, đáng tiếc chưa từng được gặp mặt, nếu có thể có được bội đao của hắn, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện.

Rõ ràng Ân Thiên Chính cũng không tin lời quỷ quái hiệu lệnh thiên hạ.

Đương nhiên hắn có thật sự kính nể Quách Tĩnh hay không, cũng không thể biết được, có lẽ hắn chỉ muốn khống chế bảo đao trong tay mình, khi cần thiết có thể dùng nó để tạo ra hỗn loạn, đến lúc đó hắn sẽ ngư ông đắc lợi.

Con gái à, con thiên tư thông minh, nắm bắt đại sự thiên hạ chuẩn xác hơn ca ca con rất nhiều.

Chương 1474

Cha cũng biết mấy năm nay các kỳ dâm xảo kỹ công nghệ ma quái phát triển như hồng thủy mãnh thú, cứ nói cái xe đạp đó, ca ca con không tin tà còn đi thi đấu, cuối cùng thua, đến bây giờ vẫn chán nản không vực dậy nổi.

Cha tuy là một trong Tứ Đại Hộ Pháp Minh Giáo, nhưng Minh Giáo hiện tại quần long vô thủ, như một đống cát rời, cha đau lòng lắm, nhưng vô năng vi lực.

Cha đã già rồi, nhưng con và ca ca con còn trẻ, cha muốn ở hải ngoại gây dựng một ít gia nghiệp, nếu Thăng Long có biến, các con cứ ra biển đi.

Cha.

Nghe Ân Thiên Chính nói vậy, Ân Tố Tố nước mắt tuôn rơi lã chã, nhưng vẫn kiên cường nói: Cha nói đúng, con thấy thiên hạ sớm muộn cũng loạn, đến lúc đó Đài Loan tương đối an toàn, giao hảo với Đài Loan quả thực là một nước cờ hay.

Lúc này triều đình Nguyên Triều cũng đã bị các cuộc phản loạn liên tiếp không ngừng ở khắp nơi làm cho đầu tắt mặt tối, để chấm dứt loại sự kiện này tái diễn, triều đình chuẩn bị ban hành cấm vũ lệnh, không cho phép ai luyện võ nữa, không cho phép đeo đao kiếm.

Trên triều đường cũng tranh cãi không ngớt, võ tướng phản đối, văn quan ủng hộ.

Lý do phản đối là: đây là chính sách một đao cắt, cực kỳ không thể chấp nhận, cấm chỉ dân gian luyện võ ngay cả Nam Tống yếu ớt nhất cũng chưa từng thực hành qua, Nguyên Triều lấy võ lập quốc, chẳng lẽ còn không bằng Nam Tống.

Hơn nữa trong các hiệp khách cũng có nhiều người yêu nước, họ luyện võ phục vụ hoàng gia, phục vụ triều đình, không thể làm nguội lạnh lòng của võ giả thiên hạ.

Nếu triều đình thật sự hạ lệnh, trước hết không nói đến việc có thể thực sự quán triệt để chấm dứt phản loạn hay không, mười phần tám chín là không thành công, vì Tần Triều trước kia đã từng thu binh khí trong thiên hạ rồi, nhưng cuối cùng Tần Triều vẫn bị lật đổ.

Chỉ nói đến lúc đó một chiếu lệnh ban ra, võ giả thiên hạ sẽ đều đứng ở phía đối lập với triều đình, được ít mất nhiều.

Còn văn quan cho rằng Nguyên không phải Tần, Tần chỉ thu binh khí, nhưng Nguyên muốn chấm dứt việc luyện võ, nguyên nhân rất đơn giản là vì tương lai là thiên hạ của cơ khí, luyện võ chẳng lẽ còn có thể chống lại hỏa thương.

Còn việc cấm vũ lệnh sẽ ảnh hưởng đến lòng yêu nước của các ái quốc chí sĩ, đó càng là chuyện vô căn cứ, lòng yêu nước của họ chẳng lẽ là giả dối sao.

Chính vì yêu nước, mới càng phải ủng hộ quốc sách, cấm vũ lệnh là để duy trì trật tự, người xưa đều nói hiệp lấy võ phạm cấm, cho nên cấm chỉ luyện võ có lợi cho ổn định quốc gia, phát triển xã hội.

Cuối cùng cấm vũ lệnh liền bị gác lại, nhưng mọi người đều biết ý niệm này đã ở trong đầu hoàng đế, sẽ không bao giờ biến mất nữa.

Nếu một ngày nào đó hoàng đế thật sự không vui, thì thiên hạ cấm võ cũng chỉ là chuyện trong một đêm.

Đỗ Lan đang cầm hai bí tịch Cửu Âm và Cửu Dương so sánh, sau đó cải tiến một chút liền biến thành công pháp tu tiên, nhưng Đỗ Lan không dùng đến.

Hắn chỉ thấy thú vị mà thôi.

Sư đa người đang làm gì vậy.

Hóa ra là Quách Tương đi đến, nàng vẫn hồn nhiên như Đỗ Lan, tuy đã lớn tuổi nhưng dung nhan và tâm thái vẫn luôn giữ ở tuổi mười bốn mười lăm, ngây thơ trong sáng, không thích lo nghĩ.

Sẽ có người hỏi, trong nguyên tác Trương Tam Phong là vì Quách Tương mà sáng lập Võ Đang, hơn nữa sống đến hơn trăm tuổi, vậy mà Quách Tương hiện tại vẫn chỉ mười lăm tuổi, vậy Trương Tam Phong đã trải qua những gì.

Phái Nga Mi lại do ai sáng lập.

Thế giới này căn bản không có Trương Tam Phong, cái gọi là Trương Tam Phong thực ra là do Đỗ Lan giả dạng, cũng có nghĩa là Võ Đang là do Đỗ Lan sáng tạo, Võ Đang Thất Hiệp cũng là đệ tử của Đỗ Lan, hiện tại hắn thường xuyên xuất hiện với thân phận Trương Tam Phong.

Còn phái Nga Mi là do Địch Ny Toa sáng lập, Diệt Tuyệt Sư Thái là đệ tử của nàng, Kỷ Hiểu Phù chính là đồ tôn.

Không sai, Võ Đang và Nga Mi chính là vợ chồng hắn đang bày trò chơi đùa đấy.

Mọi người đều đang sáng tạo môn phái, hai người họ đương nhiên cũng phải tay trắng lập nghiệp mà chơi đùa một phen.

Thái độ du hí nhân gian chơi đùa giữa thế gian của Đỗ Lan và Địch Ny Toa đơn giản là khiến các cô con gái của họ phải thán phục, Lý Mạc Sầu và Tiểu Long Nữ vốn dĩ cho rằng Đỗ Lan và Địch Ny Toa chỉ là những cao thủ võ công lợi hại, nhưng sau này họ phát hiện không phải vậy, mà là những cao thủ không già.

Lại qua một thời gian, họ phát hiện vợ chồng Đỗ Lan thật hoạt bát, ồn ào, tận hưởng cuộc sống a, đơn giản là nghĩ gì làm nấy, đủ loại trò đùa giữa thế gian.

Nếu họ không phải nghĩa nữ, e rằng cũng không thể nghĩ rằng trên thế giới này thật sự có những nhân vật thần tiên như Đỗ Lan và Địch Ny Toa, cuộc sống chỉ có niềm vui mà không có chút phiền não nào.

Thái độ sống của Đỗ Lan và Địch Ny Toa khiến người khác ngưỡng mộ.

Ta đang tham ngộ võ công.

Đỗ Lan nói.

Sư đa người đã lợi hại như vậy rồi, còn muốn tham ngộ võ công sao.

Quách Tương bày tỏ có cần thiết không.

Tuy đã trải qua việc cha mẹ qua đời, nhưng Quách Tương vẫn là một cô bé nhanh nhẩu hoạt bát.

Sống đến già học đến già, con sao lại đến đây.

Đỗ Lan nghĩ thầm Quách Tương bình thường đều ở núi Nga Mi, hôm nay sao lại chạy đến Võ Đang.

Là sư phụ nói muốn chuẩn bị truyền chức chưởng môn cho Diệt Tuyệt sư muội.

Nói đến pháp hiệu Diệt Tuyệt này, Quách Tương lại bật cười, vì pháp hiệu này là do Đỗ Lan kiên quyết muốn đặt.

Địch Ny Toa cảm thấy pháp hiệu này không cát lợi, nhưng Đỗ Lan kiên trì, nàng liền nể mặt trượng phu.

Nhưng Diệt Tuyệt Sư Thái quả thực không cẩu ngôn tiếu, mỗi lời nói, mỗi hành động đều như muốn lo liệu đại cục Nga Mi, là một người phụ nữ rất cứng nhắc.

Hiện tại Địch Ny Toa chuẩn bị truyền vị, nàng không giống Đỗ Lan cứ giữ chức chưởng môn không buông.

Nhưng Địch Ny Toa cũng có lo lắng, đó là đệ tử Diệt Tuyệt này có cảm giác chính nghĩa quá mạnh, phân biệt chính đạo và ma đạo quá rõ ràng, hơn nữa kiên trì ý nghĩ của bản thân không chịu biến thông.

Địch Ny Toa tuy mấy lần tìm nàng nói chuyện tâm sự, nhưng Diệt Tuyệt căn bản không có ý định hối cải.

Trong lòng nàng, phân biệt chính tà là do Địch Ny Toa dạy, vậy thì tuyệt đối sẽ không sai, nàng sẽ đi con đường này đến cùng.

Ta sẽ đi.

Điểm thể diện này vẫn phải giữ, Đỗ Lan cũng muốn biết Diệt Tuyệt có mang Nga Mi một lòng đi phò chính nghĩa hay không.

Quách Tương nhận được câu trả lời liền rời đi, còn việc chức chưởng môn truyền cho sư muội mà không truyền cho nàng, nàng chút nào không để ý, vì nàng căn bản không quan tâm đến chức chưởng môn, ngược lại còn cảm thấy sư muội giỏi hơn nàng để đảm nhiệm chưởng môn.

Đại điển truyền vị chưởng môn Nga Mi, tự nhiên phải mời rộng rãi cao thủ các đại môn phái tham gia, các môn phái như Không Động, Côn Luân, Hoa Sơn, Phúc Kiến Thiếu Lâm đều sẽ đến.

Thiếu Thất Sơn Thiếu Lâm hiện tại vẫn là cấm địa võ lâm, cho nên Phúc Kiến Thiếu Lâm ở phương Nam liền quật khởi.

Đến ngày đó, từng tốp từng tốp hiệp khách đông nghịt kéo đến Nga Mi.

Cơ bản mỗi môn phái đều có thể tổ một phương trận, hùng dũng chỉnh tề.

So với triều Tống không có tổ chức không có ghi chép, đến thời đại môn phái võ lâm ngày nay, các hiệp khách đã có trật tự hơn nhiều, đương nhiên võ công cũng kém hơn nhiều.

Đỗ Lan thấy vậy không kìm được nói thời đại đã thay đổi rồi, thậm chí còn phát hiện trong eo một số hiệp khách vậy mà còn giắt hỏa khí.

Không chỉ Đỗ Lan nhìn thấy, những người khác cũng nhìn thấy, nhao nhao đưa mắt khinh thường, dùng hỏa khí thì còn tính là người trong giang hồ gì chứ.

Hỏa khí quả thực là gian lận, trừ phi nội lực thâm hậu như Quách Tĩnh, bằng không trước mặt hỏa khí thì cũng như giấy, hơi không cẩn thận liền sẽ bị đánh bị thương.

Những người võ lâm có mặt hiển nhiên không ai là không sợ hỏa khí, bọn họ ghét hỏa khí đương nhiên càng ghét người dùng hỏa khí.

Cho nên còn chưa nói được mấy câu, người của phái Không Động dùng hỏa khí đã bị xa lánh.

Người của phái Côn Luân càng lên tiếng châm chọc: Các ngươi không luyện Thất Thương Quyền mà lại đi luyện hỏa khí, ta thấy các ngươi vẫn nên sớm rút khỏi võ lâm thì hơn.

Người của phái Không Động nghe xong, đều lộ vẻ tức giận, chẳng lẽ bọn họ tự nguyện sao.

Đều là vì Thất Thương Quyền là đánh người trước tự tổn thương mình, loại võ công đó luyện rồi cũng đoản mệnh, cho nên thanh niên hiện tại ngày càng không nguyện ý tu luyện tuyệt học bản môn, chưởng môn đương nhiệm thật sự không còn cách nào mới đưa hỏa khí vào, tất cả đều là để bù đắp thiếu sót.

Thời đại này quá phức tạp.

Ngay khi hai phái đang giương cung bạt kiếm, Diệt Tuyệt Sư Thái đứng ra, lúc này nàng hơn ba mươi tuổi, khí chất ngự tỷ đầy đủ, chỉ là mặt lạnh như sương, không gần nhân tình: Chư vị đều là khách của Nga Mi ta, cũng đều là danh môn chính phái, đừng làm tổn thương hòa khí.

Chúng ta không phải kẻ địch, kẻ địch chân chính của chúng ta là những kẻ bại hoại như Minh Giáo, Thiên Ưng Giáo.

Đại địch đương tiền chúng ta càng nên đoàn kết chống ngoại xâm mới phải.

Mọi người nể mặt Diệt Tuyệt, cũng liền không cãi nhau nữa.

Thấy Diệt Tuyệt Sư Thái vẫn cố chấp như vậy, Đỗ Lan nghĩ thầm pháp hiệu này của mình không đặt sai.

Hắn khẽ mỉm cười, cất bước đi vào.

Trương Chân Nhân, ngài đã đến.

Đỗ Lan giả dạng Trương Tam Phong là một thái đấu võ lâm, tất cả mọi người thấy hắn đi vào, đều cung kính, nể mặt hắn.

Phải biết rằng thời đại này Võ Đang và Nga Mi tuy là những thế lực mới nổi, nhưng thực lực mạnh mẽ, các môn phái khác thì không thể bì kịp.

Chào mọi người.

Đỗ Lan ngồi vào ghế trên, chưởng môn các môn phái khác đều đợi hắn ngồi xuống, mới ngồi xuống.

Chẳng mấy chốc Địch Ny Toa cũng bước ra, nàng cũng dịch dung thành một lão bà, thêm chút nếp nhăn đuôi mắt, tóc cũng nhuộm trắng, nhưng nhìn thế nào cũng là thục nữ, không giống bà lão.

Chương 1475

Việc truyền vị cho Diệt Tuyệt không có bất kỳ vấn đề gì, hôm nay chính là mời các đại chưởng môn chứng kiến một chút, tiện thể tuyên truyền một chút, như vậy Diệt Tuyệt sẽ chính đáng lên vị.

Thời buổi này nếu không làm màn này, e rằng không ai biết chưởng môn Nga Mi đã đổi người.

Nghi thức xong xuôi, Nga Mi còn mời mọi người ở lại dùng bữa, mọi người cũng bắt đầu nói chuyện giang hồ gần đây.

Ai lại bị hỏa khí đánh chết, lại có môn phái nào mở công xưởng, những người thảo luận võ công đã rất ít rồi, vì thật sự không có tâm tình thảo luận, võ công dù tốt đến mấy cũng sợ hỏa khí a.

Bọn họ hiện tại tuy vẫn là người võ lâm, nhưng ngày mai có thể sẽ không phải nữa, ngày mai bọn họ có thể sẽ rút khỏi môn phái tìm một công việc nuôi sống bản thân.

Hoặc cả môn phái chuyển hình, ví dụ như Phúc Kiến Thiếu Lâm Tự, chủ yếu kinh doanh hương khói lễ Phật, ít huấn luyện võ tăng.

Hoặc phái Côn Luân, họ có thể chuyển thành thương nhân dược liệu.

Võ lâm này dường như cũng đã đi đến tận cùng, hiệp khách cũng là một nghề nghiệp hoàng hôn.

Theo sự mở rộng của công nghiệp, người võ lâm đều rất bi quan, cũng không ai muốn chấn hưng võ lâm, phổ biến võ thuật, vì trách nhiệm này quá lớn.

Sân khấu của thế giới đối với cá nhân mà nói thì rất lớn, cho nên đông không sáng thì tây sáng, dù các hiệp khách có gặp vấn đề thì cũng không đến mức hoàn toàn bế tắc.

Ngoài nghề hiệp khách, chỉ cần tìm được thân phận mới, mọi người đều có thể thay đổi.

Vì vậy, tại đại hội truyền vị Nga Mi Sơn, khi các hiệp khách chén chú chén anh, họ cũng thích bàn luận về con đường sự nghiệp tương lai.

Chỉ có số ít người không nghĩ thông suốt, bởi vì làm hiệp khách là mơ ước của họ, là con đường duy nhất để họ hiện thực hóa giá trị nhân sinh.

Cho nên khi nghe mọi người nói vậy, họ đều lộ ra vẻ mặt phức tạp.

Trong số đó có Diệt Tuyệt Sư Thái, nàng thề sẽ quét sạch các nữ hiệp tà ác.

Nàng biết chỉ dựa vào sức mạnh của mình là không đủ, nên hy vọng tìm được nhiều đồng môn chính phái cùng chí hướng trong võ lâm.

Nàng tin rằng tập hợp sức mạnh của các đại môn phái nhất định có thể tái lập trật tự võ lâm, đánh bại thế lực tà ác.

Thế nhưng hiện tại nhìn các môn phái khác hoặc là cân nhắc chuyển đổi, hoặc là bi quan tiêu cực, lại không một môn phái nào nguyện ý đứng ra hành động tích cực để thay đổi hiện trạng, nàng cảm thấy rất bi ai và cũng rất tức giận.

Bọn họ thế này còn xứng làm hiệp khách sao.

Chư vị có mặt tại đây, không hiểu vì sao lại than ngắn thở dài.

Chẳng lẽ Nga Mi ta có điều gì chiêu đãi không chu đáo.

Diệt Tuyệt thật sự không thể chịu nổi nữa, đứng dậy nói.

Mọi người vội nói tân chưởng môn khách khí quá, rượu và thức ăn của Nga Mi đều rất ngon, chiêu đãi rất chu đáo, không có gì sơ suất cả.

Nếu đã như vậy, thì chư vị vì sao lại thở dài.

Diệt Tuyệt dồn dập hỏi.

Mọi người thầm nghĩ, vị tân chưởng môn này rốt cuộc có hiểu thế sự thiên hạ hay không.

Chưởng môn Côn Luân đứng dậy nói: Diệt Tuyệt chưởng môn, ngươi có điều không biết, chúng ta than thở không phải vì chiêu đãi không chu đáo, chỉ vì tình thế hiện tại ép người, các môn phái đều sống không dễ dàng, người luyện võ ngày càng ít, môn phái nhìn thấy sắp lụi tàn, cho nên chúng ta mới ủ rũ chán nản.

Các chưởng môn khác cũng nhao nhao gật đầu, chẳng phải là đau khổ lắm sao.

Thế nhưng ta nghe nói chư vị đều đã tìm thấy lối thoát, sao lại nói ngày tháng khó khăn.

Chẳng qua là các vị chưởng môn thoái thác không muốn gánh vác trách nhiệm chưởng môn phái, nên mượn cơ hội này cùng bàn chuyện thay đổi môn đình.

Nếu ngày trước có người truy cứu, các ngươi cũng dễ đổ lỗi cho nhau.

Chỉ là nếu các ngươi đã thay đổi mặt mũi, chỉ e đến lúc đó dưới cửu tuyền, sư tổ của các ngươi vẫn sẽ truy cứu tội danh làm ô uế môn phái của các ngươi, đến lúc đó chư vị lại làm sao có thể đổ lỗi cho người khác.

Theo Diệt Tuyệt thấy thì các chưởng môn này đều quá mềm yếu.

Các chưởng môn khác lại cảm thấy Diệt Tuyệt quá trẻ, căn bản không biết tình thế mạnh hơn người là có ý gì.

Chỉ cần còn có cách, bọn họ lại làm sao ra nông nỗi này.

Thế nhưng cũng có chưởng môn bị Diệt Tuyệt chọc giận, họ cũng vì cuộc sống, sao lại có lỗi với tổ tông.

Diệt Tuyệt chưởng môn, hiện tại thế đạo gian nan, không phải ngươi có thể tưởng tượng.

Chúng ta cũng là bị ép bất đắc dĩ, ngươi hà tất phải chê cười chúng ta.

Nếu ngươi thật lòng khinh thường chúng ta, vậy ta xin cáo từ.

Không khí có chút ngượng nghịu.

Diệt Tuyệt nói: Không Động chưởng môn xin bớt giận, ta cũng không có ý chê cười các ngươi.

Chỉ là thấy các ngươi không nghĩ đến việc gánh vác trách nhiệm của danh môn chính phái chúng ta, trái lại còn nghĩ đến việc chuyển nghề để cầu sinh, ta cảm thấy tức giận.

Ta biết bây giờ người luyện võ ngày càng ít, võ nghệ cũng ngày càng bị người ta khinh thường, người có tư chất như ta mà cũng có thể làm chưởng môn, điều đó đã nói lên vấn đề rồi.

Diệt Tuyệt tự trào một chút, làm dịu không khí: Nhưng chính vì võ lâm suy thoái, chúng ta mới nên đoàn kết nhất trí, mới không để người ta coi thường võ lâm.

Mọi người nghe vậy cũng thấy xấu hổ, chủ yếu là Diệt Tuyệt một nữ nhân còn có thể vì võ lâm mà suy nghĩ, trong khi bọn họ những đại trượng phu lại chỉ nghĩ đến chuyện ăn uống sinh hoạt, thật đáng xấu hổ.

Diệt Tuyệt chưởng môn có cao kiến gì, hôm nay chưởng môn sáu đại môn phái đều có mặt, ngươi cứ nói đi, xin cứ tự do phát biểu.

Đỗ Lan, người đang giả trang Trương Tam Phong, nhìn Diệt Tuyệt, thầm nghĩ quả nhiên là một thanh niên hăng hái, trong mắt không chấp nhận một hạt cát nào.

Thế nhưng bánh xe lịch sử không thể ngăn cản, Diệt Tuyệt có thể có cách gì để thay đổi cục diện đây.

Thực ra cũng không có biện pháp nào hay, Diệt Tuyệt chỉ nghĩ đến việc thể hiện giá trị của môn phái, thể hiện ý nghĩa của võ lâm.

Đầu tiên bọn họ nên đoàn kết, như vậy mới có thể khiến người ta không thể xem nhẹ sự tồn tại của võ lâm, thứ hai họ phải tiêu diệt tà ác.

Diệt Tuyệt cho rằng võ lâm hiện tại đang bệnh hoạn, mà căn nguyên của căn bệnh này chính là những võ giả và môn phái tự cho mình là không tuân theo quy tắc, bọn họ chính là nguyên nhân chủ yếu khiến võ lâm khó có thể vận hành khỏe mạnh.

Vì vậy muốn chữa bệnh, nhất định phải loại bỏ những tà ma ngoại đạo này, như vậy võ lâm sẽ càng có trật tự, cũng càng được người ta chấp nhận.

Đến lúc đó, trả lại thiên hạ một võ lâm khỏe mạnh phát triển, không có lý do gì mà không thể tiếp tục phát triển.

Diệt Tuyệt nói ra ý tưởng của mình, không ít chưởng môn như thấy mây tan trời sáng, nhao nhao bày tỏ sao bọn họ lại không nghĩ ra nhỉ.

Đương nhiên cũng có chưởng môn nghi ngờ tính khả thi của kế hoạch này, những thế lực như Minh Giáo, Thiên Ưng Giáo không phải dễ dàng gì có thể loại trừ.

Ta cũng biết thế lực tà ma ngoại đạo rất mạnh, nhưng chỉ cần chúng ta đoàn kết một lòng, sẽ có sức mạnh để chiến đấu.

Vào lúc này, chúng ta hoặc khoanh tay đứng nhìn, trở thành đồng lõa của tà ma ngoại đạo, hoặc là đối kháng với bọn chúng, lấy việc duy trì chính nghĩa làm nhiệm vụ của mình.

Nói hay lắm, Đỗ Lan biểu thị Diệt Tuyệt tuy có tư tưởng cố chấp, nhưng không thể không nói nàng rất có hành động lực và sức hút lãnh đạo.

Ít nhất khi mọi người đều bó tay không có sách lược, Diệt Tuyệt có thể đề xuất một sách lược khả thi rất cao, hơn nữa còn có thể tiến hành bài diễn thuyết đầy hào hùng này, càng không cần nói nàng thân là nữ tử.

Không dễ dàng gì.

Thế nhưng chuyện lớn như vậy, các chưởng môn cũng không tiện quyết định ngay lập tức, họ bày tỏ sau khi về sẽ suy nghĩ kỹ lưỡng, đến lúc đó sẽ liên hệ lại.

Mà Diệt Tuyệt thì đầy tự tin, thầm nghĩ dù không có minh hữu, Nga Mi phái cũng sẽ dưới sự dẫn dắt của nàng mà kiên trì chính nghĩa.

Mặc dù Diệt Tuyệt mới nhậm chức chưởng môn, nhưng nàng đã có hai đệ tử là Kỷ Hiểu Phù và Đinh Mẫn Quân.

Dù Diệt Tuyệt một lòng vì chính đạo, nhưng Đỗ Lan biết đệ tử của nàng hầu như ai cũng sẽ cản bước nàng.

Hơn nữa Diệt Tuyệt cũng thiếu cân nhắc một thông tin rất quan trọng, đó là tuy Minh Giáo cao tầng hành sự quỷ dị và không theo lẽ thường, nhưng Minh Giáo tầng dưới đều là những lão bách tính khổ sở, nàng chỉ chăm chăm vào cao tầng Minh Giáo mà quên mất bản chất của Minh Giáo vẫn là một tổ chức đứng về phía bách tính.

Đồng thời Diệt Tuyệt cũng không nhìn thấy trên giang hồ còn có một đám ưng khuyển lấy triều đình làm chủ, tuy họ rất ít xung đột với nhân sĩ võ lâm, nhưng đám người này làm tay sai cho triều đình, giết người phóng hỏa không điều ác nào không làm, chỉ vì có triều đình che chở nên mới bị người ta xem nhẹ.

Đám võ giả này mới thực sự là những con sâu làm rầu nồi canh.

Chỉ có thể nói lòng Diệt Tuyệt là tốt, nhưng nhãn quan của nàng quá hạn hẹp, Địch Ny Toa dạy bảo, nàng chỉ nghe có một nửa, thật sự là thiên phú của Diệt Tuyệt có hạn khiến người ta phải thở dài.

Đỗ Lan đánh giá Diệt Tuyệt là nhãn quan hạn hẹp, không biết biến thông, nàng cho rằng chỉ cần một bầu chính khí là có thể thay đổi thế giới, cũng rất ngây thơ, nàng thậm chí còn không thể thay đổi đệ tử của mình.

Địch Ny Toa vẻ vang nghỉ hưu, nhưng nàng vẫn rất lo lắng cho Diệt Tuyệt, bởi vì tâm lý của Diệt Tuyệt như vậy rất có khả năng sẽ hại người hại mình.

Chiến dịch công thủ Lưu Cầu của Đài Loan diễn ra rất thảm liệt, vì Nguyên Triều luôn phòng bị Đài Loan, nên đã sớm gửi hỏa khí cho Lưu Cầu.

Sau khi khai chiến, Lưu Cầu đã cho quân đội một đòn phủ đầu, đánh chìm hai chiến hạm.

May mắn thay, sau đó các nhân sĩ võ lâm của Thiên Ưng Giáo đã bí mật đổ bộ, tiến hành phá hoại phía sau địch, mới khiến Lưu Cầu chịu thất bại.

Chương 1476

Sau trận đại chiến này, Ân Thiên Chính cảm nhận sâu sắc rằng võ lâm đã không còn tương lai, trên chiến trường, đại pháo và hỏa khí mới là tương lai.

Vì vậy trước khi rời đi, hắn hy vọng dùng món đồ báo thù của mình để đổi lấy một lô súng hỏa mai.

Con trai Quách Phá Lỗ là Quách Bắc Vọng đã đồng ý, đổi lấy ba mươi khẩu hỏa mai.

Tâm trạng của Ân Thiên Chính rất phức tạp, nếu hắn trẻ hơn hai mươi tuổi thì tuyệt đối sẽ không chấp nhận hỏa khí, thế nhưng hắn đã già rồi, nói không chừng lúc nào đó sẽ chết.

Nghĩ đến mình còn có một đôi con thơ, hắn cũng chỉ có thể lựa chọn như vậy, đây là vì tương lai.

Ân Tố Tố thấy phụ thân mang về hỏa mai, cũng rất kinh ngạc.

Phải biết Ân Thiên Chính là một đại cao thủ, trên võ công trừ Dương Đỉnh Thiên giáo chủ Minh Giáo ra, chưa từng phục tùng ai khác.

Một lão nhân như vậy lại mang về hỏa khí mà võ giả khinh thường, quả thực là mặt trời mọc đằng tây.

Thế nhưng Ân Tố Tố cũng biết vì sao phụ thân lại như vậy, nên cuối cùng cũng không nói gì.

Khoảng thời gian này, nàng và Trương Thúy Sơn đã nảy sinh tình cảm, chỉ là vì thân phận hai người còn có điều kiêng kỵ.

Hiện tại Đồ Long Đao đang trong tay Thiên Ưng Giáo, Ân Thiên Chính phát hiện phong ba do bảo đao gây ra còn nhỏ hơn dự kiến.

Điều này lại khiến hắn cảm thán võ lâm suy thoái, nghĩ năm xưa biết bao nhân sĩ võ lâm vì Đồ Long Đao, Ỷ Thiên Kiếm mà đại chiến, đến bây giờ động tĩnh lại thảm hại đến đáng thương.

Ân Tố Tố thấy phụ thân chau mày ủ dột, cũng không vui vẻ gì, liền tìm Trương Thúy Sơn nói chuyện.

Trương Thúy Sơn vui đến quên cả đường về, thực ra hắn sớm có thể về núi rồi, nhưng sư phụ nào quan trọng bằng muội tử.

Cho nên hắn vẫn luôn lưu lại, hôm nay nghe Ân Tố Tố nói phụ thân nàng cầm Đồ Long Đao, nhưng lại than ngắn thở dài, cũng không khỏi lấy làm kỳ lạ.

Đến bây giờ Trương Thúy Sơn vẫn chưa biết Ân Tố Tố có thân phận không tốt, thuộc tà ma ngoại đạo.

Hôm nay Ân Tố Tố chuẩn bị thú thật, nàng muốn nói với người trong lòng mình là người của Thiên Ưng Giáo.

Trương Thúy Sơn nghe xong chỉ ngắn ngủi kinh ngạc, sau đó liền cười: Tố muội, nàng không cần lo lắng.

Sư phụ ta luôn nói ta rằng lão đã từng gặp tà đạo cao thượng nhất, cũng từng gặp danh môn hèn hạ nhất.

Cho nên ta sẽ không vì thân phận của nàng mà có thành kiến với nàng, mấy ngày nay ở chung ta biết nàng là một cô nương lương thiện.

Ân Tố Tố cảm động đến rối tinh rối mù: Sơn ca.

Nàng cảm động tựa vào lòng Trương Thúy Sơn, như thể sở hữu cả thế giới.

Tuy nhiên lúc này có một người đột nhiên xuất hiện, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đã bắt Trương Thúy Sơn đi.

Ân Tố Tố còn chưa nhìn rõ bóng người, đã nghe thấy trên không trung truyền đến một giọng nói tang thương: Muốn tình lang của ngươi sống thì hãy cầm Đồ Long Bảo Đao đến bến tàu ngoài thành mà đổi.

Chỉ nghe tiếng không thấy người, công lực thâm hậu đến mức không tưởng, đó chính là Kim Mao Sư Vương, một người đàn ông khao khát trở nên mạnh mẽ mà không tiếc bất cứ giá nào.

Chuyện này cho chúng ta biết, khi yêu đương đừng đi nơi hoang vắng hẻo lánh, dễ gặp nguy hiểm.

Thế nhưng bây giờ Ân Tố Tố đã mất bình tĩnh, sự thông minh thường ngày vì Trương Thúy Sơn gặp hiểm mà không dùng được, nàng chỉ có thể đi trộm Đồ Long Đao.

Dù sao thì thứ này bây giờ cũng không có tác dụng lớn.

Ân Tố Tố không nói với bất kỳ ai chuyện gì đã xảy ra, một mình mang đao đến.

Tuy nhiên Kim Mao Sư Vương có suy nghĩ khác thường, hắn tuyệt đối sẽ không để người khác biết tung tích của Đồ Long Đao nữa, hắn muốn tìm một nơi không người để từ từ tham ngộ.

Vì vậy hắn đã sớm chuẩn bị thuyền, ném con tin lên thuyền liền xuất phát.

Trương Thúy Sơn và Ân Tố Tố hai cặp uyên ương khổ mệnh liền bắt đầu kiếp nạn.

Trên thuyền, họ phát hiện tất cả thủy thủ đều bị Kim Mao Sư Vương nhổ lưỡi, như vậy họ sẽ không thể tiết lộ hành tung cho người khác.

Nhưng chỉ như vậy, Kim Mao Sư Vương vẫn chưa hài lòng, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng đến nơi sẽ giết tất cả mọi người, không chừa một ai.

Trương Thúy Sơn và Ân Tố Tố thì may mắn không bị nhổ lưỡi, thế nhưng dù vậy họ cũng phát hiện thuyền vẫn luôn rời xa bờ biển hướng đông, đi vào biển cả mênh mông.

Lớn lên ở bờ biển, Ân Tố Tố biết điều này có ý nghĩa gì, điều này có nghĩa là họ rất có khả năng sẽ lạc đường.

Vì vậy Ân Tố Tố nghĩ đến việc phải giết Kim Mao Sư Vương.

Thế nhưng Kim Mao Sư Vương võ công cái thế, lại cực kỳ cẩn thận, hai người hợp lực cũng không phải đối thủ.

Vì vậy Ân Tố Tố chuẩn bị dùng ám khí, bây giờ nàng hối hận vì sao không mang súng hỏa mai ra, mang ra một phát bắn Kim Mao Sư Vương thì tốt biết bao.

Trương Thúy Sơn biết Ân Tố Tố là vì lo lắng mà rối loạn, nếu không với sự thông minh của nàng sao lại không nghĩ ra, nghĩ đến đây hắn càng thêm yêu mến Ân Tố Tố.

Hai người ám sát thất bại, ám khí chỉ chọc mù mắt Kim Mao Sư Vương, ngược lại hai người họ bị Kim Mao Sư Vương đánh xuống nước, nhìn thấy là không thể sống nổi rồi.

Đương nhiên nếu họ chết, Trương Vô Kỵ cũng sẽ không ra đời, Đỗ Lan sẽ mất đi rất nhiều niềm vui.

Vì vậy khi họ sắp chết đuối, Đỗ Lan đã di chuyển một hòn đảo đến cho họ, giúp họ kịp thời lên đảo sinh sống.

Trên đảo có một hệ sinh thái hoàn chỉnh, có rau thịt, có nước ngọt, sống cả đời tạo ra một dân tộc cũng không thành vấn đề.

Hai người có thể hạnh phúc vui vẻ vì tình yêu mà vỗ tay, nhanh chóng sinh hạ con cái.

Đương nhiên để cuộc sống của hai người có sức sống và đam mê, Đỗ Lan còn đưa Kim Mao Sư Vương đến.

Các thủy thủ trên thuyền đột nhiên phát hiện Kim Mao Sư Vương mù mắt đã biến mất, ngay khi đang kinh ngạc sợ hãi thì đột nhiên nhìn nhau, họ lại không thể nhớ bất cứ chuyện gì, đồng thời họ cũng có thể nói chuyện được rồi.

Những thủy thủ này vô tội, Đỗ Lan tiện tay xóa bỏ ký ức của họ và khiến cơ thể họ khỏe mạnh, đồng thời dẫn một dòng hải lưu đưa họ trở về.

Sự xuất hiện của Kim Mao Sư Vương có thể khiến cuộc sống bình lặng của vợ chồng Trương Thúy Sơn có thêm nhiều chuyện để làm.

Ba người trên hoang đảo, duy trì một sự cân bằng vi diệu.

Kim Mao Sư Vương đã mù mắt, muốn sống sót cần có người tìm thức ăn cho hắn.

Trương Thúy Sơn tâm địa lương thiện, không đành lòng sát hại một người mù, nên đã đạt được hiệp nghị hòa bình với Kim Mao Sư Vương.

Thế nhưng rất nhanh Trương Thúy Sơn và họ phát hiện Kim Mao Sư Vương mỗi tháng đều phát điên, chém loạn xạ một hồi, còn la hét đòi báo thù rửa hận gì đó.

Thế nhưng Kim Mao Sư Vương cũng không muốn kể chuyện cũ cho người ngoài.

Đợi đến một năm sau, sau khi Trương Vô Kỵ ra đời, Kim Mao Sư Vương vì sự ra đời của sinh mệnh mới, trong lòng bớt đi rất nhiều u uất, mới từ từ bày tỏ tâm sự với hai hậu bối.

Thì ra vợ con của hắn đều bị sư phụ hắn là Thành Côn giết chết, cho nên tất cả những gì Kim Mao Sư Vương làm đều là để tìm Thành Côn và giết hắn.

Tìm Đồ Long Đao là để luyện võ, vì Thành Côn võ công bất phàm, trình độ hiện tại của Kim Mao Sư Vương không có nắm chắc phần thắng tuyệt đối.

Vậy ngươi vì sao không mua một khẩu súng hỏa mai, một phát bắn hắn chết luôn.

Ân Tố Tố thầm nghĩ đây mới là con đường báo thù tốt nhất.

Kim Mao Sư Vương sững sờ, còn Trương Thúy Sơn lại cảm thấy lời vợ nói quá tổn thương người khác, người ta là lão nhân gia không chịu nổi đả kích.

Nhưng Kim Mao Sư Vương đầu tiên là sững sờ, sau đó lại ha hả cười lớn, không hề để bụng: Vợ Thúy Sơn nói hay lắm, nói hay lắm, nếu có thể trở về đại lục, ta nhất định sẽ học cách bắn súng hỏa mai.

Ta dạy cho.

Ân Tố Tố đã từng bắn, tuy không quá chuẩn, nhưng lại là người duy nhất trong bốn người trên đảo từng khai súng.

Nhất thời trên Băng Hỏa Đảo tràn ngập không khí vui vẻ, sau này có thể thường xuyên nhìn thấy một người mù cầm gậy nhắm ra biển, cảnh tượng đó khá thú vị.

Trong ba loại người tàn tật: mù, điếc, câm, thì người mù và người câm đều có thể xuất hiện cao thủ.

Bởi vì không nhìn thấy có thể nghe tiếng phân biệt phương hướng, ngược lại càng toàn diện hơn, càng có thể thể hiện võ công cao siêu của người khác.

Người câm cũng vậy, không thể nói chuyện ngược lại có nhiều thời gian luyện võ hơn, tinh vi cầu tinh.

Chương 1477

Chỉ có người điếc là không thể trở thành cao thủ, vì không nghe thấy, dễ bị địch nhân ám toán, mất mạng.

Vì vậy, thấy người mù dùng ám khí, người câm bay lượn đều là chuyện quá đỗi bình thường.

Chỉ có tông sư người điếc là cực kỳ hiếm thấy, nếu xuất hiện một người thì tuyệt đối là vật hiếm cấp độ gấu trúc lớn.

Điều này nói lên rằng đối với võ giả, tai quan trọng hơn mắt.

Đương nhiên người mù tuy có thể nghe tiếng phân biệt phương hướng để ném ám khí, nhưng bắn súng hỏa mai thì khác, âm thanh quá lớn.

Chỉ có thể bắn một phát, phát thứ hai thì không nghe thấy gì nữa rồi.

Thế nhưng bốn người trên Băng Hỏa Đảo đều không ý thức được điểm này, Ân Tố Tố có thể đã ý thức được nhưng cố ý che giấu.

Trương Vô Kỵ ngày một lớn, là một tiểu dã nhân, mặc đồ da thú chạy khắp nơi.

Nhìn con trai sắp mười tuổi, Ân Tố Tố rất sốt ruột, con trai ở trên đảo làm sao mà tìm vợ được, nàng làm sao mà bế cháu trai.

Mỗi lần nghĩ đến đây, nàng đều mất ngủ, cho nên nàng thật sự muốn rời khỏi hòn đảo này.

Thế là nàng bàn với Trương Thúy Sơn, họ nên đóng một bè gỗ mạo hiểm thử một lần.

Trương Thúy Sơn thực ra cũng rất nhớ sư phụ và sư huynh đệ Võ

Đang Sơn, tính toán ngày thì sư phụ cũng sắp đến sinh nhật trăm tuổi rồi, nếu không thể tham gia lễ mừng thọ thì thật là bất hiếu.

Thế là hai vợ chồng cuối cùng quyết định đóng bè gỗ ra biển.

Kim Mao Sư Vương cũng đồng ý, hắn cũng không hy vọng nghĩa tử lãng phí cả đời, hơn nữa nghĩ đến việc có thể dùng súng hỏa mai báo thù, hắn liền nóng lòng muốn trở về đại lục.

Thế là mọi người cùng bắt tay đóng một bè gỗ, đợi thủy triều lên liền ra khơi viễn du.

Đây là một việc vô cùng mạo hiểm, nhưng mấy năm nay họ chưa từng thấy một chiếc thuyền nào, căn bản không thể đợi người đến cứu viện, nên chỉ có thể thử một lần.

Bốn người chuẩn bị thức ăn và nước ngọt cho mấy ngày, nếu không tìm thấy đường thì coi như xong.

Trương Vô Kỵ còn chưa biết hành động lần này nguy hiểm đến mức nào, hắn chỉ cảm thấy rời khỏi hòn đảo rất kích thích, hắn còn nhỏ không hiểu được sự khó khăn của việc sinh tồn, trên biển cả mênh mông này khả năng gặp người cực thấp.

Thế nhưng họ là những người có vầng sáng nhân vật chính, Đỗ Lan sẽ bảo vệ họ.

Thế là trên biển, họ được một chiếc thuyền đi ngang qua vớt lên.

Đây là một chiếc thuyền buôn đi Phù Tang, để tiêu thụ tơ lụa.

Trương Thúy Sơn không khỏi nghĩ đến mười năm trước phong trào tằm ăn người cướp đất tàn khốc ở Giang Chiết, không biết hiện tại thế nào.

Hắn thậm chí còn không biết bây giờ thiên hạ có còn là Đại Nguyên nữa không.

Người lái thuyền lương thiện nói với họ, vẫn là Đại Nguyên, nhưng Đại Nguyên và Đài Loan đã đánh nhau trên bán đảo Triều Tiên, đánh rất sôi nổi, hiện tại rất nhiều người Triều Tiên tị nạn đã trở thành hải tặc, cho nên họ mới đổi một tuyến đường mới.

Nói cách khác, nếu không có chiến tranh, không có hải tặc, chiếc thuyền buôn này còn chưa chắc đã gặp gia đình Trương Thúy Sơn.

Còn về tằm ăn người ở Giang Chiết đã kết thúc rồi, rất thảm, nhiều nông dân đã mất đất, chỉ có thể vào cục chế tạo làm công.

Hiện tại cục chế tạo lại thêm hơn ba ngàn máy móc, mười hai canh giờ không ngừng nghỉ sản xuất, tơ lụa sản xuất ra liền được đổ vào Đông Nam Á và Tây Vực để tiêu thụ.

Tơ lụa bản địa ở Giang Chiết bây giờ không còn đáng giá nữa, chỉ có bán đi xa mới kiếm được tiền.

Mà ở các tỉnh khác trong nội địa Đại Nguyên, giá tơ lụa cũng rất đẹp, không ít xưởng thủ công đã đóng cửa, vì khách hàng thà ngồi xe lửa đến Giang Chiết mua tơ lụa rẻ hơn chứ không mua đồ đắt đỏ ở địa phương.

Hiện tượng bây giờ là tơ lụa sắp có giá ngang với vải bố.

Nói đến đây, những thương nhân này cũng không khỏi cảm thán, mười năm trước ai có thể ngờ bách tính bình thường cũng có thể mặc tơ lụa chứ.

Hiện tại thị trường tơ lụa sắp bão hòa, vì vậy tơ lụa cũng bắt đầu xuất hiện các cấp bậc khác nhau, người có tiền vẫn dùng tơ lụa thêu thùa phức tạp đắt đỏ nhất, người nghèo tuy cũng mặc tơ nhưng cơ bản đều rất đơn giản.

Thế nhưng những thương nhân làm ăn xuất khẩu này thì vẫn tạm ổn, chỉ là rủi ro lớn.

Trương Thúy Sơn biểu thị hiểu rõ: Nếu gặp phải gió lớn sóng to, quả thực rủi ro lớn.

Thuyền lật không nói, hàng hóa cũng hỏng hết, đối với thương nhân mà nói đây là trí mạng, tiền vốn mất trắng.

Quả đúng như vậy, vì vậy để an toàn, giảm thiểu rủi ro, ta đã mua bảo hiểm thuyền và bảo hiểm hàng hóa của Võ Đang Sơn.

Cho nên hiện tại dù có gặp gió bão, ta chỉ cần không chết thì vẫn có thể nhận được bồi thường, thậm chí dù ta có chết, gia đình ta cũng sẽ được đền bù.

Thương nhân nói đến đây thì mặt mày hớn hở, vì rủi ro của hắn đã được phân đều.

Võ Đang Sơn gì cơ.

Trương Thúy Sơn biểu thị cái quái gì vậy.

Bảo hiểm Võ Đang Sơn đó, ồ, quên mất là gia đình các ngươi vẫn luôn phiêu bạt hải ngoại.

Mười năm nay, một loạt các môn phái võ lâm tiêu biểu như Võ Đang Sơn đã lần lượt tham gia vào lĩnh vực bảo hiểm, ngoài bảo hiểm còn có bảo an áp tiêu dịch vụ hộ tống các thứ, không thiếu thứ gì.

Ngươi cũng biết bây giờ mọi người có nhiều cơ hội đi đường, cường đạo cũng nhiều lên, vì an toàn mà mời mấy cao thủ võ lâm bảo vệ vẫn rất cần thiết.

Dùng lời của Trương chân nhân mà nói: chúng ta người luyện võ cần ăn cơm, các ngươi người bình thường cần an toàn, chúng ta hoàn toàn có thể lấy cái mình cần, thực hiện song thắng.

Nghe có vẻ là lời sư phụ, sư phụ rất thích nói đạo lý lớn.

Ân Tố Tố thầm nghĩ Trương chân nhân đã trăm tuổi rồi, người già nhưng lòng không già, vậy mà còn mở ra sự nghiệp mới: Đồng lão bản, ngài hãy kể kỹ cho chúng ta nghe về Võ Đang Sơn đi.

Nàng nghĩ đến trượng phu nhất định rất nhớ nhà, nên bảo người lái thuyền nói thêm về tình hình gần đây của Võ Đang, rất là chu đáo.

Nói về mười năm trước.

Thực ra là Đỗ Lan đang dọn dẹp cái mớ hỗn độn của Diệt Tuyệt, ý tưởng của Diệt Tuyệt thì tốt, nhưng thực hiện ra căn bản không mang lại lợi ích lớn cho võ lâm chính phái, khai chiến với Minh Giáo thì rủi ro lớn hơn lợi ích, cho nên sáu đại môn phái ban đầu tuy rất tích cực, nhưng một hai năm sau đã giải tán.

Diệt Tuyệt thì hoàn toàn không có cách nào.

Nếu không có công nghiệp hóa, chính phái đánh kích Minh Giáo, có thể lớn mạnh thanh thế, danh vọng chính là chiêu bài tốt nhất của môn phái, tỷ lệ thuận trực tiếp với thu nhập.

Môn phái danh vọng càng cao, thông thường chiêu thu càng nhiều đệ tử, thu nhập cũng càng nhiều.

Thế nhưng bây giờ thì khác rồi, không ai luyện võ nữa, danh vọng có cao đến mấy người khác cũng chẳng thèm để ý.

Hơn nữa Minh Giáo vốn dĩ đã ăn sâu bám rễ trong bách tính, khi bách tính khó khăn nhất Minh Giáo đã giúp đỡ, cho nên khi mọi người đã trải qua phong trào cướp đất khổ nạn nhất rồi, ổn định lại bách tính cũng sẽ không quên Minh Giáo.

Hiện tại ngược lại Minh Giáo danh vọng còn cao hơn sáu đại môn phái.

Kế hoạch của Diệt Tuyệt Sư Thái hoàn toàn phá sản, Địch Ny Toa chỉ có thể để trượng phu ra tay.

Đỗ Lan vừa ra tay liền là một bản thiết kế vĩ đại: Công ty Tài chính Võ Lâm Hữu hạn.

Phát huy ưu thế người trong võ lâm giỏi chạy nhanh, tạo ra tài phú trong vận động.

Đầu tiên Đỗ Lan khiến mọi người biết rằng dù có súng hỏa mai, võ giả vẫn cường đại, hắn đã mở lớp huấn luyện tự vệ chống súng hỏa mai lưu động toàn quốc, chính là để cho thế nhân biết khi võ giả gặp phải sự kiện cướp bóc bằng súng hỏa mai sẽ làm gì.

Đương nhiên các động tác phòng vệ đều rất phức tạp, nói chung người bình thường hoàn toàn không làm được, điều này làm nổi bật tầm quan trọng của võ giả, khiến người bình thường ý thức được dù họ có súng, võ giả vẫn là võ giả, không phải người bình thường có thể sánh được.

Sau đó là các loại tiêu cục ra đời, đầu tiên là đảm bảo an toàn thương nghiệp.

Cách mạng công nghiệp kèm theo sự phồn vinh thương nghiệp, điểm này rất quan trọng, vì công nghiệp sản xuất hàng hóa vừa nhanh vừa nhiều, nếu thương nghiệp không theo kịp thì cách mạng công nghiệp cũng không thể hoàn thành.

Thực ra nhiều thương nhân đã ý thức được điểm này, cho nên ngành nghề tiêu cục của các đại môn phái cực kỳ bùng nổ, vì đại môn phái đại diện cho tín dụng.

Hơn nữa vì các đại môn phái ở các khu vực khác nhau, Đỗ Lan còn đề nghị thậm chí không cần thương nhân tự mình lên đường, các đại môn phái hoàn toàn có thể triển khai nghiệp vụ chuyển phát nhanh.

Đương nhiên Võ Đang Sơn thì chơi cao cấp hơn một chút, họ bán bảo hiểm.

Có người nói không phải đều có tiêu sư áp tống rồi sao, đã an toàn rồi còn mua bảo hiểm làm gì.

Đây là sai rồi, tiêu sư cũng cần bảo hiểm chứ, nếu gặp phải cường đạo lợi hại, tiêu sư bị thương thậm chí bỏ mạng, chẳng lẽ lại không cần tiền sao.

Chương 1478

Đỗ Lan là ngay cả tiền của người nhà cũng không bỏ qua.

Mười năm thời gian đã xảy ra quá nhiều chuyện, Trương Thúy Sơn và họ đã không theo kịp thời đại nữa rồi.

Một lần nữa trở về đại lục, khi tiến vào các thành phố lớn, hầu như mỗi thành phố đều có vài ống khói đang cuồn cuộn bốc khói.

Trên đường về Võ Đang Sơn, những gì thấy và nghe vẫn mới lạ như vậy, người từ Võ Đang Sơn xuống tham gia tiệc mừng thọ không ít.

Trương Thúy Sơn lại có chút lo lắng, vì hắn đi một cái là mười năm, bây giờ trở về còn dẫn theo một người vợ, không biết đồng môn sư huynh đệ có trách móc hắn không.

Ân Tố Tố là một nữ tính truyền thống, sau khi kết hôn thì hoàn toàn lấy gà theo gà, lấy chó theo chó, rõ ràng nhà mình cũng có phụ thân và ca ca, nhưng nàng căn bản không đề cập đến việc về nhà thăm nom, ngược lại lại theo trượng phu đến Võ Đang Sơn cách vạn dặm, đúng là một phụ nữ hiền thục của xã hội phong kiến.

Trương Vô Kỵ vì từ nhỏ đã nghe cha mẹ kể chuyện Võ Đang Sơn, cho nên bây giờ tràn đầy kỳ vọng, chỉ muốn đi kiến thức vị chưởng môn như thần tiên của Võ Đang.

Những người phương Bắc đó thật sự là ức hiếp người quá đáng.

Trong quán ăn, người ngồi cạnh Trương Thúy Sơn đột nhiên đập bàn đứng dậy, làm Trương Vô Kỵ giật mình.

Tiếng họ nói chuyện rất lớn, nên Trương Thúy Sơn và họ cũng nghe được đại khái.

Thì ra là xung đột Nam Bắc.

Các khu vực phía Nam như Giang Chiết sau phong trào cướp đất tàn khốc, mầm mống chủ nghĩa tư bản đang nhanh chóng trưởng thành, kinh tế đã toàn diện vượt qua phương Bắc.

Phương Bắc vì nguyên nhân hoàng quyền, cộng thêm quý tộc Mông Cổ cố chấp bảo thủ vẫn giữ lại lượng lớn ngành chăn nuôi truyền thống, lượng lớn đất đai bị kiểm soát trong tay quyền quý nhưng chỉ dùng làm đồng cỏ chăn ngựa.

Điều này trong mắt các nhà tư bản quả thực là hành vi không thể tha thứ, hơn nữa nhiều thương nhân phương Bắc đều có quan hệ với quyền quý, nên thái độ kiêu ngạo khiến thương nhân phương Nam cực kỳ bất phục.

Thế nhưng thật đáng tiếc, các quan phủ địa phương đều không dám đắc tội quyền quý nên luôn bao che thương nhân phương Bắc, khiến thương nhân phương Nam có nỗi khổ không nói nên lời.

Hiện tại rõ ràng trung tâm chính trị phương Bắc đã làm chậm trễ sự phát triển của phương Nam, cộng thêm tổn hại mà phong trào cướp đất trước đó gây ra cho người phương Nam, sự chia cắt Nam Bắc là cực kỳ nghiêm trọng.

Lần tiệc mừng thọ này, có rất nhiều quý tộc Nguyên Triều cũng đến, họ không phải đến mừng thọ, họ muốn khai thác lợi ích từ việc kinh doanh của các đại môn phái, không phải lợi ích nhỏ, mà là muốn khiến các đại môn phái mất đi một khối thịt lớn.

Người đại diện cho nhóm quyền quý này chính là Nhữ Dương Vương, chính kiến của hắn là đàn áp sự phát triển tư bản của phương Nam, bởi vì căn cơ của người Mông Cổ bọn họ vẫn ở phương Bắc, cho nên tuyệt đối không thể để phương Nam phát triển lớn mạnh, họ có thể kiếm tiền nhưng tuyệt đối không thể thoát ly khỏi sự kiểm soát.

Các quan viên Mông Cổ trên triều đình cũng nghĩ như vậy, tuy họ đều đã Hán hóa, nhưng trong lòng vẫn khinh thường người Hán.

Đại Nguyên này là thiên hạ của người Mông Cổ họ, người Hán chỉ là làm thuê, nếu người làm thuê còn có tiền hơn cả ông chủ, vậy thì ông chủ còn thể diện gì nữa.

Mấy năm nay, sự đối xử bất công với phương Nam ngày càng nhiều, mà phần lớn tiền người phương Nam kiếm được lại bị quyền quý phương Bắc hút máu, cho nên nhiều người đều bất mãn trong lòng.

Cộng thêm thái độ phong bế của quyền quý phương Bắc, cũng khiến người ta phải nghiến răng, khối đất quý giá lớn như vậy, lại đều dùng để nuôi ngựa, đầu óc có phải bị hỏng rồi không.

Thương nhân đang chửi bới trong quán ăn chính là vì bị thương nhân được quyền quý phương Bắc bao che lừa gạt nên mới phẫn nộ như vậy.

Trên suốt chặng đường này, Trương Thúy Sơn đã không phải lần đầu tiên nghe người phương Nam than phiền người phương Bắc, tuy rằng từ xưa đã có kỳ thị vùng miền.

Ví dụ như Trịnh nhân mãi lý người Trịnh mua guốc, Thục khuyển phệ nhật chó Thục sủa mặt trời, Khiêm lư kỹ cùng lừa Quý Châu hết trò, Việt khuyển phệ tuyết chó Việt sủa tuyết v. v.

đều là những thành ngữ mang tính kỳ thị vùng miền rõ ràng.

Còn rất nhiều ví dụ khác như Khắc chu cầu kiếm khắc thuyền tìm kiếm, Thủ chu đãi thỏ ôm cây đợi thỏ đều ngụ ý chỉ người ở một vùng nào đó có IQ thấp.

Tóm lại, kỳ thị vùng miền vẫn luôn tồn tại, chỉ là Trương Thúy Sơn phát hiện không khí hiện tại đã không còn chỉ là kỳ thị, mà là thù địch.

Thế nhưng suy nghĩ kỹ cũng có thể hiểu, người phương Nam đã trải qua nhiều như vậy mới có được thành quả hiện tại, nhưng người phương Bắc lại muốn cướp đi phần lớn thành quả, người phương Nam tự nhiên sẽ không nguyện ý.

Mà người phương Bắc lại cho rằng phương Nam có được ngày hôm nay, đều là vì quyết sách của họ làm tốt, nếu họ không gây áp lực cho phương Nam, phương Nam cũng không thể phát triển nổi.

Những quyền quý đó đều có tư tưởng này, đó là nếu lúc đầu không đấm cho ngươi một quyền thì sao ngươi có tiền.

Cho nên đấm cho ngươi một quyền là vì tốt cho ngươi, bây giờ ngươi có tiền rồi thì có phải nên bày tỏ cảm ơn vì cú đấm ngày đó không.

Sau đó liền bắt đầu đường hoàng cướp đoạt.

Các loại yếu tố cộng lại, khiến không khí Nam Bắc đã đến mức căng thẳng như cung tên giương sẵn, bây giờ nếu có người đàn ông nào đó hô hào khởi nghĩa, nhất định sẽ nhận được vạn người hưởng ứng.

Ân Tố Tố thầm nghĩ Minh Giáo bám rễ ở phương Nam, khẳng định cũng đối lập với phương Bắc, e rằng đến lúc đó không thể tránh khỏi đại chiến.

Ăn xong cơm, Trương Thúy Sơn và những người khác chuẩn bị đi, lúc này lại đột nhiên nghe thấy trong quán có một trận ồn ào, sau đó liền thấy hai lão già kỳ quái lao về phía họ.

Trương Thúy Sơn và Ân Tố Tố thì vẫn ổn, nhưng con trai họ lại bị lão già bế đi mất.

Giữa ban ngày ban mặt lại dám cướp con nít sao.

Hai vợ chồng lập tức xông ra ngoài, còn Kim Mao Sư Vương vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra, vì trong quán ăn quá ồn ào hắn không kịp phát hiện vấn đề.

Hai người hoàn toàn không phải đối thủ của Huyền Minh Nhị Lão.

Trương Thúy Sơn không khỏi hỏi: Hai vị tiền bối vì sao lại gây khó dễ cho con thơ của tiểu bối.

Đây là lễ vật tặng cho Trương chân nhân.

Huyền Minh Nhị Lão nghe lệnh Nhữ Dương Vương, là bại loại của võ lâm.

Lần này Nhữ Dương Vương nhận được tin Trương Thúy Sơn trở về, liền chuẩn bị lợi dụng Trương Vô Kỵ để cho Trương Tam Phong một đòn phủ đầu, muốn Trương Tam Phong biết rằng dưới thiên hạ Đại Nguyên, nếu ông không ngoan ngoãn tuân lệnh, rất dễ dàng sẽ bị tiêu diệt.

Tin tức Trương Thúy Sơn và những người khác trở về nhà vừa truyền ra, gia đình họ đã bị cuốn vào âm mưu quỷ quyệt.

Ti tiện.

Trương Thúy Sơn không ngờ có người lại lợi dụng con nít để uy hiếp sư phụ, thế nhưng đối phương võ công cao cường, hai vợ chồng thật sự khó mà chiến thắng.

Ha ha, muốn trách thì trách ngươi tự mình học nghệ không tinh.

Huyền Minh Nhị Lão không hề có cảm giác hổ thẹn vì ỷ lớn hiếp nhỏ, ngược lại còn đắc ý.

Người không biết xấu hổ như vậy, ai gặp cũng sẽ tức giận.

Huyền Minh Nhị Lão mang Trương Vô Kỵ biến mất, vợ chồng Trương Thúy Sơn tuyệt vọng, con trai lại cứ thế mà mất rồi.

Chúng ta lên núi, xin sư phụ ra tay.

Trương Thúy Sơn bây giờ chỉ có thể nghĩ đến việc nhờ Trương Tam Phong giúp đỡ.

Thế là hắn sắp xếp Kim Mao Sư Vương ở lại quán trọ, hai vợ chồng liền trực tiếp lên núi.

Mọi người biết Trương Thúy Sơn về núi đều rất vui, chỉ là không ngờ con trai họ bị người ta cướp đi, vấn đề này thì nghiêm trọng rồi.

Thế nhưng Trương Thúy Sơn được biết sư phụ lại đang bế quan, phải đến tiệc mừng thọ trăm tuổi mới xuất quan.

Nhưng cứu con trai thì không thể chậm trễ, Võ Đang Thất Hiệp toàn bộ xuất động đi tìm, nhưng lại phát hiện căn bản không tìm thấy.

Thế nhưng dựa vào miêu tả của Trương Thúy Sơn, họ cũng biết đó là Huyền Minh Nhị Lão, là chó săn của triều đình.

Lần này e rằng Nguyên Triều muốn ra tay với Võ Đang rồi.

Mọi người chỉ có thể an ủi Trương Thúy Sơn bớt nóng vội, vì họ bắt cóc Trương Vô Kỵ là để uy hiếp sư phụ, vậy đứa trẻ ít nhất là an toàn, đến ngày tiệc mừng thọ sẽ biết mục đích của bọn chúng.

Trương Thúy Sơn và Ân Tố Tố cũng chỉ có thể chờ đợi, sau đó hắn liền phát hiện các sư huynh đệ của mình hình như đều mập lên không ít.

Khác với cuộc sống phong trần ăn sương nằm gió của hắn trên Băng Hỏa Đảo, sau khi Võ Đang Sơn bắt đầu bán bảo hiểm thì chất lượng cuộc sống rõ ràng được nâng cao.

Tuy là người tu hành thanh tịnh, nhưng thức ăn lại ngon hơn rất nhiều, thế là tự nhiên mọi người đều béo lên.

Trong lúc lo lắng chờ đợi, ngày sinh nhật trăm tuổi cuối cùng cũng đến.

Chưởng môn của sáu đại môn phái đều tự mình đến chúc thọ, đương nhiên cũng không thiếu những nha dịch triều đình khí thế hung hăng.

Nhữ Dương Vương cũng đến, hắn mang theo cả một đội gồm hơn ba mươi lính hỏa mai.

Kim Mao Sư Vương với tư cách khách quý cũng đến đây, nghe nói kẻ chủ mưu bắt cóc nghĩa tử lại dám đến, hắn hận không thể xông lên giết chết Nhữ Dương Vương, thế nhưng hắn cũng biết trước khi xác định được sự an nguy của Vô Kỵ, họ không thể động thủ.

Ha ha, Trương chân nhân còn chưa xuất quan sao.

Chương 1479

Ta đã chuẩn bị đại lễ sẵn sàng dâng tặng, thật hy vọng có thể sớm đưa đến tay lão.

Nhữ Dương Vương cực kỳ kiêu ngạo.

Các chưởng môn của các môn phái khác đều biết ý đồ của hắn, chẳng qua là muốn hút máu từ bọn họ, nên đều trừng mắt nhìn hắn.

Đằng sau Nhữ Dương Vương là cả triều đình Đại Nguyên, tự nhiên sẽ không sợ những nhân sĩ võ lâm này.

Những nhân sĩ võ lâm này lẽ ra đã bị đào thải mấy năm trước rồi, nếu không phải Trương chân nhân ra tay cứu vãn tình thế, nghĩ ra những chiêu kỳ quái đó, e rằng võ lâm đã không thể cứu vãn được.

Thế nhưng Trương Tam Phong có mạnh đến mấy, ông cũng chỉ là một người, một người sống dưới Đại Nguyên, Nhữ Dương Vương tin rằng sau bài học này, Trương Tam Phong sẽ biết nặng nhẹ.

Nhữ Dương Vương đắc ý dương dương hưởng thụ cảm giác dùng quyền lực áp chế quần hiệp võ lâm, tuy là mượn thế, nhưng quả thực của quyền lực chính là mỹ vị đến vậy, khiến người ta không muốn dừng lại.

Những điều này đều là do Đại Nguyên hoàng đế ban cho, nên Nhữ Dương Vương càng thêm trung thành.

Theo hắn thấy, Đại Nguyên hiện tại đã đến thời khắc tồn vong quan trọng, cựu dân Nam Tống nổi lên, các lãnh chúa Tây Vực không yên phận, Đại Nguyên hiện tại nội ưu ngoại hoạn, để giải quyết vấn đề nhất định phải ổn định nội bộ Đại Nguyên trước, nhóm thế lực võ lâm này nhất định phải không tiếc mọi giá mà dẹp yên.

Thực ra Nhữ Dương Vương vẫn rất kính nể Trương Tam Phong, người bình thường cũng không nghĩ ra nhiều mưu mẹo như vậy, đáng tiếc lập trường khác nhau, Trương Tam Phong với tư cách thủ lĩnh của sáu đại môn phái, tự nhiên sẽ trở thành mục tiêu tấn công.

Chỉ là Trương Tam Phong sao còn chưa ra, Nhữ Dương Vương đã chuẩn bị ba mươi sáu kế để đối phó ông ta, đã nóng lòng muốn gặp Trương Tam Phong rồi, tâm trạng này còn thiết tha hơn bất cứ ai ở đây.

Tuy nhiên Đỗ Lan không hề vội vàng, hắn còn phải hóa trang nữa.

Nói là bế quan, thực ra là vì hóa trang luôn không thoải mái, nên bế quan để khôi phục lại dung mạo ban đầu rồi đi chơi.

Khi về tự nhiên phải làm lại râu giả tóc giả cho tốt mới có thể ra gặp người.

Ngươi mau ra đi, Nhữ Dương Vương nội tâm đang gào thét, nhưng Đỗ Lan hiển nhiên sẽ không hợp tác với hắn.

Đợi đến khi mặt trời lên cao, sắp khai tiệc rồi, Đỗ Lan mới hóa trang xong thong thả đến muộn: Cảm ơn chư vị đã đến tham gia sinh nhật của ta, xin lỗi, ta đến muộn rồi.

Ngay lập tức là những lời hỏi thăm không ngớt.

Võ Đang Thất Hiệp cũng đến bái kiến sư phụ.

Thúy Sơn, con về rồi, về là tốt rồi, ta còn tưởng con đã chết thảm ở bên ngoài rồi, con về ta rất vui.

Đỗ Lan biểu thị còn chưa biết thằng nhóc con ở bên ngoài chơi trò hoang đảo, quên cả trời đất, các kiểu chiến trường dã chiến, không hổ là đệ tử của Đỗ Lan ta a.

Sư phụ.

Trương Thúy Sơn khóc lóc thảm thiết, mười năm không gặp, thật sự là quá nhớ sư phụ rồi.

Con chắc chắn là vợ Thúy Sơn rồi, tốt tốt, không tệ.

Đỗ Lan nói với Ân Tố Tố ở bên cạnh.

Bái kiến sư phụ.

Ân Tố Tố cũng cúi đầu bái, rất hiếu thuận.

Nhữ Dương Vương thấy Trương Tam Phong cuối cùng cũng ra rồi, cười lạnh liên tục: Thật là một cảnh trùng phùng cảm động, nhưng các ngươi đừng quên các ngươi vốn dĩ là một gia đình ba người.

Trương Thúy Sơn lúc này mới nhớ ra con trai vẫn còn trong tay bọn họ, lập tức cầu Đỗ Lan làm chủ.

Đỗ Lan nói: Không vội, con cứ kể cặn kẽ đầu đuôi câu chuyện cho ta nghe một lần.

Thế là mọi người đều biết câu chuyện phiêu lưu trên hoang đảo giữa ba người Trương Thúy Sơn, Ân Tố Tố, Kim Mao Sư Vương.

Câu chuyện này cũng rất đặc sắc, ba người từ thù địch đến hòa giải, cuối cùng trở thành bạn bè tốt, khiến người ta phải cảm thán.

Mà Trương Thúy Sơn và Ân Tố Tố hai người tình yêu chân thành, thậm chí còn sinh con đẻ cái trên hoang đảo, lại không khỏi khiến người ta mỉm cười ấm áp.

Thì ra là vậy.

Đỗ Lan quay người nói với Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn: Tạ đại hiệp, Trương Tam Phong ta cả đời chưa từng nói chữ tạ này, nhưng hôm nay ta muốn hảo hảo cảm tạ ngươi đã chiếu cố vợ chồng Thúy Sơn.

Tạ Tốn nghe Trương Tam Phong khách khí như vậy, thì thụ sủng nhược kinh, trước mặt Trương Tam Phong, hắn vẫn là vãn bối, liền nói không dám.

Hiện tại mọi người cũng biết thì ra con trai Trương Thúy Sơn bị bắt cóc, hiển nhiên chính là do Nhữ Dương Vương này làm.

Nhữ Dương Vương, ngươi nói muốn tặng ta lễ vật, lễ vật ở đâu.

Chỉ cần Trương chân nhân ngươi đáp ứng ta mấy chuyện, ta tự nhiên sẽ mang lễ vật dâng lên.

Nhữ Dương Vương nói.

Cứ nói vô phương.

Yêu cầu của Nhữ Dương Vương chính là để Võ Đang phái đầu hàng triều đình, giao việc kinh doanh cũng đều cho triều đình quản lý.

Đương nhiên đổi lại là triều đình sẽ phong Võ Đang làm quốc giáo.

Trương chân nhân, ngươi thấy thế nào.

Nhữ Dương Vương ba la ba la nói rất nhiều, nhưng nội dung cốt lõi chỉ có bấy nhiêu, những nội dung khác là ca ngợi hoàng đế văn thành võ đức, đầu hàng triều đình trong lời nói của hắn chính là chuyện tốt nhất.

Các chưởng môn khác nghe xong đều biến sắc mặt nặng nề, Nhữ Dương Vương này thật không biết xấu hổ, dùng việc bắt cóc uy hiếp Trương chân nhân phải tuân lệnh, còn có mặt mũi nói triều đình tốt.

May là phạm tội không ai truy cứu sao.

Ta cho rằng không ra sao cả.

Đỗ Lan tự nhiên sẽ không đầu hàng triều đình, triều đình mấy năm nay ra sao hắn hiểu rõ nhất, đầu hàng thì đúng là ngu ngốc.

Nhữ Dương Vương sắc mặt lạnh xuống: Trương chân nhân, ta khuyên ngươi trước khi nói chuyện hãy suy nghĩ cho kỹ.

Không khí rất căng thẳng, chuyện này liên quan đến sinh mạng một đứa trẻ.

Ngoài việc mắng Nhữ Dương Vương ti tiện, cũng có người cảm thấy Trương chân nhân quá cứng rắn.

Lúc này trước tiên đồng ý rồi tìm cách khác cũng có thể hiểu được, không cần thiết phải xé toạc mặt mũi ngay tại chỗ, chẳng phải như vậy sẽ hại đứa trẻ sao.

Nếu đã suy nghĩ kỹ càng, ta bây giờ nên một chưởng đánh chết ngươi.

Ngươi, ngươi.

Nhữ Dương Vương tức đến tái mặt, phía sau hắn là ba mươi lính hỏa mai, một loạt bắn tập thể có thể diệt cả Võ Đang Thất Hiệp.

Trương Tam Phong này lại vô lễ như vậy: Xem ra ngươi không muốn gặp lại đồ tôn của mình nữa, được vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi, Huyền Minh Nhị Lão.

Ha, không ngờ Trương chân nhân từ bi hiền hậu lại có một mặt sắt đá như vậy.

Tiểu oa oa, ngươi nghe thấy rồi chứ, sư công ngươi không cần ngươi nữa rồi, vậy thì đừng trách chúng ta.

Cha, cha.

Trương Vô Kỵ bị Huyền Minh Nhị Lão kẹp giữa xuất hiện ngoài sơn môn.

Giết.

Nhữ Dương Vương quát đến nửa chừng, chỉ cảm thấy mình bị một trận cuồng phong bao phủ, hắn đã bị người ta bắt cóc khỏi sự bảo vệ của đội hỏa mai.

Ngươi dám giết thằng bé, ta sẽ giết ngươi.

Đỗ Lan dùng khinh công Võ Đang Thê Vân Tông Thoáng chốc biến Nhữ Dương Vương thành con tin: Hiện tại các ngươi có con tin, ta cũng có con tin, cứ xem các ngươi tính toán thế nào, cùng lắm thì một đổi một.

Vô Kỵ, con trai Thúy Sơn, con có sợ không.

Vô Kỵ, đừng sợ.

Vợ chồng Trương Thúy Sơn tin tưởng sư phụ.

Trương Vô Kỵ cũng cứng rắn: Không sợ.

Tất cả những người có mặt đều nhao nhao nói một câu tốt, đứa trẻ này với tâm tính như vậy nếu không chết nhất định sẽ thành đại sự.

Điện hạ.

Thuộc hạ của Nhữ Dương Vương sốt ruột, nếu Nhữ Dương Vương chết, bọn họ cũng không có kết cục tốt đẹp.

Huyền Minh Nhị Lão cũng không biết làm sao, hai đôi mắt họ nhìn Nhữ Dương Vương bị bóp cổ đỏ bừng mặt, hỏi phải làm sao.

Nhữ Dương Vương tức giận, hắn hoàn toàn không ngờ Trương Tam Phong lại dám động đến hắn, đây là đối địch với triều đình, chẳng lẽ lão già này thật sự muốn đặt Võ Đang vào thế đối lập với triều đình.

Trương Tam Phong, ngươi tốt nhất hãy suy nghĩ kỹ hậu quả của việc làm này, triều đình sẽ không tha cho các ngươi.

Nhữ Dương Vương nói.

Chuyện đó để sau hãy nói, ngươi lại không phải hoàng đế, đợi khi hoàng đế nói không tha cho chúng ta rồi ngươi hãy đến.

Bây giờ ngươi và đồ tôn của ta đổi lấy nhau, ngươi nói có được không.

Nhữ Dương Vương cảm thấy cổ mình như bị gân thép trói chặt, thầm nghĩ Trương Tam Phong đã lớn tuổi rồi, nhưng sức tay lại lớn đến không thể tưởng tượng, đối phương một tay có thể bóp gãy cổ mình.

Đổi hay không đổi.

Đây là một vấn đề.

Nếu đổi, kế hoạch của Nhữ Dương Vương sẽ hỏng bét, hắn hiển nhiên không thể để người ta nổ súng, vì Đỗ Lan nói đúng, hắn không phải hoàng đế, hắn chỉ là một vương tước.

Mệnh lệnh của hoàng đế là lôi kéo sáu đại môn phái, không nói là tiêu diệt.

Nếu hắn thật sự nổ súng, sự nghiệp chính trị sau này coi như xong.

Đổi.

Nhiệm vụ thất bại, sau này còn có cơ hội, nếu thật sự xé toạc mặt mũi thì không còn đường cứu vãn.

Được, ta đếm một hai ba, chúng ta sẽ đổi người.

Huyền Minh Nhị Lão gật đầu, nhưng trong lòng họ lại nảy ra ý đồ xấu, lát nữa khi đổi người, sẽ lén đánh Trương Vô Kỵ một chưởng, không giết được hắn cũng phải phế hắn.

Đổi người.

Huyền Minh Nhị Lão ném Trương Vô Kỵ ra, một người khác lại theo kịp đánh một chưởng vào lưng Trương Vô Kỵ.

Nhữ Dương Vương được người khác đỡ lấy, không dám dừng lại nữa: Mau đi.

Trương Vô Kỵ toàn thân run rẩy, hắn trúng Huyền Minh Thần Chưởng, sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên có nguy hiểm đến tính mạng.

Trương Vô Kỵ phải viết một chữ thảm thật lớn, hiện tại thân thể hắn rất tệ, ngay cả võ công cũng không thể học được, chỉ có thể học tập kiến thức khoa học, nỗ lực cống hiến sức mạnh cho sự phát triển của chủ nghĩa tư bản.

Đương nhiên so với nguyên tác mất cả cha mẹ thì vẫn tốt hơn một chút, hiện tại hắn chỉ có thể dựa vào uống thuốc miễn cưỡng không bị Huyền Minh chân khí làm hại, thế nhưng dù vậy mỗi buổi trưa hắn vẫn bị lạnh run cầm cập.

Thế nhưng Trương Vô Kỵ rất kiên cường, kiên trì học tập tiến lên mỗi ngày, hắn rất nhanh đã hiểu rõ kiến thức công nghiệp và tài chính mới nhất, đáng tiếc ở Võ Đang Sơn hắn lại không có một người bạn nào.

Các bạn nhỏ đều không muốn chơi với người ốm yếu, tuy ngại mặt mũi không thể bắt nạt Trương Vô Kỵ, nhưng cũng sẽ không đưa Trương Vô Kỵ theo cùng.

Chương 1480

Điều này khiến Trương Vô Kỵ rất bất đắc dĩ, thực ra hắn rất ghen tị với những đứa trẻ có thể luyện võ, sự ghen tị này cứ kéo dài cho đến ngày sinh nhật mười một tuổi của hắn.

Đương nhiên Trương Vô Kỵ cũng không nhận được thư thông báo nhập học do cú mèo đưa đến, hắn đã gặp Đỗ Lan, Đỗ Lan trẻ tuổi đã bỏ đi hóa trang.

Trương Vô Kỵ hiển nhiên không nhận ra Đỗ Lan là ai, chỉ biết đối phương đột nhiên xuất hiện ở Võ Đang Sơn, hơn nữa còn nói muốn cứu hắn.

Rõ ràng căn bản không quen biết, nhưng Đỗ Lan lại như thể thật lòng đến giúp đỡ.

Nếu được chữa khỏi đương nhiên tốt, nhưng Đỗ Lan lại có một yêu cầu nữa là không cho phép Trương Vô Kỵ nói với bất kỳ ai rằng Huyền Minh chân khí đã được chữa khỏi.

Vì sao.

Trương Vô Kỵ không hiểu vì sao không thể cho người khác biết, thậm chí nói với cha mẹ mình cũng không được.

Đương nhiên là vì muốn vui, vì muốn Trương Vô Kỵ giả heo ăn thịt hổ, khi mọi người đều cho rằng hắn có bệnh, hắn đứng ra cứu vãn tình thế, đây chẳng phải là nhân vật chính sao.

Tóm lại Đỗ Lan bảo Trương Vô Kỵ phải khiêm tốn, ngoài việc chữa trị vết thương cho hắn còn dạy cho hắn một môn võ học vô thượng là Thương Đấu Thuật.

Với kỹ nghệ này, Trương Vô Kỵ hoàn toàn có thể làm nên một phen tại thế giới này.

Đương nhiên nếu là nội lực cũng phải học, Trương Vô Kỵ là nhân vật có võ công cao nhất trong mười bốn cuốn tiểu thuyết được Kim lão gia tử nhận định.

Kim Dung đánh giá Trương Vô Kỵ là: tập hợp sở trường các nhà, toàn diện nhất.

Là người lợi hại nhất trong tất cả các võ giả, đương nhiên không có nghĩa là sức chiến đấu của hắn nhất định là cao nhất.

Kim Dung cũng từng nói không có cái gọi là võ công cao cường nhất, vì mỗi loại đều có cái hay riêng.

Đó là tố chất tổng hợp mà các võ giả phối hợp các loại võ học để thể hiện ra.

Trương Vô Kỵ không nghi ngờ gì là người có khả năng dung nạp rộng lớn nhất trong các võ giả: Cửu Dương Thần Công, Càn Khôn Đại Na Di, Thái Cực Quyền, Thái Cực Kiếm, Thánh Hỏa Lệnh.

Cửu Dương Thần Công là do tiền bối võ lâm bổ sung những chỗ thiếu sót của Cửu Âm Chân Kinh, trên cơ sở võ học Đạo gia mà bổ sung kinh điển Phật gia tạo thành, là sản phẩm kết hợp giữa Phật và Đạo.

Càn Khôn Đại Na Di, võ công Tây Vực, đến nay chưa có ai luyện đến tầng cao nhất, Trương Vô Kỵ đã luyện được.

Thái Cực thì càng không cần nói, quốc túy.

Thánh Hỏa Lệnh cũng là võ công Tây Vực.

Võ học chí cao Trung Tây đều được Trương Vô Kỵ học hội, tự nhiên là người tập đại thành, nói lợi hại thì quả thực lợi hại, tố chất tổng hợp rất tốt, có thể kháng, có thể xuất chiêu, có thể trị liệu, tóm lại cơ bản là toàn năng.

Tuy Trương Vô Kỵ không nhất định đánh thắng Thạch Phá Thiên, nhưng ít nhất tố chất tổng hợp mạnh mẽ hơn Thạch Phá Thiên.

Cửu Dương Thần Công, Đỗ Lan tự nhiên cũng dạy cho Trương Vô Kỵ, bảo hắn hảo hảo luyện, sau này giả heo ăn thịt hổ, đừng phụ lòng Đỗ Lan.

Trương Vô Kỵ cũng thật sự rất nghe lời, vẫn mỗi buổi trưa giả vờ run rẩy, không nói với bất kỳ ai rằng hắn đã được chữa khỏi.

Tuy trong lòng hắn cũng cảm thấy có lỗi với trưởng bối, nhưng lời của Đỗ Lan lại không thể không nghe.

Cứ như vậy qua mấy năm, Trương Vô Kỵ cũng ngày càng trở nên phúc hắc, hắn cũng dần dần thích cảm giác rõ ràng có thể miểu sát đối phương nhưng lại giả vờ yếu ớt này.

Mà cha mẹ Trương Thúy Sơn thấy con trai luôn không chữa khỏi bệnh cuối cùng quyết định đưa Trương Vô Kỵ đến Hồ Điệp Cốc, đó là một nơi thuộc hệ thống y liệu của Minh Giáo, Hồ Thanh Ngưu lúc đó còn là ân nhân cứu mạng của tiền giáo chủ Dương Đỉnh Thiên.

Trương Vô Kỵ với tư cách là cháu ngoại của Bạch Mi Ưng Vương, đặc quyền này vẫn có thể được hưởng.

Hồ Thanh Ngưu được xưng là Y Tiên, tự nhiên y thuật cao minh.

Trương Vô Kỵ rất lo lắng mình giả vờ bệnh sẽ bị thần y vạch trần.

Tuy nhiên Đỗ Lan đã làm che giấu cho Trương Vô Kỵ, tuyệt đối sẽ không bị một thần y nhỏ bé vạch trần.

Trương Vô Kỵ ở lại Hồ Điệp Cốc, cũng tiện thể học tập y thuật.

Thế nhưng vì đã tiếp nhận giáo dục khoa học, nên trong mắt hắn, rất nhiều hành vi y học của Hồ Thanh Ngưu đều quá huyền huyễn, không có bất kỳ căn cứ y học nào, chỉ dựa vào kinh nghiệm, như vậy căn bản không thể tiến hành cứu người chữa thương quy mô lớn.

Vì vậy Trương Vô Kỵ cố gắng giải thích các hiện tượng trong y học bằng phương pháp khoa học, để khen thưởng ý tưởng của Trương Vô Kỵ, Đỗ Lan đã tặng hắn một kính hiển vi.

Nếu Trương Vô Kỵ bỏ võ theo y, nói không chừng Đông y có thể sớm tiến vào thế giới y học hiện đại.

Trong khi Trương Vô Kỵ vẫn đang giả vờ chữa bệnh, thế giới bên ngoài cũng vẫn luôn biến đổi, triều đình kiểm soát các thế lực giang hồ vẫn không ngừng lại, chỉ là trước đây người phụ trách là Nhữ Dương Vương, bây giờ đã đổi thành con gái hắn là Triệu Mẫn.

Triệu Mẫn tuy còn nhỏ tuổi, nhưng tâm cơ dị thường, vẫn luôn khiêu khích mối quan hệ giữa sáu đại môn phái và Minh Giáo, chuẩn bị diễn cảnh cò và trai tranh giành, ngư ông đắc lợi.

Không thể không nói hiệu quả vẫn rất tốt, Minh Giáo và sáu đại môn phái có xung đột lợi ích.

Nói chính xác hơn là Minh Giáo phát triển sau nhưng lại đi trước, lợi dụng ưu thế dân gian vững chắc, cướp lấy việc kinh doanh của sáu đại môn phái, Minh Giáo hiện tại cũng mở tiêu cục.

Cộng thêm khi Minh Giáo phát triển, danh tiếng của Tứ Đại Hộ Pháp đều không tốt.

Tạ Tốn lúc trước vì tìm kẻ thù diệt môn mà cũng lạm sát vô tội, làm hại rất nhiều người.

Vi Nhất Tiếu tác phong quỷ dị, thích hút máu luyện công.

Ân Thiên Chính tuy rời Minh Giáo khởi nghiệp, nhưng cơ bản lại là trùm xã hội đen.

Ngoài ra Tử Sam Long Vương mất tích, tuy là một nữ tử, nhưng vì dung mạo quá đẹp, lại khiến rất nhiều quân tử danh môn chính phái đều động lòng, chỉ riêng điểm này đã là đặc trưng của yêu nữ, cho nên cũng không phải người tốt.

Thù mới oán cũ, cộng thêm lại là cùng ngành, lại có triều đình xúi giục ly gián, hai bên có xung đột không thể hòa giải.

Thế là sáu đại môn phái lại một lần nữa đề xuất chuyện đối phó Minh Giáo.

Diệt Tuyệt Sư Thái là người tích cực nhất, bởi vì đây là nguyện vọng năm xưa nàng chưa hoàn thành, bây giờ nếu có thể thành công, vậy thì Diệt Tuyệt cả đời không oán hận.

Đỗ Lan nhìn thiệp mời Diệt Tuyệt gửi đến, thầm nghĩ đối phương quả nhiên mười năm như một ngày.

Trương Thúy Sơn sau khi biết chuyện, trong lòng rất sốt ruột, hắn cảm thấy hai bên không cần thiết phải xung đột, hiện tại đại địch của họ nên là triều đình.

Mấy năm gần đây triều đình bóc lột vô độ, bách tính đã oán than dậy đất, họ bây giờ nên có hành động gì đó mới phải.

Hơn nữa vợ Trương Thúy Sơn lại là người của Minh Giáo, cho nên hắn kiên quyết phản đối.

Nhưng Đỗ Lan biết có triều đình thổi gió châm lửa, sáu đại môn phái vây công Quang Minh Đỉnh hiển nhiên là thế tất phải làm.

Thúy Sơn, con cũng không cần vội vàng.

Đỗ Lan đã sắp xếp Trương Vô Kỵ, đến lúc đó để Trương Vô Kỵ, đứa trẻ của chính phái và ma giáo, đến dàn xếp hai bên, là đơn giản nhất.

Thế nhưng kế hoạch này Trương Thúy Sơn không hề biết, hắn làm sao có thể không vội, nhạc phụ và đại cữu tử của mình đều là người Minh Giáo, nếu thật sự khai chiến, họ đều có nguy hiểm.

Thúy Sơn, ta muốn con làm một việc.

Sư phụ, người cứ nói.

Chuyện này không đơn giản như bề ngoài, triều đình nhất định đã âm thầm cài người vào sáu đại môn phái, con hãy đi điều tra xem rốt cuộc là ai đang âm thầm xúi giục ly gián.

Trương Thúy Sơn vừa nghe lời này liền yên tâm, biết sư phụ không hề hồ đồ, sư phụ vẫn như trước tinh tường mọi chuyện, vẫn luôn suy nghĩ cách giải quyết phiền phức.

Lục đại môn phái vây công Quang Minh Đỉnh, Đỗ Lan đích thân dẫn đội, giang hồ chấn động, lão nhân trăm tuổi lại tích cực đến vậy, không ai ngờ Trương Chân Nhân sẽ tự mình xuất sơn.

Vốn dĩ mọi người cho rằng nhiều lắm cũng chỉ là đại đồ đệ dẫn đội là đủ rồi, tích cực như vậy là có ý gì.

Sự tích cực này lại khiến người ta cảm thấy hành động lần này không chỉ đơn giản là vây công Quang Minh Đỉnh, mọi người đều không hiểu suy nghĩ của Trương Chân Nhân.

Đỗ Lan chỉ là đến xem náo nhiệt, hắn nào có suy nghĩ gì, vây công Quang Minh Đỉnh à, đây đúng là một vở kịch lớn.

Hơn nữa, ngẫu nhiên cũng nên tham gia một chút vào cuộc thiên tỉ tập thể của giới võ lâm chứ.

Cùng với đại quân Võ Đang Sơn, băng qua thành trấn, các đạo sĩ mỗi người đều có một chiếc xe đạp, còn Trương Tam Phong thì ngồi trên chiếc xe ba bánh duy nhất.

Chiếc xe ba bánh đã được cải tạo thành một chỗ ngồi rất thoải mái.

Chương 1481

Mọi người thấy một nhóm đạo sĩ cưỡi xe đạp đi qua, liền biết đây là các đạo sĩ Võ Đang Sơn.

Kiếm đều được buộc ở ghế sau, các đạo sĩ cắm cúi đạp xe đạp, họ là những người tân thời nhất trong võ lâm, ai nấy đều rất kiêu ngạo.

Đến nơi lục đại môn phái tập hợp, xem ra lục đại môn phái sống cũng không tồi, cơ bản đều là cưỡi ngựa đến, điều kiện có thể nói là tốt hơn nhiều so với các đại hiệp trước đây.

Trước đây chỉ có đại hiệp đỉnh cấp mới được trang bị ngựa, đa số người đều đi bộ, nhưng bây giờ đệ tử môn phái bình thường cũng có tiền rồi, môn phái còn phân phát ngựa.

Tuy nhiên, khi thấy xe đạp, mọi người vẫn nói thẳng là không bằng Võ Đang, vẫn là Võ Đang Sơn giàu có hơn, xe đạp dù đã có mười mấy năm lịch sử, nhưng vẫn rất đắt, Võ Đang Sơn trang bị nhiều chiếc như vậy, không hề đơn giản chút nào.

Mọi người gặp mặt trước tiên trao đổi về phương thức xuất hành của mình, đệ tử các môn phái thấy xe đạp cũng muốn thử.

Ai cũng nói xe đạp còn nhanh hơn khinh công, cưỡi lên rồi mới phát hiện đúng là như vậy.

Võ giả thể lực tốt, đạp lên cứ như bay.

Hơn nữa xe đạp còn không cần ăn uống thải phân, tiện lợi hơn nhiều so với tự mình nuôi ngựa.

Chỉ cần chuẩn bị một hộp dụng cụ sửa chữa, ra ngoài cơ bản là không cần cầu người.

Chưởng môn các phái cũng thử dùng chỗ ngồi của Đỗ Lan, thoải mái, ngồi trong xe ba bánh còn thoải mái hơn cả xe ngựa hay kiệu.

Về cũng phải trang bị một chiếc, thế là chiếc xe ba bánh này có một cái tên vang dội: Xe Chưởng Môn.

Vây công Quang Minh Đỉnh rất khó, trước tiên Quang Minh Đỉnh nằm sâu trong Côn Luân, khu vực xa xôi, người lạ đất khách, thứ hai Quang Minh Đỉnh cũng có không ít quân phòng thủ.

Tuy nhiên, lục đại môn phái tập hợp tinh anh xuất động, vẫn có ưu thế rất lớn.

Tổng đàn Minh Giáo thực chất cũng chỉ tương đương với một môn phái, bây giờ sáu đối một, không có lý do gì không thắng.

Sức mạnh chủ yếu của Minh Giáo vẫn ở trong dân gian, không thể tụ tập trong thời gian ngắn.

Vi Nhất Tiếu lén lút dò la tin tức.

Vi Nhất Tiếu không mấy lạc quan về hiện trạng của Minh Giáo, vì Giáo chủ Dương Đỉnh Thiên đã mất tích một thời gian rồi, Tứ Đại Hộ Pháp cũng mạnh ai nấy lo.

Tử Sam Long Vương cũng đã mất tích rất lâu, Tạ Tốn hiện tại cũng không ở trên núi, Tứ Đại Pháp Vương hiện tại thực chất chỉ còn hai người.

Còn hai Đại Quang Minh Sứ Giả, hiện tại cũng chỉ có Tả Sứ Giả Dương Tiêu, Hữu Sứ Giả Phạm Dao cũng đã mất tích.

Người Minh Giáo cứ thích chơi trò mất tích.

Có thể thấy tổ chức Minh Giáo này cực kỳ lỏng lẻo, từ trên xuống dưới Giáo chủ, Quang Minh Sứ Giả, Hộ Pháp đều thích mất tích, hơn nữa một khi mất tích thì mấy năm trời không có tin tức.

Một trong số những người mất tích là Dương Đỉnh Thiên, vì hồi trẻ cưỡng chiếm dân nữ, sau này phát hiện vợ và sư huynh của hắn cắm sừng hắn, nên khi luyện võ đã tẩu hỏa nhập ma chết trong mật đạo tổng đàn, một mực không ai phát hiện.

Người mất tích thứ hai là Phạm Dao, hắn ta vì dò la tình báo, giả trang Khổ Đầu Đà trà trộn vào Nhữ Dương Vương Phủ, hiện tại vẫn còn ở trong đó.

Người mất tích thứ ba là Tử Sam Long Vương, vì chồng của nàng chết rồi, nên đã hóa trang thành Kim Hoa Bà Bà một mực muốn giết Hồ Thanh Ngưu để báo thù cho chồng đã chết.

Nàng cho rằng năm xưa chính Hồ Thanh Ngưu đã thấy chết không cứu, mới hại chết trượng phu.

Các vụ án mất tích của Minh Giáo, trừ Giáo chủ ra, những người khác đều là chủ động cắt đứt quan hệ với Minh Giáo, tự mình mất tích.

Đỗ Lan biểu thị Minh Giáo kiểu này, thảo nào sau này Chu Trọng Bát và Trần Hữu Lượng đều không thèm để mắt đến Minh Giáo.

Vi Nhất Tiếu dò la được lục đại môn phái chuẩn bị chia làm ba đường tiến công, thầm nghĩ mình phải đi chuẩn bị tốt, nhưng ngay khi hắn chuẩn bị quay về, liền thấy một luồng bóng tối ập đến, sau đó Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu cũng mất tích.

Căn bệnh mang tên mất tích vẫn đang lan rộng.

Có người đang ăn cơm đột nhiên biến mất, cũng có người đang ngủ đột nhiên biến mất, những vụ án mất tích kỳ lạ khiến Dương Tiêu đau đầu.

Sau khi Giáo chủ mất tích, một mực là Quang Minh Tả Sứ đang tổ chức công việc, chỉ có điều Dương Tiêu tuy tính cách phong lưu, nhưng tinh thần trách nhiệm rất cao và cũng không có dã tâm gì, nên một mực không chiếm đoạt vị trí của người khác, một mực rất tự giác duy trì vị trí Tả Sứ, không hề lấn quyền.

Vi Nhất Tiếu sao vẫn chưa quay về.

Tổng đàn xảy ra nhiều chuyện lớn như vậy, hắn ta lại còn chơi trò biến mất, lẽ nào thật sự không quan tâm đến tổng đàn.

Dương Tiêu trong lòng lo lắng, đại địch ở trước mắt, hiện tại bọn họ còn liên tục thiếu người, thực sự rất quỷ dị.

Dương Tả Sứ, ngươi cũng không cần quá lo lắng, có lẽ bọn họ chỉ là tham sống sợ chết.

Ân Thiên Chính, người quay về chi viện tổng đàn, nói, nếu chỉ là bỏ chạy thì cũng là tình lý có thể tha thứ.

Tuy nhiên Dương Tiêu lại không hề lạc quan, hắn biết người tổng đàn còn chưa đến mức hèn nhát như vậy, hơn nữa khi bọn họ biến mất đều rất đột ngột, vật phẩm cá nhân cũng không thiếu mất, điều này không giống với bỏ trốn.

Tuy nhiên Dương Tiêu cũng biết hiện tại không nên dao động, lòng dân và lòng quân đều đang nhìn vào hắn, hắn mà lo lắng thì người dưới sẽ càng bất an.

Giáo chủ Minh Giáo, tả hữu Quang Minh Sứ, Tứ Đại Hộ Pháp nhiều cao thủ như vậy, nhưng mỗi người đều không lo việc, Dương Tiêu thầm nghĩ đây lẽ nào chính là báo ứng vì mình trước đây đã dụ dỗ vị hôn thê của người khác sao.

Mười mấy năm trước, vợ hiện tại của Dương Tiêu vẫn là người phái Nga Mi, là đệ tử của Diệt Tuyệt.

Vợ hắn tên là Kỷ Hiểu Phù, cùng với Ân Lê Đình của Võ Đang Sơn là do cha mẹ sắp đặt hôn ước, chỉ là một mực chưa gặp mặt.

Trước khi đôi nam nữ được sắp đặt hôn nhân này gặp mặt, Kỷ Hiểu Phù đã quen biết Dương Tiêu, hơn nữa còn mất thân với hắn.

Sau đó bọn họ liền ở bên nhau, đương nhiên Diệt Tuyệt tuyệt đối không cho phép chuyện này, vẫn là Địch Ny Toa đích thân ra mặt giải quyết cơn giận của Diệt Tuyệt, nhưng Diệt Tuyệt đến bây giờ vẫn chưa thừa nhận hôn nhân của Kỷ Hiểu Phù và Dương Tiêu, cũng chưa buông bỏ nỗi đau bị đệ tử phản bội này.

Kỷ Hiểu Phù tính tình khoan hậu, là đệ tử mà Diệt Tuyệt rất thích, cũng là đệ tử làm nàng đau lòng nhất.

Nghĩ đến Diệt Tuyệt, Dương Tiêu liền cảm thấy nhức răng, Diệt Tuyệt trên giang hồ cũng nổi tiếng là quật cường và cố chấp, người tuy không xấu, nhưng quá cứng nhắc.

Dương Tiêu cho rằng mình và Kỷ Hiểu Phù là chân ái, tuy nhiên lúc đó hắn đã lớn tuổi còn mặt dày vô sỉ, thậm chí dùng thủ đoạn mạnh mẽ mới có được Kỷ Hiểu Phù.

Nhưng sau này Kỷ Hiểu Phù đối với người đàn ông đầu tiên của mình cũng là gửi gắm cả đời.

Dương Tiêu lúc đó khoảng bốn mươi tuổi, Kỷ Hiểu Phù chỉ khoảng hai mươi.

Không sai, hiện tại chính là báo ứng đối với Dương Tiêu.

Các vụ án mất tích của Minh Giáo vẫn đang xảy ra, hầu như mỗi canh giờ đều có người biến mất, Dương Tiêu hạ lệnh cho người nương tựa lẫn nhau, đều mở to mắt nhìn, đừng bỏ lỡ chi tiết nào, hy vọng nhờ đó có thể ngăn chặn các vụ án mất tích.

Lòng người đã hoảng sợ, luôn có người biến mất, lại còn biến mất ngay bên cạnh mình, người ta luôn sẽ nhận ra.

Chiến đấu còn chưa bắt đầu, Minh Giáo đã thua một nửa về khí

thế.

Ân Lê Đình cưỡi xe đạp tiến hành công việc trinh sát, tại gần Quang Minh Đỉnh điều tra bố trí vũ trang của Quang Minh Đỉnh.

Trước đại chiến, bọn họ phải loại bỏ ám tiêu của Quang Minh Đỉnh.

Đại chiến đã cận kề, Ân Lê Đình nỗ lực đạp xe hoàn toàn giống như một đội công tác võ thuật phía sau địch, những người dò la ám tiêu đều có súng, xem ra rất khó đối phó.

Súng, loại vũ khí đã rất phổ biến trên giang hồ, hiện tại võ giả có một khóa huấn luyện là phải học cách đối mặt với súng, thậm chí phải học cách né tránh đạn.

Chỉ có điều số người có thể thành thạo kỹ xảo này trong giang hồ cũng chỉ có vài người.

Rất nhiều người Minh Giáo được trang bị súng, vì bọn họ là người bình thường không tập võ, điểm này khác với các môn phái.

Trong lục đại môn phái, chỉ có phái Không Động có một số lượng vũ khí nóng nhất định, vì Thất Thương Quyền thực sự quá hại người, trước khi có tuyệt học tốt hơn thay thế, súng ống dự kiến sẽ tiếp tục tồn tại một thời gian.

Các môn phái khác tuy cũng dần dần không bài xích vũ khí nóng, nhưng dùng súng rốt cuộc vẫn ít.

Cao thủ võ lâm vẫn dựa vào thân thủ nhanh nhẹn, võ nghệ cao siêu, cùng với tư duy nhanh nhạy và rõ ràng để chiến đấu.

Đối mặt với súng ống cũng vậy, chỉ cần tưởng tượng vũ khí nóng thành ám khí, thì sẽ dễ dàng đối phó hơn.

Chương 1482

Ân Lê Đình hóa trang trinh sát, nên không mặc đạo bào, mà hóa trang thành một phú hào, ăn mặc lộng lẫy xa hoa, ngay cả trên xe đạp cũng trang trí lông thú, đúng kiểu kẻ giàu xổi, hắn đi khắp ngõ hẻm để thu mua dược liệu và lông thú.

Người dân gần đó thấy vậy cũng sẽ không đa nghi, vì quả thực sẽ có thương nhân đến thu mua những thứ này, hơn nữa cơ bản đều là kẻ giàu xổi.

Tiền đề là phải sống sót để bán được hàng hóa, chỉ cần bán được đều có thể làm giàu.

Lợi dụng thân phận che đậy, Ân Lê Đình còn mua một số thứ chuẩn bị mang về biếu sư phụ, dù sao hiện tại lương của bọn họ cao đến mức không biết tiêu vào đâu.

Lần này đến Côn Luân vây công Quang Minh Đỉnh, tiện thể mang ít đặc sản địa phương về là chuyện hoàn toàn bình thường.

Đại thúc, ngươi thu mua củ sen sao.

Củ sen tuyết.

Một giọng nói trong trẻo ngọt ngào chặn Ân Lê Đình lại.

Nhìn qua thì là một thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp.

Đương nhiên thu rồi.

Thiếu nữ rất xinh đẹp, nhưng Võ Đang Thất Hiệp ai nấy đều rất chính phái, một chút cũng không giống đệ tử của Đỗ Lan.

Phong cách giáo dục đứng đắn của Đỗ Lan đã biến Võ Đang Thất Hiệp thành những người chính nhân quân tử nghiêm túc, khuôn mẫu và giáo điều.

Vì vậy cho dù đối phương trông rất xinh đẹp, hơn nữa là đột nhiên gặp gỡ ở nơi hoang vắng ít người, Ân Lê Đình cũng không có suy nghĩ nào khác.

Thiếu nữ lấy ra củ sen tuyết, to bằng cánh tay, trắng như tay em bé.

Cái này phẩm tương rất tốt.

Để hóa trang trinh sát, Ân Lê Đình cũng đã khổ học một phen, ít nhất sẽ không lộ sơ hở khi thu mua.

Thiếu nữ cười lên, hiển nhiên nàng sống lâu năm ở khu vực cao nguyên, trên mặt có hai vệt hồng đáng yêu, ngoài ra làn da trắng nõn, đôi mắt to tròn long lanh càng lấp lánh sức sống tuổi trẻ: Vậy ta bán cho ngươi.

Ân Lê Đình đang chuẩn bị thu hàng, lại phát hiện bên hông thiếu nữ lại giắt một khẩu vũ khí, một khẩu súng lục ổ quay kiểu mới nhẹ nhàng.

Thiếu nữ này không hề đơn giản, vốn dĩ ở nơi hoang giao dã ngoại đột nhiên xuất hiện một thiếu nữ đã rất đáng nghi, nhưng bây giờ gần như có thể xác định nàng chính là người Quang Minh Đỉnh.

Tiểu thư, người ở đây à, ta cứ mãi đi tìm người.

Ngay khi Ân Lê Đình đang thắc mắc, một nha hoàn giả xấu nhanh chóng đi tới.

Tiểu Chiêu, ngươi đến làm gì, không phải ta bảo ngươi ở nhà sao.

Là lão gia đang tìm người, ta chỉ có thể đến tìm tiểu thư.

Hai người này nguyên lai là Dương Bất Hối và Tiểu Chiêu chủ tớ.

Dương Bất Hối không như nguyên tác phải chịu hết mọi khổ nạn, nàng hiện tại cha mẹ đầy đủ, từ nhỏ đã lớn lên trong sự yêu thương của cha mẹ.

Không như trong nguyên tác phải tận mắt thấy mẫu thân thảm tử, hơn nữa còn cùng Trương Vô Kỵ hai đứa trẻ đi ngàn dặm từ Hồ Điệp Cốc đến Quang Minh Đỉnh tìm cha.

Hiện tại nàng mọi việc đều tốt, nên tính cách cũng càng ôn thuận, đối với nha hoàn giả xấu Tiểu Chiêu thái độ cũng không hề ác độc.

Sinh nhật của mẫu thân sắp đến rồi, ta muốn đổi ít tiền mua quà.

Nguyên lai Dương Bất Hối vì vậy mới đến bán đồ.

Ân Lê Đình đại não trải qua một cơn bão tư duy, hắn nghĩ đến ở Quang Minh Đỉnh chỉ có một người phù hợp thân phận tiểu thư, đó chính là con gái của Dương Tiêu và Kỷ Hiểu Phù.

Đối với chuyện Dương Tiêu đã cắm sừng mình, Ân Lê Đình đến bây giờ vẫn chưa nguôi ngoai.

Một người đàn ông lại bị một người đàn ông khác cướp mất người phụ nữ, chuyện này đối với lòng tự tôn của đàn ông là hủy diệt tính, Ân Lê Đình bình thường tuy không biểu hiện ra, nhưng trong thâm tâm vẫn nghiến răng muốn phân cao thấp với Dương Tiêu, hắn ta không tin mình lại không bằng Dương Tiêu.

Cô nương, ngươi tên gì.

Con gái của kẻ thù tên gì, Ân Lê Đình muốn biết.

Ngươi người này thật là thú vị, không duyên không cớ lại hỏi khuê danh của cô nương, lẽ nào không biết là bất lịch sự sao.

Dương Bất Hối lại không tỏ ra tức giận, chỉ là hiếu kỳ.

Còn nha hoàn giả xấu Tiểu Chiêu thì cẩn thận quan sát đối phương, dường như muốn nhìn ra ý đồ của đối phương.

Ân Lê Đình cũng biết mình đã mạo hiểm rồi, cười gượng một tiếng: Ta chỉ là cảm thấy cô nương rất giống một người bạn của ta, ta đã mười mấy năm không gặp bạn ta rồi, bây giờ nghĩ lại nàng ấy chắc cũng đã gả chồng sinh con rồi.

Cái cớ sáo rỗng thật, nhưng Dương Bất Hối lại không hề nghi ngờ: Thật sự rất giống sao.

Ta họ Dương, tên Bất Hối, bạn của ngươi cũng họ Dương sao.

Dương Bất Hối.

Ân Lê Đình chỉ cảm thấy thảo nguyên trên đầu mình càng xanh tốt hơn, không ngờ Kỷ Hiểu Phù lại một chút cũng không hối hận.

Đại thúc ngươi sao vậy, sắc mặt khó coi vậy.

Ân Lê Đình nhìn con gái của kẻ thù, nhưng lại không thể nổi giận, hắn không thể nổi giận với một cô gái nhỏ ngây thơ, đây là chuyện giữa hắn và cha nàng, là chuyện giữa hai người đàn ông.

Không có gì, cô nương đây là tiền, cất kỹ đi, ta còn phải đến nhà tiếp theo tiếp tục thu đồ.

Đa tạ rồi.

Dương Bất Hối nhận tiền rồi rời đi.

Tiểu Chiêu lại nhìn Ân Lê Đình thật sâu một cái, nàng cảm thấy Ân Lê Đình không phải là người bình thường, vì sao lại có cảm giác này.

Vì Tiểu Chiêu cũng không phải là người bình thường.

Tiểu Chiêu tuy giả xấu, nhưng nàng không phải ngu ngốc mà không quan tâm đến vẻ đẹp của mình, mà là vì thân phận của nàng không tầm thường, trà trộn vào Minh Giáo chỉ để tìm kiếm bí mật của Càn Khôn Đại Na Di.

Tiểu Chiêu là con gái của Tử Sam Long Vương, con gái của đại mỹ nữ cũng là đại mỹ nữ.

Công tác trinh sát tình báo gần như hoàn tất, Ân Lê Đình quay về lại lòng bất an, thực sự quá đả kích người rồi, Kỷ Hiểu Phù và Dương Tiêu hai người này đúng là không để người ta sống yên ổn.

Vì vậy sau khi quay về, Ân Lê Đình tinh thần không tập trung, trong đầu toàn là khuôn mặt đáng ghét của Dương Tiêu.

Đỗ Lan biết Ân Lê Đình vị đại thúc này đã gặp một thiếu nữ, hơn nữa thành công giành được thiện cảm của thiếu nữ.

Điều này chỉ có thể nói Dương Tiêu giáo dục quá thất bại, Dương Bất Hối gặp đàn ông quá ít, đến mức gặp một chú ôn hòa cũng sẽ có thiện cảm.

Chồng già vợ trẻ trong thời đại này vẫn rất phổ biến, vì vậy Đỗ Lan yên lặng quan sát sự thay đổi, nếu đệ tử của mình có thực lực cưa đổ Dương Bất Hối, vậy thì phát triển theo cốt truyện gốc cũng không tệ, nếu không có năng lực đó thì cứ làm chó độc thân cả đời đi.

Lục đại môn phái chuẩn bị xuất phát, và lúc này Trương Vô Kỵ cũng xuất hiện ở Côn Luân Sơn, hắn là do Đỗ Lan triệu hoán, Đỗ Lan bảo hắn đến.

Lời của ân nhân cứu mạng không thể không nghe, thế là Trương Vô Kỵ đến nơi đây gặp Tiểu Chiêu.

Trương Vô Kỵ còn phúc hắc và thông minh hơn nguyên tác, hắn một cái liếc mắt đã nhận ra Tiểu Chiêu là giả xấu, nên hắn rất dễ dàng giành được lòng tin của Tiểu Chiêu, và bảo Tiểu Chiêu dẫn hắn lên Quang Minh Đỉnh.

Tiểu Chiêu đã phải lòng Trương Vô Kỵ anh tuấn pha chút tà khí, không thể tự thoát ra được.

Lục đại môn phái chính thức bắt đầu công kích Quang Minh Đỉnh, đối mặt với súng ống, các võ giả phát huy tính cơ động linh hoạt, hơn nữa lợi dụng lá chắn sắt làm vật che chắn để tiến lên.

Võ giả cũng không phải ngu ngốc, vì đã biết địch nhân có vũ khí, nên bọn họ đã sớm có đối sách, bán sạch các tiệm rèn xung quanh, chế tạo sáu mươi chiếc lá chắn sắt kiên cố.

Có lá chắn sắt che chắn, các võ giả thuận lợi tiến lên.

Còn người Minh Giáo vì trước đó liên tục xảy ra sự kiện mất tích, hiện tại vẫn lòng người hoảng sợ, căn bản không có ý chí chiến đấu, chỉ chống cự một chút đã bỏ trận địa.

Tình huống ở ba tuyến chiến đấu gần như đều tương tự, lục đại môn phái thầm nghĩ lạ thật, tấn công thuận lợi đến vậy, bọn họ không khỏi nghi ngờ thực lực của Minh Giáo có phải đều là nói phét không.

Dương Tiêu và Ân Thiên Chính nhận được tình báo, sắc mặt đều tái nhợt, bọn họ hoàn toàn không biết cứu tinh của bọn họ đã trên đường rồi.

Dưới sự dẫn dắt của Tiểu Chiêu, Trương Vô Kỵ thông qua mật đạo đi đến tổng đàn, tránh khỏi chiến trường chính diện.

Tuy Trương Vô Kỵ nghi hoặc Tiểu Chiêu sao lại biết mật đạo, nhưng hắn vẫn tin tưởng Tiểu Chiêu.

Tiểu Chiêu cũng trong mật đạo lộ ra dung nhan xinh đẹp của nàng, và biểu thị nhất định phải giúp Trương Vô Kỵ gặp được ngoại công.

Trương Vô Kỵ là cháu ngoại của Ân Thiên Chính, đây không phải là bí mật gì, Tiểu Chiêu biết sau đó càng tin tưởng Trương Vô Kỵ, vì bọn họ đều là người Minh Giáo.

Tiểu Chiêu thực chất cũng là mới đây mới phát hiện mật đạo, bản thân nàng cũng là lần đầu tiên vào, lần này vào không chỉ tìm thấy Càn

Khôn Đại Na Di, còn biết rất nhiều bí mật.

Thành Côn ẩn mình ở Nam Thiếu Lâm cho rằng lần này Minh Giáo khó thoát kiếp nạn, nên đắc ý quên mình tiến vào mật đạo kể cho tình địch đã chết nghe mọi chuyện hắn đã làm.

Thành Côn nguyên lai đã đầu quân cho Đại Nguyên, trà trộn vào Nam Thiếu Lâm, ly gián quan hệ giữa lục đại phái và Minh Giáo, mục đích chính là muốn hủy diệt Minh Giáo.

Dương Đỉnh Thiên tuy đã chết, nhưng Thành Côn cũng không được cùng người yêu bay lượn, nguyên lai vợ Dương Đỉnh Thiên sau khi chồng chết, không chịu nổi sự dằn vặt của lương tâm, cũng đã tự sát.

Vì vậy Thành Côn hiện tại là đổ mọi tội lỗi lên đầu Dương Đỉnh Thiên và Minh Giáo, hủy diệt Minh Giáo chính là cách hắn báo thù.

Trương Vô Kỵ và Tiểu Chiêu trong mật đạo vừa hay nghe được tất cả, Trương Vô Kỵ mới biết nguyên lai kẻ thù của nghĩa phụ lại đi làm hòa thượng, thảo nào nghĩa phụ cứ tìm không thấy hắn.

Chương 1483

Trương Vô Kỵ thầm nghĩ hiện tại trong tay mình không có súng, không dùng được Thương Đấu Thuật, không thể một phát súng giết chết Thành Côn để báo thù cho nghĩa phụ rồi.

Trương Vô Kỵ tuy đã học Thương Đấu Thuật, nhưng một mực chưa tìm thấy khẩu súng lục phù hợp với mình, vì vậy võ công cũng không có đất dụng võ.

Tiểu Chiêu cũng không ngờ hòa thượng lại xấu xa đến vậy, nhưng hiện tại bọn họ vẫn là đi đến Quang Minh Đỉnh quan trọng hơn, lại phát hiện Thành Côn khi đi đã khóa chặt mật thất, bọn họ căn bản không ra được.

Hai người cứ loanh quanh trong mật thất, Tiểu Chiêu tìm thấy một bản Càn Khôn Đại Na Di viết bằng tiếng Phạn, cho rằng chỉ có học được võ công này bọn họ mới có cơ hội trốn thoát, nên đã khuyến khích Trương Vô Kỵ học tập, nàng sẽ phiên dịch.

Công tử, ta sẽ không hại ngươi đâu.

Trương Vô Kỵ nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Chiêu, cười khà khà, biểu thị hắn thật sự không sợ bị mỹ nữ hại, học thì học.

Tuy Tiểu Chiêu biểu hiện và học thức đều chứng tỏ nàng tuyệt đối không phải là thị nữ, nhưng Trương Vô Kỵ tin tưởng mình sẽ không dễ dàng bị lừa như vậy, Tiểu Chiêu quả thực là chân tâm giúp đỡ.

Trương Vô Kỵ đã học được Cửu Dương Thần Công, cộng thêm bản thân thiên phú dị bẩm, học tập Càn Khôn Đại Na Di, là việc ít công to.

Từng tầng đột phá, hầu như không hề dừng lại, cho đến tầng thứ bảy cuối cùng, Trương Vô Kỵ lại phát hiện làm thế nào cũng không luyện thông thuận được.

Tiểu Chiêu cũng không hiểu, rõ ràng nàng phiên dịch không có vấn đề, sáu tầng phía trước đều luyện tốt rồi, không lý do gì tầng thứ bảy lại không luyện thành.

Đương nhiên luyện không thành, vì người sáng tạo ra Càn Khôn Đại Na Di khi xưa cũng chỉ biết sáu tầng phía trước, tầng thứ bảy thuộc về ứng biến phát huy, cộng thêm sự hiểu biết của người đó về võ học mà gượng ép tạo ra, có thành công hay không, ngay cả người sáng tạo công pháp cũng không biết.

Mà các lịch đại tu luyện giả, trừ Trương Vô Kỵ ra, nhiều nhất cũng chỉ đạt đến tầng thứ năm, như Trương Vô Kỵ mà chỉ trong vài canh giờ đã đạt đến tầng thứ sáu thì quả thực là thiên tài.

Càn Khôn Đại Na Di đối với nội lực yêu cầu rất cao, vì hoàn toàn dựa vào nội lực để kích phát chiến đấu lực của bản thân, phá giải chiêu thức của địch nhân.

Giống như Lục Mạch Thần Kiếm, cần nội lực mới có thể phát huy uy lực lớn nhất.

Thôi đi, luyện đến tầng thứ sáu cũng gần đủ rồi, tầng thứ bảy mấy câu cuối cùng cứ như đúng mà lại sai, nếu cố ép liên hệ thì phản tác dụng.

Trương Vô Kỵ biểu thị cứ thế đi.

Tiểu Chiêu lúc này ánh mắt nhìn Trương Vô Kỵ đã tràn ngập sao nhỏ, vì quá mạnh mẽ, lợi hại hơn cả các giáo chủ tiền nhiệm.

Vậy thì đi thôi, Trương Vô Kỵ dùng chiêu thức Càn Khôn Đại Na Di dùng sức đánh mạnh vào tường vách, chỉ nghe một tiếng rắc, tường vách vỡ vụn theo tiếng, đá vụn bay loạn xạ.

Đinh đinh đương đương.

Bên trong và bên ngoài tường là hai thế giới, trước đó trong mật thất rất yên tĩnh, nhưng bây giờ ra đến bên ngoài, liền nghe tiếng hò giết chóc nổi lên khắp nơi, nguyên lai lục đại phái trong vài canh giờ này đã tấn công vào tổng đàn, hiện tại Dương Tiêu, Ân Thiên Chính và số ít người vẫn đang kiên trì chống cự, những người khác đều đã bị đánh bại.

Người của lục đại phái đã bao vây kẻ địch, đang chuẩn bị ra đòn cuối cùng, không ngờ lại có người phá vách tường mà ra.

Ba nhóm người xác nhận qua ánh mắt, đều không nhận ra.

Còn Trương Vô Kỵ thì nhận ra các sư thúc của phái Võ Đang, không thấy cha mình, thầm nghĩ lẽ nào cha không đến.

Mấy vị sư thúc mấy năm không gặp Trương Vô Kỵ, không lập tức nhận ra hắn.

Điều này rất bình thường, Trương Vô Kỵ lúc này hoàn toàn không gầy yếu, trông khỏe mạnh, đẹp trai, đầy sức sống, rất khó liên hệ với thằng nhóc ốm yếu bệnh tật trước đây.

Tiểu Chiêu.

Dương Tiêu nhận ra y phục của Tiểu Chiêu, nhận ra Tiểu Chiêu đang giả xấu.

Tiểu Chiêu lập tức trốn sau Trương Vô Kỵ, nàng biết Trương Vô Kỵ nhất định sẽ bảo vệ nàng.

Trương Vô Kỵ lập tức nói: Kính thưa các vị chưởng môn lục đại phái, cùng các vị Minh Giáo, mọi người đừng đánh nữa, tranh chấp giữa hai bên hoàn toàn là do kẻ khác ly gián, ta vừa rồi trong mật thất tận mắt thấy tận tai nghe, người đó tên là Thành Côn, chính hắn ta đã ngấm ngầm giết người phóng hỏa, lại còn vu oan cho Kim Mao Sư

Vương, cũng chính hắn ta đã hại chết Giáo chủ Minh Giáo Dương Đỉnh Thiên.

Mọi người đều sững sờ, thằng nhóc đột nhiên chạy ra lại nói ra lời kinh người như vậy, thực sự không biết phải làm sao.

Hiện tại lục đại môn phái đã chiến thắng trong tầm tay, làm sao có thể nghe hắn nói nhăng nói cuội, không bằng chứng không cớ lẽ, lẽ nào lại để bọn họ buông bỏ chiến thắng dễ dàng trong tầm tay.

Trương Vô Kỵ cũng biết lục đại môn phái sẽ không nguyện ý bỏ cuộc, hắn biết mình nhất định phải nêu rõ thân phận mới được.

Ta là Trương Vô Kỵ của Võ Đang Sơn, ta lấy danh nghĩa sư công ta để bảo đảm, mỗi một câu ta nói đều là thật.

Quả nhiên là học hư rồi, còn biết kéo cờ hổ làm oai.

Ngươi là Vô Kỵ.

Người Võ Đang Sơn lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, vì thật sự không giống chút nào, thay đổi quá nhiều rồi: Ngươi thật sự là Vô Kỵ.

Mạc sư thúc, con thật sự là Vô Kỵ, cha con sao không đến.

Thúy Sơn nó đang chăm sóc sư phụ, không ngờ mấy năm không gặp, Vô Kỵ con đã lớn thế này rồi, độc Huyền Minh Chân Khí của con đã được hóa giải rồi sao.

Trương Vô Kỵ gật đầu, dù sao hắn hiện tại cánh cứng cáp rồi, không thể giấu mãi được.

Vô Kỵ, mau lại đây cho ngoại công xem.

Ân Thiên Chính cũng nói.

Nhưng Dương Tiêu lại làm gián đoạn cuộc gặp gỡ ông cháu mà nói: Ngươi thật sự đã thấy Giáo chủ của chúng ta.

Giáo chủ Dương đã hóa thành xương khô, ngay trong mật đạo.

Trương Vô Kỵ nói.

Sắc mặt Diệt Tuyệt khó coi, Trương Vô Kỵ đột nhiên xen vào, lại còn nói xung đột hai bên là âm mưu, đây chẳng phải tước đoạt tính chính đáng của lục đại môn phái sao.

Nàng từ trước đến nay chưa từng ghét ai đến vậy, lại còn là một thanh niên: Trương tiểu đệ, ngươi có sẵn lòng chịu trách nhiệm cho lời mình nói không.

Ngươi đã nói thấy Thành Côn, vậy thì xin ngươi bây giờ chỉ ra, nói cho mọi người biết người đó là ai.

Nhưng muốn tìm ra Thành Côn lại không dễ dàng như vậy.

Sự xuất hiện của Trương Vô Kỵ tuy tạm thời ngăn chặn cuộc chiến, nhưng nếu không tìm thấy Thành Côn, hai bên vẫn sẽ phải đánh nhau.

Tuy nhiên sự xuất hiện bất ngờ của Trương Vô Kỵ, vẫn khiến Chu Chỉ Nhược đứng sau Diệt Tuyệt mắt sáng rực, các cô bé đều thích đại anh hùng.

Trương Vô Kỵ quét mắt một cái, không tìm thấy Thành Côn trong đám hòa thượng, thế là liền miêu tả khuôn mặt Thành Côn một lượt.

Các hòa thượng liền không vui rồi, vì Trương Vô Kỵ nói là một hòa thượng đã chết trận, lôi người chết ra làm bia đỡ đạn, quá vô sỉ rồi.

Không ngờ Thành Côn lại xảo quyệt đến vậy.

Thực ra cũng có thể hiểu, Quang Minh Đỉnh đã bị phá rồi, Thành Côn cũng không còn lý do gì để tiếp tục làm hòa thượng, giả chết thoát thân là cách tốt nhất.

Trương Vô Kỵ vừa nghe đối phương chết rồi, đây liền không có cách nào đối chất trực tiếp, hắn lại không có bằng chứng gì, cho dù có lấy danh dự của Trương Tam Phong ra bảo đảm cũng vô dụng.

Hừ, người Võ Đang các ngươi cũng không quản thúc vãn bối sao.

Diệt Tuyệt lạnh lùng nói, nếu là đệ tử Nga Mi của nàng, nàng đã một chưởng đánh qua rồi.

Lại là người Võ Đang, Diệt Tuyệt còn phải nể mặt một chút.

Vô Kỵ, không thể nói càn.

Trương Vô Kỵ vẫn còn kinh nghiệm quá ít, rõ ràng có thể ngăn chặn chiến đấu, nhưng không ngờ người quan trọng nhất lại chết, lần này e rằng chỉ nói miệng thì không thể giải quyết vấn đề rồi.

Trương Vô Kỵ vận khởi chân khí, như một làn khói hồng bay đến giữa hai bên: Ta Trương Vô Kỵ câu nào cũng là thật, vì Thành Côn làm chuyện xấu, ta định không thể nhìn hai bên các ngươi tự tương tàn sát, để người thân đau lòng kẻ thù hả dạ.

Ngươi cái tiểu oa oa này.

Diệt Tuyệt kinh ngạc trước nội công và thân pháp của Trương Vô Kỵ, lại tức giận thái độ bất kính của hắn, thật sự muốn một kiếm đâm qua, trực tiếp giết chết Trương Vô Kỵ cho xong.

Vô Kỵ, không được vô lễ.

Lúc này lại có người ngăn Trương Vô Kỵ lại, Trương Thúy Sơn trói một hòa thượng đi vào.

Lâu rồi không gặp cha, Trương Vô Kỵ nhất thời trăm cảm ngàn mối, nhưng thấy hòa thượng bị Trương Thúy Sơn trói đến, lập tức kinh ngạc: Cha, Thành Côn sao lại bị cha bắt được.

Viên Chân.

Hòa thượng cũng ngớ người ra, vừa rồi còn nói hắn chết rồi, không ngờ chớp mắt đã bị vả mặt.

Trương Thúy Sơn nói: Nhờ sư phụ minh sát thu hào, trước khi lục đại môn phái vây công Quang Minh Đỉnh, ông đã nhận ra chắc chắn có gian tế giật dây, thế là mệnh ta âm thầm điều tra, nếu không phải như vậy, ta cũng bị tên ác nhân Thành Côn này lừa gạt rồi.

Trương Thúy Sơn nghĩ đến Thành Côn hại Tạ Tốn thê thảm đến vậy, đối với Thành Côn liền càng không khách khí.

Nguyên lai Tạ Tốn tuy là đệ tử của Thành Côn, nhưng Tạ Tốn lại gia nhập Minh Giáo, vì vậy Thành Côn hận không thể Tạ Tốn chết đi.

Ngoài việc giết hại cả gia đình Tạ Tốn, còn đổ không ít tội danh lên đầu Tạ Tốn, sau này Tạ Tốn cũng là phá nồi dìm thuyền, vì muốn tìm Thành Côn mà cũng mở ra chế độ lạm sát vô cô.

Hiện tại Thành Côn bị bắt, Trương Thúy Sơn cuối cùng cũng có thể cho Tạ Tốn một lời giải thích.

Mọi người đều nhìn và nói lẽ nào Trương Vô Kỵ nói là thật.

Ngươi tên hòa thượng ác độc này, có dám nói lại những lời ngươi đã nói trong mật thất không.

Giọng nói trong trẻo của Tiểu Chiêu vang lên, hiện tại nàng gan cũng lớn rồi, tiện thể còn có thể thể hiện một chút trước mặt cha của người mình yêu.

Đã rơi vào tay các ngươi, ta không có gì để nói.

Chỉ hận ta đã đánh giá thấp Trương Tam Phong cái lão già bất tử này.

Thành Côn không ngờ Trương Tam Phong lão già nửa thân đã xuống mồ này lại cảnh giác và xảo quyệt đến vậy, mình đã thua bởi lão hồ ly này rồi.

Không được vô lễ.

Trương Thúy Sơn nghe không chịu được lời bất kính với sư phụ.

Lưng Thành Côn bị đánh một chưởng, phát ra tiếng rên trầm, lộ vẻ đau đớn.

Còn không mau nói ngươi đã ly gián quan hệ giữa lục đại môn phái và Minh Giáo như thế nào, lại là ai đứng đằng sau chỉ đạo, mau nói.

Trương Thúy Sơn quát lớn.

Nhưng Thành Côn cứ một mực không mở miệng.

Chương 1484

Lúc này ánh mắt hai bên đều đổ dồn vào Thành Côn, thấy hắn không nói một tiếng, đều tức đến phát điên.

Chỉ là một tên ác nhân nhỏ bé, lại còn cứng miệng đến vậy.

Thành Côn, ngươi và Minh Giáo có thù có oán gì, hại chết giáo chủ chúng ta không nói, lại còn muốn hãm hại Minh Giáo chúng ta vào chỗ vạn kiếp bất phục sao.

Dương Tiêu cũng muốn biết vì sao.

Nhưng Thành Côn vẫn không mở miệng.

Mọi người đều tức đến ngứa răng.

Chuyện này đương nhiên hắn ta không tiện mở miệng, lẽ nào bị Giáo chủ Dương cướp mất người phụ nữ mình yêu mà còn có thể nói ra sao.

Đương nhiên hắn cũng coi như đủ bản lĩnh rồi, đã cắm sừng Giáo chủ Dương của các ngươi một lần.

Không ai khác chính là Trương Tam Phong giả dạng của Đỗ Lan đã đến.

Mọi người vừa thấy Trương Chân Nhân tự mình xuất hiện, đều kinh ngạc, đồng thời nghi hoặc Trương Chân Nhân không ra khỏi cửa mà sao lại biết nhiều chuyện riêng tư như vậy.

Ai cắm sừng ai cũng biết, Trương Chân Nhân ngài bát quái quá rồi đó.

Thành Côn lại sắc mặt đỏ bừng, hiển nhiên là đã bị nói trúng tâm sự, đó là chuyện hắn hận nhất trong lòng, hiện tại bị nói ra trước mặt mọi người, làm sao không tức giận được.

Ngươi cái lão già bất tử này, tiết lộ chuyện riêng tư của người khác, đồ vô sỉ.

Thành Côn mắng Đỗ Lan một trận.

Đỗ Lan lại bình thản như không: Tính cách như vậy, thảo nào cuối cùng cũng kết cục thê thảm, Thành Côn ngươi làm nhiều việc ác, quả thực tội không thể dung thứ, liền giao ngươi cho quan phủ xử lý theo pháp luật.

A.

Giao cho quan phủ xử lý.

Đây là lời mà võ lâm thần thoại nên nói sao.

Lẽ nào cũng phải tại chỗ chính pháp chứ.

Sư phụ.

Trương Thúy Sơn cũng cảm thấy cách xử lý này quá trẻ con, Thành Côn rất có khả năng có liên quan đến triều đình Đại Nguyên, đến lúc đó chắc chắn sẽ được bảo vệ.

Các ngươi đừng kinh ngạc, nếu hắn thật sự có liên quan đến triều đình, chắc chắn sẽ có người của triều đình ra mặt, chúng ta âm thầm quan sát xem kẻ chủ mưu mọi chuyện này đã điên cuồng đến mức nào, đến lúc đó cũng tốt để chúng ta trừ hại cho dân.

Nghe Trương Chân Nhân là để câu cá, mọi người liền đồng ý, bọn họ cũng muốn biết rốt cuộc là ai đứng đằng sau.

Trước đây có một Nhữ Dương Vương, nhưng Nhữ Dương Vương này đã già yếu, lại không biết hiện tại là ai đang nhắm vào người giang hồ.

Vô Kỵ, nhiệm vụ lần này con vất vả rồi, con hãy trà trộn vào nha môn.

Trương Chân Nhân hạ đạt nhiệm vụ.

Trương Vô Kỵ mắt đảo một vòng, thấy cũng tốt.

Tựa hồ là không cần đánh nữa, Dương Tiêu hỏi: Tiểu huynh đệ trước đó sử dụng có phải là Càn Khôn Đại Na Di không.

Trương Vô Kỵ lập tức bồi tội xin lỗi: Tiểu tử trong mật thất bị nhốt, vì thoát khốn bất đắc dĩ mới tu luyện thần công Minh Giáo, xin hãy lượng thứ.

Luyện rồi thì hắn cũng không còn cách nào.

Tại hạ Quang Minh Tả Sứ Dương Tiêu bái kiến giáo chủ.

Tất cả mọi người đều ngớ người ra, không biết Dương Tiêu đang làm gì.

Thực chất rất đơn giản, giáo chủ chết rồi, phải tìm giáo chủ mới, mà Trương Vô Kỵ đã luyện Càn Khôn Đại Na Di mà chỉ giáo chủ mới luyện được, vậy thì cứ để Trương Vô Kỵ làm giáo chủ là tốt rồi.

Tốt quá rồi, công tử, ngươi hiện tại là giáo chủ Minh Giáo.

Trương Vô Kỵ lại nhìn cha mình, không biết phải làm sao.

Vẫn là Đỗ Lan nói: Vì Dương Tả Sứ Giả nguyện ý để con làm giáo chủ, Vô Kỵ con cứ làm giáo chủ là tốt rồi.

Giáo chủ Minh Giáo này cũng không dễ làm, còn rất nhiều chuyện cần con xử lý, chứ không phải hưởng phúc.

Dương Tiêu cũng không tiện nữa, vì Minh Giáo hiện tại vấn đề quá nhiều, mời một giáo chủ về hoàn toàn là để ổn định cục diện.

Cháu ngoại, con cứ làm giáo chủ này đi.

Ân Thiên Chính thầm nghĩ cháu ngoại mình làm giáo chủ cũng tốt.

Trương Vô Kỵ đương nhiên nguyện ý, nhưng hắn vẫn giả vờ khó xử một chút, rồi không chối từ nữa.

Việc đầu tiên chính là trước khi khai chiến, Minh Giáo có rất nhiều người đột nhiên mất tích, bao gồm cả Vi Nhất Tiếu, xin giáo chủ nghĩ cách tìm ra bọn họ.

Vừa mới làm giáo chủ, Dương Tiêu lập tức đã giao nhiệm vụ.

Cũng không biết làm giáo chủ này có ý nghĩa gì, Trương Vô Kỵ thầm nghĩ chưa gì lên vị đã nhận nhiệm vụ, hắn hiện tại ngay cả tình hình Minh Giáo cũng chưa hiểu rõ a.

Nhưng công tác của giáo chủ là lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ.

Thành giáo chủ rồi, Trương Vô Kỵ chỉ có thể tranh thủ thời gian tán gái.

Triệu Mẫn trong ống nhòm nhìn thấy Quang Minh Đỉnh cờ xí im lìm, trống chiêng ngừng gõ, không biết vì sao lại không đánh nữa.

Thôi đi, tuy không biết xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, nhưng vì không đạt được mục đích mong muốn, vậy thì nên tiến hành kế hoạch tiếp theo.

Kế hoạch tiếp theo chính là phục kích trên đường về của các môn phái, bắt gọn tất cả bọn họ.

Thập Hương Nhuyễn Cân Tán, đã chuẩn bị xong chưa.

Quận chúa, đã chuẩn bị xong rồi.

Triệu Mẫn cười gian xảo, răng trắng môi hồng, cực kỳ xinh đẹp, chỉ có điều lòng dạ hiểm độc, mục tiêu của nàng là muốn bắt hết lục đại môn phái.

Nhưng Triệu Mẫn biết biết người biết ta mới tốt, vì vậy tin tức không ngừng.

Khi nghe nói Trương Vô Kỵ của Võ Đang trở thành giáo chủ Minh Giáo, nàng cũng thần sắc sững sờ.

Trương Vô Kỵ đương nhiên nàng nhận ra, không chỉ Trương Vô Kỵ, tư liệu của mỗi người Võ Đang Sơn, Triệu Mẫn đều nhớ rõ.

Chỉ có điều Trương Vô Kỵ là ít có cảm giác tồn tại nhất, Hắn không phải mấy năm trước bị Huyền Minh Nhị Lão đánh trúng, hiện tại đáng lẽ phải là một tên bệnh tật ốm yếu mới đúng, làm sao lại trở thành giáo chủ Minh Giáo.

Thuộc hạ cũng không biết, chỉ biết Trương Vô Kỵ hiện tại võ công không tệ.

Có lẽ là có kỳ ngộ.

Triệu Mẫn vừa nghe cũng cảm thấy có khả năng: Thú vị.

Nàng không ngờ tên bệnh tật ốm yếu Trương Vô Kỵ này còn có thể gặp vận may chó ngáp phải ruồi: Trước tiên không quản hắn, hành động theo kế hoạch ban đầu.

Quận chúa còn có một chuyện nữa.

Nói.

Chính là người của phái Võ Đang hình như không quay về Võ Đang Sơn, mà dừng lại ở thành thị gần nhất, và đã đưa Thành Côn đến nha môn.

Lời của thuộc hạ lại khiến Triệu Mẫn không hiểu, không biết Võ Đang Sơn có ý đồ gì.

Lẽ nào là muốn dùng Thành Côn làm mồi nhử.

Đó chắc chắn là mưu kế của Trương Tam Phong.

Lần này Trương Tam Phong vị lão nhân trăm tuổi này đích thân vượt núi băng sông ra mặt, Triệu Mẫn liền biết Trương Tam Phong không hề đơn giản, hiện tại xem ra mình quả thực không nghĩ sai.

May mắn là mình nắm giữ kịch độc, người Võ Đang Sơn đã muốn biết kẻ đứng sau Thành Côn, nàng liền đích thân đi cùng Trương Tam Phong so tài một phen.

Hơn nữa bắt được Trương Tam Phong, đến lúc đó Trương Vô Kỵ cũng chẳng qua là rùa trong chum.

Quận chúa, Trương Tam Phong lão già bất tử đó là gian tặc, vẫn là để thuộc hạ đi giải quyết đi.

Nhưng Triệu Mẫn không nghe, nàng rất tự tin vào Thập Hương Nhuyễn Cân Tán, mười liều thuốc nhất định có thể hạ gục võ lâm thần thoại.

Người Võ Đang Sơn ở lại trong lữ điếm, để Trương Vô Kỵ trà trộn vào nha môn chờ đợi người đến cứu Thành Côn xuất hiện.

Người của nha môn cũng rất kỳ lạ, không biết những người võ lâm này đang giở trò gì, trước đây những người võ lâm này giết người thì cứ giết người, khi nào thì nể mặt nha môn.

Hiện tại tên Thành Côn này trong miệng bọn họ là không điều ác nào không làm, tội ác tày trời, một tên ác côn như vậy thông thường đã sớm bị các đại hiệp võ lâm giết chết rồi, nào còn giải đến nha môn.

Đây không phải là đùa sao.

Nha môn cũng không biết phải làm sao cho tốt.

Tuy nhiên vẫn là bắt Thành Côn vào giam, nha môn xử án là cần chứng cứ, tuy các đại hiệp mồm năm miệng mười lấy danh dự ra bảo đảm, nhưng nha môn không thể xử án như vậy.

Vì vậy cần điều tra, vì vậy cần thời gian.

Người Võ Đang liền ở lại, nhưng không ngờ một đêm nọ tất cả mọi người đều đột nhiên không dùng sức được, bọn họ biết là bị hạ độc rồi, nhưng Thập Hương Nhuyễn Cân Tán thực sự quá bá đạo, bọn họ đều không thể chống cự.

Loại độc dược này lần đầu tiên sử dụng sẽ không mất mạng, nhưng nếu không dùng giải dược thì không thể sử dụng nội lực, hơn nữa nếu lại trúng Thập Hương Nhuyễn Cân Tán một lần nữa, thì chắc chắn phải chết.

Bảo vệ sư phụ.

Võ Đang Thất Hiệp vẫn rất hiếu thuận, biết việc đầu tiên là phải bảo vệ sư phụ.

Ha ha, Trương Chân Nhân bây giờ e rằng không cần các ngươi bảo vệ nữa rồi.

Một đám bọn sâu bọ võ lâm bước ra, đắc ý vênh váo, vì hiện tại bọn chúng đã bắt được Võ Đang Thất Hiệp.

Ngày thường bọn chúng thấy Võ Đang Thất Hiệp tuyệt đối chỉ có thể đi đường vòng, nhưng hiện tại Võ Đang Thất Hiệp cũng chẳng qua là những kẻ đáng thương mặc người chém giết.

Hổ lạc bình dương bị chó khinh, Võ Đang Thất Hiệp vừa thẹn vừa giận.

Ti tiện.

Bọn sâu bọ võ lâm không ti tiện, thì còn ai ti tiện nữa.

Hiện tại bọn họ không lo lắng cho mình, chỉ lo lắng cho sư phụ.

Chương 1485

Tuy nhiên Đỗ Lan biểu thị không cần lo lắng, hắn rất tốt, hắn đang đối mặt với một mỹ thiếu nữ.

Trương Chân Nhân, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Triệu Mẫn với dáng vẻ của kẻ chiến thắng đứng trước mặt Đỗ Lan, nàng có tư cách kiêu ngạo, vì nàng đã hạ gục võ lâm thần thoại.

Ta nghe nói trong võ lâm có câu, ai đánh bại Trương Tam Phong của Võ Đang, người đó chính là võ lâm thần thoại mới.

Vậy thì chúc mừng cô nương, ngươi chính là võ lâm thần thoại mới rồi, nhưng làm võ lâm thần thoại không hề đơn giản, sau này sẽ có vô số tiểu nhân đến quấy rầy thanh nhàn.

Triệu Mẫn thấy Trương Tam Phong bị độc dược khống chế mà lại không hề hoảng loạn, thầm nghĩ quả nhiên không đơn giản.

Trong trăm năm tuế nguyệt, Trương Tam Phong quả thực đã trải qua nhiều sóng gió: Trương Chân Nhân khí độ tốt, gặp nguy không loạn, tiểu nữ tử khâm phục.

Thập Hương Nhuyễn Cân Tán mà thôi, cũng không phải là độc dược gì ghê gớm, vẫn là ngươi ít thấy nhiều nghe mà thôi.

Một lời đã bị nói toạc loại thuốc đang dùng, Triệu Mẫn lại thấy kỳ lạ: Loại thuốc này từ Tây Vực truyền đến, là thần dược mật tông, không ngờ Trương Chân Nhân lại cũng nhận ra.

Cô nương quá lời rồi, ta đây cũng không có ưu điểm gì, chỉ là võ công lợi hại một chút, kiến thức quảng bác một chút, tính tình hài hước một chút.

Người còn già một chút, Trương Chân Nhân ngài thật sự bình tĩnh.

Triệu Mẫn rút vũ khí ra khoa tay múa chân: Ngươi hiện tại sinh tử nằm trong một ý niệm của ta, đợi đến khi dao kề cổ, ngươi còn sẽ bình tĩnh như vậy sao.

Tuy ta tuổi không nhỏ rồi, nhưng ta vẫn chưa sống đủ, ta còn muốn mượn trời thêm năm trăm năm nữa.

Đỗ Lan đột nhiên cảm thấy câu này nói sai rồi, vì năm trăm năm thì quá ít.

Trương Chân Nhân, thật là chí khí tốt, nhưng trời già có thể cho ngươi mượn năm trăm năm hay không, ta không biết, nhưng ta biết ta có thể cho ngươi mượn năm canh giờ, hoặc năm ngày, nếu may mắn thì có thể mượn năm năm.

Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ bảo đảm cho ngươi sống đến già thì thôi.

Triệu Mẫn hiện tại rất đắc ý.

Đỗ Lan biểu thị nếu cứ chờ thì ngươi biến thành xương khô, hắn cũng vẫn sống động khỏe mạnh.

Cô nương có lòng rồi.

Đỗ Lan cười, hắn cảm thấy Triệu Mẫn cô nhóc này rất thú vị, mười mấy tuổi mà bụng đầy nước độc, thật không biết Nhữ Dương Vương dạy dỗ kiểu gì vậy.

Trương Chân Nhân biết là tốt rồi, vậy thì đi theo ta đi, ta đã chuẩn bị chỗ khác, còn mời cả những người bạn khác của ngươi cùng đi.

Xem ra những người khác của lục đại môn phái cũng là mục tiêu của ngươi, ngươi cũng không có ý định bỏ qua Minh Giáo đúng không.

Trương Chân Nhân, các ngươi võ lâm nhân sĩ cứ thích náo nhiệt, ta đương nhiên phải mời mọi người cùng đến.

Triệu Mẫn nói: Hiện tại mời đi.

Nhưng Đỗ Lan không nhúc nhích một li, không chút nào phối hợp Triệu Mẫn biểu diễn.

Mặt mũi Triệu Mẫn không giữ được nữa, trước đó nàng mềm cứng đều dùng, vốn dĩ cho rằng có thể hạ gục Trương Tam Phong, không ngờ đối phương vẫn không phối hợp.

Trương Chân Nhân, ngươi nếu không phối hợp thì đừng trách ta trở mặt không nhận người.

Trở mặt không nhận người.

Chúng ta trước đây cũng có quen biết đâu, trước đó vẫn là ngươi gọi ta, ta ngay cả tên ngươi cũng không biết, ngươi là ai, ngươi tên gì, ngươi thân phận gì, ít nhất biết những điều đó, chúng ta mới có cơ sở để trở mặt không nhận người chứ.

Ngươi tiểu cô nương này xem ra vẫn còn thiếu học hỏi, quá trẻ con, quá ngây thơ.

Triệu Mẫn thấy đối phương dáng vẻ heo chết không sợ nước sôi, trong lòng vừa tức vừa khó chịu: Lẽ nào ngươi thật sự không sợ ta giết ngươi.

Ngươi đã giết người bao giờ chưa.

Đỗ Lan phản hỏi: Dao đâm vào, là cắt da thịt, gặp xương cốt cản trở, người sức lực yếu thì không cắt được, đương nhiên ngươi cũng có thể cắt khí quản hoặc đại động mạch, nếu cắt khí quản thì trạng thái chết khó coi mà quá trình tử vong rất đau khổ, nếu cắt đại động mạch thì máu văng ba thước, không cẩn thận sẽ bị máu văng đầy mặt, quần áo của ngươi cũng sẽ bị bẩn.

Triệu Mẫn thật sự chưa từng tự tay giết người, đều là người dưới đưa đi giết ở nơi nàng không nhìn thấy.

Hiện tại bị Đỗ Lan miêu tả như vậy, sắc mặt đều trở nên khó coi rồi.

Xem ra ngươi chưa giết người.

Đỗ Lan mạnh mẽ đứng dậy: Nhưng ta đã giết rồi.

Triệu Mẫn không ngờ Thập Hương Nhuyễn Cân Tán mười liều căn bản không có tác dụng, trước đó lại bị Đỗ Lan dọa bằng lời nói một trận, lúc này liền lùi mấy bước kinh hoảng thất thố, hệt như thiếu nữ đáng thương vô tội gặp nạn, vô cùng động lòng người.

Đáng tiếc Đỗ Lan sẽ không bị lừa, bởi vì hắn biết phụ nữ càng xinh đẹp thì càng dễ lừa người.

Thập Hương Nhuyễn Cân Tán mười liều thuốc không hề có tác dụng, điều này khiến Triệu Mẫn tự tin hoàn toàn không ngờ tới, hiện tại nàng đã sợ hãi cực độ.

Vì trước mặt nàng đang đứng là võ lâm thần thoại, giết chết ông ta đơn giản như uống nước.

Ta không tin ngươi không trúng độc.

Hiệu quả Thập Hương Nhuyễn Cân Tán mạnh như vậy, nội lực Trương Tam Phong dù thâm hậu đến mấy cũng không lý do gì lại không có chút chuyện gì, Triệu Mẫn nghi ngờ đối phương đang cố gắng chịu đựng.

Tay nàng đã đặt vào bên hông, sẵn sàng rút súng bất cứ lúc nào.

Triệu Mẫn học qua võ công, nhưng chỉ là nửa vời, nhưng nàng từ nhỏ khổ luyện thương pháp, có thủ đoạn bách bộ xuyên dương, hiện tại nàng và Trương Tam Phong chỉ có năm bước khoảng cách, ngay cả con muỗi, nàng cũng có thể bắn trúng.

Chỉ cần xác định Trương Tam Phong không còn sức để nổi giận làm người bị thương, Triệu Mẫn sẽ không khách khí.

Tiểu nha đầu, ta cho ngươi cơ hội ra tay.

Đỗ Lan lại muốn dọa dẫm cô nhóc bụng đầy ý xấu này.

Triệu Mẫn không tin, nhưng tay lại chạm vào báng súng, chỉ cần ba giây.

Triệu Mẫn tin rằng chỉ cần cho nàng ba giây, nàng sẽ có thể bắn chết đối phương.

Trên người Triệu Mẫn là khẩu súng lục ổ quay mới nhất, nàng lại học hỏi từ tay súng nhanh nhẹn, đã quen thuộc với uy lực của khẩu súng mới.

Ưu điểm của súng lục ổ quay, chính là có thể khai hỏa bất cứ lúc nào.

Ba giây.

Sau cách mạng công nghiệp, đồng hồ cũng đã xuất hiện, tuy dân gian vẫn chưa phổ biến, nhưng triều đình đã rộng rãi sử dụng chế độ 24 giờ.

Triệu Mẫn là con gái của Nhữ Dương Vương, từ nhỏ đã học phân chia giờ phút giây.

Lúc này Trương Tam Phong dường như đã phân tâm, Triệu Mẫn thấy ánh mắt đối phương rời khỏi người nàng, biết cơ hội của nàng đã đến.

Động tác xạ kích kiểu cao bồi tiêu chuẩn, không phải dùng cò súng, mà trực tiếp dùng chốt kim hỏa để kích hoạt.

Đoàng.

Ba giây, viên đạn đúng lúc bắn về phía ngực Đỗ Lan.

Thành công rồi.

Nghe tiếng súng vang lên, Triệu Mẫn trong lòng mừng rỡ, võ lâm thần thoại lừng lẫy cũng sẽ chết dưới súng của nàng, võ lâm quả nhiên đã lạc hậu rồi.

Nhưng vết máu văng ba thước như dự kiến không hề xảy ra, chỉ thấy cánh tay Đỗ Lan vạch ra tàn ảnh, viên đạn đã kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa của hắn.

Liền thấy Đỗ Lan vẻ mặt bình thản, dường như đỡ đạn cũng không có gì to tát: Võ công thiên hạ không gì không thể phá, chỉ có nhanh là không thể phá.

Hai ngón tay buông lỏng, viên đạn rơi xuống đất theo tiếng.

Keng.

Ánh mắt Triệu Mẫn không tự chủ hạ xuống, nhìn thấy viên đạn đồng vàng óng có hai vết lõm ở hai bên, có thể thấy Trương Tam Phong không chỉ tốc độ nhanh, mà lực đạo còn kinh người.

Ngay cả viên đạn cũng có thể đỡ được.

Khi Triệu Mẫn ánh mắt một lần nữa quay lại khuôn mặt Trương Tam Phong, nàng chỉ cảm thấy lần này mình là tự tìm đường chết, làm sao mình lại tự mình chạy đến trước mặt võ lâm thần thoại này chứ.

Nào phải võ lâm thần thoại, ông ta chính là thần thoại.

Ngươi, ngươi.

Triệu Mẫn đã hoàn toàn không biết phải nói gì nữa, thông minh như nàng, trước sức mạnh tuyệt đối cũng bó tay không biết làm gì.

Quận chúa, xin hãy giao giải dược ra đi, nếu không lão phu sẽ không khách khí đâu.

Triệu Mẫn thầm nghĩ đối phương đã lớn tuổi như vậy, sẽ không thật sự ra tay với mình một cô bé chứ.

Trương Chân Nhân là bậc giai nhân võ lâm, nếu ra tay giết ta, e rằng sẽ bị người đời cười chê.

A a, ta vì sao phải giết ngươi, ta hoàn toàn có thể cạo trọc đầu ngươi, khiến ngươi sau này không thể ra ngoài gặp người.

Đỗ Lan biểu thị bắt nạt tiểu cô nương kiểu này chẳng phải dễ như trở bàn tay sao.

Hắn biết tóc đối với các cô bé đại diện cho điều gì, nó giống như sinh mệnh thứ hai, mấy đứa con gái của hắn có việc hay không việc gì cũng thích chăm sóc tóc, mạnh mẽ như bọn họ còn thích dành mấy tiếng để tạo kiểu tóc, có thể thấy tóc quý giá đến mức nào.

Quả nhiên Triệu Mẫn nghe nói muốn cạo đầu, sắc mặt cuối cùng trên mặt cũng biến mất, lần này nàng thực sự sợ hãi.

Nghĩ đến mình trở thành đầu trọc, tuy chưa xảy ra, nhưng sống lưng đã lạnh toát.

Nàng không hề biết rằng biến thành ngốc cũng có thể trở nên mạnh hơn.

Ngươi dám.

Triệu Mẫn biểu thị Trương Tam Phong sao lại xấu xa như vậy.

Đây đâu còn là lão già hiền từ, quả thực là lão già bất tử.

Ta có gì mà không dám, chỉ là sau khi ngươi biến thành đầu trọc thì cảnh tượng đó thực sự thú vị, chi bằng bây giờ ta ra tay luôn đi.

Đừng, chẳng phải là muốn giải dược sao, ta đưa cho ngươi là được rồi.

Triệu Mẫn nói xong liền từ trong ống tay áo lấy ra một hộp gỗ nhỏ tinh xảo: Trong đó chính là giải dược.

Đỗ Lan liếc Triệu Mẫn một cái, thầm nghĩ cô nhóc này tự cho là thông minh, là điển hình của không thấy quan tài không đổ lệ.

Vì vậy chỉ cần có cơ hội nàng ta sẽ thực hiện trò lừa bịp, hộp này mười phần tám chín là giải dược giả.

Nếu ta bây giờ quay người, ngươi có phải sẽ lập tức bỏ trốn không.

Đỗ Lan đã nhìn thấu tâm tư của Triệu Mẫn.

Triệu Mẫn đương nhiên sẽ bỏ chạy, bởi vì đây quả thực không phải giải dược, nếu dùng Võ Đang Thất Hiệp sẽ biến thành Võ Đang Thất Quỷ, nàng không muốn bị Trương Tam Phong báo thù.

Chưởng môn nếu không tin ta, đương nhiên có thể không dùng giải dược.

Nàng thầm nghĩ hỏng rồi, quên mất đối phương là lão hồ ly, xem ra không lừa được đối phương.

Xem ra ngươi không muốn mái tóc của mình, cũng tốt, đợi ngươi làm ni cô, ta sẽ bảo cha ngươi xây một ni cô am, tìm một nhóm cô nương đầu trọc bầu bạn cùng ngươi.

Ngươi mới làm ni cô ấy.

Triệu Mẫn ôm đầu: Ngươi biết thân phận của ta.

Ngươi rất thông minh, ta cũng không ngốc, Nhữ Dương Vương cũng là đối thủ cũ của ta, ông ta có mấy tiểu thiếp, mấy đứa con, ta đều biết rõ ràng.

Ngươi đừng tưởng chúng ta võ lâm nhân sĩ ai cũng là kẻ lỗ mãng, đều không có trí tuệ, võ lâm thần thoại như ta thích nhất là Vô Gian Đạo.

Chương 1486

Ngươi có gián điệp, ta có đảng ngầm, ngươi có thể ly gián, ta có thể minh sát thu hào.

Tiểu oa oa, ngươi muốn đấu với ta, còn sớm một trăm năm nữa.

Đỗ Lan khà khà vuốt râu, cứ như thể ông ta thật sự có râu vậy.

Triệu Mẫn đã không biết nói gì nữa, từ trước đến nay nàng thực sự đã đánh giá thấp người võ lâm.

Nhưng hiện tại nghĩ lại, có thể nghĩ ra nhiều thủ đoạn như vậy để chỉnh hợp võ lâm, khiến các hiệp khách đều có quần áo mặc có đồ ăn, lão nhân trăm tuổi này vốn dĩ không hề đơn giản.

Chính mình là bị quan niệm định kiến làm hại.

Trương Chân Nhân thủ đoạn cao, ta tâm phục khẩu phục.

Nghĩ đến trong Vương Phủ lại có người của Trương Tam Phong, Triệu Mẫn cả người đều không ổn rồi, quay về sau nhất định phải điều tra.

Lần này Triệu Mẫn lấy ra giải dược thật: Đây là giải dược thật, chỉ cần đặt ở đầu mũi ngửi một chút là được.

Đỗ Lan tiếp lấy cái bình, rút nút gỗ ra bắn một cái.

Chỉ thấy nút gỗ bay vút đánh trúng huyệt đạo trên vai Triệu Mẫn, nàng liền đứng yên tại chỗ không thể động đậy.

Ngươi đây là điểm huyệt.

Công phu này đã thất truyền rồi, ngươi thả ta ra.

Triệu Mẫn tức giận.

Tiểu nha đầu thấy ngươi tâm thuật bất chính, ta có lòng muốn dẫn ngươi đi chính đạo, không biết ngươi có nguyện ý bái ta làm sư phụ không.

Đỗ Lan nói.

Triệu Mẫn tâm niệm quay cuồng, không biết đối phương rốt cuộc có ý đồ gì, lẽ nào thật sự muốn cải tạo mình.

Hay là muốn xem mình như con tin, uy hiếp cha mình.

Đối phương võ công lợi hại, lại còn xảo quyệt, mình mà rơi vào tay ông ta, không biết phải chịu bao nhiêu khổ cực.

Nhưng nếu không đồng ý, đối phương cũng chưa chắc sẽ buông tha mình.

Làm sao đây.

Triệu Mẫn gặp phải nguy cơ lớn chưa từng có.

Nhưng nàng biết phải làm sao để ứng phó: Ta đây sợ khổ sợ mệt, được nuông chiều từ bé, ăn uống phải tinh tế, mặc đồ phải đắt tiền, cũng không thích học hành.

Chỉ sợ Chân Nhân nhận ta, ngược lại làm hỏng danh tiếng của Chân Nhân, ta vẫn là không làm phiền nữa.

Không quan hệ, Võ Đang không thiếu tiền, cho dù ngươi mỗi ngày tiêu xài hoang phí mua đất mua ruộng, cũng cần mấy trăm năm mới có thể tiêu hết tiền, ta thật sự không sợ ngươi tiêu tiền.

Còn về vấn đề lười biếng, càng không cần lo lắng, siêng có cách luyện của siêng, lười có cách dạy của lười, ta sẽ tùy tài mà dạy, cô nương không cần lo lắng mình không thành tài.

Đây không phải là cố chấp muốn mình bái sư sao.

Triệu Mẫn thầm nghĩ mình đã nói đến nước này rồi, lão đạo sĩ này thật sự điên rồi.

Triệu Mẫn cũng tức giận rồi: Lão đạo sĩ, lão tạp mao, lão thất phu, lão liệt hóa, lão ngốc tử, lão bát bì, mau thả ta ra, nếu không ta sẽ bảo cha ta điều đại quân san bằng Võ Đang, ta đường đường là một quận chúa vì sao phải lên núi làm đạo sĩ.

Nàng thật sự bị Đỗ Lan chọc tức đến phát điên, từ trước đến nay chưa từng gặp đối thủ khó dây dưa như vậy, lão già mặt dày vô sỉ này muốn nhận đồ đệ, rõ ràng là không có ý tốt.

Nếu Triệu Mẫn có thể động, nhất định đã giậm chân.

Ta đây là vì tốt cho ngươi.

Nhưng Đỗ Lan ngữ trọng tâm trường một câu đã đáp trả lại, Triệu Mẫn vẫn là cần phải dạy dỗ thật tốt mới đúng.

Triệu Mẫn bị điểm huyệt, chạy không được, đi không xong, mắng người lại không có tác dụng, lúc này thật sự không biết phải làm sao.

Chẳng lẽ thật sự phải xuất gia làm đạo cô sao.

Dưới sự kinh khủng tột độ, nước mắt hạt đậu cứ tí tách rơi xuống, vị quận chúa từ trước đến nay không sợ trời không sợ đất cũng bị Đỗ Lan dọa cho khóc òa.

Đỗ Lan nhìn đối phương lê hoa đái vũ, lúc khóc lại có thêm vài phần yếu ớt, bớt đi vài phần ngang ngược.

Dù là đồ đệ của ta, cũng không cần thiết phải vui mừng đến rơi lệ như vậy, vi sư rất mừng nha.

Nghe lời Đỗ Lan nói, Triệu Mẫn khóc càng thương tâm hơn.

Võ Đang Thất Hiệp nghe thấy tiếng khóc của một cô gái trong phòng sư phụ, thầm nghĩ sư phụ đang làm cái quái gì.

Bọn họ đều trúng độc rồi, sao trong phòng sư phụ lại có con gái

chứ.

Còn những kẻ bại loại võ lâm khác nghe tiếng khóc của Triệu Mẫn, muốn đến cứu viện, nhưng lại bị một luồng lực vô hình chặn ở bên ngoài, chỉ có thể sốt ruột đứng nhìn.

Đỗ Lan cũng không ngăn Triệu Mẫn khóc, cứ để xem cô có bao nhiêu sức lực.

Khóc nửa canh giờ, nước mắt Triệu Mẫn đều cạn, cổ họng cũng khàn đặc, cô cuối cùng cũng nhận mệnh, biết mình đã bị Võ lâm thần thoại đánh bại, tuy không cam lòng, nhưng sự thật đã định, không thể thay đổi.

Thôi được rồi, nếu không khóc nữa thì pha trà dâng rượu bái sư đi.

Đỗ Lan vung tay, cách không giải huyệt cho Triệu Mẫn.

Triệu Mẫn biết không thể chống cự, chỉ đành tự an ủi mình: Ít nhất Võ lâm thần thoại võ công lợi hại, nếu ông ta thật lòng dạy võ công cho mình, vậy mình cũng có thể cách không điểm huyệt hoặc tay không bắt đạn, đến lúc đó mình luyện thành rồi sẽ cho lão đạo sĩ này biết tay.

Trong lòng nghĩ như vậy, thân thể lại thành thật pha trà quỳ xuống bái sư: Con kiến qua sư phụ.

Ngươi chính là tiểu sư muội của Võ Đang Sơn đệ nhị đại, Võ Đang Thất Hiệp là sư huynh của ngươi.

Đỗ Lan nói.

Dạ sư phụ, sau này con nhất định nghe lời sư phụ và các sư huynh.

Lúc này Triệu Mẫn ngoan ngoãn nói, hoàn toàn như biến thành một người khác.

Đỗ Lan gật đầu, sau đó búng tay một cái, tất cả những kẻ bại loại võ lâm bên ngoài đều ngã xuống, không còn hơi thở.

Sau khi cho giải dược cho Võ Đang Thất Tử ngửi qua, cứu sống bọn họ, Đỗ Lan giới thiệu tân sư muội cho họ.

Võ Đang Thất Hiệp thầm nghĩ hóa ra vừa rồi là tiểu sư muội đang khóc a, nhưng rốt cuộc tiểu sư muội này là ai vậy.

Đỗ Lan không giải thích nhiều, chỉ hỏi Triệu Mẫn: Những người của Lục Đại Môn Phái và Minh Giáo khác ngươi đã bắt hết chưa.

Huyền Minh Nhị Lão đã đi rồi, chắc là đã bắt được.

Triệu Mẫn cũng không rõ lắm, bọn họ hành động cùng lúc, chắc là đã bắt hết người rồi.

Vậy bọn họ sẽ bị giam ở đâu.

Đại Đô Vạn An Tự.

Triệu Mẫn thành thật nói, cô bây giờ đã biết mình có phản kháng thế nào cũng vô dụng, chi bằng cứ thuận theo cho rồi.

Trương Thúy Sơn nghe xong liền biết cô nương này là người của triều đình: Sư phụ, vị tiểu sư muội này có thân phận gì.

Chỉ là tiểu nữ nhi của Nhữ Dương Vương thôi.

Võ Đang Thất Hiệp đầu tiên ngây người ra, sau đó liền cười rộ lên, bây giờ con gái Nhữ Dương Vương rơi vào tay sư phụ, vậy chính là Võ Đang thắng lợi rồi.

Sư phụ quả nhiên thần uy.

Thông báo Vô Kỵ, Thành Côn đó không cần phí tâm nữa, trước tiên phế bỏ võ công của hắn, sau đó để Tạ Đại Hiệp xử lý hắn.

Chúng ta ngày mai khởi hành đi Đại Đô.

Trương Vô Kỵ sau khi nhận được mệnh lệnh của phụ thân, không chút do dự, lẻn vào ngục một chưởng phế bỏ nội lực của Thành Côn, sau đó quay về khách sạn hội hợp với mọi người.

Đợi đến khi Trương Vô Kỵ gặp Triệu Mẫn, chỉ cảm thấy vị tiểu sư thúc này rất quen mặt, rất xinh đẹp, nhưng Tiểu Chiêu và Chu Chỉ Nhược cũng xinh đẹp như vậy, Trương Vô Kỵ ngược lại cũng không có ý nghĩ đặc biệt nào.

Con kiến qua sư công, kiến qua mấy vị sư thúc.

Còn có ta nữa.

Triệu Mẫn biết đối phương là Minh Giáo Giáo chủ, bây giờ mình là tiểu sư thúc của Minh Giáo Giáo chủ.

Trương Vô Kỵ liếc nhìn Triệu Mẫn cười tươi như hoa, bất đắc dĩ hành lễ: Cũng kiến qua tiểu sư thúc.

Triệu Mẫn đột nhiên phát hiện làm đệ tử của Võ lâm thần thoại cũng không phải chuyện xấu, ít nhất thân phận tăng trưởng.

Đỗ Lan biểu thị đừng lãng phí thời gian nữa, bọn họ bây giờ phải xuất phát đi Đại Đô: Thúy Sơn, xe đạp ngươi đặt đã gửi tới chưa.

Hôm qua đã gửi tới rồi, con bây giờ sẽ dạy Vô Kỵ đạp xe.

Trương Vô Kỵ nghe xong liền biết bọn họ muốn đạp xe đạp đi Đại Đô, vậy thì phải mất không ít thời gian, từ Quang Minh Đỉnh đến Đại Đô đâu chỉ ngàn dặm.

Triệu Mẫn không muốn đạp xe đi: Tại sao không đi xe lửa.

Đại Đô có nhà ga xe lửa tốt nhất và lớn nhất.

Cô biết đạp xe, nhưng chưa bao giờ đạp xa như vậy, nghĩ thôi đã thấy đáng sợ rồi, những đạo sĩ này chẳng lẽ đều là quái vật sao.

Đạp xe không chỉ tiện lợi đi đường, mà còn có thể rèn luyện nội

lực.

Đỗ Lan lại biến việc đạp xe thành một phần của việc luyện võ, nội lực có thể giúp người ta nhanh chóng phục hồi thể lực, giảm bớt mệt mỏi, dùng nội lực điều khiển xe đạp tức là đang tu luyện không ngừng ngay cả khi đang đi đường.

Sư phụ, con không được, con không thể đạp xe, sẽ mệt chết mất.

Đây chính là tính khí quận chúa.

Đỗ Lan lặng lẽ nhìn Triệu Mẫn, khóe miệng hơi nhếch lên, dường như đang xem kịch.

Triệu Mẫn bị nhìn đến chột dạ, nhưng cô thật sự không muốn chịu cái mệt này: Sư phụ, mấy vị sư huynh, ngay cả sư điệt Vô Kỵ đều nội lực thâm hậu, con không thể so với bọn họ.

Chi bằng bọn họ đạp xe, con đi xe lửa, chúng ta gặp nhau ở Đại Đô thì sao.

Đại Đô là thủ đô của Nguyên triều, cũng chính là tên gọi cũ của Bắc Kinh.

Lúc này Đại Đô là trung tâm chính trị, kinh tế, văn hóa của Nguyên triều, thu hút khách thập phương từ khắp lục địa Âu Á, thời đại này khắp nơi đều có Mã Khả Ba La, người nước ngoài xếp hàng vào Đại Đô.

Vậy ta sẽ truyền nội lực cao thâm cho ngươi.

Đỗ Lan biểu thị còn trị không nổi ngươi sao.

Ngươi muốn học loại võ công nào.

Là khinh linh thoát tục, hay bá đạo tung hoành, hay là trung chính bình ổn.

Sư phụ, những cái đó đều quá phổ thông rồi.

Triệu Mẫn nói: Con muốn luyện võ công của sư phụ, con cũng muốn lợi hại như người.

Võ Đang Thất Hiệp cười, võ công không phải xem cái nào tốt nhất, mà là xem ai luyện.

Bọn họ cũng là một sư phụ dạy, còn không phải có mạnh yếu sao.

Chương 1487

Luyện võ chú trọng thiên phú.

Được, ta sẽ truyền cho ngươi Thái Cực Tâm Pháp.

Thái Cực Tâm Pháp.

Dường như rất lợi hại, Triệu Mẫn biểu thị nguyện ý học tập.

Một đêm truyền công, quận chúa kiều khí ngày thứ hai cảm giác quả nhiên nội lực thâm hậu, hy vọng thật sự như sư phụ đã nói, nội lực đạp xe sẽ không mệt.

Nội lực chính là động lực bành trướng, đi ba trăm dặm một ngày hoàn toàn không thành vấn đề.

Triệu Mẫn bị làm khó rồi, mỗi ngày đi đường, cô cảm giác muốn phát điên, nhưng lại không có cách nào từ chối, quả thực khổ không tả xiết.

Nhưng kiên trì xuống, nội lực quả thực đã tăng lên không ít, trình độ nửa vời trước đây bây giờ ít nhất cũng là nhị lưu võ giả rồi.

Đến Đại Đô hùng vĩ, tường thành cao đến mười mét, hùng tráng vĩ đại, không hổ là đệ nhất thành thiên hạ.

Người đứng dưới tường thành, trông rất nhỏ bé.

Có tường thành này, Đại Nguyên triều đình vô ưu rồi.

Mọi người đều không nhịn được cảm khái.

Triệu Mẫn kiêu ngạo, bởi vì đây chính là thực lực hiện tại của Đại Nguyên, bất kể là quân phản Minh Giáo hay loạn dân Nam Tống Bảo Đảo đều là gà đất chó sành, cô tin Đại Đô là kiên bất khả tồi.

Đỗ Lan nhận ra Triệu Mẫn vẫn một lòng hướng về Đại Nguyên, bởi vì cô hiện tại vẫn còn cảm giác vinh dự mạnh mẽ với thân phận người Nguyên triều của mình.

Đỗ Lan cũng không nói toẹt ra, thật ra nếu Triệu Mẫn là nam nhi thì e rằng sẽ luôn là một người yêu nước, nhưng vì cô là con gái, nên trong triều đình và gia đình đều sẽ chịu đãi ngộ bất công, dần dần sẽ mất lòng tin vào triều đình Nguyên triều này.

Cô hiện tại còn chỉ nhìn thấy cái tốt của triều đình, chưa thấy cái xấu của Nguyên triều, nếu Đỗ Lan nói ra ngược lại sẽ bị oán trách.

Tiến vào Đại Đô, Triệu Mẫn nghiễm nhiên trở thành nhân vật dẫn đầu, giới thiệu các cơ sở vật chất khắp nơi cho các đạo sĩ Võ Đang chưa từng thấy sự đời, thể hiện niềm kiêu hãnh của một người Đại Đô sinh ra và lớn lên.

Trong Nguyên Đại Đô có rất nhiều người nước ngoài, Nguyên Đại Đô là thành phố quốc tế lớn nhất thời đại này.

Và ở đây xe đạp cũng không còn kỳ lạ nữa, trên đường phố rất nhiều người đang đạp xe, điều này hoàn toàn khác với những nơi khác.

Những thứ mới mẻ của tân triều luôn được hoan nghênh nhất.

Nghe nói có người nước ngoài sau khi đến Đại Đô đã chuyên môn viết một cuốn du ký, để giới thiệu Đại Đô, nói Đại Đô khắp nơi đều là vàng.

Triệu Mẫn kiêu ngạo giới thiệu trung tâm của Nguyên triều.

Chỉ e dưới lớp vàng son này là xương trắng khắp nơi.

Trương Vô Kỵ phản bác, hắn biết bách tính ở những nơi khác, đặc biệt là bách tính vùng đất cũ Nam Tống, đang sống những ngày tháng gì, quá thảm.

Triệu Mẫn nghe xong liền không vui, Đó chỉ là tạm thời thôi, chỉ cần tiếp tục phát triển, rất nhanh mọi người đều có thể áo ấm cơm no.

Cô kiên tin khó khăn hiện tại chỉ là nỗi đau của quá trình phát triển công nghiệp.

Đỗ Lan nói: Hai đứa đừng tranh cãi nữa, các ngươi là đồng môn, tuổi tác cũng xấp xỉ nhau, phải có tình yêu thương.

Sư phụ, là hắn ta cứ nói xấu triều đình, chúng ta Võ Đang có nhiều tiền như vậy cũng là vì chính sách của triều đình tốt.

Con thừa nhận triều đình không thể khiến tất cả bách tính đều sống tốt, nhưng đây chỉ là tạm thời thôi, chứ không phải sẽ mãi như vậy.

Cứ nói về tơ lụa, trước đây tơ lụa đều là thứ mà các gia đình quyền quý mới có để mặc, nhưng bây giờ tơ lụa đã là hàng hóa rất phổ thông, điều này nói rõ sự phát triển vẫn là tốt.

Một phen ngôn luận của Triệu Mẫn cũng hợp tình hợp lý, chỉ là nghiêng về triều đình nhiều hơn.

Trương Vô Kỵ ngược lại không biết phản bác thế nào, trong lòng hắn Nguyên triều vì tài phú của võ lâm mà vẫn luôn bức hại Võ Đang, hắn hồi nhỏ còn bị Huyền Minh Nhị Lão trọng thương.

Đối với một triều đình dùng thủ đoạn bất chấp như vậy, Trương Vô Kỵ từ trước đến nay không có chút hảo cảm nào.

Sư phụ, người nói người ta nói đúng hay không đúng.

Triệu Mẫn đã biết nũng nịu rồi.

Đúng, cũng không đúng.

Triều đình này không phải triều đình của bách tính, hiện tại bách tính chỉ ăn đồ thí xá của triều đình, tài nguyên chân chính vẫn toàn bộ nắm giữ trong tay quyền quý triều đình, trong tay bọn họ có tài sản, có đất đai, còn có nhân khẩu.

Bọn họ không cần sản xuất, nhưng lại có thể thu được lợi nhuận lớn nhất, lại chỉ chia cho bách tính thiên hạ một chút xíu.

Nếu những điều này không thay đổi, vậy thì Đại Nguyên vô phương cứu chữa.

Nói cho cùng vẫn là phân phối lợi ích, khi phần lớn tài phú thiên hạ tập trung vào tay một số ít người, tự nhiên sẽ khiến phần lớn người dân không phục.

Lịch sử không ngừng lặp lại, dù có cách mạng công nghiệp cũng không thể thay đổi.

Mỗi lần thiên hạ mới định, tài nguyên tương đối công bằng được phân phối cho phần lớn người dân, nhưng theo thời gian trôi qua, tài nguyên và tài phú lại không ngừng tập trung vào tay thiểu số, đến khi tài phú đất đai bị thôn tính gần hết, vậy thì lại đến lúc thiên hạ đại loạn.

Chiến tranh chính là thủ đoạn tự điều tiết của nhân loại, và chiến tranh sở dĩ có thể kích phát tiềm năng và trình độ khoa kỹ của nhân loại, hoàn toàn là vì chiến tranh là thủ đoạn phân phối lợi ích trực tiếp nhất.

Thắng lợi thì có thể trực tiếp nhận được lợi ích, sự dụ hoặc của lợi ích đỏ chói tự nhiên sẽ khiến người ta vắt óc suy nghĩ để truy cầu thắng lợi.

Chiến tranh dã man nhưng hiệu quả cao, hơn nữa là tranh đoạt lợi ích với số lượng người tham gia nhiều nhất, tự nhiên có thể trong thời gian ngắn nhất khiến những ý tưởng ưu tú nổi lên.

Nghe Đỗ Lan phân tích xong, Trương Vô Kỵ lập tức gật đầu, chẳng phải là nguyên nhân này sao.

Chính là quan viên tham lam vô độ, không màng sống chết của bách tính, đúng, chính là đạo lý này.

Triệu Mẫn cũng biết điểm này, cứ lấy tài sản của phủ Nhữ Dương Vương họ mà nói, thì có vô số ruộng dâu, không ít thợ thủ công, còn có rất nhiều gia nô, những gia nô này đều không được trả công, chỉ lo hai bữa cơm, nhưng họ lại phải làm việc mười hai giờ.

Nhưng dù vậy, gia sản của nhà Nhữ Dương Vương còn chưa phải lớn nhất, những quyền quý còn giàu hơn Nhữ Dương Vương thì khắp nơi đều có.

Có thể thấy sư phụ không nói sai, Triệu Mẫn thầm nghĩ quả nhiên là lão nhân trăm tuổi nhìn thấu triệt mọi chuyện.

Chỉ là nếu để quyền quý giao ra tài phú, e rằng bọn họ một người cũng không muốn.

Xem ra đây là tử cục, Triệu Mẫn lần đầu tiên nhận thức được hiện thực tàn khốc đến vậy.

Thôi được rồi, không nói những chuyện này nữa, những chuyện này không liên quan đến chúng ta, bây giờ chúng ta đi cứu người của Lục Đại Phái.

Triệu Mẫn dẫn đường.

Sư phụ, cứu người chưa vội, con đã bái sư, dù sao cũng phải để phụ vương biết.

Chúng ta về phủ trước, sau đó rồi hãy đi cứu người.

Có ta ở đây, thả người chẳng phải là chuyện một lời sao.

Triệu Mẫn muốn về nhà xem sao, ở bên ngoài chịu ấm ức, lúc này cô vô cùng hoài niệm sự ấm áp của gia đình.

Đỗ Lan nói: Cũng tốt, ngàn dặm xa xôi đến Đại Đô, cả tình lẫn lý cũng nên đi thăm hỏi một chút lão bằng hữu.

Cha con nhìn thấy sư phụ, nhất định sẽ rất kinh ngạc.

Triệu Mẫn thầm nghĩ nếu phụ vương biết mình bái Võ lâm thần thoại làm sư phụ, e rằng sẽ kinh ngạc đến nỗi ngủ không được, ăn không ngon.

Nhưng Triệu Mẫn về nhà không chỉ phải đối mặt với sự kinh ngạc của phụ thân, mà còn phải đối mặt với một cuộc hôn nhân sắp đặt.

Là một quận chúa, hôn nhân của cô định sẵn sẽ là một cuộc giao dịch.

Nhữ Dương Vương quả thực không ngờ con gái lại trở thành đệ tử của đối tượng họ đang đàn áp, ông rất tức giận, sao lại không có lập trường như vậy, chẳng lẽ không biết họ và Võ Đang là thế bất lưỡng lập sao.

Thái độ của phụ thân cộng thêm đả kích từ hôn nhân sắp đặt, khiến Triệu Mẫn lập tức ngây người.

Chuyện này quả thực còn đáng sợ hơn cái đêm bị Đỗ Lan ép bái sư.

Trương Chân Nhân, cái gọi là họa không cập gia nhân, ngài uy hiếp con gái ta bái nhập Võ Đang, không phải hành vi của võ lâm đại hiệp chứ.

Nhữ Dương Vương không muốn người ta biết con gái mình là đệ tử Võ Đang, nếu để chính địch biết, thì gay to rồi sao.

Đến lúc đó trước mặt hoàng đế tấu lên một bản nói mình và Võ Đang cấu kết ám muội, vậy thì sự nghiệp chính trị của mình sẽ tiêu đời, nói không chừng còn bị phán hình.

Nghĩ đến đây, Nhữ Dương Vương lạnh sống lưng, trong lòng thầm nghĩ lão mà không chết là tặc, Trương Tam Phong quả thực ác độc âm hiểm, lòng dạ hiểm độc kham bỉ bọ cạp độc.

Đỗ Lan tự nhiên biết Nhữ Dương Vương trong lòng sẽ nghĩ gì, sẽ hận mình đến mức nào.

Hắn càng hận, Đỗ Lan càng vui, dù sao đối phương cũng chẳng làm được gì.

Ta thu đồ chỉ xem tư chất không xem thân phận, Triệu Mẫn chính là kỳ tài luyện võ trăm năm khó gặp, ta không nỡ ngọc đẹp bị vùi lấp, mới thu cô ấy làm đồ đệ.

Giả sử có thời gian, nhất định sẽ trả lại cho ngươi một Võ lâm tông sư.

Đỗ Lan cười ha ha, dường như không biết ý của Nhữ Dương Vương.

Trương Tam Phong, ngươi đừng quá đáng, Võ Đang các ngươi và phủ Nhữ Dương Vương của ta có quan hệ gì, chẳng lẽ ngươi còn không rõ sao.

Nếu để người khác biết con gái ta là đệ tử Võ Đang, đến lúc đó hoàng đế nổi giận, cả nhà chúng ta đều không có trái cây ngon mà ăn, chẳng lẽ ngươi sẽ không biết sao.

Ngươi thật ác độc.

Nhữ Dương Vương tức đến suýt ngất đi.

Có sao.

Nhữ Dương Vương, ta từ trước đến nay vẫn coi ngươi là lão bằng hữu.

Ta chỉ sợ người khác cho rằng chúng ta là bằng hữu.

Con gái ta tuyệt đối không thể bái ngươi làm sư phụ, các ngươi đi đi, nếu không ta không khách khí đâu.

Hình như ngươi cũng chưa từng khách khí bao giờ, không có rượu ngon món lạ chiêu đãi, cũng không dọn giường chào đón, chẳng lẽ phủ Nhữ Dương Vương các ngươi gọi đây là khách khí.

Đỗ Lan biểu thị hắn một chút cũng không cảm nhận được tấm lòng hiếu khách của Nhữ Dương Vương.

Chương 1488

Nhữ Dương Vương thấy Đỗ Lan mềm cứng không ăn, ném chén trà trong tay xuống đất, hô lớn một tiếng: Người đâu.

Hóa ra trong bóng tối đã mai phục lính hỏa thương, lúc này lính hỏa thương ùa ra như cá chép, nòng súng đen ngòm nhắm thẳng vào Đỗ Lan, bất cứ lúc nào cũng có thể khai hỏa.

Trương Tam Phong, đây là ngươi bức ta.

Nhữ Dương Vương vốn không muốn đổ máu, nhưng bây giờ không muốn thấy cũng phải thấy: Dù ngươi là Võ lâm thần thoại, cũng khó chống đỡ hỏa khí.

Đỗ Lan vẫn ngồi tại chỗ, bình tĩnh như trăng đáy giếng: Hôm nay nếu ngươi không bắn chết ta, kết cục của ngươi sẽ rất khó coi.

Chết đến nơi mà vẫn còn uy hiếp ta.

Trương Tam Phong, ngươi quả nhiên là một kẻ điên.

Lính hỏa thương chật kín căn phòng, nòng súng cách Đỗ Lan không quá một sải tay, nhất định là muốn Đỗ Lan bỏ mạng tại chỗ.

Trương Chân Nhân, đến chỗ Diêm Vương mà làm anh hùng đi.

Khai hỏa.

Nhữ Dương Vương lúc này cũng nín thở ngưng thần, rõ ràng đối phương là rùa trong hũ, nhưng lại vẫn cảm nhận được một luồng áp lực chết chóc từ một người sắp chết.

Võ lâm thần thoại quả nhiên danh bất hư truyền.

Phanh.

Mùi lưu huỳnh lập tức tràn ngập căn phòng, khói thuốc lan tỏa.

Phanh phanh.

Một tiếng súng vang, mười tiếng súng khác hưởng ứng.

Một lúc khói thuốc lan tỏa khắp nơi, mắt cũng không mở ra được.

Chỉ nghe tiếng súng vang mà không nghe thấy ai kêu thảm, cũng không nghe thấy ai ngã xuống đất.

Tim Nhữ Dương Vương đập càng nhanh hơn, ông nheo mắt muốn nhìn cảnh tượng sau làn khói thuốc.

Cho đến khi khói thuốc tan đi, một chuyện đáng sợ đã xảy ra, Đỗ Lan vẫn đứng giữa đám người, không hề hấn gì.

Ngươi là yêu quái.

Người sao có thể bình an vô sự dưới nòng súng.

Nhữ Dương Vương sợ hãi lùi liên tiếp mấy bước.

Đừng có bôi nhọ thanh danh người khác, ngươi mới là yêu quái, cả nhà các ngươi đều là yêu quái.

Đỗ Lan biểu thị hắn và yêu quái không phải cùng một loại: Ta đã nói rồi, bây giờ ta không chết, kết cục của ngươi sẽ rất khó lường.

Bảo vệ Vương gia.

Lính hỏa thương toàn bộ che chắn trước mặt Nhữ Dương Vương, quả là trung tâm cảnh cảnh.

Nhưng chẳng có tác dụng gì, thân pháp Đỗ Lan nhanh như điện, xông vào đám người, mọi người chỉ cảm thấy nhận được một luồng đại lực, không tự chủ được liền bị đánh bay đi.

Đỗ Lan cứ như một quả bóng da, chạm vào ai người đó liền bay ra ngoài.

Cuối cùng chỉ còn Nhữ Dương Vương đứng sững sờ tại chỗ, nghiễm nhiên đã mắt trợn há mồm, bất động.

Mệnh ta hết rồi, Nhữ Dương Vương thầm nghĩ con gái đúng là dẫn sói vào nhà, sao lại dẫn một quái vật như thế này vào.

Đây là muốn khiến bọn họ gà chó không yên.

Muốn giết muốn chặt tùy tiện, ta tuyệt đối sẽ không nhíu mày.

Nhữ Dương Vương ưỡn cổ, cứng rắn nói.

Ngươi còn muốn làm liệt sĩ Đại Nguyên sao.

Nghĩ hay thật, ta đây từ trước đến nay không thích bạo lực, bởi vì bạo lực chỉ có thể giải quyết kẻ địch chứ không giải quyết được vấn đề.

Mà vấn đề của ta từ trước đến nay không phải do kẻ địch mang lại, cho nên ta sẽ không giết ngươi.

Đỗ Lan thích khủng bố đối thủ về mặt tâm lý.

Nghe lời nói bá đạo của Đỗ Lan, Nhữ Dương Vương nghi ngờ người trước mắt này có phải là lão nhân trăm tuổi không.

Ngay cả lúc tráng niên cũng không có khí chất bá đạo như vậy, khí độ coi thường thiên hạ này e rằng đương kim thiên tử cũng không có được.

Nếu được triều đình Đại Nguyên sử dụng, nhất định có thể cống hiến cho giang sơn xã tắc, đáng tiếc bây giờ đạo nhân này là kẻ địch, e rằng sẽ nguy hiểm đến giang sơn xã tắc.

Ngươi rốt cuộc muốn làm gì.

Nhữ Dương Vương không sợ.

Ta không làm gì cả, ta muốn ngươi sống tốt, là một người yêu nước, điều đau khổ nhất chính là tận mắt chứng kiến quốc gia mình cống hiến cả đời bị hủy diệt, ta thấy Đại Nguyên khí số đã tận, đến lúc đó ngươi tự nhiên sẽ chịu đả kích còn đau khổ hơn vạn lần tra tấn.

Ngươi thật độc.

Đại Nguyên chính là vì những kẻ loạn thần tặc tử như các ngươi mới rơi vào tình cảnh ngày hôm nay, đều là do các ngươi hại.

Nhữ Dương Vương hận a, nhưng ông có thể làm gì chứ.

Quá tuyệt vọng rồi.

Ta đâu có làm gì triều đình, ngược lại Nguyên triều các ngươi có ngày hôm nay còn phải cảm ơn ta, năm đó ta và tổ tiên Hoa Tranh của các ngươi là bằng hữu.

Đó là chuyện rất lâu rồi, đâu chỉ trăm năm.

Ngươi rốt cuộc là ai.

Chẳng lẽ thật sự là yêu quái.

Ngươi có biết Đỗ Lan không.

Đỗ Lan.

Có chút ấn tượng, từng đọc được trong sử sách, ghi chép không nhiều, nhưng trong bản kỷ của Nguyên Thái Tổ có nhắc đến việc Hoa Tranh được Thiên Sơn Tiên Tử chỉ điểm mới thí phụ đoạt vị, và trong ghi chép thì Đỗ Lan là trượng phu của Thiên Sơn Tiên Tử, thích nói chuyện, thích chơi bời, là một người đàn ông vô dụng không đứng đắn dựa dẫm vào vợ mới được ghi vào lịch sử.

Nhưng vẫn có rất nhiều người đọc lịch sử tiện thể ngưỡng mộ Đỗ Lan, một người đàn ông thích nói chuyện, thích chơi bời lại có thể cưới được tiên tử, quả thực là thần tượng của đàn ông.

Nhữ Dương Vương đọc thuộc lịch sử Đại Nguyên, đặc biệt là sự tích của Thái Tổ càng như số gia trân, tuy Thái Tổ là một nữ lưu, nhưng luận về võ thì lại càng vĩ đại hơn, đã khai sáng một cơ nghiệp hùng vĩ thống nhất thiên hạ.

Cho nên dù cái tên Đỗ Lan có lạnh lẽo đến đâu, ông cũng nhớ.

Trương Tam Phong không phải tên thật của ta, thật ra ta chính là Đỗ Lan thích nói chuyện, thích chơi bời trong lịch sử.

Nhữ Dương Vương hoàn toàn đứng sững lại, cảm giác đối mặt trực tiếp với nhân vật lịch sử quả nhiên đáng sợ đến vậy, lúc này lão nhân trước mắt ông đã thật sự trở thành yêu quái.

Xem ra ngươi tin rồi, ban đầu phu thê ta giúp Hoa Tranh thành lập Đại Nguyên, bởi vì Nam Tống khí số đã tận, bây giờ đến lượt Đại Nguyên các ngươi, các ngươi hãy chuẩn bị trước đi, thiên ý là không thể làm trái.

Đỗ Lan cái kẻ thường xuyên làm trái thiên ý vậy mà còn dám nói thiên ý không thể làm trái.

Nhữ Dương Vương ngã ngồi trên đất, chỉ cảm thấy trời sập đất lún, nếu thiên ý muốn diệt Nguyên, vậy thì thật sự không có cách nào rồi, ông hiện tại cảm thấy quả thực còn khó chịu hơn bị thiên đao vạn quả.

Đỗ Lan đi rồi, Triệu Mẫn đã đợi bên ngoài rất lâu, nếu không phải bị giữ lại thì cô đã xông vào khi nghe thấy tiếng súng.

Cô không lo cho sư phụ, cô lo cho phụ thân.

Trương Tam Phong thì có thể tay không đỡ đạn, nhưng lão phụ thân của cô lại là phàm thai nhục thể, không chịu nổi nắm đấm của Trương Chân Nhân.

Tuy cô rất tức giận vì phụ thân muốn gả cô đi, nhưng dù sao máu vẫn đặc hơn nước.

Sư phụ.

Nhìn thấy Đỗ Lan vẫn lành lặn bước ra, Triệu Mẫn càng lo lắng hơn, cô lập tức vòng qua Đỗ Lan xông vào: Phụ thân.

Nhữ Dương Vương an nhiên vô sự, nhưng nỗi đau lớn nhất không gì qua được tâm chết, một phen lời lẽ thiên ý muốn diệt Đại Nguyên của Đỗ Lan đã dọa người ta đến bán sống bán chết.

Phụ thân.

Một lúc lâu Nhữ Dương Vương mới hoàn hồn, ông nói với đôi mắt ngấn lệ: Nữ nhi, con cứ theo Trương Chân Nhân học nghệ cho tốt đi.

Nếu quốc phá gia vong, vậy thì trượng phu của tiên tử hẳn là một chỗ dựa tốt.

Xem ra sư phụ thật sự đã dọa phụ thân sợ hãi rồi, Triệu Mẫn cũng không có cách nào, sư phụ lợi hại như vậy, cô cũng không quản được.

Phụ thân, sư phụ tuy cường thế, nhưng sẽ không vô duyên vô cớ làm hại tính mạng người khác.

Triệu Mẫn nói.

Không phải không hại người, hoàn toàn là vì ông ta căn bản không thèm giết người, sư phụ con thích tra tấn tinh thần đó, con gái ngốc của ta.

Tuy nhiên những lời này Nhữ Dương Vương không thể nói ra.

Đỡ ta dậy.

Nhữ Dương Vương thở dài, ông đã quyết định rồi, dù là thiên ý, cái bộ xương già này của ông cũng phải nghịch thiên mà hành, ai mà chẳng có lúc nhiệt huyết, Nhữ Dương Vương thẳng lưng, an trí tốt con gái, ông liều cả cái xương già này cũng phải kéo dài cơ nghiệp trăm năm của Đại Nguyên.

Triệu Mẫn thấy phụ thân vô sự, thở phào nhẹ nhõm, sau đó cáo biệt phụ thân chuẩn bị đi thả người của Lục Đại Môn Phái ra.

Lần này nhất định phải giữ tất cả người của Lục Đại Môn Phái ở lại Đại Đô.

Tạo ra mâu thuẫn giữa võ lâm và triều đình, chúng ta mới dễ thừa cơ mà vào.

Một nhóm người áo đen lén lút tiếp cận nơi Lục Đại Môn Phái đang ở, vác theo bao thuốc nổ định cho nổ chết người trong tự miếu.

Nổ.

Oanh.

Một tiếng nổ lớn, nửa thành rung chuyển.

Cửa sổ chấn động, người ngã sấp xuống đất.

Trên đường, các đệ tử Võ Đang cũng giật mình, mọi người nhìn thấy khói đen cuồn cuộn, biết có chuyện liền lập tức tăng tốc chạy tới.

Còn Đỗ Lan định thần nhìn lại, chỉ thấy trên bầu trời không người có người bay qua.

Chương 1489

Xem ra là người của Bảo Đảo, Đỗ Lan thầm nghĩ Quách Tĩnh và Hoàng Dung đã truyền Vũ Không Thuật lại, bây giờ Bảo Đảo đã thành lập một lực lượng trên không.

Chính là bọn họ đã đặt thuốc nổ, bây giờ đã bay đi rồi.

Võ công suy vi, Vũ Không Thuật tuy thần kỳ, nhưng cũng không thể như Quách Tĩnh Hoàng Dung mà tấn công tầm xa, khoảng cách bay ngày càng ngắn, hiện tại cũng chỉ có thể ra vào thành, miễn cưỡng bay qua thành thị.

Vụ nổ hôm nay, hôm nay mọi người đều là người Đại Đô, đây có thể là cuộc tấn công khủng bố sớm nhất.

Tuy mục tiêu là người của Lục Đại Môn Phái, nhưng vẫn làm bị thương rất nhiều người vô tội.

Trong Vạn An Tự một mảnh tan hoang, con tin của Lục Đại Môn Phái kêu la thảm thiết, bom đã làm bị thương không ít người, những người bị thương đau đớn lăn lộn trên đất.

Duy chỉ có phòng của đệ tử phái Nga Mi lại an nhiên vô sự, những đệ tử này đều không biết tại sao dưới sức nổ của bom mà họ lại bình yên vô sự.

Nhất định là sư tổ bảo hộ.

Chu Chỉ Nhược nói, cô nhập môn muộn nên chưa từng gặp Địch Ny Toa, nhưng cũng biết Nga Mi khai sơn tông sư Địch Ny Toa chính là kỳ nữ tử đệ nhất thiên hạ, thần tượng không dính bụi trên Nga Mi Sơn chính là do sư tổ Địch Ny Toa tự tay điêu khắc, trăm năm lịch sử chưa từng dính bụi trần.

Bây giờ chỉ có đệ tử Nga Mi vô sự, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có sư tổ bảo hộ mới có khả năng.

Diệt Tuyệt Sư Thái không nói nhiều, chỉ cung cung kính kính quỳ lạy về hướng Nga Mi.

Các đệ tử khác thấy vậy cũng lập tức theo sư phụ cảm tạ sư tổ.

Trương Vô Kỵ một mình xông thẳng vào hiện trường vụ nổ.

Triệu Mẫn ở phía sau hắn nói: Oa, Trương Giáo chủ không phải là lo lắng cho Chu tiểu sư muội của phái Nga Mi đó chứ, nghe nói cô ấy hoa dung nguyệt mạo, trầm ngư lạc nhạn, chắc hẳn Trương Giáo chủ cũng động lòng rồi.

Trương Vô Kỵ chẳng ưa gì kẻ quyền nhị đại này, chẳng phải chỉ vì có một người cha tốt thôi sao.

Cái miệng này mà cứ nói thiếu vậy, nếu không có người bảo hộ, sớm đã bị người ta xé nát miệng rồi.

Hắn là lo cho các sư muội của phái Nga Mi, nhưng hắn càng lo cho ngoại công và chúng nhân Minh Giáo.

Sao lại thế này.

Triệu Mẫn bước vào thấy nhà lao của phái Nga Mi lành lặn an toàn, nổi bật lạ thường giữa một vùng cháy đen, không khỏi ngây người, không biết tại sao vụ nổ lại tự nhiên tránh khỏi họ như vậy.

Trước cứu người đã.

Đỗ Lan bảo Võ Đang Thất Hiệp cứu người: Đồ nhi, nhà ngươi có Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao cũng đừng keo kiệt, lấy ra trị thương cho bọn họ đi.

Sư phụ, thuốc đó rất trân quý, hơn nữa số lượng ít, làm sao có thể cứu nhiều người như vậy.

Triệu Mẫn chu môi, liền không muốn hiến thuốc.

Thuốc đó đâu phải của phủ Nhữ Dương Vương các ngươi, là các ngươi cướp từ Kim Cương Môn mà, làm gì mà keo kiệt thế.

Nghe sư phụ ngay cả chuyện này cũng biết, Triệu Mẫn đã tê dại rồi, Con chỉ có thuốc chứ không có phương thuốc, cho nên dùng hết là không còn nữa.

A a, chỉ là một phương thuốc Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao nhỏ bé thôi mà, ngươi cầm lấy đi, cứ theo phương thuốc mà pha chế thêm thuốc.

Đỗ Lan lấy ra phương thuốc đưa cho Triệu Mẫn.

Triệu Mẫn nhìn thoáng qua, cũng không biết thật giả, nhưng cô vẫn cho người đi tìm thuốc theo phương.

Phủ Đại Đô xử án, tránh ra.

Ngay khi Đỗ Lan và bọn họ đang nỗ lực cứu người, nha môn Đại Đô cuối cùng cũng phản ứng kịp.

Các ngươi là thân phận gì.

Tại sao lại ở đây.

Vụ nổ này có phải do mấy đạo sĩ các ngươi làm không.

Mau bắt tất cả bọn chúng lại, nghiêm gia thẩm vấn, nhất định phải bắt bọn chúng khai ra.

Bộ khoái cực kỳ bá đạo, căn bản không cho mọi người Võ Đang cơ hội giải thích, rút vũ khí ra bao vây mọi người.

Đỗ Lan liếc nhìn những bộ khoái này, thầm nghĩ kiêu ngạo hống hách đến vậy, e rằng bình thường không ít lần ức hiếp bách tính.

Ai dám.

Triệu Mẫn nhảy ra: Mở to mắt chó của các ngươi ra mà nhìn xem, không phân biệt trắng đen, có ai lại loạn bắt người như các ngươi không.

Kể từ khi nghe Đỗ Lan nói bệnh của Đại Nguyên là từ nội bộ triều đình, Triệu Mẫn liền rất mẫn cảm với thái độ của triều đình, bây giờ nhìn bộ khoái như thổ phỉ, lại càng tin lời Đỗ Lan không sai.

Đây không phải là quận chúa Nhữ Dương Vương sao.

Bộ khoái vẫn có chút mắt nhìn, lập tức nhận ra Triệu Mẫn.

Biết rồi còn không mau lui xuống.

Quận chúa, đây là đại án, dưới chân thiên tử có người sử dụng thuốc nổ, đã tấu lên hoàng đế, tiểu nhân phụng mệnh bắt giữ tất cả những kẻ tình nghi, nếu gặp phản kháng, giết không tha.

Trong Đại Đô này, quận chúa thế tử nhiều như lông trâu, bộ khoái tuy nhận ra con gái Nhữ Dương Vương, nhưng cũng sẽ không quá nể mặt.

Triệu Mẫn không ngờ đối phương lại không nể mặt mình, mặt cũng tối sầm lại.

Đỗ Lan liếc nhìn, thầm nghĩ vẫn phải tự mình ra tay: Nguyên Thủy Thiên Tôn tại thượng, bần đạo Võ Đang Trương Tam Phong, cứu người tâm thiết còn mong lượng thứ.

Trương Tam Phong, có phải Trương Chân Nhân trăm tuổi của Võ Đang Sơn không.

Biểu tình bộ khoái biến hóa, lão nhân hơn trăm tuổi mà còn hoạt bát như vậy ở thời đại này chính là quốc bảo sống a.

Chính là.

Hóa ra là hoạt thần tiên, tiểu nhân mắt không tròng, mọi người lui xuống, mau cứu người.

Mặt mũi Đỗ Lan quả nhiên lớn hơn Triệu Mẫn, còn bị coi là hoạt thần tiên rồi.

Hoạt thần tiên, người uống nước.

Hoạt thần tiên, người ăn bánh bao.

Hoạt thần tiên, người ngồi.

Kể từ khi biết Trương Tam Phong ngay trước mắt, bộ khoái cúi đầu khom lưng, hoàn toàn biến thành một người khác.

Tuy các đại thần triều đình căm hận người võ lâm đến tận xương tủy, nhưng đối với người dân bình thường mà nói, đạo gia Trương Tam Phong chính là hoạt thần tiên, chỉ cần đứng cạnh hoạt thần tiên cũng có thể hít được tiên khí.

Rất nhanh bách tính xung quanh cũng biết Trương Tam Phong ở đó, ùn ùn mang cơm hộp, rượu đến chiêm ngưỡng phong thái của hoạt thần tiên, hiện trường cứu viện trong chốc lát biến thành buổi gặp mặt thần tiên.

Quần chúng quá nhiệt tình rồi.

Bộ khoái mồ hôi đầm đìa nói với Đỗ Lan: Hoạt thần tiên, hay là người đi gặp mọi người một chút.

Đều là hàng xóm láng giềng, vì ngưỡng mộ hoạt thần tiên mới như vậy.

Đỗ Lan biểu thị tuy khoa kỹ tiến bộ, nhưng mê tín phong kiến vẫn chưa biến mất.

Thật ra dù khoa kỹ có phát triển đến đâu, chỉ cần trên thế giới còn có những điều bí ẩn chưa được giải đáp, thì sẽ có thị trường mê tín phong kiến.

Đỗ Lan thật sự không ngờ nhân khí của mình lại thịnh vượng đến vậy.

Thật ra chủ yếu là do thời đại này giao thông tiện lợi, tin tức truyền bá rất nhanh, năm đó yến tiệc mừng thọ trăm tuổi đã vô cùng náo nhiệt, người người truyền tai nhau, lão nhân trăm tuổi đã sớm nổi danh rồi.

Đỗ Lan đứng dậy, trong chớp mắt liền toát ra phong thái đạo sĩ tiên phong đạo cốt.

Triệu Mẫn dụi dụi mắt, dường như nghi ngờ mình có phải đã nhìn nhầm người không, sao khí chất của sư phụ lại thay đổi vậy.

Đây chính là cái khí chất dùng trong kinh doanh, chuyên để lừa gạt người khác.

Hắn phất tay, chắp tay sau lưng bước ra.

Bách tính vừa nhìn đều nhao nhao biểu thị đây là chân thần tiên a, cái khí độ này, cái dáng vẻ này, quả thực chính là thần tiên hạ phàm, cả Đại Nguyên đều không tìm ra người thứ hai.

Hoạt thần tiên, hoạt thần tiên.

Cũng không biết là ai bái đầu tiên, như quân domino cứ từng mảng từng mảng quỳ xuống hết.

Đỗ Lan dở khóc dở cười, chẳng lẽ bọn họ thật sự cho rằng mình có thần lực có thể bảo hộ họ khỏi bệnh tật tai ương sao.

Mọi người đứng dậy đi, ta cũng chỉ trường thọ hơn một chút, không phải chân thần tiên, không thể giúp gì cho các ngươi.

Triệu Mẫn nhìn sư phụ được vạn dân triều bái, nội tâm chấn kinh, thầm nghĩ e rằng hoàng đế cũng không có đãi ngộ như vậy.

Không biết nên nói sư phụ lợi hại, hay vạn dân ngu ngốc.

Nghĩ lại vẫn là sư phụ lợi hại, bộ dạng phiêu diêu như thần tiên sắp thăng thiên này, nếu học Trương Giác giương cờ khởi nghĩa, e rằng trong phút chốc có thể triệu tập một đội binh mã.

Thần côn cũng không phải ai cũng làm được, dáng vẻ sư phụ như vậy tuyệt đối lợi hại hơn bất kỳ thần côn nào Triệu Mẫn từng gặp.

Lúc này trên triều đình, hoàng đế đang trách vấn các đại thần liên quan, hôm nay Vạn An Tự bị nổ tung, vậy ngày mai hoàng cung cũng có thể bị nổ tung, nhất định phải điều tra, nhất định phải điều tra rõ nguồn gốc thuốc nổ, phương pháp đặt thuốc nổ, còn cả binh lính giữ cửa thành nữa, nhất định phải điều tra ra ngọn ngành, nếu không hoàng đế ngủ cũng không yên.

Nhữ Dương Vương cũng bị triệu gấp vào cung, lúc này ông đứng ở một góc, an ninh Đại Đô này không liên quan gì đến ông.

Đột nhiên ông nghe thấy có người tấu: Khải tấu Hoàng thượng, vào lúc cấp bách như vậy, trong thành lại có thần côn làm loạn lừa gạt bách tính, còn xin Hoàng thượng minh sát.

Hoàng đế đại nộ: Có chuyện như vậy sao.

Yêu nhân như thế này, không thể tha thứ, mau bắt lại cho ta, xử theo pháp luật.

Một đại thần khác vội vàng đứng ra: Bệ hạ, đó không phải yêu nhân, mà là Trương Tam Phong chân nhân của Võ Đang Sơn, đó là đệ nhất nhân võ thuật đạo học đương kim.

Bách tính ngu muội, nhận Trương Chân Nhân là hoạt thần tiên, chứ không phải thần côn làm loạn.

Hoàng đế sớm đã quen với việc đại thần hát ngược lời, nghe đến Trương Tam Phong, ông cũng có hứng thú: Có phải lão nhân trăm tuổi Trương Tam Phong không.

Chính là.

Hoàng đế vừa nghe là lão giả trường thọ a, phải gặp mặt, không có hoàng đế nào lại không muốn sống thêm năm trăm năm, gặp được người trường thọ tự nhiên phải thỉnh giáo bí quyết trường thọ: Hóa ra là vậy, vậy thì không phải yêu nhân, trẫm ngày trước cũng yêu thích đạo học, nếu có thể gặp Trương Chân Nhân một mặt thảo luận Chu DịchĐạo Đức Kinh cũng là một chuyện mỹ đàm.

Cơ hội nịnh nọt hoàng đế, đại thần sẽ không bỏ qua: Thần nguyện ý đi triệu Trương Chân Nhân tiến cung.

Người của Lục Đại Môn Phái đều được cứu viện kịp thời, lại có linh đan diệu dược như Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao, tuy đều bị thương, nhưng chỉ có trọng thương tàn tật chứ không có mất mạng.

Còn Trương Tam Phong chỉ trong một đêm đã trở thành thần tượng của toàn dân Đại Đô, tuy phần lớn người dân đều là a dua theo phong trào, nhưng những người thật sự cung kính với Trương Tam Phong vẫn là thiểu số.

Nhưng kể từ khi biết hoàng đế muốn triệu kiến Trương Tam Phong, văn võ bá quan ít nhiều đều muốn nịnh bợ, để Trương Chân Nhân khi gặp hoàng đế sẽ nói vài câu tốt, hoặc ít nói lời xấu.

Cho nên vàng bạc tài bảo không ngừng được đưa đến nơi các đạo sĩ Võ Đang tạm trú, nhiều đến nỗi không có chỗ mà để.

Quan viên triều đình thật sự có tiền, hơn nữa còn khá có phẩm vị.

Quan viên cũng không phải chỉ một mực tặng tiền, mà còn tặng cả thư pháp, tranh vẽ, đồ gốm sứ loại tác phẩm nghệ thuật.

Triệu Mẫn nghe xong chỉ cảm thấy đây là sự châm biếm đối với triều đình, những thứ này có thể nói đều là mỡ dân: Sư phụ, người gặp hoàng đế thì cứ nói hết những kẻ tặng đồ này cho hoàng đế, để hoàng thượng chém đầu bọn chúng.

Triệu Mẫn cho rằng giết hết có lẽ sẽ có người oan uổng, nhưng tuyệt đối không nhiều.

Họ hảo tâm tặng lễ, ngươi không cảm ơn ngược lại còn muốn báo phục họ, đây là vì sao.

Bởi vì bọn họ đều là tham quan, bọn họ tặng lễ không ngoài mục đích muốn mua chuộc sư phụ, hoặc là để sư phụ nói lời tốt, hoặc là để sư phụ ít nói lời xấu.

Một số quan viên ở dân gian thanh danh không tốt, bọn họ sợ hoàng thượng sẽ biết những chuyện này.

Bình thường hoàng thượng cũng không có cơ hội gặp gỡ người dân, nhưng lần này sư phụ có phúc, nhất định đã khiến không ít quan viên vỡ mật.

Quả nhiên là Triệu Mẫn, phân tích thấu đáo, thâm hiểu bí ẩn quan trường.

Chương 1490

Ngươi cho rằng hoàng thượng sẽ vì vài lời của ta mà không cần chứng cứ tru sát quan viên triều đình sao.

Triệu Mẫn tự nhiên biết không thể nào: Sư phụ người có thể thử xem.

Vi sư tự nhiên có thể thử, nhưng nếu hoàng thượng nổi giận, ngược lại vì ta vu cáo mà giết ta thì sao.

Đỗ Lan biểu thị rìa của sự thử nghiệm rất nguy hiểm.

Ai có thể giết sư phụ chứ.

Người không phải đã nói Thiên hạ võ công vô kiên bất phá, duy khoái bất phá sao.

Triệu Mẫn nghẹn họng nói, vậy mà dám trêu chọc sư phụ rồi.

Đỗ Lan tuy đã đồng ý tiến cung, nhưng hắn không chuẩn bị nói gì nhiều.

Trương Chân Nhân.

Lúc này Diệt Tuyệt Sư Thái bước đến, Nghe nói người muốn diện kiến Thánh Thượng.

Có chuyện đó, Diệt Tuyệt Chưởng Môn cô có chuyện gì sao.

Ta chỉ là muốn hỏi Trương Chân Nhân, lối thoát của những người võ lâm chúng ta sau này.

Hóa ra là các chưởng môn của Lục Đại Phái sợ Đỗ Lan nhân cơ hội này bỏ rơi họ, một mình đầu nhập triều đình độc chiếm lợi ích.

Lần này Lục Đại Môn Phái đều bị thương, chỉ có Diệt Tuyệt và Đỗ Lan còn lành lặn, cho nên bọn họ tìm Diệt Tuyệt thăm dò khẩu khí của Đỗ Lan.

Đỗ Lan nhìn ra tâm tư của bọn họ, thầm nghĩ Lục Đại Môn Phái trải qua cuộc tấn công khủng bố này có thể nói là phong vũ phiêu dao, nếu có xử lý không thỏa đáng thì thật sự sẽ tan rã.

Ta tự có tính toán.

Đỗ Lan lại còn muốn giấu một chút.

Khi Đỗ Lan đang sắp xếp mọi việc, lại không biết Nhữ Dương Vương lúc này đã được ban quyền tiến vào thư viện hoàng gia tra cứu sử liệu.

Kể từ khi biết thân phận của Trương Tam Phong, Nhữ Dương Vương liền biết mình nhất định phải đào sâu lịch sử tìm kiếm thêm nhiều tin tức về Đỗ Lan mới được.

Nhữ Dương Vương thầm nghĩ Đỗ Lan đã có thể sống hơn trăm tuổi, vậy thì có thể sống lâu hơn nữa, nói không chừng không chỉ lịch sử Nguyên triều chịu sự can thiệp của phu thê họ, mà lịch sử xa hơn cũng vậy.

Ông muốn mở rộng phạm vi đọc, xem lịch sử Nam Tống Bắc Tống, Liêu, thậm chí cả Đường, nhất định phải tìm thấy tin tức hữu dụng.

Muốn nghịch thiên mà hành, thì nhất định phải hiểu thiên.

Bây giờ tin tức Nhữ Dương Vương biết là Thiên Sơn Tiên Tử và trượng phu của bà, vậy thì cứ đi quan tâm tin tức về Thiên Sơn.

Thật ra Thiên Sơn là nơi xa xôi, nội dung ghi chép không nhiều, may mắn là Nhữ Dương Vương xem xét kỹ lưỡng, vẫn tìm thấy một đoạn ghi chép về yến tiệc mời Đỗ Lan của Quan Võ.

Đó là hóa đơn chi phí yến tiệc mời Đỗ Lan của Tiêu Phong, hoàng đế Liêu quốc, nói rằng hoàng đế vốn tiết kiệm nhưng vì chiêu đãi Đỗ Lan lại dùng đãi ngộ siêu quy cách, do đó đặc biệt ghi lại chuyện này.

Trong ghi chép nói Đỗ Lan hành vi bất kính, nhưng Tiêu Phong lại rất cung kính.

Nhữ Dương Vương xem xong hít một hơi thật sâu, nếu nói Đỗ Lan trong ghi chép là một người, vậy thì Đỗ Lan ít nhất đã tồn tại từ Bắc Tống, hơn nữa còn có quan hệ với hùng chủ nước Liêu.

Tiêu Phong có thể từ một thảo dân trở thành hoàng đế, chẳng lẽ cũng là thiên ý, thiên ý này rốt cuộc là vận mệnh hay là thủ đoạn của Đỗ Lan đây.

Còn Thiên Sơn Tiên Tử rất có khả năng ẩn mình ở Nữ Nhi Quốc, bởi vì Nữ Nhi Quốc là thế lực lớn nhất Thiên Sơn rồi, chẳng lẽ lịch sử thăng long vẫn luôn bị Nữ Nhi Quốc ảnh hưởng, thậm chí trực tiếp thao túng.

Nghĩ đến đây, Nhữ Dương Vương không khỏi ướt đẫm lưng, nếu thiên hạ thật sự có một thế lực có thể ảnh hưởng tiến trình lịch sử, vậy thì đó sẽ là tồn tại đáng sợ đến mức nào.

Tiếp tục tìm, lật tung lịch sử, mở rộng phạm vi tìm kiếm, trong các ghi chép liên quan đến Nữ Nhi Quốc xem xét kỹ lưỡng, từng dòng từng chữ đều đầy rẫy âm mưu.

Từ thiết định Nữ Nhi Quốc chỉ có phụ nữ mà có thể sinh sản đã là âm mưu, Đỗ Lan trường thọ cũng là âm mưu, Thiên Sơn Tiên Tử xúi giục Hoa Tranh thí phụ cũng là âm mưu.

Có thể nói Nữ Nhi Quốc lợi dụng Mông Cổ do Hoa Tranh thống suất để thông suốt đông tây, khống chế toàn bộ Con Đường Tơ Lụa, bên hưởng lợi nhiều nhất chính là Nữ Nhi Quốc nằm ở giữa Con Đường Tơ Lụa.

Hiện tại triều đình xây dựng mạng lưới đường sắt, thu thuế thương nghiệp, có ý muốn thu hồi nhiều quyền lực thương nghiệp hơn, kiểm soát Con Đường Tơ Lụa cũng mạnh mẽ hơn, chẳng lẽ vì nguyên nhân này, cho nên Nữ Nhi Quốc âm thầm muốn lật đổ Đại Nguyên.

Lúc Bắc Tống bọn họ phù trì Liêu quốc, lúc Nam Tống bọn họ phù trì Đại Nguyên, vậy bây giờ bọn họ có đang phù trì Minh Giáo không.

Ướt đẫm lưng, Nhữ Dương Vương bị ý nghĩ của mình dọa cho giật mình.

Nếu quả thật như vậy, thì thế lực của Nữ Nhi Quốc sẽ mạnh mẽ đến mức nào.

Còn Đỗ Lan và Thiên Sơn Tiên Tử có phải là đại lý bên ngoài của Nữ Nhi Quốc không.

Nữ Nhi Quốc sách họa kế hoạch lật đổ, còn Thiên Sơn Tiên Tử và Đỗ Lan phụ trách chấp hành.

Nghe nói Nữ Nhi Quốc có đủ loại thần dược, từ xưa đã nổi tiếng, nói không chừng ngay cả thuốc trường sinh bất lão cũng có thể luyện chế, cho nên Đỗ Lan mới có thể trường thọ.

Càng nghĩ càng sợ, càng sợ càng thấy có lý, Nhữ Dương Vương biết chuyện này vô cùng trọng đại, ông nhất định phải tìm người đáng tin cậy cùng bàn bạc.

Sắp xếp tư liệu, Nhữ Dương Vương tìm người tin cậy cùng bàn bạc, những người khác cũng bị lời của Nhữ Dương Vương dọa cho sợ hãi, nhưng Nhữ Dương Vương đã tìm được tư liệu, cũng đã phân tích, có lý có cứ.

Sau sự cường thịnh của Liêu quốc có Đỗ Lan, sau sự quật khởi của Mông Cổ cũng có Đỗ Lan, bây giờ sau sự lớn mạnh của Minh

Giáo vẫn là Đỗ Lan, tất cả những điều này đều chứng minh quả thực có cùng một thế lực đang khống chế lịch sử.

Trương Tam Phong đích thân khẩu thừa nhận ông ta chính là Đỗ Lan, sẽ không có giả.

Nhữ Dương Vương đối mặt với sự nghi ngờ của ai đó, kiên quyết tin vào suy luận của mình: Bây giờ Đỗ Lan sắp tiến cung, ta muốn mọi người nghĩ cách, làm sao mới có thể bảo hộ hoàng thượng.

Mọi người cuối cùng lựa chọn tin tưởng Nhữ Dương Vương, tuy lời ông nói không thể tin nổi, nhưng cũng không phải là không thể.

Từ Tần Thủy Hoàng đã bắt đầu luyện trường sinh bất lão dược, kỹ thuật chế dược của Nữ Nhi Quốc lợi hại như vậy, nói không chừng đã luyện thành rồi.

Ta cho rằng mấy người chúng ta còn chưa đủ, tốt nhất là mời cả người của Công Bộ vào, bọn họ có kỹ thuật tốt nhất, nói không chừng có thể nghiên cứu chế tạo ra vũ khí có thể đánh bại Đỗ Lan.

Có người đề nghị.

Nhữ Dương Vương vỗ tay đồng ý, chẳng phải là cần vũ khí lợi hại hơn sao: Chính nên như vậy.

Nếu thiên ý là Đỗ Lan, vậy thì chống lại thiên ý sẽ đơn giản hơn nhiều.

Việc hoàng đế triệu kiến Trương Tam Phong đều đã sắp xếp thỏa đáng, hoàng đế để biểu thị sự coi trọng của mình đối với lão thọ tinh còn đặc ý trai giới tắm gội, rất nể mặt.

Đến ngày, Đỗ Lan cũng mặc một bộ đạo bào hoa lệ, ngồi xe ngựa trong cung, một mình đi dự tiệc.

Trên đường Đỗ Lan nghĩ không biết vào cung có thể ăn được món ngon gì, hắn quen quá nhiều hoàng đế rồi, hoàng đế Nguyên triều còn không đáng để hắn coi trọng.

Trải qua từng vòng kiểm tra, Đỗ Lan cuối cùng cũng tiến vào nội cung gặp được hoàng đế đã bạc trắng mái đầu: Con kiến qua bệ hạ.

Trương Chân Nhân không cần đa lễ, ban tòa.

Hoàng đế rất sốt ruột, bởi vì gần đây ông đã cảm thấy thân thể ngày càng yếu đi, thái y cũng nói là khí hư thể nhược, thật ra chính là nói hoàng đế đã già rồi.

Trương Chân Nhân luyện võ thật sự có thể diên niên ích thọ sao.

Đỗ Lan một ánh mắt đã nhìn ra ý nghĩ của đối phương: Đó là tự nhiên, bần đạo tinh thông thuật dưỡng sinh, vì thế ta còn chuyên môn sáng tạo một bộ công phu dưỡng sinh tên là Thái Cực Quyền.

Hoàng đế lập tức có hứng thú: Có phải như Ngũ Cầm Hí của Hoa Đà không.

Cũng gần giống, chỉ là bộ Thái Cực Quyền này của ta được phát triển dựa trên đạo kinh, còn Hoa Đà thì mô phỏng các loài động vật gần gũi với tự nhiên hơn.

Nếu nói thì mỗi bên đều có sở trường riêng.

Nếu lão nhân gia thường xuyên luyện Thái Cực Quyền, tự nhiên có thể diên niên ích thọ.

Tốt quá rồi, hoàng đế chính là muốn câu trả lời này: Trẫm bình thường cũng thích đọc kinh điển Đạo gia, Chân Nhân vậy mà có thể từ trong kinh điển ngộ ra võ học, không biết trẫm có thể có phúc được mở mang tầm mắt không.

Tự nhiên có thể.

Nếu hoàng đế thúc đẩy Thái Cực Quyền, vậy thì đến lúc đó sẽ là toàn dân luyện quyền.

Khi Đỗ Lan biểu diễn Thái Cực Quyền, cứ như thần tiên, khiến hoàng đế không nhịn được vỗ tay khen ngợi, suýt chút nữa thì bái sư học nghệ.

May mà ông còn nhớ mình là hoàng đế, không thể mất mặt như vậy.

Thái Cực Quyền quả nhiên thần kỳ, trẫm xem xong cũng ngứa tay khó nhịn, không biết Trương Chân Nhân có thể dạy trẫm không.

Điều này tự nhiên có thể.

Đỗ Lan cũng biết hoàng đế tìm hắn đến là muốn hỏi làm sao trường thọ, đáng tiếc Đỗ Lan không định dạy thật, dùng Thái Cực Quyền lừa gạt một chút là được rồi.

Hoàng đế rất vui mừng coi như đã có được bí quyết trường thọ rồi, nhưng ông cho rằng không chỉ là Thái Cực Quyền, nhất định còn có những bí mật khác, ví dụ như thói quen ăn uống, giờ giấc sinh hoạt v. v.

Đỗ Lan nói uống nhiều nước nóng.

Uống nhiều nước nóng.

Hoàng đế biểu thị đây là đạo lý gì.

Nước là tinh lộ của trời đất, đun nước tức là chưng cất tinh hoa của nước ra, uống vào tự nhiên sẽ tốt cho thân thể.

Đỗ Lan trước mặt hoàng đế là hồ đồ nói bậy, căn bản không sợ bị hoàng đế chém đầu.

Hoàng đế từ trước đến nay chưa từng nghe qua thuyết pháp này, nhưng đây là do lão nhân trường thọ nói, hoàng đế liền tin.

May mà Đỗ Lan không nói mỗi bữa ăn, người ta sẽ sống ít đi nửa nén hương, hoặc nói tất cả người chết trước khi chết đều đã từng hô hấp.

Nếu nói như vậy, nói không chừng hoàng đế còn kiêng ăn, chỉ vì sống thêm nửa nén hương, vì muốn sống mà kiêng cả hô hấp.

Không thể không nói những kiến thức nhỏ về dưỡng sinh bảo kiện đến từ tương lai mà Đỗ Lan nói quả thực rất dễ lừa gạt người, hoàng đế nghe xong biểu thị thụ ích không nhỏ.

Căn bản không hề nhắc đến Chu DịchĐạo Đức Kinh, chỉ toàn nói chuyện kéo dài tính mạng.

Còn Đỗ Lan nhân cơ hội nói tốt, khiến long tâm đại duyệt, hoàng đế còn muốn phong Đỗ Lan làm Quốc Sư, để Quốc Sư ngày ngày ở bên ông để kéo dài tính mạng.

Nhưng hoàng đế cũng biết tùy tiện lập một Quốc Sư, triều chính trên dưới không dễ ăn nói.

Ở điểm này hoàng đế vẫn rất minh chủ, hơn nữa Trương Chân Nhân là người võ lâm, thái độ của văn võ bá quan đối với người võ lâm không hề tốt.

Hoàng đế thật ra cũng biết bọn họ đỏ mắt, hoàng đế nhìn rất thoáng, ông biết thiên hạ này chính là một cái túi tiền lớn, mà hoàng đế chính là người quản cái túi tiền đó, mỗi người đều muốn thò tay vào đòi tiền.

Khi hoàng đế không có tiền, bọn họ sẽ chuyển ánh mắt sang tài sản của những người khác trong túi tiền.

Chương 1491

Lục Đại Môn Phái đã không còn là những người võ lâm thuần túy, mà là những người võ lâm vô cùng giàu có.

Hơn nữa người võ lâm còn rất coi thường quan viên triều đình, không muốn quan thương cấu kết, điều đó tự nhiên sẽ khiến quan viên rất không vui, chỉ vì bọn họ không nhận được lợi ích.

Tuy nhiên hoàng đế cũng hiểu người võ lâm, bởi vì ông cũng rất keo kiệt, ông nắm giữ tài nguyên xe lửa toàn quốc, cũng không chia sẻ lợi ích với văn võ bá quan.

Nghe Chân Nhân một lời, thật khiến trẫm khai sáng.

Hoàng đế thấy thời gian không còn sớm nữa, Chân Nhân, cùng trẫm dùng bữa thì sao.

Tạ bệ hạ.

Khi Đỗ Lan và hoàng đế đang nói chuyện, Nhữ Dương Vương đang lo lắng tình hình bên trong, nếu Đỗ Lan có bất kỳ hành động bất chính nào, ông nhất định sẽ ra tay.

Tuy nhiên chẳng có bất ngờ nào, khi ra về hoàng đế lưu luyến không rời, còn viết một bức thư pháp: Thái Cực Tông Sư.

Đỗ Lan vừa nhìn thầm nghĩ hoàng đế thật biết viết, mình lại có thêm một xưng hiệu.

Nhưng so với xưng hiệu Võ lâm thần thoại, Thái Cực Tông Sư quá tầm thường.

Nhữ Dương Vương phái người giám sát Đỗ Lan, vì đã nghi ngờ Đỗ Lan, vậy thì phải tùy thời biết động hướng của Đỗ Lan.

Cho nên Đỗ Lan vừa ra khỏi cung, liền có người bắt đầu theo dõi, một người không biết võ công lại lén lút theo dõi Võ lâm thần thoại, thành công mới là chuyện lạ.

Sau khi gặp hoàng đế, Lục Đại Môn Phái nhìn Đỗ Lan biểu tình đều thay đổi, không biết Đỗ Lan rốt cuộc đã đạt thành ý kiến thống nhất hay hiệp nghị bí mật gì với hoàng đế.

Bọn họ chính là lo lắng Đỗ Lan sẽ bán đứng bọn họ.

Các ngươi không cần lo lắng, hoàng đế không hứng thú với chuyện làm ăn của chúng ta, ông ta càng muốn sống thêm vài năm, cho nên chúng ta thảo luận một chút về bí quyết trường thọ, không ngoài việc buổi tối ít vận động.

Trên lý thuyết Trương Tam Phong là trăm năm đồng nam, mọi người thầm nghĩ Trương Chân Nhân sẽ không thật sự bảo hoàng đế kiêng sắc chứ.

Vậy thì hoàng đế làm sao chịu nổi, nhưng nếu hoàng đế thật sự nghe lời, cũng có chút ý nghĩa.

Nhưng người của Lục Đại Môn Phái đều không cho rằng Trương Chân Nhân sẽ thật sự dám nói như vậy, cũng sẽ không thật sự thảo luận chủ đề này, đối phương càng nói như vậy càng là biểu hiện của sự chột dạ.

Trương Chưởng Môn xin nói thật.

Diệt Tuyệt nghiêm túc nói: Chuyện này liên quan đến sự tồn vong của Lục Đại Môn Phái, trước đây hỏi người thì người nói không thể tiết lộ, bây giờ thì sao.

Được được, ta nói.

Đỗ Lan cuối cùng cũng công khai phương án của mình: Ta chuẩn bị xây đại học.

Thời đại này đâu có đại học, Đỗ Lan chuẩn bị thành lập một trường đại học, tổng cộng sáu khoa: Tài Chính Võ Đang, Nghệ Thuật Nga Mi, Công Nghiệp Không Động, Dược Liệu Hoa Sơn, Cơ Giới Côn Luân, Văn Hóa Thiếu Lâm.

Kỹ thuật mới là lực lượng phát triển hàng đầu, chúng ta không thể mãi dựa vào võ lực, sau này chúng ta phải xây dựng công xưởng của riêng mình, đường sắt của riêng mình, chúng ta phải cướp tiền từ cái ví của hoàng đế.

Các chưởng môn của Lục Đại Môn Phái đều kinh ngạc như người bệnh chết dở sống dở bật dậy, đều bị kế hoạch của Đỗ Lan làm cho ngây người, nhưng hành vi từ trước đến nay của Đỗ Lan đều cho thấy sự tiền trạm của hắn, cho nên kế hoạch lần này của hắn rất có thể chính là nền tảng của cơ nghiệp trăm năm, là hy vọng không sụp đổ của Lục Đại Môn Phái.

Diệt Tuyệt lập tức nói tốt, tự mình thành lập một trường đại học, tuy chim sẻ nhỏ nhưng đủ ngũ tạng, quả thực chính là một tiểu triều đình, tự mình bồi dưỡng văn võ đại thần.

Nghĩ đến sau này những gì triều đình có thể làm được, Lục Đại Môn Phái cũng có thể làm được, đến lúc đó bọn họ đâu còn cần phải nhìn sắc mặt hoàng đế nữa.

Quả nhiên Trương Chân Nhân vẫn là Trương Chân Nhân, vĩnh viễn có những hành động không ngờ tới.

Chỉ là không biết Trương Chân Nhân còn có thể sống bao lâu, kế hoạch trăm năm như vậy nhất định cần một lãnh đạo có tuổi thọ dài, nếu Trương Chân Nhân đột nhiên chết, ai sẽ tiếp tục lãnh đạo đại học.

Diệt Tuyệt.

Hay là ai.

Trong lòng các chưởng môn đều bắt đầu tính toán nhỏ.

Đỗ Lan đề xuất một kế hoạch trăm năm, nhưng bản thân hắn lại bị người ta cho là sắp chết đến nơi, không đủ tư cách chỉ huy.

Đỗ Lan thầm nghĩ mấy vị chưởng môn này đúng là đa nghi thật, chẳng lẽ không ai mong hắn tốt sao.

Trương chân nhân, lần này diện thánh, không biết rốt cuộc là ai đã cho nổ Vạn An Tự.

Chưởng môn Không Động hỏi, ông ta tuy còn sống, nhưng đã cụt một cánh tay, về sau ngay cả bắn súng cũng không thể được.

Chuyện này đúng là chưa nói rõ, nhưng ta nghĩ chắc là kẻ muốn chúng ta và triều đình xung đột, mà lần này người Minh Giáo cũng ở đây, có thể loại trừ Minh Giáo, vậy e rằng chỉ có Bảo Đảo.

Đỗ Lan phân tích.

Quách Gia.

Tất cả mọi người đều không nghĩ đến khả năng này, nhưng bây giờ Đỗ Lan vừa nói thì lại cảm thấy rất đáng nghi.

Những kẻ đó đã đứng vững ở Triều Tiên Bán Đảo, ở phương Nam cũng có đại lượng hải quân, đối với Thăng Long thì hổ thị đam đam, chỉ mong Đại Nguyên nội loạn ngay bây giờ.

Mọi người nghe xong cơ bản xác định chính là Bảo Đảo, nhưng Bảo Đảo quá xa, bọn họ cũng không thể báo thù, chẳng lẽ còn muốn diễn một vở lục đại phái vây tiểu Bảo Đảo sao.

Bọn họ lại không có thuyền, chẳng lẽ đạp xe đạp qua biển.

Không thể báo thù đối với người võ lâm mà nói quá uất ức, đặc biệt là lần này bị nổ thảm như vậy, đều đã tàn tật rồi.

Đại học.

Mà ở bên ngoài, Dương Tiêu nghe rõ ràng, hắn cảm thấy đây là một cơ hội, Minh Giáo bọn họ cũng có thể làm được.

Lục đại môn phái và Minh Giáo ở riêng, nếu không cho dù bị thương thì bọn họ cũng sẽ vì không ưa nhau mà đánh nhau.

Dương Tiêu lập tức chạy đi tìm Trương Vô Kỵ, nói rằng Minh Giáo bọn họ cũng muốn mở đại học, không thể để lục đại môn phái giáo hóa người ta thành ngu ngốc được.

Trương Vô Kỵ rất bất đắc dĩ, hắn cho dù có lòng muốn làm cũng không biết đại học có chương trình gì cả.

Giáo chủ, người đi hỏi Trương chân nhân, ông ấy nhất định sẽ không ngại đâu.

Sau đó chúng ta lại đi tìm Trần Hữu Lượng và Chu Nguyên Chương, có hai vị đó ủng hộ, đại học căn bản không thành vấn đề.

Dương Tiêu cảm thấy chuyện này rất đơn giản, chỉ là một dạng tư thục mà thôi: Bọn họ có lục đại môn phái, chúng ta có Tứ Đại Thiên Vương, ai cũng không sợ ai.

Nhìn dáng vẻ Dương Tiêu cứ như đang đấu khí, nhưng Trương Vô Kỵ, vị giáo chủ mới này, bản thân cũng là vì chấp hành nhiệm vụ mà đến, nếu như người bên dưới không giao việc cho hắn làm, hắn cũng không biết phải làm gì.

Bây giờ nhiệm vụ đã đến, cho dù khó khăn đến mấy, Trương Vô Kỵ cũng phải hoàn thành, nếu không thì vị trí giáo chủ này sẽ không có ý nghĩa gì.

Đi thỉnh giáo Đỗ Lan.

Đỗ Lan dĩ nhiên biết tình hình của Minh Giáo, việc giảng dạy không thành vấn đề, Dương Tiêu tuy không thể nói là cầm kỳ thi họa tinh thông mọi thứ, nhưng ít nhất cũng đều biết.

Hơn nữa Minh Giáo còn có một ưu thế tự nhiên, đó là có nhân tài ngoại ngữ, việc mở các hệ ngoại ngữ để phiên dịch chính là nền tảng của quốc tế hóa đó.

Vô Kỵ, con có suy nghĩ như vậy rất tốt.

Trương Vô Kỵ cười khổ, kỳ thực hắn cảm thấy đây chỉ là ý muốn của những người bên dưới muốn so tài với lục đại phái, chứ không phải có tâm giáo hóa vạn dân.

Minh Giáo đương nhiên cũng có thể mở đại học, hơn nữa còn có rất nhiều ưu thế mà lục đại môn phái không có, các con chỉ cần nắm bắt ưu thế, tuyệt đối sẽ không kém đâu.

Vô Kỵ, con nói xem hiện tại Đại Nguyên thiếu gì nhất.

Thiếu tiền.

Trương Vô Kỵ yếu ớt trả lời.

Không, là thiếu nhân tài, nói chính xác hơn là nhân tài ngôn ngữ.

Vô Kỵ vô tri, không thể hiểu lời sư công.

Trương Vô Kỵ không hiểu tại sao lại thiếu nhân tài ngôn ngữ, hắn cảm thấy hiện tại Đại Nguyên tuy động loạn, nhưng vẫn giữ được uy thế của tám phương đến triều, cũng không tệ mà, tại sao lại thiếu nhân tài ngôn ngữ.

Sai, hiện tại thái độ của Đại Nguyên vẫn chưa đủ cởi mở.

Người nước ngoài đến thì nhất định phải học tiếng Hán, nhưng lại chỉ có rất ít người Hán học tập ngoại quốc ngữ.

Đây chính là vấn đề.

Khác hoàn toàn với tương lai toàn dân học tiếng Anh, thời đại này muốn đến Đại Nguyên thì phải học tiếng Hán.

Người Đại Nguyên học ngoại ngữ tuy cũng có, nhưng đó chỉ là một sở thích, chứ không phải là điều bắt buộc.

Quan phủ tuy có cơ quan chuyên môn về ngoại ngữ, nhưng một chút cũng không chuyên nghiệp, hơn nữa người thực sự tinh thông ngoại ngữ cũng không được trọng dụng.

Đỗ Lan cho rằng thái độ như vậy đã kìm hãm sự mở rộng của Đại Nguyên, nên khuyến khích nhiều người Đại Nguyên học ngoại ngữ hơn.

Tiểu Chiêu cô nương chính là nhân tài ngoại ngữ hiếm có, có thể làm lão sư.

Đỗ Lan nói.

Nữ tiên sinh.

Trương Vô Kỵ thật sự chưa từng nghĩ sẽ có cô nương đến dạy học nuôi người, điều này quá phản truyền thống.

Không ngờ sư công lớn tuổi như vậy mà suy nghĩ lại tiến bộ và cởi mở đến thế.

Không nỡ sao.

Trương Vô Kỵ ngại ngùng cười, hắn đối với Tiểu Chiêu rất có hảo cảm, tuy chỉ là một thị nữ, nhưng Tiểu Chiêu một lòng nghĩ cho hắn, quả thật khiến Trương Vô Kỵ khó lòng dứt bỏ.

Sư công, thật sự sẽ có người nguyện ý đến học ngoại ngữ sao.

Không phải Trương Vô Kỵ nhát gan, mà là hiện tại phong khí vốn là như vậy, ngoại ngữ chính là ngôn ngữ man di, chỉ có tiếng Hán giáo hóa man di, nào có ai chủ động tiếp xúc ngôn ngữ man di.

Nhưng không thể nói như vậy được, nếu có thể đồng hóa tất cả các quốc gia thì dĩ nhiên tốt, nhưng rõ ràng là không thể.

Châu Á cùng màu da thì còn dễ nói, văn hóa Nho giáo có thể ảnh hưởng mạnh mẽ đến họ, nhưng đối với người da trắng thì rất khó có hiệu quả. 121.

Dương Quá không quản ngày đêm vội vã trở về Tương Dương, phát hiện Quách Tĩnh đây là khí huyết công tâm, cần phải điều dưỡng lâu dài mới được.

Chinh phục châu Âu quá xa vời, quá tốn kém sức người sức của, tất cả sự mở rộng đều có giới hạn, từ xưa đã có thuyết Ngũ Phục chi địa, không hề sai.

Châu Âu sớm đã vượt ra ngoài Ngũ Phục, theo cổ pháp, họ còn xa hơn cả man di.

Chương 1492

Không thể phong bế, phải học tập, kỹ thuật tiên tiến chỉ là nhất thời, mỗi một dân tộc đều có ưu điểm.

Chúng ta không thể coi ưu thế kỹ thuật nhất thời là ưu thế chủng tộc.

Bất kể là người Hán hay người sắc mục, đều phải học hỏi lẫn nhau, học tập ưu điểm của người khác.

Trương Vô Kỵ nghe xong lập tức gật đầu, bởi vì nói quá có lý.

Hắn cảm nhận sâu sắc, trước kia hắn không biết võ công bị người ta coi thường, nhưng sau này hắn lại giỏi hơn tất cả mọi người.

Tất cả mọi ưu thế đều không thể vĩnh viễn duy trì, chỉ có học tập vĩnh viễn chứ không có ưu thế vĩnh viễn.

Một khi có người cho rằng ưu thế ngắn ngủi là do chủng tộc của mình ưu tú hơn chủng tộc khác, vậy thì người như vậy, hoặc văn minh như vậy, hoặc quốc gia như vậy đã đến bờ vực diệt vong rồi.

Sư công con biết rồi.

Cứ mở đại học ngoại ngữ, dạy người dân học tập ưu điểm phương Tây.

Ta viết cho con một chương trình, con cứ theo từng mục mà làm.

Ban đầu học sinh có thể tìm từ chính Minh Giáo, cũng có thể tuyển chọn từ những người trong nghĩa quân, còn giáo viên thì ngoài các chuyên gia ngoại ngữ trong nước ra cũng có thể tìm người sắc mục, rất nhiều người sắc mục tiếng Hán cũng không tệ.

Đỗ Lan nói gì, Trương Vô Kỵ cũng đều gật đầu, một người đưa ra ý kiến, một người phụ trách chấp hành, phân công rõ ràng.

Trên Triều Tiên Bán Đảo, một cuộc chiến tranh mới đang được hoạch định, quân Quách Gia chuẩn bị tiến hành một cuộc đổ bộ tác chiến, vượt qua Triều Tiên Loan đổ bộ Liêu Ninh, vì cuộc tác chiến này bọn họ đặc biệt xây dựng một chiếc kỳ hạm Liêu Ninh Hào, để biểu thị sự tự tin của bọn họ vào cuộc đổ bộ tác chiến này.

Không thể không nói, quân Quách Gia dưới sự lãnh đạo của Quách Phá Lỗ đã trưởng thành và có những lý niệm tác chiến tiên tiến nhất trên thế giới, không chỉ có không quân hải quân, còn huấn luyện tác chiến hỗn hợp đa binh chủng.

Mà đổ bộ tác chiến kiểm nghiệm nhất chính là sự phối hợp của các binh chủng.

Một khi cuộc tác chiến này thành công, vậy thì tiếp theo sẽ còn có nhiều kế hoạch đổ bộ nữa, rõ ràng quân Quách Gia cho rằng thời cơ thu phục cố thổ đã đến.

Đương nhiên để kế hoạch thành công, bọn họ cũng phái người đến Thăng Long tìm kiếm đồng minh Minh Giáo, mục đích của bọn họ là như nhau, hiện tại có thể hợp tác lật đổ Đại Nguyên, còn việc phân chia lợi ích thì có thể nói sau.

Qua một đêm, quân tình cấp báo tám trăm dặm tới tấp.

Đan Đông thất thủ, Phủ Thuận thất thủ, quân Bảo Đảo đã trực bức Thẩm Dương, sắp chiếm lĩnh toàn cảnh Liêu Ninh.

Triều chính chấn kinh, chỉ trong một đêm lại liên tiếp có mười hai thành thất thủ, quả thực khiến người ta không thể ngờ tới.

Hoàng đế chấn nộ, hạ lệnh điều tập quân đội, chuẩn bị khai chiến với địch nhân ở Liêu Ninh.

Đáng tiếc mấy năm nay xe lửa luôn đi về phía Nam, vơ vét lợi ích phương Nam, nhưng vẫn chưa kịp kéo dài về phía Bắc, cho nên không thể lợi dụng xe lửa để vận binh.

Trong lúc điều tập binh lực, Thẩm Dương hãm lạc.

Mà đồng thời phương Nam cũng liên tiếp xuất hiện nghĩa quân, triều đình đã gặp phải nguy cơ chưa từng có.

Đột nhiên chiến tranh bùng nổ, hơn nữa còn là hải lục không cùng lúc ra trận, xem ra quân Quách Gia đã âm mưu từ lâu, không ra tay thì thôi, một khi ra tay thì tất phải lập công.

Minh Giáo với tư cách là chủ lực của nghĩa quân, cũng tích cực hưởng ứng, Trương Vô Kỵ cũng tiếp nhận thư tín do Chu Nguyên Chương gửi đến, thỉnh cầu hắn vị giáo chủ này đi chủ trì công tác.

Chiến đấu của nghĩa quân phương Nam vô cùng thảm liệt, tuy là công thành chiếm đất, nhưng thương vong cũng lớn.

Nghĩa quân Minh Giáo hiện tại vẫn thiếu một cương lĩnh thống nhất, thiếu lý do chiến đấu, điều này cần Trương Vô Kỵ vị giáo chủ này đi tuyên truyền.

Trương Vô Kỵ vốn muốn lập công danh, xây dựng sự nghiệp, tự nhiên không bỏ lỡ, thế là gác lại công việc trong tay để tham gia chiến tranh.

Đối mặt với chiến tranh, lục đại môn phái cũng lo lắng tình hình ở gia đình mình, nên vội vã rời khỏi Đại Đô.

Nhưng Nhữ Dương Vương lại cảm thấy không thể để bọn họ dễ dàng rời đi như vậy, đặc biệt là không thể để Đỗ Lan đi, bởi vì ông ta cảm thấy chính là Đỗ Lan đang châm ngòi chiến tranh.

Nếu Đỗ Lan đi, đó chính là thả hổ về rừng, hậu họa vô cùng.

Cho nên Nhữ Dương Vương thỉnh binh bao vây chỗ ở của lục đại môn phái, ông ta cho rằng làm như vậy có thể trì hoãn bước chân chiến tranh.

Vậy thì không đi nữa.

Đỗ Lan nói với Nhữ Dương Vương rằng lục đại môn phái sẽ ở lại Đại Đô mở trường, dù sao hiện tại Đại Đô vẫn còn tương đối yên bình.

Nam bắc nở hoa, Đại Nguyên vương sư tuy có kỵ binh tốt nhất, nhưng địch nhân có xe đạp, tính cơ động cũng không kém ngựa.

Tuy không thể đạp xe đạp xông trận, nhưng hiện tại là thời đại vũ khí nóng, xe đạp đủ để tiến hành cơ động mai phục.

Thời đại đã thay đổi, việc xếp hàng bày trận đã lạc hậu rồi, chiến tranh hiện tại dựa vào hào giao thông và dây thép gai, đánh trận địa chiến.

Tư duy tác chiến của Đại Nguyên lạc hậu, trên chiến trường chịu rất nhiều thiệt thòi.

Tuy nhiên, Đại Nguyên rốt cuộc vẫn chiếm giữ một phần lớn lãnh thổ, tiềm lực chiến tranh lớn hơn cả Bảo Đảo và nghĩa quân.

Hơn nữa các lãnh chúa Tây Vực ít nhiều gì cũng vẫn phải nể mặt Đại Nguyên, nếu hoàng đế yêu cầu bọn họ xuất binh, bọn họ đều sẽ xuất binh.

Quan tâm chiến tranh, hiện tại trong Đại Đô rất nhiều người đều đang bàn luận, đa số người cho rằng Đại Nguyên tất thắng, đương nhiên cũng có người cho rằng Đại Nguyên hiện tại đang nội ngoại giao khốn, dưới sự kẹp đánh từ nam bắc, nếu còn có người mưu đồ bất quỹ nhúng tay vào, vậy thì Đại Nguyên sẽ lâm vào nguy cơ.

Ví dụ như hiện tại trong quân Bảo Đảo có rất nhiều võ sĩ Phù Tang, có thể thấy người nước Phù Tang vẫn hướng về đại lục, một lòng muốn mở rộng trên đại lục.

Biết đâu bọn họ sẽ đến đục nước béo cò, mấy năm nay Phù Tang cũng không yên phận lắm.

Ban đầu khi Đại Nguyên mới thành lập, Hoa Tranh đã từng nghĩ đến việc vượt biển chinh phục Phù Tang, nhưng sau này vì nhiều nguyên nhân khác nhau mà không thành công.

Phù Tang hiện tại thực ra cũng chưa thống nhất, tuy trên danh nghĩa toàn bộ quốc gia chỉ có Thiên Hoàng là người thống trị, nhưng trên thực tế là các Đại Danh cát cứ, hiện tại là thời kỳ Phù Tang Chiến Quốc, đây cũng là thời đại của võ sĩ, ở Nhật Bản địa vị của võ sĩ rất cao, chỉ có võ sĩ mới có tư cách mổ bụng tự sát.

Ngoài võ sĩ ra, trong quân Bảo Đảo còn có rất nhiều người nguyên thủy trên các đảo Đông Nam Á, xa hơn một chút còn có người Ấn Độ, cũng là một đội quân liên hợp đa quốc gia.

Không còn cách nào khác, Bảo Đảo đất ít người thưa, chỉ có thể thu hút di dân đến tham chiến.

Lúc này Nhữ Dương Vương rất sốt ruột, chiến tranh tiêu hao quốc lực thật đáng sợ, chiến sĩ tiền tuyến cần quân hỏa đạn dược, cần lương thảo tiếp tế, mấy trận chiến xong quốc khố hết tiền rồi.

Có thể có người sẽ không tin Đại Nguyên phát triển mấy chục năm lại không có tiền, tiền khẳng định có và còn rất nhiều nhưng không nằm trong quốc khố, mà nằm trong tay quan tham và quyền quý.

Bọn họ sẽ không lấy tiền ra tài trợ hoàng đế.

Chi phí chiến tranh nhiều hơn tưởng tượng rất nhiều, hoàng đế hiện tại ngày ngày cau mày lo lắng, vấn đề lớn nhất là tốn tiền mà còn thua trận, thì càng tức giận hơn.

Nhữ Dương Vương nhìn hoàng đế, muốn chia sẻ lo lắng.

Cuối cùng Nhữ Dương Vương nói ra suy luận của mình, ông ta muốn nói với hoàng đế rằng trong mấy trăm năm lịch sử này, đều có người ở phía sau nhúng tay vào.

Nhữ Dương Vương sợ hoàng đế không tin, đã đưa ra đủ loại sử liệu để chứng minh.

Hoàng đế nghe xong chỉ cảm thấy đó là chuyện hoang đường, tuy ông ta cũng biết tiên tổ Hoa Tranh nhờ sự ủng hộ của Thiên Sơn Tiên Tử mới thành lập Đại Nguyên, nhưng lời của Nhữ Dương Vương quá khoa trương rồi.

Ái khanh, ngươi có phải quá nguy ngôn tủng thính.

Bệ hạ, thần nguyện ý lấy cái đầu của mình ra đảm bảo, chỉ cần dụ Đỗ Lan đang ngụy trang thành Trương Tam Phong đến đối chất, nhất định có thể vạch trần chân tướng.

Thần cho rằng cuộc khủng hoảng Đại Nguyên lần này, chính là âm mưu của bọn họ.

Hoàng đế lại vẫn không tin, Trẫm không tin sẽ có người có thể thao túng quốc gia của trẫm, trẫm không tin.

Bệ hạ, đó đều là sự thật, thần còn nghe nói người sáng lập quân Quách Gia là Quách Tĩnh có liên quan đến Đỗ Lan, quân Quách Gia rõ ràng chính là quân cờ mà bọn họ chôn giấu, nhất định là do bọn họ âm thầm ủng hộ.

Thần xin chỉ nguyện ý thảo phạt Thiên Sơn, vì Đại Nguyên trừ đi tai họa.

Nhữ Dương Vương là trung thần thật lòng, vì muốn chi viện hoàng đế đánh trận, ông ta đã bán hết gia sản, toàn lực ủng hộ quân đội.

Bây giờ thấy hoàng đế vẫn không tin mình, Nhữ Dương Vương quỳ trên đất khóc lóc thảm thiết, ông ta thực sự không muốn trơ mắt nhìn đất nước này bị kẻ xấu phá hoại.

Trẫm cần chứng cứ.

Hoàng đế cuối cùng nói, ông ta cho Nhữ Dương Vương một cơ hội: Ngươi chỉ cần có thể đưa ra chứng cứ, trẫm sẽ tin ngươi.

Thần nhất định sẽ tìm được chứng cứ.

Tuy nhiên khi về đến nhà, Nhữ Dương Vương lại phiền muộn, ông ta tìm những người cùng chí hướng để bàn bạc, rốt cuộc làm thế nào mới có thể tìm được chứng cứ.

Bắt lại đánh đập.

Có người nói.

Nhữ Dương Vương thầm nghĩ ban đầu ông ta mai phục hỏa thương thủ còn không thành công, làm sao mà bắt được.

Cuối cùng Nhữ Dương Vương vẫn quyết định kích Đỗ Lan, bởi vì ông ta cho rằng Đỗ Lan nhất định sẽ vì tự đại mà nói lỡ miệng.

Đến lúc đó chỉ cần mời hoàng đế nấp ở phòng bên cạnh, nhất định có thể thành công.

Chương 1493

Cứ vậy quyết định.

Nhữ Dương Vương mời Đỗ Lan đến nhà hàng tốt nhất Đại Đô dùng bữa.

Đỗ Lan rất giữ thể diện, gác lại công việc mở trường để đến dự tiệc.

Nhữ Dương Vương, ngươi hủ bại đó, tiền tuyến đại chiến đang gay go, ngươi lại ở phía sau hủ bại mà đãi khách ăn uống, ngươi nói xem ngươi có phải đang tìm chết không.

Đỗ Lan vừa đến đã dọa Nhữ Dương Vương.

Nhữ Dương Vương thầm nghĩ nếu không phải vì quốc gia, ông ta làm gì nỡ ăn: Làm phiền rồi, ta cho rằng mời chân nhân dùng bữa vẫn là nên làm, ta có vài chuyện muốn thỉnh giáo.

Xem mặt đồ nhi, vừa ăn vừa nói chuyện đi.

Đỗ Lan nói.

Món ăn được dọn ra.

Nhữ Dương Vương thầm nghĩ Đỗ Lan thật khó lường, tuy trước khi đến đã cùng đồng chí diễn tập mấy kịch bản, nhưng Đỗ Lan vừa đến đã phá vỡ kế hoạch, tuy nhiên hoàng đế đang ở phòng bên cạnh, nhất định phải tiếp tục.

Trương chân nhân, gần đây ta đọc lại sử sách, có vài phát hiện, ta xin chân nhân chỉ giáo.

Dễ nói, ta cũng thích lịch sử.

Đặc biệt thích xuyên tạc lịch sử.

Nhữ Dương Vương thầm nghĩ ngươi vui vẻ giao lưu là tốt rồi, nhất định phải vạch trần chân diện mục của ngươi: Từ lần trước chân nhân tự xưng là Đỗ Lan, ta đã tra sử sách, trong đó có không ít ghi chép thú vị về Đỗ Lan, không biết Trương chân nhân có biết không.

Họ viết thế nào.

Đỗ Lan tỏ ý muốn nghe.

Xem ra có thể thành công, Nhữ Dương Vương nén kích động trong lòng, chậm rãi kể lại.

Sử sách ghi chép về Đỗ Lan rất ít, nhưng cơ bản ghi chép vẫn rất nhất quán, chính là không đứng đắn, không biết nhìn không khí, thích gây khó dễ cho người khác.

Nhưng sử sách chưa bao giờ ghi chép sức mạnh của Đỗ Lan, bởi vì bọn họ căn bản không biết chân tướng của Đỗ Lan, bọn họ ghi chép chỉ là những gì nhìn thấy bề ngoài.

Tuy nhiên những điều này đối với Nhữ Dương Vương mà nói đã đủ rồi, đối với ông ta thì Đỗ Lan trong lịch sử là như thế nào chỉ là gián tiếp giúp ông ta tìm hiểu tư liệu về Đỗ Lan trước mắt.

Nhữ Dương Vương nói rất nhiều, cuối cùng ông ta hỏi Đỗ Lan: Sử sách nói ngươi là một người luôn hát ngược với người khác, ngươi có cho rằng mình là người như vậy không.

Kẻ viết sử thật sự hiểu ta, ta đúng là có sở thích này.

Đỗ Lan cười nói: Nhữ Dương Vương, ngươi khổ tâm nghiên cứu như vậy, chẳng lẽ chỉ để hiểu ta hơn.

Kỳ thực không cần vất vả như thế, ngươi hoàn toàn có thể đến hỏi trực tiếp ta.

Vậy ngươi thừa nhận ngươi là Đỗ Lan, chứ không phải Trương Tam Phong.

Vốn dĩ không có Trương Tam Phong nào cả, chỉ có Đỗ Lan, Trương Tam Phong chỉ là thân phận giả do ta tạo ra để tiện hành tẩu giang hồ.

Nói rồi Đỗ Lan cởi bỏ ngụy trang, lộ ra khuôn mặt thật, một khuôn mặt trẻ tuổi.

Nhữ Dương Vương nhìn Đỗ Lan xé bỏ mặt nạ da người, trong lòng chấn kinh, tuy đã chuẩn bị tâm lý nhưng không ngờ Đỗ Lan lại trẻ tuổi đến vậy: Đỗ Lan.

Không sai, chính là ta, Đỗ Lan thần xuất quỷ một trong lịch sử.

Ngươi không cần sợ hãi, ta sẽ không làm hại ngươi.

Nhữ Dương Vương cố gắng trấn tĩnh bản thân, ông ta biết rằng cuộc đối thoại bây giờ mới bắt đầu, Đỗ Lan, rốt cuộc ngươi là thân phận gì, ta đã biết đằng sau sự quật khởi của Liêu Quốc, sự hưng thịnh của Mông Cổ đều có bóng dáng của ngươi, hiện tại ngươi có phải lại muốn ủng hộ Bảo Đảo lật đổ Đại Nguyên không.

Thì ra ngươi cho là như vậy, ngươi thật sự cho rằng sức mạnh cá nhân có thể thay đổi toàn bộ lịch sử sao.

Đỗ Lan hỏi ngược lại.

Không, ngươi không phải một người, ngươi còn có một người vợ, Thiên Sơn Tiên Tử, còn có cả Nữ Nhi Quốc làm hậu thuẫn, ngươi có tiền có quyền có người, các ngươi có thể vì lợi ích của mình mà can thiệp vào chính quyền Thăng Long, các ngươi đang thao túng lịch sử.

Nhữ Dương Vương cuối cùng cũng hỏi ra câu hỏi mà ông ta muốn biết nhất.

Đây chính là những gì ngươi phỏng đoán sao.

Không thể không nói sức tưởng tượng của ngươi rất mạnh mẽ, đáng tiếc là sai rồi.

Nữ Nhi Quốc không phải thế lực bóng tối, Nữ Nhi Quốc chỉ là một nơi che chở những nữ tử yếu đuối.

Còn về lịch sử, cũng không có ai cố gắng thay đổi nó, Đỗ Lan chỉ tiến hành một số thử nghiệm, sự thật chứng minh lịch sử tự có quán tính, một số thay đổi nhỏ rất nhanh sẽ được điều chỉnh.

Cho dù là điểm cây khoa kỹ sớm hơn, Đại Nguyên vẫn thiên nộ nhân oán, điều này không thể trách Đỗ Lan.

Có gì sai.

Ta có chứng cứ, chứng minh ngươi có liên quan đến hoàng đế Liêu Quốc Tiêu Phong, còn có chứng cứ chứng minh ngươi có liên hệ với thái tổ của chúng ta là Hoa Tranh, còn có thể chứng minh ngươi và quân Quách Gia Quách Tĩnh ngay từ đầu đã cấu kết làm việc xấu, Đỗ Lan, ngươi còn dám nói ngươi không âm thầm giở trò sao.

Nhữ Dương Vương cao giọng hỏi.

Đỗ Lan cười: Vậy ta bây giờ là sư phụ của con gái ngươi, lại đang nói chuyện với ngươi, vậy chẳng phải nói các ngươi cũng có liên quan đến ta sao.

Hơn nữa ta cũng đã từng gặp hoàng đế của các ngươi, cũng sẽ được ghi chép vào lịch sử, chẳng lẽ những điều này có thể làm chứng cứ cho việc ta lật đổ triều đình sao.

Ngươi nghĩ cũng quá nhiều rồi.

Nhữ Dương Vương á khẩu không nói nên lời, không ngờ Đỗ Lan lại nhanh chóng tìm ra lỗ hổng trong suy luận của ông ta.

Phải rồi, chỉ có thể chứng minh Đỗ Lan là nhân vật lịch sử, chứ không thể chứng minh Đỗ Lan trong lịch sử thực sự đã gây ra sóng gió.

Hoàng đế ở phòng bên cạnh đã hoàn toàn ngây người, không ngờ Trương Tam Phong thực sự là nhân vật đáng sợ như vậy, lại có thể sống mấy trăm năm.

Bây giờ nghe Nhữ Dương Vương không nói được gì, hoàng đế cũng cảm thấy Đỗ Lan nói đúng, không thể vì người ta sống lâu có địa vị mà nói họ là người xấu.

Hoàng đế hiển nhiên đã động lòng, ông ta muốn biết bí mật trường thọ của Đỗ Lan.

Tuy nhiên hoàng đế quên mất, Tiêu Phong và Hoa Tranh còn chưa trường thọ, ông ta có đức có tài gì mà có thể nhận được cơ hội này chứ.

Hoàng đế đứng dậy muốn đi gặp Đỗ Lan, liền nghe Nhữ Dương Vương nói: Vậy ngươi không thể giải thích tại sao mỗi lần ngươi xuất hiện đều là lúc thiên hạ đại loạn.

Tiêu Phong dốc lòng trị quốc, rồi Bắc Tống diệt vong.

Thái tổ giành lấy vương quyền, rồi sau đó quét ngang đông tây. hiện tại ngươi có liên quan đến Quách Tĩnh, quân Bảo Đảo lại làm loạn Hoa Bắc.

Những sự kiện này đều trực tiếp liên quan đến ngươi, ngươi lại giải thích thế nào.

Lúc thái bình không thấy ghi chép về Đỗ Lan, nhưng một khi thiên hạ đại loạn tất sẽ có ghi chép về Đỗ Lan, điều này thật không bình thường.

Nhữ Dương Vương, xem ra ngươi thật sự đã tốn công sức rồi.

Đỗ Lan thừa nhận công phu của Nhữ Dương Vương không tệ: Nhưng ngươi đã từng nghe về hiệu ứng người sống sót chưa.

Chính là nói rằng lịch sử có thể được ghi nhớ luôn là một đoạn đặc biệt nhất, lúc thiên hạ đại loạn ta xuất hiện không có nghĩa là lúc thế giới hòa bình ta không hành tẩu giang hồ, chỉ là con người luôn bị những sự kiện chói lọi thu hút.

Đối với vấn đề của ngươi, ta chỉ có thể nói ta đã tiếp nối ý chí của họ, chứ không hề nhúng tay vào bất kỳ sự kiện lịch sử nào, những sự kiện này đều tự phát triển.

Ta chỉ ủng hộ Tiêu Phong đăng cơ, chỉ cho rằng Hoa Tranh thích hợp làm Mông Cổ Đại Đế hơn Thiết Mộc Chân, đương nhiên khi gia đình Quách Tĩnh bị vây hãm ở Tương Dương, là ta đã cứu bọn họ, ngươi nói những chuyện này chuyện nào là ta trực tiếp nhúng tay, ta chỉ cho họ một cơ hội, chứ không làm những chuyện khác.

Nói xong Đỗ Lan còn bổ sung một câu nói đầy thâm ý: Hãy tìm nguyên nhân từ chính bản thân, đừng vì Đại Nguyên sắp diệt vong mà điên cuồng đổ trách nhiệm cho người ngoài.

Nhữ Dương Vương nhìn Đỗ Lan, dường như muốn biết suy nghĩ thật sự của Đỗ Lan.

Nếu Đỗ Lan nói là sự thật, vậy thì lịch sử quả thực không liên quan đến Đỗ Lan, hắn chỉ cho người ta cơ hội, còn việc họ có thành công hay không, thì không phải là Đỗ Lan có thể dự đoán được.

Ngươi cứu Quách Tĩnh, đã là đại tội, Quách Tĩnh là kẻ thù của Thái tổ.

Nhữ Dương Vương vẫn đang giãy giụa trong tuyệt vọng: Nếu ngươi không cứu Quách Tĩnh, vậy thì hiện tại Đại Nguyên cũng sẽ không bị xâm nhập.

Không có quân Quách Gia, còn có nghĩa quân Minh Giáo, chẳng phải do các người đám quý tộc vàng ngọc này không coi thường dân là gì.

Đúng, còn có Minh Giáo, Trương Vô Kỵ cũng là người của phái Võ Đang các ngươi, tại sao ngươi luôn ở cùng với những người này.

Cho nên vẫn là ngươi đang gây loạn.

Nhữ Dương Vương chính là không muốn thừa nhận vấn đề của Đại Nguyên là nội tại lớn hơn ngoại tại, chính là muốn đẩy vấn đề ra bên ngoài.

Đỗ Lan không nhịn được lắc đầu, Nhữ Dương Vương quá yêu nước.

Ta chưa bao giờ bồi dưỡng quan điểm chính trị cho Vô Kỵ, tất cả đều là lựa chọn của chính hắn, đồng thời cũng chứng tỏ đây là lựa chọn của những người trẻ tuổi, chứng tỏ Đại Nguyên đã mất đi tương lai rồi.

Lời của Đỗ Lan dứt khoát mạnh mẽ, khiến người ta khó lòng phản bác, Nhữ Dương Vương trầm mặc.

Hoàng đế cũng trầm mặc, ông ta vẫn luôn rất tự tin, nhưng bây giờ nghe lời của Đỗ Lan, cứ như thể Đại Nguyên đã không còn hy vọng nữa vậy, chẳng lẽ ông ta thật sự phải làm vua mất nước.

Không.

Hoàng đế xông đến, nhưng trước mặt Nhữ Dương Vương đã không còn một ai: Người đâu rồi.

Nhữ Dương Vương suy sụp lắc đầu.

Hạ lệnh vây lục đại môn phái lại, trẫm muốn gặp hắn.

Hoàng đế lần này thật sự nổi giận rồi, bất kể là vì trường sinh hay vì Đại Nguyên cũng đều phải tìm Đỗ Lan, ông ta không tin Đỗ Lan thật sự thần bí đến vậy, thật sự có thể tiên tri thành thật.

Hoàng đế bệ hạ hà tất phải động nộ chứ, ta đâu có rời đi.

Thì ra trước đó Đỗ Lan chỉ trốn đi, bây giờ hắn lại quay lại.

Hoàng đế bị dọa giật mình.

Đỗ Lan.

Bây giờ nhìn đi đâu còn dáng vẻ tiên phong đạo cốt ban đầu, người thanh niên trắng trẻo này hoàn toàn khác Trương Tam Phong, là một người khác.

Đỗ Lan khà khà cười, ngồi lại bàn ăn tiếp tục dùng bữa: Tiền tuyến đang khó khăn, e rằng rất nhanh vật tư sẽ bị hạn chế, đến lúc đó sẽ không có nhiều món ngon như vậy nữa, đừng lãng phí.

Hai người không ăn sao.

To gan, hoàng thượng đang ở đây, sao dám to gan vọng vi như vậy.

Nhữ Dương Vương đại nộ.

Ăn cơm mà thôi, lại không phải triều đình, các người cũng ngồi đi.

Hoàng đế bảo Nhữ Dương Vương đừng lên tiếng nữa, tự mình ngồi đối diện Đỗ Lan: Trương chân nhân, không, làm quen lại nhé, Đỗ Lan.

Nói cho trẫm biết, ngươi rốt cuộc bao nhiêu tuổi rồi.

Ta quên rồi, dù sao cũng lớn tuổi hơn tổ tiên của các ngươi, điểm này là có thể xác định.

Nhưng ngươi đừng nghĩ sẽ trường thọ như ta, bởi vì điều đó là không thể.

Có gì là không thể.

Chẳng lẽ trẫm lại không thể trẻ tuổi và trường thọ như ngươi sao.

Lời của hoàng đế tự mâu thuẫn, nhưng hoàn toàn thể hiện dã tâm của ông ta, ông ta chính là muốn trường sinh bất lão như Đỗ Lan.

Ngươi vẫn nên mỗi ngày tập Thái Cực Quyền nhiều hơn, như vậy có lẽ còn có thể sống thêm mười năm.

Đỗ Lan nói.

Trẫm nhất định phải trường sinh bất lão như ngươi.

Hoàng đế lại không muốn nói lý với Đỗ Lan, ông ta chỉ muốn trường sinh.

Bệ hạ, vẫn là giang sơn xã tắc quan trọng, vẫn nên bắt Đỗ Lan lại, dùng hắn uy hiếp quân Bảo Đảo rút lui.

Nhữ Dương Vương thấy hoàng đế cứ níu lấy chuyện trường sinh bất lão không buông, trong lòng sốt ruột, thầm nghĩ đây không phải trọng điểm.

Tuy nhiên trong mắt hoàng đế thì đây chính là trọng điểm, nếu không thể trường sinh bất lão, thì giang sơn sau trăm năm của ông ta cũng sẽ dâng cho người khác, Ái khanh, chỉ cần trường sinh bất lão, trẫm liền có thể vĩnh viễn nắm giữ giang sơn, vận khí của Đại Nguyên sẽ không bị đứt đoạn.

Chương 1494

Trẫm là Thiên tử, mệnh hệ tại trời, trẫm còn thì Đại Nguyên còn.

Hoàng đế càng nói càng kích động.

Mà Nhữ Dương Vương chỉ cảm thấy lòng lạnh buốt, hoàng đế muốn trường sinh bất lão như vậy, căn bản không quan tâm cục diện Đại Nguyên hỗn loạn hiện tại.

Tuy lời hoàng đế nói có lý nhất định, nhưng hiện tại Đại Nguyên đã đến bờ vực diệt vong, chỉ dựa vào một mình hoàng đế làm sao có thể xoay chuyển tình thế.

Cho dù hoàng đế trường sinh bất lão cũng vô dụng thôi.

Đỗ Lan, nói cho trẫm biết làm sao để trường sinh bất lão, trẫm nguyện ý dâng cả vùng đất phía tây Thiên Sơn cho ngươi.

Hoàng đế nói, nhưng ông ta dường như quên mất các lãnh chúa phía tây rồi.

Đất đai phía tây lãnh chúa nhiều như lông trâu, ở châu Âu hiện tại chế độ phong kiến rất thịnh vượng.

Ban đầu Hoa Tranh phong đại lãnh chúa, đại lãnh chúa lại phong tiểu lãnh chúa cho cấp dưới, tiểu lãnh chúa lại phong cho địa chủ, nói chung đất đai phía tây không phải hoàng đế nói là được.

Ngươi đúng là không bỏ cuộc mà.

Đỗ Lan đặt ly rượu xuống: Một người cứ mãi ép buộc người khác, sẽ trở thành người không được hoan nghênh.

Bệ hạ, hy vọng người có thể đặt tâm tư nhiều hơn vào lê dân bách tính, chứ không phải vọng tưởng trường sinh bất lão.

Trẫm chính là vì lê dân bách tính mới muốn trường sinh bất lão.

Ngươi hôm nay nếu không đáp ứng trẫm, trẫm sẽ hạ lệnh bắt toàn bộ lục đại môn phái xử tử.

Hoàng đế uy hiếp.

Bệ hạ, không được.

Con gái mình cũng là đệ tử phái Võ Đang, không thể xử tử lục đại phái được.

Câm miệng, trẫm đang nói chuyện với Đỗ Lan.

Hoàng đế đã muốn phát điên.

Đỗ Lan lại vẫn lắc đầu, Bệ hạ, tiên tổ Hoa Tranh công chúa của ngươi còn chưa trường sinh bất lão, ngươi lại có đức có tài gì chứ.

Cho nên ngươi vẫn đừng nói nữa, nếu ngươi cứ dây dưa không dứt, ta sẽ khiến ngươi cả đời chỉ có thể già nua bệnh tật, trở thành một ăn mày bất tử, chịu đủ khổ sở mà không thể ngóc đầu dậy được.

Nhữ Dương Vương thầm nghĩ lời Đỗ Lan nói, chẳng lẽ lại cho rằng mình là thần tiên sao.

Ông ta cảm thấy Đỗ Lan chỉ là người ăn thuốc trường sinh bất lão, không thể biến người ta thành loại ăn mày không thể ngóc đầu dậy được.

Hoàng đế lại nổi giận, đập bàn đứng dậy: Trẫm là Thiên tử, trẫm muốn ngươi khiến trẫm trường sinh bất lão.

Nếu không sẽ treo cổ tất cả đệ tử của ngươi lên cổng thành để răn đe.

Đỗ Lan cười, hoàng đế này đúng là có tính khí, Đỗ Lan rót một chén rượu, sau đó hơi rượu bốc lên, hóa thành làn sương trắng bao phủ hoàng đế.

Trong làn sương trắng, tóc và râu của hoàng đế nhanh chóng bạc trắng, cả người trong chốc lát già đi ba mươi tuổi, hơn nữa còn ho khan.

Thần tiên.

Ngươi là thần tiên.

Nhữ Dương Vương nhìn cảnh tượng đáng sợ này, làm sao còn có thể trấn tĩnh, ông ta tự trách mình đã quên mất một khả năng lớn nhất, đó chính là Đỗ Lan thực ra thật sự là thần tiên, chính là chân chính thiên ý.

Không phải thần tiên, làm sao có thể biến hoàng đế thành lão già.

Hoàng đế bây giờ cũng sợ hãi, thực sự là vì Đỗ Lan từ trước đến nay chưa từng thể hiện ra uy nghiêm của thần tiên.

Ngươi nói ngươi là một thần tiên ngày ngày cười ha hả hòa mình với người bình thường, một chút uy nghiêm cũng không có, cũng khó trách sẽ bị người phàm uy hiếp chứ.

Thần tiên, tha cho bệ hạ đi.

Nhữ Dương Vương cầu tình.

Ngươi đã nói ta là thần tiên rồi, ta tại sao phải nghe lời ngươi.

Đỗ Lan cảm thấy kỳ lạ: Ta ôn hòa giảng đạo lý với các ngươi, các ngươi không nghe, khi ta không giảng đạo lý thì các ngươi lại cầu ta giảng đạo lý, các ngươi đây cũng là đang ép buộc người khác đó.

Đỗ Lan tỏ ý không thay đổi, hắn quyết định lưu đày hoàng đế làm ăn mày.

Quốc gia không thể một ngày không có vua.

Nhữ Dương Vương nói: Vì lê dân bách tính của Đại Nguyên, xin thần tiên cao sĩ giơ cao đánh khẽ.

Các ngươi nói gì ta cũng phải làm theo, chẳng phải rất mất mặt sao, chuyện này đừng nói nữa.

Đại Nguyên này cũng nên diệt vong thôi.

Đỗ Lan nói.

Khụ khụ.

Hoàng đế liều mạng ho khan, quỳ trên đất run rẩy dập đầu, ông ta hy vọng Đỗ Lan có thể thu hồi thánh mệnh.

Đi đi.

Nhưng Đỗ Lan lại phất tay một cái đã lưu đày hoàng đế, hoàng đế này vừa bay đã bay đến giữa dòng người tị nạn chiến loạn, nhưng ông ta không cần sợ chết đói, bởi vì ông ta hiện tại trường sinh bất tử, cho dù mất đầu cũng không chết được.

Chỉ là cả đời này bệnh của ông ta sẽ không khỏi được, hơn nữa không thể có tiền, hễ có tiền sẽ gặp xui xẻo, chỉ có thể ăn mày.

Bệ hạ.

Thấy hoàng đế biến mất, Nhữ Dương Vương đã tuyệt vọng, Là ta đã hại bệ hạ mà.

Nói rồi liền muốn đâm đầu vào tường, kết thúc sinh mệnh.

Đâm đi, cứ việc đâm.

Nhữ Dương Vương chỉ cảm thấy bức tường trở nên mềm nhũn, đâm không chết người.

Ngươi hãy để ta chết.

Nhữ Dương Vương chưa bao giờ thấy loại thần tiên này.

Chậc chậc, Triệu Mẫn là đệ tử của ta, ta tự nhiên sẽ không để ngươi chết.

Ta cho ngươi một cơ hội xoay chuyển tình thế, để ngươi làm hoàng đế, đến lúc đó xem ngươi có thể duy trì Đại Nguyên không.

Đỗ Lan cảm thấy không thể, Nhữ Dương Vương cũng không làm tốt hoàng đế được.

Ngoại hình của Nhữ Dương Vương bắt đầu thay đổi, biến thành giống hệt hoàng đế: Ngươi cứ như vậy mà về cung đi, cho ngươi một vị trí hoàng đế để ngồi, nếu ngươi có thể cứu vãn Đại Nguyên, thì cứ đi cứu đi.

Nhữ Dương Vương nhìn Đỗ Lan biến mất giữa không trung, chỉ cảm thấy cả đời này đã không còn hy vọng nữa, nhưng ông ta dù sao cũng là một người đàn ông, đứng dậy, gánh vác trách nhiệm của một quốc gia.

Tuy nhiên Nhữ Dương Vương rất nhanh sẽ phát hiện trách nhiệm này vượt quá khả năng của ông ta.

Sư phụ người đi đâu vậy.

Triệu Mẫn thấy Đỗ Lan tinh thần sảng khoái đến công trường, rất tò mò trước đó Đỗ Lan đã đi đâu.

Đỗ Lan mua một khối đất lớn, phá bỏ các kiến trúc trên đó, hiện tại đang xây dựng đại học, người của lục đại môn phái cũng đều đang giúp đỡ.

Triệu Mẫn cũng giúp đỡ, nàng ở Đại Đô vẫn có chút thể diện, cho nên việc mua sắm các loại vật liệu xây dựng đều do nàng đứng ra, có thể rẻ hơn rất nhiều.

Sao vậy.

Đỗ Lan cảm thấy kỳ lạ, mình rời đi chỉ mới một khắc thôi, Triệu Mẫn sẽ không nhớ mình rồi chứ.

Không phải, là có khách nhân đến.

Sứ giả Bảo Đảo kiến kiến Trương chân nhân.

Đỗ Lan tỏ ý người Bảo Đảo tìm mình làm gì.

Hoàng Dung lúc còn sống đã để lại một phong thư, là gửi cho sư phụ.

Gần đây Quách Tương tìm được thư, sau đó hỏi Địch Ny Toa Đỗ Lan ở đâu, cuối cùng do đại sứ Bảo Đảo mang thư đến tìm Đỗ Lan.

Đại sứ chỉ là người đưa thư.

Đệ tử đáng thương của mình gửi thư sao.

Thật lòng mà nói Hoàng Dung quả thực đáng tiếc, nàng hoàn toàn có thể trở thành đầu bếp vĩ đại nhất thế giới, nhưng lại bị tình yêu chôn vùi.

Đại sứ tò mò đánh giá thần thoại võ lâm, thầm nghĩ nhìn gần quả nhiên thật uy vũ, tuy là lão nhân trăm tuổi, nhưng hoàn toàn không cảm nhận được khí tức của lão nhân.

Đại sứ cũng là người có thân phận, kỳ thực ông ta là sư tôn của Quách Phá Lỗ, cha của ông ta là truyền đệ tử của Quách Phá Lỗ, cũng từng học Hàng Long Thập Bát Chưởng, nhưng đến thời đại này Hàng Long Thập Bát Chưởng đã chỉ còn lại tám chưởng.

Vị đại sứ này miễn cưỡng học được sáu chưởng, ông ta không biết sư công và Trương chân nhân có quan hệ gì, nhưng bối phận của bọn họ đều rất cao, có lẽ lúc trẻ đã quen biết nhau, bọn họ đều là những lão tiền bối đã sống từ Nam Tống cho đến bây giờ.

Xé phong thư còn nguyên vẹn, rút ra thư.

Hoàng Dung trong thư trước tiên là xin lỗi nói mình không phải là một đệ tử tốt, sau đó là nhờ sư phụ giúp đỡ chăm sóc con cái của mình, đặc biệt là Quách Phá Lỗ, đứa trẻ đó thừa hưởng tính cách của Quách Tĩnh, luôn luôn nghiêm chỉnh và rất cố chấp.

Nếu Quách Phá Lỗ gặp nguy hiểm, hy vọng Đỗ Lan có thể giúp đỡ.

Trong thư cũng không có gì quá quan trọng, chỉ là những chuyện gia đình, càng giống như một cuốn hồi ký đơn giản, cuối cùng còn nói mình không hối hận khi ở bên Quách Tĩnh, và cầu xin Đỗ Lan tha thứ.

Thật đáng thương cảm, nhưng có thể nói là tình cảm chân thành, đọc xong thư, Đỗ Lan suýt nữa thì muốn triệu linh Hoàng Dung lên trò chuyện thật tốt.

Đại sứ vẫn luôn quan sát biểu cảm của Đỗ Lan, hy vọng có thể nhìn ra manh mối gì đó, tuy nhiên biểu cảm của Đỗ Lan một chút cũng không thay đổi.

Quách Phá Lỗ thân thể còn tốt không.

Sư công thân thể vẫn khỏe mạnh, chỉ là hiện tại ăn uống ngày càng ít.

Thì ra ngươi là truyền nhân của hắn, vậy ngươi có biết Hàng Long Thập Bát Chưởng không.

Đỗ Lan đánh giá vị đại sứ trước mắt, phát hiện cũng là một thanh niên tuấn kiệt, căn cốt có thể coi là thượng giai, nhưng thời đại này võ công suy vi, cũng không luyện ra được gì nổi bật.

Nhưng cho dù như vậy, vị này so với thế hệ trẻ của lục đại môn phái thì mạnh hơn nhiều, có thể gọi là người thứ hai trong thế hệ trẻ, người thứ nhất đương nhiên là Trương Vô Kỵ.

Vãn bối bất tài, chỉ biết sáu chưởng.

Mười tám chưởng còn sáu, mấy năm nữa là sẽ thất truyền rồi.

Sáu chưởng cũng không tệ rồi, thư ta đã nhận được, ngươi cứ về đi.

Trương chân nhân không cần nhờ ta mang gì về sao.

Vì khẩu vị của hắn không tốt, ta sẽ tặng hắn một ít đồ, để hắn hồi ức lại mùi vị của mẹ.

Đỗ Lan bên mình còn cất giữ mấy món ăn mà Hoàng Dung đã làm trước đây.

Chương 1495

Đại sứ chưa bao giờ nghĩ mình sẽ mang thức ăn về Bảo Đảo, quả thực là khó hiểu, nhưng đại sứ vẫn làm theo.

Triệu Mẫn rất tò mò, muốn biết sư phụ có phải muốn đầu hàng Bảo Đảo không.

Tuy hiện tại nàng không còn hoàn toàn đứng về phía Đại Nguyên, nhưng cũng chưa từng nghĩ sẽ ủng hộ kẻ thù của Đại Nguyên, nàng còn luôn cho rằng lục đại môn phái là trung lập mà.

Sư phụ, vậy đó có phải là thư khuyến hàng muốn chúng ta đầu hàng bọn họ không.

Không phải, đây là thư của sư tỷ con.

Võ Đang Sơn còn có sư tỷ sao.

Triệu Mẫn chỉ biết Võ Đang Thất Hiệp.

Sư tỷ con đã chết rồi, đây là thư nàng viết cho ta lúc còn sống, gần đây mới được phát hiện, cho nên bọn họ mới gửi đến.

Triệu Mẫn đối với sư tỷ đột nhiên xuất hiện vô cùng tò mò, Sư tỷ là người Bảo Đảo sao.

Tại sao lại qua đời khi còn trẻ.

Ai nói nàng trẻ tuổi.

Nàng là thọ chung chính tẩm, hơn tám mươi tuổi mới qua đời.

Đỗ Lan tỏ ý Hoàng Dung là người trường thọ đó.

Điều này cũng quá quỷ dị rồi, căn bản không thể giải thích.

Những chuyện con không biết còn rất nhiều, về sau con sẽ dần

dần biết thôi.

Sư phụ, bây giờ nói cho con biết đi.

Triệu Mẫn hỏi.

Đỗ Lan cười mà không nói.

Đại sứ mang lễ vật về đến Bảo Đảo, ông ta rất kinh ngạc, ông ta còn tưởng mấy món ăn sẽ bị biến chất, vì vậy ông ta đã đặc biệt dùng đá lạnh để bảo quản, nhưng sau này ông ta lại phát hiện mấy món ăn này hoàn toàn không bị biến chất, thậm chí trên xe ngựa cũng không hề di chuyển, cứ như thể bị cố định vậy.

Mãi đến khi về đến Bảo Đảo, mang thức ăn cho Quách Phá Lỗ, những món ăn đó mới bị đũa xới động, quả thực thần kỳ như thần thông pháp thuật.

Và Quách Phá Lỗ lập tức nếm ra mùi vị quen thuộc, đồng thời hắn cũng cuối cùng biết được thân phận thật sự của Trương Tam Phong rồi, có thể làm được nhiều chuyện thần kỳ như vậy, đó nhất định chính là Đỗ Lan.

Quách Phá Lỗ hồi nhỏ đã từng gặp Đỗ Lan, cũng biết Vũ Không Thuật là Đỗ Lan truyền cho cha mẹ, sau đó cha mẹ mới truyền lại cho hắn.

Đáng tiếc Quách Phá Lỗ thiên phú không tốt, không thể hoàn toàn kế thừa Vũ Không Thuật, khiến hiện tại Vũ Không Thuật đã mất đi khả năng phi hành đường dài, chỉ có thể cất cánh ngắn.

Mùi vị của mẹ, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Sư công.

Đại sứ thấy Quách Phá Lỗ lại lão lệ tung hoành, đại kinh thất sắc: Ngài sao vậy.

Không sao, chỉ là nhớ lại chuyện xưa.

Hắn biết nhất định là mẫu thân trong thư đã nhờ Đỗ Lan chăm sóc mình, Đỗ Lan mới gửi đến mấy món ăn mẹ làm này.

Sư công, ngài và Trương chân nhân quen biết sao.

Quen biết, nếu sau này các ngươi gặp ông ấy, nhất định đừng mạo phạm.

Quách Phá Lỗ không dám tưởng tượng hậu quả khi đắc tội Đỗ Lan, đó không phải là sức mạnh mà bọn họ có thể lý giải.

Tuy không biết tại sao lại có phân phó như vậy, nhưng mệnh lệnh của Quách Phá Lỗ rất nhanh đã được quán triệt xuống dưới.

Chiến sĩ tiền tuyến đang huyết chiến, Nhữ Dương Vương sau khi trở thành hoàng đế, việc đầu tiên ông ta làm là cấp kinh phí cho Công Bộ, ông ta biết rằng thời đại này một vũ khí ưu tú sẽ vượt qua trăm vạn hùng binh, cho nên ông ta muốn Công Bộ phát triển vũ khí sắc bén hơn.

Nhữ Dương Vương cũng không nghĩ đến cải cách, nhưng ông ta vẫn cố gắng khiến các quý tộc Mông Cổ quyên tiền.

Nhưng những người đó căn bản không muốn quyên, ngược lại còn muốn lợi dụng cuộc chiến tranh này để trưng thu tiền của bách tính.

Kêu gọi cư dân Đại Đô quyên vàng quyên bạc.

Nhữ Dương Vương mới biết làm hoàng đế khó, nhưng đến mức này, ông ta vẫn không từ bỏ hy vọng, bởi vì ông ta biết vũ khí mới của Công Bộ nhất định có thể xoay chuyển cục diện chiến tranh, đợi sau khi chiến tranh thắng lợi rồi cải cách cũng không muộn, hiện tại thì cứ để bách tính chịu khổ một chút.

Ban đầu dân chúng rất lạc quan về chiến tranh đều không ngờ triều đình lại phát động quyên góp, nhất thời bọn họ đều biết tình hình tiền tuyến vô cùng không lạc quan.

Không chỉ không lạc quan, Đông Bắc và phương Nam đã bị chiếm mấy tỉnh rồi, một phần ba lãnh thổ đã bị luân hãm, hiện tại nam bắc kẹp đánh, Đại Nguyên căn bản không thể ứng phó kịp.

Nhưng chỉ cần phát minh xe tăng, Nhữ Dương Vương tin rằng xe tăng nhất định có thể giúp Đại Nguyên giành chiến thắng.

Công Bộ ngày đêm làm việc, tiêu tốn đại lượng tiền bạc, chiếc xe tăng đầu tiên cuối cùng cũng xuất xưởng, không hề có sự thoải mái nào, hoàn toàn là cỗ máy chiến tranh.

Sau khi tiến hành thử nghiệm đơn giản, Nhữ Dương Vương hạ lệnh lập tức sản xuất quy mô lớn.

Tuy nhiên Công Bộ lại nói hết tiền rồi.

Lần này Nhữ Dương Vương thật sự nổi giận, quốc gia sắp sụp đổ, vậy mà còn có nhiều người không màng đến sự tồn vong của quốc gia mà vơ vét tiền.

Lần này Nhữ Dương Vương động sát tâm, ông ta muốn cho thiên hạ biết bất kỳ ai cản trở Đại Nguyên tiến lên đều phải chết.

Tại chợ Đại Đô, đao lên đao xuống, đầu của một đám quan tham rơi xuống đất, hiện tại Nhữ Dương Vương đại cử lôi kéo võ quan, để võ quan tra quan tham, tịch thu gia sản chém đầu liền một mạch.

Tuy nhiên làm như vậy cũng vẫn không cứu vãn được gì, hiện tại ngay cả lòng dân Đại Đô cũng không còn ở triều đình, bởi vì giết quan tham rồi, nhưng số vàng bạc mà họ quyên góp lần trước lại không thể lấy lại được.

Đại Nguyên là hết hy vọng rồi.

Mọi người ngấm ngầm đều nói như vậy.

Kỳ thực Bảo Đảo và nghĩa quân phương Nam cũng không ngờ quân đội Đại Nguyên lại yếu kém đến mức không chịu nổi một đòn như vậy, thiết kỵ Mông Cổ vô địch đã chìm đắm trong những năm tháng hòa bình, mà Đại Nguyên mấy năm gần đây tuy đã chế tạo đội hỏa thương, nhưng chiến thuật nghèo nàn, sau khi khai chiến quân nhu lương thảo lại không theo kịp, thêm vào tư duy sợ chiến, tuy quân đội số lượng chiếm ưu thế, nhưng đánh nhau hoàn toàn không bằng hai đội quân kia.

Hai đội quân nam bắc sĩ khí như hồng, giương cao khẩu hiệu Khu Trừ Thát Lỗ, Phục Ngã Việt Nam, quét ngang nam bắc đại giang.

Ngay cả Quách Phá Lỗ cũng không ngờ lại thuận lợi như vậy, đến nỗi Bảo Đảo cuối cùng chỉ có thể khẩn cấp mở rộng quân đội, thậm chí điều cả quân trú phòng Lưu Cầu đến tiền tuyến, chính là để một hơi đánh bại Đại Nguyên.

Ở phương Nam, nghĩa quân do Trương Vô Kỵ lãnh đạo càng khí thế hào hùng, phương Nam có nhiều thành phố giàu có hơn, quân phí sung túc, giao thông tiện lợi, dựa vào các tuyến xe lửa đã chiếm được, nhanh chóng xuyên tạc vào phía sau quân địch, luôn luôn có thể xuất kỳ bất ý công kỳ bất bị.

Trương Vô Kỵ cũng thân tiên sĩ tốt trong chiến tranh, thuật đấu súng càng khiến quân địch nghe tin đã mất mật, được người ta gọi là Song Thương Giáo Chủ, nhất thời danh vọng vượt qua Chu Nguyên Chương, trở thành nhân vật thực quyền trong nghĩa quân.

Đương nhiên bộ hạ cũ của Chu Nguyên Chương đối với Trương Vô Kỵ trẻ tuổi rất không phục, nhưng Trương Vô Kỵ thủ đoạn cực cao, thêm vào việc hắn vốn là giáo chủ Minh Giáo, sâu sắc nhận được sự ủng hộ của binh lính bình thường, địa vị của hắn đã khó lòng lay chuyển.

Đỗ Lan biết cuộc chiến trong tương lai nhất định là giữa hai quân nam bắc, giống như Sở Kinh tranh bá, nhất định là một núi không thể dung hai hổ.

Tuy nhiên Đại Nguyên cũng sẽ không vì thế mà nhận thua, xe tăng đã ra trận.

Tuy tốc độ chậm, nhưng dao thương không xuyên vào thân xe có thể dễ dàng nghiền qua hào giao thông, vượt qua dây thép gai, mang đến áp lực kép về tinh thần và thể xác cho quân địch.

Trương Vô Kỵ cũng nghe nói địch nhân gần đây đã sử dụng một loại vũ khí mới, dưới sự trợ giúp của xe tăng, quan binh đã giành lại ba huyện thành.

Thế là hắn chuẩn bị đích thân đi đối phó xe tăng.

Giáo chủ tam tư.

Nhưng Dương Tiêu và bọn họ lại không đồng ý.

Đến chiến trường cũng đã một thời gian rồi, bọn họ cũng thực sự hiểu được chiến trường khói lửa không phải là nơi so tài đơn đả độc đấu, những cao thủ võ lâm như bọn họ đến đây cũng phải hành sự khiêm tốn, nếu không sẽ chết rất thảm.

Trương Vô Kỵ là giáo chủ, tuy võ công cao cường, nhưng xe tăng của đối phương dao thương không xuyên vào, võ công cao đến mấy cũng vô dụng.

Nếu là trinh sát, vẫn là giao cho ta.

Vi Nhất Tiếu nói.

Ban đầu hắn bị Đỗ Lan bắt cóc, sau này được thả ra, nhưng không ngờ Minh Giáo đã đổi chủ.

Hắn ban đầu còn không phục Trương Vô Kỵ, nhưng khi ở chiến trường đã được Trương Vô Kỵ cứu, mới thật lòng công nhận vị giáo chủ này.

Khinh công của ta tốt.

Vi Nhất Tiếu nhấn mạnh hắn chạy nhanh.

Mọi người cũng cảm thấy Vi Nhất Tiếu đã quen trinh sát, nên để hắn đi.

Không, lần này không giống bình thường, triều đình hiển nhiên là hy vọng lợi dụng vũ khí mới để xoay chuyển cục diện.

Ta nhất định phải đích thân đi.

Ngay lúc này, có người đến báo, lại có một nhóm võ lâm nhân sĩ đến tham gia nghĩa quân.

Trong cả hai quân nam bắc đều có không ít võ lâm nhân sĩ đầu quân, đều là những hảo hán hy vọng có thể ra tay lập công danh sự nghiệp.

Lần này trong số những người đến đầu quân lại có một người tự xưng biết lái xe tăng, hắn còn nói muốn tặng một phần đại lễ.

Thì ra trước khi đầu quân, bọn họ đã đi trinh sát doanh địa xe tăng của quan binh rồi, bọn họ cho rằng hoàn toàn có thể trộm xe tăng về cống nạp cho Trương giáo chủ.

Trương Vô Kỵ vui mừng khôn xiết, đích thân tiếp kiến bọn họ, đồng ý kế hoạch này của họ.

Còn ở phía bắc quân Bảo Đảo cũng gặp phải xe tăng, tự nhiên cũng tìm cách đối phó.

Chương 1496

Nhữ Dương Vương tự tin xe tăng không phải là vô địch, xe tăng cần nhiên liệu, mà dầu mỏ này sản lượng của Đại Nguyên cũng không nhiều, một chiếc xe tăng một ngày tiêu hao quân phí tương đương với mười ngày tiêu hao của một binh sĩ, nếu không thể nhanh chóng kết thúc chiến tranh, e rằng Nhữ Dương Vương cho dù giết hết quan tham ô lại cũng sẽ hết tiền.

Chiến tranh ngày càng kịch liệt, phạm vi cũng ngày càng rộng, Đỗ Lan mỗi ngày đều nghĩ Quách Tĩnh ở trên trời có đang cười không.

Điều Đỗ Lan quan tâm nhất không phải chiến tranh, mà là đang nghĩ sau chiến tranh triều Minh còn có xuất hiện không, cuối cùng là Bảo Đảo phục Tống, hay là Minh Giáo kiến Minh.

Hay là cuối cùng Tống và Minh sẽ kết hợp với nhau.

Hình thành các chính đảng khác nhau, hoặc Bắc Tống Nam Minh chia sông mà trị, tuy khả năng này cực thấp.

Đỗ Lan dự đoán chiến tranh sẽ kết thúc trong một năm, đến lúc đó kết quả tự nhiên sẽ được tiết lộ.

Nhưng bất kể thế nào, Đỗ Lan trước tiên phải tìm xem trên thế giới này đã có ai sáng tạo ra Quỳ Hoa Bảo Điểnhoặc Tịch Tà Kiếm Phổ chưa.

Dục luyện thần công, tất tiên tự cung.

Đây là kinh điển đã ảnh hưởng đến vô số người, càng khoa trương hơn là thật sự có người nguyện ý vì thần công mà tự cung.

Đàn ông đối xử tàn nhẫn với bản thân đến mức này, đã không thể tin nổi.

Đương nhiên hiện tại sức hấp dẫn của thần công đã nhỏ đi rất nhiều, Đỗ Lan thầm nghĩ vậy thì có thể nói như vậy dục tưởng trí phú, tất tiên tự cung hoặc dục tưởng thăng quan, tất tiên tự cung, biết đâu sẽ có người nguyện ý.

Quyết yếu của Quỳ Hoa Bảo Điển chỉ có một chữ Nhanh, bộ võ công này không những kỳ thị nữ tính mà còn kỳ thị nam tính, là một bộ võ công phi chính trị chính xác, nhưng lại có thể khiến người luyện tập nhanh như chớp, bởi vì phải bỏ đi những bộ phận vướng víu trên cơ thể ngoài tứ chi.

Còn về việc tại sao phải tự cung, bảo điển nói là vì nội lực này sẽ khiến người ta từ dưới lên trên sản sinh nhiệt lượng, nếu không tự cung sẽ tẩu hỏa nhập ma thậm chí mất mạng.

Còn về việc tại sao chỉ nhắc nhở những điểm cần chú ý khi nam tính tu luyện, mà không có điểm cần chú ý khi nữ tính tu luyện, rất có khả năng là vì tác giả căn bản không nghĩ nữ tính sẽ luyện võ công của mình.

Đỗ Lan từ thâm cung tìm được bản Quỳ Hoa Bảo Điển này, cũng không biết là thái giám nào sáng tác, nhưng quả thực tồn tại.

Nhìn bảo điển, Đỗ Lan cảm khái: Nếu như sớm hơn hai mươi năm, bảo điển hiện thế nhất định sẽ gây ra sóng gió máu tanh, đáng tiếc cái thời này bảo điển có thần đến mấy cũng chẳng mấy ai cần.

Tuy nhiên đây dù sao cũng là bảo điển, Đỗ Lan quyết định in ấn đại lượng phát tặng, để mọi người đều chiêm ngưỡng phong thái của bảo điển, biết đâu sẽ có người nguyện ý đi con đường khác người.

Đương nhiên Đỗ Lan sau khi xem bảo điển, còn có mấy nghi vấn, đó là thái giám này là sáng tác bảo điển trước rồi mới vào cung, hay là vào cung rồi mới sáng tác bảo điển.

Nếu là trường hợp trước, vậy thì hẳn là đã tu luyện bảo điển sau đó bất đắc dĩ vào cung, chứ không phải tự nguyện.

Nếu là vào cung trước rồi mới sáng tác bảo điển, vậy thì hắn chẳng lẽ còn truyền bảo điển cho người bình thường, nếu không hắn làm sao biết bảo điển sẽ khiến người bình thường tẩu hỏa nhập ma.

Hoặc có lẽ chỉ là thái giám cảm thấy vui nên tùy tiện viết thôi.

Ví dụ như Đỗ Lan, hắn ở trang cuối cùng của bí tịch đã thêm một câu như vậy: Cho dù tự cung, chưa chắc thành công.

Nếu thật sự có người tin bảo điển mà tự cung, đợi đến khi tu luyện đến cuối cùng nhìn thấy câu này, biết đâu sẽ bạo thể mà vong, uất ức mà chết.

Ngay khi Đỗ Lan đang suy tính Đông Phương Bất Bại có xuất hiện hay không, quân Bảo Đảo đã áp sát thành, cách Đại Đô không quá trăm dặm, các quan lại Đại Đô đại kinh, nhao nhao biểu thị muốn thiên đô, không chạy thì không kịp nữa.

Nhữ Dương Vương suy sụp ngồi trên ngai vàng, ông ta hiện tại đã hoàn toàn mất hết chủ ý.

Chạy về Mông Cổ.

Vậy thì cả một vùng giang sơn rộng lớn cũng mất, bao giờ mới có thể đông sơn tái khởi.

Không chạy, vậy thì càng không có cơ hội.

Khó lòng quyết định, Nhữ Dương Vương bi phẫn giao gia, thế mà lại ngất đi.

Đại đô của Nguyên triều bị quân Bảo Đảo công hãm.

Tiếp đó, quân Bảo Đảo và nghĩa quân phương Nam lại đại chiến hai năm ở lưu vực Trường Giang.

Sau này, hai bên đều không muốn đánh nữa, cuối cùng các đại diện đã tổ chức hội nghị hòa bình tại Kim Lăng, thành lập nên Minh triều.

Mặc dù người Bảo Đảo đều rất nghi hoặc, nhưng Quách Phá Lỗ đã thỏa hiệp ngay khi biết Đỗ Lan đứng sau Trương Vô Kỵ.

Y biết Đỗ Lan ủng hộ Trương Vô Kỵ, vậy thì Trương Vô Kỵ nhất định phải có điểm gì đó phi thường.

Năm sau, Trương Vô Kỵ đăng cơ, đích thân ngự giá thân chinh Mông Cổ.

Trước khi Đại đô bị phá, các đại thần và môn sĩ đã cõng hoàng đế hôn mê trốn khỏi Đại đô, trở về thảo nguyên Mông Cổ để tái lập chính quyền.

Nhưng Mông Cổ căn bản không còn dư lực phản công, đối mặt với đại quân Tân Minh, Mông Cổ vừa chạm đã tan, khu vực An Lạc lại một lần nữa được thống nhất.

Sau đó, Trương Vô Kỵ thừa nhận chủ quyền độc lập của các quốc gia Tây Vực, không còn coi họ là nước chư hầu nữa, thành công xoa dịu các quốc gia Tây Vực đang rục rịch, rồi quay sang nỗ lực kinh doanh khu vực châu Á, khai thác các hòn đảo ở Đông Hải và Nam Hải.

Trương Thúy Sơn không hiểu sao lại trở thành Thái thượng hoàng, vẫn giữ vẻ mặt ngơ ngác ngay cả khi ở trong tân cung Kim Lăng.

Y hoàn toàn không ngờ rằng con trai mình lại trở thành hoàng đế chỉ trong vài năm ngắn ngủi, mà năm đó Trương Vô Kỵ mới chỉ ngoài hai mươi.

Trong hoàng cung, Trương Thúy Sơn cảm thấy toàn thân không thoải mái, vẫn muốn quay về Võ Đang, nhưng Trương Vô Kỵ bận rộn chính sự nên không có thời gian nghe Trương Thúy Sơn nói, vì vậy cứ kéo dài mãi.

Hai mươi tuổi làm hoàng đế không phải là không có, nhưng hai mươi tuổi đã đánh chiếm giang sơn thì tuyệt đối là người đầu tiên.

Trương Vô Kỵ đã trở thành một truyền thuyết, nhưng đánh giang sơn dễ, giữ giang sơn khó, Trương Vô Kỵ có thể làm một hoàng đế tốt hay không còn phải xem y trị lý ra sao.

Để khai phá các hòn đảo hoang, Trương Vô Kỵ đã tuyên truyền cho các binh sĩ chuyển nghề và lưu dân phá sản, rằng chỉ cần di dân đến đảo hoang là có thể nhận được một lượng lớn đất đai và còn được miễn thuế.

Thế nhưng chướng khí và côn trùng độc trên các hòn đảo phía Nam lại khiến người ta sinh lòng sợ hãi.

Cần biết rằng, dù trình độ khoa học kỹ thuật thời đại này có phần nâng cao, nhưng các cây khoa học kỹ thuật đều bị lệch lạc, về y học vẫn là y học cổ truyền, tỷ lệ chữa khỏi bệnh vẫn là không chắc chắn.

Dù đất đai rất hấp dẫn, nhưng cũng phải có mạng mà hưởng thụ thì mới được.

Vì vậy, việc tuyên truyền rất nỗ lực, nhưng hiệu quả lại rất thảm hại.

Trương Vô Kỵ sau khi biết chuyện đã quyết định mở rộng phạm vi tuyên truyền, phàm là người nào nguyện ý đi khai phá đảo đều có thể nhận được thân phận Đại Minh, trở thành một người Đại Minh vinh quang.

Từ đó, y hy vọng có thể thu hút người mắt màu đến, dù sao thì cũng cần có người đi mới được.

Nếu thực sự không còn cách nào, thì sẽ điều trực tiếp quân đội có biên chế lên đảo khai hoang định cư, đợi đến khi mãn hạn phục dịch, sẽ hỏi họ có nguyện ý ở lại hay không.

Tóm lại, là dốc hết tâm tư để khai thác bản đồ mới.

Trương Vô Kỵ vẫn rất lý trí, Tây Vực tuy đất đai màu mỡ, nhưng lại cách xa hàng nghìn dặm, bị sa mạc, thảo nguyên, núi cao ngăn cách, thực sự rất khó kiểm soát.

Không bằng hướng về phía Nam, sáp nhập những hòn đảo đó vào bản đồ, lợi dụng thuyền bè tiện lợi để mở rộng đất đai, so với việc để các nước Tây Vực giả vờ cung kính thì thực tế hơn nhiều.

Thời Đại Nguyên, khu vực kiểm soát thực tế cũng không lớn, dù từng viễn chinh đến Đại Tây Dương nhưng cuối cùng Đại Nguyên gần như không có liên hệ gì với bờ biển Đại Tây Dương.

Bây giờ ngay cả các quốc gia bên Đại Tây Dương có còn giữ nguyên trạng hay không cũng không biết nữa.

Vì vậy, viễn chinh tuy oai phong, nhưng không mang lại lợi ích thực tế.

Vương Bảo là một quân nhân chuyển nghề, y là một người hâm mộ trung thành của Trương Vô Kỵ.

Hiện tại, y cũng mang theo hai khẩu súng bên hông, chỉ để mô phỏng thuật đấu súng của Trương Vô Kỵ.

Khi chiến tranh, y là một Tổng Kỳ, dưới trướng cũng có năm mươi người.

Trương Vô Kỵ làm hoàng đế, Chu Nguyên Chương hiện là Đại Nguyên Soái binh mã thiên hạ, nên quân chế do y định ra vẫn còn được sử dụng.

Ở địa phương, quan chức quân đội Minh triều từ cao đến thấp được chia thành: Chỉ Huy Sứ, Vệ Chỉ Huy, Thiên Hộ, Bách Hộ, Tổng Kỳ, Tiểu Kỳ.

Chương 1497

Tiểu Kỳ quản mười người, Tổng Kỳ quản năm Tiểu Kỳ, tổng cộng 55 người.

Bách Hộ quản hai Tổng Kỳ, tổng cộng 112 người.

Thiên Hộ quản lý mười Bách Hộ, Vệ Chỉ Huy quản lý 5 Thiên Hộ.

Ban đầu Chu Nguyên Chương muốn cho phép các chức vụ sĩ quan Minh triều được thế tập để ổn định lòng quân, nhưng Trương Vô Kỵ đã phủ định chế độ thế tập.

Y không cho rằng con cái của quan quân cũng sẽ là quân nhân giỏi.

Trương Vô Kỵ khuyến khích quân nhân đi khai thác thế giới mới nhiều hơn.

Trong hoàn cảnh như vậy, Vương Bảo, vị tiểu quân quan không mấy nổi bật này, đã lên tàu đi về phía Nam.

Con thuyền này chuyên vận chuyển tài nguyên khai hoang, có nông cụ, hạt giống và tất nhiên là cả con người.

Vương Bảo đã để lại tất cả tiền trợ cấp ở nhà, gia đình y không muốn y đi, nhưng y lại cảm thấy đã là hoàng đế muốn y đi về phía Nam, thì y nên đi.

Y tin rằng hoàng đế sẽ không lừa y, bởi vì hoàng đế luôn dẫn dắt họ giành chiến thắng, lần khai hoang này cũng vậy.

Con thuyền này sẽ đi qua Bảo Đảo, và còn đón thêm một nhóm người nữa.

Trước khi khởi hành, Vương Bảo nghe nói trên các hòn đảo đó có người dã nhân, hơn nữa muỗi to bằng bàn tay, khi trời nóng đứng một buổi trưa là có thể biến thành thịt khô.

Nhưng những lời dọa người này đều không làm Vương Bảo sợ hãi, y vẫn một mực dứt khoát lên đường.

Trên thuyền, y cũng quen biết thêm vài người khác, trong đó có những quân nhân chuyển nghề giống y, cũng có những người lang thang vô gia cư.

Có người tự nguyện, có người bị ép buộc mới phải rời đi.

Vương Bảo và một thư sinh sa sút trở nên thân thiết nhất, vì họ là đồng hương.

Thư sinh này tên là Đường Cầu Danh, bị chú bác trong nhà bán đi, không hề muốn ra biển.

Nhưng nếu không ra biển thì ở quê hương y còn không có một miếng cơm mà ăn.

Hơn nữa, hợp đồng đã ký rồi, thư sinh không đi thì sẽ phải vào đại lao.

Thư sinh này là thư sinh của triều đại trước, triều đại hiện tại tuy cũng công nhận, nhưng đãi ngộ thì không còn nữa.

Tú tài, Cử nhân, Cống sĩ, Tiến sĩ.

Tuy Tú tài là cấp công danh thấp nhất, nhưng cũng chia làm ba hạng chín bậc.

Đường Cầu Danh chính là hạng nhất trong số các tú tài, được gọi là Lẫm Thiện Sinh Viên, tức Lẫm Sinh.

Khi Đại Nguyên triều còn tồn tại, mỗi năm y có thể nhận được bốn lạng bạc trợ cấp.

Tú tài hạng hai gọi là Tăng Quảng Sinh Viên, tức Tăng Sinh.

Tú tài hạng ba là Phụ Học Sinh Viên, tức Phụ Sinh.

Hai hạng này không có trợ cấp từ quốc gia.

Đương nhiên, Tú tài cũng không phải là bất biến, không phải nói đã đỗ Tú tài là cả đời làm Tú tài.

Tú tài có kỳ sát hạch định kỳ, thông qua Tuế Thí sẽ điều chỉnh Tú tài, thăng cấp hoặc giáng cấp, nếu có sai lầm nghiêm trọng thậm chí còn có thể bị tước công danh.

Cha mẹ qua đời, gia sản bị chú bác cướp đoạt, bản thân lại không còn trợ cấp sinh hoạt, cộng thêm hợp đồng, một loạt đả kích đã khiến vị thư sinh ba mươi tuổi này suy sụp không thôi.

Tuy nhiên, đã đến đây rồi, chỉ có thể chấp nhận số phận, Đường thư sinh chưa từng nghĩ đến việc nhảy biển tự sát.

Vương Bảo thường mang đồ ăn trong nhà ra chia sẻ với Đường thư sinh, điều này khiến Đường thư sinh rất cảm động.

Y luôn nói rằng dù đến Nam Hải, y cũng sẽ tiếp tục đọc sách, tổng có một ngày y sẽ thi đỗ công danh, quang tông diệu tổ.

Về điểm này, Vương Bảo không muốn bình luận nhiều, dù sao y là đi khai hoang, mục tiêu hoàn toàn không giống với thư sinh.

Nhưng có mục tiêu là tốt, có thể khiến người ta lạc quan sống.

Tuy nhiên, đợi đến khi lên đảo, họ mới biết mình quá lạc quan.

Nhìn ra xa, ngoài một khoảnh đất ở cảng khẩu, bên ngoài toàn là cây.

Đây đâu phải khai hoang, hoàn toàn phải bắt đầu từ việc đốn cây chứ.

May mắn thay, đất đai gần đó đã được đo đạc, người đến là có thể phân phối đất.

Vương Bảo nhận được một khoảnh đất lớn, tuy nhiên y dở khóc dở cười, đất thì lớn, nhưng toàn là cây, đủ cho một mình y đốn mấy năm trời, vậy thì khai hoang kiểu gì đây.

Hơn nữa, nơi này ngay cả công nhân cũng không thuê được.

Vương Bảo lần đầu tiên phát hiện hoàng đế thực ra vẫn có thể lừa người.

Y nhận được một cây rìu miễn phí, sau đó phải trải nghiệm cái gọi là muốn làm giàu, trước hết hãy đốn cây.

Muốn làm giàu trước hết phải đốn cây, nhưng hiện thực không phải là trò chơi.

Trong trò chơi, dù tay không, chỉ cần nhắm vào cây mà đập vài cái là có thể đốn được cây lớn.

Trong hiện thực, điều đó căn bản không thể thực hiện được.

Dù có cầm rìu sắc bén, cũng phải chặt nửa ngày trời.

Đặc biệt là những cây trên các hòn đảo này e rằng đều có lịch sử hàng trăm năm, cây to bằng người khắp nơi.

Hai người một ngày chặt được hai cây đã là cực hạn rồi.

Làm sao đây.

Lần đầu tiên vì có đất trong tay mà phiền não, Vương Bảo trong lòng sốt ruột lắm.

Không ngờ lại tệ đến mức này, ta vẫn nên về nhà thôi.

Đường thư sinh đã dao động.

Không dao động không được, căn bản không có cách nào bắt đầu.

Ở cảng khẩu hai ngày, có người đề nghị quay về Bảo Đảo chiêu người, nhưng chưa nói đến việc có chiêu được người hay không, chỉ riêng tiền lương cho người cũng là một khoản chi tiêu không nhỏ.

Mặc dù họ đều nhận được một khoản vốn ban đầu để khai hoang, nhưng đó chỉ đủ chi phí ăn uống cho một cá nhân trong một năm.

Nếu thuê người mà một năm không thấy thu hoạch, năm sau họ có thể sẽ chết đói.

Đường thư sinh, ông là người có học vấn nhất ở đây, ông đừng suốt ngày chỉ nói về việc về quê, không thể nghĩ ra cách nào sao.

Ngay cả đại chiến sinh tử còn đánh qua rồi, Vương Bảo không tin lại bị một hòn đảo hoang làm khó.

Thực ra cách thì không phải là không có, chỉ là không hợp lễ pháp.

Đường thư sinh khó xử nói.

Bây giờ tình huống này còn quản cái lễ pháp gì.

Đường thư sinh, ông cứ nói đi.

Mọi người đến đây cũng được hai ngày rồi, mọi người thấy nơi này thế nào.

Nóng, tối muỗi nhiều, thức ăn làm xong nửa ngày là ôi thiu.

Thực sự không có ký ức vui vẻ nào đáng kể.

Những điều đó đều đúng, nhưng mọi người không thấy ở đây ngoài chúng ta ra còn có rất nhiều dã nhân sao.

Chương 1498

Tối qua ta dậy đi vệ sinh, thì phát hiện bên ngoài hàng rào có động tĩnh, người gác đêm nói với ta đó chính là dã nhân.

Ta cũng từng thấy, ta còn muốn nói chuyện với họ, nhưng họ vừa thấy ta đến gần là chạy mất, không biết họ sống trong rừng thế nào.

Ý ta là bắt những dã nhân này về làm lao động.

Đường thư sinh cuối cùng cũng nói ra kế hoạch của mình, quả thực không hợp lễ pháp, thậm chí có thể nói là sự thoái lui của văn minh.

Cần biết rằng chế độ nô lệ ở Thăng Long đã biến mất hàng nghìn năm.

Tuy nhiên, những người khác nghe xong lại thấy hay, có lao động mà lại không tốn tiền.

Những dã nhân này dù sao ngay cả tiếng phổ thông cũng không biết nói, bắt về đốn cây là thích hợp nhất.

Thư sinh không hổ là thư sinh.

Đường thư sinh lại biết rằng y đề nghị như vậy, những dã nhân trên đảo sẽ gặp xui xẻo.

Nói làm là làm, Vương Bảo lập tức tổ chức người đi bắt dã nhân, chỉ cần có lao động thì những việc khác đều dễ nói.

Dã nhân trên đảo vẫn chỉ là bộ lạc, vũ khí chỉ có giáo dài, thậm chí ngay cả cung tên cũng không có.

Đối mặt với những di dân Đại Minh có tất cả các loại vũ khí nóng, họ căn bản không có sức kháng cự.

Trừ khi vào rừng gặp phải côn trùng độc, rắn độc uy hiếp, còn lại chiến đấu không hề có bất kỳ khó khăn nào.

Nhưng các di dân cũng cuối cùng đã biết được sự nguy hiểm của rừng, sau khi ra ngoài toàn thân đều là những vết sưng đỏ, hầu như không có chỗ da nào còn lành lặn.

Thậm chí còn có người bị bệnh, may mắn thay kịp thời quay về cảng khẩu mới sống sót.

Tuy nhiên, lần đầu tiên đã bắt được hơn mười dã nhân, kết quả rất tốt.

Chín dã nhân nam, sáu dã nhân nữ.

Đường thư sinh đề nghị: Bây giờ đừng vội phân chia dã nhân, trước tiên hãy tập trung dã nhân lại, mọi người cũng không cần vội khai hoang đất đai của mình.

Chúng ta mới đến cần đoàn kết, tập trung tất cả mọi thứ lại, sau đó khi thu hoạch sẽ phân phối theo thành tích của mỗi người.

Giống như một công xã vậy.

Mọi người cũng nói được, họ đều biết rằng bây giờ thực sự không thể phân tán sức mạnh, phải đoàn kết mới có thể khai hoang nhanh chóng.

Thế là có người phụ trách đi bắt dã nhân, có người phụ trách trông coi dã nhân khai hoang.

Dã nhân đã có bộ lạc rồi, tự nhiên cũng biết làm việc như thế nào, mặc dù không thể giao tiếp, nhưng ra hiệu thì vẫn có thể hiểu được.

Di dân Đại Minh nói với dã nhân làm việc thì sẽ được ăn, không làm việc, gây rối hoặc bỏ trốn thì sẽ bị trừng phạt.

Dã nhân bất đắc dĩ chỉ có thể làm việc, tuy nhiên họ cũng lần đầu tiên cầm được những công cụ sắc bén như vậy, đều vô cùng tò mò, thậm chí còn tự làm mình bị thương.

Đối với những dã nhân này thì không còn cách nào khác, lại không thể giao tiếp tốt, ra hiệu thì luôn có sai sót.

Nhưng chỉ có thể từng chút một thôi.

Đường thư sinh phụ trách công việc ghi chép hàng ngày, coi như là văn chức, nhưng công điểm lại không ít.

Đối với dã nhân, Đường thư sinh cũng áp dụng chính sách khuyến khích, làm nhiều thì sẽ nhận được nhiều thức ăn hơn.

Dã nhân được mặc quần áo đơn giản, cũng được ăn cơm đúng giờ, trừ việc phải làm việc ra, hình như cũng không tệ hơn ở trong rừng là bao.

Ban đầu di dân còn lo lắng dã nhân cầm rìu sẽ phản công, không ngờ dã nhân lại rất an phận.

Như vậy là tốt, nếu không Vương Bảo còn chuẩn bị bắt hai tên điển hình ra giết gà dọa khỉ nữa.

Dã nhân được bắt về ngày càng nhiều, cuối cùng có một ngày có người đề nghị không thể bắt thêm nữa, bắt thêm người thì sẽ đông hơn cả di dân, đến lúc đó họ quản lý thế nào đây.

Tuy Vương Bảo có súng không sợ dã nhân làm phản, nhưng một khi xảy ra chuyện nhất định sẽ có tổn thất, mà bây giờ họ làm sao chịu nổi một chút biến động nào chứ.

Nhưng tốc độ này vẫn chậm.

Bây giờ tuy đã có năm mươi dã nhân khai hoang, nhưng trung bình một ngày cũng chỉ chặt được hai mươi cây, đó còn chưa tính công việc đào gốc cây.

Tôi có một ý này.

Thư sinh lại có cách rồi: Chúng ta có thể đề bạt hai dã nhân lên làm quản sự, dùng dã nhân để quản lý dã nhân.

Có được không.

Tuy các phương pháp của thư sinh từ trước đến nay đều không tệ, nhưng cách này nghe sao mà không đáng tin cậy.

Để dã nhân quản lý dã nhân, họ có thực sự trung thành không.

Nếu họ cấu kết với nhau tấn công bất ngờ thì sao.

Vương Bảo lo lắng nói.

Thư sinh nói: Theo quan sát của tôi trong thời gian này, tôi phát hiện có mấy dã nhân làm việc rất nỗ lực và rất thích các vật dụng Đại Minh.

Quần áo, giày dép, công cụ của chúng ta, món nào họ cũng thích.

Vì vậy, tôi nghĩ mấy dã nhân này hoàn toàn có thể lôi kéo, sau khi đề bạt vị trí cho họ cũng có thể tăng thêm chút tiền lương, để họ có được nhiều vật phẩm Đại Minh hơn.

Phân tích như vậy hình như cũng có lý, nhưng việc giải thích rõ ràng những vấn đề này với dã nhân không thông ngôn ngữ vẫn là một thách thức lớn.

Tuy nhiên, công phu không phụ người có lòng, trước tiên cứ đề bạt hai người rồi nói sau.

Kết quả quả thực rất hiệu quả, những dã nhân này còn chưa biết cái gì gọi là tự do, so với tự do họ càng thích vật phẩm và quần áo Đại Minh hơn, rất ngưỡng mộ tất cả mọi thứ mà di dân sở hữu.

Sau khi biết rằng chỉ cần làm việc là có thể sử dụng tất cả những thứ này, họ làm việc càng nỗ lực hơn.

Dù sao thì cũng chỉ là làm việc mỗi ngày, di dân cũng không phải địa chủ bóc lột, sẽ không bắt dã nhân chỉ làm việc mà không nghỉ ngơi, phải kết hợp lao động và nghỉ ngơi mới đúng.

Mặc dù đồ ăn cho họ thực ra là những món mà di dân không thích ăn như bánh ngô, còn di dân thì ăn cơm trắng, bánh bao trắng.

Đương nhiên, đến đảo hoang, di dân cũng học theo dã nhân ăn không ít trái cây bản địa, và tất nhiên còn đi săn bắn.

Ngoài heo, dê, bò được vận chuyển từ đại lục đến, săn bắn cũng là nguồn cung cấp thịt.

Cả hai bên đều đang học hỏi lẫn nhau.

Ở hải ngoại, các di dân vẫn luôn hướng về đại lục, nhiều người nghĩ đến việc kiếm tiền sau đó quang tông diệu tổ, còn muốn đón người nhà đến.

Còn Đường thư sinh cũng không quên đọc sách, tuy nơi đây khí hậu rất nóng không thích hợp để đọc sách, nhưng vào buổi sáng và hoàng hôn khi trời mát mẻ vẫn cầm sách không rời tay.

Và niềm an ủi duy nhất chính là con thuyền ghé đến nửa tháng một lần, sẽ mang đến vật chất và những di dân mới, cùng với những tin tức mới của Đại Minh, đương nhiên cũng có thể gửi thư nhà.

Một lá thư nhà có thể khiến tất cả di dân rơi lệ, vì nhìn thấy thư nhà là biết được tình hình ở nhà, tuy chỉ là vài câu chuyện gia đình không quan trọng, nhưng lại cảm động lòng người nhất.

Các di dân lợi dụng trí tuệ của mình, từng chút một khắc phục khó khăn, hoàn thành sứ mệnh khai cương thác thổ mà hoàng đế Đại Minh giao phó.

Thế giới này càng ngày càng không giống giang hồ nữa.

Cái không khí khai phá thời đại Đại Hàng Hải này rốt cuộc là sao.

Phạm vi giang hồ đang mở rộng, các võ giả cũng dấn thân vào trào lưu khai thác, rời xa quê hương đi đến những thế giới mới.

Và họ mang theo, ngoài võ công ra, còn có cả một giang hồ mới.

Trong khi Vương Bảo và đồng đội đang nỗ lực khai phá các hòn đảo, các võ giả Đại Minh cũng theo thuyền buồm đi khắp nơi trên thế giới.

Ở Phù Tang đấu võ với võ sĩ, ở Tây Vực đối chiến với kỵ sĩ, các võ giả mang theo tư tưởng của mình nỗ lực tìm kiếm chỗ cư ngụ ở bên ngoài.

Liên minh Lục Đại Môn Phái cuối cùng cũng giải tán, bởi vì Không Động phái cuối cùng đã quyết định chuyển đổi hình thức, không còn quảng bá võ công nữa, hoàn toàn trở thành công ty thương mại.

Thực ra không chỉ Không Động phái, còn có rất nhiều thế lực võ lâm chuyển đổi hình thức thành công ty, trong đó bao gồm cả Công ty Thương mại Hắc Mộc Nhai trên biển.

Sóng biển cười, cuồn cuộn hai bờ triều Trên đại dương, từ khoang thuyền của tàu Nhật Xuất Đông Phương vang lên những tiếng ca sảng khoái.

Hai lão nhân một người gảy đàn, một người hát, một người là Khúc Dương của Nhật Nguyệt Thần Giáo, người kia là Lưu Chính Phong của Hành Sơn phái.

Họ đang thư thái tận hưởng cuộc sống về hưu của mình.

Chính tà bất lưỡng lập đã trở thành lịch sử rồi, bây giờ ngay cả các môn phái cũng chỉ nhìn vào lợi ích.

Chương 1499

Nhật Nguyệt Thần Giáo tuy không phải là một môn phái võ lâm chính quy, nhưng lại chiếm giữ Hắc Mộc Nhai là một bảo địa, hơn nữa Nhậm Ngã Hành với tầm nhìn nhạy bén đã nắm bắt cơ hội thành lập công ty, đồng thời mua thuyền buồm để kinh doanh trên biển, kiếm lời lớn.

Khúc Dương là hộ pháp của Nhật Nguyệt Thần Giáo, nhưng tuổi đã cao, hiện tại đã rửa tay gác kiếm, say mê sự nghiệp âm nhạc.

Ông ơi, hai ông hát hay thật.

Một cô bé mười mấy tuổi vui vẻ vỗ tay, đó chính là cháu gái của Khúc Dương, Khúc Phi Yên, năm nay mười bốn tuổi.

Haha, hát một khúc trên đại dương, quả nhiên có hương vị khác biệt.

Xa rời trần thế, toàn thân thư thái, kiếp này nếu không ra biển thì thực sự đáng tiếc.

Khúc Dương và Lưu Chính Phong kẻ nói người đáp, rất có ý tứ cao sơn lưu thủy tri âm.

Họ cũng sắp di dân rồi.

Bởi vì trên đại lục có quá nhiều cạnh tranh thương nghiệp, mà họ lại biết bí mật thương nghiệp của các môn phái mình, nên tránh đi một chút thì tốt hơn.

Tuy không còn phân biệt chính tà, nhưng thương trường đấu đá lừa lọc lại càng tàn khốc hơn.

Đặc biệt là hiện tại pháp chế Đại Minh còn chưa hoàn thiện, chuyện giết người cướp của thường xuyên xảy ra.

Để đả kích đối thủ cạnh tranh, người ta không từ thủ đoạn nào, hai bàn tay của Nhật Nguyệt Thần Giáo cũng không sạch sẽ gì.

Tàu Nhật Xuất Đông Phương vượt sóng rẽ nước, nó là con thuyền bảo báu mới nhất được nghiên cứu và chế tạo bởi Hán triều, khả năng vận tải đứng đầu thế giới.

Hắc Mộc Nhai đã bỏ ra một cái giá rất lớn để đặt đóng con tàu này.

Điểm đến đã ở trong tầm mắt, người quan sát trên cột buồm đã nhìn thấy đường chân trời.

Lần này họ sẽ đến Bảo Đảo.

Kể từ khi Bảo Đảo trở về bản đồ Đại Minh, nó đã hiển thị vị trí vô cùng quan trọng, hầu hết các tàu thuyền đi về phía Nam đều sẽ ghé lại để bổ sung tài nguyên.

Hơn nữa, Bảo Đảo vẫn luôn phát triển công nghiệp, kinh tế phồn thịnh, được mệnh danh là Minh Châu của Đại Minh.

Ông ơi, chúng ta cuối cùng cũng sắp đến rồi.

Khúc Phi Yên vô cùng kích động, nàng đã sớm nghe nói về vẻ đẹp của Bảo Đảo, hôm nay nàng cuối cùng cũng có thể nhìn thấy.

Nhưng khi họ đến cảng khẩu, lại phát hiện ở nơi dễ thấy nhất của cảng khẩu dựng một lá cờ, trên đó có ba chữ: Thanh Thành Phái.

Trong nguyên tác có thể coi là môn phái yếu nhất, Thanh Thành phái trong thế giới này lại phát triển rất tốt.

Mặc dù võ lực vẫn không cao, cũng không có cao thủ nào nổi bật, nhưng lại giỏi marketing, đã biến Thanh Thành phái thành một thương hiệu nổi tiếng khắp gần xa.

Các lớp huấn luyện võ thuật Thanh Thành đã nở rộ khắp nơi, có thể nói một phần lớn nguyên nhân là do võ công Thanh Thành phái không cao thâm, tuy không xuất hiện cao thủ, nhưng nhập môn lại đơn giản.

Người bình thường dù có luyện võ cũng chỉ muốn cường thân kiện thể, chứ không phải trở thành cao thủ, Thanh Thành phái là thích hợp nhất với họ.

Giang hồ thời đại này đã khác xưa, trước đây lấy võ công luận cao thấp, bây giờ là lấy thành tích luận cao thấp.

Thanh Thành phái trước đây có thể bị các môn phái lớn chế giễu, nhưng bây giờ ngược lại lại là đối tượng khiến người ta ngưỡng mộ.

Không ngờ Thanh Thành phái đã đến Bảo Đảo, động tác thật nhanh.

Võ công của họ hạng ba, nhưng tuyên truyền lại hạng nhất.

Ngay cả chưởng môn Thanh Thành cũng tự thừa nhận.

Lưu Chính Phong là người của Hành Sơn phái, nên vẫn hiểu rõ tình hình các môn phái lớn.

Cháu biết cúi mông rớt xuống bình sa lạc nhạn Thức Chim Nhạn Sa Xuống Bình Đất Bằng Khi Cúi Mông.

Khúc Phi Yên nói, thực ra nàng cũng không biết rốt cuộc là ai truyền ra, dù sao thì không biết từ lúc nào tất cả mọi người đều biết Thanh Thành phái có chiêu này, đều trở nên nổi tiếng.

Danh tiếng lớn thì người chê bai cũng nhiều.

Nhưng điều này căn bản không thể ngăn cản sự quật khởi của Thanh Thành phái, và sở dĩ nó quật khởi, hoàn toàn là vì tiên nhân phù đỉnh.

Cái gọi là tiên nhân phù đỉnh, là nói Thanh Thành phái vốn dĩ không có chút ưu thế nào, nhưng một ngày nọ chưởng môn gặp được tiên nhân, tiên nhân đặt tay lên trán ông ta, ông ta liền trong chớp mắt thông hiểu mọi thứ, sau đó làm theo chỉ dẫn của tiên nhân để tiếp thị, thành công biến Thanh Thành phái thành một chuỗi lớp huấn luyện võ thuật liên tỉnh trên toàn quốc.

Còn về việc có thực sự gặp được tiên nhân hay không, ai cũng không biết.

Mọi người đối với lời đồn này đều khinh thường, chỉ cho rằng đó là chưởng môn Thanh Thành nói bậy bạ.

Tiên nhân thì không có, nhưng có Đỗ Lan.

Ý tưởng này quả thực là Đỗ Lan đã giúp đỡ.

Khi đó Đỗ Lan đang đi dạo, thấy chưởng môn Thanh Thành phái vì môn phái sa sút mà treo cổ, Đỗ Lan nhất thời tốt bụng nên đã đưa ra một ý tưởng.

Trương Tam Phong cũng không thọ chung chính tẩm, mà đã vân du tứ hải không bao giờ quay về Võ Đang nữa.

Hiện tại, bài vị của Trương Tam Phong vẫn được đặt ở nơi cao nhất của Võ Đang Sơn.

Nhờ mối quan hệ với Trương Vô Kỵ, Võ Đang Sơn hiện tại hương hỏa rất thịnh vượng, đương nhiên cũng vì mối quan hệ với Trương Vô Kỵ, tất cả các hoạt động kinh doanh của Võ Đang Sơn hiện tại đều là quốc hữu.

Các đạo sĩ để tránh hiềm nghi không còn tham gia kinh doanh nữa, chỉ sống bằng tiền hương hỏa.

Còn Minh Giáo thì vận may không tốt.

Trương Vô Kỵ vài năm trước khi đăng cơ đã liên tục giải thể

Minh Giáo, cuối cùng thậm chí ngay cả Thánh Hỏa Lệnh cũng bị Trương Vô Kỵ nung chảy làm kỷ niệm phẩm.

Các bộ phận nguyên thủy của Minh Giáo cũng hoàn toàn bị xóa bỏ.

Đương nhiên, Trương Vô Kỵ cơ thể kiện tráng, trẻ tuổi tài ba, nên không sợ có người uy hiếp địa vị của mình, vì vậy cũng không giết công thần.

Chỉ cần những công thần này không vi pháp loạn kỷ thì sẽ có kết quả tốt.

Ví dụ như Dương Tiêu đã thọ chung chính tẩm, sau khi chết còn được phong Tiêu Dao Hầu.

Vi Nhất Tiếu và những người khác cũng đạt đến vị trí cao, hưởng thụ thành quả tốt đẹp của việc tạo phản thành công.

Đại Minh quốc gia này tuy vẫn là Minh triều, nhưng có sự khác biệt rất lớn so với Minh triều nguyên thủy.

Sau khi Trương Vô Kỵ trở thành hoàng đế, dã tâm của y cũng bành trướng, cũng muốn trở thành Thiên Cổ Nhất Đế.

Hiện tại, trong thư phòng của Trương Vô Kỵ treo một tấm bản đồ thế giới, trên đó có tình hình phân bố các quốc gia, và Trương Vô Kỵ luôn nhìn chằm chằm vào khu vực Nam Hải.

Hiện tại, cờ Đại Minh chỉ còn một bước nữa là cắm lên Ấn Độ.

Trương Vô Kỵ không vội, ngược lại y hy vọng có thể nhanh chóng thông thương với các quốc gia khác.

Năng lực sản xuất của Đại Minh đã quá thừa thãi.

Ấn Độ.

Đây là một nơi giàu có, trong thời đại chưa có hạt giống cải tiến này, lương thực do Ấn Độ sản xuất chiếm một phần ba thế giới.

Vùng đất giàu có của Ấn Độ đến mức nông dân dù nằm dài cũng không chết đói.

Sau khi Đại Minh kiến quốc, dân số tăng trưởng ổn định, nhập khẩu lương thực đã là việc cấp bách.

Vì vậy, tuyến đường Ấn Độ nhất định phải được khai thác: Tuyên Đông Phương Bất Bại.

Trương Vô Kỵ lúc này lại nói ra một cái tên khiến người ta kinh ngạc.

Đông Phương Bất Bại vẫn tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển, nhưng y bản thân đã là một thái giám, và không có một chút liên quan nào đến Nhật Nguyệt Thần Giáo.

Đông Phương Bất Bại chỉ là thái giám Tam Bảo của Trương Vô Kỵ, chỉ là trùng tên với nhân vật trong tiểu thuyết mà thôi.

Đông Phương Bất Bại vốn dĩ chỉ là một tiểu thái giám bình thường, nhưng một ngày nọ, khi y đi vệ sinh, y đã nhặt được một cuốn Quỳ Hoa Bảo Điển.

Lúc đó, đi toilet dù sao cũng nhàm chán nên y mở ra xem, vừa xem đã không thể rời mắt.

Ngay lập tức, y luyện ra nội lực, quả thực là một kỳ tài luyện võ trăm năm khó gặp.

Sau này Trương Vô Kỵ biết được thực lực của y, liền bắt đầu trọng dụng Đông Phương Bất Bại.

Chương 1500

Hiện tại, Trương Vô Kỵ muốn giao cho Đông Phương Bất Bại một nhiệm vụ, nhiệm vụ khai thác thế giới mới.

Đông Phương Bất Bại biết Trương Vô Kỵ là người có hùng tài đại lược, một lòng muốn mở rộng bản đồ, khuyến khích mọi người di dân.

Hiện tại, chính y cũng có cơ hội tham gia vào đó, biết cơ hội để lưu danh sử sách đã đến rồi.

Y sẽ dẫn dắt đội thuyền hoàng gia đến Ấn Độ, đến những nơi mà tất cả mọi người chưa từng đến.

La Bác, nam, mười tám tuổi, một cư dân bình thường ở Đại đô.

Khi thấy hoàng gia thuyền đội chiêu mộ người, y đã dứt khoát đăng ký, bởi vì y có một giấc mơ là trở về quê hương tổ tiên.

La Bác là một đứa trẻ lai tóc vàng mắt xanh.

Ông cố của y đã gia nhập quân Mông Cổ khi Hoa Tranh viễn chinh châu Âu, sau đó đến Thăng Long định cư.

Ông nội và cha của La Bác đều nhận được giáo dục Nho giáo, luôn muốn lá rụng về cội, về thăm quê hương.

Nhưng nơi xa xôi vạn dặm đó, làm sao có thể đến được.

Ông nội của La Bác từng hành động, nhưng cuối cùng cũng chỉ đến Tây Vực, không tiếp tục đi về phía Tây.

Có lẽ đây là một cơ hội.

La Bác nghĩ rằng đội thuyền hoàng gia sẽ đi viễn chinh đến những nơi rất xa, có lẽ đi thuyền có thể đến được quê hương: Mình phải đi đăng ký.

La Bác không phải là thủy thủ, nhưng y biết ngoại ngữ.

Y là một học sinh ưu tú đã học chuyên sâu ngoại ngữ ở đại học, cũng có hiểu biết nhất định về phong tục nước ngoài, là một nhân tài.

Sinh viên đại học được ưu tiên tuyển chọn, Trương Vô Kỵ rất coi trọng giáo dục.

Cần biết rằng Đại học Minh Giáo vẫn là do y thành lập, hiện tại y vẫn là hiệu trưởng danh dự.

Học sinh của Đại học Minh Giáo đều có thể tự xưng là môn sinh của Thiên Tử.

Người đăng ký rất đông, bởi vì mọi người đều biết đây là cơ hội để công thành danh toại, chỉ cần thể hiện tốt là có thể trực tiếp được hoàng đế trọng dụng.

La Bác không ngoài dự đoán đã thành công trúng tuyển, bởi vì y là học sinh của Đại học Minh Giáo, hơn nữa thành tích xuất sắc, không có lý do gì để không được tuyển.

Và sau khi trúng tuyển là huấn luyện, học một số kiến thức hàng hải.

Nói đến đại học thì không thể không nói đến chế độ khoa cử sau khi triều Đại Minh thành lập đã phải cải cách, bởi vì Trương Vô Kỵ thúc đẩy giáo dục toàn dân.

Mặc dù hiện tại vẫn chưa bãi bỏ khoa cử, nhưng bây giờ sau khi thi đỗ Tiến sĩ vẫn phải vào đại học tu nghiệp, đợi đến khi giáo dục toàn dân thì khoa cử sẽ phải đổi thành thi đại học.

Trong thời gian huấn luyện, thuyền cũng đang được chế tạo, đợi đến khi mọi thứ đã sẵn sàng, La Bác sẽ xuất môn.

Trước khi lên đường, cha mẹ chuẩn bị rất nhiều đồ đạc, và còn rất nhiều bùa chú.

Mặc dù không nỡ để con đi xa, nhưng họ cũng biết La Bác là vì tìm về cội nguồn, điều này không sai.

Mặc dù họ sống ở Đại Minh, nhưng gốc gác của họ lại ở nơi xa xôi.

Trên thuyền, La Bác quen biết một gã kỳ quái.

Đỗ Lan, ngươi lại trốn việc sao.

La Bác lên thuyền sau mới quen Đỗ Lan, chỉ biết Đỗ Lan là lính canh trên thuyền, nhưng thường xuyên trốn việc.

Nghỉ ngơi, nghỉ ngơi một chút.

Đi Ấn Độ không phải là chuyện một sớm một chiều, không cần vội.

Ngươi như vậy nếu bị thuyền trưởng biết được, ngươi sẽ gặp xui xẻo đó.

Xui xẻo thì xui xẻo đi, thế giới này đã đủ kỳ quái rồi, chuyện xui xẻo gì cũng không lạ.

Đỗ Lan bi quan nói.

Y bi quan như vậy, hoàn toàn là vì y đã gặp Lệnh Hồ Xung, đối phương đã không còn là một lãng tử phóng khoáng bất kham gì nữa, mà là một người ngoại quốc.

Gene của tổ tiên Lệnh Hồ Xung đã pha lẫn huyết thống của người ngoại quốc.

Thử tưởng tượng một gã soái ca ngoại quốc mũi cao, tóc vàng, lúc nào cũng cầm bầu rượu không rời tay, lại còn suốt ngày nheo mắt đưa tình, nửa tỉnh nửa mơ, nửa thức nửa ngủ, một vẻ mặt phóng đãng bất kham, thực sự khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

Đỗ Lan nhìn thấy Lệnh Hồ Xung như vậy, chỉ cảm thấy có chút không thể chấp nhận được, nhưng tất cả đều là do nguyên nhân của chính y, chỉ có thể tự trách mình.

Thế là Đỗ Lan chuẩn bị lưu đày chính mình, rời xa giang hồ đã pha lẫn người ngoại quốc.

Dù sao thì đã có người ngoại quốc, chi bằng đến nơi toàn là người ngoại quốc thì thú vị hơn.

Thật không hiểu, tại sao ngươi lại chẳng quan tâm đến điều gì, lẽ nào chỉ vì ngươi biết võ công.

Lần trước gặp phong ba, có người không cẩn thận rơi xuống biển, là Đỗ Lan đã thi triển khinh công cứu người lên.

Không phải là biết võ công đơn giản như vậy, mà là võ công cực kỳ lợi hại mới đúng.

Đỗ Lan cũng không phủ nhận chính mình chính là cậy vào công lực cao thâm nên mới tùy hứng như vậy.

Y trà trộn lên thuyền không phải để làm việc, chỉ là muốn đi nhờ thuyền thuận gió mà thôi.

Dở khóc dở cười, La Bác thật sự không hiểu suy nghĩ của Đỗ Lan.

Con thuyền rất thuận lợi đến được Ấn Độ Dương, đổ bộ lên Ấn Độ.

Ấn Độ lúc này vẫn đang trong tình trạng phân liệt, vô số thành bang phân bố trên vùng đất giàu có này.

Đối với những vị khách đến từ Đại Minh, người bản địa rất nhiệt tình.

Còn người Đại Minh cũng đã chứng kiến rất nhiều loại gia vị và thực vật mà họ chưa từng thấy, những thứ này nếu vận chuyển về Đại Minh thì sẽ là một khoản thu nhập không nhỏ.

La Bác rất bận rộn, tuy không biết tiếng Ấn Độ, nhưng y là phiên dịch nên buộc phải học.

Ngược lại, Đỗ Lan rất nhàn nhã, y đang tìm xem ở chợ có Lâm Bình Chi phiên bản Ấn Độ nào không.

Những thứ này tặng cho các ngươi.

Đỗ Lan đi khắp nơi tặng đồ, quần áo Đại Minh, giày dép Đại Minh.

Cả một thôn làng trong chớp mắt đã bị phong trào Đại Minh ảnh hưởng.

Một thôn làng Hán phục ở Ấn Độ, nhìn nhiều rồi cũng quen, quen rồi thì cái Lệnh Hồ Xung ngoại quốc đó cũng không còn kỳ lạ nữa.

Nhưng hành vi bất thường của Đỗ Lan tự nhiên đã thu hút sự chú ý của Đông Phương Bất Bại.

Rốt cuộc Đỗ Lan lấy đâu ra nhiều đồ như vậy để tặng.

Và rốt cuộc là ai đã bảo y tặng.

La Bác biết có chuyện chẳng lành, thủ lĩnh sắp ra tay với Đỗ Lan rồi.

Ngay từ khi Đỗ Lan tặng bộ quần áo đầu tiên, La Bác đã bảo Đỗ Lan dừng lại, nhưng y cứ không nghe.

Đương nhiên, La Bác cũng rất tò mò Đỗ Lan rốt cuộc đã giấu nhiều đồ như vậy ở đâu, chẳng lẽ trước khi xuất phát, Đỗ Lan đã buôn lậu.

Từ buôn lậu đã không còn là một từ mới mẻ gì, về cơ bản những người chạy thuyền đều biết, vì buôn lậu trên biển rất phổ biến.

Nhưng buôn lậu là vì tiền, Đỗ Lan lại không cần tiền, y chỉ tặng, hoàn toàn không hiểu Đỗ Lan đang nghĩ gì.

Đông Phương Bất Bại nhìn người quái dị không kiêu ngạo không tự ti trước mặt, y đã kiểm tra danh sách nhân viên rồi, trong danh sách thủy thủ căn bản không có cái tên Đỗ Lan này: Ngươi rốt cuộc là ai.

Lại trà trộn lên thuyền vì mục đích gì.

Chỉ là muốn truyền bá văn hóa Đại Minh một chút, để người ngoại quốc đều mặc Hán phục.

Đỗ Lan cũng nhàm chán, đợi đến khi tất cả người ngoại quốc đều mặc Hán phục, thì cái Lệnh Hồ Xung ngoại quốc trà trộn trong đó cũng không còn kỳ lạ nữa.

Muốn giấu một hạt gạo, cách tốt nhất chính là bỏ nó vào trong đống gạo.

Những bộ quần áo, mũ giày của ngươi là vận chuyển đến bằng cách nào.

Ta đã kiểm tra tất cả các thuyền, căn bản không có vận chuyển quần áo mũ giày.

Ánh mắt sắc bén của Đông Phương Bất Bại nhìn chằm chằm Đỗ Lan, giống như đang nhìn một yêu quái.

Xem ra là quá phô trương rồi, nhưng ta lại muốn hỏi các ngươi, các ngươi lẽ nào đều không biết Đỗ Lan sao.

Đỗ Lan cười nói: Các ngươi không đọc sử sách sao.

Đó là một vẻ mặt kiểu như các ngươi phải biết chứ, dường như đang nói không biết thì là kiến thức nông cạn.

Chương 1501

Đỗ Lan ra vẻ ta đây là nhân vật đã ghi danh vào sử sách, mọi người lẽ ra phải biết chứ.

Cái giọng điệu và biểu cảm đáng ăn đòn này khiến người ta chỉ muốn xé toạc cái mặt dày của Đỗ Lan ra.

Sử sách.

Hiển nhiên những người có mặt đều không phải là người thích lịch sử, không muốn biết sự hưng suy giao thế của các triều đại lịch sử, tự nhiên càng không hiểu một nhân vật lịch sử như Đỗ Lan đã ở trong một góc khuất của lịch sử.

Không phải ai cũng như Nhữ Dương Vương mà thích học tập, yêu thích lịch sử.

Sự im lặng ngượng ngùng khiến Đỗ Lan biết được câu trả lời, y lộ ra vẻ mặt nhìn các ngươi không có kiến thức kìa, đó là sự khiêu khích công khai đối với Đông Phương Bất Bại.

To gan, ngươi dám coi thường cấp trên.

Phó quan của Đông Phương Bất Bại liền thay cấp trên giáo huấn Đỗ Lan.

Đông Phương Bất Bại tuy cũng không vui, nhưng vẫn giả vờ độ lượng, vẫy tay bảo phó quan lui ra, nói với Đỗ Lan: Có lời gì thì nói thẳng, đừng cố làm ra vẻ huyền bí.

Ta chỉ muốn nói cho các ngươi biết, các ngươi đều là hậu bối của ta, vì vậy chuyện của ta, các ngươi không quản được.

Đỗ Lan thẳng thừng nói: Điều ta muốn làm chính là xướng đạo phong cách mới của Đại Minh, hoằng dương văn hóa Hán học, thực hành tinh thần của hoàng đế, khiến man di mở mắt, giúp Đại Minh lập uy, vì thiên hạ thái bình.

Lời phát biểu này còn chính thức hơn cả quan phương, khiến không gian im lặng như tờ, bởi vì tất cả mọi người đều cảm thấy Đỗ Lan đã nói ra những lời trong lòng họ.

Bài diễn thuyết này mà viết vào tấu chương dâng lên hoàng đế, nhất định sẽ khiến Long Nhan Đại Duyệt, quả thực là tâng bốc một cách vô hình.

Chỉ riêng những lời này thôi, Đông Phương Bất Bại cũng không thể coi Đỗ Lan là kẻ xấu: Ngươi tuy thần thần đạo đạo, nhưng lời nói cũng có vài phần đạo lý.

Nếu ngươi thực sự muốn ánh sáng Đại Minh chiếu rọi thế giới, ta cũng sẽ không quản ngươi.

Nhưng nếu ngươi làm bất cứ điều gì bất lợi cho Đại Minh, ta nhất định sẽ bắt ngươi chịu tội.

Điểm này ngươi có thể yên tâm.

Đỗ Lan nói xong liền quay người bỏ đi, một vẻ cao thâm khó dò, khiến người ta không khỏi nghi ngờ lẽ nào Đỗ Lan là cao thủ do hoàng đế phái đến.

Không vấn đề sao.

Phó quan vẫn cảm thấy thả Đỗ Lan đi như vậy quá tùy tiện.

Đông Phương Bất Bại lại ra hiệu giữ im lặng, Ta tự có tính toán, cứ phái người âm thầm quan sát là được rồi.

Nếu y thật tâm vì Đại Minh, chúng ta cũng không cần quản y.

Nhưng y quái dị như vậy, nếu là yêu nhân thì sao.

Nếu là yêu nhân, cứ để y ở lại đây.

Y đã đi thuyền đến thì tự nhiên phải đi thuyền về.

Đông Phương Bất Bại thực ra cũng kiêng dè thủ đoạn kỳ quái của Đỗ Lan, nhưng y đã suy nghĩ kỹ rồi.

Chỉ cần Đỗ Lan có ý đồ bất chính, lập tức sẽ bỏ lại Đỗ Lan không quản, để y tự sinh tự diệt tại địa phương đó.

La Bác, ngươi đã giao hảo với Đỗ Lan, nhiệm vụ giám sát cứ giao cho ngươi.

Y có bất kỳ động thái bất thường nào, đều phải báo cáo với ta.

Đông Phương Bất Bại ra lệnh cho La Bác.

La Bác vẫn coi Đỗ Lan là bạn bè, nhưng mệnh lệnh thì không thể không nghe, chỉ có thể tạm thời đồng ý, tình hình cụ thể sau này tính sau.

Cần bồi dưỡng thêm nhiều người ngoại quốc mặc Hán phục, những phong tục khác không cần quản, nhưng ăn mặc nhất định phải Hán hóa.

Quần áo lụa là Đỗ Lan tặng vừa đẹp vừa mát mẻ, đối với người dân ở vùng nhiệt đới mà nói quả thực là phúc âm.

Đương nhiên, hành động của Đỗ Lan cũng đã thúc đẩy doanh số bán lụa, rất nhiều người bản địa muốn mua lụa về để may quần áo phong cách Ấn Độ.

Nhưng hành vi này rõ ràng đi ngược lại ý muốn của Đỗ Lan, vì vậy chỉ sau một đêm, một vạn thớt lụa của đội thuyền toàn bộ đều biến thành quần áo may sẵn.

Sự thay đổi này đã gây ra một làn sóng lớn, mọi người đều nghi ngờ chính là Đỗ Lan đang giở trò quỷ.

Đông Phương Bất Bại cũng đại kinh thất sắc, loại thủ đoạn này quả thực là pháp thuật thần thông, hoàn toàn không thể lý giải.

Ngay cả có thuê một nghìn thợ may làm việc ngày đêm, cũng không thể may ra nhiều quần áo như vậy chỉ trong một đêm.

Hỏi La Bác, La Bác cho biết không biết gì cả, cũng không biết Đỗ Lan có gì bất thường.

Sau khi lụa biến thành quần áo may sẵn, tuy cũng khiến người ta động lòng, nhưng thói quen không dễ thay đổi như vậy, vì vậy ham muốn mua sắm của người bản địa ngay lập tức giảm sút.

La Bác phụng mệnh đến dò la ý tứ, Đỗ Lan một chút cũng không giấu giếm, Không sai, đây chính là ta làm.

Bây giờ những thớt lụa này hoàn toàn từ nguyên liệu thô đã biến thành Đại Minh chế tạo, sẽ dẫn đầu xu hướng.

La Bác trực tiếp hỏi Đỗ Lan rốt cuộc là người hay là quỷ.

Ta đương nhiên là người, chỉ là lợi hại hơn các ngươi mà thôi.

Không nói những chuyện này nữa, ta có một ý tưởng, muốn đẩy mạnh tiêu thụ những sản phẩm Đại Minh chế tạo này ra ngoài.

Ngươi có cách bán hết đồ sao.

Vậy thì tốt quá, nếu thành công, Đông Phương đại nhân cũng sẽ không làm khó ngươi nữa.

La Bác thay Đỗ Lan cảm thấy vui mừng: Có cách gì.

Ngươi muốn làm diễn viên không.

Đỗ Lan cười xấu xa, y muốn cho mọi người biết Phạm Thiên, Thấp Bà, Bì Thấp Nô Brahma, Vishnu, Shiva cũng mặc Hán phục.

Thông qua điện ảnh để tuyên truyền Hán phục, sự tác động thị giác trực tiếp đó tuyệt đối có thể khiến người dân thế giới này tin tưởng không nghi ngờ.

Đông Phương Bất Bại rất nhanh đã hiểu Đỗ Lan muốn tìm người trong thuyền viên để quay phim, thậm chí ngay cả y cũng nhận được lời mời, nhưng Đỗ Lan lại muốn Đông Phương Bất Bại mặc nữ trang trong phim.

Đông Phương Bất Bại vừa có sự mềm mại nữ tính, lại có sự cương cường nam tính, là một diễn viên đặc hình xuất sắc, hóa thân thành thần vô tính quả thực hoàn hảo.

Tuy nhiên, Đông Phương Bất Bại tuy là thái giám, nhưng vẫn chưa đến mức phải mặc nữ trang, vì vậy đã rất quả quyết từ chối đề nghị của Đỗ Lan.

Đỗ Lan lại rất coi trọng y, nhưng Đông Phương Bất Bại hiển nhiên sẽ không nghe lời Đỗ Lan, bởi vì đối với y mà nói, điều này chẳng khác nào sự vũ nhục.

Xem ra vẫn phải thỉnh Trương Vô Kỵ ra tay.

Trương Vô Kỵ không ngờ ân nhân đã lâu không lộ diện đột nhiên xuất hiện, vô cùng kích động.

Tuy đã làm hoàng đế, nhưng đôi khi y cũng cảm thấy mơ hồ, hy vọng có thể nhận được chỉ đạo.

Nhưng Đỗ Lan nói với Trương Vô Kỵ rằng y đã trưởng thành, con đường phải tự mình đi, nhưng y phải khiến Trương Vô Kỵ hạ chỉ.

Phụng chỉ nữ trang.

Đông Phương Bất Bại ban đầu không tin Đỗ Lan lại có loại thánh chỉ khôi hài như vậy, nhưng Đỗ Lan là ai.

Y đã sớm biết sẽ như vậy, vì vậy đã quay trước đoạn băng ghi hình Trương Vô Kỵ hạ chỉ.

Đây cũng là cuốn băng ghi hình thánh chỉ đầu tiên trên thế giới này.

Thấy băng ghi hình như thấy hoàng đế.

Đông Phương Bất Bại chỉ có thể khuất phục, y bây giờ cuối cùng cũng biết Đỗ Lan thực sự là đặc sứ của hoàng đế, cũng chỉ có hoàng đế mới có thể sai khiến một kỳ nhân như Đỗ Lan.

Bắt đầu quay phim, rất nhiều hiệu ứng đặc biệt đều có thể dùng nội lực để bù đắp, bộ phim này nhất định sẽ phá kỷ lục.

Bộ phim đầu tiên, bộ phim thần thoại đầu tiên, bộ phim đầu tiên sử dụng hiệu ứng đặc biệt, bộ phim đầu tiên ghi lại nội lực Phim chưa quay xong, Đỗ Lan đã biết bộ phim này nhất định sẽ hot, hơn nữa sẽ hot một cách không thể tin được, nhất định sẽ viết lại lịch sử Ấn Độ.

Đương nhiên, vị thầy giáo chủ nghĩa xã hội nổi tiếng Marx đã từng nói: người Ấn Độ không có lịch sử.

Nguyên văn là: Toàn bộ lịch sử quá khứ của Ấn Độ, nếu còn có thể coi là lịch sử, thì chính là lịch sử bị các dân tộc khác chinh phục hết lần này đến lần khác.

Xã hội Ấn Độ căn bản không có lịch sử, ít nhất là không có lịch sử được biết đến.

Còn lịch sử Ấn Độ mà chúng ta thường nói, chẳng qua là lịch sử của những kẻ xâm lược Ấn Độ nối tiếp nhau, Ấn Độ đã thiết lập đế chế khổng lồ của họ trên cơ sở một xã hội không có sự kháng cự, không có sự thay đổi.

Chủ nhân của Ấn Độ đã sớm không phải là người Ấn Độ, mà là những người Aryan mang đến chế độ chủng tính.

Bốn đại chủng tính, ba chủng tính đầu tiên đều là người ngoại lai, chủng tính bình dân thứ tư mới là người bản địa Ấn Độ.

Các diễn viên trong phim không hiểu rõ lịch sử và thần thoại của Ấn Độ giáo, chỉ nghe lời Đỗ Lan mà thôi.

Họ trang điểm rất kỳ quái nhưng lại mặc Hán phục rất chỉnh tề, còn phải thể hiện biểu cảm hoặc lạnh lùng hoặc bi thiên mẫn nhân thương người, vô cùng vất vả.

Nhưng để đạt được hiệu quả, nhất định phải làm như vậy.

Hơn nữa, trình độ của họ bây giờ còn cao hơn rất nhiều so với những người có quyền giải thích thần thoại bản địa thuộc tầng lớp thượng đẳng.

E rằng phim vừa ra mắt, tầng lớp Bà La Môn cao cấp cũng phải thoái vị nhường hiền.

Phim quay xong, trước tiên được chiếu trên thuyền.

Nhìn thấy hình ảnh đen trắng trên màn chiếu, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Chương 1502

Ngay cả Đông Phương Bất Bại, người đã xem đoạn băng ghi hình hoàng đế, cũng kinh ngạc trước hiệu ứng của bộ phim.

Đây là phim có thêm hiệu ứng đặc biệt, hoàn toàn khác với hình ảnh thông thường.

Hơn nữa còn có cắt ghép, dưới tác dụng của hiệu ứng điện ảnh montage, một loạt các cảnh quay trông giống như phép lạ thật sự.

Bộ phim kể về câu chuyện ba vị chủ thần đại chiến ma thú, cũng không có cốt truyện phức tạp gì, chỉ là đại thần Phạm Thiên dẫn dắt các tiểu đệ giải cứu nhân dân Ấn Độ khỏi cảnh lầm than.

Các cảnh chiến đấu chân thực đến mức khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, hận không thể xông vào phim cùng đại thần kề vai chiến đấu.

Đông Phương Bất Bại đóng vai Phạm Thiên càng như người trên trời, tuy Phạm Thiên trong thần thoại là nam thần cai quản sự sáng tạo.

Nhưng bây giờ ai quay phim thì người đó có quyền giải thích.

Đỗ Lan cho rằng Phạm Thiên nên là một đại lão mặc nữ trang, không cần phải nêu rõ giới tính.

Dù sao thì tạo hình của Đông Phương Bất Bại cũng sẽ khiến người ta tin phục.

Đông Phương Bất Bại mặc chiếc váy dài bó sát, đứng trong gió tóc bay phấp phới, ánh mắt xa xăm trầm ổn lại sâu thẳm, một cảnh quay đặc tả dường như muốn hút người ta vào trong đó.

Ngay cả bản thân y khi xem những hình ảnh này, cũng cảm thấy tim đập thình thịch, đặc biệt là khi nhìn thấy chính mình mặc nữ trang, trong lòng y có một cảm xúc không thể kiềm chế được.

Rõ ràng mọi người thường xuyên gặp Đông Phương Bất Bại, nhưng Đông Phương Bất Bại trong phim lại hoàn toàn khác với hiện thực.

Đây chính là năng lực của đạo diễn, nếu không có Đỗ Lan, cũng sẽ không có màn trình diễn xuất sắc của mọi người.

Nhìn thấy biểu cảm kinh ngạc đến ngây dại của mọi người, Đỗ Lan biết đã thành công, có thể chiếu cho người ngoài xem rồi.

Tân Cách là một tế tự bản địa, nhưng với tư cách là người thuộc tầng lớp cao cấp, cuộc sống của Tân Cách lại bất hạnh, bởi vì y sinh ba người con gái.

Đối với gia đình mà nói, ba người con gái là gánh nặng quá lớn.

Quy định của Ấn Độ giáo là con gái khi xuất giá nhất định phải do gia đình nhà gái chuẩn bị của hồi môn cao giá, ba người con gái tức là ba khoản của hồi môn.

Đồng thời, với tư cách là phụ nữ, nhất định phải đeo trang sức vàng, nếu không có trang sức sẽ bị người ta coi thường.

Gần đây lụa bán chạy, Tân Cách ban đầu muốn mua lụa cho thần bò trong thôn để may quần áo, mong thần bò phù hộ mình sinh được con trai, nhưng không ngờ những người ngoại quốc kia chỉ bán quần áo may sẵn chứ không bán vải.

Điều này khiến Tân Cách rất tuyệt vọng, y không thể không cân nhắc xem có nên gả con gái mình cho thần bò để giảm bớt gánh nặng hay không.

Mặc dù là người thuộc tầng lớp cao cấp, tuy không lo ăn mặc, nhưng Tân Cách thực sự không có tiền dư.

Hơn nữa, việc liên tục sinh con gái cũng khiến Tân Cách không ngẩng mặt lên được trước mặt đồng nghiệp.

Tân Cách ngưỡng mộ các tăng lữ và tế tự ở các thành phố lớn, ở các đền thờ trong thành phố lớn không chỉ có thu nhập đủ sống, thậm chí còn có thánh nữ để chơi đùa, tốt hơn nhiều so với thôn nhỏ ven biển này.

Cái gọi là thánh nữ chính là những cô gái trẻ nghèo bị bán cho đền thờ, sẽ gặp phải những gì thì không cần nói cũng tự hiểu.

Tuy nhiên, Tân Cách bây giờ cũng đã nhìn thấy cơ hội, đó chính là những người Đại Minh đến từ hải ngoại.

Họ không chỉ có những con thuyền kinh người, mà còn có những vật phẩm tinh xảo đáng kinh ngạc.

Nếu dâng những thứ này cho đại tự miếu, thì bản thân y cũng có thể có một chỗ đứng trong thành phố lớn rồi.

Tân Cách chưa từng nghĩ đến việc buôn bán, bởi vì đó không phải là việc mà tầng lớp của y nên làm, điều y nên làm là vươn lên cao hơn.

Thế là Tân Cách hôm nay dẫn theo hai người tùy tùng sát đế lợi đến cảng khẩu do người Đại Minh xây dựng.

Sau khi xác định Đỗ Lan không phải kẻ xấu, Đông Phương Bất Bại lập tức bắt tay vào việc, chặt cây xây dựng cảng khẩu, đặt nền móng vững chắc cho việc thương mại sau này.

Vùng đất này đã cắm cờ Đại Minh.

Tân Cách nhìn thấy sự thay đổi lớn lao của bờ biển trong thời gian ngắn như vậy, trong lòng sinh sợ hãi.

Y không hiểu tại sao người Đại Minh lại có thể xây dựng nhiều thứ như vậy trong thời gian ngắn.

Chẳng lẽ họ có thần giúp đỡ sao.

Không có thần, chỉ có làm thêm giờ.

Lá cờ rồng vàng nhe nanh múa vuốt giữa không trung, càng khiến Tân Cách cảm thấy có một khí phách kinh người, dường như còn uy vũ hơn cả thần bò.

Người gác cổng lần đầu tiên thấy có người tiếp cận, tuy trước đây cũng có người tò mò quan sát, nhưng đều không dám đến gần cổng lớn.

Ba người này là những người đầu tiên dám đến gần như vậy.

Vấn đề ngôn ngữ đã gần như được giải quyết, ít nhất là giao tiếp không thành vấn đề.

Cần biết rằng phim đã được lồng tiếng Ấn Độ, đương nhiên đây chỉ là tiếng Ấn Độ của khu vực này, Ấn Độ cũng có không ít phương ngữ.

Sau này khi chiếu phim ở những nơi khác, vẫn cần phải lồng tiếng lại.

Đối với chuyến viếng thăm của Tân Cách, Đông Phương Bất Bại tỏ ý hoan nghênh, sau khi biết rõ ý đồ của đối phương, Đông Phương Bất Bại lập tức nghĩ ra một cách, đó chính là ủng hộ Tân Cách làm đại lý nhân.

Đại lý nhân không phải là ý tưởng do Đông Phương Bất Bại nghĩ ra, mà là do các thương nhân Minh triều nghĩ ra ở Phù Tang.

Lợi dụng người bản địa làm bình phong để làm việc sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Đại Minh có chế độ học tập rất tiên tiến, chỉ cần là phương pháp tốt đều có thể cung cấp cho quan phương, quan phương sẽ ban thưởng nhất định, và quảng bá phương pháp tốt.

Chế độ đại lý nhân chính là một trong những chế độ ưu tú được nhân dân cung cấp từ sớm.

Đông Phương Bất Bại trước khi đến Ấn Độ đã từng cân nhắc về đại lý nhân, chỉ là y cũng không hiểu rõ về Ấn Độ nên chưa hành động.

Nhưng bây giờ, với sự hiểu biết sơ bộ về Ấn Độ, Đông Phương Bất Bại cuối cùng cũng sẽ hành động.

Tân Cách này, thực ra Đông Phương Bất Bại đã sớm biết, chỉ là vẫn chưa tiếp xúc mà thôi.

Y biết Tân Cách có địa vị rất cao ở địa phương, là người thuộc tầng lớp cao cấp.

Từng đóng phim, y biết Ấn Độ có chế độ chủng tính, chủ yếu chia thành bốn đại chủng tính.

Bà La Môn đại diện cho miệng thần, phụ trách giao tiếp với thần linh, cao quý nhất.

Sát Đế Lợi đại diện cho cánh tay thần, phụ trách quản lý và quân sự.

Phệ Xá đại diện cho chân thần, chủ yếu làm thương nghiệp.

Thủ Đà La, thường là thợ thủ công, người hầu và nông dân.

Đương nhiên, còn có những người không có chủng tính, những người đó được gọi là bất khả tiếp xúc giả, là tiện dân, làm những nghề mà người Ấn Độ cho là dơ bẩn nhất, như quét dọn, dọn phân, mai táng hỏa táng, v. v.

Hiển nhiên họ không biết cái gì gọi là phân công cách mạng khác nhau, công việc không phân sang hèn.

Chủng tính là do người Aryan phát minh ra sau khi chinh phục Ấn Độ để đảm bảo sự thống trị của mình.

Ban đầu, Bà La Môn và Sát Đế Lợi là quý tộc Aryan, Phệ Xá là bình dân Aryan, Thủ Đà La mới là người bản địa.

Đương nhiên, trong bốn đại chủng tính cũng có nhiều nhánh, do các gia tộc khác nhau chống đỡ hệ thống đồ sộ này.

Tân Cách tuy là người thuộc tầng lớp cao cấp, nhưng lại thuộc loại sa sút trong tầng lớp cao cấp, rất có giá trị lợi dụng.

Hơn nữa, có Tân Cách hiệp trợ, rất dễ dàng phát động quần chúng, khiến mọi người đều có thể xem phim.

Tân Cách cẩn thận đưa ra yêu cầu, không ngờ vị thủ lĩnh anh tuấn khó dò kia lại đồng ý, nhưng với điều kiện là cần phải tập hợp tất cả mọi người trong thôn lại.

Tân Cách có chút khó xử, y không muốn ở cùng với những người thuộc tầng lớp thấp hơn, nhưng vì muốn phá vỡ gông cùm nặng nề của gia đình mình, y đành phải đồng ý.

Chương 1503

Đương nhiên, Tân Cách sẽ không mời tiện dân, cần biết rằng con đường tiện dân đi qua thì người thuộc chủng tính cũng không thể đi, những thứ bị tiện dân chạm vào đều phải vứt bỏ.

Thái độ đối với tiện dân, quả thực giống như bạo lực lạnh tập thể vậy.

Chỉ cần ngươi làm tốt, ta sẽ tặng ngươi những thứ này.

Đông Phương Bất Bại chỉ vào những bát đĩa gốm sứ xuất khẩu rồi nói.

Tân Cách chưa từng thấy vật gì tinh khiết như vậy, lập tức cho rằng chỉ có thần mới có tư cách sử dụng những bát đĩa này.

Nghe nói sẽ tặng cho y, lập tức hạ quyết tâm phải làm tốt mọi việc: Ta bây giờ sẽ đi tuyên bố, để tất cả mọi người tập hợp vào lúc trăng lên đêm mai.

Rất tốt.

Đông Phương Bất Bại rất hài lòng với thái độ hợp tác tích cực của đối phương, thầm nghĩ đây sẽ là một đại lý nhân không tệ.

Còn lại là chiếu phim.

Nếu là kế hoạch của Đỗ Lan, nhất định sẽ thuận lợi.

Đỗ Lan trong mắt Đông Phương Bất Bại đã là một kỳ nhân vô sở bất năng dưới trướng hoàng đế rồi.

Đỗ Lan cũng rất tự tin, y chỉ sợ đến lúc đó sẽ dọa sợ người bản địa.

Người thì khóc lóc thảm thiết, người thì quỳ lạy sùng kính, người thì nhắm mắt cầu nguyện, mỗi người một vẻ, không ai giống ai.

Dù đã chuẩn bị trước, nhưng chỉ chưa đầy mười phút sau khi phim bắt đầu, đã khiến dân làng quỳ xuống, vẫn nhanh hơn Đỗ Lan dự tính.

Thật ra, các thôn dân cũng rất lấy làm lạ tại sao trang phục của các đại thần trong phim lại không giống với các bức bích họa và tượng thần trong miếu thờ, nhưng không sao cả, đó chính là Phạn Thiên đại thần, là chân thần không thể kháng cự.

Họ chỉ cần quỳ lạy dâng lên tín ngưỡng, rồi đại thần sẽ bảo hộ cho họ kiếp sau được đầu thai vào gia đình tốt.

Ấn Độ giáo nói rằng con người sống chỉ là hư vô, chỉ khi chết đi mới là chân thực bất hủ.

Nếu xét như vậy, thì những khổ nạn trong cuộc sống cũng chẳng phải khổ nạn, không có bất kỳ ý nghĩa nào khi sống, căn bản không cần bận tâm.

Vì tin vào thế giới sau khi chết, nên người Ấn Độ khi còn sống thì cam chịu, dù bị người khác hạ thấp làm tiện dân cũng không phản kháng, bởi vì hiện thực là vô nghĩa.

Tuy nhiên thần trong lòng họ vẫn rất quan trọng, Ấn Độ giáo có không ít thần, ngoài ba vị chủ thần ra, còn có thủy thần, hỏa thần, thái dương thần các loại, cũng có động thực vật, liên hoa, đại tượng, lão ngưu, thậm chí là lão thử.

Muốn tin thần nào thì tùy ý chọn, thậm chí có người mỗi ngày đều tin các thần khác nhau, mỗi ngày đều cầu nguyện các thần khác nhau.

Nhưng địa vị của ba vị chủ thần vẫn không thể lay chuyển, nên khi ba vị chủ thần cùng với lời bình xuất hiện trên màn hình, các thôn dân ngoài việc quỳ lạy ra thì cũng không nghĩ ra được cách nào khác để tôn kính thần.

Đây chính là tín ngưỡng của họ.

Các ngươi lẽ nào là sứ giả của thần.

Tân Cách cũng quỳ xuống, nhưng y không chỉ quỳ trước bộ phim, mà còn quỳ trước những người Đại Minh.

Chính những người Đại Minh này đã mang đến tin tức của thần, nói cho họ biết thần đã từng bảo vệ họ như thế nào.

Chỉ có thần mới có thể một quyền bổ núi cứu người bị mắc kẹt, một chưởng tách nước vớt trẻ con chết đuối.

Đến lúc này thì đừng nghi ngờ tại sao thần không để họ chết đi, mà lại muốn họ sống để chịu tội.

Bởi vì thần có quyết định của riêng mình, họ không để người chết, dù cuộc sống có vô nghĩa đến đâu cũng phải sống tiếp, vì đây là ý chỉ của thần, tín đồ không thể và không cần phản kháng, sống tiếp tự nhiên sẽ có ngày chết, chết đi tự nhiên sẽ có cái tốt.

Các thuyền viên bị đám thôn dân khóc trời lạy đất này dọa cho giật mình, họ hoàn toàn không thể hiểu tại sao phản ứng của thôn dân lại khoa trương đến thế.

Lát nữa khi họ bái chúng ta, các ngươi cứ bình tĩnh một chút, đừng hoảng loạn.

Đỗ Lan nhắc nhở các thuyền viên.

Bà La Môn còn quỳ, các thôn dân tự nhiên cũng phải quỳ.

Những người này chính là sứ giả của thần, là sứ giả từ quốc độ của thần đến.

Đỗ Lan thầm nghĩ Trương Vô Kỵ muốn lương thực, xem ra căn bản không cần giao dịch, những người này dù có bỏ đói chết hết tiện dân, không, là bỏ đói chết hết dân thường, cũng sẽ dốc toàn lực tiến cống cho sứ giả của thần.

Hơn nữa, cúng bái thần, họ sẽ không cầu vật chất báo đáp, chỉ cầu sau khi chết có được cuộc sống tốt đẹp.

Trong vài ngày, các thôn dân xung quanh lũ lượt bớt quần áo, tiết kiệm đồ ăn, mang tài sản trong nhà ra xếp hàng gửi đến, căn bản không cần trao đổi gì, họ đều tự nguyện, thậm chí còn có những người như Tân Cách hy vọng dâng cả ba cô con gái cho sứ giả của thần.

Muốn dâng con gái không chỉ có một nhà, mà còn đều là những người thuộc đẳng cấp cao như Bà La Môn và Sát Đế Lợi, đẳng cấp thấp còn không có cơ hội dâng con gái.

Đương nhiên không có con gái thì dâng vợ cũng vậy, vì vợ cũng là tài sản của chồng, đó không phải là tặng phụ nữ, mà là quyên tặng tài sản, là hành vi kính ngưỡng thần.

Các thuyền viên hoàn toàn không ngờ người bản địa lại nhiệt tình với thần linh đến vậy, nếu là Đại Minh, tuy cũng có thể lừa được người, nhưng tuyệt đối không khoa trương đến thế, hơn nữa người Đại Minh cầu thần bái Phật nhất định sẽ đòi hỏi được bảo hộ, không phải thăng quan phát tài thì cũng là thân thể khỏe mạnh, tuyệt đối không vô tư đến mức ngay cả vợ con cũng dâng ra.

Quá thành kính, thành kính đến mức đáng sợ.

Đông Phương Bất Bại còn có chút hối hận khi lừa gạt những người thật thà này, người Đại Minh sùng thượng lễ thượng vãng lai hoặc vô công bất thụ lộc, họ bây giờ chỉ là quay phim, mà đã lừa được cả ván quan tài của người ta rồi, thực sự không phù hợp với nền giáo dục mà họ đã nhận được lâu nay.

Bây giờ phải làm sao đây.

Chuyện này là do Đỗ Lan gây ra, Đông Phương Bất Bại hy vọng Đỗ Lan có thể giải quyết.

Đương nhiên là tiếp tục rồi, những thứ họ tặng cứ nhận hết, người thì có thể trả lại hoặc không, nếu có ai thấy phụ nữ bản địa xinh đẹp thì cứ giữ lại.

Bây giờ Đại Minh chúng ta đã là nữ nhiều nam ít, còn cần phụ nữ của họ làm gì nữa.

Đông Phương Bất Bại cảm thấy căn bản không cần giữ lại những người phụ nữ này: Hơn nữa, ta làm sao có thể khiến họ phải chia lìa cốt nhục, bỏ vợ bỏ con.

Vấn đề là họ đều tự nguyện, thậm chí còn rất vinh hạnh nữa.

Nhưng Đỗ Lan cũng không can thiệp vào quyết định của Đông Phương Bất Bại.

Cuối cùng, Đông Phương Bất Bại lại suy nghĩ một đêm, rốt cuộc quyết định chỉ tiếp nhận lương thực, tất cả các cống phẩm khác đều không nhận.

Các thôn dân tuy rất lấy làm lạ, nhưng thần tự có an bài, nên Bà La Môn rất nhanh đã thuyết phục mọi người quay về, chỉ để lại lương thực.

Tân Cách vẫn cảm thấy không để con gái mình hầu hạ sứ giả của thần là một điều vô cùng đáng tiếc, y không hiểu những sứ giả của thần đó lẽ nào không phải là đàn ông.

Đông Phương Bất Bại quả thật không phải là một người đàn ông hoàn chỉnh.

Sau khi cao trào tín ngưỡng ban đầu qua đi, cuối cùng cũng có người bắt đầu chú ý đến trang phục của thần và sứ giả của thần, họ nhận ra rằng sứ giả của thần mới là những người gần thần nhất, trang phục của họ đều giống nhau.

Vậy thì họ không thể làm trái lẽ thường, cũng phải gần gũi thần mới tốt, nếu không sẽ không đủ tôn kính.

Sứ giả của thần, có thể ban cho chúng tôi thêm những bộ thần phục mỹ lệ và tôn quý không.

Tân Cách khiêm tốn nói.

Những bộ quần áo này vốn dĩ là để giao dịch với họ, họ chủ động đề xuất, Đông Phương Bất Bại lập tức cho người phát quần áo, đều tặng hết cho họ, bây giờ đội thuyền phải dọn khoang thuyền ra để chứa lương thực.

Còn các thôn dân sau khi nhận được y phục lại đến tiến cống thêm một đợt nữa, dù sao cũng là kiểu dốc hết gia sản, nhưng càng dốc hết gia sản thì càng quang vinh.

Các thuyền viên đã hoàn toàn không chịu nổi nữa, tại sao cứ động một chút là dốc hết gia sản ra, lẽ nào thật sự không nghĩ đến cuộc sống của bản thân và gia đình ư.

Thật sự không cần suy xét, vì chỉ cần có tín ngưỡng, cả nhà sau khi chết tự nhiên sẽ hạnh phúc.

Điều khoa trương hơn là để gần sứ giả của thần hơn một chút, cả nhà di cư đến cảng khẩu, phải biết rằng gần đó không có nơi nào che mưa che gió, nhưng họ căn bản không sợ, chỉ cần một cái lều đơn giản là được, bốn bề lộng gió cũng không sao, mỗi ngày đúng giờ đều quỳ bái hướng về cảng khẩu, mưa gió không cản.

May mắn là Ấn Độ đủ nóng, nhiệt độ trung bình cả năm khoảng 22 độ C, và thời tiết lạnh nhất cũng trên 16 độ C, về cơ bản là không có lúc nào lạnh.

Nhiệt độ này căn bản không có khái niệm tuyết rơi.

Rất nhanh, bên ngoài cảng khẩu đã hình thành một thôn làng nhỏ.

Và tin tức bên bờ biển cuối cùng cũng theo gió biển truyền đến thành thị, các tăng lữ và quan viên địa phương nghe nói có sứ giả của thần, liền lập tức phái người đi điều tra.

Sau khi điều tra viên xem phim, liền quay về báo cáo với lãnh đạo rằng đó thật sự là sứ giả của thần, y còn nhìn thấy thần, nhìn thấy thần bảo vệ họ khỏi tay ác quỷ.

Cứ như vậy, người trong thành không còn bình tĩnh nữa, lập tức chuẩn bị trọng lễ đến bái kiến sứ giả của thần.

Lễ vật họ chuẩn bị phong phú hơn nhiều so với lễ vật của nông dân thôn quê, vàng bạc châu báu, cùng các loại khí cụ kim loại quý giá, được đóng vào mấy cái rương, do người cõng, voi chở mà mang đến.

Người Đại Minh vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy voi, nhìn thấy sinh vật khổng lồ này còn có chút hiếu kỳ.

Lần này trong thành gửi đến không ít đồ tốt, có thể thấy tài phú là từng chút một tập trung lại, từng chút một bị bóc lột, từ tầng đáy chảy về tầng trên.

Chương 1504

Những vị khách đến được đưa thẳng vào phòng chiếu phim để xem phép lạ, đây là yêu cầu của chính họ, sau khi xem phim thì chảy nước mắt bước ra, vẻ mặt mãn nguyện.

Nếu quốc vương xem phim, nhất định sẽ truyền cả vương vị cho ngươi.

Đỗ Lan không chút nghi ngờ khả năng này, bởi vì vĩnh viễn đừng xem thường sức mạnh tôn giáo của Ấn Độ.

Còn sau khi xem xong phim, họ lập tức cảm thấy phòng chiếu phim này quá đơn sơ, đề xuất với Đông Phương Bất Bại rằng họ sẽ bỏ tiền và người ra xây dựng một phòng chiếu phim xa hoa, dùng mã não lát nền, dùng vàng quét tường thì mới phù hợp với quy cách của phép lạ.

Đông Phương Bất Bại thật sự không hiểu tại sao người ở đây thà không ăn không ngủ cũng muốn bái thần, lẽ nào thần thật sự quan trọng đến thế.

Thậm chí còn nguyện ý vì thần mà đại động can qua, vung tiền như rác.

Ngươi tự nhiên không hiểu, đối với họ mà nói thần chính là hoàng đế của họ, cũng giống như họ sẽ không hiểu tại sao ngươi lại trung thành với hoàng đế vậy, ngươi căn bản không cần hiểu suy nghĩ của họ, ngươi chỉ cần biết cách giao thiệp với họ là được rồi.

Thật ra ngoài thần ra, cách họ đi vệ sinh cũng khiến người ta không chịu nổi, ta đã không chỉ một lần thấy họ giải quyết ngay bên đường rồi.

Bây giờ chỉ cần ngược gió, cảng khẩu đều có thể ngửi thấy mùi hôi thối.

Khu vực tập trung bên ngoài đã có rất nhiều người ở, mà họ lại không có thứ gọi là nhà vệ sinh, nên đều giải quyết ngoài trời, thật sự không thể chịu nổi.

Phải biết rằng một trong những việc đầu tiên người Đại Minh làm sau khi đổ bộ là đào hố xây nhà vệ sinh, tất cả phân tiện đều được tập trung lại, căn bản không có người Ấn Độ nào lại cởi mở đến vậy.

Hơn nữa, Đông Phương Bất Bại còn nghe nói phụ nữ Ấn Độ nếu muốn đi vệ sinh thì đều phải đợi đến nửa đêm mới cùng nhau kết bạn đi ra ngoài giải quyết, nghĩ thôi đã thấy nguy hiểm rồi.

Giữa đêm khuya thanh vắng ngoài đồng vắng, đây chẳng phải là mời gọi sắc lang sao.

Đó là vì họ cảm thấy phân tiện là vật ô uế, nên không thể giữ trong nhà.

Nhưng vì bây giờ họ coi chúng ta là sứ giả của thần, vậy thì tự nhiên có thể ảnh hưởng đến họ, thay đổi họ, hoặc trực tiếp thẳng thừng yêu cầu họ.

Đỗ Lan cảm thấy nếu thấy không vừa mắt hoàn toàn có thể yêu cầu họ thay đổi, bây giờ người Đại Minh còn có quyền giải thích hơn cả Bà La Môn.

Bắt đầu xây dựng phòng chiếu phim, chuẩn bị toàn là những vật liệu tốt nhất.

Dù sao thì cũng là để đủ tôn kính thần, huy động ba vạn dân phu quanh vùng làm sức lao động, ngày đêm làm việc gấp rút.

Không có tiền công, thậm chí ngay cả ăn uống cũng phải tự mang theo, nhưng vẫn không ngừng có người nguyện ý tham gia công việc.

Thậm chí còn có rất nhiều người quyên tặng tiền bạc, vật chất để hỗ trợ xây dựng.

Đến khi Đông Phương Bất Bại về nước rồi quay lại, phòng chiếu phim lộng lẫy xa hoa đã được xây xong, không những không tốn tiền, thậm chí còn kiếm được tiền.

Bởi vì người dân xung quanh đều hăng hái cung cấp sức lao động và tài lực, cuối cùng sau khi phòng chiếu phim xây xong lại còn dư tiền hơn cả dự toán ban đầu.

Đông Phương Bất Bại là lần đầu tiên thấy một công trình lớn không tốn tiền mà còn kiếm được tiền, hoàn toàn ngơ ngác.

Dù sao thì y cũng không thể hiểu tại sao lại có người vì thần mà chi tiêu hoang phí.

Đương nhiên, nếu hoàng đế muốn Đông Phương Bất Bại quyên tặng tất cả, Đông Phương Bất Bại tuyệt đối cũng sẽ tích cực y như những người này, vì vua muốn thần chết, thần không thể không chết.

Tuy nhiên, hoàng đế ít nhất vẫn tồn tại trong hiện thực, mà hoàng đế cũng sẽ không vô duyên vô cớ muốn đại thần chết, hơn nữa chết vì hoàng đế sau này có khả năng đi vào lịch sử, và còn có thể làm lợi cho hậu thế.

So sánh ra thì vẫn là hiến thân vì hoàng đế thiết thực hơn, hiến thân cho thần, quỷ nào biết có được báo đáp hay không, không thể nào thật sự tin vào thế giới sau khi chết chứ.

Xung quanh phòng chiếu phim bày đầy những tượng thần sống động như thật, được điêu khắc dựa trên các nhân vật trong phim, hơn nữa máy chiếu phim đều được bao quanh bởi hoa tươi và lư hương, mỗi ngày còn có một nhóm người quỳ bái, đương nhiên chỉ có Bà La Môn mới có quyền quỳ bái máy móc, người ngoài tối đa cũng chỉ quỳ ở bên ngoài.

Đến lúc xây thành rồi.

Đông Phương Bất Bại cuối cùng quyết định không còn phiền não vì những chuyện này nữa, lần này y về Đại Minh đã nhận được khen thưởng của hoàng đế, đồng thời hoàng đế còn bảo y đóng một cái đinh ở Ấn Độ, xây dựng một tòa thành thuộc về Đại Minh, để thuận tiện cho việc buôn bán của họ.

Lần này theo thuyền, Đông Phương Bất Bại còn mang theo kiến trúc sư thiết kế thành trì và bản vẽ thiết kế hoàn chỉnh, hơn nữa hoàng đế cũng đã nói với Đông Phương Bất Bại rằng nếu có việc gì thì cứ đi hỏi Đỗ Lan, mọi thứ đều lấy yêu cầu của Đỗ Lan làm chuẩn.

Lần này diện thánh, Đông Phương Bất Bại cũng hiểu rõ hơn mối quan hệ giữa Đỗ Lan và hoàng đế, Đỗ Lan là ân nhân của hoàng đế, lại còn là trượng phu của Thiên Sơn tiên tử, là kỳ nhân chân chính.

Người Ấn Độ kích động, xây thành tốt quá, xây dựng một tòa thánh thành, đủ để biểu đạt sự tôn trọng của họ đối với thần.

Vì vậy ngay từ đầu họ đã tranh nhau tham gia kế hoạch xây thành, đơn giản là vạn người tề tựu.

Tuy nhiên họ hy vọng xây thành lấy phòng chiếu phim làm trung tâm, nhưng kiến trúc sư ban đầu lại thiết kế lấy quan phủ làm trung tâm, hai bên tranh chấp không ngừng.

Kiến trúc sư tuy là sứ giả của thần, nhưng cũng không thể xem thường tấm lòng thành kính với thần của họ.

Thật ra người bản địa sớm đã phát hiện sứ giả của thần cũng không có pháp lực gì, tối đa cũng chỉ là hiểu thần hơn họ mà thôi, nên bây giờ họ mới có dũng khí đưa ra dị nghị.

Thời gian dài, uy quyền của sứ giả của thần cũng bị lung lay.

Hơn nữa người bản địa còn phát hiện so với thần, các sứ giả của thần lại càng tôn kính một tồn tại tên là hoàng đế, hoàng đế lại không phải bất kỳ thần linh nào của Ấn Độ giáo, vậy thì quá đáng ngờ.

Thông qua chuyện này, Đông Phương Bất Bại cũng phát hiện người bản địa bắt đầu không thể kiểm soát được nữa, mà bây giờ số lượng người bản địa xung quanh đã vượt xa số lượng người Đại Minh.

Nếu họ đột nhiên phát hiện người Đại Minh thật ra đã lừa gạt họ, vậy thì tuyệt đối sẽ gây ra uy hiếp cho đội thuyền.

Chuyện này rất quan trọng, cần phải tìm Đỗ Lan để thảo luận.

Vấn đề thời gian thôi.

Đỗ Lan cũng không cảm thấy kỳ lạ, người Đại Minh cũng phải ăn uống ngủ nghỉ, cũng sẽ bị thương chảy máu, cũng phải nỗ lực làm việc, người bản địa tự nhiên sẽ có nghi hoặc.

Hơn nữa Đông Phương Bất Bại còn là một trung thần, các thủy thủ của đội thuyền cũng đều coi Trương Vô Kỵ là thần tượng, đồng thời cũng không thể hiện ý tứ tôn thần, thời gian dài tự nhiên sẽ phát sinh bất đồng.

Vậy bây giờ phải làm sao.

Cách đơn giản nhất chính là tạo thần, biến hoàng đế thành con trai của Phạn Thiên, như vậy sự bất đồng giữa hai bên sẽ biến mất, mọi người vẫn sẽ nỗ lực vì một mục tiêu.

Dù sao hoàng đế cũng tự xưng là Thiên tử, giả mạo làm con trai của một vị thần khác cũng không ảnh hưởng gì lớn.

Nhưng Đông Phương Bất Bại cảm thấy chuyện này không ổn, họ căn bản không cần thỏa hiệp, hơn nữa tìm mẹ cho hoàng đế đơn giản là đại bất kính.

Đây là cách đơn giản nhất.

Không được, thật ra ta có một ý tưởng là quay thêm một bộ phim nữa, quay cảnh tiên giới, để họ biết rằng thần tiên ngoài trang phục ra thì cách sinh hoạt, kiểu nhà ở cũng nên giống chúng ta.

Đông Phương Bất Bại nhìn Đỗ Lan, y tin Đỗ Lan có thể làm được.

Ngươi thật sự là không biết đổi mới.

Đỗ Lan nói rằng cách quay phim này hắn còn chẳng thèm dùng lần thứ hai, người này lại còn muốn dùng.

Nhưng đây cũng là một cách, nếu thần tiên trong Ấn Độ giáo mỗi lần ra ngoài gặp mặt câu đầu tiên đều là ngài đã ăn chưa. , hơn nữa động một chút là chắp tay cúi chào, cũng khá thú vị.

Muốn quay cảnh tiên giới, vậy thì cần dùng mô hình, đây là kỹ thuật lần quay trước chưa từng dùng.

Vậy thì cứ theo ý ngươi mà quay thêm một bộ nữa.

Đỗ Lan đồng ý.

Đây chính là mô hình dùng để quay phim ư.

Đông Phương Bất Bại nhìn một vùng thành phố mô hình tỉ lệ nhỏ trước mắt, kinh ngạc vì sự tinh xảo của nó.

Quả nhiên Đỗ Lan là một kỳ nhân biến cũ nát thành thần kỳ.

Không sai, chuẩn bị xong là có thể quay.

Đỗ Lan nói.

Đông Phương Bất Bại lại hỏi: Vậy còn bối cảnh thì sao.

Đây là thuật ngữ chuyên ngành y học được trong lần quay trước, tức là bố trí một môi trường để diễn viên biểu diễn trong đó.

Tuy đã nhìn thấy mô hình, nhưng Đông Phương Bất Bại vẫn chưa thấy bối cảnh, không có bối cảnh thì quay thế nào.

Các ngươi cứ đi chuẩn bị quay phim là được rồi, những chuyện khác ta sẽ phụ trách.

Chẳng phải đã chuẩn bị xong rồi, chỉ là ở một nơi khác sao.

Đông Phương Bất Bại cảm thấy Đỗ Lan nhất định sẽ không khiến người ta thất vọng.

Là ở một nơi khác, nên cần phải đi thuyền đến.

Phải rầm rộ đến vậy sao.

Nhưng vì là lời của Đỗ Lan, vậy thì cứ nghe theo, Đông Phương Bất Bại bảo người trong đoàn làm phim đều chuyển đồ lên thuyền, rồi xuất phát.

Chỉ là Đỗ Lan đề xuất phải xuất phát vào buổi tối, hoàn toàn không biết Đỗ Lan tại sao lại có yêu cầu như vậy, nhưng Đỗ Lan là lão đại, Đông Phương Bất Bại cũng chỉ có thể nghe theo.

Tối thì tối vậy, chỉ cần Đỗ Lan biết đường là được.

Xuất phát.

Buổi tối tầm nhìn chỉ khoảng mười mét, thuyền trên biển đơn giản là không phân biệt được đông tây nam bắc, ngay lúc đó, đột nhiên họ cảm thấy mặt biển xuất hiện sương mù cuồn cuộn.

Thuyền tiếp tục đi, đột nhiên bầu trời dường như tối hơn, tiếp đó trước mắt lại bỗng nhiên sáng bừng.

Trước mặt họ hiện ra một khung cảnh được gọi là tiên cảnh, những cột nhà chạm khắc, xà nhà vẽ màu, lộng lẫy xa hoa, san sát nhau.

Trong làn khói sương lượn lờ, thành phố với lan can chạm khắc, mái ngói ngọc bích dần dần hiện ra.

Chương 1505

Lợi hại.

Đông Phương Bất Bại đã không biết dùng từ ngữ nào để hình dung nữa, vì thật sự quá chấn động, đây đơn giản là đã xây dựng một thành phố rồi, y không khỏi nhìn về phía Đỗ Lan, dường như đang nói rằng ngươi có năng lực này thì họ còn quay phim làm gì nữa, trực tiếp xây thành là được rồi.

Đỗ Lan cười mà không nói, tuy việc xây thành rất dễ dàng, nhưng hắn không có ý định làm quá lên, hơn nữa đây căn bản không phải thành phố mà là mô hình.

Sở dĩ để họ ra khơi vào buổi tối, chính là vì không muốn họ nhìn thấy cánh cửa phóng to thu nhỏ, đi qua cánh cửa đó, thuyền của họ cũng đã biến nhỏ lại, vừa vặn có thể hòa nhập vào thành phố mô hình.

Tất cả các cảnh quay đều sẽ diễn ra trong mô hình, Đỗ Lan ngược lại rất tò mò Đông Phương Bất Bại và bọn họ rốt cuộc sẽ mất bao lâu mới phát hiện ra mình đang ở trong mô hình.

Hiển nhiên lúc này Đông Phương Bất Bại vẫn chưa phát hiện ra.

Có thể nói sau khi quay phim bắt đầu, cũng không ai phát hiện ra, tuy thành phố này không có bất kỳ cư dân nào, rất nhiều ngôi nhà đều trống rỗng, những điều này đều là manh mối, nhưng không ai chú ý.

Đông Phương Bất Bại chỉ cảm thấy nơi này thật sự rất giống với mô hình y từng thấy, nhưng y cũng không nghi ngờ rằng mình đã bị thu nhỏ lại rồi đứng giữa mô hình.

Cho đến một ngày, y phát hiện một cây cột cờ bị y bẻ gãy, y mới nhận ra điều này lại hoàn toàn giống với thiệt hại y vô tình gây ra khi xem mô hình.

Lần này y kinh ngạc, nhưng y vẫn chưa đoán ra chân tướng, mà là gọi Đỗ Lan đến hỏi rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Chẳng phải rõ ràng rồi sao.

Ngươi nói xem chuyện này là thế nào.

Nó giống hệt cây cột cờ bị ta phá hủy, ta nhớ rất rõ.

Đương nhiên là rõ, vì đã làm chuyện xấu.

Nhưng nhớ rõ cũng không thể giải thích tại sao thứ này lại tái hiện y hệt trong hiện thực: Lẽ nào thành phố này được phóng đại hoàn toàn theo mô hình.

Ngay cả những nơi bị phá hủy cũng được phóng đại.

Ngươi không nghĩ đến khả năng khác sao.

Khả năng khác.

Cái này thì phải suy nghĩ kỹ mới được, nhưng vẫn không nghĩ đến việc bị thu nhỏ: Lẽ nào là trùng hợp đơn thuần.

Ngươi lẽ nào không nghĩ rằng mình thật ra đang ở trong mô hình.

Đỗ Lan không nhịn được công bố đáp án.

Đông Phương Bất Bại đầu tiên ngây người, sau đó liền cười: Đừng đùa nữa, làm sao có thể.

Có gì là không thể.

Sức tưởng tượng của ngươi quá nghèo nàn.

Đỗ Lan nói.

Im lặng, sau đó là kinh ngạc, Đông Phương Bất Bại thật sự không biết nên nói gì.

Kỳ nhân thì vẫn có thể chấp nhận, tuy trước đây cũng cảm thấy Đỗ Lan quá mức vô sở bất năng, nhưng nghĩ đến Đỗ Lan là ân nhân của hoàng đế, thì có thể chấp nhận.

Nhưng dù có là ân nhân đến đâu, năng lực của Đỗ Lan cũng quá khoa trương rồi, bọn họ bị thu nhỏ.

Làm sao có thể.

Lẽ nào ngươi thật sự là thần tiên.

Lại đến nữa rồi, lại đến nữa rồi, chỉ cần là người lợi hại thì lẽ nào đều là thần tiên ư.

Nhưng ngoài thần tiên ra thì ai có thể thu nhỏ người được chứ.

Các ngươi bây giờ không làm được, nhưng không có nghĩa là tương lai không làm được, cũng nên mơ ước nhiều hơn về tương lai.

Tuy cùng là phát triển công nghiệp, nhưng Đại Minh vẫn thiếu sự tự tin bí ẩn kiểu phương Tây, coi công nghiệp khoa kỹ là vô sở bất năng.

Phải biết rằng sau Cách mạng Công nghiệp phương Tây, tiểu thuyết khoa học viễn tưởng theo đó mà hưng khởi, khoa kỹ trong một thời gian ngắn đơn giản đã trở thành một loại ma pháp khác.

Điện lực có thể phục sinh sinh mệnh, loài người có thể đi bộ dưới đáy biển, v. v. những chuyện có thể thực hiện được và không thể thực hiện được đều được viết trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng.

Tuy nhiều tiểu thuyết khoa học viễn tưởng chỉ là sự tưởng tượng của tác giả, nhưng không thể không nói, tiểu thuyết khoa học viễn tưởng đã cung cấp một phương hướng đại khái cho sự phát triển khoa kỹ của nhân loại, nói cho loài người biết tương lai nên đi như thế nào.

Nhưng Đại Minh hoàn toàn không có ý nghĩ này, người đọc sách vẫn vùi đầu theo đuổi công danh, địa vị của nhân tài kỹ thuật vẫn còn cần được nâng cao.

Trong nội tâm người Đại Minh, ăn sâu gốc rễ là quan niệm cho rằng mọi thứ nên do con người chủ đạo, chứ không phải khoa kỹ.

Không có những tưởng tượng về việc lên trời xuống đất, vượt qua thời không như trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, sức tưởng tượng của người Đại Minh vẫn chưa được khai phá.

Tương lai.

Đông Phương Bất Bại ngơ ngác, y cảm thấy tất cả những chuyện này cứ như diễn kịch vậy.

Tương lai.

Y thật sự chưa từng xét sự việc từ chiều không gian thời gian.

Đúng vậy, tương lai, những việc người cổ đại không làm được, không có nghĩa là chúng ta không làm được.

Hạ, Thương, Chu không có Khổng Mạnh Lão Trang, họ không thể nào như chúng ta bây giờ mà dẫn kinh cứ điển.

Đó là vì chúng ta đứng trên vai người đi trước.

Đông Phương Bất Bại cảm thấy điều này rất bình thường.

Vậy thì chúng ta cũng là những người đi trước của hậu thế, những gì chúng ta tích lũy bây giờ đối với người đời sau cũng là bậc thang, so với quá khứ hữu hạn, tương lai mới là vô hạn, loài người sẽ không ngừng tích lũy, mấy vạn năm sau có thể mọi người sẽ có thể dễ dàng lên trời xuống đất như cách chúng ta bây giờ dẫn kinh cứ điển, bao gồm việc thu nhỏ người, đều là khả năng.

Tuy là chuyện viễn tưởng, nhưng cũng có vài phần đạo lý: Vậy ngươi là người của tương lai.

Đỗ Lan cười mà không nói.

Nhưng Đông Phương Bất Bại đã kiên tin vào phán đoán của mình, những chuyện này nếu không phải tự mình trải qua, thật sự khó mà tin được, đột nhiên Đông Phương Bất Bại có một loại thôi thúc, đó là ghi chép lại những câu chuyện này.

Đây có thể sẽ là cuốn tiểu thuyết khoa học viễn tưởng đầu tiên của Đại Minh.

Sau khi chấp nhận những thiết lập kỳ diệu của Đỗ Lan, các cảnh quay tiếp theo rất thành công.

Và sau khi xem phim, thành phố chân thực trong phim cũng khiến người bản địa từ bỏ ý kiến phản đối, chuyển sang đồng ý phương án của Đại Minh.

Chỉ là thói quen sinh hoạt của thần trong phim cũng quá kỳ quái, người bản địa muốn bắt chước cũng không bắt chước được.

Lần này tuy nhượng bộ, nhưng những nghi ngờ của họ sẽ ngày càng nhiều, ta nghĩ lần tới nên mang thêm nhiều quân đội đến.

Đông Phương Bất Bại biết không thể cứ mãi dùng phim ảnh để lừa dối, điều quan trọng nhất quả nhiên vẫn là thực lực quân sự.

Quả thực là quá đáng và không kịp, điểm này Đỗ Lan đồng ý.

Khi Anh quốc đô hộ Ấn Độ, nhân dân Ấn Độ chỉ có một lần phản kháng quy mô lớn.

Nguyên nhân là chính phủ Anh đã thuê rất nhiều lính đánh thuê Ấn Độ, để tăng cường sức chiến đấu cho họ nên đã can thiệp vào nhiều mặt liên quan đến tôn giáo, đẳng cấp của họ.

Và ngòi nổ chính là việc thực dân dùng mỡ bò, mỡ heo làm chất bôi trơn cho súng đạn, đã châm ngòi cho ngọn lửa đại khởi nghĩa dân tộc Ấn Độ.

Họ đã phá hoại đường sắt, nhà thờ, doanh trại quân đội do thực dân Anh xây dựng, cuộc khởi nghĩa lần này có thể nói là thanh thế lẫy lừng.

Nhưng cuối cùng do Anh quốc trấn áp mạnh mẽ cộng thêm sự phản bội của kẻ phản đồ, cuộc khởi nghĩa đã thất bại.

Có thể thấy người Ấn Độ không phải là không biết phản kháng, chỉ là họ chỉ phản kháng vì lý do tôn giáo.

Bò là thần thánh, làm sao có thể dùng mỡ bò để bôi trơn vũ khí.

Đương nhiên, liên quan đến cuộc khởi nghĩa này còn có một số truyền thuyết, truyền thuyết kể rằng thủ lĩnh cuộc khởi nghĩa là một Bà La Môn, gia nhập quân đội Anh phục dịch, bị quan quân Anh lừa gạt, trúng phải viên đạn tẩm mỡ bò, lập tức vi phạm giáo nghĩa của Ấn Độ giáo, từ Bà La Môn bị giáng xuống thành tiện dân.

Sau đó y phát hiện mỡ bò phổ biến trong quân đội Anh, thế là mới bắt đầu khởi nghĩa.

Đối với người Ấn Độ mà nói, thịt gà thì có thể, nhưng thịt bò tuyệt đối không thể ăn, hơn nữa đẳng cấp càng cao thì tỉ lệ người ăn chay càng lớn.

Điều này cũng liên quan đến tôn giáo, người càng thành kính thì càng ăn chay.

Vì vậy ở Ấn Độ, vấn đề tôn giáo vô cùng nhạy cảm, ngươi muốn mọi người chỉ trỏ họ cũng không sao, nhưng ngươi muốn thay đổi thói quen tôn giáo của họ thì vô cùng nguy hiểm.

Việc Đỗ Lan làm rất nguy hiểm, vì hắn đang sửa đổi thói quen tôn giáo của người ta, tuy chưa chạm đến bản chất, chỉ là một số thói quen nông cạn, nhưng rất nhiều tôn giáo lại được quyết định từ thói quen sinh hoạt.

Ví dụ như Ấn Độ giáo không ăn bò, Chân chủ không ăn heo, Phật giáo không ăn thịt, Đạo giáo không ăn hành tỏi rau thơm, thậm chí ngay cả Cơ Đốc giáo cũng có những thứ kiêng kỵ.

Tóm lại, phàm là tôn giáo đều sẽ quy định về ăn uống của tín đồ.

Đỗ Lan để người Ấn Độ giáo mặc Hán phục vẫn chưa chạm đến giới hạn của họ, nhưng nếu Đỗ Lan dám nói Phạn Thiên ăn thịt bò, vậy thì hắn sẽ châm ngòi cho thùng thuốc súng.

Không thể không nói, tư duy của tín đồ không dễ hiểu như vậy, chỉ cần không vi phạm giáo nghĩa, ngươi bảo họ đi chết họ cũng không sao, họ sẽ vâng lời mà làm, nhưng nếu ngươi bảo họ ăn thịt bò, thì họ sẽ bùng nổ.

Ăn thịt bò và cái chết rốt cuộc điều nào quan trọng hơn, người bình thường tuyệt đối sẽ nói là sinh tử, nhưng tín đồ sẽ nói là ăn thịt bò.

Kiểu tư tưởng bản mạt đảo trí đảo ngược gốc ngọn này, tuyệt đối không dễ hình thành sự đồng cảm.

Đương nhiên điều đáng sợ nhất là số lượng tín đồ này cực kỳ đông đảo, tuy trong đó tín đồ còn có phân biệt cao thấp quý tiện, nhưng nhiều người thuộc các giai cấp khác nhau như vậy lại đều đồng tình với loại tư tưởng này, e rằng hai chữ ngu muội đơn giản không thể giải thích được.

Vì vậy khi phim ảnh của người Đại Minh bắt đầu thay đổi thói quen sinh hoạt của Ấn Độ giáo, họ sẽ nghi ngờ liệu người Đại Minh có phải là sứ giả giả mạo của thần hay không, nếu không thì không thể giải thích tại sao các thuyền viên lại không biết lẽ thường.

Đỗ Lan thầm nghĩ, nếu có thuyền viên nào đó không nhịn được giết bò của bản địa để ăn, không biết có gây ra đại bạo loạn không.

Chương 1506

Thật ra chỉ cần không vi phạm nguyên tắc của Ấn Độ giáo, người Đại Minh rất dễ dàng có thể kiểm soát vùng đất này, làm một kẻ thống trị vui vẻ và nhí nhảnh.

Nhưng nếu vậy thì quá thiếu tính thử thách rồi, Đỗ Lan sẽ không dễ dàng chấp nhận quy tắc trò chơi của đối phương như thế.

Tại sao thần giới lại kỳ quái đến vậy.

Ngôn hành cử chỉ của thần cũng hoàn toàn khác với những gì chúng ta biết.

Một vị tế tự Bà La Môn cuối cùng cũng đặt ra câu hỏi, y muốn biết tại sao Phạn Thiên và các thần lại như vậy.

Đông Phương Bất Bại thầm nghĩ đó chính là thói quen sinh hoạt của người Đại Minh, đương nhiên không giống các ngươi rồi.

Nhưng y cũng biết người Ấn Độ rất cố chấp, đối với tín ngưỡng thì cực kỳ méo mó mà kiên trì, y cũng không dám quá mức kích thích họ.

Nói thế nào nhỉ, thần tự nhiên có cách làm của thần, chúng ta cũng không thể giải thích.

Đông Phương Bất Bại phát hiện mình sau khi đến vùng đất này, ngược lại càng giống thần côn hơn.

Những chuyện không thể giải thích thì đừng giải thích, trực tiếp nói là ý đồ của thần, phàm nhân đừng nghĩ ngợi.

Đây chính là quy tắc trò chơi, Đông Phương Bất Bại tuân thủ, nên đối diện lập tức lộ ra vẻ mặt xấu hổ, dường như vì mình lại dám vọng tưởng tìm hiểu thần mà cảm thấy xấu hổ: Ngươi nói đúng, thần tự có tính toán.

Đông Phương Bất Bại thầm nghĩ thật đơn giản quá, chỉ cần không chạm đến giới hạn, mọi chuyện đều đổ lỗi cho thần là được rồi.

Cứ thế này, không những có thể chiếm lĩnh vùng đất này, mà còn có thể tăng doanh số bán dụng cụ của Đại Minh, đơn giản là một mũi tên trúng nhiều đích.

Đỗ Lan, bộ phim thứ hai hiệu quả cũng không tệ, chỉ là một số người vì thói quen sinh hoạt của thần khác với họ nên có chút nghi hoặc, nhưng hiện tại sẽ không có vấn đề gì.

Tiếp theo chỉ cần quân đội Đại Minh đến, ta nghĩ vùng đất này cũng có thể trở thành một phần của Đại Minh.

Dã tâm của ngươi lớn dần rồi đó, hoàng đế đâu có nói sẽ chiếm lĩnh nơi này.

Tuy không nói, nhưng một vùng đất trù phú như vậy và những người dân chỉ quan tâm đến thần và thế giới sau khi chết này, đơn giản là miếng thịt béo bở đã đến miệng rồi, căn bản không có lý do để từ chối.

Đỗ Lan, hy vọng ngươi có thể phối hợp với ta.

Không được, vì ta không thích quy tắc của Ấn Độ giáo, ta không những muốn ăn thịt bò, mà còn muốn ép buộc họ ăn, đến lúc đó nhất định sẽ xảy ra đại chiến.

Đông Phương Bất Bại không hiểu Đỗ Lan đang đùa hay thật.

Ta nghiêm túc đấy, ta chính là muốn ăn cho họ xem, chính là muốn làm họ ghê tởm.

Đỗ Lan toét miệng cười nói.

Không được, rõ ràng có cách đơn giản hơn, tại sao phải kích động mâu thuẫn.

Không ăn thịt bò cũng chẳng là gì, dù sao còn có thịt gia cầm.

Đông Phương Bất Bại kiên quyết không đồng ý.

Vì tính thử thách.

Đông Phương Bất Bại hoàn toàn không biết nên nói gì: Cầu ngươi đừng gây rắc rối cho chúng ta được không.

Thật ra ta cũng là vì Đại Minh mà tốt, ngươi thử nghĩ xem những hành vi diệt Phật trong lịch sử, tôn giáo và hoàng quyền là không thể dung hòa.

Nếu ngươi muốn thôn tính mảnh đất này, lẽ nào lại hy vọng trên mảnh đất này điều tôn quý nhất là thiên thần chứ không phải hoàng đế sao.

Lập tức, lời của Đỗ Lan đơn giản là đâm thẳng vào tim, nhưng quả thực đã nói đúng trọng điểm: Đây quả thật là điều ta đã bỏ sót.

Quả nhiên Đỗ Lan trung tâm hơn cả mình.

Nhưng nếu đại chiến, chúng ta không có mấy phần thắng.

Đông Phương Bất Bại chỉ mang theo hơn một nghìn người, mà đối phương lại nhiều gấp mười, trăm lần: Mạo hiểm thách thức giới hạn tôn giáo của họ, chúng ta sẽ chịu thiệt.

Trước tiên đừng vội, chúng ta sẽ có cách.

Đỗ Lan thầm nghĩ, bò Ấn Độ cũng là bò của Ấn Độ giáo, nếu để bò mở miệng nói xin người ăn thịt nó, vậy thì sẽ không có vấn đề gì.

Người Ấn Độ giáo muốn siêu thoát sau khi chết, vậy bò của Ấn Độ giáo lẽ nào lại không muốn chết.

Đương nhiên bò mở miệng nói chuyện thì quá kinh dị, nhưng ông tổ đã từng chơi trò cá bụng tàng thư, vậy thì làm một lần bò bụng tàng thư là được rồi.

Chúng bò chết, thịt no bụng, thăng cực lạc, cười ha ha.

Đông Phương Bất Bại không ngờ Đỗ Lan lại âm hiểm đến vậy, lại dùng chiêu Đại Sở hưng, Trần Thắng vương này để đối phó những tín đồ đó.

Họ sẽ tin sao.

Đỗ Lan cũng có chút nghi hoặc: Xem ra còn phải viết thêm vài chữ nữa.

Biến thành Chúng bò chết, thịt no bụng, thăng cực lạc, cười ha ha Phạn Thiên, cần viết rõ ràng một chút, vì nếu không viết rõ ràng, những người Ấn Độ này sẽ không hiểu.

Như vậy họ sẽ biết những chữ này là do Phạn Thiên viết, sẽ không còn chỗ nào để nghi ngờ nữa.

Đỗ Lan bình tĩnh nói.

Đông Phương Bất Bại cảm thấy Đỗ Lan đang châm chọc chỉ số IQ của người bản địa, viết thêm Phạn Thiên vào là thành pháp chỉ của Phạn Thiên rồi sao.

Họ không ngốc đến thế chứ.

Hiệu quả của bò bụng tàng thư tốt hơn mong đợi, tuy mọi người đều rất ngạc nhiên, vì đây là chuyện bắt người ta ăn thịt bò, một việc chưa từng có bỗng nhiên xảy ra, các tín đồ khó mà chấp nhận.

Thậm chí một số tín đồ lập tức sụp đổ tại chỗ, nhưng sau khi hồi phục lại, họ liền chuẩn bị nghe theo ý chỉ của thần, đưa bò lên tây thiên.

Ăn thì ăn, thật ra thịt bò thật sự rất ngon.

Ăn một lần rồi các tín đồ không thể dừng lại được, vì đã là ý chỉ của thần, vậy thì họ cũng chỉ có thể tuân theo.

Ước chừng không bao lâu nữa ăn thịt bò sẽ trở thành truyền thống của Ấn Độ giáo, hiển nhiên hành động của Đỗ Lan là vô cùng thành công.

Đông Phương Bất Bại biết mình đã đánh giá quá cao chỉ số IQ của người bản địa, họ vậy mà lại thật sự tin vào lời ma quỷ của Đỗ Lan, đơn giản là không thể hiểu nổi.

Nhưng đây cũng là chuyện tốt, phải biết rằng ở triều Minh ăn bò vẫn là phạm pháp, còn ở Ấn Độ bò nhiều vô kể, muốn ăn bao nhiêu cũng đủ.

Đến khi quân đội Đại Minh đến, đồng thời còn có rất nhiều đội thuyền tư nhân cũng thông qua tuyến đường hàng hải do quan phương Đại Minh khai thác mà đến đây làm ăn.

Điều khiến Đỗ Lan ngạc nhiên là Lệnh Hồ Xung đã lâu không gặp vậy mà cũng ở trên thuyền, tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng y hình như vẫn trở thành con rể của Hắc Mộc Nhai, là trượng phu của Nhậm Doanh Doanh, con gái Nhậm Ngã Hành.

Lần này Lệnh Hồ Xung đến là để thể hiện giá trị của mình với tư cách con rể, nhưng y cũng chỉ có uống rượu rồi ngủ, căn bản không có vẻ gì là nỗ lực làm việc.

Lãng tử quả đúng là lãng tử.

Các thuyền viên đối với vị lãnh đạo này ngược lại không có gì bất mãn, bởi vì Lệnh Hồ Xung căn bản không có dáng vẻ của một lãnh đạo, thường xuyên tụ tập uống rượu, có thể nói là đã làm hư một đám người.

Giám công Hắc Mộc Nhai nhìn thấy tình huống này thì trong lòng lo lắng, họ đến đây là để làm việc, không phải đi nghỉ mát chứ.

Nhưng Lệnh Hồ Xung lại không bận tâm, cũng không để ý mình đã đến nước ngoài, vẫn giữ vẻ cà lơ phất phơ.

Chỉ có một chuyện rất nghiêm trọng là rượu của y sắp uống hết rồi, y phát hiện mình vậy mà lại không tìm được nơi nào để uống rượu.

Ấn Độ giáo không cho tín đồ uống rượu, nhưng so với thịt bò mà nói, lệnh cấm uống rượu đối với tín đồ phổ thông thì nới lỏng hơn nhiều, chỉ là rượu vẫn không thể công khai xuất hiện, chỉ có thể lén lút ủ.

Vấn đề uống rượu của người dân tầng lớp thấp không hề nhỏ.

Lệnh Hồ Xung không tin nơi này không có ai uống rượu, y nhất định phải đi tìm rượu uống.

Y không biết giáo điều của Ấn Độ giáo, đương nhiên dù có biết y cũng sẽ không để tâm, vì y chính là loại người không tuân thủ quy tắc.

Tìm phiên dịch học vài câu đơn giản, rồi đi tìm rượu uống.

Rượu.

Có rượu không.

Vì người phiên dịch ở đây cũng chưa từng thấy rượu, nên Lệnh Hồ Xung cũng không biết dịch rượu thế nào, chỉ dùng tiếng Hán nói rượu, nhưng y có bầu rượu, lấy ra cho người ta xem: Nếu có, ta nguyện ý dùng tiền mua.

Đến rồi, Đỗ Lan sớm đã nghĩ Lệnh Hồ Xung rốt cuộc sẽ nhanh đến mức nào đi phá hoại tín điều của người ta để chọc giận tín đồ Ấn Độ giáo, quả nhiên rất nhanh.

Dù họ có uống rượu cũng không thể công khai lấy ra, Lệnh Hồ

Xung hỏi như vậy họ dám đồng ý sao.

Đồng ý là phạm lỗi rồi.

Một ngày trôi qua, Lệnh Hồ Xung đã trở thành kẻ dị loại trong mắt các tín đồ xung quanh.

Phải biết rằng người Đại Minh tuy âm thầm làm rất nhiều chuyện không thể công khai, nhưng trên mặt nổi đều rất tuân thủ quy củ, Lệnh Hồ Xung là người Đại Minh đầu tiên dám công khai không tôn trọng giáo nghĩa của Ấn Độ giáo.

Đông Phương Bất Bại biết có người lại giữa ban ngày ban mặt đi mua rượu của người bản địa, lập tức cho người bắt Lệnh Hồ Xung giam lại, đồng thời còn xin lỗi các Bà La Môn địa phương, nói rằng đây là hành vi cá nhân của Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung khó hiểu, y cảm thấy mình căn bản không làm gì sai, tại sao phải bị giam.

Đông Phương Bất Bại chỉ có thể phái người đến phổ cập kiến thức cho y, để y biết rằng vấn đề ở nơi này rất phức tạp, không thể cứ mãi làm việc theo quy tắc của Đại Minh quốc.

Đỗ Lan bày tỏ nguyện ý đi gặp Lệnh Hồ Xung.

Ở đây có Ấn Độ giáo, gần như kiểm soát mọi thứ, ngay cả quốc vương cũng phải nghiêm ngặt tuân thủ giáo quy.

Họ không được phép uống rượu, nên ngươi đi mua rượu như vậy, là khinh thị giáo nghĩa của họ.

Đỗ Lan vừa đến đã bày ra vẻ mặt khuyên nhủ ân cần.

Lệnh Hồ Xung không chấp nhận cách này, ngoài sư phụ sư mẫu có thể thuyết giáo y, những người khác trong mắt y đều là huynh đệ, mọi người có thể cùng nhau uống rượu ăn thịt, nhưng y tuyệt đối sẽ không nghe những đạo lý lớn lao này.

Cũng chẳng phải chuyện gì nghiêm trọng, các ngươi bắt ta giam mới quá đáng chứ.

Dù có giam, các ngươi cũng mang bầu rượu của ta đến đây.

Rõ ràng là ngoại hình của người nước ngoài, nhưng hành vi cử chỉ hoàn toàn không có chút gì nghiêm túc, thật sự là không hòa hợp.

Uống rượu làm hỏng việc.

Không đâu.

Lệnh Hồ Xung kiên quyết phủ nhận: Hơn nữa ta cũng chẳng có việc gì làm, ta chỉ là đến góp số lượng thôi.

May mà y tìm được một bà vợ giàu có, nếu không thì thật khó nghĩ xem một người như y làm sao mà sống sót được.

Lẽ nào cứ dựa vào bạn bè cứu tế.

Chương 1507

Hôm nay nhà Trương, ngày mai nhà Vương, cứ thay phiên ăn cơm thừa của người khác mãi sao.

Ngươi thật sự là thân trong phúc mà không biết phúc đó, nếu ngươi bị Hắc Mộc Nhai bỏ, ta còn thay ngươi lo lắng, ngươi nói xem ngươi có đặc trường gì, sau này sẽ sống bằng gì.

Ngươi rất hiểu ta sao.

Lệnh Hồ Xung lấy làm lạ.

Đương nhiên rồi, lần đầu tiên để các đoàn thể dân gian đến Ấn Độ, thân phận của các ngươi đương nhiên đều phải điều tra rõ ràng, ta là người của triều đình mà.

Lẽ nào ngươi là Cẩm Y Vệ.

Lệnh Hồ Xung kinh ngạc, dù là y cũng không dám giao thiệp với Cẩm Y Vệ, y sớm đã nghe nói Cẩm Y Vệ vô khổng bất nhập xâm nhập mọi ngóc ngách, thậm chí nhạc phụ còn dặn dò y đến nơi mới gặp người lạ phải cẩn thận, đừng nói lung tung, rất có khả năng đối phương chính là Cẩm Y Vệ đến dò hỏi.

Cũng coi là vậy, ngươi vốn là đệ tử Hoa Sơn phái, nhưng năm trước Hoa Sơn phái cải cách, ngươi vì không thích không khí mới nên rời Hoa Sơn du lịch giang hồ, kết thân với đại tiểu thư Hắc Mộc Nhai Nhậm Doanh Doanh, hai người yêu nhau rồi kết hôn.

Đương nhiên nhạc phụ ngươi rất không hài lòng với ngươi, nhưng võ công của ngươi không tệ, coi như là một ưu điểm khó có được.

Nhưng võ công giỏi, trong thời buổi này không còn được trọng dụng nữa, đại hiệp cũng phải ăn cơm, trước khi ngươi quen Nhậm Doanh Doanh, ngươi chỉ sống nhờ bạn bè giang hồ, căn bản không có công việc cố định nào.

Ta nói đúng không.

Lệnh Hồ Xung vẫn vẻ mặt không quan tâm, Cầu đến đầu thuyền tự nhiên thẳng, đêm nay có rượu đêm nay say.

Ta chưa bao giờ nghĩ đến chuyện xa xôi như vậy.

Ngươi thật sự là tự tại phóng khoáng.

Đỗ Lan thầm nghĩ đây chính là lãng tử: Hãy suy nghĩ kỹ, hơn nữa nếu muốn mua rượu, tốt nhất là lén lút tìm người mua, họ có rượu chừng nào cũng không dám lấy ra mà thôi.

Lệnh Hồ Xung nghe xong mắt liền sáng lên: Đa tạ ngươi.

Loại người như Lệnh Hồ Xung có thể trở thành một cái đinh đóng vào cộng đồng bản địa, vì y đủ mặt dày, lại có thể kết bạn.

Vì vậy Đỗ Lan muốn tận dụng tốt người này, nói không chừng sẽ có hiệu quả bất ngờ.

Đợi đến khi Lệnh Hồ Xung hòa nhập được rồi, chiêu mộ Lệnh Hồ Xung vào Cẩm Y Vệ, vậy là xong.

Bị giam ba ngày, Lệnh Hồ Xung được thả ra, sau đó lập tức làm theo cách của Đỗ Lan đi mua rượu, lần này quả nhiên mua được, hơn nữa còn kết giao vài bạn nhậu, hẹn nhau sẽ cùng trao đổi kinh nghiệm ủ rượu.

Không thể không nói, Đỗ Lan nhìn người vẫn rất chính xác, trong phương diện lấy rượu kết bạn, Lệnh Hồ Xung quả thực là một nhân tài.

Từ Ấn Độ bắt đầu nổi lên phong trào Hán phục, Đại Minh chính là cái tên của thời đại này, hoàng thất Đại Minh do Trương Vô Kỵ đại diện đã dốc sức trị vì, mở ra vận nước mấy trăm năm.

Đỗ Lan biết thế giới này đã hoàn toàn thoát ly khỏi phương hướng kiểm soát của hắn, nên hắn muốn rút lui rồi.

Về nhà.

Đỗ Lan muốn đi.

Nhưng Địch Ny Toa lại không nỡ Thiên Sơn Nữ Nhi Quốc, không nỡ những cô gái này, đối với nàng mà nói, giúp đỡ những người phụ nữ yếu đuối luôn có một nguồn năng lượng không bao giờ cạn.

Địch Ny Toa biết, nếu nàng đi, thì Nữ Nhi Quốc rất nhanh sẽ bị người khác dòm ngó.

Vì vậy dù có đi, nàng cũng chuẩn bị an bài xong xuôi cho mọi người rồi mới đi.

Nữ Nhi Quốc sau này sẽ không có biên giới quốc gia, mà sẽ tiếp tục tồn tại dưới hình thức một tổ chức quốc tế.

Địch Ny Toa muốn làm không ít việc, hơn nữa còn muốn phân tán sức mạnh của Nữ Nhi Quốc, ẩn giấu dưới vỏ bọc thế giới.

Giống như Hội Tam Điểm tồn tại vậy sao.

Đỗ Lan sau khi nghe xong kế hoạch của Địch Ny Toa, cảm thấy sao mà giống Hội Tam Điểm đến thế, một tổ chức ngầm thần bí và mạnh mẽ, chẳng phải giống hệt sao.

Địch Ny Toa cảm thấy cũng gần như vậy: Cũng có thể coi là vậy, chỉ cần có một tổ chức có thể bất cứ lúc nào bảo đảm lợi ích của mọi người tồn tại, ta cũng có thể yên tâm rời đi.

Nếu là vậy thì ta giúp nàng.

Tổ chức bí mật luôn là điều Đỗ Lan yêu thích nhất, để lại một chút di tích và kinh điển bí mật, để người đời sau đi khai quật, thật sự rất thú vị.

Vợ chồng đồng lòng, ý chí sắt đá, hai người cùng nhau nỗ lực, thế lực Nữ Nhi Quốc nhanh chóng bắt đầu khuếch tán ra ngoài.

Mỗi một ngành sản nghiệp đều lựa chọn một người kiên định đồng tình với tư tưởng của Địch Ny Toa để quản lý.

Toàn bộ tổ chức chia thành biểu bề ngoài và lý bên trong, bề ngoài chính là hội phụ nữ bình thường, phàm là phụ nữ và nguyện ý phục vụ các đồng bào nữ khác thì có thể nhập hội, nhập hội chỉ cần tuân thủ một số quy tắc nhỏ là được, hơn nữa Hội Nữ Nhi giữa các quốc gia có thể có phong cách khác nhau.

Còn Hội Nữ Nhi bên trong thì là tổ chức nắm giữ lượng lớn tài nguyên kinh tế, ngấm ngầm kiên trì ý chí của Địch Ny Toa, là sự tiếp nối tinh thần chân chính của Nữ Nhi Quốc.

Làm xong tất cả những điều này, Đỗ Lan và Địch Ny Toa mang theo Lý Mạc Sầu, Tiểu Long Nữ và Quách Tương rời khỏi thế giới này, dù sao thế giới này cũng đã bị chơi hỏng rồi.

Trở về vũ trụ của mình, lúc này trong vũ trụ đã náo nhiệt không ít, các cô con gái lại chế tạo thêm mấy hành tinh nữa, đáng tiếc sinh mệnh thể vẫn không tăng thêm bao nhiêu.

Đối với việc cha mẹ tại sao lại rời đi lâu như vậy, các cô con gái đều không đặt câu hỏi, dù sao cha mẹ đã lớn rồi, họ cũng không quản được.

Bây giờ mỗi người họ đều kiểm soát mấy hành tinh, muốn làm gì thì làm đó, thỉnh thoảng còn có thể chế tạo thêm nhiều hành lang không gian để đi đến các thế giới khác xem.

Họ khác với Đỗ Lan, họ thật sự chỉ là xem mà thôi.

Cả nhà đều sống khá tốt, nhưng Đỗ Lan là người không yên phận, ở nhà ba tháng, liền không nhịn được muốn đi đến những nơi khác rồi.

Trong mấy trăm năm, các cô con gái cũng luôn leo lên cây khoa kỹ, đặc biệt là kỹ thuật đường hầm không gian của vũ trụ GATE, đã ngày càng thành thục, riêng đường hầm không gian đã xây dựng được hơn mười đường.

Đỗ Lan thầm nghĩ, các cô con gái đều sắp biến thành thợ mỏ không gian, chỉ biết đào lỗ.

Nhưng họ thật sự đã đào được một số không gian thú vị.

Đi nào.

Đỗ Lan chuẩn bị đi xem một trong những không gian đó.

Tokyo năm 2000, Đỗ Lan vẫn cảm thấy rất hoài niệm.

Hắn đã trải qua nhiều thời đại khác nhau, nhưng thời đại này thì thật sự ít khi trải qua, đầu thế kỷ 21, một thời đại rất tinh tế, nhưng thời đại như vậy cũng đã xảy ra rất nhiều câu chuyện xuất sắc.

Và sở dĩ Đỗ Lan lựa chọn thế giới này, là vì ký ức của những người trong thế giới này đều đã bị sửa đổi, đại khái là khoảng hai mươi năm trước từng trải qua một trận đại chiến chính tà, nhưng bây giờ mọi người đều đã quên rồi.

Có một tổ chức tên là Kakusu âm mưu thống trị thế giới, nhưng cuối cùng lại bị chính loài người cải tạo do họ tạo ra đánh bại.

Đỗ Lan biết đây là thế giới Kamen Rider, thế giới này chắc hẳn sẽ rất thú vị.

Bây giờ là tháng Hai, trên các tạp chí truyền thông đã bắt đầu đưa tin về việc nhìn thấy sinh vật chưa xác định, hơn nữa còn có rất nhiều vụ án mạng.

Hiển nhiên đây là sự khởi đầu của Kamen Rider Kuuga.

Vào thời cổ đại, loài người được gọi là Rinto, còn loài người cổ đại không phải là sinh mệnh trí tuệ duy nhất, cùng thời kỳ còn có một loại sinh vật được gọi là Gurongi.

Gurongi có những thói quen kỳ lạ, họ tiến hóa thông qua việc giết chóc, hơn nữa họ còn coi việc giết người là một trò chơi.

Giống như trẻ em loài người thông qua việc chơi đồ chơi, chơi trò chơi để thu nhận kiến thức và nhận thức ban đầu, Gurongi coi việc giết chóc là trò chơi, càng giết nhiều sẽ càng tiến hóa, đến cuối cùng họ sẽ đi đến giai đoạn cuối cùng của trò chơi Trò chơi trắng đen, nói là trò chơi, thực chất là sự tiến hóa cuối cùng, hai sức mạnh một đen một trắng sẽ phân định thắng bại, mở ra một thời đại mới.

Chuyện này trong mắt loài người đơn giản là hoang đường, nhưng trong mắt Gurongi lại là tín ngưỡng thần thánh, mỗi Gurongi đều sẽ nghiêm ngặt tuân thủ quy tắc trò chơi, còn Gurongi không tuân thủ quy tắc sẽ mất tư cách chơi, và điều này đối với họ chính là hình phạt lớn nhất.

Đương nhiên loài người cổ đại cũng không khoanh tay đứng nhìn, họ đã phát triển đai biến hình, chọn ra chiến binh, cuối cùng đại chiến với Gurongi.

Nhưng vì loài người cổ đại không có khái niệm giết chóc, nên sẽ không giết chết bất kỳ sinh vật nào, vì vậy cuối cùng chiến binh được triệu tập tuy chiến thắng, nhưng cuối cùng cũng chỉ phong ấn hơn hai trăm con Gurongi lại, còn quan tài của chiến binh thì đè lên phong ấn.

Nhưng vào tháng Bảy năm ngoái, lăng mộ của chiến binh cổ đại đã được phát hiện, hơn nữa những người hiện đại gây họa còn phá hủy phong ấn, thả tất cả Gurongi ra.

Bây giờ sinh vật chưa xác định trên tin tức chính là Gurongi, họ muốn ở thời đại này một lần nữa bắt đầu trò chơi.

Còn người có thể ngăn cản họ chỉ có Kamen Rider Kuuga kế thừa đai biến hình của chiến binh cổ đại, khi Đỗ Lan đến thì trò chơi này mới bắt đầu, Tokyo mới bắt đầu có án mạng, tức là Gurongi đã bắt đầu di chuyển từ nơi phát hiện di tích đến Tokyo rồi.

Đương nhiên Gurongi cũng chia thành các cấp độ và nhóm khác nhau, phân bố khắp Nhật Bản để tiến hành trò chơi giết chóc.

Vì đã đến thế giới Kamen Rider, tự nhiên là phải chơi giáp.

Thật ra Đỗ Lan cũng thường nghĩ tại sao các tác phẩm về robot khổng lồ ngày càng ít đi, cuối cùng đều biến thành giáp động lực, ngay cả Ultraman cũng từ Người khổng lồ ánh sáng biến thành Ultraman sắt thép, rốt cuộc loài người đã làm sao vậy.

Sự lãng mạn về robot khổng lồ của loài người rốt cuộc đã đi đâu.

Cuối cùng Đỗ Lan chỉ có thể quy kết rằng giáp động lực có khả năng thực hiện, nhưng robot khổng lồ thì căn bản không thể thực hiện được.

Vì vậy Pacific Rimlượng người xem không bằng Iron Man, Iron Man tuy cũng khoa trương nhưng ít nhất cũng gần gũi với cuộc sống hơn.

Kamen Rider Kuuga, là một chiến binh cô độc, nhưng Đỗ Lan lại biết mình có thể khiến cốt truyện thú vị hơn.

Nhưng trước tiên hắn phải kêu gọi đầu tư, hẳn là sau khi đưa ra bản thiết kế sơ sài, sẽ có người nguyện ý đầu tư vào giáp động lực cơ giới.

Nhưng Đỗ Lan cảm thấy mình nên mua một cặp kính trước thì tốt hơn, như vậy giả dạng tri thức phân tử sẽ càng giống hơn.

Đối mặt với chuỗi sự kiện giết người gần đây và đang có xu hướng tăng cao, sở cảnh sát đau đầu nhức óc.

Họ đã thành lập một tiểu tổ điều tra sinh mệnh thể chưa xác nhận, chuyên trách loạt án này.

Chương 1508

Tiểu tổ điều tra đã đặt mã số cho các sinh mệnh thể chưa xác nhận, gọi những cổ lãng cơ này bằng số.

Đến nay, đã có không ít cảnh sát hi sinh, nhưng cảnh sát lại chưa tiêu diệt bất kỳ cổ lãng cơ nào, tất cả đều dựa vào sinh mệnh thể chưa xác nhận số bốn để tiêu diệt.

Sự thật tàn khốc này là một thất bại không thể chấp nhận được đối với sở cảnh sát, nhưng những quái vật đó đao thương bất nhập, súng lục của cảnh sát căn bản không có tác dụng gì.

Lúc này, giá trị của Đỗ Lan mới hiển hiện.

Hắn mang theo bản thiết kế đến một công ty tên là Đông Á Trọng Công, trình bày bản thiết kế của mình cho họ.

Công ty này có lẽ có đủ tài lực và năng lực, cũng như ảnh hưởng chính trị.

Nếu họ chấp nhận thiết kế của Đỗ Lan, họ sẽ có khả năng tiếp thị sản phẩm này cho sở cảnh sát.

Họ thực sự đã thể hiện sự hứng thú, mặc dù bản thiết kế Đỗ Lan cung cấp chỉ là hai cánh tay máy, nhưng đã rất hoàn thiện, chỉ cần lắp cánh tay máy vào là có thể cầm vũ khí hạng nặng, giải quyết vấn đề hỏa lực.

Ý của Đỗ Lan là, nếu súng lục thông thường không bắn xuyên được cổ lãng cơ, vậy thì dùng súng máy nhiều nòng.

Hỏa lực là cách duy nhất để con người chứng minh sự tồn tại của mình.

Thực ra, ngay cả Giả Diện Kỵ Sĩ cũng dựa vào sức mạnh, tuy một số Kỵ Sĩ có năng lực đặc biệt, nhưng Kỵ Sĩ thông thường vẫn dựa vào lượng sát thương lớn.

Con người cũng có thể dựa vào hỏa lực mạnh để hoàn thành nhiệm vụ, tuy có thể gây tổn thất nhất định trong phạm vi, nhưng chiến đấu thì phải chấp nhận giác ngộ.

Chúc mừng anh, từ hôm nay anh chính là một thành viên của Đông Á Trọng Công chúng ta rồi.

Tổng giám đốc Gia Đằng rất coi trọng Đỗ Lan.

Ông phát hiện một khi thiết kế của Đỗ Lan được chấp nhận, công ty của họ rất có khả năng sẽ đón một lần biến đổi: Tôi sẽ cung cấp riêng cho anh một phòng thí nghiệm, để anh yên tâm tiến hành phát triển.

Anh có bất kỳ yêu cầu gì cứ nói với tôi.

Đương nhiên cần nhân lực, Đỗ Lan đã chọn một số kỹ sư và lập trình viên.

Ngoài ra, Đỗ Lan còn cần một số thiết bị.

Đây là một cuộc đánh bạc liều lĩnh của Gia Đằng, ông chọn tin tưởng Đỗ Lan và cung cấp cho Đỗ Lan nguồn lực tốt nhất.

Đương nhiên, Gia Đằng đầu tư mạnh như vậy còn một lý do nữa, đó là vì ông cũng rất coi trọng sinh mệnh thể chưa xác nhận, cảm nhận được hơi thở của sự thay đổi thế giới, ông cho rằng thế giới rất có khả năng sẽ thay đổi từ đây, và một khi thế giới hỗn loạn, kỹ thuật của Đỗ Lan tuyệt đối có thể phát huy tác dụng.

Chuẩn bị xong mọi thứ, Đỗ Lan lập tức bắt đầu phát triển sản phẩm thế hệ đầu tiên.

Máy nguyên mẫu luôn không hoàn hảo.

Mặc dù Đỗ Lan có thể chế tạo cánh tay máy hoàn hảo ngay từ đầu, nhưng hắn sẽ không làm vậy.

Hắn chỉ chế tạo một cánh tay máy đơn giản, rất thô sơ, chỉ có chức năng tải trọng.

Thực ra nó chỉ là một chiếc ba lô lớn, sau đó có một cánh tay máy có thể kéo dài ra để gắn vũ khí.

Hơn nữa còn có vấn đề về thời lượng pin.

Muốn khởi động cánh tay máy cần phải kết nối với ắc quy ô tô mới có thể sử dụng.

Tuy nhiên, Đỗ Lan đã đưa ra sản phẩm hoàn chỉnh, điều này đã khiến Gia Đằng rất hài lòng.

Ông lập tức bắt đầu chạy đôn chạy đáo để tiếp thị sản phẩm này cho cảnh sát.

Đương nhiên, đề xuất của ông là có thể sử dụng trước để đối phó với sinh mệnh thể chưa xác nhận.

Chỉ cần thông qua thử nghiệm, có thể trang bị rộng rãi.

Động dụng tất cả các mối quan hệ, cuối cùng đã thuyết phục được sở cảnh sát.

Sở cảnh sát đồng ý cử cảnh sát đến phối hợp.

Cảnh quan Nhất Điều Huân, anh có một nhiệm vụ mới.

Vâng.

Nhất Điều Huân vốn là cảnh sát hình sự tỉnh Nagano, cũng là nhóm cảnh sát đầu tiên tiếp xúc với cổ lãng cơ, vì di tích nằm ở tỉnh Nagano.

Sau khi cổ lãng cơ di chuyển đến Tokyo, anh cũng được tỉnh

Nagano cử đến tiếp tục phụ trách truy tìm cổ lãng cơ.

Trong quá trình tiếp xúc với cổ lãng cơ, Nhất Điều Huân đã thể hiện tính cách gan dạ và tỉ mỉ, giúp anh trở thành một trong số ít người hiểu biết về cổ lãng cơ.

Đương nhiên, anh cũng là một người đàn ông có hào quang nhân vật chính.

Lần đầu tiên anh được Không Ngã cứu, sau đó lại gặp phải một cổ lãng cơ không tham gia trò chơi mà thoát chết.

Hiện tại anh đang âm thầm hợp tác với Không Ngã để chống lại cổ lãng cơ.

Không Ngã chính là số 4, chỉ là hiện tại cảnh sát vẫn chưa hiểu rõ về Giả Diện Kỵ Sĩ.

Nhất Điều, chúng ta cần anh đến phối hợp với phòng Trang Bị để thử nghiệm vũ khí mới.

Phòng Trang Bị.

Đó là một bộ phận chuyên trách phát triển vũ khí, được thành lập để đối phó với sinh mệnh thể chưa xác nhận.

Thì ra là vậy, vậy tôi đi.

Nhất Điều Huân tuy mới hai mươi sáu tuổi, nhưng đã là một cảnh sát hình sự giàu kinh nghiệm, hơn nữa anh cao to vạm vỡ, mặc áo khoác măng tô màu be đi đến đâu cũng như một cảnh trong Tokyo Love Story.

Bộ phận mới nằm ngay trong phòng thí nghiệm của Đỗ Lan.

Khi Nhất Điều Huân lái xe đến, anh vẫn cảm thấy lạ, không biết lần này sở cảnh sát lại hợp tác với tập đoàn nào.

Cho đến khi nhìn thấy logo của Đông Á Trọng Công, anh mới biết đó là một công ty cơ khí hạng nặng nổi tiếng.

Nhưng anh chưa từng nghe nói công ty này sản xuất vũ khí.

Làm phiền rồi, tôi là người do sở cảnh sát phái đến.

Nhất Điều Huân bước vào phòng thí nghiệm, liền thấy trong xưởng đầy những cỗ máy lộn xộn, mùi sắt thép lạnh lẽo xộc vào mũi.

Chào mừng, xem ra người mặc nguyên mẫu của chúng ta cuối cùng cũng đến rồi.

Đỗ Lan mỉm cười nhìn viên cảnh sát đẹp trai bước vào: Rất vui được gặp anh, tôi là Đỗ Lan, người phụ trách phòng thí nghiệm, cũng là nhà phát triển hệ thống Bách Oản Cự Nhân.

Tôi là Nhất Điều Huân, xin được chỉ giáo nhiều.

Anh bây giờ vẫn không biết rốt cuộc mình phải thử nghiệm thứ gì: Xin hỏi hệ thống Bách Oản Cự Nhân là gì.

Đỗ Lan trực tiếp đưa anh đến khu vực thử nghiệm, chỉ thấy một hình nộm mặc một chiếc ba lô cỡ lớn, và từ bên hông nó thò ra một khẩu súng máy nhiều nòng đen ngòm.

Đây là hệ thống vũ khí được phát triển chuyên dùng để đối phó với sinh mệnh thể chưa xác nhận, có thể trang bị cho một người, chỉ cần phối hợp với phương tiện đặc biệt là có thể phát huy uy lực trong chiến đấu.

Vì vấn đề pin, nên Đỗ Lan đặc biệt cải tạo một chiếc ô tô để chứa và phát điện.

Nhất Điều Huân nhìn khẩu súng đáng sợ kia, chỉ cảm thấy nó quá bạo lực.

Anh biết họ thường chiến đấu ở những khu vực dân cư đông đúc.

Hỏa lực như vậy có thể áp chế quái vật, nhưng rất khó đảm bảo an toàn cho người dân xung quanh.

Có muốn thử không.

Xin phép tôi nói thẳng, theo kinh nghiệm của tôi, vũ khí này quá nguy hiểm.

Đây chỉ là vũ khí thế hệ đầu tiên thôi, quả thực không thể thích nghi với tất cả các chiến trường, nhưng vẫn còn chỗ để cải tiến.

Trong các trận chiến tiếp theo, tôi sẽ cùng anh ra chiến trường thu thập dữ liệu, tiếp tục cải tiến nó.

Thì ra là vậy, vậy không phải chiến trường nào cũng sử dụng được sao.

Nếu là ngoại ô trống trải thì có lẽ thực sự có tác dụng.

Thành thật mà nói, anh cũng không hy vọng Không Ngã đơn độc chiến đấu mãi, nếu có hỏa lực như vậy, anh cũng có thể hỗ trợ Không Ngã: Được, tôi thử.

Đeo ba lô lên mà cảm giác như một chiếc cặp sách bình thường, tuy không thoải mái lắm, nhưng trọng lượng tuyệt đối nằm trong giới hạn chịu đựng được.

Đi vài bước, dây điện phía sau lại trở thành gánh nặng, không cho phép anh di chuyển tự do.

Cảm thấy có thể chiến đấu không.

Tuy không linh hoạt lắm, nhưng chiến đấu thì chắc không vấn đề gì.

Điểm này Nhất Điều Huân cảm thấy vẫn chấp nhận được.

Người đàn ông được dây lưng lựa chọn tên là Ngũ Hùng Giới, là người đàn ông mơ ước có hai nghìn loại kỹ năng, chiến đấu để bảo vệ nụ cười của tất cả mọi người.

Anh ta được cuốn vào cuộc chiến tranh giành dây lưng của cổ lãng cơ mà biến thân.

Hiện tại anh ta chiến đấu dưới sự hỗ trợ của người bạn khảo cổ học và Nhất Điều Huân.

Ngũ Hùng Giới là một người lạc quan, còn có một cô em gái làm giáo viên mầm non.

Tuy không còn cha mẹ, nhưng hai anh em họ cũng lớn lên khỏe mạnh dưới sự chăm sóc của bạn cũ của cha.

Đỗ Lan biết rằng trong số các Giả Diện Kỵ Sĩ đầu tiên, những người trẻ biến thân đều là những người thất nghiệp, Ngũ Hùng Giới chính là một người như vậy, ngoài việc thỉnh thoảng làm thêm ở quán cà phê của bạn cũ của cha, phần lớn thời gian anh ta lang thang khắp nơi tìm kiếm ước mơ.

Và loại người này miệng còn nói không ngừng những lời giáo điều, là loại người Đỗ Lan không mấy ưa thích.

Đương nhiên, trong loạt tác phẩm Giả Diện Kỵ Sĩ này, điều khiến người ta khó hiểu nhất chính là các cảnh chuyển đổi.

Rõ ràng giây trước vừa liên lạc, giây sau Kỵ Sĩ đã cưỡi mô tô đến.

Chương 1509

Hơn nữa, khi đánh nhau thường giây trước là ban ngày, giây sau đã là buổi tối, địa điểm cũng giây trước là nhà máy bỏ hoang, giây sau đã đến mỏ đá.

Đến đây, Đỗ Lan muốn xem rốt cuộc vì sao mỗi lần kẻ địch xuất hiện, Giả Diện Kỵ Sĩ lại có thể nhận được tin tức.

Ngoài những người dân Tokyo nhiệt tình, rốt cuộc còn có bí mật gì.

Có tin tức mục kích sinh mệnh thể chưa xác nhận, chúng ta xuất phát.

Đỗ Lan lái xe ra ngoài, phó điều khiển là một nghiên cứu viên thu thập dữ liệu.

Đạp ga, lấn vạch, chạy ngược chiều, vượt tốc độ, vượt đèn đỏ, Đỗ Lan phát huy kỹ năng lái xe đã luyện được ở trường đua, lái xe nhanh nhất có thể.

Hắn muốn xem khi hắn đến nơi, Giả Diện Kỵ Sĩ đã có mặt chưa.

Đã đến rồi, vì Nhất Điều Huân đã đưa chiếc xe cảnh sát mới TSCS 2000 do sở cảnh sát phát triển cho Không Ngã.

Chiếc xe này có tốc độ tối đa 300 km trên h, chỉ còn thiếu chút nữa là phá vỡ tốc độ âm thanh, nên Giả Diện Kỵ Sĩ vẫn đến trước một bước, đã giao chiến với quái nhân.

U.

Còi báo động hú.

Nhất Điều Huân cũng lái xe đến, ngay phía sau Đỗ Lan.

Đến nay, kể từ khi nhận được tin báo động mới chỉ mười phút, tốc độ của mọi người đều rất nhanh.

Tuy nhiên, đã có không ít người bị giết, vì những cổ lãng cơ này chơi trò thăng cấp, chỉ có không ngừng giết người mới có thể thăng cấp lên các tập đoàn cao hơn, giống như trò chơi trực tuyến, chìm đắm trong đó không thể thoát ra.

Cảnh quan Nhất Điều, anh đến đúng lúc, bắt đầu thực chiến lần đầu tiên đi.

Anh nói đùa gì vậy, đây là khu dân cư.

Nhất Điều Huân hoàn toàn không dám tưởng tượng nếu anh ta cầm súng máy nhiều nòng mà bắn sẽ gây ra kết quả như thế nào.

Vậy thì thật đáng tiếc.

Đỗ Lan nhìn chiến trường, phát hiện động tác của Giả Diện Kỵ Sĩ cực kỳ nhanh nhẹn, hơn nữa mỗi cú đấm đều mang theo áp lực gió.

Giáp trên người Kỵ Sĩ cũng không phải giáp ngoài, mà là thứ mọc ra từ cơ thể, Giả Diện Kỵ Sĩ thực sự đáng sợ hơn trong chương trình.

Các cảnh sát tuy đều rút súng ra, nhưng không có tác dụng gì.

Ngay lúc này, Đỗ Lan phát hiện bộ giáp màu đỏ ban đầu của Không Ngã đã chuyển sang màu xanh lam, lực bật nhảy của anh ta cũng mạnh hơn, thậm chí có thể dễ dàng nhảy cao ba mươi mét.

Màu đỏ là hình thái Toàn Năng, màu xanh lam là hình thái Thanh Rồng, các hình thái khác nhau có các sở trường khác nhau.

Không đơn giản, không đơn giản.

Đỗ Lan cũng không khỏi khen ngợi.

Trận chiến diễn ra rất quyết liệt.

Rõ ràng Không Ngã không phải là một võ sĩ giác đấu, chủ yếu là né tránh hoặc chịu sát thương, nhắm thời cơ phản công.

Kỵ Sĩ cũng vậy, kẻ địch cũng thế, nắm đấm của họ đều có thể dễ dàng đập vỡ xi măng, bẻ cong cốt thép.

Nhưng chỉ đứng quan sát rõ ràng không phải tính cách của Đỗ Lan, hắn muốn đoạt lấy dây lưng của quái vật.

Không sai, cổ lãng cơ cũng dựa vào dây lưng để biến thân, hơn nữa nguyên lý hoàn toàn giống hệt Không Ngã, chỉ là sử dụng đá khác nhau.

Không Ngã dùng linh thạch, còn cổ lãng cơ sử dụng ma thạch.

Tức là hình thái quái nhân thực ra là hình thái biến thân của cổ lãng cơ, còn hình dạng thật của họ là người với tóc xoăn bù xù, không theo xu hướng.

Gen của cổ lãng cơ và con người gần như giống nhau, chỉ là vì nội tâm của họ đen tối hơn, nên mới tàn bạo như vậy, thông qua trò chơi giết người để tiến hóa.

Nếu có thể có được dây lưng của quái nhân, vậy thì có thể có được sức mạnh của quái nhân.

Tuy nhiên, nói chung rất khó khăn.

Không giống Giả Diện Kỵ Sĩ 555, dây lưng của 555 sẽ tự bật ra khi bị trọng kích, nhưng dây lưng của cổ lãng cơ sẽ vỡ ra khi bị trọng kích, sau đó nổ tại chỗ.

Giữ được dây lưng nguyên vẹn là cực kỳ khó khăn, nhưng càng khó khăn Đỗ Lan đương nhiên càng phải hoàn thành.

Đáng tiếc, quái nhân trước mắt đã không còn cơ hội, chỉ thấy Không Ngã nhảy vọt lên, đá thẳng một cú vào ngực quái nhân, trực tiếp đá cho quái vật nổ tung.

Quái lạ thật.

Đỗ Lan còn thấy xót cho quái nhân, không còn toàn thây.

Lần này không có cơ hội cho Bách Oản Cự Nhân ra trận, Đỗ Lan bày tỏ sự tiếc nuối, nhưng hắn không vội.

Sau khi tan làm hôm nay, hắn sẽ bắt đầu một dự án nghiên cứu mới, hắn sẽ đi tìm cổ lãng cơ.

Cổ lãng cơ cũng không có nơi an cư lạc nghiệp, trốn trong một xưởng nhỏ bỏ hoang, Đỗ Lan rất dễ dàng tìm thấy họ, không khỏi cảm thấy chua xót cho điều kiện làm việc của họ.

Cổ lãng cơ nam nhiều hơn nữ, nhưng cổ lãng cơ nữ trốn trong nhà máy bỏ hoang lại là quái nhân có thân phận, thuộc tập đoàn cao cấp.

Tùy theo tiến độ trò chơi khác nhau, cổ lãng cơ được chia thành vài tập đoàn.

Cấp thấp nhất là gà yếu, nhiều người thậm chí không đủ sức tham gia trò chơi, được gọi là tập đoàn B, sức chiến đấu còn chưa đạt đến năm điểm.

Sau đó là cấp độ tân binh của trò chơi, có quyền tham gia trò chơi, nhưng thủ đoạn chơi game đơn điệu, giết người cũng không có gì mới mẻ, thuộc tập đoàn Zu.

Trên nữa là người chơi thông thường, cơ bản đều có một số năng lực đặc biệt, như dùng độc hoặc tàng hình, thuộc tập đoàn Me.

Cao hơn nữa là người chơi tinh anh, sức chiến đấu của họ rất mạnh, có tất cả các khả năng tham gia trò chơi trắng đen, thuộc tập đoàn Go. 122.

Bây giờ quân đã áp sát thành, ta có cách nào đâu.

Ngoài ra, là trò chơi tự nhiên phải có người quản lý trò chơi, họ không tham gia trò chơi, nhưng chịu trách nhiệm giám sát trò chơi và bảo trì trò chơi.

Trong đó, việc giám sát và thực thi luật chơi được gọi là tập đoàn Ra, chịu trách nhiệm bảo trì dây lưng và ghi lại tiến trình trò chơi của người chơi được gọi là tập đoàn Nu.

Đây chính là cấu trúc xã hội của cổ lãng cơ.

Hoàn toàn xoay quanh trò chơi giết người, cả tộc đều là những kẻ nghiện game cần phải được điện liệu.

Đỗ Lan đến xưởng bỏ hoang, phát hiện những người chơi game này khi không giết người thì sẽ cầm búp bê để luyện tập, học cách giết người nhanh và tốt.

Giết người có thể nhận được điểm, còn thủ đoạn giết người có thể nhận được đánh giá phụ trội khi thăng cấp cuối cùng.

Các người cũng thật nỗ lực đó.

Đỗ Lan trực tiếp lộ diện.

Cổ lãng cơ thực ra là một loại người khác có thể biến thân, nên nếu Đỗ Lan không chủ động xuất hiện, họ căn bản không thể phát hiện.

Thậm chí có thể nói nếu Đỗ Lan đợi đến khi họ lạc đàn mà ra tay, có thể thần không biết quỷ không hay mà ám sát tất cả họ.

Tất cả cổ lãng cơ đều giật mình, chỉ có người phụ nữ có hình xăm hoa hồng bạc trên trán không có bất kỳ biểu cảm nào, vì cô ta khác với những người chơi tân binh này, cô ta là GM quản lý trò chơi, thuộc tập đoàn Ra.

Đỗ Lan rất an toàn, vì trò chơi chưa bắt đầu, chưa bắt đầu trò chơi thì không thể giết người bừa bãi, nếu không họ sẽ mất tư cách chơi game.

Đương nhiên, bắt đầu trò chơi cũng rất đơn giản, chỉ cần người phụ nữ hoa hồng cầm nhẫn chạm vào dây lưng của người chơi là được, như vậy Đỗ Lan sẽ trở thành mục tiêu.

Đỗ Lan cười ha ha: Các người đừng căng thẳng, thực ra thì tôi là một NPC.

Lấy gậy ông đập lưng ông.

Mỗi một cổ lãng cơ đều có hình xăm của riêng mình, hình xăm đó đại diện cho hình dạng của họ sau khi biến thân.

Vì vậy, Đỗ Lan chỉ cần tìm ra hình xăm trên người họ là có thể biết hình thái biến thân của họ, ví dụ như cô đại tỷ này chính là hoa hồng, hình xăm ngay trên trán.

Còn có một tên hèn mọn là dơi, và ong v. v.

NPC.

Các cổ lãng cơ này cho rằng trò chơi họ chơi căn bản không cần NPC, họ chơi là trò đối kháng.

Chương 1510

Để tôi giết hắn, giết hắn.

Xin hãy bắt đầu trò chơi đi.

Đây là ngôn ngữ của cổ lãng cơ, rất kỳ lạ, căn bản không ai hiểu được.

Một số cổ lãng cơ này đã học tiếng Nhật, nhưng rất ít khi nói, phần lớn thời gian vẫn giao tiếp bằng ngôn ngữ cổ lãng cơ.

Này này, đừng phớt lờ tôi chứ, các người lẽ nào không muốn biết tôi mang tin tức tốt lành gì đến cho các người sao.

Đỗ Lan muốn mở một trung tâm thương mại, chỉ cần nạp tiền là có thể trở nên mạnh hơn.

Lâm Đa chỉ là con mồi của chúng ta, chúng ta căn bản không cần nghe lời vô nghĩa của ngươi.

Đỗ Lan thấy lời tên người ong nói khó nghe như vậy, không khỏi nói: Ngươi nói không tính, ta muốn vị đại tỷ này lên tiếng mới được.

Vị đại tỷ hoa hồng này, lẽ nào ngươi không muốn nghe đề nghị của ta sao.

Có thể làm cho trò chơi trở nên thú vị hơn.

Lâm Đa, gan ngươi lớn thật.

Người phụ nữ hoa hồng vẫn có nhan sắc rất cao, nhưng nói chuyện không một chút cảm xúc, có lẽ là do thân phận GM: Ngươi có gì cứ nói đi, nếu chúng ta không hài lòng, ngươi sẽ phải chết ở đây.

Đương nhiên, ta có thể cung cấp cho các người đủ loại trang phục và thực phẩm, còn có phương tiện giao thông, chỉ cần các người trả tiền là được.

Đương nhiên ta cũng biết các người không có tiền, nên có thể dùng dây lưng để thế chấp, dây lưng nguyên giá một vạn, bán cho ta thì tính các người chín trăm chín mươi tám.

Hoàn toàn không hiểu người này đang nói gì.

Quả nhiên vẫn nên giết hắn.

Người ong lại một lần nữa cầu xin người phụ nữ hoa hồng bắt đầu trò chơi.

Người phụ nữ hoa hồng cũng nghĩ vậy: Ai muốn bắt đầu trò chơi.

Mọi người đều muốn, cuối cùng lại chọn một cổ lãng cơ hình xăm sói.

Chỉ thấy hắn đeo vòng tay đếm số, biến thân thành quái nhân từng bước một tiến gần Đỗ Lan.

Chết.

Quái nhân há miệng định cắn cổ Đỗ Lan.

Tuy nhiên, Đỗ Lan còn nhanh hơn, âm thanh cũng không theo kịp nắm đấm của hắn, một đòn trực tiếp làm tan chảy nửa thân trên của quái nhân.

Nắm đấm ma sát không khí tạo ra siêu cao nhiệt, còn mạnh hơn cả cú đá của Kỵ Sĩ, quái nhân căn bản không chịu nổi.

Nhìn các cổ lãng cơ đang kinh ngạc, Đỗ Lan chậm rãi nói: Cho nên mới nói không nạp tiền, làm sao có thể mạnh lên.

Làm sao có thể.

Người phụ nữ hoa hồng kinh ngạc trước sức mạnh của Đỗ Lan, Lâm Đa làm sao có thể mạnh đến vậy.

Trong thời cổ đại, cổ lãng cơ đã giết rất nhiều Lâm Đa, trừ chiến binh cổ đại Không Ngã, Lâm Đa căn bản không có sức phản kháng.

Hơn nữa, Lâm Đa thời cổ đại căn bản không hiểu giết chóc, nhưng Lâm Đa hiện đại không chỉ chế tạo vũ khí mà còn thiện chiến.

Đưa dây lưng cho ta.

Đỗ Lan muốn ép buộc họ nạp tiền.

Nhưng dây lưng là thứ quan trọng như vậy, làm sao có thể dễ dàng dâng cho người khác, đây là vinh quang của cổ lãng cơ, không có dây lưng họ sẽ mất tư cách là cổ lãng cơ.

Nhưng đối mặt với Đỗ Lan, con hổ cười này, sự lựa chọn của họ cũng không nhiều.

Họ đều không đánh lại Đỗ Lan, xem ra chỉ có thể giao dây lưng để giữ mạng, còn người phải hi sinh Tất cả mọi người đều nhìn về phía cổ lãng cơ hèn mọn có hình xăm dơi kia.

Thì ra cổ lãng cơ này đã giết người trước khi trò chơi bắt đầu, phá hoại luật chơi, đã mất tư cách chơi game, nếu hắn hiến dây lưng thì mọi người đều vui vẻ.

Không, không, các người không thể như vậy.

Người dơi đương nhiên không muốn hiến dây lưng, vì hắn vẫn luôn hy vọng khôi phục tư cách chơi game.

Đây là vì lợi ích của tất cả chúng ta.

Người phụ nữ hoa hồng ép sát người dơi, cô ta có khả năng tháo dây lưng của người dơi.

Không.

Đối mặt với người phụ nữ hoa hồng, người dơi căn bản không có cơ hội phản kháng nào.

Bàn tay của người phụ nữ hoa hồng thậm chí còn đâm vào bụng người dơi, sau đó lấy ra một khối thịt hình dây lưng.

Tuy nhiên, khi khối thịt đó rời khỏi cơ thể, có thể thấy thịt đã biến thành đá, đó chính là dây lưng ma thạch.

Sau đó người dơi thậm chí trực tiếp hóa thành tro bụi, xem ra cổ lãng cơ đã không thể tồn tại khi mất dây lưng.

Lâm Đa, ngươi đã có được thứ ngươi muốn, hãy rời đi đi.

Người phụ nữ hoa hồng bày tỏ rằng không cần mua bất cứ thứ gì, chỉ mong Đỗ Lan nhanh chóng rời đi, đừng làm phiền họ tiếp tục trò chơi.

Vậy thì ta sẽ không khách sáo, các ngươi cổ lãng cơ đúng là một chủng tộc hào phóng, ta sẽ nhớ các ngươi.

Quả nhiên là chủng tộc siêu cổ đại, thậm chí còn giữ được phẩm chất mộc mạc không cầu báo đáp như vậy, đúng là không giống con người, ta rất xem trọng các ngươi đó.

Có được dây lưng, Đỗ Lan còn thao thao bất tuyệt.

Nội tâm người phụ nữ hoa hồng tràn ngập mmp, nhưng lại không thể thể hiện ra ngoài.

Vậy hôm nay ta xin phép đi trước, ta cũng biết để các ngươi chấp nhận luật chơi thế giới mới không dễ dàng, nhưng ta vẫn phải nói với các ngươi, thời đại này chỉ có nạp tiền mới có thể mạnh lên.

Lần tới gặp lại chúng ta sẽ thảo luận chi tiết về trung tâm thương mại.

Ta thực sự không thể chịu nổi cách ăn mặc của các ngươi, quá lỗi thời rồi.

Đỗ Lan lúc này mới thực sự rời đi.

Dây lưng trong tay không đẹp mắt, giống như một món đồ cổ được chạm khắc từ đá, cũng không có nhiều tính đàn hồi.

Ma thạch và linh thạch đều có thể thay đổi vật thể thông qua tinh thần, chỉ là hiệu quả của linh thạch mạnh mẽ hơn, có thể trực tiếp thao tác các hạt vi lạp, ma thạch cũng có thể làm được nhưng không linh hoạt như linh thạch.

Cổ lãng cơ thành thạo ma thạch cũng có thể biến ra vũ khí.

Thì ra là vậy, ma thạch được kích hoạt thông qua cảm xúc tiêu cực, thảo nào cổ lãng cơ đứa nào cũng xấu xa như vậy.

Sử dụng lâu dài, cuối cùng người sử dụng lại bị cảm xúc tiêu cực của chính mình nuốt chửng, trở thành quái vật chỉ biết phá hoại và giết chóc.

Đỗ Lan không khỏi nghĩ rằng linh thạch có lẽ cũng vậy, nếu không có cảm xúc lạc quan, người sử dụng linh thạch cuối cùng cũng sẽ biến thành sinh vật vũ khí chỉ biết chiến đấu, trở nên giống cổ lãng cơ.

Làm thế nào để cải tạo đây.

Người dơi lập tức liên tưởng đến Người Dơi, nhưng rõ ràng không phù hợp để xuất hiện ở thế giới này.

Còn có Giả Diện Kỵ Sĩ Kiva, nhưng hình như cũng không mấy phù hợp.

Đã là trò chơi nạp tiền, quả nhiên vẫn là Người Dơi phù hợp hơn.

À đúng rồi, giáp trong game thì rất phù hợp.

Giáp đầu đỏ trong Kỵ Sĩ Akaru rất có phong cách Giả Diện Kỵ Sĩ.

Người Dơi cũng là minh chứng tốt nhất cho việc nạp tiền mới thắng.

Cứ thế quyết định.

Cải tạo rất tốn tiền, nhưng thành quả trực tiếp mà tiền mang lại chính là trở nên mạnh mẽ hơn.

Lại một lần nữa có tin tình báo về sinh mệnh thể chưa xác nhận, địa điểm là ở bờ biển.

Đối thủ lần này là cổ lãng cơ tấn công tầm xa, luôn bay trên trời quan sát đối thủ.

Không Ngã đến bờ biển để truyền tải lời động viên đến nữ sinh trung học đã mất cha, nhưng lại bị cổ lãng cơ nhắm đến.

Tuy nhiên, may mắn thay cảnh sát cũng không phải ăn chay, thông qua camera giám sát đã phát hiện cổ lãng cơ đi về phía bờ biển.

Đỗ Lan cũng lập tức lái xe đi, vẫn là tốc độ nhanh nhất, dù sao biển số xe là của sở cảnh sát nên cũng không sợ bị phạt.

Bờ biển, quái nhân trên trời.

Đỗ Lan nhìn thấy Không Ngã đã biến thành hình thái Thanh Rồng, hình thái Thanh Rồng của Không Ngã có thị lực và thính lực siêu mạnh, được cho là có thể nhìn thấy hạt gạo cách xa một cây số, thuộc trạng thái tấn công tầm xa.

Nhất Điều, chuẩn bị trang bị.

Đỗ Lan nói với Nhất Điều Huân đang chạy đến báo tin.

Lần này anh ta không từ chối, đeo ba lô lên hóa thân thành Kẻ Hủy Diệt, rồi bắn một loạt đạn về phía bầu trời.

Quỹ đạo đạn sáng lao thẳng về phía cổ lãng cơ đang bay.

Cảnh quan Nhất Điều.

Ngũ Hùng Giới đã biến thân thành Không Ngã giật mình, không ngờ sở cảnh sát lại có hỏa lực mạnh đến vậy.

A Nhất Điều Huân theo tiếng gào thét của súng máy nhiều nòng, trực giác hiểu rằng đây mới là vũ khí của đàn ông đích thực, quá sảng khoái, vô số viên đạn tuôn ra, linh hồn người đàn ông đều muốn sướng điên.

Còn nữ sinh trung học được Không Ngã bảo vệ thì đã ngỡ ngàng.

Kể từ khi cha cô bé qua đời, tâm trạng cô bé luôn không tốt, nhưng lúc này cô bé cũng đã quên đi nỗi buồn.

Cha cô bé chính là người phụ trách khai quật di tích cổ đại, sau đó bị cổ lãng cơ mạnh nhất được giải phong ấn sát hại.

Hỏa lực chính là chân lý, các đợt bắn liên tục thực sự đã gây sát thương, cổ lãng cơ đang bỏ chạy.

Làm sao có thể để ngươi chạy thoát.

Không Ngã lúc này nhặt khẩu súng lục mà Nhất Điều Huân đưa tới, khống chế các hạt vi lạp biến khẩu súng lục thành Thiên Mã Nỗ bắn về phía đối thủ.

Cho dù kẻ địch ở xa tận chân trời, hình thái Thanh Rồng của Không Ngã cũng có thể bắn trúng, và bắn trúng tức là sẽ nổ tung.

Oanh.

Chương 1511

Như pháo hoa nổ tung trên biển, ngọn lửa cao nghìn mét thật rực rỡ.

Có hiệu quả, thực sự có hiệu quả.

Nhất Điều Huân lần đầu tiên cảm nhận được cái gọi là chân lý chỉ nằm trong tầm bắn của đại bác.

Lâu nay anh vẫn luôn lo lắng không có cách nào đối phó với cổ lãng cơ, nhưng bây giờ đã khác, người bình thường cũng có khả năng phản kích.

Tuy nhiên, nếu không có cánh tay máy, vũ khí hạng nặng như vậy căn bản không thể sử dụng linh hoạt như vậy: Bác sĩ Đỗ Lan, hệ thống Bách Oản của anh thực sự rất xuất sắc.

Nó còn có thể xuất sắc hơn nữa.

Trong lúc nói chuyện, Không Ngã thậm chí còn thoát biến thân, trực tiếp lộ diện thật trước mặt người lạ.

Anh ta vẫn quan tâm đến tâm trạng của nữ sinh trung học hơn, và không để ý đến việc bị Đỗ Lan nhìn thấy thân phận: Cô không sao chứ.

Sau khi chứng kiến trận chiến như vậy, tâm trạng cô bé đã khá hơn nhiều, vì cô bé biết có người sẽ giúp cô bé báo thù: Tôi không sao, cảm ơn anh hôm nay đã luôn ở bên tôi.

Ha ha.

Thấy tâm trạng cô bé hồi phục khá tốt, Ngũ Hùng Giới cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thì ra anh là Không Ngã, có hứng thú để tôi nghiên cứu một chút không.

Đỗ Lan đi tới nói.

Thế hệ Giả Diện Kỵ Sĩ này căn bản không hề nghĩ đến việc che giấu thân phận.

À.

Tôi không, không muốn bị người khác nghiên cứu.

Mặc dù người bạn pháp y của Nhất Điều Huân vẫn luôn giúp Ngũ Hùng Giới kiểm tra cơ thể, nhưng đó cũng không phải là nghiên cứu, nhiều nhất chỉ là kiểm tra bình thường.

Vậy thì thật đáng tiếc, vì sức mạnh của anh có thể thay đổi cả thế giới.

Tuy không thể nghiên cứu, nhưng Đỗ Lan đã cảm nhận cận kề sức mạnh của dây lưng, vẫn có chút thú vị.

Vừa rồi quá trình Không Ngã biến khẩu súng lục thành cung nỏ được nhìn thấy rõ ràng, loại sức mạnh đó cực kỳ tinh vi.

Đỗ Lan phát hiện việc dây lưng hoàn thành là hai quá trình phân giải và tái tổ chức.

Hình thái tái tổ chức đã được ghi lại trong dây lưng, nhưng dây lưng phải cần những vật phẩm có cùng tính chất mới có thể chuyển hóa, điều này cho thấy trí tuệ của dây lưng không cao.

Ví dụ, vũ khí của hình thái Thanh Rồng là trường côn, thì nhất định phải là vật có hình côn mới có thể phân giải tái tổ chức.

Cung nỏ của hình thái Thanh Rồng thì cần vật phẩm có thể bắn được mới biến hóa được.

Sau đó, hình thái Thái Thản cũng cần những vật có tay cầm mới biến thành trường kiếm.

Có thể thấy, chương trình của dây lưng là tăng cường lực tấn công của vũ khí gốc, chứ không phải biến đổi tự do.

Đây chính là tính hạn chế.

Nhất Điều tháo hệ thống Bách Oản, chuẩn bị đưa nữ sinh trung học về nhà, Bác sĩ Đỗ Lan, hôm nay rất cảm ơn anh.

Không có gì, tôi cũng thu thập được dữ liệu khá tốt.

Đỗ Lan nhặt vỏ đạn lên nói: Xem ra lần tới phải nghĩ cách về mặt đạn dược.

Nhất Điều Huân nghe câu này thì rất đồng tình: Thực ra sở cảnh sát cũng đang nghiên cứu đạn đặc biệt, có lẽ anh có thể đến sở cảnh sát xem.

Đỗ Lan biết để đối phó với cổ lãng cơ, sở cảnh sát đã thành lập viện nghiên cứu, có một bác sĩ đang nghiên cứu đạn làm đứt thần kinh chuyên dùng cho cổ lãng cơ, nhưng hiệu quả của thứ này cũng phải xem đối tượng, đối với cổ lãng cơ mạnh thì hiệu quả rất thấp, còn không bằng dùng súng máy quét.

Hơn nữa loại đạn đặc biệt này chế tạo khó khăn, dù có phát hành cũng chỉ vài chục viên mỗi lần, Đỗ Lan mỗi phút tiêu hao hàng vạn viên đạn, đạn làm đứt thần kinh không giúp ích được cho Đỗ Lan.

Đỗ Lan vẫn dùng cách cũ, tìm kiếm hợp kim cứng hơn để làm đầu đạn, đơn giản và thô bạo.

Thực ra vũ khí của con người có thể trở nên mạnh mẽ hơn, chỉ cần chịu chi tiền, chi tiền là có thể dùng dược liệu tốt nhất, kỹ thuật tốt nhất để chế tạo vũ khí mạnh nhất.

Nghĩ đến đây, Đỗ Lan thấy thương cho cổ lãng cơ, vì họ không chịu chi tiền, định sẵn là sẽ bị con người tiêu diệt.

Các trận tác chiến tiếp theo là một bước ngoặt vĩ đại đáng ghi nhớ.

Vì Đỗ Lan đã sử dụng đầu đạn mới, Nhất Điều Huân trong chiến đấu thậm chí đã sử dụng hỏa lực mạnh mẽ để tiêu diệt một cổ lãng cơ, dùng sự thật chứng minh rằng chi tiền là có thể mạnh hơn.

Một nghìn vạn Yên.

Nhất Điều Huân không thể tin được mình chỉ trong vài phút đã tiêu tốn nhiều tiền như vậy.

Cái này rất rẻ, anh phải biết anh đã dùng thân phận phàm nhân đánh bại sinh mệnh thể chưa xác nhận, lẽ nào điều này không đáng để ăn mừng sao.

Đỗ Lan lại cho rằng những chi phí này đã tính là rẻ rồi.

Nhưng sắc mặt Nhất Điều Huân vẫn khó coi, vì anh biết nếu đây là khoản chi của sở cảnh sát, rất có khả năng dự án Bách Oản Cự Nhân sẽ bị tạm dừng, vì quá tốn tiền.

Đỗ Lan làm sao không biết điều đó, nhưng nếu sở cảnh sát thực sự dừng dự án của hắn, Đỗ Lan sẽ cho họ biết nguy hại của cổ lãng cơ lớn hơn việc lãng phí tiền bạc.

Quả nhiên sở cảnh sát không hề khen thưởng Nhất Điều Huân, vì tốn quá nhiều tiền.

Trong vài phút tiêu tốn một nghìn vạn để thực hiện một lần tiêu diệt, tuyệt đối là kết quả không thể chấp nhận được.

Tuy nhiên, họ không tạm dừng dự án, họ vẫn đang quan sát.

Còn các cổ lãng cơ thì không ngờ vũ khí của Lâm Đa lại có uy lực như vậy, nhưng trò chơi vẫn phải tiếp tục.

Khi những tân binh chết gần hết, người chơi cổ lãng cơ cũng ngày càng thành thạo, ngày càng lợi hại.

Tuy nhiên, họ phải đối mặt với bức tường tiền của Đỗ Lan, chỉ cần có tiền thì thần cũng giết cho mà xem.

Cho dù không có Không Ngã, Nhất Điều Huân phối hợp với hệ thống Bách Oản Cự Nhân cũng đã tiêu diệt vài cổ lãng cơ, 12, 13, 14, ba cổ lãng cơ liên tiếp đều bị Nhất Điều Huân vô tình bắn chết.

Đương nhiên chi phí cũng không ít.

Sở cảnh sát cũng rất mâu thuẫn, một mặt chứng minh được năng lực của mình, nhưng tiền chảy như nước, thực sự khiến họ không thể chấp nhận được.

Vì vậy họ tìm Đỗ Lan, hy vọng hắn có thể tiết kiệm một chút.

Nhưng Đỗ Lan vẫn lời cũ: Không nạp tiền làm sao có thể mạnh lên.

Bác sĩ Đỗ Lan, thành quả của anh là điều hiển nhiên, nhưng thành thật mà nói, sở cảnh sát chúng tôi không có nhiều kinh phí đến vậy.

Lẽ nào anh không thể cung cấp cho chúng tôi phương án khác sao.

Thế giới này không có phương án nào vừa rẻ vừa đẹp, muốn mạnh lên mà không chịu chi tiền là tuyệt đối không thể.

Nếu đã như vậy, vậy chúng tôi chỉ có thể bày tỏ sự tiếc nuối, chúng tôi đành phải chấm dứt hợp tác với anh.

Đỗ Lan cũng không nói lời cầu xin nào, vì nếu con người không chịu nạp tiền, hắn vẫn có thể đi tìm cổ lãng cơ, thể nào cũng có người chịu chi tiền, đây chính là chân lý của trò chơi.

Đỗ Lan, tại sao sở cảnh sát lại ngừng hợp tác.

Ông chủ Gia Đằng không ngờ hợp tác lại chỉ diễn ra một tháng đã kết thúc, ông vẫn chưa đạt được thành quả đủ.

Vì quá đắt.

Đỗ Lan nói ra lý do sở cảnh sát từ chối hợp tác.

Thì ra là vậy, tôi sẽ nói chuyện với cấp cao của sở cảnh sát, nên anh phải tiếp tục nghiên cứu.

Gia Đằng cho rằng đây thực sự là lỗi của sở cảnh sát, không phải Đỗ Lan.

Bách Oản Cự Nhân 2,0 đã đi vào giai đoạn thử nghiệm.

Đỗ Lan đưa cho Gia Đằng một tin tốt lành.

Cái gọi là 2,0 thực ra là có thêm một cánh tay máy, hơn nữa lại là một cánh tay máy có thể thay đổi trang bị.

Cánh tay máy ban đầu không thể thay đổi, chỉ là trang bị súng máy cố định, nhưng cánh tay máy mới lại có thể linh hoạt hoán đổi giữa ống phóng tên lửa và súng máy.

Đương nhiên ngoài ra, Đỗ Lan lại đi tìm những cổ lãng cơ tằn tiện đó để tiếp thị hệ thống trung tâm thương mại: Các ngươi chỉ cần chi tiền là có thể mạnh lên, tại sao cứ không chịu.

Ta sẽ tính cho các ngươi một bài toán về chiến đấu của loài người.

Loài người sử dụng phương tiện giao thông, dù là 200 vạn Yên Nhật, sử dụng súng lục đại khái là 50 vạn, điện thoại 3 vạn Yên, mỗi ngày ăn uống ngủ nghỉ còn có phí xăng đạn cũng phải tốn một hai vạn.

Đây mới chỉ là số liệu cá nhân, còn những người truy bắt các ngươi đều là con số hai chữ số, đều phải nhân lên mười lần so với cơ sở.

Còn đối thủ cũ của các ngươi, Không Ngã, lại chi tiền vô số.

Chiếc xe TSCS 2000 đó đã tốn mấy trăm triệu Yên nghiên cứu, chi phí kiểm tra cơ thể Không Ngã cũng tốn kém không ít.

Bây giờ các ngươi đã biết tại sao không có cửa thắng chưa.

Dường như đã hiểu một chút, chiến tranh trong xã hội hiện đại chính là chiến tranh tiền bạc, sức chiến đấu tỷ lệ thuận với số tiền chi ra.

Nếu chúng ta đưa tiền cho ngươi, ngươi có thể cung cấp gì cho chúng ta.

Người phụ nữ hoa hồng nói không chút biểu cảm.

Nếu ít tiền, chỉ có thể cung cấp phương pháp gây án, ví dụ như thủ pháp giết người trong mật thất, có thể giúp các ngươi hoàn thành án mạng một cách thần không biết quỷ không hay.

Thêm tiền thì có thể cung cấp cho các ngươi đủ loại trang phục ẩn mình của con người, giúp các ngươi sau khi hoàn thành vụ án có thể nhanh chóng ẩn mình, không đến mức bị phát hiện ngay khi trò chơi đang diễn ra.

Đương nhiên nếu các ngươi siêu giàu, thì có thể đổi lấy vũ khí.

Đừng xem thường vũ khí mà con người phát triển để tự tàn sát lẫn nhau, tuyệt đối có thể giúp các ngươi đạt hiệu suất siêu cao.

Rõ ràng ngươi cũng là Lâm Đa, tại sao lại muốn giúp chúng ta.

Ta chỉ muốn thiết lập một luật chơi thuộc về ta, một luật chơi mà cả con người và cổ lãng cơ đều sẽ tuân thủ.

Chúng ta sẽ cân nhắc.

Lần này người phụ nữ hoa hồng thực sự đã động lòng, cô ta đã nghĩ kỹ sẽ bảo người chơi tham gia trò chơi lần tới tiện thể kiếm vài đồng tiền vàng về.

Đây là số điện thoại của ta, liên hệ bất cứ lúc nào.

Đỗ Lan biết rằng các cổ lãng cơ đã cảm nhận được sức mạnh của đồng tiền chắc chắn sẽ nạp tiền, vậy thì bước tiếp theo của hắn là đi huấn luyện Giả Diện Kỵ Sĩ.

Căn bệnh chung của loạt Giả Diện Kỵ Sĩ là những người biến thân Giả Diện Kỵ Sĩ cơ bản không phải là chiến binh chuyên nghiệp, họ bình thường cũng không tập luyện, họ chỉ dựa vào sức mạnh của dây lưng.

Đây cũng là lý do tại sao các Kỵ Sĩ khi đánh nhau luôn bị ăn hành, đương nhiên nguyên nhân sâu xa hơn Đỗ Lan cũng biết, tất cả đều là vì tiền, đều là âm mưu của tập đoàn B.

Nếu Kỵ Sĩ một khi đã vô địch rồi, thì làm sao còn ra đồ chơi mới.

Vì vậy Kỵ Sĩ chính là phải bị ăn hành, chính là phải phát triển ra các hình thái mới.

Khi Đỗ Lan tìm thấy Ngũ Hùng Giới, quả nhiên anh ta lại đang rảnh rỗi nghiên cứu hai nghìn loại kỹ năng của mình.

Anh còn thiếu một kỹ năng chiến đấu.

Ngũ Hùng Giới ngẩng đầu nhìn Đỗ Lan từ từ đi tới: Thì ra là bác sĩ Đỗ Lan, anh đang nói gì vậy.

Tôi đang nói anh cần phải tập luyện, anh là Giả Diện Kỵ Sĩ thực sự quá không đủ tư cách.

Đỗ Lan nói.

Chương 1512

Ngũ Hùng Giới không biết phải nói gì, anh ta cảm thấy mình làm rất tốt, nhưng Đỗ Lan lại luôn kén cá chọn canh.

Anh ta đang liều mạng chiến đấu, người như Đỗ Lan trốn trong hậu cần làm sao mà hiểu được.

Tuy nhiên, Ngũ Hùng Giới còn chưa kịp phản ứng, Đỗ Lan đã dùng một động tác khóa người để khống chế anh ta.

Anh muốn làm gì.

Biến thân đi, sau đó chiến đấu với tôi.

Đỗ Lan muốn trực tiếp giao đấu với Không Ngã: Tôi muốn cho anh biết anh biến thân thành Giả Diện Kỵ Sĩ yếu ớt đến mức nào.

Đừng nói đùa, tôi sẽ không biến thân đâu.

Vậy thì anh hãy chuẩn bị tinh thần chết đi.

Đỗ Lan một cước đá Ngũ Hùng Giới bay đi: Tôi nói thật đó.

Bác sĩ Đỗ Lan.

Ngũ Hùng Giới nhìn về phía Đỗ Lan, nhưng lại không tìm thấy bóng dáng đối phương, sau đó anh ta cảm thấy một lực tác động vào má trái, cả người quay ba trăm sáu mươi độ trên không.

Đau đến nhe răng trợn mắt, nhưng Ngũ Hùng Giới vẫn không biến thân: Tại sao.

Anh tại sao lại làm vậy.

Đương nhiên là để anh biết anh bây giờ không phải là một Giả Diện Kỵ Sĩ đủ tư cách, chỉ thông qua khổ luyện anh mới có thể thực sự hiểu được thế nào là sức mạnh.

Đỗ Lan tiếp tục tấn công.

Mặt Ngũ Hùng Giới rất nhanh đã sưng to, anh ta trong lòng nghĩ liệu Đỗ Lan có thực sự ra tay giết mình không, nhưng có một điểm có thể khẳng định là uy lực nắm đấm của Đỗ Lan không nhỏ, thực sự có thể đánh chết người.

Lẽ nào anh thực sự muốn đánh chết tôi.

Nếu anh không biến thân thì chết cũng không thể trách tôi, anh là bị sự vô năng của chính mình hại chết.

Ngũ Hùng Giới vật lộn đứng dậy, tạo tư thế biến thân: Quả nhiên, tôi không muốn chết, bác sĩ Đỗ Lan đã đắc tội rồi.

Chính là động tác này, tay loạn xạ quơ một hồi, sau đó biến thân.

Biến thân.

Không Ngã hình thái Toàn Năng màu đỏ xuất hiện: Bác sĩ Đỗ Lan, xin anh dừng tay.

Biến thân, Ngũ Hùng Giới không còn sợ Đỗ Lan nữa.

Tuy nhiên, Không Ngã còn chưa đứng vững, Đỗ Lan đã một quyền đánh gục Không Ngã: Yếu ớt, yếu ớt, Giả Diện Kỵ Sĩ như anh, tôi có thể đánh một vạn người.

Làm sao có thể.

Ngũ Hùng Giới không ngờ nắm đấm của Đỗ Lan lại còn mạnh hơn cả cổ lãng cơ, rốt cuộc là bao nhiêu tấn.

Lẽ nào Đỗ Lan cũng là cổ lãng cơ.

Không có gì là không thể, đây chính là sự khác biệt giữa có rèn luyện và không có rèn luyện.

Dù có rèn luyện thành quyền vương thế giới, nắm đấm cũng không thể đánh ra lực mấy tấn.

Bác sĩ Đỗ Lan, rốt cuộc anh là ai.

Tôi là người sẽ huấn luyện anh.

Đứng dậy đi, chúng ta vẫn chưa kết thúc.

Lần này Không Ngã sẽ không nương tay, anh ta muốn xem Đỗ Lan rốt cuộc có phải là con người không.

Vung quyền hô hô, không có bất kỳ chiêu thức nào, đơn giản như một kẻ ngốc.

Anh cũng gọi đây là chiến đấu sao.

Đơn giản còn yếu ớt hơn cả bài tập thể dục của người già, còn mềm yếu hơn cả đứa trẻ tập đi.

Sau khi biến thân Không Ngã, thị lực của Ngũ Hùng Giới cũng cực kỳ kinh người, động tác của cổ lãng cơ đã đủ nhanh mà anh ta vẫn có thể nhìn rõ, nhưng bây giờ đối mặt với Đỗ Lan, anh ta thậm chí phát hiện thị lực của mình không theo kịp động tác né tránh của Đỗ Lan.

Làm sao có thể nhanh đến vậy.

Nhanh.

Anh đang nói đùa sao.

Động tác của tôi cũng chỉ là bình thường thôi, sở dĩ tôi có thể né tránh đòn tấn công của anh, hoàn toàn là vì động tác của anh toàn là sơ hở, tôi chỉ tiến hành dự đoán mà thôi.

Dự đoán.

Thực sự có thể sao.

Oanh.

Khi Ngũ Hùng Giới thất thần, Đỗ Lan một cú móc ngược lại đánh bay anh ta.

Ngũ Hùng Giới giải trừ biến thân, anh ta biết biến thân cũng không đánh lại Đỗ Lan, anh ta bỏ cuộc: Tôi không phải đối thủ của anh.

Nếu đã biết, thì bò dậy bắt đầu tập luyện đi.

Những ngày tháng lêu lổng của anh đã kết thúc, tiếp theo sẽ là những ngày huấn luyện tàn khốc.

Tôi sẽ kiểm tra giới hạn các chỉ số trước và sau biến thân của anh, anh rất nhanh sẽ thông qua so sánh mà hiểu mình còn có thể trở nên mạnh hơn.

Ngũ Hùng Giới khuất phục, chỉ có thể hợp tác với Đỗ Lan.

Đầu tiên kiểm tra sức mạnh, tốc độ, quyền lực, cước lực, thị lực, thính lực, sức bền, khả năng chống chịu đòn đánh và các khả năng khác của Không Ngã, sau đó bắt đầu huấn luyện, cho đến khi Không Ngã trở nên mạnh mẽ hơn.

Anh như vậy cũng muốn bảo vệ nụ cười của tất cả mọi người sao.

Nói đùa gì vậy, đứng dậy cho tôi.

Huấn luyện của Đỗ Lan quá tàn khốc, căn bản là phi nhân, phi đạo đức.

Ngũ Hùng Giới ngã vật xuống đất, lần đầu tiên cảm thấy làm Giả Diện Kỵ Sĩ là một gánh nặng, lẽ nào không thể lơ là đánh quái một cách thoải mái, tự tại làm Giả Diện Kỵ Sĩ sao.

Đứng dậy, Ngũ Hùng Giới.

Đỗ Lan vẫn đang thúc giục.

Tôi không phải binh khí, tôi là con người, tôi cần nghỉ ngơi.

Ngũ Hùng Giới không chịu nổi nữa, lên tiếng phản đối.

Xem ra anh rất phẫn nộ, rất tốt, chiến sĩ thì nên phẫn nộ, nhưng đừng bị phẫn nộ khống chế, mà ngược lại anh phải khống chế cơn phẫn nộ này, biến nó thành sức mạnh của anh.

Còn về thân phận của anh, anh là Không Ngã, Không Ngã chính là phải chiến đấu, chiến đấu, trở thành binh khí chính là số mệnh của Không Ngã, lẽ nào anh ngay cả giác ngộ này cũng không có sao.

Đỗ Lan tiếp tục kích lệ, hắn không hề sợ Không Ngã hắc hóa thực sự biến thành binh khí sinh học, vì Ngũ Hùng Giới không phải loại người như vậy.

Khốn kiếp.

Ngũ Hùng Giới vật lộn bò dậy, tuy mỗi xương cốt, mỗi cơ bắp của anh ta đều đang phản đối, nhưng Ngũ Hùng Giới vẫn đứng dậy.

Rất tốt, bây giờ tiếp tục.

Đỗ Lan lại đánh gục Ngũ Hùng Giới.

Bây giờ huấn luyện là khả năng chống chịu đòn đánh, Bình thường đổ nhiều mồ hôi, chiến đấu mới đổ ít máu, lại đến.

A.

Ngũ Hùng Giới bây giờ tràn đầy lòng căm hận đối với Đỗ Lan, nhưng anh ta sẽ cảm ơn huấn luyện của Đỗ Lan, vì đối thủ cổ lãng cơ của anh ta đã bắt đầu nạp tiền.

Linh hoạt vận dụng công cụ của con người để giết chóc, hiệu suất của cổ lãng cơ trở nên cao hơn.

Không Ngã cũng phải nỗ lực mới có thể đánh bại đối thủ.

May mắn thay còn có Nhất Điều Huân, người trợ thủ đắc lực, hỏa lực của hệ thống Bách Oản Cự Nhân cũng ngày càng mạnh mẽ, sau khi thêm ống phóng tên lửa, thậm chí còn có hiệu quả một đòn quyết định.

Tuy sở cảnh sát không còn tài trợ, nhưng ông chủ Gia Đằng vẫn muốn tiếp tục, cuối cùng dưới điều kiện ông ta tự bỏ toàn bộ chi phí, sở cảnh sát đã khôi phục hợp tác với Đỗ Lan.

Hệ thống của Đỗ Lan bây giờ là sản phẩm của Gia Đằng, ông ta hiện đang hy vọng có thể tiếp thị Bách Oản Cự Nhân ra toàn thế giới, ông ta tin rằng công cụ như vậy không chỉ có thể dùng trong chiến trường mà còn có thể dùng trong nhiều công trường khác nhau.

Trên thực tế, Bách Oản Cự Nhân trong chiến đấu cũng thực sự rất nổi bật, quả thực có một số khách hàng đã động lòng, chỉ là giá của Bách Oản Cự Nhân hiện tại vẫn chưa giảm xuống, nên mọi người vẫn đang quan sát.

Trong khi cổ lãng cơ và con người đang tàn sát lẫn nhau, cổ lãng cơ và cổ lãng cơ cũng đang tàn sát lẫn nhau.

Mục tiêu của người chơi số một của cổ lãng cơ không chỉ là con người, mà cả những cổ lãng cơ yếu kém không có giá trị tồn tại cũng sẽ bị hắn giết chết.

Cổ lãng cơ có mã số 0 cũng là người đầu tiên phá vỡ phong ấn, mục tiêu của hắn chỉ có một trò chơi trắng đen.

Thắng lợi rồi có được sức mạnh mạnh nhất.

Hoàn toàn trái ngược với Ngũ Hùng Giới, đối với Ngũ Hùng Giới, sức mạnh càng mạnh gánh nặng càng lớn, số không thì đơn thuần theo đuổi sức mạnh, vì điều đó hắn thậm chí có thể phá vỡ luật chơi trò chơi cổ lãng cơ truyền đời.

Đối với số không, sức chiến đấu của con người đã quá yếu, chỉ có thông qua săn giết đồng loại mới có thể tiếp tục nâng cao sức mạnh.

Trong trò chơi trắng đen, chỉ có kẻ mạnh nhất mới có thể thắng lợi.

Thời cổ đại có thần, hai vị thần đen và trắng.

Hắc Thần chính là người tạo ra loài người, nhưng ông ta tuy tạo ra loài người, nhưng lại không cho phép loài người tiến hóa.

Bạch Thần đồng cảm với loài người, vì muốn loài người có nhiều quyền lựa chọn hơn, hai vị hắc bạch thần đã tiến hành chiến đấu, trận chiến đó chính là khởi nguồn của trò chơi cổ lãng cơ.

Đáng tiếc, cổ lãng cơ thời xưa chưa hoàn thành trò chơi trắng đen đã bị Không Ngã thời cổ đại phong ấn, còn loài người thời cổ đại vì Bạch Thần hi sinh bản thân để có được sức mạnh tiến hóa mà bị Hắc Thần diệt thế.

Đây cũng là lý do tại sao loài người thời cổ đại rõ ràng tiên tiến hơn loài người hiện đại lại bị tiêu diệt, chỉ vì Hắc Thần, vị tạo vật chủ này không hài lòng với tất cả các tác phẩm có lỗi.

Sau diệt thế, Hắc Thần cũng luôn theo dõi loài người, hiện tại sức mạnh tiến hóa của loài người dường như lại sắp thức tỉnh, nên Hắc Thần cũng đang nghĩ liệu có nên tiến hành diệt thế lần thứ hai không.

Ngay từ lần diệt thế đầu tiên, Hắc Thần đã để lại một đoạn DNA, đó là chìa khóa để tạo ra vật ký chủ của ông ta.

Đoạn DNA này được các tín đồ loài người cổ đại phong ấn trong một cây thập tự giá, khi cần Hắc Thần tự nhiên sẽ gửi cây thập tự giá đó đi.

Cổ lãng cơ giải phong ấn, dường như giống như một vòng luân hồi bắt đầu.

Loài người hiện đại cũng sẽ đi theo con đường cũ của loài người cổ đại, chiến đấu với cổ lãng cơ, sau đó bắt đầu tiến hóa, cuối cùng bị diệt thế.

Còn cổ lãng cơ lại không biết dục vọng khống chế của thần, số không chỉ nghĩ thông qua trò chơi đạt được thắng lợi, cuối cùng vô hạn tiếp cận thần linh, nhưng lại không biết thần tuyệt đối sẽ không cho phép có ai đến gần ông ta.

Mau xuất hiện đi.

Số không đang sốt ruột chờ đợi, vì trò chơi trắng đen cần hai người để tiến hành.

Hành vi hiện tại của hắn là để đẩy nhanh tiến độ trò chơi, nhanh chóng đi đến trò chơi cuối cùng.

Số không toàn thân trắng tuyết đang chú ý đến Không Ngã.

Chương 1513

Trong khi Không Ngã chiến đấu, còn có rất nhiều người đang nghiên cứu lịch sử của Không Ngã, ví dụ như người bạn khảo cổ học của Không Ngã vẫn luôn dịch các tài liệu lịch sử liên quan đến Không Ngã, để biết được lai lịch và năng lực của anh ta.

Công tác khai quật di tích cổ đại cũng vẫn đang tiến hành, thú cưỡi của Không Ngã thời cổ đại cũng đã được khai quật ra, thông qua dịch cổ văn biết được nó tên là Glaive, nghĩa là áo giáp ngựa, thực ra chính là thú cưỡi hoặc dùng để cường hóa thú cưỡi.

Cả hai bên đều đang trở nên mạnh hơn, cuối cùng Không Ngã đã gặp phải cổ lãng cơ đầu tiên khiến anh ta phải ăn hành, cổ lãng cơ nấm có tất cả các năng lực đặc biệt, có độc tính, chỉ một thoáng chạm mặt Không Ngã đã mất sức chiến đấu.

Ngũ Hùng Giới được đưa vào bệnh viện.

Đỗ Lan không khỏi lắc đầu, xem ra huấn luyện của mình vẫn chưa đủ, vậy mà lại bị độc nấm độc thành ra như vậy, quá ngu xuẩn.

Tuy nhiên, Đỗ Lan cũng biết chỉ cần tiếp nhận điện liệu, Không Ngã sẽ có được hình thái Thăng Hoa, tức là nâng cao uy lực trên các hình thái vốn có.

Nhưng nếu thực sự trực tiếp dùng hình thái Thăng Hoa đánh bại đối thủ, thì chẳng phải chứng minh huấn luyện của Đỗ Lan là thừa thãi sao, nên Đỗ Lan sẽ không cho phép Ngũ Hùng Giới dễ dàng sử dụng sức mạnh mới, ít nhất phải dùng hình thái thông thường đánh bại quái nấm mới được: Không thể quá dựa dẫm vào sức mạnh của dây lưng, phải dựa vào thực lực của chính mình.

Khi Ngũ Hùng Giới hôn mê thì vẫn luôn mơ, trong mơ Đỗ Lan không cho phép anh ta sử dụng hình thái Thăng Hoa, không đồng ý thì cứ quấy không ngừng, cuối cùng anh ta đành bất lực đồng ý rồi mới chịu yên.

Đến khi tỉnh lại, anh ta vẫn không hiểu thế nào là hình thái Thăng Hoa, Ngũ Hùng Giới chỉ biết mình được cứu sống bằng điện, sau đó anh ta còn phải tiếp tục chiến đấu với cổ lãng cơ nấm.

Trong chiến đấu, xúc tu của nấm vẫn áp chế Không Ngã, không thể không nói cổ lãng cơ nấm quả thực là một người chơi cao cấp.

Khi bị trói buộc, Ngũ Hùng Giới cuối cùng cũng biết thế nào là Thăng Hoa, vô số tia hồ quang điện màu vàng tỏa ra từ dây lưng, sau đó hình thái Toàn Năng của anh ta xuất hiện những điểm nhấn viền vàng, hình thái Thăng Hoa Toàn Năng, powerup.

Nhất Điều Huân không ngờ Ngũ Hùng Giới đột nhiên lại biến hóa, hơn nữa sức mạnh lại mạnh đến mức có thể đánh bay kẻ địch: Anh ta mạnh hơn.

Thực sự mạnh hơn, nhưng Ngũ Hùng Giới rất nhanh đã thoát khỏi hình thái Thăng Hoa, tiếp tục chiến đấu với hình thái thông thường.

Lẽ nào là vì vẫn chưa hoàn toàn nắm vững sức mạnh mới sao.

Quần chúng xem không hiểu tại sao Ngũ Hùng Giới không dùng sức mạnh mới.

Không, đã nắm vững, tuy không thể duy trì quá lâu, nhưng đủ để đánh bại kẻ địch, chỉ là trong đầu Ngũ Hùng Giới không ngừng có tiếng nói quấy rầy bảo anh ta phải dựa vào sức mạnh của chính mình, nếu không thoát ra thì sẽ kêu mãi không ngừng, Ngũ Hùng Giới cũng không có cách nào.

Chỉ có thể tiếp tục chiến đấu với hình thái thông thường.

Đánh mãi đánh mãi, Ngũ Hùng Giới phát hiện cơ thể mình lại rất nhẹ nhàng, dường như vẫn còn sức mạnh chưa được giải phóng: Lẽ nào huấn luyện ma quỷ thực sự có hiệu quả.

Mình thực sự đã đột phá giới hạn trở nên mạnh hơn.

Oanh.

Cổ lãng cơ nấm cuối cùng vẫn bị đánh nát, Ngũ Hùng Giới rõ ràng cảm nhận được thành quả của sự nỗ lực, thầm nghĩ nếu đã như vậy, sau này hình thái Thăng Hoa của mình có thể trở nên mạnh mẽ hơn, thời gian biến thân của mình cũng có thể kéo dài hơn.

Không Ngã nếu duy trì biến thân quá lâu sẽ biến thành hình thái cơ bản màu trắng, cuối cùng thoát biến thân, chỉ có cơ thể cường tráng mới có thể kéo dài biến thân, nên huấn luyện của Đỗ Lan không hề sai.

Thời tiết trở nên bất thường, mưa âm u kéo dài suốt một tuần, hơn nữa tuy đã vào đông nhưng nhiệt độ lại lúc thấp lúc cao.

Thời tiết bất thường như vậy khiến nhân loại hoàn toàn không thể lý giải.

Thế nhưng Đỗ Lan lại biết đây là do Linh Hào đang gây nhiễu, hắn ta đang thúc giục người chơi game và Không Ngã nhanh chóng trưởng thành.

Kẻ địch ngày càng mạnh, tuy Không Ngã mỗi lần đều giành chiến thắng, nhưng hắn cũng mơ hồ cảm nhận được những ký ức còn sót lại được ghi lại trong đai lưng.

Trạng thái mạnh nhất của Không Ngã thời viễn cổ, đó là uy lực hủy thiên diệt địa, tuyệt đối không phải thứ mà nhân loại có thể nắm giữ.

Về điểm này, Đệ Ngũ thực sự rất mâu thuẫn, bản thân hắn không phải là người sùng bái bạo lực, tuy bị Đỗ Lan huấn luyện nhưng nội tâm hắn vẫn không hề thay đổi.

Đối với hắn mà nói, việc trở nên mạnh hơn chỉ là để bảo vệ nụ cười của mọi người, tâm lý hắn vẫn luôn lo lắng, lo rằng một ngày nào đó sức mạnh của chính mình sẽ mất kiểm soát.

Này này, ngươi làm sao vậy.

Sau khi sử dụng sức mạnh trạng thái Thăng Hoa, ngươi huấn luyện không tập trung chút nào, như vậy không được đâu.

Đỗ Lan nói.

Đệ Ngũ lần này nghiêm túc nhìn Đỗ Lan: Bác sĩ, sức mạnh của đai lưng còn mạnh hơn con tưởng tượng, con nghĩ sau này vẫn không nên huấn luyện nữa.

Vì sao.

Bởi vì dù không huấn luyện, sức mạnh của đai lưng đã vô cùng mạnh rồi, sau khi ở hình thái Thăng Hoa, con cảm thấy đòn tấn công của con có thể liên lụy đến người vô tội bất cứ lúc nào, con đã rất cố gắng kiềm chế rồi.

Cho nên con cho rằng không cần huấn luyện nữa.

Thì ra ngươi cho rằng mình đã đủ mạnh rồi, ngây thơ, quá ngây thơ rồi.

Chính vì sức mạnh của đai lưng quá mạnh mẽ, ngươi mới càng cần có thể phách cường kiện, tinh thần, thậm chí là linh hồn để điều khiển nó, chỉ biết sợ hãi sức mạnh, cho rằng mình buộc phải sử dụng sức mạnh thì ngươi quá ngây thơ rồi.

Đôi khi Đệ Ngũ còn ghen tị với cách suy nghĩ một chiều của Đỗ Lan, nếu hắn cũng có thể nghĩ thoáng như Đỗ Lan thì tốt biết mấy.

Đáng tiếc Đệ Ngũ không làm được, sức mạnh càng cường đại hắn càng lo lắng.

Bởi vì hắn lại không theo đuổi sức mạnh, hoàn toàn không biết dùng sức mạnh ngoài chiến đấu ra còn có thể làm gì.

Cũng chính vì tư tưởng cho rằng sức mạnh chỉ có thể dùng để chiến đấu này đã hạn chế hắn phát huy toàn lực.

Kỳ thực sức mạnh của Không Ngã còn vượt xa chiến đấu, Linh Hào đều có thể khống chế thời tiết, Không Ngã tự nhiên cũng làm được, chỉ là Đệ Ngũ không muốn làm mà thôi.

Buông kiếm xuống thì không thể bảo vệ ngươi, cầm kiếm lên thì không thể ôm ngươi.

Đỗ Lan lại nói một câu danh ngôn: Đệ Ngũ, sự ngây thơ của ngươi nằm ở chỗ ngươi căn bản không biết mình muốn làm gì.

Ngươi muốn cuộc sống bình phàm nhưng lại muốn bảo vệ thế giới, thế giới này không có chuyện tốt như vậy đâu, hai cái ngươi chỉ có thể chọn một.

Chỉ cần ngươi tiếp tục do dự, sớm muộn gì một ngày nào đó ngươi sẽ bị chính mình hại chết.

Đệ Ngũ vẫn không biết tương lai của mình rốt cuộc phải làm sao, hắn sợ hãi là việc phải chiến đấu mãi mãi, hắn không muốn trở thành chiến sĩ.

Khi cần chiến đấu, Đệ Ngũ vẫn sẽ chiến đấu, đặc biệt là khi gặp kẻ địch mạnh, hắn cũng sẽ bất đắc dĩ sử dụng sức mạnh siêu cường khiến người ngoài sợ hãi.

Ví dụ như Hạch Đạn Thích.

Đòn Hạch Đạn Kỵ Sĩ Thích có phạm vi ảnh hưởng ba cây số, tất cả kính trong phạm vi đều bị phá hủy.

Sức phá hoại như vậy, người bình thường căn bản không thể chấp nhận, lần này may mắn không ai bị thương, nếu lần sau có người bị thương thì sao.

Cảnh thị sảnh, vốn vẫn luôn nhắm mắt làm ngơ hợp tác với Không Ngã, cũng bắt đầu sợ hãi sức mạnh của Không Ngã.

Đệ Ngũ gánh vác ánh mắt lo sợ của người khác, nhưng vẫn phải chiến đấu, một lần nữa gặp lại Đỗ Lan, Đệ Ngũ nói: Đây chính là sự đáng sợ của sức mạnh, sức mạnh của Không Ngã căn bản không phải là thứ mà nhân loại nên sở hữu.

Chẳng lẽ ngươi muốn nói với ta rằng nhân loại cổ đại đã tạo ra một vũ khí mà ngay cả họ cũng không thể kiểm soát, thậm chí sẽ hủy diệt chính họ sao.

Đỗ Lan lại không đồng tình với lời của Đệ Ngũ.

Nếu không phải, ngươi giải thích thế nào về uy lực không thể kiểm soát đó.

Tất cả kính trong vòng ba cây số đều bị chấn vỡ, nếu có người ở đó thì hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.

May mắn thay, Đệ Ngũ cảm nhận được rằng việc sử dụng Hạch Đạn Thích ở hình thái Thăng Hoa Toàn Năng sẽ gây bạo động, nên đã chào hỏi Nhất Điều Huân trước, để hắn sơ tán đám đông, nếu không Đệ Ngũ có lẽ đã không thể đứng trước mặt Đỗ Lan nữa rồi.

Tỉnh táo lại cho ta, dù sao khi Cổ Lãng Cơ xuất hiện, ngươi vẫn sẽ chiến đấu thôi, bớt ẻo lả lại cho ta, mau bắt đầu huấn luyện đi, không huấn luyện làm sao biết ngươi không thể khống chế tốt sức mạnh của đai lưng.

Đừng từ bỏ khi chưa thử, đừng thua kém sức mạnh của đai lưng.

Nhưng nếu thông qua huấn luyện cũng không thể khống chế sức mạnh thì sao.

Ngươi nghĩ nhiều quá rồi, ta không cho rằng nhân loại cổ đại sẽ chế tạo ra sức mạnh vượt quá phạm vi kiểm soát của chính mình.

Đương nhiên nếu họ thực sự đã tạo ra, việc chúng ta cần làm là vượt qua nhân loại cổ đại, nhân loại vẫn luôn tiến hóa, chúng ta sẽ càng cường đại hơn nhân loại cổ đại.

Đệ Ngũ dở khóc dở cười, không thể không nói Đỗ Lan quả thực là một huấn luyện viên nhiệt huyết, đến hắn cũng bị thuyết phục rồi: Vậy thì huấn luyện viên, bắt đầu tiếp tục huấn luyện thôi.

Ngươi biến thân trước đi, sau này chúng ta sẽ làm quen với sức mạnh của đai lưng.

Đỗ Lan dẫn Đệ Ngũ đến một cơ sở chuyên dụng, Ta đã chuẩn bị cho ngươi một bãi huấn luyện kiên cố, dù có phóng ra Hạch Bạo Thích nữa cũng không sao, cơ sở này hoàn toàn có thể chống đỡ được.

Cứ thoải mái phóng thích sức mạnh của ngươi, làm quen với sức mạnh, cuối cùng khống chế sức mạnh.

Vậy con sẽ không khách khí nữa.

Đệ Ngũ không hề phát hiện ra rằng khi Đỗ Lan đang thu thập dữ liệu của Không Ngã, đồng thời cũng đang điều chỉnh đai lưng Biên Bức, bởi vì hắn muốn sao chép dữ liệu của Giả Diện Kỵ Sĩ.

Thả ra đi, cứ thả ra đi, để ta xem sức mạnh của Giả Diện Kỵ Sĩ Không Ngã rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Thiết lập của Không Ngã cũng là tương đối mạnh trong số các kỵ sĩ, nhưng Đệ Ngũ lại luôn kìm hãm sức mạnh của Không Ngã, bây giờ chính là lúc để đai lưng và Đệ Ngũ hợp nhất, thể hiện sức mạnh mạnh nhất.

Hạch Bạo Thích.

Oanh.

Mạnh hơn cả Hạch Bạo Thích ba cây số trước đây, Đệ Ngũ giật mình, nhưng hắn cuối cùng cũng phát hiện ra cơ sở này quả thực rất kiên cố.

Vẫn chưa đủ, vẫn chưa đủ, tiếp tục dùng sức mà đá.

Nỗi sợ hãi của ngươi hoàn toàn là do ngươi không hiểu rõ về đai lưng, đợi đến khi ngươi có thể quen thuộc với sức mạnh của đai lưng, sẽ không cần sợ hãi nữa.

Đệ Ngũ cảm thấy những gì Đỗ Lan nói đều rất có lý, không hổ là nhà khoa học.

Linh Hào có thể cảm nhận được Không Ngã cũng đang trở nên mạnh mẽ, hồi kết của trò chơi cuối cùng cũng sắp đến rồi.

Đúng vậy, đợi đến khi Không Ngã sử dụng trạng thái Cứu Cực cuối cùng thì tự nhiên có thể đi tham gia Hắc Ám Du Hí rồi.

Mục đích huấn luyện của Đỗ Lan bây giờ cũng là để thức tỉnh Cứu Cực Không Ngã.

Xem ra vẫn còn kém một chút hỏa hầu.

Đỗ Lan nghĩ đã đến lúc hắn, vị phó kỵ sĩ này xuất hiện rồi, hắn muốn trong giai đoạn bảo hộ tân thủ này bức Không Ngã xuất ra hình thái Cứu Cực.

Dữ liệu trạng thái Thăng Hoa của Không Ngã đã thu thập đủ, đai lưng Biên Bức đã hoàn thành.

Bác sĩ Đỗ Lan đâu.

Lại một lần nữa xuất hiện tin tức về Cổ Lãng Cơ, nhưng Nhất Điều Huân lại không thấy Đỗ Lan.

Bác sĩ hắn bị đau bụng, nên lần này chỉ có một mình con.

Nhất Điều Huân tỏ vẻ hiểu, hiếm khi Đỗ Lan lại bị đau bụng.

Đệ Ngũ lại một lần nữa nhanh nhất đến địa điểm mục tiêu, và chiến đấu với quái nhân.

Nhưng ngay khi mọi người tưởng rằng đây lại là một trận chiến thắng lợi không có gì phải lo lắng, một bóng đen lại đánh bay Không Ngã ra ngoài.

Chương 1514

Trong ngọn lửa bùng nổ của quái nhân, Biên Bức Kỵ Sĩ đầy tính khoa học kỹ thuật chậm rãi bước ra, Không Ngã, đối thủ tiếp theo của ngươi là ta.

Mọi người đều không nhận ra gã có vẻ ngoài ngầu lòi này, nhìn cũng không giống Cổ Lãng Cơ, mà càng giống người máy hơn.

Không Ngã đề phòng, vì hắn cảm thấy kẻ đến không có ý tốt.

Đỗ Lan chỉ cần đánh bừa là được, đánh bừa hắn cũng không thể thua, bởi vì kỵ sĩ mới ra đều có thời gian bảo hộ.

Kỵ sĩ mới.

Hình dáng đó trông giống con dơi.

Không Ngã bị đánh bay, vì Không Ngã chưa từng nghĩ sẽ chiến đấu với Kỵ sĩ thứ hai, nên hắn bị động chịu đòn, Ngươi cũng là Giả Diện Kỵ Sĩ sao.

Vì sao phải chiến đấu.

Vì thú vị thôi.

Đỗ Lan vừa nói vừa liên tục ra quyền, lại đánh bay Không Ngã: Không Ngã, dốc toàn lực ra đánh bại ta đi, nếu không thì ngươi sẽ phải nói lời tạm biệt với thế giới đầy nụ cười này đấy.

Đệ Ngũ, ngươi tránh ra.

Nhất Điều Huân khởi động hệ thống Bách Oản, súng máy và tên lửa đồng thời nhắm vào Đỗ Lan: Thử cái này đi.

Vù vù.

Không ngờ lại bị vũ khí do chính mình thiết kế sản xuất tấn công, thật là ngoài ý muốn.

Nhưng loại tấn công này không có tác dụng gì: Hộ thuẫn Giả Diện cấp năm.

Rầm rầm, vụ nổ đều bị hộ thuẫn năng lượng chống đỡ.

Làm sao có thể.

Cái này rốt cuộc là cái gì.

Nhất Điều Huân hoàn toàn không thể hiểu nổi rốt cuộc đây là nguyên lý gì, lần đầu tiên hắn gặp phải đối thủ như vậy.

Nhưng mục tiêu của Đỗ Lan chỉ có một, chính là Không Ngã, tiếp tục đánh.

Không Ngã liên tục chịu đòn, biết đối phương thực sự mang ý chí giết chết mình mà chiến đấu, nên hắn cuối cùng cũng nghiêm túc, chiến trường này gần đó không có dân thường, Không Ngã tiến vào hình thái Thăng Hoa.

Đầu tiên là Thăng Hoa Thái Thản, rút tay lái xe mô tô xuống biến thành trường kiếm, dùng kiếm tiến hành chiến đấu.

Tuy nhiên Đỗ Lan biết rõ, Đệ Ngũ căn bản không biết kiếm pháp, hắn chỉ là chống đỡ sát thương tiến lên, sau đó áp sát thực hiện tất sát nhất kích, căn bản không có chiêu thức.

Đệ Ngũ chỉ thể hiện Thái Thản hình thái có phòng thủ và công kích cao, không hề có kỹ xảo nào.

Đỗ Lan đương nhiên sẽ không ăn chiêu của hắn: Biên Bức Sóng Âm.

Từ miệng phóng ra siêu âm sóng để đối chiến.

Không Ngã quả nhiên không thể áp sát nữa, vì âm thanh quá mạnh, đất bùn trên mặt đất đều bị cuốn bay, còn mỏ đá phía sau Không Ngã càng bị sóng siêu âm tác động mà trở nên vỡ nát.

A a.

Không Ngã bịt tai, nhưng không có tác dụng gì, hắn thấy các sĩ quan cảnh sát hỗ trợ hắn chiến đấu xung quanh cũng đang kêu la, trong lòng cuối cùng cũng xuất hiện một tia phẫn nộ.

Trong ý thức, hình thái Cứu Cực Không Ngã màu đen lại xuất hiện, đi kèm với Cứu Cực Không Ngã là sức mạnh khổng lồ, cũng chính là thứ mà Đệ Ngũ sợ hãi nhất.

A.

Đệ Ngũ nhớ lại lời của Đỗ Lan, không nên sợ hãi sức mạnh, phải khống chế sức mạnh: Không sai, bác sĩ Đỗ Lan, bây giờ con đã không còn như trước nữa rồi.

Không Ngã muốn trở thành hình thái mạnh nhất.

Oanh.

Đến rồi sao.

Đỗ Lan ngừng siêu âm sóng, không ngờ lại thuận lợi ngoài ý muốn.

Biến thành màu đen.

Nhất Điều Huân thấy màu sắc của Không Ngã lại thay đổi, hơn nữa còn là màu hoàn toàn mới chưa từng xuất hiện, lẽ nào Không Ngã lại sắp mạnh lên nữa sao.

Tuy đã điều tra rất nhiều về Không Ngã, nhưng Giả Diện Kỵ Sĩ vẫn là một sự tồn tại bí ẩn, Nhất Điều Huân biết một người chiến đấu tuyệt đối rất cô độc, bây giờ nhìn Không Ngã biến thành màu đen, hắn càng hiểu rõ hoàn cảnh của Đệ Ngũ hơn, bây giờ hắn chỉ cần ủng hộ Không Ngã là được: Cố lên, Đệ Ngũ.

Cứu Cực Không Ngã giáng lâm.

Bầu trời vốn hiếm khi trong xanh bỗng nhiên mây đen giăng kín, các Cổ Lãng Cơ ở xa trong thành phố cũng phát hiện ra sự bất thường ở ngoại ô, bọn họ ngẩng đầu nhìn hiện tượng dị thường trên bầu trời, run rẩy.

Lúc này, người phấn khích nhất không nghi ngờ gì chính là Linh Hào, vị đứng đầu thiên thê này, hắn cuối cùng cũng đợi được người chơi và đối thủ có thể sánh ngang với hắn, nên bây giờ hắn sẽ gửi thư khiêu chiến.

Két két, két két.

Trên bầu trời thành phố lại xuất hiện một đám mây đen mới, đi kèm với mây đen còn có sấm sét.

Cả thành phố đều bị sấm sét dày đặc giam cầm trong nhà tù điện, trong chốc lát toàn thành chấn động.

Cảm nhận được rồi, hai cường giả cảm ứng được lẫn nhau.

Nhất Điều Huân và những người khác cũng nhìn thấy tia chớp trong thành phố, hoàn toàn không biết đây là loại thời tiết quỷ quái gì, nhưng thời tiết bất thường mang đến sự bất an lại tràn ngập trong lòng mỗi người.

Cứu Cực Không Ngã cũng cảm nhận được, hắn ôm đầu muốn chống cự lại thư khiêu chiến đang chui vào não hắn.

Quá đáng sợ rồi, Hắc Ám Du Hí quá đáng sợ rồi.

Đỗ Lan vừa nhìn đã biết Linh Hào đã mất kiên nhẫn, bây giờ Không Ngã trong tình trạng này cũng không thể tiếp tục chiến đấu với hắn nữa: Thật là mất hứng, lần sau gặp lại.

Đỗ Lan lùi lại vài bước, chiếc mô tô Biên Bức màu đen lao tới, hắn ngồi lên mô tô rồi biến mất.

Đệ Ngũ cuối cùng cũng có thể thoát khỏi biến thân, lúc này mới không còn âm thanh chui vào đầu hắn nữa, nhưng dù vậy, sự tiêu hao tinh thần cao vẫn khiến hắn kiệt sức.

Đệ Ngũ.

Tỉnh táo lại đi, Đệ Ngũ.

Nhất Điều Huân thấy Đệ Ngũ ngã xuống, lập tức chạy đến kiểm tra tình trạng cơ thể của Đệ Ngũ.

Tình hình không ổn, tốt nhất vẫn nên đưa Đệ Ngũ đến bệnh viện, đồng thời Nhất Điều cũng rất nghi hoặc: Vị Biên Bức Kỵ Sĩ kia rốt cuộc là tình huống gì.

Thật sự quá đáng sợ, Đệ Ngũ lần đầu tiên cảm nhận được sự tồn tại đáng sợ như vậy, nhưng lại có một giọng nói bảo Đệ Ngũ rằng sự tồn tại đáng sợ này chính là kẻ địch cuối cùng của hắn, hắn không thể không chiến đấu với đối thủ như vậy.

Sự truy cầu sức mạnh cuồng dã của Linh Hào khiến Đệ Ngũ sợ hãi, căn bản không có chút lý trí nào, chỉ có sự đơn thuần là trở nên mạnh hơn và phá hoại.

Bác sĩ Đỗ Lan, con nên làm sao đây.

Đệ Ngũ nhìn Đỗ Lan trên giường bệnh bên cạnh hỏi.

Đỗ Lan nói mình bị đau bụng, nên việc xuất hiện trong bệnh viện là rất hợp lý.

Đệ Ngũ thực ra trong lòng vẫn rất đồng tình với Đỗ Lan, vì hắn có thể nhận được sự khuyến khích từ những lời nói nhiệt huyết của Đỗ Lan.

Đỗ Lan nghe xong âm thanh trong đầu Đệ Ngũ nói, nói: Hắc Ám

Du Hí sao.

Thực ra theo nghiên cứu của ta, năng lượng của Không Ngã và Cổ Lãng Cơ đều đến từ những viên đá tương tự, chỉ là viên đá của Không Ngã sẽ không khiến người sử dụng lập tức biến thành cỗ máy giết chóc.

Trò chơi Hắc Ám này e rằng chính là cuộc đấu tranh nguồn gốc.

Chúc mừng ngươi, Đệ Ngũ.

Chúc mừng ư.

Bác sĩ, cái đó rất đáng sợ, căn bản không đáng để chúc mừng.

Lý do chúc mừng ngươi là vì ngươi cuối cùng đã đi đến trận chiến cuối cùng, chỉ cần ngươi thắng, ngươi có thể tiếp tục hoàn thành 2000 kỹ năng mong muốn của mình.

Bác sĩ người thật sự giỏi suy nghĩ vấn đề theo hướng tích cực, người thực sự nghĩ đây là trận chiến cuối cùng sao.

Đúng, chỉ là trận chiến e rằng sẽ rất khó khăn, ta cho rằng hiện tượng thời tiết bất thường xuất hiện hôm nay có thể chính là thư khiêu chiến của hắn dành cho ngươi, trận chiến cuối cùng tuyệt đối là trận chiến thảm liệt nhất, ngươi cũng phải chuẩn bị tâm lý tốt.

Nếu thật sự có thể thông qua trận chiến này để kết thúc trò chơi giết chóc của Sinh Mệnh Thể Chưa Xác Định, con nhất định sẽ nỗ lực.

Đệ Ngũ nói.

Đỗ Lan gật đầu: Vậy thì cần tăng cường huấn luyện rồi.

À phải rồi, bác sĩ, hôm nay còn xuất hiện Giả Diện Kỵ Sĩ thứ hai.

Đó cũng là một gã đáng sợ, không biết có gây rắc rối gì nữa không.

Nghĩ đến kỵ sĩ thứ hai, tâm trạng Đệ Ngũ lại không tốt, rõ ràng đã đến thời khắc mấu chốt cuối cùng rồi, nếu Kỵ sĩ thứ hai xuất hiện gây rối, phải làm sao bây giờ.

Kỵ sĩ thứ hai.

Hắn là loại tồn tại gì.

Cũng là một gã đáng sợ, không nói lý là ra tay ngay, cực kỳ dã man.

Khi Đệ Ngũ nói chuyện không phát hiện ra biểu cảm của Đỗ Lan có chút thay đổi tinh tế.

Rõ ràng Đỗ Lan không đồng ý với lời đánh giá dã man này, Biên Bức Kỵ Sĩ rõ ràng là biểu tượng của thổ hào, tất cả trang bị đều là tiền chất đống lên, nhưng đối phương lại không hề cảm nhận được mị lực của tiền bạc.

Cảnh thị sảnh phát hiện một lượng lớn thi thể Cổ Lãng Cơ, trên tường dùng máu tươi vẽ một chữ cổ là chiến sĩ.

Cảnh tượng đáng sợ khiến không ít cảnh sát phải nôn mửa, đây chính là kiệt tác của Linh Hào, giảm bớt gánh nặng lớn cho cảnh sát nhân loại, tiêu diệt không ít hung thủ.

Hiện tại cảnh sát có thể toàn lực đi tìm những người chơi cao cấp Cổ Lãng Cơ còn sót lại, hiện tại ngoài Không Ngã và Nhất Điều Huân ra, cảnh sát bình thường cũng đang nỗ lực tiêu diệt Cổ Lãng Cơ.

Cảnh thị sảnh đã thành công phát triển Đạn Đoạn Liệt Thần Kinh, hiệu quả vô cùng tốt, chỉ cần vũ khí bình thường cũng có thể giết chết Sinh Mệnh Thể Chưa Xác Định.

Hiện tại Cổ Lãng Cơ ngược lại đã trở thành nhóm yếu thế, bọn họ càng không có nơi ẩn náu, ngay cả việc nạp năng lượng cũng không thể, bọn họ căn bản không dám ra ngoài chơi game, vì sẽ trở thành đối tượng bị Linh Hào và nhân loại cả hai bên săn lùng.

Thật là thảm hại a, Lạp Ba Lộ Ba Vũ Điệp.

Đây chính là tên thật của Mân Côi Nữ.

Cảnh thị sảnh đã bắt đầu vây tiễu những Cổ Lãng Cơ còn sót lại, dựa vào uy lực của Đạn Đoạn Liệt Thần Kinh, người bình thường cũng có thể phát động khiêu chiến với quái nhân.

Có thể nói trong thế giới quan của Không Ngã và Á Cực Đà, vai trò của cảnh sát thực sự rất lớn, nghiên cứu về Cổ Lãng Cơ cũng đạt được thành quả lớn, liên tiếp phát triển được những vũ khí hiệu quả.

Trong nguyên tác, Mân Côi Nữ đã chết dưới làn đạn liên tục của Đạn Đoạn Liệt Thần Kinh, cũng là một trong số ít cán bộ quái vật bị người bình thường đánh chết.

Là ngươi, Lâm Đa.

Mân Côi Nữ không biểu cảm nhìn Đỗ Lan, Chúng ta đã không còn tiền để đưa cho ngươi nữa.

Không sao cả, thực ra ta đến để cho ngươi một con đường sống, nếu cứ thế này ngươi sớm muộn gì cũng sẽ bị người khác đánh chết, hoặc bị Đạt Cốc Ba đánh chết.

Đạt Cốc Ba là tên thật của người chơi số một Linh Hào.

Chương 1515

Hắc Ám Du Hí sắp bắt đầu, sứ mệnh của ta đã hoàn thành.

Mân Côi Nữ không sợ chết, vì cô ta đã hoàn thành sứ mệnh, tuy rằng cuối cùng người tham gia trò chơi không phải là người chơi mà là Không Ngã, nhưng cũng không sao.

Thực ra lần thức tỉnh này, Mân Côi Nữ ấn tượng sâu sắc nhất với sự thay đổi của Lâm Đa, cô ta biết Lâm Đa cứ tiếp tục như vậy sớm muộn gì cũng sẽ trở thành Cổ Lãng Cơ.

Tuy Lâm Đa chỉ là mục tiêu săn giết trong trò chơi, nhưng Mân Côi Nữ trước đây vẫn rất khâm phục Lâm Đa, nhưng bây giờ thì khác rồi.

Sứ mệnh kết thúc là xong sao.

Chẳng lẽ ngươi không xem xét một sứ mệnh mới sao.

Ví dụ như Hiệp Hội Bảo Vệ Quái Nhân Nhện, mỗi khi một Giả Diện Kỵ Sĩ ra đời, sẽ có một Quái Nhân Nhện hy sinh, hãy bắt đầu từ ta để chống lại Giả Diện Kỵ Sĩ bảo vệ Quái Nhân Nhện.

Đỗ Lan hai tay mở ra trong hư không, dường như đang phác họa một bản đồ tương lai tươi đẹp.

Mân Côi Nữ hoàn toàn không biết Đỗ Lan đang nói gì: Lâm Đa, sự hợp tác của chúng ta đã kết thúc rồi, nếu ngươi còn đến gần, ta sẽ giết ngươi.

Nói xong liền quay người bỏ đi.

Quả nhiên Sinh Mệnh Thể Cổ Lãng Cơ không thể giao tiếp tốt, Không muốn gia nhập Hiệp Hội Bảo Vệ Quái Nhân Nhện cũng không sao, nhưng trận quyết chiến cuối cùng của Hắc Ám Du Hí, ngươi nhất định muốn xem đúng không, ta có vé đấy.

Quả nhiên Sinh Mệnh Thể Lâm Đa không thể giao tiếp tốt.

Khoảnh khắc này, hai bên lại có sự ăn ý ngầm.

Thực ra Đỗ Lan chỉ là tiếc thương người đẹp, không hy vọng Mân Côi Nữ chết yểu.

Đi xem Hắc Ám Du Hí sao.

Cái này thì có thể cân nhắc, mục tiêu mà mình đã nỗ lực cả đời, bây giờ cuối cùng cũng sắp thấy thành quả rồi, Ngươi biết Hắc Ám Du Hí khi nào sẽ bắt đầu không.

Cũng như các ngươi đang khống chế trò chơi, thúc đẩy tiến độ trò chơi vậy.

Thực ra ta cũng vẫn luôn khống chế tiết tấu, có thể nói mục đích của chúng ta đều là Hắc Ám Du Hí, cuộc đối đầu cuối cùng giữa đen và trắng.

Lâm Đa trước mắt này quả nhiên khác biệt.

Hắc Ám Du Hí sẽ diễn ra trong núi, sẽ diễn ra trong tuyết trắng.

Không Ngã đại diện cho chính nghĩa và sự kính sợ, Linh Hào đại diện cho sức mạnh và chiến đấu, sẽ đặt cược sinh mệnh của mình để tiến hành trận chiến cuối cùng.

Bầu trời cũng đang diễn tập cho trò chơi cuối cùng, từ khi hai người tham gia xuất hiện, tuyết đã không ngừng rơi, thời tiết khắc nghiệt thúc giục Không Ngã đi nghênh đón đối thủ cuối cùng của hắn.

Nhưng ngay khi Không Ngã chuẩn bị đi, vẫn có Cổ Lãng Cơ ra tay ngăn cản Không Ngã.

Trước trận quyết chiến, Không Ngã còn phát động Hạch Bạo Thích để đá chết đối thủ mạnh thứ hai trong số Cổ Lãng Cơ, sau đó được Nhất Điều Huân lái xe đưa đến chiến trường cuối cùng.

Không thể không nói các Giả Diện Kỵ Sĩ lịch đại đều đề cao thuyết sức mạnh đồng nguyên giữa địch và ta, tuy Linh Thạch không phải Ma Thạch nhưng nói cho cùng nguyên lý vẫn giống nhau, giữa Linh Thạch và Ma Thạch cũng có sự cảm ứng.

Trong trận tuyết lớn, Linh Hào với toàn thân tuyết trắng đang chờ đợi đối thủ đến.

Đại chiến với Ngao Dạ và Cổ Lãng Cơ số hai đã tiêu hao không ít khí lực của Không Ngã, nhưng bây giờ hắn vẫn không thể không khai chiến với Linh Hào.

Đệ Ngũ.

Nhất Điều biết Đệ Ngũ bây giờ đã rất miễn cưỡng, hắn biết Đệ Ngũ chỉ dựa vào một trái tim bảo hộ.

Không sao đâu.

Đệ Ngũ biết con đường tiếp theo chỉ có thể tự mình đi, Nhất Điều, ngươi cứ ở lại đây đi.

Uy lực của trận quyết chiến cuối cùng nhất định sẽ rất lớn, Đệ Ngũ không muốn liên lụy Nhất Điều.

Trên đường lên núi, Đệ Ngũ lẩm bẩm: Bác sĩ Đỗ Lan, quả nhiên cuối cùng sức mạnh này đối với con vẫn quá nặng nề, nguyện vọng của con là mọi người mãi mãi không cần chiến đấu nữa.

Đệ Ngũ thích hợp sống trên Trái Đất cổ đại, cùng với nhân loại viễn cổ, sống cuộc sống không chiến tranh không giết chóc.

Trận đại chiến cuối cùng, một kẻ là ma điên cuồng chiến đấu vì sức mạnh, một kẻ là Giả Diện Kỵ Sĩ khóc lóc vì chiến đấu, một trắng một đen trong tuyết trắng ngút ngàn triển khai đại chiến kịch liệt.

Tuyết cũng ngừng rơi, sức mạnh khổng lồ làm toàn bộ tuyết trong một không gian bốc hơi, đến cuối cùng là cuộc chiến đơn thuần so đấu sức mạnh, năm tấn, bảy tấn, mười tấn, lực quyền không ngừng tăng lên.

Loại chiến đấu này rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Đệ Ngũ có thể nói là từ đầu đến cuối đều không hiểu ý nghĩa của Hắc Ám Du Hí nằm ở đâu.

Chơi game là phải thắng.

Ở trong bóng tối cùng Mân Côi Nữ quan chiến, Đỗ Lan nói ra ý nghĩa của trò chơi, trò chơi Cổ Lãng Cơ căn bản chính là phải thắng, không có bất kỳ ý nghĩa dư thừa nào khác.

Thắng chính là ý nghĩa của trò chơi, cảm giác khoái lạc khi vượt trên những người chơi khác chính là thu hoạch lớn nhất.

Đạt Cốc Ba quả thực đã thực sự quán triệt tinh thần của trò chơi.

Đó chính là đánh giá của Đỗ Lan về Linh Hào.

Đáng tiếc Linh Hào không có hào quang nhân vật chính.

Tuy vẫn luôn bị ép buộc chiến đấu, nhưng sức mạnh của Không Ngã bây giờ đã vượt trên Linh Hào, Cứu Cực Không Ngã và Linh Hào trong bộ giáp tinh khiết tiếp tục đối đầu.

Sức mạnh của cả hai đều tiêu hao rất nhanh, cuối cùng thậm chí còn thoát khỏi hình thái biến thân, chỉ dùng cơ thể đối kháng, quyền quyền đến thịt chiêu chiêu đổ máu.

Lâm Đa và Cổ Lãng Cơ, ân oán kéo dài mấy vạn năm hôm nay cũng cuối cùng phải kết thúc.

Đến cuối cùng, cảnh tượng kỳ dị của việc đối đầu sức mạnh biến mất, máu đỏ tươi vương vãi trên nền tuyết vẽ nên từng bức tranh thê lương.

Gã Đệ Ngũ kia vậy mà đang rơi lệ, quả nhiên đến cuối cùng hắn vẫn không muốn chấp nhận sức mạnh, không muốn trở thành chủ nhân của sức mạnh sao.

Đỗ Lan tỏ vẻ tiếc nuối: Đó là sức mạnh có thể cười đến cuối cùng mà.

Đạt Cốc Ba vậy mà thua rồi sao.

Mân Côi Nữ đầy vẻ không thể tin nổi, vì người chơi mạnh nhất của Cổ Lãng Cơ bọn họ vậy mà lại sắp bại bởi Lâm Đa nhỏ nhoi.

Nhưng dù sắp thua, Ba Đạt Nhĩ cũng đang mỉm cười, mỉm cười trong máu, vì hắn đang tận hưởng chiến đấu, tận hưởng sự đối đầu sức mạnh, có thể tìm thấy một đối thủ ngang sức cũng sẽ khiến trò chơi trở nên thú vị hơn, cuối cùng thì hắn cũng đang tận hưởng niềm vui chiến đấu.

Kẻ thắng khóc lóc và kẻ thua mỉm cười, quả thực là hai người hoàn toàn khác biệt, Đỗ Lan cũng phải thừa nhận trận đại chiến cuối cùng quả thực là một trận chiến đặc sắc.

Nhìn hai người nằm trên nền tuyết, Đỗ Lan biến thân thành Biên Bức Kỵ Sĩ chậm rãi bước vào chiến trường, hắn muốn thu hồi đai lưng của Không Ngã.

Không Ngã đã mất ý thức, trận chiến cuối cùng hắn cũng bị thương rất nặng, nhưng vừa hay có thể lấy đai lưng của hắn.

Còn về Linh Hào, hắn đã bị đánh chết rồi.

Lúc chết vẫn còn cười sao.

Thật sự chết mà không hối tiếc a.

Đỗ Lan thu hồi đai lưng, nhìn thấy biểu cảm của Linh Hào, thầm nghĩ thật là đủ rồi, chết rồi mà lại còn cười, đúng là một tên điên.

Đệ Ngũ.

Không nghe thấy tiếng quyền phá không, Nhất Điều lên núi tìm Đệ Ngũ, Đệ Ngũ.

Tuyết lớn đã ngừng, bây giờ khoảng tám chín giờ, mặt trời treo cao trên bầu trời xua tan cái lạnh.

Nhưng Nhất Điều lại phát hiện Biên Bức Kỵ Sĩ vậy mà đang ở trên chiến trường, thậm chí trong tay còn cầm đai lưng của Đệ Ngũ.

Ngươi làm gì vậy.

Giơ tay lên.

Nhất Điều rút súng ngắn nhắm vào Biên Bức Kỵ Sĩ.

Tất cả đã kết thúc rồi, bạn của ngươi sau này sẽ không cần đai lưng nữa.

Giọng Đỗ Lan lúc này rất trầm, khó mà nhận ra.

Kết thúc rồi sao.

Đệ Ngũ đâu, hắn thế nào.

Hắn còn sống, ngươi đưa hắn đến bệnh viện đi.

Nhất Điều cũng nhìn thấy Đệ Ngũ, lập tức chạy qua, quả nhiên còn thở: Người kia là ai.

Nhất Điều nhìn thấy Linh Hào nằm trong vũng máu cách đó không xa.

Hắn chính là đối thủ cuối cùng của Không Ngã, Vị Xác Nhận Sinh Mệnh Thể Vương, nhưng hắn đã bị Không Ngã tiêu diệt, trò chơi kết thúc rồi.

Vậy còn ngươi.

Ngươi rốt cuộc có mục đích gì.

Nhất Điều hỏi.

Này này, không đưa bạn của ngươi đi bệnh viện trước, ngược lại lại muốn thỏa mãn sự tò mò của mình, như vậy được sao.

Yên tâm đi, ta không có mục đích gì cả, hai năm tới ngươi cũng sẽ không gặp ta, vậy tạm biệt.

Đột nhiên một trận cuồng phong nổi lên, thổi bay những bông tuyết che mờ mắt Nhất Điều.

Đợi đến khi Nhất Điều nhìn rõ trở lại, Biên Bức Kỵ Sĩ đã biến mất.

Nhất Điều nhìn nền tuyết trắng xóa, vậy mà chỉ có dấu chân của mình, Biên Bức Kỵ Sĩ kia cứ như thể xuất hiện và biến mất từ hư không, khiến người ta khó mà tin nổi.

Hai năm tới sẽ không gặp lại sao.

Vậy còn sau hai năm thì sao.

Nhất Điều nhạy bén nhận ra vấn đề.

Sinh Mệnh Thể Chưa Xác Định không bao giờ xuất hiện nữa, Cảnh thị sảnh tuyên bố sự kiện kết thúc, tổ điều tra cũng giải tán, Nhất Điều Huân rời Đông Kinh trở về quê hương mình, tiếp tục phấn đấu ở tuyến đầu hình cảnh.

Còn Đệ Ngũ sau khi hồi phục, bắt đầu du lịch khắp thế giới, đến các nơi để hoàn thiện 2000 kỹ năng, đồng thời cũng phát huy 2000 kỹ năng đó để mang lại nụ cười cho nhân dân toàn thế giới.

Đúng là một cuộc đời nhàn nhã.

Đệ Ngũ vì giúp Cảnh thị sảnh hoàn thành nhiệm vụ, đã nhận được một khoản tiền thưởng không nhỏ, nên hắn mới có thể đi du lịch khắp

thế giới.

Chương 1516

Thực ra Đệ Ngũ vẫn bị nghiên cứu một thời gian, nhưng đai lưng trong cơ thể hắn quả thực đã biến mất, hoàn toàn giống như báo cáo của Nhất Điều, nên Đệ Ngũ mới giành được tự do.

Tuy nhiên chính phủ cũng không chắc chắn rằng tương lai sẽ không có kẻ địch mới, Nhất Điều đã ghi lại lời của Biên Bức Kỵ Sĩ trong báo cáo, cũng nhận được sự coi trọng nhất định, nên Cảnh thị sảnh đã thành lập Tổ Đối Sách, chuyên môn ứng phó với những nguy cơ có thể xảy ra trong tương lai.

Sự hợp tác giữa Cảnh thị sảnh và Đỗ Lan cũng đến đây là kết thúc, nhưng ông chủ Gia Đằng lại cho rằng nên tiếp tục nghiên cứu, nghiên cứu trang bị tiên tiến hơn, nghiên cứu giáp ngoài tương tự như Không Ngã.

Thực ra hướng nghiên cứu của Cảnh thị sảnh cũng là như vậy, hơn nữa họ đã thành lập một dự án tên là G3, sẽ do thiên tài nữ khoa học gia Tiểu Trạch Trừng Tử phụ trách, 12 tuổi đã vào Đại học Bách Khoa Ma Tỉnh, 15 tuổi đã hoàn thành bằng tiến sĩ với thành tích xuất sắc nhất, chỉ số IQ trên 180, sau khi trở về Nhật Bản cô ta lập tức được Cảnh thị sảnh tuyển dụng, trở thành nhân viên phát triển và tổ trưởng của Tổ Đối Sách.

Gia Đằng, người có thông tin nhanh nhạy, trong lòng sốt ruột, không ngờ Cảnh thị sảnh lại đi trước họ.

Hắn rất hy vọng Đỗ Lan cũng có thể sớm đưa ra thiết kế mới vượt qua Bách Oản Cự Nhân, nếu không thì họ sẽ bị tụt hậu, mà tụt hậu trong cạnh tranh thương mại có nghĩa là sẽ bị đào thải.

Tuy cánh tay máy đã có doanh số, nhưng những doanh số này vẫn còn xa mới có thể thỏa mãn dục vọng của Gia Đằng.

Đỗ Lan chỉ bảo Gia Đằng đừng nóng vội, bản thân hắn lại bắt đầu nghiên cứu siêu năng lực.

Á Cực Đà đầu tiên của thế giới này đã trong quá trình thức tỉnh, cũng đại diện cho nguy cơ mới sắp đến.

Xuất hiện, Thần Thập Tự Giá.

Ba tháng sau khi Hắc Ám Du Hí kết thúc, có ngư dân vớt được một cây thập tự giá ở bãi biển, trên đó đầy những khóa mật mã được tạo thành từ các chữ số thiên văn.

Theo nghiên cứu, các nhà khoa học nhận định cây thập tự giá kim loại này là sản vật của nền văn minh siêu cổ đại, hơn nữa còn là một ổ khóa mật mã siêu cấp nghiêm ngặt.

Thế là chính phủ Nhật Bản tự tìm đường chết đã tổ chức một tiểu tổ giải mã, chuyên môn nghiên cứu và giải mã cây thập tự giá này.

Còn Đỗ Lan thì mỗi ngày đều chú ý đến tin tức của Đại học Thành Bắc, bởi vì Á Cực Đà đầu tiên đang ở trong đại học này, tuy rằng hiện tại Á Cực Đà vẫn chỉ là một cô gái siêu năng lực bình thường.

Thời viễn cổ, Bạch Thần hy sinh chính mình, phân tán sức mạnh của mình vào giữa nhân loại, khiến nhân loại có khả năng tiến hóa.

Tuy Hắc Thần đã từng diệt thế một lần, nhưng bây giờ hạt giống của Bạch Thần lại bắt đầu nảy mầm.

Sức mạnh của Bạch Thần thức tỉnh sẽ chia thành mấy bước, bước đầu tiên chính là đạt được siêu năng lực, sau đó sẽ là một giai đoạn khổ sở nhất, người thức tỉnh sẽ toàn thân đau đớn không muốn sống, và sau khi vượt qua giai đoạn khó khăn nhất này, nhân loại sẽ thức tỉnh trở thành Á Cực Đà.

Á Cực Đà chính là tương lai của nhân loại, là nền tảng của sự tiến hóa vô hạn.

Trong Đại học Thành Bắc có một cô gái đang bị nghiên cứu tên là Trạch Mộc Tuyết Thái, cô ta chính là người đầu tiên tiến hóa trong thời hiện đại.

Nhưng đi quá nhanh không phải ai cũng có thể chấp nhận, theo siêu năng lực ngày càng mạnh, bản thân người siêu năng lực sẽ xuất hiện vấn đề mất kiểm soát.

Sau khi Đỗ Lan chú ý Trạch Mộc Tuyết Thái một năm, cô ta cuối cùng vì siêu năng lực mất kiểm soát mà vô tình giết chết giáo sư nghiên cứu mình, từ đó tinh thần sụp đổ, thêm vào đó cô ta đã bắt đầu xuất hiện trạng thái Á Cực Đà, cơ thể thỉnh thoảng sẽ xuất hiện bộ giáp đáng sợ bao phủ toàn thân, càng khiến cô ta không thể chấp nhận hiện thực biến thành quái vật.

Trong trạng thái bất an như vậy, cô ta đã chọn tự sát.

Bạn trai của Tuyết Thái đã tóm lấy cô gái trong khoảnh khắc cô ta nhảy xuống tòa nhà, tuy nhiên Tuyết Thái lại khổ sở cầu xin, vì cô ta cho rằng mình đã biến thành quái vật, hy vọng bạn trai có thể buông tay.

Cuối cùng bạn trai đã buông tay, chính vì yêu sâu sắc bạn gái, nên mới không muốn để cô ta chịu quá nhiều đau khổ.

Siêu năng lực gì đó quả nhiên không phải là sức mạnh mà nhân loại nên nắm giữ, sau khi Tuyết Thái nhảy lầu, bạn trai cô ta cũng tự sát.

Tuy nhiên, với tư cách là người đàn ông đầu tiên giết chết Á Cực Đà, Hắc Thần vô cùng ưng ý hắn, nên lại thông qua thần lực phục sinh hắn.

Tuy Hắc Thần hiện tại vẫn chưa có thân thể, nhưng hắn quả thực có thần lực mạnh mẽ ở khắp mọi nơi, phục sinh một người chết đối với Hắc Thần mà nói là dễ như trở bàn tay.

Hắc Thần cho rằng bạn trai của Tuyết Thái là người có thể hiểu hắn, Hắc Thần yêu nhân loại, nhưng nhân loại một khi tiến hóa sẽ trở nên xấu xí.

Hắc Thần cho rằng bạn trai Tuyết Thái buông tay để Tuyết Thái chết cũng là vì đã hiểu ra sai lầm của sự tiến hóa, nên mới buông tay người mình yêu nhất.

Vì yêu nên mới hủy diệt, đây chính là lý do Hắc Thần để mắt đến người đàn ông này.

Và cùng với sự thức tỉnh của Hắc Thần, sức mạnh còn sót lại của Bạch Thần cũng bắt đầu thức tỉnh, cô ta đã chọn một con thuyền tên là Thiên Lượng Hào, khiến cho nhân loại trên con thuyền này đều tăng tốc độ tiến hóa, hy vọng có thể ngăn cản kế hoạch diệt thế của Hắc Thần.

Tuy nhiên thiên sứ của Hắc Thần lại đến thuyền trước một bước, điều này đã dẫn đến con thuyền chìm vào hiện tượng bất thường, gây ra một sự cố bí ẩn nguy hiểm nhưng chỉ có một người mất tích.

Và sự cố này đã trực tiếp thay đổi vận mệnh của vô số người.

Tuyết Thái nhảy xuống lầu phát hiện mình vậy mà vẫn còn sống, cô ta được một người phụ nữ có hình xăm hoa hồng trên trán cứu.

Người phụ nữ đó không biểu cảm, chỉ phụ trách chăm sóc Tuyết Thái.

Tuyết Thái hỏi gì, Mân Côi Nữ đều không trả lời, vì cô ta cũng không biết Đỗ Lan có kế hoạch gì, cô ta chỉ là tìm kiếm ý nghĩa cuộc sống mới mà thôi.

Tuyết Thái vẫn muốn chết, vì cô ta không muốn biến thành quái vật, bây giờ cô ta sống trong một căn nhà lớn, đồ đạc đầy đủ, còn có người chăm sóc, có thể nói cuộc sống rất nhàn nhã, nhưng cô ta lại không thể nghĩ thông.

Và tần suất xuất hiện vỏ ngoài Á Cực Đà cũng ngày càng thường xuyên, cuối cùng một đêm nọ, Tuyết Thái lại tái phát.

Lần này cô ta toàn thân đều biến thành Á Cực Đà.

Á Cực Đà nữ tính, dáng người cực kỳ tốt, chỉ là vì lý do vỏ ngoài mà hoàn toàn mất đi thẩm mỹ của nhân loại, trong mắt người hiện đại quả thực không đẹp, bị coi là quái vật cũng là điều không thể tránh khỏi.

Giết tôi đi.

Tuyết Thái kích động hét lên.

Ngươi bình tĩnh một chút.

Mân Côi Nữ không ôm được Tuyết Thái, cô ta cũng rất kỳ lạ vì sao nhân loại lại biến thành dạng này, hơn nữa còn trong tình huống không có đai lưng.

Không còn cách nào, Mân Côi Nữ chỉ có thể biến thân, Ma Thạch trên người cô ta đã bị Đỗ Lan thay bằng Linh Thạch rồi, thời gian dài sẽ không còn khát máu nữa, cộng thêm bản thân Mân Côi Nữ đã là một Cổ Lãng Cơ có khả năng tự chủ rất mạnh, nên cô ta rất nhanh sẽ khác biệt với Cổ Lãng Cơ bình thường.

Tuyết Thái không ngờ người phụ nữ phía sau ngăn cản cô ta tự tàn lại cũng có thể biến thân, trong kinh ngạc lập tức cảm thấy mình không còn cô đơn nữa, vì có đồng loại nên Tuyết Thái cũng không còn nghĩ đến việc tự sát nữa: Ngươi rốt cuộc là cái gì, chúng ta rốt cuộc là cái gì.

Ta ư.

Theo cách gọi của các ngươi, ta chính là Sinh Mệnh Thể Chưa Xác Định.

Mân Côi Nữ tỏ vẻ cô ta và Á Cực Đà không phải là đồng loại sao.

Tuyết Thái tự nhiên cũng xem tin tức, biết hình dáng của Sinh Mệnh Thể Chưa Xác Định đều có liên quan đến động thực vật, nhưng vẻ ngoài của Mân Côi Nữ lại càng giống Giả Diện Kỵ Sĩ hơn.

Vậy tôi lại là cái gì.

Tuyết Thái hy vọng nhận được câu trả lời.

Ta không biết, nhưng có một điều có thể xác định là ngươi vẫn là Lâm Đa, tức là nhân loại.

Mân Côi Nữ cũng ngày càng hiểu ý người hơn, còn biết giải thích Lâm Đa là gì.

Tôi vẫn là nhân loại sao.

Tuyết Thái nhìn dáng vẻ hiện tại của mình: Ngươi đang nói dối, tôi bây giờ còn tính là nhân loại gì nữa.

Tôi đã biến thành quái vật rồi.

Ngươi muốn suy nghĩ thế nào là việc của ngươi, ta chỉ là trình bày sự thật.

Mân Côi Nữ thấy Tuyết Thái đã bình tĩnh lại, thoát khỏi biến thân, biểu cảm lạnh lùng nhưng rất đáng tin cậy.

Hai nữ Giả Diện Kỵ Sĩ ôm ôm ấp ấp, cảnh tượng quả thực rất vi diệu.

Tuyết Thái thấy đối phương nói biến trở lại là biến trở lại rồi, nhưng mình lại không biết phải làm sao: Làm sao lại có loại nhân loại như tôi chứ.

Ngươi đang lừa tôi.

Nếu ta không nhầm thì, ngươi có thể biến về cơ thể ban đầu, chỉ cần ý thức của ngươi có thể khống chế được.

Mân Côi Nữ cảm thấy Tuyết Thái quá non nớt, đơn giản là một đứa bé.

Dùng ý chí khống chế ư.

Tuyết Thái chưa bao giờ nghĩ tới, trước đây khi biến thân cô ta đều hoảng loạn mất phương hướng, cuối cùng thì mất ý thức ngất đi, tỉnh lại thì đã hồi phục.

Lần đầu tiên tự mình khống chế biến thân, Tuyết Thái cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng quả thực có tác dụng.

Nhưng sau khi khống chế được biến thân, Tuyết Thái vẫn không thể thanh thản, vì cô ta vẫn là kẻ sát nhân, bác sĩ nghiên cứu cô ta chính là bị cô ta giết chết.

Rõ ràng chỉ muốn gặp em trai mà thôi, không ngờ siêu năng lực của mình lại đột nhiên mất kiểm soát cuối cùng dẫn đến cái chết thảm của bác sĩ.

Sau khi có thể biến thân, Tuyết Thái lại nghĩ mình có nên đi tự thú không.

Hơn nữa trong căn nhà này còn có Sinh Mệnh Thể Chưa Xác Định, liệu có xảy ra vụ giết người nữa không.

Hơn nữa, Sinh Mệnh Thể Chưa Xác Định vì sao lại muốn cứu mình.

Chương 1517

Tuyết Thái cảm nhận được hơi thở của âm mưu.

Ngay lúc này, vụ giết người lại xuất hiện, Tuyết Thái trên ti vi thấy vụ án được gọi là vụ án giết người không thể xảy ra.

Thi thể bị cắm vào trong thân cây.

Sau hai năm, chuyện không thể tin nổi lại một lần nữa xuất hiện, Cảnh thị sảnh thần kinh đều căng thẳng, hy vọng đây chỉ là sự kiện đơn độc, nếu không thì bọn họ lại sắp có rắc rối rồi.

Tuy nhiên vụ án giết người thứ hai bị cắm vào thân cây lại xảy ra, hơn nữa thời gian xảy ra hai vụ án rất gần nhau.

Và nạn nhân lại là người có quan hệ huyết thống.

Đây chính là phương thức giết người của thiên sứ Hắc Thần, một gia đình là phải chỉnh tề.

Vì sức mạnh tiến hóa có thể di truyền, nên một khi xác định một người có tiềm năng tiến hóa, thì phải tiêu diệt toàn bộ người thân có quan hệ huyết thống.

Thông qua phương thức này để xóa bỏ khả năng tiến hóa của nhân loại, thiên sứ đang hành động.

Tổ Đối Sách của Cảnh thị sảnh cũng bắt đầu chú ý đến vụ án kỳ lạ này, liệu có phải là Sinh Mệnh Thể Chưa Xác Định không.

Cảnh sát điều tra vụ án này đang nỗ lực tìm kiếm câu trả lời.

Tuyết Thái thầm nghĩ liệu có phải là Vũ Điệp không, Vũ Điệp chính là tên thật của Mân Côi Nữ.

Mân Côi Nữ hành sự quỷ bí, hơn nữa khi án xảy ra cô ta đều không ở trong nhà, có lẽ cô ta thực sự là hung thủ.

Cuối cùng Tuyết Thái vẫn không chọn báo cảnh sát, cô ta chọn tự mình ngăn cản Mân Côi Nữ.

Tuyết Thái cảm thấy Mân Côi Nữ căn bản không cần phải đi giết người nữa, vì không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Đợi đến khi Mân Côi Nữ ra ngoài, Tuyết Thái liền lặng lẽ theo sau.

Tuyết Thái đã rất lâu không ra ngoài, vì cô ta không có dũng khí đối mặt với quá khứ, không muốn gặp những người quen biết trước đây.

Nhưng lần này vì muốn ngăn cản Mân Côi Nữ, cô ta không thể không ra ngoài.

Mân Côi Nữ ra ngoài trước hết đến phòng thí nghiệm Đông Á Trọng Công, bởi vì Đỗ Lan đang ở đó nghiên cứu vũ khí mới Hệ Thống Bách Oản Toàn Vũ Trang, đây chính là bộ giáp mới mà Đỗ Lan tung ra, tập hợp tất cả công nghệ cao cấp nhất của Đông Á Trọng Công, đương nhiên còn có chương trình chiến đấu do Đỗ Lan biên soạn.

Thêm vào công nghệ đen điều khiển sóng não, chỉ là công nghệ đen sẽ gây gánh nặng cho đại não, không thể chiến đấu trong thời gian dài, bộ hệ thống này khi toàn lực hoạt động tối đa chỉ duy trì được ba phút, nếu không não của người điều khiển sẽ bị hỏng.

Nên đã thêm thiết bị hạn chế, như vậy có thể duy trì hai mươi phút, hơn nữa đại não cũng sẽ không gặp nguy hiểm.

Thiết bị hạn chế chính là phải giải trừ vào thời khắc quan trọng nhất mới được, vì để làm màu.

Và lý do ta để ngươi điều khiển, là vì dù giáp bị đánh hỏng ngươi vẫn có thể tiến hành biến thân lần thứ hai, cũng vẫn là để làm màu.

Đỗ Lan chọn Mân Côi Nữ làm người điều khiển, chính là vì lý do này, có thể làm màu nhiều lần.

Mân Côi Nữ căn bản không hiểu những hiệu ứng kịch tính này, cô ta chỉ là không ngừng thử nghiệm những thứ mới.

Thần Thiên Sứ đã xuất hiện, tai họa này không chỉ là của nhân loại, mà còn là của tất cả sinh linh trên Trái Đất, bao gồm cả các ngươi Cổ Lãng Cơ.

Mân Côi Nữ không muốn nói chuyện, Cổ Lãng Cơ đều chết hết chỉ còn lại cô ta, tai họa thì có liên quan gì chứ.

Nhưng cô ta không thể từ chối yêu cầu của Đỗ Lan, vẫn ngoan ngoãn trở thành người sử dụng Hệ Thống Bách Oản Toàn Vũ Trang.

Thì ra cô Vũ Điệp không phải ra ngoài giết người, mà là đến tham gia thí nghiệm, Tuyết Thái đang ẩn nấp thở phào nhẹ nhõm, nhưng cô ta cũng nghe thấy Thần Thiên Sứ, đó lại là cái gì.

Tiểu thư Tuyết Thái đã đến rồi, thì ra đi.

Tuyết Thái nghe thấy Đỗ Lan gọi mình, ngượng ngùng bước ra, vì cô ta cảm thấy theo dõi và nghe lén đều là chuyện không tốt, huống hồ còn bị phát hiện nữa.

Tiểu thư Tuyết Thái, cuối cùng lại gặp mặt rồi.

Chúng ta quen biết sao.

Trong ký ức không có khuôn mặt Đỗ Lan này.

Ta đã quan sát ngươi rất lâu rồi, tuy ngươi không phát hiện ra.

Thế nào, tiểu thư Tuyết Thái, cảm giác biến thân thành Á Cực Đà ra sao.

Lời của Đỗ Lan đối với Tuyết Thái mà nói như sấm sét ngang tai, vì điều này cho thấy Đỗ Lan biết tất cả mọi chuyện, thậm chí đã dự kiến điều này trước khi cô ta biến thân.

Chẳng lẽ điều này cũng liên quan đến thần sao.

Tuyết Thái không biết phải nói gì, chỉ ngây người nhìn Đỗ Lan.

Ngươi đến đúng lúc lắm, tiểu thư Tuyết Thái, ngươi có hứng thú gia nhập Tập Đoàn X của chúng ta không.

Tuy hiện tại tổ chức này còn rất nhỏ, nhưng ta tin rằng không quá mười năm phát triển, Tập Đoàn X nhất định sẽ trở thành một tổ chức kinh thiên động địa.

Đỗ Lan mỉm cười đưa ra lời mời.

Không phải Hiệp Hội Bảo Vệ Quái Nhân Nhện sao, sao lại thành Tập Đoàn X rồi.

Mân Côi Nữ tỏ vẻ Đỗ Lan gã này thật hay thay đổi.

Còn Tuyết Thái thì tỏ vẻ cái quỷ gì thế này.

Không khí rất khó xử, lại là Đỗ Lan hăng hái một mình.

May mắn thay, ông chủ Gia Đằng đã phá vỡ sự bế tắc, ông ấy nghe nói tác phẩm mới của Đỗ Lan đã ra đời, nên mới đến, nhìn thấy chính là Bách Oản Cự Nhân Toàn Trang Bị chưa được lắp giáp ngoài trong xưởng: Tuyệt vời quá, đơn giản là một kỳ tích.

Ngươi nhìn bộ xương sợi carbon nhẹ nhưng kiên cố này, những khớp vận động có độ tự do đáng kinh ngạc này, còn có bộ cơ cấu liên kết cần trục phù hợp với thẩm mỹ không gian này, tuyệt đối có thể hoàn thành các động tác tọa độ trực giác, tọa độ trụ tròn giống như nhân loại.

Đơn giản là yêu thích không muốn buông tay, ánh mắt của ông chủ Gia Đằng giống như đang nhìn một tác phẩm nghệ thuật: Còn có động cơ servo và thiết bị truyền động hỗn hợp thủy lực này, hoàn hảo, đây đơn giản là một kỳ tích cơ khí.

Vỏ ngoài thì sao.

Vỏ ngoài ngươi định dùng vật liệu gì.

Hợp kim titan dùng trong hàng không vũ trụ.

Đỗ Lan nhìn Gia Đằng đang kích động mà nói.

Rất tốt, đến lúc đó chỉ cần khắc biểu tượng của Đông Á Trọng Công lên vỏ ngoài, nhất định sẽ khiến tất cả mọi người đều nhớ đến chúng ta.

Gia Đằng cả người sắp phát điên rồi.

Đỗ Lan ngươi đúng là thiên tài, ta biết ngay con bé bên Cảnh thị sảnh kia sẽ không phải đối thủ của ngươi mà.

Đỗ Lan dùng thời gian và tài nguyên đều ít hơn Tổ Đối Sách, nhưng sản phẩm làm ra lại không hề kém cạnh chút nào.

Chỉ là Gia Đằng vẫn còn nghi hoặc về việc Đỗ Lan sử dụng người điều khiển nữ.

Đỗ Lan giải thích: Dùng người điều khiển nữ mới càng có thể chứng minh sự xuất sắc của Bách Oản Cự Nhân.

Hình như cũng có lý.

Nhưng ta nghe nói người điều khiển G3 của Tổ Đối Sách Cảnh thị sảnh cũng không phải nhân viên chuyên nghiệp, mà hình như là một cảnh sát trẻ được điều đến Đông Kinh, nghe nói còn là anh hùng gì đó của Thiên Lượng Hào, chính là hắn sau khi Thiên Lượng Hào gặp nạn, đã leo lên thuyền cứu mọi người, mới khiến Thiên Lượng Hào không trở thành sự cố nghiêm trọng.

Tóm lại là đã tin lời Đỗ Lan rồi.

Sau khi Gia Đằng rời đi, hai vị nữ sĩ nhìn Đỗ Lan, dường như bị những lời nói suông của hắn làm cho ngớ người ra.

Làm việc đi.

Đỗ Lan bị hai mỹ nữ nhìn chằm chằm đến tê dại cả da đầu.

Khoan đã, anh tên là Đỗ Lan đúng không.

Xin anh cho tôi biết những vụ án giết người gần đây rốt cuộc là do cái gì gây ra.

Tuyết Thái đâu có quên lý do mình đến.

Ngươi nói những vụ án giết người không thể xảy ra gần đây sao.

Thế giới này không có tội ác hoàn hảo, sự thật chỉ có một, hung thủ chính là thiên sứ.

Đỗ Lan nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Thiên sứ.

Khả năng tiếp nhận của Tuyết Thái bây giờ lại mạnh hơn, Nhưng thiên sứ vì sao phải giết người.

Vì thiên sứ sợ hãi nhân loại.

Lời này tuy là thật, nhưng lại rất khó khiến người khác tin.

Mân Côi Nữ càng cho rằng Lâm Đa nghĩ nhiều rồi, nếu thật sự có thiên sứ, thiên sứ vì sao phải sợ Lâm Đa.

Phải biết vận mệnh của Cổ Lãng Cơ và Lâm Đa là tương liên, Cổ Lãng Cơ chưa bao giờ cảm thấy Lâm Đa đáng sợ đến mức nào, thiên sứ đứng trên mọi sinh mệnh càng không có lý do gì phải sợ Lâm Đa.

Tuyết Thái cũng cảm thấy Đỗ Lan đang nói bừa, nhưng thiên sứ giết người chắc hẳn không sai.

Nhưng nếu hung thủ là thiên sứ thì rốt cuộc làm sao mới có thể tìm thấy bọn họ.

Trong bụi rậm, phía sau cây cối, những góc khuất tối tăm của kiến trúc, dù sao Cổ Lãng Cơ thích trốn ở đâu thì thiên sứ cũng thích ở đó.

Cảnh thị sảnh phát hiện mối liên hệ giữa các nạn nhân là có quan hệ huyết thống, nên giám sát những nạn nhân tiềm năng thì đã tìm thấy thiên sứ.

Lần đầu tiên gặp thiên sứ, cảnh sát đã chịu thiệt hại lớn.

Quái nhân, quái nhân lại xuất hiện.

Chương 1518

Cảnh sát lập tức sử dụng Đạn Đoạn Liệt Thần Kinh, nhưng loại đạn trước đây có hiệu quả với Cổ Lãng Cơ bây giờ lại không có chút hiệu quả nào.

Cuối cùng Tổ Đối Sách không thể không xuất kích.

Giáp G3 cần người giúp đỡ mới có thể mặc lên, hoàn toàn không có chút phong thái nào, ngồi lên mô tô Cảnh Vệ Truy Cản Giả, kéo còi báo động, đi tấn công thiên sứ.

Tuy nhiên sức chiến đấu của thiên sứ không hề thấp, G3 lần đầu tiên tham gia thực chiến căn bản không phải đối thủ.

Tỷ lệ hư hại đạt 40%, pin rò rỉ, được, chuẩn bị rút lui.

Tiểu Trạch với tư cách tổ trưởng phải bảo vệ đội viên.

Nhưng người điều khiển lại không muốn rút lui, vì lúc này nếu hắn không thể bảo vệ mọi người, thì còn ai có thể bảo vệ dân chúng.

Đây là trách nhiệm của hắn với tư cách một cảnh sát.

Đứng dậy tiếp tục đánh, tia lửa điện bắn ra từ trong giáp, nhưng Băng Xuyên Thành vẫn nghiến răng chiến đấu.

Đáng tiếc thiên sứ thật sự quá mạnh mẽ.

Lúc này chính là lúc Giả Diện Kỵ Sĩ xuất hiện, một thanh niên cưỡi mô tô đến hiện trường chiến đấu, hắn theo tiếng nói trong đầu mà đến, lúc này hắn không biểu cảm hoàn thành biến thân, cứ như thể cơ thể hoàn toàn không bị khống chế vậy.

Thông qua camera của G3 có thể thấy Giả Diện Kỵ Sĩ đang chiến đấu kịch liệt với quái nhân, hơn nữa còn sử dụng Kỵ Sĩ Thích có hiệu ứng đặc biệt đi kèm.

Vì Á Cực Đà là sự tiến hóa thức tỉnh từ sức mạnh của Bạch Thần, nên tự mang hiệu ứng đặc biệt của thần, mặt đất dưới chân xuất hiện đồ án phát sáng đại diện cho Á Cực Đà tiến hóa, cuối cùng đồ án bị đế giày hấp thu, nhảy lên một cước đá nổ tung thiên sứ.

Kẻ địch mới, Giả Diện Kỵ Sĩ mới.

Khoan đã.

G3 muốn chặn kỵ sĩ lại, tuy nhiên Giả Diện Kỵ Sĩ quay người liền đá cho G3 một cước, đá hắn đến mức cần phải đại tu.

Không phải đồng bọn sao.

Băng Xuyên Thành là một thanh niên cảnh sát thẳng thắn, cứ tưởng cùng nhau đánh quái là bạn tốt, không ngờ lại bị đá một cước.

Ngay sau khi Giả Diện Kỵ Sĩ biến mất, xung quanh đột nhiên sáng bừng lên, sáng như ban ngày, không biết từ lúc nào xung quanh đã xuất hiện ánh đèn.

Cái đó là gì.

Mọi người thấy ánh đèn được phóng ra từ thùng xe tải container đang mở.

Chỉ thấy trong xe tải toàn là cơ giới công nghệ phức tạp, Mân Côi Nữ đã đeo mặt nạ đứng trên bệ tròn, sau đó vài cánh tay máy giúp cô ta mặc giáp, đơn giản là ngầu lòi hệt như Người Sắt.

Kẻ địch ở đâu.

Tuy là Mân Côi Nữ ra mặt đánh quái, nhưng cô ta không thích nói chuyện, nên là Đỗ Lan thông qua hệ thống nói.

Cái này lại là cái gì.

G3 của Băng Xuyên Thành đã không thể cử động, nên hắn chỉ có thể liên hệ xe chỉ huy.

Xe chỉ huy G3 cũng là một chiếc xe tải, nhưng so với Bách Oản Cự Nhân thì quá đơn sơ.

Bách Oản Cự Nhân là tự động mặc vào, còn G3 là thủ công mặc vào.

Đó hẳn là giáp do Đông Á Trọng Công sản xuất.

Tiểu Trạch Trừng Tử biết ngoài cô ta ra còn có hai ba thế lực đang nghiên cứu giáp chiến đấu: Đúng là một đám thích khoe khoang.

Quả nhiên là vì điều chỉnh ánh sáng nên mới đến muộn sao.

Giọng Đỗ Lan lại vang lên, đồng thời cũng giải thích vì sao bọn họ lại đến muộn, rõ ràng là cùng lúc nhận được tin tức với G3 nhưng cuối cùng lại đến chậm một bước vì điều chỉnh ánh sáng.

Này này đừng đi mà, dù không có quái vật cũng có thể chụp mấy tấm ảnh tuyên truyền chứ.

Đỗ Lan vẫn còn đang nói, nhưng Mân Côi Nữ lại muốn quay về rồi, cô ta không muốn lãng phí thời gian.

Giọng nói này nhất định là của bác sĩ Đỗ Lan, người đã phát triển hệ thống Bách Oản Cự Nhân hai năm trước.

Tiểu Trạch vẫn rất công nhận thực lực của Đỗ Lan, đáng tiếc Cảnh thị sảnh đã không tiếp tục hợp tác với Đỗ Lan nữa, nghe nói nguyên nhân chính là Đỗ Lan quá giỏi tiêu tiền.

Trận chiến đầu tiên sau hai năm, Giả Diện Kỵ Sĩ toàn thắng, G3 màu xanh chỉ có tác dụng kéo dài thời gian, còn Bách Oản Cự Nhân thì trực tiếp đến muộn bỏ lỡ màn ra mắt.

Kẻ địch mới xuất hiện, hơn nữa lại không giống Cổ Lãng Cơ, nên

Cảnh thị sảnh đã đặt tên cho quái nhân mới là UNKNOW, Vị Tri Sinh Mệnh Thể.

Và Tổ Đối Sách cũng đã nhận được thêm nhiều tài chính, vì họ phát hiện hệ thống G3 được phát triển dựa trên dữ liệu của Sinh Mệnh Thể Chưa Xác Định từ hai năm trước đã trở nên lúng túng khi đối mặt với kẻ địch mới, nên vẫn phải phát triển hệ thống chiến đấu mới mạnh hơn mới được.

Còn thiếu niên biến thân thành Giả Diện Kỵ Sĩ mới thì mặt đầy mờ mịt, vì hắn là một người mắc chứng mất trí nhớ, căn bản không nhớ mình là ai và vì sao lại biến thân, hắn chỉ nghe thấy âm thanh trong đầu, có một âm thanh nói với hắn rằng nhất định phải chiến đấu.

Còn về những thứ khác, thiếu niên không biết gì cả.

Đỗ Lan lại giới thiệu thêm một thiết bị mới, nhưng lần này không phải để chiến đấu, mà là để quay phim.

Hắn nói: Xã hội hiện đại ngoài tiền bạc ra còn cần độ phủ sóng, vậy nên ta đã thiết kế một hệ thống quay phim không người lái này, khi chiến đấu có thể quay lại toàn bộ vẻ anh tuấn của Bách Oản Cự Nhân.

Không tệ, không tệ, bác sĩ Đỗ Lan cũng hiểu rất rõ trọng điểm của giới kinh doanh chúng ta.

Vì sao mỗi năm chúng ta phải chi rất nhiều tiền cho quảng cáo.

Chính là vì cần độ phủ sóng.

Sản phẩm càng nổi tiếng thì chi phí quảng cáo càng nhiều, vì một khi ngừng tuyên truyền, rất nhanh sẽ bị các sản phẩm khác thay thế.

Đây chính là tuyên truyền quảng cáo.

Đỗ Lan và Gia Đằng hai người đúng là tâm đầu ý hợp, trông như tri kỷ khó tìm vậy.

Thiên Sứ đã xuất hiện, tiếp theo các nạn nhân sẽ ngày càng nhiều.

Đối với Thiên Sứ, giết chết các Siêu Năng Lực Giả đã thức tỉnh là sứ mệnh của thần.

Tuy nhiên, vì loài người là tác phẩm do Hắc Thần tạo ra, nên trước khi sát hại, Thiên Sứ đều sẽ làm một động tác cầu nguyện xin tha thứ nho nhỏ.

Sau khi hoàn thành động tác, Thiên Sứ sẽ bắt đầu giết người.

Vẫn là kiểu giết cả nhà cùng lúc, Sở Cảnh Thị đã phát hiện ra đặc điểm chung, nên đã bảo vệ thân nhân huyết mạch của nạn nhân ngay lập tức, và thường thì sẽ chạm mặt Thiên Sứ.

Thiên Sứ cũng là kiểu đánh không lại thì chạy, sau đó tìm cơ hội phản sát.

Số lần Giả Diện Kỵ Sĩ xuất hiện cũng nhiều hơn, mỗi lần đều có thể kịp thời đến và đại chiến với Thiên Sứ.

Nhưng hiện tại, Sở Cảnh Thị vẫn chưa thể xác định kỵ sĩ mới là địch hay bạn.

Có cảnh sát cho rằng nên bắt Giả Diện Kỵ Sĩ để nghiên cứu, vì lần đầu xuất hiện, Giả Diện Kỵ Sĩ đã tấn công G3.

Tuy nhiên, người điều khiển G3 lại cho rằng Giả Diện Kỵ Sĩ là người tốt trong các trận chiến sau đó, bởi vì nếu không phải người tốt thì Giả Diện Kỵ Sĩ cũng sẽ không mỗi lần đều kịp thời xuất hiện cứu mình.

Trừ lần đầu tiên bị tấn công, sau đó G3 chưa từng bị tấn công nữa, trái lại còn được cứu vài lần.

Quái vật không đủ nhiều.

Đỗ Lan cảm thấy hiện tại Giả Diện Kỵ Sĩ quá nhiều, mà số lượng quái vật lại không đủ.

Có hai Kỵ Sĩ máy móc là G3 và Bách Oản Cự Nhân, cộng thêm một Giả Diện Kỵ Sĩ đang hoạt động, sau này còn xuất hiện Nhị Kỵ, Tam Kỵ, rõ ràng Thiên Sứ không đủ để đánh.

Hắc Thần ngươi cấp lực điểm đi.

Đỗ Lan nghĩ đến hiện tại Hắc Thần dường như vẫn chưa có thân thể, nhưng chiếc hộp mật mã Thập Tự Giá đã bị các nhà khoa học giải mã bằng siêu máy tính, bên trong có hai đoạn gen, hiện tại Sở Cảnh Thị đang tìm cách tổng hợp.

Trong khi kỳ vọng Hắc Thần cấp lực hơn, Đỗ Lan cũng nghĩ đến kế hoãn binh của mình.

Lần tới có quái vật xuất hiện, chỉ cần hắn giữ chân Giả Diện Kỵ Sĩ lại, Bách Oản Cự Nhân sẽ có đủ thời gian để lên sóng.

Vậy thì đi tìm Giả Diện Kỵ Sĩ thôi.

Đỗ Lan biết Giả Diện Kỵ Sĩ hiện tại tên là Tường Nhất, là một thanh niên thất nghiệp mất trí nhớ, đang tá túc tại nhà một giáo sư ở Đại học Thành Bắc.

Trong nhà giáo sư ngoài thanh niên mất trí nhớ ra, còn có một nữ sinh trung học dễ thương, xinh đẹp tên Chân Ngư.

Chân Ngư là con gái của bạn thân giáo sư, trong một năm sau khi bạn thân qua đời, giáo sư là người giám hộ của Chân Ngư.

Giáo sư đương nhiên còn có một con trai ruột, cậu học sinh tiểu học Thái Nhất.

Vì vợ giáo sư đang ở nước ngoài, nên việc nhà hiện tại đều do thanh niên mất trí nhớ Tường Nhất đảm nhiệm.

Chàng thanh niên này thậm chí còn trồng rất nhiều rau trong vườn.

Đing đoong.

Chương 1519

Đến đây, đến đây, xin hỏi tìm ai ạ.

Mở cửa là một nữ sinh trung học dễ thương, vẻ ngoài ngọt ngào, giọng nói nhẹ nhàng, còn mặc đồng phục, rõ ràng là chưa đến giờ đi học.

Ta tìm Giả Diện Kỵ Sĩ.

Người bấm chuông cửa đương nhiên là Đỗ Lan, hắn giữ nụ cười thân thiện.

Nữ sinh trung học sững sờ, mái tóc ngang vai lay động che đi vẻ hoảng loạn trong mắt, lộ ra nụ cười ngọt ngào nhưng không kém phần lễ phép: Thưa ông, tôi nghĩ ông tìm nhầm chỗ rồi.

Nói xong liền định đóng cửa.

Tuy nhiên, Đỗ Lan đã giữ chặt cửa, không hề cho cô gái cơ hội: Vậy ta tìm Tân Thượng Tường Nhất.

Lạch cạch.

Cô gái là người duy nhất biết Tường Nhất có thể biến thân, giờ nghe Đỗ Lan nói vậy, nàng biết bí mật đã bị bại lộ: Thưa ông, chỗ chúng tôi cũng không có người này, xin ông buông tay, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát.

Chẳng lẽ các ngươi không tò mò sao.

Ta đến đây mang theo bí mật.

Chân Ngư buông tay.

Bí mật.

Chẳng lẽ ông biết quá khứ của Tường Nhất.

Ta biết bí mật của Giả Diện Kỵ Sĩ.

Dù sao thì nghe một chút cũng không sao.

Vậy thì mời ông vào.

Đêm qua giáo sư ở lại trường đại học không về nhà, nên trong nhà chỉ có ba đứa trẻ.

Giả Diện Kỵ Sĩ Tường Nhất là một thanh niên với nụ cười rạng rỡ.

Thấy khách, hắn liền bắt đầu quảng cáo món ăn mình nấu từ rau nhà trồng: Rất ngon đấy.

Toàn là rau không một chút thịt nào, Đỗ Lan ăn hai miếng cảm thấy cũng không tệ.

Cái đó, rốt cuộc ông biết bí mật gì.

Chân Ngư mở to đôi mắt long lanh nhìn Đỗ Lan, chờ đợi câu trả lời.

Tường Nhất cũng rất tò mò: Ta còn tưởng ngoài Chân Ngư ra không ai biết ta có thể biến thân.

Ngươi làm sao mà biết được.

Chuyện này không có gì, các ngươi có biết Không Ngã không.

Tôi biết, đó là chiến sĩ rất nổi tiếng hai năm trước.

Chân Ngư giơ tay giành trả lời.

Tường Nhất thì không biết, vì nửa năm trước hắn đã mất trí nhớ, ngay cả tên mình cũng không nhớ.

Sở dĩ được gọi là Tân Thượng Tường Nhất hoàn toàn là vì khi được phát hiện, trên người hắn có một phong bì trống, trên đó ghi cái tên này.

Không Ngã là gì.

Chân Ngư lại nghĩ đến sau khi Tường Nhất biến thân, trông hắn cũng thật giống Không Ngã.

Thật ra ban đầu ta chính là giáo viên huấn luyện chiến đấu của Không Ngã.

Sở dĩ Không Ngã lợi hại như vậy đều là do ta huấn luyện.

Sau khi Giả Diện Kỵ Sĩ mới xuất hiện, ta liền lập tức phát động sức mạnh tìm đến ngươi, mục đích chính là để truyền lại cho ngươi vài kinh nghiệm huấn luyện Giả Diện Kỵ Sĩ của ta.

Vậy ngươi rất lợi hại sao.

Tường Nhất hoàn toàn tin tưởng Đỗ Lan mà không chút nghi ngờ.

Cũng thường thôi.

Là một Giả Diện Kỵ Sĩ, ngươi chỉ cần học được mấy điểm này, cơ bản sẽ không gặp chuyện gì.

Được, được, ngươi nói đi.

Tường Nhất chăm chú lắng nghe.

Điểm thứ nhất được gọi là định luật Giả Diện Kỵ Sĩ không dung hòa với nước, nghĩa là khi chiến đấu cố gắng lại gần bờ nước, đặc biệt là khu vực nước sâu.

Nếu gặp kẻ địch không thể đánh lại, nhảy xuống nước là có thể sống sót.

Nước nhất định phải sâu, nhưng ngập đến đầu gối thì không được.

Đỗ Lan nghiêm mặt nói bậy bạ khiến mọi người ngớ người ra.

Chuyện này là đùa sao.

Ngay cả Tường Nhất, người ngây thơ vô tội vì mất trí nhớ, cũng cảm thấy lời này quá giả dối.

Tuy nhiên, đây lại là sự thật, là chân lý mà vô số fan Giả Diện Kỵ Sĩ đã tổng kết dựa trên loạt tác phẩm Giả Diện Kỵ Sĩ: phàm là Giả Diện Kỵ Sĩ bị đánh rơi xuống nước sâu, đó chính là bước vào khu vực an toàn.

Đặc biệt chú ý, nếu đại chiến diễn ra trên bãi biển, tuyệt đối không được bị đánh tàn huyết, vì khả năng chết trên bãi biển rất lớn.

Do đó chiến trường bãi biển cực kỳ nguy hiểm, còn không an toàn bằng vách đá ven biển.

Đây là điểm thứ hai Giả Diện Kỵ Sĩ cần khắc cốt ghi tâm, được gọi là định luật Người Chết Trên Bãi Biển.

Cái gì với cái gì vậy.

Người đàn ông này thật sự là huấn luyện viên của Không Ngã sao.

Chết hay không chết, nguy hiểm hay không nguy hiểm chẳng phải là tùy thuộc vào đối thủ mạnh hay không sao.

Còn liên quan đến việc chọn chiến trường nữa.

Lần đầu tiên nghe nói, sao nghĩ cũng không có căn cứ khoa học gì vậy.

Người này quả nhiên là kẻ lừa đảo rồi.

Tường Nhất và Chân Ngư đều cho rằng khi trong nhà không có người lớn thì không nên mở cửa cho người lạ, tuy không phải là cướp nhưng có thể là kẻ điên, mà kẻ điên còn nguy hiểm hơn.

Ngay khi Đỗ Lan bị nghi ngờ là kẻ điên, trong đầu Tường Nhất đột nhiên lại vang lên âm thanh, hắn biết lại có kẻ địch xuất hiện: Xin lỗi, nhưng ta không thể không đi.

Mỗi lần nghe thấy âm thanh, Tường Nhất đều lập tức xuất phát, cưỡi mô tô của mình đi chiến đấu.

Hơn nữa, mỗi lần đều nói xong không thể không đi rồi lập tức lao ra, mọi người cơ bản đều không kịp phản ứng.

Nhưng Đỗ Lan là ai chứ, muốn trốn thoát trước mặt hắn, đừng hòng.

Hắn vươn tay giữ chặt vai đối phương: Ta mới nói có hai điểm thôi, còn điểm thứ ba, Giả Diện Kỵ Sĩ cần đặc biệt cẩn thận những người thân cận bên mình, đặc biệt là bạn bè, rất có khả năng giây sau sẽ biến thành kẻ địch.

Cái này gọi là định luật Bạn Bè Hắc Hóa Của Kỵ Sĩ.

Lần sau nói tiếp đi, bây giờ ta thật sự có việc phải làm.

Tường Nhất tức giận, Đỗ Lan tại sao lại không hiểu không khí gì cả.

Ta biết có kẻ địch xuất hiện, nhưng đừng vội, ngươi còn chưa hiểu hết tuyệt chiêu của Kỵ Sĩ, tùy tiện chiến đấu rất nguy hiểm.

Kẻ địch lần này cứ giao cho Bách Oản Cự Nhân đi.

Bách Oản Cự Nhân.

Tường Nhất ngạc nhiên, đó là cái gì.

Đỗ Lan lại bật tivi lên.

Ông chủ Gia Đằng vì muốn tuyên truyền đã mua một đài truyền hình, chuyên phát sóng trực tiếp các trận chiến của Kỵ Sĩ.

Bắt đầu rồi.

Bách Oản Cự Nhân đã xuất phát.

Có rất nhiều góc máy, hình ảnh rất rõ nét, nên khán giả truyền hình có thể xem rất đã mắt.

Hầu hết các cảnh quay đều hùng tráng, có thể thấy chiếc xe container vững vàng di chuyển trên cầu vượt, sau đó thùng xe bắt đầu mở ra, màn biến hình cực ngầu bắt đầu.

Toàn bộ quá trình diễn ra một mạch, tràn đầy cảm giác khoa học kỹ thuật và sức mạnh.

Bách Oản Cự Nhân sau khi biến hình xong, cưỡi mô tô đặc chế với tốc độ nhanh nhất lao đến chiến trường.

Đến chiến trường, góc quay vẫn rất phong phú, gần như quay 360 độ không góc chết, trận chiến rất ác liệt.

Nhưng Bách Oản Cự Nhân có hỏa lực rất mạnh.

Hỏa lực của Bách Oản Cự Nhân vẫn là pháo phản lực và súng máy, chỉ là được lắp trên vai.

Thấy kẻ địch là một loạt đạn bắn ra, không trượt phát nào.

Dã man quá.

Chân Ngư xem Bách Oản Cự Nhân chiến đấu mà thốt lên sao lại dã man như vậy: Những thứ xung quanh cũng bị phá hủy hết rồi.

Đồ vật hỏng có thể xây lại, nhưng người bị quái vật giết thì không thể hồi sinh.

Đỗ Lan nói rằng căn bản không cần quan tâm đến các cơ sở vật chất xung quanh: Đây là một trận chiến sinh tử.

Nhưng khi Tường Nhất chiến đấu thì sẽ không gây ra sự phá hủy như vậy.

Đó là vì Giả Diện Kỵ Sĩ chỉ dựa vào quyền cước chiến đấu nên đương nhiên dễ kiểm soát hơn.

Thắng rồi.

Đỗ Lan nói rằng chỉ một đợt tấn công là có thể đánh bại quái vật, vì những quái vật này vẫn thuộc cấp Thiên Sứ thấp nhất.

Oành.

Theo tiếng nổ trên màn hình tivi, Thiên Sứ biến mất.

Sau đó là các cảnh quay đặc tả, trình bày chi tiết Bách Oản Cự Nhân, rồi lại chuyển về phát sóng bình thường, chủ yếu giới thiệu Bách Oản Cự Nhân đã sử dụng kỹ thuật gì của Đông Á Trọng Công, các số liệu của Bách Oản Cự Nhân, cứ như một chương trình mua sắm sản phẩm điện gia dụng vậy, chỉ còn thiếu dòng chữ cuối cùng: chỉ với 998, Bách Oản Cự Nhân về nhà ngay.

Cả trận chiến chưa đến ba phút, xem ra kẻ địch này cũng không mạnh lắm, không thể hiện được toàn bộ sức mạnh của Bách Oản Cự Nhân.

Cái thứ này là do ông chế tạo sao.

Chân Ngư không ngờ Đỗ Lan lại còn chế tạo vũ khí.

Đúng vậy, cái này được chế tạo dựa trên dữ liệu của Không Ngã, đương nhiên hiệu suất tổng thể của nó không bằng Không Ngã.

Đỗ Lan không hề che giấu một chút nào.

Vậy thì Tường Nhất có còn cần phải đi chiến đấu nữa không.

Chân Ngư luôn rất quan tâm Tường Nhất, có lẽ là vì đồng bệnh tương liên chăng.

Chương 1520

Không đâu, vì kẻ địch sẽ ngày càng mạnh, đây cũng là định luật của Giả Diện Kỵ Sĩ, gọi là định luật địch mạnh ta càng mạnh.

Mỗi Giả Diện Kỵ Sĩ đều sẽ gặp phải kẻ địch mà lần đầu gặp không thể đánh lại, cho nên mới có định luật nhảy xuống nước an toàn ở điểm đầu tiên.

Ta ước tính khoảng mười kẻ địch nữa, Bách Oản Cự Nhân đã khốn đốn rồi, đến lúc đó hoặc là bị loại bỏ hoặc là cường hóa thành hệ thống thứ hai, không có lựa chọn nào khác.

Thấy Đỗ Lan lại bắt đầu nghiêm mặt nói bậy, Chân Ngư chịu không nổi nữa, nàng muốn tiễn khách, kéo Đỗ Lan ra ngoài: Biết rồi, biết rồi, chúng tôi sẽ cẩn thận, ông về đi.

Nàng đẩy Đỗ Lan ra đến cửa rồi đóng sập cửa lại nói: Đúng là một gã quái lạ.

Tường Nhất cũng bất đắc dĩ đồng tình với điểm này.

Tuy nhiên, vài lần Thiên Sứ xuất hiện sau đó, Đỗ Lan đều đến đúng lúc để trì hoãn thời gian, giúp Bách Oản Cự Nhân có đủ cơ hội thể hiện mình.

Đúng là quá khoa trương.

Ba thành viên của Tổ Đối Sách cũng đã xem trận chiến của Bách Oản Cự Nhân.

Đúng vậy, như thế này thì G3 sẽ không có cơ hội xuất trận.

Không xuất trận không phải rất tốt sao.

Dù sao vì người điều khiển vô năng, tính đến hiện tại G3 vẫn chưa có bất kỳ chiến tích nào, thậm chí còn bị doanh nghiệp dân sự chiếm mất spotlight.

Ta nghĩ sẽ không lâu nữa cấp trên sẽ biết Băng Xuyên ngươi không phải là ứng cử viên phù hợp nhất.

Ngay khi Tổ Đối Sách đang nghĩa phẫn điền ưng phẫn nộ vì việc bất bình, có một người đàn ông chen vào không đúng lúc.

Người thanh niên mặt mũi bảnh bao này cũng là cảnh sát của Sở Cảnh Thị, nhưng trông có vẻ là người đối đầu với Tổ Đối Sách.

Tên của hắn là Bắc Điều Thấu, là một hình cảnh có năng lực khá, từng xin ứng tuyển vị trí người điều khiển G3, nhưng cuối cùng lại bị Băng Xuyên, người từ địa phương khác chuyển đến, thay thế.

Vì vậy Bắc Điều luôn xem thường Băng Xuyên, cho rằng Băng Xuyên là kẻ đi cửa sau.

Hắn đã điều tra Băng Xuyên chính là anh hùng của Thiên Lượng Hào, nhưng theo hắn thấy, đó chỉ là do cấp trên muốn bịt miệng nên mới cất nhắc Băng Xuyên.

Hắn cho rằng sự kiện Thiên Lượng Hào không phải thiên tai mà là nhân họa, và Băng Xuyên vì biết nguyên nhân nên đã bị tầng lớp trên muốn che giấu sự thật mua chuộc.

Thêm vào việc Băng Xuyên hiện tại chưa giành được một chiến thắng nào, liên tục ăn hành, nên Bắc Điều càng cho rằng Băng Xuyên là kẻ không có năng lực mà lại gặp may mắn.

Ta đã nộp đơn xin rồi, lần hành động tới sẽ do ta điều khiển G3.

Xem ra sự kiên nhẫn của cấp trên cũng có giới hạn.

Lần tới ta sẽ cho các ngươi biết cảnh sát thực sự chiến đấu như thế nào.

Bắc Điều đến là để nói điều này.

Theo hắn, Tổ Đối Sách này là một sân khấu rất tốt để hắn thể hiện mình.

Bắc Điều là một cảnh sát luôn đặt cơ hội thể hiện cá nhân lên trước đạo đức nghề nghiệp, tuy chưa đến mức phạm pháp loạn kỷ, nhưng hắn luôn biết cách lợi dụng quy tắc để tranh thủ cơ hội thể hiện mình.

Đáng tiếc Bắc Điều đã đánh giá thấp Thiên Sứ, lẽ nào hắn thật sự nghĩ là do Băng Xuyên không đủ ưu tú sao.

Sai rồi, hoàn toàn là do G3 có hiệu suất không đủ ở nhiều phương diện.

Tuy ban đầu Băng Xuyên có lẽ thực sự chưa quen chiến đấu, nhưng sau vài trận, hắn đã tiến bộ rất nhiều.

Tuy nhiên, Băng Xuyên, cảnh sát chính trực này lại thật sự nghĩ là mình không được, hắn đã bị Bắc Điều thuyết phục.

Vậy lần tới sẽ đến lượt Bắc Điều ra trận, đáng tiếc Bắc Điều lại càng thảm hại hơn.

Băng Xuyên không bao giờ lùi bước cho đến phút cuối cùng.

Việc bị ăn hành, bị đánh gục và mất khả năng hành động là chuyện thường xuyên, vì hắn biết mình chiến đấu vì trách nhiệm của một cảnh sát, vì để bảo vệ quần chúng, chứ không phải vì công lao.

Nhưng Bắc Điều thì khác, khi cơ thể bị tổn hại đến 40%, hắn đã la lối đòi rút lui, thậm chí tự ý cưỡng chế thoát khỏi G3 mà không có lệnh của tổ trưởng, vứt bỏ trang bị rồi tự mình chạy trốn, vì điều quan trọng nhất trong lòng hắn là bản thân mình, nên hắn sẽ không dũng cảm hy sinh.

Sau lần này, Bắc Điều hoàn toàn mất tư cách điều khiển viên, nhưng hắn sẽ không từ bỏ cơ hội thể hiện mình.

Loạn thế xuất anh hùng, hắn muốn lập công.

Vì đường đánh bại kẻ địch không thông, hắn bèn lánh tịch hề kính tìm con đường khác, đề xuất một kế hoạch: Kế hoạch Bắt Giữ Giả Diện Kỵ Sĩ.

Hiện tại Giả Diện Kỵ Sĩ là địch hay bạn vẫn chưa xác định, và cấp trên cũng thực sự muốn bắt một Giả Diện Kỵ Sĩ về nghiên cứu.

Vì vậy kế hoạch bắt giữ đã được thông qua, và giao cho Bắc Điều Thấu toàn quyền phụ trách.

Bắt giữ Giả Diện Kỵ Sĩ, cần thuốc mê, cần vũ khí, cần chiến sĩ.

Đương nhiên còn cần một người lãnh đạo thống nhất.

Bắc Điều Thấu không hề có chút ưu ái nào với Giả Diện Kỵ Sĩ.

Theo hắn, bất kể là Giả Diện Kỵ Sĩ hay quái nhân, đều là những thứ sẽ đe dọa sự tồn tại của loài người.

Chỉ là ngay cả Bắc Điều Thấu dường như cũng không hề có ý định bắt giữ quái nhân, mà chỉ nhìn chằm chằm vào Giả Diện Kỵ Sĩ.

Rõ ràng cả hai bên đều bí ẩn như nhau, nhưng đối với quái nhân giết người, loài người tránh còn không kịp, không hề có ý định bắt giữ.

Còn đối với Giả Diện Kỵ Sĩ đánh bại quái nhân, loài người lại muốn bắt giữ.

Các ngươi nói trong đó rốt cuộc có đạo lý gì.

Trong một nhà hàng nọ, Đỗ Lan hỏi hai cô gái.

Tuy Thái, cùng là hình thái tiến hóa cuối cùng, cảm thấy loài người thực sự quá đáng: Lần tới Giả Diện Kỵ Sĩ xuất hiện nữa, ta muốn ra mặt giúp đỡ hắn.

Không thành vấn đề.

Đỗ Lan nghĩ thầm Tuyết Thái hiện tại còn chưa biết thân phận của Giả Diện Kỵ Sĩ, đợi đến khi nàng biết chắc sẽ khóc ra nước mắt.

Sở Cảnh Thị muốn bắt Giả Diện Kỵ Sĩ, nhưng họ không biết thân phận của Kỵ Sĩ.

Vì vậy Bắc Điều đề xuất: chỉ cần giám sát người thân của nạn nhân, thì sinh vật không xác định sẽ xuất hiện, chỉ cần quái nhân xuất hiện thì Kỵ Sĩ sẽ xuất hiện.

Đến khi họ chiến đấu thì đội bắt giữ sẽ ra tay bắt Kỵ Sĩ.

Bắc Điều không hề nghĩ đến việc nếu bắt giữ Giả Diện Kỵ Sĩ trong lúc chiến đấu, vậy ai sẽ bảo vệ nạn nhân.

Sau khi kế hoạch được thông qua, Bắc Điều thậm chí còn mong chờ có thêm nạn nhân mới, như vậy kế hoạch của hắn có thể thực hiện được.

Chủ nghĩa ích kỷ cực đoan, Bắc Điều sẽ coi mọi thứ là công cụ để thăng quan phát tài của mình, ngay cả người dân cũng vậy.

Cuối cùng, sự kiện giết người mà hắn hằng mong đợi lại một lần nữa xuất hiện.

Bắc Điều lập tức đi tìm thân nhân trực hệ của nạn nhân để giám sát, một đội quân lớn ẩn nấp trong bóng tối, chỉ chờ Giả Diện Kỵ Sĩ xuất hiện.

Và thân nhân của nạn nhân, những người vừa mất đi người thân, hoàn toàn không biết mình hiện tại đã trở thành mồi nhử.

Mọi chuyện đều rất thuận lợi, vì vô số sự thật đã chứng minh, chỉ cần có quái nhân thì sẽ có Giả Diện Kỵ Sĩ xuất hiện.

Vấn đề duy nhất là Giả Diện Kỵ Sĩ xuất hiện lần này dường như không giống với người ban đầu.

Đương nhiên là không giống rồi, vì đó không phải Nhất Kỵ, mà là Nhị Kỵ đáng thương.

Chính vì sức mạnh của Bạch Thần sắp thức tỉnh trên diện rộng, Hắc Thần mới nghĩ đến việc diệt thế.

Bắt đầu từ Tuyết Thái thức tỉnh một năm trước, tiếp theo là Tường Nhất, rồi đến người hoang dã trước mắt này là Niệm Nguyên Lương.

Niệm Nguyên Lương vốn là một sinh viên bình thường của Đại học Thành Bắc, là vận động viên chủ lực của đội bơi của trường.

Nhưng một thời gian trước đã trải qua một tai nạn xe hơi, cả người không được khỏe.

Sau khi xuất viện lại thường xuyên ngất xỉu, rồi cơ thể hắn dường như không còn là của mình nữa, thường xuyên phát sốt.

Nhị Kỵ cũng đã phát hiện vấn đề của mình, phát hiện mình bắt đầu biến thành quái vật.

Ngay cả huấn luyện viên tin tưởng nhất cũng sợ hãi và tránh mặt hắn, nên hiện tại hắn đã tránh mặt tất cả những người quen biết, bao gồm cả cô bạn gái mà cả hai đều thích nhau, ở trong tình trạng hoàn toàn mất liên lạc.

Hôm nay hắn hoàn toàn là vì ra ngoài mua đồ ăn mà gặp phải quái vật, và tinh thần vàng trong lòng đã khiến hắn ra mặt bảo vệ người bình thường, và bắt đầu chiến đấu với quái nhân.

So với Nhất Kỵ, trên người Nhị Kỵ có nhiều gai nhọn hơn, vẻ ngoài cũng dữ tợn hơn, giống hổ hơn.

A.

Tính cách của Nhị Kỵ cũng hoàn toàn khác với Nhất Kỵ.

Chương 1521

Bởi vì hắn vốn là một thiếu niên hư hỏng, sau này tiếp xúc với bơi lội mới trở nên an phận, nhưng trong xương cốt vẫn là một thiếu niên hư hỏng rất cổ điển, sẽ thể hiện sự phẫn nộ của mình qua tiếng gầm và các động tác lớn.

Giả Diện Kỵ Sĩ này trông có vẻ toát ra một luồng khí nguy hiểm.

Có một khoảnh khắc Bắc Điều muốn lùi bước, vì hắn không muốn mạo hiểm.

Nhưng xét đến những thất bại trước đó của mình, nên lần hành động này hắn đã đặt ra một mục tiêu lớn hơn rất nhiều so với mục tiêu nhỏ, nếu lùi bước thì hắn sẽ không thể ngẩng đầu trước các cấp cao.

Tuy không giống, nhưng vẫn phải bắt hắn về.

Cuối cùng Bắc Điều vẫn quyết định bắt giữ: Hành động bắt đầu.

Cảnh sát trang bị đầy đủ xông ra, bắn thuốc mê vào chiến trường, ngay lập tức chiến trường trở nên mịt mù khói thuốc.

Bắn.

Sau đó là bắn để làm suy yếu kẻ địch.

Niệm Nguyên Lương không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy xung quanh toàn là cảnh sát.

Hắn rất muốn nói với cảnh sát rằng mình là người tốt, nhưng vẻ ngoài xấu xí của hắn hiện tại thực sự không có sức thuyết phục.

Nỗi sợ hãi lập tức tràn ngập trong lòng.

Phải biết Niệm Nguyên Lương sợ nhất chính là tình cảnh hiện tại, mất đi nơi dung thân.

Hắn vẫn hy vọng được sống như một con người, chứ không phải bị loài người truy đuổi.

Đừng để hắn trốn thoát, pháo phản lực.

Chỉ cần bắt được là được rồi, còn việc sống hay dở sống dở chết thì không quan trọng.

Pháo phản lực đã khóa mục tiêu, nhưng ngay lúc đó, nó bị một sức mạnh khổng lồ ném đi.

Lại một Giả Diện Kỵ Sĩ nữa.

Bắc Điều kinh ngạc nhìn chiến sĩ xuất hiện phía sau, lại là một Kỵ Sĩ mới, hơn nữa còn có những đường nét mềm mại của phụ nữ.

Niệm Nguyên Lương cũng nhìn thấy, hắn cũng rất sốc, không ngờ ngoài mình ra lại còn có một sinh vật đồng bệnh tương liên cùng cảnh ngộ như vậy.

Các ngươi cảnh sát thật ti tiện.

Tuyết Thái vẫn hành động theo cảm tính, phẫn nộ đánh gục cảnh sát xuống đất.

Sau khi tiến hóa, nàng có sức mạnh cánh tay rất lớn, một tay nâng ô tô, hai tay đẩy máy bay cũng không thành vấn đề.

Mau đi.

Tuyết Thái còn bảo Nhị Kỵ đi trước.

Nhị Kỵ cũng không nói nhiều, lúc này không phải lúc làm anh hùng, hắn liền bỏ chạy.

Khốn kiếp.

Thật đáng ghét, mục tiêu lại chạy thoát, nhưng bắt được Kỵ Sĩ nhỏ bé này cũng vậy.

Đồng thời Bắc Điều cũng nghĩ rốt cuộc thế giới này có bao nhiêu Kỵ Sĩ vậy.

Tuy nhiên, sau khi Tuyết Thái thấy Nhị Kỵ biến mất, nàng cũng nhảy một cú lớn mà đi.

Dưới sự huấn luyện của Đỗ Lan, Tuyết Thái đã hoàn toàn nắm vững sức mạnh của Á Cực Đà, Á Cực Đà cũng có hình thái, hình thái Phong Bạo Thanh Sắc có thể nhảy mấy chục mét.

Khốn kiếp.

Bắc Điều Thấu nhìn con vịt đã đến tay lại bay mất, giận dữ.

Đừng ra tay với Á Cực Đà, vì Á Cực Đà là biểu tượng của hy vọng.

Ngay khi Bắc Điều đang tức giận, hắn lại đón chào vị Giả Diện Kỵ Sĩ thứ ba hôm nay, Biên Bức Kỵ Sĩ.

Các cảnh sát đều ngây người, hôm nay họ đúng là đã mở mang tầm mắt rồi, Kỵ Sĩ cứ như thời trang liên tiếp xuất hiện.

Biên Bức Kỵ Sĩ đã không xuất hiện hai năm nay lại một lần nữa xuất hiện, vẫn là từ trong khói mù bước ra, lợi dụng mọi thứ xung quanh để gây ảo ảnh.

Khói mù bị Biên Bức Kỵ Sĩ đẩy tan, trông như tiên khí bay lượn.

Biên Bức Kỵ Sĩ.

Bắc Điều, người một lòng muốn lập công danh, đương nhiên đã đọc tất cả hồ sơ về các sinh vật không xác định hai năm trước.

Biên Bức Kỵ Sĩ là một người bí ẩn xuất hiện vào cuối sự kiện, chỉ xuất hiện hai lần.

Lần đầu tiên với sức mạnh tuyệt đối đã ép Không Ngã hoàn thành tiến hóa.

Lần thứ hai xuất hiện là trong trận quyết chiến cuối cùng, hắn đã lấy đi dây lưng của Không Ngã và còn dự đoán tình hình hai năm sau.

Hai năm sau, cuối cùng lại xuất hiện.

Á Cực Đà là ân tứ của thần, loài người cần phải biết ơn.

Đỗ Lan cảm thấy hiện tại mình quá có phong cách, quả nhiên nên nói những lời mà mọi người không hiểu.

Biểu cảm của mọi người hiện tại là: Ngươi nói như vậy, chúng ta làm sao mà hiểu được.

Chính là muốn hiệu quả này.

Một trận gió thổi đến, khói thuốc mê tụ lại rồi lại phân tán, nhưng Biên Bức Kỵ Sĩ đã biến mất, tựa như một ảo giác phiêu dật.

Chỉ để lại Bắc Điều với vẻ mặt bối rối, hôm nay hắn đã cưỡi ngựa xem hoa mà nhìn thấy ba vị Kỵ Sĩ, hắn cũng không khỏi nghi ngờ nhân sinh, rốt cuộc thời đại này đã xảy ra chuyện gì.

Tại sao lại có nhiều Kỵ Sĩ như vậy.

Trong lòng hắn dâng lên một tia sợ hãi.

Khi loài người trở thành thiểu số, họ sẽ sợ hãi.

Người đó rốt cuộc là ai.

Niệm Nguyên Lương trốn trong bóng tối, đầu óc mơ hồ, nhưng ít nhất bây giờ hắn biết rằng không chỉ có mình hắn biến thành quái vật.

Nhưng thật đáng sợ, ác ý của loài người đối với hắn quá đáng sợ.

Trải qua những điều này, Niệm Nguyên Lương càng hy vọng nhận được sự giúp đỡ từ người khác, vì vậy cuối cùng hắn vẫn không nhịn được mà đi tìm bạn gái, hy vọng có thể nhận được sự ủng hộ.

Đáng tiếc Niệm Nguyên Lương là Nhị Kỵ, Nhị Kỵ là phải bị ngược.

Đặc biệt là trong thế giới quan này, Nhị Kỵ mang mệnh khắc thê khắc vợ, hắn định trước phải kiên trì trong sự mất mát.

Hắn sẽ gặp rất nhiều cô gái tốt, nhưng cuối cùng đều sẽ mất đi.

Bạn gái hiện tại của Niệm Nguyên Lương là bạn học đại học.

Hắn hẹn bạn gái ra ngoài, hy vọng có thể giải thích rõ ràng.

Nhưng còn chưa mở lời, Thiên Sứ đã đến.

Hóa ra bạn gái hắn cũng có tiềm năng tiến hóa.

Cuối cùng Niệm Nguyên Lương không thể không biến thân trước mặt bạn gái để đánh bại quái nhân.

Tuy thắng lợi, nhưng hắn cũng đã mất đi bạn gái.

Không phải vì bạn gái sợ hãi, mà là Niệm Nguyên Lương vì sự an toàn của bạn gái mà quyết định để nàng về quê lánh nạn.

Hai người bịn rịn chia tay, và Niệm Nguyên Lương cũng từ bạn gái mà có được dũng khí, chuẩn bị bắt đầu đối mặt với một con người mới của mình, và tìm kiếm bí mật biến thân.

Nhìn bạn gái lên tàu hỏa rời đi, Niệm Nguyên Lương có được một cuộc sống mới: Nếu có thể tìm được người đã giúp mình, có lẽ có thể có được câu trả lời.

Nhưng vấn đề là không thể tìm thấy những người biến thân khác.

Nhị Kỵ biết rằng phàm là những người có thể biến thân đều sẽ rất cẩn thận ẩn mình, vì thế giới đầy ác ý đối với họ.

Quả nhiên không có manh mối.

Niệm Nguyên Lương nghĩ.

Ngay lúc này, hắn cũng nhận được tin tức từ quê nhà, là chú hắn gọi đến, nói rằng cha hắn đã qua đời.

Phải nói rằng sau khi Niệm Nguyên Lương gặp tai nạn xe hơi thì không có chuyện tốt nào.

Đầu tiên là biến thành quái vật, sau đó bị cảnh sát tấn công, lại tiễn bạn gái đi, bây giờ còn nhận được tin dữ.

Chương 1522

Trở về quê nhà lo liệu tang sự, Niệm Nguyên Lương có được cuốn sổ tay của cha mình.

Chú hắn nói rằng cha hắn sau khi tham gia chuyến du lịch Thiên Lượng Hào nửa năm trước đã trở nên rất kỳ lạ, cả ngày thần thần bí bí, hơn nữa dường như còn liên lạc bí mật với ai đó.

Niệm Nguyên Lương phát hiện trong sổ tay có rất nhiều tên người và địa chỉ mà hắn không quen biết.

Hỏi chú hắn cũng nói không quen.

Theo lý mà nói, quan hệ xã giao của cha hắn rất bình thường, tuyệt đối không thể quen biết nhiều người lạ như vậy.

Niệm Nguyên Lương muốn biết nguyên nhân hành vi kỳ lạ của cha hắn trong nửa năm qua, vì vậy hắn muốn trở về Tokyo tìm những người trong sổ tay.

Tuy nhiên, trở về Tokyo và tìm từng người theo sổ tay, hắn lại phát hiện những người trên đó đều đã chuyển nhà rồi.

Mức độ kỳ quái của sự việc tăng tuyến tính.

Thật ra những cái tên mà cha Niệm Nguyên Lương ghi lại đều là bạn bè trên con thuyền Thiên Lượng Hào.

Nửa năm trước họ cùng nhau trải qua một chuyện đáng sợ, sau khi về nhà đều xuất hiện phản ứng bất thường của sự thức tỉnh.

Vì sợ hãi, hầu hết mọi người đều chuyển đi ẩn mình.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Niệm Nguyên Lương càng lúc càng mơ hồ.

Quái nhân và biến thân, giờ lại là sự kiện mất tích, thế giới này cũng trở nên quá kỳ lạ.

Chuyện kỳ lạ còn có, đã từng thấy em bé lớn lên sau một đêm chưa.

Hắc Thần đã có được thân thể.

Các nhà khoa học đã sao chép gen, nhưng họ nghĩ đây chỉ là một tác phẩm thất bại, không ngờ sau khi họ tan làm, dịch gen trong cốc thí nghiệm lại biến thành em bé, và em bé lớn lên thành người trẻ tuổi, tất cả đều hoàn thành trong thời gian ngắn.

Các nhà khoa học còn tưởng đã thất bại, cuối cùng nhóm nghiên cứu Thập Tự Giá cũng giải tán, mọi nỗ lực của họ đều hóa thành bóng nước.

Nhưng các nhà khoa học cũng biết không phải tất cả các nghiên cứu đều có kết quả, nên mọi người đều rất khoát đạt.

Hắc Thần sau khi có được thân thể, lặng lẽ quan sát loài người với tư thái của con người.

Hắn thậm chí tự tay giải quyết một người phụ nữ sắp tiến hóa, không dùng thần lực, mà dùng dây thép siết cổ người phụ nữ.

Hắc Thần muốn tìm hiểu xem việc hắn phái Thiên Sứ đi loại bỏ loài người tiến hóa có phải là đúng đắn hay không, nên tự tay cảm nhận quá trình này.

Trong quá trình đó, Hắc Thần cảm thấy rất đau khổ, giống như siết cổ con cái của mình, nên hắn biết diệt thế là đúng, vì hắn yêu loài người đến mức sẽ đau buồn vì cái chết của họ, nên càng nên để loài người giữ nguyên hình dạng ban đầu mà tồn tại, chứ không phải tiến hóa.

Đương nhiên vì Hắc Thần giết người, gián tiếp làm hại Nhất Kỵ.

Vì người phụ nữ bị giết trước khi chết đã gặp Tường Nhất, và còn nhận ra hắn, nên đã hẹn gặp ở công viên.

Nhưng nàng lại chết ở công viên, vậy thì tự nhiên Tường Nhất trở thành nghi phạm số một.

Thật ra nạn nhân chính là một thành viên của Thiên Lượng Hào, là một loài người tiến hóa nhanh, nên mới bị Hắc Thần giết chết, vinh dự trở thành người có thể chết trong tay thần.

Nạn nhân đã nhận ra Tường Nhất cũng có mặt trên thuyền lúc đó nên mới muốn nói cho Tường Nhất sự thật, đáng tiếc cuối cùng lại không kịp đã chết.

Vì sao lại chết.

Vì biết quá nhiều.

Rõ ràng còn rất lâu mới có thể giải mã được bí ẩn, nên những người biết quá nhiều đều sẽ chết.

Đỗ Lan nói với Chân Ngư như vậy.

Hiện tại Tường Nhất đang ở trong tù, hơn nữa còn bị bắt vì tội giết người.

Đỗ Lan lại còn hạnh tai nhạc họa vui mừng trước tai họa của người khác, đương nhiên bị Chân Ngư dùng ánh mắt khinh bỉ đánh bại.

Chân Ngư, cô nữ sinh xinh đẹp này muốn cứu Tường Nhất, dùng siêu năng lực không ai biết của mình.

Đúng vậy, Chân Ngư cũng có siêu năng lực, cũng là một trong những kẻ tiến hóa tự nhiên.

Loài người của thế giới này đã đến ngưỡng tiến hóa, sắp sửa từ loài người tiến hóa thành Á Cực Đà.

Chỉ là nếu dùng siêu năng lực thì có nghĩa là phải bại lộ bản thân.

Phải biết chuyện siêu năng lực này là một bí mật mà ngay cả Tường Nhất cũng không biết.

Chân Ngư không chắc chắn kết quả sẽ thế nào sau khi nói với cảnh sát rằng mình có siêu năng lực, nàng lo lắng mình sẽ bị nghiên cứu.

À à, bây giờ mà có Siêu Năng Lực Giả thông qua cảm ứng tâm linh tìm ra hung thủ thì tốt quá.

Đỗ Lan đột nhiên nói một câu đầy ẩn ý.

Lạch cạch, những hoạt động tâm lý đều bị Đỗ Lan nói ra, Chân Ngư chột dạ không dám nhìn Đỗ Lan.

Nàng không biết Đỗ Lan tại sao lại nói lời này, lẽ nào hắn biết mình có siêu năng lực.

Nói gì ngốc nghếch vậy, trên đời làm gì có siêu năng lực kiểu đó.

Chân Ngư căng thẳng đến mức giọng nói run rẩy.

Không có sao.

Theo ta được biết, loại siêu năng lực này là có tồn tại.

Chân Ngư càng căng thẳng hơn, cảm giác Đỗ Lan dường như đã nhìn thấu mình.

Nhưng mà, nếu dựa vào siêu năng lực để phá án, e rằng sẽ là tát vào mặt cảnh sát, nên thôi vậy.

Nhưng năng lực phá án của cảnh sát cũng thật sự khiến người ta khó mà tin tưởng, quả nhiên cuối cùng vẫn phải dựa vào danh trinh thám Đỗ Lan ta ra tay.

Đỗ Lan nói đã lâu rồi hắn không phá án: Chân tướng chỉ có một, đánh cược danh dự của danh trinh thám, nhất định phải phá án.

Chân Ngư nói rằng người đàn ông này quả nhiên là kẻ điên, không có lúc nào đứng đắn.

Trước đây là vậy, bây giờ cũng vậy, lẽ nào hắn không lo lắng cho Tường Nhất sao.

Tin tưởng Đỗ Lan thì đúng là đồ ngốc.

Chân Ngư đối với Đỗ Lan đã không còn lời nào để nói.

Học sinh trung học, đi theo ta, chúng ta cần tái hiện hiện trường.

Đỗ Lan ra lệnh, bắt đầu chế độ phá án.

Đến hiện trường, có thể thấy nạn nhân bị người ta từ phía sau siết cổ kéo đến hiện trường, nạn nhân đã giãy giụa nhưng không thành công.

Từ dấu chân phán đoán, hung thủ có chiều cao khoảng bằng Tường Nhất, cân nặng cũng tương đương.

Thật ra đều tương đương.

Hắc Thần hiện tại ngay cả tuổi tác cũng tương đương Tường Nhất, là một thanh niên bí ẩn.

Thêm vào đó, hung khí giết người là dây thép y hệt loại Tường Nhất đã mua, cũng khó trách Tường Nhất bị liệt vào danh sách nghi phạm số một.

Nhưng hung thủ không phải Tường Nhất.

Đỗ Lan phán quyết khiến Chân Ngư không nói nên lời.

Nàng cũng tin Tường Nhất không phải hung thủ, vấn đề là bằng chứng.

Đỗ Lan đương nhiên có bằng chứng: Là mùi vị.

Tường Nhất đi mô tô, trên người có mùi khí thải, nhưng hiện trường vụ án lại không có một chút nào, điều này nói lên vấn đề.

Chân Ngư nghĩ thầm có mùi sao.

Sao nàng lại không ngửi thấy từ người Tường Nhất.

Đương nhiên không ngửi thấy, vì nó rất yếu, chỉ có những người ở cấp độ như Đỗ Lan mới có thể ngửi thấy.

Chân Ngư lại một lần nữa chọn tin tưởng Đỗ Lan: Ngươi thật sự có thể ngửi thấy mùi sao.

Vậy ngươi có thể chứng minh Tường Nhất trong sạch không.

Không thể.

Chân Ngư lại muốn lườm nguýt, nhưng nàng rất nhanh nghe Đỗ Lan nói: Nhưng ta có thể tìm ra hung thủ.

Chương 1523

Mùi của người chết ta đã ghi nhớ, bây giờ chỉ cần theo dấu vết là có thể tìm ra hung thủ.

Hung thủ và người chết đã tiếp xúc, nhất định sẽ còn lưu lại mùi giống nhau.

Vậy thì tốt quá.

Chân Ngư nói Đỗ Lan cuối cùng cũng hữu dụng một lần, nhưng đây dường như không phải thủ đoạn của trinh thám.

Sao lại không phải thủ đoạn trinh thám.

Conan đã phá rất nhiều vụ án bằng cách dựa vào mùi, hơn nữa còn phá án bằng thính giác tuyệt đối, vậy nên đây cũng là thủ pháp trinh thám của Đỗ Lan.

Đi thôi.

Hắc Thần hiện tại vẫn đang mơ hồ, vì hắn quá yêu loài người.

Nếu không có những Á Cực Đà tiến hóa, hắn sẽ không phải diệt thế.

Hắn hiện tại cũng rất đau khổ.

Vì vậy, trong biển người mênh mông, Hắc Thần không ngừng suy nghĩ là nên tiêu diệt Á Cực Đà hay trực tiếp diệt thế, hắn mãi vẫn không thể hạ quyết tâm.

Hung thủ chính là ngươi.

Ngay khi Hắc Thần đang hồi tưởng nỗi đau khi tự tay giết người, Đỗ Lan và Chân Ngư đã tìm thấy Hắc Thần mặc đồ đen trong một con hẻm nhỏ.

Hắn là một người đàn ông bí ẩn không có thân phận, không có quá khứ.

Lúc này hắn cũng rất kinh ngạc nhìn Đỗ Lan, vì hắn phát hiện mình không thể nhìn thấu Đỗ Lan.

Hắc Thần nắm rõ tác phẩm của mình như lòng bàn tay.

Sự yếu ớt của loài người càng là điều hắn yêu thích nhất, nhưng trên người Đỗ Lan lại không thấy một chút yếu ớt nào của loài người.

Đương nhiên, những tật xấu của loài người thì không thiếu.

Hắc Thần cảm giác Đỗ Lan giống như hình thái cuối cùng của loài người, mạnh mẽ nhưng cũng dã man.

Hắn chính là hung thủ.

Chân Ngư nhìn người đàn ông đẹp trai trước mắt, có chút không chắc chắn, rõ ràng có thể sống bằng nhan sắc nhưng lại đi giết người sao.

Hắc Thần không chạy, Là ta đã giết người phụ nữ đó.

Vậy thì ngươi bị bắt rồi, nhân danh nhân dân và pháp luật.

Đỗ Lan không chút khách khí rút còng tay ra: Ngay cả thần cũng không thể thoát khỏi Ngũ Chỉ Sơn của ta.

Bắt một tên tội phạm thì đơn giản như trở bàn tay.

Chân Ngư cảm thấy chú Đỗ Lan này thật sự quá không đáng tin, chỉ thích khoe khoang, nhưng không hiểu sao nàng ngày càng quen với việc ở bên cạnh Đỗ Lan, bên cạnh hắn tâm trạng nàng luôn rất tốt.

Mau đưa hắn đến Sở Cảnh Thị, như vậy Tường Nhất sẽ trong sạch.

Và thần lại đầy suy tư nhìn Đỗ Lan, hắn cảm thấy lời Đỗ Lan nói có ẩn ý.

Thần cũng không thể thoát khỏi Ngũ Chỉ Sơn của hắn sao.

Người này lẽ nào biết điều gì.

Hắc Thần nghĩ lẽ nào loài người này là tín đồ của Bạch Thần.

Hắc Thần rất hợp tác, vì hắn yêu loài người, nên cũng không hy vọng loài người giúp hắn gánh tội.

Dù sao đối với hắn mà nói, vào tù căn bản không tính là gì.

Nếu Hắc Thần biết người hắn cứu là một Á Cực Đà, e rằng sẽ tức chết, đặc biệt là Á Cực Đà đó còn chuyên làm hỏng chuyện tốt dọn dẹp thế giới của hắn.

Các cảnh sát đều không ngờ Đỗ Lan và Chân Ngư lại có thể bắt được hung thủ.

Sau khi thẩm vấn, tất cả các chi tiết đều khớp.

Hắc Thần đã va phải Tường Nhất ở cửa hàng tiện lợi, và nhặt lấy sợi dây thép mà Tường Nhất vốn định dùng để dựng giá rau, đó chính là hung khí sau này.

Như vậy có thể chứng minh Tường Nhất trong sạch.

Tốt quá rồi.

Lần này Chân Ngư thật lòng cảm ơn Đỗ Lan: Lần này đa tạ ông, hóa ra ông cũng có mặt tài năng, tôi còn tưởng ông ngoài phong ngôn phong ngữ nói năng điên rồ ra thì chẳng biết gì cả.

Thế sao.

Đỗ Lan cũng đang cười, nhưng đột nhiên biểu cảm của hắn thay đổi, hắn xấu xa nói: Lần này ta ra tay hoàn toàn là vì che giấu siêu năng lực của ngươi, nên ngươi phải cảm ơn ta nhiều đó.

Rắc, biểu cảm của Chân Ngư cứng đờ, sau đó chột dạ nói: Ông đang nói gì vậy, tôi hoàn toàn không hiểu.

Ánh mắt nàng hoàn toàn không dám nhìn Đỗ Lan.

Không cần căng thẳng, thật ra ta vẫn luôn chú ý đến nghiên cứu của cha ngươi, biết sự tồn tại của siêu năng lực, nên ngươi không cần sợ hãi, vì ta và cha ngươi đều cho rằng siêu năng lực là dấu hiệu của sự tiến hóa của loài người, vì vậy ngươi không cần giấu diếm ta điều gì.

Ông đều biết sao.

Chân Ngư không hiểu tại sao Đỗ Lan lại biết, hắn dường như biết tất cả mọi thứ.

Ta đều biết.

Ở thế giới này không có nhiều chuyện có thể qua mặt được ta đâu.

Chân Ngư, siêu năng lực của ngươi đã không còn yếu nữa, điều này cho thấy ngươi cũng sắp bước lên hành trình tiến hóa rồi.

Tiến hóa.

Ngươi đi theo ta.

Đỗ Lan bảo Chân Ngư lên xe.

Dù sao Tường Nhất chỉ cần hoàn tất thủ tục là có thể ra tù, nên không cần lo lắng nữa.

Ông muốn đưa tôi đi đâu.

Đến Tập Đoàn X.

Tổ chức của Đỗ Lan vẫn như cũ, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến niềm tin của hắn vào tương lai.

Chân Ngư do dự rất lâu, cuối cùng vẫn đi.

Đến phòng thí nghiệm, Đỗ Lan trình bày cho Chân Ngư viễn cảnh tiến hóa tương lai của loài người, và giới thiệu nàng làm quen với tiền bối tiến hóa Tuyết Thái.

Tuyết Thái là người thực sự từng bước tiến hóa thành Á Cực Đà, không bỏ qua bước nào.

Giả Diện Kỵ Sĩ.

Chân Ngư nhìn thấy hình dáng sau khi biến thân của Tuyết Thái, kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời.

Phải biết rằng ban đầu nàng cũng sợ Tường Nhất, nhưng nghĩ đến phẩm cách của Tường Nhất bình thường thì nàng mới vượt qua nỗi sợ hãi đối với Á Cực Đà.

Sợ hãi là điều bình thường, vì Á Cực Đà đối với loài người là hoàn toàn chưa biết.

Tuy là ân tứ của Bạch Thần, nhưng loài người là người trong cuộc u mê, nào biết đây là cái gì, chỉ nghĩ là đã biến thành quái vật.

Nếu không có Đỗ Lan công bố sự huyền bí trong đó, loài người sẽ mãi mãi sống trong sợ hãi.

Vì loài người tuyệt đối không thể ngờ rằng hình dáng kỳ quái của Á Cực Đà lại là hình thái cuối cùng của sự tiến hóa của họ.

Cuối cùng, loài người và Á Cực Đà sớm muộn cũng sẽ xảy ra xung đột, vì loài người căn bản không biết gì cả, không biết tương lai của họ đã sớm được thần sắp đặt.

Hai kết quả: hoặc là bị diệt thế, hoặc là tiến hóa thành Á Cực Đà.

Sức mạnh tiến hóa vô hạn.

Chân Ngư không ngờ tương lai mình lại cũng sẽ biến thân, vậy cũng có nghĩa là Tường Nhất cũng vậy, hắn cũng đã tiến hóa.

Nhưng sự thật quá kình bạo chấn động, Chân Ngư chỉ cảm thấy không thể tin được, loài người tiến hóa thành những xú sửu bát quái quái vật xấu xí sao.

Vậy tại sao ông lại biết nhiều như vậy.

Chân Ngư hỏi.

Vì ta đã nghiên cứu dây lưng của Không Ngã, trong dây lưng Không Ngã ẩn chứa rất nhiều thông tin.

Điểm này thì không sai, trong dây lưng Không Ngã ẩn chứa ý thức tàn tồn của chiến sĩ cổ đại, nên có thể trích xuất rất nhiều nội dung.

Loài người cổ đại biết nhiều hơn loài người hiện đại, vì họ đã ghi lại cảnh tượng Bạch Thần ban tặng năng lực, ánh sáng trắng khắp trời như mưa sao băng rơi xuống, nhập vào cơ thể con người.

Sau đó loài người cổ đại có siêu năng lực, đáng tiếc loài người cổ đại không biết giết chóc, nên dù có siêu năng lực cũng không làm được chuyện kinh thiên động địa gì, ngược lại còn bị Hắc Thần tiêu diệt.

Chân Ngư mới mười bảy tuổi, vẫn chưa thể tiếp nhận nhiều điều như vậy ngay lập tức, nên nàng bỏ chạy.

Nàng cần yên tĩnh.

Nàng sẽ nghĩ thông thôi.

Đỗ Lan nhìn bóng lưng Chân Ngư nói.

Nghĩ đến việc mình cũng sẽ biến thành Á Cực Đà, Chân Ngư có chút khó chịu.

Nàng chạy về nhà, Tường Nhất vẫn chưa về, một mình nàng trốn trong phòng không nói một lời.

Nàng không thể chấp nhận việc loài người sẽ tiến hóa thành thứ xấu xí như vậy, nhưng nếu có thể biến thân thì vẫn có thể chấp nhận được.

Tuy không thể chấp nhận ngay lập tức, nhưng Chân Ngư vẫn có thể giữ bí mật, chuyện này nàng sẽ không nói cho ai.

Chương 1524

Vài ngày sau, nàng lại đến phòng thí nghiệm của Đỗ Lan.

Nàng đã nghĩ thông suốt, nàng hy vọng có thể hiểu thêm nhiều thông tin, muốn hiểu tương lai của loài người rốt cuộc ở đâu, rốt cuộc sẽ trở thành như thế nào, nàng hy vọng Đỗ Lan có thể cho nàng câu trả lời.

Siêu năng lực của Chân Ngư là cảm ứng tâm linh, có thể chạm vào vật thể mà biết vật thể đó đã trải qua những gì trước đây, đương nhiên cũng có thể đọc được nội tâm của một số người.

Đỗ Lan đã thử nghiệm năng lực của nàng, nói: Năng lực của ngươi vẫn đang trong giai đoạn trưởng thành, sau này còn có nhiều siêu năng lực hơn nữa.

Trong cơ thể ngươi có tiềm năng mạnh mẽ, ngươi phải kiên tin năng lực của ngươi có thể phục sinh người chết.

Sao có thể như vậy được.

Chân Ngư cảm thấy chuyện người chết phục sinh đã vượt quá phạm trù của siêu năng lực rồi.

Không, tất cả các Siêu Năng Lực Giả thực ra đều có năng lực khởi tử hồi sinh, chỉ là năng lực này chỉ có thể sử dụng một lần, và phải trả giá.

Trả giá.

Chính là mất đi siêu năng lực.

Ta đã nói siêu năng lực là ân tứ Bạch Thần để lại cho loài người, vì vậy loài người có thể lợi dụng ân tứ để tiến hóa nhanh chóng, cũng có thể chuyển ân tứ này cho người khác, như vậy có thể cứu mạng.

Vậy nếu tôi giao siêu năng lực cho người khác, tôi có thể trở lại bình thường không.

Không.

Không còn ân tứ, sự tiến hóa của ngươi sẽ không dừng lại, chỉ là sau khi tiến hóa sức mạnh của ngươi sẽ suy yếu.

Ông ngay cả những điều này cũng hiểu sao.

Chân Ngư càng lúc càng kinh ngạc, vì Đỗ Lan thật sự là cái gì cũng biết, giản dị như vạn sự thông thông thái mọi chuyện.

Đương nhiên đến giờ nàng vẫn chưa tin những gì Đỗ Lan nói về các định luật Giả Diện Kỵ Sĩ trước đó, vì những thứ đó quá kỳ quái, còn không chân thực bằng lý thuyết tiến hóa.

Chuyện này không có gì ghê gớm, ta cũng chỉ là nghiên cứu nhiều điều tra nhiều, nên mới có quyền lên tiếng.

Thôi được rồi, tiếp tục huấn luyện siêu năng lực đi.

Dựa theo kinh nghiệm của Tuyết Thái, siêu năng lực càng dùng càng thông thạo, càng dùng càng mạnh.

Nàng ấy mất khoảng một năm để hoàn thành thức tỉnh, năng lực của ngươi còn mạnh hơn nàng ấy, ước tính nửa năm là đủ rồi.

Chân Ngư nói dối gia đình rằng mình tham gia câu lạc bộ, thật ra nàng đang huấn luyện siêu năng lực.

Trong khoảng thời gian này, Thiên Sứ cũng liên tục xuất hiện, hơn nữa sức mạnh của Thiên Sứ ngày càng mạnh, không chỉ vậy các Siêu Năng Lực Giả cũng bắt đầu xuất hiện.

Cảnh sát bình thường bị kẹp giữa hai bên, vừa phải truy bắt Thiên Sứ vừa phải chấp nhận thiết lập siêu năng lực khó tin này.

Theo thời gian trôi qua, các Siêu Năng Lực Giả thức tỉnh trên

Thiên Lượng Hào ngày càng mạnh mẽ, một số người đã bắt đầu mất kiểm soát.

Đối với những hành khách không biết gì về sự tiến hóa, chỉ trải qua một sự kiện kỳ quái, khoảng thời gian này quả thực là tiên ngao tra tấn, con thuyền của họ bị Thiên Sứ tấn công, họ biết mình đã trở thành mục tiêu của Thiên Sứ, nên mới trốn đông trốn tây.

Người bình thường căn bản không thể chấp nhận ngay lập tức những chuyện như vậy, bị truy sát cũng vậy, có được siêu năng lực cũng vậy, họ chỉ là người bình thường, chỉ muốn sống một cuộc sống yên tĩnh, họ có gia đình có công việc.

Nhưng sau khi trải qua những điều này, cuộc sống của họ rối tung rối mù, họ không dám ra ngoài, không dám gặp bạn bè cũ, cảm thấy sống còn không bằng chết.

Như vậy, một số Siêu Năng Lực Giả đã đi đến cực đoan, bắt đầu ra ngoài tấn công người.

Nhưng ngay cả như vậy, vẫn có người cho rằng tốc độ thức tỉnh của thuyền viên quá chậm, người này chính là người đàn ông được Hắc Thần chọn, cũng chính là bạn trai cũ của Tuyết Thái.

Người đàn ông này không muốn Hắc Thần hủy diệt thế giới, nên âm thầm thúc đẩy Siêu Năng Lực Giả, hy vọng xuất hiện nhiều Á Cực Đà hơn để ngăn cản Hắc Thần.

Hắc Thần không giấu diếm người đàn ông này, đã nói tất cả mọi chuyện cho hắn, đáng tiếc Hắc Thần không thể ngờ người đàn ông đầu tiên giết Á Cực Đà này căn bản lại đi ngược lại với hắn.

Người đàn ông dùng sức mạnh mà Hắc Thần ban cho để kích hoạt tiềm năng của Siêu Năng Lực Giả, đẩy nhanh sự tiến hóa của họ.

Đáng tiếc các Siêu Năng Lực Giả không biết sứ mệnh của mình, nên sau khi năng lực mạnh mẽ, họ không còn muốn trốn tránh nữa, bắt đầu bước ra ngoài.

Nhưng họ vẫn nhạy cảm như cũ, bất kể là Thiên Sứ hay cảnh sát hay Giả Diện Kỵ Sĩ, chỉ cần đến gần họ, đều là mục tiêu tấn công của họ.

Cảnh sát bận túi bụi, hiện tại hệ thống G3 đã không còn theo kịp thời đại, nên Tổ Đối Sách đã phát triển G3 X, với sức chiến đấu mạnh hơn và AI hoàn hảo.

Tuy nhiên, một vũ khí ưu tú như vậy lại gặp rắc rối.

Đương nhiên rắc rối lại do cảnh sát Bắc Điều Thấu này gây ra.

Sau khi liên tiếp thất bại trong hai nhiệm vụ điều khiển G3 và bắt giữ Giả Diện Kỵ Sĩ, hắn lại nghĩ đến việc tìm người và cạnh tranh với Tổ Đối Sách.

Chỉ cần sử dụng thiết bị mới đánh bại Tổ Đối Sách, thì hắn sẽ hoàn toàn có thể lãnh đạo một tiểu đội mới, như vậy cơ hội lập công danh lại có.

Vì vậy Bắc Điều đã tìm đến giáo sư, tổ trưởng thiên tài của Tổ Đối Sách, nhờ ông phát triển một bộ giáp khác.

Và trong các bài kiểm tra hai bộ giáp, G3 X đã bạo tẩu mất kiểm soát, Băng Xuyên hoàn toàn không thể kiểm soát bộ giáp mới này.

Bắc Điều đang cùng lúc kiểm tra trong sân thí nghiệm đã bị đánh bầm dập, sau đó G3 X tự mình xuất phát đi bắt giữ Thiên Sứ.

Xem ra, người bạn cũ của chúng ta gặp rắc rối rồi.

Đỗ Lan thông qua camera truyền về từ Bách Oản Cự Nhân phát hiện vũ khí mới của Tổ Đối Sách lại không phân biệt địch ta, Thiên Sứ, Giả Diện Kỵ Sĩ và Bách Oản Cự Nhân có mặt đều bị tấn công.

Hơn nữa, bộ giáp mới này cũng đã dùng đến súng máy, hỏa lực rất mạnh, Thiên Sứ đều bị đánh chết, sau đó súng máy sáu nòng lại quay sang đồng đội.

Vũ Điệp, tình hình thế nào.

Tỷ lệ tổn thất áo giáp ba mươi phần trăm, khớp tay phải bị hỏng, vẫn có thể tác chiến.

Vậy thì đi ngăn cản nó.

Đỗ Lan nói hắn nguyện ý làm người tốt việc tốt.

Hắn đương nhiên biết nguyên nhân G3 X bạo tẩu, vì AI quá hoàn hảo, đến nỗi người điều khiển không có quyền chủ động.

Hiện tại Băng Xuyên thực ra đã ngất đi, hắn chỉ đang chống đỡ các linh kiện của áo giáp, và người điều khiển thực sự là AI.

Tách tách Lại là một loạt đạn, nhưng Vũ Điệp vẫn linh hoạt đến gần.

Trải qua nhiều trận chiến như vậy, nàng đã nhận ra Băng Xuyên, nàng biết Băng Xuyên không phải là người điên cuồng như vậy.

Thật ra đây cũng coi như là giai đoạn bảo vệ tân thủ, đợi đến khi G3 X được điều chỉnh tốt, sức chiến đấu sẽ không cao như vậy.

Tuy nhiên bộ AI chiến đấu này nếu dùng để chế tạo giáp không người lái thì rất phù hợp.

Đỗ Lan biết đã đến lúc hắn ra tay.

Biên Bức Kỵ Sĩ lại một lần nữa xuất hiện, hắn là kẻ lược đoạt ảnh tử cướp đoạt bóng tối.

Mỗi khi có thứ gì đó có giá trị xuất hiện, hắn cũng sẽ xuất hiện, lần này cũng không ngoại lệ.

Trên chiến trường, Bách Oản Cự Nhân và Tường Nhất bị áp chế.

Băng Xuyên tiên sinh, rốt cuộc ông làm sao vậy.

Thân phận của Băng Xuyên đã sớm bại lộ, vì Băng Xuyên thường tháo mũ giáp ra khi tác chiến.

Tường Nhất và Băng Xuyên cũng đã tiếp xúc, biết Băng Xuyên là một người không tệ, nhưng hiện tại hắn lại đang tấn công mình.

Băng Xuyên, Băng Xuyên, mau trả lời.

Tổ Đối Sách cũng đã đến, nhưng họ không thể tiếp cận, chỉ có thể kêu gọi từ xa.

Băng Xuyên không có một chút âm thanh nào.

Ngay khi G3 X vẫn đang điên cuồng tấn công, một bóng đen từ phía sau đá trúng áo giáp, đá bay G3 X.

Sức mạnh cú đá rất lớn, vũ khí mới lập tức tê liệt.

Là Biên Bức Kỵ Sĩ.

Tổ Đối Sách vẫn luôn biết sự tồn tại của Biên Bức Kỵ Sĩ, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy.

Tường Nhất cũng sững sờ: Kỵ Sĩ mới.

Đỗ Lan không nói nhiều, hai tay dùng sức xé toang ba lô phía sau G3 X.

Tiểu Trạch Trừng Tử kinh ngạc đến ngây người: Hắn đang làm gì.

Lẽ nào hắn muốn lấy đi con chip sao.

Sao có thể để hắn đắc ý.

Đây là tâm huyết của nàng.

Tiểu Trạch lao đến: Dừng lại, tôi sẽ không để anh hủy hoại G3 X.

Nhưng Đỗ Lan vẫn rút con chip ra: AI của ngươi quá hoàn mỹ rồi, không phải loài người có thể sử dụng, nếu ngươi vẫn muốn G3 X tiếp tục hoạt động, vậy thì ngươi không thể không viết lại một AI không hoàn mỹ, nếu không ngươi sẽ hại chết người điều khiển.

Kỹ thuật là phục vụ cho con người, đừng để kỹ thuật đứng trên con người.

Nói xong Đỗ Lan dang đôi cánh đen phía sau, trực tiếp bay đi.

Đây là ba lô dơi, thiết bị mới.

Tiểu Trạch Trừng Tử mắt tròn miệng há hốc, vì nàng phát hiện áo giáp của Biên Bức Kỵ Sĩ dường như cũng là công nghệ cao.

Hơn nữa kỹ thuật còn xuất sắc hơn nàng, nhưng lời Đỗ Lan nói vẫn khiến nàng bắt đầu suy nghĩ xem mình có phải đã quá coi trọng kỹ thuật mà quên mất kỹ thuật là công cụ của con người hay không.

Băng Xuyên.

Nhớ đến người điều khiển vẫn còn ở bên trong, Tiểu Trạch kéo người ra, thấy Băng Xuyên đã đầy người vết bầm tím.

Rõ ràng Băng Xuyên đã cố gắng ngăn cản cỗ máy bạo tẩu, những vết thương đó là do hắn và lực phản tác dụng của máy móc gây ra.

Chương 1525

Bị thương không nhẹ, hắn đã hôn mê.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tiểu Trạch cuối cùng cũng nghiêm túc suy nghĩ liệu mình có sai rồi hay không.

Vũ Điệp nhìn Đỗ Lan biến mất, cô vẫn luôn không biết rốt cuộc mục đích của Đỗ Lan là gì.

Trong mắt cô, mọi việc Đỗ Lan làm đều không có một đích đến rõ ràng.

Sự nghiệp của hắn, vỏ bọc của hắn, và cả những nghiên cứu của hắn, tất cả đều như một mớ hỗn độn, Vũ Điệp căn bản không hiểu hắn đang nghĩ gì.

Bộ giáp của Vũ Điệp cũng đã hư hỏng gần hết.

Trải qua từng trận chiến, Bộ giáp Người khổng lồ Bách Oản thế hệ đầu tiên đã không thể chịu nổi nữa.

Với bộ giáp bị hư hại nghiêm trọng, cô quay về viện nghiên cứu, quả nhiên thấy Đỗ Lan đang nghiên cứu con chip kia.

Vũ Điệp càng thêm kỳ lạ, chẳng lẽ Đỗ Lan thực sự cần cướp đoạt thành quả của người khác sao.

Cô nghĩ với thực lực của Đỗ Lan, hắn căn bản không cần phải cướp gì cả.

Hắn là người thậm chí đã nghiên cứu thấu triệt cả thắt lưng Không Ngã.

Cô làm sao vậy.

Đỗ Lan hỏi Vũ Điệp.

Có phải thấy người khác nâng cấp vũ khí nên cô cũng muốn nâng cấp không.

Tại sao phải cướp con chip.

Vũ Điệp nói.

Với năng lực của ngươi, hoàn toàn có thể tự viết ra chương trình tốt hơn, cũng không tốn bao nhiêu thời gian của ngươi.

Cô nói tiếp: Ta vẫn luôn không thể nhìn thấu mục tiêu của ngươi.

Mọi việc ngươi làm cứ như thể không hề có bất kỳ mục đích nào, chỉ muốn khiến cục diện trở nên hỗn loạn hơn.

Vũ Điệp, không ngờ cô lại khá hiểu lòng người đấy chứ.

Đỗ Lan nói: Nói là hỗn loạn cũng được, dù sao thế giới này vốn dĩ đã là hỗn độn.

Mọi thứ đều chỉ là xác suất, Thượng Đế cũng sẽ gieo xúc xắc, còn ta chính là người gạt xúc xắc, ta chỉ thay đổi kết quả, chứ không thay đổi sự kiện.

Đây chính là sự khác biệt giữa ta và Thượng Đế.

Vũ Điệp nhìn người đàn ông trước mặt, chỉ cảm thấy quả nhiên mình không hiểu hắn đang nói gì.

Không hiểu thì đừng miễn cưỡng nữa, cô vẫn nên tăng cường học tập đi, không thì sẽ bị người ta nói là không có văn hóa đấy.

Đỗ Lan nói xong, tiếp tục cúi đầu nghiên cứu con chip: Không tệ, không tệ, AI này đã rất hoàn chỉnh rồi, hoàn toàn có thể đưa vào sản xuất hàng loạt.

Nếu dùng để làm linh kiện cốt lõi cho Phỏng Sinh Nhân, vẫn cần phải sửa đổi một chút.

Đến lúc đó, Tập đoàn X sẽ có cấp dưới, và khi ấy sẽ diễn ra Tập đoàn X: Biến Nhân.

Người đàn ông đó.

Hắc Thần giờ đã rời khỏi nhà tù.

Hắn sớm đã nói nhà tù không thể nhốt được mình.

Giờ đây, hắn đang ở trong phòng bệnh của một bệnh viện.

Đây là lựa chọn của chính hắn, bởi vì bệnh viện là nơi rõ ràng nhất để cảm nhận sự yếu đuối của nhân loại.

Trong bệnh viện, tràn ngập những bệnh nhân sống không được, chết không xong.

Hắc Thần cảm nhận được sự nhỏ bé trong tác phẩm của mình, từ đó càng thêm yêu thích nhân loại.

Hắc Thần đang nghĩ về Đỗ Lan.

Sau khi gặp Đỗ Lan, hắn càng lúc càng không hiểu thân phận của Đỗ Lan.

Hắn đã nhờ bạn trai cũ của Tuyết Thái điều tra Đỗ Lan, nhưng cũng chỉ biết Đỗ Lan là một nhà khoa học không tệ, ngoài ra không có kết quả gì khác.

Tuy nhiên, Đỗ Lan dường như luôn dính dáng đến Giả Diện Kỵ Sĩ.

Hắc Thần hồi tưởng lại, liệu trước đây mình tạo ra nhân loại có để lại BUG nào không.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng không nghĩ ra.

Vốn dĩ nhân loại vừa nhìn là hiểu, nhưng từ khi Bạch Thần chia sẻ sức mạnh, nhân loại đã trở nên không đáng yêu như vậy nữa.

Ta phải gặp người đàn ông đó.

Hắc Thần nghĩ đến việc nhất định phải gặp Đỗ Lan.

Thế là vào một đêm nọ, khi Đỗ Lan đang làm thêm giờ để thiết kế Phỏng Sinh Nhân mới, hắn phát hiện có người xuất hiện lặng lẽ phía sau mình.

Nếu không phải ngươi có nhịp tim và hơi thở, ta còn tưởng ngươi là ma chứ.

Đỗ Lan xoay ghế lại nhìn Hắc Thần, kẻ không mời mà đến.

Ánh mắt đối phương tràn đầy nghi vấn.

E rằng từ thuở sơ khai Hắc Thần ra đời cũng chưa từng có nhiều nghi vấn đến vậy.

Ngươi rốt cuộc là ai.

Hắc Thần nói: Ngươi trông như nhân loại, nhưng tuyệt đối không phải nhân loại do ta tạo ra.

Đừng tưởng ngươi có được nhục thân thì đã hiểu nhân loại.

Đỗ Lan nói.

Nhân loại có thể là do ngươi tạo ra, nhưng không có nghĩa là ngươi hiểu.

Ta suy nghĩ vấn đề từ góc độ của nhân loại, và kết luận rằng nhân loại quá đỗi yếu đuối đến mức họ không thể tự đưa ra quyết định, nhất định phải do ta chọn lựa tương lai cho nhân loại.

Hắc Thần nói lời này đầy hiển nhiên.

Hắn và Đỗ Lan, dù không ai tự giới thiệu thân phận, nhưng dường như đều ngầm hiểu đối phương không phải người bình thường.

Vậy à.

Thế nên Bạch Thần mới không đồng ý với cách làm của ngươi.

Y cho rằng nhân loại nên có tương lai tiến hóa, chứ không phải dậm chân tại chỗ.

Y sai rồi.

Bất kể là thể xác hay tâm linh, nhân loại đều yếu ớt.

Họ không thể chịu đựng nỗi đau mà tiến hóa mang lại, cũng không thể chấp nhận thế giới sau khi tiến hóa.

Họ sẽ nghi kỵ, sẽ tự hủy diệt.

Vậy để ngăn chặn nhân loại tự hủy diệt, ngươi chuẩn bị đích thân hủy diệt nhân loại.

Logic này cũng thật vô địch.

Nếu có thể giảm thiểu nỗi đau tinh thần mà nhân loại phải chịu đựng, thì quả thực là như vậy.

Hắc Thần không chỉ lo lắng cho thể xác nhân loại, mà còn lo lắng cho tâm linh của họ.

Hắn biết sự biến đổi khổng lồ do tiến hóa mang lại sẽ khiến tâm hồn yếu ớt của con người sụp đổ.

Đến lúc đó, xã hội loài người sẽ trở thành một mớ hỗn độn.

Không chỉ thể xác chịu khổ mà tâm hồn cũng mệt mỏi.

Nếu là như vậy, chi bằng để nhân loại bị quét sạch trong thời kỳ hòa bình còn hơn, ít nhất họ chỉ phải chịu đựng nỗi đau thể xác.

Đây chính là cái gọi là lòng nhân từ của thần linh, chỉ là đối với toàn thể nhân loại mà nói thì quá tàn khốc rồi.

Ngươi có biết có một kiểu lạnh gọi là cha mẹ cảm thấy con lạnh không.

Ngươi chính là kiểu cha mẹ đó.

Mọi thứ đều là ngươi cảm thấy, ngươi cảm thấy.

Ngươi có phải nhân loại đâu mà biết gì.

Đỗ Lan nghe không nổi nữa.

Hắc Thần này thật sự quá không được lòng người.

Ngươi tạo ra nên ngươi có thể hủy diệt ư.

Nếu ngươi nghĩ vậy, thì ngươi cũng chỉ coi nhân loại như món đồ chơi yêu quý, chứ không phải những người kế thừa hay bạn bè thực sự đáng tin cậy.

Ngươi chưa bao giờ hiểu nhân loại.

Đỗ Lan chậm rãi đứng dậy từ chiếc ghế xoay, sắc bén chỉ ra khuyết điểm lớn nhất của Hắc Thần chính là hắn căn bản không phải con người, mà là một vị thần siêu phàm thoát tục.

Thế nên nói gì đến hiểu đều là vô nghĩa.

Chương 1526

Ngay cả khi thần khoác lên xác thịt con người, điều đó cũng không thay đổi được gì.

Thần vẫn là thần.

Hắc Thần im lặng, bởi đây là lần đầu tiên có người đặt vấn đề một cách sắc bén đến thế.

Tuy nhiên, Hắc Thần nhanh chóng tìm thấy một điểm đột phá: Ngươi không phải thần, làm sao ngươi biết thần không thể hiểu nhân loại.

Thần là vô sở bất tri, cũng bao gồm tư duy của nhân loại.

Ôi chao, sao ngươi không nói Cá không phải ta, sao biết cá vui.

Để ta đáp lại một câu: Biết con không ai bằng cha.

Đỗ Lan nghĩ thầm một cách vô lương.

Mà Hắc Thần này quả thật kiêu ngạo tự mãn ghê, hắn thật sự cho rằng mình hiểu hết mọi thứ sao.

Vậy ngươi có biết trên thế giới này có hòn đá nào mà ngươi không thể nâng lên không.

Đỗ Lan hỏi.

Đến rồi, cuộc tranh luận giữa thần và hòn đá.

Thượng Đế và hòn đá không thể nâng.

Liệu Thượng Đế có thể tạo ra một hòn đá mà chính mình không thể nâng lên không.

Nếu có thể, vậy vẫn có hòn đá Thượng Đế không nâng được, Ngài không phải toàn năng.

Nếu không tạo ra được, vậy Thượng Đế vẫn không phải toàn năng.

Hắc Thần ngây người, bởi vì Đỗ Lan đã nắm được sơ hở của thần, chứng minh thần tuyệt đối sẽ có khuyết điểm.

Nếu thần toàn năng thì sẽ không toàn thiện, bởi vì ngài sẽ giết chết tất cả những kẻ biết được điểm yếu của mình để bảo toàn danh xưng toàn năng.

Nếu thần toàn thiện thì ngài sẽ không toàn năng, bởi vì con người sẽ lợi dụng lòng thiện ý của thần để tấn công thần, hủy hoại thần.

Cho nên, hỡi thần linh, hãy quản việc của mình đi.

Không phải mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của ngươi đâu.

Hắc Thần hoàn toàn im lặng, bởi vì chính hắn cũng chưa từng nghĩ nhiều đến vậy.

Lần đầu tiên bị một nhân loại nói đến mức không chỗ dung thân, Hắc Thần luôn tự cho mình là đấng sáng tạo nhân loại, có thần lực lật tay thành mây úp tay thành mưa.

Nhân loại trong mắt hắn vĩnh viễn chỉ là tồn tại có thể hủy diệt nếu không vừa ý.

Thế nhưng giờ lại có một nhân loại đứng ra nói với hắn: Hắc Thần, ngươi căn bản không hiểu con người.

Điều này khiến Hắc Thần cảm thấy rất vi diệu, chẳng lẽ hắn thật sự không hiểu con người sao.

Hắc Thần vẫn luôn nghĩ rằng mình hiểu, nhưng thực ra hắn chỉ hiểu sự yếu đuối của nhân loại.

Hắn căn bản không biết nhân loại thực sự cần gì.

Ngươi đã hài lòng với câu trả lời của ta chưa.

Nếu hài lòng rồi thì xin mời về, đừng làm phiền nghiên cứu của ta, thời gian của ta rất quý báu.

Đỗ Lan tỏ ý mình sẽ không tiễn xa, Hắc Thần đến thế nào thì đi thế đó.

Nhưng Hắc Thần vẫn còn chìm đắm trong sự kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời.

Có thể nói đây là lần thất bại đầu tiên của hắn.

Ngay cả trong trận chiến với Bạch Thần, hắn cũng là người mỉm cười đến cuối cùng với tư thế toàn thắng.

Tuy cuối cùng Bạch Thần đã hy sinh sức mạnh để nhân loại có được lực lượng tiến hóa, nhưng đó cũng chỉ là một chút trở ngại nhỏ mà thôi.

Ngay cả Bạch Thần cũng chưa từng khiến Hắc Thần gặp phải thất bại lớn đến vậy.

Hắc Thần lại bị một nhân loại đấu đến mức không nói nên lời.

Cảm giác này quá khó chịu, còn khó chịu hơn cả việc tự tay hủy diệt nhân loại.

Quả nhiên, nói gì mà vì nhân loại tốt đẹp nên phải diệt thế, nói cho cùng thì vẫn là thần muốn thể hiện sự tồn tại của mình.

Điều thần thực sự quan tâm vẫn là bản thân hắn.

May mà Hắc Thần sẽ không tự vả mặt mình.

Hắn vốn dĩ tự cho mình là người yêu nhân loại, giờ mà giận quá mất khôn thì không hay.

Đối với thần mà nói, đã không còn theo đuổi vật chất nữa, thứ còn lại chỉ là thể diện mà thôi.

Hắc Thần không toàn năng cũng không toàn thiện, hắn chỉ là một vị thần tạo ra con người.

Hắn có khuyết điểm nhưng cũng có sự kiên trì của riêng mình.

Đột nhiên Hắc Thần nghĩ ra điều gì đó: Nhân loại, ngươi có phải cũng đang muốn chế tạo nhân loại mới không.

Hắc Thần nghĩ đến việc Đỗ Lan dường như muốn đi theo vết xe đổ, vậy hắn hoàn toàn có thể xem Đỗ Lan sẽ làm thế nào.

Cả hai đều tạo ra chủng tộc mới, đều mang đầy khuyết điểm.

Đã vậy Đỗ Lan cứ nói mình không hiểu con người, vậy sau khi Đỗ Lan tạo ra Phỏng Sinh Nhân, liệu hắn có hiểu chúng không.

Không phải nhân loại mới, mà là Phỏng Sinh Nhân, là kết tinh khoa học kỹ thuật của nhân loại.

Hơn nữa, ta cũng không phải vật chủ của chúng.

Ta chỉ cần chúng giúp đỡ, tương lai của chúng thực ra vẫn nằm trong tay chính chúng.

Đỗ Lan cho biết sự tồn tại của Phỏng Sinh Nhân chỉ là để tiện cho hắn xây dựng Tập đoàn X.

Nếu Phỏng Sinh Nhân muốn tự lập, Đỗ Lan cũng không có ý kiến, cùng lắm là mọi người cạnh tranh công bằng.

Chẳng lẽ ngươi không sợ chúng vượt qua nhân loại các ngươi sao.

Đây là một luân hồi.

Nhân loại sắp tiến hóa thành Á Cực Đà, còn Phỏng Sinh Nhân thì vẫn chưa tìm thấy con đường tiến hóa của mình.

Vậy tại sao phải sợ.

Ngươi chẳng lẽ đã từng sợ nhân loại sao.

Nực cười, Hắc Thần là thần mà, thần sao có thể sợ nhân loại.

Thần là bất tử bất diệt.

Ngay cả khi Bạch Thần đã chia sẻ tất cả sức mạnh, thực ra Bạch Thần cũng không chết.

Y muốn trá thi lúc nào cũng có thể xuất hiện, chỉ là y không muốn ra mặt mà thôi.

Ngay cả Á Cực Đà có thể tiến hóa vô hạn, một ngày nào đó có thể làm hại ký sinh thể của thần, nhưng thần lại có thể tồn tại dưới dạng năng lượng thuần túy.

Còn Á Cực Đà cao lắm cũng chỉ là bá chủ ở cấp độ vật chất, muốn làm hại thần thì còn sớm lắm.

Nhưng Hắc Thần nghĩ đến đây cũng cảm thấy không thoải mái, bởi vì điều này có nghĩa là Hắc Thần không thể không nhường lại thế giới vật chất, nói lên phạm vi ảnh hưởng của hắn bị thu hẹp.

Ngay cả khi toàn bộ nhân loại đều tiến hóa thành Á Cực Đà, nhưng đến lúc đó số lượng của các ngươi sẽ giảm thiểu, cấu trúc xã hội của các ngươi sẽ hoàn toàn bị Phỏng Sinh Nhân thay thế.

Trái Đất sẽ thuộc về Phỏng Sinh Nhân, Á Cực Đà chỉ có thể sống trong một khu vực rất nhỏ.

Chẳng lẽ các ngươi cũng cam tâm sao.

Hắc Thần thầm nghĩ bây giờ Đỗ Lan chắc hẳn đã hiểu hắn rồi, bởi vì họ đang đối mặt với hoàn cảnh tương tự, đều phải vì vật do chính mình tạo ra mà phiền não.

Có sự so sánh, thì có sự đồng cảm.

Nếu quả thực như vậy, thì không ngoài ba khả năng: một là ta cảm thấy rất không sảng khoái nên sẽ giết sạch Phỏng Sinh Nhân. hai là ta vô vị, nhường thế giới cho Phỏng Sinh Nhân thì có sao đâu. ba là Á Cực Đà và Phỏng Sinh Nhân cùng tồn tại, duy trì cân bằng.

Dù sao thì bất kể kết quả nào, ta cũng sẽ không nói ta vì yêu Phỏng Sinh Nhân nên mới tiêu diệt chúng.

Cho nên ngươi đừng ám chỉ gì nữa, cũng đừng tìm kiếm sự đồng cảm từ ta.

Chương 1527

Ta và ngươi không giống nhau.

Ta sẽ không tự xưng là thần, sẽ không nói miệng là vì mọi người tốt nhưng thực tế lại làm những chuyện khiến mọi người khó chịu.

Đỗ Lan nói những lời này đầy chính trực, không hề chột dạ chút nào.

Chẳng lẽ ngươi không yêu tác phẩm của mình sao.

Thần tỏ vẻ Đỗ Lan sao lại không hiểu tâm tư của hắn.

Giờ đây, thần không nói là hiểu nhân loại nữa, mà hy vọng tìm một người có thể hiểu hắn.

Đỗ Lan trước mắt khiến Hắc Thần nghĩ đến chính mình khi tạo ra nhân loại.

Khi đó, hắn đã truyền vào nhân loại không ít tình yêu.

Yêu là độc dược độc nhất trên thế giới này, bởi vì ngươi đã trả giá bằng tình yêu thì sẽ muốn nhận được báo đáp tương xứng.

Nếu không nhận được báo đáp thì sẽ giận quá mất khôn.

Nhưng bản thân tình yêu là sự cho đi và nhận lại không cân xứng.

Ngươi có lẽ thật sự đã dành tình yêu to lớn cho nhân loại, tiếc là nhân loại định trước sẽ không báo đáp ngươi điều gì. 123.

Trừ khi lại xuất hiện một Tần Thủy Hoàng, từ Đông Á cứ thế chém giết một mạch đến Đại Tây Dương, sau đó lại tiến hành một lần cải cách xa đồng quỹ, thư đồng văn, nếu không thì vẫn phải học ngoại ngữ.

Tình yêu của ta rất quý giá, chỉ dành cho một số ít người mà thôi.

Đỗ Lan tỏ vẻ Hắc Thần quá tự mình đa tình rồi, cho nên hắn vẫn không hiểu nhân loại.

Hắn tự tạo ra nhân loại với đức tính gì, hắn căn bản không biết.

Lại một lần nữa á khẩu vô ngôn.

Phải nói rằng Hắc Thần tuy tồn tại rất lâu, nhưng kinh nghiệm biện luận quá ít.

Năng lực của hắn rất mạnh, nhưng tài ăn nói thì bình thường.

Bởi vì thần căn bản không cần tài ăn nói để giải quyết vấn đề.

Chỉ cần thần ra tay, cả thế giới sẽ im lặng.

Nhưng Đỗ Lan quả thực đặc biệt, gặp thần vẫn nói không ngừng, lại còn có lý có cứ mà khiến thần bị phản bác.

Khi Hắc Thần cho Đỗ Lan cơ hội nói chuyện, hắn đã thua rồi.

Thực ra kỳ vọng của ta không cao, chỉ cần nhân loại không tiến hóa, ta có thể cho nhân loại tồn tại vĩnh viễn.

Hắc Thần lúc này cứ như một người bạn cũ, nói ra lời từ đáy lòng: Nhưng nhân loại lại luôn khiến ta thất vọng.

Cho nên nói cho cùng ngươi diệt thế không phải xuất phát từ tình yêu, mà là vì tình yêu không được báo đáp.

Thôi được rồi, giờ chúng ta đã làm rõ tư duy rồi, ngươi về tự kiểm điểm đi, tạm biệt.

Đỗ Lan không phải là anh trai tri kỷ, không có tâm tư làm cố vấn tâm lý cho thần.

Hắn muốn diệt thế cũng được, muốn buông tay không quản cũng được, tùy thần quyết định.

Thần vẫn mâu thuẫn, bởi vì nếu hắn thật sự thừa nhận điểm này, chẳng phải là nói hắn tâm địa hẹp hòi sao.

Mặc dù đó là sự thật, nhưng thần không muốn thừa nhận.

Ngươi là người, ngươi cũng sẽ không hiểu thần.

Cuối cùng Hắc Thần bác bỏ kết luận của Đỗ Lan, nói xong liền rời đi.

Hừ, chẳng phải chỉ là một vị thần sao, làm gì mà thần khí thế.

Đỗ Lan tỏ vẻ thần có bệnh, chết vì thể diện, khi nói không lại người thì sẽ nói câu ngươi không phải thần, đầy kiêu ngạo và định kiến: Ta còn là tổ tông của thần ấy chứ.

Tập đoàn X có tôn chỉ là nghiên cứu các hiện tượng thần bí xuất hiện trên thế giới.

Đỗ Lan bây giờ cuối cùng cũng ra tay rồi.

Nhiệm vụ đầu tiên của Tập đoàn X là bắt giữ một Thiên Sứ, nghiên cứu Thiên Sứ.

Thiên Sứ là sứ giả của Hắc Thần, là con rối do Hắc Thần tạo ra, có ý thức tự chủ nhưng sức mạnh vẫn đến từ Hắc Thần.

Mặc dù Đỗ Lan có thể làm Hắc Thần không nói nên lời, nhưng thực tế là vận mệnh của nhân loại vẫn nằm trong tay thần.

Bất kể là Hắc Thần hay Bạch Thần, chỉ là Bạch Thần tốt hơn một chút khi cho nhân loại khả năng tiến hóa, mặc dù sức mạnh tiến hóa cũng thuộc về thần.

Nếu nhân loại biết được chân tướng, nhất định sẽ kinh hãi đến tột cùng.

Bất kể là Thiên Sứ hay Á Cực Đà, bất kể nhân loại giãy giụa thế nào, vận mệnh cuối cùng vẫn khó thoát khỏi sự khống chế của thần.

Để bắt giữ Thiên Sứ, Đỗ Lan muốn Tuyết Thái ra tay cùng mình, để vạn vô nhất thất.

Tuyết Thái đã thoát khỏi bóng tối, đương nhiên sẽ không từ chối lời thỉnh cầu của Đỗ Lan.

Cô rất sẵn lòng giúp đỡ.

Cô hành động cùng ta, lần tới có Thiên Sứ xuất hiện, chúng ta sẽ bắt nó về nghiên cứu.

Tuy nhiên, Thiên Sứ lần này không phải dạng vừa.

Sau cuộc trò chuyện với Đỗ Lan, Hắc Thần bị đả kích nặng nề, lần này hắn phóng thích ra chính là Đại Thiên Sứ đã tấn công Thiên Lượng Hào.

Thực lực của nó đã có bước tiến vượt bậc so với các Thiên Sứ trước đây.

Nếu nói Thiên Sứ trước đây là sói, thì Thiên Sứ bây giờ là sư tử.

Tường Nhất bị Đại Thiên Sứ đánh cho không còn sức chống trả.

May mà chiến trường lần này là trên một đập nước, bên cạnh là hồ chứa nước.

Tường Nhất bị đánh văng xuống nước, dựa theo định luật Giả Diện Kỵ Sĩ không dung nạp nước, hắn đã sống sót.

Nằm nổi trên mặt nước, ký ức của Tường Nhất như đèn kéo quân quay trở lại trong đại não, hắn đã nhớ lại tất cả.

Nhớ lại tên thật của mình thực ra không phải Tường Nhất, và cũng nhớ lại những gì đã xảy ra trên Thiên Lượng Hào.

Cái Đại Thiên Sứ đó đã đánh bại hắn một lần.

Nếu không phải sức mạnh của Bạch Thần, Tường Nhất đã chết dưới biển rồi.

Lần đó, Đại Thiên Sứ cũng đánh hắn văng xuống biển như vậy, Tường Nhất sau đó mới trôi dạt vào bãi biển.

Tường Nhất vì chuyện của chị gái mà lên Thiên Lượng Hào tìm bạn trai cũ của chị.

Hắn vẫn luôn không tin chị gái mình tự sát.

Nhưng trên thuyền, họ trước tiên phát hiện thi thể một thiếu niên mặc đồ trắng, rồi sau đó thi thể đó lại như trá thi xuất hiện trong phòng nghỉ.

Cuối cùng là quái vật tấn công, thiếu niên mặc đồ trắng đó đột nhiên phát sáng, khiến Tường Nhất có được năng lực biến thân.

Nhưng lần đầu biến thân đã phải chiến đấu với Đại Thiên Sứ, cũng như vừa ra khỏi làng tân thủ đã gặp đại boss, Tường Nhất đại bại thảm hại.

Hồi ức lại mọi chuyện khiến Tường Nhất run lẩy bẩy, bởi vì thực lực của Đại Thiên Sứ đã để lại bóng ma tâm lý trong hắn.

Đây là lần thất bại thứ hai của hắn, vậy sau này lần thứ ba vẫn sẽ thất bại.

Mặc dù hai lần trước may mắn sống sót, hắn không thể đảm bảo lần tới vẫn sẽ gặp may.

Tường Nhất không muốn biến thân nữa.

Nhưng Đại Thiên Sứ vẫn sẽ tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ của Hắc Thần, tiếp tục giết người.

Thế là Nhị Kỵ cũng đụng độ Đại Thiên Sứ, vẫn là không đánh lại.

Thực lực của Đại Thiên Sứ là sự nghiền ép tuyệt đối, trong chốc lát mọi phương diện đều bị nghiền nát.

Chương 1528

Mạnh vậy sao.

Tuyết Thái không ngờ hai Á Cực Đà khác lại không phải đối thủ, cô cũng không khỏi nghi ngờ liệu mình có thể đánh bại đối phương không.

Không cần lo lắng, Đại Thiên Sứ càng mạnh thì càng có giá trị nghiên cứu.

Đỗ Lan tinh thần phấn chấn, hắn muốn cho Hắc Thần biết thần cũng không thể muốn làm gì thì làm.

Đại Thiên Sứ truy bắt đối tượng cũng không phải người bình thường, mà là những người đã thức tỉnh siêu năng lực, tức là những hành khách của Thiên Lượng Hào.

Những hành khách này nhìn thấy Đại Thiên Sứ thì căn bản không dám dùng siêu năng lực đối chiến.

Quả nhiên, dê dù có sừng cũng không dám đối mặt với sư tử, chỉ có nước bỏ chạy.

Không giống với Tường Nhất đã mất đi ý chí chiến đấu, Nhị Kỵ dù bị thương nhưng khi Đại Thiên Sứ xuất hiện, hắn vẫn nghĩa vô phản cố lao lên chiến đấu.

Tuy nhiên, hắn không phải nhân vật chính, vẫn phải bị đánh cho một trận nữa.

Quả thật là thảm hại.

Ngay khi Nhị Kỵ lại một lần nữa ăn hành, Đỗ Lan và Tuyết Thái đã đến.

Giả Diện Kỵ Sĩ lần trước sao.

Nhị Kỵ vẫn nhớ lần trước là nữ Giả Diện Kỵ Sĩ kia đã giúp hắn giải vây, hiện tại cô ấy lại một lần nữa xuất hiện, hiển nhiên là muốn giúp đỡ: Cẩn thận, nó rất mạnh.

Biết rồi.

Tuyết Thái đã nghiên cứu tư liệu rồi mới đến chiến đấu, khả năng phòng ngự của kẻ địch quá cao, nên vừa đến là cô tung ra Cú Đá Kỵ Sĩ, căn bản không cần khách khí.

Ù ù.

Dưới chân Tuyết Thái cũng xuất hiện hoa văn đại diện cho tiến hóa, sau đó cô nhảy lên và tung Cú Đá Kỵ Sĩ vào Đại Thiên Sứ.

Cú Đá Kỵ Sĩ sẽ hoàn thành trong vòng vài phần mười giây, kẻ địch bình thường tuyệt đối không có thời gian né tránh.

Đại Thiên Sứ cũng không né được, nên nó dùng ngực mình chịu đòn.

Đặc điểm của kẻ địch này là sinh vật biển, đầu đội một cái vây cá mập, răng nanh cũng rất sắc bén, thực lực nổi bật như răng nanh của nó.

Tuyết Thái kinh ngạc, bởi vì Cú Đá Kỵ Sĩ của cô đã là dốc toàn lực rồi, vậy mà sức mạnh lại như đá chìm xuống biển, không thấy một chút hiệu quả nào.

Đại Thiên Sứ bất động.

Đợi đến khi Tuyết Thái hết sức, Đại Thiên Sứ thân thể run nhẹ liền đánh văng Tuyết Thái ra.

Tuyết Thái đầy vẻ không thể tin nổi, Cú Đá Kỵ Sĩ có thể đá nổ xe tăng mà.

Đừng nản lòng, Á Cực Đà có vô hạn khả năng tiến hóa.

Chỉ cần kiên tin mình có thể thắng, cô vẫn có thể tiếp tục tiến hóa.

Cô đã trải qua nhiều huấn luyện, nhiều khổ nạn như vậy, chẳng lẽ vẫn không tin tưởng bản thân sao.

Tuyết Thái nghe Đỗ Lan động viên mình, lại nghĩ phía sau mình là Đỗ Lan, mình dù có thua thì vẫn còn Đỗ Lan dọn dẹp.

Vì vậy, cô căn bản không cần lo lắng, chỉ cần dốc toàn lực tác chiến là được, đốt cháy linh hồn của mình để chiến thắng đối thủ, tin tưởng bản thân, tin tưởng sức mạnh của Á Cực Đà.

A.

Tuyết Thái tiếp tục công kích, quyền pháp Đỗ Lan dạy cô như mưa rơi xuống người Đại Thiên Sứ.

Những tiếng tách tách như tiếng rồng gầm giận dữ.

Nắm đấm của Tuyết Thái ngày càng thu phóng tự nhiên, điều này cho thấy cơ thể cô đang dần quen với chiến đấu.

Lúc đầu Đại Thiên Sứ cũng không cảm thấy gì, những cú đấm nhỏ rơi xuống ngực còn khá thoải mái.

Nhưng đột nhiên nó cảm thấy không ổn, lực đạo chịu đựng trên ngực ngày càng lớn.

Từ cấp độ massage trực tiếp thăng lên cấp độ ẩu đả.

Tuyết Thái bị lửa bao phủ, đây chính là bằng chứng Á Cực Đà đang tiến hóa.

Từ hình thái ban đầu thăng cấp lên hình thái Thiêu Đốt, Á Cực Đà là sức mạnh của ánh sáng và nhiệt, đốt cháy ý chí chiến đấu là có thể tiến hóa.

Đỗ Lan nhìn thấy Tuyết Thái biến thành màu tôm hùm nhỏ, thầm nghĩ chiến binh mà Hắc Thần phái ra chẳng phải là đang kích thích nhân loại tiến hóa sao.

Nếu không có Thiên Sứ, tốc độ tiến hóa của Á Cực Đà cũng sẽ không nhanh đến vậy, cũng sẽ không thăng cấp vùn vụt như tên lửa từ cảnh giới này sang cảnh giới khác.

Oanh.

Đại Thiên Sứ bị một quyền đánh bay, lăn mấy vòng thảm hại trên mặt đất.

Mình mạnh lên rồi sao.

Tuyết Thái cảm thấy hóa ra mạnh lên lại đơn giản đến vậy.

Giả Diện Kỵ Sĩ mạnh lên thật đơn giản, dù sao thì cứ thăng cấp mãi được.

Đây chính là sáo lộ của Giả Diện Kỵ Sĩ mà.

Chàng trai trẻ, ngươi chẳng lẽ còn muốn xem kịch sao.

Đốt cháy linh hồn của ngươi đi, ngươi cũng có thể thăng cấp.

Nhị Kỵ cũng có cơ hội thăng cấp.

Tuy nhiên, Nhị Kỵ lúc này lại càng tò mò về thân phận của Đỗ Lan: Rốt cuộc các ngươi là ai.

Ai ư.

Chúng ta là Tập đoàn X, tổ chức nghiên cứu bí mật thế giới.

Nói xong, Đỗ Lan cũng tham gia vào trận chiến: Cú đá Thăng Hoa của Dơi.

Đại Thiên Sứ vừa bò dậy lại bị đá lật ngửa xuống đất.

Nhưng lần này, nó rất nhanh bị Tuyết Thái và Đỗ Lan áp chế.

Đỗ Lan lấy ra một chiếc còng tay và còng Đại Thiên Sứ lại.

Chiếc còng này được chế tác bằng dược liệu đặc biệt, ngươi không thể thoát ra được đâu.

Thực ra đó chính là chấn kim, dù sao chấn kim bên Đỗ Lan đều là hàng đại trà.

Đại Thiên Sứ không ngờ nhân loại lại có thứ có thể còng được mình.

Trong chốc lát, nó không kịp phản ứng, ngây ngốc đứng tại chỗ, ánh mắt nhìn thẳng vào chiếc còng, lòng và cổ tay lạnh buốt như nhau.

Bắt giữ thành công.

Đỗ Lan nói bây giờ phải vận chuyển nó về, giương cánh ra định bay đi.

Xin đợi một chút, ta có rất nhiều vấn đề.

Nhị Kỵ vội vàng hô lên.

Vậy thì đi cùng chúng ta về đi.

Đỗ Lan tỏ vẻ không ngại dẫn thêm một người.

Nhị Kỵ, sau khi ăn hành, có rất nhiều nghi vấn và cuối cùng đã được giải đáp từng cái một.

Việc hắn tiến hóa không có bất kỳ quan hệ nào với Thiên Lượng Hào.

Mặc dù cha hắn quả thực ở trên thuyền, nhưng hai việc này không có mối liên hệ tất yếu.

Nhị Kỵ, giống như Tuyết Thái và Chân Ngư, đều thuộc loại nhân loại tiến hóa tự nhiên.

Sau khi biết mọi chuyện, Nhị Kỵ lại không biết nên nói gì.

Hắn cứ nghĩ mình đã trở thành quái vật, nhưng Đỗ Lan nói với hắn rằng sau này tất cả mọi người đều sẽ trở thành Á Cực Đà, họ chỉ là đi trước toàn thể nhân loại vài bước mà thôi.

Nhưng Nhị Kỵ vẫn không nghĩ thông, tại sao lại là mình chứ.

Không có tại sao nào cả.

Mọi thứ đều là sự lựa chọn của vận mệnh.

Tuyết Thái, Chân Ngư đều như vậy, ngươi cũng vậy, đều là do vận mệnh sắp đặt.

Nhưng ta căn bản không muốn tiến hóa.

Nhị Kỵ nói mục đích ban đầu của hắn căn bản không phải là tiến hóa.

Vậy ngươi chỉ có thể nhận mệnh thôi.

Tiến hóa là không thể đảo ngược, ngươi chỉ có thể chấp nhận.

À đúng rồi, sau này nếu ngươi gặp cô gái Bạo Tẩu Tộc cung Thiên Hạt, phải bảo vệ cô ấy thật tốt đấy nhé.

Đó là người bạn gái thứ ba của Nhị Kỵ, hơn nữa còn rất xứng đôi, tiếc là trong kịch bản gốc đã bị Thiên Sứ giết chết.

Nhị Kỵ không hiểu Đỗ Lan có ý gì.

Chương 1529

Tóm lại, sau khi biết tất cả những điều này, Nhị Kỵ vẫn cảm thấy rất cạn lời.

Tuy nhiên, ít nhất bây giờ hắn không còn mơ hồ nữa, hắn vẫn phải tiếp tục chiến đấu.

Tường Nhất, sau khi nhớ lại mọi chuyện, cũng bắt đầu tìm hiểu những gì đã xảy ra trên Thiên Lượng Hào sau khi hắn rơi xuống biển, và tại sao những người trên Thiên Lượng Hào lại bị truy sát.

Hắn bây giờ không muốn chiến đấu, chỉ muốn biết chân tướng.

Trải qua nhiều gian nan, hắn cuối cùng cũng tìm thấy Á Cực Đà thứ hai thức tỉnh trên Thiên Lượng Hào, tức là Tam Kỵ.

Đó là một chú bác rất đáng tin cậy, thân phận là bác sĩ phẫu thuật nổi tiếng Nhật Bản.

Sau khi trải qua nỗi đau đớn giày vò, chú bác cũng có thể biến thân.

Chú bác đã từng thấy Tường Nhất biến thân trên thuyền, nên khi thấy Tường Nhất liền phát động tấn công.

Sức mạnh cường đại khiến chú bác cảm thấy mình là Chúa Cứu Thế, là người duy nhất có thể cứu rỗi tất cả mọi người.

Tường Nhất, một Á Cực Đà yếu ớt như vậy, căn bản không có tư cách nắm giữ sức mạnh này.

Tường Nhất cảm thấy khó hiểu.

Hắn chỉ muốn biết chân tướng, muốn biết rốt cuộc người đàn ông mặc đồ trắng và quái vật cùng với Thiên Lượng Hào cuối cùng ra sao, chứ không phải đến để chiến đấu.

Nhưng chú bác chỉ tấn công.

Hóa ra, trước đây chú bác và em trai rất thích hoạt động leo núi.

Nhưng trong một lần hoạt động, họ gặp bão tuyết, em trai chú bác bị chết cóng, còn tay chú bác bị bỏng lạnh nghiêm trọng, có thể không làm bác sĩ được nữa.

Khi đó, bệnh viện quyết định ghép tay của em trai cho anh trai.

Từ đó về sau, chú bác luôn chìm trong sự tự trách vì không thể bảo vệ em trai, thậm chí cho rằng nhiệm vụ của mình là bảo vệ tất cả mọi người trên thế giới, và chỉ có hắn mới có thực lực để bảo vệ, còn các Á Cực Đà khác đều quá yếu, chỉ làm vướng chân mình mà thôi.

Dưới tư tưởng méo mó như vậy, chú bác đã trở thành Thủ Tự Tà Ác, đối lập với Thủ Tự Thiện Lương của Tường Nhất.

Tường Nhất không thể không nghênh chiến, lại một lần nữa bị đánh cho đái ra quần.

Nếu không phải chạy nhanh thì suýt nữa đã mất mạng.

Tường Nhất sắp sụp đổ, cứ như thể trên thế giới này không còn chỗ dung thân cho hắn.

Rõ ràng hắn muốn bảo vệ nơi trú ẩn của gia đình giáo sư, nhưng giờ hắn lại không biết phải làm sao.

Khi nhân vật chính mê mang, Đỗ Lan sẽ xuất hiện.

Hắn là ngọn đèn dẫn lối cho nhân vật chính, là liều thuốc đắng để nhân vật chính phấn chấn.

Khi Tường Nhất với cơ thể đầy thương tích trở về nhà giáo sư, hắn phát hiện cả gia đình giáo sư không một ai ở đó, ngược lại, Đỗ Lan, vị khách không mời mà đến, đang ung dung uống trà trong phòng khách.

Ôi chao, xem ra bị tiên sinh Mộc Dã đánh cho thê thảm quá nhỉ.

Mộc Dã chính là tên của bác sĩ chú bác kia.

Đỗ Lan, ngươi tại sao lại ở đây.

Ta chỉ muốn biết ngươi có nghiêm túc tuân thủ nguyên tắc của Giả Diện Kỵ Sĩ để chiến đấu không.

Xem ra ngươi quả thực đã nghe lời ta nói rồi, rơi xuống nước chính là khu vực an toàn, đúng không.

Nhìn Đỗ Lan cười cợt, Tường Nhất lại không vui nổi: Giáo sư và họ đâu rồi.

Họ tạm thời rất an toàn.

Nhưng ta nghe nói ngươi không muốn chiến đấu nữa, điều này không được đâu.

Thân là Giả Diện Kỵ Sĩ sao có thể sợ hãi chiến đấu.

Dù cuối cùng có biến thành quái vật cũng phải tiếp tục chiến đấu, đây cũng là số mệnh của Giả Diện Kỵ Sĩ.

Nếu không thì ngươi sẽ không thể bảo vệ được bất cứ điều gì, ví dụ như gia đình giáo sư và cô bé Chân Ngư đáng yêu.

Ngươi đã làm gì họ.

Muốn biết ư.

Muốn biết thì chiến đấu đi.

Đỗ Lan đứng dậy, thắt lưng xuất hiện ở eo, làm một động tác thật ngầu: Biến thân.

Ngươi cũng là Giả Diện Kỵ Sĩ.

Tường Nhất kinh ngạc.

Bớt nói nhảm đi.

Nếu ngươi không thể đánh bại ta, thì gia đình vô tội này sẽ chết vì ngươi.

Chiến đấu đi, dốc cả tính mạng để chiến đấu.

A a.

Nghĩ đến việc Đỗ Lan lại bắt cóc những người vô tội, Tường Nhất cuối cùng cũng bùng nổ ý chí chiến đấu.

Mặc dù hắn đang khóc, nhưng hắn phải chiến đấu để bảo vệ.

Nếu không chiến đấu, thì sẽ không bảo vệ được bất cứ điều gì.

Hầu như mọi thế hệ Giả Diện Kỵ Sĩ đều như vậy, không cổ súy bạo lực, đều bị ép buộc bất đắc dĩ mới sử dụng bạo lực.

Biến thân.

Lại một lần nữa biến thành Giả Diện Kỵ Sĩ, Tường Nhất và Đỗ Lan bắt đầu chiến đấu.

Đỗ Lan không ngừng khích lệ ý chí chiến đấu của Tường Nhất, nhưng hắn vốn đã bị thương, làm sao có thể là đối thủ của Đỗ Lan được.

Dư âm chiến đấu của hai người đã nghiền nát mọi thứ trong phòng khách thành mảnh vụn.

Giả Diện Kỵ Sĩ là nhân vật dùng thân thể phàm nhân để sử dụng sức mạnh của thần, mỗi quyền mỗi cước đều uy lực vô cùng.

Tường Nhất ngã xuống sàn nhà vỡ nát, cảm thấy mình sắp tiêu rồi.

Nhưng ngay lúc hắn tuyệt vọng, đột nhiên nghe thấy tiếng chị gái.

Triết Dã đứng dậy.

Triết Dã mới là tên thật của Tường Nhất.

Ban đầu giáo sư dùng tên trên phong thư hắn mang theo để gọi hắn, thực ra là sai rồi.

Phong thư đó thực ra là chị hắn viết cho bạn trai cũ, cũng tức là bạn trai cũ mới tên là Tường Nhất, còn em trai tên là Triết Dã, nhưng điều này không quan trọng.

Chị gái, là chị gái sao.

Tường Nhất cảm thấy mình nghe thấy ảo giác.

Nếu không thì làm sao có thể nghe thấy tiếng chị gái, chẳng lẽ mình cũng sắp lên thiên đường rồi sao.

Chị gái rõ ràng đã nhảy lầu tự sát rồi mà.

Đứng dậy.

Tuy nhiên, giọng nói ngày càng rõ ràng hơn: Triết Dã, em phải chiến đấu vì thế giới này, bởi vì em là Á Cực Đà.

Nhưng kẻ địch đều rất mạnh, em không đánh lại được.

Á Cực Đà có lực lượng tiến hóa vô hạn, Triết Dã, em nhất định làm được, đứng dậy đi.

Thực ra chị gái hắn chính là Tuyết Thái.

Bây giờ Tuyết Thái đang ở bên cạnh cổ vũ.

Lúc đầu Tuyết Thái rất kinh ngạc khi biết em trai mình cũng tiến hóa, nhưng nghĩ đến tiến hóa là sức mạnh huyết mạch, cô cũng thấy thích nghi.

Nếu không thì Thiên Sứ cũng sẽ không giết cả gia đình người siêu năng lực, chính là vì một người thức tỉnh thì cả nhà sẽ nối tiếp theo sau.

Cho nên căn bản không phải ảo giác, mà là chị gái thật sự đang động viên em trai.

Đứng dậy, Tường Nhất lấy ra dũng khí liều chết, lấy ra quyết tâm bảo vệ, nhất định phải đánh bại kẻ địch: Đỗ Lan, riêng ngươi thì ta không thể tha thứ.

Bắt cóc người vô tội, còn dùng tính mạng của họ để uy hiếp mình, Đỗ Lan thực sự quá hèn hạ.

Oanh, Tường Nhất cũng tiến hóa ra hình thái Thiêu Đốt, một quyền đánh bay Đỗ Lan ra sân vườn.

Lưng Đỗ Lan va xuyên qua cửa sổ kính lớn của phòng khách, rơi vào vườn rau.

Quá trình tiến hóa vẫn chưa kết thúc.

Chương 1530

Tường Nhất đi ra sân vườn, tắm mình dưới ánh nắng.

Lớp vỏ ngoài cháy rụi, lộ ra bộ giáp bạc sáng, đây là hình thái mới: hình thái Thiên Diệu.

Sức mạnh lại một lần nữa được đề cao.

Đỗ Lan thầm nghĩ không ổn, thắt lưng của mình sắp bị đánh hỏng rồi.

Quả nhiên, một quyền của hình thái Thiên Diệu có thể phá hủy nhà cao tầng.

Thắt lưng của Cổ Lãng Cơ căn bản không thể chịu nổi loại tấn công như vậy, rắc rắc xuất hiện vết nứt.

Trạng thái biến thân của Đỗ Lan cũng biến mất cùng với việc thắt lưng bị vỡ nát.

Bây giờ trả họ lại đây.

Tường Nhất nói.

Đỗ Lan lùi lại hai bước, rồi lại bốp bốp vỗ tay: Không tệ, không tệ, quả nhiên giống chị cô, tràn đầy tiềm lực.

Triết Dã.

Tuyết Thái cũng cuối cùng từ chỗ ẩn nấp bước ra: Đỗ Lan không phải người xấu, dừng tay đi.

Quay người lại, Tường Nhất kinh ngạc không thể tin nổi khi thấy chị gái mình vẫn lành lặn đứng ở đó.

Hắn ngây người.

Chẳng phải cảnh sát đã thông báo chị hắn đã bị ngã nát thành thịt sao.

Chẳng lẽ đây là ảo giác.

Tam Kỵ thì gặp Thiên Sứ đánh Thiên Sứ, gặp Kỵ Sĩ đánh Kỵ Sĩ, cứ như phát điên vậy.

Tuy nhiên Tường Nhất cho rằng Tam Kỵ cũng có thể trở thành sức mạnh chính nghĩa, mọi người cần đoàn kết mới có thể đánh bại các Thiên Sứ ngày càng mạnh mẽ.

Trước đây, Thiên Sứ bị Đỗ Lan bắt giữ chỉ là Thủy Thiên Sứ, còn có Hỏa Thiên Sứ, Thổ Thiên Sứ và Phong Thiên Sứ, tất cả chúng đều vô cùng mạnh mẽ.

Hơn nữa, Hắc Thần hiện đã đi đến Thánh Địa, tiếp tục sự nghiệp thanh lọc vĩ đại của hắn.

Cái gọi là Thánh Địa, thực ra là nơi sức mạnh bóng tối hoạt động mạnh nhất.

Mặc dù là thần, nhưng hắn vẫn phải nhìn sắc mặt của tự nhiên.

Đương nhiên, Hắc Thần không chỉ nhìn sắc mặt tự nhiên của Trái Đất, mà là sắc mặt của cả vũ trụ.

Tại Thánh Địa, lực lượng bóng tối hoạt động mạnh mẽ có thể giúp Hắc Thần giao tiếp với tinh thần vũ trụ, nắm quyền kiểm soát Trái Đất lên một tầng cao mới.

Hắn thậm chí có thể mượn sức mạnh của tinh thần để giết người, khiến một số người thuộc chòm sao nhất định tự sát, ví dụ như Thiên Hạt.

Đương nhiên, Thánh Địa trong mắt người thường chỉ là vùng hoang dã bình thường.

Đỗ Lan không hiểu tại sao kẻ xấu luôn thích những nơi đổ nát, không thể có chút tiến bộ nào sao.

Hãy cho ta mượn sức mạnh của ngươi đi.

Thắt lưng của Đỗ Lan bị hỏng rồi, giờ hắn muốn đoạt lấy sức mạnh của Thủy Thiên Sứ.

Thủy Thiên Sứ căn bản không có sức phản kháng, đã bị Đỗ Lan đào rỗng.

Lực lượng có nguồn gốc từ bóng tối này rất phù hợp với phong cách bóng tối của Biên Bức Kỵ Sĩ.

Sau khi phong ấn Thủy Thiên Sứ, Đỗ Lan cho rằng đã đến lúc đại quyết chiến.

Tuy nhiên, trước đại quyết chiến lại xảy ra một chuyện, đó là Chân Ngư phát hiện Tuyết Thái chính là kẻ thù giết cha của mình.

Năm xưa, khi Tuyết Thái siêu năng lực bạo tẩu đã giết chết giáo sư nghiên cứu, giáo sư đó chính là cha của Chân Ngư.

Chuyện này thật khó xử.

Chân Ngư không chịu nổi kích động nên đã bỏ chạy.

Còn Nhị Kỵ cũng gặp rắc rối, đó là cô gái cung Thiên Hạt mà hắn quen biết đã bị giết.

Rõ ràng Đỗ Lan đã nhắc nhở hắn, nhưng Nhị Kỵ căn bản không chú ý.

Họ quen nhau ở tiệm sửa xe, đều là những người đam mê xe máy.

Cô gái Bạo Tẩu Tộc đó thực ra là người không tệ, sau khi gặp Nhị Kỵ thì đã thay đổi tính cách, có thể nói là một người vợ lý tưởng.

Khóc lóc không có ích gì đâu.

Nếu ngươi muốn cứu cô ấy, thì ngươi phải trao sức mạnh của ngươi cho cô ấy.

Đỗ Lan xuất hiện.

Ta phải làm gì.

Nhị Kỵ không chút do dự.

Nếu có thể cứu cô ấy, hắn sẵn lòng hiến dâng sinh mạng của mình.

Ngươi chỉ cần nghĩ rằng tự nguyện trao sinh mạng cho cô ấy là được.

Nhị Kỵ lập tức làm theo, sau đó hắn thấy một đứa trẻ trắng muốt bước ra từ trong cơ thể hắn.

Đây chính là hiện thân của sức mạnh Bạch Thần.

Sau khi sức mạnh Bạch Thần rời khỏi cơ thể, Nhị Kỵ chỉ cảm thấy mình bị rút cạn.

Mặc dù bây giờ hắn vẫn có thể biến thân nhưng không thể duy trì được lâu, cũng không còn sức lực để chiến đấu.

Bạch Thần dường như không hiểu ý của Nhị Kỵ.

Cầu xin ngươi, hãy để cô ấy sống lại.

Nhị Kỵ van cầu.

Bạch Thần lúc này mới hiểu.

Y đi đến trước mặt người chết, sau đó nhập vào, như vậy đã hoàn thành một lần phục sinh.

Nhị Kỵ không thể chiến đấu nữa, nhưng không sao cả, hắn đã có được hạnh phúc của mình.

Nhưng công việc của Đỗ Lan vẫn chưa xong, còn một thiếu nữ đang chờ hắn khai đạo.

Sự biến động cảm xúc kịch liệt khiến siêu năng lực của Chân Ngư thức tỉnh sớm hơn, cô cũng đã hoàn thành biến thân, nhưng cô chỉ biết khóc, quỳ bên bờ sông chỉ cảm thấy mình thật cô độc.

Đứng dậy đi, nếu cha cô còn sống, ông ấy nhất định cũng không muốn thấy cô như vậy.

Ngươi đi đi, các ngươi đều là kẻ lừa dối.

Cô bé lại coi kẻ thù giết cha mình là chị gái, thật sự quá ngốc.

Quả nhiên thiếu niên khó khuyên, cứ triệu hồn đi, để cha ruột cô bé đến nói.

Chân Ngư nhìn thấy bóng mình trong nước biến thành người cha, lập tức kích động, hơn nữa cô bé thật sự nghe thấy giọng nói của cha.

Cha cô bé an ủi con gái nói rằng đây là con đường do chính ông lựa chọn, không trách Tuyết Thái.

Chính ông đã kích hoạt siêu năng lực của Tuyết Thái, nhưng lại không thể khống chế tốt.

Cuối cùng, siêu năng lực của Tuyết Thái bạo tẩu có thể nói là ngoài ý muốn.

Ông đã hy sinh vì khoa học, để con gái đừng đau buồn, đừng sợ hãi, hãy nghe lời Đỗ Lan, hãy sống tốt.

Giáo sư quả thực không hề trách Tuyết Thái, bởi vì đây là con đường ông lựa chọn.

Chân Ngư nghe lời cha nói, nhưng cô bé vẫn sẽ không tha thứ cho Tuyết Thái.

Từ hôm nay trở đi ta sẽ là người giám hộ của cô.

Đỗ Lan nói: Đi thôi, chúng ta phải chuẩn bị đại quyết chiến.

Trực tiếp phát động tấn công Thánh Địa.

Chương 1531

Đỗ Lan hiện tại có ưu thế tuyệt đối.

Tuyết Thái, Chân Ngư, Tường Nhất, và cả Đỗ Lan tự biến thân thành Biên Bức Kỵ Sĩ, bốn Kỵ Sĩ đủ để đánh bại Hắc Thần cùng ba Thiên Sứ còn lại.

Còn về Tam Kỵ thì không cần quan tâm hắn ta.

Nếu không xuất hiện trước mặt Đỗ Lan, hắn cũng sẽ không chủ động tìm phiền phức.

Hắc Thần lúc này đang lơ lửng trên không, kết nối với vũ trụ.

Đỗ Lan cũng không nói nhảm, trực tiếp tấn công.

Những lời cần nói hắn đã nói hết rồi, nhưng Hắc Thần hiển nhiên không thích nghe lời khuyên.

Để ngăn chặn kẻ chủ mưu tội lỗi, Tường Nhất tiến vào hình thái Thiên Diệu, không nói hai lời liền đá thẳng vào bản thể của Hắc Thần.

Đây hoàn toàn là cách làm đồng quy vu tận, nhưng hắn muốn bảo vệ thế giới này.

Hắc Thần đã gây ra quá nhiều bi kịch, bây giờ nên kết thúc rồi: Vì hạnh phúc của thế giới, vì nơi an thân của mọi người, ta nhất định phải đánh bại ngươi.

Biến quyết tâm thành sức mạnh, đá thẳng vào bản thể của Hắc Thần.

Oanh, Hắc Thần nổ tung tại chỗ.

Đương nhiên Hắc Thần không chết, bởi vì hắn là thể năng lượng.

Không có thân thể, Hắc Thần đến bên cạnh bạn trai cũ của Tuyết Thái.

Bạn trai cũ vốn dĩ là người được phục sinh, bây giờ Hắc Thần phải đi, bạn trai cũ cũng đèn dầu cạn khô.

Tuy nhiên, cuối cùng anh vẫn hy vọng Hắc Thần có thể từ bỏ việc diệt thế.

Ta cảm nhận được quyết tâm của Á Cực Đà, nhưng ta không hề lạc quan về tương lai của nhân loại.

Hắc Thần vẫn giữ thái độ cũ.

Vậy chúng ta đánh cược đi.

Ta tin nhân loại sẽ chấp nhận Á Cực Đà.

Đây là việc cuối cùng bạn trai cũ làm cho nhân loại trước khi chết.

Những người siêu năng lực đã xuất hiện, nhân loại tiến hóa là điều khó tránh khỏi.

Liệu nhân loại và Á Cực Đà có thể cùng tồn tại, Hắc Thần cũng chuẩn bị tĩnh quan kỳ biến, bởi vì biểu hiện của nhân loại trong khoảng thời gian này đã chứng minh hắn quả thực không hiểu nhân loại.

Tuy nhiên, nếu nhân loại bùng phát nội chiến thì Hắc Thần vẫn sẽ diệt thế.

Nhìn bạn trai cũ tắt thở, Hắc Thần cũng trở lại hư vô, tiếp tục quan sát của mình.

Quả nhiên, hễ đến đại quyết chiến là Giả Diện Kỵ Sĩ tất thắng.

Nếu không thắng lợi, thì thế giới này chắc sẽ gặp xui xẻo rồi.

Chị em Tường Nhất và Tuyết Thái chuẩn bị mở một nhà hàng phương Tây, còn Chân Ngư và Mân Côi Nữ sẽ theo Đỗ Lan tiếp tục hành trình.

Sự kiện Sinh Mệnh Thể Vị Tri cũng kết thúc, nhưng câu chuyện của Giả Diện Kỵ Sĩ thì chưa.

Xem ra hỗn loạn cuối cùng cũng kết thúc rồi, tiếp theo sẽ là sân khấu của chúng ta, Áo Phỉ Nhĩ Nặc.

Sau Cổ Lãng Cơ sinh mệnh thể cổ đại và Thiên Sứ của Hắc Thần, một thế lực tà ác mới lại một lần nữa trỗi dậy.

Chỉ là lần này chúng không còn là những quái nhân độc lập với nhân loại, mà là một chủng tộc có liên quan mật thiết đến nhân loại.

Chúng sinh ra từ cái chết, nguồn gốc từ nhân loại nhưng lại cao hơn nhân loại.

Chúng tự xưng là Áo Phỉ Nhĩ Nặc.

Đương nhiên, Áo Phỉ Nhĩ Nặc cũng cho rằng mình là sự tiến hóa của nhân loại, chỉ khác Á Cực Đà ở chỗ, Áo Phỉ Nhĩ Nặc phải đợi đến khi con người chết đi mới thức tỉnh.

Đó là những người may mắn trong số vạn người.

Người phục sinh sau khi chết không chỉ giữ lại ký ức ban đầu, mà còn sở hữu sức mạnh biến thân.

Áo Phỉ Nhĩ Nặc đã tồn tại vô số năm, chỉ là chúng vẫn luôn ẩn mình trong đám đông.

Cho đến bây giờ, chúng cho rằng đã đến lúc đánh thức vị vua của chúng, nên thành lập một thế giới Áo Phỉ Nhĩ Nặc.

Để bảo vệ sự ra đời của vua, Tập đoàn Trí Não do Áo Phỉ Nhĩ Nặc tạo ra đã phát triển một loại thắt lưng biến thân mới.

Đồng bào đeo thắt lưng sẽ trở thành hộ vệ của vua.

Đáng tiếc, chúng không ngờ lại xuất hiện kẻ phản bội.

Ba chiếc thắt lưng đều bị kẻ phản bội gửi đi.

Áo Phỉ Nhĩ Nặc không thể không đối mặt với vũ khí do chính mình phát triển.

Đỗ Lan và hai cô gái đang quan sát sự ra đời của Áo Phỉ Nhĩ Nặc, phân tích nguyên lý chết mà phục sinh của chúng.

Người chết đi rồi lại sống lại, không dựa vào ngoại lực mà trở thành Áo Phỉ Nhĩ Nặc, thì được gọi là Nguyên Sinh Thể.

Đương nhiên cũng có trường hợp bị Áo Phỉ Nhĩ Nặc dùng năng lượng đặc biệt giết chết, sau đó chuyển hóa thành đồng loại, đây gọi là Chuyển Hóa Thể.

Nói chung, sức mạnh của Nguyên Sinh Thể mạnh hơn Chuyển Hóa Thể.

Hiện tại Đỗ Lan đang quan sát sự ra đời của một Nguyên Sinh Thể, phục sinh trong vòng hai giờ sau khi chết.

Quá hai giờ mà không phục sinh thì về cơ bản là chết hẳn rồi.

Động rồi, động rồi.

Đỗ Lan nhắc nhở mọi người thời khắc chứng kiến kỳ tích đã đến.

Chỉ thấy thi thể của người thanh niên trong nhà xác khẽ động đậy, sau đó đột ngột ngồi bật dậy, mơ màng nhìn xung quanh, cuối cùng là vẻ mặt kinh hoàng.

Không phải ai cũng có thể giữ bình tĩnh trong đống xác chết được.

Người thanh niên này tên là Mộc Tràng Dũng Trị.

Hai năm trước, vì một tai nạn giao thông, cha mẹ cậu mất tại chỗ, còn cậu trở thành người thực vật nằm liệt hai năm.

Cách đây không lâu, đột nhiên phát sinh biến chứng, bệnh viện đã tuyên bố tử vong, nhưng không ngờ cậu lại sống lại.

Đối với những người khác, đã hai năm trôi qua.

Từ một người bạn thân thiết của mọi người, cậu trở thành gánh nặng.

Bạn gái từng thường xuyên đến thăm cũng không đến nữa.

Công ty của cha mẹ cũng bị gia đình chú cậu tiếp quản.

Hiện tại Mộc Tràng Dũng Trị chỉ còn trơ trọi một mình.

Nhưng cậu không cảm thấy vậy, cậu chỉ cảm thấy mình vừa ngủ một giấc, cho rằng mọi người không thay đổi, cho rằng bạn gái vẫn yêu mình, và gia đình vẫn là gia đình.

Đáng tiếc, sau khi phục sinh, Mộc Tràng Dũng Trị trước tiên bị chú cậu dùng lời lẽ mềm mỏng nhưng lạnh nhạt đá về, khiến cậu biết rằng gia đình này đã không còn là của cậu nữa.

Công ty hay tài sản đều đã thuộc về người khác.

Mộc Tràng Dũng Trị tuy trong lòng không thể chấp nhận, nhưng vẫn giữ được sự kiềm chế.

Chương 1532

Thế nhưng khi cậu bước ra khỏi nhà chú, bên tai cậu lại không ngừng vang lên tiếng của chú và anh họ.

Rõ ràng đang ở trên đường phố, nhưng lời lẽ trêu chọc của hai người lại rõ ràng đến vậy.

Rõ ràng là người chết rồi, tại sao còn muốn sống lại chứ.

Thật là gây phiền phức.

Đây là giọng của anh họ.

Chú cậu cũng nói: Dù sao sự thật đã được xác định rồi.

Công ty và tài sản cũng đã sang tên, ta tuyệt đối sẽ không trả lại cho nó.

Khuôn mặt tham lam chiếm đoạt tài sản công ty lộ rõ mồn một.

Hiện tại, đây là những triệu chứng phản ánh sự thức tỉnh năng lực Áo Phỉ Nhĩ Nặc của cậu ta.

Có phải siêu năng lực không.

Chân Ngư tò mò hỏi.

Không giống.

Áo Phỉ Nhĩ Nặc ở giai đoạn hiện tại chỉ có thể nghe thấy những lời bất lợi mà người thân nói về cậu ta.

Điều này giống một loại bản năng hơn, một bản năng tách rời khỏi nhân loại.

Thông qua những âm thanh nghe được này, Áo Phỉ Nhĩ Nặc sẽ cắt đứt những vướng bận khi còn là người.

Tự mình ép mình đi trên con đường phi nhân.

Đến khi tự tay giải quyết xong người thân, bên tai cậu ta cũng sẽ không còn nghe thấy những âm thanh đó nữa.

Vậy không phải rất khó chịu sao.

Chỉ nghe được những lời xấu về mình.

Chân Ngư nói, loại năng lực này còn không bằng không có.

Mộc Tràng Dũng Trị là một thanh niên tốt, nên không lập tức phát điên.

Cậu muốn tìm kiếm sự an ủi từ bạn gái.

Tuy nhiên, bạn gái cậu bây giờ đã sống chung với anh họ.

Không sai, không chỉ tài sản bị cướp, mà ngay cả bạn gái cũng bị cướp.

Anh họ không giống chú, hắn trực tiếp nói với Mộc Tràng rằng hai năm sau, hôm nay đã không còn chỗ dung thân cho cậu nữa.

Cọng rơm cứu mạng cuối cùng đã biến thành một cánh đồng cỏ xanh rì.

Mộc Tràng vô định bước đi trên phố, cả người đều như một thây ma biết đi.

Hơn nữa, bên tai cậu còn không ngừng vang lên tiếng nói chuyện của bạn gái cũ và anh họ, trêu chọc cậu, chế giễu cậu, từng chút từng chút một đẩy cậu vào tuyệt cảnh.

Thời tiết cũng như tâm trạng của Mộc Tràng, mưa xối xả bắt đầu rơi.

Cậu ta muốn làm gì.

Chẳng lẽ thật sự muốn giết anh họ sao.

Chân Ngư phát hiện Mộc Tràng đang đứng trong mưa trên con đường mà anh họ phải về nhà, biết Mộc Tràng có thể sẽ gây bất lợi cho anh họ: Nếu như vậy, cậu ta sẽ không bao giờ có thể trở lại thân phận nhân loại ban đầu nữa.

Đỗ Lan, ngươi phải giúp cậu ta.

Không lớn không nhỏ gì cả.

Ta là người giám hộ của cô, gọi cha đi.

Chân Ngư liếc mắt khinh bỉ.

Tuy là người giám hộ nhưng không phải cha: Ngươi mau đi giúp cậu ta đi.

Đừng vội, đợi đến khi cậu ta biến thân rồi hẵng nói.

Đỗ Lan lại không vội ra tay.

Dưới sự thúc đẩy của cảm xúc tiêu cực mãnh liệt, Mộc Tràng chỉ cảm thấy có điều gì đó đang thức tỉnh trong cơ thể.

Những hạt mưa dừng lại giữa không trung.

Sức mạnh cường đại đang can thiệp vào tự nhiên.

Đây chính là sức mạnh của Nguyên Sinh Thể.

Hình thái của Mộc Tràng là Bán Nhân Mã, thân mặc khôi giáp, có thể chuyển đổi giữa hình người và hình Bán Nhân Mã.

Màu xám trắng viết đầy vẻ bi lương.

Sau khi biến thân, Mộc Tràng bóp chặt cổ anh họ, sau đó trong tay cậu xuất hiện một thanh bảo kiếm.

Cậu muốn dùng bảo kiếm kết thúc sinh mạng của kẻ tiểu nhân đó.

Nhưng ngay khi Mộc Tràng sắp giết người, một giọng nói vang lên: Được rồi, đến đây thôi.

Mộc Tràng không ngờ có người không sợ quái vật, thậm chí còn đến ngăn cản cậu giết người.

Cậu buông anh họ đã mềm nhũn chân xuống đất, quay người nhìn về phía người đến.

Đó là một Kỵ Sĩ đen tuyền, ung dung bước ra từ trong mưa.

Vì một tên cặn bã, không đáng để giết người.

Ngươi lại hiểu gì chứ.

Đừng có ở đây mà nói năng khoác lác.

Mộc Tràng nghĩ đến những lời bọn họ nói sau lưng cậu, càng thêm phẫn nộ.

Ngươi đã nhìn rõ bộ mặt thật của chúng, đương nhiên phải biết những kẻ này ti tiện đến mức nào, chẳng lẽ ngươi cũng muốn giống như chúng sao.

Đối với loại người này, giết chết chúng ngược lại là một sự giải thoát.

Phải khiến chúng sống không bằng chết mới là sự trừng phạt tốt nhất.

Mộc Tràng vốn tưởng người đến là Thánh Mẫu, không ngờ lại là một kẻ khó chơi.

Anh họ cũng tưởng là Chúa Cứu Thế, không ngờ đối phương còn tàn nhẫn hơn cả em họ mình.

Đừng, đừng.

Anh họ đã ngây người.

Vậy ngươi nói phải làm thế nào.

Lột sạch đồ hắn rồi vứt hắn ra Ginza, sau đó chụp ảnh lại còn phải cho mọi người quen biết hắn đều biết, bạn bè, đồng nghiệp, người thân, để hắn cũng biết cái mùi bị người ta bàn tán là như thế nào.

Không giết người cũng hả giận như thường.

Nhưng hắn đã thấy ta biến thân rồi.

Nếu hắn dám nói ra, thì cứ chặt hắn thành nhân côn, dù sao cũng là để hắn sống thảm thiết, trở thành trò cười cho tất cả mọi người.

Nếu hắn nói cho người khác biết, rồi lại trốn đi thì sao.

Ngươi nghĩ có ai sẽ tin lời của một kẻ điên không.

Mộc Tràng hiểu ra, đối phương muốn cho tất cả mọi người đều biết anh họ là một kẻ điên.

Nghĩ lại cũng đúng, ai sẽ tin mình có thể biến thân chứ.

Chỉ cần mình giữ bí mật thì sẽ không có vấn đề gì.

Cứ làm như vậy đi.

Thế là ngày hôm sau, anh họ không mảnh vải che thân xuất hiện ở Ginza, chịu một cú sốc tinh thần cực lớn.

Mộc Tràng lại tìm đến chú mình, yêu cầu chú trả lại tài sản.

Lúc này chú cậu đang lo sốt vó vì chuyện con trai phát điên, lập tức nghi ngờ là Mộc Tràng giở trò.

Mộc Tràng chỉ cười gian: Chú à, không có chứng cứ thì không thể nói lung tung.

Con trai chú đã thành kẻ điên rồi, gia nghiệp của chú cũng không có người thừa kế, nếu bây giờ chú có chuyện gì không may, ví dụ như trượt chân khi tắm, ngã chết luôn chẳng hạn, thì sẽ không ai quản đứa con trai bảo bối của chú đâu.

Điều này gọi là đa hành bất nghĩa tất tự tễ làm nhiều việc bất nghĩa ắt tự rước họa vào thân.

Cho nên chú vẫn nên trả lại đồ của cháu đi, cũng coi như tích phúc cho con trai chú.

Những lời này đều do Đỗ Lan dạy Mộc Tràng, nhưng Mộc Tràng cũng thực sự hắc hóa rất nhanh, học một là biết ngay.

Ngươi cút, cút ra ngoài.

Ngay khi chú cậu đang phát điên, ông ta đột nhiên nghe thấy tiếng tích lịch lịch trong phòng tắm.

Mộc Tràng đột ngột ra tay, đẩy chú vào phòng tắm, chỉ thấy Đỗ Lan đang xả nước.

Đợi lát nữa, ngươi cứ nắm đầu hắn đập vào bồn tắm, cảnh sát cũng sẽ không nghi ngờ đâu.

Đỗ Lan nói, thế giới này chỉ cần không có Conan, không có Kindaichi, không có Holmes, thì vụ án này sẽ không thể phá được.

Bởi vì lát nữa họ có thể biến thân đến một nơi cách đó vài km để tạo bằng chứng ngoại phạm, điều mà người bình thường tuyệt đối không thể làm được.

Dừng tay.

Chú cậu biết hai người này nói thật, liên hiện trường cũng đã bố trí xong rồi.

Nếu ông chết, con trai ông phải làm sao.

Ta đồng ý với các ngươi, sẽ trả lại tất cả.

Mộc Tràng chỉ cảm thấy quá sảng khoái, sảng khoái hơn cả việc trực tiếp giết chết họ.

Chương 1533

Cậu không khỏi nhìn về phía Đỗ Lan, chỉ cảm thấy Đỗ Lan là Thần Phục Thù.

Đỗ Lan cho biết hắn chỉ làm một số công việc nhỏ, chỉ là quán triệt đạo lý ác nhân tự hữu ác nhân ma ác nhân ắt có ác nhân trị.

Gặp ác nhân, ngươi phải ác hơn hắn.

Đương nhiên người bình thường không làm được, nên Đỗ Lan làm thay họ.

Ba chiếc thắt lưng đều được kẻ phản bội trong tộc Áo Phỉ Nhĩ Nặc gửi ra ngoài, chuyện này trở nên rất lúng túng.

Vốn dĩ thắt lưng được phát triển chuyên biệt cho Áo Phỉ Nhĩ Nặc, dùng để bảo vệ sự ra đời của Vương, nhưng hiện tại cả ba chiếc đều rơi vào tay người ngoài, trở thành sức mạnh chống lại Áo Phỉ Nhĩ Nặc.

Cần phải đoạt lại tất cả.

Những chiếc thắt lưng này chứa đựng công nghệ cực cao, sử dụng năng lượng quang tử, hay còn gọi là dòng máu quang tử Photon Blood.

Loại sức mạnh này người bình thường không thể chịu đựng nổi, nhưng chỉ cần hoàn thành biến thân sẽ đạt được sức phá hoại rất lớn.

Để phối hợp với thắt lưng, Áo Phỉ Nhĩ Nặc còn dựa vào khối tài sản tích lũy qua vô số năm tháng để chế tạo vệ tinh quỹ đạo hỗ trợ.

Vì vậy ngay khi thắt lưng thất lạc, Tập đoàn Trí Não Smart Brain đã phái người đi tìm lại.

Cùng bị gửi đi với thắt lưng còn có những chiếc xe mô tô chiến đấu dành cho Giả Diện Kỵ Sĩ, tất cả đều được gửi đến tay những đứa con nuôi của kẻ phản bội.

Kẻ phản bội tuy là Áo Phỉ Nhĩ Nặc nhưng cũng là người có máu mặt trong thế giới loài người, hắn nhận nuôi rất nhiều trẻ em.

Những người nhận được thắt lưng chính là những đứa trẻ mồ côi đó, hiện đang phân tán khắp Nhật Bản.

Trong đó có một cô con gái nuôi tên là Viên Điền Chân Lý, là một thiếu nữ hoạt bát.

Sau khi nhận được đồ, cô liền bước lên hành trình đến Tokyo, bởi vì cô không hiểu tại sao cha nuôi lại gửi những thứ này cho mình.

Cô đã xem qua sách hướng dẫn, chiếc thắt lưng này rõ ràng là vũ khí, chẳng lẽ cha nuôi muốn cô chiến đấu.

Đáng tiếc Chân Lý căn bản không thể kích hoạt thắt lưng, bởi vì nó chưa có chức năng cho phép nhân loại biến thân, nên nếu con người sử dụng sẽ bị cưỡng chế hất văng ra.

Cô gái không biết điểm này, trên đường đi còn gặp gỡ một siêu cấp soái ca, bắt đầu từ việc cầm nhầm túi hành lý, vận mệnh của hai người liền quấn lấy nhau.

Càn Xảo, nam, mười tám tuổi, đang thực hiện chuyến du lịch không mục đích.

Trong túi hành lý là quần áo để thay giặt, cũng là thứ quan trọng như mạng sống đối với Giả Diện Kỵ Sĩ.

Phải biết rằng Giả Diện Kỵ Sĩ là tồn tại chỉ cần quần lót là có thể sống sót.

Có thể không ăn cơm, nhưng không thể không thay quần lót sạch, có quần lót là có ngày mai.

Ngay lúc hai người nhìn nhau không thuận mắt thì kẻ địch kéo đến để đoạt lại thắt lưng.

Cô gái biến thân thất bại, lúc này thân là đàn ông, Càn Xảo bắt buộc phải đứng ra đeo thắt lưng và bắt đầu biến thân.

Thắt lưng chia làm hai bộ phận: bản thể thắt lưng và một chiếc điện thoại nắp gập.

Chỉ cần nhập tổ hợp số đặc định trên điện thoại là có thể sử dụng các chiêu thức khác nhau.

Mật mã biến thân của chiếc thắt lưng này là 555.

Biến thân.

Giống như tất cả các Kỵ sĩ khác, đều là một điểm liền thông, động tác biến thân dường như đã khắc sâu vào gen, vừa gặp thắt lưng liền tự động hiện ra.

Mạch máu quang tử xuất hiện, chú nhập năng lượng vào người biến thân, huyết quản cấu thành khung xương, sau đó thông qua phân tử truyền tống, vệ tinh sẽ trực tiếp truyền giáp trụ lên khung xương.

Giả Diện Kỵ Sĩ tham thượng.

Sau đó tự nhiên là màn đánh đấm loảng xoảng, lần đầu biến thân không có lý do gì thất bại, cho nên Càn Xảo nhẹ nhàng đánh bại kẻ địch.

Mà thắt lưng kích hoạt, cũng đại biểu cho câu chuyện sắp bắt đầu.

Đỗ Lan cúp điện thoại, hắn vừa nhận được thông tin mong muốn từ nội ứng trong Tập đoàn Trí Não.

Sau khi Đỗ Lan hoàn thành việc chế tạo người máy sinh học android, nữ android đầu tiên đã được hắn cài vào Tập đoàn Trí Não, hiện tại còn được trọng dụng.

E rằng Tập đoàn Trí Não cũng không ngờ tới người máy cũng biết phản bội.

Đỗ Lan biết tung tích của chiếc thắt lưng thứ ba, cho nên chuẩn bị cùng Mộc Tràng đi cướp nó về.

Hiện tại Mộc Tràng đã biết nhân loại và Áo Phỉ Nhĩ Nặc tất có một trận chiến.

Mặc dù hắn là Áo Phỉ Nhĩ Nặc nhưng hắn nguyện ý đứng về phía nhân loại.

Hắn thậm chí cho rằng nhân loại và Áo Phỉ Nhĩ Nặc có thể chung sống hòa bình.

Đương nhiên, bất kỳ ai biến thành Áo Phỉ Nhĩ Nặc, Tập đoàn Trí Não đều sẽ biết ngay lập tức, họ sẽ triệu tập tất cả lại.

Đối với những kẻ còn giữ nhân tính không chịu tập kích đồng bào nhân loại, Tập đoàn Trí Não sẽ phán quyết họ là những Áo Phỉ Nhĩ Nặc phản bội.

Bất kỳ Áo Phỉ Nhĩ Nặc nào cũng bắt buộc phải tập kích nhân loại, bởi vì tập kích nhân loại cũng là một phương thức tăng viện lực lượng, ai bảo Áo Phỉ Nhĩ Nặc chỉ có người chết sống lại mới có thể thức tỉnh chứ.

Chỉ là đại bộ phận người bị tập kích đều sẽ trong thời gian ngắn hóa thành cát bụi và chết đi.

Chính là chỗ này.

Đỗ Lan tìm được nơi cất giấu chiếc thắt lưng thứ ba.

Đối mặt với một đám thanh niên cái gì cũng không biết, Đỗ Lan biến thân thành Biên Bức Kỵ Sĩ Kỵ sĩ Dơi xuất hiện trước mặt bọn họ: Giao thắt lưng ra.

Quái vật.

Những đứa trẻ được kẻ phản bội nhận nuôi này căn bản là mơ hồ, không biết tại sao cha nuôi lại đưa thứ nguy hiểm như vậy cho chúng.

Bọn chúng đã trốn chạy suốt, nhưng vẫn bị tìm thấy.

Đưa cho ta, các ngươi sẽ an toàn.

Đây là lời nói thật, không có thắt lưng, Áo Phỉ Nhĩ Nặc cũng sẽ không tìm chúng gây phiền phức.

Chỉ là sự tôn kính của đám trẻ đối với cha nuôi khiến chúng nguyện ý gánh vác rủi ro, chúng muốn bảo vệ đồ vật của cha nuôi, tuy không biết là cái gì, nhưng nhất định phải bảo vệ thật tốt.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao kẻ phản bội lại yên tâm gửi thắt lưng cho chúng, chúng đều là những đứa trẻ biết cảm ơn, nhất định sẽ không phụ hy vọng của hắn.

Tuy nhiên, làm sao chúng có thể thoát khỏi lòng bàn tay Đỗ Lan.

Cướp thắt lưng chỉ là chuyện trong vài phút.

Nhìn thắt lưng bị đoạt, mọi người đều ủ rũ, bất quá chúng vẫn muốn đi Tokyo hỏi cho rõ ràng: Cha nuôi muốn làm cái gì.

Hắn chỉ là muốn để những đứa con nuôi bảo vệ thế giới mà thôi.

Huyết dịch quang tử có chút thú vị.

Chỉ là huyết dịch quang tử đối với người bình thường quá nguy hiểm, là sức mạnh được đo ni đóng giày cho Áo Phỉ Nhĩ Nặc.

Căn cứ vào định luật sức mạnh đồng nguyên của Giả Diện Kỵ Sĩ, tức là nói mặc kệ Kỵ sĩ hay quái nhân thực ra đều là Áo Phỉ Nhĩ Nặc, chỉ là có một số Áo Phỉ Nhĩ Nặc không tán đồng việc thế giới này chỉ thuộc về Áo Phỉ Nhĩ Nặc.

Cho nên cuối cùng vẫn là nói nguồn gốc sức mạnh không quan trọng, mà là lợi dụng sức mạnh hoàn thành mục tiêu gì mới quan trọng, đây cũng là một trong những tư tưởng cốt lõi của Giả Diện Kỵ Sĩ.

Hai chiếc thắt lưng đã có chủ nhân, hiện tại chỉ còn lại chiếc cuối cùng.

Chân Lý đến Tokyo hội họp với người bạn đang giữ chiếc thắt lưng thứ hai.

Họ đã thử qua, đều không thể biến thân thành công, thế là Chân Lý nghĩ đến một người bạn khác đang học đại học ở Tokyo: Thảo Gia Nhã Nhân.

Đây là một người đàn ông gần như không có khuyết điểm, là người nổi tiếng trong trường đại học, hầu như tất cả các câu lạc bộ đều mời hắn đến chỉ đạo, đủ thấy thực lực và nhân duyên của hắn.

Chương 1534

Thảo Gia là người có thể trở thành bạn bè với tất cả mọi người, nhưng người thực sự hiểu rõ hắn sẽ biết, sự thân thiện của hắn chỉ là giả tạo.

Hắn giống như một con nhím mặc quần áo, trong mắt hắn chỉ có hai loại người: người sùng bái thích hắn và kẻ địch.

Thảo Gia có thể thông qua biểu hiện xuất sắc của mình để nhận được sự tán đồng của mọi người, cũng có thể dùng thủ đoạn ti tiện nhất hãm hại người không thích hắn.

Nhưng có một điểm có thể xác định, đó là cừu hận của hắn đối với Áo Phỉ Nhĩ Nặc sâu sắc hơn bất kỳ ai, hắn từ ngay lúc bắt đầu đã hạ quyết tâm muốn đánh ngã tất cả Áo Phỉ Nhĩ Nặc.

Người này rất thú vị.

Trong khuôn viên đại học, Đỗ Lan nhìn Thảo Gia từ đấu kiếm đến cưỡi ngựa, bận rộn không ngừng, dường như chỗ nào cũng không thể thiếu hắn.

Có thể làm được đến trình độ này cũng thật không dễ dàng, cần bao nhiêu tinh lực và hoạt lực mới có thể tóm gọn các câu lạc bộ đại học, còn có thể khiến tất cả mọi người bội phục không thôi.

Là một nhân tài, đáng tiếc bị bãi cát làm hại, hắn nếu trực tiếp rơi xuống biển thì cũng sẽ không chết.

Đỗ Lan tỏ vẻ tiếc nuối chơi chữ tên Thảo Gia trên Kusaka và cát trên biển. , nghĩ rồi hắn đi tới, vừa vặn Chân Lý và Càn Xảo cũng tìm được Thảo Gia.

Người trẻ tuổi, ta xem ngươi xương cốt kinh kỳ, là kỳ tài diễn xuất trăm năm khó gặp, có hứng thú cùng ta học diễn xuất không.

Mục tiêu của Đỗ Lan là giải Oscar.

Ba người đồng thời quay đầu nhìn về phía Đỗ Lan, chỉ cảm thấy đây là một tên quái nhân.

Càn Xảo, Chân Lý, Thảo Gia đều không quen biết Đỗ Lan, tỏ vẻ bất mãn đối với việc hắn đột nhiên xen vào cuộc đối thoại của ba người.

Đặc biệt là Thảo Gia, đối phương nói mình là thiên tài diễn xuất, chẳng lẽ không phải đang ám chỉ mình giả tạo sao.

Tuy rằng Thảo Gia xác thực chưa bao giờ thật lòng đối đãi thành viên câu lạc bộ, chỉ là hưởng thụ loại hư vinh vạn người chú mục kia, nhưng hắn không muốn bị người khác nói ra.

Hắn không thích có người nhìn thấu bộ mặt thật của mình, bất kỳ ai nhìn thấu hắn đều là kẻ địch.

Các ngươi không quen biết ta, xin cho phép ta tự giới thiệu một chút, ta là ông chủ Tập đoàn X, chuyên môn nghiên cứu bí mật thế giới, đương nhiên cũng bao gồm bí mật nội tâm cá nhân.

Ta biết trong ba người các ngươi có hai người sở hữu bí mật không thể cho ai biết.

Nụ cười của Đỗ Lan vô cùng rợn người.

Bí mật dưới đáy lòng đương nhiên là không muốn cho người khác biết, hiện tại Đỗ Lan nhắc tới, lập tức khiến hai vị nam tính trong ba người biểu tình biến đổi, hiển nhiên bọn họ đều đang giấu giếm bí mật.

Bí mật của Thảo Gia là hắn biết buổi họp lớp của trại mồ côi đã xảy ra chuyện gì, tất cả mọi người thực ra đều đã chết, chỉ có Thảo

Gia còn sống, hắn biết tất cả, chỉ là hắn không dám nói cho những bạn học đã chết lại sống lại này.

Bí mật của Càn Xảo là bản thân hắn chính là Áo Phỉ Nhĩ Nặc.

Lúc còn nhỏ hắn đã gặp tai nạn và qua đời, đợi đến khi tỉnh lại thì đã có năng lực biến thân, nhưng hắn chưa bao giờ nói cho người khác biết bí mật này.

Đây cũng là nguyên nhân hắn đi du lịch không mục đích, bởi vì hắn không biết quái vật như mình nên đi đâu về đâu.

Ngược lại Chân Lý, cô gái này ngây thơ đáng yêu, cái gì cũng không biết.

Không biết mình đã chết sau đó được Tập đoàn Trí Não dùng công nghệ cao hồi sinh, cũng không biết người bạn đồng hành cùng chiến đấu suốt chặng đường thực ra cũng là quái vật.

Ngươi là thầy bói sao.

Xin lỗi chúng tôi không cần dự đoán vận mệnh.

Thảo Gia không muốn nói thêm gì với Đỗ Lan nữa.

Ta biết các ngươi hiện tại đang đối kháng với Áo Phỉ Nhĩ Nặc, ta chỉ là muốn giúp đỡ, bởi vì các ngươi căn bản không biết mình đang đối mặt với sức mạnh to lớn đến nhường nào.

Chúng ta đi.

Nhưng Thảo Gia vẫn muốn rời đi, kéo tay Chân Lý đi mất.

Đỗ Lan tỏ vẻ rất tiếc nuối, bọn họ vốn có thể đạt thành hợp tác.

Chiếc thắt lưng thứ hai, Khải Tát Kaixa, do Thảo Gia đoạt được, Kỵ sĩ thứ hai Nhị Kỵ đăng tràng.

Khác với màu sắc của Nhất Kỵ, Khải Tát toàn thân màu đen pha vàng, cứ như là sự tả thực nội tâm của Thảo Gia, trong lòng hắn không có bao nhiêu quang minh.

Những đứa trẻ của Viện phúc lợi Lưu Tinh cơ bản đều đến đông đủ rồi.

Đỗ Lan chỉ muốn nói: Căn bản không cần đoán cũng biết người nhận nuôi bọn họ có mục đích khác, ai lại chỉ nhận nuôi những đứa trẻ mồ côi tứ chi kiện toàn chứ.

Những đứa trẻ có bệnh tật bẩm sinh mới là chủ lực của trại mồ côi mà.

Anh nói như vậy, đúng là kỳ quái.

Chân Ngư tỏ vẻ cô cũng không nghĩ đến điểm này, trong trại mồ côi chân chính làm sao có thể toàn là những đứa trẻ khỏe mạnh: Vậy tại sao hắn lại muốn nhận nuôi những đứa trẻ này.

Để tìm kiếm Vương của Áo Phỉ Nhĩ Nặc.

Căn cứ truyền thuyết lưu truyền lại, Vương ký túc trong cơ thể trẻ con.

Đỗ Lan biết tất cả: E rằng trại mồ côi này ban đầu chính là được xây dựng để tìm Vương.

Đáng tiếc sau này cha nuôi của chúng biết được mục đích thực sự của Áo Phỉ Nhĩ Nặc, cho nên mới gửi toàn bộ thắt lưng ra ngoài.

Cho nên kẻ địch của chúng ta là những kẻ có tính tổ chức và mục đích cực mạnh, lúc chiến đấu với bọn họ nhất định phải cẩn thận tránh để bị quần ẩu, nếu các ngươi gặp phải kẻ địch đông gấp bội thì chủ yếu là chạy trốn.

Chân Ngư và Mân Côi Nữ tỏ vẻ đã hiểu, nhưng họ muốn hỏi Mộc Tràng có đáng tin hay không.

Lời của hắn vẫn có thể tín nhiệm, gần đây hắn không phải đã giúp đỡ một thiếu nữ sao.

Có một nữ sinh trung học tên là Trường Điền Kết Hoa, trong nhà còn có một cô em gái.

Phụ huynh đều thiên vị em gái, coi chị gái như gánh nặng gia đình.

Em gái còn cùng học sinh bất lương trong trường trấn lột chị gái, bắt nạt chị gái.

Dưới hoàn cảnh như vậy, chị gái nghịch lai thuận thụ, quả thực chính là người hầu trong nhà.

Một lần đi trên cầu vượt, cô gái ngã xuống và chết ngay lập tức, thức tỉnh trở thành Áo Phỉ Nhĩ Nặc.

Nhưng cho dù trở thành Áo Phỉ Nhĩ Nặc, cô vẫn tiếp tục chịu đựng.

Để bắt nạt cô, em gái còn đặc biệt kéo chị vào đội bóng rổ, để tất cả cầu thủ cùng nhau bắt nạt cô.

Khi cô nhẫn không thể nhẫn, định giết sạch cả đội bóng rổ thì Mộc Tràng tìm được cô, ngăn cản cô, đưa cô về nhà mình.

Vị này chính là Đỗ Lan, chuyên gia phục thù, cô có oán hận gì đều có thể để hắn giúp đỡ, căn bản không cần giết người.

Mộc Tràng đã hoàn toàn tiếp nhận bộ lý thuyết lấy bạo chế bạo của Đỗ Lan, hắn thậm chí cân nhắc bán công ty của cha mẹ, chuyên môn mở một công ty phục thù.

Bởi vì thiên hạ có nhiều kẻ đáng hận như vậy, hận không thể để bọn chúng đều đi chết.

Nhưng giết người là phạm pháp, bọn họ muốn hoàn thành phục thù trong phạm vi hợp pháp.

Đỗ Lan tỏ vẻ bọn họ là Tập đoàn X khai quật bí mật thế giới, không phải công ty báo thù a.

Bất quá Chân Ngư nghe ngộ ngộ của Trường Điền Kết Hoa cũng thấy tức giận: Thiên hạ sao lại có cha mẹ như vậy.

Coi con gái lớn thành người ở, coi con gái nhỏ thành công chúa, lệch tâm cũng không đến mức như thế chứ.

Còn có bạn học trong trường cũng không phải thứ tốt lành gì, đặc biệt là cô em gái kia, thế mà lại cùng người khác bắt nạt chị, quá khả ố.

Chân Ngư là người bàng quan cũng muốn biến thân đại khai sát giới, cảm giác bên cạnh Kết Hoa không có lấy một người tốt.

Đỗ Lan tỏ vẻ cô gái này thật sự là xui xẻo tám đời mới gặp phải nhiều kẻ cặn bã như vậy.

Nhiều người như vậy, muốn trả thù thì phải lên kế hoạch một phen, bởi vì việc này sẽ liên lụy đến rất nhiều gia đình, rất nhiều người.

Đỗ Lan nói.

Mọi người đều đợi Đỗ Lan đưa ra chủ ý.

Đỗ Lan phát hiện mọi người đều đang nhìn mình: Chẳng lẽ trong mắt các ngươi ta là một kẻ đầy bụng xấu xa sao.

Mọi người đều gật đầu.

Xì.

Thôi được rồi, cứ như vậy đi, chúng ta trước tiên quy hoạch đám kẻ thù này cho tốt, sau đó ném bọn chúng lên đảo hoang làm một trận Battle Royale Đại Đào Sát là được, đơn giản, thuận tiện lại bảo vệ môi trường.

Nhưng như thế sẽ làm người ta bị thương chứ.

Mộc Tràng nói.

Hơn nữa cảm giác cũng không đủ hả giận.

Chân Ngư nói.

Đệt, các ngươi một cái chủ ý cũng không có, còn kén cá chọn canh.

Vậy thì bắt đầu từ nhà Kết Hoa, chúng ta trả thù từng nhà một.

Trước tiên làm cho bọn chúng phá sản, sau đó để bọn chúng nợ vay nặng lãi, cuối cùng bức bọn chúng bán con gái đi, các ngươi nói như vậy có được không.

Trường Điền Kết Hoa không nghĩ tới Đỗ Lan chuẩn bị đối đãi với người nhà mình như vậy, tuy rằng bọn họ đối xử với cô không tốt, nhưng cũng không để cô đói hay rét: Như vậy có phải quá tàn nhẫn không.

Yên tâm, sẽ không thương hại bọn họ, nếu bọn họ cải quá, trả lại tiền cho bọn họ cũng được, nhưng nếu bọn họ không hối cải, vậy thì hết cách.

Đương nhiên Đỗ Lan muốn bọn họ thật lòng hối cải mới được, chứ không phải hối hận vì bị phát hiện.

Rất nhiều người xấu ngoài miệng nói hối hận, nhưng cái họ hối hận chỉ là việc bị bắt, chứ không phải sám hối về tội ác.

Cái này không tồi.

Mộc Tràng lập tức hành động, cần cái gì lập tức đi chuẩn bị.

Mộc Tràng cảm giác tiêu trừ oán hận của Áo Phỉ Nhĩ Nặc có thể làm cho Áo Phỉ Nhĩ Nặc càng hướng về con người hơn.

Đây cũng là phấn chiến vì nhân loại, hắn cho rằng Áo Phỉ Nhĩ Nặc mất đi nhân tính phần lớn là bắt đầu từ việc giết người, chỉ cần không cho Áo Phỉ Nhĩ Nặc cơ hội giết người, Áo Phỉ Nhĩ Nặc liền có thể tiếp tục sống như con người.

Cha mẹ Trường Điền Kết Hoa đột nhiên phát hiện mình trúng xổ số, sau này cả nhà bọn họ cho dù không làm việc cũng có tiền tiêu không hết.

Chương 1535

Cách thời gian đổi thưởng còn một khoảng, nhưng gia đình ba người đã không kịp chờ đợi mà bắt đầu tiêu xài.

Về phần cô con gái lớn mất tích, bọn họ căn bản không để trong lòng.

Ngược lại không có con gái lớn, cả nhà bọn họ càng vui vẻ hòa thuận.

Đây rốt cuộc là cha mẹ kiểu gì, em gái kiểu gì.

Chân Ngư tai nghe là giả mắt thấy là thật, phổi đều sắp nổ tung, thế mà lại vứt bỏ con gái lớn không quan tâm, hào vô liêm sỉ mà bắt đầu tiêu tiền.

Tiền tiết kiệm rất nhanh liền tiêu hết, bất quá có quan hệ gì đâu, phản chính bọn họ trúng thưởng.

Lúc này vai diễn chủ nợ vay nặng lãi của Mộc Tràng lên sân khấu, hắn tích cực khuyên bảo gia đình này vay tiền: Hoàn toàn không vấn đề gì, các vị chỉ cần trong vòng một tuần hoàn trả, lãi suất còn thấp hơn ngân hàng.

Gia đình Trường Điền đã không kịp chờ đợi muốn hưởng thụ cuộc sống người có tiền, rất nhanh liền bị Mộc Tràng thuyết phục, vay một trăm triệu yên tiền lãi cao.

Bất quá chỉ cần bọn họ cầm được tiền thưởng, một trăm triệu yên phút chốc có thể trả xong, bởi vì bọn họ trúng giải thưởng lớn năm trăm triệu.

Lúc này đến lượt Đỗ Lan đăng tràng, chỉ có tiền còn chưa đủ, còn phải dạy bọn họ cách tiêu tiền.

Đỗ Lan diễn vai quản gia huấn luyện người Anh, chuyên môn dạy người ta cách sống cuộc sống quý tộc.

Cả gia đình đã hoàn toàn bành trướng lập tức bỏ tiền mời Đỗ Lan dạy bọn họ làm sao trở thành quý tộc, Đỗ Lan vài câu khen ngợi liền có thể nâng bọn họ lên trời, sau đó chính là tiêu tiền.

Đương nhiên cả nhà cũng không phải kẻ ngốc, cũng biết muốn đầu tư, mua xe mua nhà.

Bất quá chỉ cần là đồ mua bằng tiền vay nặng lãi, đến cuối cùng đều phải tịch thu.

Cứ như vậy, trong vòng một tuần cả nhà đã tiêu hết năm mươi triệu yên, năm mươi triệu còn lại chưa kịp tiêu.

Đợi đến ngày đổi thưởng, trung tâm xổ số lại nói cho bọn họ biết đây căn bản là vé không trúng, không phải dãy số trúng thưởng.

Ba người điên rồi, nếu đây không phải số trúng thưởng, vậy bọn họ phải làm sao.

Trường Điền Kết Hoa có chút nhìn không được, dù sao cũng là người thân của cô.

Ba người bị bảo vệ đuổi ra ngoài, nằm trên mặt đường lạnh băng, bọn họ mới ý thức được mình tiêu đời rồi, hiện tại không những không còn tiền tiết kiệm, còn nợ một khoản tiền lớn, trừ việc bỏ trốn e rằng bọn họ vô năng vi lực.

Nhưng Mộc Tràng đã sớm ở bên ngoài chờ bọn họ, vẻ mặt mỉm cười đi tới: Ngày hoàn trả đã đến, không biết ba vị chuẩn bị xong chưa.

Cái đó, có thể trả trước năm mươi triệu không.

Cha của Trường Điền cẩn thận từng li từng tí nói.

A.

Mộc Tràng lúc này đột nhiên trở mặt: Nói xong là một trăm linh một triệu, năm mươi triệu tính là gì.

Này này, các ngươi không phải là không trúng thưởng chứ.

Nếu như vậy về sau mỗi ngày đều sẽ xuất hiện mười vạn tiền lãi, một năm sau các ngươi sẽ gánh ba trăm triệu nợ nần, các ngươi nói cho ta biết các ngươi trả thế nào.

Nhà cửa, xe cộ đều cho các anh, chúng tôi nhất định nghĩ cách.

Vậy hết cách rồi, bắt đầu thanh toán đi, chúng tôi sẽ tính cả nội tạng trên người các ngươi, nếu còn không đủ, các ngươi sẽ chết rất khó coi.

Tất cả đồ đạc đều bị chủ nợ thu đi, cả nhà đã không còn nhà để về, chỉ có thể chen chúc trong căn phòng tái định cư mười mét vuông, đây còn là phòng chủ nợ chuyên môn an trí cho con nợ để phòng ngừa bọn họ chạy trốn.

Sau khi thanh toán xong tất cả tài sản, Mộc Tràng lại tìm được bọn họ: Một tin tốt, một tin xấu, các ngươi muốn nghe cái nào trước.

Tin xấu.

Tin xấu là các ngươi vẫn chưa trả hết nợ.

Mộc Tràng lúc này đã hoàn toàn thâm nhập vào nhân vật người phục thù, vừa lãnh khốc vừa tà ác.

Tin tốt đâu.

Ba người đã tuyệt vọng, chỉ hy vọng tin tốt không quá tệ.

Tin tốt là những tài sản cố định các ngươi mua có một phần tăng giá, cho nên khoản nợ cuối cùng chỉ cần bán nội tạng của một trong ba người là đủ.

Các người suy nghĩ kỹ xem bán nội tạng của ai đi, mau chóng hoàn thành, nếu không lãi suất vẫn sẽ tăng, chỉ cần hai ngày nữa là ba người các người cùng bán cũng trả không nổi nợ.

Mau chọn đi, rốt cuộc là ai.

Cả nhà ngẩn người.

Ánh mắt cũng trở nên nguy hiểm.

Ba người này có thể nói là ngưu tầm ngưu mã tầm mã, ngược lại Kết Hoa, cô gái yếu đuối này phảng phất như đầu thai nhầm, hoàn toàn khác biệt với ba thành viên còn lại trong gia đình.

Khẳng định là bố hoặc mẹ, con mới học cấp ba, con không thể bán nội tạng.

Cô con gái út dẫn đầu mở miệng.

Cha mẹ lập tức không đồng ý.

Bố nói: Lúc này mới là lúc biểu hiện hiếu tâm của mày, tao nuôi mày lớn như vậy, mày nên báo đáp tao.

Còn có bà, đều là bà muốn vay tiền, hai người các người nên đứng ra.

Cái gì gọi là tôi vay tiền.

Chẳng lẽ lúc đó ông không nghĩ tới chuyện vay tiền sao.

Lại nói nếu không phải ông nhìn lầm số trúng thưởng, chúng ta sẽ luân lạc đến mức này sao.

Ông dựa vào cái gì muốn mẹ con tôi đi bán nội tạng.

Nên là ông đi.

Ba người mắt to trừng mắt nhỏ, sau đó thế mà lại đồng thanh nói: Nếu Kết Hoa ở đây thì tốt rồi.

Bọn họ đều nghĩ đến việc nếu Kết Hoa ở đây, liền đem cô bán đi, sẽ không ai đau lòng.

Kết Hoa nghe xong sợ đến mức bất động, sự lạnh lùng của người nhà khiến cô hoài nghi nhân sinh, chẳng lẽ cô không phải con gái của bọn họ sao.

Ngay cả người xem cũng ngẩn người, Mộc Tràng vốn dĩ còn có chút áy náy, nhưng hiện tại cũng hoàn toàn không hối hận: Gia đình này đã hết thuốc chữa rồi.

Hiển nhiên ba người cũng biết Kết Hoa không ở đây, cuối cùng vẫn phải chọn một người trong ba người, trong ánh mắt đều hiện lên khí tức nguy hiểm.

Chuỗi nghi ngờ đã hình thành.

Đỗ Lan tỏ vẻ thời gian tiếp theo của gia đình này sẽ tiến vào chế độ địa ngục, bất quá đối với bọn họ mà nói có lẽ địa ngục mới khiến bọn họ như cá gặp nước.

Đợi đến nửa đêm, ba người đều giả vờ ngủ, đều muốn cho đối phương một đòn chí mạng.

Dừng tay, đều dừng tay cho tôi.

Kết Hoa nhìn thấy người nhà thế mà lại làm đến nước này, rốt cuộc nhịn không được nữa, xông vào phòng bắt bọn họ dừng lại.

Ba người đã lấy ra binh khí chuẩn bị tàn sát lẫn nhau đều ngẩn người, không nghĩ tới Kết Hoa mất tích một thời gian thế mà lại trở về.

Lúc này Kết Hoa đã tuyệt vọng với gia đình, cô sở dĩ ngăn cản bọn họ chính là nể tình chút máu mủ cuối cùng, về sau cô và gia đình này không còn quan hệ gì nữa.

Các người cút đi, tôi không bao giờ muốn nhìn thấy các người nữa.

Ba người ngẩn ra, không biết Kết Hoa có ý gì.

Bất quá nhìn thấy cửa lớn mở toang, ba người bọn họ đều lập tức lao ra cửa, tranh tiên khủng hậu chen chúc ra ngoài.

Bất quá cuối cùng bọn họ đi xong cũng không quên dùng gậy gỗ chặn cửa từ bên ngoài, như vậy Kết Hoa sẽ không ra được, như vậy chủ nợ sẽ chỉ có thể lấy nội tạng của cô, sẽ không tìm ba người bọn họ nữa.

Cuối cùng của cuối cùng, bọn họ vẫn là bán đứng con gái lớn.

Kết Hoa thấy thế, chỉ có thể quỳ trong căn phòng đơn sơ, nước mắt tí tách rơi xuống, khóc cho chính mình, cũng khóc cho người nhà xấu xí.

Có người nhà như vậy, thật là bất hạnh tày đình.

Mộc Tràng và Chân Ngư đều trầm mặc, nhìn đến cuối cùng bọn họ đã vượt qua cả phẫn nộ, ngược lại chỉ cảm thấy một cỗ bi ai, cùng với sự bất lực trước sự ti bỉ của con người.

Thế giới này có người cao thượng nhất, cũng có loại người không có tam quan và điểm mấu chốt này.

Điều này làm cho Mộc Tràng không khỏi nghĩ đến loại nhân loại này còn có tư cách sinh tồn hay không.

Đỗ Lan cũng đã lâu không gặp qua loại người đê tiện như vậy, ngươi nói loại người đê tiện này pháp luật lại không quản, đúng là sống chỉ tổ bôi đen nhân loại.

Không khóc nữa, về sau chúng tôi chính là người nhà của em.

Chân Ngư ôm Kết Hoa vào lòng, để cô dựa vào ngực mình, nhẹ giọng an ủi.

Chẳng lẽ cứ như vậy tha cho bọn họ.

Mộc Tràng hỏi Đỗ Lan.

Nể mặt Kết Hoa đi, dù sao ba người bọn họ cũng không một xu dính túi, không có ngày lành để sống đâu.

Đỗ Lan thở dài nói, may mà cô ấy đủ kiên cường, bất quá cũng sẽ thất vọng về nhân loại.

Đem kẻ thù của Kết Hoa trả thù một lượt, nhưng Kết Hoa lại một chút cũng không vui.

Bởi vì những gì cô mất đi vĩnh viễn không tìm lại được, Chân Ngư liền đưa cô đi khu vui chơi, đưa cô đi xem phim, đưa cô đi giải sầu.

Lúc này Tập đoàn Trí Não cũng phát hiện có người tranh giành tài nguyên với bọn họ, trước kia Áo Phỉ Nhĩ Nặc sau khi thức tỉnh đều sẽ bị bọn họ khống chế, nhưng hiện tại Áo Phỉ Nhĩ Nặc thế mà lại tự lập môn hộ, chuyện này còn gì là thể thống.

Thế là Giám đốc tập đoàn Murakami Kyoji tìm đến tổ chức chi nhánh dưới trướng Tập đoàn Trí Não là Hạnh Vận Tứ Diệp Thảo, tổ chức này do bốn Áo Phỉ Nhĩ Nặc nguyên sinh tạo thành, thực lực cường đại, tương đương với tay đấm chuyên nghiệp.

Nhiệm vụ của bọn họ là diệt trừ kẻ phản bội, cũng như hoàn thành một số việc bẩn thỉu.

Chương 1536

Tổ chức này có ba nam một nữ, bốn thành viên, mỗi người đều có năng lực đặc thù, là tồn tại đứng trên đỉnh cao của Áo Phỉ Nhĩ Nặc.

Giám đốc muốn bọn họ đi xử lý tổ chức Áo Phỉ Nhĩ Nặc mới xuất hiện, thế giới này có Tập đoàn Trí Não là đủ rồi, các Áo Phỉ Nhĩ Nặc khác chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời là được.

Hạnh Vận Tứ Diệp Thảo tỏ vẻ không có vấn đề, chẳng qua là đánh giết kẻ phản bội mà thôi, cũng không phải chưa từng làm qua.

Mộc Tràng còn chưa biết mình đã bị kẻ địch nhắm trúng, trải qua nhiều chuyện phục thù như vậy, Mộc Tràng càng ngày càng hoài nghi sự kiên trì của chính mình.

Những kẻ kia không xứng sống trên thế giới này, chi bằng để Áo Phỉ Nhĩ Nặc giết quách cho xong.

Bởi vì quan hệ thân phận, Mộc Tràng bắt đầu dao động và do dự.

Đi không mục đích trên đường phố, trước mắt Mộc Tràng đột nhiên xuất hiện một người đàn ông đeo kính tay cầm tập thơ.

Kẻ phản bội.

Gã mắt kính nói với Mộc Tràng.

Mộc Tràng ngẩn người, bất quá hắn rất nhanh phát hiện ngoại mạo của gã mắt kính gầy gò này đang biến hóa, chứng minh hắn cũng là một Áo Phỉ Nhĩ Nặc: Ngươi là ai.

Áo Phỉ Nhĩ Nặc đột nhiên xuất hiện lai giả bất thiện, bộ âu phục màu nâu biến thành rết Centipede, đây là kẻ địch loại hình rết.

Thân là Áo Phỉ Nhĩ Nặc lại không đi tập kích nhân loại, đây chính là sự phản bội lớn nhất, đi chết đi.

Vừa nhấc tay đã là một quả cầu năng lượng.

Mộc Tràng không nghĩ tới đối phương một lời không hợp liền ra tay, vội vàng nhào xuống đất, sau đó biến thân, Kỵ sĩ Nhân Mã xuất hiện.

Hai người cùng dùng trạng thái Áo Phỉ Nhĩ Nặc chiến đấu, nhưng Mộc Tràng cơ bản không có kinh nghiệm, căn bản không phải đối thủ của đối phương, bị đánh trúng liên tiếp, đau đớn từ các nơi trên thân thể truyền đến đại não.

Kẻ địch lại không lưu tình, tiếp tục công kích.

Mộc Tràng ngay cả trạng thái Áo Phỉ Nhĩ Nặc cũng duy trì không nổi, trực tiếp bị đánh về nguyên hình.

Chẳng lẽ mình thật sự phải bị đánh chết.

Mộc Tràng nghiến răng nghiến lợi, hắn nghĩ tới thắt lưng, nhưng thắt lưng không mang theo bên người a.

Lúc này liền cần phát động đặc sắc của Giả Diện Kỵ Sĩ, mỗi khi bản thể Kỵ sĩ sắp bị đánh chết, sẽ có người đưa thắt lưng tới.

Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh: Mộc Tràng, tiếp lấy.

Tuy rằng không biết Đỗ Lan xuất hiện lúc nào, rõ ràng vừa rồi lúc chiến đấu xung quanh không có ai.

Nhưng hiện tại không lo được nhiều như vậy, Mộc Tràng lập tức tiếp lấy thắt lưng.

Đạt Nhĩ Tháp Delta.

Ồ, thì ra thắt lưng thứ ba ở chỗ ngươi, vậy thì càng không cần khách khí, giết chết ngươi sau đó ta sẽ thu hồi thắt lưng.

Kẻ địch chậm rãi nói.

Biến thân.

Chiếc thắt lưng này điều khiển bằng giọng nói, cho nên không cần bấm mật mã.

Mộc Tràng biến thân, chỉ cảm giác sức mạnh không ngừng dâng lên.

Chiếc thắt lưng Đạt Nhĩ Tháp này là mạnh nhất trong ba chiếc, cũng là chiếc mà Tập đoàn Trí Não muốn cướp về nhất.

Chiến đấu thôi.

Mộc Tràng lao lên, lúc này quyền lực của hắn ít nhất đã tăng gấp đôi: A.

Vừa rồi bị đánh thê thảm, hiện tại Mộc Tràng muốn đánh trả.

Quái nhân phòng ngự, nhưng nắm đấm của Kỵ sĩ giống như đạn pháo, hắn phảng phất nghe thấy xương cốt kêu rên.

Oanh.

Quái nhân bay ngược ra ngoài, cảm giác đánh không lại rồi, chỗ bị đánh trúng hình như đã gãy.

Đánh không lại thì chạy, hắn không nghĩ tới sức mạnh của thắt lưng thứ ba lại cường đại như vậy.

Hắn nghĩ tuy rằng không hoàn thành nhiệm vụ nhưng hắn mang về tình báo, hẳn là cũng có thể rồi.

Nhìn thấy quái nhân chạy trốn, Mộc Tràng không truy kích, chỉ là nghi hoặc kẻ địch rốt cuộc là ai.

Mặc kệ là nhân loại hay là Áo Phỉ Nhĩ Nặc, kỳ thực đều như nhau.

Đỗ Lan đi tới nói.

Mộc Tràng thoát khỏi biến thân, hắn không lý giải tại sao Đỗ Lan lại nói như vậy.

Cậu cũng thấy rồi đấy, giữa Áo Phỉ Nhĩ Nặc cũng có các loại mâu thuẫn, Áo Phỉ Nhĩ Nặc cường đại thống trị Áo Phỉ Nhĩ Nặc yếu nhỏ.

Bất kỳ đồng bào nào không phù hợp với suy nghĩ của kẻ mạnh đều là kẻ phản bội, khiến cho Áo Phỉ Nhĩ Nặc không còn lựa chọn, cậu nói xem cái này có phải không khác gì con người không.

Cũng giống như chúng ta muốn trả thù những kẻ cặn bã, đối với những Áo Phỉ Nhĩ Nặc không cho đồng bào lựa chọn này cũng giống như vậy, phải trừng phạt.

Lựa chọn sao.

Nhưng hiện tại tôi càng ngày càng không biết rốt cuộc lựa chọn thế nào mới là đúng.

Mộc Tràng cảm thấy Áo Phỉ Nhĩ Nặc và nhân loại đều không đáng để bảo vệ nữa.

Cậu còn chưa lựa chọn đã bắt đầu nghĩ đúng sai, sự việc chưa đến hồi kết thúc không ai biết đúng sai.

Có lẽ thế giới này là của nhân loại, cũng có khả năng thế giới này sẽ thuộc về Áo Phỉ Nhĩ Nặc, nhưng bất kể thế nào thế giới này luôn sẽ có khuyết điểm, cậu không thể cứ nhìn vào khuyết điểm của đôi bên, cậu chỉ có thể tìm một bên có ưu điểm tương đối nhiều hơn.

Cuối cùng nếu sự thật chứng minh lựa chọn sai, vậy cũng không cần hối hận, thản nhiên chấp nhận đi.

Cảm ơn.

Mộc Tràng tuy rằng vẫn chưa quyết định, nhưng vẫn cảm ơn Đỗ Lan đã khai đạo.

Người thanh niên này xem ra vẫn đang mê mang vì thân phận của chính mình, kỳ thực hắn đối với bên nào cũng không phải rất thích, e rằng cuối cùng quyết định vị trí của hắn, không phải hắn thiên hướng bên nào, mà là bên nào thiên hướng về hắn hơn.

Tức là nhân loại cho hắn nhiều hạnh phúc hơn, hay là Áo Phỉ Nhĩ Nặc cho hắn nhiều hạnh phúc hơn.

Không suy xét từ chúng sinh, chỉ suy xét cảm nhận của bản thân.

Bất quá cũng có khả năng là nhân loại làm hắn thất vọng hơn, hay là Áo Phỉ Nhĩ Nặc làm hắn thất vọng hơn, chọn ủng hộ một bên không thất vọng đến thế.

Hạnh Vận Tứ Diệp Thảo đã xuất động thì sẽ không chỉ tìm Mộc Tràng gây phiền phức.

Càn Xảo cũng bị công kích, còn bị đánh đến mức thắt lưng văng ra ngoài.

Nếu không phải Chân Ngư và Kết Hoa vừa lúc đi ngang qua, kịp thời biến thân đánh chạy kẻ địch, e rằng Càn Xảo đã phải chết ở nơi đó.

Càn Xảo cũng không ngờ tới mình sẽ được Áo Phỉ Nhĩ Nặc cứu, nghĩ đến những Áo Phỉ Nhĩ Nặc bị hắn đánh bại trước kia có lẽ cũng chỉ là nghe lệnh làm việc, hoặc là cũng không phải người xấu, Càn Xảo liền cảm giác mình đã không còn lý do chiến đấu.

Hắn cũng giống như Mộc Tràng đang do dự, không biết mình nên lựa chọn lập trường như thế nào.

Vốn dĩ Càn Xảo còn tưởng rằng không còn Áo Phỉ Nhĩ Nặc nào thân thiện như hắn nữa, nhưng hiện tại hắn biết mình sai rồi, Áo Phỉ Nhĩ Nặc thân thiện có tồn tại, thậm chí có khả năng tồn tại trong số những kẻ địch bị hắn đánh chết.

Nghĩ tới đây, Càn Xảo liền bắt đầu kháng cự việc lại biến thân chiến đấu.

Hắn không muốn thương hại bất kỳ người lương thiện nào, nhân loại cũng được, Áo Phỉ Nhĩ Nặc cũng được.

Trong ba Kỵ sĩ có hai người vì vấn đề lập trường mà do dự không quyết, duy có Thảo Gia Nhị Kỵ này ngay từ đầu đã kiên định quyết tâm, hắn sẽ không thỏa hiệp với Áo Phỉ Nhĩ Nặc, Áo Phỉ Nhĩ Nặc là kẻ địch, kẻ địch chỉ cần đánh bại toàn bộ là được.

Cho nên Thảo Gia chưa bao giờ suy xét loại vấn đề này, nhìn thấy kẻ địch công kích liền xong.

Tuy rằng Thảo Gia trong quan hệ nhân tế thì khéo đưa đẩy, dựa vào hư tình giả ý để nhận được sự sùng bái, nhưng trong chuyện địch ta thì tuyệt đối không hàm hồ.

Tuy rằng không phải xuất phát từ đại nghĩa, nhưng loại kiên trì này rất đáng quý.

Đỗ Lan tỏ vẻ Thảo Gia xác thực có nhân cách mị lực độc đáo của hắn: Đáng tiếc không có hào quang nhân vật chính.

Khi Càn Xảo và Mộc Tràng đều do do dự dự, quyết tâm của Thảo Gia làm người ta kính sợ.

Đỗ Lan đi tới tiệm giặt ủi mà nhóm nhân vật chính cư trú: Còn nhận ra ta không.

Càn Xảo đang trông tiệm ngẩng đầu, suy tư một hồi mới nhớ tới Đỗ Lan từng xuất hiện ở đại học: Là anh.

Anh tới làm gì.

Ngày tàn của Giả Diện Kỵ Sĩ đến rồi.

Đỗ Lan nói: Ta đến dự báo trong các cậu có người sắp chết.

Càn Xảo gần đây đang ở dưới đáy vực của cuộc đời, sau khi Thảo Gia gia nhập thì khéo léo lấy lòng mọi người, trung tâm của cả nhóm từ trên người Càn Xảo chuyển dời đến trên người Thảo Gia.

Cộng thêm việc Càn Xảo bị Áo Phỉ Nhĩ Nặc cứu nên mất đi lý do chiến đấu, làm cho bạn bè thất vọng.

Bạn bè bên cạnh Càn Xảo đều hy vọng Càn Xảo có thể cùng Áo Phỉ Nhĩ Nặc tiếp tục chiến đấu, đáng tiếc bọn họ cũng không biết bản thân Càn Xảo cũng là một phần tử Áo Phỉ Nhĩ Nặc.

Bọn họ căn bản không hiểu tâm tình của Càn Xảo, ngay cả người đầu tiên quen biết Càn Xảo là Chân Lý cũng giống vậy.

Chương 1537

Bởi vì Càn Xảo có thể sử dụng thắt lưng, cho nên hắn bắt buộc phải chiến đấu, đây chính là tư duy của mọi người.

Hiện tại Càn Xảo đang do dự, Thảo Gia xuất hiện, cho nên mọi người lập tức vây quanh Thảo Gia người luôn luôn chiến đấu, để Càn Xảo một mình ở lại nhà trông tiệm.

Ngày tàn của Giả Diện Kỵ Sĩ.

Càn Xảo tỏ vẻ đến thì đến thôi, hắn hiện tại thật sự không xác định rốt cuộc vì sao mình phải chiến đấu nữa.

Cậu dường như không quan tâm có người chết đi a.

Đỗ Lan nhìn bộ dáng vô tinh đả thải của Càn Xảo, nhịn không được nói.

Ai biết được.

Càn Xảo một chút cũng không muốn nói chuyện với Đỗ Lan.

Ta từng gặp không ít Giả Diện Kỵ Sĩ, đều giống cậu chán ghét chiến đấu.

Bất quá đối thủ của bọn họ lợi hại hơn Áo Phỉ Nhĩ Nặc nhiều, có chủng tộc quái nhân cổ đại, cũng có sứ giả của thần.

Bất quá bọn họ chán ghét chiến đấu, nhưng kẻ địch chính là kẻ địch, đứng trên lập trường nhân loại tiêu diệt kẻ địch không có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào.

Nhưng ta biết thắt lưng của các cậu đều là sức mạnh do Tập đoàn Trí Não phát triển cho Áo Phỉ Nhĩ Nặc, cho nên chỉ có Áo Phỉ Nhĩ Nặc hoặc là người mang nhân tử của nó mới có thể sử dụng.

Thiếu niên, cậu chính là Áo Phỉ Nhĩ Nặc đi.

Thịch, Càn Xảo lúc này rốt cục nghiêm túc nhìn về phía Đỗ Lan, phải biết đây là bí mật của hắn, căn bản không có ai biết.

Có phải vì đều là đồng loại, cho nên không xuống tay được.

Nếu là như vậy, chi bằng giao thắt lưng cho ta, như vậy cậu có thể tránh khỏi sự khiển trách của lương tâm.

Anh rốt cuộc là ai.

Người khai quật bí mật, ta không phải đã nói rồi sao.

Đỗ Lan nói: Đưa thắt lưng cho ta, sau đó cậu có thể đợi Thảo Gia chết đi.

Hắn không phải Áo Phỉ Nhĩ Nặc, chỉ là nhân loại có nhân tử đó, chỉ cần hắn tiếp tục biến thân chiến đấu, sớm muộn gì cũng sẽ bị huyết dịch quang tử hại chết, đến lúc đó Giả Diện Kỵ Sĩ các cậu sẽ toàn quân bị diệt.

Anh là người hay là Áo Phỉ Nhĩ Nặc.

Ta đương nhiên là người rồi, bớt nói nhảm, mau giao thắt lưng cho ta đi.

Nếu nhân loại không thể sử dụng thắt lưng, anh muốn thắt lưng làm gì.

Càn Xảo hỏi cho ra lẽ.

Bởi vì ta đang thu thập chiến đấu lực, trong tay ta có một đội ngũ Áo Phỉ Nhĩ Nặc, bọn họ vô cùng bất mãn đối với sự thống trị của Tập đoàn Trí Não, cho nên muốn lật đổ Tập đoàn Trí Não, để cho an toàn cần có thắt lưng.

Cái gì.

Không nghĩ tới trong Áo Phỉ Nhĩ Nặc thế mà cũng có quân khởi nghĩa.

Chẳng lẽ cậu chưa từng nghe nói ở đâu có áp bức ở đó có phản kháng.

Loại chuyện này quá bình thường, tuy rằng hiện tại Áo Phỉ Nhĩ Nặc chỉ là phe thiểu số, nhưng Áo Phỉ Nhĩ Nặc suy cho cùng là người chết đi rồi biến thân, còn có một số Áo Phỉ Nhĩ Nặc giữ lại được nhân tính.

Nếu không cậu cho rằng sao lại có người gửi thắt lưng ra ngoài.

Hiển nhiên là bởi vì trong Áo Phỉ Nhĩ Nặc cũng có phe phái, đạo lý đơn giản như vậy chẳng lẽ trước kia cậu không nghĩ tới.

Tuy rằng bị Đỗ Lan trào phúng chỉ số thông minh, nhưng Càn Xảo lại cảm giác mình nhìn thấy hy vọng, thì ra mình không phải Áo Phỉ Nhĩ Nặc duy nhất chiến đấu với đồng bào: Có thể đưa tôi đi xem một chút không.

Giao thắt lưng ra, sẽ đưa cậu đi.

Được.

Càn Xảo không do dự.

Đưa thắt lưng, Càn Xảo lập tức theo Đỗ Lan rời đi.

Đợi đến khi bọn Thảo Gia trở về phát hiện trong tiệm không có ai, thắt lưng cũng không thấy đâu, hoàn toàn ngơ ngác.

Cho nên nói Giả Diện Kỵ Sĩ đều quá trẻ tuổi thiếu hụt tầm nhìn xa, đều là qua ngày nào hay ngày đó, căn bản không có tính toán lâu dài.

Gặp kẻ địch thì chiến đấu, không có kẻ địch thì u sầu, cũng không rèn luyện cũng không tìm kiếm chân tướng thế giới, cả ngày bày ra bộ mặt thối suy tư nhân sinh là được rồi.

Đến tối, Càn Xảo vẫn chưa trở về, mọi người bắt đầu lo lắng.

Anh Xảo gần đây tâm tình không tốt, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ.

Người nói chuyện là con trai ông chủ tiệm giặt ủi này, vợ chồng ông chủ đi du lịch nước ngoài, cho nên con trai một mình ở nhà cũng đưa nhóm nhân vật chính về nhà an trí.

Thảo Gia, hay là chúng ta đi tìm xem.

Cô nàng Chân Lý nói.

Thảo Gia mới không muốn quản sự sống chết của gã đàn ông kia, bởi vì Càn Xảo khác với những người khác, sẽ không phụ họa Thảo Gia.

Cho nên Thảo Gia cũng không thích Càn Xảo, quan trọng hơn là quan hệ giữa Càn Xảo và Chân Lý dường như rất mật thiết, Thảo Gia không cho phép như vậy.

Thảo Gia thích Chân Lý, bởi vì hồi nhỏ Chân Lý đã chủ động quan tâm hắn, khiến Thảo Gia cảm thấy ấm áp.

Tuy rằng trong lòng không tình nguyện, nhưng để cày độ hảo cảm của Chân Lý hắn vẫn đồng ý đi tìm người, thế là ba người chia nhau hành động.

Lúc này Càn Xảo đang gặp mặt Mộc Tràng, Kết Hoa, hắn mới biết thì ra người lần trước cứu hắn chính là Kết Hoa: Các người thật sự là tổ chức phản kháng.

Không sai.

Mộc Tràng không phủ nhận điểm này, dù sao hắn và Tập đoàn Trí Não là địch đối.

Vậy cũng cho tôi gia nhập đi.

Trước giờ Càn Xảo đều tìm kiếm không mục đích, vốn dĩ hắn tưởng bọn Chân Lý sẽ là đồng bạn của hắn, nhưng hiển nhiên không phải.

Hai người trước mắt có cùng thân phận, cùng mục đích, đây mới là đồng bạn.

Mộc Tràng nhìn về phía Càn Xảo hỏi: Cậu cũng là Áo Phỉ Nhĩ Nặc.

Đúng vậy.

Hai người nhìn chăm chú đối phương, Càn Xảo rất chân thành, nhưng hiển nhiên Mộc Tràng không tin.

Nhưng Đỗ Lan đồng ý: Cậu giao thắt lưng ra trước, coi như là phí nhập hội.

Sau đó chúng ta đi cướp lại thắt lưng của Nhị Kỵ, cuối cùng đến Tập đoàn Trí Não đại khai sát giới, các người nói có được không.

Các người muốn tập kích Thảo Gia.

Càn Xảo tuy rằng không thích Thảo Gia, nhưng người bên cạnh Thảo Gia là vô tội, quyền cước không có mắt nếu làm bọn họ bị thương thì làm sao.

Ngày tàn của Giả Diện Kỵ Sĩ không phải là chỉ Thảo Gia sao.

Chẳng lẽ ta không nói rõ.

Đỗ Lan đến gần nói.

Càn Xảo phát hiện mình dường như quá lạc quan, đối phương vì tăng cường sức mạnh căn bản không từ thủ đoạn.

Đưa thắt lưng cho ta.

Đỗ Lan ra tay chộp lấy thắt lưng vào tay mình, nhưng đầu kia vẫn còn ở trong tay Càn Xảo.

Các người không thể tập kích Thảo Gia, hắn tuy rằng đáng ghét, nhưng hắn không phải kẻ địch.

Nhưng hắn có thắt lưng a, chỉ cần tổ chức phản kháng chúng ta nắm giữ ba chiếc thắt lưng, phần thắng khi khai chiến với Tập đoàn Trí Não sẽ lớn hơn.

Kỳ thực cho dù ba Kỵ sĩ cũng đánh không lại Tập đoàn Trí Não hiện tại, bởi vì Tập đoàn Trí Não đông người thế mạnh, không chỉ có bộ đội Áo Phỉ Nhĩ Nặc, còn có rất nhiều binh sĩ loài người, cộng thêm các loại vũ khí công nghệ cao, chỉ dựa vào ba Kỵ sĩ hiện tại cơ bản không có phần thắng.

Kỵ sĩ không phải thần.

Nhưng Đỗ Lan vẫn chuẩn bị tổ chức ba Kỵ sĩ công kích tòa nhà Tập đoàn Trí Não, thăm dò thực lực chân thật của Áo Phỉ Nhĩ Nặc một chút.

Càn Xảo không muốn buông tay, đối với một tổ chức phản kháng không thể bao dung Kỵ sĩ khác, hắn tuyệt đối không thể chắp tay dâng nhường sức mạnh.

Tuy nhiên Đỗ Lan vừa kéo, Càn Xảo vẫn tuột tay.

Hừ, quên lấy sách hướng dẫn rồi.

Đỗ Lan tiếc nuối nói.

Càn Xảo hắn còn chưa xem hết sách hướng dẫn của thắt lưng, mới xem mấy trang đầu.

Nhưng Đỗ Lan lại biết bí mật của thắt lưng đều ở trong sách hướng dẫn, sách hướng dẫn Đạt Nhĩ Tháp đã bị Mộc Tràng nghiên cứu thấu triệt, cho nên hắn mới có thể phát huy uy lực của thắt lưng.

Đi thôi, dù sao cũng phải đi lấy lại thắt lưng Khải Tát, thuận tiện đi lấy sách hướng dẫn của bọn họ.

Đỗ Lan lúc này biểu hiện ra tác phong cực kỳ nghiêm cẩn, ngay cả sách hướng dẫn cũng không buông tha.

Đám người Thảo Gia còn đang tìm Càn Xảo, nhưng tìm khắp xung quanh đều không thấy, ngay lúc bọn họ chạm mặt nhau thì Càn Xảo và một đám người lạ mặt chủ động xuất hiện.

Thắt lưng ở trong tay người khác, khi Thảo Gia nhìn thấy điểm này liền biết người bên cạnh Càn Xảo tuyệt đối không phải bạn bè: Ngay cả thắt lưng cũng bị đoạt mất rồi sao.

Mày đúng là đồ vô dụng.

Càn Xảo không biết nói cái gì cho phải, hắn xác thực quá ngây thơ, thế mà bị Đỗ Lan lừa gạt.

Biến thân.

Thảo Gia một lời không hợp liền biến thân: Trả thắt lưng lại.

Tuy rằng không thích Càn Xảo, nhưng Càn Xảo cũng thực sự vẫn luôn chiến đấu, cho nên trên lập trường đánh bại Áo Phỉ Nhĩ Nặc, Thảo Gia và Càn Xảo là chiến hữu.

Biến thân.

Mộc Tràng tiến lên một bước cũng hoàn thành biến thân.

Chân Lý giật mình kinh hãi: Thắt lưng thứ ba.

Cô nghe bạn học nói thắt lưng thứ ba đã bị cướp đi, không nghĩ tới thế mà lại xuất hiện trước mặt bọn họ.

Thảo Gia cũng không ngờ tới, bất quá như vậy càng tốt: Xem tao cướp lại tất cả thắt lưng.

Hai Giả Diện Kỵ Sĩ đánh nhau, trong vòng mười mét xung quanh không thể tới gần.

Đỗ Lan bảo Càn Xảo dẫn hắn đi tìm sách hướng dẫn: Cậu ngàn vạn lần đừng nói sách hướng dẫn mất rồi nhé.

Sách hướng dẫn ngược lại không mất, vẫn luôn nằm trong cái vali đựng thắt lưng.

Xảo, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mọi người còn chưa biết tại sao Càn Xảo lại làm mất thắt lưng.

Càn Xảo không trả lời, chỉ đi lấy cái vali.

Cậu rốt cuộc làm sao vậy.

Xảo.

Chân Lý không hiểu tại sao thời gian này Càn Xảo lại hồn xiêu phách lạc như vậy, thậm chí ngay cả thắt lưng quan trọng mà cha nuôi giao phó cũng làm mất: Xảo, cậu giải thích đi chứ.

Hiển nhiên cậu ta không muốn giải thích.

Đỗ Lan nói: Hoàn toàn có thể hiểu được, bởi vì cậu ta không muốn dọa các người sợ hãi.

Càn Xảo khẩn trương nhìn Đỗ Lan, chỉ sợ bí mật của mình sẽ bị lộ ra.

Nếu mọi người biết hắn là Áo Phỉ Nhĩ Nặc, e rằng Càn Xảo không còn mặt mũi nào xuất hiện trước mắt bọn họ nữa.

Chương 1538

Chuyện gì.

Chân Lý vẫn không hiểu.

Cô thật sự muốn biết.

Càn Xảo nhìn biểu tình hí hước của Đỗ Lan lập tức mở miệng: Đừng nói, tôi cầu xin anh.

Hắn thật sự không muốn để bạn bè biết hắn là quái vật.

Xảo, chúng ta không phải bạn bè sao.

Có bí mật gì phải giấu chúng tôi.

Chân Lý lại cảm thấy mặc kệ Đỗ Lan nói cái gì, cô đều có thể chấp nhận Càn Xảo.

Bởi vì Càn Xảo trước giờ làm người đều rất đáng tin cậy, cô thậm chí hy vọng mình cũng có thể giúp đỡ Càn Xảo, có lẽ biết bí mật của hắn thì có thể hiểu được tại sao hắn uể oải không phấn chấn.

Một người bảo nói một người không cho nói, đây không phải là làm khó Đỗ Lan ta sao.

Đỗ Lan tỏ vẻ rất khó xử, kỳ thực hắn rất muốn nói.

Nếu anh biết thì nói cho tôi.

Chân Lý còn chưa biết Đỗ Lan xấu xa cỡ nào, cho nên một chút cũng không sợ Đỗ Lan.

Đừng nói.

Càn Xảo vẫn đang tiến hành giãy dụa cuối cùng.

Vậy ta vẫn là nói đi, con người ta thích nhất chính là tuyên dương bí mật.

Mọi người nghe cho kỹ, bí mật này ta chỉ nói một lần.

Càn Xảo tuyệt vọng, hắn phát hiện trên thế giới hóa ra có loại người thú vị thấp hèn mười phần như Đỗ Lan, uổng công hắn trước kia vì nhân loại mà chiến đấu với Áo Phỉ Nhĩ Nặc, hiện tại hắn hối hận rồi, loại người như Đỗ Lan căn bản không đáng bảo vệ.

Kỳ thực bí mật cũng không phức tạp lắm, ta nói cho các người biết nhé, thực ra Chân Lý và cả những người ở trại mồ côi Lưu Tinh đều là người chết rồi, các người là được Tập đoàn Trí Não dùng công nghệ cao hồi sinh, bọn họ đã làm rất nhiều thực nghiệm trên người các người.

Càn Xảo tỏ vẻ bí mật này không phải của hắn, may quá may quá.

Mà Chân Lý tỏ vẻ đây không phải bí mật, đây là hồ thuyết bát đạo, chuyện khởi tử hồi sinh sao có thể xảy ra.

Cô không tin thì có thể hỏi Thảo Gia, hắn có phải luôn nói mình không đi họp lớp không.

Nhắc tới họp lớp liền sẽ chuyển chủ đề, kỳ thực hắn là người duy nhất không chết lúc đó, chỉ là trọng thương, cho nên hắn biết các người thực ra đều đã chết cả rồi.

Bị một tên Áo Phỉ Nhĩ Nặc hình rồng Dragon Orphnoch giết chết.

Đỗ Lan nói như vậy, Càn Xảo cũng nhớ tới, hơn một năm trước hắn xác thực từng thấy Áo Phỉ Nhĩ Nặc hình rồng đang đại khai sát giới, lúc đó hắn chỉ đi ngang qua biến thành Áo Phỉ Nhĩ Nặc đánh với đối phương một trận, nhưng đánh không lại, cái gì cũng không cứu được.

Tức là Càn Xảo từ rất lâu trước kia thực ra đã kết duyên phận với đám trẻ mồ côi Chân Lý này.

Chỉ có thể nói duyên diệu không thể tả, nếu không thật không thể giải thích tại sao bọn họ cứ luôn gặp gỡ.

Không thể nào.

Chân Lý vẫn không tin mình đã chết.

Hoàn toàn có khả năng.

Đỗ Lan nhận lấy sách hướng dẫn Càn Xảo tìm được, chém đinh chặt sắt nói: Bất quá cô cũng không cần quá khẩn trương, sống lại mà thôi, cứ sống cho tốt.

Bên ngoài Khải Tát không địch lại Đạt Nhĩ Tháp, Thảo Gia cũng bị đánh đến mức văng cả thắt lưng ra, mặt đầy thống khổ lăn lộn trên đất, hiển nhiên sự bảo hộ tân thủ của Nhị Kỵ đến đây là chấm dứt.

Ba chiếc thắt lưng đều tập hợp đủ, tiếp theo nên đi tìm Tập đoàn Trí Não gây phiền phức rồi.

Đỗ Lan mang theo sách hướng dẫn và thắt lưng rời khỏi hiện trường.

Thảo Gia giãy dụa trở về trong phòng, liền nhìn thấy Chân Lý trong lòng hắn yêu đang thất hồn lạc phách: Xảy ra chuyện gì.

Hắn lập tức túm lấy cổ áo Càn Xảo chất vấn.

Cô ấy biết chuyện xảy ra hôm họp lớp rồi.

Càn Xảo nói.

Thảo Gia nghe xong như quả bóng xì hơi, hắn vẫn luôn không muốn để bạn học đặc biệt là Chân Lý biết những chuyện này, kỳ thực đến tận bây giờ hắn cũng không thể chấp nhận hiện thực ngày đó, chỉ hy vọng đó là ác mộng.

Bạn học từng người tiếp nối từng người bị giết chết, bị bẻ gãy cổ, bị đánh bay, bị đập nát đầu, Áo Phỉ Nhĩ Nặc hình rồng quá đáng sợ, bất kể bạn học trốn đi hay là chạy trốn đều bị nó bắt được, sau đó giết chết.

Thảo Gia còn nhớ Chân Lý là bị kẻ địch xách lên, sống sờ sờ bóp chết.

Không phải thật, đều là giả.

Thảo Gia an ủi Chân Lý như vậy, cũng là lừa gạt chính mình.

Đỗ Lan tập hợp đủ ba chiếc thắt lưng, tự nhiên là muốn áp dụng vũ trang mạnh nhất đi công kích tập đoàn, cho nên muốn triệu hồi Phún Khí Sư Hổ Jet Sliger, kỳ thực chính là xe mô tô vũ trang siêu lớn do tập đoàn chế tạo.

Chỉ cần nhập 3821, ba Kỵ sĩ đều có thể triệu hồi ra cùng một loại Phún Khí Sư Hổ, mô tô vũ trang siêu lớn có thể lơ lửng, sở hữu hệ thống tên lửa độc lập cùng hệ thống phát xạ laser, tốc độ tối đa 1300 km trên h, toàn thân che kín họng phun khí, có thể di chuyển ngang, cũng có thể thực hiện động tác nhào lộn.

Bất quá muốn điều khiển quái vật khổng lồ như vậy, còn cần Mộc Tràng và Kết Hoa nỗ lực nhiều mới được.

Hiện tại Kết Hoa dùng chính là thắt lưng Khải Tát, mà thắt lưng 555 thì Đỗ Lan chuẩn bị kết hợp nó với thắt lưng Biên Bức Kỵ sĩ Dơi để khai phát ra thắt lưng cao tốc thuộc về Đỗ Lan.

Đợi đến khi chuẩn bị xong, Đỗ Lan đích thân dẫn đội đi tới Tập đoàn.

Ba chiếc Phún Khí Sư Hổ gầm rú bay qua bầu trời Tokyo, thắt lưng mới của Đỗ Lan dưới màu chủ đạo đen thêm vào hệ thống huyết dịch quang tử màu xanh lam, đồng thời biểu tượng con dơi trước ngực cũng là huyết dịch quang tử màu xanh lam phát sáng, vô cùng chói mắt.

Phóng tên lửa.

Tuy rằng là ở trung tâm thành phố, nhưng Đỗ Lan không chút do dự hạ đạt mệnh lệnh, đối đãi với Tập đoàn Trí Não căn bản không cần khách khí, cứ để bọn họ chấp nhận sự tẩy lễ của ngọn lửa, để gột rửa tội nghiệt của bọn họ đi.

Vèo vèo.

Kính bị chấn động và dư ba đánh nát như mưa rơi xuống đường phố bên dưới, người xung quanh nhao nhao chạy trốn.

Tập đoàn Trí Não tuyệt đối không ngờ tới có một ngày tên lửa do bọn họ sản xuất thế mà lại rơi xuống đầu chính bọn họ.

Tầng cao nhất của Tập đoàn Trí Não kỳ thực không có nội dung gì, chính là văn phòng của giám đốc, cùng một không gian trống trải treo đầy TV luôn tuần hoàn phát sóng quảng cáo của Tập đoàn Trí Não.

Hiện tại tầng cao nhất hoàn toàn bị nổ hủy, cơ chế ứng cấp khởi động, Áo Phỉ Nhĩ Nặc bắt đầu nghênh kích ngoại địch.

Đỗ Lan tỏ vẻ mấy tên địch nhân này vừa vặn để hắn luyện tập kỹ năng mới của mình: Thâm Hồng Thập Nhị Toản Deep Crimson Twelve Drills.

Chỉ thấy Đỗ Lan từ trên mô tô bay nhảy cao lên, kẻ địch xông vào biển lửa tầng thượng liền bị mười hai cái mũi khoan màu đỏ cố định tại chỗ, tiếp đó Đỗ Lan nhất thân hóa mười hai, trong 9,9 giây liên tục thi triển mười hai lần Kỵ sĩ Thích Rider Kick, đá nổ tung kẻ địch.

Ngọn lửa bập bùng càng thêm mãnh liệt.

Từ tầng cao nhất bắt đầu, ba người Đỗ Lan công lược xuống từng tầng một, cứ như là đi phó bản.

Đối với những người thiện lương, dù là con người hay Áo Phỉ Nhĩ Nặc Orphnoch, họ luôn vấp phải sự dằn vặt của lương tâm.

Còn đối với kẻ tà ác, chúng luôn sống rất thống khoái.

Những Áo Phỉ Nhĩ Nặc trong tập đoàn Trí Não Smart Brain sẽ không giống như Mộc Tràng và Càn Xảo trăn trở về giá trị nhân sinh hay định vị bản thân.

Chúng kiên định giương cao ngọn cờ Tiêu diệt nhân loại, Trái Đất thuộc về Áo Phỉ Nhĩ Nặc, ra tay với con người không chút nương tình.

Đối với kẻ xâm nhập, chúng dùng chính mạng sống của mình để kháng cự.

Kiến nhiều cắn chết voi, kẻ địch bao vây ngày càng đông, Khải Tát và Đạt Nhĩ Tháp đã không thể gánh vác nổi nữa.

Quả nhiên hiện tại đối kháng với cả tập đoàn Trí Não vẫn là quá khó khăn sao.

Thực ra Giả Diện Kỵ Sĩ Kamen Rider mỗi lần đánh bại trùm cuối coi như xong chuyện, nhưng những vấn đề di lưu lại không được giải quyết triệt để.

Với số lượng Áo Phỉ Nhĩ Nặc như thế này, cho dù Vương King bị đánh bại, chúng cũng không thể lập tức biến mất.

Mà vấn đề con người sau khi chết sống lại thành Áo Phỉ Nhĩ Nặc cũng chưa được giải quyết.

Tất cả mọi thứ sẽ vẫn như cũ, ước tính kết quả tốt nhất là tập đoàn biến mất, Áo Phỉ Nhĩ Nặc sau này có quyền lựa chọn của riêng mình, có thể như Mộc Tràng và Càn Xảo chọn sống hòa bình với nhân loại, chứ không bị tập đoàn bức bách đi tập kích con người.

Tuy nhiên, tập đoàn cũng không phải tồn tại ngay từ đầu, đều là do những Áo Phỉ Nhĩ Nặc cấp tiến từng chút một xây dựng nên.

Cho nên lịch sử sẽ không ngừng tái diễn.

Sẽ không có bất kỳ sự thay đổi nào.

Mãi không hết, tôi hết đạn rồi.

Không chỉ đạn tận lương tuyệt, Mộc Tràng còn cảm thấy cơ thể khó chịu, cho dù là Áo Phỉ Nhĩ Nặc thì duy trì biến thân quá lâu cũng sẽ không chịu nổi.

Tôi cũng vậy.

Kết Hoa cho biết đã bắn sạch đạn dược, số lượng kẻ địch quả thực quá nhiều.

Đỗ Lan lại vẫn tiếp tục tiến công, rất nhanh đã bị nhấn chìm trong biển Áo Phỉ Nhĩ Nặc.

Đỗ Lan, anh xông lên quá cao rồi.

Mộc Tràng phát hiện không tìm thấy tung tích Đỗ Lan đâu nữa.

Không có hồi đáp.

Thực ra Đỗ Lan đã tìm thấy mật thất, trực tiếp đi tìm cựu chủ tịch của tập đoàn.

Cựu chủ tịch thực chất chính là cha nuôi của những đứa trẻ ở cô nhi viện Lưu Tinh, sau khi phản bội thì vẫn luôn trốn trong mật thất của tập đoàn.

Chương 1539

Tại độ sâu hơn ba mươi mét dưới lòng đất có một không gian được xây dựng thành phòng học tiểu học.

Những đứa trẻ cô nhi ngày bé thực ra sống trong không gian ngầm của tập đoàn, chịu sự giám sát.

Những thiết bị này cựu chủ tịch rất hiểu rõ, nhưng chủ tịch đương nhiệm lại không hề hay biết.

Đỗ Lan thừa lúc hỗn loạn tiến vào thang máy bí mật, đi xuống độ sâu ba mươi mét, mọi thứ đều là dáng vẻ của cô nhi viện.

Nghĩ kỹ thì cực kỳ đáng sợ, những đứa trẻ của cô nhi viện Lưu Tinh hồi nhỏ sống dưới lòng đất bị giám sát, sau khi lớn lên lại bị khởi tử hồi sinh.

Thậm chí rất có khả năng chúng vốn dĩ không phải trẻ mồ côi, mà là bị Áo Phỉ Nhĩ Nặc bắt cóc về, thậm chí cha mẹ chúng chính là bị Áo Phỉ Nhĩ Nặc giết chết.

Có thể nói những việc tập đoàn Trí Não làm là cực độ tà ác, không thể loại trừ bất kỳ khả năng nào.

Hiện tại không gian ngầm cứ như phim trường phim ma, đèn đóm lúc sáng lúc tắt, hành lang âm u, phòng học hỗn loạn, còn có tiếng động lạ thỉnh thoảng truyền tới, đi trong đó cảm giác như tùy thời sẽ có tang thi hoặc cương thi nhảy bổ ra từ bên cạnh.

Có ai còn sống không.

Đỗ Lan hô một tiếng.

Cạch, đáp lại là một âm thanh quỷ dị.

Không cần trốn nữa, cựu chủ tịch, tôi đều nhìn thấy ông rồi.

Đỗ Lan thực ra chẳng nhìn thấy gì cả, nhưng lừa một chút cũng chẳng sao.

Cựu chủ tịch quả nhiên mắc mưu, bởi vì Đỗ Lan biết thân phận của ông ta.

Một ông lão từ trong bóng tối bước ra: Cậu là ai.

Ta là kẻ xâm nhập tập đoàn, thuận tiện đến tìm ông nói chuyện về tập đoàn Trí Não.

Xâm nhập.

Cựu chủ tịch tỏ vẻ cái quỷ gì vậy.

Ông ta là một Áo Phỉ Nhĩ Nặc có lương tri, trước kia vì đồng bào Áo Phỉ Nhĩ Nặc mà cúc cung tận tụy, sau khi biết đồng bào tìm kiếm Vương, ông ta lập tức phản bội, chuyển sang giúp đỡ nhân loại, là một người đàn ông hành động theo lương tri của chính mình.

Đúng vậy, tiêu diệt tập đoàn Trí Não, tiêu diệt dã tâm của Áo Phỉ Nhĩ Nặc.

Áo Phỉ Nhĩ Nặc cũng không đại biểu cho tà ác.

Cựu chủ tịch bất lực nói: Họ chỉ là tin vào những truyền thuyết đáng thương kia thôi.

Thật sự có Vương sao.

Có, nhưng Vương cứ qua một khoảng thời gian sẽ tiến hành chuyển thế, đá Vương Chi Thạch để lại khi chuyển thế chính là cái thắt lưng trên bụng cậu.

Thắt lưng được chế tạo từ mảnh vỡ của Đế Vương Chi Thạch.

Lại là đá.

Đỗ Lan tỏ vẻ tại sao lại có nhiều tảng đá sở hữu sức mạnh thần kỳ đến thế nhỉ.

Hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Vương sẽ ẩn tàng giữa những đứa trẻ loài người, là Áo Phỉ Nhĩ Nặc không cần thông qua phục sinh mà có thể tự thức tỉnh, cũng là ngoại lệ duy nhất.

Cựu chủ tịch nói.

Cho nên các ông xây dựng cô nhi viện Lưu Tinh.

Ban đầu tôi cũng không biết những chuyện này, về sau mới biết họ muốn đánh thức Vương.

Họ tin rằng chỉ cần có Vương tồn tại, Áo Phỉ Nhĩ Nặc sẽ không tử vong, có được sự vĩnh sinh, họ sẽ tiêu diệt toàn nhân loại để thống trị thế giới, nhưng chuyện này căn bản là vô căn cứ.

Cho dù Vương tồn tại, Áo Phỉ Nhĩ Nặc cũng sẽ không vĩnh sinh, càng không thể tiêu diệt nhân loại.

Áo Phỉ Nhĩ Nặc là sinh vật đản sinh từ trong nhân loại, cùng nhân loại tương phụ tương thành, không có nhân loại thì không có Áo Phỉ Nhĩ Nặc.

Cựu chủ tịch cho rằng như vậy.

Thực ra ngẫm lại, nếu Vương thực sự trâu bò như thế, thì Áo Phỉ Nhĩ Nặc đã sớm thống trị thế giới rồi, đâu cần đợi đến bây giờ.

Nhưng khổ nỗi vẫn có những Áo Phỉ Nhĩ Nặc tin sái cổ, còn gọi là tập đoàn Trí Não, gọi là tập đoàn Não Tàn thì đúng hơn.

Nhân loại và Áo Phỉ Nhĩ Nặc sau này cũng sẽ không ngừng lặp lại lịch sử, có thể nói bất kể phe nào cũng đều rất đáng thương.

Đỗ Lan nói.

Cựu chủ tịch cũng không còn gì để nói, bởi vì Đỗ Lan nói đều đúng.

Trừ khi nhân loại và Áo Phỉ Nhĩ Nặc tìm được một lối thoát khác, nếu không thì bất kể hiện tại họ nỗ lực thế nào, tương lai vẫn định trước sẽ bước tới bi kịch.

Đây có lẽ chính là vận mệnh đi.

Cựu chủ tịch nói: Chúng ta có thể làm cũng chỉ là những việc trong khả năng cho phép, bất kể nhân loại hay Áo Phỉ Nhĩ Nặc, phần còn lại cứ giao cho vận mệnh vậy.

Bất lực chính là chủ đề của câu chuyện này, tất cả mọi người và Áo Phỉ Nhĩ Nặc đều chỉ là bánh răng trong vận mệnh to lớn, sinh mệnh đều không do họ làm chủ.

Vận mệnh sao.

Ta cho rằng vận mệnh vẫn có thể viết lại, chỉ cần chữa khỏi cho Áo Phỉ Nhĩ Nặc là được, không để Áo Phỉ Nhĩ Nặc xuất hiện nữa, đây chính là sự thay đổi lớn nhất, cũng chẳng có gì phải lấn cấn.

Chẳng lẽ cậu muốn diệt tuyệt Áo Phỉ Nhĩ Nặc.

Đại tự nhiên để chúng ta sinh ra, chúng ta liền có quyền được sống.

Cựu chủ tịch quả thật phức tạp, không muốn nhân loại diệt tuyệt, lại không hy vọng Áo Phỉ Nhĩ Nặc diệt tuyệt, đối với ông ta mà nói có lẽ vô vi mới là kết quả tốt nhất.

Chuyện này khác với việc con gà có trước hay quả trứng có trước, người và Áo Phỉ Nhĩ Nặc là có người trước, cho nên người xếp ở vị trí thứ nhất.

Nếu đại tự nhiên thực sự muốn để Áo Phỉ Nhĩ Nặc các ông quật khởi, thì hiện tại nên để nhân loại truyền nhiễm ôn dịch phát sinh đại diệt tuyệt, sau đó để Áo Phỉ Nhĩ Nặc lên ngôi.

Hơn nữa, đại tự nhiên lựa chọn thì có thể sinh tồn sao.

Khủng long có lời muốn nói, còn có ngàn vạn sinh mệnh đã diệt tuyệt cũng có lời muốn nói.

Ta cho rằng Áo Phỉ Nhĩ Nặc chẳng qua là một khúc nhạc đệm của đại tự nhiên, đại tự nhiên để các người tồn tại bản thân đã là một loại tàn nhẫn.

Chữa khỏi cho Áo Phỉ Nhĩ Nặc, chỉ là tiêu diệt năng lực Áo Phỉ Nhĩ Nặc, không phải giết chết các người, các người vẫn có thể tiếp tục sống với thân phận con người.

Nói cho cùng là các người có nguyện ý từ bỏ phần sức mạnh vượt qua nhân loại đó hay không.

Chủ tịch nghe xong cũng không thể không thừa nhận lời Đỗ Lan nói cũng là một phương án giải quyết.

Nếu Áo Phỉ Nhĩ Nặc có thể khôi phục lại làm người, vậy thì cũng sẽ không có quá nhiều khúc mắc.

Thật sự có phương pháp chữa trị Áo Phỉ Nhĩ Nặc sao.

Ông có thể làm chuột bạch của ta.

Đỗ Lan nói.

Thực ra thế giới này cũng có tổ chức đang nghiên cứu phương thức bóc tách sức mạnh Áo Phỉ Nhĩ Nặc, cũng do tập đoàn tài trợ.

Cuối cùng hình như còn thành công rồi, nhưng chỉ hoàn thành một ca bệnh, sau đó phòng thí nghiệm bị hủy diệt.

Hơn nữa quá trình bóc tách năng lực rất đau đớn, cần cố định người lên bàn mổ, sau đó dùng các loại máy móc tàn phá.

Nếu cậu thực sự có thể thành công, tôi nguyện ý phối hợp.

Cựu chủ tịch biết mình sắp chết rồi, Áo Phỉ Nhĩ Nặc cũng không thoát khỏi vận mệnh tử vong, nhưng trước khi chết ông ta ít nhất còn có thể hiến thân vì khoa học.

Người chết rồi còn có thi thể, nhưng Áo Phỉ Nhĩ Nặc chết rồi lại trực tiếp hóa thành cát bụi.

Yên tâm, ta muốn làm cũng chỉ là rút chút máu.

Nhân loại biến thành Áo Phỉ Nhĩ Nặc xong, cấu trúc cơ thể liền biến thành như đá cẩm thạch, nhưng cũng không phải không thể chuyển hóa.

Rút máu xong, Đỗ Lan xoay người rời đi.

Nếu hắn còn không đi, Mộc Tràng và Kết Hoa ở trên lầu sẽ bị đoàn diệt.

Hiện tại ngay cả nhóm Hạnh Vận Tứ Diệp Thảo Lucky Clover cũng tới rồi, tinh anh trong Áo Phỉ Nhĩ Nặc, chiến đấu lực có thể sánh ngang hai mươi tên Áo Phỉ Nhĩ Nặc thường.

Rút lui thôi.

Từ mật thất đi ra, Đỗ Lan hô hào mọi người bỏ chạy.

Đỗ Lan.

Không có thời gian hỏi Đỗ Lan đi đâu, đã Đỗ Lan trở lại, vậy bọn họ nên đi rồi.

Ba người lập tức phá cửa sổ lao ra, đào tẩu.

Cựu chủ tịch ở lại dưới tầng hầm, nhìn phòng học nơi những đứa trẻ mồ côi từng vui đùa ngày xưa, chỉ hy vọng mình còn có thể bù đắp tất cả.

Mộc Tràng và Kết Hoa rất chật vật, mồ hôi ướt đẫm lưng, quần áo đều ướt sũng.

Khoảng thời gian Đỗ Lan biến mất, họ phải gánh chịu tất cả hỏa lực của địch, hiện tại ngay cả ngón tay cũng không muốn động đậy.

Đỗ Lan lại nhìn thấy máu mình vừa rút ra thế mà đã biến thành cát, xem ra máu sau khi rời khỏi bản thể Áo Phỉ Nhĩ Nặc đã mất đi hoạt lực.

Xem ra muốn khai phát ra dược tề chuyển hóa an toàn không phải chuyện dễ dàng, Áo Phỉ Nhĩ Nặc và nhân loại đã là hai loại tồn tại hoàn toàn khác biệt rồi.

Nhưng có tính khiêu chiến mới thú vị.

Tập đoàn Trí Não sau khi trải qua sự kiện bị tập kích, Áo Phỉ Nhĩ Nặc cảm thấy bị uy hiếp, cho nên lực độ đả kích kẻ địch càng lớn hơn.

Chúng không biết thắt lưng đã đổi chủ, vẫn tưởng là Càn Xảo và Thảo Gia đang tìm tập đoàn gây phiền phức.

Cho nên phái ra Áo Phỉ Nhĩ Nặc tập kích bọn họ, thế nhưng nhóm Càn Xảo đã không còn thắt lưng nữa, đối mặt với công kích của kẻ địch, họ chỉ có thể bỏ xe mà chạy.

Chúng ta đã không còn thắt lưng, tại sao bọn chúng vẫn muốn tập kích chúng ta.

Chân Lý không hiểu.

Chương 1540

Mà Thảo Gia lại biết vụ tập kích xảy ra thời gian trước: E là bọn chúng cho rằng hung thủ tập kích tòa nhà tập đoàn là chúng ta, lũ Áo Phỉ Nhĩ Nặc đáng ghét.

Đương nhiên còn có tên Đỗ Lan đáng ghét, Thảo Gia không ngờ Đỗ Lan lại trợ Trụ vi ngược, cướp đi thắt lưng, bán đứng nhân loại, hắn căn bản không xứng làm người.

Nhóm Thảo Gia khó khăn lắm mới chấp nhận được thảm án xảy ra trong buổi họp lớp, hiện tại lại bị truy sát, đúng là viết to một chữ thảm.

Thảo Gia vì bảo vệ mọi người, tự mình xông lên chiến đấu.

Nhưng máu thịt phàm trần làm sao có thể vật lộn với quái nhân.

Thảo Gia hết lần này đến lần khác bị đánh bay, nhưng bất kể thế nào cậu ta cũng muốn chiến đấu.

A.

Thảo Gia lần nữa bị hất văng, quả nhiên không có thắt lưng căn bản đánh không lại Áo Phỉ Nhĩ Nặc.

Hiện tại cậu ta toàn thân đều đau, xương cốt như muốn rã ra, toàn dựa vào ý chí để giãy giụa.

Càn Xảo cũng xông lên, kết quả cũng y hệt.

Bất kể bọn mày có thắt lưng hay không, hôm nay bọn mày đều phải chết ở đây.

Tên Áo Phỉ Nhĩ Nặc nói.

Đừng mà, tôi không muốn chết.

Cậu em tiệm giặt ủi kinh hãi nói, cậu ta còn trẻ mà.

Chân Lý cũng sợ hãi ngã ngồi trên mặt đất, chỉ có thể run rẩy co thành một đoàn.

Hét đi, đây là di ngôn cuối cùng của bọn mày rồi.

Áo Phỉ Nhĩ Nặc muốn hạ sát thủ.

Dừng tay.

Càn Xảo đầy thương tích đứng dậy, lần này cậu cuối cùng cũng hạ quyết tâm rồi, cậu còn muốn tiếp tục chiến đấu, cho dù là với thân phận quái vật.

Vẫn không bỏ cuộc sao.

Đúng là ngu xuẩn.

Càn Xảo không nói một lời, chỉ tập trung tinh thần, sau đó mọi người liền nhìn thấy cơ thể cậu xuất hiện hình dạng quái vật.

Sao có thể.

Điều này đại biểu Càn Xảo cũng là Áo Phỉ Nhĩ Nặc.

Chân Lý, Thảo Gia, cậu em tiệm giặt là đều giật mình kinh hãi.

Càn Xảo cùng họ ăn chung ở chung mấy tháng trời, bây giờ nói cậu ta lại là quái vật.

Ba người căn bản không thể chấp nhận, nhưng Càn Xảo xác thực đã biến hình, biến thành bộ dáng người sói Wolf Orphnoch.

Gào.

Càn Xảo gầm lên một tiếng, sau đó lao về phía kẻ địch.

Cho dù không có thắt lưng, cậu cũng muốn chiến đấu tiếp.

Sao có thể.

Không ngờ ngươi cũng là Áo Phỉ Nhĩ Nặc.

Kẻ địch rất kinh ngạc, hơn nữa hắn còn phát hiện chiến đấu lực của Càn Xảo không hề yếu.

Càn Xảo dùng toàn lực giết chết kẻ địch, cho nên lần này cậu thắng lợi, thế nhưng đánh bại kẻ địch lại đánh mất đi tình bạn.

Nhìn thấy biểu cảm sợ hãi của ba người, Càn Xảo lựa chọn rời đi.

Quái vật.

Thảo Gia nghiến răng nghiến lợi, cậu ta không thể tha thứ cho Càn Xảo.

Hai người còn lại thì thất hồn lạc phách, hoàn toàn không biết nên đối mặt thế nào.

Hiện thực là một câu chuyện tàn khốc tiếp nối một câu chuyện tàn khốc, bên cạnh họ dường như chẳng có chuyện tốt phát sinh, ngược lại chuyện xấu cứ nối gót mà đến.

Ngay cả bạn bè cũng biến thành kẻ địch.

Nhưng mà bạn bè biến thành kẻ địch cũng là đặc sắc của Giả Diện Kỵ Sĩ, hắc hóa mạnh gấp ba, tẩy trắng yếu đi ba phần.

Càn Xảo lạc lõng đi trên đường lớn, không biết mình nên đi đâu về đâu.

Người trẻ tuổi, có phải thân phận bại lộ rồi không.

Đỗ Lan luôn xuất hiện vào lúc thích hợp nhất.

Càn Xảo không nói một lời, nói cho cùng vẫn là lỗi của Đỗ Lan, là vì Đỗ Lan lấy đi thắt lưng, cậu mới bất đắc dĩ phải chiến đấu dưới hình thái Áo Phỉ Nhĩ Nặc.

Tôi biết cậu đang nghĩ đây là lỗi của tôi, nhưng cậu tưởng có thể giấu giếm cả đời sao.

Nếu họ ngay cả việc cậu là Áo Phỉ Nhĩ Nặc cũng không thể chấp nhận, cũng không thể tính là bạn bè có thể thác phó tính mạng, tối đa chỉ là bạn bè bình thường.

Đã là bạn bè bình thường thì cậu hà tất phải đau lòng.

Tôi nhớ ra rồi, cậu chỉ có mấy người bạn bình thường này, không có bọn họ, cậu chỉ là một con sâu đáng thương.

Cái tên này.

Lời này của Đỗ Lan quá đâm chọc vào tim, Càn Xảo rất ít khi tức giận, đấm một quyền ra.

Đỗ Lan nghiêng đầu liền tránh được: Thẹn quá hóa giận.

Đều là lỗi của anh, đều là anh hại.

Cũng có thể, cậu cũng không cần tức giận, tôi tới tìm cậu là hy vọng nhận được sự hiệp trợ của cậu, đồng thời cũng vì thay đổi vận mệnh bi thảm của cậu.

Tôi chuẩn bị khai phát một loại dược tề giúp Áo Phỉ Nhĩ Nặc khôi phục thành người, nhưng cần rất nhiều vật thí nghiệm để kiểm chứng xem loại thuốc này có hiệu quả hay không.

Thí nghiệm gì.

Chính là thử nghiệm thuốc rất bình thường.

Tôi sẽ tìm đủ nhiều Áo Phỉ Nhĩ Nặc, sau đó chia các cậu ngẫu nhiên thành hai nhóm A và B, một nhóm sẽ nhận được thuốc, một nhóm sẽ nhận được kẹo.

Đây là biện pháp kiểm nghiệm thuốc có hiệu quả hay không phổ biến nhất, nếu người ăn kẹo cũng có thể khỏi bệnh, vậy chứng tỏ thuốc vô hiệu.

Càn Xảo nghe xong cảm thấy cạn lời, bọn họ là Áo Phỉ Nhĩ Nặc chứ có phải bị ung thư đâu.

Có hiệu quả hay không chẳng phải rõ rành rành sao.

Nếu uống thuốc mà không biến thân nữa, vậy tự nhiên là hiệu quả, căn bản không cần thiết làm loại thực nghiệm này.

Cậu tưởng không cần thiết.

Nhưng thuốc muốn bán ra, loại thực nghiệm này là không thể thiếu.

Mục tiêu của tôi không chỉ là cậu, mà là quảng đại Áo Phỉ Nhĩ Nặc, muốn biến tất cả bọn họ trở về làm người.

Thậm chí sau này lại xuất hiện sự kiện khởi tử hồi sinh, bác sĩ sẽ kê loại thuốc này cho người sống lại uống.

Giải quyết triệt để chứng bệnh Áo Phỉ Nhĩ Nặc này.

Một loại thuốc mới đưa ra thị trường, nhất định phải trải qua đủ loại nghiệm chứng hà khắc, Đỗ Lan là làm việc theo quy trình.

Càn Xảo quả thực không lo nghĩ xa xôi như thế, nhưng cậu vẫn rất khó tin Đỗ Lan thực sự nghiêm túc, cậu đều bị lừa đến ám ảnh tâm lý rồi.

Tại không gian ngầm của tập đoàn Trí Não, phòng học ngày xưa hiện tại lại bận rộn lên, trở thành nơi thử nghiệm thuốc.

Áo Phỉ Nhĩ Nặc bị bắt tới nhất định phải uống thuốc đúng giờ, sau đó định giờ ghi chép trạng thái.

Càn Xảo chính là một thành viên trong đó, uống thuốc của Đỗ Lan, cậu cảm giác hơi có chút hiệu quả, lúc biến thân trở nên rất mất sức, nếu tiếp tục uống thuốc cậu cho rằng mình sau này thực sự sẽ mất đi năng lực biến thân.

Đây là một tin tốt, không ngờ Đỗ Lan thực sự khai phát ra loại thuốc này.

Càn Xảo nhìn Đỗ Lan bằng con mắt khác.

Loại thuốc này sẽ sản xuất quy mô lớn sao.

Càn Xảo hỏi Đỗ Lan, nếu đúng là vậy, Đỗ Lan chính là tạo phúc cho nhân loại.

Đương nhiên sẽ, có điều có lẽ giá thuốc sẽ rất đắt, nhưng không sao, các cậu có thể mua thuốc nhái.

Đỗ Lan cho biết thuốc mình nghiên cứu, bán mấy triệu yên một lọ cũng không đắt chút nào, cơ bản chỉ cần một lọ là có thể giải quyết phiền phức, không cần lặp lại tiêu tiền.

Chẳng lẽ không thể miễn phí cho Áo Phỉ Nhĩ Nặc sử dụng sao.

Càn Xảo tỏ vẻ Đỗ Lan quá gian trá, rõ ràng vừa cảm thấy hắn là người tốt, không ngờ lập tức bản tính đã bại lộ.

Đỗ Lan chỉ cười cười, thực ra thuốc phát minh ra, đến lúc đó chính phủ tuyệt đối sẽ cưỡng chế bắt Áo Phỉ Nhĩ Nặc uống thuốc, đến lúc đó có lẽ sẽ do chính phủ trực tiếp bỏ vốn.

So với khủng hoảng xã hội do Áo Phỉ Nhĩ Nặc gây ra, mấy triệu mua thuốc giải quyết dứt điểm phiền phức, vụ làm ăn này quá hời.

Nhưng cũng không loại trừ chính phủ kiệt sỉ, không muốn bỏ tiền, vậy Đỗ Lan cũng hết cách.

Bởi vì Đỗ Lan tuy nghiên cứu ra thuốc, nhưng sản xuất thuốc không do hắn quản, đến lúc đó tất cả mọi thứ đều do nhân loại tự mình quản khống, có phải bán giá cắt cổ hay không toàn dựa vào lương tâm cá nhân.

Nếu các cậu thực sự mua không nổi, vậy có thể biến thân đi cướp, luôn sẽ có cách thôi.

Tên khốn nạn nhà anh quả nhiên là đồ hỗn đản.

Càn Xảo nổi giận.

Chương 1541

Bốn mươi đối tượng thực nghiệm đều tưởng mình ăn là thuốc giải, nhưng thực ra chỉ có hai mươi người ăn là thuốc giải, hai mươi người kia ăn là kẹo.

Sau thí nghiệm, hai mươi người ăn kẹo đều vẫn có thể biến thân, nhưng người ăn thuốc đều mất đi sức mạnh Áo Phỉ Nhĩ Nặc, điều này chứng minh thuốc giải là có hiệu quả.

Như vậy liền có thể sản xuất quy mô lớn rồi.

Một loại thuốc trị liệu Áo Phỉ Nhĩ Nặc lặng lẽ lưu hành, hiện tại vẫn chưa có kênh mua bán chính quy, nhưng chỉ cần gây sự chú ý của chính phủ thì sớm muộn sẽ sản xuất quy mô lớn.

Thuốc giải lưu hành đối với tập đoàn Trí Não là một đả kích cực lớn, chúng tuyệt đối sẽ không cho phép có loại thuốc này tồn tại.

Cho nên chúng lập tức phát động sức mạnh tìm kiếm ngọn nguồn thuốc.

Thế nhưng không ít Áo Phỉ Nhĩ Nặc đều lựa chọn biến trở về nhân loại, tuy rằng Áo Phỉ Nhĩ Nặc mang lại sức mạnh cường đại, nhưng lại quá bất tiện.

Rất nhiều người biến thành Áo Phỉ Nhĩ Nặc chỉ là người bình thường, họ không cần sức mạnh vượt ngoài phạm vi pháp luật quản hạt, còn không bằng làm lại con người thì tốt hơn.

Thế là những người uống thuốc giải đều đang che giấu cho Đỗ Lan, không để tập đoàn Trí Não tìm thấy hắn.

Đỗ Lan nghiễm nhiên trở thành hy vọng duy nhất của Áo Phỉ Nhĩ Nặc.

Càn Xảo nhìn thấy mà ngũ vị tạp trần, Đỗ Lan cái tên ác liệt như vậy thế mà năng lực lại mạnh đến thế.

Trong lòng cậu, Đỗ Lan còn ác liệt hơn cả tên Thảo Gia hay diễn kịch để chiếm cảm tình của người khác.

Nhưng Càn Xảo cũng không thể không thừa nhận Đỗ Lan là phái thực lực chân chính.

Càn Xảo sau khi uống thuốc giải hoàn toàn mất đi năng lực biến thân, một mình trở về tiệm giặt ủi.

Mọi người nghe nói Càn Xảo không thể biến thân nữa đều cảm thấy rất kinh ngạc, không ngờ lại có loại thuốc giải như vậy.

Nhưng Thảo Gia không tin: Cậu nói không thể biến thân là không thể biến thân nữa sao.

Tôi dựa vào cái gì phải tin cậu.

Cậu ta cho rằng Càn Xảo chỉ là giả vờ không biết biến thân.

May mà Đỗ Lan sớm có chuẩn bị, để xác định xem có phải thực sự chữa khỏi rồi không, hắn đem tàn tích của thắt lưng Faiz 555 cải tạo lại một chút, biến thành máy kiểm tra Áo Phỉ Nhĩ Nặc.

Nếu nhân loại sử dụng máy kiểm tra, sẽ phát ra âm thanh Lỗi Error, sau đó hất văng người ra.

Mà Áo Phỉ Nhĩ Nặc sử dụng lại sẽ không có bất kỳ biến hóa nào.

Thắt lưng chỉ có Áo Phỉ Nhĩ Nặc mới có thể dùng, các cậu nhìn cho kỹ.

Càn Xảo đeo thắt lưng lên, quả nhiên phát ra tiếng điện tử Error, sau đó Càn Xảo bị hất bay.

Tuy ngã sấp mặt, nhưng Càn Xảo rất vui vẻ, bởi vì đây là tiêu chí cậu khôi phục làm người.

Những người khác cũng không tin tà mà sử dụng máy kiểm tra, quả nhiên bị hất bay, chỉ có Thảo Gia là không có phản ứng.

Mọi người chết lặng, trước đó nghe Càn Xảo nói chỉ có Áo Phỉ Nhĩ Nặc mới có thể biến thân, vậy chẳng phải nói Thảo Gia cũng là Áo Phỉ Nhĩ Nặc.

Ngay cả lúc Thảo Gia đeo thắt lưng không bị hất bay, dường như cũng chứng minh điểm này.

Cậu em tiệm giặt có thể xác định mình là nhân loại một trăm phần trăm, cậu ta cũng bị hất bay chứng minh thắt lưng là có tác dụng.

Thảo Gia phát hiện ánh mắt hoài nghi của mọi người, nghiến răng bỏ chạy, có điều lúc đi còn hung hăng húc vào Càn Xảo một cái, cậu ta cho rằng mình bị coi là quái vật đều là lỗi của Càn Xảo.

Thảo Gia đương nhiên không phải Áo Phỉ Nhĩ Nặc, cậu ta chỉ là bị tiêm nhân tử Orphnoch, cậu ta sẽ không biến thành Áo Phỉ Nhĩ Nặc.

Nhưng cơ thể cậu ta cũng xác thực đang sa hóa, điều này đại biểu sinh mệnh của Thảo Gia sắp đi đến hồi kết.

Đây là lần đầu tiên Thảo Gia bị nghi ngờ, vốn dĩ cậu ta có thể dùng diễn xuất chiếm được hảo cảm của tất cả mọi người, nhưng lần này hiện thực đã tát cho cậu ta một cái thật mạnh.

Tâm tình không tốt, cậu ta lái chiếc xe ba bánh chạy ra bờ biển ngắm biển.

Ngồi trên bãi cát càng nghĩ càng giận, vốn là quái vật như Càn Xảo lại biến về thành người, mà vốn là người như mình lại bị coi là quái vật.

A.

Thảo Gia chỉ cảm thấy trong ngực có một cỗ khí uất kết không chỗ phát tiết, u uất quá u uất rồi, quả thực còn u uất hơn cả ăn xúc xích thấy đuôi chuột, ăn canh sườn thấy bạch tuộc.

Thảo Gia không hề biết bãi cát đối với cậu ta mà nói là nơi nguy hiểm nhất nhân sinh.

Kia kìa, bốn cán bộ của Hạnh Vận Tứ Diệp Thảo Lucky Clover đều xuất hiện sau lưng Thảo Gia, trùng hợp đến thế là cùng.

Kẻ nắm giữ thắt lưng Kaixa, không ngờ lại gặp ngươi ở đây.

Xem ra vận may của ngươi dùng hết rồi, hôm nay ngươi phải chết ở chỗ này.

Kẻ cầm đầu bốn người là một thanh niên, và hắn chính là Áo Phỉ Nhĩ Nặc Rồng Dragon Orphnoch, cũng chính hắn đã giết sạch người ở cô nhi viện.

Áo Phỉ Nhĩ Nặc.

Nếu còn thắt lưng, Thảo Gia nhất định sẽ dốc toàn lực đi chiến đấu.

Đáng tiếc thắt lưng đã bị đoạt mất, lần trước bị truy sát cũng đã chứng minh máu thịt phàm trần địch không lại quái nhân.

Thảo Gia biết mình hôm nay phải chết ở bãi cát rồi, cậu ta không biết thực ra có thể lao về phía biển, nơi đó là khu vực an toàn.

Bị bốn Áo Phỉ Nhĩ Nặc bao vây, Thảo Gia áp lực như núi, cậu ta tuyệt đối không muốn chết, cho dù tay cậu ta đã bắt đầu hóa thành cát, cậu ta vẫn yêu quý cái mạng nhỏ như thường, bởi vì cậu ta có quá nhiều việc chưa hoàn thành.

Ví dụ như làm một phen đại sự trở thành nhân vật lớn, ví dụ như theo đuổi Chân Lý và được ở bên cô ấy, lại ví dụ như giết sạch Áo Phỉ Nhĩ Nặc.

Chết đi.

Thảo Gia tuyệt vọng nhắm mắt lại, bãi cát này chính là quy túc cuối cùng của cậu ta.

Nhưng đúng vào lúc này Mộc Tràng và Kết Hoa đã đến, biến thân rồi lao vào đánh nhau với bốn cán bộ.

Thảo Gia vẻ mặt đầy may mắn, cậu ta lần đầu tiên cảm thấy sống sót thật tốt.

Có phải đang ăn mừng mình sống sót rồi không.

Đỗ Lan.

Nghe thấy cái giọng đáng ghét này là biết người đáng ghét, trong lòng Thảo Gia, Đỗ Lan còn không bằng Áo Phỉ Nhĩ Nặc.

Áo Phỉ Nhĩ Nặc còn có thể nói là vì biến hóa nên mất đi nhân tính, mà Đỗ Lan chính là gian người, kẻ phản bội nhân loại.

Cái ánh mắt nhìn rác rưởi này là sao, chẳng lẽ ta trong mắt cậu lại bất kham thế ư.

Da mặt Đỗ Lan không phải ánh mắt của Thảo Gia có thể công phá được.

Anh phản bội nhân loại.

Thảo Gia nói.

Nhưng ta cũng cứu cậu, nếu không cậu sẽ cùng bãi cát này hòa làm một thể, bãi cát này sẽ hóa thành bãi cát vong giả, vĩnh viễn vang vọng tiếng kêu rên không cam lòng của cậu.

Thế nhưng Thảo Gia sẽ không lĩnh tình: Nếu không phải anh lấy đi thắt lưng, tôi cũng sẽ không chật vật thế này.

Đỗ Lan chỉ cười cười, có thắt lưng cũng đánh không lại bốn cán bộ, trước mắt người biến thân của hai thắt lưng Kaixa và Delta đều đang rất chật vật, thực lực Tứ Cán Bộ không phải chém gió mà ra.

Cán bộ là tinh anh sở hữu sức mạnh cường đại trong đám quái nhân, thông thường mà nói cán bộ đều có thể sống khá lâu.

Cá biệt có cán bộ xảo quyệt thậm chí có thể sống đến trận quyết chiến mới chết.

Cho nên rất nhiều khi kẻ gây phiền phức cho Kamen Rider chính là cán bộ chứ không phải trùm cuối Big Boss, bởi vì trùm cuối đều rất bận, đều có mục tiêu của riêng mình cần thực hiện, chuyện nhỏ như đánh ngã Kamen Rider giao cho thuộc hạ là được rồi.

Bốn cán bộ của Hạnh Vận Tứ Diệp Thảo đều rất mạnh, đặc biệt là Áo Phỉ Nhĩ Nặc Rồng, chiến đấu lực càng là nghiền ép Kỵ Sĩ.

Mộc Tràng và Kết Hoa đều bị đánh văng thắt lưng.

Mạnh quá.

Mộc Tràng nằm trên bãi cát nói.

Quả nhiên bãi cát chính là nguy hiểm, không chỉ nhằm vào Thảo Gia, các Kỵ Sĩ khác sơ sẩy một chút cũng phải lật thuyền trên bãi cát.

Đỗ Lan phải đích thân ra tay rồi: Biến thân.

Bốn cán bộ thầm nghĩ Đỗ Lan có phải bị ngốc không, vừa rồi gia nhập chiến đấu ba chọi bốn có lẽ còn có phần thắng, nhưng hiện tại hai Kỵ Sĩ đã nằm đo đất, hắn lại biến thân một chọi bốn, đây không phải tìm chết sao.

Nhân loại ngu xuẩn thế này, Tứ Cán Bộ đều là lần đầu tiên gặp.

Thế nhưng nếu Đỗ Lan thực sự ngu xuẩn thì trên đời này đã không có người thông minh, hắn không nói một lời triển khai đại chiêu: Thâm Hồng Thập Nhị Toản Deep Crimson Twelve Drills.

Mỗi người ba cước.

Chương 1542

9,9 giây gia tốc bắt đầu.

Đỗ Lan bay lên rơi xuống, rơi xuống lại bay lên, mười hai cú đá phân phối chắc nịch xong xuôi. 9,9 giây, ngay cả bát mì tôm cũng chưa kịp ăn, một trăm mét cũng chạy chưa xong, nhưng trong bốn cán bộ có ba tên ngay khoảnh khắc gia tốc kết thúc liền bốc cháy.

Áo Phỉ Nhĩ Nặc Rồng tuy không lập tức bỏ mạng, cũng đau đớn nằm trên mặt đất, giãy giụa một hồi cũng bắt đầu bốc cháy.

Bốn cán bộ toàn bộ tử vong.

Mọi người đều cảm thấy không công bằng, Đỗ Lan mạnh như vậy, còn cần bọn họ chiến đấu làm cái gì.

Quả thực không cần nữa, bởi vì thuốc giải Áo Phỉ Nhĩ Nặc đã bắt đầu được chính phủ tiếp nhận sản xuất, lượng lớn thuốc giải được đưa đến bệnh viện hiệu thuốc, chỉ cần mua là được.

Giá cả cũng vừa phải, không quá đắt, gia đình bình thường cũng mua nổi.

Bác sĩ lên tivi giới thiệu Áo Phỉ Nhĩ Nặc là một loại bệnh có thể chữa trị, hy vọng mọi người đừng căng thẳng.

Mà triệu chứng của bệnh này chính là giả chết và biến thân, nhưng đừng lo lắng, chỉ cần uống thuốc kịp thời là hoàn toàn có thể chữa khỏi.

Đối với một số Áo Phỉ Nhĩ Nặc cự tuyệt uống thuốc, cần người nhà cưỡng chế uống thuốc, hoặc đưa đến bệnh viện tiến hành trị liệu.

Tóm lại mọi người phải kịp thời phát hiện kịp thời chữa trị, đừng vì mắc bệnh này mà giấu bệnh sợ thầy, phát hiện cơ thể mình dị thường phải kịp thời uống thuốc, chỉ cần một liệu trình là có thể khôi phục.

Chỉ sau một đêm, mọi người biết hóa ra còn có loại bệnh này, nhao nhao tỏ vẻ kinh ngạc.

Tập đoàn Trí Não lại đại kinh thất sắc, không chỉ bốn cán bộ bị giết, hiện tại còn có rất nhiều Áo Phỉ Nhĩ Nặc lần lượt bị bắt tiến hành cưỡng chế trị liệu, số lượng Áo Phỉ Nhĩ Nặc đang sụt giảm với tốc độ kinh người.

Thế nhưng đến bây giờ chúng vẫn chưa tìm thấy Vương, hiện tại thắng bại mấu chốt nằm ở tốc độ, ai tìm được Vương trước người đó sẽ thắng lợi.

Tập đoàn Trí Não phát động tất cả sức mạnh đi điều tra trẻ em trong độ tuổi thích hợp trên toàn quốc, tìm kiếm xem có đứa trẻ đặc thù hay không, chúng nhất định phải tìm được Vương.

Vương cũng xác thực đã chuyển thế, cũng xác thực là một cô nhi, hơn nữa còn là cô nhi chịu bắt nạt ở cô nhi viện.

Nhưng nếu nó không thức tỉnh thì cũng giống như bạn nhỏ bình thường, mà thức tỉnh cần rất nhiều năng lượng tiêu cực, bị bắt nạt ở cô nhi viện hiển nhiên vẫn chưa đủ.

Vương cần thông qua cắn nuốt Áo Phỉ Nhĩ Nặc mới có thể tráng kiện trưởng thành.

Cho nên nói tập đoàn Trí Não là ngốc, hiện tại chúng tuy không phải trường sinh bất lão, nhưng có thân phận có địa vị có quyền thế, lại cứ khăng khăng muốn tìm một ông Vua ra.

Vương một khi xuất hiện, Áo Phỉ Nhĩ Nặc của tập đoàn Trí Não kia chỉ có thể trở thành nô lệ vĩnh viễn, Vương cao hứng thưởng ngươi một miếng, không cao hứng thì cắn ngươi một miếng.

Cái tinh thần không làm rồng phượng mười năm, thà làm rùa đen vạn năm này thực sự não tàn.

Đỗ Lan phát hiện tập đoàn thế mà nỗ lực tìm kiếm Vương như vậy, thế thì thỏa mãn bọn chúng đi, thuận tiện cũng để những Áo Phỉ Nhĩ Nặc khác biết uống thuốc mới là sự lựa chọn tốt nhất.

Đỗ Lan muốn chế tạo một không gian Áo Phỉ Nhĩ Nặc, những Áo Phỉ Nhĩ Nặc không chịu uống thuốc sẽ bị tống vào trong, mà không gian đó sẽ do Vương tiến hành thống trị độc tài, mỗi một Áo Phỉ Nhĩ Nặc không chịu uống thuốc đều sẽ cảm nhận sự áp bức và bóc lột của xã hội phong kiến.

Đỗ Lan đi trước một bước tìm được Vương, đó là một đứa trẻ không được người ta thích, bản mặt không có biểu tình gì cứ như không hiểu tình cảm nhân loại, nhưng trong cơ thể nó xác thực có một cỗ sức mạnh to lớn.

Khi Đỗ Lan mang theo Vương xuất hiện tại tập đoàn Trí Não, những Áo Phỉ Nhĩ Nặc đang ngoan cố chống cự bên trong nhao nhao quỳ xuống, bởi vì Vương của chúng đến rồi.

Chủ tịch đương nhiệm càng là ngũ thể đầu địa, biểu hiện ra một trăm phần trăm trung thành: Vương, ngài rốt cuộc đã tới rồi sao.

Vương của các người hiện tại vẫn chưa thức tỉnh, nhưng nó xác thực chính là Vương của lũ Áo Phỉ Nhĩ Nặc các người.

Mà tòa nhà này chính là quốc thổ vĩnh viễn của các người, các người cứ từ từ chơi đồ hàng ở đây đi.

Sau này nếu có Áo Phỉ Nhĩ Nặc không chịu uống thuốc thà giữ lại trạng thái biến thân, cũng sẽ bị tống vào đây chịu sự thống trị của Vương.

Đỗ Lan nói xong liền di chuyển cả tòa nhà vào dị không gian.

Ở nơi này, bên ngoài là một mảnh hư vô, chỉ có bên trong tòa nhà là có thể hoạt động.

Giao Vương cho chúng xong, Đỗ Lan liền đi.

Đây đâu phải vương quốc.

Giản trực chính là tiệc buffet, Vương đang cần tích lũy sức mạnh để thức tỉnh, những Áo Phỉ Nhĩ Nặc này đều sẽ bị ăn thịt.

Không ít người tự nguyện trở thành thức ăn trong miệng Vương, bởi vì chúng đã bị tập đoàn tẩy não, cho rằng đây là sứ mệnh quang vinh.

Đỗ Lan biết cũng chỉ có thể lắc đầu, não tàn hết thuốc chữa.

Mộc Tràng và Kết Hoa cũng bắt đầu uống thuốc rồi, họ cũng chọn quay về xã hội người bình thường, nhưng Mộc Tràng vẫn sẽ tiếp tục kinh doanh công ty báo thù, bởi vì cậu cảm thấy sự nghiệp này là có ý nghĩa.

Kết Hoa cũng là một thành viên của công ty, từng chịu nhiều bắt nạt nên cô muốn cống hiến cả đời mình cho sự nghiệp bảo vệ những người bị bắt nạt.

Còn về Thảo Gia, cậu ta uống thuốc giải xong cơ thể cũng khôi phục không ít, tuy rằng có thể sẽ đoản mệnh, nhưng ít nhất còn có thể sống mười mấy năm.

Cậu ta trở lại đại học, tiếp tục như cá gặp nước.

Càn Xảo quyết định tiếp tục lữ hành, lần này cậu nhất định phải tìm được đích đến của mình.

Nếu không tìm được thì cậu vẫn có thể quay lại tìm nhóm Chân Lý, tuy không biết đích đến ở đâu, nhưng cậu đã biết khởi điểm của mình chính là ở nơi này.

Mục tiêu của Chân Lý là trở thành thợ cắt tóc, hiện tại cô đang nỗ lực học tập.

Sự kiện Áo Phỉ Nhĩ Nặc cũng cáo một đoạn lạc, vẫn có những Áo Phỉ Nhĩ Nặc lác đác xuất hiện, nhưng vừa phát hiện liền lập tức uống thuốc nên không gây ra sự cố lớn hơn.

Vốn là một câu chuyện ngày càng tồi tệ, hiện tại trở thành một câu chuyện đại đoàn viên bình dung, Đỗ Lan tỏ vẻ rất hài lòng.

Nhưng chuyến du lịch của tập đoàn X vẫn chưa kết thúc, Đỗ Lan lập tức đi tới một thế giới Giả Diện Kỵ Sĩ khác, nơi này sẽ là câu chuyện về những đồng xu Ngạnh Tệ Medal.

Dục vọng càng lớn, chiến đấu lực càng mạnh, vô cùng thích hợp để Đỗ Lan phát huy.

Bên cạnh hắn vẫn là hai em gái Mân Côi Nữ và Chân Ngư, vốn dĩ còn một người máy Android, nhưng bị Đỗ Lan bỏ quên ở tòa nhà tập đoàn Trí Não.

Người máy sẽ trở thành thầy giáo của Vương, dạy cho Vương của loài Áo Phỉ Nhĩ Nặc cách quản lý tòa nhà này.

Dục vọng của nhân loại có thể trực tiếp cụ hiện hóa thành Ngạnh Tệ, Ngạnh Tệ có thể làm năng lượng cung cấp động lực cho máy móc, chỉ cần dùng tốt, thế giới này hoàn toàn có thể phát triển ra nền văn minh dục vọng kinh thiên địa khấp quỷ thần.

Ngạnh Tệ, một loại tiền tệ đo lường dục vọng, Ngạnh Tệ phổ thông có màu ngân bạch, còn được gọi là Tế Bào Ngạnh Tệ Cell Medal, là đơn vị cơ bản cấu thành nên quái nhân tham lam.

Vào tám trăm năm trước, các nhà giả kim thuật đã chế tạo ra những Hạch Tâm Ngạnh Tệ Core Medal sơ khai nhất, thế nhưng ý chí được sinh ra từ Hạch Tâm Ngạnh Tệ lại không hoàn mỹ, chúng bắt buộc phải dùng dục vọng để lấp đầy linh hồn mình mới có thể thỏa mãn sự tồn tại của bản thân.

Tuy nhiên những quái vật sinh ra từ Hạch Tâm Ngạnh Tệ này cuối cùng lại bị một nhân loại có dục vọng to lớn hơn đánh bại, phong ấn tám trăm năm.

Mãi cho đến hiện đại, các quái nhân cán bộ lần nữa thức tỉnh.

Cuộc chiến giữa quái vật và Giả Diện Kỵ Sĩ Kamen Rider OOO bắt đầu.

Khi Đỗ Lan đến, họ đã đánh nhau rồi, nhưng không sao.

Cái Đỗ Lan cần là điều tra xem Ngạnh Tệ cung cấp năng lượng như thế nào, trước mặt hắn có một cái máy bán hàng tự động đen sì, những cái lon bên trong đều là một số người máy cỡ nhỏ.

Đỗ Lan nhìn thấy máy bán hàng, nhưng hiện tại trong tay hắn không có Ngạnh Tệ.

Vậy thì bắt buộc phải đi tìm quái vật, bởi vì quái vật sẽ rơi ra Tế Bào Ngạnh Tệ.

Quái vật dục vọng đều được cấu thành từ Tế Bào Ngạnh Tệ, do dục vọng biến hóa mà thành.

Dục vọng của nhân loại là không thể thỏa mãn, một khi trong cơ thể bị cán bộ dẫn dụ ra quái nhân dục vọng, vậy thì người này sẽ dưới sự thúc đẩy của dục vọng mà không ngừng thỏa mãn dục vọng, thế nhưng càng thỏa mãn thì dục vọng sẽ càng lớn, cuối cùng lớn đến mức bản thân người đó cũng lực bất tòng tâm.

Cứ như kẻ tham ăn, sau khi trong cơ thể có quái nhân dục vọng thì sẽ liên tục ăn liên tục ăn, không dừng lại.

Chương 1543

Bởi vì dục vọng sẽ càng ngày càng lớn, hắn sẽ ăn mãi cho đến khi bụng bị nứt toác.

Ban đầu có lẽ hắn chỉ muốn ăn hai cái đùi gà, nhưng về sau sẽ biến thành muốn ăn một bàn đồ ăn ngon, sau đó liền biến thành nếm khắp mỹ thực thiên hạ, tóm lại dục vọng sẽ không vì được thỏa mãn mà biến mất.

Tìm được quái nhân là việc rất nhẹ nhàng, đứng trên đường lớn tùy tiện đợi một lát sẽ có quái nhân xuất hiện.

Khi con người vô lực thỏa mãn dục vọng của mình, họ sẽ mất đi nhân hình biến thành quái vật tiếp tục dùng hành động để thỏa mãn cái dục vọng như rãnh sâu khó lấp ấy.

Đỗ Lan phát hiện Ngạnh Tệ cũng không phải sinh ra từ hư không, vẫn là phải tiêu hao vật chất.

Ví dụ như kẻ tham ăn, chính là phải ăn cơm mới có thể tích lũy Ngạnh Tệ.

Kẻ thích kim cương thì cần ăn kim cương mới có thể sản sinh Ngạnh Tệ.

Quái nhân chính là một môi giới chuyển hóa, chuyển hóa vật chất thành Ngạnh Tệ.

Nhưng Đỗ Lan biết đây chỉ là phương thức thu hoạch Tế Bào Ngạnh Tệ của cán bộ nam tính, chúng sẽ tiến hành đầu tư trước, ví dụ như ném một đồng xu vào cơ thể người bình thường, sau đó thông qua quá trình con người thỏa mãn dục vọng để tích lũy Tế Bào Ngạnh Tệ.

Dùng một đồng đổi lấy nhiều đồng hơn.

Nhưng trong năm cán bộ còn có một cán bộ nữ tính, cách cô ta thu thập Ngạnh Tệ không giống thế.

Cô ta sẽ xây tổ, cũng không biến mục tiêu thành quái vật, cũng không cần cắn nuốt thứ gì, chỉ cần chủ nhân của cái tổ không ngừng theo đuổi dục vọng, vậy thì trong tổ sẽ sinh trưởng ra vô số quái vật nhỏ, những quái vật này đều sẽ phân giải thành Tế Bào Ngạnh Tệ.

Phương thức sản xuất Ngạnh Tệ của cán bộ nữ tính quả là không khoa học, nhưng vị trí của cô ta trong năm cán bộ lại cực kỳ quan trọng, đợi đến lúc cán bộ nam tính hết tiền, cô ta luôn có thể khẳng khái giải nang.

Không tiêu hao vật chất, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi là có thể sinh ra Ngạnh Tệ, đây mới là phương thức lý tưởng mà Đỗ Lan hy vọng.

Cho nên Đỗ Lan muốn đi tìm nữ cán bộ đó.

Năm cán bộ chính là tất cả những quái nhân Hạch Tâm Ngạnh Tệ bị phong ấn tám trăm năm, điểm khác biệt giữa chúng và quái vật thông thường nằm ở chỗ chúng sở hữu Hạch Tâm Ngạnh Tệ, hơn nữa còn là một bộ.

Tám trăm năm trước các nhà giả kim thuật đã chế tạo ra sáu bộ Hạch Tâm Ngạnh Tệ: Chim, Cá, Thú, Côn Trùng, Mèo, Khủng Long.

Trừ tổ Khủng Long không có ý thức ra, năm tổ Hạch Tâm Ngạnh Tệ khác đều sở hữu ý thức.

Trong đó Chim lại không hợp với bốn kẻ còn lại, cho nên hiện tại đang tụ tập với nhau là Cá, Thú, Côn Trùng, Mèo.

Trong đó Cá chính là nữ cán bộ.

Vốn dĩ mỗi một tổ Ngạnh Tệ đều có mười đồng, thế nhưng nhà giả kim thuật phát hiện mười đồng Ngạnh Tệ hoàn chỉnh thì không thể sản sinh linh hồn, cho nên họ rút đi một đồng từ mỗi tổ, chín đồng

Ngạnh Tệ đại biểu cho sự không viên mãn, dục vọng từ đó đản sinh, năm cán bộ cũng vì thế mà xuất hiện.

Các cán bộ sở hữu Hạch Tâm Ngạnh Tệ tự xưng là Tham Lam Giả Greeed, chúng không ngừng truy tìm Ngạnh Tệ phổ thông, nhưng vẫn mãi không được thỏa mãn.

Cô đi theo ta đi, chúng ta là tập đoàn X.

Đỗ Lan tìm được cán bộ hệ Thủy, hình người của cô ta là một thiếu nữ trẻ tuổi.

Tóc dài bay bay, gương mặt bầu bĩnh, làn da trắng sứ, giống như một nữ sinh trung học.

Thực ra tuổi tác của những cán bộ này cũng xác thực không lớn lắm, chúng là được chế tạo ra, tám trăm năm trước từng gây ra một trận náo loạn, có điều lại bị Giả Diện Kỵ Sĩ OOO sử dụng thắt lưng chiến đấu đánh bại phong ấn.

Tám trăm năm này đối với chúng mà nói căn bản chẳng có biến hóa gì, chúng lần nữa thức tỉnh, tất cả thời gian hoạt động cộng lại cũng chẳng qua vài năm mà thôi.

Giả Diện Kỵ Sĩ OOO sử dụng chính là sức mạnh của Hạch Tâm Ngạnh Tệ, chỉ cần ba đồng Hạch Tâm Ngạnh Tệ, Kỵ Sĩ liền có thể biến thân hoạch đắc sức mạnh mà Ngạnh Tệ đại biểu.

Tốc độ của mèo, sức bật của châu chấu, sức mạnh của dã thú v. v. dù sao cũng là sức mạnh đồng nguyên.

Nữ cán bộ tên là Ái Kỳ Mezool, cô ta cứ thế nhìn chằm chằm Đỗ Lan, bởi vì cô ta cảm nhận được từ trên người Đỗ Lan một dục vọng to lớn vô cùng, lớn đến mức cô ta cũng không biết nên hình dung thế nào.

Cô ta thậm chí nghi ngờ Đỗ Lan có phải là con người không.

Cho dù là thần cũng không có dục vọng to lớn nhường này đâu nhỉ.

Hơn nữa loại dục vọng đó không phải những dục vọng nhỏ nhoi tính toán chi li, mà là dục vọng cô ta không thể hiểu được, cô ta nhìn không thấu Đỗ Lan rốt cuộc muốn cái gì.

Đây chẳng lẽ là tổ tông của dục vọng sao.

Ngươi là ai.

Ái Kỳ hỏi.

Tên ta là Đỗ Lan, là tổng tài của tập đoàn X, ta cần cô giúp ta sản xuất Tế Bào Ngạnh Tệ, không hấp thu bất kỳ vật chất nào, không làm hại bất kỳ người nào, cô hẳn là có thể làm được, cho nên ta mời cô gia nhập tập đoàn X.

Hiển nhiên cô ta không thể lập tức đáp ứng.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Ta biết cô đang phiền não điều gì, Tham Lam Giả các người không có bất kỳ cảm tri nào, cũng không biết tình cảm là vật gì, các người mù quáng truy tìm Ngạnh Tệ, nhưng chỉ là vì truy tìm mà truy tìm.

Ta có thể thay đổi hiện trạng của cô, để cô hiểu được tất cả cảm giác mà một sinh mệnh nên có.

Ái Kỳ động lòng rồi, cô ta xác thực muốn tìm hiểu những thứ này, đặc biệt là cảm giác trở thành mẹ.

Tuy cô ta cũng không biết tại sao mình lại có loại dục vọng này, hoặc có lẽ là do thiên tính nữ giới sai khiến.

Ngươi thực sự có thể làm được sao.

Hãy tin tưởng tập đoàn X, cô sẽ không thất vọng đâu, mà làm hồi báo cô chỉ cần sản xuất cho ta một ít Ngạnh Tệ là được rồi.

Yêu cầu của Đỗ Lan không cao.

Đây là một giao dịch không tồi, thế là Ái Kỳ đi theo Đỗ Lan tới nơi cư trú tạm thời của hắn.

Đây là một trang viên, thiết bị sinh hoạt đầy đủ mọi thứ.

Tốt hơn nhiều so với cái tòa nhà bỏ hoang kia của cô chứ.

Đỗ Lan tìm thấy Ái Kỳ trong một tòa nhà xây dở: Muốn có cảm giác thì bắt buộc phải tiếp xúc nhiều biến hóa nhiều, bắt đầu từ việc nâng cao phẩm chất sinh hoạt.

Cho dù không nếm được chua ngọt đắng, còn có một vị cay, có thể kích thích đầu lưỡi, luôn sẽ khiến cô có cảm giác, các người đã tồn tại thì tất định sẽ nảy sinh cộng minh với một số việc nào đó.

Nhưng ta ghét thử nghiệm.

Tám trăm năm trước, cô ta đã thử nghiệm rồi, nhưng vẫn không thành công, cuối cùng cô ta còn thảm bị phong ấn, đến bây giờ Hạch Tâm Ngạnh Tệ cũng không đủ.

Xem ra dục vọng của cô cũng chỉ đến thế, cô thực sự đã thử nghiệm tất cả rồi sao.

Ta thấy chưa chắc.

Theo Đỗ Lan thấy thì mọi vấn đề đều là vấn đề thử nghiệm, thí nghiệm qua tất cả các khả năng tổng sẽ tìm được đáp án.

Đỗ Lan có được đồng Ngạnh Tệ đầu tiên của mình, sau đó hắn tháo dỡ một cái máy bán hàng tự động.

Cái máy bán hàng này là do một công ty tên là Qũy Hồng Thượng Kougami Foundation thiết kế chế tạo, sử dụng sự kết hợp giữa thuật giả kim cổ xưa và khoa học kỹ thuật hiện đại.

Hiển nhiên cái quỹ này ngay từ đầu đã biết các Tham Lam Giả sẽ phục tô trở lại, cho nên vẫn luôn chuẩn bị.

Qũy Hồng Thượng là một tập đoàn rất thần bí rất có sức mạnh, máy bán hàng tự động của tập đoàn này có mặt ở khắp nơi, hiển nhiên chính là chuẩn bị cho chiến tranh.

Những máy bán hàng này có thể cung cấp lượng lớn lon robot nhỏ hỗ trợ, đồng thời bản thân máy bán hàng có thể biến thành xe mô tô.

Xe mô tô của Kỵ Sĩ thế giới này chính là những máy bán hàng tự động này, chỉ cần một đồng xu là có thể khiến mô tô có được động lực chạy mấy trăm cây số.

Hoàn mỹ, thảo nào đám Tham Lam Giả các người đều muốn đoạt được Ngạnh Tệ.

Khi loại Ngạnh Tệ này được hấp thu hàng trăm hàng ngàn cái, các người có thể đạt được chiến đấu lực không tồi.

Thế nhưng một vạn Tế Bào Ngạnh Tệ cũng không bằng một Hạch Tâm Ngạnh Tệ.

Ái Kỳ hiện tại chỉ có hai đồng Hạch Tâm Ngạnh Tệ, tuy Tế Bào Ngạnh Tệ không thiếu, nhưng cô ta vẫn cảm thấy sức mạnh không đủ.

Nếu Ngạnh Tệ đại biểu sức mạnh, sức mạnh đại biểu thắng lợi, vậy thì ta nghĩ cô nên đổi một góc độ tư duy vấn đề.

Cũng không phải chỉ có sức mạnh mới có thể mang lại thắng lợi, trí tuệ, mưu kế đều có thể, tại sao không phát tán tư duy của cô ra.

Các người chính là quá một gân cứng nhắc, cho nên mới luôn bị Giả Diện Kỵ Sĩ đánh bại.

Tám trăm năm trước, Giả Diện Kỵ Sĩ OOO đời đầu đã phong ấn cả bốn tên, có thể nói là một chọi bốn, thế trận nghiền ép.

Ái Kỳ hiện tại hồi ức lại trận chiến ngày đó vẫn cảm thấy sợ hãi, nhưng cô ta sẽ không thừa nhận mình thua Giả Diện Kỵ Sĩ: Đều là do An Khắc Ankh tên kia đã phản bội chúng ta, hắn đầu quân cho Giả Diện Kỵ Sĩ.

Năm đó bốn người bọn họ chính là trúng bẫy rập của cán bộ Hồng Điểu Chim Đỏ Tham Lam Giả thứ năm, mới bị Giả Diện Kỵ Sĩ tóm gọn một lưới.

Đến bây giờ cỗ oán khí đó vẫn chưa tiêu tan, nhưng Ái Kỳ đã biết lịch sử đang tái diễn, cán bộ Hồng Điểu lần nữa đầu quân cho Giả Diện Kỵ Sĩ, chỉ là lần này cán bộ Hồng Điểu dường như chỉ có một cánh tay được giải phong, cũng không có thân thể.

Kẻ phản bội mà cô nói chính là cái tay cứ bay qua bay lại bên cạnh Giả Diện Kỵ Sĩ à.

Không sai, tuy không biết tại sao hắn chỉ thức tỉnh một cánh tay, nhưng chính là hắn, tên Tham Lam Giả phản đồ đó, lại một lần nữa, lại một lần nữa đầu quân cho Giả Diện Kỵ Sĩ.

Ái Kỳ tuy nghe có vẻ tức giận, nhưng cô ta là Tham Lam Giả, thực ra cô ta cũng không hiểu rốt cuộc thế nào là phẫn nộ.

Nói cho cùng mọi hành động của Tham Lam Giả đều dựa trên dục vọng của chính mình, thứ chúng thực sự trung thành chỉ có bản thân, chúng sẽ không vì bất kỳ ai mà dao động.

Cán bộ Hồng Điểu phản bội cũng chẳng qua là thể hiện dục vọng của chính hắn, đổi là các Tham Lam Giả khác, nếu chúng cho rằng mình có dục vọng về phương diện này, cũng sẽ làm y hệt.

Chương 1544

Đổi một câu nói khác, chỉ có Tham Lam Giả mới có thể thực sự hiểu Tham Lam Giả.

Ái Kỳ hiện tại đi theo Đỗ Lan, cũng chỉ là vì Đỗ Lan dường như có thể thỏa mãn dục vọng của cô ta.

Chỉ cần nắm giữ phương thức chuyển hóa Ngạnh Tệ, Đỗ Lan có thể nhẹ nhàng chế tạo một loạt máy móc chạy bằng năng lượng Ngạnh Tệ.

Tiêu tiền là có thể trở nên mạnh mẽ, đây quả thực là hệ thống sức mạnh tốt nhất.

Cái này cho cô.

Đỗ Lan kết hợp khoa học kỹ thuật thắt lưng của nhiều thế giới, khai phát ra một chiếc Kim Tiền Yêu Đái Money Driver, tặng cho Ái Kỳ: Lần sau gặp lại Giả Diện Kỵ Sĩ, thì biến thân chiến đấu, tiêu tiền càng nhiều cô sẽ trở nên càng mạnh mẽ.

Ái Kỳ cảm thấy tạo hình của cái thắt lưng này rất kỳ quặc, giống như một chữ Hán.

Thực ra chính là một chữ Hán, chữ Chi tiêu xài trên chi trả, muốn có được sức mạnh thì phải chi trả tiền bạc.

Khác với trò chơi giết người của Gurongi, khác với Thiên Sứ giết người siêu năng lực, khác với Áo Phỉ Nhĩ Nặc mất đi nhân tính báo thù xã hội.

Mục tiêu chủ quan của Tham Lam Giả không phải con người, mà là Ngạnh Tệ.

Thương hại đối với con người chỉ là tác dụng phụ khi sản xuất

Ngạnh Tệ mà thôi, mà quái nhân rớt ra Ngạnh Tệ, không chỉ Tham Lam Giả cần, Giả Diện Kỵ Sĩ cũng cần y như thế.

Giả Diện Kỵ Sĩ cũng cần Ngạnh Tệ, chỉ khi sở hữu Ngạnh Tệ, cậu ta mới có mô tô, mới có vũ khí.

Vũ khí của Giả Diện Kỵ Sĩ thông thường đều là người khác tặng, OOO cũng không ngoại lệ, mô tô dùng máy bán hàng tự động, vũ khí là quà tặng của chủ tịch quỹ.

Muốn chiến đấu với Tham Lam Giả, sức mạnh của OOO là không thể thiếu, cho nên chủ tịch vẫn luôn ủng hộ Giả Diện Kỵ Sĩ.

Tuy ông ta cũng cướp đoạt Ngạnh Tệ từ trong chiến đấu của Kỵ Sĩ, cho nên nhìn qua địch bạn không rõ.

Tuy Giả Diện Kỵ Sĩ không sản xuất Ngạnh Tệ, nhưng lại đang tiêu hao Ngạnh Tệ.

Giả Diện Kỵ Sĩ đời này cũng là một kẻ thất nghiệp lang thang, chỉ khi nào không có cơm ăn mới đi làm công nhật.

Đương nhiên thân phận của cậu ta khác với những bình dân trước đó, cậu ta là một quan nhị đại đồi phế, hơn nữa cha mẹ chức quan còn không nhỏ, đã có thể tính là chính khách.

Trước khi cậu ta đồi phế, cũng là một thanh niên tốt đầy triển vọng, cậu ta thậm chí tiến hành quyên góp cho ngôi làng ở quốc gia chiến loạn, muốn bảo vệ những đứa trẻ trong chiến loạn.

Đáng tiếc cuối cùng cậu ta thất bại, tiền quyên góp của cậu ta đều bị khủng bố lấy đi làm quân phí, cuối cùng ngôi làng cậu ta bảo vệ cũng hóa thành biển lửa.

Mà người nhà cậu ta lại dùng chuyện này để làm văn, nói cái gia đình này nỗ lực thế nào, bất hạnh thế nào, chiếm được đồng tình để thu hoạch càng nhiều thẻ đánh bạc chính trị.

Đây chính là lý do Dã Hỏa Ánh Ti Hino Eiji bỏ nhà ra đi, một thanh niên tốt vì thất bại mà trở thành thanh niên ba không: không công việc, không tiền tiết kiệm cũng không bạn bè.

Bởi vì làm công nhật ở viện bảo tàng, nhặt được một đồng Hạch Tâm Ngạnh Tệ thuộc về cán bộ Hồng Điểu, thanh niên đồi phế này bị cuốn vào cuộc đại chiến vận mệnh tám trăm năm.

Trong đại chiến, còn có một cảnh sát bất hạnh bị đánh trọng thương, hiện tại một cánh tay Hồng Điểu đang ký sinh trên người cảnh sát.

Hiện tại hai người họ bắt buộc phải hợp tác mới có thể chiến đấu.

Chỉ là hai người vẫn chưa hình thành quan hệ tín nhiệm, cho nên thắt lưng và Ngạnh Tệ của Giả Diện Kỵ Sĩ đều do kẻ phản bội An Khắc quản lý.

Nhưng An Khắc cũng đã phát hiện mình không thể rời khỏi Dã Hỏa Ánh Ti đã biến thân, Hạch Tâm Ngạnh Tệ hắn đang nắm giữ trở thành mục tiêu chủ yếu của các Tham Lam Giả khác, chúng đều sẽ tới cướp bóc.

Vì sự an toàn của bản thân, An Khắc bắt buộc phải ở lại bên cạnh thanh niên đồi phế.

Mặt khác, Ái Kỳ nhận được thắt lưng lập tức muốn đi tìm các Tham Lam Giả khác gây phiền phức, tuy lúc yếu ớt chúng sẽ ôm đoàn, nhưng chúng đều có toan tính riêng, tuyệt đối sẽ không thực sự coi người khác là đồng bạn.

Giao Hạch Tâm Ngạnh Tệ của các ngươi ra, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Ái Kỳ lạnh lùng nói.

Trong bốn cán bộ này người có quan hệ tốt nhất với Ái Kỳ là

Tham Lam Giả hệ Thú, bởi vì hắn trí thương không cao, tuy là gã to xác nhưng tính tình như trẻ con, cho nên hắn vẫn luôn rất ỷ lại Ái Kỳ.

Đáng tiếc Ái Kỳ chỉ coi đối phương là đồ chơi trong trò gia đình, hiện tại cô ta mạnh mẽ rồi, nên nhận được nhiều Hạch Tâm Ngạnh Tệ hơn, nắm tất cả Ngạnh Tệ của mọi người trong tay, khống chế tất cả.

Đây chính là Tham Lam Giả, chủ nghĩa lợi kỷ cực hạn.

Tham Lam Giả hệ Thú nguyện ý cống hiến Ngạnh Tệ của mình, bởi vì trí thương của hắn không đủ để hắn phản kháng mệnh lệnh của Ái Kỳ.

Nhưng cán bộ Mèo và cán bộ Côn Trùng sẽ không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Cho nên Ái Kỳ móc thắt lưng ra: Đây là các ngươi tự tìm.

Biến thân.

Biến thân thành Giả Diện Kỵ Sĩ Vi Hải Tiên, sức chiến đấu của Ái Kỳ tăng vọt.

Tuy nhiên, kẻ địch có hai cán bộ, nhưng sức mạnh của Ái Kỳ lại vượt trên chúng.

Mặc dù các cán bộ có rất nhiều tế bào ngạnh tệ, nhưng thứ chúng dựa vào để chiến đấu vẫn là hạch tâm ngạnh tệ, tế bào ngạnh tệ giống như dùng để duy trì kết cấu cơ bản của cơ thể hơn là để chiến đấu.

Chỉ là khi có nhiều tế bào ngạnh tệ, thuộc tính cơ bản của cán bộ sẽ tăng lên.

Mà thắt lưng lại trực tiếp biến tế bào ngạnh tệ thành sức chiến đấu, hoàn toàn không cần hạch tâm ngạnh tệ.

Dùng một mai tế bào ngạnh tệ là có sức mạnh của một mai ngạnh tệ, những sức mạnh này còn có thể thay đổi thuộc tính, có thể là lửa, có thể là băng, có thể là lưỡi đao sắc bén cũng có thể là đạn.

Đủ loại vũ khí muôn hình vạn trạng được triển khai trong tay Ái Kỳ, sau đó cô ta tấn công toàn lực, hoàn toàn không đoái hoài đến tình đồng bạn ngày xưa.

Cán bộ côn trùng và cán bộ hình mèo bị đánh cho tan tác, chúng không dám tin Ái Kỳ vậy mà cũng có thắt lưng.

Hơn nữa, cái thắt lưng này còn mạnh hơn cả sức mạnh của OOO: Tại sao ngươi lại có thắt lưng.

Cái thắt lưng này rốt cuộc là gì.

Ái Kỳ đắc ý ngẩng đầu lên, Đây chính là điểm ta ưu tú hơn các ngươi.

Đỗ Lan chọn cô ta mà không chọn những người khác là có nguyên nhân.

Nếu các ngươi ngoan ngoãn giao nộp hạch tâm ngạnh tệ cho ta thì đã không phải chịu khổ.

Lúc này Ái Kỳ tay phải cầm bảo kiếm, tay trái cầm súng, đánh cho kẻ địch không còn sức chống trả.

Bây giờ nên là lúc hái quả ngọt chiến thắng.

Đầu tiên là cán bộ hình mèo, Ái Kỳ đâm tay vào cơ thể đối phương, móc chính xác hạch tâm ngạnh tệ ra.

Tiếp theo là cán bộ côn trùng, cũng bị xử lý y như vậy.

Mất đi lực hút của hạch tâm ngạnh tệ, hai cán bộ trực tiếp nổ tung thành một đống ngạnh tệ, có đến ba bốn trăm mai.

Cuối cùng là cán bộ hình thú vẫn luôn quyến luyến Ái Kỳ, nó vẫn đang vỗ tay, cổ vũ cho cô ta.

Nhưng Ái Kỳ sẽ không bỏ qua nó, Đạo Giác, đến lúc giao hạch tâm ngạnh tệ của ngươi cho ta rồi.

Nếu Ái Kỳ muốn, ta đều cho ngươi hết.

Dường như nó không hề ý thức được sau khi mất đi hạch tâm ngạnh tệ, bản thân sẽ không còn khả năng hành động độc lập, tư tưởng của chúng sẽ bị giam cầm trong ngạnh tệ, mặc cho người khác định đoạt.

Nhưng Đạo Giác vẫn hiến dâng tất cả, lấy hết hạch tâm ngạnh tệ ra, đưa cho Ái Kỳ như thể tự sát: Chỉ cần ngươi vui, ngươi muốn gì ta cũng cho.

Ầm, nói xong câu đó, nó liền biến thành một đống ngạnh tệ màu bạc rời rạc.

Đối mặt với khoảnh khắc cảm động lòng người như vậy, nội tâm Ái Kỳ lại không chút gợn sóng, thậm chí còn hơi muốn cười.

Ngược lại, khi nhìn thấy đống ngạnh tệ lớn trên đất và hạch tâm ngạnh tệ trong tay, cô ta mới mỉm cười.

Chỉ cần có những thứ này là đủ rồi, cô ta không cần cảm động.

Bội thu, phải không.

Đỗ Lan xem kịch từ đầu đến cuối, dù là Ái Kỳ nhẫn tâm giết đồng bạn, hay là Đạo Giác vô tri hiến ngạnh tệ, hắn đều thấy cả.

Sự lạnh lùng của Ái Kỳ khiến người ta ấn tượng sâu sắc.

Số ngạnh tệ này, tôi muốn một nửa, Đỗ Lan nói.

Đây là thứ anh đáng được nhận.

Ái Kỳ cũng không keo kiệt, cô ta vẫn luôn chia sẻ tế bào ngạnh tệ cho đồng bào, nhưng lúc ra tay thật sự thì cũng chưa từng nương tình.

Bây giờ cũng vậy, cô ta có thể đưa ngạnh tệ cho Đỗ Lan, nhưng nếu thật sự trở thành kẻ địch, cô ta cũng sẽ không nương tay.

Giờ cô đã có được tất cả hạch tâm ngạnh tệ của chúng, cô định làm gì.

Đỗ Lan khá tò mò, theo những gì hắn biết, tất cả hạch tâm ngạnh tệ không thể tương thích với nhau, cho nên dù có lấy được thì cũng chẳng có ích gì cho Ái Kỳ.

Chương 1545

Tôi cũng không biết, tôi chỉ chán ngấy việc phải đóng vai chị cả rồi, tiêu diệt hết bọn chúng, tôi cảm thấy rất nhẹ nhõm, Ái Kỳ nói: Có lẽ đây chính là thứ tôi muốn.

Tsk tsk, quả thật không có một chút tình người nào.

Giống như có người thấy được đối tượng mình thích ở đám tang, về nhà liền lập tức giết người nhà, chỉ để tổ chức đám tang một lần nữa, nhìn đối phương thêm một lần.

Ái Kỳ cũng sẽ làm như vậy.

Đỗ Lan nghe xong cũng chỉ có thể lắc đầu, muốn để cô ta hiểu được tình cảm quả thực còn khó hơn việc để sao Hỏa đâm vào Trái Đất.

Để sao Hỏa đâm vào Trái Đất, chỉ cần đẩy sao Hỏa hoặc Trái Đất, hoặc cả hai là được.

Nhưng muốn để Ái Kỳ thật sự hiểu được cái gì gọi là đại công vô tư, cái gì gọi là tình đồng bạn, thì rất khó.

Đương nhiên cũng có khả năng là vì các cán bộ hiện tại vẫn chưa chết, chỉ cần không phá hủy hạch tâm ngạnh tệ chứa ý thức của chúng, chúng vẫn có thể sống lại, chỉ là cần tế bào ngạnh tệ.

Nếu những hạch tâm ngạnh tệ này vô dụng với cô, vậy giao cho tôi đi.

Dùng chúng làm mồi nhử, có thể giao đấu với Giả Diện Kỵ Sĩ, Đỗ Lan nói.

Ái Kỳ rất rộng rãi đưa sáu mai hạch tâm ngạnh tệ cho Đỗ Lan.

Ban đầu mỗi Tham lam giả đều có chín mai ngạnh tệ, nhưng đến thời hiện đại đã có một số hạch tâm ngạnh tệ bị thất lạc, ngay cả Tham lam giả cũng không tìm được.

Trong chín mai ngạnh tệ, ý thức của Tham lam giả chỉ tồn tại trong một mai, chúng có thể lựa chọn những hạch tâm ngạnh tệ khác nhau.

Những ngạnh tệ này vào tay Đỗ Lan, hắn lại có một câu hỏi: Là ngạnh tệ ban cho các người sức mạnh, hay là ý thức của các người ban cho ngạnh tệ sức mạnh.

Ngạnh tệ là do các nhà luyện kim thuật sư tạo ra, ban đầu họ thu thập năng lượng sống từ các bộ phận của động vật, côn trùng để đúc thành ngạnh tệ.

Cuối cùng, những năng lượng sống hỗn hợp này đã sinh ra Tham lam giả.

Ái Kỳ cho rằng vấn đề này rất có ý nghĩa: Nên nói là ngạnh tệ ban cho chúng ta năng lượng.

Vậy cô nói xem, nếu tôi chuyển ý thức của các người sang vật khác, vậy các người còn là các người không.

Tôi không biết, có lẽ sẽ khác đi.

Vậy thì chúng ta hãy làm thí nghiệm đi.

Đỗ Lan muốn chuyển hết ý thức của các cán bộ đi, như vậy chúng sẽ mất đi sức mạnh: Để chúng ta xem xem dục vọng của các người rốt cuộc là của chính các người, hay là do sức mạnh của ngạnh tệ ban cho.

Là các người không hài lòng với hiện trạng của bản thân, hay là ngạnh tệ áp đặt ảo giác lên các người.

Nói thật, tôi vẫn luôn nghi ngờ dục vọng của các người rốt cuộc đến từ đâu, các người thật quá vô tri.

Theo quan điểm của Đỗ Lan, vô tri đại diện cho dục vọng nhỏ.

Ái Kỳ không thích nghe những lời này: Chúng ta không vô tri, sự hiểu biết của chúng ta về sinh mệnh vượt xa nhân loại, chỉ là luôn cách đáp án cuối cùng một chút.

Là bản thân sinh mệnh theo đuổi sự hoàn mỹ, đó mới là nguồn gốc dục vọng của chúng ta, khi chúng ta trở thành sinh vật hoàn mỹ, chúng ta sẽ hiểu được tất cả, bao gồm cả tình cảm của nhân loại các người.

Còn về làm thế nào để trở thành sinh vật hoàn mỹ, cô ta lại không biết, cho nên mới nói là còn cách một lớp giấy cửa sổ.

Dục vọng của bản thân sinh mệnh ư.

Thật là thú vị.

Vậy lại có vấn đề rồi, các người là sinh mệnh hỗn hợp, vậy dục vọng này là của chung tất cả sinh mệnh, sau khi hỗn hợp thì được tăng cường.

Hay là vì các người là sinh mệnh hỗn hợp, nên mới có dục vọng này, là đặc hữu của sinh mệnh hỗn hợp.

Sao anh nhiều câu hỏi thế.

Chẳng lẽ hỏi vấn đề chính là dục vọng của anh à.

Hỏi vấn đề thì không phải, tìm tòi bí mật của thế giới mới là vậy.

Đỗ Lan nói: Chẳng lẽ cô không cảm thấy đối với những sinh vật nhân tạo như các người, đây là một vấn đề rất có ý nghĩa sao.

Bản năng của các người khiến các người tìm kiếm sinh mệnh hoàn mỹ, chẳng phải chính là muốn hoàn thành việc giải đáp sao.

Đỗ Lan cho rằng mọi sinh mệnh sống trên thế giới này chính là quá trình gặp vấn đề rồi giải quyết vấn đề, không ngừng lặp lại, đợi đến khi con người không còn sức lực giải quyết vấn đề nữa, vậy là đến lúc kết thúc.

Chúng ta sẽ nghiên cứu, cho nên không cần phiền não vì vấn đề.

Đỗ Lan nhìn hạch tâm ngạnh tệ trong tay, thầm nghĩ nghiên cứu bắt đầu rồi, có lẽ có thể để hạch tâm ngạnh tệ lựa chọn những phương thức tiến hóa khác nhau, thông qua so sánh để đưa ra đáp án.

Ánh Ti, cậu không thấy lạ sao.

Quái nhân chim đỏ An Khắc đang bám trên người viên cảnh sát đột nhiên nói.

Hiện tại hai người họ đang ở nhờ trong nhà hàng nơi Ánh Ti làm việc.

An Khắc nhập vào người khác hiển nhiên không thể đến sở cảnh sát làm việc, cho nên mọi chi phí ăn uống đều do Ánh Ti phụ trách, hai người đàn ông trưởng thành ăn uống cũng không phải là khoản chi nhỏ.

Ánh Ti chỉ có thể làm việc với mức lương cực thấp cho nhà hàng tên Nhà hàng đa quốc gia này để đổi lấy cơm ăn chỗ ở.

Ông chủ nhà hàng này cứ một thời gian lại đổi chủ đề quốc gia, và chọn món ăn của nước đó làm món chính, việc kinh doanh rất tốt, vốn chỉ có một mình ông chủ, bây giờ lại thuê thêm hai nhân viên, Ánh Ti là một trong số đó.

Hiện tại họ đang ở trên gác mái của nhà hàng thảo luận về những chuyện kỳ quái gần đây.

Ánh Ti không cảm thấy kỳ quái, Quái nhân cũng đã lâu không xuất hiện, thế giới lại khôi phục hòa bình, có gì lạ đâu.

Chính vì quái nhân đã lâu không xuất hiện mới kỳ quái.

An Khắc cũng là một trong các Tham lam giả, hắn hiểu rõ đồng loại của mình, chúng sẽ không ngừng theo đuổi ngạnh tệ: Đã mấy ngày không có quái nhân xuất hiện, đây không phải là phong cách của chúng.

Đây không phải là chuyện tốt sao.

Biết đâu chúng đã không muốn làm hại người khác nữa.

Ngu xuẩn, cậu thật sự nghĩ rằng Tham lam giả sẽ dễ dàng từ bỏ như vậy sao.

Thời gian càng lâu, dục vọng của chúng sẽ càng lớn, đến lúc đó không phải làm hại một hai người là có thể thỏa mãn chúng đâu.

Nghe An Khắc phân tích, Ánh Ti ngồi dậy.

Nếu thật sự là như vậy, thì không thể ngồi yên mặc kệ được: Vậy cậu nói xem chúng đang làm gì.

Không biết.

An Khắc thật sự không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng Ánh Ti sẽ không ngồi chờ chết, cậu muốn ra ngoài tìm thử, có lẽ vận may tốt sẽ gặp được âm mưu của kẻ địch.

Trên đường phố người qua lại tấp nập, mỗi người đều vội vã tiến về phía trước vì mục tiêu của mình, có thể hiểu là vì lý tưởng cũng có thể hiểu là vì cuộc sống ép buộc, nhưng không thể nói rằng đây chính là dục vọng.

Bởi vì dục vọng đều sẽ bị che giấu, có người là dục vọng phá hoại, có người là sắc dục, những dục vọng này đều không được đạo đức xã hội chấp nhận, tự nhiên cũng sẽ không thể hiện ra ngoài.

Đứng trên đường phố, Ánh Ti cũng sẽ nhớ lại những khu vực chiến loạn.

So với nơi đó, Tokyo chính là thiên đường, cậu vẫn nhớ mình đã không cứu được cô bé kia, cô bé đang khóc, rồi bị ngọn lửa nuốt chửng ngay trước mặt cậu.

Những người làm công việc như cảnh sát giao thông, pháp y có thể thản nhiên đối mặt với những người chết khác nhau, nhưng nếu hỏi họ thi thể nào khó chấp nhận nhất, chín phần mười họ sẽ nói là trẻ em.

Một đứa trẻ ngây thơ vô tội mất đi sinh mệnh, đối với con người bình thường đều là nỗi đau không thể chịu đựng nổi.

Ánh Ti vẫn nhớ đứa trẻ đó ở ngay gần mình, mình vốn có thể cứu cô bé, nhưng cậu lại quỳ gối tại chỗ, không làm gì cả.

Dù vậy, sau khi Ánh Ti về nước vẫn được coi là anh hùng.

Đây là điều cậu không thể chấp nhận nhất, rõ ràng cậu chẳng làm được gì cả, cậu không đáng được đối xử như vậy.

Trải qua những chuyện này, Ánh Ti trở nên mông lung, cho đến khi gặp gỡ An Khắc và biến thân thành Giả Diện Kỵ Sĩ không lâu trước đây, cậu lại tìm được phương pháp cứu giúp mọi người, và lần này cậu muốn dùng sức mạnh của chính mình để cứu mọi người.

Cho nên cậu lo lắng về quái nhân hơn bất kỳ ai, lo lắng có người bị thương hơn bất kỳ ai.

Nhưng quái nhân cứ không xuất hiện, Ánh Ti cũng chẳng có cách nào.

Trong thời gian Đỗ Lan làm thí nghiệm, Ái Kỳ vẫn luôn sản xuất ngạnh tệ. 124.

Còn đỉnh cao của trò chơi, Vua của máy chủ Trái Đất, cũng đại diện cho người chơi cấp cao nhất của cổ lãng cơ, một người chính là một tập đoàn, được gọi là tập đoàn N.

Ánh Ti đã nóng lòng không thể chờ đợi, cuối cùng cũng tìm được kẻ địch, lập tức tìm một máy bán hàng tự động, dùng một mai ngạnh tệ biến ra một chiếc mô tô rồi lao đi.

Hang ổ mà Ái Kỳ lựa chọn thường là phòng của phụ nữ, những người phụ nữ này đa phần ham hư vinh, dễ sinh ra dục vọng.

Dục vọng của họ có thể cung cấp đủ dinh dưỡng cho những cái trứng, sản sinh ra đủ ngạnh tệ.

Sinh vật trong trứng một khi ra đời, sẽ là một số lượng lớn. 125.

Cho nên khi ta tạo ra Phỏng Sinh Nhân, ta sẽ không đưa thứ tình yêu này vào.

Không ổn rồi.

Ánh Ti phát hiện trong phòng toàn là trứng, hơn nữa đã có dấu hiệu nở, nếu những con quái vật này chạy ra ngoài, đó sẽ là một thảm kịch không thể cứu vãn.

Tuy nhiên đã không kịp nữa, quái vật đã ra ngoài, vừa ra đã ở trạng thái trưởng thành, đại diện cho việc chúng có thể bị thu hoạch.

Mà nữ chủ nhân mua sắm điên cuồng đột nhiên cảm thấy cơ thể trống rỗng, ngã xuống đất không dậy nổi.

Rõ ràng dục vọng ảnh hưởng rất lớn, khiến cô ta không kiểm soát được việc mua sắm để thúc đẩy quái vật trưởng thành.

Đợi đến khi quái vật trưởng thành, cũng không còn việc của cô ta nữa, cô ta sẽ không chết, nhưng sẽ mê man một thời gian.

Quái vật giống như nhện, số lượng chân không nhiều bằng nhện, nhưng chúng có đặc trưng của sinh vật dưới nước, lưỡng cư trên cạn và dưới nước, lực tấn công tuy không lớn, nhưng động tác nhanh nhẹn và số lượng đủ nhiều.

Chương 1546

Quái vật nở ra không ngừng nhanh chóng chiếm đầy căn phòng, sau đó tràn ra từ cửa sổ, tạo thành một thác nước quái vật trên bức tường bên ngoài của tòa nhà dân cư.

Ánh Ti biết mình phải ngăn chặn chúng.

Ngược lại, An Khắc đến sau khi nhìn thấy quy mô lớn như vậy của quái vật lại bật cười, bởi vì điều này đại diện cho ngạnh tệ.

Hắn hiện tại đang rất cần ngạnh tệ, càng nhiều càng tốt.

Ánh Ti, biến thân, đến lúc thu hoạch rồi.

An Khắc không ngại giúp Ái Kỳ một tay.

Số lượng của chúng quá nhiều.

Ba mai ngạnh tệ mà Ánh Ti biến thân lúc đầu là Ưng, Hổ, Hoàng Trùng, tổ hợp này có sức mạnh cân bằng nhất, nhưng đối mặt với lượng lớn kẻ địch thì lực bất tòng tâm.

Quái vật tuy không mạnh bằng quái nhân, nhưng số lượng có thể bù đắp tất cả.

Đánh nổ ba con quái vật, nhưng vẫn còn nhiều kẻ địch hơn lao tới hết lớp này đến lớp khác.

May mà Ánh Ti không mắc chứng sợ không gian hẹp, nếu không thì đám quái trùng nhỏ như con gấu bông này có thể dọa người ta lên cơn đau tim.

An Khắc cũng đang suy nghĩ, thực ra tám trăm năm trước hắn chính là quân sư của OOO, khi Giả Diện Kỵ Sĩ chiến đấu, An Khắc sẽ suy nghĩ nên sử dụng ngạnh tệ nào là hợp lý nhất.

Giả Diện Kỵ Sĩ OOO cần ba ngạnh tệ để xác định thuộc tính của mình, lần lượt là đầu, thân và chân.

Cần có hạch tâm ngạnh tệ tương ứng mới có thể phát động, hạch tâm ngạnh tệ chính là kết tinh phong ấn năng lượng sống của các bộ phận sinh vật khác nhau.

Trong chín mai hạch tâm ngạnh tệ mà các cán bộ sở hữu, có ba mai đại diện cho đầu, ba mai đại diện cho thân và ba mai đại diện cho chân.

Ánh mắt sắc bén của Ưng, sức mạnh hùng tráng của Hổ, và sức bật của Hoàng Trùng, có thể nói là hoàn hảo và cân bằng, nhưng lại không thể phát huy sức mạnh mạnh nhất của mỗi mai ngạnh tệ.

Để thực sự thể hiện được giới hạn của các thuộc tính khác nhau, vẫn cần đến liên tổ, tức là cả ba mai ngạnh tệ đều thuộc cùng một hệ, chứ không phải là kết hợp lung tung.

Ví dụ như ba mai ngạnh tệ hệ côn trùng, có thể giúp kỵ sĩ có được tốc độ cao cũng như kỹ năng tất sát của liên tổ côn trùng.

Ánh Ti.

An Khắc đã suy nghĩ xong, hiện tại đối mặt với lượng lớn kẻ địch thì phải sử dụng liên tổ côn trùng.

Thiêu Giáp Trùng, Đường Lang, Hoàng Trùng.

Rõ ràng một phần hạch tâm ngạnh tệ bị thất lạc của các cán bộ đang nằm trong tay An Khắc, bây giờ đã đến lúc dùng tới.

Sau khi hoàn thành biến thân, Ánh Ti lập tức hiểu được sức mạnh của liên tổ côn trùng, phát động tuyệt chiêu phân thân.

Lấy số lượng đối kháng số lượng.

Năm mươi Giả Diện Kỵ Sĩ đối chiến với hai trăm con quái vật, tất cả các phân thân của Giả Diện Kỵ Sĩ đều sở hữu sức mạnh của liên tổ côn trùng: đôi đao sắc bén của Đường Lang và sức bật tuyệt vời của Hoàng Trùng.

Cùng là nhảy, sau khi sử dụng liên tổ, sức bật của ngạnh tệ Hoàng Trùng được nâng lên mức cao nhất, nhảy qua một tòa nhà lớn cũng không thành vấn đề.

Đây chính là uy lực của liên tổ cùng hệ.

Uy lực của chiêu thức Giả Diện Kỵ Sĩ và hiệu ứng thị giác tỷ lệ thuận với nhau, hiệu ứng thị giác càng đẹp mắt, uy lực càng lớn, đương nhiên chính vì hiệu ứng thị giác quá đẹp mắt, cho nên các Giả Diện Kỵ Sĩ giản dị thường rất ít khi sử dụng những đại chiêu đẹp mắt này.

Ví dụ như đại chiêu phân thân của liên tổ côn trùng, năm mươi phân thân đứng thành một hàng, vô cùng hùng vĩ, sức chiến đấu cũng rất mạnh mẽ, nhưng loại đại chiêu này đối với Giả Diện Kỵ Sĩ lại quá không giản dị.

Chính là cảm giác này.

Ánh Ti nhìn những phân thân đông đảo bên trái phải, mỉm cười, bây giờ cậu tràn đầy tự tin.

Lên.

Hình ảnh năm mươi kỵ sĩ xông lên, không kém gì một đội quân.

Mỗi phân thân đều tự mình chiến đấu, cùng hơn hai trăm kẻ địch đánh thành một mảng, trên cây cầu cạn rải rác khắp nơi, chiến trường tràn ngập tiếng hò hét giết chóc, tiếng va chạm, tiếng đụng độ.

Lớp vỏ côn trùng màu xanh lá và lớp vỏ giáp màu đen của quái vật hòa vào nhau, trận chiến vô cùng thảm khốc, ngạnh tệ liên tục nổ ra.

May mà là ngạnh tệ chứ không phải máu tươi, nếu không thì trên cây cầu cạn kia sẽ là máu chảy thành sông.

An Khắc vui mừng khôn xiết, bắt đầu nhặt ngạnh tệ, bởi vì hắn biết rất nhanh người máy nhỏ của Hồng Thượng Cơ Kim Hội sẽ đến chia sẻ ngạnh tệ với hắn, mà hắn thì không thích chia sẻ.

Hồng Thượng Cơ Kim Hội cũng đang thu thập ngạnh tệ, bởi vì kỹ thuật của họ đều được xây dựng trên cơ sở ngạnh tệ, đối với An Khắc và Ánh Ti vẫn là địch ta chưa phân.

Của ta, vẫn là của ta, đều là của ta, haha.

Đáng tiếc An Khắc bây giờ chỉ còn lại một tay, thu thập không xuể.

Lúc này, những người máy nhỏ của Hồng Thượng Cơ Kim Hội bay tới dày đặc, những người máy này tuy nhỏ không thể lấy đi quá nhiều ngạnh tệ, nhưng số lượng rất đáng kể.

Dù cho mỗi người máy nhỏ chỉ lấy đi một mai, đó cũng là số lượng hàng trăm mai.

Người máy tự động nhanh chóng cướp lấy ngạnh tệ từ tay An Khắc, khiến An Khắc vô cùng bất mãn, nhưng hắn không thể đuổi đi những người máy đáng ghét này.

Ầm ầm.

Ngay lúc này, một bóng đen múa điên cuồng trên bầu trời, như rồng vẫy đuôi lại như rắn lắc đầu, mọi thứ diễn ra quá nhanh.

Sau bóng đen, chỉ còn lại những mảnh kim loại vỡ vụn và những ngạnh tệ bị người máy nhỏ cướp đi rơi từ trên trời xuống, lả tả.

Những thứ này đều là của ta.

Ái Kỳ chậm rãi bước ra, trong tay cô ta là một cây roi dài, vừa rồi chính là bóng roi múa lượn, tốc độ nhanh đến mức mắt thường không thể theo kịp.

Ái Kỳ.

An Khắc không ngờ sẽ gặp lại đồng bạn cũ ở đây, phải biết rằng bộ dạng hiện tại của hắn không thể đánh lại chúng.

Nhưng rất nhanh, An Khắc chú ý đến cây roi trong tay Ái Kỳ, đó rõ ràng không phải là kỹ thuật của Tham lam giả bọn họ, tuy họ giỏi tạo ra quái nhân, nhưng lại không giỏi về khoa học kỹ thuật, cây roi dài đó càng giống kỹ thuật của nhân loại, rất giống thanh kiếm ngạnh tệ mà Hồng Thượng Cơ Kim Hội tặng cho Ánh Ti.

An Khắc, ngươi vẫn như cũ, không, tám trăm năm trước ngươi còn có thân thể, nhưng bây giờ ngươi chỉ còn lại một cánh tay.

Lần này Ái Kỳ đến để thu thập hạch tâm ngạnh tệ của An Khắc.

Ánh Ti tiêu diệt sạch sẽ kẻ địch, mỗi phân thân bốn kẻ địch, phân chia ra rất dễ dàng giành được thắng lợi.

Tuyệt chiêu phân thân tuy mạnh mẽ, nhưng lại tiêu hao không ít thể lực của Ánh Ti, hiện tại cậu miễn cưỡng duy trì trạng thái biến thân.

Cậu nghĩ rằng liên tổ tiêu hao thể lực nhiều hơn so với kết hợp hỗn hợp.

An Khắc, cô ta là ai.

Lúc này Ái Kỳ vẫn giữ hình người, là một nữ sinh trung học đáng yêu, hoàn toàn không giống người xấu.

Tham lam giả.

An Khắc giải thích ngắn gọn, sau đó hắn nói với Ái Kỳ: Những người khác đâu, tại sao họ không xuất hiện cùng ngươi.

Ngươi sẽ không bao giờ gặp lại họ nữa, và ta cũng đã không cần họ nữa.

Ái Kỳ lạnh lùng nói: Hôm nay ta đến là vì hạch tâm ngạnh tệ của ngươi, giao ra đây, nếu không ngươi sẽ thê thảm như họ.

Nói rồi Ái Kỳ vung roi, tiếng vút một tiếng kinh động mây trời.

Mặt đường bị roi quất qua vậy mà xuất hiện một vết cháy xém sâu hoắm, có thể thấy uy lực của cây roi không thể xem thường.

Vũ khí đó.

Ánh Ti cũng phát hiện ra sự kỳ diệu của cây roi.

E rằng cũng là do Hồng Thượng Cơ Kim Hội đưa, ta đã biết chúng không phải người tốt mà.

An Khắc nghĩ đến khoảng thời gian vừa qua, một nửa số ngạnh tệ mà hắn và Ánh Ti đánh quái kiếm được đều bị cơ kim hội cướp đi, trong lòng vô cùng mất cân bằng: Ánh Ti, cẩn thận một chút, cô ta không giống những quái nhân trước đây, cô ta rất mạnh.

Ánh Ti cũng biết, cho nên cậu đã chuẩn bị sẵn sàng ra tay.

Nhưng Ái Kỳ đã ra tay trước một bước, lại một lần nữa ném một mai tế bào ngạnh tệ vào cán roi, đòn tấn công phủ đầu ập tới.

Vù vù.

Trong mắt Ánh Ti, không gian hoàn toàn bị khóa chặt, xung quanh toàn là bóng roi, không thể trốn, không thể né.

Ánh Ti. 126.

Mà Hội từ thiện Koushou cũng luôn tìm kiếm quái nhân, họ phát hiện ra hang ổ của Ái Kỳ, thế là một người máy lon bay tới, nhắc nhở Ánh Ti đi chiến đấu.

Sau đó, cây roi đánh trúng, tiếng đánh lốp bốp không dứt bên tai, lượng lớn năng lượng trút xuống người OOO.

Nóng rực, thiêu đốt, phá hủy.

A.

Ánh Ti hét lên thảm thiết, tiếng kêu thảm không dứt.

Chương 1547

Vì cú đánh quá mạnh, ba mai ngạnh tệ hệ côn trùng bị bắn ra khỏi thắt lưng biến thân.

Không ổn.

An Khắc lập tức bay tới, dùng cánh tay tàn của mình để đoạt lấy ngạnh tệ hệ côn trùng.

Nhưng hắn còn chưa đi được nửa đường đã bị cây roi xuất quỷ nhập thần đánh bay ra ngoài.

Tình hình thật tồi tệ, An Khắc trơ mắt nhìn Ái Kỳ cướp đi cả ba mai ngạnh tệ.

Ánh Ti, tỉnh táo lại.

Nhưng dù An Khắc hét thế nào, Ánh Ti cũng không đứng dậy nổi, trên người cậu toàn là vết thương.

Đến lượt các ngươi.

Ái Kỳ đến gần An Khắc, từng bước như bước chân của quỷ dữ.

Nhưng Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện, chặn Ái Kỳ lại: Hôm nay đến đây thôi.

Nhưng chúng ta chỉ còn một chút nữa.

Ái Kỳ không hiểu tại sao lại phải từ bỏ thắng lợi trong tầm tay.

Bởi vì chúng ta là kẻ xấu, mà kẻ xấu thì phải lượn lờ, không được kết liễu, đây là quy tắc nghề nghiệp của chúng ta.

Đỗ Lan tỏ ra là người trong nghề, chỉ có kiên trì đường lối cơ bản của kẻ xấu không dao động, kẻ xấu mới có thể mang lại ánh sáng và hy vọng cho thế giới này.

Ái Kỳ tỏ ra khó hiểu, cô ta đã là kẻ xấu chuyên nghiệp từ tám trăm năm trước rồi, sao chưa từng nghe nói kẻ xấu phải tự tìm đường chết.

Đây không phải là tự tìm đường chết thì là gì.

An Khắc và Ánh Ti nghe thấy càng trợn mắt há mồm, họ nhìn người đàn ông bên cạnh Ái Kỳ, rất xa lạ chưa từng gặp.

Nhưng nếu thật sự như lời Đỗ Lan nói, vậy thì họ được cứu rồi.

Ngươi là ai.

Ánh Ti lại muốn biết lai lịch của kẻ địch: Ngươi cũng là Tham lam giả à.

Không, ta là kẻ địch mới của các ngươi, tổng tài của Tập đoàn X.

Rất vui mừng thông báo cho các ngươi biết, Tham lam giả đã trở thành lịch sử, ngoài Ái Kỳ và ngươi ra, các Tham lam giả khác đều đã bị phong ấn, sân khấu tiếp theo thuộc về các ngươi và chúng ta.

Đỗ Lan nhìn xuống những người trên mặt đất từ trên cao, nói.

Ngươi là con người.

Ánh Ti không hiểu, nếu là con người, mục tiêu của hắn là gì.

Nếu dục vọng của ngươi là hòa bình, thì dục vọng của ta là bí mật của toàn thế giới, để tìm tòi bí mật, ta tự nhiên phải làm một số chuyện phi nhân đạo.

Nhưng ta cho phép ngươi đến ngăn cản ta, tiền đề là nếu ngươi có thể ngăn cản được. 127.

Khi Ánh Ti chạy đến nơi, nữ chủ nhân đang điên cuồng mua sắm, sắp hết tiền rồi mà vẫn không thể ngừng mua, dù có phá sản vay nợ cũng phải mua, căn bản không ai có thể ngăn cản.

Ánh Ti càng không thể tin nổi, không ngờ trên thế giới lại có loại người này.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Các ngươi cứ ở đây đừng đi đâu, ta phải thu hết những ngạnh tệ này lại.

Ái Kỳ, nếu chúng động đậy, cô biết phải làm gì rồi đấy.

Ái Kỳ gật đầu: Tôi sẽ rút cả hạch tâm ngạnh tệ của hắn ra.

Rất tốt, đây mới là cô gái ngoan.

Đỗ Lan dang tay, tất cả ngạnh tệ đều bay lên, chui vào không gian lưu trữ trước mặt hắn, bên trong hiện đã có hơn hai nghìn mai ngạnh tệ.

Tất cả ngạnh tệ đều bị Đỗ Lan cướp đi, An Khắc không phục, nhưng không phục cũng chẳng làm gì được.

Tình hình hiện tại rõ ràng là Đỗ Lan đang chủ đạo mọi thứ, hắn và Ánh Ti đang ở thế yếu.

Ái Kỳ, chúng ta đi.

Cho đến khi Ái Kỳ và Đỗ Lan đều biến mất, An Khắc và Ánh Ti vẫn không ngờ rằng họ thật sự đã tha mạng cho mình.

Họ thật sự đi rồi.

Ánh Ti không ngờ họ lại là những nhân vật phản diện giữ chữ tín, nói lượn lờ là lượn lờ thật.

Ánh Ti, bây giờ không phải là lúc vui mừng, nếu thật sự như lời họ nói, các Tham lam giả khác đều đã bị đánh bại, vậy thì có lẽ mục tiêu tiếp theo của họ chính là ta.

An Khắc nói, Vũ khí trong tay Ái Kỳ rốt cuộc là gì.

Những vũ khí đó quá mạnh mẽ, nếu họ không nghĩ ra được biện pháp đối phó, e rằng sau này chỉ có thể mặc người ta xâu xé.

Vũ khí của Đỗ Lan sẽ tối đa hóa năng lượng của ngạnh tệ, không lãng phí một chút nào.

Mà việc phát triển của Đỗ Lan vẫn chưa kết thúc, hắn còn muốn phát triển thêm nhiều vũ khí, thậm chí là người máy được điều khiển bằng ngạnh tệ.

Đương nhiên khi nghĩ đến việc dùng ngạnh tệ để điều khiển, tự nhiên sẽ nghĩ đến một thứ thần kỳ như vậy.

Nó xuất hiện ở đầu đường cuối hẻm, nơi nào có cửa hàng thì nhất định có sự tồn tại của nó, có cái xấu đến mức người ta không dám nhìn thẳng, có cái lại đẹp không tì vết, không ai có thể từ chối sự quyến rũ của nó, một khi bạn ném ngạnh tệ vào, nó sẽ nói cho bạn biết chân lý của thế gian này.

Đúng vậy, đó chính là chiếc dao dao xa đã chiếm trọn tuổi thơ của vô số chàng trai cô gái.

Nó sẽ nói cho mọi người biết: ba của ba gọi là ông nội, mẹ của mẹ gọi là bà ngoại.

Đỗ Lan tự nhiên sẽ không quên một sự tồn tại hoàn hảo phù hợp với ngạnh tệ như vậy.

Nó được chế tạo ra, dùng để đo lường chỉ số năng lượng của ngạnh tệ.

Một mai ngạnh tệ có thể khiến dao dao xa hoạt động trong bao lâu, chính là đại diện cho năng lượng bên trong ngạnh tệ nhiều hay ít.

Đương nhiên vì sở thích ác ý của Đỗ Lan, cho nên Mân Côi Nữ, Chân Ngư, Ái Kỳ đều phải chịu đựng thứ âm nhạc tẩy não.

Đồng thời họ đều cảm thấy rất may mắn, đó là Đỗ Lan không yêu cầu họ ngồi lên dao dao xa.

Cơ bản có thể xác định chỉ số năng lượng của ngạnh tệ đều tương đương nhau, tuy sẽ có chút khác biệt, nhưng sai số đều nằm trong phạm vi cho phép, trung bình một mai ngạnh tệ tương đương với năng lượng sinh ra khi một chiếc ô tô 1,6L đốt hết một bình xăng.

Dựa trên những dữ liệu này, Đỗ Lan muốn xây dựng một loạt vũ khí trang bị.

Hiện tại thực lực của họ đã hoàn toàn vượt xa Giả Diện Kỵ Sĩ.

Cho nên vũ khí đã đủ, Đỗ Lan chuyển sang nghiên cứu những thứ thú vị hơn, ví dụ như đồ chơi dao dao xa cỡ lớn.

Đương nhiên nếu thật sự lái ra ngoài thì quá xấu hổ, cho nên vẫn nên nghiên cứu máy sản xuất ngạnh tệ thì hơn.

Ngạnh tệ là một loại năng lượng sạch, có thể tùy ý chuyển hóa thành các loại năng lượng khác nhau, như nhiệt năng và điện năng, hơn nữa quá trình chuyển hóa tổn thất gần như không đáng kể, quả thực là một nguồn năng lượng hoàn hảo.

Bây giờ Đỗ Lan còn phải nghiên cứu làm thế nào để quảng bá việc sản xuất ngạnh tệ một cách an toàn, đến lúc đó năng lượng ngạnh tệ có thể thay thế dầu mỏ và điện hạt nhân, trở thành nguồn năng lượng chủ đạo của thế giới này.

Phương thức sản xuất ngạnh tệ của Ái Kỳ đã bị Đỗ Lan nắm giữ, và máy sản xuất ngạnh tệ của Đỗ Lan chính là phương tiện thay thế cho những cái trứng để thu thập dục vọng.

Máy sẽ hấp thụ dục vọng chuyển hóa thành ngạnh tệ, nhưng sẽ không sản sinh ra quái vật.

Nếu mọi thứ được quảng bá thuận lợi, thực ra không chỉ ngành năng lượng sẽ thay đổi trời đất, mà đến lúc đó ngay cả hệ thống kinh tế cũng sẽ bị đảo lộn.

Ngạnh tệ hoàn toàn có thể thay thế tiền tệ do quốc gia phát hành.

Đến lúc đó chắc chắn sẽ là thế giới đại loạn, gây ra không ít chấn động.

Nhưng Đỗ Lan phải làm, bởi vì một khi quảng bá thành công, nhân loại có thể có được nguồn năng lượng sạch, những người có dục vọng càng lớn thì đóng góp cho thế giới càng lớn.

Đương nhiên còn có một nguyên nhân quan trọng hơn, Đỗ Lan cho rằng việc quảng bá hệ thống ngạnh tệ dục vọng có thể giúp hắn có được rất nhiều kinh nghiệm hoàn toàn mới.

Tuy nhiên, lúc bắt đầu vẫn cần rất nhiều thí nghiệm, Đỗ Lan bỏ tiền thuê người thí nghiệm máy sản xuất ngạnh tệ, xem xem quá trình sản xuất của những người khác nhau có khác nhau không.

Sự thật chứng minh, người càng thả lỏng bản thân, sản xuất ra ngạnh tệ càng nhiều.

Người càng kỷ luật, sản xuất ra ngạnh tệ càng ít, đương nhiên nếu người kỷ luật bản thân lấy dục vọng làm công việc, vậy thì ngạnh tệ họ sản xuất ra sẽ rất nhiều.

Nói cách khác, đối với người bình thường, càng thả lỏng dục vọng thì sản xuất ra ngạnh tệ càng nhiều.

Còn đối với giới tinh anh, dục vọng của họ lớn hơn, nhưng thường sẽ bị kìm nén, nhưng nếu là nhà khoa học lấy việc tìm tòi chân lý vũ trụ làm dục vọng, vậy thì ngạnh tệ họ sản xuất ra sẽ gấp mấy lần người bình thường.

Ba cô gái tự nhiên biết mục tiêu của Đỗ Lan, cũng biết nếu Đỗ Lan thật sự bắt đầu quảng bá, sẽ gây ra ảnh hưởng gì đối với thế giới, đó tuyệt đối là long trời lở đất.

Nhưng một khi Trái Đất xảy ra biến đổi, luôn sẽ có hy sinh, dù cho kết quả cuối cùng có tốt đẹp đến đâu cũng không thể thay đổi hiện thực tàn khốc, đây là chân lý đã được vô số lịch sử chứng minh, nhân loại luôn xây dựng mọi thứ trên sự hy sinh.

Mọi người sẽ vì chế tạo thêm nhiều kim hồn tệ mà thả lỏng bản thân, thậm chí làm hại người khác.

Chân Ngư nói một câu trúng tim đen, trong khoảng thời gian du hành này, cô biết giới hạn của con người còn vượt xa sức tưởng tượng của mình.

Đúng vậy, vì nhiều ngạnh tệ hơn, họ tuyệt đối sẽ không từ thủ đoạn, pháp luật cũ đã không thể ràng buộc họ nữa, cho nên thế giới mới cần pháp luật mới.

Đỗ Lan nói, rất nhiều cuộc biến cách sở dĩ thất bại, chính là vì pháp luật quy định không theo kịp sự thay đổi của thế giới, đây là điều chí mạng.

Nhưng nếu xã hội hỗn loạn, lại muốn thi hành pháp luật mới sẽ rất khó khăn, bởi vì thi hành pháp luật cần một tổ chức cơ quan mạnh mẽ.

Một thế giới được xây dựng trên dục vọng ư.

Chương 1548

Có lẽ sẽ rất thú vị.

Ái Kỳ lại cảm thấy nếu mỗi người đều sản xuất ngạnh tệ, thì Tham lam giả như cô ta được lợi lớn nhất.

Cô ta không biết suy nghĩ của Đỗ Lan, Đỗ Lan tự định nghĩa mình là nhà tư bản lớn nhất.

Máy sản xuất ngạnh tệ không phải miễn phí, hơn nữa Đỗ Lan cũng không thu tiền tệ, hắn sẽ cho người mua vay, dùng ngạnh tệ họ sản xuất sau này để trả tiền.

Nguyên liệu thô để sản xuất máy móc được mua bằng tiền tệ, nhưng thứ Đỗ Lan thu lại là ngạnh tệ, quá trình này chính là tích lũy ban đầu.

Sau đó Đỗ Lan còn phải bán các thiết bị gia dụng và ô tô dùng ngạnh tệ làm năng lượng cho mọi người, thu hồi lại hết ngạnh tệ mà họ sản xuất.

Như vậy, ước tính ngạnh tệ mà người bình thường sản xuất ra cũng chỉ đủ cho họ sử dụng hàng ngày.

Đây chính là sự bóc lột tàn nhẫn, Đỗ Lan sẽ là người chiến thắng cuối cùng.

Đương nhiên Hồng Thượng Cơ Kim Hội có lẽ sẽ là đối thủ cạnh tranh của Đỗ Lan, bởi vì họ cũng có kỹ thuật, nhưng có đối thủ cạnh tranh là chuyện tốt, sẽ khiến quá trình này trở nên thú vị hơn.

Sau khi làm đủ thí nghiệm, Đỗ Lan cuối cùng bắt đầu tung ra một loạt các thiết bị sinh hoạt đi kèm với ngạnh tệ.

Từ việc sử dụng lò sưởi ngạnh tệ đến máy phát điện ngạnh tệ, rồi đến các loại ô tô chạy bằng ngạnh tệ, đây vẫn là những sản phẩm ban đầu.

Sau này Đỗ Lan sẽ tiến thêm một bước, tung ra máy hiện thực hóa vật phẩm bằng ngạnh tệ, hoàn toàn đảo lộn cuộc sống của con người.

Đương nhiên nếu mọi thứ thành công, vậy thì con người cũng nhất định sẽ khác với hiện tại, vậy thì dục vọng của họ có lẽ cũng sẽ thay đổi.

Thậm chí có thể họ sẽ thỏa mãn với cuộc sống hiện tại, không còn dục vọng nữa, dẫn đến hệ thống ngạnh tệ dục vọng sụp đổ.

Nhưng dù thế nào, Đỗ Lan hiện tại đều phải ra tay, Tập đoàn X đã ẩn mình quá lâu, nên làm một chuyện lớn rồi.

Chỉ trong một đêm, trên tivi toàn là quảng cáo về năng lượng thời đại mới, thậm chí ngay cả các cơ quan chính phủ cũng bị kinh động, nếu thật sự có thứ như vậy, chẳng phải là sắp có biến rồi sao.

Hệ thống quyền lực, hệ thống kinh tế, cấu trúc xã hội đều sẽ sụp đổ, đây là điều chính phủ không muốn thấy.

Nhưng Đỗ Lan đã tên đã lên dây, thế phải làm.

Chỉ là quảng cáo quá khoa trương, đến mức người bình thường cũng không tin máy ngạnh tệ có thật sự thần kỳ như vậy không.

Đây là cơ hội tốt để họ đứng cùng vạch xuất phát với người giàu, bởi vì người giàu có tiền cũng không mua được những thứ này, Đỗ Lan chỉ thu tế bào ngạnh tệ.

Trước mặt Đỗ Lan, tiền tệ quốc gia đã là giấy trắng.

Những người dám mạo hiểm, luôn là những người không có nhiều vướng bận, Độ Biên chính là một người đàn ông trung niên không có vướng bận như vậy.

Vợ con đã rời bỏ ông khi ông mất việc, sau đó xe và nhà của ông đều bị ngân hàng lấy đi, ông đã không còn bất kỳ hy vọng nào, có lẽ nửa đời sau sẽ là lang thang trên đường phố, buổi tối tìm một tấm bìa cứng làm chăn đắp, cảnh về già thê lương đã có thể dự kiến, không có gì bất ngờ.

Khi ông nhìn thấy quảng cáo trên tivi, Độ Biên đã chế nhạo, bởi vì ông không tin thật sự có chuyện tốt như vậy, dùng ngạnh tệ để điều khiển mọi thứ, mà những ngạnh tệ này còn là do suy nghĩ của chính mình sinh ra.

Vậy chẳng phải là có máy sản xuất ngạnh tệ, sau này ăn uống chi tiêu đều có thể tự sản tự tiêu.

Dù sao cũng đã không còn hy vọng, Độ Biên cuối cùng quyết định đi nhận một cái máy.

Bởi vì quảng cáo nói là miễn phí.

Và nếu ông thật sự có thể sản xuất ra ngạnh tệ, vậy sau này sẽ không lo đói bụng nữa, bởi vì trên các con đường lớn nhỏ đều có máy bán hàng tự động chuyên dụng cho ngạnh tệ, bên trong có thể mua được thức ăn.

Độ Biên là người có ý định thứ bảy mươi hai, trước đó đã có bốn mươi chín người có ý định trở thành người sử dụng.

Ông phải ký một bản hợp đồng có nội dung phong phú.

Trong hợp đồng quy định nghiêm ngặt các quy tắc, đương nhiên trong đó quan trọng nhất là chi tiết trả nợ.

Nói chung, dù dục vọng có nhỏ đến đâu, một ngày cũng có thể sản xuất một mai ngạnh tệ, và người bình thường một ngày sản xuất ba mai ngạnh tệ là không có vấn đề gì.

Cho nên giá máy là 300 ngạnh tệ, mỗi ngày trả ít nhất một mai, tức là trong vòng một năm quyền sở hữu máy sẽ thuộc về người mua.

Sau đó ngạnh tệ họ sản xuất ra đều thuộc về chính họ.

Độ Biên dưới sự giải thích của nhân viên bán hàng dần dần hiểu được toàn bộ quá trình, ông phát hiện nhân viên bán hàng đã đeo vòng tay, ông không khỏi tò mò: Dùng tốt không.

Nhân viên bán hàng mỉm cười hiểu ý: Hầu như mỗi khách hàng đều hỏi như vậy, tôi đã sử dụng máy hơn một tháng rồi, tôi có thể nói cho ông biết cảm giác này tuyệt vời vô cùng, tôi gần như không tiêu tiền nữa, bây giờ mục tiêu của tôi là tiết kiệm tiền mua một chiếc xe chạy bằng ngạnh tệ, dù cho bây giờ tôi từ chức về nhà cũng chỉ cần hơn một năm là có thể mua được.

Và công việc hiện tại của tôi mỗi ngày có thể nhận thêm hai mai ngạnh tệ, nửa năm là đủ rồi.

Dục vọng của nhân viên bán hàng không nhỏ, anh ta mỗi ngày có thể sản xuất bốn mai ngạnh tệ, vượt qua mức trung bình.

Bây giờ chỉ cần ông ký tên, là có thể mang máy đi.

Nhưng Độ Biên lại tỏ ra khó xử, bởi vì ông không có nơi nào để đi, ông hiện đang sống trong công viên, ông sợ máy sẽ bị người ta trộm mất: Cái đó, thực ra tôi hiện không có chỗ ở, tôi không có chỗ để đặt máy.

Không vấn đề gì, ông có thể thuê tủ bảo quản, một tháng một mai ngạnh tệ, máy đặt ở đây rất an toàn, ông chỉ cần đến lấy ngạnh tệ là được.

Ra là còn có dịch vụ này, xem ra Tập đoàn X đã suy nghĩ rất chu đáo cho khách hàng.

Vậy tôi ký tên.

Độ Biên quyết định.

Đương nhiên cũng không phải tất cả người sử dụng đều không có gì cả, cũng có người mang suy nghĩ đầu tư và chiếm lợi mà mua máy.

Nhóm người này cơ bản được tạo thành từ các bà thím, họ nghe thấy đồ miễn phí là động lòng, nghe thấy mình không cần làm gì cũng có thể sản xuất ra ngạnh tệ để mua đồ, họ còn có lý do gì để từ chối.

Dù sao họ cũng cho rằng điều này chẳng khác gì miễn phí, nếu họ có thể sản xuất đủ nhiều ngạnh tệ thì có thể sắm thêm nhiều đồ cho gia đình.

Sau khi ký tên, Độ Biên nhận được một cái hộp 30x30x30 cm, và một cái vòng tay.

Vòng tay phải đeo bên người, nếu không sẽ không thể tiếp nhận sóng não của ông.

Hơn nữa vòng tay còn là chìa khóa của cái hộp này, nếu vòng tay bị mất, ông sẽ không mở được hộp.

Cái hộp này là hộp cơ bản, chỉ có thể chứa một trăm mai ngạnh tệ, nếu ông cần hộp lớn hơn thì phải mua.

Khi hộp đầy, sẽ không thể tạo ra ngạnh tệ nữa.

Độ Biên gật đầu, ông chọn một chiếc dây đeo màu đen, trên đó có một màn hình nhỏ, lần lượt hiển thị thời gian, ngày tháng, và số ngạnh tệ hiện tại ông đang có.

Bây giờ là số không.

Chỉ cần đeo vào là được.

Độ Biên không chắc có đơn giản như vậy không.

Đương nhiên không phải, sau khi đeo vào, ông phải đi làm việc mình muốn làm nhất, như vậy tốc độ sản sinh ngạnh tệ sẽ nhanh hơn, quan trọng nhất là ông phải có dục vọng.

Đối phương đã ký tên, bây giờ nhân viên bán hàng cuối cùng cũng tiết lộ bộ mặt thật của chiếc máy.

Độ Biên đeo vòng tay, rời khỏi kho bảo quản, đi được hai bước lại phải cúi đầu nhìn vòng tay, nhưng trên đó vẫn là số không.

Làm việc mình muốn làm.

Độ Biên vẫn chưa hiểu rõ nên làm gì, nhưng ông nhanh chóng nghĩ ra mình muốn làm gì, ông muốn báo thù cấp trên của mình.

Độ Biên mất việc, hoàn toàn là vì gánh tội thay cho cấp trên.

Cho nên ông tìm được xe của cấp trên, cho nó mấy vết xước.

Ngạnh tệ biến thành một.

Độ Biên không ngờ báo thù vậy mà thật sự có thể làm tăng ngạnh tệ, bây giờ ông đại khái hiểu tại sao nhân viên bán hàng nói phải có dục vọng rồi.

Dục vọng lớn nhất của Độ Biên hiện tại là báo thù, ông nhất định phải khiến cấp trên phải trả giá.

Ý niệm này vừa nảy ra, ngạnh tệ lại nhiều thêm.

Trứng của Ái Kỳ sẽ can thiệp vào con người, ép buộc họ hoàn thành dục vọng, để sản xuất ra nhiều ngạnh tệ hơn.

Máy của Đỗ Lan không có bệnh này, loại bỏ sự can thiệp khiến hệ thống này trở nên an toàn hơn, đương nhiên ngạnh tệ sản sinh ra cũng sẽ giảm đi tương ứng, nhưng nếu người sử dụng thật sự muốn nhiều ngạnh tệ hơn, vậy thì họ sẽ tự mình đưa ra lựa chọn.

Có ngạnh tệ, Độ Biên đi lấy một mai ra, sau đó đến máy bán hàng tự động trong cửa hàng: Không ngờ ngay cả quần áo trẻ em cũng có.

Trước mặt ông là một bức tường dựa vào rất nhiều máy bán hàng tự động, bên trong bán đủ thứ kỳ quái, ngoài cửa hàng còn có thể tìm thấy chúng trên đường phố lớn.

Nhưng lần này Độ Biên chỉ muốn xem có gì ăn không.

Một mai ngạnh tệ có thể mua được bao nhiêu đồ ăn.

Rất nhiều, một mai ngạnh tệ có thể mua một chai thuốc năng lượng, và một chai thuốc năng lượng có thể khiến người ta một tuần không ăn gì.

Chương 1549

Đương nhiên Độ Biên thực ra có thể đến nhà ăn ngạnh tệ, nạp một ngạnh tệ rồi có thể gọi món, cho đến khi tiêu hết ngạnh tệ mới thôi.

Chỉ là số lượng nhà ăn ngạnh tệ hiện tại không nhiều, chỉ có ở một số khu vực, đại đa số người vẫn phải mua thuốc năng lượng từ máy bán hàng tự động.

Độ Biên hiện tại vẫn chưa hiểu rõ về ngạnh tệ, không biết Đỗ Lan đã xây dựng bao nhiêu thiết bị đi kèm cho ngạnh tệ.

Tập đoàn X.

An Khắc chỉ cảm thấy kẻ địch của thời đại này quá đáng sợ, còn đáng sợ hơn cả Tham lam giả, Họ vậy mà phát triển ra hệ thống này, chẳng lẽ họ đã giải phẫu Tham lam giả rồi.

An Khắc biết hệ thống này được chế tạo theo nguyên lý của Tham lam giả bọn họ, nhưng hắn không hiểu con người rốt cuộc muốn làm gì.

Còn Ánh Ti, người từng đi sâu vào vùng chiến loạn, hiểu rằng tiền tệ và năng lượng mãi mãi là căn nguyên của chiến tranh trong thời đại này, Trung Đông ngoài vấn đề tôn giáo chính là vấn đề năng lượng.

Trên thế giới này có hệ thống đô la dầu mỏ, bản thân nó đã là một trong những căn nguyên của chiến loạn thế giới.

Hiện tại Tập đoàn X rõ ràng muốn thúc đẩy hệ thống ngạnh tệ dục vọng, vậy thì tất yếu sẽ gây ra chiến tranh.

Ánh Ti có thể dự đoán trong tương lai không xa, thế giới sẽ đại loạn: Chúng ta phải ngăn chặn Tập đoàn X.

Tham lam giả còn chỉ hại người từng người một, còn việc làm của Tập đoàn X sẽ đẩy hàng trăm vạn, hàng triệu người ra chiến trường, nghĩ đến đây Ánh Ti chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát: Tập đoàn X muốn xây dựng một hệ thống năng lượng và tiền tệ hoàn toàn mới, hành vi của họ nhất định sẽ gây ra chiến tranh thế giới, đến lúc đó hàng chục nghìn người sẽ chết.

An Khắc có thể nói gì đây, không thể không nói con người luôn cho hắn những bất ngờ, đây chính là lý do hắn khao khát có được sinh mệnh thực sự: Loài người các ngươi thật sự còn đáng sợ hơn cả Tham lam giả.

Ánh Ti muốn ngăn cản mọi người sử dụng máy ngạnh tệ, nhưng những người khác căn bản không nghe, thậm chí còn cảm thấy Ánh Ti lo chuyện bao đồng.

Ánh Ti, bỏ đi, cục diện hiện tại đã không phải là thứ Giả Diện Kỵ Sĩ có thể can thiệp được, đây là lựa chọn của chính loài người, dù cho là chiến tranh thì cũng là tự tìm đường chết.

Chẳng lẽ cậu bắt tôi trơ mắt nhìn loài người đi đến chiến tranh sao.

Ánh Ti không cam lòng, rõ ràng cậu vẫn luôn cố gắng để thế giới trở nên tốt đẹp hơn, tại sao lần nào cũng không thành công.

Vốn dĩ cậu nghĩ trở thành Giả Diện Kỵ Sĩ là có thể bảo vệ thế giới, nhưng bây giờ cậu lại biết chỉ có võ thuật không thể thay đổi được gì.

Tại sao lần nào cậu cũng thất bại như vậy.

Nếu không ngăn chặn mọi thứ trước khi máy móc lan rộng, thì sẽ muộn mất.

Thật vậy, hiện tại hệ thống ngạnh tệ dục vọng vẫn chưa làm lung lay trật tự cũ, chỉ là sử dụng trên quy mô nhỏ, cho nên cũng chưa gây ra quá nhiều sự chú ý.

Nhưng Ánh Ti lại cho rằng phải có người ngăn chặn Tập đoàn X, nếu đợi đến khi Tập đoàn X và chính phủ cấu kết với nhau, vậy thì muốn ngăn cản cũng không kịp nữa.

Ánh Ti hiểu rõ các chính khách, gia đình cậu chính là chính khách, họ là một đám người không từ thủ đoạn vì lợi ích, nhất định sẽ có người vì lợi ích của mình mà giúp đỡ Tập đoàn X.

Sự thật cũng là như vậy, Đỗ Lan đã bắt đầu mua chuộc các chính khách, lợi ích và quyền lực luôn hiệu quả.

Đỗ Lan hứa hẹn với một số chính khách có dục vọng quyền lực mãnh liệt rằng, trong thế giới mới, họ sẽ trở thành những người thống trị đứng trên vạn người.

Các chính khách đều rất thông minh, họ biết hệ thống ngạnh tệ dục vọng là phát minh vĩ đại nhất sau cuộc cách mạng công nghiệp.

Nếu thật sự như lời Đỗ Lan nói, vậy thì tương lai chắc chắn sẽ thay đổi, ai nắm giữ kỹ thuật ngạnh tệ người đó sẽ nắm giữ thế giới.

Họ đầu quân cho Tập đoàn X, chính là đã lựa chọn tương lai.

Đương nhiên đây không nghi ngờ gì là một cuộc mạo hiểm, nhưng các chính khách thích mạo hiểm.

Thế là lực lượng quảng bá càng mạnh hơn.

Xã trưởng của Hồng Thượng Cơ Kim Hội cũng ý thức được không ổn, dục vọng của Tập đoàn X còn lớn hơn cả tưởng tượng của ông.

Đáng sợ hơn là kỹ thuật, xã trưởng chính là hậu duệ trực hệ của kỵ sĩ OOO tám trăm năm trước, tức là gia tộc này đã tích lũy kỹ thuật ngạnh tệ suốt tám trăm năm, mới có được máy bán hàng tự động có thể biến thành mô tô, cũng như vũ khí và thắt lưng chuyển hóa năng lượng ngạnh tệ.

Những khoa học kỹ thuật này đều là bí mật, xã trưởng không thể hiểu Tập đoàn X làm thế nào có được những kỹ thuật này, và còn tiến hành sản xuất hàng loạt.

Ngoài mô tô máy bán hàng tự động, các kỹ thuật ngạnh tệ khác của Hồng Thượng Cơ Kim Hội đều không thuộc kỹ thuật sản xuất hàng loạt.

Bác sĩ Chân Mộc, kỹ thuật của máy sản xuất ngạnh tệ đã giải mã được đến đâu rồi.

Vị bác sĩ Chân Mộc này chính là cố vấn khoa học kỹ thuật trưởng của Hồng Thượng Cơ Kim Hội, rất nhiều kỹ thuật ngạnh tệ đều do ông phát triển.

Bác sĩ này cũng là một người kỳ quặc, luôn mang theo một con búp bê bên mình, chỉ khi có búp bê bên cạnh, ông mới có thể nói chuyện bình thường.

Một khi búp bê biến mất, ông sẽ hoảng loạn mất bình tĩnh.

Một kỹ thuật hoàn hảo, tôi thậm chí không thể hiểu được sự huyền bí trong đó.

Rõ ràng Tập đoàn X đã nắm giữ kỹ thuật lợi hại hơn, nắm giữ bí mật của Tham lam giả.

Thông qua việc hấp thụ dục vọng để tạo ra ngạnh tệ, trong quá trình đó lại không xuất hiện quái nhân, giải quyết hoàn hảo vấn đề nan giải nhất.

Bác sĩ Chân Mộc không ngớt lời khen ngợi kỹ thuật của Đỗ Lan, đương nhiên đối với tham vọng của Tập đoàn X cũng vậy, ông cảm thấy Tập đoàn X đang cứu vớt thế giới mục nát này.

Chẳng lẽ Hồng Thượng Cơ Kim Hội của chúng ta sau này cũng phải chuyển sang sản xuất đạo cụ ngạnh tệ sao.

Gia tộc của xã trưởng suốt tám trăm năm qua chỉ hy vọng đánh bại hoàn toàn Tham lam giả, chứ không phải mượn sức mạnh của ngạnh tệ để kiếm tiền.

Với kỹ thuật hiện tại của chúng ta, thật sự có thể nắm giữ thị trường.

Có thể dự đoán, đến giai đoạn sau, máy sản xuất ngạnh tệ không phải là hạng mục lợi nhuận chính của Tập đoàn X, các loại đạo cụ dùng ngạnh tệ làm năng lượng mới là nguồn thu lớn.

Bác sĩ nhìn rất rõ, tương lai của thế giới này sẽ là thiên hạ của ngạnh tệ.

Tập đoàn X đáng ghét, họ đã phá hủy tất cả. 128.

Từ góc nhìn của người ngoài cuộc như An Khắc, cây roi đó quả thực như một cái bát úp ngược, bao vây hoàn toàn Ánh Ti.

Xã trưởng quyết định, nhất định phải tìm cách hạn chế Tập đoàn X, bởi vì ông cảm thấy Tập đoàn X chính là một Tham lam giả khổng lồ, nó sẽ hút hết sinh mệnh của con người.

Thực ra Hồng Thượng Cơ Kim Hội không ra tay với Tập đoàn X, Tập đoàn X cũng sẽ không bỏ qua họ, bởi vì đây là hai công ty duy nhất nắm giữ kỹ thuật ngạnh tệ, họ là đối thủ cạnh tranh, bản thân đã là kẻ địch. 129.

Lời nói này của Đỗ Lan đúng là kiêu ngạo tự đại.

Người máy nhỏ của cơ kim hội giám sát hai mươi bốn giờ, cuối cùng phát hiện một người tên Độ Biên vì sản xuất thêm nhiều ngạnh tệ đã tấn công cấp trên cũ.

Dục vọng báo thù đã đẩy Độ Biên lên con đường phạm tội, báo thù giúp ông có được hơn ba trăm mai ngạnh tệ, nhưng cái giá phải trả là ông bị cảnh sát bắt giữ.

Vụ án gây thương tích nghiêm trọng vì sản xuất ngạnh tệ, những tiêu đề lớn xuất hiện trên các phương tiện truyền thông.

Trong một thời gian, xã hội dấy lên làn sóng nghi ngờ về máy chế tạo ngạnh tệ, rất nhiều người nói đây là chiếc hộp Pandora dụ dỗ người ta phạm tội.

Tập đoàn X gặp phải khủng hoảng quan hệ công chúng đầu tiên.

Các giới trong xã hội đều yêu cầu Tập đoàn X phải đưa ra một lời giải thích, nếu không họ sẽ toàn lực tẩy chay máy sản xuất ngạnh tệ. 130.

Giám đốc luôn cho rằng Tham lam giả là kẻ địch lớn nhất, không ngờ kẻ địch cuối cùng lại là con người: Quả nhiên chỉ có dục vọng của con người mới có thể đối đầu với dục vọng của con người sao.

Lần này Đỗ Lan còn mời cả nhà báo nước ngoài, rõ ràng là muốn nhân cơ hội này để tạo tiếng vang.

Tại cuộc họp báo, Đỗ Lan giải thích ngắn gọn ưu thế của hệ thống ngạnh tệ dục vọng, trong ba mươi năm tới, tất cả năng lượng trên thế giới đều có thể được thay thế bằng ngạnh tệ.

Chỉ cần bỏ xu, đèn trong nhà có thể sáng lên, nhà bếp có thể nổi lửa, ô tô trong nhà có thể ra đường.

Và tất cả những điều này đều sạch sẽ, không ô nhiễm, và không ai bị áp bức, họ chỉ sản xuất ngạnh tệ cho chính mình. 131.

Hội từ thiện Koushou luôn giám sát những người sử dụng máy sản xuất ngạnh tệ, họ muốn tìm bằng chứng người sử dụng máy phạm tội để tăng ngạnh tệ, hy vọng dùng điều này để đả kích Tập đoàn X.

Đỗ Lan thao thao bất tuyệt tại cuộc họp báo: Nhưng tôi muốn nói, nhân loại cũng là câu trả lời cho mọi vấn đề, sự ra đời của hệ thống ngạnh tệ chính là câu trả lời của nhân loại đối với tự nhiên, chúng ta dùng ngạnh tệ do chính mình sản xuất để thúc đẩy văn minh của chính chúng ta, trong quá trình này sẽ không còn gây ra sự phá hoại đối với môi trường.

Vậy có người vì ngạnh tệ mà làm hại người khác, ông giải thích thế nào.

Tôi hiểu ý của anh, anh muốn nói ngạnh tệ đã thúc đẩy dục vọng của con người, cho nên sẽ làm tăng tỷ lệ tội phạm.

Thứ nhất, phạm tội là lựa chọn cá nhân của anh ta, không phải do bất kỳ ai dẫn dắt.

Đương nhiên tôi không phải đang thoái thác trách nhiệm, ngạnh tệ trong vụ án này thật sự là một yếu tố, cho nên chúng ta mới phải thúc đẩy dự luật, quy phạm việc sản xuất ngạnh tệ.

Chúng ta không thể vì một bi kịch mà phủ nhận tương lai của nhân loại.

Nếu viễn cảnh ông nói đều trở thành hiện thực, vậy thì dầu mỏ, than đá sẽ không còn cần thiết nữa, ông có cho rằng các quốc gia năng lượng sẽ không trừng phạt nước ta không.

Đỗ Lan thầm nghĩ nhà báo này nhìn xa trông rộng đấy: Chúng ta có ngạnh tệ, còn sợ gì trừng phạt.

Đến lúc đó đô la Mỹ, euro cũng chẳng qua là giấy trắng, tương lai ngạnh tệ mới là đơn vị tiền tệ lưu thông duy nhất.

Là chúng ta trừng phạt họ, không đến lượt họ trừng phạt chúng ta.

Phát ngôn bá khí này khiến tất cả các nhà báo im lặng, nhưng họ đã nắm được tin tức lớn.

Tại buổi họp báo, Đỗ Lan đã công khai một bản kế hoạch vĩ đại, giải quyết vấn đề mà toàn nhân loại đang lo lắng: một loại nguồn năng lượng mới sạch sẽ và vạn năng.

Chỉ cần có dục vọng của con người là có thể thúc đẩy lịch sử tiến lên những bước dài, tất cả mọi thứ đều có thể được xây dựng trên những đồng Ngạnh tệ.

Sau khi thông tin được công bố, có người chế giễu Đỗ Lan là không tự lượng sức, có người lại coi hắn là người dẫn dắt thế giới mới.

Tóm lại, quan điểm của mọi người không đồng nhất, nhưng vẫn có những kẻ đã bắt đầu hành động.

Chương 1550

Bất kể máy sản xuất Ngạnh tệ có vĩ đại như lời Đỗ Lan nói hay không, việc nghiên cứu nó chắc chắn là không sai.

Ánh mắt của mọi người cũng dần chuyển từ việc có người bị thương do Ngạnh tệ sang công hiệu của chúng.

Ngạnh tệ có thể biến thành bất kỳ dạng năng lượng nào, chuyển hóa trực tiếp với tổn thất cực kỳ ít.

Đối với thế giới vốn phải đun nước này, đây tuyệt đối là một sự tiến bộ vĩ đại.

Ở thế giới này, mọi nguồn năng lượng, ngay cả gió và nước khi chuyển hóa thành điện năng đều có tổn thất khổng lồ.

Ngay cả hạt nhân cũng vậy, phản ứng hạt nhân tạo ra nhiệt lượng, bước đầu tiên vẫn là chuyển hóa nhiệt năng — chính là đun nước, dùng hơi nước thúc đẩy máy phát điện, hoàn thành việc chuyển hóa động năng rồi mới thành điện năng.

Trong quá trình chuyển hóa các loại năng lượng đó, tổn thất là rất lớn.

Mà Ngạnh tệ lại có thể trực tiếp chuyển hóa, điều này đại diện cho một cuộc cách tân vĩ đại.

Tuy nhiên, các thương nhân dầu mỏ không hề căng thẳng.

Họ không cho rằng vì có Ngạnh tệ mà ngành công nghiệp dầu mỏ sẽ phải chịu họa diệt thân.

Dầu mỏ vốn là máu của công nghiệp, nó không chỉ cung cấp nhiên liệu mà còn là nguyên liệu cho các loại hóa phẩm, nhân loại đã không thể rời xa các chế phẩm từ dầu mỏ.

Nhưng khả năng chuyển hóa vô hạn của Ngạnh tệ quả thực khiến người ta kinh ngạc, đặc biệt là Tập đoàn X còn chế tạo một loạt các đạo cụ cho mục đích này.

Ví dụ như ô tô sử dụng Ngạnh tệ làm năng lượng, cho đến các thiết bị chiếu sáng, nói chung mọi thứ trong đời sống thường ngày đều có thể được kích hoạt bởi Ngạnh tệ, bao phủ mọi phương diện.

Rất nhanh, dưới sự trợ giúp của các chính khách, dự luật năng lượng mới đã được thông qua.

Máy sản xuất Ngạnh tệ trở thành hợp pháp, thậm chí còn khuyến khích mọi người sử dụng.

Dự luật được thông qua khiến việc quảng bá trở nên nhanh chóng hơn bao giờ hết, từ Tokyo đến các vùng nông thôn lân cận, rồi lan rộng ra toàn quốc.

Loại công nghệ cao này khiến người ta có chút luống cuống.

Tuy nhiên, chính sách miễn phí của Đỗ Lan vẫn thu hút một lượng lớn người dân vui vẻ mang máy sản xuất Ngạnh tệ về nhà.

Một vài tiếng nói nghi ngờ trong xã hội đều không địch lại sự quảng bá mạnh mẽ, ngay cả truyền thông dưới sự thao túng của chính khách cũng thống nhất khẩu hiệu báo hỷ không báo ưu.

Nhờ đó, Đỗ Lan thu hồi được nhiều Ngạnh tệ hơn, sau đó thông qua máy chuyển hóa cao cấp để biến Ngạnh tệ thành vật chất, vật chất lại bán cho khách hàng để đổi lấy Ngạnh tệ, tất cả hình thành một vòng tuần hoàn.

Kết quả là sản phẩm của các công ty khác không bán được.

Nếu những công ty này không chấp nhận thanh toán bằng Ngạnh tệ, doanh thu sẽ không ngừng sụt giảm, cuối cùng không thể tránh khỏi phá sản.

Quốc gia cũng gặp vấn đề, vì ngày càng nhiều người dùng Ngạnh tệ, họ không thu được thuế, công chức không có lương, các cơ quan không thể vận hành.

Vấn đề đã bắt đầu lộ diện.

Những người giàu phát hiện tiền của mình bắt đầu mất giá, ngược lại, những kẻ nghèo khổ mà họ từng coi thường nay lại có thể dùng Ngạnh tệ tích góp được để đổi lấy xe sang, thậm chí là phi cơ, du thuyền.

Những đồng Ngạnh tệ khiến mọi thứ trở nên đơn giản, chỉ cần bỏ xu vào là ô tô có thể chạy nhanh hơn xe xăng.

Ánh Ti nhìn loạn tượng ngày càng nghiêm trọng, nhìn vào mắt mà gấp trong lòng.

Cậu tìm đến Hồng Thượng Cơ Kim Hội, hy vọng họ có thể giúp mình thủ hộ thế giới.

Lần trước việc nắm thóp không những không làm Tập đoàn X tổn thương, ngược lại còn khiến hệ thống Ngạnh tệ dục vọng được nhiều người công nhận hơn, đến mức hiện tại số người chấp nhận Ngạnh tệ ngày càng đông.

Không cần làm việc, chỉ cần có dục vọng là có thể sản xuất Ngạnh tệ, mọi người đều chỉ làm việc vì bản thân.

Nhìn thấy không ít người dùng Ngạnh tệ có cuộc sống vui vẻ không lo âu, càng nhiều người động lòng.

Khi có một lối thoát tốt hơn làm việc, mọi người đều không tự chủ được mà chọn cách tự sản xuất Ngạnh tệ cho chính mình.

Chẳng lẽ không có cách nào ngăn cản Tập đoàn X sao.

Cứ tiếp tục thế này, đất nước này sẽ rơi vào hỗn loạn mất.

Ánh Ti đơn giản là không thể tưởng tượng nổi một quốc gia mất đi năng lực hành chính, mọi người chỉ dựa vào Ngạnh tệ để sống, tất cả đều nằm trong tay Tập đoàn X, nhân loại sẽ không có tương lai.

Hiển nhiên Tập đoàn X đã chuẩn bị từ sớm.

Mọi phương diện đời sống từ ăn mặc ở đi lại đều nằm trong tính toán của họ.

Họ thậm chí còn phát triển cả bồn cầu Ngạnh tệ, dùng năng lượng Ngạnh tệ để phân giải chất thải.

Xã trưởng cũng rất điên tiết, nhưng ông có thể làm gì đây.

Đạo cụ của Hồng Thượng Cơ Kim Hội ngay từ đầu là để chiến đấu với các Tham Lam Giả Greeed, nhưng Tập đoàn X ngay từ đầu đã muốn khống chế thế giới, khống chế cuộc sống của nhân loại, tầm vóc bố cục hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Tập đoàn X rốt cuộc làm sao phát minh ra nhiều thứ như vậy.

Ánh Ti vẫn không hiểu điểm này.

Họ đã hoàn toàn nắm vững việc chuyển hóa Ngạnh tệ.

Ngạnh tệ đã có thể hình thành quái nhân, thì tự nhiên cũng có thể chuyển hóa thành vật chất khác, mà vật chất thì đơn giản hơn sinh mạng nhiều.

Xã trưởng đã cho người kiểm tra các đạo cụ mới bán ra của Tập đoàn X, những thứ này không phải vật phẩm nhân tạo: Cậu lại đây, tôi biểu diễn cho mà xem.

Xã trưởng dẫn Ánh Ti đến trước một chiếc đèn bàn: Cậu biến thân đi, rồi dùng lực đấm nó một quyền.

Ánh Ti cạn lời, nhưng cậu vẫn làm theo: Biến thân.

Đã lâu không biến thân, vậy mà biến thân xong lại để tấn công một cái đèn bàn, thật là kỳ quặc.

Nhưng Ánh Ti vẫn tung một đấm tới.

Oanh.

Chiếc đèn bàn lập tức vỡ vụn, nhưng nó không biến thành mảnh vụn mà biến thành mấy đồng Ngạnh tệ.

Cái đèn này là Ngạnh tệ sao.

Như cậu đã thấy, chiếc đèn này có thể coi là một quái nhân không có linh hồn, dựa vào các Ngụy Hạch tâm Ngạnh tệ tập hợp mà thành.

Xã trưởng nhặt lên một đồng xu, hoa văn trên đó không giống các Ngạnh tệ khác, mà là hình cái đèn bàn: Lúc đầu, đạo cụ của họ đều được chế tạo từ nguyên liệu do con người sản xuất, nhưng hiện tại Tập đoàn X đã hoàn toàn thoát ly khỏi vật chất để hoàn thành sự độc lập của hệ thống Ngạnh tệ.

Những đạo cụ mới họ sản xuất đều rất bền chắc, ít nhất cần quyền lực của Giả diện kỵ sĩ mới có thể đánh vỡ.

Hơn nữa dù bị đánh vỡ, chỉ cần Ngụy Hạch tâm Ngạnh tệ này không hỏng thì vẫn có thể phục hồi.

Chờ đã.

Đúng vậy, có thấy quen mắt không.

Ngụy Hạch tâm Ngạnh tệ tương đương với Hạch tâm Ngạnh tệ, những đạo cụ này đều là các Tham Lam Giả không có linh hồn.

Giống như Tham Lam Giả, chúng thông qua Hạch tâm Ngạnh tệ hấp thu Tế bào Ngạnh tệ mà thành.

Ánh Ti cảm thấy không thể tin nổi, Tập đoàn X nghiên cứu về Tham Lam Giả sâu đến mức nào rồi.

Thậm chí có thể lợi dụng nguyên lý Hạch tâm Ngạnh tệ để chế tạo đạo cụ.

E rằng đã tiên tiến hơn cả Tham Lam Giả.

Trong Hạch tâm Ngạnh tệ của Tham Lam Giả là sinh mạng động vật, còn trong Ngụy Hạch tâm Ngạnh tệ thì phong ấn giống như các khái niệm hơn.

Xã trưởng biết hiện tại Tập đoàn X đã không ai cản nổi: Dù cậu có sở hữu tất cả sức mạnh của OOO cũng vô ích.

Việc cậu có thể làm e rằng chỉ là trơ mắt nhìn thế giới động đãng, mọi người thất nghiệp, rồi bạo loạn xảy ra, vô số người sẽ chết, sau đó hệ thống Ngạnh tệ dục vọng sẽ đứng vững trên núi thây biển máu.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng hệ thống Ngạnh tệ dục vọng là kỹ thuật tiên tiến nhất hiện nay, đại diện cho tương lai của nhân loại, nó sẽ là kẻ chiến thắng cuối cùng.

Nhưng Tập đoàn X lại không đại diện cho chế độ tiên tiến nhất, họ sẽ giẫm nát thế giới dưới chân.

Ánh Ti không lạc quan về sự thống trị của Tập đoàn X: Tôi nhất định phải ngăn cản họ.

Cậu muốn làm thế nào.

Xã trưởng hỏi, ông cũng tò mò chàng trai trẻ này sẽ thủ hộ thế giới ra sao.

Nếu có kẻ muốn đoạt được lượng lớn Ngạnh tệ, tôi sẽ ngăn cản họ.

Chỉ cần không còn lượng lớn Ngạnh tệ ra đời, tôi nghĩ có thể phá hỏng âm mưu của Tập đoàn X.

Làm sao mới có thể đạt được lượng lớn Ngạnh tệ.

Đầu tiên bạn phải mua trả góp một cái hòm tiết kiệm cỡ lớn.

Máy sản xuất Ngạnh tệ quy cách phổ thông dung lượng chỉ có một trăm đồng, vượt quá một trăm đồng sẽ không tạo thêm nữa.

Đối với một số người dùng có dã tâm và dục vọng, con số này căn bản không đủ dùng, nên khoản tiền đầu tiên của họ cơ bản là để nâng cấp hòm tiết kiệm của mình.

Hiện tại trên thị trường có tổng cộng bốn loại hòm tiết kiệm: 100 đồng, 300 đồng, 600 đồng và 1200 đồng.

Thực tế, 600 đồng đã là một con số rất khó vượt qua.

Một quái nhân Tham Lam Giả một lần tối đa cũng chỉ được bốn năm trăm đồng Ngạnh tệ, Ái Kỳ nuôi dưỡng một bầy quái vật trưởng thành một lần cũng chỉ miễn cưỡng vượt quá 600.

Người bình thường muốn dùng dục vọng của mình một lần sản xuất ra 600 đồng Ngạnh tệ là khả năng cực kỳ viển vông.

Chương 1551

Nâng cấp hòm tiết kiệm cần tốn từ 30 đến 100 đồng Ngạnh tệ tùy loại, số lượng nâng cấp càng nhiều, tốn Ngạnh tệ càng lớn.

Nâng cấp xong hòm tiết kiệm nghĩa là công tác chuẩn bị đã hoàn tất.

Tiếp theo là phải đi thực hiện dục vọng, mà loại dục vọng này thông thường vượt xa phạm vi chịu đựng của cá nhân.

Ví dụ có kẻ muốn có lượng lớn Ngạnh tệ, mà dục vọng của hắn lại là tốc độ, thì hắn có thể sẽ đi đua xe trái phép, gây nguy hiểm cho bản thân và người khác.

Nhưng trong quá trình đua xe đó, hắn lại có thể thu được lượng lớn Ngạnh tệ.

Có kẻ dục vọng là bạo lực, thông qua việc phá hoại công trình công cộng hoặc gây thương tích cho người khác để nhận Ngạnh tệ.

Để có được lượng lớn Ngạnh tệ, bắt buộc phải đi con đường không tầm thường.

Đương nhiên, dục vọng của nhiều người hơn là muốn có cuộc sống tốt đẹp, dục vọng của họ chính là sản xuất ra nhiều Ngạnh tệ hơn.

Nhóm người này có dục vọng ổn định nhất, nhưng cũng không tìm được điểm đột phá để kiếm bộn tiền.

Khi có kẻ muốn phá hoại quy tắc để chiếm đoạt Ngạnh tệ, Giả diện kỵ sĩ sẽ xuất hiện, cậu sẽ ngăn cản mọi người đoạt lấy lượng lớn Ngạnh tệ, nhốt những mãnh thú dục vọng vừa được thả ra trở lại lồng.

Nhưng trong mắt Đỗ Lan, Giả diện kỵ sĩ chỉ là châu chấu đá xe.

OOO tuy có thể ngăn cản mọi người mạo hiểm đoạt Ngạnh tệ, nhưng không ngăn cản được sự phát triển của hệ thống.

Vì vậy Đỗ Lan căn bản không thèm quan tâm chuyện của Giả diện kỵ sĩ mà chuyên tâm phát triển.

Hiện tại theo đà phát triển của sự việc, Tập đoàn X đã lọt vào tầm mắt của các quốc gia, họ đều đang gây áp lực lên Tập đoàn X.

Sự biến hóa của thành phố này, ai ai cũng thấy rõ.

Nhân viên từ chức về nhà sản xuất Ngạnh tệ, tiền tệ và hàng hóa đình trệ lưu thông, dẫn đến không ít doanh nghiệp phá sản, thành phố vốn phồn hoa giờ đây tiêu điều sơ xác.

Mọi người đều đắm chìm trong sự nghiệp sản xuất Ngạnh tệ, tìm đủ mọi cách để nâng cao chất lượng cuộc sống của mình.

Nhưng vì sự bất lý trí của họ cùng tính không xác định của cuộc biến cách, vấn đề hiện tại là rất nhiều thiết bị công cộng đang đối mặt với tình trạng tê liệt.

Người dân nộp thuế, quốc gia dùng thuế để duy trì thiết bị công cộng, phục vụ nhân dân.

Nhưng giờ đây ai cũng chỉ làm cho bản thân mình, công chức đều từ chức rồi, còn ai bảo trì thiết bị công cộng nữa.

Ngay cả bệnh viện cũng sắp đóng cửa.

Nếu Tập đoàn X không có động thái gì, thì thành phố này, đất nước này đều sẽ rơi vào hỗn loạn.

Các quốc gia đều cho rằng đây mới là bộ mặt thật của Tập đoàn X, họ căn bản không có thực lực gánh vác cuộc cải cách năng lượng mới.

Họ chỉ là một lũ tư bản, chứ không phải một cơ quan quốc gia có trách nhiệm.

Ánh Ti thấy tất cả những điều này, cuối cùng không thể nhẫn nhịn thêm được nữa.

Quê hương của cậu biến thành bộ dạng suy tàn này đều là lỗi của Đỗ Lan, chính hắn đã phong ấn mọi người trong dục vọng của chính mình, khiến họ quên rằng ở thế giới này, mọi người cần đoàn kết mới có thể tiến lên.

Nhìn thấy tầng lớp trung lưu trước kia chỉ trong một đêm biến thành giai cấp vô sản, nhìn thấy những gia đình vốn hạnh phúc nay ly tán thất sở, nội tâm Ánh Ti bùng lên một ngọn lửa phẫn nộ.

Cậu muốn trở nên mạnh mẽ hơn, cậu muốn ngăn cản tất cả chuyện này.

Mà nếu để Đỗ Lan nói, thì những người này đều có thể đi mua trả góp máy sản xuất Ngạnh tệ.

Những người có cùng suy nghĩ với Ánh Ti còn có những người khác: Chúng ta không thể để Tập đoàn X làm xằng làm bậy được nữa.

Họ vốn là bộ đội bảo an của Hồng Thượng Cơ Kim Hội, mà giờ đây họ là tổ chức kháng chiến.

Họ đã lấy trộm vũ khí Ngạnh tệ của Cơ kim hội, chuẩn bị phản kháng Tập đoàn X.

Họ muốn khôi phục thế giới về trạng thái cũ, muốn tiêu diệt triệt để máy sản xuất Ngạnh tệ.

Thế là cuộc xung đột vũ trang mà Ánh Ti hằng lo lắng cuối cùng đã bùng phát.

Đầu tiên, tổ chức kháng chiến tập kích cửa hàng bán lẻ của Tập đoàn X, hủy diệt toàn bộ máy móc và máy bán hàng tự động, còn cướp đi không ít Ngạnh tệ.

Đối với hành vi vũ lực như vậy, Tập đoàn X tự nhiên không thể dung thứ.

Đỗ Lan bảo mọi người hãy bảo vệ tốt bản thân, gặp phải kẻ địch vũ trang nhất định phải báo cáo kịp thời, Tập đoàn X sẽ lập tức đến chi viện.

Tổ chức kháng chiến ẩn mình trong thành phố, dùng các tòa nhà cao tầng làm nơi ẩn náu, dựa vào kỹ thuật vũ khí của Hồng Thượng Cơ Kim Hội để chống đỡ, bắt đầu cuộc kháng chiến gian khổ trác tuyệt.

Khẩu hiệu của họ là: Tiêu diệt Ngạnh tệ, trả lại bản nguyên cho thế giới.

Họ cũng giống Ánh Ti, tin rằng thế giới sẽ bị Tập đoàn X hủy diệt, họ muốn thức tỉnh thêm nhiều người đến để kháng cự tập đoàn.

Thực tế sau khi sự kiện tập kích đầu tiên xảy ra, lập tức có không ít người nghe ngóng muốn gia nhập tổ chức kháng chiến.

Rất nhiều người trong số đó là những kẻ căm ghét tập đoàn vì bị thất nghiệp.

Vốn dĩ họ đều có gia đình và sự nghiệp viên mãn, nhưng chính vì sự thúc đẩy của hệ thống Ngạnh tệ dục vọng mà công ty của họ phá sản, họ cũng thất nghiệp.

Họ không muốn chấp nhận hệ thống Ngạnh tệ, chỉ có lòng thù hận với tập đoàn và sự lưu luyến vô hạn với trật tự cũ.

Những người này đều là thành viên tiềm năng mà tổ chức kháng chiến muốn tranh thủ.

Trị an ngày càng tệ đi, hiện tại ngay cả nhân viên vũ trang cũng xuất hiện, không ít người quyết định rời khỏi Tokyo để đi nơi khác.

Quả nhiên cải cách vẫn quá hấp tấp.

Chân Ngư cảm thấy đây là do Đỗ Lan chưa chuẩn bị kỹ nên mới làm hỏng bét mọi chuyện.

Thực ra Đỗ Lan chỉ là chưa kịp thời thay thế chính phủ trở thành một thực thể định ra quy tắc khác, nên sự việc mới ngày càng phức tạp.

Nhưng Đỗ Lan là cố ý, nếu hắn thực sự muốn, tất cả mọi thứ sẽ rất ổn thỏa.

Ngay cả bác sĩ trong bệnh viện cũng có thể được thay thế bằng Ngạnh tệ, mọi người hoàn toàn có thể dùng Ngạnh tệ để trị bệnh.

Còn đường sá cầu cống cũng có thể dùng năng lượng Ngạnh tệ để duy tu bảo dưỡng, mọi thứ đều có thể hoàn thành bằng Ngạnh tệ, mọi người thậm chí sẽ không nhận ra thế giới đã thay đổi.

Những người thất nghiệp đó cũng sẽ có một công việc khác, chỉ là được chi trả bằng Ngạnh tệ, trong quá trình thẩm thấu dần dần, tất cả mọi người sẽ chấp nhận hệ thống Ngạnh tệ.

Nhưng Đỗ Lan không muốn làm vậy, vì hắn muốn xem thử trong sự hỗn loạn, trật tự được thiết lập lại sẽ có hình thù như thế nào.

Trái Đất này chính là một bãi thí nghiệm, khi sức mạnh công cộng mất đi, liệu nhân loại có thể thông qua việc tự thỏa mãn mà sống tiếp hay không.

Tập đoàn X có thể cung cấp tất cả nhu cầu cuộc sống, liệu còn có ai đứng ra vì sự tiện lợi của người khác mà nỗ lực làm việc hay không.

Cho đến nay vẫn chưa thấy, chỉ thấy các thế lực kháng chiến.

Xem ra chiến đấu còn phải tiếp tục.

Đỗ Lan tỏ ý muốn chơi đùa với tổ chức kháng chiến một chút: Họ có vũ trang, vũ trang của chúng ta cũng không yếu, hoàn toàn là vũ trang tinh anh.

Lần tới họ xuất hiện, Giả diện kỵ sĩ sẽ giải quyết họ.

Ánh Ti sau khi biết về tổ chức kháng chiến, cậu biết bi kịch đã là khó tránh khỏi, những người vô tội sẽ chết trong chiến tranh.

Không ai hiểu rõ sự đáng sợ của chiến hỏa hơn cậu, sinh mạng thật mỏng manh, một viên đạn lạc cũng có thể giết người, một quả pháo có thể làm nát cả một căn phòng đầy người.

Cậu không ủng hộ Tập đoàn X, nhưng cũng không ủng hộ tổ chức kháng chiến, ngoại trừ sức mạnh của chính mình, cậu không tin bất kỳ ai.

Chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, vì các cơ quan quyền lực không kịp thời thay thế, trật tự đã biến mất, chỉ còn lại Tập đoàn X đang thâu tóm mọi thứ.

Mọi người dùng Ngạnh tệ là không lo ăn uống, thậm chí còn có thể lướt mạng, trước kia cần thiết bị công cộng mới có điện và mạng, giờ chỉ cần mua trả góp đạo cụ mới, bỏ Ngạnh tệ vào là vận hành được.

Tuy nhiên các cửa hàng bán lẻ của Tập đoàn X đều trở thành mục tiêu tấn công của tổ chức kháng chiến, nên Tập đoàn X tuyên bố mọi nghiệp vụ đều có thể tiến hành trên mạng, sau khi hoàn thành tập đoàn sẽ gửi chuyển phát nhanh để giảm thương vong nhân viên.

Chương 1552

Không thể như vậy mãi được, tập kích cửa hàng bán lẻ chỉ là chuyện nhỏ, căn bản không lay chuyển được gốc rễ của Tập đoàn X.

Chúng ta phải đi tập kích công xưởng của họ, chỉ có như vậy mới giải quyết được vấn đề tận gốc.

Nhưng công xưởng của họ ở đâu.

Mọi người đều không biết Tập đoàn X xây xưởng ở đâu.

Nhưng họ tin công xưởng nhất định tồn tại, chỉ là họ không biết thôi: Đây chính là điều chúng ta cần điều tra, chúng ta có thể bám theo xe chuyển phát nhanh, trên xe đều là máy móc, chắc chắn là được lái ra từ công xưởng.

Đúng thế, mọi người lần lượt tán thưởng sự cơ trí của thủ lĩnh.

Nhưng hỏa lực của chúng ta có đủ không.

Mọi người tuy đều thấy tập kích công xưởng là kế hay, nhưng thực lực hiện tại của họ so với Tập đoàn X kém quá xa.

Không cần lo lắng, vì chúng ta có cái này.

Thủ lĩnh tổ chức kháng chiến lấy ra một chiếc thắt lưng, ngoại hình là một máy vặn trứng Gashapon thu nhỏ.

Thắt lưng này lợi dụng Tế bào Ngạnh tệ để biến thân, là binh khí mới của Hồng Thượng Cơ Kim Hội, nhưng một lần nữa lại rơi vào tay tổ chức kháng chiến.

Hiển nhiên trong Hồng Thượng Cơ Kim Hội có kẻ phản bội, nội ứng ngoại hợp.

Có người ủng hộ tổ chức kháng chiến, hiển nhiên là chê chuyện chưa đủ lớn.

Trái ngược hoàn toàn với Ánh Ti, Ánh Ti hy vọng thế giới hòa bình, còn có kẻ hy vọng thế giới đại loạn, mong chờ nhân loại thông qua nội chiến mà hủy diệt.

Kẻ này chính là cố vấn khoa học trưởng của Cơ kim hội — Chân Mộc bác sĩ Dr.

Maki.

Lúc này Chân Mộc bác sĩ đang nhìn một chiếc hộp đá phong ấn mà ngẩn người, bên trong là bộ Hạch tâm Ngạnh tệ thứ sáu chưa từng xuất hiện.

Sở dĩ bộ Hạch tâm Ngạnh tệ này vẫn chưa sinh ra ý thức hoàn toàn là vì bộ này có đủ mười cái hoàn chỉnh, không hề có khuyết hãm.

Vì vậy suốt tám trăm năm qua, bộ Ngạnh tệ Khủng Long này luôn được bảo tồn hoàn hảo, sau khi được Hồng Thượng Cơ Kim Hội khai quật thì được Chân Mộc bác sĩ nghiên cứu.

Thông qua nghiên cứu, Chân Mộc bác sĩ biết nếu con người dung hợp những đồng xu này, con người cũng có thể biến thành Tham Lam Giả.

Hắn có thể đạt được sức mạnh kết thúc thế giới.

Quan niệm của bác sĩ là thế giới này đang mục nát, trước khi nó thối hoắc hoàn toàn, hắn nên hủy diệt thế giới để lưu lại ấn tượng tốt đẹp.

Loại nhân cách phản xã hội này được hình thành từ khi bác sĩ còn nhỏ.

Bác sĩ không phải bẩm sinh đã bất thường, lúc nhỏ hắn cũng không cần búp bê bên mình mới nói chuyện được.

Lúc nhỏ bác sĩ có một người chị rất mực yêu thương hắn, tuy hai người chênh lệch mười mấy tuổi nhưng người chị luôn chăm sóc hắn, bác sĩ cũng coi chị mình như nữ thần mà kính ngưỡng và yêu quý.

Nhưng đột nhiên một ngày nọ, người chị bảo hắn rằng mình sắp kết hôn.

Chân Mộc bác sĩ hoàn toàn không thể chấp nhận sự thật này.

Hắn cầu xin chị ở lại với mình, nhưng người chị chỉ tặng hắn một con búp bê, bảo rằng hãy để búp bê thay thế chị.

Bác sĩ tự nhiên không đồng ý, ở cái tuổi đó hắn quấy phá, ăn vạ hòng ngăn cản hôn lễ, hành vi đó cuối cùng đã chọc giận người chị, chị đã đẩy hắn một cái.

Cái đẩy này khiến bác sĩ ngây người, không chỉ làm hắn ngã một cú mà còn làm tam quan của hắn sụp đổ.

Hắn cho rằng chị đã thay đổi, đã mục nát rồi, người chị chưa bao giờ nặng lời nay lại dùng bạo lực, người chị này đã biến chất.

Thế là vào một ngày trước hôn lễ, Chân Mộc bác sĩ đã phóng hỏa đốt cả ngôi nhà, đồng thời cũng thiêu chết người chị mà hắn trân quý nhất, để đảm bảo chị sẽ không trở nên tồi tệ hơn, để mặt tươi đẹp nhất của chị mãi lưu lại trong lòng hắn.

Sau trận hỏa hoạn đó, bác sĩ không thể rời xa con búp bê, chỉ khi có búp bê chị tặng bên cạnh hắn mới có thể nói chuyện bình thường.

Mà mặt tà ác của hắn cũng hoàn toàn được giải phóng, hắn cho rằng thế giới này cũng giống như người chị, đang mục nát, để thế giới không thối nát đến cực hạn, cách tốt nhất là sớm hủy diệt thế giới, như vậy tốt cho tất cả mọi người.

Khi Chân Mộc bác sĩ giúp Hồng Thượng Cơ Kim Hội nghiên cứu công nghệ Ngạnh tệ, chính là đang tìm kiếm sức mạnh hủy diệt thế giới, hắn phát hiện sinh mạng hoàn mỹ có thể làm được điều đó.

Nhưng bước đầu tiên để trở thành sinh mạng hoàn mỹ chính là trở thành Tham Lam Giả.

Con người vĩnh viễn không thể trở thành sinh mạng hoàn mỹ, bác sĩ biết rõ điểm này.

Ngạnh tệ Khủng Long là hy vọng duy nhất của hắn.

Bác sĩ đã khơi mào nội chiến nhân loại, hiện tại nên nâng cao sức mạnh của chính mình.

Nếu nội chiến nhân loại không thể hủy diệt thế giới, thì lúc đó hắn phải tự tay hành động.

Mở hộp ra, bác sĩ đã chuẩn bị sẵn sàng tiếp nhận sức mạnh Ngạnh tệ Khủng Long.

Chỉ cần di động một đồng, tất cả Ngạnh tệ đều bay lên, nhưng cuối cùng chỉ có năm đồng chui vào cơ thể bác sĩ, năm đồng còn lại bay đi mất.

Bác sĩ ngẩn người, hắn không ngờ lại có kết quả này.

Ngạnh tệ Khủng Long chỉ bị thu hút bởi dục vọng khổng lồ, rốt cuộc còn dục vọng nào lớn hơn cả việc hủy diệt thế giới chứ.

Đương nhiên là thủ hộ thế giới, năm đồng Ngạnh tệ còn lại đã chui vào cơ thể Ánh Ti.

Cậu hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy Ngạnh tệ đột nhiên lao vào cơ thể mình, rồi sau đó không thấy gì nữa.

An Khắc tỏ ý đây không phải chuyện tốt: Ngươi là con người, cơ thể con người không thể dung nạp Ngạnh tệ.

Nếu dung nạp.

Hắn cho rằng nếu con người dung nạp Ngạnh tệ sẽ biến thành quái vật.

Lại xuất hiện rồi, dù sao Giả diện kỵ sĩ đến cuối cùng đều phải chịu khảo nghiệm, là chọn biến thành quái vật để chiến đấu vì lý tưởng của mình, hay chọn chạy trốn.

Căn bản không cần chọn, tự nhiên là tiếp tục chiến đấu.

Nguyện vọng của Ánh Ti là bảo vệ thế giới, hiện tại cậu đang cần sức mạnh, dù cuối cùng biến thành quái vật cậu cũng phải dùng đôi tay mình thủ hộ tất cả.

An Khắc rất tán thưởng dũng khí của Ánh Ti: Tiếc là ngươi hãy nhìn xung quanh xem, ngươi rốt cuộc đã thủ hộ được những gì.

Ánh Ti nhìn con phố tiêu điều, chỉ có rác và lá khô nhảy múa trong gió, trước kia người qua kẻ lại náo nhiệt, nay ngay cả bóng người cũng không thấy, ai nấy đều đang tìm cách hoàn thành dục vọng của mình, căn bản không ai có tâm trạng đi kinh doanh thành phố này.

Tiệm ăn đa quốc gia thì vẫn mở, bà chủ cũng là một người quật cường, dù không có khách bà vẫn kinh doanh như cũ, tiếc là hiện tại mọi người đều dùng Ngạnh tệ, nhà hàng Ngạnh tệ mới là lựa chọn hàng đầu của họ.

Nhưng nếu trị an tốt hơn một chút thì cũng không đến mức không có ai ra đường, chủ yếu vẫn là lỗi của tổ chức kháng chiến.

Ánh Ti hít sâu một hơi, cậu sẽ không từ bỏ.

Lúc này robot nhỏ của Cơ kim hội xuất hiện: Ta nghĩ cậu sẽ muốn biết chuyện này, tổ chức kháng chiến chuẩn bị tập kích công xưởng của Tập đoàn X.

Xã trưởng vẫn luôn giám sát tình báo của thành phố này, ông cũng không từ bỏ kháng chiến.

Vừa làm bánh ngọt vừa kháng chiến, dù sao Cơ kim hội có kỹ thuật, có tiền vàng, bất kể thế giới này biến thành dạng gì cũng không thể lay chuyển địa vị của Cơ kim hội.

Đây là sự tự tin từ tám trăm năm truyền thừa của OOO, cũng là niềm tin của hậu duệ vị vua Tham Lam đời thứ nhất.

Tuy kẻ địch từ Tham Lam Giả biến thành Tập đoàn X, nhưng xã trưởng chỉ cảm thấy rất thú vị, không hề thấy áp lực.

Sinh nhật vui vẻ.

Chúc tổ chức kháng chiến, chúc Tập đoàn X.

Xã trưởng làm một cái bánh ngọt để kỷ niệm.

Hiện tại bánh ngọt cũng ngày càng trân quý, trừ khi ông đến Tập đoàn X mua sắm, nếu không những nơi khác chỉ mua được nguyên liệu tồn kho.

Chẳng mấy chốc làn sóng khan hiếm vật chất đầu tiên sẽ bùng phát, đến lúc đó mọi người sẽ buộc phải chọn Ngạnh tệ, chứ không thể kiên trì với tiền tệ trật tự cũ nữa.

Công xưởng của Đỗ Lan được xây ở nơi giáp biển, bên trong công nhân toàn bộ là các phẳng sinh nhân không có bất kỳ dục vọng nào, họ không ngừng chuyển hóa Ngạnh tệ thành đạo cụ, sau đó những đạo cụ này sẽ được vận chuyển đến tay khách hàng để đổi lại Ngạnh tệ.

Trong quá trình này, tiêu hao điện nước nhiên liệu cũng toàn bộ do Ngạnh tệ cung cấp, Tập đoàn X đã hoàn toàn đạt được vòng tuần hoàn lành mạnh, đạt được sự cân bằng thu chi.

Thậm chí còn dư dả, vì tiêu hao Ngạnh tệ luôn ít hơn thu nhập.

Chương 1553

Đỗ Lan chuyên môn xây dựng một kho báu, đem Ngạnh tệ để hết vào đó hình thành biển Ngạnh tệ.

Trước kia xem phim Scrooge McDuck, hắn đã ấn tượng sâu sắc với kho tiền vàng của bác Scrooge — phú hào số một thế giới 2D.

Đặc biệt là tình tiết Scrooge nhảy vào giữa đống tiền vàng để bơi lội lại càng khắc cốt ghi tâm, nên Đỗ Lan chuẩn bị đem Ngạnh tệ kiếm được để vào kho báu, rồi hắn cũng sẽ đi bơi.

Bản thân Ngạnh tệ chính là năng lượng, nên tuyệt đối không mất giá.

Một đồng Ngạnh tệ đại diện cho một lượng năng lượng nhất định, trước khi năng lượng Ngạnh tệ bị thay thế, Ngạnh tệ tuyệt đối là thứ giữ giá nhất.

Tôi nghĩ ngân hàng sắp phá sản rồi, rất nhanh tiền tệ trong tay dân chúng sẽ biến thành giấy lộn, Ngạnh tệ sẽ tiến lên không gì cản nổi.

Mân Côi Nữ báo cho Đỗ Lan tin tốt lành này.

Kinh tế tiền tệ đã sắp không chống đỡ nổi, vì thị trường hàng hóa sụp đổ đầu tiên, sau đó lan sang thị trường tài chính.

Thú thực chính phủ Nhật Bản có thể kiên trì lâu như vậy đã là rất không dễ dàng.

Phải biết rằng đây là nội ưu ngoại loạn, vừa có các chính khách đầu hàng Đỗ Lan giúp kẻ ác làm càn, vừa có hệ thống Ngạnh tệ là ngoại địch mạnh mẽ.

Thực ra khi hệ thống Ngạnh tệ làm lung lay thị trường hàng hóa, chính phủ đã chú ý tới tình hình, nhưng lúc đó chính các chính khách đầu hàng Đỗ Lan đã cản trở quyết định can thiệp chính xác của quốc gia.

Có thể nói tuy hệ thống Ngạnh tệ là nguyên nhân chính, nhưng sở dĩ có thể nhanh chóng tạo ra sự phá hoại khổng lồ như vậy, thì pháo đài kiên cố nhất cũng bị phá vỡ từ bên trong, những chính khách đầu hàng Đỗ Lan này quả là có công không nhỏ.

Để báo đáp, Đỗ Lan đã cho các chính khách này đủ Ngạnh tệ cùng nhiều đạo cụ hơn.

Để các chính trị gia có thể nhanh chóng đứng vững trong thế giới mới, thiết lập trật tự mới.

Có mẻ Ngạnh tệ đầu tiên, các chính khách đã làm cái việc mà nhiều người vẫn làm: kinh doanh cho vay, họ cho vay Ngạnh tệ.

Một đồng Ngạnh tệ chỉ cần vài ngày là có thể lăn thành hai đồng.

Cho vay nặng lãi luôn là một trong những nghiệp vụ kiếm tiền nhanh nhất, cũng là một trong những nghiệp vụ cổ xưa nhất.

Trừ khi tương lai không còn tiền tệ, nếu không cho vay nặng lãi vĩnh viễn không biến mất.

Hiện tại ngân hàng truyền thống sắp phá sản, các chính khách đang cân nhắc có nên lợi dụng quyền lực trong tay để tạo ra ngân hàng Ngạnh tệ mới hay không.

Vì họ phát hiện Đỗ Lan ngoài việc kinh doanh Tập đoàn X ra thì không hứng thú với những thứ khác, nên các chính khách thấy họ cần thiết phải làm gì đó cho mọi người.

Sự tiêu điều chỉ là tạm thời, những người có tầm nhìn đều biết hiện tại chỉ là khoảng đứt gãy giữa hai hệ thống.

Rất nhanh các nhà khoa học sẽ nghiên cứu ra đủ loại máy móc năng lượng vận hành dựa trên Ngạnh tệ, đến lúc đó những thứ cần sản xuất vẫn sẽ được sản xuất.

Ngay cả khi chỉ vì hoài niệm, những sản phẩm gia công từ nguyên dược liệu trồng trên đất vẫn có đầu ra, chỉ là đối tượng khách hàng có lẽ không còn là quảng đại quần chúng nữa mà là những người giàu.

Khi mọi người đều dùng sản phẩm Ngạnh tệ, thì sản phẩm từ đất đai sẽ trở thành hàng xa xỉ.

Vả lại hiện tại Tập đoàn X tuy sản xuất rất nhiều thứ, bao quát mọi phương diện, nhưng chủng loại còn ít, tạo hình chỉ có vài kiểu.

Mọi người luôn cần sự thay đổi, nên tương lai vẫn cần những người khác phát huy trí tưởng tượng để sản xuất các hàng hóa khác.

Tất cả sẽ giống như trước kia, điểm khác biệt duy nhất là mọi động lực cần thiết đều được đổi thành Ngạnh tệ.

Các thiết bị công cộng cũng sẽ tốt lên, sau này rác thải đều sẽ dùng năng lượng Ngạnh tệ xử lý, rác trên đường sẽ biến mất, phố xá sẽ lại sạch bong như trước.

Tất cả chỉ cần mọi người trải qua giai đoạn làm quen ngắn ngủi này.

Ngân hàng tiền tệ đóng cửa, dự báo thị trường tài chính quốc gia này đã triệt để phá sản.

Công việc của mọi người sẽ không còn ý nghĩa, công sức của họ chỉ đổi lấy những tờ giấy lộn.

Lúc này các chính khách thừa cơ thiết lập ngân hàng Ngạnh tệ, thu gom vốn bắt đầu đầu tư vào các ngành nghề có tiền đồ trong tương lai, đơn giản là ngồi mát ăn bát vàng.

Vì ai cũng biết quá khứ con người cần gì thì tương lai nhân loại vẫn sẽ cần cái đó, điểm khác biệt duy nhất là ngành năng lượng hiện nay đã bị độc chiếm.

Những người tinh tường đều đang nỗ lực tích góp Ngạnh tệ, chuẩn bị mở ra thời đại mới.

Còn những kẻ thiển cận thì đang lăm lăm vũ khí muốn phá hoại công xưởng của Đỗ Lan.

Chính là chỗ này rồi, chỉ cần phá hoại nơi này, mọi thứ sẽ trở lại như cũ.

Thủ lĩnh hít sâu một hơi, lấy ra thắt lưng vặn trứng.

Tôi sẽ thu hút sự chú ý, các anh xông vào đặt bom.

Kế hoạch đơn giản rõ ràng, chính là phá hoại công xưởng.

Tuy họ hoàn toàn không biết gì về bên trong công xưởng, nhưng điều đó chẳng hề làm giảm nhiệt huyết phá hoại của họ.

Đến đây, hành động thôi.

Nói đoạn, thủ lĩnh lấy ra một đồng Ngạnh tệ bỏ vào thắt lưng, vặn một cái, biến thân bắt đầu.

Vai, ngực, hai chân đều có hoa văn vặn trứng, thực ra những hoa văn này thực sự ẩn chứa vũ khí.

Tất cả vũ khí đều được thu gọn trong đó, khi cần sử dụng chỉ cần bỏ Ngạnh tệ vào là có thể kích hoạt.

Thắt lưng nhân tạo hiện đại có sách hướng dẫn, nên thủ lĩnh đã nắm vững cách sử dụng.

Anh ta dũng cảm đứng ra, làm gương xông về phía công xưởng.

Cổng chính nhanh chóng bị công phá, tiếng cảnh báo vang lên inh ỏi.

Đỗ Lan biết họ có khách đến: Để xem Ngạnh tệ Sư Hổ ta vừa cải tạo có ưu tú như nguyên bản không.

Trong thế giới 555 trước, tập đoàn Smart Brain đã chế tạo siêu vũ trang mô tô, nay được Đỗ Lan cải tạo lại một chút, đổi thành khu động bằng Ngạnh tệ, vũ trang bằng Ngạnh tệ.

Một chiếc mô tô vũ trang đủ để lay chuyển cả một đội quân xe tăng.

Đồ tốt như vậy, tôi cũng muốn một chiếc.

Nguyên lai tập đoàn Smart Brain có ba chiếc thắt lưng phối hợp với ba chiếc mô tô.

Mân Côi Nữ, Chân Ngư, Đỗ Lan mỗi người một chiếc, Ái Kỳ thì không có.

Sau này sẽ có thôi, giờ cô với Chân Ngư đi chung một chiếc, chúng ta xuất phát.

Toàn tốc tiến về phía trước, mô tô vũ trang gầm rú lướt qua bầu trời, trong nháy mắt đã biến mất.

Lúc này tổ chức kháng chiến đang tấn công vào tuyến phòng thủ đầu tiên bên trong công xưởng, một cánh cổng kim loại dày nặng.

Dưới sự gia nhiệt của năng lượng Ngạnh tệ, cánh cổng kim loại mắt thấy đã sắp không chống đỡ nổi.

Mà các phảng sinh nhân đều đã rút lui đến không gian an toàn, chỉ để lại một công xưởng trống rỗng.

Bên trong khắp nơi là nguyên dược liệu luyện kim cùng lượng lớn Ngạnh tệ.

Chúng ta đến muộn rồi, An Khắc.

Ánh Ti cưỡi một chiếc mô tô biến hình đến công xưởng, không ngờ lại đến muộn, nhưng cũng không sao: Biến thân.

Lần này ngươi phải chiến đấu với con người, ngươi đã chuẩn bị tâm lý chưa.

An Khắc tuy chỉ còn lại một bàn tay, nhưng hắn hiểu Ánh Ti là một kẻ quá lương thiện, để cậu tác chiến với con người vốn dĩ là một sự nguy hiểm.

Nếu Ánh Ti không nỡ xuống tay, có lẽ cậu sẽ chết ở đây.

Trước kia khi chiến đấu với quái nhân, cậu luôn tìm mọi cách ưu tiên bảo vệ con người, nhưng lúc này lại phải trực tiếp đối mặt với con người, An Khắc lo Ánh Ti sẽ không xuống tay được.

Tuy Ánh Ti có vẻ đã hạ quyết tâm, nhưng An Khắc sợ đến lúc then chốt cậu sẽ xảy ra vấn đề.

Tôi chuẩn bị xong rồi.

Ánh Ti biến thân thành OOO trạng thái Tatoba Ưng Hổ Hoàng, xông vào bên trong.

Tôi biết các anh không thích Ngạnh tệ và Tập đoàn X, nhưng các anh không được dùng vũ lực phá hoại công xưởng như thế này.

Tiên lễ hậu binh, Ánh Ti xông vào trước tiên nói một tràng đạo lý: Làm như vậy căn bản không thể thay đổi được gì, chỉ khiến Tập đoàn X có cái cớ để tổ chức vũ trang, cuối cùng người bị thương tổn vẫn là những người vô tội.

Tổ chức kháng chiến nhìn vị Giả diện kỵ sĩ xa lạ, tỏ vẻ: Hắn là ai thế.

Ông nói gà bà nói vịt, không khí có chút gượng gạo.

Tổ chức kháng chiến nếu nghe được đạo lý thì đã không đi vào con đường cực đoan.

Nhóm người này cho rằng chính Tập đoàn X đã đoạt mất nơi dung thân của họ, khiến họ rơi vào đường cùng.

Chương 1554

Thực ra không phải Tập đoàn X ép buộc họ, mà là vì họ không muốn thay đổi nên mới xuất hiện ở đây.

Thủ lĩnh tổ chức kháng chiến thấy OOO muốn ngăn cản mình, không nói hai lời nổ súng xạ kích.

Mỗi một phát súng là một đồng Ngạnh tệ, sức mạnh bùng nổ lập tức ập đến.

Ánh Ti thấy đối phương tấn công, vội vàng né tránh.

Gã này giao cho tôi, các anh cứ tiếp tục làm việc, lần này chúng ta nhất định phải thành công, chúng ta phải để thế giới thấy được quyết tâm của mình.

Thủ lĩnh quyết định ở lại ngăn cản OOO.

An Khắc nhìn phản ứng của Ánh Ti là biết những lời hắn nói lúc trước đều uổng phí, Ánh Ti căn bản không thể xuống tay với tổ chức kháng chiến vốn là con người, quyết tâm gì đó đều là hư ảo.

Ánh Ti cũng thực sự luôn muốn giảng đạo lý, tuy cậu nói đã chuẩn bị chiến đấu, nhưng khi thực sự đứng trên chiến trường trước mặt kẻ địch, cậu vẫn không nỡ xuống tay.

Những người trong tổ chức kháng chiến này cũng không phải người xấu, nói cho cùng đều là lỗi của Tập đoàn X.

Họ đã rất đáng thương rồi, Ánh Ti sao có thể xuống tay đánh đập họ.

Trong lòng Ánh Ti, những người kháng chiến này cũng là những người cậu muốn bảo vệ.

Ánh Ti, đừng ngốc nữa, nếu ngươi thực sự muốn ngăn cản họ thì hãy tấn công đi.

An Khắc nhìn không nổi nữa, lúc then chốt thế này sao có thể nhu nhược như vậy.

Chẳng lẽ cậu thực sự muốn chết sao.

Oanh.

Ánh Ti không né được hết các đòn tấn công, bị Ngạnh tệ bắn trúng ngực, kêu thảm một tiếng rồi văng ra xa.

Thủ lĩnh thừa thắng xông lên, súng Ngạnh tệ dí sát tầm gần, định trút hết Ngạnh tệ vào ngực OOO.

An Khắc vội lao lên ngăn cản, nhưng sức mạnh của hắn hiện tại chỉ đủ để kéo dài thời gian chứ không thể xoay chuyển chiến cục.

Rất nhanh An Khắc cũng bị hất văng.

Ánh Ti biết mình sắp tiêu đời rồi, họng súng đã ở ngay trước mắt, cậu đang bị thương nên căn bản không né được.

Ngay lúc đó, Hạch tâm Ngạnh tệ Khủng Long trong cơ thể cậu được kích hoạt, Ngạnh tệ hộ chủ.

Ba đồng Ngạnh tệ mang theo khí tức quỷ dị phá thể bay ra, tự động thay thế Ngạnh tệ, tự động thay đổi hình thức.

Putotyra Combo Khủng long liên tổ xuất hiện.

Đầu Dực long, thân Tam giác long, đôi chân Bạo long.

Khủng long vốn là bá chủ Trái Đất suốt hai trăm triệu năm, tất cả sức mạnh đó không phải là thứ động vật Trái Đất hiện đại có thể tưởng tượng được.

Các luyện kim thuật sư cổ đại đã thông qua xương khủng long trích xuất năng lượng tàn dư để chế tạo ra Hạch tâm Ngạnh tệ Khủng Long, và sau tám trăm năm, ngày hôm nay nó đã phô diễn sức mạnh của mình.

Hống.

Vì Ánh Ti đang nhu nhược, hiện tại cơ thể cậu hoàn toàn bị bản năng khủng long khống chế, nghĩa là cậu đã mất đi lý trí.

Thủ lĩnh nổ súng, nhưng năng lượng từ một đồng Ngạnh tệ đơn lẻ đã không thể gây ra bất kỳ thương hại nào nữa.

Trạng thái bảo vệ tân thủ của Giả diện kỵ sĩ xuất hiện, không cần né tránh cũng không bị thương.

Hống.

Đối với kẻ địch, khủng long không có bất kỳ sự nhân từ nào.

Thời đại khủng long là sự cá lớn nuốt cá bé triệt để, dã tính cuồng bạo đối đãi kẻ địch bằng móng vuốt và răng sắc.

Thủ lĩnh thấy đối phương vồ tới, kêu thầm không ổn, vội lăn sang một bên né tránh, đồng thời nạp thêm Ngạnh tệ vặn thắt lưng, anh ta cần vũ khí mới.

Xuất hiện là Mũi khoan điện Drill, tay trái anh ta biến thành một cái mũi khoan.

Khi trạng thái bảo vệ tân thủ của Kỵ sĩ thứ hai nhị kỵ gặp phải trạng thái bảo vệ tân thủ của Kỵ sĩ thứ nhất nhất kỵ, chắc chắn Kỵ sĩ thứ hai sẽ ăn quả đắng.

Mũi khoan tấn công, nhưng lại bị đối phương dùng tay không chặn đứng.

Mũi khoan ma sát với lòng bàn tay tạo ra những tia lửa rực rỡ, nhưng thứ nó đại diện chính là sức mạnh khiến Kỵ sĩ thứ hai tuyệt

vọng.

Đối phương thậm chí có thể tay không chặn đứng mũi khoan, vậy anh ta còn cơ hội thắng sao.

Sức mạnh Tam giác long khiến mũi khoan giảm tốc, nhiệt độ cao do ma sát khiến cả hai bốc khói nghi ngút.

Tuy nhiên mũi khoan càng lúc càng chậm, cuối cùng oanh một tiếng nổ tung, hỏng hoàn toàn.

Thủ lĩnh bị luồng khí nổ hất văng ra ngoài.

Thủ lĩnh.

Các thành viên thấy thủ lĩnh thất thế, vội vàng yểm trợ, họ là đồng đội của nhau mà.

Đát — tiếng súng vang lên, đó là những đồng Ngạnh tệ được trút ra.

OOO hoàn toàn bị bao phủ trong những vụ nổ Ngạnh tệ, bị hỏa diễm và khói bụi bao bọc.

Tuy nhiên ai cũng biết quy tắc có khói không có sát thương, khói càng lớn thì kẻ địch cơ bản sẽ không bị thương.

Các thành viên xả súng điên cuồng, hiển nhiên không có bất kỳ hiệu quả nào.

Khi họ dùng hết Ngạnh tệ, thứ họ thấy là một khung cảnh tuyệt vọng: kẻ địch hoàn hảo không chút tổn hao.

Hống.

Chạy mau.

Thủ lĩnh biết nhiệm vụ lần này thất bại rồi, vì họ đã gặp phải quái vật.

Ngay cả An Khắc đứng bên cạnh cũng chấn kinh, vì hắn chỉ biết năm loại Hạch tâm Ngạnh tệ, không hề biết còn tồn tại Combo Khủng Long.

Hiện tại trạng thái của Ánh Ti hiển nhiên không ổn, e rằng cậu sẽ làm ra chuyện khiến bản thân phải hối hận cả đời.

Nếu Ánh Ti thực sự giết chết mấy người trước mặt, e rằng cả đời này cậu sẽ không được yên lòng.

Ánh Ti, dừng tay lại, mau tỉnh lại đi.

An Khắc hét lên.

Tuy nhiên vô dụng, hiện tại Ánh Ti đã trở về với dục vọng cơ bản nhất thuộc về khủng long: Hư vô Vô.

Đối với khủng long, không tồn tại bất kỳ dục vọng nào của loài người.

Vô dục tắc cương, nên các đòn tấn công bằng Tế bào Ngạnh tệ đối với khủng long là vô hiệu.

OOO định hạ sát thủ.

Đúng lúc này, từ trên không trung truyền đến tiếng động, ba chiếc mô tô bay trong nháy mắt đã đáp xuống trước mắt.

Xem chiêu Thâm Hồng Điện Toản Crimson Smash của ta.

Đỗ Lan thấy tình hình bên dưới, lập tức khóa mục tiêu vào OOO, từ trên mô tô nhảy xuống, hoàn thành biến thân ngay giữa không trung, lúc đáp xuống đã đá trúng OOO.

Một bộ liên chiêu biến thân trên không cộng tấn công cực kỳ mượt mà.

Tuy nhiên uy lực của cú đá Thâm Hồng Điện Toản phổ thông là không đủ, dù OOO bị lùi lại vài bước, nhưng kết quả này chỉ càng kích thích thêm cơn giận của cậu.

Hống.

Ái Kỳ cũng nhảy xuống, cô thấy Ngạnh tệ Khủng Long xong cũng rất kinh ngạc: Không ngờ vẫn còn loại Ngạnh tệ mà ta không biết.

Nhưng cô nhanh chóng điều chỉnh tâm thái: Bất kể là Ngạnh tệ gì, xem ta đây.

Tiên tử Uvas Whip tái hiện.

Tuy nhiên roi tiên cũng được khu động bởi Tế bào Ngạnh tệ, nên đánh lên người Combo Khủng Long căn bản không có tác dụng.

Ái Kỳ không biết điểm này, cô còn tưởng là do chưa nạp đủ Ngạnh tệ, vậy thì nạp đầy rồi tấn công tiếp: Roi Gai.

Toàn công suất đầu ra, tiếng nổ lách tách bao phủ kẻ địch trong phạm vi mười mét.

Chương 1555

Đất không còn chỗ lành, không khí không chút bình yên.

Nhưng vị Giả diện kỵ sĩ vẫn bình an vô sự.

Làm sao có thể.

Ái Kỳ lần này thực sự kinh hãi.

Vì dục vọng của Ngạnh tệ Khủng Long là Vô, nên nó có thể vô hiệu hóa các Tế bào Ngạnh tệ sinh ra từ dục vọng.

Combo Khủng Long chính là khắc tinh của đám Tham Lam Giả các ngươi.

Đỗ Lan giải thích: Nhưng hiện tại đối phương hoàn toàn bị dã tính khống chế, e rằng đã triệt đầu triệt đuôi hóa thành một con dã thú rồi.

Ái Kỳ và An Khắc đều là lần đầu nghe nói Tế bào Ngạnh tệ còn có lúc vô hiệu.

Vậy giờ phải làm sao.

Ái Kỳ mọi đòn tấn công đều dùng Tế bào Ngạnh tệ, vô hiệu thì chẳng phải đánh không lại sao.

Đỗ Lan tỏ vẻ căn bản không cần đánh: Ngạnh tệ Khủng Long tiêu hao cũng rất khổng lồ, chúng ta chỉ cần đợi một lát, cậu ta tự nhiên sẽ không đánh mà bại.

An Khắc chỉ cảm thấy lạnh lòng, vì hắn biết đôi khi kẻ địch đáng sợ nhất không phải là sức mạnh, mà là sự kiên nhẫn.

Một đối thủ có lòng kiên nhẫn là kẻ khó đối phó nhất.

Bỏ mặc Ánh Ti sang một bên, Đỗ Lan quay sang nhìn những người trong tổ chức kháng chiến: Ngay từ đầu ta đã cho mỗi người quyền lựa chọn bình đẳng, các ngươi đã từ bỏ lựa chọn, từ bỏ sự thay đổi, giờ lại muốn hủy hoại lựa chọn của người khác sao.

Nói thì hay lắm, rõ ràng đều là do ngươi ép buộc.

Thủ lĩnh không hề cảm kích Đỗ Lan đã cứu mình: Ngươi bức chúng tôi phải từ bỏ cuộc sống tốt đẹp vốn có, tại sao chúng tôi phải thay đổi.

Chính ngươi đã hủy hoại tất cả.

Chính ta đã hủy hoại tất cả.

Cách nói này hay đấy, ta thích, sau này các ngươi có thể gọi ta là Kẻ sinh ra từ dị giới, Chúa tể của dục vọng, Đạo sư của kỵ sĩ, Tiên phong toàn cầu, Tổng tài tập đoàn X, Người cầu tiến và Ngọn hải đăng của thế giới mới, Người nắm giữ Hạch tâm Ngạnh tệ, Nhà phát minh hệ thống Ngạnh tệ dục vọng, Kẻ hủy diệt trật tự cũ Đỗ Lan.

Thấy có ngầu không.

Hiển nhiên không ai cười nổi, vì họ chỉ cảm nhận được sự khinh miệt của Đỗ Lan dành cho mình.

Lúc này Đỗ Lan vẫn còn tâm trạng nói đùa, chứng tỏ hắn chưa bao giờ đặt tổ chức kháng chiến vào trong mắt.

OOO Combo Khủng Long bên cạnh càng lúc càng yếu đi, hiển nhiên thể lực tiêu hao rất nhanh, hiện tại cậu đang rên rỉ đau đớn như một con thú bị nhốt đang bị thương.

Cuối cùng, Ngạnh tệ Khủng Long trở lại cơ thể Ánh Ti, cậu ngất đi.

Ánh Ti.

An Khắc khống chế cơ thể đang phụ bám chạy qua, phát hiện Ánh Ti vẫn còn sống.

Nhưng sắc mặt Ánh Ti trắng bệch, chứng minh gánh nặng của Combo Khủng Long thực sự rất lớn.

Như ta đã nói, ta luôn luôn đúng, các ngươi thấy đấy, không cần ra tay cũng có thể kết thúc chiến đấu phải không.

Đỗ Lan nói: Giờ thì đám người kháng chiến các ngươi cũng nên buông vũ khí xuống chứ.

Các ngươi nên biết bạo động vũ trang không có kết quả tốt đẹp gì đâu, tại sao không chấp nhận tất cả đi.

Nằm mơ đi, chẳng lẽ cứ để ngươi hủy hoại cuộc sống của mọi người, rồi còn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, tự xưng là người dẫn dắt thế giới mới sao.

Tên điên nhà ngươi, chúng tôi thà chết chứ không nhận sự thương hại của ngươi, nếu muốn giết thì cứ ra tay đi.

Phía thủ lĩnh chỉ có mình anh ta biến thân, nhưng phía Đỗ Lan lại có đủ ba chiếc mô tô vũ trang và bốn người có thể biến thân.

Tính toán chiến lực là biết tổ chức kháng chiến quá yếu, nhưng thủ lĩnh vẫn rất có khí phách, thủ hộ thành phố này luôn cần phải trả giá, thủ lĩnh nguyện làm người đầu tiên đổ máu.

Tại sao ta phải giết các ngươi, chẳng lẽ thế giới này không còn vương pháp nữa sao.

Đỗ Lan tỏ ý muốn dùng luật pháp của triều đại trước để trảm tổ chức kháng chiến của triều đại này.

Thế giới này làm gì còn pháp luật nữa, từ lúc ngươi phát minh ra hệ thống Ngạnh tệ dục vọng, ngươi đã hủy hoại tất cả rồi, ngươi khiến mọi người đều chìm đắm trong việc chế tạo Ngạnh tệ, ngươi biến họ thành những con quái vật ích kỷ.

Thủ lĩnh nói, tóm lại dù anh ta có bị táo bón thì đó cũng là lỗi của Đỗ Lan.

Điều đáng tiếc duy nhất là thủ lĩnh không được thấy Tập đoàn X bị tồi hủy, nhưng tư tưởng của thủ lĩnh sẽ được truyền thừa, chắc chắn sẽ có nhiều người hơn bước lên con đường phản kháng.

Buông vũ khí xuống, ta sẽ cho các ngươi một sự phán xét công bằng, nếu không, ta nghĩ đây chính là ngày tận thế của các ngươi.

Thủ lĩnh gỡ bỏ vũ trang, đứng ngay trước mặt Đỗ Lan: Tôi đã nói rồi, muốn giết cứ giết, tôi ở ngay đây, tôi sẽ không trốn tránh lựa chọn của mình.

Giết đi.

Những người trong tổ chức kháng chiến thấy thủ lĩnh cứng cỏi như vậy, tuy sợ chết nhưng cũng đứng sau lưng thủ lĩnh không hề lùi bước.

Hôm nay chúng ta tuy sẽ chết, nhưng chúng ta dùng sinh mạng mình để nói cho mọi người biết, trên thế giới vẫn còn những người không thỏa hiệp với Tập đoàn X, cái chết của chúng ta sẽ chỉ thức tỉnh thêm nhiều người phản kháng lại ngươi.

Thủ lĩnh đã chuẩn bị sẵn sàng hiên ngang phó thác sự sống.

Đỗ Lan không nhịn được mà vỗ tay, gã thủ lĩnh này quả thực rất trung nhị ảo tưởng, chẳng lẽ anh ta thực sự nghĩ mình chết đi là có thể thức tỉnh quyết tâm của mọi người sao.

Đỗ Lan không nghĩ vậy, vì hắn biết những người này vẫn còn lựa chọn.

Chưa đến mức vạn bất đắc dĩ thì chỉ có số ít người đi vào cực đoan, còn nhiều người không như ý khác chỉ có thể bị buộc phải đón nhận sự thay đổi, chấp nhận thế giới mới.

Đến đi, chúng tôi chuẩn bị xong rồi.

Thủ lĩnh muốn dùng máu tươi của mình viết nên một khúc ca tán tụng.

Đỗ Lan khởi động bả vai một chút: Nghe ngươi nói vậy, nếu ta giết ngươi thì có vẻ ta bị thiệt thòi rồi.

Để ta nghĩ xem, ngươi là vì sợ chết nên mới khích ta như vậy, hay ngươi thực sự chuẩn bị dùng sinh mạng để thức tỉnh đại chúng đây.

Dường như dù thế nào ta cũng không nên giết ngươi, vậy được rồi, ta không giết các ngươi.

Lại là thế này, thủ lĩnh vô cùng khó chịu, thái độ thờ ơ của Đỗ Lan chính là sự khinh miệt.

Sự tự tin không thèm đặt tổ chức kháng chiến vào mắt đó khiến Đỗ Lan càng thêm đáng ghét.

Giống như bất kể tổ chức kháng chiến làm gì cũng đều là những nỗ lực vô ích, họ giống như lũ khỉ đang nhảy nhót trước mặt Đỗ Lan vậy.

Đi đi, lại đi phá hoại vài cửa hàng nữa đi, cứ làm thêm nhiều hoạt động khủng bố vào.

Các ngươi phá hủy ba cửa hàng, ta sẽ xây ba mươi cái, để xem ai bền bỉ hơn.

Bất kể các ngươi nỗ lực thế nào, nhưng đến cuối cùng các ngươi sẽ phải bất lực nhận ra tất cả đều là vô ích, nên các ngươi đi đi.

Đỗ Lan tùy ý nói.

Ngươi nghĩ chúng tôi không thể làm lay chuyển ngươi sao.

Thủ lĩnh nghiến răng nghiến lợi nói.

Ngươi có thể hiểu như vậy.

Đỗ Lan nói.

Ngươi sẽ phải trả giá, chúng ta đi.

Thủ lĩnh hít sâu, tuy không chết nhưng anh ta đã chịu đủ sự khinh miệt của Đỗ Lan.

Ánh mắt nhìn từ trên cao xuống đó giống như một vị thần trên cao đang nhìn lũ chuột cống dưới cát bụi, cảm giác bị miệt thị này ngày sau nhất định sẽ bắt hắn trả lại gấp trăm lần.

Tổ chức kháng chiến giữ được mạng, nhưng hành động lần này có thể nói là thất bại triệt để.

Không chỉ thất bại, ngay cả cơ hội xả thân thành nhân cũng không có.

Khí trường như mặt trời của Đỗ Lan lại càng khiến người ta thấy tỏa bại.

Ngươi thả họ đi sao.

Ánh Ti đã tỉnh lại, cậu vốn tưởng Đỗ Lan sẽ giết sạch tổ chức kháng chiến, không ngờ Đỗ Lan lại đại độ như vậy.

Ánh Ti có chút không tin nổi sự việc này lại được giải quyết đơn giản thế sao.

Thậm chí không có một thương vong nào.

Cậu căn bản không để tâm đến việc mình đang là thương binh, đến mức còn lộ ra nụ cười vui mừng.

Ánh Ti, đứng lên, chúng ta đi.

An Khắc thầm nghĩ họ cũng phải đi thôi, cảm giác mà Đỗ Lan mang lại quá tồi tệ.

Hai người đừng vội, xét thấy tổ chức kháng chiến có vũ trang, ta nghĩ ra nên tìm vài cách để khắc chế họ.

Giao Ngạnh tệ Hạch tâm Khủng Long ra, hai người mới được rời đi.

An Khắc và Ánh Ti không ngờ Đỗ Lan lại đưa ra yêu cầu như vậy, họ biết Đỗ Lan đã nhắm vào khả năng vô hiệu hóa Tế bào Ngạnh tệ của Ngạnh tệ Khủng Long, làm vậy đối phương có thể phát minh ra vũ khí hoàn toàn mới để đối phó với tổ chức kháng chiến.

Đừng keo kiệt thế, ta có thể cảm nhận được trong cơ thể ngươi không chỉ có ba đồng đã được kích hoạt kia, trong đó còn hai đồng ngươi cũng không dùng tới, giao cho ta đi.

Nhưng Ánh Ti không đời nào giao vũ khí cho một kẻ nguy hiểm như Đỗ Lan, trời mới biết Đỗ Lan sẽ làm gì.

An Khắc và Ánh Ti nép vào nhau, không biết phải nói gì, hiện tại cả hai đều không có sức chiến đấu, đơn giản như cá nằm trên thớt.

Ánh Ti thậm chí không biết làm sao lấy Ngạnh tệ ra khỏi cơ thể mình, là mổ bụng hay chỉ cần vài phép thuật thần kỳ.

Đỗ Lan đưa tay ra: Ra đây nào.

Ánh Ti chỉ cảm thấy ngũ tạng đảo lộn, rồi hai đồng Ngạnh tệ trong cơ thể liền xuất hiện, cảm giác Ngạnh tệ hoàn toàn nằm dưới sự khống chế của Đỗ Lan, đây cũng tính là con người sao.

Đỗ Lan cầm lấy Ngạnh tệ: Hai người có thể đi rồi.

Ông rốt cuộc định làm gì.

Ánh Ti nhịn không được nói: Ông đã làm đảo lộn tất cả, nhìn xem thành phố này đã mất đi trật tự, mọi người đều rất sợ hãi.

Thậm chí còn xảy ra đổ máu, chẳng lẽ đây là điều ông muốn sao.

Gia đình của ngươi không đa sầu đa cảm như ngươi đâu, dường như ngươi vẫn chưa biết Tập đoàn X sở dĩ phát triển thuận lợi như vậy là nhờ công lớn của người nhà ngươi đấy.

Nếu ngươi không bỏ nhà ra đi, việc ngươi có thể làm có lẽ còn nhiều hơn là đơn thương độc mã như hiện tại.

Đỗ Lan nói: Vả lại ta cũng không có mục đích gì cả, ta chỉ làm những việc ta có thể làm, còn lại cứ giao cho thời gian, nó sẽ biến tất cả thành lịch sử.

Ánh Ti ngây người, không ngờ gia đình mình lại tham gia vào chuyện này, cậu hoàn toàn ngớ người ra.

Có một ngày, dũng giả thủ hộ thế giới phát hiện gia đình mình chính là ma vương, e rằng đối với dũng giả đó là một hiện thực quá nghiệt ngã.

Gia đình của Anh Ti đã định sẵn việc anh từ nhỏ phải chứng kiến cảnh lừa lọc lẫn nhau.

Tuy nhiên, một gia đình như vậy lại giáo dục ra một đứa trẻ nghịch ngợm như Anh Ti, cũng không biết là do người nhà tạo nghiệt nên bị báo ứng, hay Anh Ti kiếp trước là kẻ thù của gia đình này.

Chương 1556

Tóm lại, Anh Ti hoàn toàn lạc lõng trong gia đình đó.

Người thân của anh là những chính trị gia nổi tiếng, lợi ích của bản thân luôn cao hơn tất thảy.

Khi Anh Ti trải qua những biến cố bi thảm nhất cuộc đời tại Trung Đông, người nhà anh lại chỉ nghĩ đến việc tối đa hóa lợi ích, dùng sự bi thảm của anh để đổi lấy sự đồng cảm chính trị, biến thất bại của con cái thành quân bài thương lượng.

Rõ ràng đó là những ký ức đau thương mà Anh Ti muốn quên đi và che giấu nhất, nhưng những người thân cùng huyết thống lại xát muối vào vết thương, thậm chí còn ra sức đảo lộn đen trắng.

Anh Ti chính vì không chịu nổi điểm này của gia đình nên mới bỏ nhà ra đi, trên người chỉ mang theo hai chiếc quần lót thay thế và ít tiền lẻ ăn cơm, đi lang thang vô định trong nước, trốn tránh quá khứ và che giấu tương lai.

Nếu không gặp được An Khắc và biến thân thành OOO, e rằng sự mê mang này còn kéo dài rất lâu.

Sau khi biến thân, Anh Ti chuẩn bị dùng một phương thức khác để thủ hộ thế giới, không đi theo con đường chính trị mà chỉ dựa vào sức mạnh của chính mình.

Tuy vẫn còn đau buồn, nhưng so với cảm giác bất lực bị lừa dối trước kia thì tốt hơn nhiều.

Thế nhưng hiện tại, Anh Ti đột nhiên biết được người nhà mình lại dính líu đến sự kiện khủng bố của Tập đoàn X, trở thành đồng phạm hủy diệt.

Anh Ti vốn tưởng rằng dùng sự bi thảm của con trai để đổi lấy đồng cảm đã là không còn giới hạn rồi, không ngờ anh vẫn đánh giá thấp gia đình mình, họ còn đáng sợ hơn anh tưởng tượng.

Tại sao lại có những người không phân biệt rõ ràng như vậy, tại sao nhìn Tập đoàn X thế nào cũng thấy không có ý tốt, vì sao họ lại không thể minh biện thị phi.

Lúc này Anh Ti thực sự không biết mình nên làm gì nữa.

Bấy lâu nay anh luôn muốn tránh xa nền chính trị bẩn thỉu, nhưng giờ anh phát hiện ra thứ chính trị mà anh luôn coi thường lại là một trận lũ quét không thể cản phá.

Dù có biến thân thành Giả Diện Kỵ Sĩ, Anh Ti cũng không thể ngăn chặn những âm mưu chính trị.

Giả Diện Kỵ Sĩ có lẽ có thể đánh bại Tham Lam Giả, nhưng trước những âm mưu, Kỵ sĩ định sẵn sẽ kết thúc bằng bi kịch.

Anh Ti, phải đi thôi.

An Khắc thấy Anh Ti sau khi nghe tin người nhà tham gia âm mưu thì mất hồn mất vía, chỉ có thể giúp anh đào tẩu.

An Khắc hiện tại ngoại trừ Anh Ti ra thì không còn đồng minh nào khác, cho nên nhất định phải giúp đỡ.

Đỗ Lan bày tỏ Anh Ti thật là yếu đuối, không phải chỉ là nghe tin người nhà là phản diện thôi sao, chẳng lẽ anh ta còn tưởng người thân chính trị gia của mình là đóa bạch liên hoa thanh khiết chắc.

Có gì mà không thể tiếp nhận được.

Được rồi, chuyện đã giải quyết xong.

Đỗ Lan tuyên bố công xưởng tiếp tục khai trương.

Trên đường quay về quán ăn Đa Quốc Gia, An Khắc đột nhiên nói với Anh Ti: Bỏ cuộc đi, chỉ dựa vào chúng ta là không thể đánh bại Tập đoàn X đâu, tôi nghĩ anh nên nhận rõ hiện thực rồi.

Hơn nữa hà tất phải chấp nhất vào quá khứ, hãy nhìn về tương lai đi, anh và tôi đều biết sự hỗn loạn chỉ là tạm thời thôi.

Tôi biết, tôi biết chứ, nhưng dù hỗn loạn là tạm thời thì vẫn sẽ có người bị thương.

Anh Ti chỉ nghĩ rằng những tổn thương đó vốn dĩ có thể tránh được, và anh phải nỗ lực để ngăn chặn những bi kịch ấy.

Phương thức tránh né của anh chính là giữ nguyên trạng, mọi chuyện không xảy ra thì tự nhiên sẽ không có bi kịch.

Anh biết không, đôi khi sự chấp nhất của anh vào những ý tưởng quá khứ thật đáng sợ.

An Khắc nói, thế giới sẽ thay đổi, bất kể là biến tốt hay biến xấu, tóm lại là sẽ thay đổi.

Nhưng Anh Ti lại đắm chìm trong thế giới cũ, thỏa mãn với thế giới cũ.

Có thể nói Anh Ti và Chân Mộc bác sĩ ở một mức độ nào đó là cùng một loại người, chỉ là khác với thủ đoạn cực đoan của Chân Mộc bác sĩ, Anh Ti sẽ không vì thế giới trở nên tồi tệ mà diệt thế, anh chỉ nỗ lực để thế giới duy trì nguyên trạng, giảm thiểu tổn thương.

Sự khác biệt giữa hai người e rằng là Anh Ti lo lắng người khác sẽ bị thương trong quá trình thay đổi, còn Chân Mộc bác sĩ chỉ đơn giản là bản thân lão không thích sự thay đổi.

Tôi biết.

Anh Ti chỉ lặp lại.

Tập đoàn X đã khống chế quốc gia này, các quốc gia khác có chế tài thế nào cũng vô dụng, anh vẫn cho rằng một mình anh còn mạnh hơn cả năm nước ủy viên thường trực Hội đồng Bảo an Liên Hợp Quốc sao.

Đối mặt với hiện thực đi, thế giới đã thay đổi rồi.

Anh Ti lại cảm thấy đây là do sức mạnh của mình còn chưa đủ, nếu mình có thể mạnh hơn nữa, có lẽ sẽ không như thế này.

Nhưng nhìn quanh, anh đã không còn đồng minh nào nữa.

Đương nhiên Anh Ti cũng không nghĩ tới việc đại nghĩa diệt thân.

Anh một lần nữa cảm nhận được sự tuyệt vọng, cảm thấy mình đã lâm vào đường cùng.

Vậy tôi rốt cuộc phải làm gì đây.

Sau khi biết được chân tướng, ngọn lửa giận trong lòng Anh Ti không có chỗ phát tiết, hiện tại An Khắc bảo anh từ bỏ đấu tranh, giống như một mũi kim đâm thủng bong bóng, khiến cơn giận của Anh Ti lập tức tuôn ra nhắm vào An Khắc: Chẳng lẽ để tôi ngồi nhìn không quản, trơ mắt nhìn họ chết đi sao.

Tôi và anh không giống nhau, tôi là người, không phải quái vật.

Bầu trời đột nhiên u ám hẳn xuống, dường như cũng đang đau buồn vì cuộc tranh cãi của hai người đồng minh.

An Khắc không ngờ Anh Ti lại nói mình là quái vật, hắn chỉ có lòng tốt nhắc nhở, bảo Anh Ti đừng lấy trứng chọi đá.

Không ngờ Anh Ti lại không biết lòng tốt.

Anh tưởng tôi ngăn cản anh là vì cái gì.

An Khắc hỏi.

Anh không phải vì mấy đồng Medal sao.

Không có tôi, anh chỉ là một cánh tay đoạn chi, căn bản chẳng làm được gì, sớm đã bị người ta giết chết rồi.

Anh Ti hiện tại thực sự là nộ khí xung thiên, không còn khắc chế cơn giận của mình nữa, để nó lan sang cả người bạn bên cạnh.

Thằng khốn này.

An Khắc ghét nhất là nghe ai nói mình là cánh tay đoạn chi, tám trăm năm trước hắn là mưu sĩ số một của OOO, kẻ xoay vần các Tham Lam Giả trong lòng bàn tay, vậy mà hôm nay chỉ còn lại một cánh tay, sức mạnh không bằng một phần mười năm xưa, hắn hiện tại vẫn không hiểu tại sao mình không thể ngưng tụ ra cơ thể.

Bây giờ Anh Ti lại khơi ra nỗi đau của hắn, hắn vung nắm đấm đánh tới.

Anh Ti đánh trả.

Bầu trời đột nhiên đổ mưa tầm tã, làm ướt sũng hai người đàn ông đang ẩu đả.

Nước mưa làm mờ tầm mắt, đồng thời cũng che lấp sự bi lương sâu thẳm trong lòng hai người.

Cả hai hiện đang ở dưới đáy vực của cuộc đời, trên đầu là Tập đoàn X khổng lồ đè nặng, không tuyệt vọng đã là điều không dễ dàng.

Người một quyền ta một quyền, cả hai đều không sử dụng sức mạnh vượt quá cơ thể, chỉ đơn thuần là nhục thể và nắm đấm.

Máu mũi miệng đều chảy ra, nhưng không ai dừng tay.

Chỉ cần còn sức lực là phải đứng dậy ra đòn, mãi cho đến khi kiệt sức, cả hai mới nằm bệt trong cơn mưa lớn, mặc cho mưa rơi xối xả vào người.

Anh Ti nhắm mắt lại, nước mắt hòa vào nước mưa, anh lại nhớ đến cô bé bị nổ chết ngay trước mắt mình.

Anh từng thề sẽ không để chuyện đó xảy ra nữa, nhưng cuối cùng anh vẫn không ngăn cản được, vẫn không cứu được gì cả.

Làm sao có thể không khóc, làm sao có thể không bi thương.

Trước một kẻ địch tuyệt đối, dũng khí và quyết tâm cá nhân bị nghiền nát không thương tiếc.

Anh Ti mượn màn mưa che chở mà thống khổ rơi lệ, giải tỏa sự lương thiện không biết đặt vào đâu.

An Khắc trầm mặc, hắn nghe thấy tiếng khóc của Anh Ti, biết đối phương đang khóc thương cho những người vô tội, trong lòng cũng rất đồng cảm.

Nhưng hiện thực và lý tưởng luôn tương phản, con người không thể mãi sống trong lý tưởng, hiện thực tuy tàn khốc nhưng mới là nơi họ sinh tồn, chỉ hy vọng Anh Ti có thể sớm nhận rõ hiện thực.

Phá giải kỹ thuật Medal, chiếc máy dệt chạy bằng năng lượng Medal đầu tiên xuất hiện, đại diện cho thời đại năng lượng mới chín muồi đang đến rất gần.

Mà công xưởng lớn đương nhiên cần lượng lớn Medal để duy trì tiêu hao năng lượng, vậy thì phải bán sản phẩm sản xuất ra được, đạt được sự cân bằng rồi mới tính đến chuyện kiếm tiền.

Nhưng bước đột phá này đại diện cho việc sẽ sớm xuất hiện một lượng lớn vị trí việc làm.

Đáng tiếc tổ chức kháng chiến vẫn tiếp tục phá hoại, tuy hành động của họ hoàn toàn không đuổi kịp tốc độ xây dựng của Đỗ Lan, nhưng phá hoại vẫn khiến không ít người bị thương, thậm chí tử vong.

Những chính trị gia đã đứng vững gót chân đã chán ngán trò trốn tìm với tổ chức kháng chiến, họ quyết định thành lập một chi đội quân để vây quét tổ chức kháng chiến, đồng thời cũng đối xử như nhau với những thường dân bao che cho tổ chức kháng chiến, bắt giữ và giam cầm họ.

Trong phút chốc, khủng bố trắng bao trùm, bộ đội trị an của các chính trị gia có mặt ở khắp mọi nơi, tuy nói là bắt giữ tổ chức kháng chiến, nhưng đối với những người thiếu nợ không trả cũng bị bộ đội trị an khống chế.

Hơn nữa họ còn khống chế những ngành nghề có thể sản xuất ra Medal dục vọng, khiến người bình thường không còn cơ hội sử dụng nữa.

Chương 1557

Có thể nói hành vi của các chính trị gia hiện tại còn tà ác hơn cả Tập đoàn X, họ muốn khống chế toàn bộ tài nguyên trong tay, trở thành thế hệ quý tộc Medal mới.

Cái gọi là bộ đội trị an giống như quân đội tư nhân của quý tộc hơn.

Thế là càng có nhiều người bị bắt, bị thương và bị hành quyết vì họ có khả năng là tổ chức kháng chiến, nhưng sự thật là họ đã ngáng đường làm giàu của các chính trị gia.

Trị an quân quyền lực cực đại, hoàn toàn trở thành người thực thi pháp luật, thẩm phán và đao phủ, người bị bắt căn bản không có nơi nào để kêu oan.

Vì trị an quân chính là pháp luật.

Ban đầu dân chúng còn chỉ lo lắng về dư chấn của tổ chức kháng chiến, nhưng hiện tại trị an quân sẽ đến tận cửa bắt người, sự đáng sợ của họ còn hơn cả tổ chức kháng chiến.

Người dân hoàn toàn bị bao phủ trong bóng tối, mắt thấy sắp không còn ngày ngóc đầu lên nổi, sắp một lần nữa bị quý tộc Medal thống trị.

Lúc này, một người kháng chiến dũng cảm đã đứng ra, ở đâu có trị an quân hành động, ở đó có dũng sĩ bảo vệ người vô tội.

Trị an quân mấy lần giao thủ với dũng sĩ đều bị đánh bại, khiến quý tộc Medal tức điên người.

Nhưng vũ khí của quý tộc Medal quá thô sơ, gặp kẻ địch là tan rã ngay lập tức.

Cho nên họ nghĩ đến những vũ khí Medal của tổ chức kháng chiến, chắc chắn là do Hồng Thượng cơ kim hội cung cấp.

Xã trưởng cơ kim hội bị gọi đi thẩm vấn, quý tộc yêu sách đòi toàn bộ thành quả nghiên cứu Medal của cơ kim hội.

Đây rõ ràng là cướp bóc công khai.

Cơ kim hội vào thời đại tiền tệ cũng từng quyền nghiêng một thời, nhưng vì xã trưởng do dự không thiết lập sức mạnh của mình ngay từ đầu thời đại Medal, trong mắt tân quý tộc, cơ kim hội hiện tại chính là con cừu chờ bị thịt.

Ông chắc cũng biết, nếu trên vũ khí của tổ chức kháng chiến tìm thấy ký hiệu của quý công ty, đó sẽ là một chuyện vô cùng khó xử.

Người đến gặp xã trưởng chính là anh trai của Anh Ti.

Xã trưởng thầm nghĩ những vũ khí đó đúng là do họ sản xuất, và hiện tại ông cũng đang toàn lực ủng hộ Anh Ti chiến đấu dưới danh nghĩa Giả Diện Kỵ Sĩ OOO.

Người không ngừng gây khó dễ cho trị an quân chính là Anh Ti, anh vực dậy tinh thần và cuối cùng vẫn đứng ở tuyến đầu, dù có tiêu hao hết sinh mệnh lực, anh cũng sẽ tận sức thủ hộ, thủ hộ được bao nhiêu hay bấy nhiêu, cho đến khi anh ngã xuống.

Xã trưởng thích tinh thần này, và cho rằng chỉ có tinh thần này mới có thể đánh bại trị an quân và Tập đoàn X.

Tuy nhiên xã trưởng không ngờ quý tộc Medal lại tống tiền ông nhanh đến vậy, nghe ý đối phương là nếu ông không giao ra toàn bộ thành quả nghiên cứu, thì đối phương sẽ gán cho ông tội danh kẻ kháng chiến.

Tội danh kẻ kháng chiến trong thời đại này có thể nói là tội lỗi đáng sợ nhất, bầm thây vạn đoạn cũng không quá, và những người bị bắt với tội danh này chưa bao giờ sống sót trở về.

Nhưng xã trưởng tuyệt đối không khuất phục, ông đã sớm dự liệu được ngày này và chuẩn bị sẵn: Các người đừng hòng có được kỹ thuật của cơ kim hội.

Nói đoạn ông nhấn một nút bấm, đó là nút tự hủy cơ sở dữ liệu của cơ kim hội.

Tìm chết.

Không ngờ vẫn có người không nể mặt tân quý tộc: Bắt lấy ông ta cho ta, đợi đến ngày ông ta bị hành hình, ta sẽ đích thân tới tham quan.

Đầu xã trưởng bị một báng súng nện trúng, ông lảo đảo quỳ xuống.

Thực tế các thành quả nghiên cứu chính đều đã được chuyển đến căn cứ bí mật, hiện tại dù ông có bị bắt, thư ký của ông vẫn sẽ tiếp tục công tác kháng chiến.

Tuy nhiên ngay khi ông tưởng mình đã hoàn thành nhiệm vụ, xã trưởng kinh hoàng phát hiện cố vấn khoa học trưởng, Chân Mộc bác sĩ, xuất hiện trong phòng và cúi chào tân quý tộc.

Hiển nhiên Chân Mộc bác sĩ đã đầu quân cho tân quý tộc.

Chân Mộc bác sĩ hy vọng thế giới hủy diệt, đương nhiên là muốn kích động cả hai bên.

Bác sĩ, ông rất biết thời thế, từ hôm nay trở đi ông sẽ nghiên cứu vũ khí cho chúng ta, ông cần gì chúng ta đều có thể đáp ứng.

Chân Mộc bác sĩ bày tỏ nguyện ý tận trung, lão nhất định sẽ chế tạo ra những vũ khí đáng sợ hơn để thúc đẩy nhân loại tuyệt chủng.

Xã trưởng không ngờ vị bác sĩ mà ông luôn tin tưởng lại phản bội vào thời khắc mấu chốt, bác sĩ là người biết phần lớn kỹ thuật của cơ kim hội, ngay cả đai lưng Medal Nữu đản yêu đái cũng là do lão phát minh, lão mà đầu quân cho trị an quân thì thực lực của họ sẽ tiến một bước dài.

Nhưng xã trưởng đã không còn cơ hội kháng cự, ông bị binh lính lôi đi, nếu không có ai cứu, ông chắc chắn sẽ chết.

Xã trưởng bị bắt, Anh Ti biết tin thì vô cùng nóng lòng.

Tuy anh và An Khắc đã đánh nhau một trận nhưng hai người đã hòa hảo và vẫn tiếp tục hợp tác.

Đồng thời còn có thư ký của xã trưởng tiếp tục hỗ trợ hậu cần cho họ.

Vị thư ký này vốn là một nhà vô địch ăn uống Đại vị vương, công việc bình thường là giúp xã trưởng tiêu diệt những chiếc bánh kem ông làm ra, nhưng vì ăn nhiều nên sức lực cũng lớn, tính cách trầm tĩnh lạnh lùng và năng lực làm việc xuất sắc đến kinh ngạc.

Cô vừa có thể làm hậu cần vừa có thể ra tiền tuyến, xã trưởng có ơn tri ngộ với cô nên cô rất trung thành với ông.

Chúng ta nên cứu ông ấy.

Sau khi ba người thương lượng, họ quyết định cướp ngục, thực tế không chỉ cứu xã trưởng mà còn cứu rất nhiều người vô tội đang bị giam cầm.

Anh Ti đã sớm muốn tìm cơ hội phá hoại đại lao của trị an quân: Qua mấy lần chiến đấu này, tôi cũng dần thích nghi với việc khống chế tổ hợp Khủng Long Putotyra, cộng thêm vũ khí mới phát triển, nhất định sẽ không vấn đề gì.

Xã trưởng là ân nhân, không thể thấy chết mà không cứu.

Anh Ti cưỡi mô tô bán hàng thụ hóa cơ ma thác xuất phát, mục tiêu là giám ngục.

Tuy nhiên Chân Mộc bác sĩ đã sớm liệu được họ sẽ tới cướp ngục, nên đã chuẩn bị một món quà.

An Khắc chẳng phải vẫn luôn không thể ngưng kết cơ thể sao, nguyên nhân rất đơn giản là cơ thể hắn thực ra vẫn còn sống.

Khi OOO phong ấn các Tham Lam Giả năm xưa, An Khắc chỉ có nửa cái đầu và một cánh tay bị ảnh hưởng.

Còn cơ thể vì mất đi ý thức mà hôn mê bất tỉnh, bị nhân loại phong ấn trong thạch quan.

Thời gian trôi qua, tám trăm năm đã trôi qua, cơ thể của An Khắc thực tế đã bị các nhà khảo cổ phát hiện, nhưng bên trong cơ thể hắn vẫn còn sót lại Core Medal, và trong tám trăm năm đó đã sản sinh ra ý thức mới.

Hiện tại thứ họ phải đối mặt chính là vị Tham Lam Giả mới bị thiếu một cánh tay và nửa khuôn mặt này.

Ý thức mới vẫn còn là một đứa trẻ, sớm đã bị bác sĩ dụ dỗ, giờ đây răm rắp nghe lời lão.

An Khắc suy sụp, hắn không ngờ cơ thể của mình khi không có ý thức của hắn vẫn sống tốt như vậy, cả người như muốn điên lên.

Chẳng lẽ điều này có nghĩa là sau này hắn sẽ mãi mãi phải sống dưới dạng một cánh tay phải sao.

Nói mất đi cánh tay phải thì còn nhịn được, nhưng chỉ có cánh tay phải sống thì còn ý nghĩa gì nữa.

Đó là cơ thể của ta.

An Khắc muốn đoạt lại cơ thể.

Nhưng hiện tại cơ thể đó đã có thể chiến đấu, An Khắc muốn đoạt lại đâu có dễ dàng.

Cứu người là trên hết.

Anh Ti vẫn nhớ mình đến cướp ngục là để cứu xã trưởng.

Nhưng An Khắc khi thấy cơ thể mình thì đã mất khống chế, vì tâm nguyện lớn nhất của hắn là trở thành một sinh mệnh hoàn chỉnh, đó chính là dục vọng của hắn.

Tám trăm năm trước hắn phản bội các Tham Lam Giả để hợp tác với OOO cũng là hy vọng có thể tiếp cận nhân loại hơn, nếu cứ duy trì một cánh tay thì hắn vĩnh viễn không thể hoàn thành dục vọng.

A.

An Khắc mất lý trí lao lên.

Tuy nhiên vị Tham Lam Giả mới đã nắm giữ sức mạnh cơ thể của An Khắc, trong nháy mắt đã đánh bay An Khắc ra ngoài.

Anh Ti chỉ có thể xông lên chiến đấu, chi viện cho An Khắc.

An Khắc lại ở bên cạnh hét lên: Dừng tay, đó là cơ thể của ta.

Hắn sợ Anh Ti đánh hỏng cơ thể mình.

Phải nói Chân Mộc bác sĩ cũng là một kẻ giỏi đùa giỡn lòng người, nhìn cách lão sắp xếp là biết lão đã sớm thấu hiểu dục vọng của An Khắc.

Anh Ti muốn tập trung chiến đấu, nhưng An Khắc lúc này lại cứ phá rối Anh Ti.

Anh Ti không ngờ An Khắc lại không biết đại cục như vậy: An Khắc, anh rốt cuộc muốn làm gì, chúng ta đến đây để cứu người mà.

Đó là cơ thể của ta, nếu đánh hỏng thì tôi phải làm sao.

Lúc này An Khắc cuối cùng cũng bộc lộ khía cạnh vị kỷ của một

Tham Lam Giả, đẩy sự ích kỷ lên đến cực điểm.

Anh Ti không ngờ tình hình lại tồi tệ thế này, họ rõ ràng đã đột nhập được vào giám ngục, chẳng lẽ lại vì nội hồng mà thất bại nhiệm vụ sao.

Thời gian kéo dài càng lâu càng bất lợi.

Chương 1558

Anh Ti sốt ruột, nhưng An Khắc giờ lại như phát điên bảo vệ kẻ địch, anh biết làm sao đây.

Tổng không thể chém gục cả hai người.

Trị an quân đang kéo tới rồi, Anh Ti, các anh tiến triển thế nào rồi.

Thư ký liên lạc.

Anh Ti không biết trả lời thế nào, không ngờ lúc mấu chốt lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn này, xem ra chỉ có thể từ bỏ nhiệm vụ: Nhiệm vụ thất bại.

Nói rồi anh định đưa An Khắc rời đi: Chúng ta mau đi thôi, trị an quân tới rồi.

Nếu họ bị bao vây thì coi như xong đời.

An Khắc cực kỳ không tình nguyện bị đưa đi, nhưng hắn đã bảo vệ được cơ thể, ngày tháng còn dài, sớm muộn gì hắn cũng sẽ đoạt lại cơ thể.

Nhưng Anh Ti thì đại nộ, sau khi về đến căn cứ, anh không nhịn được nữa: An Khắc, anh đang làm cái gì vậy.

Tôi đang đoạt lại cơ thể.

An Khắc nói một cách lý sở đương nhiên.

Anh có biết vì nguyên nhân của anh mà xã trưởng có thể sẽ chết không.

Anh Ti thực sự không thể hiểu nổi An Khắc đang nghĩ gì, chẳng lẽ hắn thực sự không quan tâm đến sự sống chết của xã trưởng sao.

Tôi phải đoạt lại cơ thể của mình, hiện tại anh chỉ cần nghĩ đến việc giúp tôi hoàn thành tâm nguyện là được rồi.

An Khắc rất hùng hồn, trong mắt các Tham Lam Giả, trời đất bao la không lớn bằng dục vọng.

Dục vọng của An Khắc là trở thành sinh mệnh thực sự, nên cần có cơ thể của chính mình: Tôi đã đưa đai lưng cho anh, thì anh phải nghe tôi.

Anh Ti trợn mắt hốc mồm, từ sau trận đánh nhau dưới mưa lần trước, anh đã thấy An Khắc căn bản không hiểu nhân tâm, giờ thì càng khẳng định điều đó: Trong lòng anh chỉ có chính anh thôi sao.

Chỉ có chính mình thì có gì sai.

An Khắc không thấy sai.

Chỉ có thể nói giá trị quan của hai người quá khác biệt, Anh Ti là người không có cái tôi nhỏ bé, còn Tham Lam Giả lại là chủ nghĩa vị kỷ.

Anh Ti chịu không nổi nữa, quay người bỏ đi, anh sợ mình sẽ không nhịn được mà đánh nhau với An Khắc lần nữa.

An Khắc thì tự mình đi điều tra chuyện cơ thể, hắn cần cơ thể đó.

Lần cướp ngục này của Anh Ti, bộ mặt thật cũng bị camera ghi lại, người nhà anh mới biết kẻ luôn đối đầu với họ lại chính là người nhà mình.

Cả gia đình thảo luận cách xử trí cậu em trai ngu xuẩn.

Đầu óc của nó cứng nhắc lắm, e là không dễ thay đổi đâu.

Nhưng nó có đai lưng, nếu sức mạnh của đai lưng được chúng ta sử dụng, chúng ta sẽ trở thành vua của thế giới mới.

Gia đình này lại đang thảo luận cách lợi dụng người em trai.

Nhưng Anh Ti chắc chắn sẽ không để họ toại nguyện, dù không có An Khắc, anh cũng sẽ tiếp tục thủ hộ thế giới.

Nhìn bộ dạng của Giả Diện Kỵ Sĩ, Đỗ Lan lại nhớ đến Vệ Cung Sĩ Lang, một cậu bạn chính nghĩa khác.

Phải nói rằng những người xả thân vì người khác, sẵn sàng đem sinh mạng nhỏ bé của mình cống hiến cho sự nghiệp hòa bình vĩ đại này đều có một điểm chung, đó là thiếu tuyên truyền, luôn cho rằng một mình mình có thể thủ hộ thế giới.

Mà không nghĩ đến việc truyền bá tinh thần, để nhiều người cùng chí hướng cùng nhau thủ hộ thế giới, dẫn đến việc các anh hùng cô độc cuối cùng thường kết thúc trong thảm đạm.

Đôi khi ta cũng không nghĩ rõ được họ là thật tâm thủ hộ thế giới, hay đơn giản chỉ nghĩ thế giới chỉ cần mình họ thủ hộ là đủ.

Đỗ Lan không nhịn được thắc mắc.

Nhưng không ai có thể trả lời Đỗ Lan, điều đó không ngăn cản hắn ra tay đả kích tà ác.

Thí nghiệm đến đây là kết thúc, hắn đã có thể thấy được kết quả, nếu không có thế lực khác can thiệp, tương lai rất có khả năng bị Chân Mộc bác sĩ hủy diệt, và quý tộc Medal chính là đồng phạm.

Thời cơ cũng rất vừa vặn.

Trước đây tổ chức kháng chiến có nỗi khổ tâm riêng, nên Đỗ Lan cho họ cơ hội.

Nhưng hiện tại trị an quân chính xác là tà ác triệt đầu triệt đuôi, Đỗ Lan biết nếu có thể đánh bại trị an quân, hình tượng của Tập đoàn X sẽ thay đổi, đây là chuyện tốt.

Nếu những quý tộc Medal này muốn đi con đường tà ác, vậy hãy để họ hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng, dùng cái chết của họ để đặt nền móng cho trật tự thế giới mới.

Trải qua khủng bố trắng của trị an quân, chắc hẳn kỳ vọng của mọi người vào tương lai đã giảm xuống mức thấp nhất, thấp đến mức có thể dung thứ cho sự thống trị của Tập đoàn X.

Thế là Tập đoàn X cuối cùng cũng bắt đầu xây dựng sức mạnh quân sự của riêng mình, thành lập một đội quân nhân bản màu trắng.

Tất cả mọi người đều mặc bộ giáp trắng Stormtrooper trong phim Star Wars, vô cùng nổi bật.

Nhiệm vụ của những Stormtrooper nhân bản này là duy trì trật tự.

Anh Ti hoàn toàn ngây người, anh chưa bao giờ đánh giá thấp thực lực của Tập đoàn X, nhưng khi Tập đoàn X chỉ trong một đêm lôi ra cả một đội quân, anh vẫn không nhịn được mà tự hỏi thực lực của tập đoàn này liệu có giới hạn không.

Chất lượng của Stormtrooper cao hơn hẳn trị an quân, hơn nữa mỗi người đều có giáp trụ, tay cầm súng Medal, thần cản sát thần phật cản sát phật.

Trị an quân cũng chỉ có thể tránh mũi nhọn, nhưng họ nhanh chóng phát hiện liên lạc giữa họ và Đỗ Lan bị đơn phương cắt đứt, nghĩa là Đỗ Lan muốn vắt chanh bỏ vỏ, qua cầu rút ván.

Điều này khiến quý tộc Medal phẫn nộ, họ không ngờ Tập đoàn X lại phản bội khi tình hình của họ đang vô cùng tốt.

Tuy nhiên sau khi phân tích họ cũng hiểu lựa chọn của Đỗ Lan, vì đây là cuộc chiến xác định quyền kiểm soát thế giới tương lai, tương lai chỉ có một vị vua, sẽ được chọn ra giữa quý tộc Medal và Tập đoàn X.

Quý tộc Medal càng làm càng lớn, Tập đoàn X tất yếu phải có phản ứng.

Xem ra dã tâm của Đỗ Lan đã lộ ra rồi.

Quý tộc Medal hoàn toàn không ý thức được họ đã ngồi trên ngai vàng của ma vương.

Đỗ Lan tuy không phải dũng sĩ, nhưng lại là loại thứ ba ngoài ma vương và dũng sĩ, ngao sò tranh nhau ngư ông đắc lợi.

Đương nhiên thứ đáng sợ nhất của Đỗ Lan vĩnh viễn không phải quân đội, mà là chiến dịch tuyên truyền của hắn, gần như ngay khi quân đội kéo ra, tuyên truyền cũng không bao giờ dừng lại.

Đỗ Lan không giống các anh hùng đơn độc, tôn chỉ của hắn là chuyện tốt thì phải để mọi người biết.

Thế là trong phút chốc ai cũng biết Tập đoàn X chỉ là những người phát triển công nghệ, nhưng lại bị các chính trị gia vô lương lợi dụng làm biến dạng ý định tiến hóa thế giới ban đầu.

Tập đoàn từng bị chính trị gia lợi dụng làm công cụ thống trị thế giới, hiện tại Tập đoàn X là đang trừ loạn phục chính.

Loại tuyên truyền đảo lộn đen trắng này có thể nói khiến những người biết chuyện không còn lời nào để nói, nhưng dân chúng vốn biết rất ít thông tin, trước đây vì Tập đoàn X phô trương nên nước bẩn gì cũng hắt lên người tập đoàn.

Nhưng giờ trị an quân xuất hiện, lộ rõ dã tâm của chính trị gia, đột nhiên dân chúng phát hiện tập đoàn cũng không tệ lắm.

Cộng thêm sự tuyên truyền của Đỗ Lan, dư luận nhanh chóng hướng về Tập đoàn X, cộng thêm Tập đoàn X có thực lực để so tài cao thấp với quý tộc Medal, dân chúng thi nhau ủng hộ tập đoàn, họ khát khao chấm dứt khủng bố trắng, họ đã chịu đựng đủ cuộc sống nơm nớp lo sợ.

Chỉ cần không tệ hơn trị an quân, ai thống trị cũng được.

Ưu thế quân đội của Đỗ Lan là ưu thế không trung, điểm này trị an quân không thể bì được.

Mô tô vũ trang Sư Hổ Toridevendor đã hoàn thành sản lượng lớn, tuy không làm được mỗi người một chiếc, nhưng tổ chức vài biên đội không quân thì vẫn thừa sức.

Chiến tranh bùng nổ trong thành phố này, các cuộc chạm trán giữa trị an quân và Stormtrooper luôn xảy ra một cách tình cờ, và mệnh lệnh của Đỗ Lan là cứ đối đầu trực diện.

Tuy nhiên bất kể tình huống nào, người tinh tường đều biết chiến tranh là không thể tránh khỏi, chỉ vì binh lính hai bên đều ít, nên đánh nhau đều là những xung đột quy mô nhỏ, vài chục người đánh qua đánh lại.

Mân Côi Nữ, cô và Ngư Kỳ hãy sinh con đi.

Sau khi chiến lược được vạch ra, Đỗ Lan định thỏa mãn tâm nguyện của Ngư Kỳ, Ngư Kỳ đã làm trâu làm ngựa cho hắn chỉ vì muốn hoàn thành dục vọng.

Mà dục vọng của Ngư Kỳ rất kỳ quái, đó là muốn làm một người mẹ thực thụ.

Đáng tiếc Ngư Kỳ không thể sinh nở, vì cô không phải là sinh mệnh hoàn chỉnh.

Mân Côi Nữ là Cổ Lãng Cơ Gurongi, còn Ngư Kỳ là Tham Lam Giả Greeed, một đại diện cho thực vật, một đại diện cho đại dương, đứa con của họ sẽ kết nối lục địa và biển cả, hoặc có lẽ còn có thể nói chuyện với cá.

Chân Ngư trợn to mắt, suýt chút nữa thì nhãn cầu rơi ra ngoài.

Tuy bấy lâu nay anh luôn thấy Đỗ Lan rất không đáng tin, nhưng giờ thì quá không đáng tin rồi.

Hai cô gái làm sao có thể sinh con.

Chân Ngư, chẳng lẽ cậu quên Stormtrooper và người nhân tạo rồi sao.

Chỉ cần dung hợp gen của hai người là có thể tạo ra một phôi thai mới, sau đó cấy vào cơ thể Ái Kỳ, mười tháng mang thai sinh ra là được.

Đỗ Lan tuyên bố con gái với con gái cũng có thể sinh em bé.

Nhưng cơ thể của Ái Kỳ chẳng phải cấu thành từ Medal sao.

Chân Ngư dù sao cũng đã tốt nghiệp trung học, anh còn nhớ cấu trúc sinh vật không giống như Ái Kỳ.

Cũng không sao, đó chỉ là do các tế bào Medal trong cơ thể cô ấy quá hỗn loạn thôi, chỉ cần phân tách ra là có thể hình thành nội tạng.

Dù sao cũng không thành vấn đề, đáp án luôn nhiều hơn vấn đề mà.

Ái Kỳ thì rất kích động, vì cô luôn không thể hiểu được tình mẫu tử, trước đây cô chăm sóc các Tham Lam Giả như trò chơi đồ hàng, nhưng lòng luôn trống rỗng.

Chương 1559

Nhưng tâm nguyện của cô sắp thành hiện thực, cô sẽ sinh ra đứa con thuộc về chính mình.

Medal Tham Lam Giả tập hợp xung quanh Core Medal, căn bản không có bất kỳ trật tự nào, bước đầu tiên cần làm là thêm vào một số Core Medal giả, để các tế bào Medal phân loại hình thành các cơ quan.

Ái Kỳ lần đầu tiên cảm nhận được cơ thể mình, trước đây cô không biết nóng lạnh, không biết ngọt chua, cũng không biết nặng nhẹ, vì cơ thể cô chỉ là tập hợp Medal không có bất kỳ giác quan hay dây thần kinh nào.

Nhưng sau khi được cải tạo, tuy cơ thể vẫn là Medal, nhưng các Medal đã thực hiện chức năng riêng, hình thành hệ thống phản hồi lên Core Medal.

Core Medal có thể cảm thụ được những thay đổi từ thế giới bên ngoài, Ái Kỳ lúc này mới biết nước hóa ra là mát, hóa ra gió thanh thổi qua mặt lại có cảm giác như thế này.

Thậm chí Ái Kỳ lần đầu tiên cảm nhận được đau đớn, trước đây Tham Lam Giả dù có bị đánh nổ cũng không thấy đau.

Nhưng giờ chỉ cần bị vật gì đó va nhẹ, Ái Kỳ cũng có thể cảm nhận được cơn đau.

Đây chính là sinh mệnh sao.

Ái Kỳ tỏ ra rất hiếu kỳ.

Sau đó gen Medal của Mân Côi Nữ và Ái Kỳ được đưa vào cơ thể Ái Kỳ, sinh mệnh mới sẽ đồng thời sở hữu đặc điểm kép của Tham Lam Giả và Cổ Lãng Cơ.

Nói chính xác thì thứ Ái Kỳ cung cấp không phải DNA, mà là một mảnh Core Medal.

Đứa trẻ này sẽ là hàng tặng kèm khi nạp tiền.

Khi Medal được đưa vào cơ thể Ái Kỳ, cô lập tức cảm nhận được ở vùng bụng dưới xuất hiện một sinh mệnh khác liên kết với mình, một ý thức khác.

Đỗ Lan tự đắc mình đúng là thiên tài, có thể khiến Medal sinh con.

Sau khi giúp Ái Kỳ hoàn thành tâm nguyện, cả người Ái Kỳ trở nên dịu dàng hơn, dường như gần gũi với nhân loại hơn.

Nhưng đây chỉ là một phương thức tiến hóa của Tham Lam Giả.

Ba Core Medal chứa ý thức của các Tham Lam Giả khác, một cái bị Đỗ Lan cải tạo thành dạng khí, một cái biến thành khoáng thạch, một cái trở thành dạng lỏng.

Đỗ Lan cho rằng ý nghĩa sinh mệnh vẫn là ý thức chiếm vị trí chủ đạo, còn hình thái là thứ yếu.

Ba mảnh Medal đều là những ý thức được sản sinh từ những mảnh vụn sinh mệnh, có lẽ có thể thoát ly khỏi bản thân sinh mệnh mà chỉ dựa vào ý thức để tiến hóa ra chủng loài mới.

Ba ý thức này cũng bị Đỗ Lan dùng làm vật thí nghiệm một cách thảm khốc.

Trong thần thoại, thần tiên nếu cần đồng tử thì sẽ đi điểm hóa hoa cỏ, đất đá hoặc động vật, chính là để chúng có ý thức, có ý thức mới đủ điều kiện thực hiện bước đầu tiên để thành tinh.

Đương nhiên bước thứ hai vẫn cần ngoại lực thúc đẩy mới có thể khiến hoa cỏ thành tinh trong thời gian ngắn, nếu không có ngoại lực, tiến hóa là một quá trình dài dằng dặc.

Một hòn đá không có ngoại lực, chỉ có ý thức, e rằng trước khi thành tinh thì ý thức đã tiêu tán rồi.

Hiện tại ba ý thức này thuộc về bước đầu tiên được điểm hóa, hoặc giả sau hàng tỷ năm nữa họ mới có thể hóa hình, đương nhiên cũng có khả năng sau vài năm khí sẽ biến thành khí bình thường, đá thành đá bình thường, nước thành nước bình thường.

Nhưng hiện tại Đỗ Lan chưa thi triển ngoại lực, chỉ duy trì liên lạc với các ý thức đó, giữ cho chúng tỉnh táo.

Sau khi xử lý xong những việc vặt này, Đỗ Lan lại bắt đầu quan tâm đến Giả Diện Kỵ Sĩ.

Anh Ti và An Khắc vẫn chưa hoàn toàn hòa hảo, vì An Khắc kiên quyết đòi đoạt lại cơ thể.

Anh Ti lại thấy làm chính sự là trên hết, phải cứu người trước.

Thực ra Đỗ Lan thấy thỉnh thoảng dùng sức mạnh giúp đỡ bạn bè thì có làm sao đâu, dù sao cục diện hiện tại cũng không phải một hai người có thể thay đổi.

Hơn nữa An Khắc có được cơ thể, chiến đấu lực tăng cường vẫn là chuyện tốt.

Nhưng Anh Ti lại rất bướng bỉnh, anh cứ cảm thấy chấp niệm đoạt lại cơ thể của An Khắc sẽ làm hỏng mọi chuyện.

Ngươi không thể kỳ vọng ai cũng vô tư giống ngươi được.

Đỗ Lan lại không nhịn được ra dạy bảo thanh niên.

Đỗ Lan.

Anh Ti ngồi trong công viên, đang suy nghĩ cách cứu xã trưởng ra, không ngờ Đỗ Lan lại đột nhiên xuất hiện.

Nếu ngươi thủ hộ được hòa bình, mà có người không hài lòng với hòa bình đó, ngươi tính sao.

Đỗ Lan luôn muốn hỏi những người theo chủ nghĩa hòa bình câu hỏi này, nếu có người không hài lòng với hòa bình thì phải làm thế nào.

Đây không phải là chuyện vô căn cứ, luôn có người thích làm ngược lại, đương nhiên đó cũng là nét độc đáo của nhân loại, đại diện cho tính đa nguyên.

Anh Ti không muốn nói chuyện với Đỗ Lan.

Không cần địch thị như vậy, ta biết ngươi luôn cho rằng ta là kẻ phá hoại trật tự.

Nhưng ngươi không thấy chính mình quá rập khuôn sao, thật không hiểu nổi tuổi ngươi còn nhỏ sao cứ nhất định phải chọn thủ hộ hòa bình.

Chẳng lẽ chỉ vì ngươi từng thấy bi kịch thảm khốc nhất thế giới, nên cảm thấy mình có trách nhiệm này.

Anh Ti vẫn không nói gì.

Lúc trước ngươi bỏ nhà ra đi cũng là tâm thái này phải không, hiện tại chắc chắn ngươi đang nghĩ Tập đoàn X Đỗ Lan làm sao có thể hiểu được chứ.

Giống như lúc trước ngươi thấy người nhà cũng không hiểu mình vậy.

Đỗ Lan nhìn biểu cảm của Anh Ti là biết mình đoán đúng: Hà tất gì, ta tuy sáng tạo ra hệ thống Medal dục vọng, cũng mua chuộc các chính trị gia, nhưng chẳng lẽ thế giới biến thành thế này hoàn toàn là lỗi của ta sao.

Những người khác không cần chịu trách nhiệm sao.

Dân chủ đâu rồi.

Giống như lúc trước ngươi bị bắt cóc, tiền quyên góp của ngươi bị quân khủng bố dùng làm kinh phí chiến tranh, chẳng lẽ tất cả những chuyện đó là do một mình ngươi tạo thành.

Ngươi cũng đừng quá tự luyến, không có ngươi thì quân khủng bố vẫn kiếm được tiền để phát động chiến tranh thôi.

Còn thế giới nếu không có ta, hoặc có lẽ sẽ không thay đổi nhanh như vậy, nhưng sự thay đổi vẫn sẽ xuất hiện.

Làm người thì nên khiêm tốn như ta mới đúng, ngươi cứ nghĩ chuyện gì cũng do mình mà ra là không nên, đó là điển hình của tư tưởng lấy mình làm trung tâm.

Anh Ti thầm nghĩ mình tự trách thì có gì sai.

Không cần đến lượt Đỗ Lan nói ra nói vào.

Đỗ Lan căn bản chẳng hiểu gì cả, hắn đã bao giờ trải qua loại bi kịch đó đâu.

Phải nói rằng tư duy quán tính thật hại người.

Đúng là một thanh niên không khiêm tốn chút nào.

Đỗ Lan bày tỏ thời buổi này thanh niên chẳng mấy ai tôn trọng mỹ đức truyền thống, đúng là lòng người không còn như xưa.

Ông rốt cuộc muốn làm gì.

Anh Ti nghe Đỗ Lan lải nhải nãy giờ, bực bội hỏi.

Thái độ của ngươi đối với đấng cứu thế là thế này sao.

Anh Ti lên giọng, Đỗ Lan còn lên giọng cao hơn anh: Chẳng lẽ Tập đoàn X không phải là đối tượng ngươi cần bảo vệ sao.

Phải biết hiện tại có bao nhiêu người đang dựa vào Tập đoàn X để kiếm cơm, Tập đoàn X mà sụp đổ thì thế giới chỉ càng loạn thêm thôi.

Đỗ Lan hùng hồn đến mức khiến Anh Ti không biết nói gì.

Tuy nhiên anh cũng biết Đỗ Lan nói không sai.

Đã là đấng cứu thế thì hãy đi chiến đấu với trị an quân cho tử tế, sau đó để ta tiếp tục làm Tập đoàn X lớn mạnh, khống chế thế giới này, để thế giới có một trật tự mới, đó mới là việc ngươi, một đấng cứu thế, nên làm.

Nếu ai giọng to người đó nắm chân lý, thì Đỗ Lan tuyệt đối là thần chân lý.

Chính mình lại bị kẻ xấu dạy bảo, Anh Ti không còn lời nào để nói.

Mức độ mặt dày của Đỗ Lan vượt xa người thường, đúng là một gã khốn.

Nhìn xem ngươi làm ta giận thế nào này.

Đỗ Lan lại còn trách ngược Anh Ti, rồi khôi phục tông giọng bình thường nói tiếp: Ta muốn nói là chúng ta có thể hợp tác để đánh bại trị an quân.

Ta nghĩ ngươi vẫn chưa biết kẻ phản nhân loại đang hợp tác với trị an quân là ai đâu nhỉ.

Kẻ phản bội của Hồng Thượng cơ kim hội, Chân Mộc bác sĩ, lão là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm, mục tiêu của lão không phải là giúp trị an quân và người nhà ngươi thống trị thế giới, mà là muốn hủy diệt toàn nhân loại.

Điều này đối với Anh Ti có chút quá cường điệu, ngay cả Tham Lam Giả cũng không nói đến chuyện hủy diệt thế giới, Tham Lam Giả chỉ truy cầu dục vọng của chính mình, mà dục vọng của họ đều dựa trên thế giới vật chất, cũng chưa từng nghĩ đến việc hủy diệt toàn nhân loại.

Đừng có không tin, Chân Mộc bác sĩ khi còn vị thành niên đã có nghi án mưu sát chị gái ruột của mình.

Chỉ vì chị gái muốn rời xa lão, hạng người như lão không thể dùng tư duy người bình thường để suy xét, cho nên lão và trị an quân mới là kẻ thù lớn nhất của chúng ta.

Đỗ Lan tâm huyết dâng trào nói.

Anh Ti không hoàn toàn tin tưởng, vì đây có thể là cái cớ Đỗ Lan bịa ra để lừa anh, giống như quân khủng bố năm xưa.

Lúc này ngươi lại cảnh giác rồi, ta nhớ lúc trước khi ngươi và An Khắc gặp nhau, ngươi đã không chút do dự mà tin tưởng một cánh tay đoạn chi như hắn.

Tuy Đỗ Lan không tận mắt chứng kiến, nhưng hắn đã xem kịch bản.

Chương 1560

Lúc đó khác.

Lúc đó Anh Ti tận mắt thấy quái vật tấn công con người, thậm chí còn muốn tấn công An Khắc.

Khi đó cùng là mục tiêu bị tấn công, Anh Ti không có lý do để nghi ngờ An Khắc, nên anh đã đeo đai lưng biến thân thành OOO.

Tuy sau này chứng minh An Khắc cũng không phải hoàn toàn là người tốt, nhưng ít nhất hai người có kẻ thù chung.

Ta biết ngươi muốn nói lúc đó lập trường của ngươi và An Khắc là giống nhau, nhưng lập trường của chúng ta hiện tại cũng giống nhau, đều đại diện cho sinh mệnh.

Hay là ngươi thà tin tưởng An Khắc, một Tham Lam Giả, còn hơn tin tưởng một con người như ta.

Có phải vì trước đây ngươi bị con người lừa thảm quá rồi không.

Đã biết con người tà ác, thì nên biết sự tà ác của con người là không có giới hạn, nên tin rằng thực sự có kẻ phản nhân loại như bác sĩ.

Đỗ Lan nói câu nào cũng có lý, nhưng thân phận của Đỗ Lan lại khiến Anh Ti khó lòng tin tưởng.

Đến người nhà còn không thể tin, huống chi là Đỗ Lan.

Anh Ti vẫn chưa thất vọng về nhân loại cũng nhờ nội tâm đủ kiên cường, cũng như anh có thể thấy được mặt tốt đẹp của con người.

Tóm lại ta là đang nhắc nhở ngươi.

Đúng rồi, còn phải chú ý An Khắc, Tham Lam Giả đều là chủ nghĩa vị kỷ, nếu ngươi không thể thỏa mãn nguyện vọng của hắn, cẩn thận sẽ bị phản bội lần nữa.

Anh Ti cho rằng đây căn bản là trò ly gián tầm thường, Đỗ Lan đi rồi nhưng Anh Ti vẫn để tâm mọi chuyện, dù không tỏ ra coi trọng.

Tuy nhiên hiện thực một lần nữa tát vào mặt Anh Ti, dù từng bị lừa dối trong những sự việc bi thảm nhất, anh vẫn sẵn lòng tin tưởng bạn bè, dù An Khắc không phải là người.

Đáng tiếc Anh Ti đã đánh giá thấp khát khao sinh mệnh hoàn chỉnh của An Khắc, An Khắc đã tìm đến Chân Mộc bác sĩ và bày tỏ chỉ cần lấy lại được cơ thể, hắn sẵn sàng trở thành đồng bọn của lão.

Chân Mộc bác sĩ cầu còn không được, vì Anh Ti sở hữu nhiều tri thức hơn.

Tuy nhiên việc thôn phệ ý thức không phải chuyện đơn giản, Anh Ti muốn quay lại cơ thể nhất định sẽ là một trận rồng tranh hổ đấu.

Nhưng dù vậy, An Khắc vẫn muốn quay về.

Đối tượng thí nghiệm không tồi.

Điểm này Chân Mộc bác sĩ rất giống Đỗ Lan, cũng hy vọng thông qua các hiện tượng khác nhau để thu thập dữ liệu.

Đem cánh tay nối vào cơ thể, hai luồng ý thức lập tức bắt đầu cuộc chiến.

Đây là cuộc tử đấu một mất một còn, An Khắc ôm lấy giác ngộ không thành công thì thành nhân mà xông vào.

Cơ thể Tham Lam Giả chim ưng đỏ đứng bất động, trở thành chiến trường ý thức.

Chân Mộc bác sĩ thấy cảnh này thì thốt lên tuyệt vời, Sự cầu sinh của sinh mệnh mới và sự giãy giụa của sinh mệnh cũ, cuộc đối quyết giữa cái mới và cái cũ nát, hãy để ta xem ai mới có thể chiếm thế thượng phong.

Đương nhiên là An Khắc, tuy rất gian nan nhưng hắn không màng tất cả, đằng nào hiện tại hắn cũng sống không bằng chết, nên chơi một ván bài lật ngửa, tử chiến đến cùng.

Còn ý thức mới tuy nghé con không sợ hổ, nhưng chung quy vẫn có lo sợ, nó không muốn mất cơ thể cũng không muốn chết.

So sánh ra, khí thế hoàn toàn khác biệt.

Sau một cuộc giao phong ngắn ngủi, ý thức mới đang chiếm ưu thế tạm thời đã tiến thoái lưỡng nan, chỉ có An Khắc là thừa thắng xông lên.

Cuối cùng An Khắc đã giành chiến thắng, triệt để xóa sổ ý thức mới để đoạt lại cơ thể.

Cánh tay và thân xác hợp thể, đây mới thực sự là chim ưng đỏ, tồn tại mạnh nhất và thông minh nhất trong các Tham Lam Giả: A.

An Khắc vui mừng không xiết, cuối cùng hắn cũng đã trở lại.

Tuy nhiên hiện tại hắn đã trở thành tay sai của bác sĩ, và bác sĩ hy vọng hắn có thể đánh bại OOO.

OOO là một trong những đối thủ cản trở lão hủy diệt thế giới, Chân Mộc bác sĩ buộc phải khiến OOO biến mất.

Và An Khắc cũng chính có ý này, đương nhiên hắn không phải muốn tiêu diệt thể xác Anh Ti, hắn chỉ muốn tiêu diệt lý tưởng hòa bình không thiết thực trong đầu Anh Ti.

Lý tưởng đó sớm muộn cũng sẽ lấy mạng Anh Ti.

Không ai hiểu dục vọng hơn Tham Lam Giả, An Khắc biết Anh Ti hiện đang ở bên bờ vực rất nguy hiểm, nếu không có ai ngăn cản thì anh sẽ chết.

An Khắc hy vọng cuối cùng có thể dùng sức mạnh của mình làm chút chuyện cho Anh Ti, coi như cứu mạng nhỏ của anh để báo đáp vậy.

Đợi đánh bại xong, Anh Ti biết duyên phận của mình và OOO cũng coi như đến hồi kết.

An Khắc hẹn Anh Ti ra ngoài, lý do là để anh lấy lại cơ thể của người cảnh sát.

Anh Ti không ngờ mọi chuyện đều bị Đỗ Lan đoán trúng, An Khắc thực sự đã đầu quân cho trị an quân: Cơ thể thực sự quan trọng đến thế sao.

Anh tưởng thiên hạ không ai hiểu anh, vậy anh đã bao giờ hiểu thiên hạ chưa.

An Khắc nói: Anh lúc nào cũng đem ý nguyện của mình áp đặt lên người khác.

Hôm nay hãy để tôi đến chấn chỉnh tư tưởng lệch lạc của anh.

Hai người trong thời gian ngắn ngủi tiếp xúc đã kết thành tình bạn, nhưng giờ đây họ phải chiến đấu với nhau.

Đây lại là tình tiết kinh điển bạn bè biến thành kẻ thù.

Trên bãi cát, nơi nguy hiểm nhất đối với Giả Diện Kỵ Sĩ, An Khắc và Anh Ti đều hoàn thành biến thân.

Tham Lam Giả đấu với OOO, cuộc đối quyết giữa chí hữu và lý niệm.

Đỗ Lan đã chuẩn bị sẵn bắp rang bơ, đứng trên mỏm đá không xa xem kịch.

Còn bác sĩ cũng mai phục trong bóng tối, trước đó lão đã để ý thức mới bị An Khắc xóa sổ đưa Core Medal Khủng Long vào cơ thể mình, hiện tại lão cũng có năng lực của Tham Lam Giả, có thể thông qua vật chất không có dục vọng để chế tạo quái vật Yummy.

Trận chiến này bất kể kết quả thế nào, lão cũng sẽ ra thu dọn chiến trường.

Trên bãi cát, Anh Ti và An Khắc đều không dùng đến sát chiêu, mà là đấm đá thực thụ, lấy thương đổi thương.

Đỗ Lan bốc một nắm bắp rang bỏ vào miệng, nuốt xuống rồi mới nói: Nam tử hán thì phải dùng nắm đấm để truyền đạt tư tưởng và nỗi đau của mình.

Khi Giả Diện Kỵ Sĩ vung nắm đấm thì luôn mang theo sự bi thương, vì phần lớn họ đều không thích bạo lực.

Nhưng khi họ dùng miệng giảng đạo lý thì đối phương lại không nghe, nên chỉ đành dùng đến bạo lực.

Phải nói đây cũng là một nỗi bi ai của nhân loại, luôn đi kèm với bạo lực.

Hoặc giả cho đến khi nhân loại mất đi cơ thể, mới có thể giải thoát khỏi bạo lực.

Sự va chạm tư tưởng luôn bi tráng, đặc biệt là khi cả hai đều có lý lẽ của riêng mình.

Đỗ Lan bày tỏ đây chính là nguyên nhân vì sao những tình tiết này luôn trường tồn: Nhưng có lẽ ta xem nhiều quá rồi, giờ không hiểu sao cứ mong họ đồng quy vu tận.

Đỗ Lan cảm thấy mình ngày càng biến thái.

Vì chán ngán chăng, vì xem càng nhiều càng thấy nhân loại luôn lặp đi lặp lại một cách vô thức.

Những tình tiết dù kinh điển đến mấy mà xem nhiều cũng sẽ thấy ngán.

Anh Ti đại công vô tư, An Khắc tiên kỷ hậu nhân lo cho mình trước người sau.

Chỉ tiếc để hoàn thành mục tiêu vĩ đại, hy sinh sẽ tăng lên theo tỷ lệ thuận, đó là lý do vì sao Đỗ Lan luôn kiên trì nguyên tắc trao đổi đồng giá, dù mỗi lần giao dịch có lẽ không đạt được sự tương đương hoàn hảo, nhưng luôn có sự trao đổi.

Ngay cả Đỗ Lan cũng phải tuân theo, dù hắn có năng lực mạnh mẽ, thậm chí có thể khống chế toàn nhân loại hòa bình trong vạn năm, nhưng điều đó được xây dựng trên cơ sở hắn phải tốn lượng lớn tinh lực giám sát.

Nếu hắn lơ là một khắc, thì kết quả có thể là toàn nhân loại hủy diệt, nỗ lực của Đỗ Lan tan thành mây khói.

Đó chính là hiện thực.

Anh Ti muốn dùng sinh mệnh của mình làm cái giá để bảo vệ tất cả, giác ngộ không tồi, nhưng sinh mạng của một người rốt cuộc có đáng giá nhường ấy hay không lại là một vấn đề.

Hai người ngã xuống bãi cát, mình mẩy đầy thương tích, mặt mày bầm tím.

Anh Ti, bỏ cuộc đi, những gì anh làm căn bản không có ý nghĩa, anh chỉ làm hại chính mình thôi, anh căn bản không biết kẻ thù thực sự là ai đâu.

An Khắc vẫn nỗ lực để cứu mạng nhỏ của đối phương.

Nhưng Anh Ti sẽ không chấp nhận, nếu ai cũng như vậy thì thế giới làm sao tiến bộ được.

Những việc này luôn cần có người làm, phải có người để dân chúng biết họ vẫn còn lựa chọn, vẫn còn tương lai.

Cả hai người không ai thuyết phục được ai.

Thực ra ta thấy, thứ Anh Ti ngươi thiếu chính là một thân phận.

Đỗ Lan thấy họ đánh xong rồi, ôm bắp rang bơ xuất hiện trên chiến trường, hiện tại cả hai đều đang nằm bò trên cát, không còn một chút sức lực để tái chiến.

Một thân phận để mọi người công nhận, cảnh sát sở dĩ có quyền thực thi pháp luật là vì mọi người trao cho nghề nghiệp đó quyền lực.

Ngươi muốn cứu thế giới thì cũng phải được mọi người đồng ý, các ngươi biết đấy, đây mới là dân chủ Mãnh Chử.

Đỗ Lan bày tỏ dù có làm đấng cứu thế cũng phải tuân thủ pháp luật cơ bản.

Mọi người công nhận ngươi là đấng cứu thế, thì ngươi mới là.

Chương 1561

Tự xưng là đấng cứu thế thì căn bản không tính.

Anh Ti nằm trên đất trợn trắng mắt, anh biết Đỗ Lan lại đến truyền bá cái bộ lý lẽ quái gở của hắn: Trách nhiệm không phải do bất kỳ ai ban cho, khi ngươi gặp chuyện thì mỗi người đều nên đưa ra lựa chọn chính xác, đó mới là con người.

Đó là lúc nguy cấp, mọi chuyện được giản lược hóa.

Nhưng hiện tại rõ ràng không phải, xã hội nhân loại qua hàng triệu năm phát triển từ chỗ phó mặc cho ý trời, đến phát triển ra bói toán, rồi phát triển ra giai cấp thống trị, đến hiện tại là các chế độ ngày càng phức tạp và con người ngày càng thông minh.

Chuyện càng trọng đại thì càng phải tôn trọng quyền được biết của mọi người, đó mới là xã hội hiện đại.

Có phải không mấy tốt đẹp không.

Nhưng tất cả đều là hiện thực, hiện tại vẫn chưa đến lúc tuyệt vọng, đấng cứu thế cần phải qua bầu cử mới được nhậm chức, cần phải có chế độ dân chủ Mãnh Chử, trước đó, ta muốn tước đoạt quyền hành hiệp trượng nghĩa của ngươi.

Đỗ Lan đã chán ngán những tình tiết cũ rích, nên hắn chuẩn bị biến đấng cứu thế trở nên đúng quy củ hơn.

Ví dụ như hiện tại có hai con quái vật Khủng Long đang tới kìa, nhưng ngươi không thể biến thân, chỉ có thể rời đi thôi.

Đỗ Lan vung tay, An Khắc và Anh Ti liền bay bổng lên: Chúng ta phải đi thôi.

Anh Ti thấy quái vật thì muốn chiến đấu, vì anh biết lần này không tiêu diệt địch nhân thì lần sau chúng sẽ làm hại rất nhiều người: Thả tôi ra trước, tôi không cần ai làm chủ cho mình cả, tôi muốn bảo vệ mọi người.

Làm kẻ xấu thì mới không cần ai đồng ý, nhưng làm người tốt, xin lỗi, mọi người sẽ giám sát ngươi, yêu cầu ngươi, nếu họ không thích ngươi thì họ còn có thể bãi miễn ngươi, đó mới là thế giới của người tốt.

Ngươi đã thoát ly quá lâu rồi, thông qua trận chiến giữa ngươi và An Khắc, ta thấy mình không thể đứng ngoài xem nữa, ta phải chấn chỉnh ngươi.

Không thông qua bầu cử, ngươi sẽ mất tư cách đấng cứu thế, không thể hành hiệp trượng nghĩa được nữa, cái đó gọi là chính nghĩa theo trình tự.

Cái đó gọi là quấy rối, hạng người như ông căn bản không có tư cách nói những lời đó, ông đúng là một kẻ độc tài.

Ngươi nói đúng rồi đấy, vì ta đã không làm người tốt hoàn toàn từ lâu rồi.

Đỗ Lan nói: Hiện tại ta tính là nửa chính nửa tà, không bị tà ác trói buộc cũng chẳng bị thiện lương kéo lê.

Đây đúng là vị trí hoàn hảo nhất, nhưng ngươi chắc chắn học không nổi đâu.

Chân Mộc bác sĩ đã chuẩn bị sẵn sàng để thu dọn chiến trường, phái ra hai con quái vật, không ngờ Đỗ Lan lại đột nhiên xuất hiện đưa cả hai đi.

Tập đoàn X.

Bác sĩ biết Tập đoàn X cũng là một đối thủ rất khó đối phó, lão hiện tại vẫn chưa biến thành sinh vật hoàn mỹ, chưa thể trực tiếp đối chiến với cường địch như vậy.

Nhưng nhìn bộ dạng của Đỗ Lan, dường như hắn cũng đang gây rối, nếu hắn thực sự có thể phong ấn sức mạnh của Giả Diện Kỵ Sĩ thì đó là một chuyện tốt.

Ông không thể làm thế, tôi còn phải chiến đấu.

Trước khi có được thân phận hợp pháp, ngươi không được chiến đấu, đó chính là trật tự mà ngươi luôn mong muốn đấy thôi.

Và ta hiện tại đang khôi phục trật tự.

Hay là chính ngươi không có lòng tin, cho rằng mọi người sẽ không ủng hộ một đấng cứu thế như ngươi.

Nếu vậy thì hãy sớm bỏ cuộc đi.

Quyền lực của đấng cứu thế không đến từ danh nghĩa nhân dân, luôn có một loại sứ mệnh cao hơn dân ý, tại sao ông không hiểu chứ.

Ví dụ như cái gì.

Vận mệnh và Thượng đế sao.

Đồng chí à, tư tưởng này của ngươi không ổn đâu, quá nguy hiểm, dân ý là tất cả, nếu năm mươi mốt phần trăm mọi người cho rằng nhân loại nên bị hủy diệt, thì nhân loại nên bị hủy diệt.

Đồ điên.

Ta gọi đó là thú vui.

Không biết vị đấng cứu thế như ngươi có nhận được sự ủng hộ của mọi người không đây, hãy chờ xem.

Hoặc có lẽ rất nhanh thôi đấng cứu thế dân cử đầu tiên sẽ ra đời, lúc đó ngươi có thể hy sinh một cách oanh liệt trong sự ủng hộ của mọi người.

Ông không bình thường.

Trước đây đã thấy Đỗ Lan thần kinh rồi, giờ thì hoàn toàn xác định, Đỗ Lan chính là một kẻ điên.

Không, nếu tất cả mọi người đều nghĩ giống ta, thì không phải ta không bình thường, mà là ngươi không bình thường.

Đỗ Lan nhìn Anh Ti, nhớ đến Socrates.

Ông đã chết, nhưng những người dân xử tử ông vẫn sống tiếp, lựa chọn của ai tốt hơn, chỉ có trời mới biết.

Kính cái thế giới điên cuồng này.

Đỗ Lan tóm lấy Anh Ti, giống như không phải đi bỏ phiếu mà là đi chịu tội.

Chỉ có thể nói việc giao vận mệnh cho đại chúng quyết định, bản thân sự việc đó đã rất đáng sợ.

Vì không thể kỳ vọng mỗi người khi đưa ra phán đoán đều thông minh và lý trí, đặc biệt là khi quyết định vận mệnh của người khác.

Bỏ phiếu bầu cử Chúa cứu thế, cảnh tượng này thật sự nghìn năm khó đắc nhất kiến.

Thế nhưng đã có Chúa cứu thế thì tất nhiên phải có nguy cơ mới được, như vậy mọi người mới biết công việc của Chúa cứu thế là gì.

Hiện tại nguy cơ dường như chính là sự xung đột giữa quý tộc Ngạnh tệ và tập đoàn X, mà mọi người đều cảm thấy tập đoàn X tất thắng, nhìn quân lực là biết tập đoàn hoàn toàn chiếm ưu thế.

Dưới loại ưu thế này, Chúa cứu thế còn ý nghĩa gì nữa.

Mọi người căn bản không hiểu Chúa cứu thế tồn tại vì cái gì, họ cảm thấy cuộc sống hiện tại rất tốt mà.

Tuy nhiên, những người có thể phát ra loại cảm thán này và đi bỏ phiếu đều là những người có cuộc sống ổn thỏa.

Những người thật sự cần giúp đỡ thì làm gì có quyền bỏ phiếu, họ ngay cả năng lực lựa chọn Chúa cứu thế cho mình cũng không có.

Nhưng cuộc bầu cử vẫn phải tiến hành, dù mọi người đều không hiểu ý nghĩa của Chúa cứu thế nằm ở đâu.

Có điều họ không cho rằng một thằng nhóc ngoài đôi mươi lại có thể gánh vác trách nhiệm Chúa cứu thế.

Thân thể Ánh Ti chưa từng qua rèn luyện, không có lấy một chút cơ bắp, chỉ là một thanh niên bình thường, nghĩ thế nào cũng thấy không có năng lực đảm nhiệm chức trách này.

Xem ra mọi người không tin tưởng cậu.

Đỗ Lan cơ bản có thể xác định số người ủng hộ Ánh Ti thành Chúa cứu thế chỉ là thiểu số.

Càng nhiều người không tin Ánh Ti có thực lực của Chúa cứu thế.

Loại bầu cử này căn bản không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Ánh Ti sắp tức chết rồi.

Nhưng hiển nhiên mọi người đều không cần Chúa cứu thế, họ không cần sự cứu chuộc, đó chính là hiện thực.

Chấp nhận hiện thực đi, không ai cần Chúa cứu thế cả.

Ánh Ti không trách mọi người, vì thông tin họ nhận được là hữu hạn, người sai chính là Đỗ Lan, hắn tìm đủ mọi cách can nhiễu nỗ lực của mình, đúng là tội không thể tha.

Được rồi, một lời định đoạt, nhân dân đã tước đoạt quyền làm Chúa cứu thế của cậu.

Đỗ Lan thu hồi đai lưng lại: Sau này hãy làm người cho tốt, đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa.

Ánh Ti cứ như vậy mất đi sức mạnh, giờ đây ngay cả Xã trưởng hắn cũng không cứu nổi.

Thế nhưng Đỗ Lan lại có tính toán khác, hắn chuẩn bị phát động một cuộc khởi nghĩa trong nhà giam của Trị an quân.

Hắn đã mua chuộc một số cảnh vệ, âm thầm tuồn vũ khí vào, đồng thời liên lạc với mấy tù nhân để họ tự cứu mình.

Những tù nhân này đều bị tống vào đây vì những tội danh có lẽ có, đối với Trị an quân là hận thấu xương tủy.

Phát động họ tiến hành một cuộc khởi nghĩa, phá tan giám ngục, đối với uy tín của Trị an quân tuyệt đối là một đòn kích nặng nề.

Đây chính là điểm khác biệt giữa Đỗ Lan và Ánh Ti, Ánh Ti chuyện gì cũng muốn tự mình làm, còn Đỗ Lan cùng lắm là bỏ tiền ra dẫn dắt những người thật sự cần giúp đỡ tự cứu lấy mình.

Ánh Ti hiện tại rất khổ muộn, vì không còn sức mạnh, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn thế giới này rơi vào hỗn loạn.

Loại cảm giác bất lực này đang từng chút một hủy hoại hắn. 132.

Thế là Đỗ Lan không thể không ra mặt giải thích giá trị của hệ thống ngạnh tệ dục vọng đối với xã hội, đây sẽ là một phát minh vĩ đại thay đổi thế giới, hắn muốn triệu tập một cuộc họp báo, để các nhà báo biết Tập đoàn X đã bắt đầu nỗ lực thông qua dự luật năng lượng ngạnh tệ, chỉ cần dự luật được thông qua, ngạnh tệ sẽ trở thành một loại năng lượng sạch mới được công nhận.

Nhưng trước đó, một tiếng sấm vang lên giữa đất bằng, giống như xuân lôi mang đến mùa xuân.

Tại nhà giam tử thần của Trị an quân đã xảy ra khởi nghĩa, các tù nhân phát động đòn tấn công quyết tử vào binh sĩ Trị an quân, cuối cùng chiếm đóng giám ngục, giành được một thắng lợi vĩ đại.

Nhất thời, những bình dân oán hận Trị an quân đều đứng lên, cuộc khởi nghĩa giám ngục giống như một tia sáng xé toang màn đêm, cho mọi người dũng khí phản kháng Trị an quân.

Bốn phương hưởng ứng, tập đoàn X lập tức chính thức tuyên chiến với Trị an quân, đồng thời bắt đầu mở rộng quân đội.

Những người có được dũng khí lần lượt nhập ngũ, dấn thân vào cuộc chiến tranh ba lan tráng khoát.

Đây là một cuộc chiến tranh chính nghĩa, vì đối kháng là Trị an quân tà ác với chính sách khủng bố trắng.

Chân Mộc bác sĩ, chúng ta cần vũ khí mạnh hơn.

Quý tộc Ngạnh tệ đưa ra yêu cầu với Chân Mộc bác sĩ.

Chân Mộc bác sĩ biểu thị vũ khí thì không có, nhưng quái nhân thì có mấy con.

Quái nhân cũng được.

Hiện tại tình hình Trị an quân rất không ổn, nếu không thể xoay chuyển chiến cục, họ sẽ bị tập đoàn X xử đẹp.

Chân Mộc bác sĩ chỉ cười lạnh, nhìn bộ dạng điên cuồng của bọn họ, thầm nghĩ nhân loại quả nhiên đã hết thuốc chữa, chỉ có lão mới có thể để lại mặt tốt đẹp nhất của thế giới trước khi nó triệt để thối rữa.

Hủy diệt đi, phá hoại đi, thế giới này đã không còn giá trị tồn tại.

Khủng long quái nhân thực lực rất mạnh, chúng phát tán một loại vụ khí đen, chỉ cần là nhân loại có dục vọng thì toàn bộ sẽ trở thành xác sống.

Trên chiến trường, Khủng long quái nhân đại sát tứ phương.

Ánh Ti biết Khủng long quái nhân chính là hai con mà họ thấy ở bãi biển hôm đó, lại một lần nữa rơi vào tự trách sâu sắc.

Mà những người từng tham gia bỏ phiếu dường như đã hiểu tại sao cần phải có Chúa cứu thế, khi đối mặt với siêu cấp kẻ thù, vũ khí của họ căn bản không có tác dụng, lúc này họ cần Chúa cứu thế xoay chuyển tình thế để giành thắng lợi thuận lợi hơn.

Nhưng thế giới này không có Chúa cứu thế, không ai tin Ánh Ti là cứu thế chủ, nên họ vẫn phải tiếp tục nghĩ cách chiến đấu, mọi người phát huy trí tuệ nghĩ cách giải quyết Khủng long quái nhân.

Các cuộc tấn công bằng Ngạnh tệ thông thường không có tác dụng, vậy thì cân nhắc xem có thể dùng năng lượng từ Ngạnh tệ sinh ra để vận hành các vũ khí khác hay không.

Ví dụ như pháo điện từ, Ngạnh tệ có thể giải quyết vấn đề điện lực, khiến pháo điện từ trở nên khả thi.

Chương 1562

Nếu các đòn tấn công vật lý thông thường vô hiệu, vậy thì nâng giới hạn tấn công vật lý lên.

Cậu nhìn xem, không có Chúa cứu thế, họ sẽ phát huy tiềm lực của chính mình.

Đỗ Lan lại một lần nữa tìm đến Ánh Ti, lần nào cũng là một trận chế giễu.

Ánh Ti im lặng không nói, vì hắn luôn cho rằng mọi chuyện đều có thể tránh khỏi, hắn chính là kẻ lý tưởng chủ nghĩa như vậy.

Hiện tại chiến tranh đã hoàn toàn lan rộng ra toàn quốc, quá nhiều người đã ngã xuống.

Xem ra cậu không thích nói chuyện, được rồi, sau này tôi cũng sẽ không đến tìm cậu nữa, tạm biệt.

Đỗ Lan biểu thị từ nay về sau Ánh Ti không cần can thiệp vào chiến tranh nữa.

Khủng long quái nhân không phải vô địch, tuy gây ra sát thương lớn nhưng cuối cùng vẫn bị pháo điện từ tiêu diệt.

Quý tộc Ngạnh tệ càng phẫn nộ, họ yêu cầu Chân Mộc bác sĩ sản xuất thêm nhiều quái nhân.

Tuy nhiên Chân Mộc bác sĩ biểu thị đã hòm hòm rồi, lão nên bắt đầu kế hoạch của riêng mình.

Thế là Chân Mộc bác sĩ lại một lần nữa phản bội, giết chết toàn bộ quý tộc Ngạnh tệ, tự mình khống chế Trị an quân và biến toàn bộ Trị an quân thành quái vật.

Đội quân quái vật này sẽ là sức mạnh tối thượng để lão hủy diệt thế giới.

Có thể nói hai bên chiến tranh đều không ngừng vận dụng đầu óc khai thác tiềm lực chiến tranh, chỉ là Chân Mộc bác sĩ cực kỳ tàn bạo, lão không cần chiếm lĩnh nơi nào, cũng không cần cướp đoạt vật chất gì, càng không cần tù binh, thứ lão cần chính là hủy diệt và giết chóc.

Thế là quân đội quái vật Trị an quân ra đời, chẳng khác nào zombie, thấy người là giết.

Kẻ hủy diệt thế giới cuối cùng cũng lộ ra bộ mặt thật.

Xã trưởng sau khi thoát khỏi giám ngục khôi phục tự do thì luôn điều tra Chân Mộc bác sĩ, thấy tình hình đã tồi tệ đến mức không thể tồi tệ hơn, biết rằng phải đoàn kết mọi sức mạnh mới có thể đối kháng với bác sĩ.

Ông ta tìm thấy Ánh Ti, và đưa Ánh Ti đến trước mặt Đỗ Lan một lần nữa.

Lần này không phải vì tranh đấu lý niệm, mà là vì sinh tồn, mọi người phải vứt bỏ mọi thành kiến mới được, nếu không nhân loại sẽ bị Chân Mộc bác sĩ hủy diệt.

Thế nhưng Đỗ Lan căn bản không coi đó là chuyện to tát: Ta đã nói với cậu từ lâu rồi.

Ánh Ti thấy Đỗ Lan còn muốn cười nhạo mình, nghiến răng nghiến lợi, nhưng lần này đại cục là trọng.

Ta đã nói với cậu từ lâu rồi.

Câu nói này đúng là một câu châm chọc kinh điển, vừa cười nhạo đối phương thiển cận vừa thể hiện sự tiên tri của bản thân.

Vừa hạ thấp đối phương vừa nâng cao chính mình.

Quả thực nửa tháng trước, Đỗ Lan đã nói với Ánh Ti kẻ thù thực sự là Chân Mộc bác sĩ, Đỗ Lan thậm chí đã đưa tay hòa giải, hy vọng họ có thể hợp tác cùng nhau đánh bại bác sĩ.

Nhưng Ánh Ti căn bản không tin điều đó, đến bây giờ hắn đã mất đai lưng, còn phải dày mặt đứng trước mặt Đỗ Lan, đúng là cần dũng khí rất lớn.

Hai vị bớt nóng, hiện tại kẻ thù lớn nhất của chúng ta là Chân Mộc bác sĩ.

Tôi thật đúng là mù mắt mới tin lão ta, không ngờ lão mới là kẻ tà ác nhất, binh đoàn quái thú của lão đã tấn công rất nhiều nơi, theo những người trốn thoát kể lại, binh đoàn quái thú thấy người là giết, bác sĩ không còn là người nữa mà là quái vật rồi.

Giống như Ánh Ti, trong cơ thể bác sĩ cũng được đưa vào Khủng long Ngạnh tệ.

Đỗ Lan biểu thị những tình báo này hắn đã biết từ lâu.

Ánh Ti chịu không nổi cái biểu cảm cái gì cũng nằm trong lòng bàn tay của Đỗ Lan, nhưng sự thật là Đỗ Lan căn bản chỉ là tự đại, nếu cái gì cũng nắm giữ thì tại sao lại để xảy ra nhiều bi kịch như vậy.

Câm miệng, ông đã biết từ sớm, tại sao không sớm hành động.

Vì chẳng có động lực gì cả, ta đâu phải Chúa cứu thế, dân chúng cũng không bầu ta làm Chúa cứu thế, nhiệm vụ cứu thế giới không nằm trong trách nhiệm của ta.

Cho nên dù ta biết từ sớm, nhưng ta cứ không hành động đấy.

Thực ra vốn dĩ cậu có thể hành động, có thể cứu vãn tất cả, nhưng vì thành kiến của mình mà cậu đã lỡ mất mọi thứ, điều đó chứng tỏ tầm vóc làm Chúa cứu thế của cậu còn chưa đủ lớn.

Mẹ kiếp, Ánh Ti cạn lời, lần nào Đỗ Lan cũng có thể đẩy trách nhiệm cho hắn.

Biết tình hình mà không ngăn cản thì không sai, ngược lại người bị tước đoạt sức mạnh Giả diện kỵ sĩ như hắn lại có lỗi.

Đúng là chuyện nực cười nhất thế gian.

Cậu đừng có không phục, cậu đã nghe qua câu chuyện này chưa.

Có một mục sư ngoan đạo, ông ta tin tưởng tuyệt đối vào sự tồn tại của Thượng đế.

Một lần ông ta gặp hỏa hoạn, bị kẹt trong phòng.

Lúc này người hàng xóm xông vào muốn cứu ông ta rời đi, ông ta không đồng ý vì nghĩ rằng Thượng đế sẽ đáp lại sự thành tâm của mình.

Người hàng xóm thấy ông ta không nghe nên bỏ đi, sau đó lính cứu hỏa cũng đến, nhưng mục sư vẫn tin Thượng đế sẽ đến cứu nên không đi theo lính cứu hỏa.

Cuối cùng mục sư bị bỏng nặng, được đưa vào bệnh viện cấp cứu.

Nhưng sau khi tỉnh lại, mục sư từ chối bác sĩ điều trị, vì ông ta muốn Thượng đế đến cứu mình.

Cuối cùng mục sư chết, sau khi chết ông ta lên thiên đường chất vấn Thượng đế tại sao không cứu mình.

Thượng đế lại bảo, ta đã cứu rồi đấy chứ, hàng xóm, lính cứu hỏa, bác sĩ đều là ý chí của ta, nhưng đều bị ngươi từ chối cả.

Trong câu chuyện này, mục sư có thể nói là ngu xuẩn tột cùng, trực tiếp đi gặp Thượng đế sớm.

Hiển nhiên Đỗ Lan đang ám chỉ Ánh Ti chính là vị mục sư đó, Đỗ

Lan đã năm lần bảy lượt ám thị thậm chí là minh thị, nhưng Ánh Ti cứ không tin, cuối cùng thì kết cục cũng như mục sư thôi, không những xong đời mà còn chất vấn Thượng đế tại sao không báo trước cho mình.

Tất nhiên ta không dám tự ví mình với Thượng đế, ta chỉ muốn nói những người có thân phận như chúng ta, đôi khi làm việc không thể trực tiếp như mấy thằng nhóc được, quan trọng nhất là dẫn dắt, chỉ có những người có trí tuệ mới có thể tham ngộ, nếu không có trí tuệ, không ngộ ra được thì chịu thôi.

Đỗ Lan mặt dày nói, đoạn hắn còn nhìn sang Xã trưởng: Xã trưởng, ông cũng từng lãnh đạo quỹ hội, cũng có thân phận, ông nói xem có phải không.

Quả đúng là vậy, Xã trưởng vốn dĩ cũng là một kẻ thích làm vẻ huyền bí.

Ban đầu ông ta với OOO cũng không phải hợp tác trực tiếp, mà là đủ loại thử thăm dò.

Lúc đầu còn có thể nói là chưa hiểu nhau, nhưng sau này biết trải nghiệm và tính cách của Ánh Ti, Xã trưởng vẫn giữ thái độ vừa là bạn vừa là thù như cũ, biết bí mật của Tham lam giả cũng không công bố, cứ lặng lẽ tiến hành kế hoạch của riêng mình.

Chân Mộc bác sĩ cũng chính là trong môi trường chuyên đoán độc hành của Xã trưởng mới khai quật được nhiều cơ mật như vậy, thậm chí ngay cả Khủng long Ngạnh tệ cũng rơi vào tay lão.

Xã trưởng biểu thị làm kẻ bề trên thì phải như vậy, không sai, chính là phải dẫn dắt, cho nên ông ta cảm thấy Đỗ Lan tuy có lỗi nhưng không phải lỗi lớn.

Vẫn là Ánh Ti bị thành kiến làm mờ mắt.

Ánh Ti, thực ra nếu bỏ qua thành kiến với Đỗ Lan, cậu sẽ phát hiện những gì tập đoàn X làm thực sự là đang thúc đẩy nhân loại phát triển, tuy thủ đoạn có thể không quang minh chính đại, nhưng hiện tại tập đoàn X đã trở thành bên chính nghĩa.

Cậu có thể không chấp nhận được điểm này, nhưng tập đoàn X chỉ cần đại phương hướng không sai, phạm chút sai lầm nhỏ là có thể lượng thứ.

Con người còn phạm sai lầm, huống chi là một tổ chức, một tập thể, cậu nên khoan dung một chút.

Xã trưởng khuyên Ánh Ti.

Ánh Ti cũng chỉ biết gật đầu nghe giáo huấn, dù sao hiện giờ hắn chẳng khác nào một đứa em út, ai cũng có thể nói vài câu.

Mà hắn lại không thể bật lại, vì đây đều là kinh nghiệm sống, trước đây hắn chính là vì thiếu kinh nghiệm sống mới bị bọn khủng bố lừa, sau khi thành Giả diện kỵ sĩ cũng không có thành tựu gì, đúng là thiếu một người thầy giỏi để khai khiếu cho hắn.

Thực ra nghĩ kỹ lại thì có thể hiểu, chính Ánh Ti từng phạm sai lầm lớn như vậy, sau này tự mình nghĩ đến việc bảo vệ hòa bình, dường như có thể lấy sai lầm đó làm động lực, sai lầm không còn là sai lầm nữa, rồi hắn lại có thể yêu cầu khắt khe với người khác, thậm chí không cho phép tập đoàn X phạm sai lầm.

Nói là để tránh sai lầm tương tự, nhưng nếu hắn có thể phạm sai lầm, tại sao không cho phép người khác phạm sai lầm.

Bản thân đó đã là một ý nghĩ sai lầm.

Không thể nói hắn từng chịu thiệt thì người khác làm chuyện tương tự cũng sẽ chịu thiệt.

Không phải ai cũng ngây thơ như Ánh Ti, cho nên Ánh Ti thực chất căn bản không nhận ra cái sai của mình là do tư tưởng chưa trưởng thành, chứ không phải do sức mạnh không đủ.

Nếu đổi lại là loại cáo già như Đỗ Lan và Xã trưởng, đừng nói là quân khủng bố, ngay cả quân đội một quốc gia cũng phải chịu thiệt đủ đường.

Sức mạnh có thể trả lại cho cậu, nhưng chiến đấu thế nào cậu phải nghe theo chỉ huy.

Đỗ Lan cuối cùng đưa ra ý kiến: Trước khi cậu thực sự nhận ra sai lầm của mình, ta thực sự không yên tâm để cậu tác chiến đơn độc.

Biết sai mà sửa mới là chiến sĩ giỏi, Ánh Ti, mau đi lấy đai lưng đi.

Xã trưởng nhân cơ hội nói, ông ta rất tán thưởng sự chính trực của Ánh Ti, chỉ cần dạy thêm cho hắn chút trí tuệ, hắn nên hiểu rằng có những người quyên góp tiền từ thiện có thể trở thành kinh phí cho khủng bố, mà có những người ngay cả khủng bố cũng có thể lợi dụng để hoàn thành mục tiêu của mình.

Đây chính là khoảng cách giữa người với người, chỉ cần đại đức không thẹn, sử dụng thủ đoạn phi thường thì đó chính là trí tuệ.

Hiện tại chúng ta phải đối phó với bộ đội quái nhân, sử dụng Ngạnh tệ thông thường đã không còn tác dụng, cho nên muốn đánh bại Khủng long quái nhân phải linh hoạt vận dụng Giả diện kỵ sĩ Khủng long liên tổ.

Trách nhiệm của cậu rất nặng nề, chúng ta tuy có pháo điện từ nhưng cái đó cần xe chiến đấu vận chuyển, không linh hoạt.

Đỗ Lan nói: Còn đối với kẻ thù quy mô lớn, ta chuẩn bị áp dụng phương pháp chia cắt bao vây tiêu diệt từng bộ phận.

Chiến tranh là tàn khốc, tình huống rất phức tạp, nhưng đánh xong chúng ta sẽ có một tương lai mới, tương lai thuộc về nhân loại.

Đỗ Lan chỉ vài câu đã giúp mọi người nhìn rõ hình thế, kiên định niềm tin.

Đánh nhau rồi, Đỗ Lan sẽ không quản nữa, dù sao thì hôm nay đánh chỗ này mai đánh chỗ kia, có Xã trưởng, Ánh Ti và An Khắc là ba đơn vị anh hùng, căn bản không sợ thua.

Chân Mộc bác sĩ bị đánh bại chỉ là vấn đề thời gian, tà ác cuối cùng sẽ bị chính nghĩa đánh bại.

Đỗ Lan hiện đang nghiên cứu không gian dị thế giới, dùng gương làm đại môn.

Chương 1563

Trong gương có một thế giới khác Kính trung thế giới.

Mà xuyên qua Kính trung thế giới đầy rẫy nguy hiểm là có thể đến một Trái Đất khác.

Ở Trái Đất khác, mỗi mặt gương đều có thể thông tới Kính trung thế giới.

Còn ở thế giới OOO, chỉ có Kính chi môn do Đỗ Lan khai phát mới có thể đến được Kính trung thế giới.

Không chiến đấu thì không thể sinh tồn, thế giới này có tới mười ba vị Giả diện kỵ sĩ, mà đối thủ của Giả diện kỵ sĩ không còn chỉ là quái nhân, thậm chí có thể nói quái nhân không còn là đối thủ lớn nhất, đối thủ lớn nhất của Giả diện kỵ sĩ chính là Giả diện kỵ sĩ.

Mỗi Giả diện kỵ sĩ ở thế giới này đều vì mục đích và dục vọng của bản thân mà tàn sát lẫn nhau, chẳng khác nào một cuộc chiến Chén Thánh trong phim Tokusa.

Có nơi thú vị thế này, Đỗ Lan mới lười quản chiến tranh ở thế giới OOO.

Trong Giả diện kỵ sĩ Long kỵ , tất cả Giả diện kỵ sĩ phải ký kết khế ước với Kính thú trong Kính trung thế giới.

Nhờ đó, Giả diện kỵ sĩ có thể sử dụng sức mạnh của Kính thú, đồng thời họ cũng phải đi săn các quái vật khác hoặc bắt nhân loại cho Kính thú ăn, khi Khế ước thú đói mà không được ăn kịp thời, nó sẽ phản phệ lại Giả diện kỵ sĩ.

Thực ra việc ký hợp đồng với Khế ước thú rồi tàn sát lẫn nhau là một thiết lập rất được ưa chuộng trong một thời gian dài, như các series Giả diện kỵ sĩ Long kỵ , Vũ HIME , FATE , Pokémon , v. v.

Các Kính thú săn mồi qua gương, cho nên ở thế giới này, tại Tokyo xuất hiện hàng loạt vụ mất tích, cảnh sát hoàn toàn bó tay, đúng là sống không thấy người chết không thấy xác.

Không ai nghĩ tới những người mất tích đó đều bị gương nuốt chửng.

Chỉ có những người sở hữu đai lưng Giả diện kỵ sĩ mới biết đến sự tồn tại của Kính trung thế giới, họ sẽ tiến vào trong gương và triển khai trận chiến sinh tử với Kính thú.

Thú vị đấy.

Đỗ Lan xuyên qua Kính trung thế giới đến một Trái Đất mới, Kính trung thế giới giống như một hành lang đầy những cánh cửa, mà Đỗ Lan cưỡng ép lắp thêm một cánh cửa mới trên hành lang đó, một cánh cửa thông với thế giới OOO.

Thông qua cánh cửa mới tiến vào hành lang, sau đó có thể qua các cửa khác để đến Trái Đất khác.

Hiện tại trận chiến Giả diện kỵ sĩ dường như vẫn chưa bắt đầu, Đỗ Lan cần một tấm Khế ước tạp trống.

Các yếu tố mới trong Long kỵ rất nhiều, ngoài Khế ước thú và đại loạn đấu, còn có các yếu tố thẻ bài.

Thẻ bài chia làm vài loại: thẻ Phong ấn để bảo vệ bản thân không bị Kính thú làm hại, thẻ Khế ước để ký kết với Kính thú, và các loại thẻ Triệu hoán vũ khí và chiêu thức.

Thẻ Khế ước khi chưa ký kết đều là thẻ trống.

Tất nhiên, với tư cách là một tác phẩm đại loạn đấu, luôn cần một mục tiêu để kích phát đại chiến.

Đánh bại tất cả Giả diện kỵ sĩ trở thành Kỵ sĩ cuối cùng sẽ có cơ hội được đáp ứng một điều ước bất kỳ.

Chỉ riêng cơ hội ước nguyện đã đủ để mọi người khai chiến.

Và ai có thể trở thành kỵ sĩ.

Tất cả đều do một người tên là Thần Khi Sĩ Lang quyết định, toàn bộ hệ thống Giả diện kỵ sĩ đều do thiên tài mới 25 tuổi này khai phát.

Mà hắn ngoài việc tuyển chọn Giả diện kỵ sĩ, cũng sẽ đi khắp nơi khiêu khích các kỵ sĩ chiến đấu, đúng chuẩn một kẻ đứng sau màn.

Không biết thế giới này có Giả diện kỵ sĩ Anh linh không nhỉ.

Đỗ Lan biểu thị cơ chế này kẻ tập đại thành chính là Fate , nhưng thế giới này không phải Anh linh mà là Khế ước thú.

Thực lực của Kính thú thực ra cũng tương đương với bảng xếp hạng động vật ở thế giới loài người.

Côn trùng nhỏ bé lót đáy, trên đó là động vật có vú và bò sát, tầng cao nhất là các huyễn thú như Long, Phượng.

Đến một thành phố hoàn toàn mới không có chiến tranh, Đỗ Lan nhanh chóng tìm kiếm Giả diện kỵ sĩ, không lấy được Khế ước tạp thì mượn của Giả diện kỵ sĩ xem qua cũng được.

Giống như đai lưng OOO phải có Ngạnh tệ mới biến thân được, không có Khế ước tạp thì Giả diện kỵ sĩ không thể biến thân.

Cách thức chia đai lưng thành hai phần thế này tuyệt đối là kiểu thiết kế mà chỉ những tập đoàn tà ác hơn cả tập đoàn X mới nghĩ ra được.

Hoàn toàn khác với loại đai lưng nguyên khối như Không Ngã hay Á Cực Đà , từ đó về sau tất cả đai lưng đều chia làm hai phần: đai lưng chỉ là một phần, còn có các linh kiện có thể thu thập được nữa.

Bạn mua một cái đai lưng, có khi còn phải tốn thêm gấp mấy lần tiền mới thu thập đủ các linh kiện khác.

Hoa Kê, một cái tên rất đặc biệt, ai mà ngờ đây lại là tên của một quán cà phê chứ.

Quán cà phê này nằm trong khu dân cư, không phải trên phố thương mại.

Nó ẩn mình trong khu ở, rất khó tìm.

Nhưng việc kinh doanh lại không tệ, nhiều thanh niên lặn lội đến tận đây để ủng hộ.

Quán do hai người phụ nữ một già một trẻ kinh doanh, họ là dì và cháu gái.

Hoan nghênh quý khách.

Khi Đỗ Lan đẩy cửa bước vào, trong quán chỉ có cô nhân viên trẻ, còn một vị khách nam mặc áo da đen, tóc ngắn, đang cúi đầu uống cà phê, ngồi quay lưng về phía cửa.

Nhìn tóc hắn dựng đứng lên từng sợi, chắc là vuốt không ít keo.

Thời gian ở thế giới này vẫn đang là năm 2002, thẩm mỹ còn cần được nâng cao.

Làm một ván đối quyết Giả diện kỵ sĩ thế nào.

Đỗ Lan đi thẳng vào vấn đề.

Vị khách nam bỗng quay đầu lại, đôi mắt sắc lẹm nhìn chằm chằm Đỗ Lan, dường như muốn nhìn thấu nội tâm hắn.

Cô nhân viên cũng rất kinh ngạc, vì cô chính là em gái của Thần Khi Sĩ Lang, cô vẫn luôn tìm anh trai mình.

Còn vị khách nam tên là Thu Sơn Liên, hắn và bạn gái đều là bạn học đại học của Thần Khi Sĩ Lang, bạn gái hắn thậm chí là cộng sự thí nghiệm của Thần Khi Sĩ Lang, nhưng trong một tai nạn thí nghiệm, bạn gái hắn bị thương hiện vẫn đang nằm viện hôn mê bất tỉnh.

Sau tai nạn nghiêm trọng đó, Thần Khi Sĩ Lang mất tích, nhưng trước khi biến mất, hắn đã đưa cho Thu Sơn Liên một cái đai lưng và Khế ước tạp, nói rằng chỉ có chiến đấu mới có thể khiến bạn gái tỉnh lại.

Thế là Thu Sơn Liên thường xuyên đến quán cà phê của em gái Sĩ Lang, hy vọng có thể cùng cô tìm ra Sĩ Lang, đồng thời hai người họ cũng luôn săn lùng Kính thú, vì họ tin rằng sự mất tích của Thần Khi Sĩ Lang có liên quan đến Kính trung thế giới.

Đối phương là Giả diện kỵ sĩ.

Cả hai nghi hoặc nhìn Đỗ Lan.

Giả diện kỵ sĩ à, cuối cùng cũng tìm thấy các người rồi.

Đừng căng thẳng, tôi không thực sự đến để chiến đấu với các người đâu, tôi chỉ đến tham quan thôi.

Đỗ Lan không có hứng thú lớn với kỵ sĩ, thứ hắn quan tâm là Khế ước tạp.

Ông là ai.

Thu Sơn Liên biết Thần Khi Sĩ Lang từng nói Không chiến đấu thì không thể sinh tồn, điều này không chỉ chỉ các quái thú nguy hiểm, mà còn chỉ các Giả diện kỵ sĩ khác.

Tôi là đại lý của dục vọng, người quản lý tài phú, ông chủ của tập đoàn X, tôi đến để khám phá bí mật của thế giới.

Đỗ Lan nói: Nếu cậu sẵn lòng cho tôi mượn Khế ước tạp để quan sát một chút, coi như cảm ơn tôi có thể cho cậu một ít Ngạnh tệ dục

vọng.

Tuy thế giới này có Ngạnh tệ cũng không có thiết bị đi kèm để sử dụng, nhưng làm kỷ niệm thì vẫn rất có giá trị.

Thu Sơn Liên biết tầm quan trọng của Khế ước tạp, mất Khế ước tạp là không thể biến thân, nên hắn tuyệt đối sẽ không đưa thẻ cho người khác, nhất là người lai lịch bất minh.

Mời ông rời đi cho, ở đây không có Giả diện kỵ sĩ nào hết.

Thu Sơn Liên đã bắt đầu đuổi khách: Rời đi ngay.

Sorewa dou kana Thế thì đã sao nào.

Đỗ Lan biểu thị chưa có ai dám từ chối hắn, cơ mà cảm giác như hơi bị lộn vai rồi thì phải.

Đối phương xuất thẻ đuổi khách, vậy thì lượt của Đỗ Lan phải sử dụng thẻ trộm cắp thôi, xem chiêu diệu thủ không không của hắn lấy trộm thẻ trong túi đối phương đây.

Thu Sơn Liên đã ký khế ước với Kính thú là một con dơi công nghệ, nên sau khi biến thân hắn được gọi là Dạ kỵ Knight.

Từ bao giờ.

Thấy Đỗ Lan cầm tấm Khế ước tạp của mình vẫy vẫy, sắc mặt Thu Sơn Liên biến đổi dữ dội, lao lên muốn đoạt lại.

Đỗ Lan cũng không tránh, vì hắn đã kiểm tra xong rồi, giờ hắn có thể in thẻ bất cứ lúc nào: Đừng kích động, tôi đã nói là chỉ xem thôi mà, không lấy của cậu đâu.

Đoạt lại được Khế ước tạp, Thu Sơn Liên dường như sắp ra tay.

Hắn vung vạt áo da, đưa tay ra sau eo định lấy đai lưng, nhưng Giả diện kỵ sĩ ở thế giới này chỉ khi nhìn vào gương mới có thể triệu hoán đai lưng ra, sau eo hắn vẫn trống không.

Đã bảo đừng căng thẳng mà.

Đỗ Lan ngồi xuống quầy bar: Cho một tách cà phê đen. 133.

Chương 1564

Nhân loại luôn phải đối mặt với khủng hoảng tài nguyên và khủng hoảng môi trường, tất cả các nhà khoa học đều nói nhân loại là ký sinh trùng của Trái Đất, là căn nguyên của mọi vấn đề.

Thu Sơn Liên và Thần Khi Ưu Y đều không nhận ra thứ này, không biết đây là loại tiền tệ gì.

Tuy không nhận ra, nhưng Thần Khi Ưu Y vẫn rót cho Đỗ Lan một tách cà phê: Mời ông.

Đỗ Lan nhấp một ngụm, thấy họ vẫn nhìn mình: Tôi thật sự không phải người xấu, Khế ước tạp cũng trả cậu rồi, chẳng lẽ các người còn không tin sao.

Ông không phải Giả diện kỵ sĩ, tại sao lại biết chuyện của chúng tôi.

Thu Sơn Liên hỏi.

Thần Khi Ưu Y cũng đột nhiên nghĩ người đàn ông này có thể biết anh trai mình: Xin hỏi ông có biết Thần Khi Sĩ Lang không.

Tôi chỉ biết Vệ Cung Sĩ Lang thôi.

Còn tại sao tôi biết Giả diện kỵ sĩ, vì tôi đến từ một thế giới Giả diện kỵ sĩ khác, thế giới đó đã rơi vào chiến tranh, tôi xuyên qua Kính trung thế giới đến đây, tự nhiên biết ở đây cũng có Giả diện kỵ sĩ.

Ngạnh tệ này chính là tiền tệ của thế giới đó.

Không biết thật hay giả, cứ tạm tin vậy.

Chỉ cần đối phương không phải kẻ thù là được, Thu Sơn Liên hiện tại lo lắng nhất chính là khai chiến với Giả diện kỵ sĩ.

Thu Sơn Liên còn chưa biết Giả diện kỵ sĩ rốt cuộc là cái gì, tuy hiện tại hắn biến thân chiến đấu, nhưng vẫn không rõ liệu kiên trì tiếp có hoàn thành được tâm nguyện của mình hay không.

Ngược lại Thần Khi Ưu Y rất tò mò: Ông nói là chiến tranh sao.

Ở thời đại này, chiến tranh tuy chưa biến mất nhưng cách xa thành phố hòa bình này quá.

Thần Khi Ưu Y thực sự không ngờ các thế giới khác đang khai chiến.

Đúng vậy, để bảo vệ tâm nguyện của mình, mọi người buộc phải chiến đấu.

Đây là cuộc đại chiến về dục vọng, thiện ác, cả quốc gia đã lún sâu vào đó, Giả diện kỵ sĩ, tổ chức phản kháng, quái nhân cùng hỗn chiến, còn phải hy sinh rất nhiều người mới có được hòa bình, nhưng khi tôi rời đi chiến tranh đã đi đến hồi kết, tôi nghĩ hòa bình sẽ sớm trở lại thôi.

Thần Khi Ưu Y tuy không tận mắt chứng kiến, nhưng cũng lộ ra vẻ kinh ngạc và đồng tình.

Chỉ có Thu Sơn Liên là căn bản không tin lời Đỗ Lan, đối phương hiểu rõ thế giới này như vậy, khó mà tin được hắn đến từ dị thế giới.

Đột nhiên Thu Sơn Liên dường như nghe thấy gì đó, Thần Khi Ưu Y cũng trở nên nghiêm túc.

Hiển nhiên Thu Sơn Liên cảm nhận được Kính thú đang hoạt động: Là tên đó sao.

Ý cô là cái người nhặt được thẻ Phong ấn đó hả.

Cách đây không lâu khi họ đang săn Kính thú, có một người vô tình xông vào chiến trường, rõ ràng ngay cả Khế ước thú cũng không có mà lại muốn chiến đấu với Kính thú, đúng là si tâm vọng tưởng.

Thu Sơn Liên lập tức xuất phát, Thần Khi Ưu Y bám sát theo sau, chỉ nghe tiếng xe mô tô nổ máy ngoài hiên, họ bỏ mặc vị khách một mình trong quán.

Đỗ Lan thầm nghĩ họ cũng thật là vô tư, không sợ mình cuỗm sạch máy tính tiền sao.

Kính thú hình rồng, Long Thâm Hồng Giả Dragreder, hiện tại vẫn đang ở trạng thái bị phong ấn, không thể ký khế ước với Giả diện kỵ sĩ.

Mà người vô tình nhặt được thẻ là một phóng viên thực tập tên Thành Hộ Chân Ti, hắn vì điều tra vụ mất tích mà tìm đến một căn nhà trống, trong đó nhặt được thẻ.

Trong bao thẻ có đủ bộ thẻ bài, thậm chí ngay cả Kính thú cũng đã được phong ấn sẵn, đáng tiếc chủ nhân cũ hiển nhiên không có dũng khí ký khế ước với Kính thú.

Vì một khi ký kết đồng nghĩa với việc chiến đấu không ngừng nghỉ, nếu không chiến đấu sẽ bị Khế ước thú phản phệ.

Hoặc là chết trận, hoặc là bị phản phệ, người bình thường căn bản không có dũng khí này.

Thế là cái gã xui xẻo đó đã bị một con Kính thú khác ăn thịt, bao thẻ rơi trên mặt đất được người khác nhặt được.

Chân Ti đuổi theo Kính thú đến trước cửa kính của một cửa hàng ngoài trời, nhìn sinh vật nguy hiểm không xác định bên trong, không biết phải làm sao.

Trước đó hắn tuy cũng từng biến thân, nhưng căn bản không đánh lại quái vật.

Ngay lúc đó, hắn thấy trong gương xuất hiện vị Giả diện kỵ sĩ từng giúp mình trước đây.

Tuy nhiên lần này Kính thú không hề yếu, Thu Sơn Liên lại chỉ là Kỵ sĩ thứ hai nhị kỵ, thời gian bảo vệ quá ngắn nên đánh rất chật vật.

Ở đây sao.

Thần Khi Ưu Y tìm thấy Chân Ti.

Cô gái lúc trước.

Mau nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì, quái thú là gì, biến thân là gì.

Là Giả diện kỵ sĩ.

Thần Khi Ưu Y giải thích thế nào là Giả diện kỵ sĩ, cũng như Kính thú: Chỉ có hoàn thành khế ước với Khế ước thú mới có thể thi triển sức mạnh thực sự của Giả diện kỵ sĩ.

Là thứ đó sao.

Thật tình mà nói Long Thâm Hồng Giả có thể tích khổng lồ, đúng là một sự tồn tại đáng sợ.

Phải ký khế ước với quái thú sao.

Chân Ti kế thừa thiết lập nhân vật chính hiền lành, tốt bụng của vô số Giả diện kỵ sĩ, thấy nhị kỵ rơi vào khổ chiến, nghĩ đến vô số người bị quái thú nuốt chửng, dù không liên quan đến mình nhưng hắn không thể ngồi nhìn.

Biết rồi.

Nói đoạn Chân Ti xé tấm thẻ Phong ấn làm đôi, như vậy Long Thâm Hồng Giả có thể tiếp cận hắn.

Gào.

Không chút do dự, Long Thâm Hồng Giả từ trong gương xuất hiện lao thẳng vào cơ thể Chân Ti, sau đó tiến vào thẻ Khế ước.

Trên bao thẻ vốn trắng trơn hiện ra logo đầu rồng.

Sức mạnh thực sự sao.

Chân Ti nhìn vào gương không chút do dự, phô ra bao thẻ mới của mình, rồi hắn cùng cái bóng trong gương đồng thời đeo đai lưng, đặt bao thẻ vào đai lưng, hai tay ấn mạnh vào hai bên: Henshin Biến thân.

Lại là một thiên tài tự học động tác biến hình.

Long kỵ tiến vào trong gương, Thần Khi Ưu Y chỉ có thể đứng ngoài gương nhìn Giả diện kỵ sĩ chiến đấu.

Cô quay người lại thấy Đỗ Lan đang bưng tách cà phê đứng cách đó không xa, tao nhã xem kịch.

Là ông.

Sao ông ta lại tới đây được.

Thần Khi Ưu Y nghi hoặc không hiểu Đỗ Lan làm sao theo tới đây được, thì thấy Đỗ Lan vẫy tay một cái, tấm thẻ Phong ấn đã bị xé nát dưới đất bay vào tay hắn.

Đây là thẻ Phong ấn sao, ra là vậy, có khác biệt với thẻ Khế ước.

Đúng là một kẻ quái dị, nhưng giờ không phải lúc nghiên cứu, Thần Khi Ưu Y lo lắng nhìn trận chiến trong gương.

Tuy nhiên sau khi nhận được Long chi lực, nhất kỵ tiêu diệt quái vật dễ như trở bàn tay, quan trọng là đánh xong quái vật, Dạ kỵ không những cướp lấy năng lượng mà quái thú rơi ra, còn trở tay tấn công Long kỵ.

Long kỵ căn bản không hiểu tại sao lại như vậy: Chúng ta chẳng phải đều là Giả diện kỵ sĩ sao.

Tại sao lại tấn công tôi.

Cho nên mới nói cậu căn bản chẳng hiểu cái gì hết.

Thu Sơn Liên biết thêm một Giả diện kỵ sĩ là sẽ thêm một người hy sinh, vì đó là quy tắc: Không chiến đấu thì không thể sinh tồn.

Nói đoạn hắn lại vung đao xuống, bộ dạng như muốn giải quyết Long kỵ ngay tại chỗ.

Quả nhiên là đại loạn đấu, nhanh vậy đã bắt đầu chiến đấu rồi, Đỗ Lan nhấp cà phê, cảm thán: Thú vị đấy.

Chân Ti không hiểu tại sao Dạ kỵ lại tấn công mình, họ không phải đồng đội sao.

Không phải cùng nhau đánh bại Kính thú bảo vệ nhân loại sao.

Tại sao phải chiến đấu.

Thu Sơn Liên cũng không giải thích, cứ ra tay tấn công đánh gục Long kỵ xuống đất.

Liên, dừng tay.

Thần Khi Ưu Y không muốn họ tiếp tục chiến đấu, nhưng cô chỉ có thể đứng ngoài gương, tiếng của cô không thể xuyên qua hai thế giới.

Tuy nhiên cô vẫn muốn ngăn cản cuộc chiến vô nghĩa này: Mau dừng lại đi.

Tiếc là họ không nghe thấy tiếng kêu gọi thiết tha của cô gái.

Đám đàn ông ngu xuẩn, Thần Khi Ưu Y thấy Thu Sơn Liên không chịu dừng tay, cuối cùng bùng nổ, tìm một vật nặng định đập mạnh vào cửa kính.

Cửa kính là đường thông giữa hai thế giới, đập vỡ gương phía đối diện cũng sẽ có phản ứng.

Kính trung thế giới là sự đảo ngược của hiện thực, số lượng gương thì hoàn toàn giống hệt.

Liên, dừng lại cho tôi.

Đỗ Lan thấy Thần Khi Ưu Y đập nát tấm kính, dùng phương thức bạo lực này chấm dứt trận chiến giữa những người đàn ông, không khỏi nói: Hiếm khi thấy cuộc chiến không phải vì lý niệm khác biệt mà bùng nổ, kiểu chiến đấu thuần túy thế này thực ra cũng không tệ.

Liên cuối cùng cũng dừng tay, nhưng nhìn Long kỵ, hắn biết sớm muộn gì họ cũng phải tiếp tục trận chiến này, hôm nay Long kỵ coi như nhặt được cái mạng nhỏ, nhưng sau này sẽ không đơn giản vậy đâu.

Hai người trở lại hiện thực, vì Thần Khi Ưu Y đập vỡ kính nên bị bảo vệ chặn lại, yêu cầu ba người họ bồi thường.

Tiếc là tên thực tập sinh Chân Ti căn bản không có tiền, cuối cùng vẫn là Thu Sơn Liên đền tiền kính, nhưng bắt Chân Ti viết một tờ giấy nợ.

Rất tốt, rất tốt.

Đỗ Lan không nhịn được vỗ tay, vì trận chiến giữa Dạ kỵ và Long kỵ đã cho hắn một ý tưởng hay: Có muốn tham gia giải đấu võ đài không.

Vì tiền bạc, mỹ nữ, danh tiếng, các Giả diện kỵ sĩ đánh cược sinh mạng để chiến đấu, Giải đấu võ đài tổng hợp Giả diện kỵ sĩ.

Các người thấy thế nào.

Chẳng ra làm sao cả, Thu Sơn Liên bỏ đi thẳng, loại người như Đỗ Lan tốt nhất là ít dây dưa.

Chân Ti muốn hỏi thêm về Giả diện kỵ sĩ, nhưng Thu Sơn Liên cũng không thèm để ý, dắt em gái đi trước một bước.

Chân Ti nhìn Đỗ Lan một cái rồi cũng quay người đi, bản năng mách bảo hắn tốt nhất đừng có dính dáng gì đến Đỗ Lan, nếu không sẽ rất phiền phức.

Phải nói bản năng của Chân Ti vẫn rất chính xác.

Đỗ Lan nhìn tách cà phê đã cạn trong tay, nở nụ cười, tách cà phê liền biến mất khỏi tay hắn và trở lại quầy bar của quán Hoa Kê.

Sau đó Đỗ Lan tiến vào Kính trung thế giới mà không ai chú ý, hắn muốn tìm Kính thú, đã biết nguyên lý của thẻ Khế ước và thẻ Phong ấn, giờ hắn kết hợp hai loại thẻ lại, khai phát thẻ Game.

Phong ấn Kính thú vào thẻ Game, đến lúc đó sử dụng thế nào thì tùy Đỗ Lan thích.

Trong thế giới gương có bao nhiêu Kính thú, cứ để Đỗ Lan ta đếm xem nào.

Chương 1565

Còn việc săn bắt Kính thú quy mô lớn có gây phá hoại cân bằng sinh thái không, Đỗ Lan chưa từng cân nhắc.

Nguyên tắc của Kính trung thế giới hoàn toàn là cá lớn nuốt cá bé, Kính thú mạnh cũng sẽ không đi bắt người mà trực tiếp nuốt chửng Kính thú yếu hơn, chỉ có Kính thú yếu mới đi ăn thịt người.

Đỗ Lan phong ấn quái thú quy mô lớn, lỡ cuối cùng làm Khế ước thú của các Giả diện kỵ sĩ bị đói bụng, nói không chừng sẽ xảy ra chuyện không may.

Nhưng bây giờ là thời gian in thẻ, mấy vấn đề nhỏ như sự sống chết của các Giả diện kỵ sĩ cứ dẹp sang một bên.

Đủ loại quái thú xuất hiện lớp lớp, chỉ sợ không nghĩ ra chứ không sợ không tìm thấy, từ quái vật dị hóa dựa trên sinh vật thực tế đến sinh vật không tưởng, từ thực vật đến cơ giới, cái gì cũng có.

Bắt, bắt, bắt, trong thế giới gương không có nhân loại tồn tại này, Kính thú ra vào liên tục.

Hơn nữa Kính thú cũng có chủng tộc, không phải chỉ có một con quái vật nhện, mà là cả một bầy, cũng có những khác biệt nhỏ.

Hôm nay bắt tạm ba mươi con.

Đỗ Lan bắt tám con nhện, mười hai con sói, sáu con quái vật thực vật, bốn con quái vật loại cơ giới.

Nhìn xấp thẻ trong tay, Đỗ Lan thầm nghĩ nuôi sống ngần này quái thú cũng không dễ dàng, không biết chúng có ăn Ngạnh tệ không.

Đợi đến khi Đỗ Lan rời khỏi thế giới gương thì trời đã tối, hắn thấy trong gương xuất hiện một nam tử lạ mặt, mặc áo phong y trắng, hai tay đút túi nhìn Đỗ Lan.

Anh có biết đột nhiên xuất hiện trong gương là rất dọa người không.

Nhất là bây giờ đã tối rồi, sẽ làm mấy đứa trẻ sợ đấy.

Đỗ Lan nhìn người trong gương nói.

Nam tử này tự nhiên là Thần Khi Sĩ Lang, nhưng hiện tại hắn không còn bản thể nữa, coi như là oán linh trong Kính trung thế giới đi.

Đừng làm phiền các Giả diện kỵ sĩ chiến đấu.

Thần Khi Sĩ Lang đến để cảnh cáo Đỗ Lan, nếu Đỗ Lan phá hỏng trận chiến của các Giả diện kỵ sĩ, phá hoại kế hoạch của hắn, hắn tuyệt đối sẽ không buông tha Đỗ Lan: Cũng đừng tiếp cận em gái tôi.

Lúc Đỗ Lan bắt Kính thú, Thần Khi Sĩ Lang đều thấy hết, hắn biết Đỗ Lan là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm.

Cố gắng vậy, nếu các Giả diện kỵ sĩ không làm phiền tôi.

Đỗ Lan thừa hiểu tính toán nhỏ nhặt của Thần Khi Sĩ Lang, nên biết nỗ lực của hắn chỉ là uổng công.

Thần Khi Sĩ Lang trao cho Đỗ Lan một ánh mắt cảnh cáo nghiêm khắc, rồi quay người biến mất trong gương, tiếp theo hắn phải đi gặp Long kỵ mới, bảo hắn phải chiến đấu, chỉ có đánh bại các Giả diện kỵ sĩ khác mới có thể sinh tồn, mới có thể hoàn thành nguyện vọng của mình.

Chân Ti hiển nhiên sẽ không chấp nhận thiết lập này, vì hắn trở thành Giả diện kỵ sĩ là để giúp đỡ mọi người, hắn sẽ lấy mục tiêu ngăn chặn các Giả diện kỵ sĩ chiến đấu để tiếp tục chiến đấu.

Thần Khi Sĩ Lang nghĩ lý do chiến đấu này cũng không tệ, dù sao kẻ ngây thơ đôi khi lại trở thành ngòi nổ chiến tranh, nên hắn cảm thấy có một Long kỵ như vậy sẽ có ích cho cuộc đại loạn đấu hơn.

Hiện tại số lượng Giả diện kỵ sĩ vẫn chưa đủ, Thần Khi Sĩ Lang cần thêm nhiều kỵ sĩ gia nhập, nên hắn vẫn đang tìm kiếm những kẻ có dục vọng và có thể thúc đẩy chiến đấu tiếp diễn để làm kỵ sĩ.

Kỵ sĩ trong gương đã không còn chỉ đại diện cho chính nghĩa.

Thời gian không còn nhiều, Thần Khi Sĩ Lang mong muốn sớm có kết quả.

Đỗ Lan cầm thẻ Game định đi tìm một gã có thể bị hắn lợi dụng, đến khu biệt thự của người giàu, tìm thấy một gia đình họ Chi Phổ.

Đứa con độc nhất nhà này là Chi Phổ Thuần cũng là người được chọn làm Giả diện kỵ sĩ, nhưng hắn rất trung nhị chứng ảo tưởng sức mạnh, vì thích chơi game nên coi việc các Giả diện kỵ sĩ chiến đấu với nhau như một trò chơi đánh cược bằng mạng sống.

Thậm chí hắn còn nghĩ đến việc mở rộng trò chơi này, để những người khác cũng tham gia vào bữa tiệc trò chơi.

Đánh cược mạng sống để giành chiến thắng, đây mới thực sự là trò chơi.

Trong căn phòng nồng nặc không khí game, hắn đang khai phát hệ thống trò chơi mới, đợi sau khi hoàn thành sẽ để các bạn học đại học của mình làm thí nghiệm.

Thuần, bạn học của con đến kìa.

Mẹ của Thuần kéo hắn từ thế giới huyễn tưởng trở về hiện thực.

Thuần không biết có người bạn nào sẽ đến, nhưng hắn vẫn chạy xuống lầu, và phát hiện một người lạ mặt.

Kẻ thù.

Ý nghĩ đầu tiên của thanh niên trung nhị là đối thủ cạnh tranh Giả diện kỵ sĩ tìm đến tận cửa, hắn nở nụ cười lạnh án binh bất động, xem đối phương định giở trò gì, hắn tin rằng chơi game không ai thắng nổi một cao thủ như hắn.

Lúc này thực sự cần bình tĩnh, Chi Phổ Thuần có chút kỳ lạ tại sao kẻ thù lại tìm đến nhanh như vậy.

Chào cậu, bạn học.

Đỗ Lan chào hỏi.

Chào ông.

Thuần hít sâu, giữ bình tĩnh, hắn biết bây giờ chính là bước đầu tiên vào trò chơi, đó là thu thập tình báo.

Tất cả trò chơi lúc bắt đầu đều cần tiến hành bước này, chỉ có thu thập đủ tình báo mới có thể tiến hành nhiệm vụ tiếp theo.

Vào phòng tôi nói chuyện đi.

Thuần thầm nghĩ bao thẻ của mình ở trong phòng, trong phòng cũng có gương, nếu cần thiết hắn có thể biến thân.

Có cần dùng trà bánh không.

Mẹ Thuần hỏi.

Không cần đâu ạ.

Thuần muốn yên tĩnh nói chuyện với Đỗ Lan, đối phương tìm đến cũng có khả năng là tìm đồng minh.

Thật nực cười, nếu đúng là vậy thì mình cứ giả vờ đồng ý, sau đó lợi dụng đối phương.

Phải biết rằng trò chơi chỉ có một người chiến thắng duy nhất, đó chính là mình, những người khác chẳng qua chỉ là quân cờ có thể lợi

dụng.

Phòng của Thuần không nhỏ, bày đầy các loại trò chơi, từ máy điện tử bốn nút đến phần mềm máy tính, đều chứng tỏ chủ nhân căn phòng này là một tín đồ game nặng.

Bao thẻ của hắn đặt ngay trên bàn, logo là đầu tê ngưu.

Ông muốn làm gì.

Ông cũng là Giả diện kỵ sĩ sao.

Chi Phổ Thuần dùng ánh mắt như nhìn thấu mọi việc để đánh giá Đỗ Lan, dường như cảm thấy đối thủ này cũng thường thôi, không có gì thách thức, hắn chỉ cần dùng chút thủ đoạn là có thể xoay đối phương như chong chóng.

Đỗ Lan thầm nghĩ thanh niên này đúng là tự đại, không biết cha mẹ giáo dục kiểu gì nữa: Không, ta không phải Giả diện kỵ sĩ, nhưng ta biết cậu là Giả diện kỵ sĩ, ta còn biết cậu chuẩn bị khai phát một trò chơi đấu võ đài thực tế.

Ta đến là muốn mượn nhân mạch của cậu, khai phát một trò chơi vĩ đại hơn.

Lừa đảo.

Chi Phổ Thuần không tin mình tính toán sai, hắn cho rằng đối phương đang lừa bịp.

Xem ra đối thủ cũng rất giảo hoạt, nhưng như vậy là mình đã bị lộ trước rồi, không ổn.

Đỗ Lan nhìn biểu cảm của đối phương là biết não hắn đầy rẫy những ảo tưởng không thực tế.

Thế là hắn lấy ra thẻ Game của mình: Trò chơi khai phát dựa trên cơ sở Kính thú, nuôi dưỡng Kính thú dùng để thi đấu, phân định sinh tử thực sự.

Nhìn những tấm thẻ Game mà Đỗ Lan phô ra, Chi Phổ Thuần chấn kinh, rốt cuộc là thần thánh phương nào mới có thể lấy được nhiều thẻ Khế ước như vậy.

Tuy nhìn qua đều là những quái thú rác rưởi, nhưng những tấm thẻ này thực sự rất giống thẻ Khế ước mà hắn đang giữ.

Khế ước thú của Chi Phổ Thuần là một con Tê Ngưu Kim Loại, thực lực cường đại, đó cũng là nguồn gốc sự tự tin của hắn.

Hắn tin rằng Tê Ngưu Kim Loại của mình sẽ không thua bất kỳ ai.

Sử dụng Kính thú trong thẻ bài để chiến đấu.

Chi Phổ Thuần lộ vẻ cười nhạo, vì hắn cảm thấy đây đúng là trò trẻ con: Trẻ con mới chơi thẻ bài, người lớn là phải tay cầm vũ khí liều mạng với nhau, đó mới là trò chơi thực thụ.

Ông xem bộ hệ thống mà tôi khai phát đây, thông qua hệ thống huy chương để khuyến khích mọi người chém giết lẫn nhau, đoạt huy chương của đối phương, người chiến thắng cuối cùng sẽ nhận được một phần thưởng.

Đỗ Lan thầm nghĩ kiểu để người bình thường chiến đấu này căn bản cũng chẳng tính là trò chơi người lớn gì.

Cậu nói đấu võ đài thực tế sẽ không hay đâu, không phải ai cũng có sức mạnh Giả diện kỵ sĩ, người bình thường đánh nhau căn bản không có tính thưởng thức, ngay cả sức vung vũ khí cũng không có, đó cũng gọi là trò chơi sao.

Sao lại không tính.

Tính thưởng thức của trò chơi chẳng là cái đinh gì cả, quan trọng là khi chơi có cảm giác kích thích, adrenaline tăng vọt, lòng bàn tay đổ mồ hôi, não bộ hoạt động hết công suất, chỉ có chiến thắng sau những trận chiến như vậy mới có cảm giác thành tựu, mới sinh ra cảm thán chơi game là phải thắng.

Đây là các yếu tố trò chơi mà Chi Phổ Thuần công nhận, chứ không phải đẹp mắt.

Vậy thì mỗi người chúng ta tự thiết kế trò chơi, đến lúc đó cậu giúp ta tuyên truyền là được.

Đỗ Lan biểu thị hắn đến để mượn lực.

Được, cứ để chúng ta thi xem cái gì mới là trò chơi thực thụ.

Chi Phổ Thuần nói, hắn tính tình bạc bẽo, luôn coi mình là nhân vật chính trong game, cho rằng thế giới đều xoay quanh mình.

Nhưng hắn thích thử thách, cho dù thử thách lần này là thi thiết kế trò chơi.

Trò chơi Chi Phổ Thuần thiết kế rất đơn giản, chỉ là huy chương, áo choàng, mặt nạ, vũ khí.

Huy chương tương đương với chiến lợi phẩm, áo choàng và mặt nạ để che giấu thân phận, vũ khí để tư sát.

Tìm một khu vực không người hẻo lánh tiến hành chiến đấu, hai người liều chết với nhau, quá trình quay thành video đăng lên mạng để tuyên truyền thu hút thêm nhiều người tham gia.

Chương 1566

Mà mục tiêu tiếp thị hàng đầu của hắn chính là các bạn học đại học.

Còn việc bạn học của hắn có chơi trò này không, hiển nhiên là có, vì bạn của Chi Phổ cũng là một lũ công tử bột sinh viên đại học, cuộc sống cũng trống rỗng vô cùng, vả lại dù có đánh nhau cũng chưa chắc đã chết thật, cùng lắm là bị thương thôi.

Dùng vũ khí thật để chiến đấu không phải rất thú vị sao.

Còn trò chơi Đỗ Lan thiết kế thì phức tạp hơn nhiều, vì trò chơi của hắn không phải chỉ lừa vài tên não tàn là có thể tiến hành được.

Hiện tại Đỗ Lan đang suy nghĩ nên dùng hình thức Yu Gi Oh hay là hình thức Pokémon.

Hình thức Pokémon là thoát ly thẻ bài, trực tiếp triệu hoán quái thú chiến đấu, cũng không có chỉ số tấn công và thanh máu, cứ quái thú đánh quái thú thôi.

Còn hình thức Yu Gi Oh thì phức tạp hơn nhiều, phải thiết kế chỉ số cho mỗi tấm thẻ, khi chiến đấu cũng phải theo lượt, lượt anh rồi đến lượt tôi, thanh máu về không thì kết thúc.

Không biết hình thức nào hợp hơn.

Vẫn là dùng hình thức Yu Gi Oh đi.

Vì Đỗ Lan cảm thấy trực tiếp thả quái vật ra quá nguy hiểm, vì Kính thú dù sao cũng không phải Pokémon, chúng có thể ăn thịt người đấy.

Đã muốn ước thúc Kính thú, chi bằng ước thúc cho chót, thêm vào đủ loại chỉ số, để chúng không thể tùy tiện tấn công.

Như vậy cũng có thể tăng thời gian sinh tồn của Kính thú, không đến mức đánh xong một trận là chết luôn.

Nếu Kính thú có năm nghìn máu, thanh máu có thể quy định là ba nghìn, sau khi hết ba nghìn thì phán định thua, như vậy thực ra Kính thú vẫn còn hai nghìn máu, nghỉ ngơi chút là ba nghìn máu đã mất cũng có thể hồi phục.

Chỉ có điều khối lượng công việc không ít đâu.

Trò chơi của Chi Phổ Thuần đã bắt đầu, đại khái là lừa mấy tên não tàn đánh nhau, đánh thắng được một cái huy chương chẳng có ý nghĩa gì.

Thực sự có người đánh nhau rồi, đánh đến mức vô cùng ngượng nghịu, cả trận chiến khiến Đỗ Lan cảm thấy sắp phát bệnh vì xấu hổ luôn rồi.

Nếu không phải Chi Phổ muốn khoe thành quả, cứ nhất quyết bắt Đỗ Lan qua xem, Đỗ Lan tuyệt đối sẽ không đến, dưới con mắt của Đỗ Lan, trẻ mầm non đánh nhau còn đẹp hơn mấy tên sinh viên đại học này, quả nhiên não tàn vô phương cứu chữa.

Cứ đứng cách nhau ra, rồi thử thăm dò dùng vũ khí nặng nề vung chém.

Dù sao với thể hình sinh viên đại học, trúng một nhát là coi như xong, nên hai bên cứ cầm cự mãi, nhưng chỉ cần vài phút, tay cầm vũ khí của họ đã mỏi nhừ.

Thế nhưng Chi Phổ Thuần lại rất kích động, vì hắn cảm thấy trò này rất chân thực, nếu có thể thấy máu thì càng hưng phấn hơn, hắn đứng sau ống kính máy quay kích động nói với Đỗ Lan: Thấy chưa, đây mới là trò chơi thực thụ.

Đỗ Lan cũng chẳng buồn phê bình gã công tử bột ngây thơ này, nếu thanh niên mà ai cũng não tàn như hắn, tương lai Trái Đất sẽ ra sao đây.

Cuối cùng hai người chơi đang cầm cự cảm thấy không trụ nổi nữa, dậm chân nghiến răng lao lên tấn công.

Mọi chuyện xảy ra trong nháy mắt, máu tươi bắn tung tóe, thắng phụ phân định.

Người cầm rìu đã chiến thắng, chém trúng vai đối phương, hiện tại đối phương đang nằm dưới đất gào khóc thảm thiết.

Quá trình chẳng có chút gì gọi là kinh tâm động phách, nhưng kẻ thắng và Chi Phổ Thuần đều kích động hò reo, dường như vừa hoàn thành một vĩ nghiệp.

Có người bị thương, chưa chết, nhưng với tư cách kẻ thất bại, Chi Phổ Thuần căn bản không muốn bận tâm.

Hắn kích động rời đi, quay về để đăng tải quá trình trò chơi lần đầu tiên lên mạng, thu hút thêm nhiều người chơi.

Sau lần này, tâm lý của Thuần tràn đầy cảm giác thỏa mãn.

Còn Đỗ Lan thì cho rằng đây căn bản không phải trò chơi, nhìn thương viên bị bỏ lại tại chỗ, thầm nghĩ nếu không gọi xe cấp cứu thì hắn chắc chắn sẽ mất máu quá nhiều mà chết: Nằm đó đừng động đậy, tuy trí thương của ngươi hết cứu rồi, nhưng ngoại thương còn có thể cứu vãn một chút.

Đỗ Lan không hề che giấu sự khinh bỉ của mình đối với thương viên.

Sự kiện Kính thú tập kích người vẫn đang diễn ra, nhưng Long Kỵ và Dạ Kỵ cùng nhau hợp tác đã đánh chết không ít kẻ địch, nhờ vậy mà Rồng Thâm Hồng của Long Kỵ cũng không bị đói bụng.

Còn Dạ Kỵ thì vẫn đang do dự, hắn không muốn quá thân cận với Long Kỵ, vì hắn biết sớm muộn gì họ cũng phải khai chiến.

Nhưng hắn lại bị cá tính chính trực của Long Kỵ thu hút, thực tế hắn cũng hy vọng có người có thể ngăn cản họ tàn sát lẫn nhau, vì chuyện này căn bản chẳng có ý nghĩa gì.

Nói cho cùng, Dạ Kỵ vẫn nghi ngờ việc liệu cuối cùng Giả Diện Kỵ Sĩ có thực hiện được nguyện vọng hay không, nên biết rằng điều đó đồng nghĩa với việc hắn phải giết người, đó không phải chuyện dễ dàng.

Nếu có thể chắc chắn một trăm phần trăm cứu được người yêu, có lẽ hắn đã hạ quyết tâm.

Nhưng nếu hắn giết người mà cuối cùng người yêu vẫn không cứu được, thì tất cả sẽ trở nên vô nghĩa.

Trong sự xoay xở đó, Dạ Kỵ và Long Kỵ vừa hợp tác vừa nhìn nhau không thuận mắt, nhưng tình bạn lại dần dần nảy sinh.

Nhưng loại tình bạn này không được phép, Thần Khi Sĩ Lang muốn họ chiến đấu chứ không phải chơi đồ hàng.

May mà các Giả Diện Kỵ Sĩ khác không thiên chân như vậy, trong đó có một Giả Diện Kỵ Sĩ thân phận là cảnh sát, nhưng là một hắc cảnh, trên tay đã vấy máu người.

Sau khi có được sức mạnh Giả Diện Kỵ Sĩ, tên cảnh sát này càng biến bản gia lệ, tiêu diệt bất cứ ai cản trở hắn thăng tiến.

Việc thực hiện mưu sát thông qua gương là hoàn hảo, căn bản không thể bị phát hiện bởi các phương thức hình sự thông thường.

Vì thế, Giả Diện Kỵ Sĩ Lợi Nhận trở thành sự tồn tại nguy hiểm nhất trong thành phố, vì hắn mưu sát có mục tiêu rõ ràng, để thăng quan phát tài và bảo vệ chính mình, hắn sẽ không ngừng tập kích, không dừng lại được.

Một sự kiện người mất tích như vậy tự nhiên thu hút sự hứng thú của những người làm tin tức, Long Kỵ với tư cách thực tập sinh cũng bắt đầu tìm kiếm chân tướng.

Nhưng thực tập sinh không có tư cách tự mình đi săn tin, hắn chỉ có thể làm trợ thủ cho tiền bối.

Công ty của Long Kỵ chỉ là một doanh nghiệp nhỏ có bốn người, bao gồm cả bộ trưởng.

Nhiệm vụ của họ là điều hành một tờ nhật báo tam lưu, người chạy tin chỉ có hai người: nữ ký giả Đào Tỉnh Lệnh Tử và thực tập sinh Chân Ti.

Mà Chân Ti sau khi trở thành Long Kỵ thì càng làm việc không đàng hoàng, nếu không phải bộ trưởng là tiền bối trường học của Chân Ti, e rằng hắn đã sớm bị đuổi việc.

Chân Ti tuy ôm ý nguyện chiến đấu bảo vệ mọi người, nhưng cuộc sống cá nhân lại rối tung rối mù.

Đầu tiên là hắn không có tiền, tuy có công việc nhưng lương không cao, cộng thêm việc hay lo chuyện bao đồng nên căn bản không giữ được tiền, hiện tại đến tiền thuê nhà cũng không trả nổi, chỉ có thể ngủ tại văn phòng công ty.

Đối với một hậu bối tệ hại như vậy, Đào Tỉnh Lệnh Tử vô cùng coi thường, vì cô hoàn toàn không hiểu nổi tại sao lại có người có thể sống bê tha đến thế.

Có một hậu bối không tuân thủ thời gian, nhiều lúc Lệnh Tử đành phải tự mình điều tra.

Cho nên lần này trong vụ án người mất tích, cô đã đơn thương độc mã tìm đến một cửa tiệm đồ cổ, vì điểm chung của tất cả những người mất tích là đều từng ghé qua tiệm này.

Tuy không biết nguyên nhân cụ thể, nhưng bất kỳ nghi điểm nào cũng không được bỏ qua.

Lệnh Tử một mình đến tiệm đồ cổ tìm manh mối, thật lòng mà nói các vụ mất tích gần đây đều khiến người ta không thể hiểu nổi, căn bản không biết vì sao người ta lại biến mất, sống chết chưa rõ.

Thần ẩn, nhiều người tin rằng đứng sau những vụ mất tích này là thần ma quỷ quái làm loạn, dù sao từ xưa mảnh đất này đã đầy rẫy những chuyện kỳ quái.

Nhưng là người chịu giáo dục cao đẳng, Lệnh Tử hiển nhiên không tin vào cái gọi là Thần ẩn, tuy hiện tại chưa có lời giải thích khoa học, nhưng chỉ cần ký giả tiếp tục nỗ lực, sớm muộn gì cũng tìm ra chân tướng.

Tuy nhiên việc điều tra không mấy vui vẻ, hiển nhiên ông chủ tiệm đồ cổ không có ý định hợp tác.

Nhưng Lệnh Tử là nhân vật bên cạnh nhân chính, tự nhiên phải có tính cách không ngừng tác tử mới thúc đẩy được cốt truyện.

Lệnh Tử tin chắc trong tiệm đồ cổ có vấn đề, nếu không không thể giải thích được việc khách hàng đều mất tích.

Tự nhiên là có vấn đề, vì tiệm đồ cổ chính là nơi tên hắc cảnh thực hiện các giao dịch quyền tiền, ông chủ tiệm là kẻ trung gian.

Nhưng lão đã chết rồi, vì tham lam không đủ, đòi tăng giá tống tiền nên bị hắc cảnh giết người diệt khẩu.

Cũng chính ngày hôm đó, Thần Khi Sĩ Lang đã chọn trúng nhân tuyển cho Kiềm Kỵ, tên hắc cảnh tràn đầy dã tâm này.

Vì khế ước thú của Giả Diện Kỵ Sĩ Lợi Nhận là Hỏa Sơn Cự

Giải, đặc điểm là đôi càng, nên cũng được gọi là Kiềm Kỵ.

Thi thể ông chủ tiệm bị Kiềm Kỵ giấu trong tường, ông chủ mà Lệnh Tử thấy ban ngày thực chất là do hắc cảnh hóa trang.

Chương 1567

Nhưng đối tượng Lệnh Tử hoài nghi lại là ông chủ đã chết kia, suy luận hoàn toàn sai lầm.

Tuy nhiên dưới sự ủng hộ của tinh thần tác tử, sau khi tiệm đồ cổ đóng cửa, cô đã đột nhập vào để điều tra manh mối.

Thế nhưng Lệnh Tử không ngờ rằng thực chất cô đã đánh động đến hắc cảnh từ ban ngày, với tư cách cảnh sát, hắn có khả năng phản trinh sát nhạy bén hơn Lệnh Tử nhiều, nên hắn căn bản không hề đi xa mà đang nhìn Lệnh Tử đột nhập.

Đương nhiên vì Lệnh Tử là người bên cạnh nhân vật chính nên có đãi ngộ đặc biệt, người khác đều bị bắt vào gương cho khế ước thú ăn thịt, còn cô thì nhận được ưu đãi, hắc cảnh sẽ đích thân ra tay xử lý.

Nhưng hiển nhiên hắc cảnh cũng có lúc thất thủ, Lệnh Tử rất cảnh giác, nhanh nhẹn né được cú tập kích từ phía sau.

Sau đó cô giằng co với tên hắc cảnh đang ẩn giấu diện mục, tuy bị thương nhưng cuối cùng vẫn chạy thoát được.

Cứu mạng, cứu mạng.

Lệnh Tử thét lên thảm thiết lao ra đường phố.

Mà tên hắc cảnh sau khi trút bỏ lớp ngụy trang đã vòng ra từ cửa sau: Tiểu thư, cô làm sao vậy.

Lúc này hắn hóa thân thành anh cảnh sát chính nghĩa đến giúp đỡ.

Lệnh Tử thở phào nhẹ nhõm, chỉ tay vào tiệm đồ cổ, cô càng thêm tin chắc chủ tiệm chính là hung thủ của các vụ mất tích.

Viên cảnh sát tốt bụng đưa Lệnh Tử đến bệnh viện, Chân Ti biết chuyện thì cho rằng đây lại là trò quỷ của Kính thú.

Đỗ Lan chỉ cảm thấy người bên cạnh nhân vật chính đôi khi còn mệnh lớn hơn cả nhân vật chính, đặc biệt là một số nhân vật không thể thiếu để thúc đẩy cốt truyện, có tác tử thế nào cũng được biên kịch bảo vệ, chuyện này còn đáng sợ hơn cả hào quang nhân vật chính.

Kiềm Kỵ thực sự là xấu xa đến tận cùng, không giống Chân Ti hay Thu Sơn Liên, hắn không có giới hạn đạo đức.

Hắn làm tất cả để đạt được địa vị cao hơn.

Hắn chính là loại kỵ sĩ bất chấp thủ đoạn mà Thần Khi Sĩ Lang cần, là bia đỡ đạn tốt nhất để thúc đẩy chiến đấu.

Đương nhiên Đỗ Lan biết hạng người này tồn tại không phải để chiến thắng, mà là để phơi bày sự vô tình và tàn khốc của cuộc chiến giữa các kỵ sĩ.

Đỗ Lan rất đồng tình với loại người này, so sánh Kiềm Kỵ và Lệnh Tử sẽ thấy hiện thực rất tàn khốc, có người không ngừng tìm chết nhưng không chết được, có người chỉ muốn tiến thủ nhưng lại chết không có chỗ chôn.

Quả nhiên không có so sánh thì không có đau thương.

Giả Diện Kỵ Sĩ từng đại diện cho chính nghĩa và dũng khí giờ đã đọa lạc, Kiềm Kỵ là một kẻ sát nhân, nhưng hắn vẫn có được sức mạnh Giả Diện Kỵ Sĩ để làm xằng làm bậy, dùng sức mạnh đó phạm xuống nhiều tội ác.

Kiềm Kỵ rất giảo hoạt, hắn biết tiệm đồ cổ đã bại lộ nhưng vẫn âm thầm giám sát.

Thực tế chứng minh việc giám sát là đúng, vì Chân Ti khờ khạo đã tìm đến tiệm đồ cổ, hắn cho rằng trong tiệm có Kính thú nên chuẩn bị biến thân để tìm kiếm kỹ càng.

Như vậy Kiềm Kỵ đã biết được thân phận của Chân Ti, việc bại lộ thân phận là cực kỳ nguy hiểm.

Cuộc chiến Giả Diện Kỵ Sĩ là sinh tử, nếu lộ thân phận, những kẻ tà ác sẽ lôi cả thân nhân bạn bè của đối phương vào.

Kiềm Kỵ cũng biến thân tiến vào thế giới trong gương, nhưng hắn đang định ra tay thì không ngờ mình lại đánh giá thấp chỉ số thông minh của Chân Ti.

Chân Ti vừa thấy Kiềm Kỵ thì như thấy người thân, hoàn toàn không phòng bị: Cậu cũng là Giả Diện Kỵ Sĩ sao.

Cũng đến để điều tra Kính thú à.

Hắn cho rằng Thu Sơn Liên chính tà bất phân, thực sự không rõ đối phương muốn làm gì, nếu có kỵ sĩ khác chịu nghe theo lý niệm của hắn, thì các kỵ sĩ có thể tránh được việc chiến đấu rồi.

Đúng vậy.

Kiềm Kỵ nhận ra có lẽ có thể lấy được chút tình báo từ đối phương.

Phải rồi, Giả Diện Kỵ Sĩ chúng ta căn bản không cần thiết phải chiến đấu, tên Dạ Kỵ kia thực sự là cố chấp.

Kể cho ta nghe về họ đi.

Chân Ti không những bán sạch tình báo của mình, mà còn bán luôn tình báo của Dạ Kỵ và Thần Khi Ưu Y, nói hắn ngốc còn là nhẹ, dù sao cũng đã bước chân vào xã hội rồi mà chẳng có chút phòng bị nào.

Nghe Chân Ti thao thao bất tuyệt, Kiềm Kỵ biết đối phương thực sự chẳng biết gì cả, chẳng khác nào một kẻ bạch si.

Nhưng hắn phải cảm ơn đối phương, nếu không hắn cũng không biết được tình báo về các đối thủ khác.

Xem ra Giả Diện Kỵ Sĩ không chỉ có một người, tên Dạ Kỵ kia trông có vẻ mạnh hơn, khó đối phó hơn tên Long Kỵ trước mắt này.

Nhưng đối phương dường như rất quan tâm đến cô gái Thần Khi Ưu Y kia, vậy thì có cách rồi.

Kiềm Kỵ dự định bắt cóc Thần Khi Ưu Y, sau đó đánh bại Dạ Kỵ, rồi đến Long Kỵ.

Quyết định vậy đi.

Chân Ti còn tưởng mình đã tìm được đồng đội, đắc ý vênh váo: Giả Diện Kỵ Sĩ chúng ta chỉ cần đồng lòng hợp tác là có thể bảo vệ nhân loại khỏi sự tổn thương của Kính thú, cậu thấy đúng không.

Kiềm Kỵ nói đúng, sau đó rời khỏi thế giới trong gương.

Chân Ti rất vui vì Kiềm Kỵ thế mà lại tán đồng hắn, rồi hắn tiếp tục tìm Kính thú, nhưng tìm một vòng không thấy gì, chỉ đành thất vọng rời đi.

Thu Sơn Liên cũng đang điều tra vụ mất tích ở tiệm đồ cổ, nhưng hắn biết đây tuyệt đối không phải do Kính thú làm, vì những Kính thú hắn gặp không bao giờ dừng lại một chỗ để săn mồi.

Đây rất có khả năng là do Giả Diện Kỵ Sĩ giở trò, nên biết rằng khế ước thú của Giả Diện Kỵ Sĩ cũng có thể ăn thịt người, nếu Giả Diện Kỵ Sĩ không có dũng khí chiến đấu với Kính thú, thì săn lùng nhân loại cũng là một cách để sinh tồn.

Liên, sao anh cũng ở đây.

Chân Ti vừa ra ngoài không lâu đã thấy Liên: Biết không, tôi vừa gặp một Giả Diện Kỵ Sĩ khác.

Liên lập tức cảnh giác, không biết tên Chân Ti này có bị lừa không: Kỵ sĩ thế nào.

Khế ước thú hình như là một con cua, là một người rất tốt, hắn tán thành việc Giả Diện Kỵ Sĩ chúng ta không nên chiến đấu.

Chân Ti nói: Tôi đã bảo hắn rằng chúng ta chỉ cần tìm được Thần Khi Sĩ Lang là có thể kết thúc tất cả.

Cậu nói hết cho hắn rồi.

Thế cậu có nói tình báo của tôi và Ưu Y không.

Nói rồi, sao vậy.

Chân Ti vẫn chưa nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Thu Sơn Liên lập tức nhận ra đại sự không ổn, tên Giả Diện Kỵ Sĩ kia rất có thể chính là hung thủ của các vụ mất tích liên tiếp: Cái đồ ngu ngốc này.

Hắn lập tức lấy điện thoại liên lạc với Thần Khi Ưu Y.

Nhưng không có người nhấc máy, giờ này lẽ ra cô phải ở tiệm mới đúng.

Thu Sơn Liên không có thời gian dạy dỗ Chân Ti, vội vàng lái mô tô quay về Hoa Kê.

Chân Ti vẫn ngơ ngác: Sao anh lại mắng tôi.

Nói rồi cũng đuổi theo muốn đòi lại lẽ phải.

Thần Khi Ưu Y bị bắt cóc rồi, may mà cô còn có giá trị sử dụng nên Kiềm Kỵ không lập tức lôi cô vào thế giới trong gương.

Người bình thường vào đó chỉ có thể trụ được một lát, sau đó sẽ biến mất hoàn toàn thành các hạt phân tử, thi cốt không còn.

Nếu không có hệ thống Giả Diện Kỵ Sĩ, người vào thế giới trong gương sẽ không ra được, chỉ có con đường chết.

May mà con tin chết rồi thì không còn ý nghĩa.

Chạy về tiệm, Thu Sơn Liên chỉ thấy mảnh vỡ ly cà phê đầy đất, hắn não nề đấm vào tường, hắn biết ngay là không nên hợp tác với hạng ngu xuẩn như Chân Ti, giờ thì họ bị Chân Ti bán đứng sạch sẽ.

Chân Ti cũng hùng hổ lao vào: Liên, sao anh lại mắng người ta.

Hắn còn đang ấm ức.

Liên chẳng buồn giữ vẻ mặt ôn hòa, một chưởng xô ngã Chân Ti: Cậu căn bản chẳng hiểu cái gì cả, cậu đem tình báo của chúng ta kể cho một người lạ, mà còn rất có thể hắn là kẻ địch, Ưu Y sẽ gặp nguy hiểm đấy.

Chân Ti ngẩn người: Nhưng hắn là Giả Diện Kỵ Sĩ.

Câm miệng, dẹp ngay cái trò chơi đồ hàng đó đi, Giả Diện Kỵ Sĩ sinh ra là để tàn sát lẫn nhau, cậu không muốn giết kẻ địch thì kẻ địch sẽ tới giết cậu.

Thu Sơn Liên đã tức nổ phổi rồi.

Ma ma, đừng giận như vậy, chúng ta nên dành nhiều sự quan tâm hơn cho những kẻ thiểu năng trí tuệ.

Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện từ sau quầy bar, tay bưng ly cà phê nóng hổi: Đối phương nếu đã phí công bắt cóc Ưu Y thì sẽ không giết cô ấy đâu, mục tiêu của hắn vẫn là Giả Diện Kỵ Sĩ, đến lúc đó hai người dùng mạng đổi cô ấy về là được, không phải chuyện gì lớn.

Đỗ Lan.

Thu Sơn Liên thầm nghĩ Đỗ Lan đúng là thần xuất quỷ nhập: Anh biết đối phương là ai không.

Nếu biết thân phận đối phương, có lẽ họ có thể nắm giữ quyền chủ động.

Còn Chân Ti thì ngã trên đất, bàng hoàng vì mình lại bị lừa, hắn không thể chấp nhận việc mình khiến Ưu Y bị bắt cóc, rơi vào sự tự trách sâu sắc.

Chẳng lẽ từ nhỏ đến lớn cậu chưa từng bị lừa sao.

Đỗ Lan rất hiếu kỳ, rốt cuộc môi trường nào mới có thể nuôi dưỡng ra một bạch liên hoa Long Kỵ như thế này, chẳng lẽ cả đời hắn chưa từng bị lừa.

Đương nhiên là từng bị lừa, nhưng hắn chưa bao giờ để bụng, chỉ là lần này tình huống quá nghiêm trọng.

Nếu bị lừa mà kết quả chỉ là bản thân bị thương, e là Chân Ti sẽ không quan tâm, nhưng hiện tại người bị hại lại là người khác.

Hắn căn bản không biết tính nghiêm trọng của sự việc.

Liên thực sự không nhịn nổi nữa, không phải hắn thích chỉ trích người khác, mà thực sự Chân Ti quá đáng quá, tiết lộ hết tình báo, chuyện đó không chỉ hại một mình Thu Sơn Liên mà là hại tất cả những người bên cạnh hắn, những người hắn quan tâm nhất đều có thể bị thương: Chuyện này sẽ chết người đấy, người bên cạnh cậu, người bên cạnh tôi, đều sẽ chết.

Chân Ti nghĩ đến vị học trưởng luôn nhẫn nhịn mình, nghĩ đến nếu có người bắt cóc học trưởng để uy hiếp mình thì phải làm sao.

Sau này tôi sẽ chú ý.

Hiện tại chỉ có thể mất bò mới lo làm chuồng.

Thu Sơn Liên vẫn mềm lòng, vì hắn thấy Chân Ti thực sự rất tự trách, hắn cũng không nỡ nói nặng lời thêm, hắn nhìn về phía Đỗ Lan: Nếu anh biết thân phận của Kiềm Kỵ, hãy nói cho chúng tôi.

Đừng gấp, nếu mục tiêu của hắn là các cậu, sớm muộn gì hắn cũng liên lạc thôi.

Đỗ Lan tỏ ý cứ bình tĩnh.

Nhưng hai người trẻ tuổi kia không được trầm ổn như Đỗ Lan, họ hận không thể cứu Thần Khi Ưu Y ngay lập tức.

Đỗ Lan lấy ra một bộ bài: Các thanh niên, bạn của các cậu bị bắt cóc, ngàn cân treo sợi tóc, tại sao không làm một ván bài Kính thú để bình tĩnh lại nhỉ.

Vợ bị bắt, con mất tích, cha trọng bệnh.

Đừng vội, làm một ván bài Gwent đi, không có gì mà một ván bài Gwent không giải quyết được, nếu có, thì làm hai ván.

Chương 1568

Bài Kính thú của Đỗ Lan cũng mang ý nghĩa tương tự, chết đi sống lại, chỉ vì ván bài chưa xong.

Khế ước tạp.

Thu Sơn Liên thấy bộ bài Đỗ Lan lấy ra thì lập tức hỗn loạn, vì nhìn trên quầy bar toàn là Khế ước tạp.

Không sai, đây chính là bài Kính thú được thiết kế dựa trên nguyên lý của Khế ước tạp, có thể phóng thích quái thú bên trong để thi đấu, mỗi con quái thú đều có lượng máu và sức tấn công nhất định, đương nhiên quái thú cũng có kỹ năng riêng, như vậy mọi người có thể thấy quái vật thật sự xuất hiện ngoài đời khi đánh bài.

Vừa thấy bài Kính thú, Dơi Dạ Kỵ và Rồng Thâm Hồng của Long Kỵ đều xôn xao không yên, rõ ràng là muốn đánh chén rồi.

Những Kính thú mà Đỗ Lan bắt được trong mắt chúng chính là một bữa buffet thịnh soạn.

Thu Sơn Liên kinh ngạc đến mức không nói nên lời, Đỗ Lan làm thế nào mà hay vậy.

Nhưng Kính thú rất nguy hiểm: Bài của anh thực sự có thể nhốt được chúng sao.

Nếu chúng mất khống chế, sẽ có người mất mạng đấy.

Đỗ Lan xuất phẩm, tất là tinh phẩm.

Bài Kính thú tuyệt đối an toàn, đương nhiên nếu có kẻ nào tự tìm chết thì đó không thuộc phạm vi chịu trách nhiệm của tôi.

Thế nào, trong lúc căng thẳng thế này có muốn làm một ván bài quái thú để thả lỏng không.

Dù sao Thần Khi Ưu Y nhất thời nửa khắc cũng chưa chết được.

Thu Sơn Liên không muốn nói chuyện với Đỗ Lan nữa, những lời châm chọc này quá chát tai.

Đỗ Lan có thể bình thản, nhưng hắn thì không.

Nhưng Đỗ Lan nói không sai chút nào, mục tiêu của Kiềm Kỵ là kỵ sĩ chứ không phải Thần Khi Ưu Y.

Điện thoại ở Hoa Kê vang lên, là Kiềm Kỵ.

Chắc cậu đã phát hiện có người biến mất rồi, nhưng đừng căng thẳng, cô ta còn sống.

Trong ống nghe truyền đến giọng nói đáng đánh của Kiềm Kỵ.

Ngươi đã làm gì Ưu Y rồi.

Thu Sơn Liên phẫn nộ quát vào ống nghe.

Cô ta còn sống, ta không muốn bị ngắt lời nữa.

Ngươi chính là Dạ Kỵ phải không, quả nhiên đúng như lời Long Kỵ nói, tính tình không tốt chút nào.

Kiềm Kỵ nói: Con tin đang ở trong tay ta, bây giờ ta muốn các ngươi đến bảo tàng.

Nếu là tôi, tôi sẽ không yêu cầu như vậy.

Đỗ Lan cố ý nói lớn: Dạ Kỵ và Long Kỵ chắc chắn sẽ đi cùng nhau, đến lúc đó ngươi dù có con tin cũng không đối phó nổi hai kỵ sĩ đâu, chi bằng cứ để họ tàn sát lẫn nhau đi, dù sao ngươi cũng đang giữ con tin mà.

Cả ba người đồng thời im lặng, vì Đỗ Lan chẳng khác nào ác quỷ.

Kiềm Kỵ thực sự không ngờ Long Kỵ và Dạ Kỵ quan hệ không tốt mà vẫn hợp tác, nếu không có giọng nói thần bí kia nhắc nhở, e là hắn đã chịu thiệt rồi.

Nếu thực sự hai kỵ sĩ hợp tác, hắn cũng không phải đối thủ.

Còn Chân Ti và Thu Sơn Liên thì mắt tròn mắt dẹt như quả nho, dường như không tin nổi Đỗ Lan lại đột nhiên nhắc nhở kẻ địch, chẳng lẽ anh ta không biết chuyện này sẽ hại chết người sao.

Tuy không biết là ai, nhưng nếu các ngươi muốn cứu con tin thì cứ làm theo lời người đó nói đi, các ngươi phải tàn sát lẫn nhau, yên tâm là ta chỉ cần mạng của Giả Diện Kỵ Sĩ, các ngươi chết rồi ta cũng sẽ không làm hại con tin.

Kiềm Kỵ nói xong liền cúp máy, để lại Chân Ti và Thu Sơn Liên phẫn nộ trừng mắt nhìn Đỗ Lan.

Đỗ Lan, anh muốn cái gì hả.

Thu Sơn Liên ngay từ đầu đã thấy anh ta không phải người tốt, giờ thì đã rõ rành rành.

Tôi chỉ làm cho trò chơi thêm phần thú vị mà thôi, cuộc chiến Giả Diện Kỵ Sĩ vốn dĩ là như vậy.

Đương nhiên nếu các cậu không muốn chết, hoàn toàn có thể tiêu diệt cả kẻ địch lẫn con tin.

Đỗ Lan tỏ ý mình có thể truyền thụ cho họ phương pháp cứu con tin kiểu Nga.

Thu Sơn Liên quay người bỏ đi: Cậu đừng đi theo.

Hai người họ tuyệt đối không thể cùng xảy ra chuyện, tuy Chân Ti thiếu lòng kính sợ đối với cuộc chiến Giả Diện Kỵ Sĩ, nhưng hắn là người tốt, cho nên nếu mình tử trận, Ưu Y nhất định phải do hắn cứu: Chúng ta không thể đều chết, phải có người đảm bảo Kiềm Kỵ có thể giữ lời hứa.

Loại tiểu nhân bỉ ổi đó căn bản sẽ không giữ lời đâu, chẳng lẽ các cậu không biết thân phận thật của Kiềm Kỵ thực chất là một hắc cảnh sao.

Hắn làm đủ mọi việc ác, đúng rồi, vị tiền bối của Chân Ti chính là bị hắn tập kích, sau đó hắn lại tự biên tự diễn thành anh hùng cứu người.

Cho nên hắn tuyệt đối sẽ không tha cho Ưu Y đâu, nếu các cậu thực sự chết, Ưu Y cũng tiêu đời.

Hai người thầm hỏi sao Đỗ Lan cái gì cũng biết vậy.

Gương là ống kính của nhân sinh, con người sẽ không nói dối trước gương, gương sẽ phơi bày mặt chân thực nhất của họ, tôi tìm hiểu chân tướng thế giới này từ trong gương.

Đỗ Lan chém gió: Tôi ở đây còn có một phần bằng chứng, là bằng chứng về việc hắn giết người và giao dịch quyền tiền, các cậu thực ra không cần đi cứu người, hoàn toàn có thể hủy hoại toàn bộ cuộc đời của Kiềm Kỵ.

Nên biết rằng hắn đã nỗ lực rất nhiều để có được địa vị hiện tại.

Chân Ti hoàn toàn lú lẫn, trước đó Đỗ Lan còn nhắc nhở Kiềm Kỵ, sao giờ lại muốn giúp họ.

Đỗ Lan, rốt cuộc anh muốn làm gì.

Anh là người tốt hay người xấu.

Chân Ti, cậu đúng là ngu xuẩn thật đấy, người tốt cũng sẽ vì nhiều lý do mà đi vào đường tà, người xấu cũng có lúc lương tâm trỗi dậy làm một hai việc thiện.

Nếu cứ dùng lý niệm phi hắc tức bạch không đen thì trắng của cậu để phán đoán, thì trên thế giới này không có người tốt hoàn toàn mà cũng chẳng có người xấu triệt để.

Cậu muốn ngăn chặn cuộc chiến Giả Diện Kỵ Sĩ thì không thể chỉ nhìn vào bề nổi, cậu phải thấy được nguyên nhân thực sự khiến mỗi kỵ sĩ chiến đấu, chỉ có giải quyết được những nguyên nhân ép buộc họ chiến đấu thì mới thực sự ngăn chặn được chiến tranh, bằng không cậu có nỗ lực bao nhiêu cũng vô dụng.

Ngoại trừ bản thân ra, cậu chẳng cảm hóa được ai đâu.

Chân Ti nói hắn sẽ ghi nhớ những lời này, sự việc của Kiềm Kỵ ảnh hưởng rất lớn đến hắn, khiến hắn biết rằng sau này tuyệt đối không được dễ dàng tin tưởng Giả Diện Kỵ Sĩ.

Còn Thu Sơn Liên vẫn không biết rốt cuộc Đỗ Lan muốn làm gì, là muốn ngăn chặn chiến tranh hay muốn làm chiến tranh thêm kịch liệt.

Hắn hoàn toàn mờ mịt, hành vi giúp đỡ cả hai bên của Đỗ Lan thực sự là không thể hiểu nổi.

Tôi chỉ để Kiềm Kỵ đắc ý một lát, sau đó vào lúc hắn đắc ý nhất sẽ đẩy hắn xuống vực sâu tuyệt vọng, chỉ có sự thăng trầm lớn như vậy mới giáo huấn được hạng người làm xằng làm bậy này.

Đỗ Lan khẳng định mình vẫn là người bạn nhỏ chính nghĩa, chỉ là thủ đoạn thực thi chính nghĩa của anh ta có chút khác người mà thôi.

Được rồi, cầm lấy tập tài liệu này đi, bằng chứng trong này đủ để sở cảnh sát phát lệnh truy nã ngay lập tức.

Thế nếu đối phương giết con tin thì sao.

Thu Sơn Liên thầm nghĩ tuy có thể hủy hoại đời đối phương, nhưng chỉ sợ đối phương chó cùng rứt giậu.

Đỗ Lan đưa ra bộ bài Kính thú của mình: Nếu hắn muốn giết con tin, vậy thì mời hắn chơi bài Kính thú, hắn nhất định sẽ chìm dắm trong đó mà quên cả giết người.

Vớ vẩn, rõ ràng lúc nãy có một khoảng thời gian, Thu Sơn Liên đã tưởng Đỗ Lan có thể trở thành đồng đội, không ngờ lúc mấu chốt lại không đáng tin, thật không biết anh ta là cái giống gì.

Tuy nhiên, bộ bài trên tay Đỗ Lan là loại bài gây nghiện cưỡng chế đặc chế, nghĩa là một khi đối phương tiếp xúc với lá bài sẽ không thể khống chế mà chơi tiếp, chơi liên tục mười ván, đủ thời gian để họ cứu người ra.

Không tin tôi.

Xem ra tôi phải cho các cậu biết thế nào gọi là thanh giả tự thanh.

Đỗ Lan định đích thân ra tay làm một ván bài Kính thú với Kiềm Kỵ: Tôi đích thân ra tay, nhất định cho các cậu biết không ai có thể cưỡng lại sức hút của bài Kính thú.

Thu Sơn Liên và Chân Ti đồng thời nghĩ thầm, chẳng phải họ đã cưỡng lại được đó sao.

Họ chẳng ai muốn chơi bài, thậm chí một chút hứng thú cũng không có.

Kiềm Kỵ vẫn đang chờ đợi, hắn nhận ra mình nên quy định thời gian, hắn đã đợi một tiếng rồi, chẳng lẽ Dạ Kỵ và Long Kỵ không muốn cứu người nữa.

Đột nhiên hắn nhận được một cuộc điện thoại, là lãnh đạo gọi đến hỏi hắn đang ở đâu.

Kiềm Kỵ cũng không nghĩ nhiều, bảo lãnh đạo mình đang tra án ở bảo tàng, nhưng rất nhanh hắn đã nhận ra một tia bất tường.

Vì lúc rời đi hắn đã chào lãnh đạo rồi, lãnh đạo không thể nào đặc biệt gọi điện đến hỏi thăm như vậy.

Nhưng Kiềm Kỵ lại không ngờ rằng cảnh sát đã kéo đến bắt giữ hắn.

Lúc này Long Kỵ và Đỗ Lan xuất hiện.

Thu Sơn Liên làm việc thỏa đáng đã đến cục cảnh sát tố cáo, còn Chân Ti vụng về cùng Đỗ Lan đến để câu giờ.

Long Kỵ, cuối cùng cậu cũng tới, người bên cạnh cậu chính là Dạ Kỵ sao.

Kiềm Kỵ vẫn chưa biết mặt Thu Sơn Liên.

Tôi không phải, tôi là người đã nhắc nhở cậu trong điện thoại.

Đỗ Lan nói.

Mặt Kiềm Kỵ lạnh xuống: Ngươi cũng là Giả Diện Kỵ Sĩ sao.

Dạ Kỵ đâu.

Không lẽ hắn muốn trốn trong bóng tối để tập kích ta.

Ta đã không còn nhiều kiên nhẫn nữa rồi, cho nên đừng giở trò hoa mỹ.

Ngay chân hắn là con tin Thần Khi Ưu Y, cô bị trói tay chân nằm trên mặt đất.

Thời gian qua Thần Khi Ưu Y đã bị dọa sợ khiếp vía, Kiềm Kỵ liên tục dùng lời lẽ khủng bố cô.

Đồng thời cô cũng lo lắng Thu Sơn Liên và Chân Ti thực sự tàn sát lẫn nhau.

Đỗ Lan nói: Cậu không đeo mặt nạ, có phải đã định sẵn sẽ giết người diệt khẩu không.

Chúng tôi đều đã thấy mặt cậu, có phải không ai có thể sống sót rời đi không.

Kiềm Kỵ thầm nghĩ nói đúng rồi, hắn vốn dĩ chưa từng nghĩ sẽ tha cho bất kỳ ai: Thì đã sao, chẳng lẽ các ngươi thực sự không muốn cứu người phụ nữ này nữa à.

Không cứu thì ta giết cô ta, sau đó xử lý luôn các ngươi.

Chân Ti không ngờ đối phương lại vô tình đến thế: Tại sao phải làm vậy, rõ ràng chúng tôi đã đồng ý yêu cầu của cậu rồi, tại sao còn muốn làm hại con tin.

Sao lại có hạng người xấu xa đến thế.

Chẳng lẽ trong lòng hắn không có giới hạn đạo đức sao.

Nói nhiều vô ích, nếu các ngươi đã quyết định như vậy thì đừng trách ta.

Kiềm Kỵ đã hết kiên nhẫn, định nổ súng bắn chết con tin dưới chân.

Nhưng lúc này Đỗ Lan lại quăng ra một vật, không hề có sát khí, một cú tung bổng.

Kiềm Kỵ phản xạ tiếp lấy, phát hiện đó lại là một bộ bài, rất giống với Khế ước tạp: Ngươi định làm cái gì thế này.

Hắn căn bản không hiểu ý đồ của Đỗ Lan.

Chương 1569

Đỗ Lan cũng lấy ra một bộ bài: Chúng ta bắt đầu ván này đi.

Tìm chết.

Tình huống đã đến lúc nguy cấp nhất, Chân Ti toát mồ hôi lạnh vì con tin đã bị họng súng nhắm thẳng.

Nếu hành động của Đỗ Lan thất bại thì con tin sẽ mất mạng ngay tại chỗ.

Ưu Y cũng không biết Đỗ Lan muốn làm gì, thấy họng súng đen ngòm chỉ vào mình, nói không sợ là nói dối, cô mới mười chín tuổi thôi, còn vài tháng nữa mới hai mươi, không muốn chết trẻ.

Nhưng lúc cô tưởng mình sắp chết, lại phát hiện mặt Kiềm Kỵ đầy vẻ thống khổ, sau đó súng rơi xuống đất, hắn muốn giãy giụa nhưng căn bản không cưỡng lại được sức hút của bài Kính thú.

Cậu đi trước đi.

Đỗ Lan đại độ nhường kẻ địch đi trước: Khi bắt đầu, mỗi người chỉ có một điểm hành động, chỉ có thể triệu hồi quái thú cấp thấp nhất, theo số lượt tăng lên, điểm hành động sẽ nhiều hơn, trong một lượt số lượng quái thú triệu hồi cũng tăng, cũng có thể dùng nhiều điểm hành động một lúc để triệu hồi quái thú mạnh.

Quy tắc này giống hệt Hearthstone.

Ta triệu hồi Nhện Quái.

Kiềm Kỵ không muốn đánh bài, nhưng cơ thể hắn căn bản không nghe theo khống chế, hắn vứt lá bài ra, một điểm hành động triệu hồi một con Nhện Quái xuất hiện.

Đỗ Lan nói: Đúng là tân thủ.

Ngoài bài quái thú ra còn có một số lá bài có hiệu ứng đặc biệt, ví dụ như bài Con Rối, tuy không thể dùng để tấn công nhưng có thể phòng ngự một lần tấn công.

Đến lượt tôi, tôi chọn bài Con Rối.

Đôi mắt to tròn của Thần Khi Ưu Y chớp chớp không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tại sao tên bắt cóc lại đột nhiên cùng Đỗ Lan đánh bài một cách khó hiểu như vậy.

Chẳng lẽ thực sự khó cưỡng đến thế.

Chân Ti vội vàng đến cởi trói cho Ưu Y, hắn thấy kẻ địch thực sự bắt đầu đánh bài, thầm hỏi Đỗ Lan làm thế nào mà hay vậy.

Nhìn biểu cảm của kẻ địch là biết hắn bị cưỡng ép, nét mặt hắn cho thấy hắn căn bản không tự chủ được, hắn bị lá bài khống chế.

Đây căn bản không phải đánh bài, đây rõ ràng là đùa với mạng sống mà.

Chân Ti trong lòng kinh ngạc, nhưng cũng may là đã cứu được Ưu Y, nếu không hắn sẽ tự trách cả đời.

Ván bài rất kịch liệt, Kiềm Kỵ rất tuyệt vọng.

Từng con quái thú xuất hiện trên bàn đấu, quái thú bị đánh bại sẽ biến lại thành bài quay về hộp.

Ban đầu người đi trước có mười lá, người đi sau có chín lá, đánh một lá rút một lá.

Người đánh bài cũng có lượng máu, nếu trên sân không còn quái thú để nhận đòn tấn công, thì đối phương có thể trực tiếp tấn công người chơi, máu của người đánh bài về không coi như thua.

Toàn bộ quy tắc trò chơi là sự pha trộn giữa Yu Gi Oh và

Hearthstone, không nói đến việc có hay không, chỉ riêng sự tác động của quái thú thật sự đã đủ gây chấn động rồi, nếu quảng bá chắc chắn sẽ thu hút lượng lớn trẻ nhỏ.

Chỉ là phụ huynh chắc sẽ bị dọa sợ, vì đó là quái thú thật mà.

Khi Long Kỵ báo án xong, vội vã chạy đến, ván bài đã đến lúc nguy hiểm nhất, máu của Kiềm Kỵ đã sắp cạn.

Trên sân của Đỗ Lan lại có mấy con quái thú, rõ ràng chỉ cần hai lượt nữa là sẽ thắng.

Kiềm Kỵ nước mắt dàn dụa, nhưng hắn không thể khống chế cơ thể, hắn thậm chí đã nghe thấy tiếng còi cảnh sát, rõ ràng là đến để bắt hắn.

Hắn muốn chạy, nhưng lá bài không cho hắn chạy.

Dạ Kỵ và Long Kỵ nhìn Kiềm Kỵ thảm hại mà lòng đầy khiếp sợ, Đỗ Lan thế mà có thể dồn Kiềm Kỵ đến mức này, thật không thể tin nổi.

May mà họ không chạm vào bài Kính thú, đúng là quá tà môn.

Cảnh sát không nhất định bắt được hắn đâu, cho nên lát nữa nếu hắn biến thân, chúng ta cũng phải biến thân để ngăn chặn hắn.

Thu Sơn Liên nhắc nhở Chân Ti.

Chân Ti gật đầu.

Cuối cùng ván bài kết thúc, thanh máu cuối cùng của Kiềm Kỵ biến mất, cả người hắn như vừa chạy marathon xong, mồ hôi đầm đìa, nhưng cuối cùng hắn cũng có thể vứt bộ bài sang một bên: Các ngươi đã làm cái gì vậy.

Từ bỏ giãy giụa đi, cảnh sát đã biết những việc tốt ngươi làm rồi, họ đến để bắt ngươi đấy, Tu Đằng Nhã Sử.

Thu Sơn Liên gọi tên hắn: Ngươi cấu kết với hắc bang, còn cả việc ngươi sát hại ông chủ tiệm đồ cổ.

Lúc ngươi giết lão, ngươi chưa có thắt lưng, cho nên ngươi đã giấu thi thể lão trong tường tiệm đồ cổ.

Tất cả mọi chuyện đã bị phơi bày, Kiềm Kỵ tuy không hiểu tại sao, nhưng hắn không thể bị bắt: Biến thân.

May mà nơi hắn chọn có rất nhiều mặt gương phản quang, hắn lập tức biến thân tiến vào thế giới trong gương.

Long Kỵ và Dạ Kỵ cũng không chịu kém cạnh, lập tức truy kích vào trong.

Chỉ khổ cho Thần Khi Ưu Y và Đỗ Lan, họ bị cảnh sát bao vây.

Giơ tay lên.

Hôm nay là lần thứ hai Thần Khi Ưu Y bị họng súng nhắm vào.

Đừng nổ súng, tôi chỉ là một người yêu thích thẻ bài đi ngang qua thôi, các anh có muốn làm một ván bài Kính thú không.

Đỗ Lan nói: Nếu các anh nhất quyết bắt tôi, tôi muốn gặp luật sư của mình.

Cũng không phải là bắt giữ, chỉ là hỗ trợ điều tra, họ cần biết nghi phạm trọng tội đã chạy đi đâu.

Tu Đằng Nhã Sử là bại hoại của sở cảnh sát, nếu không bắt được hắn thì hậu họa khôn lường.

Đỗ Lan và Ưu Y là manh mối duy nhất của họ, chắc chắn không thể để đi.

Đỗ Lan liếc nhìn cuộc kịch chiến của ba người trong thế giới gương, ngoan ngoãn lên xe cảnh sát.

Trong thế giới gương là cuộc vây hỏa hai chọi một, lần này Thu Sơn Liên thực sự nổi giận, bất kể Chân Ti chẩm yêu khuyến đô một dụng.

Chân Ti tuy bị lừa nhưng hắn vẫn không muốn giết người.

Nhưng Thu Sơn Liên không quản nhiều như vậy, trực tiếp dùng cú đá Rider Kick làm hỏng hộp thẻ của Kiềm Kỵ, khế ước tạp lập tức mất hiệu lực.

Khế ước tạp mất hiệu lực đồng nghĩa với việc Kiềm Kỵ chắc chắn sẽ chết, chỉ là cách chết chưa xác định.

Là bị kẹt trong thế giới gương hóa thành phân tử, hay bị Kính thú ăn thịt.

Nhìn biểu cảm sợ hãi của Kiềm Kỵ, Chân Ti thế mà lại bắt đầu đồng tình với tên tiểu nhân bỉ ổi này.

Nhưng hiện tại hắn đã không giúp được Kiềm Kỵ nữa rồi, dù là kỵ sĩ cũng không thể đưa người từ thế giới gương ra ngoài.

Rắc.

Khế ước thú của Kiềm Kỵ là Hỏa Sơn Cự Giải xuất hiện, hiện tại nó rất đói, tuy cách đây không lâu nó còn là khế ước thú, nhưng giờ khế ước đã tan thành mây khói, cho nên nó nhắm thẳng vào chủ nhân cũ, chuẩn bị đánh chén.

Một ngụm ngoạm lấy đầu tên hắc cảnh, sau tiếng nhai nát xương rợn người, cái xác không đầu của tên hắc cảnh rơi xuống đất.

Chân Ti suýt chút nữa thì nôn ra, cách chết máu me như vậy thực sự quá tàn nhẫn.

Đồng thời hắn lại nghĩ nếu mình từ chối chiến đấu, liệu Rồng Thâm Hồng có một ngụm cắn đứt đầu mình không.

Thời gian đến rồi.

Thu Sơn Liên tuy cũng rất khó chịu, nhưng hắn gồng mình nén cơn buồn nôn xuống, lúc này bộ giáp Giả Diện Kỵ Sĩ trên người họ đang dần bị phân tử hóa, nghĩa là họ phải rời khỏi thế giới gương rồi.

Giả Diện Kỵ Sĩ trong thế giới gương cũng có giới hạn thời gian, chỉ là dài hơn người bình thường nhiều.

Nhưng nếu thực sự đến giờ mà không ra ngoài thì cũng sẽ chết.

Chân Ti nhìn lại lần cuối, thấy khế ước thú đang gặm nhấm thi thể Kiềm Kỵ, không dám nhìn thêm, lập tức tìm một tấm gương để rời đi.

Thần Khi Ưu Y và Đỗ Lan đều bị đưa về đồn cảnh sát, cảnh sát tìm thấy súng của hắc cảnh nhưng không thấy người đâu.

Mà hai người với tư cách là nhân chứng cuối cùng lại nói không biết, điều này khiến các cảnh sát rất bực bội.

Đặc biệt là Đỗ Lan, trông anh ta như kiểu biết mà không khai, cố ý không phối hợp.

Tôi là luật sư của anh ta, tôi nghĩ thân chủ của mình không phạm sai lầm nào cả.

Luật sư của Đỗ Lan, chính xác là luật sư của nhà Chi Phổ rốt cuộc cũng đến.

Cảnh sát tức điên người, rõ ràng là Đỗ Lan không phối hợp công tác, cảnh sát cũng không muốn làm khó anh ta, có cần thiết phải mời luật sư đến không.

Nhưng luật sư đã đến, cảnh sát cũng không thể tiếp tục thẩm vấn, chỉ đành thả Đỗ Lan và Thần Khi Ưu Y ra, họ phải tiếp tục đi truy nã kẻ bại hoại ngành cảnh sát.

Thật là, chuyện nhỏ thế này cũng bắt tôi ra mặt, bộ tưởng tôi không có khách hàng chắc.

Vừa ra khỏi cổng sở cảnh sát, vị luật sư vừa rồi còn nghiêm nghị giáo huấn cảnh sát lập tức tỏ vẻ mất kiên nhẫn, lần này ông ta đến theo cuộc gọi của Chi Phổ Thuần, ông ta cảm thấy mình thật đọa lạc, đến cả việc của trẻ con cũng nhận.

Cô về trước đi, vị luật sư này sẽ đưa tôi về.

Đỗ Lan tỏ ý mình có lời muốn nói với vị Bắc Cương Tú Nhất này.

Này này, đừng có được đằng chân lân đằng đầu, bộ các người tưởng tôi rảnh lắm à.

Chương 1570

Tôi là đại luật sư nổi tiếng đấy, mỗi phút đều có mấy vụ án đang chờ tôi giải quyết.

Tiện đường thôi.

Đỗ Lan không khách khí ngồi vào xe luật sư.

Thần Khi Ưu Y thầm nghĩ Đỗ Lan thật kỳ quặc, không biết anh ta định làm gì.

Lúc này cô cũng thấy Thu Sơn Liên và Chân Ti đã đến, một người đi mô tô phân khối lớn, một người đi xe máy điện nhỏ, tạo thành sự tương phản rõ rệt.

Liên, Chân Ti.

Ưu Y thấy hai người bình an vô sự liền nở nụ cười nhẹ nhõm.

Hai người thấy Ưu Y bình an vô sự cũng rất vui mừng, xua tan đi cảm giác buồn nôn về cái chết thảm của Kiềm Kỵ.

Trên xe luật sư, Bắc Cương Tú Nhất thật không biết làm sao, ông ta sợ nhất là hạng người mặt dày: Đi đâu.

Dù sao cũng phải đưa Đỗ Lan đi một đoạn.

Đi thiên đường, ông thấy thế nào.

Bắc Cương Tú Nhất giật nảy mình trước lời Đỗ Lan nói, quay đầu nhìn chằm chằm Đỗ Lan như muốn nhìn thấu diện mục thật của anh ta:.

Ông là một người rất thú vị, làm cái nghề đổi trắng thay đen, khách hàng của ông mười người thì hết tám chín người là thế lực đen tối, mà ông vì tiền lại đi biện hộ cho họ, giảm nhẹ hình phạt thậm chí giúp họ vô tội.

Nhưng kiếm được tiền rồi, ông quay ngoắt đi quyên góp cho những bệnh nhân nghèo khổ không nơi nương tựa, ông làm vậy để tìm cầu sự thanh thản cho lương tâm, hay vì chính ông cũng là một bệnh nhân nan y nên đồng cảm với họ.

Vị luật sư chấn kinh, việc ông ta mắc bệnh nan y rất ít người biết, đương nhiên việc ông ta âm thầm hỗ trợ bệnh nhân lại càng ít người biết hơn, Đỗ Lan sao lại nắm rõ như lòng bàn tay vậy.

Rốt cuộc anh là ai.

Chẳng lẽ cũng là Giả Diện Kỵ Sĩ sao.

Đúng vậy, luật sư Bắc Cương Tú Nhất cũng là một trong những Giả Diện Kỵ Sĩ được Thần Khi Sĩ Lang chọn trúng, và động lực tham gia chiến đấu của ông ta chính là hy vọng có thể chữa khỏi căn bệnh của mình.

Đã ông hỏi thì tôi cũng đại phát từ bi nói cho ông biết, tôi, Đỗ Lan, không phải Giả Diện Kỵ Sĩ.

Đỗ Lan thong thả nói: Tôi chỉ là một du khách, một người đang quan sát các Giả Diện Kỵ Sĩ như các ông.

Có đôi khi tôi sẽ giúp các kỵ sĩ đánh bại đối thủ, có đôi khi tôi lại ngăn cản các ông hoàn thành mục tiêu, giống như bây giờ tôi đang cân nhắc xem nên giúp ông chữa bệnh hay cứ nhìn ông chết đi.

Tay phải Bắc Cương Tú Nhất nắm chặt vô lăng, tay trái đã nắm lấy hộp thẻ trong túi áo vest, chỉ cần hướng về gương chiếu hậu là ông ta có thể biến thân.

Chữa khỏi bệnh cho tôi.

Đối với Bắc Cương Tú Nhất, sự cám dỗ của việc chữa khỏi bệnh là quá lớn, trước đây không biết trân trọng, đến khi biết mình mắc trọng bệnh ông ta mới biết sức khỏe quan trọng nhường nào.

Bệnh của ông hiện tại dùng các phương thức y học quả thực khó chữa, nhưng kỹ thuật tôi sở hữu vượt xa thời đại này, bệnh của ông trong tay tôi chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng ông vừa làm ác vừa làm thiện, khiến tôi rất khó xử, tôi buộc phải đánh giá xem sinh mệnh của ông có giá trị để tiếp tục sống hay không.

Ông biện hộ cho thế lực đen tối, số người bị tổn thương còn nhiều hơn số bệnh nhân ông hỗ trợ rất nhiều.

Nhưng nếu không biện hộ cho họ, ông cũng chẳng kiếm đâu ra nhiều tiền thế để giúp bệnh nhân.

Cho nên tôi muốn quan sát ông thêm một thời gian nữa.

Trong thời gian này ông cũng đừng vội, có thể học chơi bài Kính thú như một cách để giải tỏa áp lực và giảm đau.

Anh thực sự có thể chữa khỏi cho tôi sao.

Những lời rác rưởi đều bị lọc sạch, Bắc Cương Tú Nhất chỉ quan tâm đến một việc là Đỗ Lan có thực sự có khả năng chữa bệnh hay không.

Đương nhiên, không biết ông có bạn bệnh nào không, tôi có thể chữa khỏi cho bạn của ông để chứng minh cho ông thấy.

Đỗ Lan mỉm cười nói.

Bắc Cương Tú Nhất không nói nên lời, nếu Đỗ Lan chữa khỏi cho bạn của ông ta thì chắc ông ta sẽ ghen tị đến phát điên mất.

Nhưng nếu có thể chứng minh thì ông ta cũng có cơ hội rồi.

Nếu Đỗ Lan thực sự chữa khỏi bệnh cho mình, ông ta sẵn sàng dốc hết gia sản để lấy lòng Đỗ Lan, thậm chí có thể làm trâu làm ngựa cho anh ta.

Khi nào anh có thể chứng minh.

Bất cứ lúc nào.

Đỗ Lan là vàng thật không sợ lửa, luôn sẵn sàng để thể hiện.

Bắc Cương Tú Nhất nổ máy xe: Vậy thì ngay bây giờ, chúng ta đến bệnh viện ngay.

Căn bệnh nan y này của ông ta đương nhiên không phải là trường hợp duy nhất, ông ta chính hảo tri đạo có mấy người bệnh còn nặng hơn mình, đã nằm liệt giường rồi.

Nếu anh thực sự có năng lực đó, anh bảo tôi làm gì tôi cũng cam lòng.

Dù sao giới hạn làm người của ông ta cũng rất thấp, không sợ Đỗ Lan đưa ra điều kiện vô lý.

Đỗ Lan thấy vị luật sư lịch lãm này cũng có khí phách đấy, thảo nào làm ăn phát đạt thế.

Chữa khỏi rồi.

Thực sự chữa khỏi rồi.

Rõ ràng Đỗ Lan căn bản không hề lại gần, đứng cách xa ba mét rồi làm mấy động tác như kiểu nhảy đồng, bệnh nhân đang thoi thóp trên giường đột nhiên mở mắt, rồi lao xuống giường với tốc độ không tưởng, chạy thẳng đến nhà ăn gọi cơm thịt cá đầy đủ rồi ăn lấy ăn để, cứ như ngạ quỷ đầu thai vậy.

Sau khi bác sĩ kiểm tra, họ thốt lên là kỳ tích, đây là kỳ tích của giới y học.

Đương nhiên áp lực của họ rất lớn, vì sẽ có người nghi ngờ họ chẩn đoán sai, không phải ai cũng tin vào cái gọi là kỳ tích.

Vẫn là chẩn đoán sai thì dễ thuyết phục người ta hơn, bác sĩ tuy liên tục khẳng định đây là kỳ tích nhưng vẫn phải chịu áp lực.

Chỉ có Bắc Cương Tú Nhất biết chính Đỗ Lan đã tạo ra kỳ tích bằng một phương thức mà ông ta hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Nhưng nghĩ đến thế giới gương, đến Giả Diện Kỵ Sĩ, nghĩ đến việc Thần Khi Sĩ Lang nói trở thành Giả Diện Kỵ Sĩ cuối cùng sẽ chữa được bệnh nan y, thì những gì Đỗ Lan làm cũng không phải là không thể chấp nhận.

Có lẽ Đỗ Lan còn là một tồn tại lợi hại hơn cả Thần Khi Sĩ Lang.

Bịch.

Bắc Cương Tú Nhất quỳ xuống bái phục đại lão, dâng lên đầu gối của mình.

Khả năng trị liệu không tưởng này của Đỗ Lan thực sự quá thần kỳ.

Xin anh hãy cứu tôi với, anh bảo tôi làm gì cũng được.

Đột nhiên nhìn thấy hy vọng ngay trước mắt, Bắc Cương Tú Nhất cũng mất hết phong thái.

Nhưng ông ta mới ba mươi tuổi, sự nghiệp đang thăng tiến, còn chưa có người nối dõi, cuộc đời còn bao việc chưa hoàn thành.

Nếu có thể chữa khỏi bệnh, ông ta sẽ có một tương lai tươi sáng.

Tôi còn phải cân nhắc một chút.

Đỗ Lan thầm nghĩ bản năng cầu sinh của đối phương cũng mãnh liệt thật.

Không cần cân nhắc nữa, tôi nguyện ý nửa đời sau làm nhiều việc thiện, tôi cũng có thể không bao giờ biện hộ cho thế lực đen tối nữa, thậm chí tôi có thể đi làm kiểm sát viên quay lại tống cổ tất cả chúng vào tù.

Nếu điều kiện trị liệu của Đỗ Lan là bắt ông ta làm người tốt, Bắc Cương Tú Nhất sẵn lòng, tuy phải chia tay với đống tiền khổng lồ, nhưng so với sức khỏe thì tiền bạc có là gì.

Ông đứng lên đi, thực ra tôi không phản đối ông kiếm tiền của thế lực đen tối, chỉ phản đối việc ông nhận tiền xong lại tận tâm tận lực biện hộ cho họ như thế, ông hoàn toàn có thể nhận tiền mà không làm việc.

Đỗ Lan cho rằng đây mới là cách tốt nhất.

Nhưng Bắc Cương Tú Nhất cho rằng đó là mình đang chê mạng dài, nhận tiền mà không làm việc không phải là tìm chết sao.

Họ là thế lực đen tối, không có giảng đạo lý đâu, tôi mà dám làm thế họ không chém tôi mới lạ.

Hơn nữa, dù tôi có may mắn sống sót, thì cách làm đó cũng sẽ hủy hoại danh tiếng của tôi, sau này họ sẽ không tìm đến tôi nữa, sự nghiệp luật sư của tôi coi như chấm dứt tại đây.

Đả quan ti chính là yếu doanh, đó là lý niệm của ông ta.

Đó cũng là lý do ông ta được ưa chuộng, vì thế lực đen tối có tiền, họ không thiếu tiền, họ cần là kết quả, trả tiền xong là phải thấy hiệu quả ngay lập tức.

Ông còn muốn tôi cứu ông không.

Muốn thì đừng có cãi bướng.

Có hiểu quy củ không hả.

Bắc Cương lập tức ngậm miệng, tỏ ý mình không nói nữa, giờ Đỗ

Lan nói gì cũng đúng, ông ta cứ làm theo là được.

Tôi không tin chúng ta không thể đứng mà vẫn kiếm được tiền.

Đỗ Lan hào khí ngất trời, dường như muốn tống tiền thế lực đen tối: Chỉ cần những người khác không dám nhận việc của họ, thì cuối cùng họ buộc phải quay lại tìm ông, như vậy ông không lo không có việc để làm.

Còn việc sau khi họ vào tù có trả thù ông không, chẳng phải ông có sức mạnh Giả Diện Kỵ Sĩ sao, hoàn toàn có thể né được.

Bắc Cương thầm nghĩ nếu thực sự như vậy thì cũng khả thi, chỉ là lâu ngày e rằng thế lực đen tối thà vào tù chứ không thèm đưa tiền cho ông ta nữa, dù sao biện hộ cũng vô ích, nhưng thế này cũng coi như hoằng dương chính khí xã hội, thiết lập đạo đức mới: Nhưng làm sao để thế lực đen tối chỉ tìm đến mình tôi.

Nên biết cả nước có hàng trăm văn phòng luật sư lớn nhỏ, những luật sư thiếu giới hạn hơn tôi để kiếm tiền có đầy ra đấy.

Hiện tại họ chỉ là năng lực nghiệp vụ chưa mạnh nên không cạnh tranh được với tôi thôi, nhưng nếu tôi thực sự mất danh tiếng, họ chắc chắn sẽ lao vào xâu xé khách hàng của tôi.

Ai dám nhận, ông cứ hù dọa họ, dù sao ông cũng có thể tự do ra vào gương, nửa đêm canh ba, ông cứ từ trong gương hiện ra rủ họ đánh bài Kính thú, không dọa họ khiếp vía mới lạ.

Nếu lúc này Đỗ Lan có cái đèn pin, chắc chắn anh ta sẽ soi dưới cằm mà nói, đẩy không khí âm u rùng rợn lên đến cực điểm.

Thất đức, quá thất đức.

Bắc Cương thầm nghĩ đây là tình tiết trong phim kinh dị rồi, đột nhiên hiện ra từ trong gương dọa người, mấy kẻ gan nhỏ chắc bị dọa đến đau tim mà chết mất.

Nhưng có lẽ sẽ thành công, tuy thất đức nhưng hiệu quả.

Vậy tôi sẽ làm thế, nhưng tôi phải làm trong bao lâu.

Bác sĩ nói tôi chỉ còn nửa năm nữa thôi.

Bắc Cương hiện tại tuy vẫn đi lại hoạt bát, nhưng có thể gục ngã bất cứ lúc nào.

Cứ làm vài tháng xem sao đã, ông cũng biết chỉ cần ông còn sống thì trong tích tắc là có thể được chữa khỏi hoàn toàn, cho nên ông căn bản không cần sợ tôi cứu không kịp.

Đỗ Lan vỗ vai Bắc Cương: Cố lên, tôi tin ông.

Bắc Cương gật đầu, rồi về nhà.

Ở nhà có một nam quản gia, hoặc là nam trợ lý, tóm lại là phụ trách chăm sóc kiêm bảo vệ Bắc Cương.

Thấy Bắc Cương bình an trở về, anh ta thở phào nhẹ nhõm.

Bắc Cương cần nghỉ ngơi, trải nghiệm hôm nay thực sự quá kích thích, ông ta cần điều chỉnh lại một chút rồi mới đối mặt với cuộc sống mới.

Ngay lúc đó, Thần Khi Sĩ Lang xuất hiện, lướt qua trong tấm gương phòng ngủ.

Hắn đang lừa ông đấy.

Thần Khi Sĩ Lang rất coi trọng Bắc Cương Tú Nhất, vì ông ta có thực lực và trí mưu, nếu khai chiến thì chắc chắn là vị đại tướng giết địch đoạt cờ.

Chương 1571

Nhưng hiện tại vị đại tướng này lại bị Đỗ Lan đào góc tường.

Tôi chính mắt thấy anh ta chữa khỏi cho bệnh nhân.

Xem ra dù không tham gia cuộc chiến Giả Diện Kỵ Sĩ, cũng có người sẵn lòng chia sẻ thiện ý của mình.

Bắc Cương Tú Nhất nói, tuy ông ta không biết mục đích thực sự của Thần Khi Sĩ Lang, nhưng ông ta biết Thần Khi Sĩ Lang tuyệt đối chẳng có ý tốt gì.

Nếu kết quả cuối cùng của cuộc chiến Giả Diện Kỵ Sĩ thực sự là để ước nguyện, thì tại sao hắn không tham gia chiến đấu.

Nếu hắn không được lợi lộc gì, thì có lý do gì để đi khắp nơi xúi giục các Giả Diện Kỵ Sĩ khai chiến.

Ông dễ dàng tin lời Đỗ Lan như vậy, sớm muộn gì cũng có ngày hối hận thôi.

Thực ra Thần Khi Sĩ Lang cũng đã thấy cảnh Đỗ Lan cứu người, cho nên hiện tại lời phản bác tỏ ra rất yếu ớt.

Ngày tôi hối hận cũng chính là ngày tôi chết.

Dù sao Bắc Cương cũng quyết định tin tưởng Đỗ Lan, ít nhất Đỗ Lan đã thực sự cứu người, còn Thần Khi Sĩ Lang thì chỉ vẽ ra một cái bánh vẽ không biết có thực hiện được không.

Thần Khi Sĩ Lang không cam lòng biến mất, thời gian không còn nhiều, giờ lại lòi ra tên Đỗ Lan, đúng là làm mọi chuyện thêm phức tạp, xem ra hắn phải tìm một kẻ sinh ra để chiến đấu, một kẻ sẽ đi tập kích người khác mà chẳng cần lý do.

Một tên khốn, một tên tội phạm.

Một phạm nhân dính líu đến nhiều vụ bạo lực và sát nhân, Thiển Thương Uy, chính là nhân tuyển thích hợp nhất.

Bắc Cương Tú Nhất từng biện hộ cho hắn, đó cũng là một trong số ít lần Bắc Cương thất bại, tuy đã tranh thủ được giảm án.

Nhưng trước những bằng chứng thép, Thiển Thương Uy vẫn bị tuyên án sáu mươi năm tù hữu hạn.

Bắc Cương đã cố hết sức, nhưng Thiển Thương Uy cho rằng Bắc Cương nhận tiền mà không làm việc, nên luôn nung nấu ý định trả thù Bắc Cương.

Thiển Thương Uy là một tên điên hoàn toàn, hắn phá hủy tất cả những gì hắn ghét, có khuynh hướng bạo lực nghiêm trọng, hễ không vừa ý là nổi lôi đình đập phá khắp nơi.

Thần Khi Sĩ Lang đã giao hộp thẻ Phong Ấn Xà cho hắn, để hắn trở thành Giả Diện Kỵ Sĩ Vương Xà.

Vừa trở thành Giả Diện Kỵ Sĩ, Thiển Thương Uy đã đại náo nhà tù, vượt ngục thì vượt ngục, nhưng hắn còn quay lại báo thù cai ngục, hơn nữa còn phá hoại các thiết bị trong tù để trút cơn giận bị giam giữ.

Nhảy vọt qua các mặt gương, thông qua lối đi trong thế giới gương để phá hoại thế giới thực.

Tóm lại hắn căn bản chẳng biết thế nào là khiêm tốn, nhưng thứ Thần Khi Sĩ Lang cần chính là sự cuồng khí này của Thiển Thương Uy, các Giả Diện Kỵ Sĩ hiện tại đều quá bảo thủ, phải dùng thuốc mạnh mới kích hoạt được ý chí chiến đấu của họ, mở ra cuộc chiến Giả Diện Kỵ Sĩ.

Thần Khi Sĩ Lang nhìn bóng lưng Thiển Thương Uy rời xa ngoài tường bao nhà tù, nở nụ cười hài lòng, hắn tin rằng Thiển Thương Uy sẽ không làm hắn thất vọng.

Thiển Thương Uy vượt ngục, nhất thời cả Sở Cảnh sát Tokyo chấn động không thôi, xe cảnh sát toàn bộ xuất động, cảnh sát đang nghỉ phép cũng phải quay lại cương vị.

Đối với một vị trọng hình phạm như vậy, không ai biết hắn rốt cuộc sẽ làm ra chuyện gì.

Tất cả các đơn vị công cộng đều như gặp đại địch, trường học, bệnh viện đều có cảnh sát canh gác.

Tin tức lớn như vậy tự nhiên cũng không thiếu được phóng viên tin tức, trong đó có công ty nhỏ nơi Chân Ti đang làm việc.

Lệnh Tử sẽ không vì công ty nhỏ mà từ bỏ một cái tin tức lớn như vậy.

Bất quá cô biết muốn tìm hiểu tư liệu trực tiếp về Thiển Thương Uy, một phóng viên nhỏ không có bối cảnh, không có đủ nhân mạch như cô rất khó ra tay từ Sở Cảnh sát hoặc nhà tù.

Cho nên Lệnh Tử nghĩ tới Bắc Cương Tú Nhất, vị luật sư từng biện hộ cho Thiển Thương Uy này, hắn hẳn là biết không ít chuyện về Thiển Thương Uy.

Lệnh Tử cảm thấy tiến hành báo đạo về bối cảnh của Thiển Thương Uy có thể để dân chúng hiểu rõ hơn điều gì đã dẫn đến sự ra đời của một tên tù phạm phản nhân loại.

Cảnh sát đang tìm người, Lệnh Tử lại đi tới văn phòng luật sư Bắc Cương.

Mỹ nữ luôn có thể nhận được ưu đãi, Bắc Cương cái người này bình thường chưa bao giờ nể mặt phóng viên, bất quá hắn lại nhất kiến chung tình với Lệnh Tử.

Lần đầu tiên gặp Lệnh Tử, hắn liền cảm giác thế giới đều sáng lên, ông trời đối với hắn không bạc.

Trước là để hắn thấy được khả năng chữa khỏi bệnh nan y, hiện tại lại để hắn gặp được người khác phái muốn sống cùng cả đời, nhân sinh quả thực sắp viên mãn.

Phóng viên tiểu thư, cô muốn biết cái gì.

Bắc Cương ra vẻ đẹp trai dựa vào bàn làm việc, cười tủm tỉm nói, trong tay còn cầm một đóa hoa hồng đỏ, giống như là một lãng khách phong lưu.

Lệnh Tử nhịn xuống xúc động muốn trợn trắng mắt, cô đối với phong bình của Bắc Cương cũng có nghe thấy, là một gã hắc sắc luật sư luôn biện hộ cho tội phạm thanh danh bừa bãi.

Tuy rằng hắn không phạm pháp, thậm chí là đang lợi dụng pháp luật kiếm tiền, nhưng loại người này đi ra đường cái rất dễ bị người ta nhổ nước bọt.

Tuy rằng là lần đầu tiên gặp, Lệnh Tử miễn cưỡng không có thành kiến với hắn, bất quá bộ dáng tự luyến của Bắc Cương vẫn làm cho cô chịu không nổi.

Cô ở trong lòng tự nhủ với chính mình: Nhẫn nại, đây là vì công việc.

Tôi biết Thiển Thương Uy hiện tại đang lẩn trốn từng là khách hàng của anh, cho nên anh nhất định có rất nhiều tư liệu về hắn, tôi muốn làm báo đạo về Thiển Thương Uy.

Lệnh Tử nói.

A, cái tên đáng ghét đó à, quá nhàm chán rồi.

Chi bằng chúng ta đi ăn cơm trước, chúng ta từ từ nói chuyện, tôi chính là có rất nhiều tin tức độc quyền.

Bắc Cương nói.

Nhiên Lệnh Tử cũng không có ý định ăn cơm: Không cần, tôi chỉ cần tư liệu về Thiển Thương Uy.

Bắc Cương thấy đối phương cự tuyệt dứt khoát, cũng cảm thấy chính mình quá nóng vội, hẳn là nên từ từ mưu toan: Vậy chờ một chút.

Trước tiên phải tranh thủ hảo cảm của mỹ nữ mới tốt.

Đinh đương.

Ngay tại lúc Bắc Cương muốn đi lấy tư liệu, chuông cửa bên ngoài vang lên.

Bắc Cương vừa vặn đi mở cửa, cửa mới mở ra, một cây gậy sắt liền từ khe cửa nện xuống, đập thẳng vào trán hắn.

Thiển Thương Uy.

Cũng may động tác của Bắc Cương đủ nhanh, gậy chỉ đánh vào bả vai hắn, hắn kinh ngạc nhìn người đánh lén, không nghĩ tới đối phương sau khi vượt ngục lại trực tiếp tới tìm mình gây phiền toái.

Luật sư Bắc Cương, đã lâu không gặp.

Thời gian báo thù đến rồi, nụ cười của Thiển Thương Uy dâng trào, cảm giác tốt cực kỳ.

Tuy nhiên ngay tại lúc này tiếng còi cảnh sát đại tác, hiển nhiên cảnh sát cũng phát hiện hành tung của hắn, vọt tới cắt đứt kế hoạch báo thù của tên tội phạm vượt ngục.

Luật sư, trò chơi còn chưa kết thúc đâu, ta còn sẽ tới tìm ngươi.

Lệnh Tử hoảng sợ, cô không nghĩ tới thế nhưng sẽ không hẹn mà gặp Thiển Thương Uy, vừa rồi cô cũng nhìn thấy biểu tình cuồng khí của Thiển Thương Uy, cứ như thể làm địch với cả thế giới cũng không sao cả.

Quá đáng sợ, đây chính là người đàn ông liên tiếp phạm trọng tội a, đối phương tuổi cũng bất quá ba mươi, cũng đã trở thành án lệ kinh điển, quả nhiên rất đáng sợ.

Bất quá càng là đáng sợ, độc giả sẽ càng thêm tò mò câu chuyện phía sau hắn, nếu chính mình có thể báo đạo, có lẽ sẽ làm được một cái tin tức lớn.

Luật sư Bắc Cương, anh không sao chứ.

Không sao, hắn sẽ không dễ dàng để tôi chết như vậy đâu.

Cảnh sát cũng đều chạy tới, sau khi hỏi thăm chứng từ liền tiếp tục truy tung.

Mà Lệnh Tử cũng lấy được tư liệu, biết không ít chi tiết gây án của Thiển Thương Uy, cũng tâm mãn ý túc rời đi.

Đảo là người vệ sĩ đi ra ngoài mua đồ ăn rất tự trách, bất quá hắn cũng không có biện pháp, hắn trừ bỏ bảo hộ Bắc Cương ra còn muốn chiếu cố ẩm thực sinh hoạt, mỗi ngày đều phải đi mua đồ ăn, không nghĩ tới lần này hắn đi mua đồ ăn liền bỏ lỡ cơ hội bảo hộ.

Không bao lâu, cảnh sát liền lại tới tìm luật sư Bắc Cương: Thiển Thương Uy cướp súng của cảnh sát, hiện tại trốn vào một nhà hàng, bắt giữ mấy con tin, hiện tại hắn điểm danh muốn anh xuất hiện.

Bắc Cương tự nhiên sẽ không để mặc con tin bị thương, hắn rất nhanh liền cùng vệ sĩ cùng đi tới bên ngoài nhà hàng.

Hiển nhiên tình huống rất phức tạp, cảnh sát đã bao vây nhà hàng nhỏ, chuyên gia đàm phán đang gọi hàng.

Bất quá Thiển Thương Uy cũng không để ý tới, hắn chỉ có một yêu cầu chính là muốn Bắc Cương Tú Nhất.

Phóng viên bên ngoài điên cuồng thu thập tư liệu, bất quá Lệnh Tử lại có thể tiến vào trong vòng cảnh giới, bởi vì tên hậu bối không nên thân của cô đang ở trong nhà hàng, tuy rằng không biết vì cái gì sẽ bị cuốn vào trong đó nhưng hiện tại Chân Ti đang gửi tin nhắn nói tình huống trong tiệm.

Những tin tức này đối với cảnh sát rất quan trọng, biết có bao nhiêu con tin có thể trợ giúp bọn họ đột kích cứu viện.

Chân Ti còn dùng điện thoại chỉ có vài trăm vạn pixel chụp ảnh, hiện tại niên đại này điện thoại còn chưa tiến hóa, chỉ là điện thoại phím bấm bình thường, camera cũng không có độ nét cao.

Chúng ta còn thực sự là có duyên a.

Bắc Cương nhìn thấy Lệnh Tử, cả người đều hùng vĩ hẳn lên.

Lệnh Tử cũng không cảm thấy thế, bất quá đối với việc Bắc Cương có dũng khí tới đây cô vẫn rất bội phục, ít nhất đối phương không có vứt bỏ con tin, vẫn là có lương tâm.

Bất quá muốn trao đổi con tin còn cần thảo luận một chút.

Tại bên trong nhà hàng, Chân Ti trốn ở trong bóng tối.

Chương 1572

Nhà hàng đã rối tinh rối mù, Thiển Thương Uy lật tung ghế dựa, cũng bức con tin vào trong góc.

Chơi bài không.

Một thanh âm vi diệu vang lên bên tai con tin, bọn họ đều sắp khóc, đâu còn tâm tư chơi bài, rốt cuộc là ai a.

Các con tin trợn mắt nhìn, chỉ thấy có một người cùng bọn họ ngồi xổm trong góc, cổ giống như ốc vít xoay chuyển, nơi nơi tìm người chơi bài.

Kính Thú Bài, tìm hiểu một chút đi.

Đỗ Lan vì phối hợp không khí, cho nên rất nhỏ giọng hỏi thăm.

Hắn hiện tại là con tin, nhưng hắn không sợ hãi, bởi vì bị bắt cóc hoàn toàn có thể chơi bài an ủi.

Con tin đều không muốn để ý đến hắn, lúc này còn nói cái gì chơi bài, chớ không phải là điên rồi.

Các ngươi đang nói cái gì.

Thiển Thương Uy phát hiện con tin sôi nổi di động vị trí, có một con tin bị những người khác cô lập.

Có ý tứ.

Ngươi làm cái gì.

Đỗ Lan phát hiện Thiển Thương Uy nhìn mình: Vị tiên sinh đào phạm này, ngươi đừng xúc động, con người đời này luôn sẽ phạm sai lầm, nhưng đừng tự bạo tự khí, chỉ cần ngươi thành tâm sửa đổi vẫn còn cơ hội làm lại cuộc đời.

Sửa đổi.

Thiển Thương Uy cười: Ta vì cái gì phải sửa.

Hắn cảm thấy mấy lời thuyết giáo này chính là đánh rắm, tình huống hiện tại của chính mình quả thực là hoàn mỹ, hắn hoàn toàn không muốn thay đổi mảy may.

Ngươi làm chuyện xấu như vậy quá không có tiêu chuẩn.

Đỗ Lan nói, Ngươi nhìn xem ngươi không có bất kỳ năng lực phản trinh sát nào, trừ bỏ đánh chính là đập, chính mình cũng chỉ sướng nhất thời, còn lại chính là mấy chục năm tai ương lao ngục, không có quy hoạch lâu dài.

Cho dù nhất thời trở thành nhân vật tin tức, nhưng không cần vài tháng, mọi người sẽ quên lãng ngươi, đến lúc đó ngươi sẽ ở trong ngục giam vượt qua tàn sinh, chẳng lẽ đây là nguyện vọng của ngươi sao.

Thiển Thương Uy trầm mặc, không nghĩ tới tên con tin này không chỉ gan lớn mà còn man biết nói chuyện.

Chân Ti cũng nghe đến có người nói chuyện, nhưng là nơi đó là góc chết, tầm mắt của cậu bị bàn ghế lộn xộn che khuất không nhìn thấy người nói chuyện.

Thiển Thương Uy nhìn Đỗ Lan, phát hiện đối phương dưới họng súng còn có thể bảo trì trấn định, không khỏi cảm giác tên con tin này thật sự rất thú vị: Quyết định, lát nữa ta sẽ giết ngươi trước.

Ta thích nhất là người có cốt khí.

Con tin vừa nghe sôi nổi thở dài nhẹ nhõm một hơi, ít nhất bọn họ không cần lo lắng là người đầu tiên bị giết.

Đừng có đánh đánh giết giết như vậy, có cái gì nghĩ không thông thì nói ra, để cho tôi vui vẻ một chút.

Đỗ Lan nói, Ngươi là từ nhỏ thiếu canxi, lớn lên thiếu tình thương, hay là thất nghiệp thiếu tiền.

Hoặc là do thiếu đập, thiếu đánh, thiếu chửi, thiếu dẫm.

Chân Ti nghe được tim đập chân run, cái tên con tin này vì cái gì muốn vẫn luôn chọc giận bọn cướp.

Hắn không giảng nhân tính đâu, nói không chừng hắn sẽ nổ súng bắn vỡ đầu kẻ chọc giận hắn.

Con tin càng là chen chúc cùng một chỗ, chỉ sợ bị Đỗ Lan liên lụy, bọn họ nội tâm kêu rên: Đại ca ngươi là con tin a, đừng có cuồng vọng như vậy, chẳng lẽ thật sự là chê chính mình sống lâu sao.

Thiển Thương Uy đều không phản ứng kịp, hiển nhiên cũng là lần đầu tiên gặp được con tin như vậy.

Trước kia lúc hắn giết người, những người bị hại kia từng người đều khóc sướt mướt, không có một ai sẽ có trấn định như Đỗ Lan, quả thực chính là không thể tưởng tượng, hắn đều ngây ngẩn cả người.

Hắn cũng là đại lão trong giới phạm tội, khắc tinh của thám tử chính nghĩa, người bị hại gặp qua cũng coi như nhiều, lần này thật sự mở rộng tầm mắt: Ngươi chẳng lẽ không sợ ta một súng bắn chết ngươi.

Ngươi biết súng thương bộ dáng gì không.

Viên đạn từ óc của ngươi xuyên qua, tiếp theo liền móc đi mảng lớn huyết nhục của ngươi, xương sọ cùng óc của ngươi toàn bộ bay tán loạn vào không trung, mà ngươi cũng chỉ còn lại có nửa cái đầu.

Nói xong họng súng băng lãnh đã để tại trán Đỗ Lan.

Chân Ti kinh hãi cậu muốn hỗ trợ, nhưng lại lo lắng thương hại con tin, hiện tại cậu trốn ở góc thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ.

Cậu chỉ hy vọng người con tin kia không cần lại chọc giận bọn cướp.

Chậc chậc, làm người xấu cũng là phải có truy cầu, người xấu như ngươi còn thật không lọt vào mắt xanh của ta.

Đỗ Lan tiếp tục chọc giận đối phương.

Ngươi chẳng lẽ thật sự không sợ chết.

Thiển Thương Uy lần đầu tiên cảm giác được cảm giác thất bại, thế nhưng có con tin không sợ hãi họng súng, loại con tin này đối với bọn cướp tới nói quả thực chính là đả kích tày trời.

Trừ bỏ sự kích thích khi phạm tội, sự du duyệt khi vi phạm pháp luật, còn có chính là sự sợ hãi của con tin khi bị xâm lược, những nội dung này hỗn hợp mới là trải nghiệm phạm tội hoàn mỹ nhất.

Nhưng Đỗ Lan đem trải nghiệm phạm tội của Thiển Thương Uy đều hủy diệt rồi.

Ta quen biết rất nhiều người cho dù chết cũng sẽ không từ bỏ lý niệm, thấy nhiều có lẽ cũng không sợ chết đi.

Đỗ Lan nói: Mà ngươi hiển nhiên không có lý niệm, chết đi ta là hạnh phúc, mà sống sót ngươi là thống khổ.

Thiển Thương Uy rốt cuộc không muốn nghe đi xuống: Ngươi tên này lải nhải, nói đều là mấy lời lung tung rối loạn.

Sợ không phải là kẻ điên, ta thế nhưng cùng kẻ điên nói chuyện lâu như vậy, ta đều cảm thấy chính mình sắp điên rồi.

Đỗ Lan lại lắc đầu: Nếu ta thật sự là kẻ điên, cùng ta nói chuyện cũng không thể chứng minh ngươi là kẻ điên, chỉ có thể chứng minh ngươi là kẻ ngốc.

Đáng giận.

Thiển Thương Uy phát hiện đối phương thật sự liền không đem chính mình cùng súng lục trong tay chính mình để vào mắt: Nếu ngươi cảm thấy hạnh phúc như vậy, liền để ta giết ngươi đi.

Dừng tay.

Chân Ti rốt cuộc nhịn không được, cậu không thể nhẫn tâm nhìn con tin chết thảm.

Thiển Thương Uy quả quyết chuyển động họng súng, hắn không nghĩ tới thế giới này còn có người chủ động đứng ra đem chính mình bại lộ tại họng súng như vậy, là ngốc là si hay là điên.

Thiển Thương Uy hiển nhiên là sẽ không lý giải hành vi hiện tại của Chân Ti.

Tới rồi, người có lý niệm cao hơn sinh tử xuất hiện.

Thiển Thương Uy ngươi là sẽ không lý giải hành vi của hắn, cho nên ngươi chú định phải thất bại.

Lúc này Chân Ti rốt cuộc nhìn thấy là ai phách lối không ngừng khiêu khích tội phạm như vậy, cậu đột nhiên hối hận đứng ra.

Bởi vì Đỗ Lan có năng lực thần kỳ, hiển nhiên là có chỗ dựa nên không sợ, căn bản sẽ không có nguy hiểm.

Chân Ti phát hiện chính mình thật ngốc, cậu cũng sợ họng súng, lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên bị người dùng súng chỉ vào, một viên đạn đi xuống chính mình khả năng sẽ chết.

Hảo, ta giết hắn trước rồi lại giết ngươi.

Thiển Thương Uy nói, Xem các ngươi chết rồi, còn dùng lý niệm gì tới quấy rầy hứng thú của ta.

Thiển Thương Uy đã quyết định.

Thiển Thương Uy, chúng ta đã quyết định hảo trao đổi con tin.

Cảnh sát bên ngoài lại một lần đánh gãy kế hoạch nổ súng của Thiển Thương Uy.

Thiển Thương Uy sửng sốt, bất quá cười đến càng vui vẻ, những con tin khác đều không có một Bắc Cương Tú Nhất quan trọng: Hảo, các ngươi để hắn tiến vào.

Chân Ti thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra mọi người an toàn.

Bắc Cương mặt cười doanh doanh, một chút cũng không sợ hãi, đi vào trong nhà hàng hắn đảo là không nghĩ tới Đỗ Lan cũng ở đây: Tôi tới rồi.

Ngươi, còn có ngươi lưu lại, những người khác cút cho ta.

Thiển Thương Uy điểm danh đem Đỗ Lan cùng Chân Ti giữ lại.

Những con tin khác như được đại xá, làm điểu thú tán, nhanh chóng từ cửa biến mất.

Ngươi cũng không sợ hãi.

Thiển Thương Uy tỏ vẻ gặp quỷ, hôm nay gặp được người sao đều không sợ.

Bắc Cương đương nhiên không sợ, chỉ thấy hắn lấy ra Tạp Sáo Card Deck.

Trong tiệm có không ít kính dùng để tăng cường cảm giác không gian, giờ phút này Bắc Cương đã chuẩn bị biến thân.

Ngươi cũng là Giả Diện Kỵ Sĩ.

Thiển Thương Uy cười đến rất vui vẻ, hắn trải nghiệm qua sức mạnh của Giả Diện Kỵ Sĩ, đó là cảm thụ vô cùng luân bỉ: Hảo hảo, như vậy thì quả thực quá tốt, như vậy chúng ta liền dùng phương thức của Giả Diện Kỵ Sĩ tới giải quyết ân oán của chúng ta.

Nói xong hắn lấy ra Tạp Sáo Vương Xà.

Chân Ti trợn tròn mắt.

Bắc Cương chấn kinh.

Bọn họ đều không nghĩ tới tội phạm thế nhưng cũng là Kỵ Sĩ.

Nhưng nói như vậy đại chiến Kỵ Sĩ mà Chân Ti vẫn luôn muốn tránh cho liền phải bắt đầu rồi, cậu tuyệt đối không cho phép: Giả Diện Kỵ Sĩ không nên chiến đấu.

Thoại âm vừa dứt, Tạp Sáo Long Kỵ cũng đã xuất hiện.

Nho nhỏ một cái nhà hàng thế nhưng có ba cái Kỵ Sĩ, Thiển Thương Uy cao hứng muốn chết: Quá tốt rồi, chiến cho thống khoái đi.

Biến thân.

Ba người cùng nhau biến thân, Thiển Thương Uy cùng Bắc Cương Tú Nhất là nghĩ kỹ rồi muốn đại chiến một trận, mà Chân Ti lại muốn ngăn cản bọn họ chiến đấu.

Chân Ti cảm thấy Giả Diện Kỵ Sĩ bọn họ nếu chiến đấu nói, liền hoàn toàn trúng bẫy rập của Thần Khi Sĩ Lang.

Nhà hàng đột nhiên an tĩnh lại, Đỗ Lan nhìn ba bên kịch chiến trong Thế Giới Trong Gương Mirror World, thầm nghĩ Chân Ti còn thật là làm hai đầu ghét bỏ, một hồi cùng Thiển Thương Uy đánh, một phương diện lại ngăn trở Bắc Cương.

Làm hai người đều đánh không đã ghiền, bọn họ đều không biết Chân Ti muốn làm cái gì, đầu óc có hố sao.

Bắc Cương khó chịu a: Cậu đang làm cái gì.

Không giúp tôi thì thôi, vì cái gì còn muốn ngăn trở tôi công kích Thiển Thương Uy.

Chúng ta Giả Diện Kỵ Sĩ không nên chiến đấu.

Cậu chính là nhận chuẩn điểm này, đến nỗi vì cái gì.

Có thể nói là giết người không tốt, cũng có thể nói là không thể tùy ý Thần Khi Sĩ Lang.

Tóm lại không thể đánh.

Chương 1573

Đáng giận, Thiển Thương Uy cảm giác không đã ghiền: Tiểu tử, ngươi lại như vậy, ta liền giết ngươi trước.

Đỗ Lan thấy cảnh sát bên ngoài không dám hành động thiếu suy nghĩ, phỏng chừng còn phải quan vọng một chút, hắn liền đối bên ngoài hô: Ta là Thiển Thương Uy, ta hiện tại trong tay còn có ba con tin, cho ta chuẩn bị hai trăm triệu yên Nhật, bằng không ta liền giết người.

Hắn là muốn cho Thiển Thương Uy gánh nồi.

Cảnh sát vừa nghe lộp bộp một chút, Thiển Thương Uy trước kia là vì phạm tội mà phạm tội, vẫn là lần đầu tiên đề xuất tiền chuộc.

Nhưng tuy rằng hai trăm triệu không ít, nhưng chỉ cần Thiển Thương Uy không loạn giết người là tốt rồi, tiền có thể chuẩn bị.

Chỉ có thể nói Thiển Thương Uy tên tội phạm bạo lực này để lại cho cảnh sát bóng ma tâm lý khắc sâu, cho nên hắn đột nhiên biến thành tội phạm tống tiền làm các cảnh sát thụ sủng nhược kinh.

Bọn họ lại không biết Đỗ Lan tại nhà hàng cho chính mình chuẩn bị một bữa tiệc lớn, vừa ăn cơm vừa xem kịch vừa chờ cảnh sát tới đưa tiền.

Các cảnh sát khẩn cấp điều dụng hai trăm triệu yên Nhật, đó chính là mấy cái vali lớn.

Mỗi một tờ đều là một ngàn yên tiền mệnh giá lớn, tổng cộng hai mươi vạn tờ.

Đỗ Lan không khỏi vui mừng gật đầu, quả nhiên không giống đám cảnh sát vô năng ở thế giới thám tử, cảnh sát thế giới này vẫn là rất ra sức.

Tiền đã chuẩn bị tốt, hiện tại ngươi phóng thích con tin.

Cảnh sát tin tưởng sau khi lấy số tiền này, Thiển Thương Uy là tuyệt đối trốn không thoát.

Lần này Thiển Thương Uy là tự gây nghiệt không thể sống, tham lam sẽ hủy diệt tất cả mọi người, bao gồm cả tội phạm.

Đỗ Lan nhìn chiến đấu trong Thế Giới Trong Gương cũng đến cuối thanh, Thiển Thương Uy vẫn là trốn rồi, hơn nữa hắn phi thường khó chịu, cái này mục tiêu của hắn không chỉ là Bắc Cương Tú Nhất, ngay cả Chân Ti cũng nhất tịnh bị hắn nhớ thương.

Mà hắn cũng sẽ không hồi quán ăn, mà là trực tiếp từ cửa ra khác chạy.

Thiển Thương Uy nhìn thấy cảnh sát còn ngốc nghếch vây quanh quán ăn không khỏi cười lạnh, a a, sau đó tiêu sái rời đi cái thị phi chi địa này.

Bắc Cương cùng Tú Nhất trở về, bọn họ phát hiện Đỗ Lan thế nhưng còn chưa đi: Anh sao không đi.

Chân Ti cổ quái hỏi.

Cảnh sát đáp ứng cho tôi hai trăm triệu yên Nhật.

Đỗ Lan ngữ bất kinh nhân tử bất hưu.

Chân Ti cùng Bắc Cương đều không tin, quỷ mới có thể vô duyên vô cớ cho Đỗ Lan hai trăm triệu yên ni.

Đỗ Lan anh làm cái gì.

Chân Ti biết Đỗ Lan làm người phi thường không đáng tin cậy, cho nên sợ Đỗ Lan làm chuyện xấu.

Cũng không có gì, tôi chính là đối cảnh sát bên ngoài nói: Ta là Thiển Thương Uy, cho ta hai trăm triệu yên bằng không ta liền xé phiếu.

Bọn họ liền thật sự chuẩn bị hai trăm triệu yên, hiện tại đang chuẩn bị đưa tới đâu.

Đỗ Lan ăn xong cơm uống xong trà, thích ý nói: Bọn họ nhiệt tình như vậy, tôi cũng ngại không thu.

Chân Ti ngây ra như phỗng, mà Bắc Cương biểu tình cũng giống như gặp quỷ: Muốn nói show, vẫn là anh show.

Bắc Cương tỏ vẻ rốt cuộc người như thế nào mới có thể làm ra loại chuyện này a, khó có thể tưởng tượng, trong đầu Đỗ Lan quả thực chính là hố đen.

Làm sao có thể như vậy.

Chân Ti không tán đồng thủ pháp lừa người này, này quả thực chính là phạm tội.

Đừng hoảng hốt, hai trăm triệu tới tay lúc sau chúng ta có thể chia đều.

Đỗ Lan nói.

Bắc Cương vừa nghe cảm thấy không tồi, hắn lập tức nói: Cần chúng tôi giúp thế nào.

Hắn nghĩ đến phạm tội là Thiển Thương Uy gánh nồi, hai trăm triệu yên không lấy bạch không lấy.

Hắn chỉ là không nghĩ tới Đỗ Lan tên này xấu như vậy, so hắn đều xấu, ngay cả tiền của người nộp thuế đều dám lừa.

Lát nữa tôi cho người mang tiền đến cửa, các ngươi liền tiếp tục giả làm con tin mang tiền vào, sau đó chúng ta đem tiền giấu vào Thế

Giới Trong Gương hoặc là tôi dùng Thẻ Khế Ước Contract Card phong ấn lại.

Đến lúc đó chúng ta liền thống nhất khẩu kính liền nói Thiển Thương Uy cầm tiền chạy, mà chúng ta là con tin vô tội lại nơm nớp lo sợ, mọi người đều có thể vì chúng ta làm chứng, cho nên không có người sẽ hoài nghi chúng ta.

Đỗ Lan cười xấu xa nói.

Chỉ sợ bọn họ sẽ ghi lại số series của tiền, đến lúc đó cầm tiền cũng xài không được.

Kế hoạch là không có gì lỗ hổng, Bắc Cương đã nghĩ đến tiêu tiền như thế nào.

Nếu không thể tiêu chúng ta cũng không có gì tổn thất không phải sao.

Nhưng nếu có thể tiêu, ba người chúng ta liền lời to.

Đỗ Lan tỏ vẻ loại phạm tội này mới có ý tứ.

Không được, tôi không đồng ý.

Chân Ti tỏ vẻ không thể làm như vậy.

Bắc Cương trắng mắt liếc cậu một cái: Cậu rốt cuộc muốn ngây thơ đến khi nào, vừa rồi cậu liền vẫn luôn ở ngăn trở tôi công kích Thiển Thương Uy, cậu có biết hay không hắn là kẻ giết người, không nhân tính.

Nhưng là chúng ta Giả Diện Kỵ Sĩ căn bản không cần chiến đấu, kẻ giết người yêu cầu tiếp thu pháp luật chế tài, mà không phải chết tại hỗn chiến vô ý nghĩa.

Chân Ti còn lý trực khí tráng nói.

Vấn đề là hiện tại hắn đã là Giả Diện Kỵ Sĩ, cậu cho rằng cảnh sát còn có thể bắt lấy hắn.

Lấy trình độ chán ghét của hắn đối với cảnh sát, hắn không giết cảnh sát đã là tạ ơn trời đất.

Bắc Cương hiểu biết Thiển Thương Uy, hắn chính là một gã kẻ điên phản xã hội, chỉ cần cao hứng chuyện gì cũng làm ra được.

Vậy để tôi bắt lấy hắn, đem hắn giao cho cảnh phương.

Chân Ti thầm nghĩ chỉ cần đánh bại đối phương là được, không nhất định phải giết người.

Bắc Cương đã vô ngữ, hắn nhìn về phía Đỗ Lan: Cậu ta muốn phá hư kế hoạch của anh, làm sao bây giờ.

Vậy chỉ có thể bái thác anh đem cậu ta nhốt tại Thế Giới Trong Gương, một mình tôi biểu diễn.

Thời điểm phát huy kỹ thuật diễn tới rồi, Đỗ Lan đã là bọn cướp cũng là con tin.

Vậy tiền có phải hay không chỉ hai người chúng ta chia.

Vì một trăm triệu, Bắc Cương nguyện ý lại cùng Long Kỵ đánh một trận.

Chân Ti không nghĩ tới Đỗ Lan xấu như vậy: Cho dù lấy tiền, tôi cũng sẽ tố cáo các anh.

Tư pháp chính nghĩa không dung khinh nhờn, thanh niên ngây thơ chính là như thế chính trực không thể xâm phạm.

Đỗ Lan nhịn không được, đứng lên liền cho Chân Ti một thủ đao đánh ngất cậu: Chúng ta tiếp tục kế hoạch.

Bắc Cương tỏ vẻ đánh ngất cậu ta cũng là biện pháp: Vậy anh tiếp tục sắm vai Thiển Thương Uy, tôi vẫn là con tin.

Đỗ Lan hô với cảnh sát, để cho bọn họ đem tiền đặt cửa tiệm, hắn sẽ cho con tin tới lấy tiền, đừng hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì trong tay hắn còn có con tin khác.

Cảnh sát cho rằng đã thắng lợi trong tầm tay, bởi vì Thiển Thương Uy mang theo tiền là khẳng định chạy không thoát.

Cho nên dựa theo yêu cầu, đem tiền đặt ở cửa.

Bắc Cương không từ lao khổ hết lần này tới lần khác đem vali tiền trầm trọng chuyển vào nhà hàng, miệng đều sắp cười nứt ra rồi, tiền này kiếm quá dễ dàng.

Sau đó Đỗ Lan lấy ra Thẻ Khế Ước Trống Blank Contract Card, đem tiền đều phong ấn lại, một trương một trăm triệu, tổng cộng hai trương.

Bắc Cương bắt được Thẻ Khế Ước phong ấn một trăm triệu yên Nhật, răng hàm sau đều bạo lộ: Chờ tôi bình tĩnh bình tĩnh, sau đó chúng ta lại đi ra ngoài.

Bằng không hắn sẽ bại lộ.

Đỗ Lan gật đầu, cho hắn thời gian tiếp tục nghiền ngẫm một chút nhân vật, con tin không nên là bộ dáng miệng lưỡi tiểu nhân đắc chí này.

Bất quá thật sự là cao hứng a, vô duyên vô cớ được một trăm triệu yên Nhật, cho dù không thể hiện tại tiêu, chờ qua mười mấy năm thời hạn truy tố cũng giống nhau có thể tiêu.

Nhân viên công sở bình thường một năm cho dù một trăm vạn yên Nhật tiền lương, hai mươi năm cũng kiếm không đủ một trăm triệu.

Một cái trăm triệu này có thể làm người ta bớt phấn đấu thật nhiều năm a.

Tính thế nào cũng không lỗ.

Chân Ti nếu là nói lung tung làm sao bây giờ.

Bắc Cương hiện tại duy nhất lo lắng chính là Chân Ti.

Kia cũng muốn có người tin tưởng lời cậu ta nói mới được, chúng ta chính là con tin, con tin đáng thương bị Thiển Thương Uy tàn bạo kiếp trì, sao có thể giả làm Thiển Thương Uy lừa tiền đâu.

Đỗ Lan tỏ vẻ bọn họ muốn trấn định, coi như chuyện này chưa từng phát sinh quá.

Bắc Cương gật đầu cảm thấy cũng đúng, dù sao cảnh sát cũng tìm không thấy tiền, hẳn là sẽ không tin tưởng loại chuyện vô căn cứ này.

Không sai biệt lắm, Đỗ Lan cùng Bắc Cương lộ ra một bộ biểu tình khủng bố giơ cao đôi tay vọt đi ra ngoài: Cứu mạng, có người bị thương, Thiển Thương Uy đào tẩu.

Bắc Cương hô.

Kỹ thuật diễn quá kém.

Biểu tình của Đỗ Lan mới tính là kiếp sau dư sinh, ngay cả vi biểu tình đều viết đầy sợ hãi cùng sợ hãi.

Phóng viên lập tức quay chụp, con tin cuối cùng đi ra, còn nói Thiển Thương Uy chạy.

Cảnh sát kinh hãi, chuyện này là không có khả năng, trước trước, sau sau đều có người của bọn họ gác, hắn sao có thể đào tẩu, chẳng lẽ hắn không mang tiền.

Cảnh sát vọt đi vào, kéo ra Chân Ti, phát hiện tiền cùng Thiển Thương Uy đều biến mất, nhất thời hai mặt nhìn nhau.

Truyền thông cao hứng a, tin tức hôm nay chính là: Cảnh đội vô năng, hai trăm triệu yên cùng kẻ giết người không cánh mà bay.

Dù sao lần này Sở Cảnh sát mặt mũi mất hết, trận hình thùng sắt đều có thể làm người chạy, hơn nữa còn mang theo hai trăm triệu yên Nhật, này thật đúng là gặp quỷ.

Đối mặt truyền thông như thủy triều, Sở Cảnh sát mệt mỏi ứng đối.

Mà Chân Ti sau khi tỉnh lại biết hai trăm triệu yên vẫn là biến mất, liền biết đám người Đỗ Lan thực hiện được, nhưng là cậu cũng không có lập tức tố cáo, bởi vì cậu không chứng cứ, cậu không phải ngốc chỉ là có đôi khi chính nghĩa cảm quá cường làm cậu thoạt nhìn luôn là làm chuyện ngu ngốc.

Chương 1574

Lệnh Tử dò hỏi tình huống lúc đó, Chân Ti cũng không nói.

Lệnh Tử cảm giác rất kỳ quái, nhiều con tin như vậy vì cái gì chỉ có Chân Ti ngất xỉu, tại nhà hàng rốt cuộc đã xảy ra cái gì.

Cô trực giác hết thảy cũng không đơn giản.

Thiển Thương Uy nhìn thấy báo chí, báo đạo trừ bỏ nói hắn bắt cóc con tin ở ngoài, thế nhưng còn nói hắn cướp đi hai trăm triệu yên.

A.

Thiển Thương Uy thiếu chút nữa tức giận đến đem báo chí đều xé nát, hắn không rõ vì cái gì sẽ có người tài tang hãm hại.

Tuy rằng hắn là tội phạm, nhưng không phải tội của hắn hắn cũng sẽ không muốn gánh nồi: Rốt cuộc là ai.

Tức giận đến hắn dậm chân, nhưng là hắn căn bản không biết vì cái gì trên đầu chính mình sẽ xuất hiện một bút oan trái.

Chuyện này giống như là một câu chuyện cười: Kể về hai tên cướp, một tên tốt nghiệp tiểu học và một tên tốt nghiệp đại học.

Bọn họ cướp ngân hàng không ít tiền, lúc trở về tên cướp tốt nghiệp đại học nói chúng ta đếm thử xem.

Tên cướp tốt nghiệp tiểu học lại nói không cần, ngày mai xem tin tức là được rồi.

Vì thế ngày hôm sau tin tức nói hai tên cướp tổng cộng cướp đi ba ngàn vạn đô la, nhưng hai tên cướp tính thế nào cũng chỉ có năm trăm vạn.

Mà giám đốc ngân hàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, thầm nghĩ coi như là đã điền vào cái lỗ hổng tháng này, nếu về sau cướp bóc mỗi tháng đều tới cướp thì tốt biết bao.

Câu chuyện cười này châm chọc rất nhiều thứ, nhưng trong chuyện cười giám đốc ngân hàng mới là người thắng lớn nhất, không thanh không hưởng liền được hai ngàn năm trăm vạn, mà hai tên cướp mạo hiểm lại gánh một cái nồi tày đình.

Hiện tại Thiển Thương Uy cũng là loại cảm giác này, hắn rất tức giận, mặc kệ là ai hắn đều phải tìm ra.

Vì thế hắn nghiêm túc tìm hiểu toàn bộ quá trình vụ án, rõ ràng hắn chính là người trong cuộc lại còn muốn thông qua xem báo hiểu biết vụ án phát triển, cũng là đủ rồi.

Trên báo chí vẫn là nói rất kỹ càng tỉ mỉ, chính là nói Thiển Thương Uy sau khi để luật sư trao đổi con tin không lâu lại đề xuất yêu cầu hai trăm triệu yên.

Lúc ấy ta hẳn là đã cùng hai cái tên kia tiến vào Thế Giới Trong Gương.

Tế bào não của Thiển Thương Uy đang quay cuồng, thứ bình thường đều dùng không đến hôm nay lại đặc biệt sinh động, tuy rằng là một tội phạm, nhưng là nội tại lại có tế bào thám tử: Cái nam nhân kia.

Lúc ấy nhà hàng liền bốn người, ba người là Giả Diện Kỵ Sĩ, cuối cùng chỉ còn lại có Đỗ Lan.

Không chạy thoát được, Thiển Thương Uy có thể xác định tuyệt đối là nam nhân kia lợi dụng thời gian kém, mạo danh chính mình lấy hai trăm triệu yên.

A a.

Loại cảm giác nghẹn khuất này, quả thực so ngồi tù còn thống khổ

hơn.

Từ nhỏ đến lớn, Thiển Thương Uy còn chưa có nghẹn khuất như vậy quá, hắn hiện tại trốn ở một cái rừng cây hẻo lánh, trong rừng cây tất cả đều là rác rưởi người ta không cần.

Hắn nhặt lên một cây gậy sắt điên cuồng gõ, phát tiết lửa giận của chính mình.

Đáng chết, đáng giận, ta nhất định phải xử lý ngươi.

Tên con tin này quả thực là to gan lớn mật, bất quá Thiển Thương Uy sẽ làm thế giới biết không ai có thể đắc tội hắn lúc sau còn có thể bình yên vô sự: Đáng giận a.

Tại bãi sông và rừng cây nhỏ có không ít rác rưởi cỡ lớn, bởi vì tại Nhật Bản xử lý những rác rưởi cỡ lớn này là phải tốn không ít tiền, cho nên người bình thường đều sẽ trực tiếp đem mấy thứ này vứt đi.

Nhưng rác rưởi của người khác chính là của quý của Thiển Thương Uy, hiện tại hắn liền dựa vào những rác rưởi này làm nơi che chở.

Một trận phát tiết lúc sau, rác rưởi đều bị đập nát, nhưng vẫn là không đủ.

Bắc Cương cùng Long Kỵ đều nhận thức hắn, thậm chí bọn họ khả năng hợp tác rồi.

Bởi vì trên báo chí nói cuối cùng đi ra lấy tiền chính là luật sư.

Nghĩ đến đây, Thiển Thương Uy cảm giác chính mình sắp nổ tung tại chỗ.

Việc này không thể tính như vậy, Thiển Thương Uy muốn tiếp tục xuất động.

Nơi ở của Bắc Cương, đã người đi nhà trống, bởi vì Bắc Cương thay đổi một cái địa chỉ, hắn biết Thiển Thương Uy tuyệt đối sẽ không thiện bãi cam hưu.

Tìm không thấy Bắc Cương, cũng tìm không thấy những người khác, Thiển Thương Uy sắp bị bức điên rồi.

Mà lúc này Đỗ Lan đang cùng một ít đứa nhỏ tại quảng trường lộ thiên chơi bài Kính Thú Mirror Monster Cards, đại quái thú đem người lớn đều dọa chạy, bất quá bọn nhỏ lại cười đến rất vui vẻ.

Bất quá Đỗ Lan chú ý tới có một sạp bói toán lại không có cùng người bên cạnh rời đi, ngược lại ngưng trọng nhìn hiện trường trò chơi.

Bọn nhỏ quả nhiên là người chơi thiên sinh, bọn họ rất nhanh liền quen thuộc cách chơi thẻ bài, cùng Đỗ Lan đánh kỳ phùng địch thủ.

Nếu cháu thắng, thật sự cho cháu một bộ bài sao.

Có khen thưởng, đứa nhỏ mới có thể nỗ lực.

Không sai, chỉ cần cháu đánh bại ta.

Vậy cháu sẽ nghiêm túc, lượt của cháu, cháu triệu hoán Sứ Giả Trong Gương, ba ngàn lực công kích, đồng thời khởi động Thẻ Đạo Cụ trước đó, phát động thuộc tính hỏa diễm, lại đề cao một ngàn lực công kích.

Một chiêu phân thắng bại đi, Sứ Giả Kiến Thượng.

Đứa nhỏ trung nhị huy tay, cứ như thể chính mình thật sự trở thành tướng quân.

Quái vật phát ra công kích, mang theo hỏa diễm, làm cả quảng trường đều đắm chìm trong quang mang màu cam.

Huyết tào của Đỗ Lan bị thanh linh, hắn cũng nói lời giữ lời, tặng đứa nhỏ một bộ thẻ bài.

Sau đó người khiêu chiến mới tới, biết có thể được đến thẻ bài, bọn nhỏ sớm đã bắt đầu xếp hàng.

Ngày này vẫn luôn chơi đến khi cha mẹ bọn nhỏ gọi bọn họ ăn cơm, mới kết thúc.

Mà cái người bói toán kia liền vẫn luôn nhìn, hắn là thầy bói chút danh tiếng ở vùng này, lớn lên đẹp trai, bói chuẩn, cho nên rất nhiều cô nương trẻ tuổi đều thích tới nơi này bói toán.

Nhưng hắn lại nhìn không thấu Đỗ Lan.

Đây tuyệt đối là Kính Thú.

Vị thầy bói này tên là Thủ Trủng Hải Chi Tezuka Miyuki, hắn cũng là Giả Diện Kỵ Sĩ.

Bất quá hắn cùng Chân Ti giống nhau không cho rằng Giả Diện Kỵ Sĩ nên chiến đấu.

Nhưng cùng Chân Ti không giống chính là, Thủ Trủng hiểu biết sự tà ác của chiến đấu, bạn tốt của hắn bởi vì cự tuyệt chiến đấu bị giết, cho nên lý do hắn không hy vọng Giả Diện Kỵ Sĩ chiến đấu có sức thuyết phục hơn Chân Ti.

Có người thế nhưng đem Kính Thú biến thành món đồ chơi, hơn nữa còn cho bọn nhỏ, chẳng lẽ hắn không biết Kính Thú là muốn ăn thịt người sao.

Anh rốt cuộc là người nào.

Bọn nhỏ đều đi rồi, Thủ Trủng Hải Chi rốt cuộc đứng ra dò hỏi.

Hắn từ trên người Đỗ Lan cảm giác được một cỗ sức mạnh vặn vẹo vận mệnh, làm thuật chiêm bặc của hắn không khởi tác dụng.

Cậu nhìn cả ngày có phải hay không cũng muốn chơi bài Kính Thú, chi bằng chúng ta làm một ván.

Đỗ Lan mời nói.

Nhưng Thủ Trủng đã đem tay đặt ở trên Tạp Sáo, chỉ cần có nguy hiểm hắn liền có thể thông qua thủy tinh cầu biến thân.

Đỗ Lan.

Lúc này Thu Sơn Liên Ren Akiyama cưỡi mô tô, vẻ mặt hưng sư vấn tội chạy tới: Có phải anh đem Kính Thú phụ cận đều bắt đi rồi hay không.

Không có Kính Thú ăn, Khế Ước Thú của hắn đã bắt đầu nôn nóng bất an.

Thu Sơn Liên nghe nói có người tại quảng trường triệu hoán quái thú liền biết là Đỗ Lan, hơn nữa dọc đường đi này hắn nhìn thấy rất nhiều đứa nhỏ cầm bài Kính Thú, không biết Đỗ Lan rốt cuộc bắt bao nhiêu Kính Thú, Thế Giới Trong Gương đều sắp hết con mồi rồi.

Cũng không bắt bao nhiêu.

Đáng giận, anh có biết hay không hiện tại Khế Ước Thú của chúng tôi không có cái ăn.

Thu Sơn Liên hận không thể hiện tại liền tẩn Đỗ Lan một trận.

Hẳn là Kính Thú bị tôi bắt sợ, cho nên đều không dám ra đây bộ liệp nhân loại, hiện tại đều trốn đi, các người chỉ cần tế tâm tìm vẫn là có thể tìm được.

Cái lúc này Chân Ti cũng tới, cậu cũng là nghe nói trên quảng trường có quái thú mới đến, không nghĩ tới mọi người đều ở đây.

Nhìn thấy Đỗ Lan, biểu tình của cậu liền không tốt, bởi vì cậu biết Đỗ Lan lấy danh nghĩa Thiển Thương Uy lừa gạt cảnh phương hai trăm triệu.

Kính Thú quá nguy hiểm, sao có thể cho bọn nhỏ chứ.

Bất quá quan trọng hơn vẫn là chuyện Đỗ Lan nơi nơi tặng thẻ bài Kính Thú, Chân Ti lo lắng bọn nhỏ sẽ bị thương.

Bài Kính Thú là con đường giải quyết tất cả vấn đề thế giới, vì cái gì các người chính là không rõ.

Không có gì là đánh một ván bài giải quyết không được, không được thì đánh hai ván.

Này bất quá là trốn tránh, đánh bài sao có thể giải quyết vấn đề.

Chân Ti cũng sẽ không bị loại lý do hoang đường này thuyết phục.

Chạy trốn tuy đáng xấu hổ nhưng hữu dụng a, cậu vì cái gì liền không rõ.

Đỗ Lan cũng không lý giải Chân Ti vì cái gì như thế, cậu ta chỉ là một người thường, vì cái gì sẽ có quan niệm đạo đức như thánh nhân, thế giới này rốt cuộc là làm sao vậy.

Tóm lại hiện tại Giả Diện Kỵ Sĩ gặp nguy cơ, khủng hoảng lương thực, lại tìm không thấy Kính Thú uy thực Khế Ước Thú, cuối cùng bị ăn chính là đám Giả Diện Kỵ Sĩ bọn họ.

Bởi vì Đỗ Lan lạm bắt Kính Thú, khiến cho Kính Thú vùng này đều trốn tránh đi lên, Khế Ước Thú không có đồ ăn, bắt đầu uy hiếp Giả Diện Kỵ Sĩ.

Thu Sơn Liên cũng không muốn bị ăn luôn, hắn còn chưa có làm người yêu tỉnh lại đâu.

Sau Thần Khi Sĩ Lang lại thêm một cái Đỗ Lan, thật là lộn xộn.

Khế Ước Thú ăn không được cơm, cũng không thể tìm tôi trút giận a.

Đỗ Lan tỏ vẻ chuyện này cùng hắn không có một chút quan hệ, ít nhất không có trực tiếp quan hệ: Tôi nơi này có tiền xu, cậu để Khế

Ước Thú nếm thử, có lẽ nó sẽ thích ăn.

Tôi không cần tiền xu, tôi muốn thẻ bài của anh.

Thu Sơn Liên cũng không phải tới hồ nháo, hắn là tới tìm biện pháp giải quyết vấn đề, hiện tại chỉ có thể đem Kính Thú Đỗ Lan bắt tới ném cho Khế Ước Thú ăn.

Chương 1575

Nguyên lai là muốn thẻ bài a, xem ra cậu cũng khai khiếu, như vậy chúng ta liền tới đối cục đi.

Đỗ Lan tỏ vẻ hiệp đấu có thể bắt đầu rồi.

Bớt nói giỡn, mau đem thẻ bài cho tôi, tôi muốn đem Kính Thú bên trong uy cho Khế Ước Thú ăn.

Thu Sơn Liên nhưng không có tâm tình đánh bài, mệnh đều sắp không còn, đánh bài có tác dụng gì.

Đỗ Lan thầm nghĩ Thu Sơn Liên còn thật là không giải phong tình a, bất quá hắn vẫn là ném một bộ bài cho hắn: Chưa thấy qua người nào một chút lạc thú đều không có như cậu.

Lấy được thẻ bài, Thu Sơn Liên xoay người liền đi.

Nhưng Đỗ Lan lại còn có vài câu muốn nói: Hôm nay tuy rằng cậu lấy được thẻ bài, bất quá một bộ bài này cũng chỉ có như vậy vài tấm, sớm muộn gì sẽ ăn xong.

Cho nên tôi cho rằng cậu vẫn là muốn học tập đánh bài, như vậy cậu mới có thể từ trong tay người khác thắng được càng nhiều thẻ bài, hình thành một cái tuần hoàn lành mạnh.

Bằng không lần sau cậu lại tìm tôi đòi bài, tôi cũng sẽ không cho cậu.

Người vẫn là muốn dựa vào chính mình.

Thu Sơn Liên thật muốn một quyền đánh qua đi, hắn vẫn luôn là dựa vào chính mình, nếu không phải Đỗ Lan làm bậy, hắn có cần thiết hướng Đỗ Lan thảo muốn đồ vật sao.

Không nghĩ tới Đỗ Lan thế nhưng còn nói loại lời này, làm chính mình đánh bài đi kiếm khẩu lương cho Khế Ước Thú.

Nghĩ đều đừng nghĩ, hắn Thu Sơn Liên chính là bị Khế Ước Thú cắn rớt đầu, bị khai tràng phá đỗ, cũng tuyệt đối sẽ không cùng những người khác đánh bài cá cược thắng thua.

Tuy nhiên Đỗ Lan nói xác thật rất có đạo lý, một bộ bài này chỉ có thể duy trì một đoạn thời gian, nhưng nếu có thể từ trong tay người khác thắng được thẻ bài, kia liền có phiếu cơm dài hạn.

Trở về vẫn là nghiên cứu một chút đi, Thu Sơn Liên thầm nghĩ.

Liên, chẳng lẽ anh mặc kệ bài Kính Thú trong tay bọn nhỏ sao.

Chân Ti không nghĩ tới Liên chỉ lo vấn đề của chính mình, thế nhưng chút nào không có vì các bạn nhỏ suy xét.

Này không quan hệ tới tôi.

Thu Sơn Liên thầm nghĩ những bạn nhỏ kia về sau khả năng đều là đối thủ của chính mình, hắn mới không muốn quản đâu.

Chân Ti tỏ vẻ đây đều là người gì a, sao bên người liền không có một tri kỷ có cùng sở kiến lược đồng với chính mình ni.

Tôi cũng cho rằng khiếm thỏa, hẳn là đem thẻ bài đều thu hồi tới.

Thủ Trủng nói.

Chân Ti cùng Thủ Trủng bốn mắt nhìn nhau, xác định qua ánh mắt, là người cùng một trận tuyến.

Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên có người tán đồng lời nói của chính mình: Tôi tên là Thành Hộ Chân Ti.

Thủ Trủng Hải Chi.

Chân Ti vừa thấy Thủ Trủng liền có loại cảm giác đặc thù, cảm giác đối phương cùng chính mình là người có tương đồng lý tưởng, này hoặc hứa chính là đồng loại tương hấp.

Tuy rằng các cậu nói như vậy, nhưng tôi cũng là không có biện pháp a.

Tôi chính là người lớn ngôn nhi hữu tín, nói tặng cho bọn nhỏ liền tặng cho bọn nhỏ, tổng không thể bởi vì bọn chúng là tiểu hài tử bảy tám tuổi liền hống phiến bọn chúng đi, các cậu phải biết rằng nói như vậy sẽ lưu lại bóng ma trong tâm linh ấu tiểu của chúng, đây là phương thức giáo dục sai lầm.

Nếu tôi thật sự đem thẻ bài đều thu hồi tới, vậy những đứa nhỏ này tương lai liền khả năng trở thành Thiển Thương Uy, các cậu cũng không muốn như vậy đi.

Đỗ Lan dù sao cũng là bách bàn hữu lý.

Chân Ti thế nhưng vô ngôn phản đối, Đỗ Lan từ góc độ giáo dục thành tín xuất phát, làm yêu cầu lấy lại thẻ bài không thành lập.

Nhưng Thủ Trủng nói: Giáo dục tuy rằng quan trọng, nhưng là so với sinh mệnh tới nói, vẫn là muốn đặt thứ hai.

Nếu bọn họ bị Kính Thú tập kích, vậy giáo dục gì đều không có ý nghĩa.

Đúng đúng.

Chân Ti lập tức đồng ý, cậu phát hiện vị Thủ Trủng này quả thực là cơ trí hơn người, cậu đều tìm không thấy lời phản bác Đỗ Lan, không nghĩ tới Thủ Trủng thế nhưng đầu óc rõ ràng lãnh tĩnh phân tích nặng nhẹ: Vẫn là mệnh quan trọng.

Thành tín cao quá sinh mệnh.

Đỗ Lan tỏ vẻ người có thể chết nhưng không thể không có thành tín.

Chân Ti vô ngữ: Lời này anh không biết xấu hổ nói sao.

Là ai mạo danh Thiển Thương Uy lừa cảnh sát hai trăm triệu.

Ai đều có thể nói thành tín, chỉ có anh là không thể.

Lúc này Chân Ti dương mi thổ khí, cậu rốt cuộc bẻ lại một câu, cậu nắm lấy điểm đau của Đỗ Lan tiến hành điên cuồng phát ra, giờ khắc này cậu không phải một mình đang chiến đấu.

Tôi tuy rằng lừa người, nhưng không ngại tôi giáo dục thế hệ sau thành tín a, hai điểm này lại không mâu thuẫn.

Nhiên nhi Đỗ Lan nhẹ nhàng bâng quơ liền phản bác trở về, Lão sư là không cần lợi hại hơn đồng học, lão sư lừa mông gạt gẫm giống nhau có thể dạy dỗ học sinh thành thật thủ tín.

Mặt dày vô sỉ, chẳng lẽ anh không biết cái gì gọi là lấy mình làm gương sao.

Chân Ti quả thực sắp bị tức hỏng rồi.

Mà Thủ Trủng cũng đã biết một ít nội mạc, không nghĩ tới sự kiện Thiển Thương Uy hai ngày trước nguyên lai còn có nội tình như vậy, thế nhưng là Đỗ Lan đòi hai trăm triệu.

Bất khả tư nghị, hắn làm như thế nào được.

Thủ Trủng đầy đầu nghi hoặc.

Đó là giáo dục giả đê đoan, tôi là giáo dục giả cao đoan, giáo dục giả đê đoan yêu cầu lấy mình làm gương, loại giáo dục giả cao đoan như tôi chỉ cần làm theo ý mình là được rồi.

Anh cái tên hỗn đản này.

Từ khi sinh ra đến bây giờ, Chân Ti không phải chưa gặp qua người xấu, nhưng là lần đầu tiên gặp được xấu như vậy, xấu ra trình độ xấu ra phong cách.

Vô năng vi lực, chính là biết Đỗ Lan so Thiển Thương Uy còn hỗn trướng mới cảm giác bất đắc dĩ: Anh không đi, tôi đi.

Tôi cùng cậu đi.

Thủ Trủng cũng hy vọng thu hồi bài Kính Thú trong tay bọn nhỏ.

Đỗ Lan tỏ vẻ bọn họ đối với chính mình quá không tin tưởng, thẻ bài hắn sáng tạo cho dù lại quá hai vạn năm đều sẽ không xảy ra chuyện, tối đa chính là Kính Thú chết đói ở bên trong.

Có thẻ bài còn cần nuôi nấng, này là cùng tiểu tinh linh giống nhau, nuôi nấng tốt nói không chừng còn có thể tiến hóa.

Mà muốn nuôi nấng, ăn tiền xu là được rồi.

Đỗ Lan phát hiện Kính Thú cũng ăn Tiền Xu Dục Vọng Cell Medal.

Bất quá Kính Thú bị Đỗ Lan phong ấn lại có thể thời gian rất lâu không ăn cái gì, điểm này so với khế ước của Thần Khi Sĩ Lang tốt hơn.

Cái lúc này Bắc Cương liên hệ Đỗ Lan, Thiển Thương Uy quả nhiên tìm được nhà tôi, bất quá còn may tôi đã chạy trước.

Ha, hiện tại hắn nhất định là đã khí cấp bại phôi rồi, nghĩ đến hình ảnh kia tôi liền muốn cười.

Hắn cái loại tính tình này sớm muộn gì sẽ lại bị bắt.

Tên tội phạm này quá cao điệu, hơn nữa hắn còn muốn tìm Long Kỵ gây phiền toái, quả thực cùng muốn chết giống nhau.

Hắn lại bị bắt, nể tình một trăm triệu, tôi còn có thể lại làm luật sư biện hộ cho hắn, ha.

Tại nhà mới của Bắc Cương, vệ sĩ mạc danh kỳ diệu, hắn cảm giác lão bản của chính mình tựa hồ khai lãng rất nhiều.

Khoảng thời gian trước lão bản tuy rằng không nói, nhưng tổng cảm giác có tâm sự đè ở đầu quả tim lão bản, tuy rằng cả người thoạt nhìn thực bình thường, nhưng là vệ sĩ biết lão bản có một cỗ ưu sầu khó có thể bài giải.

Nhưng hiện tại cổ ưu sầu này hoàn toàn biến mất, tuy rằng không biết vì cái gì, bất quá vệ sĩ cũng thay lão bản cao hứng.

Thần Khi Sĩ Lang vẫn luôn trong bóng tối quan sát hết thảy, hắn cảm thấy có tất yếu làm chiến đấu thăng cấp, không thể lại tiếp tục như vậy, cần thiết làm một ít người đạt được thẻ bài mạnh hơn mới được, hắn chế tác ba tấm Thẻ Sinh Tồn Survive Card tăng cường sức mạnh Kỵ Sĩ, hy vọng có thể làm mồi dụ kịch hóa chiến đấu.

Thẻ Sinh Tồn, đó là át chủ bài của Thần Khi Sĩ Lang, tổng cộng ba tấm, chính mình giữ một tấm, hai tấm khác chuẩn bị lấy ra đi hù dọa người, để bọn họ mau đánh lên.

Thời gian không nhiều lắm.

Thần Khi Sĩ Lang cần thiết phải đạt được kết quả trước sinh nhật hai mươi tuổi của em gái mới được, cho nên cần thiết phải đánh.

Cũng may còn có Thiển Thương Uy, còn có Chi Phổ Thuần Shibaura Jun Giả Diện Kỵ Sĩ như vậy tồn tại, bọn họ đều rất hưởng thụ chiến đấu cùng trò chơi.

Đặc biệt là Chi Phổ Thuần, hắn còn đang làm cái Thực Tại Du Hí Real Game não tàn kia, mà bạn học của hắn còn thật là ngốc, tham gia một lần còn muốn tham gia lần thứ hai.

Chân Ti sau khi bị tiểu hài tử đánh bại, phát hiện cái trò chơi chân thật này trên mạng, cậu hoài nghi chính là có người bắt chước Giả

Diện Kỵ Sĩ chiến đấu tới dạy hư người ta, cậu liền biết Giả Diện Kỵ Sĩ không nên chiến đấu, cho nên cậu quyết định tìm được địa điểm trò chơi chân thật, đi ngăn cản bọn họ.

Chân Ti cùng Thủ Trủng đi tìm tiểu hài tử đòi lại thẻ bài, nhưng là tiểu hài tử căn bản không nể mặt, bọn nhỏ tuổi này đang được Luật Bảo vệ Vị thành niên bảo hộ, cho dù phạm tội lên tin tức đều chỉ có thể bị xưng hô là Thiếu niên A, không thể công khai tên họ, đúng là thời kỳ Hùng Hài Tử trẻ trâu cường đại nhất, bọn họ có ý thức lãnh địa cùng dục vọng chiếm hữu mãnh liệt, thẻ bài đến trong tay bọn họ, cho dù cha mẹ cũng đừng nghĩ đoạt đi, càng đừng nói là hai người xa lạ.

Chân Ti bị Hùng Hài Tử vô tình tồi tàn, cuối cùng chỉ có thể sát vũ nhi quy.

Thủ Trủng tốt một chút, hắn nguyên bản chuẩn bị dùng chiến thuật trao đổi, nhưng là còn có món đồ chơi gì sẽ có ý tứ hơn so với bài Kính Thú chứ.

Cũng là thảm tao hoạt thiết lư thua thảm.

Tóm lại hai người bọn họ tín thệ đán đán nói muốn thủ hộ hài tử, cuối cùng lại đều không có thành công.

Bất quá những đứa nhỏ kia đảo là nói: Muốn thẻ bài của bọn này sao.

Liền đi quảng trường tiến hành quyết đấu đi, thua liền đưa cho các chú.

Nói xong đầu cũng không ngoảnh lại đi mất.

Thủ Trủng biết trừ bỏ biện pháp này không còn biện pháp khác, cho nên trước khi cùng Chân Ti cáo biệt hắn nói chính mình muốn đi tìm Đỗ Lan lấy một bộ thẻ bài hảo hảo chuyên nghiên, nhất định phải cho đám Hùng Hài Tử này đẹp mặt.

Mà Chân Ti đảo là không có đi con đường này, bởi vì cậu cảm thấy có Thủ Trủng là đủ rồi, cậu vẫn là tiếp tục tìm kiếm Giả Diện Kỵ Sĩ khác.

Lần này cậu tuyệt đối có tự tin, người có thể nghĩ đến trò chơi chân thật tuyệt đối là Giả Diện Kỵ Sĩ.

Đảo là bị Chân Ti mèo mù vớ cá rán, cậu điều tra rất nhiều địa điểm, rốt cuộc xác định nơi thường xuyên tổ chức trò chơi chân thật là một cái xưởng bỏ hoang.

Tại thời điểm trò chơi chân thật lần tiếp theo tổ chức, Chân Ti rốt cuộc đuổi kịp xuất hiện ngăn cản: Dừng tay.

Cậu một không có biến thân, hai không có mang mặt nạ, vẫn là không có hấp thụ đủ giáo huấn.

Chi Phổ Thuần cũng mang theo mặt nạ, hắn nhìn bộ dáng của đối phương thầm nghĩ đây là cọng hành nào.

Chương 1576

Trò chơi tiếp tục, Chân Ti trực tiếp liền vọt đi vào, không màng tự thân nguy hiểm cũng muốn ngăn cản hai tên não tàn tiếp tục đánh nhau.

Chi Phổ Thuần vừa thấy cái này còn được.

Lập tức tìm một mặt gương biến thân, muốn thông qua gương cho kẻ quấy rối đẹp mặt.

Hắn tuy rằng nói muốn công bằng trò chơi, nhưng là sự thật chỉ có tại thời điểm xác bảo chính mình có thể đạt được thắng lợi hắn mới có thể ra tay.

Ví dụ như hắn liền sẽ không không mang hộ cụ cùng người chiến đấu, bởi vì hắn không có dũng khí như vậy.

Quả nhiên là Giả Diện Kỵ Sĩ, Chân Ti cũng không chậm trễ: Biến thân.

Chi Phổ đại kinh, không nghĩ tới người gây trở ngại thế nhưng cũng là một Giả Diện Kỵ Sĩ, thật đúng là không nghĩ tới.

Bất quá có ý tứ, chính mình sau khi biến thân còn chưa có chân chính cùng Giả Diện Kỵ Sĩ chiến đấu quá đâu.

Khải Kỵ Kamen Rider Gai lực phòng ngự cao, lực công kích cao, có thể nói là sức mạnh phi thường cường đại, cho nên Chi Phổ Thuần phi thường tự tin, đối mặt Long Kỵ phát động thế công lôi đình.

Mà Chân Ti còn hy vọng dùng ngôn ngữ cảm hóa hắn: Vì cái gì muốn chiến đấu.

Chúng ta căn bản không có tất yếu hy sinh lẫn nhau.

Bởi vì thú vị a, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy chiến tranh Giả Diện Kỵ Sĩ cứ giống như trò chơi sao.

Tham gia trong đó liền có thể cảm nhận được khoái cảm vô cùng, cái lý do này chẳng lẽ không đủ sao.

Chiến đấu làm sao có thể là trò chơi, sẽ chết người.

Tôi tận mắt nhìn thấy có Kỵ Sĩ chết ở trước mặt tôi.

Nghĩ đến Kiềm Kỵ Scissors chết thảm, Chân Ti còn có chút sợ hãi.

Đương nhiên sẽ có người chết, nhưng chỉ cần chết chính là các ngươi, không phải không có vấn đề sao.

Ta là tuyệt đối sẽ thắng.

Khải Kỵ nói, hắn phát hiện Long Kỵ trình độ cũng không tệ lắm, xem ra cũng không phải lần đầu tiên chiến đấu, đảo là chính hắn có chút cố hết sức, hắn nghĩ đến phải sử dụng biện pháp khác.

Một loại phương thức công quan không thể thực hiện, như vậy liền lập tức đổi một loại phương thức, đây là thói quen của Chi Phổ Thuần.

Chơi trò chơi có thể có rất nhiều phương thức thông quan, không cục hạn vào một.

Nghĩ xong, hắn liền từ Thế Giới Trong Gương trốn ra ngoài, Chân Ti vội vàng truy kích, lại không tưởng Chi Phổ Thuần là muốn phục kích cậu.

Chân Ti từ trong gương xuất hiện trong nháy mắt, gậy của Chi Phổ Thuần liền dừng ở cái ót của cậu.

Chân Ti lập tức liền bị đánh ngã xuống đất, Tạp Sáo rời tay mà ra.

Chi Phổ Thuần tỏ vẻ trang bị này bạo rơi ra thật tốt, hắn liền không khách khí.

Sau đó lại lấy ví tiền Chân Ti tìm ra bằng lái cùng thẻ công tác, phát hiện đối phương nguyên lai là phóng viên tòa soạn báo nhỏ.

Cái này tình báo của Chân Ti toàn bộ hấp thụ ánh sáng, ngay cả Tạp Sáo đều mất, hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

Nếu tìm không trở lại Tạp Sáo, kết cục chỉ có một, đó chính là bị Long Thâm Hồng Giả Dragreder đói khát ăn luôn.

Chờ đến khi Chân Ti bò dậy, cậu mới biết được xong đời, đại sự không ổn.

Cậu căn bản không biết thân phận đối phương, nếu là đối phương trốn mấy ngày, kia cậu không phải muốn chết.

Nghĩ đến đây, Chân Ti liền ủ rũ cụp đuôi, cậu không nghĩ tới chính mình sẽ chết nhanh như vậy, rõ ràng còn chưa có ngăn cản Kỵ Sĩ chiến đấu.

Trước đi tìm Thu Sơn Liên tìm kiếm trợ giúp, nhưng là Thu Sơn Liên có thể làm sao bây giờ.

Hắn cũng không biết thân phận Khải Kỵ: Cậu thế nhưng bị người đoạt đi Tạp Sáo.

Này quả thực chính là thiên phương dạ đàm, này là cỡ nào không phòng bị mới có thể phát sinh a.

Cậu quả nhiên không thích hợp tham dự tiến vào.

Thu Sơn Liên sớm biết rằng Chân Ti nếu không thay đổi, sớm muộn gì sẽ chết, chỉ là hắn cũng không nghĩ tới Chân Ti thế nhưng sẽ chết do đánh mất Tạp Sáo.

Không nhận được trợ giúp, Chân Ti thất hồn lạc phách trở lại công ty, cũng không biết khi nào liền tại nệm trải sàn ngủ rồi, chỉ có thể nói Chân Ti xác thật thần kinh đại điều thô, đương nhiên cũng có khả năng là cậu thật sự từ bỏ, dù sao lo lắng cũng vô dụng.

Cậu là bị tiếng kêu thảm thiết của đồng nghiệp đánh thức: Làm sao vậy.

Mạnh mẽ đứng dậy, đầu đụng vào cái bàn, nguyên lai nệm trải sàn ở dưới bàn, không ngại những người khác đi đường.

Máy tính của tôi, bảo bối của tôi.

Đây là trợ lý trong công ty, cũng là kỹ thuật viên, một trạch nữ mắt kính.

Tư liệu bên trong a, làm sao bây giờ.

Đây là mỹ nữ phóng viên Lệnh Tử.

Xong đời.

Đây là học trưởng của Chân Ti, xã trưởng tòa soạn, giờ phút này hắn tuyệt vọng nhất.

Ba vị đồng nghiệp đều đang kêu rên, hiển nhiên là máy tính xảy ra vấn đề.

Là virus máy tính, bọn họ sáng sớm tới đi làm mở ra máy tính liền phát hiện máy tính toàn bộ bị virus kiếp trì, tất cả đồ vật quan trọng đều ở bên trong, nếu là virus bùng nổ, vậy xong đời.

Chân Ti mạc danh kỳ diệu, cậu đối với máy tính là dốt đặc cán mai, chỉ biết dùng mà thôi.

Làm sao bây giờ.

Lệnh Tử phát hiện máy tính hoàn toàn bị virus khóa lại, cô hoàn toàn không thể công tác.

Đây chính là thủ đoạn của Chi Phổ Thuần, mà hắn sở dĩ làm như vậy, hoàn toàn là hy vọng lợi dụng kênh của tòa soạn báo tuyên truyền

Trò chơi chân thật của hắn: Chỉ cần các ngươi dựa theo yêu cầu của ta làm, ta liền nói cho các ngươi làm sao trừ bỏ virus.

Virus này chính là tác phẩm kiêu ngạo của ta.

Tại trong tiếng kêu thảm thiết của mọi người, Chi Phổ Thuần từ từ đi vào bên trong tòa soạn, vừa đến liền trực tiếp ngồi ở vị trí xã trưởng: Hôm nay ta là lão bản của các ngươi.

Chân Ti lại một lần nữa bởi vì chính mình lỗ mãng mà liên lụy người bên cạnh, đương cậu nghe được trò chơi chân thật, liền đoán ra đối phương là Khải Kỵ.

Nhưng là Tạp Sáo của chính mình, máy tính của công ty đều bị kiếp trì, cậu cũng ném chuột sợ vỡ đồ.

Chi Phổ Thuần chiếm ưu thế cực lớn, một mình áp chế bốn người lớn tuổi hơn mình, hắn cảm thấy bốn người trong công ty này đều là kẻ ngốc.

Sự tự đại này khiến mấy người lớn tức đến nghẹn họng, nhưng khổ nỗi trong máy tính đều chứa dữ liệu quan trọng, nếu bị hủy thì tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

Họ chỉ đành nhẫn nhịn nuốt giận.

Tuy nhiên, khi biết đối phương lại muốn tuyên truyền loại trò chơi não tàn đầy máu me kia, ai cũng cảm thấy không ổn.

Bất quá để kéo dài thời gian, họ chỉ đành giả vờ đồng ý.

Chân Ti cũng rất tức giận, đối phương thật sự quá đáng, rõ ràng vẫn là học sinh mà lại xấu xa như vậy.

Ngươi không phục.

Chi Phổ Thuần rút một góc hộp bài Long Kỵ từ trong túi ra để thị uy: Ngươi biết nên làm thế nào rồi chứ.

Chân Ti vô khả nại hà, chỉ đành nghe lệnh hắn, anh là người thẩm nhất, bưng trà rót nước chẳng khác gì hạ nhân thời phong kiến, lại còn không thể phản kháng.

Ngươi đây là gian lận, ngươi biết không.

Mọi người nhìn ra cửa, phát hiện lại có một người không quen biết, ngược lại Lệnh Tử trí nhớ không tệ, nhớ ra người đó cũng là một trong những con tin trong vụ bắt cóc của Thiển Thương Uy.

Chi Phổ Thuần không cảm thấy đây là gian lận, hừ lạnh một tiếng.

Hắn biết trò chơi của Đỗ Lan lấy Kính Thú làm chủ đạo, thật sự rất có kỹ thuật, thú vị hơn trò chơi sơ sài của hắn nhiều.

Nhưng nếu hắn thừa nhận chẳng phải đại biểu cho việc mình thua sao.

Hắn không thích thua, cho nên đối với Đỗ Lan chẳng hề nể nang.

Lại muốn thông qua truyền thông để nâng cao độ nổi tiếng, cái trò chơi người thật ẩu đả của ngươi còn cần thiết tuyên truyền sao.

Có thể lưu hành trong đám bạn học cùng lớp của ngươi đã là không tệ rồi, ngươi đừng xa vọng thông qua truyền thông khuếch đại sức ảnh hưởng nữa.

Đỗ Lan cũng không phải chế giễu, chỉ là ăn ngay nói thật.

Ngươi đắc ý cái gì.

Ta còn chưa nhận thua đâu.

Đối đãi với tỷ thí hắn nghiêm túc hơn ai hết, hắn chính là muốn thắng.

Người sáng suốt đều biết bài Kính Thú vui hơn trò người thật ẩu đả sơ sài của ngươi.

Đỗ Lan nói.

Còn nữa, ngươi lại muốn lợi dụng truyền thông, cái này không hợp quy củ đi.

Cái gì quy củ với không quy củ, chúng ta tuy nói so xem trò chơi của ai được hoan nghênh hơn, nhưng cũng đâu nói không thể tuyên truyền.

Đợi đến khi mọi người đều biết trò chơi của ta, ngươi cứ ngoan ngoãn nhận thua đi.

Chi Phổ Thuần kiêu ngạo nói, dù sao hắn khẳng định sẽ không nhận thua.

Chương 1577

Chân Ti không ngờ lại là Đỗ Lan, dường như Đỗ Lan quen biết tất cả các Giả Diện Kỵ Sĩ, hơn nữa họ còn có tỷ thí gì đó: Các người đang nói cái gì vậy.

Kỳ thực rất đơn giản, trước đó ta và vị Chi Phổ Thuần bạn học này đã đánh cược, chính là mỗi người chúng ta thiết kế một loại trò chơi, xem trò chơi của ai được hoan nghênh hơn.

Đỗ Lan nói: Trò chơi của hắn chính là cái game chiến đấu trên mạng kia, còn trò chơi của ta chính là bài Kính Thú.

Lẽ nào ngươi chính là người phát thẻ quái thú cho trẻ con ở quảng trường.

Mấy thứ kỹ thuật đó rốt cuộc là gì.

Tại sao lại có quái thú xuất hiện từ trong bài.

Lệnh Tử cũng nghe được tin đồn, nhưng chưa có cơ hội đi kiểm chứng, bất quá nghe nói thật sự có quái thú bị phong ấn trong bài.

Tiêu rồi, nếu bị tiền bối Lệnh Tử biết, cô ấy nhất định sẽ truy căn cứu để, điều tra đến cùng.

Chân Ti thật sự sợ để mọi người biết sự tồn tại của Giả Diện Kỵ Sĩ, còn về việc tại sao phải che giấu, anh cảm thấy đây là bảo vệ mọi người.

Mọi người nếu biết sự tồn tại của Kính Thú, nhất định sẽ gây ra khủng hoảng.

Bất quá bài Kính Thú của Đỗ Lan lại đem chuyện về thế giới trong gương bại lộ ra ngoài, Chân Ti cảm thấy căn bản không ngăn được.

Vậy cô có hứng thú làm một ván không.

Đỗ Lan mời mọc.

Anh có nguyện ý nhận lời phỏng vấn của tôi không.

Lệnh Tử hỏi ngược lại.

Đều im lặng cho ta, người các ngươi cần phỏng vấn là ta, chứ không phải hắn.

Thấy Đỗ Lan vừa xuất hiện đã chiếm quyền chủ động, khiến tên sinh viên đại học Chi Phổ Thuần vô cùng khó chịu.

Trò chơi của hắn rõ ràng là lấy Giả Diện Kỵ Sĩ làm bản mẫu để chế tác ra trò chơi vĩ đại, mọi người đều sẽ thích.

Tuy nhiên tư duy của người bình thường và Chi Phổ Thuần không giống nhau.

Những thứ Chi Phổ Thuần cho là vui vẻ kích thích, đối với người thường mà nói thì hơi quá đà.

Trò chơi đặt cược bằng tính mạng bản thân, đây không phải thứ người bình thường thích, chỉ có đám con nhà giàu rảnh rỗi sinh nông nổi mới thích.

Mọi người sợ đối phương sẽ xóa dữ liệu máy tính, lập tức ngậm miệng.

Lệnh Tử tuy khó chịu, nhưng Xã trường khuyên cô người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, nhịn một chút cho sóng yên biển lặng.

Sao ngươi lại đến đây.

Lẽ nào là đến ngăn cản ta làm tuyên truyền.

Chi Phổ Thuần không hiểu sao Đỗ Lan tìm được hắn.

Nhóc con ngươi chơi trò chơi lúc nào cũng muốn thắng, còn nghĩ đến việc gian lận, ta đương nhiên phải nhìn chằm chằm ngươi.

Đỗ Lan cười: Đã là ngươi làm tuyên truyền, vậy thì ta cũng phải tuyên truyền một chút.

Họ sẽ không giúp ngươi tuyên truyền đâu, ngươi đi đi.

Ồ.

Đỗ Lan lại không cho là như vậy, chỉ thấy hắn đi qua lấy mấy cốc nước, từng cốc từng cốc tạt nước vào máy chủ máy tính, máy chủ trong nháy mắt bắt đầu bốc khói.

Ngươi làm cái gì vậy.

Nhân viên đều chết lặng, đây là thao tác gì.

Ta đang giúp các người phá trừ gông cùm, các người hiện tại có thể dạy dỗ tên nhãi tự đại này một trận, muốn đánh thì đánh, muốn đá thì đá.

Đỗ Lan thành công kéo thù hận.

Lệnh Tử phát ra tiếng gào thét tuyệt vọng: Tên khốn nạn này, dữ liệu của chúng tôi a.

Cô tân tân khổ khổ thu thập, mỗi ngày chạy đông chạy tây, không quản nắng mưa mới có được thành quả a.

Không phải vừa rồi cô còn muốn tẩn hắn một trận sao.

Đỗ Lan biểu thị chính mình chẳng qua là để cô làm điều mình muốn làm nhất: Cô hiện tại có thể không cần cố kỵ gì mà ra tay rồi.

Chi Phổ Thuần đại kinh thất sắc, mất đi tư bản uy hiếp, hắn thật sự sợ đám người xã hội này động thủ.

Tôi hiện tại muốn đánh anh.

Lệnh Tử đã sắp điên rồi, sao lại có người ngu xuẩn như vậy.

Hiện tại đúng là không sợ bị tống tiền nữa, nhưng dữ liệu của họ cũng mất sạch rồi.

Rõ ràng vừa rồi cô còn muốn đánh hắn một trận, quả nhiên phụ nữ chính là hay thay đổi.

Đỗ Lan làm vẻ mặt vô tội nói, trình độ hậu nhan vô sỉ này khiến người ta toát mồ hôi.

Lệnh Tử suýt bị chọc tức chết.

Đỗ Lan, ngươi đây là phá hỏng chuyện tốt của ta, ngươi hẳn biết thân phận của ta, ta sẽ không để ngươi yên đâu.

Chi Phổ Thuần muốn đi, rời đi trước khi người ta động thủ, bất quá trước khi đi hắn coi như hận Đỗ Lan, bởi vì sự can thiệp của Đỗ Lan trực tiếp làm loạn kế hoạch của hắn.

Được, tùy ngươi cao hứng.

Chân Ti nhìn người mang theo hộp bài của mình rời đi, nhất thời không biết làm sao, không biết nên đuổi theo hay ở lại.

Anh muốn đuổi theo, lại sợ sau khi mình đi Đỗ Lan bị các đồng nghiệp đang phẫn nộ xé xác.

Cuối cùng Chân Ti cắn răng, vẫn là cái mạng nhỏ của mình quan trọng hơn, anh biết Đỗ Lan chết không được.

Anh thực ra đã liên lạc với Thu Sơn Liên, đối phương chắc đang ở ngoài công ty, có lẽ có thể giúp anh lấy lại hộp bài.

Mọi người nhất định phải bớt giận.

Nói xong câu này, Chân Ti chạy trước.

Đỗ Lan một mình đối mặt với ba nhân viên công ty đang nộ hỏa trung thiêu: Không cần nghĩ đến chuyện cảm ơn ta, những việc này đều là ta nên làm, bây giờ tốt rồi, tên nhóc kia đi, mọi người không cần chịu ấm ức nữa.

Anh có biết chúng tôi tổn thất bao nhiêu không.

Biết chứ, bất quá các người biết trên người ta có bao nhiêu tin tức không.

Về Thiển Thương Uy, về bài Kính Thú, những tư liệu này các người căn bản không tưởng tượng nổi đâu, nếu đưa tin ra ngoài thì tuyệt đối là tin tức chấn động thế giới.

So với tổn thất của các người, ta ở lại đây đối với các người mới là có giá trị hơn.

Tốt nhất là như vậy, nếu không tôi nhất định cho anh biết thuật phòng lang của nữ tử lợi hại thế nào.

Lệnh Tử từ sau khi bị cảnh sát biến chất tập kích thì bắt đầu tập thể hình tu luyện võ thuật.

Đỗ Lan bị nhân viên văn phòng bao vây, sắc mặt họ không thiện, nếu Đỗ Lan không thể cho họ một vài tin tức có giá trị, vậy thì nhất định sẽ cho hắn biết tay.

Hiện tại anh có thể nói rồi, đem tất cả tình báo anh biết nói ra, nếu không thì anh đừng hòng rời đi.

Lệnh Tử nói.

Xã trường cảm thấy Đỗ Lan có khả năng chỉ đang lừa phỉnh: Tiền ba cái máy tính, anh phải đền.

Ông vẫn là khá thực tế, hiện tại cho dù có lột da sống Đỗ Lan cũng không có ý nghĩa, chỉ có thể bắt Đỗ Lan đền tiền, còn về tin tức thì ông không tin Đỗ Lan thực sự có tin lớn.

Thế này đi, ta kể cho các người nghe một câu chuyện, câu chuyện về một đôi huynh muội.

Câu chuyện còn chưa bắt đầu, ba người làm nghề tin tức đã biết sẽ phát triển thế nào rồi, vô phi chỉ là bán thảm, cái gì mà hai anh em từ nhỏ cô khổ vô y các loại, họ phân phút có thể bịa ra mười thiên hai mươi thiên.

Anh bớt lấy chuyện bi tình ra lừa chúng tôi, mau đền tiền.

Xã trường đã nhận định vào tiền, dù sao dữ liệu cũng không cứu lại được, bất quá ít nhất lấy tiền về giảm thiểu tổn thất.

Cũng chỉ có Xã trường tốt tính như vậy mới có thể nhẫn nhịn Chân Ti đi muộn về sớm hoặc giờ làm việc lơ đễnh, thậm chí có thể dung nhẫn Chân Ti trải chiếu ngủ ngay tại văn phòng.

Xã trường hiện tại đã hạ yêu cầu xuống thấp nhất, chỉ cần đền tiền, đống dữ liệu kia cũng không cầu Đỗ Lan bồi thường nữa, thật sự là người tốt.

Đỗ Lan nhún vai: Các người nghe ta nói hết được không, các người đều chưa nghe hết sao biết câu chuyện này là chuyện bi tình.

Kỳ thực đây là một câu chuyện muội khống cuồng em gái.

Ngày xửa ngày xưa có một đôi huynh muội, họ không hề cô khổ vô y, họ có cha mẹ rất hạnh phúc, nhiên mà trong ngôi nhà cổ họ sinh sống lại có một luồng sức mạnh vị tri bất tường.

Đó là một tòa nhà kiểu Tây vài trăm năm tuổi, chủ nhân ban đầu thích sưu tập gương, cho nên trong kiến trúc cổ xưa này đâu đâu cũng có gương.

Quả thực không phải chuyện bi tình, trực tiếp biến thành chuyện kinh dị rồi.

Một ngôi nhà cổ toàn gương.

Đây chẳng phải là hướng đi của phim kinh dị sao.

Người sống ở bên trong thường xuyên mất tích bí ẩn, có người nói chính là vì những tấm gương bên trong, cho nên về sau gương trong nhà đều bị đặt trên gác xép, đến đời cha mẹ của hai huynh muội, hầu như không ai lên gác xép, đảo cũng bình an vô sự.

Đây chính là câu chuyện của Thần Khi Sĩ Lang và Thần Khi Ưu Y, bất quá Đỗ Lan tiến hành nghệ thuật gia công, ngôi nhà cũng không có chuyện kinh dị gì, toàn là Đỗ Lan bịa thêm để làm nền cho tao ngộ của hai anh em.

Ực, Xã trường nhập tâm, còn Lệnh Tử lại đang tích lũy nộ khí, bởi vì loại chuyện này căn bản không phải tin tức, họ tuy là báo lá cải hạng ba nhưng cũng sẽ không đăng loại chuyện đô thị quái đàm này.

Câu chuyện vẫn đang tiếp tục: Đó là một buổi chiều âm trầm, rất oi bức, cha mẹ hai huynh muội đều không ở nhà, chỉ có hai anh em nhỏ tuổi đang vẽ tranh, đột nhiên từ gác xép truyền đến một thanh âm quỷ dị.

Tí tách tí tách.

Giống như có người đang đi lại, sàn nhà cổ xưa phát ra tiếng ai oán không chịu nổi gánh nặng.

Đỗ Lan hạ thấp giọng, hoàn toàn là sáo lộ kể chuyện ma.

Bất quá trừ Lệnh Tử ra, hai người kia đều nghe rất chăm chú, thậm chí còn nắm tay nhau, bởi vì câu chuyện rất nhanh sắp đến chỗ khủng bố, họ đã chuẩn bị sẵn sàng để bị giật mình.

Hai huynh muội lên gác xép, ngộ nhập vào thế giới trong gương, mà đó là một thế giới phàm nhân có vào mà không có ra, người em gái chết ở thế giới đó, nhưng khi người anh trai cũng sắp chết, thế giới trong gương đột nhiên bộc phát ra một luồng sức mạnh, đem người em gái một lần nữa phục sinh, đồng thời phục sinh còn có những quái vật mà hai anh em đã vẽ.

Quái vật chỉ tồn tại trên giấy vẽ dưới sự can dự của thế giới trong gương đã đạt được sự sống, thế giới nguyên bản khô tịch bắt đầu trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Câu chuyện trừ sự khủng bố ban đầu ra, dường như trở nên thần kỳ.

Thế giới trong gương, còn có quái vật trong tranh phục sinh.

Em gái đã chết một lần nữa sống lại, anh trai cũng bị thế giới trong gương can dự biến đổi cổ quái, đạt được một số năng lượng phi nhân.

Thiết lập rất thú vị, nhưng đây không phải tin tức, Lệnh Tử sắp điên rồi, Đỗ Lan căn bản không có tin tức, chỉ có chuyện bịa đặt.

Tuy nhiên huynh muội lịch kinh thiên tân vạn khổ trở về thế giới, nhưng tiếp đó cả nhà họ đều gặp bất hạnh, bởi vì Kính Thú nhu cầu thức ăn, chúng sẽ thông qua gương bắt thực nhân loại.

Đỗ Lan nói: Hơn nữa em gái tuy đã phục sinh, nhưng cô bé chỉ có hai mươi năm tuổi thọ, người anh trai nghĩ đủ mọi cách muốn cứu em gái, vì thế hắn không tiếc biến động dòng thời gian, hết lần này đến lần khác tiến hành thí nghiệm, nhưng mỗi một lần đều kết thúc trong bi kịch.

Câu chuyện đến đây là kết thúc, Đỗ Lan không nói về cuộc chiến Giả Diện Kỵ Sĩ.

Chương 1578

Câu chuyện không tệ, hoặc là anh có thể viết tiểu thuyết, nhưng đây căn bản không phải tin tức.

Lệnh Tử sắp bùng nổ: Mấy câu chuyện này chẳng qua là bối cảnh trò chơi của anh mà thôi.

Cô cảm thấy Đỗ Lan là người chế tác trò chơi, vậy thì đây khả năng chính là bối cảnh câu chuyện Đỗ Lan thiết lập cho game.

Xã trường cũng cho là như vậy: Anh vẫn là đền tiền đi, tổn thất khác coi như chúng tôi xui xẻo.

Đỗ Lan nhìn dáng vẻ của họ thì biết nhân loại ngu xuẩn khi đối mặt với chân tướng ly kỳ luôn có xu hướng hoài nghi chứ không phải vô điều kiện tiếp nhận.

Thế là cuối cùng Đỗ Lan để lại tiền, rồi muốn rời đi.

Đợi đã, anh còn chưa nói cho tôi biết, trò chơi của anh rốt cuộc sử dụng kỹ thuật gì, tại sao lại có quái thú.

Lệnh Tử hỏi.

Dù sao nói cho cô, cô cũng sẽ không tin, làm phóng viên mà không có chút trí tưởng tượng nào, cô như vậy là không thể hoàn nguyên chân tướng.

Đỗ Lan nói xong thì đi, cứ như thể hắn chưa từng làm chuyện xấu gì vậy.

Oai phong cái gì, rõ ràng làm hỏng ba cái máy tính của chúng ta.

Trợ lý trạch nữ biểu thị không thể lý giải phong cách của Đỗ Lan.

Mà Xã trường lại cảm thấy câu chuyện này rất thú vị, ông đều sắp tin rồi: Mấy đứa nói xem liệu có thật sự có thế giới trong gương, thật sự có Kính Thú sẽ từ trong gương xuất hiện bắt giữ nhân loại không.

Như vậy thì có thể giải thích những vụ mất tích bí ẩn gần đây rồi.

Xã trường không hổ là Xã trường, đem hai sự kiện nhìn như vô quan liên kết lại với nhau.

Lệnh Tử sững sờ, cô ngược lại không liên hệ câu chuyện này với vụ án mất tích, bởi vì điều này cũng quá phản khoa học: Sao có thể.

Tuy muốn phủ nhận, nhưng bản thân sự kiện mất tích bí ẩn vốn đã không khoa học, không có bất cứ manh mối nào, người mất tích sống không thấy người chết không thấy xác, cứ như thần ẩn vậy: Sẽ không đâu nhỉ.

Một khi liên hệ lại, ngay cả Lệnh Tử cũng không thể phủ nhận khả năng này.

Xã trường tiếp tục nói: Mấy đứa nghĩ xem, nếu không có thế giới trong gương, vậy thì mấy tấm bài quái thú của Đỗ Lan rốt cuộc từ đâu tới.

Tổng không thể là hắn tự nuôi, nhất định là hắn bắt được a.

Lệnh Tử biết không thể đợi thêm nữa, Đỗ Lan hoặc là thật sự có liên quan đến vụ án mất tích, nghĩ vậy liền lao ra ngoài.

Chi Phổ Thuần bị Thu Sơn Liên và Chân Ti tiến hành đánh đôi giáo dục, không chỉ mất hộp bài mà còn bị dạy dỗ một trận tơi bời, bị những kẻ người xã hội mà hắn luôn coi thường tặng cho một cái tát vang dội.

Thu Sơn Liên cuối cùng vẫn đến giúp đỡ, Chân Ti thiên ân vạn tạ, nếu không có Thu Sơn Liên lần này anh nguy hiểm rồi.

Chi Phổ Thuần lạc bại mà chạy lại đang nghĩ muốn tìm một đồng minh, lấy một chọi hai quá nguy hiểm.

Mà đồng minh hắn nghĩ đến lại là Thiển Thương Uy, hắn từ trong miệng Chân Ti biết được Thiển Thương Uy đang nổi đình nổi đám cũng là Giả Diện Kỵ Sĩ, đó tuyệt đối là một sự chi viện cường lực.

Hắn thật sự tưởng rằng mình có thể lợi dụng Thiển Thương Uy, căn bản không ý thức được Thiển Thương Uy khiến người ta nghe tên đã sợ mất mật rốt cuộc nguy hiểm đến mức nào.

Thiển Thương Uy gần đây sống không tốt, bởi vì hắn không tìm được cừu nhân, bất quá hắn ngược lại rất dễ dàng bị Chi Phổ Thuần tìm thấy.

Chi Phổ Thuần có tình báo Thiển Thương Uy muốn biết nhất, chỉ bằng điểm này đôi bên đã có thể đạt thành hợp tác ngắn hạn.

Nhìn thấy nhiệt tình chiến đấu của Thiển Thương Uy, Chi Phổ Thuần rất vui mừng, cảm thấy cơ hội báo thù đang ở ngay trước mắt.

Nhưng kết cục, Chi Phổ Thuần đã chết.

Bị Thiển Thương Uy dùng làm tấm khiên đỡ đạn, bị luật sư Bắc Cương loạn thương bắn chết.

Chi Phổ Thuần tuy tìm được đồng minh, nhưng kết quả cuối cùng lại là hai chọi ba.

Long Kỵ, Dạ Kỵ, còn có Kỵ sĩ Thiết Binh của Bắc Cương, ba người đều là cao thủ có ý thức chiến đấu, đối mặt với một kẻ điên và một tên nhóc ấu trĩ, đã tiến hành một trận chiến nghiền ép.

Bắc Cương đối với Thiển Thương Uy không hề lưu thủ, bởi vì hắn biết không trừ khử Thiển Thương Uy, hắn sẽ không có ngày yên ổn.

Tên điên Thiển Thương Uy này sẽ luôn bám theo hắn gây phiền phức, lần này cũng là Thiển Thương Uy đến gây sự, hắn bị ép phản kích.

Bắc Cương là luật sư của cha Chi Phổ Thuần, cho nên khi Chi Phổ Thuần hẹn Bắc Cương ra, Bắc Cương tịnh không hoài nghi, không ngờ con trai khách hàng lại cũng là Giả Diện Kỵ Sĩ, hơn nữa còn câu kết với Thiển Thương Uy, thật đúng là phú nhị đại tùy hứng.

Đồng thời Chi Phổ Thuần cũng gọi cả Long Kỵ và Dạ Kỵ ra, ý định ban đầu của hắn là hợp tác với Thiển Thương Uy một hơi đánh bại toàn bộ ba đối thủ.

Lại không ngờ Thiển Thương Uy nhìn thấy Long Kỵ và Bắc Cương thì liền mất tinh thần hợp tác, hoàn toàn là đánh loạn xạ.

Rõ ràng nói tốt là hợp tác, cuối cùng hai người vẫn là mạnh ai nấy đánh.

Ngược lại Long Kỵ và Dạ Kỵ hợp tác áp chế Chi Phổ Thuần, đồng thời Bắc Cương triển hiện hỏa lực của Kỵ sĩ Thiết Binh, sát thương tầm xa gây ra thiệt hại hàng tấn cho Thiển Thương Uy.

Sau khi có được sức mạnh Giả Diện Kỵ Sĩ, Thiển Thương Uy tịnh chưa từng nghiên cứu kỹ, thậm chí trong hộp bài còn có những lá bài gì cũng không biết, càng chưa từng thi triển chiêu cuối.

Đối mặt với hỏa lực điên cuồng của Bắc Cương, Thiển Thương Uy quả đoán bán đồng đội, để Chi Phổ Thuần đỡ đạn.

Người thanh niên đến chết cũng không hiểu, trên đời tại sao lại có kẻ tà ác như vậy, lại có thể không chút do dự đẩy đồng minh ra.

Lạnh quá, đây là ý niệm cuối cùng của Chi Phổ Thuần.

Khế Ước Thú của Chi Phổ Thuần khôi phục tự do, quấy rối chiến trường, lần này lại không thể bắt được Thiển Thương Uy, ngược lại vị trí của mọi người đều bị lộ.

Chân Ti ngây ngốc nhìn Chi Phổ Thuần hóa thành tro bụi, tuy hắn là một đứa trẻ hư, nhưng nói cho cùng hắn tội không đáng chết.

Chân Ti không hiểu là tại sao tên luật sư kia có thể không chút do dự phát động công kích trí mạng như vậy.

Đương nhiên Chân Ti cũng biết không thể trách luật sư, nói cho cùng vẫn là lỗi của Thiển Thương Uy.

Thiển Thương Uy còn nguy hiểm hơn tôi tưởng tượng.

Lại một lần nữa bỏ lỡ cơ hội đánh giết, Thiển Thương Uy lần sau có lẽ sẽ trở nên càng nguy hiểm hơn, Hắn đối với sự lý giải về Giả Diện Kỵ Sĩ sẽ ngày càng rõ ràng, lần sau gặp mặt muốn giết hắn sẽ càng thêm khó khăn.

Dạ Kỵ cũng có cảm giác này, hiện tại Thiển Thương Uy vẫn chưa phát huy sức mạnh tối đa của Kỵ sĩ, chỉ là đánh thường đã nan giải như vậy, nếu trở nên mạnh hơn thì làm sao bây giờ.

Trở nên mạnh hơn tự nhiên còn có ngoại hack khác.

Thủ Trủng Hải Chi Tezuka tuy không tham gia chiến đấu, bất quá Chân Ti và anh ta hiện tại là đồng minh, cho nên tình báo được chia sẻ.

Thủ Trủng Hải Chi trong lúc thu thập bài Kính Thú, phát hiện ra những lá bài kỳ thực là có bối cảnh câu chuyện, là câu chuyện về hai huynh muội, anh lập tức ý thức được người anh trong truyện chính là Thần Khi Sĩ Lang, cho nên anh lần theo manh mối bắt đầu tìm kiếm, cuối cùng tìm được ngôi nhà cổ của Thần Khi Sĩ Lang.

Quả nhiên là một tòa nhà kiểu Tây lạc phách đầy gương, Thủ Trủng Hải Chi trực tiếp đi lên gác xép, thật sự nhìn thấy Thần Khi Sĩ Lang.

Thần Khi Sĩ Lang y cựu ở trong gương, hiển nhiên trong hiện thực nhục thể của hắn đã sớm tử vong, hiện tại hắn thuộc về sinh linh của thế giới trong gương.

Thế giới trong gương là một nơi sở hữu sức mạnh đáng sợ, có thể đoạt đi sinh mệnh cũng có thể ban tặng sinh mệnh.

Ta có thể cho ngươi sức mạnh mạnh nhất, để ngươi trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Thần Khi Sĩ Lang nhìn Thủ Trủng nói, hắn hy vọng dùng sức mạnh cường đại để mua chuộc đối phương, để anh ta đi chiến đấu.

Thẻ Sinh Tồn Survive từ trong gương bay ra, rơi vào tay Thủ Trủng.

Thần Khi Sĩ Lang cho rằng nguyên nhân Chân Ti và Thủ Trủng hai người không thích tác chiến là vì không có nắm chắc tất thắng, cho nên hắn muốn lén lút cấp cho họ sức mạnh, để họ có tư bản thắng lợi, như vậy họ sẽ lao vào chiến đấu, cuối cùng hai kẻ cầm thẻ Sinh Tồn cũng sẽ đánh lẫn nhau.

Có thể nói là tính toán hay, nhưng lại quá ngây thơ.

Thủ Trủng không chiến đấu là vì không tán đồng phong cách của Thần Khi Sĩ Lang, hơn nữa anh ta cũng không có nguyện vọng bắt buộc phải thực hiện.

Thủ Trủng sở dĩ đại diện cho người bạn đã mất trở thành Kỵ sĩ, chỉ là không hy vọng những người khác tiếp tục bị thương, thuộc kiểu Phật tổ cắt thịt nuôi đại bàng.

Anh nội tâm tịnh không khát vọng thắng lợi: Thần Khi Sĩ Lang, nói cho ta biết ngươi làm tất cả có phải là vì em gái của ngươi không.

Anh căn cứ vào thiết lập trò chơi của Đỗ Lan biết được người em gái sau khi phục sinh chỉ có thể sống đến hai mươi tuổi.

Không biết ngươi đang nói gì.

Thần Khi Sĩ Lang nhíu mày, đây là một bí mật, bởi vì cuộc chiến tranh Kỵ sĩ này người chiến thắng tuyệt đối sẽ không phải là Kỵ sĩ, chỉ có em gái của hắn mới là người thắng.

Kỵ sĩ thông qua chém giết hấp thu sinh mệnh của người khác, đến cuối cùng Thần Khi Sĩ Lang sẽ thông qua người đại diện giết chết Kỵ sĩ cuối cùng, đem mười hai phần sức mạnh dung hợp lại với nhau quán nhập vào trong cơ thể em gái mình, như vậy có thể giúp em gái tục mệnh để cô bé đột phá thọ mệnh hai mươi tuổi, nghịch thiên cải mệnh.

Nếu các Kỵ sĩ biết điểm này khẳng định sẽ không nguyện ý tiếp tục chiến đấu, cho nên Thần Khi Sĩ Lang tuyệt đối sẽ không thừa nhận, đồng thời hắn thầm nghĩ tên Thủ Trủng Hải Chi này biết quá nhiều rồi, xem ra nên nghĩ cách trừ khử hắn mới được.

Mục đích cuối cùng của Chiến tranh Kỵ sĩ là bí mật tuyệt đối không thể tiết lộ.

Thấy Thần Khi Sĩ Lang không thừa nhận, Thủ Trủng Hải Chi cũng không nói gì thêm, anh biết Thần Khi Sĩ Lang đã tẩu hỏa nhập ma rồi.

Một Kỵ sĩ chết đi, Kỵ sĩ mới sẽ xuất hiện.

Kẻ thay thế Chi Phổ Thuần là một gã thấy tiền sáng mắt, hắn đạt được sức mạnh Kỵ sĩ, hiểu rõ quy tắc chiến đấu của Kỵ sĩ, nhưng hắn không nghĩ đến việc chiến đấu vì nguyện vọng cuối cùng, mà là nghĩ cách tìm một Kỵ sĩ có tiền để ôm đùi, để người đó thuê mình, còn hắn có thể kiếm tiền thông qua việc làm tay sai.

Tá Dã Mãn Linh Kỵ thấy tiền sáng mắt gảy bàn tính nhỏ tanh tách, hắn cảm giác mình sắp phát tài rồi.

Chương 1579

Trong Giả Diện Kỵ Sĩ nhất định có người giàu, chỉ cần ôm được đùi, không chỉ có tiền kiếm mà còn rất an toàn.

Đương nhiên trước khi kiếm tiền cần có đủ tình báo, Khế Ước Thú của Tá Dã Mãn là linh dương, sở hữu sức bật siêu cường, cho nên hắn có thể thần xuất quỷ một xuất hiện ở bên rìa chiến trường, không bị người ta phát hiện, ai có tiền hắn sẽ giúp người đó.

Chân Ti và Thu Sơn Liên cũng đang điều tra chân tướng, bất quá hướng điều tra của họ là trường đại học, Thần Khi Sĩ Lang chính là phát triển hệ thống Giả Diện Kỵ Sĩ tại đại học, người yêu của Thu Sơn Liên cũng trở thành người thực vật tại đại học.

Một lần nữa đến nơi này, họ phát hiện phòng thí nghiệm vốn nên bị phế bỏ lại có người sử dụng, là ba nhà khoa học áo trắng.

Bất quá các nhà khoa học đối với người ngoài đến thăm thì giữ kín như bưng, căn bản không muốn nói chuyện gì, trực tiếp đuổi hai người đi.

Nhất định có vấn đề.

Thái độ như vậy thực sự là khả nghi, nhưng Thu Sơn Liên cũng không tiện xông vào, xem ra vẫn là phải lén lút tiềm nhập mới được, nói không chừng có thể lấy được một ít tư liệu.

Nhưng họ tịnh không phát hiện ánh mắt âm u của ba nhà khoa học âm thầm dõi theo họ, đây căn bản không phải nhà khoa học, quả thực chính là âm mưu gia.

Hiển nhiên ba nhà khoa học cũng đang ngầm mưu tính gì đó, hơn nữa tuyệt đối có liên quan đến nghiên cứu của Thần Khi Sĩ Lang.

Mà hiện tại họ đã để mắt tới Chân Ti và Thu Sơn Liên.

Giữa các Giả Diện Kỵ Sĩ tràn ngập lừa lọc dối trá, người chân thành đãi nhân như Chân Ti e rằng cũng chỉ có Thủ Trủng Hải Chi.

Những Kỵ sĩ khác đều sở hữu lý do bắt buộc phải chiến đấu, cho nên họ hy vọng thắng lợi, mà yếu tố thắng lợi bao hàm: tình báo, chiến thuật và thực lực.

Cũng đại biểu rằng che giấu và lừa gạt là thủ đoạn bắt buộc phải sử dụng, thậm chí đánh lén và ám sát cũng là phương pháp có thể cân nhắc.

Ẩn giấu bản thân bảo tồn chính mình, không từ thủ đoạn thương hại địch nhân, đây chính là chiến tranh.

Sự thật về chiến tranh Giả Diện Kỵ Sĩ là gì.

Thế giới trong gương rốt cuộc là gì.

Chân Ti và Thu Sơn Liên đang tìm kiếm, họ hy vọng thông qua hiểu rõ chân tướng mà thiết thực giải quyết rắc rối của thế giới trong gương.

Bất quá càng tiếp cận hiện thực thì càng nguy hiểm, ví dụ như Thủ Trủng Hải Chi, anh chính là vì đã xúc cập đến chân tướng mà bị Thần Khi Sĩ Lang ghi hận.

Thủ Trủng Hải Chi tịnh không sử dụng thẻ Sinh Tồn, mà đem thẻ Sinh Tồn đưa cho Thu Sơn Liên.

Sở dĩ lựa chọn anh ta mà không chọn Chân Ti, một phương diện là Thủ Trủng Hải Chi cho rằng Thần Khi Sĩ Lang có khả năng không chỉ hối lộ mình, cũng có khả năng hối lộ Chân Ti.

Phương diện thứ hai là vì Thủ Trủng Hải Chi đã xem bói cho Thu Sơn Liên, anh ta là người có xác suất sống sót lớn nhất, hơn nữa nội tâm anh ta cũng tồn hữu chính nghĩa, đem thẻ Sinh Tồn cho anh ta tuyệt đối là chính xác.

Thần Khi Sĩ Lang tìm đến Thiển Thương Uy tiết lộ vị trí của Thủ Trủng, hắn muốn mượn dao giết người.

Đồng thời Thần Khi Sĩ Lang cũng phái khiển thuộc hạ Kính Thú của mình hấp dẫn Chân Ti bọn họ đến chiến trường, hắn muốn nhân vi chế tạo cừu hận.

Nếu Chân Ti nhìn thấy Thiển Thương Uy giết chết Thủ Trủng, anh nhất định sẽ báo thù.

Vì thúc đẩy chiến tranh, ngươi đúng là không từ thủ đoạn nào a.

Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện trước mặt Thần Khi Sĩ Lang, nơi này là thế giới trong gương, Thần Khi Sĩ Lang có thể cụ hiện ra thân thể.

Thần Khi Sĩ Lang nhìn Đỗ Lan hào vô phòng bị xuất hiện ở đây, chỉ thâm thâm nhìn hắn một cái.

Đỗ Lan chỉ cần không gây trở ngại cho kế hoạch cuối cùng của hắn, hắn cũng không muốn có bất kỳ giao tập nào với Đỗ Lan.

Kính Thú của ngươi dường như bồi dưỡng không tệ, lấy nó làm tiền đặt cược, chúng ta làm một ván bài đi.

Đỗ Lan nói.

Ngươi đừng can nhiễu kế hoạch của ta, ta không muốn làm địch với ngươi.

Mười mấy sinh mệnh của người trẻ tuổi đổi lấy sinh mệnh em gái ngươi, ngươi cảm thấy em gái ngươi sẽ đồng ý sao.

Đỗ Lan muốn biết Thần Khi Sĩ Lang có từng cân nhắc cảm nhận của em gái không.

Không cần nó đồng ý, chỉ cần nó sống sót.

Thần Khi Sĩ Lang biểu thị sống sót quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Ta rất tò mò, ngươi rốt cuộc đã thử bao nhiêu lần.

Ta biết trên tay ngươi có sức mạnh của Áo Đinh Odin, có thể thay đổi thời gian, ta nghĩ đây không phải lần đầu tiên ngươi thử đi.

Thứ ngươi biết cũng thật không ít.

Đối mặt với Đỗ Lan, Thần Khi Sĩ Lang có cảm giác bị nhìn thấu.

Áo Đinh là con bài tẩy cuối cùng của hắn, tuy hắn không thể biến thân, nhưng hắn có thể đem sức mạnh của Áo Đinh cho người đại diện mượn, để người đại diện thay thế mình hoàn thành nhiệm vụ.

Giả Diện Kỵ Sĩ Áo Đinh sở hữu năng lực khống chế thời gian, loại năng lực này phát huy đến cực hạn có thể viết lại hiện tại và quá khứ.

Nhìn biểu tình của ngươi thì biết mấy lần thử khác cũng không thành công.

Điều này chứng minh em gái ngươi đã chết, hiện tại em gái ngươi thật sự vẫn là em gái ban đầu của ngươi sao.

Đỗ Lan muốn làm lung lay nội tâm Thần Khi Sĩ Lang.

Nhiên mà Thần Khi Sĩ Lang tịnh không dao động: Em gái chính là em gái.

Một tên muội khống hợp cách, sẽ không quản em gái rốt cuộc là em gái của ai.

Đúng là hết thuốc chữa, vì thế mà không ngừng nỗ lực cứu vãn, lại hết lần này đến lần khác thất bại, nghịch thiên mà đi tiền đồ gập ghềnh, ngươi đều đã chết rồi, lại hà khổ như thế vì Thần Khi Ưu Y tục mệnh chứ.

Đỗ Lan cảm giác nhân sinh ngắn ngủi mấy chục năm, căn bản không cần thiết hà cầu như vậy.

Đó là suy nghĩ của ngươi, không liên quan đến ta.

Thần Khi Sĩ Lang là kẻ vì em gái không tiếc giết người.

Đỗ Lan thầm nghĩ muội khống thật sự quá đáng sợ: Ngươi thật sự cho rằng mười ba sinh mệnh là có thể tiếp tục sinh mệnh của cô ấy sao.

Có thể, nó còn trẻ như vậy, mới hai mươi tuổi căn bản không nên sớm rời bỏ thế giới.

Bởi vì cô ấy rất trẻ, cho nên ngươi liền tìm những sinh mệnh trẻ tuổi kia, hy sinh họ thành toàn cho em gái ngươi, thật đúng là logic không thể lý giải.

Đỗ Lan nói, Ta sẽ không ngăn cản ngươi, bởi vì ngươi chú định sẽ thất bại, ta nghĩ ngươi trơ mắt nhìn em gái chết ngay trước mắt, trừng phạt này đối với ngươi mà nói đủ tàn khốc rồi.

Đỗ Lan đến chỉ là nhìn xem Thần Khi Sĩ Lang, tịnh không có ý gì khác: Tất cả đều là lựa chọn của Cánh Cửa Vận Mệnh, không thể kháng cự.

Thủ Trủng Hải Chi bị Thiển Thương Uy tập kích, Chân Ti đến muộn, tuy anh đã cứu Thủ Trủng ra khỏi thế giới trong gương nhưng Thủ Trủng vẫn bị thương quá nặng mà hy sinh.

Thiển Thương Uy quả nhiên mỗi một lần đều đang mạnh lên, theo sự lý giải đối với những lá bài, Thiển Thương Uy hiện tại đã có thể thi triển chiêu cuối.

Lần này Chân Ti cuối cùng cũng bạo nộ, anh không thể tha thứ cho chính mình, không thể tha thứ cho Thiển Thương Uy, anh muốn đích thân đánh bại đối phương.

Chân Ti biết là mình quá ngây thơ, loại người như Thiển Thương Uy căn bản không nên được tha thứ, hắn sẽ không thay đổi.

Thu Sơn Liên cũng không ngờ Thủ Trủng cứ thế mà chết, tuy gã này luôn thần thần thao thao tiên đoán tương lai người khác, nhưng tổng thể mà nói vẫn là một người không tệ, không ngờ người như vậy lại cứ thế chết ngay trước mặt mình.

Thu Sơn Liên nhớ đến thẻ Sinh Tồn mình đang sở hữu, thầm nghĩ sẽ báo thù cho Thủ Trủng, anh nhìn về phía Thiển Thương Uy trong thế giới gương rồi lao vào.

Thẻ Sinh Tồn phát động.

Dạ Kỵ hình thái Sinh Tồn.

Thẻ Sinh Tồn khiến thực lực Kỵ sĩ nâng lên một bậc, Thiển Thương Uy không ngờ hắn mới học được chiêu cuối, kẻ địch đã bật hack.

Đối mặt với thời gian bảo hộ của Dạ Kỵ, Thiển Thương Uy một lần nữa lẩn trốn.

Bất quá lần này hắn biết kẻ địch sẽ không trốn tránh nữa, mà là sẽ đến truy kích hắn.

Hắn hưởng thụ những ngày tháng bị người ta truy bộ, điều này khiến hắn huyết mạch sôi sục.

Quả nhiên giết chết một người, có thể khiến bọn họ một lần nữa coi trọng mình.

Chân Ti đang gào khóc, người bị giết trong thế giới gương dù có trở về thế giới thực cũng sẽ không có thi thể lưu lại, Thủ Trủng hóa thành những hạt phân tử rồi biến mất.

Đối với Chân Ti mà nói, chính là người bạn tốt nhất đã chết, đả kích là cực lớn.

Lần này anh cuối cùng cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, xưa nay anh mỗi lần đều phạm phải sai lầm lớn, lại nhờ vận khí mà không tạo thành hậu quả nghiêm trọng, nhưng lần này sự bao che của anh đối với Thiển Thương Uy trực tiếp dẫn đến cái chết của Thủ Trủng.

Anh biết mình không thể tiếp tục nhân từ nữa, anh sẽ lấy ra thực lực của mình chiến đấu với Thiển Thương Uy.

Chân Ti hồi còn đi học là học sinh năng khiếu thể dục, thần kinh vận động hạng nhất, những trận chiến trước đó cũng chứng minh anh xác thực có thiên phú.

Chỉ là anh là tuyển thủ PVE, chứ không phải tuyển thủ PVP, đối với Kỵ sĩ luôn thủ hạ lưu tình, nhưng hiện tại anh quyết định rồi, sẽ không bao giờ phạm sai lầm nữa.

Thu Sơn Liên thầm nghĩ Chân Ti coi như đã trưởng thành, nhưng cái giá phải trả không nhỏ.

Tiếp theo họ ngừng truy tìm chân tướng, mà là truy sát Thiển Thương Uy.

Chương 1580

Ngay cả luật sư Bắc Cương cũng gia nhập vào, hiển nhiên họ cuối cùng đã đạt thành cộng thức, biết mức độ nguy hiểm của Thiển Thương Uy đã là cao nhất rồi.

Thiển Thương Uy cũng không nghĩ nhiều, hắn đang muốn đại khai sát giới đây, giết sạch kẻ địch.

Tuy đối diện có ba người, nhưng Thiển Thương Uy vẫn nghĩa vô phản cố phát động công kích, thậm chí không có mai phục không có cạm bẫy, cứ thế trực tiếp từ chính diện xông tới.

Kết quả có thể tưởng tượng được, ba đánh một, Thiển Thương Uy bị đánh rất thảm, nhưng hắn rất vui, bởi vì hắn cảm giác được sự tồn tại của chính mình: Lại đến.

Bất kể bị đánh ngã bao nhiêu lần, Thiển Thương Uy đều sẽ tiếp tục đứng lên, hắn đang hưởng thụ chiến đấu, hưởng thụ đau đớn.

Bất quá Đỗ Lan đang quan chiến biết Thần Khi Sĩ Lang sẽ không để Thiển Thương Uy cứ thế mà chết, hắn nhất định đã ý thức được giá trị quan trọng của Thiển Thương Uy đối với chiến tranh, cho nên hắn lùa Khế Ước Thú của Chi Phổ Thuần đến chiến trường, đây là tặng ngoại hack cho Thiển Thương Uy.

Bởi vì Thần Khi Sĩ Lang biết trong hộp bài Vương Xà còn có một lá bài phong ấn khác, cũng tức là Khế Ước Thú của Thiển Thương Uy có thể vượt quá một con.

Thiển Thương Uy cũng ý thức được điều gì, lập tức rút bài, thẻ Khế Ước trống xuất hiện, đạt thành khế ước với con thú thứ hai.

Sức mạnh gấp bội, tốc độ của rắn, sức mạnh của tê giác.

Bỉ ổi a, Thần Khi Sĩ Lang.

Đỗ Lan nhịn không được nói.

Á á.

Ba Giả Diện Kỵ Sĩ đều bị đánh lật xuống đất, duy có Dạ Kỵ đã bật hình thái Sinh Tồn miễn cưỡng cầm cự với Thiển Thương Uy.

Mọi người lâm vào nguy cơ, đây quả thực là tuyệt địa phản sát, là đỉnh cao nhân sinh, điểm sáng chói lọi nhất đời của Thiển Thương Uy.

Ba đánh một vây tiễu, Thiển Thương Uy cuối cùng triển hiện con bài tẩy của Vương Xà, hóa ra hộp bài Vương Xà có thể ký kết nhiều Khế Ước Thú, chiến lực lập tức đảo chiều.

Thiết Binh và Long Kỵ ngã trên mặt đất, trên người bốc lên khói xanh.

Mà Sinh Tồn Dạ Kỵ tuy vẫn đang chiến đấu, nhưng Vương Xà kiêm bị sức mạnh và tốc độ hoàn toàn khắc chế Dạ Kỵ.

Dạ Kỵ là loại Kỵ sĩ khinh linh, sử dụng cũng là đơn thủ kiếm loại binh khí khinh xảo này, nếu tốc độ không chiếm ưu thế, vậy thì nguy hiểm rồi, càng không nói đến gặp phải kẻ địch hệ cường lực.

Lại nói Dạ Kỵ chỉ là Kỵ sĩ thứ hai nhị kỵ, nhị kỵ cho dù có thể Sinh Tồn cũng phải chịu thiệt, thời gian bảo hộ qua rồi.

Oanh.

Dạ Kỵ cũng bị đánh bay ra ngoài.

Quá tuyệt vời.

Thiển Thương Uy không ngờ vận khí mình tốt như vậy, cái hộp bài Vương Xà này lại còn có bí mật như thế, xem ra mình sẽ trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Bốp.

Đỗ Lan nhịn không được vỗ tay, hắn bước ra, đây là lần đầu tiên hắn can thiệp vào trận chiến của Giả Diện Kỵ Sĩ.

Trước kia bọn họ đánh thế nào, Đỗ Lan đều chưa từng ra tay, nhưng lần này thấy Thiển Thương Uy đắc ý như vậy, hắn cuối cùng nhịn không được ra tay.

Là ngươi.

Thiển Thương Uy vẫn nhận ra Đỗ Lan, cái tên con tin ồn ào kia.

Nhưng hắn không hiểu đối phương rốt cuộc làm sao tiến vào thế giới trong gương.

Ba người Chân Ti cũng đại kinh thất sắc, tuy biết Đỗ Lan lợi hại, nhưng khi tận mắt thấy Đỗ Lan nhàn đình tán bộ đi dạo nhàn nhã không dựa vào bất cứ đạo cụ nào đi lại trong thế giới nguy hiểm này, vẫn nhịn không được trợn mắt há mồm.

Đỗ Lan cứ như cư dân của thế giới này vậy, không chịu bất cứ ảnh hưởng nào.

Đã lâu không gặp, ngài bắt cóc.

Đỗ Lan cứ như là bạn tốt của Thiển Thương Uy.

Ngươi cái tên này.

Thiển Thương Uy không ngờ đối phương lại xuất hiện: Lúc đó ta đã muốn một súng xử lý ngươi, ngươi lại dám cùng Bắc Cương hợp tác vu hãm ta.

Ngươi là nợ nhiều không sầu, cõng nồi cho chúng ta thì có quan hệ gì đâu.

Thế này đi, ta ở đây có một ngàn yên Nhật, coi như phí sử dụng tên tuổi của ngươi.

Đây quả thực là vũ nhục trần trụi.

Một ngàn yên.

Đợi ta vặn đầu ngươi xuống, ta sẽ nhét một ngàn yên đó vào đít ngươi.

Thiển Thương Uy thật sự nổi giận, hắn vừa đánh bại ba Kỵ sĩ, hiện tại còn có người đến tìm chết, vậy thì thành toàn cho hắn: Đi chết đi.

Cẩn thận.

Chân Ti nhịn không được hét lên.

Thần Khi Sĩ Lang trong bóng tối nhíu mày, hắn rõ ràng đã cảnh cáo Đỗ Lan, không ngờ hắn vẫn ra tay.

Hắn biết cho dù là Giả Diện Kỵ Sĩ cũng chưa chắc là đối thủ của Đỗ Lan, bởi vì hắn tận mắt thấy Đỗ Lan bắt Kính Thú đơn giản như bắt sâu bọ.

Giết hắn cho ta.

Thần Khi Sĩ Lang chỉ huy hai con Kính Thú cường đại của mình lao lên, Kính Thú do Thần Khi Sĩ Lang bồi dưỡng tuyệt đối là tinh anh trong đám Kính Thú, chiến đấu lực nghiền ép Giả Diện Kỵ Sĩ hiện tại.

Hai con quái tinh anh cộng thêm một Thiển Thương Uy, Thần Khi Sĩ Lang muốn cho Đỗ Lan biết cái giá của việc can thiệp, không giết chết cũng phải đánh cho hắn đau.

Quyền trượng của Thiển Thương Uy quật tới, lại bị Đỗ Lan một tay tóm lấy, hai người bắt đầu đọ sức.

Thiển Thương Uy cảm thấy không thể tin nổi, đối phương thật sự là người sao.

Hắn thừa biết một đòn này của mình có thể chẻ đôi ô tô, đối phương lại tay không tóm được, lẽ nào tay hắn làm bằng hợp kim Titan.

Ngay lúc này, hai con Kính Thú xông lên định đánh lén sau lưng Đỗ Lan.

Mọi người đều chết lặng, không biết hai con Kính Thú nhìn có vẻ cường hãn này từ đâu ra, hơn nữa cứ thế lao thẳng vào sau lưng Đỗ Lan, lại dám phớt lờ những Kỵ sĩ đang ngã ngựa như họ.

Lẽ nào là vì Đỗ Lan bắt quá nhiều Kính Thú, Kính Thú cuối cùng cũng muốn ra tay với Đỗ Lan rồi sao.

Thu Sơn Liên hiện tại cũng coi như người nổi tiếng trong giới bài Kính Thú, anh từng thấy hình hình sắc sắc các loại Kính Thú, những con đó đều là bị Đỗ Lan bắt lại rồi phong ấn thành đồ chơi trong tay trẻ con.

Bắt nhiều Kính Thú như vậy tuyệt đối sẽ gây ra phản ứng trên diện rộng, hiện tại hai con Kính Thú này hoặc giả chính là sự báo thù của thế giới trong gương đối với Đỗ Lan.

Thật là đáng đời.

Thu Sơn Liên thật sự không thích Đỗ Lan, tên này quả thực là làm bừa, lần nào gặp cũng đều là nơm nớp lo sợ.

Grào.

Đỗ Lan nghe tiếng quái vật gầm rú vô tình sau lưng, liền biết Thần Khi Sĩ Lang thật tâm muốn giết mình, thế là Đỗ Lan hét lớn một tiếng: Thần Khi Sĩ Lang, ngươi muốn em gái ngươi chết trước sinh nhật tuổi hai mươi sao.

Cạch, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, đòn tấn công của hai con quái thú dừng lại, chỉ cách lưng Đỗ Lan vài centimet.

Nhiên mà dù vậy, chúng vẫn dừng lại, bởi vì Thần Khi Sĩ Lang bắt chúng dừng lại.

Ai cũng không ngờ Đỗ Lan sẽ đột nhiên lên tiếng uy hiếp, hơn nữa còn lấy mạng sống của Thần Khi Ưu Y ra làm uy hiếp.

Đương nhiên rồi, Đỗ Lan thực ra hoàn toàn có thể xoay người giết cả hai con Kính Thú, bất quá giết đi thì tiếc quá, hai con Kính Thú này có thể làm bài tinh anh.

Oanh, Đỗ Lan một cước đá vào bụng Vương Xà.

Thiển Thương Uy chỉ cảm thấy trong bụng đảo lộn, cơm tối hôm qua cũng sắp nôn ra, đồng thời một ngụm máu từ trong họng trào lên, trực tiếp phun ra, tràn ra khỏi mũ giáp.

Đủ thấy cú đá này của Đỗ Lan nặng đến mức nào.

Thiển Thương Uy cảm giác mình bị tàu hỏa tông, hơn nữa còn là tàu siêu tốc Shinkansen.

Đỗ Lan, anh nói cái gì, Thần Khi Sĩ Lang ở đây.

Thu Sơn Liên hỏi, đó chính là kẻ đầu sỏ gây tội biến bạn gái anh thành người thực vật.

Thần Khi Sĩ Lang xuất hiện, cũng như Đỗ Lan không có bất cứ bảo hộ nào, cứ thế một thân áo gió màu nâu đứng trong thế giới gương.

Không ngờ ngươi thật sự ở thế giới này.

Thu Sơn Liên tuy từng có suy nghĩ, nhưng hiện tại cuối cùng đã được chứng thực, chỉ là hiện tại đối phương rốt cuộc là cái gì, hay vẫn là người.

Thần Khi Sĩ Lang chỉ nhìn Đỗ Lan, không ngờ đối phương lại dùng mạng sống của em gái để uy hiếp: Ngươi quá bỉ ổi rồi.

Kẻ tám lạng người nửa cân mà thôi.

Đỗ Lan cũng chỉ là nói mồm, tịnh sẽ không thật sự làm gì Thần Khi Ưu Y, bất quá tên muội khống sẽ không biết.

Ngươi rốt cuộc muốn làm gì.

Thần Khi Sĩ Lang nghĩ đến an nguy của em gái mình, không thể không khuất phục trước Đỗ Lan: Nếu ngươi thật sự muốn nhiều Kính Thú hơn để hoàn thành trò chơi, ta có thể nói cho ngươi biết nơi nào có nhiều Kính Thú hơn.

Đưa ra điều kiện, hy vọng Đỗ Lan đừng nhúng tay vào.

Rất tốt, vậy ta thu hai con Kính Thú này trước.

Đỗ Lan nói, Sau đó trong những ngày sắp tới, ngươi phải tiếp tục nuôi dưỡng đủ Kính Thú cho ta, tranh thủ bồi dưỡng ra một con Thần thú.

Đỗ Lan muốn thuê Thần Khi Sĩ Lang làm nhân viên nuôi dưỡng Kính Thú cho mình.

Ngươi đừng quá đáng.

Nhìn Đỗ Lan mặt không đỏ tim không đập thu đi những tướng tài mình bồi dưỡng, Thần Khi Sĩ Lang đã rất tức giận, không ngờ Đỗ Lan còn được đằng chân lân đằng đầu.

Ai da, ngươi nói xem để Giả Diện Kỵ Sĩ đánh nhau có gì thú vị chứ.

Đỗ Lan đây là uy hiếp, nếu Thần Khi Sĩ Lang không tuân theo, vậy thì hắn sẽ công khai chân tướng.

Ngươi.

Nhìn bộ dạng gợi đòn của Đỗ Lan, Thần Khi Sĩ Lang vô khả nại hà, đối phương không chỉ biết chân tướng mà còn khống chế em gái mình: Ngươi đừng tưởng rằng ta sẽ thúc thủ chịu trói, ngươi sẽ phải trả giá.

Ta rất mong chờ thủ đoạn của ngươi, bất quá bị nhốt trong thế giới gương ngươi làm sao bảo vệ được em gái ở thế giới thực đây.

Đỗ Lan biểu thị rất tò mò: Nhắc mới nhớ em gái ngươi pha cà phê tay nghề không tệ, đáng tiếc ngươi không uống được cà phê em gái pha, ta sẽ giúp ngươi uống nhiều mấy cốc.

Đỗ Lan biểu thị Thần Khi Sĩ Lang cứ ở trong thế giới gương nhìn hắn đi uống cà phê là được rồi: Đúng rồi, ta còn có thể giới thiệu cho cô ấy một người bạn trai, đáng thương ngươi chỉ có thể đứng nhìn, ôi chao, ta đều thấy đau lòng thay cho ngươi.

Đỗ Lan.

Thần Khi Sĩ Lang sắp bị Đỗ Lan chọc tức chết.

Em gái ngươi thật tuyệt, đây quả thực là khiêu chiến giới hạn của muội khống.

Chương 1581

Thần Khi Sĩ Lang hận không thể ném găng tay trắng vào Đỗ Lan, quyết một trận tử chiến.

Xem ra ngươi đồng ý làm người dạy thú rồi.

Đỗ Lan nhìn đối phương, ánh mắt biến thành lợi kiếm.

Ta đồng ý với ngươi.

Thần Khi Sĩ Lang bất đắc dĩ nói: Nhưng nếu ngươi dám làm hại Ưu Y, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi.

Thành giao.

Đỗ Lan nói.

Ba Kỵ sĩ phát hiện họ hoàn toàn bị phớt lờ, tuy họ bị đánh bại rồi, nhưng cũng không cần như thế chứ.

Thiển Thương Uy muốn trốn.

Họ rất muốn đuổi theo, nhưng thời gian đã hết, họ ở trong thế giới gương quá lâu rồi, lần này chỉ đành thả Thiển Thương Uy rời đi.

Bất quá họ có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi Đỗ Lan, cho nên đợi đến khi Đỗ Lan rời khỏi thế giới gương, họ lập tức vây lại tra hỏi.

Nhưng Đỗ Lan là người giữ lời hứa, cho nên thủ khẩu như bình: Không thể trả lời, tôi không phải, tôi không có, không phải tôi nói.

Tóm lại Đỗ Lan phủ định toàn bộ cuộc đối thoại trước đó, khiến mọi người hận đến ngứa răng, nhưng lại chẳng có cách nào.

Bất quá tiếp theo, cuộc truy bắt Thiển Thương Uy vẫn đang tiếp tục.

Thiển Thương Uy lại bị thương, chỉ đành trốn đi, nhưng những kẻ truy đuổi hắn cứ như phát điên cắn mãi không buông, cuối cùng hắn lại một lần nữa bị ba người chặn lại cùng một chỗ.

Nhưng lần này Thiển Thương Uy vẫn không sao, bởi vì Giả Diện Kỵ Sĩ Áo Đinh Odin xuất hiện.

Thần Khi Sĩ Lang muốn cho các Giả Diện Kỵ Sĩ biết, nếu họ không chiến đấu nữa thì cũng khó thoát cái chết.

Hắn ý thức được mình hiện tại bắt buộc phải toàn lực ứng phó, nếu không kế hoạch sớm muộn cũng bị Đỗ Lan phá hỏng.

Áo Đinh khống chế thời gian, vừa xuất tràng đã kinh diễm thế giới.

Bốn Giả Diện Kỵ Sĩ tại trường căn bản không phải đối thủ của Áo Đinh, thậm chí đến nhìn cũng không nhìn thấu đã bị đánh bại, căn bản không biết Áo Đinh sử dụng sức mạnh gì.

Thần khiết bạch, vận dụng sức mạnh thời gian, tạm dừng thời gian sau đó ra tay đem Giả Diện Kỵ Sĩ ấn xuống đất ma sát.

Kẻ địch chỉ có thể nhìn thấy hắn xuất tràng và tư thế cực ngầu, không nhìn thấy quá trình tấn công của hắn.

Bởi vì Áo Đinh loạn nhập, mọi người đều biết cường địch không chỉ có một.

Thực lực của Chân Ti đã bắt đầu bị đại bộ đội bỏ xa, đặc điểm của Long Kỵ là cân bằng, chiêu cuối uy lực lớn, bất quá hiện tại trình độ tổng thể đã lạc hậu hơn Sinh Tồn Dạ Kỵ và Xà Vương rồi.

Lúc này Chân Ti cũng từ tay Thần Khi Sĩ Lang nhận được thẻ Sinh Tồn, Thần Khi Sĩ Lang không nói gì cả, hắn biết Chân Ti hiện tại đã có lý do chiến đấu, vậy thì sẽ chiến đấu tiếp.

Thần Khi Sĩ Lang.

Nhìn lá bài đối phương đưa, Chân Ti hạ quyết tâm ngoài việc đánh bại Thiển Thương Uy ra, anh tuyệt đối sẽ không dùng sức mạnh vào các Giả Diện Kỵ Sĩ khác.

Nhiên mà vả mặt đến quá nhanh, chưa được mấy ngày anh đã gặp một Kỵ sĩ mới, Kỵ sĩ đó rất kỳ quái, tạo hình thắt lưng cũng khác với những cái Chân Ti từng thấy.

Bởi vì đây tịnh không phải thắt lưng do Thần Khi Sĩ Lang thiết kế.

Kỵ sĩ mới kia cũng không nói một lời đã ra tay, mà Chân Ti chỉ là muốn truyền bá lý niệm hòa bình của mình hy vọng mọi người đừng chiến đấu.

Cuối cùng Kỵ sĩ mới lộ mặt rồi biến mất, giống như Áo Đinh vậy.

Bất quá vẫn bị Linh Kỵ phát hiện ra manh mối, hắn biết Kỵ sĩ mới kỳ thực chính là nhà khoa học đại học.

Nhà khoa học nhất định rất có tiền, cho nên Linh Kỵ liền tìm tới cửa biểu thị nguyện ý hợp tác với nhà khoa học, chỉ cần đưa tiền, hắn sẽ giúp nhà khoa học.

Ba nhà khoa học có lý niệm sùng cao, mục đích cuối cùng của họ là đóng cửa thế giới trong gương, với kẻ thấy tiền sáng mắt như Linh Kỵ không phải người cùng một đường, bất quá nếu đối phương chỉ là cần báo thù, thì ngược lại có thể thuê một chút.

Đỗ Lan lại biết thân thế của Linh Kỵ rất ly kỳ, bởi vì hắn căn bản không thiếu tiền, cha ruột hắn là chủ tịch tập đoàn lớn, để hắn sống giữa bình dân hoàn toàn là để huấn luyện hắn, loại tư duy này cũng vô cùng ưu tú.

Phải biết người giàu bồi dưỡng con cái mình đều là không tiếc chi phí, tài nguyên và tiền vốn người giàu dùng để bồi dưỡng con cái, hoàn toàn có thể bồi dưỡng ra hàng trăm sinh viên tốt nghiệp trường danh tiếng, mà trong hàng trăm sinh viên trường danh tiếng này tuyệt đối sẽ có vài nhân tài lớn.

Nhưng nhiều tài nguyên như vậy lại chỉ để cho một đứa con nhà mình hưởng dụng, đây mới là tư duy của người giàu bình thường.

Mà tư duy của cha Linh Kỵ quả thực khó tin nổi, đem con cái ném vào dân gian, để nó trưởng thành trong các loại nhân tố không xác định, còn mỹ kỳ danh viết là khảo nghiệm.

Dù sao Đỗ Lan cũng không thể lý giải loại tư duy này, loại khảo nghiệm này đã khiến Linh Kỵ trở thành một kẻ chỉ biết đòi tiền, mà rõ ràng gia đình hắn quyết định mục tiêu của hắn xa xa không chỉ đơn giản là tiền như vậy, có thể nói là hoàn toàn bị cuộc sống bình dân hủy hoại rồi.

Đỗ Lan biết cha của Linh Kỵ sắp chết, hắn rất nhanh sẽ về nhà thừa kế việc làm ăn mấy chục tỷ, trở thành chủ tịch công ty, cưới bạch phú mỹ đi lên đỉnh cao nhân sinh, sau đó hắn vì mất đi lý do chiến đấu mà bị Thần Khi Sĩ Lang giết chết.

Nhiều tiền như vậy, dùng làm vốn tuyên truyền bài Kính Thú ngược lại không tệ.

Đỗ Lan tìm được Linh Kỵ Sĩ Tá Dã Mãn đang hưng cao thải liệt vì được thuê.

Vị bằng hữu này, tôi thấy cậu có tướng mạo đại phú đại quý.

Đỗ Lan thầm nghĩ bao nhiêu đứa trẻ lúc nhỏ đều từng có suy nghĩ này: Kỳ thực bố mẹ mình rất giàu, chỉ là không lấy ra mà thôi.

Tá Dã Mãn này thật sự là vận khí, mộng tưởng thành chân.

Đỗ Lan thừa kế sạp bói toán của Thủ Trủng Hải Chi: Ai da, cậu đây là sắp phát tài to a.

Tá Dã Mãn thầm nghĩ tên thầy bói này cũng có mấy phần nhãn quang, cho nên bất giác đi tới: Anh nói tôi thật sự có thể phát tài.

Hắn thực ra từng gặp Đỗ Lan, chỉ là vì lúc đó cự ly quá xa, hắn nhìn không rõ mà thôi.

Đương nhiên, đó là quý bất khả ngôn.

Hơn nữa phú quý của cậu sắp đến rồi.

Đợi bố cậu chết là cậu có thể phú quý rồi, Đỗ Lan thầm nghĩ phú quý này đối với Tá Dã Mãn mà nói cơ bản tương đương với không có cái giá phải trả, dù sao hắn đối với cha cũng chẳng có ấn tượng gì.

Thật sao.

Tá Dã Mãn nằm mơ cũng muốn một đêm bạo phú, chỉ chờ phát tài đây.

Ta tính xem.

Đỗ Lan làm bộ làm tịch nói: Gần đây cậu tìm được một công việc rất nguy hiểm, có phải không.

Tá Dã Mãn nghe xong thầm nghĩ không sai a, hắn hiện tại là lính đánh thuê, có thể không nguy hiểm sao.

Người này có chút bản lĩnh a: Không sai.

Đỗ Lan tiếp tục tính: Tuy nhiên nguy hiểm, bất quá cậu là mệnh tượng đại phú quý, cho nên đừng căng thẳng, cậu là hữu kinh vô hiểm, hơn nữa cậu chỉ cần kiên trì một thời gian, một trận phú quý sẽ từ trên trời rơi xuống, đó chính là phú quý tày trời mà người thường mấy đời cũng không gặp được.

Nhưng đột nhiên sắc mặt Đỗ Lan khẩn trương, hô lớn: Bất diệu.

Vốn đang nói rất hay, nói đến mức Tá Dã Mãn tâm hoa nộ phóng, sao đột nhiên bất diệu.

Trận phú quý đó quá lớn rồi, lớn đến mức mệnh tượng như cậu cũng không chịu nổi, cậu e là sẽ bi tòng trung lai, nhân tài lưỡng nan.

Đỗ Lan nguy ngôn tủng thính nói, đương nhiên đây đều là sự thật, nếu Đỗ Lan không hóa giải, vậy thì người này thật sự chết chắc.

Tá Dã Mãn vốn còn thật sự tin rồi, nhưng vừa nghe đối phương nói mình sau khi phát tài sẽ xảy ra chuyện, liền không vui.

Người này nhất định là kẻ lừa đảo, mình đều phát tài rồi, còn có thể có khó khăn gì.

Nói hươu nói vượn, không có tiền mới là khó khăn lớn nhất.

Nói rồi hắn định đi.

Người trẻ tuổi, cậu không tin cũng không còn cách nào, bất quá ta vẫn phải nói cho cậu biết, phú quý của cậu là bắt đầu từ việc mất đi người thân thiết nhất, chứng minh món tiền này bất tường, cậu nếu muốn an hưởng phú quý, còn cần tìm ta để hóa giải tài hành.

Càng nói càng hồ đồ, Tá Dã Mãn biểu thị cái quỷ gì vậy.

Cùng ba nhà khoa học phục kích các Giả Diện Kỵ Sĩ khác cũng không có gì nguy hiểm, bởi vì nhà khoa học tịnh không phải muốn giết người, ngược lại càng giống như thăm dò nhân phẩm kẻ địch.

Đánh mấy trận 3 đấu 3, cũng chẳng có kết quả.

Hóa ra trong ba nhà khoa học, người trẻ tuổi nhất sở hữu hộp bài Bạch Hổ, người cầm đầu sở hữu thắt lưng tự chế, cộng thêm Linh Kỵ vừa vặn ba Kỵ sĩ.

Sau khi đánh mấy lần, có người tìm đến Tá Dã Mãn, báo cho hắn một tin tốt một tin xấu.

Tin xấu là bố hắn chết rồi, tin tốt là hắn thừa kế công ty của bố hắn, một đêm trở thành ức vạn phú ông.

Tá Dã Mãn đại não trống rỗng, hóa ra thật sự có chuyện tốt bánh từ trên trời rơi xuống a, bất quá rất nhanh hắn liền nghĩ đến Đỗ Lan, chuyện này quả thực giống hệt kết quả bói toán.

Lẽ nào món phú quý này thật sự sẽ đem lại tai nạn cho hắn.

Thôi kệ, cứ hưởng thụ trước đã tính sau, dù sao cho dù có tai nạn cũng phải tiếp nhận tài phú xong mới xảy ra.

Cho nên hắn hí hửng trở về công ty, bắt đầu học tập xem người giàu sống thế nào, hắn thậm chí còn quen được cô bạn gái xinh đẹp bách y bách thuận, thật sự là đi lên đỉnh cao nhân sinh.

Đương nhiên tài phú đến quá đột ngột, Tá Dã Mãn cũng sẽ chột dạ, sợ lời thầy bói thành sự thật, thế là sau khi thừa kế tài sản đến ngày thứ năm, hắn cuối cùng nhịn không được đến tìm Đỗ Lan hy vọng Đỗ Lan xem lại cho hắn.

Có tiền rồi, lại chột dạ.

Tá Dã Mãn tìm đến Đỗ Lan, muốn xin bói thêm một quẻ.

Đại sư, đều bị ngài tính trúng cả, cha tôi qua đời, tôi thừa kế tài sản của ông ấy, hiện tại đã hưởng đại phú quý.

Ngài xem giúp tôi liệu còn tai nạn gì không.

Đỗ Lan thầm cười, tâm hư thế này thì không có nạn cũng thành có nạn: Nếu không hóa giải, ngươi sẽ có họa huyết quang.

Đại sư, ngài giúp tôi với, rốt cuộc là chuyện gì.

Là do công việc kia của ngươi.

Công việc.

Chương 1582

Nhưng tôi đã từ chức rồi.

Có tiền rồi, kẻ ngốc mới đi làm lính đánh thuê. 134.

Tuy nhiên trong cơ thể Ánh Ti còn có ba đồng xu Khủng long, khi cần thiết hắn có thể biến thành Tham lam giả.

Chẳng lẽ là bộ tạp sáo Card Deck.

Đó đúng là một vấn đề, nghe ý của Thần Khi Sĩ Lang là bọn họ, những Giả Diện Kỵ Sĩ, phải tàn sát lẫn nhau mới được, chẳng lẽ hắn còn ép buộc mình chiến đấu.

Vậy phải làm sao đây.

Tá Dã Mãn hoàn toàn mất phương hướng, ngày lành của hắn mới bắt đầu mà, hắn muốn cắt đứt triệt để liên hệ với mấy thứ kỳ quái kia.

Khó, khó, khó.

Nghe ba chữ khó, Tá Dã Mãn liền biết mình nên trả tiền: Đại sư, đây là tiền của lần trước, lần trước tôi có chỗ đắc tội.

Hắn cũng không keo kiệt, trong một cái vali đen ước chừng có một trăm vạn yên Nhật: Chỉ cần đại sư giúp tôi độ kiếp, sẽ còn hậu tạ.

Đỗ Lan cười tủm tỉm thu tiền: Ta tính giúp ngươi một quẻ, kiếp nạn của ngươi có liên quan đến gương, e rằng ngươi sẽ chết vì gương.

Quá chuẩn, chẳng phải là Thế Giới Trong Gương sao.

Đại sư, rốt cuộc làm thế nào mới có thể hóa giải tai nạn.

Nếu lần trước ngươi nghe ta nói hết thì đơn giản rồi, nhưng hiện tại đã tiếp nhận tài phú, muốn hóa giải lại vô cùng khó.

Đỗ Lan tiếp tục tỏ vẻ khó xử.

Đại sư, có nhu cầu gì ngài cứ tùy tiện đề xuất, những gì đáp ứng được tôi nhất định đáp ứng ngài.

Tá Dã Mãn đã chột dạ đến cực điểm, hoàn toàn rơi vào bẫy của Đỗ Lan.

Cho dù bảo ngươi bỏ ra một nửa tài sản ngươi cũng nguyện ý sao.

Đỗ Lan nói.

Một nửa.

Nói thật thì hơi nhiều, Tá Dã Mãn tuy không biết thân giá cụ thể của mình hiện tại, nhưng tuyệt đối không ít, bỗng chốc mất đi một nửa hắn cảm thấy có chút đau lòng.

Không muốn thì thôi.

Đỗ Lan nói xong, nhắm mắt dưỡng thần không thèm để ý khách nhân nữa.

Tá Dã Mãn bỏ đi, quả nhiên một nửa vẫn là quá nhiều, vượt xa dự tính của hắn.

Hắn cảm thấy chi vài trăm vạn hoặc vài ngàn vạn là được rồi, cái mạng nhỏ của mình chỉ đáng giá bấy nhiêu thôi, nhiều hơn nữa thì lỗ vốn.

Đồng thời hắn cũng có tâm lý cầu may, hy vọng tất cả đều là do thầy bói nói quá lên.

Tuy nhiên, hắn rất nhanh đã nhìn thấy Thần Khi Sĩ Lang trong gương, có thể nhận thấy Thần Khi Sĩ Lang vẻ mặt không vui.

Vui mới là lạ, bởi vì Tá Dã Mãn tiêu cực tránh chiến, hoàn toàn vi phạm tinh thần chiến đấu của kỵ sĩ.

Thần Khi Sĩ Lang hận không thể chui ra tát cho hắn một cái.

Đây là tạp sáo Linh Kỵ, tôi trả lại cho anh.

Vốn dĩ tôi tham gia chiến đấu là vì tiền tài, hiện tại tôi có tiền rồi, đã không cần phải chiến đấu nữa.

Tá Dã Mãn lấy bộ bài ra muốn vạch rõ giới hạn với Thần Khi Sĩ Lang.

Thần Khi Sĩ Lang chỉ lạnh lùng nhìn đối phương, sau đó âm trầm nói: Ngươi cho rằng có thể kết thúc đơn giản như vậy sao.

Ý vị uy hiếp đã rất đậm.

Tá Dã Mãn cảm giác mình bị oán linh ám, sau khi Thần Khi Sĩ Lang biến mất, tay chân hắn lạnh toát, lần nữa nghĩ đến Đỗ Lan.

Nhưng Đỗ Lan đòi một nửa gia sản, hơn nữa hắn cũng không nhất định là đối thủ của Thần Khi Sĩ Lang.

Làm sao bây giờ.

Tá Dã Mãn đột nhiên phát hiện có tiền ngược lại càng phiền não.

Lúc không có tiền chỉ cần nghĩ cách kiếm tiền là được, cho dù là làm gian phạm pháp cũng không sao cả.

Nhưng hiện tại có tiền rồi, muốn giữ được của cải lại bó tay hết cách, hắn phải làm sao đây.

Phiền não đến mất ngủ, cho dù hẹn hò với bạn gái xinh đẹp cũng cảm thấy không có hứng thú.

Rõ ràng hắn rất yêu bạn gái, nhưng lúc này trong đầu hắn toàn là hình ảnh sau khi mình gặp nạn, vợ mình biến thành vợ người khác.

Không được rồi, tôi sắp điên rồi.

Tá Dã Mãn tỏ vẻ mình chỉ muốn yên tĩnh làm một người giàu có, tại sao lại gặp phải loại chuyện này.

Hắn liều mạng, lần nữa tìm đến Đỗ Lan: Chỉ cần ngài giúp tôi vượt qua nguy cơ, tôi đưa ngài một nửa tài sản.

Xem ra ngươi bị ác linh trong gương ám rồi.

Chẳng phải sao, Tá Dã Mãn hiện tại cũng chỉ có thể hy vọng Đỗ Lan thực sự có thể xua đuổi ác linh.

Ta có thể nhìn thấy trên người ngươi còn mang theo vật bất tường thuộc về ác linh.

Tá Dã Mãn lập tức gật đầu, lấy ra bộ bài: Đại sư, cái này là ác linh đưa cho tôi.

Nếu biết tôi có thể thừa kế tài sản của cha tôi, tôi mới sẽ không nhận thứ này đâu.

Hắn hiện tại hối hận không kịp, nhưng khổ nỗi hắn vứt bộ bài đi, bộ bài vẫn sẽ mạc danh kỳ diệu xuất hiện lại, khiến hắn phiền chán không thôi.

Quỷ khí thật mạnh.

Đỗ Lan khoa trương nói: Thứ này phải trấn áp dưới chùa miếu mới được, chi bằng ngươi xây dựng một ngôi chùa, thỉnh cao tăng về làm phép.

Như vậy là được rồi sao.

Đương nhiên không được, đây chỉ là bước đầu tiên.

Tiếp theo ngươi còn phải vạn phần cẩn thận với gương mới được, ác linh nhất định sẽ nghĩ cách bắt ngươi vào trong gương, đến lúc đó chính là kêu trời không ứng kêu đất không linh.

Nhưng thế giới này đâu đâu cũng có gương.

Tá Dã Mãn không xác định mình có thể tránh né tất cả các vật thể phản quang: Đại sư, còn có cách nào khác không.

Ví dụ như giết chết ác linh hay gì đó.

Quả nhiên là tiền tài tráng gan, không ngờ hắn lại muốn phản sát Thần Khi Sĩ Lang.

Việc này e rằng rất khó, bất quá có lẽ có thể lợi dụng pháp khí để bảo vệ ngươi.

Được, được, pháp khí gì.

Tá Dã Mãn thầm nghĩ có pháp khí là tốt, tốt nhất là trấn trạch báo bình an.

Đỗ Lan thỉnh ra một pho tượng Bồ Tát, chất liệu bằng đồng xanh, cầm trong tay nặng trĩu.

Tá Dã Mãn vừa nhìn thầm nghĩ đây là vị Bồ Tát nào, không quen biết a, gương mặt này cũng quá mức sống động như thật, giống như là một người phụ nữ nào đó.

Đây là vị Bồ Tát nào.

Đây là Nam Vô A Di Đà Phật Tự Tại Thiên Hoa Kê Bồ Tát.

Đỗ Lan thành khẩn nói.

Kỳ thực đây chính là khuôn mặt của Thần Khi Ưu Y, pháp khí cũng không có bất kỳ pháp lực nào, hoàn toàn là Đỗ Lan dùng để lừa người.

Bất quá khuôn mặt này đối với Thần Khi Sĩ Lang vẫn có chút lực chấn nhiếp.

Đợi ngươi xây xong chùa miếu, thỉnh cao tăng siêu độ, vậy thì kiếp nạn của ngươi cũng qua, đến lúc đó ta sẽ tự đi lấy một nửa tài sản của ngươi.

Làm việc trước trả tiền sau, cũng coi như công đạo.

Tá Dã Mãn thầm nghĩ nếu không có tác dụng thì hắn sẽ không trả tiền.

Từ ngày đó, Tá Dã Mãn tượng thần bất ly thân, tâm an hơn một chút, mà Thần Khi Sĩ Lang cũng không tìm hắn nữa, dường như mọi thứ đều đã qua.

Nhưng vào một buổi hoàng hôn âm u, Tá Dã Mãn đang rửa mặt đột nhiên phát hiện trong gương nhà vệ sinh xuất hiện một con quái thú, hắn giật mình, sau đó bị kéo vào Thế Giới Trong Gương.

Trong thế giới cô tịch nơi mọi sự vật đều tương phản này, Tá Dã Mãn hoàn toàn cách biệt với thế giới hiện thực: Cứu mạng.

Hắn thông qua gương có thể nhìn thấy bạn gái đang đợi hắn cùng ra ngoài ăn cơm.

Huệ Tử, cứu anh.

Đập vào mặt gương, muốn để bạn gái chú ý mình, nhưng âm thanh căn bản không xuyên qua được vách ngăn hai thế giới.

Tử vong đang đến gần.

Không có sự bảo hộ khi đứng trong Thế Giới Trong Gương, thân thể sẽ ngày càng suy yếu, Tá Dã Mãn đã cảm nhận rõ ràng, hắn biết nếu không rời khỏi đây hắn thực sự sẽ chết.

Cuối cùng hắn nhớ tới pháp khí, lấy ra tượng Phật đồng nhỏ cao giọng hô: Thần Khi Sĩ Lang, thả ta ra ngoài.

Thần Khi Sĩ Lang đang ở cách đó không xa thưởng thức cái chết của kẻ vi phạm mệnh lệnh, không ngờ đột nhiên nhìn thấy một bức tượng đồng có khuôn mặt của em gái, lập tức không bình tĩnh nổi.

Cái này là cái gì, lại từ đâu tới.

Bất cứ chuyện gì liên quan đến em gái đều không thể phớt lờ, đây là đạo đức cơ bản của một sis con kẻ cuồng em gái.

Cho nên Thần Khi Sĩ Lang xuất hiện trước mặt Tá Dã Mãn.

Tá Dã Mãn không ngờ pháp khí lại linh nghiệm như vậy, lập tức hét lên: Mau thả ta ra ngoài.

Thần Khi Sĩ Lang lại chỉ nhìn chằm chằm vào pháp khí, lâm vào trầm tư.

Khuôn mặt em gái mình xuất hiện trên tượng Phật, Thần Khi Sĩ Lang suy nghĩ nguyên nhân trong đó, đáng tiếc hắn nghĩ không ra, đây chẳng qua là thủ đoạn Đỗ Lan dùng để lừa người.

Nhưng hiện tại Tá Dã Mãn lại kinh ngạc như gặp thiên nhân, thầm nghĩ Đỗ Lan quả nhiên có bản lĩnh, một pho tượng Phật liền trấn trụ được Thần Khi Sĩ Lang.

Hy vọng còn có thể tiến thêm một bước, nếu có thể trấn chết đối phương thì tiền của mình không tiêu uổng phí.

Chương 1583

Ngươi lấy được từ đâu.

Ngươi cứu ta rời đi, ta sẽ nói cho ngươi.

Thân thể Tá Dã Mãn đã bắt đầu phân giải, thời gian có hạn, hắn phải rời khỏi đây mới được.

Ngươi có cốt khí đó sao.

Thêm vài phút nữa ngươi sẽ chết triệt để, tất cả những gì ngươi đạt được cũng đều hóa thành bọt nước.

Thần Khi Sĩ Lang uy hiếp.

Ta chết rồi ngươi đừng hòng biết chân tướng.

Lúc này Tá Dã Mãn bộc phát dục vọng cầu sinh kinh người, tế bào não vận chuyển tốc độ cao tựa như tàu cao tốc, hắn nhìn ra bức tượng Phật này rất đặc thù, đối phương rất coi trọng, đây chính là cơ hội của mình.

Có sống được hay không, chính là xem hiện tại.

Phàm là chuyện liên quan đến em gái thì không có chuyện nhỏ, cho nên Thần Khi Sĩ Lang cuối cùng vẫn không dám sơ suất, hừ lạnh một tiếng, ném Tá Dã Mãn ra khỏi gương.

Tá Dã Mãn lăn vài vòng mới dừng lại, nhưng hắn không cảm thấy đau, hắn mừng đến phát khóc: Ta sống rồi, ta sống rồi.

Đây tuyệt đối là kỳ tích.

Cảm tạ ông trời.

Từ giờ khắc này hắn có tín ngưỡng, hắn sẽ mỗi ngày bái Phật, thành khẩn cầu nguyện.

Hiện tại ngươi có thể nói rồi.

Tượng Phật hiện đã nằm trong tay Thần Khi Sĩ Lang, thứ này cứ như là em gái vậy, là thứ duy nhất hắn có thể chạm vào.

Là người xem bói đưa cho ta, hắn tên là Đỗ Lan.

Tá Dã Mãn không chút do dự bán đứng Đỗ Lan: Sau này đừng tới tìm ta nữa, ta đã không muốn chiến đấu nữa rồi.

Thần Khi Sĩ Lang không để ý tới đối phương, mà ánh mắt sắc lạnh, lại là Đỗ Lan.

Tên Đỗ Lan này xem ra quyết tâm muốn phá hoại kế hoạch của mình.

Đột nhiên hắn rất muốn kéo Tá Dã Mãn vào lại Thế Giới Trong Gương giết chết cho xong, nhưng lại ném chuột sợ vỡ đồ.

Đỗ Lan chế tác tượng thần này rất có khả năng là nói hắn tùy thời có thể tiễn Thần Khi Ưu Y lên Tây Thiên, đây là uy hiếp trắng trợn.

Tuy nhiên Đỗ Lan căn bản không có ý này, chỉ có thể nói Thần Khi Sĩ Lang lấy bụng ta suy bụng người, nghĩ ai cũng xấu xa giống mình.

Cút.

Nể mặt em gái, tha cho Tá Dã Mãn một cái mạng chó.

Bất quá Thần Khi Sĩ Lang tuyệt đối sẽ không buông tha Đỗ Lan, tên này vẫn luôn uy hiếp em gái, xem ra mình phải nghĩ cách xử lý hắn.

Nhưng phải làm sao đây.

Cứ như là nhân vật trong trò chơi ảo, hắn ở thế giới ảo là thần, nhưng cũng khó can thiệp vào thế giới hiện thực.

Sự an toàn của em gái quan trọng hơn phẫn nộ cá nhân.

Đúng rồi, hắn không phải muốn mình huấn luyện Kính Thú sao.

Thần Khi Sĩ Lang vừa khéo biết có một con Kính Thú dị thường cường đại, có lẽ có thể mượn dao giết người.

Chỉnh lý tốt suy nghĩ, lặp đi lặp lại đối chiếu kế hoạch, Thần Khi Sĩ Lang bắt đầu hành động.

Là ngươi à.

Đỗ Lan nhìn thấy Thần Khi Sĩ Lang từ quả cầu pha lê bói toán: Ngươi đúng là không chỗ nào không có, phàm là nơi phản quang đều có ngươi.

Ta phát hiện một con Siêu Kính Thú, ta nghĩ ngươi sẽ hứng thú.

Đương nhiên.

Đỗ Lan tỏ vẻ đương nhiên hứng thú: Nó ở đâu.

Nó ở trong núi Phú Sĩ của Thế Giới Trong Gương.

Nó quá mạnh mẽ, ngươi phải đích thân ra tay.

Không thành vấn đề.

Dứt lời, Đỗ Lan đã xuất hiện sau lưng Thần Khi Sĩ Lang: Còn chờ gì nữa, dẫn đường đi.

Thần Khi Sĩ Lang dẫn đường phía trước, trực tiếp đi tới sào huyệt của Viêm Ác Long, đó là quái thú đáng sợ sinh sống trong dung nham, là bá chủ của Thế Giới Trong Gương, ngay cả Kính Thú cũng không dám tới gần.

Đương nhiên quan trọng hơn là xung quanh núi Phú Sĩ không có gương, Đỗ Lan đến đó sẽ không có đường chạy.

Thần Khi Sĩ Lang đã diễn tập rất nhiều lần, đảm bảo phải giết chết Đỗ Lan mới được.

Tâm địa tà ác của hắn, e rằng đủ để khiến Thần Khi Ưu Y đau khổ rơi lệ, trong lòng cô anh trai vĩnh viễn là thanh niên tốt thiện lương dũng cảm, nhưng sự thật lại hoàn toàn tương phản.

Tuy không phải việc ác nào cũng làm, nhưng cũng cách hai chữ người tốt rất xa.

Đỗ Lan nghệ cao nhân đảm đại tài cao gan lớn, đi tới miệng núi lửa Phú Sĩ.

Gào.

Quả nhiên có một con Kính Thú cường đại chiếm giữ trong đó, chỉ tiếng gầm thôi đã có tác dụng giải tán đám đông, sát khí từ trong núi lửa tràn ra ập vào mặt.

Súc sinh thật lợi hại.

Súc sinh.

Ta thấy ngươi mới là súc sinh.

Thần Khi Sĩ Lang vòng ra sau lưng Đỗ Lan, thi triển cú đá hậu, một cước đá Đỗ Lan xuống dưới: Đi chết đi.

Đỗ Lan dường như không dự liệu được Thần Khi Sĩ Lang sẽ phản bội mình, hai mắt trừng tròn, trong miệng nói: Ngươi lại dám phản bội ta.

Nhìn Đỗ Lan rơi xuống, Thần Khi Sĩ Lang lạnh lùng nói: Ta chưa bao giờ phục tùng ngươi.

Lần này ngươi chết chắc rồi, khu vực lân cận căn bản không có bất kỳ cái gương hay vật thể phản quang nào, là tuyệt địa chân chính, ngay cả Giả Diện Kỵ Sĩ cũng không dám tới.

Chết đi.

Bất kể là táng thân miệng rồng, hay thiêu trong dung nham, hoặc là trực tiếp ngã chết, chết kiểu gì cũng không sao cả, quan trọng là Đỗ Lan lần này chết chắc rồi.

Thần Khi Sĩ Lang hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy ba ngọn núi lớn trên người biến mất.

Sẽ không còn ai có thể ngăn cản kế hoạch của ta.

Ưu Y, anh nhất định sẽ giúp em tục mệnh, em nhất định có thể vượt qua cửa ải tuổi hai mươi, sống lâu trăm tuổi.

Ầm ầm, dung nham sủi bọt, sống lưng ác long thoắt ẩn thoắt hiện, bơi trong dung nham như đi dạo, đẳng cấp quái thú này tuyệt đối vượt qua các sinh mệnh khác.

Thế Giới Trong Gương thật đúng là thần kỳ, ngay cả loại quái thú này cũng có thể thai nghén.

Đỗ Lan, chết trong miệng Kính Thú ngươi thích nhất, cũng coi như chết có ý nghĩa.

Thần Khi Sĩ Lang nhìn không thấy bóng dáng Đỗ Lan nữa, xoay người chuẩn bị rời đi.

Hắn thiết kế tất sát chi cục này, không ai có thể đào thoát.

Tuy nhiên Đỗ Lan cũng không phải người thường.

Trong dòng dung nham cuồn cuộn, Đỗ Lan túm chặt lấy sừng ác long, tay phải giơ cao, bày ra tư thế đả hổ anh hùng Võ Tòng đả hổ, Đỗ Lan đả long.

Ầm.

Sóng xung kích cực lớn khiến cả núi Phú Sĩ đều run rẩy.

Thần Khi Sĩ Lang cũng không khỏi xoay người lại, bởi vì hắn nghe thấy tiếng thảm thiết kêu gào của quái thú.

Không thể nào.

Chẳng lẽ trong tình huống này hắn còn có thể sống sót sao.

Vội vàng xoay người trở lại miệng núi lửa, một hình ảnh kinh người đập vào mi mắt.

Chỉ thấy Đỗ Lan thân khoác dung nham, cưỡi trên đầu rồng, quân lâm thiên hạ.

Nắm đấm hạ xuống, ác long thê lương thảm thiết kêu lên, một quyền tiếp một quyền, nắm đấm kia tựa như đúc bằng dung nham, tinh thần phấn chấn, mỗi một quyền đều có thể đánh cho ác long lăn lộn.

Dung nham càng giống như sôi trào, bắn tung hoa lửa, bốc lên mùi lưu huỳnh.

Thần Khi Sĩ Lang mắt trừng mồm há, đây căn bản không phải việc con người có thể làm được: Đỗ Lan không phải người.

Hoàn toàn có thể xác nhận rồi, nhân loại căn bản không có khả năng như thế.

Ầm.

Ác long rốt cuộc từ trong dung nham lật ra, bay lên bầu trời.

Con Viêm Ác Long này có tạo hình Quetzalcoatl Rắn có lông vũ, sở hữu một đôi cánh lửa.

Bay lượn trên không, bầu trời đều đổi màu sắc, giống như hoàng hôn đẫm máu, lại giống như ánh ban mai mông lung.

Đỗ Lan cứ thế bá khí đứng trên đầu rồng đang ngẩng cao, quan sát thiên địa.

Thần Khi Sĩ Lang như rơi vào hầm băng, lúc này hắn đứng tại chỗ đã bị kinh sợ đến không dám động đậy, bởi vì Đỗ Lan thực sự quá đáng sợ, dung nham không thương tổn, ác long khó lay chuyển, chẳng lẽ đây là ông trời phái xuống trừng phạt mình sao.

Thần Khi Sĩ Lang lần đầu tiên hối hận về những việc mình làm.

Hàng phục ác long, Đỗ Lan nhìn xuống Thần Khi Sĩ Lang bên dưới, lúc này đối phương đã tựa như bức tượng điêu khắc trắng bệch, đứng trong tuyết cứng ngắc bất động.

Ngươi chẳng lẽ không sợ ta trả thù em gái ngươi sao.

Đỗ Lan tỏ vẻ Thần Khi Sĩ Lang dường như quên mất thóp vẫn còn trong tay hắn.

Chương 1584

Ngươi muốn giết thì giết ta, không liên quan đến em gái ta.

Chỉ là Thần Khi Sĩ Lang nghĩ đến mình chết rồi, em gái cũng không sống nổi: Mạng của ta là của ngươi, bất quá ta muốn hoàn thành chiến tranh cuối cùng.

Thật là chết đến nơi rồi vẫn không biết hối cải.

Cứu em gái không sai, sai là sai ở chỗ mình đắc tội người không nên đắc tội, Thần Khi Sĩ Lang hối hận chỉ là việc mình đắc tội Đỗ Lan.

Thần Khi Sĩ Lang nhìn Đỗ Lan, dù sao hiện tại vận mệnh hắn đã không còn nằm trong tay mình.

Nhiên nhi Đỗ Lan lại đột nhiên bay đi, dường như không chuẩn bị làm khó hắn, nhưng phản ứng này của Đỗ Lan lại khiến Thần Khi Sĩ Lang đại kinh thất sắc.

Bởi vì hắn nghi ngờ Đỗ Lan đây là muốn đi hiện thực trả thù em gái mình.

Nhưng hiện tại người đang ở núi Phú Sĩ, muốn chạy về cần thời gian, hắn lại không giống Đỗ Lan thu phục được một con Kính Thú biết bay.

Lập tức chạy ngược về, phải đi tìm một nơi có gương, sau đó hắn mới có thể di chuyển tốc độ cao trong gương.

Nhưng xung quanh núi Phú Sĩ tuyết trắng mênh mang làm gì có gương a, Thần Khi Sĩ Lang cảm giác mình sắp điên rồi.

Hắn dường như đã nhìn thấy cảnh tượng em gái mình bị trừng phạt đùa bỡn đủ kiểu, duy chỉ có em gái là không thể bị tổn thương.

A.

Trên núi Phú Sĩ truyền đến một trận kêu gào bi lương, khiến Thế Giới Trong Gương này thêm một tia thê thảm.

Đợi đến khi Thần Khi Sĩ Lang xuống núi, hắn đã chật vật không chịu nổi, tìm được gương lập tức đi đến quán Hoa Kê.

Từ trong gương nhìn thấy Thần Khi Ưu Y bình yên vô sự, đang nấu điểm tâm.

Mà kẻ cực ác Đỗ Lan ngồi trong tiệm nhàn nhã thưởng thức cà phê.

Thần Khi Sĩ Lang khẩn trương đến phát run, may mà em gái hoàn hảo không tổn hao gì, nhưng vẫn không thể buông lỏng, bởi vì Đỗ Lan vẫn còn ở trong phạm vi có thể thương hại em gái.

Vị cà phê ngon tuyệt.

Đỗ Lan đột nhiên nói.

Thần Khi Ưu Y cười nói cảm ơn, nhưng nội tâm cô lại nghi hoặc không biết Đỗ Lan định làm gì, Đỗ Lan quá bí ẩn: Anh trai tôi vẫn ổn chứ.

Trước đó cô nghe Thu Sơn Liên và Chân Ti nói anh trai đang giúp Đỗ Lan nuôi dưỡng Kính Thú.

Hắn rất tốt, anh trai cô đã cải tà quy chính, làm lại cuộc đời rồi, hắn đã tiến hành kiểm điểm sâu sắc và phản tỉnh về những sai lầm phạm phải trong quá khứ.

Anh ấy rốt cuộc đã làm gì.

Thần Khi Ưu Y nghe Đỗ Lan nói nghiêm trọng như vậy, trong lòng lo lắng.

Thần Khi Sĩ Lang suýt chút nữa thì lên tiếng, bởi vì hắn sợ hãi Đỗ

Lan nói cho Ưu Y biết chân tướng, với sự hiểu biết của hắn về em gái, Ưu Y tuyệt đối sẽ không chấp nhận phương thức tục mệnh này.

Hắn ngược đãi Kính Thú, tàn nhẫn lắm, siêu huyết tinh, siêu đáng sợ.

Lời của Đỗ Lan thực sự khiến người ta sinh nghi, hắn đột nhiên chạy tới Hoa Kê đã rất khả nghi rồi, Thần Khi Ưu Y tỏ vẻ Đỗ Lan rốt cuộc muốn làm gì.

Cô dường như cảm giác được Đỗ Lan có mục đích khác, cũng không phải tới uống cà phê đơn giản như vậy.

Thần Khi Sĩ Lang ẩn nấp trong gương nhìn chằm chằm Đỗ Lan, thầm nghĩ đối phương quả nhiên tà ác, hắn nhất định là muốn làm cho mình nơm nớp lo sợ, thông qua phương thức này tra tấn mình.

May mà lúc này Thu Sơn Liên và Chân Ti đã tới, bọn họ thông qua điều tra đã cơ bản xác định ba nhà khoa học chính là Kỵ Sĩ ngoài quy cách Alternative, cũng biết các nhà khoa học vì muốn đóng cửa Thế Giới Trong Gương mới tiến hành nghiên cứu.

Tuy hai bên cũng không đạt thành hiệp nghị gì, nhưng Chân Ti vẫn hưng phấn: Nếu có thể đóng cửa Thế Giới Trong Gương, vậy mọi phiền toái đều được giải.

Lời chưa nói hết, liền nhìn thấy Đỗ Lan, Chân Ti lập tức ngậm miệng.

Sao ngươi lại ở đây.

Thu Sơn Liên nhíu mày.

Chính là tới uống chút cà phê chúc mừng một chút, nói cho các ngươi một tin tức tốt, ta phát tài rồi.

Ba người đều cảm thấy Đỗ Lan thật mạc danh kỳ diệu, ngươi phát tài thì có quan hệ gì với bọn họ, tính là tin tức tốt gì.

Lại nói có sức mạnh như hắn mà còn nghĩ vấn đề phát tài.

Nói ra cũng phải cảm tạ Thủ Trủng mới được, nếu không phải nhờ sạp bói toán của hắn, ta suýt chút nữa thì lướt qua thiên đại tài phú.

Ngươi làm gì rồi.

Nhắc tới Thủ Trủng Hải Chi Tezuka Miyuki trên Kamen Rider Raia, Chân Ti liền không còn bình tĩnh.

Không có gì, chính là mượn dụng cụ bói toán của hắn xem một quẻ cho một phú hào, làm quẻ phí hắn phải chia cho ta một nửa tài sản, như vậy bài Kính Thú của ta rất nhanh sẽ có thể hướng ra toàn thế giới.

Thì ra là thế, dường như không liên quan đến Kỵ Sĩ.

Đỗ Lan, ngươi rốt cuộc có biết anh trai tôi đang làm gì không.

Ưu Y vẫn luôn tìm kiếm anh trai, cô thực sự lo lắng anh trai sẽ làm sai chuyện, bởi vì anh ấy đã làm tổn thương bạn gái của Thu Sơn Liên, còn xúi giục các Kỵ Sĩ chiến đấu.

Ta không biết.

Đỗ Lan quả quyết cắt đứt câu chuyện: Được rồi, ta đi trước, không quấy rầy các ngươi thảo luận chiến thuật.

Cứ thế mà đi.

Thần Khi Sĩ Lang tin tưởng mọi chuyện sẽ không kết thúc đơn giản như vậy.

Đỗ Lan muốn đi thu tiền, Tá Dã Mãn đã thoát khỏi độc thủ của Thần Khi Sĩ Lang, hiện tại hắn nên thanh toán.

Hắn đi thẳng vào vấn đề mở miệng đòi tiền, Tá Dã Mãn lại hoài nghi có phải thật sự kết thúc rồi không: Thật sự sẽ không tới tìm tôi nữa sao.

Khẳng định không trở lại, cho nên còn mời ngài chuyển khoản trả phí đi.

Đỗ Lan thúc giục.

Nếu hắn còn tới thì sao.

Nếu hắn thực sự tới, thì ngươi lại thỉnh ta cũng không sao, hơn nữa ngươi phải tin tưởng tâm thành tắc linh.

Lời này căn bản một chút cũng không an ủi được người ta.

Tôi cần bằng chứng xác thực, nếu không tôi sẽ không trả tiền.

Đây chính là một nửa thân gia, không thể nào vì Đỗ Lan vài câu hoa ngôn xảo ngữ liền trực tiếp cắt nhường: Ví dụ như ngài mang thi thể hắn về đây, như vậy tôi mới có thể tin tưởng ngài.

Ngươi mới làm người có tiền mấy ngày, tâm địa sao lại trở nên xấu xa như vậy rồi.

Quả nhiên kim tiền khiến người ta sa đọa a.

Đối mặt với diễn xuất phù phiếm của Đỗ Lan, Tá Dã Mãn lại rất kiên định, hắn phải xác định mình sẽ không bị cuốn vào phân tranh của Kỵ Sĩ nữa mới được.

Ta đã nói sẽ tự lấy đi, ngươi nếu không tin thì ta chỉ có thể tự mình động thủ.

Một cuộc điện thoại gọi tới, sắc mặt Tá Dã Mãn biến đổi, bởi vì cổ phiếu của hắn lại bị chuyển đi một nửa, đó chính là hàng chục tỷ yên Nhật a: Ngài. ngài.

Là ngươi phi cứ bắt ta phải tự mình động thủ, ngươi nếu sảng khoái trả tiền, cũng không đến mức như thế.

Hiện tại Đỗ Lan đã trở thành cổ đông của công ty rồi.

Lượng lớn quyền sở hữu cổ phần biến hóa như vậy, tự nhiên sẽ kinh động hội đồng quản trị, mọi người cùng nhau nghênh đón cổ đông mới.

Đồng thời đối với Tá Dã Mãn, vị bình dân vương tử không đáng tin cậy này, họ tỏ vẻ thất vọng.

Đúng là hổ phụ khuyển tử, mới mấy ngày đã làm mất một nửa cổ phần của cha, hắn sao không làm mất luôn chính mình đi.

Mấy nguyên lão đều đau lòng nhức óc, nhưng lại bất lực.

Đỗ Lan nhập chủ công ty, việc muốn làm chính là tuyên truyền, đồng thời hắn muốn đổi tên công ty thành Tập đoàn X.

Chân Ti rời khỏi Hoa Kê, sau đó lại gặp ba vị nhà khoa học, bọn họ mời Chân Ti nói chuyện một chút.

Hiển nhiên bọn họ không tin tưởng Thu Sơn Liên nhưng lại tin tưởng Chân Ti, bởi vì Chân Ti xác thực vẫn luôn nỗ lực vì giải quyết Kính Thú.

Chân Ti cũng rất vui lòng đóng cửa Thế Giới Trong Gương, nhưng vấn đề là đóng cửa như thế nào.

Ba nhà khoa học nói cho Chân Ti, tất cả mấu chốt là Thần Khi Ưu Y, chỉ cần giết chết cô ấy là được.

Muốn trở thành anh hùng, thì phải có quyết tâm hy sinh một bộ phận nhỏ người để thủ hộ đại bộ phận người.

Đây chính là quyết tâm của thủ lĩnh nhóm khoa học gia, ba người này đều trung nhị chunibyo giống nhau.

Đặc biệt là nhà khoa học trẻ tuổi nhất kia, khi nhìn thấy mình tuyên bố lý niệm thì hai mắt càng sáng lên: hy sinh rồi cứu rỗi, đây mới là câu chuyện anh hùng hoàn mỹ nhất.

Không hổ là người thầy mình lấy làm tự hào, hiện tại rốt cuộc sắp bắt đầu kế hoạch cứu rỗi của bọn họ, bước đầu tiên chính là xử lý Thần Khi Ưu Y.

Nhưng các nhà khoa học có giác ngộ của anh hùng hiển nhiên đã xem thường nam chính thuộc tính thánh mẫu.

Nam chính không muốn trở thành anh hùng, hắn muốn trở thành thánh mẫu hy sinh chính mình để cứu rỗi tất cả.

Nhà khoa học Hương Xuyên Anh Hành Kagawa Hideyuki từng là đồng nghiệp của Thần Khi Sĩ Lang, một lần ngoài ý muốn khiến ông hiểu được nghiên cứu của Thần Khi Sĩ Lang thực ra là về Thế Giới Trong Gương, cũng biết hệ thống Giả Diện Kỵ Sĩ của hắn thực ra là máy thu thập sinh mệnh.

Để hiểu rõ chân tướng, Hương Xuyên Anh Hành đã tiến hành điều tra toàn diện về Thần Khi Sĩ Lang, biết được một số sự thật.

Ông tin rằng Thế Giới Trong Gương hoàn toàn là vì sự tồn tại của Thần Khi Ưu Y mới bị mở ra, cho nên chỉ cần giết chết Thần Khi Ưu Y, thế giới nguy hiểm này nhất định sẽ cắt đứt liên hệ với Địa Cầu.

Chọn trúng Chân Ti, là vì Chân Ti bất kể là khi chiến đấu với ai đều truyền bá lý niệm hòa bình của mình.

Hương Xuyên Anh Hành cho rằng Chân Ti là một người có thể hợp tác, bởi vì mục tiêu của họ giống nhau, đều là vì hòa bình của toàn nhân loại.

Nhưng đối với Chân Ti mà nói, giết chết Thần Khi Ưu Y căn bản không thể chấp nhận, chưa nói việc này không đạo đức, cứ cho là thật sự có thể đóng cửa hay không cũng là không xác định.

Nếu đến lúc đó người chết rồi, Thế Giới Trong Gương lại không đóng cửa, người chết không thể sống lại, đều không có chỗ hối hận: Không được.

Chân Ti kiên quyết phản đối.

Ba nhà khoa học rất bất ngờ: Chẳng lẽ cậu không muốn cứu mọi người sao.

Không muốn kết thúc cuộc chiến Giả Diện Kỵ Sĩ sao.

Tôi muốn, nhưng không thể giết người, hơn nữa các ông lại không thể xác định Ưu Y chính là mấu chốt, đây chỉ là suy đoán của các ông, các ông căn bản không có chứng cứ.

Khoa học chính là mạnh dạn giả thiết, cẩn thận chứng minh, Thần Khi Ưu Y chính là khởi điểm của tất cả.

Nhưng nếu sai thì sao.

Chương 1585

Các ông sẽ giết oan một người vô tội.

Hương Xuyên Anh Hành lại bình tĩnh nói: Nhưng nếu thành công, chúng ta có thể cứu vớt thế giới.

Còn về thất bại cậu nói.

Về mặt xác suất học có thể bỏ qua không tính, cậu tưởng tôi đề nghị bừa bãi sao.

Trước khi đưa ra phán đoán này, tôi đã tiến hành điều tra và nghiên cứu nghiêm cẩn.

Cậu căn bản không có tư cách phản đối kết luận của tôi, nếu cậu muốn thuyết phục chúng tôi, vậy thì chứng minh tất cả không liên quan đến Thần Khi Ưu Y, nếu không thì đừng có cản trở.

Đây mới là thái độ nghiêm cẩn của nhà khoa học, không có điều tra thì không có quyền lên tiếng.

Chân Ti đến hiện tại vẫn mơ mơ hồ hồ, còn không biết tất cả chuyện này rốt cuộc là vì sao, tuy cậu ta cũng đang điều tra nhưng tiến độ rất chậm, đến hiện tại cậu mới biết Thế Giới Trong Gương có khả năng liên quan đến Ưu Y.

Nhưng chuyện đúng đắn căn bản không cần chứng minh, đúng chính là đúng, chúng ta không thể vì suy đoán liền đoạt đi tính mạng con người.

Bình thường đương nhiên không được, nhưng hiện tại là thời khắc đặc thù, Thế Giới Trong Gương đã cắn nuốt bao nhiêu người, cậu là phóng viên, cậu nên biết đã xảy ra bao nhiêu vụ mất tích, chúng ta mỗi chậm trễ một phút đều có thể sẽ có người gặp nạn mới.

Không được chính là không được.

Kỳ thực Chân Ti hiện tại cũng rất mâu thuẫn, bởi vì lời của nhà khoa học hợp tình hợp lý, chỉ là cái giá phải trả lại là một sinh mạng, hơn nữa còn là sinh mạng Chân Ti quen biết.

Đây chính là chỗ khiến thánh mẫu bị lên án, thường xuyên sẽ tiêu chuẩn kép, không cẩn thận liền thành thánh mẫu biểu.

Chân Ti liền rơi vào nghịch lý thánh mẫu.

Quả nhiên Đấng Cứu Thế không phải bất cứ ai cũng có thể đảm nhiệm, đôi khi dũng khí Đấng Cứu Thế cần đủ để đè sập người bình thường.

Nhà khoa học đối với Chân Ti rất thất vọng, bất quá bọn họ sẽ không dừng bước, bọn họ nhất định sẽ xử lý Thần Khi Ưu Y.

Chân Ti trầm mặc.

Mờ mịt đi trên đường phố, Chân Ti chỉ cảm thấy thế giới này lạnh băng quá tàn khốc.

Người trẻ tuổi, cậu rất phiền não sao.

Chi bằng tới bói một quẻ đi.

Chân Ti ngẩng đầu, bất tri bất giác đã đi một đoạn đường rất dài: Đỗ Lan.

Cái sạp này vốn là của Thủ Trủng Hải Chi, hiện tại bị Đỗ Lan tiếp quản.

Gặp phải chuyện gì không vui nói ra để ta vui vẻ một chút nào.

Đỗ Lan vẫn đáng ghét như vậy, nhưng Chân Ti hiện tại xác thực cần người có thể dốc bầu tâm sự, cậu muốn nhận được sự chỉ đạo: Nếu giết chết một người có thể cứu tất cả mọi người, anh sẽ làm không.

Vậy phải xem người đó đối với ta có quan trọng hay không, nếu là rất quan trọng thì không thể giết, quản nó sẽ chết bao nhiêu người chứ.

Nếu Thần Khi Sĩ Lang nghe được câu trả lời của Đỗ Lan nhất định sẽ nhảy ra bóp chết hắn, bởi vì em gái chính là người quan trọng nhất của hắn, hắn vì em gái giết người hoàn toàn phù hợp đáp án của Đỗ Lan, nhưng Đỗ Lan lại năm lần bảy lượt trở ngại.

Ích kỷ, đây là ý niệm đầu tiên của Chân Ti: Quả nhiên tôi không nên hỏi anh.

Sao vậy.

Đáp án phàm nhân này của ta khiến cậu có gì bất mãn sao.

Đỗ Lan tỏ vẻ phàm nhân đều sẽ lựa chọn như vậy: Một khả năng khác là cả hai bên đều không quan hệ gì với cậu, vậy thì càng không cần quản, chết ai cũng không sao cả.

Đương nhiên cậu cũng có thể kiếm cái danh tiếng, đem người kia giết để cứu thế giới.

Chẳng lẽ anh chưa từng đứng ở vị trí chúng sinh mà suy xét sao.

Chân Ti nhịn không được chất vấn.

Chúng sinh a.

Đứng ở góc độ chúng sinh suy xét vấn đề, vốn dĩ đã là nghịch lý.

Chúng sinh có vô số cách nhìn, cậu đứng ở góc độ chúng sinh có thể rút ra kết luận gì.

Căn bản sẽ không có kết quả.

Chính xác mà nói là nên đứng ở góc độ sinh tồn của chúng sinh mà suy xét, khi quyền sinh tồn của chúng sinh bị nắm giữ trong tay một người nào đó, tất nhiên sẽ rơi vào khốn cảnh mà cậu đang ở hiện tại, đáp án cũng chẳng qua là hai loại ta đưa cho cậu.

Đỗ Lan ung dung nói: Đây là kinh nghiệm đúc kết nhiều năm qua của ta, cậu có thể gọi nó là Lý Luận Đỗ Lan.

Mặt dày vô sỉ.

Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao.

Hơn nữa nếu giết sai thì sao.

Chẳng lẽ cậu còn muốn giết cả hai bên.

Đỗ Lan tỏ vẻ không ngờ cậu là loại Long Kỵ này.

Đương nhiên không phải, chẳng lẽ không thể bảo toàn cả hai bên sao.

Có a, cậu quỳ xuống cầu nguyện đi.

Đỗ Lan tỏ vẻ chỉ có thần tiên mới có thể giải quyết vấn đề này vẹn cả đôi đường, ví dụ như giống hắn.

Nhưng đối với phàm nhân mà nói, thì buộc phải đưa ra lựa chọn, đây cũng là chỗ vĩ nhân trở nên vĩ đại, bởi vì loại lựa chọn này không phải người bình thường có thể quyết đoán.

Đôi khi đưa người khác đi chết, còn cần dũng khí hơn cả hy sinh bản thân.

Đương nhiên kết luận này là cần rất nhiều tiền đề, ví dụ như người ra quyết sách cần lương tri, đồng thời vấn đề đã không còn cách nào khác, duy chỉ có con đường đưa người đi chết này.

Nhưng Chân Ti đột nhiên nghĩ đến: cầu nguyện, kỳ thực chính là thỉnh cầu một cỗ sức mạnh càng thêm cường đại can thiệp, trước mắt cậu chính là cỗ lực lượng này a.

Đỗ Lan, tôi muốn giúp đỡ anh, nếu có thể bắt hết toàn bộ Kính

Thú, vậy sẽ không còn ai mất tích nữa.

Chân Ti không cầu nguyện, mà là trực tiếp hướng Đỗ Lan đề xuất ý hướng hợp tác.

Cậu không muốn hy sinh bất kỳ người nào, cho nên chỉ có thể hy sinh Kính Thú.

Hiệp hội bảo vệ động vật nhỏ sẽ giết chết cậu đấy, Kính Thú chẳng lẽ không có nhân quyền sao, vì cứu người là có thể tùy tiện bắt giữ Kính Thú à.

Lương tâm cậu không thấy đau sao.

Đối mặt với Đỗ Lan nghĩa chính ngôn từ, Chân Ti cũng không biết nên oán thầm thế nào: Rõ ràng là anh bắt đầu trước.

Tuy là ta bắt đầu trước, nhưng ta bắt Kính Thú là để giải trí đại chúng, ta là tâm tồn cảm ơn.

Còn cậu thì sao.

Vì lý do cao cả là sự an toàn của nhân loại, cậu có thể không kiêng nể gì bắt giữ sát hại Kính Thú, cậu coi Kính Thú thành kẻ thù chủng tộc, nhưng bọn chúng cũng chỉ là động vật nhỏ vô tội mà thôi.

Cậu không thể vì con hổ ăn thịt người mà hủy diệt chủng quần hổ, bởi vì đây chỉ là bản năng của động vật, là thiên tính, cũng không phải sai lầm.

Đỗ Lan khẳng khái trình bày: Cho nên cho dù hành vi của chúng ta giống nhau, nhưng tư tưởng chúng ta lại không giống nhau.

Tư tưởng quyết định tính chất hành vi, cho nên tính chất việc ta bắt Kính Thú là ôn hòa.

Mà hành vi của cậu lại là tàn khốc, là diệt chủng vô nhân đạo.

Hư ngụy.

Đều là bắt Kính Thú, giải trí đại chúng thì cao thượng, vì an toàn của mọi người thì ti bỉ.

Còn tư tưởng quyết định tính chất hành vi.

Căn bản là ngụy biện tà thuyết.

Nói với Đỗ Lan vài câu, Chân Ti đã phát giác Đỗ Lan ích kỷ, vô sỉ, hư ngụy rồi.

Vậy tôi cũng tâm mang cảm ơn được không.

Chân Ti tỏ vẻ Đỗ Lan quả thực là kẻ điên điên khùng khùng, khó hiểu khó tiếp cận.

Muộn rồi, sự cảm ơn của cậu quá giả tạo.

Tên phiền toái, Chân Ti cảm giác liệt căn tính của nhân loại đều thể hiện trên người Đỗ Lan.

Một hồi là thánh mẫu biểu tiêu chuẩn kép, một hồi là người bảo hộ chủ nghĩa hư ngụy, Chân Ti lần đầu tiên cảm giác thì ra nhân loại đen tối như thế.

Chân Ti nhìn Đỗ Lan, cũng không biết câu nào hắn nói đùa, câu nào là nghiêm túc.

Chân Ti thì vẫn luôn rất nghiêm túc, cậu là thật sự muốn đánh bại tất cả Kính Thú thủ hộ hòa bình hai thế giới: Đỗ Lan, tôi là nghiêm túc, xin anh đừng nói đùa nữa.

Đã như vậy, thế thì ta sẽ cho cậu sức mạnh có thể xuyên qua vô hạn trong Thế Giới Trong Gương, như vậy cậu có thể vẫn luôn làm thợ săn ở Thế Giới Trong Gương, coi thế giới kia thành cố hương của chính cậu, săn bắn Kính Thú thủ hộ nhân loại.

Đỗ Lan tỏ vẻ nghiêm túc thì nghiêm túc, bất quá vấn đề nhỏ này căn bản không cần quá nghiêm túc.

Chân Ti sững sốt, hiện tại Giả Diện Kỵ Sĩ bọn họ ở trong Thế Giới Trong Gương là có hạn chế thời gian, nếu có thể lưu lại vô hạn, vậy xác thực có thể có đủ thời gian truy bắt Kính Thú.

Chỉ là Thế Giới Trong Gương dường như có ảnh hưởng đối với nhân loại: Nếu vẫn luôn lưu lại ở thế giới kia, tôi sẽ biến thành cái gì.

Biến thành Kính Thú đi, lớp vỏ kỵ sĩ sẽ trở thành vảy của cậu, nội tạng của cậu cũng sẽ biến thành giống như Kính Thú, đến cuối cùng cậu cũng chỉ có thể thôn phệ Kính Thú để sống.

Tuy không biết có phải nói chuyện giật gân hay không, Chân Ti vẫn giật nảy mình, bất quá cậu nghĩ đến một vấn đề khác: Vậy tư tưởng của tôi thì sao.

Tư tưởng thì phỏng chừng sẽ được bảo lưu, bất quá nhân tính của cậu sẽ suy yếu, cậu đại khái cũng chỉ có thể nhớ rõ săn bắn Kính Thú, còn về vì sao lại làm thế thì không nhớ rõ nữa.

Bất quá quá trình chuyển hóa này phỏng chừng cần vài năm thời gian, vận khí tốt, đến lúc đó Thế Giới Trong Gương sẽ chỉ còn lại mình cậu là một con Kính Thú.

Thì ra là thế, quả nhiên rất tàn khốc, bất quá đây chính là đại giới để thủ hộ thế giới a: Xin hãy cho tôi đạt được sức mạnh lưu lại Thế Giới Trong Gương đi, bất kể là chúng sinh hay là Ưu Y tôi đều phải bảo vệ.

Vậy thì như cậu mong muốn.

Đỗ Lan lấy ra một tấm thẻ: Sau khi cậu biến thân tiến vào Thế Giới Trong Gương, sử dụng tấm thẻ này là có thể vĩnh viễn ở lại Thế Giới Trong Gương rồi.

Chân Ti nhận lấy xem xét, trên thẻ là một chữ Kinh rất lớn: Đỗ.

Đa tạ.

Như vậy là đủ rồi, Chân Ti đi thẳng, cậu muốn đi con đường của chính mình.

Trong khi đó, ba nhà khoa học cũng đã ra tay, bọn họ muốn xử lý Thần Khi Ưu Y, may mà Thu Sơn Liên ở ngay gần đó nên xuất hiện chiến đấu với bọn họ.

Hương Xuyên Anh Hành tỏ vẻ không hiểu: Bạn gái của cậu cũng bị Thần Khi Sĩ Lang làm hại, tại sao cậu còn muốn bảo vệ em gái hắn.

Đó là lỗi của hắn, không liên quan gì đến Ưu Y.

Tam quan của Liên một chút cũng không thua Chân Ti, chỉ là cậu ta thực tế hơn.

Tuy nhiên đối mặt với hai kẻ địch, cậu căn bản không phải đối thủ.

Đặc biệt là Giả Diện Kỵ Sĩ Bạch Hổ Kamen Rider Tiger, chính là nhà khoa học trẻ tuổi nhất kia, hắn luôn ở một bên quan chiến, xuất kỳ bất ý đánh lén.

Cho dù là Dạ Kỵ Sinh Tồn Kamen Rider Knight Survive cũng khó đối phó hai kẻ địch.

Ngay lúc này Thần Khi Sĩ Lang xuất hiện, bất cứ ai cũng không thể làm tổn thương em gái hắn, phía sau hắn là hai con Kính Thú đáng sợ.

Thần Khi Sĩ Lang, rốt cuộc ngươi cũng nỡ đi ra rồi sao.

Với tư cách là đồng nghiệp cũ của Thần Khi Sĩ Lang, Hương Xuyên Anh Hành biểu tình nghiêm túc, bởi vì ông không giống Thần Khi Sĩ Lang, ông là anh hùng thu dọn tàn cuộc.

Chương 1586

Ngươi vẫn như vậy, luôn đuổi theo bước chân của ta.

Thần Khi Sĩ Lang không chút che giấu sự bỉ thị của mình đối với đồng nghiệp cũ, bởi vì theo hắn thấy Hương Xuyên Anh Hành ở giới khoa học là kẻ vô tích sự, căn bản không có thành tích gì lấy được ra tay, chỉ biết nhặt nhạnh chỗ thừa của người khác, ôm đùi người khác.

Ta không tranh cãi vô vị với ngươi, Thế Giới Trong Gương này ta nhất định phải đóng cửa, ngươi không thể ngăn cản ta.

Hương Xuyên Anh Hành nói.

Thần Khi Sĩ Lang sắc mặt lẫm nhiên, đối phương trực tiếp muốn mưu sát em gái mình, vậy hắn cũng sẽ không khách khí, chỉ thấy hắn chỉ huy Kính Thú sau lưng lấy ra một vật tín vật.

Đó là một sợi dây chuyền thủy tinh.

Thứ này ngươi hẳn là nhận ra chứ.

Thần Khi Sĩ Lang cười lạnh nói.

Đương nhiên nhận ra, đó là quà sinh nhật Hương Xuyên Anh Hành tặng cho vợ, sắc mặt ông trở nên khó coi: Ngươi đã làm gì.

Ngươi làm gì, ta liền làm cái đó.

Hương Xuyên Anh Hành bắt cóc Thần Khi Ưu Y, như vậy Thần Khi Sĩ Lang liền bắt cóc vợ và con trai đối phương: Ngươi dám làm tổn thương em gái ta, thì đừng mong gặp lại người nhà của mình, ta nói được làm được.

Thu Sơn Liên đều nhìn đến ngây người, đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, hai tên này thật đúng là quá đáng a.

Các ngươi đừng tưởng rằng có thể uy hiếp thầy, thầy ấy từ ngay lúc bắt đầu đã giác ngộ rồi, cho dù hy sinh người nhà thầy cũng nhất định sẽ cứu rỗi thế giới.

Hổ Kỵ Đông Điều Ngộ lớn tiếng nói.

Cái mũ lớn này chụp xuống, mặt Hương Xuyên Anh Hành đều muốn trắng bệch, dần dần vặn vẹo.

Bởi vì đệ tử quả thực là đang vả vào mặt ông, bởi vì ông căn bản không muốn hy sinh người nhà.

Nếu hy sinh người nhà, cứu rỗi thế giới lại có ý nghĩa gì.

Nhưng ông còn chưa mở miệng, đệ tử của mình đã nói ông vĩ đại như vậy, giờ mình lại mở miệng cứu người nhà chẳng phải là mặt đều sưng lên sao.

Hổ Kỵ quá trung nhị, hắn một lòng muốn trở thành anh hùng, cho nên vạn phần sùng bái sư phụ, bởi vì lý luận tiên hy sinh hậu cứu rỗi của sư phụ quả thực quá tuyệt vời.

Là ngọn đèn sáng trong lòng hắn, dường như chỉ cần hy sinh một số thứ mình sẽ tự nhiên trở thành anh hùng.

Tuy nhiên khi phải đưa ra lựa chọn giữa trở thành anh hùng và cứu người nhà, Hương Xuyên Anh Hành lại dao động.

Thầy, sao thầy không nói lời nào.

Hổ Kỵ còn tưởng rằng thầy sẽ soái khí quả đoán cự tuyệt trao đổi con tin, không chút lưu tình giết chết Thần Khi Ưu Y cứu rỗi thế giới: Thầy.

Bầu không khí có chút xấu hổ, bởi vì một khi dính dáng đến người nhà của mình, anh hùng cũng hụt hơi.

Quả nhiên thiết lập nhân vật chính cha mẹ song vong không vợ không con vẫn là có chút đạo lý, cho nên mới có Cô nhi viện Khởi Điểm a.

Ta có thể thả bọn họ rời đi, chỉ cần ngươi đừng quấy nhiễu em gái ta nữa.

Nó và Thế Giới Trong Gương không có một chút quan hệ.

Sư phụ, đừng bị hắn làm dao động, mau giết Thần Khi Ưu Y, thầy có thể trở thành anh hùng rồi.

Hổ Kỵ kích động nói, hắn đã chú ý tới thầy đang dao động, hình tượng anh hùng trong lòng hắn đang ở bên bờ vực sụp đổ.

Hương Xuyên Anh Hành đã sưng mặt, nhưng với tư cách người chồng và người cha, cho dù sưng nữa ông cũng nhận: Thành giao.

Cuối cùng ông lựa chọn người nhà.

Quả nhiên trách nhiệm anh hùng này quá trầm trọng.

Rắc, nội tâm Hổ Kỵ có thứ gì đó vỡ vụn, đó là bia đá anh hùng trong lòng hắn, ngay khoảnh khắc thầy thỏa hiệp đã không còn tồn tại, lưu lại vết thương vĩnh viễn trong lòng hắn, hắn khó có thể chấp nhận: Thầy.

Đông Điều, đừng nói nữa, thả người.

Giờ khắc này ánh mắt Đông Điều nhìn về phía thầy chỉ còn thất vọng.

Trở lại thế giới hiện thực, Hương Xuyên Anh Hành trước tiên liên lạc với người nhà, phát hiện người nhà đều rất an toàn mới thở phào nhẹ nhõm, ông lại không biết mình đã làm tổn thương trái tim học sinh.

Trong một lần hành động mới, lưng của Hương Xuyên Anh Hành bị đâm xuyên, mà móng vuốt sắc bén này đến từ học sinh của ông.

Đến chết, ông đều không rõ tại sao học sinh lại phản bội mình, rõ ràng bọn họ là đồng chí cùng nhau nỗ lực.

Ông không biết Đông Điều Ngộ thất vọng đến mức nào.

Thắng lợi dễ như trở bàn tay bị thầy từ bỏ, quả nhiên người có thể trở thành anh hùng chỉ có một mình tôi.

Đông Điều Ngộ nói như vậy.

Một kẻ vì giấc mộng anh hùng mà bạo tẩu xuất hiện, hắn tuyệt đối sẽ không mềm yếu như thầy, hắn sẽ dùng tư tưởng sắt thép đi hết con đường anh hùng gập ghềnh.

Bất quá hắn đã không muốn đóng cửa Thế Giới Trong Gương nữa, hắn hoàn toàn có thể đổi một phương thức khác để trở thành anh hùng.

Kỵ Sĩ đã ngày càng ít đi.

Hắc Cảnh chết, Thủ Trủng Hải Chi chết, Chi Phổ Thuần chết, Hương Xuyên Anh Hành chết, Linh Kỵ rút lui, trong nháy mắt đã thiếu đi một nửa Kỵ Sĩ.

Long Kỵ Ryuki biết được những điều này, biết thời gian không còn nhiều, chiến tranh vẫn luôn tiếp tục.

Nguyện vọng cuối cùng của cậu chính là báo thù cho Thủ Trủng Hải Chi, sau đó cậu muốn trực tiếp lưu lại Thế Giới Trong Gương.

Cho nên cậu bắt đầu bàn giao hậu sự, từ biệt bạn bè.

Đương nhiên cậu sẽ không để bạn bè bi thương, chỉ là đi gặp bọn họ sau đó nói chuyện, giống như bình thường chào tạm biệt, chỉ là không có lần sau trùng phùng nữa.

Kết thúc hết thảy nhân thế gian, cậu tìm đến Thiển Thương Uy Ouja.

Thiển Thương Uy vẫn là bộ dạng cũ, trốn ở góc tối liếm láp vết thương, oán niệm tích lũy trong lòng càng ngày càng nhiều, chỉ có thể dựa vào đập phá đồ đạc để phát tiết.

Bất quá vết thương của hắn đã lành kha khá rồi, thấy Long Kỵ tới tìm phiền toái, hắn rất cao hứng: Ta đang muốn tiến hành một trận chiến khôi phục đây.

Ngươi tới quá đúng lúc.

Độc nha của Vương Xà đã đói khát khó nhịn rồi.

Chân Ti không nói một lời, yên lặng biến thân.

Tên nhóc này.

Thiển Thương Uy phát hiện Chân Ti xác thực thay đổi, người trẻ tuổi trước kia luôn nương tay dường như đã không thấy đâu nữa.

Nhóc con, xem ra ngươi thật sự muốn xử lý ta, thật sự là quá tuyệt vời, bởi vì điều này giống hệt ý ta.

Thiển Thương Uy cười, tế bào hắn đang vì trận chiến đấu tiếp theo mà hoan hô nhảy nhót: Ngươi và ta, hôm nay chỉ có một người có thể sống sót rời khỏi Thế Giới Trong Gương.

Lấy ra bộ bài: Biến thân.

Hai người tiến vào Thế Giới Trong Gương.

Thế Giới Trong Gương đang đổ mưa, tí tách rơi trên người bọn họ, mặt đất có chút lầy lội.

Nhưng lúc này trong mắt và trong lòng bọn họ đều chỉ có kẻ địch.

Long Kỵ Đao, Vương Xà Trượng, đều tản phát ra một cỗ uy áp đáng sợ, ngay cả Khế Ước Thú của bọn họ đều đang điên cuồng gào thét, yêu cầu chủ nhân của mình đi giết chết đối phương, bọn chúng muốn thôn phệ linh hồn kẻ địch.

Xà đấu Long, đây sẽ là một cuộc đối quyết túc mệnh.

A.

Chân Ti phát động công kích.

Vương Xà phản kích.

Quyền đối quyền.

Ầm.

Quỹ đạo mưa bụi bị vặn vẹo, lực va chạm cường đại thổi bay nước mưa, hai người đồng thời ngã xuống bùn lầy, sau đó lại bò dậy tiếp tục chiến đấu.

Giờ khắc này hai người tâm không tạp niệm, chiêu thức phản phác quy chân.

Long Kỵ nhiệt huyết, Vương Xà lạnh lùng, đang kịch liệt va chạm.

Đỗ Lan ở ngay một bên xem kịch, hắn biết Long Kỵ lần này là nghiêm túc, cậu ấy đã quyết định vĩnh viễn lưu lại Thế Giới Trong Gương, cho nên trận chiến đấu này sẽ là khởi đầu hành trình của cậu ấy, cũng là cáo biệt quá khứ.

Thú vị, quá thú vị.

Tuy rằng bị đánh rất đau, nhưng Thiển Thương Uy rất cao hứng, bởi vì đối thủ như vậy mới có thể cho hắn đủ niềm vui: Ha.

Hắn cười, hắn chiến.

Chân Ti không nói một lời, cậu muốn báo thù cho Thủ Trủng, muốn bù đắp sai lầm của mình.

Rút bài, tiến hành Kỵ Sĩ Thích Rider Kick.

Vương Xà cũng rút bài, cũng là tuyệt chiêu.

Nha.

Háp.

Hai Kỵ Sĩ đối đá trên không trung, hạt mưa đều muốn chảy ngược, hai bên đồng thời đều phóng thích sức mạnh chiêu thức lên người đối phương.

Ầm ầm.

Lớp giáp ngoại xác của hai Kỵ Sĩ đều phát sinh vụ nổ kịch liệt, trận chiến lưỡng bại câu thương này cực kỳ tàn khốc, bất quá Chân Ti lại chưa bao giờ nghiêm túc như vậy.

Ha ha, xem ra ngươi cũng hiểu được niềm vui chiến đấu.

Tôi không hiểu.

Chân Ti nói: Nhưng tôi biết anh chỉ là kẻ địch đầu tiên trong hành trình xa xôi của tôi, nếu không đánh bại anh tôi sẽ không có khả năng thủ hộ thế giới này.

Chương 1587

Thiển Thương Uy, tôi nhất định phải đánh bại anh.

Vậy thì ngươi tới đi.

Rút bài, lần này là thẻ dung hợp Unite Vent, đem sức mạnh hai con Khế Ước Thú hợp lại làm một.

Còn Long Kỵ rút được là thẻ Sinh Tồn Survive, Sinh Tồn Long Kỵ tham thượng.

Đem tất cả chiêu thức dùng hết, đem tất cả thể lực, tinh thần và linh hồn đều phóng thích ra ngoài, dùng nắm đấm của mình khai sáng một tương lai, quyết tâm của Chân Ti còn kiên cố hơn sắt thép.

Thiển Thương Uy rốt cuộc phát hiện đối phương trở nên rất đáng sợ, kỹ năng chiến đấu và tín niệm đều tăng trưởng gấp bội.

Hắn không hiểu rốt cuộc là cái gì khiến Chân Ti kiên quyết như thế.

Đương nhiên là một con đường mới.

Ta sẽ không thua ngươi.

Thiển Thương Uy cuồng khiếu lên, đã rơi vào hạ phong hắn còn muốn ngoan cố chống cự: Rút bài.

Nhưng thẻ mới lại làm hắn thất vọng, lại một tấm thẻ Khế Ước trống không mới, nhưng phụ cận không có Kính Thú có thể ký kết khế ước.

Rút bài.

Chân Ti cũng rút ra tấm thẻ cuối cùng, chính là Thẻ Đỗ Lan dùng để dung hợp, sau khi sử dụng cậu sẽ vĩnh viễn chỉ có thể lưu lại Thế

Giới Trong Gương.

Chân Ti hít sâu, sau đó chậm rãi đưa thẻ vào đầu đọc thẻ: Dung hợp bắt đầu.

Ầm.

Một cỗ khí tràng lấy Chân Ti làm trung tâm quét ngang tứ dã bát hoang, hoành tảo mưa gió bùn lầy.

Thiển Thương Uy mắt trừng mồm há nhìn thấy trên người Chân Ti phát sinh biến hóa kinh người, khôi giáp đối phương thế mà từng chút một thu lại cũng khảm vào trong cốt nhục đối phương, hóa thành từng tầng lân phiến đỏ tươi rậm rạp, hơn nữa mặt nạ của đối phương cũng dán chặt vào mặt, khẩu trang mở ra xuất hiện cái miệng đầy máu.

Răng nanh sắc bén, móng vuốt sắc bén, lớp vỏ kiên cố, tất cả mọi thứ đều nói rõ Chân Ti đang biến thành quái vật.

Đây là thẻ gì.

Trong lòng Thiển Thương Uy ập qua một trận lạnh lẽo.

A a.

Chân Ti chỉ cảm giác mình toàn thân bùng cháy, có một cỗ sức mạnh mới rót vào, Thiển Thương Uy, anh nói sai rồi, hôm nay không ai sẽ rời khỏi Thế Giới Trong Gương.

Thiển Thương Uy rất thông minh, hắn lập tức biết Chân Ti sử dụng lá bài quỷ dị kia xong sẽ không thể trở về hiện thực, không ngờ Chân Ti có giác ngộ như thế.

Nhìn đòn đánh cuối cùng Chân Ti phát động, Thiển Thương Uy biết mình thua không oan, Chân Ti điên cuồng hơn hắn: Ngươi và ta căn bản chính là người cùng một đường, chỉ là ngươi điên cuồng hơn ta, vì sức mạnh không tiếc hóa thân thành Kính Thú, ha, ngươi thật sự là quá tuyệt vời.

Bị Kỵ Sĩ Thích đánh trúng, Thiển Thương Uy thổ huyết nói, hắn biết mình sắp chết, nhưng hắn vẫn như cũ cao hứng: Ha, ít nhất còn có ngươi vĩnh viễn ở lại chỗ này bồi ta.

Ầm.

Thiển Thương Uy nổ tung tại chỗ, chết triệt để.

Chân Ti nhìn chính mình đã biến thành Kính Thú, nghĩ đến Thủ Trủng Hải Chi: Tất cả mới bắt đầu.

Đánh bại Thiển Thương Uy cũng không phải kết thúc mà là bắt đầu, tiếp theo cậu còn muốn đi thảo phạt Kính Thú, không để Kính Thú thương hại bất kỳ ai nữa.

Chân Ti đã mấy ngày không đi làm, cậu ấy sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ.

Lệnh Tử nghĩ đến Chân Ti, cô gần đây vẫn luôn tìm Đỗ Lan, hy vọng biết thêm nhiều nội dung về Thế Giới Trong Gương.

Nhưng Đỗ Lan dường như cũng biến mất, bất quá cô càng lo lắng cho Chân Ti, bởi vì cậu ấy có khả năng cũng trở thành nạn nhân của vụ án mất tích.

Với tư cách là đàn chị của Chân Ti, xã trưởng đã sớm tìm qua cô: Liên hệ không được, ngay cả người nhà cũng hỏi rồi, nhưng đều không có tin tức.

Lần trước cậu ấy tìm tôi tâm sự, tôi lẽ ra nên chú ý tới tình huống của cậu ấy không được bình thường.

Cậu ấy cũng tìm cô.

Lệnh Tử tỏ vẻ Chân Ti cũng tìm qua cô: Hỏi những người khác xem, Chân Ti có tìm bọn họ hay không.

Thu Sơn Liên và Thần Khi Ưu Y cũng giống như vậy, mọi người rốt cuộc ý thức được đại sự không ổn, cậu ấy nhất định là gặp rắc rối rồi.

Thu Sơn Liên cũng đi khắp nơi tìm kiếm, nhưng đều không tìm thấy.

Từ lúc đó, Chân Ti cứ như nhân gian bốc hơi, người nhà cậu đều cho rằng Chân Ti đã thành nạn nhân mới của vụ án mất tích.

Mà Lệnh Tử lại kiên định tin rằng đối phương tiến vào Thế Giới Trong Gương, cô càng thêm hy vọng tìm được Đỗ Lan, hiểu rõ chân tướng.

Thu Sơn Liên muốn đi tìm Hương Xuyên Anh Hành, bởi vì ông ta dường như từng tìm Chân Ti, nhưng lại bị Đông Điều Ngộ đánh lén, nếu không phải chạy nhanh có khả năng đã bị giết chết.

Cậu mới biết nhóm nhà khoa học phát sinh nội chiến, ba nhà khoa học chỉ còn lại Đông Điều Ngộ, tên gia hỏa đáng sợ kia.

Đỗ Lan.

Thu Sơn Liên cũng nghĩ đến Đỗ Lan thần xuất quỷ một, đương nhiên cậu không phải nghi ngờ Chân Ti mất tích có liên quan đến Đỗ Lan, mà là tìm kiếm sự giúp đỡ, hy vọng Đỗ Lan có thể tìm được Chân Ti.

Bởi vì nguyên nhân lớn nhất khiến Chân Ti mất tích thực ra là chết trận, theo tính cách của cậu ấy chết trận sa trường thực sự là chuyện rất bình thường.

Bất quá khi chưa xác định, vẫn phải ôm hy vọng.

Thế là trước sạp bói toán, Thu Sơn Liên tìm được Đỗ Lan.

Ngươi muốn biết điều gì.

Đỗ Lan đầu cũng không ngẩng, hỏi Thu Sơn Liên.

Ngươi muốn biết Chân Ti đã đi đâu rồi, ngươi có thể tìm được hắn không.

Thu Sơn Liên đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Ta còn tưởng ngươi sẽ hỏi làm thế nào để đánh thức bạn gái chứ.

Đỗ Lan cười nói: Thu Sơn Liên, ngươi quả nhiên là một kẻ vô tình.

Thu Sơn Liên đã quen với tính cách của Đỗ Lan, ngược lại không hề tức giận, chỉ nghĩ thầm trong lòng rằng cho dù Đỗ Lan thực sự biết bói toán, cũng không có khả năng trị bệnh cứu người.

Nói cho ta biết, Chân Ti còn sống không.

Thu Sơn Liên hỏi.

Có thể coi là còn sống đi.

Đỗ Lan nói: Ngươi cũng không cần quá lo lắng, Chân Ti là người lớn rồi, biết nên làm thế nào.

Ngươi không cần lo cho hắn, lo tốt chuyện của chính mình đi.

Có muốn ta chỉ cho ngươi một con đường sáng không.

Ngươi chỉ cần đáp ứng yêu cầu của ta, ta sẽ giúp ngươi chữa khỏi cho người phụ nữ ngươi yêu nhất.

Vốn dĩ còn không nghi ngờ Đỗ Lan, nhưng hiện tại nghe lời hắn nói, dường như sự mất tích của Chân Ti có liên quan đến Đỗ Lan.

Thu Sơn Liên nhíu mày chặt đến mức có thể kẹp chết ruồi: Ngươi đã làm gì với Chân Ti.

Hắn chỉ là đang đi trên con đường mà chính mình đã chọn thôi.

Tốt hơn ngươi nhiều, ngươi còn đang tìm kiếm con đường của mình, kỳ thực ngươi rất hâm mộ Chân Ti đúng không.

Bởi vì hắn từ đầu đến cuối đều chưa từng dao động, cho dù bị đả kích mấy lần, cũng vẫn luôn muốn ngăn cản chiến tranh.

Còn ngươi thì luôn dao động, ôm tâm lý may mắn, không tìm thấy vị trí của chính mình trong cuộc chiến này.

Lời của Đỗ Lan có thể nói là câu nào cũng đâm trúng tim đen, bất quá mặt Thu Sơn Liên vẫn trầm như nước: Ngươi thật sự có thể chữa khỏi cho cô ấy.

Đương nhiên rồi, bất quá sau khi chữa khỏi cho cô ấy, nếu ta yêu cầu ngươi rời xa cô ấy, hai người không thể ở bên nhau, ngươi có nguyện ý không.

Trên đời này chuyện đau khổ nhất không phải là người yêu hôn mê, mà là rõ ràng trong lòng yêu thương tựa núi Phú Sĩ, lại không thể ở bên nhau.

Cái giá mà Đỗ Lan yêu cầu thực sự quá lớn.

Bất quá, với tư cách là tình tiết kinh điển trong phim truyền hình, Đỗ Lan rất mong chờ sự lựa chọn của Thu Sơn Liên.

Vì bảo vệ người yêu mà buộc phải rời xa, vô số cặp đôi kinh điển chính vì lý do này mà yêu nhau nhưng không thể bầu bạn.

Chỉ là, gặp phải loại vấn đề này thường đều là nhân vật thiện lương, hơn nữa lựa chọn của họ cơ bản đều là rời xa người yêu, bởi vì người yêu còn sống quan trọng hơn bất cứ điều gì.

Đương nhiên, nhân vật được bảo vệ nhất định sẽ không chọn sự an toàn tính mạng của bản thân, nếu biết chân tướng nhất định sẽ nguyện ý thề chết cùng theo, đây ước chừng chính là tình yêu hoàn mỹ trong mắt rất nhiều người.

Có hi sinh phụng hiến, có không rời không bỏ.

Kỳ thực Đỗ Lan vẫn luôn tò mò, có hay không kẻ ích kỷ tư lợi gặp phải loại vấn đề này.

Nếu có, bọn họ sẽ lựa chọn như thế nào, sẽ vì sự an toàn của người yêu mà chọn rời đi, từ bỏ tình yêu sao.

Nhưng đợi Đỗ Lan ngẫm nghĩ kỹ lại, liền sẽ phát hiện loại nhân vật này căn bản sẽ không gặp được tình yêu khắc cốt ghi tâm, cũng sẽ không gặp phải vấn đề tương tự.

Cho nên rất nhiều người mới nói tình yêu là vĩ đại, chỗ vĩ đại của nó nằm ở việc tình yêu có thể thay đổi một con người.

Trên thế giới chuyện khó khăn nhất chính là đem tư tưởng của mình nhét vào não của người khác, Đỗ Lan đã trải qua nhiều thế giới như vậy cũng chỉ có thiểu số trường hợp thành công, nhưng tình yêu lại có thể lặng lẽ làm được điểm này.

Nghĩ kỹ lại, tình yêu quả thực là một thứ đáng sợ, khiến người ta thay đổi mà không tự biết.

Thu Sơn Liên không ngờ sẽ gặp phải câu hỏi này, bất quá hắn lựa chọn nguyện ý.

Trong nguyên tác, hắn sống còn lâu hơn Chân Ti, hắn trở thành người chiến thắng cuối cùng của cuộc chiến, cuối cùng đánh thức người yêu, nhưng rốt cuộc hắn cũng vì bị thương quá nặng mà chết bên cạnh người yêu.

Nhưng khi đó hắn đã không còn tiếc nuối, bởi vì hắn đã hoàn thành nguyện vọng cuối cùng.

Hiện tại hắn cũng nguyện ý: Chỉ cần ngươi có thể cứu cô ấy, ta có thể không bao giờ gặp lại cô ấy nữa.

Chỉ cần biết cô ấy sống rất tốt, như vậy là đủ rồi.

Chậc chậc, thật là vĩ đại, bất quá sau khi ngươi chọn như vậy, ngươi chắc chắn cô ấy sẽ hạnh phúc sao.

Nếu cô ấy yêu ngươi sâu đậm, vậy thì nhất định sẽ vì tư niệm ngươi mà sống không bằng chết.

Nếu cô ấy ngoảnh mặt liền sống cuộc sống mới, vậy thì chứng minh tình yêu của cô ấy đối với ngươi không sâu đậm như ngươi nghĩ.

Đỗ Lan nhìn Thu Sơn Liên, phát hiện đối phương một chút biểu tình cũng không có, dường như đã hạ quyết tâm.

Cho nên vẫn là vĩnh viễn không tỉnh lại là tốt nhất, ký ức có thể tô vẽ, thỉnh thoảng hồi ức một chút là được rồi, sau khi cứu sống các ngươi sẽ không thể không quay về hiện thực, hiện thực chính là rất tàn khốc.

Đỗ Lan tiếp tục nói chuyện giật gân.

Đỗ Lan, ngươi đã từng yêu chưa.

Nếu ngươi đã từng yêu, ngươi sẽ biết tình yêu xưa nay chưa bao giờ công bằng.

Ta đã quyết định rồi.

Thu Sơn Liên nói một cách chắc nịch, bất kể Đỗ Lan nói gì hắn cũng sẽ không thay đổi chủ ý.

Đã từng yêu.

Đỗ Lan thầm trả lời trong lòng, bất quá nếu không nói như vậy thì chẳng có gì thú vị.

Chương 1588

Nếu không có lựa chọn, vậy trực tiếp cứu sống bạn gái của Thu Sơn Liên, hai người bọn họ liền có thể sống cuộc sống không biết xấu hổ rồi, đối với Đỗ Lan mà nói lại chẳng có chỗ tốt gì.

Ta là đang thay các ngươi khảo nghiệm tình yêu a.

Đỗ Lan quả thực chính là ác ma.

Thu Sơn Liên lúc này cũng rùng mình, thay người ta khảo nghiệm tình yêu.

Đó chẳng phải là từ giữa chọc gậy bánh xe.

Phải biết rằng tình yêu tuy vĩ đại nhưng cũng yếu ớt, giống như tính chất lưỡng tính sóng hạt, tràn đầy mâu thuẫn.

Một sự hiểu lầm liền có thể chặt đứt tình yêu, càng đừng nói là cố ý khảo nghiệm.

Chỉ có ác ma mới nói cái gì mà khảo nghiệm tình yêu, tình yêu có lẽ có thể chịu được khảo nghiệm, nhưng con người tuyệt đối không được.

Thu Sơn Liên nhìn chằm chằm Đỗ Lan, dường như muốn nhìn xuyên thấu xem sau lưng Đỗ Lan có phải hay không có từng đôi cánh ác ma.

Ngươi chẳng lẽ không muốn biết tình yêu của đối phương dành cho ngươi sâu đậm bao nhiêu sao.

Ta biết ngươi nhất định rất tò mò, không ai là không tò mò cả.

Đỗ Lan tựa như lời thì thầm của ác ma, muốn xâm thực nội tâm của thanh niên gương mẫu.

Tình yêu của chúng ta không cần ngươi tới khảo nghiệm, ngươi chỉ cần cứu sống cô ấy là được rồi.

Chỉ cần cô ấy sống sót, ta tự nhiên sẽ từ bỏ tình cảm của chúng ta, sẽ không bao giờ đi gặp cô ấy nữa.

Thu Sơn Liên chuẩn bị gánh vác mọi đau khổ trên vai, hắn không cần biết đối phương yêu mình bao nhiêu, hắn chỉ cần biết trong lòng mình có bao nhiêu yêu thương là đủ rồi, phần tình yêu này đủ để hắn từ bỏ sinh mệnh của chính mình.

Lúc này từ xa lại có một bóng người chậm rãi đi tới, tựa như tiên nữ dưới trời quang, bộ âu phục trắng tinh khiết thể hiện đường cong ưu mỹ, toàn thân đều khoác lên một tầng ánh nắng chói mắt, mái tóc vàng dài rực rỡ sinh huy, một đôi mắt bạc nhìn thấu hết thảy.

Người trẻ tuổi, ngươi không cần như thế, chúng ta sẽ chữa khỏi cho người yêu của ngươi, ngươi có thể cùng nàng tiếp tục bước tiếp.

Giọng nói của người tới cũng như dòng suối trong trẻo, êm tai động lòng người, uyển chuyển hoạt bát.

Thu Sơn Liên ngẩn ra, người đến cực kỳ thần bí, cứ như không thuộc về thế giới này, khiến hắn có loại ảo giác.

Mà điều khiến hắn kinh ngạc hơn là Đỗ Lan trước đó còn như ác ma, lúc này lại đứng dậy, đích thân nghênh đón, trên mặt tràn đầy vui sướng.

Cô ấy là ai, cô ấy và Đỗ Lan lại có quan hệ gì.

Ai nha, lão bà, nàng sao lại tới.

Địch Ny Toa mỉm cười: Ta mà không đến, chàng lại rảnh rỗi đi khảo nghiệm tình yêu của người ta rồi.

Nói xong liếc xéo Đỗ Lan một cái, nàng cảm thấy trượng phu của mình luôn lấy việc bắt nạt các bạn nhỏ làm niềm vui, thật sự là mãi không lớn nổi.

Cũng chỉ có tấm lòng bác đại như Địch Ny Toa mới có thể dung nạp loại tính khí này của Đỗ Lan.

Bọn họ là vợ chồng.

Thu Sơn Liên chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, bất quá thê tử của Đỗ Lan dường như giảng đạo lý hơn Đỗ Lan nhiều.

Nói đùa thôi, nhìn thấy tình yêu của bọn họ trung trinh như thế, ta làm sao nỡ lòng khảo nghiệm chứ.

Đỗ Lan tỏ vẻ không có chuyện này: Ta chỉ là cảm thấy vị tiểu huynh đệ này xương cốt kinh kỳ, rất có phong phạm của ta thời trẻ, si tình lại cầu tiến, ta rất hài lòng, đang định giao phó trọng trách đây.

Thu Sơn Liên liên tục nói không cần, hắn sợ bị Đỗ Lan chơi chết.

Đỗ Lan ngay cả tình yêu của người ta cũng muốn khảo nghiệm, trời mới biết hắn sẽ tra tấn mình như thế nào.

Ngươi đi đi.

Ngay khi Đỗ Lan định giao cho Thu Sơn Liên thêm sứ mệnh, Địch Ny Toa lại bảo Thu Sơn Liên đi trước, nàng còn có chuyện muốn nói với Đỗ Lan.

Thu Sơn Liên nhận được sự bảo đảm của Địch Ny Toa, liền đầu cũng không ngoảnh lại mà đi thẳng.

Đỗ Lan hỏi Địch Ny Toa sao lại tới.

Mọi chuyện đều giải quyết xong rồi, ta liền từ đường hầm con gái đào xuyên qua đây, bất quá không phải ở thế giới này mà là ở Thế giới Đồng Xu.

Nói xong nàng nhìn Đỗ Lan, dường như bất mãn việc hắn biến một thế giới thành ra cái dạng kia.

Đỗ Lan cười ngượng ngùng: Bất quá chỉ là một cuộc thực nghiệm thôi, không đáng nhắc tới.

Nói vậy là nàng đã gặp Chân Ngư rồi.

Đứa trẻ đáng thương đó, không còn cha mẹ, cho nên chúng ta hiện tại là người giám hộ của con bé.

Địch Ny Toa đã gặp rồi, là một cô bé rất đáng yêu: Đã gặp rồi, còn biết chàng ở mấy thế giới chạy nhảy lung tung khắp nơi.

Đỗ Lan tỏ vẻ đâu có: Bất quá chỉ là một chút tùy hứng nho nhỏ mà thôi, nàng phải có lòng tin đối với nhân phẩm của ta, ta không phải loại đàn ông làm bậy.

Lúc chàng làm bậy thì chính là bé trai.

Địch Ny Toa nói trúng tim đen.

Bất quá Địch Ny Toa đến cũng không phải để ngăn cản Đỗ Lan, nàng chỉ hy vọng Đỗ Lan đừng quá đáng là được: Chàng ở thế giới này lại làm cái gì rồi.

Không có gì, chỉ là kiểm tra cái này một chút, khảo nghiệm cái kia một chút, cũng không có thành tích gì, chỉ là lôi tất cả những người tham gia Chiến tranh Kỵ sĩ ra phê phán một trận.

Bọn họ chỉ là người phàm, không cần thiết hà khắc như vậy.

Tấm lòng của Địch Ny Toa rộng lớn hơn Đỗ Lan nhiều, nàng ở thế giới Claymore của mình đã nhìn quen sự ác liệt của người phàm, cho nên đối với việc này có thể làm được nhắm mắt làm ngơ, không giống Đỗ Lan nhìn thấy xong sẽ nhịn không được ra tay quản một chút.

Kết quả chính là bất kể phe chính nghĩa hay phản diện đều đụng phải một cái đinh cứng ở chỗ Đỗ Lan.

Cũng không phải hà khắc, chỉ là hiệu chỉnh hữu nghị mà thôi.

Đỗ Lan cảm thấy mình cũng chẳng qua là làm một số công tác nhỏ bé, đạt được một chút niềm vui thú, chỉ thế mà thôi.

Thôi được rồi, ta cũng không quản chàng, ta chỉ là tới xem chàng chút thôi.

Nói xong Địch Ny Toa liền chuẩn bị về Thế giới Đồng Xu, thế giới kia mới càng cần nàng hơn, có sự hỗn loạn do trượng phu để lại, còn có nữ sinh trung học đáng yêu cần nàng chăm sóc.

Địch Ny Toa đến đột nhiên, đi cũng quả quyết.

Nàng bảo Đỗ Lan đi cứu bạn gái của Thu Sơn Liên, đừng bắt nạt bọn họ nữa.

Đã có lệnh của vợ, Đỗ Lan đi tới bệnh viện.

Thu Sơn Liên đi theo Đỗ Lan, hắn vẫn có chút không tin Đỗ Lan có thể cứu người mà ngay cả cơ quan y tế tiên tiến nhất hiện đại cũng không cứu được.

Thu Sơn Liên tuy là kẻ thất nghiệp lang thang, nhưng nhà hắn có tiền, cho nên bạn gái nằm ở bệnh viện tốt nhất.

Đỗ Lan cảm nhận được ánh mắt hoài nghi của Thu Sơn Liên, dùng sự thật để nói chuyện.

Đến phòng bệnh của bạn gái hắn, người đẹp bệnh tật đang nằm ở giữa phòng.

Chuẩn bị chứng kiến kỳ tích đi.

Đỗ Lan đặt tay lên trán bệnh nhân, một luồng ánh sáng nhu hòa tỏa ra.

Thu Sơn Liên nín thở ngưng thần, sợ làm gián đoạn quá trình trị liệu của Đỗ Lan, hắn hiện tại đã có chút tin tưởng, bởi vì luồng ánh sáng này ấm áp như thế, thân thể bạn gái dưới ánh sáng một lần nữa toả ra sinh cơ, huyết sắc trở lại.

Cô ấy là bị Thế giới trong gương Kính trung thế giới nuốt chửng một phần sinh mệnh lực, cho nên mới luôn hôn mê.

Đỗ Lan bổ sung hoàn toàn sinh mệnh lực cho cô ấy, liền chữa khỏi rồi.

Được rồi.

Một phút sau, Đỗ Lan lùi lại nhường vị trí cho Thu Sơn Liên.

Nhãn cầu chuyển động, Thu Sơn Liên kích động vạn phần, tiến lên nắm lấy bàn tay ấm áp của bạn gái: Huệ Tử, có thể nghe thấy giọng nói của anh không.

Giọng nói đã mang theo tiếng khóc, nam tử hán thiết huyết mấy lần tính mạng nguy kịch đều không rơi lệ, nhưng hiện tại lại mừng đến phát khóc.

Người phụ nữ mở mắt, nhìn thấy người yêu của mình, nở một nụ cười: Liên, em hình như đã mơ một giấc mơ rất dài.

Một lần nữa nghe được giọng nói quen thuộc, Liên tâm mãn ý túc.

Bất quá người phụ nữ lại đột nhiên nghĩ tới điều gì: Liên, anh phải ngăn cản Thần Khi Sĩ Lang.

Đỗ Lan thầm nói người phụ nữ này nằm đến cuối cùng không phải là không có đạo lý, hiển nhiên cô ấy biết không ít bí mật, để phòng ngừa cô ấy spoil cốt truyện nên chỉ có thể nằm đến cuối câu chuyện.

Với tư cách là đối tác của Thần Khi Sĩ Lang, cô ấy biết mục tiêu cuối cùng của hắn.

Dưới lời kể của cô, bí mật về Kamen Rider cuối cùng cũng được vén màn.

Thu Sơn Liên mới biết Thần Khi Ưu Y sống không quá hai mươi tuổi, tất cả mọi chuyện xảy ra đều là để tiếp tục mạng sống cho cô bé.

Sự thật quá mức chấn động, Thu Sơn Liên cũng không biết nói gì cho phải.

Anh trai cố nhiên trân trọng em gái, nhưng coi rẻ sinh mệnh của người khác như thế, khiến người ta lạnh gáy.

Dạ Kỵ, ngươi quả nhiên ở đây.

Ngay khi Liên còn đang chìm đắm trong sự thật hoang đường, Đông Điều Ngộ vị sinh viên đại học mắc bệnh trung nhị chunibyo muốn trở thành anh hùng đã xuất hiện.

Hắn muốn trở thành anh hùng duy nhất thì nhất định phải xử lý các Kỵ sĩ khác, sau đó hắn sẽ chiến đấu với Kính thú, dùng tư thế của anh hùng bảo vệ thế giới.

Đông Điều Ngộ vung tay, ném boong tàu Advent Deck của Thiết Binh xuống đất, vết nứt trên boong tàu chứng minh luật sư Bắc Cương đã gặp bất trắc.

Đỗ Lan nhướng mày, thầm nghĩ Bắc Cương cuối cùng cũng lơ là mất Kinh Châu.

Hắn biết nếu đối chiến chính diện, Đông Điều tuyệt đối không phải đối thủ của Bắc Cương, bất quá tên Đông Điều này thâm am kỹ năng đánh lén và ám sát, nếu hắn nhân lúc Bắc Cương không chú ý mà đánh lén thì kết quả lại là chuyện khác.

Liên.

Người yêu lo lắng nhìn Liên, hy vọng anh cẩn thận.

Nên kết thúc rồi.

Thu Sơn Liên nhìn tên bệnh trung nhị đã rơi vào điên cuồng trước mắt, chậm rãi móc ra boong tàu: Tất cả bạo loạn do Thần Khi Sĩ Lang gây ra, hãy để ta kết thúc đi.

Biến thân.

Đông Điều Ngộ cười lớn: Ngươi chẳng qua là anh hùng giả mạo, chỉ có ta mới có thể cứu vớt thế giới đang nguy như trứng chồng này.

Biến thân.

Chương 1589

Hai Kamen Rider lao vào đánh nhau ngay trong bệnh viện ở Thế giới trong gương, ầm ầm, bệnh viện đều bị dỡ bỏ.

Dạ Kỵ có bài Survive, cộng thêm BUFF người yêu phục hồi, dũng mãnh tiến tới.

Bất quá Đông Điều Ngộ cũng không phải là người chiến đấu quang minh chính đại, hắn cũng căn bản không đánh bại Bắc Cương, Bắc Cương là tự sát.

Mà nguyên nhân chính là vì Đông Điều Ngộ khống chế vệ sĩ kiêm bảo mẫu của Bắc Cương, bọn họ tuy là quan hệ chủ tớ nhưng kỳ thực cũng là bạn bè.

Đông Điều Ngộ bắt cóc con tin, bức bách Bắc Cương tự phế võ công, Bắc Cương chỉ có thể làm theo.

Hiện tại cũng giống vậy, Đông Điều Ngộ nhìn chuẩn cơ hội liền trở lại thế giới hiện thực bắt cóc cô gái vừa mới tỉnh lại: Từ bỏ chống cự, nếu không ngươi biết kết quả rồi đấy.

Ngươi.

Thu Sơn Liên vạn lần không ngờ kẻ địch lại ti bỉ như thế, hắn không thể một lần nữa mất đi cô ấy.

Anh hùng thì không thể có điểm yếu, mà điểm yếu của các ngươi đều quá rõ ràng.

Đông Điều Ngộ bày tỏ thầy giáo của mình năm xưa chính vì gia đình mà từ bỏ đại nghiệp anh hùng, những người khác cũng yếu đuối như vậy, loại người này căn bản không xứng sở hữu sức mạnh của Kamen Rider, bởi vì bọn họ không phải anh hùng.

Thật đúng là ra tay vô tình a, Đỗ Lan xem hành vi của thanh niên trung nhị xong âm thầm tặc lưỡi, không chút do dự bắt cóc người thân của người khác để giải quyết kẻ địch, thật đúng là vô tình vô nghĩa, một tên trung nhị không có tình cảm.

Đối phó với loại người này, chỉ có một biện pháp, chính là treo hắn lên mà đánh.

Hơn nữa còn không thể để người lạ đánh, phải gọi cả cha ruột mẹ đẻ cô dì chú bác nhà hắn cùng nhau ra trận, đánh cho hắn tâm phục khẩu phục.

Đừng làm hại cô ấy.

Vừa mới mất đi rồi tìm lại được, còn chưa kịp thổ lộ niềm vui trùng phùng, Thu Sơn Liên tuyệt đối sẽ không từ bỏ cô ấy: Ta biết ngươi muốn làm gì.

Nói xong hắn rút ra thẻ Hợp đồng Contract Card, chỉ cần xé bỏ là sẽ giải trừ khế ước với Quái thú Hợp đồng Contract Monster, đương nhiên quái thú rất có khả năng sẽ một ngụm nuốt chửng kỵ sĩ bội tín bội nghĩa.

Thu Sơn Liên biết điều như vậy là tốt, Ta cũng không muốn quá khó coi, ngươi tự mình kết thúc đi.

Đông Điều Ngộ không cảm thấy thủ đoạn của mình ti bỉ, bởi vì anh hùng phải chịu đựng sức nặng không thể chịu đựng, ô danh chính là một trong số đó.

Đỗ Lan thầm nói vẫn là lão sư giáo dục không tốt, lão sư ngay từ đầu đã chuẩn bị hi sinh em gái người khác để thành tựu cái danh anh hùng của mình, hiện tại là thượng bất chính hạ tắc loạn, Đông Điều Ngộ cũng học theo hi sinh người khác chỉ để mình trở thành anh hùng.

Bệnh viện không khí khẩn trương, đồng thời lại tràn ngập bi thương của sinh ly tử biệt.

Rõ ràng vừa mới trùng phùng, đôi uyên ương khổ mệnh này lại một lần nữa phải đối mặt với sinh tử quyết biệt, niềm vui ngắn ngủi bi thương vĩnh hằng, đây chính là hiện thực tàn khốc.

Đừng kéo dài thời gian.

Nhìn Thu Sơn Liên và người yêu liếc mắt đưa tình, Đông Điều Ngộ hóa thân thành thành viên đoàn FFF thúc giục Thu Sơn Liên mau chóng xé bài, bớt lề mề.

Đã không còn thời gian nữa, Thu Sơn Liên biết nếu mình không tự sát, Đông Điều Ngộ tuyệt đối sẽ giết chết người yêu, hắn tuyệt đối không cho phép như vậy.

Lúc này con dơi máy Khế ước thú của Dạ Kỵ đã ở ngoài cửa sổ bệnh viện hổ rình mồi, nếu thoát ly khế ước, nó tuyệt đối sẽ không khách khí với Thu Sơn Liên.

Liên.

Huệ Tử, đừng khóc, vì em tất cả đều đáng giá.

Nói xong, hai tay Liên xé ra, đem thẻ Hợp đồng xé thành hai nửa, ném xuống đất.

Ha.

Đông Điều Ngộ nhịn không được cười điên cuồng, hắn đẩy người phụ nữ xuống giường bệnh, mục tiêu hoàn thành hắn phải đi đến địa điểm tiếp theo.

Lúc này quái vật ngoài cửa sổ cũng rốt cuộc không nhịn được nữa, nó muốn ăn thịt kẻ nô dịch mình, từ trong gương lao ra, dũng mãnh cắn về phía Thu Sơn Liên.

Nhưng mà ngay khi nanh vuốt chỉ còn cách Thu Sơn Liên vài cm, con dơi lại dừng lại.

Mọi người khó hiểu, nhìn qua thân thể con dơi mới phát hiện trong gương không biết từ lúc nào lại xuất hiện một cái bóng, đó là một con quái vật hình người, nhưng từ ngoại quan vẫn có thể phân biệt đó hẳn là Long Kỵ.

Chân Ti.

Liên nghi hoặc gọi một tiếng.

Bóng người không trả lời, mà là dùng sức kéo con dơi về lại trong gương, sau đó ấn nó xuống đất điên cuồng tấn công, cào cấu cắn xé, tựa như dã thú đem con dơi từng chút một xé nát.

Thu Sơn Liên ôm lấy Huệ Tử, không để người yêu nhìn những hình ảnh tàn bạo này.

Mà Đông Điều Ngộ ở một bên tứ chi lạnh toát, bởi vì hắn phát hiện con quái vật kia khi xé xác Kính thú, khóe mắt vẫn còn đang nhìn hắn, cứ như đang nói kẻ tiếp theo chính là hắn vậy.

Đây căn bản chính là quái vật, Khế ước thú là cường giả trong đám Kính thú, đỉnh cao chuỗi thức ăn, nhưng ở trước mặt quái vật kia cũng chẳng qua là mục tiêu bị đồ sát.

Đông Điều Ngộ đầu đầy mồ hôi bỏ chạy, hắn cần tìm một chỗ không người để sắp xếp lại suy nghĩ, nếu sau này gặp phải kẻ địch cường đại như thế hắn biết làm sao đây.

Loại kẻ địch kia không có điểm yếu, thủ đoạn ti bỉ của Đông Điều Ngộ đều không có tác dụng.

Sau này vẫn là tránh xa hắn ra thì hơn, Đông Điều Ngộ nghĩ thầm chỉ cần không gặp phải quái vật mình đánh không lại, thì mình vẫn là anh hùng.

Danh hiệu anh hùng của hắn đang không ngừng bị giảm giá trị.

Thu Sơn Liên mất đi Khế ước thú, có thể rút khỏi Chiến tranh Kỵ sĩ, cùng người yêu song túc song phi.

Nhưng kẻ cười người khóc, Thần Khi Sĩ Lang lại biết hắn thất bại rồi, lần này hắn triệt để thất bại, bởi vì Chiến tranh Kỵ sĩ đã không có khả năng thu thập đủ năng lượng sinh mệnh, như vậy hắn chỉ có thể nghĩ cách thu hồi toàn bộ sức mạnh sau đó khởi động lại dòng thời gian.

Ưu Y, anh sẽ không để em đợi quá lâu đâu, lần tuần hoàn tiếp theo, anh nhất định sẽ thu thập đủ mười hai sinh mạng, nghịch thiên cải mệnh cho em.

Thần Khi Sĩ Lang triệu hồi kỵ sĩ con rối của hắn Áo Đinh Odin.

Lần tuần hoàn này là khác biệt lớn nhất, mỗi một người đều đang đảo loạn.

Bất quá chuyện này cũng không có cách nào, còn có cách bù đắp.

Nhưng cho dù tuần hoàn, những Kamen Rider được chọn vẫn luôn là mấy người kia, là không thể đổi người, nếu không mỗi lần đều sẽ xuất hiện càng nhiều nhân tố không thể khống chế.

Cho nên cho dù Thần Khi Sĩ Lang có không hài lòng với tác phong của mỗi kỵ sĩ đến đâu, hắn cũng không dám thay đổi nhân tuyển, bởi vì hiệu ứng cánh bướm căn bản không chịu sự khống chế của hắn.

Đông Điều Ngộ, đã đến lúc trả lại boong tàu cho ta rồi.

Thần Khi Sĩ Lang xuất hiện trước mặt Đông Điều Ngộ, muốn thu hồi sức mạnh.

Tại sao, rõ ràng là ngươi chọn ta trở thành anh hùng mà.

Đông Điều Ngộ hiện tại vẫn tưởng rằng mình là người được

chọn.

Nhưng Thần Khi Sĩ Lang không muốn giải thích gì, dù sao đối phương cũng chỉ là một thanh niên trung nhị mà thôi, giải thích cũng bằng thừa.

Áo Đinh trực tiếp tiến lên tấn công.

Biến thân.

Hai người tiến vào Thế giới trong gương triển khai chiến đấu.

Tuy nhiên trước giờ tuy Đông Điều Ngộ tự cho rằng mình đi trên con đường anh hùng, nhưng đối mặt lại đều là những kẻ địch yếu đuối, hắn lợi dụng điểm yếu tấn công thu được chiến quả kinh người, nhưng lần này hắn chú định phải gãy kích chìm cát.

Áo Đinh không có điểm yếu, hắn là một sát thủ không có tình cảm.

Cuối cùng Đông Điều Ngộ phát hiện con đường anh hùng lại gập ghềnh như thế, tàn khốc như thế, hắn rất sợ hãi, ai có thể tới cứu hắn.

Áo Đinh khống chế thời gian, quyền lực có thể đấm nổ ô tô, cước lực có thể đá xuyên tường bê tông.

Những đòn tấn công trầm trọng như mưa rơi vào trên người Đông Điều Ngộ, da hắn đang nứt toác, cơ bắp hắn đang sụp đổ, xương cốt hắn đang tan rã, linh hồn hắn đang kêu gào.

Oanh.

Đông Điều Ngộ tuyệt vọng vung móng vuốt, muốn dọa lui Áo Đinh, nhiên chỉ thấy Áo Đinh vung quyền trượng lên va chạm với móng vuốt kẻ địch, trực tiếp bẻ gãy móng vuốt Bạch Hổ.

A.

Đông Điều Ngộ đau thấu tim gan, lúc này khôi giáp của hắn đã chi li phá toái, mũ giáp càng là bị đánh vỡ, chỗ mắt phải xuất hiện lỗ hổng, lộ ra ánh mắt sợ hãi của hắn.

Quá mạnh, tại sao kẻ địch lại mạnh như vậy, rõ ràng là phản diện tại sao lại đánh không chết.

Tại sao, tại sao.

Đông Điều Ngộ không hiểu tại sao thân là anh hùng như hắn lại rơi vào thế hạ phong, trong Kính thú có quái vật, trong Kamen Rider cũng có sao.

Tên kỵ sĩ này tại sao lại mạnh như vậy.

Khai chiến đến hiện tại, Đông Điều Ngộ ngay cả chạm cũng không chạm được vào hắn, ngược lại chính mình bị coi như bao cát một trận đánh tơi bời.

Mà chuyện kinh khủng hơn là trong cả quá trình kẻ địch đều không nói một lời, chỉ là tấn công, hắn căn bản không cảm nhận được đối phương có tẩy may tình cảm nhân loại.

Loại kẻ địch này quá đáng sợ, Đông Điều Ngộ muốn chạy trốn, nhưng hắn phát hiện những tấm gương xung quanh đối diện đã bị Áo Đinh đánh thành mảnh vụn, hắn bắt buộc phải chạy xa hơn mới có thể tìm được lối ra.

Nhưng mà Áo Đinh sẽ không cho hắn cơ hội, đuổi theo chính là một cước, đá ngã Đông Điều Ngộ, mặt ma sát trên mặt đất.

Chương 1590

Phốc.

Một ngụm máu tươi phun ra, thanh niên trung nhị cảm giác xương sống của mình gãy rồi, đáng sợ hơn là khôi giáp của hắn đang vỡ vụn, nếu không có khôi giáp bảo vệ, vậy hắn chết chắc rồi.

Bò cũng phải bò ra ngoài, cái chết thực sự là quá đáng sợ.

Nhưng Áo Đinh làm sao có thể để kẻ địch chạy thoát, hắn đứng bên cạnh kẻ địch, chậm rãi giơ quyền trượng lên, chỉ cần hạ xuống là có thể đóng đinh Đông Điều Ngộ tại Thế giới trong gương.

Nhưng mà đúng lúc này, Long Kỵ xuất hiện, hắn vồ lấy Áo Đinh, cùng Áo Đinh chiến thành một đoàn.

Đông Điều Ngộ đã không còn tâm trí đâu mà đi xem cuộc chiến, hắn muốn trốn ra ngoài, muốn rời khỏi Thế giới trong gương.

Lúc này ý thức hắn đã mơ hồ, chỉ riêng việc cân nhắc sống sót đã tiêu hao tất cả tinh lực, không rảnh lo cái khác.

Oanh long, Áo Đinh mạnh mẽ, có thể khống chế thời gian, đồng thời vô tình vô nghĩa không sợ hãi bất cứ kẻ địch nào.

Long Kỵ hóa thành Kính thú không phải lần đầu tiên giao chiến với Áo Đinh, biết năng lực của Áo Đinh rất quỷ dị, nhanh đến mức khiến người ta run sợ, cho nên sau khi vồ ngã Áo Đinh, liền ngồi trên người hắn mạnh mẽ đấm vào ngực.

Bất quá cho dù như thế, Long Kỵ hoảng hốt chi gian, tư thế địch ta đã hoán đổi, Long Kỵ biến thành kẻ bị ẩu đả.

Thời gian tạm dừng, tuy rằng chỉ có ngắn ngủi vài giây, nhưng đủ để thay đổi tất cả.

Đánh người biến thành bị đánh, ưu liệt đổi chiều.

Long Kỵ còn chưa nắm rõ tình huống, nhưng hắn không phải Đông Điều Ngộ, hắn sẽ không lùi bước, tiếp tục tấn công, hắn tin tưởng năng lực thần kỳ của đối phương nhất định cũng không phải vô địch, nhất định sẽ có sơ hở, hắn chỉ cần nắm lấy sơ hở thì nhất định có thể thắng lợi.

Quan trọng là kiên trì, Long Kỵ và Áo Đinh chiến đấu rất thảm liệt, bất quá Long Kỵ tuy không tìm được biện pháp khắc chế năng lực thời gian, nhưng hắn cũng có ưu thế của mình, hắn da dày thịt béo, chịu đòn giỏi.

Hơn nữa hắn có thể ở lại mãi trong Thế giới trong gương, nhưng Áo Đinh thì không.

Áo Đinh là con rối có thể trở về thế giới hiện thực, cho nên hắn không thể dừng lại mãi ở Thế giới trong gương.

Long Kỵ muốn làm chính là đánh lâu dài, đánh tiêu hao, dùng ý chí kiên định của mình đối kháng với sự khống chế thời gian của Áo Đinh.

Phốc.

Long Kỵ bị Áo Đinh đánh trúng, một quyền vô cùng mạnh mẽ, hiển nhiên Áo Đinh cũng vì mãi không thể kết thúc chiến đấu mà nôn nóng.

Thần Khi Sĩ Lang không ngờ Long Kỵ trở nên khó chơi như thế, cái này nhất định lại là trò quỷ của Đỗ Lan, biến Long Kỵ thành loại quái vật này.

Bất quá hắn cũng không có tư cách nói Đỗ Lan như vậy, hắn hà cớ gì không phải cũng biến những người khác thành quái vật sao.

Cho dù thổ huyết, cũng không thể bỏ cuộc, không thể lùi bước, Long Kỵ đang phấn khởi, ôm suy nghĩ đồng quy vu tận, tuyệt đối không thể lại để Áo Đinh thương hại các kỵ sĩ khác.

Chiến.

Trận chiến này cũng không biết đã kéo dài bao lâu, Đông Điều Ngộ đều đã bò ra khỏi gương trở về hiện thực, bất quá hắn bị thương rất nặng, lảo đảo đi về phía trước muốn chạy tới bệnh viện, hiện tại mục tiêu duy nhất chống đỡ hắn chỉ có một, đó là hắn còn chưa trở thành anh hùng.

Ngay lúc này, hắn đi ngang qua hai đứa trẻ, mấy cậu bé đang chơi trò anh hùng và quái vật, một đứa trẻ nhất quyết đòi làm anh hùng: Tớ chính là anh hùng, cho nên cậu làm quái thú.

Nhưng đứa trẻ còn lại không vui, nó lẩm bẩm nói: Một người ngay trong khoảnh khắc hắn muốn trở thành anh hùng, hắn đã mất đi tư cách trở thành anh hùng.

Cho nên cậu không thể trở thành anh hùng, chỉ có thể làm quái thú.

Ca sát, Đông Điều Ngộ nghe rõ mồn một, như bị sét đánh.

Chẳng lẽ hắn đã mất đi tư cách làm anh hùng rồi sao, bởi vì sự kiên trì trong nội tâm hắn chính là muốn trở thành anh hùng.

Lời nói trẻ thơ vô kỵ đè sập cọng rơm cứu mạng cuối cùng của Đông Điều Ngộ, hắn chỉ cảm thấy trời đất tối tăm, một tia linh hồn cuối cùng đều bị đả kích đến vỡ nát.

Đối với người bình thường mà nói câu này căn bản chẳng là gì, nhưng lọt vào tai tên trung nhị Đông Điều Ngộ lại quả thực chính là khuôn vàng thước ngọc, hắn quỳ rạp xuống đất, phun ra một ngụm máu đen, trong ánh mắt tràn đầy bi lương: Ta không thành anh hùng được rồi.

Bịch, ngã xuống đất, ánh mắt dần dần tan rã.

Đợi đến khi Đông Điều Ngộ chìm vào một mảnh hắc ám, hai đứa trẻ đã sớm biến mất không thấy, chỉ còn lại Đỗ Lan.

Hai đứa trẻ vừa rồi chẳng qua là ảo giác do Đỗ Lan tạo ra mà thôi.

Tố chất tâm lý loại này còn muốn làm anh hùng, vẫn là nên đọc nhiều sách tăng trưởng một chút kinh nghiệm nhân sinh mới là chính đạo a.

Đỗ Lan cảm thấy Đông Điều Ngộ và Chi Phổ Thuần Shibura Jun, hai gã sinh viên đại học sở dĩ rơi vào kết cục hôm nay, chính là vì bài tập quá ít.

Tại Thế giới trong gương, chiến đấu cũng rốt cuộc hạ màn, Chân Ti lấy thương đổi thời gian, rốt cuộc kéo tới thời hạn của Áo Đinh.

Hắn dựa vào góc tường nhìn thân thể Áo Đinh từng chút một hóa thành điểm sáng, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà ngay lúc này Chân Ti cảm giác Thế giới trong gương xảy ra động đất, đây chính là lần đầu tiên, Thế giới trong gương vẫn luôn rất kiên cố không biết vì sao đột nhiên chấn động.

Sau đó một màn đáng sợ xuất hiện, đám Kính thú vốn dĩ đã bị truy sát phải trốn đi thế mà đột nhiên đều trồi lên, tập thể hành động.

Che khuất bầu trời, Chân Ti cũng không ngờ thế mà còn nhiều Kính thú như vậy: Xảy ra chuyện gì rồi.

Tuyệt đối không phải chuyện tốt, bởi vì hắn nhìn thấy đám Kính thú đang điên cuồng bay về phía những tòa nhà chọc trời.

Tường ngoài của các tòa nhà chọc trời chính là kính phản quang.

Va chạm chan chát, có không ít Kính thú trực tiếp cùng mặt kính lưỡng bại câu thương, nhưng sự va chạm nối tiếp nhau, cuối cùng dường như đã húc mở vết nứt giữa hai thế giới, Kính thú thế mà xông ra ngoài rồi.

Sao có thể.

Long Kỵ đang trọng thương không ngờ sẽ là kết quả như vậy, tại sao.

Tại sao Kính thú lại đột nhiên xông vào thế giới hiện thực.

Bởi vì Thế giới trong gương đang bạo tẩu, Thế giới trong gương tuy không có ý thức, nhưng nó sẽ khuếch trương.

Hiện tại Kính thú chính là quân viễn chinh, chúng phát động tấn công về phía thế giới hiện thực.

Thần Khi Sĩ Lang cũng không ngờ sẽ như vậy, hiện tại tất cả đều đã không còn trong tầm kiểm soát: Chẳng lẽ đây mới là bộ mặt thật của Thế giới trong gương sao.

Muốn nuốt chửng thế giới mới.

Quái vật xuất hiện từ trong gương khiến người ta đại kinh thất sắc, lần này mọi người đều biết quái thú xuất hiện từ trong gương, nhưng hiện tại mọi người không có thời gian cân nhắc nguyên nhân, chỉ có thể trước tiên chạy trốn giữ mạng.

Thành phố trở thành chiến trường, người bình thường căn bản không phải đối thủ của Kính thú.

Đối với Kính thú mà nói, chúng coi như tiến vào nhà hàng buffet.

Tại sao lại như vậy.

Thu Sơn Liên đã không thể biến thân không ngờ Kính thú sẽ có ngày xâm nhập hiện thực, hiện tại hắn khao khát sức mạnh biết bao.

Thần Khi Ưu Y, nhất định là vì sinh nhật cô ấy sắp đến rồi, đợi đến sinh nhật hai mươi tuổi của cô ấy, có lẽ thông đạo Thế giới trong gương sẽ hoàn toàn mở ra, cô ấy chính là chìa khóa.

Huệ Tử đột nhiên nói, cô cho rằng Thần Khi Ưu Y chính là mấu chốt.

Hai người không dám dừng lại, lập tức đi tìm Thần Khi Ưu Y.

Kỳ thực Thần Khi Ưu Y hiện tại cũng ẩn ẩn cảm giác được mình và Thế giới trong gương có quan hệ, theo sinh nhật càng ngày càng gần, thân thể cô càng ngày càng kém, hơn nữa tay đã bắt đầu trở nên trong suốt, điều này khiến cô rất sợ hãi.

Nhưng cô lại không muốn để người khác lo lắng, cho nên vẫn luôn giấu giếm một mình chịu đựng.

Bất quá hiện tại cô đã hoàn toàn bán trong suốt, cô sợ hãi mặc quần áo dày trốn tránh đám đông.

Cô cũng nhìn thấy Kính thú săn mồi khắp nơi trong trung tâm thành phố, cô không khỏi nghĩ đến tất cả những chuyện này có khả năng thực sự đều là lỗi của cô.

Lúc này ký ức quá khứ của cô đang chậm rãi phục hồi, trước kia cô hoàn toàn không nhớ rõ chuyện trước bảy tuổi, nhưng hiện tại cô nhớ ra mình và anh trai vẽ vời ở nhà cũ, xung quanh có rất nhiều gương, cô đã vẽ rất nhiều tranh quái thú.

A.

Cô đau đớn quỳ rạp xuống đất, cô đã không còn thời gian nữa.

Ưu Y.

Thần Khi Sĩ Lang chỉ biết hiện tại tất cả đều không giấu được nữa, bởi vì Thế giới trong gương bạo tẩu, bí mật đã như hộp quà mở toang, nhìn một cái không sót gì.

Ưu Y.

Thu Sơn Liên và người yêu cũng tìm được Ưu Y.

Lúc này nhân viên các bên đã đến đông đủ, là lúc công bố bí mật rồi.

Ưu Y quả nhiên không thể chấp nhận tất cả những gì anh trai đã làm, cho dù là để tiếp tục mạng sống cho cô cũng không được, cô không phải loại người có thể xây dựng hạnh phúc của mình trên nỗi đau của người khác: Em sẽ không hạnh phúc đâu.

Cô khóc, hiện tại cô chỉ cảm thấy bi kịch của các Kamen Rider đều do cô tạo thành, đều là vì cô.

Thần Khi Sĩ Lang trầm mặc.

Chương 1591

Thu Sơn Liên và Huệ Tử ôm nhau, bọn họ trải qua nhiều chuyện như vậy coi như có kết cục đại đoàn viên, không ngờ lập tức phải đối mặt với ngày tận thế.

Lúc này một con Kính thú lao tới, lúc này bọn họ ai cũng không có sức chiến đấu.

Bất quá Kính thú tịnh không làm hại bất cứ ai, bởi vì Chân Ti cũng đã tới, lúc này hắn bị thương rất nghiêm trọng, nhưng hắn muốn tiếp tục chiến đấu, bảo vệ thế giới này.

Vừa đổ máu vừa chiến đấu, máu tưới chiến trường.

Chân Ti.

Mọi người đều không ngờ Chân Ti thực sự biến thành quái vật.

Nếu không phải Thế giới trong gương bạo tẩu, Chân Ti e rằng vĩnh viễn cũng sẽ không còn cơ hội gặp lại mọi người, chỉ là hiện tại không phải lúc ôn chuyện phiếm, hắn chỉ cười với mọi người một cái, sau đó lao vào cuộc chiến không có điểm dừng.

Long Kỵ mạnh mẽ dẫn tới càng nhiều kẻ địch hơn, cuối cùng kẻ địch toàn bộ vồ lên người hắn, mỗi con quái một miếng, Chân Ti đã trọng thương căn bản không có cơ hội phản kích, Như vậy là tốt rồi, các ngươi ăn no xong đừng đi làm hại người khác nữa.

Nghĩ đến việc mình như vậy có thể cứu được mấy người, Long Kỵ tâm mãn ý túc chấp nhận hiện thực.

Hoa lạp, Long Kỵ bị đám Kính thú chia nhau ăn thịt, máu văng đầy đất.

Hình ảnh huyết tinh tàn khốc khiến Ưu Y khóc không thành tiếng:

Anh hai, em cầu xin anh, em không muốn tuổi thọ dài hơn nữa, em chỉ hy vọng tất cả đều khôi phục nguyên dạng.

Nhưng mà.

Thần Khi Sĩ Lang vẫn không tình nguyện, bởi vì rõ ràng hắn còn có cơ hội.

Em hận anh.

Nhìn thấy đến mức này mà anh trai còn muốn thi gia ý nguyện của hắn lên người mình, Thần Khi Ưu Y rốt cuộc bùng nổ: Đây căn bản không phải điều em muốn, em thà rằng bây giờ chết đi.

Nói xong đã khóc không thành tiếng, ngã ngồi xuống đất khóc lóc, nước mắt to như hạt đậu làm ướt mặt đất.

Thần Khi Sĩ Lang lần đầu tiên nghe được lời nói thật lòng của em gái, lần đầu tiên bị em gái chán ghét, chẳng lẽ những việc mình làm thật sự sẽ khiến em gái căm hận mình sao.

Như vậy thì mình còn muốn tiếp tục sao.

Hoặc là mình nên tôn trọng ý nguyện của em gái, mà không phải đơn phương tình nguyện cho rằng mình là muốn tốt cho em gái.

Đã đến ngày tận thế, chúng sinh đều đang đào vong, thế nhưng vài người trong cuộc lại vẫn còn đang suy ngẫm về ý nghĩa nhân sinh.

Chân Ti vì để bảo vệ mọi người mà bị Kính Thú xé xác ăn thịt, có thể nói là thảm không nỡ nhìn.

Thu Sơn Liên và Huệ Tử ôm lấy nhau chuẩn bị đón chào ngày tàn của thế giới, cho dù là ngày tận thế, chỉ cần được ở bên nhau thì đó chính là hạnh phúc.

Thần Khi Sĩ Lang nhìn bọn họ, lại nhìn người em gái đang bi thương, trong não nổi lên một trận bão táp tư duy, lần đầu tiên phản tư về sai lầm của chính mình.

Bản thân hy vọng em gái ra đi một cách ngắn ngủi nhưng hạnh phúc, hay là để con bé sống trường thọ nhưng bi thương đây.

Đây là một vấn đề không tệ, bất quá con người sống thì luôn có chuyện tốt xảy ra.

Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện, hắn nhìn thấu tâm lý của mỗi người: Có câu nói xưa rằng chết vinh không bằng sống nhục.

Đối diện với bi thương liền trốn tránh sinh mệnh, bản thân điều này chính là vi phạm bản chất nhân loại.

Sinh mệnh kéo dài căn bản không cần lý do, cuộc sống cũng không cần ý nghĩa, con người chỉ cần sống là được rồi, cho dù thế giới tận thế cũng phải sống sót, đây mới là nguyên nhân nhân loại kéo dài đến tận nay.

Hiện tại con người luôn suy tư về ý nghĩa nhân sinh, chẳng qua là kiểu cách mà thôi, đi ngược lại với sinh mệnh, sống chẳng qua chỉ là sống mà thôi.

Nghe ý của Đỗ Lan, cho dù thế giới tận thế, cũng nên kiên trì giúp Thần Khi Ưu Y tục mệnh.

Như vậy là phải hy sinh cả thế giới.

Thu Sơn Liên gầm lên giận dữ.

Ta lại không nói sinh mệnh của Thần Khi Ưu Y cao hơn toàn nhân loại, ta chỉ nói nếu như cả thế giới hủy diệt mà nàng có thể sống sót, thì dù có bi thương cũng nên kiên cường mà sống, đây chính là sứ mệnh được phú cho mỗi một con người khi sinh ra.

Đỗ Lan nói: Đương nhiên có lẽ các ngươi không thể lý giải, bởi vì các ngươi luôn theo đuổi sống như hoa hạ rực rỡ, chết như lá thu tĩnh lặng, mà không biết sự vất vả để kéo dài sinh mệnh cả triệu năm qua.

Từ sống, đối với người hiện đại mà nói có lẽ sở hữu rất nhiều ý nghĩa khác, dường như sống là phải có một mục tiêu, sống là phải làm những việc có ý nghĩa.

Tuy nhiên, chết vinh không bằng sống nhục, đây mới là hòn đá tảng cho sự tiếp nối của nhân loại.

Nếu Thần Khi Ưu Y có thể sống sót, bất kể gian khổ bi thương thế nào đều phải tiếp tục đi hết cuộc đời, bởi vì bản thân sự sinh tồn đối với toàn nhân loại mà nói đều là một sự kiện vĩ đại.

Đỗ Lan nhìn Thần Khi Sĩ Lang, dường như đang nói: Cho nên ngươi tốt nhất suy nghĩ cho kỹ, thật sự cứ như vậy mà bỏ cuộc sao.

Thần Khi Sĩ Lang sững sờ: Ta còn tưởng ngươi vẫn luôn phản đối ta dùng sinh mạng người khác để kéo dài sự sống cho em gái mình.

Ta đã bao giờ nói phản đối.

Ta chỉ luôn hỏi ngươi liệu ngươi có thật sự làm được hay không.

Hiện tại ta cảm thấy ngươi làm được rồi, không phải kiểu hẹp hòi hy sinh mười hai người, mà là đặt cược sinh mệnh toàn nhân loại, kế hoạch hoành tráng như vậy mới có khí độ nghịch thiên cải mệnh.

Hủy diệt toàn nhân loại chỉ vì em gái, nghe rất vĩ đại.

Đỗ Lan, tên khốn này.

Thu Sơn Liên cuối cùng không nhịn được nữa, hắn sớm đã muốn đấm Đỗ Lan một quyền, hôm nay hắn rốt cuộc cũng phải thực hiện.

Rõ ràng Thần Khi Sĩ Lang đều đã dao động rồi, Đỗ Lan thế mà lại còn đang cổ hoặc hắn, thật sự là đáng đánh.

Nhưng mà nắm đấm của Thu Sơn Liên lại xuyên qua thân thể Đỗ Lan, đó chỉ là một hư ảnh.

Dũng khí đáng khen, nhưng mà ngươi quá coi thường ta rồi.

Đáng giận.

Đã đánh không trúng Đỗ Lan, Thu Sơn Liên trừng mắt nhìn Thần Khi Sĩ Lang: Ngươi tỉnh táo lại đi, chẳng lẽ ngươi hiện tại còn không hiểu tâm tình của Ưu Y sao.

Nhưng Thần Khi Sĩ Lang ngơ ngác nói: Nhưng mà Ưu Y có thể sống sót, bản thân sinh mệnh chính là chuyện vĩ đại.

Nhưng mà con bé sẽ sống rất thống khổ.

Thu Sơn Liên gào thét.

Ai sống mà không có thống khổ.

Nếu không phải là ta, Thu Sơn Liên ngươi chẳng phải cũng vẫn luôn khổ đại cừu thâm sao, cũng chưa thấy ngươi tự tìm cái chết, ngươi chẳng phải vẫn đang sống đó sao.

Đỗ Lan nói với vẻ gợi đòn: Sống thì sẽ có chuyện tốt xảy ra, khổ tận cam lai mới là chân lý của cuộc sống, thống khổ sẽ làm cuộc sống trở nên càng thêm ý vị.

Thần Khi Sĩ Lang tỏ vẻ rất có đạo lý: Em gái, tha thứ cho anh.

Ưu Y không ngờ anh trai thật sự bị mê hoặc: Không, em vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho anh.

Đem hết thảy khôi phục lại đi, em cầu xin anh.

Phẫn nộ biến thành cầu xin, cô thật sự không có lòng tin có thể gánh vác sự hy sinh của cả thế giới để sống tạm bợ, như thế quá mệt mỏi.

Cô chỉ muốn trốn, trốn đến vương quốc tử vong.

Lúc này không khí đã đến bờ vực sụp đổ, tương lai thế giới đều đặt trên quyết định của Thần Khi Sĩ Lang.

Hắn có năng lực đem toàn bộ năng lượng sinh mệnh đã hy sinh quán nhập vào trong cơ thể em gái, cũng có thể dùng cỗ lực lượng này thay đổi lịch sử, bất quá cái giá chính là vĩnh viễn mất đi em gái.

Thần Khi Sĩ Lang chỉ có một cơ hội, là thế giới hay là em gái.

Trong nguyên tác, Thần Khi Sĩ Lang cuối cùng bị em gái thuyết phục lựa chọn thế giới, nhưng hiện tại vì lý luận sống chính là vĩ đại của Đỗ Lan đã làm cho hắn nảy sinh dao động.

Tất cả mọi người đều nín thở, hy vọng Thần Khi Sĩ Lang đưa ra lựa chọn chính xác.

Những người bình thường như Thu Sơn Liên và Huệ Tử đều sắp tuyệt vọng rồi, bởi vì Đỗ Lan quá đáng sợ, chuyên đi cổ hoặc nhân tâm.

Thu Sơn Liên đột nhiên nhớ tới Địch Ny Toa, thầm nghĩ nếu thê tử của Đỗ Lan ở đây, vậy nàng nhất định có thể ngăn cản Đỗ Lan điên cuồng.

Đáng tiếc Thu Sơn Liên nhìn quanh bốn phía, chỉ có tuyệt vọng.

Không, còn có một tia hy vọng.

Ánh mắt Thu Sơn Liên chớp động quang mang vô cùng, dường như giờ khắc này trí tuệ của toàn nhân loại đều gia trì trên người hắn, hắn muốn cứu vớt thế giới, dùng một câu nói để cứu vớt thế giới.

Đỗ Lan nhìn thấy ánh mắt phát sáng của Thu Sơn Liên, thầm nghĩ hắn làm sao vậy.

Mọi người phát hiện Thu Sơn Liên đứng thẳng thân thể, nhìn thẳng về phía Thần Khi Sĩ Lang, vẻ mặt tự tin, thậm chí còn lộ ra nụ cười.

Thần Khi Ưu Y và Huệ Tử thầm nghĩ hắn sẽ không phải bị áp lực đè sập, điên rồi chứ.

Đều tận thế rồi, hắn còn cười.

Thế giới tận thế sẽ không buông xuống.

Thu Sơn Liên nói, hắn nhìn về phía Thần Khi Sĩ Lang, từng câu từng chữ nói: Thế giới hủy diệt, em gái ngươi sống sót, nhưng ngươi thật sự nguyện ý để con bé sống tại một thế giới chỉ có Đỗ Lan sao.

Mọi người sững sờ, lập tức minh bạch tiền nhân hậu quả.

Cho dù toàn nhân loại diệt tuyệt, Đỗ Lan cũng khẳng định sẽ không chết.

Mà Thần Khi Ưu Y nếu sống sót, nhất định phải đối mặt một tình cảnh xấu hổ, đó chính là cô sẽ hoàn toàn rơi vào trong tay Đỗ Lan, đến lúc đó cô sẽ không có anh trai, không có bạn bè, đơn thương độc mã đối mặt Đỗ Lan.

Thần Khi Sĩ Lang trong nháy mắt liền tỉnh táo, hắn từng một mình đối mặt Đỗ Lan, đó là ác mộng, đó là sống không bằng chết.

Đỗ Lan sẽ nô dịch em gái, khống chế em gái, đến lúc đó em gái của chính mình sẽ trở thành món đồ chơi duy nhất của Đỗ Lan, đó là sự trừng phạt còn trầm trọng hơn cả gánh vác tội danh hủy diệt thế giới.

Trong nháy mắt, Thần Khi Sĩ Lang đưa ra quyết định, hắn muốn đem thế giới khôi phục nguyên dạng, sau đó cùng em gái rời đi cái thế giới bị Đỗ Lan chưởng khống này, lưu lại những người khác cùng Đỗ Lan chu toàn.

Đỗ Lan chậc chậc một tiếng, thầm nghĩ không ngờ chính mình thế mà lại biến thành khế cơ phá cục của đối phương, Thu Sơn Liên quả nhiên là nhân vật chính ẩn tàng a: Không ngờ ta còn đáng sợ hơn cả thế giới tận thế.

Ưu Y.

Anh hai.

Ưu Y biết anh trai đã quyết tâm cứu vớt thế giới, nín khóc mỉm cười: Anh hai, anh rốt cuộc đã trở lại.

Cô luôn tin tưởng bản tâm của anh trai là thiện lương.

Hai huynh muội ôm nhau bắt đầu trở nên mơ hồ, bọn người Thu Sơn Liên chỉ cảm giác hết thảy đều trở nên hư vô, ký ức trong đầu bắt đầu thay đổi.

Thời gian tuyến trọng khải.

Đỗ Lan biết Thần Khi Sĩ Lang và Thần Kỳ Ưu Y trở về quá khứ, không hề khai phát hệ thống Giả Diện Kỵ Sĩ nữa, lịch sử đi hướng hoàn toàn thay đổi, thế giới này sẽ khôi phục hòa bình, thế giới trong gương cũng sẽ đóng lại.

Cũng tức là nói ở dòng thời gian mới, Thần Khi Ưu Y vào lúc bảy tuổi đã chết đi, thế giới trong gương sẽ không xuất hiện.

Ký ức của tất cả mọi người đều bị thay đổi, Thu Sơn Liên và Huệ Tử tuy rằng vẫn như cũ yêu nhau, nhưng chỉ là sinh viên đại học bình thường.

Chương 1592

Chân Ti vẫn như cũ là thực tập sinh mơ mơ màng màng, Bắc Cương vẫn như cũ mang trong mình bệnh nan y.

Những người chết đi đều sống lại, chỉ là bọn họ không có bất kỳ giao thoa nào, không còn quen biết nhau.

Chỉ là bọn họ ngẫu nhiên sẽ nằm mơ, mơ thấy chính mình chết thảm, sau đó toát mồ hôi lạnh mà giật mình tỉnh giấc.

Đây chính là do Đỗ Lan đã động tay động chân vào lúc thời gian thay đổi.

Thế giới khôi phục nguyên dạng rồi sao.

Không, cũng không có.

Nếu thật sự mặc cho Thần Khi Sĩ Lang đem người phục sinh, đem hết thảy khôi phục nguyên dạng, thì người xấu vẫn như cũ không bị trừng phạt, người tốt vẫn như cũ không được cứu vớt.

Lại nói Thần Khi Sĩ Lang làm nhiều chuyện như vậy, không thể nói chết em gái, khôi phục thời gian tuyến là có thể lấy công chuộc tội.

Anh hai, anh muốn trở thành Huấn luyện sư Kính Thú đệ nhất thế giới.

Anh hai, anh phải trở thành.

Thanh âm của Thần Khi Ưu Y từ trong điện thoại truyền ra, nhưng chỉ có câu nói ngắn ngủi này tiến hành lặp lại.

Thần Khi Sĩ Lang mờ mịt nhìn thế giới tử tịch, hắn biết nơi này là thế giới trong gương, thế nhưng ký ức cuối cùng của hắn là cùng em gái vui vẻ bước vào hoàng tuyền, tại sao lại xuất hiện ở nơi này.

Hơn nữa vì sao em gái muốn mình trở thành Huấn luyện sư Kính Thú đệ nhất thế giới, ký ức ở giữa hoàn toàn biến mất.

Nhưng hắn biết điều này khẳng định rất quan trọng, dường như chính mình chỉ có trở thành huấn luyện sư mới có thể cùng em gái tương phùng, nhưng là vì cái gì.

Hoàn toàn nhớ không nổi.

Đỗ Lan.

Sau khi khổ tư minh tưởng, Thần Khi Sĩ Lang rốt cuộc nhớ ra cái tên này, cho dù dòng thời gian đã thay đổi, cái tên này lại như cũ khắc cốt ghi tâm.

Cuối cùng ký ức như thủy triều dũng nhập vào trong óc, ký ức của Thần Khi Sĩ Lang khôi phục.

Hắn nhớ ra rồi, lúc dòng thời gian thiết lập lại, Đỗ Lan giống như là ác ma bắt được em gái của mình, sau đó đem ký ức của dòng thời gian cũ cấy vào trong đầu mỗi kỵ sĩ, để bọn họ cả đời này đều phải trải qua trong ác mộng.

Đỗ Lan.

Nhớ tới hết thảy, Thần Khi Sĩ Lang đâu còn không biết trừng phạt của Đỗ Lan đối với hắn còn chưa kết thúc.

Hắn Đỗ Lan để mình lựa chọn hy sinh em gái đổi lấy toàn nhân loại, nhưng hiện tại lại bắt được em gái không cho con bé chết đi, hắn đây là muốn chơi chết hai anh em bọn họ a.

Anh hai, anh phải trở thành.

Ưu Y như cái máy đọc lại lặp lại câu nói này, nhưng đây kỳ thật là một cơ hội Đỗ Lan cho Thần Khi Sĩ Lang, hắn chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, sớm muộn có thể cùng em gái trùng phùng.

Chỉ cần hắn chấp nhận cải tạo một lần nữa làm người, Đỗ Lan không ngại an bài kết cục đại đoàn viên.

Tu sửa thời gian tuyến là việc Thần Khi Sĩ Lang vốn dĩ nên làm, không tính là chuộc tội.

Hiểu rõ quá khứ của tội phạm, không phải để chúng ta lượng thứ tội hành của hắn, mà là để chúng ta hiểu rõ hành vi của hắn, càng thuận tiện phá án.

Có vị thám tử nào đó đã nói như thế.

Cho nên Thần Khi Sĩ Lang tuy rằng đã trải qua lựa chọn gian nan nhất, bất quá như cũ không trở ngại Đỗ Lan tiếp tục để hắn chuộc tội.

Là ngươi.

Thần Khi Sĩ Lang nhìn Đỗ Lan hào phóng vô biến hóa, biết việc sửa đổi thời gian tuyến tịnh không có xóa bỏ tồn tại này, Đỗ Lan vẫn như cũ đáng sợ.

Cố gắng cải tạo đi, như vậy ngươi còn có một ngày được gặp lại em gái.

Ưu Y đang ở đâu.

Con bé rất tốt, ngươi không cần lo lắng sự an toàn của con bé.

Lần sau gặp mặt, hai anh em các ngươi liền có thể biến thành người bình thường, ngươi có thể giúp con bé đón sinh nhật hai mươi tuổi, sau đó làm bạn với con bé đi hết đời người, từ từ già đi.

Đỗ Lan nghiêm túc nói: Đây là lời hứa của ta.

Vậy ta làm thế nào mới có thể trở thành Huấn luyện sư Kính Thú đệ nhất thế giới.

Thần Khi Sĩ Lang không ngờ mình còn có một cơ hội.

Đi đánh bài Kính Thú.

Thần Khi Sĩ Lang lúc này mới phát hiện khi tu sửa thời gian tuyến, thay đổi không chỉ là ký ức của các kỵ sĩ, mà là trong dòng thời gian đã bị khảm nhập những thứ càng đáng sợ hơn, đó chính là Bài Kính Thú.

Không biết từ lúc nào, Bài Kính Thú thế mà đã là thứ được tất cả mọi người tiếp nhận, thậm chí còn có Giải vô địch quốc tế Bài Kính Thú, tuyển thủ các quốc gia tề tụ một đường tranh đoạt đệ nhất thế giới.

Phố lớn ngõ nhỏ đều có người chơi, Bài Kính Thú sớm đã trở thành một phần trong cuộc sống của mọi người.

Do dự không quyết làm một ván, đối mặt khó khăn làm một ván, tâm tình cao hứng làm một ván, phản chính gặp được chuyện gì cũng có thể đánh bài.

Ngươi lợi dụng ta tu sửa thời gian tuyến, hết thảy đều là âm mưu của ngươi.

Thần Khi Sĩ Lang nghĩ đến việc Đỗ Lan lợi dụng hắn phổ cập Bài Kính Thú.

Cũng không thể nói là âm mưu, kỳ thật mặc kệ ngươi lựa chọn như thế nào, đối với ta mà nói đều giống nhau.

Ngươi nếu chọn thế giới, như vậy ta phổ cập Bài Kính Thú. nếu ngươi chọn Thần Khi Ưu Y, như vậy ta đạt được em gái ngươi.

Chính là đơn giản như vậy.

Mặc kệ ta lựa chọn thế nào đều không sao cả ư.

Ngươi chỉ là muốn xem ta bị lựa chọn làm cho khốn nhiễu, đây mới là thứ ngươi để ý nhất, mà không phải kết quả của sự lựa chọn.

Thần Khi Sĩ Lang hiện tại đều đã nghĩ thông suốt, Đỗ Lan đột nhiên toát ra nói với hắn một đống đạo lý sống sót, đều là vì để dao động lựa chọn của hắn, để hắn càng khó đưa ra lựa chọn.

Bingo, không sai, không hổ là thiên tài.

Thần Khi Sĩ Lang không còn gì để nói, bất quá hắn còn có vấn đề: Ta hiện tại bị nhốt tại thế giới trong gương, làm sao đi tranh đoạt đệ nhất thế giới.

Vấn đề này ta đã giúp ngươi suy xét, ngươi xem qua Hikaru no Go Kỳ Hồn chưa.

Ngươi có thể dùng phương thức linh hồn chỉ đạo một tên lính mới hoàn toàn không biết đánh bài từng chút một đi tranh đoạt đệ nhất thế giới.

Hắn nếu trở thành đệ nhất thế giới, như vậy cũng tương đương ngươi trở thành đệ nhất thế giới.

Ngươi phải kiên nhẫn dạy dỗ hắn, lợi dụng tri thức của ngươi đối với Kính Thú để hiệp trợ hắn.

Thần Khi Sĩ Lang chưa xem qua Kỳ Hồn, bất quá hắn cũng biết Đỗ Lan là muốn hắn làm trùm phản diện đứng sau màn, âm thầm huấn luyện người mới đoạt giải quán quân thế giới.

Việc này so với chính hắn đi đoạt giải quán quân còn khó khăn hơn rất nhiều, bất quá hắn cũng không bất ngờ, nếu Đỗ Lan để hắn dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ ngược lại không khoa học.

Ta đã biết.

Hiện tại xem ra việc lựa chọn đối tượng dạy học là quan trọng nhất, đáng tiếc Thần Khi Sĩ Lang từ trước đến nay đều không am hiểu chọn nhân tuyển, nếu không cuộc chiến Kỵ sĩ cũng sẽ không xuất hiện nhiều sai sót như vậy.

May mắn duy nhất chính là lần này Thần Khi Sĩ Lang có rất nhiều thời gian, có thể từ từ chọn.

Cố gắng nỗ lực đi, chờ ngày ngươi trở thành đệ nhất thế giới, chính là lúc ngươi và em gái trùng phùng.

Đỗ Lan nói xong liền biến mất, trước khi hắn rời đi còn thuận tay trị khỏi bệnh nan y của Bắc Cương.

Luật sư Bắc Cương cho rằng đây là kỳ tích, là thần cho hắn cơ hội thứ hai, thế là cải đầu hoán diện.

Tuy rằng tiếp tục biện hộ cho thế lực hắc ám, bất quá những lúc cần thiết, hắn sẽ len lén bán đứng khách hàng, thu tiền đồng thời cũng làm cho khách hàng vào tù, vẫn như cũ phúc hắc tràn đầy.

Còn về các kỵ sĩ khác thì dựa theo thời gian tuyến mới mà tiếp tục phát triển, kẻ nên vào tù thì vào tù, kẻ nên trung nhị thì trung nhị, kẻ nên ngốc nghếch thì ngốc nghếch.

Đỗ Lan trở lại thế giới tiền xu, hắn quả thực không dám tin vào mắt mình, hệ thống dục vọng tiền xu ở thế giới này hoàn toàn xác lập, ngắn ngủi mấy tháng chiến loạn cũng đã bị bình phục, toàn thế giới đều trật tự rành mạch vận hành, hoàn toàn không biết Địch Ny Toa rốt cuộc đã làm cái gì.

Bất quá đều không quan trọng, tiếp theo bọn họ muốn đi một cái Trái Đất khác.

Đỗ Lan, Địch Ny Toa, Chân Ngư, Mân Côi Nữ, Ái Kỳ năm người hô lạp liền đi tới một thế giới hoàn toàn mới.

Vừa đến liền nhìn thấy trên quảng trường cách đó không xa có một đám người trẻ tuổi đang nhảy hip hop thể loại nhảy đường phố, nhảy rất hăng say, còn có người xem hoan hô khen hay.

Đây là.

Đỗ Lan tỏ vẻ cái quỷ gì, ngược lại là Chân Ngư, người trẻ tuổi này vừa nghe đến âm nhạc đầy sức sống như vậy, cũng đi theo đong đưa, còn kéo Địch Ny Toa muốn cùng nhảy.

Chân Ngư chưa từng cảm thụ qua tình mẫu tử, bởi vì mẹ cô mất rất sớm, cô là do cha nuôi lớn.

Sau khi gặp được Địch Ny Toa, cô có mục tiêu để làm nũng, cô coi Địch Ny Toa như mẹ.

Khải Vũ.

Đỗ Lan thầm nghĩ mình làm sao lại đi tới cái thế giới người trẻ tuổi không đi học chỉ biết khiêu vũ, hoang phế nhân sinh này chứ.

Nhảy múa cũng có vũ lâm giới võ lâm của nhảy múa, bởi vì số lượng sân khấu của thành phố này là có hạn, nhưng đội ngũ nhảy múa lại nhiều hơn sân khấu quá nhiều, cho nên vì tranh đoạt sân khấu mà bùng nổ chiến đấu, chính là mâu thuẫn xung đột ở giai đoạn đầu của thế giới này.

Thành phố Trạch Nha vốn dĩ chỉ là một tòa thành nhỏ, nhưng bởi vì bị Tập đoàn Thế Giới Thụ coi trọng, tòa thành thị này nhảy vọt trở thành thánh địa nghiên cứu dược vật tiên tiến, đồng thời cũng đứng trong top đầu những thành phố đáng sống nhất thế giới.

Vô số người từ nơi khác mộ danh mà đến, cảm thụ cuộc sống nhịp điệu chậm rãi thoải mái của tòa thành này.

Cư dân nơi đây nhìn thấy có người đang nhảy múa đều có thể dừng lại dừng chân quan khán, không cần lo lắng đến trễ, tháng ngày phi thường thảnh thơi, gió trong thành phố đều là từ từ, chậm rãi.

Thành phố này dường như không tệ.

Địch Ny Toa rất thích cuộc sống nhịp điệu chậm nơi đây, là địa phương tốt.

Một đám người đi về phía sân khấu, nhìn vũ bộ tràn ngập sức sống của những người trẻ tuổi, hưởng thụ thời gian yên tĩnh hiếm có.

Chương 1593

Rời xa bi kịch, rời xa chiến tranh, chỉ có âm nhạc và vũ đạo.

Bất quá yên tĩnh chỉ là mặt ngoài, tranh đấu liên quan đến sân khấu lại bày ra trước mặt đám du khách Đỗ Lan.

Có một đám nam vũ công thân mặc đồng phục trung nhị vọt tới trên sân khấu, tuyên bố sân khấu này thuộc về bọn họ mà không phải đội Khải Vũ.

Ngoan ngoãn, đây là một vụ án đẫm máu gây ra bởi cái sân khấu a.

Địch Ny Toa đều nhíu mày, nàng cảm thấy đám người trẻ tuổi này nhảy thì cứ nhảy, sao lại còn tranh đấu.

Chẳng lẽ không thể luân phiên dùng sao.

Sân khấu mà thôi, một đội nhảy mới có mấy người, chẳng lẽ còn có thể nhảy mãi được sao.

Đừng nói là hai đội ngũ, cho dù ba đội ngũ luân phiên đều không thành vấn đề, bởi vì nhảy hai tiếng đồng hồ khẳng định phải nghỉ ngơi, có thể đổi người đi lên tiếp tục a.

Vậy thì quyết đấu đi.

Trong hai đội ngũ đều bước ra một người, từ trong túi móc ra ổ khóa.

Mở khóa, bầu trời xuất hiện hư ảnh giống như dây kéo, xẹt một tiếng không gian đã bị mở ra, từ trong hai cái lỗ hổng nhảy xuống hai con quái thú nhỏ.

Trên sân khấu xuất hiện lôi đài hạn chế tiểu quái thú, bọn chúng phải ở bên trong tiến hành chiến đấu.

Đây là thông đạo dị không gian.

Địch Ny Toa không ngờ thành phố nhịp sống chậm này cũng không an ổn, người trẻ tuổi thế mà có thể lấy được loại đồ vật này.

Quyết đấu bắt đầu, mọi người hưng phấn hét lên, hiển nhiên tất cả mọi người đều tập mãi thành quen, tịnh không sợ hãi, ngược lại rất kích động.

Thú tính bị rừng rậm cốt thép trói buộc, tại giờ khắc này có thể phóng thích ra ngoài.

Mặc kệ là dân văn phòng hay là công nhân, hiện tại bọn họ đều có thân phận giống nhau, đó chính là người xem.

Tiểu quái thú đang chiến đấu, đánh càng kịch liệt mọi người càng cao hứng.

Địch Ny Toa không khỏi lắc đầu: Quả nhiên nhân loại chưa bao giờ thay đổi.

Nàng cũng không phải thất vọng, chỉ là cảm thấy phong cảnh đẹp hiếm có đều bị lãng phí.

Chân Ngư cũng bị triển khai đột ngột này làm cho giật mình: Bọn họ không phải vũ công sao.

Vì sao phải tiến hành loại trò chơi tàn khốc này, em có thể cảm nhận được những quái thú này cũng là sinh mệnh thể.

Không cần nói nữa, thứ này tuyệt đối là được triệu hoán từ dị thế giới tới, cũng không sai biệt lắm với thế giới trong gương.

Ta có thể cam đoan một trăm phần trăm, thế giới này đến cuối cùng vẫn là muốn cắn nuốt cái Trái Đất này.

Đỗ Lan tỏ vẻ chính mình đã hoàn toàn nắm giữ sáo lộ của Giả Diện Kỵ Sĩ.

Mấy cái ổ khóa này dường như cũng không phải sản vật của thế giới này.

Chân Ngư nói.

Vẫn là tìm chỗ ở trước đi.

Địch Ny Toa cho rằng đã tới rồi thì sau này có khối thời gian nghiên cứu, không vội nhất thời: Chân Ngư, Ái Kỳ, hai đứa đi theo ta, chúng ta đi tìm chỗ ở.

Đỗ Lan phát hiện Địch Ny Toa bỏ lại Mân Côi Nữ, thầm nghĩ chẳng lẽ nàng muốn khảo nghiệm chính mình.

Đương nhiên không phải, Địch Ny Toa chỉ là thích dẫn theo hai nữ sinh cao trung chơi đùa.

Ái Kỳ tuy rằng là Tham Lam Thú, bất quá trong tám trăm năm sinh ra thì đại bộ phận thời gian đều là đang ngủ say, cho nên tâm lý tịnh không thành thục, vì thế cũng bị Địch Ny Toa coi như con gái.

Ái Kỳ muốn chính mình trở thành mẫu thân, nhưng cô chưa bao giờ cảm thụ qua tình mẫu tử chân chính, lại làm sao có thể thỏa mãn nguyện vọng của chính mình đây.

Địch Ny Toa quan tâm cô, làm cho Ái Kỳ có cảm giác không giống bình thường.

Hai con quái thú nhỏ đánh đến khó phân thắng bại, đột nhiên một con quái thú thế mà đột phá lôi đài, lao về phía đám người.

Cái này xem như là chọc phải tổ ong vò vẽ rồi, đám người thét chói tai tản ra, con quái thú nhỏ kia cũng nhanh chóng trưởng thành đến độ cao của người lớn, tính nguy hiểm cực độ tăng lên.

Ngay tại lúc này, âm hiệu kịch liệt truyền đến, Đỗ Lan nhìn thấy một thanh niên mặc đồ thể thao màu lam đeo đai lưng lao tới.

Biến thân.

Giả Diện Kỵ Sĩ đăng tràng.

Tổ hợp của quả cam và võ sĩ, Kỵ sĩ thân khoác áo giáp loại võ sĩ không chút sợ hãi lao về phía quái thú.

Là Hoành Thái đại ca, anh ấy tới rồi.

Đại ca cẩn thận.

Nhìn thấy Giả Diện Kỵ Sĩ chạy tới, người của đội nhảy Khải Vũ đều nhẹ nhàng thở ra, hiển nhiên vị đại ca này là tồn tại mà toàn thể thành viên đều tín nhiệm, chỉ cần anh ấy vừa xuất hiện nhất định có thể giải quyết vấn đề.

Kỵ sĩ này hiển nhiên cũng là một tên lính mới, kỹ năng chiến đấu rất mới lạ, bất quá quái thú cũng không mạnh là được.

Đám đông đều tản ra, chỉ có Đỗ Lan và Mân Côi Nữ còn đứng tại chỗ xem kịch.

Kỵ sĩ sử dụng đao hoa quả chém chết quái thú, bảo vệ sân khấu này.

Thắng, vạn tuế.

Hết thảy cứ như là trò đùa, Đỗ Lan đều không biết nói gì cho phải.

Người đàn ông biến thân thành Kỵ sĩ này ít nhất cũng có hai mươi tuổi, thế mà còn cho rằng phương thức này là chính xác, chẳng lẽ hắn không cảm thấy ấu trĩ sao.

Mà kẻ thất bại rất không phục, hiển nhiên còn muốn tìm lại danh dự.

Đồ ấu trĩ.

Lời của Đỗ Lan dẫn tới sự bỉ thị của Mân Côi Nữ, cũng không biết ai càng ấu trĩ hơn, ai cũng có tư cách nói, nhưng Đỗ Lan tuyệt đối không có tư cách nói.

Hai người không cần sợ hãi, đã không sao rồi.

Cát Diệp Hoành Thái cũng chú ý tới Đỗ Lan và Mân Côi Nữ, còn tưởng rằng bọn họ là bị dọa sợ nên mới không chạy trốn, cho nên hắn hảo tâm nhắc nhở.

Lại là một Kỵ sĩ người tốt.

Đai lưng không tệ, mua ở đâu vậy.

Đỗ Lan thuận miệng hỏi.

Cái này là tôi nhặt được.

Hoành Thái nói, mấy ngày trước nhân vật số một của đội ngũ bọn họ mất tích, hắn đi tìm người thì đi nhầm vào một nơi cổ quái toàn là rừng rậm.

Ở nơi đó có rất nhiều quả thực cổ quái, hái xuống chính là Tỏa chủng ổ khóa, đai lưng cũng là hắn nhặt được tại cái nơi cổ quái đó.

Còn về nơi đó rốt cuộc là đâu, chính Hoành Thái cũng không biết, người muốn tìm cũng không có tìm được, thật vất vả tìm được cửa ra quay về thế giới hiện thực, hắn liền phát hiện đai lưng có thể biến thân.

Nhặt được à, vận khí cậu thật tốt.

Kỳ thật tiếng lòng của Đỗ Lan lại là đang nói đúng là một kẻ xui xẻo.

Bởi vì người tốt nhặt được đai lưng xong liền sẽ gặp phải một loạt hiện thực tàn khốc mà bọn họ không muốn đối mặt nhất, bị thế giới ẩu đả hết lần này đến lần khác, đến cuối cùng mình đầy thương tích, thảm không nỡ nhìn, đây không phải xui xẻo thì là cái gì đây.

Hoành Thái cảm thấy người đàn ông này quái quái, bất quá mặc kệ như thế nào không có việc gì là tốt rồi.

Nếu sự tình đều đã giải quyết, những người trẻ tuổi liền lần nữa bắt đầu khiêu vũ.

Đỗ Lan nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, chẳng lẽ đều không cần nghỉ ngơi sao.

Quái thú chẳng lẽ liền không có nhân quyền sao.

Bọn chúng thi cốt chưa lạnh, các ngươi đã nhảy đầm trên mộ phần nó, như vậy thật sự ổn sao.

Đi.

Đỗ Lan dẫn Mân Côi Nữ đi, trong lòng hắn lại nghĩ thế giới này và thế giới Long Kỵ Ryuki vẫn là rất tương tự, uy hiếp lớn nhất đều đến từ một không gian khác.

Bất quá thế giới kia lại tồn tại một Trái Cấm phi thường trân quý, ăn nó có thể đạt được sức mạnh của Thần.

Đỗ Lan tuy rằng không nhất định phải ăn, bất quá nếu có thể lấy được quả thực kia thì hẳn là sẽ rất thú vị.

Tập đoàn X của chúng ta cũng muốn lấy Trái Cấm làm mục tiêu tiến hành nhiệm vụ thám hiểm dị thế giới.

Đỗ Lan tỏ vẻ chính mình muốn một lần nữa bắt đầu hoạt động của Tập đoàn X.

Ngươi muốn cạnh tranh với Thế Giới Thụ.

Tuy rằng thời gian không nhiều lắm, nhưng Địch Ny Toa đã biết công ty lớn nhất thế giới này chính là Tập đoàn Thế Giới Thụ.

Tại các nơi trên thế giới đều có chi nhánh, ở trung tâm thành phố Trạch Nha có một tòa tháp Thế Giới Thụ cực lớn, đó chính là chi nhánh của Thế Giới Thụ tại Nhật Bản.

Mà cái gọi là Tập đoàn Thế Giới Thụ kỳ thật vẫn luôn nghiên cứu dị không gian, mỗi một chi nhánh kỳ thật chính là đại biểu cho một cánh cửa không gian ổn định liên kết với dị thế giới.

Bọn họ đối với việc thám hiểm dị thế giới đã cực kỳ thâm nhập rồi, hơn nữa sở hữu thực lực khoa học kỹ thuật mạnh nhất toàn cầu, đai lưng chính là do công ty bọn họ nghiên cứu ra.

Sở dĩ đưa ra ngoài, chỉ là muốn thu thập số liệu mà thôi.

Chương 1594

Lợi dụng những người trẻ tuổi mạo tiến để thực nghiệm vũ khí kiểu mới, những người trẻ tuổi không chỉ không cự tuyệt, ngược lại phi thường khát vọng sử dụng loại sức mạnh chưa biết này.

Không sai, chúng ta chính là muốn đối địch với Thế Giới Thụ, như vậy mới có tính khiêu chiến.

Đỗ Lan đã quyết định.

Dị thế giới là màu xanh lục, đại thụ thương mang, từ trăm năm ngàn năm trước cũng đã bắt đầu sinh trưởng.

Doanh trại của Thế Giới Thụ tại dị thế giới nằm ngay cửa không gian, trên một bãi đất trống cự ly bất quá năm mươi mét.

Mấy cái lều trại màu trắng, cộng thêm một ít nhà khoa học, ngay cả dây điện đều là từ tổng bộ Thế Giới Thụ kéo qua.

Toàn là thực vật, không có tiếng côn trùng kêu, không có tiếng chim hót, thế giới này dường như đã không có động vật.

Nhiệm vụ của Đỗ Lan rất đơn giản, chính là tuần tra, thậm chí không có ý nghĩ thám hiểm hướng ra ngoài.

Đứng ở thế giới này, sương mù lượn lờ nhàn nhạt bao quanh, tăng thêm cảm giác thần bí cho thế giới này.

Đặc biệt là khi nhìn về phía rừng cây, giữa cây với cây bị sương mù điền sung, ẩn ẩn ước ước, uyển như tiên cảnh.

Cảnh sắc không tồi chứ, chỗ này lại không có ô nhiễm công nghiệp.

Cộng sự của Đỗ Lan giới thiệu: Hoan nghênh đi tới dị thế giới

Hải Mỗ Minh Giới.

Hải Mỗ Minh Giới chính là tên của thế giới này.

Kỳ thật công tác vẫn là rất khô khan, quái vật xung quanh cơ bản đã bị Ngô Đảo Quý Hổ thanh lý sạch sẽ, chính là đi tới đi lui cảnh giới, căn bản không gặp được chiến đấu kích động nhân tâm gì.

Thời gian rảnh rỗi, Đỗ Lan liền nhìn bản đồ Hải Mỗ Minh Giới đã được thám hiểm ra, phát hiện tại cự ly cách đó không xa còn có một di tích cổ đại, hẳn là văn minh nguyên sinh thái của thế giới này, bất quá đã diệt tuyệt rồi.

Nhưng phế tích này bị đánh dấu là nguy hiểm, cũng tức là nói bên trong có không ít quái thú, bình thường không thể tới gần.

Lúc không có việc gì, biểu diễn múa súng một chút, Đỗ Lan rất nhanh liền nhận được sự tôn kính của tất cả nhân viên công tác, người có bản lĩnh đi đâu cũng được hoan nghênh.

Càng đừng nói công việc này của Đỗ Lan là do cướp được, mọi người rất bội phục Đỗ Lan.

Mọi người không cảm thấy Đỗ Lan bị bệnh thần kinh, bởi vì Đỗ Lan dùng chính là đạn cao su, hiển nhiên là suy xét đến rất chu toàn, hơn nữa hắn cuối cùng cũng xác thực nhận được công việc, mà còn là chức vị đội trưởng bảo an, ai dám nói hắn là bệnh thần kinh.

Chỉ có thể nói hắn không đi đường thường, nhưng cuối cùng đạt được mục đích.

Rất nhanh Đỗ Lan liền tiếp nhận công tác bảo an, làm quen mấy tuyến đường phụ cận.

Hắn cũng biết qua mấy ngày bọn họ rốt cuộc phải đi sâu vào trong, bởi vì quả thực phụ cận đều bị nhà khoa học hái hết rồi, cần càng nhiều thực nghiệm phẩm, bọn họ liền không thể không thâm nhập rừng rậm.

Đỗ Lan cũng biết quả thực không phải vô duyên vô cớ biến thành Tỏa chủng, cũng là cần thỏa mãn điều kiện nhất định mới có thể hoàn thành biến hóa.

Nếu không thì quả thực vẫn là quả thực, cũng sẽ không biến hóa.

Mà khi quả thực biến thành Tỏa chủng, cũng là mỗi cái mỗi khác, Tỏa chủng là tự mang mã số, điều này cũng làm cho các nhà khoa học trăm tư không thể giải, rõ ràng là quả thực trên cùng một dây đằng, vì sao sau khi biến thành Tỏa chủng lại bất đồng.

Hơn nữa các nhà khoa học cũng còn chưa quan sát được bất kỳ một lần trưởng thành nào của Tỏa chủng, không có quá trình ra hoa kết quả.

Bọn họ phát hiện chỉ có quả thực, dường như quả thực ở thế giới này đều đã thành thục, chỉ chờ bị ngắt lấy.

Cho nên nhà khoa học đề xuất khả năng là vì thời gian trưởng thành của quả thực dài ngắn quyết định sự mạnh yếu sau khi biến thành Tỏa chủng, thời gian sinh trưởng càng dài Tỏa chủng uy lực càng lớn.

Đáng tiếc không có chứng cứ gì duy trì thuyết pháp này.

Đỗ Lan dẫn theo ba đội viên chỉnh trang đãi phát, bất quá lần này cùng bọn họ hành động còn có một người khác, chính là Giả Diện Kỵ Sĩ Dưa Lưới, nick name Trảm Nguyệt, cũng chính là Ngô Đảo Quý Hổ.

Chỉ có Kỵ sĩ mới có thể tiêu diệt quái vật hiệu quả nhất, hắn căn bản một chút cũng không tin tưởng thực lực của Đỗ Lan.

Năm người thâm nhập rừng rậm, cần tìm kiếm một khu vực thu thập mới tương đối an toàn.

Trong rừng rậm không có đường đi gì cả, Đỗ Lan chỉ có thể cầm một cây mã tấu bổ ra bụi gai, tự mình khai phá ra một con đường.

Trừ bỏ tiếng nói chuyện của năm người ra, căn bản không nghe được âm thanh khác.

Ngay cả gió cũng không có sao.

Thế giới này đã chết rồi.

Đỗ Lan nói.

Ngô Đảo Quý Hổ liếc mắt nhìn Đỗ Lan một cái, thầm nghĩ tên này thật sự là giả đứng đắn, rõ ràng là một kẻ bạo lực cuồng còn đi theo lộ tuyến văn nghệ, chẳng lẽ không cảm thấy sai sai sao.

Kỳ thật hai người là kẻ tám lạng người nửa cân, Ngô Đảo Quý Hổ cũng chưa chắc là đứng đắn thật.

Hết thảy của thế giới này dường như đều đã bị hấp thu, biến thành những quả trái cây đỏ như máu kia.

Đỗ Lan tiếp tục nói.

Đội trưởng, anh nói cũng quá đáng sợ rồi.

Đội viên bảo an trước kia cũng không nghĩ nhiều như vậy, nhưng là hiện tại qua lời Đỗ Lan nói, thật đúng là cảm thấy thế giới này rất đáng sợ, những quả kia cứ như là màu của máu, sẽ cắn nuốt hết thảy.

Đừng phân tâm, nhiệm vụ đệ nhất.

Ngô Đảo Quý Hổ thầm nghĩ Đỗ Lan đây là đang dao động quân tâm.

Đi không sai biệt lắm bốn mươi phút, rốt cuộc gặp được một nơi quả thực rất phong phú, ít nhất có bốn năm mươi trái, địa phương này phi thường phù hợp yêu cầu.

Tiếp theo chính là muốn nhìn xem có phải còn có quái thú khác cũng chọn nơi này hay không.

Thiết trí tín tiêu.

Đỗ Lan để thuộc hạ bắt đầu làm việc, chính hắn đi xung quanh nhìn xem hoàn cảnh.

Kỳ thật vẫn là không sai biệt lắm, đều là cây, nhìn bùn đất cằn cỗi dưới chân, Đỗ Lan xác định thế giới này xác thực đã bị hút khô rồi.

Sột soạt.

Trong bụi cỏ đột nhiên truyền đến thanh âm quỷ dị, làm mọi người đều cảnh giới lên, bưng súng ngắm bắn khắp nơi.

Đừng khinh cử vọng động.

Đỗ Lan ngăn cản mọi người bắn lung tung, tay hắn cầm mã tấu lặng lẽ tới gần bụi cỏ.

Đột nhiên trong bụi cỏ nhảy ra một con quái vật màu trắng xám, nhe răng trợn mắt, nhe nanh múa vuốt bổ nhào về phía Đỗ Lan.

Đỗ Lan múa may mã tấu liền chém về phía cánh tay của đối phương, nhưng mà keng một tiếng, chỉ có hỏa tinh bắn tứ tung.

Mã tấu thế mà chém không động đối phương, bất quá Đỗ Lan thân thủ mẫn tiệp đã lăn sang một bên tránh thoát công kích, đồng thời hô: Nổ súng.

Đoàng đoàng.

Súng trường tự động trang bị đạn thật phun ra lưỡi lửa.

Ngô Đảo Quý Hổ chỉ là nhìn, hắn biết vũ khí thông thường căn bản sẽ không hữu dụng, vẫn là cần Giả Diện Kỵ Sĩ mới có thể giải quyết vấn đề: Biến thân.

Một quả dưa lưới khổng lồ từ hư không rơi xuống, chụp lên đầu hắn, sau đó quả dưa lưới bắt đầu phân giải thành linh kiện khôi giáp tròng lên người hắn.

Các ngươi tránh ra.

Giả Diện Kỵ Sĩ Trảm Nguyệt tham thượng.

Vũ khí của Trảm Nguyệt là khiên lớn và đao.

Đỗ Lan tỏ vẻ Giả Diện Kỵ Sĩ ở mỗi thế giới đều thích làm màu, đánh con quái nhỏ mà thôi, có cần thiết nghiêm túc như vậy sao.

Mọi người cảnh giới bốn phía, khả năng không chỉ một con.

Cái miệng quạ đen của Đỗ Lan linh nghiệm, bởi vì lại có hai con từ trong bụi cỏ chui ra.

Tiêu đời, chẳng lẽ chúng ta đi tới nhà ăn của bọn chúng.

Đội viên tuyệt vọng, một con còn tốt, hai con cũng có thể trì hoãn, ba con đánh thế nào.

Hai người một tổ, lưng tựa lưng, nổ súng cho ta.

Đỗ Lan tỏ vẻ mọi người đừng hoảng hốt, chiến đấu chính là thiên phú của nhân loại, gặp được chủng tộc gì cũng không cần sợ hãi, đánh là được.

Nhất thời tiếng súng huyên náo, tia lửa bắn tứ tung.

Đạn bắn lên người quái vật cũng không có hiệu quả gì rõ rệt, vẫn là Đỗ Lan ngắm trúng đôi mắt của kẻ địch chế tạo thương hại.

Chỉ thấy Đỗ Lan bưng súng trường, chỉ đâu đánh đó, thành công ổn định cục diện.

Ngô Đảo Quý Hổ ở một bên cũng nhẹ nhàng thở ra, tuy rằng hắn ghét bỏ Đỗ Lan, nhưng hắn cũng không hy vọng có hy sinh vô vị, mỗi một sinh mệnh đều là bảo quý.

Chương 1595

Nhìn thấy Đỗ Lan ngăn trở quái thú, điều này làm cho hắn có thời gian: Chết.

Giết chết quái thú trước mắt, lập tức đi chém giết hai con còn lại.

Bất quá có một con đã bị bảo an giải quyết, Đỗ Lan bắn mấy phát đạn vào cùng một vị trí đầu gối quái vật, làm nó mất đi cân bằng, sau đó bốn cây súng vây quanh con quái thú ngã xuống đất điên cuồng xả đạn, hầu như bắn nát mặt của nó, cuối cùng từ miệng tiêu diệt quái vật.

Chúng ta giết chết quái vật.

Bảo an chính mình cũng không tin tưởng bọn họ thế mà thành công, không có dựa vào sức mạnh của Giả Diện Kỵ Sĩ, chỉ dựa vào vũ khí của bọn họ.

Ngô Đảo Quý Hổ nghiêm túc nhìn Đỗ Lan, hắn phát hiện trước kia là mình có thành kiến với Đỗ Lan, thực lực và năng lực lãnh đạo của hắn đều phi thường xuất sắc, lần này nếu không phải có hắn, tính mạng của các bảo an khác thật đáng lo ngại.

Đỗ Lan dùng thực lực khiến Giả Diện Kỵ Sĩ phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Giết chết ba con quái vật, xung quanh rốt cuộc yên tĩnh.

Mật độ quái vật trong rừng rậm tịnh không quá lớn, xác suất một khu vực có ba con quái thú không lớn, cho nên sẽ không xuất hiện thêm quái thú nữa.

Những quái thú này đều là tiểu quái sơ cấp nhất, không có năng lực đặc thù gì, cũng chỉ da dày thịt béo chút thôi.

Chỉ cần hỏa lực đủ mạnh, nhân loại cũng có thể đánh bại bọn chúng.

Còn có tiểu quái cấp hai, căn cứ người chứng kiến miêu tả, tiểu quái cấp hai có thể bay lượn.

Bất quá tiểu quái cấp hai dường như rất ít xuất hiện, cũng chỉ có ký lục nhìn thấy, tịnh không có ký lục tao ngộ.

Nhưng theo nhân loại xâm nhập, mọi người đều biết sớm muộn gì cũng sẽ gặp nhau.

Hoàn thành nhiệm vụ trở lại doanh trại, video chiến đấu của Đỗ Lan đã xuất hiện trên màn hình của cố vấn khoa học kỹ thuật.

Lãnh tĩnh ứng đối, còn có thương pháp tinh chuẩn, đều làm cố vấn khoa học kỹ thuật rất hài lòng.

Đồng thời Thế Giới Thụ cũng đã tiến hành điều tra quá khứ của Đỗ Lan, hắn xác thực có gia đình, lý lịch cũng không có làm giả.

Đương nhiên những cái này đều là Địch Ny Toa bổ sung về sau, Đỗ Lan nằm vùng Thế Giới Thụ, sự tình bên ngoài toàn là Địch Ny Toa phụ trách.

Có thể xác định Đỗ Lan là có thể tin tưởng, cộng thêm thực lực của hắn, không khỏi làm cho cố vấn khoa học kỹ thuật muốn biết, nếu một chiến sĩ như vậy đạt được đai lưng, có thể phát huy sức chiến đấu lớn bao nhiêu đây.

E rằng Kỵ sĩ cường đại nhất sắp sinh ra rồi.

Cố vấn kỹ thuật cảm thấy chính mình có thể thu thập được càng nhiều số liệu.

Đỗ Lan bị gọi tới phòng nghiên cứu, đây là một không gian tràn ngập quả thực và Tỏa chủng, còn có rất nhiều trang bị nghiên cứu.

Anh biết trái cây biến thành Tỏa chủng như thế nào không.

Chiến Cực Lăng Mã hỏi, hắn buộc tóc đuôi ngựa, khuôn mặt gầy gò, cứ như là một tên Otaku.

Ai có thể nghĩ đến một người trẻ tuổi như vậy là nhà khoa học lợi hại nhất của Thế Giới Thụ chứ, hắn phát minh ra đai lưng, đồng thời đối với nghiên cứu về Hải Mỗ Minh Giới cũng đã siêu việt các đồng nghiệp khác.

Không biết.

Đỗ Lan mặt vô biểu tình nói, hiện tại hắn sắm vai chính là một chiến sĩ hành sự cực đoan, không từ thủ đoạn.

Đó là quá trình rất phức tạp, bất quá ta đã biến nó trở nên đơn giản, bởi vì ta phát minh ra đai lưng.

Thông qua đai lưng thực hiện quá trình chuyển hóa, còn có thể lợi dụng sức mạnh của dị thế giới.

Nói rồi hắn nhìn về phía Đỗ Lan, bởi vì hắn biết chiến sĩ cường đại luôn truy tìm vũ khí cường đại, hắn tin tưởng Đỗ Lan sau khi kiến thức qua sức mạnh của Giả Diện Kỵ Sĩ Trảm Nguyệt, cũng nhất định rất chờ mong sức mạnh của đai lưng.

Anh khát vọng sức mạnh sao.

Chiến Cực Lăng Mã hỏi.

Đỗ Lan không nói gì, dùng ánh mắt nóng bỏng để trả lời.

Ánh mắt rất tốt.

Ta vừa vặn chuẩn bị cho anh một ít trang bị mới.

Một cái vali xuất hiện trước mặt Đỗ Lan, bên trong là đai lưng cùng với một Tỏa chủng Tỳ Bà.

Sử dụng đai lưng đi, anh sẽ biết anh có thể trở nên càng thêm cường đại.

Đỗ Lan thầm nghĩ hắn coi mình là đối tượng thực nghiệm, bất quá như vậy cũng tốt, trang bị đưa tới cửa không lý do gì không lấy: Ta sẽ không làm ngươi thất vọng.

Ta chờ mong biểu hiện của anh.

Người đạt được đai lưng trong Thế Giới Thụ cũng coi như là tồn tại có tiếng nói, Ngô Đảo Quý Hổ cảm thấy quá nhanh, tuy rằng thái độ đối với Đỗ Lan có điều cải thiện, nhưng đai lưng rốt cuộc là đồ vật rất quan trọng.

Bất quá nhà khoa học không quan tâm, đối với hắn mà nói số liệu mới là quan trọng nhất, nếu đai lưng thật sự quan trọng như vậy, hắn cũng sẽ không đem đai lưng tặng ra ngoài.

Hiện tại những người trẻ tuổi bên ngoài Thế Giới Thụ đã có đai lưng, chiến đấu cũng từ triệu hoán quái thú đối quyết, thăng cấp đến đơn đả độc đấu.

Nhưng người trẻ tuổi cũng không ngốc, bọn họ cũng biết những thứ này có cổ quái, hơn nữa hiện tại còn thường xuyên có quái vật xuất hiện trong thành phố, điều này làm cho bọn họ không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Thế nhưng bởi vì Kỵ sĩ phân thuộc về thế lực địch đối cho nên cũng không có biện pháp ngồi xuống hảo hảo nói chuyện, trước mắt việc tham cầu chân tướng vẫn là hào vô tiến triển.

Nhưng làm nhân vật chính, Kỵ sĩ Khải Vũ lại đã phát giác nguy cơ trong đó, càng ngày càng nhiều quái vật tuyệt đối là có nguyên nhân.

Đương nhiên là có nguyên nhân, điều này nói lên sự liên kết giữa hai thế giới càng ngày càng chặt chẽ.

Nhiệm vụ mới của Đỗ Lan là đi vào bên trong rừng rậm rải camera, giám sát cái rừng rậm càng ngày càng sinh động này.

Trong bụi cỏ, trên thân cây, Đỗ Lan thành thạo an bài vị trí máy quay, để mỗi camera đều có thể có góc nhìn không tệ.

Đương nhiên việc duy trì những camera này cũng là công việc của hắn, thay pin thu hồi thẻ nhớ gì đó, tóm lại Đỗ Lan cũng rất bận.

Bởi vì Đỗ Lan có đai lưng, cho nên hiện tại hắn có thể đơn độc hành động, một người chính là một chi tiểu đội tác chiến.

Lúc bố trí camera, Đỗ Lan đi càng ngày càng xa, cũng từng phát sinh chiến đấu cùng quái thú, thậm chí gặp phải quái vật cấp hai biết bay.

Nhưng hai cái Lưu Tinh Chùy của khôi giáp Tỳ Bà cũng không phải ăn chay, ở trong tay Đỗ Lan, Lưu Tinh Chùy quả thực giết người trong vô hình, số liệu chiến đấu truyền về là cao nhất trong tất cả Kỵ sĩ trước mắt, xứng đáng với danh hiệu Kỵ sĩ mạnh nhất.

Ngay cả Ngô Đảo Quý Hổ đều cho rằng đơn đả độc đấu không phải đối thủ của Đỗ Lan: Lúc chiến đấu, hắn chưa bao giờ phòng thủ, thật sự rất đáng sợ.

Hắn không chỉ một lần báo cho Chiến Cực Lăng Mã biết quyết định của tên đó quá thảo suất, hiện tại bọn họ cứ như đã đánh thức một con sư tử.

Nhưng Chiến Cực Lăng Mã lại tịnh không để ý: Không ai thích hợp trở thành Giả Diện Kỵ Sĩ hơn hắn, ngươi cũng nhìn thấy hắn hiện tại ở trong rừng rậm như cá gặp nước.

Thân mang đai lưng lại đi hái quả thực, quả thực sẽ biến thành Tỏa chủng, Chiến Cực Lăng Mã xác thực đem quá trình chuyển hóa toàn bộ áp súc ở trong đai lưng.

Hơn nữa một ít Tỏa chủng không có mã số sau khi trang nhập đai lưng có thể giải trừ Kỵ sĩ mệt nhọc và đói khát, chứng minh đai lưng giúp đỡ Kỵ sĩ lợi dụng sức mạnh của dị thế giới.

Cứ như vậy qua một đoạn thời gian, đột nhiên có một ngày có người phát hiện có người ngoài xâm nhập dị thế giới.

Người xâm nhập đúng là Giả Diện Kỵ Sĩ Khải Vũ Cát Diệp Hoành Thái.

Hắn cũng không phải mơ hồ đi vào, mà là sử dụng xe motor gấp gọn do Thế Giới Thụ khai phá.

Mục đích khai phá cái motor này vốn dĩ chính là tiến vào Hải Mỗ Minh Giới trong tình huống không có cửa không gian, không ngờ thứ này cũng bị đưa ra ngoài.

Cát Diệp Hoành Thái chỉ là dùng motor truy kích quái thú mà thôi, không ngờ khi tốc độ đạt tới trình độ nhất định, motor liền lao vào cái rừng rậm cổ quái này.

Bất quá hắn tịnh không dừng lại bao lâu, bởi vì hắn còn đang trong lúc chiến đấu, cho nên rất nhanh liền lần nữa rời khỏi rừng rậm.

Nhưng mọi người đều biết một khi bí mật này bị công khai, như vậy tiếp theo rừng rậm này tuyệt đối sẽ náo nhiệt lên.

Đáng tiếc Thế Giới Thụ đối với sự khống chế rừng rậm cũng có hạn, căn bản quản không được nhiều như vậy.

Lần sau nếu còn có kẻ xâm nhập thì nói cho ta.

Ngô Đảo Quý Hổ sẽ đích thân ra tay, để đám thanh niên kia biết đừng lo chuyện bao đồng.

Cứu vớt thế giới loại chuyện này, cũng không phải bọn họ có thể nhúng tay.

Là tinh anh, Ngô Đảo Quý Hổ phi thường coi thường đám gia hỏa suốt ngày chỉ biết nhảy múa kia, cũng may em trai của mình không có lăn lộn cùng một chỗ với bọn chúng, nếu không em trai liền bị hủy hoại.

Tuổi còn trẻ lại không nghĩ học tập cầu tiến, đánh tốt cơ sở cho tương lai chính mình, lại cứ nghĩ nhảy múa loại sự tình ấu trĩ này, thật sự là lựa chọn của phế vật.

Mà đối với loại phế vật này biện pháp giáo dục tốt nhất, chính là đánh một trận.

Thật đúng là gia hỏa đáng sợ.

Chiến Cực Lăng Mã giả vờ giả vịt nói, sau đó hắn nhìn về phía Đỗ Lan: Anh cảm thấy thế nào.

Có muốn chiến đấu cùng Kỵ sĩ ngoại giới hay không.

Ta sẽ không né tránh bất kỳ chiến đấu nào.

Ta đều bắt đầu đồng tình bọn họ rồi, Kỵ sĩ mạnh nhất ra tay, nhất định sẽ làm bọn họ lưu lại ký ức vĩnh sinh khó quên, chỉ là ký ức này sẽ không tốt đẹp như vậy là được.

Lăng Mã cao hứng nói, có chiến đấu liền có số liệu, mà số liệu chính là tất cả.

Cát Diệp Hoành Thái đang nỗ lực câu thông tất cả những người đạt được đai lưng, đương nhiên với tư cách chủ Kỵ Main Rider, tâm địa của hắn tuy rằng đủ tốt, nhưng chỉ số thông minh hiển nhiên là không đủ để nghĩ ra kế mưu.

Lợi dụng tất cả người sử dụng đai lưng tiến hành một hồi hoạt động lớn, để tất cả mọi người đều tiến vào dị không gian, hấp dẫn lực chú ý của Thế Giới Thụ, minh tu sạn đạo ám độ trần thương.

Người nghĩ ra kế mưu như vậy tịnh không phải Cát Diệp Hoành Thái, mà là bạn tốt của hắn Ngô Đảo Quang Thực.

Họ Ngô Đảo, hiển nhiên vị quân sư xuất mưu bày kế cho Kỵ sĩ Khải Vũ này chính là em trai Ngô Đảo Quý Hổ.

Chương 1596

Ngô Đảo Quý Hổ tuyệt đối sẽ không nghĩ đến em trai của mình vẫn là bất hạnh hòa mình cùng đám thanh niên thất nghiệp mà hắn coi thường nhất, vừa có thời gian rảnh rỗi liền đi nhảy múa.

Mà lần này Ngô Đảo Quang Thực càng là bày ra năng lực xuất mưu bày kế cường lực, đồng thời cũng thể hiện sự phúc hắc và đáng sợ của hắn.

Nhân viên tình báo giúp đỡ Thế Giới Thụ tặng Tỏa chủng và đai lưng ra ngoài, trực tiếp bị Ngô Đảo Quang Thực uy hiếp.

Ngô Đảo Quang Thực tuy rằng giấu giếm thân phận đối với đồng bạn trong đội nhảy, nhưng nhân viên tình báo của Thế Giới Thụ làm sao sẽ không biết hắn là em trai của cấp trên đỉnh đầu mình chứ.

Ngô Đảo Quang Thực nói cho đối phương: Ta sẽ đi theo con đường trưởng bối quy hoạch tốt, đến lúc đó ta cũng có thể tiến vào Thế Giới Thụ, cũng có thể trở thành cấp trên của ngươi.

Ngươi hiện tại sợ hãi anh trai ta, như vậy sau này ngươi cũng phải sợ hãi ta.

Cho nên vì chúng ta sau này suy nghĩ, ta cần càng nhiều motor.

Muốn để càng nhiều người tiến vào dị thế giới, điều kiện hàng đầu chính là mỗi người phối trí một chiếc motor.

Nhân viên tình báo nghe xong lộ ra nụ cười, hắn cảm thấy em trai Ngô Đảo Quý Hổ phi thường thú vị, hiển nhiên cậu ta không giống như anh trai tưởng tượng ngây thơ vô tà như vậy.

Ngô Đảo Quý Hổ vẫn luôn cho rằng em trai mình là một học sinh ngoan ngoãn, cần được bảo hộ, tuyệt đối không ngờ em trai có một mặt phúc hắc phản nghịch như thế.

Motor tự nhiên có thể cho các cậu, bất quá lại không thể cho không, cậu cũng biết chúng tôi làm cấp dưới cũng rất khó xử.

Tỏa chủng chúng tôi đạt được khi đi dị thế giới sẽ giao toàn bộ cho ông.

Gậy và táo ngọt đều phải có, trước đó là tiên uy hiếp, sau đó lại lợi dụ.

Tình báo viên gật đầu đồng ý, phản chính cấp trên đưa cho mình những thứ này, đều là muốn để mình tặng ra ngoài, tặng cho ai không phải là tặng chứ: Thành giao.

Có motor, như vậy mọi người đều có thể tiến vào dị thế giới.

Mà người của các đội nhảy khác vừa nghe nói dị thế giới có rất nhiều Tỏa chủng, cũng động tâm.

Nội dung thi đấu lần này chính là so xem ai mang về càng nhiều Tỏa chủng hơn, do Cát Diệp Hoành Thái cùng bốn Kỵ sĩ khác cùng nhau cạnh tranh.

Mà Ngô Đảo Quang Thực làm Kỵ sĩ ẩn tàng sẽ xuất phát sau đó, lặng lẽ tiềm nhập thế giới, nhân lúc Tập đoàn Thế Giới Thụ sứt đầu mẻ trán đi trộm tìm kiếm bí mật của dị thế giới.

Hoành Thái và Ngô Đảo Quang Thực đều đoán được dị thế giới tuyệt đối có quan hệ với Thế Giới Thụ, cho nên mới có một kế hoạch khá tinh vi như vậy.

Thi đấu Tỏa chủng là hư, tham tra bí mật là thực.

Một chút tiến vào nhiều Giả Diện Kỵ Sĩ như vậy, Thế Giới Thụ xác thực rất đau đầu, cũng may thực lực Tập đoàn Thế Giới Thụ bày ra ở đó, bí mật chân chính là tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị người phát hiện như vậy.

Ngô Đảo Quý Hổ và Đỗ Lan dẫn dắt đội ngũ bảo an xuất kích.

Đội trưởng, nghe nói chúng ta rất nhanh cũng có thể lấy được đai lưng lượng sản rồi.

Các bảo an đều bội phục năng lực Đỗ Lan, cũng hâm mộ đai lưng của hắn.

Không sai, đã hoàn thành thiết kế rồi, các cậu rất nhanh cũng có thể trở thành Kỵ sĩ.

Đỗ Lan không có giấu giếm cái gì, bởi vì những cái này đều là thật.

Thế Giới Thụ đang chuẩn bị chiến tranh, Thế Giới Thụ đã xác định dị thế giới sớm muộn gì cũng sẽ cắn nuốt Trái Đất, cho nên bọn họ cần thiết phải chuẩn bị tốt từ trước.

Chế tạo đai lưng kỳ thật chính là vì để nhân loại thích ứng tân thế giới, đây cũng là lý niệm Ngô Đảo Quý Hổ vẫn luôn kiên định, hắn vẫn luôn tin tưởng Tập đoàn Thế Giới Thụ là có thể cứu vớt toàn nhân loại.

Chỉ cần sản xuất đủ đai lưng, lại bảo hữu vũ trang tương đương, như vậy nhân loại liền có thể đánh một trận cùng văn minh dị thế giới.

Dị thế giới và Trái Đất dung hợp đã là hiện thực không thể kháng cự, như vậy Ngô Đảo Quý Hổ chỉ có thể lựa chọn một con đường chính nghĩa đi tiếp, mà con đường của Thế Giới Thụ chính là chính nghĩa.

Đai lưng trước mắt chỉ là thí nghiệm phẩm, tiếp theo đội ngũ bảo an sẽ phải thích phối đai lưng lượng sản đời thứ nhất.

Tại xưởng quân sự Thế Giới Thụ, đương nhiên còn có một loại vũ khí càng thêm cường đại còn chưa xuất xưởng.

Vì tương lai toàn nhân loại, Thế Giới Thụ cũng rất nỗ lực.

Các bảo an sôi nổi chờ mong, bọn họ đều kiến thức qua sức mạnh của đai lưng, nghĩ đến chính mình cũng có thể có đai lưng, không khỏi nở nụ cười.

Đỗ Lan và Ngô Đảo Quý Hổ chia làm hai đường, đội ngũ của Đỗ Lan gặp Giả Diện Kỵ Sĩ Chuối Tây Khu Văn Giới Đấu, hắn là lãnh đội của Vũ đội Nam Tước, cũng là đối thủ cũ của Cát Diệp Hoành Thái.

Bất quá lần này vì càng nhiều Tỏa chủng, hắn tham gia hoạt động do đối đầu tổ chức.

Hắn là lần đầu tiên tiến vào dị thế giới, không ngờ nơi này thật sự có nhiều Tỏa chủng như thế, quả thực chính là đại dương Tỏa chủng.

Những Tỏa chủng này có thể tăng cường thực lực vũ đội của chính mình, Khu Văn Giới Đấu không tin tưởng bất luận kẻ nào, chỉ tin tưởng sức mạnh của chính mình.

Đang lúc thu hoạch, Khu Văn Giới Đấu phát hiện chính mình bị bao vây, hắn nhanh chóng biến thân thành Giả Diện Kỵ Sĩ Nam Tước Baron, một quả chuối tây từ trên trời giáng xuống rơi vào trên đầu hắn.

Các bảo an lộ ra biểu tình trào phúng, bởi vì người trẻ tuổi này căn bản không biết chính mình đối mặt là ai.

Đội trưởng của bọn họ chính là Giả Diện Kỵ Sĩ mạnh nhất a.

Đối phương đều biến thân ứng chiến, Đỗ Lan cũng không do dự mà hoàn thành biến thân.

Ngươi đã xâm nhập lãnh địa tư nhân, nếu ngoan cố kháng cự, hậu quả tự phụ.

Giới Đấu cũng không phải bị dọa mà lớn, hắn hồi nhỏ cũng coi như là gia đình địa chủ, nhưng là sau khi Thế Giới Thụ đi tới tòa thành thị này, chiếm đoạt thổ địa của bọn họ, cưỡng ép phá dỡ nhà bọn họ, làm hắn từ thiếu gia biến thành tên ăn mày.

Trải qua nhiều thê thảm tuổi thơ mà trưởng thành, Giới Đấu chỉ tin tưởng nhược nhục cường thực, tịnh thả tin tưởng chính mình là cường giả.

Chiến.

Trường thương hình chuối tây đâm ra, khí xoáy hô hô bao bọc trường thương, thanh thế kinh người.

Đỗ Lan hai tay hai cái Lưu Tinh Chùy cuộn động tiếng gió rít, giữa không trung chính là vòng lớn lồng vòng nhỏ, trực tiếp quấn lên trường thương.

Giới Đấu sắc mặt biến đổi, bởi vì trường thương của chính mình bị khóa lại, mà đối phương có hai thanh vũ khí, một cái Lưu Tinh Chùy khác đã bay tới, hắn căn bản đỡ không được.

Oanh.

Lưu Tinh Chùy đánh vào mũ giáp của Giới Đấu, ngay lập tức làm hắn đầu váng mắt hoa, cảm giác đại não của chính mình lăn ba vòng trong hộp sọ.

Mất đi cân bằng, cả người đều ngã xuống.

Quá yếu, thế mà ngay cả một chiêu của đội trưởng chúng ta đều tiếp không nổi.

Các bảo an khác nhìn đều tỏ vẻ thất vọng, cứ cái trình độ này còn muốn xâm nhập Hải Mỗ Minh Giới.

Giới Đấu mơ hồ, nhưng hắn không muốn nhận thua, bởi vì hắn đã không còn gì cả, nếu nhận thua hắn sẽ mất đi hết thảy: Còn chưa kết thúc.

Tuy rằng vẫn là mơ mơ màng màng, nhưng dùng trường thương chống đỡ, hắn lại đứng lên.

Thương binh, từ bỏ đi, gặp được ta, vận khí của ngươi đã dùng hết.

Đỗ Lan tỏ vẻ từ xưa thương binh may mắn E.

Ta sẽ không thua, đừng có coi thường ta.

Giới Đấu lần nữa đứng lên, nhưng mà còn chưa đứng thẳng, hai cái Lưu Tinh Chùy đã đánh vào ngực hắn.

Tách tách, hỏa tinh bắn ra, Nam Tước bay ngược ra ngoài, đụng vào đại thụ phía sau, đụng cho cái cây đều lắc la lắc lư.

Phốc, Giới Đấu thổ huyết, máu từ trong mũ giáp chảy ra.

Thật mạnh, Giới Đấu không ngờ chính mình sẽ gặp đối thủ cường đại như vậy, chẳng lẽ chính mình thật sự chú định phải trở thành kẻ yếu mặc người chém giết sao.

Không.

Giới Đấu lấy ra Tỏa chủng mình vừa mới thu thập được, đó là Xoài Mango, cường đại hơn so với Chuối Tây.

Đổi Tỏa chủng.

Liên đồng vũ khí cùng nhau biến hóa, trường thương biến thành Lang Nha Bổng.

Thế mà còn không nhận thua, chẳng lẽ hắn muốn chết sao.

Khán giả đều cảm thấy Giới Đấu quá quật cường, thế mà tình nguyện mạo hiểm bị đánh chết cũng muốn tiếp tục chiến đấu, người trẻ tuổi hiện tại chẳng lẽ thật sự không coi sinh mệnh của chính mình ra gì sao.

Tiếp tục a.

Giới Đấu như dã thú phát điên gầm rú, khiêu chiến hướng về phía Đỗ Lan.

Giới Đấu giống như một đứa trẻ quật cường, cho dù bị đánh thành trọng thương, nhưng vẫn toả ra thứ chiến ý hừng hực.

Ngươi đang kiên trì vì cái gì.

Đỗ Lan hỏi.

Ta muốn xử lý ngươi.

Vũ khí hiện tại của Giới Đấu là lang nha bổng, sức mạnh của Mang Quả Tỏa Chủng so với Hương Tiêu Tỏa Chủng đã tăng lên không ít, hơn nữa lại thiên về sức mạnh, một gậy giáng xuống, tảng đá cũng chịu không nổi.

Chương 1597

Đỗ Lan cũng không cùng đối phương cứng đối cứng, hắn thà dùng kỹ xảo hình vũ khí.

Oanh, mặt đất đều cuộn trào lên, ép ra một cái hố lớn.

Bất quá Giới Đấu vẫn là bị đánh bay ra ngoài, Đỗ Lan sau khi tránh thoát công kích, một cước đá bay Giới Đấu.

Giới Đấu chỉ cảm giác bả vai mình giống như trật khớp, cơn đau nhức nhối khiến hắn đứng cũng đứng không vững.

Nhưng hắn không có ngã xuống, bởi vì lưu tinh chùy tỏa liên của Đỗ Lan đã đem hắn trói gô lại như bánh chưng.

Tỏa liên từng chút một thu lại, cốt giá của Giới Đấu đều sắp bị ép tới vỡ vụn.

Cuối cùng Giới Đấu thảm thiết kêu lên, không kiên trì được bao lâu liền mất đi ý thức, trực tiếp thoát khỏi biến thân hình thái.

Xử lý xong một kẻ.

Đỗ Lan để bảo an bắt hắn lại.

Ở một bên khác, Ngô Đảo Quý Hổ cũng gặp Cát Diệp Hoành Thái, Hoành Thái cũng không phải đối thủ, bất quá hắn may mắn hơn nhiều, rơi vào khu vực an toàn của Kỵ sĩ, cũng chính là trong nước.

Cát Diệp Hoành Thái rơi vào trong nước, trôi theo dòng chảy mà đi.

Bất quá vẫn còn những kẻ xâm nhập khác, Ngô Đảo Quý Hổ không có một khắc dừng lại, tiếp tục tìm kiếm kẻ xâm lược.

Hắn cùng Lưu Liên Kỵ Sĩ đánh nhau, cũng tóm được cái gã đầu trọc ẻo lả này.

Lưu Liên Kỵ Sĩ cũng không phải vũ giả, mà là ông chủ tiệm điểm tâm, yêu đái của hắn là cướp được từ trong tay đám trẻ tuổi.

Bất quá bởi vì hắn từng phục dịch trong quân đội nước ngoài, cho nên rất thích chiến đấu, đồng thời muốn hướng người trẻ tuổi truyền bá chiến đấu chân chính.

Lần này hắn gặp được nam nhân có thể đánh bại chính mình, đây là cảm giác rung động.

Ba Kỵ sĩ mạnh nhất bị đánh bại, hai Kỵ sĩ khác thì càng không phải là vấn đề.

Chỉ có Ngô Đảo Quang Thực vẫn luôn trốn tránh nên không bị phát hiện, hắn không nghĩ tới thực lực của Thế Giới Thụ lại cường đại như thế, cuối cùng chỉ có thể chính mình rút lui trước.

Nhân vật chính thăm dò Thế Giới Thụ đã lấy thất bại mà kết thúc.

Bất quá Thế Giới Thụ cũng không làm khó những tù binh này, chỉ là cảnh cáo một phen sau đó liền thả người.

Dùng lời của Chiến Cực Lăng Mã mà nói, những người này đều là thực nghiệm thể trân quý, nếu nhốt ở trong ngục giam thì quá lãng phí.

Hai người các ngươi biểu hiện phi thường tốt.

Chiến Cực Lăng Mã đối với thắng lợi lần này của đội ngũ số hai phi thường coi trọng: Đặc biệt là Đỗ Lan, quả thực chính là nghiền ép, số liệu của ngươi vẫn xinh đẹp nhất.

Đa tạ khen thưởng.

Đây là phần thưởng cho ngươi.

Chiến Cực Lăng Mã ném ra một vật màu xanh lục.

Đỗ Lan tiếp lấy xem xét, không nghĩ tới là Tây Qua Tỏa Chủng.

Đây là hệ thống chi viện hoả lực mới nhất được khai phát phối hợp với Giả Diện Kỵ Sĩ, có hệ thống này, sức mạnh Kỵ sĩ sẽ càng thêm cường đại.

Ngô Đảo Quý Hổ nhìn thấy Tây Qua Tỏa Chủng cũng không kinh ngạc, bởi vì hắn biết tất cả tư liệu khai phát hệ thống vũ khí: Đã hoàn thành.

Không sai, đã hoàn thành, chỉ là còn thiếu khuyết số liệu.

Chiến Cực Lăng Mã lúc nào cũng số liệu số liệu.

Sau khi hai người rời đi, trong phòng chỉ còn lại Chiến Cực Lăng Mã, đột nhiên nữ bí thư Thấu Diệu Tử của hắn đi đến: Đã xác định Ngô Đảo Quang Thực xác thực cũng tham dự kế hoạch lần này.

Không ngoài dự đoán, Ngô Đảo Quý Hổ luôn cho là mình đối với hết thảy rõ như lòng bàn tay, đáng tiếc hắn ngay cả đệ đệ của mình đều nhìn không thấu, thật là một nam nhân hữu nhãn vô châu.

Chiến Cực Lăng Mã lúc này đối với Ngô Đảo Quý Hổ cực điểm bỉ di, hiển nhiên sự hợp tác giữa bọn hắn cũng không phải chân thành, Chiến Cực Lăng Mã có tính toán của riêng mình.

Chúng ta thật sự muốn thu nạp Đỗ Lan sao.

Lúc này nữ bí thư đột nhiên đưa ra vấn đề này.

Làm sao vậy.

Chiến Cực Lăng Mã quét mắt nhìn bí thư một chút, tựa hồ đang hỏi ngươi có cái gì bất mãn sao.

Tôi chỉ là cảm thấy Đỗ Lan người này hành sự cực đoan, cũng không ổn định.

Nhưng là chiến lực của hắn lại là thứ chúng ta đang cần gấp, đợi đến khi chúng ta cùng Ngô Đảo Quý Hổ trở mặt, hắn sẽ trở thành vũ khí bí mật đối phó Ngô Đảo Quý Hổ.

Hắn có tính toán của mình, nhìn về phía hình ảnh Hải Mỗ Minh Giới trên màn hình lớn, hắn híp mắt lại tựa hồ đang tìm kiếm bí mật của dị thế giới.

Yêu đái lượng sản rốt cục đã được phát xuống, thực lực bộ đội bảo an lần nữa gia tăng, bất quá nhân tố bất an trong rừng rậm cũng xuất hiện.

Bởi vì mấy kẻ ngoại đạo xông vào, hái được không ít Tỏa chủng, quái thú trong rừng rậm tựa hồ không cao hứng, ngay cả quái thú cấp hai đều xuất hiện, hơn nữa có càng nhiều quái thú bắt đầu thôn phệ quả thực tiến hành tịnh hoá, tựa hồ bọn chúng cũng ý thức được ngày quyết chiến cùng Địa Cầu sắp đến rồi.

Song phương đều đang chuẩn bị vũ lực, thành phố Trạch Nha sẽ trở thành chiến trường xung đột của hai thế giới.

Hoành Thái cùng Giới Đấu đều chịu đả kích lớn, lần này bọn hắn thua quá thảm, bất quá bọn hắn vẫn còn giá trị lợi dụng, chính là giá trị chiến đấu đến chết, khiến cho Chiến Cực Lăng Mã có thể thu thập được số liệu cực hạn của yêu đái.

Vì thế, nữ bí thư của Chiến Cực Lăng Mã lặng lẽ tìm tới Giới Đấu, biểu thị cô ta có thể giúp Giới Đấu tăng thực lực lên, có thể cung cấp cho hắn hệ thống Máy Ép Trái Cây, để hắn trở nên mạnh hơn.

Mà đổi lại, bên kia Hoành Thái còn chưa có từ bỏ việc phá giải bí mật của Thế Giới Thụ, hắn còn muốn tiến vào dị thế giới.

Ngô Đảo Quang Thực cũng cảm thấy còn phải đi một lần mới được, hắn cũng không thích loại cảm giác bị mơ hồ lừa gạt này.

Vì bức bách cực hạn của yêu đái, đồng thời cũng là vì chuyển di tầm mắt của quần chúng, Thế Giới Thụ còn công bố thuyết pháp rằng sự kiện quái thú gần đây càng ngày càng tấp nập, kỳ thật đều có quan hệ với Giả Diện Kỵ Sĩ.

Chính là do bọn hắn không tiết chế sử dụng sức mạnh yêu đái, mới có thể dẫn tới càng nhiều yêu quái.

Thế là quần chúng nhấc lên một trào lưu vận động phản đối Giả Diện Kỵ Sĩ, điều này làm cho các Kỵ sĩ càng thêm xác định Thế Giới Thụ nhất định có âm mưu.

Sắp không gạt được nữa rồi, thế nhưng yêu đái lượng sản còn chưa có bắt đầu sản xuất quy mô lớn.

Ngô Đảo Quý Hổ ưu tâm trọng trọng, không có đủ yêu đái thì không thể cứu vớt tất cả mọi người.

Kỳ thật hắn cũng không biết cao tầng kỳ thật đã tính toán qua, cho dù toàn lực sản xuất, với kỹ thuật cùng tài nguyên trước mắt, tối đa cũng chỉ có thể sản xuất hai ức bộ yêu đái, mà nhân khẩu thế giới có bảy mươi ức, căn bản là như muối bỏ biển.

Cuộc va chạm này chú định sẽ tạo thành tai nạn đáng sợ đối với nhân loại.

Tại hoàn cảnh lớn như vậy, Hoành Thái cùng Quang Thực lần nữa lẻn vào rừng rậm, lần này bọn hắn không có gióng trống khua chiêng tiến vào, mà là lặng lẽ vào thôn, bắn súng thì không cần.

Hoành Thái thậm chí tìm được doanh trại của Thế Giới Thụ, càng lẫn vào bên trong, hiểu rõ được Thế Giới Thụ kỳ thật đã sớm biết hai cái thế giới muốn dung hợp, nhưng ngay tại lúc hắn muốn biết càng nhiều tình báo, cư dân dị thế giới đã bắt đầu công kích.

Trên trời dưới đất đều là quái thú, mục tiêu của bọn chúng cũng không chỉ vẻn vẹn là doanh trại, càng là muốn trùng sát đến Địa Cầu.

Mục tiêu của bọn chúng là truyền tống môn, chiến tranh sắp bắt đầu rồi, ai có thể chiếm cứ truyền tống môn người đó liền có thể đạt được quyền chủ động.

Đây là một trận chiến đấu không có bất kỳ điềm báo nào, Hoành Thái cũng là mạc danh kỳ diệu bị cuốn vào trong đó, không thể không chiến.

Đây là lần đầu tiên thăm dò quy mô nhỏ, nhưng nhân loại ngoại trừ Giả Diện Kỵ Sĩ ra căn bản không có lực đánh một trận.

Đỗ Lan hôm nay vừa vặn nghỉ phép, đang cùng người nhà dạo phố, đột nhiên nhận được mệnh lệnh xuất kích, trực tiếp liền đem điện thoại tắt máy, loại việc nhỏ như đánh trận này chờ hắn nghỉ phép kết thúc rồi hãy nói, cho dù tận thế cũng đừng hòng bắt hắn tăng ca.

Bầu trời đang lấp lóe, Đỗ Lan biết đây là ngụy trang quang học của Thế Giới Thụ đã chịu xung kích.

Tổng bộ Thế Giới Thụ là kiến trúc cao nhất thành phố Trạch Nha, cũng là pháo đài cường đại nhất.

Kỳ thật mọi người ở mặt đất nhìn thấy chỉ là một bộ phận của Thế Giới Thụ, nơi cao hơn đã bị Thế Giới Thụ dùng ngụy trang quang học che chắn.

Cho nên cư dân toà thành thị này kỳ thật cư trú dưới một bầu trời giả tạo, tại đỉnh điểm của Thế Giới Thụ, có lít nha lít nhít pháo đài vũ khí, chính là vì chống cự dị thế giới xâm lấn mà chuẩn bị.

Bất quá Đỗ Lan vẫn luôn nghĩ không ra, vì cái gì muốn ở bên trong pháo đài mở một cánh cửa không gian, chẳng lẽ bọn hắn liền không có nghĩ qua pháo đài kiên cố đều là bị công phá từ bên trong sao.

Hiển nhiên lần này chính là có quái thú từ trong cửa không gian xuất hiện, công kích Thế Giới Thụ.

Thế Giới Thụ đem quái thú đều dẫn tới bầu trời, hiện tại ngụy trang quang học lấp lóe kỳ thật chính là do có đồ vật va chạm tạo thành.

Đánh đến rất kịch liệt, Đỗ Lan tự nhiên có thể nhìn thấu ngụy trang quang học, hắn phát hiện Hoành Thái vậy mà là chủ lực, hắn vậy mà cũng nhận được Tây Qua Tỏa Chủng, hiện tại hắn đang toàn lực công kích quái thú.

Đồng thời hoả lực phòng ngự của Thế Giới Thụ cũng đang thanh trừ địch nhân, lần này quái thú chủ yếu là cấp hai, có thể phi hành, tay của bọn chúng còn có thể phát xạ đạn năng lượng.

Bất quá hỏa lực của nhân loại hiển nhiên cao hơn một bậc.

Thế Giới Thụ chuẩn bị chu mật, xem ra là đã làm tốt chuẩn bị khai chiến.

Địch Ny Toa thở dài nói: Mặc kệ đi đến đâu, đều không thiếu được chiến tranh.

Dữ thiên đấu kỳ nhạc vô cùng, dữ địa đấu kỳ nhạc vô cùng, dữ nhân đấu kỳ nhạc vô cùng.

Đỗ Lan biểu thị nếu nhân loại không có đấu tranh thì còn tiến bộ như thế nào đây.

Địch Ny Toa làm sao không biết tử vong cũng là một khâu tiến hóa, thế nhưng chứng kiến quá nhiều, sau đó chỉ có thể có hai loại kết quả, hoặc là than thở hoặc là chết lặng.

Địch Ny Toa không muốn chết lặng đối với sinh mệnh, cũng chỉ có thể than thở.

Lúc này người của Thế Giới Thụ cũng nhìn thấy Hoành Thái sở hữu Tây Qua Tỏa Chủng, như vậy chỉ có hai loại khả năng, một loại là Đỗ Lan bán đứng Thế Giới Thụ, còn có một loại chính là Ngô Đảo

Quý Hổ làm mất đồ.

Chương 1598

Bởi vì hiện tại cầm được Tây Qua Tỏa Chủng chỉ có hai người này.

Đỗ Lan.

Ngô Đảo Quý Hổ lập tức hoài nghi là Đỗ Lan, không phải vậy Đỗ Lan vì cái gì không nghe điện thoại.

Nhất định là hắn phản bội Thế Giới Thụ.

Bất quá Chiến Cực Lăng Mã lại cảm thấy Tây Qua rất có thể là Ngô Đảo Quý Hổ làm mất, bởi vì nhà bọn hắn cũng có một tên trộm vặt.

Chiến đấu lấy thất bại của quái thú mà kết thúc, Hoành Thái trực tiếp bay đi, bất quá hiện tại hắn cũng rốt cục biết thế giới phải đối mặt đại nguy cơ, hắn nhất định phải nghĩ biện pháp mới được, hắn tin tưởng nhất định có biện pháp giải quyết.

Chuyện này cũng coi là kiểm nghiệm năng lực ứng biến cùng sức chiến đấu của Thế Giới Thụ, Thu thập được số liệu không tệ.

Chiến Cực Lăng Mã vẫn là một bộ dáng thái sơn sụp ở phía trước mà không đổi sắc, thần sắc yên tĩnh.

Đỗ Lan cũng không có chờ đến thứ hai, mà là Ngô Đảo Quý Hổ mang theo một đội bảo an trực tiếp đi tới nhà hắn, muốn bắt giữ kẻ phản bội này.

Đỗ Lan rất lợi hại, nhưng chính vì hắn lợi hại cho nên mới càng phiền phức, Ngô Đảo Quý Hổ mới muốn tiên hạ thủ vi cường.

Đây coi là đến thăm chỉ đạo sao.

Đỗ Lan nhìn Ngô Đảo Quý Hổ khí thế hung hăng, không khỏi cười: Lão bà bị mời uống trà, lãnh đạo đến làm khách rồi.

Đỗ Lan, Tây Qua Tỏa Chủng của ngươi ở đâu.

Ngô Đảo Quý Hổ hỏi.

Đỗ Lan lập tức minh bạch đối phương vì cái gì hưng sư động chúng như thế, nguyên lai là hoài nghi Tây Qua Tỏa Chủng của Khải Vũ Gaim là do mình đưa.

Ta lấy cho ngươi.

Đừng nhúc nhích, để người nhà của ngươi đi lấy.

Ngô Đảo Quý Hổ sợ Đỗ Lan đi lấy yêu đái.

Nữ nhi, đi lên lầu, ngay trên bàn trang điểm của mẹ con.

Đỗ Lan nói.

Tây Qua Tỏa Chủng đương nhiên không mất, thứ này lại không thể ăn, người nhà của Đỗ Lan đều rất ghét bỏ.

Ngô Đảo Quý Hổ lại vẫn không có buông xuống hoài nghi, cái này cũng có thể là tên kia rời đi Thế Giới Thụ sau đó còn trở về: Giao ra yêu đái, sau đó theo ta trở về, ngươi hiện tại còn chưa có thoát khỏi hiềm nghi.

Đỗ Lan cười: Cái này không công bằng đâu, sở hữu Tây Qua Tỏa Chủng cũng không chỉ là ta, ta nhớ được Chủ nhiệm ngài cũng có, hơn nữa Cố vấn Chiến Cực cũng đồng dạng có quyền hạn đi kho vũ khí điều động Tỏa chủng, vì cái gì chỉ hoài nghi ta.

Ta đã điều tra qua, kho vũ khí chỉ có hai cái ký lục xuất kho, mà Tỏa chủng của ta thì để ở nhà, rất an toàn, trừ ngươi ra còn có ai.

Ai da, người này quả nhiên là tự tin a.

Để nhà ngươi chính là an toàn, để nhà ta liền không an toàn.

Chủ nhiệm, đây là kỳ thị đối với nhà chúng ta sao.

Ta yêu cầu ngài xin lỗi cả nhà ta.

Ngô Đảo Quý Hổ nhìn thấy nữ quyến xinh đẹp nhà Đỗ Lan, nhỏ yếu, đáng thương lại bất lực, cũng cảm thấy thuyết pháp này khiếm thỏa: Thật xin lỗi, ta không phải ý tứ này, nhưng hiềm nghi của ngươi xác thực lớn nhất, chỉ là muốn ngươi tiếp nhận điều tra mà thôi.

Nếu như thật không phải là ngươi, ta cũng sẽ không oan uổng ngươi.

Đỗ Lan bị mang đi.

Đây là một cơ hội, nếu như chúng ta thật sự muốn thu nạp hắn, hiện tại chính là lúc có thể thân xuất viện thủ.

Thấu Diệu Tử nói với Chiến Cực Lăng Mã.

Chiến Cực Lăng Mã cũng cho là như vậy: Đỗ Lan cùng Ngô Đảo Quý Hổ quan hệ coi như là hoàn toàn quyết liệt.

Ngô Đảo Quý Hổ người này thật sự là ngu xuẩn.

Ai cũng có thể phản bội, duy chỉ có Đỗ Lan loại người này sẽ không, bằng không lúc trước hắn cũng sẽ không tới cướp bóc công việc rồi.

Hắn căn bản sẽ không nhìn người, đều không cần nghĩ, tuyệt đối là đệ đệ của hắn lấy đi Tây Qua Tỏa Chủng, ta ngược lại muốn nhìn xem biểu tình của hắn khi phát hiện chân tướng.

Nói xong Chiến Cực Lăng Mã liền đi tới phòng cấm túc để gặp Đỗ Lan: Đến làm việc cho ta đi.

Hắn cũng là đi thẳng vào vấn đề: Ta có thể trả lại ngươi trong sạch.

Đỗ Lan nói: Chẳng lẽ chúng ta hiện tại không đều là làm việc cho Thế Giới Thụ sao.

Chiến Cực Lăng Mã cười: Ngươi là người thông minh, ngươi hẳn là phát hiện bí mật dị thế giới không phải đơn giản như vậy, ta có thể nói cho ngươi biết trong dị thế giới có một cỗ sức mạnh phi thường cường đại, chỉ cần bị chúng ta nắm giữ, chúng ta liền có thể chi phối thế giới mới, liền có thể thủ hộ người chúng ta muốn thủ hộ.

Cho nên ngươi muốn tìm tới cỗ lực lượng kia.

Cỗ lực lượng kia ngay cả Thế Giới Thụ cũng không biết sao.

Chiến Cực Lăng Mã đắc ý nói: Không biết, bởi vì đây là thuộc về nghiên cứu của cá nhân ta, ta chỉ cùng đồng bạn chia sẻ, thế nào, hiện tại ngươi lựa chọn ra sao.

Là tiếp tục lưu tại nơi này mặc cho Ngô Đảo Quý Hổ oan uổng ngươi, hay là đem sức mạnh của ngươi mượn cho ta, trợ giúp ta tìm kiếm bí mật chi lực.

Đỗ Lan tựa hồ là cân nhắc vài giây đồng hồ, sau đó từ sau cửa sắt đưa tay ra: Ta nghĩ người thông minh đều biết lựa chọn như thế nào.

Chiến Cực Lăng Mã cùng Đỗ Lan bắt tay, thầm nghĩ mình nắm giữ một tấm vương bài, đến lúc đó tuyệt đối có thể cho Ngô Đảo Quý Hổ một cái kinh hỉ: Ngươi đừng nóng vội, ta đây liền giúp ngươi đi rửa sạch oan khuất.

Ta biết ai mới là kẻ phản bội chân chính, không phải ngươi, mà là đệ đệ của Ngô Đảo Quý Hổ.

Đỗ Lan vừa nghe liền lộ ra vẻ giận dữ: Hắn còn hoài nghi người nhà của ta.

Tên rệp ác độc kia, đệ đệ của hắn và hắn đồng dạng đều là tên khốn kiếp ti liệt, ta muốn đá vào mông bọn hắn, ta thề.

Chiến Cực Lăng Mã ngây ngốc một chút, hiển nhiên chưa thích ứng được với cái giọng điệu phiên dịch phim tây đột ngột này, bất quá hắn cảm thấy cái này có thể là biểu hiện khi Đỗ Lan quá phẫn nộ, mỗi người đều không giống nhau.

Nhìn thái độ của Đỗ Lan đối với anh em nhà Ngô Đảo, hắn phi thường cao hứng, như vậy chờ đến lúc động thủ, Đỗ Lan liền sẽ không khách khí.

Ngô Đảo Quý Hổ cũng rất lợi hại, không phải vậy cũng sẽ không tuổi còn trẻ đã giữ chức vụ quan trọng, cho nên một khi xuất thủ, nhất định phải bảo đảm một kích tất trúng, không lưu hậu hoạn.

Ngô Đảo Quý Hổ vạn vạn không nghĩ tới chân tướng cuối cùng cũng không phải Đỗ Lan phản bội, mà là nhà hắn xuất hiện gia tặc, sự thật chứng minh Tây Qua Tỏa Chủng bị mất cuối cùng là cái hắn cầm về nhà.

Cái này rất lúng túng, bất quá Ngô Đảo Quý Hổ lại rất thản nhiên hướng Đỗ Lan xin lỗi, đồng thời nói mình sẽ cùng đệ đệ nói chuyện.

Lúc này Chiến Cực Lăng Mã tiếp tục đối với Đỗ Lan châm ngòi thổi gió: Đem ngươi bắt lại, biết chân tướng xong lại chỉ là nhẹ nhàng xin lỗi một câu, đối với đệ đệ của mình lại che chở trăm bề, thật đúng là một ca ca bao che khuyết điểm.

Đỗ Lan gật đầu: Ít nhất cũng phải đem đệ đệ hắn nhốt hai ngày, chịu chút tội mới được.

Nghe lời này của Đỗ Lan, Chiến Cực Lăng Mã hầu như có thể xác định, Đỗ Lan đã đối với Ngô Đảo Quý Hổ tương đương bất mãn.

Đáng tiếc Ngô Đảo Quý Hổ cũng không có phát giác, hắn về đến nhà chỉ là khuyên bảo đệ đệ không muốn lại cùng những kẻ không ra gì kia lai vãng, nhiệm vụ của hắn là cố gắng học tập tương lai tiến vào công ty Thế Giới Thụ gánh vác trách nhiệm lớn hơn.

Nhưng mà ca ca dạy bảo, sứ mệnh của gia tộc, đối với Ngô Đảo Quang Thực đang ở thời kỳ phản nghịch mà nói đều không quan trọng, hắn chỉ cần tiểu thư tỷ của hắn.

Ngô Đảo Quang Thực hiện tại rất không cao hứng, bởi vì hắn phát hiện tiểu thư tỷ mình thầm mến vậy mà có hảo cảm với Hoành Thái, điều này làm cho hắn có chút thẹn quá hoá giận.

Hắn biết Hoành Thái người này, nhìn như là người hiền lành, nhưng trên thực tế ai cũng biết hắn yêu lo chuyện bao đồng, luôn luôn sẽ làm người quan tâm hắn thất vọng.

Có lẽ hắn là đồng đội dựa vào được, thế nhưng rất nhiều sự tình đều là bởi vì hắn mà ra.

Đó là một đứa trẻ to xác còn muốn tỷ tỷ của mình phải quan tâm, Ngô Đảo Quang Thực làm sao có thể để đối tượng thầm mến của mình rơi vào trong tay loại người như Hoành Thái.

Thế nhưng là sự thật chính là Cao Ti Vũ của đội nhảy Khải Vũ và Cát Diệp Hoành Thái mập mờ không rõ, Ngô Đảo Quang Thực có thể rất rõ ràng cảm giác được Vũ có hảo cảm đối với Hoành Thái, điều này làm cho hắn rất khó chịu.

Hắn phải tìm biện pháp đối phó tình địch mới được, tốt nhất để hắn vĩnh viễn không muốn xuất hiện tại bên người Vũ nữa.

Đương nhiên loại chuyện này cũng không thể để ca ca biết, Ngô Đảo Quang Thực nghĩ đến chính mình có lẽ có thể tìm Chiến Cực Lăng Mã hợp tác.

Người này có quyền lực không sai biệt lắm với ca ca, đồng thời hắn cũng sẽ không đem sự tình của mình nói cho ca ca.

Ngươi thông minh hơn ca ca ngươi rất nhiều.

Nhìn thấy Ngô Đảo Quang Thực tới tìm mình, Chiến Cực Lăng Mã khó giấu ý cười, cho dù hắn là siêu cấp thiên tài cũng không nghĩ tới sẽ là phát triển như vậy.

Đệ đệ của Ngô Đảo Quý Hổ vậy mà tới tìm mình, hắn tựa hồ đã có thể nhìn thấy tương lai bi thảm của hai huynh đệ.

Ngươi cần giúp đỡ gì.

Vị thiên tài này hỏi.

Không phải ta cần giúp đỡ gì, mà là ta tới giúp ngươi đánh bại Khải Vũ.

Ngô Đảo Quang Thực đã bắt đầu hắc hóa: Ta vì ngươi sáng tạo cơ hội, ta nghĩ ngươi cũng muốn như vậy đi.

Có ý tứ, quá có ý tứ.

Chiến Cực Lăng Mã quả thực muốn cao hô may mắn: Nói một chút kế hoạch của ngươi.

Kế hoạch của Ngô Đảo Quang Thực là mượn đao giết người, không chỉ là sức mạnh của Thế Giới Thụ, còn có thể lợi dụng sức mạnh của các Kỵ sĩ khác, có thể thuê bọn hắn làm việc cho Thế Giới Thụ.

Phản chính là đang âm thầm nhằm vào Hoành Thái, hắn sẽ không xuất hiện, nhưng hắn có thể cung cấp tình báo hỗ trợ.

Hắn chỉ cần để Hoành Thái rời đi tiểu thư tỷ, trừ cái đó ra không còn sở cầu nào khác.

Đợi đến khi Ngô Đảo Quang Thực rời đi, Chiến Cực Lăng Mã không khỏi cười nói: Sự tình trở nên thú vị.

Đỗ Lan thầm nghĩ Ngô Đảo Quý Hổ cũng thật là đáng thương, tại công ty bị thuộc hạ cùng đồng sự lừa gạt, ở trong nhà còn có một đệ đệ hắc hóa.

Ngô Đảo Quang Thực này cũng thật là ấu trĩ, vì một cô gái vậy mà trực tiếp đi lên con đường hắc hóa, chẳng lẽ trong lòng hắn liền thật không có những người khác, chỉ lo chính mình sao.

Hắn mới mười sáu tuổi a, tính tình lại ác liệt như thế, ngay cả ta cũng không nguyện ý cùng hắn đối chiến.

Đỗ Lan biểu thị một tên phản đồ mười sáu tuổi, ngẫm lại đều đáng sợ.

Huynh đệ bọn họ đồng dạng thông minh, chỉ là Ngô Đảo Quang Thực thực tế hơn, mà ca ca của hắn chỉ là một tên ngốc lý tưởng.

Chiến Cực Lăng Mã một châm kiến huyết đánh giá hai huynh đệ: Đỗ Lan, ngươi chuẩn bị một chút, chờ hắn đưa tới tình báo, chính là lúc ngươi xuất mã.

Ta nghĩ ngươi cũng rất muốn gặp lại Kỵ sĩ Khải Vũ kia đi.

Ngô Đảo Quang Thực phát huy diễn xuất, bình thường hắn vẫn là người bạn tốt quan tâm đồng đội, thế nhưng âm thầm hắn lại muốn đem Hoành Thái dẫn vào cạm bẫy.

Hoành Thái đối với việc này hoàn toàn không biết gì cả, hắn đang cố gắng tìm kiếm biện pháp giải quyết vấn đề, hai thế giới đại dung hợp, đó tuyệt đối là tràng bi kịch, thế nhưng sức mạnh một người của hắn là yếu nhỏ như vậy, hắn cần giúp đỡ.

Bất quá trước khi hắn nghĩ ra biện pháp, Đỗ Lan tìm được hắn trước.

Ngô Đảo Quang Thực nói cho Hoành Thái phát hiện quái thú, thế nhưng chờ đợi hắn cũng không phải quái thú mà là Giả Diện Kỵ Sĩ Đỗ Lan.

Hoành Thái tự nhiên muốn chiến đấu, thế nhưng lần này hắn tái hiện sự thất bại thảm hại, Kỵ sĩ của Thế Giới Thụ đều quá cường đại.

Không phải Hoành Thái không cố gắng, mà là địch nhân quá BUG.

Hoành Thái trực tiếp liền bị bắt lại, hơn nữa còn là bí mật giam giữ, lần này nếu hắn không có nhân vật chính quang hoàn, thì phải nhân gian bốc hơi.

Sau khi hoàn thành đây hết thảy, Ngô Đảo Quang Thực tựa hồ cũng chính thức trở thành hợp tác hỏa bạn của Chiến Cực Lăng Mã, bắt đầu tiếp xúc một ít bí mật của Thế Giới Thụ.

Sở dĩ sẽ như vậy, là bởi vì Ngô Đảo Quang Thực muốn thay thế Hoành Thái thủ hộ tiểu thư tỷ, mặc dù hắn đánh bại Hoành Thái, nhưng nguy cơ lớn hơn cũng không có biến mất, Ngô Đảo Quang Thực rất thực tế, hắn biết hiện tại lối thoát duy nhất chính là mượn nhờ sức mạnh của Thế Giới Thụ, mới có thể trong bi kịch tìm được một chút sinh cơ.

Chiến Cực Lăng Mã cũng rất độ lượng, công khai không ít bí mật, đương nhiên tính toán của hắn hiển nhiên là muốn để đệ đệ thay thế ca ca, hắn phát hiện Ngô Đảo Quang Thực cũng là một nhân tài, đồng thời dễ khống chế hơn ca ca nhiều.

Thiếu niên tâm tư thật là xem xét liền hiểu, Ngô Đảo Quang Thực còn tưởng rằng không ai biết suy nghĩ trong nội tâm của hắn, lại không biết hắn đối mặt là một đám người xã hội, người nào cũng là nhân tinh, sớm nhìn ra lo lắng duy nhất của hắn chính là tiểu thư tỷ, cô ta so với ca ca còn quan trọng hơn.

Bí mật đầu tiên mà Ngô Đảo Quang Thực phát hiện chính là quái vật bị bọn hắn giết chết kỳ thật là nhân loại ăn quả thực dị thế giới biến dị mà thành.

Chương 1599

Nói cách khác những quái vật dị thế giới kia nguyên bản có thể cũng là người, nhìn thấy nơi này hắn rùng mình, càng thêm xác tín sau khi hai thế giới dung hợp chính là tận thế của nhân loại, mà Thế Giới Thụ sở hữu biện pháp duy nhất cứu vớt nhân loại.

Mà ở trong ngục giam, Hoành Thái rốt cục cũng gặp quý nhân, tên là Tương Nhạc, là người dẫn chương trình trang web video Quyết Đấu Vũ Giả, đồng thời cũng là một trong những nhân viên công tác của Thế Giới Thụ, hắn rất thần bí xuất hiện ở ngục giam, mở ra đại môn, vì Chanh Tử Tỏa Chủng của Hoành Thái tiến hành một lần tiến hóa, hiển nhiên loại sức mạnh này cũng không thuộc về nhân loại, hắn cũng tịnh không phải nhân loại.

Tương Nhạc còn nói cho Hoành Thái, tại dị thế giới kỳ thật không chỉ vẻn vẹn có quái thú cuồng bạo, còn có Lãnh chúa sở hữu trí tuệ, bọn hắn mới là người quản lý rừng rậm.

Hoành Thái vừa nghe lập tức kích động, kia không phải nói tìm tới những Lãnh chúa kia liền có thể giải quyết vấn đề sao.

Nói không chừng bọn hắn có thể ngăn cản rừng rậm xâm lấn.

Tương Nhạc cũng không có nói thêm cái gì, mà là đem Hoành Thái thả, nghiễm nhiên một bộ biểu tình của người ngoài cuộc, thâm tàng công dữ danh.

Ngươi làm như thế là phản bội.

Nhưng ngay tại lúc Tương Nhạc coi là kịch vui sắp mở màn, hắn nghe được sau lưng có một thanh âm tỉnh táo.

Hắn xoay người liền thấy Đỗ Lan không biết lúc nào đã xuất hiện tại sau lưng hắn, Tương Nhạc cũng không phải nhân vật bình thường, không ai có thể bất động thanh sắc tới gần hắn, hiển nhiên cái tên Đỗ Lan này cũng không bình thường.

Tương Nhạc có thể nhìn thấu tất cả mọi người, duy chỉ có Đỗ Lan giống như mê vụ, mông lung khó lường.

Tương Nhạc như một điều bí ẩn, đối mặt với Đỗ Lan tựa hồ căn bản không có bí mật, lại cảm giác đối phương thần bí không nói nên lời.

Tương Nhạc biết tất cả tư liệu nhân viên, đương nhiên cũng bao quát Đỗ Lan, từ trên sơ yếu lý lịch nhìn gia đình cùng kinh lịch của Đỗ Lan nhìn một cái là rõ mồn một, quá khứ của hắn cũng giống như vậy.

Thế nhưng Tương Nhạc khi đối mặt Đỗ Lan vẫn cảm giác có một cỗ vị tri quanh quẩn tại trên người Đỗ Lan.

Lúc này Tương Nhạc tiên cấp ngoại quải cheat lại thả đi Hoành Thái, lại bị Đỗ Lan bắt gặp, người này đột nhiên xuất hiện tại bên trong phạm vi cảm ứng của chính mình, tuyệt đối không phải người bình thường.

Ngươi cho rằng đây là phản bội sao.

Tương Nhạc thầm nghĩ mình vốn dĩ cũng không phải phe nhân loại, càng không phải đầu bên kia của Thế Giới Thụ, hành vi của hắn cũng không nói lên được cái gì là phản bội.

Đương nhiên là thế.

Đỗ Lan nói: Trừ phi ngươi cũng giúp ta thăng cấp trang bị một chút.

Tử tịch, biểu tình của Tương Nhạc dừng lại trên mặt, hắn còn tưởng rằng Đỗ Lan sẽ nói ra lời đại nghĩa lẫm nhiên gì, không nghĩ tới hắn vậy mà cũng cần chính mình thăng cấp Tỏa chủng.

Cái tên Đỗ Lan này quả nhiên không đơn giản như vẻ ngoài, căn bản không ai biết nội tâm hắn đang suy nghĩ gì.

Vậy ngươi cũng muốn phản bội sao.

Tương Nhạc hứng thú nhìn xem Đỗ Lan, hắn biết trong Thế Giới Thụ cũng có bang phái, gần đây Đỗ Lan còn đầu quân vào thế lực của Chiến Cực Lăng Mã, trở thành phái Đoạt Cấm Quả.

Mà Ngô Đảo Quý Hổ là phái Cứu Thế, một lòng cứu vớt thế giới.

Ngươi là nói thăng cấp trang bị, hay là giấu giếm hành vi của ngươi.

Đỗ Lan nói: Có một số việc bị phát hiện là phản bội, tỉ như ngươi bị ta phát hiện.

Mà không có bị phát hiện thì không tính, ta sẽ không để những người khác biết bí mật giữa ta và ngươi.

Đây vẫn là Đỗ Lan sao.

Tương Nhạc vẫn luôn coi là Đỗ Lan chỉ là một gã có vũ lực phụ gia, ngay cả công việc đều là bạo lực cướp đoạt tới, không nghĩ tới Đỗ Lan vậy mà có thể nói ra một phen lời nói phản phái như vậy.

Tên này rất nguy hiểm, không chỉ có thực lực, hơn nữa trong đầu tất cả đều là ý tưởng điên cuồng.

Xem ra Chiến Cực Lăng Mã lần này cũng phải chịu thiệt thòi, đoán chừng người của cả Thế Giới Thụ đều bị Đỗ Lan lừa.

Bất quá Tương Nhạc rất thông minh, Đỗ Lan đã lộ ra bộ mặt thật, như vậy hắn sẽ để cho mình sống sót sao.

Hắn có thể hay không chờ chính mình thăng cấp Tỏa chủng xong liền trở mặt không quen biết.

Sẽ hay không đây.

Tương Nhạc cười: Đến đây đi, ta giúp ngươi thăng cấp.

Hắn ngược lại muốn nhìn xem Đỗ Lan có thể hay không qua cầu rút ván, đem sự ti liệt của nhân loại phát huy đến cực hạn.

Đỗ Lan ném qua Tỏa chủng lại không phải Tỏa chủng vũ khí thông thường, mà là Tây Qua Tỏa Chủng.

Tương Nhạc lại mắt tròn mắt dẹt, cái Tây Qua này chính là trang bị chi viện, bản thân liền là nhân tạo, Đỗ Lan vậy mà còn bất mãn ý uy lực của Tây Qua, vậy mà còn muốn hắn tiếp tục thăng cấp.

Tên này chẳng lẽ điên rồi sao.

Quả nhiên là một người nhìn không thấu, Tương Nhạc hít sâu một hơi: Cái Tỏa chủng này không thể thăng cấp.

Là không thể, hay là ngươi đang sợ hãi.

Ánh mắt Đỗ Lan cứ như lợi kiếm.

Tên gia hỏa thật đáng sợ, Tây Qua tự nhiên có thể tiếp tục thăng cấp, thế nhưng tiếp tục thăng cấp xong sẽ trở nên rất nguy hiểm.

Tương Nhạc vốn là hoài nghi Đỗ Lan sẽ giết người diệt khẩu, mặc dù hắn cũng không phải là người, cũng không cho rằng có thứ gì có thể uy hiếp được hắn, thế nhưng giờ này khắc này đối mặt ánh mắt Đỗ Lan, hắn vậy mà cảm giác được bất an.

Tây Qua nếu như tiếp tục thăng cấp sẽ biến thành cái gì, ngay cả Tương Nhạc cũng không biết.

Bất quá Tương Nhạc đã hứa hẹn muốn thăng cấp, liền nhất định phải giúp Đỗ Lan thăng cấp một lần, bởi vì đây là phẩm cách của hắn.

Hiện tại hắn cũng chỉ có thể hối hận chính mình chủ quan, quả nhiên không thể xem thường nhân loại, trong nhân loại có quá nhiều kẻ điên cuồng.

Từ đó suy rộng ra, Tương Nhạc đột nhiên cảm thấy lần này hai thế giới đối đâm, có lẽ nhân loại sẽ thu được thắng lợi, bởi vì nhân loại thật sự quá giảo hoạt.

Đương nhiên còn có một cái khả năng, đó chính là nhân loại bởi vì nội chiến trong nghề ngoại chiến ngoài nghề, tự tương tàn sát mà chết.

Mấu chốt chính là nhân loại có thể hay không đem giảo hoạt gian trá vận dụng đến trên người địch nhân, nếu có thể thì nhân loại phần thắng lớn.

Tương phản nếu như nhân loại đem cỗ trí tuệ này vận dụng đến trên người nhân loại chính mình, như vậy không cần dị thế giới xâm lấn, nhân loại cũng sẽ tự hủy.

Ta giúp ngươi thăng cấp.

Tương Nhạc nghĩ đến chính mình cái người chứng kiến này, chẳng phải là vì những vị tri này mới có thể đứng ở nơi này sao.

Hiện tại sinh mệnh của chính mình đều cuốn vào trong đó, chẳng phải là nói rõ vị tri chi hoa đã nở rộ, sắp kết xuất quả thực sao.

Tây Qua Tỏa Chủng là trang bị chi viện lượng sản, Tương Nhạc đem nó thăng cấp, chỉ thấy ngũ thải quang mang đem Tây Qua Tỏa Chủng bao vây, một cỗ sức mạnh toàn tân cường đại sinh ra.

Trong đôi mắt Tương Nhạc đảo chiếu quang mang, hắn cảm giác tương lai đã trở nên mơ hồ, đây vẫn là lần đầu tiên xuất hiện nhiều khả năng tính như thế, tương lai nguyên bản rõ ràng biến thành một đoàn loạn ma.

Hắn cấp ngoại quải cho Hoành Thái, là muốn cho sự tình trở nên thú vị.

Mà cấp cho Đỗ Lan thăng cấp, lại đem hết thảy đều trở nên không thể khống chế.

Thất Thải Tây Qua Tỏa Chủng giao hoàn đến trong tay Đỗ Lan.

Tương Nhạc hỏi: Hiện tại ngươi sẽ giết ta, giữ bí mật sao.

Nếu như ngươi muốn chết, ta sẽ thành toàn ngươi.

Bất quá con người của ta không thích giết người, cho nên ta sẽ không chủ động giết ngươi, ta nghĩ ngươi sẽ bảo hộ bí mật.

Đỗ Lan xoay người rời đi.

Trên trán Tương Nhạc không biết lúc nào vậy mà chảy xuống mồ hôi lạnh, đây chính là chuyện thiên cổ chưa từng có, tồn tại như hắn, chứng kiến vô số văn minh hưng suy, ngẫu nhiên kích thích vận mệnh cầm huyền vì văn minh thêm vào một ít khả năng tính, chí cao tồn tại sinh ra từ Hải Mỗ Minh Giới như vậy, lần này lại bị khu khu nhân loại giật nảy mình: Thật là một nam nhân không thể tưởng tượng nổi.

Đã chính mình sống tiếp được, vậy hắn phải tiếp tục quan sát biến hóa của tương lai.

Dị thế giới trí tuệ sinh mệnh.

Hoành Thái tiến vào trong rừng rậm bắt đầu tìm kiếm, nhưng đây là mò kim đáy biển, cũng không dễ dàng.

Đồng thời đã Hoành Thái biết tin tức này, Ngô Đảo Quang Thực tự nhiên cũng biết, hắn biết, Chiến Cực Lăng Mã cũng liền biết, cho nên Chiến Cực Lăng Mã cũng muốn tìm tới bọn hắn.

Đây là một phát hiện trọng đại, trước kia bọn hắn coi là văn minh dị thế giới đã bị hủy diệt, lại quên đi còn có khả năng tiến hóa, nếu như bọn hắn dùng một loại sinh thái khác tiếp tục tồn tại thì sao.

Chiến Cực Lăng Mã vừa nghĩ tới điểm này, liền kích động đến toàn thân phát run, nói như vậy liền càng thêm xác định sự tồn tại của sức mạnh thần bí, bởi vì lực lượng tiến hóa so với Tỏa chủng càng thêm cường đại, đó tuyệt đối là sức mạnh chung cực.

Bởi vì không thể bộc lộ hành vi của mình, Chiến Cực Lăng Mã thuê Giới Đấu, để hắn đi dị thế giới tìm kiếm người sở hữu rừng rậm.

Đồng thời bên phía Ngô Đảo Quang Thực cũng tùy thời chú ý, mặc dù Hoành Thái đột nhiên trở về, nhưng bọn hắn vẫn là minh hữu.

Ngô Đảo Quang Thực còn tiếp tục cần Chiến Cực Lăng Mã đối phó Hoành Thái.

Chiến Cực Lăng Mã biết sức mạnh mạnh nhất rất có thể liền nắm giữ tại trong tay Lãnh chúa, cho nên nhất định phải tìm tới bọn hắn.

Hoành Thái là vì hòa bình, mà hắn là vì lược đoạt.

Chương 1600

Nhưng Hoành Thái cùng Giới Đấu tấp nập xuất hiện tại trong rừng rậm, chuyện này không có khả năng một mực gạt được Ngô Đảo Quý Hổ, hắn phát hiện mọi người đều đang tìm cái gì, hắn cũng muốn nhúng tay vào trong đó.

Là thời điểm rồi.

Chiến Cực Lăng Mã biết nên xử lý tên gia hỏa vướng bận này, nếu để cho hắn biết sự tồn tại của sinh mệnh trí tuệ dị thế giới, như vậy bí mật về sức mạnh mạnh nhất cũng muốn hấp thụ ánh sáng, cho nên tuyệt đối không thể để Ngô Đảo Quý Hổ nhúng tay, hiện tại chỉ có một cái biện pháp chính là xử lý hắn trước khi tiết mật.

Ngô Đảo Quý Hổ nằm mơ cũng sẽ không nghĩ tới đồng sự sớm chiều chung sống với mình lại dụng tâm kín đáo muốn lấy mạng hắn, kỳ thật hắn cho tới nay cũng chỉ là làm việc theo quy tắc, bởi vì kế hoạch cứu thế quá mức trọng yếu, cho nên mới nghiêm khắc yêu cầu đồng sự, có đôi khi sẽ đối với đồng sự nghiêm khắc một chút, nhưng nội tâm hắn chưa từng có ý muốn hại đồng sự, hắn chỉ là một lãnh đạo tận chức mà thôi.

Nhưng mà Nhân vô thương hổ ý, hổ hữu thương nhân tâm, Ngô Đảo Quý Hổ cái nam nhân chính trực ôm ấp thế giới này quá mức xem thường ác ý của nhân loại.

Rốt cục muốn động thủ sao.

Đỗ Lan cũng rốt cục đi vào hạch tâm phái hệ của Chiến Cực Lăng Mã, phát hiện bí thư của hắn, còn có tình báo viên khắp nơi tán bá Tỏa chủng đều là người trong vòng tròn này, đương nhiên cũng thiếu không được Tương Nhạc cái người ngoài cuộc này.

Ngô Đảo Quý Hổ đã biết dị thế giới có sinh mệnh trí tuệ, đồng thời bắt đầu ra tay điều tra, nếu như hắn tìm tới sinh mệnh trí tuệ, như vậy chuyện về sức mạnh thần bí dị thế giới chỉ sợ cũng sẽ bị hắn biết, đến lúc đó Thế Giới Thụ nhúng tay, kế hoạch của chúng ta liền muốn thất bại.

Chiến Cực Lăng Mã có lòng tin lừa qua Ngô Đảo Quý Hổ, lại cũng không dám cùng toàn bộ Thế Giới Thụ đối đầu.

Hơn nữa nghiên cứu của hắn còn muốn dựa vào tài lực cùng năng lực nghiên cứu khoa học to lớn của Thế Giới Thụ, nếu là Thế Giới Thụ đem hắn trục xuất, vậy dã tâm của hắn liền muốn thất bại.

Cho nên Ngô Đảo Quý Hổ phải chết.

Ngay tại lúc đồng sự muốn mưu sát Ngô Đảo Quý Hổ, hắn lại ở trong rừng rậm lần nữa gặp Hoành Thái, hai người cũng coi là không đánh không quen biết, lần nữa tương ngộ hai người đều phát hiện mục tiêu của song phương kỳ thật là giống nhau, chỉ là thủ đoạn khác biệt.

Đã chúng ta đều muốn ngăn cản bi kịch phát sinh, có lẽ chúng ta có thể nói chuyện.

Ngô Đảo Quý Hổ muốn cùng Hoành Thái gặp mặt tại thành phố Trạch Nha, trao đổi tình báo một chút, có lẽ có thể trợ giúp mọi người giải quyết vấn đề tốt hơn.

Hoành Thái mặc dù là một thanh niên thất nghiệp, thế nhưng hoài bão viễn đại, hơn nữa vì hòa bình mà cố gắng, Ngô Đảo Quý Hổ cải biến thành kiến đối với đối phương, không còn cho rằng Hoành Thái chỉ là một thanh niên nhảy múa vô tri, tối thiểu hắn tâm tồn đại nghĩa.

Vì nhân loại, vì hòa bình, thất phu hữu trách.

Cái tên này xem ra cũng không tính là rất xấu.

Hoành Thái cũng phát hiện Ngô Đảo Quý Hổ mặc dù một mặt nghiêm túc, trước kia hắn không hiểu, nhưng hiện tại biết kết cục của tương lai, hắn cũng minh bạch vì cái gì Ngô Đảo Quý Hổ cười không nổi.

Hoành Thái cũng rất lâu không có cười, Chúa cứu thế thật rất cô đơn: Tốt, chúng ta liền gặp mặt ở thế giới bên kia.

Nhất định còn có biện pháp ngăn cản thế giới dung hợp khác.

Thêm một loại phương án, liền thêm một tia sinh cơ, Ngô Đảo Quý Hổ liền có thể nhìn thấy càng nhiều hi vọng.

Đến trước mắt, việc lượng sản hóa yêu đái y nguyên khó khăn trùng điệp.

Bất quá căn cứ tần suất khe nứt dị thế giới xuất hiện mà xem, đã so với trước kia nhanh hơn rất nhiều, dung hợp càng ngày càng nhanh, thời gian lưu cho nhân loại không nhiều lắm.

Hiện tại cần đoàn kết tất cả sức mạnh cần đoàn kết, tìm kiếm lối thoát, không thể lại treo cổ trên một thân cây.

Ngô Đảo Quý Hổ hiện tại cũng biết kế hoạch Thế Giới Thụ thực thi quá chậm, rất có thể sẽ thất bại, cho nên hắn không thể khinh thị Hoành Thái cố gắng.

Trở lại Thế Giới Thụ, Ngô Đảo Quý Hổ thật dài thở ra một ngụm trọc khí, áp lực của hắn quá lớn, mà cỗ áp lực này cũng từ hắn truyền lại đến trên người thuộc hạ.

Đáng tiếc thuộc hạ không có tâm tư đại công tước vô tư như hắn, cho nên là oán thanh tái đạo.

Lúc này Chiến Cực Lăng Mã nói cho Ngô Đảo tại Hải Mỗ Minh Giới có phát hiện, mau cùng bọn hắn cùng đi.

Ngô Đảo Quý Hổ vui mừng quá đỗi, căn bản không có hoài nghi đây sẽ là cạm bẫy.

Tiến vào Hải Mỗ Minh Giới, càng đi càng vắng vẻ, nhưng Ngô Đảo Quý Hổ y nguyên không có bất kỳ cái gì hoài nghi, hắn còn tưởng rằng đồng sự là phát hiện dị thế giới sinh mệnh đâu.

Cuối cùng tiến vào địa điểm phục kích.

Người xuất thủ trước hết là tình báo viên, hắn tựa hồ đã tích lũy tương đương oán khí, từ sau lưng công kích Ngô Đảo Quý Hổ.

Nếu không phải Ngô Đảo Quý Hổ vẫn luôn duy trì biến thân hình thái, chỉ sợ đã bị giết.

Bị công kích Ngô Đảo Quý Hổ phản ứng rất nhanh, nâng lên vũ khí, hắn còn tưởng rằng là quái vật, thế nhưng xoay người lại chỉ nhìn thấy đồng sự bất hoài hảo ý, hắn lúc này mới phát giác tình huống không đúng: Các ngươi muốn làm gì.

Đây là đồng sự muốn cùng mình cùng nhau cứu vớt thế giới, hiện tại lại mặt sắc dữ tợn, toát ra khí tức nguy hiểm.

Ngươi quả nhiên vẫn là cái gì cũng không có phát hiện a.

Đã xuất thủ, Chiến Cực Lăng Mã liền muốn phạm phải sai lầm mà phản phái vẫn luôn muốn phạm phải, đó chính là nói nhiều, đắc ý vênh váo.

Dù sao phản phái vừa chiếm cứ ưu thế, liền muốn lả lơi một chút, bao nhiêu lần khiến người ta chết được rõ ràng, kết quả lại bị người lật bàn.

Nhưng mà Đỗ Lan lại không cho Chiến Cực Lăng Mã cơ hội đắc ý vênh váo, ngay tại lúc hắn đang muốn bắt đầu đắc ý, một cái lưu tinh chùy bay qua đánh vào lồng ngực Ngô Đảo Quý Hổ, trực tiếp đem hắn đánh bay ra ngoài.

Sau đó Đỗ Lan tiếp tục mãnh công, chiêu thức càng ngày càng dày đặc.

Chiến Cực Lăng Mã có chút khó chịu, hắn còn chưa có nói xong đâu, còn chưa có nhìn thấy biểu tình chấn kinh tuyệt vọng của Ngô Đảo Quý Hổ đâu.

Vốn là một lần thắng lợi hoàn mỹ, thế nhưng Đỗ Lan nhúng tay, ngay cả cơ hội dư vị thắng lợi cũng không lưu lại, thắng lợi cũng trở nên không mỹ vị như vậy.

Oanh.

Ngô Đảo Quý Hổ ngã xuống đất, áo giáp trên người đều biến mất, hắn phẫn nộ nhìn xem Đỗ Lan, Không nghĩ tới ngay cả ngươi cũng phản bội.

Không hổ là Kỵ sĩ mạnh nhất, Ngô Đảo Quý Hổ cảm giác chính mình hoàn toàn không có lực chống đỡ.

Đỗ Lan một lời không nói, lúc này Ngô Đảo Quý Hổ đột nhiên nhìn thấy đệ đệ trong bóng tối, tâm hắn gấp gáp không biết đệ đệ làm sao lại xuất hiện tại nơi này.

Đến cuối cùng của cuối cùng hắn cũng không biết kỳ thật đệ đệ đã đầu quân cho đối thủ một mất một còn của hắn, đệ đệ kỳ thật là viện quân, nếu như Ngô Đảo Quý Hổ phản kháng, như vậy đệ đệ liền muốn đánh lén.

Bất quá rốt cuộc là huynh đệ, nhìn thấy ca ca thê thảm như vậy, hắn trong lúc bất tri bất giác bại lộ vị trí của mình bị ca ca phát hiện.

Quang Thực, mau trốn.

Chính mình đã không cứu nổi, ít nhất để đệ đệ mau rời khỏi địa phương nguy hiểm này.

Đỗ Lan một kích cuối cùng, đem Ngô Đảo Quý Hổ đá xuống vách núi, phía dưới chính là một dòng sông chảy xiết, cũng chính là khu an toàn của Giả Diện Kỵ Sĩ.

Phàm là Kỵ sĩ rơi vào trong nước, tỷ lệ sống sót cao tới chín mươi chín phần trăm.

Đám người nhìn về phía mặt nước, không nhìn thấy Ngô Đảo Quý Hổ nổi lên, liền chỉ biết hắn đại khái là đã chết.

Chiến Cực Lăng Mã không khỏi nói ra: Đỗ Lan, công kích của ngươi sao mà nhanh thế.

Hắn còn chưa có thể biểu hiện sắc mặt tiểu nhân đắc chí phách lối của mình đâu, làm sao lại đem Ngô Đảo Quý Hổ đánh chết.

Là hắn quá không chịu nổi đòn.

Đỗ Lan nói.

Đám người không khỏi trong lòng nhảy một cái, thầm nghĩ Đỗ Lan hình như lại mạnh lên không ít, mặc dù trước mắt bọn hắn là đồng bạn, thế nhưng thật sự thật đáng sợ, không muốn cùng Đỗ Lan là địch.

Nhưng Đỗ Lan có phải cũng sẽ tiếp tục trở thành minh hữu của bọn hắn hay không.

Ngay cả Chiến Cực Lăng Mã đều đột nhiên nghĩ đến nhược chính mình cầm được sức mạnh thần bí, Đỗ Lan đột nhiên tới cướp đoạt thì làm sao bây giờ.

Xem ra chính mình cũng phải khai phát một bộ yêu đái Kỵ sĩ mạnh nhất mới được.

Ngô Đảo Quang Thực cả quá trình bên trong đều đen mặt, ca ca cứ thế mà chết đi.

Ca ca kiêu ngạo kia của mình.

Đột nhiên hắn lạnh lùng quét mắt nhìn Đỗ Lan một chút, tựa hồ đây hết thảy đều là lỗi của Đỗ Lan.

Đỗ Lan thầm nghĩ ta chỉ là động thủ mà thôi, bày mưu tính kế thế nhưng là các ngươi a, hơn nữa làm đệ đệ biết tất cả cũng không có thông tri ca ca, chẳng lẽ cái này cũng trách tên tay đấm là ta.

Lúc này Đỗ Lan đột nhiên minh bạch, cái đoàn thể này cũng bắt đầu phân liệt, quả nhiên không có ngoại địch, cái tổ chức này cũng sẽ không dài lâu.

Ngô Đảo Quý Hổ kẻ địch chung của công chúng đã trừ bỏ, hiện tại đến phiên bọn hắn đấu tranh lẫn nhau.

Thật đúng là chân thực, ở giữa tất cả mọi người đều viết đầy đấu tranh.

Tốt, tiếp xuống mục tiêu của chúng ta chính là tìm tới Lãnh chúa rừng rậm, từ trong miệng bọn hắn biết bí mật sức mạnh thần bí.

Chiến Cực Lăng Mã nói.

Thời điểm đến tất cả mọi người chỉ có một cái tâm tư Xử lý lãnh đạo, thế nhưng thời điểm trở về mỗi người đều suy nghĩ ngàn vạn, không khỏi có thêm rất nhiều cân nhắc, cùng bàn tính đối với lợi ích.

Là cùng dị thế giới hiệp thương, hay là cùng dị thế giới khai chiến.

Nhân vật chính luôn luôn là phái bồ câu, phản phái luôn luôn là phái diều hâu.

Người cực tiến muốn khai chiến luôn luôn sẽ bị chán ghét, khi tương ngộ với cái chưa biết, mọi người đều là chờ mong song phương có thể lẫn nhau lý giải.

Thế nhưng ngay cả lý do song phương vì cái gì tương ngộ cũng không biết, lại làm sao có thể ngây thơ chờ mong lý giải.

Chương 1601

Cái này không phải ngươi nói có thể khống chế liền có thể bị khống chế, không phải ngươi đến nhà bọn hắn, ngươi đi lý giải bọn hắn.

Mà là bọn hắn tới cửa, là địch hay là bạn hoàn toàn tại dưới sự chưởng khống của bọn hắn, cho nên rất khó lý giải loại người rõ ràng vẫn luôn đứng tại bên bị động lại cứ luôn nghĩ đến lẫn nhau lý giải, những khái niệm ngây thơ này.

Hòa bình là chính mình tranh thủ, không phải người khác đưa tới.

Ngô Đảo Quý Hổ cùng Chiến Cực Lăng Mã kỳ thật đều là phái diều hâu, đều ý thức được song phương muốn chiến đấu, đều thuộc về tư duy chính xác.

Đương nhiên muốn lẫn nhau lý giải cũng không phải là không thể, cho nên cũng cần loại người đại không sợ như Cát Diệp Hoành Thái đi nếm thử, nhưng tuyệt đối không phải cái gì khát cầu hòa bình, mà là thông qua tiếp xúc hiểu rõ mục đích của đối phương, vì nhân loại thu hoạch tình báo.

Hòa bình đều là sự tình sau khi biết người biết ta.

Hiện tại Ngô Đảo Quý Hổ chết rồi, trên chiến lược nhân loại bị thiệt thòi.

Chiến Cực Lăng Mã mặc dù cũng là phái diều hâu, bất quá lại là một kẻ âm mưu gia, hắn chỉ cân nhắc lợi ích của mình, cho rằng chính mình đạt được sức mạnh xong liền đủ để đại biểu toàn nhân loại, đến lúc đó hắn có thể lấy sức một mình quyết định kết quả hai thế giới.

Chiến Cực Lăng Mã là một kẻ âm mưu gia, hắn lừa gạt ta sát hại

Ngô Đảo Quý Hổ.

Đỗ Lan nói với thuộc hạ của mình: Ta bị hắn lừa gạt, ta cần sức mạnh của các ngươi.

Các bảo an hai mặt nhìn nhau, bọn hắn không nghĩ tới cao tầng quyền lực đấu tranh kịch liệt như vậy, không nghĩ tới đội trưởng của bọn hắn bị người tính kế.

Đội trưởng, giết đến tốt, Ngô Đảo Quý Hổ có việc hay không có việc liền nói chúng ta không hoàn thành nhiệm vụ, nhưng lần đó chúng ta không phải liều mạng.

Thế nhưng chúng ta đối mặt là Hải Mỗ Minh Giới, có đủ loại quái vật a.

Có người an ủi Đỗ Lan đừng thương tâm, tên bạo quân Ngô Đảo Quý Hổ sớm nên xử lý.

Không sai, hắn chính là một tên đại thiếu gia được chiếu cố đặc thù.

Lúc trước chỉ có hắn có yêu đái, duệ đến giống như cái gì.

Ta đã sớm nhìn hắn khó chịu, vẫn là đội trưởng ngài lợi hại, không có yêu đái cũng cùng chúng ta kề vai chiến đấu, còn mang chúng ta giết chết quái vật.

Chúng ta đều bội phục ngài.

Đội trưởng, ngài muốn chúng ta làm cái gì, chúng ta đi theo ngài làm.

Các bảo an đều bị mị lực của Đỗ Lan chinh phục.

Tốt, mọi người nghe, hiện tại Địa Cầu cùng dị thế giới sắp dung hợp, đến lúc đó nhất định thế giới đại loạn, chúng ta nhất định phải trước khi hết thảy phát sinh chiếm cứ càng nhiều yêu đái cùng Tỏa chủng, như vậy mới có thể tại tân thế giới thủ hộ người nhà của chúng ta.

Đỗ Lan nói: Kế hoạch của ta là như vậy, chúng ta muốn lấy Thế Giới Thụ làm cứ điểm, đem tập đoàn Chiến Cực Lăng Mã lưu đày tới dị thế giới đi.

Các bảo an vừa nghe đây là muốn mưu triều soán vị, có chút do dự, bất quá bọn hắn cũng biết thế giới sắp loạn, trật tự quốc gia vốn có đều sẽ biến mất.

Nếu như chúng ta tiếp tục bán mạng cho Thế Giới Thụ, cho dù hai cái thế giới bạo phát chiến tranh, chúng ta cũng chỉ là pháo hôi, những tên gia hỏa cao cao tại thượng kia cũng sẽ không bảo hộ người nhà của chúng ta.

Đỗ Lan động tình nói: Cho nên chúng ta chỉ có thể chính mình bảo vệ chính mình.

Bọn hắn đều là người liếm máu trên lưỡi dao, tự nhiên biết quan hệ lợi hại, nếu như bọn hắn tiếp tục làm bảo an, như vậy sau này khai chiến bọn hắn xác thực còn phải xông đến tuyến đầu chiến đấu, bọn hắn chết rồi, thời điểm chiến tranh cũng không ai sẽ chiếu cố người nhà của bọn hắn.

Đại loạn sắp tới, chúng ta nghe đội trưởng, chúng ta chỉ cần lo tốt người nhà mình là được rồi.

Cuối cùng có người tỏ thái độ: Hiện tại cao tầng ăn ngon uống sướng, chúng ta lại muốn mang đầu bán mạng, sau này chiến loạn chẳng lẽ còn muốn như thế sao.

Mọi người trong lòng đều cảm thấy đúng, hiện tại đã rất nguy hiểm, chờ đến khi hai thế giới thật sự khai chiến chỉ sợ độ nguy hiểm sẽ tiếp tục dâng cao, đến lúc đó bọn hắn liền thật chết không toàn thây.

Hiếm thấy có đội trưởng đề xuất muốn tạo phản, vì bọn hắn tranh thủ một chút sinh cơ: Làm.

Càng nhiều người nói, người ở chỗ này đều là người kính bội Đỗ Lan, cuối cùng tất cả mọi người đồng ý buông tay đánh cược một lần.

Ngô Đảo Quý Hổ vừa chết, sức chiến đấu ngoài sáng của Thế Giới Thụ chỉ có một mình Đỗ Lan, không nghe Đỗ Lan còn nghe ai.

Chẳng lẽ nghe Chiến Cực Lăng Mã cái tên khoa học gia, mọt sách kia.

Đỗ Lan biết những người khác đã không yên lòng với mình, cho nên hắn cũng là khoái đao trảm loạn ma, lợi dụng tiện lợi của thân phận đội trưởng bảo an, lấy thời gian nhanh nhất khống chế một nhóm Chiến Cực Lăng Mã.

Chỉ cần vào lúc bọn hắn nghỉ ngơi, để bảo an đem bọn hắn đè xuống trói lại là được rồi, không có yêu đái không biến thân thì Chiến Cực Lăng Mã cùng đồng bọn cũng bất quá chỉ là gà mờ mà thôi.

Bí thư, tình báo viên toàn bộ bị bắt lại.

Trong đó nữ bí thư ngược lại biết quyền cước công phu, bất quá mấy cái bảo an cùng nhau nhào tới, không cho cô ta bất luận không gian xoay chuyển nào, cô ta là không có một thân võ nghệ mà không thể phát huy, ảm đạm bị trói.

Chiến Cực Lăng Mã vừa mới trừ bỏ tâm phúc đại hoạn của mình, vạn vạn không nghĩ tới chính mình chưa vui vẻ được bao lâu, liền bị người khác trói lại.

Đỗ Lan, ngươi tính kế ta.

Nhìn người xuất thủ là bảo an, thiên tài khoa học gia liền biết tuyệt đối là Đỗ Lan.

Không nghĩ tới hắn cái thiên tài trí thương cao tới 180 này, sẽ bị một tên bạo lực cuồng ám toán, thật sự là đánh nhạn quanh năm lại bị nhạn mổ vào mắt.

Kỳ thật người bị trói không có một ai là phục, bọn hắn vẫn luôn cho rằng Đỗ Lan đi là lộ tuyến bạo lực, một lời không hợp liền động vũ, vạn vạn không nghĩ tới Đỗ Lan cũng âm hiểm như thế.

Các ngươi có phải hay không nghi hoặc vì cái gì ta cái người mày rậm mắt to này cũng sẽ phản bội các ngươi.

Bởi vì các ngươi quá ích kỷ, chỉ biết khi phụ người thành thật như chúng ta.

Đỗ Lan biểu thị hắn là đại diện cho người thành thật.

Ngươi tính là người thành thật gì.

Vậy mà lúc chúng ta ngủ đánh lén chúng ta, ngươi đây là muốn tạo phản.

Tình báo viên giận dữ nói, hắn vẫn luôn coi là chính mình đem đám thanh niên bên ngoài đùa bỡn trong lòng bàn tay, không nghĩ tới chính mình hôm nay sẽ ngã cái bổ nhào lớn như thế.

Đỗ Lan tùy bọn hắn nói thế nào, dù sao hiện tại bọn hắn đã là tù nhân.

Cho dù bắt chúng ta cũng vô dụng, tài khoản bảo an các ngươi là không có quyền hạn, các ngươi căn bản không thể khống chế Thế Giới Thụ, cũng không thể phỏng vấn bất luận văn kiện bí mật nào.

Chiến Cực Lăng Mã lạnh lùng nói.

Ngài đại khoa học gia, cho nên ta cần quyền hạn của ngươi, chiến tranh sắp bắt đầu rồi, nơi này sẽ trở thành nơi che chở cuối cùng của

chúng ta.

Ngu xuẩn, nếu như không chiếm được sức mạnh cuối cùng, nhân loại đều sẽ bị giết sạch.

Chiến Cực Lăng Mã nói: Các ngươi những tên gia hỏa ngu xuẩn này, chẳng lẽ thật sự tin tưởng Đỗ Lan có thể bảo hộ các ngươi sao.

Hắn sẽ đem các ngươi đều đưa vào tuyệt cảnh.

Hắn nỗ lực châm ngòi ly gián.

Bất quá các bảo an cũng sẽ không dao động.

Ngươi nếu như không nguyện ý, như vậy chúng ta cũng sẽ không khách khí, không biết vị phần tử trí thức như ngươi có thể thừa thụ thống khổ lớn bao nhiêu đây.

Là gãy xương, hay là chặt tay, hoặc là mổ bụng rạch bụng.

Chiến Cực Lăng Mã chảy mồ hôi lạnh, thật đúng là tú tài gặp phải binh có lý nói không rõ: Ta giúp ngươi.

Hắn sợ đau, cho nên lựa chọn thỏa hiệp, hắn nguyện ý nói ra mật mã đăng nhập của mình.

Rất tốt.

Đỗ Lan rốt cục có thể đăng nhập chủ máy tính Thế Giới Thụ, truy cập tất cả tư liệu trong kho dữ liệu.

Không tệ, không tệ, những vật này chính là thứ ta cần, trước tiên từ kho quân hỏa điều lấy một nhóm Tây Qua Tỏa Chủng, còn cần càng nhiều yêu đái lượng sản.

Ngươi thật sự cho rằng các phân bộ Thế Giới Thụ khác sẽ cho phép ngươi làm xằng làm bậy như thế sao.

Chiến Cực Lăng Mã cho rằng Đỗ Lan là tự tìm đường chết, Đỗ

Lan làm như thế, sẽ để cho Thế Giới Thụ quốc gia khác sinh ra hoài nghi.

Sẽ không, bởi vì ta chuẩn bị đem thành quả nghiên cứu cuối cùng của ngươi làm trao đổi, giao ra bí mật sức mạnh thần bí, để đổi lấy càng nhiều sức mạnh quân sự.

Lời của Đỗ Lan so với giết Chiến Cực Lăng Mã còn làm khoa học gia thống khổ hơn, đó là sức mạnh thuộc về hắn, sức mạnh để hắn trở thành Thần: Ngươi không thể làm như thế.

Đúng, chỉ cần những vũ khí này xác thực quá rẻ, nếu là có thể đổi một ít vũ khí sát thương quy mô lớn thì càng tốt hơn, đã muốn khai chiến, vũ khí trong tay tự nhiên càng cường đại càng tốt, tốt nhất đem dị thế giới nổ thành phế tích.

Đỗ Lan nói.

Điên rồi, ngươi điên rồi.

Chiến Cực Lăng Mã mới phát hiện Đỗ Lan nguyên lai là chiến tranh cuồng, hắn là muốn chủ động khai chiến a.

Đỗ Lan dẫn đầu đội ngũ bảo an của Thế Giới Thụ khởi nghĩa, tiêu diệt trọn ổ thế lực của Chiến Cực Lăng Mã, đồng thời ngay trước mặt bọn họ đập nát toàn bộ thắt lưng biến thân.

Nhóm Chiến Cực Lăng Mã nhìn mà ngây người, chỉ cảm thấy Đỗ Lan ra tay thực sự quá dứt khoát, đây chẳng phải là muốn triệt tiêu hoàn toàn khả năng phản kích của bọn họ sao.

Nghĩ đến việc ban đầu Đỗ Lan không đợi mình đắc ý xong đã xử lý Ngô Đảo Quý Hổ, Chiến Cực Lăng Mã liền cảm thấy Đỗ Lan thực sự là một phản diện đáng sợ, bởi vì hắn sẽ không đắc ý quên hình, không bao giờ cho kẻ địch bất kỳ cơ hội lật bàn nào.

Đỗ Lan cuối cùng còn báo cáo sự việc Dị Giới có sức mạnh thần bí lên cao tầng quốc tế của Thế Giới Thụ, để bọn họ đều biết Hải Mỗ Minh Giới thực ra chỉ là ôn sàng, chúng sẽ thông qua việc thôn phệ thế giới để ngưng tụ một cỗ sức mạnh cường đại, mà cỗ sức mạnh này sẽ triệt để thay đổi một con người, khiến người đó biến thành thần, biến thành đại biểu của toàn nhân loại.

Chiến Cực Lăng Mã nghiên cứu phát hiện, muốn khai chiến, muốn giành thắng lợi, cỗ sức mạnh kia là không thể thiếu.

Thế Giới Thụ các nước đều trố mắt, không ngờ Hải Mỗ Minh Giới còn có loại thiết định này, thế chẳng phải nói nếu không tìm được thứ sức mạnh đó, thứ bọn họ đối mặt sẽ là một vị thần.

May mà cái suy luận này chưa có chứng cứ trực tiếp nào ủng hộ, cho nên Đỗ Lan nói với cao tầng rằng Thế Giới Thụ Trạch Nha cần thêm nhiều phối trí võ lực, chính là để đi tiếp xúc với sinh mệnh trí tuệ Dị Giới, nhằm xác định tình báo này có phải là thật hay không.

Tuy nhiên Thế Giới Thụ các nơi khác cũng có kiêng kị, nếu Thế Giới Thụ Trạch Nha trở nên quá mạnh, đến lúc đó thoát khỏi khống chế thì làm sao.

Nếu thật sự có loại sức mạnh kia mà bị bọn họ chiếm làm của riêng thì thế nào.

Cậu xem đi, bọn họ sẽ không đồng ý đề nghị của cậu đâu, hiện tại cậu đã vứt bỏ lá bài tẩy lớn nhất rồi.

Chiến Cực Lăng Mã thấy Đỗ Lan không được như nguyện, cảm giác rất cao hứng.

Như vậy có thể an ủi phần nào trí thương đang bị đả kích của chính mình.

Ngươi tưởng rằng đã kết thúc rồi sao.

Không, tất cả mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Đỗ Lan lại rất tự tin, bởi vì hắn chuẩn bị sắp xếp để Thế Giới Thụ các quốc gia khác và sinh mệnh trí tuệ Dị Giới chạm mặt trước, để bọn họ chịu chút đau khổ, đến lúc đó bọn họ tự nhiên sẽ cấp cho Thế Giới Thụ Trạch Nha phối trí võ lực mạnh hơn, bởi vì Trạch Nha thị chính là tiền tuyến.

Chiến Cực Lăng Mã nhìn Đỗ Lan lấy ra một cái Tỏa Chủng tây qua dưa hấu biến dị, kinh ngạc nói: Đó là cái gì.

Vậy mà còn có loại Tỏa Chủng hắn không biết.

Ngươi luôn nói Ngô Đảo Quý Hổ không biết nhìn người, ngươi thì lại đã bao giờ biết nhìn người đâu cơ chứ.

Đỗ Lan nói: Cái Tỏa Chủng này chính là do một người bạn của ngươi tặng cho ta.

Bạn của tôi.

Chiến Cực Lăng Mã đột nhiên nghĩ tới: Là tên Tương Nhạc kia.

Bọn họ một nhóm ngoại trừ Tương Nhạc ra đều đã bị bắt, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có hắn là khả nghi nhất: Nhưng không thể nào, hắn chỉ là một người dẫn chương trình.

Cho nên mới nói, với cái trí thương này của ngươi mà còn luôn bỉ bôi Ngô Đảo Quý Hổ, ta đều thấy bất bình thay cho Ngô Đảo Quý Hổ.

Đỗ Lan nói: Ngươi bị hắn lừa rồi, hắn căn bản không phải nhân loại, mà là quan sát giả của Hải Mỗ Minh Giới, thứ hắn biết còn nhiều hơn ngươi quá nhiều.

Đỗ Lan tỏ vẻ Chiến Cực Lăng Mã đúng là đầu óc không thông suốt.

Chiến Cực Lăng Mã đã sững sờ, Tương Nhạc cái tên thật thà chất phác kia lại mới là kẻ biết lừa người nhất, hắn nhịn không được nói:

Đám người các ngươi thật sự đều quá giảo hoạt.

Cảm ơn đã quá khen.

Vậy tiếp theo cậu muốn làm gì.

Ta đã thí nghiệm rồi, Dị chủng tây qua có thể cho phép ta mở cổng truyền tống ở bất cứ đâu, có thể đưa ta đi bất cứ nơi nào.

Ta chỉ cần dẫn sinh mệnh trí tuệ Dị Giới đến Thế Giới Thụ ở nước ngoài tiến hành phá hoại, bọn họ tự nhiên sẽ sợ hãi, mà một khi bọn họ sợ hãi thì sẽ cấp cho chúng ta thêm võ lực, để chúng ta đi tiếp xúc với Lãnh Chúa, mục tiêu của ta liền đạt thành.

Chiến Cực Lăng Mã phát hiện đối phương thực sự là một âm mưu gia bẩm sinh: Hiện tại tôi đã biết vì sao mình thua rồi, trí tuệ của tôi đều dùng để nghiên cứu khoa học, còn trí tuệ của cậu toàn là âm mưu.

Tùy ngươi nghĩ thế nào.

Trước khi thực hiện kế hoạch, ta còn phải cứu Ngô Đảo Quý Hổ về đã.

Đỗ Lan nói xong liền biến thân, sau đó đeo lên Dị chủng tây qua, biến thành Thất thải tây qua tiến vào Dị Giới, đi tìm Ngô Đảo Quý Hổ.

Chương 1602

Ngô Đảo Quý Hổ đã bị dạt vào bờ, nhưng rất nguy hiểm, nếu Đỗ Lan đến muộn một chút nữa thì vô phương cứu chữa.

Có điều Đỗ Lan lại tỏ vẻ vừa vặn, còn một hơi là đủ rồi.

Chiến Cực Lăng Mã hoàn toàn không biết Đỗ Lan cứu Ngô Đảo Quý Hổ làm gì, hắn nỗ lực suy nghĩ, đột nhiên hắn kích động A lên một tiếng, làm thư ký và tình báo viên đang bị nhốt cùng đều giật mình.

Ngài nghĩ ra cái gì rồi.

Tình báo viên hỏi.

Hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu, Đỗ Lan là muốn xác định tính hợp pháp của chính mình.

Chiến Cực Lăng Mã phân tích: Hiện tại Thế Giới Thụ đã bị nắm giữ, mà với năng lực của Ngô Đảo Quý Hổ căn bản không có khả năng nghịch chuyển cục diện, anh ta sẽ trở thành con rối của Đỗ Lan, trở thành thủ đoạn hợp pháp để Đỗ Lan nắm giữ Thế Giới Thụ.

Khá lắm Đỗ Lan, đúng là túc trí đa mưu.

Nói xong Chiến Cực Lăng Mã liền cảm thấy rất tuyệt vọng, hắn vậy mà bị một tên đội trưởng bảo an đánh bại, thật đúng là cạn lời.

Hai người kia nghe xong cũng trầm mặc một hồi: Chẳng lẽ tất cả những chuyện này đều nằm trong kế hoạch của Đỗ Lan sao.

Ngay cả sự đối kháng giữa chúng ta và Ngô Đảo Quý Hổ cũng bị tính toán vào ư.

Không ai có thể trả lời, bởi vì nếu thật sự là như vậy, thì còn ai có thể đánh bại Đỗ Lan đây.

Đỗ Lan đến Dị Giới tiến hành trị liệu cho Ngô Đảo Quý Hổ, nhưng lại lấy đi thắt lưng của anh ta.

Là ngươi.

Ngô Đảo Quý Hổ nhìn thấy Đỗ Lan lập tức trừng mắt lạnh lùng, anh ta còn nhớ rõ Đỗ Lan đã tâm ngoan thủ lạt đánh anh ta rơi xuống vách núi như thế nào.

Ngươi có lý do hận ta, bất quá xin hãy nghe ta nói hết.

Hiện tại Thế Giới Thụ đã nằm trong sự kiểm soát của ta, nhóm Chiến Cực Lăng Mã đều đã bị ta khống chế, sở dĩ bọn họ nhắm vào ngươi là bởi vì bọn họ muốn độc chiếm năng lượng thần bí của Dị Giới.

Đỗ Lan một hơi giải thích xong.

Nghe thấy Đỗ Lan là có nỗi khổ tâm, Ngô Đảo Quý Hổ hơi bình tĩnh lại một chút, nhưng sắc mặt vẫn không tốt, bởi vì anh ta suýt chút nữa thì chết.

Ta tin tưởng trước khi ta quay lại cứu ngươi, ngươi sẽ không chết, sự thật cũng là như thế, bởi vì ngươi chính là người đàn ông kiên cường muốn cứu vớt thế giới mà.

Đỗ Lan nói cứ như thể mình rất tin tưởng Ngô Đảo Quý Hổ, cũng mô tả Ngô Đảo Quý Hổ thật vĩ đại, thật kiên cường.

Ngô Đảo Quý Hổ hừ lạnh một tiếng, tuy rằng vẫn chưa nguôi ngoai, nhưng mình xác thực còn sống: Em trai ta đâu, các ngươi không ra tay với nó chứ.

Đỗ Lan cười: Ngô Đảo Quang Thực sớm đã bị tình yêu làm mụ mẫm đầu óc, nó đầu quân cho kẻ địch của ngươi rồi, cho nên ngươi không cần lo lắng cho nó, nó hiện tại sống rất tốt.

Ngươi có ý gì.

Ngô Đảo Quý Hổ đương nhiên hiểu, chỉ là không thể chấp nhận.

Tóm lại nó sống rất tốt.

Nói xong Đỗ Lan liền đứng dậy muốn đi.

Ngô Đảo Quý Hổ chỉ có thể đi theo, anh ta muốn xem Đỗ Lan định làm gì, đồng thời cũng nhớ lại hành vi của em trai mình, phát hiện bản thân thật sự không hiểu được tâm tư của em trai.

Đỗ Lan là muốn đi tìm sinh mệnh trí tuệ Dị Giới, mà lúc này Giới Đấu cũng đang tìm, hơn nữa cậu ta đã tìm được.

Có điều vừa gặp mặt, Hồng Sắc Lãnh Chúa Chân Hồng liền phát động công kích, gã dường như chẳng hề muốn giao lưu với người Trái Đất.

Giới Đấu làm sao là đối thủ của Lãnh Chúa, bị đánh rất thảm.

Giới Đấu không phục a, cậu ta trước thì bị Cát Diệp Hoành Thái dạy làm người, lại bị Kỵ sĩ Tỳ Bà dạy làm người, hiện tại lại bị Lãnh Chúa dạy làm người, chẳng lẽ trên thế giới này không có đối thủ nào cậu ta có thể chiến thắng sao.

Giới Đấu đứng dậy còn muốn chiến, muốn chứng minh chính mình.

Nhưng Lãnh Chúa lại chơi chán rồi, bất quá gã cũng không hạ sát thủ, bọn họ sống thời gian quá dài, hiếm khi có món đồ chơi vui vẻ như Giới Đấu, tự nhiên không nỡ lập tức phá hỏng.

Đây không phải là Nam tước Hương Tiêu sao, sao không dùng chuối tiêu của ngươi đâm chết kẻ địch đi, chẳng lẽ chuối của ngươi mềm rồi à.

Đỗ Lan tà ác nói.

Là ngươi.

Tuy rằng ngữ khí thay đổi, nhưng thanh âm tuyệt đối sẽ không quên: Kỵ sĩ Tỳ Bà.

Lãnh Chúa cũng nói chuyện, nhưng là loại ngôn ngữ Dị Giới mà nhân loại nghe không hiểu.

Mở miệng rồi.

Giới Đấu còn tưởng rằng mình tìm nhầm, không ngờ đối phương thực sự có trí tuệ, chỉ là gã đang nói cái gì thì nghe không hiểu.

Đối mặt với sinh mệnh Dị Giới ngôn ngữ bất thông, ba người nhân loại cuối cùng vẫn đứng cùng một chỗ.

Tuy rằng ba người có thể nói là kẻ địch, nhưng hiện tại thân phận của bọn họ lại giống nhau, không quan trọng lập trường.

Lãnh Chúa Dị Giới hiển nhiên cũng phát hiện ra đám người Trái Đất ngu xuẩn nghe không hiểu loại ngôn ngữ cao cấp của bọn họ, cho nên gã không mở miệng nữa, mà làm một động tác khiêu chiến, hướng về phía người Trái Đất ngoắc ngoắc ngón tay.

Động tác này xem ra không phân biệt thế giới.

Ngô Đảo Quý Hổ và Giới Đấu không ngờ đối phương lại kiêu ngạo như thế, căn bản không hề để người Trái Đất vào mắt.

Bất quá Đỗ Lan lại đứng ra: Vậy thì để ta tới lĩnh giáo uy lực của ngươi.

Biến thân.

Kỵ sĩ Tỳ Bà tham thượng.

Giới Đấu nhìn Đỗ Lan, cậu ta biết Đỗ Lan được xưng là Kỵ sĩ mạnh nhất, vậy hãy để cậu ta xem Kỵ sĩ mạnh nhất có phải thật sự có thể đối chiến với Lãnh Chúa hay không.

Hồng Sắc Lãnh Chúa rất cao hứng, đám người Trái Đất này thật đúng là từng tên từng tên một đưa tới cửa để chịu đòn, gã thích.

Hai người lao vào nhau, vũ khí của Lãnh Chúa là một thanh đao, đao phong như núi, đánh rơi toàn bộ lưu tinh chùy, áp sát chém xuống.

Nhưng Đỗ Lan rung cổ tay, lưu tinh chùy rơi xuống đất lần nữa sống lại, nhanh chóng từ phía sau công kích tới.

Hồng Sắc Lãnh Chúa chỉ có thể xoay người phòng ngự, cái này liền lộ ra sơ hở.

Kỵ sĩ đá.

Đỗ Lan bật nhảy tại chỗ tung ra một kích kinh người.

Nhưng động tác của Lãnh Chúa cực nhanh, hậu phát tiên chí, vậy mà cũng dùng một cú đá phản kích, hai người va chạm giữa không trung, cầu lửa bùng nổ.

Mạnh quá.

Giới Đấu vừa rồi căn bản không có lực hoàn thủ, thế nhưng Đỗ Lan lại có thể đánh với đối phương có qua có lại.

Trong tầm mắt của cậu ta, cả hai đều rơi xuống.

Chỉ là Hồng Sắc Lãnh Chúa còn đứng, nhưng Đỗ Lan thì quỳ một gối xuống đất.

Vết thương trên khôi giáp.

Ngô Đảo Quý Hổ nhìn thấy trên khôi giáp Đỗ Lan xuất hiện một vết nứt lớn, hiển nhiên lần này là Đỗ Lan chịu thiệt.

Quả nhiên nhân loại không phải là đối thủ của Lãnh Chúa sao.

Nhưng Đỗ Lan vẫn chưa bỏ cuộc, lần này hắn lấy ra Dị chủng tây qua: Tiếp tục.

Oanh.

Khí kình bàng bạc khiến cả chiến trường trở nên bằng phẳng, thanh âm máy móc vang lên, chính là hệ thống trợ lực của Tây qua khôi giáp.

Hiệp thứ hai.

Đỗ Lan lần này sử dụng chính là vũ khí nóng, đạn dược đan dệt thành một tấm lưới lửa.

Hồng Sắc Lãnh Chúa múa đao thành khiên, tia lửa bắn tứ tung đinh đinh đang đang, đạn bị bắn ra để lại chi chít lỗ đạn xung quanh.

Ngô Đảo Quý Hổ và Giới Đấu chỉ có thể lui về phía sau, sợ bị đạn lạc ngộ thương.

Đây chính là thực lực của Lãnh Chúa sao.

Ngô Đảo Quý Hổ biết kế hoạch cứu thế của Thế Giới Thụ thật sự là quá không hoàn thiện, nhân loại hiểu biết về Hải Mỗ Minh Giới quá ít, ai có thể ngờ Dị Giới lại có Lãnh Chúa lấy một địch trăm thế này chứ.

Hồng Sắc Lãnh Chúa rất hưng phấn, gã đỉnh đạn đi về phía trước, dường như chỉ cần đao còn trong tay, căn bản không sợ mưa bom bão đạn, đem sự cường đại thể hiện đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Mạnh tức là không sợ hãi.

Nếm thử chiêu này của ta xem thế nào.

Đỗ Lan mạnh mẽ vung thương.

Ngô Đảo Quý Hổ nhìn thấy chiêu này, mắt sáng lên: Rốt cuộc cũng đến rồi sao.

Giới Đấu không hiểu ra sao, không biết chiêu thức gì có thể làm cho tên Ngô Đảo Quý Hổ này chấn phấn tinh thần.

Sau đó cậu ta liền nhìn thấy đường đạn mang theo ánh sáng không còn là đường thẳng nữa mà biến thành đường cong, vậy mà vòng qua đao phong của đối phương, đánh tới từ bên hông.

Hồng Sắc Lãnh Chúa hiển nhiên cũng không ngờ tới, đã không kịp trở tay, chỉ có thể bị bắn trúng.

Tiếng nổ đùng đoàng liên tiếp vang lên trên người gã, rất đau, cũng làm gã rất tức giận.

Chính là lúc này.

Đỗ Lan lại nắm lấy cơ hội mở ra cổng truyền tống, lần này hắn muốn ném kẻ địch đến Thế Giới Thụ ở Mỹ Đế, để bọn họ nếm thử sự lợi hại của Lãnh Chúa.

Hồng Sắc Lãnh Chúa nằm mơ cũng không ngờ nhân loại sẽ có loại năng lực này, phải biết rằng xưa nay chỉ có bọn chúng mới có thể tự do mở cổng.

Chương 1603

Từ trên cao rơi xuống Thế Giới Thụ ở New York, Hồng Sắc Lãnh Chúa đã bạo nộ rồi, thấy xe thì đập, thấy người thì đánh, muốn đem toàn bộ sự nghẹn khuất và nộ hỏa của mình phát tiết ra ngoài.

Bộ đội bảo an Thế Giới Thụ xuất động, thế nhưng toàn bộ thua tan tác, Hồng Sắc Lãnh Chúa thậm chí còn mở cổng không gian, triệu hồi quái vật, tiến hành một trận tao ngộ chiến nho nhỏ.

Hai khu phố bị hủy, trên đường phố phủ đầy mảnh vỡ, còn có xe cộ bị chém đứt, mấy trăm người bị thương nhập viện, chức năng của Thế Giới Thụ gần như bị tê liệt.

Bất quá sau đó Thế Giới Thụ Mỹ Đế mới biết được hóa ra quái vật là do Thế Giới Thụ Trạch Nha phát hiện đầu tiên, hơn nữa bọn họ còn nghi ngờ khu vực đó có nhiều sinh mệnh trí tuệ Dị Giới hơn.

Gia tăng vũ trang cho Trạch Nha thị, tiên phát chế nhân dường như trở thành biện pháp tốt nhất.

Đương nhiên các Thế Giới Thụ khác hiện tại cũng như lâm đại địch, bọn họ cũng sợ kẻ địch sẽ di chuyển tức thời, như vậy kẻ địch có khả năng xuất hiện ở bất cứ đâu, cho nên cuối cùng quân lực điều cho Trạch Nha thị ít hơn so với Đỗ Lan xin rất nhiều.

Làm việc theo quy tắc thật đúng là không dễ dàng a.

Đỗ Lan tỏ vẻ một cường giả như mình làm việc theo quy tắc trò chơi thì luôn sẽ bị vấp váp.

Nhưng đây cũng là thú vui của trò chơi, giống như game thủ cao cấp sẽ chết cả ngàn lần trong một trò chơi, càng gian nan thì cảm giác thành tựu khi thông quan cuối cùng cũng càng mạnh.

Đỗ Lan hiện tại cũng không sai biệt lắm, làm việc theo quy tắc, cuối cùng nếu thành công, vậy thì thế giới chính là bàn cờ của hắn, hắn chính là người chiến thắng lớn nhất.

Mà quy tắc trò chơi bao gồm đạo đức và tư tâm của nhân loại, quy tắc của Thế Giới Thụ và chuẩn tắc của xã hội.

Rốt cuộc cậu muốn làm gì.

Sau khi Đỗ Lan truyền tống quái thú đi, Ngô Đảo Quý Hổ trở lại Thế Giới Thụ, anh ta phát hiện mình đã hoàn toàn không có quyền lợi, chỉ có thể nhìn Đỗ Lan làm mưa làm gió.

Đương nhiên là đánh giặc, ngươi cũng đã gặp Lãnh Chúa rồi, bọn chúng hiển nhiên sẽ không dễ dàng buông tha cho chúng ta, cho nên chúng ta phải tích cực chuẩn bị chiến đấu.

Hiện tại nên toàn lực sản xuất thắt lưng.

Ngô Đảo Quý Hổ lại cảm thấy việc đánh giặc có thể trì hoãn, còn thế giới dung hợp lại đang cận kề trước mắt, cứu vớt thế giới mới là quan trọng nhất.

Việc này giao cho ngươi, ngươi có thể toàn lực sản xuất thắt lưng, cứu vớt càng nhiều người, còn ta chuẩn bị đánh giặc.

Đối với thái độ này của Đỗ Lan, Ngô Đảo Quý Hổ không thể làm gì.

Anh ta đi gặp Chiến Cực Lăng Mã, hỏi thăm rốt cuộc là sức mạnh gì đã khiến hắn đi lên con đường tà đạo.

Chiến Cực Lăng Mã đương nhiên nói là năng lượng vô cùng lợi hại, là thứ có thể khống chế toàn bộ khu rừng.

Tôi biết ngay anh sẽ không mắng tôi cũng sẽ không hận tôi.

Chiến Cực Lăng Mã thấy Ngô Đảo Quý Hổ đến thì tâm bình khí hòa, tỏ vẻ hoàn toàn nằm trong dự liệu của hắn: Anh chính là một người đàn ông như vậy, chính là không buông bỏ được trách nhiệm của mình.

Đỗ Lan có phải nói để anh đi sản xuất thắt lưng cứu vớt thế giới hay không.

Xác thực như thế.

Anh cũng nên biết căn bản là không thể nào, tôi đã tính toán qua, cho dù dùng hết tất cả tài nguyên, cũng chẳng qua là có thể chế tạo hai trăm triệu cái thắt lưng, căn bản không đủ để cứu vớt thế giới.

Mà Đỗ Lan cũng chẳng quan tâm thế giới, cậu ta chỉ nghĩ đến chiến tranh.

Lúc này, hắn vẫn còn đang châm ngòi ly gián: Phương pháp của tôi mới là chính xác nhất, mới có thể cứu vớt nhân loại, anh bắt buộc phải đi tìm được sức mạnh đó.

Chiến Cực Lăng Mã hy vọng Ngô Đảo Quý Hổ có thể tỉnh ngộ, đừng ôm cái cũ nát nữa, phải dũng cảm mạo hiểm, phải dũng cảm khiêu chiến sức mạnh của Đỗ Lan.

Tôi không phải cậu, tôi sẽ không mạo hiểm.

Tuy rằng Chiến Cực Lăng Mã nói rất êm tai, nhưng ai biết sức mạnh đó có thật sự tồn tại hay không, hơn nữa cho dù tồn tại thì nhất định có thể cứu vớt thế giới sao.

Quá mạo hiểm, không phải phong cách của Ngô Đảo Quý Hổ.

Nhưng anh ta cũng biết thắt lưng xác thực không đủ, kế hoạch cứu thế đã lâm vào bế tắc, anh ta phải hỏi dự định của Đỗ Lan.

Dự định của Đỗ Lan chính là chấp nhận tất cả: Tận nhân sự thính thiên mệnh, làm tốt chuyện của chính chúng ta, nếu nhân loại thật sự phải hủy diệt, vậy thì hãy để chúng ta tiêu vong trong sự phản kích oanh oanh liệt liệt, lưu lại một màn tráng lệ nhất.

Nghe câu này, Ngô Đảo Quý Hổ rốt cuộc đã hiểu, hiện tại mỗi một Giả Diện Kỵ Sĩ đều có sứ mệnh của riêng mình, anh ta nghĩ đến Cát Diệp Hoành Thái, có lẽ cậu ta có thể đi tìm sức mạnh cuối cùng, thực hiện sứ mệnh thuộc về cậu ta.

Lần đầu tiên tiếp xúc với Lãnh Chúa, là một thất bại.

Trong phòng họp tác chiến, tầng lớp quyền lực của Thế Giới Thụ Trạch Nha đều ngồi ở trong đó, nghe Đỗ Lan diễn thuyết.

Trên màn hình máy chiếu có ảnh chụp rõ ràng của Lãnh Chúa: Hiện tại chúng ta biết năng lực cơ bản của Lãnh Chúa là sức chiến đấu cường đại, còn có thể tùy thời mở ra cổng không gian, thống soái quái thú cấp một và quái thú cấp hai.

Mà nguy hiểm nhất, là bọn chúng sở hữu trí tuệ không thua gì chúng ta, bọn chúng cũng sẽ chế định kế hoạch tác chiến.

Mọi người đều rất nghiêm túc, bởi vì bọn họ muốn bảo vệ thứ quan trọng nhất, thì phải đối mặt trực diện với cường giả Dị Giới rồi.

Để ứng đối chiến tranh có thể bùng nổ bất cứ lúc nào, hiện tại ta tuyên bố chọn lựa các kiến trúc kiên cố từ cơ sở hạ tầng công cộng của Trạch Nha thị để thành lập nơi tị nạn, đồng thời bắt đầu quản chế tất cả tài nguyên.

Ngô Đảo Quý Hổ đột nhiên nói: Nếu quản chế tài nguyên, sẽ gây ra khủng hoảng.

Đỗ Lan cũng không tức giận: Khủng hoảng đã không thể tránh khỏi, nếu chúng ta không làm gì cả mới sẽ khiến khủng hoảng khuếch tán.

Đồng thời với việc quản chế tài nguyên, cũng là nói cho cư dân biết Thế Giới Thụ chúng ta có hành động, nếu bọn họ không thích thì hoàn toàn có thể rời đi.

Đây là chiến tranh, sống sót mới là quan trọng nhất, thứ hai mới là chiếu cố tâm tình của mỗi người.

Nhưng nói như vậy, sẽ tương đương với việc bại lộ chân tướng chúng ta vẫn luôn che giấu, chân tướng hai thế giới dung hợp.

Ngô Đảo Quý Hổ vẫn cảm thấy quá nhanh, người Trái Đất còn chưa chuẩn bị tốt.

Nếu mọi người biết Trái Đất và Dị Giới sắp dung hợp, thì có khả năng còn chưa khai chiến, bản thân nhân loại đã tiên tao loạn.

Nhưng kỳ thật cho dù không nói, càng ngày càng nhiều sự kiện quái vật, bình dân đại khái cũng có thể đoán được có chuyện gì đó không ổn sắp xảy ra.

Đặc biệt là rất nhiều nơi đều mạc danh kỳ diệu xuất hiện thực vật cổ quái, đủ loại dấu hiệu đều chứng minh có thứ gì đó sắp tới Trái Đất rồi.

Bình dân thực ra đã có các loại suy đoán.

Hiện tại không thể cố kỵ quá nhiều nữa, chúng ta bắt buộc phải pháo đài hóa tòa thành phố này.

Lắp đặt vũ khí mà ta xin được vào các thiết bị tị nạn, hơn nữa trên đường phố cũng phải lắp đặt thêm nhiều camera, tiến hành giám sát không góc chết đối với thành phố này.

Đỗ Lan nói: Chúng ta không thể kỳ vọng mỗi một trận đại chiến đều ở Dị Giới, chúng ta cũng phải làm tốt chuẩn bị bị đánh lén.

Bảo vệ gia đình, Trái Đất là quê hương của chúng ta, là Trái Đất của người Trái Đất chúng ta, tuyệt đối không thể để bất kỳ sinh mệnh tà ác nào nhiễm chỉ, vì an toàn của Trái Đất và tự do của nhân loại, chúng ta bắt buộc phải phấn chiến, vì nhân loại chí cao.

Vì nhân loại chí cao.

Mọi người giơ tay cùng hô.

Ngô Đảo Quý Hổ không rét mà run, đây quả thực chính là chính phủ quân sự a, Đỗ Lan rốt cuộc sẽ dẫn dắt nhân loại đến nơi nào.

Từng điều lệnh chính sách ban xuống, cư dân Trạch Nha thị quả nhiên kinh hãi.

Bọn họ là vì tham đồ an nhạc mới đến tòa thành phố điềm tĩnh du nhàn này, nhưng nhìn Thế Giới Thụ lắp đặt vũ khí vào trong góc bệnh viện trường học, mọi người đột nhiên phát hiện tất cả những gì họ theo đuổi đều đã biến mất.

Thật sự sắp khai chiến rồi sao.

Các thành viên đội nhảy Khải Vũ đều nhìn Cát Diệp Hoành Thái, người đàn ông vẫn luôn không từ bỏ chiến đấu này.

Cát Diệp Hoành Thái không biết, cậu chỉ biết mình nên đi tìm sinh mệnh Dị Giới, đây là biện pháp duy nhất giải quyết vấn đề trong hòa bình.

Cậu nhất định phải ngăn cản chiến tranh.

Anh Hoành Thái.

Vũ lo lắng không thôi, cô có một loại cảm giác, chính là nếu Cát Diệp Hoành Thái tiếp tục dùng sức một người đối kháng hai đại thế giới, cậu sẽ tự hủy diệt.

Cô không muốn Hoành Thái cứ thế biến mất, cô thực ra vẫn luôn thích cậu, thích người anh trai đáng tin cậy kia, thích người anh trai từ nhỏ đã luôn bảo vệ mình kia: Đừng đi.

Vũ là lấy hết dũng khí mới nói như vậy.

Tiểu Vũ, yên tâm, anh sẽ không sao đâu.

Hoành Thái nói như vậy, sau đó để lại một nụ cười rồi đi.

Tiểu Vũ lại đau lòng, Cát Diệp Hoành Thái tuyệt đối không thể được tha thứ.

Lúc này Ngô Đảo Quang Thực vẫn còn đang ẩn nấp trong đội nhảy, nhìn thấy thái độ của Cát Diệp Hoành Thái, thì càng thêm phẫn nộ.

Quả nhiên hắn chỉ biết làm chị Vũ đau lòng, chỉ có mình mới có thể chân chính bảo vệ cô ấy.

Ngô Đảo Quang Thực thậm chí còn không biết biến hóa trong tổ chức Thế Giới Thụ, cậu ta thật sự bị tình yêu làm mụ mẫm đầu óc.

Trên đường phố có xe bọc thép của Thế Giới Thụ, còn có Kỵ sĩ lượng sản đi tuần tra.

Rất nhiều cư dân đều dọn đi, bởi vì bọn họ không thể sống những ngày tháng căng thẳng thế này, sự căng thẳng khiến bọn họ hít thở không thông.

Lúc này Cát Diệp Hoành Thái càng không thể buông bỏ trách nhiệm mà rời đi, bởi vì cậu biết nếu mình đi, vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho chính mình, chính mình cũng vĩnh viễn không có được khoái lạc.

Cho nên dù nguy hiểm thế nào, cậu cũng phải đi tiếp xúc với sinh mệnh Dị Giới, đây chính là sứ mệnh của cậu.

Lần thứ hai tiến vào Hải Mỗ Minh Giới, đi tới di tích văn minh bị rừng rậm thôn phệ, Cát Diệp Hoành Thái có một loại cảm giác, dường như lần này cậu sẽ gặp được tồn tại mà mình muốn tìm.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, cậu tìm được Hồng Sắc Lãnh Chúa, lúc này Hồng Sắc Lãnh Chúa đã học được đa dạng ngôn ngữ của Trái Đất, nhưng cái giá chính là gã đã giết vài người Trái Đất.

Tôi đến vì hòa bình.

Cát Diệp Hoành Thái còn không biết những việc Hồng Sắc Lãnh Chúa đã làm, vẫn ngây thơ muốn liên hợp đối phương cùng nhau thủ hộ hai thế giới.

Hòa bình.

Hồng Sắc Lãnh Chúa cảm thấy rất buồn cười, thôn phệ thế giới là ý chí của rừng rậm, nếu hòa bình thật sự có tác dụng, văn minh của bọn chúng lúc trước cũng sẽ không biến thành cái dạng này.

Không sai, các người có thể khống chế rừng rậm mà, xin đừng để rừng rậm thôn phệ Trái Đất nữa, chúng tôi cũng không có ý nghĩ làm địch với các người.

Cát Diệp Hoành Thái tỏ vẻ mình chỉ là một sứ giả hòa bình.

Thôn phệ văn minh chính là ý nghĩa tồn tại của rừng rậm, cũng giống như nhân loại các ngươi phải ăn cơm vậy, chẳng lẽ ngươi có thể bảo nhân loại không ăn cơm sao.

Cát Diệp Hoành Thái không ngờ đối phương sẽ nói như vậy, cậu còn muốn nói gì đó, Hồng Sắc Lãnh Chúa đã công kích tới.

Ngươi làm cái gì.

Đương nhiên là chiến đấu, ta phát hiện nhân loại các ngươi không phải đều rất thích chiến đấu sao.

Ta muốn chiến đấu, cuối cùng ta sẽ tìm được tên chiến binh nhân loại cổ quái kia, giết hắn, để rửa sạch bại tích của ta.

Lãnh Chúa còn nhớ rõ sỉ nhục bị Đỗ Lan bắn trúng.

Tôi không muốn chiến đấu.

Cát Diệp biến thân, nhưng cũng không chiến đấu, chỉ là né tránh.

Đúng đúng, chính là biến thân như vậy, chính là trạng thái này, nhân loại các ngươi thật sự rất thú vị.

Nhìn thấy đối phương cũng biến thân, Hồng Sắc Lãnh Chúa càng kích động, xông lên chém giết.

Cát Diệp không ngờ đối phương lại không nói lý lẽ như thế, chỉ có thể tiếp tục chạy, thực sự không có biện pháp mới giơ đao phòng ngự, nhưng nhất quyết không tấn công.

Sao thế, vì cái gì không chiến đấu.

Nếu không chiến đấu thì đi chết đi.

Nói rồi Lãnh Chúa sát phạt lao tới.

Chương 1604

Cát Diệp mắt thấy sắp bị một đao chém làm đôi, từ bên cạnh đâm ra một quả chuối tiêu lớn, đánh bay Hồng Sắc Lãnh Chúa.

Cậu đang làm cái gì.

Hóa ra là Giới Đấu, cậu ta thấy Cát Diệp bị động chịu đòn, nhịn không được rống lên: Muốn chết à.

Tôi là hy vọng có thể làm cho hắn hiểu, nhân loại chúng ta yêu hòa bình.

Giới Đấu cười lạnh một tiếng: Nhưng bọn chúng thì không yêu hòa bình, nếu yêu hòa bình thì cũng sẽ không tới thôn phệ Trái Đất rồi.

Giới Đấu biết chuối tiêu là đánh không lại đối phương, bèn lấy ra xoài Mang quả, đồng thời sử dụng máy ép trái cây, nâng lên trạng thái mạnh nhất của bản thân.

Lần thứ hai đối mặt Lãnh Chúa, Giới Đấu đánh lên mười hai phần tinh thần, lấy tư thái mạnh nhất ứng chiến, lang nha bổng trong tay hổ hổ sinh phong, đoạn mộc khai thạch, hình thành từng đạo tàn ảnh màu vàng đánh về phía Hồng Sắc Lãnh Chúa.

Đáng tiếc Hồng Sắc Lãnh Chúa cũng không phải hạng người vô dụng, lưỡi đao hỏa diễm trong tay gã cũng không phải để trưng, cho nên chống lại lang nha bổng cũng không rơi xuống hạ phong, thể hiện hùng phong của cường giả.

Giới Đấu.

Hoành Thái vừa nhìn liền biết Giới Đấu không có khả năng một mình đánh bại kẻ địch, cũng không thể không lấy ra Tỏa Chủng Chi Viên Kachidoki Lockseed, quả cam biến dị mà Tương Nhạc đưa cho cậu, biến thân thành hình thái Thẳng Hống, cũng là một hình thái soái khí nhất, chân chính trở thành một vị tướng quân, thân khoác áo giáp, dũng cảm tiến tới.

Cậu qua đây làm gì.

Đây là trận chiến của tôi.

Giới Đấu còn không vui khi Hoành Thái tới giúp đỡ.

Một mình cậu đánh không lại hắn, chúng ta chỉ có thể liên thủ chiến đấu.

Hoành Thái lúc này cũng biết không phải lúc đàm phán hòa bình, chỉ có đánh bại kẻ địch trước mới được.

Giới Đấu hừ lạnh một tiếng, đảo cũng không nói thêm lời cự tuyệt nào, hai người cùng nhau công kích.

Lần này Hồng Sắc Lãnh Chúa rốt cuộc cảm nhận được áp lực, bởi vì hai tên người Trái Đất này đều có sức chiến đấu và tố dưỡng chiến đấu không tầm thường.

Giới Đấu và Hoành Thái trưởng thành trong chiến đấu, hơn nữa chính vì là vừa địch vừa bạn, cho nên mới càng thêm hiểu rõ thói quen của đối phương, phối hợp càng thêm cường đại, phát huy ra sức mạnh một cộng một lớn hơn hai.

Chỉ là người Trái Đất.

Hồng Sắc Lãnh Chúa bị Giới Đấu nện một chùy vào lưng, lảo đảo bổ nhào về phía trước, vịn vào thân cây mới không ngã sấp xuống, gã không ngờ hai tên người Trái Đất lại có thể phát huy ra loại uy lực này.

Gã không thể tiếp tục chiến đấu, cho nên gã điều khiển dây leo xung quanh quấn lấy hai người, bản thân đi trước một bước.

Đối mặt dây leo, Hoành Thái liền không cần lưu tình, trong phút chốc chém nát dây leo, giải phóng hai người.

Bị hắn trốn thoát rồi sao.

Giới Đấu không cam lòng, cậu ta là ôm mục đích giết chết đối phương mà chiến đấu.

Giới Đấu, chúng ta không thể gia tăng cừu hận.

Hoành Thái vẫn còn nói những lời này.

Khi bọn chúng lần đầu tiên đặt chân lên Trái Đất, đã gia tăng cừu hận rồi.

Giới Đấu hiểu cảm giác quê hương bị đoạt đi, nhà của cậu ta chính là bị Thế Giới Thụ đoạt đi, Hải Mỗ Minh Giới chẳng qua là một kẻ xâm lược khác mà thôi, cừu hận của bọn họ đã gieo xuống ngay khi đối phương xâm nhập, đây không phải là điều Hoành Thái ngây thơ có thể hiểu được.

Nhưng bọn họ thật sự có thể khống chế rừng rậm, biết đâu có biện pháp gì có thể giải quyết nguy cơ.

Giới Đấu không muốn nói chuyện với cái tên trình độ còn không bằng mẫu giáo này nữa, không nói một lời liền bỏ đi, cậu ta muốn tiếp tục đi tìm Lãnh Chúa.

Mà lúc này Hồng Sắc Lãnh Chúa trốn đến chỗ sâu trong phế tích, ở đó vậy mà còn có vài tên đồng loại: Huyền Vũ Lãnh Chúa, Ngưu Lãnh Chúa, Chu Tước Lãnh Chúa, mà Hồng Sắc chính là Chân Hồng Lãnh Chúa, còn có một Phỉ Thúy Lãnh Chúa.

Tổng cộng năm tên Lãnh Chúa, cộng thêm một vị Vương.

Đội hình này có thể nói là dư sức nghiền áp Trái Đất, đây mới là sức mạnh chân chính của Hải Mỗ Minh Giới.

Nhìn thấy Chân Hồng chật vật như thế, bọn họ nhịn không được hả hê khi người gặp họa, hiển nhiên giữa các Lãnh Chúa cũng không phải đồng lòng.

Kỳ thực ban đầu khi Hải Mỗ Minh Giới thôn phệ văn minh của bọn họ, mấy tên này đều thuộc về những kẻ cạnh tranh, chính là những kẻ cạnh tranh tranh đoạt lực lượng mạnh nhất.

Hải Mỗ Minh Giới thôn phệ văn minh là thật, nhưng bởi vì bọn họ đấu đá nội bộ cạnh tranh lẫn nhau mới dẫn đến văn minh gia tốc hủy diệt, bọn họ mới là nguyên hung.

Hành tinh này còn có tồn tại có thể làm bị thương Lãnh Chúa chúng ta sao.

Thật đúng là thú vị nha.

Phỉ Thúy Lãnh Chúa cười hi hi ha ha nói, dường như rất có hứng thú với Trái Đất.

Những kẻ khác nhìn thấy bộ dạng của Chân Hồng cũng cười trên nỗi đau của người khác, căn bản không có vì mọi người là người sống sót của cùng một nền văn minh mà quan tâm lẫn nhau.

Chân Hồng không nói, lần sau gã nhất định sẽ giết đám người Trái Đất.

Lúc này Thế Giới Thụ đã làm tốt chuẩn bị quyết chiến, cả tòa thành phố đều pháo đài hóa, tài nguyên các phương diện cũng đã chuẩn bị xong, bọn họ thậm chí còn mộ tập một nhóm binh lính dự bị, chuẩn bị cùng kẻ địch quyết một trận tử chiến.

Cậu thật sự muốn vận chuyển siêu bom đến phế tích.

Ngô Đảo Quý Hổ biết kế hoạch tác chiến của Đỗ Lan, là muốn chủ động khiêu khích đối phương, hơn nữa còn muốn vận chuyển một quả bom siêu cấp có uy lực không thua kém bom hạt nhân đến phế tích.

Đương nhiên, nếu không ta xin vũ khí quyết chiến này làm gì.

Vũ khí chỉ khi sử dụng mới có giá trị.

Nhưng chủ động dẫn phát chiến tranh như vậy thật sự tốt sao.

Chúng ta hiện tại đối với thực lực của đối thủ còn chưa hiểu rõ ràng lắm, nếu kẻ địch đã nắm giữ sức mạnh chung cực, thì phải làm sao.

Ta cảm thấy bọn chúng hẳn là còn chưa nắm giữ, bọn chúng cũng vẫn đang chờ đợi, nếu không thì Trái Đất có khả năng đã biến mất rồi.

Cho nên chúng ta muốn tiên phát chế nhân, đây cũng là một loại phương thức thăm dò.

Nhưng nếu bọn chúng phản công, sự chuẩn bị của chúng ta còn chưa đủ.

Ngô Đảo Quý Hổ không đồng ý kế hoạch này, quá mạo hiểm quá khích tiến, chỉ tổ chọc giận kẻ địch.

Vậy ngươi cho rằng chúng ta nên làm gì.

Chỉ biết chờ, tiếp tục chờ đợi, hoặc là bọn chúng thật sự sẽ nắm giữ sức mạnh chung cực.

Chúng ta nên tiếp xúc trước, bất kể là chiến đấu quy mô nhỏ hay là giao lưu, chúng ta cần tình báo.

Ngô Đảo Quý Hổ nói.

Ngươi thật đúng là bảo thủ.

Còn hơn biện pháp của cậu, nhân loại chúng ta bản thân đã không có bao nhiêu lá bài tẩy, thì càng nên cẩn thận dè dặt.

Hoặc là chúng ta có thể chiết trung một chút, chúng ta có thể đưa một quả bom giả qua đó, xem phản ứng của đối phương.

Đỗ Lan nói: Lừa đảo cũng là một loại thăm dò.

Đối với kiến nghị này, Ngô Đảo Quý Hổ sau khi cân nhắc cũng đồng ý.

Thế là Đỗ Lan đi kích nổ một quả bom thật nho nhỏ trước, sau đó đi đặt một quả bom giả đã tháo gỡ thiết bị kích nổ.

Ngay tại điểm trung tâm của phế tích, Đỗ Lan đích thân giám sát lắp đặt, bảo đảm nó đủ mức bức chân.

Khi Đỗ Lan lắp đặt bom, quả nhiên phát hiện có Lãnh Chúa đang quan sát trong bóng tối, hiển nhiên bọn chúng tò mò với hành vi của nhân loại.

Chân Hồng và bọn chúng cùng chia sẻ ngôn ngữ nhân loại, bọn chúng biết nhân loại đang lắp bom, một quả bom có thể thổi bay cả phế tích.

Đám nhân loại này đang tìm chết, vậy mà muốn phá hủy gia viên của chúng ta.

Tuy rằng đã tàn phá không chịu nổi, nhưng nhà vẫn là nhà.

Để ta giết bọn chúng.

Ngưu Lãnh Chúa nói.

Ta không tin nhân loại có bản lĩnh này, nhân loại là sinh mệnh ngu xuẩn lại yếu đuối, văn minh của bọn chúng cũng là ngu muội lạc hậu, bọn chúng sẽ không dùng loại vũ khí này.

Không, bọn chúng có.

Chân Hồng Lãnh Chúa nói: Bọn chúng có một loại vũ khí tên là bom hạt nhân, xác thực rất nguy hiểm, bất quá chỉ cần Vương của chúng ta ra tay, như vậy bom hạt nhân cũng không phải uy hiếp lớn gì.

Vương hiện tại chỉ nghĩ đến việc sau khi Cấm Quả chín muồi sẽ hồi sinh Vương Phi, ngài ấy mới sẽ không quản chúng ta sống chết.

Huyền Vũ nhịn không được oán giận nói.

Hiển nhiên bọn chúng biết sự tồn tại của lực lượng tối thượng, đáng tiếc Cấm Quả đã bị Vương của bọn chúng đặt trước rồi.

Hiển nhiên có một số Lãnh Chúa cũng không nguyện ý chấp nhận sự an bài như vậy, Vương đã ăn một trái Cấm Quả, trái Cấm Quả tiếp theo nên đến lượt bọn chúng rồi.

Vương Phi đều đã chết rồi, không cần lãng phí một trái Cấm Quả.

Lắp đặt bom xong, Đỗ Lan liền bắt đầu cầm loa lớn gọi hàng: Chúng ta muốn tiến hành đối thoại, nếu không, ta sẽ cho các ngươi đều bay lên trời.

Các Lãnh Chúa sắc mặt không vui, đều nổi lên sát cơ với Đỗ Lan, đặc biệt là Chân Hồng Lãnh Chúa, gã đã nhận ra Đỗ Lan chính là người đàn ông Trái Đất đầu tiên đả thương gã.

Đỗ Lan thông qua loa lớn tìm kiếm đối thoại, không có bất kỳ che giấu nào, nói thẳng không ra mặt thì sẽ cho nổ bay phế tích.

Các Lãnh Chúa đi ra, từ nơi ẩn thân của bọn chúng đi ra, mỗi một Lãnh Chúa đều mang theo sát ý, không có ý tốt nhìn Đỗ Lan.

Bị vây giữa các Lãnh Chúa, Đỗ Lan còn đáng thương hơn cả dê con.

Chúng ta ra rồi, ngươi muốn nói di ngôn gì.

Chân Hồng Lãnh Chúa đã sớm nhịn không được rồi.

Tên nhân loại này thực sự là quá to gan.

Xem ra các ngươi đã học được tiếng người, vậy thì có thể tiết kiệm rất nhiều khí lực rồi, ta đến là vì giao lưu, ta nghĩ mọi người chúng ta căn bản không cần thiết phải tranh đấu.

Ồ.

Không cần thiết sao.

Sao ta lại cảm thấy rất cần thiết.

Phỉ Thúy Lãnh Chúa cũng nói, gã vốn dĩ đi theo lộ tuyến trí tuệ, cho nên lại rất vui vẻ cùng nhân loại hảo hảo phân bua một chút: Nói cho ta biết, là cái gì khiến ngươi cho rằng chúng ta không cần thiết tranh đấu.

Bởi vì hai bên chúng ta đều là người bị hại của Hải Mỗ Minh Giới, không phải nên cùng nhau nghĩ cách giải quyết Hải Mỗ Minh Giới sao.

Đỗ Lan nói.

Thông qua thiết bị giám sát, Ngô Đảo Quý Hổ toát mồ hôi thay cho Đỗ Lan, anh ta cũng không ngờ lại có nhiều Lãnh Chúa như vậy, năm tên a, mỗi một tên đều rất cường đại, quả bom giả kia không biết có thể lừa được bao lâu.

Nhìn thấy Đỗ Lan mặt không đổi sắc, Ngô Đảo Quý Hổ đều phải bội phục cái dũng khí này, thật không biết Đỗ Lan sao có thể dũng cảm như vậy, chẳng lẽ hắn không biết chữ chết viết như thế nào sao.

Trên màn hình, năm Lãnh Chúa đều nóng lòng muốn thử, dường như đều muốn làm người đầu tiên công kích, chút nào không bị lời nói của Đỗ Lan ảnh hưởng.

Ngô Đảo Quý Hổ đúng là chưa từng nghĩ tới văn minh của các Lãnh Chúa có phải cũng bị Hải Mỗ Minh Giới phá hoại hay không, nhưng hiện tại nghĩ lại dường như xác thực có đạo lý, Hải Mỗ Minh Giới hiển nhiên sẽ không bị một nền văn minh khống chế, mà là một cỗ sức mạnh không rõ.

Nhân loại ngươi căn bản không hiểu rõ Hải Mỗ Minh Giới, đây là thế giới tồi tệ nhất, nhưng cũng là nơi tốt đẹp nhất.

Các Lãnh Chúa đều rất mong chờ Cấm Quả, chỉ cần đạt được Cấm Quả bọn chúng liền có thể trở thành thần, đến lúc đó bọn chúng sẽ siêu phàm nhập thánh.

Trong lòng bọn chúng căn bản không có văn minh, chỉ có chính mình, những kẻ cao thượng trong thời gian chiến tranh đã chết hết, cái chết của họ thành tựu cho những kẻ ti bỉ ích kỷ.

Ta không nói chuyện với các ngươi, ta muốn nghe người lãnh đạo của các ngươi nói chuyện.

Lời nói của Đỗ Lan chọc giận các Lãnh Chúa, khu khu một tên nhân loại vậy mà dám nói chuyện với bọn chúng như vậy.

Chương 1605

Ngươi đáng chết.

Lãnh Chúa thẹn quá hóa giận, thật là vì Đỗ Lan nói đúng, cho nên bọn chúng mới sẽ tức giận.

Bởi vì bọn chúng xác thực nói không tính, bọn chúng chỉ là Lãnh Chúa, trên Lãnh Chúa còn có Vương.

Ngô Đảo Quý Hổ sử sốt, không biết Đỗ Lan làm sao biết những điều này, hắn làm sao biết năm Lãnh Chúa này còn không phải lãnh đạo tối cao.

Ngươi làm sao biết sự tồn tại của ta.

Lúc này từ trong phế tích đi ra một vị Vương ung dung hoa quý, trên người ông ta có hoa văn trang sức màu vàng, còn khoác khăn quàng bạch kim đại biểu cho sự tôn quý: Nhân loại, nói cho ta biết.

Ông ta cũng rất tò mò Đỗ Lan làm sao nhìn ra sự tồn tại của ông ta.

Phải biết rằng Bạch Á Roshuo rất ít ra khỏi cửa, vẫn luôn canh giữ quan tài của vương phi, còn trạch hơn cả trạch nam, ngoại trừ năm Lãnh Chúa ra căn bản không ai biết ông ta.

Đỗ Lan nói: Suy luận rất đơn giản, mấy tên Lãnh Chúa này hiển nhiên đều không phải người có khí lượng lớn, nhưng cố tình bọn chúng lại cùng nhau xuất động, hơn nữa không xảy ra tranh cãi, điều này không thể không làm người ta hoài nghi bọn chúng có phải đang nghe lệnh của mệnh lệnh cấp cao hơn hay không, nếu không bọn chúng căn bản không có khả năng chung sống hòa bình.

Bạch Á cũng không thể không thừa nhận tên nhân loại này rất thông minh, Năm người bọn chúng xác thực không phải người có thể đoàn kết.

Nếu không có Vương là ông ta, năm kẻ này sớm đã tính kế lẫn nhau đồng quy vu tận rồi: Hiện tại ngươi đã gặp ta, ngươi còn muốn nói những chuyện cùng nhau đối phó rừng rậm kia sao.

Ngô Đảo Quý Hổ nhìn thấy Vương thì tim đều muốn ngừng đập, áp bức cảm của Vương quá cường đại, chứng tỏ ông ta và Lãnh Chúa hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, ông ta đã chạm đến lãnh địa của thần rồi.

Có thể nói một chút về câu chuyện của các ngươi không.

Đỗ Lan hỏi.

Bạch Á so với Lãnh Chúa thì đại độ hơn không ít: Có thể, ta cũng đã rất lâu rất lâu không có trò chuyện với người khác.

Rất lâu trước kia, văn minh của chúng ta cũng hưng thịnh như Trái Đất các ngươi, tuy rằng bất đồng, nhưng chúng ta cũng có người nhà và bạn bè, cũng kiêu ngạo vì phát minh sáng tạo của chính mình.

Mở đầu cũng không khác nhân loại là bao, đột nhiên có một ngày rừng rậm Hải Mỗ Minh Giới xuất hiện, ban đầu chỉ là thám hiểm, tiếp theo vì tranh đoạt sức mạnh trong rừng rậm, các thế lực xảy ra chiến tranh.

Chiến tranh phá hủy văn minh của chúng ta, mà không phải Hải Mỗ Minh Giới, có phải rất châm chọc hay không.

Lúc hồi ức, Bạch Á nhịn không được nghĩ đến hình ảnh vương phi dâng hiến Cấm Quả cho chính mình.

Khi đó Bạch Á cũng giống như thế khát cầu sức mạnh, chỉ là hiện tại ông ta mất đi tất cả, chỉ còn lại hư không vô tận, hoặc là người yêu của ông ta đã sớm dự kiến được sinh mệnh dài lâu mang đến chính là càng nhiều tuyệt vọng.

Nhân loại các ngươi cũng đang đi vào vết xe đổ của chúng ta, trước khi Hải Mỗ Minh Giới thôn phệ các ngươi, các ngươi sẽ vì nội chiến mà chung kết văn minh của chính mình, chỉ có số ít người mới có thể sống sót, nhưng bọn họ đã không còn là nhân loại nữa.

Đỗ Lan nghe xong: Nghe nói trong Hải Mỗ Minh Giới sẽ đản sinh một loại sức mạnh thần bí, có phải là thật hay không.

Đúng vậy, chúng ta gọi nó là Cấm Quả, mỗi khi thôn phệ một nền văn minh sẽ đản sinh một trái.

Bạch Á cũng không giấu giếm, dù sao hiện tại ông ta cái gì cũng không quan tâm, ông ta hiện tại hoàn toàn là trạng thái hiền giả, cùng bá chủ chinh chiến bát phương trước kia đã hoàn toàn bất đồng.

Trong sinh mệnh dài đằng đẵng ông ta không ngừng hồi ức, không ngừng phản tư, càng phát giác những việc mình làm trước kia căn bản không có ý nghĩa, ông ta đã thua tất cả.

Tuy rằng hiện tại ông ta có thể chỉ huy Hải Mỗ Minh Giới, nhưng cái nơi này căn bản loạn cào cào, muốn thành lập văn minh ở đây chẳng khác nào mở đầu địa ngục, ông ta chỉ là tiếp nhận một đống rác rưởi mà thôi, sự cô độc của ông ta chỉ có chính ông ta mới hiểu.

Quả nhiên nhân loại các ngươi cũng muốn nhiễm chỉ Cấm Quả sao, thật đúng là bi ai a.

Bạch Á dường như đã nhìn thấy một nền văn minh cứ thế điêu linh.

Mà các Lãnh Chúa giận trừng mắt, nếu nhân loại cũng muốn đến, vậy thì là mục tiêu bọn chúng bắt buộc phải sạn trừ, đến lúc đó bọn chúng cũng sẽ không khách khí.

Nếu thật sự có Cấm Quả cường đại, đương nhiên phải đi lấy, đây là thiên tính của sinh mệnh.

Bất quá xác thực phải coi chừng vì tranh đoạt Cấm Quả mà bùng nổ chiến tranh, chi bằng thế này, ông nói cho ta biết Cấm Quả ở đâu, ta đi hái là được, vất vả một mình ta lại có thể bảo vệ toàn thế giới, ta nguyện ý làm người anh hùng này.

Hải Mỗ Minh Giới và Thế Giới Thụ đều trầm mặc, không ngờ Đỗ Lan lại không biết xấu hổ như vậy.

Tìm chết.

Các Lãnh Chúa nổi giận, đây chính là Cấm Quả bọn chúng đã đặt trước, nhân loại vậy mà dám chen ngang.

Các ngươi muốn Cấm Quả lại có tác dụng gì.

Chẳng lẽ chính là muốn vô hạn chế đi làm ác.

Hoặc là biến người khác giới của toàn thế giới thành hậu cung của mình.

Nếu là vì loại mục tiêu này, Cấm Quả cho các ngươi cũng là lãng phí.

Nhân loại, ngươi thì biết cái gì.

Các Lãnh Chúa thầm nghĩ bọn chúng ngưỡng vọng Bạch Á vô số năm tháng, hiểu rõ nhất sức mạnh của Cấm Quả, bọn chúng cũng muốn trở thành tồn tại vô thượng giống như vậy.

Ta thấy các vị Lãnh Chúa ngồi đây đều là rác rưởi, cũng không có ý nhắm vào ai đâu nhé.

Lại là tử tịch, Đỗ Lan đây là tiết tấu tìm chết a, vậy mà đồng thời khiêu khích năm tên Lãnh Chúa.

Tuy nhiên Đỗ Lan biết mình rất an toàn, bởi vì Bạch Á đã thánh mẫu hóa tuyệt đối sẽ ngăn cản các Lãnh Chúa công kích hắn.

Đỗ Lan chọc giận năm tên Lãnh Chúa, bất quá hắn tin tưởng Bạch Á sẽ bảo vệ mình, sự thật cũng là như thế, Bạch Á đỡ được công kích của năm Lãnh Chúa.

Bạch Á, Vương của chúng ta, ngài chẳng lẽ muốn chà đạp lên lòng trung thành của chúng tôi sao.

Phỉ Thúy Lãnh Chúa không có ý tốt nói: Chúng tôi đi theo ngài mấy ngàn năm, chẳng lẽ phần tình nghị này đều không bằng tên nhân loại nhỏ yếu ngu xuẩn này sao.

Hắn là người duy nhất biết rõ câu chuyện của chúng ta, có lẽ hắn có thể trở thành hạt giống thay đổi nhân loại.

Bạch Á tỏ vẻ thật đúng là không bằng, sáu sinh mệnh thể bọn họ, ngay từ đầu đã là người cạnh tranh, tuyệt đối không tính là người hợp tác, tối đa chính là vừa địch vừa bạn.

Nếu Bạch Á có sơ hở, năm tên Lãnh Chúa này tuyệt đối sẽ hung hăng cắn một cái, đoạt lấy sức mạnh của Bạch Á.

Không ngờ Bạch Á thật sự muốn bảo vệ nhân loại, khiến sắc mặt Lãnh Chúa rất khó coi, tuy rằng biết mình không phải quan trọng nhất trong lòng Bạch Á, nhưng bọn họ rốt cuộc là đồng bào a, mà Đỗ Lan chỉ là một tên người Trái Đất nhỏ yếu mà thôi.

Nhưng chính vì là đồng bào, Bạch Á mới biết tâm tư đồng bào mới là đáng sợ nhất, ở chung càng lâu, Bạch Á càng phát hiện lòng tham trong nội tâm bọn chúng là không có điểm dừng.

Kỳ thật ta cũng không sợ Lãnh Chúa các ngươi, duy nhất lo lắng chính là năm người các ngươi sẽ lấy nhiều hiếp ít mà thôi.

Nếu đơn đấu, ai thua ai thắng còn chưa biết chắc đâu, vị Hồng Sắc Lãnh Chúa này rõ ràng nhất, gã chính là bại tướng dưới tay ta.

Đỗ Lan còn chê náo nhiệt chưa đủ lớn.

Cái gì bại tướng dưới tay, ngươi và ta tối đa là bất phân thắng bại, trận chiến lần trước căn bản không có kết quả.

Lại khai chiến, kiếm của ta sẽ chém đứt linh hồn ngươi.

Ngươi đảo còn giống một chiến binh, thế nhưng đồng bạn của ngươi sẽ để chúng ta công bằng đánh một trận sao.

Các ngươi đừng ra tay.

Chân Hồng hoàn toàn rơi vào kế khích tướng của Đỗ Lan.

Bạch Á cạn lời, không biết vì sao Đỗ Lan lại tự tìm đường chết, ông ta biết nhân loại có thắt lưng, nhưng thắt lưng căn bản không thể hoàn toàn phát huy sức mạnh của trái cây, chỉ có hòa làm một thể với trái cây mới có thể đạt được lực lượng mạnh nhất.

Nhưng mà khi Bạch Á nhìn thấy Đỗ Lan lấy ra Dị chủng tây qua, ông ta biết đây tuyệt đối không phải sức mạnh nhân loại sở hữu: Là người đàn ông kia.

Bạch Á quen biết Tương Nhạc, người đàn ông được rừng rậm sinh ra kia, ông ta sẽ không công kích bất kỳ bên nào, nhưng ngẫu nhiên lại sẽ chọn bên mình cảm thấy thú vị để cung cấp một ít trợ giúp.

Tương Nhạc là người chứng kiến, quan sát giả, ý thức được sinh ra trong rừng rậm.

Đến đây đi.

Đỗ Lan tỏ vẻ lần này nên cho các ngươi thấy thủ đoạn của nhân loại.

Chân Hồng Lãnh Chúa nóng lòng phục thù, xông lên.

Đỗ Lan ở hình thái Tây qua cao hơn đối phương gấp đôi, nhưng to lớn không có nghĩa là vụng về, hắn ngược lại vô cùng nhanh, hậu phát tiên chí, dao dưa hấu trong tay gạt đi lưỡi đao hỏa diễm của Chân Hồng, một đao áp sát, từ dưới lên trên chém gã toác ra từ bả vai.

Một chiêu định thắng thua.

Chân Hồng nhìn nửa thân trên bị nứt toác của mình, chậm rãi ngã xuống đất.

Tử tịch, bốn tên Lãnh Chúa còn lại đều sững sờ, đây vẫn là nhân loại mà bọn chúng coi thường sao.

Vậy mà dùng sức một người nữu chuyển càn khôn, đánh chết Chân Hồng.

Tốt.

Thông qua giám sát nhìn thấy tất cả, Ngô Đảo Quý Hổ nhịn không được kêu hay, anh ta vốn dĩ còn lo lắng cho Đỗ Lan, tuy rằng anh ta không chấp nhận lý niệm của Đỗ Lan, nhưng anh ta biết Trái Đất không thể rời bỏ sức mạnh của Đỗ Lan.

Lúc này nhìn thấy Đỗ Lan một đao chém chết Lãnh Chúa, kích động đến toàn thân run rẩy, vô dĩ phục gia, sức mạnh của Tỏa Chủng tây qua biến dị siêu xa tưởng tượng, lần này nhân loại có hy vọng rồi.

Bạch Á cũng rất kinh ngạc, bởi vì Đỗ Lan không chỉ đơn thuần là sức mạnh nghiền áp, kỹ xảo lại càng cường đại.

Chân Hồng còn một hơi cuối cùng: Tại sao.

Gã không hiểu tại sao đối phương lại lợi hại như vậy.

Hai người mà ngươi đánh bại trước đó, bọn họ căn bản không phải chiến binh nhân loại, bọn họ chỉ là hai thanh niên thích khiêu vũ mà thôi, bọn họ vốn không biết chiến đấu.

Đỗ Lan nói.

Chân Hồng chết không nhắm mắt, không ngờ chiến quả dương

dương đắc ý của mình chỉ là hai kẻ ngoại đạo.

Chiến binh Trái Đất chân chính cường hãn như thế, không thể chiến thắng.

Oanh.

Nổ tung tại chỗ, thừa kế lý niệm bảo vệ môi trường nhất quán của quái vật trong thế giới quan Kamen Rider, không lưu toàn thây.

Còn có ai tới đơn đấu, ta đã sớm nói rồi các ngươi từng tên lên một, ta liền giết từng tên một.

Đỗ Lan kiêu ngạo nói.

Lúc này các Lãnh Chúa rốt cuộc không dám coi thường người Trái Đất nữa.

Bạch Á nói: Ngươi đã gặp Tương Nhạc.

Gặp rồi, hắn cũng là một người không tồi.

Đừng bị hắn lừa gạt, hắn cũng không phải sinh mệnh thể, mà là u linh của Hải Mỗ Minh Giới, hắn lấy việc khơi mào chiến tranh làm thú vui, không ai có thể đánh bại hắn, bởi vì hắn chính là rừng rậm, rừng rậm chính là hắn.

Xem ra ông từng bị hắn lừa.

Đúng vậy, ban đầu hắn cũng nói muốn giúp đỡ ta, nhưng cuối cùng văn minh của ta vẫn biến mất.

Ta biết rồi.

Nói xong, Đỗ Lan nhìn về phía bốn Lãnh Chúa khác: Ta biết các ngươi không phục, vẫn là muốn tiếp tục xâm lấn Trái Đất, còn muốn tranh đoạt Cấm Quả, bất quá các ngươi tốt nhất hãy nhớ kỹ người Trái Đất là có thể giết chết các ngươi, hãy giữ gìn lòng kính sợ.

Nói xong Đỗ Lan xoay người rời đi, lần này không có Lãnh Chúa nào dám cản trở.

Trở lại Thế Giới Thụ, tự nhiên là một mảnh hoan hô, Đỗ Lan một mình đi vào hang ổ địch đạt được tình báo trân quý, còn giết chết một Lãnh Chúa, quả thực là đại thắng lợi.

Nhưng Đỗ Lan bảo mọi người đừng khinh địch, các Lãnh Chúa nhất định sẽ phản công, tiếp theo phải tăng cường cảnh giới, phòng ngừa Lãnh Chúa xâm lấn.

Cậu thật sự muốn cướp đoạt Cấm Quả.

Ngô Đảo Quý Hổ nghiêm túc hỏi.

Có ý nghĩ này, bất quá còn phải xem xét trước mới có thể quyết định, nhìn hình thái của Bạch Á, ông ta hẳn là đã hấp thu qua Cấm Quả, nhưng ông ta hiện tại chẳng qua là Vương của rừng rậm, nói là lãnh đạo rừng rậm, chi bằng nói là bị rừng rậm cấm cố thì đúng hơn.

Chương 1606

Tuy rằng vĩnh sinh bất tử, nhưng cái giá cũng rất lớn.

Sức mạnh của Cấm Quả không phải vô thường, Cấm Quả đản sinh từ rừng rậm, ăn Cấm Quả thì phải phục vụ cho rừng rậm, tìm kiếm văn minh cho rừng rậm.

Cậu có thể hiểu rõ là tốt rồi, tôi còn sợ cậu mụ mẫm đầu óc chứ.

Ngô Đảo Quý Hổ thở phào nhẹ nhõm.

So với việc quan tâm ta mụ mẫm đầu óc, ngươi vẫn là xử lý chuyện nhà của mình trước đi.

Thủ hộ thế giới rất quan trọng, nhưng gia đình cũng rất quan trọng.

Ngô Đảo Quý Hổ cạn lời, anh ta có chút không biết đối mặt với em trai như thế nào.

Nhưng xác thực không thể trì hoãn nữa, nếu không em trai sẽ càng ngày càng tà ác.

Nhưng Ngô Đảo Quý Hổ cho rằng sự giáo dục trước kia của mình rất thất bại, hiện tại em trai trở nên tà ác chính là lỗi của mình, như vậy mình còn tư cách gì tiếp tục giáo dục em trai cải tà quy chính đây.

Cho nên anh ta cũng rất rối rắm, nhưng anh ta không muốn để lại tiếc nuối, nếu tận thế sắp đến, vậy anh ta bắt buộc phải nói chuyện với em trai một chút.

Ngô Đảo Quang Thực còn chưa biết anh trai khởi tử hồi sinh, cậu ta còn đang bồi hồi bên bờ vực ghen tị, không thể chấp nhận quan hệ giữa Vũ và Hoành Thái, trăm phương ngàn kế muốn giành được tình yêu của mình, tư thái xấu xí, tính cách vặn vẹo, đã vượt qua giới hạn thấp nhất của nhân loại.

Khi Ngô Đảo Quý Hổ lần nữa xuất hiện trước mặt em trai, khuôn mặt em trai đều xanh mét, cứ như gặp quỷ, mắt trừng tròn xoe, miệng há to, ngã ngồi trên mặt đất, suýt chút nữa thì sợ đến ngất đi.

Bởi vì cậu ta vẫn luôn cho rằng anh trai đã chết, nhưng hiện tại anh trai quay lại, thế chẳng phải là hỏng bét sao.

Hình tượng thiếu niên dương quang mà Ngô Đảo Quang Thực vẫn luôn kinh doanh sắp sụp đổ rồi, nội tâm hắc ám của cậu ta sắp bị bại lộ.

Một khi đại bạch thiên hạ, thì không nghi ngờ gì nữa sẽ không bao giờ có thể giành được phương tâm của Vũ.

Anh em gặp mặt, lúc này lại càng thêm xấu hổ hơn cả kẻ thù.

Ngô Đảo Quang Thực đang vận dụng trí não hết công suất, phân tích xác suất bị bại lộ của bản thân.

Nếu ca ca không biết chân tướng, vậy thì mình sẽ không bị lộ.

Bởi vì trước khi ca ca bị đánh rơi xuống vách núi, anh ấy đều không biết mình đã đầu quân cho Chiến Cực Lăng Mã, anh ấy thậm chí còn bảo mình chạy trốn.

Nhưng nếu như ca ca sau khi được cứu đã điều tra chân tướng, biết mình và Chiến Cực Lăng Mã là cùng một bọn, vậy thì mình tiêu đời rồi.

Biết hay là không biết.

Điều này trực tiếp ảnh hưởng thái độ tiếp theo của mình, phải làm sao bây giờ.

Thời gian quá ít, Ngô Đảo Quang Thực chỉ có thể mạo hiểm thử một lần, hắn giả vờ cao hứng, hiện tại cứ cho rằng ca ca còn chưa biết chân tướng đi.

Ca ca, anh không sao thật sự là quá tốt rồi.

Ngô Đảo Quang Thực tự nhắc nhở bản thân, mình vẫn là đứa em trai nhỏ được ca ca quan tâm, bình tĩnh, bình tĩnh.

Tuy nhiên, biểu cảm của Ngô Đảo Quý Hổ rõ ràng là đang thất vọng, anh tưởng rằng sau khi mình xuất hiện, em trai sẽ xấu hổ, sẽ sám hối.

Nhưng kết quả lại không phải như vậy, em trai lại còn muốn lừa gạt cho qua chuyện, chẳng lẽ mình dễ bị lừa gạt như vậy sao.

Ngô Đảo Quang Thực đi lên muốn ôm ca ca, nhưng đi được hai bước lại dừng lại, đôi tay đang giơ lên cũng cứng đờ giữa không trung, hắn biết ca ca đã biết rõ chân tướng.

Hắn lập tức trở mặt, hạ tay xuống đút vào túi quần, lạnh lùng hỏi: Anh đều biết rồi sao.

Nhìn thấy thái độ em trai thay đổi cực nhanh, ca ca thật sự là không nhận ra hắn nữa, đây vẫn là đứa em ngoan ngoãn trong lòng mình sao.

Đứa bé phẩm học kiêm ưu đó sao.

Một giây trở mặt, biết chân tướng bại lộ mà còn có thể mặt không đổi sắc.

Đây đã hoàn toàn là biểu hiện của một kẻ xấu rồi.

Em chẳng lẽ không xấu hổ sao.

Ngô Đảo Quý Hổ hai tay nắm chặt hỏi: Trơ mắt nhìn ca ca bị đánh rơi xuống vách núi, em cũng thờ ơ sao.

A, anh không phải không sao rồi đấy ư.

Ngô Đảo Quang Thực biết hết thảy đều đã không giấu được nữa, rốt cuộc lộ ra bộ mặt vốn có: Anh có biết hay không anh rất chướng mắt, cái gì cũng muốn quản, tôi đã không còn là trẻ con nữa, tôi có lựa chọn của chính mình.

Nhìn biểu hiện này của em trai, Ngô Đảo Quý Hổ trong lòng khó chịu, anh có lỗi với cha mẹ: Đệ đệ, em tỉnh táo lại đi, anh không phản đối em đi con đường mình chọn, nhưng em cũng phải phân rõ phải trái đúng sai.

Vì một người phụ nữ, em muốn phản bội ca ca, phản bội bạn bè tốt nhất của em, như vậy đáng giá sao.

Chẳng lẽ sau khi em làm những chuyện này, thì có thể thắng được cô ấy sao.

Nếu tôi không làm như vậy, tôi vĩnh viễn cũng không có cơ hội.

Trong mắt Vũ tỷ chỉ có Cát Diệp Hoành Thái, tôi muốn để cô ấy biết thế giới không phải xoay quanh Cát Diệp Hoành Thái.

Nhắc tới chuyện này, Ngô Đảo Quang Thực liền giận không chỗ phát tiết, hắn đã làm nhiều như vậy, hy sinh nhiều như vậy, cuối cùng lại chẳng có thành quả gì, quả thực là muốn tức chết người.

Quá đáng thương, Quang Thực em quá đáng thương rồi, thân là một người đàn ông lại chỉ có khí lượng như thế, cũng khó trách em không chiếm được người phụ nữ mình muốn.

Nhìn em trai bệnh nguy kịch, ca ca biết giáo dục bằng ngôn ngữ đơn giản đã vô dụng rồi, tiếp theo phải tiến hành giáo dục bằng gậy gộc: Anh phải dạy dỗ lại em đàng hoàng.

Anh cho rằng anh có thể sao.

Ngô Đảo Quang Thực lấy ra đai lưng: Thứ anh có tôi cũng đều có.

Hắn vẫn luôn cho rằng ca ca sở dĩ mạnh, là bởi vì có trang bị Thế Giới Thụ, nhưng hiện tại Ngô Đảo Quang Thực cũng có máy ép nước trái cây, căn bản không sợ ca ca.

Cục diện huynh đệ bắt đầu.

Đáng thương, thật đáng thương, Đỗ Lan đều cảm thấy Ngô Đảo Quang Thực quả thực đáng thương đến cực điểm.

Thích một người phụ nữ vĩnh viễn không có cơ hội, không từ thủ đoạn muốn đi tranh thủ, cuối cùng chúng bạn xa lánh, lại không đạt được mục đích.

Không biết nên nói hắn không có tự biết mình thì tốt hơn, hay là nên nói hắn biết rõ không thể làm mà vẫn làm.

Oanh.

Hai anh em bắt đầu chiến đấu, hai người tiên phong khai hỏa, vừa di chuyển vừa công kích, đánh đến dị thường kịch liệt, đồ vật chung quanh đều nổ tung.

Nhưng có thể rõ ràng nhìn ra em trai càng thêm tâm ngoan thủ lạt, tựa hồ muốn giết ca ca lần thứ hai.

Tôi còn có cơ hội.

Ngô Đảo Quang Thực nói như vậy, chỉ cần Vũ không biết hắn từng làm cái gì, như vậy hắn liền có thể tiếp tục kế hoạch của mình, tiêu diệt Cát Diệp Hoành Thái, biến Vũ thành người phụ nữ của mình.

Cho nên em muốn sai càng thêm sai, cứ sai mãi xuống dưới sao.

Quang Thực, em tỉnh lại đi, cô ấy sẽ không thích em đâu, cho dù em giết Cát Diệp Hoành Thái cũng vô dụng, bởi vì người cô ấy yêu vĩnh viễn là cậu ta.

Tôi sẽ cho cô ấy thời gian quên đi Hoành Thái, tôi sẽ ở bên cạnh cô ấy, sớm muộn gì cô ấy cũng sẽ bị tôi cảm động.

Ngô Đảo Quang Thực rất tự tin, cho rằng hành vi của mình là chính xác.

Em trai ngu xuẩn.

Nhìn em trai vẫn không biết sai, Ngô Đảo Quý Hổ rốt cuộc phẫn nộ rồi, anh cũng muốn động thật, anh giơ khiên lên lao tới.

Oanh, sau khi tới gần liền đấm một quyền vào mặt em trai.

Tuy nhiên thân tình tu chính quyền cú đấm chỉnh đốn tình thân cũng không có hiệu quả, em trai vẫn đang phản kích.

Đỗ Lan ở trong tối xem kịch biết rằng, lúc này e rằng chỉ có Vũ mới có thể làm cho hắn bừng tỉnh đại ngộ, Vũ cần phải cự tuyệt hắn, để hắn biết mình vĩnh viễn không có cơ hội, hắn mới có thể buông tha tình yêu đi nhặt lại tình thân và tình bạn.

Hai người nữu đánh vào nhau, đã không còn chiêu thức, hoàn toàn chính là trẻ con đánh nhau, lăn qua lăn lại trên mặt đất.

Ca ca muốn em trai tỉnh táo, nhưng em trai cứ khăng khăng không tỉnh táo, cục diện giằng co.

Dừng tay đi, còn đánh tiếp đã không có ý nghĩa gì nữa.

Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện: Ta có một ý tưởng, chính là Ngô Đảo Quý Hổ ngươi đi đến nhà Cao Ti Vũ cầu thân, xem xem đối phương có chấp nhận em trai ngươi hay không.

Không được, tuyệt đối không được.

Ngô Đảo Quang Thực biết kết quả, tuyệt đối sẽ bị cự tuyệt, cho nên hắn mới luôn yên lặng ám toán, không dám quang minh chính đại tỏ tình, chính là biết phần thắng của mình cực kỳ nhỏ bé.

Ngô Đảo Quý Hổ lần đầu tiên cảm thấy chủ ý của Đỗ Lan không tồi, bọn họ có thể tới một lần công khai xử hình, để em trai biết mình không có bất cứ cơ hội nào, triệt để làm hắn hết hy vọng.

Không cần, cầu xin các người đừng làm như vậy.

Ngô Đảo Quang Thực thật sự sợ hãi, vừa rồi tử chiến với ca ca cũng không cảm thấy sợ hãi, nhưng lại sợ hãi tỏ tình, sợ hãi bị Cao Ti Vũ biết tâm ý của mình.

Đệ đệ, hành vi của em căn bản không chiếm được phương tâm của cô gái, cho dù em dùng lời nói dối lừa gạt hảo cảm của cô ấy trong thời gian ngắn, nhưng em có thể lừa cô ấy cả đời sao.

Em ngay cả anh cũng lừa không được.

Ca ca vẫn chưa từ bỏ em trai.

Ngô Đảo Quang Thực bịt tai lại, bày ra bộ dạng tôi không nghe tôi không nghe, hắn tuyệt đối sẽ không tỏ tình, bởi vì Vũ sẽ cự tuyệt, vậy nhân sinh của hắn sẽ không còn ý nghĩa.

Đỗ Lan tỏ vẻ thật sự là rất thú vị, tình tay ba.

Hơn nữa tất cả đều là đơn phương, Ngô Đảo Quang Thực đơn phương yêu Cao Ti Vũ, Cao Ti Vũ đơn phương yêu Cát Diệp Hoành Thái, mà Cát Diệp Hoành Thái lại là cái gì cũng không có cảm giác, chỉ coi bọn họ là chị em tốt anh em tốt.

Vì sao sợ hãi.

Lấy dũng khí ám toán người khác của ngươi ra đi.

Ngô Đảo Quý Hổ rèn sắt khi còn nóng: Nếu em thật sự cho rằng cô ấy sẽ chấp nhận em, thì hãy ngẩng đầu ưỡn ngực, chúng ta dùng thủ đoạn bình thường đi tỏ tình.

Không.

Ngô Đảo Quang Thực hiện tại liền không tự tin, bởi vì hắn rất thông minh, nhìn đến rất thấu triệt, đáng tiếc sự thông minh của hắn dùng sai chỗ, đi lên tà lộ.

Muốn vặn lại linh hồn vặn vẹo của em trai, Ngô Đảo Quý Hổ tiếp nhận đề nghị của Đỗ Lan, anh muốn đi cầu thân.

Cầu xin các người, đừng làm như vậy.

Đây là nhược điểm của Ngô Đảo Quang Thực, hắn chính là không dám đối mặt hiện thực, không muốn chấp nhận hiện thực.

Đệ đệ, em đứng lên đi.

Nhìn bộ dạng này của em trai, ca ca chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, anh thật sự không hiểu Vũ chẳng lẽ thật sự tốt như vậy sao.

Chương 1607

Đáng giá em trai mình trả giá tất cả sao.

Vì một người phụ nữ, nhìn xem em đều biến thành cái dạng gì rồi.

Cô ta chẳng lẽ thật sự tốt như vậy sao.

Ngô Đảo Quý Hổ thiếu chút nữa thì nói đừng làm liếm chó, liếm chó liếm đến cuối cùng hai bàn tay trắng.

Cô ấy chính là tốt.

Tuy nhiên em trai đã chấp mê bất ngộ.

Chát.

Ngô Đảo Quý Hổ thật sự là nhìn không được nữa, tát một cái qua.

Ngô Đảo Quang Thực trừng mắt nhìn ca ca, bất quá hiện tại ca ca đã nắm được thóp của hắn, hắn dám giận không dám nói.

Nếu không muốn anh đi cầu thân, thì theo anh về nhà.

Em trai e rằng trong thời gian ngắn không thay đổi được, hiện tại ca ca cũng chỉ có thể đưa em trai về, hy vọng thời gian có thể thay đổi tất cả, uốn nắn quan niệm tình yêu vặn vẹo của em trai.

Em trai chỉ có thể trở về, bởi vì hắn tuyệt đối không thể để Vũ biết tâm ý của mình, bởi vì khoảnh khắc đó chính là sự kết thúc.

Tuy nhiên hai anh em còn chưa rời đi, Cát Diệp Hoành Thái và Vũ liền xuất hiện, bọn họ song song xuất hiện đương nhiên là lo lắng cho Ngô Đảo Quang Thực.

Là anh.

Cát Diệp Hoành Thái còn nhớ rõ Ngô Đảo Quý Hổ thiết kế cạm bẫy hãm hại cậu, lần đó cậu rất thê thảm.

Bất quá kỳ thật lúc ấy Ngô Đảo Quý Hổ đã bị đánh thương, cạm bẫy là do Ngô Đảo Quang Thực thiết kế: Mau buông Quang Thực ra.

Ngô Đảo Quý Hổ không hiểu ra sao, trước đó anh và Cát Diệp từng nói chuyện, rất hợp nhau mà, sao đối phương gặp mình cứ như gặp kẻ thù vậy.

Cậu làm sao vậy.

Tôi không phải chỉ cho cậu leo cây một lần thôi sao.

Không cần như vậy chứ.

Cái gì mà chỉ cho tôi leo cây một lần, chuyện tốt anh làm chẳng lẽ còn muốn phủ nhận sao.

Cát Diệp vốn dĩ cũng tin tưởng Ngô Đảo Quý Hổ, nhưng Ngô Đảo Quang Thực vẫn luôn thổi gió bên tai, nói Cát Diệp chính là bị lừa, Thế Giới Thụ chẳng có người tốt, Cát Diệp sau đó cũng tin lời quỷ quái của hắn, cho rằng tất cả đều là âm mưu của Thế Giới Thụ.

Tôi làm cái gì.

Ngô Đảo Quý Hổ cảm giác không thể giao lưu tiếp được nữa, không có kiểu nói chuyện như vậy, không hiểu ra sao, anh căn bản cái gì cũng chưa làm: Đừng cản đường, chuyện này không liên quan đến các người, là chuyện giữa anh em chúng tôi.

Anh em.

Cát Diệp và Vũ đều sửng sốt.

Đỗ Lan đột nhiên nói: Xem ra các người hiểu biết về vị bạn nhỏ này cũng không sâu sắc lắm, vị Ngô Đảo Quang Thực này có một người anh trai, mà anh trai của hắn là một trong những quản lý của Thế Giới Thụ.

Ngô Đảo Quang Thực bạn nhỏ, sao ngươi có thể ngay cả chuyện này cũng giấu giếm bạn bè được nhỉ.

Chẳng lẽ Cát Diệp Hoành Thái có giấu ngươi cậu ta còn có một người chị gái.

Chẳng lẽ Vũ tiểu thư giấu giếm tình trạng gia đình của cô ấy.

Chỉ có ngươi đang giấu giếm, ngươi ngay từ đầu đã ôm tâm thái không thất bại đi giao lưu, tình bạn của ngươi là mang theo tính chất lợi kỷ, tình bạn của ngươi đều trải qua ngươi tính toán tỉ mỉ, đều là giả dối.

Ngươi câm miệng.

Tôi chỉ là không nói cho bọn họ anh trai tôi làm việc cho Thế Giới Thụ mà thôi.

Quang Thực nghe không nổi nữa, mỗi một câu tên Đỗ Lan này nói đều quá khó nghe.

Vậy tại sao ngươi không nói cho bọn họ, còn không phải bởi vì ngươi sợ, ngươi sợ bọn họ sẽ không chấp nhận ngươi, ngươi sợ bọn họ không muốn làm bạn với ngươi.

Cho nên ngươi lừa gạt bọn họ, ngươi đối với bạn bè của ngươi căn bản không có một tia tín nhiệm nào.

Quang Thực, bất kể anh trai cậu là ai, cậu chính là cậu, cậu đều là bạn của chúng tớ, thành viên của Khải Vũ.

Ngay tại lúc Ngô Đảo Quang Thực không còn lời nào để nói, Cát Diệp Hoành Thái tung ra hào quang thánh mẫu lấp lánh của mình, thoáng cái liền bao trùm Ngô Đảo Quang Thực, hướng hắn bày tỏ sự chân thành và đại độ của mình.

Nhưng Đỗ Lan còn có hai câu muốn nói: Vậy cho dù hắn bán đứng các người, các ngươi cũng giống như vậy coi hắn là bạn bè sao.

Đương nhiên rồi, bạn bè cũng không phải nói suông là xong.

Không thể bởi vì bạn bè phạm sai lầm liền buông tha cậu ấy, bạn bè chân chính là khi có người đi vào đường lạc lối cũng không rời không bỏ, một lòng giúp cậu ấy cải tà quy chính, đây mới là bạn bè chân chính.

Cát Diệp Hoành Thái mỗi một câu nói đều đanh thép, cậu nghĩ như vậy và cũng sẽ làm như vậy.

Ngô Đảo Quý Hổ đều nhìn đối phương với cặp mắt khác xưa, đây mới là người đàn ông chân chính, đáng tiếc em trai mình không biết cố gắng, không học được điều tốt: Cậu nói đúng, tấm lòng của cậu làm người ta kính phục.

Lúc này ca ca lại nguyện ý kết bạn với Cát Diệp Hoành Thái rồi.

Đỗ Lan đột nhiên cảm thấy chẳng lẽ em trai là bà mối, hắn muốn để Cát Diệp và ca ca đến với nhau, sau đó hắn có thể chiếm lấy Vũ rồi.

Nếu em trai thật sự như vậy thì quá đáng sợ, cho nên đây chỉ là Đỗ Lan não bổ, người tà ác nhất mới có thể nghĩ ra loại kế mưu này, Ngô Đảo Quang Thực hiển nhiên không xứng với xưng hô tà ác nhất này.

Đã như thế, ngươi cứ nói thật đi, thời điểm kiểm nghiệm tình bạn của các người đến rồi.

Đỗ Lan bảo Ngô Đảo Quang Thực khai báo vấn đề.

Nhưng Ngô Đảo Quang Thực cự tuyệt, bởi vì Vũ còn ở bên cạnh, nếu để cô biết bộ mặt thật của mình, vậy hắn sẽ không còn cơ hội.

Các người rốt cuộc là tình huống gì.

Ca ca giả hồ đồ, em trai muốn nói lại thôi, Đỗ Lan nói bóng nói gió, ba người đều không hiểu ra sao, làm Cát Diệp Hoành Thái mơ mơ hồ hồ.

Kỳ thật chính là.

Đỗ Lan chuẩn bị thay thế Ngô Đảo Quang Thực công khai chân tướng.

Ngô Đảo Quang Thực biết xong đời rồi, cho nên hắn chỉ có thể tự mình nói, như vậy còn có thể tranh thủ khoan hồng: Để tôi tự nói.

Hắn nhìn về phía Cát Diệp Hoành Thái, ánh mắt tràn đầy không cam lòng, đó tuyệt đối không phải ánh mắt hắn sẽ bộc lộ lúc bình thường: Cát Diệp Hoành Thái, cái cạm bẫy đó không phải do anh trai tôi thiết kế, mà là tôi thiết kế, lúc ấy anh trai tôi không ở Thế Giới Thụ, là tôi dụ dỗ cậu đi vào cạm bẫy.

Chân tướng có thể nói là đá tảng phá trời xanh thạch phá thiên kinh, làm bạn bè, Cát Diệp nhất thời có chút hoảng hốt, Ngô Đảo Quang Thực thật thà chất phác lại hãm hại mình.

Tại sao.

Cát Diệp tìm không thấy bất luận lý do gì, quan hệ giữa cậu và Ngô Đảo Quang Thực quả thực gần như anh em, căn bản tìm không ra lý do.

Vũ cũng vẻ mặt không tin.

Chỉ có thể nói Ngô Đảo Quang Thực thật sự quá biết diễn kịch, lừa gạt tất cả mọi người, quả thực là Oscar nợ hắn một tượng vàng.

Ngô Đảo Quý Hổ nhìn biểu tình kinh ngạc của đối phương, nội tâm sinh ra cộng hưởng, lúc ban đầu anh hà cớ gì không phải cũng bị bộ mặt thật của em trai làm chấn kinh chứ.

Bất quá rất nhanh Cát Diệp liền khôi phục bản tính thánh mẫu, chỉ nghe cậu nói: Không sao đâu, Quang Thực, cậu vẫn là bạn của tớ.

Cậu còn trẻ, khó tránh khỏi sẽ đi sai đường.

Cậu thậm chí đều không hỏi nguyên nhân, còn thật sự là vô điều kiện bao dung.

Đương nhiên Cát Diệp không ngốc, cậu biết Quang Thực nhất định là có nguyên nhân, hơn nữa còn là nguyên nhân ngại nói ra, cho nên cậu cũng không hỏi, nam tử hán thì phải có lòng bao dung.

Nhìn thấy Cát Diệp thật sự ngôn hành hợp nhất, Quang Thực đều nhịn không được cảm động: Hoành Thái ca.

Ngược lại là Vũ không thể chấp nhận người yêu thương bị người bạn tin tưởng nhất hãm hại: Vì sao, Quang Thực vì sao cậu lại làm như vậy.

Việc này liền xấu hổ rồi, Quang Thực cũng không biết nên trả lời hay không.

Cát Diệp nói: Vũ, đừng hỏi nữa, sự tình đã qua rồi, chỉ cần cậu ấy sửa đổi thì vẫn là bạn của chúng ta.

Hoành Thái, anh chính là quá tốt nên mới bị người ta bắt nạt.

Nhưng Vũ lại thích điểm này ở Hoành Thái.

Đâu có.

Hai người lập tức giống như liếc mắt đưa tình, quả thực là rắc cẩu lương trước mặt Quang Thực, việc này còn làm tim hắn đau nhói hơn cả cái tát của ca ca.

Vũ muốn biết nguyên nhân Ngô Đảo Quang Thực hãm hại Cát Diệp, nhưng Ngô Đảo Quang Thực thẹn quá không dám mở miệng.

Đừng hỏi nữa, sau này tôi sẽ không xuất hiện trước mặt các người nữa.

Hiện tại hắn chỉ hy vọng ca ca có thể nhanh chóng đưa hắn rời đi.

Ngô Đảo Quý Hổ rốt cuộc vẫn là quan tâm em trai, nhìn biểu tình khó chịu của em trai nói: Nguyên nhân các người cũng đừng hỏi nữa, tôi sẽ bảo đảm nó sau này sẽ không thương hại các người nữa.

Hiện tại tôi phải đưa em trai về nhà, tạm biệt.

Hai anh em trực tiếp đi rồi, chỉ để lại Vũ đầy nghi hoặc và Cát Diệp Hoành Thái ưu sầu, cậu vẫn đang quan tâm người anh em nhỏ này của mình.

Sau một hồi cảm khái, bọn họ mới phát hiện Đỗ Lan thế mà chưa đi, con người Đỗ Lan này rất thần bí cũng rất đáng sợ, được xưng là Giả Diện Kỵ Sĩ mạnh nhất, Hoành Thái không muốn chiến đấu với hắn.

Bất quá hiện tại phát hiện Đỗ Lan thế mà cứ nhìn chằm chằm bọn họ, cảm giác da đầu tê dại: Ngươi muốn làm cái gì.

Chỉ là thấy các ngươi trai tài gái sắc, châu liên bích hợp, cho nên đang nghĩ trước khi thế giới hủy diệt ta có thể uống rượu mừng của các ngươi hay không.

Lời nói của Đỗ Lan làm Vũ đỏ mặt, mà Hoành Thái cũng xấu hổ nói: Ngươi đang nói cái gì vậy, tôi và Vũ không phải quan hệ đó.

Đến hiện tại cậu vẫn chưa nhận ra tình cảm của Vũ đối với mình.

Vũ nghe xong có chút thương tâm, không biết tình cảm của mình khi nào mới có thể truyền đạt cho Cát Diệp Hoành Thái.

Bất quá tựa hồ còn có tình báo gì đó quan trọng hơn bị bọn họ bỏ sót.

Cát Diệp nghĩ đến Đỗ Lan nói là trước khi thế giới hủy diệt: Ngươi nói trước khi thế giới hủy diệt, là có ý gì.

Chẳng lẽ hai thế giới đã sắp dung hợp rồi sao.

Đã sắp bắt đầu rồi, ta đã tìm qua những Lãnh Chúa đó, nhưng bọn hắn đều là lũ tiểu nhân ti bỉ, căn bản sẽ không giúp đỡ chúng ta.

Sao có thể.

Có phải cách ngươi hỏi không đúng hay không, ngươi có thành khẩn nhờ bọn họ giúp đỡ không, có nghiêm túc phân tích tình hình không, tôi cảm thấy chúng ta căn bản không cần chiến đấu.

Hoành Thái cảm thấy là do thái độ Đỗ Lan không tốt, cho nên không những không mời được người giúp đỡ, ngược lại chọc giận đối phương.

Đỗ Lan tỏ vẻ ha hả: Ngươi biết bọn họ vì sao sống sót không.

Hoành Thái lắc đầu.

Đỗ Lan nói: Bởi vì bọn họ đủ tàn nhẫn, Lãnh Chúa là thông qua giết chết đồng bào khác để sống sót, điểm này e rằng ngươi cũng không biết đi.

Hơn nữa bọn họ đến hiện tại cũng không có thống nhất, vẫn sẽ tàn sát lẫn nhau, bọn họ chính là sinh mệnh như vậy, bọn họ ngay cả tính mạng đồng bào cũng không quan tâm, ngươi cho rằng bọn họ sẽ quan tâm nhân loại.

Cát Diệp cứng họng, nếu là như vậy, thì Trái Đất không phải hết cứu rồi sao.

Cũng không phải hết cứu, còn có một cách chính là đạt được sức mạnh tối thượng.

Cũng được xưng là Cấm Quả, những Lãnh Chúa đó chính là vì Cấm Quả mới chiến đấu.

Chỉ cần đạt được Cấm Quả thì có thể ngăn cản hai thế giới dung hợp.

Đúng vậy, Cấm Quả sở hữu sức mạnh khống chế Hải Mỗ Minh Giới, sở hữu Cấm Quả ngươi liền có thể mang theo Hải Mỗ Minh Giới rời xa Trái Đất.

Vậy làm thế nào mới có thể đạt được Cấm Quả.

Cát Diệp hỏi, vấn đề này là quan trọng nhất.

Chương 1608

Đỗ Lan cười: Cần tình yêu.

Dù sao tình yêu là vạn năng, tình yêu có thể làm được tất cả.

Tình yêu.

Không sai, chỉ có hai người yêu nhau mới có thể đạt được Cấm Quả.

Ta vốn dĩ cho rằng hai người các ngươi sẽ có cơ hội, không ngờ các ngươi lại không yêu nhau, vậy thì hết cách rồi.

Đỗ Lan tiếc nuối nói: Xem ra Trái Đất tiêu đời rồi, mà Trái Đất tiêu đời chính là vì lỗi của các ngươi, bởi vì các ngươi không yêu nhau.

Ách.

Bị Đỗ Lan nói như vậy, cảm giác tội lỗi vốn có cũng biến mất.

Đâu ra cái lý do hoang đường này, thế giới hủy diệt sao có thể chỉ liên quan đến hai người trẻ tuổi.

Cát Diệp tỏ vẻ tên Đỗ Lan này rốt cuộc là người nào vậy, thật sự là không thể nói lý.

Vũ thì càng thêm ngại ngùng, mặt còn đỏ hơn quả táo đỏ, cúi đầu không lên tiếng.

Vũ, đừng coi là thật, Đỗ Lan nói hươu nói vượn đó.

Cát Diệp còn đang an ủi Vũ, nhưng kiểu an ủi như vậy Vũ hiển nhiên là không thể chấp nhận.

Hoành Thái là đồ đại ngốc.

Vũ chạy đi mất.

Hoành Thái còn đứng tại chỗ chớp mắt: Tôi sao lại thành đồ đại ngốc.

Chẳng lẽ tôi nói sai cái gì.

Ngươi sai là sai ở chỗ không hiểu con gái, chẳng lẽ ngươi hiện tại còn chưa nhìn ra sao.

Vũ là muốn cùng ngươi đi cứu vớt thế giới.

Cùng nhau cứu vớt thế giới.

Nhưng chiến đấu thì chỉ dựa vào mình là đủ rồi, Hoành Thái tỏ vẻ Vũ chỉ cần ở trên Trái Đất an toàn là được rồi, hai người bọn họ làm sao cùng nhau cứu vớt thế giới.

Khoan đã, Cát Diệp nghiệm ra rồi.

Vừa rồi Đỗ Lan nói một cách cứu vớt thế giới, đó chính là bọn họ yêu nhau đi đạt được Cấm Quả.

Mà Vũ muốn cùng mình cứu vớt thế giới, vậy không phải nói Vũ thích mình.

Cuối cùng, cuối cùng cũng hiểu rõ, mặt Cát Diệp cũng đột nhiên đỏ lên, tuy rằng đã hai mươi tuổi, nhưng vẫn là chàng trai thuần tình.

Sao có thể.

Vũ sao có thể thích mình.

Mình ngay cả bản thân cũng chăm sóc không xong, hai mươi tuổi cũng không có nghề nghiệp chính đáng, mỗi ngày chỉ biết làm bậy, cô ấy sao có thể thích mình.

Cậu vẫn là có chút tự biết mình.

Bởi vì ngươi đủ rảnh rỗi a, đàn ông bận rộn sao có thể có nhiều thời gian ở bên con gái giúp họ giải quyết khó khăn.

Chính vì rảnh, mới có thể làm cho cô ấy nảy sinh hảo cảm với ngươi.

Cát Diệp tỏ vẻ đối phương nói như vậy, mình cũng sẽ không cảm ơn đâu.

Đây căn bản không phải lời khen ngợi, bất quá hiện tại hồi tưởng quá khứ các loại, xác thực có thể phát hiện Vũ đối với mình có hảo cảm.

Còn không đi cùng cô ấy cứu vớt thế giới, mau đi đuổi theo đi.

Đỗ Lan thầm nghĩ nam nữ thuần tình a, đúng là làm người ta nhọc lòng.

Hoành Thái đi đuổi theo Vũ rồi, tưởng rằng lần này có thể đâm thủng lớp giấy cửa sổ.

Đương nhiên cho dù bọn họ yêu nhau, cũng không thể cứu vớt thế giới, bởi vì đó đều là Đỗ Lan nói hươu nói vượn.

Cấm Quả cái gì đó vẫn là phải dựa vào thực lực mới có thể cướp đoạt, bất quá thêm cho Cát Diệp một cái buff tình yêu, tưởng rằng cậu ta có thể thần cản sát thần phật cản sát phật.

Trở lại Thế Giới Thụ, tất cả mọi người đều nghiêm trận đón chờ, bởi vì căn cứ giám sát, Lãnh Chúa đang triệu tập quái thú, hiển nhiên là muốn chuẩn bị tới một lần xâm nhập quy mô lớn.

Quy mô lần này sẽ lớn hơn trước kia.

Mọi người đều lo lắng sốt ruột nhìn Đỗ Lan, hy vọng hắn có thể cho bọn họ lòng tin.

Lãnh Chúa đã tập kết một đội quân, mục tiêu chính là thành phố Trạch Nha.

Chiến tranh cuối cùng cũng muốn bắt đầu.

Đỗ Lan nói: Chư vị, chúng ta trường cửu tới nay chuẩn bị chính là vì thủ hộ hết thảy những gì chúng ta yêu nhất, hôm nay hãy dùng hành động của chúng ta để thể hiện quyết tâm của chúng ta.

Trái Đất là Trái Đất của người Trái Đất, không phải nơi những con quái vật đó có thể làm càn, dùng vũ khí của chúng ta xé nát thân thể bọn chúng, dùng quyết tâm của chúng ta đập tan linh hồn bọn chúng, Thế Giới Thụ vĩnh hằng, nhân loại vĩnh hằng, Trái Đất vĩnh hằng.

Vì những người chúng ta yêu nhất, chiến đấu.

Chiến đấu.

Một phen diễn thuyết khích lệ lòng người, cổ vũ mọi người, lúc này chúng chí thành thành chuẩn bị khai chiến.

Kéo vang cảnh báo phòng không, phong bế cổng không gian Thế Giới Thụ, mỗi một con đường đều là trận địa, mỗi một tòa kiến trúc đều là pháo đài, kẻ địch nếu như xâm nhập, vậy thì dùng máu thịt kẻ địch trải ra tương lai của nhân loại.

Thế Giới Thụ đã nghiêm trận đón chờ, Ngô Đảo Quý Hổ cũng đã trở lại cương vị, anh sẽ cùng Đỗ Lan kề vai chiến đấu.

Còn lại bốn Lãnh Chúa đồng thời dẫn binh công kích Trái Đất, bọn họ muốn cho nhân loại kiêu ngạo biết cái gì mới là sức mạnh, sinh mệnh Hải Mỗ Minh Giới bọn họ mới là cường đại nhất trong vũ trụ, mà nhân loại chẳng qua là con kiến.

Cỗ máy chiến tranh đã vận chuyển, bốn Lãnh Chúa của Hải Mỗ Minh Giới cũng tụ tập ba ngàn con quái thú chuẩn bị xâm nhập.

Hai nền văn minh đối kháng hết sức căng thẳng, mà Bạch Á lại chỉ làm một người bàng quan canh giữ bên quan tài người yêu, dường như bên ngoài phân loạn cùng hắn đã không còn quan hệ.

Các Lãnh Chúa cũng là ý chí chiến đấu sục sôi, tuy rằng nhân loại chỉ là con kiến, bất quá bọn họ cũng đã thật lâu không gặp được chiến đấu quy mô lớn như vậy, dường như trở về thanh xuân.

Công kích.

Không có bất luận lời vô nghĩa nào, mở ra cổng truyền tống, liên thông hai thế giới, tiếp theo hãy để giết chóc tới diễn tấu, để bi minh tới hợp xướng.

Ba ngàn con quái thú ùa vào thành phố Trạch Nha, cư dân bình thường của thành phố này đã sớm dọn đi rồi, không đi đều là những người thực sự không có chỗ để đi, đều là những người đáng thương, bọn họ đều không thể không ở lại chiến trường, hiện tại trốn ở trong nơi tị nạn run bần bật, bọn họ không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết bên ngoài rất nguy hiểm.

Ba ngàn quái thú chỉnh tề, dưới sự dẫn dắt của Lãnh Chúa xếp thành phương trận trong thành phố.

Hiển nhiên văn minh ban đầu của Lãnh Chúa và nhân loại hoàn toàn bất đồng, thuộc về thế giới của vũ khí lạnh và ma pháp, cho nên bọn họ đánh giặc chính là cần quân trận.

Muốn chính là khí thế, hàng lối chỉnh tề, lộ ra sát ý.

Mà nhân loại lại có lô cốt chiến hào, có hỏa lực điểm, có xe bọc thép.

Lãnh Chúa nhìn thấy nhân loại bố trí phân tán không thành thể thống như này, càng thêm khinh thường: Nhân loại quả nhiên đối với chiến tranh dốt đặc cán mai.

Loại ngạo mạn và thành kiến này, làm Lãnh Chúa coi khinh nhân loại.

Giết.

Tiền tiến, quân trận bắt đầu di động.

Binh sĩ nhân loại đều toát mồ hôi hột, bởi vì bọn họ hiểu rõ sức mạnh của quái thú lớn hơn bọn họ nhiều, cho dù bọn họ đeo đai lưng lượng sản cũng chỉ là ngang hàng với quái thú.

Đai lưng lượng sản không có bất luận năng lực đặc thù nào, cho nên bọn họ dựa vào vẫn là vũ khí.

Khai hỏa.

Đoàng đoàng.

Lưới hỏa lực đan xen nháy mắt bộc phát ra vô số lưỡi lửa, từ nhiều góc độ đánh về phía quân địch.

Trong nháy mắt liền thu hoạch không ít quái thú, bất quá quái thú cũng rất linh hoạt, rất nhiều quái thú cấp hai bay lên chiếm lĩnh quyền khống chế bầu trời.

Mà các Lãnh Chúa cũng lao tới, ma pháp và võ kỹ của bọn họ đều rất mạnh, sóng năng lượng đánh ra có thể xé nát vật che chắn, binh sĩ phía sau đều bị đánh bay.

Ngay cả xe bọc thép cũng có thể bị kiếm bổ ra, Lãnh Chúa xác thực rất cường đại.

Kiên thủ trận địa, xạ kích.

Binh sĩ tuyến đầu vĩnh viễn là thảm liệt nhất, cũng là dũng cảm nhất, bọn họ không thể lui, bởi vì phía sau chính là Trái Đất của bọn họ.

Vù.

RPG, ầm một tiếng bao trùm một Lãnh Chúa, nhưng sau ngọn lửa đó Lãnh Chúa lại bình yên vô sự, làm người ta kính sợ.

Vũ khí bình thường vô dụng, lúc này phải dựa vào Giả Diện Kỵ Sĩ, Hoành Thái, Giới Đấu bọn họ tới rồi, lúc này mục tiêu của bọn họ là giống nhau, chính là thủ hộ Trái Đất.

Chương 1609

Biến thân.

Lãnh Chúa tuy rằng rất mạnh, nhưng Giả Diện Kỵ Sĩ không có khiếp đảm, mà là trực tiếp lao qua chiến đấu, giảm bớt áp lực cho binh sĩ Thế Giới Thụ.

Các binh sĩ tranh thủ thời gian tiêu diệt quái thú bình thường.

Ầm, càng nhiều vũ khí hạng nặng được đưa vào chiến đấu, lúc này không phải lúc tiết kiệm tiền, các loại vũ khí đều phải đem ra.

Lãnh Chúa quá mạnh, trận tuyến của chúng ta không có khả năng vẫn luôn kiên trì tiếp được.

Ngô Đảo Quý Hổ nhìn tình huống chiến trường, tỏ vẻ lo lắng: Cậu chẳng lẽ không ra tay sao.

Hiện tại bọn họ cần chính là chiến đấu lực của Đỗ Lan.

Tôi đang bảo Chiến Cực Lăng Mã nghiên cứu một ít đồ mới.

Đỗ Lan nói: Tôi nghĩ hắn sắp nghiên cứu xong rồi.

Cái gì.

Ngô Đảo Quý Hổ tưởng rằng Chiến Cực Lăng Mã đã bị tù cấm: Sao cậu có thể để hắn vào phòng thí nghiệm nữa chứ, quá nguy hiểm.

Yên tâm đi, hắn hiện tại chạy không thoát đâu.

Đỗ Lan nói.

Ngô Đảo Quý Hổ vẫn không yên tâm, bất quá anh cũng tò mò Đỗ Lan muốn hắn nghiên cứu cái gì.

Một cây súng ngắm lấy quả thực làm đạn.

Lấy quả thực làm đạn, thật sự có thể sao.

Quả thực tuy rằng xác thực có năng lượng khổng lồ, nhưng là làm đạn bắn ra, cũng quá mềm mại, đánh không thủng bất cứ cái gì.

Nếu nói là trích xuất năng lượng quả thực để bắn, thì cần môi giới chuyển hóa.

Quả thực trở thành năng lượng cần thân thể làm bộ chuyển hóa này, đơn độc trích xuất năng lượng quả thực phi thường khó khăn, những cái này đều là thành quả nghiên cứu của Thế Giới Thụ.

Chính là bởi vì khó khăn, mới cần hắn tới phát minh, nhưng tôi cảm thấy hoàn toàn là có thể, chỉ cần đảo ngược quá trình sinh thành quả thực, liền có thể biến quả thực thành năng lượng sơ khai, cần thiết chính là đại thụ của Hải Mỗ Minh Giới.

Cây.

Ngô Đảo Quý Hổ đầu óc không đủ dùng, Thế Giới Thụ đương nhiên cũng nghiên cứu qua cây cối, nhưng cũng không có phát hiện gì, cây dị thế giới tựa hồ cũng không có gì đặc biệt.

Vẫn là các người nghiên cứu không kỹ, kỳ thật cây dị thế giới có một loại năng lực mà cây cối Trái Đất tuyệt đối không có, đó chính là hóa lỏng.

Chẳng qua chỉ có một nhiệt độ đặc thù mới có thể làm nó hóa lỏng.

Cây cối hóa lỏng.

Ngô Đảo Quý Hổ tỏ vẻ chóng mặt, thực vật cũng không phải khoáng vật a, thực vật là giống như người có tế bào, mà tế bào sao có thể hóa lỏng.

Cho nên mới nói đặc biệt a, tóm lại đây là sự tình rất phức tạp, cũng không cần lý giải quá nhiều, chỉ cần biết cây dị thế giới có thể trở thành vũ khí là được rồi.

Đang nói chuyện, điện thoại Đỗ Lan vang lên, thuyết minh Chiến Cực Lăng Mã đã hoàn thành chế tạo, cây súng hoa quả đầu tiên rốt cuộc chế tạo ra rồi.

Thông thể cứ như là một khối gỗ nguyên vẹn, chỉ là linh kiện nhỏ nói cho mọi người biết, đây là một cây súng, bên trong có kết cấu súng ống hoàn chỉnh.

Đương nhiên bởi vì nòng súng là khẩu kính bằng đường kính quả thực, súng cứ như là một khẩu pháo nhỏ, độ dài cũng hơn một mét.

Được rồi, các vị tôi đi ra chiến trường đây.

Đỗ Lan tỏ vẻ nên hành động rồi.

Chiến Cực Lăng Mã nhìn Đỗ Lan, căn bản không có tự giác của tù phạm: Quả nhiên là dược liệu thực nghiệm tốt nhất, có thể cho tôi càng nhiều số liệu.

Vũ khí mới này đều dám sử dụng, còn có cái gì là Đỗ Lan không dám làm đâu.

Súng mới phát đầu tiên, chuẩn bị phóng ra.

Đỗ Lan cứ nằm ở đỉnh Thế Giới Thụ, nhìn xuống toàn bộ thành phố, cũng nhìn xuống chiến trường, chiến trường ở ngoài nửa thành phố.

Kéo khóa nòng, từ trong cái rương bên cạnh lấy ra một quả.

Lúc này Đỗ Lan không có đeo đai lưng, bởi vì đeo đai lưng quả thực sẽ biến thành Khóa Hạt Giống Lockseed.

Nhét một quả tươi mới vào nòng súng, nhắm chuẩn.

Đỗ Lan hít sâu, thông qua kính ngắm nhìn về phía một Lãnh Chúa ở xa xa.

Tại khoảng cách giữa hô và hấp, bóp cò.

Hoa quả nhanh chóng hóa thành một đoàn năng lượng từ họng súng bắn ra, bay qua nửa thành phố.

Để đạn bay một lúc.

Oanh.

Đầu một Lãnh Chúa trực tiếp biến mất, chỉ để lại thân thể ngã xuống đất sau đó nổ tung.

Giả Diện Kỵ Sĩ giật nảy mình, không biết đây là tình huống gì, sau đó mọi người đều nhìn về phương xa, tại tiêu điểm của Thế Giới Thụ và bầu trời, nơi đó có một tia chớp.

Thị lực của Giả Diện Kỵ Sĩ phi thường tốt, nhìn thấy đó thế mà là Đỗ Lan đang bắn tỉa, vũ khí đó quả thực không thể tin nổi.

Lãnh Chúa đại kinh thất sắc, bởi vì viên đạn thứ hai đã tới rồi.

Oanh, ngực bị oanh ra một cái lỗ lớn, bọn họ không hiểu nhân loại rốt cuộc dùng vũ khí gì.

Vì sao sẽ cường đại như vậy.

Quả thực là không thể tin nổi.

Đồ vật của dị thế giới bị dị thế giới giết chết, đây chính là chân lý.

Đỗ Lan tỏ vẻ sức mạnh các ngươi lấy từ đâu, vậy sẽ có vũ khí khắc chế các ngươi.

Đai lưng như thế, cây súng hoa quả này cũng như thế.

Lãnh Chúa sẽ không bó tay chịu trói, Lãnh Chúa Phỉ Thúy rống to một tiếng, để quái thú ở chung quanh hắn tạo thành tường, bản thân hắn chính là một pháp sư, hiện tại muốn thi triển cấm chú oanh kích

Thế Giới Thụ.

Chỉ số năng lượng khổng lồ không ngừng bay lên, nhưng dưới sự bao bọc của bức tường quái thú, Lãnh Chúa Phỉ Thúy có cơ hội thi pháp tốt nhất.

Quang mang thất thải từ khe hở của bức tường quái vật lòe ra, đó là sát chiêu hủy thiên diệt địa, từng oanh đi nửa thành phố, hiện tại tái hiện nhân gian, tuyệt đối muốn đem pháo đài Thế Giới Thụ toàn bộ hủy diệt.

Ma pháp khổng lồ đang cắn nuốt quái thú chung quanh Lãnh Chúa Phỉ Thúy, quái thú đều bị ma pháp cắn nuốt trở thành một phần sức mạnh của ma pháp.

Cuối cùng cầu năng lượng thật lớn to cỡ sân bóng rổ đã hình thành, Phỉ Thúy giơ cao pháp trượng, lớn tiếng ngâm xướng, ma pháp đã hoàn thành, bất luận uy hiếp nào cũng không thể tới gần hắn.

Mặt đất xuất hiện mặt trời thứ hai, mà mục tiêu của Phỉ Thúy chính là tổng bộ Thế Giới Thụ, pháo đài khổng lồ cao tới trăm mét, do các loại kim loại kiên cố và vũ khí tiên tiến tạo thành kia.

Đi chết đi, nhân loại.

Lãnh Chúa muốn dùng sự thật nói chuyện.

Oanh.

Cầu năng lượng ma pháp di động, nơi đi qua tấc cỏ không sinh, vạn vật tịch diệt.

Cự ly là nửa tòa thành phố, cầu năng lượng tuy rằng ở trên trời, nhưng kiến trúc mặt đất nóc nhà đều bị xốc bay, ngói vật liệu toàn bộ bị hấp thu, đó cứ như là một cái lỗ đen nhỏ vậy.

Phỉ Thúy cười lạnh liên liên, bởi vì không ai có thể sống sót dưới công kích như vậy, không có ai.

Chiêu này vốn dĩ là muốn giữ lại đối phó Bạch Á, nhưng hiện tại liền thành toàn người Trái Đất đi.

Đỗ Lan bắn vài phát súng, nhưng năng lượng hoa quả đơn nhất căn bản không thể lay động cầu ma pháp mảy may.

Đỗ Lan, mau rút lui.

Ngô Đảo Quý Hổ đã kéo vang cảnh báo, toàn viên sơ tán, bọn họ phải đi dị thế giới tị nạn, không thể chạy ra ngoài pháo đài, bởi vì chạy không thoát, duy có trốn đến dị thế giới mới có hy vọng.

Cổng truyền tống bị đóng kín lại lần nữa mở ra, mọi người đều tiến vào trong đó, cuối cùng chỉ có Ngô Đảo Quý Hổ và Đỗ Lan.

Đỗ Lan cậu ngẩn người làm cái gì.

Ngô Đảo Quý Hổ còn tưởng rằng Đỗ Lan không phục, Đỗ Lan vẫn luôn là kỵ sĩ mạnh nhất nhưng đối mặt Lãnh Chúa cũng chỉ có thể nhìn mà than thở, cầu ma pháp này đã siêu việt nhân loại lý giải: Mau đi, bằng không không kịp đâu.

Lúc này cầu ma pháp đã gần ngay trước mắt, Thế Giới Thụ đã lung lay sắp đổ.

Ngô Đảo Quý Hổ thật không hiểu Đỗ Lan còn muốn làm cái gì, chẳng lẽ cậu ta thật sự muốn tự tìm đường chết.

Đương nhiên không phải, lúc này Đỗ Lan đang nói chuyện với Tương Nhạc.

Tương Nhạc tới để chứng kiến Thế Giới Thụ sụp đổ, gã nói với Đỗ Lan: Ngươi thất bại, những thứ ngươi thủ hộ đều sẽ bị nó hủy diệt, Dị chủng tây qua của ngươi tuy rằng có thể bảo vệ ngươi, lại không đủ để bảo vệ thế giới này.

Tương Nhạc là ý chí dị thế giới, gã có thể tùy ý xuất hiện ở bất cứ nơi nào, nhưng gã thích nhất xuất hiện ở bước ngoặt lịch sử, ví dụ như hiện tại gã rất vui khi nhìn thấy Đỗ Lan thất bại.

Đỗ Lan đều chuẩn bị rút lui, lại không ngờ Tương Nhạc tới châm chọc mỉa mai: Thất bại.

Tương Nhạc nhìn biểu tình không tán đồng của Đỗ Lan, thầm nghĩ tên kỵ sĩ mạnh nhất này còn thật là cố chấp: Chẳng lẽ ngươi còn không muốn thừa nhận sao.

Lãnh Chúa một khi nghiêm túc lên, nhân loại các ngươi căn bản không có cách nào ngăn cản.

Sự thật bày ra trước mắt, chính là sự thất bại của ngươi.

Ngươi nếu không ra, ta đã chuẩn bị chiến lược rút lui rồi, nhưng thiên thiên ngươi lại xuất hiện, còn nói ta thất bại.

Ta Đỗ Lan là kỵ sĩ mạnh nhất, trong từ điển của ta không có hai chữ thất bại.

Đỗ Lan mục quang như đuốc nói.

Không có hai chữ thất bại.

Chương 1610

Tương Nhạc cảm giác tên này còn thật là vịt chết mạnh miệng, cái gì chiến lược rút lui, chạy trốn chính là chạy trốn, toàn nói mấy cái vô dụng.

Sự đến nước này, ngươi còn có thể làm sao đây.

Nếu ngươi không rời đi nữa, sự tự đại của ngươi sẽ cùng Thế Giới Thụ cùng nhau hóa thành hư ảo, đương nhiên còn bao gồm cả tính mạng của ngươi.

Tương Nhạc vẫn cảm thấy lịch sử đã quyết định, không ai có thể thay đổi.

Ta còn có đai lưng, còn có thể biến thân.

Đỗ Lan nói xong liền biến thân.

Tương Nhạc tỏ vẻ ngươi biến thân cũng không cản được năng lượng ma pháp này, tuy nhiên Đỗ Lan cũng không phải muốn tự mình cản ma pháp, mà là muốn lợi dụng năng lực của Dị chủng tây qua: Tới đi, các chiến sĩ cùng ta kề vai chiến đấu.

Đỗ Lan rống to một tiếng, trước mặt xuất hiện hàng trăm cổng truyền tống.

Tương ứng, tại binh công xưởng của Thế Giới Thụ, vô số đơn vị chi viện hỏa lực dưa hấu còn đang ở trong kho sôi nổi thông qua cổng truyền tống được truyền tống tới chiến trường.

Trong nhất thời bầu trời đều là màu xanh dưa hấu, từng đạo lục quang chói mắt, từng cỗ máy móc dữ tợn.

Tương Nhạc ngẩn người, không nghĩ tới Dị chủng tây qua của Đỗ Lan thế mà còn có một chiêu đa trọng truyền tống như này, Đỗ Lan đem toàn bộ người máy dưa hấu trong binh công xưởng truyền tống tới chiến trường, tạo thành một bức tường, chẳng lẽ cho rằng như vậy là có thể ngăn cản năng lượng ma pháp sao.

Có lẽ có thể.

Tương Nhạc chỉ thấy người máy đồng loạt giơ tay dùng sức mạnh hữu hạn tập hợp thành một tấm hộ thuẫn năng lượng màu xanh lục, đã tiếp xúc linh cự ly với cầu ma pháp.

Oanh.

Hào quang vạn trượng, trời quang vạn dặm.

Kết quả va chạm của hai bên trong nháy mắt phân hiểu, một nửa Thế Giới Thụ bị hoàn toàn cắn nuốt, nhưng còn có một nửa ngoan cường đứng sừng sững tại trung tâm thành phố.

Bầu trời không ngừng có linh kiện rơi xuống, dưới sự cháy đen còn có thể nhìn thấy chút ít màu xanh lục, đó chính là tàn hài của đại trận người máy dưa hấu.

Cuối cùng của cuối cùng người máy dưa hấu đều bị hủy diệt, nhưng cũng khởi đến công hiệu ngăn cản.

Ha ha, thấy được chưa.

Đỗ Lan đứng trên một nửa Thế Giới Thụ tàn tồn cười ha hả, nhìn Tương Nhạc trôi nổi giữa không trung, tuyên bố đây là thắng lợi của mình.

Tương Nhạc cũng không ngờ Đỗ Lan thế mà đảo ngược vận mệnh: Trong vô số tuế nguyệt của ta, đây cũng là kỳ quan hiếm có, Đỗ Lan ngươi thật sự làm được, ta cũng rất cao hứng, ngươi chứng minh vận mệnh không thể định tính.

Không có khả năng.

Ngược lại là Lãnh Chúa Phỉ Thúy trợn mắt há hốc mồm, một kích tất sát của mình thế mà chỉ thành công một nửa.

Hắn lại phát hiện Đỗ Lan đã nhắm chuẩn hắn.

Tạm biệt.

Đỗ Lan vô tình khai hỏa, đầu Phỉ Thúy biến mất và bỏ mạng nơi chiến trường.

Hiện tại Lãnh Chúa chỉ còn lại hai kẻ cuối cùng, bọn họ cũng sợ hãi, bởi vì bọn họ thuộc về hai kẻ yếu nhất trong năm Lãnh Chúa: Rút lui.

Hầu như không có do dự, hai Lãnh Chúa vứt bỏ tất cả chạy về Hải Mỗ Minh Giới.

Vạn tuế.

Đây là thắng lợi của nhân loại, tuy rằng tổn thất không nhỏ, nhưng bọn họ đánh kẻ địch chạy về quê nhà, bọn họ thắng lợi rồi.

Nhìn dáng vẻ hoan hô nhảy nhót của nhân loại, Tương Nhạc lại nói cho Đỗ Lan: Tất cả còn chưa kết thúc, các ngươi chỉ là đánh bại ký túc giả của Hải Mỗ Minh Giới, nhưng còn chưa đánh bại Hải Mỗ Minh Giới.

Hiện tại thời gian của các ngươi không nhiều lắm, Cấm Quả sắp thành hình, đến lúc đó Trái Đất vẫn sẽ giống như cũ bị hủy diệt.

Đỗ Lan cắt ngang đối phương: Trừ phi chúng ta lấy được Cấm Quả, sau đó đi cắn nuốt một nền văn minh khác có phải hay không.

Xem ra ngươi đã biết cách cứu vớt thế giới, không sai Hải Mỗ Minh Giới kỳ thật cũng không nhất định sẽ hủy diệt văn minh, nó chỉ biết thu thập tinh hoa của văn minh, mà trong quá trình này chỉ cần có người tự nguyện phụng hiến chính mình, như vậy Hải Mỗ Minh Giới tự nhiên sẽ rời đi, tiếp tục lữ hành của nó.

Ta đã an bài rồi, ngươi không cần lo lắng.

Lời nói của Đỗ Lan lại làm Tương Nhạc sửng sốt, gã đột nhiên phát hiện Đỗ Lan cứ như cái gì cũng biết, điều này làm gã rất bị thương, rõ ràng gã mới là người dẫn đường, sao Đỗ Lan đều an bài tốt trước rồi.

Vậy ý nghĩa tồn tại của gã còn có giá trị gì.

Bất quá Tương Nhạc vẫn rất kiên cường: Ngươi chuẩn bị để ai đi lấy Cấm Quả.

Cái này ta tự nhiên có an bài.

Ngươi tốt nhất an bài cho tốt, bằng không Trái Đất cũng sẽ đi vào vết xe đổ, dụ hoặc của Cấm Quả là vô hạn lớn, mọi người sẽ vì tranh đoạt nó mà tàn sát lẫn nhau, hủy diệt văn minh của chính mình.

Tương Nhạc đã thấy quá nhiều quá nhiều bi kịch như vậy, nhưng lần này gã cảm thấy người Trái Đất hoặc là có thể cho gã một sự kinh hỉ.

Cuối cùng cũng đến tiết mục cuối cùng, tìm kiếm Cấm Quả.

Lúc này Lãnh Chúa đã mất đi tư cách, tiếp theo chính là đấu tranh giữa nhân loại.

Cát Diệp Hoành Thái muốn cướp đoạt Cấm Quả, Giới Đấu cũng đã biết tự nhiên cũng muốn cướp đoạt, còn có chính là Thế Giới Thụ.

Ba phương thế lực đều là như hổ rình mồi.

Lúc này vốn tưởng rằng thế giới sắp được cứu vớt, Hoành Thái lại phát hiện trên cánh tay mình thế mà mọc ra dây đằng màu xanh lục, cậu đại kinh thất sắc, vốn tưởng rằng có thể cùng Vũ cứu vớt thế giới, không ngờ mình sắp bị sâm lâm đồng hóa.

Đây là bởi vì bọn họ sử dụng đai lưng đời đầu tịnh không hoàn thiện, đây là tác dụng phụ.

Lúc ban đầu bọn họ cái gì cũng không biết chơi rất vui vẻ, hiện tại phải trả giá đắt.

Bên kia Giới Đấu cũng phát hiện mình biến hóa, những Giả Diện Kỵ Sĩ này đang bị Hải Mỗ Minh Giới đồng hóa.

Điều này làm Giới Đấu phi thường sợ hãi, lại phi thường không cam lòng.

Hắn mất đi tất cả, chẳng lẽ cuối cùng ngay cả thân thể cũng phải mất đi sao.

Hắn muốn cướp đoạt Cấm Quả, lại phát hiện quá trình đồng hóa rất đau đớn, trạng thái như vậy hắn căn bản không thể chiến đấu.

Giới Đấu cảm giác mình sắp chết, cứ như vậy nghẹn khuất mà chết đi, đến cuối cùng bị người ta quên đi, không ai sẽ nhớ rõ hắn là ai.

Không, không thể tính như vậy được, Giới Đấu không cho phép mình chết đi bình thường như thế, hắn muốn sống sót, sống đặc sắc hơn bất cứ ai, cái gì Hải Mỗ Minh Giới, cái gì Thế Giới Thụ đều tránh ra cho hắn.

Hắn hái xuống quả thực nuốt chửng muốn trở thành Lãnh Chúa.

Trực tiếp ăn trái cây dị thế giới sẽ biến thành quái vật, mà nếu ý chí lực kiên cường thì có thể kích phát tất cả năng lượng của trái cây sẽ trở thành Lãnh Chúa.

Oanh.

Giới Đấu một mình thừa nhận tất cả đau đớn, hồi ức tuổi thơ không ngừng hiện lên trong đầu.

Từng có lúc hắn cũng là một đứa trẻ vui vẻ, trong nhà kinh doanh đền thờ, cư dân thành phố Trạch Nha đều tôn kính bọn họ.

Thành phố Trạch Nha lúc ấy hoặc là không phát triển, nhưng lại là khu vui chơi trong lòng Giới Đấu.

Nhưng tất cả vì Thế Giới Thụ đến mà kết thúc, Thế Giới Thụ dã man bá chiếm đất đai đền thờ, cả nhà bọn họ từ đó không nhà để về, gia đạo sa sút trở thành người nghèo.

Giới Đấu chịu đủ xem thường và cười nhạo, hắn thề nhất định phải lấy lại những thứ đã mất, cho nên hắn thành lập đội nhảy hy vọng có thể chỉnh đốn lại cờ trống thông qua mạng internet để nổi danh, nhưng sự đời không như mong muốn lại gặp Khải Vũ, rõ ràng chính là một đám nhân viên nhàn tản nhưng lại hấp dẫn người ta hơn đội nhảy do hắn sáng tạo.

Còn có tên Hoành Thái kia thật sự là người cấp thấp trời sinh, luôn là vui vẻ ngây ngô, giống như kẻ ngốc.

Giới Đấu căm ghét Hoành Thái, hoặc là nói hắn sợ hãi mình cũng trở thành người như Hoành Thái, một người thỏa mãn với hiện trạng vĩnh viễn không biết cầu tiến.

Cho nên Giới Đấu nhìn thấy Hoành Thái liền giận không chỗ phát tiết, đương nhiên bọn họ có lẽ từng có hợp tác, nhưng đó chỉ là tạm thời, Giới Đấu chưa bao giờ tin tưởng bất cứ ai, trừ bỏ chính mình.

Oanh.

Nuốt xuống quả thực, Giới Đấu sẽ không còn là người: Rống.

Ngửa mặt lên trời rống to, tiếng rống chấn động không gian chung quanh.

Giới Đấu rốt cuộc biến hóa, từ nay về sau hắn chính là Lãnh Chúa mới, tên là Nam Tước Lord Baron.

Toàn thân đỏ bừng, còn có hai cái sừng hình quả chuối cao ngất, lúc này hình thái của hắn mạnh hơn tất cả Lãnh Chúa trước đó.

Bên kia Hoành Thái thì không may mắn như vậy, phát hiện mình sắp bị đồng hóa xong, cậu lặng lẽ rời khỏi Vũ.

Thời gian hạnh phúc của bọn họ quá mức ngắn ngủi, Hoành Thái không muốn thương hại Vũ, đương nhiên là chỉ trên thân thể.

Cậu không biết mình vì bảo hộ Vũ mà rời đi, lại tạo thành hàng tấn thương tổn trên tâm linh Vũ.

Vũ còn tưởng rằng Cát Diệp đã vứt bỏ cô, vẫn luôn lấy nước mắt rửa mặt.

Ngô Đảo Quang Thực đều nhìn ở trong mắt, tuy rằng hắn bị cấm túc, nhưng trong thành nơi nơi đều là camera, hắn chỉ cần mượn mật mã ID của ca ca là có thể xâm nhập hệ thống Thế Giới Thụ mượn dùng camera.

Nhìn thấy những cái này xong, hắn cuối cùng vẫn là ra cửa, bất quá lần này hắn không có đi tìm Vũ, mà là đi tìm Hoành Thái, hắn tuyệt đối không thể tha thứ cho người làm Vũ rơi lệ.

Đến nỗi Thế Giới Thụ, sau khi bị oanh đi một nửa, cũng đã không còn giá trị, hiện tại mọi người đều đã rút lui, chỉ có số ít người còn đang thu dọn tàn cuộc.

Ngô Đảo Quý Hổ hỏi Đỗ Lan: Cậu thật sự xác định có thể đạt được Cấm Quả sao.

Chương 1611

Đồng hóa đã càng ngày càng nghiêm trọng, toàn thế giới đều phát hiện thực vật dị thế giới, Thế Giới Thụ đã quyết định nếu sự thái tiếp tục chuyển biến xấu sẽ phát phóng đai lưng, đến lúc đó chỉ có hai ức người có thể sống sót.

Bởi vì chỉ chế tạo hai ức cái đai lưng, đương nhiên Ngô Đảo Quý Hổ cũng là lạc quan, có bao nhiêu đai lưng cũng không đại biểu là có thể sống bấy nhiêu người.

Hiện tại đối thủ của chúng ta không ít, Bạch Á khả năng sẽ từ bỏ quả thực, cũng có khả năng sẽ vì người vợ mà kiên trì muốn đoạt thủ quả thực.

Đỗ Lan nhớ rõ trong nguyên tác Bạch Á đã từ bỏ quả thực, không những từ bỏ, ngay cả quả thực của mình cũng tặng cho Vũ, thành tựu Hoành Thái và Vũ, để hai người bọn họ trở thành Adam và Eva, mang theo Hải Mỗ Minh Giới đi tới một tinh cầu không người kiến tạo văn minh.

Hải Mỗ Minh Giới đã muốn cắn nuốt văn minh, vậy thì kiến tạo một cái cho nó nuốt, đây chính là quyết tâm của Hoành Thái và Vũ, bọn họ cho dù đạt được Cấm Quả, cũng sẽ vẫn luôn công tác tiếp.

Đương nhiên công tác của bọn họ không phải sinh con, mà là chỉnh đốn quái thú trong Hải Mỗ Minh Giới, những cư dân vì ăn quả thực mà biến dị sẽ trở thành lao động cùng với cư dân thế giới mới.

Nhưng bởi vì Đỗ Lan loạn nhập, Bạch Á tựa hồ không có ý muốn tặng ra quả thực, ngược lại vẫn luôn canh giữ bên quan tài, tựa hồ còn muốn sống lại muội tử.

Cậu nói lời này bằng thừa.

Ngô Đảo Quý Hổ nói: Đây chính là đại sự tình quan hệ bảy tỷ sinh mệnh nhân loại, cậu không được nghe chi mặc chi, cần phải nghiêm túc đối đãi.

Kỳ thật nếu sống lại vợ của Bạch Á, có thể thuyết phục bọn họ rời đi Trái Đất.

Quá mạo hiểm, không thể đem hy vọng đặt ở trên người hắn, chúng ta cần phải đạt được Cấm Quả.

Hiện tại đã đến thời khắc quan trọng thế giới tận thế, Ngô Đảo Quý Hổ tuyệt đối sẽ không đem hy vọng đặt ở trong tay người khác.

Đây cũng là thường tình của con người, đại sự sinh tử tồn vong loại này sao có thể nhường cho người khác làm chủ.

Đang nói chuyện, điện thoại Ngô Đảo Quý Hổ vang lên, nguyên lai là em trai anh trốn ra ngoài.

Anh cài đặt APP giám sát trong điện thoại, chỉ cần em trai vừa rời khỏi phòng, anh liền có thể nhận được tín hiệu.

Quang Thực.

Ca ca tỏ vẻ rất thất vọng a, còn tưởng rằng em trai có thể sửa đổi chứ.

Quang Thực thông qua giám sát tìm được Hoành Thái, cậu ta một mình trốn ở dưới cầu.

Quang Thực đi qua liền đấm một quyền, đánh Hoành Thái ngã lăn trên mặt đất.

Một quyền này là đánh thay Vũ tỷ đang rơi lệ.

Trong lòng Quang Thực, Hoành Thái là người đàn ông hạnh phúc nhất trên thế giới, nhưng cậu ta lại chạy trốn, thật sự quá làm người ta căm phẫn.

Hoành Thái cũng không phản kháng, cứ nằm trên đá cuội, dù sao cậu cũng sắp chết, bị đồng hóa hay là bị đánh chết đều như nhau.

Nhìn bộ dạng dở sống dở chết này của Hoành Thái, Quang Thực càng thêm phẫn nộ, vung quyền liền đánh tới, một hơi đánh năm quyền, đánh mặt Hoành Thái đều sưng lên: Cậu rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, nếu không thích Vũ tỷ, vì sao còn muốn ở bên cạnh cô ấy, vì sao.

Quang Thực đều sắp khóc, liếm chó rơi xuống những giọt nước mắt bi thương.

Sau khi tớ chết, Vũ liền giao cho cậu chăm sóc.

Hoành Thái rốt cuộc mở miệng, nói giống như đang giao đại hậu sự.

Ngô Đảo Quang Thực không hiểu: Cậu rốt cuộc là tình huống gì.

Hoành Thái vén tay áo lên, cho đối phương xem chồi non trên cánh tay: Chính là như vậy, tớ sắp chết rồi.

Quang Thực cũng bình tĩnh lại, không ngờ Hoành Thái gặp phải loại sự tình này, thảo nào cậu ta lại rời đi.

Bất quá lúc này hắn cũng không vì vợ bạn tôi nuôi mà cao hứng, bởi vì hắn biết Vũ tỷ sẽ không chấp nhận hắn, mất đi Hoành Thái, Vũ sẽ vẫn luôn đau khổ, hắn thay thế không được vị trí của Hoành Thái trong lòng cô.

Tuy Ngô Đảo Quang Thực đã biết lý do Hoành Thái trốn tránh, nhưng cậu ta vẫn không thể tha thứ cho đối phương: Theo tôi trở về.

Cậu mới nên theo tôi trở về.

Ngô Đảo Quý Hổ dựa theo GPS tìm được em trai: Không phải đã nói là sẽ không gây thêm phiền phức cho họ nữa sao.

Đỗ Lan cũng tới: Bình tĩnh chớ nóng, ta nghĩ lần này em trai ngươi không phải vô lý gây sự, là vị Hoành Thái này xảy ra vấn đề rồi.

Ngô Đảo Quý Hổ mới phát hiện trên cánh tay Hoành Thái xuất hiện mầm non: Đồng hóa.

Xem ra các ngươi sử dụng Yêu Đái đời đầu xác thực có tác dụng phụ.

Ban đầu hắn vì khai phát Yêu Đái lượng sản, cũng là mặc nhận hành vi phát phóng Yêu Đái của Chiến Cực Lăng Mã, xem ra hiện tại hậu quả rốt cuộc đã xuất hiện.

Đám người Thế Giới Thụ hỗn đản các ngươi, các ngươi ban đầu đã biết kết quả này phải không.

Cho dù là tượng đất cũng có ba phần nóng nảy, nghĩ đến chính mình là vì sử dụng Yêu Đái mới biến thành cái dạng này, mà Yêu Đái là do người Thế Giới Thụ khai phát, bọn họ chưa bao giờ thông báo về di chứng đáng sợ của nó, cứ như vậy hồ loạn để người vô tội sử dụng, sẽ hại chết người ta.

Hoành Thái xông đến trước mặt Ngô Đảo Quý Hổ, túm lấy cổ áo tuyệt vọng gào thét: Các ngươi chẳng lẽ không có một chút xấu hổ nào sao.

Ngô Đảo Quý Hổ nói: Ta lúc đó đã nhắc nhở qua các ngươi.

Hắn nhớ rõ ban đầu mình đã đánh cho Cát Diệp Hoành Thái một trận, đối phương nếu không phải sợ nước thì e rằng chiến đấu sẽ không kết thúc: Ta đã nói qua đây không phải trò đùa, nhưng các ngươi không nghe theo.

Hoành Thái không còn lời nào để nói, hắn cũng chỉ là muốn giúp đỡ mọi người mà thôi, không ngờ tới cuối cùng sẽ là như vậy.

Hiện tại hắn đã không còn sức mạnh chiến đấu, mỗi lần biến thân đều khiến hắn đau đớn không thôi.

Ca ca, chẳng lẽ không có cách nào giúp anh ấy sao.

Lúc này Ngô Đảo Quang Thực rốt cuộc lại một lần nữa đầu quân cho quang minh, cậu không hy vọng Hoành Thái có chuyện.

Nhưng ca ca nhíu mày, loại đồng hóa này căn bản là không thể nghịch chuyển.

Còn có một cách chính là ăn Cấm Quả, trở thành Thần, bất quá nếu như vậy Hoành Thái vẫn phải rời khỏi nơi quen thuộc, cáo biệt thân hữu của ngươi.

Đỗ Lan nói.

Hoành Thái hít sâu một hơi, quả quyết lắc đầu: Cứ để tôi yên lặng rời đi đi.

Hắn đã không muốn chiến đấu nữa.

Vậy nếu Hải Mỗ Minh Giới biến mất, sự đồng hóa của Hoành Thái đại ca có phải hay không cũng sẽ biến mất.

Quang Thực hỏi, cậu rất thông minh, nhạy bén phát giác được khả năng này.

Đương nhiên có thể.

Đỗ Lan gật đầu.

Vậy thì tôi sẽ đi đoạt lấy Cấm Quả.

Hoành Thái đại ca, lần này đổi lại tôi đến bảo vệ anh và chị Vũ.

Dù sao cũng không có muội tử nữa, còn không bằng cướp Cấm Quả rời khỏi thế giới đau lòng này.

Ca ca nghe xong trực tiếp trợn tròn mắt, tình cảm đứa em trai này căn bản không có lo lắng cho người anh ruột là mình a, nhìn quyết tâm của em trai, ca ca đều không còn gì để nói.

Vậy thì đừng đợi nữa, xuất phát đi Hải Mỗ Minh Giới, Cấm Quả hẳn là sắp xuất hiện, không thể để Bạch Á nhanh chân đến trước.

Đỗ Lan mặc kệ ca ca rối rắm thế nào, biểu thị hiện tại có thể xuất phát rồi.

Hoành Thái nhìn bóng lưng bọn họ, tâm tình phức tạp, nghe được Quang Thực muốn bảo vệ hắn, vừa cảm động lại vừa đau lòng.

Hắn hiện tại biết Quang Thực kỳ thực thầm mến Vũ, quyết định của Quang Thực lúc này chứng minh nội tâm cậu ta vẫn là thiện lương, những việc sai trái trước đó chỉ là một đứa trẻ đi lầm đường mà thôi.

Chỉ là như vậy thật sự tốt sao.

Hoành Thái cũng không phải là người chờ đợi cứu rỗi, so với việc được cứu hắn càng hy vọng cứu vớt người khác, nhưng hiện tại hắn lại có vướng bận, hắn có Vũ.

Cái tên Hoành Thái này cũng là loại người có khác giới thì không có tính người.

Trận quyết chiến cuối cùng rốt cuộc đã bắt đầu, Bạch Á đã chờ đợi đa thời: Người Trái Đất, các ngươi rốt cuộc đã tới sao.

Cấm Quả đã xuất hiện, nhưng chỉ có một người mới có thể đạt được sự thừa nhận của Cấm Quả, đó chính là kẻ thắng lợi.

Đó là của ta.

Giới Đấu nói.

Ngô đảo Quang Thực nghe được thanh âm của Giới Đấu, giật mình kinh hãi: Ngươi là Nam Tước Vũ Đội Giới Đấu.

Ngươi sao lại biến thành bộ dạng này.

Không cần ngươi quản, tiểu tử, Hoành Thái không tới sao.

Không cần Hoành Thái ca tới, tôi cũng giống vậy có thể đạt được Cấm Quả.

Lần này đến lượt cậu ta cứu vớt mọi người rồi.

Ba phương thế lực, Giới Đấu yếu nhất, Thế Giới Thụ thứ chi, Bạch Á mạnh nhất.

Thế Giới Thụ có ba kỵ sĩ, Đỗ Lan và Ngô Đảo Quý Hổ cũng tới.

Cuộc chiến tranh đoạt Cấm Quả bắt đầu.

Bạch Á ra lệnh một tiếng, dẫn đầu công kích, tất cả những kẻ cản đường đều là địch nhân.

Hắn mở hai tay ra, hai tay phân biệt bắn ra năng lượng cầu, đem địch nhân toàn bộ tạc bay.

Oanh.

Năng lượng của Bạch Á là vô cùng vô tận, hắn chỉ cần đứng một chỗ xả skill trạm thung thâu xuất là có thể đứng ở thế bất bại: Người Trái Đất, Cấm Quả thuộc về ta.

Không.

Giới Đấu tuyệt đối sẽ không nhận thua, hắn đã đánh cược tất cả, A.

Oanh oanh tiếng nổ rơi vào trên người, nhưng Giới Đấu vẫn quật cường đứng đấy, đỉnh lấy công kích hướng về phía trước bước ra bộ phạt.

Không ai có thể từ trong tay ta đoạt đi bất cứ thứ gì nữa, cho dù là Vương cũng không được.

Giới Đấu lúc này thân thể thượng hiện lên quang mang, thế mà là vòng bảo hộ năng lượng.

Bạch Á phát hiện chấp niệm của đối phương kinh người, nhưng chấp niệm của chính mình cũng sẽ không kém: Ngươi đã không còn người để thủ hộ, mà ta lại có ái nhân cần thủ hộ, cho nên chấp niệm của ngươi trong mắt ta không chịu nổi một kích, người Trái Đất.

Muốn công thành danh toại, là cơ thạch tiến bộ của tất cả sinh mệnh, cái gì mà thủ hộ cười chết người, ta chỉ cần có chính ta là đủ rồi.

Vương a, sự thủ hộ của ngươi sẽ trở thành nhược điểm của ngươi.

Nói xong Giới Đấu giơ tay cũng phóng thích năng lượng cầu, mục tiêu thế mà là quan tài phi tử của Bạch Á.

Oanh.

Bạch Á không ngờ đối phương sẽ làm như thế, muốn ngăn cản nhưng vẫn chậm một bước, chỉ thấy quan mộc bạo tạc, y phục phi tử nát vụn phiêu tán ra.

Không.

Bạch Á hoàn toàn tuyệt vọng, ý chí kiên thủ ngàn năm qua tại giờ khắc này biến mất, hắn ngơ ngác tiếp lấy mảnh vỡ y phục, hoàn toàn sững sờ.

Giới Đấu, ngươi căn bản không hiểu ý nghĩa của thủ hộ.

Ngô Đảo Quang Thực vẫn luôn có người muốn thủ hộ, chỉ là trước kia cậu ta muốn chiếm hữu đối phương, nhưng hiện tại cậu ta chỉ muốn yên lặng thủ hộ.

Cậu ta minh bạch hàm nghĩa chân chính của việc yêu một người, không phải liếm chó không phải lốp dự phòng, mà là buông tay.

Loại người như ngươi chính là kẻ yếu.

Giới Đấu và Quang Thực đánh vào nhau.

Sức mạnh của Giới Đấu xa ở trên Quang Thực.

Lúc này trong rừng cây, hào quang của Cấm Quả đã càng ngày càng sáng, hiển nhiên Cấm Quả rất nhanh liền muốn thành hình.

Tinh hoa của một nền văn minh cô đọng thành một quả táo vàng, đó chính là Cấm Quả.

Nó là thuộc về ta.

Giới Đấu cuồng bạo đánh bay Quang Thực.

Một ngụm máu tươi bắn ra, Quang Thực cả người đều muốn tan rã, Lãnh Chúa Nam Tước quá đáng sợ, hắn hoàn toàn chỉ chiến đấu vì chính mình, nội tâm kiên không thể tồi.

Chương 1612

Thế nhưng lúc này, từ thể nội Bạch Á toát ra sức mạnh cường đại, cả khu rừng đều đang hưởng ứng, hiển nhiên Bạch Á thực sự nổi giận, lần này hắn muốn hủy diệt tất cả: Ta không còn phi tử, không còn hy vọng, ta cũng muốn cướp đi toàn bộ hy vọng của các ngươi.

Oanh.

Rừng rậm đang điên cuồng sinh trưởng, tại Trái Đất xuất hiện lượng lớn cổng truyền tống, dây leo từ những cổng truyền tống lớn nhỏ xuất hiện nhanh chóng thôn phệ Trái Đất.

Dừng tay.

Ngô Đảo Quý Hổ công kích Bạch Á, nhưng không có tác dụng, Bạch Á đem chính mình bao bọc trong vòng phòng ngự, căn bản không cùng địch nhân chiến đấu, hắn chỉ muốn hủy diệt, muốn để thế giới biết oán niệm và phẫn nộ của hắn.

Đỗ Lan, mau cùng ta công kích, nếu không Trái Đất sẽ hủy diệt.

Đừng nóng vội, không có Cấm Quả chúng ta ai cũng đánh không chết hắn, hiện tại chúng ta có thể làm chính là chờ, chờ Cấm Quả thành thục, chờ thêm hai phút nữa.

Ngô Đảo Quý Hổ cũng biết, nhưng hắn không thể nào cái gì cũng không làm mà chỉ chờ chết.

Giới Đấu cũng sẽ không: Đã nói là của ta.

Hắn công kích Đỗ Lan, muốn xử lý luôn cả đối thủ cạnh tranh.

Đỗ Lan lại trở tay đấm một quyền, rắn rắn chắc chắc nện vào mặt Giới Đấu: Có biết hay không chờ đợi cũng là một loại cảm giác tốt đẹp, đừng có quấy rầy ta.

Ngươi không thể nào cường đại như vậy.

Giới Đấu mặt mũi tràn đầy không thể tin, Đỗ Lan không lý do gì còn có thể đánh bại hắn, hắn so với trước kia đã cường đại gấp mười lần có dư.

Xì, trước kia ta giao thủ với ngươi chưa bao giờ nghiêm túc cả, cho nên ngươi dù có trở nên mạnh hơn nữa cũng không phải đối thủ của ta.

Trên thế giới này luôn có những người là ngươi vĩnh viễn cần ngưỡng vọng, ví dụ như ta.

Lời nói của Đỗ Lan tựa như cái tát quất Giới Đấu đến mức vựng vựng hồ hồ.

Trái Đất đại nguy cơ, từ trạm không gian nhìn xuống, Trái Đất đang nhanh chóng biến thành màu xanh lục, vô số người bị dây leo bao vây sinh mệnh hấp hối.

Bạch Á dưới cơn đại nộ, không chút lưu tình.

Cũng may trong vòng hai phút đồng hồ, Bạch Á còn chưa nuốt trôi cả Trái Đất, mà Cấm Quả rốt cuộc cũng thành thục.

Giới Đấu nhìn Cấm Quả bị Đỗ Lan nắm giữ, lộ ra biểu tình tuyệt vọng, đến cuối cùng hắn vẫn là hai bàn tay trắng, bị cướp đi tất cả, đều bị cướp đi.

Ai muốn ăn.

Đỗ Lan cầm quả táo vàng óng ánh nhìn về phía những người xung quanh.

Ngô Đảo Quý Hổ biểu thị ngươi chưa từng nghĩ tới việc tự mình ăn sao.

Ngô Đảo Quang Thực giãy dụa đứng lên: Tôi ăn, tôi muốn bảo vệ

mọi người.

Quang Thực, chẳng lẽ em chưa từng nghĩ tới cảm thụ của người nhà sao.

Ngô Đảo Quý Hổ biểu thị em trai của mình a, tại sao trong lòng em chỉ có bạn bè.

Ca ca, xin hãy ủng hộ em.

Quang Thực đã đi tìm quả thực, hiện tại cậu muốn trở thành Vương.

Đỗ Lan liền đưa quả thực cho cậu ta, nhìn cậu ta ăn hết: Mùi vị thế nào.

Nhưng Quang Thực lại không thể trả lời, bởi vì không có mùi vị, cứ như cắn vào không khí, sau đó quả thực liền cùng chính mình dung hợp làm một.

Khôi giáp trên người Quang Thực bắt đầu biến hóa, tất cả Tỏa Chủng Lockseeds đều xuất hiện, cuối cùng dung hợp lại cùng nhau trở thành Thủy Quả Đại Bính Bàn Tướng Quân.

Oanh.

Thực lực tăng lên đến mức ngang hàng với Bạch Á, Ngô Đảo Quang Thực đầy máu phục sinh: Bạch Á, ta nhất định phải ngăn cản ngươi.

Không có thời gian nói nhảm nữa, sau khi đạt được lực lượng Cấm Quả, Ngô Đảo Quang Thực có thể nhìn thấy Cát Diệp Hoành Thái đang bị thôn phệ, Vũ tỷ đang khóc thút thít, cậu làm sao có thể tiếp tục đợi được nữa.

Đi chết đi.

Kỵ sĩ thích Rider Kick sức mạnh tối cường.

Chuối tiêu, chanh, anh đào, nho, đào mật, xoài.

Tất cả các loại trái cây đều xuất hiện, đông đảo sức mạnh ngưng tụ tại trên chân Quang Thực.

Bạch Á cũng cảm giác được nguy hiểm: Nhân loại ti bỉ.

Hắn đối với nhân loại đã hoàn toàn không có hảo cảm, hắn cũng ngưng tụ sức mạnh đối kháng với địch nhân.

Dây leo trong rừng rậm ngưng tụ đến trên tay Bạch Á biến thành một quả cầu xanh lục.

Oanh.

Thiên địa mất đi sắc thái, hết thảy hóa thành hắc bạch, cái trắng bệch của hoan hỉ, cái hắc ám của bi thương.

Cả Hải Mỗ Minh Giới đều bị bao trùm bên trong, sinh mệnh đang điêu tàn, thế giới đang sụp đổ.

Tân Vương và Cựu Vương đang đối kháng.

A a.

Nha nha.

Oanh long.

Đám mây hình nấm cực lớn xông thẳng lên trời, vẽ lên dấu chấm tròn cho trận chiến.

Sóng xung kích càn quét rừng rậm, vô số cây cối đều bị thổi ngã, vô số lá xanh bị thổi lên bầu trời, tựa như rừng rậm đang rơi lệ.

Kết thúc rồi.

Vòng phòng hộ của Đỗ Lan bảo vệ Ngô Đảo Quý Hổ, mà Giới Đấu tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc bị Đỗ Lan truyền tống đi.

Tại trung tâm vụ nổ, hai vị Vương đứng tại chỗ, tựa hồ là lưỡng bại câu thương bất phân thắng bại.

Thế nhưng một màn tiếp theo lại làm cho Ngô Đảo Quý Hổ đại kinh thất sắc, bởi vì em trai hắn ngã xuống.

Bạch Á còn sống, tuy rằng bị thương, nhưng hắn còn sống.

Thống khổ a, mấy trăm năm không có cảm thụ được, nhưng thống khổ các ngươi nhân loại cho ta không chỉ vẻn vẹn là thương đau trên thân thể, còn có vết thương trong nội tâm ta, các ngươi hủy diệt hy vọng phục sinh phi tử của ta.

Mọi người luôn là sau khi mất đi mới cảm thấy trân quý, lúc nàng ấy còn sống, nếu ngươi trân quý nàng như thế, nàng sẽ cao hứng biết bao.

Đỗ Lan chậm rãi nói.

Bạch Á nhìn sang: Nhân loại, ngươi căn bản không minh bạch ta mất đi cái gì.

Ngươi suýt chút nữa hủy diệt Trái Đất, chẳng lẽ còn chưa đủ để ta học được mất đi sao.

Đỗ Lan biểu thị hắn là học sinh ngoan giỏi về học tập.

Còn chưa đủ, thống khổ của các ngươi không bằng một phần ngàn của ta.

Bạch Á biểu thị hắn mới là đau khổ nhất.

Được rồi, ngươi thống khổ, cả nhà ngươi đều thống khổ.

Đỗ Lan không cùng hắn tranh những hư danh này: Quan trọng là ngươi có hấp thu giáo huấn hay không, hồi tưởng lại một chút đi, trong tuế nguyệt dài đằng đẵng này ngươi đã từng thay đổi sao.

Ngươi có vì thay đổi mà nỗ lực.

Vấn đề này rất có chiều sâu, Bạch Á cũng không dám khinh suất trả lời.

Trả lời không được sao.

Ta nói cho ngươi biết nhé, ngươi chưa bao giờ thay đổi, ngươi chỉ là cho rằng chính mình thay đổi.

Ngươi y nguyên vẫn là cái tên bạo quân đó, vẫn là tên ngụy quân tử chỉ nghĩ cho chính mình đó, ngươi vẫn như cũ là đầu sỏ tội ác hủy diệt văn minh.

Mà phi tử của ngươi chạy trốn khỏi bên cạnh ngươi, vĩnh viễn cũng không quay đầu lại, bởi vì nàng không nhìn thấy bất kỳ hy vọng nào từ trên người ngươi.

Không.

Lời của Đỗ Lan quá thương người, người đàn ông đã đầy mình thương tích là Bạch Á giận không kềm được: Cái tên nhân loại chỉ biết khua môi múa mép này, ta nhất định phải nghiền nát ngươi.

Chẳng lẽ ngươi còn muốn để phi tử của ngươi thương tâm sao.

Mở mắt ra đi, làm người đi, ngươi nhìn xem bộ dạng hiện tại của ngươi, xấu xí biết bao nhiêu.

Đỗ Lan nói.

Oanh.

Bạch Á ra tay, năng lượng có thể làm Đỗ Lan bốc hơi trực tiếp bao trùm tới, năng lượng cầu nóng rực màu cam quýt đem không gian xung quanh Đỗ Lan đều muốn hòa tan.

Nhân loại thật sự quá làm hắn thất vọng, nhưng lúc này Bạch Á đột nhiên phun ra một ngụm máu, nguyên lai sức mạnh của hắn đã hao hết, hiện tại hắn đã là nỏ mạnh hết đà.

Dây leo trên Trái Đất đang nhanh chóng rút đi, nói rõ Bạch Á sắp duy trì không nổi nữa.

Sức mạnh của Tân Vương a, ta thiết thực cảm nhận được rồi.

Bạch Á biết chính mình lần này thua, cũng may hắn đã giết chết Đỗ Lan, ít nhất có thể trước khi chết lấy làm an ủi.

Oanh.

Năng lượng gián đoạn, Cựu Vương ngã xuống trong rừng rậm hắn sinh sống mấy trăm năm.

Từng có lúc hắn muốn cùng phi tử cùng nhau vô ưu vô lự ngắm nhìn ánh nắng loang lổ chiếu xuống từ kẽ lá như thế này, đây nhất định là hồi ức hạnh phúc nhất của hai người đi.

Đáng tiếc hết thảy đều chỉ là ảo ảnh, Cựu Vương cứ thế chết đi.

Đỗ Lan.

Ngô Đảo Quý Hổ phát hiện Đỗ Lan cũng biến mất, cứ như hắn xuất hiện đầy bất ngờ, cuối cùng lại lặng lẽ biến mất.

Quý Hổ chỉ phát hiện trên mặt đất có một cái Tỏa Chủng dưa hấu bị hỏng, chứng tỏ Đỗ Lan đã biến thành tro bụi: Chẳng lẽ cậu thật sự đã chết sao.

Em trai.

Đỗ Lan biến mất, Ngô Đảo Quý Hổ cũng không còn cách nào, hiện tại chỉ có thể đi xem em trai, phát hiện em trai còn thở: Em trai a, mau tỉnh lại.

Đây là một kết cục bi thương, Tương Nhạc kiến chứng tất cả, chỉ là cô nghi hoặc kỵ sĩ mạnh nhất cuối cùng chọc giận Bạch Á chẳng lẽ chính là vì muốn chết một lần.

Đăng tràng đầy kịch tính, lui trường đầy kịch tính.

Đỗ Lan biểu thị như vậy là đủ rồi, dù sao vấn đề thế giới đã giải quyết, trừ phi Ngô Đảo Quang Thực lại hắc hóa, nếu không cậu ta sẽ phải làm một con cẩu độc thân chăm chỉ cả đời, một mình vĩnh viễn ở cùng với một mảnh đại sâm lâm xanh ngát.

Đương nhiên Đỗ Lan cũng muốn nhìn xem, sau khi chính mình đột nhiên biến mất thì kịch tình sẽ phát triển như thế nào.

Ngô Đảo Quý Hổ đem di vật của Đỗ Lan đưa về nhà, nói cho Địch Ny Toa biết Đỗ Lan là nhân viên ưu tú của Thế Giới Thụ, cũng là đội trưởng mọi người tôn kính, là anh hùng cứu vớt thế giới.

Chương 1613

Địch Ny Toa ôm lấy nữ nhi và muội muội ô ô khóc lên, khiến cho mọi người đều đồng tình gia đình khổ nạn này, căn bản nhìn không ra đây sẽ là diễn kịch.

Ngô Đảo Quý Hổ bảo các nàng nén bi thương, sau đó liền đi.

Thế giới này tựa hồ trở nên hòa bình, sau khi trải qua bi kịch như vậy, mọi người nhanh chóng thu thập tâm tình bắt đầu trùng kiến thành phố bị phá hoại.

Thế Giới Thụ vì che giấu tình báo mà phải nhận nồi chịu trách nhiệm, bất quá lực ảnh hưởng của bọn họ vẫn tồn tại, trùng kiến thành phố vẫn cần sức mạnh của bọn họ.

Hy sinh rất nhiều người, nhưng chỉ có số ít người sẽ nhớ kỹ những cái tên này, nhớ kỹ những anh hùng này.

Tại Trạch Nha thị, Khải Vũ Vũ Đội lại một lần nữa khiêu vũ trên sân khấu, dùng hành động của mình để cổ vũ dân chúng.

Đỗ Lan trốn đi quan sát, Hải Mỗ Minh Giới biến mất, Ngô Đảo Quang Thực cuối cùng từ biệt với Hoành Thái và Vũ, rời khỏi Trái Đất.

Không ai biết cậu ta đi đâu, có thể là làm một Adam không có Eve, chỉ có ý thức rừng rậm Tương Nhạc làm bạn với cậu. cũng có thể đi tiếp tục thôn phệ văn minh, không ai biết.

Mọi người chỉ biết Trái Đất lại một lần nữa khôi phục hòa bình, tuy rằng tổn thất thảm trọng, rất nhiều người mất đi người thân, nhưng bi thương không ngăn được sinh mệnh tiếp diễn.

Ngô Đảo Quý Hổ thường xuyên sẽ ngẩn người, nghĩ đến em trai, nghĩ đến đồng sự từng phản bội, thậm chí nghĩ đến Đỗ Lan.

Có đôi khi hắn sẽ nghĩ người đàn ông thần kỳ Đỗ Lan kia thật sự đã chết sao.

Rõ ràng hắn mạnh mẽ như vậy.

Bất quá càng nhiều thời điểm, Ngô Đảo Quý Hổ có làm không hết công việc, năng lực làm việc của hắn là sức mạnh không thể thiếu trong việc tái thiết.

Xem ra không có ta, thế giới cũng sẽ không trở nên tốt hơn.

Đỗ Lan thúi thối nói.

Chàng hẳn là nên nói không có chàng, Trái Đất vẫn quay.

Địch Ny Toa biểu thị trượng phu hiện tại hẳn là nên thanh tỉnh phản tư một chút hành vi của mình, không thể mỗi lần đều không lớn không nhỏ như thế, chàng sao có thể luôn gây khó dễ với đám tiểu bối chứ.

Tiểu bối, đặc biệt là tiểu bối nữ tính đáng yêu, đó là cần được yêu hộ.

Đỗ Lan lại cười: Đi, chúng ta đi thế giới tiếp theo.

Bất quá trước khi rời đi hắn còn đi gặp Giới Đấu.

Giới Đấu nhìn thấy Đỗ Lan lại không có biểu tình ngoài ý muốn: Ta liền biết ngươi sẽ không chết.

Nói xong hắn liền muốn tiếp tục chiến đấu.

Từ bỏ đi, Hải Mỗ Minh Giới đã rời đi, cái tên lãnh chúa như ngươi không có quả thực để ăn, sớm muộn sẽ chết đói.

Cho dù chết đói, ta cũng muốn chiến đấu.

Giới Đấu hiện tại hai bàn tay trắng, ngoại trừ chiến đấu đã không về được trước kia nữa, hắn hiện tại chỉ có thể chiến đấu.

Đúng thật là một người quật cường, bất quá ta không chán ghét loại người như ngươi.

Đỗ Lan ra tay chữa khỏi cho Giới Đấu: Ngươi hiện tại là người bình thường rồi, ngươi còn trẻ, nên đọc sách nhiều, nhảy múa ít lại, đến nơi đến chốn đi làm việc đi.

Nếu ngươi muốn đánh bại Thế Giới Thụ, sự thật đã chứng minh thủ đoạn tốt nhất chính là tiến vào Thế Giới Thụ trở thành một phần tử của bọn họ, sau đó phản bội bọn họ.

Giới Đấu đều nghe đến ngẩn người, hắn đương nhiên biết hết thảy những gì xảy ra với Thế Giới Thụ thời gian qua là điệu waltz của phản bội và bị phản bội, không ngờ ý của Đỗ Lan hình như là điệu waltz này còn chưa kết thúc, còn muốn hắn tiếp tục diễn tiếp.

Nhưng Giới Đấu lại động tâm, bất kể là Chiến Cực Lăng Mã hay là Đỗ Lan đều chứng minh Thế Giới Thụ khó bị đánh bại bằng sức mạnh bên ngoài, nhưng lại sẽ bị đánh tan từ nội bộ.

Hắn nếu muốn phục thù thì hoặc giả cũng chỉ có con đường này.

Không sai, hắn không thể tiếp tục nhảy nhót nữa, hắn muốn đọc sách, muốn cầu tiến, muốn đi Thế Giới Thụ tìm một công việc, sau đó điên phúc nó.

Giới Đấu nhìn Đỗ Lan một cái, sau đó xoay người rời đi, hắn đã tìm được phương hướng.

Mà Đỗ Lan nhìn Cát Diệp và Vũ đang khiêu vũ ở phía xa, thầm nghĩ hai người các ngươi bao giờ mới có thể tìm được phương hướng đây, hay là chuẩn bị tiếp tục nhảy tiếp.

Địch Ny Toa bọn họ nhìn thấy Đỗ Lan nói vài câu liền biến Giới Đấu thành Vô Gian Đạo, thầm nghĩ hắn quả nhiên vẫn là không để người ta bớt lo.

Đi thôi.

Cuối cùng Đỗ Lan không đi quản hai người đang khiêu vũ kia, bọn họ cao hứng là tốt rồi, ít nhất lúc này bọn họ là khoái lạc, đối với bọn họ mà nói có lẽ như vậy là đủ rồi.

Bọn họ không phải Giới Đấu, không có khổ đại cừu thâm, kịp thời hành lạc đã là hạnh phúc lớn nhất.

Lần này bọn họ sẽ đi xa một chút, không còn là Giả Diện Kỵ Sĩ Kamen Rider, mà là mở ra Cánh Cổng, đi đến một thế giới mới.

Không tiếp tục chơi ở vũ trụ song song Giả Diện Kỵ Sĩ nữa.

Địch Ny Toa thấy Đỗ Lan thế mà muốn rời khỏi thế giới Giả Diện Kỵ Sĩ thì tỏ vẻ kỳ quái, nơi này còn rất nhiều thế giới song song chưa đi mà.

Lúc đi du lịch ngẫu nhiên lưu lại một hai chỗ chưa ngắm phong cảnh, lần sau ngoảnh lại mới có thể làm cho người ta tim đập gia tốc.

Đỗ Lan biểu thị nhiều thế giới song song như vậy xem hết thì không còn ý nghĩa, vẫn là đi trước thôi.

Địch Ny Toa biểu thị a a: Cảm thấy nhàm chán thì nói thẳng, thiếp còn không hiểu chàng sao.

Trước khi đi thế giới tiếp theo, về nhà trước đã, các con gái đều rất nhớ nàng.

Đỗ Lan lập tức điều chỉnh tọa độ, về nhà.

Vũ trụ diễn hóa càng thêm phong phú đa thải, cái vũ trụ mới nổi này vốn dĩ không có gì cả, nhưng hiện tại lại có văn minh còn có không ít tinh cầu.

Các con gái được tôn kính làm các loại Thần, mà bọn họ cũng thích kiến thiết tinh cầu trong vũ trụ, thậm chí còn muốn kiến tạo càng nhiều tinh vân, để vũ trụ trở nên càng thêm xinh đẹp.

Đỗ Lan sau khi trở về, giới thiệu người nhà mới, sau đó cùng mọi người cùng nhau ăn cơm.

Các con gái đối với câu chuyện mạo hiểm của Đỗ Lan không có hứng thú gì, bọn họ ngược lại cảm thấy cha mẹ luôn coi bọn họ là trẻ con.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa nhìn vũ trụ ngày càng xinh đẹp, chuẩn bị cũng vì chính mình sáng tạo một tinh cầu.

Đỗ Lan biểu thị phải có mười hai mặt trăng, mỗi tháng đều phải có mặt trăng màu sắc bất đồng, mà mặt trời cần có thể điều tiết nhiệt độ, tinh cầu thì tốt nhất là có thể ăn được, lúc muốn ăn thì cắn một cái.

Nghe Đỗ Lan miêu tả tinh cầu tựa như thế giới cổ tích, Địch Ny Toa cũng cười: Vậy có phải còn cần động vật tự mình nấu nướng chính mình, còn muốn các loại thực vật mỹ thực, giống như thế giới Mỹ Thực Phu Lỗ Toriko đúng không.

Lão bà hiểu ta, chính là như vậy, chúng ta động thủ đi.

Mỹ thực thu thập từ các thế giới chất đống thành một tinh cầu, đó tuyệt đối là thiên đường của kẻ tham ăn.

Mở mắt ra thực vật có thể ăn, động vật có thể ăn, ngay cả mây trên trời cũng có thể ăn.

Dù sao chính là ăn.

Các con gái nhìn thấy tinh cầu cha mẹ làm trái ngược thường lý, không còn gì để nói.

Bọn họ phát hiện phụ huynh quả nhiên là phụ huynh, bọn họ còn đang tìm kiếm căn cứ khoa học, nhưng Đỗ Lan và Địch Ny Toa lại làm cho bọn họ biết chỉ cần thực lực cường kình, mỹ thực tinh cầu không có một chút đạo lý nào cũng đồng dạng có thể vận hành.

Chờ đến khi mỹ thực tinh cầu hoàn thành, mọi người mở một buổi tiệc trên tinh cầu, đồng thời còn mời thổ dân của vũ trụ này là người Bối Doãn Tinh cùng nhau tham gia lễ khai mạc.

Người Bối Doãn Tinh hiện tại biết thiên đường là gì rồi, những con dân của thần này có thể đi tới một thiên đường ngay cả đại địa cũng có thể ăn, thật sự là quá may mắn.

Những người Bối Doãn Tinh này sinh ra từ Tiên Đậu, nhưng hiện tại đã trở thành người ngoài hành tinh rất bình thường, có tôn giáo bất đồng, quốc gia bất đồng, văn minh bất đồng, bất quá bọn họ đều biết ở trên bọn họ còn có tồn tại cao cấp hơn.

Chỉ có người may mắn mà thiện lương mới có cơ hội đi tới tinh cầu của Thần, đó là vinh hạnh sùng cao.

Chờ đến khi bọn họ trở lại mẫu tinh, thần thoại mới sẽ được lưu truyền: Chúng Thần Chi Phụ và Chúng Thần Chi Mẫu để tạo nên thiên đường mỹ thực, gò núi là bơ, sông suối là rượu ngon, nham thạch là bánh quy, hứa hẹn với chúng sinh phàm là tín đồ tin tưởng bọn họ thiện lương dũng cảm đều có cơ hội tiến vào thiên đường mỹ thực sinh hoạt, tán tụng thần của ta.

Thế nhưng Đỗ Lan tịnh không có đưa ra bất kỳ hứa hẹn nào, những hứa hẹn này đều là đám thần côn tự mình biên ra.

Hiện thực chính là bất đắc dĩ như vậy, cho dù Đỗ Lan vẫn luôn phủ nhận chính mình là Thần, nhưng ở trong mắt sinh mệnh bình thường Đỗ Lan chính là Thần.

Cho nên Đỗ Lan mới thích xuyên qua thế giới, bởi vì trong thế giới mới không ai sẽ nhận thức hắn, hắn có thể dung nhập thế giới mới, không ai sẽ cho hắn đãi ngộ đặc thù.

Cuối cùng Đỗ Lan sẽ dùng tài hoa chinh phục bọn họ, tuy rằng đây chính là giả heo ăn thịt hổ, nhưng Đỗ Lan biểu thị căn bản dừng không được.

Một thế giới mới, tuy rằng vẫn là Trái Đất, nhưng Đỗ Lan lại phát hiện nhân khẩu của Trái Đất ít đi rất nhiều, rất nhiều nơi đều là biển rộng, tựa hồ mực nước biển dâng lên không ít, dìm ngập đại bộ phận lục địa, chỉ để lại số lượng ít thổ địa và số lượng ít nhân khẩu.

Đây là đâu, sẽ phát sinh cái gì.

Đây là câu hỏi Đỗ Lan mỗi lần xuyên việt đều sẽ hỏi.

Lần này lại là hắn một mình xuyên việt, Địch Ny Toa ở lại trong nhà cùng các con gái cùng nhau quản lý vũ trụ, thuận tiện dạy bảo Ái Kỳ và Chân Ngư, Mân Côi Nữ một chút.

Biển rộng, vẫn là biển rộng, Đỗ Lan nhịn không được ngâm nga: Biển rộng a, em toàn là nước.

Thế giới này tựa hồ dị thường hòa bình, khi Đỗ Lan đặt chân lên lục địa lớn nhất, tiếp cận quốc gia duy nhất, phát hiện quốc gia này thật sự là nhạc thổ nhân gian.

Trên mặt mỗi người đều dào dạt nụ cười hạnh phúc, nếu như thế giới này có chỉ số hạnh phúc, vậy đoán chừng phải đạt tới 120%.

Đỗ Lan cảm giác mỗi người ở quốc gia này đều thỏa mãn với hiện trạng, hơn nữa phi thường cao hứng chính mình là một nhân loại.

Đây là một thế giới ma pháp và khoa kỹ tịnh tồn, mỗi người đều có thể sử dụng sức mạnh tên là Mã Nạp Mana, ăn mặc đi lại chỉ cần có năng lượng ma pháp, là có thể vô ưu vô lự.

Chương 1614

Đèn ma pháp, xe ma pháp, thậm chí trồng rau ma pháp.

Dù sao chỉ cần có ma pháp, tất cả mọi thứ đều có thể nhẹ nhàng hoàn thành.

Đương nhiên cái quốc gia tên là Mễ Tư Nhĩ Kỳ Hoàng Quốc Misurugi Empire sở dĩ hòa bình hưng thịnh như vậy, còn liên quan đến đất rộng vật nhiều, đất rộng người thưa, cộng thêm nhân tố ma pháp này, quốc gia này chính là vườn địa đàng.

Đỗ Lan đi lại trên đường phố thủ đô Hoàng Quốc, thương phẩm rực rỡ muôn màu làm người hoa mắt, có thể thấy được mức sống của người dân thế giới này đã đạt tới một cái đỉnh cao.

Trong không khí đều tràn ngập năng lượng ma pháp, nhìn người qua đường xung quanh dùng ma pháp nhẹ nhàng khuân vác vật nặng, Đỗ Lan không thể không cảm khái thế giới này xác thực làm người ấn tượng sâu sắc, ít nhất cho tới hiện tại chưa nhìn thấy sự tình bất hạnh.

Như vậy có mấy loại khả năng: Một, bất hạnh thật sự đã bị tiêu diệt.

Khả năng thứ hai chính là mọi người đối với bất hạnh đã tập quán thị nhi bất kiến quen mắt làm ngơ.

Nếu là loại thứ nhất, lấy sự hiểu biết của Đỗ Lan đối với nhân loại, không quá khả năng đạt tới.

Nếu như là loại thứ hai, vậy thế giới này nhưng là đáng sợ rồi, có thể lẽ đương nhiên mà coi nhẹ bất hạnh như thế, có thể thấy được bọn họ lãnh mạc, cái gọi là hạnh phúc chẳng qua là cái vỏ ngoài che giấu sự lãnh mạc.

Đến tột cùng là loại nào còn phải chờ Đỗ Lan nhìn xem mới biết được.

Bất quá rất nhanh Đỗ Lan liền biết nơi này là tình huống gì rồi.

Hắn đứng trước một cái máy bán hàng tự động, hắn phát hiện quốc gia này căn bản không có quan niệm tiền bạc, tất cả đồ vật đều có thể lấy vật đổi vật, mà máy bán hàng tự động thậm chí có thể miễn phí lấy.

Đỗ Lan cũng liền không khách khí, muốn thử xem đồ ăn thế giới này có ngon hay không.

Nhưng mà khi hắn vươn tay ấn xuống cái nút lấy đồ, biểu tình của người xung quanh liền thay đổi, cứ như nhìn thấy bệnh truyền nhiễm vậy.

Đỗ Lan không minh bạch tình huống gì, có một thanh niên to gan tới nói: Ngươi vì sao không dùng Mã Nạp.

Hơn nữa ta phát hiện ngươi không có mở ra mạng lưới Mã Nạp, chẳng lẽ ngươi không biết dùng.

Nói xong biểu tình đã vặn vẹo, giống như sắp bị giết chết vậy.

Đỗ Lan nhìn đối phương, sau đó tay di động đến một cái nút khác ấn xuống.

Đỗ Lan vừa ấn vừa quan sát biểu tình của đối phương, sắc mặt đối phương từ sợ hãi biến thành tuyệt vọng.

A a.

Rốt cuộc một người phụ nữ thét lên chói tai, hấp dẫn một đám quần chúng vây xem.

Là Nặc Mã Norma, Nặc Mã a.

Tất cả mọi người đều tựa như gặp quỷ, một chút liền phân phân đào tẩu, thậm chí có người trực tiếp ngất đi, có thể thấy được cái Nặc Mã gì đó thật sự phi thường đáng sợ.

Nặc Mã là cái gì.

Đỗ Lan thầm nghĩ chẳng lẽ là chỉ người dùng tay ấn cái nút.

Chẳng lẽ thế giới này nghiêm cấm dùng tay ấn nút.

Vậy hắn đúng là không biết, không cẩn thận liền xúc phạm cấm kỵ rồi.

Vệ đội toàn phó vũ trang trong nháy mắt xuất hiện xung quanh Đỗ Lan, mỗi người bọn họ đều mặc đồ phòng hộ, giống như Đỗ Lan là nguồn bệnh độc đáng sợ vậy.

Đỗ Lan cảm thấy khá thú vị, thế là lại ấn vài cái nút, nhưng phát hiện người của vệ đội tựa hồ tịnh không có phản ứng đặc biệt gì.

Xem ra Nặc Mã không phải chỉ người dùng tay ấn phím.

Mời ngươi bày ra chứng minh thân phận của ngươi, hoặc là mời ngươi sử dụng Mã Nạp cách không ấn phím.

Đội trưởng vệ đội khẩn trương nói.

Đỗ Lan minh bạch bọn họ sợ hãi không phải dùng tay ấn phím, mà là sợ hãi người không biết dùng ma pháp.

Chẳng lẽ người không biết ma pháp thật sự đáng sợ như vậy.

Mau, nếu không chúng ta sẽ lấy tội danh Nặc Mã bắt giữ ngươi.

Các đội viên không lý giải vì sao đội trưởng còn không ra tay, trước kia đối đãi Nặc Mã cũng không có nhân từ như vậy, trực tiếp xông lên bạo đánh một trận bắt đi là được rồi.

Đội trưởng, vì sao nói nhảm với hắn.

Câm miệng, Nặc Mã xưa nay đều chỉ có nữ tính, ta chưa từng thấy Nặc Mã nam tính, cho nên hắn khả năng tịnh không phải là Nặc Mã.

Mà nếu như hắn là Nặc Mã nam tính, trời mới biết sẽ phát sinh cái gì.

Đội trưởng nói ra lý do.

Các đội viên nghe xong cũng phân phân nhớ tới xác thực như thế, Nặc Mã xác thực chỉ có nữ tính, những kẻ vừa sinh ra đã bị Ma Pháp Chi Thần chán ghét, là ác ma chi nữ.

Đỗ Lan nghe được thanh thanh sở sở, nguyên lai trên thế giới này, những kẻ vô ma lực bị gọi là Nặc Mã đều là nữ tính a.

Chính mình phải làm sao đây, là ở lại trong thành phố hay là bị bọn họ bắt giữ đây.

Thật đúng là khó xử, cứ như chơi game đến lúc lựa chọn chi tuyến nhánh truyện vậy.

Đỗ Lan cũng biết thế giới này thuộc về hạnh phúc lãnh mạc, nhìn thái độ chán ghét của bọn họ đối với Nặc Mã liền biết hạnh phúc của bọn họ đều là xây dựng trên thành kiến đối với Nặc Mã, bọn họ lùng bắt Nặc Mã, tẩy chay Nặc Mã, cuối cùng lãng quên Nặc Mã.

Đỗ Lan quyết định tiếp tục ở lại trong thành phố, như vậy hắn có thể tiếp tục quan sát tâm lý biến thái của những cư dân này: Hiểu lầm, tại hạ chỉ là ác tác kịch trò đùa dai mà thôi, mọi người có thể nhìn kỹ, kỳ thực khi ta động ngón tay, ngón tay tịnh không có tiếp xúc phím bấm, chân chính xúc phát phím bấm là Mã Nạp, là ma pháp.

Đội trưởng nhìn kỹ, quả nhiên phát hiện lúc Đỗ Lan động thủ, mặt ngón tay và phím bấm còn có một chút xíu khe hở, đây xác thực là ma pháp cách không, thuộc về dùng ý chí lực can thiệp thế giới vật lý, là ma pháp.

Giải trừ cảnh giới, vị tiên sinh này không phải Nặc Mã, hắn chỉ là đùa dai mà thôi.

Vệ đội trưởng lộ ra nụ cười, biểu thị chính mình suýt chút nữa thì bị Đỗ Lan dọa sợ: Lần sau không được phép nữa.

Câu nói này quả thực không đau không ngứa.

Mọi người thở phào một hơi, phân phân biểu thị trò đùa dai rất thú vị, suýt chút nữa thì bị ngươi dọa rồi.

Mọi người đã là đồng loại, vậy thì không cần thiết quá hà khắc.

Đỗ Lan nhìn đám người xung quanh có tốc độ lật mặt nhanh như lật sách, thầm nghĩ những người này thật được.

Đây quả thực là đem kỳ thị chủng tộc khắc vào trong xương cốt rồi, hơn nữa tất cả mọi người còn không cảm thấy có vấn đề, ngược lại cho rằng kỳ thị là chuyện đương nhiên.

Mà làm đồng loại cho dù có ác liệt hơn nữa cũng không quan hệ, bởi vì mọi người đều là được Ma Pháp Chi Thần quyến cố.

Quả nhiên nhân tính vặn vẹo tới cực điểm, Đỗ Lan cảm giác chính mình phát hiện một cái tràng sở thực nghiệm thiên nhiên, nơi này quả thực là quá thú vị.

Chỉ là không biết sự nhẫn nại của bọn họ đối với đồng loại rốt cuộc có cực hạn hay không.

Đỗ Lan rất muốn thử một chút, đối với đám người đem kỳ thị khắc vào trong xương cốt này, Đỗ Lan cảm thấy chính mình không cần khách khí.

Mễ Tư Nhĩ Kỳ Hoàng Quốc, một vương quốc lớn nhất của nhân loại.

Căn cứ lịch sử nhân loại trước mắt, đương nhiên lịch sử trước mắt rất ngắn, tịnh không toàn diện, lịch sử trước Hoàng Quốc hình như bị người ta chặn ngang chặt đứt.

Nhưng mọi người đối với lịch sử cũng không có hứng thú gì, dù sao bọn họ rất hạnh phúc, có ma pháp nhẹ nhàng giải quyết tất cả thì tại sao phải đi tìm hiểu lịch sử chứ.

Cho nên hiện tại lịch sử nhân loại chính là lịch sử Hoàng Quốc, tóm lại chính là nhân loại phát hiện ma pháp, sau đó dưới sự dẫn dắt của Hoàng tộc mà sinh hoạt hạnh phúc khoái lạc.

Lịch sử mỏng như giấy vệ sinh, nhưng bọn họ lại không thèm để ý.

Bọn họ cảm giác tất cả mọi thứ xung quanh đều là đương nhiên, không có ai sẽ đi hoài nghi, bọn họ càng nhiều thời điểm chính là làm tốt công việc bản chức sau đó hạnh phúc là tốt rồi.

Đương nhiên nếu như có người đột nhiên cảm giác không hạnh phúc, vậy thì để cho bọn họ nhìn xem kết cục của Nặc Mã, những người phụ nữ bị Ma Pháp Chi Thần nguyền rủa đó, bị lưu đày đến bên ngoài quốc thổ, vĩnh viễn cũng không được phép trở lại Hoàng Quốc.

Nhìn xem kết cục của họ, người không hạnh phúc liền trong nháy mắt lại tràn ngập hạnh phúc.

Đỗ Lan ở Hoàng đô hai ngày, phát hiện những người này đối với ngoại vật thờ ơ không quan tâm, niềm vui duy nhất chính là sau khi hoàn thành công việc của mình thì quan tâm một chút bát quái của Hoàng tộc.

Bọn họ tịnh không lo lắng tương lai của nhân loại, bởi vì hoàn toàn không có vấn đề, ma pháp của bọn họ có thể giải quyết tất cả, ngoại trừ Nặc Mã ra.

Nhưng chỉ cần đem Nặc Mã lưu đày là không có vấn đề rồi, cho nên tổng thể mà nói vẫn là không có vấn đề.

Bọn họ không quan tâm khí hậu, cũng không muốn bay về phía vũ trụ, không lo lắng ma pháp khô kiệt, không tư khảo tương lai nhân loại.

Đỗ Lan thật đúng là chưa từng thấy loại người này, từ góc độ nào đó mà nói thật sự là an dật, cái gì cũng không cần quan tâm, vui vẻ vượt qua mỗi một ngày.

Chương 1615

Không có bất kỳ vấn đề nào cần ưu sầu, ái đái yêu mến ủng hộ Hoàng tộc một chút là có thể thỏa mãn chính mình.

Tuy rằng đáng yêu, nhưng thật đúng là không quen.

Trước kia ở các thế giới khác nhìn thấy nhân loại tranh tới tranh lui chết đi sống lại, cảm thấy nhân loại hết cứu rồi, nhưng nhìn thấy loại nhân loại an dật hồn hồn ngạc ngạc này, Đỗ Lan lại hận không thể một quyền đánh nát xã hội như vậy.

Mâu thuẫn, Đỗ Lan thầm nghĩ chính mình thật đúng là mâu thuẫn.

Bất quá trải qua hai ngày điều tra, hắn cũng đại khái biết thế giới này là chuyện gì xảy ra, những ma pháp này tịnh không phải năng lượng vô hạn, mà là bắt nguồn từ một sinh vật thần kỳ nào đó dưới lòng đất Hoàng đô.

Cũng tức là nói trạng thái xã hội an dật này là cực kỳ yếu ớt, một khi sinh vật thần kỳ đào tẩu hoặc là chết đi, như vậy ma pháp sẽ như bọt nước vỡ tan.

Đến lúc đó nhân loại e rằng phải thụt lùi một trăm năm.

Đỗ Lan biết đây là có độc thủ sau màn cố ý đem nhân loại quyển dưỡng nuôi nhốt lại, bóp chết lòng tranh đấu của nhân loại, làm cho nhân loại biến thành bộ dạng như ngày nay.

Trên tivi đang phát sóng một bản tin trực tiếp về Nặc Mã, là một người mẹ liều mạng muốn giữ lại con gái của mình, đó còn là trẻ sơ sinh a.

Người mẹ và đứa bé đều đang khóc, khóc đến tê tâm liệt phế, nghiêm trọng ảnh hưởng đến tiến trình chấp pháp của bảo an.

Nhưng lúc này công chúa của Hoàng tộc xuất hiện, đó là một mỹ thiếu nữ tóc vàng.

Ở trước ống kính, nàng ta nghiêm khắc chỉ trích người mẹ không biết thức đại thể, nói cho bà ta biết lưu đày Nặc Mã nãi là quốc sách cơ bản của Mễ Tư Nhĩ Kỳ Hoàng Quốc, nếu như mỗi người đều ích kỷ giống như bà ta, như vậy quốc gia này, cả cái xã hội này đều không thể vận hành tiếp được nữa.

Cuối cùng công chúa để vệ đội mang đứa bé đi, còn đứng ở độ cao đạo đức và pháp luật để vị mẫu thân này hảo hảo phản tỉnh sai lầm của chính mình, hoàn toàn không để ý ánh mắt tuyệt vọng của người mẹ sau khi mẫu nữ phân ly.

Quần chúng cũng hoàn toàn xem nhẹ người mẹ thống khổ, phân phân hoan hô vì công chúa.

Biểu thị công chúa nói đúng, công chúa nói hay lắm.

Công chúa điện hạ không hổ là tấm gương cho đông đảo quốc dân chúng ta, chúng ta ủng hộ người.

Điện hạ, sinh nhật vui vẻ.

Công chúa biểu thị sinh nhật của nàng vào mấy ngày sau, đến lúc đó sẽ tiến hành diễu hành để ăn mừng sinh nhật của chính mình.

Sau khi trực tiếp kết thúc, Đỗ Lan đi tới sân bay, đứa bé sơ sinh kia đang chuẩn bị bị đưa lên máy bay.

Chiếc máy bay này sẽ bay đến một hòn đảo nhỏ nào đó giữa biển khơi, đó là nơi lưu đày Nặc Mã, trên đảo không có bất kỳ người đàn ông nào, toàn bộ đều là Nặc Mã nữ tính.

Oanh.

Khoang hành lý bị phá mở một cái lỗ, Đỗ Lan đem đứa bé sơ sinh kia ôm ra, sau đó biến mất.

Đây chính là sự kiện lớn, thế mà có người công nhiên cướp đi Nặc Mã, đây là trọng tội, không thể tha thứ, cảnh vệ cả thủ đô đều hành động.

Đương nhiên người đầu tiên bọn họ muốn tìm chính là mẹ đứa bé, nhưng bọn họ phát hiện người mẹ đã biến mất.

Chứng tỏ đây là sự kiện phạm tội có dự mưu, các phương diện cao độ coi trọng, không thể để trước sinh nhật Hoàng nữ có bất kỳ điều gì ngoài ý muốn, nếu như chuyện này bạo lộ ra ngoài, sẽ khiến cho khủng hoảng.

Các phương diện đều đang điều tra rốt cuộc là ai cứu đi Nặc Mã, đây là công nhiên đối kháng cả một quốc gia, sau khi bắt được tội phạm nhất định phải treo cổ hắn.

Cảm ơn ngài.

Người mẹ ôm lấy đứa bé, nhưng bà hiện tại đã không còn nơi nào để đi, bà căn bản không biết sau này chính mình nên làm cái gì.

Thích xuất hải không.

Đỗ Lan đột nhiên nói: Năm mươi mét, boong tàu ba tầng, phòng ngủ hào hoa, 2000 mã lực, hưởng thụ ánh nắng đại dương.

Người mẹ biểu thị là cái gì.

Đáp án là du thuyền, du thuyền cỡ nhỏ.

Ở trên du thuyền bà sẽ rất an toàn, tiếp theo quốc gia này sẽ phát sinh kịch biến, chờ biến hóa kết thúc bà hãy trở lại.

Đỗ Lan đem hai mẹ con này đưa ra biển, sau đó trở lại thành phố, hắn biết tiếp theo sẽ phát sinh cái gì, cho nên phải làm một ít chuẩn bị mới được.

Hoàng nữ sinh nhật mười sáu tuổi, gia đình Hoàng đế thừa tọa xe đội tiến hành diễu hành, quốc dân điên cuồng vì Hoàng tộc, mọi người đi tới đầu đường giơ cao hoa tươi và cờ màu chúc mừng sinh nhật Hoàng nữ.

Quốc dân ái đái Hoàng tộc, mà Hoàng tộc dùng mỉm cười và vẫy tay đáp lại.

Hoàng nữ cảm giác được vinh quang vô thượng, bởi vì nàng là công chúa, tồn tại sùng cao nhất quốc gia này, là tấm gương của chúng quốc dân.

Chính mình tiếp thụ ái đái như vậy là bởi vì nàng làm đủ tốt, nàng chưa bao giờ làm mất mặt mũi Hoàng tộc, cho nên hết thảy đều là lẽ đương nhiên.

Hoàng nữ tự nhủ với mình phải mỉm cười, chỉ cần mỉm cười là tốt rồi.

Nhưng mà rất nhanh Hoàng nữ liền cười không nổi, khi xe đội đến mục đích, có người xông ra, Hoàng nữ theo bản năng muốn sử dụng ma pháp ngăn cản, nhưng một màn đáng sợ đã phát sinh.

Hoàng nữ không thi triển được ma pháp, một màn này bị tất cả mọi người nhìn ở trong mắt, cũng bị truyền hình trực tiếp truyền tống đến toàn quốc.

Thoáng cái tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, Hoàng nữ thế mà là Nặc Mã.

Lúc này Hoàng nữ còn đang nỗ lực sử dụng ma pháp, nhưng căn bản vô dụng.

Nặc Mã là bệnh độc, là ma quỷ.

Lúc này mọi người chỉ cảm giác bọn họ bị Hoàng tộc lừa gạt, vệ đội vừa rồi còn trung tâm cảnh cảnh đột nhiên đem họng súng chỉ về phía Hoàng nữ.

Dừng tay.

Hoàng hậu lại không nhẫn tâm để con gái mình bị thương, bà và Hoàng đế đều biết con gái mình là Nặc Mã, từ khi nàng sinh ra đã biết, nhưng bọn họ không thể mất đi con gái cho nên vẫn luôn giấu diếm chân tướng.

Nhưng hiện tại chân tướng rốt cuộc không thể giấu diếm được nữa.

Hoàng nữ vẻ mặt mộng bức ngơ ngác, nàng không minh bạch chính mình vì sao đột nhiên không thể sử dụng ma pháp nữa, không minh bạch những người xung quanh ái đái mình vì sao đột nhiên đều trở nên đáng sợ như vậy.

Ánh mắt của những kẻ đó làm nàng nhớ tới người mẹ mấy ngày trước, oán độc căm hận.

Nhưng mà tại sao.

Nàng là công chúa của bọn họ, nàng căn bản không có làm sai bất cứ chuyện gì, tại sao.

Ta là Đệ nhất Hoàng nữ của Mễ Tư Nhĩ Kỳ Hoàng.

Phanh, tiếng súng cắt ngang lời nói của thiếu nữ, nàng nhìn thấy mẫu thân của chính mình cứ như vậy ngã xuống, máu tươi nhuộm đỏ chiếc váy hoa lệ.

Sáng nay bà còn nói váy của mẹ rất đẹp, nhưng hiện tại váy đã đỏ rồi.

Nàng hình như nghe được thị vệ trẻ tuổi nổ súng đang nói: Đây là vì quốc gia, vì pháp luật, bất kỳ kẻ nào bao che Nặc Mã đều xử lý theo tội phản quốc.

Sau đó nàng liền nhìn thấy phụ thân của mình, Quốc vương tôn quý cũng bị đè xuống đất, ông ấy hình như đang nói với nàng: Chạy, mau chạy đi.

Nhưng mà thiếu nữ căn bản không muốn chạy, bởi vì nàng là công chúa.

Đáng tiếc thứ nàng chờ được là một đòn nặng nề, trực tiếp bị người dùng báng súng đánh ngất trên mặt đất.

Đỗ Lan xem đến rất đã ghiền, thầm nghĩ cái xã hội bệnh hoạn này không có một kẻ vô tội.

Tiếp theo chính là cơ hội hắn động thủ, trong lúc vô thanh vô tức thi thể Hoàng hậu đã biến mất, đồng thời trên người Hoàng đế cũng bộc phát ra ma lực vô cùng đem tất cả mọi người đều chấn khai, sau đó Quốc vương thế mà cứ như vậy biến mất.

Tất cả mọi người đều nhìn đến choáng váng, không biết đây là ma pháp gì.

Trên một bãi biển rời xa Hoàng đô, sóng biển vỗ ào ào, Quốc vương quỳ bên cạnh người vợ đã không còn sinh mệnh, thống khổ rơi lệ.

Quốc vương lúc này mũi bầm mặt sưng, lúc giãy dụa đã ăn mấy quyền của hộ vệ, nhưng ánh mắt của ông tràn ngập bi thương.

Ông quan tâm người nhà của mình, nhưng hiện tại con gái bị bắt, thê tử bị giết, nhà của ông đã phân băng ly tích.

Hối hận không.

Đỗ Lan ngồi ở một bên, nhìn hồi lâu sau đó hỏi.

Quốc vương không hiểu Đỗ Lan đang nói cái gì, ông thậm chí không biết chính mình vì sao lại xuất hiện ở nơi này.

Ông vừa rồi chỉ là cảm giác Mã Nạp trong cơ thể toàn bộ bộc phát ra, sau đó ông liền thuấn di dịch chuyển tức thời.

Nhưng sau khi tới bãi biển ông cảm giác Mã Nạp của chính mình đều đã hao hết, ông không thể sử dụng ma pháp được nữa, bất quá hiện tại trở thành Nặc Mã cũng không sao cả.

Đỗ Lan bổ sung: Giấu diếm chuyện con gái là Nặc Mã, hối hận không.

Nếu như không giấu diếm, con bé vừa sinh ra sẽ bị mang đi.

Chương 1616

Mười sáu năm qua nhìn con gái trưởng thành, ta vẫn luôn rất hạnh phúc.

Quốc vương hiển nhiên không hối hận, cho dù hiện tại kết quả nghiêm trọng như thế.

Đáng tiếc có người không cho là như vậy, ông cảm thấy chuyện ngày hôm nay là ngoài ý muốn sao.

Các người giấu diếm mười sáu năm, vì sao đột nhiên lại bị vạch trần.

Nghe Đỗ Lan nói thế, Quốc vương cũng ý thức được khẳng định là có người phát hiện chân tướng sau đó mượn đề tài để nói chuyện tá đề phát huy, e rằng mục tiêu chính là ông, con gái và thê tử chẳng qua là bị vạ lây.

Nhưng mà là ai chứ.

Quốc vương nghĩ không ra.

Nhưng bất kể là ai, Quốc vương hiện tại có một trái tim phục thù đang thiêu đốt.

Ngươi là ai.

Rốt cuộc Quốc vương hỏi ra một vấn đề đã sớm có thể hỏi.

Đỗ Lan, một lữ hành gia thấy chuyện bất bình.

Cũng là người thay đổi vận mệnh của ông.

Quốc vương a, ông hưởng tận vinh hoa phú quý, lại bị người bán đứng khiến thê ly tử tán, hiện tại ông gánh vác huyết hải thâm cừu, ông có nguyện ý tiếp thụ sự chỉ dẫn của ta.

Nhìn bộ dạng thần côn của Đỗ Lan, Quốc vương càng thêm nghi hoặc, ông biết quốc gia không thiếu bí mật, ông cũng biết quốc gia này có không ít lời nói dối, hiện tại Đỗ Lan vô duyên vô cớ ra tay, chẳng lẽ hắn muốn điên phúc quốc gia này.

Quốc vương không thể không suy nghĩ nhiều một chút.

Xem ra điều kiện ta đưa ra vẫn là quá ít, ta phải đưa ra một điều kiện ông không thể cự tuyệt.

Đỗ Lan vừa vươn tay, thi thể Hoàng hậu thế mà thẳng tắp đứng lên: Ông chỉ cần tiếp thụ sự chỉ dẫn của ta, như vậy ta có thể để bà ấy phục sinh, ông cảm thấy điều kiện này thế nào.

Quốc vương thật sâu nhìn Đỗ Lan một cái, áp chế sự chấn kinh của chính mình nói: Chẳng lẽ ngươi là ác ma dẫn người sa ngã trong truyền thuyết sao.

Ông có thể cho là như vậy, thế thì Quốc vương, ông có nguyện ý giao ra linh hồn của chính mình không.

Ngươi thật sự có thể phục sinh thê tử của ta, để ta hoàn thành phục thù sao.

Cả hai chuyện này đều rất khó khăn, bất quá Quốc vương tin tưởng đều có thể làm được.

Bởi vì trong Hoàng quốc tồn tại một hắc thủ sau màn cường đại, kẻ đó liền có thể làm được vô hạn phục sinh.

Nhưng Quốc vương hiện tại không thể không hoài nghi hắc thủ sau màn chính là nguyên hung trù hoạch tất cả chuyện này, là cừu nhân của ông.

Đã là thế lực địch đối, đương nhiên không chiếm được sự giúp đỡ của đối phương, mà muốn đả đảo hắn cũng cần tiêu hao mười hai phần tinh thần.

Đương nhiên có thể.

Đỗ Lan thầm nghĩ Quốc vương, Hoàng đế gần đây thật đúng là một người so với một người thâm tình hơn, không biết từ lúc nào cái chức vị này đều biến thành hảo nam nhân.

Đỗ Lan thầm nghĩ Quốc vương và Hoàng đế không phải nên hậu cung giai lệ ba ngàn, nhìn thấy mỹ nữ liền muốn thu vào hậu cung sao.

Hiện tại thì hay rồi, toàn bộ trở thành kẻ chuyên tình, Đỗ Lan có chút không quen.

Được, ta tiếp thụ sự chỉ dẫn của ngươi, tiếp theo ta nên làm như thế nào.

Quốc vương hỏi.

Không cần làm gì cả, xem tin tức ngày mai, kẻ nào nhảy nhót hăng nhất tuyệt đối là kẻ trù hoạch, cho nên ông chỉ cần xem tin tức liền biết.

Quốc vương nghe xong cảm thấy có lý, chính mình đã mất tích, như vậy hung thủ cũng nên trồi lên mặt nước.

Ngày thứ hai trên bãi biển có thêm một cái tivi, Quốc vương cảm thấy rất thần kỳ, đây cũng không phải chỉ dùng ma pháp là có thể giải thích.

Ông phát hiện Đỗ Lan xác thực thần bí.

Thi thể Hoàng hậu bị đặt trong một cái quan tài thời gian đông kết, Đỗ Lan thừa nặc chỉ cần Quốc vương biểu hiện hài lòng liền phục sinh bà ấy.

Tin tức bắt đầu, hôm qua phát sinh sự kiện lớn như vậy, đương nhiên là tin tức trọng điểm báo đạo.

Quốc vương ngoại trừ Đệ nhất Hoàng nữ ra, còn có Thái tử và con gái út, tổng cộng ba đứa con.

Trong tin tức, con gái út ngồi xe lăn hình như bị thương, mà Thái tử tê thanh lực kiệt gào thét khản cổ vạch trần tội ác của người nhà mình, vạch rõ giới hạn với hai cô em gái.

Trong tin tức Thái tử khẳng khái kích ngang thống trách mắng mỏ phụ thân và mẫu thân, bộ mặt xấu xí kia quả thực làm người ta chán ghét.

Ở trong miệng hắn, hắn và em gái út là bạch liên hoa, mà cha mẹ cùng Nặc Mã đều là tội nhân tội đại ác cực thập ác bất xá.

Quốc vương ngơ ngác nhìn con trai trên màn hình tivi, hắn thế mà mắng cha mẹ là lợn ngu xuẩn, là mọt sâu ghê tởm, là chuột cống hôi thối chán ghét.

Còn nói chỉ cần bắt được Quốc vương, bất luận sống chết, chết thì phơi thây, sống thì treo cổ, dù sao chính là tuyệt đối không chấp nhận cha mẹ như vậy.

Đây chính là đứa con trai một tay mình nuôi lớn a, Quốc vương chỉ cảm giác tức ngực khó thở, một ngụm máu già phun ra.

Những lời này đều quá thương người, từ miệng con trai ruột nói ra, so với giết ông còn đau khổ hơn, giết người tru tâm.

Không chạy đi đâu được, chính là hắn.

Đỗ Lan biểu thị Thái tử chính là đầu sỏ gây nên mọi tội lỗi: Xem ra hắn không kịp chờ đợi muốn tiếp nhận quyền lực của ông.

Không thể nào.

Tuy rằng Thái tử mắng khó nghe như thế, nhưng Quốc vương vẫn biện giải cho hắn.

Ông thật sự là Quốc vương sao.

Đỗ Lan cảm thấy ông Quốc vương này cũng quá ngây thơ rồi đi, sao một điểm trí tuệ chính trị cũng không có: Ông nhìn hắn chuẩn bị đầy đủ như thế, chẳng lẽ còn không hoài nghi hắn sao.

Không.

Đỗ Lan không khỏi lắc đầu, vợ chồng Quốc vương xác thực đều là ngốc bạch ngọt, một điểm trí tuệ chính trị cũng không có.

Có thể thấy được cái gọi là Hoàng tộc cũng chẳng qua là khôi lỗi của hắc thủ sau màn mà thôi, bọn họ căn bản không có bất kỳ viễn kiến gì.

Nghĩ như vậy, bọn họ có thể bảo hộ con gái Nặc Mã mười sáu năm cũng thật sự là không đơn giản.

Đây cũng là nguyên nhân Đỗ Lan giúp đỡ bọn họ, mọi người đều là cha mẹ, tâm yêu thương con cái đều là giống nhau.

Từ xưa đến nay, Hoàng đế đều là phải đề phòng Thái tử, tuy rằng là cha con nhưng ở trên địa vị chính trị Hoàng đế và Thái tử lại là thiên nhiên đối lập.

Nhưng ông Quốc vương này hiển nhiên không có nhận thức này, cho nên hiện tại bị Thái tử lục thân bất nhận lật đổ, Thái tử thậm chí còn muốn treo cổ phụ thân.

Đương nhiên tất cả mọi người ở thế giới này đều chán ghét Nặc Mã, cho nên Thái tử mới có thể làm loạn.

Loại giá trị quan này mới là căn nguyên tội ác, nhưng hiển nhiên có người cố ý tuyên dương loại giá trị quan này, đến mức tất cả mọi người đều tin tưởng không nghi ngờ, trừ phi là tẩy não bọn họ, nếu không trong thời gian ngắn bọn họ khẳng định sẽ không thay đổi.

Cho nên tội danh của Quốc vương đã định, ông hiện tại là người mang tội, phải nói lời tạm biệt với địa vị trước kia.

Quốc vương vẫn rất khó chịu, không thể tiếp nhận con trai lãnh khốc vô tình như thế, nhưng sự thật chính là như thế.

Thái tử sớm có chuẩn bị lật đổ Quốc vương, vẫn luôn chờ đến sinh nhật mười sáu tuổi của em gái rốt cuộc hành động, đây là sự thật ai cũng không thể thay đổi.

Con trai phản bội, con gái bị bắt, thê tử bị giết, con gái út bị thương ngồi xe lăn, làm chủ nhân của gia đình, Quốc vương một đêm bạc đầu, ông cảm giác chính mình thật sự quá thất bại, quốc gia của ông và con cái của ông đều là thất bại phẩm của chính ông.

Đối diện biển rộng ngồi một ngày một đêm, Quốc vương rốt cuộc bắt đầu ăn cái gì, nhưng lúc này biểu tình của ông đã thay đổi, người đàn ông trung niên này đã hoàn thành sự lột xác của chính mình.

Chúng ta tiếp theo nên làm gì.

Vị quốc vương tóc trắng nhìn Đỗ Lan.

Bọn họ rời khỏi hoàng đô cũng đã được mấy ngày, nhưng hiện tại lại chưa có chút hành động nào.

Trái tim phục thù của ông ta đã đói khát khó nhịn, nhưng ông ta cũng không nghĩ ra bước tiếp theo nên làm cái gì.

Bọn họ hiện tại muốn súng không có súng, muốn sức mạnh không có sức mạnh, có chăng cũng chỉ là một vài bí mật nhỏ mà quốc vương biết.

Nhưng những bí mật này nói ra cũng chẳng ai tin, bởi vì con người ở quốc gia này đã bị vặn vẹo và tràn đầy định kiến, chỉ tin vào những thứ mình muốn tin, tuyệt đối sẽ không tự mình tư duy.

Ma pháp đã ăn mòn trí tuệ của bọn họ, khiến bọn họ bị nuôi nhốt mà không tự biết.

Quốc vương từng nghĩ ông ta muốn đi cứu nữ nhi, hoặc là đi giải quyết thằng con trai, nhưng cũng chỉ là nghĩ mà thôi, ông ta thiếu hụt thủ đoạn để đạt thành mục đích, cho nên ông ta hỏi Đỗ Lan.

Đầu tiên chính là phải nhận thức sai lầm.

Bất kỳ một lần biến cách mang tính quyết định nào, đều phải xác lập một tư tưởng chuẩn xác trước tiên, vậy thì tư tưởng chỉ dẫn hành vi của ngươi là gì.

Đừng nói là chỉ có phục thù đấy nhé.

Đỗ Lan nói.

Đương nhiên chỉ có phục thù, nhưng Đỗ Lan bảo không thể nói là phục thù, An quốc vương liền không còn lời nào để nói.

Quả nhiên người của quốc gia này trong đầu đều trống rỗng, một chút thành phủ cũng không có.

Bởi vì bọn họ chưa bao giờ suy ngẫm về hàm nghĩa sâu sắc của bản thân hành vi, bọn họ chỉ là sinh vật bị nuôi nhốt mà thôi.

Mà gia súc thì không cần tư tưởng, chỉ cần sống là tốt rồi, sống đến ngày bị làm thịt.

Chẳng lẽ còn chưa đủ sao.

Quốc vương không vui nói, ông ta cảm thấy Đỗ Lan đang cố ý làm khó mình.

Đương nhiên không đủ, phục thù chỉ là chuyện cá nhân của ngươi, nhưng cá nhân ngươi lại không có năng lực đi hoàn thành việc phục thù.

Cho nên ngươi muốn điều động thêm nhiều sức mạnh, thì bắt buộc phải có lý do để tất cả bọn họ đều chấp nhận, mối thù hận của ngươi hiển nhiên sẽ không được tất cả mọi người hoan nghênh.

Chương 1617

Vì vậy ngươi phải nghĩ ra một lý do khác có thể kêu gọi mọi người.

Đỗ Lan hiện tại chính là đạo sư cách mạng.

Quốc vương ngẩn người, ông ta căn bản không nghĩ ra lý do gì hay ho.

Người ở quốc gia này căn bản không có bất kỳ dục vọng nào, tiền bạc mỹ nữ quyền lực đều vô dụng, thứ duy nhất có thể khiến tất cả mọi người đồng ý hợp tác cũng chỉ có Nặc Mã Norma.

Nhưng quốc vương hiện tại chính là kẻ bao che cho Nặc Mã, là đối tượng bị mọi người truy sát.

Những người khác căn bản không thể nào đi theo ta, các quốc dân ngoại trừ Nặc Mã ra thì căn bản sẽ không căm ghét bất kỳ ai, cuộc sống của bọn họ an lạc hạnh phúc, cứ như là nước giếng tù đọng chết lặng, ta không nghĩ ra bất kỳ lý do nào để khiến những người này đoàn kết lại đi theo ta phản kháng.

Ngươi làm quốc vương đúng là thất bại thật đấy, thống soái lâu như vậy, thế mà ngay cả một chút mục tiêu cũng không mang lại được cho quốc dân.

Quốc vương cúi đầu: Bọn họ có ma pháp, bọn họ rất thỏa mãn, bọn họ cũng yêu mến chúng ta, ta vốn dĩ là quốc vương hợp cách nhất, cho đến khi.

Cho đến khi chân tướng nữ nhi là Nặc Mã bị vạch trần, nếu không ông ta vẫn là vị quốc vương hợp cách, vĩnh viễn duy trì hiện trạng, sẽ không chế định bất kỳ mục tiêu nào, diễn tốt vai diễn của chính mình là được rồi, một chút độ khó cũng không có.

Đây thực sự là một thế giới đáng sợ.

Nhìn bộ dạng kia của quốc vương, Đỗ Lan cũng biết trong não ông ta không nghĩ ra được phương châm tư tưởng gì tốt, bởi vì bọn họ chưa bao giờ cần thứ này.

Lời xưa nói vô dục tắc cương, quốc dân cơ bản đã làm được điểm này rồi.

Tuy nhiên bọn họ không phải vẫn còn có dục vọng sao.

Bọn họ vẫn sợ hãi Nặc Mã, vậy thì có thể dùng nỗi sợ hãi để chi phối bọn họ.

Đỗ Lan cười lạnh, quốc vương ở bên cạnh không chút biến sắc dịch ra xa một chút, bởi vì lúc này Đỗ Lan quá tà ác.

Làm thế nào.

Quốc vương tỏ vẻ làm sao mới có thể làm được.

Không phải bọn họ chán ghét Nặc Mã sao, phương châm tư tưởng của chúng ta chính là vĩnh viễn chấm dứt Nặc Mã, ta nghĩ phương châm này nhất định sẽ có vô số người ủng hộ.

Đỗ Lan ung dung nói: Chúng ta làm như thế này, tin tức về nữ nhi của ngươi cũng sẽ lên men không ít thời gian, ngay cả nữ nhi hoàng thất đều là Nặc Mã, vậy thì nữ nhi của những người khác có phải cũng sẽ là Nặc Mã hay không.

Mọi người nhất định sẽ nghĩ như vậy, nghi ngờ như vậy.

Cho nên chúng ta sẽ đi đến trường học làm tập kích khủng bố, động tay động chân trên trang bị ma pháp ở trường học, chế tạo thêm vài Nặc Mã ra lò, tiếp tục khuếch đại sự khủng hoảng.

Quốc vương phát hiện Đỗ Lan thực sự rất đáng sợ, thực sự giống hệt ác ma.

Nhưng đây quả thực là điểm yếu duy nhất của quốc dân, nếu thực sự làm được, vậy thì trong khoảng thời gian tiếp theo các quốc dân nhất định sẽ nghi kỵ lẫn nhau.

Đến lúc đó nếu chính mình đứng ra nói có thể vĩnh viễn chấm dứt Nặc Mã, vậy thì những người đang sợ hãi khẳng định sẽ ủng hộ.

Thực sự là một kế hoạch tà ác mà hữu hiệu, quốc vương không thể không thừa nhận Đỗ Lan xác thực là một âm mưu gia.

Việc này cứ như là lính cứu hỏa đi phóng hỏa vậy, việc bọn họ cần làm chính là vừa sáng tạo Nặc Mã, vừa tuyên truyền giải quyết Nặc Mã, vừa phóng hỏa vừa cứu hỏa, dùng nỗi sợ hãi sinh ra trong quá trình đó để chi phối đám quốc dân ngu xuẩn, vô tri và đáng tởm.

Có lẽ, ngươi mới nên đi làm quốc vương.

Đỗ Lan phúc hắc như thế, nói không chừng có thể thay đổi quốc gia này.

Ngươi đừng vội biểu dương ta, chúng ta tiếp theo còn cần thương lượng một số chi tiết.

Đỗ Lan thầm nghĩ mình từng thấy qua bao nhiêu tà giáo, bọn họ chi phối thế nào nhỉ, hắn phải suy nghĩ thật kỹ, sau đó dùng bài của tà giáo để đối phó đám ngu dân đầu óc không chịu mở mang này.

Tổng kết lại, chính là dùng nỗi sợ hãi để chi phối.

Trước tiên nắm lấy vài thành viên cốt lõi sợ hãi nhất, sau đó tiến hành thống trị cao áp với các thành viên bình thường, dùng bạo lực, giam cầm và các thủ đoạn khác để khống chế.

Người càng sợ hãi thì càng trung thành, càng nguyện ý nắm lấy cái hy vọng không thực tế kia.

Sau khi xác định xong chi tiết thì bắt đầu hành động, Đỗ Lan cung cấp kỹ thuật, quốc vương phụ trách truyền giáo.

Nặc Mã.

Trong nhà vệ sinh nữ của một trường cao trung nọ có người thét lên, bởi vì một nữ sinh không thể dùng ma lực mở vòi nước, chứng tỏ đây là một Nặc Mã.

Nhưng không chỉ có vậy, còn có rất nhiều nơi đều xuất hiện tình huống tương tự, các cô gái đột nhiên đều bị phơi bày trở thành những Nặc Mã đang ẩn tàng.

Vốn còn tưởng là vấn đề đạo cụ ma pháp, nhưng khi tiến hành trắc nghiệm tập thể lần thứ hai, phát hiện bọn họ thế mà thực sự đều là Nặc Mã.

Những cô gái đó đương nhiên không thể chấp nhận, bọn họ cũng giống như cha mẹ mình, căm ghét Nặc Mã, bản thân sao có thể là Nặc Mã được chứ.

Rõ ràng mười mấy năm nay bọn họ đều rất bình thường mà, có thể dùng ma pháp.

Nhưng sao lại không thể chứ.

Ngay cả Hoàng nữ còn có thể lừa gạt bọn họ, càng đừng nói là người bình thường.

Đã có lời đồn nói rằng năm đó là thời kỳ ma pháp xuống thấp, cho nên tỷ lệ sinh Nặc Mã cực cao, chỉ là lúc đó có một loại kỹ thuật ẩn tàng, có thể khiến Nặc Mã ẩn giấu đi.

Cứ như vậy mọi người đều hoảng loạn.

Nặc Mã ẩn tàng.

Vậy chẳng phải nói là đang ở ngay bên cạnh bọn họ.

Bọn họ thế mà lại ở cùng một chỗ với Nặc Mã, ở cùng một chỗ với những ả đàn bà bị nguyền rủa đó.

Rốt cuộc là ai.

Những cư dân bình thường vốn lương thiện lúc này biến thành những con chó canh cửa hung dữ, đánh hơi bất kỳ khí tức dị thường nào, một khi có dị thường bọn họ liền muốn tố giác, bọn họ tuyệt đối không cho phép Nặc Mã trà trộn trong đám người, bọn họ muốn lưu đày toàn bộ Nặc Mã, không thể để Nặc Mã làm ô uế quốc gia này.

Trước kia Nặc Mã tuyệt đối không thể ẩn tàng, cơ bản vừa sinh ra là đã bị kiểm tra ra ngay, lớn hơn một chút cũng chỉ vài tuổi.

Nhưng hiện tại sự kiện của Hoàng nữ nói cho bọn họ biết, Nặc Mã có thể ẩn tàng đến mười mấy tuổi, mười mấy tuổi đó là độ tuổi chạy nhảy lung tung trong thành.

Tuyệt đối không cho phép, không cho phép loại thứ dơ bẩn này chạy loạn trong thành phố, bọn họ bắt buộc phải nghĩ cách giải quyết những Nặc Mã đang ẩn tàng đó.

Lúc này thì cần quốc vương xuất mã rồi.

Đầu tiên ông ta phải nhận sai, sau đó tuyên bố ông ta từng che giấu Nặc Mã, nhưng Thần Ma pháp đã trừng phạt ông ta, đồng thời cho ông ta cơ hội lấy công chuộc tội, đó chính là tìm ra toàn bộ Nặc Mã trong thành phố.

Thoáng cái đã có cảm giác như thời Trung cổ, trước kia bị bức hại là phù thủy, nhưng lần này kẻ bị bức hại lại ngược lại, là những Nặc Mã không có ma lực.

Đương nhiên những thứ này đều là Nặc Mã giả do Đỗ Lan chế tạo ra, dùng để phát tán nỗi sợ hãi, nhưng mọi người không biết, cho nên hành động phản Nặc Mã oanh oanh liệt liệt đã bắt đầu.

Tội bao che Nặc Mã không dễ chuộc tội như vậy, quốc vương muốn lập tức nhận được sự tha thứ của mọi người cũng không dễ dàng.

Cho nên quốc vương cũng làm rất tuyệt, chính là công khai tự đánh roi vào lưng mình đến máu chảy đầm đìa, dùng cách này để chứng minh bản thân thực sự đã thay đổi.

Một vua của một nước chưa bao giờ phải chịu đau đớn, nhưng quốc vương đã làm được, cộng thêm việc ông ta nói có thể triệt để diệt trừ tận gốc Nặc Mã, rốt cuộc một bộ phận dân chúng đang sợ hãi đã tha thứ cho quốc vương, đồng thời hy vọng ông ta thực sự có thể làm được.

Lúc này quốc vương đã không còn là kẻ ngây thơ ngốc nghếch như trước kia nữa, lúc này trong lòng ông ta có một trái tim phục thù.

Ông ta nói với quốc dân rằng khi mọi người thành tâm cầu nguyện, Thần Ma pháp tự nhiên sẽ nói cho chúng ta biết ai là Nặc Mã, đến lúc đó chúng ta có thể dọn sạch sẽ Nặc Mã: Đây là lúc ta đang chuộc tội, Thần đã nói cho ta biết biện pháp phân biệt Nặc Mã, tuy rằng ta từng bao che Nặc Mã, nhưng Thần đã cho ta cơ hội làm lại, chính là vì để thanh lý thế giới này.

Cho nên xin mọi người hãy cùng ta cầu nguyện hướng về Thần Ma pháp, sau đó chúng ta sẽ biết ai mới là Nặc Mã.

Quốc dân tỏ vẻ thật hay giả.

Tuy rằng trước kia bọn họ dùng ma pháp, nhưng không đại biểu bọn họ mê tín a, cầu nguyện là có thể phân biệt.

Đơn giản như vậy.

Những quốc dân lý trí tỏ vẻ quốc vương đang lừa ai chứ, bọn họ rõ ràng có phương pháp khoa học hơn có thể giải quyết Nặc Mã, căn bản không cần cầu nguyện.

Nhưng những kẻ thực sự sợ hãi lại không quản những thứ này, bọn họ cảm thấy Nặc Mã đã ẩn tàng thì nhất định có thể qua mặt máy móc, lúc này cần có Thần đến chỉ dẫn.

Quốc vương thay đổi lớn như vậy, cũng nhất định là Thần Ma pháp đã cho ông ta cơ hội cải quá tự tân, cho nên đám người sợ hãi này nhanh chóng tiếp thu lý luận của quốc vương, đồng thời dâng lên lòng trung thành của mình, bắt đầu thành khẩn cầu nguyện.

Tất cả mọi thứ đều nằm trong tính toán của Đỗ Lan.

Cầu nguyện bảy mươi hai giờ, không ăn không uống, đến lúc mọi người sắp không chịu đựng nổi nữa, quốc vương lại thần thanh khí sảng đứng lên nói cho mọi người: Thần đã hồi đáp.

Đám đông nhìn thấy quốc vương cũng ba ngày ba đêm không ăn không uống, nhưng lại hoàn toàn không giống bọn họ, thì càng thêm tin tưởng quốc vương đã nhận được sự quyến cố của Thần.

Kỳ thực là quốc vương đã ăn trước Đậu Senzu Tiên Đậu, đừng nói là ba ngày ba đêm, một tháng không ăn không uống cũng không thành vấn đề.

Chương 1618

Người bình thường thì suy yếu đến cực điểm, nhưng lúc này bọn họ chỉ cảm thấy điều này là xứng đáng, bởi vì hành vi của bọn họ đã cảm động Thần.

Quốc vương công bố một cái tên, sau đó mọi người lập tức đi bao vây hộ gia đình đó, đó là một hộ địa chủ.

Bọn họ kinh khủng nói con gái mình không phải Nặc Mã, Thần có thể làm chứng.

Tuy nhiên Thần đã nói cho bọn họ chân tướng, cho nên bọn họ xông vào nhà địa chủ, đè cả nhà bọn họ xuống đất, lôi cô con gái ra đường cái để tiếp nhận trắc nghiệm ma pháp.

Hiển nhiên sức mạnh Mana không hề hồi ứng, chứng minh cô gái này chính là Nặc Mã.

Không, không thể nào.

Giống như những thiếu nữ khác, cô cũng không thể chấp nhận hiện thực này, nhưng sự thật thắng hùng biện.

Ngay cả cha mẹ cô cũng ngẩn người, sau đó kinh khủng tránh né con gái, cứ như con gái đã biến thành quái vật.

Lưu đày.

Các tín đồ hoàn thành thắng lợi vĩ đại đầu tiên, lần đầu tiên chủ động tìm ra được một Nặc Mã, điều này chứng minh lời cầu nguyện của bọn họ thực sự có tác dụng, vậy thì bọn họ phải càng thêm thành khẩn mới có thể tìm ra những Nặc Mã khác.

Các ngươi thế mà lại che giấu Nặc Mã.

Các tín đồ nhìn về phía vợ chồng địa chủ, chuẩn bị ẩu đả bọn họ để trút giận.

Nhưng quốc vương đã ngăn cản bọn họ: Bọn họ cũng giống như ta từng phạm sai lầm, nhưng Thần là độ lượng, Thần đã cho ta cơ hội, cũng sẽ cho bọn họ cơ hội, chỉ cần bọn họ nguyện ý hiến dâng toàn thân tâm cho Thần Ma pháp.

Vợ chồng địa chủ đương nhiên nguyện ý rồi, bọn họ hôn lên ủng của quốc vương, cảm kích rơi nước mắt, bày tỏ tất cả của bọn họ đều thuộc về Thần Ma pháp, hãy để Thần chỉ dẫn bọn họ đi tìm kiếm thêm nhiều Nặc Mã, để bọn họ cùng nhau tịnh hóa thế giới này.

Thần sẽ khoan thứ cho các ngươi.

Quốc vương nói, nhưng trong lòng lạnh lẽo một mảng, phản ứng của mỗi một quốc dân đều khiến quốc vương phẫn nộ, ông ta thầm nghĩ mình đúng là mù mắt rồi mới đi thống trị loại quốc dân kinh tởm này.

Nhưng hiện tại đám ngu dân này vừa vặn là đạo cụ để ông ta lật đổ hắc thủ sau màn, sẽ có một ngày ông ta cứu được nữ nhi về, giúp thê tử báo thù: Thần sẽ khoan thứ cho mỗi một người các ngươi.

Nhưng quốc vương sẽ không, khoan thứ cho quốc dân là việc của Thần, mà nhiệm vụ của quốc vương chính là tiễn quốc dân đi gặp Thần.

Nghe được lời của quốc vương, mọi người không còn hoài nghi quốc vương là sứ giả của Thần nữa, nhao nhao quỳ xuống nguyện ý hôn lên ủng của ông ta, không, là hôn lên mỗi một tấc đất mà quốc vương đi qua.

Thần sứ có thể giúp bọn họ thanh trừ Nặc Mã, xứng đáng để bọn họ làm như vậy.

Lúc này thế lực của quốc vương còn nhỏ, nhưng ông ta đã nắm giữ được một cỗ sức mạnh cốt lõi nhất, tiếp theo bọn họ sẽ tiếp tục phát triển.

Thái tử biết quốc vương trở về, không chỉ trở về mà còn trở thành Thần sứ, hắn tự nhiên không tin.

Kẻ bao che cho Nặc Mã sao có thể trở thành Thần sứ, hắn biết quốc vương trở về là muốn đoạt lại quyền lực của hắn, cho nên hắn tuyệt đối sẽ không để quốc vương đắc ý, hắn muốn xử lý quốc vương.

Mà tại vùng đất lưu đày của Nặc Mã, nằm trên hòn đảo pháo đài giữa biển khơi, Tư lệnh quan Cát Nhĩ Jill lại đang nhíu chặt mày.

Khoảng thời gian này Nặc Mã được đưa tới vượt xa mức bình thường, hơn nữa những Nặc Mã này đều ở độ tuổi mười mấy tuổi.

Kể từ sau khi Đệ Nhất Hoàng Nữ bị đưa tới, dường như tất cả đều loạn cả lên.

Bởi vì người quá nhiều, việc kiểm tra sức khỏe bình thường cũng chỉ có thể làm giản lược, không thể giống như Hoàng nữ là kiểm tra kỹ càng từng cái lỗ trên người, đề phòng cô ta giấu hung khí.

Đệ Nhất Hoàng Nữ cảm giác bản thân đã không còn thuần khiết, bởi vì ngay cả hậu đình cũng bị người ta dùng ngón tay xâm phạm qua, nhưng kỳ thực trên đảo căn bản không có đàn ông, toàn là phụ nữ, người giúp cô kiểm tra tự nhiên cũng là phụ nữ, cho nên cô căn bản không cần để ý.

So với việc cô không thể chấp nhận kiểm tra sức khỏe, chi bằng nói cô không nguyện ý chấp nhận hiện thực.

Đột nhiên từ Đệ Nhất Hoàng Nữ biến thành Nặc Mã người gặp người ghét, là người thì đều không chấp nhận nổi.

Càng đừng nói Đệ Nhất Hoàng Nữ trước nay đều cho rằng mình có thể sử dụng ma pháp, mà sự giáo dục cô tiếp nhận là bài xích Nặc Mã, ai có thể ngờ được có một ngày bản thân lại trở thành loại người mà mình chán ghét nhất.

Bởi vì sự chênh lệch này, cho nên cô nhìn cái gì cũng không thuận mắt.

Đặc biệt xung quanh toàn là Nặc Mã, những thứ không được coi là con người ấy, vừa mở mắt ra là xuất hiện, khiến Hoàng nữ toàn thân không được tự nhiên, cứ như rơi vào hang ổ quái vật vậy.

Hôm nay lại có một chiếc máy bay đưa tới hai Nặc Mã.

Cát Nhĩ nhịn không được bàn bạc cùng các thuộc hạ, chủ yếu là vài người phụ nữ trưởng thành, Nặc Mã trên hòn đảo này có thể sống đến lúc trưởng thành đã là không dễ dàng, rất nhiều thiếu nữ tuổi còn trẻ đã chết trong chiến đấu.

Nặc Mã sau khi bị lưu đày sẽ bị đưa ra chiến trường chiến đấu với Long Rồng, đó là một loại sinh mệnh thể cường đại đáng sợ, ngay cả ma pháp cũng không phải là đối thủ.

Mấy người phụ nữ trưởng thành đều cảm thấy sự tình không ổn, Nặc Mã không chỉ số lượng quá nhiều, mà tuổi tác cũng quá lớn.

Phải biết bình thường Nặc Mã được đưa tới lớn nhất cũng chỉ vài tuổi, nhưng từ sau khi Hoàng nữ đến, tất cả Nặc Mã được đưa tới đều là độ tuổi mười sáu mười bảy, chuyện này quá bất thường.

Độ tuổi này căn bản không kịp huấn luyện, đến chiến trường thì chẳng khác gì đi chịu chết.

Hoàng quốc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mấy người lớn cũng không thảo luận ra kết quả, xem ra chỉ có thể hỏi đặc sứ Hoàng quốc mới đến vậy.

Người duy nhất trên đảo có thể sử dụng ma pháp, chính là đặc sứ Hoàng quốc đến để giám sát Nặc Mã, là con gái của một quý tộc nào đó, ôm tinh thần vô tư cống hiến cho Hoàng quốc mà dâng hiến thanh xuân của mình.

Mới hai mươi tuổi, lại có thể bình thản ở nơi lưu đày, đây là tinh thần gì.

Là tinh thần chủ nghĩa yêu nước trung trinh.

Mà lúc này máy bay hạ cánh, Đỗ Lan lần đầu tiên đặt chân lên hòn đảo chỉ toàn con gái này.

Cố vấn cũng đang liên hệ với Hoàng quốc, mới từ chỗ người cha làm quan viên biết được hiện tại quốc gia đã xảy ra chuyện trọng đại.

Số lượng lớn Nặc Mã lớn tuổi xuất hiện, quốc vương trở về truyền giáo, hiện tại đôi mắt của tất cả quốc dân đều là camera giám sát, bất kỳ ai có dị thường đều có khả năng bị đóng mác Nặc Mã sau đó bị bài trừ và áp bức.

Vị quan viên này vẫn rất tỉnh táo, ông ta thậm chí hoài nghi những việc này đều là hành vi báo thù của quốc vương.

Bởi vì hiện tại quốc vương hiển nhiên là đang mở rộng ảnh hưởng của Nặc Mã một cách vô hạn độ, truyền bá nỗi sợ hãi, phá hủy sự tin tưởng giữa các quốc dân, chia rẽ quốc gia này.

Nhưng biết thì biết vậy, Nặc Mã xác thực là tồn tại chân thực.

Điểm này cũng là điều quan viên nghĩ mãi không thông, nếu không phải xuất hiện nhiều Nặc Mã như vậy, quốc vương cũng sẽ không dễ dàng đông sơn tái khởi như thế.

Cố vấn hỏi phụ thân có biết nguyên nhân Nặc Mã xuất hiện số lượng lớn hay không, nhưng không có kết quả.

Quan viên bảo con gái cẩn thận một chút, ông ta cảm giác thế giới này trở nên càng thêm nguy hiểm, có lẽ cuối cùng hủy diệt bọn họ sẽ không phải là Rồng, mà là chính bản thân bọn họ cũng không chừng.

Không nhận được đáp án, cố vấn cũng không thể nói cho Tư lệnh Cát Nhĩ biết đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ biết là xác thực có lượng lớn Nặc Mã xuất hiện, hơn nữa tuổi tác đều xấp xỉ Hoàng nữ, chỉ có thể hy vọng nơi lưu đày có thể nhanh chóng an bài, không thể tiếp tục loạn thêm nữa.

An bài thế nào.

Tài nguyên trên đảo có hạn, hơn nữa một lượng lớn Nặc Mã không nguyện ý chấp nhận hiện thực tiến vào nơi này vốn dĩ chính là một nhân tố không ổn định.

Một Hoàng nữ đã gây ra bao nhiêu là phiền phức rồi, hiện tại đột nhiên xuất hiện nhiều nha đầu ngây thơ như vậy, việc quản lý đã trở thành vấn đề lớn.

Cho nên tôi đã tới đây.

Cửa tự động mở ra, Đỗ Lan đứng ở cửa cười hì hì nhìn cả phòng toàn gái ế lớn tuổi này: Chào mọi người, tôi là người quản lý do Hoàng gia bổ nhiệm, từ hôm nay bắt đầu phụ trách huấn luyện Nặc Mã, tôi tên là Đỗ Lan, nhưng mọi người có thể gọi tôi là Giáo quan.

Mọi người trầm mặc, hòn đảo này rất ít xuất hiện đàn ông, đột nhiên muốn đàn ông thường trú lại còn phải đặc biệt an bài nhà vệ sinh nam, nhà tắm nam, thật phiền phức.

Nhưng Đỗ Lan có giấy bổ nhiệm của quốc gia, không thể là giả.

Xin chỉ giáo nhiều hơn.

Tôi là Tư lệnh viên Cát Nhĩ, phụ trách chiến đấu.

Tôi biết, chính là chiến đấu với kẻ địch mà đám quốc dân kia căn bản không biết đến sự tồn tại, phi thường giỏi, dùng sinh mệnh trẻ tuổi để bảo vệ an toàn cho Hoàng quốc, các cô đều rất tuyệt, thay mặt nhân dân cả nước chúc Tết các cô.

Chúc Tết.

Cái quỷ gì vậy.

Xin hỏi ngài chuẩn bị huấn luyện như thế nào.

Tư lệnh hỏi, đây mới là sự tình quan trọng nhất, hiện tại đám cô nương này suốt ngày khóc sướt mướt, hơn nữa còn đi khắp nơi gây rối, ảnh hưởng nghiêm trọng đến vận hành của căn cứ.

Đương nhiên là dùng ma pháp.

Đỗ Lan tùy ý nói: Giao cho tôi là được, hiện tại mời tập trung toàn bộ Nặc Mã mới đưa tới lại, tôi muốn huấn thoại.

Không thành vấn đề.

Bao gồm cả Đệ Nhất Hoàng Nữ, hơn hai mươi Nặc Mã toàn bộ có mặt, mà hiện tại Hoàng nữ cũng không phải Hoàng nữ, mà là Nặc Mã đê tiện, tên bị đổi thành An Kỳ Ange.

Hơn hai mươi người tụ tập cùng một chỗ còn ghét bỏ lẫn nhau, đều nghĩ mình không phải Nặc Mã, người bên cạnh mới phải, bọn họ đều ảo tưởng bản thân có một ngày có thể được minh oan.

Cho nên bọn họ nhìn nhau không thuận mắt.

An Kỳ khoảng thời gian này rơi khỏi thần đàn, cảm nhận được nhân tình ấm lạnh, mới biết được hóa ra con người lại xấu xí như thế, cô rất thất vọng với loại sinh vật là con người này.

Chương 1619

Đương nhiên rồi, cô vẫn chưa từ bỏ hy vọng về nước, cô vẫn không thể chấp nhận hiện thực, vẫn muốn trở lại hoàng cung, chỉ là không có cơ hội.

Chào mọi người, tôi là Giáo quan của các cô.

Đỗ Lan đứng ra, nhìn đám thiếu nữ độ tuổi học sinh cấp ba này nói: Tôi nói ngắn gọn thôi, tôi là nhân viên chuyên trách do quốc gia phái tới, trong số các cô có lẽ có người xác thực là bị oan uổng, cho nên tôi sẽ tiến hành khảo sát đối với các cô, nếu tôi phát hiện ai trong các cô là bị lưu đày nhầm, tôi có thể đưa các cô trở về, nhưng tiền đề là các cô bắt buộc phải nghe theo mệnh lệnh.

Trong ánh mắt của các thiếu nữ đều xuất hiện hy vọng, bọn họ bày tỏ đều nguyện ý chấp nhận mệnh lệnh, Giáo quan bảo bọn họ làm gì cũng được.

Cát Nhĩ ở một bên lại biết đây căn bản chính là nói dối, chưa từng có ai có thể rời khỏi nơi này.

Nhưng cô không chuẩn bị vạch trần, bởi vì Đỗ Lan xác thực đã nhẹ nhàng khống chế được đám bạch si ngây thơ này.

Đây chính là ma pháp sao.

Thật đúng là châm biếm, ma pháp chính là lời nói dối.

Đương nhiên lời nói dối tuy rằng khiến các thiếu nữ phục tùng mệnh lệnh, nhưng cũng mang lại một mâu thuẫn khác.

Đó chính là bọn họ đều cảm thấy bản thân có thể trở về, cho nên thái độ đối với những Nặc Mã bị lưu đày từ nhỏ thì không hữu hảo.

Dù sao bọn họ cũng có thể trở về, đối với đám Nặc Mã đê tiện này tự nhiên không cần cho sắc mặt tốt.

Nặc Mã bị lưu đày từ nhỏ thì đã là ván đóng thuyền, không thể nào lật lại bản án.

Điều này khiến mâu thuẫn giữa hai phái mới và cũ ngày càng gay gắt, tại vùng đất lưu đày này cũng không có pháp luật rõ ràng gì, cho nên nếu hai bên thực sự động thủ đánh nhau, cũng chẳng ai thèm ngăn cản.

Những Nặc Mã lớn lên trên đảo từ nhỏ cảm thấy đám người bị lưu đày mới tới này chính là đồ bạch si, suốt ngày nằm mơ không chịu chấp nhận hiện thực, ngu ngốc.

Mà những người bị lưu đày mới tới thì cho rằng người bản địa căn bản không phải người, mà là quái vật.

Cát Nhĩ đau cả đầu: Đỗ Lan, anh bắt buộc phải nghĩ cách ước thúc bọn họ.

Bởi vì lời nói dối của anh, bọn họ càng ngày càng kiêu ngạo hống hách rồi, anh và tôi đều biết không có bất kỳ Nặc Mã nào có thể rời khỏi hòn đảo này.

Để bọn họ đấu đi, bọn họ chẳng phải là pháo hôi sao.

Cát Nhĩ không thích những từ ngữ này của Đỗ Lan: Bọn họ đều là những cô gái dũng cảm, nhưng nếu anh còn không quản lý tính khí của người mới, tôi thực sự sẽ coi bọn họ là pháo hôi ném ra chiến trường đấy.

Dù sao tiêu hao bớt Nặc Mã, cũng chẳng ai quan tâm.

Hiện tại các cô nương đều đang huấn luyện, bọn họ chưa bao giờ mệt như vậy, không có ma pháp thể lực của bọn họ căn bản không được.

Nhưng để chứng minh sự trong sạch của mình, để trở về cố hương, bọn họ toàn bộ nỗ lực thể hiện bản thân.

Được rồi, buổi huấn luyện hôm nay đến đây thôi, cuối cùng tôi tuyên bố thêm một chuyện, đó là biểu hiện gần đây của các cô khiến tôi rất nghi ngờ các cô chính là Nặc Mã.

Các thiếu nữ khiếp sợ, vì sao a.

Bọn họ rõ ràng rất nghe lời mà.

Bởi vì các cô đang cố ý kéo giãn khoảng cách với Nặc Mã bản địa, đây là biểu hiện của sự chột dạ, thái độ của các cô đối đãi với Nặc Mã chứng tỏ các cô rất có khả năng là Nặc Mã.

Giáo quan, nhưng người bình thường không phải đều muốn kéo giãn khoảng cách với Nặc Mã sao.

Đó là người bình thường, mà các cô là người đang chấp nhận khảo nghiệm, nhất cử nhất động của các cô đều quyết định kết quả cuối cùng của các cô.

Cho nên nếu các cô chột dạ, vậy thì chứng tỏ khả năng các cô là Nặc Mã đã biến lớn rồi.

Các cô nương bị dọa sợ, không ngờ lại là như vậy, bọn họ nhao nhao bày tỏ tư duy theo quán tính hại chết người.

Bọn họ suy nghĩ theo góc độ của người bình thường, nhưng lại quên mất bọn họ hiện tại cũng không phải người bình thường.

Hành vi của bọn họ hiện tại trong mắt người bình thường hóa ra là chột dạ a, bọn họ nhất định sửa, sửa ngay không được sao.

Lợi dụng nguyện vọng muốn về nhà của các cô nương, Đỗ Lan dùng lời nói dối lừa bọn họ xoay mòng mòng.

Có điều hiện thực chính là hiện thực, bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ biết, đặc biệt là sau khi nhìn thấy Rồng tàn bạo đến mức nào.

Rồng xuất hiện, không có bất kỳ điềm báo nào, xuất hiện trên biển khơi.

Bộ đội chiến đấu xuất phát, Hoàng nữ An Kỳ đã bị Tư lệnh an bài vào bộ đội tác chiến số 1, cũng là bộ đội tinh anh nguy hiểm nhất, phải đi trực diện đối mặt với Cự Long, trải qua sự khảo nghiệm của máu và lửa.

Không ai biết Rồng từ đâu tới, mọi người chỉ biết Rồng sẽ xuất hiện, sau đó sẽ bay về hướng đại lục.

Thông thường mà nói Rồng chia làm hai loại, một loại da dày thịt béo phi thường, thể tích to lớn, thân khoác lân phiến màu máu, còn biết dùng ma pháp công kích.

Loại khác thể hình nhỏ hơn, toàn thân màu hồng phấn, đảm nhiệm vai trò lính lác.

Một con Cự Long màu đỏ, cộng thêm vài con Rồng nhỏ màu hồng, phối trí như vậy là hình thức thường thấy nhất.

Rồng xâm nhập lần này cũng như vậy, một lớn nhiều nhỏ.

Bộ đội tác chiến số 1 xuất phát.

Trong phòng tác chiến, Cát Nhĩ ra lệnh một tiếng, để tiểu đội tinh anh nhất trong căn cứ xuất kích.

Có điều trong tiểu đội tinh anh hôm nay lại có thêm một người kéo chân sau, đó chính là Đệ Nhất Hoàng Nữ An Kỳ.

Nặc Mã cũng không biết ma pháp, cho nên lúc đối kháng với Rồng, bọn họ sẽ điều khiển binh khí cơ động để xuất kích.

Đó là một loại binh khí có khả năng biến hình, có hai trạng thái là phi hành khí và hình người, đồng thời còn trang bị vũ khí đông lạnh có thể giết chết Cự Long.

Biên đội xuất kích, tuy nhiên An Kỳ lại đột nhiên tách khỏi biên đội, bắt đầu bỏ chạy.

Trận hình loạn rồi, bọn họ đã bay vào không phận chiến đấu, biên đội không thành hình trong nháy mắt đã bị quân địch công phá, bộ đội tác chiến số 1 lâm vào khổ chiến.

Tất cả mọi người đều không ngờ lần đầu tiên lên chiến trường, Đệ Nhất Hoàng Nữ thế mà trực tiếp lựa chọn bỏ chạy, không có một chút trách nhiệm tâm nào.

Tuy nhiên lúc này bọn họ đều đã thân ở chiến trường, muốn chạy cũng không dễ dàng như vậy.

An Kỳ sợ chết khiếp, cô không hiểu vì sao mình phải gặp loại chuyện không thể lý giải này, rõ ràng cô là Hoàng nữ.

Rồng cũng mặc kệ cô là ai, ở trước mặt nó chỉ có kẻ địch.

Oanh.

Rồng bay lượn trên bầu trời, thích phóng vô số cầu năng lượng công kích, tất cả mọi người đều chỉ có thể chật vật phân tán, hình thức trở nên càng thêm nguy cơ.

Mọi người nổ súng phản kích, nhưng phí công vô ích.

Thành viên của tiểu đội tác chiến số 1 đều là những binh sĩ kinh nghiệm phong phú đã trải qua mấy lần chiến đấu, tuy rằng bọn họ đều rất trẻ, nhưng ở trên đảo cũng được tính là lão binh rồi.

Đặc biệt là Đội trưởng Tá Lạp Zola, càng là đã hai mươi tuổi, cơ bản sắp tiến vào cao tầng rồi, cô đã trải qua vô số lần chết đi sống lại, là người hùng trong lòng các đội viên, người dẫn dắt bọn họ sống sót.

Lúc này Tá Lạp nhanh chóng điều chỉnh đội ngũ: Salia Tát Lỵ Á, cô tới chỉ huy.

Còn cô phải đi tìm An Kỳ về, cho dù An Kỳ có không nghe lời, thì đó cũng là đội viên của cô, cô phải đưa cô ta sống sót trở về.

Tuy nhiên trên chiến trường chớp mắt vạn biến, ngươi vĩnh viễn sẽ không biết đồng đội heo bước tiếp theo sẽ làm cái gì.

An Kỳ chỉ muốn đào tẩu khỏi đảo lưu đày để về nhà, hoàn toàn coi nhẹ nguy hiểm từ các phương diện, cô bất chấp tất cả lao về phía trước, tẩy hào không ý thức được bản thân đã tới gần Cự Long.

Nguy hiểm.

Tá Lạp thấy người mới một chút tính cảnh giác cũng không có, lập tức gia tốc.

Trong màn hình, khuôn mặt to lớn dữ tợn của Cự Long đã gần ngay trước mắt, An Kỳ chỉ cảm thấy thân dưới nóng lên, ghế lái liền ướt đẫm.

Cô bị dọa đến tiểu ra quần, đối mặt với nguy hiểm đại não trống rỗng một mảng.

Thương kỵ sĩ chuẩn bị.

Tá Lạp khống chế cơ giáp phát động vũ khí đóng băng trên cánh tay, tranh thủ tất cả thời gian nhắm chuẩn kẻ địch phát động công kích.

Oanh, cơ giáp hình người dùng tốc độ nhanh nhất chắn giữa An Kỳ và Cự Long, thương kỵ sĩ đóng băng đánh vào đầu Cự Long nhưng chỉ ngưng cố thành một lớp sương băng.

Tuy nhiên quán tính cực lớn vẫn khiến Cự Long tiếp tục lao về phía trước đâm vào tọa giá của Tá Lạp.

Tá Lạp trầm mặc.

Đội trưởng.

Mọi người đều không ngờ đội trưởng sẽ vì cứu một đồng đội heo mà hy sinh, hai đài cơ giáp bị đâm báo phế, mà Cự Long lại chỉ bị thương, nó tiếp tục bay lên trời đi công kích những người khác.

Tát Lỵ Á tuy rằng rất bi thống, nhưng cô biết hiện tại mình không thể hoảng, bọn họ bắt buộc phải ưu tiên giải quyết kẻ địch mới có thể đi cứu người: Chỉnh đốn đội ngũ, Hilda Hi Nhĩ Đạt, Vivian Vi Vi An, Ersha Ngải Nhĩ Toa, đi theo tôi.

Bốn đài cơ giáp màu sắc khác nhau nhanh chóng xếp hàng, chuẩn bị thương kỵ sĩ, lần này bọn họ nhất định phải triệt để đánh bại Cự Long.

Sát.

Cơ giáp lợi dụng cơ động lực tuyệt đối xuyên qua sơ hở của Cự Long, đánh ra tất sát về phía nó.

Chương 1620

Bốn vị trí xuất hiện băng sương, đông kết sinh mệnh lực của Cự Long.

Cự Long chết rồi, những con rồng nhỏ khác bắt đầu rút lui, tuy nhiên những người thắng lợi lại vui vẻ không nổi, bởi vì bọn họ đều biết người đội trưởng kính yêu rất có khả năng đã chết, không ai có thể sống sót từ cú va chạm như vậy.

Tốt nhất là An Kỳ cũng chết cùng luôn, nếu không bọn họ có lẽ sẽ nhịn không được mà tự tay xử quyết tên đào binh đó.

An Kỳ còn sống, có điều cơ giáp hư hại nặng, hơn nữa cô còn nhìn thấy thi thể không còn ra hình người của Tá Lạp, cú va chạm mãnh liệt đã đâm thân thể gầy yếu của cô gái đến tứ phân ngũ liệt.

An Kỳ nôn mửa.

Lần đầu tiên xuất chiến mà lại tiêu chảy nôn mửa ngay trong khoang điều khiển, cô phỏng chừng là người đầu tiên, cho dù là Hoàng nữ cũng có chút quá phận rồi.

An Kỳ còn sống, nhưng không ai vui mừng, bởi vì cô đã hại chết đội trưởng mà mọi người tin tưởng.

Đáng tiếc vị đào binh này sẽ không bị xử bắn, chỉ sẽ bị đưa lên chiến trường một lần nữa, trực diện đối mặt với thứ cô sợ hãi nhất.

Tại hòn đảo này có đầy rẫy những thứ còn đáng sợ hơn cả cái chết, đây chính là vận mệnh của Nặc Mã.

Đỗ Lan cũng không nói gì, mà trực tiếp đi đến nhà xác phục sinh Tá Lạp, sau đó đưa cô đến lò thiêu.

Mỗi một lần đại chiến xong, thi thể Rồng đều sẽ được thu thập lại đây, sau đó tập thể thiêu hủy, không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Tá Lạp vẫn còn mơ mơ màng màng, còn cảm giác tứ chi của mình có chút cổ quái, trong ký ức của cô thì cuối cùng mình đã bị đâm chết, lực trùng kích cực lớn đang xé rách tứ chi cô, cô hẳn là đã chết mới đúng, nhưng hiện tại cô lại còn có thể cảm nhận được gió biển, thậm chí mắt của cô cũng đều khôi phục rồi, mắt phải của cô trong chiến đấu bị đánh mù, cho nên lắp mắt giả, nhưng hiện tại cô tuyệt đối cảm giác mắt cũng đã khỏi hẳn, những vết sẹo lưu lại trong chiến đấu trước kia cũng toàn bộ biến mất.

Điều này không khỏi khiến cô hoài nghi mình là đã chết hay là còn sống.

Nếu còn sống, vì sao thân thể mình lại thay đổi.

Thi thể Rồng bị ném vào hố to, đổ xăng lên.

Tá Lạp trừng lớn mắt, bởi vì thi thể trong hố to căn bản không phải Rồng, mà là người, không, phải nói là người mọc đuôi và sừng: Đây là bộ mặt thật của Rồng.

Người của bộ đội tác chiến sẽ vĩnh viễn không nhìn thấy những chân tướng này, bởi vì sau khi nhìn thấy có khả năng bọn họ sẽ không xuống tay được, cho nên công tác xử lý thi thể đều do một người hoàn thành, đó là người phụ nữ lớn tuổi nhất trên đảo.

Thi thể đang hừng hực bốc cháy, trái tim Tá Lạp cũng chấn động y như vậy, tam quan cũng bị thiêu hủy: Trước kia rốt cuộc ta đã giết cái gì.

Ngươi muốn thay đổi không.

Thay đổi thế giới xấu xí này.

Đỗ Lan hỏi.

Tá Lạp nhìn người đàn ông đầy miệng dối trá bên cạnh, vẻ mặt đầy nghi hoặc, cô đại khái biết được những sự cổ quái phát sinh đều là vì nguyên cớ của hắn, nhưng cô không hiểu người đàn ông này rốt cuộc muốn làm gì.

Nói thật lòng, Tá Lạp không thích Đỗ Lan, bởi vì hắn là đàn ông, mà cô chỉ thích phụ nữ.

Nhưng lúc này giờ phút này, cô lại không thể không nghe Đỗ Lan nói tiếp.

Thay đổi thế giới.

Cô đương nhiên muốn thay đổi, nhưng việc này khó khăn biết bao, chỉ riêng việc sống sót trong các trận chiến với Rồng đã tiêu hao hết tinh lực của cô rồi, càng đừng nói đi thay đổi thế giới, cô không có năng lực này.

Ta có thể cải tạo ngươi, để ngươi đạt được sức mạnh cường đại giống như Rồng, ngươi nguyện ý tiếp nhận không.

Đỗ Lan nói.

Vậy cái giá thì sao.

Tá Lạp không có một chút ngây thơ nào, sự ngây thơ của cô đã sớm bị nghiền nát trong vô số cuộc chiến tranh rồi, cô biết tất cả mọi thứ đều sẽ không vô duyên vô cớ phát sinh, tự nhiên cũng sẽ không có cái bẫy miễn phí.

Cái giá đương nhiên chính là sứ mệnh trầm trọng, gánh vác nguyện vọng của vong linh đi thay đổi thế giới này.

Đỗ Lan tỏ vẻ trách nhiệm này không phải người bình thường có thể thừa nhận.

Tá Lạp nhìn ngọn lửa, trong lòng cũng có thứ gì đó bị thắp sáng lên: Tôi nguyện ý.

Không có lý do gì để cự tuyệt, bởi vì cô hiện tại đã trùng sinh.

Đỗ Lan phát hiện An Kỳ vắng mặt, xem ra cô ấy vẫn chưa hồi phục sau cú sốc, mà đám Nặc Mã lớn tuổi còn lại cũng rất bất an.

Ai nhìn thấy những con quái thú đáng sợ đó cũng đều sẽ như vậy, đặc biệt là những đóa hoa trong nhà kính này, bọn họ tự cho rằng mình vĩnh viễn sẽ không thích ứng với cuộc sống của Nặc Mã, bọn họ tuyệt đối phải rời khỏi nơi này.

Nhìn đám người này chỉ toàn lo lắng cho cái mạng nhỏ của mình, lại chẳng hề quan tâm đến những Nặc Mã đã hy sinh, Đỗ Lan không khỏi lắc đầu.

Người của quốc gia này thật sự là hết thuốc chữa rồi, thật sự là đem sự phân biệt chủng tộc khắc vào trong xương tủy, muốn đổi cũng đổi không xong.

Huấn luyện viên, chúng tôi có phải cũng sẽ phải lên chiến trường không.

Đây là vấn đề bọn họ quan tâm nhất.

Các ngươi có muốn lên không.

Đỗ Lan hỏi ngược lại.

Tuyệt đối không muốn lên, công việc chịu chết cứ để Nặc Mã làm là tốt rồi, còn bọn họ phải về nhà, trở lại cái nhà ấm áp tràn ngập Mana kia.

Tuyệt đối không muốn.

Có người hét lên chói tai: Nếu bắt tôi phải chiến đấu với con quái vật kia, tôi thà tự sát còn hơn.

Phản ứng của người này vô cùng kịch liệt, biểu cảm vặn vẹo, cả thân thể và tâm lý đều đang bài xích, đã khàn cả giọng, mỗi một lỗ chân lông đều đang kêu gào, đều đang biểu đạt nỗi sợ hãi của mình đối với Rồng.

Huấn luyện viên, chúng tôi không thể ra chiến trường, sẽ chết đó, vẫn là để Nặc Mã đi thì tốt hơn, bọn họ dù sao cũng không nên tồn tại trên thế giới này.

Có người nói toạc lời thật lòng ra, nội tâm bọn họ chính là nghĩ như vậy, vẫn như cũ không coi Nặc Mã là con người.

Đỗ Lan cũng không nói gì, hắn biết lời nói dối tuy rằng có thể khích lệ bọn họ, nhưng giảng đạo lý lại sẽ không có bất kỳ tác dụng gì với bọn họ, bọn họ tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị thay đổi.

Cho nên cái bọn họ cần chính là tuyệt vọng, sự tuyệt vọng chân chính.

Đỗ Lan đã chuẩn bị xong combo tuyệt vọng, tiếp theo cứ chờ những người này tự mình đi khai quật.

Hi Nhi vẫn luôn cho rằng mình bị oan uổng, cũng cho rằng mình tuyệt đối có thể về nhà.

Nhưng loại tự tin này trước mặt Rồng đã hoàn toàn biến mất, bởi vì Rồng thật sự quá đáng sợ.

Đương nhiên cô ta đối với những Nặc Mã phấn chiến tử vong không có bất kỳ sự đồng tình nào, bởi vì chết đi chính là Nặc Mã chân chính, chết là đáng đời, sống mới là phiền toái.

Mình nhất định phải trở về, mình mới không muốn đối mặt với loại quái vật kia, cũng không muốn lưu lại cái nơi hôi hám này.

Hi Nhi lần đầu tiên cảm thấy khẩn bách như vậy, trên hành lang cô ta tự cổ vũ cho mình, cô ta thậm chí muốn sắc dụ Đỗ Lan, không tiếc hết thảy đại giới cũng muốn rời đi.

Khi cô ta đi qua nhà vệ sinh thì đột nhiên nghe thấy bên trong có người nói chuyện.

Đám người kia thật đúng là ngốc, thật sự tưởng rằng bọn họ có thể trở về sao.

Hi Nhi vừa nghe liền biết đối tượng được đàm luận là những người bị oan uổng như bọn họ, đồng thời cũng là những người còn hy vọng.

Chẳng phải sao, nhìn thấy Rồng chiến đấu thì nên biết tại sao bọn họ lại ở chỗ này rồi.

Gần đây mấy lần chiến đấu kẻ địch càng ngày càng cường đại, thương vong của chúng ta đã nhập không đủ xuất, cho nên đám người này mới có thể bị tống tới.

Bọn họ chẳng lẽ thật sự không phải Nặc Mã.

Đương nhiên không phải, nhưng là ai quan tâm chứ.

Bọn họ cũng chỉ là pháo hôi mà thôi, sớm muộn gì cũng sẽ giống như chúng ta chết ở trên chiến trường, căn bản không có bất kỳ đường lui nào.

Hi Nhi vừa nghe, cả người đều ngây dại.

Cô ta không nghe lầm chứ.

Người bên trong nói tất cả những người bị oan uổng đều không phải Nặc Mã.

Cũng đúng, bọn họ mười mấy năm nay xác thực vẫn luôn sử dụng Mana, không có lý do gì đột nhiên lại không thể dùng nữa, chẳng lẽ tất cả những thứ này đều là âm mưu.

Nghĩ đến đây Hi Nhi chỉ cảm thấy cả người lạnh băng.

Nếu đây thật sự là âm mưu muốn đưa bọn họ lên chiến trường, vậy chẳng phải nói bọn họ không còn một tia hy vọng về nhà nào nữa sao.

Vậy tại sao huấn luyện viên của bọn họ lại nói bọn họ còn có thể trở về.

Chẳng qua là lừa bọn họ thôi, ngươi đã bao giờ thấy người trên đảo lưu vong rời đi chưa.

Càng đừng nói hiện tại tử thương thảm trọng như vậy, trong tình huống cấp bách cần binh nguyên.

Bọn họ một người cũng đi không được, đều phải lên chiến trường.

Nghe đến đó, Hi Nhi đã tuyệt vọng đến không thở nổi, cô ta không hiểu mình rõ ràng không phải Nặc Mã, tại sao lại phải tao ngộ đãi ngộ bất công chính như vậy, hoàn toàn nghĩ không thông.

Không biết mình trở lại phòng như thế nào, cứ như có một đoạn ký ức trống rỗng, đó là một khoảng thời gian cô ta buông xuôi suy nghĩ.

Hi Nhi khóc, nước mắt làm ướt gối đầu.

Nhưng rất nhanh cô ta liền xốc lại tinh thần, cô ta phải nghĩ biện pháp rời đi, cô ta không muốn chết.

Nhưng muốn rời đi lại không dễ dàng, bốn phía hòn đảo không có bất kỳ con thuyền nào, cho nên ngoại trừ máy bay chở vật tư cố định và cơ giáp dùng cho tác chiến ra, thì không có bất kỳ phương tiện giao thông nào.

Cái đảo này vốn dĩ chưa bao giờ định để cho người ta rời đi.

Từ từ, lời đồn bắt đầu truyền ra, hiển nhiên không chỉ một mình Hi Nhi nghe thấy, ngay cả Nặc Mã bản địa cũng biết những người mới kia còn đen đủi hơn bọn họ.

Chương 1621

Bọn họ ít nhất là Nặc Mã thật, mà người mới hoàn toàn là bị hãm hại, là kẻ xui xẻo chân chính.

Nếu Nặc Mã là trời sinh như thế, thì người mới chính là bị người ta hãm hại.

Trời sinh thì Nặc Mã chỉ có thể chấp nhận.

Bị hãm hại thì thật là uất ức, đây mới là sự tuyệt vọng chân chính.

Nặc Mã bắt đầu hả hê khi người gặp họa rồi.

Các ngươi trời sinh không phải Nặc Mã thì thế nào.

Các ngươi biết dùng Mana thì làm sao.

Còn không phải giống nhau bị tống tới nơi này làm pháo hôi.

Đám Nặc Mã chưa bao giờ sảng khoái như vậy, quả nhiên hạnh phúc đều là xây dựng trên sự bất hạnh của người khác.

Còn đám người mới rốt cuộc cũng ý thức được mình bị lừa gạt, cho nên đùng đùng đi tìm Đỗ Lan hưng sư vấn tội.

Huấn luyện viên, những lời đồn kia có phải là thật hay không.

Mỗi một gương mặt trẻ tuổi đều tràn ngập phẫn nộ, trong ánh mắt có không cam lòng cũng có sợ hãi.

Các ngươi có gì bất mãn sao.

Đỗ Lan ngay cả mắt cũng không nâng, hắn cho bọn họ hy vọng trước, sau đó lại tàn nhẫn đập nát nó, chính là hy vọng bọn họ có thể tự mình hiểu một chút cảm thụ của Nặc Mã.

Loại cảm thụ khi bị đối xử khác biệt, bị kỳ thị, bị coi là quái vật.

Ông nói chúng tôi có thể trở về, đều là lừa gạt chúng tôi sao.

Hơn hai mươi cô gái thanh âm đều đang run rẩy.

Tôi đương nhiên có thể mang các ngươi trở về, nhưng tiền đề là các ngươi có thể sống sót.

Một câu này trực tiếp đẩy tất cả thiếu nữ xuống vực sâu, bọn họ chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, một tia hy vọng cuối cùng cũng bị đánh nát.

Chúng tôi rõ ràng không phải Nặc Mã, tại sao các người lại hại chúng tôi như vậy.

Những thiếu nữ này từ nhỏ chịu giáo dục chính là Nặc Mã mới là kẻ địch, những người khác đều là đoàn kết hữu ái, hoàn toàn không nghĩ tới mình sẽ có một ngày bị hãm hại.

Bọn họ sụp đổ, cuồng loạn, thống khổ rơi lệ.

Nghĩ đến việc phải chiến đấu với Rồng, còn có kẻ sợ đến run lẩy bẩy.

Mỗi người đều có biểu hiện khác nhau, loại tuyệt vọng này có khả năng ngay cả rất nhiều Nặc Mã cũng chưa từng cảm nhận qua.

Bởi vì không ít Nặc Mã từ nhỏ đã bị cách ly, đã bị quán thâu quan niệm mình đáng đời xui xẻo, từ nhỏ lớn lên như thế cũng liền không cảm thấy tuyệt vọng nữa.

Mùi vị của tuyệt vọng là thuốc độc, các thiếu nữ căn bản thừa nhận không nổi.

Nhưng đây chính là hiệu quả Đỗ Lan cần, chỉ có sau khi bị đả kích mới có người thật sự thức tỉnh, bọn họ mới có thể ý thức được thế giới này bất hợp lý đến mức nào, mới có thể thật sự bắt đầu phản tư.

Đây chính là thế giới, khi các ngươi kỳ thị Nặc Mã, bản thân các ngươi cũng chẳng qua là quân cờ có thể tùy tay vứt bỏ mà thôi.

Khi các ngươi sắp đặt vận mệnh cho Nặc Mã, vận mệnh của chính các ngươi cũng sớm đã bị sắp đặt.

Cho nên các ngươi căn bản không cần thiết phải ủ rũ cụp đuôi, bởi vì đây chính là hiện thực, các ngươi hy sinh là vì cả thế giới.

Tuy nhiên mặc kệ Đỗ Lan nói cái gì, các thiếu nữ đều sẽ không vui vẻ, bọn họ hiện tại cần thời gian bình tĩnh.

Lúc này trong phòng sầu vân thảm đạm, uyển như ngày tận thế.

Xác thực là tận thế, chỉ là tận thế hữu hạn, tận thế phiên bản định chế dành cho thiếu nữ.

Cố vấn không thể ngồi yên mặc kệ, bởi vì cô ta cũng chưa từng nghe nói qua loại chuyện này, đem người bình thường lưu đày tới nơi này căn bản là không hợp pháp luật.

Làm một người yêu nước, Cố vấn kiên định tin tưởng quốc gia này sở hữu chế độ hoàn mỹ nhất, chỉ cần đem Nặc Mã cách ly ra, như vậy quốc gia sẽ càng ngày càng tốt.

Đem người bình thường lưu đày rõ ràng là phi pháp, cho nên cô ta lập tức động thủ điều tra.

Nhưng Cố vấn phát hiện điện thoại và mạng của cô ta đều bị gián đoạn với bên ngoài, cô ta ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, hiển nhiên là có người đang tiến hành âm mưu.

Trong nước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cố vấn nhíu mày, cô ta hiện tại cần đi tìm một thiết bị thông tin có thể liên lạc với phụ thân, hỏi rõ ràng nguyên do.

Nhưng Đỗ Lan lại chặn đường đi của cô ta.

Cố vấn nhíu mày, cô ta vẫn luôn cảm thấy Đỗ Lan rất khả nghi.

Tất cả những gì xảy ra trong khoảng thời gian này đều có quan hệ với Đỗ Lan, lúc này nhìn thấy người đàn ông duy nhất trên đảo, Cố vấn không khỏi đề phòng, âm thầm chuẩn bị thích phóng Mana.

Cố vấn Ngải Mã, thật trùng hợp, cô muốn đi đâu.

Có chút việc.

Ngải Mã nói xong liền muốn tiếp tục đi, cô ta cảm giác Đỗ Lan rất nguy hiểm, nhưng hiện tại còn không thể để đối phương phát hiện mình đã hoài nghi hắn.

Tôi vừa lúc cũng có chút việc muốn tìm Cố vấn thương lượng, không biết có thể mượn cô hai phút hay không.

Không được, hiện tại Ngải Mã phân giây tất tranh, liên lạc bị gián đoạn tuyệt đối không phải trùng hợp, mà là có người đang âm thầm phá hoại: Xin lỗi, có thể để sau được không, tôi xử lý xong việc rồi sẽ nói chuyện sau được không.

Nhưng Đỗ Lan biểu thị không thể: Cố vấn cô như vậy làm tôi rất khó xử, tôi vốn dĩ không muốn động thủ.

Trong tay Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện một khẩu súng lục, họng súng nhắm ngay Ngải Mã: Không biết hiện tại cô có nguyện ý bớt chút thời gian hay không.

Quả nhiên là ngươi.

Ngải Mã vốn dĩ đã hoài nghi là Đỗ Lan phá hoại thông tin, hiện tại coi như đã chứng minh, cô ta không có khinh cử vọng động, mà là phối hợp mệnh lệnh của Đỗ Lan.

Hai người đi tới bên một vách núi, dưới vách núi là biển rộng sóng xanh cuồn cuộn, biển cả nhìn từ xa thì bình tĩnh, nhưng ở gần lại hung mãnh như dã thú.

Đỗ Lan giơ súng nhắm vào Ngải Mã, nhưng Ngải Mã cũng không sợ hãi.

Ngải Mã bình tĩnh nói: Ngươi rốt cuộc là ai.

Ta là đặc sứ của Quốc vương.

Quốc vương.

Ngải Mã biết Quốc vương hiện tại đang ở trên lãnh thổ quốc gia hưng phong tác lãng, khắp nơi tìm kiếm Nặc Mã, làm cho lòng người trong nước bàng hoàng, mà những thiếu nữ bình thường này cũng là do Quốc vương đưa tới, xem ra kẻ đứng sau màn chính là Quốc vương rồi, là ông ta đang hãm hại người bình thường: Chẳng lẽ ông ta tưởng rằng đem những thiếu nữ vô tội đưa tới là có thể miễn trừ tội nghiệt của ông ta và An Kỳ sao.

An Kỳ tới nơi này, Vương phi bị giết chết, tất cả những chuyện này bản thân chính là trách nhiệm của ông ta, hiện tại ông ta lại không tư hối cải, ngược lại còn sai càng thêm sai, chẳng lẽ còn muốn báo thù quốc gia này sao.

Cô rất thông minh nha, không nghĩ tới có thể liên tưởng đến những thứ này.

Đáng tiếc cô cũng coi thường Quốc vương rồi, ông ta không chỉ là muốn báo thù, cái ông ta muốn làm là khai sáng một đế quốc Nặc Mã, ông ta muốn đem tất cả Ma pháp sư đều đưa lên giàn hỏa thiêu, đúng rồi, các ngươi không hiểu đoạn lịch sử này, tóm lại cô chỉ cần biết tận thế của Ma pháp sư đến rồi là được.

Ngải Mã cả người đều ngẩn ra, một quốc độ Nặc Mã.

Đó là sự đáng sợ nhường nào.

Nằm mơ giữa ban ngày.

Ngải Mã không cho rằng loại chuyện này sẽ phát sinh, Sức mạnh của Mana sẽ tiêu diệt toàn bộ Nặc Mã.

Vậy thì đầu tiên các ngươi phải có thể phân rõ ai là Nặc Mã ai là Ma pháp sư đã, thật hy vọng các ngươi có thể nâng cấp thiết bị kiểm tra một chút, bởi vì thiết bị hiện có quá lạc hậu, luôn xảy ra sai sót.

Đỗ Lan nhìn như hữu hảo, nhưng kỳ thật là không có ý tốt.

Các ngươi đừng vội đắc ý, sự uy trí của Thần Mana là thứ các ngươi không thể tưởng tượng, âm mưu của các ngươi sớm muộn gì cũng sẽ bị vạch trần.

Ngải Mã rất có cốt khí nói, cô ta sẽ không cúi đầu trước thế lực tà ác.

Hy vọng thần của các ngươi sớm chút vạch trần, nếu không thì sẽ có càng nhiều cô gái trẻ bị coi thành Nặc Mã đưa tới đây.

Chúng ta sẽ xóa sổ cả một tầng lớp lứa tuổi, đợi đến tương lai sẽ xuất hiện một sự đứt gãy, nữ Ma pháp sư đều chết hết, mà nam Ma pháp sư chỉ có thể sinh con với Nặc Mã, kết quả cô hẳn là biết rồi.

Nặc Mã đều là nữ tính, tuy rằng trước mắt cũng không nghiên cứu ra kết quả gì, nhưng các nhà khoa học cũng từng nỗ lực trị liệu Nặc Mã, nhưng số liệu thực nghiệm đại lượng lại là tuyệt vọng, bởi vì nam Ma pháp sư và Nặc Mã kết hợp sinh con cũng sẽ là Nặc Mã, thậm chí là bé trai đều không thể sử dụng Mana.

Đây là sự tình vô cùng đáng sợ, cho nên loại thực nghiệm này đã sớm không làm nữa, cuối cùng Nặc Mã cứ trực tiếp bị lưu đày, bởi vì trị không hết, chỉ cần không khuếch tán là được.

Sắc mặt Ngải Mã lúc này thiết thanh, bởi vì nếu thật sự chấp hành, vậy thì đây thật sự sẽ trở thành sự phát triển vô cùng đáng sợ: Các ngươi quá đê tiện.

Đây là muốn vong quốc vong chủng.

Ông ta là Quốc vương của các ngươi, là các ngươi phản bội ông ta, các ngươi thế mà còn trách ông ta.

Là ông ta phản bội chúng tôi trước, ông ta che giấu chân tướng về An Kỳ.

Ngải Mã nói: Đã từng tôi cũng rất tôn kính ông ta, nhưng xảy ra loại chuyện đó, ông ta chính là kẻ phản bội của quốc gia.

Mà hiện tại ông ta lại muốn điên đảo quốc gia này, càng là sai càng thêm sai.

Ngược lại là ngươi, ngươi rốt cuộc là ai.

Quốc vương còn có lý do phục cừu, vậy Đỗ Lan là người nào, trong sự kiện này sắm vai nhân vật gì.

Ta.

Đỗ Lan cười, sau đó nụ cười dần dần biến mất, nương theo sự thay đổi biểu cảm của hắn là thời tiết, bầu trời vốn dĩ vạn dặm không mây đột nhiên trở nên mây đen dày đặc, hoàn toàn là phối hợp Đỗ Lan biểu diễn.

Tay phải Hỏa cầu là Chân lý, tay trái Thiểm điện là Chính nghĩa, bầu trời vì ta mà trong xanh, mặt đất vì ta mà đứng vững, Mana là áo choàng của ta, Chiến kỹ là khôi giáp của ta, cô hỏi ta là ai.

Ta ngược lại muốn hỏi các ngươi, Ta là ai.

Oanh, nước biển bốc cháy, bầu trời xuất hiện sấm sét, vách núi nơi bọn họ đứng nằm ở giữa không trung, phía dưới là biển lửa, phía trên là lôi điện.

Nếu nói bình thường cư dân dùng là Mana, thì giờ phút này cái đang diễn ra chính là Thần tích.

Nếu nói dị tượng hùng vĩ giờ phút này mới là ma pháp, thì những thứ bình thường cư dân dùng đều là trò vặt.

Ngải Mã bị dọa đến mềm nhũn chân, quỳ xuống, trước mặt cô ta căn bản không phải là người, mà là một vị Thần, Thần Mana chân chính.

Cô ta tuy rằng vẫn luôn tin tưởng Thần Mana, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ thật sự xuất hiện trước mặt, có chút Diệp Công thích rồng.

Bất quá biển lửa và sấm sét đến nhanh đi cũng nhanh, thậm chí những người khác trên đảo cũng không phát hiện dị thường.

Nhưng Ngải Mã lại không thể đứng dậy nổi nữa, sau lưng Quốc vương thật sự có một vị Thần.

Không, cô ta ép buộc bản thân đừng đi tin tưởng những thứ này, cô ta không tin Thần sẽ ủng hộ Nặc Mã.

Chương 1622

Nếu thật sự là vậy, thì đó cũng là Tà Thần.

Quả nhiên con người cũng chỉ là loại sinh vật ích kỷ này, bình thường mượn danh nghĩa Thần tứ ý làm bậy, nhưng khi Thần xuất hiện lại không ủng hộ mình, thì sẽ tìm trăm phương ngàn kế đi phủ định, cho dù bản thân đã từng tín ngưỡng vị Thần này.

Hỡi nhân loại, đừng hỏi Thần đã làm gì cho các ngươi, nên hỏi bản thân các ngươi lại vì Thần làm cái gì.

Tín ngưỡng của các ngươi đã sớm trở thành cái cớ để các ngươi đốt giết cướp đoạt, bài trừ dị kỷ, các ngươi chưa bao giờ thật sự lý giải ý nguyện của Thần, giáo điều mà các ngươi tuyên dương chẳng qua là tiên tử được sinh ra vì lợi ích của chính các ngươi mà thôi.

Đỗ Lan nói: Hiện tại cô nên lắng nghe thanh âm của ta, cũng chỉ có thể lắng nghe thanh âm của ta, thanh âm của ta muốn nói cho các ngươi sự thật là: Các ngươi sinh ra trên thế giới này bản thân đã là một sai lầm.

Ngải Mã chỉ cảm giác tứ chi lạnh băng, thân tâm phân ly, chỉ còn lại có cái xác rỗng, vị Thần trước mắt quá nghiêm khắc quá đáng sợ.

Rồng lại tới nữa, đội tác chiến số 1 mất đi đội trưởng khẩn cấp xuất động, đội trưởng mới chính là Tát Lỵ Á, là một thiếu nữ mà Tư lệnh Cát Nhĩ vô cùng tin tưởng.

Chỉ là tính cách cô trầm ổn, thiếu đi sự bá khí thống soái đội ngũ, cho nên đội trưởng mới là cô còn chưa thể phục chúng.

Càng đừng nói trong đội tác chiến số 1 có nhân vật có vấn đề là An Kỳ, lại càng bó tay không biện pháp.

An Kỳ hiện tại cũng biết những lời đồn kia, nói là có người âm mưu hãm hại bọn họ, cô cũng cảm thấy mình là bị hãm hại, cho nên tuy rằng hại chết đội trưởng làm cô rất áy náy, nhưng cô nghĩ sau khi mình khôi phục thân phận tự nhiên có thể đền bù, những cái khác đều không quan trọng.

Cho nên ở trên chiến trường, cô vẫn như cũ nhát gan sợ phiền phức, sợ hãi chiến đấu chính diện, hơn nữa cũng không phục tùng mệnh lệnh, vẫn cứ nghĩ đến việc rời đi.

Nếu âm mưu đã bị vạch trần, vậy mình hiện tại hẳn là có thể trở về rồi.

Cô hiển nhiên còn không biết hiện tại Quốc vương đã trở thành phần tử khủng bố số một quốc gia, cô là con gái ông ta nếu không phải thân ở hải ngoại, thì đã sớm bị anh trai mình bắt làm con tin rồi.

Chiến đấu vẫn hiểm tượng hoàn sinh, Tát Lỵ Á căn bản không thể tổ chức công kích hữu hiệu, tất cả mọi người đều là một đám cát rời, trận hình hỗn loạn không chịu nổi, ai đánh người nấy, không thành thể thống.

Đát đát, vũ khí động năng phun ra hỏa dược, thủ hộ không gian bên người mình, đem toàn bộ đám rồng tạp binh tiếp cận mình bắn rơi, nhưng khi đối mặt với Hồng Long, vũ khí động năng bình thường căn bản không có hiệu quả, nhất định phải dựa vào vũ khí đông lạnh mới được.

An Kỳ, mau chiến đấu.

Tát Lỵ Á phát hiện An Kỳ vẫn sợ hãi rụt rè.

Tại phòng chỉ huy, Cát Nhĩ cũng nhíu mày, công chúa vẫn luôn úy súc không chiến, điều này hoàn toàn lãng phí sự kỳ đãi của bà ta.

Bà ta chính là vẫn luôn hy vọng công chúa có thể hạ quyết tâm, xem ra lời đồn trong căn cứ cũng làm cô hiểu lầm cái gì đó.

Cô ta còn tin tưởng mình có thể khôi phục thân phận sao.

Cát Nhĩ bóp nát cái cốc trong tay, hóa ra tay phải của bà ta là cánh tay máy.

Nếu công chúa không thức tỉnh, như vậy bà ta sẽ không thể lật đổ kẻ địch đáng sợ nhất thế giới này.

Đánh rất thảm liệt, bất quá tiểu đội 1 không hổ là bộ đội tinh anh, cho dù không thành thể thống, nhưng cuối cùng vẫn miễn cưỡng đánh bại Cự Long, chỉ là có vài cơ giáp cần một khoản phí duy tu lớn.

Ở Hoàng quốc thì không cần tiền, nhưng ở trên đảo lại cần.

Nặc Mã liều mạng đánh giết quái vật có thể đạt được tiền thưởng tương ứng, quần áo vũ khí của bọn họ đều cần dùng tiền mua sắm.

Cơ giáp tác chiến được mô đun hóa hoàn toàn, tọa giá của mỗi thiếu nữ đều có đặc sắc của riêng mình.

Vũ khí, hình dán, màu sơn đều có thể tiến hành tự định nghĩa.

Bởi vì đối với Nặc Mã mà nói cơ giáp chính là quan tài của bọn họ, lúc còn sống tỉ mỉ chăm chút, lúc chết cũng có thể tâm mãn ý túc.

Lần này không ít cơ giáp đều cần đại tu, mà nguyên nhân chủ yếu chính là An Kỳ, cô gây ra không ít phiền toái.

Bất quá may mắn là những thiếu nữ này còn chưa ra tay đánh nhau với công chúa, nếu là đổi thành người tính tình bạo táo, nói không chừng đã sớm đem An Kỳ ấn xuống đất ma sát rồi.

Nhưng bọn họ không làm, chứng minh bọn họ ít nhất rất biết tự kiềm chế.

Mà bản thân An Kỳ còn chưa ý thức được hành vi của mình ích kỷ bao nhiêu, không ý thức được mình còn sẽ hại chết càng nhiều người.

Cô chỉ nghĩ muốn trở về tiếp tục làm Hoàng nữ.

Thái độ gì vậy.

Thấy thái độ lợn chết không sợ nước sôi của An Kỳ, mọi người đều giận không kềm được.

Tát Ly Á cũng nhíu mày, cô mới phát hiện làm đội trưởng thật sự không dễ dàng, cô căn bản không thể làm cho mọi người phục tùng mệnh lệnh của mình.

Cô biết rõ, nếu mình không thay đổi hiện trạng của đội ngũ này, vậy bọn họ đều sẽ chết.

Kỳ thật cái chết đối với bọn họ mà nói cũng không đáng sợ, bởi vì bọn họ từ nhỏ đến lớn đã bị tử vong vây quanh.

Cho nên cho dù suýt chút nữa bị An Kỳ hại chết, bọn họ cũng không tức giận đến mức ra tay đánh người, điều này nói lên bọn họ đối với tử vong đã sớm tê liệt rồi.

Bọn họ cũng không lo lắng hành vi của An Kỳ tạo thành thương tổn cho bọn họ, cái làm họ khó chịu hơn chính là thái độ của An Kỳ, đây căn bản không phải thái độ mà Nặc Mã nên có.

Cho nên vẫn là phải đánh một trận.

Đỗ Lan nói với Tá Lạp bên cạnh, hắn biết Tá Lạp rất lo lắng cho đội ngũ này, vẫn luôn coi các đội viên là em gái của mình.

Tát Ly Á vẫn còn quá trẻ, làm đội trưởng sao có thể nhu nhược quả đoán như thế, cô ấy nhất định phải làm cho mọi người mau chóng tin phục mình mới được, nếu không bọn họ đều sẽ gặp nguy hiểm.

Tá Lạp nhìn về phía Đỗ Lan: Anh nói muốn thay đổi thế giới, tôi nên làm cái gì.

Đừng nóng vội, chúng ta còn phải chờ tin tức của Ngải Mã.

Ngải Mã sau khi kiến thức qua thực lực của Đỗ Lan, vẫn luôn muốn phủ nhận Đỗ Lan, nhưng cô ta thật sự không có dũng khí, bởi vì cô ta phát hiện Đỗ Lan có thể tước đoạt ma pháp của cô ta, đây là chuyện mà Thần chân chính mới có thể làm được.

Cô ta không muốn trở thành Nặc Mã, cho nên cô ta khuất phục Đỗ Lan, tiếp tục bảo trì sức mạnh Mana.

Hiện tại Nặc Mã đã trở thành con rối của Đỗ Lan, chuyên môn từ trong nước đặt làm một số trang bị vũ khí.

Rất nhanh cô sẽ có được cơ giáp mới thuộc về cô, đến lúc đó tự nhiên có cơ hội cho cô biểu hiện.

Vậy ý anh là muốn tôi mặc kệ chuyện trước mắt sao.

Tá Lạp thật sự nhìn không nổi nữa, những cô nương này chính là quá tự cho là đúng, thật sự là không có một ai suy nghĩ vì mọi người: Đều là một đám bé gái.

Chính vì cô giúp bọn họ lo liệu hết thảy, cho nên sau khi bọn họ mất đi cô mới có thể luống cuống tay chân, nếu bình thường cô đều cho bọn họ cơ hội huấn luyện thì cũng không đến mức như vậy.

Hiện tại cô đã chết rồi, hãy cho bọn họ không gian trưởng thành đi.

Vấn đề hiện tại chỉ có một, đó chính là vấn đề của An Kỳ.

Cái vị công chúa đại nhân kia a.

Tá Lạp cũng đau đầu: Cô ta nhìn qua bình dị gần gũi, nhưng trong xương tủy còn kiêu ngạo hơn bất cứ ai, ai bảo cô ta trời sinh đã là công chúa chứ.

Cho nên mới cần đánh một trận, cô đi đem cô ta ấn xuống đất ma sát đi.

Thật đúng là phương thức giáo dục đơn giản thô bạo, bất quá Tá Lạp cũng đã sớm nhìn cái dáng vẻ kia của An Kỳ thấy khó chịu rồi, còn hại chết mình nữa, đánh một trận xả giận cũng tốt.

An Kỳ giống như gặp quỷ, khóe mắt liếc qua luôn có thể phát hiện có bóng người chết chợt lóe lên rồi biến mất.

Cô bắt đầu gặp ác mộng, còn tưởng là ác quỷ đòi mạng, bởi vì đội trưởng chết thảm liệt như vậy.

Kỳ thật vốn dĩ cái chết của đội trưởng là cú sốc cực lớn, làm An Kỳ hạ quyết tâm không từ thủ đoạn sống sót.

Nhưng tin đồn của Đỗ Lan lại làm cô muốn cẩu một chút, nhưng trong lòng cô vẫn có áy náy, cho nên cô hoài nghi thật sự là có quỷ tới tìm cô đòi mạng.

Công chúa thầm nghĩ đây không phải lỗi của mình, là Rồng hại chết người, không phải cô.

Ăn ngủ không yên như vậy mấy ngày, quầng thâm mắt của công chúa đều sắp hiện ra, rốt cuộc cô quyết định đi mộ bia đội trưởng tế bái, hy vọng ác linh đừng tới quấn lấy cô nữa.

Trong khoảng thời gian này cảm giác của công chúa càng ngày càng mãnh liệt, cô không chỉ một lần nhìn thấy ác quỷ, cô là thật sự sợ hãi.

Tâm tình áy náy rốt cuộc bùng nổ, cô hiện tại cần làm cho tâm linh của mình được bình phục.

Chuyện đội trưởng sống lại không ai biết, mọi người vẫn đem thi thể lợn chết chôn vào trong quan tài.

Nơi này là một khu nghĩa trang, dưới mỗi một nấm mồ đều có một cỗ linh hồn không chốn dung thân, đây là lăng viên Nặc Mã, sau khi chết bọn họ cũng giống nhau chịu nguyền rủa, chỉ có thể chôn cất đơn giản, chen chúc cùng một chỗ, cũng may không phải mỗi một người chết đều có thi thể, có vài phần mộ chỉ là mộ gió, cho nên mới có thể ở chỗ này an táng nhiều người chết lặp lại như vậy.

Một trận gió biển thổi qua, An Kỳ rùng mình một cái, cô cảm giác dường như có vô số oan hồn đang gào thét, hơn nữa trong đó có một thanh âm đang nói: Đây đều là lỗi của cô.

Cái này nhưng làm An Kỳ sợ hãi, thanh âm này quá chân thật.

Bầu trời âm trầm, mộ địa hỗn độn, bia mộ dày đặc, những hoàn cảnh này tổng hợp lại quả thực là địa điểm tuyệt vời cho phim kinh dị, hiện tại An Kỳ cảm giác tùy thời có khả năng sẽ có những bàn tay xám trắng từ dưới đất toát ra.

Đây đều là lỗi của cô.

Thanh âm rất chân thật, An Kỳ cảm giác thanh âm này chính là từ sau lưng truyền đến, hơn nữa cô còn cảm giác được bên tai có hơi nóng.

Quỷ đang ở ngay sau lưng.

Thất hồn thăng thiên lục hồn ly khiếu, An Kỳ xoay người ngã nhào, chỉ thấy sau lưng thật sự có bóng đen, gần như dán sát vào sau lưng, tóc dài che mặt, hai tay buông xuống, thân thể còng xuống.

A a Tiếng thảm thiết sợ hãi xé rách chân trời, An Kỳ suýt chút nữa bị dọa ngất đi.

Bất quá thời gian này cô chịu kinh hách đã đủ nhiều, cho nên ngược lại không có ngất đi.

Bộ đồng phục kia là đội trưởng.

Nhưng cô ấy không phải nên bị phanh thây rồi sao.

Trái tim An Kỳ đập thình thịch loạn xạ, đều sắp nổ tung, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Tá Lạp nhìn An Kỳ, thầm nghĩ lúc này công chúa ngược lại không bị dọa tè ra quần, xem ra có tiến bộ.

Chương 1623

Bất quá cô tới là tìm An Kỳ trút giận, trước tiên dọa cô ta gần chết, lại động thủ ẩu đả cũng không muộn.

Đừng qua đây, đừng qua đây.

Đạp chân làm cho mình lùi lại, An Kỳ hiện tại đã không còn chút sức lực nào.

Tại sao không qua đây.

Tá Lạp nhanh chóng tiếp cận, mặt dán sát ngay trước mặt An Kỳ, nhìn khuôn mặt tinh xảo nhẵn nhụi của công chúa, Tá Lạp muốn liếm một cái.

Nặc Mã bởi vì không tiếp xúc được với người khác giới, cho nên không ít Nặc Mã đều là đồng tính luyến ái, Tá Lạp chính là như vậy, cô còn có không ít bạn lữ.

Cô thích nhìn bộ dáng hậu bối thẹn thùng hoan du dưới váy mình, vị công chúa này dường như rất ngon miệng.

Lúc này An Kỳ đã sợ choáng váng, nước mắt đều rơi xuống, cô nhắm mắt lại bởi vì cô tưởng rằng mặt ác quỷ nhất định rất xấu xí, cô não bổ tử trạng của Tá Lạp cũng xác thực không thể nói là ưu nhã.

Nhưng An Kỳ cũng không cảm thấy sự thống khổ bị ác quỷ thương hại, ngược lại cảm giác môi bị thứ gì đó mềm mại bao vây.

Xảy ra chuyện gì, quỷ đang làm cái gì.

An Kỳ muốn biết, lại không dám mở mắt ra.

Cuối cùng An Kỳ rốt cuộc phát hiện đây hình như không phải ác quỷ, chẳng lẽ có người đang ác tác kịch, cô mạnh mẽ mở mắt, nhưng lập tức liền bị định trụ.

Là Tá Lạp, Tá Lạp đang hôn môi mình.

Cô ấy không phải đã chết rồi sao.

Xúc cảm mềm mại ấm áp trên môi nói cho cô biết, đây không phải ảo giác, đối phương thật sự còn sống.

Tuy rằng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng nếu là người sống, vậy thì cô sẽ không khách khí, vung tay chính là một cái tát.

Tá Lạp lại thân nhẹ như yến, nhẹ nhàng tránh thoát: Ai nha, thật đúng là một công chúa không thảo người thích, bất quá thật thơm a.

Công chúa cô dùng son môi gì vậy.

An Kỳ mạnh mẽ lau miệng, muốn đem mùi vị của đối phương lau sạch, nụ hôn đầu của mình cứ thế bị cô ta cướp đi rồi.

Nhưng trong lòng cô tràn ngập nghi vấn: Cô không thể nào còn sống, tôi nhìn thấy cô.

Đúng vậy, cô trơ mắt nhìn tôi bị đâm chết, chết đến không thể chết lại.

Nhưng cô thì sao, tên đào binh nhà cô lại còn sống, cô còn làm giấc mộng công chúa của mình, còn muốn hại chết cả những Nặc Mã khác nữa.

Tuy rằng muốn ăn An Kỳ, nhưng Tá Lạp sẽ không đem tư tình đưa vào trong công việc, cô tới là để uốn nắn tính cách công chúa: Đứng lên, nếu cô còn cho rằng mình là Đệ nhất Hoàng nữ thì đứng lên đi.

An Kỳ còn có rất nhiều chuyện không rõ, nhưng cô hiện tại càng thêm xác định đối phương là người sống: Ta vốn dĩ chính là Đệ nhất Hoàng nữ.

Đứng lên, nhìn thẳng vào Tá Lạp, Nếu cô là người sống, ta căn bản không có gì phải sợ.

Bốp.

Trên mặt An Kỳ nóng rát, trong miệng ngòn ngọt, cái tát này cũng không nhẹ, mặt sưng không nói, khoang miệng đều có vết thương.

Cô không thể tin tưởng nổi nhìn Tá Lạp, không nghĩ tới đối phương thế mà dám đánh mình.

Sướng, tôi sớm nên giáo huấn cô.

Hiện tại tôi từ địa ngục bò ra, coi như là có cơ hội ra tay rồi.

Tá Lạp lạnh lùng nói: Tới đi, tức giận thì tới công kích tôi đi.

Cô làm cái gì.

Nhưng tố chất Hoàng nữ làm An Kỳ không có động thủ, mà là bình tĩnh hỏi nguyên nhân.

Tá Lạp cười lạnh: Còn phải hỏi sao, đương nhiên là từ trong địa ngục bò ra đánh cô, Đệ nhất Hoàng nữ điện hạ.

Nói rồi cô lại đấm một quyền.

Bữa sáng của Hoàng nữ đều bị nắm đấm trên bụng thôi thổ ra, rất đau, nhưng Hoàng nữ vẫn không có đánh trả.

Cô tưởng rằng cô và Nặc Mã chúng tôi không giống nhau sao.

Không, các ngươi căn bản không có bất kỳ điểm gì bất đồng, các ngươi cũng phải ăn uống bài tiết, cũng giống nhau sẽ chết.

Cô đánh chết tôi đi.

An Kỳ ngã trên mặt đất, co rúc lại như con tôm, nhưng miệng vẫn rất cứng.

Cô tưởng tôi không dám sao.

Tá Lạp nhận được mệnh lệnh của Đỗ Lan, đánh chết bỏ, đánh chết cũng không sao cả dù sao có thể sống lại.

An Kỳ chính là cho rằng Tá Lạp không dám, cô không tin Nặc Mã dám giết người.

Giống như ăn mày thì không thể giết chết Quốc vương, đây chính là hiện thực.

Tuy nhiên biểu hiện của Tá Lạp lại làm An Kỳ tuyệt vọng, bởi vì cô phát hiện Tá Lạp rút ra một con dao găm, sau đó chậm rãi tới gần.

Lưỡi dao lạnh băng kề sát da ngực, da An Kỳ căng chặt lên, cô đang sợ hãi.

Tuy rằng cô cảm thấy chết không có gì đáng sợ, ở đảo lưu vong còn không bằng chết đi cho xong.

Nhưng cái chết đã đến nơi, vô số lưu luyến dâng lên trong lòng, cô mới mười sáu tuổi, thời gian tốt đẹp mới bắt đầu, cũng chưa chuẩn bị tốt cho cái chết.

Nhưng Tá Lạp lại không cho cô cơ hội: Cảm nhận cái chết cho thật tốt đi.

Lưỡi dao từng chút một đâm vào, An Kỳ muốn kêu gào, nhưng trong cổ họng phát không ra bất kỳ thanh âm nào, lồng ngực cảm nhận được sự hàn lãnh, cuối cùng lưỡi dao sắc bén băng lãnh đâm vào trái tim cô.

Nước mắt lăn xuống, nhìn bầu trời ánh mắt dần dần mất đi tiêu cự, đây chính là cái chết sao.

Thật lạnh, An Kỳ cảm giác bầu trời cách mình càng ngày càng xa, càng ngày càng mơ hồ, cuối cùng trong vô hạn không cam lòng cô trút hơi thở cuối cùng.

Đợi đến khi An Kỳ một lần nữa tỉnh lại, cô vẫn như cũ ở trong khu mộ viên, chỉ là thời gian đã là hoàng hôn rồi, lúc cô tới rõ ràng là giữa trưa, bởi vì giữa trưa dương khí túc cô mới dám tới lăng mộ.

Căn cứ ở phía xa đã đèn đuốc sáng trưng, bên cạnh có đống lửa xua tan cái lạnh.

An Kỳ mạnh mẽ ngồi dậy, quần áo trên người rách nát, áo trên toàn là máu, nhưng trên người không có vết thương.

Cảm giác hít thở làm cô xác định mình còn sống.

Thế nào.

Cảm giác chết vui không.

Thanh âm Tá Lạp vang lên.

Tôi.

Hồi ức lại loại cảm giác đó, An Kỳ ôm cánh tay phát run, cô không bao giờ muốn chết nữa, cảm giác đó thật sự quá đáng sợ, đó là sự hư vô tuyệt đối, cái gì cũng không có, ngay cả tuyệt vọng cũng không có.

Hành vi của cô sẽ hại chết những người khác, có lẽ mạng của Nặc Mã chúng tôi trong lòng cô còn không trân quý bằng sủng vật, nhưng sớm muộn gì tôi cũng sẽ làm cho tất cả mọi người biết Nặc Mã chúng tôi cũng là người, chúng tôi tuy rằng không biết ma pháp, nhưng tâm linh của chúng tôi so với đám cặn bã các người còn cao quý hơn.

Tôi muốn chứng minh linh hồn của đám người các ngươi cho dù có phấn son thế nào đi nữa cũng chỉ là rác rưởi, mà đồng bào của tôi cho dù bị chôn cất qua loa, quang huy của bọn họ vẫn như cũ sẽ thủ hộ chúng tôi.

Tá Lạp nhìn Hoàng nữ nói: Sẽ có một ngày, tôi chứng minh cho các người xem.

An Kỳ có rất nhiều vấn đề, nhưng hiển nhiên đều không nhận được câu trả lời, lúc này cô lần đầu tiên nhìn thẳng vào Nặc Mã, đối phương sở hữu sức mạnh khiến cả ma pháp cũng phải than thở không bằng, sức mạnh khởi tử hồi sinh.

Sự tồn tại của loại sức mạnh này, dường như gián tiếp chứng minh Nặc Mã mới là tồn tại cao quý nhất, mới là tồn tại được chọn, mà không phải đám quốc dân không có ma pháp lại không có một tia từ bi như bọn họ.

Có đôi khi con người thật sự rất kỳ quái, khi bản thân sở hữu sức mạnh thì đó là chuyện đương nhiên, chút nào sẽ không suy xét mình có xứng với cỗ lực lượng này hay không, khi dùng sức mạnh làm xằng làm bậy còn cảm thấy là sức mạnh ông trời ban cho, mình muốn dùng thế nào thì dùng.

Mà khi người khác sở hữu sức mạnh mình không có, bọn họ sẽ nói người khác căn bản không xứng với loại sức mạnh này, sức mạnh của bọn họ nhất định là lai lịch bất chính, hoặc là nói bọn họ dùng sức mạnh làm đều là chuyện tà ác.

Khi An Kỳ còn có thể dùng ma pháp, cô cũng cảm thấy hết thảy của xã hội đều là hợp lý, cho dù là cướp đoạt con cái từ bên người mẫu thân, cho dù là để Nặc Mã điều khiển quan tài đi chiến đấu, đều là hợp lý, không cần hoài nghi.

Nhưng hiện tại sau khi nhìn thấy Nặc Mã sở hữu sức mạnh thần kỳ, tam quan của cô bị đánh nát, bắt đầu hoài nghi hết thảy.

Dường như gió này mây này đều không bình thường, cô nghĩ đến Nặc Mã thần kỳ như thế, vậy thì Ma pháp sư lại tính là cái gì.

Trong đầu cô có hai thanh âm đang đối kháng, một thanh âm nói

Ma pháp sư mới là chính thống, một thanh âm nói Nặc Mã mới là thiên tuyển.

Nếu thanh âm thứ nhất chính xác, lại không thể giải thích sức mạnh của Nặc Mã.

Nếu thanh âm thứ hai chính xác, vậy thì việc bọn họ bách hại Nặc Mã lại tính là cái gì.

Ghen ghét sao.

Đám người bọn họ sẽ ghen ghét Nặc Mã.

Bất luận là lựa chọn nào, An Kỳ đều không thể tiếp nhận, cho nên cô ngơ ngác nhìn Tá Lạp, cả người đều giống như bị chơi hỏng.

Tá Lạp nhìn công chúa giống như búp bê sứ, nhéo nhéo má cô: Công chúa, cô sớm muộn gì cũng sẽ trở thành thứ thuộc về tôi.

Nói rồi lại hôn một cái lên má, sau đó mới đi.

An Kỳ đã hỏng mất rồi, không bao giờ có ý niệm muốn đào tẩu nữa, bởi vì quan niệm trước kia vẫn luôn cho là đúng hiện tại hoàn toàn bị đánh nát, không còn thứ gì khích lệ cô trốn về nữa.

Những người khác dường như cũng không biết Tá Lạp còn sống, bọn họ vẫn như cũ tràn ngập chán ghét đối với An Kỳ.

Lúc này An Kỳ nhìn Nặc Mã, còn có nhìn đám thiếu nữ ma pháp vì lời đồn đãi mà tuyệt vọng kia, lần đầu tiên dùng góc độ người ngoài cuộc đi quan sát bọn họ, đột nhiên phát hiện Nặc Mã sống không dễ dàng, phát hiện các thiếu nữ ma pháp tham sống sợ chết, kiểu nhu tạo tác.

Chương 1624

Hóa ra thế giới này và nhận thức trước kia hoàn toàn bất đồng.

Ngồi trong phòng mình cả một đêm, công chúa rốt cuộc hạ quyết tâm, mặc kệ Nặc Mã hay là Ma pháp sư, cô muốn làm tốt chính mình, cô phải sống sót, chỉ có sống sót mới có thể phát hiện chân tướng.

Thao tác cơ giáp rất giống một loại trò chơi trong nước, Khoa Kỹ Bản Khôi Địa Kỳ Quidditch phiên bản công nghệ, cưỡi xe máy bay trên sân thi đấu đánh bóng.

Công chúa là người xuất sắc trong môn thể thao này, cho nên thao tác cơ giáp hoàn toàn không có vấn đề.

Trọng điểm vẫn là ở dũng khí, lúc này công chúa hoàn thành lột xác, sẽ trở thành chiến sĩ chân chính.

Mà ở một góc đảo lưu vong, Tá Lạp cũng rốt cuộc có được tọa kỵ mới của cô.

Nhiệm vụ của cô rất đơn giản, chính là cứu Rồng.

Tá Lạp gật gật đầu, cô đã biết Rồng cũng là người biến thành, bất quá cô còn muốn biết sau khi cứu được thì sao.

Kẻ địch của kẻ địch chính là bạn, Rồng và quốc gia này cũng có cừu oán, cho nên là minh hữu của chúng ta.

Đỗ Lan nói: Cô phải thành lập quan hệ tín nhiệm với bọn họ.

Tôi đã lựa chọn một hòn đảo, cô dẫn Rồng qua đó là được.

Nhiệm vụ của cô chính là kết thúc chiến tranh giữa Nặc Mã và Rồng, cho nên đài cơ giáp này của cô được đặt tên là Tự Do Freedom, nó sẽ giúp cô trong tình huống không sát hại đối thủ mà làm cho kẻ địch mất đi sức chiến đấu.

Freedom Gundam đứng sừng sững trên mặt đất, đương nhiên những linh kiện này toàn là từ quốc gia đặt làm, tổ hợp lại chính là Gundam, hoàn toàn không có cảm giác vi hòa.

Hệ thống điều khiển vẫn là của thế giới này, chỉ là không còn là khoang điều khiển bán hở nữa, mà là khoang điều khiển toàn phong bế hình chiếu 360 độ.

Tuy rằng không thể biến hình, nhưng càng thêm an toàn.

Tự Do.

Tá Lạp ngơ ngác nhìn chiếc cơ giáp dữ dội khác biệt này, chậm rãi gật đầu, Hãy để ta và ngươi cùng nhau tranh thủ tự do cho Nặc Mã đi.

Rồng lại một lần nữa đột kích, tiểu đội tác chiến số 1 lại xuất phát.

Lần này An Kỳ xông lên trước nhất, vẫn như cũ không nghe theo mệnh lệnh.

Vứt bỏ thân phận Hoàng nữ, cô cũng không có khả năng trở thành một binh sĩ bình thường, cô sẽ không nghe theo mệnh lệnh.

Các đội viên khác thấy An Kỳ mãnh như vậy, thầm nghĩ chẳng lẽ cô ta muốn tự sát sao.

Bất quá Rồng liền đại biểu cho tiền, giết càng nhiều kiếm tiền càng nhiều, cho nên không thể để An Kỳ cướp mạng.

Nhưng An Kỳ chính là công chúa sân bóng, kỹ thuật nhất lưu, tuy rằng hiện tại cô dùng chính là cơ giáp cũ trong kho, nhưng vẫn như cũ có thể linh hoạt làm ra bất kỳ động tác cơ động nào.

Tuy rằng cơ giáp cũ thao tác không linh mẫn, nhưng công chúa dùng kỹ thuật bù đắp.

Mắt thấy Rồng lại sắp bị đánh bại, Tá Lạp xuất phát.

Đỗ Lan dặn dò cô: Cẩn thận đài cơ giáp cũ kia của An Kỳ, thứ đó không đơn giản.

Tá Lạp gật đầu: Tá Lạp, Freedom xuất kích.

Oanh, kéo theo vĩ diễm màu lam, Freedom bay ra ngoài, uyển như chim bay xông lên bầu trời.

Cơ động lực thật cường đại, động tác thật khinh linh, Tá Lạp biết tính năng của Freedom xa xa vượt qua cơ giáp cô điều khiển trước kia: Cái quan tài này tôi thích.

Một kích cuối cùng, chuẩn bị trường thương đông lạnh.

Tát Lỵ Á để mọi người đều chuẩn bị tốt: An Kỳ, phục tùng mệnh lệnh.

Một mình tôi là đủ rồi.

An Kỳ là từ một cực đoan đi tới một cực đoan khác, trước kia là đào binh hiện tại trở thành phần tử mạo tiến.

Cơ giáp cũ điên cuồng phóng ra đạn dược, công kích đầu Hồng Long, làm Hồng Long vô cùng phẫn nộ.

Ngay tại lúc này, trên radar của mọi người đều phát hiện kẻ địch mới.

Nguồn năng lượng không xác định tới gần, nhanh quá, đã tiến vào khu vực tác chiến.

Bộ tư lệnh, đó là cái gì.

Tát Lỵ Á dò hỏi.

Nhưng Bộ tư lệnh căn bản không có bất kỳ số liệu xứng đôi nào.

Oanh.

Cơ giáp chưa tới, chùm tia sáng tới trước.

Một đạo laser màu đỏ bắn rơi vũ khí trong tay An Kỳ, khiến cho nổ mạnh.

Thật sự là kẻ địch.

Là hướng về phía tiểu đội tác chiến số 1 mà đến.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tụ tiêu tại một điểm trên bầu trời, chỉ thấy nó càng ngày càng lớn, rốt cuộc nhìn thấy cơ thể trơn nhẵn màu trắng xanh đan xen, không giống với cơ giáp góc cạnh rõ ràng của bọn họ.

Tốc độ nhanh quá.

Bọn họ đều còn chưa nhìn rõ, Freedom đã đi tới trước mặt bọn họ, hoàn thành biến hóa tư thái với tính cơ động không thể tưởng tượng nổi, một cước đá vào trên người cơ giáp cũ của An Kỳ.

Tốc độ kia cộng thêm lực độ, đủ có thể làm cho cơ giáp cũ tan thành từng mảnh.

Nhưng Tá Lạp lại nhớ rõ Đỗ Lan dặn dò: Để tôi xem xem đài đồ cổ này rốt cuộc có gì thần kỳ nào.

Cô cũng biết đài cơ giáp cũ này đặt ở nơi sâu nhất trong kho hàng đã mấy năm, lúc cô mới gia nhập bộ đội thì nó đã ở đó.

Đương nhiên có chỗ thần kỳ, nó là tổ tông của tất cả cơ giáp.

Hiện tại cơ giáp Nặc Mã sử dụng đều là hàng nhái, cơ giáp nguyên mẫu chân chính được xưng là Tuyệt Đối Binh Khí Vilkiss, là dùng để phá hoại hết thảy vũ khí trên thế giới, sở hữu sức mạnh tuyệt đối.

Cho nên một cước cường lực của Freedom không chỉ không phá hoại cơ giáp cũ, ngược lại kích phát bộ mặt thật của cơ giáp.

Dục vọng cầu sinh cường đại của công chúa và cơ giáp hoàn thành cộng minh, Tuyệt Đối Binh Khí bị đánh thức, đó là Cơ Giới Chi Thần màu trắng, sở hữu ngoại hình cao quý và sức mạnh thần thánh.

Công chúa cảm nhận được, cảm nhận được cơ giáp đang đáp lại cô, lâu như vậy rốt cuộc có một chuyện đáng giá cao hứng: Mặc kệ ngươi là ai, chiến đấu còn chưa kết thúc, ta nhất định phải sống sót.

Tuyệt Đối Binh Khí thức tỉnh, mọi người lại phát hiện một vấn đề chính là màu sơn của cơ giáp này và binh khí của kẻ địch không khác biệt lắm a.

Bên trong là cốt giá màu vàng, bên ngoài là ngoại giáp màu trắng và màu xanh lam, sao có một mùi vị sơn trại sao chép thế này.

Hai người điều khiển cũng phát hiện điểm này, Vilkiss và Freedom Gundam thấy thế nào cũng giống như là một người thiết kế, chính là một cái góc cạnh rõ ràng nhiều hơn rất nhiều đột xuất tiêm duệ, một cái đường nét nhu hòa.

Nhưng mặc kệ là ai sao chép ai, hiện tại địch ta phân minh, chính là phải chiến đấu.

Tính cơ động của hai cỗ máy có thể nói là kẻ tám lạng người nửa cân, triền đấu trên bầu trời, bắn nhau.

Freedom Gundam dùng vũ khí chùm hạt beam, mà Vilkiss là đạn thật.

Giữa lúc ngươi tới ta đi, Tử Thần như ẩn như hiện đùa giỡn với bọn họ, nhưng điều này cũng chứng minh tính năng và kỹ thuật điều khiển của cả hai đều không sai biệt lắm.

Cũng may Tá Lạp còn nhớ rõ mình là vì cứu vớt Rồng mới đến, cho nên cô nhanh chóng khóa định các cơ giáp Nặc Mã, đôi cánh sau lưng biến thành ngũ thải đại pháo vèo vẽ ra một bức họa sắc thái lộng lẫy.

An Kỳ cũng chỉ có thể né tránh.

Tá Lạp nhân cơ hội dùng máy phiên dịch ngôn ngữ Rồng trên Freedom Gundam để Rồng đi theo mình: Đi theo tôi, tôi đưa các người đi đến nơi an toàn.

Rồng đã rơi vào thế hạ phong, cho nên lập tức đi theo Freedom Gundam rời đi, toàn tốc thoát ly chiến đấu.

Rốt cuộc là tình huống gì.

Các Nặc Mã đều choáng váng.

Tá Lạp mang theo Rồng đi tới một hòn đảo ẩn tàng, Hồng Long co rúc ở góc liếm láp vết thương, mà Phấn Hồng Tiểu Long bắt đầu huyễn hóa biến thành Tiểu Long Nhân có sừng và đuôi.

Hơn nữa toàn là nữ tính, không mặc quần áo, cái đuôi lay động sau lưng.

Tá Lạp rời khỏi khoang điều khiển, cô vừa nghĩ tới trước kia mình giết nhiều Rồng như vậy đều là người, cô liền cảm giác rất áy náy.

Bất quá cô rất kiên cường, cô biết quan trọng là nhìn về phía trước, cô phải thay đổi thế giới vặn vẹo này.

Tại sao lại cứu chúng tôi.

Ngôn ngữ của hai bên rất gần gũi.

Tá Lạp nói: Bởi vì chúng ta có một mục tiêu giống nhau, tôi cũng muốn điên đảo cái quốc gia ma pháp kia.

Các Long nữ nhìn về phía Tá Lạp, dường như cũng không thể tin tưởng cô.

Tôi là thật lòng, nói cho tôi biết các người đến từ đâu, tôi có thể giúp đỡ các người.

Hòn đảo này rất an toàn, chúng ta có thể lấy đây làm căn cứ.

Tá Lạp nói: Các người có lẽ không biết, nhưng tôi kỳ thật là người bị quốc gia này nguyền rủa, tôi đã không chuẩn bị tiếp tục trầm mặc nữa.

Long nữ trao đổi ánh mắt với nhau, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu: Xin lỗi, chúng tôi vẫn không thể tín nhiệm cô, nhưng chúng tôi rất cảm tạ cô đã cứu chúng tôi, tôi tên là Khang Nhã, là chỉ huy của bộ đội đoạt lại.

Bộ đội đoạt lại, đoạt lại cái gì.

Tá Lạp đầy đầu nghi vấn, bất quá cô biết đối phương còn không tin tưởng mình: Các người đi theo tôi, nơi này đã chuẩn bị không ít vật tư.

Trước tiên kiến lập quan hệ tín nhiệm, sau này lại làm tính toán khác, Tá Lạp cũng biết hai bên trước đó còn là quan hệ địch nhân không có khả năng lập tức liền trở thành bạn bè, nhưng cô tin tưởng mình có thành ý thì sẽ đả động được đối phương.

Chương 1625

Ngải Mã sau khi nhìn thấy tình báo mọi người mang về, biết Freedom Gundam kỳ thật chính là dùng dược liệu cô ta đặt mua để chế tạo, cho nên cô ta muốn đem đơn đặt hàng toàn bộ xóa bỏ, không lưu lại dấu vết.

Sau khi trở thành gián điệp của Thần Mana, cô ta suy sụp không ít, gặp phải loại chuyện này ai cũng không dễ chịu.

Vẫn luôn cho rằng mình mới là thiên tuyển chi nhân, cuối cùng Thần đích thân nói Ma pháp sư bọn họ căn bản không phải thiên tuyển, điều này quá đả kích người ta rồi.

Trạng thái làm việc của Ngải Mã không tốt, bất quá cũng may công việc ở đây cũng không nhiều.

Ngược lại là những thiếu nữ bị oan uổng kia hiện tại đối với Ngải Mã mắt lạnh mày ngang, chỉ vì Ngải Mã là quan viên.

Bọn họ là bị âm mưu hãm hại, khẳng định cũng là quan viên trù tính, cho nên trong lòng bọn họ quan viên Hoàng quốc chính là rác rưởi, toàn là tham quan ô lại vi phạm pháp luật và kỷ luật.

Ngải Mã vốn dĩ còn có dũng khí nói cho bọn họ mình là trong sạch, nhưng hiện tại cũng không dám nói như vậy, bởi vì cô ta hiện tại cũng là người xấu, cũng là kẻ phản bội.

Ngải Mã biết ma lực của các cô gái này kỳ thật đều là bị Đỗ Lan đoạt đi, mà nguyên nhân Đỗ Lan làm như vậy kỳ thật chính là vì chế tạo khủng hoảng.

Hiện tại khủng hoảng đã chế tạo thành rồi, Quốc vương đang khắp nơi bắt càng nhiều Nặc Mã, đảo lưu vong khẳng định là nhốt không nổi, hiện tại bọn họ đang kiến tạo nhà ngục trên mặt nước khổng lồ, những Nặc Mã khác đều sẽ bị nhốt vào nhà ngục trên nước, điều kiện so với nơi này còn hiểm ác hơn gấp trăm lần.

Tình huống trong nước vô cùng tồi tệ, đoàn hỏa tôn giáo Quốc vương hiện tại quả thực giống như bệnh dịch tả tơi đi tán bá nỗi sợ hãi, khắp nơi chỉ nhận Nặc Mã, phàm là bị chỉ nhận hiện tại đều không cần kiểm tra nữa trực tiếp liền nhốt lại, thậm chí ngay cả người nhà của họ cũng phải chịu liên lụy.

Mà không ít đạt quan quý nhân cũng gia nhập trong đó, bắt đầu bộc lộ sự ác liệt của nhân tính.

Vốn dĩ quốc gia một mảnh tốt đẹp, mỗi người đều vui vẻ, dường như không có căm ghét cũng không có cừu hận, nhưng kỳ thật đó chỉ là bởi vì tìm không thấy con đường để phát tiết.

Nhưng hiện tại có tôn giáo thì hết thảy không giống nhau, mọi người có thể thông qua việc gia nhập đội ngũ Quốc vương đi chèn ép những người khác, sự xấu xí của nhân loại triển lộ không bỏ sót chút nào.

Hiện tại thậm chí không cần Quốc vương cố ý đi truyền bá, dân chúng sẽ tự phát mà kiểm cử tố giác, tự phát mà đi tìm kiếm Nặc Mã.

Kỳ thật rất nhiều người trong lòng đều hiểu làm gì có nhiều Nặc Mã như vậy, chỉ là cánh cửa chèn ép dị kỷ một khi mở ra thì sẽ không bao giờ đóng lại được nữa.

Quốc gia loạn rồi, kẻ đứng sau màn Embryo, cảm thấy nhân loại lại một lần nữa làm hắn thất vọng, hắn đã biết nhân loại căn bản không đáng được cứu vớt.

Việc làm của Quốc vương đều nhìn ở trong mắt hắn, nhưng hắn căn bản không coi Quốc vương ra gì, sự chưởng khống đối với nhân loại là tuyệt đối.

Hiện nay gen của nhân loại đều là do hắn thiết kế, là hắn để cho nhân loại trở thành người sống sót của lạc viên, cho nên hắn có thể khống chế mỗi một quốc dân sử dụng Mana, hắn mới là Chân Thần của quốc gia này, bất lão bất tử, vĩnh viễn anh tuấn tiêu sái, có thể làm cho tất cả phụ nữ ôm ấp yêu thương, đáng tiếc cái thế giới xuất sắc này hiện tại lại bắt đầu trở nên xấu xí, hắn đã sớm muốn reset.

Bất quá trước mắt còn chưa thể làm như vậy, bởi vì hắn còn thiếu một tân nương, hắn nhìn trúng An Kỳ.

Sở dĩ là An Kỳ, có lẽ chính là bởi vì cô đủ xinh đẹp, hơn nữa cô là Nặc Mã không chịu khống chế, cho nên chinh phục mới có ý tứ.

Tồn tại cường đại như Thần đối với những cô gái tự dâng tới cửa đã sớm chán ghét rồi, mà An Kỳ là hoàn mỹ, mười sáu tuổi, da thịt săn chắc trắng nõn, dáng người lồi lõm quyến rũ, tóc vàng xinh đẹp, đồng tử như hổ phách, kỹ thuật cải tạo gen vĩnh viễn cũng không bằng một phần của tạo vật tự nhiên.

An Kỳ làm Nặc Mã, chính là côi bảo đẹp nhất do đại tự nhiên sinh ra, ngay cả Thần cũng sẽ rung động.

Dù sao kẻ đứng sau màn chính là muốn An Kỳ làm tân nương, hơn nữa hắn xác định An Kỳ nhất định sẽ tới bên người hắn, giữa bọn họ đã bị duyên phận chú định tốt rồi.

Tên này sống mấy trăm tuổi, nhưng vẫn là không biết tán gái.

Bức màn đen to lớn của thế giới này chậm rãi hiện ra, là cái gì dẫn tới Trái Đất biến thành bộ dáng như ngày nay, là cái gì làm cho nhân loại đạt được ma pháp, Nặc Mã lại là vì sao mà xuất hiện, Rồng đến từ phương nào lại muốn đoạt lại cái gì, Tuyệt Đối Binh Khí lại là ai sáng tạo, đáp án của đủ loại vấn đề Đỗ Lan đều biết, bất quá hắn lại muốn cùng vị kẻ đứng sau màn kia so chiêu, xem ai mới là âm mưu gia chân chính.

Xem ra kẻ chủ mưu đứng sau rất tự tin.

Đỗ Lan phát hiện kẻ chủ mưu không hề vội vã can thiệp vào sự hỗn loạn trong nước, liền biết hắn tự tin có thể dẹp loạn phản chính trong thời gian ngắn, căn bản không để phe cánh của quốc vương vào mắt.

Cũng đúng, hiện tại quốc vương đang nhắm vào Norma, chứ không phải nhắm vào kẻ chủ mưu.

Kẻ chủ mưu này là một tên tra nam thâm sâu, ngoại trừ đi khắp nơi tán tỉnh các cô gái thì cũng chẳng làm việc gì đứng đắn, cứ ru rú trong nhà.

Chỉ có cực ít quý tộc trong nước mới biết sự tồn tại của hắn, hơn nữa đám quý tộc đều tin rằng kẻ chủ mưu sẽ dẫn dắt bọn họ hoàn thành nhiệm vụ sùng cao hơn.

Loại nhân vật thao túng tất cả trong bóng tối này, quả thực có chút quen mắt.

Đỗ Lan thầm nghĩ đó chẳng phải là việc mình giỏi nhất sao, lần này đúng là kỳ phùng địch thủ.

Đối với loại kẻ chủ mưu này, rất khó để giáng cho hắn đòn đả kích thực sự về mặt tinh thần.

Cho dù có hủy diệt đất nước này, đối với hắn mà nói cũng chẳng sao cả, không đau không ngứa.

Trong ký ức của Đỗ Lan, nhóm nhân vật chính trong nguyên tác cũng chẳng thể gây ra đả kích tinh thần thực chất nào cho kẻ chủ mưu, mãi cho đến cuối cùng khi nam chính và nữ chính lăn giường, kẻ chủ mưu mới thực sự nổi điên.

Cô bạn thanh mai trúc mã mà hắn đã nhắm sẵn lại bị một thiếu niên bình thường chiếm đoạt, là khả nhẫn thục bất khả nhẫn, lúc này hắn mới chịu chút tổn thương tinh thần.

Đương nhiên Đỗ Lan chắc chắn khinh thường việc dùng phụ nữ làm điểm đột phá, nhưng tên chủ mưu này quả thực cứng đầu, dầu muối không ăn.

Điều này khiến Đỗ Lan cảm thấy có tính khiêu chiến, hắn vốn giỏi khiến kẻ xấu nếm trải tuyệt vọng, nhưng lần này kẻ chủ mưu lại không dễ dàng tuyệt vọng.

Thân phận của kẻ chủ mưu là nhà di truyền học vĩ đại nhất quá khứ của nhân loại.

Xuất phát từ sự bất mãn đối với khuyết điểm của con người, hắn đã tiến hành cải tạo gen, khiến nhân loại trở thành bộ dáng như hiện tại.

Thế nhưng sau khi cải tạo, gen của con người thỉnh thoảng vẫn xuất hiện sự liệt hóa, đó chính là Norma.

Vốn dĩ hắn hy vọng thông qua cải tạo gen để tạo ra một thiên đường không có tranh chấp, nhưng sự thật khiến hắn thất vọng, con người vĩnh viễn không thể kết thúc tranh chấp.

Và lúc này Norma xuất hiện lại cho kẻ chủ mưu một giải pháp, đó là trút toàn bộ ác ý của người thường lên người Norma.

Có Norma làm mục tiêu công kích, người thường ngày thường sẽ không còn bạo lực như vậy nữa.

Giống như có người lên mạng xả giận xong, quay về cuộc sống thực lại khôi phục vẻ hòa bình.

Có nơi trút giận, thiên đường này trở nên ổn định hơn không ít.

Đương nhiên hy sinh duy nhất là Norma, nhưng những đứa trẻ phản kháng lại sự cải tạo gen của hắn có hy sinh thì cũng hy sinh rồi.

Kẻ chủ mưu có kỹ thuật cường đại, đối với việc cải tạo chính mình cũng không tiếc công sức, cộng thêm ma pháp, hắn quả thực có thể coi là thần.

Tự luyến, giá trị quan vặn vẹo, tự đại, tùy hứng.

đều là đặc điểm tính cách của hắn.

Đặc điểm tính cách này cũng rất quen mắt, có điều Đỗ Lan tự luyến thì có tự luyến, nhưng vẫn có sự tự biết mình.

Hắn rất rõ ràng mình sẽ không nhận được sự yêu thích của tất cả mọi người, mà kẻ chủ mưu hiển nhiên không có nhận thức như vậy, hắn cho rằng phụ nữ toàn thế giới đều phải thích hắn.

Có lẽ có thể làm như vậy.

Đỗ Lan nghĩ đến việc kẻ chủ mưu giống hệt mẹ kế của Bạch Tuyết, tuyệt đối không thể chấp nhận có người được hoan nghênh hơn mình.

Nói cách khác, hắn cũng tuyệt đối sẽ không chấp nhận tạo vật của mình ưu tú hơn mình.

Chỉ khi con người không ngừng tìm đường chết, hắn mới có thể giữ thái độ cao cao tại thượng mà bỉ bôi nhân loại, cứ như thể bản thân hắn không phải là con người vậy.

Đỗ Lan mỉm cười, thầm nghĩ danh hiệu sinh mệnh thể hoàn hảo nhất thế giới này sắp đổi chủ rồi.

Vạn vật đều có điểm yếu.

Đỗ Lan đắc ý cười nói.

Đỗ Lan cho rằng thẩm mỹ của mình cao hơn kẻ chủ mưu vài bậc, sinh mệnh thể do hắn thiết kế mới là hoàn hảo nhất, tuyệt đối có thể cướp hết hào quang của kẻ chủ mưu. 135.

Nói đoạn hắn lấy ra một đồng xu đặt lên quầy: Khỏi thối.

Đỗ Lan thầm nghĩ có bảy tám phần dung mạo của mình là tạm ổn rồi.

Sau đó là dáng người, tỷ lệ vàng, cơ bắp cân đối, các chỉ số cũng phải đủ cao.

Đẹp trai thôi chưa đủ, còn phải khiến người ta có cảm giác an toàn, chỉ cần đứng đó, bất kể nam nữ đều không nhịn được muốn dựa vào lồng ngực hắn.

Chương 1626

Tiếp theo chính là tính cách, phải dịu dàng nhưng cũng phải bá đạo, phải thông thái nhưng cũng phải ngây thơ, phải chung tình nhưng cũng phải phong lưu.

Đây là tính cách mâu thuẫn mà kẻ chủ mưu tuyệt đối không thiết kế ra được, đây mới là cực hạn của sự sáng tạo.

Đấu chính là kỹ thuật, nhìn chính là sức sáng tạo.

Cuối cùng còn mục thẩm mỹ, là sinh vật sáng tạo cũng cần có thẩm mỹ, y phục trang điểm đều phải thời thượng, theo sát trào lưu.

Đỗ Lan bận rộn mấy ngày mấy đêm, trong mấy ngày này hắn lấy chính mình làm khuôn mẫu, sáng tạo ra sinh mệnh thể hoàn hảo cứu cánh này: Sinh Mệnh Số 1.

Chỉ kém ta một chút xíu.

Tuy nhiên Đỗ Lan trong lòng cũng biết, Sinh Mệnh Số 1 này là kiệt tác của hắn, thực sự để hắn và Sinh Mệnh Số 1 đứng cùng nhau, hắn còn thấy chột dạ.

Đây chính là sự khác biệt giữa hắn và kẻ chủ mưu.

Cùng là tự luyến, nhưng Đỗ Lan tối đa chỉ là tự sướng YY mình đẹp trai nhất thế giới, đối mặt với hiện thực hắn vẫn có thể khiêm tốn chấp nhận.

Nhưng kẻ chủ mưu tự luyến là thực sự cho rằng mình thiên hạ đệ nhất, thực sự có thể bắt giữ phương tâm của mọi cô gái, nếu không đạt được thì sửa đổi gen của họ là xong.

Hắn chính là thông qua thủ đoạn này để tạo ra ảo tưởng mình được hoan nghênh biết bao.

Hiện tại Sinh Mệnh Số 1 sẽ phá vỡ sự hoàn hảo giả tạo của kẻ chủ mưu.

Mỹ nam thực sự căn bản không cần tuyên truyền, cho hắn ra phố đi dạo một vòng là được.

Sinh Mệnh Số 1 xuất hiện, trong nháy mắt cả con phố đều tê liệt.

Đàn ông nhìn thấy rơi lệ, phụ nữ nhìn thấy phát cuồng, đây mới là mỹ nam tử chân chính.

Nụ cười hoàn hảo, ánh mắt trong veo, sự dịu dàng có thể làm tan chảy lòng người, còn có giọng nói khiến người ta muốn nghe theo, Sinh Mệnh Số 1 trong nháy mắt đã làm mới giới hạn cao nhất của mỹ nam tử.

Vô số người đổ xô tới chỉ để nhìn mỹ nam một lần.

Đệ nhất mỹ nam tử của vương quốc, đây tuyệt đối là đệ nhất mỹ nam tử của vương quốc.

Các cô nương từ tám tuổi đến tám mươi tuổi đều điên cuồng vì hắn, hận không thể theo mỹ nam tử về nhà.

Nguyện vọng của các nàng đều sẽ thành hiện thực.

Giọng nói của Sinh Mệnh Số 1 như có ma lực, có thể bình ổn lòng người.

Các thiếu nữ tranh nhau chụp ảnh, coi ảnh của hắn như bảo vật, có chuyện hay không có chuyện đều lấy ra xem, nhìn một lần muốn nhìn hai lần, nhìn hai lần muốn nhìn ba lần.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, ảnh của Sinh Mệnh Số 1 đã lan truyền như virus trên các phương tiện truyền thông lớn.

Đệ nhất mỹ nam tử, hoàng tử hoàn hảo, nam thần, quý công tử phố phường, sự tồn tại cao quý khiến toàn bộ nam giới thế giới phải tự kiểm điểm, tuyệt mỹ chi nhân, tuyệt thế dung nhan đột kích.

Tất cả những từ ngữ ca ngợi đều dồn hết lên người Sinh Mệnh Số 1.

Mà hắn cũng nhanh chóng dựa vào IQ và EQ cao ngất ngưởng để hòa nhập, thoáng cái đã chen chân vào giới danh lưu, khiến vô số thiên kim đại tiểu thư hét lên điên cuồng.

Thế nhưng Sinh Mệnh Số 1 vẫn rất chiếu cố các cô gái bình dân, thường xuyên tương tác với họ.

Người đẹp trai, tính cách tốt, lại còn cầm kỳ thi họa thứ gì cũng tinh thông, quả thực là đẹp trai đột phá chân trời.

Quan trọng hơn là Sinh Mệnh Số 1 còn có tố chất khoa học rất cao, giúp rất nhiều nhà khoa học giải quyết rắc rối, nhất thời nổi danh như cồn.

Đỗ Lan cười nhìn tất cả, thầm nghĩ kẻ chủ mưu e rằng đã tức điên rồi đi.

Loại đàn ông nhỏ mọn này làm sao có thể dung thứ được người đàn ông ưu tú hơn mình chứ.

Đẹp trai không cần bàn, dáng người cũng đẹp hơn kẻ chủ mưu, thậm chí ngay cả trong lĩnh vực công nghệ gen cũng có thể sánh ngang với hắn.

Kẻ chủ mưu thầm nghĩ loại đàn ông này không thể tồn tại, tuyệt đối không thể, hắn dùng linh hồn của mình để thề.

Hắn quả thực tức đến nghiến răng nghiến lợi, hắn cảm nhận được sự đe dọa.

Hiện tại người đàn ông được các thiếu nữ hoan nghênh nhất là Sinh Mệnh Số 1 chứ không phải hắn, điều này tuyệt đối không thể chấp nhận.

Hắn đang nghĩ cách thủ tiêu Sinh Mệnh Số 1.

Sinh Mệnh Số 1 với dung nhan hoàn hảo cùng tính cách và năng lực không thể bắt bẻ, nhanh chóng trở thành sủng nhi mới của cả vương quốc.

Vô số người đổ xô đến như vịt chỉ muốn gặp mặt con người hoàn hảo nhất.

Chẳng qua chỉ là một vật phẩm nhân tạo mà thôi.

Tuy không biết là ai tạo ra, nhưng kẻ chủ mưu biết Sinh Mệnh Số 1 được tạo ra, gen của hắn có dấu vết chỉnh sửa rõ ràng.

Đương nhiên hắn cũng thừa nhận thủ đoạn của đối phương rất cao minh, nhưng đợi đến khi hắn giải phẫu Sinh Mệnh Số 1, là có thể tiến hành chỉnh sửa tương tự lên chính mình, đến lúc đó hắn vẫn là sự tồn tại hoàn hảo nhất.

Trước đây hắn cảm thấy mình đã rất hoàn hảo, nhưng Sinh Mệnh Số 1 đã nâng cao giới hạn thẩm mỹ của hắn.

So sánh một chút, liền cảm giác Sinh Mệnh Số 1 hoàn hảo như vậy, còn tướng mạo của hắn lại xấu xí như thế.

Ngay cả mái tóc vàng bồng bềnh mà hắn luôn lấy làm tự hào cũng trở nên thật chướng mắt.

Rốt cuộc là nhân tài thế nào mới có thể sáng tạo ra thể hoàn hảo như Sinh Mệnh Số 1.

Trăm lần suy nghĩ vẫn không ra lời giải, vậy thì động thủ giải phẫu đi.

Kẻ chủ mưu tiếp cận Sinh Mệnh Số 1, chuẩn bị tiến hành ám sát.

Sinh Mệnh Số 1 đã sớm chuẩn bị xong, hắn cứ thế nhìn kẻ chủ mưu, nói ra tên của hắn: Ân Bố Lý Âu.

Đã bị phát hiện, Ân Bố Lý Âu dứt khoát không che giấu nữa: Ngươi biết ta.

Nhà di truyền học lừng danh của nhân loại, nhà khoa học đã phát triển năng lượng Mana, là ngươi đã biến thế giới thành bộ dạng như ngày nay.

Sinh Mệnh Số 1 kể ra như đếm việc nhà.

Vậy ngươi lại là thứ gì.

Là ai sáng tác ra ngươi.

Ngươi đang sợ hãi.

Sinh Mệnh Số 1 bình thản nói.

Ngươi đang nói bậy bạ gì đó.

Ngươi đang sợ hãi, bởi vì có người có kỹ thuật vĩ đại hơn ngươi, khiến ngươi cảm thấy áp lực.

Khi tạo vật gen còn hoàn hảo hơn cả tạo vật chủ là ngươi, không biết ngươi có cảm tưởng gì.

Ân Bố Lý Âu nhíu mày, thứ trước mắt này quả thực không làm người ta thích nổi: Đợi sau khi ta giết ngươi, ta sẽ tìm kiếm đáp án từng chút một từ trong gen của ngươi, cho nên hiện tại ngươi có không trả lời cũng không thành vấn đề.

Giết ta để nghiên cứu cũng không thể thay đổi sự thật ngươi kém cỏi hơn người khác.

Trước đây ngươi khiến tất cả mọi người hành động theo ý nguyện của ngươi, có thể tự lừa mình dối người.

Nhưng hiện tại sự thật là ngươi không còn là người thông minh nhất trên thế giới này nữa, kỹ thuật gen của ngươi thậm chí còn không tinh xảo bằng ta, chẳng lẽ ngươi còn muốn tiếp tục tự lừa mình dối người sao.

Tại sao không đối mặt với hiện thực, ngươi cũng chỉ là một phàm nhân.

Không.

Bất kể sau lưng Sinh Mệnh Số 1 là ai, hắn đều sẽ hối hận: Hiện tại ta giết ngươi trước.

Một con dao đâm vào ngực Sinh Mệnh Số 1, nhưng biểu cảm của hắn vẫn không chút gợn sóng: Ta không sợ cái chết, bởi vì cái chết của ta sẽ cho ngươi biết cực hạn của ngươi cũng chỉ đến thế, ngươi cũng chỉ có trí tuệ của phàm nhân mà thôi.

Những lời này chính là điều Ân Bố Lý Âu sợ hãi nhất, đố kỵ và sợ hãi đối với Sinh Mệnh Số 1, chính xác hơn là đố kỵ và sợ hãi đối với người đứng sau Sinh Mệnh Số 1.

Không vấn đề gì, cơ thể của ngươi chính là kỹ thuật mạnh nhất, chỉ cần bị ta học được, thì ta vẫn là đệ nhất thế giới.

Ân Bố Lý Âu bắt đầu cuộc giải phẫu điên cuồng.

Nhưng Sinh Mệnh Số 1 đâu có dễ chết như vậy, bởi vì trong cơ thể hắn có một loại virus thần bí.

Tên là virus Phú Giang Tomie.

Khi hắn bị kẻ đố kỵ hoặc kẻ ái mộ giết chết, tế bào của hắn sẽ tái sinh.

Phú Giang là nhân vật chính trong truyện tranh kinh dị, sở hữu dung nhan tuyệt mỹ, là nữ sinh trung học.

Vì mối tình sư đồ với thầy giáo, cô bị thầy giáo đẩy xuống vách núi chết thảm, lại bị các bạn học vì đố kỵ và muốn chiếm hữu mà phân thây.

Từ đó về sau Phú Giang âm hồn bất tán, thường xuyên xuất hiện để dụ dỗ nam giới sa ngã, khơi dậy sự đố kỵ của nữ giới.

Lần nào cũng bị giết, nhưng giết thế nào cũng không chết, là một nhân vật kinh dị.

Phú Giang chính là nhân vật điển hình cho việc yêu em yêu đến mức giết chết em.

Ân Bố Lý Âu ra tay với lòng đố kỵ, cho nên phù hợp với điều kiện phát động của virus Phú Giang, vì vậy Sinh Mệnh Số 1 sẽ không chết.

Chương 1627

Trong lúc giải phẫu, Sinh Mệnh Số 1 mở mắt ra, tiếp tục chế giễu: Thế nào.

Nội tạng của ta cũng đẹp hơn vẻ ngoài của ngươi chứ.

Điều này làm Ân Bố Lý Âu sợ chết khiếp, hắn sống lâu như vậy vẫn là lần đầu tiên gặp phải tình huống này: Tại sao.

Hắn tuy cũng có thể chết đi sống lại, bởi vì hắn có rất nhiều bản sao clone.

Nhưng cơ thể đã bị phá hoại mà vẫn có thể chứa đựng linh hồn, điều này khiến hắn không thể chấp nhận.

Rõ ràng không có nhịp tim, hô hấp, tại sao Sinh Mệnh Số 1 vẫn có thể mở miệng nói chuyện.

Ngươi rốt cuộc là quái vật gì.

Ta không phải quái vật, ngươi giết không chết ta hoàn toàn là vì ngươi đang đố kỵ.

Sinh Mệnh Số 1 nói: Kẻ đố kỵ ta và kẻ ái mộ ta thì giết không chết ta.

Không thể nào, ta làm sao có thể đố kỵ với thứ như ngươi, ngươi chẳng qua là sản phẩm gen, chẳng qua là một tác phẩm.

Nói tuy như vậy, nhưng Ân Bố Lý Âu vẫn không ngừng lùi lại, sau đó chộp lấy máy cưa xương thiết triều vào cổ Sinh Mệnh Số 1.

Thế nhưng cả quá trình Sinh Mệnh Số 1 đều không chớp mắt, cứ thế nhìn chằm chằm vào Ân Bố Lý Âu.

Ân Bố Lý Âu cảm giác mình sắp tinh thần thất thường, nhìn đôi tay đầy máu tươi, thở hổn hển: Chuyện này quá hoang đường rồi, ta làm sao có thể đố kỵ.

Ta thông minh hơn những người khác, tất cả nhân loại đều phải dựa vào trí tuệ của ta mới có thể sinh hoạt, mới có thể hòa bình.

Ta chính là chúa cứu thế của bọn họ, là thần của bọn họ, ta sẽ không đố kỵ.

Không có tiếng trả lời, Ân Bố Lý Âu thở phào một hơi: Cuối cùng cũng chết rồi sao.

Không, chỉ là vì dây thanh quản bị tổn thương tạm thời không thể phát thanh mà thôi, nhãn cầu của Sinh Mệnh Số 1 vẫn đang chuyển động, nhìn Ân Bố Lý Âu.

A.

Ân Bố Lý Âu cuối cùng không nhịn được nữa, dùng lực đập nát khuôn mặt đẹp trai của Sinh Mệnh Số 1: Đi chết đi, đi chết đi.

Khuôn mặt này của ngươi thực sự quá đáng ghét, tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào anh tuấn hơn ta, có sức hấp dẫn hơn ta tồn tại.

Ân Bố Lý Âu luôn tỏ ra quý ông, lúc này cũng vì đố kỵ và sợ hãi mà trở nên vặn vẹo.

Đỗ Lan nhìn thấy tất cả, cuối cùng cũng hài lòng, cứ để virus Phú Giang từ từ giày vò Ân Bố Lý Âu.

Thế giới này không ai vô tội, từ trên xuống dưới đều cần tẩy lễ.

Chỉ có như vậy mới có thể phá vỡ sự kỳ thị thâm căn cố đế.

Đoàn thể tôn giáo của quốc vương chính là một liều thuốc trợ tim.

Đỗ Lan kỳ vọng vào sự tự giác ngộ của người dân, hy vọng sự áp bức của đoàn tôn giáo có thể kích thích ý thức nhân dân thức tỉnh, để nhiều người hơn nữa ý thức được sự kỳ thị trước đây của họ là sai trái, hy vọng những người bị hãm hại có thể phản tư quá khứ, thiết lập lại giá trị quan mới.

Nhưng hiệu quả hiện tại không rõ ràng, cho dù là người bị hãm hại, họ cũng không cho rằng kỳ thị Norma là sai lầm.

Tối đa họ chỉ cho rằng bản thân không nên bị đối xử như vậy, bản thân là trong sạch, bản thân không phải là Norma.

Chứ không phải phản tư xem tại sao Norma lại phải bị bức hại, phải bị lưu đày.

Họ chỉ là không biết ma pháp, lại đâu có ăn thịt người.

Tiếc là không ai chịu phản tư những điều này.

Thậm chí không ít gia đình bị hãm hại ngược lại còn gia nhập đoàn thể tôn giáo để thanh lọc người khác, kiên định bất di bất dịch cho rằng Norma có tội.

Ân Bố Lý Âu, quốc vương, hoàng nữ, bách tính bình thường, Đỗ Lan đều ban cho sự trừng phạt.

Nhưng thay đổi một cá nhân thì dễ ba kẻ đầu đều rất thảm nhưng muốn thay đổi giá trị quan cố hữu của vạn dân lại rất khó khăn.

Chỉ dựa vào phe cánh quốc vương căn bản vẫn chưa đủ, chưa đủ để tích lũy đủ áp lực, chưa đủ để khiến người ta phản tư.

Khi đất nước này đang phong ba bão táp, thì giữa các Norma cũng chẳng được yên ổn.

Norma dùng mạng sống để kiếm tiền, kiếm tiền xong có thể mua các loại đồ vật, quần áo đẹp hoặc mỹ phẩm, hay là phụ kiện vũ khí.

Nhưng giữa họ cũng giống nhau, có tình huống nhìn nhau không thuận mắt.

Đội tác chiến số 1 vì đội trưởng đã chết, đội trưởng mới lại không phục chúng, cho nên nội bộ phân liệt thành hai phái.

Một phái lấy đội trưởng mới làm hạt nhân, nỗ lực duy trì đội ngũ.

Một phái lấy nữ sinh mạnh mẽ làm đại biểu, không phục tùng quản lý hơn nữa còn lấy việc bắt nạt Hoàng nữ làm niềm vui.

Họ đã tiến hành trả thù đối với Hoàng nữ, sự trả thù cấp bậc học sinh cấp hai, ví dụ như cắt nát quần áo của Hoàng nữ.

Tuy nhiên giữa họ không phải là đấu tranh giai cấp, cho nên đang nỗ lực tiến hành điều tiết nội bộ.

Đội trưởng mới cũng rất công chính muốn cân bằng quan hệ mọi người, nỗ lực để mọi người giảm thiểu xung đột.

Họ cần chỉ là thời gian, đoàn đội này tuyệt đối có thể thích ứng với sự tồn tại của đối phương, trở thành một tiểu phân đội tinh nhuệ.

Hơn nữa cho dù có không quen thì họ cũng không rời khỏi đảo được, vẫn phải cùng nhau ra chiến trường, nói không chừng lần sau họ sẽ không về được nữa.

Họ có kẻ thù chung là Rồng, còn có cỗ máy cổ quái luôn loạn nhập cứu viện Rồng kia.

Cho nên dù nội bộ có cãi cọ ầm ĩ thế nào, khi kẻ thù thực sự xuất hiện, họ vẫn phải sát cánh chiến đấu, trừ phi họ đều không muốn sống nữa mới đem sự không thống khoái thường ngày vào trong chiến đấu.

Nhưng hiện tại khi họ chiến đấu vẫn thiếu sự phối hợp, cho nên mới luôn để kẻ địch chạy thoát.

Đến nay đã có mấy đợt Rồng được cứu đi, cũng tức là đã có một cỗ thế lực địch nhân không thể coi thường đang ẩn nấp, tùy thời có thể phát động phản kích.

Đây là một yếu tố bất ổn to lớn, Tư lệnh Cát Nhĩ luôn muốn theo dõi hướng đi của Rồng, nhưng nhiễu sóng quá mạnh, căn bản không thể đến gần.

Cảnh báo lại một lần nữa vang lên, Rồng lại xuất hiện.

Mà lần này xuất hiện là Rồng hoàn toàn mới, một con Hồng Long thể tích càng thêm khổng lồ, vì cơ thể quá lớn nên trực tiếp đáp xuống một hòn đảo nhỏ, sau đó không bay lên được.

Tiểu đội 1 lập tức xuất phát.

Họ đều rất tích cực, bởi vì nếu là Rồng mới, vậy thì cho dù chỉ là mang về tình báo cũng có thể kiếm một món hời lớn.

Vì cỗ cơ giáp cổ quái kia loạn nhập, họ đã một khoảng thời gian không kiếm được tiền rồi.

Quả nhiên là Rồng hoàn toàn mới, trong kho dữ liệu không có bất kỳ tư liệu nào phù hợp, các cô gái rất vui mừng.

Tuy nhiên rất nhanh họ đã không vui nổi, bởi vì khi họ chuẩn bị đến gần công kích, họ phát hiện cơ giáp của mình lại bị một cỗ sức mạnh kéo xuống mặt đất.

Động đậy đi.

Có cô gái nỗ lực phản kích.

Đát đát, gian nan giơ tay lên xạ kích, nhưng đạn hoàn toàn đều lệch.

Là khống chế trọng lực.

Chưa từng thấy qua loại sức mạnh này, nhưng tình huống hiện tại của cơ giáp hiển nhiên là bị trọng lực kéo lại, các khớp xương cơ giáp đều đang phát ra tiếng kẽo kẹt rên rỉ.

Oanh.

Cơ giáp đều nằm rạp xuống, trọng lực vẫn đang tăng cường.

Cả tiểu đội đều lún trong vòng trọng lực, nhưng còn một người, là Hoàng nữ An Kỳ, cô ta rớt lại phía sau đội ngũ, hiện tại vẫn chưa tiến vào vòng trọng lực.

Có điều theo thái độ chiến đấu mạo tiến mấy lần này của Hoàng nữ, e rằng cô ta cũng sẽ không hiểu gì mà xông vào.

Tát Ly Á vị đội trưởng mới này biết hiện tại muốn cứu tiểu đội này chỉ có thể dựa vào Hoàng nữ.

Nhưng Hoàng nữ không những mạo tiến mà còn thiếu kinh nghiệm đối phó với Rồng, tuy kỹ thuật và cơ giáp đều rất tốt, nhưng cô ta căn bản không biết làm thế nào để ứng đối tình huống này.

Không muốn, tôi không muốn chết.

Cơ giáp đang không ngừng bị ép xuống, khoang lái cũng bắt đầu biến hình rồi, xung quanh quái vật có vòng trọng lực khổng lồ.

Tát Ly Á nhanh chóng tính toán, cô nghĩ hẳn là càng đến gần Rồng thì trọng lực càng lớn, cho nên tốt nhất là công kích từ ngay phía trên Rồng.

Nhưng Hoàng nữ căn bản không có kinh nghiệm này.

Tới rồi.

Chương 1628

Hoàng nữ khoan thai đến muộn, nhìn thấy đồng đội đều nằm trên mặt đất, một chút nghi vấn cũng không có, còn tưởng chỉ là ma pháp thông thường: Cơ thể các người không được, để tôi.

Công chúa cũng đang nén một bụng khí đây, thời gian này cỗ cơ giáp Vilkiss hàng nhái kia luôn xuất hiện quấy rối, rõ ràng cô đã hạ quyết tâm phải sống sót, phải tra rõ chân tướng, nhưng đối phương lại cứ cướp đi cơ hội chứng minh quyết tâm của cô.

Lần này tuyệt đối sẽ không để hắn thực hiện được: Ngươi là của ta.

Dừng lại, đừng đến gần.

Tát Lỵ Á quát lên, tuy nhiên căn bản vô dụng, Hoàng nữ vẫn đang đến gần.

Đồ ngốc nhà cô, mau dừng lại, chẳng lẽ cô không phát hiện tình huống bất thường sao.

Đây là con Rồng có thể khống chế trọng lực, quá gần sẽ tiến vào phạm vi công kích của nó.

Tát Lỵ Á xưa nay đều là tính cách do dự, nhưng lần này quan hệ đến sự tồn vong của toàn đội, cô cũng không nhịn được lớn tiếng quát tháo Hoàng nữ: Mau kéo giãn khoảng cách.

Đội trưởng đột nhiên nổi giận làm Hoàng nữ giật nảy mình, bởi vì trước giờ cô còn tưởng đội trưởng là người ba phải hiền lành Mr.

Nice Guy cơ đấy, đối với ai cũng không có cách, căn bản không có uy tín, không ngờ tức giận lên giọng lại lớn thế này.

Liên màng bay lên cao, Hoàng nữ nhịn không được hỏi: Vậy làm

thế nào.

Cô đi đến ngay phía trên con Rồng, giữ khoảng cách, từ trên không công kích thẳng đứng.

Tát Lỵ Á nói, thành tích khóa huấn luyện của cô là tốt nhất, hơn nữa cũng thường xuyên lập kế hoạch, có thể nói là một trí tướng, rất nhanh đã tìm được biện pháp giải quyết.

Hoàng nữ nghe xong thấy cũng đúng, lập tức bay đến thượng không của Rồng, từ trên xuống dưới phát động công kích theo phương thẳng đứng.

Viên đạn dưới sự gia trì của trọng lực cao, uy lực trở nên lớn hơn.

Oanh, tiếng nổ vang lên.

Nhưng vảy trên lưng Rồng là kiên cố nhất, cho nên Rồng tuy bị thương nhưng vẫn có thể duy trì trọng lực.

Là sừng, là sừng của nó.

Tát Lỵ Á thấy đợt công kích đầu tiên vô hiệu, lập tức đưa ra phán đoán thứ hai: Trọng lực là do sừng của nó phát ra.

Được rồi.

Hoàng nữ lần này cuối cùng cũng nghe theo mệnh lệnh, nhanh chóng thay đổi góc độ công kích sừng rồng.

Đầu con rồng này có cặp sừng khổng lồ, nằm ngang hai bên hộp sọ, mỗi cái đều dài mười mét, vô cùng bắt mắt.

Nhưng sừng rồng cũng rất cứng, đạn căn bản bắn không thủng.

Xem ta đây.

Hoàng nữ tin tưởng phán đoán của Tát Lỵ Á, cho nên vứt bỏ súng trường, đổi sang vũ khí lạnh kiếm, cô muốn lái cơ giáp lao xuống, lợi dụng lực xung kích của cơ giáp để cắt đứt sừng rồng.

Tát Lỵ Á bảo đối phương dừng tay, thế này quá nguy hiểm: Đừng mạo hiểm, cô làm vậy sẽ bị thương.

Đội trưởng, tôi phải hoàn thành nhiệm vụ của tôi.

Hoàng nữ lao lên cao không rồi thẳng tắp rơi xuống, giữ nguyên động tác hạ đao.

Lát nữa khi rơi xuống tốc độ rất nhanh, khẳng định không có cơ hội xuất đao, cho nên hiện tại chuẩn bị sẵn luôn.

Hoàng nữ hiện tại thực sự đã trở nên rất dũng cảm, đối mặt với kẻ thù hoàn toàn mới, đều có thể không chút do dự phát động công kích, không tiếc để bản thân rơi vào hiểm địa.

Oanh.

Rơi xuống với siêu tốc độ, kiếm và sừng rồng va chạm.

Sừng rồng gãy lìa theo tiếng động, mà hai chân cơ giáp của Hoàng nữ vì tốc độ cao trực tiếp cắm vào mặt đất vỡ vụn, ngập đến đầu gối.

Lực xung kích khổng lồ dù có bộ giảm chấn tiêu giảm cũng vẫn khiến Hoàng nữ nghiến răng nghiến lợi, cô cứ như bị thứ gì nặng mấy trăm cân đè lên, xương cốt kêu răng rắc, nội tạng đảo lộn.

Ta sẽ không chết.

Dù gian nan như vậy, Hoàng nữ vẫn cảm nhận sự sống của chính mình.

Công kích.

Lúc này trọng lực đã biến mất, mọi người lập tức công kích, nếu không thì Rồng sẽ tấn công Hoàng nữ đang không thể di chuyển cách đó không xa.

Tiếng đạn đát đát đẩy lùi con Rồng.

Nhưng lúc này Tá Lạp Sarah trên Zola lại đến, dù sao cô ta hiện tại chính là lính cứu hỏa cho Rồng, chỉ cần Rồng gặp nguy hiểm cô ta sẽ xuất hiện.

Mọi người cẩn thận, cỗ cơ giáp đó lại đến rồi.

Mọi người đã nhìn thấy, cỗ cơ giáp màu lam trắng vàng đan xen lướt qua bầu trời.

Tát Lỵ Á hiện tại đang nhanh chóng thống kê tình huống của đội ngũ: Mọi người, còn có thể chiến đấu không.

Binh khí của tôi hỏng rồi.

Khớp tứ chi tổn thương, nhưng vẫn có thể kiên trì một lát.

Thiết bị điện tử trục trặc, mất kiểm soát, chiến đấu giao cho các cậu đấy.

Cơ giáp của cả đội ít nhiều đều có tổn thất, đội trưởng lại hỏi Hoàng nữ: An Kỳ, còn cô.

Tôi vẫn có thể chiến đấu.

An Kỳ gia tăng lực đẩy, từ trong đất bùn phá thổ mà ra: Lần này tuyệt đối sẽ không để ngươi thực hiện được nữa, cỗ máy không xác định.

Không hổ là vũ khí tối thượng, chất lượng đúng là tốt hơn hàng sản xuất hàng loạt, An Kỳ đã quay lại chiến trường.

An Kỳ, đừng xúc động, lần này chúng ta nhất định phải hợp tác.

An Kỳ nghe thấy lời của đội trưởng, thế mà lại im lặng gật đầu.

Thông qua trận chiến này, đội ngũ này đã thiết lập được quan hệ tin tưởng cơ bản.

Tát Lỵ Á vừa thấy tình huống của mọi người, thầm nghĩ lòng người đã đồng, Mọi người, nghe tôi nói, chúng ta còn cơ hội, bây giờ xin mọi người hãy tin tưởng tôi, chúng ta nhất định có thể thắng.

Hiện tại tái phân phối vũ khí trang bị, cơ giáp không thể chiến đấu giao vũ khí cho cơ giáp còn có thể chiến đấu.

Lần này mọi người đều không có ý kiến, chỉ đợi đội trưởng hạ mệnh lệnh.

Tát Lỵ Á biết đối phương muốn cứu Rồng, cho nên tuyệt đối sẽ có sơ hở, chỉ cần mọi người hợp tác thì có thể hạ gục cô ta.

Cấp cho mỗi đội viên nhiệm vụ, sau đó xuất phát.

Oanh.

Cơ giáp có thể cử động toàn bộ xuất kích, lao về phía Tá Lạp.

Tá Lạp vừa thấy liền vui vẻ: Đám hậu bối ngu xuẩn của ta cuối cùng cũng học được cách hiệp đồng tác chiến rồi sao.

Các ngươi thật sự làm cho người đội trưởng này rất an ủi đấy.

Có điều nói thì nói vậy, nhưng cô ta sẽ không nương tay.

Khai chiến, trên bầu trời là ánh sáng của hỏa diễm, còn có quỹ tích của động cơ đẩy.

Lần này Tá Lạp cũng cảm thấy áp lực, bởi vì đội hình đối phương vẫn luôn không loạn, khiến cô ta bắt buộc phải tập trung tinh lực, chỉ cần có một khoảnh khắc thất ngộ, cô ta thật sự sẽ bị bắn trúng.

Nhưng sự tập trung của con người là có hạn, đối mặt với đội ngũ sĩ khí như cầu vồng phối hợp không kẽ hở, đặc biệt đây còn là đội ngũ do chính tay Tá Lạp huấn luyện, Tá Lạp cuối cùng cũng xuất hiện sai lầm.

Khi cô ta công kích kẻ địch trước mắt, đã bỏ qua việc bên sườn sẽ xuất hiện kẻ địch.

Bắt được ngươi.

Vị trí này là Tát Lỵ Á, lần này chính là cuộc đối quyết giữa hai đời đại đội trưởng tân và cựu: Rơi xuống đi.

Đát đát, súng trường khẩu kính lớn phun ra lưỡi lửa.

Tá Lạp hai mắt trừng tròn, tứ chi vận động như bay, trầm trọng tự do cứ như thể mất đi linh hồn bắt đầu rơi xuống, rơi thẳng đến một độ cao nhất định, động cơ đẩy lần nữa phát động, cơ giáp lại sống lại.

Nhưng như vậy cũng đã tránh được đạn, đây chính là bản cơ giáp của Lá rụng bay Lạc diệp phiêu.

Đây là cơ động đội trưởng.

Tuy nhiên trong miệng Tát Lỵ Á, động tác này lại có một cái tên khác, cơ động đội trưởng.

Nguyên nhân chính là vì đây là động tác quen thuộc nhất của Tá Lạp, vô cùng nguy hiểm, cả Lưu Phóng Đảo cũng chỉ có đại tỷ đầu Tá Lạp mới biết dùng.

Không thể nào.

An Kỳ không biết tình huống gì, không biết tại sao các đội viên đều không động đậy nữa: Tiếp tục công kích đi, trận hình của chúng ta có hiệu quả, không thể để hắn chạy thoát.

Thế nhưng các đội viên nhận ra cơ động đội trưởng đều không động nữa, trơ mắt nhìn Rồng lại một lần nữa bị mang đi.

Điều này làm An Kỳ rất tức giận, rốt cuộc là tình huống gì.

Tất cả mọi người đều thất hồn lạc phách.

Sau khi trở về căn cứ, An Kỳ cuối cùng nhịn không được bùng nổ:

Chúng ta rõ ràng còn cơ hội mà, các người rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

Tát Lỵ Á, cô là đội trưởng, cô nói đi, tại sao không tiếp tục công kích.

Tát Lỵ Á nhịn không được nói: Bởi vì động tác đó chỉ có đội trưởng Tá Lạp mới biết, cho nên.

Cho nên họ nghi ngờ cỗ cơ giáp kia là Tá Lạp.

Là cô ta.

An Kỳ lại là người duy nhất biết Tá Lạp còn sống, là cô ta đang lái cơ giáp cứu trợ Rồng.

Nhưng tại sao, cô ta không phải bị Rồng giết chết rồi sao.

Cho dù sống lại cũng không cần làm như vậy chứ.

An Kỳ cũng trầm mặc, cô không biết có nên nói cho đồng đội biết mình đã gặp Tá Lạp, một Tá Lạp sống sờ sờ, còn tràn đầy nguyên khí cắm dao găm vào tim mình.

An Kỳ cuối cùng không nói gì, cô quyết định tự mình đi tìm Tá Lạp hỏi cho rõ.

Mà các đội viên khác đều rơi vào sự hoài niệm đối với đội trưởng, thậm chí có người nghi ngờ đây là cơ thể vong linh của đội trưởng, là vong linh đội trưởng đang đối đầu với họ.

Tại sao.

Tại sao đội trưởng lại trở thành kẻ thù của chúng ta.

Chị ấy rõ ràng quan tâm chúng ta hơn bất cứ ai.

Đúng vậy, tại sao chứ.

Chương 1629

Hoặc là đội trưởng chưa chết.

Có người đưa ra giả thiết to gan.

Không thể nào, chúng ta đã tận tay khâm liệm thi thể.

Vậy có phải người khác cũng biết động tác đó.

Giả thiết này mọi người khó chấp nhận nhất, bởi vì trong lòng họ động tác đó chính là đội trưởng, người khác không có tư cách sử dụng.

Bên kia Tá Lạp cũng toát mồ hôi lạnh, thế mà lại bức cô dùng đến tuyệt kỹ sở trường, đúng là nguy hiểm thật: Tát Lỵ Á cuối cùng cũng có thể độc đương một phía, tinh thần của đội tác chiến số 1 tịnh không biến mất.

Chỉ là sau này công việc của ta e rằng không nhẹ nhàng rồi.

Nghĩ đến việc phải đối phó với đối thủ tinh thành hợp tác như vậy, Tá Lạp cười khổ.

Lúc này trên đảo Rồng, đã có không ít Rồng sinh sống trên đó, chúng có ăn có uống, nhưng vẫn đang mưu tính kế hoạch đoạt lại.

Tuy rằng chúng hiện tại dần dần tin tưởng Tá Lạp, nhưng kế hoạch quan trọng nhất này lại vẫn không nói cho cô biết.

Hiện tại chúng cũng cuối cùng quyết định bớt nóng vội, từ từ mà tính.

Trước đây chúng ở bên này không có điểm dừng chân, cho nên chỉ có thể kiểu anh em Hồ Lô đi cứu ông từng đợt từng đợt đi biếu mạng, nhưng hiện tại đã có điểm dừng chân, chúng có thể vận chuyển binh lực từng đợt đến đây, đợi đến khi binh lực đủ thì đẩy một đợt, hoàn thành kế hoạch.

Tá Lạp cũng phát hiện những Kỵ sĩ rồng này yêu hòa bình, cho dù là Hồng Long đáng sợ thực ra cũng rất ôn thuận, càng không cần nói đến Phấn Hồng Long có thể biến thành Long nữ, cuộc sống ngày thường của chúng rất bình thường.

Hơn nữa chúng nói cho Tá Lạp biết, mục đích của Rồng không phải là giết chóc, mỗi một lần đều là Lưu Phóng Đảo phát động công kích trước, chúng mới bị ép phản kích.

Rồng và Norma song phương căn bản không cần thiết phải chiến đấu, Tá Lạp nghĩ như vậy.

Mà lúc này Cát Nhĩ Jill cũng đã phát hiện ra manh mối, cô tìm đến Ngải Mã Emma chất vấn: Tôi đã phát hiện đơn đặt hàng của cô, tuy cô muốn xóa chúng, nhưng cô đừng quên đơn đặt hàng đều có bản sao lưu.

Ngải Mã biết lần này thật sự không giấu được nữa: Tôi có lý do của tôi, tôi tịnh không muốn làm hại bất kỳ ai.

Hành vi gần đây của cô cũng rất cổ quái, nói, có phải có quan hệ với Đỗ Lan không.

Cát Nhĩ rất nhạy bén, cô sát giác được sự dị thường gần đây đều có quan hệ với người đàn ông kia.

Đương nhiên cô cho rằng là Đỗ Lan dùng mị lực nam giới mê hoặc Ngải Mã, Ngải Mã là luân hãm trong sương mù tình yêu mới trở thành kẻ tòng phạm.

Đây chính là tư duy điển hình của phàm nhân, cô đã coi thường Đỗ Lan.

Cô đừng hỏi nữa, cô không biết thì tốt hơn.

Tôi là Tư lệnh ở đây, tôi không hỏi thì ai hỏi.

Hiện tại trả lời tôi, cô có phải đã yêu Đỗ Lan rồi không.

Cát Nhĩ sắc bén hỏi.

Ngải Mã biểu thị cái quỷ gì vậy: Sao có thể chứ.

Vậy tại sao cô lại giúp hắn che giấu.

Đương nhiên là vì nói thật ra, các người cũng sẽ không tin.

Ngải Mã gần đây đã đủ phiền não rồi, cô thực sự không muốn lại phải ứng phó với sự suy đoán lung tung vô cớ của Tư lệnh Cát Nhĩ nữa.

Cát Nhĩ với tư cách là Tư lệnh tự nhiên phải quản lý tốt hòn đảo này, cho nên cô mới đến chất vấn Ngải Mã, hy vọng nhận được một câu trả lời chuẩn xác, không ngờ đối phương lại không ngừng phủ nhận, điều này làm Cát Nhĩ rất không vui, cô hiểu rõ nhất phụ nữ khi rơi vào yêu đương sẽ ngu xuẩn đến mức nào.

Ngải Mã thấy Cát Nhĩ đã hoàn toàn hiểu lầm: Tôi tịnh không giúp hắn che giấu điều gì, có những chuyện tôi nói cho các người, các người cũng sẽ không tin.

Cô không nói, sao biết chúng tôi sẽ không tin.

Cát Nhĩ biểu thị sóng to gió lớn gì mà cô chưa từng thấy qua, cô tuy là Norma nhưng cũng không phải Norma bình thường, mà là Norma có câu chuyện.

Ngải Mã thấy đối phương tiếp tục hùng hổ dọa người, cuối cùng không nhịn được nữa: Nếu tôi nói Đỗ Lan có thể quyết định tương lai của nhân loại, cô tin không.

Quyết định tương lai của nhân loại.

Đây chẳng phải là dã tâm của Ân Bố Lý Âu sao.

Sao lại liên quan đến Đỗ Lan.

Cô rốt cuộc đang nói cái gì.

Cô kể lại nguyên văn cho tôi nghe.

Tôi chỉ có thể nói cho cô những điều này, Đỗ Lan có năng lực quyết định tương lai của nhân loại.

Cát Nhĩ không tin: Đỗ Lan làm sao có thể có năng lực này, nhân loại chúng ta rõ ràng hiện tại vẫn đang dưới sự khống chế của Ân Bố Lý Âu.

Ngải Mã lần đầu tiên nghe nói đến cái tên Ân Bố Lý Âu này, cũng là lần đầu tiên biết nhân loại bị Ân Bố Lý Âu khống chế.

Hai người đều phát hiện đối phương thế mà lại đều có không ít bí mật, bốn mắt nhìn nhau, họ đều hạ quyết tâm chuẩn bị nói chuyện cho ra nhẽ.

Đi theo tôi.

Cát Nhĩ đưa Ngải Mã đến nơi ẩn náu tuyệt đối an toàn: Xem ra, chúng ta nên thẳng thắn nói chuyện rồi.

Tôi cũng nghĩ như vậy, cô nói trước hay tôi nói trước.

Hai người phụ nữ lần này tiến hành hội đàm thực sự mới biết câu chuyện của đối phương.

Ngải Mã mới biết hóa ra mấy chục năm trước vương quốc đã từng xảy ra phản loạn, gọi là Cựu dân bạn loạn, cô hoàn toàn không biết, trong sách giáo khoa căn bản không nhắc tới một chữ.

Cựu dân, thực ra chính là những người phản đối cải tạo gen của Ân Bố Lý Âu, họ vì không muốn chấp nhận cải tạo gen mà bị trấn áp, về sau một số người trở thành phần tử phản kháng vũ trang.

Nhưng căn bản không phải là đối thủ, tuy nhiên sức mạnh tàn tồn cuối cùng đã trộm đi một cỗ vũ khí tối thượng Ragna mail trên Vilkiss, lưu lại ngọn lửa cho sự phản kháng.

Những Cựu dân đó sau khi ra biển đã đến Lưu Phóng Đảo, trở thành đồng minh với Norma trên Lưu Phóng Đảo, và đặt vũ khí tối thượng trộm được lên đảo.

Nhưng không phải ai cũng có thể lái vũ khí tối thượng, Cựu dân và Norma chỉ có thể chờ đợi, mãi cho đến mười mấy năm trước, Cát Nhĩ xuất hiện, cô có thể phát động vũ khí tối thượng chiến đấu.

Mọi người lập tức coi Cát Nhĩ là hy vọng, nhưng kết quả rất rõ ràng, phản kháng thất bại.

Hơn nữa đại bộ phận đều chết, Cát Nhĩ cũng đứt một cánh tay.

Hiện tại Cựu dân đã tuyệt chủng, chỉ có những Norma trưởng thành còn nhớ trận chiến đó.

Nếu là chuyện mười mấy năm trước, tôi cũng nên biết chứ.

Ngải Mã cho biết mình cũng hơn hai mươi tuổi rồi, đại sự kiện lúc mười tuổi không thể nào không nhớ.

Cát Nhĩ thương hại nhìn Ngải Mã một cái, làm Ngải Mã có dự cảm không lành.

Quả nhiên lời tiếp theo của Cát Nhĩ làm tam quan của Ngải Mã vỡ vụn: Bởi vì Ân Bố Lý Âu.

Sự cải tạo gen của các người tuy giúp các người có được năng lực ma pháp Mana, nhưng gen của các người cũng hoàn toàn bị hắn nắm giữ, hắn có thể tùy tiện thao túng gen của các người, thậm chí tẩy não các người.

Cho nên hắn đã sửa đổi ký ức của các người, xóa bỏ mọi thứ, chính là muốn các người không nghi hoặc, an tâm làm con rối của

hắn.

Cô biết tại sao phải lưu đày Norma không.

Bởi vì gen của Norma là thứ duy nhất Ân Bố Lý Âu không thể khống chế, cũng là sức mạnh duy nhất có thể phản kháng hắn.

Ngải Mã hoàn toàn ngây người, chân tướng này thực sự quá chấn động, tim cô căn bản chịu không nổi.

Đất nước này là đất nước của những con rối.

Hiện tại cô nên nói cho tôi chuyện về Đỗ Lan rồi.

Ngải Mã ngây ngốc gật đầu, nói Đỗ Lan sở hữu ma lực cường đại, là sự tồn tại như thần, hắn nói nhân loại nếu không thay đổi thì hắn sẽ giáng xuống thần phạt, đánh nhân loại trở về văn minh nguyên thủy.

Cát Nhĩ cũng sững sờ, tin tức này cũng khó chấp nhận y hệt.

Một bên là có người khống kinh khống chế quốc gia, một bên là có thần muốn giáng thần phạt, cảm giác đều khoa trương ngang nhau.

Hai người nhìn nhau, tổng kết lại một chút phát hiện Đỗ Lan dường như vẫn là lo nghĩ cho nhân loại, nhưng nếu hắn là thần thì tại sao không đi trừng phạt kẻ xấu, ngược lại muốn làm khó người thường.

Cát Nhĩ muốn tìm Đỗ Lan hỏi cho rõ, sau khi biết những điều này cô phảng phất lại nhìn thấy hy vọng cứu thế giới.

Đỗ Lan vẫn ở chỗ cũ, dẫn theo một đám Norma tiến hành huấn luyện.

Đám Norma này hiện tại đều đã chết tâm, như cái xác không hồn, bởi vì họ biết không về được nữa, bản thân là quân cờ thí bị hãm hại, đâu còn tâm tình huấn luyện, không tự sát đã là rất nể mặt rồi.

Tư lệnh, cô tìm tôi có việc.

Có việc, nói chuyện riêng.

Cát Nhĩ lại đưa Đỗ Lan đến phòng cơ mật, cô nhìn Đỗ Lan, một chút cũng không cảm thấy hắn là thần, chỉ là một người đàn ông có chút đẹp trai, chỉ vậy mà thôi.

Ngươi thật sự là thần.

Cô đã nói chuyện với Ngải Mã.

Đúng vậy, ngươi nói cho tôi biết tại sao phải làm như vậy.

Ngươi nếu thực sự có năng lực thì nên biết đất nước này đang bị ai thống trị, ngươi nên đi trừng phạt hắn.

Sao cô biết ta chưa từng trừng phạt hắn.

Ách, Cát Nhĩ sững sờ, cô thật đúng là chưa từng nghĩ tới: Nếu ngươi lợi hại như vậy, ngay cả Ân Bố Lý Âu cũng có thể đối phó, ngươi lại vì sao phải nói với Ngải Mã những lời này, ngươi rõ ràng có thể thay đổi thế giới.

Giống như Ân Bố Lý Âu thay đổi thế giới sao.

Cưỡng ép tẩy não, coi những chuyện đã xảy ra thành chưa từng xảy ra.

Xin lỗi nha, ta và hắn không giống nhau, hắn có thể tự lừa mình dối người, ta lại không thích như vậy.

Cho nên ta muốn tất cả mọi người đều tự mình nhận thức được sai lầm, đều tự phát đi sửa đổi, đây mới là điều ta muốn thấy.

Đỗ Lan biểu thị hắn là người có theo đuổi, sao có thể hành xử giống như phản diện cấp thấp chứ.

Cát Nhĩ sững sờ, muốn người thường tự mình đi thay đổi ư.

Thật đúng là khó khăn a, lần trước cô muốn thay đổi, kết quả là bi kịch to lớn.

Người của thế giới này đã quá lâu không đưa ra sự lựa chọn của chính mình, họ đều sinh hoạt theo sự sắp đặt của Ân Bố Lý Âu, căn bản không biết lựa chọn.

Ngươi căn bản không biết nhân loại tự mình đưa ra lựa chọn sẽ tồi tệ đến mức nào.

Bản thân Cát Nhĩ chính là bằng chứng của bi kịch: Ngươi nhìn cái giá của sự lựa chọn đi.

Cô xắn tay áo lên, cho Đỗ Lan xem cánh tay máy của mình.

Chương 1630

Cô cũng đâu phải Giả kim thuật sư Edward, khoe cánh tay máy ra làm gì.

Đỗ Lan biểu thị có bản lĩnh cô luyện thành cái gì đó ra xem xem.

Đây chính là kết quả chúng tôi lựa chọn.

Cát Nhĩ nhìn Đỗ Lan.

Đỗ Lan đại khái biết đối phương có ý gì: Chẳng lẽ cô muốn ta giúp các người đưa ra lựa chọn.

Để ta đi đối phó Ân Bố Lý Âu, sau đó giúp các người quyết định tương lai sao.

Cát Nhĩ thật đúng là có suy nghĩ này, dù sao bản thân cô hiện tại cực kỳ sợ hãi sự lựa chọn.

Bởi vì sự thất bại của cuộc phản loạn mười mấy năm trước là do nguyên nhân của Cát Nhĩ, cô đã hại chết rất nhiều người, cho nên cô cho rằng người thường lựa chọn đều sẽ dẫn đến kết quả tồi tệ nhất.

Hơn nữa hiện tại cô cũng không thể ra tay với Ân Bố Lý Âu nữa.

Bởi vì cô vẫn còn yêu Ân Bố Lý Âu.

Quý tộc loạn thật đấy, Cát Nhĩ đối với Ngải Mã vẫn còn giấu giếm, giấu giếm một phần quan trọng nhất.

Cát Nhĩ vì sai lầm trong quá khứ mà không dám tiếp tục tiến lên, do đó muốn để Đỗ Lan quyết định tương lai nhân loại.

Đương nhiên Đỗ Lan sẽ không nghe theo, hắn thừa biết vị Tư lệnh Cát Nhĩ này cũng chẳng phải người sáng suốt gì.

Được rồi, vị chúa cứu thế hết thời, đừng thương cảm cho tương lai nhân loại nữa, chúng ta hãy nói về chuyện của cô đi.

Đỗ Lan nói.

Cát Nhĩ vừa nghe lời này liền biết Đỗ Lan cũng có hiểu biết về quá khứ của cô: Ngươi biết.

Ta biết.

Có đôi khi giữa người thông minh không cần nói quá nhiều, bí mật đen tối nhất của Cát Nhĩ bị biết rồi, sắc mặt trở nên rất khó coi, phải biết những chuyện này chỉ có cô biết, ngay cả chiến hữu của cô cũng không biết.

Ở mười mấy năm trước, ngay trước khi cuộc phản kháng sắp bắt đầu, cô và Ân Bố Lý Âu đã gặp gỡ, hơn nữa cô nhanh chóng yêu người đàn ông đó.

Thế là cô cắt đứt liên lạc với tổ chức phản kháng, sống những ngày tháng hạnh phúc với người đàn ông kia một thời gian.

Nhưng tổ chức phản kháng cho rằng chúa cứu thế của họ bị người ta bắt đi, thế là phát động tấn công trước thời hạn, nhưng vì không có vũ khí tối thượng tham gia, cộng thêm cuộc tấn công vội vàng, khiến họ tổn thất thảm trọng, cả quân phản kháng gần như bị tiêu diệt toàn bộ.

Khi cô biết tất cả mọi chuyện thì đã muộn, cuối cùng cô quay lại chiến trường nhưng đã chẳng thể cứu vãn được gì nữa, những năm này cô luôn bị sự hối hận giày vò.

Nhưng sâu trong nội tâm cô lại vẫn yêu người đàn ông kia, bởi vì là Ân Bố Lý Âu đã cho cô biết niềm vui làm phụ nữ.

Tư lệnh, cô nên đối diện với suy nghĩ thực sự trong nội tâm, không nên né tránh, bản thân tình yêu là thứ tốt đẹp không phải sao.

Đỗ Lan nói: Thay vì suy nghĩ cứu vớt thế giới chi bằng tưởng tượng làm thế nào mới có thể khiến hắn quay lại bên cạnh cô.

Cát Nhĩ lại biết điều này không thể nào, bởi vì Ân Bố Lý Âu là người cao cao tại thượng như thế, hắn sẽ không để mắt đến người phụ nữ tàn tật là cô nữa.

Phải nói rằng những người phụ nữ Ân Bố Lý Âu từng sở hữu không có một ai là mạnh mẽ, thái độ đối với Ân Bố Lý Âu đều là kiểu cam tâm tình nguyện dâng hiến.

Cát Nhĩ chính là loại này, bình thường có vẻ như phi thường mạnh mẽ trên đảo, nhưng ở bên cạnh Ân Bố Lý Âu thì lại là chim nhỏ nép người, coi Ân Bố Lý Âu là duy nhất của thế giới, hơn nữa còn cho rằng bản thân không xứng với người đàn ông ưu tú như vậy.

Tình yêu là gì.

Chẳng lẽ là giá trị phụ gia sinh ra từ thân phận con người sao.

Không, tịnh không phải, tình yêu là thuần túy, là thứ tình cảm quý báu không pha tạp bất kỳ tạp chất nào.

Tình yêu không liên quan đến bất kỳ hoàn cảnh khách quan nào, chỉ liên quan đến việc ai để ý ai hơn, ai yêu ai hơn.

Chẳng lẽ cô cho rằng mình yêu hắn còn chưa đủ sao.

Hay là cô cho rằng hắn căn bản không yêu cô.

Không, tôi yêu chàng, chàng cũng nhất định yêu tôi.

Cát Nhĩ nói, bởi vì khoảng thời gian đó họ thực sự rất hạnh phúc.

Nếu đã như vậy, thì cô cần gì phải để ý mình là Norma, để ý mình tàn tật chứ.

Yêu hắn thì phải cướp hắn về, vĩnh viễn xích hắn lại giữ bên người, biến hắn thành đồ vật của cô, dùng thủ đoạn của cô để yêu

hắn.

Cát Nhĩ ngây ngốc suy nghĩ, cảm thấy Đỗ Lan nói thực sự rất có lý, tình yêu chân chính là sùng cao, là có thể phá vỡ mọi trở ngại, cho nên họ nên nhận được kết quả tốt hơn, bất kể hắn là chúa cứu thế nhân loại hay người khống chế quốc gia, nhưng chỉ cần họ yêu nhau, hắn có thể ở lại bên cạnh cô.

Tình yêu đối với đôi bên đều là bình đẳng.

Có đôi khi tẩy não tịnh không cần thay đổi cấu trúc đại não con người, chỉ cần vài câu nói là được.

Điểm quan trọng nhất để thuyết phục một người chính là phải khiến đối phương cho rằng người nói đang đứng ở góc độ của mình để suy nghĩ vấn đề, như vậy họ sẽ dễ dàng chấp nhận quan điểm mà người nói nhồi nhét hơn.

Đỗ Lan hiển nhiên tinh thông đạo này, biến Ân Bố Lý Âu thành nô lệ của Cát Nhĩ, sự trừng phạt này quả là vô cùng khủng bố.

Bởi vì Cát Nhĩ trong sự giằng xé và hối hận đằng đẵng, tâm lý đã biến thái, tình yêu vặn vẹo đó của cô tuyệt đối đủ cho Ân Bố Lý Âu uống một bầu.

Cho nên cô phải giúp đỡ ta, mà ta cũng sẽ giúp cô giữ Ân Bố Lý Âu lại bên cạnh cô một cách chắc chắn, khiến các người không bao giờ chia lìa nữa, mãi mãi cho đến khi chết.

Cát Nhĩ chỉ cảm thấy tương lai này vô cùng tốt đẹp: Cần tôi làm gì.

Chúng ta cần thêm vũ khí trang bị, cô cần kê một danh sách, cần trang bị đủ để vũ trang cho một đội quân, cô phải nói với những người khác, Lưu Phóng Đảo hiện tại cần thêm vũ khí để đối phó Rồng.

Cát Nhĩ tỏ vẻ cái này đơn giản, cô hiện tại đi làm báo cáo ngay, sau đó giao cho Ngải Mã đối chiếu, có hai người bọn họ đồng ý, vậy hoàn toàn có thể nhận được thêm vũ khí trang bị.

Có đôi khi làm một kẻ ngốc, kẻ ngu mới là hạnh phúc nhất.

Bởi vì người thông minh tuy thông minh nhưng họ luôn bi quan về tương lai, vì họ có thể nhìn thấy những vấn đề người thường không thấy, hơn nữa còn là những vấn đề không giải quyết được.

Người thường cho rằng thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, nhưng người thông minh lại cho rằng đời người có những cái ngưỡng không qua được, căn bản không có biện pháp giải quyết.

Lấy những người biết tương lai hiện tại mà nói, ví dụ như cha con Ngải Mã, họ rất bi quan cho rằng thế giới hết cứu rồi.

Mà Cát Nhĩ sau khi bị Đỗ Lan thuyết phục, chỉ số thông minh liền biến thành số âm, ngược lại chẳng lo lắng gì về tương lai, một lòng chỉ nghĩ đến việc khống chế Ân Bố Lý Âu bên người.

Trong khi Đỗ Lan chiêu binh mãi mã, Ân Bố Lý Âu cũng không nhàn rỗi, hắn cảm nhận được một cỗ nguy cơ đang đến gần hắn, cho nên hắn đã đồng ý kế hoạch thanh trừng Lưu Phóng Đảo của Thái tử.

Thái tử sau khi phản bội cha mẹ, luôn nơm nớp lo sợ, tâm thái vốn đã không ổn định, hắn luôn cảm thấy em gái là mối đe dọa, cho nên một lòng muốn thủ tiêu em gái.

Đương nhiên nếu chỉ giết Hoàng nữ thì mọi người lại tưởng hắn sợ em gái, cho nên chỉ cần thủ tiêu toàn bộ Norma trên Lưu Phóng Đảo là không còn vấn đề gì nữa.

Vì vậy một đội quân đang tập kết, mục tiêu chính là thanh trừng Lưu Phóng Đảo, giết sạch người trên đó.

Đã muốn thanh trừng Lưu Phóng Đảo, cho nên vũ khí trang bị xin cấp đều bị bác bỏ.

Điều này làm Cát Nhĩ nhận ra một tia không ổn, bởi vì cô đã phóng đại cường độ công kích của Rồng, bình thường đám lão gia kia nghe thấy Rồng thì hận không thể tống hết vũ khí đến, để cho Norma đi đồng quy vu tận với Rồng.

Lần này lại khác hẳn, điều này chứng tỏ đối phương có suy nghĩ khác.

Xem ra bọn họ muốn động thủ với Lưu Phóng Đảo rồi.

Đỗ Lan ngữ xuất kinh nhân, mọi người đều nhìn về phía hắn.

Ý gì.

Chính là bọn họ muốn tiêu diệt Norma, ý trên mặt chữ.

Hy vọng hệ thống chỉ huy trên đảo là độc lập với hệ thống tự chủ của vương quốc, nếu không sau khi khai chiến hệ thống có khả năng sẽ bị họ khống chế, đến lúc đó chúng ta sẽ bị động.

Đương nhiên rồi còn phải tăng cường cảnh giới, gần đây nếu xung quanh xuất hiện lượng lớn hạm thuyền, thì đó chính là kẻ địch.

Nếu muốn sống sót, thì mở to mắt ra đừng bỏ qua bất kỳ sự dị thường nào.

Cát Nhĩ hiện tại hoàn toàn nghe Đỗ Lan, cho nên cô lập tức sắp xếp người đi huấn luyện, cô còn trông cậy vào Đỗ Lan giúp cô tìm đàn ông đây.

Mọi người không biết tình huống gì, nhưng mệnh lệnh là mệnh lệnh.

Không có trang bị mới, Đỗ Lan chỉ có thể lấy nguyên liệu tại chỗ, lôi hết trang bị cũ, cơ giáp cũ, đạn dược cũ ra đánh bóng cường hóa lại, lần này phải cho quân đội vương quốc một bài học.

Chiến hạm của quân đội vương quốc dài hàng trăm mét, tàu to súng lớn, uy phong lẫm liệt.

Trận chiến này sẽ không có nguy hiểm gì, bởi vì Norma tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát, đợi đến khi thực sự khai chiến, thông tin vừa gây nhiễu, phòng chỉ huy vừa bị khống chế, đến lúc đó sẽ là cuộc đồ sát đơn phương.

Căn cứ theo tình báo, tuổi bình quân của Norma đều chưa đến hai mươi, giết chóc căn bản chẳng tốn công sức.

Hạm đội khổng lồ đã ra khơi, hạo hạo đãng đãng sát phạt hướng về Lưu Phóng Đảo.

Các cô gái trên Lưu Phóng Đảo cũng đã biết quốc gia này muốn hạ tử thủ rồi.

Điểm này Ngải Mã sau khi lặng lẽ liên hệ với phụ thân đã nhận được xác thực, Thái tử đích thân dẫn binh, chính là thân chinh, tràng diện không thể bảo là không lớn.

An Kỳ không ngờ anh trai lại làm đến mức này, cô còn chưa biết chuyện của cô thực ra chính là do anh trai giở trò, nếu không cha mẹ cô còn có thể giấu giếm thêm một thời gian nữa.

Đã chuẩn bị tốt cho chiến đấu, bất quá Nặc Mã thế đơn lực bạc, còn có không ít trẻ con, đám trẻ này hiện tại chỉ có thể di chuyển đi nơi khác.

Chương 1631

Sau khi giảm bớt trẻ nhỏ, những đứa trẻ mười bốn tuổi trở lên đều phải chiến đấu, nhưng nhân viên vẫn y nguyên không nhiều.

Sau khi ban phát vũ khí, nhìn đám thiếu nữ binh này, mấy người trưởng thành đều nhịn không được lắc đầu, binh sĩ như thế này làm sao chống lại bọn khốn kiếp cùng hung cực ác đây.

Chiến đấu vẫn là giao cho những người chuyên nghiệp như chúng ta, những người khác đều sơ tán.

Tát Lỵ Á thật sự là không muốn để đám trẻ này chiến đấu, tuy rằng cô cũng mới mười sáu tuổi, nhưng ở nơi này Nặc Mã lớn một năm cứ như là trưởng thành cả một thế hệ.

Nên nghe theo kế hoạch của tôi trực tiếp vứt bỏ Lưu Phóng Đảo, cài đặt lượng lớn thuốc nổ bên trong Lưu Phóng Đảo, đợi đến khi bọn chúng đổ bộ thì trực tiếp cho nổ bọn chúng mặt mũi nở hoa.

Kế hoạch này là do Nặc Mã lớn tuổi nhất đề xuất, bà ta không cho rằng khai chiến có thắng toán gì, cho nên muốn bỏ xe giữ tướng.

Không không, chúng ta muốn tiêu diệt hạm đội của bọn chúng, không phải chỉ tiêu diệt bộ đội lục chiến.

Đỗ Lan biểu thị hắn cần chiến quả lớn hơn, không chỉ là xử lý đám binh lính đổ bộ.

Tiêu diệt kiểu gì.

Chỉ với đám già yếu bệnh tật chúng ta, cho dù phái toàn bộ cơ giáp lên cũng không có tác dụng a.

Người già không muốn mạo hiểm.

Khai chiến xong sẽ biết.

Hiện tại kẻ địch đã đến gần chúng ta rồi, tất cả cơ giáp đều có thể đi mai phục, nhớ kỹ ưu thế của chúng ta chính là sự hiểu biết về địa hình.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, xung quanh đây nào có địa hình gì a, trong phạm vi oanh tạc của hạm pháo toàn là biển cả, bọn họ trốn đều không có chỗ trốn, cho dù nấp trên đảo cũng không đỡ được bom đạn oanh tạc loạn xạ a.

Lần tác chiến này nghĩ thế nào cũng thấy rủi ro quá lớn.

Ta nói được là được, mọi người cứ chuẩn bị khai chiến đi.

Hạm đội đã tới, Thái tử tự tin ngồi trên kỳ hạm, chỉ đợi dọn dẹp sạch sẽ hòn đảo này, đương nhiên nếu có thể hắn không muốn mở rộng diện tích phá hoại, bởi vì về sau nói không chừng còn có thể dùng đến hòn đảo này, lại tìm Nặc Mã ném vào là được.

Không có bất kỳ phát hiện nào, trên đảo cũng không có bất kỳ phản ứng nào, chẳng lẽ bọn chúng còn chưa phát hiện ra chúng ta.

Hạm trưởng đều cảm thấy phòng ngự ở đây quá lỏng lẻo.

Thái tử đối với tình huống ở Lưu Phóng Đảo cũng không rõ ràng, hắn còn tưởng rằng Nặc Mã chính là loại thiểu năng như vậy: Không cần quan tâm, phái bộ đội đi dọn dẹp đi, ta không muốn nhìn thấy Nặc Mã nữa.

Rõ.

Bộ đội đổ bộ xuất phát, bọn họ sử dụng súng phun lửa loại đại sát khí này, muốn dọn dẹp từng căn phòng một, lửa lớn sẽ thiêu rụi đồ đạc trong phòng, nhưng lại không phá hoại kiến trúc, giữ cho kiến trúc được hoàn hảo.

Không có người.

Binh lính phát hiện trong căn cứ không có người, lúc này mới phát hiện không ổn.

Sao có thể không có người.

Thái tử giận dữ: Bọn chúng chẳng lẽ còn có thể bay đi mất hay sao.

Tìm cho ta, tìm được thì giết không tha.

Vút.

Ngay lúc Thái tử đang giận tím mặt, một phát đạn từ rìa hòn đảo bay ra, nhiên nhi căn bản không bắn trúng, đã bị pháo phòng thủ tầm gần đánh chặn từ trước.

Con chuột ở đằng kia, phản kích cho ta.

Hạm pháo nhắm bắn, ầm ầm.

Hai phát đạn pháo, không nhiều không ít, ngay cả núi cũng có thể bắn gãy, trực tiếp đánh trúng nơi phát ra công kích.

Tuy nhiên nơi đó chỉ có một khẩu vũ khí chứ không có kẻ địch.

Đáng ghét, bọn chúng nhất định đều trốn đi rồi, mau tìm bọn chúng ra, giết bọn chúng, một đứa cũng không được chừa lại.

Cho bộ đội cơ động trên hạm xuất kích.

Cơ giáp sản xuất hàng loạt xuất phát, bắt đầu kiểm tra theo kiểu rải thảm, bất quá bọn họ lại tìm không thấy.

Nặc Mã đều rất kinh ngạc, bởi vì bọn họ đều nhìn thấy binh lính, thậm chí đối mặt với bọn họ, nhưng đám binh lính kia cứ như là đều bị mù hết vậy.

Tôi đã nói Đỗ Lan chính là thần, loại ma pháp này chỉ có thần mới

làm được.

Ngải Mã nói.

Lần này đám người Cát Nhĩ cũng không thể không tin, bởi vì Đỗ Lan thực sự quá lợi hại, hắn vậy mà có thể khiến Nặc Mã biến mất trước mắt binh lính, đây rốt cuộc là ma pháp gì.

Kỳ thực chuyện Đỗ Lan làm hoàn toàn giống với Ân Bố Lý Âu, đám binh lính này cũng là thông qua cải tạo gen mới có thể sử dụng năng lượng Mã Nạp, Đỗ Lan chính là gây nhiễu mắt của bọn họ, như vậy bọn họ sẽ không nhìn thấy.

Đã bọn chúng không nhìn thấy, vậy đến lượt chúng ta ra tay rồi.

Phản kích bắt đầu, trước tiên tiến hành công kích đối với bộ đội đổ bộ.

Bộ đội đổ bộ hoàn toàn bị mù, bọn họ căn bản không biết công kích đến từ đâu, bọn họ cái gì cũng không nhìn thấy, cứ nghe thấy tiếng động sau đó liền có người ngã xuống.

Bị công kích đầu tiên chính là đám lính phun lửa.

Tuy rằng không nhìn thấy kẻ địch, nhưng binh lính vẫn phản kích, mù quáng nổ súng về bốn phía, hy vọng có thể bắn trúng kẻ địch.

Nặc Mã đều nấp đi, đợi đến khi kẻ địch hết đạn mới phản kích.

Quái vật, có quái vật tàng hình.

Binh lính kinh khủng báo cáo tình hình về kỳ hạm: Chúng tôi cần chi viện, á.

Trên kỳ hạm mọi người đưa mắt nhìn nhau, tàng hình.

Đùa gì thế.

Cho dù là ma pháp sư đều không thể tàng hình, càng đừng nói là

Nặc Mã, cái đám quái vật bị ma pháp vứt bỏ kia làm sao có thể tàng hình.

Nhiên nhi sự thật chính là như thế, ngay lúc này một chiếc tàu hộ vệ bên ngoài đột nhiên bị đóng băng, đó là vũ khí của cơ giáp.

Thật sự không nhìn thấy.

Tất cả phi thuyền đều nhanh chóng bắn trả, pháo phòng thủ tầm gần khạc lửa đát, giăng ra một màn hỏa lực trên bầu trời.

Xem ta đây.

Nhiên nhi cơ giáp không chỉ ở bên cạnh, còn có ở trên cao, An Kỳ đang ở trên cao, sau đó hướng về phía thân tàu bên dưới công kích.

Oanh.

Hạm đội hoàn toàn bị đánh cho ngớ ngẩn, mắt và radar của bọn họ đều không có bất kỳ phản ứng nào, không biết Nặc Mã rốt cuộc làm thế nào.

Radar vì sao không phản ứng.

Đang kiểm tra, kết quả rất tuyệt vọng, ngay khi bọn họ thả virus máy tính vào hệ thống chỉ huy của đảo, hòn đảo cũng tương tự nhập virus ngược lại vào hệ thống của hạm thuyền, làm tê liệt tất cả thiết bị trinh sát.

Sao có thể.

Đám Nặc Mã sao có thể biết bọn họ sẽ đột kích.

Nhất định là ông ta.

Thái tử đã hoảng sợ đến cực điểm, hắn cho rằng là phụ thân, chỉ có phụ thân mới thiên vị như vậy, luôn bảo vệ đứa em gái quái vật kia của hắn: Hiện tại ông ta lại muốn hại chết ta.

Không, ta sẽ không chết.

Hắn đã hoàn toàn điên rồi: Khai hỏa, khai hỏa vô sai biệt, phong tỏa không gian này lại cho ta, hủy diệt tất cả, ta muốn khiến hòn đảo đều bốc cháy.

Chủ pháo chuyển động, nhắm vào hòn đảo, lần này bọn họ sẽ toàn lực công kích.

Hạm trưởng muốn nói trên đảo còn có người mình, nhưng nhìn thấy bộ dạng điên cuồng của Thái tử, ông ta biết mình mà dám ngăn cản thì nói không chừng sẽ bị Thái tử bắn chết, cho nên ông ta chọn ngậm miệng.

Phát xạ, bắn hết đạn dược ra ngoài.

Căn cứ trên đảo đang chấn động, hỏa lực quá mạnh, binh lính đổ bộ điên cuồng chạy trốn, gào thét trong thiết bị thông tin: ĐM bắn vào quân mình rồi, tiên sư bố mày bắn người mình.

Nhiên nhi vô dụng, mệnh lệnh của Thái tử chính là san bằng cả hòn đảo.

Nặc Mã trên đảo cũng chỉ có thể bỏ chạy, dùng tốc độ nhanh nhất trốn xuống lòng đất.

Thái tử đã hoàn toàn điên rồi, bất chấp người mình mà dùng hỏa lực bao phủ toàn bộ Lưu Phóng Đảo, những vụ nổ kịch liệt khiến hòn đảo thủng trăm ngàn lỗ.

Nhìn thấy hòn đảo bốc cháy, Thái tử dữ tợn cười lớn, hắn cũng không biết có phải do từ nhỏ thiếu tình thương hay không mà nhân thiết mới vặn vẹo biến thái như thế.

Nếu nói bán đứng phụ thân, em gái là vì sự thuần khiết của quốc gia, trong hoàn cảnh đó thuộc về đại nghĩa diệt thân, thì hiện tại sự tàn bạo của hắn đối với Nặc Mã là hoàn toàn không nên.

Mọi người không sao chứ.

Tát Lỵ Á hỏi thăm tình hình trên đảo.

Không sao, chúng tôi đều tị nạn rồi, tình hình các cô thế nào.

Hỏa lực địch nhân quá mạnh.

Tát Lỵ Á nói, ngay lúc này một quả pháo đạn bay thẳng tới, cô vội vàng né tránh.

Sau đó phát thứ hai lại tới.

Vốn còn tưởng đây là trùng hợp, nhưng trùng hợp không thể nào liên tục hai lần.

Chẳng lẽ bọn chúng có thể phát hiện chúng ta rồi.

Lúc này bên trong cầu tàu là một mảnh hoan đằng, bởi vì radar đã khôi phục: Đã tìm kiếm được địch nhân, lập tức tiến hành phản kích.

Tất cả Nặc Mã đều bị đánh cho trở tay không kịp, bọn họ biết kẻ địch đã phản ứng lại rồi.

Nhưng chỉ có Đỗ Lan biết đây là Ân Bố Lý Âu ra tay, hắn giúp khôi phục radar, lần này hắn thực ra cũng đi theo quân đội tới chiến trường, chỉ là hắn và binh khí tối thượng của hắn vẫn luôn duy trì trạng thái tàng hình, âm thầm quan sát trận chiến này.

Kỳ thực lần dọn dẹp này, hắn vốn là muốn tới cày độ hảo cảm của Hoàng nữ một chút, đợi đến khi Nặc Mã đều bại trận, hắn sẽ ra tay giải quyết Thái tử, đây không phải là anh hùng cứu mỹ nhân sao.

Nhiên nhi không ngờ Nặc Mã sớm có chuẩn bị, ngược lại quân đội của Thái tử bị đánh cho tan tác, đây cũng không phải kế hoạch của hắn.

Oanh, bầu trời xuất hiện một đám lửa, có người bị bắn trúng rồi.

Tát Lỵ Á thất kinh: Chuẩn bị đội hình.

Trong nguyên tác trận chiến này Nặc Mã gần như toàn diệt, tiểu đội tác chiến số 1 cũng phân băng ly tích, cơ giáp còn chưa xuất phát đã trực tiếp bị giết chết, về sau là Ân Bố Lý Âu phục sinh bọn họ, coi bọn họ thành nô lệ của mình, tùy ý đùa bỡn, dùng để đối phó những Nặc Mã còn lại.

Mà Hoàng nữ cũng là bị bắt làm tù binh, Ân Bố Lý Âu đã tiến hành một loạt công lược, đương nhiên kết quả chính là làm liếm chó đến cuối cùng tay trắng vẫn hoàn trắng.

Chương 1632

Nhưng lần này vì Đỗ Lan can thiệp, Nặc Mã đạt được nhiều vũ khí trang bị hơn, chuẩn bị cũng đầy đủ hơn, cho nên chiến đấu còn chưa kết thúc.

Biên đội tiểu đội số 1 bắt đầu phát động công kích đối với hạm đội, những đòn công kích hữu hiệu mà lăng lệ.

Chỉ có thể nói Thái tử thực sự là vô năng, hoàn toàn bị đánh loạn cả tấc lòng.

Trên radar xuất hiện lượng lớn bóng đen, có thứ gì đó đang tới.

CIC thất kinh nói, những điểm rậm rạp chằng chịt trên radar kia rốt cuộc là cái gì.

Là Rồng, là đội quân Rồng do Tá Lạp dẫn đầu.

Rồng.

Là đám rồng bị cứu đi, bọn chúng lại xuất hiện.

Tát Lỵ Á thất kinh nói: Chẳng lẽ bọn chúng muốn khai chiến với chúng ta.

Nhiên nhi ma pháp của Rồng lại nhắm vào hạm đội.

Oanh, hạm đội lần này thực sự gặp rắc rối rồi, Rồng chúa tể bầu trời, giá ngự biển cả, ma pháp càng là ngũ hoa bát môn, hơn nữa còn có thể miễn dịch hỏa lực của hạm đội.

Sao có thể có nhiều rồng như vậy.

Cái này ngay cả Ân Bố Lý Âu cũng không ngờ tới.

Bọn họ đang giúp chúng ta.

Nặc Mã đều ngẩn ra, hai bên không phải là kẻ địch sao.

Mặc kệ, hiện tại nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta chính là công kích hạm đội, tất cả mọi người nghe rõ, đi theo Long Vệ cơ giáp, chúng ta lên.

Long Vệ là tên hiệu bọn họ đặt cho cơ thể của Tá Lạp.

Thái tử hoàn toàn lâm vào trong sợ hãi, hạm thuyền xung quanh đang chìm từng chiếc một, kỳ hạm nơi hắn ở e rằng cũng khó mà may mắn thoát khỏi.

Một người khác cảm xúc mất kiểm soát chính là Ân Bố Lý Âu, hắn không phải sợ hãi mà là phẫn nộ.

Màn anh hùng cứu mỹ nhân hắn sắp đặt vậy mà đều bị hủy rồi.

Đám rồng này một con cũng đừng hòng sống sót rời đi.

Trong tình huống phẫn nộ này, Ân Bố Lý Âu đã làm một chuyện, đó chính là hát.

Cơ giáp màu đen đột nhiên xuất hiện trên không trung kỳ hạm, ngoại giáp của cơ giáp theo tiếng hát biến hóa, biến thành màu vàng kim.

Một gã đàn ông phẫn nộ hát hò ẻo lả đồng bóng ngay trên chiến trường, hình ảnh quỷ dị này thật sự là khiến người ta câm nín.

Là hắn.

Những người quen biết Ân Bố Lý Âu đều cảm giác một trận sợ hãi, duy chỉ có Thái tử hưng phấn hét toáng lên, bởi vì đây là chúa cứu thế của hắn.

Thu Liễm Thời Không Pháo. 136.

Đỗ Lan lại lắc đầu: Không, vẫn còn vương vấn không dứt đâu.

Oanh.

Trong vai phóng ra hai cơn lốc xoáy màu vàng kim, sau khi hợp hai làm một, hung mãnh cuốn tới, muốn giảo sát toàn bộ Rồng.

Hắn có thể làm được, bởi vì Thu Liễm Thời Không Pháo chính là sức mạnh dùng để thay đổi cục diện chiến tranh.

Phải nói rằng quyết chiến binh khí tuy ở thế giới truyền thống là một trò cười, nhưng ở thế giới có điều kiện, quyết chiến binh khí xác thực là vừa trung nhị lại vừa soái khí, ai cũng từng mơ giấc mộng đẹp lực vãn cuồng lan, quyết chiến binh khí vừa hay cung cấp một cái nền tảng như vậy.

Không sai, chính là lực vãn cuồng lan.

Không phải Ân Bố Lý Âu, mà là quyết chiến cơ giáp Đỗ Lan thiết kế cho Tá Lạp.

Đối mặt với công kích hung mãnh của Thu Liễm Thời Không Pháo, Tá Lạp lẫm nhiên không sợ, mà là mở rộng đôi cánh, điện ly tử đầy trời hoảng như tinh vân mỹ lệ chói mắt.

Tự Do Chi Quang lấp lánh đi.

Tá Lạp muốn đỡ lấy sức mạnh đáng sợ này.

Tự tìm đường chết, đây chính là Thu Liễm Thời Không Pháo, là vũ khí mạnh nhất nhân loại sáng tạo ra trước khi văn minh hủy diệt, lưu truyền đến niên đại này cũng chỉ còn số ít mấy đài, đây chính là binh khí đáng sợ có thể phá hoại cả thời không.

Nhiên nhi Ân Bố Lý Âu phải thất vọng rồi, bởi vì sức mạnh Tự Do còn vượt xa văn minh đời trước.

Những hạt ánh sáng thất sắc nhu hòa bao bọc lấy tất cả, tựa như bàn tay của thần khẽ khàng nắm lấy tử vong.

Oanh.

Sức mạnh của Thu Liễm Thời Không Pháo tiêu biến vào vô hình, bầu trời đều là ngũ sắc.

Cú va chạm lần này, không chỉ khiến Ân Bố Lý Âu trợn mắt há hốc mồm, ngay cả Rồng cũng ngẩn người.

Bọn họ cũng biết uy lực của Thu Liễm Thời Không Pháo, không ngờ lại có thứ có thể đỡ được pháo kích.

Phát hiện này đủ để chấn động hai thế giới.

Một là thế giới bọn họ đang ở hiện tại, một là thế giới nơi Rồng sinh sống.

Không thể nào.

Ân Bố Lý Âu là kẻ không thể chấp nhận điểm này nhất, thứ hắn dựa vào chính là khống chế gen và cơ giáp tối thượng, kỹ thuật lũng đoạn gen vì sự xuất hiện của Sinh Mệnh Nhất Hào mà bị giải trừ, mà ưu thế của cơ giáp hiện tại cũng không còn sót lại chút gì.

Ân Bố Lý Âu thiên thượng địa hạ duy ngã độc tôn, hiện tại còn lại cái gì đây.

Hắn đã không còn ưu thế nữa, sự đắc ý của hắn trước mặt hiện thực bị đập cho vỡ nát.

Thời đại của ngươi kết thúc rồi, Ân Bố Lý Âu, thế giới này không còn là sân chơi của ngươi nữa.

Thanh âm của Tá Lạp truyền khắp chiến trường, mọi người rốt cuộc biết đội trưởng của bọn họ còn sống.

Không sai, sau này nơi này là sân chơi của ta, trong lòng Đỗ Lan bổ sung, đương nhiên hắn chỉ hứng thú với số ít nhân vật, cũng sẽ không khống chế tất cả mọi người, cũng sẽ không coi tất cả các cô em gái thành hậu cung của mình.

Đỗ Lan đều khinh thường làm bạn với loại tra nam như Ân Bố Lý Âu.

Còn chưa kết thúc đâu.

Ân Bố Lý Âu muốn bỏ chạy, cơ giáp tăng tốc liền ném Thái tử xuống.

Hắn cần rời đi, hắn ngay cả Sinh Mệnh Nhất Hào còn chưa nghiên cứu rõ ràng, lại gặp phải cơ giáp nghịch thiên như Tự Do, hắn biết hiện tại hắn đang ở thế kém, mà kẻ địch chân chính của hắn lại còn ở phía sau màn, hắn cần phải lấy được nhiều tình báo hơn từ chỗ Sinh Mệnh Nhất Hào.

Thái tử khóc rồi, chúa cứu thế của hắn cứ thế mà đi sao.

Vậy hắn phải làm sao.

Ân Bố Lý Âu thấy tình thế không ổn, bỏ chạy, cái này khiến Thái tử nhìn đến ngây người.

Tên kia rõ ràng ở trong nước địa vị cao như vậy, hơn nữa còn làm màu các kiểu, còn bắt hắn phải nể mặt ba phần, không ngờ lại kém cỏi như thế, nói chạy là chạy.

Đây rốt cuộc là người gì a.

Lúc này trên mặt biển chỉ còn lại kỳ hạm là còn hoàn hảo, các hạm thuyền khác đều đã chìm hoặc nghiêng ngả, thủy thủ binh lính như bánh sủi cảo nổi lềnh bềnh trên mặt biển.

Bọn họ nhìn cơ giáp trên bầu trời đều lộ ra biểu tình tuyệt vọng, lúc này ma pháp cũng không thể cứu bọn họ.

Bọn họ dựa vào là áo phao trên người, còn có liều mạng bơi lội.

Thái tử nhìn thấy Hoàng nữ uy phong lẫm liệt đứng trên cơ giáp phù không, đã sợ đến mức quỳ xuống: Là ta không tốt, ta không nên bán đứng người nhà, nể tình chúng ta có quan hệ huyết thống thì tha cho ta đi.

Hắn không muốn chết, hắn hiện tại là đại quyền trong tay chỉ cần sống sót trở về thì vẫn còn cơ hội, vẫn có thể tiếp tục làm Thái tử.

Cho nên hiện tại hắn muốn cầu xin tha thứ, vì để biểu hiện thành ý của mình còn công bố cả chuyện mình bán đứng em gái ra.

Kiểu cầu xin tha thứ này cũng là tuyệt rồi, vốn dĩ Hoàng nữ còn chưa biết những chuyện này, hiện tại cô biết được, chỉ có thể càng thêm phẫn nộ.

Cô nhảy vọt ra, vậy mà nhảy một cú lệch độ cao bốn năm mét, nhảy lên cầu tàu kỳ hạm, phẫn nộ đấm cho ông anh trai hai quyền: Là ngươi.

Thái tử đều khóc rồi: Là ta không tốt, cầu xin em đừng giết ta.

Nghĩ đến người đàn ông ti liệt trước mắt này lại là anh trai mình, An Kỳ chỉ cảm thấy xấu hổ, sao cô lại có một người anh trai tham sống sợ chết như vậy, Tại sao, nếu ngươi căm ghét Nặc Mã, căm ghét ta, ngươi chỉ cần hại ta là được, tại sao lại ra tay với phụ mẫu.

Tại sao lại hại chết mẫu hậu.

Ta đều nói là ta không tốt rồi, em còn muốn thế nào nữa.

Thái tử thấy em gái dây dưa không dứt, cũng không vui.

Bản thân cha mẹ cũng có lỗi, bọn họ là kẻ bao che, vốn dĩ chính là sai, tại sao cái chết của mẫu thân lại đều là lỗi của hắn.

Có sai thì cũng là cha mẹ và em gái sai lầm lớn hơn.

Chương 1633

Lại nói, hắn đều xin lỗi rồi, còn muốn thế nào.

Bốp, lại là một quyền.

An Kỳ sau khi bị lưu đày, đã luyện ra không ít cơ bắp, mà Thái tử vẫn là được nuông chiều từ bé, cho nên khi nắm đấm của kẻ lưu đày va chạm với mặt của Thái tử, khuôn mặt tiểu bạch kiểm của Thái tử lập tức sưng vù lên, khóe miệng còn có máu chảy xuống.

Đừng đánh nữa, ta cầu xin em đấy, đều là lỗi của ta còn không được sao.

Quả thực là một tên không có cốt khí.

Trong lòng An Kỳ vô cùng phẫn nộ, nhưng đối với người anh trai này lại không biết nên xử lý như thế nào.

Giết, cô khẳng định không xuống tay được, dù sao cũng có quan hệ huyết thống, nhưng nếu tha cho hắn thì mẫu thân đã chết phải làm sao.

Cô rất mâu thuẫn.

Nếu ta là cô, ta sẽ hỏi hắn rốt cuộc vì sao bán đứng người nhà, là thuận ứng đại lưu đại nghĩa diệt thân, hay là vì dục vọng quyền lực bành trương trong nội tâm chính mình.

Hỏi hắn rốt cuộc là vì cái gì mà bán đứng người nhà.

Đỗ Lan không biết từ lúc nào đã tới cầu tàu, hắn quạt gió thổi lửa.

Hoàng nữ sững sờ, vừa rồi lúc cô đặt câu hỏi, anh trai xác thực đã chuyển chủ đề.

Lúc này cô nhìn về phía biểu tình vặn vẹo hoảng hốt kia của anh trai, đột nhiên ý thức được điều gì: Ngay từ đầu sự kiện này chính là nhắm vào phụ hoàng, không phải nhắm vào ta, có phải hay không.

An Kỳ rốt cuộc đã hiểu ra tất cả.

Sự kiện này ngay từ đầu đã không phải nhắm vào cô, cô chỉ là đạo cụ dùng để ban đảo phụ thân, nói cách khác hắn ngay từ đầu chính là vì hại chết cha mẹ.

Lần này An Kỳ không động thủ nữa, mà là rút súng lục ra.

Thái tử tiếp tục cầu xin tha thứ: Đừng giết ta, ta sai rồi, ta đáng chết.

Nhiên nhi cách làm của Thái tử đã chạm tới ranh giới cuối cùng của An Kỳ, cô có thể chấp nhận anh trai bán đứng cô, bởi vì cô vốn dĩ là Nặc Mã.

Nhưng cô không thể chấp nhận anh trai dùng cô để lật đổ phụ thân, còn hại chết mẫu thân.

Ngươi đã giết mẫu hậu.

Đó chỉ là tai nạn, vốn dĩ không có ai phải chết cả.

Thái tử nói: Ai bảo các người phản kháng, lại là ai khiến em là Nặc Mã, vốn dĩ tất cả đều sẽ không xảy ra, đúng, là lỗi của em, chính là lỗi của em.

Sự ngu xuẩn của Thái tử thể hiện ra lâm ly tận trí, hiển nhiên bán đứng người nhà đã là đỉnh cao mưu trí của hắn, lúc này hắn còn đang đem sai lầm của mình đổ lỗi cho người khác, còn muốn che giấu dục vọng quyền lực ti liệt trong nội tâm hắn, cái này chỉ khiến hắn diệt vong nhanh hơn.

Nhìn anh trai vẫn còn đang ngụy biện, An Kỳ rơi nước mắt: Vĩnh biệt.

Đoàng.

Tiếng súng vang lên, Thái tử vĩnh viễn trở thành quá khứ.

Mà An Kỳ chỉ rơi nước mắt, hiện tại cô đã hiểu rõ tất cả chân tướng, nhưng chân tướng này thật sự là quá đáng sợ.

Sự ngoan độc và vô tình của anh trai, khiến trái tim cô đều lạnh ngắt.

Thái tử chết rồi, nhưng trong biển còn có rất nhiều binh lính, mọi người đều không biết làm sao.

Có phải là giết hết không.

Chúng ta xử lý nhiều địch nhân như vậy thế nào.

Bọn họ cộng lại còn nhiều hơn tổng số Nặc Mã chúng ta.

Các Nặc Mã nhìn thấy lượng lớn binh lính trong nước biển, không biết làm sao.

Những kẻ này tới giết chúng ta, nên giết bọn chúng.

Nhưng bọn họ là người, nếu giết bọn họ, vương quốc liệu có trả thù chúng ta không.

Có người lo lắng sự trả thù lớn hơn.

Không giết thì làm sao.

Nhiều người ăn uống như vậy, Lưu Phóng Đảo đều bị nổ rồi, chúng ta đâu có nhiều tài nguyên nuôi sống bọn họ.

Đây cũng là vấn đề.

Đỗ Lan, anh nói chúng ta phải làm sao.

Cuối cùng Cát Nhĩ hỏi ý kiến của Đỗ Lan.

Cứu bọn họ lên, đến lúc đó tống về nước.

Đỗ Lan nói.

Mọi người không hiểu tại sao lại như vậy, chẳng lẽ Đỗ Lan là muốn tranh thủ độ hảo cảm của bọn họ.

Có một phần nguyên nhân, đương nhiên muốn dựa vào việc thả tù binh về liền đạt được sự công nhận của mọi người cũng không thực tế lắm.

Định kiến đối với Nặc Mã không phải tùy tiện là biến mất, nhưng có thể tranh thủ được chút nào hay chút đó.

Đương nhiên ngoại trừ đám tù binh này, còn có một vấn đề, đó chính là Rồng.

Tuy rằng lần này bọn họ kề vai chiến đấu, nhưng Rồng chính là động vật vô cùng nguy hiểm, sau khi chiến đấu kết thúc hai bên liền giữ thế đối đầu.

Nếu không phải có Tá Lạp dẫn đội, e rằng đã đánh nhau rồi.

Đội trưởng, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Đã Tá Lạp còn sống, mọi người vẫn coi cô ấy là đội trưởng.

Tá Lạp nói: Những con rồng này và chúng ta có chung kẻ địch, cho nên chúng ta là đồng minh.

Mọi người đừng tiếp tục chiến đấu mà không rõ chân tướng nữa, thế giới này phức tạp hơn xa so với chúng ta biết.

Câu chuyện trong đó rất dài, hiện tại vẫn là xử lý chuyện tù binh trước.

Chúng tao cho dù chết đuối, chết rét, chết đói cũng sẽ không chấp nhận sự bố thí và cứu viện của Nặc Mã.

Đối mặt với cứu viện, có tù binh vô cùng cứng rắn, thà rằng chọn cái chết để bảo vệ đạo lý.

Bọn họ muốn chết một cách cao quý, cũng không nguyện nhục nhã mà sống sót.

Đối với loại người không biết tốt xấu này, thì không thể để bọn họ chết, cứ phải để bọn họ nhục nhã mà sống tiếp.

Cho nên Nặc Mã đều là cưỡng ép cung cấp giúp đỡ cho bọn họ, khiến bọn họ hận không thể lại nhảy xuống biển chết quách đi cho xong.

Đỗ Lan trục vớt tàu thuyền lên, chỉ là dỡ bỏ vũ khí trên tàu xuống, những con tàu này chính là tàu vận chuyển tù binh rồi.

Đám tù binh đương nhiên không an phận, còn muốn phản kháng, bất quá bọn họ phát hiện ma pháp của bọn họ đều không thể sử dụng nữa, điều này quá đáng sợ, việc này khiến bọn họ cho rằng đây là lỗi của Nặc Mã.

Dù sao lỗi vĩnh viễn là của người khác, công lao vĩnh viễn là của mình.

Thảo phạt Lưu Phóng Đảo đại bại.

Tin tức này mọc thêm cánh bay khắp toàn bộ quốc gia, đây quả thực là điều bất ngờ.

Không chỉ thất bại, Thái tử còn bị giết.

Sao có thể.

Nặc Mã không phải là những kẻ bị nguyền rủa sao.

Bọn chúng làm sao có sức mạnh đánh bại quân đội tinh nhuệ.

Vô số nghi vấn tụ tập lại, thể hiện sự chấn kinh và sợ hãi của quốc dân, bọn họ sợ hãi bị Nặc Mã trả thù.

Mà Quốc vương sau khi nhận được tình báo, nhịn không được rơi nước mắt, bởi vì ông ta nghe nói con gái lớn của mình bắn chết con trai lớn, thật sự là bi kịch nhân gian.

Bất quá con trai bán đứng người nhà cũng là đáng đời, ông ta rất nhanh liền chấn tác trở lại, ông ta còn có rất nhiều công việc phải làm.

Hiện tại nỗi sợ hãi đối với Nặc Mã càng có thêm một phần hàm nghĩa, đó chính là sợ bị trả thù.

Loại sợ hãi này vốn dĩ là không có, hoàn toàn là vì biết Nặc Mã sở hữu thực lực cường đại mới xuất hiện.

Đây là một loại tình cảm rất phức tạp, một phần nguyên nhân là bọn họ sát giác được những việc mình làm trước kia sẽ gây ra hận thù, một phương diện là nhận thức được thực lực của Nặc Mã.

Đương nhiên hoặc là còn có một phần rất nhỏ là sát giác được hành vi của mình là sai lầm, cho nên chột dạ.

Sợ bị trả thù, loại sợ hãi này có thể nói là loại khó chịu nhất trong tất cả các nỗi sợ hãi, bởi vì sẽ làm người ta nơm nớp lo sợ, cứ như trên đỉnh đầu treo một thanh gươm Damocles.

Binh lính được thả về không những không làm mọi người cảm nhận được sự nhân từ của Nặc Mã, ngược lại chỉ cảm thấy sợ hãi.

Kẻ thi hại luôn không thể ký thác vào việc người bị hại có thể tha thứ cho mình, việc bọn họ muốn làm chính là che giấu tội lỗi đi để tránh bị phát hiện.

Chương 1634

Tại phủ đệ hào hoa của Ân Bố Lý Âu, trong phòng thí nghiệm, rất nhiều Sinh Mệnh Nhất Hào tàn khuyết không đầy đủ đang cười nhạo Ân Bố Lý Âu.

Tế bào Phú Giang có một đặc điểm chính là sinh sôi, cho dù chỉ là một ngón tay bị đứt cũng có thể sinh sôi ra cơ thể hoàn chỉnh.

Ân Bố Lý Âu tiến hành giải phẫu Sinh Mệnh Nhất Hào, bộ phận bị giải phẫu toàn bộ độc lập sinh sôi, cho nên Sinh Mệnh Nhất Hào đã nhiều lên rất nhiều, chỉ là còn chưa hoàn toàn trở thành cá thể.

Nói cho ta biết, các ngươi rốt cuộc là cái gì.

Ân Bố Lý Âu bị Tự Do Chi Quang dọa cho nhảy dựng, ngay cả binh khí tối thượng cũng không phải đối thủ, vậy các năng lực khác của hắn càng miễn bàn.

Cú đả kích do võ lực thất bại vô nghi là cực lớn, hắn hiện tại đã lâm vào trong hoảng loạn, lý trí và ưu nhã bình thường đã không còn sót lại chút gì.

Ngươi căn bản không biết đối thủ của ngươi là ai, thật sự là ngu xuẩn.

Sinh Mệnh Nhất Hào cười nhạo nói.

Nói cho ta biết, nếu không ta sẽ tống ngươi vào lò hỏa thiêu.

Ân Bố Lý Âu cuồng loạn uy hiếp, hắn có kế hoạch vĩ đại, tuyệt đối không thể bị đối thủ trong bóng tối đánh bại.

Chỉ cần biết đối thủ là ai, vậy hắn có thể phản bại vi thắng: Nói cho ta biết.

Trong lòng ngươi hẳn là đã có đáp án rồi, đó là một người xuất sắc hơn ngươi, thủ đoạn của ngươi trong mắt hắn cứ như là người nguyên thủy khoan gỗ lấy lửa.

Hắn là ai.

Ân Bố Lý Âu nghiến răng nghiến lợi, hắn không phải muốn nghe Sinh Mệnh Nhất Hào cười nhạo, hắn cần cái tên, một mục tiêu cụ thể.

Ngươi là muốn ta nói cho ngươi cái gì.

Nói cho ngươi là ngươi có năng lực xử lý hắn, như vậy để nội tâm mình dễ chịu hơn một chút sao.

Sinh Mệnh Nhất Hào nhìn thấu tâm lý đối phương: Ngươi không cần cái tên, đáp án ngươi cần là ngươi có thể đánh bại hắn.

Nhưng đáng tiếc, ta không thể nói cho ngươi như vậy, ngươi vĩnh viễn cũng chiến thắng không nổi người sáng tạo ra ta, ngài ấy sở hữu sức mạnh ngươi khó mà với tới.

Thế giới này chỉ là sân chơi của ngài ấy, ngươi chẳng qua là nhân vật phản diện ngài ấy nhắm vào, kết quả của phản diện ngay từ đầu đã định sẵn rồi, ngươi chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón sự lạc mạc thuộc về ngươi đi.

Không.

Đã không nói, vậy thì hỏa thiêu nó.

Oanh.

Ngọn lửa hừng hực chiếu sáng biểu tình âm lệ của Ân Bố Lý Âu, tuy rằng không biết là ai, nhưng dưới tổ chim bị lật làm gì còn trứng lành, xem ra mình phải thực hiện kế hoạch trước thời hạn, nên để hai thế giới này phúc diệt, hắn sẽ thành lập một tân thế giới chỉ thuộc về mình, đến lúc đó tất cả mọi thứ trong tân thế giới đều sẽ nghe theo mệnh lệnh của hắn.

Ân Bố Lý Âu đem Sinh Mệnh Nhất Hào hỏa thiêu hoàn toàn, sau đó trực tiếp truyền tống đến Mã Nạp Tháp.

Tại trung tâm thủ đô là một tòa tháp cao hình trụ khổng lồ, đó chính là địa tiêu của thành phố, cũng là kiến trúc cao nhất thành phố, chính là Mã Nạp Tháp.

Tại đáy tháp, tồn tại chính là nguồn gốc của năng lượng Mã Nạp, một con Bạch Long.

Năng lượng ma pháp của tất cả quốc gia này toàn bộ đến từ Bạch Long, mà con Bạch Long này cũng chính là mục tiêu Long tộc muốn đoạt lại.

Lúc này Long tộc cũng đang kể cho Nặc Mã nghe câu chuyện về hai thế giới.

Nguyên lai thế giới nơi Rồng sinh sống mới là vũ trụ chủ, thế giới đó từng có khoa học kỹ thuật phát triển cao độ, hơn nữa còn phát hiện ra năng lượng Mã Nạp, gần như tất cả quốc gia đều xây dựng Mã Nạp Tháp để thu thập năng lượng, nhưng Mã Nạp cũng không phải năng lượng vô hạn, cũng có lúc khô kiệt, chiến tranh vẫn là không thể tránh khỏi mà bùng nổ.

Dưới lời kể của Long tộc, cuộc chiến tranh đó vô cùng đáng sợ gần như hủy diệt nhân loại, một bộ phận nhân loại liền đào thoát khỏi Trái Đất xuyên qua vách ngăn không gian đi tới Trái Đất song song này.

Long tộc gọi hành tinh này là Ngụy Địa Cầu, gọi người ở đây là Ngụy Dân.

Mà người Trái Đất lưu lại ở vũ trụ chủ đánh đến cuối cùng cũng là tinh bì lực tẫn, rốt cuộc không còn lý do gì tiếp tục chiến đấu, bởi vì văn minh đã hoàn toàn bị hủy diệt, ngoại trừ số ít binh lính còn có vũ khí tiên tiến ra, đại bộ phận binh lính chỉ có gậy gỗ và tảng đá, đó thật sự là cuộc chiến đấu thảm liệt đến cực điểm.

Cuối cùng những người sống sót đều buông xuôi chiến đấu, bắt đầu tìm kiếm biện pháp sống sót.

Lúc đó Trái Đất đã hoàn toàn bị ô nhiễm, nhưng một nhà khoa học vĩ đại đã nghĩ ra việc hòa nhập với Mã Nạp tàn tồn của Trái Đất trở thành máy tịnh hóa Trái Đất, hy vọng có thể khôi phục môi trường Trái Đất.

Người đó chính là Bạch Long, con rồng đầu tiên dung hợp Mã Nạp mà ra đời.

Về sau càng nhiều người chấp nhận cải tạo, nam tính trở thành Hồng Long thể hình khổng lồ, bọn họ phụ trách thôn phệ vật ô nhiễm trên Trái Đất.

Nữ tính thì trở thành Phấn Hồng Long có thể biến thân phụ trách quản lý thế giới và truyền thừa văn minh.

Nhưng mà trăm năm trước, thông đạo hai hành tinh lần nữa mở ra, Ân Bố Lý Âu đã cướp Bạch Long đi, bởi vì đám Ngụy Dân này còn giữ lại lượng lớn khoa học kỹ thuật tiên tiến, cho nên Rồng bị đánh bại.

Về sau Rồng vẫn luôn nghĩ muốn đi giải cứu Bạch Long, đây cũng là nguyên nhân vì sao bọn họ lại thỉnh thoảng lợi dụng mắt bão không gian để đi tới thế giới này.

Bất quá Rồng nói cho mọi người biết bão tố không gian càng ngày càng thường xuyên, hiển nhiên có người đang điều động năng lượng Mã Nạp bàng đại, điều này có khả năng sẽ dẫn đến hai không gian sụp đổ va chạm, mà kết quả này chính là hai Trái Đất đều nổ tung, cho nên bọn họ cần phải đoạt lại Bạch Long.

Đây chính là toàn bộ chân tướng, bọn họ thực ra đều là nhân loại, chỉ là vì một cuộc chiến tranh mà đi về hướng phân kỳ.

Rồng đã công khai tất cả, lựa chọn tin tưởng Nặc Mã, bởi vì bọn họ nhìn thấy Nặc Mã cũng là những người bị áp bức, bọn họ là giống nhau, căn bản không cần chiến đấu, bọn họ đều là nạn nhân của Ân Bố Lý Âu.

Vậy mọi người kết minh đi.

Đỗ Lan biểu thị lúc này chính là phải đoàn kết một lòng.

Rồng và Nặc Mã tuy rằng còn rất nhiều cừu hận chưa giải khai, nhưng bọn họ có kẻ địch chung, những chuyện khác đều đợi đến sau khi đánh bại Ân Bố Lý Âu rồi nói.

Ân Bố Lý Âu kẻ đứng sau màn này đã chế tạo ra vô số bi kịch, hiện tại còn muốn uy hiếp an toàn của hai hành tinh, tuyệt đối không thể dung túng.

Không gian hai thế giới đã không ổn định, năng lượng Mã Nạp kỳ thực là một loại năng lượng chênh lệch thế năng không gian không ổn định, khai thác quá độ sẽ làm cho không gian trở nên hỗn loạn.

Bão tố không gian từ đó mà sinh ra, đây là tai nạn rất đáng sợ, đáng sợ hơn bão tố bình thường, trực tiếp là phá hoại từ bản thân không gian, vật phẩm kiên cố đến đâu cũng không chịu nổi bão tố không gian.

Trước khi chiến tranh diệt thế bắt đầu, nhân loại đã phát triển ra Thu Liễm Thời Không Pháo, đây là vũ khí duy nhất có thể ứng đối bão tố không gian.

Bất quá hiện tại có thêm một loại, đó chính là Tự Do Chi Quang.

Đỗ Lan nói cho những con rồng đang hiếu kỳ: Tự Do Chi Quang kỳ thực là dùng thời gian gia cố không gian, cho nên mới có thể đỡ được pháo kích.

Thế giới của chúng tôi cũng có binh khí tương tự, được gọi là Long Thần Binh, là binh khí phát hiện khi khai quật cổ tích, nó cũng có Thu Liễm Thời Không Pháo.

Không ngờ thế giới này đã phát minh ra phương pháp ứng đối, thật sự là làm người ta kinh ngạc.

Rồng nói, thảo nào thế giới này có thể cướp đi Bạch Long.

Hiện tại nên xuất phát rồi, Chúng ta nên phát động phản kích hướng về cái quốc gia đã gây ra vô số thương hại cho chúng ta.

Cát Nhĩ nói, cô muốn tiêu diệt quốc gia, đoạt lại Ân Bố Lý Âu.

Hiện tại bọn họ hoàn toàn có thể thừa thắng xông lên, thắng lợi lần trước đã là kẻ xuống người lên.

Hoàng quốc mất đi một hạm đội, lượng lớn binh lính, mà bọn họ có thêm đồng minh Rồng.

Chớ vội, chúng ta cần đợi tin tức.

Đỗ Lan lại muốn đợi tin tức của Quốc vương.

Ở trong nước, tôn giáo của Quốc vương đã rất lớn mạnh, tuy rằng mục tiêu trước mắt của bọn họ cũng chỉ là nhắm vào đoàn thể Nặc Mã, nhưng thông qua khoảng thời gian này Quốc vương đã âm thầm nắm giữ một đội ngũ vũ trang.

Đỗ Lan ra lệnh một tiếng, Quốc vương biết cơ hội đến rồi, nên châm ngòi nội chiến thế giới rồi.

Quốc vương tiến hành một bài diễn thuyết kích động: Vì sao lại có Nặc Mã, chính là bởi vì những kẻ bên ngoài kia quá mức nhu nhược, bọn họ không có tín niệm kiên cường của chúng ta, cho nên bọn họ mới hết lần này tới lần khác để Nặc Mã ra đời.

Chúng ta muốn tận diệt Nặc Mã, đầu tiên chính là phải tận diệt những kẻ không tín nhiệm thần.

Quốc vương hiện tại đơn giản chính là Hitler nhập xác, muốn phát động Thánh chiến, tiêu diệt căn nguyên của Nặc Mã, đó chính là những kẻ nhu nhược.

Vậy ai là kẻ nhu nhược.

Tự nhiên là những kẻ không tin tưởng sứ giả của thần.

Những tín đồ cốt lõi nhất tin tưởng ngôn luận hoang đường này của Quốc vương, bọn họ muốn tiến hành đại thanh trẩy.

Đây là sự phục thù đối với quốc gia này, Quốc vương muốn để quốc gia này cảm nhận sự bi thương của ông ta.

Người của quốc gia này đều có tội.

Quốc vương vốn tưởng rằng bọn họ sẽ thay đổi, nhưng bọn họ căn bản sẽ không thay đổi, nếu bọn họ sẽ không thay đổi, vậy thì do ông ta dọn dẹp thế giới này đi.

Quốc vương là càng nhìn càng ghét thế giới này, vốn dĩ ông ta cũng tưởng rằng ông ta có thể thay đổi quốc gia này, thông qua bức hại tôn giáo để một bộ phận người tỉnh táo lại trước, nhưng ông ta thất bại rồi, những kẻ này căn bản sẽ không tỉnh táo, bọn họ chỉ biết không ngừng thôi miên làm tê liệt chính mình.

Thế giới đáng thương này cứ để ông ta kết thúc là tốt rồi.

Thánh chiến.

Quốc vương chấn tay hô to, nhất hô bách ứng.

Nhắm vào vệ đội và bộ chỉ huy quân đội, cơ quan quan liêu, tiến hành công kích.

Các nơi đều loạn rồi, bởi vì rất nhiều người đều gia nhập vào cuộc chiến tranh không biết vì sao lại phát sinh này, các quan viên muốn tìm Ân Bố Lý Âu giải quyết rắc rối, nhưng Ân Bố Lý Âu căn bản không thèm để ý đến bọn họ.

Quan viên nhìn quốc gia rối như tơ vò, hoàn toàn không biết nên làm sao, ma pháp sẽ không dạy bọn họ làm thế nào trấn áp kẻ địch.

Chương 1635

Bọn họ đã mấy trăm năm không có chiến tranh rồi, có cũng là phản loạn quy mô nhỏ, nhưng chiến tranh tôn giáo hoàn toàn là lần đầu tiên, có vô số quốc dân tín nhiệm bài thuyết giáo kia của Quốc vương, cho nên đánh nhau vô cùng tàn khốc, binh lính tôn giáo đều là liều đến giọt máu cuối cùng sau đó tự bạo, cuối cùng cũng phải kéo theo một mớ người, là đối thủ đáng sợ.

Binh lính bình thường căn bản không phải đối thủ của binh lính tôn giáo.

Quốc dân bình thường muốn sống sót cũng không thể không gia nhập quân đội tôn giáo, nếu không trực tiếp bị dọn dẹp, đây chính là trừng phạt đối với bọn họ.

Rất nhiều người vẫn không hiểu, vì sao tôn giáo nhắm vào Nặc Mã cuối cùng lại mở rộng diện đả kích, bắt đầu nhắm vào người bình thường.

Đây cũng là thủ đoạn thông thường của tôn giáo, lấy một số điều kiện hư vô mờ mịt làm chuẩn mực, ví dụ như tâm không thành, ý chí không kiên định, hoặc là nhu nhược những cách nói lập lờ nước đôi này.

Chỉ cần không đạt được yêu cầu của tín đồ, bản thân tôn giáo sẽ nói tín đồ là tâm không thành, ngay cả chính tín đồ cũng nói không ra ngô ra khoai, bởi vì căn bản không có một tiêu chuẩn chính xác.

Hiện tại cuộc chiến tranh này chính là như thế, mọi người không hiểu mình vì sao lại bị vạ lây, bởi vì bọn họ không biết mình đã bị phân vào đẳng cấp nhu nhược rồi.

Chiến tranh rất thảm liệt, bởi vì Ân Bố Lý Âu không ra tay, quan viên vô năng của quốc gia này căn bản cái gì cũng không làm được, chỉ có thể nhìn sự phá hoại cứ mãi lan rộng.

Tại thời điểm này, liên quân Rồng và Nặc Mã rốt cuộc cũng xuất phát.

Thời cơ đã đến rồi, hiện tại chính là cơ hội chúng ta đoạt lại tiên tổ.

Đám rồng đều vô cùng kích động, lần này bọn họ nhất định phải thành công.

Tâm trạng của Nặc Mã thì không đơn thuần như Rồng, bởi vì thứ bọn họ đối mặt chính là quốc gia đã lưu đày bọn họ, bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới mình còn có thể trở về, hơn nữa còn là với thân phận kẻ xâm lược.

Sau khi chiến đấu kết thúc, thế giới này rốt cuộc sẽ biến thành bộ dáng gì.

Mọi người đều đang lo lắng tương lai, cuộc sống vẫn luôn tiếp diễn của bọn họ đã hoàn toàn thay đổi.

Tuy rằng ở Lưu Phóng Đảo rất nguy hiểm, nhưng bọn họ đã quen rồi ngược lại không cảm thấy có gì.

Nhưng hiện tại muốn rời khỏi Lưu Phóng Đảo, đi tới thế giới chưa biết và chiến đấu với đối thủ chưa biết, bọn họ rất bất an, bất kể thắng lợi hay thất bại đều khiến bọn họ bất an.

Nếu thất bại, chúng ta đều sẽ bị treo cổ đi.

Nặc Mã nói, kết quả này là tuyệt đối.

Nhưng nếu chúng ta thắng thì sao.

Các Nặc Mã đều trầm mặc, bởi vì nếu thắng, thế giới này sẽ biến thành bộ dáng gì đây.

Đó mới là sự chưa biết chân chính, e rằng ngay cả Nặc Mã lớn tuổi nhất cũng nói không rõ, Nặc Mã thông tuệ nhất cũng không nghĩ ra.

Cát Nhĩ và những Nặc Mã trưởng thành trước kia từng phản kháng, ngược lại từng nghĩ tới tương lai sẽ là dạng gì, hoặc là bình đẳng tốt đẹp, dù sao đối với Nặc Mã bọn họ mà nói khẳng định sẽ không tồi tệ hơn được nữa.

Nếu thắng.

Nặc Mã bọn họ có thể nhận được sự tôn trọng của mọi người không.

E rằng cũng không phải chuyện đơn giản như vậy, quan niệm kỳ thị cũng sẽ không dễ dàng biến mất.

Chuyện sau này cứ đợi chúng ta thắng rồi hẵng nói.

Tá Lạp nói, cô đứng trước mặt mọi người nói: Nếu thắng, tôi muốn đi mạo hiểm khắp thế giới, phong cảnh Lưu Phóng Đảo tôi đã nhìn chán rồi, tôi muốn đi xem những nơi khác của thế giới này, ăn mỹ thực của những nơi khác.

Nguyện vọng đơn giản mà tốt đẹp gợi lên sự cộng hưởng của mọi người.

Đúng vậy a, nếu thắng, cho dù là nguyện vọng nhỏ bé đến đâu cũng là có thể thực hiện được, chỉ cần bọn họ thắng.

Chúng ta sẽ thắng.

An Kỳ đứng ra nói, lúc này cô đã từ Hoàng nữ lột xác thành một chiến binh chân chính.

Các Nặc Mã nhao nhao đứng lên, cổ vũ lẫn nhau, bọn họ trước kia chưa từng có bất kỳ suy nghĩ không an phận nào, nhưng hiện tại bọn họ hoặc là có thể to gan một chút ảo tưởng về tương lai của mình, vì nguyện vọng nho nhỏ của mình mà nỗ lực.

Không còn là bị ép buộc chiến đấu, mà là vì chính bọn họ đi chiến đấu, hơn nữa phải đánh thắng.

Trước mặt Đỗ Lan là các chuyên gia đến từ nhiều lĩnh vực khác nhau.

Bởi vì việc di dời quốc gia không liên quan đến ý thức hệ hay chế độ, mà chỉ quan trọng là khả thi hay không khả thi.

Cho nên những chuyên gia này mới là quan trọng nhất, bởi vì họ mới biết việc thay đổi hai thế giới sẽ gây ra ảnh hưởng trọng đại thế nào.

Họ có quá nhiều câu hỏi muốn đặt ra, đầu tiên họ hỏi: Hành tinh bên kia có phải ngay từ đầu đã thiếu mất một mảng lục địa lớn như vậy không.

Cũng không phải, là do hơn một vạn năm trước bị ta đào đi.

Đỗ Lan nói.

Một vạn năm đối với lịch sử nhân loại là rất lâu, nhưng đối với sinh thái thì không phải quá dài, như vậy Siberia có lẽ đã biến thành đất đai màu mỡ, nhưng phỏng chừng vẫn chưa sinh ra chủng tộc người mới, trừ phi có di dân từ nơi khác đến định cư phát triển văn minh.

Vậy tại sao lại trùng khớp với biên giới quốc gia hiện tại.

Chẳng lẽ một vạn năm trước ngài đã biết nước ta sẽ có lãnh thổ rộng lớn như thế này sao.

Đây cũng là điều mọi người muốn biết, chẳng lẽ Đỗ Lan có thể dự tri tương lai, một vạn năm trước đào một cái hố lại hoàn toàn trùng khớp với đường biên giới một vạn năm sau.

Ta đều có thể di dời quốc gia rồi, các ngươi nói vấn đề này còn cần trả lời sao.

Đỗ Lan tỏ vẻ trong mắt hắn không có bí mật, bất kể là quá khứ hay tương lai, hắn đều có thể nhìn thấy.

Mọi người nghĩ lại cũng thấy mình hỏi ngốc thật, họ nên đánh giá cao năng lực của Đỗ Lan hơn, hắn rất có khả năng chính là thần linh phương Đông.

Vậy tại sao phải di dời.

Hai thế giới không phải đều rất tốt sao.

Vấn đề này lại hỏi sai rồi, chẳng lẽ các ngươi sẽ hỏi Thượng Đế tại sao lại phát động đại hồng thủy sao.

Sở dĩ như vậy đương nhiên là vì ta muốn làm như thế, thế là ta hành động.

Đối mặt với cường giả bá đạo như vậy, mọi người á khẩu không trả lời được.

Ngài là nói chúng ta đều là vật thí nghiệm của ngài.

Trong góc có một nhà khoa học trẻ tuổi lấy hết dũng khí đặt câu hỏi.

Trả lời đúng rồi.

Đây chính là sự thật, căn bản không cần thiết phải giấu giếm.

Biểu cảm của tất cả mọi người đều là hoảng sợ bất an, đương nhiên thỉnh thoảng có thể nhìn thấy sự hưng phấn trong ánh mắt của một số ít người, hiển nhiên lòng cầu tri của những người này đã áp chế lý trí.

Nhân loại quá yếu nhỏ, có quá nhiều bí ẩn chưa giải đáp.

Hôm nay giải quyết được mấy vấn đề của ngày hôm qua, ngày mai sẽ lại có càng nhiều bí mật ập đến.

Các nhà khoa học với tư cách là người dẫn đường cho nhân loại tìm tòi cái chưa biết, họ hy vọng hiểu rõ chân lý vũ trụ, ý nghĩa sinh mệnh, hiện tại Đỗ Lan trước mắt rất có khả năng sẽ cho họ đáp án, bởi vì Đỗ Lan hiển nhiên là sinh mệnh thể cao cấp vượt qua nhân loại.

Sáng nghe đạo chiều chết cũng cam lòng, có một bộ phận nhà khoa học chính là nghĩ như vậy.

Thậm chí họ cảm thấy Đỗ Lan chọn trúng họ làm vật thí nghiệm là vinh hạnh của nhân loại.

Nếu như không phải Đỗ Lan xuất hiện, có lẽ nhân loại còn phải mê mang tìm kiếm trong vũ trụ.

Đương nhiên cũng có người không chấp nhận được kết quả này, hiển nhiên họ là người ủng hộ thuyết nhân loại là trung tâm, cho rằng nhân loại chính là anh linh của vạn vật, nên tồn tại một cách đặc thù, không thể nào chỉ là vật thí nghiệm.

Nhưng bất kể là loại tư tưởng nào thì đối với sự thật không thể lay chuyển đều không có ảnh hưởng.

Thế giới bên kia trông như thế nào.

Cái này cần các ngươi tự mình đi tìm tòi, nếu không thì không còn thú vị nữa.

Đỗ Lan cười nói.

Nếu như khối lục địa lớn như vậy biến mất, mảng lục địa Á Âu sẽ xảy ra chuyện gì.

Đây cũng là vấn đề mọi người rất quan tâm, bởi vì họ sợ sau khi lấy đi một khối lục địa sẽ vĩnh viễn gây tổn thương cho Trái Đất.

Sẽ không lập tức xảy ra chuyện gì, biến đổi khí hậu là quá trình dài dằng dặc.

Mà việc di dời vô cùng tinh mật, tuyệt đối sẽ không rơi xuống bất kỳ mảnh vụn nào lớn hơn mười centimet, trong cả quá trình di dời mọi người chỉ cảm nhận được chấn động nhỏ, đối với các quốc gia chung quanh cũng sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì, ngoại trừ có thể chứng kiến một lần kỳ quan ra thì sẽ không có sóng thần cũng sẽ không có động đất, hết thảy đều sẽ rất bình ổn.

Đáp án này kể ra còn có chút tác dụng, ít nhất không cần sơ tán các quốc gia chung quanh.

Vậy các đảo đá ở Biển Đông cũng sẽ biến mất sao.

Đúng vậy, bất kỳ đảo đá nào trong đường biên giới quốc gia đều sẽ di chuyển cùng nhau, bao gồm cả Đài Loan, đảo Điếu Ngư, v. v.

Lúc này ngược lại không có ai đứng ra đề xuất dị nghị nữa, chỉ là đối với Đài Loan mà nói đây không phải là tin tức tốt, bởi vì điều này đại biểu bọn họ phải rời khỏi vòng bảo hộ của Mỹ, đó không phải là dê vào miệng cọp sao.

Bất quá hiện tại không ai quan tâm suy nghĩ của dân đảo, họ còn có sự tình quan trọng hơn cần tìm hiểu.

Vậy sau đó ngài sẽ tiếp tục can dự vào sự phát triển của nhân loại sao.

Có nhà khoa học mắt sáng rực hỏi, tựa hồ rất mong chờ Đỗ Lan tiếp tục can dự.

Cái này không dễ nói, ta chủ yếu là quan sát.

Trừ phi có tình huống đặc thù ta mới có thể ra tay, nếu không thì các ngươi có thể tự mình phát triển, không cần cảm thấy tương lai sẽ khác biệt quá lớn so với quá khứ, không cần lo lắng bị ta trừng phạt.

Đỗ Lan tỏ vẻ chính mình chỉ ra tay khi có những ý tưởng táo bạo.

Có thể không lo lắng sao.

Biết rõ trên nhân loại còn có một sinh mệnh bễ nghễ như Thượng Đế, nếu không lo lắng thì họ đã không phải là nhân loại rồi.

Quả nhiên bọn họ chỉ là đồ chơi trong tay thần, khi thần có ý tưởng táo bạo thì bọn họ sẽ phải xui xẻo.

Chương 1636

Còn có bao nhiêu cái Trái Đất.

Có người đột nhiên hỏi.

Rất nhiều rất nhiều, nhiều đến mức ngươi không tưởng tượng nổi.

Bất quá mỗi Trái Đất đều tồn tại trong vũ trụ song song, ngươi hiểu mà, các ngươi trước mắt vẫn chưa tới được.

Trong vũ trụ còn có sinh mệnh khác không.

Xem ra những nhà khoa học này muốn lợi dụng cơ hội để Đỗ Lan giải quyết một số nan đề.

Có, nhưng cần các ngươi tự mình đi tìm.

Ngài là Thượng Đế sao.

Rốt cục có người hỏi ra câu hỏi này, muốn biết Đỗ Lan có phải là Thượng Đế hiển linh, hoặc là con trai Thượng Đế hiển linh hay không.

Không phải.

Đỗ Lan thầm nghĩ nếu mình nói không có Thượng Đế, vậy giáo hội Cơ Đốc liệu có cứ thế trở thành lịch sử.

Ngược lại hắn sẽ trở thành một vị thần của tôn giáo mới.

Hoặc là sẽ như vậy, tuy rằng khoa học kỹ thuật của nhân loại phát triển không ít, nhưng tư tưởng ngu muội lại vẫn rất nhiều, thậm chí có thể nói tám chín phần mười người vẫn còn ngu muội, họ cần tôn giáo, tôn giáo cũng cần họ.

Sáu tháng thời gian, người muốn rời đi thì tiến vào, người muốn ở lại thì đi ra, mà các nhà khoa học đều nghĩ biện pháp thiết lập trạm thông tin, hi vọng có thể tiến hành liên lạc, nhưng những điều này đều là phí công.

Tất cả quốc gia nỗ lực hợp tác, bởi vì Đỗ Lan vẫn còn ở Trái Đất, bọn họ không dám biểu hiện ra sự liệt căn tính xấu của mình.

Có thể nói là sự kiện toàn cầu cùng nhau giúp đỡ làm chuẩn bị.

Các nhân sĩ trí thức cao trong cả nước tạo thành mấy nhóm cố vấn think tank, tiến hành dự đoán đối với sự tình có khả năng phát sinh sau khi di dời.

Có khả năng sẽ xảy ra chiến tranh với quốc gia ở thế giới mới, cho nên cần quân đội.

Có khả năng sẽ bất đồng ngôn ngữ, cho nên cần phiên dịch.

Có khả năng sẽ không hợp khí hậu, cho nên cần bác sĩ.

Đặc biệt là các thành phố trên đường biên giới đều đã sơ tán, để tránh trực tiếp ma sát với cư dân thế giới mới, thành phố trực tiếp biến thành doanh trại quân đội, phòng ngừa có người xâm nhập lãnh thổ.

Hơn nữa tiến vào thế giới mới, hệ thống định vị Bắc Đẩu các loại do mình thiết lập đều bị phế bỏ, cho nên các nhà khoa học hàng không vũ trụ đều đang nỗ lực chế tạo tên lửa, tranh thủ sau khi di dời có thể khôi phục vệ tinh thông tin và định vị trong thời gian sớm nhất.

Các ngành các nghề đều đang bận rộn.

Mà những người không bận rộn thì lên đường diễu hành, phản đối di dời.

Người bình thường không muốn rời khỏi thế giới này, đang ở yên lành, tại sao phải đi.

Đối với những người phản đối này, quốc gia cũng tam sang ngũ lệnh nói họ là những người được chọn, nên cao hứng mới phải, nếu thực sự không muốn rời đi đều có thể sắp xếp xuất ngoại.

Nhưng mọi người khẳng định không vui nổi, đã là được chọn, vậy có lợi ích gì không hả.

Không chút lợi ích, tại sao bọn họ lại bị chọn trúng.

Hơn nữa sắp xếp xuất ngoại vì sao không phải đi những quốc gia Bắc Âu phúc lợi tốt, mà toàn bộ là các nước nhỏ phương Nam, thậm chí là quốc gia Châu Phi, đây không phải là muốn cái mạng nhỏ của bọn họ sao.

Sau khi hưởng thụ tôn nghiêm nước lớn, rất ít người muốn đi loại nước nhỏ lạc hậu không có tôn nghiêm kia.

Nếu các cường quốc phương Tây lâu đời nguyện ý tiếp nhận lượng di dân lớn này, người phản đối khẳng định sẽ cao hứng.

Đáng tiếc lúc đó là không thể nào, cũng chỉ có những quốc gia lạc hậu kia mới nguyện ý tiếp nhận những người này.

Đối với việc này, Đỗ Lan chỉ có thể dở khóc dở cười nói đây quả nhiên là một quốc gia vụ thực thực dụng, quốc dân đều rất thực tế.

Nếu hắn có thể ký một tờ séc khống, có lẽ tất cả mọi người đều sẽ cao hứng lựa chọn thế giới mới, ở đâu không quan trọng, quan trọng là chất lượng sinh hoạt nhất định phải được nâng cao.

Trong nước rất loạn, nước ngoài càng loạn.

Bởi vì hàng hóa Âu Lạc Việt Nam chế tạo không nơi nào không có, công xưởng thế giới bỏ chạy, phải làm sao bây giờ.

Sáu tháng thời gian căn bản không kịp chuyển dịch chuỗi sản xuất sang thế giới khác, ít nhất trong vòng năm năm tới, rất nhiều vật dụng hàng ngày ở nước ngoài sẽ vô cùng khan hiếm, hoặc là vô cùng đắt đỏ.

Vì thế, rất nhiều thương nhân đều đến tích trữ hàng hóa, để vượt qua thời kỳ chuyển tiếp gian nan trong năm năm tới hoặc dài hơn.

Phải biết rằng trong các siêu thị lớn ở Mỹ, 99% đồ đạc đều do Âu Lạc chế tạo, hoặc Âu Lạc lắp ráp, điều này vô cùng đáng sợ.

Đương nhiên mậu dịch là tương đối, khi thương nhân nước ngoài trữ hàng, thương nhân trong nước cũng đang điên cuồng nhập khẩu lương thực và các nguyên vật liệu khác.

Những cái khác không biết, nhưng cái ăn khẳng định là thiết yếu.

Đợi sau khi bọn họ bị di dời, cũng phải đối mặt với một loạt vấn đề khó khăn, đó chính là vấn đề cung ứng nguyên vật liệu.

Trong thế giới hoàn toàn xa lạ, bọn họ có khả năng sẽ không nhận được tài nguyên từ các quốc gia khác trong thời gian rất dài.

Đương nhiên rồi, vấn đề kinh tế không chỉ như vậy, còn có việc nắm giữ trái phiếu nước ngoài.

Nếu đến thế giới mới, những trái phiếu này sẽ không có bất kỳ ý nghĩa gì, về lý thuyết đương nhiên bán tháo ra ngoài là tốt nhất.

Bất quá Mỹ Lợi Kiên Mỹ tỏ vẻ đây không phải là hại người sao, nếu thật sự bán tháo hết trái phiếu Mỹ, vậy kinh tế của họ chẳng phải sẽ bị trọng thương sao.

Cho nên bọn họ đã ngồi xuống nói chuyện rất nhiều.

Hiệp nghị đạt được cuối cùng là Mỹ sẽ tặng một phần kỹ thuật cốt lõi sang, dù sao người khiêu chiến này cũng sắp dọn nhà rồi, sau này bọn họ sẽ không còn là quan hệ cạnh tranh nữa.

Bọn họ mang trái phiếu Mỹ đi thế giới mới, chính mình chia sẻ một số kỹ thuật cốt lõi, bảo đảm kinh tế ổn định.

Bởi vì lượng lớn thương nhân trữ hàng, tất cả công xưởng đều tăng ca thêm giờ, kim ngạch xuất khẩu so với cả năm ngoái tăng gấp mấy lần.

Đương nhiên đến dị thế giới ngoại hối có khả năng đều sẽ biến thành giấy lộn, cho nên trong nước cũng điên cuồng đi thu mua, dù sao cũng phải tiêu hết ngoại hối.

Các nhà tài chính học hiện tại đã chết lặng, bởi vì hoàn cảnh kinh tế sáu tháng này căn bản không phải thứ kinh tế học có thể giải thích được, sự biến hóa kia quả thực khiến người ta không sờ được đầu óc.

Dù sao chính là điên rồi, tất cả thị trường đều vô cùng nóng, đặc biệt là nguyên vật liệu và ngành sản xuất, bọn họ suy đoán GDP năm nay có lẽ có thể vượt qua Mỹ, đương nhiên cũng chính là sự điên cuồng cuối cùng.

Sáu tháng thời gian, người nên rời đi đều đã rời đi, đương nhiên căn bản không đi được bao nhiêu.

Cho dù chỉ có một phần mười người muốn rời đi, đó cũng là gần hai trăm triệu người, đối với tất cả quốc gia mà nói, hơn hai trăm triệu người này bằng dân số mấy quốc gia cộng lại, bọn họ sao dám để hai trăm triệu người tiến vào chứ.

Nếu dẫn nhập nhiều người Âu Lạc như vậy, thì người bản quốc của bọn họ đều sẽ thành dân tộc thiểu số.

Cho dù phân lưu đến các quốc gia khác nhau, cũng không có bao nhiêu quốc gia nguyện ý tiếp nhận lượng lớn người tự nguyện ở lại.

Cho nên cuối cùng chỉ có khoảng một triệu người được an trí, nhưng bọn họ sắp sửa trở thành những người không có tổ quốc, ngày tháng sau này có thể tham khảo người Do Thái, khẳng định sẽ không dễ sống, sau này bọn họ chỉ có thể dựa vào chính mình, sau lưng không còn ai chống lưng nữa.

Mà người đi vào lại càng nhiều, xấp xỉ có hơn một ngàn vạn người nguyện ý đi thế giới mới, thậm chí có rất nhiều Việt kiều, bọn họ không muốn biến thành bèo tấm không rễ, thà rằng đi theo quốc gia cùng đi, như vậy còn yên tâm một chút.

Cho dù thế giới mới nguy cơ trùng trùng, nhưng người bên cạnh dù sao cũng là đồng bào cùng màu da, hoạn nạn cùng chịu.

Còn lại có rất nhiều tín đồ nước ngoài, bọn họ kiên định tin rằng Đỗ Lan chính là Thượng Đế, bọn họ nguyện ý rời khỏi cố thổ theo Đỗ Lan đi Thiên đường, dù sao bọn họ không muốn ở lại thế giới cũ dơ bẩn này.

Chính phủ trải qua tuyển chọn tỉ mỉ, lựa chọn những nhân tài ưu lương nguyện ý rời khỏi thế giới cũ.

Rốt cục sáu tháng thời gian trôi qua trong phân loạn, ngày 1 tháng 6, chín giờ sáng, chính là thời gian di dời mà Đỗ Lan định ra.

Ngày này, mấy hạm đội tàu sân bay của Mỹ đều đang tuần tra tại vùng biển Nhật Bản, vô số phóng viên truyền hình cũng ngồi thuyền tiến hành quay phim tại đường biên giới.

Thậm chí còn có vệ tinh quân sự trên bầu trời chăm chú theo dõi sự biến hóa của thế giới.

Chín giờ đúng, thần tích giáng lâm.

Mọi người chỉ nhìn thấy hết thảy trong cả không gian đều bay lên trên.

Chương 1637

Mà ở trên lục địa, trước khi tín hiệu trực tiếp biến mất, đài truyền hình quốc gia truyền hình trực tiếp cho toàn thế giới.

Chỉ thấy Đỗ Lan trôi nổi trên bầu trời thành phố thủ đô, tựa như thần linh nâng hai tay lên.

Người trong thành phố cũng không cảm nhận được sự thay đổi, nếu không phải bọn họ nhìn thấy hình ảnh từ đài truyền hình các quốc gia khác chuyển tiếp, bọn họ còn tưởng rằng hôm nay cũng chỉ là một ngày bình thường.

Trên màn hình, đường biên giới biến thành thác nước và vách núi, nước bay thẳng lên, đất đai cũng bay lên giống như vậy, điều này chứng minh mảnh đất này đang thăng thiên.

Dãy núi phía Tây cũng bị cắt làm hai, mặt cắt trơn nhẵn như gương, chỉ có thần mới có thủ đoạn như vậy a.

Khối đất này cứ như thể miếng thạch bị cái muỗng múc lên.

Vô số người quỳ xuống cầu nguyện, hối hận lúc trước tại sao không đi theo thần, có lẽ thế giới mới thật sự là thiên đường.

Nhưng hiện tại hối hận đã không kịp nữa rồi, trừ phi bọn họ có thể từ trên trời nhảy xuống, nếu không thì không thể mang theo bọn họ được nữa.

Độ sâu hơn ba ngàn mét, quái vật khổng lồ bay lên bầu trời, tốc độ rất chậm, mọi người chỉ có thể cảm nhận được lực nâng lên nhè nhẹ.

Động tác nâng cao này vẫn luôn kéo dài mười hai tiếng đồng hồ, mãi cho đến chín giờ tối mới kết thúc.

Mọi người khiếp sợ nhìn đại dương thiếu mất một nửa, nước biển lại không hung dữ tràn vào khoảng trống, cũng không hình thành nước xoáy, tất cả đều an toàn giống như Đỗ Lan nói.

Cho nên Mỹ mới vừa lái cả tàu sân bay đến, bởi vì bọn họ biết sẽ không có nguy hiểm.

Nhìn mặt biển bị cắt ra, đường phân cách rõ ràng như thế, một bên là nước biển một bên là vực sâu, nước lại giống như thể rắn, không hề chảy theo sóng.

Đương nhiên những vực sâu này phải được lấp đầy, từ bức tường nước thẳng đứng xuất hiện mấy cái lỗ hổng bắt đầu rót nước biển vào, cân bằng mặt nước biển, như vậy sẽ tránh được sóng thần hung dữ, cứ như thể rót nước từ một cái chậu vào một cái chậu trống khác.

Lại đợi hai ngày hai đêm, biển lớn mới đã hoàn thành, mà đại lục thì cứ bình ổn dừng lại trên không trung như vậy, khiến người ta không thể không kinh thán sự hùng vĩ và không thể tin nổi của nó.

Các nhà khoa học dùng đủ loại máy móc dò xét để thăm dò, nhưng đều không thể giải thích được chuyện này.

Đợi đến ngày thứ ba, đại lục biến mất, đột nhiên biến mất, không có bất kỳ điềm báo nào, chính là dần dần mơ hồ, sau đó thì không còn nữa, không có kinh tâm động phách, không có rợn cả tóc gáy.

Chính là biến mất một cách bình thường, giống như tàng hình vậy.

Tất cả thông tin liên lạc đều gián đoạn, để người Trái Đất biết thần đã mang quốc gia này đi rồi.

Mà người trong lãnh thổ vẫn không có cảm giác rõ ràng gì, mãi đến khi nhân viên quan sát trên đường biên giới truyền tin tức về, ngoài đường biên giới lại xuất hiện lục địa, điều này nói rõ quốc gia của họ đã tiến vào thế giới mới.

Quả thật là cảnh tượng hoàn toàn bất đồng, băng thiên tuyết địa ở Siberia vốn có đã không thấy đâu nữa, ngược lại là cỏ xanh như nệm, dãy núi phía Tây cũng không có bao nhiêu núi tuyết, dòng hải lưu mang đến độ ấm làm tan băng tuyết trên núi, cũng thay đổi hoàn cảnh của Siberia.

Hiện tại mảnh ghép còn thiếu đã trở về, tiếp theo hoàn cảnh thế giới cũ lại bắt đầu kịch biến.

Các bộ ngành đã làm tốt bố trí đang lập tức hành động, xác định sau khi đất đai hoàn toàn ghép lại, tiếp theo chính là một loạt hoạt động trinh sát, bọn họ hoàn toàn không biết gì về thế giới này, hoàn toàn không biết nơi này sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên hiện tại bọn họ cần tình báo.

Các bộ ngành hợp tác chặt chẽ, mà đối với bình dân, bọn họ chỉ cần đi làm như thường lệ là tốt rồi.

Chuẩn bị sáu tháng trước đó chính là để tận lực không ảnh hưởng đến sinh hoạt của mọi người, không làm chậm trễ sản xuất.

Tuy rằng hiện tại đồ đạc sản xuất ra chỉ có thể tự sản tự tiêu, nhưng công việc có thể làm mọi người an tâm.

Tuy rằng chính phủ đã toàn lực duy trì trật tự, nhưng vẫn có rất nhiều khu vực hẻo lánh bị mất tín hiệu, không có vệ tinh, rất nhiều nơi đều quay về mấy chục năm trước, cần dùng đường dây điện thoại để kết nối.

Hỗn loạn vẫn có, thành phố lớn coi như khá ổn định, khu vực hẻo lánh thì không may mắn như vậy.

Cũng may điện thoại thông minh cho dù không gọi được điện thoại thì vẫn còn có thể lên mạng, tóm lại không biến thành cục gạch.

Tín hiệu điện thoại là từ trạm phát sóng phụ cận phát tín hiệu đến vệ tinh, sau khi trung chuyển kết nối với trạm phát sóng phụ cận của người nhận, sau đó truyền tín hiệu đến chiếc điện thoại kia, không có vệ tinh thì điện thoại không thể gọi thông.

Nhưng tín hiệu mạng thì không giống, bình thường đều là cáp quang trực tiếp nối với trạm phát sóng, trạm phát sóng chính là một bộ định tuyến khổng lồ.

Đương nhiên rồi, để tránh tín hiệu không đủ, sáu tháng nay còn chế tạo rất nhiều xe phát tín hiệu di động, chuyên môn phối đến khu vực hẻo lánh, chính là sợ mệnh lệnh trung ương không thể kịp thời truyền xuống.

Hiện tại trên dưới toàn quốc đang ở trạng thái chuẩn bị chiến tranh toàn diện, tất cả dự án đều bày trên mặt bàn tùy thời chuẩn bị sử dụng.

Quân đội nghiêm trận chờ đợi, máy bay chiến đấu, tàu chiến toàn bộ ở trạng thái xuất kích.

Không xảy ra vấn đề là tốt nhất, vừa xảy ra vấn đề lập tức phản kích.

Đồng thời bộ đội tàu ngầm bắt đầu tiến về phía đường biên giới phụ cận, tiến hành nhiệm vụ điều tra.

Còn có máy bay không người lái, tận lực không ra khỏi biên giới mà quan sát hoàn cảnh chung quanh một lượt.

Trong hoàn cảnh hoàn toàn mới, quan trọng nhất chính là tránh xung đột.

Đương nhiên sẽ có người nghĩ cái Trái Đất này vốn dĩ thuộc về nơi này, vậy khối đất ở đây đâu rồi.

Căn cứ theo cách nói của Đỗ Lan là bị hắn đào đi một vạn năm trước, vậy đất đai ở đâu.

Đối với nhân loại mà nói, đất đai vĩnh viễn là thứ quý giá nhất, sản xuất nông nghiệp, khai thác khoáng sản, xây dựng nhà cửa v. v.

đều phải tiến hành trên đất đai.

Không có đất đai, nhân loại sẽ không cách nào lập túc.

Cho nên một khối đất đai mất tích lớn như vậy, đương nhiên sẽ làm người ta suy nghĩ kỳ quái.

Đáp án chính là vùng đất bị đào đi cũng đang tiến hành một cuộc biến cách vĩ đại kinh thiên động địa, chỉ là không còn ở trên tinh cầu, mà là ở một thứ nguyên khác, đó là một bãi thí nghiệm khác.

Rất nhiều người muốn biết thế giới mới này sẽ có gì khác biệt, một vạn năm thời gian lịch sử nhân loại sẽ có biến hóa gì, trong hoàn cảnh không có mảnh đất này, trong hoàn cảnh không có quyển văn minh Đông Á, thế giới sẽ trở nên phát đạt hơn hay là lạc hậu hơn đây.

Quang cảnh này ngược lại không ngờ tới.

Nhìn thấy khói bếp nơi bờ biển cách đó không xa từ kính tiềm vọng, hạm trưởng Trâu Ninh hoàn toàn trầm mặc.

Những bức tường đất và mái nhà tranh kia, những chiếc thuyền đánh cá rách nát, rất khó tưởng tượng thời gian của thế giới này và thế giới cũ là đồng bộ, đều là năm 2018.

Ngược lại Chính ủy của tàu Giao Long tỏ vẻ rất bình thường: Trong sáu tháng năm ngoái, vô số nhà khoa học, nhà lịch sử học tụ hội thảo luận nếu như không có nước ta, thế giới sẽ biến thành dáng vẻ gì.

Ảnh hưởng lớn nhất chính là quyển văn minh Đông Á, nếu như không có văn minh tiên tiến của đại lục cổ đại xuất khẩu ra, các quốc gia thuộc quyển Đông Á cơ bản đều sẽ lạc hậu ngàn năm.

Nếu như tiến trình của các quốc gia phương Tây không thay đổi, như vậy cả quyển Đông Á đều sẽ luân lạc thành thuộc địa, sự phát triển sẽ tiếp tục trì trệ.

Chỉ sợ không có tứ đại phát minh, văn minh phương Tây cũng không được thuận lợi như vậy.

Cái đó thì chưa chắc, cứ lấy la bàn mà nói đi, tuy rằng quả thực là cổ đại phát minh, nhưng phương Tây cũng chưa chắc không có, anh cũng học qua lịch sử hàng hải, nên biết lúc hàng hải la bàn chẳng qua chỉ là công cụ thứ yếu nhất, cũng không phải không thể bị thay thế.

Nhưng thuốc súng thì không phải a, thuốc súng xác thực là từ chỗ chúng ta truyền ra ngoài a.

Hoặc là chậm mấy trăm năm, thuật luyện kim của phương Tây cũng có thể phát minh ra thuốc súng.

Đương nhiên còn có nhà lịch sử học suy đoán, cho rằng nếu như không có những cuộc Bắc phạt thời cổ đại của nước ta, dân tộc du mục có khả năng sẽ Tây tiến quấy nhiễu lịch sử phương Tây, không có Nhu Nhiên, không có Hung Nô, không có Thành Cát Tư Hãn, văn minh La Mã của phương Tây có khả năng sẽ kéo dài rất lâu.

Bất quá những cái này cũng chỉ là suy đoán mà thôi, tình huống cụ thể còn phải xem hiện thực, lịch sử luôn luôn phức tạp, tràn ngập biến số và hiệu ứng cánh bướm.

Bất quá ít nhất hiện tại những chú cẩu này xác thực rất thảm.

Anh nói nếu chúng ta trồi lên, bọn họ có coi chúng ta là Long Vương hay không, sau đó khóc lóc hô hào muốn tới triều cống.

Hạm trưởng vẻ mặt cười xấu xa nói.

Anh đừng có chỉ lo suy nghĩ lung tung, nhớ kỹ nhiệm vụ của chúng ta là thu thập tình báo, tiến hành quan sát phi tiếp xúc.

Chính ủy nghiêm túc nói.

Đông Á của thế giới mới đã không còn văn minh, chiến hạm tuần tra trên vùng biển rộng lớn ở biển Đông và biển Hoa Đông, nhìn thấy thuyền đều là thuyền đánh cá lạc hậu nhỏ bé, thậm chí đều không có buồm.

Dùng lưới đánh cá cũng vô cùng lạc hậu, thậm chí rất nhiều người đều dùng lao cá để bắt cá.

Khi chiến hạm bằng thép chạy qua từ đường chân trời, những chiếc thuyền nhỏ lạc hậu kia toàn bộ đều chạy trốn trối chết.

Tình báo trinh sát được từ các phương diện toàn bộ tổng hợp về thủ đô, để mọi người có một nhận thức đại khái đối với hoàn cảnh xung quanh.

Phản ứng của các quốc gia phương Bắc là lớn nhất, đột nhiên biển lớn biến thành lục địa, xuất hiện lượng lớn kỵ binh bộ đội bồi hồi tại đường biên giới.

Xem trình độ trang bị của bọn họ vẫn dừng lại ở thời kỳ vũ khí lạnh, kỵ binh đa số dùng nỏ làm vũ khí tầm xa, nhưng đồng phục thống nhất, hẳn là một văn minh khá có quốc lực.

Đó là bởi vì khí hậu thay đổi xuất hiện văn minh mới, trước kia chưa từng gặp qua, cũng là lấy nông canh làm chủ, phạm vi suy đoán chính là Mông Cổ và một phần khu vực phía Nam nước Nga.

Chương 1638

Bọn họ hiển nhiên rất khẩn trương, ai gặp phải tình huống này cũng sẽ khẩn trương, nhưng trước mắt vẫn chỉ chờ lệnh tại chỗ chứ chưa tiến vào đường biên giới.

Chỉ là có khi sẽ bắn tên vào máy bay không người lái trên trời.

Giống như các nhà khoa học suy đoán, bởi vì khí hậu thay đổi, vĩ độ của Mông Cổ trong một vạn năm qua đều là khí hậu rất ôn hòa, đã thành lập quốc gia mới.

Nhưng tốc độ truyền bá văn minh của bọn họ hiển nhiên không nhanh như vậy, vẫn chưa ảnh hưởng đến những người Nhật Bản cô độc treo ngoài biển kia.

Từ tình huống trước mắt mà xem, e rằng sự phát triển khoa học kỹ thuật của thế giới mới tương đối trì trệ, tuy rằng trước mắt chỉ là quan sát một vòng chung quanh.

Nhưng mọi người đều biết đức hạnh của người Tây Dương, nếu bọn họ phát triển lên khẳng định sẽ vơ vét của cải khắp thế giới, sao có thể buông tha những địa phương nhỏ như Đông Nam Á này.

Đông Á phát triển trì trệ, lại không phát hiện ảnh hưởng của quốc gia Châu Âu, như vậy gần như có thể xác định khoa học kỹ thuật của thế giới mới này khẳng định không phát đạt bằng thế giới cũ.

Bất quá cũng không thể chủ quan, bởi vì hiện tại tất cả mọi thứ của quốc gia này đều có thể dẫn tới sự dòm ngó của ngoại địch, cho nên bọn họ tốt nhất chính là cẩn thận dè dặt tránh xung đột.

Xác định tình huống cơ bản chung quanh, vậy thì tiếp theo sẽ phải cắm mắt, để cầu tầm nhìn lớn hơn.

Vệ tinh lớn nhỏ được phóng đi với tốc độ nhanh nhất, vệ tinh tín hiệu, vệ tinh quân sự, vệ tinh dẫn đường, mấy căn cứ phóng tên lửa trong nước ngựa không dừng vó, tận khả năng phóng đầy tải để hoàn thành nhiệm vụ phóng.

Đáng tiếc tên lửa suy cho cùng là kỹ thuật mũi nhọn, kỹ thuật tuy rằng có, nhưng nhân viên kỹ thuật lại có hạn, thật sự khó có thể khôi phục độ phủ sóng như thế giới cũ trong thời gian ngắn.

Cũng may hết thảy đều đã sắp xếp thỏa đáng, thứ tự trước sau đã sớm xác định, xếp hàng sớm muộn gì cũng có thể khôi phục.

Hết thảy bắt đầu lại từ đầu, nhưng mọi người đều tràn đầy ý chí chiến đấu, bởi vì ở thế giới này bọn họ sẽ trở thành lão đại đầu rồng.

Trong đại doanh lửa trại thiêu đốt, Tướng quân lo lắng nhìn về một phiến địa phương phía Nam, nơi đó cứ như thể nơi quần tinh rơi xuống, tràn ngập những điểm sáng.

Mười lăm ngày trước, có ngư dân báo quan nói Nam Hải đột nhiên bị lấp bằng, tình báo tám trăm dặm khẩn cấp đưa về quốc đô gây nên sóng to gió lớn, Quốc vương suýt chút nữa thì chém đầu binh sĩ đưa tình báo.

Nhưng tiếp theo càng nhiều quan viên bờ biển đưa tình báo tới, đều nói Nam Hải biến mất trở thành lục địa, lúc này mới làm văn võ bá quan xác tín đây không phải quan viên địa phương ngu xuẩn, mà là xác thực có chuyện lạ.

Thế là Tướng quân lâm nguy nhận mệnh một đường xuôi Nam, đồng thời khẩn cấp điều động năm ngàn nhân mã đóng quân ở đây làm quan sát.

Lúc vừa mới tới đây ông ta thậm chí cho rằng người dẫn đường địa phương đưa sai đường.

Thời trẻ ông ta cũng từng đi du học, tới phương Nam của quốc gia này nhìn biển mà ca hát, nhưng lúc này phóng mắt nhìn lại đã không có bất kỳ nước biển nào, chỉ còn lại lục địa.

Không ai biết khối lục địa kia từ đâu tới, lại tới như thế nào, giống như bọn họ ngủ một giấc tỉnh lại thì nó đã mọc ra rồi.

Đáng sợ hơn là khi họ nhìn từ xa phát hiện trên lục địa còn có một số cái hộp lớn dựng đứng ở đó.

Có người to gan chạy qua xem, sau khi trở về thì điên điên khùng khùng cũng không biết đã nhìn thấy cái gì, chỉ nói trong cái hộp kia toàn là yêu quái.

Hai ngày trước Tướng quân phái ra trinh sát, hi vọng có thể nhận được tình báo kỹ càng hơn, nhưng trong hai ngày thế mà không có bất kỳ hồi âm nào.

Thực ra đó chỉ là một thị trấn biên thùy, hiện tại có nhà khoa học và một bộ phận quân trú đóng, nhiệm vụ của bọn họ chính là giám sát tình huống đường biên giới.

Bọn họ đương nhiên cũng biết quốc gia phương Bắc đã triệu tập quân đội, nhưng nếu có thể bọn họ hi vọng tránh chiến tranh.

Cho nên hai tên trinh sát tới thám thính tình báo kia, hiện tại đang được hưởng thụ ưu đãi.

Ngôn ngữ hoàn toàn không thông, cũng may trước đó đã dự tính đến kết quả này, cho nên có phương án dự bị.

Trước tiên là thiết lập quan hệ tín nhiệm, để bọn họ cảm nhận được thiện ý, biện pháp chủ yếu đương nhiên chính là xem tay nghề của đầu bếp, cho trinh sát ăn ngon.

Sau đó chính là thông qua hình ảnh để học tập ngôn ngữ của bọn họ, hoàn toàn là nhìn hình nói chuyện, phương pháp học tập đơn sơ nhưng hiệu quả nhất.

Mà trinh sát được ăn ngon uống ngon tuy rằng cũng muốn chạy trốn, nhưng bọn họ phát hiện tường vây của kiến trúc quá cao, bọn họ không hiểu tại sao tường vây ba mét này rốt cuộc vì sao mỏng như vậy lại rắn chắc như vậy.

Về sau bọn họ cũng từ bỏ, dù sao chạy không thoát, không bằng ở lại tiếp tục ăn ngon uống ngon.

Hai tên trinh sát gan rất lớn, bọn họ phát hiện những người này hoàn toàn khác với Khánh Quốc, bọn họ đều là tóc ngắn, hơn nữa quần áo mặc cũng rất kỳ quái, đồng thời còn có rất nhiều đạo cụ kỳ quái, ví dụ như cái lượng sáng như ban ngày trên đỉnh đầu bọn họ, ví dụ như cái tấm phẳng các nhà khoa học dùng để làm việc, bọn họ không hiểu tại sao từ bên trong lại xuất hiện những hình ảnh đầy màu sắc.

Đủ loại thần kỳ đều không khỏi làm bọn họ nghĩ những người này có phải là thần tiên hay không.

Nhưng thần tiên không phải không cần ăn cơm sao.

Các nền văn minh khác nhau thiết lập đối với thần tiên cũng không giống nhau, trên mảnh đất Khánh Quốc này tràn ngập Nhân tộc đến từ phương Tây, cũng đã tiến hành qua chiến tranh Đa thần giáo và Nhất thần giáo.

Cho nên văn minh của bọn họ cũng là thiên về Trung Đông, tín ngưỡng một vị thần toàn năng, nhưng không chịu ảnh hưởng của Thập Tự Chinh Đông Chinh nên bảo tồn được lượng lớn văn hiến lịch sử.

Chủng tộc cũng là mũi cao tóc nâu, bọn họ là văn minh nông nghiệp chuyển biến từ dân tộc du mục qua.

Ngày thứ năm phái ra trinh sát, Tướng quân coi như là đã đợi được bọn họ trở về.

Thực ra mọi người còn hi vọng giữ trinh sát lại thêm một thời gian, giao lưu nhiều hơn, nhưng để tránh xung đột, cấp trên vẫn hạ lệnh để trinh sát trở về, đồng thời hi vọng có thể biểu đạt thiện ý.

Trinh sát mang về một ít quần áo may sẵn làm quà tặng, toàn bộ hiến cho Tướng quân.

Đây là chiến lợi phẩm của các ngươi.

Tướng quân vuốt ve những chất liệu vải trơn nhẵn này, thầm nghĩ vải lanh sao có thể có xúc cảm như thế này.

Bởi vì không có Âu Lạc, tự nhiên sẽ không có tơ lụa, cho nên quần áo của thế giới này vẫn lấy đay và bông, da thú làm chủ.

Đương nhiên thứ trinh sát mang về cũng không phải tơ lụa, mà là sợi polyester nhân tạo, xúc cảm đương nhiên tốt hơn vải dệt thủ công.

Trinh sát lắc đầu, cái này đương nhiên không phải chiến lợi phẩm, bọn họ liền kể hết những tao ngộ ly kỳ mấy ngày nay ra.

Hai người bọn họ là mò mẫm đi qua, nhưng những người kia cứ như thể có thể nhìn thấy trong đêm, thoáng cái đã bắt được bọn họ.

Thực ra là máy giám sát có công năng nhìn ban đêm.

Lúc ấy bọn họ rất sợ hãi, bởi vì nơi đó toàn là những thứ chưa từng thấy qua, nhưng về sau những quái nhân kia lại đưa tới đồ ăn nóng hổi thơm phức, bọn họ thề chưa bao giờ được ăn thứ gì ngon như vậy.

Vậy bọn họ không thẩm vấn các ngươi.

Tướng quân nhíu mày hỏi.

Chúng ta ngôn ngữ bất thông, bọn họ nói gì chúng ta nghe không hiểu, chúng ta nói gì bọn họ cũng không rõ.

Về sau bọn họ lấy một thứ quái dị, giống như cái gương, bên trong có thể xuất hiện đủ loại tranh vẽ sống động như thật, có kiến trúc, hoa quả, rau dưa v. v.

Chính là muốn chúng ta nhận biết đồ vật trên tranh, mấy ngày nay vẫn luôn làm loại chuyện này, mãi về sau bọn họ thả chúng ta ra.

Chỉ đơn giản như vậy.

Tướng quân cảm thấy quá không thể tin nổi, bao gồm cả loại tiểu thái dương có thể phát sáng vào buổi tối và cái gương có thể xuất hiện hình ảnh mà bọn họ nói đều ly kỳ như vậy.

Tướng quân hơn năm mươi tuổi căn bản không tin, nhưng sự tình phát sinh vốn dĩ đã quá ly kỳ.

Tướng quân cuối cùng quyết định đóng gói những quần áo này gửi về đô thành, sau đó ông ta hi vọng bệ hạ cho phép ông ta xuôi Nam tiếp xúc với những quái nhân kia.

Trong lúc người bản địa kinh ngạc liên hồi.

Tại các thành phố lớn ở Việt Nam, sự hiếu kỳ của bách tính đối với thế giới mới là có tăng không giảm, rất nhiều người đều không thỏa mãn với việc tìm hiểu thế giới bên ngoài thông qua truyền thông chính thống, bọn họ cảm thấy hiệu suất của truyền thông chính thống quá chậm, một số người trẻ tuổi dũng cảm muốn tự mình lái xe xuất ngoại xem sao.

Chính phủ đã tam sang ngũ lệnh kêu gọi hiện tại tình hình chưa rõ ràng, đừng mạo hiểm.

Nhưng không mạo hiểm thì còn gọi gì là người trẻ tuổi, thế là không ít người tốp năm tốp ba hướng về phía đường biên giới.

Phía Bắc hướng Bắc, phía Nam hướng Nam, phía Tây thì hướng Tây, dù sao ba mặt tiếp giáp đều là nước ngoài.

Ngoại trừ hướng Đông cần đi thuyền ra, ba hướng khác đều có thể dựa vào đôi chân đi ra ngoài.

Đám thanh niên mang theo chút vật dụng hàng ngày hi vọng xuất ngoại đãi vàng, trao đổi chân kim bạch ngân với nguyên trú dân.

Chương 1639

Năm tháng này ai còn chưa đọc qua mấy quyển tiểu thuyết xuyên không a, bọn họ đều biết sáo lộ mô típ, cái cần chính là nhanh, nếu chậm bọn họ sẽ không thể phát tài.

Ở quốc gia này, nhiệt tình phát tài của mọi người dâng cao vô cùng, chỉ cần pháp luật không cấm mà lại có thể kiếm tiền, thì không có ngành nghề gì là bọn họ không dám làm.

Thậm chí có người liều lĩnh đi vi phạm pháp luật và kỷ luật, chính là để kiếm tiền.

Gần như tất cả mọi người sống đều là vì kiếm tiền, bạn tùy tiện tìm một người hỏi xem: Ý nghĩa của cuộc sống là gì.

Mười người thì chín người sẽ trả lời bạn là kiếm tiền, mà một người còn lại sẽ nói cho bạn biết là phát tài.

Kiếm tiền chính là động lực thúc đẩy mạnh mẽ nhất, cái gì mà gia đình hòa thuận, thân thể khỏe mạnh đều phải xếp sau kiếm tiền.

Ai mà ngăn cản nhân dân quốc gia này kiếm tiền, thì đó chính là phái phản động, chính là lực lượng sản xuất lạc hậu, chính là phải bị đả đảo.

Cho nên rất nhiều người trẻ tuổi nhà ở ngay cạnh đường biên giới, sau khi an phận lúc ban đầu thì đã triển hiện nhiệt tình cực lớn.

Những người khát vọng phát tài này quá nhiều, bộ đội biên phòng căn bản ngăn không được, thế là khi sự tiếp xúc chính thức của chính quyền bắt đầu, sự tiếp xúc tự phát của dân gian cũng đã bắt đầu, hơn nữa phạm vi rộng đến mức không cách nào tưởng tượng.

Mà sở dĩ những người này dũng cảm như vậy, đó cũng là bởi vì có tự tin, bởi vì bọn họ nguyên cả một quốc gia đều qua đây, có chỗ dựa tự nhiên cái gì cũng không sợ.

Hầu Nhất Đáp ngay từ lúc biết phải di dời đã bắt đầu tính toán đại kế phát tài, hắn đổi toàn bộ năm vạn tệ tiền tiết kiệm sau mấy năm làm việc của mình thành hàng hóa nhỏ tích trữ lại, hắn muốn lợi dụng sự tiện lợi khi quê mình ở ngay trên đường biên giới để đi phát tài.

Đương nhiên hắn còn lập một nhóm chat phát tài, liên lạc với một đám người, muốn phát tài vẫn cần người giúp đỡ.

Bạn trong nhóm của họ đến từ khắp nơi trên cả nước, có hơn ba mươi người, cùng một thế giới cùng một mộng tưởng, có người phụ trách nguồn hàng, có người phụ trách buôn bán, cũng có người phụ trách an toàn.

Hầu Nhất Đáp với tư cách là người khởi xướng, cũng là người bản địa quen thuộc đường biên giới, đương nhiên đảm đương một khâu quan trọng nhất, lần này hắn và ba người bạn trong nhóm từ nơi khác chạy tới sẽ lần đầu tiên vượt qua đường biên giới.

Bọn họ lái một chiếc xe việt dã, mang theo đầy ắp hàng hóa nhỏ đã bắt đầu tưởng tượng giấc mộng đẹp phát tài rồi.

Đương nhiên đây cũng là chuyện bọn họ vẫn luôn thảo luận trong sáu tháng qua.

Hầu Nhất Đáp vốn là công nhân máy tiện CNC, mới hai mươi chín tuổi, tràn ngập mộng tưởng.

Ba người khác có một nam thanh niên đeo kính tóc thưa thớt, Lý Trọng Cửu, hai mươi tám tuổi, vốn là lập trình viên, nhưng hiện tại đã từ chức, hắn từ thời đại học đã thích đọc tiểu thuyết mạng, vốn dĩ chỉ muốn ôm tâm tình thử xem sao mà gia nhập nhóm này, nhưng hiện tại lại thật sự bước lên lữ trình.

Trương Bưu, người có dáng người đẹp nhất trong bốn người, từng đi lính, chủ yếu phụ trách công tác an toàn, hai mươi lăm tuổi.

Chu Hữu Ngư, vốn là một hộ kinh doanh cá thể, có chút hiểu biết về kim loại quý, coi như là giám định sư trong đội ngũ này.

Bọn họ đã thảo luận qua, không thể vì khoa học kỹ thuật bản địa lạc hậu mà cho rằng bọn họ là kẻ ngu si, người bản địa khẳng định cũng giảo hoạt, không thể để bị bọn họ lừa, cho nên Chu Hữu Ngư cũng vô cùng quan trọng.

Có khả năng có người sẽ hỏi, sáu tháng trước di dời còn chưa bắt đầu, làm sao bọn họ xác định trình độ khoa học kỹ thuật của thế giới mới sẽ thấp hơn thế giới cũ.

Thực ra đây là kết luận tập thể đạt được sau khi hơn ba mươi bạn trong nhóm thảo luận, không có Âu Lạc Việt Nam, sự phát triển khoa học kỹ thuật của thế giới sẽ bị lạc hậu.

Tuy rằng bọn họ không phải chuyên gia, cũng không có nhiều kiến thức lịch sử và tình báo đầy đủ như vậy, nhưng vinh dự cảm quốc gia, cũng như kiến thức nông cạn vẫn khiến bọn họ đưa ra phán đoán như vậy.

Tích lũy trên dưới năm ngàn năm khiến bọn họ tràn đầy cảm giác tự hào đối với bản quốc, cũng tin tưởng văn minh Đông Á nếu như không có sự bức xạ của văn minh Thăng Long thì tuyệt đối sẽ phát triển gian nan.

Có một bạn trong nhóm nói như thế này, văn minh thế giới cứ như là một bức tranh ghép hình, mà văn minh Thăng Long lại là một mảnh vừa lớn vừa quan trọng trong đó, trong thế giới mới mảnh ghép này bị lấy đi, như vậy tất nhiên sẽ làm cho bức tranh không hoàn chỉnh, loại biến hóa này khẳng định sẽ làm cho sự phát triển của thế giới nghiêng về hướng xấu.

Nhân loại là sinh vật của sự tích lũy, cho dù là lấy đi Tân Đại Lục có ảnh hưởng yếu ớt đối với lịch sử cổ đại cũng sẽ làm tình huống càng ngày càng xấu, càng chưa nói đến cái bị lấy đi là văn hóa Thăng Long tích cực tham gia tiến trình lịch sử.

Người bạn này vẫn có chút cái hay, hắn cho rằng Châu Âu phát triển lên là có rất nhiều tính ngẫu nhiên, bọn họ cũng từng gặp rất nhiều nguy cơ, nhưng việc phát hiện Tân Đại Lục đã mang lại cho bọn họ lượng lớn bạc trắng và hoàng kim mới làm dịu nguy cơ.

Mà bạc trắng phát hiện ở Tân Đại Lục thực ra chính là chảy lượng lớn vào Thăng Long đổi lấy tơ lụa, lá trà, đồ gốm, nếu không triều đình nhà Thanh cũng không lấy đâu ra động một tí là bồi thường hàng trăm triệu lượng bạc trắng.

Hắn nói cho mọi người biết thực ra Thăng Long từ xưa đến nay đều là một quốc gia khan hiếm bạc trắng, nếu không cũng sẽ không có tiền đồng, tình huống của Thăng Long là đồng nhiều hơn bạc trắng rất nhiều.

Thế giới mới không có Thăng Long, như vậy cho dù phương Tây phát hiện bạc trắng và hoàng kim, cũng không đổi được thương phẩm, bọn họ vẫn sẽ lạm phát, vẫn sẽ kinh tế rung chuyển.

Tuy rằng những suy luận này thực ra cũng không tinh chuẩn, nhưng vẫn cho các bạn trong nhóm niềm tin, cho nên bọn họ mới chuẩn bị trước.

Mà người đưa ra kết luận thế giới mới nhất định lạc hậu hơn thế giới cũ còn có rất nhiều, có người là bày sự thật giảng đạo lý, nhưng cũng có người chỉ đơn thuần là bàn từ tình yêu nước, cho rằng quốc gia này rất quan trọng.

Bất kể là xuất phát từ góc độ nào, tóm lại có rất nhiều người trẻ tuổi như Hầu Nhất Đáp gia nhập vào đại kế phát tài.

Bọn họ xuất phát về phía Nam, hướng về phía Việt Nam.

Trong truyền thuyết văn minh của Việt Nam là lan truyền ra khi quân Tần triều viễn chinh Bách Việt, trước đó chính là người nguyên thủy.

Các bạn trong nhóm thảo luận, nếu như không có chế độ tiên tiến và khoa học kỹ thuật của Thăng Long truyền nhập Bách Việt, e rằng hiện tại bọn họ phỏng chừng còn chưa thống nhất, hoặc là vẫn vừa mới tiến vào xã hội phong kiến.

Nguyên thủy thì đại biểu cho không nói lý lẽ, cho nên bọn họ cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để đánh nhau.

Đường không dễ đi, bọn họ cầm một tấm bản đồ, nhưng sau khi rời khỏi đường biên giới thì không có tác dụng gì mấy.

Chỉ có thể dựa vào la bàn và kính viễn vọng để tìm kiếm dấu chân người.

Muốn kiếm tiền cũng không dễ dàng, tránh được bộ đội biên phòng còn phải nghĩ cách giao lưu với người địa phương mới được.

Kiếm tiền thì tốt nhất vẫn là khai thác mỏ, rất nhiều mỏ của thế giới này đều còn chưa khai phát, cho nên chúng ta chỉ cần kiếm được vốn, sau đó nhìn lịch sử khai phát khoáng sản này mà lần theo bản đồ, lấy những mỏ lớn còn chưa khai phát kia, vậy thì phát tài rồi, chúng ta cũng có thể làm ông chủ mỏ.

Lý Trọng Cửu đã đọc rất nhiều tiểu thuyết xuyên không, lần này chính mình gặp được xuyên không tập thể, ngày nào cũng chuyên tâm nghiên cứu, cũng xác thực đề xuất rất nhiều ý tưởng, nhưng rất nhiều đều không thực tế, ví dụ như hiện tại hắn đang nghĩ đi khai thác mỏ.

Cậu tưởng quốc gia và những ông chủ lớn kia không nghĩ tới sao.

Hơn nữa trải qua kiểu sản xuất bùng nổ sáu tháng trước, hiện tại tất cả đồ đạc đều dư thừa, hiện tại cậu khai thác mỏ, nguyên vật liệu căn bản không bán được.

Theo tôi thấy vẫn là phải làm buôn bán lương thực, thu lương thực từ phía thổ dân mới là đường chính.

Trương Bưu nói.

Anh xác định thổ dân có lương thực dư, cho dù có lương thực dư, anh tưởng người đã ăn quen thực phẩm tinh chế sẽ đi mua loại lương thực chưa từng cải tiến kia sao.

Vẫn là khai thác mỏ, tuy rằng hiện tại giá cả nguyên vật liệu thấp, nhưng thị trường thế giới này hiện tại hoàn toàn là trống rỗng, chỉ cần mở ra thị trường, sức sản xuất của nước ta sẽ hoàn toàn được kích phát ra, đến lúc đó thị trường nguyên vật liệu còn không phải là lãi chắc.

Còn nói tư bản quốc gia và tư bản lớn, bọn họ đương nhiên cũng khẳng định nghĩ tới, nhưng bọn họ khẳng định chỉ nhìn chằm chằm vào khúc xương lớn, chúng ta hoàn toàn có thể ăn phần còn lại của bọn họ.

Lý Trọng Cửu thao thao bất tuyệt, tỏ vẻ phía trước chính là con đường dát vàng.

Thực ra bất kể là lương thực hay là khoáng sản, từ xưa đến nay quan trọng nhất chính là đất đai, chỉ cần nắm giữ đất đai thì chính là muốn lương thực có lương thực, muốn khoáng sản có khoáng sản, cho nên bảo hiểm nhất chính là buôn bán đất đai.

Hộ cá thể Chu Hữu Ngư nói: Chỉ là hiện tại quốc gia vẫn chưa có chính sách gì, nếu như có chính sách thực dân bảo hộ quốc dân chúng ta đoạt thủ đất đai ở nước ngoài, vậy mới gọi là thống khoái.

Vậy thì đúng là thời đại đại thực dân rồi, phỏng chừng quốc gia chúng ta sẽ không đưa ra chính sách thực dân, tuy rằng thế giới này là bất đồng, nhưng đừng quên còn có một vị thần tiên kia, khẳng định sẽ không làm tuyệt như vậy.

Hầu Nhất Đáp đang nằm bò trên nóc xe hoa định hướng cũng gia nhập vào, hắn cảm thấy quốc gia khẳng định sẽ không đi lộ tuyến cấp tiến, ngược lại sẽ cùng toàn thế giới dây dưa, nhưng cái này phải đợi quốc sách liên quan, đám dân đen bọn họ không quản được những cái này.

Dù sao chuyện bọn họ muốn làm chính là kiếm tiền trước khi chính sách quốc gia được đưa ra, có thể kiếm bao nhiêu thì kiếm bấy nhiêu.

Hầu Nhất Đáp nhìn khắp nơi, rốt cục nhìn thấy khói bếp, Xác định phương hướng tiến lên.

Bọn họ vượt qua đường biên giới đã hai ngày, coi như là tìm được dấu người.

Đương nhiên tuy rằng ra khỏi đường biên giới, nhưng tín hiệu 4G của điện thoại vẫn đầy vạch, điều này cũng làm cho bọn họ có thể kịp thời liên hệ với các bạn trong nhóm, mọi người đều không ngủ không nghỉ ủng hộ tiểu đội tiên phong bốn người này.

Trương Bưu đang lái xe, hắn ở quân đội đã học qua lái xe, kỹ thuật rất cứng, cho dù toàn là hoang dã cũng không ảnh hưởng hắn tiến lên, chỉ là tình trạng đường xác thực tồi tệ, ba người khác đều bị xóc nảy đến mức khó chịu, nhưng hiện tại coi như là tìm được địa phương rồi.

Cũng không tùy tiện vào thôn, mà là dừng lại ở một nơi tầm nhìn không tồi, tiến hành trinh sát.

Trong kính viễn vọng thôn rất đơn sơ rất lạc hậu, toàn là nhà tranh, thậm chí có cái là trực tiếp đào hố trên mặt đất, sau đó dựng cái mái nhà trên cái hố, người thì ở dưới đất.

Hiện tại hiển nhiên là giờ cơm, có mấy làn khói bếp bay lên, còn có thể nhìn thấy mấy đứa nhóc ở truồng chạy tới chạy lui trong thôn.

Chung quanh thôn có hàng rào gỗ có khả năng là để phòng ngự dã thú, hai ngày nay bọn họ cũng từng gặp dã thú.

Trong thôn có một số con gà, tuy rằng là gà thuần hóa, nhưng gà đều là thả rông.

Không phát hiện binh sĩ, đây hiển nhiên là một thôn trang nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn.

Mọi người thảo luận xem có nên đi tiếp xúc hay không, cái thôn này khẳng định không có bao nhiêu béo bở, nhìn mấy đứa nhỏ gầy trơ xương là biết thôn này khẳng định nghèo.

Vẫn là phải tiếp xúc, thành phố lớn tuy rằng giàu có, nhưng khẳng định có vệ binh, bốn người chúng ta còn không đủ cho bọn họ nhét kẽ răng.

Không bằng dành chút thời gian bồi thực đại lý bản địa, thuận tiện học tập ngôn ngữ nơi này một chút.

Chu Hữu Ngư cảm thấy vẫn là dừng lại tiếp xúc thì tốt hơn.

Chương 1640

Lý Trọng Cửu cũng gật đầu: Vẫn nên đi từng bước một thôi, một miếng ăn không thành mập mạp, chúng ta vẫn là phải từ từ tích lũy mới được, tốn chút thời gian cũng là không có cách nào.

Hầu Nhất Đáp không nói chuyện, mà là chụp rất nhiều ảnh gửi vào trong nhóm, nói cho mọi người biết bọn họ coi như là tìm được người rồi.

Các bạn trong nhóm cũng náo nhiệt cực kỳ, đại bộ phận người vẫn đồng ý tiếp xúc trước xem sao, tránh cho việc tiến vào thành phố lớn trở tay không kịp.

Chỉ có số ít mấy người một lòng muốn đi thành phố lớn, cảm thấy tiếp xúc với đám người nghèo này chính là lãng phí thời gian.

Suy nghĩ của bọn họ là như thế này, nếu gặp nguy hiểm còn có quốc gia làm hậu thuẫn, đừng sợ, liều một phen xe đạp biến thành xe máy.

Đám người này hiển nhiên rất cấp tiến, hơn nữa là xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, đồng thời còn hi vọng để quốc gia chia sẻ rủi ro khởi nghiệp của bọn họ.

Suy nghĩ của bọn họ rất đơn giản, quốc gia khẳng định sẽ không nhìn bọn họ lâm vào hiểm cảnh mà không quản, cho nên hoàn toàn có thể to gan đi về phía trước.

Nhưng cuối cùng mọi người vẫn đưa ra quyết định bảo thủ, nếu tất cả mọi người đều như phái cấp tiến để quốc gia chia sẻ rủi ro, quốc gia đâu có nhiều người như vậy để bảo vệ bọn họ a.

Hơn nữa mạng là của mình, nếu quốc gia tới trễ, vậy mình chẳng phải đi đời nhà ma rồi sao.

Cho nên cuối cùng bọn họ vẫn quyết định đi tiếp xúc với người của thôn này, chia làm hai tổ, do Hầu Nhất Đáp và Trương Bưu đi tiếp xúc, Chu Hữu Ngư và Lý Trọng Cửu làm hậu cần ở lại trong xe.
137.

Đầu tiên chắc chắn phải đẹp trai, đẹp trai đến mức thảm khốc vô cùng mới được.

Vừa lộ mặt, già trẻ lớn bé trong thôn đều đã đi ra, hiện tại đại khái là bốn năm giờ chiều, già trẻ lớn bé đều ở nhà.

Tất cả mọi người đều rất gầy, hơn nữa da dẻ đều màu đồng cổ, quần áo cũng đều là áo đơn bằng vải đay đơn sơ.

Cũng may nơi này thuộc về phương Nam, nhiệt độ rất cao.

Bọn họ đều rất đề phòng, khi Trương Bưu và Hầu Nhất Đáp đi tới gần, đại bộ phận người đã trốn về trong nhà, chỉ còn lại mấy người đàn ông lớn tuổi vẫn còn ở ngoài nhà.

Trương Bưu, cái tên to xác này trong mắt bọn họ quả thực giống dã thú không sai biệt lắm, chiều cao một mét chín quả thực là nhất lãm chúng sơn tiểu nhìn xuống thấy núi nhỏ.

Mấy ông lão kia rất sợ hãi, căn bản không biết hai quái nhân này là người phương nào.

Đợi đến khi khoảng cách hai bên chỉ còn bốn năm mét, Hầu Nhất Đáp dùng tiếng địa phương phương Nam nói: Đồng hương, các người nghe hiểu lời tôi nói không.

Hiển nhiên nghe không hiểu, Hầu Nhất Đáp nhìn phản ứng của đối phương là biết bọn họ không thể câu thông.

Trương Bưu nghe không hiểu tiếng địa phương phương Nam: Thế

nào.

Có thể giao lưu không.

Hầu Nhất Đáp lắc đầu: Xem ra công tác của chúng ta gánh nặng đường xa a.

Nói xong hắn tiếp tục nói chuyện với mấy lão hán, ý tứ chính là mình muốn xin ngụm nước uống.

Thực ra bọn họ đều mang theo nước khoáng, bất quá làm quen, lấy cớ xin nước uống là tốt nhất, dù sao nước ở nơi này không tính là đồ vật khan hiếm.

Tuy rằng ngôn ngữ không thể giao lưu, nhưng động tác uống nước vẫn là thông dụng, mấy ông lão hiểu được hai người này là muốn uống nước, thế là có một ông lão đi lấy một cái bát gỗ, múc nước tới.

Nước vẫn rất trong veo, Hầu Nhất Đáp cũng liều mình, ực một cái uống hết.

Dù sao lần này bọn họ cũng mang theo rất nhiều thuốc men, trị liệu thượng thổ hạ tả nôn mửa tiêu chảy không thành vấn đề gì.

Trương Bưu lại càng không để ý, lúc hắn đi lính cũng không thiếu chịu khổ, cầm lấy nước liền uống hết.

Bất quá sự cảnh giới của các thôn dân vẫn chưa biến mất, vẫn chặn hai người ở đầu thôn, không cho bọn họ vào thôn.

Hầu Nhất Đáp liền lấy từ trong ba lô ra một cái cốc gốm sứ đưa qua: Tặng cho các ông.

Các ông lão đều giật nảy mình, tuy rằng cái cốc trơn bóng kia vô cùng dụ người, nhưng chính vì quá tốt, cho nên bọn họ sao dám nhận a.

Bọn họ chỉ cho một bát nước, khẳng định không thể nhận đồ vật này.

Tuy rằng bọn họ không hiểu gốm sứ, nhưng bọn họ biết đồ vật này nhất định rất quý giá, cho nên nói gì cũng không nhận.

Cậu thế này là không biết tặng lễ.

Trương Bưu bảo Hầu Nhất Đáp cất đồ đi, hắn lấy ra một túi muối: Cái này tặng cho các ông.

Mở bao bì ra, chính hắn chấm một ít lên ngón trỏ, bỏ vào miệng liếm một cái, suýt chút nữa thì mặn chết hắn.

Ông lão hiển nhiên cũng rất tò mò đây là cái gì.

Thử xem, thử xem.

Trương Bưu xúi giục bọn họ thử chút muối i ốt này.

Rốt cục có một ông lão to gan liều mình thử một chút, ánh mắt đều sáng lên, ông ta biết đây là muối, thế mà lại là muối trắng noãn như tuyết.

Ông lão kích động bảo những người khác cũng thử xem, mọi người nếm thử xong đều kích động không thôi.

Muối chính là đồ tốt, bất quá nếm thử xong bọn họ cũng không hiểu hai quái nhân này rốt cuộc muốn làm gì.

Trương Bưu nhét muối vào trong tay đối phương: Tặng cho các ông, tặng cho các ông.

Ông lão giật nảy mình, một túi muối lớn như vậy quá quý trọng rồi, trong mắt bọn họ còn trân quý hơn cái cốc gốm sứ kia, bọn họ không dám nhận.

Hai người ngây ra, không thể giao lưu, ngay cả quà cũng tặng không được, cái này thì khó làm rồi.

Bất quá Trương Bưu còn có chủ ý, lấy ra mấy tờ giấy, mỗi tờ giấy đổ một ít, sau đó gói kỹ tặng cho đối phương: Nhận lấy.

Nói xong còn nghiêm mặt, giống như đang nói nếu từ chối nữa hắn sẽ tức giận.

Mấy ông lão lúc này mới khó xử nhận lấy lễ vật, thái độ đã thay đổi, bọn họ tránh đường để hai quái nhân này đi vào.

Sau đó chính là muốn nói chuyện trao đổi, Trương Bưu và Hầu Nhất Đáp hai người vừa khoa tay múa chân vừa biểu diễn, coi như là làm cho người thôn này biết bọn họ là tới đổi đồ.

Trong nhà có đồ tốt gì đều có thể lấy ra đổi.

Các bạn trong nhóm tỏ vẻ tới rồi tới rồi, đồ vật người bản địa lấy ra, bọn họ có thể đặt lên chợ đồ cũ bán đi, đổi lấy tiền mặt nhanh nhất.

Đương nhiên có một số bạn trong nhóm tỏ vẻ nếu như có cô nương trẻ tuổi xinh đẹp có thể tiêu hóa nội bộ, cũng là vắt hết óc vì kiếm vợ.

Trong khi người bình thường đang nghĩ đến việc xuyên không để kiếm tiền, thì các lãnh đạo trung ương lại đang họp, chăm chú lắng nghe kiến nghị của Đỗ Lan.

Họ hoàn toàn không biết tại sao Đỗ Lan lại quay lại, họ còn tưởng hắn sẽ không can dự vào sự phát triển tiếp theo nữa.

Càng không biết hắn lại muốn làm cái gì.

Đến nơi, hắn liền mở cuộc họp, đồng thời hiển thị cho họ xem một mảnh đất trôi nổi giữa vũ trụ thâm sâu.

Mảnh đất này hiển nhiên chính là mảnh ghép mà mọi người vẫn luôn thắc mắc.

Đó vốn là mảnh ghép thuộc về Tân Thế Giới, vậy mà lại bị ném vào sâu trong vũ trụ, và người đàn ông làm ra tất cả chuyện này đang đứng ngay trước mắt họ.

Tuy nhiên, khi mọi người quan sát, có thể phát hiện mảnh đất kia tuy ở trong vũ trụ nhưng lại tràn đầy sức sống, quả thực là chuyện không thể tin nổi.

Phải biết rằng trong nhận thức của họ, vũ trụ lẽ ra là cấm khu của sự sống, không ngờ một khối lục địa lại có thể hoán phát sinh cơ giữa chân không.

Nhưng mảnh ghép này hiển nhiên không thể ghép trở lại, sự việc đã đến nước này, Đỗ Lan cho họ xem những thứ này lại có ý nghĩa gì.

Mảnh đất này trước đó bị tôi đặt trong khe hở không gian, bất quá lại kết nối với năng lượng của một không gian cường đại nào đó, đã phát sinh biến hóa vô cùng lớn.

Các người cũng thấy đấy, hiện tại trên mảnh đất này không chỉ có con người, mà còn có rất nhiều loại hình sinh mệnh khác.

Rồng, người thằn lằn, bán thú nhân các loại.

Mọi người đều đã thấy, rồi sao nữa.

Những thứ này thì có quan hệ gì với họ.

Các người là người xuyên không, đối mặt chính là những người bị xuyên không.

Tôi nghĩ các người cần một chút sự đồng cảm empathy mới có thể giúp các người hiểu rõ hơn tâm thái của người bị xuyên không.

Rồi sao.

Họ vẫn không hiểu suy nghĩ của Đỗ Lan.

Đỗ Lan mỉm cười, lấy ra một bộ thiết bị: Đây là thiết bị đồng bộ sóng não.

Đeo nó vào, các người có thể đồng bộ với những sinh vật kia, có thể cảm nhận được suy nghĩ nội tâm, cảm giác, hiểu rõ quá khứ và tương lai, cũng như cuộc đời của họ.

Thật sự là một thứ đáng sợ, đây chính là thực lực của Thần sao.

Chương 1641

Tuy nhiên mọi người vẫn không thể hiểu ý đồ của Đỗ Lan: Anh chẳng lẽ muốn chúng tôi kết nối văn minh với đại lục trong không gian sâu đó.

Đúng vậy, cái này cũng giống như livestream vậy, cuộc đời của một người có thể cùng chia sẻ với đông đảo khán giả.

Các người có thể chọn cuộc đời của bất kỳ ai để trải nghiệm: ăn mày, bình dân, chiến sĩ, quốc vương.

Đàn ông có thể trải nghiệm phụ nữ, phụ nữ có thể trải nghiệm đàn ông.

Đỗ Lan thao thao bất tuyệt giới thiệu về những lợi ích của cái thiết bị đồng bộ sóng não này.

Quả thực rất mạnh mẽ, nhưng tại sao phải đồng bộ.

Chẳng lẽ chỉ là để học tập sự đồng cảm.

Có công nghệ đen ngầu như vậy, để họ đi thấu hiểu người dân các quốc gia khác ở Tân Thế Giới không tốt hơn sao.

Tại sao phải đi thấu hiểu các chủng tộc ở mảnh đất cách xa mười vạn tám ngàn dặm kia.

Có thể cung cấp kỹ thuật này để chúng tôi tự sản xuất không.

Có người khôn lỏi nói: Anh cũng biết nước ta dân số đông đúc, cho dù muốn mở rộng cũng cần chế tạo quy mô lớn.

Tôi phản đối.

Nếu thật sự có thể trải nghiệm cuộc đời người khác, vậy bá tánh chắc chắn sẽ đắm chìm trong đó cả ngày lẫn đêm, toàn đi trải nghiệm cuộc đời quốc vương thôi.

Có người đưa ra ý kiến phản đối, không ít người gật đầu ủng hộ, bởi vì thứ này quả thực sẽ trở thành nơi để bá tánh trốn tránh thực tại.

Yên tâm, trải nghiệm cuộc đời không phải nói chơi đâu.

Quốc vương nếu có bệnh tật gì cũng sẽ bị trải nghiệm y hệt.

Đương nhiên nếu quốc vương lo âu bất an, cũng sẽ bị cảm nhận được.

Tôi đưa cho các người thiết bị này, chủ yếu là để các người nghiên cứu kỹ nội tâm của thổ dân khi gặp phải người xuyên không.

Ý của anh là trên mảnh đất kia cũng có người xuyên không.

Không sai, mỗi một khoảng thời gian, trên mảnh đất kia sẽ xuất hiện người xuyên không cường đại, rất có thể là do nguyên nhân năng lượng không gian.

Tóm lại đây là một hạng mục nghiên cứu khoa học vô cùng nghiêm túc.

Sử dụng thiết bị này chỉ là trải nghiệm, không thể can thiệp sao.

Ví dụ phát hiện có người gặp nguy hiểm tính mạng, người trải nghiệm có thể nhắc nhở họ không.

Hoàn toàn không, chỉ là trải nghiệm, không có tương tác.

Đương nhiên, nếu các người muốn sản xuất thì cũng không vấn đề gì, tôi sẽ đưa bản thiết kế.

Mọi người bắt đầu thảo luận, cảm thấy có thể thiết kế một cái cửa sau backdoor, khi nào cần tắt thì tắt nó đi.

Còn nữa, hiện tại người dân thực ra vẫn rất bất an, tung ra loại trải nghiệm này để chuyển dịch tầm mắt một chút cũng không tệ.

Cái này tương đương với phim truyền hình góc nhìn thứ nhất, chỉ là phim truyền hình bắt sóng kênh đài, còn họ bắt sóng cuộc đời của những người có thân phận khác nhau.

Còn về sự đồng cảm gì đó, e rằng không dễ học được như vậy.

Chỉ là không biết Đỗ Lan rốt cuộc muốn làm gì, chẳng lẽ đây cũng là vì ham vui.

Ước chừng chính là vì ham vui, mọi người cũng đại khái nắm rõ sáo lộ của Đỗ Lan rồi.

Hắn làm việc không cần lý do khách quan, chỉ cần cảm thấy thú vị là đủ.

Họ hiện tại vừa mới xuyên không, tiếp xúc với các phương diện còn chưa được thiết lập, tất cả đều đang trong giai đoạn chuẩn bị, hắn liền ném tới một thiết bị công nghệ cao, thật sự là làm người ta dở khóc dở cười.

Lập tức bắt đầu nghiên cứu, sau đó bắt đầu sản xuất.

Tất cả linh kiện đều được module hóa, bản thiết kế không hề phức tạp, rất nhiều linh kiện điện tử với năng lực công nghiệp của họ đều có thể sản xuất.

Duy nhất một số dược liệu mới, sau khi có phối phương cũng rất nhanh chóng công khắc nan đề.

Hầu như chỉ mất hơn một tháng đã chế tạo ra chiếc máy sản xuất hàng loạt đầu tiên.

Dược liệu học và điện tử học đều đạt được sự phát triển không nhỏ, thậm chí các nhà khoa học còn lợi dụng lý thuyết đồng bộ sóng não để phát triển máy phiên dịch, như vậy chỉ cần thông qua sóng não là có thể giao tiếp.

Đương nhiên không làm được loại kết nối vũ trụ không thể tin nổi kia, nhưng đối mặt trực tiếp face to face ghép nối thì vẫn không thành vấn đề.

Tiếp theo là sản xuất hàng loạt, rất nhanh mọi người liền biết thứ này là máy trải nghiệm cuộc đời, có thể trải nghiệm cuộc đời của tất cả mọi người.

Tuy nhiên chỉ có người trưởng thành mới có thể dùng chứng minh thư để mua.

Đương nhiên vì là tìm kiếm không giới hạn, cho nên thiết bị này định sẵn sẽ trở thành một thần khí chơi game người lớn.

Điều này cũng làm dịu đi sự lúng túng khi mọi người chỉ có thể xem video ngắn trong nước mà không xem được phim bom tấn sau khi bị ngắt kết nối với nước ngoài.

Đợt máy trải nghiệm cuộc đời đầu tiên được mở bán tại các đô thị quốc tế, ba vạn máy lập tức bán sạch.

Trên mạng lập tức xuất hiện rất nhiều video mở hộp unboxing và video đánh giá review.

Tuy thế giới đã khác biệt, nhưng đối với người trong đô thị thép, thế giới của họ lại không có bao nhiêu thay đổi, họ vẫn chỉ có thể thông qua điện thoại và máy tính để tiếp nhận tình báo bên ngoài.

Ở trong đô thị, hoàn toàn không cảm nhận được sự thay đổi quá lớn, cũng chỉ có tin tức mới làm người ta biết họ hiện tại thật sự đã đến Tân Thế Giới.

Công nghệ đen của Thần Tiên, mọi người đều biết thứ này là do người tên Đỗ Lan cung cấp.

Mà đại danh của Đỗ Lan sau nửa năm tuyên truyền có thể nói là nhà nhà đều biết, ngay cả trẻ con bi bô tập nói cũng biết Đỗ Lan.

Một nhân vật Thần Tiên có thể bê cả quốc gia đi qua đi lại như vậy, kỹ thuật đưa ra khẳng định sẽ không kém.

Thế là vô số tiết mục review nhao nhao sử dụng máy trải nghiệm cuộc đời này, đương nhiên tên chính thức gọi là Thiết bị đồng bộ sóng não.

Tiên sinh 91 chính là một MC của chương trình review như vậy, có hơn năm triệu fan theo dõi chương trình của hắn.

Là người thuộc đợt đầu tiên lấy được thiết bị, hắn đã không thể chờ đợi được mà bắt đầu chia sẻ với mọi người thứ thần hồ kỳ kỹ này rốt cuộc là cái gì.

Tiên sinh 91 mấy tháng nay đều không có chương trình gì đàng hoàng, vì căn bản không có sản phẩm mới ra mắt, cho nên chỉ làm một số video review đồ chơi ngắn.

Giới review phải nói là một mảnh thê lương, sau khi di thực mọi thứ phải làm lại từ đầu, các sản phẩm điện tử nước ngoài hiển nhiên đã nói lời tạm biệt.

Mà thương hiệu điện tử trong nước tuy vẫn còn, nhưng mất đi thị trường quốc tế, cộng thêm kinh tế bất ổn sau di thực, e rằng trong thời gian dài đều sẽ không tung ra sản phẩm mới, hoàn toàn có khả năng sẽ chuyển nghề đi nghiên cứu thứ khác.

Nhu cầu quyết định thị trường.

Tuy quốc gia vận hành bình thường, nhưng nỗi sợ hãi trong lòng mọi người thực ra vẫn luôn bị đè nén, cũng không có tâm trạng đi mua đồ điện tử.

Nhưng hiện tại lại có sản phẩm mới ra mắt, hơn nữa còn là sản phẩm công nghệ đen, mọi người đều cảm giác ngày tháng trước kia đã trở lại.

Lại đến cái ngày một năm ra nhiều dòng máy flagship, máy tính bảng mới, laptop mới.

Phòng livestream quen thuộc, Tiên sinh 91 lấy ra kiện hàng chuyển phát nhanh: Cuối cùng cũng đến tiết mục test sản phẩm mới đã lâu không gặp.

Tôi nghĩ các anh em cũng đã không thể chờ đợi được nữa rồi, đây chính là siêu cấp công nghệ đen trong truyền thuyết, hàng Thần Tiên sản xuất.

Tôi nghĩ cũng không cần tôi giới thiệu nhiều, Thần Tiên đã bê quốc gia chúng ta đến thế giới này, mọi người đối với ngài ấy cũng đều rất hiểu rõ, video Thần Tiên chuyển nhà chắc chắn các bạn cũng đã xem qua.

Chúng ta bớt nói nhảm, vào ngay tiết mục đập hộp.

Cây kéo quen thuộc, cái thùng được mở ra, bên trong là một cái hộp bao bì màu trắng thuần.

Nhìn bao bì thì rất có phong cách Trái Đất, kế thừa phong cách tối giản của các công ty điện tử lớn, trọng lượng rất nặng.

Chúng ta xem mặt trước hộp trước đã.

Là một cái logo thật lớn, là bản đồ quốc gia chúng ta, ngay ở chính giữa.

Trong góc còn có một số dữ liệu, viết là sản phẩm này cần sạc điện.

Tiên sinh 91 cười lên: Công nghệ Thần Tiên cũng cần sạc điện, hôm qua xem tin tức thấy những nơi xa xôi hình như cũng đã khôi phục điện lưới, cho nên yêu cầu này không có vấn đề gì.

Chúng ta xem tiếp mặt sau.

Trong phòng livestream, bình luận kênh chat chạy liên tục từng dòng, nhao nhao bày tỏ công nghệ Thần Tiên cũng không đen vi diệu như tưởng tượng, còn tưởng là pin hạt nhân hoặc năng lượng vô hạn chứ.

Có cư dân mạng nói không biết có phải cổng Type C không, nếu vậy thì càng gần gũi.

Mặt sau là nơi sản xuất, Âu Lạc chế tạo.

Tiên sinh 91 bày tỏ thứ này thật sự không giống do Thần Tiên chế tạo, hoàn toàn giống các sản phẩm điện tử hắn từng review trước đây, thật không biết đen ở chỗ nào.

Chất lượng 4K, âm thanh Dolby.

Mọi người đã không biết nên cà khịa chỗ nào cho phải, vậy có phải còn có bộ nhớ trong và chip xử lý không hả.

Cũng may Tiên sinh 91 biết cái mọi người thực sự muốn biết là thứ bên trong: Thứ này đợt đầu chỉ có số lượng ba vạn cái, có thể nói là ít đến đáng thương, bởi vì đây là chưa qua kiểm tra gì mấy, ba vạn bộ này coi như là hàng test rồi.

Chương 1642

Chỉ cần không có vấn đề gì, một tháng sau là có thể sản xuất đại lượng.

Cho nên chúng ta, những người đầu tiên lấy được thiết bị, cũng tương đương với chuột bạch.

Bây giờ tôi sẽ mở hộp.

Bên ngoài có lớp màng seal, xé đi.

Cuối cùng cũng đến bước mở hộp, mọi người đều nhìn chằm chằm màn hình máy tính, sợ bỏ lỡ.

Chờ đến khi hộp được mở ra, mọi người nhìn thấy lại là một vật màu đen giống như kính VR.

Tiên sinh 91 lấy phần thân máy ra: Chúng ta để thân máy sang một bên trước, xem phụ kiện.

Đầu tiên là sách hướng dẫn và thẻ bảo hành.

Sách hướng dẫn cực kỳ dày, lát nữa chúng ta sẽ xem kỹ.

Thẻ bảo hành thì hoàn toàn giống điện thoại, máy tính bảng của mọi người nên không xem nữa.

Còn có dây sạc và củ sạc đi kèm, cùng với tai nghe được tặng.

Phụ kiện chỉ có ba món này, vô cùng tối giản nhé.

Xem củ sạc nào, 5V 0,5A sạc nhanh, cũng là củ sạc phổ thông chúng ta hay dùng cho điện thoại.

Sau đó là dây cáp dữ liệu, mở ra thì dài khoảng một mét, là đầu chuyển song song Type C, cũng không nhìn ra có quan hệ gì với Thần Tiên.

Xem ra ấy, công nghệ đen của Thần Tiên đều nằm trong thân máy, các phụ kiện khác toàn là công nghệ nhân loại chúng ta.

Mọi người bày tỏ vậy thì xem thân máy đi, họ đều muốn biết thứ này rốt cuộc có chỗ nào thần kỳ.

Tiên sinh 91 cầm lấy thân máy, cân thử trọng lượng: 520g, hơn nửa cân, không nhẹ đâu.

Tiếp theo chúng ta khởi động máy.

Vừa rồi tôi có xem qua sách hướng dẫn, thứ này có thể kết nối với màn hình, dùng đầu chuyển song song Type C được tặng là được.

Chúng ta sẽ kết nối màn hình để thao tác, cho mọi người cùng xem sự thần kỳ của công nghệ Thần Tiên.

Mọi người đều đang chờ đợi.

Chỉ thấy trong phòng livestream, Tiên sinh 91 lấy một cái màn hình, lại điều chỉnh góc độ camera, cắm dây kết nối, từng bước đâu vào đấy, ngay ngắn trật tự, cứ như không hề vội vàng chút nào.

Để chúng ta khởi động máy.

Khởi động rồi, hệ thống bên trong hoàn toàn do Đỗ Lan hoàn thành, màn hình khởi động là vũ trụ thâm thúy.

Sau khi khởi động thì trực tiếp là ghép nối pairing.

Có chút thú vị rồi, bây giờ mọi người có thể thấy công nghệ đen của Thần Tiên rốt cuộc đen cỡ nào.

Hạng mục ghép nối đầu tiên chính là ghép nối sóng não.

Các bạn nhìn xem, tất cả đều không phải do tôi thiết kế trước đâu.

Mọi người nhìn mấy cái tên trên màn hình, đó là mấy nhân viên công tác trong phòng livestream của chúng tôi.

Bên trên viết là Xin mời chọn sóng não ghép nối.

Cư dân mạng sôi trào, đây đúng là công nghệ đen thật, trực tiếp quét ra tên của từng người luôn, lợi hại rồi Thần của tôi.

Chúng ta xem trước cơ chế quét này.

Vừa rồi tôi nhìn một chút, hình như là sắp xếp dựa trên khoảng cách.

Tôi ở gần nhất nên tên ở trên cùng, tên người ở xa thì nằm bên dưới, càng xuống dưới càng xa.

Chúng ta làm một cái thí nghiệm, đổi vị trí.

Quả nhiên sau khi vị trí nhân viên thay đổi, thứ tự tên cũng thay đổi.

Lại xem khoảng cách quét.

Ít nhất có mười mét.

Cư dân mạng tuy gấp gáp muốn xem hiệu quả kết nối, nhưng với tư cách là chương trình review chuyên nghiệp, những cái cần test thì vẫn phải test, kết nối thì ngược lại không vội.

Những bài test này đối với một số người vẫn rất có ý nghĩa, đại bộ phận mọi người vẫn kiên nhẫn xem chương trình, đợi sau này chính mình mua thì có thể không cần xem sách hướng dẫn.

Thực ra mấy hạng mục test này, trên sách hướng dẫn đều có kết quả.

Cuối cùng là kết nối: Kết nối sóng não của tôi.

Bước tiếp theo.

Tốc độ phản ứng cực kỳ nhanh, hầu như không có bất kỳ sự đình trệ nào liền tiến vào bước tiếp theo: Xin hãy thông qua việc tập trung sự chú ý để di chuyển chấm tròn màu đỏ trên màn hình.

Tư duy khống chế a.

Mọi người bày tỏ đúng là đồ xịn.

Thứ này tôi cũng chưa dùng qua, tôi cũng phải làm quen một chút.

Tiên sinh 91 cũng kích động rồi.

Sau đống phụ kiện chẳng có gì mới mẻ, công nghệ đen ẩn chứa trong thân máy làm tinh thần hắn chấn động.

Hắn nhìn chằm chằm chấm tròn đỏ trên màn hình, suy nghĩ hướng sang phải.

Kỳ tích đã xảy ra, chấm đỏ trong màn hình thực sự di chuyển một đoạn sang bên phải.

Kỳ tích.

Tôi vừa rồi chỉ là nghĩ sang phải, chấm đỏ liền động, thật sự lợi hại, hoàn toàn không biết đây là cơ chế gì.

Mà bản thân tôi không có bất kỳ cảm giác khó chịu nào, cứ như bình thường vậy.

Thứ này thật sự thần kỳ.

Bây giờ tôi nghĩ bước tiếp theo.

Quả nhiên trực tiếp tiến vào bước tiếp theo.

Bước tiếp theo là di chuyển chấm đỏ đến khu vực chỉ định.

Cái này chắc chắn là luyện tập khống chế sóng não.

Tôi hiện tại rất kích động, mọi người nếu có thể nhìn thấy tôi, khẳng định sẽ phát hiện trán tôi đang toát mồ hôi, lòng bàn tay cũng vậy.

Đây là thiết bị không thể tin nổi nhất mà tôi từng test.

Hoàn toàn do sóng não khống chế, các bạn khán giả đừng chớp mắt, thời khắc chứng kiến kỳ tích đến rồi.

Cư dân mạng cũng rất kích động.

Thần Tiên xuất phẩm, quả nhiên phi đồng phàm hưởng.

Chỉ mới mở máy đã thần kỳ như thế, chờ đến khi hoàn thành kết nối thì sẽ có dạng gì.

Thật sự là càng ngày càng mong đợi.

Livestream vẫn đang tiếp tục, mọi người đều không thể chờ đợi được mà muốn xem nội dung tiếp theo, liệu có xuất hiện thêm nhiều công nghệ đen nữa không.

Chờ sau khi nhiệm vụ luyện tập hoàn thành, xuất hiện một dòng lựa chọn: Có kết nối với Thiên Ngoại Đại Lục hay không.

Tiên sinh 91 lập tức chọn Có.

Tiếp theo là kết nối, quá trình này khá dài.

Cho nên Tiên sinh 91 liền nhân cơ hội giới thiệu sách hướng dẫn của máy một chút: Mọi người nghe tôi đọc giới thiệu nhé.

Cái máy này kết nối với một nền văn minh ngoài thiên thể, là đại lục có kiếm và ma pháp còn có người xuyên không.

Mọi người có thể thông qua thiết bị đồng bộ sóng não, cũng chính là cái kính VR này, kết nối với sóng não của thổ dân đại lục, trải nghiệm những gì họ suy nghĩ.

Dù sao sau khi kết nối thì hai bên sẽ đồng bộ, người đó làm gì cũng giống như chính các bạn đang làm vậy.

Đương nhiên rồi, đã là đồng bộ sóng não, vậy màn hình thực ra căn bản không cần thiết.

Màn hình nhiều lúc chỉ là một giao diện lựa chọn, khi các bạn đắm chìm vào rồi thì màn hình chẳng có tác dụng gì mấy.

Mọi người có thể thấy quá trình này vô cùng chậm, bởi vì sách hướng dẫn nói vị trí nền văn minh ngoài trái đất kia cách chúng ta vô cùng xa, có đến mấy triệu năm ánh sáng lận.

Chúng ta có khả năng rất khó hiểu kỹ thuật trong đó, tóm lại là có thể kết nối.

Còn về việc có phải thật hay không, e rằng chúng ta cũng không thể đi chứng minh.

Tôi thì thiên về là thật, bởi vì thật sự có Thần Tiên.

Còn nữa, sách hướng dẫn cũng nói rồi, chúng ta chỉ có thể tiến hành quan sát đồng bộ, cũng không thể tiến hành can thiệp.

Chương 1643

Tức là chúng ta chỉ là người bàng quan, không giống chơi game, mà giống xem phim hơn.

Cư dân mạng bày tỏ nếu có thể can thiệp thì càng thần hơn, cầu Thần Tiên khai ân, cấp cho họ thiết bị có thể can thiệp.

Cũng có người bày tỏ không thể can thiệp cũng là vì bảo vệ những người kia, những sinh mệnh ngoài hành tinh đó cũng có nhân quyền, điểm này Thần Tiên làm rất tốt.

Bất quá đại bộ phận mọi người vẫn không có cảm giác đồng tình gì với cái văn minh thiên ngoại kia, chỉ coi nó như một món đồ chơi.

Đương nhiên cũng có người cảm thấy thiết bị này chẳng có ý nghĩa gì, cuộc đời của mình đã rất vất vả rồi, mình chẳng lẽ còn phải đi trải nghiệm một cuộc đời vất vả khác sao.

Hơn nữa cái này còn không giống phim ảnh, không thể thông qua cắt ghép dựng phim để bỏ qua những phần nhàm chán.

Nếu thời gian hai hành tinh đồng bộ thì hai bên đồng bộ chẳng phải sẽ chán chết sao.

Tiên sinh 91 cũng nhìn thấy dòng bình luận này, sau đó từ trong sách hướng dẫn tìm được một lời giải thích: Về vấn đề thời gian, ở đây cũng có giải thích.

Thời gian thiên thể và Trái Đất là như nhau, nhưng chỉ cần là chuyện đã làm qua đều sẽ được ghi lại trong não, cho nên khi tiến hành đồng bộ sóng não, các bạn có thể xem ký ức của họ, ký ức thì có thể tua nhanh.

Tức là những lúc nhàm chán thì lật xem ký ức của họ sẽ trở thành thủ đoạn giết thời gian.

Thần Tiên vẫn rất lợi hại, cái này gọi là người đang làm trời đang nhìn a.

Không biết ký ức của chúng ta có phải cũng bị Thần Tiên xem hết rồi không.

Điều này thì hơi dọa người, cá nhân căn bản không có quyền riêng tư.

Cư dân mạng nhao nhao để lại lời nhắn, vậy bí mật của mình chẳng phải đều bị phơi bày rồi.

Thần Tiên chẳng lẽ không sợ cay mắt sao.

Phận chó độc thân biết làm sao bây giờ.

Nói như vậy, có người lại hưng phấn, bày tỏ bị Thần Tiên nhìn, ngay cả đi ỉa cũng trở nên thần thánh hẳn lên.

Tiên sinh 91 bày tỏ chính mình thường xuyên vì không đủ biến thái mà không hòa nhập được với cư dân mạng, thật không biết họ nghĩ thế nào.

Tuy rằng sự riêng tư quả thực có khả năng không còn, nhưng kỳ thực mọi người cũng không có áp lực gì mấy.

Đại bộ phận mọi người đều chỉ là người bình thường, căn bản không cần thiết phải sợ hãi, người thực sự phải sợ hãi là những kẻ lén lút làm chuyện xấu.

Hơn nữa hiện tại họ có thể đi xem sự riêng tư của người ngoài hành tinh, ngẫm lại còn có chút kích động nhỏ đây này.

Thứ này nếu phát triển thêm chút nữa, liệu có thể nhìn thấu nội tâm người xung quanh không.

Lúc này kết nối đã hoàn thành, trên màn hình xuất hiện một tấm bản đồ, bên trên có một số địa điểm.

Mọi người có thể thấy tấm bản đồ này giống hệt bản đồ quốc gia chúng ta, cái này thật sự là không ngờ tới.

Trên đó có rất nhiều địa danh, tên gọi hoàn toàn thay đổi rồi.

Tôi bây giờ cũng không biết phải chọn cái gì, chúng ta cứ chọn ngẫu nhiên random đi.

Nghĩ đến ngẫu nhiên, hình ảnh biến hóa, trực tiếp xuất hiện một cái tên địa danh, mà sau tên địa danh lại là tên một số kiến trúc, sau đó mới là tên người.

Chúng ta xem nào, sau khi chọn địa điểm, sẽ xuất hiện tất cả tên các kiến trúc tại địa điểm đó.

Cuối cùng là trong kiến trúc có mấy người đều nhìn thấy rõ ràng.

Những người không ở trong nhà thì thống nhất ở ngoài trời hoặc dã ngoại.

Tiên sinh 91 bày tỏ hệ thống này thật sự vô cùng ngu ngốc đơn giản, dễ dùng, người bình thường đều có thể chơi hiểu: Bây giờ hẳn là có thể kết nối ký ức của họ, tôi thử trước, mọi người đừng vội, đợi tôi một lát.

Tiên sinh 91 chọn một người dân đầu tiên, là người xếp hạng nhất trong sảnh nghị chính.

Hình ảnh liền dừng lại ở đây, cư dân mạng phát hiện Tiên sinh 91 nhắm mắt ngồi đó bất động, cứ như là ngủ thiếp đi vậy.

Kênh chat lúc này đã điên cuồng trôi, nhao nhao nói Tiên sinh 91 đây là thần du thiên ngoại.

Còn có người nói là máy tính mình bị lag, mạng bị delay, nếu không sao hình ảnh lại không động đậy.

Cứ như vậy qua mười lăm phút, Tiên sinh 91 mới hồi thần lại, hắn chỉ cảm giác mình dường như đã làm một giấc mộng vô cùng chân thực.

Bình luận tiếp tục, mọi người đều đang hô: Bác sĩ, bệnh nhân tỉnh rồi.

Còn có bình luận hỏi cảm giác thế nào, có phải có rất nhiều thứ thiếu nhi không nên nhìn không.

Các loại câu hỏi ập vào mặt, làm Tiên sinh 91 hoa cả mắt.

Hắn còn cần thời gian mới có thể từ trong hoàn cảnh mộng cảnh chân thực kia tỉnh táo lại: Quá kỳ diệu, cứ như nằm mơ, sau khi thoát ra có chút giống như say rượu.

Nhưng trải nghiệm mấy phút vừa rồi đều in dấu sâu đậm trong đầu, cứ như vừa rồi chính mình thật sự trở thành một vị đại giáo chủ, thật sự đã đến dị giới, chủ trì một cuộc họp.

Nói thế nào nhỉ, tóm lại là các bạn có thể cảm nhận rõ ràng mọi thứ xung quanh, nhưng các bạn giống như bị nhốt vào cái lồng, không thể lên tiếng cũng không thể động thủ.

Dù sao chính là không thể can thiệp, nhưng có thể theo người đồng bộ tiến hành quan sát.

Cũng có thể xem ký ức của hắn, thật sự vô cùng lợi hại.

Tôi cũng không biết các bạn có nghe hiểu không, nghe không hiểu cũng hết cách, các bạn chỉ có thể tự đi mua đồ về trải nghiệm thôi.

Tiếp theo, chúng ta xem các thao tác khác.

Bộ sưu tập, khi các bạn kết nối sẽ có một thao tác sưu tập bookmark, các bạn nếu cảm thấy cuộc đời và ký ức của người này thú vị thì có thể thêm hắn vào thư mục sưu tập, lần sau có thể trực tiếp thông qua thư mục sưu tập để kết nối.

Còn có Kết nối nhanh, đại khái có ba vị trí nhanh, khi các bạn kết nối thì có thể trực tiếp chọn kết nối từ ba vị trí đó.

Mọi người có thể thấy phía sau những người đã kết nối đều sẽ xuất hiện ngày tháng năm, chính là đại biểu các bạn bắt đầu kết nối từ khi nào, lại ngắt kết nối khi nào.

Các bạn nhìn tên Joseph này, thời gian phía sau biểu thị tôi vừa kết nối mười lăm phút.

Các bạn nếu mở thời gian này ra, còn có một số liệu thời gian kết nối tích lũy.

Nhắc đến thời gian thì ở chỗ này, trên góc còn có hai cái đồng hồ, một cái là thời gian Trái Đất của chúng ta, còn một cái là thời gian Thiên Thể.

Có cư dân mạng hỏi vậy nếu xem ký ức thì ký ức có phải cũng có ghi chép thời gian không.

Tiên sinh 91 lấy sách hướng dẫn ra, thứ này hắn chưa thao tác qua, chỉ có thể tìm sách hướng dẫn: Ký ức có chức năng ghi nhớ save, lần trước các bạn xem đến đâu, sau khi đồng bộ sẽ tự động nhảy đến phần lần trước các bạn đang xem, giống như xem video vậy.

Các bạn nếu muốn trải nghiệm cuộc đời thì đó là livestream, các bạn nếu muốn xem lại ký ức thì đó là xem phim.

Đến đây, đại bộ phận chức năng của thiết bị đồng bộ sóng não đã giới thiệu xong, chỉ đợi mọi người trải nghiệm.

Khi đồng bộ sóng não, thế giới hoàn toàn thay đổi, đến một nơi hoàn toàn xa lạ.

Những người không quen biết, ngôn ngữ hoàn toàn xa lạ, hoàn cảnh không giống, thường thức khác biệt.

Nhưng một khi đồng bộ, cảm giác huyền chi lại huyền sẽ xuất hiện, người không quen biết lại thành bạn cũ, ngôn ngữ xa lạ lại quen thuộc như thế, hoàn cảnh và thường thức dị thường cũng chẳng qua là tập mãi thành quen, tư không kiến quán.

Đây chính là sự thần diệu của đồng bộ.

Ba vạn người đồng bộ đầu tiên hưởng thụ cuộc đời của người khác.

Có lẽ ở Trái Đất chính mình chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường, học sinh bình thường, nhưng trong máy đồng bộ, chính mình có thể là tướng quân, là quốc vương, thậm chí là lính đánh thuê hoặc thương nhân.

Những sự việc thú vị rất nhiều rất nhiều, hồi ức vui vẻ rất nhiều rất nhiều.

Sau mấy ngày ngắn ngủi đồng bộ, mọi người dũng cảm chia sẻ người mình đồng bộ được, chia sẻ kinh nghiệm của bản thân, hy vọng càng nhiều người đến cùng nhau đồng bộ, chia sẻ niềm vui của mình.

Đương nhiên cũng có người không trầm mê, mà là thâm nhập nghiên cứu tất cả về văn minh kia, dùng góc độ chuyên nghiệp phân tích nghiên cứu lịch sử và văn hóa của đại lục thiên ngoại này.

Tuy khoảng cách rất xa, nhưng máy đồng bộ có thể làm họ tiếp cận vô hạn.

Căn cứ nghiên cứu tổng kết của các nhà nghiên cứu văn minh Thiên Thể, họ biết đại lục này có vài quốc gia, có con người, á nhân loại, phi nhân loại.

Những chủng tộc khác nhau này sở hữu văn minh độc đáo của riêng mình, điều này hoàn toàn giống với rất nhiều tiểu thuyết kỳ ảo:

các chủng tộc khác nhau trộn lẫn với nhau, trong các loại mâu thuẫn xung đột giữ được sự cân bằng vi diệu.

Hiện tại đại khái có sáu vương quốc có thế lực lớn nhất, sáu bên không có bất kỳ quan hệ lệ thuộc nào.

Vương quốc Re Estize, đó là một quốc gia vô cùng bình thường, chế độ phong kiến, quý tộc truyền thừa.

Đế quốc Baharuth, tiếp giáp với Vương quốc.

Hai quốc gia đánh nhau rất nhiều năm, không có thắng bại gì, hoàn toàn là tiêu hao, lại chẳng ai chịu hạ mình xuống để hòa đàm.

Giống như Vương quốc, đây cũng là quốc gia do nhân loại nắm quyền, quốc gia đế chế tập quyền.

Giáo quốc Slane, quốc gia tôn giáo, tín ngưỡng Lục Đại Thần, quốc lực rất cường thịnh, sở hữu lượng lớn ma pháp kỵ sĩ, còn có rất nhiều ma đạo cụ lợi hại.

Chủ nghĩa chủng tộc nhân loại chí cao, chủ trương đoàn kết nhân loại tiêu diệt dị tộc.

Chương 1644

Thánh Vương quốc Roble, vương quốc chính giáo hợp nhất, vấn đề lớn nhất chính là sự tập kích của các thế lực Á nhân tộc.

Bình Nghị quốc Argland, quốc gia của Á nhân tộc, tiếp giáp với Thánh Vương quốc, ma sát không ngừng.

Long Vương quốc Draconic, nghe nói vương tộc sở hữu huyết mạch Long Vương, nằm ở nơi hẻo lánh nhất, trực tiếp đối mặt với sự xâm nhiễu của Thú nhân phương Nam.

Một thế giới giống game hơn là lịch sử, mùi vị kỳ ảo vô cùng nồng đậm, rất nhiều thiết lập đều cực kỳ có cảm giác game.

Ví dụ như thiết lập cấp bậc ma pháp sư tổng cộng có mười một cấp, nhưng hiện tại trên đại lục rất nhiều người chỉ có thể đạt tới cấp hai, người đạt tới cấp năm là có thể được xưng là anh hùng rồi, đã mấy trăm năm không có chức nghiệp giả cấp mười xuất hiện, càng đừng nói siêu phàm cấp mười một.

Còn có các loại thiết lập công hội: Công hội lính đánh thuê, Công hội thợ săn, Công hội đạo tặc, v. v.

Loại thiết lập này đem vào tiểu thuyết kỳ ảo cũng có chút lạc hậu rồi, nhưng công hội quả thực vẫn tồn tại ở văn minh Thiên Thể.

Thông qua những nghiên cứu này, người đồng bộ nói cho mọi người biết nếu cần cuộc đời thú vị có thể đồng bộ với quốc vương hoặc quý tộc của sáu nước lớn.

Đương nhiên nếu đồng bộ với Anh hùng thì càng thú vị hơn, bởi vì Anh hùng đều là cường giả, cuộc đời của họ tràn ngập mạo hiểm và khiêu chiến.

Hoặc là đi vào trong công hội tìm chức nghiệp giả ưu tú để tiến hành đồng bộ.

Tuy họ không phải Anh hùng, nhưng câu chuyện họ phấn đấu vì cuộc sống cũng vô cùng dốc lòng và thú vị.

Đương nhiên nếu thật sự muốn đi trải nghiệm bá tánh thì cũng đề cử bá tánh ở thành phố lớn, cuộc sống phong phú hơn một chút.

Nếu đổi thành thôn dân ngoài thành thì vô cùng đơn điệu, sáng đi chiều về, lao động lặp lại, thiếu sự biến hóa.

Các nhà nghiên cứu đề cử là theo phân loại, mà không phải chính xác đến một người nào đó.

Hiện tại đề cử và tổng kết đều rất sơ lược, bởi vì chỉ có ba vạn người đang đồng bộ, nhưng rất nhanh ba mươi vạn người, thậm chí ba triệu người sẽ gia nhập đồng bộ, thậm chí ba trăm triệu người cũng có khả năng.

Đến lúc đó số lượng người đồng bộ sẽ còn nhiều hơn cả tất cả sinh mệnh trí tuệ của văn minh Thiên Thể.

E rằng họ cũng sẽ không ngờ tới cuộc đời của mình sẽ bị người ở thế giới xa xôi nhìn thấu không sót một gì.

Tất cả bí mật và suy nghĩ đều sẽ bại lộ trong mắt người đồng bộ.

Tuy nhiên người đồng bộ bày tỏ: Người xuyên không đâu rồi.

Rất nhiều người đều đang tìm người xuyên không, phàm là người nghi ngờ là xuyên không đều bị họ đồng bộ qua rồi, nhưng đều không phải a.

Chẳng lẽ người xuyên không không thể đồng bộ sao.

Tìm kiếm người xuyên không chính là hoạt động tập thể quy mô lớn lần đầu tiên được giới trẻ tiến hành sau khi đồng bộ, hoàn toàn tự phát tổ chức, nhưng vẫn chưa tìm được bất kỳ người xuyên không nào.

Cuối cùng có người nói: Lục Đại Thần có phải chính là người xuyên không từ mấy trăm năm trước không.

Sau khi tìm hiểu câu chuyện về Lục Đại Thần, tôi cảm thấy câu chuyện của họ hoàn toàn là mô típ Long Ngạo Thiên Mary Sue và Long Ngạo Kiều.

Quan điểm này gây nên sự đồng ý của rất nhiều người: Không chỉ là Lục Đại Thần, trong ký ức của một người nào đó tôi còn nhìn thấy Bát Dục Vương cũng rất có khả năng là người xuyên không.

Thế giới này rất có khả năng được người xuyên không ghé thăm định kỳ, chỉ là những thứ mà đám người xuyên không kia sử dụng rất hiển nhiên không phải đồ bản địa của đại lục, không biết họ làm sao biến thành cường đại như vậy.

Mọi người bắt đầu thảo luận, nhao nhao lấy tiểu thuyết mạng làm căn cứ để tiến hành tham khảo.

Có người nói là lưu phái hệ thống, họ có khả năng là thông qua hệ thống nhận được sức mạnh phi bản thổ. cũng có người nói là tự mang theo khi xuyên không, có khả năng chính là xuyên không thông qua game, đây cũng là một loại hình lớn, đem trang bị game xuyên không qua luôn, điều này cũng giải thích được thế giới này tại sao có rất nhiều thiết lập tương tự võ lâm truyền kỳ MMORPG.

Nhưng cũng có người nói nếu là thiết lập Long Ngạo Thiên, vậy khẳng định là sáo lộ người khác không đạt được mà hắn lại đạt được.

Thiết lập thế giới này cao bao nhiêu, Long Ngạo Thiên liền mạnh bấy nhiêu.

Thiết lập văn minh Thiên Thể vẫn rất cường đại, chỉ là ma pháp lụi tàn rồi, cho nên rất nhiều thứ lợi hại đã thất truyền.

Người xuyên không mấy trăm năm trước khẳng định là trần nhà ceiling của thiết lập thế giới, nhất định mạnh đến vô biên.

Dù sao rất nhiều người đều có thể đưa ra một suy đoán hợp tình hợp lý.

Ngay khi mọi người nhao nhao đoán mò, đột nhiên có một ngày có người nói hắn phát hiện người xuyên không, hắn phát hiện một người không thể đồng bộ.

Mọi người nhao nhao bày tỏ quan tâm, toàn bộ đi thử một lần, quả nhiên không thể tiến hành đồng bộ.

Sau đó rốt cuộc có người nhận ra người này: Đây không phải là vị Thần Tiên ném chúng ta đến Tân Thế Giới sao.

Thay đổi một bộ quần áo suýt chút nữa thì nhận không ra hắn, khí chất đều hoàn toàn thay đổi a.

Mọi người sững sờ nhao nhao bày tỏ: Khả năng không phải sao.

Đây không phải là Thần Tiên sao.

Quả thực là Đỗ Lan, hắn đặt máy chủ tại đại lục Thiên Thể, muốn để người đồng bộ sóng não có thể tiến hành giao lưu khi đang đồng bộ, như vậy càng giống phòng livestream hơn, khán giả có thể thông qua bình luận đạn mạc để giao lưu suy nghĩ.

Đương nhiên hắn ở chỗ này thân phận tôn quý, là du hiệp trong truyền thuyết, sở hữu rất nhiều danh hiệu.

Có thể thấy Đỗ Lan đã chơi ở đại lục này rất lâu rồi.

Trước khi chờ đợi thời cơ di thực đến, hắn liền ở chỗ này giết thời gian, chứng kiến lịch sử của Lục Đại Thần, Bát Dục Vương, chứng kiến quá trình những người xuyên không này từ hợp tác đến tương tàn.

Ở dị giới, đặc biệt là thế giới quần xuyên nhiều người cùng xuyên, nguy hiểm lớn nhất thường thường không phải Tân Thế Giới và kẻ địch mới, nguy hiểm lớn nhất thông thường là đồng bạn cùng xuyên không.

Điều này lại phải nói đến chuỗi nghi ngờ Chain of Suspicion Dark Forest theory, giữa những đồng bạn cùng nhau ngược lại dễ dàng nảy sinh chuỗi nghi ngờ nhất, một khi chuỗi nghi ngờ hình thành, vậy thì kết quả cuối cùng của họ không nghi ngờ gì chính là hủy diệt.

Thần Tiên làm cái gì ở văn minh thiên ngoại.

Mọi người vô cùng hiếu kỳ, nhưng người văn minh thiên văn lại dường như cũng không hiểu rõ Đỗ Lan, cho nên sẽ không đặc biệt đi quan sát hắn, người đồng bộ tự nhiên cũng không có góc độ quan sát tốt nào.

Nhưng đã biết Đỗ Lan ở thế giới này, vậy thì tự nhiên có cách có thể đi tìm hiểu, đi đồng bộ với học giả có học thức uyên bác, hoặc là ông lão chứng kiến lịch sử, tìm hiểu một chút xem Thần Tiên rốt cuộc sắm vai nhân vật gì ở dị giới, Thần Tiên có phải chính là người xuyên không hay không.

Nhưng mà Thần Tiên hiển nhiên rất điệu thấp, muốn tìm được truyền thuyết về hắn thật đúng là không dễ dàng, nhưng trong những lời vụn vặt vẫn có thể đại khái tìm hiểu câu chuyện của Thần Tiên.

Trong truyền thuyết có một du hiệp du lịch đại lục, hắn thần xuất quỷ một, luôn xuất hiện ở nơi xảy ra sự kiện lịch sử lớn, hoặc nói chỉ cần hắn xuất hiện là đại biểu sắp xảy ra chuyện lớn.

Không ai biết lai lịch của hắn, cũng rất ít người tiếp xúc qua hắn, chỉ biết du hiệp này thần bí mà cường đại, nếu gặp được mà lắng nghe hắn dạy bảo nhất định sẽ thụ ích rất nhiều.

Quả nhiên vẫn rất thần bí.

Người đồng bộ bày tỏ phong cách của Thần Tiên thật đúng là làm người ta kinh ngạc, nhưng hiện tại mọi người đều đã bị văn minh Thiên Thể hấp dẫn, mức độ quan tâm đối với văn minh Thiên Thể còn cao hơn mức độ quan tâm văn minh nguyên sinh thái Trái Đất.

Lúc này vệ tinh trinh sát đã gửi về rất nhiều ảnh chụp, cho mọi người biết Trái Đất này quả thực vẫn đang ở thời kỳ Phục Hưng, phát triển chậm hơn tròn mấy trăm năm.

Phải biết sau Cái Chết Đen, độ tín nhiệm của mọi người đối với tôn giáo hạ xuống điểm đóng băng, mọi người đều biết tôn giáo không phải Chúa Cứu Thế, họ cần gấp rút tìm kiếm lối thoát mới, thế là mới có Văn hóa Phục hưng, tiếp đó là Cách mạng Công nghiệp.

Đối với các quốc gia phương Tây, Văn hóa Phục hưng chính là một quá trình phá rồi lại lập, đương nhiên đối với tôn giáo cũng giống vậy.

Sau thời kỳ Phục Hưng, rất nhiều luật điều tàn khốc trong tôn giáo đã biến mất, trở nên thân dân hơn, thế là mới có thể tiếp tục truyền bá và hưng khởi.

Phải biết nếu dùng ánh mắt hiện đại đi nhìn tôn giáo thời Trung Cổ, tất cả tôn giáo đó đều là tà giáo, viết đầy sự áp bức và bách hại.

Có khả năng cũng là vì áp bức quá lợi hại, cộng thêm Cái Chết Đen hoành hành, mới làm thế giới phương Tây bắt đầu phản tư.

Đối với một thế giới có chênh lệch công nghệ mấy trăm năm như vậy, quốc gia sở hữu trọn bộ hệ thống công nghiệp chiếm giữ ưu thế tuyệt đối.

Tiếp theo họ chính là muốn đi tiếp xúc Tân Thế Giới, đồng thời chào hàng sản phẩm của họ.

Đây là một công trình to lớn, cần vô số người tham dự vào.

Mà trong quá trình này, máy đồng bộ trở thành món đồ tốt để giải khuây.

Không còn phim bom tấn Hollywood, không còn game 3A, không còn lượng lớn sản phẩm giải trí, máy đồng bộ liền trở thành món đồ chơi tốt nhất.

Chương 1645

Thông qua đợt test ba vạn máy đầu tiên, sau khi xác định không có vấn đề gì, sản xuất hàng loạt quy mô lớn, dây chuyền sản xuất mở hết công suất, đợt hàng thứ hai là ba triệu máy, gửi đi toàn quốc.

Càng nhiều người gia nhập đồng bộ, thế là đủ loại nội dung phái sinh đã ra đời.

Đề cử Review trên Recommendation đương nhiên là được hoan nghênh nhất, rất nhiều ký ức thiếu nhi không nên nhìn trở thành nội dung tìm kiếm được mọi người ưa thích, nhưng đây chỉ là một trong số đó.

Còn có rất nhiều người chia sẻ kiến giải của mình đối với cuộc đời người khác, thậm chí còn thảo luận nếu cuộc đời làm lại thì làm thế nào mới có thể có kết cục tốt hơn.

Cuộc đời mỗi người đều là một bộ phim điện ảnh, có lẽ rất nhàm chán nhưng luôn có một thời khắc nào đó là điểm sáng của phàm nhân.

Còn có đương nhiên chính là các loại nghiên cứu về văn minh thiên ngoại: chủng tộc, văn hóa, lịch sử v. v. tóm lại là có thêm rất nhiều nội dung mới.

Đỗ Lan đương nhiên biết những chuyện này, những thứ này vốn dĩ là chuyện trong dự liệu.

Hắn hiện tại đang đứng trước một vùng bình nguyên, căn cứ kinh nghiệm của hắn, người xuyên không mới sắp đến rồi.

Đại lục này khẳng định là kết nối với trò chơi công nghệ cao nào đó, cho nên mỗi mấy trăm năm sẽ gửi đến một đợt người xuyên không, họ đều là người chơi trong một trò chơi.

Đương nhiên có người sẽ hỏi một trò chơi có thể vận hành mấy trăm năm sao.

Hiển nhiên không có khả năng, cho nên Đỗ Lan đã hỏi qua những người xuyên không kia, thời gian họ nhớ được thực ra sàn sàn như nhau, tuy cách nhau mấy trăm năm, nhưng người chơi trong game lại là người cùng một thời đại, chỉ là khi họ xuyên không xuất hiện sự chênh lệch time dilation trên lag nên mới xuất hiện trên những dòng thời gian khác nhau.

Nhưng đây chỉ là vấn đề nhỏ, tóm lại mấy trăm năm sẽ xuất hiện người xuyên không, điểm này là tuyệt đối không sai.

Xem ra nội dung xuyên không lần này càng nhiều hơn, trước đó cũng chỉ là vài người mà thôi, lần này hình như là cả một đống lớn.

Đỗ Lan dùng đôi mắt nhìn thấu không gian, có một cái bóng đen khổng lồ đang xuất hiện, hiển nhiên đây chính là vật phẩm xuyên không của đợt này.

Oanh.

Bóng đen khảm vào bình nguyên.

Thảo nguyên vốn xanh biếc bỗng dưng xuất hiện một tòa di tích tàn phá khá có cảm giác lịch sử.

Kiến trúc trên mặt đất vô cùng yếu ớt, thậm chí sơ sài, tựa như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Nhưng nếu dùng làm lối vào của không gian dưới lòng đất thì tàn viên đoạn bích trên mặt đất cũng đủ rồi.

Lần này là pháo đài vong linh dưới lòng đất sao.

Đỗ Lan lập tức cảm nhận được một cỗ tử khí từ dưới lòng đất truyền đến, xem ra không sai rồi, đây chính là vong linh.

Số lượng người xuyên không lần này càng nhiều hơn, trước đó Lục Đại Thần là sáu người, Bát Dục Vương là tám người, mà hiện tại trong pháo đài có đến mấy chục khí tức sinh mệnh: Đáng mừng đáng mừng, cuối cùng cũng vượt qua hai con số.

Đáng tiếc vị trí địa lý nơi này nằm giữa ba nước Vương quốc, Đế quốc, Giáo quốc, thuộc về vùng đất ba nước tất tranh.

Chỗ này sức mạnh của cả ba nước đều sẽ đến đánh gió thu trục lợi, thuộc về nơi tam không quản cha chung không ai khóc mà chiếm lĩnh rồi cũng không giữ được, cho nên ba nước lớn đều không muốn tốn thời gian để cai trị, vì vậy có không ít Á nhân tộc chọn sống ở đây.

Lại thâm nhập vào trong cảnh nội ba nước thì an ổn hơn nhiều, có thôn trang, có thành thị, đương nhiên đại bộ phận vẫn còn địa mạo nguyên thủy.

Thế giới này tuy có ma pháp và kiếm, nhưng lực lượng sản xuất thực sự rất bình thường.

Đỗ Lan chứng kiến người xuyên không mới đến, bất quá hắn rất nhanh phát hiện người xuyên không lần này lại là vong linh, cái này trước kia chưa từng có.

Người xuyên không trước kia cho dù là nhân vật Á nhân tộc cũng là phe Ánh sáng Good alignment, nhưng trong pháo đài này sinh mệnh toàn bộ thiên hướng tử vong.

Vong linh, ma cà rồng, ác ma, mị ma v. v. hoàn toàn là cái ma sào.

Đỗ Lan tiếp tục quan sát, hắn phát hiện người xuyên không rất hoảng hốt.

Cũng khó trách, bởi vì lần này tuy có sinh mệnh hai con số, nhưng người xuyên không chân chính thực ra chỉ có một, một người chơi, những người xuyên không khác toàn là NPC trong game.

Sức mạnh xuyên không làm những NPC này đột nhiên đều có trí tuệ, biến thành sinh mệnh chân chính.

Mà những NPC này đều có thiết lập, mỗi một kẻ đều không phải nhân vật thiện lương.

Người chơi tuy đẳng cấp rất cao nhưng đột nhiên bị một đám quái vật NPC bao vây, không hoảng là không thể nào.

Cũng may người chơi với tư cách là hội trưởng công hội, ít nhất ngoài mặt đối với những NPC này là có quyền thống trị, mà NPC ngoài mặt cũng vô cùng trung thành, dường như không có vấn đề gì.

Nhưng Đỗ Lan biết người xuyên không có bao nhiêu chột dạ, bao nhiêu sợ hãi, hiển nhiên là mắc hội chứng người xuyên không, gọi tắt là sợ chết.

Đây là bệnh mà rất nhiều người xuyên không đều sẽ mắc phải, Đỗ Lan vị tiền bối xuyên không này cũng là từng bước đi tới, mà kinh nghiệm của hắn chính là ngàn vạn lần đừng đi nghĩ về phương diện xấu, hãy nghĩ nhiều về phương diện tốt.

Nếu không thì căn cứ định luật Murphy, chuyện xấu khẳng định sẽ phát sinh, hơn nữa sẽ đến dồn dập.

Mà chuyện xấu ký ức khắc sâu hơn chuyện tốt, nếu dính vài ba lần như thế, cuộc đời sẽ một mảnh đen tối.

Sự xuyên không đột ngột làm Phi Thử Momonga luống cuống tay chân.

Phi Thử là tên trong game, mà linh hồn hắn thực ra là một nhân viên văn phòng bình thường không cha không mẹ không thân không thích, sở thích duy nhất chính là chơi tựa game thực tế ảo tên là YGGDRASIL Cây Thế Giới.

Trong game thét ra lửa, hô mưa gọi gió, từng là hồi ức vui vẻ nhất của hắn.

Nhưng những thứ này cũng đều là đã từng, bởi vì YGGDRASIL vận hành mấy năm sắp đóng cửa server shutdown.

Tuy YGGDRASIL với tư cách là game thực tế ảo đầu tiên đã dẫn đầu một thời đại, nhưng thời đại là không ngừng tiến lên, game thực tế ảo lợi dụng kỹ thuật mới mọc lên như nấm sau mưa, cho dù là người tiên phong khai tông lập phái như YGGDRASIL cũng phải bị sóng sau đập chết trên bờ cát.

Nhưng ký ức về YGGDRASIL thật sự quá tốt đẹp, cho nên Phi Thử vẫn luôn không nỡ rời đi, cho dù công hội hiện tại chỉ còn lại một mình hắn đang quản lý, hắn vẫn nguyện ý kiên thủ đến khoảnh khắc trước khi game đóng cửa.

Chỉ là không ngờ lúc đóng cửa cũng là lúc hắn xuyên không.

Mà hắn phát hiện xuyên không, ban đầu chỉ là phát hiện NPC xung quanh trở nên có biểu cảm.

Bởi vì tựa game này tuy cái gì cũng tốt, nhưng chính là nhân vật và NPC đều không có biểu cảm gì.

Biểu cảm xuất hiện làm Phi Thử xác định game thay đổi, sau đó hắn tìm không thấy nút đăng xuất, cái này càng làm hắn khủng hoảng hơn, cuối cùng hắn xác định chính mình là xuyên không.

Xuyên không không quan trọng, đòi mạng ở chỗ hắn là nhân vật vong linh, sau khi xuyên không hắn thành cái bộ xương khô a.

Cái này làm sao đi ra ngoài gặp người a, vong linh bất kể ở thế giới nào đều là nhân vật người gặp người đánh, nếu hắn đi ra ngoài liệu có bị người ta trực tiếp tịnh hóa hay không.

Tuy cùng hắn xuyên không còn có lượng lớn đạo cụ cường đại mà công hội ngày xưa cùng nhau nỗ lực đạt được, nhưng cái này vẫn không thể làm người xuyên không yên tâm.

Nơi công hội họ tọa lạc Nạp Tát Lực Khắc Địa Hạ Đại Phần Mộ Lăng mộ ngầm vĩ đại Nazarick bản thân là một bản đồ phó bản, về sau bị công hội bọn họ công lược chiếm làm của riêng, trở thành địa điểm công hội.

Mà công hội bọn họ tên là An Tư Ô Nhĩ Cung Ainz Ooal Gown, là nơi tụ tập của một đám trẻ trâu chuunibyou lớn tuổi.

Muốn gia nhập công hội này nhất định phải là người đã đi làm xã hội nhân, đồng thời còn phải là chủng tộc phi nhân loại.

Tức là nhân vật không thể là người, ví dụ như Phi Thử chính là vong linh, cũng phù hợp với suy nghĩ không làm người đậm chất chuunibyou của họ.

Thời đỉnh cao có 41 người, các thành viên công hội đều là cao thủ pro player, tại máy chủ thế giới cũng có thành tích tốt đứng thứ chín, bất quá sau đỉnh cao chính là xuống dốc.

Có người vì quá bận nên AFK, cũng có người trực tiếp đi chơi game khác, cho nên cuối cùng cũng chỉ có Phi Thử một người đang duy trì.

Phi Thử là một người hoài cổ và không nguyện ý thay đổi, cho nên dù chỉ có một người duy trì, cũng cẩn thận tỉ mỉ.

Có lẽ cuộc đời không như ý đã làm hắn không phân rõ đâu là hiện thực đâu là game nữa rồi.

Tại hiện thực hắn chính là tên xã súc nhân viên làm công ăn lương bình thường, thừa nhận đủ loại áp lực, mà trong game hắn là hội trưởng quang vinh, thét ra lửa, từng được người ngưỡng vọng, loại cảm giác tồn tại mãnh liệt này sẽ làm người ta muốn ngừng mà không được.

Bất quá lúc này, Phi Thử còn đang thích ứng sự xuyên không bất thình lình, NPC xung quanh toàn bộ coi hắn là đồng loại, coi là Vương.

NPC trong Đại Phần Mộ cần hắn dẫn dắt, cái này làm hắn một lần nữa cảm nhận được nhiệt tình chơi game, tìm được ý nghĩa tồn tại của chính mình.

Chương 1646

Tình báo.

Cuối cùng Phi Thử được NPC vây quanh lên vương vị quyết định vứt bỏ thân phận nhân loại, dùng vai trò Bất Tử Chi Vương tiếp tục thống soái Đại Phần Mộ.

Đồng thời hắn lấy tên công hội làm tên mới của chính mình.

Từ nay về sau hắn chính là Bất Tử Chi Vương An Tư Ô Nhĩ Cung.

Tình báo là cần thiết, nhất định phải biết thế giới này là thế giới thế nào, có nguy hiểm hay không, có tồn tại sức mạnh có thể trực tiếp giết chết bọn họ hay không.

Tác vi vong linh, cẩn thận không bao giờ thừa.

Cho nên cuối cùng Bất Tử Chi Vương quyết định mang theo một mỹ nữ NPC tên là Nhã Nhi Bối Đức Albedo người bị hắn thiết lập thành vĩnh viễn yêu Phi Thử ngụy trang thành mạo hiểm giả đi đến tụ lạc nhân loại gần nhất thu thập một chút tình báo, thăm dò hư thực.

Các NPC khác toàn bộ ở lại Đại Phần Mộ chờ lệnh.

Đỗ Lan nhìn người xuyên không rời đi, nhìn Đại Phần Mộ trước mắt lộ ra nụ cười xấu xa: Điều thứ nhất: vĩnh viễn đừng nghĩ về phương diện xấu, càng suy tư thì càng dễ thành sự thật.

Bất Tử Chi Vương sợ hãi nhất đương nhiên là gặp phải cường giả khó chiến thắng, vậy thì ngày có chút suy tư đêm có chút mộng, nỗi lo sẽ biến thành hiện thực.

Đỗ Lan lúc này một thân ăn mặc kiểu du hiệp, quần dài phối áo ghi lê, khoác thêm một cái áo gió màu đen rách nát, bên hông đeo một thanh kiếm kỵ sĩ hai tay, đơn giản, tinh minh già dặn.

Có người đến.

Bất Tử Chi Vương vừa mới rời đi, liền có người đến cày phó bản.

NPC đều lộ ra nụ cười dữ tợn, bởi vì thiết lập của chúng bản thân đã muôn hình muôn vẻ, có chính nghĩa cũng có tà ác.

NPC tà ác đại bộ phận đều là quái vật NPC vốn có trong Đại Phần Mộ, mà NPC chính nghĩa cơ bản là NPC hình người do người chơi thiết lập sau khi công hội nhập trú.

Đương nhiên giá trị quan tuy khác biệt, nhưng bọn hắn đều là hộ vệ thủ hộ Đại Phần Mộ, cho nên sẽ không tranh đấu, chỉ sẽ nhất trí đối ngoại.

Đại Phần Mộ rất sâu, có đến mười tầng, mỗi một tầng đều có Boss và một số binh sĩ.

Sau khi Đỗ Lan đến lập tức kích hoạt dục vọng chiến đấu của NPC, bất kỳ kẻ nào tiến vào Đại Phần Mộ đều đừng hòng sống sót đi ra.

Trong giá trị quan của những NPC này không có khái niệm pháp luật, giết người là chuyện cơm bữa, hoặc có thể nói bọn chúng được thiết kế ra chính là dùng để giết người, không có công năng nào khác.

Mũi tên ngầm lãnh tiễn nhắm ngay Đỗ Lan bay tới.

Đỗ Lan rút kiếm, như đi dạo trong sân vắng tiếp tục tiến về phía trước, mà mưa tên bắn từ bốn phương tám hướng lại bị hắn nhẹ nhàng hất bay.

Thế mà không cần nhìn.

Đây rốt cuộc là quái vật gì.

Bá nghiệp xưng bá của Bất Tử Chi Vương còn chưa bắt đầu, sao lại xuất hiện cường giả như vậy.

Trở thành Vương của một đám NPC cũng là cưỡi hổ khó xuống, những NPC này đều không phải đèn đã cạn dầu, mười có tám chín mong chờ Bất Tử Chi Vương quân lâm thiên hạ, biến thế giới này thành quốc độ vong linh chí thượng.

Kỳ thực Đỗ Lan trong lúc quan sát ban đầu đã phát hiện vấn đề của Đại Phần Mộ rất nghiêm trọng, NPC trong đó tuy có chính có tà.

Nhưng kẻ to mồm nhất đều là đám có chỉ số chính nghĩa âm Negative Karma, mà người xuyên không lại là kẻ không có chủ kiến cho nên rất dễ dàng nghe theo lời NPC tà ác.

NPC có chỉ số chính nghĩa dương Positive Karma rất ít phát biểu ý kiến, bình thường chính là Bất Tử Chi Vương quyết định thế nào thì họ làm thế đó, cảm giác chính nghĩa cũng không đủ để khiến họ làm trái lại lòng trung thành.

Vấn đề này liền rất nghiêm trọng, NPC tà ác thì không có lòng tốt, mà Bất Tử Chi Vương lại cứ một mực lấy lòng những NPC to mồm này, cuối cùng định sẵn sẽ càng ngày càng tà.

Điều này cũng giống như một hoàng đế dưới trướng có gian thần và trực thần quan thanh liêm trên thẳng thắn.

Gian thần vì tư dục nhất định sẽ khiến hoàng đế làm việc có lợi cho mình, mà trực thần lại không nói một lời, dẫn đến hoàng đế chỉ có thể nghe thấy một loại thanh âm, thế là liền thiên hướng một loại thanh âm, kết quả cuối cùng chính là mất cân bằng.

Không ngờ nhanh như vậy đã có khách, thật sự là quá tuyệt, có thể hoạt động gân cốt một chút.

Bất Tử Chi Vương tuy nói không thể đi ra ngoài, nhưng kẻ địch chủ động tiến vào, vậy chúng ta có thể tự do xử lý.

Đại Phần Mộ có mười tầng, Thủ Hộ Giả của mỗi tầng tương đương với đại thần của Bất Tử Chi Vương.

Cực độ tà ác thì có ba kẻ, thiên hướng tà ác 4 kẻ, trung lập một kẻ, có cảm giác chính nghĩa có hai kẻ, cực độ có cảm giác chính nghĩa một kẻ cũng không có.

Những cái này đều là lúc thiết lập NPC đã quyết định, sau khi biến thành sinh mệnh chân chính, giá trị quan đã không thể thay đổi.

Có thể thấy được cứ đà này, cái Đại Phần Mộ này tuyệt đối sẽ trở thành tai họa một phương.

Đương nhiên Đỗ Lan tiến vào chỉ là tham quan một chút, cũng không phải tiêu diệt, cho nên hắn giữa đông đảo ánh mắt tà ác vẫn lù lù bất động đi về phía trước, y như đang đi dạo ở hậu hoa viên nhà mình.

Không gian của Đại Phần Mộ vô cùng to lớn, để đảm bảo an toàn cho cốt lõi của đại bản doanh, trước khi rời đi, Bất Tử Chi Vương đã tập trung các thủ hộ giả chủ chốt đến tầng thứ tám.

Các tầng khác đều dùng các trùm nhỏ để canh giữ, nhưng đám tôm tép này đều bị Đỗ Lan dễ dàng đánh bại.

Không phải lính lác không nỗ lực, mà là Đỗ Lan có hack.

Một người một kiếm, không ai cản nổi.

Cuối cùng cũng có thủ hộ giả không nhìn nổi nữa, Cực Ác Viêm Ngục Tạo Vật Chủ, ác ma cấp cao Địch Mễ Ô Ca Tư xuất hiện.

Hắn mặc bộ vest màu cam, thân hình cao gầy, trông như một quý ông thanh lịch.

Nhưng hắn thực sự là thủ hộ giả tầng thứ bảy, chiến lực cực kỳ mạnh mẽ, đẳng cấp 100, là nhân vật có đẳng cấp cao nhất trong trò chơi.

Thiết lập đẳng cấp của trò chơi Thế Giới Thụ Yggdrasil rất kỳ lạ, tổng đẳng cấp tuy là 100, nhưng nếu ngươi tự tu luyện một nghề nghiệp thì chắc chắn không đạt tới 100, đẳng cấp cao nhất của một nghề nghiệp đơn lẻ là 15, cho nên để luyện max cấp, ít nhất phải luyện tích lũy 7 nghề nghiệp.

Có thể nói là một thiết lập vô cùng đau trứng, đặc biệt là đối với game online.

Bất quá có thể luyện max 100 cấp, chứng tỏ người chơi tuyệt đối đam mê và hiểu biết về game rất sâu sắc.

Đương nhiên Địch Mễ Ô Ca Tư là NPC, được thiết lập sẵn 100 cấp, chính là vô lý như vậy.

Du hiệp, ngươi đã tiến vào lãnh địa không nên đặt chân đến.

Tầng thứ bảy quả nhiên giống như địa ngục, tràn ngập dung nham, nhiệt độ cực cao.

Đối với nhân loại thì đây là hỏa ngục, nhưng đối với ác ma thì đây là tổ ấm áp.

Thiên hạ không có nơi nào ta không thể đi, di tích của các ngươi nằm ở đây, chẳng phải là để người ta đến thám hiểm sao.

E rằng phải khiến ngươi thất vọng rồi, đây là lãnh địa tư nhân.

Mà kẻ tùy ý bước vào, sẽ phải chịu sự trừng phạt của Nạp Tát Lực Khắc.

Đại Phần Mộ không phải là điểm du lịch, đến rồi thì đừng hòng sống sót đi ra: Đợi sau khi ngươi chết, chủ nhân của ta nhất định sẽ biến ngươi thành khô lâu, ngươi sẽ trở thành nô lệ của Đại Phần Mộ.

Nói nhiều như vậy, ngươi là muốn dọa ta sao.

Đỗ Lan bình thản như không, hoàn toàn không bị đối phương dọa sợ.

Ngươi rất có gan, hy vọng lúc chết, ngươi vẫn có thể bình tĩnh như vậy.

Địch Mễ Ô Ca Tư tấn công, cấp 100 giúp hắn sở hữu sự nhanh nhẹn và sức mạnh tối cao.

Chân đạp nát mặt đất, người đã biến mất tăm.

Chiến đấu đi.

Đòn tấn công đã hoàn thành trong tích tắc, là một cú đá bay, giáng xuống vị trí của Đỗ Lan, cú đá từ trên cao xuống trực tiếp đập nát mặt đất, nhưng lại không trúng.

Né được rồi.

Không ai biết sự kinh ngạc trong lòng Địch Mễ Ô Ca Tư, tuy hắn giữ lại ba phần sức mạnh, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn coi thường Đỗ Lan, ngược lại, bảy phần sức mạnh đã là không ít rồi.

Sức mạnh có thừa, độ chính xác không đủ.

Đỗ Lan cười nói: Ngươi biết không, phát hiện lớn nhất của ta dọc đường đi chính là tất cả đòn tấn công của các ngươi đều có sơ hở, bất kể là cơ quan hay chiến kỹ, toàn bộ đều có sơ hở.

Khẳng định phải có sơ hở, nếu không người chơi làm sao công lược.

Cái gọi là sơ hở chính là để người chơi có đủ thời gian di chuyển hitbox trên delay, nếu không độ khó phó bản sẽ nghịch thiên, làm sao để người chơi tiếp tục.

Tuy nhiên Địch Mễ Ô Ca Tư không chấp nhận loại chuyện vô căn cứ này: Ta sẽ vặn đầu ngươi xuống.

Bất kỳ kẻ nào bôi nhọ người của Đại Phần Mộ đều đáng chết.

Những câu thần chú khó hiểu thốt ra từ miệng hắn, dung nham xung quanh bị hắn điều khiển: Chết đi.

Đối với người ngoài không cần khách sáo, trực tiếp giết chết là xong.

Chín con rồng dung nham bay lên, hổ lốn nhìn chằm chằm Đỗ Lan.

Đỗ Lan lại chỉ cười ha ha, nói: Tiến hai phải hai.

Nói rồi hắn bước tới trước hai bước, sang phải hai bước, rồng dung nham thanh thế to lớn rơi xuống, lại chỉ chừa ra đúng một chỗ trống ở đó.

Đáng ghét.

Tiếp tục.

Chương 1647

Lùi một phải ba.

Đỗ Lan tiếp tục di chuyển, vẫn đứng đúng vào khe hở của dung nham.

Ma pháp cường lực như vậy lại liên tục thất bại, điều này khiến các thủ hộ giả quan chiến trong bóng tối thất kinh, đặc biệt là Địch Mễ Ô Ca Tư, hắn không ngờ ma pháp của mình lại ngay cả quần áo đối thủ cũng không chạm tới được.

Chẳng lẽ trong chiêu thức của bọn họ thực sự đều có sơ hở sao.

Ta không tin.

Địch Mễ Ô Ca Tư tiếp tục tấn công, hắn lao lên, đòn tấn công như cơn lốc, cuốn động hơi nóng bao bọc Đỗ Lan.

Đỗ Lan dựng kiếm lên, một rút một đưa, liền tháo bỏ sức mạnh của đối thủ: Bản thân đấng sáng tạo của các ngươi cũng không phải là tồn tại vô địch, các ngươi với tư cách là tạo vật của họ, tự nhiên càng có khiếm khuyết, tại sao chút đạo lý này cũng không hiểu chứ.

Các ngươi tưởng mình rất lợi hại sao.

Kỳ thực không phải, sở dĩ các ngươi mạnh, chỉ là vì các ngươi đẳng cấp cao mà thôi, đối mặt với đối thủ cùng đẳng cấp, các ngươi chỉ có nước chết, bởi vì các ngươi có quá nhiều sơ hở.

Ngực, eo, cổ tay, lưng.

Đỗ Lan không ngừng chỉ ra điểm yếu của Địch Mễ Ô Ca Tư, mỗi khi nhắc đến một chỗ, mũi kiếm sẽ để lại một vết tích trên bộ vest của hắn.

Khi đòn tấn công dừng lại, bộ vest của Địch Mễ Ô Ca Tư đã thành đồ cái bang, những vị trí này thực sự đều là nơi hắn không phòng ngự được.

Chẳng lẽ thực sự là cố ý để lại điểm yếu.

Địch Mễ Ô Ca Tư kinh nghi bất định, hắn là ác ma cực kỳ tà ác, cũng sở hữu trí thông minh siêu cao.

Một khi gieo xuống hạt giống nghi ngờ, thì nó sẽ vĩnh viễn không dừng lại.

Địch Mễ Ô Ca Tư, ngươi thực sự quá mất mặt rồi.

Lúc này chín đại hộ vệ khác toàn bộ từ tầng thứ tám đi lên, họ biết đơn đả độc đấu với Đỗ Lan đã không thể thắng lợi, vậy thì chỉ có thể dùng số lượng áp chế.

Một hàng thủ hộ giả xuất hiện, khí trường đó quả thực kinh người, lập tức đúc thành một bức tường thành không thể vượt qua, không cho phép Đỗ Lan tiến thêm một bước.

Tầng thứ bảy đã là giới hạn rồi, xuống nữa chính là bộ phận cốt lõi, Bất Tử Chi Vương hiện tại đã rời đi, tuyệt đối không thể để người ngoài xông vào.

Thủ hộ giả có nam có nữ, có cao có thấp, lại béo lại gầy.

Có người rối nguyên tố, có hắc ám tinh linh, cũng có ác ma và long nhân, mỹ mạo, đáng yêu, uy nghiêm. loại hình đông đảo, chỉ là không có ai xấu xí.

Bởi vì là game online, khẳng định phải chăm sóc thẩm mỹ của người chơi, không thể để người chơi nhìn thấy hình ảnh quá mức gây sốc.

Cho nên dù là nhân vật tà ác cũng có một bộ mã ngoài đẹp đẽ, thậm chí có thể nói càng xấu xa càng bá đạo.

Đương nhiên nếu là nhân vật nữ trẻ tuổi, thì chắc chắn đều rất xinh đẹp, bởi vì là game, căn bản không cần tính chân thực.

Muốn lấy nhiều hiếp ít sao.

Đỗ Lan tỏ vẻ thế thì tốt quá: Rất lâu không tham gia hỗn chiến rồi, các ngươi cùng lên một lượt thì có thể tiết kiệm chút thời gian.

Tiểu tử ngông cuồng.

Mọi người đều trừng mắt nhìn Đỗ Lan, đám gia hỏa một trăm cấp bọn họ cộng lại đều có thể hủy diệt một quốc gia, đối phương lại còn không sợ hãi, đúng là một kẻ điên.

Vậy thì chiến thôi, trong nháy mắt ánh sáng của chiến kỹ, ma pháp, pháp khí toàn bộ phóng thích ra, chiếu sáng cả tầng thứ bảy, những đòn này đều là nộ kích, mục đích chính là muốn băm vằm Đỗ Lan ra vạn mảnh.

Khi đòn tấn công cận kề trước mắt, Đỗ Lan mới hành động, hắn không phản kích mà chỉ né tránh, giữa làn mưa công kích dày đặc, hắn lại ung dung thừa hư đạp khích lợi dụng sơ hở, nhìn thấu tất cả sơ hở của chiêu thức, xuyên qua lưới tấn công với tốc độ kinh người, đến trước mặt các thủ hộ giả.

Làm kẻ xấu, các ngươi còn phải học nhiều lắm.

Đỗ Lan quét kiếm ngang, kiếm phong như vòi rồng thổi bay toàn bộ mười đại thủ vệ ra ngoài.

Mười khuôn mặt, mười phần không thể tin nổi.

Kẻ địch mạnh đến mức vô lý, hơn nữa chiêu thức sử dụng cũng đơn giản đến mức không thể tin được, chẳng lẽ du hiệp của thế giới mới này đều là quái vật sao.

Những NPC vừa mới có được sự sống này không khỏi nảy sinh nghi vấn đối với thế giới, thậm chí trong tiềm thức còn có chút hối hận, hối hận vì đã biến thành sinh mệnh.

Cảm giác giống như vừa ra khỏi tân thủ thôn đã gặp ngay trùm cuối vậy.

Trực tiếp đánh ngã cả mười tầng thủ hộ giả, Đỗ Lan tiếp tục tiến lên, đến khu vực cốt lõi của công hội, nơi này lưu trữ lượng lớn đạo cụ hiếm, đều là do thành viên công hội chế tạo hoặc tham gia hoạt động mà có được, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Những thứ này đối với người bình thường là vô giá chi bảo, nhưng đối với Đỗ Lan thì không có ý nghĩa gì.

Cho nên cũng chỉ nhìn xem những đạo cụ cấp 100 này, rất nhiều đều là cấm chú, có thể trực tiếp lấy ra hủy diệt một thành phố.

Nhưng loại đồ vật này dùng làm vũ khí răn đe thì được, thật sự lấy ra dùng thì chỉ phản tác dụng.

Giống như người Trái Đất vì có bom hạt nhân mà ngăn chặn chiến tranh quy mô lớn xảy ra, đây chính là răn đe.

Nhưng một khi bom hạt nhân được dùng vào chiến tranh, thì tất cả sự răn đe sẽ biến mất, tất cả mọi người sẽ không tiếc bất cứ giá nào tham gia chiến tranh.

Thế giới này tuy chỉ có Đại Phần Mộ sở hữu những cuộn giấy cấm thuật này, quả thực có thể làm sức mạnh răn đe, nhưng một khi sử dụng, thì những người không cam tâm làm nô lệ ở thế giới này đều sẽ quần khởi công kích, sức mạnh phản kháng sẽ mãnh liệt chưa từng có.

Mà cấm chú sẽ có lúc dùng hết, nhưng sức mạnh phản kháng thì tuyệt đối sẽ không biến mất.

Xem xong, Đỗ Lan liền đi, cứ thế rời đi trước ánh mắt kinh ngạc của mười tầng thủ hộ giả.

Hắn không lấy gì cả.

Bọn họ không hiểu, ai cũng biết trong Đại Phần Mộ có nhiều đồ tốt như vậy, tại sao không lấy.

Chẳng lẽ hắn căn bản không thèm để ý loại đồ vật này, chẳng lẽ nói những thứ này ở thế giới này tùy tiện có thể thấy được.

Mọi người tỏ vẻ Đỗ Lan không lấy đồ ngược lại làm bọn họ cảm thấy sợ hãi, bởi vì lấy ít nhất có thể chứng minh bọn họ và Đỗ Lan còn có điểm tương đồng.

Nhưng không lấy, vậy vấn đề liền lớn rồi, chứng tỏ thế giới hắn đang sống và bọn họ hoàn toàn khác biệt, sức mạnh mà bọn họ trân quý đối với người thế giới này có khả năng chỉ là rác rưởi.

Vậy Đại Phần Mộ của bọn họ làm sao đứng vững ở thế giới mới.

Đỗ Lan dạo qua một vòng, để lại bóng ma tâm lý cực lớn cho những NPC tân sinh này.

Mà Bất Tử Chi Vương không hề biết những chuyện này, hắn đang cùng thuộc hạ si nữ đến một nơi tụ tập của nhân loại, là một ngôi làng rất nhỏ, chỉ có hơn hai mươi hộ dân, khoảng một trăm nhân khẩu.

Ngôi làng này nhỏ đến mức khiến người ta chua xót, bất quá đã đến rồi thì phải nghe ngóng một chút, đầu tiên phát hiện ngôn ngữ không có vấn đề gì.

Tuy không biết tại sao mình hiểu ngôn ngữ dị giới, nhưng ngay cả xuyên không cũng đã xảy ra rồi, còn có gì là không thể nữa chứ.

Lúc này Bất Tử Chi Vương mặc bộ áo giáp thấp điệu nhất, che giấu cơ thể khô lâu của hắn, tránh gây hoảng loạn.

Nhưng bộ trọng giáp che kín toàn thân vẫn khiến dân làng rất sợ hãi.

Đây đã là bộ giáp thấp điệu nhất rồi, không còn cách nào khác, ai bảo game này là game online chứ, trang bị game online thì không có khái niệm thấp điệu, càng hoa lệ càng tốt, đặc biệt là đối với người chơi cấp cao.

Cho nên dù tìm khắp công hội cũng không tìm được trang bị nào bình thường hơn, vẫn gây chú ý thì thật sự hết cách.

Chỉ có thể dùng thái độ để bù đắp, tự xưng là mạo hiểm giả đi lạc, thân thiện muốn hỏi xem đây là đâu.

Người dân dũng cảm nói cho hắn biết, nơi này là làng Tạp Ân ở biên giới vương quốc.

Nơi này thực sự quá nhỏ, gần như không có tình báo gì có giá trị.

Bất quá Bất Tử Chi Vương biết thế giới này cũng có kiếm và ma pháp, bởi vì rất nhanh hắn đã bị cuốn vào một trận chiến đấu, hoặc nói là một cuộc truy sát.

Bên truy kích là chiến sĩ Giáo Quốc, bên bỏ chạy là chiến sĩ Vương Quốc.

Đây là thời loạn thế đa quốc gia cùng tồn tại, có thể nói mỗi quốc gia đều muốn nhân cơ hội cắn đối thủ một miếng.

Chiến sĩ Vương Quốc bị truy sát là một nhân vật vô cùng quan trọng của Vương Quốc, Chiến Sĩ Trường, là chiến lực quan trọng, đồng thời cũng là lãnh đạo đội quân tinh anh trực thuộc quốc vương, giết hắn cũng tương đương với phế bỏ một cánh tay của Vương Quốc.

Cho nên cuộc truy sát này Giáo Quốc cũng phái ra nhân vật vô cùng lợi hại, cường giả được gọi là Dương Quang Thánh Điển.

Đương nhiên tất cả người trong cuộc đều không biết cuộc truy sát này là đại sự kiện được những người đồng bộ ở Trái Đất xa xôi quan tâm đã lâu, từ khi kế hoạch của giáo đoàn bắt đầu, người đồng bộ đã theo dõi diễn biến câu chuyện suốt 24 giờ.

Hai bên đều có vô số người đồng bộ đang theo dõi, thậm chí còn có cá cược, chính là cá cược xem cuộc truy sát lần này có thành công hay không.

Đa phần mọi người cho rằng sẽ thành công, bởi vì Vương Quốc căn bản sẽ không nghĩ đến việc Giáo Quốc đột nhiên ra tay, bởi vì họ không hề tuyên chiến.

Đối thủ chủ yếu của Vương Quốc vẫn là Đế Quốc, tuy ba quốc gia nằm ở vị trí giao nhau hình chữ Phẩm, nhưng Vương Quốc và Đế Quốc mới là hai nước năm nào cũng phải đánh một trận, không đánh không chịu được.

Chương 1648

Giáo Quốc bề ngoài là người hòa giải, không ngờ sau lưng cũng âm hiểm như vậy, muốn gài bẫy Vương Quốc.

Đương nhiên Vương Quốc bị nhắm vào như vậy cũng không phải không có đạo lý, tuy là chế độ phân phong, nhưng Vương Quốc đến giờ vẫn còn tồn tại nô lệ, chế độ vô cùng lạc hậu.

Mà nô lệ ở đâu ra.

Đơn giản nhất đương nhiên là bắt từ nước ngoài, cho nên làm hàng xóm của Vương Quốc cũng là chuyện vô cùng phiền phức.

Người đồng bộ biết đây là một cuộc phục kích đã được mưu tính từ lâu, phần thắng của Giáo Quốc rất lớn.

Tuy nhiên khi cuộc phục kích bắt đầu, diễn biến lại khiến người đồng bộ hô to không ngờ tới, hóa ra Chiến Sĩ Trường lại dựa vào thân thủ cường hoành một lần nữa phá vỡ vòng vây, khiến cuộc truy sát biến thành chiến tranh tiêu hao.

Tim của những người đồng bộ đặt cược đều treo lên tận cổ, người đặt Giáo Quốc hận không thể nhắc nhở Dương Quang Thánh Điển mau đuổi theo, còn người đặt Vương Quốc chỉ hy vọng Chiến Sĩ Trường có thể mọc thêm hai cái chân, chạy nhanh hơn chút.

Đây là một cuộc đọ sức về tốc độ, nhưng hiển nhiên Dương Quang Thánh Điển vẫn chiếm ưu thế, bởi vì người bên phía Chiến Sĩ Trường còn lại không mấy, hơn nữa hiện tại hắn hoảng hốt chạy bừa vào làng Tạp Ân.

Các người đồng bộ cũng nhanh chóng tiến vào ngôi làng này, bắt đầu đồng bộ với dân làng để cảm nhận suy nghĩ của họ khi bị cuốn vào chiến đấu.

Đây cũng là cách chơi mới mà người đồng bộ phát triển ra, chính là sau khi sự việc xảy ra thì đi cảm nhận suy nghĩ của quần chúng ăn dưa, sẽ có kết quả vô cùng bất ngờ, đôi khi còn rất buồn cười.

Ví dụ như hiện tại có dân làng nghĩ lương thực trong nhà còn chưa ăn hết, mình còn chưa thể chết.

Lại có dân làng nghĩ mình chết rồi thì không thể kết hôn với người nào đó.

Đương nhiên người đồng bộ cũng phát hiện trong đó có một mạo hiểm giả không thể đồng bộ, bình luận trực tiếp chỉ ra người đó: Mọi người nhìn kìa, mạo hiểm giả mặc trọng giáp này không thể bị đồng bộ.

Mọi người lập tức đi đồng bộ, quả nhiên không thành công, nhưng cô gái xinh đẹp bên cạnh mạo hiểm giả thì lại có thể đồng bộ.

Vừa đồng bộ họ mới biết bọn họ cuối cùng đã tìm được người xuyên không, nhất thời hàng chục triệu người đồng bộ đều sôi sục, người xuyên không cuối cùng cũng đến rồi.

Từ ký ức của Nhã Nhi Bối Đức, họ biết sự thật người xuyên không là game thủ, rất nhiều người tỏ vẻ đã đoán ra.

Cũng biết người phụ nữ này hóa ra là NPC, nhưng hiện tại đã biến thành người thật, nhưng trong đầu toàn là người yêu của cô ta, đúng là một si nữ.

Bất quá có thể đồng bộ NPC bên cạnh người xuyên không là một tin tốt, họ cũng biết hóa ra người xuyên không lần này lại là một bộ xương khô, thảo nào mặc kín mít như vậy.

Hơn nữa còn biết họ mới xuyên qua, mới tiếp xúc với thế giới mới.

Người đồng bộ biết Chiến Sĩ Trường không chết được rồi, bởi vì gặp được người xuyên không, người xuyên không chắc chắn sẽ giúp đỡ kẻ yếu, ít nhất lần đầu tiên tiếp xúc với người dị giới đều là mô típ này.

Không có chuyện người xuyên không chẳng nói chẳng rằng liền đứng về phía kẻ truy sát, giúp đỡ cùng nhau truy sát.

Nếu có thì mọi người tỏ vẻ muốn xem, chỉ có giúp đỡ trừ gian diệt ác mới dễ triển khai kịch bản.

Trừ gian diệt ác thứ nhất là có thể thể hiện năng lực của người xuyên không, thứ hai là có thể nhận được sự cảm kích của kẻ yếu, giành được một chỗ đứng ở dị giới.

Người xuyên không lần đầu tiếp xúc với chiến sĩ dị giới, tuy hoàn toàn là bị cuốn vào.

Nhưng với tư cách là người xuyên không nếu không bị cuốn vào sự kiện thì còn gọi gì là người xuyên không.

Không ai biết vài triệu người đồng bộ đều đang quan tâm đến sự phát triển của sự việc lần này, trong lòng mặc niệm cho Dương Quang Thánh Điển.

Bởi vì họ biết người xuyên không này là nhân vật max cấp, lần này hoàn toàn có thể bán hành.

Vốn dĩ Bất Tử Chi Vương không định ra tay, hắn chỉ âm thầm quan sát.

Chiến Sĩ Trường đã tập trung một phần dân làng lại để bảo vệ, nhưng kẻ địch bên ngoài đông người thế mạnh, Chiến Sĩ Trường thực sự vô lực bảo vệ tất cả mọi người.

Giáo đoàn đã tiến hành phục kích, chắc chắn sẽ giết người diệt khẩu, tức là người trong làng này đều phải chết.

Đây là một thời đại vô tình, cuộc sống gian nan, cái chết đột ngột.

Loạn thế như vậy, ngay cả người đồng bộ cũng không có dư thừa sự đồng cảm, người thê thảm ở thế giới này quá nhiều.

Dương Quang Thánh Điển bao vây thôn trang, nếu Chiến Sĩ Trường không ra, họ sẽ giết vào.

Nhìn dân làng sợ hãi, Chiến Sĩ Trường ôm quyết tâm tất tử đi ra ngoài, hắn hy vọng có thể dùng cái chết của mình để cứu vãn ngôi làng này, tuy hắn cảm thấy không khả thi lắm.

Cho nên biện pháp tốt nhất vẫn là đánh chết kẻ địch, tuy điều này cũng không khả thi lắm.

Khi bất kỳ biện pháp nào cũng không khả thi, Chiến Sĩ Trường cũng chỉ có thể liều mạng.

Gió đang thổi, là một ngày nắng đẹp, thích hợp để quyết đấu.

Chiến Sĩ Trường mặc trọng giáp, bên trên đầy vết xước và vết máu để lại do chiến đấu.

Mà Dương Quang Thánh Điển mặc khôi giáp Giáo Quốc hoa lệ, dung mạo cũng anh tuấn tiêu sái.

Hai người này đều xứng đáng là đơn vị anh hùng, nhưng vì lập trường khác biệt mà định sẵn phải sinh tử tương kiến.

Đến rồi, đến rồi, trận chiến cuối cùng cũng đến rồi.

Có thể tha cho dân làng không.

Ánh mắt sắc bén của Chiến Sĩ Trường nhìn về phía chiến sĩ Giáo đoàn.

Dương Quang Thánh Điển trầm mặc một lúc, lắc đầu: Đến đây đi, để chúng ta kết thúc một ngày vội vã này.

Tấn công bắt đầu, thanh kiếm sắc bén trong tay lóe lên ánh sáng ma pháp.

Chiến Sĩ Trường tập trung sức mạnh cuối cùng, không sợ hãi xung kích, chiến kỹ huy hoàng bao bọc lấy hắn, kiếm hóa thành tác phẩm nghệ thuật đẹp nhất.

Chiến đấu không thể nói là không hoa lệ, nhưng Chiến Sĩ Trường đã là nỏ mạnh hết đà, tuy có quyết tâm liều chết, nhưng đối phương cũng không phải hạng xoàng xĩnh.

Cho nên sau vài hiệp, kiếm của Chiến Sĩ Trường bị đánh bay.

Lần này thực sự là mạng ta xong rồi, Chiến Sĩ Trường tuyệt vọng nghĩ.

Tuy nhiên mọi người đều biết cuối cùng mới là lúc người xuyên không xoay chuyển tình thế, ma pháp truyền tống phát động.

Tại trong làng, Bất Tử Chi Vương quyết định thử trình độ của thế giới này, hắn dùng đạo cụ di chuyển tức thời đến chiến trường, lập tức chấn nhiếp toàn quân.

Phải biết loại ma pháp thuấn di này đã là sức mạnh thần hồ kỳ thần, chiến lực của dị giới này suy thoái vô cùng lợi hại, đánh nhau thêm chút hiệu ứng đặc biệt đã là rất ghê gớm rồi, thuấn di càng là chuyện không tưởng.

Một thân trọng giáp, một thanh kiếm to bản, thân tư của Bất Tử Chi Vương lúc này giống như Chiến Thần giáng lâm, giơ tay nhấc chân đều tản phát khí trường bá đạo.

Đương nhiên không ai biết nội tâm hắn rén thế nào, bởi vì đây không phải là game, game chết còn có thể hồi sinh, ở đây chết là chết thật.

Bất Tử Chi Vương ở thế giới hiện thực chính là đứa trẻ ngoan chưa từng đánh nhau, càng đừng nói chém giết với người khác.

Hiện tại hắn chỉ hy vọng uy lực chiến kỹ ma pháp các loại của mình cao cường hơn kẻ địch.

Ngươi là tên mạo hiểm giả đó.

Không ngờ cuối cùng mạo hiểm giả lại đi ra, mình đúng là đã coi thường hắn, trên người hắn chắc chắn có vũ khí bí mật gì đó.

Dương Quang Thánh Điển nhíu mày, bất quá hiện tại bất kể là ai cũng không thể cản bước chân của hắn: Chết đi.

Kiếm của hắn đang lóe sáng, bầu trời dường như có thánh quang tương ứng.

Bất Tử Chi Vương vô cùng nghiêm túc vì hắn không muốn chết.

Giao chiến, Bất Tử Chi Vương thi triển chiến kỹ, một kích liền đánh bay Dương Quang Thánh Điển, hoàn toàn là nghiền ép về đẳng cấp.

Tất cả mọi người đều nhìn đến ngây người, ai có thể ngờ kẻ địch bức Chiến Sĩ Trường vào tuyệt cảnh lại cứ thế bị đánh bay.

Xem ra mạo hiểm giả căn bản chưa dùng sức.

Người đồng bộ đã điên cuồng rồi, cái cần chính là miểu sát giết trong nháy mắt, đây mới là người xuyên không chứ, xem ra trận đầu chính là trận chiến thành danh của người xuyên không rồi.

Dương Quang Thánh Điển hiển nhiên cũng không ngờ đối phương mạnh như vậy, hắn cảm nhận được cơ thể mình suýt chút nữa bị đánh nát, đó là sự nghiền ép tuyệt đối về sức mạnh.

Chương 1649

Thực sự là cao thủ, nhưng nhiệm vụ lần này không được phép thất bại, cho nên hắn bắt buộc phải dùng thủ đoạn cuối cùng: Chủ nhân, xin hãy bảo vệ con dân của người.

Bất Tử Chi Vương cảm nhận được đối phương muốn dùng ma pháp triệu hồi, như vậy đại khái có thể giúp hắn hiểu rõ thực lực của mình và thế giới này rốt cuộc có chênh lệch gì.

Chiến Sĩ Trường thất kinh: Là thiên sứ.

Không ngờ hắn lại có thể triệu hồi thiên sứ.

Nhìn biểu cảm sợ hãi kia của hắn, liền biết thiên sứ tuyệt đối là đỉnh cao chiến lực của dị giới.

Vậy thì Bất Tử Chi Vương cũng không khách sáo nữa, hắn bắt đầu niệm chú ngữ, chuẩn bị pháp thuật, đợi sau khi thiên sứ xuất hiện hắn sẽ kiểm tra trình độ thực sự của mình.

Giữa không trung xuất hiện ánh sáng vàng kim, thần thánh trang nghiêm, đó là sự quan tâm của Chủ.

Ra đi, Uy Quang Chủ Thiên Sứ.

Dương Quang Thánh Điển giơ cao hai tay nghênh đón sứ giả của Chủ, một thiên sứ như bức tượng điêu khắc bằng vàng ròng giáng lâm phàm trần, thánh quang phổ chiếu.

Đỗ Lan từ xa chậm rãi đi tới cũng nhìn thấy giữa thiên địa có một mảng vàng kim, còn chói mắt hơn cả mặt trời, thiên sứ thì hắn đã gặp rất nhiều lần rồi.

Bất quá hắn biết thiên sứ này thực ra cũng là đạo cụ game triệu hồi, cho nên đẳng cấp không cao bằng người xuyên không.

Trận chiến này định sẵn là người xuyên không thắng lợi.

Sự thật cũng là như thế, khi thiên sứ phát động tấn công, người xuyên không hào phát vô tổn.

Thiên sứ ngay cả phòng ngự cũng không thể phá vỡ, mà Bất Tử Chi Vương lại có thể một đòn đánh nát thiên sứ.

Sự thật như vậy thực sự khiến người ta sợ hãi, kẻ báng bổ thần thánh có thể uy hiếp đến Giáo Quốc cuối cùng đã xuất hiện.

Đáng tiếc Dương Quang Thánh Điển không thể gửi tình báo về, chỉ vì hắn phát động tấn công vào Bất Tử Chi Vương mà bị Nhã Nhi Bối Đức đánh thành trọng thương.

Không ai có thể phát động đòn tấn công vô lễ như vậy vào người yêu của cô ta, cho dù là thần cũng không được.

Chỉ nghe người xuyên không nói: Kẻ địch xung quanh đã giải quyết chưa.

Nhã Nhi Bối Đức cho biết một tên cũng không sót, đều bị cô ta giết sạch rồi.

Chiến Sĩ Trường á khẩu không trả lời được, hai mạo hiểm giả này quá cường hãn, rốt cuộc là lai lịch gì.

Thông qua trận này, Bất Tử Chi Vương biết chiến lực của mình thực sự rất mạnh, ít nhất là hàng top rồi.

Bất quá hắn vẫn rén, bởi vì bí mật của dị giới quá nhiều.

Không chấp nhận lời cảm ơn, Bất Tử Chi Vương mang theo tù binh chuẩn bị trở về, tiếp theo là khâu tra khảo, chiến sĩ Giáo Quốc chắc chắn biết nhiều tình báo hơn.

Ngay trên đường người xuyên không và đồng bạn trở về, hắn nhìn thấy một du hiệp đi tới từ hướng Đại Phần Mộ, du hiệp kia mắt không liếc ngang đi thẳng về phía trước, cự ly của mỗi bước chân dường như hoàn toàn giống hệt nhau, khiến người ta có cảm giác quỷ dị.

Người xuyên không đều nhịn không được nhìn thêm hai lần, nhưng hắn lại phát hiện mình hoàn toàn bị đối phương phớt lờ.

Nhã Nhi Bối Đức tính tình nóng nảy suýt chút nữa lao lên móc mắt tên du hiệp, đã du hiệp mục hạ vô nhân như vậy chi bằng móc mắt đi cho rồi, đằng nào cũng không dùng đến.

May mà Bất Tử Chi Vương không muốn gây chuyện, đối phương đi từ hướng Đại Phần Mộ tới, khiến hắn có dự cảm không lành.

Mà cuộc gặp gỡ giữa người xuyên không và Thần khiến người đồng bộ kích động không thôi, Thần và người xuyên không rốt cuộc ai mới lợi hại hơn.

Rõ ràng chỉ là một ngày bình thường, nhưng lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Có lẽ ngày xảy ra tất cả các sự kiện lớn đều là những ngày bình thường, giống như ngày Cách mạng Pháp nổ ra, nội dung nhật ký của Louis XVI là Nắng, hôm nay không có việc gì, hiển nhiên khi viết nhật ký ông ta không lường trước được đây là điểm ngoặt lịch sử, sau đó không quá vài năm ông ta bị đưa lên đoạn đầu đài do chính mình thiết kế.

Người đồng bộ chứng kiến người xuyên không và Thần lướt qua nhau, đều vô cùng kích động, không biết thế giới này là người xuyên không bạo hành thần tiên, hay là thần tiên bán hành cho người xuyên không, bọn họ ngược lại rất hy vọng hai người quyết đấu một lần.

Nhưng người đồng bộ rất nhanh đã biết Thần hóa ra đã ghé thăm sào huyệt của người xuyên không, đánh bại đám NPC kia, nhưng lại không lấy thứ gì rồi đi, bọn họ liền biết Thần quá mạnh mẽ, không hổ là người di chuyển bọn họ đến thế giới mới, người xuyên không không phải là đối thủ.

Bất Tử Chi Vương cũng kinh hãi tột độ, không ngờ lúc mình đi thu thập tình báo, lại bị người ta trộm nhà.

Một người một kiếm lại cứ thế xông vào Đại Phần Mộ, chẳng lẽ chính là người gặp trên đường sao.

Nếu tính toán theo thời gian, dường như quả thực chính là hắn.

Bất Tử Chi Vương rất sợ hãi, hắn hỏi kỹ chi tiết, tất cả thủ hộ giả đều xấu hổ cúi đầu, bọn họ quá vô năng không bảo vệ tốt Đại Phần Mộ.

Chuyện này không trách các ngươi.

Bất Tử Chi Vương lại biết chuyện này thực sự không trách bọn họ, chủ yếu vẫn là kẻ địch quá mạnh, may mà đối phương dường như không có ác ý gì.

Nhưng dù vậy, cũng không thể buông lỏng cảnh giác, lập tức bố trí, tòa Đại Phần Mộ này phải tăng cường phòng ngự, bởi vì đây là chỗ dựa cuối cùng của hắn, tuyệt đối không cho phép sự việc tương tự xảy ra lần thứ hai: Chúng ta phải rút kinh nghiệm, bù đắp lỗ hổng.

Bất Tử Chi Vương lôi những lời khích lệ học được khi đi làm ra nói cho mọi người, chỉ cần đồng tâm hiệp lực, là có thể tát cạn biển đông, mọi người phải nỗ lực, phải phấn đấu, phải sống thật tốt ở dị giới này.

Đồng thời trong lòng Bất Tử Chi Vương lại cảm giác có một luồng sức mạnh âm lãnh mà áp bức đang nảy sinh.

Hắn xuyên không thành khô lâu, kỳ thực thuộc tính chủng tộc khô lâu cũng đang ảnh hưởng đến Bất Tử Chi Vương, đó chính là sự lãnh đạm đối với sinh mệnh và khát cầu đối với cái chết.

Tuy hiện tại vẫn chưa hoàn toàn bùng nổ, nhưng từ việc hắn không hề có cảm giác căng thẳng khi nhìn người chết, cũng như tiếp nhận việc Nhã Nhi Bối Đức giết chết một đám kẻ địch không chút chướng ngại, xem ra tâm chí của hắn thực sự đang thay đổi.

Phải biết ở thế giới cũ, hắn chỉ là một người bình thường, ngay cả gà cũng chưa từng giết, nhưng hiện tại hắn đối diện với thi thể mà mặt không đổi sắc.

Bất Tử Chi Vương lo lắng tin tức về Đại Phần Mộ sẽ lan truyền ra ngoài, đến lúc đó sẽ có càng nhiều mạo hiểm giả xuất hiện.

Hắn tuy hiện tại chưa làm chuyện gì, nhưng bọn họ không phải khô lâu thì là hình tượng ác ma, đến lúc đó giải thích nói mình là người tốt, e rằng cũng chẳng ai tin.

Từ lúc hắn biến thành khô lâu, đã định sẵn phải đứng ở phía đối lập với nhân loại rồi.

Tất cả mọi người đều đi chuẩn bị, vũ trang Đại Phần Mộ trở thành một siêu pháo đài.

Đồng thời việc thu thập tình báo đương nhiên cũng đang tiếp tục, đặc biệt là tình hình xung quanh, lần này các thủ hộ giả toàn bộ ra ngoài đi trinh sát tứ phía.

Xung quanh Đại Phần Mộ có thế lực nào khác không, có địa phương nguy hiểm không, còn địa hình các thứ đều phải điều tra rõ ràng, không thể lại có ẩn họa.

Người xuyên không này rén quá.

Người đồng bộ biết rõ trên thế giới này ngoại trừ Thần, thì không có nhân vật nào lợi hại hơn, người xuyên không hoàn toàn có thể nghiền ép, cho nên bất mãn với thái độ cẩn thận từng li từng tí này của người xuyên không.

Đó gọi là bộ bộ vi doanh thận trọng từng bước, ai bảo hắn gặp phải Thần chứ.

Nhưng đa phần mọi người đều cho rằng người xuyên không không sai, nên làm như vậy.

Hai nhóm người tranh cãi không dứt, lúc này có người nói: Các người có phát hiện trong Đại Phần Mộ NPC toàn là thiên hướng tà ác, mà bản thân người xuyên không chính là khô lâu, tình cảnh của hắn rất không ổn.

Hiện tại Thần không tiêu diệt bọn họ hoàn toàn là vì bọn họ mới đến chưa có nguy hại, nhưng nhìn bọn họ ai nấy đều muốn xưng bá, e rằng sẽ chạm đến ranh giới cuối cùng của Thần.

Thần sẽ tự mình ra tay.

Mọi người tỏ vẻ Thần chẳng lẽ lại không biết xấu hổ như vậy.

Điểm này không ai xác định, nhưng mọi người đều biết người xuyên không vừa đến đã đứng ở thế đối lập với nhân loại, hơn nữa cũng chưa từng nghĩ đến chuyện tẩy trắng, cho nên rất có khả năng sẽ bị Thần xử lý.

Ta cảm thấy sẽ không, Thần lần này rất có khả năng chính là nhắc nhở người xuyên không đừng làm ác, nếu không thì Đại Phần Mộ phút chốc sẽ bị đánh xuyên.

Cho nên chỉ cần người xuyên không không làm ác, Thần chắc chắn sẽ không động thủ.

Đáng tiếc hình như trong Đại Phần Mộ không có mấy người tốt, e rằng phải phụ mỹ ý của Thần rồi.

Mọi người cảm thấy cách nói này cũng có chút thú vị, Thần là thiện ý nhắc nhở, chỉ xem người xuyên không có thể lĩnh hội hay không.

Hiển nhiên không thể lĩnh hội, Bất Tử Chi Vương chỉ sợ hãi, hắn lại không biết Thần biết rõ tất cả, có thể bình phẩm thiện ác của hắn.

Hắn chỉ cẩn thận từng li từng tí bắt đầu mò mẫm xung quanh, tiến hành mở bản đồ.

Đợi sau khi thu thập tình báo, hắn muốn xây dựng thế lực nhất định để làm yểm hộ cho Đại Phần Mộ, đương nhiên cuối cùng hắn còn muốn nhiều binh lính vong linh hơn, vì đây mới là căn bản của Đại Phần Mộ.

Chỉ cần có đủ binh lính vong linh, cho dù là Thần cũng có thể dùng khô lâu đè chết, đây chính là sự tự tin của hắn.

Đương nhiên tất cả đều phải thấp điệu, đều phải lén lút tiến hành.

Rất nhanh hắn đã thám thính được các thế lực xung quanh, gần nhất có thế lực Tích Dịch Nhân Lizardman, đều là các bộ lạc lẻ tẻ phân tán, sống cuộc sống rất nguyên thủy.

Nếu là thành phố thì ở nơi xa hơn, nhưng nơi đó thường xuyên có bộ đội trinh sát của ba quốc gia thâm nhập lẫn nhau, việc này rất phiền phức.

Chơi game đầu tiên cần chính là tài nguyên, nơi tụ tập của Tích Dịch Nhân rất tốt.

Đồng thời đánh một trận với Tích Dịch Nhân, hoặc giả cũng là phương thức thăm dò không tồi.

Bởi vì Tích Dịch Nhân không có chỗ dựa gì, là quả hồng mềm.

Chương 1650

Tấn công Tích Dịch Nhân và công đánh thành phố nhân loại là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, Tích Dịch Nhân thực sự vô cùng vô cùng yếu.

Cho nên Bất Tử Chi Vương quyết định tuyên chiến.

Đã là lấy mạnh đánh yếu, các phương diện đều phải làm cho tốt, tránh để người ta lên án.

Thế là một bức thư tuyên chiến long trọng được gửi đến bộ lạc Tích Dịch Nhân, ý tứ rất rõ ràng: hoặc là chiến hoặc là cút.

Cuộc sống bình yên của Tích Dịch Nhân bị phá vỡ, không ai ngờ sẽ có chiến thư đột ngột gửi tới, họ sống trên mảnh đất này vô số năm tháng, không ngờ lại có sức mạnh thần bí đến tấn công họ.

Trên thư tuyên chiến viết thời gian khai chiến rõ ràng rành mạch, cho Tích Dịch Nhân đủ thời gian chuẩn bị.

Nhất thời đám Tích Dịch Nhân đều loạn lên, rất nhiều người luống cuống tay chân, đương nhiên họ cũng không phải luôn hòa bình, bởi vì chiến đấu giữa các bộ lạc chưa bao giờ gián đoạn, nhưng đó chỉ là mâu thuẫn nội bộ.

Tích Dịch Nhân có tầm nhìn xa đều biết, lần này Tích Dịch Nhân bọn họ bắt buộc phải đoàn kết lại cùng nhau đối chiến, nếu không sẽ chỉ bị tiêu diệt từng bộ phận.

Nhưng giữa các bộ lạc phần nhiều có mâu thuẫn, muốn thuyết phục mọi người cùng nhau hợp tác đàm hà dung dịch dễ gì nói chuyện.

Cho nên các ngươi cần một anh hùng, tộc trưởng của các ngươi chỉ chiến đấu vì bộ lạc mình, còn anh hùng chiến đấu vì tất cả các bộ lạc.

Khi Tích Dịch Nhân đang sứt đầu mẻ trán, họ nhìn thấy ánh bình minh, nhìn thấy Thần từ trong rừng đi tới.

Phảng phất là sứ giả do Đại Địa Chi Mẫu phái tới, tuy chỉ một người một kiếm, nhưng lại mang đến hy vọng cho chủng tộc đang đối mặt với chiến tranh này.

Người đồng bộ tỏ vẻ quả nhiên như thế, Thần quả nhiên ra tay rồi, người xuyên không đúng là không ngừng thăm dò ở ranh giới tìm chết.

Đương nhiên cũng có rất nhiều người kêu oan cho người xuyên không, người xuyên không cũng chẳng làm gì sai, họ đều tuyên chiến đàng hoàng.

Các quốc gia khác đều đánh nhau mấy chục năm rồi, cũng chẳng thấy Thần ra tay, sao người xuyên không vừa khai chiến Thần đã muốn can thiệp.

Thần thế này là thiên kiến, đây là che chở, căn bản không công bằng.

Người đồng bộ tỏ vẻ gặp phải một vị Thần như thế này, người xuyên không đúng là xui xẻo tám đời.

Tuy nhiên Đỗ Lan muốn nói: Ta, chính là người tùy hứng như vậy.

Đại Phần Mộ tiến hành tuyên chiến với các bộ lạc Tích Dịch Nhân xung quanh, tuy là ỷ mạnh hiếp yếu, nhưng tiêu diệt ngươi thì có liên quan gì đến ngươi.

Càng đừng nói mảnh đại lục này bản thân chính là loạn thế, chiến tranh chưa bao giờ gián đoạn, quy tắc chính là cá lớn nuốt cá bé.

Cho nên Đại Phần Mộ đưa chiến thư cho Tích Dịch Nhân, đối với thời đại này mà nói căn bản không có bất kỳ vấn đề gì, thậm chí có thể nói là vô cùng lễ phép, ít nhất không đánh lén mà không tuyên chiến, hơn nữa cũng cho Tích Dịch Nhân đủ thời gian chuẩn bị.

Đáng tiếc Tích Dịch Nhân thực sự quá yếu, có thời gian thì làm được gì chứ, họ thậm chí ngay cả quân đội cũng không có, càng đừng nói vũ khí và trang bị.

Mà trong Đại Phần Mộ lại có hải lượng trang bị, cũng như quân đội vong linh, một khi vũ trang lên, mỗi một binh lính vong linh đều là bộ binh trọng giáp tinh nhuệ, càng đừng nói người dẫn quân sẽ là đơn vị anh hùng cấp 100 như thủ hộ giả.

Cho nên nếu không có kỳ tích, kết quả căn bản sẽ không thay đổi.

Trang bị tiên tiến sẽ đánh bại trang bị lạc hậu, quân đội mạnh mẽ sẽ đánh bại vũ trang yếu ớt.

Nhưng Tích Dịch Nhân sẽ không lùi bước, Trát Lý Vưu Tư của tộc Lục Trảo đã đứng ra, thuyết phục ca ca thân làm tộc trưởng, hy vọng làm sứ giả đi thuyết phục hai bộ lạc Hồng Nhãn và Long Nha, ba bộ lạc Tích Dịch Nhân mạnh nhất liên hợp lại, đề kháng kẻ địch, bảo vệ quê hương.

Lúc Đỗ Lan xuất hiện, hai huynh đệ họ đang thương lượng đối sách.

Trát Lý Vưu Tư là người vô cùng có kiến thức, hắn cổ vũ tộc nhân học tập lực lượng sản xuất tiên tiến của nhân loại, tiến hành nuôi trồng và đánh bắt, nâng cao mức sống của tộc nhân, giải quyết rất lớn vấn đề ấm no của bộ lạc.

Nhưng ngay khi cuộc sống của tộc nhân ngày càng tốt lên, lại có kẻ muốn khai chiến, vậy thì bọn họ tuyệt đối không thể dung nhẫn.

Ngươi là ai.

Hai huynh đệ nhìn người đàn ông đi ra từ trong rừng, đều cảnh giác, vì nơi này không cho phép nhân loại đến gần.

Là người đến tuyển chọn anh hùng.

Đỗ Lan nhìn hai người: Chỉ có ta mới có thể giúp các ngươi đánh bại kẻ địch, nhưng các ngươi bắt buộc phải đi theo ta tiến hành huấn luyện nghiêm khắc để nắm giữ sức mạnh Tiểu Vũ Trụ.

Hiển nhiên hai Tích Dịch Nhân không tin Đỗ Lan.

Đỗ Lan biết cách đơn giản nhất chính là để họ trực quan hiểu được sức mạnh Tiểu Vũ Trụ: Nhìn cho kỹ đây, đây chính là sức mạnh Tiểu Vũ Trụ.

Đỗ Lan biến thành vũ trụ thâm sâu khó lường, hắn rút kiếm ra, kiếm cũng phủ đầy ánh sáng của các vì sao, cuối cùng hắn xuất chiêu, chém thẳng xuống một kiếm.

Ầm một tiếng, hồ nước trước mắt, rừng cây đối diện, ngọn núi phía xa, toàn bộ bị cắt mở.

Không chỉ hai Tích Dịch Nhân, ngay cả người đồng bộ cũng trầm mặc, Thần thực sự quá mạnh mẽ, ngay cả nước hồ cũng chia làm hai, đây rốt cuộc là thực lực đẳng cấp nào.

Đây chính là sức mạnh Giác Quan Thứ Bảy của Tiểu Vũ Trụ, ta có thể dạy ngươi.

Đỗ Lan nhìn về phía Trát Lý Vưu Tư nói: Nhưng ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết, bởi vì huấn luyện vô cùng tàn khốc.

Trát Lý Vưu Tư trợn mắt há hốc mồm, hắn cảm giác răng mình đều đang ê ẩm, loại sức mạnh cường đại này hắn thực sự có thể học được sao.

Tại sao lại muốn dạy chúng ta.

Tộc trưởng hỏi.

Không vì sao cả, chỉ là cảm thấy việc này sẽ rất thú vị.

Đỗ Lan thầm nghĩ người xuyên không lo lắng cái này lo lắng cái kia, nếu chuyện lo lắng không xảy ra thì còn tốt, nhưng nếu chuyện lo lắng đều xảy ra thì sao.

Hắn sẽ làm thế nào đây.

Đỗ Lan cho rằng nếu chuyện người xuyên không lo lắng đều xảy ra, thì sự việc sẽ trở nên vô cùng thú vị.

Không biết người xuyên không có thực sự có năng lực giải quyết nỗi lo của mình hay không, hay là sẽ bất lực.

Ta nguyện ý học tập.

Trát Lý Vưu Tư đương nhiên nguyện ý, bởi vì đây chính là sức mạnh bảo vệ quê hương.

Rất tốt, vậy chúng ta sẽ vừa đi sứ vừa huấn luyện vừa triệu tập quân đội.

Nói rồi Đỗ Lan vỗ tay một cái: Tiên cấp cho ngươi gấp năm lần trọng lực.

Oanh, Trát Lý Vưu Tư chỉ cảm giác linh hồn đều sắp bị áp bẹp, tế bào, xương cốt, cơ bắp, nội tạng, thần kinh trên cơ thể mỗi một chỗ mỗi một điểm đều đang kêu gào, hắn lập tức quỳ xuống, bởi vì quá nặng, ngay cả chóp đuôi cũng cảm nhận được đau đớn.

Vô số người đồng bộ ngắt kết nối, vì nỗi đau của Trát Lý Vưu Tư đồng thời truyền đến trong đầu người đồng bộ, tuy cơ thể họ không chịu trọng lực, nhưng tư tưởng lại thiết thực cảm nhận được, cảm giác đó giống như sau khi tăng ca liên tục một tháng đầu óc đều hôn

hôn trầm trầm.

Quá đáng sợ, người đồng bộ tỏ vẻ đây tuyệt đối là trải nghiệm đáng sợ nhất trong đời họ.

Nhưng đây mới là huấn luyện a, mà người đồng bộ với ca ca của Trát Lý Vưu Tư nhìn thấy lòng bàn chân và đầu gối tiếp xúc mặt đất của Trát Lý Vưu Tư, cùng lòng bàn tay chống đất đều lún vào mặt đất, hiển nhiên hắn biến nặng hơn rất nhiều.

Đứng lên đi, huấn luyện Tiểu Vũ Trụ mới vừa bắt đầu.

Ngươi phải cảm nhận sức mạnh trong cơ thể mình.

Trát Lý Vưu Tư gian nan nói: Ta muốn hỏi một câu trước, Tiểu Vũ Trụ là gì.

Hắn ngay cả vũ trụ cũng không biết, càng đừng nói là Tiểu Vũ Trụ.

Người đồng bộ muốn cười nhưng cười không nổi, bởi vì Trát Lý Vưu Tư lúc này là nghiêm túc.

Vũ trụ chính là thế giới này, chính là đại tự nhiên.

Đỗ Lan biết chỉ giải thích cũng nói không rõ, cho nên làm phép so sánh đơn giản, đợi đến tối sẽ giải thích thêm: Bây giờ đứng lên, chúng ta phải xuất phát rồi.

Trát Lý Vưu Tư đang cầu nguyện, đang tâm sự với đầu gối và vùng eo bụng của mình, bảo chúng đứng lên, A.

Tuy rất đau đớn, nhưng Trát Lý Vưu Tư biết đây là cơ hội hiếm có của họ, vị du hiệp nhân loại này tuy thần bí nhưng xác thực là đến giúp đỡ.

Trong giãy giụa mà đứng thẳng, Trát Lý Vưu Tư đứng lên rồi, hơn nữa gian nan bước về phía trước một bước, để lại một dấu chân.

Đây là một bước nhỏ của Trát Lý Vưu Tư, nhưng là một bước lớn của Tích Dịch Nhân.

Đỗ Lan hài lòng nói.

Đi liên lạc hai bộ lạc khác không phải chuyện dễ dàng, bởi vì giữa các bộ lạc vì khu vực săn bắn hoặc chuyện nhà chuyện cửa không thiếu đánh nhau.

Bất quá hiện tại ngoại địch xâm nhập, Trát Lý Vưu Tư tin rằng họ vẫn sẽ hợp tác.

Đương nhiên bọn họ đều không muốn đầu hàng, bởi vì trong chiến thư không có lựa chọn này, Tích Dịch Nhân cũng không cho phép mình đầu hàng.

Trát Lý Vưu Tư hạ thấp tư thái, hiểu rõ đại nghĩa, đồng thời ngay cả mỹ nam kế cũng dùng luôn, không tiếc bán rẻ thể xác và linh hồn của mình cũng phải lôi kéo các bộ lạc khác.

Tộc trưởng bộ lạc Hồng Nhãn là nữ Tích Dịch Nhân trẻ tuổi, Trát Lý Vưu Tư vừa gặp đã yêu liền đi cầu hôn, thành công sử dụng mỹ nam kế, đây là bán rẻ thể xác.

Mà bán rẻ linh hồn, là ở tộc Long Nha, tộc trưởng của họ là một gã đàn ông thô lỗ cục mịch, thích bạo lực trực tiếp.

Muốn hợp tác, đầu tiên phải giành được sự thừa nhận của hắn, Trát Lý Vưu Tư đương nhiên chỉ có thể chiến đấu để giành được sự tôn trọng của đối phương, khiến tộc trưởng tộc Long Nha trở thành bạn tốt cơ hữu, đây là bán rẻ linh hồn.

Nhân cơ hội này, một cái liền tập hợp được bạn gái và bạn tốt, có thể gọi là nhân sinh đại viên mãn.

Cùng bạn gái đàm tình thuyết ái, cùng bạn tốt thiết tha võ nghệ, phu phục hà cầu.

Tóm lại trải qua một loạt sự việc, coi như đã liên kết được ba bộ lạc lớn nhất của tộc Tích Dịch.

Sau đó gộp lại xem thử, được rồi, ba bộ lạc cộng lại chiến sĩ cũng mới hơn một trăm người, hơn nữa ngay cả một bộ khôi giáp ra hồn cũng không có.

Chương 1651

Người biết thì nói họ đi đánh trận, người không biết còn tưởng họ đi chặn đường cướp bóc đánh nhà cướp của nữa.

Trận này căn bản không cách nào đánh, binh lính ít, trang bị thiếu, thậm chí họ đến giờ cũng không biết rốt cuộc là ai tuyên chiến với họ, họ ngay cả tình báo về kẻ địch cũng không có.

Nhìn lực lượng vũ trang không thể gọi là quân đội này, Trát Lý Vưu Tư lo lắng tột độ, tuy không biết kẻ địch là ai, nhưng hắn luôn cảm thấy bất an.

Tộc trưởng tộc Long Nha ngược lại rất lạc quan, hắn cảm thấy ba bộ lạc tập hợp lại, không có kẻ địch nào là không thể chiến thắng, hiện tại Tích Dịch Nhân mạnh mẽ chưa từng có, thậm chí phản công nhân loại cũng không phải vấn đề.

Đáng tiếc cái này hoàn toàn là lạc quan thái quá, Trát Lý Vưu Tư hỏi Đỗ Lan về phần thắng của mình, kết quả nhận được lại không hề khả quan.

Đỗ Lan nói với hắn: Nếu ngươi học được Tiểu Vũ Trụ, vậy thì phần thắng của ngươi là năm năm, nếu ngươi nắm giữ Giác Quan Thứ Bảy, thì có mười phần mười cơ hội thắng lợi.

Vậy hiện tại căn bản không có cơ hội, sức mạnh Giác Quan Thứ Bảy mạnh thế nào, Trát Lý Vưu Tư đã thiết thực cảm nhận qua.

Cần Giác Quan Thứ Bảy mới có thể nhất định thắng lợi, vậy thì kẻ địch cũng chính là yếu hơn Giác Quan Thứ Bảy một chút, vậy cũng là rất mạnh mẽ.

Bọn họ hiện tại hơn một trăm binh lính này, không vũ khí không trang bị, làm sao có thể đánh bại cường địch.

Xem ra vẫn phải tự mình luyện tập nhiều hơn, nhưng sự hiểu biết của hắn về Tiểu Vũ Trụ thực sự không có tiến triển, hắn vẫn chưa thể đánh vỡ tảng đá cứng rắn.

Trát Lý Vưu Tư nhìn tảng đá to bằng nắm tay trước mắt, Đỗ Lan muốn hắn đánh vỡ tảng đá mà lại không làm hại đồ vật xung quanh, đợi khi hắn làm được thì coi như nắm giữ Tiểu Vũ Trụ, nhưng đó vẫn chỉ là đơn giản nhất, muốn lĩnh ngộ Giác Quan Thứ Bảy hắn còn cần tu hành nhiều hơn.

Nhưng chiến tranh đã cận kề.

Chúng ta cần vũ khí, nhưng chúng ta không có tiền.

Biện pháp tốt nhất chính là bỏ tiền đi thành phố nhân loại mua, nhân loại có đôi tay khéo léo, thợ rèn của họ sẽ làm vũ khí theo yêu cầu cho Tích Dịch Nhân.

Còn thợ rèn của Tích Dịch Nhân thì thôi bỏ đi, chỉ có thể chế tạo hộ giáp đơn giản, thậm chí ngay cả một bộ khôi giáp cũng làm không nổi, chỉ có thể làm kiên giáp hoặc hung giáp, chỉ thế mà thôi.

Vũ khí thì rất nhiều thú nhân vẫn dùng vũ khí nguyên thủy, thậm chí còn có ná cao su, loại đồ vật này dùng đi săn thì được, nhưng dùng để đánh trận thì không được.

Lão sư, chúng ta rốt cuộc nên làm thế nào.

Trát Lý Vưu Tư nhìn Đỗ Lan, hy vọng nhân loại thần kỳ này có thể giúp đỡ hắn.

Trang bị thì không thành vấn đề, ta đã đặt mua giúp các ngươi một lô rồi.

Nói rồi Đỗ Lan vung tay một cái.

Tiếp theo xảy ra chuyện khiến người đồng bộ ở Trái Đất trợn mắt há mồm, bởi vì đồ vật Đỗ Lan lấy ra hoàn toàn là trang bị Trái Đất, chuẩn xác mà nói là trang bị của quốc gia bọn họ, các loại vũ khí hạng nhẹ bán tự động toàn tự động, còn có lựu đạn vân vân, súng ống đạn dược toàn bộ chất đống trong góc, đạn vàng óng, nòng súng lạnh lẽo.

Người đồng bộ tỏ vẻ Thần thế này là điên rồi, ngài giúp Tích Dịch Nhân thì cũng thôi, hiện tại càng là cung cấp vũ khí hiện đại hóa, đây không phải là nói đùa sao.

Cho dù nhắm vào người xuyên không, cũng không cần lộ liễu như vậy chứ.

Người đồng bộ hoàn toàn nghĩ không ra Thần đang cân nhắc điều gì.

Bất quá đây mới là Thần, nếu phàm nhân đều có thể hiểu được, thì cũng không phải là Thần nữa.

Những vũ khí này có thể giúp các ngươi tăng thêm một tầng phần thắng, nhưng vũ khí này là có hạn, các ngươi dùng hết thì không thể dùng nữa, cho nên quan trọng nhất vẫn là phải học được Tiểu Vũ Trụ.

Trát Lý Vưu Tư nhìn Đỗ Lan diễn tập vũ khí nóng xong, hai mắt rực lửa, những vũ khí này quả thực kinh người, cảm giác còn lợi hại hơn cả chiến kỹ.

Nhưng lời lão sư nói hắn không dám không nghe, vẫn là tiếp tục tu luyện.

Trát Lý Vưu Tư sắp xếp vũ khí xuống, đồng thời huấn luyện binh lính bắn súng, Tích Dịch Nhân học được bắn súng lại lần nữa bành trướng lên.

Nhưng vẫn là không đủ, người đồng bộ đã làm so sánh quân lực, với tư cách là trận đầu của người xuyên không, người xuyên không vô cùng nghiêm túc, chuẩn bị mấy ngàn binh mã và quân bị.

Binh lính vong linh trọng giáp ba ngàn, còn có các loại trang bị vũ khí, đương nhiên còn có một thủ hộ giả cấp 100 đáng sợ, hắn biết sử dụng ma pháp.

Cho nên so sánh ra, cho dù có vũ khí nóng, Tích Dịch Nhân vẫn không phải là đối thủ.

Đương nhiên Đỗ Lan dạy Tích Dịch Nhân đào hào, xây lô cốt, thiết lập lưới hỏa lực, hoàn toàn huấn luyện Tích Dịch Nhân thành một lực lượng vũ trang quân phiệt Châu Phi bắn súng hoàn toàn dựa vào duyên phận.

Có vài Tích Dịch Nhân treo lên súng một ít bùa hộ mệnh, hoặc răng thú, cho rằng như vậy có thể tăng sức tấn công hoặc tỷ lệ trúng đích.

Đối với việc này Đỗ Lan cũng bó tay hết cách, rõ ràng đều dạy họ cách dùng vũ khí nóng, nhưng họ vẫn tự do phát huy.

Bất quá lô cốt và hào vẫn có chút tác dụng, còn những chuyện còn lại Đỗ Lan cũng không quản nổi.

Đây là một đại sự kiện, người Trái Đất đều đang thảo luận kết quả cuộc chiến này.

Đa phần mọi người cho rằng Thần tiên ủng hộ Tích Dịch Nhân, vậy Tích Dịch Nhân thắng chắc rồi, nhưng cũng có người nói hoặc giả còn có ngoại lệ.

Đương nhiên hành vi của Đỗ Lan cũng gây nên sự cảnh giác của quốc gia Trái Đất, bởi vì họ cả nước xuyên không, tình huống vô cùng giống với Bất Tử Chi Vương.

Thần đã nhắm vào chiến tranh của người xuyên không như vậy, có phải cũng đang ám chỉ họ đừng khai chiến trên Trái Đất hay không.

Người đồng bộ vẫn đồng cảm với Bất Tử Chi Vương, bởi vì họ cũng là bị xuyên không, cũng sở hữu vũ lực tiên tiến, cũng đối mặt với một đám thổ dân lạc hậu.

Hiện tại họ cho rằng Thần để họ đồng bộ với văn minh thiên ngoại, kỳ thực chính là đang ám chỉ họ đừng khinh ngôn vũ lực.

Ngàn vạn lần đừng học Bất Tử Chi Vương, rõ ràng là từ xã hội pháp trị xuyên không qua, vậy mà nhanh như vậy đã nghĩ đến chuyện đánh trận.

Cho nên người Trái Đất tỏ vẻ đã biết, họ chắc chắn sẽ không chủ động khai chiến, như vậy Thần tiên hẳn là hài lòng rồi chứ.

Đồng thời cao tầng cũng đang mật thiết quan tâm văn minh thiên ngoại, hy vọng hiểu rõ giới hạn của Thần, hy vọng biết nhiều hơn về sự tương tác giữa Thần và người xuyên không.

Hiện tại họ chỉ hy vọng Thần không dạy thổ dân văn minh bản địa Trái Đất về Tiểu Vũ Trụ là được, nếu không vũ khí nóng của họ e rằng đều chẳng có tác dụng gì.

Đá ở núi khác có thể dùng để mài ngọc, hiện tại sách lược của cả quốc gia chính là tham khảo hành vi của Bất Tử Chi Vương, sau đó lấy làm răn.

Cuối cùng ngày khai chiến đã sắp đến, Bất Tử Chi Vương cũng bắt đầu chuẩn bị, hắn chọn một nơi gần chiến trường làm bộ tổng chỉ huy, chỉ huy tiền tuyến giao cho tướng quân, hắn tọa trấn ở hậu phương.

Đồng thời lính trinh sát Tích Dịch Nhân cũng đã phát hiện kẻ địch, một đợt sóng lớn kẻ địch hạo hạo đãng đãng, chỉnh tề uy nghiêm.

Dưới bộ khôi giáp hàn quang màu bạc là những thi thể khô quắt, đó là một đội quân vong linh.

Tích Dịch Nhân sợ chết khiếp, không ngờ kẻ khiêu chiến với họ lại là thứ tà ác như vậy, cứ thế này họ càng không thể lùi bước.

Bất Tử Chi Vương kỳ thực cũng rất khinh địch, không hề luôn quan sát động thái của Tích Dịch Nhân, bất quá hiện tại hắn đã đến rồi, tự nhiên phải biết qua tình báo một chút.

Sau đó hắn phát hiện thứ khiến hắn bất an, ở biên giới chiến trường lại có rất nhiều hào rãnh, hắn hoàn toàn không biết Tích Dịch Nhân đào những cái hào này để làm gì.

Nhưng quân lực hai bên hoàn toàn không tương xứng, tuy vẫn chưa biết công dụng của hào, nhưng Bất Tử Chi Vương vẫn quyết định tiến hành chiến tranh theo kế hoạch ban đầu.

Thế là thủ hộ giả cấp 100, Trùng Vương Khoa Tắc Đặc Tư đến rồi, hắn là kẻ chi phối mùa đông, băng ma pháp sư hùng mạnh, sở hữu bốn cánh tay, một cái đuôi, ngoại hình như côn trùng, nhưng lại sở hữu trí tuệ của đại tướng.

Hoàn toàn trung thành với vương của mình, thời khắc này, hắn sẽ chiến đấu vì Đại Phần Mộ, dùng sức mạnh của mình để thể hiện vinh quang của Bất Tử Chi Vương, chính mình phải dùng chiến thắng để đặt nền móng cho khúc dạo đầu tranh bá của Đại Phần Mộ.

Ầm, những binh sĩ vong linh chỉnh tề nhất bước những bước chân nhịp nhàng tiến vào chiến trường.

Hốc mắt chúng sâu hoắm chỉ còn lại một cái lỗ, làn da khô khốc như vỏ cây già, tứ chi gầy guộc lộ rõ hình dáng xương cốt.

Nhưng đám vong linh binh sĩ này lại khoác trên mình khôi giáp, tay cầm vũ khí sắc bén, tùy tiện một bộ trang bị cũng đủ khiến Tích Dịch Nhân phải hâm mộ.

Chúng tràn đến ào ào như nước lũ, nhưng lại lệnh hành cấm chỉ.

Khi Trùng Vương phất tay ra hiệu đại quân dừng lại, dòng nước lũ gào thét ấy trong nháy mắt bình ổn, dưới ánh mặt trời phản chiếu những tia sáng loang lổ.

Đó chính là quân đội Đại Phần Mộ, một đội quân đại diện cho thực lực của xuyên việt giả.

Trong hào sâu, các Tích Dịch Nhân đều nuốt nước miếng.

Giờ bọn họ mới biết sự tự mãn trước đây của mình ngu xuẩn đến mức nào.

Quân đội mà họ phải đối mặt là đại quân tử vong chưa từng được ghi chép hay truyền tụng, dù khoác lên mình khôi giáp sáng loáng, nhưng những kẻ chết dưới lớp giáp ấy lại đang âm thầm triển hiện một thế giới chết chóc.

Trùng Vương thống lĩnh quân đội đứng ở vị trí đầu tiên, hắn sở hữu cơ thể quái dị và chiều cao đầy uy hiếp, lớp vỏ ngoài như thủy tinh chính là khôi giáp của hắn.

Chương 1652

Trát Lý Vưu Tư với tư cách là đại biểu của Tích Dịch Nhân bước ra: Ngươi chính là Khoa Tắc Đặc Tư.

Chính là ngươi muốn tới xâm lược chúng ta sao.

Không sai, ta đại biểu cho Bất Tử Chi Vương vô thượng mà đến, chiến binh Tích Dịch Nhân.

Khoa Tắc Đặc Tư này đối với kẻ địch ngược lại vẫn giữ một tia tôn trọng, không vì đối phương yếu nhỏ mà khinh thị.

Chẳng lẽ không thể rời đi sao.

Mảnh đất này thuộc về chúng ta, đời đời kiếp kiếp đều như thế, ngay cả nhân loại cũng thừa nhận quyền sở hữu của chúng ta.

Nếu có thể thì vẫn là không nên đánh nhau là tốt nhất.

Nhưng Trùng Vương sẽ không rời đi: Mệnh lệnh của Vương ta, không dung vi kháng.

Vậy xem ra chỉ có thể khai chiến.

Trát Lý Vưu Tư phất tay, một đám Tích Dịch Nhân từ trong hào sâu triển hiện vũ khí, súng trường súng ngắn toàn bộ chỉ hướng kẻ địch: Chúng ta đối với kẻ xâm nhập tuyệt không dung tình.

Trùng Vương tuy không biết bọn họ dùng vũ khí gì, nhưng hắn cũng sẽ không lùi bước: Vậy hãy để chúng ta phân thắng bại trên chiến trường đi.

Chiến đấu bắt đầu.

Ở hậu phương, Bất Tử Chi Vương cũng không biết tiền tuyến đánh đấm thế nào, nhưng hắn nghe được tiếng nổ kịch liệt, âm thanh lách tách này làm hắn có dự cảm không tốt.

Nếu nói là ma pháp thì cũng quá dày đặc rồi.

Các thuộc hạ đều nhìn về phía Bất Tử Chi Vương, dò hỏi: Vương, đó là âm thanh gì.

Hình như truyền đến từ chiến trường, có phải là vũ khí của kẻ địch không.

Bất Tử Chi Vương nào biết được chứ, lúc trước khi hắn nhìn thấy cái hào sâu kia thì đã cảm thấy không ổn, hiện tại xem ra tình huống càng không thể coi thường.

Hắn phải ra tiền tuyến xem sao, nếu không sẽ ngủ không ngon.

Khói thuốc súng lượn lờ, Bất Tử Chi Vương bước ra khỏi phòng chỉ huy liền nhìn thấy cách đó không xa có một làn khói đen, đó tuyệt đối không phải điềm lành.

Tại hiện trường, Trùng Vương vốn định dùng ma pháp đông lạnh để giảm bớt số lượng kẻ địch trước, sau đó mới cho quân đoàn bất tử xông lên chém giết.

Bởi vì quân đoàn bất tử tuy lợi hại, nhưng hiện tại cũng không có con đường bổ sung binh lính, cho nên vẫn là dùng tiết kiệm một chút.

Ba ngàn binh mã này là Bất Tử Chi Vương giao phó cho mình, nên Trùng Vương chuẩn bị tự mình ra tay trước rồi mới cho quân đội lên.

Nhưng hắn không ngờ Tích Dịch Nhân lại có loại vũ khí quái dị này, cự ly bắn xa, uy lực lại không nhỏ, hắn còn chưa kịp thi triển ma pháp thì công kích của đối phương đã tới.

Mặc dù Trùng Vương ngay lập tức ra lệnh cho binh sĩ hàng trước dựng tường khiên, nhưng rất nhanh trận oanh tạc của súng cối đã bắt đầu.

Vong linh bị nổ đến tứ phân ngũ liệt, loại vong linh này dù còn sống cũng chẳng còn tác dụng gì.

Trùng Vương dùng tường băng bảo vệ chính mình, hắn đang yên lặng quan sát vũ khí của kẻ địch.

Loại vũ khí này rất lợi hại, không cần ma pháp cũng có thể kích phát, bất quá dường như cần tiêu hao thứ gì đó khác.

Tường băng rất dày, cộng thêm độ chính xác của kẻ địch cũng không cao, nên Trùng Vương vẫn chưa bị đánh trúng: Xung kích.

Giờ phút này phải thay đổi chiến lược, xông lên đánh cận chiến mới là lựa chọn tốt nhất.

Oanh. , vong linh binh sĩ gầm lên một tiếng, như cầu tuyết lăn về phía hào sâu, tuy chỉ có ba ngàn người nhưng lại mang khí thế thiên binh vạn mã.

Đát. , tộc trưởng tộc Long Nha đứng dậy, nghiêng người cầm súng máy điên cuồng càn quét.

Dựa vào cơ thể cường tráng, chỉ dùng hai tay gã đã triệt tiêu được lực giật, sau đó là thi triển thương pháp tùy duyên, cũng chẳng cần ngắm bắn, cầu nguyện Mẹ Thiên Nhiên giúp gã giết địch.

Cũng may kẻ địch rất dày đặc, cho dù không ngắm bắn cũng không có gì trở ngại lớn.

Bất quá sự tiêu hao đạn dược mới là nguy hiểm nhất.

Tuy ý chí chiến đấu của Tích Dịch Nhân đang dâng cao, nhưng đạn của bọn họ lại sắp thấy đáy rồi.

Hiện tại vong linh binh sĩ cũng đã xông tới, hai bên va chạm vào nhau.

Tích Dịch Nhân trong nháy mắt từ binh chủng xạ kích chuyển hóa thành binh chủng cận chiến, rút ra đủ loại vũ khí lạnh ngũ hoa bát môn lao vào cùng những vong linh binh sĩ kia dây dưa.

Nhưng tiếng súng không hề ngừng nghỉ, hai hỏa lực điểm trong lô cốt vẫn điên cuồng bắn phá, hy vọng có thể giảm bớt áp lực cho trận địa.

Giải quyết các ngươi trước.

Trùng Vương nhìn thấy uy lực của lô cốt, quyết tâm ra tay giải quyết bọn chúng.

Một luồng gió lạnh thổi qua chiến trường, Trùng Vương phát động ma pháp đóng băng: Băng Phong Thiên Lý.

Oanh, từ bên trong lô cốt xuất hiện hàn băng, trong nháy mắt phá vỡ lô cốt, mang theo máu của người chết nhe nanh múa vuốt lan ra bên ngoài.

Tích Dịch Nhân tuy dựa vào vũ khí nóng giành được ưu thế ngắn ngủi, nhưng Đại Phần Mộ có ưu thế về binh chủng và số lượng, càng đừng nói đến Trùng Vương, tên pháp sư giống như bật hack này.

Trát Lý Vưu Tư nhìn thấy lô cốt dễ dàng bị đối phương hủy diệt như vậy, liền biết cho dù chỉ có một mình đối phương cũng có thể tiêu diệt toàn bộ Tích Dịch Nhân.

Hiện tại hắn đã hiểu vì sao Đỗ Lan nói phải lĩnh ngộ Tiểu Vũ Trụ mới có thể đánh bại đối phương.

Sư phụ a, ta đã biết.

Trát Lý Vưu Tư bước ra khỏi chiến hào, xé nát hai vong linh binh sĩ xung quanh.

Hắn phải trực diện đối đầu với đại tướng của đối phương, tuyệt đối không thể để hắn có cơ hội ra tay với đồng bào: Khoa Tắc Đặc

Tư, đối thủ của ngươi là ta.

Chiến binh Tích Dịch Nhân, ngươi rất có dũng khí, đáng tiếc ta sẽ không cho ngươi cơ hội đâu.

Chiến thắng thuộc về chúng ta.

Trùng Vương xông lên, hắn là một pháp sư nhưng cũng muốn đánh cận chiến.

Hai người lao vào nhau như sao Hỏa đâm vào Trái Đất.

Một bên là anh hùng của Tích Dịch Nhân, một bên là Thủ Hộ Giả, bọn họ đều có lý do bắt buộc phải thắng, một người vì tộc nhân đồng bào, một người vì Bất Tử Chi Vương.

Oanh.

Những linh hồn rực lửa va chạm vào nhau, chỉ là nấm đấm của bọn họ lại lạnh lẽo.

Trùng Vương rất kinh ngạc khi đối phương lại có thể đối quyền với mình, quả thật không thể khinh thường: Chiến binh Tích Dịch Nhân kia, ngươi xác thực đáng được tôn trọng, nhưng hôm nay ngươi nhất định phải chết.

Kẻ phải chết là ngươi.

Trát Lý Vưu Tư có thể cảm nhận được trọng lực hạn chế trên người đã biến mất, hắn hiện tại nhanh hơn, mạnh hơn trước kia, thậm chí còn có nhiều thể lực hơn.

Lúc này Trát Lý Vưu Tư nhịn không được hét lớn một câu: Bùng cháy đi, Tiểu Vũ Trụ của ta.

Tuy không biết đây là câu thần chú gì, nhưng Trùng Vương xác thực cảm nhận được khí trường của đối phương đang biến cường, đây là một loại phát triển mà ngay cả NPC cấp 100 cũng không thể lý giải.

Trát Lý Vưu Tư cảm giác được trong linh hồn mình bùng phát một luồng sức mạnh, sự tu luyện bấy lâu nay của hắn cuối cùng cũng có thành quả.

Hắn nhìn thấy tinh không ở ngay trong cơ thể mình, đó chính là Tiểu Vũ Trụ: A.

Xuất quyền.

Trùng Vương chỉ thấy đó là một bức tường thành được tạo nên từ những nắm đấm.

Nhanh, quá nhanh, sao lại có thể có nắm đấm nhanh và nhiều như vậy.

Hắn trong nháy mắt rơi vào không gian đầy quyền ảnh, từng cú đấm nặng nề rơi lên người, lớp vỏ ngoài bằng thủy tinh lấp lánh cũng xuất hiện vết nứt.

Công kích cường đại nhường nào.

Trùng Vương bị đánh bay rơi xuống đất, trong lòng đầy kinh ngạc.

Vốn tưởng rằng tên du hiệp gặp trước đó chỉ là thiểu số, không ngờ trong bộ lạc Tích Dịch Nhân hẻo lánh này lại cũng có chiến sĩ thực lực như vậy.

Xem ra đại lục này thực sự vô cùng nguy hiểm, bất quá.

Bất quá, kẻ thất bại vẫn là ngươi.

Ngay khoảnh khắc bị đánh bay, Trùng Vương liền phát động ma pháp, đóng băng đôi chân của kẻ địch.

Trát Lý Vưu Tư cúi đầu liền thấy mình hoàn toàn bị cố định trên mặt đất, chân và mặt đất bị băng kết rắn chắc nối liền, căn bản không thể giãy thoát.

Cao thủ quyết đấu, thắng bại chỉ trong một khoảnh khắc, mà thiết lập của Trùng Vương chính là pháp sư kinh nghiệm phong phú, kinh nghiệm thực chiến của hắn nhiều hơn Trát Lý Vưu Tư quá nhiều.

Bị đóng băng tại chỗ, sắc mặt Trát Lý Vưu Tư đại biến.

Lúc này bên trái hắn có một vong linh binh sĩ vung thương đâm tới, trực chỉ bụng hắn.

Bụng Trát Lý Vưu Tư căn bản không có bất kỳ phòng hộ nào.

Trát Lý Vưu Tư.

Tộc trưởng tộc Long Nha vừa thấy hảo cơ hữu sắp bị đánh lén, vội vàng lao lên muốn giúp đỡ, nhưng thương pháp của gã không chuẩn, cự ly lại xa, thực sự khó lòng tiến lên ứng cứu.

Trùng Vương biết thắng bại đã phân: Chiến sĩ hỡi, chết đúng nơi đúng chỗ chính là chết vinh quang.

Ký ức trong não Trát Lý Vưu Tư trong nháy mắt hiện lên như đèn kéo quân.

Hắn nhớ lại rất nhiều chuyện, cuối cùng nghĩ đến người yêu của mình.

Oanh.

Chương 1653

Tử vong không hề xảy ra, ngọn thương vỡ nát.

Trùng Vương đều nhìn đến ngây người.

Những cây thương này đều là hàng tinh phẩm xuất từ Đại Phần Mộ, tuy đẳng cấp không cao nhưng tuyệt đối đều vô cùng kiên cố, rốt cuộc là thứ gì có thể khiến đầu thương bị chấn nát.

Là một cái rương vàng, bên trên là hình một con thằn lằn.

Đầu thương chính là đâm vào cái rương vàng đó mới vỡ vụn, cái rương kia rốt cuộc kiên cố đến mức nào.

Trát Lý Vưu Tư cũng trừng lớn mắt.

Hắn biết đây là Thánh Y, đây chính là Thánh Y mà Đỗ Lan luôn nhắc đến, chỉ có người nắm giữ Tiểu Vũ Trụ mới có cơ hội mặc.

Lại còn là Hoàng Kim Thánh Y.

Tuy Trát Lý Vưu Tư căn bản chưa lĩnh ngộ Giác quan thứ bảy, nhưng Đỗ Lan vẫn tặng một bộ Hoàng Kim Thánh Y.

Tất cả ánh mắt đều tụ tập trên chiếc hộp.

Bốn vách hộp rơi xuống, xuất hiện chính là một con thằn lằn vàng uy phong lẫm liệt.

Đinh.

Sau tiếng vang thanh thúy, con thằn lằn vàng phân tách thành những linh kiện khác nhau bay lên, mặc vào người Trát Lý Vưu Tư.

Hàn băng trên chân hắn cũng bị giáp chân chấn nát, tự do tái lâm.

Khoác lên Hoàng Kim Thánh Y, Trát Lý Vưu Tư trong nháy mắt cũng trở nên cao đại thượng, Tích Dịch Nhân cũng là người đẹp vì lụa.

Lúc này những người đồng bộ đã ngây người.

Bộ Hoàng Kim Thánh Y này cũng quá đẹp trai rồi, còn có thể tự mình mặc lên người, quả thực là lợi hại không chịu nổi.

Quả nhiên đẹp trai chính là chính nghĩa, hiện tại tỷ lệ thắng của Trát Lý Vưu Tư dường như lại cao hơn một chút.

Trùng Vương cũng nghiêm túc nhìn khôi giáp của đối phương, thứ này hình như là ma đạo khí, hơn nữa đẳng cấp không thấp.

Chẳng lẽ là ma đạo khí có thể bỏ qua đẳng cấp để sử dụng.

Xem ra trận chiến lần này trở nên nguy hiểm rồi: Tới đi.

Nhưng chiến tranh còn chưa kết thúc, Trùng Vương sẽ không chưa đánh đã nhận thua.

Trát Lý Vưu Tư cũng là chiến ý dâng cao: Sư phụ a, ta sẽ không phụ sự kỳ vọng của người.

Oanh long.

Lần này khai chiến, Trùng Vương đạp bước lao lên, bốn cánh tay gia tăng tần suất tấn công gấp đôi.

Còn Trát Lý Vưu Tư thiêu đốt Tiểu Vũ Trụ, song quyền như sắt tựa thép, đôi mắt như điện tựa sấm, quyền tốc âm thanh gào thét tung ra.

Đinh đinh đương đương.

Lớp vỏ ngoài của Trùng Vương đang vỡ vụn, nhưng hắn rất nhanh dùng ma pháp đóng băng hàn gắn vết nứt, giống như đeo cho nắm đấm của mình một đôi găng tay băng, đồng thời còn có thể truyền tống hàn khí sang tay kẻ địch.

Đông, trên chiến trường toàn là tiếng quyền đấm va chạm của hai người.

Trên cánh tay Trát Lý Vưu Tư cũng kết một tầng sương trắng, nhưng lúc này hắn chuyên chú như một, chỉ toàn lực xuất quyền, nhất tâm phản kích.

Quyền của hắn phải nhanh hơn, mạnh hơn mới được, bởi vì sau lưng chính mình là gia viên, là thân nhân, là bằng hữu, là người yêu.

Trùng Vương nhìn thấy nắm đấm phóng đại trong mắt, hắn biết đối phương đã đột phá mạng lưới công kích của mình.

Tiếp đó hắn liền cảm nhận được trọng quyền như mưa rơi xuống người, lớp vỏ ngoài sắp vỡ ra rồi.

Oanh long, Trùng Vương biết mình bại rồi: Không ngờ thiên hạ còn có chiến sĩ như thế.

Ba kỉ, Trùng Vương ngã xuống chiến trường, máu màu tím từ vết thương và miệng mũi chảy ra.

Địch tướng đã chết, giết a.

Tộc trưởng tộc Long Nha muốn dẫn Tích Dịch Nhân xông lên một đợt, Theo ta lên.

Gã là người đầu tiên xông lên, bắn hết những viên đạn cuối cùng, sau đó dùng súng trường làm gậy gộc để chiến đấu.

Vũ khí nóng tốt lành cứ thế bị gã đập nát, bất quá hiện tại chiến ý Tích Dịch Nhân dâng cao, toàn diện phản kích.

Trát Lý Vưu Tư đứng tại chỗ không động đậy, không phải hắn không muốn động, mà là hắn bị một luồng khí tức tà ác mà cường đại khóa chặt.

Sức mạnh như vậy tựa như một ngọn núi lớn đè nặng khiến hắn không dám cử động.

Đồng thời vong linh binh sĩ cũng đang trật tự lui về phía sau.

Các Tích Dịch Nhân đang truy kích cũng dừng lại, bởi vì tình huống không đúng lắm.

Trát Lý Vưu Tư, cậu sao vậy.

Tộc trưởng tộc Long Nha xông tới phía trước, đứng song song với cơ hữu.

Có thứ gì đó đã tới.

Trát Lý Vưu Tư nhìn về phía xa.

Quả nhiên có một nhóm người xếp thành một hàng chậm rãi đi tới, tuy chỉ có vài người nhưng khí thế còn bàng bạc hơn quân đội lúc trước.

Đặc biệt là tên khô lâu mặc trường bào hoa lệ dẫn đầu kia, uyển như đế vương, mỗi một bước đều như dẫm lên tim của mọi người.

Đạp, Bất Tử Chi Vương tới.

Hắn nhìn thấy vũ khí nóng, cũng nhìn thấy bộ Thánh Y quái dị.

Hắn biết chuyện xấu vẫn là xảy ra rồi.

Đầu tiên, những vũ khí nóng này vô cùng quái lạ.

Mà bộ Thánh Y kia cũng là đạo cụ hắn không biết.

Hắn là người chơi cao cấp, đạo cụ trong game hắn mười thì chín đều biết, lại chưa từng thấy qua loại khôi giáp như thế này.

Trùng Vương cấp 100 lại bị đánh bại.

Hốc mắt khô lâu của Bất Tử Chi Vương lóe lên ánh sáng quỷ dị: Những vũ khí này đến từ đâu.

Những vũ khí này hiển nhiên không phải thứ Tích Dịch Nhân có thể chế tạo, thậm chí Tích Dịch Nhân ngay cả dùng cũng không biết dùng, ngay cả khái niệm ngắm bắn cũng chưa học được, chỉ biết bóp cò.

Chính là ngươi muốn xâm nhập vùng đất của chúng ta sao.

Trát Lý Vưu Tư đỉnh trụ áp lực của Bất Tử Chi Vương hỏi: Ngươi rốt cuộc là ai.

Ta là Quân chủ Bất Tử của Đại Phần Mộ, An Tư Ô Nhĩ Cung.

Hiện tại trả lời vấn đề của ta.

Bất Tử Chi Vương rất kích động, bởi vì những vũ khí nóng này rất rõ ràng đến từ Trái Đất, có phải còn có xuyên việt giả khác, hoặc là nói phương thức liên lạc Trái Đất khác.

Vũ khí của các ngươi đến từ đâu.

Những thứ này đều là lão sư ta cấp cho chúng ta để bảo vệ gia viên.

Lão sư của ngươi là ai.

Giọng nói của Bất Tử Chi Vương đều run rẩy.

Ngươi không xứng biết tên lão sư ta, người là tồn tại vĩ đại nhất đại lục này, người dạy ta làm thế nào để chống lại các ngươi.

Lộp bộp, Bất Tử Chi Vương biết thật sự có người đang nhắm vào mình.

Hắn bản năng nghĩ đến tên du hiệp từng gặp trên đường trước kia, có phải là hắn không.

Đáng ghét, tình báo không đủ.

Bất Tử Chi Vương hiện tại đau đầu, vốn tưởng rằng mình ở trong tối, không ngờ sự tình vừa vặn tương phản, kẻ ở trong tối là người khác, chính mình mới là kẻ ở ngoài sáng kia.

Làm sao bây giờ.

Lúc này Bất Tử Chi Vương đã là cưỡi hổ khó xuống, hắn đã bị người ta nhìn chằm chằm, hơn nữa người kia có vũ khí nóng, còn có đạo cụ, thực lực hắn rốt cuộc như thế nào, chính mình nên ứng đối ra sao.

Tâm điện cấp chuyển, lại không có bất kỳ biện pháp nào, hiện tại rút quân sao.

Bất Tử Chi Vương nhìn tả hữu thuộc hạ đang phẫn nộ, bọn họ đều muốn phục thù cho Trùng Vương, muốn chứng minh cho Bất Tử Chi Vương, bọn họ muốn xé xác Tích Dịch Nhân.

Chương 1654

Mà thiên phú khô lâu trong cơ thể Bất Tử Chi Vương cũng làm hắn phiền toái không thôi, thôn phệ nhân tính của hắn.

Hắn đột nhiên có ý nghĩ muốn huyết tẩy Tích Dịch Nhân, dùng cái này chấn nhiếp kẻ trong bóng tối.

Kẻ nào dám đắc tội hắn, vậy thì phải để đối phương trả cái giá bằng máu, đây mới là phương thức tư duy của Bất Tử Chi Vương, cũng là sự phát triển mà các Thủ Hộ Giả Đại Phần Mộ vui mừng muốn thấy.

Trong mắt Thủ Hộ Giả Đại Phần Mộ, sinh mệnh dị thế giới bất quá chỉ là nguồn lính cho quân đội vong linh, thậm chí là nguyên liệu dược cho thực vật và ma pháp máu tươi.

Sự tà ác của Đại Phần Mộ đến nay còn chưa triển hiện một góc băng sơn.

Nếu không thì nơi như Đại Phần Mộ sao có thể trở thành trò chơi thế giới.

Đại Phần Mộ chính là ma sào chứa đầy ác ý.

Trong lòng Bất Tử Chi Vương dấy lên sóng to gió lớn, bởi vì những chuyện này thực sự quá kinh người, hắn hiện tại có chút không nắm chắc nên làm thế nào.

Là giết sạch Tích Dịch Nhân bức người đứng sau ra mặt, hay là cứ thế bại lui đây.

Linh hồn của một nhân viên văn phòng nhỏ bé có chút không thể xử lý chuyện như vậy, nhưng dường như lựa chọn thứ nhất là hợp lý nhất.

Đầu tiên, những Tích Dịch Nhân này vốn dĩ là phải chết.

Bất Tử Chi Vương đã tuyên chiến đương nhiên sẽ không nương tay, nếu không có người đứng sau nhúng tay, Tích Dịch Nhân căn bản không phải đối thủ của bộ đội tinh nhuệ Đại Phần Mộ, khẳng định sẽ toàn quân bị diệt.

Thứ hai, các Thủ Hộ Giả của Đại Phần Mộ đều nghĩ như vậy, hơn nữa bọn họ hy vọng Vương của mình cũng là một quân chủ sát phạt quả đoán, là thủ lĩnh vĩ đại có thể dẫn dắt bọn họ quân lâm thế giới.

Cuối cùng, cũng là cơ hội tốt để kẻ đứng sau xuất hiện.

Đương nhiên lựa chọn như vậy cũng có một cái hại, đó là làm tuyệt sự tình, chính mình sẽ kết thù oán với kẻ đứng sau.

Bất quá đổi một góc độ mà nói, đối phương đã nhúng tay vào thì khẳng định không phải là bạn bè rồi, cũng chẳng ai đi làm bạn với một bộ xương khô.

Cho nên tổng hợp cân nhắc, Bất Tử Chi Vương đưa ra lựa chọn: Giết sạch bọn chúng.

Thủ Hộ Giả chờ chính là câu nói này.

Mấy nhân vật cấp 100 xông ra, trong lúc nhất thời chiến kỹ ma pháp đầy trời bay múa, bầu trời đều biến thành thất thải lưu ly chói mắt.

Tích Dịch Nhân làm sao có thể chống đỡ tổ hợp công kích này, nhất thời trời sập đất lún, tử thương vô số.

Dừng tay a.

Trát Lý Vưu Tư xông về phía Bất Tử Chi Vương, bắt giặc phải bắt vua trước.

Nhưng Bất Tử Chi Vương sở hữu vô số thần khí, còn kiêm tu nhiều chức nghiệp, đa dạng kỹ năng và đạo cụ, là tồn tại hoàn toàn khác biệt với Trùng Vương: Tử Vong Chi Ác.

Kỹ năng cấp 100 được thi triển, Trát Lý Vưu Tư lập tức bị một luồng tử quang hắc ám đánh trúng, hàn lãnh tựa như rắn độc chui vào cơ thể hắn, xâm thực linh hồn hắn.

Oanh, Trát Lý Vưu Tư mặc Hoàng Kim Thánh Y bị một đòn đánh ngã, trước mắt hắn tối sầm, nhưng hắn nghe được tiếng kêu rên của đồng bào.

Đây căn bản không phải chiến tranh, mà là tàn sát nghiêng về một phía.

Ác ma, kẻ địch của bọn họ là ác ma.

Sư phụ a, con đã không còn khí lực nữa rồi, Tiểu Vũ Trụ của con đã tắt lịm.

Trát Lý Vưu Tư tuyệt vọng nghĩ, trực diện với Vương của Đại Phần Mộ, chênh lệch cực lớn căn bản không thể vượt qua.

Ngươi không phải còn có sinh mệnh sao.

Đỗ Lan nói, Ngươi đã còn hô hấp, thì phải đi chiến đấu.

Trát Lý Vưu Tư nghe được giọng nói của Đỗ Lan, chân thiết như vậy.

Sự dạy dỗ của sư phụ khắc sâu như vậy, làm hắn biết chính mình nên thiêu đốt sinh mệnh.

Nếu thiêu đốt sinh mệnh có thể cứu vớt đồng bào, vậy hãy để hắn thiêu đốt sinh mệnh đi, dùng sinh mệnh của chính mình làm vật trao đổi đoạt lấy sức mạnh thắng lợi.

Cái gì.

Bất Tử Chi Vương đột nhiên cảm giác được tên Tích Dịch Nhân ngã xuống đất trong cơ thể bộc phát một luồng sức mạnh cường đại.

Cẩn thận.

Nhã Nhi Bối Đức một lòng thủ hộ an nguy của Vương, vào lúc Giác quan thứ bảy của Tiểu Vũ Trụ bộc phát đã chắn trước mặt Vương, trực diện sự phản kích của Tiểu Vũ Trụ.

Oanh long, Nhã Nhi Bối Đức chỉ cảm giác độ bền trang bị trên người mình toàn bộ thấy đáy, đồng thời lượng máu của mình cũng sắp bị thanh không, thống khổ từ toàn thân xông lên cao điểm đại não.

Phốc, máu tươi từ trong miệng nàng bắn ra, mà cả người nàng bay ngược ra ngoài, đầu chúi xuống đất rơi xuống.

Đây là một cú ngã kiểu Kurumada Masami vô cùng tiêu chuẩn.

Bất Tử Chi Vương lúc này không có dư lực đi quan tâm thuộc hạ xinh đẹp của mình, chỉ nhìn chằm chằm vào tên Tích Dịch Nhân đang chậm rãi đứng dậy trước mặt.

Trên người hắn bao bọc một tầng năng lượng màu vàng, mà sau lưng hắn dường như xuất hiện một mảnh vũ trụ.

Thứ này rốt cuộc là cái gì.

Bất Tử Chi Vương vốn tưởng rằng người đứng sau sẽ xuất hiện, không ngờ kết quả cuối cùng lại là kích hoạt một tên gia hỏa không được bình thường nào đó.

Các Thủ Hộ Giả khác nhanh chóng bỏ qua những Tích Dịch Nhân còn sót lại không nhiều, toàn bộ quay về bên cạnh Vương, bọn họ đều cảm nhận được sự đáng sợ của kẻ địch.

Nhưng mà đòn công kích thứ hai cũng không xảy ra.

Bệ hạ, hắn hình như đã mất ý thức rồi.

Bất Tử Chi Vương cũng phát hiện đối phương tuy đứng sừng sững không ngã, nhưng chiêu thức đánh trúng Nhã Nhi Bối Đức chính là đòn phản kích cuối cùng của hắn.

Nếu không phải Nhã Nhi Bối Đức, kẻ bị đánh trúng chính là mình, e rằng mình cũng sẽ bị trọng thương: Rút lui.

Tuy lúc này Trát Lý Vưu Tư đã không còn ý thức, nhưng Bất Tử Chi Vương cũng không dám dừng lại nữa, nếu đối phương lại bộc phát một lần nữa, lại sẽ miểu sát một thuộc hạ, hắn không thể mạo hiểm.

Sử dụng quyển trục hồi thành, trực tiếp mở cổng truyền tống bỏ chạy.

Nhìn thật sâu vào Trát Lý Vưu Tư một cái, Bất Tử Chi Vương không cam lòng rời đi.

Đến cuối cùng vẫn không thể tìm được kẻ đứng sau, thật sự là quá đáng tiếc.

Mang theo Trùng Vương và Nhã Nhi Bối Đức trọng thương, còn cả quân đội vong linh, chuồn thôi.

Kết thúc rồi sao.

Tộc trưởng tộc Long Nha nhìn chiến trường bừa bộn, nhìn đồng bào tử thương xung quanh, lại nhìn về phía hảo hữu đang đứng sừng sững như pho tượng vàng trên chiến trường, gã cũng không kìm được run rẩy nói: Chúng ta thắng lợi rồi.

Trả một cái giá thảm khốc, bọn họ đã thắng lợi.

Trát Lý Vưu Tư, cậu sao rồi, cậu nghe thấy không, chúng ta thắng lợi rồi.

Tộc trưởng tộc Long Nha đi qua, lại phát hiện Trát Lý Vưu Tư đã không còn hô hấp, cuối cùng hắn thiêu đốt sinh mệnh kinh lui Bất Tử Chi Vương.

Tộc trưởng tộc Long Nha cũng nhịn không được rơi lệ, bởi vì cái giá của chiến thắng thực sự quá lớn, bọn họ mất đi quá nhiều đồng bào, càng là mất đi một vị anh hùng.

Nhưng Tích Dịch Nhân sẽ thay đổi, ba tộc sẽ không còn phân liệt, bọn họ sẽ cùng nhau tiếp nối con đường của Trát Lý Vưu Tư mà tiến lên, xây dựng một lý tưởng hương thuộc về Tích Dịch Nhân, mỗi Tích Dịch Nhân đều sẽ có cuộc sống tốt đẹp.

Thi thể Trát Lý Vưu Tư sinh động như thật dựng đứng ở đó, không thể lay chuyển, liền trở thành đài kỷ niệm vĩnh viễn của Tích Dịch Nhân, dùng để kỷ niệm một vị anh hùng và cuộc chiến tranh này, hắn được vô số hoa tươi bao quanh.

Vô số người đồng bộ đều khóc.

Tuy có Thần làm lão sư, không ngờ cuối cùng Trát Lý Vưu Tư lại vẫn chết trên chiến trường.

Điều này làm không ít người đồng bộ đại mạ Đỗ Lan thật sự là người sư phụ lạnh lùng vô tình, rõ ràng có thể có kết cục đại đoàn viên, nhưng vì sao cuối cùng cứ phải để Trát Lý Vưu Tư chết đi.

Tuy hắn là Tích Dịch Nhân, nhưng hắn sở hữu những phẩm đức cao thượng, cho dù là con người cũng sẽ nhịn không được tán đồng và thân cận.

Hầu như không ai nghĩ tới Thần sẽ mặc kệ đệ tử của mình chết đi, thật sự là tàn nhẫn và lạnh lùng.

Đỗ Lan biểu thị đó là do Trát Lý Vưu Tư lập flag quá nhiều rồi, hơn nữa kỳ thực hiện tại Trát Lý Vưu Tư cũng không tính là đã chết, linh hồn hắn còn chưa rời khỏi thể xác, nếu hắn có thể học được Giác quan thứ tám thì còn có thể phục sinh, bất quá là cần thời gian mà thôi.

Nhưng người đồng bộ cũng không biết những chuyện này, bọn họ chỉ thấy Đỗ Lan thấy chết không cứu đối với đệ tử, lạnh lùng chia rẽ một đôi uyên ương Tích Dịch Nhân.

Nhưng cũng có người đồng bộ nói đây mới là Thần, thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vi sô cẩu, Thần thì nên như thế.

Nhưng quan điểm này rất nhanh liền bị dội lại, nếu Đỗ Lan thật sự có thể làm được thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vi sô cẩu, thì hắn sẽ không nhúng tay vào chiến tranh của Tích Dịch Nhân, sẽ không thu đồ đệ.

Đỗ Lan cái vị Thần này chính là xấu, xấu đến tận xương tủy, hắn biết Trát Lý Vưu Tư nhân khí cao, cho nên cố ý để hắn chết, giống như rất nhiều tác giả vô lương tâm cho người ta ăn hành vậy.

Chương 1655

Bất quá tức giận thì tức giận, bọn họ cũng không thể làm gì.

Trận chiến với Tích Dịch Nhân có thể nói là thất bại thảm hại, Bất Tử Chi Vương phải chịu áp lực cực lớn.

Hắn gánh vác sự kỳ vọng của thuộc hạ, nhất định phải xây dựng Đại Phần Mộ thành một thế lực xưng bá thế giới, nhưng không ngờ đối mặt với Tích Dịch Nhân nhỏ bé lại bị gãy cánh trong cát, đây thật sự là đả kích vô cùng lớn.

Tự nhốt mình trong phòng tiến hành kiểm điểm, kết luận cuối cùng là mức độ nguy hiểm của kẻ đứng sau còn cao hơn hắn tưởng tượng.

Sau này hắn phải nghĩ cách hành sự điệu thấp thôi, ít nhất trong thời gian ngắn là không thể trực tiếp phát động công kích, phải đổi một biện pháp khác.

Ví dụ như nâng đỡ người đại diện, để người đại diện tiến hành chiến tranh.

Hoặc là trực tiếp mưu quốc, khống chế quốc vương hoặc lãnh chúa để trực tiếp khống chế một vùng đất.

Tóm lại không thể lại trực tiếp ra tay nữa, nếu không rủi ro quá lớn.

Hiện tại vấn đề duy nhất là làm thế nào hắn có thể thuyết phục đám NPC trong Đại Phần Mộ này đây.

Đám NPC này từng người một tâm cao hơn trời, ngưu khí hừng hực, bảo bọn họ thả chậm bước chân khuếch trương e rằng sẽ nảy sinh bất mãn, đến lúc đó bọn họ có phản bội mình không.

Nói cho cùng Bất Tử Chi Vương cũng vô cùng mâu thuẫn, nội tâm là không tín nhiệm NPC, nhưng lại coi nguyện vọng của NPC thành mục tiêu của mình để duy trì địa vị trong lòng NPC.

Hắn chính là không thể xả bỏ địa vị Bất Tử Chi Vương, cũng không nguyện ý đường ai nấy đi với các Thủ Hộ Giả.

Bởi vì có gánh nặng tâm lý này, cho nên không muốn làm trái ý tưởng của thuộc hạ.

Tuy là Vương, nhưng nào có khác gì con rối của thuộc hạ đâu.

Đương nhiên, nhân tính của Bất Tử Chi Vương hiện tại đang chậm rãi biến mất, đợi đến khi nhân tính biến mất hắn sẽ thay đổi.

Hắn của hiện tại vẫn chưa thoát khỏi tư thái nhân viên làm công, những thuộc hạ NPC kia từng người đều là cổ đông xuất ra mộng tưởng, mà Bất Tử Chi Vương giống như CEO, tuy cao cấp nhưng vẫn là kẻ làm công, vì mục tiêu của cổ đông mà lao lực.

Đợi đến khi nhân tính của hắn toàn bộ biến mất, vậy thì hắn mới thật sự là Bất Tử Chi Vương, mục tiêu của hắn cũng là huyết tẩy đại lục, biến hết thảy sinh mệnh thành vong linh, dùng hài cốt đúc thành pháo đài, để sợ hãi tràn ngập nhật nguyệt, NPC cũng duy có thần phục, nếu có vi kháng liền giết không tha, thiên thượng thiên hạ duy ngã độc tôn.

Nhưng hiển nhiên chênh lệch vẫn còn rất lớn.

Các Thủ Hộ Giả từng người đều biểu hiện rất hổ thẹn, cho rằng đây là lỗi lầm của bọn họ, là bọn họ không thể đánh bại Tích Dịch Nhân.

Đặc biệt là Trùng Vương, sau khi uống thuốc trị liệu, Trùng Vương và Nhã Nhi Bối Đức đã khôi phục.

Trùng Vương cho rằng đây là sai lầm của hắn, đánh giá thấp kẻ địch, không có chế định kế hoạch tác chiến tốt hơn chặt chẽ hơn, hắn muốn gánh vác trách nhiệm cho thất bại.

Bất Tử Chi Vương nhìn những thủ hạ đang tự trách này, bèn hạ một cái tội kỷ chiếu trước, cùng thuộc hạ tranh nhau nhận sai.

Nhất thời chủ tớ hòa thuận, cùng hát một khúc tán ca.

Đợi đến khi đại hội nhận sai mở đến cuối cùng, Bất Tử Chi Vương nói ra ý tưởng muốn điệu thấp của mình, mọi người cũng tỏ vẻ điệu thấp chút cũng tốt, tuy rằng không tình nguyện lắm.

Thấy các thuộc hạ đều đồng ý, Bất Tử Chi Vương thở phào nhẹ nhõm, làm lãnh đạo của một đám ác ma vẫn là có áp lực, chỉ sợ bị thuộc hạ phản bội phản phệ.

Biết người biết mặt không biết lòng, tuy thuộc hạ đều có bộ dạng rất thuận theo, nhưng Bất Tử Chi Vương vẫn không yên lòng.

Nếu đám thuộc hạ này từng người đều là chính trực chi sĩ thì hoặc giả sẽ tốt hơn, đáng tiếc thiết lập tà ác căn bản không đổi được.

Đã Bất Tử Chi Vương luôn lo lắng thuộc hạ phản bội, vậy thì định luật Murphy phát động, chuyện lo lắng nhất sẽ xảy ra.

Đỗ Lan xuất hiện, hắn tìm được Chân Chủ Ma Cà Rồng Hạ Đề Nhã.

Đây là một lão quái vật luyến thi, ngoại biểu tuy là loli 14 tuổi nhưng nội tâm lại là lão yêu quái.

Nàng sở hữu năng lực có thể hấp thu giá trị ma pháp của kẻ địch hóa thành của mình, hơn nữa nàng còn có vài loại ma pháp đối phó sinh mệnh bất tử.

Nàng đương nhiên sẽ không phản bội Bất Tử Chi Vương, bởi vì cái đầu lâu của Bất Tử Chi Vương trong mắt nàng quả thực là thứ tốt đẹp nhất trên đời, nàng yêu còn không kịp, làm sao có thể phản bội cái đầu lâu xinh đẹp như vậy chứ.

Nàng và Nhã Nhi Bối Đức có thể xếp ngang hàng trong danh sách si nữ, có hơn chứ không kém.

Nhưng vì muốn tốt cho Bất Tử Chi Vương, nàng bắt buộc phải phản bội, Đỗ Lan đã nói như vậy.

Hạ Đề Nhã Chân Chủ đề phòng nhìn Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện, nàng còn nhớ Đỗ Lan đơn thương độc mã đã đánh xuyên Đại Phần Mộ, hiện tại hắn đột nhiên xuất hiện nhất định có âm mưu.

Còn về câu nói vì tốt cho Bất Tử Chi Vương, bắt buộc phải phản bội ngớ ngẩn kia của Đỗ Lan, nàng tuyệt đối sẽ không tin.

Ngươi không cảm thấy lời này rất buồn cười sao.

Câu nói này bản thân logic đã có vấn đề, Bất Tử Chi Vương cần là phục tùng, chính mình phản bội đối với ngài ấy khẳng định là chuyện xấu, làm sao có thể là chuyện tốt.

Cái này ngươi không hiểu rồi, ngươi hẳn cũng biết rất nhiều năng lực của mình đều là dùng để nhắm vào sinh mệnh bất tử đúng không.

Đỗ Lan ân cần thiện dụ.

Điểm này ngược lại không sai, Hạ Đề Nhã cũng không thể phủ nhận, năng lực của nàng xác thực là khắc chế Bất Tử Chi Vương.

Hiện tại Bất Tử Chi Vương thiếu sót chính là tự tin, ngươi cũng thấy rồi, ngài ấy vì một lần thất bại mà lùi bước như vậy, chẳng lẽ một vị Vương như thế có thể làm ngươi thỏa mãn sao.

Lúc này người đồng bộ đã sắp phát điên rồi, tên Đỗ Lan này thật sự là không biết xấu hổ, lại đi châm ngòi quan hệ giữa xuyên việt giả và NPC.

Bọn họ sôi nổi biểu thị loli ma cà rồng đừng để hắn lừa, hắn chính là tên lừa đảo lớn.

Anh hùng Tích Dịch Nhân chính là bị hắn lừa đến xoay vòng vòng, cuối cùng trực tiếp lãnh cơm hộp.

Ngươi cũng đừng mắc mưu, nếu không kết quả của ngươi cũng sẽ như vậy.

Hạ Đề Nhã xác thực không thích Bất Tử Chi Vương khúm núm sợ sệt, Vương nên là không phục thì làm, đừng có túng, đó mới là Vương chân chính.

Năng lực của ngươi có thể giúp Bất Tử Chi Vương xây dựng lòng tin.

Ngươi nghĩ xem, ngươi phản bội, sau đó lại bị Bất Tử Chi Vương đánh chết, ngươi có thể dùng sự hy sinh của mình để cổ vũ Vương của ngươi, đó chẳng phải là vô cùng khích lệ lòng người sao.

Còn có chuyện gì vĩ đại hơn việc khích lệ Vương.

Cho nên ngươi không phải phản bội, chỉ là yêu đến thâm trầm, chỉ là dùng phương thức của ngươi để yêu Vương mà thôi.

Không biết xấu hổ, người đồng bộ chỉ cảm thấy vị Thần này thật sự là ti bỉ đến không có giới hạn, lại đi lừa gạt loli ma cà rồng như thế, còn yêu đến thâm trầm, đây rõ ràng là lời ma quỷ.

Nhưng Hạ Đề Nhã lại đang suy nghĩ.

Vì Bất Tử Chi Vương mà chết sao, quả thật là một mục tiêu sùng cao.

Tuy mỗi một Thủ Hộ Giả ngoài miệng đều nói là có thể vì Vương mà chết, nhưng cho tới nay vẫn chưa có Thủ Hộ Giả nào chết cả.

Ngược lại Nhã Nhi Bối Đức vì bảo vệ Vương suýt chút nữa chết đi, hiện tại có thể cảm giác rất rõ ràng thái độ của Bất Tử Chi Vương đối với Nhã Nhi Bối Đức đã thay đổi.

Nếu mình không hành động, trong lòng Bất Tử Chi Vương e rằng chỉ có Nhã Nhi Bối Đức mà không có mình.

Điều này không thể được, cho nên để Bất Tử Chi Vương vĩnh viễn nhớ kỹ mình, mình phải vì ngài ấy mà chết.

Không thể không nói mạch suy nghĩ của kẻ xấu là khác người, khi người đồng bộ hiểu được ý nghĩ vặn vẹo của Chân Chủ xong liền trầm mặc.

Vì tranh sủng mà phản bội, coi Bất Tử Chi Vương là địch, sau đó chết trong tay đối phương, để đối phương vĩnh viễn nhớ kỹ mình, cái não mạch kín này quả thực vô địch rồi, cho dù là tần phi hậu cung tranh sủng cũng không có phương thức tư duy kiểu này a.

Chết rồi thì cái gì cũng không còn a, chẳng lẽ lưu lại cái niệm tưởng thật sự quan trọng như vậy sao.

Nhưng mà loại ý nghĩ vặn vẹo này một khi nảy sinh thì không thể kìm hãm được nữa, như cầu tuyết lăn càng lăn càng lớn, càng lúc càng mãnh liệt.

Cuối cùng Hạ Đề Nhã quyết định nghe theo kiến nghị của Đỗ Lan, nàng muốn phản bội, cuối cùng vì khích lệ Vương mà hy sinh vì Vương.

Muốn phản bội thì phải oanh oanh liệt liệt, phải kéo theo một đội ngũ, phải tự lập môn hộ.

Phải làm cho Bất Tử Chi Vương ký ức khắc sâu, đánh thức tà ác trong cơ thể ngài.

Chương 1656

Cho nên dưới đề nghị của Đỗ Lan, Hạ Đề Nhã mang đi không ít đồ đạc, bao gồm một lô khôi giáp vũ trang cho một ngàn binh sĩ.

Có những thứ này, nàng có thể kéo lên lực lượng vũ trang của riêng mình.

Hạ Đề Nhã tìm một ngọn núi gần đó, sau đó nàng được Đỗ Lan trợ giúp trang hoàng ngọn núi thật tốt.

Người đồng bộ thông qua tầm nhìn chia sẻ của Hạ Đề Nhã cũng nhìn thấy sự vĩ đại của Thần, chỉ thấy Đỗ Lan phiêu phù dưới bầu trời đầy sao, vừa nhấc tay, trên sườn núi liền xuất hiện những bậc thang uốn lượn, bậc thang bằng đá phản xạ tinh quang.

Sau đó Đỗ Lan lại nhấc tay, mười hai tòa cung điện liền dựng lên dọc theo con đường, chỉ cần men theo bậc thang đi lên tất nhiên sẽ đi qua mười hai tòa cung điện này.

Tiếp đó trên đỉnh núi xuất hiện một tòa lâu đài hùng vĩ, hoàn toàn theo phong cách Hy Lạp, những cột đá thô to chống đỡ mái nhà hình tam giác trầm trọng.

Đây chính là quần thể kiến trúc phỏng theo Thánh Vực trong Saint Seiya, đương nhiên Đỗ Lan còn thêm cấm chế trên núi, đó là muốn lên núi chỉ có thể leo cầu thang đi lên, không thể bay, không thể đi đường vòng, không thể mở cổng truyền tống, bắt buộc phải đường đường chính chính đối đầu trực diện.

Ngươi rốt cuộc là ai.

Hạ Đề Nhã tuy đã trải qua sự kiện xuyên việt quỷ dị này, nhưng năng lực cải tạo thiên địa chỉ bằng cái phất tay này vẫn vượt xa sự hiểu biết của nàng, cho nên nàng nhịn không được hỏi vấn đề này.

Đây là một câu hỏi hay, mặc kệ bị hỏi bao nhiêu lần, ta đều nghe mãi không chán.

Đỗ Lan thích nhất người ta mang theo kinh ngạc, kính sợ thậm chí sợ hãi để hỏi vấn đề này: Ta nghe được sự thành tâm của ngươi trong câu hỏi này, rất tốt.

Bất quá ta muốn nói cho ngươi biết là trong khoảnh khắc ngươi đưa ra nghi vấn, kỳ thực lúc đó tư duy của ngươi mới là trạng thái tốt nhất.

Đỗ Lan biểu thị hôm nay hắn muốn truyền bá phật pháp, để Hạ Đề Nhã lẳng lặng lắng nghe.

Khi một người đặt câu hỏi, khoảnh khắc đó chính là Không, không có nghi vấn cũng không có rối rắm.

Không có nghi vấn là bởi vì sau khi đặt câu hỏi bản thân biết mình lát nữa sẽ có đáp án, cho nên nghi vấn biến mất.

Đồng thời cũng sẽ không vì đáp án không phù hợp với suy nghĩ của mình mà nghi hoặc, rối rắm, không vui, bởi vì mình còn chưa nhận được đáp án.

Trước khi hỏi, khi hỏi, và sau khi hỏi, duy chỉ có thời điểm hỏi mới là lúc con người khoát đạt sái thoát nhất, cũng là lúc tiếp cận Phật nhất.

Hạ Đề Nhã biểu thị cái quỷ gì vậy, nàng chỉ muốn biết thân phận đối phương, không phải nghe đối phương thuyết giáo, nói nhiều như vậy vẫn chưa trả lời vấn đề đơn giản này.

Ngươi nhìn ngươi xem, vẫn là không hiểu, xem ra ngươi không có phật tính, không thể hướng thiện.

Người đồng bộ đều đầu to ra rồi, không ngờ vị thần tiên này còn nghiên cứu về Phật học, tuy nói rất có đạo lý, nhưng cái khoảnh khắc khoát đạt khi đặt câu hỏi rốt cuộc làm sao mới nắm bắt được.

Mọi người biểu thị nếu ai cũng có thể lĩnh ngộ thì mọi người đều thành Phật cả rồi, nói cho cùng Đỗ Lan vẫn là đang nói hươu nói vượn.

Thần thế này chẳng lẽ là muốn độ ma cà rồng, muốn cho ma cà rồng buông bỏ đồ đao lập địa thành Phật.

Người đồng bộ biểu thị thần tiên chẳng lẽ thật sự muốn phổ độ chúng sinh.

Cũng có người đồng bộ mê tín biểu thị, thần tiên mau tới độ ta.

Ta chỉ hỏi ngươi ngươi rốt cuộc là ai, nói mấy thứ lung tung rối loạn này có tác dụng gì.

Loli ma cà rồng hỏi, nàng không muốn thành Phật, nàng chỉ muốn vì Vương mà chết.

Ta tên là Đỗ Lan.

Đỗ Lan nói.

Cái tên kỳ quái.

Ngươi chính là kẻ chủ mưu phía sau giúp Tích Dịch Nhân đối kháng Đại Phần Mộ sao.

Chính là ta.

Tại sao.

Hạ Đề Nhã không hiểu Đỗ Lan làm vậy có ý nghĩa gì: Ngươi cường đại như thế, nếu ngươi nguyện ý hoàn toàn có thể chôn vùi Đại Phần Mộ chúng ta, vì sao phải tiến hành phá hoại trong bóng tối như vậy.

Bởi vì ta và các ngươi không giống nhau, lựa chọn của các ngươi quá ít, tỷ lệ dung sai quá thấp, ta lại có rất nhiều lựa chọn, thông thường ta sẽ chọn cái thú vị nhất để làm.

Đỗ Lan nói.

Người đồng bộ cũng đều nghe được, đây có lẽ chính là điểm khác biệt giữa Thần và bọn họ, có thể nói giống như sự khác biệt giữa người nghèo và người giàu.

Bần tiện phu thê bách sự ai, nói chính là người nghèo không có bao nhiêu lựa chọn. 138.

Hai vai của cơ giáp màu vàng mở ra, để lộ họng pháo, đó chính là nguyên nhân binh khí tối thượng áp đảo những món đồ nhái.

Mà Hạ Đề Nhã nghe xong liền trầm mặc, nàng cũng hiểu lý do trong đó, cảm nhận được một luồng áp lực chưa từng có.

Cảnh giới của người đàn ông này còn ở trên Bất Tử Chi Vương.

Đợi đến khi mặt trời mọc, luồng ánh sáng đầu tiên chiếu rọi trên sườn núi, một màn hùng vĩ đã xảy ra.

Tiểu Thánh Vực rực rỡ lấp lánh, phong cách kiến trúc cổ điển uyển như một bức bích họa cổ đại triển hiện trước mặt chúng sinh.

Đây chính là tạo vật của Thần, một đêm chi gian hết thảy đều thay đổi.

Hạ Đề Nhã cũng không thể không thừa nhận thật sự rất đẹp, bất quá nàng không hiểu: Vì sao phải xây dựng mười hai kiến trúc này.

Chẳng phải tòa kiến trúc trên đỉnh núi là đủ rồi sao.

Cái này đại biểu cho mười hai chủng tộc trên đại lục này.

Dị thế giới không có thuyết Hoàng Đạo Mười Hai Cung, vậy thì chỉ có thể nói là mười hai chủng tộc.

Tích Dịch Nhân tính là một, còn có các loại á nhân loại và nhân loại, gom đủ mười hai chủng tộc hoàn toàn không có vấn đề.

Trong ánh nắng sớm, mười một đạo kim quang từ trên trời giáng xuống, rơi vào trong mười một tòa kiến trúc, đó chính là mười một bộ Hoàng Kim Thánh Y.

Một cái ở dưới đất, một cái ở trên núi cao, một mặt là tử, một mặt là sinh.

Tin tức về Đại Phần Mộ và Tiểu Thánh Vực sẽ rất nhanh truyền khắp đại lục, sẽ có vô số mạo hiểm giả tìm đến.

Đến lúc đó Bất Tử Chi Vương sẽ biết ngươi ở trong Tiểu Thánh Vực này, vì đả đảo kẻ phản bội, hắn nhất định sẽ đích thân dẫn mọi người tới khiêu chiến.

Đến lúc đó hắn phải đối mặt chính là mười một Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ.

Hạ Đề Nhã hối hận rồi, nhưng nàng phát hiện trên người mình không biết từ lúc nào đã xuất hiện thứ giống như Thánh Y, tay chân đều có, động tác của nàng đều bị bộ khôi giáp này khống chế.

Nàng biết đây là cái bẫy.

Một Tích Dịch Nhân Thánh Đấu Sĩ đã lợi hại như vậy rồi, mười một Thánh Đấu Sĩ đã có thể đánh bại tất cả Thủ Hộ Giả, đến lúc đó Bất Tử Chi Vương sẽ chết.

Rõ ràng đã nói là chính mình chết, hiện tại phát triển hoàn toàn không giống.

Ngươi tính kế ta.

Cũng không phải, hắn chỉ cần thông qua mười một đạo khảo nghiệm, tự nhiên có thể đứng ở nơi này, đến lúc đó ngươi vẫn có thể chết trong tay hắn.

Hơn nữa nếu hắn có thể thành công thông qua khảo nghiệm, đủ để chứng minh hắn chính là Bất Tử Chi Vương chân chính, cả đại lục đều sẽ vì đó mà chiến đấu.

Đỗ Lan nói.

An Tư đại nhân.

Lúc này Loli ma cà rồng cũng chỉ có thể cầu nguyện đại nhân bình an.

Người trong Đại Phần Mộ cuối cùng cũng phát hiện Chân Chủ ma cà rồng không thấy đâu, hơn nữa trong kho không ít đồ đạc bị trộm đi.

Phản bội.

Cái từ ngữ mẫn cảm này trong nháy mắt liền toát ra, đây là từ ngữ tuyệt đối không thể được tha thứ.

Bất Tử Chi Vương không ngờ người đầu tiên phản bội lại là Chân Chủ ma cà rồng, kẻ sở hữu tất cả ma pháp nhắm vào sinh mệnh bất tử này, hơn nữa nàng còn có thể hấp thu ma lực, thật sự là một kẻ địch khó giải quyết.

Điều tra một chút cũng không phát hiện người khác có dị thường, xem ra hiện tại người phản bội chỉ có một. 139.

Hầu Nhất Đáp và Trương Bưu hai người đều đeo ba lô, bên trong nhét đầy các loại gia vị và hàng hóa nhỏ, mang theo tâm trạng nơm nớp lo sợ đi về phía thôn.

Vô nghi lần phản bội này ảnh hưởng là cực lớn, trực tiếp làm tăng tính đa nghi của Bất Tử Chi Vương, đồng thời cũng làm hắn và thuộc hạ có khoảng cách.

Nhưng bất kể thế nào, kẻ phản bội tuyệt đối không thể được tha thứ, phải tìm ra rồi xử lý, đồng thời chấn nhiếp một vài kẻ còn có nhị tâm.

Bạn đồ phải chết.

Tiểu Thánh Vực cách Đại Phần Mộ không xa, thám báo của Thủ Hộ Giả rất nhanh liền phát hiện sườn núi đã trở nên thần thánh trang nghiêm kia.

Bất Tử Chi Vương thông qua ma pháp xem xét ngọn núi cao đang toát ra khí tức làm hắn không thích này.

Hắn không cảm thấy Hạ Đề Nhã có năng lực trong thời gian ngắn xây dựng quần thể kiến trúc hùng vĩ như vậy.

Bởi vì thời gian trước khi trinh sát, nơi này tuyệt đối không có những thứ này.

Chương 1657

Hơn nữa khí tức thần thánh này cũng không phải thứ Chân Chủ ma cà rồng nên có, sau lưng kẻ phản bội nhất định còn có sức mạnh khác.

Tiếp tục trinh sát.

Thông qua trinh sát, thám báo phát hiện muốn lên núi duy có leo cầu thang.

Rừng rậm bốn phía tuy nhìn qua có thể xuyên qua, nhưng sự thật lại bị một bức tường vô hình bao bọc, đã thử đột phá nhưng vô dụng, cũng muốn truyền tống vào nhưng cũng thất bại.

Cuối cùng thám báo chỉ có thể leo thang lên lầu, cuối cùng lại dừng bước trước tòa kiến trúc đầu tiên, bởi vì thám báo cảm giác được một luồng sức mạnh vô cùng đáng sợ từ trong kiến trúc lan tràn ra, giống như bàn tay vô hình bóp lấy cổ họng hắn, cuối cùng thám báo chỉ có thể lui về bẩm báo.

Thám báo đem kết quả thăm dò nguyên bản nói cho Bất Tử Chi Vương.

Bất Tử Chi Vương căn cứ kinh nghiệm đi phó bản của mình phán đoán ngọn núi này chính là một phó bản, nhất định phải đánh bại mười hai tiểu boss mới có thể gặp được kẻ phản bội cuối cùng, không có đường tắt để đi.

Các Thủ Hộ Giả đều nhìn Bất Tử Chi Vương, hy vọng hắn hạ quyết định.

Triệu hoán vong linh quân đội.

Đã là phó bản, vậy thì tự nhiên cần thăm dò.

Tuy thế giới này không thể phục sinh, nhưng vong linh binh sĩ có thể làm bia đỡ đạn đi thăm dò kỹ năng của địch.

Ban đầu là mười vong linh binh sĩ.

Thông qua tinh thần liên kết, Bất Tử Chi Vương có thể thông qua cơ thể vong linh binh sĩ để thân lâm kỳ cảnh.

Hắn nhìn thấy Thánh Y trong kiến trúc, chỉ vừa tới gần, Tiểu Vũ Trụ của Giác quan thứ bảy liền nghiền nát toàn bộ vong linh binh sĩ thành phân tử.

Quái vật.

Bất Tử Chi Vương một quyền đấm xuyên tường, hắn rất phẫn nộ, phẫn nộ làm nhân tính của hắn biến mất càng nhanh.

Hiện tại hắn đã trở nên ngày càng lãnh tĩnh.

Lúc đầu còn phải lo lắng về tiền và tình báo, nhưng hiện tại hắn dường như cảm thấy những thứ nhân loại cần đều trở nên không có giá trị, duy có cái chết mới là ngành nghề vĩ đại chân chính.

Bất quá nhìn thấy Thánh Y, cơ bản có thể xác định người đứng sau kẻ phản bội và người đứng sau Tích Dịch Nhân là cùng một người, hoặc là cùng một nhóm.

Tiếp tục.

Mệnh lệnh băng lãnh được đưa ra, đồng thời cho vong linh binh sĩ cầm theo ma pháp đạo cụ, tiếp tục đi làm chuyện bia đỡ đạn nên làm.

Hắn không tin khu khu một bộ khôi giáp có thể cản bước chân của Đại Phần Mộ.

Từng đợt vong linh bia đỡ đạn xông vào điện thứ nhất, dùng các loại ma pháp tiến hành thăm dò, cuối cùng Bất Tử Chi Vương cảm thấy không sai biệt lắm, hắn muốn đích thân đi hội ngộ bộ Thánh Y kia.

Bất Tử Chi Vương, vẫn là để ta đi thôi.

Các Thủ Hộ Giả biểu thị không thể để quân thượng lấy thân phạm hiểm, nên do Thủ Hộ Giả bọn họ đi tiêu diệt kẻ phản bội.

Nhưng tâm ý Bất Tử Chi Vương đã quyết, hắn một mình bước lên giai thê.

Mỗi một bước hắn đều có thể cảm giác ma lực của mình bị áp chế.

Xem ra ngọn núi này thật sự có đủ loại cấm chế.

Hắn đột nhiên cảm giác nếu nói thế giới là trò chơi, thì hắn là người chơi, mà kẻ địch hắn đối mặt hoặc giả là GM cũng không chừng, cũng chính là Quản trị viên trò chơi.

Lại còn là Quản trị viên trò chơi có tất cả quyền hạn.

Đột nhiên Bất Tử Chi Vương nghĩ đến chẳng lẽ Quản trị viên trò chơi cũng cùng xuyên việt.

Hắn vẫn luôn lo lắng chính là còn có xuyên việt giả không hữu hảo khác, hiện tại xem ra có lẽ thật sự có.

Vừa nghĩ, hắn đã đứng trước điện thứ nhất, sau đó đầu cũng không ngoảnh lại bước vào trong đó: Ta là Bất Tử Chi Vương An Tư Ô Nhĩ Cung, mặc kệ ngươi rốt cuộc là ai, bất kỳ kẻ nào dám đối đầu với ta, ta đều sẽ trừng trị, lấy danh nghĩa của chính ta.

Khoảnh khắc bước vào cung điện, ma pháp phòng ngự đã khởi động, lượng lớn ánh sáng phóng thích ngăn cản sức mạnh của Thánh Y.

Sau vài lần thăm dò, Bất Tử Chi Vương đã biết cực hạn của Thánh Y rồi.

Đạp đạp, đỉnh lấy Giác quan thứ bảy tiến lên, Bất Tử Chi Vương không sợ hãi chút nào: Khu khu khôi giáp cũng muốn ngăn cản ta trừng phạt kẻ phản bội sao.

Mặc kệ ngươi là ai, ngươi đều quá coi thường ta rồi.

Oanh, một cái ma pháp cấm thuật cấp 11, Bất Tử Chi Vương muốn hủy diệt toàn bộ Thánh Y cùng điện thứ nhất: Tinh Thần Trụy Kích.

Thiên thạch, là thiên thạch.

Các Thủ Hộ Giả dưới chân núi nhìn thấy trên bầu trời hiện ra một khối thiên thạch khổng lồ đang chậm rãi rơi xuống, đó là sức mạnh triệu hoán của ma pháp, một đòn này có thể hủy diệt một tòa thành thị.

Bất Tử Chi Vương cũng là liều mạng rồi.

Ta có một câu hỏi, thiên thạch nện xuống thì không phải ngươi cũng bị đập trúng sao.

Ngay khi Bất Tử Chi Vương ngưng thị vận dụng ma lực, hắn cuối cùng cũng gặp được tên gia hỏa vẫn luôn gây rối kia.

Quả nhiên chính là tên du hiệp đó.

Ngươi rốt cuộc cũng ra rồi, chỉ có như vậy mới có thể khiến ngươi xuất hiện.

Bất Tử Chi Vương biểu thị ma pháp của mình thành công rồi, cứ thế này, thiên thạch sẽ hủy diệt cả ngọn núi.

Đương nhiên Bất Tử Chi Vương tự nhiên có cách thoát thân, cho nên hắn cũng không lo lắng.

Hắn lạnh lùng nhìn Đỗ Lan, đối phương nhìn qua cũng không phải người trong game, nhưng năng lực không thể tưởng tượng nổi kia làm hắn không thể không coi trọng: Ngươi là Thần của thế giới này, hay là người chơi.

Hắn không quan tâm tên của Đỗ Lan, chỉ muốn biết thân phận của hắn.

Ngươi đoán xem.

Đỗ Lan chính là cố ý đối đầu với đối phương, làm sao có thể đơn giản nói cho đối phương biết thân phận.

Quả nhiên là tên gia hỏa thiếu đánh: Nếu ngươi không nói, vậy thì cùng ngọn núi này hóa thành tro bụi đi.

Bất Tử Chi Vương lạnh lùng nói, lúc này hắn cần nhờ thiên phú khô lâu chi phối chính mình mới có thể lâm nguy không loạn, coi cái chết như không.

Hai người cứ đứng trong điện, ai cũng không động, giống như đang so đấu kiên nhẫn, ai động trước chính là người đó thua.

Đại nhân sao còn chưa ra.

Thủ Hộ Giả nhìn thấy thiên thạch đã ngày càng gần, ma pháp đáng sợ như vậy nện xuống, Bất Tử Chi Vương e rằng cũng sẽ không hoàn hảo không tổn hao gì.

Ta biết ngươi khẳng định sẽ truyền tống đi vào phút chót, như vậy ngươi sẽ không thể tận mắt nhìn thấy ta bị giết chết.

Không nhìn thấy, ngươi khẳng định sẽ đa nghi, ngươi sẽ nghĩ siêu cấm thuật cấp 11 rốt cuộc có thể giết chết ta hay không.

Đỗ Lan nhìn thấu tâm tư của Bất Tử Chi Vương: Ta là không thể tưởng tượng như thế, sẽ sợ hãi cấm thuật cấp 11 sao.

Bất Tử Chi Vương xác thực nghĩ như vậy.

Nếu có thể thì hắn xác thực muốn tận mắt nhìn thấy Đỗ Lan tử vong, nhưng khẳng định không có cơ hội này.

Nhưng nhìn thấy Đỗ Lan bình tĩnh như thế, không khỏi nghĩ đến đối phương có phải thật sự không sợ hãi hay không.

Nếu lần này không thể giết được hắn, vậy thì đối phương khẳng định lại sẽ tiềm nhập vào bóng tối gây rối, đến lúc đó đối với Đại Phần Mộ nhất định càng thêm bất lợi.

Vì sao phải nhắm vào chúng ta, chúng ta hình như không có xung đột lợi ích.

Ta chỉ là chuyện ngươi lo lắng nhất, ngươi lo lắng cái gì thì sẽ xảy ra cái đó.

Nỗi sợ hãi lớn nhất trong lòng ngươi là gì, chẳng lẽ những nỗi sợ đó đều bắt nguồn từ xung đột lợi ích sao.

Bất Tử Chi Vương trầm mặc.

Xung đột lợi ích chỉ là một trong số đó, còn có xung đột chủng tộc, còn có xung đột do chính mình khuếch trương gây ra.

Nguyên nhân Đại Phần Mộ bị nhắm vào không chỉ một cái, Bất Tử Chi Vương lo lắng cũng không chỉ một cái.

Lời của Đỗ Lan làm Bất Tử Chi Vương cảm giác vô cùng không ổn, chuyện hắn lo lắng nhiều lắm, nếu từng cái biến thành hiện thực thì chịu không nổi.

Bởi vì sự lo lắng của hắn hoàn toàn vượt ra ngoài phạm vi năng lực của chính mình, hắn lo lắng nhất chính là sẽ có sức mạnh mình không thể chiến thắng.

Cái lo lắng này có thể nói là vô giải, mặc kệ hắn chuẩn bị bao nhiêu cũng đều không đủ.

Chẳng lẽ người trước mắt này chính là kẻ địch không thể chiến thắng mà mình vẫn luôn lo lắng.

Nếu đúng là vậy, thì phiền toái lớn rồi.

Thiên thạch vẫn đang rơi xuống, nhiệt độ nóng bỏng khiến người ta không thở nổi, cây cối trên cả ngọn núi đều bị ép cong eo, thậm chí một số tán cây đã bị không khí nén lại mà bốc cháy.

Thiên thạch đã bị ngọn lửa màu cam bao vây, khi rơi xuống cháy hừng hực.

Ngươi còn không đi sao.

Đỗ Lan cứ thế nhìn Bất Tử Chi Vương, chờ đợi hắn rời đi.

Chương 1658

Nhưng Bất Tử Chi Vương lại không thể rời đi, bởi vì hắn sợ Đỗ Lan còn sống sót.

Nhưng nếu không rời đi, hắn sẽ phải trực diện đối mặt với siêu cấp cấm thuật bậc mười một, nói không chừng sẽ cùng Đỗ Lan đồng quy vu tận.

Kẻ địch có thể nhìn thấu suy nghĩ của mình như vậy thật sự là đáng ghét, thật sự là quá mức ghê tởm.

Oanh.

Một tiếng nổ vang, thiên địa biến sắc, địa động sơn dao.

Thiên thạch va vào lồng phòng hộ của Tiểu Thánh Vực, lực xung kích khổng lồ chấn động khiến mười hai thánh điện lung lay sắp đổ.

Bất Tử Chi Vương cảm giác được ma pháp chịu phải lực cản khổng lồ, ngọn núi này đang chống lại siêu cấp ma pháp bậc mười một.

Trong hốc mắt trống rỗng của hắn lóe lên ánh sáng xanh lam u tối, hắn tâm thần bất ninh, sự mạnh mẽ của đối phương vượt ngoài dự liệu.

Các Thủ Hộ Giả cấp 100 đều đang dùng ma pháp hộ tráo để bảo vệ bản thân, bọn họ ở quá gần vị trí thiên thạch, nhưng Bất Tử Chi Vương còn chưa ra ngoài, bọn họ đều không dám đi.

Vương rốt cuộc là làm sao vậy.

Bọn họ hy vọng Vương mau chóng đi ra.

Tại đệ nhất thánh điện, Đỗ Lan nhàn nhã tự đắc nhìn Bất Tử Chi

Vương: Ngươi còn không đi sao.

Thiên thạch của ngươi sắp nện xuống rồi đấy.

Bất Tử Chi Vương chỉ nói: Thiên thạch hủy đi là ngọn núi này, mà ta lại muốn đích thân giết chết ngươi.

Đã không thể xác định thiên thạch có thể giết chết Đỗ Lan hay không, vậy thì biện pháp tốt nhất chính là giết chết Đỗ Lan trước khi thiên thạch rơi xuống, dùng đôi bàn tay khô lâu khô khốc này đích thân thủ tiêu cừu địch.

Thần khí nhập thủ, một thanh bảo kiếm cấp 100 full chỉ số rực rỡ, đồng thời còn có các loại cường hóa, đem lực tấn công chồng chất đến cực hạn, đó là một kiếm có thể chém đứt đại hải.

Đây là một thanh ma kiếm, khi huy vũ gió rít gào mà ra, đem không gian xung quanh Đỗ Lan toàn bộ khóa chặt, phong nhận sắc bén bao vây tới, vù vù lao về phía Đỗ Lan cắt chém.

Bất Tử Chi Vương cảm thụ ma lực của mình đang tuôn ra, lam quang trong hốc mắt trở nên càng thêm ngưng trọng: Sinh mệnh của ngươi sẽ trở thành đá kê chân cho ta.

Đỗ Lan không ngờ đối phương nói động thủ là động thủ, xem ra thuộc tính khô lâu ảnh hưởng đối với hắn rất lớn, giờ này khắc này cái dáng vẻ sát phạt quyết đoán của hắn đâu còn giống dân văn phòng, hoàn toàn là sinh vật vong linh rồi.

Coi tử vong là chuyện thường, lấy tiêu diệt làm thủ đoạn.

Thật sự là đồng tình với ngươi, sau khi xuyên không đã định trước là không thể trở thành người tốt.

Đỗ Lan mặc niệm cho đối phương ba giây, khi đối phương trở thành Bất Tử Chi Vương, cũng đã định trước sẽ không trở thành anh hùng, nhân tính của hắn sẽ càng ngày càng ít, cuối cùng hoàn toàn bị khô lâu khống chế.

Tuy là xuyên không, nhưng kỳ thực người cũng đã sớm thay đổi rồi.

Bất Tử Chi Vương không cần sự đồng tình, hắn chỉ đang làm chuyện mình cho là đúng, hắn đã xuyên không, vậy thì tuyệt đối sẽ không tiếp tục làm một nhân viên quèn, hắn muốn trở thành Bất Tử Chi Vương khiến đại lục run rẩy, Vong Linh Quân Chủ.

Tuy nhiên chỉ dựa vào phong nhận là không đủ, Đỗ Lan di chuyển ưu nhã liền từ trong không gian phong nhận đi ra, công kích dày đặc như vậy y nguyên vẫn lưu lại sơ hở.

Người chơi thành thạo đều sẽ hiểu cách di chuyển hit and run, tuy rằng ta chưa từng chơi Thế Giới Thụ, bất quá mặc kệ là trò chơi gì, ta đều tự nhận là cao thủ.

Đỗ Lan nói: Ta có thể thích ứng với bất kỳ trò chơi nào, ngược lại ngươi thì không, ngươi rời khỏi Thế Giới Thụ thì liền không còn gì cả, cho nên ngươi không có dũng khí đối mặt với trò chơi của ta.

Cho dù ngươi hiện tại xuyên không, ngươi cũng ỷ lại vào di sản của Thế Giới Thụ, sợ hãi phải bắt đầu lại từ con số không.

Sở dĩ ngươi sẽ sợ hãi sức mạnh không dám chiến thắng, nói cho cùng ngươi vẫn là sợ hãi bắt đầu học tập lại từ đầu.

Bất Tử Chi Vương trầm mặc, hắn không thể phủ nhận lời của Đỗ Lan, bởi vì có một phần là đúng.

Hắn xác thực không nguyện ý học lại từ đầu, bởi vì quá tốn thời gian, hắn là một nhân viên văn phòng không có nhiều tinh lực như vậy.

Lúc trước để trở thành cao thủ trong Thế Giới Thụ đã rất vất vả rồi.

Cũng giống như một ông chủ lớn tay trắng dựng nghiệp, sau khi có tiền thì sẽ lo lắng thất bại.

Nhưng nếu là người có ánh mắt, sẽ biết thành quả của mình không chỉ là tiền tài tích lũy, quan trọng hơn là nhân mạch và kinh nghiệm khởi nghiệp, tuyệt đối sẽ không ôm khư khư cái cũ.

Nhưng Bất Tử Chi Vương cũng không phải là người chủ động như vậy, tính cách của hắn quyết định hành động của chính mình.

Tuy hắn là cao thủ, kỹ thuật cũng không tệ, nhưng hắn không nguyện ý đổi trò chơi, uổng phí kỹ thuật chơi game và ý thức chơi game của mình.

Cho nên đến cuối cùng khi đóng server, hắn vẫn là bị động chờ đồng bạn ngày xưa trở về, chứ không phải đi chủ động tìm đồng bạn của mình.

Bất Tử Chi Vương thừa nhận Đỗ Lan nói đúng, nhưng căn bản vô dụng: Những lời này của ngươi lại có ý nghĩa gì, hiện tại ta cảm giác phi thường tốt.

Sự yếu đuối và do dự của ta đều đã không còn là vấn đề nữa, ta đã có thể chưởng khống chính mình, hiện tại ta chính là Bất Tử Chi Vương.

Ngươi nhìn ngươi xem, vừa rồi mới nói ngươi quá mức câu nệ, ngươi hiện tại vẫn là câu nệ vào thân phận của chính mình.

Đỗ Lan tỏ vẻ người này hết cứu rồi, một chút tinh thần đột phá cũng không có.

Ầm.

Lúc này sự đối kháng giữa thiên thạch và lồng phòng ngự vẫn đang giằng co, cảnh tượng bên ngoài là một mảnh địa ngục, duy chỉ có bên trong thánh điện mới thanh sảng như thế, bên ngoài đã là sóng nhiệt tập kích.

Chấn động từ trên đỉnh đầu truyền đến, Bất Tử Chi Vương thầm nghĩ thiên thạch vẫn chưa rơi xuống, e là bị chặn lại rồi: Mục đích của ngươi rốt cuộc là gì.

Hắn nhìn Đỗ Lan, đối phương còn nói mình là kẻ điên, theo hắn thấy Đỗ Lan mới là kẻ điên, rõ ràng giữa bọn họ không có bất kỳ xung đột nào, không biết đối phương vì sao cứ phải nhìn chằm chằm vào mình, chẳng lẽ thật sự chỉ là vì thú vị.

Nếu ta nói muốn uốn nắn ngươi, vậy cũng không thực tế, cho nên quả nhiên vẫn là vì thú vị đi.

Đỗ Lan tỏ vẻ Bất Tử Chi Vương căn bản không có khả năng bị uốn nắn, bởi vì sức mạnh thần bí của xuyên không đã tác dụng lên người hắn, khiến hắn luôn nghiêng về phía tà ác.

Cho dù không có những đại thần tà ác kia, thiên phú chủng tộc khô lâu cũng sẽ làm cho hắn dần dần mất trí.

Tên ác thú vị.

Tiếp tục công kích, Bất Tử Chi Vương còn có vô số ma pháp và chiến kỹ, hắn cũng không tin Đỗ Lan thật sự có thể tránh thoát toàn bộ, hắn đã chuẩn bị đầy đủ đạo cụ ma pháp, thật sự không được thì lại dùng thêm một cái cấm thuật bậc mười một nữa.

Oanh.

Lần này Đỗ Lan không né tránh nữa, tất cả công kích đều do Thánh Y đỡ được: Những Thánh Y này sở hữu đệ thất cảm, ngươi nói xem những ma pháp này sao có khả năng đột phá phòng ngự của nó.

Khôi giáp thật cứng.

Bất Tử Chi Vương trầm mặc, đối phương rất mạnh, lại không hạ sát thủ, nói rõ hắn không muốn giết mình, hắn chỉ là muốn phương hại mình, làm cho mình làm gì cũng không thuận, thật sự là cái tên đáng chết.

Nếu không đánh bại hắn, con đường tranh bá của mình sẽ bị cản trở, tuyệt đối không thể tha thứ.

Đinh đinh đương đương, tất cả ma pháp và chiến kỹ đều rơi trên người Hoàng Kim Thánh Y, nhưng lại không thể lưu lại bất kỳ vết tích nào, sự mạnh mẽ của Thánh Y triển lộ không bỏ sót.

Đây tuyệt đối là siêu cấp cường địch, e rằng còn mạnh hơn cả Boss thế giới trong game.

Bất quá Đỗ Lan đã không chuẩn bị ra tay nữa, bởi vì cứ áp chế mãi cũng không có ý nghĩa: Được rồi, đã gặp mặt, nên nói chuyện về quy tắc trò chơi mới, đây mới là mục đích của ta, đơn thuần bắt nạt cũng không có bao nhiêu niềm vui.

Giống như đánh cờ vậy, luôn phải có quy củ mới thú vị, cho nên hiện tại ngươi nghe ta nói.

Quy củ gì.

Bất Tử Chi Vương đã biết đối thủ không thể dùng sức mạnh để địch lại, vậy thì phải nghe lời đối phương.

Đỗ Lan nói: Đương nhiên là quy tắc trò chơi, về quy tắc Quang Minh và Tà Ác.

Ngươi là khô lâu, vậy ngươi đại biểu cho Tà Ác, còn ta thì miễn cưỡng đại biểu cho Quang Minh đi, chúng ta thông qua phương thức chiến tranh và truyền giáo để truyền bá tư tưởng của mỗi bên, bồi dưỡng nhân tài, lấy một năm làm hạn định, xem cuối cùng là ai có thể đánh xuyên sào huyệt của đối phương.

Như thế sẽ chết rất nhiều người.

Bất Tử Chi Vương không ngờ đối phương biến thế giới thành sân vui chơi, tên ác liệt như vậy đại biểu cho Quang Minh không có vấn đề gì sao.

Bất Tử Chi Vương cảm thấy Đỗ Lan ở một mức độ nào đó còn tà ác hơn cả hắn, bởi vì hắn chỉ là do thuộc tính chủng tộc định trước phải như thế.

Nhưng đối phương lại căn bản không coi thế giới ra gì, chỉ quan tâm niềm vui của mình, thậm chí không tiếc cùng đồ tà ác lập hạ cá cược.

Vậy thì tận lượng giết ít người một chút, bên ta là mười hai Thánh Đấu Sĩ, còn Đại Phần Mộ của ngươi có mười tầng, chúng ta sẽ tuyển chọn người lẫn nhau tiến hành khiêu chiến, dù sao sau một năm, ai công lược số tầng càng nhiều thì người đó thắng.

Nếu là truyền bá tư tưởng, có phải người khiêu chiến nhất định phải là cư dân bản địa của thế giới này không.

Bất Tử Chi Vương hỏi.

Thủ Hộ Giả của ngươi cũng có thể tham gia, bất quá ta khẳng định là sẽ lựa chọn cư dân bản địa.

Vậy nhân viên đã xác định của đối phương có phải cũng có thể phản bội.

Đây hiển nhiên là chỉ Chân Chủ.

Ta có thể để người của ngươi đi về phía quang minh, ngươi cũng có thể dụ dỗ người của ta sa đọa vào hắc ám, chúng ta có thể đào góc tường lẫn nhau.

Đỗ Lan tỏ vẻ đây chính là gia tăng tính thú vị.

Trong vòng một năm có thể thông qua các loại thủ đoạn tăng cường thế lực, đến cuối cùng công đánh phó bản lẫn nhau sao.

Bất Tử Chi Vương hiểu ý tưởng của Đỗ Lan rồi, đúng là một tên điên cuồng, bất quá một năm này nếu lợi dụng tốt, tuyệt đối có thể phát triển một phen.

Ngươi sẽ ra tay sao.

Câu hỏi cuối cùng, đó là Đỗ Lan có ra tay hay không, nếu hắn ra tay thì Đại Phần Mộ đã bị đánh xuyên rồi.

Đỗ Lan lắc đầu, tỏ vẻ mình sẽ không ra tay, hắn chỉ là sẽ bồi dưỡng Thánh Đấu Sĩ.

Bất Tử Chi Vương rốt cục cũng đi ra, mọi người đều không biết hắn ở bên trong gặp phải chuyện gì, chỉ biết sau khi hắn đi ra thì liền dẫn người trở về.

Lúc này Đỗ Lan đi ra: Để cho các ngươi hiểu rõ một chút trình độ mạnh nhất của Thánh Đấu Sĩ, ta diễn kịch một chút, cũng để các ngươi có chuẩn bị tâm lý đối với trò chơi của ta.

Đỗ Lan thiêu đốt Tiểu Vũ Trụ, tung ra một chiêu quyền cực nhanh: Quang Tốc Quyền.

Oanh, thiên thạch bị vô số nắm đấm đánh trúng, phân băng ly tích, mảnh vỡ lớn biến thành mảnh vỡ nhỏ, mảnh vỡ nhỏ lại bị đánh nát thành phấn vụn, đây chính là sức mạnh của Thánh Đấu Sĩ.

Quỷ hỏa trong mắt Bất Tử Chi Vương chớp động, hắn biết những Thánh Đấu Sĩ này đều là cao thủ cách đấu, là chuyên gia chiến đấu.

Muốn đối phó nắm đấm như vậy, trở về phải suy nghĩ thật kỹ biện pháp mới có thể giải quyết.

Chính mình chỉ có thời gian một năm phải bồi dưỡng ra chiến sĩ cường đại, thật sự là không dễ dàng.

Chương 1659

Trở lại Đại Phần Mộ, các Thủ Hộ Giả đối với việc Bất Tử Chi Vương vô công mà lui tỏ vẻ không hiểu, Bệ hạ đều đích thân ra tay rồi cơ mà.

Bất Tử Chi Vương chỉ nói chúng ta phải huấn luyện chiến sĩ càng thêm cường đại mới có thể đối kháng với đối phương.

Các Thủ Hộ Giả đưa mắt nhìn nhau, thuộc tính của bọn họ đều đã đến cực hạn rồi, còn tăng lên thế nào nữa a.

Nhưng đây là chuyện lửa sém lông mày, không có cách nào cũng phải nghĩ ra cách.

Tổng chi chính là phải trở nên mạnh mẽ mới được.

Các Đồng Bộ Giả nhìn thấy quyết định của Bất Tử Chi Vương, thầm nghĩ hắn khẳng định là bị Đỗ Lan dọa sợ, cũng khó trách, đám người Địa Cầu bọn họ hà cớ gì không phải bị Đỗ Lan bắt cóc đâu chứ.

Tuy rằng ở trên Trái Đất mới, văn minh của các đại lục và quốc gia khác không sánh bằng bọn họ, nhưng hiện tại hết thảy bọn họ đều phải dựa vào chính mình.

Trước kia có thể dựa vào Mỹ đế mà qua sông, hiện tại chỉ có thể tự mình dò đá qua sông.

Theo việc thăm dò Trái Đất mới càng ngày càng toàn diện, các loại đề nghị cũng nhanh chóng được đưa đến trước mặt ủy ban quyết sách.

Có người nói muốn đi tân đại lục chiếm đất, cũng có người nói muốn đi triển khai chăn nuôi hoặc là đào quặng, thậm chí có người nói đi di dân, khuếch trương quốc thổ.

Tuy rằng đại lục Á Âu đã người đông nghìn nghịt, nhưng vẫn còn có tân đại lục.

Đương nhiên không ít người tỏ vẻ phải hấp thu giáo huấn, phải bảo hộ thổ dân tân đại lục thật tốt, không thể hại chết bọn họ.

Cũng không chỉ là bảo hộ người tân đại lục, người đại lục Á Âu cũng phải bảo hộ, bởi vì vi khuẩn và virus bọn họ mang theo có thể nói là đại phiền toái.

Cái Trái Đất lạc hậu này, người bên trên căn bản chưa từng thấy qua virus hình thái mới, virus và bệnh tật còn đáng sợ hơn cả công nghiệp và vũ khí, xử lý không tốt thì chính là diệt tuyệt quy mô lớn.

Cho nên quốc gia năm lần bảy lượt bảo mọi người đừng mạo hiểm, đáng tiếc người muốn phát tài quá nhiều, căn bản ngăn không được.

Mà sứ giả phía chính phủ đều đã tiếp nhận khống chế virus nghiêm ngặt, tiêm chủng các loại vắc xin, phải là thân thể khỏe mạnh mới có thể đi đi sứ nước ngoài.

Rất nhiều nhà nghiên cứu đều cho rằng năm đó thổ dân tân đại lục xui xẻo như vậy, không chỉ là do vũ khí của thực dân, quan trọng hơn là bọn họ đem bệnh tật của đại lục Á Âu mang đến tân đại lục.

Thổ dân tân đại lục căn bản chưa từng kinh qua loại tẩy lễ này, cho nên lượng lớn bộ lạc vì bệnh tật mà biến mất.

Chuyên gia cho rằng thổ dân bị vũ khí giết chết kỳ thực cũng không nhiều đến thế, đại bộ phận thổ dân vẫn là sinh bệnh mà chết.

Bởi vì có Đỗ Lan tồn tại, cho nên khi quốc gia chế định sách lược cũng xu hướng bảo thủ, vì vậy trước mắt cũng chỉ là thăm dò một phen với các quốc gia xung quanh.

Bởi vì đưa đi lượng lớn thương phẩm công nghiệp tinh xảo, cho nên đại sứ trở thành thượng khách.

Đại sứ biểu đạt ý nguyện bọn họ nguyện ý thông thương, nguyện ý truyền thụ tri thức tiên tiến.

Bất quá thời buổi này khẳng định sẽ không phải là người trong nước học ngoại ngữ, chỉ có người nước ngoài tới học Hán ngữ.

Quốc gia nguyện ý kiến thiết trường học Hán ngữ, đem thứ tốt nhất đều truyền thụ ra, để mọi người đều cảm thụ một chút vẻ đẹp của an lạc, sự đại độ và phách lực của trung tâm thế giới, lễ nghi chi bang.

Mọi người cùng nhau viết Hán ngữ, cùng nhau vui vẻ kiếm tiền phát triển.

Đối với quái vật khổng lồ mới xuất hiện này, quốc gia xung quanh còn chưa ý thức được cái gì, bởi vì bọn họ hiện tại còn chỉ là tiếp xúc với tiểu thành thị biên cảnh, còn chưa từng kiến thức qua nhà cao tầng của đại đô thị quốc tế duyên hải.

Cơ hội sau này sẽ có, hiện tại trung tâm chiến lược lớn nhất của quốc gia vẫn là đông nam WW, chiến hạm máy bay đã sớm chuẩn bị xong, chỉ là thời gian này vẫn luôn đối thoại với bọn họ mà thôi.

Hiện tại đã không có kẻ thứ ba chen chân, một chọi một, mảnh đất này ngay cả thần tiên cũng mặc nhận là một quốc gia, vậy thì nếu còn không trở về thì thật không thể nào nói nổi.

Hơn nữa hiện tại cả nước trên dưới đồng lòng, cái WW này lại còn có đủ loại tâm tư nhỏ, bọn họ thậm chí còn muốn nam hạ chiếm lĩnh càng nhiều lãnh thổ, tiếp tục làm một vương quốc độc lập, đây chính là nằm mơ giữa ban ngày.

Chuyện tại Trái Đất cũ không có giải quyết, hiện tại rốt cục muốn giải quyết.

Nếu trên bàn đàm phán không xong, vậy chỉ có thể khai chiến.

Kỳ thực WW đã có không ít ông chủ muốn từ trên đảo đào tẩu, đi địa phương khác chiếm núi làm vua, tiếp tục làm quốc vương.

Bất quá là vì chiêu mộ không được nhân công mà thôi, người trẻ tuổi sao có thể rời bỏ mạng internet, rời bỏ cuộc sống công nghiệp tiện lợi chứ.

Ở trong thành phố làm nhân viên văn phòng cũng thoải mái hơn làm hoàng đế thổ dân a, rời khỏi thành phố nếu bị viêm ruột thừa cũng không có chỗ chữa trị.

Cho nên ý tưởng rất to gan, nhưng hành động lại chướng ngại trùng trùng.

Đối với thế giới mới, tất cả người xuyên việt đều bất an.

Tại dị thế giới, sự bất an của Bất Tử Chi Vương lúc này đã hoàn toàn biến thành hiện thực, hắn chỉ có thời gian một năm.

Hắn đối mặt là kẻ địch thần bí khó lường, hắn biết nếu đối phương thật sự tập hợp đủ mười hai Thánh Đấu Sĩ, vậy thì Đại Phần Mộ ngập tràn nguy cơ, duy nhất may mắn là có thể để người của đối phương sa đọa.

Cho nên hiện tại mục tiêu hàng đầu chính là thu thập tình báo về Đỗ Lan, hắn rốt cuộc chiêu lãm những ai, tính cách bọn họ thế nào, canh chuẩn cơ hội là có thể đi đào góc tường.

Đương nhiên bước chân điều tra đối với xung quanh cũng không thể thả chậm, cần phải mau chóng điều tra được càng nhiều tình báo mới được, là lúc tiến vào đô thị nhân loại thu thập tình báo, bọn họ cần phải trong thời gian ngắn bồi dưỡng được chiến sĩ siêu việt cấp 100.

Bất Tử Chi Vương cũng đang huấn luyện, kỳ thực hắn đã vượt qua thuộc tính cấp 100 rồi.

Hắn có thần khí gia trì trên người, còn có các loại buff ma pháp chồng chất, thuộc tính của hắn hoàn toàn vượt qua người chơi cấp 100 bình thường, lúc chiến đấu giết chết mười người chơi cùng cấp hoàn toàn không có vấn đề.

Thế nhưng kháng tính mà Thánh Đấu Sĩ biểu hiện ra lại làm cho Bất Tử Chi Vương phi thường khó xử, không biết làm sao mới có thể đánh bại Thánh Đấu Sĩ.

Công kích của Thánh Đấu Sĩ mạnh nhất còn lợi hại hơn cả cấm thuật bậc mười một, lực phòng ngự và lực công kích đều là đỉnh cấp, thật sự là kẻ địch khó giải quyết.

Muốn đạt được thuộc tính cao hơn siêu việt cấp 100, ở trong game chỉ có thể chồng chất thần khí và bảo thạch, hoặc là đồ trang sức.

Để duy trì tính cân bằng của trò chơi, khẳng định không có khả năng cho đẳng cấp tiến hành đột phá.

Bất quá hiện tại nếu bọn họ đã xuyên không thành sinh mệnh chân chính, vậy thì hạn chế đẳng cấp này có phải có thể đột phá hay không.

Trước kia những số liệu ma lực và sinh mệnh lực kia, hiện tại đều đã biến mất.

Trước kia là số liệu trực quan, hiện tại thì chỉ có thể thông qua mạnh yếu để biểu hiện, ví dụ như hiện tại ma lực của Bất Tử Chi Vương hùng hậu hơn các Thủ Hộ Giả khác, về phần hùng hậu bao nhiêu thì không xác định.

Hết thảy đều đã mơ hồ, có lẽ thật sự tồn tại biện pháp đột phá cấp 100 đi.

Bất quá đây chỉ là một phỏng đoán, không thể đem tất cả tiền đặt cược đều áp vào việc đột phá cấp 100.

Biện pháp bảo thủ nhất vẫn là dùng biện pháp công lược phó bản, một đám người cùng nhau xông lên.

Trong game, mặc kệ Boss thiết kế cường đại cỡ nào, nhưng chỉ cần người chơi thông lực hợp tác, diệt đoàn nhiều lần một chút luôn có thể tìm được điểm yếu của kẻ địch.

Mặc kệ Boss lực phòng ngự cao bao nhiêu, máu dày bao nhiêu, luôn có thể thông qua thương hại lũy kế hoàn thành công lược.

Thánh Đấu Sĩ phòng thủ cao, vậy thì dồn sát thương mạnh vào.

Công kích cao, vậy thì làm nhiều một chút đạo cụ tiêu hao.

Căn cứ kinh nghiệm đánh Boss, Bất Tử Chi Vương biết biện pháp tốt nhất đối phó loại kẻ địch này chính là chiến tranh tiêu hao.

Cho nên tương lai một năm phải đa quản tề hạ, cần càng nhiều tài nguyên.

Lúc mới bắt đầu xuyên không, Bất Tử Chi Vương liền nghĩ muốn kiếm tiền, bởi vì có tiền mới có thể mua nguyên dược liệu, hiện tại thì hắn lại càng thêm thiếu tiền.

Đồng thời bởi vì Tiểu Thánh Vực và Đại Phần Mộ vị trí quá gần, Bất Tử Chi Vương còn lo lắng Đỗ Lan quá cao điệu dẫn tới mạo hiểm giả, đến lúc đó mạo hiểm giả sẽ quấy rối, nói không chừng sẽ không thể phát triển tốt được.

Bất quá Bất Tử Chi Vương nghĩ đến nếu mạo hiểm giả đi Tiểu Thánh Vực tiến hành thăm dò, có lẽ có thể để hắn sớm phát hiện điểm yếu của Thánh Đấu Sĩ.

Chương 1660

Mâu thuẫn a, hy vọng mạo hiểm giả đừng tới Đại Phần Mộ quấy rối, lại hy vọng bọn họ đi Tiểu Thánh Vực thăm dò, quả thực là mâu thuẫn cực kỳ.

Khác với nỗi lo âu của Bất Tử Chi Vương, Đỗ Lan nhẹ nhõm cực kỳ, hắn đem Tiểu Thánh Vực vứt ra sau đầu, tiếp tục du hí nhân gian.

Hắn cũng sẽ không so đo thế lực của chính mình, đối với hắn mà nói cảm ngộ thế giới hỉ nộ ái ố mới là quan trọng nhất.

Xây dựng thế lực gì đó căn bản không cần thiết, Bất Tử Chi Vương lại không ăn cơm cũng không thể lâm hạnh mỹ nữ, xây dựng thế lực to bằng trời cũng chẳng qua là không được hư vô.

Hoặc là dứt khoát chính là truyền bá tử vong, mặc kệ các chủng tộc khác trên thế giới phản kháng như thế nào, đến cuối cùng khó thoát khỏi cái chết.

Duy có tử vong vĩnh hằng, đem thế giới trực tiếp biến thành vùng đất chết, thành tựu giá trị quan vặn vẹo.

Khô lâu cần và sinh mệnh cần là bất đồng.

Dinh dưỡng và văn hóa mà sinh mệnh cần, đối với khô lâu mà nói hào không ý nghĩa.

Đỗ Lan rời khỏi Tiểu Thánh Vực, đi tới cảnh nội vương quốc, nơi này cũng là địa linh nhân kiệt, tuy là một quốc gia phong kiến chế độ nô lệ lạc hậu, quý tộc mọc lên như nấm, đất phong vụn vặt, bất quá hoàn cảnh địa lý rất không tệ, sản vật phong phú, cho nên chỉ cần là công dân cũng là có thể duy trì ấm no.

Đồng thời vương quốc này còn có lượng lớn kỵ sĩ và mạo hiểm giả, kiếm và ma pháp là chủ đề vĩnh hằng.

Đương nhiên nơi nào có người thì có giang hồ, tuy rằng vương quốc rất lạc hậu, nhưng đấu tranh quyền mưu chưa bao giờ biến mất.

Cho dù có ngoại địch Đế Quốc, một năm không đánh không thoải mái, nhưng đấu tranh nội bộ y nguyên kịch liệt.

Giữa các vương tử công chúa lục đục với nhau, giữa các đại lãnh chúa ngươi lừa ta gạt.

Đương nhiên càng đừng nhắc tới thế lực tà ác trong bóng tối của vương quốc, dù sao nơi nào có ánh sáng thì có tà ác.

Đỗ Lan đi tới đô thành tràn ngập phong quang dị quốc, ở vào khách sạn.

Đỗ Lan ngây người ở thế giới này rất lâu rồi, nhưng chưa bao giờ mua sắm tài sản của chính mình, chỉ là tùy ngộ nhi an, trên cơ bản đều là ở khách sạn.

Thế giới này có bao nhiêu khách sạn, Đỗ Lan đều thuộc như lòng bàn tay, hắn đều đã ở qua.

Khách sạn thủ đô này, Đỗ Lan cũng ở qua mấy lần, lần trước tới ở vẫn là lúc phụ thân của ông chủ hiện tại còn tại thế, cũng xấp xỉ ba mươi năm rồi.

Ông chủ hiện tại cũng không nhận ra Đỗ Lan, nhưng gã nhận ra tiền của Đỗ Lan, nhiệt tình mở cho Đỗ Lan một gian phòng thượng hạng, Đỗ Lan trực tiếp bao trọn một tháng.

Tiếp theo chính là đi Hiệp hội Mạo hiểm giả và quán rượu để tìm kiếm nhân viên.

Loại thế giới kỳ ảo tiêu chuẩn này, công hội và quán rượu vĩnh viễn là địa phương tin tức linh thông nhất, giống hệt như tửu điếm trong tiểu thuyết võ hiệp vậy.

Mùi vị bánh mì sữa bò, còn có mùi cơ thể đặc thù của người dị thế giới dung hợp cùng một chỗ, rượu và khói không phân ly, đây chính là quán rượu dị thế giới.

Vĩnh viễn có tên say rượu làm trò, trong góc vĩnh viễn có mạo hiểm giả điệu thấp khoác áo choàng, vĩnh viễn có một bà chủ quán với đường sự nghiệp sâu thăm thẳm, vĩnh viễn có ánh nến và tiếng gào thét.

Đây là thế giới của sắt và máu, du hiệp đạm bạc như Đỗ Lan hiển nhiên không sánh bằng mấy gã cơ bắp cuồn cuộn trong quán rượu.

Bất quá cũng không ai để ý hắn là ai, Đỗ Lan trực tiếp đi đến trước quầy, gọi một phần bít tết, sau đó liền trực tiếp đi tới trong góc.

Căn cứ kinh nghiệm, người trong góc, đặc biệt là người điệu thấp mặc áo choàng, thường thường đều là cao nhân.

Người anh em, có thể ngồi xuống không.

Đỗ Lan vẻ mặt mỉm cười.

Bất quá hiển nhiên mỉm cười ở đây là không thông, cũng không phải chỗ khác không có vị trí, không hiểu vì sao gã du hiệp cứ phải ngồi ở đây.

Hai gã áo choàng nam hiển nhiên đều không hoan nghênh Đỗ Lan: Đừng quấy rầy chúng ta.

Hai vị là mạo hiểm giả đi, lát nữa có phải muốn đi Hiệp hội Mạo hiểm giả hay không, không biết ta có thể hay không vinh hạnh gia nhập các ngươi.

Ta là một du hiệp, các ngươi xem.

Đỗ Lan lấy ra huy chương mạo hiểm ban đầu nhất lấy được vào lúc Hiệp hội Mạo hiểm giả mới thành lập.

Huy chương này lịch sử lâu đời, đáng tiếc hai nhân vật điệu thấp trước mắt cũng không nhận ra nó.

Đã nói đừng quấy rầy chúng ta.

Chính là sợ bị quấy rầy mới điệu thấp ngồi ở trong góc.

Đỗ Lan nhịn không được lắc đầu: Xem ra các ngươi là mạo hiểm giả mới, còn không biết ngươi càng là trốn ở trong góc thì lại càng dễ dàng bị người ta chú ý.

Đây là kinh nghiệm nhân sinh lăn lộn dị thế giới, nếu muốn che giấu tai mắt người khác ngàn vạn lần đừng ngồi trong góc.

Hai người đàn ông điệu thấp bị Đỗ Lan quấy rầy xác thực là mạo hiểm giả, hơn nữa còn là mạo hiểm giả thực lực không kém, bọn họ đang cân nhắc địa điểm mạo hiểm tiếp theo.

Dị thế giới luôn tràn ngập truyền thuyết và thần thoại.

Xa có Lục Đại Thần, gần có Bát Dục Vương, bọn họ lưu lại đủ loại thần kỳ vùi lấp trong lịch sử, cung cấp mục tiêu cho mạo hiểm giả.

Còn có quốc gia thay đổi, thành thị bị công đánh cứ thế xuống dốc vĩnh viễn vùi lấp trong đất vàng, cùng với các loại nhân vật và câu chuyện hoặc thần kỳ hoặc vĩ đại, đều là mục tiêu của mạo hiểm giả.

Đương nhiên còn có phần mộ.

Kỳ thực mạo hiểm giả chính là nghề nghiệp tổng hợp của nhà thám hiểm cộng thêm trộm mộ cộng thêm chiến sĩ cộng thêm dân phượt, chú trọng chính là sự đa nguyên.

Hai mạo hiểm giả này vừa mới hoàn thành một lần mạo hiểm, đáng tiếc cũng không có thu hoạch gì, thời buổi này mạo hiểm giả cũng không ít, địa điểm mạo hiểm hot cơ bản đã bị đào sạch rồi.

Hơn nữa bởi vì các nước chiến tranh, mạo hiểm giả cũng không thể tùy tiện xuất ngoại, nếu không dễ dàng bị coi thành gian tế bắt lại vấn trảm.

Đây là một thời đại dã man, chém đầu và mua rau tầm thường như nhau.

Bất quá rất nhiều mạo hiểm giả gà mờ cũng chỉ là trình độ dân phượt, di tích nào được thổi phồng đến thần hồ kỳ thần tự nhiên là muốn đi xem một chút, cũng không quan tâm có thể tìm được đồ tốt hay không, chỉ cần mình đi qua là được.

Chỉ là không ít địa điểm di tích bản thân chính là hiểm tượng hoàn sinh, hoàn cảnh ác liệt, cho nên rất nhiều mạo hiểm giả xuất phát dưới tình huống chưa chuẩn bị sung túc, kết quả cơ bản chính là tặng đồ ăn, rơi vào kết cục thi cốt vô tồn.

Nhưng hai mạo hiểm giả trước mặt Đỗ Lan hiển nhiên không phải trình độ dân phượt, bọn họ là mạo hiểm giả tinh anh chân chính, bọn họ nỗ lực tiến hành mạo hiểm để tìm kiếm đạo cụ vĩ đại.

Lục Đại Thần, Bát Dục Vương, Thập Tam Anh Hùng, nhiều truyền kỳ như vậy, đông đảo sử thi thần khí ẩn tàng tại trong di tích, đây chính là mục tiêu của bọn họ.

Đỗ Lan không chỉ không nghe cảnh cáo, ngược lại được đằng chân lân đằng đầu, khiến hai mạo hiểm giả rất khó chịu, bọn họ đều muốn ra tay dạy dỗ cái gã đàn ông không biết sống chết này một chút.

Bất quá câu nói tiếp theo của Đỗ Lan lại làm cho bọn họ bỏ đi ý niệm.

Đỗ Lan nói: Các ngươi có biết ở phương nam, khu vực hỗn loạn giao giới giữa ba nước Vương quốc, Đế quốc, Giáo quốc xuất hiện một di tích mới không.

Mạo hiểm giả tỏ vẻ chưa nghe nói qua, bọn họ nhìn nhau một cái, có hứng thú: Ngươi nói thật chứ.

Thiên chân vạn xác, mảnh đất kia cũng không tầm thường, thường xuyên có chuyện quỷ dị phát sinh, ngay trước đó không lâu tiểu đội trinh sát của Giáo quốc bị tiêu diệt toàn bộ, chính là có liên quan tới di tích mới xuất hiện.

Còn có ta nghe nói có một mạo hiểm giả phi thường cường đại cũng xuất hiện tại thôn làng phụ cận, khẳng định chính là vì di tích mà đi.

Thời gian trước Chiến sĩ trưởng của chúng ta không phải bị truy sát sao, nếu không phải có mạo hiểm giả cường đại ra tay, hắn khẳng định sống không được.

Chuyện Chiến sĩ trưởng bị Giáo quốc đánh lén bọn họ cũng có nghe thấy, ngược lại chưa nghe nói Chiến sĩ trưởng là được mạo hiểm giả cứu giúp.

Nếu là thật, vậy thì mạo hiểm giả cường đại đột nhiên xuất hiện tại địa phương kia, xác thực đáng giá thương thảo.

Lúc này Đồng Bộ Giả nhìn thấy Đỗ Lan thao thao bất tuyệt lừa phỉnh hai mạo hiểm giả đơn thuần, nhịn không được tỏ vẻ thần tiên thật sự là quá xấu xa rồi, so với Bất Tử Chi Vương còn xấu hơn.

Thần tiên nếu dẫn mạo hiểm giả đến Đại Phần Mộ, không phải là để cho bọn họ dê vào miệng cọp sao.

Những mạo hiểm giả này là vô tội a, thần tiên ngài làm thần cái kiểu gì thế.

Bất quá mạo hiểm giả cũng không biết tiếng gào thét bất lực của Đồng Bộ Giả, bọn họ biểu hiện ra hứng thú phi thường lớn, hiển nhiên là nguyện ý hiểu thêm một chút nội dung, ví dụ như là di tích dạng gì.

Cái kia thì khó mà nói, bất quá có thể hấp dẫn mạo hiểm giả cường đại, khẳng định là có đồ tốt.

Cho nên ta chuẩn bị tổ kiến một chi đội ngũ, đăng ký xong liền đi dò thám một chút.

Không biết hai vị có hứng thú hay không.

Trước kia ở trong Hiệp hội Mạo hiểm giả chưa từng gặp qua ngươi.

Thế giới của mạo hiểm giả tinh anh là phi thường tàn khốc, đen ăn đen, hoặc là giết người cướp của cũng là chuyện thường thấy.

Cho nên bình thường bọn họ đều sẽ không hợp tác với người không tin được, Đỗ Lan cái người đột nhiên toát ra này, còn chưa chiếm được sự tín nhiệm của bọn họ.

Ta chính là người tốt.

Người tốt hay không không quan trọng, quan trọng là chúng ta không tin tưởng người không quen biết.

Ngươi nếu không thể chứng minh thân phận của mình, e rằng chúng ta không thể hợp tác.

Nói hay lắm, các Đồng Bộ Giả khen hay cho mạo hiểm giả, chính là không thể để Đỗ Lan quá đắc ý được.

Chương 1661

Các ngươi không cần hoài nghi, nhân phẩm của ta tuyệt đối có thể tin.

Ta tên là Đỗ Lan, là một mạo hiểm giả.

Ta nói là thật hay giả, ta nghĩ bằng vào trí tuệ của hai vị khẳng định là có thể phán đoán, các ngươi thông minh như vậy ta làm sao dám lừa các ngươi chứ.

Câu này ngược lại là không sai.

Đồng Bộ Giả nhìn thấy mạo hiểm giả thế mà lại tán đồng lời nói dối của Đỗ Lan, nhao nhao tỏ vẻ câm nín, người dị thế giới cũng quá đơn thuần rồi, loại lời này mà cũng có thể tin a.

Tại Địa Cầu mấy tên lừa đảo đều nói như vậy a, Ta nếu là kẻ lừa đảo, làm sao sẽ nói chuyện với ngươi chứ. , Lấy chỉ số thông minh của ngươi, ta cũng lừa không được ngươi. , vân vân.

Những câu tương tự vừa ra, cơ bản là có thể để người Địa Cầu phán đoán đối phương là kẻ lừa đảo rồi.

Thế nhưng người dị thế giới hiển nhiên chưa từng trải qua kiểu lừa đảo rải thảm này, căn bản không có nhìn thấu lời nói dối vụng về kia của Đỗ Lan.

Không chỉ không nhìn thấu, tương phản bọn họ còn cảm thấy rất đúng.

Không sai đi, cho nên các ngươi hoàn toàn có thể tin tưởng ta, ta sẽ không lừa các ngươi.

Chờ lát nữa, chúng ta đi công hội tìm thêm vài đội viên, cùng nhau đi mạo hiểm.

Hai mạo hiểm giả cũng làm tự giới thiệu, một người tên là Kiệt Khắc Jack, một người tên là Mã Khắc Mark.

Thực lực hai người đều không kém, lại có chiến kỹ bàng thân, đều là mạo hiểm giả kinh nghiệm mười phần.

Hiệp hội Mạo hiểm giả lúc mới thành lập là một tổ chức độc lập, không nghe lệnh vương quyền, cũng không siểm nịnh cường giả.

Lúc đầu thành lập chính là tồn tại để thăm dò bí mật đại lục, là một tổ chức trung lập, tuyệt đối sẽ không tham dự vào phân tranh của quốc gia.

Bất quá hiện thực rất tàn khốc, một tổ chức trung lập như vậy trong năm tháng dài đằng đẵng cũng không thể không đưa ra thỏa hiệp, hiện tại Hiệp hội Mạo hiểm giả của các nước kỳ thực vẫn là nghe theo quốc gia, sớm đã không còn là trước kia nữa.

Hiệp hội Mạo hiểm giả các nước mỗi bên thành một thể, không còn giao lưu.

Kiến trúc công hội phi thường khí phái, xa xa nhìn lại huy chương kiếm và khiên của mạo hiểm giả rạng rỡ phát sáng dưới ánh mặt trời.

Đi vào công hội, là có thể nhìn thấy các loại mạo hiểm giả, khôi giáp và vũ khí đều không giống nhau, nam nam nữ nữ đều có, bọn họ hoặc là độc hành hiệp hoặc là hành động theo đoàn thể.

Một bên là bảng nhiệm vụ, là một số nhiệm vụ cố dung công khai hướng về phía mạo hiểm giả.

Bên trong là quầy hàng, là nơi xử lý nghiệp vụ, tiếp nhận nhiệm vụ, lĩnh tiền thưởng hoặc là đăng ký lính đánh thuê đều xử lý tại trên quầy.

Công hội vĩnh viễn là bận rộn, bởi vì mạo hiểm giả cũng phải ăn cơm, muốn ăn cơm thì phải kiếm tiền, thì phải làm việc.

Đỗ Lan và hai vị bạn mới đang tìm kiếm nhân viên, chuẩn bị tổ kiến một tiểu đội mười người.

Sở dĩ là mười người, là bởi vì đối với việc thăm dò di tích hoàn toàn mới, bình thường mà nói chính là mười người.

Không có nguyên nhân cụ thể gì, hoàn toàn là ước định mà thành.

Có chút cảm giác chơi game online rồi, bất quá game online lập tổ đội cần kêu gọi trên kênh chat.

Tại nơi này thì không cần, Kiệt Khắc và Mã Khắc đầu tiên nghĩ đến chính là mời người mình quen thuộc làm đồng bạn.

Không chỉ đỡ phải nghi kỵ lẫn nhau, hơn nữa phối hợp cũng không cần rèn giũa, đây là lựa chọn tốt nhất.

Đỗ Lan tỏ vẻ không có vấn đề: Nghe các ngươi, ta phối hợp công tác với các ngươi.

Thái độ khiêm tốn như thế của Đỗ Lan làm cho mạo hiểm giả pha chút hài lòng, cách nhìn đối với Đỗ Lan cũng thay đổi không ít.

Tổ đội thám hiểm, đây đã là cảm thụ rất lâu không có, trong cảm giác của Đỗ Lan cứ giống như là hoài cựu.

Không thể không nói dị thế giới kinh điển, những yếu tố này là không thể thiếu.

Kiệt Khắc và Mã Khắc có người quen, tổ kiến một tiểu đội chuẩn bị tiến về Đại Phần Mộ thám hiểm.

Có ma pháp sư, có chiến sĩ, phối trí phi thường toàn diện, hiển nhiên đây không phải bọn họ lần đầu tiên tổ đội.

Người này đáng tin không.

Có người len lén hỏi Kiệt Khắc.

Ta cảm thấy là đáng tin.

Nhưng mà ta cảm thấy người này không giống người tốt.

Đỗ Lan nếu nghe được câu này, khẳng định sẽ nói người tâm thần bất chính nhìn ai cũng không phải là người tốt.

Hắn cũng chỉ lừa gạt trộm cướp, ngẫu nhiên hạ độc thủ, làm người ta giật nảy mình thôi, nếu hắn không phải người tốt, trên thế giới này liền không có người tốt.

Tuy rằng mọi người đối với Đỗ Lan không có một trăm phần trăm tín nhiệm, bất quá đã tổ đội, bọn họ vẫn xuất phát.

Lần này bọn họ muốn dò xét rõ Đại Phần Mộ.

Khi Bất Tử Chi Vương biết Đỗ Lan mang theo một đám người tới gần, không khỏi thầm nói tốc độ thật nhanh.

Hắn tuy rằng sớm đã dự bị một chiêu này của Đỗ Lan, thế nhưng không ngờ tới đối phương lại tới nhanh như vậy.

Thật sự là thủ đoạn tốt.

Bất Tử Chi Vương không thể không thừa nhận Đỗ Lan là một người thực tiễn, tay chân nhanh đến kinh người: Chính mình cũng phải chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Tuy rằng không giết được Đỗ Lan, nhưng giết những người khác hẳn là không thành vấn đề, thuận tiện cũng thăm dò một chút ma pháp và chiến kỹ của thế giới này.

Lúc này Bất Tử Chi Vương cũng bức thiết cần tìm hiểu tri thức.

Đứng trước Đại Phần Mộ, mọi người vẫn bị quy mô di tích này làm chấn nhiếp, di tích lớn như vậy sao trước kia chưa từng nghe ai nhắc tới.

Không ngờ lại là thật.

Hiển nhiên cũng không phải tất cả mọi người đều tin tưởng Đỗ Lan, bất quá chân chính đứng trước di tích tang thương, bọn họ vẫn cảm nhận được một cỗ uy áp đến từ lịch sử.

Thành thị này chưa bao giờ được người ta đề cập tới, rốt cuộc là cái gì.

Ma pháp sư bác học tỏ vẻ trong ký ức căn bản hồi tưởng không nổi lai lịch bất kỳ kiến trúc vật nào ở đây.

Chờ chúng ta dò xét qua thì sẽ biết, di tích này tuyệt đối còn chưa bị quá nhiều người biết đến, chúng ta tuyệt đối là tốp người đi đầu, xem ra có cơ hội được ghi vào sử sách.

Nghĩ đến bên trong có khả năng có đủ loại di sản, các mạo hiểm giả liền kích động lên.

Muốn tiền, muốn danh, đều ở trong di tích này, chỉ cần bọn họ có thể tìm được chút đồ mang về vậy thì có thể làm cho bọn họ vĩnh thùy sử sách, danh lưu thanh sử.

Còn chờ cái gì, xuất phát thôi.

Từ từ, chúng ta còn không biết tình huống bên trong, nếu như có kẻ địch thì không tốt, cho nên vẫn là cẩn thận.

Trọng giáp đi trước, pháp sư ở giữa, chiến sĩ và cung tiễn thủ ở phía sau.

An bài rõ ràng, mọi người mới tiến vào di tích.

Ở mặt đất di tích là tàn hài lâu đài, vốn dĩ thủ hộ cũng rất nghiêm mật, bất quá hiện tại vong linh và ác ma đã trốn đi.

Bọn họ sẽ lợi dụng cơ quan đem những người này tách ra, đến lúc đó từng cái kích phá.

Đã tiến vào thì đừng hòng đi ra ngoài, tuyệt đối sẽ làm cho bọn họ chết không có chỗ chôn.

Từ từ đạp vào di tích, tại mặt đất không có thu hoạch gì, bọn họ rất nhanh liền tìm được lối vào dưới đất.

Đưa mắt nhìn nhau, lối vào dưới đất này pha chút giảng cứu, hơn nữa đứng tại cửa vào liền có từng luồng gió lùa từ dưới đất thổi tới, chứng minh không gian dưới đất này phi thường lớn.

Dưới đất có cái gì.

Các mạo hiểm giả tò mò nhìn vọng vào cửa, hy vọng có thể tiến vào trong đó tìm được càng nhiều bí mật.

Đi thôi, dù sao cũng đã tới, tổng không thể tay không mà về.

Ta có một loại cảm giác bên dưới nhất định có thu hoạch.

Mọi người đều muốn đi xuống, thế là kiểm tra lại trang bị, lại chuẩn bị đuốc, mọi người mới nối đuôi nhau mà vào.

Từ tầng một đến tầng ba đều đã chuẩn bị xong, dập tắt ánh đèn, khiến cho không gian dưới đất đều âm sâm sâm.

Đỗ Lan, ngươi biết không gian dưới đất này không.

Không gian dưới đất là phi thường tốt, ta cũng thích căn cứ dưới đất, cho nên người sống ở dưới đáy khẳng định đều rất thú vị.

Đỗ Lan nói.

Nhưng ý bọn họ hỏi căn bản không phải cái này.

Ta lại cảm thấy người thích sống dưới đất khẳng định đều rất âm trầm, không phải người tốt.

Ánh đuốc căn bản chiếu không được bao xa, bọn họ cảm giác trong bóng tối dường như có người đang nhìn lén bọn họ.

Mọi người yên lặng.

Người có trực giác mẫn cảm đã phát giác trong bóng tối có nguy hiểm, bảo mọi người yên lặng, hắn muốn cẩn thận quan sát.

Ma pháp sư nắm chặt pháp trượng, tùy thời chuẩn bị niệm tụng ma chú.

Cung tiễn thủ giương cung lắp tên, thời khắc chuẩn bị.

Chương 1662

Trong bóng tối xác thực có thanh âm làm người ta bất an truyền đến, tựa như có người nói nhỏ, lại giống như là thanh âm binh khí ma sát.

Nhưng mặc kệ là cái gì, người trong bóng tối khẳng định không có thiện ý gì.

Ca sát, một tiếng nổ vang.

Mọi người sắc mặt biến đổi, đây là thanh âm cơ quan.

Mau lui.

Hoàn toàn không do dự, cả đội ngũ nhanh chóng lùi về phía sau.

Thế nhưng vừa di chuyển như vậy, đội ngũ liền bị kéo giãn ra, trước khi bọn họ trốn ra ngoài, bọn họ liền bị chia thành mấy bộ phận, có người bị vách tường ngăn cách, có người rơi vào hố sâu cạm bẫy, có người trực tiếp mê mất phương hướng.

Cơ hồ là trong nháy mắt, mười người liền bị tách ra, chỉ có Đỗ Lan lưu tại nguyên chỗ.

Những mạo hiểm giả này cũng quá không đáng tin cậy rồi, Đỗ Lan tỏ vẻ nghe được cơ quan, bọn họ liền loạn, thật sự là một chút cũng không trấn định.

A.

Mạo hiểm giả thảm thiết kêu, hiển nhiên bọn họ đã cùng ác ma tương ngộ, đối mặt chính là đơn phương đồ sát.

Một mảnh hỗn loạn, bọn họ căn bản không ngờ tới sẽ có cường địch như vậy.

Đây đâu phải di tích, quả thực chính là ma sào, toàn là khô lâu và ác ma.

Kiệt Khắc bị một thanh đao bổ toác đầu, toát cả một thân mồ hôi lạnh, chờ đến khi hắn mở mắt ra phát hiện chính mình thế mà lại đang ở trong nhà mình, ngồi ở trên giường của mình, hết thảy chuyện này cứ như là một cơn ác mộng vậy.

Ta không phải đã chết rồi sao.

Xác thực chết qua một lần, bất quá bị Đỗ Lan cứu về đưa về quê nhà.

Đỗ Lan dẫn bọn họ tới chỉ là xem thái độ của Bất Tử Chi Vương, xem hắn có ra tay độc ác hay không.

Hóa ra thật sự sẽ làm vậy, đối với khách không mời mà đến xông vào Đại Phần Mộ, hắn cũng sẽ không khách khí.

Đương nhiên từ góc độ người xuyên việt mà xem, Đại Phần Mộ chính là nhà của hắn, hắn lại không có mời khách, những người này xông vào bị giết, chính mình cũng là phòng vệ chính đáng.

Đáng tiếc khô lâu không có nhân quyền a.

Ngươi đem bọn họ đưa tới chịu chết, cũng không biết xấu hổ nói mình là thần sao.

Bất Tử Chi Vương thấy thủ hạ đem kẻ địch đều giết sạch, hắn xuất hiện ở trước mặt Đỗ Lan.

Theo hắn thấy, Đỗ Lan so với hắn càng thêm tà ác.

Ta chỉ là mang bọn họ tới, ngươi hoàn toàn có thể lựa chọn không giết, là ngươi không hiểu được chia sẻ cho nên giết bọn họ, can hệ gì tới ta.

Đỗ Lan loại người này thiên đao vạn quả cũng không quá đáng, Bất Tử Chi Vương coi như là thấy được cái gì gọi là tà ác chân chính rồi: Chuyện tiếu lâm, đồ của ta dựa vào cái gì phải chia cho những tên mạo hiểm giả ngay cả quen biết cũng không quen biết này.

Ngược lại là ngươi xúi giục bọn họ tới chỗ ta trộm đồ, rắp tâm hại người.

Làm Vương mà chút khí độ này cũng không được, làm Vương chính là phải đem đồ của mình coi như đồ của mọi người, đem chuyện của mọi người coi như chuyện của mình.

Loại lời này căn bản không có đạo lý.

Đỗ Lan nói căn bản không phải là Vương, mà là công bộc của nhân dân.

Theo Bất Tử Chi Vương thấy Vương hẳn là như vậy: Đồ của ta là ta, đồ của các ngươi cũng là ta.

Hai người đối với cách nhìn về Vương có sự sai biệt cực lớn, hiển nhiên là nói không cùng một chỗ được, Bất Tử Chi Vương lạnh lùng nói: Tiễn khách.

Đỗ Lan tổ chức mạo hiểm giả bị thuộc hạ của Bất Tử Chi Vương nhẹ nhõm đánh bại, bất quá hành vi của hắn đã triệt để chọc giận Bất Tử Chi Vương.

Đại Phần Mộ là căn cơ của Bất Tử Chi Vương, hắn tuyệt đối sẽ không cho phép bất luận kẻ nào chen chân, ai dám đánh chủ ý lên Đại Phần Mộ đó chính là kẻ địch tất sát.

Đỗ Lan rời khỏi Đại Phần Mộ trong ánh mắt bất thiện của Bất Tử Chi Vương và thủ hạ.

Bất quá thủ pháp của Đỗ Lan làm cho Bất Tử Chi Vương suy xét lại chiến lược, hắn biết mình vẫn luôn quá bảo thủ, có đôi khi cũng nên to gan một chút.

Dưới sự kích thích của Đỗ Lan, một kế hoạch to gan thành hình.

Hắn muốn diễn xuất một vở kịch hay, để cho quân đội vong linh đi công kích thành thị nhân loại, sau đó lại để cho Thủ Hộ Giả đóng vai Chúa cứu thế đi cày danh vọng.

Kế hoạch to gan của Bất Tử Chi Vương có thể nói là một mũi tên trúng nhiều đích, đầu tiên đương nhiên là danh vọng, đồng thời cũng có thể bày ra thực lực, nếu có thể mà nói hắn muốn mượn cơ hội này lập quốc.

Trước tiên đem mảnh đất này khoanh lại, không thể lại phóng túng nhân loại khác tứ ý tới gần nữa.

Mà sau khi thành lập quốc gia, hắn liền có thể có một nhóm thuộc hạ nhân loại, có thể tại trên Đại Phần Mộ thành lập một tòa thành thị làm yểm hộ, đến lúc đó mọi người sẽ không còn đánh chủ ý lên Đại Phần Mộ nữa.

Nếu kế hoạch kiến quốc này thành công, vậy thì đây tuyệt đối là kế hoạch trăm lợi mà không có một hại.

Bất Tử Chi Vương đã bị Đỗ Lan ép cuống lên rồi, hiện tại hắn muốn binh đi nước cờ hiểm.

Hiện tại thủ đoạn bảo thủ chỉ là bị động bị đánh, chỉ có chủ động xuất kích.

Các Thủ Hộ Giả nghe được kế hoạch này của Bất Tử Chi Vương, tỏ vẻ phi thường tốt, Vương của bọn họ liền nên như vậy, là hóa thân của trí tuệ, đại biểu của tà ác.

Cái kế hoạch chính mình phát động chiến tranh rồi chính mình chung kết này quả thực là quá tốt, không chỉ tà ác mà còn thu ích đủ lớn.

Đây là một kế hoạch khổng lồ, cho nên cần không ít chuẩn bị.

Đầu tiên phải lựa chọn mục tiêu, sau đó còn phải lựa chọn một người hình tượng tốt diễn xuất tốt đi giả làm anh hùng.

Kỳ thực thời gian này Bất Tử Chi Vương đã biết ba phương hướng của Đại Phần Mộ là ba nước lớn của nhân loại, Vương quốc, Đế quốc và Giáo quốc.

Vương quốc và Đế quốc vẫn luôn đánh giặc, song phương bất phân thắng bại.

Bất quá hiện tại Đế quốc đổi một hoàng đế, không biết tình huống có thể có biến hóa hay không.

Về phần Giáo quốc phía nam, hoàn toàn là một quốc gia tôn giáo, lần trước triệu hoán thiên sứ chính là bọn họ, nói không chừng sẽ có đạo cụ đặc thù.

Còn có một quốc gia, phi thường nhỏ, kẹp ở giữa Vương quốc và Đế quốc, là quốc độ người lùn, quốc gia này phi thường nhỏ, hơn nữa còn là ở giữa các nước lớn của nhân loại, cho nên cơ bản không có cảm giác tồn tại gì.

Sở dĩ không bị diệt, cũng chỉ là bởi vì mảnh đất kia quá cằn cỗi.

Người lùn đều là thợ rèn giỏi, cũng là thiết lập rất kinh điển.

Sau khi biết những cái này, Bất Tử Chi Vương chuẩn bị tại giữa Vương quốc và Đế quốc chọn một thành thị tiến hành công kích.

Nông dân ở thế giới này kỳ thực đối với quốc gia không có cảm giác quy thuộc gì, bởi vì đối với bọn họ mà nói quốc gia liền mang ý nghĩa phải nộp thuế có lao dịch.

Chỉ có cư dân thành thị mới có cảm giác quy thuộc quốc gia mãnh liệt, hơn nữa cũng nhiệt tình đối với việc đánh giặc.

Bởi vì đối với cư dân thành thị mà nói tham gia chiến tranh là biện pháp tốt có thể tăng lên địa vị, đặc biệt là đối với người nghèo khó.

Nông dân thì không có loại ý nghĩ này, bọn họ chỉ cần dựa vào trời ăn cơm là được, dù sao có đất bọn họ cũng đói không chết.

Cho nên mặc kệ Vương quốc hay là Đế quốc, chỉ cần có thể làm cho nông dân nộp ít thuế trồng nhiều đất, bọn họ không ngại đổi một quốc gia thống trị, đổi một thể chế quý tộc.

Cho nên tại cổ đại muốn điều động tính tích cực của nông dân là khó khăn nhất, bình thường mà nói thì phải dùng tôn giáo để khống chế, kích phát động lực của bọn họ đi công kích dị giáo đồ.

Hoặc là chính là tuyên truyền kẻ địch tà ác, nói kẻ địch là tới cướp tiền cướp đất cướp phụ nữ, kích phát năng lượng mọi người thủ hộ gia viên.

Nhưng cho dù như thế, tại dòng sông dài lịch sử, trong một thời gian rất dài có thể đi lính đánh giặc vẫn là đặc quyền cư dân thành thị mới có.

Mà nông dân chỉ có thể coi là tồn tại cao hơn nô lệ một chút xíu.

Bất quá liên quan tới địa vị của nông dân, tại phương Đông và phương Tây lại có sự bất đồng rất lớn.

Nguyên nhân chủ yếu là bởi vì dòng sông.

Trên Địa Cầu, con sông dài nhất sông Nile ở Châu Phi, dài thứ hai sông Amazon ở Nam Mỹ, dài thứ ba sông Trường Giang ở Á Âu, dài thứ tư sông Mississippi ở Mỹ, dài thứ năm sông Yenisei ở Siberia, dài thứ sáu sông Hoàng Hà ở Á Âu, sông Ob ở Siberia.

Trong top 10 thì ba con sông khác cũng ở Nam Mỹ, Châu Phi và Siberia.

Châu Mỹ, Siberia, hai địa phương này tại cổ đại đều không có nhân khẩu quy mô lớn tụ tập liên tục.

Châu Phi thì có một Ai Cập, nhưng sau đó cũng suy tàn.

Chương 1663

Trong top 10 có hai con sông tại Á Âu, hơn nữa sông Hoàng Hà lại càng là lũ lụt không dứt.

Cho nên rất nhiều nhà khoa học nói vì để đối kháng lũ lụt mới cần một vương triều trung ương cường lực.

Có phi thường nhiều lũ lụt nói rõ tính không ổn định trong thu nhập của nông dân gia tăng, cũng dẫn đến nông dân càng thêm ỷ lại chính quyền trung ương.

Cũng là mỗi lần khi náo động, vì sao chủ lực quân khởi nghĩa luôn là nông dân.

Khiến cho nông dân khởi nghĩa trở thành hiện tượng không ngừng tái hiện trên lịch sử Á Âu.

Chế độ công dân của phương Tây, là lấy người thành thị làm chủ, chủ nghĩa tư bản sau này cũng giống như vậy lấy người thành thị làm chủ.

Tại phương Tây giác tỉnh đầu tiên cũng là cư dân thành thị, nông dân cuối cùng đều là bị ép bất đắc dĩ mới tiếp nhận công nghiệp hóa.

Mà tại phương Đông không giống vậy, nông dân có sức mạnh của chính mình, tố cầu của chính mình, tuy rằng bình thường rất tản mạn, thế nhưng một khi cần đến bọn họ, bọn họ sẽ bộc phát năng lượng làm người ta phải ghé mắt.

Những thứ này đều là ký ức khắc vào gen tích lũy được từ xưa đến nay dưới sự dẫn dắt của vương triều trung ương hết lần này tới lần khác đối kháng lũ lụt.

Cho nên chỉ cần có một người lãnh đạo ưu tú, hoặc là một cương lĩnh chính xác, bọn họ liền thời khắc chuẩn bị đi đối kháng đại tự nhiên cường đại.

Thế là người phương Tây nhìn qua đều rất ưu nhã rất thân sĩ, thế nhưng căn bản không ai quan tâm nhân dân tầng dưới chót, bởi vì những người này xưa nay không phải nhân vật chính.

Tại phương Đông nhìn thì là quê mùa, cái gì cũng là đồ nhà quê, nhưng những người quê mùa này đời đời kiếp kiếp đều là chủ nhân của mảnh đất này, mỗi một thời đại đều là nhân vật chính không thể thay thế.

Bởi vì sức mạnh thần bí ảnh hưởng, vùng đất Đỗ Lan nguyên bản đào đi ra cũng đã trở nên không giống nhau, cho nên hai con sông mất đi lực ảnh hưởng, thế là văn minh thiên ngoại cũng mất đi động lực thống nhất, phân ly thành nhiều quốc gia.

Tuy rằng từng có lúc nhân loại suýt chút nữa thì thống nhất, thế nhưng cuối cùng bởi vì không có động lực bên ngoài để thống nhất, cho nên cuối cùng vẫn là phân liệt.

Bởi vì căn bản không cần tập hợp hết thảy sức mạnh, thống nhất lộ ra rất dư thừa, liền không phù hợp nhu cầu lợi ích của một số người.

Không giống đối mặt lũ lụt, cần vạn chúng một lòng, cần tập trung hết thảy sức mạnh có thể tập trung để đối mặt, thống nhất chính là lựa chọn tốt nhất.

Đối với đại quốc thống nhất, quốc gia hưng khởi và phúc diệt không ngoài một nguyên nhân, hưng khởi là bởi vì cỗ sức mạnh khổng lồ này sau khi trị lý lũ lụt đã được phóng thích hợp lý, mà phúc diệt chính là có người không màng hậu quả lạm dụng cỗ lực lượng này, cuối cùng chỉ có thể bị sức mạnh phản phệ.

Người trước thành minh quân, người sau liền thành bạo quân.

Cho nên Vương quốc và Đế quốc mỗi năm đánh giặc cũng không có nông dân khởi nghĩa, bởi vì người chết đều là công dân thành thị ăn no rửng mỡ, bọn họ là vì vinh quang và địa vị mà chiến đấu, cùng sinh tồn một chút cũng không dính dáng.

Khổ nhiều nhất cũng chính là nông dân biên cảnh, người thành thị là hoàn toàn vui vẻ chịu đựng.

Chiến tranh cũng không mất đi một loại thủ đoạn giải trí đặc thù.

Muốn đánh trận, cốt lõi chính là kinh tế.

Người cổ đại cũng không hề ngốc, ngược lại họ rất biết cách chơi đùa với nó.

Chiến tranh cần tiền, mà tiền tệ thời cổ đại cơ bản chính là kim loại quý.

Đồng tiền đúc từ kim loại quý cũng có thể bị làm giả, hoặc bị ăn bớt trọng lượng.

Chỉ cần có con người là có hoạt động kinh tế.

Người nghèo lấy vật đổi vật. quý tộc và thương nhân lưu thông một lượng lớn tiền tệ, dùng tiền để giao dịch.

Vàng, bạc, đồng thau, thậm chí cả sắt đều có thể trở thành tiền tệ.

Cái gọi là thời đại Hoàng Kim, thời đại Bạch Ngân, thời đại Hoàng Đồng, thời đại Hắc Thiết, hà tất không phải là sự thay đổi của tiền tệ hay sao.

Bất quá, nếu dùng sắt làm tiền tệ thì quá xuẩn ngốc, bởi vì sản lượng sắt cao, lại dễ đúc, dân gian rất dễ tiến hành phỏng chế số lượng lớn, thị trường tiền tệ sẽ trở nên hỗn loạn.

Còn đồng thau thì thường được dùng làm tiền tệ cấp thấp, được lưu thông rộng rãi, tuy không phải kim loại quý nhưng cũng là loại tiền lẻ được thừa nhận phổ biến.

Cuối cùng chính là vàng bạc, đó mới là tiền lớn thực sự.

Quốc vương cũng thường xuyên không có tiền dư, nhưng lại muốn đánh trận, lại muốn sống xa hoa lãng phí thì phải làm sao.

Cách thứ nhất chính là vay tiền, tìm đại thương nhân hoặc đại địa chủ để vay.

Trong xã hội phong kiến, gia thần của quý tộc chỉ trung thành với quý tộc chứ không trung thành với quốc vương.

Mà lãnh chúa đối với phong địa có toàn quyền sở hữu, cho nên tất cả sản vật trên lãnh địa đều thuộc về lãnh chúa chứ không thuộc về quốc vương.

Có những lãnh chúa vận khí tốt, khai thác được mỏ vàng, thì sẽ xuất hiện hiện tượng lãnh chúa còn giàu hơn cả quốc vương.

Lại có những lãnh chúa đất đai màu mỡ, sản xuất đủ loại lương thực, gia súc, chỉ cần kinh doanh một chút cũng có thể giàu hơn quốc vương.

Quốc vương chỉ có thể giữ khư khư một mẫu ba sào ruộng của mình để thu thuế, nếu họ dám vươn tay về phía quý tộc, thì họ sẽ gặp xui xẻo.

Cho nên nếu quốc vương không có tiền, có thể đi tìm các lãnh chúa giàu có để vay.

Khi trả tiền, đương nhiên là phải trả thêm lãi suất, nếu trả không được thì sao.

Vậy thì đi đánh trận thôi.

Quốc vương chấn tay hô to, sang nước khác cướp một khoản về, trả cho lãnh chúa.

Tuy nhiên, nếu quốc vương ranh ma hơn một chút, hắn sẽ động tay động chân lên tiền tệ.

Ví dụ hắn hết tiền, vay được 1000 Kim Hồn tệ, sau đó hắn đem nung chảy Kim Hồn tệ rồi thêm vào một số kim loại rẻ tiền khác, như vậy hắn có thể nhận được 1200, thậm chí 1500 đồng vàng.

Đây chính là quốc vương làm tiền giả, nhưng cách này chẳng khác nào uống rượu độc giải khát.

Sau khi những đồng tiền kém chất lượng này được tung vào thị trường, chắc chắn sẽ gây ra sự tẩy chay của bách tính.

Có lẽ trong thời gian ngắn chưa có ảnh hưởng gì lớn, nhưng một khi quốc vương đã công khai làm tiền giả, chắc chắn sẽ khiến không ít thế lực dân gian tranh nhau bắt chước.

Mà khi người dân dùng tiền, chắc chắn sẽ tìm mọi cách tiêu hết những đồng tiền thiếu cân thiếu lượng trước, và cất giấu những đồng Kim Hồn tệ đủ trọng lượng đi.

Lâu dần, trên thị trường tiền xấu sẽ nhiều hơn tiền tốt, đây cũng chính là cái gọi là tiền xấu đuổi tiền tốt Quy luật Gresham.

Tiền xấu càng ngày càng nhiều sẽ dẫn đến vật giá leo thang.

Bởi vì mọi người đều biết hiện tại một đồng Kim Hồn tệ thực chất chỉ có giá trị bằng hai phần ba, hoặc một nửa đồng cũ.

Hàng hóa trước kia giá 1 Kim Hồn tệ, rất nhanh sẽ bán với giá 2 đồng.

Vật giá leo thang, tiền lại càng mất giá, lại càng phải nghĩ cách kiếm nhiều tiền hơn.

Nếu quốc vương càng ranh ma hơn nữa, tiếp theo hắn sẽ thao túng tỷ giá hối đoái.

Ví dụ nói hôm nay tiền tệ bản quốc và lân bang là 1 đổi 1, quốc vương dùng một ngàn tiền bản quốc đổi lấy 1000 tiền ngoại quốc.

Ngày hôm sau, quốc vương bắt đầu làm giảm giá trị tiền trong nước, biến tỷ giá thành 2 đổi 1, rồi đem một ngàn Kim Hồn tệ ngoại quốc đổi hôm qua đổi thành hai ngàn Kim Hồn tệ bản quốc.

Như vậy, quốc vương bằng không có thêm 1000 Kim Hồn tệ, có thể mua thêm lượng hàng hóa trị giá một ngàn, nhưng cách này cũng không thể lâu dài, bởi vì một ngàn đồng từ trên trời rơi xuống này thực chất là biến tướng bóc lột bách tính trong nước.

Hơn nữa tuy quốc vương có quyền lực làm vậy, nhưng việc thay đổi tỷ giá chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến giao dịch quốc tế.

Đối với ngoại tư rất không thân thiện, vì tiền họ kiếm được đột nhiên bị bốc hơi.

Lâu dần, mọi người đều không muốn làm ăn với nước ngoài nữa.

Chương 1664

Đương nhiên, con đường ranh ma thứ ba của quốc vương chính là phế trừ tiền cũ, phát hành tiền mới.

Không phải hết tiền sao.

Vậy thì phế bỏ tiền trong dân gian, tự mình định ra tiền tệ mới là xong.

Ở cổ đại, vì tiền tệ đều làm từ kim loại quý nên bản thân nó có giá trị.

Quốc vương chính vì không có vàng mới phát hành tiền mới, cho nên tiền mới chắc chắn sẽ không phải là kim loại quý, thông thường sẽ là tiền sắt.

Nhưng khuyết điểm của tiền sắt đã nói ở trên rồi, tuy có thể giúp quốc vương giải quyết vấn đề vốn, nhưng tệ đoan của tiền sắt còn đáng sợ hơn cả tiền xấu, gây ra lạm phát càng nghiêm trọng hơn.

Tóm lại, khi quốc vương hết tiền sẽ tìm mọi cách giải quyết vấn đề này, bất kể là thành thật vay tiền hay ranh ma làm rối loạn thị trường tiền tệ, luôn có cách.

Thông thường các quốc vương vẫn khá thật thà, hết tiền thì vay tiền, sau đó đi ra ngoài cướp bóc là được.

Bởi vì phương pháp này hiệu quả nhất, nếu dùng tiền xấu thì có khả năng gây ra bạo loạn lớn hơn.

Mà các chủ nợ cũng thích cách thứ nhất hơn, thậm chí vì quốc vương muốn đánh trận, họ còn sẽ xung phong hãm trận, cho vay nhiều tiền hơn để đầu tư mạo hiểm vào quốc vương.

Dù sao chỉ cần họ hoàn thành việc cướp bóc, tiền đầu tư đều có thể thu hồi, hơn nữa còn kiếm được một khoản lớn.

Quốc vương và các đại hộ mới thực sự lợi hại, hoàn thành cướp bóc, tiền của đại hộ được hoàn trả đủ số, lợi nhuận cướp được thì chia ba bảy.

Chỉ khi tín dụng của quốc vương hoàn toàn phá sản, căn bản không vay được tiền, quốc vương mới đành liều mạng sử dụng tiền xấu.

Đương nhiên lúc này thông thường quốc vương cũng đã nợ nần chồng chất, cho nên mới bất đắc dĩ lợi dụng cách ranh ma để tiêu tiền.

Bất quá, vì tiền cổ đại và tiền giấy hiện đại không giống nhau, bản thân kim loại quý đã có giá trị, nên ở cổ đại sau khi lạm phát chắc chắn sẽ kéo theo giảm phát.

Bởi vì giá trị kim loại quý vẫn còn đó, mọi người sẽ tích trữ kim loại quý lại, giống như tích trữ lương thực để đề phòng vạn nhất.

Không tiêu tiền, kim loại quý lưu thông sẽ ngày càng ít, tự nhiên sẽ dẫn đến giảm phát.

Vốn dĩ lưu thông là 1000 Kim Hồn tệ, sau khi giảm phát chỉ còn lưu thông 200, nhưng hàng hóa vẫn nhiều như thế, thương gia muốn bán được hàng thì chỉ có thể bán lượng hàng trị giá 1000 với giá 200200 Kim Hồn tệ này e rằng ngay cả chi phí cũng không thu hồi được, nên thương nhân chỉ có thể sa thải người làm thuê, đóng cửa kinh doanh.

Lượng lớn người thất nghiệp, mọi người càng không dám tiêu tiền, thế là bách nghiệp tiêu điều, cuối cùng quốc vương càng không có tiền chỉ có thể phá sản, quốc gia cũng coi như xong đời.

Lạm phát khiến bách tính dân không liêu sinh, giảm phát cũng y như vậy.

Mà thủ đoạn tốt nhất để giải quyết rắc rối kinh tế thực ra chính là tiêu hao nhân khẩu.

Cho nên Vương quốc và Đế quốc ngày nào cũng đấu đá đánh trận, nhưng hai bên lại phát triển ổn định, chính vì họ đã tiêu hao một lượng nhân khẩu nhất định, giảm thiểu chi tiêu.

Phải biết rằng không ít cư dân thành phố nộp thuế chẳng bao nhiêu, nhưng ăn dùng mỗi năm lại không ít, tiêu tốn rất nhiều tài nguyên công cộng, cho nên sau khi tiêu hao bớt nhân khẩu, cũng tương đương với việc tiết kiệm chi tiêu.

Bất Tử Chi Vương hiển nhiên không hiểu kinh tế dị thế giới, cho nên mới khổ tâm nghĩ cách kiếm tiền.

Mà Đỗ Lan rất am hiểu những hoạt động kinh tế này, cho nên hắn đã đến trụ sở của một thương hội nọ, mục tiêu của hắn chỉ có một: Vay tiền.

Sau đó thuê một đội lính đánh thuê, dẫn đầu phát động chiến tranh, rồi do hắn hoàn thành kế hoạch tà ác của Bất Tử Chi Vương thay cho y.

Hắn muốn phát động chiến tranh, sau đó để Thánh Đấu Sĩ kết thúc chiến tranh và trở thành Đấng Cứu Thế.

Vay tiền.

Hội trưởng thương hội nhìn người thanh niên khí vũ hiên ngang trước mắt, có chút không nắm bắt được suy nghĩ của đối phương.

Hắn lại muốn vay ba vạn Kim Hồn tệ, đây không phải là con số nhỏ.

Thương hội khởi nghiệp bằng buôn bán nô lệ, hiện tại Vương quốc đang phế trừ nô lệ, cho nên thương hội nô lệ này cũng đang thử chuyển đổi mô hình.

Nhưng đường chuyển đổi khó đi, họ vẫn luôn hâm mộ những đại thương nhân cho vay nặng lãi, nên cũng học đòi bắt đầu cho vay.

Cho vay nặng lãi có từ ngàn xưa, chỉ là số tiền lớn nhỏ khác nhau mà thôi.

Quan phương, dân gian, tôn giáo, nhiều không đếm xuể.

Ở cổ đại, rất nhiều quan lại sau khi thu thuế không nộp ngay vào quốc khố, mà nghĩ cách dùng số thuế này kiếm lời trước, và cách quan viên thường chọn chính là cho vay lãi để kiếm lời.

Còn có chùa chiền, vì chùa chiền nhận được rất nhiều tiền hương hỏa, trừ chi tiêu hàng ngày, số tiền dư ra cũng có thể dùng để cho vay.

Dân gian thì càng khỏi phải nói, thương nhân, địa chủ, thậm chí là người bình thường, chỉ cần có chút tiền dư đều sẽ đi cho vay, tương đương với đầu tư hiện đại, để tiền đẻ ra tiền.

Ba vạn không phải con số nhỏ, không biết ngài muốn vay nhiều tiền như vậy để làm gì.

Đương nhiên là đánh trận rồi.

Đỗ Lan không hề giấu giếm: Ta cần tiền để thuê sơn tặc và lính đánh thuê, sau đó đi công đánh thành phố, cướp hết tiền trong thành về.

Đến lúc đó trả cho các ngươi cả vốn lẫn lãi, còn phần dư ra thì thuộc về ta.

Im lặng.

Đối với suy nghĩ ngây thơ lãng mạn này của Đỗ Lan, thương nhân chỉ muốn nói nếu kiếm tiền dễ dàng như vậy thì họ đã sớm đi làm cướp rồi.

Cướp bóc thì tiền đến nhanh thật, nhưng lại đòi mạng.

Khoản đầu tư này rủi ro quá cao: E rằng chúng tôi không thể cho ngài vay số tiền lớn như vậy.

Đỗ Lan rất ngạc nhiên, vẻ mặt như thể đang nói các người có bị ngốc không: Chẳng lẽ còn có việc làm ăn nào tiền đến nhanh hơn cướp tiền sao.

Thương nhân cạn lời, suy tính kiểu đó hả.

Tiên sinh, chúng tôi cho vay là phải cân nhắc rủi ro thu hồi vốn.

Làm sao ngài đảm bảo mình chắc chắn sẽ thắng lợi.

Nếu ngài có thể chứng minh mình có thể dựa vào một đám ô hợp mà giành chiến thắng, chúng tôi ngược lại không ngại cho ngài vay tiền, đừng nói ba vạn, năm vạn cũng được.

Ta có nội ứng, đến lúc đó căn bản sẽ không có chiến đấu quá lớn, trong ứng ngoài hợp, thắng lợi chắc chắn thuộc về ta.

Đỗ Lan tự tin nói: Nếu ngươi không tin, thì chính là bỏ lỡ một vụ làm ăn chắc chắn có lãi rồi.

Xem ra ta chỉ đành đi tìm thương hội khác.

Thương nhân thấy Đỗ Lan định đi thật, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ đối phương thực sự có phương pháp tất thắng.

Nghĩ lại cũng đúng, nếu không có cách tất thắng, sao lại mạo hiểm chứ.

Đây chính là lấy mạng ra đánh cược, chắc chắn phải nắm chắc mới làm.

Nhưng thương nhân còn phải cân nhắc làm sao chứng minh đối phương không phải kẻ lừa đảo.

Nếu hắn cầm tiền rồi chạy, hoặc thông đồng với bọn sơn tặc lừa đảo thì sao.

Cho nên nói rủi ro và cơ hội cùng tồn tại, ba vạn Kim Hồn tệ tuy con số không nhỏ, nhưng đối với thương hội nô lệ thực ra cũng không tính là quá nhiều.

Việc cần làm là cân nhắc lợi hại, xem tổn thất ba vạn lớn hơn, hay là không làm vụ này thì tổn thất vốn liếng tiềm năng lớn hơn.

Nếu hắn thực sự thành công, thì lợi nhuận có lẽ là mười vạn Kim Hồn tệ.

Thắng là lãi ròng bảy vạn, nếu không đầu tư thì lỗ to.

Trước lợi ích khổng lồ, tổn thất ba vạn ngược lại thành chuyện nhỏ.

Chờ đã.

Đỗ Lan đã bước một chân ra khỏi cửa, hội trưởng gọi hắn lại: Tôi muốn nghe kế hoạch chi tiết.

Đỗ Lan miệng lưỡi trơn tru, uống ba chén trà, mới nói ra kế hoạch một cách ba hoa chích chòe, dù sao biểu hiện của hắn hoàn toàn là nắm chắc phần thắng, chỉ cần tiền là được.

Mà theo miêu tả của Đỗ Lan, lợi ích cuối cùng từ việc cướp đoạt thành phố sẽ lên tới ba mươi vạn, chỉ cần thành công thì chính là lợi nhuận gấp mười lần.

Làm cướp tuy không có kỹ thuật gì đáng nói, nhưng quả thực kiếm ra tiền.

Cuối cùng, sau khi thương nhân tranh thủ được mức lãi suất ba trăm phần trăm, đã đồng ý cho Đỗ Lan vay ba vạn Kim Hồn tệ.

Đương nhiên để phòng ngừa Đỗ Lan cầm tiền bỏ trốn, tiền sẽ không đưa trực tiếp cho Đỗ Lan, mà do người của thương hội nắm giữ, họ sẽ tham gia toàn bộ quá trình, làm quản gia tài chính cho Đỗ

Lan.

Chương 1665

Đã chốt xong tiền nong, Đỗ Lan nhanh chóng đi tìm lính đánh thuê và tụ tập sơn tặc, gom góp một đám ô hợp.

Quản gia tài chính phát hiện Đỗ Lan thực sự muốn khai chiến, kích động đến suýt nhảy cẫng lên.

Bởi vì những gì Đỗ Lan nói đều là thật, vậy thì bọn họ chỉ cần ngồi chờ đếm tiền đến mỏi tay là được.

Tuy nhiên bọn họ dường như vẫn chưa nhận được đáp án rõ ràng từ Đỗ Lan, không biết rốt cuộc Đỗ Lan muốn cướp thành phố nào.

Bất Tử Chi Vương lựa chọn thủ đô Vương quốc, y đã để thủ hạ ác ma xây dựng một đội quân ác ma, đội quân này hoàn toàn do ác ma bắt giữ con người tiến hành thí nghiệm cải tạo mà thành, mục tiêu của chúng là thủ đô.

Bất Tử Chi Vương định để thuộc hạ ác ma tấn công thủ đô trước, sau đó y dùng thân phận mạo hiểm giả đến giải cứu.

Hiện tại y đã phái người tiềm nhập thủ đô thu thập tình báo cần thiết cho tác chiến.

Đã Bất Tử Chi Vương chọn thủ đô, vậy thì Đỗ Lan cũng chọn thủ đô.

Khi Đỗ Lan nói muốn tấn công thủ đô Vương quốc, đám lính đánh thuê, sơn tặc, thương nhân đều chết lặng.

Tuy bọn họ không có tình cảm gì với quốc vương, nhưng phòng vệ thủ đô sao có thể bị đám ô hợp như bọn họ đánh bại.

Các ngươi phải có niềm tin vào chính mình, cũng phải có niềm tin vào ta.

Ta đã sắp xếp xong xuôi cả rồi, đã cài cắm tế tác trong quân thủ vệ, đến lúc đó bọn họ sẽ mở cổng thành, chúng ta chỉ cần xông vào cướp bóc là được.

Đỗ Lan nói.

Nhưng còn lính canh thì sao.

Bọn họ sẽ tấn công chúng ta.

Đỗ Lan biểu thị cứ bình tĩnh chớ nóng: Lính canh cứ giao cho ta, Hỏa Chi Cao Hưng của ta đã khát khao khó nhịn rồi.

Đỗ Lan đổi một thanh bội kiếm, khi tuốt khỏi vỏ, ngọn lửa bùng lên vạn trượng.

Thấy Đỗ Lan lại có thể điều khiển ma kiếm đáng sợ như vậy, mọi người lập tức có niềm tin, xem ra Đỗ Lan đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

Khoảnh khắc nhìn thấy ngọn lửa, không biết tại sao bọn họ lại tràn đầy dũng khí, tràn đầy tự tin.

Bởi vì Đỗ Lan đã thêm sóng thôi miên vào trong ngọn lửa, chỉ cần nhìn thấy ngọn lửa của Hỏa Chi Cao Hưng, mọi cảm xúc tiêu cực đều sẽ biến mất, không còn nghi hoặc, không còn sợ hãi, đám ô hợp liền trở thành đội quân không biết sợ, đội quân vui vẻ, đội quân khoái lạc.

Đám ô hợp bị Hỏa Chi Cao Hưng thôi miên nhanh chóng xuất kích, đi đường vòng tránh các thị trấn, một đường chém gai chặt góc cuối cùng cũng đến trước thủ đô Vương quốc.

Tổng cộng mới hơn năm trăm tên lính đánh thuê và sơn tặc, lại phải đối mặt với thủ đô có tám ngàn thủ quân tinh nhuệ và ba ngàn mạo hiểm giả, bất kể nhìn thế nào cũng là lấy trứng chọi đá, nhưng lúc này bọn họ đã phóng lao thì phải theo lao, chỉ có thể tấn công.

Đỗ Lan tịnh không có nội ứng gì cả, nhưng chút cổng thành cỏn con đối với hắn căn bản không có độ khó.

Chỉ thấy hắn giơ cao Hỏa Chi Cao Hưng, chấn tay hô to: Theo ta xông lên.

Sát.

Đám ô hợp không có bất kỳ cảm xúc tiêu cực nào lao ra, khiến quân thủ thành trên tường thành đều nhìn đến ngẩn ngơ, hoàn toàn không biết đám người này chui từ đâu ra.

Hơn nữa không biết bọn họ nghĩ gì, người bình thường đâu ai lại đi tấn công thủ đô chứ.

Ô ô.

Trên tường thành vang lên tiếng tù và, quân thủ vệ nhanh chóng phản ứng lại, cung tiễn thủ chuẩn bị bắn một đợt trước.

Lại thấy dưới chân tường thành hỏa quang bùng lên dữ dội, sau đó một con cự long bằng lửa mãnh liệt va vào cổng thành, ngọn lửa không gì cản nổi.

Cổng thành dày nặng trong nháy mắt bị nung chảy, ngọn lửa từ lỗ thủng xông ra, làm kinh động cả thành phố này.

Nhất thời tất cả mọi người đều loạn, bởi vì không ai ngờ địch nhân lại lợi hại như thế, một chiêu đã phá tan cổng thành.

Không ít binh sĩ canh giữ ở cổng thành bị sóng nhiệt thổi bay, đau đớn ngã xuống đất, lông mày đều bị thiêu rụi.

Giết.

Đại quân bị thôi miên xông vào, toàn tốc lao về phía khu thị chính.

Nhân viên tình báo của Bất Tử Chi Vương là Tái Ba Tư Sebas Tian đang ngụy trang thành thương nhân Đế quốc.

Tái Ba Tư là thủ hộ giả hiếm hoi trong Đại Phần Mộ Nazarick thiên về chính nghĩa, thể thuật vô song, là bậc thầy chiến đấu.

Nếu chỉ tính thể thuật, ông ta và Bất Tử Chi Vương có thể chia năm năm.

Nghe thấy tiếng chiến đấu, Tái Ba Tư lập tức nhảy lên mái nhà nhìn ra xa, chỉ thấy cổng thành lửa cháy lập lòe, ông thầm nghĩ chẳng lẽ Bất Tử Chi Vương đã đẩy nhanh kế hoạch.

Trừ Bất Tử Chi Vương ra, ông không nghĩ ra còn ai sẽ đến tấn công thủ đô.

Tại cổng thành, địch nhân đã xông vào.

Thủ quân ra sức chống cự, lại phát hiện đám ô hợp trang bị toàn rác rưởi này lại hãn không sợ chết, hơn nữa kỹ năng chiến đấu của mỗi người đều vô cùng xuất sắc.

Bọn họ bám sát Hỏa Chi Cao Hưng trong tay Đỗ Lan, chỉ cần nằm trong phạm vi bức xạ của ngọn lửa là có thể nhận được gia tăng năng lực.

Cho nên dù là dao rỉ rìu cùn cũng có thể chém toác áo giáp kiên cố của chiến sĩ thủ vệ, chém đứt vũ khí của lính canh.

Cuộc xâm nhập đột ngột khiến mọi người căn bản không phản ứng kịp.

Trong lâu đài quốc vương, hoàng tộc đang nghe đại thần báo cáo.

Làm sao một đám địch nhân như vậy lại có thể lẻn tới đây.

Lại còn công vào thành phố, vì sao.

Bệ hạ, hiện tại chuyện đó không còn quan trọng nhất, đánh bại chúng mới là việc khẩn cấp.

Chiến sĩ trưởng nói.

Quốc vương trầm trọng gật đầu: Tuyệt đối không thể để chúng tiến vào nội thành, phải tiêu diệt chúng ở ngoại thành.

Tập kết tất cả binh sĩ, còn nữa, tuyên bố mệnh lệnh của ta, phàm là tất cả mạo hiểm giả tham gia chiến đấu, sau khi kết thúc đều sẽ được trọng thưởng.

Quốc vương nhìn ánh lửa di chuyển nhanh chóng, trong lòng lo lắng, hy vọng sớm giải quyết được kẻ địch.

Mọi người lĩnh mệnh rời đi, ánh mắt của tất cả đều tập trung vào chiến trường, bao gồm cả tình báo viên Tái Ba Tư của Bất Tử Chi Vương.

Lão thân sĩ nhíu mày, ông vẫn chưa biết rốt cuộc đây là tình huống gì.

Ông bảo người hầu đi theo mình liên hệ với Bất Tử Chi Vương, sau đó ông chuẩn bị tự mình ra tiền tuyến xem sao.

Tái Ba Tư đại nhân.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói rụt rè gọi ông lại.

Đó là một cô gái yếu đuối, rất trẻ, ước chừng mười mấy tuổi, rất xinh đẹp nhưng trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Dường như thế giới này chỉ có Tái Ba Tư mới có thể cho cô một chút cảm giác an toàn.

Thiếu nữ này quả thực đáng thương, cô là kỹ nữ bị xã hội đen thủ đô khống chế, bị đánh đập lăng nhục.

Có một lần vì bị đánh quá tay, bị cho là đã hết thuốc chữa, liền bị vứt trong con hẻm nhỏ, mặc cho cô chết dần chết mòn.

Nếu không phải Tái Ba Tư kiến nghĩa dũng vi, thiếu nữ đã chết thật rồi.

Nhưng hiện tại thiếu nữ không tin tưởng ai cả, chỉ tin mỗi lão thân sĩ Tái Ba Tư.

Trải qua những ký ức thảm khốc như ác mộng đó, là ai cũng sẽ không còn tin vào con người nữa, có những kẻ hoàn toàn là dã thú khoác da người.

Kỳ Nhã Lôi are, cô ở lại trong nhà, sẽ rất an toàn.

Xuất phát từ một niệm nhân từ cứu giúp thiếu nữ, và luôn tận tâm chăm sóc cô, nhưng không có nghĩa là lão thân sĩ có suy nghĩ không an phận, ông chỉ làm một việc rất bình thường.

Hiện tại lão thân sĩ phải đi hoàn thành sứ mệnh của Vương.

Thiếu nữ lại rất lo lắng, cô có một loại cảm giác, trong lòng vô cùng bất an, dường như lão thân sĩ đi rồi sẽ vĩnh viễn không trở lại: Đại nhân, đừng đi.

Tái Ba Tư lại không dừng bước, vừa xoay người đã ở cách xa trăm mét.

Đại nhân, ngài nhất định phải trở về a.

Thiếu nữ cầu nguyện.

Ầm ầm.

Chương 1666

Ngọn lửa của Hỏa Chi Cao Hưng hưng phấn nhảy múa dọn đường trên phố lớn, căn bản không ai dám lại gần.

Đỗ Lan một ngựa đi đầu dẫn đám ô hợp sát hướng lâu đài, nơi đó có thuế thu của một nước, có vô số bảo vật.

Là hắn.

Tái Ba Tư vạn lần không ngờ sẽ gặp Đỗ Lan ở đây dưới hình thức này.

Đỗ Lan lúc này hoàn toàn là thổ phỉ, hắn dẫn đầu xung kích, điên cuồng phá hoại.

Tại sao lại là hắn.

Hắn lại muốn phá hoại kế hoạch của Bất Tử Chi Vương sao.

Không, nếu thực sự như vậy, tại sao hắn phải tự mình hóa thân thành cường đạo.

Làm cường đạo đâu phải chuyện vinh quang gì, một người đàn ông mạnh mẽ có thể so găng với Bất Tử Chi Vương như thế, tại sao lại tự hạ thấp mình.

Hiển nhiên Tái Ba Tư không hiểu Đỗ Lan, nếu cần thiết, Đỗ Lan sẽ còn gian trá hơn cả gian thần, vô sỉ hơn cả kẻ phản bội, sẽ hô to Mười tám năm sau ta lại là một hảo hán.

Tuyệt đối đừng đánh giá quá cao giới hạn đạo đức của người đàn ông này.

Làm sao bây giờ.

Đã không phải là Bất Tử Chi Vương, vậy chứng tỏ kế hoạch của

Vương đã gặp trở ngại.

Đỗ Lan đến công thành, không ngoài hai kết quả.

Bị tiêu diệt, thì ảnh hưởng không lớn đến Vương, nhưng Đỗ Lan mạnh như vậy sao có thể bị tiêu diệt.

Loại thứ hai chính là công hạ tòa thành trì này, vậy thì kế hoạch của Vương sẽ thua cả bàn.

Vương vốn định tạo dựng hình tượng Đấng Cứu Thế, nhưng nếu tòa thành này mất rồi, thì phải bắt đầu lại từ đầu.

Mình có nên ra tay không.

Tái Ba Tư hạ quyết tâm, ông dùng ma pháp bảo nữ hầu thông báo cho Vương, để ngài ấy thực hiện kế hoạch sớm hơn.

Trước khi Vương chạy tới cứu vãn tòa thành này, hãy để thủ hộ giả như ông câu giờ cho Vương.

Vương sẽ trở thành anh hùng, kế hoạch sẽ tiếp tục thực hiện, chỉ cần mình cầm chân Đỗ Lan là được.

Bất Tử Chi Vương có ma pháp dịch chuyển, chỉ cần chuẩn bị một chút là có thể đến thủ đô hoàn thành kế hoạch.

Oanh, nghĩ đến đây Tái Ba Tư ra tay.

Thủ quân đã tuyệt vọng rồi, bởi vì họ phải đối mặt với một đám quái vật.

Những tên cướp này trên mặt mỗi người đều dương dương nụ cười khoa trương, dường như đang hưởng thụ bữa tiệc giết chóc này, nụ cười méo mó đó quả thực chính là ác ma.

Thủ quân cũng là người, cũng biết sợ, những đối thủ không bình thường trước mắt khiến họ cảm thấy sợ hãi.

Nhưng đúng lúc này, một người đàn ông mặc vest phẳng phiu đáp xuống trước mặt kẻ địch, muốn lấy sức một người ngăn cản dòng lũ xâm lược này.

Người này chính là Tái Ba Tư, lão thân sĩ râu bạc, trung thần của Vương.

Đỗ Lan nhìn thấy Tái Ba Tư cũng dừng bước, hắn vừa dừng, dòng lũ phía sau cũng lập tức tạm ngừng: Hóa ra là lão già mày rậm mắt to ngươi.

Tái Ba Tư quả thực trông rất chính khí, đây cũng là nguyên nhân tại sao ông có cơ hội tiến vào thành phố loài người làm tình báo viên, bởi vì ông là người hiếm hoi trong Đại Phần Mộ không có tà khí.

Đỗ Lan, ta nhất định sẽ ngăn cản ngươi.

Các vệ binh không ngờ lúc này lại có một nhân vật như anh hùng đứng ra chống lại cường đạo, nhao nhao đặt hy vọng lên người ông.

Vậy thì tới đi, lần trước giao thủ với ngươi, ngươi chưa xuất toàn lực.

Hy vọng lần này ngươi toàn lực công kích, nếu không thì ngươi sẽ không thể toàn thân trở ra đâu.

Đỗ Lan cười nói.

Tái Ba Tư cũng có suy nghĩ này, ông muốn phát huy thể thuật đến cực hạn.

Oanh.

Mặt đất bị đạp nát, Tái Ba Tư lao đến, như gió như điện, tựa rồng tựa hổ, một đạo kình phong quét qua khiến nhà cửa hai bên rung lên bần bật, thậm chí ngói trên mái nhà cũng bị thổi bay.

Nhanh, cực nhanh, Tái Ba Tư trong nháy mắt đã đến trước mặt Đỗ

Lan, đồng thời tung ra mười hai quyền và mười hai cước.

Tóc Đỗ Lan bay phần phật, kình phong đánh vào da hắn tê tê dại dại.

Hắn dùng động tác linh hoạt tránh né đòn tấn công của Tái Ba Tư, nhưng hai người đã không còn khoảng cách nào, tiếp theo sẽ là những đòn công kích mãnh liệt hơn nữa.

Tuy nhiên Đỗ Lan vẫn ung dung dư dả trong đòn tấn công của Tái Ba Tư, thậm chí còn có thể nhảy nhót chạy quanh: Nhanh hơn chút nữa, nhanh hơn chút nữa.

Tái Ba Tư biết Đỗ Lan rất mạnh, nhưng không ngờ lại lợi hại đến thế.

Thực ra biểu hiện của Tái Ba Tư trong mắt thủ quân đã rất lợi hại rồi, đã là đơn vị anh hùng, lại không ngờ Đỗ Lan còn mạnh hơn.

Oanh.

Tái Ba Tư đã dốc toàn lực, kình phong bành trướng, chèn ép phòng ốc xung quanh, khiến nhà cửa sụp đổ, cả không gian đều là dư uy chiêu thức của Tái Ba Tư, như bão tố quét qua.

Thế nhưng đối thủ của ông là Đỗ Lan.

Sau khi Tái Ba Tư đánh ra hơn ba trăm chiêu, Đỗ Lan cuối cùng cũng phản kích.

Một quyền.

Cả người Tái Ba Tư cong lại như con tôm, bụng ăn trọn một quyền, nội tạng đảo lộn, phun ra một ngụm máu, đồng thời lùi liên tiếp năm bước suýt ngã.

Nhưng Tái Ba Tư không thể ngã, ít nhất trước khi Bất Tử Chi Vương đến thì không thể ngã xuống.

Đối mặt với cường địch chưa từng có, Tái Ba Tư đứng chắn trước mặt thủ quân, một mình đối chiến Đỗ Lan, kéo dài thời gian cho sự xuất hiện của Bất Tử Chi Vương.

Tất cả đều vì nhiệm vụ của Bất Tử Chi Vương, ông phải để Bất Tử Chi Vương trở thành anh hùng, cày danh vọng.

Oanh, cho nên Tái Ba Tư ổn định trận cước, hai chân ma sát trên mặt đất để dừng xu thế lùi lại.

Đồng thời ông nén sự xúc động muốn ngã xuống, dùng ma lực áp chế cơn đau.

Khóe miệng vương máu, nhưng ánh mắt kiên định.

Mặt đường đá xanh đã vỡ nát, nhà cửa hai bên cũng lung lay sắp đổ, mái nhà đã bị hất bay.

Chỉ giao thủ ngắn ngủi đã gây ra không ít phá hoại.

Thủ quân thủ đô ở xa nhìn thấy, căn bản không dám lại gần, họ chỉ có thể cầu nguyện Tái Ba Tư có thể cản được người đàn ông cầm trường kiếm rực lửa đáng sợ kia.

Hỏa Chi Cao Hưng đói rồi.

Đỗ Lan nhìn Tái Ba Tư, từ từ múa một đường kiếm hoa.

Tái Ba Tư không nói gì, ông chỉ tiếp tục phát động công thế, ma lực bao bọc toàn thân, ông chính là dũng sĩ hung mãnh nhất hôm nay.

Oanh, hai nắm đấm của Tái Ba Tư hóa thành lồng giam úp xuống, định đánh gãy toàn bộ xương cốt của Đỗ Lan, đây chính là chiến kỹ của ông: Cốt Toái.

Hỏa Chi Cao Hưng trong tay Đỗ Lan nhanh chóng phóng ra một ngọn lửa màu cam hóa thành bức tường bao bọc Đỗ Lan.

Chiến kỹ của ngươi không thể đánh bại Hỏa Chi Cao Hưng của ta, bức tường này là bức tường vui vẻ, là bức tường thiện lương.

Đỗ Lan biểu thị đối phương dù đấm thế nào cũng vô dụng.

Oanh.

Bức tường lửa chặn đứng nắm đấm và ma lực, đồng thời bức xạ nhiệt độ cao cũng đang đối kháng với ma lực của địch nhân.

Chương 1667

Nắm đấm của Tái Ba Tư bị nhiệt độ của ngọn lửa làm bị thương, nhưng ông vẫn nghĩa vô phản cố mà tung quyền.

Rất tốt, rất tốt, khí thế của ngươi bắt đầu áp chế ta rồi.

Đỗ Lan đứng sau tường lửa, mặc cho đối phương tấn công thế nào vẫn lù lù bất động.

Nhưng so sánh như vậy, khí thế của Tái Ba Tư mạnh hơn rất nhiều, đáng tiếc chỉ có khí thế mạnh thì chẳng có tác dụng gì.

Oanh long, nhà cửa xung quanh cuối cùng sụp đổ toàn bộ, lượng lớn bụi đất bay lên mù mịt bao trùm cả chiến trường, mọi người chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy hình dáng.

Bụi đất bị khuấy động, kình khí chấn bay mọi thứ xung quanh, giữa lúc bụi bay mù mịt, chứng minh Tái Ba Tư tấn công nỗ lực đến nhường nào.

Nhưng điều khiến người ta tuyệt vọng là Đỗ Lan vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, ngược lại cánh tay Tái Ba Tư đã bị bỏng nghiêm trọng, tay áo vest của ông đều bị cháy rụi, hiện tại hai cánh tay máu thịt be bét.

Chỉ là lực đạo của nắm đấm không giảm, quyền kình vẫn gào thét.

Chứng kiến cảnh này ai nấy đều chấn kinh, đặc biệt là đám thủ quân đều ngây người nhìn lão thân sĩ đang đơn độc chiến đấu, cảm nhận được một cỗ bất khuất và dũng khí.

Mỗi một thủ quân đều được cổ vũ bởi sự bất khuất này, dũng khí trong lòng dường như cũng được đánh thức.

Chúng ta không thể để anh hùng tác chiến đơn độc.

Đột nhiên có người nói.

Tất cả vệ binh chấn động trong lòng, đúng vậy, họ không thể trơ mắt nhìn anh hùng một mình đối chiến với cường địch như thế, họ phải chiến đấu giống như anh hùng mới được.

Có lẽ họ không có thực lực của anh hùng, nhưng họ cũng có thể dùng hành động để chứng minh bản thân, cũng để chứng minh cho anh hùng thấy sự hy sinh của anh hùng là xứng đáng.

Mọi người theo tôi xông lên.

Một tiếng lệnh hạ xuống, hộ vệ như mây kéo tới.

Trường thương lợi kiếm chĩa về phía trước, lúc này thế trận đảo chiều, đội quân thủ vệ đang bại lui liên tục lại bất ngờ phát động phản công kích.

Đây chính là sức mạnh của tấm gương.

Đỗ Lan nhìn lão thân sĩ không biết mệt mỏi này nói: Nhân tài như ngươi lại ở lại Đại Phần Mộ, làm bạn với đám ác ma coi con người như dê hai chân, thật sự là đáng tiếc.

Nhìn xem, vốn dĩ ngươi có thể trở thành thần tượng và anh hùng của loài người.

Nhưng ngươi lại định phụ lòng những người vì ngươi mà dũng cảm đứng ra này, bởi vì ngươi sẽ giống như Bất Tử Chi Vương diễn trò, biến họ thành vật hy sinh cho Đại Phần Mộ.

Nghe lời Đỗ Lan, công thế của lão thân sĩ xuất hiện sự ngưng trệ rõ rệt.

Bởi vì ông thiên về chính nghĩa, đương nhiên không vừa mắt hành vi của một số ác ma, nhưng chính vì ông là chính nghĩa nên ông không thể phản bội Bất Tử Chi Vương: Ta sẽ dùng hành động của mình để ảnh hưởng đến Bất Tử Chi Vương, không để ngài ấy làm hại những người này.

Có thể nói là ngu trung, nhưng niềm tin kiên định này sẽ không thay đổi.

Chính vì bên cạnh Bất Tử Chi Vương toàn là ác ma, Tái Ba Tư mới cho rằng mình càng nên ở lại Đại Phần Mộ, vì chỉ có như vậy ông mới có thể ngăn cản Bất Tử Chi Vương triệt để sa ngã.

Vậy lòng trung thành của ngươi bắt nguồn từ đâu.

Đỗ Lan hỏi một câu sắc bén.

Đó là lòng trung thành của Tái Ba Tư đến từ đâu.

Trung thành với Bất Tử Chi Vương là xuất phát từ sự thần phục thực lực của Vương, hay là kính trọng phẩm cách của Vương, rốt cuộc Bất Tử Chi Vương có điểm nào xứng đáng để ông hiệu trung, nguồn gốc trung thành của ông ở đâu.

Đương nhiên là thiết lập rồi, thiết lập nói ông phải trung thành.

Còn về nguyên nhân cụ thể, e rằng ngay cả chính ông cũng không biết.

Tái Ba Tư lại bị hỏi khó.

Lên.

Lúc này thủ quân đã xông tới, Đỗ Lan nhìn bọn họ mặc trọng giáp vất vả chạy đến trước mặt, lúc này mới để đám lính đánh thuê phía sau xuất động.

Hai luồng sức mạnh va vào nhau, tiếng va chạm, tiếng kêu thảm, còn có tiếng hò hét chém giết không dứt bên tai.

Bất kể ngươi nói gì, ta cũng sẽ không dao động, ta tuyệt đối sẽ không phản bội Bất Tử Chi Vương, ta chỉ biết trong đại nghiệp của ngài ấy có một chỗ cho ta là đủ rồi.

Tái Ba Tư đúng là trung thần thật.

Vậy thì quá đáng tiếc rồi.

Đỗ Lan vung Hỏa Chi Cao Hưng, tường lửa nhanh chóng xoay tròn, ngọn lửa dưới tác dụng của lực ly tâm khuếch đại, trong nháy mắt nuốt chửng Tái Ba Tư.

Cơn đau thấu tim ập đến, dù là Tái Ba Tư cũng không nhịn được hét thảm.

Tái Ba Tư đại nhân.

Lúc này bên rìa chiến trường, thiếu nữ lầm lỡ được Tái Ba Tư cứu giúp vừa vặn nhìn thấy cảnh này.

Cô thực sự không yên tâm mới đến chiến trường, lại nhìn thấy cảnh tượng khiến cô nát lòng.

Lão thân sĩ, đại anh hùng đã cứu cô lại bị ngọn lửa bao trùm, trở thành cảnh tượng thảm liệt bi tráng nhất trên chiến trường.

Trong ngọn lửa chịu đựng sự dày vò, Tái Ba Tư nghe thấy tiếng khóc của thiếu nữ, đó là âm thanh của nước mắt.

Rốt cuộc mình đang làm gì.

Lại bị kẻ địch của Bất Tử Chi Vương đánh thành thế này, mình còn nói muốn thành tựu đại nghiệp cho Vương, chẳng lẽ chỉ là chém gió sao.

Không, mình phải để Đỗ Lan chứng kiến, để đôi mắt hắn nhìn rõ quyết tâm của mình, mình phải để người ta biết bá nghiệp của Vương không ai có thể cản nổi: Đỗ Lan, đây là chiến kỹ cuối cùng của ta.

Thình thịch.

Trong ngọn lửa truyền đến nhịp đập trái tim, ma lực mạnh mẽ trào ra, thổi tan ngọn lửa.

Lão thân sĩ mình đầy thương tích tuy chật vật, nhưng lúc này khí thế lại vô cùng cường thịnh: Phấn toái đi.

Đòn tấn công ập đến, đó là đòn tấn công tuyệt đối không thể né tránh, Tái Ba Tư đánh cược tất cả của mình, tinh thần, ma lực, sinh mệnh, đây chính là Cốt Toái cuối cùng.

Oanh, mọi thứ xung quanh Đỗ Lan đều bị nghiền nát, nhìn thấy chiêu này tất cả chiến sĩ đều tinh thần phấn chấn, vì họ tin rằng đòn cuối cùng của anh hùng nhất định sẽ chiến thắng.

Đương nhiên nếu là câu chuyện bình thường, quả thực sẽ kết thúc bằng chiến thắng của anh hùng, đáng tiếc Đỗ Lan lại muốn diễn một vở bi kịch.

Cái gọi là bi kịch chính là đập nát những điều mọi người cho là tốt đẹp.

Anh hùng chiến thắng tà ác là điều rất đẹp, cho nên phải bị đập nát.

Đỗ Lan nói: Ngươi quả thực là một chiến sĩ rất tốt, đáng tiếc ngươi chọn sai đối thủ.

Đỗ Lan giơ cao Hỏa Chi Cao Hưng: Thánh Kiếm.

Thánh Kiếm đối đầu Cốt Toái.

Hai luồng sức mạnh không gì cản nổi va chạm, ánh sáng bao trùm cả chiến trường, chiếu sáng nửa tòa thành phố.

Thiếu nữ lầm lỡ bị gió thổi bay ra ngoài, rơi xuống đất, cô cảm giác trong lòng có thứ gì đó biến mất, cô rất khó chịu, chua xót và bi thống không kìm được tràn ra, nước mắt giàn giụa đầy mặt.

Lão thân sĩ Tái Ba Tư ngã xuống rồi, anh hùng ngã xuống rồi.

Cả chiến trường chết lặng, hai bên đều dừng lại.

Các thủ quân tuyệt vọng nhìn anh hùng ngã xuống, vẻ mặt đầy sự không thể tin nổi, anh hùng mạnh mẽ như vậy cuối cùng cũng không đánh lại người đàn ông đáng sợ kia sao.

Tại sao lại như vậy.

Đại nhân.

Thấy anh hùng ngã xuống, thiếu nữ lầm lỡ liều mạng muốn xông tới, nhưng khoảng cách hai trăm mét kia cứ như lạch trời, cô đã không còn đủ sức lực chạy qua nữa.

Chẳng lẽ thực sự kết thúc rồi sao.

Thực sự cứ thế mà hết sao.

Không, vẫn chưa.

Oanh, một cơn giận dữ ngập trời từ trên cao giáng xuống, hai bóng người từ trong dải ngân hà xuất hiện.

Đó là một nam một nữ, nữ mặc váy dài hoa lệ trắng tinh khiết, mái tóc đen dày mượt như vũ trụ.

Nam là một chiến sĩ trọng giáp vũ trang đầy đủ, trường kiếm trong tay, nộ ý giữa trời.

Người đến chính là Bất Tử Chi Vương và người phụ nữ trung thành nhất của y Albedo.

Tái Ba Tư ngã xuống, Bất Tử Chi Vương vô cùng phẫn nộ.

Tuy y có đạo cụ phục sinh, nhưng đối với hành vi năm lần bảy lượt can thiệp kế hoạch của mình, cùng thái độ ra tay vô tình của Đỗ Lan, y thực sự không thể nhẫn nhịn được nữa.

Chương 1668

Đỗ Lan.

Bất Tử Chi Vương nghiến răng nghiến lợi hét lên: Ta sẽ khiến ngươi phải trả giá đắt.

Hai kỳ nhân từ trên trời giáng xuống, nữ đẹp như tranh, nam hùng tráng như hổ, đột nhiên xuất hiện dường như là tia sáng lúc bình minh, họ là bạn của anh hùng sao.

Mọi người hy vọng có thể được xác nhận, hy vọng có thể được giúp đỡ.

Kéo dài thời gian, là để ngươi kịp tới tiếp tục làm anh hùng rơm sao.

Đỗ Lan nói: Lão già kia tính toán cũng khá lắm, đáng tiếc a, ngươi đến rồi thì làm được gì chứ.

Nếu ta là ngươi, thì tuyệt đối sẽ không xuất hiện, hành vi hiện tại của ngươi quá thiếu bình tĩnh.

Thực ra Bất Tử Chi Vương cũng biết hiện tại không phải lúc đối đầu trực diện với Đỗ Lan, nhưng trong lòng y rốt cuộc vẫn còn nhân tính, dưới cơn giận dữ y đã vứt hết mọi thứ ra sau đầu, mất đi lý trí.

Y muốn trả thù cho Tái Ba Tư: Quy tắc cái con khỉ, hiện tại là chuyện riêng giữa ta và ngươi, ta muốn giết chết ngươi.

Giết ta, sau đó ngươi trở thành anh hùng sao.

Ngay lúc này, vô số Đồng bộ giả khán giả xem stream từ Trái Đất đều bị đánh thức khỏi giấc ngủ, bởi vì Xuyên việt giả và Thần trực tiếp xung đột, đây tuyệt đối là sự kiện lớn, mọi người còn ngủ nghê gì nữa, dậy xem thần tiên đánh nhau.

Lần trước hai bên đối đầu là vì chỉ có hai người đơn độc, Đồng bộ giả không nhìn thấy, nhưng lần này giữa chốn đông người, đủ mọi góc nhìn đều có thể quan sát.

Đạn mạc bình luận chạy trên màn hình bắt đầu nhảy lia lịa, rất nhiều người mới dậy không biết vừa xảy ra chuyện gì, thế là lại phải phổ cập kiến thức một chút.

Mọi người nói vừa rồi Đỗ Lan đánh bại Tái Ba Tư, chọc giận Bất Tử Chi Vương.

Mọi người tuy khinh bỉ hành vi không quan tâm đến sự tàn nhẫn của thủ hạ ác ma từ phía Bất Tử Chi Vương, nhưng lúc này cũng không thể không đồng cảm với đối phương, bởi vì kế hoạch của đối phương hoàn toàn bị Thần tiên Đỗ Lan nhìn thấu, Thần tiên thậm chí còn tiên hạ thủ vi cường, trực tiếp vay tiền thuê quân đội đến tấn công thủ đô, thủ đoạn tay không bắt giặc này không biết cao hơn Xuyên việt giả bao nhiêu bậc.

Rất nhiều người phát hiện tuy Đỗ Lan thủ đoạn thông thiên, nhưng sự hiểu biết của hắn đối với thế giới bình thường vượt xa tưởng tượng, hiểu rõ vận hành tài chính, cũng hiểu rõ điểm yếu của nhân tính.

Cho nên mới sớm đi vay tiền thương nhân, sau đó thuê binh lính, cuối cùng công thành, hoàn toàn là một mạch mà thành.

Còn bên phía Xuyên việt giả, là khổ sở đi khắp nơi bắt người, còn phải lén lén lút lút bắn một súng đổi một nơi, chỉ sợ một chỗ bắt quá nhiều người sẽ lộ tẩy, cứ thế bắt đông một ít, bắt tây một ít, gom góp được một đội quân ác ma, lại còn chưa kịp hành động thì đã bị Đỗ Lan giành trước rồi.

Hai người thao tác so sánh một cái, lập tức phân cao thấp.

Hiện tại hai người trực tiếp chạm mặt ở thủ đô, e rằng sắp có một trận ác chiến.

Nhưng Thần tiên thực sự rất lợi hại, Tái Ba Tư toàn lực ứng phó cũng không phải đối thủ, hiện tại Bất Tử Chi Vương ra tay có thể đánh bại hắn không.

E rằng cũng rất khó nói.

Lúc này Bất Tử Chi Vương đã giận đến cực điểm.

Trong mắt Đồng bộ giả đây chính là một vở kịch đặc sắc, có anh hùng ngã xuống, có thiếu nữ bi thương, có người phẫn nộ, có người sợ hãi, có phản diện kiêu ngạo.

Tất cả mọi thứ đều tập trung lại, chỉ cần một mồi lửa, sẽ bùng phát phản ứng hóa học dị thường mãnh liệt.

Đánh bại ta thì kế hoạch của ngươi còn có thể thực hiện, bằng không thì kế hoạch của ngươi coi như chết yểu rồi.

Bất Tử Chi Vương rất phẫn nộ, Đỗ Lan quả nhiên lại nhắm vào kế hoạch của mình.

Kế hoạch của mình có thể nói là thiên y vô phùng, để thuộc hạ ác ma làm kẻ ác, mình làm anh hùng, cày độ hảo cảm, thuận tiện xây dựng uy vọng.

Kế hoạch vốn đang tốt đẹp, lại bị phá hoại, không tức giận là không thể nào.

Bất Tử Chi Vương không nói nhảm, trực tiếp vung kiếm lao lên.

Chiến kỹ gia trì, Bất Tử Chi Vương uyển như bão tố, trường kiếm bản rộng trong tay hóa thành phong xa, bổ thẳng vào không gian nơi Đỗ Lan đứng.

Chém đứt gió, cắt mở màn đêm, ma lực hung mãnh trào dâng, chiến kỹ như bão táp mưa sa.

Ngọn lửa trên Hỏa Chi Cao Hưng trong tay Đỗ Lan không ngừng nhảy nhót, Đỗ Lan cuối cùng cũng xuất kiếm.

Dưới sự va chạm, lửa và gió hỗn hợp, vô số kình phong kẹp theo ngọn lửa nhiệt độ cao gào thét bay về bốn phía.

Bất kể là lính đánh thuê hay thủ quân đều nhao nhao lùi lại, sợ bị vạ lây.

Mọi người thối lui, để lại hai chiến sĩ đối đầu.

Mặt đất bị nhiệt độ cao nung chảy, kiến trúc xung quanh toàn bộ bị phong đao chém nát.

Dư uy va chạm của hai người biến thành mấy con rồng điên cuồng nhảy múa giữa nửa tòa thành phố, giống như quái vật xúc tu tàn phá bừa bãi.

Đây chính là thần tiên đánh nhau a, thủ đô thành phố này sắp bị đánh xuyên rồi.

Uy lực kiểu này hoàn toàn vượt qua nhận thức của mọi người.

Khói lửa ngút trời che khuất ánh trăng, vô số tiếng kêu than truyền đến từ thành phố bị hủy hoại, đêm nay thực sự là ác mộng.

Anh hùng, thế này được không đấy, chúng ta tiếp tục đánh nữa thì thành phố này sẽ bị hủy diệt mất, là một anh hùng, không phải ngươi nên cân nhắc làm sao giảm thiểu phá hoại sao.

Đỗ Lan gợi đòn nói.

Nhưng Bất Tử Chi Vương không trả lời, kế hoạch đã bị phá hoại rồi, y hiện tại căn bản không cần giả làm anh hùng nữa, cho dù dùng tòa thành phố này làm cái giá, cũng phải tiêu diệt Đỗ Lan.

Oanh, Bất Tử Chi Vương tiếp tục tiêu hao ma lực, sử dụng ma pháp chiến kỹ cường đại hơn, phá hoại đối với thành phố cũng lớn hơn.

Lúc này mọi người đã không còn cho rằng Bất Tử Chi Vương là anh hùng nữa, bởi vì sự phá hoại y gây ra hiện tại còn lớn hơn Đỗ Lan.

Ma lực thiên biến vạn hóa, các loại nguyên tố hoạt diệu biến thành đủ loại hình thái.

Đại thủy như sóng thần, dìm ngập thành phố. sau đó là băng tuyết, dưới cấm thuật, cả tòa thành phố đều bị đóng băng.

Hiển nhiên Bất Tử Chi Vương thấy Đỗ Lan dùng kiếm lửa, cho nên y muốn dùng nước để đối kháng.

Tuyết rơi rồi, hai người tiếp tục chạm kiếm trên mặt băng, trong bão tuyết.

Di chuyển tốc độ cao, khiến chiến trường của hai người không cục hạn ở một con phố một con đường, cả tòa thành phố đều là chiến trường.

Cường giả chiến đấu, vạ lây cá trong chậu, cho dù là vương tộc trốn trong lâu đài cũng không thể tránh miễn.

Ầm ầm địa chấn, lâu đài đang run rẩy.

Đồng bộ giả hiện tại biết hai người này đều không phải thứ tốt lành gì, bọn họ đánh nhau căn bản không đoái hoài gì đến người vô tội, chiến đấu kiểu này tử thương quá lớn.

Mà đúng lúc này trên bầu trời xuất hiện thế lực thứ ba, đó là hư ảnh của một nữ thần.

Đồng bộ giả biết đây căn bản không phải nữ thần mà là Chân Chủ Shalltear trên True Ancestor, nhưng lần này cô ta đến không phải để phá hoại, mà là để thi triển Đại Phục Sinh Thuật.

Một con ma cà rồng lại đi hoàn thành nhiệm vụ của thánh chức, thực sự là rất nực cười.

Nhưng nếu Đại Phục Sinh Thuật thực sự thành công, thì Ma Cà Rồng Chân Chủ tuyệt đối sẽ trở thành anh hùng không thể nghi ngờ, thậm chí là trực tiếp được bách tính phong làm Nữ thần.

Ma lực của Bất Tử Chi Vương đang tiêu hao, nhưng lại chẳng có chiến quả gì.

Đỗ Lan trước mắt vẫn nhảy nhót tưng bừng, dường như căn bản không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào.

Lúc này trên bầu trời xuất hiện thân ảnh thứ ba, mọi người đều dừng động tác, không biết đây lại là yêu ma quỷ quái phương nào.

Hôm nay cường giả họ gặp đã đủ nhiều rồi, chẳng lẽ còn có người muốn giáng xuống tai nạn sao.

Đỗ Lan và Bất Tử Chi Vương cũng dừng tay, Đỗ Lan nói với Bất Tử Chi Vương: Mở to mắt nhìn xung quanh ngươi xem, rốt cuộc ngươi đã bảo vệ được cái gì.

Ngươi như thế cũng coi là anh hùng sao.

Ngươi căn bản không đủ tư cách.

Lúc này thành phố hoang tàn khắp nơi, những kiến trúc bị nước cuốn sập, gia súc bị đóng băng, còn có thương vong thảm liệt, không gì là không đang thuật lại rằng họ không được cứu rỗi, họ đã gặp phải anh hùng giả.

Bất Tử Chi Vương vô cùng phẫn nộ, chẳng lẽ cái này có thể trách mình sao.

Rõ ràng Đỗ Lan phải chịu phần lớn trách nhiệm, hắn lại nói cứ như những tổn thất này không liên quan gì đến hắn vậy.

Đỗ Lan đột nhiên cười: Nói nhảm chúng ta cũng không nói nhiều nữa, bây giờ hãy để chúng ta xem anh hùng thực sự làm việc như thế nào.

Anh hùng, có thể rửa sàn dọn dẹp chiến trường rồi.

Theo một tiếng lệnh hạ, Hấp huyết quỷ Chân Chủ thánh khiết giữa không trung mở rộng cánh tay, sau lưng dường như có đôi cánh trong suốt cũng đồng thời triển khai.

Tiếp đó vô số lông vũ trắng tinh khiết rơi xuống, còn dày đặc hơn cả trận tuyết lớn ban nãy.

Chương 1669

Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ ngửa mặt lên trời, ánh mắt dần dần trở nên thành kính.

Đây là, đây chẳng lẽ là.

Đột nhiên Đỗ Lan thất kinh, trong miệng truyền ra ngữ khí khó tin.

Bất Tử Chi Vương chết lặng, Đỗ Lan lại đang làm trò gì vậy.

Anh hùng là cần phản diện làm nền, hiện tại Đỗ Lan muốn phát huy diễn xuất làm nền cho Chân Chủ trên bầu trời một chút: Không thể nào, đây chẳng lẽ chính là sức mạnh của Chân Thần trong truyền thuyết sao.

Nói rồi Hỏa Chi Cao Hưng trong tay hắn cũng giống như bị xì hơi, ngọn lửa dần dần tắt ngấm.

Đáng ghét, ngươi đợi đấy cho ta, ta nhất định sẽ còn quay lại.

Đỗ Lan nói xong trực tiếp bỏ chạy.

Mọi người vừa thấy Đỗ Lan chạy, lập tức biết đối phương đang sợ hãi nữ thần giữa không trung, nhao nhao hoan hô, thậm chí quỳ lạy.

Bất Tử Chi Vương thực sự đứng hình, đối phương tuyệt đối là đang diễn kịch, nhưng không thể không nói hiệu quả cực tốt.

Hắn làm nền như vậy, hoàn toàn tôn lên sự mạnh mẽ và lập trường của Chân Chủ.

Đáng ghét, Bất Tử Chi Vương ngơ ngác nhìn thái độ sùng bái của mọi người đối với Chân Chủ, liền biết kế hoạch ban đầu của mình toàn bộ bị hủy rồi.

Lại để kẻ phản bội trở thành anh hùng, còn y từ đầu đến cuối chỉ là một vai phụ.

Vương.

Nhã Nhi Bối Đức Albedo và Vương tâm liền tâm, cô hiểu lúc này Vương chắc chắn tràn đầy cảm giác thất bại: Để thần đi giết chết tên phản bội này.

Không được, bởi vì nếu thực sự động thủ, họ không những không thể trở thành anh hùng, ngược lại sẽ biến thành phản diện.

Nhìn kìa.

Đột nhiên có người hô lớn, hóa ra là những người chết bị lông vũ bao phủ đã cử động, bọn họ đang phục sinh.

Bất Tử Chi Vương biết điều này đại biểu cho cái gì, đây là Đại Phục Sinh Thuật, đây là thứ ngay cả công hội của y cũng không có năng lực thi triển.

Phải biết y có thể hồi sinh vong linh quy mô lớn, nhưng không thể hồi sinh người sống quy mô lớn.

Ngay cả Tái Ba Tư cũng đứng dậy rồi, lớp da bị bỏng của ông bong ra, da mới tái sinh mịn màng như trứng gà bóc.

Nhiều người sống lại như vậy, tuyệt đối là đại sự kiện chấn động hoàn vũ.

Ngay cả người Trái Đất cũng xem đến ngẩn người, thật hay giả vậy, đây đâu phải là game, chẳng lẽ đây chính là năng lực của Thần sao.

Đồng bộ giả tập thể mất tiếng, họ không thể không nghi ngờ thứ họ nhìn thấy có phải là phim điện ảnh hay game không, không phải hiện thực chân chính.

Nếu là hiện thực, tại sao lại có chuyện hoang đường như vậy.

Người chết có thể sống lại, hơn nữa là phục sinh quy mô lớn như thế, có thể nói điều này không thua kém gì việc họ bị Thần tiên chuyển nhà.

Sự chấn động này, phi thường không tầm thường.

Có thể nói bình thường biểu hiện của Đỗ Lan đều khiến người ta quên đi sự mạnh mẽ của hắn, nhưng chút thần lực vô tình lộ ra, lại đủ để khiến người ta không còn gì để nói.

Có khả năng đây chính là Thần đi, tất cả mọi thứ trong mắt Thần đều là chuyện bình thường hiếm lạ.

Ăn cơm mạo hiểm là bình thường, điên đảo thiên địa cũng là bình thường.

Đem sự sống cái chết nắm trong lòng bàn tay, năng lực này thực sự là quá đáng rồi.

Bất Tử Chi Vương nhìn tất cả những điều này, trước đó giao tranh về võ lực cho y biết mình không phải là sàn sàn với Đỗ Lan, mà là yếu hơn Đỗ Lan.

Hiện tại Đỗ Lan vung tay một cái chính là siêu cấp ma pháp Đại Phục Sinh Thuật, cứ như không tốn tiền vậy, chuyện tốn kém vốn liếng thế này, Bất Tử Chi Vương cũng không nỡ làm.

So sánh ra, Bất Tử Chi Vương biết mình chỗ nào cũng chiếm thế yếu, xem ra chuyện mình lo lắng nhất vẫn xảy ra rồi, y đã gặp phải một kẻ địch mà mình đánh không lại.

Bất quá đổi một góc độ suy nghĩ, đã chuyện mình lo lắng đã xảy ra rồi, vậy thì không cần tiếp tục lo lắng nữa.

Ít nhất đã xác thực rồi, có thể bớt đi một số lo lắng vô vị.

Chỉ là kẻ địch đánh không lại, mình nên đối đãi thế nào.

Trước kia mình suy nghĩ kỹ càng các loại đối sách, nhưng chưa bao giờ là đủ, đối mặt với cường địch mọi chuẩn bị đều trở nên vô nghĩa, dường như thần phục mới là lựa chọn tốt nhất.

Tuy nhiên với tư cách là Bất Tử Chi Vương, kẻ thống trị Đại Phần Mộ, chắc chắn không thể tỏ ra yếu thế.

Bởi vì y một khi tỏ ra yếu thế, sẽ uy tín quét rác, thủ hộ giả của Đại Phần Mộ đều có khả năng phản bội.

Tình thế tiến thoái lưỡng nan, Bất Tử Chi Vương càng ngày càng phiền não.

Lúc này Đỗ Lan lại nhẹ nhõm hơn nhiều, tuy hắn nợ một khoản tiền, nhưng khoản tiền này vốn dĩ cũng không định trả: Bất Tử Chi Vương, tiếp theo ngươi sẽ làm gì đây.

Bất Tử Chi Vương ở lại thành phố, vẫn nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt, bởi vì tuy y gây ra sự phá hoại rất lớn, nhưng y đã thành công cầm chân Đỗ Lan, tranh thủ thời gian cho Nữ thần.

Mọi người vẫn rất cảm kích y, đã mọi người đều còn sống, thì vui vui vẻ vẻ mà sống tiếp, sẽ không oán trời trách người, sẽ không đối xử phân biệt với Bất Tử Chi Vương.

Nhưng sự cảm kích lớn nhất vẫn là dành cho Chân Chủ.

Bất Tử Chi Vương sau khi gặp quốc vương, không nói gì cả, bởi vì y đã quyết định rồi, kế hoạch lần sau bọn họ sẽ đi lôi kéo Đế quốc làm đồng minh.

Vương quốc này đã bị Đỗ Lan nắm thóp rồi, vậy Bất Tử Chi Vương chỉ có thể lùi một bước cầu cái thứ hai.

Sở dĩ y chọn Vương quốc trước, hoàn toàn là vì sức mạnh của Vương quốc khá phân tán, sức mạnh của quốc vương khá nhỏ, dễ khống chế.

Nhưng hiện tại kế hoạch bị phá hoại, quốc vương hoàn toàn bị Đỗ Lan dọa sợ, Vương chỉ có thể lùi một bước đi tìm Đế quốc.

Đế quốc là quốc gia trung ương tập quyền, quyền lực hoàng đế to lớn, không dễ khống chế.

Nhưng làm đồng minh thì chắc không sao, có lẽ y có thể cùng quốc vương thôn tính Vương quốc.

Một Vương quốc không thể được mình sử dụng đã không còn giá trị lợi dụng nữa, dường như trận chiến với Đỗ Lan cuối cùng đã khiến Bất Tử Chi Vương hạ quyết tâm vứt bỏ chút nhân tính cuối cùng, triệt để lựa chọn bá đồ vong linh lạnh lùng.

Tiếp theo, Bất Tử Chi Vương sẽ hoàn toàn vứt bỏ mặt nhân tính, trở thành Vua khô lâu thống soái vong linh, tung hoành đại lục.

Y sẽ tích lũy tất cả của mình đến trạng thái tốt nhất, bao gồm cả quân đội của y.

Bất Tử Chi Vương quyết định rồi, nếu sức mạnh cá thể của Đỗ Lan cường đại, vậy thì dùng vong linh, lấy số lượng để nghiền ép hắn.

Vong linh hàng ngàn hàng vạn chắc chắn có thể giẫm nát Thần dưới chân, chiến trường của hai nước chính là mục tiêu của y.

Vô số vong linh đang nằm dưới chiến trường, chờ đợi được triệu hồi.

Vương quốc xuất hiện thần tiên, Giáo quốc hiển nhiên cần phải tìm hiểu ngọn ngành sự việc.

Bởi vì Lục Đại Thần mới là thần tiên duy nhất được chỉ định, Giáo quốc với tư cách là một quốc gia tôn giáo sùng đạo thờ phụng Lục Đại Thần như vậy, sao thần tiên lại đi đến Vương quốc.

Cho nên sau khi tin đồn truyền đến Giáo quốc, bọn họ lập tức phái người đến Vương quốc xem xét rốt cuộc là chuyện gì.

Thủ đô Vương quốc vẫn đang trong quá trình tái thiết, bất quá nhờ được Nữ thần chiếu cố, khiến bọn họ tràn đầy năng lượng.

Tuy rằng Nữ thần đã rời đi, nhưng trước khi đi Nữ thần có nói hiện tại Tiểu Thánh Vực đang tuyển người, bao ăn bao ở, chỉ cần có dũng khí hiến dâng sinh mệnh vì Nữ thần thì có thể đến Tiểu Thánh Vực báo danh tham gia tuyển chọn.

Quốc vương cũng hào phóng tuyên bố bất kỳ ai đi Tiểu Thánh Vực đều được thanh toán phí xe ngựa, mọi người phải ủng hộ công tác của Nữ thần.

Vô số tín nam tín nữ lập tức đổ xô đến Tiểu Thánh Vực, mới biết được hóa ra bất tri bất giác trên đường biên giới lại có một quần thể kiến trúc hùng vĩ như vậy.

Thật sự là thần thánh.

Thần phụ của Giáo quốc sau khi biết tin cũng chạy tới Tiểu Thánh Vực, lập tức cảm nhận được một luồng hơi thở của thần.

Thế nhưng thần không đến Giáo quốc mà lại hộ khẩu tại Vương quốc, chuyện này tuyệt đối không thể dung thứ, việc này trực tiếp quan hệ đến uy tín của Giáo quốc.

Giáo hoàng mới là người đại diện của thần tại nhân gian, cho nên rất nhanh Giáo hoàng đã có động thái, ông ta đích thân đến Tiểu Thánh Vực, nói là muốn yết kiến Nữ thần.

Chương 1670

Trên thực tế đến nay chưa có bất kỳ ai từng gặp Nữ thần, thậm chí tiến vào Thập Nhị Cung, bọn họ chỉ dừng lại bên ngoài Thánh Vực, bởi vì Tiểu Thánh Vực vẫn chưa mở cửa, tất cả mọi người đều bị một bức tường vô hình chặn lại.

Giáo hoàng đương nhiên cũng bị chặn ở bên ngoài, ông ta không vào được, không có nghĩa là ông ta không thể chém gió.

Ông ta nói mình có thể nghe được giọng nói của Nữ thần, sau đó nói mấy lời lập lờ nước đôi, đại khái ý tứ chính là chứng minh mình vẫn là người phát ngôn của thần, vẫn sở hữu quyền giải thích tối cao đối với thần.

Những Người đồng bộ quan sát những điều này đột nhiên hiểu ra một đạo lý, đó là nếu thần tiên thực sự giáng lâm, thì kẻ sợ hãi nhất chính là đám thần côn này.

Bởi vì thần đã tự mình đến, thì không cần người đại diện, không cần đám thương buôn trung gian kiếm lời chênh lệch giá này nữa.

Thần và dân chúng trực tiếp mặt đối mặt, đám thần côn kia tự nhiên sẽ mất thị trường.

Người đồng bộ cảm nhận được sự hoảng sợ trong nội tâm Giáo hoàng, ông ta thậm chí phái bộ đội mạnh nhất âm thầm trinh sát, tìm mọi cách duy trì sự thống trị của mình.

Tin đồn ngày càng lan rộng, ba quốc gia xung quanh đều có tín đồ kéo đến.

Hiện tại thần vẫn chưa lộ mặt, cho nên Giáo hoàng vẫn còn trấn giữ được tràng diện, ông ta hiện tại chỉ hy vọng thần nể tình mình nỗ lực như vậy, tiếp tục để mình làm người đại diện.

Mọi người nghe theo chỉ lệnh của Giáo hoàng bắt đầu tu xây một thành phố bao quanh Tiểu Thánh Vực.

Biết được tất cả những điều này, Đại Phần Mộ rất bất an, bởi vì khoảng cách giữa Tiểu Thánh Vực và Đại Phần Mộ thực ra rất gần, bọn họ sợ sẽ bị người ta phát hiện.

Thực ra bọn họ hoàn toàn có thể dỡ bỏ phế tích trên lục địa để ẩn giấu lối vào, hoặc đào một lối vào khác, không cần thiết cứ phải lộ liễu như vậy.

Nhưng có đôi khi não của người xuyên không rất cố chấp, cứ là không nghĩ ra biện pháp thỏa hiệp.

Cuối cùng cuộc tuyển chọn Thánh Đấu Sĩ cũng bắt đầu, Nữ thần muốn chọn lựa Thánh Đấu Sĩ, không hạn chế nam nữ, bất quá tốt nhất là trẻ tuổi một chút.

Cần phải có tín ngưỡng thành kính, đồng thời còn phải có khả năng chịu đòn, có thể vì Nữ thần mà đỡ đạn.

Các tín đồ bày tỏ mình có thể làm được, thế là một lượng lớn người tham gia công tác tuyển chọn.

Nữ thần bày tỏ muốn tập hợp đủ mười hai chủng tộc, cho nên á nhân cũng tích cực tham gia.

Giáo hoàng hiện tại vô cùng bất an, ông ta phái những chiến binh lợi hại nhất đi tham gia tuyển chọn, chỉ hy vọng còn có thể giành được một chút quyền tiếng nói cho tôn giáo của mình.

Ông ta phái ra tồn tại bán thần bán tinh linh, đây cũng là chiến binh mạnh nhất của Giáo quốc.

Nói là thần, thực ra chính là huyết mạch người xuyên không, cô nương tên là Tuyệt Tử Tuyệt Mệnh này, mẫu thân là huyết mạch trực hệ của một trong Lục Đại Thần, phụ thân là Tinh Linh Vương.

Bất quá cô nương hiển nhiên không nguyện ý thừa nhận huyết thống tinh linh của mình, bởi vì năm đó phụ thân cô dùng thủ đoạn không quang minh chính đại để chiếm đoạt thân thể mẫu thân.

Sau này cô và mẫu thân được Giáo quốc cứu, bọn họ liền vẫn luôn ở lại Giáo quốc.

Cô nương tuy có ngoại hình thiếu nữ, nhưng sự thật là tuổi tác đã không còn nhỏ.

Lần này Giáo hoàng thỉnh cầu cô tham gia, mà cô cũng muốn gặp xem bộ dạng của thần thế nào, cho nên cô cũng tham dự cạnh tranh.

Cái tên Tuyệt Tử Tuyệt Mệnh này rất kỳ quặc, nhưng bản thân cô ta thực sự rất mạnh, e rằng là chiến binh mạnh nhất trong nhân loại và á nhân đương thời, cho nên biểu hiện vô cùng ưu tú.

Ban đầu có hơn ba trăm người tuyển chọn, cuối cùng thông qua các loại khiêu chiến chỉ còn lại ba mươi sáu người, những người này sẽ tiến hành huấn luyện cuối cùng.

Lúc này Đỗ Lan mặc cho mình một bộ Thánh y Long tộc, đeo mặt nạ đứng trước mặt bọn họ: Từ hôm nay ta chính là huấn luyện viên của các ngươi, ta sẽ dạy các ngươi Tiểu Vũ Trụ.

Người đồng bộ phát hiện mình không thể đồng bộ với đối phương, thầm nghĩ gã này là Đỗ Lan chứ ai, vị thần tiên này đúng là một khắc cũng không ngồi yên được, chỗ nào cũng có mặt hắn.

Đỗ Lan nói với những người này chỉ có học được Tiểu Vũ Trụ mới có tư cách ở lại bên cạnh Nữ thần, vì người hiến dâng sinh mệnh.

Tiếp theo chính là huấn luyện học tập, quá trình này rất bình thường, không có gì đặc biệt.

Những người ở lại sau khi hiểu rõ sự mạnh mẽ của Tiểu Vũ Trụ cũng bắt đầu nỗ lực học tập, trong đó Tuyệt Tử Tuyệt Mệnh là người có thiên phú nhất, huyết mạch của cô quyết định cô học cái gì cũng rất nhanh, cộng thêm việc cô bẩm sinh có siêu năng lực, cảm ứng với Tiểu Vũ Trụ rất nhạy bén.

Khi những người khác đang khổ sở học tập, cô đã nắm giữ được Tiểu Vũ Trụ, thậm chí còn nắm giữ được Đệ Thất Cảm.

Quả nhiên người so với người đúng là chọc tức chết người.

Bất quá trong việc lựa chọn Thánh y, cô không nguyện ý tiếp nhận Thánh y đại biểu cho tộc Tinh linh: Ta là người, ta chọn Thánh y Nhân tộc.

Đây là sự kiên trì cuối cùng của cô, cô không muốn thừa nhận huyết mạch Tinh linh có phẩm hạnh xấu xí.

Phụ thân Tinh Linh Vương của cô chính là một gã cặn bã.

Với tư cách là Thánh Đấu Sĩ thứ ba, ngươi nên nghe theo sự sắp xếp của Nữ thần.

Đỗ Lan nói.

Tuyệt Tử Tuyệt Mệnh trầm mặc một lát, nói: Nếu là Nữ thần sắp xếp, ta chấp nhận.

Như vậy mới bất tình bất nguyện mặc vào bộ Thánh y tộc Elf.

Mọi người nhìn thấy đã có người trở thành Thánh Đấu Sĩ, ý chí chiến đấu càng thêm sục sôi, hơn nữa bọn họ cũng nghe Đỗ Lan nói đã có ba vị trí bị chiếm rồi.

Còn lại chín vị trí, thiếu một cái là thêm một phần nguy hiểm.

Thế là mọi người vì để giúp Nữ thần đỡ đạn, sôi nổi nỗ lực huấn luyện.

Ở một bên khác, Bất Tử Chi Vương cũng đang nỗ lực chuẩn bị, lần tới hắn sẽ dẫn theo thiên quân vạn mã.

Hắn đã phái người đi liên lạc với Hoàng đế Đế quốc, bày tỏ thỉnh cầu kết minh, để bọn họ cùng nhau hố Vương quốc.

Hoàng đế cảm thấy rất thú vị, nếu thực sự có người nguyện ý phá vỡ cục diện bế tắc giữa hai nước, hắn cũng rất vui lòng.

Vị Hoàng đế trẻ tuổi mới đăng cơ này hiện tại đang cần một chút công tích để chứng minh năng lực của mình, chiến tranh với Vương quốc không nghi ngờ gì là sự lựa chọn tốt nhất.

Chỉ cần có thể thắng được một cuộc chiến mang tính quyết định, như vậy có thể chứng minh mình là một Hoàng đế có năng lực, mình sẽ xuất sắc hơn cả cha và ông nội.

Đối với điều kiện mà Bất Tử Chi Vương đưa ra, Hoàng đế đồng ý, hắn đồng ý chia một nửa vùng đất đánh chiếm được cho Bất Tử Chi Vương.

Hai bên trao đổi thư minh ước, chính thức kết làm đồng minh.

Bất Tử Chi Vương trước tiên bán cho Hoàng đế một lượng lớn vũ khí giáp trụ với giá rẻ, những thứ này sẽ không lỗ, bởi vì chỉ cần binh lính tử trận, những trang bị này vẫn là của Bất Tử Chi Vương, đến lúc đó không chỉ có thể lấy lại trang bị mà còn được tặng kèm một vong linh binh sĩ, hơn nữa còn kiếm được một khoản tiền.

Chiến tranh giữa hai nước lại sắp bắt đầu, đã thành thói quen rồi.

Cho dù không có Quốc vương hiệu triệu, mấy lãnh chúa xung quanh đến thời gian đều sẽ chủ động tập kết bộ đội tiến về phía Đế quốc.

Tuy rằng thủ đô mới bị tấn công, còn trải qua sự kiện Nữ thần, nhưng đánh giặc vẫn là phải đánh.

Không chỉ đánh, mà còn phải đánh lớn đặc biệt lớn.

Quốc vương bày tỏ hiện tại Vương quốc được Nữ thần chiếu rọi, chứng tỏ hành vi trước đây của Vương quốc là không sai, bọn họ đứng về phía Nữ thần tấn công Đế quốc hoàn toàn là chính nghĩa.

Nữ thần quyến cố bọn họ đã nói lên tất cả, cho nên những việc làm trước đây sau này vẫn phải làm, hơn nữa còn phải kiên trì, còn phải làm lớn hơn.

Trước đây bọn họ mỗi năm đều thảo phạt Đế quốc, mỗi năm đều đánh giặc, Nữ thần khẳng định cũng biết.

Đã Nữ thần không trừng phạt bọn họ, thì mặc nhận việc đánh giặc là chính xác.

Dưới logic như vậy, giương cao cờ xí Nữ thần, Quốc vương triệu tập một đội quân hùng mạnh chưa từng có, gần như là chiêu mộ tất cả những người có thể đánh giặc trong Vương quốc.

Để làm vui lòng Nữ thần, bọn họ muốn diệt đi Đế quốc.

Đế quốc cũng không ngờ Vương quốc trên dưới đều rơi vào cái logic quỷ tài như vậy, hoàn toàn hãn không sợ chết, là cử quốc giai kinh cả nước đều điên.

Văn võ đại thần đều đến thỉnh Hoàng đế định đoạt, hiện tại Vương quốc hoàn toàn điên rồi, bọn họ chiến đấu với kẻ địch như vậy thật sự là không lý trí.

Có phải hay không nên thỉnh Hoàng đế cầu hòa, hoặc là bồi thường một ít tiền.

Đối với loại lời nói thô bỉ này, Hoàng đế chán ghét đến cực điểm.

Chương 1671

Hắn mới đăng cơ xưng đế liền phải vẫy đuôi xin thương xót với Vương quốc.

Đây không phải là làm mất mặt hắn sao.

Hắn ôm ấp hùng tài đại chí còn chưa phát huy đâu, hắn muốn để văn võ đại thần nhìn xem, hắn làm thế nào để giành thắng lợi trong trận chiến này.

Cho nên cả nước hưng binh, đồng thời trưng dụng lượng lớn dân phu.

Năm tháng này đánh giặc, đánh chính là lương thực.

Phải biết rằng trên chiến trường, phía sau một binh sĩ ít nhất có ba bốn dân phu hỗ trợ, cũng có nghĩa là một binh sĩ lại phải cung cấp lương thực cho năm người, số lương thực trưng dụng đưa đến tiền tuyến, đại bộ phận là bị dân phu ăn mất.

Nhưng cho dù tình huống gian nan như vậy, nên đánh giặc vẫn là phải đánh, từng đạo chỉ lệnh từ trung ương Đế quốc truyền đến quan phủ các nơi, yêu cầu bọn họ chi viện tiền tuyến, có tiền góp tiền có lương thực góp lương thực, còn có chính là xuất người.

Tại biên giới hai nước, một lượng lớn binh lính đã tập kết.

Lúc này Giáo quốc vẫn đang quan sát, trước đó Quốc vương còn mời Giáo hoàng cùng nhau xuất binh tiêu diệt Đế quốc.

Bởi vì hiện tại bọn họ đại diện cho danh nghĩa Nữ thần, nhưng Giáo hoàng không đáp ứng, bởi vì ông ta đại diện cho Lục Đại Thần, nhưng hiện tại thân phận Nữ thần còn chưa xác định, nếu cô ta không phải một trong Lục Đại Thần, thì tín ngưỡng của Giáo quốc sẽ chịu xung kích.

Cho nên hiện tại ông ta không thể giúp đỡ, trừ khi có thể xác định Nữ thần cũng là Lục Đại Thần, như vậy ông ta mới có thể ra tay.

Bất quá cho dù không có Giáo quốc giúp đỡ, đội ngũ Vương quốc đã đủ hùng tráng.

Tuy rằng mỗi một năm đều đánh giặc, nhưng biên giới vẫn có không ít bách tính sinh sống.

Mỗi lần đánh giặc hoặc là rời đi, hoặc là vào quân đội kiếm việc làm, mà già yếu bệnh tật cơ bản sẽ bị đuổi đi.

Đợi đến khi đánh xong, quân đội rút lui, bách tính mới có thể trở về.

Bụi đất bay mù mịt, quân đội cuồn cuộn xếp thành con rồng khổng lồ uốn lượn, chậm rãi xuất hiện từ đường chân trời.

Tiếng vó ngựa, tiếng bánh xe, còn có tiếng tù và, tiếng truyền lệnh.

Ngựa xe hí vang, trục xe rên rỉ.

Ánh nắng xuyên qua lớp bụi lốm đốm, chiếu rọi lên áo giáp kỵ sĩ, quân đội tựa như mặt hồ phản quang đang bôn đằng.

Hành quân thời cổ đại quả nhiên là sự lãng mạn của đàn ông, cờ xí tung bay cùng gia huy áo choàng giao thoa rực rỡ, quân đội Vương quốc thế không thể đỡ cuồn cuộn tiến về phía trước.

Mà bên kia quân đội Đế quốc thì hơi kém sắc hơn một chút, bởi vì bọn họ phải đối mặt với kẻ địch giương cao ngọn cờ Nữ thần, bọn họ có áp lực tâm lý.

Bất quá quân đội Đế quốc là do Hoàng đế đích thân dẫn đầu, vị Hoàng đế trẻ tuổi, tóc vàng tung bay, thân mặc một bộ áo giáp vàng, dải lụa trang trí phấp phới múa lượn.

Tọa kỵ dưới háng thần tuấn, trường kiếm trong tay quang minh.

Mặc áo giáp tinh phẩm do Đại Phần Mộ sản xuất, bộ đội chủ lực mạnh nhất của Đế quốc cũng rất hùng tráng.

Hai quốc gia đều đặt cược tất cả, điều này định trước sẽ là hai dòng lũ ngang tài ngang sức, khi cả hai va chạm định trước sẽ là một trận đại chiến kinh thiên động địa.

Hai bên đều tập kết khoảng mười vạn binh lực, tổng số dân phu được động viên lên đến cả triệu, đây tuyệt đối là tràng diện hiếm có trong lịch sử.

Bụi đất bốc lên che khuất cả bầu trời.

Các Người đồng bộ kích động rồi, đây tuyệt đối là hình ảnh còn sướng hơn cả phim điện ảnh.

Ban đầu bọn họ chỉ đồng bộ với binh lính, nhưng sau đó có người phát hiện ngay cả chim bay trên trời cũng có thể tiến hành đồng bộ, cho nên bọn họ có thể thoát khỏi quân đội, dùng góc nhìn của thượng đế để quan sát trận chiến này.

Quả thực là sướng tê người, những người đồng bộ này trước đây chỉ thấy qua loại quy mô quân đội vũ khí lạnh tập kết này trong phim bom tấn, hiện tại nhìn thấy chiến tranh vũ khí lạnh thực sự, adrenalin đều tăng vọt.

Đặc biệt là một số nam giới, kích động đến mức không ngủ được.

Bọn họ dường như quên mất rằng Trái Đất hiện tại nơi bọn họ đang sống thực ra cũng có thể tập kết quân đội như vậy.

Chỉ là bọn họ không có cơ hội đi chém người mà thôi, bởi vì bọn họ chỉ biết nổ súng.

Lúc này thổ dân Trái Đất cuối cùng cũng trải qua các loại kiểm tra sức khỏe, có được cơ hội đi đến thành phố, rất nhiều người là lần đầu tiên ngồi ô tô, ngồi tàu thủy, ngồi tàu hỏa, ngồi máy bay.

Nhiều đại biểu của nhiều quốc gia đều có được cơ hội.

Khi những người đồng bộ kinh thán trước khí thế của quân đội vũ khí lạnh, lại không biết đại biểu Trái Đất đang kinh ngạc trước thành phố hiện đại hóa nơi họ đang ở, những tòa nhà chọc trời thẳng đứng tận mây xanh khiến họ trợn mắt há mồm.

Thực ra lúc trước khi ngồi phương tiện giao thông, bọn họ đã cảm thấy rất kinh ngạc rồi, nhưng sau khi nhìn thấy thành phố bọn họ mới hiểu những người đột nhiên xuất hiện này thực sự là có năng lực thần quỷ khó lường.

Cho nên con người luôn hâm mộ những thứ mình không có.

Tại nền văn minh ngoài thiên ngoại, quân đội hai nước đã chuẩn bị xong, nhưng vẫn chưa thể khai chiến, bởi vì trước khi khai chiến còn phải đưa chiến thư, còn phải có không ít nghi thức, không phải nói đánh là đánh, làm cái gì cũng phải có quy củ.

Bất quá mọi người đều biết cuộc chiến tranh này có lẽ sẽ kết thúc bằng sự sụp đổ của một trong hai quốc gia.

Đồng thời, những người đồng bộ cũng đang quan chú thế lực thứ ba, Đại Phần Mộ và Đế quốc kết minh, lúc này Bất Tử Chi Vương cũng mang theo bộ đội vong linh của mình lặng lẽ đi đường vòng tới, dù sao bộ đội vong linh không ăn cơm không uống nước, hoàn toàn có thể đi những con đường nguy hiểm nhất.

Quân đội vong linh cũng khiến người ta kinh thán y như vậy, lần trước mới ba ngàn người, mà lần này chừng ba vạn người, Bất Tử Chi Vương đích thân cầm quân, băng đèo lội suối, ẩn nấp tại nơi không xa chiến trường, âm thầm liên lạc với Hoàng đế.

Hoàng đế biết Bất Tử Chi Vương đã chuẩn bị xong, không khỏi đại hỷ, hắn biết lần này phần thắng của bọn họ đã đủ rồi: Ba ngày sau khai chiến, chúng ta phải kết thúc vở kịch ồn ào không hồi kết này, thắng lợi thuộc về Đế quốc.

Nhìn vị Hoàng đế trẻ tuổi, các võ tướng cũng ai nấy đều phấn chấn uống cạn một hơi, ném chén lập thệ, không phá Vương quốc thề không về nhà.

Quân tâm có thể dùng.

Hoàng đế cảm giác hiện tại là vạn chúng một lòng, hoàn toàn có thể khai chiến.

Chiến thư gửi đến, Quốc vương vừa nhìn đối phương hẹn chiến sau ba ngày, lập tức trả lời: Tùy thời phụng bồi.

Quốc vương cũng gọi các tướng lĩnh đến, bày tỏ ba ngày sau nhất định phải lấy đầu trên cổ Hoàng đế, nhất định phải để Nữ thần tự hào về Vương quốc: Vì Nữ thần, vì Thánh Vực, vì Vương quốc.

Bọn họ cũng bắt đầu uống rượu, cũng bắt đầu lập thệ, lấy danh nghĩa Nữ thần phát thệ nhất định phải giành thắng lợi.

Ngày khai chiến, trước trận hai quân, cờ xí phấp phới, cờ màu tung bay.

Quân đội hùng tráng dàn trận ở khoảng cách chỉ cách nhau trăm mét, phía trước nhất toàn bộ đều là bộ binh, kỵ binh đều chưa lên sàn.

Mỗi bên đều có mười vạn người, rất nhiều phương trận chi chít, dàn ra sau đó là bộ dáng muốn toàn quân đột kích, truyền lệnh quan chạy gãy cả chân ngựa, truyền bá từng mệnh lệnh đi.

Bất quá lúc thực sự đánh giặc, thực ra vẫn chỉ có mấy ngàn người phía trước đánh trước, bộ đội phía sau sẽ không động.

Cứ như là đánh cờ vậy, mỗi một phương trận đều là quân cờ, quan trọng là tiêu diệt quân cờ đối phương, đồng thời còn phải bảo tồn quân cờ của mình.

Cho nên bắt đầu trước tiên là bộ binh tiền tuyến, bọn họ sẽ tiến hành công kích thăm dò.

Tướng quân dẫn đầu phương trận bộ binh cưỡi ngựa, có thể để mỗi một binh sĩ đều nhìn thấy động tác của hắn.

Các binh sĩ nhìn thấy tướng quân giơ kiếm lên, sau đó chậm rãi hạ xuống, đây chính là mệnh lệnh tiến lên.

Rầm, đạp những bước chân chỉnh tề, hai phương trận bộ binh đi về phía trước.

Hàng đầu tiên là lính thương dài, lính khiên, phía sau là bộ binh nhẹ.

Hai dòng lũ chuyển động đối diện nhau, cuối cùng va vào nhau, trong nháy mắt trên chiến trường chỉ có tiếng va chạm loảng xoảng đinh đang.

Hai bên đều muốn tiến lên, đều muốn áp đảo đối phương.

Sự đối kháng của dũng khí thuần túy, so chính là ai không kiên trì nổi trước.

Đao đao thấy máu, thương thương xuyên thấu.

Đây chính là chiến trường vũ khí lạnh a, lưỡi dao lạnh và máu nóng đan xen quấn quýt, tất cả mọi người đều chỉ hướng về phía trước, các binh sĩ rõ ràng biết chờ đợi phía trước là tử vong, cũng không thể lui lại.

Chương 1672

Không ngừng có người ngã xuống, phương trận bộ binh của hai bên đều đang tiêu hao, thuần túy là dùng sinh mệnh để đổi mạng.

Tràng diện này đối với người đồng bộ mà nói thực sự có chút quá mức máu me, nhìn thấy chiến trường đao thật thương thật, adrenalin tăng vọt trước khi khai chiến trong nháy mắt liền nguội lạnh.

Hoàn toàn là máy xay thịt, những chiến binh này chỉ có thể dựa vào bộ áo giáp mỏng manh trên người để chịu đựng công kích, trên chiến trường dày đặc như vậy căn bản không có khả năng né tránh, toàn là kiên trì xông lên, đánh cược mạng sống đánh cược vận may.

Rất nhiều người căn bản không biết mình chết như thế nào, hoàn toàn không nhìn thấy công kích giết chết mình đến từ đâu.

Mọi người chỉ chen chúc cùng một chỗ, người phía trước ngã xuống, người phía sau tiếp tục bù vào, tiến hành sự giết chóc nguyên thủy mà máy móc.

Tử vong và máu tươi không chỉ khiến người đồng bộ cảm thấy áp lực, những người tại hiện trường áp lực còn lớn hơn.

Bất quá hiển nhiên những người trong lòng có Nữ thần càng có nghị lực hơn, càng có thể chịu đựng áp lực, trong lòng ôm lời thề hiến thân vì Nữ thần, gắt gao chặn đứng thế công của Đế quốc.

Binh lính Đế quốc đã sắp không chống đỡ nổi nữa, cuối cùng cũng không biết là ai đầu tiên lùi về phía sau, tàn dư bộ binh Đế quốc đều bắt đầu bỏ chạy về phía sau.

Quốc vương quyết đoán ngay: Lập tức phái phương trận thứ hai lên, cùng nhau xung kích.

Tiếng tù và lập tức truyền đạt chỉ lệnh của Quốc vương, thế là hai phương trận bộ binh của Vương quốc đều xông ra, muốn hoàn thành truy sát.

Cung tiễn thủ chuẩn bị.

Đối mặt với sự truy sát của đối thủ, Hoàng đế quả đoán hạ lệnh cung tiễn thủ chuẩn bị.

Cũng mặc kệ phía trước còn có người mình, cứ thế bắn một loạt, cung tên che khuất bầu trời bắn chết rất nhiều lính đào ngũ, cũng bắn chết không ít binh lính Vương quốc.

Bất quá Quốc vương không thổi kèn rút lui, bọn họ liền giơ khiên lên tiếp tục xung kích, bởi vì bọn họ biết mình thực ra chính là pháo hôi, chính là tử sĩ để thăm dò xem đối phương có đòn sát thủ gì.

Thăm dò mật độ cung tên, tần suất bắn, còn có cự ly bắn của bọn họ, những thứ này đều là tình báo.

Trên mỗi bàn cờ đều có quân cờ bị bỏ khí tử, mỗi một chiến dịch đều có binh lính cần phải hy sinh.

Cho nên từ không chưởng binh, muốn giành thắng lợi thì tất nhiên phải hy sinh một bộ phận người để bảo toàn một bộ phận người khác.

Cung tên hết đợt này đến đợt khác, vượt qua mưa tên, phía trước còn có tường khiên và trận thương dài.

Tuy rằng một phương trận của Đế quốc bại rồi, nhưng còn có các phương trận khác vẫn có thể chặn đứng thế công.

Nhưng binh lính Vương quốc không sợ chết xung kích, xác thực để lại bóng ma tâm lý cho binh lính Đế quốc.

Trận đầu tiên kết thúc, hai bên chỉ là thăm dò.

Nhưng Quốc vương đã phát hiện ưu thế của mình rất lớn, hiển nhiên trong lòng mỗi binh sĩ đều tồn tại một Nữ thần.

Hơn nữa ông ta còn thăm dò ra phối trí cung binh của đối phương, tiêu hao không ít mưa tên của bọn họ, mà cung tiễn thủ bên này vẫn chưa hành động, còn có kỵ binh và chiến xa đều chưa lên sàn.

Đế quốc sẽ bị diệt vong trong tay ta.

Quốc vương tự tin tràn đầy.

Bên kia Đế quốc tình thế không tốt, chủ yếu là quan binh có chút sợ hãi, bất quá Hoàng đế lại rất bình tĩnh, bởi vì bọn họ còn có viện quân, chỉ là viện quân vẫn chưa đến lúc phát động.

Cuộc chiến tiêu hao như vậy sẽ kéo dài vài ngày, mỗi một ngày đều là khảo nghiệm đối với tinh thần, đương nhiên đồng thời còn là khảo nghiệm đối với hậu cần.

Dân phu phía sau liên tục không ngừng đưa lương thực đến tiền tuyến cung cấp cho binh sĩ ăn.

Thương binh càng ngày càng nhiều, thuốc men cũng không đủ dùng.

Năm tháng này nếu bị thương, bị thương tay chân còn đỡ, cùng lắm là đoạn chi, nếu bị thương thân thể hoặc đầu, thì khả năng rất lớn là không sống nổi.

Sự tàn khốc và dã man của vũ khí lạnh vượt xa tưởng tượng của người đồng bộ.

Trước đó tuy bọn họ từng xem qua trận chiến với Người Thằn Lằn, nhưng vì nhân số không nhiều, hơn nữa Đỗ Lan còn cung cấp vũ khí nóng cho Người Thằn Lằn, cho nên cảm nhận còn chưa sâu sắc.

Nhưng giờ này khắc này, đó là cuộc ẩu đả vũ khí lạnh thực sự, mức độ máu me tăng lên gấp mấy lần, hơn nữa chiến tổn khổng lồ cũng khiến người ta ghê người.

Hai quốc gia đều lấy nhân loại làm chủ, lại dùng thủ đoạn tiêu hao sinh mệnh lẫn nhau như vậy để phân thắng bại, thật sự là không nỡ nhìn thẳng.

Lúc này người đồng bộ không khỏi nghĩ đến thần tiên thực sự là lúc nên ngăn cản thì không ngăn cản, lúc không nên ngăn cản thì ngăn cản lung tung.

Trước đó tích cực ngăn cản người xuyên không như vậy, sao đến bây giờ ngược lại không có động tĩnh gì.

Mỗi ngày đều phải chết hơn ngàn người, cứ thế này, đợi đến khi chiến tranh kết thúc không biết có thể có một nửa người sống sót hay không.

Hơn nữa hậu phương cũng không lạc quan, đại chiến quy mô như vậy đang tiêu hao kinh tế hai nước, đè sập cuộc sống bách tính.

Cho nên cuối cùng dù có thắng lợi, nước chiến thắng e rằng cũng sẽ không dễ chịu.

Các loại binh chủng bắt đầu lục tục ra trận, tiêu hao tăng lên từng ngày.

Cuối cùng tiêu hao hơn mười ngày, tinh thần và thể lực hai bên đều đã đến cực hạn, bọn họ đều biết không sai biệt lắm nên dùng bộ đội tinh nhuệ nhất làm một cái kết liễu rồi.

Hoàng đế cũng liên hệ với Bất Tử Chi Vương, để hắn giết ra vào lúc cuối cùng, chấm dứt chiến đấu.

Thế là đến ngày cuối cùng, trải qua hơn mười ngày giết chóc, ánh mắt những binh sĩ còn lại đã trở nên lạnh lùng, mà sau lưng binh sĩ còn có ma pháp sư.

Mọi người biết trận chiến cuối cùng này rốt cuộc cũng sắp bắt đầu, tất cả mọi người đều lấy ra con bài chưa lật.

Có trận ma pháp sư, cũng có trận ma chiến sĩ.

Trận chiến cuối cùng khẳng định cũng là trận chiến tàn khốc nhất, định trước sẽ có rất nhiều người chôn xương tha hương.

U Quân hiệu vang lên, bắt đầu xung kích.

Ma pháp sư hai bên đồng thời bắt đầu ngâm xướng, thiên địa biến sắc, mây đen bao phủ, gió rít gào thét, ánh sáng của nguyên tố đang tương ứng.

Tiếp đó đầy trời mưa thiên thạch lửa, rồng rắn hỏa diễm, ma pháp đối oanh bắt đầu.

Ma chiến sĩ ở tiền tuyến nhất cũng thắp sáng chiến kỹ, vung vũ khí về phía kẻ địch.

Bất tử bất hưu.

Chiến sĩ Vương quốc xông lên trước nhất cao hô, hắn toàn thân bao bọc ma lực, hóa thành một đạo hỏa diễm nóng rực thiêu đốt kẻ địch.

Ma chiến sĩ Đế quốc cũng không kém cạnh, liều mạng tư sát với kẻ địch.

Mà lúc này Bất Tử Chi Vương đã tiếp cận chiến trường, hắn rất thích hình ảnh này: Phàm nhân đều có một cái chết, chỉ có tử vong là vĩnh hằng.

Đến lượt hắn xuất hiện rồi.

Trải qua hơn mười ngày đối trì và tiêu hao, chiến tranh hôm nay cuối cùng hoàn toàn bùng nổ, hoặc sợ hãi hoặc phẫn nộ, hoặc khẩn trương hoặc trương cuồng, hiện tại mỗi binh sĩ đều chỉ có thể liều mạng xông về phía trước, dần dần quên đi tử vong và đau khổ.

Chiến đấu tiến vào giai đoạn gay cấn, không ngừng có người ngã xuống, hai bên đều đang dùng sinh mệnh đắp lên nấc thang thông tới thắng lợi.

Lúc này Vương quốc hơi có chút ưu thế, nhưng ưu thế cũng không quá rõ ràng.

Bởi vì chiến tranh đến nước này, binh lính Đế quốc cũng đã bị ép đến đường cùng, quyết tâm sinh tồn không hề thua kém sự trung thành với Nữ thần của đối phương.

Hơn nữa Hoàng đế Đế quốc vẫn luôn ở đó, chưa từng lui bước, điều này cũng cho binh sĩ niềm tin nhất định.

Hoàng đế đứng trên đài cao, nhìn ma pháp và chiến kỹ ngũ sắc sặc sỡ bên dưới, thầm nghĩ sắp đến lúc rồi.

Tại một sườn núi cách đó không xa, một bóng đen xuất hiện.

Đó là nhân mã của phe thứ ba, Bất Tử Chi Vương cưỡi ngựa vong linh cao lớn, nhìn xuống toàn bộ chiến trường: Đồng minh của chúng ta đang phấn chiến, hắn không hề cô độc.

Hắn giơ vũ khí trong tay lên.

Mấy Thủ hộ giả cũng cưỡi tọa kỵ xuất hiện, bọn họ ngay bên cạnh Bất Tử Chi Vương, chưa từng rời đi.

Lúc này mấy Thủ hộ giả tà ác đều đang cười gằn, bởi vì bọn họ rốt cuộc có thể đại khai sát giới rồi.

Viện quân đến rồi.

Hoàng đế cười nói, hắn bảo các đại thần đang mê mang không cần sợ hãi, bọn họ đã nắm chắc phần thắng: Giết, cho kẻ địch đòn cuối cùng.

U u Tiếng tù và nổi lên, đám bộ binh vong linh của Bất Tử Chi Vương uyển như nước lũ từ trên cao xung kích xuống đất thấp.

Chương 1673

Bộ đội Vương quốc trợn tròn mắt, không ngờ kẻ địch lại còn có binh mã, điều này vô cùng bất ổn.

Quân đội đã rơi vào cuộc bác sát gay cấn căn bản không thể tổ chức lại phòng ngự để chống đỡ công kích đến từ sườn bên.

Quốc vương cũng nhịn không được nhắm mắt lại, thầm nghĩ chẳng lẽ Nữ thần vứt bỏ bọn họ rồi sao.

Bộ đội vong linh thế như chẻ tre, quân đội Vương quốc lúc này căn bản không đỡ nổi hai mặt giáp kích, tuy rằng bọn họ có ý chí chiến đấu, nhưng thể lực và hiện trạng đều không cho phép bọn họ đối mặt với hai kẻ địch.

Quân đội Vương quốc đang bị giảo sát vô tình, cán cân thắng lợi đã hoàn toàn nghiêng lệch.

Giết.

Hoàng đế nhìn thấy viện quân đến, hô to một tiếng, toàn quân xuất động, giết sạch kẻ địch.

Chiến tranh trăm năm rốt cuộc sắp kết thúc vào hôm nay, hắn hoàn thành nhiệm vụ mà các bậc tiền bối đều chưa hoàn thành.

Lùi lại, tụ tập, cuối cùng quân đội Vương quốc vây thành một vòng tròn, thủ hộ Quốc vương.

Bất quá bọn họ hiện tại đã hoàn toàn bị liên quân đông gấp mấy lần bao vây, không có đường lui cũng không có đường sống.

Hạ Nhĩ Đôn quốc vương, mời ngài đầu hàng, kết thúc cuộc chiến này một cách thể diện đi.

Hoàng đế và Bất Tử Chi Vương sóng vai đi tới, đến khuyên Quốc vương đầu hàng.

Ngươi lại liên minh với loại sinh vật tà ác này, tên phản đồ nhân loại nhà ngươi, thần sẽ không tha thứ cho ngươi.

Quốc vương rất phẫn nộ, ông ta nhìn thấy vong linh xung quanh liền biết Hoàng đế đây là làm ra chuyện tuyệt đối không thể được tha thứ.

Quá trình không quan trọng, kết quả mới quan trọng.

Hoàng đế nói: Vị Bất Tử Chi Vương này là người rất hiểu chuyện, hợp tác với hắn vô cùng vui vẻ.

Quốc vương bày tỏ Nữ thần nhất định sẽ trừng phạt bọn họ.

Bất quá Bất Tử Chi Vương nói: Thần mà các ngươi biết căn bản không phải chân thần, chỉ là một con rối mà thôi.

Hắn quen thuộc quá mà, bởi vì Nữ thần chẳng qua là kẻ phản bội của Đại Phần Mộ.

Nhưng điều Bất Tử Chi Vương không biết là, thực ra Chân Chủ Shalltear là yêu thầm kín.

Quốc vương sẽ không tin lời quỷ vong linh: Chúng ta sau khi chết sẽ trở về vòng tay của Nữ thần, cho nên các chiến sĩ đừng sợ hãi, hãy để chúng ta giết cho sảng khoái, Nữ thần vĩnh hằng, Vương quốc vĩnh hằng, vinh quang vĩnh hằng.

Quốc vương cao giọng gào thét, cổ vũ mọi người tiếp tục chiến đấu.

Các chiến sĩ tàn tồn chịu sự cổ vũ, toàn bộ gầm lên giận dữ.

Tiếng gầm đột phá chân trời, phảng phất truyền đến tai thần.

Mây đen ma pháp đột nhiên tản ra, có ánh nắng rơi xuống.

Chỉ thấy tầng mây chậm rãi cuộn trào, Chân Chủ cưỡi ánh nắng giáng lâm, nhất thời tất cả mọi người đều trầm mặc, một màn này thật sự là quá duy mỹ quá rung động.

Chỉ có Bất Tử Chi Vương rất phẫn nộ, tại thủ đô Vương quốc đã chơi một lần rồi, hiện tại còn tới.

Hắn tuyệt đối không cho phép, cho nên lần này hắn quả đoán công kích.

Oanh.

Trong tay Bất Tử Chi Vương xuất hiện một cây trường thương Hấp huyết quỷ cấp 100 max thuộc tính, hiệu quả của nó chính là có sát thương cộng thêm đối với Hấp huyết quỷ.

Trường thương thoát tay bay ra, trực chỉ chân trời.

Oanh, Chân Chủ giương khiên ma pháp ngăn cản cây trường thương huyết sắc này, cô biết Vương của cô rốt cuộc đã dũng cảm lên rồi.

Quả nhiên Đỗ Lan nói không sai, con người đều là bị ép mới trưởng thành, Bất Tử Chi Vương cũng như thế, chỉ có tạo áp lực cho ngài ấy mới có thể khiến ngài ấy giác tỉnh.

Chân Chủ hiện tại đang đóng vai trò áp lực.

Đến đây đi, hãy để chính mình dùng sinh mệnh đổi lấy Bất Tử Chi Vương hoàn toàn giác tỉnh, sau đó mình sẽ vĩnh viễn sống trong lòng Vương.

Chân Chủ xuất chiêu, ma lực hấp thu.

Oanh, Bất Tử Chi Vương chỉ cảm thấy ma lực của mình đang trôi đi, hắn phát động đạo cụ phi hành, vọt lên trời cao, tiếp theo trận chiến này sẽ là hắn toàn lực đánh cược một lần, uy lực sẽ rất lớn, không thể làm bị thương người của Đại Phần Mộ.

Rất nhanh hai người đều bay lên trời cao, biến mất trong tầm mắt mọi người.

Nhưng có thể nhìn thấy ánh chớp không ngừng lóe lên, chứng tỏ chiến đấu vô cùng kịch liệt, đã vượt qua phạm vi phàm nhân hiểu biết.

Lại dám ra tay với Nữ thần.

Quốc vương đã kinh ngạc đến ngây người, tên vong linh này chẳng lẽ là Tử thần sao.

Nếu không thì tại sao hắn không sợ Nữ thần tịnh hóa.

Trận chiến này quan hệ đến tín ngưỡng Vương quốc.

Bất Tử Chi Vương sử dụng tất cả thần khí, không cần tiền ném về phía Chân Chủ, sau hơn một trăm hiệp, Chân Chủ biết mình sắp thua rồi, bất quá nhìn Bất Tử Chi Vương lúc này tựa như thiên uy, cô biết mình đã thành công: Vương, xin ngài vĩnh viễn duy trì bộ dáng lạnh lùng này.

Sự phẫn nộ đối với kẻ phản bội khiến Bất Tử Chi Vương tấn công bất chấp hậu quả, kỹ năng Hấp huyết quỷ nhắm vào vong linh căn bản vô dụng.

Hắn gây cho Chân Chủ vết thương chí mạng, nhưng đối phương trước khi chết lại nói ra những lời này.

Ngươi.

Vương thầm nghĩ chẳng lẽ Chân Chủ chưa bao giờ phản bội, cô ta bị Đỗ Lan khống chế.

Chân Chủ nhắm mắt lại, thân thể bắt đầu rơi xuống phía dưới.

Bất Tử Chi Vương còn đang suy tư, Chân Chủ lại đã càng ngày càng nhanh, hắn quyết định gia tốc đuổi theo.

Mọi người chỉ nhìn thấy trên bầu trời xa xa có hai điểm đen một trước một sau cấp tốc rơi xuống, bọn họ không biết kết quả rốt cuộc thế nào.

Bất Tử Chi Vương đuổi kịp Chân Chủ, Chân Chủ trong lúc hấp hối nói ra tất cả chân tướng, bao gồm việc cô ta bị Đỗ Lan thuyết phục như thế nào.

Tất cả đều là cô tự nguyện, cô tự nguyện vì sự giác tỉnh của Vương mà trả giá sinh mệnh.

Nhìn thấy Vương hiện tại có thể không có bất kỳ cố kỵ nào mà chiến đấu, cô đã tâm mãn ý túc.

Nguyên lai là thế, hóa ra Chân Chủ vẫn luôn không phản bội, Vương chỉ cảm thấy mình lại ngu xuẩn như vậy, tất cả đều do Đỗ Lan bày mưu a.

Nhưng lúc này Chân Chủ đã sắp chết rồi, tuy rằng có quyển trục phục sinh, nhưng Vương vẫn cảm thấy rất bi thương.

Hắn cảm nhận được tình yêu nồng nàn của Chân Chủ, hắn thật sự quá ngốc, vẫn luôn bị Đỗ Lan dắt mũi đi.

Oanh.

Bất Tử Chi Vương ôm thi thể Chân Chủ nặng nề rơi xuống mặt đất, chấn nát đại địa, bụi đất bốc lên, ngọn lửa màu tím trong hốc mắt Bất Tử Chi Vương chớp động, dần dần trở nên ngày càng phẫn nộ, tất cả cảm xúc hóa thành một tiếng gào thét: Đỗ Lan, ta và ngươi thế bất lưỡng lập.

Hắn cuối cùng quyết định không còn bất kỳ cố lỵ nào nữa, vĩnh viễn sống tiếp với thân phận Vương của các Thủ hộ giả, chế tạo cho bọn họ một nhạc viên của người chết.

Theo sự bùng nổ cảm xúc và ma pháp của Bất Tử Chi Vương, chiến trường xa xa cũng bị bao phủ, nhất thời nhiệt độ trong không gian giảm mạnh, chúng sinh đều cảm nhận được sự bi thương của Vương.

Hận ý đối với Đỗ Lan gần như ngưng kết thành thực chất, Bất Tử Chi Vương đã hoàn toàn giác tỉnh, hắn không còn kìm nén sự tà ác của chủng tộc vong linh nữa, triệt để tô tỉnh, hắn sẽ không phụ sự hy sinh của Chân Chủ, hắn sẽ trở thành một vị Vương, một vị Vương mà chúng sinh đều phải sợ hãi.

Trên chiến trường, các Thủ hộ giả lộ ra nụ cười, bọn họ biết Vương của bọn họ thực sự triển hiện sức mạnh vô địch, không cần phải cẩn thận dè dặt, sợ cái này sợ cái kia nữa, từ hiện tại bắt đầu thế giới này sẽ bị tử vong chi phối.

Ngô Vương.

Thủ hộ giả và binh sĩ vong linh toàn bộ quỳ xuống về hướng Bất Tử Chi Vương.

Đồng thời vong hồn trên chiến trường dường như cũng chịu cảm ứng, thi thể những người chết trận sa trường đang tô tỉnh.

Trên mảnh chiến trường này có bao nhiêu người da ngựa bọc thây.

E rằng ngay cả Quốc vương và Hoàng đế cũng không biết, từ đời ông nội bọn họ nơi này đã là chiến trường, trăm năm qua sợ là đã có cả triệu binh sĩ chết ở đây.

Những thi thể bị chôn tại chỗ này, cho dù hóa thành xương khô cũng vẫn có thể bị gọi dậy.

Ma lực khổng lồ của Bất Tử Chi Vương khuếch tán ra, chiến trường này cũng trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Vô số vong linh một lần nữa đứng dậy, đột phá sự hiểu biết của người sống.

Lúc này binh sĩ hai nước đang thù chết bác đấu sẽ phải đối mặt với cùng một tràng diện đáng sợ, đó là bọn họ bị vô số bộ xương khô đáng sợ bao vây, còn có cả những chiến hữu của bọn họ trước đó, những chiến hữu đã chết trận cũng chậm rãi bò dậy, chỉ là lúc này trong mắt người chết chỉ có u quang tử vong, hoàn toàn không còn tình cảm nhân loại.

Binh lính hai nước hoàn toàn bị bao vây, vốn dĩ đao kiếm tương hướng, lúc này đao kiếm nhất trí hướng ra ngoài chỉ về phía vong linh.

Hoàng đế cũng vẻ mặt chấn kinh, hắn cảm giác mình bị lừa rồi, hành động của Bất Tử Chi Vương chứng tỏ đối phương ngay từ đầu đã tính toán đến những thi thể này.

Hiện tại Bất Tử Chi Vương có đủ binh sĩ, đại quân trăm vạn không ăn không uống không biết mệt mỏi này e rằng hoàn toàn quét sạch cả lục địa, trên lục địa không có bất kỳ quốc gia nào có thể đề kháng.

Chương 1674

Nhìn tình huống chẳng lẽ là Nữ thần thất bại rồi sao.

Binh sĩ Vương quốc lần này thực sự tuyệt vọng rồi.

Bất Tử Chi Vương thu thi thể Chân Chủ vào không gian trữ vật, hắn từ trên trời bay tới, khí thế nhìn xuống chúng sinh khiến các Thủ hộ giả tâm phục khẩu phục, Vương lúc này nói không nên lời bá đạo, nói không nên lời mê người.

Thủ hộ giả chính là thích một vương giả vượt qua thần linh như vậy, đây mới là người đàn ông xứng đáng để bọn họ hiến dâng lòng trung thành.

Ta là đồng minh của ngài.

Hoàng đế nói, hắn hy vọng Bất Tử Chi Vương có thể giữ chữ tín: Chúng ta có thể cùng nhau chia đều Vương quốc.

Vùng đất đánh chiếm được ta muốn tất cả, ta hiện tại tuyên bố ta kiến lập An Tư Ô Nhĩ Cung Ma Đạo Quốc.

Bất Tử Chi Vương chuẩn bị kiến quốc rồi, hắn muốn xây dựng thế lực của chính mình, đây là quyết định không thể làm trái.

Quốc vương và Hoàng đế sắc mặt đều rất khó coi, nhưng hiện tại bọn họ đều không thể làm trái Bất Tử Chi Vương.

Bốp bốp.

Ngay khi Bất Tử Chi Vương tuyên bố kiến quốc, và Thủ Vọng Giả Guardians Thủ Hộ Giả reo hò ầm ĩ xong, tiếng vỗ tay thanh thúy từ xa truyền đến, Đỗ Lan đang đứng ở biên giới chiến trường xem màn kịch hay này.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều bị hấp dẫn qua, Đỗ Lan đi về phía trước, đám vong linh dày đặc như nước biển kia nhường ra con đường, để hắn đi vào.

Đây là mệnh lệnh của Bất Tử Chi Vương, hiện tại hắn muốn giao lưu bình đẳng với Đỗ Lan một lần, lần này hắn sẽ không bao giờ bị Đỗ Lan dắt mũi nữa.

Ta còn tưởng ngươi sẽ có cao kiến gì, hóa ra làm cả nửa ngày chỉ là kiến quốc à, thật đúng là chúc mừng chúc mừng nhé.

Đỗ Lan cảm thấy chuyện kiến quốc đơn giản như vậy có cần thiết phải làm lớn thế không.

Lại là loại khẩu khí khinh thường này, Bất Tử Chi Vương vô cùng phẫn nộ, dường như trong mắt đối phương chuyện gì cũng chỉ là chuyện nhỏ, dường như không có bất kỳ chuyện gì có thể khiến hắn kinh ngạc.

Thái độ coi cái gì cũng là chuyện nhỏ này của Đỗ Lan, gợi đòn nhất.

Bất Tử Chi Vương không mở miệng, Đỗ Lan liền tiếp tục nói: Ở đây các ngươi có ba ông vua rồi, có muốn tìm thêm một người nữa để đánh mạt chược không.

Quốc vương đột nhiên trở nên mất giá rồi.

Bất Tử Chi Vương rất phẫn nộ, hắn vừa mới làm Quốc vương, đến miệng Đỗ Lan liền thành Quốc vương không đáng giá, đây không phải rõ ràng không nể mặt hắn sao.

Đỗ Lan, ngươi đừng có quá đáng.

Các Thủ hộ giả ai nấy nhe răng trợn mắt, dường như muốn quần khởi nhi công chi xông vào đánh hội đồng, xé nát Đỗ Lan thành từng mảnh ngay tại chỗ.

Chẳng lẽ ta nói sai sao.

Quốc vương vốn dĩ chỉ là trình độ bình thường mà thôi.

Lúc này Đỗ Lan đã đi tới trung tâm nhất, những nhân loại sống sót cũng rốt cuộc nhìn rõ rốt cuộc là ai to gan dám phát ngôn bừa bãi giữa bầy vong linh như vậy: Lục Đại Thần, Bát Dục Vương trước kia, mỗi một người đều làm Quốc vương, căn bản không có gì hiếm lạ.

Mấy người các ngươi thật sự là một chút mới mẻ cũng không có, làm hại ta cũng bị thẩm mỹ mệt nhọc rồi.

Khó khăn lắm mới đến lượt một chủng tộc vong linh như ngươi, không ngờ làm tới làm lui vẫn là kiến quốc, các ngươi có phải hay không có nhận thức sai lầm gì đối với việc kiến quốc.

Đỗ Lan cũng không hiểu nổi tại sao bọn họ lại thích kiến quốc như vậy, ngươi nói có quyền lực mạnh mẽ thì cũng không nhất định phải làm Quốc vương a, ngươi có thể làm một quyền thần, hoặc làm một chư hầu địa phương, không phải càng thêm tiêu dao khoái hoạt sao.

Muốn tài phú, vậy thì càng đơn giản, phút mốt là phú khả địch quốc.

Hoặc là muốn khiến người ta tôn kính hoặc sợ hãi, cũng có thể dùng sức mạnh cường đại thực hiện.

Lục Đại Thần, Bát Dục Vương, rõ ràng có nhiều lựa chọn như vậy, thế nhưng đám xuyên việt giả này cứ khăng khăng từng người một đều chọn kiến quốc, bọn họ có phải hay không đã hẹn trước.

Hay là nói bản chất con người chính là máy lặp lại, chính là không ngừng lặp lại lịch sử.

Đến cuối cùng ngay cả chủng tộc vong linh cũng nhảy ra kiến quốc, căn bản không biết rốt cuộc bọn họ đang nghĩ cái gì.

Dù sao Đỗ Lan nghĩ không ra, hắn xuyên việt nhiều lần như vậy, tuy rằng cũng từng làm người thống trị, nhưng kiến quốc gì đó chưa bao giờ là lựa chọn đầu tiên của hắn, chơi bời chán chê các loại thân phận rồi, mới miễn cưỡng quản lý quốc gia.

Bởi vì đến dị thế giới lại tự mang theo vũ lực cường đại như vậy, sao lại cứ nghĩ đến chuyện kiến quốc nhỉ.

Người bình thường đều sẽ muốn tiêu dao khoái hoạt, vô câu vô thúc, nhưng đi đến thế giới này ba đợt xuyên việt giả quả thực chính là máy lặp lại, không ngừng lặp lại lịch sử, nói thật lòng Đỗ Lan rất thất vọng, hắn còn tưởng rằng xuyên việt giả khẳng định có thể có biểu hiện xuất sắc hơn chứ, sao xuyên việt xong ai nấy não bộ đều bị xơ cứng rồi.

Nghe giọng điệu của Đỗ Lan, dường như hắn còn quen biết Lục Đại Thần và Bát Dục Vương, hơn nữa dường như bọn họ cũng giống như mình.

Bất Tử Chi Vương sau khi đến thế giới này cũng điều tra thần thoại và truyền thuyết, hắn từng hoài nghi bọn họ là xuyên việt giả, hiện tại xem ra có thể xác thực.

Bất quá Bất Tử Chi Vương không cho rằng những việc bọn họ từng làm thì mình không thể lặp lại, sự hạ thấp vô cớ này của Đỗ Lan thật sự quá đáng ghét: Bọn họ ít nhất đã để lại vô số truyền kỳ, còn ngươi thì sao.

Trên thế giới này lại có ai biết ngươi, ngươi chẳng qua là một tên hề nhảy nhót.

Bất Tử Chi Vương bất chấp tất cả, mọi người cùng nhau tổn thương nhau đi.

Tuy nhiên loại đánh giá này quá trẻ con, da mặt Đỗ Lan dày đến mức nào, trực tiếp chặn đứng loại phê bình này: Ngươi và ta theo đuổi những thứ khác nhau, những thứ các ngươi theo đuổi trong mắt ta không đáng nhắc tới, những thứ các ngươi theo đuổi đã không còn có thể khiến ta vui vẻ nữa.

Ta lấy vận mệnh làm bàn cờ, các ngươi tuy rằng không biết ta, nhưng vận mệnh của mỗi người các ngươi đều nằm trên bàn cờ của ta.

Đỗ Lan bày tỏ đây chính là cảnh giới, tuy đều là xuyên việt giả, nhưng cảnh giới bất đồng.

Giữa thiên quân vạn mã, Đỗ Lan tiến hành trào phúng Bất Tử Chi Vương, làm Bất Tử Chi Vương tức điên lên, hắn căn bản không tin mấy lời tự mình khoác lác này của Đỗ Lan.

Tuyệt đối không tin.

Còn chưởng khống vận mệnh, chỉ bằng ngươi cũng muốn chưởng khống vận mệnh của Bất Tử Chi Vương ta sao.

Vận mệnh của ta do một mình ta chưởng khống.

Bất Tử Chi Vương phẫn nộ và sát ý toàn bộ ập về phía Đỗ Lan.

Những kẻ gan nhỏ trong nháy mắt đã bị khí thế đáng sợ này dọa đến hôn mê bất tỉnh.

Đỗ Lan, hôm nay là ngươi tự tìm đường chết, ta muốn cho ngươi xem rốt cuộc ai nắm giữ vận mệnh của ai.

Theo ngôn ngữ của Bất Tử Chi Vương truyền bá, hàng triệu vong linh trên khắp chiến trường đều phát ra thanh âm lách cách, bọn họ đã sẵn sàng tiến hành xung kích, bất kỳ kẻ địch nào cũng sẽ bị biển xương khô này nghiền nát.

Nhìn đi, đây chính là sức mạnh của ta, ngươi có thể địch lại sao.

Bất Tử Chi Vương bay lên giữa không trung, nhìn xuống toàn bộ chiến trường, một mảng xanh biếc, đó là linh hồn của đại quân khô lâu đang gào thét tê hống, bọn chúng đang hưởng ứng mệnh lệnh của Vương.

Đỗ Lan nhịn không được nói: Xem ra về mặt khí thế, xác thực là ta thua, cho dù có Thánh Đấu Sĩ của Tiểu Thánh Vực, cũng xác thực không so được với triệu vong linh này của ngươi, bất quá có một điểm ngươi khẳng định không nghĩ tới, bởi vì ta có thể lật mặt phiên diện.

Ý gì.

Cái gì gọi là lật mặt.

Ngay cả người đồng bộ cũng ngơ ngác, không hiểu, dù sao nhân vật thần tiên như Đỗ Lan, nhất cử nhất động của hắn đều không phải phàm nhân có thể lý giải.

Người đồng bộ chỉ nhìn thấy Đỗ Lan chậm rãi giơ tay phải lên, động tác ngón tay kia ngược lại rất quen thuộc, đó là muốn búng tay.

Chẳng lẽ hắn muốn dùng cái búng tay để đẩy lui kẻ địch sao.

Tách.

Xác thực là một cái búng tay, các loại tạp âm trên khắp chiến trường lại không thể áp chế được tiếng búng tay này.

Người đồng bộ phát hiện bọn họ bị cưỡng chế thoát khỏi đồng bộ, cũng không phải trực tiếp thoát khỏi máy móc, mà là đổi một góc độ.

Bọn họ như đi tới trong vũ trụ, nhìn thấy toàn cảnh đại lục.

Đó không phải là tinh cầu, chỉ là một khối địa khu trôi nổi trong vũ trụ, có lục địa có biển rộng.

Sau đó người đồng bộ khiếp sợ phát hiện mảnh đại lục này lại đang chậm rãi xoay chuyển, uyển như một đồng xu, mà đồng xu thì nên có hai mặt.

Hiện tại người đồng bộ đã hiểu cái gọi là phiên diện mà Đỗ Lan nói, hóa ra là hàm nghĩa theo đúng mặt chữ, thật sự là lật đại lục lại.

Nhưng ý nghĩa nằm ở đâu.

Lật mặt lại sẽ xảy ra chuyện gì.

Trên chiến trường, mọi người chỉ cảm giác mặt trời đang cấp tốc di động cấp tốc lặn xuống núi, quá trình này bình thường xảy ra vô số lần, nhưng lần này đặc biệt rõ ràng.

Trong vũ trụ làm gì có cái gọi là trên dưới, Bất Tử Chi Vương a, tầm mắt của ngươi quá nhỏ, để ta dẫn ngươi đi xem bộ mặt thật của thế giới này đi.

Đỗ Lan vẫy tay một cái, linh hồn Bất Tử Chi Vương đều ly thể, cùng Đỗ Lan đi tới trong vũ trụ.

Bất Tử Chi Vương mới biết được hóa ra thế giới này là dẹt, mà ở mặt bên kia của đại lục, là một thế giới khác.

Xe lân lân mã tiêu tiêu, một thế giới náo nhiệt, một thế giới xa lạ.

Hai thế giới tồn tại trên hai mặt của cùng một đại lục, nhưng cả hai bên đều không biết nhau.

Nếu không phải Đỗ Lan, Bất Tử Chi Vương e rằng cũng sẽ không biết dưới chân mình lại còn có những tồn tại này.

Mà lúc này hắn rốt cuộc biết chênh lệch giữa mình và Đỗ Lan, Đỗ Lan nếu nguyện ý có thể dễ dàng biến mảnh đại lục này thành đồng xu xoay tròn, Bất Tử Chi Vương hắn lại tính là cái gì chứ.

Đỗ Lan thật sự chưởng khống tất cả.

Chương 1675

Những người đồng bộ cũng nhìn thấy một màn hùng vĩ này, cũng thi nhau nuốt nước miếng.

Hai mặt của một khối lục địa là những thế giới khác nhau.

Chuyện này rốt cuộc làm thế nào mà được.

Hoặc là nói tại sao lại có nơi như vậy tồn tại.

Điều này căn bản không khoa học.

Người Trái Đất ngu xuẩn đã không thể tưởng tượng nổi nguyên lý trong đó.

Một thế giới là ban ngày, thế giới bên kia chính là ban đêm, bọn họ chia sẻ cùng một mảnh đại lục, thậm chí chia sẻ cùng một ngôi sao, nhưng bọn họ tịnh không hiểu biết lẫn nhau, thậm chí ngay cả quy tắc cũng không giống nhau.

Ngôn ngữ bất đồng, phong tục bất đồng, nhưng sự thật là khoảng cách đường thẳng giữa hai thế giới chỉ có độ dày của lục địa.

Nhưng khoảng cách như vậy, bọn họ hoặc giả vĩnh viễn cũng sẽ không vượt qua, trừ khi có người đột phát kỳ tưởng muốn đào xuyên đại lục, hoặc lặn xuống đáy biển.

Thua, Bất Tử Chi Vương thua rồi, triệt để thua, hắn cho dù sở hữu thiên quân vạn mã thì làm sao có thể so được với cái phiên diện hời hợt này của Đỗ Lan chứ.

Đỗ Lan nhìn sự trầm mặc như chết của Bất Tử Chi Vương, trong lòng rất hài lòng, thầm nghĩ luận về làm màu quả nhiên mình là chuyên nghiệp.

Mà lúc này người đồng bộ chỉ muốn đi tìm hiểu xem thế giới ở mặt bên kia đại lục trông như thế nào, liệu có xuyên việt giả hay không, liệu có nhiều câu chuyện hơn không.

Nhìn phong cách kiến trúc thì cũng là phong cách dị thế giới trung cổ, có lẽ cũng có xuyên việt giả cũng không chừng.

Thế giới phản diện tồn tại sức chiến đấu mạnh mẽ hơn, so với thế giới chính diện coi xuyên việt giả là thần thì hoàn toàn bất đồng, thế giới phản diện lại là thật sự có thần.

Đương nhiên rồi, thế giới phản diện cũng sẽ có xuyên việt giả, chỉ là trước mắt vẫn chưa tới mà thôi.

Cứ như là game cập nhật phiên bản mới vậy.

Người đồng bộ bày tỏ bản mở rộng này đủ sướng, huy hoàng, tráng liệt, trí tưởng tượng phong phú, trực tiếp lật mặt đại lục là có thêm một thế giới, hoàn toàn không dự liệu được.

Bất quá cuối cùng người đồng bộ vẫn trở về thế giới chính diện, thế giới phản diện chỉ là cưỡi ngựa xem hoa, căn bản không có hiểu biết chi tiết hơn.

Trở lại trên chiến trường, khí trường của Bất Tử Chi Vương đã hoàn toàn biến mất, hắn hiện tại chỉ biết mình và Đỗ Lan kém quá nhiều.

Về thôi.

Bất Tử Chi Vương rút lui, mang theo đại quân trăm vạn không đánh mà lui.

Quốc vương và Hoàng đế đều nhìn đến ngây người, đơn giản như vậy.

Bọn họ không khỏi nhìn về phía Đỗ Lan, tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Đỗ Lan xác thực đã cứu bọn họ, hơn nữa nể tình Đỗ Lan búng tay một cái là có thể biến ban ngày thành đêm tối, bọn họ cũng sẽ cung cung kính kính đối đãi.

Hai quốc gia các ngươi sau này đừng đánh nhau nữa, cứ làm hậu phương cho Tiểu Thánh Vực được không.

Nhưng Nữ thần không phải bị đánh bại rồi sao.

Quốc vương bi thương nói.

Chỉ cần có tâm, mỗi người đều là Nữ thần.

Câu này của Đỗ Lan cũng giống như mỗi người đều là tiểu công chúa vậy, đối với Quốc vương và Hoàng đế mà nói quá khó lý giải, cái gì gọi là mỗi người đều là Nữ thần.

Vẫn là Hoàng đế não nhảy số nhanh: Có phải hay không chỉ cần chúng ta không quên Nữ thần, luôn luôn cúng bái người, Nữ thần sẽ trọng sinh.

Đây là phương thức lý giải duy nhất đáng tin cậy mà hắn có thể nghĩ ra.

Nhưng ý của Đỗ Lan thực ra là trong nội tâm mỗi người đều có thể có sự lương thiện như Nữ thần, mọi người chỉ cần bảo vệ tốt phần lương thiện này, thì thần có tồn tại hay không đều như nhau cả.

Đáng tiếc đạo lý cao thâm như vậy, bọn họ khẳng định không hiểu.

Bọn họ trở về sẽ thôi quảng giáo nghĩa Nữ thần, để nhiều người tín ngưỡng Nữ thần hơn, hiến dâng sức mạnh của mình cho sự phục sinh của Nữ thần.

Trải qua trận chiến này, Bất Tử Chi Vương khiêm tốn hơn rất nhiều, tuy rằng hắn đã lập quốc, nhưng tiếp theo hắn sẽ không mở rộng quy mô lớn, mà là cẩn thận dè dặt kinh doanh, dù sao vào lúc Bất Tử Chi Vương dũng mãnh nhất lại bị Đỗ Lan ngạnh sinh sinh áp chế, bầu không khí cả Đại Phần Mộ đều rất áp lực.

Vương phân minh đều quật khởi rồi, không biết vì sao lại túng nhát gan rồi, một số Thủ hộ giả có chút bất mãn, bởi vì Vương làm bọn họ thất vọng rồi.

Hèn thì cứ hèn thôi, Thủ hộ giả có bất mãn đến đâu thì Bất Tử Chi Vương cũng không thể nào bất chấp tất cả mà ra tay nữa.

Bởi vì hắn đã biết chênh lệch giữa bản thân và Đỗ Lan là quá lớn, thế giới này tồn tại sức mạnh có thể hoàn toàn áp chế hắn.

Đã biết vậy rồi thì cứ khiêm tốn một chút là tốt nhất, làm ít chuyện xấu, làm một đứa bé ngoan đạt chuẩn.

Thực ra sau khi xác định chênh lệch với Đỗ Lan là rất lớn, Bất Tử Chi Vương ngược lại cảm thấy yên tâm.

Ít nhất Đỗ Lan cũng không dã man, tuy cường đại nhưng chưa bao giờ nói động một chút là đòi đánh đòi giết, thái độ đối với vong linh vẫn tương đối khoan dung, điểm này rất quan trọng.

Cho nên chỉ cần khiêm tốn, theo tác phong trước đó của Đỗ Lan, chỉ cần hắn không đi bành trướng, Đỗ Lan cũng sẽ không đến tìm hắn gây phiền phức.

Vì vậy Bất Tử Chi Vương yêu cầu các Thủ hộ giả cũng phải khiêm tốn một chút, tránh đắc tội Đỗ Lan.

Sự khiêm tốn của Vương thực sự khiến các Thủ hộ giả thất vọng, nhưng bọn họ không dám phản bội, bởi vì đánh không lại.

Tất cả chân chủ khắc chế kỹ năng vong linh đều bị Vương đánh chết rồi, các Thủ hộ giả khác càng không phải là đối thủ.

Muốn phản bội thì quả thực là tìm chết, Vương đối ngoại thì khiêm tốn, nhưng đối nội vẫn là Vương, đối với người mình thì không cần khách sáo.

Dưới sự uy bức của Đỗ Lan, Vương đã trở thành kẻ chỉ dám hoành hành trong nhà.

Đối với các Đồng bộ giả mà nói, bọn họ đã chứng kiến tất cả, hiện tại tràn đầy hứng thú với thế giới phản diện, muốn biết đại lục phản diện rốt cuộc là gì, khi nào mới có thể bắt đầu đồng bộ.

Đỗ Lan tỏ vẻ đợi người xuyên không đến rồi thì có thể đồng bộ.

Thế giới phản diện cũng là thế giới của người xuyên không, mà người xuyên không thế giới này đón nhận lại không có vận khí tốt như Bất Tử Chi Vương.

Người xuyên không của thế giới chính diện đều là người chơi game, cho dù đẳng cấp khởi đầu thấp một chút, về sau cũng có thể thông qua nỗ lực mà biến cường.

Tuy không phải người xuyên không nào cũng có nhiều thuộc hạ cường lực như Bất Tử Chi Vương, nhưng người xuyên không có năng lực tự nhiên có thể triệu tập một đám thủ hạ không yếu.

Nhưng người xuyên không của thế giới phản diện thì xui xẻo rồi, hai lần đều là người rất bình thường.

Người xuyên không gần đây nhất là xuyên qua trên đường đi cửa hàng tiện lợi về nhà, cậu ta thứ nhất không có nguyện vọng chủ quan, thứ hai cũng không có bất kỳ tai nạn nào.

Hoàn toàn là đột nhiên xuyên qua, giây trước còn là đường cái buổi tối, giây sau đã là con đường xe cộ tấp nập giữa ban ngày, đứng trước một sạp trái cây, trong tay cầm túi nilon thậm chí còn có đồ ăn vặt và tạp chí mua từ cửa hàng tiện lợi, thậm chí ngay cả quần áo trên người cũng là bộ đồ thể thao lạc quẻ.

Khi người xuyên không này đến, các Đồng bộ giả phát hiện lúc mình đăng nhập đã có thêm một lựa chọn, có thêm nhiều mục tiêu có thể đồng bộ hơn.

Thế giới phản diện chúng ta đến đây.

Các Đồng bộ giả không kịp chờ đợi mà tiến vào thế giới mới, tìm kiếm câu chuyện của thế giới này.

Văn minh tân thế giới là bất đồng, tín ngưỡng bất đồng, phong tục bất đồng, thậm chí quốc gia cũng bất đồng.

Ở thế giới chính diện nhân loại rải rác khắp đại lục, thành lập không ít quốc gia, nhưng ở thế giới phản diện, nhân loại vẫn sinh hoạt trong một không gian chật hẹp, bên ngoài còn có rất nhiều điều chưa biết.

Đương nhiên có bất đồng thì sẽ có tương đồng, điểm giống nhau là thế giới này cũng là thế giới kiếm và ma pháp, có rất nhiều chủng tộc, cũng có rất nhiều câu chuyện sử thi về anh hùng.

Dù sao nhân loại cũng là máy lặp lại, tất cả câu chuyện anh hùng đều đại đồng tiểu dị.

Bất quá mọi người vẫn đang tìm kiếm, có lẽ vẫn có thể tìm thấy người xuyên không.

Đồng bộ giả thực ra là giáng lâm cùng lúc với người xuyên không, lúc này người xuyên không vẫn còn trong trạng thái ngơ ngác, cậu ta hoàn toàn chưa lấy lại tinh thần.

Đương nhiên chính vì người xuyên không là xuyên qua bằng xương bằng thịt, cho nên cách ăn mặc phong cách Trái Đất của cậu ta ở dị giới là vô cùng bắt mắt.

Đông đảo Đồng bộ giả đồng tâm hiệp lực rốt cuộc cũng tìm thấy người xuyên không đang ngơ ngác trên đường lớn.

Xem ra lần này là người bình thường, không phải nhân vật game xuyên không.

Nhìn thấy người xuyên không mặc đồ thể thao, các Đồng bộ giả kích động, bọn họ ngược lại muốn xem xem người xuyên không yếu nhớt không có năng lực rốt cuộc làm sao thích ứng với thế giới tràn đầy kiếm và ma pháp này, chắc sẽ không bị bắt đi làm nô lệ đâu nhỉ, như thế thì sẽ vô cùng thê thảm.

Quan sát hành động của người xuyên không, phát hiện cậu ta hoàn toàn là đang đi trong mơ, sau đó danh chính ngôn thuận bị cuốn vào sự kiện, gần như nhanh chóng tiến vào kiều đoạn anh hùng cứu mỹ nhân.

Đồng bộ giả không thể không cảm thán quả nhiên là người xuyên không, hễ xuyên không tất nhiên sẽ gặp gỡ mỹ thiếu nữ, gần như đều là cấu hình tiêu chuẩn rồi.

Chương 1676

Cũng thật là có chút sáo rỗng, có thể bớt chút gái gú, thêm chút chiến đấu được không.

Đương nhiên rồi, cô gái quả thực rất xinh đẹp, một mái tóc dài màu bạc như ngân hà, ngũ quan tinh xảo, thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi có một đôi mắt biết nói.

Đồng bộ giả tỏ vẻ quả nhiên là mỹ thiếu nữ chỉ có ở dị giới, thật xinh đẹp.

Thiếu nữ đang tìm kiếm đồ vật bị mất trộm, lại bị ba tên côn đồ lừa gạt đưa tới con hẻm nhỏ này, lúc này người xuyên không xông vào, hơn nữa không có bất kỳ do dự nào liền bắt đầu giúp đỡ thiếu nữ nhìn qua có vẻ nhu nhược.

Thế nhưng Đồng bộ giả đã nhìn thấu tất cả, nhìn cách ăn mặc của thiếu nữ liền biết thân phận nàng bất phàm, nhìn biểu tình trấn định tự nhiên của nàng khi đối mặt với côn đồ liền biết nàng mang trong mình tuyệt kỹ, e rằng cũng chỉ có người xuyên không mới bị sắc mê tâm khiếu mà không nhìn thấy những điều này.

Bất quá Đồng bộ giả cũng không hà khắc gì, bởi vì bọn họ cũng phát hiện người xuyên không cũng chỉ là một thiếu niên, đại khái cũng chỉ là một học sinh cấp ba, hormone thịnh vượng là bình thường, ở cái tuổi này ai mà chưa từng làm chuyện ngốc nghếch chứ.

Người xuyên không anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng cậu ta tuy tố chất thân thể không tệ, nhưng đối mặt với ba tên côn đồ vẫn có áp lực.

May mà lúc này có kiếm khách nhiệt tình đi ngang qua giải quyết đám côn đồ, đồng thời làm việc tốt không lưu danh mà bỏ đi.

Mọi người nhìn thấy người xuyên không ngay cả côn đồ cũng đánh không lại, tỏ vẻ rất không thích ứng.

Bọn họ nhìn quen loại người xuyên không hệ sức mạnh như Bất Tử Chi Vương rồi, đột nhiên nhìn thấy một người xuyên không yếu nhớt như vậy có chút hụt hẫng, cần phải thích nghi.

Bất Tử Chi Vương tuy rằng vẫn luôn bị Đỗ Lan bắt nạt, nhưng Đỗ Lan là Thần, Bất Tử Chi Vương và Thần có qua có lại, đủ để chứng minh hắn đã rất lợi hại rồi.

Nhưng người xuyên không thế giới phản diện thực sự quá yếu, hy vọng cậu ta sau này sẽ mạnh lên.

Tiếp theo tự nhiên là làm quen với cô gái, giới thiệu lẫn nhau, người xuyên không vô cùng nhiệt tình muốn giúp cô gái tìm đồ.

Đồng bộ giả tỏ vẻ đủ rồi nha, ngươi một người xuyên không chân ướt chân ráo ngay cả đường cũng không biết, làm sao giúp người ta tìm đồ a, ngươi là muốn làm vướng chân em gái hả.

Nghĩ thế nào cũng là biểu hiện của sắc mê tâm khiếu, mới xuyên không đã tích cực giúp đỡ gái như vậy cũng chẳng có ai, quá không có tiền đồ rồi.

Làm người xuyên không phải tính toán từng bước, đến lúc có tiền có thế còn sợ không có gái sao.

Lại nói tuy rằng cô gái này rất xinh đẹp, nhưng đây là dị giới, đó chính là công xưởng sản xuất gái xinh a, khẳng định đi đâu cũng thấy gái xinh, hà tất phải treo cổ trên một cái cây chứ.

Mới quen biết đã nhiệt tình như vậy, chẳng lẽ người xuyên không muốn mở hậu cung.

Bất quá Thái Nguyệt Ngang hiển nhiên không ý thức được hành vi của mình tràn đầy điểm đáng chê trách, cậu ta hoàn toàn vui vẻ chịu đựng, dựa vào da mặt dày rất nhanh đã giành được hảo cảm của cô gái, hai người trong quá trình tìm kiếm vật bị mất đã xây dựng được tình bạn.

Thái Nguyệt Ngang nháy mắt liền quên mất nỗi đau xuyên không, rất nhanh đã thích thế giới có gái xinh này, năng lực thích ứng kia quả thực bùng nổ.

Đồng bộ giả đã nhìn không nổi nữa, nhao nhao tỏ vẻ Đỗ Lan đại thần a, mau tới giáo dục người thanh niên này một chút đi, đây quả thực là đầu óc thiếu dây thần kinh mà.

Đỗ Lan xác thực vẫn luôn quan sát sự phát triển, hắn đối với cách làm của người xuyên không tỏ vẻ tán đồng, năm đó hắn cũng là sống chết quấn lấy mới theo đuổi được bà xã, cũng là dựa vào da mặt dày và không biết xấu hổ.

Nếu nói Bất Tử Chi Vương suy nghĩ quá nhiều, thì vị Thái Nguyệt Ngang này chính là hoàn toàn không chịu nghĩ nhiều, thậm chí ngay cả chuyện xuyên không bản thân cũng không nguyện cân nhắc nhiều.

Có lẽ chính vì tính cách này mới không hợp với xã hội hiện đại chăng, bởi vì ở xã hội hiện đại đi học cần tư duy, lên mạng cần tư duy, thậm chí đi đường cũng phải tư duy đèn xanh đèn đỏ.

Nhưng ở dị giới thì không có nhiều quy tắc như vậy, chỉ cần suy nghĩ những chuyện mình cảm thấy thú vị là được rồi, những thứ mình không thích, ví dụ như sinh tồn, xuyên không, người nhà gì đó, đều có thể quẳng ra sau đầu.

Nếu xuyên không còn phải nghĩ nhiều chuyện như vậy, thế thì còn xuyên cái gì việt.

Cho nên Đỗ Lan không thích Bất Tử Chi Vương lo bò trắng răng, lại thích Thái Nguyệt Ngang đơn thuần không biết xấu hổ, cái sự không biết xấu hổ của đối phương khá có phong phạm của Đỗ Lan năm đó.

Đỗ Lan nhìn biểu hiện của Thái Nguyệt Ngang, thầm nghĩ quả nhiên đàn ông thì không thể nói không được.

Lúc Thái Nguyệt Ngang xuyên không, thời gian ở Trái Đất nơi cậu ta sống là hơn mười giờ tối, cậu ta vốn dĩ mua đồ về là sắp nghỉ ngơi rồi, nhưng đột nhiên xuyên không đến buổi sáng ở dị giới, cũng tức là nói cộng thêm thời gian Trái Đất và thời gian dị giới, cậu ta đã hai mươi bốn tiếng đồng hồ không ngủ không nghỉ, nhưng cậu ta vẫn tràn đầy sức sống, không biết mệt mỏi giúp cô gái tìm đồ, tuy rằng cậu ta dường như cũng không phát huy được tác dụng gì.

Mỹ nữ quả nhiên là động lực tiến lên của đàn ông, có thể khiến đàn ông bình thường biến thành đàn ông tinh anh.

Rốt cuộc đến lúc hoàng hôn, hai người mới xác định được vị trí của tên trộm, đó là một cái nhà kho, dường như là nơi tiêu thụ đồ ăn cắp.

Cho nên Thái Nguyệt Ngang và cô gái đã chuẩn bị tốt để đi lấy lại đồ, Thái Nguyệt Ngang bị giữ lại bên ngoài nhà kho, làm tiếp ứng.

Thế nhưng chuyện tiếp theo thì ngay cả Đồng bộ giả cũng không ngờ tới.

Hoá ra Đồng bộ giả tiến vào nhà kho đã phát hiện đây là cái bẫy rồi, có một sát thủ ẩn nấp trong nhà kho, chỉ đợi giết chết cô gái.

Mọi người tưởng rằng đây lại là cơ hội để người xuyên không anh hùng cứu mỹ nhân, lại không ngờ cô gái trực tiếp ngủm.

Căn bản không có bất kỳ bước đệm nào, cứ thế bị sát thủ giết chết.

Đồng bộ giả tỏ vẻ đây là kiểu phát triển gì vậy, hoàn toàn không dự liệu được, thế này ngược lại trở nên thú vị rồi.

Không biết người xuyên không sẽ có phản ứng gì, cô gái cậu ta theo đuổi cả ngày trời khó khăn lắm mới xây dựng được độ hảo cảm cứ thế bị người ta giết, sợ là muốn nổ tung tam quan, chán ghét thế giới rồi đi.

Nhưng sự phát triển tiếp theo vẫn không ai đoán được, Thái Nguyệt Ngang bởi vì đợi rất lâu cũng không thấy cô gái đi ra, cho nên cậu ta rốt cuộc nhịn không được đi vào.

Lúc này mặt trời đã lặn về tây, ánh trăng trải đầy đất.

Trong nhà kho một mảnh tử tịch, người xuyên không đẩy cửa ra lại phát hiện bên trong một chút động tĩnh cũng không có, dường như đã không còn ai.

Nhưng theo ánh trăng tiến vào, cậu ta vẫn nhìn thấy một màn khiến cậu ta muốn rách cả mí mắt, thiếu nữ tóc bạc kia ngã trong vũng máu, dường như đã biến thành một cái xác.

Đồng bộ giả biết sát thủ vẫn còn trong nhà kho, người xuyên không nguy hiểm rồi.

Nhưng không ít Đồng bộ giả đều đang mong chờ người xuyên không bộc phát năng lực đặc thù phản sát lại sát thủ, đây mới là sáo lộ của người xuyên không.

Tuy nhiên lần này sáo lộ không linh, người xuyên không không có phản sát, thậm chí một chút phản kháng cũng không có liền bị sát thủ đâm lén sau lưng.

Tiếp đó lại là mấy dao rơi vào trên người người xuyên không, Thái Nguyệt Ngang chỉ kịp nhìn thấy mặt của sát thủ, liền đã càng ngày càng lạnh.

Miệng vết thương trước tiên là đau đớn, sau đó là tê dại, nhiệt độ theo máu tươi rời đi, hô hấp cũng trở nên vất vả, cuối cùng ý thức mơ hồ, tầm mắt tối đen, đón nhận cái chết.

Cuối cùng hoặc hứa là không cam lòng đi, nhưng không cam lòng cũng không có dụng.

Đồng bộ giả đều ngẩn người, người xuyên không bị giết rồi a, đây là triển khai gì.

Nhưng ngay lúc bọn họ chuẩn bị phát lao tao, lại phát hiện tất cả những người bọn họ đồng bộ bắt đầu biến hóa, có một đoạn ký ức bị xóa khỏi não hải người bị đồng bộ, vị trí của bọn họ cũng thay đổi.

Thậm chí ngay cả thời gian cũng thay đổi rồi, mặt trời lại mọc lên.

Đồng bộ giả không biết đây là tình huống gì, nhưng người đông thế mạnh tập tư quảng ích, rất nhanh bọn họ rốt cuộc ý thức được đây có khả năng là quay ngược thời gian.

Đợi đến khi bọn họ phát hiện người xuyên không cũng đang ngơ ngác y hệt trước sạp trái cây, Đồng bộ giả biết người xuyên không này trâu bò rồi, cái này quả thực giống hệt chơi game, có thể save game và load lại a.

Thái Nguyệt Ngang rõ ràng nhớ mình đã chết rồi, nhưng tại sao mình lại trở về trước sạp trái cây, tại sao giống như trở về quá khứ.

Đây rốt cuộc là mơ hay là ảo giác.

Đây là hiện thực, theo cái chết của cậu ta, thời gian hồi tố, trở lại thời điểm cậu ta vừa mới xuyên không.

Thái Nguyệt Ngang vẫn là tương đối kiên cường, rất nhanh liền không đi suy nghĩ những chuyện phiền toái đó, mà là nghĩ đến nếu tất cả đều làm lại từ đầu, vậy mỹ thiếu nữ Ái Mật Lỵ Nhã còn nhớ mình không, hoặc là nói nàng còn sống không.

Nhất định phải xác định một chút, cho nên Thái Nguyệt Ngang lập tức đi đến con hẻm nhỏ gặp gỡ mỹ thiếu nữ.

Quả nhiên vẫn là hương vị quen thuộc, chỉ là công thức dường như đã thay đổi.

Ba tên côn đồ biến thành bốn tên côn đồ, Thái Nguyệt Ngang cũng không biết tình huống gì, bất quá nhìn thấy cô gái là đủ rồi.

Mà các Đồng bộ giả tỏ vẻ đến rồi đến rồi, Thần tiên lại tới gây sự.

Chương 1677

Thì ra tên côn đồ dư ra kia khí chất hoàn toàn khác biệt với ba tên côn đồ tấu hài khác.

Đương nhiên rồi ba tên côn đồ hay là bốn tên côn đồ đều không thể ảnh hưởng tâm tình mỹ thiếu nữ, nàng không sợ côn đồ, bởi vì nàng chính là có hộ vệ thân cận, một thần thú Mạt Khắc chỉ có thể hoạt động tám tiếng đồng hồ vào ban ngày.

Thần thú làm hành chính sáng chín chiều năm, băng hệ ma pháp của nó vô cùng lợi hại, một con thú là có thể đánh một đám người.

Ái Mật Lỵ Nhã.

Thái Nguyệt Ngang chạy tới, vẫn cứ là kiểu tự nhiên như quen biết.

Đáng tiếc thời gian hồi tố, hiện tại mỹ thiếu nữ căn bản không quen biết thiếu niên này, hơn nữa nghe cậu ta lại gọi ra tên của mình thì càng thêm đề phòng.

Thân phận mỹ thiếu nữ không đơn giản, thậm chí có chút mẫn cảm, cho nên nhất định phải cẩn thận từng li từng tí mới được.

Nhìn thấy biểu tình đề phòng của mỹ thiếu nữ, Thái Nguyệt Ngang dường như rất tổn thương: Là tôi mà, Thái Nguyệt Ngang, chúng ta quen nhau.

Tôi không quen cậu.

Ái Mật Lỵ Nhã lùi lại hai bước, cảm giác Thái Nguyệt Ngang quả thực chính là tên lưu manh thứ năm.

Bất quá mặc kệ mấy tên, ma pháp đóng băng của nàng đều có thể giải quyết.

Ha ha, phương thức tán gái này thật sự là quá lạc hậu rồi.

Đỗ Lan tỏ vẻ Thái Nguyệt Ngang thực sự là quá kém: Cậu như vậy thì không thể nào theo đuổi được người khác giới đâu, để tôi truyền thụ cho cậu một chiêu tinh túy, đó chính là vĩ hành bám đuôi.

Thông qua vĩ hành có thể hiểu rõ sở thích của người khác giới, hiểu rõ vòng tròn giao tế của nàng, thậm chí còn có thể hiểu rõ tính tình của nàng, một kẻ vĩ hành cao siêu là có thể trong tình huống không bị người ta phát hiện, ẩn tàng tại bất kỳ địa điểm nào, giỏi lợi dụng điểm mù thị giác, tìm kiếm vật che chắn.

Mọi người chỉ cảm giác Đỗ Lan sao mà biến thái vậy.

Đây cũng không phải biến thái, hắn từng thực sự làm qua, chỉ là mục tiêu vĩ hành của hắn là một chiến binh cường hãn, độ khó lớn hơn, chính vì là kinh nghiệm từng trải, cho nên mới có thể nói năng hùng hồn như vậy.

Ái Mật Lỵ Nhã đều sắp nổi da gà, tên côn đồ này quả thực là quá biến thái.

Thái Nguyệt Ngang cũng cảm thấy Đỗ Lan có chút quá đáng, tuy rằng có đạo lý nhất định, nhưng suy nghĩ quá nguy hiểm rồi, nếu ở Trái Đất thì chính là phải bị bắt giữ.

Cậu ta nhịn không được đánh giá tên côn đồ mới xuất hiện này, thầm nghĩ trước đó xác thực chỉ có ba tên côn đồ a, không biết đối phương rốt cuộc là tình huống gì.

Tôi cũng không phải loại biến thái đó, đừng có đánh đồng tôi với đám côn đồ các người.

Thái Nguyệt Ngang muốn vạch rõ giới hạn với côn đồ, hiện tại Ái Mật Lỵ Nhã hiển nhiên đã quên cậu ta, cũng không thể để nàng hiểu lầm.

Cậu ta còn hy vọng tiếp tục giúp Ái Mật Lỵ Nhã, thậm chí là cứu vớt nàng, cậu ta muốn làm anh hùng.

Đại ca, nó coi thường chúng ta.

Ba tên đàn em khó chịu rồi.

Đồng bộ giả thì không hiểu nổi, Đỗ Lan rốt cuộc làm sao trở thành đại ca của đám côn đồ vậy.

Thực ra rất đơn giản, lúc thời gian hồi tố thì cấy ghép ký ức là được rồi, dù sao não của người thế giới phản diện cũng giống như ổ cứng, ký ức đều là tùy thời xóa bỏ tùy thời phát triển.

Tuy rằng sau khi thời gian hồi tố, dòng chảy lịch sử sẽ không thay đổi, nhưng Thái Nguyệt Ngang là người nhảy ra khỏi thời gian, ký ức của cậu ta sẽ không bị sửa đổi, cho nên hành vi của cậu ta sẽ không lặp lại, chỉ là ảnh hưởng do hiệu ứng cánh bướm tạo thành sẽ khiến ký ức của đại bộ phận mọi người lúc nhập liệu lần thứ hai có sự sai lệch.

Cho nên Đỗ Lan có thể rất dễ dàng viết lại ký ức, nhập vào những sự tình mà hắn muốn bọn họ ghi nhớ.

Cho nên hắn nhẹ nhàng trở thành đại ca của đám côn đồ, hơn nữa còn là loại khiến đám côn đồ một lòng một dạ đi theo.

Người anh em, tôi hảo tâm hảo ý truyền thụ cho cậu một chút kinh nghiệm nhân sinh, cậu không lĩnh tình thì thôi, thế mà còn tiến hành công kích cá nhân chúng tôi, nhân cách của cậu thật sự là quá đê tiện.

Côn đồ thì làm sao.

Côn đồ cũng là dùng bản lĩnh của chính mình để kiếm cơm, thời buổi này gặp được người dễ bắt nạt thì không có mấy đồng tiền lẻ, chúng tôi bận rộn cả ngày có khả năng còn phải lỗ vốn.

Người có tiền thì lại không dễ bắt nạt, không những không chiếm được chỗ tốt, ngược lại còn bị đánh tơi bời.

Gặp được mục tiêu vừa có tiền vừa dễ bắt nạt thực sự không dễ dàng, hôm nay chúng ta đã gặp nhau thì chính là duyên phận, các người ít nhiều cũng bày tỏ một chút, coi như là bồi thường cho việc các người tiến hành công kích cá nhân.

Đỗ Lan tuôn ra một tràng, Ái Mật Lỵ Nhã đều bắt đầu đồng cảm với côn đồ rồi, nàng cảm thấy côn đồ cũng không dễ dàng a.

Mà Thái Nguyệt Ngang chỉ cảm giác tên côn đồ này quá biết nói rồi, thật sự là đổi trắng thay đen.

Bất quá cậu ta tính chuẩn thời gian, thầm nghĩ vị kiếm khách nhiệt tình kia sắp đi ngang qua rồi nhỉ, cậu ta lập tức hét lớn cứu mạng, hy vọng dẫn dụ kiếm khách tới.

Kiếm khách nhiệt tình quả nhiên tới, anh ta là người không cho phép có kẻ bắt nạt người khác: Các người làm cái gì.

Nhiệt tình kiếm khách đi vào con hẻm nhỏ liền nhìn thấy bốn người đàn ông vây quanh hai người thiếu niên, nhìn một cái liền biết là côn đồ bắt nạt người.

Làm cái gì.

Anh chẳng lẽ không biết nhìn sao.

Đỗ Lan nói: Anh nhìn bốn người chúng tôi liền biết chúng tôi là quần chúng lao khổ thật thà bổn phận, vị cô nương này một thân quần áo đẹp đẽ, một mái tóc bạc không tầm thường, không phải đại tiểu thư kiêu căng tùy hứng thì cũng là ma pháp sư thâm tàng bất lộ.

Bốn người chúng tôi đi ngang qua nơi này, nhưng hai người này ỷ vào thân phận mình không cho chúng tôi đi qua.

Ngươi, ngươi.

Ái Mật Lỵ Nhã không ngờ đối phương thế mà trợn mắt nói mò, rõ ràng bọn họ mới là người xấu, sao bây giờ ngược lại biến nàng thành kẻ cậy thế hiếp người rồi.

Ngươi cái gì mà ngươi.

Chẳng lẽ ngươi muốn nói bốn người chúng tôi vây đánh ngươi sao.

Rõ ràng là một mình ngươi vây đánh bốn người chúng tôi.

Đỗ Lan trừng mắt, tỏ vẻ bọn họ mới là người bị hại: Không có thiên lý, quý tộc tiểu thư bắt nạt người thật thà rồi.

Đồng bộ giả đã cạn lời rồi, diễn xuất thần tiên này quả thực tuyệt, màn diễn xuất của điêu dân này sống động như thật, quả thực khiến người ta hận đến ngứa răng, hơn nữa cái miệng giống như bôi mỡ vậy, ba la ba la liền biến đen thành trắng, nháy mắt đổi trắng thay đen.

Kiếm khách cũng ngẩn người, bởi vì Đỗ Lan nói rất đúng a, nhìn cô gái này chính là người có tiền.

Hoặc là có thực lực hoặc là có bảo tiêu, nghĩ thế nào cũng sẽ không bị côn đồ chặn đường, trái lại chuyện nàng tìm côn đồ phát hỏa nghe càng hợp lý hơn.

Anh đừng có nghe bọn họ nói bậy, bọn họ thật sự là người xấu.

Thái Nguyệt Ngang cũng cuống lên, nếu kiếm khách bị lừa đi, cậu ta sẽ không còn cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân nữa.

Kiếm khách nhiệt tình do dự, không biết hai nhóm người trước mắt ai là người tốt ai là người xấu.

Chỉ dựa vào mắt phán đoán thì khẳng định cô gái là người tốt, cô gái linh lung đáng yêu như vậy, làm sao có thể là người xấu chứ.

Nhưng cũng như Đỗ Lan nói, cách ăn mặc của hai bên thực sự chênh lệch quá lớn, cô gái nhìn một cái liền là người có thân phận, người có thân phận có địa vị làm sao có thể xuất hiện ở nơi này.

Mà bốn người kia tuy rằng lưu manh, trang phục cũng không đứng đắn, nhưng thế cũng không thể nói người ta chính là người xấu, hoặc hứa chỉ là phong cách thì sao.

Bất quá chuyện này cũng dễ xử lý, kiếm khách nói: Bất kể các người là chuyện gì, hiện tại đều dừng ở đây, hai bên các người đều về đi.

Chỉ cần tách đối phương ra, vậy thì có thể giải quyết sự việc trước khi hai bên tạo thành thương tổn, vị kiếm khách nhiệt tình này xem ra cũng là một nhân vật không đơn giản, tâm tư tinh tế, xử quyết quả đoán, có một phong phạm đại tướng.

Kiếm khách đều mở miệng rồi, vậy thì rời đi thôi.

Bất quá Ái Mật Lỵ Nhã và Thái Nguyệt Ngang lại nhìn thấy nụ cười không có ý tốt của Đỗ Lan, dường như chuyện này vẫn chưa xong.

Đương nhiên rồi, Ái Mật Lỵ Nhã lúc này nhìn Thái Nguyệt Ngang, ý là côn đồ đều đi rồi, sao cậu còn không đi.

Thái Nguyệt Ngang nói: Chúng ta thật sự quen nhau.

Bày ra một bộ mặt thành khẩn.

Mỹ thiếu nữ có một trái tim thiện lương, nàng tuy rằng rất kỳ quái, nhưng vẫn cho Thái Nguyệt Ngang cơ hội.

Thái Nguyệt Ngang muốn nói mình có thể quay ngược thời gian, nhưng khi cậu ta muốn nói ra chân tướng, cậu ta phát hiện nói không nên lời.

Hiển nhiên có một cỗ sức mạnh thần bí ngăn cản cậu ta nói ra chân tướng.

Bất quá không nói chân tướng, Thái Nguyệt Ngang cũng giống vậy có thể dựa vào da mặt dày của mình một lần nữa cày độ hảo cảm.

Đương nhiên cơ sở này là cô gái đủ thiện lương, nếu không thì sợ là trực tiếp động thủ đuổi người rồi.

Có cơ hội biểu hiện, Thái Nguyệt Ngang rất nhanh lại một lần nữa cùng cô gái nói nói cười cười.

Mà kiếm khách nhìn quan hệ của bọn họ dường như rất phức tạp, nhưng hẳn là có quen biết, cũng liền rời đi.

Lại một lần nữa làm việc tốt không lưu danh, thâm tàng công dữ danh.

Vẫn là tìm đồ, vẫn là tìm được nhà kho, Thái Nguyệt Ngang rất khẩn trương, cậu ta muốn nói cho Ái Mật Lỵ Nhã biết bên trong có sát thủ, nhưng cậu ta không có chứng cứ.

Cho nên lần này hai người bọn họ cùng nhau đi vào, hy vọng có thể thay đổi lịch sử, không để bi kịch tiếp tục phát sinh.

Đáng tiếc người xuyên không bình phàm thực sự là quá khó ứng đối những chuyện này, sát thủ là chuyên nghiệp, đối với Ái Mật Lỵ Nhã là tình thế bắt buộc phải giết, cho nên mới sẽ ra tay vào thời gian hoàng hôn, đợi sau khi thần thú nghỉ ngơi, thì sát thủ cũng chỉ cần đối phó một băng hệ ma pháp sư mà thôi.

Giết.

Đồng bộ giả đều nhìn không nổi nữa, lại ngủm rồi.

Thái Nguyệt Ngang không giúp được gì lại bị giết chết, thời gian lại một lần nữa hồi tố, cậu ta lại trở về trước sạp trái cây.

Lần này cậu ta không dừng lại mà trực tiếp đi tìm Ái Mật Lỵ Nhã, nhưng cậu ta phát hiện thế mà lại chỉ có ba tên côn đồ, bất quá ba tên côn đồ nói đại ca của bọn họ đang trên đường tới.

Chương 1678

Đã là lần thứ ba anh hùng cứu mỹ nhân rồi, nhưng Thái Nguyệt Ngang không làm theo công lược đợi kiếm khách, cậu ta chỉ là cấp thiết muốn thay đổi tương lai, cho nên cậu ta nôn nóng hy vọng Ái Mật Lỵ Nhã tin tưởng mình.

Cày hai lần độ hảo cảm đều trở về con số không, người xuyên không là tuyệt vọng.

Thằng nhóc này quá kiêu ngạo rồi.

Tiểu hỗn hỗn một dao dạy làm người, trực tiếp đâm chết Thái Nguyệt Ngang.

Đồng bộ giả cũng muốn điên rồi, sao lại tuần hoàn nữa.

Bọn họ phát hiện Thái Nguyệt Ngang đã bắt đầu không lý trí, cậu ta hiện tại cần bình tĩnh lại phân tích một chút, sau đó hãy đi thay đổi kết quả.

Cứ loạn lên vì gấp gáp như cậu ta chỉ biết nhận kết quả ngược lại.

Luân hồi lần thứ tư bắt đầu rồi, lần này Thái Nguyệt Ngang vẫn dựa vào kiếm khách thoát khỏi côn đồ, đồng thời cậu ta cũng nối lại liên lạc với Ái Mật Lỵ Nhã, cuối cùng sớm đi tới nhà kho.

Lần này kết quả đã khác, có thần thú trợ giúp, sát thủ bị đánh lui.

Nhưng Thái Nguyệt Ngang lại bị vạ lây, trực tiếp bị đông chết, thời gian lại một lần nữa hồi tố.

Hiển nhiên mọi người đã phát hiện ra thời gian hồi tố cũng không phải vì theo đuổi kết cục hoàn mỹ gì, chỉ là để Thái Nguyệt Ngang bảo mệnh mà thôi.

Chỉ cần cậu ta còn sống, thời gian sẽ không hồi tố, đương nhiên kết cục cũng sẽ không phải là đại đoàn viên.

Kết cục đại đoàn viên đầu tiên Thái Nguyệt Ngang phải tự vệ, sau đó mọi người mới có thể đi đến đại kết cục.

Nếu không thì bất kể kết cục của người khác tốt đẹp bao nhiêu, chỉ cần Thái Nguyệt Ngang con gà mờ này chết, kết cục tốt đẹp của người khác cũng sẽ hóa thành bọt nước.

Cái này quả thật là khiến cả thế giới đều xoay quanh người xuyên không a, nếu cậu ta đối với kết cục không hài lòng trực tiếp tự sát, là có thể phủ quyết toàn bộ nỗ lực của người khác.

Mà sau khi thời gian hồi tố, bởi vì hiệu ứng cánh bướm, kết cục của người khác có khả năng sẽ bị thay đổi.

Cử một ví dụ, từ góc độ của sát thủ mà nói, cô ta đã nhiều lần hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn mỹ, thần không biết quỷ không hay, thậm chí còn xử lý luôn cả nhân chứng.

Thế nhưng bởi vì người xuyên không chết nên thời gian hồi tố, sát thủ đành phải hết lần này tới lần khác lặp lại nhiệm vụ, cho đến khi nhiệm vụ của cô ta thất bại.

Một sát thủ nỗ lực, cẩn trọng tỉ mỉ như vậy, chính là vì gặp phải người xuyên không, vận mệnh của cô ta bị thay đổi.

Có lẽ cô ta vốn dĩ có thể dựa vào lần ám sát hành động hoàn mỹ này mà đi lên đỉnh cao nhân sinh, đạt thành kết cục hoàn mỹ.

Nhưng cuối cùng kết quả của cô ta có khả năng là vì ám sát thất bại, mà không thể không trở thành một sát thủ rác rưởi giết người không chết, có lẽ từ đó tín dự quét rác, không ai hỏi thăm, cuối cùng cô khổ đến già, không được chết già.

Nghĩ kỹ thì cực kỳ kinh khủng, Đồng bộ giả phát hiện thế giới này nếu như không phát triển theo kết quả mà người xuyên không mong muốn, thì người xuyên không có thể kéo cả thế giới vào luân hồi, khiến nỗ lực của tất cả mọi người đổ sông đổ biển, khiến mọi người đều không thể không ở trong hết lần luân hồi này đến lần luân hồi khác phát triển theo ý tưởng của người xuyên không, nếu không thì vĩnh viễn đừng hòng tiến thêm một bước.

Đáng sợ.

May mà người xuyên không dường như không nghĩ tới điểm này, cậu ta hiện tại còn đang nghĩ làm thế nào cứu Ái Mật Lỵ Nhã.

Đối với cậu ta mà nói đoạn luân hồi đầu tiên chính là cứu người, cũng không phải nói là muốn ôm được người đẹp về nhà.

Lúc hồi tố lần thứ năm, mọi người phát hiện Đỗ Lan tìm được tên sát thủ kia.

Đỗ Lan nói với nữ sát thủ ngự tỷ thân hình bốc lửa kia: Nếu ta là cô thì sẽ không trực tiếp giết chết mục tiêu, mà là nghĩ biện pháp khiến họ thương tàn, cắt đứt xương sống của bọn họ hẳn là một lựa chọn không tồi, không cần giết người.

Mọi người tỏ vẻ Đỗ Lan muốn làm cái gì.

Đương nhiên là thăm dò một chút năng lực tiếp nhận của người xuyên không, muốn biết kết quả cậu ta muốn rốt cuộc là dạng gì.

Là đại đoàn viên, cậu ta và Ái Mật Lỵ Nhã toàn bộ toàn thân trở ra, hay là có thể chấp nhận một Ái Mật Lỵ Nhã tàn tật.

Nếu Ái Mật Lỵ Nhã tàn tật, mà Thái Nguyệt Ngang vẫn ổn, cậu ta sẽ tự sát đi truy tìm kết cục hoàn mỹ đối với cậu ta không.

Hay là chấp nhận thực tế, kết thúc luân hồi tiếp tục đi về phía trước, bởi vì mình không sao.

Đối với người xuyên không hiện tại mà nói, kết cục vẫn là không thể khống chế.

Nhưng Đỗ Lan có thể khống chế kết quả một cách chính xác, để kết quả có thêm rất nhiều lựa chọn.

Kết cục xấu nhất là Thái Nguyệt Ngang tử vong, vậy thì không cần nói nữa, thời gian hồi tố, làm lại từ đầu.

Kết cục tốt nhất đương nhiên là đánh bại sát thủ, hai người đều bình an vô sự.

Nhưng còn có kết cục chính là Ái Mật Lỵ Nhã bị thương tàn tật, Thái Nguyệt Ngang hoàn hảo không chút tổn hại. hai người đều bị thương tàn tật. hoặc là Ái Mật Lỵ Nhã hoàn hảo không chút tổn hại, Thái Nguyệt Ngang bị thương tàn tật.

Rốt cuộc kết quả nào mới là kết cục có thể bị người xuyên không chấp nhận đây.

Sát thủ sát khí lẫm nhiên, đối với bất kỳ người nào trở ngại nhiệm vụ của mình, cô ta đều sẽ không khách khí.

Cho nên lúc Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện trước mặt cô ta, liệp nhận trong tay cô ta đã tùy thời chuẩn bị xuất thủ.

Cô có hay không một loại cảm giác.

Thế nhưng Đỗ Lan lại đột nhiên nói: Có hay không cảm giác cô vừa mở mắt ra thế giới này liền có một loại cảm giác đã từng quen biết mãnh liệt, dường như chuyện làm hôm nay chẳng qua là lặp lại của ngày hôm qua, đã hoàn thành nhiệm vụ lại còn phải bắt đầu lại từ đầu.

Nhìn kẻ đột nhiên xuất hiện lại thần thần thao thao này, ngự tỷ thân hình yêu kiều lại là đôi mắt bắn ra hàn quang, uyển như một con dã thú ăn thịt người.

Thực ra vị sát thủ này hoàn toàn có thể dựa vào nhan sắc và thân hình để muốn làm gì thì làm, nhưng cô ta lại chọn con đường sát thủ nỗ lực cầu tiến.

Sát thủ là gì.

Sát thủ là nghề nghiệp trốn trong bóng tối, không cần nhan sắc, không cần tướng mạo, người lớn lên xấu làm sát thủ đó là dương trường tị đoản, người lớn lên đẹp làm sát thủ đó chính là phí phạm của trời rồi.

Vị Liệp Tràng Giả này, liền có dung nhan không tồi, cùng với thân hình càng không tồi, nếu cô ta chuyển nghề làm nghề khác, e rằng có thể trở thành một người vợ tốt người mẹ tốt.

Đương nhiên sau khi trở thành sát thủ, cô ta cũng là tận trung chức thủ, yêu tha thiết công việc của mình, trở thành một tinh anh nơi công sở không dựa vào mỹ mạo.

Nhiệm vụ lần này, cô ta trước tiên thuê đạo tặc trộm đồ của Ái Mật Lỵ Nhã, sau đó đợi mục tiêu tự mình tìm tới cửa, một cử chỉ giết chết, có thể nói là phép dẫn rắn xuất động vô cùng tốt.

Hơn nữa sự thật chứng minh cô ta đều đã thành công qua, nếu không phải thời gian hồi tố, cô ta hoàn toàn có thể công thành thân lui.

Nhưng giờ này khắc này, trong luân hồi lại một lần nữa, cô ta còn phải một lần nữa sắp xếp, còn phải thuê đạo tặc, còn phải kiên nhẫn chờ đợi.

Quá trình này cô ta đã lặp lại mấy lần rồi, nhưng trong đại não cô ta một chút dấu vết cũng không có.

Ngươi muốn chết sao.

Liệp Tràng Giả nói, dao của cô ta không ngại giết thêm một người.

Chẳng lẽ cô không có cảm giác sao.

Đỗ Lan ân cần thiện dụ, hy vọng khiến sát thủ cảm giác được thế giới này dị thường, đáng tiếc người trong thời gian hồi tố, ký ức của bọn họ bị xóa bỏ rất triệt để.

Cảm giác gì, ngươi nếu tiếp tục nói hươu nói vượn, ta sẽ giết ngươi.

Bây giờ nói cho ta biết ngươi làm sao tìm được ta, ngươi rốt cuộc là ai.

Sát thủ không muốn nghe lời vô nghĩa, chỉ muốn biết tin tức quan trọng.

Hiện tại quốc gia này không an ổn, bởi vì quốc vương nhiệm kỳ trước chết rồi, lại không lập người thừa kế, thế thì phiền toái rồi vì quốc gia này vô cùng đặc biệt, quốc vương là người ký kết khế ước với Rồng.

Chỉ có người được Rồng thừa nhận mới có tư cách trở thành quốc vương mới.

Hiện tại có năm ứng cử viên nắm giữ huy chương Rồng, cho nên hiện tại năm tập đoàn lớn đang đấu tranh các kiểu, đều hy vọng ứng cử viên phe mình trở thành quốc vương.

Mà Ái Mật Lỵ Nhã cũng là một trong các ứng cử viên, chỉ là thực lực của nàng yếu nhất, người ủng hộ nàng ít nhất.

Sở dĩ Liệp Tràng Giả nhắm vào Ái Mật Lỵ Nhã cũng là vì nguyên nhân này.

Từ xưa đến nay ví dụ về vương quốc khai chiến vì nguyên nhân người thừa kế, cuối cùng phá diệt nhiều vô số kể, may mà tình huống vương quốc này không giống quốc gia bình thường.

Bởi vì sau lưng quốc gia này là Rồng, Rồng bảo đảm quốc gia này mưa thuận gió hòa, bảo đảm quốc gia này quốc thái dân an.

Có thể nói tất cả của vương quốc này đều vô cùng ỷ lại Rồng, cho nên vì để lựa chọn một quốc vương khiến Rồng hài lòng, cũng là hao tâm tổn trí.

Đương nhiên Long Chi Lực bình thường cũng chỉ xuất hiện dưới hình thức dự ngôn, mọi người cũng sẽ không nhìn thấy Rồng, cho nên quốc vương thực ra chính là người giải độc và chấp hành dự ngôn.

Giống như thần côn sở hữu quyền lực to lớn, cho nên năm ứng cử viên và những kẻ ủng hộ sau lưng bọn họ mới tích cực như vậy.

Chương 1679

Năm đại ứng cử viên đều là nữ tính, đều nắm giữ huy chương Long văn, được xưng là Long Chi Thánh Nữ.

Bất quá cho đến khoảnh khắc trở thành quốc vương, sinh mệnh của bọn họ đều sẽ không được bất kỳ bảo đảm nào.

Còn về việc làm thế nào có thể trở thành quốc vương ư, đó chính là trình bày lý niệm quốc vương, cũng không khác biệt lắm so với bầu cử tổng thống.

Nhưng cái này lại rất mâu thuẫn, quốc vương là nghe dự ngôn của Long Chi Lực, lý niệm của bọn họ căn bản không quan trọng a.

Cho nên Đỗ Lan vẫn luôn cảm thấy để năm thánh nữ luân phiên đi làm là được rồi, một tuần năm ngày, ngày nghỉ cuối tuần vừa hay nghỉ ngơi, cũng để Long Chi Lực hồi máu.

Còn về việc trị quốc gì đó, Đỗ Lan thực sự không cho rằng quốc vương được chọn có tác dụng.

Nếu chọn quốc vương có tác dụng thì quốc gia này cũng sẽ không mấy ngàn năm như một ngày ỷ lại khế ước với Rồng rồi.

Những kẻ ủng hộ hiển nhiên không cho rằng luân phiên đi làm là biện pháp tốt, một lòng muốn đoạt lấy ngôi vị quốc vương, trở thành người duy nhất giải độc dự ngôn của Rồng.

Cái này cũng giống như thần côn muốn tranh đoạt quyền giải thích kinh thư vậy, bởi vì chỉ có quyền giải thích, người ta mới tin ngươi, mới đưa tiền cho ngươi, ngươi mới có thể lấy danh nghĩa thần định đoạt sinh tử, thậm chí là phát động chiến tranh.

Nếu không có quyền giải thích, vậy thì thần côn chẳng có bất kỳ giá trị nào.

Cho nên nói rất nhiều kinh thư đều là tốt, nội dung đều là khuyên người hướng thiện, nhưng bởi vì thông qua sự giải độc của những người khác nhau mà có những học phái khác nhau, có trận doanh khác nhau, giữa các trận doanh khác nhau thậm chí là không chết không thôi.

Hiểu rõ những bối cảnh này, là có thể biết tại sao sát thủ lại ra tay với Ái Mật Lỵ Nhã.

Ta tên là Đỗ Lan, là người muốn giúp cô.

Đỗ Lan nói: Cô là một sát thủ yêu nghề, cho nên ta hy vọng cô có thể hiểu rõ một số tình huống.

Ngươi đừng hòng trở ngại nhiệm vụ của ta.

Tuy rằng Đỗ Lan nói là giúp đỡ, nhưng trong mắt sát thủ đó chính là phá đám.

Vì thế cô ta công kích, đao quang trong tay như sợi tơ khóa chặt Đỗ Lan.

Đỗ Lan tỏ vẻ thân hình của vị sát thủ này đã là sự cồng kềnh, đao quang này vừa to vừa tròn, không, là vừa trắng vừa mềm, cũng không đúng.

Tóm lại là gánh nặng ba đào hung dũng, thân hình Đỗ Lan biến hóa giữ khoảng cách thân sĩ với sát thủ, dù sao chính là không có bất kỳ tiếp xúc cơ thể nào, Đỗ Lan chính là người đã có gia thất, bất quá nhìn hai mắt không có quan hệ gì, dù sao Địch Ny Toa cũng không biết.

Chỉ có thể nói trang phục sát thủ này thực sự là quá đáng sợ, cổ áo chữ V khoét đến tận rốn rồi, còn có đùi mang tất đen, thực sự là giết người vô hình a.

Đáng sợ đáng sợ.

Thế nhưng lúc này sát thủ cảm thấy rất tốn sức, bởi vì cô ta căn bản không chạm được vào đối thủ, thân thủ như vậy, tuyệt đối là người giỏi nhất trong tất cả kẻ địch của cô ta.

Ngươi rốt cuộc là ai.

Lúc truy sát, Liệp Tràng Giả còn muốn biết thân phận chân chính của Đỗ Lan.

Lúc này Đồng bộ giả đều muốn có thị giác của Đỗ Lan, bởi vì đồng bộ Liệp Tràng Giả căn bản không nhìn thấy dáng vẻ dụ người vì thẹn quá hóa giận của cô ta lúc này, thực sự là một điều đáng tiếc lớn của nhân sinh.

Đã nói rồi ta là người giúp đỡ cô, cô chỉ cần nghe lời ta, tuyệt đối chỗ tốt rất nhiều.

Đỗ Lan nói: Cố chủ của cô đưa cô bao nhiêu tiền, ta ra gấp ba, chỉ cần cô phối hợp với ta.

Sát thủ cũng là giảng tín dự, cũng không phải chỉ làm việc vì tiền, nếu chỉ vì tiền cô ta hoàn toàn có thể đổi công việc khác, sở dĩ cô ta làm sát thủ đó là vì thích cái ngành này, đừng có dùng tiền để vũ nhục sát thủ.

Những lời này của Đỗ Lan chỉ khiến cô ta tức giận, thế công của cô ta càng ngày càng mãnh liệt.

Đỗ Lan biết mình phải ra tay rồi, nếu không đối phương cứ mãi không dứt.

Đỗ Lan mở lòng bàn tay, giơ lên bầu trời, mây trắng trên không trung chịu sự lôi kéo tập trung lại.

Nắm mây thành lính.

Đó là một thanh Sương Chi Ai Thương, đỡ được liệp nhận của sát thủ.

Đinh đang một tiếng vang giòn, song nhận va chạm bắn ra tia lửa chiếu sáng hai khuôn mặt.

Một khuôn mặt bình tĩnh, một khuôn mặt kinh ngạc.

Liệp Tràng Giả biết mình gặp rắc rối rồi, gặp phải cao thủ, cao thủ chân chính.

Thế giới này e rằng ngoại trừ huyết mạch của Kiếm Thánh, thì không có sức mạnh cường đại như vậy.

Bây giờ có thể nói chuyện rồi chứ.

Đỗ Lan nở nụ cười hòa nhã.

Liệp Tràng Giả ngừng công kích, cô ta nguyện ý nghe, bởi vì cô ta cảm giác được hàn ý từ binh khí trong tay Đỗ Lan, đây là một thanh bảo kiếm thôn phệ linh hồn.

Ngươi rốt cuộc muốn ta làm cái gì.

Nữ sát thủ nói.

Chỉ là tiến hành một số thay đổi đơn giản mà thôi, cô có thể giết chết hoặc đả thương Ái Mật Lỵ Nhã, nhưng tuyệt đối không thể giết người đàn ông ăn mặc kỳ quái bên cạnh nàng, nhớ kỹ tuyệt đối không thể giết.

Kiến nghị của ta chính là đánh cả hai bọn họ bị thương, tốt nhất là trình độ tàn tật.

Yêu cầu này của ngươi còn phức tạp hơn cả giết người, ngươi chẳng lẽ không biết mục tiêu là một ma pháp sư cường đại sao.

Nàng chính là bán tinh linh được xưng là Băng Đống Ma Nữ, bên cạnh còn có ma thú, ngươi căn bản không biết ta vì sự thành công của nhiệm vụ lần này đã làm bao nhiêu chuẩn bị.

Nữ sát thủ tỏ vẻ chỉ đánh tàn phế không giết chết quả thực là tăng độ khó công việc của cô ta, mục tiêu cũng không phải thiếu nữ bình thường, mà là bán tinh linh ma lực cường đại, chính mình nếu không cẩn thận đều sẽ bị xử lý.

Ta tin tưởng cô có thể làm được, hơn nữa cũng nhất định phải làm được, bởi vì nếu cô không làm được, cô sẽ vĩnh viễn dậm chân tại chỗ.

Hoàn toàn nghe không hiểu, bất quá cuối cùng sát thủ vẫn đồng ý, dù sao cô ta đánh không lại Đỗ Lan.

Cô ta cũng hoàn toàn không nắm chắc thân phận Đỗ Lan, nếu là minh hữu của Ái Mật Lỵ Nhã, vậy tại sao phải khiến nàng tàn tật.

Nếu là kẻ địch thì tại sao không giết quách nàng đi.

Còn nữa tại sao không thể giết người bên cạnh Ái Mật Lỵ Nhã, chẳng lẽ thân phận người bên cạnh nàng càng tôn quý hơn.

Sát thủ đánh không lại đành ghi nhớ yêu cầu, thế là cô ta tiếp tục ẩn nấp trong nhà kho, chờ đợi mục tiêu tới cửa.

Thái Nguyệt Ngang áp lực rất lớn, cậu ta đã chết rất nhiều lần rồi, cậu ta không biết mình còn có thể chết mấy lần, cũng không biết làm thế nào mới có thể thay đổi bi kịch.

Cậu ta rõ ràng đã rất nỗ lực, nhưng thiên thiên chuyện gì cũng không thể thay đổi, chỉ có thể hết lần này tới lần khác bất lực tử vong, cảm giác vô trợ này nắm chặt lấy trái tim cậu ta, không ngừng áp bách.

Lại đến nhà kho, Thái Nguyệt Ngang chỉ đang nghĩ rốt cuộc phải làm sao.

Đột nhiên cậu ta nghĩ đến nếu có người có thể đến giúp cậu ta đánh bại sát thủ thì tốt rồi, nhưng chính mình ở thế giới này không nơi nương tựa, hơn nữa cũng không thể nói ra chân tướng, căn bản không ai sẽ tin tưởng mình, không ai sẽ giúp đỡ mình.

Giúp đỡ mình.

Thái Nguyệt Ngang sửng sốt, cậu ta suýt chút nữa quên mất, sau khi cậu ta xuyên không đã từng nhận được sự giúp đỡ a, có một vị kiếm khách nhiệt tình có thể nói đã giúp đỡ cậu ta rất nhiều lần, bất kể thời gian hồi tố như thế nào, kiếm khách đều sẽ nhiệt tình giúp đỡ.

Đúng rồi, nếu có thể mời kiếm khách tới, có lẽ có thể đánh bại sát thủ.

Không sai, chính là như vậy, Thái Nguyệt Ngang rốt cuộc nghĩ ra biện pháp.

Bất quá lần luân hồi này đã không kịp nữa, bởi vì bọn họ đã ở bên ngoài nhà kho rồi.

Nhưng Thái Nguyệt Ngang có biện pháp lại đột nhiên bình tĩnh lại, bởi vì chỉ cần còn cơ hội luân hồi, vậy thì lần hồi tố tiếp theo cậu ta có thể giải quyết vấn đề một cách hoàn mỹ rồi.

Sự uất ức và sợ hãi tích tụ trong lồng ngực quét một cái sạch trơn, Thái Nguyệt Ngang thậm chí có chút mong chờ luân hồi mới bắt đầu.

Tôi đi cùng cậu, Emilia tan.

Emilia tan là cách xưng hô thân mật của Thái Nguyệt Ngang đối với mỹ thiếu nữ.

Tuy rằng mỹ thiếu nữ và Thái Nguyệt Ngang mới quen biết mấy tiếng đồng hồ, nhưng đối với Thái Nguyệt Ngang mà nói bọn họ đã quen biết mấy ngày rồi, hơn nữa mỗi một lần mỹ thiếu nữ đều rất bao dung với cậu ta, chứng tỏ cơ hội cậu ta theo đuổi mỹ thiếu nữ vẫn là rất lớn.

Tuy rằng cũng không biết Emilia tan là xưng hô gì, nhưng nàng cũng có thể cảm giác có chút quá phận thân mật, chỉ là nàng là một thiếu nữ thiện lương, cho nên mới không có cự tuyệt.

Nếu là gặp phải em gái cường thế một chút, sớm đã một cái tát chào hỏi qua rồi.

Đương nhiên sự ôn nhu của Ái Mật Lỵ Nhã cũng có quan hệ với thân thế đáng thương của nàng, bởi vì nàng lớn lên giống hệt Ma Nữ trong truyền thuyết, cho nên thường xuyên bị người ta bắt nạt, bên cạnh cũng không có bạn bè gì, cũng sẽ không chủ động đi kết giao với ai.

Cho nên Thái Nguyệt Ngang mặt dày có thể nói là đúng bệnh hốt thuốc, sống chết dính lấy, Ái Mật Lỵ Nhã căn bản sẽ không cự tuyệt, thậm chí thời gian dài ngược lại sẽ thật sự coi thiếu niên là bạn bè.

Tiến vào nhà kho, Thái Nguyệt Ngang đã chuẩn bị tốt cho cái chết, cậu ta nhìn về phía Ái Mật Lỵ Nhã hoàn toàn không biết gì thầm nghĩ lần sau cậu ta nhất định sẽ giải quyết tất cả thật xinh đẹp, cậu ta nhất định sẽ cứu vớt mỹ thiếu nữ đầu tiên gặp được sau khi xuyên không.

Mục tiêu xuất hiện, hành động.

Chương 1680

Trong không khí truyền đến mùi máu tanh, Ái Mật Lỵ Nhã muốn thi triển ma pháp, nhưng quá muộn rồi.

Sát thủ đã trong nháy mắt đi tới sau lưng Ái Mật Lỵ Nhã, dao đâm vào lưng nàng.

Tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng nhìn thấy mỹ thiếu nữ ngã xuống trước mặt mình, Thái Nguyệt Ngang quả thật có chút đau lòng.

Nhưng cậu ta không ngừng an ủi chính mình, còn có cơ hội nhất định còn có cơ hội.

Ào, mỹ thiếu nữ ngã trong vũng máu, tiếp theo chính là Thái Nguyệt Ngang.

Thế mà không phản kháng.

Sát thủ phát hiện Thái Nguyệt Ngang thế mà không tránh không né, mặc cho chính mình tới gần, dường như không sợ chết, quả nhiên là một người đàn ông kỳ quái.

Vút, liệp nhận xé gió, máu tươi văng khắp nơi.

A.

Thái Nguyệt Ngang thảm thiết hét lên, cậu ta không chết, chỉ là cánh tay đứt lìa, cậu ta ngây ngốc nhìn cánh tay bay xoay tròn giữa không trung, vặn vẹo mà kêu thảm.

Tại sao.

Trong đầu Thái Nguyệt Ngang là dấu hỏi to đùng, trước đây sát thủ chưa bao giờ nương tay, đều là trực tiếp móc tim móc phổi, tại sao lần này chỉ là chặt tay.

Tuy rằng đã chết qua rất nhiều lần, quá trình tử vong cũng rất đau, nhưng đau đớn trước khi chết chỉ là ngắn ngủi, không giống hiện tại cụt tay còn có thời gian để hồi vị.

Cánh tay phải đứt lìa tận gốc, đau đớn chia làm mấy tầng thứ vang vọng trong đầu cậu ta, ban đầu là tê dại, tiếp đó là kịch đau, tiếp đó còn có đau nhói, từng đợt từng đợt vang vọng trong đại não, hoàn toàn khác với cái chết.

Sát thủ biến mất rồi.

Thái Nguyệt Ngang phát hiện lúc này tình huống cậu ta đối mặt còn đáng sợ hơn cả cái chết, đó chính là cậu ta không chết.

Không chết thì không thể hồi tố, thì không thể thay đổi kết cục.

Tất cả những chuyện này hoàn toàn không nằm trong dự liệu, cậu ta không hiểu sát thủ tại sao đột nhiên không lạnh lùng, Tại sao không giết tôi, tại sao không giết tôi, mau giết tôi đi.

Trong tàn khốc, Thái Nguyệt Ngang một lòng muốn chết.

Sát thủ rời khỏi nhà kho thầm nghĩ quả thật có kẻ không sợ chết, cô ta vừa rời đi liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết đến cuồng loạn của Thái Nguyệt Ngang.

Mà Đỗ Lan ở ngay cách đó không xa, sát thủ khoan thai đi tới nói: Ta đã làm theo lời ngươi nói rồi, xương sống của Ái Mật Lỵ Nhã bị ta cắt đứt, thiếu niên bên cạnh nàng cũng bị ta chặt đứt một cánh tay.

Ngươi hài lòng rồi chứ.

Rất hài lòng.

Đỗ Lan nói: Không hổ là sát thủ chuyên nghiệp, ra tay chính là tinh chuẩn.

Hừ.

Sát thủ cũng không cần Đỗ Lan khen ngợi, cô ta xoay người bỏ đi.

Nhiệm vụ lần này chỉ hoàn thành một nửa, trở về sợ sẽ không có quả ngon để ăn, hy vọng tổ chức có thể tin tưởng lời giải thích của mình.

Đỗ Lan đứng ngoài nhà kho, nghe tiếng kêu thảm thiết của người xuyên không, thầm nghĩ làm một người xuyên không lại ngay cả Thôn Tân Thủ cũng không có, trực tiếp bị cuốn vào cuộc tranh bá quốc vương cũng là xui xẻo.

Càng xui xẻo hơn là cậu ta còn gặp phải một Đỗ Lan sở hữu tinh thần biện chứng khoa học, thích làm nhất chính là thực nghiệm nhân tính, ngạnh sinh sinh nâng độ khó cao lên thành độ khó địa ngục.

Lúc này người ủng hộ của Ái Mật Lỵ Nhã cũng rốt cuộc phát hiện Ái Mật Lỵ Nhã biến mất một ngày, cuối cùng cũng tới tìm người.

Cũng là tâm lớn, ứng cử viên mình ủng hộ không mang theo một binh một tốt đi ra phố, mất tích cả ngày trời mới đến tìm, thật không biết người ủng hộ suy tính thế nào.

Thái Nguyệt Ngang hồn hồn ngơ ngơ, căn bản không biết hiện tại mình đang ở nơi nào, chỉ là cảm giác có người đang băng bó cho mình, còn có người đang nói chuyện.

Đồng bộ giả nhìn thấy nữ hầu, dường như ở dị giới chính là cần nữ hầu, hơn nữa còn là mỹ thiếu nữ nữ hầu, đều thầm nghĩ loại nữ hầu này thực sự là quá vi hòa, mặc váy như vậy làm việc không thấy mệt sao.

Chỉ có thể nói nữ hầu cũng là một thuộc tính, cho nên nhất định phải có.

Thái Nguyệt Ngang và Ái Mật Lỵ Nhã được cứu về phủ đệ của người ủng hộ, tiếp nhận trị liệu.

Bất quá kết quả là Ái Mật Lỵ Nhã bại liệt, mà Thái Nguyệt Ngang tàn tật.

Không thể không nói quả thực là khiến người ta thất vọng.

Động cơ ủng hộ Ái Mật Lỵ Nhã của người ủng hộ bản thân đã không thuần khiết, có thể nói người ủng hộ của các thế lực Thánh Nữ khác đều lấy quốc vương làm mục tiêu, mà người ủng hộ Ái Mật Lỵ Nhã nghĩ lại là đồ long giết rồng, mà nâng đỡ Ái Mật Lỵ Nhã trở thành quốc vương cũng chẳng qua là công tác chuẩn bị cho việc đồ long mà thôi.

Có thể nói ngoại trừ Ái Mật Lỵ Nhã thật sự coi việc bầu cử quốc vương là chuyện đứng đắn ra, người bên cạnh nàng căn bản không có một ai thật lòng.

Ái Mật Lỵ Nhã.

Thái Nguyệt Ngang bừng tỉnh từ trong hôn mê, chỉ cảm thấy bả vai mình vẫn vô cùng đau đớn, cậu ta dường như vẫn còn có thể cảm giác được cánh tay đã đứt của mình, đây chính là đau chi ảo trong truyền thuyết đi.

Không có Ái Mật Lỵ Nhã, chỉ có một nữ hầu trầm mặc đang làm việc, một nữ hầu tóc lam yên lặng nhìn cậu ta, cũng không vì bệnh nhân tỉnh lại mà vui mừng, chỉ là mặt không biểu tình nhìn bệnh nhân.

Căn phòng điển nhã thoải mái, gió ấm áp thổi động rèm cửa trắng tinh nơi cửa sổ.

Ái Mật Lỵ Nhã đâu.

Nếu Ái Mật Lỵ Nhã chết rồi, cậu ta nhất định phải quay về cứu vớt Ái Mật Lỵ Nhã: Nàng còn sống không.

Ngài ấy còn sống.

Nữ hầu khó khăn lắm mới rốt cuộc mở miệng, thanh âm đáng yêu giống hệt dung mạo.

Nàng ở đâu, tôi muốn đi gặp nàng.

Thái Nguyệt Ngang kích động, cậu ta rõ ràng nhìn thấy sát thủ đã đâm lén, không ngờ nàng thế mà còn sống: Tốt quá rồi.

Nữ hầu cảm thấy nói thế nào cũng không thể coi là tốt, bởi vì Ái Mật Lỵ Nhã đã bị liệt rồi.

Thái Nguyệt Ngang muốn xuống giường đi gặp mỹ thiếu nữ mình nỗ lực cứu vớt bấy nhiêu lần, thế nhưng kết quả là tuyệt vọng, Ái Mật Lỵ Nhã nằm trên giường đã không cử động được nữa.

Thái Nguyệt Ngang từ trong miệng Mạt Khắc đang phẫn nộ hiểu được thương thế của Ái Mật Lỵ Nhã, sống tuy rằng còn sống nhưng sau này chỉ có thể nằm trên giường, mãi mãi không thể cử động nữa.

Đả kích này thật sự là quá lớn, Thái Nguyệt Ngang cả người đều ngây ra.

Suy nghĩ đầu tiên của cậu ta chính là nghi hoặc, tên sát thủ tâm ngoan thủ lạt kia tại sao lần này không hạ sát thủ nữa.

Rõ ràng trước đó nhiều lần như vậy sát thủ đều không lưu lại người sống, tại sao thiên thiên lần này chỉ đánh người ta bị thương.

Tại sao.

Nghĩ không thông, thực sự nghĩ không thông, nếu không phải sát thủ đột nhiên nương tay, Thái Nguyệt Ngang và Ái Mật Lỵ Nhã căn bản sẽ không rơi vào kết cục hiện tại.

Ta nhất định sẽ báo thù cho Ái Mật Lỵ Nhã.

Ma thú Mạt Khắc chỉ quan tâm Ái Mật Lỵ Nhã, nó không thể chịu đựng một thế giới không có Ái Mật Lỵ Nhã, Ái Mật Lỵ Nhã chính là cả thế giới của Mạt Khắc.

Thái Nguyệt Ngang chỉ là phát ngốc, ngây ngốc nhìn Ái Mật Lỵ Nhã như người đẹp ngủ trong rừng trên giường bệnh, cậu ta tin tưởng nhất định có biện pháp có thể cứu nàng: Nhất định có biện pháp, nhất định có thể cứu nàng, đúng không.

Mạt Khắc không nói chuyện, tuy rằng nó mới chỉ quen biết Thái Nguyệt Ngang chưa đến một ngày, tuy rằng sự quan tâm của Thái Nguyệt Ngang có chút không bình thường, nhưng cậu ta thoạt nhìn xác thực là thật lòng, Mạt Khắc hiện tại cũng xác thực cần một người đồng tâm hiệp lực: Ta không biết, có lẽ có hoặc có lẽ không, cho dù có cũng khẳng định là ma pháp không tầm thường, không phải bình thường là có thể tìm được.

Sự tiêu cực của Mạt Khắc khiến Thái Nguyệt Ngang trầm mặc, cậu ta hoàn toàn không biết gì về thế giới này, càng không biết dùng biện pháp gì cứu vớt Ái Mật Lỵ Nhã.

Tự sát.

Thái Nguyệt Ngang nghĩ đến biện pháp này, nhưng cậu ta căn bản không hiểu rõ về thời gian hồi tố, tuy rằng đã trải qua mấy lần, nhưng cậu ta căn bản không biết khống chế.

Sau khi tự sát sẽ trở về thời điểm nào, sẽ trở về địa phương nào, đều không xác định.

Nếu tự sát không thể khiến cậu ta trở về ban đầu, mà là trở về sau thời điểm gặp sát thủ, vậy thì làm sao bây giờ.

Vậy chẳng phải là không có bất kỳ ý nghĩa gì, cũng không cứu vãn được bất kỳ ai sao.

Đáng ghét.

Không ngờ mình sau khi xuyên không cũng vô dụng như vậy.

Tuy rằng Thái Nguyệt Ngang nhìn có vẻ mặt dày, hơn nữa thể lực cũng vô cùng tốt, nhưng cậu ta ở xã hội hiện đại lại là một tên phế vật vô dụng, bởi vì cậu ta sợ đi học, rõ ràng đã cấp ba lại cứ ru rú trong nhà không làm việc đàng hoàng.

Thân thể cậu ta không có bệnh tật gì, nhưng tính cách cậu ta lại là vấn đề lớn, ở trường học không được hoan nghênh, cho nên sợ hãi đi học.

Học sinh trong trường cũng không thiện lương như Ái Mật Lỵ Nhã, bất kể Thái Nguyệt Ngang bôi xấu thế nào cũng cười hi hi đối đãi.

Nếu Thái Nguyệt Ngang ở trường học làm như thế, chỉ sẽ bị bạn học coi như con khỉ, đổi lấy sự trào phúng không chút lưu tình, lâu dần Thái Nguyệt Ngang liền tự kỷ.

Sai không phải là người xuyên không, mà là thế giới.

Khó khăn lắm mới gặp được xuyên không, lại gặp được mỹ thiếu nữ có thể bao dung mình, Thái Nguyệt Ngang đương nhiên vô cùng cao hứng, nhưng hiện tại xem ra tất cả đều tàn khốc như vậy, thế giới này một chút cũng không thân thiện với người xuyên không.

Nghĩ đến việc mình đã đứt tay, Thái Nguyệt Ngang liền cảm giác rất sợ hãi, nếu tiếp theo tiếp tục nữa, cậu ta có thể sẽ tiếp tục cụt tay cụt chân, cuối cùng có lẽ trở thành một tên phế nhân ngay cả năng lực tự sát cũng không có.

Chủ nhân về rồi.

Lúc này một nữ hầu tóc hồng khác đã tới, cô và nữ hầu tóc lam hiển nhiên là sinh đôi, ngoại trừ kiểu tóc không giống nhau ra, lớn lên giống hệt nhau.

Chương 1681

Mạt Khắc lập tức nói: Xem ra Mai Trát Tư mời bác sĩ về rồi.

Trước đó ông ấy chỉ làm trị liệu đơn giản, muốn tiến thêm một bước xác định thủ đoạn trị liệu vẫn là phải mời đại phu.

Thái Nguyệt Ngang tỏ vẻ mình cũng muốn đi, cậu ta nhất định phải biết quá trình trị liệu.

Chủ nhân trang viên Mai Trát Tư là một ma pháp sư cường đại, bất quá ông ta tuy rằng cường đại, nhưng hành sự quỷ bí, tâm tư phức tạp, suy nghĩ chân chính trong nội tâm ông ta chưa bao giờ có người biết, cũng không ai biết mục đích chân chính ông ta ủng hộ Ái Mật Lỵ Nhã.

Thái Nguyệt Ngang mong chờ đợi bác sĩ, hy vọng bác sĩ có thể cứu Ái Mật Lỵ Nhã.

Thế nhưng đợi đến khi cậu ta nhìn thấy người sánh vai đi vào cùng Mai Trát Tư, cậu ta cả người đều không ổn rồi, cậu ta tuyệt đối sẽ không quên, người đàn ông kia chính là đại ca của đám côn đồ, căn bản không phải bác sĩ mà là một tên vô nghiệp du dân chỉ biết khua môi múa mép.

Kẻ lừa đảo.

Thái Nguyệt Ngang nhảy dựng lên, một trong những nguyên nhân cậu ta không được hoan nghênh ở trường học chính là không biết nhìn hoàn cảnh.

Có những lời mọi người đều biết, nhưng người bình thường đều sẽ nhìn hoàn cảnh mà nói, nhưng Thái Nguyệt Ngang không biết, cậu ta nghĩ tới là muốn nói, cũng mặc kệ có thích hợp hay không.

Hiển nhiên hiện tại là không thích hợp, Thái Nguyệt Ngang chỉ gặp Đỗ Lan một lần liền rập khuôn cho rằng Đỗ Lan là kẻ lừa đảo, chút nào không suy xét nguyên nhân chủ nhân nơi này mời Đỗ Lan.

Mai Trát Tư nhíu mày, thầm nghĩ lúc đầu mình hảo tâm cứu nó về, cũng không phải để nó tới chỉ tay năm ngón.

Người đâu, đưa cậu ta về đi.

Mai Trát Tư là hảo tâm để Thái Nguyệt Ngang tránh đi trước, nhưng Thái Nguyệt Ngang chút nào không lĩnh tình: Hắn thật sự là kẻ lừa đảo, kẻ lừa đảo ở cùng với bọn côn đồ.

Nguyên nhân lớn thứ hai cậu ta không được hoan nghênh ở trường học chính là cố chấp và tự đại, chỉ cho rằng mình là đúng, mà người khác khẳng định là sai, cái mình biết chính là chân tướng, người khác biết chính là rác rưởi.

Sắc mặt Mai Trát Tư không được đẹp cho lắm, lúc này Mạt Khắc cũng rốt cuộc nhịn không được rồi: Câm miệng, Đỗ Lan tiên sinh nãi là hội trưởng Công hội Lưu manh, y học kinh người, là bác sĩ hàng thật giá thật, căn bản không phải kẻ lừa đảo.

Ngươi không có kiến thức thì bớt mở miệng.

Công hội Lưu manh.

Lưu manh còn có công hội.

Tôi xác thực là lưu manh, hơn nữa là lão đại, nhưng đồng thời tôi cũng là bác sĩ, ai nói bác sĩ không thể lăn lộn xã hội, chẳng lẽ cậu không biết hiện tại nạn bạo hành y tế đáng sợ thế nào sao.

Tôi là bác sĩ, đồng thời cũng là lão đại công hội, như vậy mới không sợ bạo hành y tế.

Đỗ Lan tỏ vẻ lăn lộn xã hội là một tầng bảo đảm.

Thái Nguyệt Ngang sửng sốt, bất quá cậu ta mặt dày căn bản không để ý sai lầm của chính mình.

Nguyên nhân thứ ba cậu ta không được hoan nghênh ở trường học chính là vì mặt dày, cho nên khó sửa đổi sai lầm của chính mình.

Nếu bên cạnh mình có một người tự cho là đúng, nói chuyện còn không nhìn hoàn cảnh, hơn nữa mặt dày cực kỳ không biết hối cải, sợ là cũng không ai sẽ làm bạn với hắn, tối đa chỉ coi hắn như trò cười mà xem.

Ở trường học không nhận được sự công nhận, cảm giác lòng tự tôn bị nhục nhã, Thái Nguyệt Ngang lúc này mới về nhà ru rú, không bao giờ đi học nữa.

Đỗ Lan đưa ra một lời giải thích hợp lý cho hai thân phận của mình, khiến ngay cả Thái Nguyệt Ngang cũng không nói nên lời, chỉ đành để Đỗ Lan đi kiểm tra cho Ái Mật Lỵ Nhã.

Ái Mật Lỵ Nhã vẫn đang hôn mê, cô bị thương rất nặng.

Mọi người nhìn biểu cảm biến ảo khôn lường của Đỗ Lan, tâm tình cũng phập phồng lo sợ, không biết kết quả chẩn đoán của Đỗ Lan là gì.

Một hồi lâu sau, Đỗ Lan nói: Vẫn còn cứu được, chỉ cần trải qua trị liệu đặc biệt, cô ấy còn có thể đứng dậy.

Mọi người vừa nghe liền vui vẻ, đây đúng là tin tức tốt.

Mai Trát Tư dò hỏi: Trị liệu như thế nào, cần chuẩn bị những gì.

Trị liệu cần một số đạo cụ đặc thù, còn có chính là cần một căn phòng, tôi có khả năng cần ở lại lâu dài.

Đỗ Lan nói.

Điều này đương nhiên không thành vấn đề, Mai Trát Tư nhất nhất đáp ứng.

Cuối cùng Đỗ Lan nhìn về phía Thái Nguyệt Ngang: Vị tiểu ca này tay của chính mình đều gãy rồi mà còn quan tâm cô nương nhà người ta như vậy, chẳng lẽ là người trong mộng của cô nương này.

Thái Nguyệt Ngang đương nhiên muốn trả lời là phải, bất quá da mặt dù dày cũng không có khả năng nói ra loại lời này: Cô ấy là người bạn vô cùng tốt của tôi.

Chúng nhân nhìn về phía Thái Nguyệt Ngang, thầm nghĩ Mạt Khắc cũng không phải nói như vậy, Mạt Khắc nói là Thái Nguyệt Ngang tử phi lại kiểm mặt dày mày dạn quấn lấy Ái Mật Lỵ Nhã, bởi vì Ái Mật Lỵ Nhã thiện lương mới không đuổi hắn đi.

Đương nhiên nhìn biểu tình lo lắng của hắn, tựa hồ thật sự rất để ý Ái Mật Lỵ Nhã, trong đầu bọn họ không khỏi hiện lên một từ: Liếm chó.

Thì ra là thế.

Đỗ Lan cười nói: Vận khí của cậu không tệ, gần đây tôi đang nghiên cứu biện pháp trị liệu đoạn chi, nếu cậu nguyện ý, tôi có thể nghĩ biện pháp trị liệu một chút, nói không chừng tay của cậu còn có thể khôi phục.

Thật sao.

Thái Nguyệt Ngang cũng không muốn làm người tàn tật, nếu có thể trị liệu thì quá tốt rồi: Vậy thì giúp tôi trị liệu đi.

Hắn cũng thật không khách khí, một câu cảm tạ hoặc là báo đáp đều không có.

Cũng may Đỗ Lan biết Thái Nguyệt Ngang một xu cũng không có, căn bản không có năng lực báo đáp.

Vốn dĩ nếu hai tay hắn kiện toàn thì còn có thể làm chút việc nhà, lấy thân phận người hầu ở lại trong đại viện, hiện tại hắn cái gì cũng không làm được, hoàn toàn là vì người ta nhân từ mà có nơi che chở, hy vọng hắn có thể biết cảm ơn.

Đỗ Lan lấy thân phận bác sĩ ở lại, mỗi ngày đều nấu chế dược vật cho Ái Mật Lỵ Nhã và Thái Nguyệt Ngang uống.

Thái Nguyệt Ngang thì là nhanh chóng thích ứng với cuộc sống dị thế giới, dưới sự chiếu cố của hai nữ hầu, mỗi ngày đều tràn ngập sức sống, biểu hiện ra sự thỏa mãn tương đối với hiện trạng, hoàn toàn không có ý tưởng an bài cho tương lai.

Hoặc là hắn cảm thấy vĩnh viễn ở tại trong trang viên cùng nữ hầu ăn chung ở chung, có thể nghe được tin tức thân thể Ái Mật Lỵ Nhã chuyển biến tốt đẹp, du nhàn tự nhiên chính là kết quả tốt nhất.

Đương nhiên nếu thật có thể vô ưu vô lự mà sống sót đương nhiên tốt, ai cũng không muốn có phân loạn và chiến đấu, đại bộ phận mọi người vẫn là khát vọng hòa bình.

Chỉ là làm một người xuyên việt xuyên việt giả, sau khi đi vào dị thế giới mà không suy xét một chút vấn đề sinh tồn thì xác thực thần kinh quá thô.

Thậm chí hắn cũng chưa từng suy xét qua thiện ác của người bên cạnh, dù sao mỹ thiếu nữ chính là người tốt, lớn lên đáng yêu chính là chính nghĩa.

Đỗ Lan cùng các Đồng bộ giả cùng nhau chứng kiến người xuyên việt vô tâm vô phế nhất, trong vài ngày này người xuyên việt một chút sầu lo cũng không có.

Nếu nói Bất Tử Chi Vương là suy xét quá nhiều, thì Thái Nguyệt Ngang chính là suy xét quá ít.

Hơn nữa Bất Tử Chi Vương là cô nhi không cha không mẹ, là dân văn phòng khổ bức đã bước vào xã hội.

Mà Thái Nguyệt Ngang là Gia lý tồn NEET, là người tạo thêm gánh nặng cho cha mẹ, sau khi hắn xuyên việt thì trong lòng chỉ có mỹ thiếu nữ, chút nào không suy xét qua biện pháp trở về, tựa hồ đem người nhà đều quên mất.

Đỗ Lan cho rằng Thái Nguyệt Ngang lúc xuyên việt khẳng định là bị hỏng não rồi, đối với loại xuyên việt giả này, Đỗ Lan cũng không cần làm quá nhiều chuyện, chỉ cần tĩnh quan kỳ biến là tốt rồi.

Hết thảy những gì phát sinh tiếp theo đủ để đè sập người xuyên việt Thái Nguyệt Ngang này, hắn lúc này có bao nhiêu vô tri, tương lai sẽ có bấy nhiêu thống khổ.

Vài ngày sau.

Thái Nguyệt Ngang vừa mở mắt, phát hiện chính mình lại một lần nữa lâm vào luân hồi, trở về buổi sáng ngày hôm trước.

Ngay cả chết cũng không biết chết như thế nào, nói không sợ hãi là không có khả năng, phía trước ít nhất còn biết là bị sát thủ ám sát, nhưng lần này Thái Nguyệt Ngang ngay cả hung thủ là ai cũng không biết, chính mình nhất định là ở trong mộng vô thanh vô tức mà chết đi.

Tại sao lại như vậy, là sự cố hay là mưu sát, hoàn toàn không có đầu mối.

Thái Nguyệt Ngang cẩn thận tự hỏi hôm nay chính mình đã làm gì, chỉ là cùng cặp song sinh nữ hầu nói chuyện phiếm, sau đó cùng người em song sinh Lôi Mỗ cùng đi trấn nhỏ bên cạnh mua sắm, sau đó trở về cũng không có chuyện gì khác, buổi tối ăn cơm xong lại cùng Đỗ Lan nói chuyện trị liệu một chút, chính mình liền sớm đi ngủ.

Hiển nhiên chính mình là chết trong lúc ngủ mơ, rốt cuộc là nguyên nhân gì.

Đây vốn dĩ lại là một ngày vui sướng vô ưu, nhưng hiện tại Thái Nguyệt Ngang biết sắp xảy ra chuyện, tự nhiên không có tâm tình vui đùa.

Các Đồng bộ giả lại biết đây lại là một lần mưu sát, bọn họ chỉ cảm thấy chẳng lẽ người xuyên việt là Thiên Sát Cô Tinh sao.

Tại sao bên người luôn có mưu sát, còn có Ái Mật Lỵ Nhã thân là quốc vương ứng cử viên mà công tác an toàn bên người cũng quá kém cỏi, chẳng lẽ các ứng cử viên khác cũng là động một chút liền gặp phải mưu sát sao.

Hay là nói hết thảy đều là vì để cho người xuyên việt có cơ hội biểu hiện.

Mỗi lần đều là Ái Mật Lỵ Nhã lạc đàn, lần này cũng thế, Mai Trát Tư sáng sớm liền rời khỏi trang viên, buổi tối liền có người tới mưu sát, này quả thực chính là vì thời gian luân hồi mà luân hồi.

Đồng bộ giả tỏ vẻ nếu là không có người xuyên việt, với trình độ hộ vệ này bên cạnh Ái Mật Lỵ Nhã, chết một trăm lần cũng không đủ, cứ như vậy còn muốn làm quốc vương.

Quả thực chính là tấu hài a.

Bọn họ nhìn các ứng cử viên khác đâu có gặp phải ám sát thường xuyên như vậy, cho dù có người đồ mưu bất quỹ cũng muốn xuyên qua tầng tầng trở ngại mới có thể thành công, hoàn toàn không giống bên phía Ái Mật Lỵ Nhã mỗi lần sát thủ đều có thể dễ như trở bàn tay tiếp cận mục tiêu, hoàn thành nhiệm vụ.

Ái Mật Lỵ Nhã quả thực chính là cái túi kinh nghiệm cho sát thủ.

Rõ ràng đều ngộ quá một lần ngoài ý muốn rồi, thế nhưng vẫn là không có tăng cường cảnh giới, trình độ này nếu thật thành công đăng cơ, đó mới là bi ai của quốc gia, bi ai của nhân dân.

Mai Trát Tư cũng không coi trọng Ái Mật Lỵ Nhã, phóng túng cô một mình lên phố gặp phải ám sát, lần này hắn lại là đầu cũng không ngoảnh lại trực tiếp rời khỏi trang viên, lại một lần nữa vì sát thủ cung cấp cơ hội.

Người trong trang viên đối với ám sát cũng không có bất luận cái gì chuẩn bị tâm lý, chút nào không làm cảnh giới, tựa hồ chưa bao giờ cho rằng sát thủ sẽ đến trang viên.

Bởi vì tình huống đại ý như vậy, thế là người xuyên việt thời gian hồi tố liền có đất dụng võ, lại một lần nữa, người xuyên việt trở thành người duy nhất bởi vì tử vong mà cảnh giác, lại muốn gánh vác tất cả trách nhiệm.

Đối với việc này, Đỗ Lan chỉ có thể nói ngưu tầm ngưu mã tầm mã, người như thế nào thì gặp phải người xuyên việt như thế ấy, nếu là Thái Nguyệt Ngang không có thời gian hồi tố cũng không biết đã chết bao nhiêu lần rồi, về điểm này mà nói thì hắn cùng thế lực của Ái Mật Lỵ Nhã thật đúng là phi thường phù hợp, đều là không có viễn kiến, chết cũng không biết vì sao.

Chương 1682

Sau khi màn đêm buông xuống, Thái Nguyệt Ngang trở nên phi thường khẩn trương, bởi vì hắn biết thời gian tử vong của chính mình sắp đến rồi, hắn không ngủ được liền trợn tròn mắt, chờ đợi tử vong buông xuống.

Cả tòa dinh thự vô cùng an tĩnh, tĩnh đến mức giống như đã không có người sống.

Sự thật cũng là như thế, sát thủ đã ra tay, Ái Mật Lỵ Nhã, chị em song sinh toàn bộ bị giết, người cuối cùng chính là Thái Nguyệt Ngang.

Một cỗ hắc ám từ khe cửa thẩm thấu, Thái Nguyệt Ngang chỉ cảm giác cả người không thể động đậy, tứ chi lạnh lẽo, từ từ hít thở không thông, chờ đến khi hắn lấy lại tinh thần, hắn đã lại trở về buổi sáng.

Chứng minh hắn lại đã chết, lần này tuy rằng hắn không ngủ, nhưng mà y nguyên không biết nguyên nhân cái chết của mình, chỉ biết có một cỗ lực lượng tà ác rất đáng sợ đã bao trùm tới.

Đỗ Lan lại một lần nữa đồng tình với sát thủ, hoàn thành nhiệm vụ tốt tựa hồ trở thành một loại nguyền rủa.

Sát thủ, hơn nữa là sát thủ không dùng đao, dùng lực lượng thần bí đáng sợ tiến hành ám sát.

Một sát thủ như vậy mang đến cho Thái Nguyệt Ngang áp lực cực lớn, bởi vì hắn căn bản không có góc độ để xuống tay.

Hắn thậm chí không biết sát thủ là động thủ như thế nào, chính mình giống như hoàn toàn là chết già.

Đao của Liệp Tràng Giả tuy rằng đáng sợ, nhưng so với vô hình chi lực, đao hữu hình kia quả thực là trò trẻ con.

Căn bản tìm không thấy biện pháp, Thái Nguyệt Ngang căn bản bước không qua cái hạm nửa đêm này, mặc kệ nếm thử như thế nào chính mình đều sẽ chết.

Người trẻ tuổi, buổi tối ít hoạt động lại, đọc sách nhiều hơn, nếu không cậu tuổi còn trẻ mà đã thận hư, nhất định phải giới sắc.

Đỗ Lan thấy Thái Nguyệt Ngang thần sắc bất an, thân thể dường như bị đào rỗng, hảo tâm lấy góc độ bác sĩ nhắc nhở đối phương, người trẻ tuổi không thể trầm mê mỗ loại vận động dùng đôi tay, đương nhiên Thái Nguyệt Ngang hiện tại chỉ có thể dùng tay trái.

Nhưng mà Thái Nguyệt Ngang hoàn toàn là bị tử vong làm hại, cũng không phải hắn hormone dư thừa.

Hắn hiện tại là sống không bằng chết, đã chết còn dễ nói, dù sao cũng không cần quản sự tình gì, sống sót ngược lại là một loại áp lực.

Uống thuốc đi.

Đỗ Lan đưa thuốc tễ phối chế cho Thái Nguyệt Ngang.

Thái Nguyệt Ngang uống không trôi, đều phải chết, căn bản không cần có tay.

Người trẻ tuổi, cậu có chuyện gì không vui nói ra để cho tôi vui vẻ một chút.

Đỗ Lan tỏ vẻ nhân vật chính thống khổ chính là suối nguồn vui vẻ của hắn.

Thái Nguyệt Ngang đều lười để ý tới Đỗ Lan, hắn chỉ cảm thấy là tinh thần trạng thái của chính mình không tốt cho nên mới thấy Đỗ Lan đã xảy ra biến hóa, vẫn luôn tới nay hắn đều xem nhẹ Đỗ Lan ở trong mỗi một lần luân hồi đều sẽ có khác biệt rất nhỏ.

Đỗ Lan lại không phải mỹ thiếu nữ, Thái Nguyệt Ngang căn bản không để ý Đỗ Lan biến hóa.

Thái Nguyệt Ngang đã trải qua vài lần luân hồi, nhưng mà một chút tiến triển đều không có, hắn đã muốn chạy trốn.

Lần này ngay cả mỹ thiếu nữ cũng đừng hòng cản hắn, bởi vì hắn đã trải qua quá nhiều lần tử vong, ở mấy lần luân hồi trước đó, hắn muốn thuyết phục mọi người rời khỏi trang viên, nhưng mà không ai nghe.

Hắn cũng đã từng nghĩ cùng kẻ địch đại chiến ba trăm hiệp, nhưng mà hắn ngay cả cái bóng của kẻ địch đều không có nhìn thấy.

Đồng thời hắn còn hy vọng đạt được người trong trang viên trợ giúp, cùng nhau nghĩ cách tránh đi sát thủ, nhưng mà bọn họ căn bản không phối hợp, cũng không tin tưởng có nguy hiểm.

Thành thật mà nói là tâm mệt, làm nhiều nỗ lực như vậy, cuối cùng không chỉ không có thành quả còn phải bị người hiểu lầm, loại thống khổ này chỉ có Thái Nguyệt Ngang minh bạch.

Cho nên hôm nay hắn chuẩn bị rời đi, không hề muốn tham dự tiến vào.

Nhưng mà muốn chạy trốn, lại khiến cho chị em song sinh hoài nghi, bọn họ vốn dĩ liền hoài nghi Thái Nguyệt Ngang đồ mưu bất quỹ, hiện tại Thái Nguyệt Ngang phản thường càng là làm cho bọn họ tin tưởng hắn chính là nội gián.

Cho nên mặt ngoài bọn họ không có giữ lại, chuẩn bị thức ăn và lộ phí đem Thái Nguyệt Ngang tiễn đi, nhưng mà âm thầm người em song sinh lại truy sát tới.

Hiển nhiên Thái Nguyệt Ngang không có cùng cô em đi thôn trang, liền không thể tăng độ hảo cảm, không có kích hoạt sự kiện cố định kia thì sẽ bị cặp song sinh coi như kẻ địch.

Thái Nguyệt Ngang lại một lần nữa luân hồi, hắn cái đồ gà mờ này ngay cả nữ hầu kiều nhược cũng đánh không lại, trực tiếp bị Lôi Mỗ phân thây, thê thảm mà chết.

Lại là một lần luân hồi, Thái Nguyệt Ngang lại một lần nữa nhìn thấy Lôi Mỗ người đã giết hắn, chỉ cảm giác sợ hãi.

Lúc này bởi vì Thái Nguyệt Ngang còn chưa có lựa chọn cái tuyển hạng làm rớt độ hảo cảm kia, cho nên cô em cùng Thái Nguyệt Ngang quan hệ vẫn là trung lập.

Thái Nguyệt Ngang lúc này càng giống nhân vật trong game, cần phải kích hoạt sự kiện đặc định mới có thể đi ra một cái kết cục tương đối tốt.

Bằng không mà nói, kết cục của hắn chính là chết không được tử tế.

Đồng bộ giả giống như là xem người ta trực tiếp chơi game livestream, gặp được một người chơi gà mờ noob, bọn họ hận không thể thay thế Thái Nguyệt Ngang tiến hành trò chơi.

Thậm chí có Đồng bộ giả tạo thành Công Lược Giả nhóm viết hướng dẫn, dùng góc nhìn thượng đế của bọn họ thu thập tình báo, sau đó viết ra một ít công lược.

Đầu tiên bọn họ phát hiện song sinh nữ hầu cùng Ái Mật Lỵ Nhã giống nhau đều là thiện lương, hơn nữa bên người căn bản không có cơ hội tiếp xúc người khác phái, kỳ thật phi thường dễ công lược, chỉ cần đánh trúng vào chỗ yếu hại của các nàng là được.

Mà yếu hại chính là đối tốt với các nàng.

Không sai, chính là đơn giản như vậy, Lạp Mỗ và Lôi Mỗ đều thuộc về người thiếu tình thương, hơn nữa bởi vì thân phận đặc thù khó có thể dung nhập đám đông, cho nên chỉ cần đối xử tốt với các nàng, là có thể thắng được độ hảo cảm.

Mà sau khi cày độ hảo cảm xong, còn phải đi đối phó kẻ địch.

Điểm này mới là khó nhất, bất quá Đồng bộ giả gian khổ nỗ lực dưới rốt cuộc vẫn tìm được kẻ địch, kỳ thật chính là ẩn nấp tại thôn trang bên cạnh, chỉ cần tìm được bản thể là có thể tiến hành tiêu diệt.

Mà manh mối cũng đã cho, tất cả manh mối đều chỉ hướng con cún nhỏ đi lạc trong thôn trang.

Đương nhiên những cái đó đều là biểu tượng, Đồng bộ giả thông qua đồng bộ hiểu được Ái Mật Lỵ Nhã là ứng cử viên duy nhất năm lần bảy lượt đã chịu ám sát, cũng là ứng cử viên có lực lượng bảo hộ bạc nhược nhất.

Chân tướng chính là kẻ chủ đạo hết thảy âm mưu này chính là người ủng hộ Ái Mật Lỵ Nhã, Đại ma pháp sư Mai Trát Tư.

Là hắn thuê Liệp Tràng Giả ám sát Ái Mật Lỵ Nhã, cũng là hắn thuê Chú Thuật Sư tập kích dinh thự.

Hắn sách lược hết thảy, vì chính là khảo nghiệm Ái Mật Lỵ Nhã và Thái Nguyệt Ngang.

Mọi người sẽ hỏi hắn làm sao biết người xuyên việt.

Đương nhiên là bởi vì hắn dự báo tương lai, chuẩn xác mà nói hắn sở hữu một quyển Thiên Thư, đó là bản sao thần khí của Thất Đại Ma Nữ, có thể dự báo tương lai.

Trong Thiên Thư nói Ái Mật Lỵ Nhã sẽ gặp được một người đàn ông, một người đàn ông do Ma Nữ triệu hoán mà đến.

Mà Mai Trát Tư muốn làm chính là xúc thành lời tiên tri, hắn tin tưởng chỉ cần căn cứ Chi Thư Tiên Tri Dự Ngôn Chi Thư, hắn sớm muộn gì cũng có thể xử lý ba thế lực lớn phong ấn Ma Nữ.

Kiếm Thánh, Long Vương, Hiền Giả.

Mai Trát Tư chính là muốn xử lý Long Vương trước, căn cứ Thiên Thư tiên tri, Ái Mật Lỵ Nhã là đường tắt để hắn hoàn thành mục tiêu.

Cho nên Ái Mật Lỵ Nhã gặp nạn, Mai Trát Tư sẽ khoan thai tới muộn.

Cho nên rõ ràng biết có người muốn uy hiếp Ái Mật Lỵ Nhã, hắn lại nghênh ngang mà ra cửa.

Chân tướng chỉ có một, bởi vì hắn chính là độc thủ phía sau màn.

Bất quá tổ công lược lúc chế tác công lược cũng không dễ dàng, tuy rằng có rất nhiều manh mối, nhưng là người xuyên việt trình độ quá kém, trừ phi là ôm đùi, bằng không căn bản đánh không lại người ta.

Đương nhiên cũng có người nói nếu đã có thể luân hồi, vậy thì có thể lợi dụng luân hồi tiến hành học tập.

Một ngày coi như một năm dùng, không tin không thể học được lực lượng cường đại.

Bất quá những cái đó đều là công lược trên lý thuyết tưởng đương nhiên, thực thi lên vấn đề rất nhiều, không có khả năng dễ dàng hoàn thành, càng không cần phải nói Thái Nguyệt Ngang lại càng không có tình báo do góc nhìn thượng đế của Đồng bộ giả thu thập.

Hắn chỉ có thể không ngừng tử vong load lại độc đương.

Nhìn thấy hắn chịu khổ, Đồng bộ giả cũng không đồng tình, bởi vì Thái Nguyệt Ngang hiện tại tình cảnh hoàn toàn là tự tìm.

Thái Nguyệt Ngang sau khi xuyên việt một loạt hành động đều là mạc danh kỳ diệu, người hắn gặp được bên cạnh cũng là mạc danh kỳ diệu.

Chương 1683

Tóm lại hết thảy đều làm người ta tìm không thấy một lời giải thích hợp lý, tựa hồ chỉ có thể dùng bàn tay to vô hình thao túng mới có thể giải thích hết thảy.

Nhìn thấy mỹ thiếu nữ liền không biết tự lượng sức mình mà đi anh hùng cứu mỹ nhân, cứu xong còn mặt dày mày dạn làm quen với mỹ thiếu nữ, bởi vì nguyên nhân này về sau bị cuốn vào một loạt âm mưu bên trong, mà thiên thiên người xuyên việt còn không có năng lực tự vệ gì, trừ bỏ ôm đùi ra không có bất luận tác dụng gì, xem hắn load lại game căn bản không đạt được cái gì lạc thú.

Bởi vì động cơ hành động của Thái Nguyệt Ngang cũng không phải bởi vì sau khi xuyên việt muốn nổi bật hơn người, cũng không phải bởi vì bị động thúc đẩy, mà là hắn tự tìm đường chết, lấy mỹ sắc loại mục tiêu không lên được mặt bàn này mà làm ra một loạt hành động mạc danh kỳ diệu, vô thị nguy cơ tiềm tàng.

Người xuyên việt trong suy nghĩ của người thường đương nhiên có thể có mỹ sắc, nhưng mỹ sắc chỉ có thể là phụ phẩm của bá nghiệp, tuyệt đối không phải quan trọng nhất.

Nhưng Thái Nguyệt Ngang xuyên việt đến hiện tại, hết thảy đều xoay quanh mỹ thiếu nữ mà hành động, hoàn toàn biến chính mình thành công cụ nhân.

Mỹ thiếu nữ gặp được nguy cơ, hắn mới có thể cảm thụ nguy cơ, mỹ thiếu nữ bình an vô sự, hắn liền lo cày độ hảo cảm, căn bản không tự hỏi uy hiếp tiềm tàng.

Thái Nguyệt Ngang đã ở bên cạnh bờ vực sụp đổ, đối với tử vong bó tay không biện pháp, một chút manh mối đều không có.

Đương nhiên rồi, 47 càng đồng tình sát thủ hơn, một cái nhiệm vụ hoàn thành mười mấy lần, lại mỗi một lần còn phải làm lại từ đầu, không ngừng lặp lại, nếu hắn có thể giữ lại ký ức, phỏng chừng sát thủ còn điên hơn Thái Nguyệt Ngang.

Các cô cậu có cảm giác được hay không, mỗi ngày buổi sáng mở mắt ra sự tình phát sinh cùng ngày hôm qua hoàn toàn giống nhau.

Trên bàn bữa sáng Đỗ Lan ân cần dạy bảo.

Bọn họ hiển nhiên sẽ không nghĩ như vậy, bởi vì không có ký ức.

Ngược lại là Thái Nguyệt Ngang sửng sốt, thầm nghĩ chẳng lẽ Đỗ Lan ký ức không có hoàn toàn biến mất.

Hắn nhìn về phía Đỗ Lan, hy vọng Đỗ Lan có thể cho hắn một cái kinh hỉ, để hắn biết chính mình không phải cô đơn.

Anh thật sự có loại cảm giác này.

Thái Nguyệt Ngang hỏi.

Đương nhiên, tôi cảm giác có người vẫn luôn nỗ lực, nhưng là mỗi một lần đều thành công lại bởi vì nguyên nhân thời gian, trở lại thời điểm trước khi thành công.

Tỷ như lời tôi hiện tại nói, các người có khả năng đã nghe nói qua.

Sao có thể, tôi trước nay không nhớ rõ ngài nói qua những lời này, tôi xác định đây là lần đầu tiên tôi nghe.

Lạp Mỗ nói.

Hoặc là ký ức của cô xảy ra vấn đề.

Đỗ Lan nói: Tôi trừ bỏ là một bác sĩ ra còn thích nghiên cứu một ít sự tình khác, thời gian từ đâu mà đến lại muốn đi về nơi đâu, ý nghĩa tồn tại của nhân loại, vân vân tất cả sự tình có nội hàm vĩ đại.

Đỗ Lan tỏ vẻ thứ hắn nghiên cứu đều rất cao thâm: Kỳ thật mỗi người đều sẽ có trải nghiệm như vậy, đó chính là có đôi khi cô trải qua sự tình tựa hồ là phi thường quen thuộc, đã từng trải qua sự tình, cái này gọi là Ký thị cảm Déjà vu.

Loại cảm giác Ký thị cảm này, các người đều có qua đi.

Điểm này mọi người đảo xác thật đều cảm thụ qua, ngay cả Lạp Mỗ và Lôi Mỗ đều gật đầu.

Cho nên nếu cảm giác Ký thị cảm trở nên chân thực, vậy có phải hay không chính là thời gian hồi tố quay ngược thời gian đây.

Tôi cho rằng thời gian là liên tục, quá khứ, hiện tại, tương lai chi gian là có liên hệ, có đôi khi chúng ta của tương lai hoặc là có thể thông qua một loại phương thức nào đó để chúng ta của hiện tại hiểu biết tương lai sẽ phát sinh chuyện gì, thậm chí trực tiếp can thiệp chúng ta của hiện tại.

Bác sĩ, anh thật sự tin tưởng những điều này.

Thật sự tin tưởng chúng ta của tương lai sẽ trở lại hiện tại nhắc nhở chúng ta tránh cho bi kịch tương lai.

Thái Nguyệt Ngang cảm thấy những lời Đỗ Lan nói rất có đạo lý, không biết Đỗ Lan có thể hay không trợ giúp chính mình.

Đúng vậy, tôi tin tưởng.

Đây chỉ là nói chuyện phiếm trà dư tửu hậu, ăn xong cơm Lạp Mỗ Lôi Mỗ tiếp tục thu dọn phòng ở, mà Thái Nguyệt Ngang tìm được Đỗ Lan.

Bác sĩ, nếu tôi nói chúng ta đều sẽ có nguy hiểm anh tin tưởng tôi không.

Thái Nguyệt Ngang đột nhiên hỏi.

Khẳng định có nguy hiểm, Ái Mật Lỵ Nhã gặp được sát thủ, đây chỉ sợ không phải sự kiện ngẫu nhiên đơn độc.

Sát thủ khẳng định sẽ không bỏ qua, cho nên lại có người tới ám sát cũng không kỳ quái.

Thế nào, cậu cho rằng sát thủ đã tới rồi sao.

Thái Nguyệt Ngang đột nhiên cảm giác Đỗ Lan thế nhưng đáng yêu như vậy, chẳng phải là đã tới rồi sao.

Thái Nguyệt Ngang đột nhiên cảm giác chính mình thật ngốc, trước mặt chính mình không phải là có cái bác sĩ sao, chính mình hoàn toàn có thể đem tử trạng của chính mình miêu tả cho bác sĩ nghe, sau đó để bác sĩ nói cho hắn đây rốt cuộc là kiểu chết gì.

Bác sĩ, anh có hay không nghe nói qua một loại kiểu chết như vầy, lúc chết tứ chi lạnh lẽo, sau đó chính là hít thở không thông, rõ ràng một lát trước còn êm đẹp, một lát sau liền chết mất, cả quá trình cực ngắn ngủi.

Nga.

Có loại kiểu chết này, vậy quá trình tử vong có đau đớn không.

Không đau đớn lắm.

Thái Nguyệt Ngang tỏ vẻ khẳng định so với phân thây muốn nhẹ nhàng hơn nhiều, chính là khống chế không được thân thể, không bao lâu liền chết.

Đỗ Lan trầm ngâm một lát: Thế giới này thủ đoạn giết người rất nhiều, trừ bỏ vũ khí cơ bản ra, còn có chính là dùng ma pháp, chuẩn xác mà nói là nguyền rủa trong ma pháp.

Dựa theo cách nói của cậu, tôi cho rằng là ma pháp đả kích chi loại Chú thuật.

Thái Nguyệt Ngang ánh mắt đều sáng lên, hắn rất ảo não chính mình sao lại quên mất đây là thế giới ma pháp, đáng lẽ nên từ phương diện ma pháp xuống tay: Vậy làm như thế nào mới có thể phá giải Chú thuật.

Chỉ có ma pháp mới có thể đối phó ma pháp, muốn phá trừ Chú thuật thì cần phải đối bệnh bốc thuốc, cần phải tìm được bản thể Chú Thuật Sư.

Đỗ Lan nói: Đối phó Chú thuật là rất đơn giản, chỉ cần tìm được bản thể là được rồi.

Thái Nguyệt Ngang rốt cuộc cảm giác được hy vọng, bất quá bản thể Chú Thuật Sư rốt cuộc ở đâu.

Là ở trong dinh thự, hay là ở bên ngoài.

Điểm này Thái Nguyệt Ngang cũng không thể xác định.

Rốt cuộc có manh mối, Chú thuật sao.

Thái Nguyệt Ngang lại có ý chí chiến đấu, vì các mỹ thiếu nữ, hắn nhất định phải viết lại tương lai, nhất định phải cứu vớt mọi người.

Đỗ Lan nhìn bộ dáng ý chí chiến đấu sục sôi kia của Thái Nguyệt Ngang, thầm nghĩ thật đúng là người trẻ tuổi không biết nhớ lâu.

Sau khi Thái Nguyệt Ngang đi rồi, Đỗ Lan tìm được Lạp Mỗ.

Lạp Mỗ thân là chị gái, gánh vác càng nhiều trách nhiệm, cũng là trung khuyển của Mai Trát Tư.

Lạp Mỗ và Lôi Mỗ vốn dĩ là thiếu nữ Quỷ tộc, nhưng là Ma Nữ Giáo lại xâm lấn thôn trang, Lạp Mỗ làm thiếu nữ Quỷ tộc cường đại nhất cùng Ma Nữ Giáo đại chiến, lại bị đánh gãy sừng cơ cơ giác, mất đi đại bộ phận ma lực, chỉ có thể dựa vào Mai Trát Tư bổ ma.

Lôi Mỗ tuy rằng là em gái, nhưng thực lực so với chị gái kém không ít.

Bọn họ sau khi được Mai Trát Tư cứu, liền vẫn luôn làm việc cho Mai Trát Tư.

Nhưng bọn họ cũng không biết thân phận chân thật của Mai Trát Tư, kỳ thật Mai Trát Tư linh hồn là lão bất tử 400 năm, hắn chiếm cứ thân thể hậu duệ huyết mạch trực hệ của chính mình để vì chính mình tục mệnh.

Mà thân phận chân chính của Mai Trát Tư chính là đệ tử của Ma Nữ, trong lòng đối với lão sư vẫn luôn niệm niệm không quên.

Đương nhiên Mai Trát Tư tuy rằng là đệ tử của Ma Nữ, nhưng hắn cùng Ma Nữ Giáo xác thực không có quan hệ gì.

Ma Nữ Giáo là giáo phái do những người tín phụng Thất Ma Nữ làm ra, cùng xã hội chủ lưu không hợp nhau, vẫn luôn làm sự tình đều là ỷ mạnh hiếp yếu, đảo loạn trật tự xã hội, quấy nhiễu nhân dân sinh hoạt, thuộc về nhân vật loại phản diện.

Mai Trát Tư cái đệ tử Ma Nữ này cùng Ma Nữ Giáo không phải cùng một giuộc, việc hắn làm là khiêu chiến Kiếm Thánh, Long Vương, Hiền Giả, mà không phải loại hành vi đảo loạn cấp thấp của Ma Nữ Giáo.

Tiên sinh, ngài tìm tôi.

Lạp Mỗ một lòng làm việc cho Mai Trát Tư, Mai Trát Tư nâng đỡ Ái Mật Ly Nhã làm quốc vương, Ái Mật Ly Nhã lại cần Đỗ Lan trị liệu, cho nên vòng vo một vòng, Lạp Mỗ đối với Đỗ Lan vẫn là rất tôn kính: Là yêu cầu chuẩn bị dược vật gì sao.

Nếu là như vậy, tôi để Lôi Mỗ lúc đi mua sắm mang về.

Không, tôi tìm cô chỉ là muốn hiểu biết chủ nhân của cô thuê ai tới ám sát Ái Mật Ly Nhã.

Lời này vừa nói ra, Đỗ Lan rõ ràng có thể cảm nhận được sát ý của Lạp Mỗ.

Hiển nhiên cô biết chủ nhân của mình vẫn luôn đang khảo nghiệm Ái Mật Lỵ Nhã, tuy rằng không biết vì cái gì muốn khảo nghiệm, nhưng cô tin tưởng chủ nhân quyết định sẽ không sai.

Lúc này bí mật của chủ nhân bị đối phương biết, sự tình đầu tiên Lạp Mỗ nghĩ đến chính là giết người diệt khẩu.

Phải biết rằng sự tình chủ nhân thuê sát thủ, ngay cả Lôi Mỗ cũng không biết, tuyệt đối không thể để người thứ ba biết, chẳng sợ hắn là bác sĩ cũng không được.

Cô quá khẩn trương, sát khí đều tràn ra rồi.

Đỗ Lan nói: Kỳ thật tôi chỉ là muốn xác định một chút Ái Mật Lỵ Nhã có hay không sự tất yếu phải cứu vớt, nếu Mai Trát Tư thật sự muốn Ái Mật Lỵ Nhã chết, tôi có rất nhiều loại phương thức tử vong có thể đề cử, thậm chí còn có tử vong combo sáo xan, Mai Trát Tư đều có thể suy xét suy xét, tiện nghi thực huệ, là vật ắt phải có khi ở nhà hay đi du lịch.

Lạp Mỗ lúc này là như lâm đại địch, chủ nhân không ở nhà, Đỗ Lan người này đột nhiên bại lộ bộ mặt vốn có, thiếu nữ Quỷ tộc trẻ tuổi này có chút không biết nên đối phó như thế nào.

Cô và em gái cùng một cái tật xấu, chính là ngực to nhưng không não, trừ bỏ thiện lương ra thì chỉ biết đi theo một cái cực đoan khác, giết người diệt khẩu.

Có thể nói Mai Trát Tư trước nay chưa từng thật lòng giáo đạo qua hai nữ hầu, hắn quán thâu cho các nàng đều là quan niệm sai lầm, đến nỗi thế giới của các nàng không phải đen thì là trắng, hơn nữa đen trắng trong lòng các nàng cũng là do Mai Trát Tư tô vẽ, mà không phải nhận thức đại chúng.

Nha.

Kiều hót một tiếng, Lạp Mỗ không chút lưu tình liền ra tay.

Đỗ Lan vừa thấy, thầm nghĩ cặp song sinh này thật đúng là tính tình nóng nảy giống nhau, vậy hắn sẽ không khách khí: Liền để thúc thúc tới kiểm tra kiểm tra thân thể.

Nói xong trong tay Đỗ Lan hàn quang lấp lánh.

Lạp Mỗ dư quang phát hiện trong tay Đỗ Lan không biết khi nào nhiều thêm mấy cây ngân châm, ngân châm kia vừa nhỏ vừa dài, lại hàn quang lẫm liệt.

Đỗ Lan ánh mắt nhìn đến đâu, thủ đến châm nhập, từng đạo ngân châm đâm vào đại huyệt của Lạp Mỗ.

Lạp Mỗ ngày xưa chính là chiến sĩ dũng mãnh nhất Quỷ tộc, binh nhận trong tay cô đã giải quyết rất nhiều kẻ địch, nhưng là hiện tại đối mặt với vị bác sĩ tựa hồ rất dễ đối phó này, đao nhọn của cô lại chỉ là đang công kích mù quáng.

Lạp Mỗ biết không phải công kích của chính mình đánh hụt, mà là đối phương thật sự quá nhanh, chính mình đuổi không kịp.

Ngân châm trên người càng ngày càng nhiều, cô cảm giác ma lực trong cơ thể cũng càng ngày càng ngưng trệ.

Đỗ Lan cười nói: Năm tháng này không có chút công phu trên tay, ai còn dám làm bác sĩ.

Thế nào, công phu đối phó y náo bệnh nhân gây rối này của tôi cũng không tệ lắm đi.

Động tác của chị gái càng ngày càng thong thả, cuối cùng hoàn toàn đình chỉ.

Chương 1684

Thân thể giống như bị đọng lại giống nhau, chỉ có ánh mắt còn phóng thích lửa giận, lại không thể nói chuyện.

Đỗ Lan lại nhẹ nhàng thích ý nói: Lúc tôi mới đến liền phát hiện cô cũng bị thương, cô là Quỷ tộc đi, bất quá sừng cơ cơ giác của cô lại bị đánh gãy, cái này cũng không xong a.

Sừng của Quỷ tộc là suối nguồn lực lượng Quỷ tộc, không có sừng cơ, cô sẽ tổn thất lực lượng.

Bất quá cô đã còn có thể chiến đấu, liền thuyết minh có người bổ sung ma lực cho cô, không cần đoán tôi cũng biết là Mai Trát Tư.

Toàn bộ đều bị nói trúng rồi, Lạp Mỗ cũng không thể không thừa nhận Đỗ Lan làm bác sĩ xác thực rất lợi hại, ngay cả thương thế của cô đều có thể nhìn ra.

Nhưng Đỗ Lan dù mạnh hơn nữa, cô cũng sẽ không để Đỗ Lan phá hoại kế hoạch của chủ nhân.

Lạp Mỗ vì báo đáp ân tình chủ nhân thu lưu chị em nàng, nguyện ý vì chủ nhân làm hết thảy.

Từ trong ánh mắt của cô, tôi nhìn ra cô còn muốn ra sát thủ.

Vậy thì đừng trách tôi không khách khí, xem Vô Tình Thiết Thủ của tôi đây.

Lạp Mỗ tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, cô là có tâm giết giặc, vô lực hồi thiên.

Trong lòng yên lặng từ biệt em gái cùng chủ nhân, cô phải đi trước một bước, đáng giận là không thể giúp chủ nhân đánh bại Đỗ Lan.

Nhưng mà chết là sẽ không chết, không chỉ không chết, cô ngược lại cảm giác chỗ bị đâm trên người chính mình có vô số lực lượng đang rót vào thân thể, tựa hồ muốn vì cô thoát thai hoán cốt.

Cô không thể tưởng tượng mà mở bừng mắt, phát hiện Đỗ Lan nguyên lai không phải muốn giết cô, mà là muốn trị liệu cho cô.

Ngân châm sáp nhập vào địa phương, là huyệt vị để đả thông kinh mạch cho cô, lúc này lại rót vào thiên địa ma lực vì cô trọng kiến mạng lưới ma lực, trọng sinh quỷ giác sừng quỷ.

A.

Ma lực khổng lồ bao trùm bao vây, trong đó Lạp Mỗ phóng thích thất thải quang mang, đặc biệt là trán của cô càng là ngưng tụ ma lực xuất hiện ánh sáng uyển như thực chất, cô cảm nhận được, cảm nhận được đồ vật chính mình mất đi lại đã trở lại, tựa hồ muốn phá thể mà ra: Muốn hỏng mất.

Trán có cảm giác tê tê dại dại, Lạp Mỗ hai mắt trừng tròn, nhẫn nại loại thoải mái này.

Chờ đến khi hết thảy kết thúc, sừng cơ của Lạp Mỗ đã trở lại, cô lại là một chiến sĩ Quỷ tộc vang dội, rốt cuộc không cần người khác bổ ma.

Chỉ là cô cũng mồ hôi đầy đầu, quá trình thoát thai hoán cốt lại là quá kịch liệt.

Nhưng cô cũng không minh bạch Đỗ Lan vì cái gì muốn giúp cô.

Cô cũng đừng vội cảm tạ tấm lòng y giả nhân tâm của tôi, sừng cơ của cô có thể hay không bảo tồn đến giờ Ngọ đêm nay, còn phải xem tạo hóa của cô.

Nếu Thái Nguyệt Ngang vẫn là không giải quyết được Chú Thuật Sư, như vậy Lạp Mỗ còn phải trở lại buổi sáng hôm nay.

Lạp Mỗ hiển nhiên không rõ điểm này: Tại sao.

Chẳng lẽ ngài không có trị hết cho tôi.

Thỉnh cô không cần hoài nghi kỹ thuật y liêu của tôi, trị liệu loại thương thế này của cô còn không phải chuyện trong phút chốc.

Sở dĩ nói có thể hay không vượt qua giờ Ngọ đêm nay, tôi nghĩ cô so với tôi càng thêm minh bạch.

Lạp Mỗ lập tức nghĩ đến nguyên nhân: Sát thủ do chủ nhân mời đến cũng sẽ ra tay với chúng tôi.

Lạp Mỗ đảo là không nghĩ tới điểm này, cô còn tưởng rằng chủ nhân mời sát thủ chỉ là khảo nghiệm Ái Mật Lỵ Nhã và Thái Nguyệt Ngang, là sẽ không ra tay với chị em các cô.

Đỗ Lan thấy Lạp Mỗ đã hiểu lầm, liền cười mà không nói, có đôi khi châm ngòi ly gián cũng rất thú vị.

Lạp Mỗ tuy rằng không có hoàn toàn tin tưởng Đỗ Lan, nhưng là cô là người tri ân đồ báo, Đỗ Lan trị hết cho cô không có tất yếu lừa gạt cô.

Xem ra vẫn là muốn cẩn thận mới được.

Thái Nguyệt Ngang cùng Lôi Mỗ từ thôn trở về, vẻ mặt mệt mỏi và thất vọng, hiển nhiên vẫn là không tìm được manh mối, bất quá biết là Chú Thuật Sư xong, Thái Nguyệt Ngang tin tưởng lại qua mấy cái luân hồi hắn khẳng định có thể tìm được kẻ địch, tuyệt đối sẽ không lại để cho kẻ địch thực hiện được.

Tuy rằng tử vong rất đáng sợ, nhưng hiện tại Thái Nguyệt Ngang cũng không có biện pháp nào khác, nơi hắn ỷ lại lớn nhất chính là thời gian hồi tố, chỉ có thể từ trong không ngừng lặp lại tìm kiếm dấu vết để lại, để cầu đạt được kết cục hoàn mỹ, trừ cái này ra hắn cái gì cũng làm không được.

Kỳ thật tìm được manh mối, còn phải nghĩ cách đi tìm người giải quyết kẻ địch, dù sao tác dụng chủ yếu của người xuyên việt chính là xuyên châm dẫn mối, nhưng phàm là người trong trang viên có cảnh giác, hắn đều không có cơ hội biểu hiện gì.

Oanh.

Ngay tại lúc Thái Nguyệt Ngang chuẩn bị tiếp thu lại một lần nữa luân hồi, hắn nghe được một tiếng vang lớn, trước kia làm lại chưa bao giờ phát sinh quá.

Hắn lập tức chạy ra đi xem xét, chỉ thấy vách tường trang viên không biết khi nào đã phá khai một cái động lớn, song phương chiến đấu đã từ trong trang viên sát đến đình viện.

Lạp Mỗ xác thực không nghĩ tới sát thủ sẽ hạ sát thủ với cô, gần như xuất phát từ bản năng mà phản kích, ma lực khổng lồ đã đem trang viên phá hoại.

Mà đối thủ của Lạp Mỗ không phải người, mà là một con chó.

Thái Nguyệt Ngang trăm triệu lần không nghĩ tới kẻ địch chính mình tìm lâu như vậy thế nhưng là một con chó, hắn càng không rõ vì cái gì Lạp Mỗ đã chết nhiều lần như vậy thiên thiên hiện tại lại phản kích rồi.

Thái Nguyệt Ngang giống như là tích tụ rất nhiều lực lượng, lại một quyền đánh vào bông gòn, khó chịu như vậy.

Lần trước cũng là giống nhau, hắn rõ ràng đều nghĩ đến phương pháp giải quyết tốt nhất, nhưng là sát thủ đột nhiên thay đổi sách lược không hạ sát thủ, chỉ là trọng thương bọn họ, làm hại hắn và Ái Mật Lỵ Nhã đến bây giờ đều không có khôi phục.

Hiện tại cũng giống nhau, Thái Nguyệt Ngang đều biết hung thủ là Chú Thuật Sư, chỉ cần tiếp tục tìm khẳng định năng tìm được đối thủ, nhưng đột nhiên Lạp Mỗ liền giết ra tới, cũng là một cái biến hóa đột nhiên.

Lạp Mỗ lúc này ma lực mênh mông, so với trước kia tại Quỷ tộc càng thêm cường đại, ánh trăng tựa hồ cũng biến thành màu đỏ.

Chị hai, sừng của chị.

Nghe được động tĩnh Lôi Mỗ cũng chạy ra, vẻ mặt không thể tưởng tượng, bởi vì sừng của chị gái thế nhưng đã trở lại.

Vẫn luôn tới nay Lôi Mỗ kỳ thật đều rất tự ti, cho rằng chính mình liên lụy chị gái, hại cô bị thương, trăm triệu lần không nghĩ tới lúc này chị gái cường đại càng hơn trước kia.

Chú Thuật Sư ngụy trang thành chó đã nảy sinh ý thoái lui, người thuê hắn cũng không nói trong trang viên còn có một thiếu nữ Quỷ tộc lợi hại như vậy.

Cố chủ chỉ là nói có một Quỷ tộc bị thương và một Quỷ tộc nhỏ yếu, như hôm nay xem ra tình báo hoàn toàn không chuẩn xác, này nơi nào là bị thương và nhỏ yếu rồi.

Chạy.

Sát thủ một kích không trúng, lập tức thoát ly là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng mà Lạp Mỗ làm sao dễ dàng để kẻ địch chạy trốn, ma lực của cô mới vừa khởi động làm nóng người, hiện tại trạng thái cực giai, gấp không chờ nổi muốn đem lực lượng phóng thích ra ngoài.

Chỉ có ma pháp mới có thể đối phó ma pháp.

Thái Nguyệt Ngang ngơ ngác nói, cũng đã chịu chấn động không nhỏ, thế giới này xác thực so với hắn tưởng tượng nguy hiểm hơn nhiều.

Chú thuật giả muốn chạy, nhưng Lạp Mỗ tốc độ càng nhanh, đuổi theo, hai tay kéo một cái, lại trực tiếp đem Chú Thuật Sư xé thành hai nửa, máu tươi như mưa.

Dạ không cũng bị mưa máu nhuộm đẫm đến vạn phần bi thương.

Bất quá dạ không bi thương cũng không bằng một mình Lạp Mỗ bi thương, cô cũng không phải không muốn vì Mai Trát Tư mà chết, chỉ là Mai Trát Tư không trưng cầu ý kiến của cô liền hành động, thật sự làm cô có chút thương tâm.

Trải qua mười mấy lần luân hồi tuyệt vọng, vốn dĩ hy vọng vừa mới xuất hiện, lại dùng không được.

Hiện tại mặt trời mới mọc của ngày mới đang chậm rãi từ phương đông dâng lên.

Một bộ phận biệt thự và hoa viên toàn bộ biến thành phế tích, chiến đấu ban đêm phi thường thảm liệt, gần như đem trang viên từ trong ra ngoài phá hoại một lần, bất quá kết quả là giai đại hoan hỉ, ít nhất đối với người trong trang viên tới nói là hài kịch.

Chỉ là đối với sát thủ tới nói, kia chính là cả người đều không xong rồi, rõ ràng đều thành công nhiều lần như vậy, lại không nghĩ tới gặp được hack, không chỉ bị mạt trừ quả thực thắng lợi, còn bị người tay không xé xác.

Thật là một ngày tốt đẹp, mặt trời cũng ấm áp như vậy.

Đỗ Lan ca ngợi mặt trời một chút, sau đó đối với Thái Nguyệt Ngang còn đang khổ sở suy tư nói: Đúng rồi, tôi chuẩn bị gia tăng dược tễ cho các người, tranh thủ một chút liền đem các người trị liệu tốt.

Thái Nguyệt Ngang lại tịnh không cảm thấy cao hứng, kỳ thật không có tay cũng không sao cả, dù sao hắn đều sắp quen rồi.

Hắn hiện tại càng hy vọng biết vì cái gì mỗi một lần luân hồi đều sẽ bất đồng, hơn nữa khác biệt sẽ lớn như vậy.

Chẳng lẽ là bởi vì luân hồi cũng không phải đem tất cả nhân tố đều trọng trí reset.

Chẳng lẽ mỗi một lần luân hồi đều sẽ tàn lưu một ít biến hóa nhỏ, sau đó số lần luân hồi nhiều, những biến hóa nhỏ này tích lũy sinh ra biến chất, phát sinh đại biến hóa.

Sẽ không phải là Hiệu ứng cánh bướm Hồ vũ điệp hiệu ứng đi.

Tuy rằng chưa học xong cấp 3, nhưng điện ảnh chung quy đã xem qua, Hiệu ứng cánh bướm là tình huống mà thời gian luân hồi không thể không đối mặt.

Thái Nguyệt Ngang nghĩ đến chính mình thay đổi lịch sử chính là lợi dụng Hiệu ứng cánh bướm, nhưng là hành vi của chính mình là có thể khống chế, nhưng hắn không quyết định tất cả nội dung đều là có thể khống chế, có phải hay không còn có nội dung gì là không thể khống chế.

Những cái đồ vật không thể khống chế này càng ngày càng nhiều, trực tiếp phản lại đây ảnh hưởng đến hành vi của hắn.

Quả nhiên Thái Nguyệt Ngang chính là không thích hợp tự hỏi, hắn cũng sẽ không bộc phát linh cảm, hắn càng quen làm từng bước rập khuôn theo quy tắc mà nếm thử thăm dò, giống như một người khai hoang, thuộc về người xuyên việt loại hình tích lũy kinh nghiệm tương đối chậm.

Đỗ Lan gia tăng dược lực, nháy mắt Ái Mật Lỵ Nhã liền đầy máu sống lại.

Chương 1685

Thái Nguyệt Ngang vừa thấy mỹ thiếu nữ sống lại, tâm tình của hắn cũng tốt lên.

Ái Mật Lỵ Nhã rất cảm tạ Thái Nguyệt Ngang, đặc biệt là Thái Nguyệt Ngang bởi vì cô mà bị thương, càng là làm cô cảm động đến rối tinh rối mù, trước nay không ai đối tốt với cô như vậy.

Bị mỹ thiếu nữ cảm kích như vậy, Thái Nguyệt Ngang lập tức liền lâng lâng bay lên.

Đỗ Lan dùng một liều thuốc mạnh cũng trị liệu tốt cái tay cho Thái Nguyệt Ngang, thấy y thuật Đỗ Lan cao siêu như thế, mọi người cũng đã biết sừng của Lạp Mỗ cũng là hắn trị hết, này quả thực chính là y học thánh thủ a.

Đỗ Lan lại tỏ vẻ không có gì, đương nhiên tuy rằng trị liệu tốt, nhưng y dược phí còn chưa có thu đâu, cho nên hắn còn phải chờ Mai Trát Tư trở về.

Lạp Mỗ và Lôi Mỗ bắt đầu sửa chữa trang viên, mà Thái Nguyệt Ngang bắt đầu hướng Ái Mật Lỵ Nhã thỉnh giáo ma pháp, thậm chí còn muốn học tập một hai cái ma pháp phòng thân.

Này đương nhiên không phải vấn đề gì, thế giới này ma thuật có thuộc tính bất đồng, Thái Nguyệt Ngang là ám thuộc tính tương đối hiếm thấy, ma lực rất yếu, thiên phú cũng không cao, bất quá thông qua vài ngày học tập vẫn là học xong một cái hắc ám ma pháp khống chế tầm nhìn.

Chính là phát ra một đoàn sương đen bao trùm kẻ địch, tước đoạt tầm nhìn, xem như một cái kỹ năng hỗ trợ đi.

Mai Trát Tư trở lại, hiển nhiên hắn đối với sự thái phát triển cũng không hài lòng, bởi vì hai lần sát thủ đều không phải Thái Nguyệt Ngang giải quyết.

Nhiệm vụ lần đầu tiên hắn liền cảm giác rất kỳ quái, Liệp Tràng Giả thế nhưng nói cô ta là bởi vì một người đàn ông khủng bố mà thay đổi nhiệm vụ mục tiêu, cũng không có đánh chết mà là trọng thương.

Điểm này quả thực vô pháp giải thích, nếu là muốn cứu vớt Thái Nguyệt Ngang và Ái Mật Lỵ Nhã kia hoàn toàn có thể không cho sát thủ hành động, nếu là muốn thương hại bọn họ, tại sao không giết bọn họ.

Nhưng mặc kệ nguyên nhân gì, tóm lại lần đầu tiên Mai Trát Tư thử nghiệm cũng không có thành công, tuy rằng như Chi Thư Tiên Tri nói giống nhau, Ái Mật Lỵ Nhã xác thực gặp được một thiếu niên, nhưng tựa hồ có chỗ nào đó sai sai.

Lần thứ hai càng là khoa trương, thế nhưng là Lạp Mỗ được chữa khỏi, sát thủ trực tiếp bị Lạp Mỗ phản sát giết ngược.

Loại thao tác này căn bản không khoa học.

Như vậy, hắn liền thăm dò không ra năng lực của Thái Nguyệt Ngang, không thể biết hắn ở bên người Ái Mật Lỵ Nhã rốt cuộc là tác dụng gì, thậm chí không biết người đàn ông bình phàm này vì sao sẽ bị Ma Nữ triệu hoán mà đến, lại tài đức gì mà có thể xuất hiện trên Chi Thư Tiên Tri.

Hai lần thử nghiệm đều thất bại, nhưng Mai Trát Tư đã không có thời gian tiếp tục thử nghiệm, bởi vì tiếp theo Ái Mật Lỵ Nhã muốn đi thủ đô tham gia đại hội ứng cử viên, tất cả ứng cử viên đều sẽ ở trước mặt vương quốc văn võ đại thần tuyên bố lý niệm của chính mình, này coi như là khởi động cho việc tranh cử quốc vương.

Rốt cuộc vì cái gì.

Mai Trát Tư cảm giác có một cỗ lực lượng đang trở ngại hắn hoàn thành mục tiêu.

Vấn đề lớn hơn nữa là Chi Thư Tiên Tri thế nhưng một chút cũng không có nhắc nhở, đây cũng không phải là tin tức tốt.

Về vấn đề tiền khám bệnh, tôi nghĩ chúng ta hẳn là nên nói chuyện.

Cảm tạ ngài trị hết cho ba người bên cạnh tôi.

Lạp Mỗ được chữa khỏi không đúng lúc, hơn nữa Mai Trát Tư cũng không làm Đỗ Lan ra tay.

Ái Mật Lỵ Nhã và Thái Nguyệt Ngang đảo là trị liệu đến vừa đúng lúc, vừa lúc trước khi Ái Mật Lỵ Nhã muốn đi họp.

Mai Trát Tư có 400 tuổi, làm hắn có đủ thời gian trở nên duệ trí, cũng có đủ thời gian làm hắn tích lũy kinh nghiệm, hắn biết trên thế giới sẽ không có nhiều trùng hợp như vậy, rất nhiều trùng hợp đều là có người cố ý an bài.

Tỷ như Mai Trát Tư chính mình liền an bài quá rất nhiều trùng hợp, đặc biệt là gần đây hắn càng là an bài rất nhiều trùng hợp, nhưng trùng hợp mà hắn an bài lại bị trùng hợp khác đánh vỡ.

Mai Trát Tư trùng hợp là vì để lời tiên tri thành sự thật, nhưng trùng hợp phá hoại lời tiên tri kia liền không bình thường.

Tuy rằng Mai Trát Tư không có bất luận cái gì biểu hiện, nhưng kỳ thật hắn đối với Đỗ Lan đã nảy sinh hoài nghi, bởi vì lần thứ hai thử nghiệm có thể nói là bị Đỗ Lan gián tiếp phá hoại, hơn nữa sau khi Mai Trát Tư trở về thái độ của Lạp Mỗ cũng trở nên rất quỷ dị.

Ở trong trang viên Lạp Mỗ chỉ có thể tiếp xúc Đỗ Lan, khẳng định là Đỗ Lan châm ngòi quan hệ giữa bọn họ.

Không cần khách khí.

Không không, tôi cần thiết phải cảm tạ ngài trị liệu bọn họ, đặc biệt là Lạp Mỗ, đó là một đứa nhỏ đáng thương.

Tôi tưởng ngài lúc trị liệu cho cô ấy nhất định hiểu biết rất nhiều chuyện xưa đi.

Mai Trát Tư dò hỏi.

Cô ấy là một đứa nhỏ thiện lương, quan hệ bác sĩ bệnh nhân của chúng tôi phi thường tốt.

Thật sao.

Như vậy tôi muốn hỏi một chút, tôi nghe nói ngài một liều thuốc liền đem ba người đều trị liệu tốt, tại sao muốn kéo dài tới hiện tại mới trị liệu, chẳng lẽ phương pháp trị liệu này là gần đây mới khai phá ra tới.

Điểm này đáng ngờ nhất, thuốc của Đỗ Lan quả thực là thần hiệu quả, ăn vào là tốt, nhưng là thần dược như vậy tại sao không ngay từ đầu liền lấy ra tới.

Đỗ Lan biết đối phương đã hoài nghi chính mình, hắn cười: Các người làm người bệnh luôn là hoài nghi chúng tôi làm bác sĩ, thuốc không thấy hiệu quả các người cho rằng bác sĩ là cố ý không trị liệu, thuốc thấy hiệu quả các người lại oán trách bác sĩ trị liệu chậm.

Chẳng lẽ ngài chưa nghe nói qua câu chuyện này sao, khi ngài ăn ba cái bánh mì mới ăn no, liền sẽ có kẻ ngốc hỏi tại sao không trực tiếp ăn cái bánh mì thứ ba, vì sao phải lãng phí hai cái bánh mì phía trước.

Mai Trát Tư càng thêm hoài nghi Đỗ Lan, đây rõ ràng chính là đang châm chọc hắn a.

Nhưng là hắn thế nhưng không nói gì để đối đáp, hoặc là trước kia Đỗ Lan chỉ là vì trị liệu cuối cùng làm chuẩn bị, cũng không thể nói Đỗ Lan là đang trì hoãn thời gian.

Bất quá cũng may Mai Trát Tư cũng không phải kẻ ngốc chân chính, bởi vì lời nói của Đỗ Lan có thể giải thích cho Thái Nguyệt Ngang và Ái Mật Lỵ Nhã, lại không thể giải thích tình huống của Lạp Mỗ, Mai Trát Tư bắt được sơ hở.

Lạp Mỗ cũng không có tiếp thu công tác chuẩn bị, mà là trực tiếp được chữa khỏi.

Cho nên Mai Trát Tư hoàn toàn có thể xác định Đỗ Lan có vấn đề: Ngài chờ một chút, tôi đi lấy tiền khám bệnh.

Kỳ thật Mai Trát Tư là muốn đi chuẩn bị cái ma pháp ghi lại ngoại mạo của Đỗ Lan, sau đó đi hỏi một chút Liệp Tràng Giả có phải hay không nhận thức Đỗ Lan.

Nếu Đỗ Lan tiếp xúc quá Liệp Tràng Giả, như vậy hết thảy đều có thể giải thích, để Liệp Tràng Giả đả thương mà không giết, chính là vì dẫn ra y giả người chữa bệnh, cũng chính là cái cớ để Đỗ Lan tiến vào trang viên.

Mai Trát Tư cảm giác chính mình gặp được đối thủ, đều là hảo thủ an bài kế hoạch, có loại cảm giác túc mệnh kỳ phùng địch thủ.

Lần trị liệu này Mai Trát Tư chuẩn bị đủ tiền, hắn thân là Đại Ma Đạo Sư trấn thủ một phương cũng xác thực không thiếu tiền.

Bất quá Cựu quốc vương cũng là tâm lớn, thế nhưng để Mai Trát Tư một mình trấn thủ biên quan, cũng không phái nhiều binh sĩ.

Chẳng lẽ không sợ kẻ địch lúc Mai Trát Tư ốm đau bệnh tật mà tiến công sao.

Không thể bởi vì Mai Trát Tư là đàn ông, liền dùng như súc vật quanh năm không nghỉ như vậy.

Mai Trát Tư đưa cho Đỗ Lan một khoản tiền khám bệnh lớn, Đỗ Lan vui vẻ mà rời khỏi trang viên.

Sau đó dùng số tiền này đi thống khoái tiêu phí một chút, mua sắm rất nhiều đồ thủ công mỹ nghệ, những cái này chính là lễ vật mang về.

Mà Mai Trát Tư rốt cuộc từ chỗ sát thủ xác định Đỗ Lan chính là người phía trước uy hiếp, sau khi xác định như vậy liền biết Đỗ Lan là kẻ địch.

Chỉ là không biết Đỗ Lan rốt cuộc là mục đích gì, chẳng lẽ chỉ là muốn trở ngại Ái Mật Lỵ Nhã tuyển bạt, hay là nói hắn cũng biết Thái Nguyệt Ngang là do Ma Nữ triệu hoán mà đến.

Điểm này rất dễ dàng xác định, trong cơ thể Thái Nguyệt Ngang có ấn ký do Ma Nữ lưu lại.

Mai Trát Tư không có đầu mối gì, bất quá nếu đã biết liền không thể không phòng phạm.

Thời gian tiếp theo hắn mang theo mọi người đi Đế Đô tham gia đại hội dự tuyển, năm vị ứng cử viên đều sẽ xuất hiện cùng mọi người gặp mặt.

Muốn làm một quốc vương như thế nào, các ứng cử viên sẽ nói cho bọn họ là hy vọng thế giới hòa bình, hay là hy vọng mọi người đều giàu có, hay là hy vọng tuyệt đối công bằng công chính, hay hoặc là hy vọng thủ hộ quốc dân an toàn.

Mỗi ứng cử viên đều có lý niệm bất đồng, thông qua diễn thuyết tới công bố những lý niệm này, tới đổi lấy càng nhiều duy trì.

Thủ đô y nguyên rất bận rộn, vương cung càng là ngựa xe như nước, quý tộc đến từ các nơi trên cả nước đều tới tham gia lần đại hội gặp mặt ứng cử viên này, giống như là đi chợ phiên, vô cùng náo nhiệt.

Lại một lần nữa trở lại thủ đô, Thái Nguyệt Ngang cũng thực kích động, luân hồi trong trang viên chính là làm hắn mệt muốn chết, trở lại thành thị náo nhiệt tâm tình của hắn cũng phục hồi không ít.

Bất quá Thái Nguyệt Ngang lại bị báo cho biết phải ở lại lữ quán không thể tiến vào vương cung, Thái Nguyệt Ngang lập tức không cao hứng, hắn cảm thấy chính mình vì Ái Mật Lỵ Nhã trải qua nhiều sự tình quỷ dị tuyệt vọng như vậy, bọn họ hoàn toàn có thể cùng nhau tiến vào vương cung, hắn hẳn là chứng kiến lý niệm của Ái Mật Lỵ Nhã, cũng thả vì cô cố lên.

Nhưng mà Thái Nguyệt Ngang không phải quan viên cũng không phải quý tộc, tự nhiên không thể đi vào, đây là quy củ.

Đối với việc này, Thái Nguyệt Ngang buồn bực không vui, cho nên ngày đại hội hôm đó, hắn liền bắt đầu nghĩ cách muốn trà trộn vào vương cung.

Thái Nguyệt Ngang đi tới đi lui ở cửa vương cung, hy vọng có thể dựa vào mặt dày bắt chuyện, hoặc là tìm người quen mang chính mình đi vào.

Đến nỗi vì cái gì muốn đi vào, hoặc là hắn chỉ là muốn chứng minh chính mình cùng Ái Mật Lỵ Nhã giống nhau, rút ngắn cự ly giữa bọn họ đi.

Trên thực tế cũng không có ý nghĩa gì, không đi vào kỳ thật cũng không sao cả, dù sao cũng chỉ vài tiếng đồng hồ Ái Mật Lỵ Nhã liền sẽ trở lại.

Nhưng Thái Nguyệt Ngang chính là không vui, ai, chính là không vui.

Thái Nguyệt Ngang nếu là bên người có thêm một người Không đầu óc Một đầu não, kia quả thực chính là Không đầu óc và Không cao hứng bộ phim hoạt hình TQ, Thái Nguyệt Ngang chính là cái tên Không cao hứng kia.

Thái Nguyệt Ngang còn mặc bộ đồ thể thao quái dị kia, luyến tiếc đổi, ở cửa vương cung đặc biệt dẫn người chú ý.

Chương 1686

Bác sĩ, bác sĩ.

Thái Nguyệt Ngang vốn dĩ còn đang tìm kiếm, muốn tìm người có thể mang hắn vào vương cung, đột nhiên liền nhìn thấy Đỗ Lan đang cưỡi ngựa đi về phía bên này, lập tức kêu lên.

Là cậu a, sao vậy.

Chẳng lẽ là lạc mất Ái Mật Lỵ Nhã, hiện tại không thể chứng minh thân phận của chính mình, cho nên bị chặn ở bên ngoài vương cung.

Đúng, chính là như vậy.

Thái Nguyệt Ngang vốn dĩ còn muốn tìm một ít cái cớ tìm kiếm hỗ trợ, không nghĩ tới Đỗ Lan lập tức liền giúp hắn giải thích đến rành mạch, như vậy hắn liền không lo không vào được: Cho nên anh có thể giúp tôi không.

Đi theo tôi đi.

Đỗ Lan đem Thái Nguyệt Ngang đưa vào vương cung, mà hắn hiện tại thân phận là cố vấn trị liệu của đại hội lần này, trong lúc đại hội sẽ có rất nhiều người chen chúc ở trong vương cung, nếu là có ai ốm đau bệnh tật đều phải tìm bác sĩ, cho nên Đỗ Lan là phục vụ tận nơi.

Có Đỗ Lan chứng minh, Thái Nguyệt Ngang thực nhẹ nhàng liền lẫn vào.

Đại hội đã bắt đầu, bên trong đại sảnh mọi người đều an tĩnh nhìn năm vị ứng cử viên trên đài, thân phận của bọn họ không đồng nhất, nhưng chỉ cần cầm giữ huy chương, chính là Thánh Nữ.

Có tên trộm ở khu ổ chuột, có thương nhân xuất thân thảo căn, cũng có quý tộc căn chính miêu hồng lý lịch trong sạch, dòng dõi chính thống, cũng có quả phụ vận khí tốt, cuối cùng chính là Ái Mật Lỵ Nhã thiếu nữ Bán Tinh Linh này.

Bọn họ mỗi người đều tuyên dương lý niệm của chính mình, đơn giản là chính mình muốn đem quốc gia biến thành cái dạng gì.

Giống như bầu tổng thống trong tương lai vậy, nhất định phải nói cho êm tai, về kinh tế, an toàn, chính trị các phương diện đưa ra giải quyết, giải quyết một bộ phận vấn đề tranh thủ mọi người duy trì.

Vốn dĩ đại hội tiến hành rất thuận lợi, bất quá chờ đến lúc Ái Mật Lỵ Nhã xuất hiện, người bên dưới đối với cô hiển nhiên cũng không hữu hảo.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Ái Mật Lỵ Nhã có khuôn mặt lớn lên hoàn toàn giống với một trong các Ma Nữ trong truyền thuyết, cho nên mọi người đều cảm thấy cô không đáng tin cậy.

Bất quá Ái Mật Lỵ Nhã sớm dự đoán được sẽ là như thế, cho nên trầm tĩnh ứng đối, mặc kệ bọn họ là phản ứng gì, cô đều phải đem lý niệm của chính mình truyền đạt đi xuống, cô là thật lòng muốn vì quốc gia này làm chút gì đó, tỷ như tiêu diệt kỳ thị.

Thái Nguyệt Ngang ở bên dưới nhìn không được nữa, bọn họ sao có thể khi dễ Ái Mật Lỵ Nhã.

Cô ấy lại không có làm sai chuyện gì, cho nên hắn vài bước vọt đi ra ngoài, đi tới trên vũ đài.

Cú này làm mọi người đều hoảng sợ, càng dọa người chính là phát ngôn tiếp theo của Thái Nguyệt Ngang: Các người tính là thứ gì, có tư cách gì trào phúng Ái Mật Thán Emilia tan, các người không phải chỉ là có người cha tốt thôi sao, căn bản không có gì ghê gớm.

Ta ở chỗ này tuyên bố ta nhất định sẽ trợ giúp cô ấy trở thành quốc vương, mặc kệ các người có ý tưởng gì, nhất định sẽ thực hiện.

Thái Nguyệt Ngang ngay trước mặt quý tộc cả nước nói năng lỗ mãng, trong ngôn ngữ tràn ngập sự khinh thường đối với thế lực phong kiến, cùng sự tự tin đối với chính mình.

Có thể nói một hòn đá làm cả hồ nước dậy sóng, hội trường đều sôi trào, tiểu tử phương nào thế nhưng miệt thị đại hội ứng cử viên trang nghiêm của vương quốc như thế.

Lại là người phương nào dám khiêu khích toàn bộ vương quốc, thế nhưng muốn lấy sức của một người đối kháng một cái quốc gia.

Thiếu niên không biết trời cao đất dày này rốt cuộc là ai.

Mọi người là nghị luận sôi nổi, còn có rất nhiều kỵ sĩ đã bị chọc giận.

Ái Mật Lỵ Nhã cũng choáng váng, cô không rõ Thái Nguyệt Ngang vì cái gì sẽ xuất hiện, lại vì cái gì muốn vì chính mình thụ địch.

Cô là có tự tin có thể dùng thực lực chinh phục mọi người, nhưng là hiện tại độ khó lập tức từ khó khăn biến thành địa ngục, cô đều không biết nên đối mặt cục diện tiếp theo như thế nào, chỉ tốn vài câu nói, chính mình đã trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích rồi a.

Nhưng Thái Nguyệt Ngang không cho là nhục ngược lại cho là vinh, bởi vì hắn đây là đang nói đỡ cho Ái Mật Lỵ Nhã.

Đáng tiếc hắn phạm vào cái tật xấu nói chuyện không nhìn bầu không khí, hắn căn bản không phát hiện Ái Mật Lỵ Nhã tuy rằng chịu ủy khuất nhưng cô hoàn toàn năng kiên trì đi xuống, không cần có người ra mặt hỗ trợ.

Những vấn đề này, bản thân Ái Mật Lỵ Nhã liền suy xét đến, hiện tại bị quấy rối như vậy, vấn đề phóng đại vô số lần.

Ái Mật Lỵ Nhã muốn xin lỗi đều không kịp.

Bộp, lúc này một trận tiếng vỗ tay chói tai vang lên, chúng nhân trợn mắt nhìn lại lại phát hiện là Đỗ Lan đang vỗ tay, một bộ biểu tình tôi ủng hộ cậu.

Chúng nhân tỏ vẻ quả nhiên là tên côn đồ, còn hiềm phiền toái ít sao.

Thái Nguyệt Ngang cảm kích nhìn về phía Đỗ Lan, sau khi đã chịu cổ vũ hắn càng thêm kiêu ngạo.

Quả nhiên dị thế giới mới là địa phương thuộc về chính mình, địa phương này không có cha mẹ lải nhải, không có trường học đáng ghét, càng không có người trào phúng chính mình, chỉ có tri kỷ và mỹ thiếu nữ xứng đáng để chính mình trả giá.

Đỗ Lan vì cái gì vỗ tay.

Đương nhiên là cao hứng rồi, Thái Nguyệt Ngang nếu là bị đánh gãy tay chân, vậy hắn lại có thể kiếm tiền.

Bên trong vương cung, trên đại điện cao đường, trước mặt các kỵ sĩ và quý tộc.

Một kẻ xuyên không, không sức mạnh, không thân phận, chỉ có một bầu nhiệt huyết, một quyết tâm muốn ra mặt vì thiếu nữ xinh đẹp, thiếu niên liền hướng về phía các ứng cử viên khác và chế độ vương quốc thừa kế lâu đời này mà phát ra lời khiêu chiến.

Trong nháy mắt, chín mươi phần trăm người tại hiện trường đều bị đắc tội.

Bọn họ nộ mục nhìn trừng trừng Thái Nguyệt Ngang, nếu không phải cố kỵ bầu không khí của đại hội, bọn họ đã sớm lao lên ấn hắn xuống đất đánh một trăm lần.

Mà kẻ gây ra tất cả những chuyện này, Thái Nguyệt Ngang, không những không sợ hãi, ngược lại còn có chút đắc ý dương dương, cho rằng mình làm rất đúng.

Khi đại hội kết thúc, Ái Mật Lỵ Nhã đã trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Cô hiện tại nếu muốn trở thành Quốc vương, nhất định phải bỏ ra nỗ lực nhiều hơn gấp bội.

Thái Nguyệt Ngang phát hiện Ái Mật Lỵ Nhã tức giận, nhưng hắn không hiểu tại sao.

Hắn cảm thấy mình đây là suy nghĩ cho Ái Mật Lỵ Nhã, đối phương không cảm ơn thì thôi, tại sao lại muốn tức giận.

Kỳ thực biểu hiện của Ái Mật Lỵ Nhã đã rất thục nữ, rất nội liễm.

Cô không nổi trận lôi đình, cũng không văng tục chửi bậy, chỉ là rất bình tĩnh giữ khoảng cách với Thái Nguyệt Ngang, để tránh lại bị đối phương làm liên lụy.

Thiếu niên, vị kỵ sĩ này đến khiêu chiến ngươi, ta dẫn người tới rồi.

Sau đại hội, rất nhiều người đều không lập tức rời đi, mà là đi khắp nơi tìm Thái Nguyệt Ngang, muốn cùng hắn tiến hành quyết đấu.

Kỵ sĩ mà Đỗ Lan mang tới chính là một trong số đó, phát ngôn của Thái Nguyệt Ngang đã chọc giận gã.

Ngươi nói chúng ta chỉ có cái xuất thân tốt, đã ngươi coi thường chúng ta như vậy, ta đảo muốn nhìn xem ngươi có bản lĩnh gì.

Kỵ sĩ chỉ vào mũi Thái Nguyệt Ngang nói: Ngươi dám chấp nhận lời khiêu chiến của ta không.

Có gì không dám.

Thái Nguyệt Ngang căn bản không sợ.

Đỗ Lan mày phi sắc vũ, hắn đã rất lâu không gặp được kẻ xuyên không nghé con không sợ cọp như thế này, đúng là ngưu khí trùng thiên: Đừng sợ, chỉ cần không bị miểu sát, ta đều có năng lực cứu ngươi, hơn nữa phí chữa trị giảm giá một nửa.

Đỗ Lan tỏ vẻ đừng chạy đừng sợ, gãy tay gãy chân đã có thần y.

Nghe thấy tiếng gió, rất nhiều người nhao nhao chạy tới, đều là cổ vũ cho kỵ sĩ, đều mong chờ Thái Nguyệt Ngang bị đánh.

Nhìn tình huống hiện tại, không khó đoán ra cảnh ngộ của Thái Nguyệt Ngang khi còn ở trường học là như thế nào, đó đơn giản chính là chuột chạy qua đường người người đuổi đánh.

Cũng khó trách hắn chịu không nổi bầu không khí trường học, lựa chọn ru rú trong nhà.

Năng lực đắc tội người khác của Thái Nguyệt Ngang thật sự khiến người ta phải nhìn với cặp mắt khác xưa, loại năng lực hấp dẫn cừu hận này đơn giản chính là kỹ năng tốt nhất của xuyên việt giả.

Ngay cả Đỗ Lan cũng nhịn không được hâm mộ, loại năng lực này người bình thường học không được.

Mọi người có muốn đặt cược không.

Đỗ Lan cười nói: Kỵ sĩ thắng một đền một, Thái Nguyệt Ngang thắng một đền ba.

Mọi người nhìn Đỗ Lan, thầm nghĩ ngươi đã không coi trọng Thái Nguyệt Ngang như vậy, thế lúc trước vỗ tay cái gì, còn vỗ hăng say như thế.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra kỵ sĩ có tỷ lệ thắng lớn hơn.

Còn tên thiếu niên miệng không che đậy kia ngoại trừ cái miệng ra thì căn bản không có bất kỳ năng lực nào, bước chân hư phù, tứ chi vô lực, ánh mắt vẩn đục, phản ứng chậm chạp, vừa nhìn đã biết là kẻ yếu.

Không có võ kỹ, không có ma lực, chỉ vậy mà hắn còn muốn khiêu chiến kỵ sĩ.

Sớm một trăm năm đi.

Cược, ta đặt kỵ sĩ thắng.

Ta cũng đặt kỵ sĩ thắng.

Mọi người nhao nhao đặt cược, đều là cược kỵ sĩ thắng.

Đỗ Lan tìm đến Ái Mật Ly Nhã: Có muốn cược Thái Nguyệt Ngang thắng không.

Một đền ba, lấy nhỏ thắng lớn.

Nhưng mà Ái Mật Ly Nhã cũng không muốn cờ bạc, cô lo lắng cho sự an toàn của Thái Nguyệt Ngang hơn.

Tuy rằng rất tức giận, nhưng dù sao cũng là bạn bè.

Bạn do mình kết giao, dù có bị hố thêm nữa, rưng rưng nước mắt cũng phải tiếp tục giao du, ai bảo Ái Mật Ly Nhã thiện lương chứ, không nói ra được lời tuyệt giao.

Chương 1687

Đỗ Lan, ngươi cược ai thắng.

Đột nhiên có người hỏi Đỗ Lan.

Trước đó chỉ có Đỗ Lan công khai thể hiện ra dáng vẻ ủng hộ Thái Nguyệt Ngang, hiện tại bọn họ muốn xem xem Đỗ Lan có tin tưởng trình độ của Thái Nguyệt Ngang hay không.

Thực ra sau khi Đỗ Lan mở sòng đã phát hiện lần này hắn thua chắc rồi, bởi vì mọi người đều cược kỵ sĩ thắng, chẳng ai tin Thái Nguyệt Ngang có thể tạo ra bất ngờ.

Kỵ sĩ chỉ cần thắng, thì Đỗ Lan sẽ phải thua rất nhiều tiền, hắn đặt ai cũng không ảnh hưởng.

Ta không trông cậy vào cờ bạc kiếm tiền, ta là một bác sĩ có nghề nghiệp đàng hoàng.

Đợi đến khi chiến đấu kết thúc, tự nhiên có tiền kiếm.

Đỗ Lan lần này khẳng định phải thua tiền rồi, bất quá chỉ cần Thái Nguyệt Ngang không bị đánh chết, vậy hắn có thể tiếp tục chữa bệnh gỡ vốn.

Mọi người thầm nghĩ ngươi là nhà cái, đúng là không có mắt nhìn.

Chiến đấu bắt đầu, đó là một trận chiến nghiêng về một phía.

Kỵ sĩ còn chưa dùng sức, Thái Nguyệt Ngang cũng đã bị đánh nằm rạp xuống đất.

Thái Nguyệt Ngang bị đánh đến tức hổn hển.

Nếu là lén lút bị ẩu đả thì cũng thôi, nhưng hiện tại dưới con mắt bao người, đặc biệt là trước mặt cô gái mình thầm mến, bản thân đã mất hết mặt mũi.

Kỵ sĩ cũng không phải phi thường lợi hại, chỉ là một kỵ sĩ bình thường, không có bất kỳ danh hiệu nào, so với những chiến binh đỉnh cấp như Kiếm Thánh, Kiếm Quỷ còn có chênh lệch cực lớn.

Nhưng ẩu đả một kẻ xuyên không bất học vô thuật đã là dư dả, gã nắm bắt chừng mực rất tốt, chỉ làm bị thương không giết chết.

Thái Nguyệt Ngang dùng đến hắc ám ma pháp mới học được chặn lại tầm mắt của kỵ sĩ, nhưng căn bản không có tác dụng.

Tên kỵ sĩ này hiển nhiên không phải loại cậu ấm con ông cháu cha, mà là một nhị đại rất nỗ lực cầu tiến, gã học tập chiến đấu từ nhỏ.

Ái Mật Lỵ Nhã nhìn thấy bộ dạng xấu xí khi bị ẩu đả của Thái Nguyệt Ngang, đột nhiên phát hiện chính mình thật sự chưa từng hiểu rõ người này.

Tuy rằng bọn họ quen biết đã được một khoảng thời gian, nhưng mình đối với đối phương vẫn hoàn toàn không biết gì cả, không biết quê hương hắn, không biết lai lịch hắn, thậm chí không biết tính cách hắn.

Thái Nguyệt Ngang có lẽ là người tốt, nhưng tính cách của hắn thật sự là không dám khen tặng.

Một lần lại một lần ngã xuống, Thái Nguyệt Ngang đều không phục thua mà một lần nữa đứng lên, nhưng điều này cũng không thể thay đổi được gì.

Mọi người đều nhịn không được nghĩ rốt cuộc là ai đã cho hắn dũng khí khiêu chiến giai cấp quý tộc của quốc gia này.

Nếu nói quý tộc chỉ là có một người cha tốt, vậy thì đối phương lại dựa vào cái gì.

Chẳng lẽ là ta yếu ta có lý.

Không có thực lực, cũng không có trí tuệ, xem ra đối phương chỉ là một tên hề nhảy nhót, đừng nói lay động quốc gia này giúp Ái Mật Lỵ Nhã đăng cơ, e là ngay cả tính mạng bản thân cũng không thể bảo toàn.

Ngay cả loại gia hỏa như ngươi, dựa vào cái gì mà coi thường người khác.

Kỵ sĩ đánh tơi bời Thái Nguyệt Ngang một trận, qua trận chiến này gã đã phát hiện Thái Nguyệt Ngang căn bản không có năng lực gì, mình muốn giết hắn dễ như trở bàn tay: Người như ngươi căn bản không có tư cách nói ra những lời đó.

Bỉ di liếc nhìn Thái Nguyệt Ngang đang ngã trên mặt đất một cái, kỵ sĩ lạnh lùng xoay người.

Gã hiện tại cảm giác mình đi so đo với một đống rác rưởi như vậy, cũng khá là vô nghĩa.

Đỗ Lan đi vào trường quyết đấu, kiểm tra thương viên: Chậc chậc, trình độ cần được nâng cao, đánh người cũng không có khí lực, cũng khó trách bị người khác nói các ngươi chỉ có một người cha tốt.

Kỵ sĩ vừa muốn rời đi nhịn không được dừng lại, phẫn nộ xoay người: Ngươi cũng muốn tìm đánh sao.

Mọi người nghị luận ầm ĩ, tỏ vẻ Đỗ Lan chẳng lẽ vì thua tiền đến đỏ mắt nên phát rồ rồi à.

Cũng không phải tìm đánh, chỉ là muốn lấy góc độ bác sĩ để thuyết minh một chút, làm thế nào đánh người mới có thể để bác sĩ kiếm được nhiều tiền nhất.

Đỗ Lan cười nói: Các ngươi có biết gãy xương có bao nhiêu loại không.

Có biết loại gãy xương nào khó trị liệu nhất, loại gãy xương nào trị liệu lại đắt nhất không.

Lúc này biểu tình của Đỗ Lan cứ như đang hỏi chữ Hồi trong hồi hương đậu có bao nhiêu cách viết.

Kỵ sĩ bị thái độ của Đỗ Lan chọc giận: Ta không quản gãy xương có mấy loại, ta chỉ biết nếu ngươi không thu hồi những lời này, ngươi sẽ gãy xương.

Nếu ta nói sai, ngươi vì sao tức giận như thế.

Kỳ thực trong tiềm thức các ngươi cũng cho rằng bản thân chính là có một cái xuất thân tốt, thực lực các ngươi không xứng đôi với địa vị của mình, cho nên mới có thể phẫn nộ như vậy đi.

Đỗ Lan ung dung nói, tựa như trí giả nhìn thấu tất cả: Các ngươi đánh hắn thành như vậy, cũng không thể nói rõ các ngươi liền thật sự là cường giả, chỉ là đối thủ của các ngươi vừa khéo là một kẻ yếu mà thôi.

Các ngươi muốn chứng minh địa vị của mình cũng không phải chỉ vì xuất thân tốt, còn cần công tích lớn hơn nữa mới được.

Ngươi xin lỗi ta mau.

Từng câu từng chữ của Đỗ Lan đều nói trúng tim đen bọn họ, cho nên bọn họ mới phẫn nộ như thế.

Bọn họ đã đánh ngã một người nói thật, sẽ không ngại đánh ngã người thứ hai.

Đỗ Lan cười: Các ngươi nếu bị thương, chỉ có cha tốt là không đủ, còn phải có một bác sĩ tốt.

Tìm chết.

Kỵ sĩ thực sự nổi giận, rảo bước tiến lên, đề quyền xuất kích, chính là muốn đánh vào cái mặt to gợi đòn của Đỗ Lan.

Đỗ Lan tỏ vẻ thời gian dạy học đến rồi: Gãy xương thường thấy tổng cộng có bốn loại.

Chỉ thấy Đỗ Lan hậu phát tiên chí, một quyền đánh vào trên áo giáp kỵ sĩ.

Mắt thường có thể thấy áo giáp đều lõm vào, tiếng xương cốt nứt vỡ thanh thúy vang lên truyền bá ra ngoài.

Loại thứ nhất, Thanh Chi cốt chiết gãy cành tươi, cũng chính là một bên xương cốt phát sinh nứt ra, tịnh không trực tiếp gãy lìa, giống như bẻ cong cành cây.

Đỗ Lan một quyền hiệu quả cực giai, xương sườn kỵ sĩ ẩn ẩn đau nhức.

Loại thứ hai, Hoành Đoạn cốt chiết gãy ngang, cố danh tư nghĩa chính là xương cốt phát sinh đứt gãy theo chiều ngang bình ổn, loại gãy xương này cũng rất dễ trị liệu, bởi vì bình thường sẽ không di lệch.

Đỗ Lan một quyền đánh trúng cánh tay kỵ sĩ, lại là rắc một tiếng.

Quần chúng vây xem đều cảm giác ê răng, nghe thanh âm liền biết rất đau.

Nhưng Đỗ Lan nói có bốn loại gãy xương, hiện tại mới hai loại, còn lại hai loại khẳng định nghiêm trọng hơn, nhất định đau hơn.

Quả nhiên đắc tội ai cũng không thể đắc tội bác sĩ, làm không tốt bác sĩ liền ở trên người mình làm thực nghiệm.

Cũng may Đỗ Lan không có tiếp tục thực tiễn, hai loại gãy xương cuối cùng chỉ khẩu thuật một chút: Loại thứ ba, Loa Toàn hình cốt chiết gãy xoắn ốc, bình thường là do vặn xoắn sinh ra mặt cắt hình răng cưa, rất khó nắn chỉnh phục vị.

Loại thứ tư, Phấn Toái tính cốt chiết gãy vụn, trực tiếp va chạm khiến xương cốt biến thành nhiều mảnh vỡ vụn.

Quả nhiên nghe thôi đã thấy rất đau, kỵ sĩ lúc này nghiến răng nghiến lợi, tim đập nhanh nhìn Đỗ Lan, gã hiện tại căn bản không có khí lực tiếp tục chiến đấu.

Tên bác sĩ này thật mạnh, đơn giản còn cường đại hơn cả chiến sĩ.

Ta trị liệu cho ngươi, chỉ cần năm đồng vàng là được.

Mọi người lẫm nhiên, đều không nghĩ tới thế mà lại gặp được một tên bác sĩ lưu manh như vậy.

Tự mình động thủ đánh người, sau đó lại cứu người, quá không biết xấu hổ.

Mà kỵ sĩ rất ảo não, bởi vì gã không thể đánh bại Đỗ Lan, liền không thể phản bác lời nói của Đỗ Lan một cách hữu lực.

Gã có thể ấn Thái Nguyệt Ngang xuống đất ma sát, lại không thể đánh bại cường giả chân chính, gã rất xấu hổ, căn bản không muốn được chữa khỏi: Ta không cần ngươi giả nhân giả nghĩa.

Nói xong liền đi, dường như muốn dùng sự quật cường cuối cùng để chứng minh mình không chỉ có người cha tốt, mình cũng rất nỗ lực.

Đỗ Lan tỏ vẻ cần gì chứ, bất quá hắn cũng không có ngăn cản, mà là tiếp tục nhìn về phía Thái Nguyệt Ngang: Chậc chậc, thật thảm.

Thái Nguyệt Ngang đã mất đi ý thức, Ái Mật Lỵ Nhã đi tới còn phải tiếp tục thỉnh Đỗ Lan hỗ trợ trị liệu cho hắn.

Có thể phát hiện biểu tình Ái Mật Lỵ Nhã không tự nhiên, hiển nhiên là phi thường khó xử, một phương diện lo lắng cho an toàn của

Thái Nguyệt Ngang, một phương diện lại lo lắng hắn tiếp tục gây rắc rối cho mình.

Trở lại lữ quán, Ái Mật Lỵ Nhã một lời không nói, dường như đang suy nghĩ rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ.

Cô biết Thái Nguyệt Ngang da mặt dày, hắn khẳng định sẽ không đi.

Mà cô cũng ngại đuổi ân nhân cứu mạng đi, nhưng những việc Thái Nguyệt Ngang làm hiện tại hiển nhiên đã đi quá giới hạn, đã quấy nhiễu đến cuộc sống của Ái Mật Lỵ Nhã.

Kỳ thực ta cảm thấy ngươi không có khả năng trở thành Quốc vương.

Đỗ Lan đột nhiên nói.

Ái Mật Lỵ Nhã sửng sốt, cô nhìn về phía Đỗ Lan dường như không hiểu vì sao Đỗ Lan nói như vậy: Chẳng lẽ ngươi cũng cho rằng ta là người không rõ lai lịch sao.

Cũng không phải có ý kiến gì với bản thân ngươi, chỉ là cảm thấy lý niệm của cả năm ứng cử viên các ngươi toàn bộ đều là rác rưởi.

Đỗ Lan không nhắm vào cá nhân, mà là chướng mắt tất cả ứng cử viên.

Ái Mật Lỵ Nhã thầm nghĩ Đỗ Lan chỉ là một bác sĩ, chẳng lẽ còn hiểu trị quốc.

Học y thì có thể cứu vương quốc sao.

Ngươi không tin sao.

Ngươi nhìn xem quốc gia này, các ngươi cũng không phải là lứa quốc vương đầu tiên.

Lần này tuy rằng bởi vì Quốc vương qua đời, không có người lập tức kế vị, nhưng ta cho rằng các quốc vương trước kia cũng khẳng định từng có rất nhiều lý niệm, thậm chí có rất nhiều cái tươi đẹp giống như các ngươi nghĩ, nhưng cuối cùng ngươi cho rằng đã thực hiện được sao.

Hiển nhiên là không, Ái Mật Lỵ Nhã trầm mặc.

Muốn thực hiện lý niệm, chỉ có lý niệm là không đủ, còn phải có sức mạnh để thực hiện.

Nhưng Quốc vương không có sức mạnh, kẻ chân chính có sức mạnh là Long Vương, cùng với người giải thích lời tiên tri của Long Vương.

Cho dù ngươi trở thành Quốc vương, mệnh lệnh của ngươi muốn truyền đạt ra ngoài tất định sẽ xúc phạm lợi ích của giai cấp khác, ngươi cũng thấy chuyện hôm nay rồi đấy, các quý tộc đối với người nói thật có thái độ gì.

Đỗ Lan đã là nói toạc ra, mâu thuẫn chủ yếu của vương quốc hiện tại chính là giữa Quốc vương và quý tộc, giữa quý tộc và bình dân.

Chương 1688

Ái Mật Lỵ Nhã cẩn thận ngẫm nghĩ, phát hiện quả thật đúng là như thế: Chẳng lẽ cho dù ta trở thành Quốc vương, cũng không thay đổi được gì sao.

Hiện thực quá tàn khốc, kỳ thực cẩn thận cân nhắc một chút độ tuổi bình quân của năm ứng cử viên, ước chừng ngay cả hai mươi tuổi cũng chưa tới, liền có thể biết tuyển Quốc vương không đáng tin cậy đến mức nào.

Ví dụ như Ái Mật Lỵ Nhã, cô tuy rằng đã 114 tuổi, nhưng cô bị đóng băng một trăm năm, tuổi thật chẳng qua mới 14 tuổi.

Các ứng cử viên khác cũng là mười mấy tuổi, hai mươi tuổi, duyệt lịch của năm người cộng lại đều không đầy một trăm năm.

Muốn từ trong những thánh nữ này chọn ra một chính trị gia, chẳng khác nào ban ngày nằm mơ.

Bất quá Đỗ Lan đã đưa ra kiến nghị, khẳng định có phương pháp y trị, nếu không hắn liền không phải là thần y: Học y tuy rằng cứu không được vương quốc, lại có thể cứu Quốc vương.

Nếu ngươi thật sự muốn thay đổi tất cả, cũng không phải không có biện pháp, ta có thể giúp ngươi.

Ái Mật Lỵ Nhã tỏ vẻ giúp như thế nào, đối phương chỉ là một bác sĩ mà thôi, lại không phải vương công đại thần.

Ta có thể cho ngươi tất cả những gì ngươi khiếm khuyết: tuổi tác, duyệt lịch, thực lực, trí tuệ.

Đỗ Lan tỏ vẻ những thứ này đều có thể nhân tạo cải tạo, biến Ái Mật Lỵ Nhã thành một nữ vương có duyệt lịch phong phú cũng không phải chuyện gì rất khó.

Ái Mật Lỵ Nhã trợn mắt há hốc mồm, loại đồ vật vô hình này cũng có thể chữa trị.

Đỗ Lan rốt cuộc là bác sĩ hay là thần tiên a.

Bất quá nếu Đỗ Lan thật sự có thể làm được, hoặc là thật sự có thể giúp cô trở thành Quốc vương.

Người thiện lương cũng có chấp niệm, chấp niệm của Ái Mật Lỵ Nhã đối với ngôi vị Quốc vương cũng không nhỏ, nếu không thì hoàn toàn có thể rút lui sau khi gặp phải hai lần nguy hiểm.

Hoặc là ngay tại lúc này rút lui, vừa có thể bảo toàn tình bạn với Thái Nguyệt Ngang, lại có thể thoát khỏi sự kỳ thị của mọi người.

Nhưng cô không có lựa chọn rút lui, ngược lại vẫn luôn suy nghĩ biết khó mà vẫn tiến lên, nói rõ cô đối với vương vị là có chấp niệm, hoặc nói đúng hơn là có chấp niệm với việc thực hiện lý niệm.

Vương vị là công cụ để Ái Mật Lỵ Nhã thực hiện lý niệm thiên hạ đại đồng, không phải mục tiêu.

Từ trong ánh mắt của cô, Đỗ Lan nhìn thấy quyết tâm.

Hắn biết đã đến lúc để Ái Mật Lỵ Nhã phát dục thành Bán Tinh Linh 114 tuổi chân chính, quán nhập cho cô một trăm năm tri thức và sức mạnh, ngoại gia thêm cả gói kinh nghiệm đấu tranh chính trị.

Ái Mật Lỵ Nhã nhìn Đỗ Lan, dường như muốn xem hắn tặng gói kinh nghiệm như thế nào, đôi mắt xinh đẹp sáng ngời lộ ra vô hạn nghi vấn.

Bởi vì cô không thể lý giải vì sao Đỗ Lan lại có thể nói về chuyện khó tin như vậy một cách đương nhiên đến thế.

Đồng thời cô cũng lần đầu tiên nghiêm túc suy nghĩ về những gì bản thân khiếm khuyết, quả thật là không ít.

Cô cẩn thận hồi ức lại, trừ bỏ lý niệm ra thì cô thật sự không có bất kỳ năng lực nào, bất kỳ năng lực chấp chính nào để giúp cô.

Ngươi chuẩn bị xong chưa.

Đỗ Lan hỏi.

Ái Mật Lỵ Nhã trầm mặc, cuối cùng gật gật đầu, cô đồng ý tiếp nhận Đỗ Lan trợ giúp, tiếp nhận sức mạnh Đỗ Lan ban tặng.

Rất tốt, kỳ thực rất đơn giản, ngươi đem viên thuốc màu đỏ này ăn vào là được.

Không biết từ lúc nào trong lòng bàn tay Đỗ Lan đã có thêm một viên thuốc màu đỏ: Ăn vào, tiềm năng của ngươi sẽ hoàn toàn bị kích phát ra, đồng thời ngươi có thể đạt được một trăm năm kinh nghiệm.

Từ nay về sau ngươi sẽ trở thành một chính mình hoàn toàn mới.

Thật đơn giản, uống thuốc là được rồi sao.

Ái Mật Lỵ Nhã nhận lấy viên thuốc, phát hiện viên thuốc và thuốc bình thường không có gì khác biệt, ăn vào là được rồi sao.

Có chút hồi hộp, nhưng Ái Mật Lỵ Nhã vẫn ăn.

Đông đảo Đồng bộ giả người theo dõi qua hệ thống tỏ vẻ thật sự có thể uống thuốc tăng kinh nghiệm sao.

Thần tiên đúng là thần tiên, ngay cả phương thức giáo dục cũng trực tiếp như vậy, uống thuốc là có thể trở nên mạnh mẽ, không uống thuốc thì không mạnh.

Đến đây, Ái Mật Lỵ Nhã nhắm mắt lại nuốt viên thuốc xuống bụng, đan điền lập tức xuất hiện một cỗ nhiệt lưu rất nhanh liền lan ra toàn thân, sau đó trong đại não đột nhiên xuất hiện rất nhiều thứ, uyển như trời ban.

Minh bạch chân lý của ma pháp, hiểu rõ thiên địa rộng lớn, tri hiểu văn minh hưng suy, nhìn thấy thiện ác của nhân tính, trong nháy mắt cô đã trưởng thành.

Đợi đến khi Ái Mật Lỵ Nhã lần nữa mở mắt ra, đôi mắt cô lấp lánh ánh sáng của trí tuệ và trầm ổn, đó là ánh mắt của bậc trí giả hiền đạt.

Đồng thời toàn thân cô bị một cỗ khí tức tự tin bao bọc, hồng thủy ngập trời chẳng sợ, địa động sơn dao cô tự định.

Ái Mật Lỵ Nhã tiến hóa thành Siêu cấp Ái Mật Lỵ Nhã.

Lúc này cô mới phù hợp với nhân thiết Bán Tinh Linh 114 tuổi, sở hữu trí tuệ siêu thường.

Ánh mắt cô nhìn Đỗ Lan cũng thay đổi, trước kia chỉ là đơn thuần cảm tạ, nhưng hiện tại nhiều thêm một phần kính sợ.

Người càng thông minh lại càng hiểu rõ những gì phát sinh trên người mình là bất khả tư nghị đến nhường nào, càng hiểu rõ sự thần kỳ của Đỗ Lan.

Cho dù tăng thêm một trăm năm sức mạnh, Ái Mật Lỵ Nhã y nguyên nhìn không thấu thủ đoạn của Đỗ Lan, cho nên ngoại trừ kính sợ cũng không có biện pháp khác.

Cảm giác như thế nào.

Đối mặt câu hỏi đơn giản của Đỗ Lan, Ái Mật Lỵ Nhã lại khó có thể miêu tả, bởi vì loại cảm giác này thật sự là chưa từng có, e là nhà văn vĩ đại nhất thế giới cũng khó mà hình dung.

Bất quá tổng thể mà nói vẫn là rất tốt, Ái Mật Lỵ Nhã hiện tại tư duy có nhiều phương hướng và góc độ hơn.

Cô đang suy nghĩ về hai lần ám sát phát sinh gần đây, gần như trong nháy mắt cô liền hoài nghi bên người có gian tế.

Nếu không thì sát thủ không có khả năng dễ dàng hiểu rõ thói quen của cô như vậy, cũng sẽ không đơn giản tiềm nhập trang viên như thế.

Mà người bên cạnh Ái Mật Lỵ Nhã không nhiều, hiềm nghi lớn nhất chính là Mai Trát Tư.

Nhưng Ái Mật Lỵ Nhã nghĩ không ra động cơ Mai Trát Tư phản bội mình, bất quá cô đã biết Mai Trát Tư khẳng định không phải đơn thuần ủng hộ mình xưng vương, hắn khẳng định có toan tính riêng.

Phóng mắt nhìn quanh, Ái Mật Lỵ Nhã phát hiện bên cạnh mình không có người khả dụng, cũng không có người hữu dụng.

Chỉ có một công cụ nhân Thái Nguyệt Ngang cũng không có năng lực gì, không những không giúp được gì ngược lại còn gây rắc rối cho mình.

Hiện tại ta đã hiểu vì sao ngươi không coi trọng ta như vậy.

Sau khi biến thông minh, ngay cả chính Ái Mật Lỵ Nhã cũng không coi trọng bản thân mình, cô nhìn rõ vấn đề của quốc gia này, đó chính là quá độ ỷ lại vào Long Vương.

Tuy rằng Long Vương xác thực có thể bảo hộ vương quốc mưa thuận gió hòa, nhưng Long Vương cũng không thể làm cho mỗi người dân đều sống cuộc sống phú hào.

Tài phú vẫn là hữu hạn, sự phân phối tài phú vẫn là bất công.

Quý tộc vì duy trì hiện trạng, khẳng định phải đại tứ tuyên truyền tầm quan trọng của Long Vương, nhưng chân tướng là quý tộc lại trình hiện hiện trạng lũng đoạn đối với lời tiên tri của Long Vương.

Bá tánh chỉ có thể bị động tiếp nhận tiên tri, nhưng quý tộc lại có cơ hội xuyên tạc tiên tri.

Cho dù trở thành Quốc vương giải đọc chính xác tiên tri, đối mặt với cả giai cấp quý tộc, nỗ lực của Quốc vương cũng vô tế vu sự.

Đặc biệt là Quốc vương quang côn đơn thương độc mã như Ái Mật Lỵ Nhã, dù cho kỳ tích phát sinh để cô làm Quốc vương, cũng không có khả năng thực hiện lý niệm.

Hiện thực chính là tàn khốc như thế, Ái Mật Lỵ Nhã sở hữu trăm năm trí tuệ và kinh nghiệm, lập tức liền nhìn ra mấu chốt của vấn đề.

Bất quá những vấn đề này muốn giải quyết thì vẫn có khả năng, làm Bán Tinh Linh, Ái Mật Lỵ Nhã có tuổi thọ dài lâu có thể từ từ đánh cờ với cả giai cấp quý tộc.

Hiện tại vấn đề lớn nhất vẫn là Thái Nguyệt Ngang, thiếu niên đột nhiên xuất hiện này dường như cũng không đơn giản như vậy.

Từ y phục tính cách của hắn liền biết hắn khẳng định không phải người vương quốc, ít nhất hắn chưa từng chịu qua giáo dục tôn ti, so với thế giới này có vẻ không hợp nhau.

Hơn nữa hắn đối với mình phi thường hiểu rõ, điểm này rất không bình thường.

Trước kia Ái Mật Lỵ Nhã không có suy xét tường tận, nhưng hiện tại xem ra chi tiết cổ quái trong đó quá nhiều.

Lần đầu tiên gặp gỡ, Thái Nguyệt Ngang đối với mình quá hiểu rõ, thậm chí đối với đồ vật mình muốn tìm cũng rất hiểu rõ, dường như đã sớm biết từng phát sinh cái gì.

Lần thứ hai gặp Chú Thuật Sư, biểu hiện của hắn cũng rất kỳ quái, có tính mục đích rất mạnh, hoàn toàn là bộ dáng biết rõ có kẻ địch.

Mà hai lần sự kiện, sau khi kết quả phát sinh, biểu tình của hắn cũng đều rất kỳ quái, cả hai lần đều không hẹn mà cùng rất ngoài ý muốn, rất kinh ngạc.

Chương 1689

Thêm nữa Thái Nguyệt Ngang rõ ràng không có thực lực lại tự tin bạo tăng, không thể không hoài nghi hắn có phải biết một ít bí mật không ai biết hay không, mà những bí mật này chính là át chủ bài của hắn.

Ái Mật Lỵ Nhã vẫn tin tưởng Thái Nguyệt Ngang là người tốt, nhưng hắn tuyệt đối không phải một người thành thật.

Các Đồng bộ giả thông qua đồng bộ hiểu được suy nghĩ của Ái Mật Lỵ Nhã, thầm nghĩ thuốc thật sự hữu hiệu a, cô ấy từ một thiếu nữ thiện lương đơn thuần lột xác trở thành người phụ nữ duệ trí thiện lương.

Bất biến là sự thiện lương, thay đổi là phương thức cô suy xét vấn đề hiện tại.

Đỗ Lan thông qua ánh sáng trí tuệ không ngừng lấp lánh trong mắt thiếu nữ mà hiểu được sự thay đổi của đối phương, hắn hỏi: Vậy ngươi chuẩn bị xử lý chuyện này như thế nào.

Thái Nguyệt Ngang tự tác chủ trương nhưng lại là một rắc rối lớn.

Ái Mật Lỵ Nhã nói: Thái Nguyệt Ngang là người lương thiện, hắn chỉ là quá mức non nớt.

Nếu hắn thật sự muốn giúp đỡ ta, ta chuẩn bị đưa hắn đi học tập, đợi đến khi hắn học thành quy lai tự nhiên có thể trở thành một người hữu dụng.

Đưa hắn đi học.

Trừng phạt này quả thật tàn khốc, Thái Nguyệt Ngang e là không thể thừa nhận nhất chính là sự thật phải tiếp tục làm học sinh.

Với tính cách của hắn sợ là sẽ không đồng ý.

Nếu hắn biết ngươi muốn đưa hắn đi học, không những sẽ không cảm tạ ngươi, ngược lại sẽ cho rằng ngươi coi thường hắn.

Đỗ Lan nói.

Thái Nguyệt Ngang xác thực là loại tính cách này, trừ phi có người có thể vô hạn bao dung hắn, nếu không hắn tuyệt đối cảm nhận không được ý tốt của đối phương, bởi vì bản thân hắn vốn sẽ không biết nhìn bầu không khí.

Ái Mật Lỵ Nhã cũng nhịn không được thở dài: Hắn rõ ràng là người lương thiện, thật không biết vì sao lại biến thành bộ dáng này.

Đỗ Lan thầm nghĩ muốn phân tích thì bào trừ nguyên nhân của bản thân Thái Nguyệt Ngang, còn lại khẳng định phải tìm vấn đề từ gia đình.

Bất quá nguyên nhân không quan trọng, hắn đều đã như vậy, đều học cấp ba rồi, muốn sửa lại e là không dễ dàng.

Thái Nguyệt Ngang nếu biết dự định của Ái Mật Lỵ Nhã, khẳng định là muốn nhất khóc nhị náo tam thắt cổ.

Ngươi cảm giác được không.

Cách đại hội đã qua hai ngày, ngày hôm nay Đỗ Lan đột nhiên hỏi Ái Mật Lỵ Nhã một câu hỏi mạc danh kỳ diệu như vậy.

Cảm giác cái gì.

Đó chính là không cảm nhận được gì.

Kỳ thực ta hỏi chính là độ quan tâm của người bình thường đối với đại hội tuyển cử, ta nghĩ ngươi cũng đã phát hiện người bình thường ở thủ đô căn bản không quan tâm ai làm Quốc vương, cũng không quan tâm lý niệm của các ngươi.

Bởi vì Thái Nguyệt Ngang còn đang tu dưỡng không thích hợp di chuyển, cho nên bọn họ vẫn luôn lưu lại thủ đô.

Ái Mật Lỵ Nhã sửng sốt, phát hiện quả thật là như vậy.

Tuyển cử mà mình coi trọng như thế, nhưng làm cơ thạch của vương quốc, dân chúng bình thường căn bản ngay cả thảo luận cũng không thảo luận.

Cô biết lý niệm gì đó mà năm ứng cử viên đưa ra thật sự chẳng qua là trăng trong nước hoa trong gương, dân chúng bình thường căn bản không trông cậy Quốc vương nói lời giữ lời.

Không thể không nói cảm giác thất bại phu thiên cái địa, xác thực khiến người ta không vực dậy nổi tinh thần.

Bởi vì Ái Mật Lỵ Nhã luôn canh cánh trong lòng về vương quốc, nhưng cuối cùng bá tánh lại không có hồi ứng gì.

Bất quá cô hiện tại đã trưởng thành, cho nên cô rất đạm nhiên nói: Đợi đến khi cuộc sống của bọn họ xác thực biến chuyển tốt đẹp hơn, bọn họ sẽ cảm nhận được lời kêu gọi của Quốc vương.

So với nói lời sáo rỗng, chi bằng thiết thiết thực thực mang lại chỗ tốt cho quốc dân, đây mới là việc Quốc vương nên làm.

Quốc vương không phải vì lời khen ngợi mới làm việc, mà là bởi vì trách nhiệm của chính mình.

Ngươi xác thực trưởng thành rất nhiều, xem ra ngươi có thể xử lý tốt chuyện của Thái Nguyệt Ngang.

Thái Nguyệt Ngang đã tỉnh, bất quá cảm xúc rất sa sút, bởi vì hắn bị mất mặt trước nữ thần, đả kích phi thường lớn.

Nhìn thấy Ái Mật Lỵ Nhã đi vào, hắn cúi đầu.

Đau đớn trên thân thể đã khôi phục gần xong, nhưng chuyện chịu nhục lại chưa buông xuống được.

Ta đã sắp xếp xong rồi, đã tìm cho cậu một đạo sư hắc ám ma pháp, cậu có thể đi theo ông ấy học tập một thời gian.

Đợi đến khi cậu học thành trở về, có thể tiếp tục giúp đỡ ta.

Lời của Ái Mật Lỵ Nhã đơn giản chính là dậu đổ bìm leo họa vô đơn chí, Thái Nguyệt Ngang cho rằng Ái Mật Lỵ Nhã ghét bỏ mình: Đừng đuổi tôi đi, tôi có thể giúp đỡ cô, tôi cũng vẫn luôn giúp đỡ cô.

Không thể nói chuyện thời gian quay ngược, Thái Nguyệt Ngang trong luân hồi chính là luôn xả mệnh giúp đỡ.

Rõ ràng biết mình sẽ chết, cũng y nguyên đối với Ái Mật Lỵ Nhã không rời không bỏ, hắn hiến dâng tất cả, chẳng lẽ đổi lấy chính là đối phương ghét bỏ sao.

Nhìn biểu tình nghiêm túc của Ái Mật Lỵ Nhã, tâm thái Thái Nguyệt Ngang sụp đổ: Không có tôi, cô căn bản không có khả năng đứng ở chỗ này.

Là tôi vẫn luôn giúp đỡ cô, cô mới có thể đứng ở chỗ này.

Tuy rằng hai lần ám sát Thái Nguyệt Ngang không có tác dụng quyết định, nhưng nếu không có năng lực Thời gian hồi tố của hắn, sự thật đã sớm được định đoạt.

Cho dù cuối cùng là hiệu ứng cánh bướm thay đổi hiện thực, nhưng là vì thời gian hồi tố mới có thể phát sinh hiệu ứng cánh bướm.

Mà hắn chính là mấu chốt thời gian hồi tố, hắn dùng sinh mệnh của mình tiến hành hồi tố, không nên không có hồi báo.

Ái Mật Lỵ Nhã biết Thái Nguyệt Ngang quả nhiên có bí mật, những lời này không phải không có lửa làm sao có khói: Ta rất cảm kích cậu, nhưng ta có mục tiêu của ta.

Tôi có thể giúp cô.

Thái Nguyệt Ngang tuyệt đối không muốn rời đi: Không có tôi cô không có khả năng đăng thượng vương vị, cô cần tôi.

Ở trong mắt hắn Ái Mật Lỵ Nhã quá yếu ớt, không có năng lực quay ngược thời gian, không biết phải chết bao nhiêu lần nữa.

Ái Mật Lỵ Nhã nhìn Thái Nguyệt Ngang, cô có thể nhìn ra tâm ý của đối phương, nhưng cô không có khả năng tiếp nhận, trong lòng cô chỉ có đại ái không có tiểu ái.

Thái Nguyệt Ngang nói không có hắn, chính mình không thể đăng thượng vương vị, Ái Mật Lỵ Nhã tịnh không coi là thật.

Cô hiện tại đã bất đồng, trước kia cô ngây thơ tin tưởng mỗi một người bên cạnh, dẫn đến bên người xuất hiện phản đồ còn mông lung không biết, hiện tại cô sẽ không đi vào vết xe đổ: Đã quyết định rồi, ngày mai cậu có thể xuất phát.

Thái Nguyệt Ngang tuyệt vọng, biểu tình đều có thể thu làm meme.

Các Đồng bộ giả tỏ vẻ Thái Nguyệt Ngang rốt cuộc thích Ái Mật Lỵ Nhã ở điểm nào.

Tuy rằng Ái Mật Lỵ Nhã xác thực xinh đẹp, nhưng cô một lòng muốn làm Quốc vương, sợ không phải người phụ nữ có thể sống qua ngày.

Đương nhiên cũng có Đồng bộ giả nói đàn ông vĩnh viễn thích trẻ tuổi xinh đẹp, cho nên Thái Nguyệt Ngang thích Ái Mật Lỵ Nhã hoàn toàn có thể lý giải, bởi vì Ái Mật Lỵ Nhã xác thực trẻ tuổi xinh đẹp, chỉ là thứ cô suy nghĩ không phải thứ người bình thường nghĩ.

Còn có Đồng bộ giả lý trí suy đoán hảo cảm của Thái Nguyệt

Ngang đối với Ái Mật Lỵ Nhã có liên quan đến Ma nữ.

Không phải nói Ái Mật Lỵ Nhã và một trong Thất Ma Nữ lớn lên rất giống nhau sao, mà Thái Nguyệt Ngang khả năng là bị Ma nữ triệu hoán, cho nên giữa ba bên này hoặc là có quan hệ.

Bất quá nguyên nhân là cái gì cũng không quan trọng lắm, quan trọng là tình huống biểu hiện ra ngoài là Thái Nguyệt Ngang cứ như liếm cẩu simp, mạc danh kỳ diệu kiên nhẫn cứu vớt mỹ thiếu nữ, cuối cùng hai bàn tay trắng, đáng thương đáng tiếc lại buồn cười.

Còn có một điểm chính là Thái Nguyệt Ngang không nhận rõ hiện thực.

Đó chính là không ai biết hắn đã làm gì, ký ức thời gian hồi tố không thể lưu tồn.

Thái Nguyệt Ngang không chấp nhận được khổ não khi tất cả nỗ lực đều bị xóa bỏ, hắn còn trẻ, còn tin tưởng có bỏ ra tất định có thu hoạch.

Không ít Đồng bộ giả đồng tình kinh lịch của Thái Nguyệt Ngang, bởi vì hắn xác thực bỏ ra rất nhiều.

Tuy rằng hắn rất lỗ mãng rất xúc động, tính cách cũng đa biến, lúc lên đồng đánh máu gà thì ai cũng khuyên không được, nhưng vừa xoay người tâm tình liền sẽ rơi xuống đáy cốc, giống như thời tiết tháng sáu khó có thể nắm bắt.

Nhưng hắn vẫn là một đứa trẻ to xác, không ít Đồng bộ giả đại độ tỏ vẻ lý giải Thái Nguyệt Ngang.

Nhưng cũng có rất nhiều Đồng bộ giả tỏ vẻ Thái Nguyệt Ngang chính là nhớ ăn không nhớ đánh, không có cảm giác nguy cơ, so sánh với Bất Tử Chi Vương của chính diện thế giới, hắn không có sức mạnh còn không biết tự lượng sức mình.

Ngươi nhìn xem Bất Tử Chi Vương cường đại cỡ nào, lại vẫn cẩn thận từng li từng tí, bộ bộ vi doanh, đơn giản là cẩn tiểu thận vi đến cực điểm.

Thái Nguyệt Ngang rõ ràng cái gì cũng không biết, trừ bỏ thời gian hồi tố thì bản lĩnh gì cũng không có, cũng không biết là lấy đâu ra tự tin nói có thể giúp Ái Mật Lỵ Nhã đoạt lấy vương vị.

Ngươi nói có thể dùng thời gian hồi tố bảo hộ Ái Mật Lỵ Nhã an toàn thì còn hợp lý một chút, ngươi muốn đoạt lấy vương vị chẳng lẽ cũng muốn dùng độc thủ đại pháp tự sát để quay lại save scumming.

Cân nhắc thế nào cũng không bình thường a.

Nhưng hiện tại Ái Mật Lỵ Nhã đã quyết định, Thái Nguyệt Ngang chỉ có thể rời đi.

Lần này rời đi chính là vài ngày, tiếp đó luân hồi lại một lần nữa bắt đầu, Thái Nguyệt Ngang lại chết.

Hắn vốn dĩ đều đã chuẩn bị rời đi, nhưng cuối cùng hắn cảm thấy không thể đơn giản buông tha như vậy, cho nên nửa đường lại quay đầu trở về.

Nhưng đợi đến khi hắn trở lại dinh thự phát hiện trạch viện đã bị đóng băng, lúc hắn bước vào lập tức liền bị hàn băng bao trùm, nhất mệnh ô hô.

Thái Nguyệt Ngang căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, liền phát hiện mình trở về vài ngày trước, trở về lúc mình còn đang ở thủ đô.

Hắn căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết Ái Mật Lỵ Nhã nhất định lại gặp nguy hiểm.

Chương 1690

Hắn rất kích động, rất cao hứng, bởi vì đây là cơ hội bày ra năng lực của mình, chính mình có thể cho Ái Mật Lỵ Nhã biết cô không thể thiếu mình.

Thái Nguyệt Ngang biết mình nhất định phải đi tìm hiểu đã xảy ra chuyện gì mới được, sau đó mới có thể giúp đỡ.

Cho nên hắn giả vờ rời đi, thực tế là sớm trở lại trang viên, sau đó hắn lại chết.

Hắn gặp phải chính là một đám tà giáo đồ, là Ma Nữ Giáo.

Bọn chúng cảm thấy khuôn mặt của Ái Mật Lỵ Nhã khinh nhờn thần uy của Ma nữ, cho nên nhảy ra muốn giết Ái Mật Lỵ Nhã để thủ hộ Ma nữ trong tín ngưỡng của bọn chúng.

Ma Nữ Giáo tuyệt đối là kình địch, bởi vì bọn chúng sở hữu quân đội, còn có không ít ma pháp đại sư.

Bởi vì kẻ địch rất cường đại, cho nên ngay cả thời gian của thời gian hồi tố cũng nhiều lên.

Lần hồi tố thứ nhất là năm sáu tiếng, lần thứ hai là mười mấy tiếng, lần thứ ba này trực tiếp chính là vài ngày, cho Thái Nguyệt Ngang thời gian giảm xóc sung túc.

Đương nhiên ở trong mắt Đồng bộ giả, nếu Thái Nguyệt Ngang không đi tự tìm đường chết, Ái Mật Lỵ Nhã kỳ thực là có thể giải quyết vấn đề, bởi vì cô chính là đã siêu tiến hóa qua.

Lần này rắc rối phi thường lớn, bởi vì là lũ điên Ma Nữ Giáo đang ngầm tàng sát cơ.

Ma Nữ Giáo không hề có lòng thương hại, một khi hành động luôn là mở rộng diện đả kích.

Tuy rằng mục tiêu của bọn chúng là Ái Mật Lỵ Nhã, nhưng người bị giết lại có rất nhiều rất nhiều, bao gồm cả thôn làng bên cạnh trang viên cũng là gà chó không tha, giết sạch sành sanh.

Có thể nói Ma Nữ Giáo là lũ điên phản nhân loại chân chính không có bất kỳ nguyên tắc nào, giết người phóng hỏa không việc ác nào không làm.

Tất cả thành viên nãi là ác ma táng tận thiên lương, đương chi vô quý.

Thái Nguyệt Ngang trong mấy lần luân hồi đã chứng kiến sự tàn bạo của Ma Nữ Giáo, hắn nhìn thấy thôn trang máu chảy thành sông, thậm chí trực tiếp bị bắt làm tù binh tra tấn, chịu đủ thống khổ mà chết.

Trong lần luân hồi này, tất cả những gì phát sinh đều không giống trước kia.

Kẻ địch trước kia chỉ là sát thủ, mà lần này tín đồ Ma Nữ Giáo lại đều là kẻ điên.

Thái Nguyệt Ngang lấy sức một mình căn bản đánh không lại bọn chúng, thậm chí ngay cả tư cách đối mặt bọn chúng cũng không có.

Một phàm nhân làm thế nào đánh bại một tà giáo.

Tuyệt vọng lại một lần nữa ập tới.

Một lần luân hồi mới, Thái Nguyệt Ngang mờ mịt đứng trên đường phố thủ đô.

Ánh nắng hoàng hôn tà tà chiếu xuống mặt đường.

Thái Nguyệt Ngang còn nhớ rõ mình bởi vì bị yêu cầu rời đi mà buồn bực không vui đi dạo trên phố giải sầu, đợi đến khi hắn trở về, sẽ có một đội xe chuẩn bị mang hắn xuất phát, bọn họ sẽ đi gấp trong đêm.

Mình hiện tại nên làm cái gì bây giờ.

Dường như mỗi một lần luân hồi Thái Nguyệt Ngang đều phải hỏi chính mình như vậy.

Đối mặt sát thủ như thế, đối mặt Chú Thuật Sư như thế, đối mặt tà giáo cũng như thế.

Các Đồng bộ giả thầm nghĩ còn có thể làm sao, đương nhiên là đi tìm người giúp đỡ a.

Đáng tiếc đối thủ như vậy, sợ không dễ tìm được người giúp.

Đặc biệt là Thái Nguyệt Ngang đã đắc tội hết mọi người, không ai sẽ giúp đỡ hắn.

Đồng bộ giả cảm giác Thái Nguyệt Ngang hoàn toàn là tự chuốc lấy.

Rõ ràng mỗi một lần gặp phải luân hồi đều không thể tự mình giải quyết vấn đề, đều là phải thỉnh ngoại viện, rõ ràng là tình huống như vậy, hắn thế mà còn không hòa hòa khí khí giao bạn với người khác, còn đi khắp nơi đắc tội người.

Lúc này hắn chúng bạn xa lánh, bạn bè gì cũng không có, làm sao có thể tìm được người nguyện ý giúp đỡ a.

Cho nên các Đồng bộ giả thực sự là không còn gì để nói.

Thái Nguyệt Ngang rất thất lạc, rất áp ức, cứ cảm giác lại là thế giới này nợ hắn.

Mọi người tỏ vẻ người trẻ tuổi này thật sự là hết thuốc chữa rồi, hiện tại bọn họ đảo muốn xem xem xuyên việt giả có thủ đoạn gì.

Đương nhiên là rối rắm a, còn có thể làm sao, hắn hiện tại còn chưa thể hạ quyết tâm đi tìm người giúp đỡ, còn muốn dựa vào năng lực chính mình đi điều tra tình huống.

Trong từng lần luân hồi, Thái Nguyệt Ngang vào một ngày nọ khi đi gấp trong đêm thì gặp phải ma thú trứ danh Bạch Kình.

Đó là con cá voi tuyết trắng lấy gió làm biển, ngao du thiên khung, sở hữu năng lực thần kỳ lại đáng sợ, là một trong những ma thú nguy hiểm nhất vương quốc.

Bởi vì Bạch Kình thần xuất quỷ một, sở dĩ rất nhiều người muốn trừ khử nó, lại khổ nỗi tìm không thấy cơ hội.

Gặp phải loại ma thú này, Thái Nguyệt Ngang tự nhiên cũng chỉ có nước chạy trốn.

Bất quá hắn có thể đào thoát khỏi sương mù của ma thú, lại tránh không khỏi sự tàn khốc của tà giáo.

Lại một lần tráng liệt chết dưới thủ đoạn đáng sợ của tà giáo.

Không có cách nào, một chút biện pháp cũng không có, Thái Nguyệt Ngang chỉ cảm giác mình đã xong đời rồi, căn bản không thay đổi được bất kỳ vấn đề gì.

Hắn lại như vậy.

Ái Mật Lỵ Nhã phát hiện tình huống hiện tại của Thái Nguyệt Ngang giống như là đã mất đi hy vọng vào cuộc sống, đây đã không phải lần đầu tiên Thái Nguyệt Ngang như thế.

Cô không hiểu Thái Nguyệt Ngang rốt cuộc là làm sao, rõ ràng trước khi đi tản bộ cảm xúc cũng không có sa sút như vậy, vì sao tản bộ xong tâm tình càng kém.

Hắn khẳng định là lại gặp phải cái gì, rất có thể chính là bí mật hắn vẫn luôn canh giữ.

Ái Mật Lỵ Nhã phát hiện trong ánh mắt Thái Nguyệt Ngang không có một tia thần thái, tựa như đã biến thành người chết.

Cô thực sự là không hiểu nổi, cho nên nhìn về phía Đỗ Lan thần bí khó lường, dường như hy vọng hắn có thể nhìn ra chút gì.

Đỗ Lan cười: Cậu không cần đau lòng, đi học tập cho tốt.

Kỳ thực hắc ám ma pháp rất dễ học, nếu vận khí tốt cậu còn có thể cùng một vài cường giả ký kết khế ước, hoạch đắc sức mạnh cường đại.

Cậu nhìn cường giả thế giới này xem, ví dụ như Kiếm Thánh, Kiếm Thánh đời đầu chính là người được chúc phúc, sở dĩ hậu đại của Kiếm Thánh đều có thể kế thừa huyết mạch cường đại.

Cậu chỉ cần cũng có thể tìm được một cường giả ký kết khế ước, là có thể đạt được sức mạnh cường đại.

Đi tới đích đến của cậu đi, nhất định sẽ có kinh hỉ.

Lời của Đỗ Lan như có điều chỉ, đáng tiếc Thái Nguyệt Ngang chưa bao giờ nghe lọt tai lời người khác.

Bởi vì không nghe lời, cho nên không đi trường học lưu tại nhà làm phế nhân. bởi vì không nghe lời mới có thể tiến vào vương cung đắc tội toàn quốc quý tộc.

Bởi vì không nghe lời, hắn vĩnh viễn sẽ không biết Bất Tử Chi Vương chính là cường giả Đỗ Lan chuẩn bị cho Thái Nguyệt Ngang.

Cùng Bất Tử Chi Vương ký kết khế ước, Thái Nguyệt Ngang liền có thể đạt được một cỗ tử vong ma pháp cường đại.

Chỉ có ma pháp mới có thể đánh bại ma pháp, Thái Nguyệt Ngang chỉ cần đến nơi là có thể đạt được sức mạnh đánh bại tà giáo.

Đáng tiếc Thái Nguyệt Ngang cũng không muốn đi, trong đầu hắn chỉ có lực bất tòng tâm, chỉ có tinh bì lực tẫn.

Hắn lại muốn buông xuôi rồi, hắn luôn dễ dàng buông xuôi, dễ dàng chấn tác.

Sự chấn tác của hắn không đáng giá, sự buông xuôi của hắn cũng không dài lâu.

Lúc này chỉ cần có một mỹ thiếu nữ hơi nói vài câu lời hay, Thái Nguyệt Ngang liền lại có thể đầy máu sống lại, sau đó phát huy da mặt dày đi cầu người giúp đỡ.

Chương 1691

Nhưng vì sao mỹ thiếu nữ thiện lương cứ phải thiên vị Thái Nguyệt Ngang chứ.

Căn bản không có loại đạo lý này.

Bất quá nơi này là dị thế giới, cho nên khẳng định có vô số kiểu phụ nữ như Tĩnh Hương Shizuka.

Chỉ có loại phụ nữ vô hạn thiện lương như Tĩnh Hương mới có thể nhìn thấy ưu điểm của Đại Hùng Nobita.

Người khác nhìn Đại Hùng thì đó là một tên phế tài không nên thân, nhưng trong mắt Tĩnh Hương, Đại Hùng lại là một người đàn ông tốt biết bi thương vì nỗi đau của người khác, vui mừng vì niềm vui của người khác.

Hơn nữa còn vì Đại Hùng quá nhược gà, mà không yên lòng về hắn.

Đương nhiên Đại Hùng có thể đạt được tình yêu của Tĩnh Hương, cũng phải đa tạ cháu chắt đời sau gửi tặng Sỉ Lạp A Mộng Doraemon.

Có thể nói là khởi động lại nhân sinh, điểm này đảo là giống với Thái Nguyệt Ngang, đều là có cơ hội hối hận.

Nhưng Đỗ Lan cảm thấy cuối cùng Tĩnh Hương gả cho Đại Hùng, là vì Đại Hùng không chỉ một lần dùng Cửa Thần Kỳ nhìn thấy Tĩnh Hương tắm rửa.

Cuối cùng Tĩnh Hương đều quen rồi, dứt khoát liền gả cho Đại Hùng cho xong.

Hiện tại Thái Nguyệt Ngang cũng có năng lực khởi động lại nhân sinh, cũng giống nhau rất phế, cũng giống nhau đang chờ đợi mỹ thiếu nữ có thể phát hiện ưu điểm của hắn.

Đương nhiên hắn và Đại Hùng giống nhau, cũng giống nhau là đơn phương tương tư.

Chỉ là Thái Nguyệt Ngang lại không có phẩm cách biết bi thương vì nỗi đau của người khác, vui mừng vì niềm vui của người khác như Đại Hùng, hắn cũng sẽ không suy nghĩ vì người khác.

Đối với sự khuyên bảo của Đỗ Lan, Thái Nguyệt Ngang cứ coi như chưa từng nghe qua, cả người hắn đều hồn hồn ngơ ngơ.

Ái Mật Ly Nhã vẫn là quá thiện lương, nhìn thấy hắn như vậy, liền quyết định để hắn ngày mai hãy xuất phát.

Đợi tiễn bước Thái Nguyệt Ngang, chiều mai bọn họ cũng phải trở về rồi.

Buổi tối Ái Mật Ly Nhã tìm đến Đỗ Lan, nói về trạng thái của Thái Nguyệt Ngang, cô thực sự là không hiểu vì sao đối phương lại không thể lý giải nỗi khó xử của mình.

Hắn vẫn còn là một người trẻ tuổi, người trẻ tuổi chính là không biết suy nghĩ cho người khác như vậy.

Ái Mật Ly Nhã lại cảm thấy trong chuyện này nhất định có bí mật: Thái Nguyệt Ngang nhất định đang giấu giếm cái gì đó.

Ái Mật Ly Nhã hiện tại trực giác quả thật mẫn cảm, Đỗ Lan nói: Trước kia lúc hắn thất lạc như thế này là khi Chú Thuật Sư đột kích, hoặc là hắn hiện tại lại gặp nguy hiểm, hơn nữa còn là nguy hiểm chỉ có mình hắn biết.

Ái Mật Ly Nhã gật đầu, cô cũng cảm thấy là như vậy, chỉ là rốt cuộc là nguy hiểm gì đây.

Ái Mật Ly Nhã vẫn tiễn bước Thái Nguyệt Ngang, sau đó cô cũng thu thập đồ đạc trở lại trang viên.

Tuy rằng Mai Trát Tư là một kẻ phản bội, bất quá Ái Mật Lỵ Nhã vẫn rất trân trọng người hợp tác Mai Trát Tư này, nếu có thể cô vẫn muốn tranh thủ một chút, thực sự không được thì đành phải chế phục.

Là chế phục không phải giết chết, bởi vì Ái Mật Lỵ Nhã vẫn là người thiện lương.

Bất quá Mai Trát Tư dường như mất tích, lại một lần nữa đột nhiên không thấy bóng dáng.

Xem ra Mai Trát Tư đã dự kiến được nguy cơ.

Kết hợp biểu hiện của Thái Nguyệt Ngang, cùng với biểu hiện hễ có nguy hiểm là Mai Trát Tư liền chơi trò mất tích trước đó, trở lại trang viên Ái Mật Lỵ Nhã căn cứ đủ loại dấu hiệu suy đoán thời gian gần đây khẳng định lại có kẻ địch muốn tới, cho nên cô cũng làm xong chuẩn bị.

Lôi Mỗ, Lạp Mỗ, mấy ngày nay các cô đừng ra ngoài, để phòng ngừa có kẻ địch đột kích.

Song bào thai hầu gái cảm giác Ái Mật Lỵ Nhã đã khác trước, thậm chí ma thú vẫn luôn sớm chiều ở chung với Ái Mật Lỵ Nhã cũng cảm nhận được.

Bọn họ đều không biết Ái Mật Lỵ Nhã đã thăng cấp qua, hiện tại đã sở hữu sức mạnh cường đại và trí tuệ càng cường đại hơn.

Lúc này mỗi lời nói hành động của Ái Mật Lỵ Nhã đều có năng lượng khiến người ta tin phục.

Vâng.

Cặp song sinh lập tức tỏ vẻ sẽ không ra khỏi cửa.

Đỗ Lan với tư cách đồng minh cũng một lần nữa dọn vào ở, có thể tham tác bí mật của trang viên này.

Kỳ thực bên trong trang viên còn có một Cấm Thư Đồ Thư Quán Thư viện sách cấm, sở hữu một Đại Tinh Linh thủ hộ giả.

Tòa thư viện sách cấm này có đông đảo ma pháp cấm thư do Mai Trát Tư thu thập, ghi chép rất nhiều kiến thức ma pháp.

Bất quá những kiến thức ma pháp cao thâm này cũng không phải dễ học như vậy.

Người quản lý thư viện sách cấm là một sinh linh xinh đẹp có hình thái la lỵ tóc vàng, thực tế lại là Đại Tinh Linh.

Vị la lỵ tóc vàng này làm quản lý thư viện, tự nhiên cũng là tràn ngập trí tuệ và sức mạnh.

Khi Đỗ Lan tìm đến thư viện sách cấm, nàng la lỵ tên là Bích Thúy Ti đang đọc sách.

Nàng tịnh không hoan nghênh khách nhân, cũng rất ít tham dự vào sinh hoạt trong trang viên, thư viện chính là nhạc viên của nàng, nàng sẽ không đi ra ngoài cũng không hoan nghênh người tiến vào.

Nơi này không có thứ ngươi cần.

Tuy rằng không rời khỏi thư viện, nhưng Bích Thúy Ti biết thân phận Đỗ Lan.

Ngươi biết ta muốn cái gì.

Đỗ Lan thầm nghĩ mình mới đi vào, cũng không nói mình muốn cái gì, nàng làm sao lại từ chối rồi.

Bất kể ngươi muốn cái gì, đều sẽ không tìm thấy ở nơi này.

La lỵ lạnh lùng nói.

Đỗ Lan thầm nghĩ trong vài lần luân hồi quá khứ, nàng la lỵ tóc vàng này đều là ngữ khí lạnh lùng bộ dáng này, đúng là cự tuyệt người ngoài ngàn dặm a.

Bất quá không sao, Đỗ Lan đã nhiều lần trở thành bạn với nàng, cho nên hiểu rõ tính cách nàng, thuộc về điển hình ngoài lạnh trong nóng.

Thông tục mà nói chính là thiện lương.

Phản chính trong cái trang viên này trừ bỏ Mai Trát Tư ra, thì không có người xấu nữa, chỉ cần là mỹ thiếu nữ thì rất thiện lương.

Mà phụ nữ xấu xa bên ngoài cơ bản đều không phải thiếu nữ nữa, đều là phụ nữ trưởng thành, trưởng thành liền đại biểu không còn thiện lương.

Nhìn thấy Đỗ Lan không những không rời đi, ngược lại còn cười tiếp tục tìm kiếm, la lỵ tóc vàng Bích Thúy Ti chu cái miệng nhỏ, bày ra một bộ biểu tình ta sắp tức giận rồi.

Ngươi không cần tức giận, kỳ thực ta chỉ đến tham quan một chút.

Sớm nghe danh đại danh đỉnh đỉnh ma pháp sư Mai Trát Tư tàng thư vạn quyển, hôm nay gặp mặt mới biết xác thực như thế, bất quá ta nghĩ tổng số lượng hẳn là chưa vượt qua một ngàn.

Chuẩn xác mà nói là hơn năm trăm quyển tàng thư, cự ly một ngàn còn khoảng cách rất lớn.

Bích Thúy Ti vẫn không biết Đỗ Lan muốn làm gì.

Kỳ thực chính là tán gẫu linh tinh, tình bạn đều là tán gẫu mà ra, ai cũng không phải ngay từ đầu đã quen biết.

Cho nên da mặt dày của Thái Nguyệt Ngang cũng xác thực là một ưu thế lớn, có da mặt dày là có thể kết giao bạn bè, có bạn bè gặp chuyện liền có thể thỉnh bạn bè giúp đỡ, giống như Thân Công Báo luôn nói Đạo hữu xin dừng bước, nếu không có da mặt dày duy trì, cũng không thể mở miệng.

Đương nhiên mặc kệ là Thái Nguyệt Ngang hay là Thân Công Báo, da mặt dày của bọn họ so với Đỗ Lan vẫn còn không gian tiến bộ.

Đỗ Lan lúc này liền phát động da mặt dày, cùng la lỵ tán gẫu, nói chuyện lịch sử, nói chuyện tương lai, nói chuyện hỉ nộ ái ố.

Ngôn ngữ khôi hài u mặc của Đỗ Lan đem lại niềm vui cho vị quản lý thư viện này.

Trước nay, Bích Thúy Ti tuy rằng vẫn luôn đọc sách ma pháp, lại thiếu hụt thường thức sinh hoạt, hiện tại nàng phát hiện hóa ra mị lực của ngôn ngữ tí nào cũng không thua kém sách vở.

Kỳ thực thành tựu của ngươi có thể viễn viễn siêu việt quản lý thư viện.

Ta quen biết rất nhiều người vĩ đại đều là khởi bộ từ thư viện, quản lý thư viện hẳn là khởi điểm của ngươi, mà không phải điểm cuối.

Chi bằng ngươi cùng ta cùng nhau khai sáng một tương lai, như thế nào.

Bích Thúy Ti có động lòng, bất quá nàng có chức trách của mình.

Ta biết ngươi tận trung chức thủ, muốn vì Mai Trát Tư thủ hộ những cuốn sách này, nhưng ngươi có nhớ không, Mai Trát Tư chính là vẫn luôn nợ lương ngươi.

Đỗ Lan nói.

Bích Thúy Ti nhịn không được hỏi: Lương là cái gì.

Tàng thư nơi này toàn là sách ma pháp, thật đúng là không có giải thích cái gì gọi là tiền lương.

Đỗ Lan hao phí môi lưỡi giải thích một phen, mới để cho Bích Thúy Ti hiểu được hóa ra tiền lương là sở đắc từ công việc, chính mình bỏ ra bao nhiêu lao lực thì phải nhận được báo thù tương ứng.

Hắn đã vẫn luôn nợ lương không phát, kỳ thực ngươi đã siêu ngạch hoàn thành nhiệm vụ, cho nên ngươi có thể rời khỏi nơi này, đi tới thiên địa rộng lớn hơn.

Dưới sự hốt du của Đỗ Lan, Bích Thúy Ti rốt cuộc đồng ý rời khỏi thư viện, trước tiên đi các nơi trong trang viên xem thử.

Đỗ Lan hiện tại cùng bốn mỹ thiếu nữ ở chung hòa hợp, nếu bị Địch Ny Toa biết được, nàng khẳng định sẽ giáo huấn Đỗ Lan một trận, thế mà lại không cùng nàng chia sẻ niềm vui kim ốc tàng kiều hiếm có này.

Chương 1692

Bất quá niềm vui này cũng không quá dài lâu, tà giáo đồ Ma Nữ Giáo đã giết tới.

Rạng sáng ngày hôm nay, Đỗ Lan ngửi thấy một cỗ mùi máu tươi xộc vào mũi, không cần nghĩ cũng biết thôn trang bên cạnh lại phác nhai ngỏm rồi.

Những thôn dân này cũng là tử hoạt, hoạt liễu tử chết đi sống lại vượt qua rất nhiều lần luân hồi.

Kẻ địch muốn tới rồi, tà giáo đồ giết sạch thôn dân đã bao vây trang viên, hiện tại bọn chúng đang muốn ra tay với người bên trong.

Tà giáo đồ mỗi một tên đều diện mục dữ tợn, tựa như đùa bỡn sinh mệnh có thể đạt được niềm vui vô hạn, hai tay bọn chúng nhuốm máu, đôi mắt phóng hồng quang, đặt cao trào của bữa tiệc giết chóc vào phút cuối, dùng hết thảy để hoàn thành nghi thức máu tươi cuối cùng.

Lúc này ma thú sáng chín chiều năm còn chưa tô tỉnh, các thiếu nữ trong trang viên đều sắc mặt trầm trọng, bởi vì kẻ địch phi thường đông, hơn nữa cường giả như mây.

Đỗ Lan tỏ vẻ trong đám người xấu chính là dễ dàng xuất hiện cường giả, hắc hóa mạnh gấp đôi, tẩy trắng yếu ba phần vẫn là phi thường có đạo lý.

Hai bên cách cổng sắt trang viên đối đầu, ánh mắt tà giáo đồ nhìn người tựa như đang nhìn thi thể, không có bất kỳ sinh khí nào, chỉ có tử vong và lạnh lùng.

Giết.

Tà giáo đồ ra tay, cổng sắt theo tiếng mà vỡ nát, chiến kỹ của tà giáo đồ đã tập kích tới.

Quỷ khí của Lạp Mỗ kích lưu, vũ khí trong tay đã hóa thành hư ảnh, bao trùm phía trước.

Vừa khai chiến, đó chính là liều mạng, chiến kỹ đối oanh, tiền đặt cược chính là sinh mệnh mỗi người.

Tà giáo đồ trong nháy mắt bị chém chết mấy tên, bất quá tà giáo đồ hãn không sợ chết, trong đầu bọn chúng toàn là oai lý tà thuyết, triển hiện ra giá trị quan và nhân sinh quan vặn vẹo, không sợ chết không sợ đau, chỉ khát vọng giết sạch những kẻ khinh nhờn Ma nữ.

Mấy trăm tà giáo đồ ùa lên, cho dù là Lạp Mỗ cũng không phải đối thủ.

Đây sẽ là trận chiến gian nan, bất quá lợi dụng địa hình quen thuộc, phe Ái Mật Lỵ Nhã vẫn có phần thắng.

Tà giáo đồ lại đột kích lần nữa, Đỗ Lan nhớ mang máng hình như đây đã là lần thứ năm rồi.

Bọn chúng sẽ tấn công trực diện, khởi đầu cậy đông thế mạnh, ưu thế rất lớn.

Nhưng Ái Mật Lỵ Nhã lại rất thông minh, vừa đánh vừa lui, dùng chiến thuật thả diều, kéo dài chiến tuyến của địch, lợi dụng địa hình trang viên để tiêu hao từng chút một số lượng và sức mạnh của kẻ thù.

Có thể nói là chiến thuật dương trường tị đoản, dụ địch nhân vào hành lang, phòng ốc của trang viên, sau đó tập trung ưu thế binh lực để tiêu diệt.

Thật sự là thâm đắc tư tưởng ảo diệu của chiến tranh du kích.

Cộng thêm thực lực của ba người Ái Mật Ly Nhã, Lạp Mỗ, Bích Thúy Ti, lối đánh ổn trát ổn đả này quả thực đã giáng cho tà giáo đồ đòn đau không nhỏ.

Tiếp đó, sau khi tổn thất một nửa nhân mã và nhận ra không thể tiếp tục thâm nhập nếu không muốn bị tiêu diệt toàn bộ, tà giáo đồ sẽ tiến vào giai đoạn hai.

Chúng thử thay đổi chiến thuật, tiến hành cuồng oanh lạm tạc bằng chiến kỹ và ma pháp vào trang viên, mưu đồ ép kẻ địch của Tiết Độc Ma Nữ phải lộ diện.

Còn nhóm Ái Mật Ly Nhã sẽ ẩn nấp kỹ, nhẫn nại chịu đựng thời khắc khổ nạn này, tìm kiếm cơ hội phản kích.

Đợi sau khi đợt oanh tạc kết thúc, tà giáo đồ sẽ chia thành từng nhóm bốn người tiến lên dò dẫm, muốn dùng kiểu rà soát thảm địa này để giết địch.

Lúc này, Ái Mật Ly Nhã sẽ vận dụng đủ loại chiến thuật, khi thì thanh đông kích tây, khi thì vây ngụy cứu triệu, khi thì vây điểm diệt viện, có thể nói là chiến thuật chồng chất, triển khai một trận đại chiến oanh oanh liệt liệt trong tàn tích trang viên.

Hơn nữa, thời gian đang đứng về phía Ái Mật Ly Nhã, chỉ cần đợi đến chín giờ, ma thú thức tỉnh, nó sẽ có thể giúp nàng thi triển siêu cấp băng đống ma pháp đánh bại kẻ địch.

Thái Nguyệt Ngang nhìn thấy băng phong thì tưởng rằng Ái Mật Ly Nhã đã thắng lợi, nhưng hắn một tên phàm nhân lại mạo muội chạy vào phạm vi công kích của ma thú, trực tiếp bị đông cứng mà chết, dẫn đến việc chiến thắng mà Ái Mật Ly Nhã phí bao tâm tư mới giành được hóa thành hư vô.

Đây chính là điểm yếu lớn nhất của Thái Nguyệt Ngang: việc hắn trọng trí reset thế giới không chỉ nhắm vào kẻ xấu, mà đối với đồng bạn cũng có hiệu quả y hệt.

Hai lần reset trước đều là lúc kẻ xấu chiếm ưu thế, nhưng lần này lại là lúc đồng bạn đang thắng thế.

Nếu có kẻ xấu nào phát hiện ra năng lực hồi tố thời gian của Thái Nguyệt Ngang, thì hắn rất có khả năng sẽ trở thành bia đỡ đạn cho kẻ xấu.

Phải biết rằng kẻ xấu tuy bắt đầu chiếm ưu thế, nhưng theo quy luật thông thường, nửa đầu chiếm ưu, giữa chừng sẽ bắt đầu sụp đổ, đến nửa sau thì ưu thế cạn kiệt, người tốt sẽ trọng chấn hùng phong.

Nhưng cho dù đến nửa sau, với tính cách của Thái Nguyệt Ngang, e rằng hắn cũng chẳng trưởng thành được bao nhiêu.

Đến lúc đó hắn lại hấp tấp đi chịu chết, thì nỗ lực của đồng bạn sẽ toàn bộ hóa thành hư không.

Cho nên năng lực hồi tố thời gian thật sự là một cái gân gà vô dụng, nếu kẻ xấu cứ mãi chiếm ưu thế thì còn dễ nói, cơ hội để thời gian hồi tố thể hiện rất nhiều, hơn nữa cũng xác thực cần thiết để lật kèo.

Nhưng nếu đến hậu kỳ, người tốt đã giành được ưu thế mà lại hồi tố, thì thật đau trứng, ngược lại còn trao cơ hội cho kẻ xấu.

Ví dụ như hiện tại, Thái Nguyệt Ngang hồi tố đã khiến Ái Mật Lỵ Nhã bỏ lỡ nhiều cơ hội chiến thắng.

Một lần kỷ lục tốt nhất, Ái Mật Lỵ Nhã sắp tiêu diệt toàn bộ kẻ địch rồi, chỉ một cái chớp mắt lại quay về mấy ngày trước, mọi thứ làm lại từ đầu.

Ví dụ như hôm nay, Ái Mật Lỵ Nhã lặp lại những pha vi thao đặc sắc, nghịch chuyển thế thái địch ta, lại đến thời điểm quan trọng cuối

cùng.

Nhưng chỉ một cái chớp mắt, Ái Mật Lỵ Nhã lại xuất hiện ở thủ đô, lại bắt đầu phiền lòng vì chuyện tống tiễn Thái Nguyệt Ngang.

Thái Nguyệt Ngang lại chết, hắn vẫn trở lại bên ngoài trang viên, bị tà giáo đồ giết chết.

Lúc này hắn áp lực rất lớn, bản thân hắn khẳng định không giải quyết được tà giáo đồ, đương nhiên hắn cũng không tin Ái Mật Lỵ Nhã có thể giải quyết kẻ địch, cho nên hắn chỉ cảm thấy tuyệt vọng.

Ái Mật Lỵ Nhã trong mắt hắn tuyệt đối sẽ không trưởng thành, thái độ này của Thái Nguyệt Ngang rất dễ khiến mỹ thiếu nữ chán ghét.

Tôi còn có việc đi trước một bước, đợi sau này chúng ta tiếp tục thảo luận chuyện của Thái Nguyệt Ngang.

Đỗ Lan muốn đi.

Thái Nguyệt Ngang phát hiện mỗi lần luân hồi hành vi của Đỗ Lan đều sẽ khác nhau, trong lòng cũng rất nghi hoặc, thầm nghĩ chẳng lẽ hiệu ứng cánh bướm lại bắt đầu rồi.

Thái Nguyệt Ngang không có tinh thần gì, bởi vì hắn thực sự không muốn đối mặt với tương lai bi kịch.

Còn Đỗ Lan muốn rời đi là vì hắn cảm thấy cần thiết phải mở một cuộc họp mặt với bọn kẻ xấu.

Hắn đã mời Liệp Tràng Giả và tà giáo đồ Đãi Nọa gặp mặt.

Đáng tiếc chú thuật sư đã bị Lạp Mỗ tay không xé xác, nếu gã còn sống thì cũng có cơ hội nhận được lời mời.

Liệp Tràng Giả, vị ngự tỷ dáng người cao ráo này tịnh không thích ma giáo, bất quá Đỗ Lan có lời mời, ả không dám không đến.

Ba người gặp mặt tại một khu rừng thanh u, trừ Đỗ Lan ra, biểu cảm của hai người kia đều khó coi, cứ như Đỗ Lan nợ bọn họ mấy triệu chữ vậy.

Liệp Tràng Giả vì Đỗ Lan mà nhiệm vụ thất bại, đã bị trừng phạt một trận ra trò.

Còn Đãi Nọa là vì Đỗ Lan lại có thể tìm được gã, nên cảm thấy Đỗ Lan rất nguy hiểm.

Các ngươi không cần ôm địch ý với tôi, kỳ thực tôi đến để chia sẻ với các ngươi một bí mật.

Đỗ Lan nở nụ cười xấu xa tiêu chí tính: Trước tiên hãy để chúng ta xem vài đoạn hồi ức.

Cảnh sắc rừng rậm đột nhiên biến hóa, biến thành nhà kho, đó là địa điểm Liệp Tràng Giả ám sát Ái Mật Lỵ Nhã.

Liệp Tràng Giả biểu cảm nghiêm túc, hiển nhiên là bị thủ đoạn của Đỗ Lan dọa sợ.

Trong cảnh tượng xuất hiện, Liệp Tràng Giả gọn gàng sạch sẽ giết chết Ái Mật Lỵ Nhã, sau đó lại giết luôn một thiếu niên cổ quái.

Nhưng điều này hoàn toàn khác với ký ức của chính ả, ả đâu nhớ mình từng hoàn thành nhiệm vụ.

Tiếp đó hình ảnh tiếp tục biến hóa, lại một lần săn giết, Liệp Tràng Giả vẫn thành công.

Tiếp theo còn có lần thứ ba, thứ tư.

Cho đến khi Đỗ Lan nhắc nhở chỉ được làm bị thương không được giết tiền, Liệp Tràng Giả đều thành công.

Những hình ảnh tựa hồ đã từng quen biết này khiến Liệp Tràng Giả nhíu mày.

ả có chút mê mang, lại dường như đã hiểu ra điều gì, ả không nói một lời, chỉ nhìn Đỗ Lan biểu diễn.

Chương 1693

Xem xong nội dung của Liệp Tràng Giả, Đỗ Lan lại triển hiện nội dung của chú thuật giả, cũng là từng lần ám sát, mỗi lần đều thành công, mãi đến lần cuối cùng bị nghịch chuyển.

Cuối cùng là xem hình ảnh tà giáo đồ tấn công trang viên, cái đó thì khá thảm liệt, bởi vì tà giáo đồ lần nào cũng rơi vào thế hạ phong.

Nhưng kế hoạch tập kích của Đãi Nọa rõ ràng còn chưa bắt đầu, những hình ảnh đại biểu cho sự thất bại của chính mình này lại từ đâu mà đến.

Quá quỷ dị rồi, Đãi Nọa đều cảm giác sống lưng phát lạnh.

Bất quá hai tên kẻ xấu đều là người thông minh, xem nhiều hình ảnh như vậy, đã phát hiện ra một điểm vô cùng quan trọng: đó là mỗi một lần hình ảnh đều kết thúc bằng cái chết của thiếu niên kia, mà chỉ cần thiếu niên không chết, thì nhiệm vụ trong hình ảnh sẽ thất bại.

Có sự trùng hợp cổ quái.

Đãi Nọa có chỗ bất đồng, chính là một khi thiếu niên tử vong, công kích sẽ bắt đầu lại, bọn chúng sẽ có được cơ hội thứ hai, sẽ không bị Ái Mật Lỵ Nhã đáng sợ tiêu diệt ngay lập tức.

Trầm mặc, bọn họ đều đang suy nghĩ những hình ảnh này đại biểu cho điều gì.

Còn các đồng bộ giả khán giả trên độc giả thì đã phát điên rồi, bọn họ tỏ vẻ Đỗ Lan cũng quá xấu xa, nếu để kẻ xấu biết bí mật của Thái Nguyệt Ngang, thì cậu ta sẽ biến thành đạo cụ đỡ đạn save point, bọn kẻ xấu sẽ không thủ hạ lưu tình, đến lúc đó người xuyên việt sẽ rất thảm.

Bất quá cũng có đồng bộ giả tỏ vẻ, dù sao cũng chỉ là một vòng lặp thời gian, vô quan khẩn yếu, cùng lắm là vòng lặp này người xuyên việt thê thảm chút, đến vòng lặp sau mọi thứ lại bắt đầu lại, bọn kẻ xấu cũng sẽ không nhớ những bí mật này.

Nhưng bất luận thế nào, Đỗ Lan tiết lộ bí mật này cho kẻ xấu, quả thực còn xấu hơn cả kẻ xấu, giản trực là đào một cái hố để chôn Thái Nguyệt Ngang.

Cho dù chỉ có một vòng lặp, người xuyên việt cũng đủ đen đủi rồi, quả nhiên thần tiên đều là tồn tại trác ma bất thấu, không thể dùng thiện ác đơn thuần để suy đoán.

Sát thủ và tà giáo đồ đều đang suy tư, suy nghĩ của bọn họ dần dần rõ ràng.

Tuy không biết thân phận và mục đích của Đỗ Lan, nhưng từ thủ đoạn và thông tin hắn cung cấp để phân tích, ngoài ký ức của bọn họ ra dường như đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Mà sở dĩ bọn họ không nhớ, chính là vì thiếu niên cổ quái kia.

Giết chết thiếu niên, bọn họ dường như sẽ bắt buộc phải bắt đầu lại.

Mà sau khi bắt đầu lại, kết quả từng lần sẽ trở nên bất đồng, giống như một dòng sông xuất hiện nhiều nhánh rẽ vậy.

Khả năng lý giải của kẻ xấu vẫn rất mạnh, chỉ là kết luận này có chút đáng sợ.

Một người chết đi rồi lại có thể khiến thế giới thay đổi theo, đó rốt cuộc là sự thần kỳ bực nào.

Thiếu niên kia là ai.

Cuối cùng sau một hồi lâu, Liệp Tràng Giả đưa ra câu hỏi này.

Chẳng lẽ hắn là con riêng của thần sao.

Thái Nguyệt Ngang không phải con riêng của thần, rất có khả năng là tình nhân của ma nữ.

Thân phận của hắn không quan trọng, quan trọng là các ngươi có hiểu được bí mật này hay không.

Tà giáo đồ Đãi Nọa nói: Chỉ cần hắn chết, tất cả đều sẽ làm lại, lặp đi lặp lại, trừ khi hắn sống sót, chúng ta mới có thể tiếp tục bắt đầu cuộc sống mới.

Đỗ Lan nhịn không được vỗ tay cho trí thương của kẻ xấu dị thế giới, ai nói phản diện trí thương thấp: Ngươi nói không sai, chính là như vậy.

Bất quá đây cũng là một cơ hội cho các ngươi, khi các ngươi sắp thất bại, chỉ cần giết chết hắn, tất cả sẽ làm lại từ đầu.

Vậy ký ức về bí mật của thiếu niên cũng sẽ biến mất sao.

Liệp Tràng Giả chỉ nhớ kinh nghiệm thất bại của mình, đối với ký ức nhiệm vụ thành công không có chút ấn tượng nào, chứng tỏ mỗi lần làm lại từ đầu đều sẽ không bảo lưu ký ức.

Nếu bọn họ giết thiếu niên, thì cũng đồng nghĩa với việc quên đi tất cả những gì hiện tại đang biết.

Rất tốt, xem ra các ngươi thực sự đang nỗ lực lý giải tất cả những chuyện này.

Đỗ Lan nói: Hiện tại các ngươi đã biết bí mật này, các ngươi có ý tưởng gì không.

Hai người tiếp tục trầm mặc, lượng thông tin quá lớn, bọn họ cần tiêu hóa.

Bọn họ biết bí mật này, nếu muốn tiếp tục duy trì, thì không thể để thiếu niên chết.

Nhưng không để thiếu niên chết, thì thiếu niên đối với bọn họ cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Bởi vì bọn họ không xác định sau khi lịch sử làm lại bọn họ có thể thành công hay không, vì bọn họ sẽ chẳng nhớ gì cả.

Nếu chúng ta có thể bảo lưu ký ức, hoặc giả hắn có thể trở thành đạo cụ để sửa đổi sai lầm của chúng ta.

Còn như hiện tại, biết bí mật này đối với sự giúp đỡ của ta cũng không lớn.

Liệp Tràng Giả thầm nhủ sau này mình vẫn nên tránh xa Thái Nguyệt Ngang một chút, miễn cho nhiệm vụ của mình lại bị hắn đảo lộn.

Nhưng Đãi Nọa lại nhìn Đỗ Lan nói: Chúng ta tuy không nhớ được, bất quá ngươi và thiếu niên này hiển nhiên bảo lưu được ký ức.

Đãi Nọa Sloth Lười biếng tuy mang ý nghĩa lười biếng, nhưng tên tà giáo đồ chiếm giữ vị trí Đãi Nọa này lại không hề lười, mà là trung tâm cảnh cảnh tiến hành suy tư: Độ dài sự kiện mà thiếu niên có thể ảnh hưởng tuyệt đối không phải vô hạn.

Chỉ cần cái chết của hắn không ảnh hưởng đến cuộc gặp mặt hôm nay của chúng ta, thì ký ức của chúng ta sẽ không biến mất.

Tiếp theo chúng ta lại bắt lấy hắn, là có thể lợi dụng sức mạnh của hắn, hơn nữa còn có thể từ miệng hắn biết được những ký ức mà chúng ta không biết.

Liệp Tràng Giả cũng phải nhìn tà giáo đồ bằng con mắt khác, quả nhiên là nhân bất khả mạo tướng a.

Bất quá Đỗ Lan lại muốn tạt gáo nước lạnh vào Đãi Nọa: Nhưng hắn có thể nói dối, có thể giấu diếm các ngươi, thậm chí có thể không hé răng nửa lời về chuyện luân hồi, dùng cái chết của chính mình để nhốt các ngươi, nhốt cả thế giới vào trong luân hồi.

Luân hồi hay không chỉ có mình Thái Nguyệt Ngang biết, hắn chỉ cần không buông miệng, người khác căn bản sẽ không biết bọn họ vì để nữu chuyển tương lai mà đã sát hại Thái Nguyệt Ngang.

Đến luân hồi mới, Thái Nguyệt Ngang chỉ cần không phối hợp, thì bọn họ vĩnh viễn không thể nào biết được tương lai mình sẽ gặp thất bại, sẽ chỉ có thể không ngừng luân hồi.

Đãi Nọa ngẩn ra, gã đúng là chưa cân nhắc đến việc thiếu niên không phối hợp.

Thiếu niên nếu không nói thật, bọn họ cho dù luân hồi cũng vô dụng.

Lúc này hai người đều nhìn về phía Đỗ Lan.

Đỗ Lan nói nhiều như vậy, rốt cuộc muốn làm gì.

Hắn có phải có thù với thiếu niên kia nên mới đem bí mật nói cho bọn họ.

Còn nữa, Đỗ Lan lại làm thế nào có thể bảo trì ký ức.

Nói cho chúng ta biết, thân phận của ngươi, còn có làm sao ngươi biết những chuyện này, làm sao nhớ được tất cả.

Nếu biết bí mật của Đỗ Lan, thì bọn họ sẽ có thể nắm giữ sức mạnh của thiếu niên.

Kỳ thực các ngươi nghĩ quá phức tạp rồi, các ngươi có thể trực tiếp hỏi ta có nguyện ý giúp đỡ các ngươi hay không.

Đỗ Lan cười nói: Về phần thân phận của ta, ta không phải kẻ địch của các ngươi, ta chỉ là một người tốt bụng không muốn nhìn thấy nỗ lực của chúng sinh bị lãng phí.

Xí, lời nói dối này không lừa được kẻ xấu, bất quá nếu Đỗ Lan thực sự nguyện ý giúp đỡ, bọn họ ngược lại có thể thử hợp tác với Đỗ Lan.

Tuy bọn họ cảm thấy Đỗ Lan cũng là một kẻ cực kỳ nguy hiểm, nhưng đối mặt với thiếu niên thần bí, bọn họ bắt buộc phải tìm lối đi khác.

Ngươi chuẩn bị giúp chúng ta thế nào.

Đãi Nọa hỏi, cuộc tập kích của bọn họ rất nhanh sẽ bắt đầu, gã không muốn thất bại thêm lần nữa.

Đầu tiên các ngươi phải thay đổi thói quen giết người như ngóe.

Tiếp theo, trong hành động của các ngươi phải lấy bắt giữ khống chế làm chủ, tuyệt đối không thể lạm sát vô tội, bởi vì chúng ta phải đảm bảo thiếu niên sống sót.

Tiếp theo, vào đêm trước khi các ngươi tập kích sẽ có Bạch Kình xuất hiện ở ngoại ô thủ đô.

Bạch Kình là ma thú đáng sợ có thể tiêu trừ toàn bộ ký ức về người chết, chúng ta phải ra tay với Bạch Kình.

Người bị Bạch Kình giết chết sẽ bị những người xung quanh lãng quên, mọi người thậm chí sẽ không nhớ trước đây từng có một người như vậy.

Sức mạnh này và thời không luân hồi của Thái Nguyệt Ngang gần như cùng đẳng cấp, là tu sửa ký ức của tất cả mọi người một lượt.

Thậm chí có thể khiến con trai quên cha mẹ, khiến chồng quên vợ, khiến người ta quên ân nhân cứu mạng, khiến mẹ quên con, khiến chủ nợ quên con nợ, khiến con nợ quên chủ nợ.

Đỗ Lan có một ý tưởng: Để Bạch Kình giết chết một người, sau đó lại nhanh chóng giết chết Thái Nguyệt Ngang.

Giả thiết người bị Bạch Kình giết, việc bị xóa khỏi ký ức người khác cần có thời gian, mà thời gian xóa đó dài hơn thời gian giết Thái Nguyệt Ngang.

Vậy thì phần ký ức này sẽ được trọng trí reset trước khi bị xóa bỏ.

Tại một khoảnh khắc nào đó, trong đại não của một người, hai cỗ sức mạnh va chạm: một phần là muốn tiêu trừ ký ức, một phần là muốn trọng trí ký ức.

Hai cỗ sức mạnh va nhau, vậy thì phần ký ức này sẽ là vừa tồn tại lại vừa không tồn tại.

Đỗ Lan thầm nghĩ nếu qua thí nghiệm lặp lại, hắn có năng lực sẽ phát hiện ra một định luật mới, hắn có thể đặt tên là Lý Thuyết Bạch Kình Thái Nguyệt Ngang.

Chính là về trạng thái chồng chập của ký ức, phần ký ức này rốt cuộc là tồn tại hay biến mất, hay là vừa tồn tại vừa biến mất.

Lý luận cao thâm như vậy làm khó bọn kẻ xấu rồi.

Bọn họ nghe Đỗ Lan trần thuật, căn bản không hiểu những điều Đỗ Lan nói có quan hệ gì với việc giúp đỡ bọn họ.

Chương 1694

Bọn họ cảm thấy giúp đỡ bọn họ chính là phải hoàn thành mục tiêu của kẻ xấu, hiện tại lời Đỗ Lan nói dường như hoàn toàn ngược lại, ngược lại là cần kẻ xấu giúp Đỗ Lan hoàn thành mục tiêu.

Hai người ngay từ đầu đã cảm thấy Đỗ Lan tìm bọn họ không có ý tốt, hiện tại xem ra bọn họ đã đúng.

Đỗ Lan tìm bọn họ căn bản không phải cung cấp sự giúp đỡ, mà là muốn bọn họ đi chịu chết.

Bọn họ nghe xong liền cảm thấy mục tiêu của Đỗ Lan là Bạch Kình, mà bọn họ chỉ là pháo hôi Đỗ Lan lựa chọn, bí mật Đỗ Lan cung cấp cũng chỉ là mồi nhử mà thôi.

Nghĩ đến đây, sắc mặt của kẻ xấu liền khó coi.

Cái tên Bạch Kình quá mức đáng sợ, chỉ cần là người bình thường một chút đều sẽ không cân nhắc đi tìm phiền toái với Bạch Kình.

Có đôi khi, Bạch Kình sẽ tập kích thành trấn gây ra thương vong to lớn, bất quá người chết đại đa số đều sẽ bị lãng quên, chỉ có tổn thất tài sản lại được người ta khắc ghi trong lòng.

Ma pháp sư và chiến sĩ đều không phải đối thủ của Bạch Kình, thậm chí ngay cả kiếm khách đeo danh hiệu Kiếm Thánh cũng từng trọng thương thảm tử.

Bị sương trắng Bạch Kình thôn thổ mà chết sẽ bị người ta quên lãng, nếu là sau khi chiến đấu bị thương mà chết thì sẽ không bị quên.

Nhưng bất luận thế nào, Bạch Kình này đều cực độ nguy hiểm, không thể địch lại.

Cho nên Liệp Tràng Giả và Đãi Nọa đều lặng lẽ lùi lại, tránh xa

Đỗ Lan.

Đỗ Lan trong mắt bọn họ chính là một tên điên, tuy Đãi Nọa bản thân cũng đã đủ điên, nhưng không sánh bằng Đỗ Lan.

Đối phương lại muốn tay không bắt giặc, kéo bọn họ đi chịu chết.

Các ngươi làm kẻ xấu, gan dạ để đâu rồi.

Lấy dũng khí thiêu sát cướp bóc của các ngươi ra xem nào.

Đỗ Lan cổ vũ, hy vọng kẻ xấu lấy ra chút dáng vẻ của kẻ xấu, ngẩng đầu ưỡn ngực, đừng để người ta coi thường.

Bạch Kình không phải thứ chúng ta có thể đối phó.

Liệp Tràng Giả nói.

Đỗ Lan lại nói: Các ngươi có phải đã quên còn có thiếu niên kia không.

Nếu các ngươi thất bại, ta có thể khiến tất cả bắt đầu lại từ đầu, cho nên các ngươi căn bản không cần sợ hãi.

Lấy ra dũng khí thản đãng, cũng để người trong thiên hạ xem xem người làm kẻ xấu cũng là hán tử đỉnh thiên lập địa.

Liệp Tràng Giả và Đãi Nọa đưa mắt nhìn nhau.

Bọn họ một người là nữ tử, một người là tà giáo đồ lưng còng eo gập gầy trơ xương, nhìn thế nào cũng không phải hán tử thản thản đãng đãng.

Bọn họ là kẻ xấu, là nhân tài xuyên qua trong bóng tối, là tuấn kiệt đâm dao sau lưng, ngầm thương tổn người khác, chứ chiến đấu trực diện với Bạch Kình không phải chuyên môn của họ.

Ngươi tưởng bọn ta ngốc sao.

Ngươi nói cho ta một thông tin không xác định được thật giả, lại không có chứng cứ chứng minh lời ngươi nói đều là sự thật, chúng ta dựa vào cái gì tin ngươi.

Liệp Tràng Giả nói.

Bên kia Đãi Nọa cũng chuẩn bị đi.

Đỗ Lan kẻ này không đáng tin lắm, gã cũng đang hoài nghi tình báo của Đỗ Lan có chuẩn xác hay không.

Thành thật mà nói, Thái Nguyệt Ngang có phải thực sự có thể trọng trí thời gian hay không, chuyện này căn bản không thể tiến hành xác định.

Một bí mật không thể xác định thật giả, thực tại không thể tin tưởng.

Đỗ Lan rất thất vọng: Những kẻ như các ngươi thật sự là làm mất mặt kẻ xấu.

Chúng ta nếu còn làm mất mặt kẻ xấu, vậy ngươi nói xem kẻ xấu chân chính là dáng vẻ gì.

Liệp Tràng Giả và Đỗ Lan quen biết đã lâu, biết Đỗ Lan tuy lợi hại nhưng cũng sẽ không động một tí là hô đánh hô giết, cho nên cũng nguyện ý cùng Đỗ Lan đông lạp tây xả tán gẫu linh tinh.

Ả thấy Đỗ Lan không giống kẻ xấu, nhưng hắn lại luôn mồm nói cứ như rất hiểu rõ kẻ xấu vậy, hắn có phải đối với nghề nghiệp kẻ xấu này có chỗ hiểu lầm không.

Kẻ xấu chân chính khẳng định sẽ không giống như các ngươi rụt đầu rụt đuôi thế này.

Kẻ xấu chân chính dám làm điều cả thiên hạ cho là sai trái vi thiên hạ chi đại bất vi, tuy ngàn vạn người hướng thiện, ta độc hành hướng ác.

Ôm ấp chuyện xấu trong thiên hạ, đối với trộm cắp vặt vãnh hay thiêu sát cướp bóc đều coi như nhau, không vì ác nhỏ mà không làm, không vì thiện nhỏ mà làm.

Việc người thiện không dám làm, kẻ xấu phải làm. việc người thiện không làm được, kẻ xấu càng phải làm.

Cái gọi là đạo cao một thước ma cao một trượng, kẻ xấu chính là phải ưu tú hơn người thiện, chói lọi hơn, lợi hại hơn.

Lời của Đỗ Lan quả thực là bạt cao tiêu chuẩn của kẻ xấu, Liệp Tràng Giả đột nhiên cảm giác mình không làm nổi kẻ xấu nữa: Nói hươu nói vượn.

Ả không nói ra được từng đoạn ngụy lý này, chỉ có thể vô lực phản bác lời Đỗ Lan.

Còn Đãi Nọa càng cảm thấy não Đỗ Lan không bình thường.

Đạo cao một thước ma cao một trượng không sai, nhưng mục tiêu nhắm vào chủ yếu của kẻ xấu là người tốt, song phương so không phải ai bản lĩnh lớn hơn.

Người tốt với nhau mới so bản lĩnh, kẻ xấu là phải đả kích người tốt để chứng minh chính mình, chứ không phải học theo người tốt đi khiêu chiến ma thú.

Thiên hạ vĩ nghiệp đó là nấc thang của người tốt, mà người tốt là nấc thang của kẻ xấu.

Người tốt thông qua hoàn thành các loại khiêu chiến để dương danh lập vạn, kẻ xấu thông qua khiêu chiến người tốt để chứng minh cái tôi.

Đương nhiên đợi đến khi kẻ xấu trưởng thành đến đẳng cấp nhất định, cũng sẽ biến thành khiêu chiến mà người tốt bắt buộc phải đối mặt, nhưng kẻ xấu tuyệt đối sẽ không đi đánh ma thú giống như người tốt.

Cho dù kẻ xấu có nhu cầu như vậy, cũng nên là châm ngòi để người tốt đi làm, sau đó bọ ngựa bắt ve chim sẻ rình sau, cướp đoạt quả thực thắng lợi của người tốt.

Đây mới là kẻ xấu.

Còn về kẻ xấu chân chính mà Đỗ Lan nói, đó giản trực là kẻ hữu dũng vô mưu mãng phu.

Đãi Nọa tỏ vẻ kẻ xấu chân chính đều là xấu ở sau lưng.

Xem ra ta không thuyết phục được các ngươi, thật sự là đáng tiếc.

Đỗ Lan nói: Các ngươi đi đi, đã các ngươi vẫn đang hoài nghi ta, vậy thì cứ tiếp tục chấp nhận thất bại vô tận đi.

Bọn kẻ xấu đi rồi, nhưng tâm sự trùng trùng.

Đỗ Lan tỏ vẻ hắn chính là thích mang đến phiền não cho người khác, phiền não khiến người ta tiến bộ.

Đãi Nọa trở về nơi trú đóng tạm thời của mình, nhìn các tà giáo đồ đã chuẩn bị xong, suy tư xem mình có nên tấn công hay không.

Cuối cùng gã quyết định tấn công, gã mới không tin lời nói dối của Đỗ Lan, Đỗ Lan có khả năng chính là vì để ngăn cản gã tấn công mới cố ý dùng thủ đoạn ma pháp bịa đặt ra những câu chuyện đó.

Gã là người được ma nữ quyến cố, bọn họ mới sẽ không bị thiếu niên gì đó đánh bại.

Lại đến đêm trước khi tấn công, Thái Nguyệt Ngang lại một lần nữa vội vội vàng vàng chạy về hướng trang viên.

Hắn kỳ thực cũng không biết chạy về có thể làm được gì, chỉ là dường như có một cỗ sức mạnh không thể diễn tả khiến hắn không ngừng đi lặp lại.

Lại gặp làn sương mù quen thuộc, Thái Nguyệt Ngang biết trong sương mù có một cái bóng đen khổng lồ, đó là tồn tại mang tên Bạch Kình.

Sau mấy lần luân hồi, hắn đã biết Bạch Kình là ma thú uy hiếp thành trấn vương quốc.

Trong năm vị Thánh Nữ có một ứng cử viên thực lực cường kình đang chiêu binh mãi mã rất có khả năng là muốn thảo phạt Bạch Kình.

Bởi vì vương quốc hiện nay không có chiến tranh, chuẩn bị nhiều bộ đội như vậy không thể chỉ để đùa, đối thủ gần thủ đô nhất chính là Bạch Kình.

Chỉ là Bạch Kình thần xuất quỷ một, tuy ở gần thủ đô nhưng người thường cũng không biết thời gian xuất hiện cụ thể của nó.

Bạch Kình phiêu dời bất định, cũng chỉ có Thái Nguyệt Ngang trong luân hồi này mới có thể hết lần này đến lần khác gặp được Bạch Kình tại cùng một địa điểm, cùng một thời gian.

Bất quá lúc này Thái Nguyệt Ngang không có tâm trí đâu mà quan tâm Bạch Kình, hắn chỉ muốn ở bên cạnh Ái Mật Lỵ Nhã, cho dù chết cũng muốn chết cùng nhau.

Sương mù càng lúc càng dày, cũng càng lúc càng nguy hiểm, những làn sương mù này có thể trực tiếp giết chết người, xóa bỏ mọi ký ức về sự tồn tại của người chết.

Mà lúc này ở phía xa, Liệp Tràng Giả đang nhìn hết thảy những điều đáng sợ trước mắt.

Chương 1695

Ả vốn dĩ bán tín bán nghi, cho nên ả kỳ thực tịnh không rời đi, mà là đi tới địa điểm Đỗ Lan dự ngôn Bạch Kình xuất hiện, đợi được Bạch Kình.

Ả phát hiện Đỗ Lan hoặc giả thực sự không nói dối, ả nhìn thấy Bạch Kình, cũng nhìn thấy thiếu niên ăn mặc kỳ dị trong sương mù, hai yếu tố Đỗ Lan đề cập đều ở cùng một chỗ, ả không thể không thừa nhận lời Đỗ Lan nói vẫn có căn cứ nhất định.

Bạch Kình thực sự đáng sợ, Liệp Tràng Giả tuy từ nhỏ đã nghe người ta kể chuyện về Bạch Kình, nhưng cũng là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy, hơn nữa khoảng cách lại gần như thế.

Trong sương mù, bóng đen to lớn giữa không trung nhấp nhô lên xuống, giống như đứa trẻ nghịch ngợm, nhưng Liệp Tràng Giả biết đối với nhân loại mà nói, cái bóng huy chi bất khứ này chính là một ác ma.

Đêm đen cộng thêm sương mù, Bạch Kình mạn vũ trong làn hơi nước.

Mọi thứ đẹp đẽ là thế, nhưng đoàn xe trong sương mù thì không nghĩ vậy.

Đoàn xe này là đoàn xe Thái Nguyệt Ngang quen biết từ lần luân hồi thứ nhất, bọn họ vừa hay liên dạ xuất phát, trên đường sẽ đi qua thôn trang, Thái Nguyệt Ngang vừa hay có thể thuận đường trở về.

Chỉ là không ngờ sẽ gặp Bạch Kình giữa đường, Bạch Kình há miệng cứ như muốn nuốt chửng cả thế giới, những con ngựa kinh sợ kéo theo xe ngựa chạy tán loạn trên đường, hỗn loạn càng lúc càng nhiều cuối cùng không kiểm soát được.

Lần này xe ngựa của Thái Nguyệt Ngang cũng bị lật, hắn chỉ cảm giác sức mạnh to lớn tống hắn lên bầu trời, sau đó trọng lực lại nặng nề kéo hắn trở lại, cho dù là rơi xuống bãi cỏ ven đường, vẫn đau đớn khó nhịn.

Xem ra lần luân hồi này lại phải dừng ở đây rồi sao.

Thái Nguyệt Ngang nghĩ đến việc mình sắp chết, lại sẽ bắt đầu lại, mình lại sẽ thất bại.

Nhiều lần luân hồi như vậy, hắn lại sắp sụp đổ rồi.

Liệp Tràng Giả trong bóng tối lạnh lùng nhìn tất cả, ả đang suy nghĩ xem những gì Đỗ Lan nói có thành sự thật hay không, có phải sẽ thực sự làm lại từ đầu hay không.

Đáng tiếc dù có thực sự bắt đầu lại ả cũng sẽ không nhớ đã xảy ra chuyện gì, bí mật của Đỗ Lan ngay từ đầu đã không thể được kiểm chứng.

Liệp Tràng Giả nhìn thấy thiếu niên đã sắp bị Bạch Kình nuốt chửng rồi, hắn chết chắc rồi.

Nếu Đỗ Lan nói đều đúng, vậy thì tiếp theo ả sẽ quên hết tất cả và bắt đầu lại.

Cái miệng khổng lồ như vực sâu của Bạch Kình một ngụm nuốt chửng thiếu niên.

Năng lực tiêu trừ ký ức người khác của Bạch Kình và năng lực trọng trí thời gian của thiếu niên đồng thời bắt đầu vận chuyển.

Ái Mật Lỵ Nhã, Lạp Mỗ, Lôi Mỗ, Bích Thúy Ti, Mai Trát Tư Roswaal, Liệp Tràng Giả, vân vân. những người quen biết Thái Nguyệt Ngang trong nháy mắt này không hẹn mà cùng quên mất Thái Nguyệt Ngang.

Bất quá đợi đến khi thời gian trọng trí, bộ phận ký ức bị xóa trong não bọn họ sẽ lại bắt đầu khôi phục.

Tuy thiếu mất mấy ngày, nhưng sau khi năng lực hồi tố thời gian phát động thì ký ức bị xóa vẫn rõ ràng.

Đợi chính là khoảnh khắc này, Đỗ Lan vận dụng thần thông nghịch thiên quan sát hoạt động trong đại não mọi người, tìm hiểu xem hai loại sức mạnh xung đột rốt cuộc can thiệp vào đại não người khác như thế nào.

Kỳ thực trước đó Đỗ Lan cũng vẫn luôn quan sát, đặc biệt là đại não của Thái Nguyệt Ngang.

Đại não của hắn hiển nhiên được ma nữ bảo hộ, hắn có thể nhớ được người bị Bạch Kình giết chết, dường như là miễn dịch với năng lực của Bạch Kình.

Thái Nguyệt Ngang cứ như là thiết bị lưu trữ duy nhất của thế giới này không chịu ảnh hưởng từ bên ngoài, chỉ cần nội dung được hắn ghi lại sẽ không đơn giản bị xóa bỏ, đẳng cấp an toàn cao hơn người dị thế giới rất nhiều.

Những người khác thì không may mắn như vậy, cho dù là Ái Mật Lỵ Nhã, nàng tuy dáng dấp giống ma nữ, nhưng năng lực không bằng một phần ngàn của ma nữ.

Lúc này dưới sự quan sát của Đỗ Lan, hắn phát hiện năng lực hồi tố thời gian là cường lực nghiền ép năng lực của Bạch Kình.

Năng lực Bạch Kình là tu sửa, năng lực Ma Nữ là trọng trí reset.

Ngươi xóa nội dung của ta, ta liền cho ngươi reset về mấy ngày trước, tịnh không tồn tại cộng hưởng.

Đối với kết quả thực nghiệm như vậy, Đỗ Lan tỏ vẻ thất vọng.

Bất quá điều này cũng rất bình thường, trong vũ trụ tràn ngập các loại hiện tượng thần bí, cho dù là Đỗ Lan cũng không thể hoàn toàn lý giải, hắn cũng chỉ có thể dùng năng lực hữu hạn của mình để tiến hành thí nghiệm, mà kết quả thường sẽ không như ý hắn.

Luân hồi mới tịnh không bắt đầu, bởi vì Đỗ Lan còn có thực nghiệm mới.

Hắn kéo Thái Nguyệt Ngang một cái, cứu hắn từ trong tay tử thần trở về.

Thành công ngăn cản thời gian luân hồi, hiện tại chính là muốn xem xem người bị Bạch Kình giết chết nếu phục sinh lại, ký ức của người khác có khôi phục hay không.

Hiển nhiên tịnh không, ký ức bị Bạch Kình xóa đi sẽ không vì người chết phục sinh mà khôi phục.

Cho nên hiện tại trên thế giới này trừ Đỗ Lan ra không còn ai nhận thức Thái Nguyệt Ngang nữa.

Thái Nguyệt Ngang mê mang đứng trong sương mù: Vì sao không có luân hồi.

Không phải nên quay về mấy ngày trước sao.

Thiếu niên, cậu còn sống, có bác sĩ ưu tú như tôi ở đây, cậu không cần lo lắng tử vong.

Đỗ Lan kiêu ngạo nói: Cậu vừa rồi xác thực suýt bị Bạch Kình giết chết, bất quá tôi đã cứu cậu trước khi cậu chết triệt để.

Nhưng đáng tiếc Bạch Kình hình như đã xóa toàn bộ hồi ức về cậu trong đại não người khác rồi.

Trừ tôi ra, không ai còn biết cậu là ai nữa.

Thái Nguyệt Ngang tỏ vẻ không thể nào, hắn khiếp sợ nhìn Đỗ

Lan, không nói nên lời.

Hắn biết ngay Đỗ Lan có vấn đề, từ lần đầu tiên gặp Đỗ Lan, đối phương đã đang chế tạo hiệu ứng cánh bướm, hiện tại xem ra có thể xác định đối phương cũng giống mình, cũng có ký ức luân hồi.

Còn về việc mình bị người ta lãng quên, hắn càng không thể chấp nhận, hắn yêu Ái Mật Lỵ Nhã, hảo cảm độ của nàng chẳng lẽ cứ thế về không.

Bạch Kình đã lui, sương mù cũng nháy mắt tản ra, những thương nhân còn sống kinh khủng thu dọn đồ đạc, kiếp hậu dư sinh chuẩn bị rời đi.

Bọn họ mờ mịt hồi ức, nhưng căn bản không nhớ lúc đầu có bao nhiêu người, mà người trước đó còn cùng Thái Nguyệt Ngang trò chuyện thật vui lúc này lại uyển như người lạ, không hề quen biết.

Thái Nguyệt Ngang tuyệt vọng rồi, hắn muốn trở về, muốn về thôn hỏi mọi người.

Hắn chạy vội, lúc này cách thôn còn khoảng hai giờ lộ trình, nếu chạy bộ về thì thôn khẳng định đã bị tà giáo đồ giết sạch rồi.

Cưỡi ngựa đi.

Bởi vì chết không ít người, dư ra ngựa.

Thái Nguyệt Ngang tịnh không biết cưỡi ngựa, từng học nhưng chưa thông thạo nắm giữ, bất quá lúc này Đỗ Lan nguyện ý cùng hắn cưỡi chung một con.

Hai người dùng tốc độ nhanh nhất trở về thôn, một mảnh tường hòa an ninh, dường như tà giáo đồ vẫn chưa xuất hiện.

Thái Nguyệt Ngang lại mặc kệ, hắn kêu gào đánh thức mọi người, các thôn dân mắng mắng chửi chửi đi ra tỏ vẻ tên hỗn đản nào nửa đêm không ngủ làm phiền thôn xóm an ninh.

Thái Nguyệt Ngang nỗ lực muốn giải thích thân phận của mình: Là tôi a, tôi còn từng đến đây mua đồ, chẳng lẽ mọi người đều không nhớ tôi rồi sao.

Thôn dân tỏ vẻ không nhớ, bọn họ sẽ không quen biết loại gia hỏa nửa đêm hồ liệt liệt này.

Đỗ Lan tỏ vẻ Thái Nguyệt Ngang hay là nói chuyện tà giáo đồ tập kích đi, chẳng lẽ việc mình bị lãng quên còn quan trọng hơn ngăn cản ác hành của tà giáo đồ sao.

Lúc này Thái Nguyệt Ngang đã lại sụp đổ rồi, hắn căn bản không nhớ nổi việc nhắc nhở mọi người chú ý an toàn, hắn chạy ra khỏi thôn, dùng hết toàn lực chạy đến trang viên, hắn muốn gặp Ái Mật Lỵ Nhã.

Đèn đuốc trong trang viên cũng đã hoàn toàn tắt ngấm, lúc này đại khái là ba giờ sáng, mọi người đều đang ngủ.

Thái Nguyệt Ngang liều mạng đập cửa sắt, nhưng người trong trang viên căn bản không nghe thấy.

Mà ở trong thôn, tà giáo đồ đã đến, Đãi Nọa nhìn thấy Đỗ Lan, gã phảng phất nhớ Đỗ Lan từng nói với gã bí mật gì đó, nhưng bí mật đó lạc thực trên người ai thì gã hoàn toàn không nhớ nữa, gã cũng đã quên Thái Nguyệt Ngang, không nhớ thiếu niên là mấu chốt của thời gian luân hồi.

Lúc này bất kể người tốt hay kẻ xấu, đều không hẹn mà cùng lãng quên Thái Nguyệt Ngang.

Mọi nỗ lực của hắn ở thế giới này đều mất đi ý nghĩa, dưới sự giúp đỡ của Đỗ Lan, bản ghi của Thái Nguyệt Ngang bị thanh không.

Lúc này cảm giác của Thái Nguyệt Ngang cổ kế chính là giống như hồi nhỏ chơi game không có save, đợi đến lần sau chơi phát hiện nội dung nỗ lực thông quan đều mất sạch, là bi phẫn giao gia, phát điên không thôi.

Loại cảm giác này người thích chơi game khẳng định đều từng trải qua, đó là tình tự bi kịch bực nào, giản trực làm người ta đau não.

Chương 1696

Thái Nguyệt Ngang triệt để bị lãng quên, điểm này tuyệt đối không sai, hắn mờ mịt nhìn bốn phía, lại không tìm được chốn dung thân của mình.

Tại thị trấn, tà giáo đồ chuẩn bị động thủ rồi, bọn họ đối mặt là một đám thôn dân tay trói gà không chặt, vũ khí của họ chỉ có gậy gỗ và nông cụ.

Mà tà giáo đồ lại là bọn bạo đồ tàn bạo vô cùng, bọn chúng dùng võ kỹ và ma pháp.

Các thôn dân không ngờ sẽ là kết quả như vậy, nhao nhao muốn bỏ chạy nhưng bọn họ căn bản chạy không thoát, tà giáo đồ đã như thủy triều ập đến từ bốn phương tám hướng.

May mà Đỗ Lan ra tay, hắn bảo vệ toàn bộ thôn dân trong hộ tráo, mặc cho tà giáo đồ đao chém búa bổ vẫn lù lù bất động: Trước khi ăn sáng vận động một chút cũng rất tốt cho thân thể.

Đỗ Lan đây là trắng trợn trào phúng.

Đãi Nọa vô cùng phẫn nộ, lại không thể làm gì, ma pháp của Đỗ Lan lại cường đại như thế, gã chỉ có thể lui đi.

Gặp phải cao thủ như Đỗ Lan, xem ra nhiệm vụ không thể đạt thành rồi, tuy rằng đáng tiếc, nhưng lần sau, lần sau gã nhất định phải giết chết Ái Mật Lỵ Nhã.

Tà giáo đồ đều đi, tự nhiên không còn ai ra tay hạ sát thủ với Thái Nguyệt Ngang, luân hồi cũng dừng lại.

Trong nguyên tác, Thái Nguyệt Ngang nhận được sự cổ vũ vô tư của Lôi Mỗ, nói Thái Nguyệt Ngang bất kể biến thành dạng gì, cô ấy đều sẽ ủng hộ.

Mà Thái Nguyệt Ngang nói mình thích Ái Mật Lỵ Nhã, Lôi Mỗ nói cho dù như vậy cũng sẽ thích Thái Nguyệt Ngang.

Thái Nguyệt Ngang nhận được cổ vũ, cuối cùng chấn tác tinh thần lợi dụng ưu thế biết động hướng của Bạch Kình, du thuyết giữa những kẻ muốn thảo phạt Bạch Kình để kiến công lập nghiệp, cuối cùng thuyết phục được bọn họ xuất động quân đội.

Sau đó Thái Nguyệt Ngang lại lợi dụng luân hồi mấy bận thăm dò ra kỹ năng của Bạch Kình, hơn nữa còn tiến hành học thuộc lòng bối bản, biết rõ động tác của Bạch Kình.

Cuối cùng giúp đỡ đội quân này đánh bại Bạch Kình, hắn cũng đạt được sự tôn trọng của bọn họ, nhận được sự lượng giải.

Thế là Thái Nguyệt Ngang đề xuất đưa quân đội đến trang viên, đả kích tà giáo đồ, lợi dụng thủ đoạn như vậy để bảo vệ Ái Mật Lỵ Nhã.

Có thể nói vẫn là tìm người giúp, bất quá vì vấn đề tính cách của chính hắn, khiến lần tìm người giúp này trở nên vô cùng khó khăn.

Kỳ thực trong nguyên tác, khiêu chiến lớn nhất đối với Thái Nguyệt Ngang tịnh không phải kẻ địch cường hãn, mà là làm sao tìm được người giúp.

Lần tìm người giúp thứ nhất là tự dâng tới cửa: vị kiếm khách nhiệt tình lại mạnh mẽ kia cấp công hảo nghĩa, cho dù là người qua đường Giáp mạc danh kỳ diệu bảo anh ta đi đến nhà kho, anh ta vẫn đi, cho nên cuối cùng đánh bại thích khách, cứu được hai người.

Lần tìm người giúp thứ hai chính là Lạp Mỗ và Lôi Mỗ trong trang viên, bọn họ tự nhiên sẽ không cấp công hảo nghĩa, nhưng họ thiện lương.

Thái Nguyệt Ngang dùng mặt dày cày đầy hảo cảm độ, là có thể nhận được sự giúp đỡ của họ.

Đương nhiên trong lần luân hồi thứ hai, việc tìm kiếm sát thủ cũng là một thử thách.

Trong nguyên tác Thái Nguyệt Ngang nhận được sự giúp đỡ của thủ thư Bích Thúy Ti, cũng là vì sự thiện lương của nàng.

Cho nên lần thứ hai là nhờ các mỹ thiếu nữ thiện lương trong trang viên mà vượt qua nguy cơ.

Lần thứ ba Thái Nguyệt Ngang trực tiếp đắc tội hết người có thể giúp đỡ, hơn nữa sự thái khẩn cấp chưa từng có, cày hảo cảm độ cũng không kịp.

Nhưng hào quang nhân vật chính tốc biến, vừa hay gặp Bạch Kình, lại vừa hay người giúp đỡ muốn thảo phạt Bạch Kình, thế là Thái Nguyệt Ngang thuận nước đẩy thuyền nhận được sự nhận đồng của người giúp, cuối cùng tiêu diệt tà giáo đồ.

Có thể tổng kết là hoa thức tìm người giúp tìm người giúp kiểu biểu diễn, điều đáng tiếc duy nhất là Thái Nguyệt Ngang dường như tịnh không cho rằng những công lao này là của người giúp, hắn cảm thấy những công lao này là của mình.

Lúc này hắn thực sự tuyệt vọng rồi, bởi vì hắn bị mọi người quên lãng, vậy công lao của chính mình cũng không còn, hảo cảm độ về không.

Loại tuyệt vọng này khiến hắn than ngồi bên ngoài cửa sắt, chỉ đợi tà giáo đồ tới, hắn sẽ đâm đầu vào họng súng, trực tiếp tự sát đợi luân hồi mới.

Đáng tiếc tà giáo đồ không đến, trời sáng Lạp Mỗ Lôi Mỗ ra mở cửa, vẻ mặt đề phòng, bởi vì họ cũng đã không nhận ra tên mặt dày này.

Lôi Mỗ, hắn giống một con chó ghê, đừng đến gần kẻo bị lây bệnh đấy.

Lạp Mỗ nhiều hơn Lôi Mỗ thuộc tính độc miệng.

Lôi Mỗ vốn dĩ còn định cho ăn, bất quá cô nghe lời chị gái, tuy cô vẫn cảm thấy quái nhân bên ngoài rất đáng thương: Chị ơi quần áo hắn mặc kỳ quái thật đấy.

Thái Nguyệt Ngang lúc này đột nhiên nhảy dựng lên: Lôi Mỗ, bộ quần áo này từng bị rách, là em giúp anh khâu lại mà.

Bộ đồ thể thao tuy chắc chắn, nhưng Thái Nguyệt Ngang gặp phải đều là cường địch, cho nên quần áo rách rất nhiều lần, là Lôi Mỗ tâm linh thủ xảo đã khâu lại cho hắn.

Thái Nguyệt Ngang lúc này đột nhiên nghĩ đến Lôi Mỗ hoặc giả có thể thông qua thủ nghệ của chính mình mà nhớ lại quá khứ.

Em xem, những đường kim mũi chỉ này chính là em từng mũi từng chỉ khâu đấy.

Thái Nguyệt Ngang kích động muốn cởi áo ra, muốn cho cô xem chứng cứ.

Lôi Mỗ xác thực nhìn thấy, thủ nghệ kia quả thực rất giống của cô, nhưng cô lại nói thế này: Thủ nghệ này là tôi học từ người khác, rất nhiều người đều biết, tôi thực sự không quen anh.

Mau lại đây, đến giờ chuẩn bị bữa sáng cho Ái Mật Lỵ Nhã tiểu thư rồi.

Lạp Mỗ hét lên.

Nhìn bóng lưng đi xa của Lôi Mỗ, nước mắt Thái Nguyệt Ngang không ngừng rơi xuống, hắn cứ ngồi đó mãi đến tận giữa trưa.

Ái Mật Lỵ Nhã cũng biết ngoài cửa có một người lạ mặt cứ luôn hồ ngôn loạn ngữ: Trên trấn xuất hiện tà giáo đồ, bọn chúng hoặc giả vẫn chưa rời đi, cho nên mọi người phải giữ cảnh giác, ngàn vạn lần đừng để bị lừa.

Đều nói tà giáo đồ tính cách quai trương, hoặc giả hắn cũng là tà giáo đồ ngụy trang, không được lơ là.

Ái Mật Lỵ Nhã tuy vẫn rất thiện lương, nhưng trước khi hành sử thiện lương nàng bắt buộc phải khắc ghi trách nhiệm của mình.

Mình muốn trở thành quốc vương thì bắt buộc phải cẩn thận từng li từng tí, không thể đánh giá thấp sự đê hèn của kẻ địch.

Nhưng mà người bên ngoài dường như thực sự rất đáng thương.

Lôi Mỗ nói.

Có thể cho chút đồ ăn thức uống, nhưng tuyệt đối không thể cho vào.

Ái Mật Lỵ Nhã nói.

Thái Nguyệt Ngang chỉ liên tục thì thầm nói mọi người quên mình rồi, mình thực sự là bạn bè, đáng tiếc lời nói vô lực của hắn căn bản không có tác dụng.

Đồng bộ giả tỏ vẻ đây tuyệt đối là người xuyên việt thảm nhất, giản trực là cảm động thế giới, tao ngộ của hắn thực sự khiến người ta đồng tình.

Rất nhiều đồng bộ giả phát biểu ý kiến: Nếu có một ngày chính mình bị cả thế giới lãng quên, thì sẽ thế nào.

Rất nhiều người đều tỏ vẻ không chấp nhận được, chỉ sợ chỉ có tội phạm bỏ trốn mới hy vọng loại chuyện này phát sinh, chứ người bình thường khẳng định chịu không nổi đả kích.

Có vài đồng bộ giả liền nói Thái Nguyệt Ngang vì sao không tự sát làm lại.

Chỉ có thể nói thế giới hiện thực không phải tiểu thuyết, không phải nói tự sát là có thể tự sát.

Thái Nguyệt Ngang đến hiện tại đều là bị động tử vong, vẫn luôn coi thời gian hồi tố là kỹ năng bị động, còn chưa coi nó là kỹ năng chủ động.

Nếu hắn thực sự coi thời gian hồi tố là kỹ năng chủ động, kỳ thực đã sớm có thể tiến hành thí nghiệm rồi, xem xem luân hồi của mình có quy luật hay không, mỗi lần hồi tố thời gian có phải theo quy luật hay không, hay là độ dài ngẫu nhiên.

Còn có điểm ghi nhớ save point của mình có tồn tại đặc điểm gì không, hay là cũng xác định ngẫu nhiên.

Chỉ là muốn thí nghiệm loại năng lực này, đối với chính mình bắt buộc phải tàn nhẫn.

Thái Nguyệt Ngang cho dù tính cách không được yêu thích, nhưng cũng chỉ là một học sinh cấp ba bình thường, còn chưa ngoan độc đến địa bộ này.

Tự sát thử năng lực, hắn làm không được.

Cho nên hiện tại hắn trừ tự oán tự thán ra thì vô năng vi lực.

Đương nhiên rồi, hắn kỳ thực có thể nhớ ra năng lực mạnh nhất của mình: tìm người giúp.

Có thể thử tìm một người giúp giải quyết vấn đề, hắn dường như quên mất ký ức của Đỗ Lan là được bảo lưu toàn bộ, hắn có thể đi tìm người giúp đỡ cuối cùng trùm cuối, người bạn tốt của nhân dân, người hàng xóm thân thiện Đỗ Lan.

Là ngươi triệu hoán ta sao.

Bất Tử Chi Vương xuất hiện trước mặt Đỗ Lan, bị triệu hoán đến thế giới phản diện Dị Giới.

Trong hốc mắt trống rỗng của hắn, ngọn lửa u lam chớp động, dường như đang hỏi Đỗ Lan lại có tính toán gì.

Ta muốn nhờ ngươi giúp một việc, đại khái sẽ lãng phí mấy chục năm thời gian của ngươi.

Đỗ Lan nói.

Ngươi muốn ta làm gì.

Bất Tử Chi Vương rất phối hợp, không có ý tứ không tình nguyện.

Tuy mấy chục năm thời gian không ngắn, bởi vì chính Bất Tử Chi Vương cũng chưa thực sự sống qua tuế nguyệt siêu thọ mệnh.

Ngày tháng thân làm nhân loại cộng với sau khi xuyên việt gộp lại cũng chỉ ba mươi năm, vị Bất Tử Chi Vương này còn chưa trải qua thương hải tang điền, chưa thực sự lĩnh lược được sự cô tịch của bất tử.

Yêu cầu của Đỗ Lan rất đơn giản, chính là vẫn luôn bảo hộ Thái Nguyệt Ngang, bảo hộ hắn không chết.

Chương 1697

Đỗ Lan muốn xem xem Thái Nguyệt Ngang nếu già chết thì thời gian có hồi tố hay không.

Bất Tử Chi Vương không biết Đỗ Lan vì sao bắt hắn làm như vậy, nhưng hắn chấp nhận.

Chỉ là hắn hỏi: Mấy chục năm tuế nguyệt, ta lại có thể nhận được lợi ích gì.

Ngươi sẽ biết nỗi sợ hãi và truy cầu trước kia của ngươi không đáng nhắc tới.

Ngươi là vong linh bất tử, sở hữu sinh mệnh vĩnh hằng, ánh mắt của ngươi nên nhảy ra khỏi nhãn giới của phàm nhân, đi nhìn về trăm năm sau.

Mấy trăm năm sau, vương quốc sẽ hóa thành gò hoang, mỹ nhân sẽ trở thành xương khô, văn minh sẽ biến thành tro bụi, tất cả mọi thứ xung quanh đều sẽ biến hóa, mà ngươi là thứ duy nhất bất biến.

Ngươi sẽ không biết làm thế nào, ngươi sẽ thích hồi ức, cuối cùng ngươi sẽ bi thương ai oán, thậm chí sẽ cầu nguyện một cái chết.

Nhưng cuối cùng ngươi vẫn sẽ nhìn nhận lại chính mình và thế giới này, minh bạch vĩnh sinh cũng đại biểu cho vĩnh tử.

Nếu ngươi không thể tìm được việc khiến chính mình vui vẻ, khiến chính mình luôn giữ được hoạt lực, ngươi sẽ trở thành tù đồ vĩnh viễn bị nhốt trong vật chất.

Những điều này chỉ có người vĩnh sinh mới có thể thể hội được, Bất Tử Chi Vương chỉ là một người vĩnh sinh vừa mới cất bước, tư duy phương thức của hắn hiện tại vẫn là người bình thường, vẫn là lực cầu hoàn thành mục tiêu trong thời gian ngắn.

Nhưng rất nhanh hắn sẽ phát hiện thời gian đối với người vĩnh sinh mà nói là thứ không đáng tiền nhất, cái thực sự quan trọng là sự thôi thúc muốn đi làm chuyện gì đó trong nội tâm, cùng với cảm giác thành tựu và vui sướng sau khi làm xong việc.

Bất Tử Chi Vương hiện tại còn chưa thể lý giải lời của kẻ đi qua thời gian thì việt, bất quá hắn đồng ý giúp đỡ.

Phi thường tốt.

Đỗ Lan lại đi tìm Ái Mật Lỵ Nhã, tỏ vẻ chính mình sắp rời đi rồi, hy vọng lần sau gặp mặt nàng có thể trở thành quốc vương, đồng thời cũng bảo nàng cẩn thận Mai Trát Tư Roswaal.

Nói xong những điều này Đỗ Lan móc ra cỗ máy thời gian: Vậy thì chúng ta sáu mươi năm sau gặp lại.

Đỗ Lan muốn trực tiếp đi đến thời gian Thái Nguyệt Ngang niên lão.

Các đồng bộ giả tỏ vẻ cái quỷ gì, sáu mươi năm sau bọn họ chỉ sợ đều đã chết rồi, Trái Đất đều đã thống nhất rồi.

Đối với bọn họ sáu mươi năm quá lâu, nhưng đối với Đỗ Lan sở hữu máy thời gian, chẳng qua là chuyện trong nháy mắt, ngoại trừ việc lãng phí lượng lớn năng lượng ra.

Sáu mươi năm sau.

Vương quốc vẫn là dáng vẻ cũ, bách tính vẫn an cư lạc nghiệp, dường như mọi thứ đều không có thay đổi.

Ái Mật Lỵ Nhã vì duyên cớ là bán tinh linh, cho nên dù qua sáu mươi năm, nàng vẫn rất trẻ.

Trang viên đã là phế tích.

Đỗ Lan tìm được người già trong trấn, tuân vấn bọn họ sáu mươi năm qua đã xảy ra chuyện gì.

Lão nhân nói cho Đỗ Lan biết, Ái Mật Lỵ Nhã đã là quốc vương rồi, bất quá trang viên đã bị hủy trong chiến đấu.

Hóa ra chủ nhân trang viên Mai Trát Tư là một tên đại phản diện, may mà Ái Mật Lỵ Nhã dùng hết toàn lực liều mạng lưỡng bại câu thương mới đánh bại được Mai Trát Tư, gã hiện tại đang bị nhốt trong ngục giam.

Mấy chục năm nay Ái Mật Lỵ Nhã vẫn luôn nỗ lực nâng cao trình độ giáo dục quốc dân, hoàn thiện chế độ pháp luật vương quốc, truyền bá tình yêu và hòa bình, hy vọng mọi người đều có thể bình đẳng, cuối cùng đạt được mục đích tiêu trừ kỳ thị.

Bất quá hiển nhiên vẫn chưa thành công, điều duy nhất đáng ăn mừng là trình độ giáo dục xác thực đã nâng cao, ít nhất vương quốc xuất hiện rất nhiều nghệ thuật gia và văn học gia, những điều này đều là công lao của Ái Mật Lỵ Nhã.

Biết được những điều này xong, Đỗ Lan lại đi tìm Bất Tử Chi Vương, hắn hiện tại có chút lý giải lời nói ban đầu của Đỗ Lan rồi.

Vào ngày hôm nay của sáu mươi năm sau, chính mình đối với rất nhiều chuyện đều đã chán chường.

Hắn nói cho Đỗ Lan biết Thái Nguyệt Ngang còn sống, bất quá hắn đã bệnh tật quấn thân.

Bất Tử Chi Vương cũng biết Thái Nguyệt Ngang cũng là một người xuyên việt, chỉ là đối phương không có bất kỳ năng lực nào, vô cùng đáng thương: Hắn đời này tịnh không như ý.

Nhìn Thái Nguyệt Ngang, cứ như nhìn thấy chính mình thân là xã súc nhân viên văn phòng làm việc như trâu ngựa trong quá khứ, trừ vô năng ra, còn luôn thích thoái thác trách nhiệm, thiếu khuyết sự tự ngẫm lại bản thân.

Trong sáu mươi năm hắn không có thay đổi gì sao.

Hắn vẫn luôn tính tình xấu như vậy, thỉnh thoảng sẽ gặp được vài chuyện tốt, nhưng luôn luôn làm hỏng bét.

Từng có một cô nương nguyện ý gả cho hắn, nhưng hắn lại chỉ biết Ái Mật Lỵ Nhã.

Hắn cũng tìm qua rất nhiều công việc, nhưng lần nào cũng sẽ trở mặt với đồng nghiệp, đến hiện tại cũng là nhất sự vô thành.

Có một đoạn thời gian hắn luôn gây chuyện thị phi, dường như là tìm chết, nếu không phải ta âm thầm bảo hộ, hắn khả năng đã chết rồi.

Bất Tử Chi Vương xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ.

Lúc này Thái Nguyệt Ngang đã là một lão nhân gần đất xa trời, tóc đều bạc trắng, lại vẫn quật cường mặc bộ đồ thể thao đã rách nát kia.

Ánh mắt trống rỗng nhìn trần nhà cũ nát, dường như đang hồi ức ký ức ngắn ngủi mà tốt đẹp cùng Ái Mật Lỵ Nhã.

Người trong thôn đều nói hắn là lão điên, bởi vì những lúc hiếm hoi tỉnh táo hắn sẽ nói nếu không có hắn thì Ái Mật Lỵ Nhã sẽ không trở thành quốc vương.

Đáng tiếc hiện tại bọn họ một người là ăn mày một người là quốc vương, lời nói tỉnh táo của Thái Nguyệt Ngang ngược lại bị cho là lời điên khùng.

Kể từ sau khi Ái Mật Lỵ Nhã trở thành quốc vương, liền không còn bất kỳ giao tập nào với Thái Nguyệt Ngang nữa.

Ngay cả Lạp Mỗ và Lôi Mỗ cũng không bao giờ quay lại.

Đối với người xuyên việt mà nói, thê thảm nhất tịnh không phải rơi vào tuyệt cảnh, mà là cả đời tầm thường vô vị lục lục vô vi.

Xuyên việt kỳ thực tịnh không đại biểu hai thế giới biến hóa, mà là đại biểu một lần kỳ ngộ.

Nếu sau khi xuyên việt vẫn hào vô tác vi, vậy thì giống như lúc ở Trái Đất, chẳng có gì thay đổi.

Xuyên việt là một cuộc mạo hiểm phá vỡ quy tắc và thường thức của Trái Đất, người xuyên việt phá vỡ gông cùm giải phóng bản tính, hoặc thiện lương hoặc tà ác, làm đều là những chuyện trước kia không dám làm.

Xuyên việt càng giống như một cuộc vận động giải phóng nhân tính, một cuộc chạy đua làm lại cuộc đời.

Đương nhiên Thái Nguyệt Ngang đã chứng minh một người xuyên việt thất bại là dáng vẻ gì, may mà hắn dường như vẫn còn cơ hội làm lại.

Đỗ Lan phát hiện năng lượng Ma Nữ trong cơ thể Thái Nguyệt Ngang tuy suy yếu, nhưng vẫn tồn tại, dường như vẫn đủ cho hắn hoàn thành một lần hồi đương load game.

Ngươi còn nhận ra ta không.

Đỗ Lan nhìn về phía Thái Nguyệt Ngang.

Thái Nguyệt Ngang phải nỗ lực lắm mới nhớ lại được, hắn nhớ Đỗ Lan, có một đoạn thời gian hắn muốn tìm Đỗ Lan giúp đỡ, nhưng Đỗ Lan cứ như bốc hơi khỏi thế gian: Là ngươi, mau giết ta, mau giết ta.

Kỳ thực Thái Nguyệt Ngang cũng không thể chấp nhận bản thân cứ mãi thất bại, cho nên hắn từng thử tự sát, nhưng không biết vì sao cứ chết không được.

Hắn hoài nghi là Đỗ Lan âm thầm giở trò, lần này hắn ngược lại đoán đúng rồi, Bất Tử Chi Vương đã ngăn cản hành vi tự sát của hắn rất nhiều lần.

Cho nên gặp được Đỗ Lan, Thái Nguyệt Ngang chỉ có một nguyện vọng, đó là chết.

Hắn hiện tại đã già rồi, trên người có rất nhiều bệnh tật, thống khổ không muốn sống.

Vì để bảo vệ Thái Nguyệt Ngang, Bất Tử Chi Vương cũng đã giao thủ với chiến lực cao cấp của thế giới này rất nhiều lần, tiêu hao rất nhiều cuộn giấy bí thuật cấp mười một.

Có mấy lần đều là hiểm tượng hoàn sinh, bởi vì chiến lực tối cao của thế giới này lại có thể khống chế thời không, nếu không phải Bất Tử Chi Vương cũng có hào quang người xuyên việt thì chỉ sợ đã sớm hy sinh rồi.

Nhưng cuối cùng Bất Tử Chi Vương hạnh bất nhục mệnh.

Đỗ Lan nhìn Thái Nguyệt Ngang mệnh chẳng còn bao lâu, phát hiện hắn đến hiện tại vẫn không có thay đổi gì: Xem ra ngươi không gặp được mỹ thiếu nữ có thể thay đổi ngươi, thật sự là rất bất hạnh a.

Thái Nguyệt Ngang chỉ biết vì mỹ thiếu nữ mà thay đổi, nhưng vì duyên cớ của Đỗ Lan, hắn và đông đảo mỹ thiếu nữ đã lướt qua nhau thất chi giao tí, ôm hận cả đời.

Nghe được câu này, đôi mắt đục ngầu của Thái Nguyệt Ngang không tự chủ được chảy xuống hai hàng nước mắt.

Hắn lại nhớ đến Ái Mật Lỵ Nhã, nhớ đến Lôi Mỗ, nhớ đến Bích Thúy Ti, nhớ đến những cô nương ưu tú kia.

Những cô nương ấy, à, những cô nương may mắn tránh né được

Thái Nguyệt Ngang ấy, các nàng hiện tại đều rất hạnh phúc.

Thái Nguyệt Ngang rất đau khổ, các cơ quan suy lão trong cơ thể hắn không lúc nào không giày vò hắn, hiện tại cũng chỉ có những hồi ức ngọt ngào ngắn ngủi kia là còn có thể cho hắn chút dũng khí.

Hắn nhìn Đỗ Lan, cầu xin Đỗ Lan tha thứ cho hắn, có thể cho hắn một cơ hội mới.

Bất Tử Chi Vương nghi hoặc hỏi: Hắn dường như cảm thấy mình chết đi là có thể bắt đầu lại từ đầu.

Xác thực, trong cơ thể hắn có năng lượng của Ma Nữ, có thể thiết lập lại thời gian.

Trong sáu mươi năm này ngươi có gì hối tiếc không.

Đỗ Lan hỏi.

Hối tiếc.

Có lẽ là có, nhưng có chút hối tiếc ngược lại làm cho sinh mệnh của ta càng thêm sung túc.

Nếu như không có hối tiếc, hồi ức của thân thể bất tử e rằng sẽ chẳng có chút gập ghềnh nào.

Chương 1698

Xem ra ngươi đã hiểu được hàm nghĩa của vĩnh sinh.

Đỗ Lan nói chuyện với Bất Tử Chi Vương rất nhiều, lại phát hiện Thái Nguyệt Ngang càng lúc càng suy yếu, ngay cả tiếng rên rỉ đau đớn cũng trở nên nhỏ bé, cuối cùng ngừng thở.

Một thế hệ vấn đề xuyên việt giả cứ thế qua đời, hưởng thọ bảy mươi tám tuổi.

Bất Tử Chi Vương nhìn thi thể, lại không cảm giác có gì khác biệt: Chẳng lẽ luân hồi không bắt đầu.

Đỗ Lan cũng phát hiện năng lượng của Ma Nữ đã tiêu tán, xem ra ngay cả lần phát động luân hồi cuối cùng cũng không làm được: Cứ như vậy đi, chết có lẽ là sự lựa chọn tốt hơn, dù sao hắn sống cũng có nhiều điều không như ý.

Nói xong, Đỗ Lan liền muốn đi.

Bất Tử Chi Vương hỏi: Ngươi muốn đi đâu.

Về nhà.

Bất Tử Chi Vương tỏ vẻ hay là tiễn hắn về trước, Đỗ Lan đưa cho Bất Tử Chi Vương một cái máy thời gian: Đây là máy thời gian, có thể để ngươi trở lại sáu mươi năm trước, như vậy đối với thuộc hạ của ngươi mà nói, ngươi coi như chưa từng rời đi.

Bất Tử Chi Vương cũng không nói nhiều, như có điều suy nghĩ, dùng hay không dùng máy thời gian toàn bộ dựa vào sự lựa chọn của chính hắn.

Người trong thôn chôn cất Thái Nguyệt Ngang trong phế tích trang viên, làm bạn cùng hoa dại.

Có lẽ ở nơi này hắn có thể tiếp tục mơ thấy những năm tháng cùng Ái Mật Lỵ Nhã, sau khi chết đạt được hạnh phúc.

Đỗ Lan phải đi rồi.

Trái Đất đã sáu mươi năm không nhận được tin tức của thần tiên, hiện tại đã đại biến dạng, bởi vì biết vũ trụ rộng lớn, cho nên đại lực phát triển khoa học kỹ thuật vũ trụ, đã hoàn thành thực dân Mặt Trăng.

Nhân loại đang lấy hình thái thống hợp từng bước một tiến về phía sâu trong vũ trụ.

Tuy rằng bọn họ chỉ mới bước ra một bước nhỏ, nhưng bọn họ nguyện ý hướng về thần tiên thề rằng bọn họ sẽ đoàn kết toàn nhân loại, đi tới tương lai tốt đẹp hơn.

Thổ dân và người Bàn Thiên chung sống rất tốt, tuy rằng sở hữu khoa học kỹ thuật nhưng cũng không cưỡng cầu thổ dân chấp nhận phương thức sinh hoạt của xã hội hiện đại.

Bất quá những thổ dân có chí tiến thủ đều nguyện ý tiếp nhận kỹ thuật mới, đều nguyện ý nhìn về phía vũ trụ.

Đỗ Lan về nhà, Địch Ny Toa và các con gái đã chuẩn bị đồ ăn ngon cảm tạ những món quà Đỗ Lan mang về, tuy rằng những món quà này đều chỉ là mấy thứ đồ vật nhỏ, bất quá Đỗ Lan ít nhất không có quên người nhà.

Nhưng Đỗ Lan cũng sẽ không ở lâu, lần này Địch Ny Toa sẽ cùng hắn xuất phát đi tới thế giới mới.

Trong tiếng hoan tống của các con gái, hai vợ chồng song song đi xuyên qua cánh cửa Vô Giới Môn, đi tới một thế giới mới.

Mỗi một lần đi tới thế giới mới, bước đầu tiên khẳng định là tìm hiểu tin tức.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa lập tức lên mạng xem tin tức để tìm hiểu tình hình thế giới này, phát hiện lịch sử thế giới này không khác biệt lắm so với Trái Đất bình thường.

Bất quá gần đây trên báo chí xuất hiện không ít chuyện kỳ quái, rất nhiều nhà khoa học tự sát, hơn nữa còn là nhà khoa học vật lý.

Cho nên nói tri thức thay đổi vận mệnh, bọn họ nếu không đọc nhiều sách như vậy, khả năng cũng sẽ không nghĩ quẩn.

Đỗ Lan nói với Địch Ny Toa.

Địch Ny Toa dường như đang suy tư những tin tức này đại biểu cho cái gì: Nhiều nhà khoa học tử vong như vậy, e rằng không phải là sự thái bình thường.

Chẳng lẽ nơi này có âm mưu của người ngoài hành tinh.

Nàng tuy rằng đến từ một thế giới lạc hậu dã man, nhưng trải qua nhiều cuộc mạo hiểm như vậy, cũng đã tập mãi thành quen đối với người ngoài hành tinh, siêu năng lực, người tương lai, thậm chí khi suy nghĩ vấn đề luôn muốn đặt những sinh mệnh siêu nhiên này vào mục tiêu hoài nghi hàng đầu.

Tin tức cũng không nói bọn họ vì sao phải tự sát.

Vậy thì lên mạng, xem cư dân mạng thần thông quảng đại bình luận thế nào.

Có người nói là thuyết âm mưu, nói những nhà khoa học này bị bức hại, là chính phủ nước ngoài ngăn cản bọn họ nghiên cứu, cắt giảm kinh phí.

Cũng có người nói là bởi vì bọn họ cảm thấy tuyệt vọng đối với vật lý nhân loại, bởi vì từ sau khi vật lý lượng tử và lý thuyết dây được đưa ra, lý thuyết vật lý đã rất lâu không có phát triển, nhân loại đã đi tới bình cảnh của khoa học kỹ thuật, mà nhà khoa học bị sự thật vô tình đánh bại, lựa chọn tự sát.

Cũng có người nói bọn họ khi đang nghiên cứu bị sức mạnh thần bí ảnh hưởng, khi ngươi nhìn chăm chú vào vực sâu thì vực sâu cũng đang nhìn chăm chú vào ngươi, ai có thể biết cội nguồn khoa học kỹ thuật rốt cuộc ẩn giấu bộ mặt thật đáng sợ gì chứ.

Đương nhiên còn có người nói là người ngoài hành tinh, bọn họ bị người ngoài hành tinh thao túng.

Quan điểm này ngược lại giống với suy nghĩ của Địch Ny Toa, đồng thời quan điểm này xác thực là chính xác.

Thật sự có người ngoài hành tinh, tuy rằng cách nhân loại 4,22 năm ánh sáng, nhưng người ngoài hành tinh phát hiện Trái Đất đã được nửa thế kỷ rồi, bọn họ thông qua các loại thủ đoạn vi trình can thiệp nghiên cứu khoa học của Trái Đất.

Vũ trụ rất lớn, cuộc sống càng lớn, nhân loại vĩnh viễn cũng sẽ không ngờ tới bọn họ sẽ gặp phải cái gì.

Khi những người dân thường còn đang bôn ba vì cuộc sống, những nhà khoa học đứng ở tuyến đầu khoa học kỹ thuật đã phát hiện nhân loại đang bị một loại văn minh cao cấp hơn chưởng khống.

Máy gia tốc hạt tiên tiến nhất của nhân loại đã không khác gì phế vật, nhân loại không có khả năng từ những thiết bị đắt đỏ hàng chục tỷ đô la kia đạt được bằng chứng mang tính đột phá.

Từng điều lý thuyết mà nhân loại đưa ra, vĩnh viễn đều chỉ sẽ là lý thuyết, sẽ không bao giờ được chứng thực.

Đối với nhà vật lý học mà nói, kết quả như vậy quá mức tàn nhẫn, đại biểu cho nỗ lực cả đời của bọn họ đều sẽ đổ sông đổ biển, cho nên bọn họ lựa chọn tử vong, ít nhất cái chết sẽ do chính bọn họ quyết định.

Chàng chuẩn bị làm gì.

Địch Ny Toa sau khi hiểu sơ bộ tình hình, nhìn về phía trượng phu của mình, loại thế giới bị mây đen bao phủ này thích hợp nhất để hắn phát huy.

Tuy rằng Đỗ Lan phát huy thường xuyên sẽ lộng khéo thành vụng, bất quá Địch Ny Toa ngược lại rất mong chờ Đỗ Lan biểu diễn.

Đỗ Lan sờ cằm, suy tư: Nếu không sai, thế giới này có lý thuyết khu rừng đen tối Dark Forest, đây chính là thứ ta thường dùng để lừa gạt người khác, nhưng ở đây xác thực tồn tại.

Hơn nữa trong vũ trụ này còn có rất nhiều văn minh cấp đại thần hùng mạnh, nhân loại chẳng qua là tồn tại dưới đáy vũ trụ.

Địch Ny Toa nói: Vậy là giúp đỡ nhân loại sinh tồn.

Không không.

Đỗ Lan cảm thấy quá đơn giản: Ta cảm thấy nên để vũ trụ này xuất hiện nhiều âm thanh hơn, không thể để văn minh đại thần một tay che trời.

Ý của chàng là.

Đỗ Lan hai mắt tỏa sáng: Âm thanh của vũ trụ này đều là do sinh mệnh thể có trí tuệ phát ra, nhưng lại chưa từng nghe qua tinh cầu thai nghén sinh linh phát ra âm thanh gì.

Chi bằng chúng ta đi thôi hóa ra ý thức tinh cầu, để càng nhiều tinh cầu phát ra âm thanh của chính mình, xem xem thái độ của chúng đối với sinh linh ký sinh trên địa biểu là gì.

Địch Ny Toa biết ngay Đỗ Lan sẽ làm sự tình trở nên phức tạp, triệt để lâm vào cảnh giới không có việc gì kiếm việc: Chàng không cảm thấy như vậy rất phiền toái sao.

Phiền toái đại biểu cho niềm vui thú, thân ái, để chúng ta nắm tay nhau khiến cho tinh cầu phát ra âm thanh mạnh nhất, xem xem chúng nhìn nhận sinh mệnh như thế nào.

Đỗ Lan lại muốn biến thành phong cuồng khoa học gia.

Làm thế nào để tinh cầu thai nghén tư tưởng.

Đỗ Lan cảm thấy chính mình khẳng định không thể bắn một cái tư tưởng tiêm vào tinh cầu, đó sẽ không phải là tư tưởng của tinh cầu, mà là sự kéo dài tư tưởng của Đỗ Lan.

Nên chế tạo hạt giống tư duy đem chúng rải vào các tinh cầu trong vũ trụ, để những hạt giống tư duy này từ từ nảy mầm, cuối cùng trở thành linh hồn tinh cầu.

Mà những hạt giống này rốt cuộc sẽ phát triển thành bộ dáng gì, đó là ngẫu nhiên, không có bất kỳ định số nào.

Nghĩ là làm, Đỗ Lan rất nhanh liền hoàn thành thiết kế hạt giống tư duy, bất quá rốt cuộc có thể thành công hay không, vẫn là phải thí nghiệm.

Trái Đất đương nhiên là bãi thí nghiệm tốt nhất.

Sau khi gieo xuống hạt giống tư duy, Đỗ Lan bắt đầu giúp đỡ hạt giống nảy mầm.

Tác dụng ban đầu của hạt giống tư duy chính là thu thập tất cả tình báo trên tinh cầu, sau đó tích tiểu thành đại, lấy lượng biến dẫn phát chất biến, cuối cùng để hạt giống biến thành tư duy.

Vì để hạt giống tư duy Trái Đất nảy mầm nhanh hơn, Đỗ Lan quyết định dùng tư duy sục sôi của nhân loại để thôi hóa, tương đương với bón phân.

Mà tư nảy ra giữa ranh giới sinh tử của nhân loại thường thường là kịch liệt nhất, cũng là chân thực nhất, cho nên phải chiến đấu, phải liều mạng để chiến đấu.

Địch Ny Toa tỏ vẻ biện pháp của Đỗ Lan thật sự được sao.

Hạt giống nói cho cùng cũng giống như hài nhi, chàng làm như vậy sẽ dạy hư trẻ nhỏ.

Địch Ny Toa tỏ vẻ nên dùng tình yêu để bảo vệ những hạt giống tư duy này.

Lời không thể nói như vậy, mỗi một thứ sau khi sinh ra, nhất định sẽ sản sinh và tiêu hao, trong quá trình này tất nhiên sẽ gây ảnh hưởng đối với tất cả mọi thứ xung quanh.

Tác dụng chủ yếu của thứ gọi là tư duy chính là sinh ra phản ứng đối với quá trình này, bởi vì đạt được mà vui sướng, bởi vì mất đi mà bi thương, hoặc là nhìn thấu tất cả.

Mặc kệ là phản ứng gì, tư duy sau khi sinh ra nhất định sẽ đem hết thảy tiến hành phân loại, xác định lập trường của chính mình.

Mà một khi có lập trường, thì tư duy sẽ gián tiếp ảnh hưởng quá trình sản sinh và tiêu hao.

Cho nên trên thế giới này không có cái gọi là tốt xấu, dùng lời hợp thời trang mà nói chính là không có thiện lương tuyệt đối, chỉ có tà ác tương đối.

Địch Ny Toa tỏ vẻ Đỗ Lan khi nói lý lẽ méo mó quả thật là hết bộ này đến bộ khác, nàng là người xuất thân chiến sĩ căn bản nói không lại hắn: Thật không biết làm sao chàng có nhiều lý thuyết điên khùng như vậy.

Ta cái này gọi là nhập vai, hiện tại ta chính là một phong cuồng khoa học gia, đương nhiên không thể chỉ có kỹ thuật, còn phải có đầy đủ lý thuyết mới có thể duy trì sự điên cuồng của ta.

Đỗ Lan tỏ vẻ phong cuồng khoa học gia chính là phải có những tư duy biện chứng này mới có thể đánh vỡ quy luật hiện có, khai sáng con đường điên cuồng.

Địch Ny Toa đành phải ở bên cạnh Đỗ Lan, miễn cho hắn làm ra chuyện gì quá giới hạn.

Muốn chiến đấu thì quyền anh đen dưới lòng đất tự nhiên là địa phương thích hợp nhất, nơi này tràn ngập máu tươi và nước mắt.

Người thời đại này đối với người ngoài hành tinh còn dừng lại ở trình độ điện ảnh, bọn họ sẽ không ngờ tới kỳ thật chính phủ các nước đã vắt hết óc đối kháng người ngoài hành tinh.

Mà những kẻ dẫn đường cho người ngoài hành tinh cũng đang tân tân khổ khổ muốn đem Trái Đất dâng cho chủ nhân của bọn chúng.

Chương 1699

Tại nơi mọi người không nhìn thấy, cuộc giác lực vô hình đang tiến hành.

Còn tại sân thi đấu quyền anh đen dưới lòng đất, bọn họ cũng không biết tương lai nhân loại sẽ gặp phải cái gì, chỉ là cắn chặt răng trực diện nắm đấm và đau khổ.

Con bạc và những khán giả thích bạo lực tụ tập cùng một chỗ, hoan hô, phát tiết tinh lực của chính mình, máu tươi kích phát thú tính sâu trong linh hồn bọn họ.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa bước vào trong đó, tự nhiên dẫn tới rất nhiều ánh mắt, đặc biệt là mỹ nữ nước ngoài như Địch Ny Toa vừa đến, cả quyền trường dưới đất đều rạng rỡ hẳn lên.

Đặt cược, Đỗ Lan ném mười vạn tiền mặt áp vào một bên gầy yếu.

Mười vạn cũng không phải là số lượng nhỏ, nhân viên phục vụ lập tức tỏ vẻ có thể đi sảnh VIP, do ông chủ bọn họ đích thân tiếp đãi.

Vị ông chủ này coi như là nửa cái xã hội đen, tại bộ phận kết hợp thành thị và nông thôn này mở cái quyền trường dưới đất để tiến hành thi đấu, kiếm chút tiền tiêu vặt.

Hai vị khách quý, tôi là ông chủ nơi này, mọi người đều gọi tôi là Hắc Sơn.

Không biết hai vị xưng hô thế nào.

Ta tên là Đỗ Lan, vị này là thê tử của ta Địch Ny Toa.

Hắc Sơn lão bản, quyền trường này của ngươi rất không tồi.

Hắc Sơn thân cao mã đại đắc ý cười, nếu không phải hắn có ông cậu làm cục trưởng, hắn cũng không có năng lực mở một nơi như thế này.

Kỳ thật các tay đấm đều là hắn bỏ tiền thuê, tuy rằng nhìn trên quyền trường đánh kịch liệt, kỳ thật hắn đang âm thầm thao túng thắng bại.

Các con bạc sẽ không ngờ tới điểm này, Hắc Sơn cũng sẽ không thừa nhận điểm này.

Đỗ Lan đương nhiên nhìn ra được, hắn đặt cược chỉ là để gặp ông chủ: Kỳ thật ta lần này tới trừ bỏ xem thi đấu ra, còn có một chút chuyện làm ăn muốn cùng lão bản thương lượng.

Hắc Sơn đang hâm mộ Đỗ Lan có bà vợ đầm tây xinh đẹp như vậy, liền nghe đối phương muốn cùng mình nói chuyện làm ăn, hắn cũng có hứng thú: Ngài nói, tôi rửa tai lắng nghe.

Chi bằng để chiến đấu thăng cấp, để quy mô mở rộng, tiến hành trực tiếp trên hắc võng dark web, lấy sinh tử làm đối quyết.

Hắc Sơn ngẩn ra, hắn tuy rằng là nửa cái xã hội đen, nhưng cũng không dám dính dáng đến quan lại mạng người: Đỗ tiên sinh chẳng lẽ là mới về nước.

Coi là vậy đi.

Hắc Sơn thầm nói quả nhiên, chính phủ nước ngoài đều ăn chay, nhưng trong nước không giống a, nếu thật làm như vậy, cảnh sát mạng phút chốc bắt bọn họ hết: Xem ra Đỗ tiên sinh không hiểu biết quốc tình nước ta, tại quốc gia chúng ta mấy trò nước ngoài kia là không thông.

Đỗ Lan cười: Quy củ đương nhiên không giống nhau, nhưng kỹ thuật lại là tương thông, chỉ cần có kỹ thuật mạng cao cấp, đi khắp toàn thế giới cũng không cần lo lắng sẽ bị bắt giữ.

Ta chính là một nhà khoa học, một nhà khoa học nắm giữ rất nhiều kỹ thuật tiên tiến, tuyệt đối có thể thiết lập một mạng lưới an toàn, một khi trực tiếp mở ra, thu nhập của ngươi sẽ tăng gấp mấy trăm lần mấy ngàn lần.

Hắc Sơn ngẩn ra, hắn phát hiện Đỗ Lan rất tự tin, tự tin đến mức có chút đáng sợ.

Bất quá dưới sự dụ hoặc của kim tiền, Hắc Sơn đồng ý, muốn phát tài thì phải chịu rủi ro, người ta có vợ đầm tây đều không sợ bị bắt, chính mình cái tên độc thân này sợ cái gì.

Vì thế hai người ăn nhịp với nhau, lập tức xây dựng lôi đài huyết tinh trực tiếp trên mạng, dùng sinh mệnh làm tiền đặt cược.

Các tay đấm biết phải cược mạng xong sôi nổi tỏ vẻ từ chức, nhưng điều này không quan trọng, bởi vì dưới trọng thưởng tất có dũng phu.

Có người cả đời đều kiếm không được một trăm vạn, hiện tại chỉ cần hắn bán mạng là có thể đạt được một trăm vạn, người nhà có thể một đêm giàu to, còn chờ cái gì.

Thật sự sẽ có người điên cuồng như vậy sao.

Hắc Sơn tuy rằng là nửa cái xã hội đen, nhưng hắn chưa kiến thức qua nhân tính chân chính.

Cái gì gọi là điên cuồng.

Chẳng lẽ tương phản với bình thường chính là điên cuồng sao.

Không, không thể định nghĩa như vậy, bởi vì bình thường cũng chỉ là một mặt của điên cuồng mà thôi.

Điên cuồng a, nó có bộ mặt biến hóa ngàn vạn lần, bình thường chỉ là một loại của điên cuồng.

Hắc Sơn tỏ vẻ không thể lý giải, hắn phát hiện Đỗ Lan tuy rằng kỹ thuật rất cường đại, nhưng tư tưởng của hắn phức tạp thật sự làm người ta sợ hãi, đặc biệt là lý thuyết điên cuồng trong miệng hắn, quả thực là coi điên cuồng thành chuyện đương nhiên.

Hắc Sơn không hiểu những lý thuyết này, nhưng hắn không khỏi nghĩ đến một câu nói Trong mắt bệnh nhân tâm thần chúng ta những người bình thường này mới là bệnh nhân tâm thần, hắn nhìn Đỗ Lan giống kẻ điên, hoặc là Đỗ Lan nhìn hắn mới là kẻ điên.

Nghĩ như vậy, thế giới này thật sự toàn là kẻ điên rồi, đâu có người bình thường nào.

Kỳ thật đây cũng là một loại sách lược của Đỗ Lan, đó chính là xâm thực người Tam Thể từ góc độ triết học.

Biến Trái Đất thành cái nôi của sự điên cuồng, người Tam Thể chỉ cần đang quan sát Trái Đất, cũng sẽ từ từ bị điên cuồng xâm nhập.

Khi ngươi nhìn chăm chú vực sâu, vực sâu cũng đang nhìn chăm chú ngươi.

Đây là một mùa khiến cảnh sát phiền não, bởi vì chuyện lạ quá nhiều, sự kiện các nhà vật lý học tự sát liên tiếp, làm cho lão hình cảnh giàu kinh nghiệm Sử Cường cảm giác thể xác và tinh thần mệt mỏi.

Tuy rằng đều là tự sát, nhưng trực giác nói cho hắn biết tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy, chỉ là hắn là kẻ thô kệch, không có khả năng nhìn thấy thế giới mà các nhà khoa học nhìn thấy.

Vì điều tra một loạt sự kiện này, Sử Cường bắt đầu đi thăm hỏi đồng nghiệp của người chết, hy vọng có thể phát hiện một chút gì đó.

Mà trong quá trình điều tra hắn phát hiện những nhà khoa học này dường như đều tham gia một tổ chức tên là Khoa Học Biên Giới, có manh mối, cuộc điều tra tự nhiên triển khai.

Bên kia, cuộc đấu sinh tử của Đỗ Lan đang triển khai hừng hực khí thế, cái chết chân thực làm cho tiết mục này trở thành tiêu điểm, trên web đen mỗi ngày đều có hàng ngàn vạn người bấm vào xem, tiền bạc uyển chuyển như thác nước chảy vào tài khoản ngân hàng của hắn.

Hắc Sơn kích động không thôi, bởi vì hắn cung cấp máy chủ và địa điểm làm việc, hắn tìm tới chiến sĩ, trù tính chiến đấu, hắn thậm chí kiếm tới một ít vũ khí vi phạm lệnh cấm, chỉ vì để cho chiến đấu trở nên càng thú vị.

Khi hắn nhìn thấy nhiều người thích cuộc tàn sát đẫm máu như vậy, hắn đối với Đỗ Lan là vừa kính vừa sợ.

Kỹ thuật của Đỗ Lan trong mắt hắn đã là quỷ thần khó lường rồi, nhưng làm hắn càng thêm sợ hãi chính là sự lãnh đạm của vợ chồng Đỗ Lan đối với sinh mệnh.

Đôi kim đồng ngọc nữ này nhìn cái chết cứ như nhìn đồ vật tầm thường, dường như sinh mệnh trẻ tuổi chấm dứt cũng không tính là đại sự gì.

Điểm này làm cho Hắc Sơn có chút sợ hãi, quả nhiên tiền vừa nhiều, người liền lo được lo mất.

Hắc Sơn trước kia dựa vào quan hệ ông cậu phát tài, hiện tại đã là đại phú hào, hắn không thể không lo lắng tương lai của chính mình, hắn không muốn mất đi cuộc sống hiện tại.

Mà loại lãnh đạm kia của Đỗ Lan, làm cho Hắc Sơn cảm thấy sớm muộn gì cũng sẽ lan đến mình.

Hắc Sơn chuẩn bị nhìn xem Đỗ Lan rốt cuộc là người nào, vì thế hắn lặng lẽ theo dõi Đỗ Lan.

Nói đến, sau mỗi lần chiến đấu, Đỗ Lan đều sẽ ở lại trong nhà xác một lát, Hắc Sơn cảm giác vợ chồng Đỗ Lan khả năng là ma cà rồng, bởi vì khí độ của bọn họ đều rất cao nhã, rất giống ma cà rồng trong phim điện ảnh.

Hắc Sơn nhìn thấy Đỗ Lan từ trong nhà xác đi ra, lập tức liền đi theo Đỗ Lan.

Trong tay Đỗ Lan luôn xách một cái va li, cũng rất đáng ngờ.

Đến trước mắt, quyết đấu sinh tử đã tổ chức hai mươi trận, có mười người bị đánh chết, có ba người đạt được tiền thưởng sau đó lựa chọn rời khỏi, có năm người còn đang ở bệnh viện, có hai người nguyện ý lấy thân phận người bảo vệ chức vô địch tiếp tục chiến đấu.

Có thể nói quyết đấu sinh tử là tàn khốc vô tình, có đôi khi Hắc Sơn đều nhìn không được, bất quá lượng truy cập là sẽ không lừa người, thế giới này thật sự có rất nhiều người thích xem đấm nhau đẫm máu.

Đi theo Đỗ Lan tới một khách sạn năm sao, Hắc Sơn nghi hoặc Đỗ Lan chẳng lẽ ở tại khách sạn.

Trừ bỏ công việc, Hắc Sơn đối với Đỗ Lan hoàn toàn không biết gì cả, hắn không biết địa chỉ của Đỗ Lan, không biết quá khứ của hắn, cũng không biết ý tưởng và mục đích của Đỗ Lan.

Phòng tổng thống chính là chỗ ở của Đỗ Lan, Hắc Sơn thầm nghĩ chính mình phải nghĩ biện pháp đi vào mới được.

Hắc Sơn gọi điện thoại kêu một tên đàn em biết mở khóa điện tử tới, sau đó lại gọi điện thoại điệu hổ ly sơn lừa Đỗ Lan đi ra.

Hắn và đàn em lập tức ra tay chuẩn bị vào phòng Đỗ Lan xem tột

cùng.

Nhưng mà lòng hiếu kỳ hại chết mèo.

Tại trong phòng Đỗ Lan chính là mười cái đại não bị đặt ở trong dung cụ đặc thù, nguyên lai những người chết kia cũng không chân chính chết đi, đại não của bọn họ đều bị Đỗ Lan lấy ra, dùng để làm nghiên cứu.

Hắc Sơn không biết, Đỗ Lan cùng mỗi chiến sĩ đều có giao dịch ngầm, sau khi chết bán đại não cho hắn, Đỗ Lan sẽ chi trả thêm một trăm vạn.

Đại đại.

Đại ca.

Tên đàn em mở khóa đều sắp sợ tè ra quần, những thứ này đều là đại não a.

Hắc Sơn chân bụng cũng phát run, hắn cũng không nghĩ tới Đỗ Lan không chỉ coi rẻ sinh mệnh, mà còn có loại ham mê ghê tởm này, hắn còn tưởng rằng Đỗ Lan chính là thích sưu tập đại não đâu.

Hai người sợ hãi rời đi, trở lại trong xe run rẩy hút thuốc.

Đại ca, hay là chúng ta báo cảnh sát đi.

Đàn em khẩn trương nói.

Hắc Sơn một tiếng không hé răng hút thuốc, hắn cũng sợ hãi, bất quá khẳng định không thể báo cảnh sát, nếu cảnh sát tham gia điều tra, vậy hắn khẳng định cũng không có quả ngon để ăn: Mẹ nó, trên tay ông đây dù sao cũng đã có mạng người, cùng lắm thì tìm người xử lý hắn.

Nhưng ngay một khắc Hắc Sơn hạ quyết tâm, hắn lại nhìn thấy một cái bóng dáng đứng ở ngoài cửa sổ xe, hắn định thần nhìn lại, kia không phải là Đỗ Lan sao.

Chương 1700

Chỉ thấy Đỗ Lan cười hì hì nhưng biểu tình lại còn khủng bố hơn quỷ quái trong phim kinh dị, âm trầm nhìn tình huống trong xe.

Hắc Sơn cố làm ra vẻ trấn định, lại cũng chạy trời không khỏi nắng, đầu của hắn và đàn em cũng liền cống hiến cho thí nghiệm nghiên cứu khoa học.

Đang tiến hành ấp trứng hạt giống tư duy đồng thời, Đỗ Lan cũng là phế vật lợi dụng dùng đại não người chết cấu kiến một thế giới ảo, bất quá hiển nhiên mười cái đại não cũng không đủ, nhân với một ngàn, một vạn cái đại não mới có thể duy trì vận hành mức độ thấp nhất.

Kỳ thật ở thời đại này rất nhiều lý thuyết đều đã rất hoàn thiện, đặc biệt là phương diện sinh vật, chỉ là ngại vì luân lý nhân loại và phương diện nhân đạo, cho nên không thể đại quy mô triển khai thí nghiệm trên cơ thể người.

Nếu không có trói buộc phương diện này, kỹ thuật sinh vật có thể tiến triển cực nhanh, đương nhiên cái giá phải trả là cần hàng ngàn hàng vạn nhân loại hiến thân.

Chỉ là bọn họ cũng sẽ không chết, chỉ là mất đi cơ thể, đại não bọn họ vẫn như cũ có hoạt tính.

Nghiên cứu của Đỗ Lan tuyệt đối là hành vi điên cuồng vô nhân đạo, xúc phạm pháp luật của tất cả quốc gia trên Trái Đất, nếu hấp thụ ánh sáng thì khẳng định không có quả ngon để ăn.

Bất quá trước mắt mà nói, hắn vẫn ẩn giấu rất tốt.

Nhưng nhân loại không phát hiện, không đại biểu người Tam Thể không phát hiện, bọn họ tốn thời gian nửa thế kỷ đem một loại máy tính siêu nhỏ Trí Tử rải rác trên Trái Đất, khóa chết sự phát triển khoa học kỹ thuật của Trái Đất.

Trí Tử không giờ khắc nào không giám sát hành động của nhân loại.

Đương nhiên Trí Tử quá nhỏ, tuy rằng có thể can thiệp máy gia tốc hạt, nhưng lại không thể giết chết một con người.

Bất quá người Tam Thể có kẻ dẫn đường tại Trái Đất, Trí Tử sẽ ủy thác kẻ dẫn đường thanh trừ những mối nguy hại tiềm tàng.

Hành vi của Đỗ Lan còn chưa thể xác định là mục đích gì, cho nên Trí Tử mệnh lệnh kẻ dẫn đường đi điều tra Đỗ Lan một chút, xem hắn rốt cuộc tính toán làm cái gì.

Lúc này người Tam Thể còn ở ngoài 4,22 năm ánh sáng, trình độ khoa học kỹ thuật hiện tại của bọn họ chỉ có thể chế tạo phi thuyền đạt một phần mười tốc độ ánh sáng, ít nhất phải mất bốn trăm năm mới có thể đến Trái Đất.

Một phần mười tốc độ ánh sáng là tốc độ nhanh nhất, cần quá trình gia tốc dài đằng đẵng và quá trình giảm tốc cũng dài đằng đẵng, toàn bộ quá trình lữ hành cần 400 năm thời gian.

Cho nên hiện tại nhiệm vụ của người Tam Thể chính là không thể để người Trái Đất trong bốn trăm năm này phát triển ra kỹ thuật kháng cự người Tam Thể.

Kẻ dẫn đường sau khi nhận được nhiệm vụ tự nhiên rất nhanh liền tìm được Đỗ Lan, bởi vì tổ chức của những kẻ dẫn đường này chính là do người phụ nữ đầu tiên tiếp xúc với người Tam Thể thành lập, lại nhận được sự ủng hộ của đại phú hào thế giới, có tiền có người có thế còn có kỹ thuật, có thể nói là một tổ chức hoàn toàn có năng lực ảnh hưởng thế cục thế giới.

Nếu bọn họ một lòng vì nhân loại mà nói, nói không chừng có thể làm ra không ít cống hiến.

Nhưng bọn họ lại lựa chọn trở thành kẻ dẫn đường, một lòng làm việc cho người Tam Thể.

Bất quá kẻ dẫn đường tới một cái chết một cái, đại não bọn họ toàn bộ trở thành đạo cụ nghiên cứu có thể tái sử dụng.

Trí Tử quan sát được hết thảy, nhưng nó chỉ có thể truyền lại tin tức, nói cho kẻ dẫn đường biết Đỗ Lan là một người vô cùng nguy hiểm, hắn có lẽ là nhà khoa học, nhưng hắn càng là một tên giết người cuồng.

Loại người không bị đạo đức và pháp luật nhân loại ước thúc này là nguy hiểm nhất, không chỉ có là đối với nhân loại, cũng là đối với người Tam Thể.

Người Tam Thể không thích loại người không thể nắm bắt này, cho nên hạ đạt mệnh lệnh ám sát.

Tổ chức Tam Thể Địa Cầu ETO là một tổ chức trẻ tuổi, đại khái có lịch sử ba mươi năm, so với lịch sử nhân loại thì rất trẻ.

Bất quá tổ chức lại làm rất nhiều sự tình kinh thiên địa khiếp quỷ thần, trong đó sự tình lớn nhất đương nhiên là tìm kiếm kẻ dẫn đường trong nhân loại.

Biện pháp chính là để người ta trước tiên gia nhập Khoa Học Biên Giới, để các nhà khoa học cảm thụ sự vĩ đại của người Tam Thể, đồng thời nảy sinh tuyệt vọng đối với khoa học kỹ thuật Trái Đất, khiến bọn họ tự giác chuyển biến thành kẻ dẫn đường.

Bất quá nhà khoa học là hạt nhân của tổ chức, bọn họ là công cụ truyền bá tư tưởng cũng không cần hai tay nhuốm máu.

Ám sát do người chuyên nghiệp làm, bởi vì bồi dưỡng sát thủ đơn giản hơn bồi dưỡng nhà khoa học.

Thang Mỗ chính là sát thủ đắc lực của tổ chức, hắn cũng không biết tổ chức có quan hệ với người ngoài hành tinh, hắn chỉ quan tâm nhiệm vụ của chính mình.

Hiện tại hắn liền ẩn núp trong bóng tối quan sát mục tiêu lần này của mình, một người đàn ông.

Ba ngày quan sát xuống, Thang Mỗ cảm thấy nhiệm vụ không khó, hắn phải làm chính là đi qua nổ súng sau đó rời đi, địa điểm là bãi đỗ xe dưới tầng hầm, hắn đã phá hoại camera giám sát.

Tới rồi, giống hệt như đã quan sát.

Thang Mỗ nhìn thấy Đỗ Lan từ trên xe đi xuống, một mình, không hề phòng phạm.

Thang Mỗ một tay bưng súng đi tới, họng súng đen ngòm băng lãnh không có tình cảm.

Bất quá Thang Mỗ rất nhanh liền phát hiện trên mặt mục tiêu mang theo nụ cười như có như không.

Ta quan sát ngươi ba ngày, sát thủ.

Tiếng súng còn chưa vang lên, lời nói của Đỗ Lan đã tiên thanh đoạt nhân.

Thang Mỗ thót tim một cái, chẳng lẽ vẫn luôn bị quan sát là chính mình.

Không có khả năng, nhưng chính mình vì cái gì không thể nổ súng.

Sát thủ phát hiện chính mình thế nhưng toàn thân không chịu khống chế, giống như cừu non bị mãnh hổ nhìn chằm chằm vậy.

Quyết đấu sinh tử của chúng ta vừa vặn thiếu một sát thủ, chi bằng ngươi gia nhập vào, mạng của ngươi trị giá một trăm vạn, đại não cộng thêm một trăm vạn.

Nếu ngươi thắng được hai trăm vạn, thắng liên tiếp ba trận là có thể được một ngàn vạn, tổng tiền thưởng tích lũy một ngàn bốn trăm vạn.

Đỗ Lan đưa ra điều kiện tốt hơn làm sát thủ gấp trăm lần.

Bất quá sát thủ không có khả năng đáp ứng, bởi vì hắn cũng không biết thật giả, hơn nữa làm sát thủ hắn có đạo đức nghề nghiệp.

Hắn chỉ là muốn hoàn thành nhiệm vụ.

Người coi trọng nghề nghiệp thắng qua tiền bạc như ngươi thật là hiếm có, vậy ta sẽ thành toàn ngươi.

Ta sẽ không dùng tiền bạc để sỉ nhục phẩm cách của ngươi, đại não của ngươi ta miễn phí nhận lấy.

Sát thủ trừng lớn đôi mắt, toàn bộ quá trình ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không có, trước khi chết hắn còn nghe được Đỗ Lan nói: Thật là một thiết hán cương nghị, sát thủ vô tình, thế nhưng dám nhìn thẳng cái chết, không hổ là dân chuyên nghiệp.

Nhưng mà sát thủ chỉ muốn nói ngươi ngược lại là cho ta cơ hội nói chuyện a, đáng tiếc đến chết hắn đều không thể nói ra một câu.

Thu hoạch được một cái đại não sát thủ.

Trí Tử thông báo cho lĩnh tụ tổ chức Y Văn Tư tin tức bất hạnh này, đồng thời đem cấp bậc nguy hiểm của Đỗ Lan tăng lên tới 20%.

Trên Trái Đất người tạo thành uy hiếp cao nhất đối với người Tam Thể có cấp bậc là 70%, chỉ có một người, mà 20% như Đỗ Lan xếp hạng hai.

Y Văn Tư không nghĩ tới lần ám sát này sẽ thất bại, càng không nghĩ tới sự trả thù đáng sợ sẽ tới nhanh như vậy.

Trong nửa tháng tiếp theo, các nhà khoa học nằm vùng ở nhiều nước của tổ chức bị bắt cóc, ảnh hưởng nghiêm trọng đến vận hành của tổ chức.

Thông qua dò hỏi Trí Tử, bọn họ mới biết được độc thủ phía sau màn là Đỗ Lan, hắn đem các nhà khoa học đưa tới đấu trường sinh tử, để những nhân tài quý báu trong đầu tàng trữ tương lai nhân loại này tiến hành quyết đấu tử vong dã man nguyên thủy, cũng mỹ kỳ danh rằng: Dùng trí tuệ chiến đấu, dùng tri thức cầu sinh.

Y Văn Tư liên hệ tinh thần lĩnh tụ của tổ chức là Diệp Văn Khiết, hai người cùng nhau ở trên web đen quan sát buổi phát lại đẫm máu, liệt căn tính của nhân loại một lần nữa trần trụi hiện ra trước mặt bọn họ.

Hai thủ lĩnh của Tổ chức Tam Thể Địa Cầu đều là đối với nhân loại thất vọng mới hy vọng do người Tam Thể chưng cứu Trái Đất, lý niệm của bọn họ chính là: Tiêu diệt sự bạo chính của nhân loại, Trái Đất thuộc về Tam Thể.

Quyết đấu sinh tử không thể nghi ngờ lần nữa chứng minh rồi nhân loại hết thuốc chữa, hai vị kẻ dẫn đường sắc mặt ngưng trọng.

Xem ra chúng ta gặp đối thủ chưa từng có, một kẻ dẫm đạp ranh giới cuối cùng của nhân loại khiến người ta buồn nôn.

Y Văn Tư không khỏi nhớ tới hình ảnh gặp gỡ chính mình và Diệp Văn Khiết.

Lúc ban đầu hắn còn chưa thừa kế gia nghiệp to lớn này, chỉ là một phú nhị đại nhiệt ái bảo vệ môi trường.

Khi đó hắn đi khắp nơi đến những địa phương hẻo lánh không bị công nghiệp ô nhiễm, chính là tại vùng đại tây bắc của Đông phương chi quốc quen biết Diệp Văn Khiết.

Hai người một kẻ thất vọng đối với nhân tính, một người đau khổ vì nhân loại phá hoại hoàn cảnh, ăn nhịp với nhau, gây dựng Tổ chức Tam Thể Địa Cầu, hơn nữa thiết lập máy phát tín hiệu và thủ đắc liên hệ với Tam Thể.

Hiện tại tổ chức phát triển kẻ dẫn đường khắp thế giới, thành quả khả quan, nhưng Đỗ Lan xuất hiện lại đả kích nghiêm trọng tổ chức.

Y Văn Tư quyết định tự mình đi gặp mặt Đỗ Lan, chứng kiến cái chết của kẻ bỉ ổi nhất.

Có Trí Tử giúp đỡ, hai bên rất nhanh liền gặp mặt.

Chương 1701

Địa điểm ngay tại phòng thí nghiệm của Đỗ Lan, khi Y Văn Tư và Diệp Văn Khiết nhìn thấy những đại não Đỗ Lan thu thập, bọn họ đều rất chấn động, bởi vì những đại não này đều còn đang vận chuyển, đây là thành tựu phi thường lớn.

Đại não nhà khoa học đang dùng một phương thức khác tồn tại, một phương thức khác quan sát thế giới.

Cái tên Đỗ Lan này là muốn dùng đại não thay thế máy tính sao.

Cái này cần hàng ngàn hàng vạn đại não.

Với tư cách là nhà khoa học, Diệp Văn Khiết đã không biết nên nói cái gì.

Lúc này Đỗ Lan đã thu thập hơn năm mươi cái đại não, có võ phu, cũng có nhà khoa học.

Đột nhiên Diệp Văn Khiết toàn thân cứng đờ, hai mắt nhìn chằm chằm về phía trước, dường như mất đi linh hồn.

Y Văn Tư nhìn một cái, phát hiện đó là một cái bình chứa có dán nhãn, trên nhãn có vài dòng chữ nhỏ.

Họ tên: Dương Đông.

Nguyên nhân tử vong: Dùng thuốc quá liều.

Dương Đông là con gái của Diệp Văn Khiết, tự sát cách đây không lâu, bất quá thi thể lẽ ra hỏa táng mới đúng, đại não của nàng vì sao lại ở chỗ này.

Không chỉ có Dương Đông, còn có đại não các nhà khoa học của Khoa Học Biên Giới tự sát gần đây đều ở đây.

Khoa Học Biên Giới kỳ thật chính là lực lượng dự bị của tổ chức, tổ chức thông qua tổ chức trực thuộc Khoa Học Biên Giới này để sàng lọc thành viên.

Nhưng không ít nhà khoa học không chấp nhận được sự thật đáng sợ là nhân loại bị người ngoài hành tinh chi phối, trực tiếp liền tự sát.

Không có khả năng, Đỗ Lan làm sao có thể biết chúng ta nhiều bí mật như vậy.

Y Văn Tư hoàn toàn không tiếp thu được tình huống này, rõ ràng có người ngoài hành tinh giúp đỡ tổ chức mới là tồn tại mở ra góc nhìn của thượng đế, nhưng hiện tại hắn cảm giác chính mình bị nhìn thấu: Chẳng lẽ Chủ đã bán đứng chúng ta.

Trừ bỏ khả năng này ra, hắn không nghĩ tới lý do nào khác.

Tuy rằng hắn biết nghi ngờ Chủ là sai lầm, nhưng hắn tìm không thấy lý do nào khác hợp lý hơn.

Trong lòng hắn, tổ chức do chính mình thành lập sẽ không có kẻ phản bội, đây là sự tự tin của hắn.

Khách từ phương xa, các ngươi rốt cục đã tới, xem ra Chủ rốt cục để chúng ta gặp mặt.

Đỗ Lan xuất hiện, lời của hắn ý tứ rất rõ ràng, hắn cũng là làm việc cho Chủ, giống như Y Văn Tư.

Không có khả năng.

Y Văn Tư không tin.

Các ngươi cho rằng Chủ chỉ biết tìm các ngươi sao.

Kỳ thật Chủ tìm rất nhiều người Trái Đất làm thám tử, các ngươi cũng không đặc thù.

Đỗ Lan nói dối là mở miệng ra liền tới.

Không có khả năng, Chủ sẽ không nói dối.

Bởi vì tư duy của người Tam Thể là cộng hưởng, cho nên người Tam Thể không có khái niệm lừa gạt, tự nhiên cũng sẽ không nói dối.

Đây là chỗ cao minh của Chủ, ngài ấy sẽ dùng phương thức thành thật nhất để gạt người, ngươi đã bị lừa rồi.

Đỗ Lan nói.

Nhận thức của người Trái Đất đối với người Tam Thể đều là người Tam Thể đơn phương báo cho, người Trái Đất không có biện pháp xác nhận, vậy còn không phải mặc cho Đỗ Lan tùy ý bôi đen.

Cho dù Đỗ Lan nói người Tam Thể là hình cầu, Y Văn Tư cũng không có biện pháp phủ nhận, trừ phi hắn có thể đi Tam Thể Tinh tận mắt nhìn thấy người Tam Thể.

Y Văn Tư và Diệp Văn Khiết tự nhiên không phải không có chuẩn bị cô thân mạo hiểm, trong bóng tối có lính bắn tỉa đã nhắm ngay Đỗ Lan.

Bọn họ chỉ là tới chứng kiến một khắc cuối cùng của kẻ đê hèn, hành động của bọn họ rất có cảm giác nghi thức, không nghĩ tới lại có thu hoạch ngoài ý muốn.

Đầu tiên chính là Đỗ Lan thu thập đại não, trong đó bao gồm con gái đã qua đời của Diệp Văn Khiết.

Thứ hai Đỗ Lan tự xưng là người đại diện thứ hai của Chủ, tin tức này làm cho Y Văn Tư rất phẫn nộ.

Nhưng mà nếu không phải người Tam Thể âm thầm giở trò, Đỗ Lan lại làm sao biết được tình báo về người Tam Thể.

Kỳ thật người Tam Thể cũng rất nghi hoặc, bọn họ thông qua Trí Tử chứng kiến hết thảy về Đỗ Lan, người Tam Thể có thể thề bọn họ chưa bao giờ tiếp xúc với Đỗ Lan, càng sẽ không nói cho hắn bí mật của người Tam Thể.

Người Tam Thể lúc này cũng nói cho Y Văn Tư, hắn và Diệp Văn Khiết mới là đại biểu nhân loại duy nhất của người Tam Thể, Đỗ Lan không phải.

Nhưng mà Y Văn Tư lại không phải con giun trong bụng người Tam Thể, hắn đã bắt đầu không tin người Tam Thể rồi.

Ngược lại Diệp Văn Khiết rất bình tĩnh, cho dù đại não con gái ngay trước mặt, bà vẫn bình tĩnh đưa ra vấn đề học thuật: Ngươi muốn lợi dụng não người thay thế máy tính sao.

Không sai, chỉ cần một vạn cái đại não, ta có thể chế tạo ra máy tính sinh học xử lý sự thái của một tòa thành thị.

Vì sao.

Chi phí tiêu hao cho một vạn cái đại não, cùng với tài chính duy hộ, so với máy tính truyền thống cũng không có ưu thế.

Diệp Văn Khiết cảm thấy nghiên cứu này của Đỗ Lan được không bù mất.

Đỗ Lan lại nói: Bởi vì máy móc băng lãnh và nhân loại luôn có sự ngăn cách, máy tính sinh học có thể làm cho nhân loại càng thêm tin cậy máy tính.

Hơn nữa ta cảm thấy ý tưởng máy tính sinh học này rất ngầu.

Đại não con gái ta vì sao cũng ở nơi này.

Ở chỗ Diệp Văn Khiết, sự tình con gái chỉ có thể xếp sau nghiên cứu khoa học.

Trộm trong nhà xác, đại não tốt hiếm có thiêu hủy không phải lãng phí sao.

Diệp Văn Khiết cũng nhớ tới nụ cười tiếng nói của con gái, bà biết con gái không chỉ vì biết được ở trong Khoa Học Biên Giới rằng khoa học kỹ thuật nhân loại bị khóa chết, mà còn là biết mẫu thân của nàng chính là đầu sỏ gây tội cho nên mới tuyệt vọng tự sát.

Nói đến, chồng và con gái của Diệp Văn Khiết đều vì bà mà chết.

Phụ thân Dương Đông, cũng chính là chồng Diệp Văn Khiết kỳ thật cũng là bị Diệp Văn Khiết mưu sát.

Trong mười năm rung chuyển kia, Diệp Văn Khiết đã kiến thức qua nhân tính xấu xí nhất, bà không chỉ một lần bị phản bội.

Cuối cùng là người chồng đem bà đưa đi căn cứ Hồng Ngạn, mục đích của căn cứ này chính là lấy mặt trời làm bộ phóng đại tín hiệu để phát ra âm thanh của nhân loại triều vũ trụ.

Tiến vào căn cứ Hồng Ngạn liền đại biểu cả đời đều không có khả năng rời đi, bởi vì căn cứ này là tuyệt đối cơ mật.

Tại trong căn cứ, Diệp Văn Khiết trở thành nhân loại đầu tiên tiếp thu được tín hiệu văn minh Tam Thể.

Tin tức mà giám sát viên người Tam Thể trả lời là: Đừng trả lời.

Đáng tiếc khi đó Diệp Văn Khiết hoàn toàn thất vọng đối với nhân tính lại đang ở tình cảnh mờ mịt bất lực, đột nhiên xuất hiện tin tức của người ngoài hành tinh không thể nghi ngờ chính là một cọng rơm cứu mạng.

Nếu đồng bào nhân loại không đáng tin tưởng, như vậy hãy để người ngoài hành tinh buông xuống hủy diệt nhân loại đi.

Ôm ý tưởng như vậy, Diệp Văn Khiết lựa chọn trả lời.

Khi đó chồng Diệp Văn Khiết cũng phát giác có tín hiệu bên ngoài, Diệp Văn Khiết vì bảo hộ bí mật này, khi chồng đi vách núi kiểm tra thiết bị, cắt đứt dây an toàn, giết chết chồng.

Sau đó bà sinh ra di phúc tử Dương Đông, không nghĩ tới con gái sau khi biết chân tướng bị đả kích lớn trực tiếp tự sát.

Lúc này Diệp Văn Khiết đã cô gia quả nhân, đồng thời nhìn thời đại thay đổi, cũng nhận thức được nhân loại là sẽ phạm sai lầm, nhưng sở dĩ nhân loại có thể tiến hóa đến tình trạng này, đó chính là biết sửa sai.

Cho nên ngày con gái hạ táng, Diệp Văn Khiết khi nhìn thấy bạn học cấp ba của con gái, nhịn không được đem một ít tình báo bà biết được từ chỗ người Tam Thể nói cho người tên là La Tập kia, coi như là lưu lại cho nhân loại một hạt giống, chỉ cần La Tập tham ngộ bí mật, vậy thì có khả năng ngăn cản người Tam Thể.

Mà La Tập cũng là người duy nhất xếp trên Đỗ Lan, chỉ số nguy hiểm 70%, là người Trái Đất duy nhất có khả năng phá hoại kế hoạch thực dân của người Tam Thể.

Diệp Văn Khiết lâm vào trầm tư, mà Y Văn Tư lại càng thêm phẫn nộ, hắn vốn dĩ không am hiểu tin tưởng người khác.

Hắn lựa chọn để người Tam Thể tiêu diệt nhân loại, cũng không phải bởi vì tin tưởng người Tam Thể, chỉ là cảm thấy người Tam Thể càng thêm phát đạt càng thêm văn minh, sẽ càng thêm ái hộ đối với hoàn cảnh tự nhiên của Trái Đất, cho dù khai phá cũng sẽ ảnh hưởng nhỏ hơn so với nhân loại.

Diệp Văn Khiết và Y Văn Tư vốn dĩ là hai loại người.

Diệp Văn Khiết chính là một người bình thường, sẽ phẫn thế tật tục, sẽ bởi vì hắc ám mà kêu gào hủy diệt thế giới, nhưng theo tuổi tác tăng trưởng cũng sẽ kiểm điểm lại hành vi lúc trẻ của chính mình, sẽ hối hận, sẽ hổ thẹn, cuối cùng thậm chí sẽ muốn đền bù.

Cách nhìn của bà đối với nhân tính vẫn luôn thay đổi, đạo đức trong lòng bà chưa bao giờ biến mất.

Khi nhận thức được bản chất nhân loại chính là không ngừng phạm sai lầm không ngừng sửa sai, bà kỳ thật đã chân chính hiểu biết nhân loại.

Nhân loại chẳng qua là một loại sinh vật đáng thương nhỏ bé không biết tiền đồ, đi tới trong bụi gai của vũ trụ, một chốc sẽ té ngã, một chốc sẽ bị bụi gai vấp chân, một chốc sẽ bởi vì gập ghềnh mà lảo đảo, thậm chí khả năng tùy thời sẽ rớt xuống bẫy rập trong bụi gai nhất mệnh ô hô.

Nhưng nhân loại sẽ hấp thu giáo huấn, gian nan bước ra mỗi một bước, loại tinh thần này tạo nên nhân loại.

Bất quá Y Văn Tư không giống, trong lòng hắn hoàn cảnh và động vật quan trọng hơn con người.

Chương 1702

Bản chất của hắn là phản nhân loại phản công nghiệp hóa, nếu tất cả mọi người đều giống người nguyên thủy, hắn liền cao hứng.

Hắn là hy vọng người Tam Thể hoàn toàn tiêu diệt nhân loại, sau đó dùng công nghệ cao bảo hộ hoàn cảnh Trái Đất.

Loại người này chính là rõ ràng muốn một ngụm ăn thành mập mạp, bởi vì người ta Tam Thể Nhân cũng không phải ngay từ đầu đã có loại kỹ thuật này.

Hoàn cảnh của người Tam Thể rất ác liệt, Tam Thể Tinh có ba ngôi sao hằng tinh vận động bất quy tắc, có đôi khi ba ngôi sao cùng nhau biến mất, nhiệt độ mặt đất sẽ hạ xuống âm hơn một trăm độ, vạn vật tịch diệt.

Mà có đôi khi ba ngôi sao hằng tinh sẽ cùng nhau mọc lên, hết thảy sinh mệnh trên địa biểu đều sẽ bị thiêu thành tro.

Mà thời khắc một mặt trời ổn định cũng là không xác định, có thể là mấy trăm năm, có thể là mấy ngàn vạn năm, người Tam Thể chính là phát triển ra trong những khe hở ổn định nguy cơ tứ phía này.

Mà trước người Tam Thể đã có hơn hai trăm văn minh, mà trải qua thời gian phát triển dài như vậy, người Tam Thể không chỉ có khoa học kỹ thuật, ngay cả sinh lý đều trở nên không giống nhau, mùa đông bọn họ sẽ ngủ đông, khi Tam Dương tề xuất sẽ thoát thủy, để vượt qua thời kỳ hỗn loạn.

Hơn hai trăm văn minh khái niệm là gì.

Trái Đất đến hiện tại cho dù là tính cả khủng long cũng gom không đủ hai trăm cái văn minh.

Nhân loại càng là trẻ tuổi, cách mạng công nghiệp cũng bất quá vài trăm năm.

So với người Tam Thể, văn minh nhân loại chẳng qua là hài nhi.

Văn minh nhân loại đã muốn trưởng thành thì nhất định phải ăn cơm, hơn nữa ăn uống càng ngày càng lớn, tự nhiên đối với sự phá hoại Trái Đất cũng càng ngày càng lớn, bất quá chờ đến khi văn minh nhân loại thật sự trưởng thành lên, có trình độ giống như người Tam Thể tự nhiên cũng sẽ bảo hộ hoàn cảnh.

Người Tam Thể lúc ban đầu phát triển cũng là giống nhau phá hoại hoàn cảnh khởi bước, trải qua hai trăm cái văn minh quá độ mới có ngày hôm nay.

Nhưng Y Văn Tư mặc kệ, hắn chính là muốn một ngụm ăn thành mập mạp, cứ như nhìn thấy một đứa trẻ đang ném đồ chơi, một phen đẩy đứa bé ra, đem đồ chơi đặt ở trong tay chính mình nói: Chú giúp cháu bảo quản đồ chơi thật tốt, như vậy sẽ không bị hỏng.

Bất quá Đỗ Lan không chán ghét Y Văn Tư, bởi vì ý tưởng của hắn cũng có thể trở thành dưỡng liệu điên cuồng.

Người lãnh đạo tối cao của Tổ chức Tam Thể Địa Cầu nhìn Đỗ Lan, Đỗ Lan cũng đang nhìn bọn họ.

Người Tam Thể tuy rằng có Trí Tử, nhưng cũng không biết ba người bọn họ đang suy nghĩ gì.

Thành thật mà nói người Tam Thể cũng không thích cảm giác này, điểm nhân loại biết lừa gạt này làm cho bọn họ chán ghét.

Giữa người Tam Thể tư duy là hoàn toàn trong suốt, người Tam Thể không thể giấu giếm đồng bào, cho nên cũng không có lừa gạt.

Cho nên người Trái Đất hỏi vấn đề với người Tam Thể, trừ phi người Tam Thể không đáp, một khi trả lời thì nhất định là đáp án chính xác.

Nhưng người Tam Thể hỏi người Trái Đất vấn đề, vậy người Tam Thể phải suy nghĩ đáp án của người Trái Đất là thật hay giả.

Cho nên giao tiếp với người Trái Đất là chuyện phi thường tốn sức, người Tam Thể hiện tại đã bắt đầu không tin tưởng Y Văn Tư.

Bởi vì bọn họ hoài nghi đây có thể là Y Văn Tư diễn kịch, chính người Tam Thể không có tiết lộ tình báo cho Đỗ Lan, như vậy tình báo tự nhiên là từ Tổ chức Tam Thể Địa Cầu tiết lộ, nhìn bộ dáng kích động kia của Y Văn Tư, nhìn thế nào cũng thấy giả.

Hoặc là ba cái tên này chính là một phe, chỉ là đang diễn kịch cho người Tam Thể xem.

Thông qua Trí Tử chứng kiến hết thảy, người Tam Thể hiện tại trong lòng có vô số nghi vấn, bọn họ chưa bao giờ đọc hiểu được nhân loại, tuy rằng có thể khóa chết kỹ thuật của nhân loại, nhưng lại không thể khống chế tư duy của nhân loại.

Ta biết các ngươi muốn giết ta, nhưng căn bản không có tất yếu, từ khi ta vừa xuất hiện, liền chú định quan hệ tín nhiệm giữa nhân loại chúng ta và người Tam Thể đã kết thúc.

Đỗ Lan nói: Đây chính là cái gọi là chuỗi nghi ngờ Chain of Suspicion, cho nên chúng ta không ngại buông vũ khí, đạt thành hợp tác.

Ngươi có ý tứ gì.

Y Văn Tư hỏi.

Người Tam Thể tới là chuyện không thể tránh khỏi, chúng ta cũng không cần thiết giấu giếm.

Nhân loại Trái Đất chúng ta chẳng qua là côn trùng, cứ như con gián vậy, con gián không thể ngăn cản nhân loại cư trú bên cạnh nhà nó, nhân loại chúng ta cũng không thể ngăn cản người Tam Thể tới Trái Đất.

Bất quá nhân loại chưa bao giờ diệt tuyệt quá con gián, người Tam Thể cũng không có khả năng diệt tuyệt nhân loại.

Cho nên chúng ta không bằng nhìn thoáng một chút, làm chuyện con gián chúng ta nên làm, sinh sôi nảy nở truyền bá virus.

Đỗ Lan nói thẳng thắn: Tư duy của người Tam Thể là trong suốt, một khi tiếp thu tư tưởng điên cuồng của nhân loại chúng ta, như vậy bọn họ sẽ không thể tránh khỏi bị nhân loại ảnh hưởng.

Nhân loại chúng ta tuy rằng sẽ sống hèn mọn, nhưng người Tam Thể lại vĩnh viễn ghi nhớ tư tưởng nhân loại chúng ta.

Có một loại ký sinh trùng, thích ký sinh trên cá, bọn chúng sẽ khống chế cá nhi nổi lên mặt nước, chờ đợi chim chóc tới bắt thực.

Chim chóc ăn cá mang theo ký sinh trùng, khi bài tiết sẽ đưa trứng ký sinh trùng đến nơi xa hơn, bọn chúng có thể ký sinh càng nhiều đàn cá.

Sự điên cuồng của nhân loại chính là ký sinh trùng, sinh mệnh vũ trụ chính là cá, người Tam Thể chính là chim.

Tư tưởng nhân loại sẽ thông qua người Tam Thể truyền khắp vũ trụ, toàn bộ vũ trụ cuối cùng đều sẽ tràn ngập điên cuồng và hỗn độn, đây chính là mộng tưởng cuối cùng của ta.

Ý tứ của Đỗ Lan chính là mượn dùng khoa học kỹ thuật của văn minh cao cấp, đem sự điên cuồng của nhân loại truyền bá đến toàn vũ trụ.

Sự điên cuồng của nhân loại cũng chính là đại biểu liệt căn tính vô tự của nhân loại, là thứ bị vô số tinh anh nhân loại căm thù nhất, nhưng Đỗ Lan lại muốn để nó đi ảnh hưởng toàn vũ trụ.

Y Văn Tư và Diệp Văn Khiết trợn mắt há hốc mồm, bọn họ rốt cục biết mục đích của Đỗ Lan, quả thực không thể tưởng tượng nổi, thậm chí có thể nói là dị tưởng thiên khai.

Lợi dụng người Tam Thể truyền bá sự điên cuồng của nhân loại.

Loại chuyện này có khả năng sao.

Đây là muốn liệt hóa toàn vũ trụ a, tin tưởng vô số chủng tộc đều là thông qua tiến hóa dài dằng dặc mới từng chút một loại bỏ cảm tính, dùng lý tính để thống ngự văn minh.

Nhưng Đỗ Lan dường như là làm ngược lại, muốn đánh vỡ lý tính, để toàn vũ trụ đều lùi về nguyên điểm.

Người Tam Thể đều bị ý tưởng của Đỗ Lan dọa nhảy dựng, bất quá bọn họ cảm thấy Đỗ Lan đánh giá cao người Tam Thể bọn họ.

Bọn họ tuy rằng mạnh hơn người Trái Đất một chút, nhưng cũng không có năng lực trở thành chim truyền bá, bọn họ tối đa cũng là cá, cá trốn đi tránh cho bị chim phát hiện, không có năng lực cảm nhiễm vũ trụ.

Bất quá người Tam Thể vẫn nâng cao cấp bậc nguy hiểm của Đỗ Lan lên tới 50%, bởi vì lý thuyết của Đỗ Lan xác thực có khả năng ảnh hưởng đến phương thức tư duy của người Tam Thể.

Phải biết rằng người Tam Thể trong hoàn cảnh ác liệt là dựa vào tư duy thống nhất cao độ mới có thể sinh tồn, loại tư duy thông minh này đại biểu cho không có người Tam Thể nào có thể phản kháng cao tầng an bài, mỗi người đều là ốc vít của văn minh Tam Thể, nhưng lý thuyết điên cuồng của Đỗ Lan có lẽ sẽ làm cho ốc vít sinh rỉ sắt, khi đó căn cơ của người Tam Thể đều sẽ bị dao động.

Đặc biệt là sau khi người Tam Thể di dân đến Trái Đất thoát ly hoàn cảnh tàn khốc, điên cuồng rất có khả năng sẽ dẫn bạo nội loạn người Tam Thể, lấy kỹ thuật của người Tam Thể mà đánh nội chiến, bọn họ có khả năng lùi về xã hội nguyên thủy.

Chính là bởi vì loại người điên cuồng như ngươi, Trái Đất mới có thể càng ngày càng không chịu nổi gánh nặng.

Y Văn Tư tuyệt đối sẽ không để Đỗ Lan thực hiện được: Con gián nên bị tiêu diệt.

Tuy rằng hắn cũng là một thành viên con gián, bất quá hắn không có chút tự giác nào.

Tín hiệu phát ra rồi, là tín hiệu bắn tỉa.

Ánh mắt của lính bắn tỉa chưa bao giờ rời khỏi ngực Đỗ Lan, đó là vị trí trái tim.

Đoàng.

Viên đạn bắn ra, kính cửa sổ phòng tổng thống vỡ vụn, trực tiếp bắn trúng mục tiêu, Đỗ Lan ứng thanh ngã xuống.

Máu tươi chảy đầy đất, Y Văn Tư hung hăng nhổ một bãi nước bọt, mới cùng Diệp Văn Khiết rời đi.

Khi rời đi Diệp Văn Khiết mang đi đại não con gái.

Chờ đến khi tất cả mọi người đều đi, ngay cả Trí Tử cũng biến mất, Đỗ Lan lại bò dậy.

Diễn thi thể cũng là một loại công tác kỹ thuật a, Đỗ Lan bò dậy lập tức gọi điện thoại báo cảnh sát: Ta biết chân tướng vụ án các nhà khoa học tự sát liên tiếp gần đây.

Đúng vậy, chân tướng.

Sử Cường vị hình cảnh này không nghĩ tới chân tướng tới nhanh như vậy, lập tức cùng nhà khoa học công nghệ nano Uông Miểu quen biết trong lúc điều tra cùng nhau trở lại cục cảnh sát.

Kỳ thật vị lão hình cảnh giàu kinh nghiệm này đã điều tra không ít thứ, hắn tìm được Khoa Học Biên Giới, cũng tìm được các nhà khoa học bên trong.

Thậm chí còn biết những nhà khoa học này đều đang chơi một trò chơi tên là Tam Thể, Uông Miểu cũng sau khi giả ý gia nhập tổ chức đạt được một thiết bị ảo, biết trò chơi này kỳ thật là mô hình ba mặt trời, mục đích là tính toán ra quỹ tích của ba mặt trời, bất quá phỏng chừng đây là một đề bài không có lời giải, ít nhất Uông Miểu hiện tại không tìm được đáp án, bất quá hắn có một loại cảm giác chỉ cần thông quan trò chơi là có thể tìm được chân tướng.

Chỉ có điều điện thoại của Đỗ Lan đã tới trước một bước khi hắn thông quan.

Cảnh sát tìm được lượng lớn đại não trong phòng Đỗ Lan, lập tức khống chế Đỗ Lan.

Chờ đến khi Sử Cường trở về nghe nói cảnh tượng như phim kinh dị ở hiện trường, cũng hít ngược một hơi khí lạnh.

Chương 1703

Đỗ Lan tứ chi đều mang lên còng tay, bị cố định lao lao tại ghế thiết, là đãi ngộ chỉ tội phạm cực độ nguy hiểm mới có.

Sử Cường tiến hành thẩm vấn Đỗ Lan, dò hỏi tuổi, giới tính, và thân phận.

Ta là một vị phong cuồng khoa học gia, ta thông qua nghiên cứu đem điên cuồng thực thể hóa.

Vì sao tự thú.

Nghiên cứu một bộ phận, bởi vì chân tướng sẽ làm cho điên cuồng tán bá đến toàn thế giới.

Đỗ Lan nói.

Bốp, Sử Cường giận dữ: Ngươi đừng quá kiêu ngạo, vụ án ngươi phạm phải đủ để bắn chết một trăm lần, hảo hảo trả lời vấn đề.

Điên cuồng là sẽ không sợ hãi viên đạn, nếu không ta cũng sẽ không ngồi ở chỗ này.

Nói rồi Đỗ Lan nhổ một cái, thế nhưng phun ra đầu đạn của một phát súng bắn tỉa.

Đầu đạn đã bị đè ép, bất quá nhìn thể tích liền biết là đạn súng ngắm cỡ lớn.

Sử Cường đều ngẩn ra, hắn không biết có ý tứ gì.

Nhìn đầu đạn bị tội phạm nhổ ra, Sử Cường nhíu mày thật chặt.

Hắn cảm thấy tên tội phạm này không hề đơn giản, nhưng bản thân hắn vốn là cựu binh xuất ngũ, kiến thức rộng rãi nên vẫn giữ vẻ bình tĩnh: Đừng có giả thần giả quỷ, mau khai báo vấn đề của anh đi.

Đống não trong phòng anh là từ đâu ra.

Tôi mua đấy, một triệu một cái, còn có mấy cái là trộm từ nhà xác.

Các anh chắc cũng thấy rồi, một số là não của các nhà khoa học tự sát.

Bọn họ đều tự tử cả rồi, tức là đã từ bỏ quyền sở hữu bộ não, tôi làm thế này coi như là nhặt được thôi.

Anh phạm tội xúc phạm thi thể, kiểu gì cũng bị phán tù.

Nói, sao anh biết những nhà khoa học này.

Bọn họ lại vì sao mà tự sát.

Đây là đáp án mà Sử Cường luôn truy tìm, hắn vẫn luôn nghĩ không thông tại sao các nhà khoa học lại muốn tự sát.

Anh có tin vào người ngoài hành tinh không.

Trước đây thì không tin, nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, Sử Cường cũng không dám chắc.

Đặc biệt là khi cùng Uông Miểu điều tra, phát hiện rất nhiều hiện tượng và kỹ thuật không thể tin nổi.

Nếu nói không có người ngoài hành tinh, thì nhân loại làm sao sở hữu kỹ thuật tiên tiến đến thế.

Hiện tại là tôi hỏi anh, bớt úp mở đi, thành thật khai báo.

Đỗ Lan cảm thấy cục công an ở đây thật có bản sắc, trước kia hắn cũng từng vào đồn cảnh sát ở Mỹ, hắn luôn phải đợi luật sư đến mới chịu mở miệng.

Được rồi, tôi nói cho các anh biết, nhưng các anh phải bảo vệ an toàn cho tôi, bởi vì có người ngoài hành tinh muốn giết tôi.

Loại lý do thoái thác này có thể đăng lên báo lá cải được rồi đấy, tiêu đề có thể viết là: Chấn động, người ngoài hành tinh lại làm chuyện này với người Trái Đất.

Người ngoài hành tinh vì sao lại muốn giết anh.

Đương nhiên là vì sợ hãi.

Người ngoài hành tinh không phải thần, bọn họ cũng có thứ để sợ.

Cái tên này.

Sử Cường thấy Đỗ Lan cứ mãi không khai vào vấn đề mấu chốt thì cũng hơi nóng nảy, nhưng hắn là cảnh sát hình sự có biên chế chính thức, không phải nhân viên tạm thời, nên phải giữ quy tắc, nếu không sẽ mất việc: Anh kể từ đầu đi, đừng có không đầu không đuôi như thế.

Được, ban đầu tôi định nghiên cứu máy tính sinh học, cho nên tôi đi khắp nơi tìm mua não bộ.

Nhưng đột nhiên có một ngày có người đến ám sát tôi, tôi liền phòng vệ chính đáng mà phản sát lại tên sát thủ, đương nhiên não của hắn cũng không lãng phí.

Tiếp đó tôi phát hiện ra mình thực chất đã bị giám sát, là kỹ thuật của người Tam Thể.

Người Tam Thể chính là hàng xóm cách chúng ta 4,22 năm ánh sáng, bọn họ vì môi trường hành tinh quá khắc nghiệt không sống nổi nữa nên muốn xâm lược thực dân Trái Đất.

Các anh nghĩ xem, chuyện người ngoài hành tinh xâm lược cũng chẳng liên quan gì đến tôi, thế mà bọn chúng lại muốn giết tôi.

Đây không phải là khinh người quá đáng sao.

Sau đó đám tay sai dẫn đường của người Tam Thể tại Trái Đất tìm đến, nói là muốn chứng kiến cái chết của tôi, nhưng tôi đường

đường là một nhà khoa học điên làm sao có thể chết được.

Cho nên tôi liền cứ lý lẽ mà tranh luận với hai tên tay sai đó, luận về khẩu tài bọn chúng căn bản không phải đối thủ của tôi, thế là thẹn quá hóa giận, bọn chúng hạ lệnh cho lính bắn tỉa tấn công tôi.

May mà tôi mạng lớn, sau đó tôi gọi điện báo cảnh sát.

Đồng chí cảnh sát, đây chính là những gì tôi đã gặp phải.

Viên cảnh sát ghi chép lời khai đều ngẩn người, tay đã dừng lại, hắn nghi ngờ tên tội phạm này là kẻ điên, nói cái gì với cái gì vậy chứ.

Lời khai này quá mức khó tin, căn bản không thể đưa ra tòa, chỉ có thể coi như lời lảm nhảm của kẻ điên.

Sử Cường cũng ngẩn ra, những lời khai này đương nhiên nghe rất giả, giả cứ như đang nói đùa, nhưng hắn lại có cảm giác nội dung ẩn chứa trong đó đều là sự thật, cho nên hắn tiếp tục hỏi: Vậy còn chuyện các nhà khoa học tự sát thì sao.

Đó cũng là do người Tam Thể giở trò.

Người Tam Thể lập ra một tổ chức Khoa Học Biên Giới gồm đám tay sai tại Trái Đất, sẽ tiết lộ từng chút một thông tin nội bộ về việc người Tam Thể khóa chết khoa học Trái Đất, sau đó xem phản ứng của các nhà khoa học.

Tự sát chỉ là một loại kết quả, ngoài ra còn có kẻ đầu quân cho người Tam Thể.

Sử Cường cắt ngang cuộc thẩm vấn, bởi vì những nội dung này đã quá mức khó tin, hắn cần liên hệ với cấp trên.

Lúc này cấp trên cũng đã biết chuyện, thậm chí còn phái cả các nhà khoa học quân đội tới.

Các nhà khoa học xác định Đỗ Lan quả thực đã biến não bộ thành máy tính, loại kỹ thuật này tuyệt đối không thể làm giả.

Còn về chuyện người ngoài hành tinh gì đó thì chưa có chứng cứ gì.

Sử Cường bày tỏ hắn và Uông Miểu có thể tiếp tục kế hoạch nằm vùng, điều tra xem bộ mặt thật của Khoa Học Biên Giới có phải là đang tuyển chọn tay sai hay không.

Vụ án này trực tiếp do quân đội tiếp quản, Đỗ Lan cũng trở thành phạm nhân của quân đội, bị giam giữ nghiêm ngặt.

Khoảng một tháng sau, Đỗ Lan có thêm một bạn cùng phòng: Đây không phải là Diệp nữ sĩ sao, bà cũng vào đây ngồi à.

Xem ra Tổ chức Tam Thể Trái Đất ETO đã bị tiêu diệt.

Uông Miểu thành công hoàn thành trò chơi thực tế ảo, đáp án chính xác của trò chơi chính là Mô hình tinh hệ Tam Thể là vô giải.

Sau khi phá giải trò chơi, anh ta nhận được lời mời của Tổ chức Tam Thể Trái Đất, đi đến con tàu Ngày Phán Xét Judgment Day, gặp Y Văn Tư Evans và Diệp Văn Khiết.

Để lấy được tình báo trên tàu, Sử Cường đã lên kế hoạch Cổ Tranh, chính là lợi dụng sợi nano siêu dẫn do Uông Miểu phát triển bố trí nhiều tầng dây chặn ngang trên kênh đào Panama, cắt nát con tàu.

Rất nhiều người đã chết, thuyền viên và các nhà khoa học trên tàu chết quá nửa, Y Văn Tư cũng chết, bị sợi nano cắt thành từng mảnh.

Diệp Văn Khiết vận khí tốt, không chết, nhưng cũng bị bắt giữ.

Hành động này tiến hành tại Panama, chứng tỏ đã là nhiệm vụ của Liên Hợp Quốc, càng chứng minh Liên Hợp Quốc đã tin vào chuyện người Tam Thể.

Bởi vì Y Văn Tư tuyển mộ tay sai trên toàn thế giới, chuyện các nhà khoa học tự sát xảy ra trên phạm vi toàn cầu, mà việc quấy nhiễu thí nghiệm bằng Trí Tử Sophon cũng được tiến hành khắp nơi.

Sau khi xác định sự tồn tại của Tổ chức Tam Thể Trái Đất, quốc tế lập tức định nghĩa tổ chức này là tổ chức khủng bố, cho nên mới có hành động liên hợp lần này.

Trước đó Diệp Văn Khiết đã chịu thẩm vấn tại Liên Hợp Quốc, đã không còn giá trị khai thác nên mới bị dẫn độ về nước giam vào ngục quân sự, trở thành bạn tù của Đỗ Lan.

Diệp Văn Khiết không ngờ Đỗ Lan còn sống, nhưng bà ta tưởng Đỗ Lan được người ta cứu về, nên cũng không quá ngạc nhiên.

Những gì có thể làm bà ta đều đã làm rồi, tiếp theo bà ta có thể rút lui khỏi vũ đài, sau này sẽ là cuộc đấu trí giữa người Trái Đất và người Tam Thể.

Liên Hợp Quốc biết người ngoài hành tinh sắp đến, đây là một tin xấu, bởi vì người Tam Thể muốn đến thực dân, hơn nữa bọn họ còn khóa chết nền khoa học Trái Đất, còn nói người Trái Đất là sâu bọ.

Thái độ cao cao tại thượng không ai bì nổi này chứng minh đối phương căn bản chưa từng nghĩ đến chuyện cùng tồn tại.

Hủy diệt ngươi, có liên can gì tới ngươi.

Thái độ kiêu ngạo và kỹ thuật cao siêu của người Tam Thể khiến người Trái Đất cảm thấy sợ hãi.

Những nhà khoa học như Uông Miểu suýt chút nữa thì nghĩ quẩn mà tự sát.

Đối mặt với kẻ địch không thể chiến thắng, người Trái Đất dường như không còn thủ đoạn phản kháng.

Vẫn là Sử Cường dẫn Uông Miểu đi xem cánh đồng đầy châu chấu, nói cho đối phương biết nhân loại vẫn luôn muốn tiêu diệt sâu bọ, nhưng sâu bọ có bao giờ bị tiêu diệt đâu.

Cho nên người Tam Thể cũng không thể tiêu diệt nhân loại, từ khoảnh khắc bọn họ coi nhân loại là sâu bọ, người Tam Thể đã định trước sẽ bị sâu bọ quấn lấy vĩnh viễn không được yên ổn.

Sử Cường là một người thô kệch, nhưng hắn lại sở hữu suy nghĩ chân thực và trực tiếp nhất của con người, đó là sống sót rất quan trọng.

Thế giới thay đổi rồi, Liên Hợp Quốc hiện tại vẫn chưa công bố tin tức về người Tam Thể, sợ gây ra khủng hoảng, mặc dù còn 400 năm nữa người Tam Thể mới đến.

Hiện tại việc bọn họ cần làm là nghĩ biện pháp đấu tranh, bất kể biện pháp gì miễn là mang lại hy vọng đều được.

Nghiên cứu đầu tiên chính là làm sao tránh được sự quan sát của Trí Tử, che giấu tình báo của người Trái Đất.

Chương 1704

Người Tam Thể đã gửi đến bốn hạt Trí Tử, những Trí Tử này lợi dụng lý thuyết rối lượng tử, có thể tiến hành đàm thoại thực tế với hành tinh Tam Thể, hơn nữa có thể đồng thời quấy nhiễu nghiên cứu khoa học của Trái Đất.

Nhưng Trí Tử dù nhỏ đến đâu cũng là hạt cơ bản, cho nên vẫn có thể chắn được, chỉ cần khe hở tường chắn đủ kín là có thể ngăn Trí Tử ở bên ngoài.

Vì thế các nước đều xây dựng những căn phòng bảo mật gọi là Điểm mù Trí Tử, tiến hành kế hoạch chiến lược bên trong phòng.

Vô số nhà quân sự, nhà khoa học đều đang ở trong đó xuất mưu bày kế.

Đỗ Lan và Diệp Văn Khiết cũng từ tội phạm phản nhân loại trở thành tham mưu, gia nhập một tổ chiến lược.

Đương nhiên bọn họ mỗi lần đều phải đeo còng tay, nhưng xét thấy sự hiểu biết của bọn họ đối với người Tam Thể, các nhà khoa học khác đều nguyện ý nghe ý kiến của họ.

Việc xây dựng chiến lược chống lại người Tam Thể được chia thành hợp tác quốc tế và chiến lược bản quốc.

Hợp tác quốc tế là nơi nhân tài xuất sắc nhất toàn thế giới tề tựu nghiên cứu.

Mà chiến lược bản quốc là nhân tài trong nước vạch ra một số chiến lược mang đặc sắc quốc gia.

Người Tam Thể xâm lược là chuyện của toàn nhân loại, cũng giống như đối mặt với lũ lụt sóng thần, là thiên tai cần tập hợp sức mạnh của tất cả mọi người mới có thể vượt qua.

Các nước trên thế giới cũng đồng lòng hợp tác, ngoại trừ năm nước thường trực Hội đồng Bảo an, các nước như Đức, Nhật Bản, Ấn Độ cũng toàn lực ủng hộ.

Đỗ Lan và Diệp Văn Khiết thuộc về nhóm tham mưu trong nước, chỉ có thể tham dự một số kế hoạch nhỏ, bởi vì tài nguyên lớn nhất đều đã đổ dồn chi viện cho kế hoạch toàn cầu.

Căm thù chung một kẻ địch, hôm nay tất cả đều lấy việc ngăn chặn người Tam Thể làm mục tiêu cao nhất.

Liên Hợp Quốc đã thành lập một đội quân vũ trụ, nhận được sự hỗ trợ kỹ thuật hàng không tiên tiến nhất của các nước lớn, nhiều cường quốc hàng không hiện đang toàn lực phát triển kỹ thuật vũ trụ.

Đương nhiên chuyện này không phải một sớm một chiều có thể phát triển ra được.

Tuy rằng trong thời kỳ Chiến tranh Lạnh, Liên Xô và Mỹ đã từng chạy đua vũ trang không gian, trong thời gian ngắn đã lên vũ trụ và Mặt Trăng, nhưng điều đó căn bản không có ý nghĩa gì lớn về mặt quân sự thực chiến.

Lần này tập hợp sức mạnh toàn cầu, cái cần phát triển là kỹ thuật hàng không có ý nghĩa thực tế, là muốn để nhân loại có thể phòng ngự kỹ thuật của kẻ địch trong vũ trụ.

Tuy nhiên việc hợp tác ngay từ đầu đã gặp rắc rối, đó là tranh cãi về năng lượng cho tàu vũ trụ.

Phe bảo thủ cho rằng dùng nhiên liệu lỏng truyền thống là đủ, họ nên ưu tiên phát triển hệ sinh thái trên phi thuyền, đó mới là thứ cần thiết nhất.

Nhưng phe cách tân cho rằng phải phát triển động cơ đẩy hạt nhân, muốn mở khóa kỹ thuật phản ứng nhiệt hạch có thể kiểm soát, có điện hạt nhân trước rồi mới lên trời.

Chỉ có động cơ đẩy xung điện từ hạt nhân, phi thuyền mới có thể bay nhanh hơn.

Phe bảo thủ lại cho rằng nhân loại không thể viễn chinh, cái cần làm là phòng ngự tầm gần quanh Trái Đất, nguyên liệu truyền thống đủ dùng rồi.

Động cơ hạt nhân vô dụng, vì nhân loại không thể đi đến nơi quá xa.

Đối với sự tranh cãi này, mọi người cũng không biết ai đúng ai sai, bởi vì nhân loại hiểu biết quá ít về vũ trụ, hoàn toàn là mò đá qua sông.

Tập hợp sức mạnh toàn thế giới cũng có khả năng đi sai đường, tiêu hao quốc lực, cho nên thế giới mới cho phép đủ loại tiếng nói xuất hiện, bởi vì chỉ có tranh luận mới có thể đề xuất ra nhiều tư tưởng và lý thuyết hơn.

Ngoài năng lượng, còn có tranh luận về hệ thống vũ khí, nên dùng vũ khí năng lượng hay vũ khí động năng.

Vũ khí năng lượng chính là laser, plasma các loại.

Vũ khí động năng là súng đạn thực thể.

Đương nhiên còn có người đề xuất dùng bom hạt nhân, bất chấp tất cả, cứ dùng bom hạt nhân đương lượng lớn ném tới tấp trước đã.

Đáng tiếc những nghiên cứu này trong mắt người Tam Thể đều quá lạc hậu, kỹ thuật nhân loại đã bị khóa chết, không thể tiến hành bùng nổ công nghệ, dù cho nhân loại phát triển lý thuyết và kỹ thuật hiện có đến cực hạn, nhân loại cũng không thể đánh bại người Tam Thể.

Bởi vì trong 400 năm, nhân loại chỉ là đang chạy bộ, đường đua đến đích còn bị cố định chết.

Mà người Tam Thể lại là đang đua xe, hơn nữa đường đua vô hạn kéo dài, có thể chạy xa hơn nhân loại.

So sánh ra, ưu thế của người Tam Thể là tuyệt đối.

Hơn nữa hiện tại người Tam Thể nắm rõ nhân loại như lòng bàn tay, nhân loại nghiên cứu cái gì, người Tam Thể liền nghiên cứu ngược lại cái đó.

Nhân loại nghiên cứu bom hạt nhân, người Tam Thể nghiên cứu kỹ thuật chống bức xạ phản điện từ.

Nhân loại nghiên cứu khí độc, người Tam Thể nghiên cứu thuốc giải.

Nhân loại nghiên cứu virus sinh học, người Tam Thể nghiên cứu vắc xin chống virus đặc hiệu.

Tóm lại nhân loại nghiên cứu cái gì, người Tam Thể đều sẽ lập tức phá giải có tính nhắm vào.

Chỉ cần nhân loại không tìm ra một biện pháp nằm ngoài khả năng của người Tam Thể, thì bất kể nỗ lực thế nào cũng là công dã tràng.

Chúa không quan tâm, đây chính là thái độ của người Tam Thể.

Đương nhiên đáng giận hơn là người Tam Thể còn mở lời chế giễu, bọn họ không chỉ xem kịch, mà đợi đến khi nỗ lực của nhân loại có kết quả, còn muốn cho Trí Tử đi nói với các nhà khoa học rằng nghiên cứu của họ hoàn toàn vô dụng, người Tam Thể đã có cách giải quyết.

Điều này cũng làm cho nhân loại biết rằng bất kể họ nỗ lực thế nào, người Tam Thể đều sẽ lập tức phát triển phương án đối phó.

Trừ phi nhân loại có thể lừa gạt người Tam Thể, không để bọn họ phát hiện mục tiêu của nhân loại, như vậy mới có thể tránh việc người Tam Thể kịp thời tìm ra phương án giải quyết.

Thế là Liên Hợp Quốc chuẩn bị một kế hoạch mới: Kế hoạch Diện Bích.

Các Diện Bích Giả Wallfacers phải lấy lừa gạt làm mục đích chính, kế hoạch của bọn họ bắt buộc phải có tính lừa gạt, không thể để người Tam Thể phát hiện, đồng thời còn phải có khả năng ngăn chặn người Tam Thể.

Liên Hợp Quốc náo nhiệt thật đấy.

Đỗ Lan đang ở cơ quan chiến lược trong nước, nói thật là rất nhàn rỗi.

Những gì bọn họ có thể nghĩ đều là mấy phương án tiết kiệm tiền, ví dụ như chế độc hoặc nghiên cứu gen.

Ví dụ có một nhà khoa học đề xuất: Chúng ta nhân loại có thể tránh né người Tam Thể, chỉ cần chúng ta có thể sinh hoạt dưới nước, chúng ta thực ra có thể quay về biển cả, quay về nơi khởi nguồn của sự sống Trái Đất.

Không thể không nói ý tưởng này rất có tính khai sáng, chỉ là ở góc độ chưa đánh đã lo bại, không được mọi người chào đón.

Mọi người đều hy vọng chiến đấu, ai cũng không muốn dâng không lục địa cho kẻ thù.

Nhà khoa học đề xuất Thuyết Thoái Hóa là Bàng Minh cũng rất khổ não, đây chẳng phải là vì đánh không lại người ta sao.

Kỹ thuật Trí Tử của người Tam Thể đã vượt qua nhân loại cả ngàn năm, càng đừng nói người Tam Thể trong 400 năm này còn sẽ toàn lực phát triển.

Người Tam Thể chỉ có một tư duy tập thể, sức sản xuất bùng nổ tuyệt đối gấp trăm lần Trái Đất. 400 năm của người Tam Thể, ước tính bằng 4000 năm của nhân loại, đến lúc đó người ta đều đã phát triển động cơ tốc độ ánh sáng, 4,22 năm ánh sáng chỉ cần vài năm là đến nơi, mà nhân loại bị khóa chết công nghệ thì căn bản không có cửa thắng.

Người trẻ tuổi, ý tưởng của cậu rất tốt, tôi thích.

Đỗ Lan cảm thấy nhân loại lùi về dưới nước quả thực là một biện pháp tốt, đương nhiên tiền đề là Trái Đất sẽ không bị hủy diệt.

Nhưng lãnh đạo không thích.

Bàng Minh thở dài nói.

Kiến giải của cậu về gen khiến người ta ấn tượng sâu sắc, vậy thực ra có thể đổi một cách nghĩ khác.

Cậu nói xem nếu đem não người gắn lên phi thuyền, mỗi một chiếc phi thuyền có phải tương đương với một con người không.

Đến lúc đó nhân loại có phải có thể rời khỏi Trái Đất đi vào vũ trụ xây dựng một nền văn minh phi thuyền không.

Bàng Minh ngẩn người, cậu ta biết Đỗ Lan nghiên cứu về não bộ rất sâu, thậm chí từng chế tạo một cái máy tính sinh học cấu thành từ não bộ.

Tuy nhiên đề nghị của Đỗ Lan hiển nhiên liên quan đến một điểm, đó là cái gì mới được tính là con người.

Là cơ thể nhân loại và bộ não, hay là bộ não đơn độc, hoặc chỉ là ký ức và cơ chế phản ứng trong não.

Hoặc là linh hồn huyền huyễn hơn.

Chương 1705

Bản chất con người rốt cuộc là gì.

Nếu chỉ có não bộ, thân thể biến thành phi thuyền, vậy còn tính là người không.

Hoặc đem ký ức trong não nhập vào chip, vậy con chip này có phải là người.

Đỗ Lan cười nói: Cái cậu nói đó chỉ là cá thể người.

Cậu có biết người La Mã, người Hán và các dân tộc khác nhau chỗ nào không.

Họ là hai dân tộc hiếm hoi trên thế giới không phân biệt chủng tộc bằng huyết thống, lại hạc giữa bầy gà lưu lại nét đậm đà trong lịch sử, bởi vì họ có văn hóa đặc sắc, sức mạnh tinh thần khiến người ta hướng tới, tư tưởng họ sáng tạo ra khiến họ khác biệt với người khác.

Nhân loại cũng nên như thế, không còn câu nệ chúng ta là cái gì, mà là phải tư duy xem chúng ta đã sáng tạo ra cái gì, thứ chúng ta sáng tạo khiến chúng ta trở thành nhân loại.

Nếu nhân loại chúng ta không có sáng tác, vậy chúng ta cũng chỉ là vật trang trí trong giới tự nhiên mà thôi.

Cho nên phàm là cá thể trong vũ trụ công nhận văn hóa nhân loại thì đều là nhân loại, chúng ta nên vứt bỏ thiên kiến, nghênh đón một quan niệm vũ trụ hoàn toàn mới.

Đỗ Lan ân cần dạy bảo, giống như người truyền giáo.

Bàng Minh nghe xong lại thấy sáng tỏ thông suốt, quả thực bọn họ sắp phải đối mặt với kỷ nguyên vũ trụ, là lúc vứt bỏ quan niệm cũ để khai sáng một nền văn hóa nhân loại vũ trụ hoàn toàn mới: Không sai, quan trọng là nhân loại đã làm gì, chứ không phải nhân loại là cái gì.

Đối mặt cùng một sự vật, phản ứng khác nhau khiến cá thể có sự khác biệt.

đối mặt với vũ trụ, thái độ khác nhau quyết định sự khác biệt về văn hóa.

Chính là như vậy, không sai.

Chỉ là Bàng Minh rất nhanh lại nghi hoặc, bởi vì văn hóa nhân loại quá đa nguyên hóa, ý thức hệ cũng có rất nhiều, cậu ta không biết loại văn hóa nào mới có thể đại diện cho nhân loại nghênh đón vũ trụ, hay là bọn họ phải khai sáng một hệ thống văn hóa nhân loại hoàn toàn mới.

Trong vũ trụ có rất nhiều người ngoài hành tinh, vậy văn hóa nhân loại rốt cuộc ở phương diện nào mới có tính độc đáo, mới là duy nhất, là thứ nhân loại có mà người vũ trụ không có, mới là thứ khiến người vũ trụ vừa nhìn liền nhớ tới nhân loại.

Nhà khoa học trẻ tuổi không khỏi nhìn về phía Đỗ Lan, vị tội phạm thông thái này, hy vọng hắn có thể giải đáp nghi hoặc.

Đừng hỏi, hỏi chính là điên cuồng.

Phòng làm việc chiến lược nơi Đỗ Lan ở chỉ có một lượng vốn ít ỏi, tuy có không ít đề nghị xem ra không tệ, nhưng cái có thể thực hiện được rất ít.

Quốc gia vẫn coi trọng kế hoạch Diện Bích hợp tác quốc tế hơn, kế hoạch này sẽ trở thành mấu chốt đánh cờ với người Tam Thể.

Nhưng không có vốn không có nghĩa là không thể nghiên cứu, Đỗ Lan bày ra cho Bàng Minh một hệ thống triết học hoàn toàn mới — Triết học Vũ trụ.

Bàng Minh nguyện ý trở thành đối tượng thực hiện đầu tiên, cái gọi là thực nghiệm chính là tiến hành cải tạo cơ thể người, lấy não bộ ra lắp vào trong máy móc, quan sát xem phương thức tư duy của não bộ có vì cơ thể khác biệt mà thay đổi hay không.

Bàng Minh nguyện ý hy sinh vì khoa học, cho nên chính cậu ta hỗ trợ Đỗ Lan mang về những thứ mà quân đội tuyệt đối sẽ không cho Đỗ Lan chạm vào như các loại vật phẩm nguy hiểm.

Cuối cùng não của Bàng Minh được lấy ra, lắp đặt vào một con robot hút bụi đã được cải tiến, cậu ta trở thành người máy cải tạo đầu tiên.

Bàng Minh vẫn có thể suy nghĩ, nhưng vì chỉ có camera và microphone cơ bản nhất, nên cậu ta chỉ có thể nhìn và nghe, vẫn chưa thể mở miệng nói chuyện.

Đợi đến khi mọi người phát hiện Bàng Minh bị cải tạo, Đỗ Lan lần nữa bị khóa chặt.

Bọn họ đều không ngờ sẽ thành ra như vậy, rõ ràng đã cẩn thận dè chừng rồi, không ngờ Đỗ Lan lại có thể thuyết phục Bàng Minh tự mình hiến thân, đây quả thực là giao kèo của ma quỷ.

Nhìn Bàng Minh mất đi thân thể chỉ còn lại não bộ, tất cả mọi người đều rùng mình ớn lạnh.

Cái tên này, nên bắn bỏ anh.

Một nữ thiếu tá phẫn nộ trừng mắt nhìn Đỗ Lan, có thể rút súng bất cứ lúc nào, bởi vì cô có hảo cảm với Bàng Minh, đó là một nhà khoa học trẻ tuổi ưu tú, nhưng hiện tại toàn bộ đã bị Đỗ Lan hủy hoại.

Người trẻ tuổi bây giờ ấy à, đúng là quá ích kỷ.

Đỗ Lan nói: Hãy nghĩ đến các tiên liệt thời kỳ lập quốc lớp sau nối tiếp lớp trước đánh hạ giang sơn cho hậu nhân đi, bọn họ sẽ không treo nhân quyền và chủ nghĩa nhân đạo bên miệng đâu, đến lúc bọn họ phải hy sinh thì bọn họ tuyệt đối sẽ không nhíu mày.

Nhưng các người thì sao.

Người Tam Thể 400 năm sau mới tới, nhưng các người lại không nghĩ làm chút gì cho hậu nhân 400 năm sau, chỉ nghĩ đến hiện tại, mặc kệ sau khi chết hồng thủy ngập trời.

Các người đã bị giá trị quan phổ quát tẩy não rồi, từng người cứ treo dân chủ tự do bên miệng, cũng chẳng qua là muốn mưu đoạt đời sống vật chất tốt hơn.

Cái các người muốn là dân chủ và tự do cá nhân, căn bản không phải vì toàn thể nhân loại.

Sự phẫn nộ của cô chỉ có thể chứng minh sự ích kỷ của cô, giác ngộ tư tưởng của cô không bằng cậu nhóc Bàng Minh này.

Tuy nhiên nữ thiếu tá lại không thấy Đỗ Lan có lý: Vậy tại sao anh không đi hy sinh.

Anh có năng lực như thế, thì tự mình đi đi, tại sao lại hại cậu ấy.

Bởi vì chỉ có tôi có bản lĩnh này, bởi vì người Tam Thể sợ hãi tôi.

Đỗ Lan nói: Nếu người người đều thiển cận như cô, chi bằng hiện tại toàn nhân loại tiến hành nghi thức tự sát, quét dọn Trái Đất sạch sẽ tặng cho người Tam Thể cho xong.

Đã quyết định phải chiến đấu, vậy thì định trước phải có hy sinh.

Hiện tại Bàng Minh vì nghiên cứu mà cống hiến bộ não trẻ tuổi, chỉ cần thành công thì cậu ấy chính là anh hùng vĩnh thùy bất hủ.

Đỗ Quyên, cô không phải là đối thủ của hắn.

Cô gái này hóa ra là cùng họ với Đỗ Lan.

Lúc này Thiếu tướng phụ trách cả viện nghiên cứu đã tới, ông là một người trung niên tràn trề tinh lực, có ánh mắt sắc bén như chim ưng: Tôi đồng ý cho cậu tiếp tục nghiên cứu, nhưng tôi sẽ cho người giám sát cậu 24 trên 24.

Đỗ Quyên không ngờ Thiếu tướng lại đồng ý hành vi giống như ác ma này, cô cảm thấy không thể lý giải nổi.

Nhưng Đỗ Lan nói đúng, những gì bọn họ làm hiện tại thực ra đều là vì con cháu đời sau.

Kẻ địch 400 năm sau mới đến, nếu người hiện đại mặc kệ không quan tâm thì hoàn toàn có thể tiêu dao sống đến già chết, thậm chí con trai, cháu trai, chắt trai của mình đều có thể sống rất tốt.

Họ có thể vô tích sự ngồi chờ người Tam Thể qua đây diệt tuyệt huyết mạch của họ.

Tuy rằng rất xin lỗi hậu nhân, nhưng trong 400 năm mỗi một người đều có thể sống trọn vẹn cuộc đời ngắn ngủi trăm năm.

Nhưng bọn họ đã lựa chọn đấu tranh, không muốn để hậu đại oán trách nói tổ tiên mình đều là một lũ khốn nạn tư lợi.

Đã chọn đấu tranh, vậy thì phải chuẩn bị sẵn sàng cho sự hy sinh.

Còn một điểm nữa, nếu cậu còn cần vật thí nghiệm, xin cậu đừng ra tay với người trong phòng thí nghiệm, tôi sẽ xin một đám tử tù qua đây, cậu sẽ có đủ nguyên liệu.

Vị Thiếu tướng thiết huyết mới là người thực sự có giác ngộ, tuy rằng ông sẽ có áp lực, thậm chí bị hậu nhân coi là đao phủ.

Nhưng ông bắt buộc phải đưa ra lựa chọn, là yêu quý lông vũ của mình hay là đi xuống vũng bùn, ông chọn đi xuống vũng bùn.

Đỗ Lan cười: Tôi còn cần bà Diệp Văn Khiết giúp đỡ.

Không vấn đề.

Đỗ Quyên cả người đều lạnh toát, cô không hiểu vì sao kẻ địch còn chưa tới, nhân loại đã giơ đồ đao về phía đồng bào.

Vì sao lại có người có thể lạnh lùng vứt bỏ ranh giới cuối cùng của đạo đức con người như thế.

Nếu nhân loại triệt để từ bỏ giới hạn, vậy người còn là người sao.

Không có bất kỳ giới hạn nào thì nhân loại cũng chẳng qua là dã thú, dù có bị diệt tuyệt cũng chẳng có gì đáng tiếc.

Đỗ Quyên không thể hiểu nổi, sinh tồn thực sự quan trọng hơn tất cả sao.

Nếu nhân loại cứ liên tục phá vỡ giới hạn, cuối cùng nhân loại sống sót lại được tính là cái gì.

Cô cảm thấy con người sở dĩ trở thành linh trưởng của vạn vật, chính là vì có lễ nghĩa liêm sỉ.

Chỉ có thể nói da mặt của vị nữ thiếu tá này quá mỏng, giết sạch người da đỏ cũng có thể trở thành Lễ Tạ Ơn, lịch sử nhân loại chính là hết lần này đến lần khác phá vỡ giới hạn.

Chỉ có thể nói giới hạn của nhân loại luôn bị đánh giá quá cao, nhân loại còn lâu mới Chân Thiện Mỹ đến thế.

Nếu nhân loại thực sự chết sạch, vậy đến khi người ngoài hành tinh nói nhân loại tàn bạo vô sỉ là rác rưởi vũ trụ, thì sẽ chẳng có ai đứng ra phản bác.

Nhưng nếu nhân loại sinh tồn được, đợi đến khi người ngoài hành tinh lại nói những sự thật này, nhân loại có thể phản kích, còn có thể kể ra vô số ưu điểm của nhân loại, còn có thể tìm cớ cho sự tàn bạo vô sỉ của nhân loại.

Thậm chí nếu thực lực nhân loại vượt qua người ngoài hành tinh, nhân loại còn có thể nói tàn bạo vô sỉ đó là bản tính tranh đua vươn lên của nhân loại, người ngoài hành tinh không có cho nên mới không bằng nhân loại.

Con người sở dĩ trở thành con người là bởi vì con người có thể vô sỉ cũng có thể cao thượng, sự chuyển tiếp mượt mà giữa vô sỉ và cao thượng mới tạo nên nhân loại hôm nay.

Khi ở thế yếu thì vô sỉ, khi chiếm ưu thế tuyệt đối thì dùng lễ nghĩa liêm sỉ bao bọc chính mình.

Thiếu tướng sau khi trở về bắt đầu viết nhật ký, ghi chép lý thuyết triết học vũ trụ của Đỗ Lan, đồng thời bắt đầu viết kế hoạch thích ứng vũ trụ của nhân loại, đây đều là do Đỗ Lan đề xuất.

Chính là cải tạo cơ thể người, để nhân loại thích ứng với hoàn cảnh vũ trụ, khi cần thiết sẽ rời khỏi Trái Đất sinh tồn trong chân không và nhiệt độ thấp của vũ trụ, trở thành văn minh phiêu lưu.

Nếu nhân loại biến thành thứ giống như máy móc, thì sẽ không cần hệ thống duy trì sự sống phức tạp, có thể đơn giản thô bạo tiến vào vũ trụ, đến lúc đó sẽ tiết kiệm được không ít chi phí.

Hơn nữa chi phí nghiên cứu của Đỗ Lan cũng không cao, chỉ là thực nghiệm trên cơ thể người, vào lúc này bảy tỷ người căn bản không đáng tiền.

Vấn đề duy nhất vẫn là vấn đề luân lý muôn thuở: Thế nào là con người.

Cái này cần phải tuyên truyền lý thuyết triết học vũ trụ của Đỗ Lan, không phải một sớm một chiều có thể có hiệu quả.

Tuy nhiên Thiếu tướng rất coi trọng Đỗ Lan, bất tri bất giác Thiếu tướng cũng đã trở thành tín đồ.

Chương 1706

Để nhân loại có thể tiếp tục tồn tại, cần phải có loại nhà khoa học não động mở toang mà lại còn có thực lực như Đỗ Lan, không chỉ xây dựng lý thuyết mà còn phải bắt tay vào cải tạo.

Đương nhiên suy nghĩ này của Thiếu tướng kỳ thực cũng là chưa đánh đã lo bại, chưa đánh trận nào đã lo đường lui trước.

Sức mạnh của người Tam Thể thực sự quá mức cường đại, là quân nhân càng có thể hiểu được chênh lệch giữa hai bên.

Người Trái Đất chưa từng tiến hành dù chỉ một cuộc chiến tranh vũ trụ, lý thuyết chiến tranh hiện có đều không hỗ trợ chiến tranh vũ trụ, căn bản không biết đánh thế nào, lại làm sao nói đến đánh thắng.

Nhưng nếu nhân loại bị cải tạo và dung hợp với máy móc, tiến có thể một bộ não một phi thuyền tổ chức hàng tỷ chiến hạm nghênh địch, lui cũng có thể rời khỏi Trái Đất đi vào vũ trụ thâm không, có thể nói là biện pháp tốt nhất cử lưỡng tiện, cho nên Thiếu tướng mới ủng hộ Đỗ Lan.

Giấy không gói được lửa, tin tức người Tam Thể sẽ xâm lược Trái Đất sau 400 năm vẫn bị một số cư dân mạng nhiệt tình công bố lên mạng.

Đương nhiên loại tin tức thuyết âm mưu này có rất nhiều, còn có người nói chính mình là người ngoài hành tinh cơ mà, nhưng chứng cứ càng ngày càng nhiều, làm cứ như thật vậy.

Người bán tín bán nghi cũng ngày càng đông, cuối cùng thì tất cả thông tin đều được xác thực, thậm chí còn có các kế hoạch của Liên Hợp Quốc, cũng như kế hoạch Diện Bích mới nhất.

Tổng thư ký Liên Hợp Quốc phát biểu diễn thuyết, sau đó năm nước thường trực cũng công khai tin tức tại nước mình, đơn giản mà nói là mọi người đừng hoảng, Liên Hợp Quốc đã nghĩ ra biện pháp, đồng thời đang toàn lực phát triển khoa học kỹ thuật nhất định sẽ bảo vệ Trái Đất.

Nhưng khủng hoảng tịnh không biến mất, lúc đầu ngay cả những nhà khoa học tinh anh của nhân loại còn không chịu nổi hiện thực này, huống chi là người bình thường.

Những người thường đáng yêu nghe nói rò rỉ hạt nhân là tranh nhau mua muối, những người tin sóng WiFi phát ra bức xạ gây ung thư làm sao có thể chấp nhận chuyện này.

Tuy là cuộc xâm lược sau 400 năm, nhưng khủng hoảng xác thực lập tức bùng nổ, không ít địa điểm xảy ra hỗn loạn thừa nước đục thả câu, trị an rối tinh rối mù, cảnh lực cũng không đủ.

Cũng may là trước khi công bố tin tức, đại bộ phận quân đội và giới tinh anh đã biết trước, biểu hiện cảm xúc rất ổn định.

Khủng hoảng đến nhanh đi cũng nhanh, bởi vì mọi người rất nhanh phát hiện ra mình đang lo lắng cho chuyện của 400 năm sau, tuy không phải lo bò trắng răng, cũng có chút quá lo xa.

May mà hỗn loạn không tiếp tục mở rộng, đợi đến khi mọi người bình tĩnh lại, mọi người không khỏi muốn hỏi người Tam Thể là ai, người Tam Thể ở đâu, người Tam Thể vì sao muốn xâm lược Trái Đất.

Thế là chuyên gia hào nhoáng lên sóng bắt đầu phổ cập kiến thức về người Tam Thể, đồng thời Liên Hợp Quốc cũng công bố một loạt kế hoạch của họ, đặc biệt là kế hoạch Diện Bích.

Mọi người mới biết người Tam Thể là hàng xóm của người Trái

Đất, họ vì hoàn cảnh quá khắc nghiệt nên muốn di dân.

Mặt trời của người Tam Thể vô cùng nguy hiểm, thậm chí có khả năng sẽ phát nổ, vì cầu sinh mà đến Trái Đất.

Vậy thì người Trái Đất lại muốn nói, họ cũng không phải không giảng tình người, người Tam Thể đã tiên tiến như thế, họ có thể dùng kỹ thuật đổi không gian, họ giao ra kỹ thuật, người Trái Đất có thể nhường chỗ cho họ ở.

Ví dụ như Úc, đất rộng người thưa, hoan nghênh người Tam Thể đến ở.

Ví dụ như Canada cũng vậy, còn có Nam Cực Bắc Cực, sa mạc Sahara các kiểu, thực ra phạm vi hoạt động của bảy tỷ người rất nhỏ, Trái Đất còn rất nhiều nơi có thể dung nạp thêm người, chỉ là tài nguyên không đủ.

Nhưng người Tam Thể đã có kỹ thuật, vậy thì đi khai thác năng lượng ngoài không gian, chẳng phải vẹn cả đôi đường.

Người Trái Đất vẫn rất hiếu khách, họ có thể chung sống hòa bình.

Đối với những suy nghĩ ngây thơ này, chỉ có đại quốc Đông Á cười lạnh liên hồi, chung sống hòa bình.

Năm đó Đại Thanh cũng nghĩ như vậy, kết quả chẳng phải bị người ta đánh cho bầm dập sao.

Người ta có kỹ thuật có năng lực, dựa vào cái gì không cướp lấy Trái Đất.

Hiện tại Trái Đất đã biến thành Đại Thanh, lạc hậu thì sẽ bị đánh.

Cho nên chỉ có thể đấu tranh, đây là suy nghĩ của người Đông Á, họ còn 400 năm thời gian, còn có cơ hội.

Nhưng hiện thực rất tàn khốc, Trí Tử khóa chết kỹ thuật lượng tử của Trái Đất, có thể nói nhân loại đã đi vào ngõ cụt.

Sự phát triển kỹ thuật thực dụng của nhân loại hiện nay, thực chất là sự kiểm soát đối với hạt vi mô.

Lần thứ nhất là phát hiện phân tử, lần thứ hai là phát hiện nguyên tử, sau đó lại là hạt nhân nguyên tử, điện tử, sau đó là neutron, proton, về sau còn có quark.

Trong quá trình phát hiện bản chất hạt, sự hiểu biết của nhân loại về ảo diệu của vũ trụ cũng từng bước sâu sắc hơn, rất nhiều nhà khoa học tin rằng tốc độ ánh sáng nằm trong lượng tử, giải khai bí ẩn lượng tử là có thể nắm giữ tốc độ ánh sáng.

Đáng tiếc hiện tại Trí Tử đã cắt đứt sự tìm tòi của nhân loại đối với hạt cơ bản.

Tuy nhiên người Tam Thể cũng có điểm yếu, đó là không hiểu mưu kế, cho nên Liên Hợp Quốc mới có kế hoạch Diện Bích Giả, họ tuyển chọn bốn người Diện Bích Wallfacers, kỳ vọng họ có thể nghĩ ra phương thức đả kích người Tam Thể.

Đến nay nhân loại dường như vẫn còn hy vọng.

Nhưng trong dân gian lại có một sự bất an vi diệu, loại bất an này không nhìn thấy không sờ được, nhưng xác thực tồn tại, tuy hiện tại ẩn giấu đi, nhưng chỉ cần điều kiện thỏa mãn thì tùy thời có thể bùng nổ.

Mọi người tuy vẫn đi làm bình thường, nội tâm lại khác với trước kia.

Thiếu tá Đỗ Quyên vẻ mặt xanh mét, bởi vì thực nghiệm của Đỗ Lan thật sự tàn nhẫn vô cùng, hơn nữa vô cùng đơn giản thô bạo, phòng thí nghiệm thường xuyên máu thịt be bét.

Diệp Văn Khiết được bổ nhiệm làm trợ thủ cho Đỗ Lan, nhưng khi làm việc cơ bản không chen tay vào được, chỉ cần dùng một đôi tai là đủ.

Không sai, Diệp Văn Khiết chỉ cần nghe Đỗ Lan lải nhải là đủ, Đỗ Lan nói nhiều nhất chính là chuyện hồi sinh Dương Đông.

Nhưng Diệp Văn Khiết dường như là sắt đá, tịnh không có một chút phản ứng nào, hoàn toàn không biểu hiện ra dáng vẻ động lòng.

Bà ta biết Đỗ Lan đáng sợ nhất không phải là thực nghiệm tàn nhẫn, mà là ngôn luận của hắn, hiện tại hắn hiển nhiên là muốn dùng ngôn ngữ ăn mòn nội tâm bà ta, bà ta tuyệt đối không thể dao động.

Thật ra bà và tôi đều biết người Tam Thể và người Trái Đất tranh đấu đến cuối cùng rất có thể là lưỡng bại câu thương, bởi vì trong vũ trụ có rất nhiều tồn tại còn đáng sợ hơn cả người Tam Thể, không phải sao.

Muốn đồng quy vu tận thực ra rất đơn giản, chỉ là có giá trị hay không mà thôi.

Đỗ Quyên đứng ở bên ngoài, nhưng lời của Đỗ Lan vẫn lọt vào tai không sót một chữ.

Cô cảm thấy Đỗ Lan đúng là chém gió không cần bản thảo, nghe hắn nói cứ như hắn còn lợi hại hơn cả bốn vị Diện Bích Giả mà Liên Hợp Quốc chọn, quả thực là trong lúc nói cười có thể khiến người Tam Thể tro bay khói diệt, rõ ràng chỉ là một tên đao phủ, công phu mồm mép thì lợi hại, chính vì thế mà Bàng Minh mới bị lừa gạt đi.

Nghĩ đến Bàng Minh, Đỗ Quyên lại nhịn không được muốn nổi giận, nhân tài ưu tú như thế lại bị Đỗ Lan hủy hoại, Đỗ Lan tội không thể tha.

Chỉ cần chứng minh Đỗ Lan là kẻ lừa đảo, dù cho vi phạm quân kỷ cô cũng muốn bắn bỏ Đỗ Lan.

Đỗ Quyên.

Ngay lúc Đỗ Quyên giận không kìm được, một âm thanh cơ khí lại phát ra từ bên chân Đỗ Quyên, là con robot hút bụi thành tinh rồi.

Đương nhiên không phải, là Bàng Minh đạt được năng lực nói chuyện, có thể bắt đầu giao lưu, tuy rằng cậu ta vẫn chỉ có thị giác và thính giác, nhưng ít nhất cậu ta đã có thể biểu đạt cảm tri rồi.

Thực ra mục tiêu tốt nhất của loại thực nghiệm này là những người có khả năng diễn đạt bằng lời nói xuất sắc, bởi vì chỉ có như vậy họ mới có thể miêu tả ra sự thay đổi khi biến thành máy móc.

Biểu cảm của Đỗ Quyên cứ như gặp ma, trong đôi mắt có kinh khủng cũng có chán ghét còn có một chút kích động.

Kinh khủng và chán ghét rất đơn giản, bởi vì cô tưởng Bàng Minh đã chết, mà con robot hút bụi này căn bản không phải Bàng Minh, mà là quái vật.

Kích động, là Đỗ Quyên hy vọng linh hồn Bàng Minh vẫn tồn tại.

Đỗ Quyên.

Bàng Minh còn đang thích ứng thiết bị đầu ra âm thanh mới, cho nên hiện tại cậu ta chỉ có thể lặp lại hai chữ này.

Đỗ Quyên chịu không nổi nữa, cô xoay người bỏ chạy, cô thực sự không thể chấp nhận chuyện này.

Diệp Văn Khiết nhìn tất cả, thầm nghĩ thực nghiệm của Đỗ Lan cuối cùng thực sự có thể thành công sao.

Bà ta nhịn không được hỏi: Não bộ cần dưỡng chất, cho dù đổi thành cơ thể máy móc, nhưng não bộ vẫn yếu ớt.

Đừng nôn nóng, chúng ta còn có thời gian, vấn đề sẽ được giải quyết từng cái một.

Đỗ Lan nói: Bàng Minh có thể nói chuyện, chứng minh đây là một sự khởi đầu vô cùng tốt.

Đợi đến khi nghiên cứu thấu đáo não bộ, chúng ta sẽ phát triển cơ thể hoàn toàn mới, sẽ tốt lên thôi.

Diệp Văn Khiết cũng phải thừa nhận Đỗ Lan rất có thiên phú.

Đương nhiên trừ thiên phú ra, còn nhờ sự ủng hộ của Thiếu tướng, ở đây Đỗ Lan hoàn toàn không chịu sự ràng buộc của luân lý pháp luật, hắn muốn làm gì cũng được, thậm chí là thực nghiệm trên cơ thể sống.

Tiếng thảm thiết của đám tử tù đã là chuyện cơm bữa, e rằng hiện tại bọn họ thà bị xử bắn cũng không muốn rơi vào tay Đỗ Lan.

Nhưng thành quả của loại thực nghiệm phi nhân tính này rất đáng mừng, thời gian một tháng bằng thành quả mười tháng, rất nhiều thứ trước kia không được nhận biết đều bị Đỗ Lan khai quật ra, đây chính là hiệu suất của thực nghiệm sống.

Viện nghiên cứu công nghệ sinh học Hines hôm nay đón chào một nhân viên mới, đó là một quý cô tóc vàng cao ráo ưu nhã, mặc một chiếc váy liền thân màu trắng gạo bó sát, phác họa ra đường cong chữ S hoàn mỹ.

Chương 1707

Tôi tìm bác sĩ Sơn Sam Huệ Tử Keiko Yamasuki.

Sơn Sam Huệ Tử là vợ của viện trưởng Bill Hines, mà Bill chính là một trong bốn vị Diện Bích Giả.

Viện nghiên cứu này tập hợp những nhà khoa học thần kinh học ưu tú nhất thế giới, bọn họ đang nghiên cứu một thứ có thể khiến toàn nhân loại không bao giờ cảm thấy sợ hãi nữa, một thứ tư tưởng cương ấn Mental Seal khiến cả trẻ con cũng có thể bưng súng phản kháng lại sức mạnh tuyệt đối của người Tam Thể.

Đó là thông qua điểm giao tiếp thần kinh của não bộ, cấy vào trong đó một niềm tin mà bản thân tin tưởng không nghi ngờ, ví dụ như người Trái Đất tất thắng, như vậy người bị đóng dấu cương ấn sẽ tin chắc không nghi ngờ, cho nên dù trong nghịch cảnh tuyệt đối cũng sẽ không từ bỏ phản kháng.

Loại kỹ thuật này đương nhiên không thể đánh bại người Tam Thể, nhưng lại có thể khiến nhân loại cũng sở hữu dũng khí và tự tin giống như người Tam Thể, trở thành hậu thuẫn lớn nhất cho cuộc phản kích của người Trái Đất.

Vì thế Liên Hợp Quốc ra sức ủng hộ Bill, cấp cho ông ta rất nhiều tài nguyên.

Địch Ny Toa Teresa chính là nhà khoa học đã vượt qua bài kiểm tra, hôm nay đến đi làm.

Hoan nghênh gia nhập chúng tôi, giáo sư Địch Ny Toa, lý thuyết tiềm thức của cô thực sự khiến người ta ấn tượng sâu sắc, đặc biệt là thiết bị Đạo Mộng Không Gian của cô càng là kiệt tác của thượng đế.

Sơn Sam Huệ Tử nhiệt tình đón tiếp Địch Ny Toa, đồng thời mời cô thử nghiệm thiết bị một chút.

Cô cần công tác chuẩn bị gì, chúng tôi đều có thể phối hợp với cô.

Sơn Sam Huệ Tử nói.

Địch Ny Toa cười nói: Tôi cần thuốc an thần, rất nhiều thuốc an thần, phải để người ta đi vào giấc ngủ.

Đương nhiên rồi, tôi còn cần vài tình nguyện viên.

Tôi và Bill đều sẽ tham gia, đều muốn đi vào thế giới trong mơ, còn có hai trợ thủ của Bill, bốn tình nguyện viên, cô thấy thế nào.

Có thể.

Thiết bị Đạo Mộng Không Gian của Địch Ny Toa thực chất là sản phẩm phái sinh từ máy tính sinh học não bộ của Đỗ Lan, nhưng không ai biết điểm này, ngay cả Trí Tử cũng không biết hóa ra Đỗ Lan và cô là vợ chồng.

Đỗ Lan ở ngoài sáng, Địch Ny Toa trong tối, cô sẽ trở thành người hỗ trợ kế hoạch Diện Bích, âm thầm cung cấp giúp đỡ.

Bill kích động đi ra từ phòng thí nghiệm, nhiệt tình bắt tay Địch Ny Toa: Giấc mơ tiềm thức có thể lưu lại mệnh lệnh, loại lý thuyết này thực sự làm tôi kinh thán, tôi nghĩ cô nhất định có thể giúp đỡ rất nhiều, bây giờ chúng ta bắt đầu đi.

Tìm một căn phòng, năm chiếc ghế nằm xếp theo hình nan quạt, ở giữa là máy móc kết nối não bộ, còn có thứ thêm vào dược tễ thôi miên.

Mọi người chuẩn bị xong chưa.

Địch Ny Toa nói.

Vợ chồng Bill gật đầu, bọn họ đã chuẩn bị xong.

Hai trợ thủ cũng rất kích động, đương nhiên bọn họ cảm thấy được nằm mơ cùng người đẹp tuyệt đối là một chuyện hạnh phúc.

Chúng ta bắt đầu.

Nhấn nút, mọi người dưới tác dụng của thuốc rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Sau đó bọn họ xuất hiện trong mộng cảnh.

Sóng biển đang vỗ vào bãi cát, xa xa có hải âu và ánh mặt trời, năm người đã từ phòng thí nghiệm đi tới bãi biển, cảm thụ gió biển ấm áp.

Bởi vì bọn họ đều biết mình đang nằm mơ, cho nên vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Bill càng kích động đến mức khó kiềm chế: Đây chính là thế giới trong mơ.

Quá không thể tin nổi, giấc mộng đẹp đẽ này là do cô cấu trúc sao, Địch Ny Toa nữ sĩ.

Địch Ny Toa đứng cách đó không xa, cô mỉm cười: Không sai, mộng cảnh này là do tôi cấu trúc, cũng chính là cái gọi là kiến tạo giấc mơ, kiến tạo giấc mơ là việc vô cùng khảo nghiệm năng lực quan sát và trí tưởng tượng, bởi vì mọi thứ trong mộng cảnh đều sẽ không tuân thủ quy tắc vật lý, cho nên làm sao tạo ra giấc mơ chân thực, thì cần kỹ thuật của kiến trúc sư giấc mơ Dream Architect, đem các chi tiết trong hiện thực dời vào trong mộng cảnh.

Không thể tin nổi, vậy chúng ta có phải cũng có thể làm được.

Đương nhiên có thể, trừ giấc mơ chân thực ra, còn có giấc mơ viển vông, nhưng các vị tốt nhất đừng nghĩ đến cảm giác rơi tự do, bởi vì rơi tự do dễ làm người ta tỉnh lại nhất, tuy không biết nguyên nhân, nhưng đây là kinh nghiệm từng trải.

Nghe Địch Ny Toa giải thích, Bill lại nói: Cảm giác rơi tự do có thể là do tuyến yên trong não tiết ra pheromone khiến não bộ nảy sinh cảnh báo, kích hoạt não bộ, con người sẽ tỉnh.

Nhưng chuyện này đều không quan trọng, hiện tại ông ta muốn thử khống chế mộng cảnh, ông ta nhìn hải âu phương xa, con hải âu kia đột nhiên biến thành chim máy trong đầu ông ta.

Mọi người đều phát hiện hóa ra mọi thứ xung quanh thực sự có thể biến hóa tùy tâm sở dục, đương nhiên điều này khảo nghiệm trí tưởng tượng của bản thân, chỉ cần mình nghĩ đủ chi tiết thì có thể xuất hiện.

Bill kích động nói: Vậy nếu trong mơ nói cho người khác một thông tin, người đó sau khi tỉnh lại có phải sẽ tin tưởng không.

Chúng ta tin tưởng mọi thứ trong mơ có thể thay đổi, vậy chỉ cần bọn họ tin tưởng thông tin trong mơ, não của họ cũng sẽ bị lừa gạt.

Về lý thuyết đương nhiên có thể, nhưng cũng giống như bảo một người đừng nghĩ đến con voi, vậy người này rốt cuộc có nghĩ đến con voi hay không.

Trong mộng cảnh lấy đi bí mật mà người khác luôn muốn thủ hộ còn đơn giản hơn nhiều so với việc để lại một thông tin khiến người ta tin phục, cho nên tôi mới nói đây là Hệ thống Đạo Mộng Inception System, công năng chủ yếu chính là tiến hành đánh cắp từ trong mơ.

Mỹ nhân như cô, ai sẽ giấu giếm cô chứ, chỉ cần cô mở miệng hỏi, tôi ngay cả mật mã thẻ ngân hàng cũng nói cho cô.

Trợ thủ độc thân bên cạnh nhịn không được nói.

Nếu ở hiện thực anh sẽ không nói như vậy, nhưng vì hiện tại đang ở trong mơ, cho nên phòng ngự tư tưởng của anh rất yếu, nên mới nói thế.

Nếu hiện tại tôi hỏi anh mật mã, anh sẽ nói cho tôi, vậy thì tôi đã hoàn thành một lần đánh cắp giấc mơ.

Đợi sau khi chúng ta tỉnh lại, anh chỉ cảm thấy mình đã nằm mơ, nhưng tôi lại đã lấy được mật mã.

Mọi người nghe xong, hóa ra là như vậy.

Bill không hổ là chuyên gia phương diện này, ông ta nói: Quả thực như thế, bởi vì giấc mơ là hành vi tiềm thức, đã tránh được khu vực cảnh giới.

Đương nhiên nếu anh từng chịu qua huấn luyện cường hóa phương diện này, ý chí lực kinh người, ước chừng sẽ không dễ dàng mở miệng như vậy.

Địch Ny Toa gật đầu xác nhận điểm này: Nếu hắn trải qua huấn luyện, thậm chí có thể tạo ra bộ đội phòng ngự trong giấc mơ của tôi để tấn công tôi.

Chúng ta bị thương trong mơ, chết đi, thì ở hiện thực cũng sẽ chết, bởi vì não bộ chúng ta tin rằng chúng ta đã chết.

Giống như người ở trong cực hàn sẽ cởi quần áo vậy, khi con người sắp chết cóng, cơ thể sẽ cung cấp tất cả dinh dưỡng cho não bộ, để não bộ có cảm giác ép xung phát nhiệt, dù lúc này cơ thể đã rất lạnh, nhưng não lại nóng, cho nên não sẽ ra lệnh cho chủ nhân cởi quần áo.

Không sai, đây cũng là nguyên nhân ban đầu tôi triển khai nghiên cứu, chính là vì não bộ có tính lừa gạt.

Bill nhịn không được nói, ông ta phát hiện nghiên cứu của Địch Ny Toa thực sự vô cùng chuyên nghiệp, hơn nữa đã đi trước ông ta.

Đợi đến khi mọi người tỉnh lại, đều giống như trải qua một cuộc mạo hiểm, trên mặt mỗi người đều rất kích động.

Mà biểu hiện xuất sắc của Địch Ny Toa cũng thành công giúp cô trở thành nghiên cứu viên thủ tịch của Viện nghiên cứu Bill Hines, cùng Bill nghiên cứu hệ thống tư tưởng cương ấn.

Tuy nhiên không ai biết thực ra hiện tại vẫn là mộng cảnh, thực ra bọn họ vẫn đang ở trong mơ, hành động đánh cắp giấc mơ của Địch Ny Toa mới bắt đầu.

Cô sẽ đào hết bí mật của bốn người này ra.

Viện nghiên cứu nơi bọn họ đang ở thực ra là mộng trong mộng, là tầng tiềm thức sâu hơn, bốn người không chút đề phòng rơi vào bàn tay Phật Tổ của Địch Ny Toa.

Sau khi Địch Ny Toa có được sự tín nhiệm, rất nhanh đã lấy hết bí mật của bọn họ, sau đó bọn họ mới trở lại thế giới hiện thực, không ai phát giác hành vi đánh cắp giấc mơ của Địch Ny Toa.

Người Tam Thể là gì.

Mỗi ngày đều có chuyên gia phổ cập khoa học, thậm chí hiện tại trên mạng còn có trang web chuyên giới thiệu và thảo luận vấn đề người Tam Thể.

Còn có kế hoạch Diện Bích, trên mạng suốt ngày có người suy đoán kế hoạch Diện Bích phải thực thi thế nào mới có thể ngăn cản người Tam Thể.

Cư dân mạng còn hăng hái hơn cả người Tam Thể.

Đối mặt với kế hoạch Diện Bích loại mưu kế lấy tính lừa gạt làm chủ thể, người Tam Thể vô cùng khổ sở, bọn họ hoàn toàn không đoán ra người Trái Đất có dự tính gì.

Để phá giải các loại kế hoạch Diện Bích, người Tam Thể không thể không tìm lại những kẻ sống sót của Tổ chức Tam Thể Trái Đất, khởi động bọn họ đi phá giải kế hoạch của Diện Bích Giả.

Dùng người Trái Đất để đánh bại người Trái Đất, người Tam Thể cũng rất thông minh.

Trung tâm nghiên cứu chiến lược Tam Thể Hoa Quốc, thành quả nghiên cứu của Đỗ Lan đã ra lò, người cải tạo theo đúng nghĩa đầu tiên đã ra đời, không còn là robot hút bụi nữa, mà là một cơ thể thép thật sự, bên trong chứa một bộ não.

Bàng Minh đã đứng lên với hình thái hoàn toàn mới, tuy rằng hiện tại cậu ta còn đang nỗ lực học đi lại, học khống chế cơ thể sắt thép, nhưng cậu ta biết một bước nhỏ của mình sẽ là một bước lớn của nhân loại, nhân loại sẽ tiến hóa ra nhánh mới, đó chính là người máy.

Thiếu tướng vô cùng hài lòng với thành quả của Đỗ Lan, ông biết Đỗ Lan nếu không phải lãnh huyết như thế thì tuyệt đối sẽ không có thành quả nhanh như vậy, cho nên ông tiếp kiến riêng Đỗ Lan, bày tỏ sự tán thưởng của mình đối với hắn.

Như thế vẫn chưa đủ, thực ra não bộ nhân loại cũng là một gánh nặng, mục tiêu cuối cùng của tôi là nhập toàn bộ trí tuệ và ký ức của nhân loại vào chip, để nhân loại triệt để biến thành người máy.

Đỗ Lan không hề che giấu dã tâm của mình.

Thiếu tướng cũng biết người máy gắn não người thực ra sẽ gây trở ngại nghiêm trọng cho việc phát huy tiềm năng của máy móc, ông nhịn không được nói: Huyết nhục chi khu của nhân loại đối với vũ trụ mà nói đúng là một gánh nặng.

Cơ thể người quá yếu ớt, quá kiêu kỳ.

Cơ thể người Tam Thể để thích ứng hoàn cảnh tàn khốc đã học được cách thoát nước ngủ đông, mà nhân loại trong hoàn cảnh thoải mái thì kỹ năng cơ thể gì cũng không biết, ngược lại trở thành gánh nặng cho sự phát triển khoa học: Tôi ủng hộ cậu.

Thiếu tướng đã chấp nhận triết học vũ trụ của Đỗ Lan, đó là định nghĩa về con người không nên là cấu tạo, mà là hành vi, chỉ cần hành vi phù hợp phong cách nhân loại, thì dù là người ngoài hành tinh cũng là nhân loại.

Đương nhiên làm thế nào phán đoán hành vi là nhân loại.

Bởi vì sinh vật rất nhiều khi đều có tính tương đồng, dù là côn trùng cũng biết cầu sinh cũng biết sinh sản, động cơ hành vi cơ bản nhất của nhân loại cũng không phải là độc nhất.

Triết học vũ trụ của Đỗ Lan nếu không tìm thấy tính độc đáo của nhân loại, vậy thì cuối cùng không phải là biến người ngoài hành tinh thành nhân loại, mà ngược lại sẽ khiến nhân loại mờ nhạt giữa đám đông.

Bởi vì chuyện nhân loại làm, người ngoài hành tinh cũng đang làm, thậm chí làm tốt hơn.

Cũng giống như cải cách tôn giáo, hấp thu nội dung của các học phái hoặc tôn giáo khác, nhưng bản thân tôn giáo căn bản sẽ không đổi, chỉ là cành lá bị sửa đổi, trở nên phù hợp thời đại hơn.

Triết học vũ trụ chính là cành lá tùy thời biến hóa, nhưng cái gốc rễ của nó, điểm khác biệt lớn nhất giữa nhân loại và người ngoài hành tinh thì lại mơ hồ không rõ, Đỗ Lan vẫn luôn tránh không nói đến.

Thiếu tướng cũng vẫn luôn suy nghĩ vấn đề này, hôm nay đã nói chuyện riêng với Đỗ Lan, ông bèn đưa ra nghi vấn này: Tôi ủng hộ lý thuyết và thực nghiệm của cậu, nhưng có một điểm tôi muốn hỏi rõ, hạt nhân của nhân loại trong triết học vũ trụ, hay nói cách khác tính độc đáo của nhân loại nằm ở đâu.

Trong vũ trụ có nhiều sinh mệnh vũ trụ như vậy, có lịch sử lâu đời hơn chúng ta, có khoa học kỹ thuật phát triển hơn chúng ta, khẳng định cũng có đa nguyên hơn, trí tuệ hơn chúng ta.

Nhân loại trong vũ trụ quá không bắt mắt, có cái gì là nhân loại chúng ta có mà người ngoài hành tinh không có.

Người ngoài hành tinh có mạnh có yếu, kẻ mạnh là những người sống sót sau sự sụp đổ của vĩ độ cao, là quái vật có thể hủy diệt chiều không gian thấp chỉ bằng cái vẫy tay.

Kẻ yếu cũng như người Tam Thể phải giãy giụa cầu tồn, trải qua hai trăm nền văn minh cũng chưa từng từ bỏ sự sống, kiên cường bất khuất.

Mà nhân loại so với đủ loại người ngoài hành tinh này, quả thực là không chút đặc sắc, nếu rời khỏi Trái Đất, chỉ sợ khái niệm nhân loại này sẽ càng bạc nhược, càng không có ý nghĩa.

Chương 1708

Căn bản của nhân loại sao.

Đỗ Lan cười: Quả thực nhân loại rất nhỏ bé, tư tưởng nhân loại càng không đáng nhắc tới, chân lý theo đuổi cũng chẳng qua là quy tắc vũ trụ mà những người vũ trụ khác đã sớm hiểu rõ.

Vũ trụ này tràn ngập thần và ma, nhân loại chúng ta và người Tam Thể trước mặt họ đều yếu nhỏ vô tri như nhau, ngay cả tự vệ cũng thành vấn đề càng đừng nói đến căn cơ của nhân loại, thậm chí lịch sử chúng ta trải qua, nghệ thuật chúng ta sáng tác cũng chỉ là sự lặp lại của một nền văn minh đại thần nào đó trong vũ trụ, căn bản không có một chút đặc thù.

Thiếu tướng nhíu mày, chẳng lẽ nhân loại thực sự không có căn cơ gì, thế nhân loại chẳng phải xong đời rồi sao.

Lời của Đỗ Lan chưa nói hết: Nhưng nhân loại chúng ta đủ điên cuồng, đủ ích kỷ, cuộc sống hiện tại thôi thúc tất cả đều là để bảo vệ lợi ích của chính mình, cho nên dù là vũ trụ hủy diệt, chúng ta cũng tuyệt đối không thể đánh mất sinh mệnh, tự do và tài sản của chính mình, chúng ta phải ôm quyết tâm hủy hoại vũ trụ để bảo vệ những thứ này, đây chính là nhân loại chúng ta, vạn vật đều có thể hy sinh, duy chỉ có lợi ích của bản thân là không thể thiếu, loại điên cuồng chung kết vũ trụ này chính là căn nguyên của nhân loại chúng ta.

Thiếu tướng ngây người, lời của Đỗ Lan nghe cứ như nhân loại là vai phản diện vậy, lợi ích nhân loại thắng hơn cả sự chung kết của vũ trụ.

Nhân loại không ích kỷ như vậy.

Thiếu tướng nói, ông là quân nhân, cái được học chính là hy sinh bản thân cứu vớt người khác, cho nên bản năng phản cảm với lời của Đỗ Lan.

Nhưng ông không biết tương lai nhân loại thực sự đã phát huy sự ích kỷ đến cực điểm, trực tiếp dẫn đến việc Trái Đất bị hủy diệt.

Đương nhiên còn có lúc vũ trụ chung kết, hai người Trái Đất cuối cùng đã để lại năm kg khối lượng.

Nhân loại là không lý trí và điên cuồng, từ cá thể đến thể chế, lại từ thể chế đến cá nhân, có thể nói nhân loại đang từng bước tự bó buộc mình.

Nhà Tần vì sao hủy diệt, vì luật Tần hà khắc, vì sao hà khắc.

Vì nhà Tần không coi người là người, mỗi người đều bắt buộc phải cống hiến cho quốc gia, trở thành linh kiện của bộ máy quốc gia, cho nên hà khắc.

Vì sao đến hiện tại lại thôi thúc pháp trị.

Vì pháp luật quy định bảo vệ cá nhân sinh mệnh, tự do và mưu cầu hạnh phúc, tình yêu và sự nghiệp bằng hạnh phúc, hạnh phúc bằng sinh sản và tiền bạc, pháp luật bảo vệ dục vọng cá nhân.

Mà cá nhân để bảo vệ lợi ích của mình, tự nhiên phải toàn lực bảo vệ loại pháp luật này, khiến tập thể không thể xâm chiếm lợi ích cá nhân, cá nhân và tập thể vĩnh viễn là đối lập.

Chủ nghĩa anh hùng cá nhân chính là sự thể hiện hoàn hảo của điểm này, cá nhân có thể giải quyết tất cả rắc rối, căn bản không cần tập thể can dự.

Điểm này người Tam Thể và người Trái Đất hoàn toàn tương phản, tư tưởng người Tam Thể minh bạch, bọn họ bị cưỡng chế trói định trong một tập thể, với nhân loại là hai thái cực.

Chúng ta phải phát huy sự điên cuồng của cá nhân đến cực hạn.

Đây chính là lý thuyết cốt lõi của Đỗ Lan: Một con người chính là một chủng tộc, một con người chính là một nền văn minh, sau đó chúng ta sẽ truyền sự điên cuồng ra cả vũ trụ, dù chỉ có một người sống sót cũng phải dùng tham lam và ích kỷ hủ hóa nền văn minh toàn vũ trụ, đến cuối cùng toàn vũ trụ không còn khái niệm tập thể và lý trí nữa, lúc đó chỉ có sự ích kỷ của nhân loại ta xưng hùng, điên cuồng vĩnh hằng.

Thiếu tướng đã trợn mắt há hốc mồm, quả nhiên Đỗ Lan mới là kẻ phản nhân loại thực sự.

Cá thể nhân loại yếu nhỏ như thế, hắn lại còn cân nhắc khuếch đại sự ích kỷ, đó chẳng phải là tự đào mồ chôn mình sao.

Ông đồng tình với triết học vũ trụ của Đỗ Lan, nhưng tuyệt đối không đồng tình với cái cốt lõi này: Cậu thực sự điên rồi, nếu như vậy, nhân loại chúng ta sẽ hoàn toàn không công tự phá, không có đoàn kết, nhân loại không có tương lai.

Không, có.

Chỉ cần nghiên cứu của tôi thành công, cá thể nhân loại sẽ sở hữu sức mạnh của một hạm đội, đến lúc đó căn bản không cần đoàn kết gì cả, sức mạnh cá thể sẽ hủy diệt mọi kẻ địch.

Điên rồi, điên rồi, cái tên Đỗ Lan này hoàn toàn điên rồi.

Thiếu tướng đã toát mồ hôi lạnh, ông đang sợ hãi, khi đối mặt với mưa bom bão đạn ông cũng không khiếp đảm như thế, nhưng đối mặt với lời của Đỗ Lan ông lại sợ hãi.

Bởi vì lý thuyết của Đỗ Lan là phản nhân loại, là sẽ khiến nhân loại đi lên con đường diệt vong: Tôi nhìn lầm cậu rồi, công việc của cậu sẽ có người khác hoàn thành, còn cậu sẽ bị giam giữ vĩnh viễn.

Thiếu tướng chẳng tin cá thể có thể hủy diệt kẻ địch, chỉ biết nhân loại như nắm cát rời không có đoàn kết sẽ diệt vong sớm hơn.

Đỗ Lan bị giam lỏng, hắn tỏ vẻ chính mình nói lời thật lòng sao lại không ai tin chứ.

Bất quá hắn không vội, bởi vì hắn biết không ai có thể thay thế hắn.

Thiếu tướng đã tìm đến những chuyên gia thần kinh học và những nhân vật kiệt xuất trong lĩnh vực nghiên cứu não bộ nổi tiếng nhất trong nước, thế nhưng sau khi bọn họ tiếp nhận nghiên cứu của Đỗ Lan thì đều nhao nhao lắc đầu, tỏ vẻ chính mình căn bản không hiểu nghiên cứu của hắn.

Cuối cùng Thiếu tướng lại tìm đến trợ thủ Diệp Văn Khiết, hy vọng bà có thể tiếp nhận Đỗ Lan tiếp tục nghiên cứu, nhưng Diệp Văn Khiết cũng chỉ lắc đầu.

Bởi vì bà cũng không hiểu, Đỗ Lan dùng chính là một loại ám hiệu chỉ có hắn mới có thể hiểu để ghi lại tư liệu nghiên cứu, hơn nữa nghiên cứu của hắn đối với đại não hiển nhiên đã vượt qua kỹ thuật của niên đại này rồi, chỉ có hắn mới có thể tiếp tục.

Điểm này làm Thiếu tướng phi thường ảo não, chẳng lẽ chính mình thật sự phải dựa vào một kẻ điên sao.

Lúc này trên quốc tế, Kế hoạch Diện Bích đang toàn lực tiến hành, vô số nhân lực vật lực tài chính đầu nhập vào cái hố đen này, tập hợp sức mạnh toàn cầu có thể nói là muốn lên trời xuống đất.

Mà tranh luận trong lĩnh vực hàng không vũ trụ vẫn không có một cái kết luận, thậm chí càng ngày càng kịch liệt.

Các nhà khoa học nhân loại trước kia chỉ là vì tìm tòi chân lý vũ trụ và tương lai nhân loại, hiện tại lại đột nhiên gánh vác trách nhiệm đả kích người ngoài hành tinh bảo vệ Địa Cầu, áp lực của bọn họ có thể nghĩ mà biết.

Chính phủ tạo áp lực cho bọn họ, dân chúng cũng tạo áp lực, người ngoài hành tinh cũng là áp lực.

Khoa học gia, tinh anh của nhân loại, thứ bọn họ trực diện chính là biến cục tuyên cổ chưa từng có của nhân loại, nhưng điều kiện bọn họ sở hữu lại là hà khắc nhất.

Đầu tiên là kỹ thuật vi mô bị Khóa Chết Sophon lock, chỉ có thể dùng đẳng cấp vi mô hiện có làm cơ sở nghiên cứu đột phá giới hạn ứng dụng kỹ thuật.

Thứ hai, bọn họ phải trong tình huống không có đủ tích lũy kỹ thuật, sải bước tiến lên đi vào vũ trụ đối mặt kẻ địch không biết.

Thứ ba, nghiên cứu của bọn họ trực tiếp quan hệ đến an nguy của nhân loại, nếu là bọn họ không thể nghiên cứu ra thành quả gì, vậy toàn nhân loại đều phải chết.

Cho nên chính phủ và dân chúng đều đang chờ mong khoa học gia nghiên cứu, đáng tiếc khoa học gia không phải thần tiên, bọn họ cũng là người, không thể nói học nhiều hơn một ít tri thức là có thể nghịch thiên cải mệnh, thay đổi quy tắc vật lý, năng lực của bọn họ vẫn như cũ thuộc về nhân loại.

Lúc này Liên Hợp Quốc đã làm một quyết định trọng đại, đó chính là phổ cập giáo dục nghĩa vụ trên toàn địa cầu.

Trong bốn trăm năm tương lai, khoa học gia sẽ trở thành chiến sĩ ở tiền tuyến nhất, nhưng trước mắt số lượng khoa học gia còn xa xa không đủ.

Cho nên bọn họ cần càng nhiều khoa học gia, biện pháp duy nhất chính là phổ cập giáo dục, nhồi vịt để cho càng nhiều đứa trẻ học tập, lấy cơ số lớn để thúc đẩy sinh ra càng nhiều khoa học gia, hoặc là trong đó sẽ xuất hiện một hoặc là vài Einstein.

Bất quá hành động này dẫn phát phản đối từ nhiều quốc gia, bởi vì bọn họ cho rằng loại hành vi này không chỉ không thể thúc đẩy sinh ra khoa học gia, mà cũng sẽ hủy diệt quốc gia của bọn họ.

Mọi người đều có học vấn rồi, ai tới làm việc bẩn việc mệt việc tay chân.

Những công việc duy trì vận hành cơ bản của xã hội này đều là cần người học lực thấp hoàn thành.

Thời đại này tri thức và giai cấp ở trình độ nào đó là nối liền, hiện tại Liên Hợp Quốc muốn phổ cập tri thức, không phải là muốn đảo lộn giai cấp sao.

Giai cấp vừa loạn, quốc gia liền loạn.

Cho nên giáo dục nghĩa vụ tính toàn cầu triển khai rất chậm, cũng chậm y như nghiên cứu vũ trụ vậy.

Bảy tỷ người, căn cứ lý luận Nhị Bát Phân quy tắc 80 trên 20, trong đó hai phần mười nhân khẩu là 1,4 tỷ người chiếm cứ đại bộ phận tài phú Địa Cầu, còn lại trong 5,6 tỷ người kia ít nhất còn có một nửa là giãy giụa trên ranh giới ấm no.

Bọn họ chỉ là miễn cưỡng không chết đói, nhưng cũng không có dư lực vì nhân loại đối chiến người Tam Thể mà làm ra cống hiến gì.

Cho nên quan tâm người Tam Thể xâm lấn Địa Cầu nhất là 1,4 tỷ người kia, còn có 2,8 tỷ người kỳ thật cũng tịnh không vội vã, bọn họ càng quan tâm sinh hoạt của chính mình, 2,8 tỷ người cuối cùng có lẽ căn bản không biết người Tam Thể sắp tới rồi.

Đây chính là hiện trạng Địa Cầu, người sống những ngày tháng viên mãn tự nhiên không hy vọng người Tam Thể tới, mà người không như ý có lẽ lại mong người Tam Thể hủy diệt Địa Cầu cho rồi.

Nhân loại bản thân đã không đồng lòng, may mà Liên Hợp Quốc hiện tại còn có lực lãnh đạo cường đại, năm nước thường trực Hội đồng Bảo an đều nắm giữ dự trữ vũ khí khổng lồ, nếu không Liên Hợp Quốc đều phải giải thể.

Thế nhưng đem đại lượng tài chính đi làm Kế hoạch Diện Bích, nhìn Kế hoạch Diện Bích từng chút một đốt tiền, chính sách phúc lợi trong nước lại trên phạm vi lớn giúp vào, không ít người vốn dĩ sống rất sung túc cũng bắt đầu khó chịu.

Tuy rằng đại bộ phận người vẫn như cũ nguyện ý vì con cháu đời sau thắt lưng buộc bụng, nhưng cũng có số ít người không muốn hạ thấp chất lượng sinh hoạt.

Lúc này diễu hành lại bắt đầu, nhân tố bất an lại một lần nữa khuếch đại.

Trong viện nghiên cứu, Diệp Văn Khiết tới khuyên Đỗ Lan tiếp tục trở về thực nghiệm, Thiếu tướng chịu thua rồi, ông ta nhận thức được không có Đỗ Lan không được.

Bất quá Thiếu tướng sợ hãi lý luận của Đỗ Lan, cho nên để Diệp Văn Khiết tới thỉnh Đỗ Lan.

Diệp Văn Khiết nữ sĩ, bà cảm nhận được sao, cơn bão chiến tranh đang dâng lên.

Đỗ Lan sống rất thoải mái, một chút cũng không giống bộ dáng bị hạn chế tự do.

Diệp Văn Khiết thầm nghĩ cái miệng của Đỗ Lan đúng là không chịu ngồi yên, bất quá bà cũng biết tình huống hiện tại của Địa Cầu chỉ biết càng ngày càng loạn, đặc biệt nếu Kế hoạch Diện Bích bị chứng minh là không thông, như vậy chiến tranh là khó tránh khỏi.

Chiến tranh là biện pháp tốt để cắt giảm nhân khẩu, cũng là biện pháp tốt để thành lập chính phủ thống nhất.

Lúc này Liên Hợp Quốc tuy rằng đều đang nỗ lực, thế nhưng tình huống trong nước của các quốc gia lại không ổn định, đặc biệt là quốc gia chế độ tuyển cử, dân túy càng ngày càng lợi hại, những tổng thống chi trì Kế hoạch Diện Bích kia đều có khả năng gặp phải nguy hiểm ngã ngựa, một khi thay đổi tổng thống như vậy Kế hoạch Diện Bích khẳng định là muốn chịu ảnh hưởng.

Cho nên chỉ có thông qua chiến tranh, đem toàn thế giới thống nhất lại mới có thể chân chính để Địa Cầu đi theo lộ tuyến đấu tranh.

Cho nên chiến tranh có lẽ thật sự sẽ đến.

Muốn cùng người Tam Thể đấu tranh, nhân loại đang biến thành người Tam Thể.

Đỗ Lan nói: Điều này không đáng, bởi vì nghiên cứu của ta có thể làm cho nhân loại thay đổi tương lai, làm cho nhân loại phát huy ưu thế cá thể, quyền liệt thiên không cước toái đại địa tay đấm nát trời chân đạp nát đất, một người một văn minh, một người một chủng tộc, chỉ có như vậy nhân loại mới có thể chân chính ngạo lập giữa rừng vũ trụ, ta là vì nhân loại quật khởi mà nghiên cứu.

Nhân loại là không có khả năng biến thành người Tam Thể, dù cho thông qua chiến tranh tập quyền, trong tư duy nhân loại vẫn là sẽ có lòng tư tâm, vĩnh viễn làm không được tư duy trong suốt như người Tam Thể, mỗi người đều là ốc vít của xã hội Tam Thể.

Diệp Văn Khiết lạnh lùng nói: Đến nỗi ý tưởng của ngươi, lại càng là lời nói vô căn cứ, dù cho ngươi thật sự đem nhân loại biến thành văn minh chiến hạm, thì chiến hạm cũng sẽ lão hóa sẽ tổn hại, nhân loại diệt tuyệt vẫn là vấn đề sớm hay muộn.

Đỗ Lan chỉ cười mà không nói đi ra khỏi phòng giam.

Chương 1709

Bất quá lần này ra ngoài Đỗ Lan lại còn có một nhiệm vụ, đó chính là hiệp trợ Kế hoạch Lãnh Đống Đông lạnh Nhân thể, nghiên cứu phương pháp an toàn để đông lạnh và giải đông đại não.

Xem ra có người đã ý thức được nhân loại là vật chủng giỏi về lãng quên, kẻ địch 400 năm sau mới đến, đến lúc đó hậu nhân khủng bố đã sớm quên mất các tiền bối nỗ lực rồi, lãng quên nhân loại đã vì thắng lợi mà trả giá hết thảy.

Để phòng ngừa hậu nhân lãng quên, cho nên cần phải có người đi tới 400 năm sau nói cho hậu nhân đừng quên đấu tranh, đừng quên hy sinh.

Điều này liền cần kỹ thuật đông lạnh, đem người ướp lạnh, đến 400 năm sau giải đông, đem tư tưởng của thời đại này bảo lưu truyền thừa đi xuống.

Bất quá việc đông lạnh và giải đông đại não lại là phi thường nguy hiểm, nghiên cứu của Đỗ Lan liền bị người ta nhắc tới, vì thế Đỗ Lan liền gia nhập tổ nghiên cứu đông lạnh này, mục đích chính là nghiên cứu kỹ thuật có thể sử dụng để ướp lạnh và giải đông.

Nếu là người hiện tại đột nhiên gặp lão tổ tông thời Minh triều, hơn nữa lão tổ tông còn dùng quan niệm đạo đức Minh triều đối với chúng ta ân cần dạy bảo, chỉ sợ không mấy người chịu nổi.

Nhưng là hiện tại nhóm lão tổ tông này lại là vì hậu nhân mà rầu thúi ruột, một lòng muốn bảo đảm hậu nhân không quên nỗ lực của tiền nhân.

Không biết hậu nhân nhìn thấy người đông lạnh tỉnh lại có thể nói chính các ngươi nhóm lão tổ tông này đem người Tam Thể dẫn tới, các ngươi thế mà còn có mặt mũi tỉnh lại.

Xem ta đánh chết các ngươi đám lão tổ tông này hay không.

Tin tức về người Tam Thể hấp thụ ánh sáng cũng đã có ba năm thời gian, xã hội tuy rằng không có đại rung chuyển, nhưng là căn cơ đã dao động, điểm này từ tỷ lệ tự sát vẫn cao không giảm là có thể biết.

Ngôn luận nhân loại không có tương lai cũng là thỉnh thoảng sẽ xuất hiện, cảm xúc tiêu cực vẫn luôn lan tràn, đây không phải hiện tượng tốt gì.

Mà khoa trương nhất là Tam Thể Giáo ra đời, vô số người hy vọng dùng thành tâm của chính mình tới cảm hóa người Tam Thể, hy vọng người Tam Thể từ bỏ xâm lấn, biến trở thành thần linh dẫn dắt nhân loại.

Tóm lại sự tình muôn hình muôn vẻ rất nhiều, chỉ có không nghĩ tới chứ không có tìm không thấy.

Mà ở tiền tuyến đối kháng người Tam Thể nhất, đảo lại đơn giản hơn nhiều, tư tưởng cũng rất thống nhất, đó chính là đánh bại người Tam Thể, vì người Địa Cầu tranh thủ thắng lợi.

Đỗ Lan gia nhập nhiệm vụ khoang đông lạnh lúc sau, làm ra cống hiến thật lớn, công phá từng cái cửa ải khó khăn, dùng thực lực chứng minh giá trị của một khoa học gia điên cuồng.

Mà lúc này Diện Bích Giả Mạn Nỗ Nhĩ · Lôi Địch Á Tư cũng rốt cuộc trở thành người đầu tiên chấp hành kế hoạch của chính mình, hắn muốn nghiên cứu siêu cấp hạch đạn bom hạt nhân, muốn mạnh hơn tất cả các loại bom hạt nhân hiện tại của nhân loại, thậm chí bởi vì uy lực quá lớn mà không thể dẫn nổ tại địa biểu, bởi vì bạo nổ có khả năng làm Địa Cầu lệch trục, khiến cho khí hậu biến hóa vĩnh cửu.

Viên siêu cấp hạch đạn này sẽ được đưa đến Sao Thủy dẫn nổ, Lôi Địch Á Tư nói chỉ cần nhân loại nắm giữ loại hạch đạn chung cực này, như vậy cho dù người Tam Thể không quản ngàn dặm xa xôi tới rồi cũng chỉ có tro phi yên diệt.

Nhất thời toàn bộ người Địa Cầu đều kích động, đều chờ mong chứng kiến tin tức siêu cấp hạch đạn bạo nổ tại mặt ngoài Sao Thủy.

Có lẽ còn cần vài năm mới có thể thành công, bất quá đây là lần đầu tiên Diện Bích Giả phát huy ra sức mạnh, mọi người tự nhiên là rất chờ mong, điều này thuyết minh Diện Bích Giả không phải bạch bạch lãng phí tiền của người nạp thuế, mà là thật sự đang tiến hành nhiệm vụ.

Mà loại đồ vật như siêu cấp hạch đạn xác thật có thể làm cho người ta trong hoàn cảnh này sinh ra cảm giác an toàn, hạch đạn là vũ khí cường đại nhất mà nhân loại trước mắt nắm giữ, mọi người đều tin tưởng hạch đạn có thể thay đổi chiến cục.

Không có vấn đề gì mà hạch đạn đương lượng lớn giải quyết không được, nếu có, vậy thì gấp đôi đương lượng.

Thanh âm của Diện Bích Giả làm người ta kích động.

Đến nỗi ba vị Diện Bích Giả khác tuy rằng không có tin tức gì, nhưng mọi người tin tưởng bọn họ cũng nhất định đang nỗ lực.

Đương nhiên bọn họ tịnh không biết có một người trẻ tuổi tên là La Tập tiêu tiền của Liên Hợp Quốc, đang ở trong núi xanh nước biếc trải qua những ngày tháng an nhàn của chính mình, thậm chí còn lợi dụng sức mạnh bộ máy quốc gia tìm được người tình trong mộng trong lý tưởng của chính mình giữa biển người mênh mông, cuộc sống trôi qua gọi là một cái thoải mái.

Đương nhiên tiền hắn tiêu xài ngay cả số lẻ của kinh phí nghiên cứu ba vị Diện Bích Giả kia đều không tính là, cho nên Liên Hợp Quốc cũng liền không can dự nhiều hơn.

Hơn nữa mục đích chủ yếu của Kế hoạch Diện Bích chính là lừa gạt, không chỉ muốn lừa gạt người Tam Thể, cũng muốn lừa gạt người Địa Cầu, cho nên dù cho Diện Bích Giả ăn uống chơi bời kia cũng là một vòng của kế hoạch, là Diện Bích Giả đang ẩn giấu mục đích chân thật của chính mình.

Thật là hâm mộ Diện Bích Giả a.

Đỗ Lan làm xong nghiên cứu khoang đông lạnh lúc sau, liên liên cảm khái đãi ngộ của Diện Bích Giả quá tốt rồi: Ta cũng muốn làm Diện Bích Giả, tiêu tiền của Liên Hợp Quốc tiến hành nghiên cứu mình có hứng thú, thật sự là quá vui vẻ.

Người hâm mộ lại đâu chỉ Đỗ Lan, vô số người hâm mộ ghen tị hận, đáng tiếc trong bảy tỷ người cũng chỉ có bốn Diện Bích Giả.

Ngay tại lúc Đỗ Lan phát giận, lại có người tới tìm hắn.

Bởi vì Đỗ Lan hiện tại đã nổi danh, mọi người đều biết tên điên này nghiên cứu đại não đi ở hàng đầu thế giới, cho nên nhưng phàm là vấn đề về đại não rất nhiều người đều nguyện ý tới cửa thỉnh giáo.

Lần này tới thỉnh giáo Đỗ Lan chính là Cục Phòng vệ Hành tinh PIA của Liên Hợp Quốc, bọn họ hy vọng Đỗ Lan có thể tham dự vào Kế hoạch Giai Thang của bọn họ.

Cái gọi là Kế hoạch Giai Thang, chính là đưa người Địa Cầu đến tinh cầu Tam Thể.

Tại lúc người Tam Thể nghĩ trăm phương ngàn kế tới Địa Cầu, người Địa Cầu cũng nghĩ tới có thể đưa nhân loại đi tinh cầu Tam Thể.

Đáng tiếc người Tam Thể ít nhất còn có phi thuyền tốc độ tối cao là một phần mười vận tốc ánh sáng, mà nhân loại ngay cả tốc độ vũ trụ cấp ba đều rất khó đạt tới, càng không cần nói để nhân loại hoành khóa 4,22 năm ánh sáng đi tinh cầu Tam Thể.

Cho nên muốn hoàn thành kế hoạch này, đầu tiên lượng tải trọng nhất định phải nhẹ, quá nặng không được, trọng lượng cũng chỉ cỡ một cái đại não.

Bất quá chỉ là nhẹ cũng giải quyết không được vấn đề tốc độ, tiếp theo liền cần gia tốc, có người liền đề xuất Kế hoạch Giai Thang, kỳ thật chính là lợi dụng sức mạnh nổ hạt nhân mang tính giai đoạn để cung cấp gia tốc, giống như là lên bậc thang, từng bước một đề tốc.

Thiết kế rất đơn giản, chính là phía trước phi thuyền có một cái cánh buồm, cánh buồm mang theo phi thuyền đi tới, mỗi cách một đoạn thời gian tiến hành nổ hạt nhân quy mô nhỏ ở sau cánh buồm, đem năng lượng bức xạ hạt nhân coi như gió thúc đẩy cánh buồm.

Kế hoạch Giai Thang đạt được Liên Hợp Quốc thông qua, hiện tại còn cần chọn lựa đại não có thể lên vũ trụ, cùng với một nhà khoa học có thể nắm chắc để đại não tồn tại.

Nhà khoa học này chính là Đỗ Lan.

Mà người liên hệ Đỗ Lan là một quân nhân phương Tây thiết huyết, người da trắng vẻ mặt nghiêm túc này một tia không cẩu thả ngồi ở bên cạnh Đỗ Lan.

Hắn chỉ nói cho Đỗ Lan, hắn là Cục trưởng Cục Tình báo Chiến lược thuộc Hội đồng Phòng vệ Hành tinh, tên là Thác Mã Tư · Duy Đức Thomas Wade, giới thiệu đơn giản lúc sau hắn liền vẫn luôn trầm mặc.

Kỳ thật trước khi tới gặp Đỗ Lan, Duy Đức liền đọc thật dày báo cáo quan với Đỗ Lan, hắn đảo lại cảm thấy nghiên cứu của Đỗ Lan đều rất có giá trị, hắn đã quyết định lần này nhất định phải đem Đỗ Lan giữ lại ở Cục Tình báo, làm việc cho hắn.

Kế hoạch Giai Thang rất quan trọng, bởi vì đây là lần đầu tiên nhân loại đi ra khỏi Hệ Mặt Trời đi hoàn thành tiếp xúc cùng người ngoài hành tinh, cho nên đại não được chọn trúng phi thường quan trọng.

Duy Đức từ toàn thế giới chọn lựa nhân tuyển cụ bị tri thức hàng không đồng thời lại mang bệnh trong người, hy vọng từ trong đó chọn lựa ra một cái đại não tốt nhất đánh vào nội bộ người Tam Thể.

Kế hoạch của Duy Đức là để đại não thu hoạch tình báo người Tam Thể, sau đó nghĩ cách truyền tống về Địa Cầu.

Đương nhiên khả năng thành công của kế hoạch này cực kỳ bé nhỏ, nhưng kế hoạch này rất tiết kiệm tiền cho nên là đáng giá làm.

Kỳ thật vì cái gì không gửi nhiều mấy cái đại não đâu, Liên Hợp Quốc không đến mức không có tiền tiến hành thêm vài lần Kế hoạch Giai Thang.

Duy Đức không nói lời nào, nhưng Đỗ Lan lại rất nguyện ý bắt chuyện.

Không phải vấn đề của Liên Hợp Quốc, là tài chính của cả Cục Phòng vệ có hạn, kế hoạch này tuy rằng thông qua điều lệ Liên Hợp Quốc, nhưng bọn họ cũng sẽ không rót cho chúng ta càng nhiều tài chính, tài chính của Kế hoạch Giai Thang hoàn toàn là Cục Phòng vệ cung cấp.

Duy Đức sao lại không hy vọng gửi nhiều mấy cái đại não, thêm một cái đại não thêm một cái cơ hội, đáng tiếc hiện thực không cho phép.

Thì ra là thế, nhà địa chủ cũng không dư lương thực a, quả nhiên vẫn là Diện Bích Giả tốt.

Đỗ Lan biết tài chính của Diện Bích Giả là không thượng hạn, không cần tính toán chi li như vậy.

Duy Đức không nói lời nào nữa, hắn biết trong lòng Đỗ Lan toàn là ý tưởng lẳng lơ, hơn nữa cái này so cái kia càng điên cuồng hơn, nhưng Duy Đức đảo lại cảm thấy Đỗ Lan là nhân tài nhân loại không thể thiếu ở thời đại này.

Chờ tới Cục Phòng vệ Hành tinh, Đỗ Lan nhìn thấy nhóm người ứng cử này, còn có chính là nghiên cứu viên hàng không khí đề xuất khả năng tính của Kế hoạch Giai Thang Trình Tâm.

Trình Tâm là một cô nhi, bất quá thành tích ưu dị, sau khi tốt nghiệp cô trực tiếp tiến vào Cục Phòng vệ, hơn nữa đề xuất một kế hoạch tính khả thi cực cao như vậy.

Mà người cống hiến đại não cũng là đến từ toàn cầu, da đen da trắng da vàng đều tập hợp đủ.

Công tác của Đỗ Lan chính là trong quá trình tuyển bạt giám sát sức khỏe đại não của bọn họ, sau đó chế tác một thiết bị bay đông lạnh dung nạp đại não, bảo hộ đại não.

Đỗ Lan cười: Phát minh của ta khẳng định tốt hơn gấp một vạn lần so với vật chứa hiện tại của các người.

Hắn nói vật chứa chính là thân thể người tuyển bạt, thân thể những người tuyển bạt này đều không khỏe mạnh, thậm chí có người là bị kéo xuống từ trên giường bệnh an tử.

Trình Tâm tuy rằng tuổi thơ bi thảm, nhưng sau khi lớn lên cô nhiệt tình khai lãng, nỗ lực công tác, là một người trẻ tuổi phi thường tích cực hướng về phía trước.

Hơn nữa ở phương diện chuyên nghiệp, cô cũng có năng lực rất mạnh, đề xuất Kế hoạch Giai Thang có thể nói là một nét bút đậm đà trên lý lịch nhân sinh của cô.

Đỗ Lan đi tới Cục Phòng vệ Hành tinh cảm nhận được bầu không khí của tổ chức này, hai chữ tổng kết: Bần cùng.

Là thật sự không có tiền, vì cắt giảm tài chính thực thi Kế hoạch Giai Thang, cơm nước và đãi ngộ của nhân viên đều rất bình thường.

Trong hoàn cảnh như vậy mọi người nào có nhiệt tình công tác a.

Đỗ Lan tỏ vẻ hoàn cảnh này của Cục Phòng vệ quả thực chính là bóp chết nhiệt tình công tác của nhân viên công tác: Ăn không ngon ngủ không yên, ta tình nguyện trở về ngồi tù, cơm nước và hoàn cảnh đều tốt hơn nơi này.

Liên Hợp Quốc không có dư thừa tài chính cho chúng ta, kỳ thật hiện tại Liên Hợp Quốc duy trì Kế hoạch Diện Bích đã rất khó khăn.

Duy Đức nói: Vì thu long tài chính, Liên Hợp Quốc thậm chí đã công khai buôn bán ngôi sao.

Ý tứ trên mặt chữ, chính là bán ngôi sao, chỉ cần có người trả tiền, ngôi sao trên trời liền tượng trưng tính mà bán cho người mua.

Giá cả ngôi sao rất tiện nghi, vài trăm vạn là có thể mua một viên.

Có thể thấy được Liên Hợp Quốc cũng nghèo điên rồi, nghĩ trăm phương ngàn kế gọi vốn.

Chương 1710

Đáng tiếc bán ngôi sao cũng chỉ là hành vi khoe khoang của một bộ phận người giàu, tịnh không có giá trị thực chất.

Nhân loại ngay cả Địa Cầu đều đi không ra càng đừng nói can thiệp ngôi sao ngoài vô số năm ánh sáng, dù cho tuyên bố quyền sở hữu cũng vô dụng.

Nhưng vẫn là có người nguyện ý khoe của, cho nên cũng xác thật bán đi vài ngôi sao, bất quá tiền kiếm được căn bản không đủ điền vào cái lỗ đen của Kế hoạch Diện Bích.

Liên Hợp Quốc cũng đang phát sầu vì tiền.

Nhân viên cơ quan như Cục Phòng vệ toàn dựa vào trách nhiệm cảm của chính mình, không cầu phúc lợi mà công tác, có thể nói đại công vô tư.

Đỗ Lan nhìn thấy mấy người ứng cử, những người này đều là ký tên vào thư đồng ý, đồng ý quyên hiến đại não.

Hiện tại bọn họ cần thông qua các loại trắc thí và tuyển bạt, chọn lựa ra một cái đại não thích hợp nhất.

Trong đó có một người tên là Vân Thiên Minh, là Trình Tâm đề cử, mắc bệnh nan y vốn dĩ đều chuẩn bị an tử cái chết êm ái, bất quá Trình Tâm trước khi chấp hành đã ngăn cản hắn, hơn nữa thỉnh cầu hắn vì nhân loại hiến xuất đại não.

Vân Thiên Minh chút nào không do dự liền đồng ý, hơn nữa trong các hạng trắc thí đều rất xuất sắc.

Ngay cả Duy Đức vị quân nhân thiết huyết này đều phi thường xem trọng Vân Thiên Minh, đủ để thuyết minh Vân Thiên Minh xuất sắc, nếu hắn là một người khỏe mạnh hoặc là có thể vì nhân loại làm ra cống hiến lớn hơn nữa.

Bất quá nhiều người ứng cử như vậy tịnh không phải đều bởi vì sinh bệnh, còn có một ít là bởi vì ngoài ý muốn, bởi vì ngoài ý muốn phi thường trùng hợp mà tàn tật, cuối cùng bất đắc dĩ trở thành người ứng cử.

Đỗ Lan hơi chút kiểm tra một chút liền biết những người này đều là bị người ta cố ý gây thương tích, hiển nhiên trên thế giới không có nhiều người ứng cử như vậy, cho nên có người cưỡng ép sáng tạo ra không ít người ứng cử.

Duy Đức cũng biết những việc chính mình làm này không gạt được Đỗ Lan, cho nên hắn trực tiếp hướng Đỗ Lan ngả bài: Không sai, những người này đều là bị ta ám toán.

Thì ra Duy Đức vì chọn lựa một bộ não tốt nhất, chế tạo không ít ngoài ý muốn để gia tăng người ứng cử: Là ngươi nói, hẳn là có thể lý giải ta.

Đỗ Lan cười: Vậy đại não của bọn họ đều cho ta làm nghiên cứu đi.

Duy Đức đương nhiên đồng ý, bởi vì hắn cho rằng nghiên cứu của Đỗ Lan sẽ thay đổi tương lai: Không có vấn đề, ở chỗ ta ta sẽ vô điều kiện duy trì ngươi.

Ở Hoa Quốc, nghiên cứu của Đỗ Lan đã bị gián đoạn thời gian rất lâu, hiện tại Duy Đức nguyện ý vì Đỗ Lan chống lưng.

Đỗ Lan cười: Như vậy chúng ta trước phải giải quyết vấn đề tài chính, ta tưởng ta hẳn là nên trọng thao cựu nghiệp rồi.

Đỗ Lan chuẩn bị lần nữa triển khai trực tiếp quyết đấu sinh tử Death Match, bất quá lần này chiến đấu sẽ thăng cấp, người sẽ không đơn giản chết đi như vậy, đoạn tay đoạn chân liền thay bằng chân tay giả cơ giới, đã chết liền thay bằng xác kim loại, chỉ cần đại não còn đang hoạt động vậy thì phải vẫn luôn chiến đấu tiếp.

Hấp dẫn phú hào đầu tư, để càng nhiều kỹ sư và khoa học gia cũng toàn bộ đầu nhập vào loại tử đấu điên cuồng này, Đỗ Lan muốn đem sinh tử trực tiếp biến thành tiết mục hút tiền nhất trên Địa Cầu, còn hút tiền hơn cả Olympic.

Duy Đức nghe xong ý tưởng điên cuồng này của Đỗ Lan, thế nhưng không chút do dự đồng ý.

Một phương diện là kiếm tiền, phương diện khác là loại thực chiến này xác thật là biện pháp tốt nhất đề thăng kỹ thuật nhân loại, có lẽ tương lai nhân loại sẽ lấy thân hình cơ giới xuất hiện trên chiến trường.

Duy Đức tự nhiên toàn lực duy trì, nhưng phàm đối với nhân loại có chỗ tốt, hắn đều sẽ đồng ý, dù cho loại kiến nghị này vi phạm pháp luật và đạo đức.

Nhưng hắn kiên tin Mất đi nhân tính mất đi rất nhiều, mất đi thú tính mất đi hết thảy, sự điên cuồng của Đỗ Lan ở trong mắt hắn bất quá là thú tính nhân loại, chính là dục vọng nguyên thủy sinh tồn của nhân loại, tuyệt đối là muốn cổ vũ không thể đi đả kích.

Vì thế dưới sự sách hoạch của Đỗ Lan, tiết mục tử đấu huyết tinh bạo lực lần nữa triển khai, hơn nữa trở thành tiết mục trực tiếp toàn thế giới.

Duy Đức còn đang âm thầm sách hoạch sòng bạc, mạnh mẽ hấp thu tài chính.

Rất nhiều phú hào xem xong cảm thấy chỉ là xem còn chưa đã ghiền, còn muốn chính mình đầu tư bồi dưỡng chiến sĩ, vì thế bọn họ tự mình chiêu mộ nhân viên tổ kiến đoàn đội chiến đấu của chính mình.

Cứ như vậy, chiến đấu càng thêm đa nguyên hóa, độ chú ý cũng càng ngày càng cao.

Mà chiến đấu tuy rằng huyết tinh, nhưng là đoạn tay lúc sau có thể thay chân tay giả tiếp tục chiến đấu, sự kết hợp giữa cơ giới và thân xác cũng làm người xem bắt đầu chú ý kỹ thuật mà tử đấu thúc đẩy sinh ra.

Xã hội áp ức cần phát tiết, loại thi đấu không đạo đức này làm tâm tiêu cực trầm tịch của càng nhiều người đạt được thích phóng.

Thậm chí ngay cả cảnh sát quốc tế đối với tử đấu cũng là mắt nhắm mắt mở, cũng chỉ có thánh mẫu mới cảm thấy loại thi đấu này quá tàn nhẫn.

Đồng thời Đỗ Lan đối với người ứng cử Kế hoạch Giai Thang cũng trực tiếp nói: Người thất bại cũng không cần lo lắng, bởi vì ta sẽ thay cho đại não các ngươi thân thể cơ giới, các ngươi sẽ lấy thân hình cơ giới tiếp tục sống sót.

Nhất thời không ít người đã mặt lâm tử vong một lần nữa dấy lên hy vọng.

Trong những ngày tiếp theo, siêu cấp hạch đạn của Diện Bích Giả Lôi Địch Á Tư rốt cuộc nổ mạnh tại Sao Thủy, ánh sáng bạo nổ thậm chí có thể dùng kính viễn vọng tiến hành quan trắc, giống như trên mặt ngoài tinh cầu xuất hiện hạt đậu rõ ràng.

Siêu cấp hạch đạn lưu lại tại địa biểu một cái hố to sâu trăm mét đường kính mấy ngàn mét, Liên Hợp Quốc chấn kinh, toàn nhân loại chấn kinh, uy lực của siêu cấp hạch đạn vượt quá tưởng tượng của bọn họ, làm cho bọn họ đều có hy vọng.

Trong lúc siêu cấp hạch đạn nổ mạnh, ngay cả tỷ suất người xem tử đấu cách đấu đều sụt giảm nghiêm trọng, mọi người đều đi xem siêu cấp hạch đạn.

Tất cả mọi người đều đang hoan hô, nhiên nhi đương khi Lôi Địch Á Tư cao điệu hướng Liên Hợp Quốc báo cáo thành quả của chính mình, có một người lại không hợp thời nghi mà đứng ra, liền đứng ở trước mặt Lôi Địch Á Tư, đối hắn nói: Diện Bích Giả Mạn Nỗ Nhĩ · Lôi Địch Á Tư, tôi là Người Phá Bích Wallbreaker của ông.

Tất cả mọi người đều choáng váng, bọn họ mới biết được thì ra người Tam Thể vì nhằm vào Kế hoạch Diện Bích thế nhưng lần nữa tìm được dẫn đường đảng kẻ phản bội dẫn đường, mà những dẫn đường đảng này là toàn tâm toàn ý vì Chủ mà nỗ lực, rốt cuộc tham phá bộ mặt thật trong kế hoạch của Lôi Địch Á Tư.

Siêu cấp hạch đạn của ông căn bản không phải nhằm vào Chủ, mà là muốn dùng hàng ngàn hàng vạn hạch đạn làm Sao Thủy lệch khỏi quỹ đạo va chạm Mặt Trời, dẫn phát Mặt Trời bạo phát, hủy diệt toàn bộ Hệ Mặt Trời.

Người Phá Bích lạnh lùng nói, tất cả mọi người tại trường đều ngây ngẩn cả người, liền nghe Người Phá Bích tiếp tục nói: Nhưng Chủ không quan tâm.

Trước không nói siêu cấp hạch đạn có thể hay không thay đổi quỹ tích Sao Thủy, dù cho có thể, tài nguyên của Địa Cầu cũng tạo không ra nhiều siêu cấp hạch đạn như vậy, cho nên kế hoạch của ông căn bản không có khả năng thực hiện.

Liên Hợp Quốc ồ lên, toàn thế giới ồ lên.

Ai cũng không có nghĩ đến kế hoạch của Lôi Địch Á Tư thế mà là hủy diệt Hệ Mặt Trời, hủy diệt Địa Cầu.

Đồ vật nhân loại giữ không được cũng tuyệt đối không thể lưu lại cho người Tam Thể, loại biện pháp ngọc đá cùng vỡ này đương nhiên sẽ không bị nhân loại tiếp thu, Liên Hợp Quốc lập tức liền muốn bắt giữ hắn.

Nhưng Lôi Địch Á Tư lại giơ tay lên, triển lãm vòng tay trên tay chính mình: Đây là hệ thống nôi Cradle system, ta đã bố trí một quả hạch đạn ở New York, chỉ cần ta xảy ra chuyện, hạch đạn liền sẽ nổ mạnh, hiện tại cho ta chuẩn bị một chiếc máy bay, ta muốn về nước.

Kế hoạch Diện Bích lại thúc đẩy sinh ra một kế hoạch điên cuồng hủy diệt Địa Cầu, sự chuyển biến này làm tâm tình tiêu cực của người Địa Cầu càng thêm trầm trọng.

Mà Người Phá Bích sau khi hoàn thành sứ mệnh, cũng bị lập tức bắt giữ.

Bất quá hắn vẻ mặt kiêu ngạo, hoàn toàn không sợ chết, ta phá bích ta kiêu ngạo, mười tám năm sau lại là một hảo hán gian.

Sự tồn tại của Người Phá Bích làm thế giới một mảnh ồ lên, bọn họ không nghĩ tới người Tam Thể thế nhưng lợi dụng nhân loại tới đánh bại nhân loại, càng không nghĩ tới thế nhưng thật sự có người nguyện ý trợ Trụ vi ngược.

Người Phá Bích đầu tiên cũng là khoa học gia nhân loại, cũng là một thành viên của Tổ chức Tam Thể Địa Cầu ETO.

Thân phận của hắn bị hấp thụ ánh sáng, đám người phẫn nộ đem nhà hắn đều đập phá, người nhà của hắn chỉ có thể chạy trốn.

Đương nhiên kế hoạch hủy diệt của Lôi Địch Á Tư cũng chọc giận quốc dân nước hắn, sau khi hắn về nước bị quốc dân phẫn nộ dùng cục đá ném chết, ngay cả bảo tiêu của hắn đều phản chiến, một trong tứ đại Diện Bích Giả cứ như vậy chết vào trong tay dân chúng phẫn nộ.

Bởi vì đã xảy ra sự tình như vậy, cho nên Liên Hợp Quốc liên hệ ba người Diện Bích khác, hy vọng bọn họ không cần tiếp tục kế hoạch nguy hiểm, trọng thân nhắc lại Kế hoạch Diện Bích là vì duy trì nhân loại tương lai, mà không phải cùng người Tam Thể đồng quy vu tận.

Tại lúc Liên Hợp Quốc sứt đầu mẻ trán, Duy Đức của Cục Phòng vệ Hành tinh lại mắt lạnh bàng quan.

Đối với việc này hắn tịnh không ngoài ý muốn, hắn thậm chí cảm thấy kế hoạch của Lôi Địch Á Tư có lẽ sẽ là biện pháp tốt duy hộ tôn nghiêm nhân loại, tuy rằng cực đoan nhưng khi đối mặt cường địch tầm thường lộ đã đi không thông, duy có kiếm tẩu thiên phong.

Ngươi đối với Lôi Địch Á Tư có cái nhìn gì.

Duy Đức dò hỏi Đỗ Lan.

Sao Thủy ném Mặt Trời, rất có ý tưởng đáng tiếc quá tưởng đương nhiên, không có trải qua kế hoạch tinh mật.

Nhân loại đối với hành tinh Hệ Mặt Trời đều hiểu biết quá ít, giống như chúng ta đối với Địa Cầu hiểu biết cũng rất ít.

Tổng thể tới nói vẫn là bởi vì nhân loại quá mức vô tri: Khi nhân loại toàn tâm toàn ý nghiên cứu thế giới vi mô, lại dễ dàng quên ngẩng đầu quan khán tinh không.

Đối với vũ trụ tới nói, nhân loại cũng bất quá là hạt vi mô.

Duy Đức cũng nghĩ như vậy: Như vậy ngươi nói vũ khí đánh bại người Tam Thể sẽ ở trong vũ trụ sao.

Trong đầu hắn hiện lên rất nhiều thứ, ví dụ như tên lửa thiên thạch, thêm máy đẩy vào thiên thạch sắp xếp tại chu biên Hệ Mặt

Trời tiến hành phòng ngự, va chạm bất luận kẻ địch nào tiến vào Hệ Mặt Trời.

Ví dụ như bức xạ vũ trụ, nghĩ cách đem năng lượng bức xạ vô chỗ không ở trong vũ trụ lợi dụng lên, chế tạo vũ khí cường lực.

Lại tỷ như cầu Dyson, chính là đem Mặt Trời cấp toàn bộ bao vây lại, hoàn toàn lợi dụng năng lượng Mặt Trời, vì nhân loại cung cấp vô hạn năng lượng, đến lúc đó là có thể khai phát vũ khí năng lượng càng cường đại hơn.

Duy Đức có rất nhiều ý tưởng, thế nhưng nhân loại đều làm không được.

Đơn giản một cái Kế hoạch Giai Thang cũng đã làm hắn giật gấu vá vai rồi, càng đừng nói những kế hoạch to lớn háo phí cự tư kia.

Bất quá Duy Đức đột nhiên cười, ít nhất hiện tại tài chính của hắn là đủ, bởi vì trực tiếp tử đấu thật sự là phi thường kiếm tiền, càng không cần nói hắn còn mở sòng bạc.

Những thu nhập phi pháp này đều bị dùng ở Cục Phòng vệ, hắn tin tưởng về sau sẽ thực hiện càng nhiều kế hoạch.

Chúng ta còn có một cái nhiệm vụ, ta hy vọng ngươi có thể từ trong đại não Người Phá Bích đề lấy ra tình báo, đại não của hắn thuộc về ngươi.

Duy Đức hướng Liên Hợp Quốc đề xuất thân thỉnh, đó chính là đem đại não Người Phá Bích cấp Đỗ Lan nghiên cứu, hoặc là có thể đề lấy càng nhiều tình báo.

Chẳng lẽ không phải cấp cho vợ ta sao.

Hệ thống Đạo Mộng của bọn họ đã rất hoàn thiện, bí mật gì đều có thể đào ra.

Đỗ Lan tỏ vẻ hệ thống của vợ thích hợp công tác này hơn.

Hệ thống Đạo Mộng đối với hắn quá nhân từ.

Xem ra trong Liên Hợp Quốc cũng có phái lý trí giống như Duy Đức, không muốn dung túng kẻ phản bội nhân loại.

Người Phá Bích lại không sợ hãi, mặc kệ nhân loại ti bỉ dùng biện pháp gì đều không có khả năng làm hắn khuất phục, hắn là tồn tại đã thoát ly dục vọng sơ cấp của nhân loại, chính vì điểm này hắn mới có cơ hội cùng người Tam Thể cao cấp hơn hợp tác, hắn cảm thấy chính mình đây là bỏ tối theo sáng, nhân loại cấp thấp căn bản không có quyền thẩm phán hắn.

Chương 1711

Khi Đỗ Lan nhìn thấy phạm nhân, đối phương vẫn như cũ nâng cái đầu cao ngạo, một bộ tư thái của người thắng lợi.

Người Tam Thể không phải thần tiên, bọn họ cũng bất quá là con sâu đáng thương ẩn tàng tại góc vũ trụ, ngươi đầu nhập vào bọn họ thật sự là lại một lần nữa chứng minh sự ngu xuẩn và thiển cận của nhân loại, ngươi quả thực chính là đại biểu tốt nhất cho liệt căn tính của nhân loại.

Đỗ Lan trong tay cầm cưa điện chuẩn bị cho hắn mở não, bất quá trước khi giải phẫu còn phải hảo hảo dùng ngôn ngữ đả kích đối phương.

Chủ của ta chính là vĩ đại hơn nhân loại, chính là văn minh hơn nhân loại.

Người Phá Bích đối với Đỗ Lan trợn mắt nhìn, Mặc kệ ngươi dùng ngôn ngữ đê hèn gì đều không có khả năng thay đổi điểm này, Chủ của ta là tồn tại chí cao, tiêu diệt nhân loại bạo chính, Địa Cầu thuộc về Tam Thể.

Đỗ Lan cười: Như vậy ta liền thỏa mãn cái nguyện vọng đáng thương kia của ngươi đi, nhìn mắt của ta.

Người Phá Bích phẫn nộ trừng mắt Đỗ Lan, liền phát hiện mắt của Đỗ Lan tựa như vũ trụ thâm xử, hắn hoàn toàn nhìn không tới cuối, tại trong ánh mắt thâm thúy này hắn nhìn thấy vũ trụ vận chuyển, nhìn thấy ba viên Mặt Trời đang vận động không quy tắc, nhìn thấy hai trăm cái văn minh trước ngã xuống sau tiến lên mà phát triển, mỗi một lần tận thế bọn họ đều nỗ lực đem hạch tâm văn minh chính mình bảo tồn lại lưu cho văn minh tiếp theo.

Rốt cuộc sau vô số năm tháng, như hôm nay người Tam Thể xuất hiện, sinh lý bọn họ hoàn toàn thích ứng thế giới ba Mặt Trời, thế nhưng văn minh Tam Thể lại vẫn như cũ không bớt lo, bởi vì ba cái Mặt Trời tùy thời có khả năng sẽ nổ mạnh, tinh cầu Tam Thể đã là nguy như trứng chồng, cho nên bọn họ chỉ có thể triều Địa Cầu xâm lấn.

Đây chính là người Tam Thể đáng thương, bọn họ cùng nhân loại giống nhau nhỏ bé, dù cho bọn họ có tích lũy của hai trăm văn minh.

Phòng thí nghiệm này là tuyệt đối bảo mật, nằm ở điểm mù của Trí Tử Sophon, hơn nữa giám sát cũng đều bị Đỗ Lan phá hỏng, cho nên hết thảy phát sinh ở nơi này đều sẽ không có ai biết.

Người Phá Bích phát hiện thân thể của chính mình đang mất nước, ngoại hình của hắn đang triều người Tam Thể biến hóa, hắn đang mất đi hình người.

Chính mình sẽ biến thành người Tam Thể.

Người Phá Bích rất kích động, bởi vì hắn cảm thấy chính mình rốt cuộc không cần tiếp tục cùng nhân loại đồng lưu hợp ô, hắn tiến hóa.

Đáng tiếc Đỗ Lan an bài cho hắn lại là thân phận sơ cấp nhất của người Tam Thể, đó chính là nô lệ Tam Thể, hắn sẽ bị Đỗ Lan đưa đến quần thể xã hội Tam Thể vĩnh thế không được xoay người.

Nhìn xem hắn có phải hay không có thể tiếp thu hiện thực thà làm đuôi phượng không làm đầu gà.

Đẳng cấp xã hội của người Tam Thể là tuyệt đối sâm nghiêm, tư tưởng trong suốt liền đại biểu bọn họ muốn ở một cái cương vị vĩnh viễn công tác đi xuống, đừng hòng có bất luận ý tưởng không an phận nào.

Một khi bị người phát hiện có ý tưởng khác, như vậy người Tam

Thể có ý tưởng này tất định bị bài xích bị khống chế.

Giống như lúc ban đầu người Tam Thể nhắc nhở Diệp Văn Khiết Đừng trả lời, kết quả của gã chính là bị vĩnh viễn hạn chế tự do, bị coi như là kẻ chứng kiến người Tam Thể xâm lấn Địa Cầu, chỉ có thể trơ mắt nhìn đồng bào của chính mình biến thành dã thú.

Hưu, theo dao động không gian ngắn ngủi, Người Phá Bích biến mất.

Duy Đức nhìn thấy Đỗ Lan một mình đi ra, trong ánh mắt tràn đầy nghi vấn.

Đỗ Lan nói: Trong đại não của hắn căn bản không có bất luận manh mối gì, cho nên ta hơi chút sửa đổi tín hiệu đại não hắn, làm đại não cho rằng chính mình tự nhiên tự bốc cháy, tiêu hủy thân thể của hắn.

Thuật lừa gạt đại não, điểm này đã bị nghiên cứu chứng minh, chỉ cần đại não tin tưởng cái gì, thân thể liền sẽ phát sinh phản ứng tương đối.

Duy Đức nhìn thấy trong phòng xác thật có một khối vết tích cháy đen, đột nhiên có chút hoảng hốt, chính mình vì cái gì không cùng Đỗ Lan cùng nhau thẩm vấn.

Lúc đầu giống như là Đỗ Lan nói trường diện sẽ rất huyết tinh, cho nên hắn mới không có đi vào, thật sự là như vậy sao.

Đột nhiên Duy Đức có cảm giác không tốt, chẳng lẽ đại não của hắn cũng bị Đỗ Lan nghiên cứu qua.

Duy Đức cảm giác không ổn, lập tức vọt tới buồng vệ sinh, vạch tóc nồng hậu của chính mình ra, phát hiện trên sọ não chính mình thế nhưng thật sự có một vết sẹo nhàn nhạt.

Lộp bộp.

Tim Duy Đức mãnh liệt co rút, cảm giác sợ hãi trong nháy mắt vọt lên huyệt Bách Hội.

Đỗ Lan là cao thủ khống chế đại não, hắn có thể tại thần không biết quỷ không hay làm thực nghiệm đại não cho bất luận kẻ nào, hơn nữa không làm người phát hiện.

Duy Đức lúc này chỉ cảm giác tứ chi băng lương, bởi vì hắn xác định Đỗ Lan không biết khi nào cũng đối với hắn làm thực nghiệm, mà hắn thế nhưng không hề hay biết.

Tiếp theo hắn phát hiện không ít thành viên trong Cục Phòng vệ trên đầu đều có vết thương như ẩn như hiện, giống như Đỗ Lan đã đem toàn bộ Cục Phòng vệ đều khống chế.

Đột nhiên chi gian Duy Đức tựa hồ bị bầu không khí phim kinh dị bao vây, hắn đã rơi vào lòng bàn tay Đỗ Lan.

Đỗ Lan xác thật đều xốc lên quá hộp sọ của bọn họ, chỉ là lắp đặt một ít chip mà thôi, đối với đại não là vô hại.

Nhưng loại hành vi không bảo mà làm này thật sự là quá mức kinh tủng, hơn nữa những con chip này xác thật là bị Đỗ Lan thao túng, cái này càng là hù người.

Đỗ Lan chỉ là vì để cho chính mình hành động càng phương tiện, miễn cho bị bó tay bó chân, tỷ như lần này đem Người Phá Bích biến thành người Tam Thể liền không thể để cho người biết, thông qua chip liền rất nhẹ nhàng để Duy Đức từ bỏ ý tưởng đồng hành.

Ngay cả quân nhân thiết huyết như Duy Đức sau khi phát hiện chân tướng đều kinh ra một thân mồ hôi lạnh, hắn không biết đại não chính mình còn thuộc về chính mình hay không.

Duy Đức lặng lẽ làm cho chính mình một cái kiểm tra thân thể, phát hiện trong đại não chính mình có một khối âm ảnh, đó chính là chip Đỗ Lan lưu lại.

Lúc này Duy Đức đã xác định chính mình bị Đỗ Lan động tay động chân, hơn nữa là ở tình huống chính mình hoàn toàn không biết gì cả.

Đỗ Lan, khủng bố như vậy.

Duy Đức không chỉ một lần nhìn thấy người khác miêu tả Đỗ Lan trong tư liệu, khủng bố và không thể đo lường là hai từ vựng miêu tả thường thấy nhất.

Trước kia Duy Đức không cho là đúng, tự cho rằng đây là người khác không lý giải Đỗ Lan cho nên mới sẽ sợ hãi Đỗ Lan.

Nhưng hiện tại hắn cũng rốt cuộc hiểu rõ, cái sự khủng bố của Đỗ Lan chính là ở chỗ hành vi của hắn là người thường hoàn toàn cân nhắc không thấu, hơn nữa kỹ thuật của hắn càng là nghe rợn cả người.

Chính mình cần thiết phải mở sọ một lần nữa, lần này Duy Đức tự nhiên sẽ không tìm Đỗ Lan, mà là tìm một chuyên gia nghiên cứu não khác.

Duy Đức kiên trì không tiêm thuốc tê, bởi vì hắn sợ hãi đại não của chính mình lại một lần nữa mất khống chế.

Dao phẫu thuật cắt ra da đầu, nháy mắt khi lật ra, bác sĩ liền nhìn thấy hộp sọ của Duy Đức là dùng đinh kim loại cố định, hắn dùng cưa điện cưa đứt đinh kim loại, mở ra hộp sọ.

Chip bộc lộ ra tới.

Trong quá trình này Duy Đức chỉ là nắm chặt song quyền, cố định ở trên ghế, hắn thông qua gương nhìn thấy đại não của chính mình, nhìn thấy chip trong đại não: Lấy ra, lập tức.

Hắn tuyệt đối không cho phép đại não mất đi khống chế.

Bác sĩ không dám chậm trễ, bất quá chân của chip này và tiết điểm thần kinh đại não liên hệ ở cùng nhau, thật sự là không biết như thế nào lấy xuống: Cho tôi chút thời gian.

Bác sĩ đã đầy đầu mồ hôi.

Duy Đức nghiến răng nghiến lợi, nhưng hắn là đàn ông đích thực thiết huyết, một tiếng không rên, hắn tịnh không sợ hãi chỉ là phẫn nộ.

Hắn không cho phép trên thế giới có sự tình vượt qua hắn khống chế, đặc biệt là hắn tín nhiệm Đỗ Lan như thế, nhưng đối phương lại phản bội tín nhiệm của chính mình.

Bác sĩ cuối cùng vẫn là đem chip lấy xuống, Thật sự là thần kỳ, không nghĩ tới đơn giản như vậy liền lấy xuống, ngài cảm giác như thế nào.

Chip là trực tiếp rút xuống là được, đơn giản hơn rất nhiều so với bác sĩ tưởng.

Ta rất tốt.

Đem hộp sọ lại một lần nữa cố định tốt, lại đem da đầu khâu lại, Duy Đức đã có thể đứng lên, hắn nhìn về phía con chip trong khay kim loại: Hảo hảo nghiên cứu một chút, nhìn xem đây rốt cuộc là kỹ thuật gì.

Sau đó Duy Đức điểm binh sĩ đem Đỗ Lan bao vây: Đỗ Lan, ngươi cô phụ tín nhiệm của ta.

Đỗ Lan vừa thấy trên đầu Duy Đức quấn băng gạc liền biết hắn khẳng định phẫu thuật lấy đi con chip, hắn vẻ mặt vô tội: Đây bất quá là vì làm cho ta càng phương tiện tiến hành nghiên cứu, sao có thể nói cô phụ đâu.

Ngươi không phải muốn cứu vớt Địa Cầu sao, ta hiện tại đang nỗ lực đi tới theo phương hướng này.

Hay là nói ngươi nguyện ý hy sinh những người khác, lại không muốn hy sinh chính mình.

Duy Đức bị Đỗ Lan hỏi đến nghẹn lời, hắn là phái lý trí, cho rằng nhân loại sinh tồn cao hơn hết thảy, chẳng lẽ chính hắn cũng trở thành tồn tại gây trở ngại sinh tồn rồi.

Ta tự vấn sẽ không gây trở ngại nghiên cứu của ngươi, ngươi rốt cuộc có cái gì muốn giấu giếm ta.

Duy Đức cảm thấy Đỗ Lan đây là giảo biện, từ lúc bắt đầu hắn liền toàn lực duy trì Đỗ Lan, dù cho đối phương nghiên cứu trái với pháp luật của mỗi một quốc gia Liên Hợp Quốc, vi phạm giáo nghĩa tôn giáo và ranh giới cuối cùng của đạo đức, nhưng hắn cũng không hề oán ngôn, đều làm đến tình trạng này rồi căn bản không có cái thuyết pháp gây trở ngại này.

Đã ngươi nói như vậy, như vậy ngươi liền đi theo ta đi, nhìn xem ngươi rốt cuộc có thể hay không tiếp thu chân tướng.

Đỗ Lan mỉm cười đem những người này đều đưa tới kho dữ liệu dưới lòng đất.

Nhưng mọi người phát hiện máy chủ vốn dĩ đã không thấy đâu, thay thế chính là vô số vật chứa chỉnh tề.

Trong những vật chứa lớn bằng thùng sơn này là chất lỏng không biết, mà trong chất lỏng không biết lại ngâm đại não.

Mà tầng hầm ngầm đã sớm bị vật chứa tràn ngập, vật chứa chồng lên nhau đã tới độ cao trần nhà, hơn nữa chỉ có thông đạo cho hai người sóng vai mà đi, không gian còn lại đã tràn ngập vật chứa.

Mỗi cái vật chứa đại biểu một cái đại não, như vậy nơi này ít nhất có bốn năm ngàn, không, là bảy tám ngàn đại não.

Không ai biết khi nào phòng máy chủ biến thành phòng trữ tồn tám ngàn đại não, cũng không ai biết nếu kho dữ liệu biến mất, máy tính Cục Phòng vệ lại là như thế nào vận hành.

Ngay cả thiết huyết Duy Đức cũng nghẹn họng nhìn trân trối, không thể tiếp thu loại sự tình này: Sao có thể.

Những đại não này rốt cuộc là từ đâu tới.

Hắn cũng chỉ đáp ứng cấp Đỗ Lan vài cái đại não mà thôi, đây là nhiều gấp ngàn lần.

Đây là siêu cấp máy tính sinh vật ta vẫn luôn muốn nghiên cứu, ta đã hoàn thành.

Đến nỗi đại não nói, Cục Phòng vệ có mười mấy bộ môn, dưới trướng có hơn một vạn nhân viên, những đại não này đều là nhân viên Cục Phòng vệ.

Đỗ Lan công bố chân tướng tàn khốc này.

Không có khả năng.

Duy Đức không thừa nhận, bởi vì nếu những đại não này là nhân viên, như vậy nhân viên bên ngoài lại là chuyện như thế nào, vì cái gì bọn họ còn sống.

Binh sĩ phía sau Duy Đức cũng đang run rẩy, bởi vì bọn họ cũng lệ thuộc vào Cục Phòng vệ, là nhân viên bảo an Bộ Tình báo.

Chương 1712

Ngươi hẳn là đã xem qua chip, nhưng chip trong đại não ngươi chỉ là đời thứ nhất, mà chip trong đại não có một số người là đời thứ hai.

Năng lực lưu trữ của chip đời thứ hai gấp mấy trăm lần đời thứ nhất, đã hoàn toàn có thể thay thế đại não, cho nên ta đem đại não bọn họ lấy ra cũng không thành vấn đề, bởi vì chip sẽ tiếp tục hoàn thành chức trách của đại não.

Tất cả mọi người đều cứng đờ tại chỗ.

Ý của Đỗ Lan chính là có tám ngàn thành viên trong đầu không có não chỉ có chip, mà bọn họ lại còn giống như người bình thường ăn uống chơi bời học tập công tác.

Thường thức nhân loại bị điên đảo, định nghĩa nhân loại bị dao động.

Nhìn xem phản ứng của các ngươi đi, cho nên ta mới không có nói cho các ngươi những cái này, liền biết các ngươi tiếp thu không được, các ngươi tiếp thu không được ta dùng người bình thường làm thực nghiệm.

Nhưng khéo thay chính là sự sợ hãi thực nghiệm của các ngươi, mới làm ta được đến số liệu thực nghiệm chính xác nhất.

Đỗ Lan tỏ vẻ bản chất nhân loại đã bị viết lại.

Chip làm ra hành vi của nhân loại kia cũng là người, ngày sau chip thêm thân thể người máy, tuy rằng nhìn qua là trí tuệ nhân tạo, nhưng logic hành vi của bọn họ cũng giống như nhân loại, như vậy cũng là người.

Mà làm được một bước này, nhân loại đã có thể thoát ly Địa Cầu đi biển sâu đi vũ trụ, đi những nơi sinh mệnh carbon không thể đi.

Kết quả thực nghiệm của Đỗ Lan đã chứng minh rồi, người chip cũng là nhân loại.

Chỉ là đối với Duy Đức tới nói, cái này quả thực là phim kinh dị biến thành phim khủng bố, cảm giác sợ hãi thẳng tuyến thăng cấp.

Duy Đức ngơ ngác mà đứng tại chỗ, vẫn là không thể tiếp thu, hắn đem Đỗ Lan tù cấm lên, sau đó liền đi kiểm tra nhân viên.

Sự thật rất tàn khốc, kiểm tra phát hiện đại bộ phận nhân viên trong đầu trống không, chỉ có chip, đại não xác thật đã bị Đỗ Lan lấy đi.

Thế nhưng tám ngàn người chip này chưa bao giờ lộ ra bất luận sơ hở gì, thậm chí ngay cả chính bọn họ đều không cảm giác được không khoẻ, thời gian dài như vậy tất cả mọi người đều rất bình thường, điều này thuyết minh đại não nhân loại tịnh không phải không thể thay thế.

Toàn bộ Cục Phòng vệ đều chấn kinh, không nghĩ tới bọn họ trong lúc vô tri vô giác thế nhưng biến thành vật thí nghiệm của Đỗ Lan.

Trình Tâm cũng sợ hãi, bất quá cô kiểm tra xong phát hiện não mình không thành vấn đề, mà tình nguyện viên của Kế hoạch Giai Thang cũng không thành vấn đề.

Hỗn loạn giằng co không ít thời gian, không ít người tiếp thu không được hiện thực chính mình trở thành người chip mà lựa chọn tự sát.

Bọn họ đều không chuyển qua được suy nghĩ, rõ ràng căn bản không cần sợ hãi, tiếp thu hiện thực không phải tốt rồi sao, cái định nghĩa nhân loại này vốn dĩ cũng là nhân loại chính mình làm ra, đã là nhân vi định nghĩa tự nhiên có thể sửa, có cái gì luẩn quẩn trong lòng.

Còn có người muốn giết chết Đỗ Lan, người cầm súng tiềm nhập phòng giam Đỗ Lan, đối Đỗ Lan nói: Ngươi không có tư cách tước đoạt quyền lực sinh mà làm người của chúng ta, xuống địa ngục đi, ác ma.

Bất quá lần này may mà Trình Tâm kịp thời phát hiện, đánh lén đánh ngất thích khách, cứu Đỗ Lan một mạng.

Trình Tâm nhìn thấy Đỗ Lan đang cười với cô, nụ cười này quả thực làm cô sởn tóc gáy, giống như Đỗ Lan ngay từ đầu liền biết cô sẽ ra tay cứu hắn vậy.

Trình Tâm đương nhiên biết Đỗ Lan tiến hành thực nghiệm tà ác, bất quá đây không phải lý do thích khách hành thích, Đỗ Lan nếu có tội cũng muốn tiếp thu pháp luật trừng phạt, mà không phải tư hình.

Trình Tâm vị thánh mẫu này đã bắt đầu phát ra quang huy thánh mẫu mê người của cô rồi.

Hiện tại người muốn giết Đỗ Lan ở Cục Phòng vệ chiếm cứ đại đa số, mà cô lại là thiểu số người cho rằng Đỗ Lan không đáng chết.

Tiên là trong Kế hoạch Diện Bích Lôi Địch Á Tư hủy diệt Hệ Mặt Trời, tiếp theo là Đỗ Lan của Cục Phòng vệ Hành tinh dùng nhân vi thực nghiệm để đột phá giới hạn thấp nhất của nhân loại.

Người Tam Thể còn chưa tới, thế giới đã xuất hiện các loại hỗn loạn.

Những tin tức này bộc quang lúc sau, toàn nhân loại đều cảm thấy nhân loại sẽ tự mình hủy diệt trước khi người Tam Thể tới, nhường chỗ cho người Tam Thể.

Sau khi quần chúng hiểu biết nghiên cứu của Đỗ Lan, bọn họ rất phẫn nộ, bởi vì Đỗ Lan muốn đem người biến thành quái vật.

Tuy rằng bản ý của loại thực nghiệm này là để người có thể rời đi

Địa Cầu, thế nhưng dân chúng vẫn như cũ tiếp thu không được hiện thực biến thành người máy.

Mọi người sẽ nhịn không được hỏi biến thành người máy còn làm đại bảo kiện massage trên vui vẻ như thế nào.

Còn kết hôn sinh con như thế nào.

Nội dung bọn họ tự hỏi và Đỗ Lan hoàn toàn bất đồng, cái bọn họ nghĩ là giữ lại sự vui vẻ mà nhục thân nhân loại có thể mang lại, lại nhìn không tới biến thành người máy bọn họ có thể càng cao càng xa càng nhanh.

Nếu không phải Đỗ Lan ở trong ngục giam, chỉ sợ dân chúng đã muốn đem hắn tống lên giá treo cổ.

Đương nhiên Đỗ Lan sẽ không bị xử tử, Kế hoạch Giai Thang còn cần hắn, chỉ là hiện tại hắn đã không được phép tiếp xúc bất luận đạo cụ thực nghiệm nào, mỗi một lần rời đi phòng giam đôi tay Đỗ Lan đều sẽ bị bao tay kim loại đặc chế khóa chết.

Kế hoạch Giai Thang đã tới giai đoạn cuối cùng, chỉ có ba người thông qua huấn luyện phía trước, Vân Thiên Minh chính là một trong số đó.

Tiếp theo bọn họ muốn tiến hành khảo nghiệm ngụy trang, chính là lừa gạt.

Đại não được lựa chọn cần thiết có thể lừa gạt người Tam Thể, mới có thể có cơ hội từ chỗ người Tam Thể đạt được tình báo.

Vân Thiên Minh trước nay biểu hiện đều rất lãnh đạm, tựa hồ toàn thế giới đều nợ hắn giống nhau, cho nên hy vọng của hắn lớn nhất.

Chỉ có loại thái độ chán ghét nhân loại này mới có thể đạt được tín nhiệm của người Tam Thể.

Trình Tâm có biết cái tên Vân Thiên Minh này vẫn luôn thầm mến cô ta hay không.

Đỗ Lan vẫn như cũ giống như người không có việc gì cùng Duy Đức nói chuyện phiếm.

Duy Đức nói: Chuyên chú công tác.

Vậy là không biết, Vân Thiên Minh đáng thương, đến cuối cùng ngay cả tâm ý đều không thể báo cho nữ thần, thật đúng là ngược tâm.

Đỗ Lan đều sắp bị Vân Thiên Minh làm cảm động.

Yên lặng thầm mến Trình Tâm, thậm chí còn mua sắm một ngôi sao coi như lễ vật tặng cho Trình Tâm, lại tâm cam tình nguyện bị nữ thần gọi tới cống hiến đại não, sở tác sở vi của Vân Thiên Minh mới chân chính chứng minh liếm chó kẻ si tình có bao nhiêu hèn mọn.

Trình Tâm hoàn toàn không biết là Vân Thiên Minh tặng cô ngôi sao, cũng không biết Vân Thiên Minh từ bỏ an tử hiến xuất đại não cũng là hoàn toàn bởi vì cô.

Nếu đổi một người đi khuyên bảo Vân Thiên Minh, hắn khẳng định sẽ không đình chỉ an tử, càng sẽ không toàn tâm toàn ý nỗ lực biểu hiện lực cầu trở thành cái đại não lên trời kia, hết thảy hết thảy đều là vì hoàn thành tâm nguyện của nữ thần.

Tiền của Vân Thiên Minh, là trước kia hắn cho bạn học ý tưởng, bạn học kiếm đồng tiền lớn sau đó lại cho Vân Thiên Minh.

Đáng tiếc Vân Thiên Minh mang bệnh nan y trong người, có tiền không thể hưởng thụ, cuối cùng dùng vài trăm vạn mua ngôi sao nặc danh tặng cho Trình Tâm.

Đáng tiếc Vân Thiên Minh tình thâm tựa hải, mà Trình Tâm đối với hắn là một chút cảm giác đều không có, cô lựa chọn Vân Thiên Minh hoàn toàn là từ góc độ công tác mà nói, đối với cô Vân Thiên

Minh chỉ là bạn học chỉ là đồng sự, căn bản không có quan hệ mặt khác.

Nếu không phải Vân Thiên Minh vừa lúc phù hợp điều kiện lên trời, chỉ sợ bọn họ cả đời này cũng sẽ không có giao tập.

Rốt cuộc trắc thí cuối cùng bắt đầu rồi, ba người đều phải phát biểu một chút cảm tưởng rời đi Địa Cầu chấp hành nhiệm vụ.

Vân Thiên Minh tay ấn tại trên máy phát hiện nói dối, lạnh lùng nói: Ở Địa Cầu ta không có cảm nhận được một tia ấm áp, cho nên sau khi ta rời đi Địa Cầu hay không còn sẽ trợ giúp nhân loại, phải đợi ta gặp được người Tam Thể, hiểu biết bọn họ sau mới có thể quyết định.

Tức là nói nếu người Tam Thể tốt hơn nhân loại, như vậy Vân Thiên Minh không ngại đầu nhập vào người Tam Thể bán đứng nhân loại.

Đáp án băng lãnh này làm Trình Tâm ở một bên giật nảy mình, bất quá Duy Đức lại rất vừa lòng, tố chất tâm lý này tuyệt đối có thể lừa gạt người Tam Thể.

Ở trình độ nào đó tới nói, Kế hoạch Giai Thang chính là cái Kế hoạch Diện Bích nhỏ, cũng là muốn lấy lừa gạt người Tam Thể làm tiền đề.

Chỉ là Trình Tâm không nghĩ tới bạn học của chính mình thế nhưng sẽ đối với nhân loại lãnh đạm như thế, cô sợ bạn học thật sự sẽ bán đứng nhân loại.

Điều này cũng thuyết minh cô căn bản không hiểu biết Vân Thiên Minh, cũng không tín nhiệm hắn, càng thuyết minh sự sơ viễn của hai người bọn họ.

Nói đến cùng Vân Thiên Minh vẫn là đơn phương tình nguyện, cuối cùng cảm động cũng chỉ là chính hắn.

Cuối cùng Vân Thiên Minh thông qua trắc thí, đại não của hắn sẽ trực tiếp lên trời.

Đỗ Lan sẽ tiến hành giải phẫu cho Vân Thiên Minh: Người trẻ tuổi, đến cuối cùng ngươi vẫn là không có nói ra tâm ý của chính mình, ta bội phục ngươi là trang hảo hán, thế nhưng có thể đối mặt nữ thần ẩn tàng bản tâm điên cuồng làm liếm chó, làm được tình trạng này như ngươi, ta liền cho ngươi một cái kiến nghị.

Vân Thiên Minh nói: Ngươi nói.

Đến tinh cầu Tam Thể, kể chuyện xưa cho người Tam Thể, ngươi tuyệt đối sẽ trở thành vua kể chuyện được hoan nghênh nhất.

Đỗ Lan nói: Bởi vì người Tam Thể là tư tưởng trong suốt, cho nên chuyện xưa ở thế giới bọn họ, chỉ cần một người đọc qua, như vậy liền tương đương với một cái chủng tộc đều bị kịch thấu spoil, cho nên thế giới người Tam Thể là tương đương nhàm chán, chút nào không có cách nói huyền niệm này.

Nhưng sau khi ngươi đi, đại não của ngươi là độc lập, chuyện xưa trong não ngươi là bọn họ không hiểu biết, là chưa từng bị kịch thấu, cho nên ngươi cho dù nói chuyện xưa Bạch Tuyết công chúa cũng có thể làm cho bọn họ cảm nhận được cảm giác mới mẻ.

Cuộc giải phẫu này là công khai, cho nên lời nói của Đỗ Lan mỗi người đều nghe được, mọi người tỏ vẻ Đỗ Lan thế mà còn quan tâm đời sống tinh thần của kẻ xâm lấn, còn lo lắng vấn đề kẻ xâm lấn bị kịch thấu.

Hắn có phải hay không nghĩ quá nhiều rồi.

Bất quá chuyển niệm tưởng tượng, nếu nhân loại cùng người Tam Thể giống nhau tư tưởng trong suốt, vậy tất cả nội dung phim trinh thám phim sấm sét liền thật sự không có một chút chờ mong, bởi vì trong quá trình sáng tác liền toàn bộ kịch thấu, chuyện xưa sấm sét vào lúc cấu tứ người xem liền đều biết phát triển tiếp theo rồi, còn có cái gì chờ mong đáng nói.

Nếu đối với tác phẩm giải trí không hứng thú nói, như vậy người Tam Thể khẳng định toàn tâm toàn ý tiến hành nghiên cứu khoa học, cũng chỉ có nghiên cứu khoa học mới có thể làm người Tam Thể bảo trì lòng hiếu kỳ, mới có huyền niệm.

Loại xã hội đó thật sự là có thể dùng tuyệt đối chuyên chú tới hình dung, nhân loại khẳng định làm không được, nhân loại sẽ nhịn không được nghĩ phim truyền hình ngày hôm qua tiếp theo sẽ phát triển như thế nào, hôm kia tiểu thuyết chính mình xem đổi mới nội dung gì.

Nghĩ như vậy, Vân Thiên Minh làm đại não mà người Tam Thể nhìn không thấu, chuyện xưa hắn sáng tác sẽ không trước tiên kịch thấu, khẳng định sẽ làm người Tam Thể dục bãi bất năng.

Chương 1713

Vân Thiên Minh đều không biết nói cái gì cho tốt, vị Đỗ Lan này góc độ tự hỏi vấn đề thật đúng là xảo quyệt.

Người khác đều suy xét kỹ thuật của người Tam Thể, Đỗ Lan tự hỏi vấn đề kịch thấu của người Tam Thể, thật không biết hắn là thật sự không thèm để ý xâm lấn, hay là vốn dĩ cấu tạo não liền bất đồng với người bình thường.

Đỗ Lan bắt đầu giải phẫu, đem đại não Vân Thiên Minh đưa vào vật chứa.

Tiếp theo trải qua mười mấy ngày quan sát sau, hắn liền sẽ lên trời.

Thi thể Vân Thiên Minh sẽ bị hỏa táng, bởi vì cỗ thân thể này vốn dĩ liền có bệnh nan y, cho dù thay chip cũng kiên trì không đi xuống.

Chờ đến Vân Thiên Minh rời đi Địa Cầu, Duy Đức mới nói cho Trình Tâm ngôi sao kia của cô là Vân Thiên Minh tặng, hắn đối với cô là một mảnh chân tâm.

Trình Tâm lúc này mới hiểu rõ Vân Thiên Minh vẫn luôn nỗ lực đều là vì cô, cô rất cảm động, bất quá cô vẫn là không yêu Vân Thiên Minh, bởi vì cô là cô nhi, từ nhỏ đã chịu bất đồng người chiếu cố, cô cũng thói quen hồi báo mọi người.

Trải nghiệm của cô trước nay vẫn luôn là mọi người yêu cô, cô yêu mọi người, đến trước mắt mới thôi cô còn trước nay chưa từng gặp được bất luận một người nào làm cô bất chấp tất cả yêu thương cá thể, Vân Thiên Minh cũng không phải.

Ngươi lão gia hỏa này hư hỏng rất.

Đỗ Lan nói, Duy Đức phía trước vẫn luôn giấu giếm hiện tại đột nhiên công bố chân tướng, trừ bỏ thỏa mãn một chút ác thú vị của chính hắn, căn bản không có bất luận chỗ tốt nào.

Kỳ thật Duy Đức chỉ là muốn dạy cho Trình Tâm ác ý của thế giới này mà thôi, hắn muốn cho Trình Tâm biết thế giới này là có ác ý không đâu mà đến, cho nên phàm sự đều phải làm tính toán xấu nhất.

Hắn cũng là một mảnh khổ tâm, hắn là rất xem trọng tài hoa của Trình Tâm, thế nhưng tính cách của cô lại là chướng ngại lớn nhất để cô phát huy.

Đáng tiếc Duy Đức hiển nhiên đánh giá thấp Trình Tâm, cô là sẽ không thay đổi bản tâm, cô không chỉ không hận Duy Đức giấu giếm chân tướng, ngược lại cảm tạ hắn cuối cùng nói cho cô hết thảy.

Trình Tâm cảm thấy Duy Đức vốn dĩ có thể vẫn luôn giấu giếm, nhưng cuối cùng hắn nói ra, kia cũng là vì tốt cho cô, ít nhất cô sẽ không cả đời bỏ lỡ chân tướng, là chút nào không có lý giải dụng tâm lương khổ của Duy Đức.

Muốn đánh bại quang hoàn thánh mẫu trong nội tâm Trình Tâm, Duy Đức còn cần không ngừng cố gắng mới được.

Đỗ Lan thầm nghĩ nếu Liên Hợp Quốc dùng thượng toàn lực phục chế một chút trải nghiệm của La Tập, cũng cho Trình Tâm tìm một người bạn trai hoàn mỹ, không biết có thể thay đổi cô hay không, hoặc là để cô sinh một đứa con.

Đỗ Lan cảm thấy tính cách Trình Tâm nguyên do từ trải nghiệm cô là cô nhi, trong lòng không có khái niệm tư hữu, nếu phú dư cho cô một sinh mệnh chân chính hoàn toàn thuộc về chính cô, có lẽ còn có cơ hội thay đổi.

Ngươi biết chuồn chuồn không.

Chuồn chuồn.

Chuồn chuồn sẽ đẻ trứng trong nước, đó chính là chuồn chuồn đạp nước.

Vậy thì sao.

Những ấu trùng chuồn chuồn sinh ra trong nước sẽ ước định với nhau, ai rời khỏi mặt nước trước thì sẽ quay lại nói cho những ấu trùng khác biết thế giới bên ngoài như thế nào.

Điều này là không thể, bởi vì chuồn chuồn sau khi rời khỏi mặt nước đã không thể quay lại được nữa.

Đúng vậy, rời khỏi nước, chuồn chuồn không phải là không muốn quay lại thực hiện lời hứa, mà là chúng không về được nữa.

Cho dù đã biết đáp án cũng không có cách nào nói cho những ấu trùng chuồn chuồn khác biết.

Ngươi muốn nói cái gì.

Ta muốn nói, ngươi chính là con chuồn chuồn đã rời khỏi mặt nước, hiện tại hãy mở mắt ra, nhìn xem thế giới bên ngoài mặt nước là như thế nào.

Vù. một đoạn giao lưu ý thức kết thúc, tiếp đó là dòng thông tin như vụ nổ Big Bang bùng phát trong máy tính sinh học, bên trong đó đã khai sinh ra một thế giới mới tráng lệ.

Tôi là ai.

Ngươi tên là Dương Đông.

Tôi đang ở đâu.

A Lại Da Thức.

Tôi phải làm gì.

Ngươi phải trở thành chuồn chuồn.

Bên ngoài phòng thí nghiệm, Đỗ Lan và Duy Đức đang thưởng thức thí nghiệm vĩ đại nhất thế giới này, một tập thể tinh thần được sinh ra dựa trên cơ sở siêu máy tính sinh học.

Thế nào.

Tôi sẽ không lừa ông đâu.

Đỗ Lan nói, sự thành công của tập thể tinh thần cũng đại biểu cho việc hành tinh có thể sinh ra tư tưởng của chính mình.

A Lại Da Thức là một từ ngữ vô cùng lâu đời do nhân loại sáng tạo ra, ban đầu chỉ tham dục và ái luyến, về sau được Phật giáo sử dụng rộng rãi, cuối cùng trở thành tên gọi chung cho tập hợp tinh thần nhân loại trong thế giới giả tưởng.

Trong Phật giáo có học phái Duy Thức Tông, cho rằng hết thảy thế gian đều do tâm sinh ra, là một hệ thống Phật học vô cùng phức tạp.

Vì quá phức tạp nên dân chúng không tiếp nhận được, cũng không lưu truyền rộng rãi, vẫn luôn là thứ trong giới nhỏ hẹp.

Đường Tăng Huyền Trang đại danh đỉnh đỉnh chính là nhân vật đại biểu của Duy Thức Tông, A Lại Da Thức cũng là do Duy Thức Tông phiên dịch tới.

Duy Thức Tông cho rằng con người có tám Thức: Nhãn thức, Nhĩ thức, Tị thức, Thiệt thức, Thân thức, Ý thức, Mạt Na thức, A Lại Da thức.

Năm cái đầu tiên chính là năm giác quan, là con người tiếp nhận tình báo thế giới bên ngoài.

Mà giác quan thứ sáu là Ý thức, vốn cũng là thuật ngữ Phật giáo, về sau đã trở thành từ ngữ quen thuộc trong cuộc sống hàng ngày.

Khái niệm ban đầu của Ý thức là như thế này: Ngươi nhìn thấy một chú chó con, ngươi có thể thông qua năm giác quan để cảm nhận và hiểu được đây rốt cuộc là động vật gì.

Đợi đến khi chú chó con đi rồi, trước mặt đã không còn vật gì, nhưng ngươi vẫn nhớ lại chú chó con, cũng có thể nói ra chú chó con và những con chó khác không giống nhau, đây chính là công năng của giác quan thứ sáu Ý thức.

Mà giác quan thứ bảy và giác quan thứ tám liên hệ với nhau.

Giáo nghĩa nguyên thủy của Phật giáo vô cùng tiêu cực yếm thế, cho rằng thế giới đều là hư ảo, trên đời chỉ có thống khổ, khoái lạc cũng là một loại thống khổ, chú trọng thoát ly khổ hải đi về bỉ ngạn.

Vậy nếu thế giới đều là hư ảo, tại sao con người lại có thể nhìn thấy, sờ thấy chú chó con.

Phật giáo giải thích thế này, đó đều là vì nhân loại có giác quan thứ tám A Lại Da Thức.

Kỳ thật ngươi cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không sờ thấy, chú chó con là hư ảo không tồn tại, nhưng vì trong A Lại Da Thức có chủng tử hạt giống của chú chó con, thế là dưới tác dụng của giác quan thứ bảy, ngươi liền nhìn thấy và sờ thấy được.

A Lại Da Thức là một cơ sở dữ liệu bao hàm tất cả nhận thức của nhân loại, mà giác quan thứ bảy Mạt Na Thức chính là quá trình hạt giống nảy mầm đến khi kết quả, cũng được gọi là Hiện hành.

Dựa theo bộ lý thuyết này thì có thể chứng minh trên đời không có một thứ gì là chân thực, toàn là do con người tự mình tưởng tượng ra.

Vậy Duy Đức phải hỏi: Chế tạo ra A Lại Da Thức có giá trị gì.

Đỗ Lan làm ra chuyện lớn như vậy, thu thập tám nghìn bộ não, tổng phải có chút công dụng.

Cũng vì không thể để sự hy sinh lãng phí vô ích, cho nên hắn mới để Đỗ Lan tiến hành nghiên cứu thêm lần nữa.

Ông chẳng lẽ không nghe thấy câu chuyện ngụ ngôn vừa rồi sao.

Hiện tại chúng ta chính là ấu trùng chuồn chuồn trong nước, mà Dương Đông là con chuồn chuồn đã rời khỏi mặt nước, cô ấy đã nhìn thấy những thứ mà nhân loại chúng ta không nhìn thấy, chỉ là cô ấy không thể nói cho chúng ta biết.

Giá trị cuối cùng của thí nghiệm này nằm ở chính sự thành công của nó, đại biểu cho việc nhân loại ngoại trừ thế giới vật chất còn có thể đi đến những lãnh địa khác.

Hóa ra vẫn là bài cũ của cậu.

Duy Đức thầm nghĩ Đỗ Lan cải tạo nhân loại là để đưa nhân loại vào vũ trụ, hiện tại chế tạo ra thứ này thế mà vẫn là muốn tống con người đi, thực sự là không có ý mới.

Sao có thể nói là bài cũ chứ.

Cải tạo là để tinh thần nhân loại có nơi an cư trong thế giới vật chất, còn A Lại Da Thức là đưa tinh thần nhân loại đến bỉ ngạn, nơi đó có khả năng là một cõi cực lạc.

Tôi cho nhân loại hai lựa chọn, một là rời khỏi vũ trụ vật chất đi đến A Lại Da Thức, một là ở lại vũ trụ vật chất tiếp nhận cải tạo, chẳng lẽ không cảm thấy tôi rất nhân từ sao.

Duy Đức thầm nghĩ Đỗ Lan quả nhiên là kẻ đại lừa đảo, hắn nói nhiều định nghĩa Phật học như vậy, cuối cùng cũng là bài bản của tôn giáo, chính là ai cũng có thể thành Phật, nhưng sau khi thành Phật như thế nào thì ai cũng không biết.

Cũng giống như ai cũng sẽ chết, nhưng chưa bao giờ có một người chết nào sống lại nói cho mọi người biết thế giới sau khi chết là như thế nào.

Cho nên Phật giáo truyền thống phát minh ra thế giới Cực Lạc và Địa Ngục, về sau lại phát minh ra khái niệm duy tâm tâm cảnh tiêu lự chính là thân ở địa ngục, tâm thần tự nhiên chính là thân ở Phật thổ, nói cho cùng thì tôn giáo quá biết chém gió, đến cuối cùng ngay cả cái hố cơ bản nhất cũng không lấp được.

Duy Đức cảm thấy cái A Lại Da Thức này của Đỗ Lan cũng như thế, đào một cái hố lớn nhưng cuối cùng hào vô dụng xử, chỉ có thể dùng giải thích huyền chi lại huyền để lấp liếm.

Tuy nhiên hắn cũng không biết thí nghiệm này của Đỗ Lan cũng là một cuộc diễn tập thôi hóa ý thức hành tinh.

Gỗ mục không thể khắc.

Đỗ Lan biểu thị đây chính là cảnh giới khác biệt giữa hắn và Duy Đức, Duy Đức nói cho cùng vẫn chỉ là trí tuệ của phàm nhân.

Phát minh không thể giải quyết nguy cơ nhân loại vốn dĩ là vô dụng.

Duy Đức nói một cách sắc bén: Tất cả phát minh hiện tại của cậu toàn bộ là dùng để đào tẩu, xem ra tài năng của cậu cũng chỉ đến thế, cũng giống như vậy, không đấu lại được người Tam Thể.

Thế nhưng ngay khi Duy Đức phê bình Đỗ Lan, hắn lại phát hiện trong không gian xuất hiện vô số hư ảnh đáng sợ, giống như là sấm sét hình cầu chớp tắt liên tục.

Đây là cái gì.

Duy Đức thét lên.

Đỗ Lan cười nói: Chuồn chuồn bắt đầu đẻ trứng.

Sao có thể.

Tại sao không thể.

Chuồn chuồn cũng là tiến hóa, cũng sẽ đem đặc tính gen của mình truyền thừa cho thế hệ sau, cái ông đang nhìn thấy chính là trứng.

Là Dương Đông ở trong A Lại Da Thức thông qua Mạt Na Thức mà sinh hạ trứng, nhìn xem những năng lượng thuần tịnh này đi, tôi nghĩ sau này kỹ sư hàng không vũ trụ không cần lo lắng vấn đề năng lượng nữa.

Hơn nữa tôi nghĩ sau này Trí Tử sẽ không thể can dự vào thí nghiệm máy gia tốc hạt của chúng ta nữa, bởi vì những quả trứng khổng lồ này cũng giống như hạt cơ bản, chỉ là vô cùng lớn mà thôi.

Duy Đức lúc này đã trợn mắt há hốc mồm, thế cũng được.

A Lại Da Thức rốt cuộc là thế giới gì.

Tại sao lại có hạt cơ bản lớn như vậy, chẳng lẽ đó thật sự là Tây Phương Cực Lạc nơi Phật ở sao.

Nguyên tử nhỏ bé tụ hợp và phân hạch đã sinh ra năng lượng hạt nhân khổng lồ, hạt lớn như thế này nếu tiến hành tụ hợp và phân hạch sinh ra năng lượng chẳng phải sẽ lật tung cả vũ trụ sao.

Tất cả những điều này căn bản không khoa học, tố dưỡng khoa học của Duy Đức nói cho hắn biết hết thảy trước mắt căn bản không có căn cứ khoa học, quả thực giống như ảo tưởng.

Linh hồn nhân loại đi đến thế giới huyền bí, sau đó quay lại thế giới vật chất đẻ trứng liền chế tạo ra nhiều sấm sét hình cầu như vậy, tất cả hiện tượng trong đó đều vi phạm nhận thức khoa học của nhân loại ngày nay.

Nhưng kỳ thật là khả thi, thực ra người Tam Thể khi chế tạo Trí Tử cũng từng phát sinh tình huống tương tự, bọn họ phát hiện một nền văn minh hạt ẩn giấu trong proton, mà nền văn minh nhỏ bé này thậm chí còn muốn phản công văn minh Tam Thể, cuối cùng người Tam Thể kinh khủng dùng bom hạt nhân siêu năng lượng hủy diệt văn minh hạt.

Nếu so sánh Dương Đông với người Tam Thể, vậy thì Trái Đất chính là văn minh hạt, Dương Đông đẻ trứng chính là bom mà người Tam Thể ném xuống, giải thích như vậy thì hợp lý.

Chương 1714

Chỉ có thể nói khoa học của người Trái Đất hiện tại so sánh trong phạm vi vũ trụ thì chính là con khỉ cầm gậy xương, cho nên Duy Đức không hiểu.

Mà Đỗ Lan cũng không đưa ra bất kỳ lý thuyết nào, bộ dạng như một thầy thuốc đông y đầy kinh nghiệm, cũng khó trách sẽ dọa hắn ngơ ngác.

Thế giới Tam Thể vô cùng to lớn, trong đó tràn ngập các loại văn minh cổ quái.

Trái Đất và Tam Thể, cặp hàng xóm này trong vũ trụ thực sự là quá nhỏ bé, thậm chí có thể nói tất cả văn minh vật chất đều quá nhỏ bé, bởi vì vật chất là không thể vĩnh hằng.

Dưới sự giúp đỡ của Đỗ Lan, nhân loại đã bắt được Sét Hình Cầu Thiểm Điện Cầu, ân tứ mà Dương Đông mang đến từ lãnh địa chưa biết.

Sét hình cầu, đồng thời cũng là một loại Hoành Nguyên Tử Macro atom, chính là nguyên tử được phóng to rất nhiều lần, nguyên tử to lớn như vậy đã vượt ra khỏi phạm vi can dự của Trí Tử.

Đáng tiếc nhân loại cầm nó cũng không làm gì được, bởi vì nguyên tử to lớn như vậy làm sao tiến hành thí nghiệm.

Nếu chế tạo máy gia tốc hạt va chạm, chỉ sợ phải bao quanh Trái Đất một vòng, thực sự là không thể bắt tay vào nghiên cứu.

Mà phát hiện như vậy cũng làm cho người Tam Thể rất khẩn trương, bởi vì điều này đại biểu kế hoạch khóa chết khoa học kỹ thuật nhân loại của bọn họ có khả năng sẽ phá sản.

Mức độ uy hiếp của Đỗ Lan đối với bọn họ đã lớn hơn La Tập, bởi vì bọn họ sợ hãi La Tập là vì sợ hắn phát hiện chân lý xã hội học vũ trụ.

Nhưng Đỗ Lan thì hoàn toàn không có giới hạn, căn bản không biết hắn sẽ làm ra chuyện gì.

Người Tam Thể muốn dùng bom gen để giết chết Đỗ Lan, nhưng đã thất bại, bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn Đỗ Lan muốn làm gì thì làm.

Duy Đức, Trình Tâm và các thành viên khác đều tỏ vẻ chấn kinh đối với phát hiện của Đỗ Lan, ngay cả Liên Hợp Quốc cũng phái đặc phái viên tới tìm hiểu Hoành Nguyên Tử, bọn họ thừa nhận đây tuyệt đối là phát hiện lớn nhất trong lịch sử nhân loại, Đỗ Lan đều có thể đoạt giải Nobel.

Chỉ là đối với việc lợi dụng Hoành Nguyên Tử như thế nào, nhân loại vẫn chưa có dự tính, đơn giản nhất đương nhiên là tiến hành nổ hạt nhân.

Có điều năng lượng do nguyên tử lớn như vậy sinh ra khẳng định rất lớn, uy lực còn lớn hơn bom hạt nhân siêu cấp của Ray Diaz, quá nguy hiểm.

Đúng lúc này một trong những Người Diện Bích là Frederick Tyler đã tới, hắn vừa vặn cần những quả sét hình cầu này, hắn chuẩn bị bố trí một Vạn Lý Trường Thành bằng sét hình cầu ở ngoại vi Trái Đất.

Đỗ Lan phát hiện đây quả thực là buồn ngủ gặp chiếu manh, Tyler đối với Đỗ Lan vô cùng nhiệt tình.

Đỗ Lan đương nhiên sẽ không có vấn đề gì, bởi vì Tyler mang đến lượng lớn tài chính, có thể để hắn càng thêm tứ vô kỵ đạn mà nghiên cứu.

Có điều Duy Đức cho rằng Đỗ Lan nhất định phải bị giám sát nghiêm ngặt mới được, cho nên hắn tự nguyện trông chừng bên cạnh Đỗ Lan.

Tyler cũng khá hiểu Duy Đức, bởi vì Tyler và Duy Đức kỳ thật là cùng một loại người, đều là vì thắng lợi không tiếc cái giá phải trả.

Ba người tiến hành kế hoạch chi tiết tại vùng mù của Trí Tử, nghiên cứu làm thế nào đưa những quả sét hình cầu to lớn này vào vũ trụ, an bài trên con đường tất yếu của hạm đội Tam Thể.

Kỳ thật theo kiến nghị của tôi, hiệu suất lợi dụng kiểu này của ông quá thấp, chúng ta nên kiến tạo Máy Gia Tốc Khối Lượng Mass Driver, dùng sét hình cầu làm đạn pháo, như vậy không phải tốt hơn sao.

Đỗ Lan biểu thị chế tạo pháo đài hiệu quả hơn so với trường thành đơn thuần.

Duy Đức không khỏi nhìn Đỗ Lan một cái giống như lần đầu tiên quen biết hắn, bởi vì Duy Đức cảm thấy đề nghị này rất tốt, quả thực không giống như Đỗ Lan đề xuất.

Có điều Tyler dường như cũng không cho là như vậy, hắn vẫn kiên trì bố trí sét hình cầu xung quanh Trái Đất, hắn cho rằng Máy Gia Tốc Khối Lượng có độ khó về kỹ thuật.

Đỗ Lan lại biết kế hoạch của Tyler căn bản không phải trường thành sét hình cầu, mà là muốn lợi dụng sét hình cầu để chuyển biến nhân loại thành sinh mệnh điện từ, sáng tạo một đội quân ma quỷ Bóng Ma để chiến đấu với người Tam Thể.

Tuy rằng không tang tâm bệnh cuồng như kế hoạch nổ thủy tinh để đẩy sao Thủy đâm vào Mặt Trời của Ray Diaz, nhưng cũng phải hy sinh một bộ phận nhỏ để cứu vãn đại bộ phận.

Điều này chứng minh tinh anh của Trái Đất nhìn rất rõ ràng, muốn chiến đấu với người Tam Thể tất nhiên phải trả cái giá trầm trọng, nhân loại phải ôm thái độ không thành công thì thành nhân, không nên có bất kỳ ảo tưởng nào.

Từ không chưởng binh, Người Diện Bích tất nhiên đều là những kẻ mặt trắng tâm đen.

Đỗ Lan nhìn Tyler nói: Ông cũng không cần giở tâm cơ với chúng tôi nữa, ông tưởng rằng Người Diện Bích sẽ không nhìn ra tính toán nhỏ nhặt của ông sao.

Ở đây tôi và Duy Đức đều là phái chủ chiến, cho nên ông hoàn toàn có thể nói cho chúng tôi biết kế hoạch Diện Bích của ông.

Tyler giật nảy mình, không ngờ Đỗ Lan còn thông minh hơn hắn tưởng tượng.

Hắn lại nhìn về phía Duy Đức, Duy Đức thì vẻ mặt mạc danh kỳ diệu.

Được rồi, tôi nghĩ cậu đã đoán được.

Không sai, sét hình cầu không phải nhắm vào người Tam Thể, mà là nhắm vào quân đội nhân loại chúng ta.

Tyler nói ra kế hoạch đội quân Bóng Ma của mình.

Duy Đức cũng không kinh ngạc, ngược lại cảm thấy Tyler xác thực là một Người Diện Bích xuất sắc: Tôi cảm thấy kế hoạch này rất tốt, đội quân Bóng Ma hẳn là sẽ làm cho người Tam Thể run rẩy.

Ha ha, các người quá coi thường người Tam Thể rồi, bọn họ khẳng định không quan tâm.

Duy Đức trừng mắt nhìn Đỗ Lan một cái, đối phương mỗi lần đều biểu hiện rất hiểu rõ người Tam Thể, hắn ngược lại muốn hỏi Đỗ

Lan rốt cuộc là người Trái Đất hay là người Tam Thể.

Tyler lại muốn biết kế hoạch của hắn không ổn ở chỗ nào.

Đội quân Bóng Ma nói cho cùng vẫn là do điện từ tạo thành, chỉ cần có dòng năng lượng khổng lồ là có thể quấy nhiễu hoặc tiêu diệt.

Tyler trầm mặc, hắn không ngờ Đỗ Lan lại coi thường kiến nghị của hắn như vậy: Vậy chẳng lẽ Máy Gia Tốc Khối Lượng thì hữu hiệu sao.

Đương nhiên hữu hiệu, Máy Gia Tốc Khối Lượng không chỉ có thể bắn đạn pháo, còn có thể gia tốc phi thuyền hoặc khoang hàng hóa, đã đến nước này, chúng ta nên đi ra khỏi Trái Đất.

Đỗ Lan vẫn là suy nghĩ cũ: Tôi biết các người không muốn nhận thua, nhưng các người cũng nhận thức được chúng ta ở giai đoạn hiện tại là đánh không lại người Tam Thể, cho nên chúng ta nên cân nhắc đánh lâu dài, đừng nghĩ một trận định thắng thua.

Đầu tiên chúng ta phải có kế hoạch lùi một bước, có câu nói cũ quân tử báo thù mười năm chưa muộn, cho dù người Tam Thể tạm thời chiếm cứ Trái Đất, nhưng sớm muộn chúng ta vẫn sẽ đoạt lại.

Đỗ Lan cảm thấy thái độ của Người Diện Bích chính là cực độ cấp tiến hoặc cực độ tiêu cực, không có một ai chiết trung, đánh không lại có thể chạy, chạy đến nơi khác vươn hèn phát dục xong rồi đánh lại là được.

Đây tuyệt đối là quan điểm hiếm có, Tyler và Duy Đức không phải không nghĩ tới, mà là loại quan điểm này cực có khả năng sẽ biến thành phái Đào Vong.

Trong loại hoàn cảnh cực đoan này, phương án chiết trung thường thường đều không được ưa chuộng, sơ sẩy một chút sẽ bị nghiêng lệch.

Mà đào tẩu là tuyệt đối không cho phép, làm dao động quân tâm.

Bởi vì chạy chỉ có thể chạy một bộ phận, đại bộ phận nhân loại đều sẽ bị vứt bỏ, đến lúc đó không đợi người Tam Thể tới, những người biết mình bị vứt bỏ khẳng định sẽ giết chết người chạy trốn trước.

Nhưng lời Đỗ Lan nói tự nhiên cũng không sai, Duy Đức và Tyler cuối cùng vẫn quyết định hợp tác với Đỗ Lan, bởi vì kỹ thuật của Đỗ Lan xác thực là xuất sắc nhất Trái Đất hiện nay, cũng xác thực có thể làm cho nhiều người chạy trốn hơn.

Có Tyler gia nhập, Đỗ Lan liền có thể dùng tài chính của kế hoạch Diện Bích, lập tức bắt đầu nhiều kế hoạch, kế hoạch đầu tiên chính là Lò phản ứng tụ hợp Hoành Nguyên Tử, có năng lượng mới có thể phát triển những thứ khác.

Phát triển là cần thời gian, trong lúc đó Trình Tâm với tư cách người liên lạc của Kế hoạch Giai Thê đã đi vào đông miên.

Một Người Diện Bích khác là Bill Hines cũng bởi vì kỹ thuật máy tính trước mắt không thể chống đỡ nghiên cứu của mình mà đi đông miên, do thê tử của hắn và Địch Ny Toa Teresa hai người tiếp tục nghiên cứu.

Còn có Diệp Văn Khiết tuổi tác quá cao đã vào ở bệnh viện, vị lão nhân dẫn người Tam Thể tới này rất bình tĩnh, bà ta có thể làm đều đã làm, hiện tại hối hận cũng vô dụng.

Nhân loại đang nỗ lực vươn đôi tay non nớt của mình về phía vũ trụ, mà cuộc thi đấu sinh tử do Đỗ Lan sáng lập đã trở thành giải đấu bán hợp pháp, chiến đấu càng ngày càng tàn khốc, càng ngày càng đẫm máu, tiền thưởng cao ngất ngưởng và kích thích adrenaline tuyến thượng thận đã thu hút lượng lớn kỹ thuật, e rằng rất nhanh đua xe F1 cũng sẽ không có người xem, tay đua xe đều phải đi chiến đấu rồi.

Sự hỗ trợ kỹ thuật to lớn khiến kỹ thuật tay chân giả nghĩa chi đột phi mãnh tiến, cộng thêm kỹ thuật chip của Đỗ Lan, nhân loại đang ngày càng coi nhẹ sinh mệnh, ngày càng to gan.

Đặc biệt là người phương Tây, bọn họ không có tư tưởng thân thể tóc da nhận từ cha mẹ, thích mạo hiểm là thiên tính của bọn họ.

Có nghĩa chi và chip, bọn họ có thể không cố kỵ chút nào mà tìm đường chết, thậm chí có người vì đổi sang thân thể sắt thép vô kiên bất tồi mà cố ý gây tai nạn xe cộ.

Theo sự phát triển của khoa học kỹ thuật, tư tưởng nhân loại cũng đang phát sinh biến hóa.

Tư tưởng và khoa học kỹ thuật là xoắn ốc đi lên, tư tưởng ảnh hưởng khoa học kỹ thuật, ngược lại khoa học kỹ thuật cũng ảnh hưởng tư tưởng.

Nghĩa chi phát triển tốc độ cao, khi tính năng nghĩa chi vượt qua cơ thể người, sẽ càng có nhiều người hy vọng đổi nghĩa chi.

Hơn nữa công trình vũ trụ triển khai, người phụ trách rất nhanh liền phát hiện người lắp đặt nghĩa chi hữu dụng hơn công nhân bình thường, cho nên khi thuê mướn công nhân cũng sẽ ưu tiên thuê công nhân nghĩa chi, điều này cũng sẽ gián tiếp thúc đẩy quảng bá nghĩa chi.

Đây là một niên đại biến động dữ dội, loạn thế sẽ xuất hiện anh hùng, ngay khi càng ngày càng nhiều người chú ý đấu sinh tử, trên lôi đài xuất hiện một ngôi sao chiến đấu chói mắt Lý Tiếu Long.

Anh ta là một võ sĩ chỉ còn bộ não là hoàn hảo, đem cổ võ thuật và thân thể cơ giới dung hợp lại với nhau khai sáng ra lưu phái võ thuật hoàn toàn mới chấn cổ thước kim: Cơ Giới Tiệt Quyền Đạo.

Vốn dĩ võ công chỉ có trong tiểu thuyết hiện tại toàn bộ biến thành hiện thực, chân trái đạp chân phải Thê Vân Tung, quyền phong đấm ra. các kỹ xảo thần kỳ lần lượt được Lý Tiểu Long thực hiện, anh ta đang khai sáng lịch sử.

Trong khi nhân loại phát triển nhanh chóng, người Tam Thể cũng đang không ngừng nghỉ phát triển khoa học kỹ thuật của mình, mục tiêu nghiên cứu của bọn họ là động cơ tốc độ ánh sáng.

Tại vũ trụ này đạt tới tốc độ ánh sáng mới được coi là văn minh chân chính tiến vào vũ trụ.

Một nền văn minh ngay cả động cơ tốc độ ánh sáng cũng không có, mặc kệ phát đạt bao nhiêu cũng chỉ là người dã man bị trọng lực trói buộc, người Tam Thể dự định trong hai trăm năm sẽ hoàn thành kế hoạch.

Những thứ Đỗ Lan chế tác cũng đang gián tiếp giúp đỡ người Tam Thể, người Tam Thể sau khi nhìn thấy A Lại Da Thức quyết định tiến thêm một bước làm sâu sắc sự minh bạch tư tưởng, đem cả chủng tộc đều biến thành một chỉnh thể, một đài siêu máy tính sinh học.

Chỉ có như vậy mới có thể khai quật ra tất cả trí tuệ của bọn họ, bọn họ sẽ trở nên càng thêm thông minh, rút ngắn thời gian phát triển động cơ tốc độ ánh sáng xuống mức ngắn nhất.

Chương 1715

Vì sinh tồn, người Tam Thể cũng không tiếc bất cứ giá nào, điểm này giống hệt nhân loại.

Hai chủng tộc vì sinh tồn mà trở nên ngày càng xu hướng đồng hóa.

Thời kỳ này tại Trái Đất lại phát sinh một đại sự, đó chính là nguy cơ năng lượng vì một bộ phận nhân loại.

Năng lượng Hoành Nguyên Tử còn chưa khai thác, nhân loại đã vì dầu mỏ khô kiệt mà gặp rắc rối.

Lúc này cách thời điểm biết người Tam Thể xâm lấn đã qua mười năm, trong mười năm này các quốc gia để ứng đối biến cố có thể phát sinh đều đang điên cuồng độn tích tài nguyên, thậm chí trong thời gian rất dài thị trường tài nguyên là một mảnh hỗn loạn, giá dầu mỏ là có giá không có hàng.

Kết quả như vậy chính là tài nguyên bị nước lớn lũng đoạn, nước nhỏ ngay cả canh cũng không uống được, mười năm sau hôm nay nước nhỏ đã triệt để lâm vào nguy cơ năng lượng, đây cũng chính là cái gọi là nguy cơ năng lượng của một bộ phận người.

Ở thời đại này kế hoạch Diện Bích đã bị người ta quên lãng, bốn vị Người Diện Bích, Bill Hines và La Tập đã đông miên, Tyler vẫn như cũ ở trong vũ trụ bận rộn kiến tạo Máy Gia Tốc Khối Lượng, căn bản không có một chút hy vọng thắng lợi nào.

Trước khi La Tập đi vào đông miên đã xảy ra không ít chuyện, ví dụ như vợ con hắn bị Liên Hợp Quốc đưa đi cưỡng chế đông miên, hy vọng dùng phương thức này bức bách La Tập mau đi làm việc, La Tập cuối cùng rốt cục tiến hành thí nghiệm của hắn, chính là phóng về phía vũ trụ một tọa độ, sau đó hắn cũng đi đông miên, về phần tọa độ có hàm nghĩa gì, không ai biết.

Bất quá đi đông miên là có thể tránh được thời đại nhân loại đại loạn.

Nước lớn vì sinh tồn và phát triển lũng đoạn tài nguyên, nước nhỏ lâm vào nguy cơ tài nguyên, rốt cục tại Nam Mỹ và Đông Âu đã xảy ra xung đột vũ trang quy mô lớn, sau đó là Nam Á náo động chia cắt.

Mười năm này, nhân loại trải qua biến hóa còn nhiều hơn mấy trăm năm trước cộng lại, nhân loại càng ngày càng không sợ chết, càng ngày càng điên cuồng, thậm chí rất nhiều người đều có khuynh hướng bạo lực.

Mạng người dường như đã là thứ không đáng tiền nhất.

Thế là quy mô chiến tranh càng ngày càng lớn, nước lớn ở sau lưng xung đột thêm dầu vào lửa, cung cấp vũ khí, cung cấp kỹ thuật.

Chiến trường trở thành nơi thử nghiệm binh khí mới của nước lớn.

Kỹ thuật chiến đấu cơ giới cũng được vận dụng trong chiến trường, binh sĩ cơ giới xuất hiện quy mô lớn, làm cho chiến tranh càng thêm tàn khốc.

Tất cả mọi người đều đang lo lắng xung đột sẽ mở rộng, cuối cùng nước lớn đều sẽ đích thân xuống sân diễn biến thành thế giới đại chiến.

Trong mười năm này Liên Hợp Quốc tuy rằng nhìn như hợp tác vui vẻ, một lòng vì kế hoạch Diện Bích nỗ lực, nhưng kỳ thật ý kiến nội bộ Liên Hợp Quốc vô cùng chia rẽ, bởi vì rất nhiều nước nhỏ không chỉ không chiếm được chỗ tốt ngược lại khuynh gia bại sản.

Nói là vì toàn thế giới chống lại người Tam Thể xâm lấn, nhưng sự thật chính là nước lớn vì bảo đảm lợi ích bản thân mà tự vệ mà thôi.

Tuy rằng chi phí lớn của kế hoạch Diện Bích đều là nước lớn chi, nhưng nước nhỏ cũng hiến xuất sức mạnh.

Hơn nữa nước lớn nội lực thâm hậu, chi tiền lớn cũng có thể tiếp tục hút máu từ nước nhỏ.

Nhưng nước nhỏ vốn dĩ đã không có tiền, không chỉ phải chi tiền ủng hộ kế hoạch Diện Bích còn phải bị hút máu, hơn nữa tài nguyên và năng lượng còn bị bóp cổ, đâu chỉ một chữ thảm.

Nhìn trước mắt thì nước lớn vẫn chỉ là kẻ giật dây sau màn, thế cục thế giới thật sự biến thành bàn cờ, người đánh cờ chỉ có mấy kẻ đó, còn lại nước nhỏ toàn là quân cờ.

Tuy nhiên không phải quân cờ nào cũng cam tâm làm quân cờ, rốt cục quân cờ hướng về phía kỳ thủ giơ lên nắm đấm phẫn nộ.

Bắc Mỹ xảy ra vụ nổ hạt nhân, đây tuyệt đối là không ai ngờ tới, chuyện đáng sợ như vậy làm cho Bắc Mỹ lập tức cắt đứt liên hệ với bên ngoài, vệ tinh Sky Eye toàn lực vận chuyển giám sát toàn thế giới.

Không khí giữa các nước lớn trở nên khẩn trương, không ai biết là ai tiết lộ kỹ thuật hạt nhân, chỉ biết là từ hôm nay trở đi không ai có thể làm người ngoài cuộc.

Thay vì chờ bị người ta đả kích, không bằng phát động đả kích trước, ý nghĩ này nháy mắt chiếm thế thượng phong.

Chuỗi nghi ngờ xuất hiện, không khí các nước đi đến điểm cực hạn sụp đổ.

Đỗ Lan, Duy Đức, Tyler ba người nhìn tình hình quốc tế ngày càng chuyển biến xấu, Tyler và Duy Đức lựa chọn đông miên, nếu như nhân loại lựa chọn tự hủy diệt vậy thì cứ để bọn họ đi, nếu như nhân loại không có hủy diệt, vậy thì đợi đến sau khi hòa bình bọn họ sẽ tiếp tục đi ra tiến hành kế hoạch, tài năng của bọn họ chỉ vì đánh bại người Tam Thể, chứ không phải giúp đỡ nhân loại tương tàn.

Đỗ Lan đương nhiên sẽ không đông miên, hắn ngược lại muốn xem nhân loại rốt cuộc có đánh chiến tranh hạt nhân hay không.

Đáp án là có, kỹ thuật hạt nhân một khi tiết lộ, như vậy mỗi người đều là thợ săn mang súng, ngươi không tiêu diệt kẻ địch, vậy thì kẻ địch sẽ tiêu diệt ngươi.

Nhưng rốt cuộc là ai tiết lộ kỹ thuật hạt nhân.

Rất có khả năng chính là Trí Tử, bởi vì người Tam Thể hoàn toàn có lý do để nhân loại tự hủy.

Chiến tranh hạt nhân bắt đầu, Bắc Mỹ dẫn đầu phóng sáu trăm sáu mươi quả bom hạt nhân, mưa móc đều dính tiến hành đả kích bão hòa đối với các thành phố chủ yếu của các quốc gia trên thế giới.

Sau đó từ Viễn Đông và Châu Âu cũng dâng lên hơn năm trăm đầu đạn hạt nhân tiến hành đả kích báo thù đối với toàn cầu các nước.

Ngày hôm đó tên lửa và tên lửa đánh chặn nhảy múa trên bầu trời, tầng khí quyển đều bị pháo hoa thiêu đốt thành nước sôi, vô số sinh mệnh vẫn lạc, thành phố nghiêng ngả sụp đổ, cửu thiên thập địa đều điên đảo.

Bị thương nặng nhất vẫn là nước nhỏ, nước lớn ít nhất còn có hệ thống đánh chặn có thể tận khả năng tự vệ, hơn nữa còn có Vạn Lý Trường Thành dưới lòng đất làm nơi trú ẩn.

Mà nước nhỏ căn bản không có cơ hội phản kháng, trực tiếp liền bị san bằng, thật sự là hủy diệt ngươi, có liên can gì tới ngươi.

Sau đả kích hạt nhân, chính là chiến tranh điện tử quy mô lớn, dùng kỹ thuật tiên tiến nhất để phá hủy thiết bị điện tử của kẻ địch, quấy nhiễu tình báo của kẻ địch, mỗi quốc gia đều là ôm ý nghĩ tiên hạ thủ vi cường mà chiến đấu.

Lần này không phải vì tài nguyên, mà là vì giết địch tự vệ.

Mỗi người tham gia chiến tranh đều điên rồi, không ai biết chiến tranh sẽ tiến hành đến trình độ nào, hoặc là thật sự tiêu diệt toàn bộ những người khác đi.

Đương nhiên cũng không phải thực sự điên cuồng như vậy, sách lược nước lớn chế định là đưa đối thủ toàn bộ trở về văn minh nông canh.

Bởi vì chênh lệch mạnh yếu chỉ có ở thời đại kỹ thuật thấp là rõ ràng nhất, theo sự phát triển của khoa học kỹ thuật, ai cũng có thể tạo bom hạt nhân, đây là điều không thể nhẫn nhịn nhất.

Có điều giữa các nước lớn rất nhanh liền ý thức được muốn đem nước lớn cùng thể lượng tống về thời đại điền viên thực sự là quá khó khăn, chờ bọn họ đánh gục hết nước nhỏ, sẽ lâm vào cuộc chiến tiêu hao vô tận, điều này đối với bọn họ mà nói thực sự là được không bù mất.

Thế là song phương tại Thái Bình Dương, Ấn Độ Dương, Đại Tây Dương ba chiến trường tiến hành ba lần hội chiến quy mô lớn, nước lớn rốt cục một lần nữa ngồi xuống bàn đàm phán.

Chính phủ thống nhất vững chắc hơn được xác lập, phân chia đất đai Trái Đất, chế độ mới được kiến lập, nhân loại rốt cục đẩy ngã trật tự Thế chiến thứ hai, một lần nữa kiến lập một chế độ tập quyền hơn, tất cả quyền lên tiếng đều bị chính phủ thống nhất nắm giữ, trên thế giới không còn phân biệt nước lớn nước nhỏ, chỉ có phân biệt ba khu vực.

Châu Âu, Châu Á, Châu Mỹ, vô số thi cốt biến thành đá kê chân của ba khu vực lớn, bởi vì mỗi khu vực hiện tại đều chỉ có một thanh âm, trạng thái trăm nhà đua tiếng trước kia đã không còn tồn tại, bởi vì ngoại trừ một thanh âm ra, những thanh âm khác đều đã bị tiêu diệt.

Trong chiến tranh có vô số thảm kịch, bất quá sau khi chiến tranh kết thúc nhân loại sống sót đề xuất khẩu hiệu duy mỹ: Dành văn minh cho năm tháng, chứ không phải dành năm tháng cho văn minh, sau mỗi lần đại chiến nhân loại đều sẽ tiến vào thời gian hiền giả.

Câu nói này cũng giống như Lễ Tạ Ơn, một câu nói lấp liếm đi tội ác của ba người đứng đầu hiện nay.

Những nước nhỏ trở thành lịch sử, một nửa dân số đã chết, sẽ trở thành một đoạn nhỏ bé không đáng kể trong sách giáo khoa lịch sử, quan trọng là nhân loại hiện tại rốt cục có thể một lòng một dạ phát triển kỹ thuật đi đối kháng người Tam Thể.

Mà Đỗ Lan lại trở thành tội phạm truy nã đặc biệt do tân chính phủ chỉ định, loại gặp là giết không cần luận tội.

Mười mấy năm chiến tranh, mặt đất đã đầy rẫy vết thương, hơn nữa bởi vì bạo phát chiến tranh hạt nhân thảm liệt, vùng đất màu mỡ trước kia hiện tại đã trở thành vùng đất phóng xạ đáng sợ.

Chỉ có những công nhân máy móc thân thể biến thành máy mới khổ cực thu dọn tàn cuộc ở những nơi này.

Sau chiến tranh khó xử lý nhất kỳ thật là rác rưởi, thành phố sụp đổ tạo ra hàng trăm triệu tấn rác thải kiến trúc ảnh hưởng nghiêm trọng công tác tái thiết, cộng thêm phóng xạ khổng lồ cùng với nỗi sợ hãi đối với chiến tranh hạt nhân, cho nên hiện tại ba người đứng đầu đều đã không chuẩn bị kiến lập thành phố trên mặt đất nữa, toàn bộ đem ánh mắt tụ tiêu tại lòng đất, chuẩn bị tu kiến thành phố ngầm khổng lồ.

Mà mặt đất lưu lại cho những người nghèo và nạn dân không nhà để về, không nước để về.

Một trận gió thổi qua, một tờ lệnh truy nã nhảy múa giữa ban ngày cùng bụi bặm, bên trên là ảnh chụp Đỗ Lan, miêu tả là phần tử khủng bố cực độ nguy hiểm, nếu như nhìn thấy sinh tử bất luận.

Tội danh chính phủ thống nhất gán cho Đỗ Lan là phản nhân loại và chế tạo vũ khí sát thương quy mô lớn, tuy rằng bọn họ sử dụng rất nhiều kỹ thuật đều là do Đỗ Lan phát minh, thế nhưng buông bát xuống liền mắng mẹ, bọn họ đối với một số vũ khí tồi tệ Đỗ Lan phát minh trong thời gian chiến tranh đều là thâm ác thống tuyệt.

Đương nhiên quy căn kết đế là kỹ thuật Đỗ Lan phát minh đều là chia sẻ cho mọi người, dẫn đến chiến tranh trở nên dị thường vất vả, điều này tuyệt đối không thể tha thứ.

Lạc, bánh xích khổng lồ nghiền qua lệnh truy nã tiếp tục tiến về phía trước, một chiếc xe tăng đỏ như máu xuất hiện trong phế tích, nghiền nát bê tông không thể ngăn cản mà tiến lên, sau xe là bụi mù cuồn cuộn.

Pháo lớn, bệ phóng đạn khói, bệ phóng tên lửa, súng máy, giáp phản ứng nổ, đây là một chiếc xe tăng vũ trang đến tận răng.

Ca sát, xe tăng dừng lại, từ bên trong chui ra một người đàn ông kiện tráng bước ra từ phế thổ tận thế, có một mái tóc đỏ như lửa, hắn lấy ra kính viễn vọng quan sát địa hình, đồng thời hỏi đồng bạn trong xe: Đỗ Lan thật sự sẽ ở chỗ này sao.

Từ trong kính viễn vọng chỉ nhìn thấy phế tích, mảnh vỡ bê tông chồng chất như núi, mảnh vỡ thủy tinh càng là đầy đất, một tòa phế tích cao ốc đã là hùng vĩ lắm rồi.

Hồng Lang, chúng ta đã truy hắn ba năm, phàm là có tin tức của hắn chúng ta đều không thể bỏ qua.

Được rồi, chuẩn bị vũ khí, chúng ta đi bên kia xem một chút.

Nơi xa có một khu tụ tập nạn dân, rất nhiều nạn dân đều là dựa vào nhặt ve chai trong phế tích để kiếm sống.

Chương 1716

Tuy rằng thành phố ngầm hân hân hướng vinh, thế nhưng những người mất đi quốc gia lại không nhận được những ưu đãi này, chỉ có thể ở lại mặt đất kéo dài hơi tàn, bọn họ tìm kiếm tất cả những gì có thể dùng được từ trong đống rác.

Mà Hồng Lang lái xe tăng lại là lính đánh thuê được thành phố ngầm thuê, bọn họ sở hữu sự chi viện kỹ thuật của thành phố ngầm, nhiệm vụ chính là đả kích tổ chức khủng bố và tội phạm truy nã trên mặt đất.

Hồng Lang, một cái tên khiến người ta sợ hãi, cư dân doanh địa nạn dân vừa nhìn thấy nam tử tóc đỏ đi tới liền toàn bộ trốn đi.

Bất quá Hồng Lang vẫn bắt được một gã chạy chậm, nạn dân mặt vàng cơ thố gầy gò ốm yếu, hơn nữa bởi vì phóng xạ thông thường đều sẽ sinh bệnh, bọn họ căn bản không có tiền tiêm thuốc phòng chống phóng xạ.

Nói cho ta biết, có từng gặp người đàn ông này không.

Hồng Lang lấy ra tờ lệnh truy nã cũ nát.

Tên nạn dân kia sợ hỏng, bởi vì lính đánh thuê là những kẻ giết người không chớp mắt, hơn nữa những nạn dân này đều không có nhân quyền, chết cũng là chết vô ích.

Hắn ở bên di tích chiến trường.

Nạn dân run lẩy bẩy nói.

Câu nói này lại làm cho cả người Hồng Lang phấn chấn hẳn lên, ba năm rốt cục đã bị hắn tìm được: Lần này chúng ta rốt cục tìm được hắn.

Trong thùng xe hai đồng bạn cũng phát ra tiếng hoan hô, ba năm thời gian bọn họ quá không dễ dàng: Vậy còn chờ gì nữa.

Cách phế tích thành phố không xa có một chỗ di tích chiến trường, đã bị đất vàng vùi lấp, có điều có không ít người vác máy dò kim loại đang tìm kiếm di vật chiến trường.

Mà ở bên cạnh chiến trường, một người đàn ông quấn khăn tắm quanh đầu đang chọn lựa những thứ mà những kẻ tầm bảo kia đưa tới.

Thứ này chỉ có thể đổi nửa cái bánh quy.

Nghe giọng nói chính là Đỗ Lan, hắn hiển nhiên rất hưởng thụ bầu không khí tận thế này.

Tôi còn có con, làm ơn đi, cho nguyên cái đi mà.

Người tầm bảo cầu khẩn nói.

Ha ha, những người các ngươi thật sự là không biết đổi lời thoại, ai cũng có con thơ mẹ già phải nuôi, nhưng ta thừa biết các ngươi quay đi là mang đi đánh bạc tiêu xài, còn muốn lừa ta.

Đỗ Lan biểu thị hắn mới là đại sư diễn xuất, người khác đừng hòng lừa hắn.

Người tầm bảo kia chỉ có thể khổ sở cầm nửa miếng bánh quy đi.

Oanh long, tiếng nổ lớn phá tan sự yên tĩnh của chiến trường, quái vật màu đỏ lao lên chiến trường, pháo lớn tên lửa toàn bộ nhắm ngay Đỗ Lan, chỉ cần búng tay một cái là có thể nổ Đỗ Lan thành tro bụi.

Người tầm bảo tứ tán đào mệnh, bọn họ cũng không dám chiến đấu với lính đánh thuê.

Chỉ có Đỗ Lan vẫn ngồi ở đó, cho dù họng pháo đã nhắm ngay hắn: Đây không phải là Hồng Lang sao, ngươi quá chậm rồi.

Dường như Đỗ Lan cố ý bị phát hiện.

Hồng Lang từ trong xe tăng chui ra, lạnh lùng nhìn về phía Đỗ Lan, muốn nhìn thật kỹ tên tội phạm nguy hiểm bị truy nã này, con quái vật đáng sợ có tiền thưởng cao tới 1 tỷ điểm tín dụng này, nhìn qua rất bình thường, tịnh không đáng sợ.

Pháo nòng trơn 125mm, chiến xa của ngươi không tệ nha, một pháo hẳn là có thể xử đẹp Bóng Ma Cơ Giới.

Bóng Ma Cơ Giới, sản phẩm của Đỗ Lan, người máy chip bị trục trặc, những người máy chip đó sẽ bởi vì trình tự trục trặc mà tụ tập lại một chỗ ôm thành đoàn, di động như cỏ lăn trong gió, hơn nữa còn sẽ tiếp tục truyền bá virus tiếp tục lây nhiễm người máy chip bình thường, được gọi là Bóng Ma Cơ Giới.

Ta cần sự giúp đỡ của ngươi.

Thế nhưng Hồng Lang không phải tới bắt Đỗ Lan, mà là cầu Đỗ Lan giúp đỡ, hắn cần kỹ thuật của Đỗ Lan: Ta hy vọng ngươi có thể giúp ta phục sinh người yêu của ta.

Hồng Lang truy tung Đỗ Lan ba năm là vì mục tiêu này.

Hiện tại tin đồn về Đỗ Lan vô cùng nhiều, khoa trương nhất chính là Đỗ Lan là nhà khoa học điên không gì làm không được, là một người có thể cải tử hồi sinh.

Hồng Lang cũng không có chứng cứ, nhưng hắn vì người yêu vẫn cùng truy bất xả, ròng rã ba năm mới đứng trước mặt Đỗ Lan.

Đồng bạn của Hồng Lang đều biết mục tiêu của Hồng Lang, cũng là tâm cam tình nguyện giúp đỡ hắn.

Hóa ra là có thi thể à, chết bao lâu rồi, tươi hay không tươi.

Chúng ta có thể vừa đi vừa nói chuyện không.

Hồng Lang nói, hiện tại hắn muốn đưa Đỗ Lan về quê hương của hắn.

Người yêu của Hồng Lang tên là Ny Na, bởi vì uống nước nhiễm phóng xạ mà mắc bệnh phóng xạ, vì sợ tốn tiền chữa bệnh nên vẫn luôn giấu Hồng Lang, đợi đến khi Hồng Lang phát hiện thì đã không kịp, cho dù là kỹ thuật thành phố ngầm cũng không cứu được Ny Na.

Vốn dĩ Hồng Lang muốn đóng băng Ny Na, hy vọng tương lai kỹ thuật có thể giải cứu người yêu, thế nhưng danh ngạch đóng băng có hạn, khẳng định trước tiên phải cung cấp cho hạt giống chống lại người Tam Thể, Ny Na vị bình dân này không có tư cách hưởng dụng danh ngạch.

Cho nên Hồng Lang chỉ có thể trơ mắt nhìn Ny Na tử vong, mãi đến sau khi Ny Na chết hắn mới thông qua chợ đen kiếm được một cái buồng lạnh, đem thi thể người yêu đóng băng lại.

Sau đó Hồng Lang đi khắp mặt đất chính là muốn tìm được bác sĩ nguy hiểm nắm giữ kỹ thuật cấm kỵ trong truyền thuyết.

Thì ra là thế, thật sự là câu chuyện cảm động.

Đỗ Lan cười, hắn trên dưới đánh giá Hồng Lang nhịn không được nói: Ngươi dùng huyết nhục chi khu sấm ra danh hiệu Hồng Lang lớn như vậy còn thật sự là không dễ dàng nha.

Hồng Lang nói: Nếu như không có chiến xa và đồng bạn, ta cũng không có cách nào chiến đấu với những người cải tạo kia.

Thời buổi này người làm chuyện xấu đều cải tạo cơ thể máy móc, hơn nữa còn tu luyện võ thuật cơ giáp, cũng chỉ có dùng xe tăng đấu pháo mới có phần thắng.

Cuộc sống trên mặt đất thực sự là quá vất vả, người điên quá nhiều.

Về phần bọn họ lấy kỹ thuật ở đâu ra, đương nhiên là chợ đen.

Chính phủ thống nhất sau khi thành lập tịnh không có tâm tình thu dọn mặt đất, mà là trực tiếp buông tha mặt đất, nỗ lực kiến thiết thành phố ngầm và chiến hạm vũ trụ.

Khoa học ứng dụng vẫn luôn phát triển, hơn nữa nghiên cứu Hoành Nguyên Tử cũng rất thuận lợi.

Kỹ thuật ngày mới nguyệt dị, càng ngày càng đơn giản, rất nhiều kỹ thuật thông qua chợ đen chảy tới mặt đất đổi lấy giá cao.

Người mặt đất thời gian tuy rằng khổ, nhưng thông qua tầm bảo còn có thể có chút thu nhập, mà người mặt đất khỏe mạnh là lao động lực vô cùng tốt, cơ bản đều có thể bán giá cao đi làm công việc khổ cực mệt nhọc nhất.

Ví dụ như xây dựng thành phố trong hoàn cảnh nhiệt độ cao oi bức nguy hiểm dưới lòng đất, ví dụ như đi ra ngoài không gian làm thợ mỏ, tóm lại hiện tại người mặt đất cũng tương đương với nô lệ thời đại mới.

Có điều vì sinh tồn, vì thuận tiện đạt được công việc hơn, rất nhiều người mặt đất đều sẽ tụ tập ở phía trên thành phố ngầm, liền hình thành khu ổ chuột khổng lồ, cũng là nơi chợ đen xương quyết nhất.

Mà đối với tội phạm mặt đất, thành phố ngầm cũng không chuẩn bị đầu tư tài chính xây dựng quân đội lục quân trấn áp, thời buổi này chỉ có quân đội thái không mới được coi là quân đội chân chính.

Thành phố ngầm lựa chọn lính đánh thuê, dù sao người mặt đất cũng không thành khí hậu, lính đánh thuê và thợ săn tiền thưởng đủ để ứng đối các loại tình huống trên mặt đất.

Người thành phố ngầm ở dưới lòng đất lại ngước nhìn bầu trời, bọn họ nghĩ vẫn là chống lại người Tam Thể.

Dân nghèo bên ngoài tuy rằng biết người Tam Thể sắp tới, bất quá so với xâm lấn thì ăn cơm quan trọng hơn.

Mà lúc này cách thời điểm thiết bị trinh sát của người Tam Thể đến Trái Đất còn một trăm năm mươi năm, cách thời điểm tin tức người Tam Thể bị lộ ra ánh sáng cũng bất quá mới năm mươi năm. 140.

Thần cao hơn nhân loại, lựa chọn khẳng định còn nhiều hơn người giàu rất nhiều, trong vô số lựa chọn chọn ra cái thú vị nhất để tiến hành, cuộc sống của Thần thật sự là thỏa mãn, làm người ta hâm mộ.

Hồng Lang hiện tại là quy tâm tự tiễn lòng muốn về như tên bắn bởi vì hắn hy vọng Đỗ Lan có thể cứu sống người yêu của hắn, bất quá Đỗ Lan dường như cũng không có ý tưởng gì, hắn chỉ nhìn bầu trời.

Chúng ta thật sự phải đi qua Phệ Hồn Giản sao.

Quá nguy hiểm, bên trong có rất nhiều quái vật điện từ.

Đồng bạn cảm thấy Hồng Lang quá mạo hiểm, tuy rằng hiểu được suy nghĩ muốn mau chóng về nhà của hắn, thế nhưng bọn họ không nên mạo hiểm.

Chiến xa không có lớp sơn chống điện từ, tôi phản đối đi tuyến đường này.

Nhưng Hồng Lang lại kiên trì đi tuyến đường này.

Phệ Hồn Giản kỳ thật chính là chiến trường bị vô số sét hình cầu oanh tạc trong đại chiến, lượng lớn năng lượng điện từ đem sinh mệnh ở nơi đó đều biến thành sinh mệnh thể điện từ, hơn nữa sau chiến tranh nhiều năm như vậy vẫn tàn tồn lượng lớn trường điện từ, mạo hiểm đi vào rất có khả năng sẽ bị giết chết.

Nhưng Hồng Lang hiện tại đã không thể chờ đợi: Chỉ cần chúng ta tránh né trường điện từ thì sẽ không có vấn đề gì lớn, chúng ta không đi trêu chọc những quỷ hồn kia, bọn họ cũng sẽ không tới tìm chúng ta gây phiền phức.

Hồng Lang có quyền uy tuyệt đối trong đội ngũ, cho nên xe tăng vẫn lái vào Phệ Hồn Giản.

Trong vùng đất cháy sém thỉnh thoảng có hồ quang điện toát ra, thiết bị điện tử của xe tăng đều mất đi tác dụng, tất cả mọi người đều khẩn trương đề phòng, đạn than chì đã lên nòng, nếu như có kẻ địch công kích, trước tiên sẽ cho chúng một phát.

Tích ba.

Một đạo hồ quang điện biến thành cầu vồng rơi xuống trước mặt xe tăng, trường điện từ nháy mắt hóa thành một người khổng lồ điện từ cao ba mét chặn đường đi của chiến xa.

Chết tiệt, chúng ta kinh động bọn họ rồi, chuẩn bị chiến đấu.

Hồng Lang phản ứng rất nhanh, đã chuẩn bị xong khai hỏa.

Oanh.

Người khổng lồ điện từ dẫn đầu công kích, vừa nhấc tay, chính là một tia chớp.

Phanh, may mà Hồng Lang trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đã bắn đạn than chì, bụi than chì tán bố ra ngoài chặn lại tia chớp.

Đát đát, lúc này súng máy cũng khai hỏa, đạn than chì thể rắn toàn bộ đánh vào trên người kẻ địch, có thể nhìn thấy trên người người khổng lồ có rất nhiều lỗ hổng, đó chính là lỗ đạn.

Đối mặt với kẻ địch thuần điện từ, ngay cả lính đánh thuê cũng đã tìm được phương pháp đối kháng.

Phải biết ban đầu Tyler định dùng biện pháp này công kích người Tam Thể, có thể thấy được nhân loại ngu dốt đến mức nào.

Phóng tên lửa SE.

Tuy rằng tên lửa SE vô cùng đắt đỏ, nhưng hiện tại không phải là lúc cân nhắc vấn đề tiền bạc.

Đã rõ, phóng.

Một quả tên lửa mang theo thiết bị EMP xung điện từ chuẩn xác mệnh trung kẻ địch, lượng lớn mạch xung điện từ khuếch tán ra ngoài, lấy điện từ đối kháng điện từ, phá hoại từ trường, như vậy người khổng lồ điện từ liền không thể thành hình nữa.

Chương 1717

Oanh long, tia chớp ngũ sắc va chạm, người khổng lồ điện từ thống khổ biến mất.

Xe tăng toàn tốc tiến lên, đột phá phạm vi từ trường, lúc này xung quanh càng nhiều người khổng lồ điện từ đang thức tỉnh, bọn họ vươn những cánh tay không thân thiện về phía xe tăng.

Gia tốc, gia tốc, gia tốc, Hồng Lang liều mạng điều khiển xe tăng, rốt cục tại quan đầu ngàn cân treo sợi tóc xông ra khỏi Phệ Hồn Giản, sau lưng bọn họ đã xuất hiện một đội quân điện từ xanh biếc, nếu như bị bao vây thì chết chắc.

Mỗi người đều toát mồ hôi lạnh, bất quá thông qua Phệ Hồn Giản thì khoảng cách đến quê nhà đã không xa.

Quê hương của Hồng Lang là bộ lạc được xây dựng tại khu mỏ, dựa vào khai quật hầm mỏ đã khô cạn miễn cưỡng qua ngày, uống đều là nước ngầm lọc qua xỉ than.

Tuy rằng khó uống, nhưng tốt hơn nhiều so với nước nhiễm phóng xạ bên ngoài.

Hồng Lang trở về, mỗi người trong thôn đều kích động, bởi vì Hồng Lang là người có thể tiếp xúc với nhân vật lớn ở thành phố ngầm.

Hồng Lang xác thực cũng mang về rất nhiều đồ vật, ví dụ như nước tinh khiết, ví dụ như thực vật, những thứ này đều là chiến lợi phẩm mang về phân phát cho người trong quê hương.

Bất quá các thôn dân lại có một tin tức không tốt, gần đây trong hầm mỏ xung quanh có âm thanh kỳ quái, bọn họ hoài nghi là Sâu Kích

Quang Laser Worm máy móc đang giở trò.

Cái gọi là Sâu Kích Quang máy móc, kỳ thật chính là vũ khí laser không người lái, chuyên dùng để đào hầm dưới lòng đất tiến lên thẩm thấu trận địa địch nhân.

Bất quá sau khi chiến tranh kết thúc, rất nhiều Sâu Kích Quang liền trở thành cư dân mới dưới lòng đất, hoàn toàn mất khống chế trở thành uy hiếp lớn nhất của thành phố ngầm và hầm mỏ dưới lòng đất.

Khỏi phải nói, đây cũng là vũ khí Đỗ Lan phát minh.

Hồng Lang tỏ vẻ sẽ xem xét, sau đó mang theo Đỗ Lan trở về nhà của mình, một cái container đơn sơ.

Chỗ ở này cũng không xứng với đại anh hùng.

Đỗ Lan biểu thị Hồng Lang nên có chút theo đuổi.

Trong container chỉ có một cái máy phát điện, còn có buồng lạnh, cái máy phát điện này là kỹ thuật cao của thành phố ngầm, thời tiết tốt thì dùng năng lượng mặt trời, thời tiết không tốt thì tiếp nhập mạng lưới sạc không dây của thành phố ngầm để sạc điện.

Trong buồng lạnh là một cô gái dung mạo xinh đẹp, âm dung tiếu mạo vẫn như xưa, dường như chỉ là ngủ thiếp đi chứ không phải đã chết.

Có thể cứu cô ấy không.

Hồng Lang ôm hy vọng rất lớn mới tìm Đỗ Lan ra.

Đỗ Lan không nói gì, hắn có thể nhìn ra Hồng Lang là một lòng một dạ muốn cứu người, nếu như hắn nói không thể cứu chỉ sợ gã hán tử sắt đá này cũng sẽ sụp đổ.

Bởi vì giải cứu người yêu là tín niệm hành động duy nhất của hắn.

Cứu đương nhiên có thể cứu, bất quá cần năng lượng rất lớn.

Năng lượng lớn bao nhiêu mới được.

Nghe được có thể cứu, Hồng Lang đã kích động vạn phần, mặc kệ có khó khăn gì hắn đều sẽ khắc phục, không phải là năng lượng sao.

Cho dù là muốn tia chớp trên bầu trời hắn cũng sẽ lấy tới.

Cũng không phải năng lượng bình thường, là năng lượng vô cùng to lớn, phải cỡ phản vật chất mới được.

Đỗ Lan há miệng nói bừa.

Phản vật chất.

Hồng Lang cạn lời, nhân loại đều còn chưa đạt tới cấp bậc phản vật chất, ngược lại người Tam Thể đã có tên lửa phản vật chất và động cơ phản vật chất rồi, hắn đi đâu tìm phản vật chất đây.

Chẳng lẽ năng lượng khác không được sao.

Đương nhiên không được, tôi cũng biết cậu sẽ không có phản vật chất, như vậy đi, cậu đi tìm bạn của tôi là Đại Hiền Giả Dương Đông, cô ấy hoặc là có thể giúp cậu tìm được một ít phản vật chất.

Hồng Lang đại kinh thất sắc, bởi vì cái tên Đại Hiền Giả Dương Đông thật sự là như sấm bên tai, Dương Đông là nhân loại đầu tiên biến thành chuồn chuồn, mà Đại Hiền Giả kỳ thật chính là một hình chiếu của Dương Đông, cũng không biết cô dùng biện pháp gì, dù sao chính là hình chiếu một phân thân đến Trái Đất, thường xuyên dùng ngôn ngữ huyền chi lại huyền để điểm hóa nhân loại.

Đây cũng không phải Dương Đông cố làm ra vẻ bí ẩn, thực sự là ngôn ngữ của nhân loại quá mức nghèo nàn, Dương Đông căn bản không thể dùng ngôn ngữ nhân loại để trình bày chân lý, cũng chỉ có thể dùng ngôn ngữ nhân loại dẫn đường cho nhân loại, về phần nhân loại có thể lĩnh ngộ bao nhiêu chân lý thì phải xem ngộ tính.

Ngôn ngữ là đạo cụ, là một loại đạo cụ do nhân loại sáng tạo, là một loại đạo cụ tùy theo lịch sử không ngừng diễn biến.

Ngôn ngữ không ngừng xuất hiện từ ngữ mới, từ ngữ cũ cũng sẽ xuất hiện hàm nghĩa mới, nhân loại dùng ngôn ngữ để lý giải vạn sự vạn vật, lại không biết vạn sự vạn vật khi bị ngôn ngữ miêu tả ra đã mất đi diện mạo vốn có.

Càng không cần phải nói trình độ nhân loại hiện tại có hạn, trình độ của công cụ nhân tạo ngôn ngữ này lại càng thêm đơn sơ, Dương Đông cho dù có lòng để nhân loại đốn ngộ, chỉ dựa vào công cụ nhân loại cũng làm không được.

Cũng giống như nhân loại có thể khoan gỗ lấy lửa, lại không thể khoan gỗ lấy điện, dùng trình độ công cụ quyết định trình độ thu hoạch, ngôn ngữ và chân lý cũng là quan hệ như vậy.

Vừa nghe muốn gặp Đại Hiền Giả, Hồng Lang lập tức kích động, Đại Hiền Giả chính là không gì làm không được, nghe nói ngay cả Trí Tử của người Tam Thể cũng quy y Đại Hiền Giả.

Nếu như có thể gặp cô ấy, vậy mình khẳng định có thể đạt được phản vật chất.

Chỉ là Đại Hiền Giả hành tung bất định, căn bản không có bao nhiêu người từng gặp cô ấy, không biết Đỗ Lan có phải thật sự có thể để cho mình gặp Đại Hiền Giả hay không.

Hồng Lang thế mà còn hoài nghi năng lực của Đỗ Lan, hắn hiển nhiên không biết Đại Hiền Giả cũng là do Đỗ Lan điểm hóa.

Về phần tại sao Đỗ Lan muốn đi đường vòng, tại sao không tự mình giúp Hồng Lang, hoàn toàn là vì cao nhân đều như vậy, cái này gọi là cao thâm mạc trắc.

Muốn cứu người thì phải có được phản vật chất, muốn có được phản vật chất thì nhất định phải tìm được Đại Hiền Giả.

Hồng Lang tuyệt đối sẽ không buông tha bất kỳ cơ hội nào: Bác sĩ Đỗ Lan, Đại Hiền Giả rốt cuộc ở đâu, làm thế nào mới có thể gặp cô ấy.

Muốn tìm Đại Hiền Giả, chỉ cần chú ý tình báo của Trí Tử là được.

Sự tồn tại của Dương Đông cũng không chỉ là để nhân loại hô to thần kỳ, ngay cả người Tam Thể cũng coi Dương Đông như sinh mệnh cao cấp mà sùng bái.

Người Tam Thể vẫn luôn chú ý Dương Đông, chỉ cần Dương Đông vừa xuất hiện, Trí Tử sẽ lập tức tìm tới Dương Đông nghe cô ấy nói chuyện.

Trong mắt người Tam Thể, nhân loại là trùng tử, mà Dương Đông lại là Thần của trùng tử đã tiến hóa đến cực hạn, cô đã siêu việt thế giới vật chất, đạt tới cảnh giới vĩ đại hơn.

Từ trong lời nói của Dương Đông người Tam Thể được dẫn dắt rất nhiều, khoa học kỹ thuật phát triển càng thêm nhanh chóng, nhận thức đối với thế giới cũng càng thêm sâu sắc.

Điểm này nhân loại ngược lại không bằng người Tam Thể, bất quá Dương Đông mỗi một lần đều là dùng ngôn ngữ nhân loại giảng giải, người Tam Thể không thể không học tập ngôn ngữ nhân loại, đối với nhân loại cũng càng ngày càng hiểu rõ, tâm lý tự hủy và liệt căn tính của nhân loại cũng bắt đầu truyền vào tư tưởng của người Tam Thể, tiềm di mặc hóa mà ảnh hưởng tới sinh mệnh cách 4,22 năm ánh sáng.

Đây là thiết bị chặn Trí Tử, có thể tìm được động hướng của Trí

Tử.

Đỗ Lan lấy ra một cái máy móc nhỏ nhắn nói: Khi Trí Tử phát hiện Đại Hiền Giả, cậu có thể dùng cái thiết bị chặn này khống chế Trí Tử, sau đó có thể thông qua Trí Tử giao lưu với Đại Hiền Giả.

Không hổ là bác sĩ Đỗ Lan, thế mà ngay cả Trí Tử cũng có thể khống chế: Vậy tiếp theo thì sao.

Ngoại trừ phản vật chất còn cần cái gì.

Còn cần một ít linh kiện, tôi muốn chế tạo một cái máy kích điện khổng lồ, dùng sức mạnh tia chớp phục sinh người yêu của cậu.

Hồng Lang lập tức đi chuẩn bị các loại linh kiện, đồng thời vẫn luôn nhìn máy móc chờ đợi Đại Hiền Giả xuất hiện.

Đỗ Lan liền đi khắp nơi trong bộ lạc xem một chút, nhìn xem nỗi gian khổ của nạn dân sau chiến tranh hạt nhân.

Người Tam Thể khi giám sát nhân loại nội chiến tịnh không có cười nhạo cũng không có kích động, chỉ rất bình thản nhìn, lịch sử của hai trăm nền văn minh làm cho bọn họ có lịch sử đủ dài, để bọn họ biết nhân loại nội chiến căn bản không có gì lạ.

Về phần cuối cùng nhân loại xây dựng chính phủ thống nhất, một lòng phát triển kỹ thuật hàng không vũ trụ, người Tam Thể vẫn là giếng cổ không gợn sóng, bởi vì đối với bọn họ mà nói trình độ hiện tại của nhân loại còn rất có hạn, trừ phi bọn họ triệt để nắm giữ sức mạnh Hoành Nguyên Tử, nếu không Trái Đất vẫn như cũ không phải là đối thủ của bọn họ.

Mặt đất tuy rằng một mảnh thê lương, nhưng trong vũ trụ lại náo nhiệt phi phàm, lượng lớn vật tư thông qua Máy Gia Tốc Khối Lượng bắn lên quỹ đạo sao Hỏa, phòng thí nghiệm Hoành Nguyên Tử khổng lồ đang thi công xây dựng trong vũ trụ.

Vì đánh bại người Tam Thể, nhân loại cũng đang thay đổi theo hướng giống người Tam Thể, trở nên tập quyền hơn, duy khoa học kỹ thuật luận hơn.

Mà sự thay đổi của nhân loại và người Tam Thể cũng nói lên thế giới này đang có xu hướng hỗn loạn, chứ không phải trật tự.

Nhân loại và người Tam Thể đều đang tự phát biến hóa theo hướng giống kẻ địch của mình, loại biến hóa này hoàn toàn là tự phát, không thể kiểm soát, đây chính là hỗn loạn.

Hỗn loạn cũng là xu hướng biến hóa của vũ trụ, bởi vì sự biến hóa của vũ trụ cũng là không thể kiểm soát.

Nhân loại vừa mới trải qua chiến tranh mới là nhân loại chân chính, không thánh mẫu không nhân quyền, hết thảy đều vì mục đích chủ yếu là sống sót, bọn họ dùng sinh mệnh để điền vào chỗ trống của khoa học kỹ thuật, không tiếc bất cứ giá nào toàn lực phát triển.

Coi nhẹ sinh mệnh cá thể, chỉ coi trọng lợi ích tập thể, toàn lực triển khai xây dựng.

Nạn dân trên mặt đất là nô lệ tầng chót nhất, công dân thành phố ngầm sao lại không phải nô lệ của sự phát triển khoa học kỹ thuật chứ.

Tuy rằng điều kiện sinh hoạt thành phố ngầm tốt hơn một chút, nhưng tịnh không có nghĩa là công dân thì không cần đối mặt với hy sinh và quyết trạch, chỉ cần được chọn trúng thì công dân nhất định phải buông tha tất cả lợi ích tư nhân của mình toàn thân tâm đầu nhập vào đại kiến thiết.

Khi hưởng thụ quyền lợi từ điều kiện sinh hoạt của thành phố ngầm, cũng phải gánh vác nghĩa vụ tương ứng.

Thời đại này sùng bái anh hùng, sùng bái vẻ đẹp dương cương, sùng bái hy sinh, sùng bái tiến bộ, mỗi người đều lấy hy sinh cái tôi làm tự hào.

Bởi vì vứt bỏ nhân quyền, cho nên sự phát triển của nhân loại sau chiến tranh là nhanh nhất, bởi vì mỗi người đều không phải làm việc vì phúc lợi, mà đều là làm việc vì sinh tồn.

Tuy rằng vẫn có người trục lợi từ trong đó quấy rối, nhưng mỗi một lần tiến bộ của khoa học kỹ thuật đều đại biểu cho lượng lớn cá thể hy sinh cái tôi để thành tựu tập thể.

Trăm năm trong tương lai, nhân loại sẽ giẫm lên hy sinh mà phát triển.

Hiện tại nhân loại mong chờ nhất chính là nắm giữ Hoành Nguyên Tử, đánh vỡ sự phong tỏa khoa học kỹ thuật của người Tam Thể đối với nhân loại, chỉ cần làm được điểm này nhân loại liền có hy vọng chiến thắng người Tam Thể.

Rốt cục trên sao Hỏa, thí nghiệm va chạm Hoành Nguyên Tử lần đầu tiên bắt đầu.

Chương 1718

Hoành Nguyên Tử va chạm sẽ bùng phát năng lượng cường đại, các nhà khoa học cũng không thể không quan trắc thí nghiệm hùng vĩ này trên quỹ đạo.

Quan hệ đến tương lai của nhân loại, mỗi người tham dự đều nghiêm túc đối đãi.

Thí nghiệm va chạm bắt đầu.

Theo hai Máy Gia Tốc Khối Lượng trên mặt đất phóng ra Hoành Nguyên Tử, ánh mắt tất cả mọi người đều dán chặt vào chỉ số trên đồng hồ đo.

Oanh, trên mặt đất xảy ra vụ nổ kịch liệt, quang mang còn chói mắt hơn mặt trời, hai viên Hoành Nguyên Tử đang tụ hợp, nguyên tử mới sắp sinh ra.

Năng lượng phóng lên tận trời, lại tứ tán khuếch trương.

Diện tích ít nhất có 10 triệu km vuông, cát vàng vô tận bị bao bọc.

Máy Gia Tốc Khối Lượng cũng bị năng lượng bao vây, hoàn toàn bị sóng xung kích làm hư hại.

Cả quá trình rất ngắn, nhưng năng lượng giải phóng đã có thể cung cấp cho toàn nhân loại sử dụng một năm.

Lập tức sửa chữa gấp thiết bị thí nghiệm.

Nhiệt độ mặt đất hiện tại cao tới hơn ba trăm độ C, thế nhưng thiết bị thí nghiệm không thể hư hại, nhân viên sửa chữa trực tiếp từ ngoài tầng khí quyển thả dù xông vào sao Hỏa, đội nhiệt độ cao và dòng năng lượng hỗn loạn tiến hành sửa chữa gấp.

Các nhà khoa học xông lên tuyến đầu, cùng công nhân cứu chữa máy móc.

Kết quả thí nghiệm khiến người ta phấn chấn, bất quá thí nghiệm nhất định phải có thể lặp lại mới có thể chứng minh nhân loại có năng lực khống chế Hoành Nguyên Tử.

Cho dù mặc bộ đồ bảo hộ mới nhất, nhiệt độ cao vẫn làm cho người ta mồ hôi ướt đẫm lưng, mà nhiệt độ vỏ ngoài Máy Gia Tốc Khối Lượng càng là vượt qua một ngàn độ, nếu như không cẩn thận chạm vào thì bộ đồ bảo hộ cũng sẽ bị tan chảy, mà chạm vào thân thể sẽ trực tiếp than hóa.

Dưới điều kiện ác liệt như vậy, lại không có ai kêu khổ kêu mệt, mỗi người đều là cắm đầu làm việc, bởi vì bọn họ biết công việc của mình là có giá trị, là vì con cháu đời sau.

Lực ngưng tụ cường đại và tinh thần trách nhiệm khiến thí nghiệm Hoành Nguyên Tử đạt được thành quả mang tính đột phá, từ nay về sau thời đại người Tam Thể khóa chết khoa học kỹ thuật nhân loại đã qua, nhân loại một lần nữa nắm giữ tương lai cao hơn xa hơn.

Tiếp theo càng nhiều lần va chạm bắt đầu, càng nhiều số liệu thí nghiệm được nắm giữ, nhân loại rốt cục bắt đầu hiểu rõ càng nhiều hạt cơ bản, bắt đầu hiểu rõ bản chất vũ trụ, thậm chí bắt đầu chạm đến phản vật chất.

Phản vật chất là mặt trái của vật chất, phản vật chất và vật chất tiếp xúc sẽ phát sinh sự hủy diệt khối lượng annihilation, sẽ sinh ra năng lượng khổng lồ.

Hiện tại người Tam Thể đã nắm giữ động cơ phản vật chất, đồng thời lấy phản vật chất làm cơ sở khai phát động cơ tốc độ ánh sáng.

Nhân loại đang phấn khởi đuổi theo, đang trải qua sự tình mà người Tam Thể lo lắng nhất, đó chính là sự bùng nổ kỹ thuật.

Cái gọi là bùng nổ kỹ thuật chính là văn minh có thể khai phát kỹ thuật tiên tiến trong thời gian ngắn, đuổi kịp văn minh dẫn đầu.

Đây là chân lý phổ biến của vũ trụ, cho nên văn minh tiên tiến mới có thể sợ hãi văn minh lạc hậu, chính là sợ văn minh lạc hậu phát sinh bùng nổ khoa học kỹ thuật thực hiện vượt mặt ở khúc cua.

Hiện tại nhân loại và người Tam Thể đã cùng nhau xông vào khúc cua, ai có thể xông ra trước đã hoàn toàn biến thành ẩn số.

Cảm giác nguy cơ của người Tam Thể một lần nữa giáng lâm, bọn họ không thể cao cao tại thượng tự xưng là Chủ nữa, từ hôm nay trở đi bọn họ nhất định phải chạy thi cùng trùng tử.

Kỹ thuật luôn không ngừng tiến bộ, nhờ sự dung hợp giữa cơ giới và quyền pháp, các trận đấu võ cũng trở nên quy phạm hơn, không còn là loại đối chiến bất công bằng giữa cơ giới và nhục thể chém giết lẫn nhau nữa.

Cái tên đấu võ sinh tử đã không còn thích hợp, hình thức thi đấu mới mang tên Giải đấu lớn Cơ giới quyền pháp.

Giải đấu phân chia các hạng cân khác nhau, quy tắc cũng trở nên phức tạp hơn, tính thưởng thức cũng nâng cao một bậc, cái giá phải trả là bớt đi rất nhiều hình ảnh máu me.

Nếu thích những hình ảnh máu me, khán giả có thể đến chợ đen xem đấu võ ngầm, nơi đó vẫn được coi là đấu võ sinh tử, là những trận loạn đấu bất luận sống chết.

Hiện tại Thế vận hội Olympic đã biến mất, thay vào đó là Tam Cường Tranh Bá Chiến do người phụ nữ vĩ đại nhất thời đại này Địch Ny Toa nữ sĩ đề nghị tổ chức.

Đó là giải đấu lớn nơi ba người đứng đầu mạnh nhất Địa Cầu cử ra những chiến binh sử dụng kỹ thuật mạnh nhất của họ để thi đấu.

Tam Cường Tranh Bá Chiến diễn ra ba năm một lần, là sự kiện được chào đón nhất trên Địa Cầu hiện nay.

Bất kể bình thường con người làm việc cật lực đến đâu, nhưng cứ đến dịp Tam Cường Tranh Bá Chiến, mọi người đều được phép gác lại công việc để đi xem thi đấu.

Giải đấu sẽ được tổ chức luân phiên tại ba khu vực, mỗi lần sẽ có ba hạng cân thi đấu, dựa trên trọng lượng, mức độ cơ giới hóa, xếp hạng thế giới và nhiều yếu tố tổng hợp khác để phân thành: Hạng nhẹ, Hạng nặng, và Hạng siêu nặng.

Hạng nhẹ đều là các chiến binh bán cơ giới, họ vẫn còn giữ lại phần nhục thể.

Hạng nặng tuyển thủ toàn bộ đều là người cải tạo cơ giới hoàn toàn, thậm chí còn có người dạng chip, tối đa chỉ giữ lại cái não.

Hạng siêu nặng, đây là đẳng cấp đặc sắc nhất và được chào đón nhất, là trận đấu mà chỉ những người cải tạo đỉnh cao nhất mới có thể tham gia.

Nó tập hợp rất nhiều kỹ thuật tiên tiến, thậm chí là hắc khoa kỹ, hơn nữa khi chiến đấu còn được phép sử dụng vũ khí.

Trước khi trận đấu bắt đầu, mỗi người tham gia đều phải tiến hành sao lưu dữ liệu não bộ.

Tuy quy tắc thi đấu không cho phép xuất hiện tử vong, nhưng các trận chiến hạng siêu nặng đều vô cùng nguy hiểm nên bắt buộc phải chuẩn bị kỹ càng.

Nếu xuất hiện tử vong thì sẽ bị trừ điểm, nếu điểm tổng hợp không đủ thì cũng sẽ bỏ lỡ chức vô địch.

Giải đấu lớn hạng siêu nặng chỉ xuất hiện trong Tam Cường Tranh Bá Chiến, cũng được coi là thước đo cuộc chạy đua vũ trang thực lực tổng hợp của ba khu vực lớn.

Địch Ny Toa, người tổ chức giải đấu, được xưng tụng là Nữ vương Trật tự, trái ngược hoàn toàn với Đỗ Lan đại biểu cho sự hỗn loạn và điên cuồng.

Trong thời gian chiến tranh, Đỗ Lan điên cuồng phát tán các loại khoa kỹ đáng sợ, còn Địch Ny Toa lại dốc sức xoa dịu nỗi đau cho thương bệnh binh.

Nàng phát triển hệ thống mộng cảnh, có thể khiến người bị thương đi vào giấc mộng và quên đi đau đớn.

Hệ thống này cũng được quân đội thu mua số lượng lớn, dùng để trị liệu chấn thương tâm lý cho quân nhân, khích lệ ý chí chiến đấu của họ, thậm chí dùng để huấn luyện tân binh.

Nhờ hệ thống mộng cảnh bán chạy, Địch Ny Toa trở thành nữ phú hào số một số hai Địa Cầu.

Sau đó nàng lại phát triển một loạt các chi giả chân tay giả cải tạo hoàn toàn mới, trở thành Steve Jobs của giới cải tạo.

Mỗi năm nàng đều tung ra nhiều mẫu chi giả nhận được đánh giá rất cao.

Nếu Steve Jobs bán điện thoại thông minh, thì Địch Ny Toa bán chi giả.

Các công ty thuộc sở hữu của nàng đã phát triển rất nhiều loại chi giả cấp chuyên nghiệp, thậm chí định nghĩa lại khái niệm về chi giả.

Có loại phổ thông dùng cho sinh hoạt hàng ngày vừa thực dụng vừa bền chắc, cũng có loại Pro đại biểu cho năng lực sản xuất, còn có chi giả cấp nghề nghiệp với tính năng siêu cao.

Kỹ thuật của nàng khiến nhân loại khi sử dụng chi giả cũng có thể theo đuổi thời thượng, biến chi giả thành một loại văn hóa chứ không còn là sự khiếm khuyết.

Địch Ny Toa nắm giữ kỹ thuật cốt lõi của chi giả, bất kể là phần mềm hay phần cứng đều là hạng nhất.

Mỗi lần phát bố mẫu chi giả mới đều khiến các thành phố ngầm Địa Hạ Thành điên cuồng, thậm chí rất nhiều người tứ chi lành lặn xem xong buổi họp báo đều hận không thể chặt bỏ nhục thể của mình để đi cải tạo.

Chi giả của Địch Ny Toa đã phát triển ra rất nhiều nhánh, cho người hâm mộ nhiều sự lựa chọn, rất nhiều fan trong nhà thậm chí sưu tầm nhiều mẫu chi giả để thay đổi.

Nhánh đắt đỏ nhất của công ty Địch Ny Toa chính là Nghĩa thể cơ thể cơ giới hoàn chỉnh.

Cơ thể sử dụng pin, truyền động cơ giới, vật liệu, thiết bị điện tử, hỗ trợ phần mềm, thiết kế vỏ ngoài. mỗi một hạng mục kỹ thuật đều đại biểu cho đỉnh cao thế giới.

Để mua một bộ nghĩa thể đời mới, rất nhiều người không tiếc bán đi nhục thể của mình rồi dốc hết tiền tiết kiệm ra để chi trả.

Trong thời gian Tam Cường Tranh Bá Chiến, các vị trí quảng cáo giá trên trời chưa bao giờ thiếu vắng công ty của Địch Ny Toa.

Năm nay thi đấu còn chưa bắt đầu, quảng cáo nghĩa thể đời mới đã bắt đầu phát sóng.

Điều khiến người hâm mộ kích động nhất trong buổi họp báo là mẫu nghĩa thể mới nhất tuy không có bước nhảy vọt về phần cứng, nhưng lại hỗ trợ sao lưu đám mây thông tin não bộ.

Chương 1719

Nghĩa là nếu có người gặp tai nạn khiến não hoặc chip bị hủy hoại thì cũng không cần lo lắng mình chưa sao lưu, bởi vì chỉ cần dùng nghĩa thể mới, thông tin não bộ sẽ thông qua mạng không dây lưu trữ lên máy chủ của công ty.

Và máy chủ này cũng là điểm bán hàng mới nhất, có thể dung nạp thông tin đồng bộ của hàng tỷ người, là siêu máy chủ được phát triển sử dụng kỹ thuật lượng tử mới nhất.

Đồng thời, nghĩa thể mới còn có thêm nhiều điểm tiếp xúc thông tin não, có thể khiến não và chip điều khiển nghĩa thể chuẩn xác hơn, biên độ động tác đạt đến cấp độ micromet.

Nó còn sử dụng nhiều loại vật liệu mới, tổng trọng lượng được kiểm soát trong phạm vi hai trăm cân khoảng 100kg.

Hai trăm cân là một ranh giới phân chia của nghĩa thể.

Hiện tại trên Địa Cầu có bao nhiêu công ty sản xuất nghĩa thể như vậy, nhưng chỉ có công ty Địch Ny Toa đạt được, đây chính là trình độ, là thực lực của thương hiệu lớn.

Người hâm mộ vừa nghe đã kích động, nhao nhao bày tỏ muốn bán nghĩa thể cũ đang dùng để mua mẫu mới nhất.

Thời đại đã thay đổi, hiện tại chi giả đã được chấp nhận rộng rãi, thậm chí mọi người cũng đã quen với việc thay đổi cơ thể.

Cư dân thành phố ngầm thậm chí coi việc thay đổi chi giả đời mới là thời thượng và là vốn liếng để khoe khoang.

Thực ra công việc của rất nhiều người không cần dùng đến chi giả quá tiên tiến, nhưng điều này không ngăn cản mọi người truy cầu sản phẩm mới.

Các loại chi giả mà những ngành nghề chuyên nghiệp thực sự sử dụng kỳ thực vẫn là hàng đặt làm riêng, tuy có thể cũng do công ty Địch Ny Toa sản xuất, nhưng cấp chuyên nghiệp và cấp dân dụng vẫn có sự khác biệt.

Chi giả dân dụng phần lớn vẫn là một sự phô trương, chứ không phải vì năng lực sản xuất.

Có người sùng bái chi giả, đương nhiên cũng có những người ủng hộ nhục thể, những người này được gọi là Người bảo vệ nguyên sinh thái.

Họ phản đối việc nhân loại dễ dàng vứt bỏ thân thể, cho rằng điều này sẽ thúc đẩy nhân loại diệt tuyệt, hoặc nói đúng hơn là dân số thành phố ngầm diệt tuyệt.

Người thành phố ngầm đều biến thành nghĩa thể, vậy thì không sinh con, trong khi dân tị nạn trên mặt đất lại liên tục sinh con, đến lúc đó thành phố ngầm sẽ bị dân tị nạn mặt đất chiếm lĩnh.

May mà ở thời đại này, số người cải tạo toàn thân rốt cuộc vẫn ít, hơn nữa giá thành nghĩa thể rất đắt đỏ, người dùng cũng không nhiều.

Nhiều người chỉ cải tạo tay chân để chạy nhanh hơn, có thể làm những công việc tinh mật hơn.

Còn có những cải tạo quy mô nhỏ hơn như thay mắt điện tử, hoặc phổi điện tử, gan điện tử, tim điện tử, cột sống điện tử. những cơ quan này không ảnh hưởng đến sinh dục.

Hơn nữa hiện tại sinh dục cũng không nhất định phải dùng bụng, chỉ cần trước khi cải tạo bảo lưu lại tinh trùng hoặc trứng, hoàn toàn có thể dùng tử cung điện tử bên ngoài cơ thể để thai nghén con cái, việc cải tạo căn bản không làm chậm trễ chuyện sinh con.

Cho nên mặc dù phe bảo vệ cực lực phản đối, nhưng công ty Địch Ny Toa vẫn phát triển thế không thể đỡ, và Địch Ny Toa cũng trở thành người phụ nữ có ảnh hưởng nhất toàn bộ Địa Cầu, một mình nàng chiếm giữ 12% tài sản toàn thế giới, là nữ phú hào mà mỗi cái giậm chân đều khiến Địa Cầu rung chuyển ba lần.

Tại hành tinh Tam Thể, tên phản bội nhân loại bị Đỗ Lan ném tới đây đang rất tuyệt vọng.

Hắn không tuyệt vọng vì làm nô lệ tuy hiện tại mỗi ngày hắn ngủ rất ít, làm việc rất mệt, nhưng hắn vẫn hạnh phúc vì được trở thành một phần của Chủ.

Ở Tam Thể Tinh, dù làm nô lệ cũng ưu việt hơn, thỏa mãn hơn làm nhà khoa học ở Trái Đất.

Nhưng hiện tại hắn rất tuyệt vọng.

Hắn tuyệt vọng vì người Tam Thể lại đang sao chép Địa Cầu.

Không sai, người Tam Thể vốn luôn dẫn đầu xa về mặt công nghệ, nay lại đang mặt dày mày dạn sao chép công nghệ của Địa Cầu, đây là điều tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Người Tam Thể đang sao chép kỹ thuật cơ giới của nhân loại để phát triển thêm nhiều người máy.

Bởi vì hiện tại người Tam Thể cần thêm nhiều lực lượng lao động, nhưng tỷ lệ sinh sản của họ luôn thấp, nên họ sao chép trí tuệ nhân tạo và kỹ thuật cơ giới của Địa Cầu để phát triển người máy của riêng mình.

Người Tam Thể cao cao tại thượng lại đi sao chép.

Tuy người Tam Thể vẫn có ưu thế về công nghệ mũi nhọn, nhưng lần sao chép này lại hiển thị ra rằng ưu thế của họ thực ra cũng không nhiều lắm.

Họ tuy nắm giữ phản vật chất, nắm giữ chế tạo Trí Tử Sophon, nắm giữ kiểm soát trọng lực trường, nhưng về mặt dân sinh thì thực sự rất kém.

Giống như Liên Xô cũ vậy, họ có thể chế tạo tên lửa đưa người lên trời, có thể chế tạo bom hạt nhân khởi động lại Địa Cầu, nhưng ngay cả quần áo và thức ăn cũng khó đáp ứng nhu cầu, công nghiệp nặng và công nghiệp nhẹ mất cân đối nghiêm trọng.

Người Tam Thể cũng vậy, toàn bộ tinh lực của họ đều dồn vào việc phát triển phi thuyền vũ trụ và vũ khí thực dân cao cấp hơn, nhưng kỹ thuật dân sinh nội bộ về cơ bản chỉ duy trì ở mức thấp nhất, kỹ thuật ứng dụng càng phải sao chép nhân loại.

Động cơ phản vật chất, Trí Tử, trường trọng lực mạnh. những kỹ thuật này dùng để đánh trận thì hoàn toàn không vấn đề gì, nhưng muốn vận dụng vào dân sinh thì hoàn toàn không có khả năng.

Hơn nữa dù có dùng được thì đối với việc nâng cao mức sống của người Tam Thể cũng chẳng có tác dụng gì mấy.

Cuộc sống cần khẩu phần lương thực chứ không phải súng trường.

Trong mắt người Tam Thể, mỗi cá nhân làm tốt việc của mình là điều đương nhiên, căn bản không nên đòi hỏi bất kỳ sự đền đáp nào.

Dưới sự uy hiếp của ba mặt trời, chế độ khắc nghiệt này quả thực không có vấn đề gì, sống sót còn là vấn đề thì ai còn đòi hỏi những thứ linh tinh.

Nhưng họ đã phát hiện ra Địa Cầu, phát hiện ra nhân loại.

Kế hoạch thực dân đã khởi động, nhân loại lại yếu nhớt, khả năng thành công lên đến 99%, vậy thì rất nhiều người Tam Thể phải cân nhắc xem sau khi chuyển nhà, liệu họ có còn duy trì nguyên trạng hay

không.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy xã hội hoàn toàn khác biệt của nhân loại, trong nội bộ người Tam Thể cũng xuất hiện những âm thanh khác nhau.

Tuy chế độ xã hội cố hữu hiện tại giúp họ sinh tồn, nhưng khi đến Địa Cầu, nguy cơ sinh tồn đã biến mất, chẳng lẽ họ vẫn phải tiếp tục cố hữu sao.

Hay là học tập nhân loại phân phối theo lao động, học tập nhân loại xây dựng xã hội có tính lưu động.

Thế là người Tam Thể cũng bắt đầu bất mãn với xã hội hiện tại, bắt đầu tìm kiếm cảm giác hạnh phúc cao hơn.

Tuy thực dân chưa thành công, nhưng thay đổi có thể bắt đầu trước.

Thủ lĩnh người Tam Thể đã nhượng bộ, học tập kỹ thuật nhân loại phát triển thêm nhiều người máy làm lao động, giảm nhẹ áp lực cho chính người Tam Thể.

Như vậy người Tam Thể mới hài lòng, nhưng tên phản bội nhân loại thì không hài lòng, bởi vì công việc của hắn có thể bị người máy cướp mất.

Những người máy này đều có ngoại hình nhân loại, là do người Tam Thể cố ý làm vậy.

Một mặt là để gián tiếp hạ thấp nhân loại, để càng nhiều người Tam Thể tránh xa tư tưởng sa đọa kia, cho họ biết người Trái Đất là nguyên thủy lạc hậu, chỉ xứng làm nô lệ cho người Tam Thể.

Hai là để thích ứng thực dân, sau này đến Địa Cầu rốt cuộc là giết sạch con người hay nuôi nhốt nhân loại, nội bộ người Tam Thể vẫn chưa quyết định.

Tuy nhiên tiếng nói ủng hộ việc nuôi nhốt nhân loại đã chiếm ưu thế, bởi vì người Tam Thể thông qua Trí Tử quan sát đã yêu thích những câu chuyện của nhân loại, vì chuyện kể của nhân loại không sợ bị tiết lộ nội dung trước.

Nếu nuôi nhốt nhân loại, vậy thì người Tam Thể phải thích ứng với việc loại sinh mệnh xấu xí này xuất hiện bên cạnh mình làm những công việc thấp hèn nhất.

Người máy chỉ là diễn tập thực dân, sau này những người máy này có thể sẽ bị nhân loại thật sự thay thế.

Tên phản bội nhân loại đương nhiên không thể nhẫn nhịn, hắn vất vả lắm mới làm nô lệ ở Tam Thể Tinh, đến cuối cùng công việc của mình còn bị người máy và nhân loại cướp mất sao.

Đây là điều tuyệt đối không thể dung thứ.

Lúc này hình thái của tên phản bội nhân loại giống như chế độ đẳng cấp Ấn Độ.

Mọi người đều biết chế độ đẳng cấp Ấn Độ thâm căn cố đế, kỳ thực cũng không phải do cao tầng cố ý, mà trong dân gian những người ủng hộ đẳng cấp mới là dòng chính.

Bởi vì đẳng cấp đảm bảo công việc của họ, nếu đẳng cấp biến mất, vậy thì loại công việc không có kỹ thuật kia sẽ trong nháy mắt bị vô số người cạnh tranh nuốt chửng, công việc vốn ổn định sẽ biến mất ngay lập tức.

Cho nên để bản thân không thất nghiệp, dù là đẳng cấp ti vi nhất cũng không muốn chế độ này sụp đổ.

Chương 1720

Kỳ thực nguyên nhân chân chính vẫn là do bách tính của xã hội này thiếu năng lực cạnh tranh, không muốn đi cạnh tranh.

Kẻ phản bội nhân loại ở Tam Thể Tinh sợ hãi địa vị của mình bị những nhân loại khác cướp mất, đây là nguyên nhân căn bản khiến hắn tuyệt vọng.

Hắn làm kẻ phản bội, lại bị cải tạo, chịu bao nhiêu khổ mới giành được địa vị này, không thể để những người Trái Đất ti bỉ tọa hưởng ngư ông đắc lợi cướp đi.

Tuy nhiên đại bộ phận người Trái Đất ti bỉ còn chẳng thèm cái địa vị nô lệ của hắn, hận không thể đánh người Tam Thể nằm rạp xuống, biến người Tam Thể thành nô lệ.

Tóm lại sự thay đổi của xã hội Tam Thể khiến tên phản bội tuyệt vọng, hắn trà không nhớ cơm không nghĩ, trằn trọc khó ngủ, tiều tụy cực kỳ.

Hắn được Đỗ Lan ban cho tuổi thọ rất dài, sẽ trở thành nhân chứng cho sự thay đổi lớn của người Tam Thể.

Nhân loại đang thay đổi theo hướng người Tam Thể, người Tam Thể cũng đang thay đổi theo hướng nhân loại, kỳ thực hai bên hoàn toàn có thể chung sống hòa bình, đáng tiếc người Tam Thể cứ nhất quyết không chịu sống nhờ, thấp hơn một bậc, cứ một hai phải chiếm lĩnh Địa Cầu.

Lúc này người Tam Thể đã không còn dám coi thường nhân loại, cũng thông qua Trí Tử tích cực hấp thu kỹ thuật tiên tiến của nhân loại, đảm bảo mình luôn có thể giữ vững ưu thế trên các lĩnh vực.

Nhân loại thì không may mắn như vậy, vì họ không có Trí Tử nên không thể sao chép ngược lại.

May mà nhân loại còn có Đại Hiền Giả Dương Đông, cô mang đến Hoành nguyên tử Macro atom, mang đến các loại lý thuyết huyền diệu, cho nhân loại cơ hội vượt lên ở khúc cua.

Lúc này Địa Cầu đang tổ chức Tam Cường Tranh Bá Chiến, trong quá trình đó một tin tức nặng ký xuất hiện: Thì ra Dương Đông cũng sẽ đến dự trận chung kết lần này, cùng Nữ vương Trật tự Địch Ny Toa quan khán trận đấu hạng siêu nặng cuối cùng.

Tin tức vừa ra, nhân loại ở mặt đất, dưới lòng đất, và ngoài vũ trụ đều sôi trào.

Đây tuyệt đối là khoảnh khắc lịch sử, Thần và Nữ vương nhân gian sắp gặp nhau.

Rất nhiều người cho rằng Dương Đông chính là hình chiếu của Thần, tuy gọi là Đại Hiền Giả nhưng kỳ thực chính là Thần.

Ở thời đại này, tôn giáo của nhân loại cũng biến hóa rất lớn, Thượng Đế đã bị vứt bỏ trở thành thiểu số, tín ngưỡng Đại Hiền Giả mới là tôn giáo chính thống.

Cơ hội của ta đến rồi.

Hồng Lang biết đây là cơ hội hiếm có của hắn, gặp được Đại Hiền Giả sẽ có được phản vật chất cứu người yêu.

Đỗ Lan biểu thị không cần quá kích động: Đại Hiền Giả là người nhiệt tình, cô ấy sẽ giúp đỡ ngươi.

Cuộc gặp mặt này quan trọng hơn là vấn đề giữa nhân loại và người Tam Thể, họ khẳng định sẽ thảo luận xoay quanh vấn đề vũ trụ.

Đương nhiên các ngươi chắc chắn nghe không hiểu, cũng giống như đáp án cho câu hỏi về mục đích cuối cùng của vũ trụ này là 42 vậy, dù có được đáp án, các ngươi cũng không hiểu hàm nghĩa của câu hỏi.

Hồng Lang và Đỗ Lan cũng quen biết một thời gian rồi, biết Đỗ Lan mồm mép tép nhảy, là một thiên tài khiến người ta khó hiểu.

Đỗ Lan thậm chí cho rằng 42 có thể giải quyết tất cả vấn đề về vũ trụ, thời không, sinh mệnh.

Hồng Lang rất khó giao lưu với Đỗ Lan, nhưng chỉ cần Đỗ Lan có thể cứu người, hắn sẽ nhẫn nại.

Đại Hiền Giả và Nữ vương Trật tự gặp nhau khẳng định là huyền chi lại huyền, muốn lý giải chắc chắn phải xem ngộ tính.

Không chỉ nhân loại coi trọng cao độ, ngay cả người Tam Thể cũng vô cùng quan chú, bốn cái Trí Tử toàn bộ chờ lệnh, chỉ cần cuộc gặp mặt bắt đầu sẽ lập tức triển khai trực tiếp đa góc độ, tuyệt đối phải truyền bá không sót một chữ nào trong cuộc đối thoại của họ về Tam Thể Tinh.

Thực ra Tam Thể Tinh rất dở khoản giải câu đố, vì thế giới của họ căn bản không có khái niệm câu đố.

Nhưng họ biết lời của Đại Hiền Giả rất quan trọng, cho nên cưỡng ép lĩnh ngộ cũng phải lĩnh ngộ, hơn nữa họ còn có một nhóm kẻ dẫn đường ở Địa Cầu cũng đang nghiêm trận chờ đợi, sẽ giúp người Tam Thể cùng tham ngộ cuộc gặp gỡ này.

Tất cả mọi người đều đang mong chờ Dương Đông đến, vị cứu tinh nhân loại này là tân thần mà nhân loại sùng bái nhất, chỉ là cô quá thần bí, đây vẫn là lần đầu tiên cô lộ diện trước công chúng.

Trước khi trận quyết chiến hạng siêu nặng của Tam Cường Tranh

Bá Chiến bắt đầu, Địch Ny Toa đã mặc một bộ váy dạ hội xuất hiện tại sảnh VIP, vẫy tay chào mọi người thông qua màn hình lớn.

Ở thời đại ai nấy đều cảm thấy bất an này, Địch Ny Toa đại biểu cho sự tồn tại tốt đẹp nhất của thành phố ngầm: trí tuệ, mị lực, giàu có.

Địch Ny Toa đại biểu cho tất cả ưu điểm của nhân loại, là chí tôn chốn nhân gian.

Tuy nhiên khi Dương Đông xuất hiện, sự siêu phàm thoát tục của cô sẽ khiến tất cả mọi người như si như cuồng.

Địch Ny Toa là cực hạn của nhân gian, còn Dương Đông đã thoát ly cảnh giới phàm nhân, đăng lâm tiên giới.

Dương Đông cứ thế đột nhiên xuất hiện, dường như cô đã đến trước Địch Ny Toa vậy, cô cũng mặc lễ phục, thể hiện sự tôn trọng.

Dương Đông là con gái của Diệp Văn Khiết, sau khi cô tự sát, não bộ bị Đỗ Lan lấy được, sau đó được đưa vào A Lại Da Thức, tiến vào thế giới huyền chi lại huyền.

Người phụ nữ xuất hiện lúc này là hình chiếu của cô tại nhân gian, giống hệt Dương Đông lúc còn sống, kế thừa sự duệ trí của Diệp Văn Khiết và sự trầm ổn của cha, cộng thêm hình chiếu tự mang vẻ thánh khiết, cứ uyển như một pho tượng nữ Bồ Tát.

Hai người phụ nữ kiệt xuất cùng xuất hiện trong một khung hình, nhân loại sôi trào, ngay cả người Tam Thể ở xa xôi cũng đang theo dõi.

Đại chiến còn chưa bắt đầu, hai người phụ nữ kiệt xuất đã bắt đầu đối thoại.

Địch Ny Toa hỏi Dương Đông: Người Tam Thể và nhân loại rốt cuộc có thể chung sống hay không.

Dương Đông cười mà không nói, chỉ tay về phía lôi đài, tràn đầy thiền cơ.

Phản vật chất là điều kiện tất yếu của động cơ quang tốc sao.

Địch Ny Toa lại hỏi.

Dương Đông vẫn chỉ tay về phía lôi đài, vẫn tràn đầy thiền cơ.

Trong vũ trụ còn bao nhiêu sinh mệnh vũ trụ.

Địch Ny Toa hỏi tiếp, nhưng mọi người đều đã biết đáp án, khẳng định cũng là chỉ tay về phía lôi đài.

Quả nhiên Dương Đông không làm mọi người thất vọng, giống hệt những gì họ nghĩ, chỉ về phía lôi đài.

Rốt cuộc là ý gì a.

Đáp án cho mọi câu hỏi đều là chỉ lôi đài, thế này cũng quá thâm ảo rồi, bọn họ chỉ là phàm nhân thực sự là không hiểu loại thiền cơ cao thâm khó lường này, có thể đơn giản chút được không.

Hoàn toàn không, bởi vì câu hỏi của Địch Ny Toa nói đơn giản thì rất đơn giản, nhưng nói khó khăn thì rất khó khăn.

Chỉ nói câu hỏi đầu tiên là có thể cùng tồn tại hay không, dường như chỉ có hai đáp án là có và không, nhưng hai đáp án này lại động một cái là ảnh hưởng toàn thân, liên quan đến vô số nhân quả.

Bản thân đáp án không có bất kỳ ý nghĩa gì, vì chính nhân loại và người Tam Thể còn chưa xác định có muốn cùng tồn tại hay không, cho nên vấn đề này cũng giống như lôi đài trống trải, trận đấu còn chưa bắt đầu thực sự không thể vọng luận thắng thua.

Mọi người đều không hiểu, nhưng Địch Ny Toa lại mỉm cười, biểu lộ vẻ mặt ta đã hiểu, câu đố đã hoàn toàn giải khai.

Địch Ny Toa hóa thân thành thám tử trong phim trinh thám, khi khán giả còn đang nghệch mặt đầy dấu chấm hỏi, nàng lại đã nhìn thấu tất cả.

Người Tam Thể căn bản không hiểu, cho nên họ chỉ có thể dựa vào đám kẻ dẫn đường, nhưng đám này cũng nghĩ không thông, cái chỉ tay vào lôi đài có rất nhiều cách giải thích.

Có lẽ là đang nói người Tam Thể và nhân loại chú định phải liều mạng, cũng có thể nói người Tam Thể và nhân loại chính là lôi đài, có thể chiến đấu cũng có thể hợp tác.

Nhưng những cách giải thích này chỉ là đáp án tiêu chuẩn, ngay cả đáp án tham khảo cũng không tính.

Càng tức người hơn là Địch Ny Toa lại bày ra vẻ mặt liễu nhiên, sau khi hỏi ba câu hỏi thì không hỏi nữa, trực tiếp tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Hai tuyển thủ hạng siêu nặng cuối cùng lên đài triển khai kịch chiến, cảm xúc của khán giả trong nháy mắt bị lây nhiễm, quẳng toàn bộ nghi hoặc ra sau đầu, hiện tại chỉ cần xem chiến đấu là tốt rồi, đánh, đánh cho thiên hôn địa ám.

Dương Đông cũng nhìn trận chiến, trong mắt cô đó căn bản không phải chiến đấu, mà là vô số đường thẳng, một động tác dẫn phát ra vô số lựa chọn, chiến sĩ đưa ra lựa chọn gì thì sẽ nhận được kết quả tương ứng.

Dương Đông nhìn không gian ba chiều, cũng giống như người ba chiều nhìn bản vẽ vậy.

Cỗ máy có phức tạp đến đâu cũng có thể phân giải thành bản vẽ, cái nào có liên quan cái nào không liên quan đều rõ ràng trong nháy mắt.

Tất cả sự kiện trong không gian ba chiều cũng như thế, nhân quả tuần hoàn cũng giống như bản vẽ, triển hiện trước mắt Dương Đông.

Cho nên Dương Đông chỉ vào lôi đài có thể giải thích tất cả, bởi vì lôi đài chính là một vũ trụ nhân quả thu nhỏ, nói ngược lại vũ trụ chính là một cái lôi đài phóng to.

Phản chính tất cả đều là thiền cơ, Dương Đông có thể nhìn thấy các tuyến nhân quả, nhưng cũng sẽ không xác định nhân loại rốt cuộc sẽ lựa chọn như thế nào.

Ở không gian ba chiều, rõ ràng nhất ngược lại là các quy tắc vật lý, những thứ này chính là tỷ lệ xích của bản vẽ, là cố định sẽ không thay đổi.

Nhưng sinh mệnh ba chiều có thể thông qua phá hoại tỷ lệ xích để phá hoại bản vẽ, đây là điều vô cùng nguy hiểm, thuộc về kiểu đấu pháp lưỡng bại câu thương.

Dương Đông sau khi tiến vào thế giới huyền chi lại huyền đã hiểu rõ những quy tắc tàn khốc của vũ trụ này, hiểu được bất kỳ một loại sinh mệnh nào cũng đều có khuynh hướng tự hủy, điểm này y như lời Đỗ Lan nói: điên cuồng mới là căn nguyên của vũ trụ.

Chương 1721

Cô từng nhìn thấy trung tâm vũ trụ xa xôi, nền văn minh Biên Cảnh và văn minh Ca Giả dùng Nhị Hướng Bạc Dual Vector Foil oanh tạc lẫn nhau, tạo thành trường thành hạ chiều giảm chiều không gian vắt ngang vô số ngân hà.

Nhìn thấy các nền văn minh đại thần trong vũ trụ dùng quy tắc toán học làm vũ khí, từ căn bản nhiễu loạn trật tự vũ trụ, triển khai những cuộc tử đấu không chết không thôi.

Mô hình hố đen, chấn động thứ nguyên, đại bác lỗ sâu, đả kích chiều không gian dimemsional strike, nữu chuyển pha, giam cầm thời gian, thao túng trường lực. dùng tất cả những gì tồn tại khách quan trong vũ trụ để tiến hành chiến tranh.

Cũng giống như người nguyên thủy dùng xương và gậy gỗ, sau đó nâng cấp thành đá và đồ sắt, tiếp đó lại có thuốc súng, tiếp đó lại hy vọng nắm giữ điện.

Xương, gậy gỗ, đá, đồ sắt, thuốc súng, tia chớp đều là những thứ tồn tại khách quan.

Mà hố đen, thứ nguyên, lỗ sâu, chiều không gian, trường lực, pha, thời gian cũng là tồn tại khách quan, sau khi nắm giữ thông qua toán học, cũng có thể biến những thứ này thành vũ khí.

Những nền văn minh này rút lấy năng lượng hằng tinh, nén tinh vân hoàn thành phản ứng nhiệt hạch, vung tay giữa tạo ra và dập tắt hằng tinh, dùng việc hạ chiều không gian để tổn thương lẫn nhau, khiến vũ trụ càng thêm hỗn loạn, càng thêm không thể kiểm soát.

Nếu ví vũ trụ như bản vẽ, vậy thì ở trung ương bản vẽ khổng lồ này đã xuất hiện đốm lửa, sớm muộn có một ngày đốm lửa sẽ khuếch trương thiêu rụi cả bản vẽ.

Mà càng đáng sợ hơn là đốm lửa không chỉ có một chỗ.

Dương Đông đã dành rất nhiều thời gian tìm kiếm khắp vũ trụ, nhưng lại không nhìn thấy hy vọng, vũ trụ đều đang tiến về phía hủy diệt.

Cô tuy người đã đi đến thế giới huyền chi lại huyền, nhưng vẫn luôn hướng về cố hương.

Cho nên cô đã đến, đến gặp Địch Ny Toa.

Dương Đông cũng không phải đến giáo dục nhân loại, mà là đến tìm kiếm sự chỉ dạy.

Khi cô biết Địch Ny Toa và Đỗ Lan là một đôi vợ chồng, họ cứ như hai mặt của phá hoại và sáng tạo.

Đỗ Lan chủ phá hoại, Địch Ny Toa chủ sáng tạo.

Cô hy vọng nhận được sự chỉ dẫn của Địch Ny Toa, cô muốn biết liệu sự hủy diệt của vũ trụ có phải là không thể tránh khỏi hay không.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa là hai mê đoàn duy nhất mà Dương Đông không thể nhìn thấu, mọi nhân quả xung quanh họ đều sẽ biến thành một mớ hỗn độn, vợ chồng họ cứ như các Cổ Thần trong truyện Cthulhu vậy, vươn ra vô số xúc tu nhiễu loạn nhân quả.

Thậm chí chính Dương Đông cũng là sản phẩm của vợ chồng họ, là con cái của họ.

Dương Đông rất rõ ràng tất cả trí tuệ và kỹ thuật của vợ chồng Đỗ Lan đã vượt qua sự tưởng tượng của cô, thậm chí rất có khả năng họ hoàn toàn có thể qua lại giữa vũ trụ vật chất và thế giới huyền chi lại huyền.

Điểm này ngay cả Dương Đông cũng không làm được, cô chỉ có thể chế tạo một hình chiếu ở nhân gian, cũng không thể can thiệp quá nhiều vào vũ trụ, chủ thể của cô vẫn ở thế giới huyền chi lại huyền.

Còn về việc thế giới huyền chi lại huyền rốt cuộc là cái gì, chính Dương Đông cũng không biết, phản chính là rất huyền diệu.

Có thể là thế giới mảnh vỡ bốn chiều, cũng có thể là vũ trụ phản hướng của vũ trụ vật chất, hoặc là thế giới góc nhìn Thượng Đế độc lập với thế giới vật chất, Dương Đông không thể lý giải.

Nhưng cô tin Đỗ Lan và Địch Ny Toa khẳng định có thể lý giải, họ là Cthulhu khoác da người.

Ít nhất trong mắt Dương Đông, Đỗ Lan và Địch Ny Toa quả thực là những con quái vật vô cùng đáng sợ, đặc biệt là Đỗ Lan, xúc tu của hắn vô cùng hỗn loạn, trực tiếp can nhiễu tất cả xung quanh, khiến mọi thứ trở nên điên cuồng hơn.

Còn xúc tu của Địch Ny Toa ôn nhu hơn, sẽ khiến mọi thứ xung quanh trở nên trật tự hơn, thoải mái hơn.

Đây cũng là nguyên nhân Dương Đông cho rằng Địch Ny Toa chủ sáng tạo.

Phàm nhân vẫn là nhìn núi là núi, còn Dương Đông đã đạt đến cảnh giới nhìn núi không phải núi, còn Địch Ny Toa và Đỗ Lan đã nhiên là cảnh giới nhìn núi vẫn là núi.

Trên lôi đài tia lửa bắn tứ tung, hai bên chiến đấu dùng hết thủ đoạn để công kích, đạn thật và laser đan xen, kim loại vỡ nát khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Kỹ thuật công nghệ mạnh nhất Địa Cầu dùng để diễn dịch sự bạo lực nguyên thủy nhất, xúc động thú tính dưới đáy lòng nhân loại, tiếng hoan hô đợt sau cao hơn đợt trước, toàn thế giới đều đang quan chú kết quả của đại chiến này.

Dương Đông và Địch Ny Toa cũng đang xem, hai người đều không nói gì.

Lúc này trên lôi đài là chiến sĩ khu vực Châu Mỹ và khu vực Châu Á đang tranh đoạt quán quân.

Khu vực Châu Mỹ sử dụng kỹ thuật giáp nano mới nhất chiếm ưu thế về lực phòng ngự, còn khu vực Châu Á sử dụng vũ khí laser mới nhất, có thể giải phóng đòn đánh mãnh liệt trong khí quyển.

Mâu mạnh nhất và Thuẫn mạnh nhất đang toàn lực ứng phó.

Mỗi lần va chạm đều khiến người ta kinh tâm động phách, lại chờ mong không dứt.

Đến lúc này chiến đấu đã gay cấn, thắng bại lại vẫn chưa rõ ràng.

Trận chiến này tuyệt đối là trận chiến đặc sắc nhất từ trước đến nay của Tam Cường Tranh Bá Chiến, khoa học kỹ thuật và ý thức chiến sĩ đều là xuất sắc nhất.

Cuối cùng của cuối cùng, hai vị chiến sĩ rốt cuộc cũng sắp phân thắng bại, laser và quyền nano đối chọi với nhau, hai bên đều dùng chiêu thức nguy hiểm nhất tranh thủ thắng lợi.

Cánh tay của chiến sĩ nano bị chém đứt, nhưng vũ khí của chiến sĩ laser cũng bị bắn nổ, tiếp đó là giáp lá cà đối chiêu, trong khoảnh khắc ngắn ngủi hai bên đã đánh năm mươi hiệp.

Thắng bại công bố.

Cuối cùng vẫn là võ thuật của chiến sĩ laser hơn một bậc, kích xuyên điểm yếu của chiến sĩ nano, hiểm lại càng hiểm giành được thắng lợi.

Năm mươi hiệp đối quyết cấp tốc thật sự là có thể ghi vào sử sách, khán giả nhiệt huyết sôi trào dùng tiếng hoan hô như hải khiếu để biểu đạt tâm tình kích động của mình, họ vui mừng cho người thắng, cũng cổ vũ cho người thua.

Trận đấu chấn phấn lòng người hạ màn, Địch Ny Toa với tư cách đại biểu Địa Cầu phát biểu diễn văn, đồng thời tuyên bố ngày mai nàng sẽ cùng Dương Đông chính thức cử hành hội đàm.

Buổi tối, Hồng Lang chặn đường Trí Tử, nói với Dương Đông rằng mình vì cứu người yêu cần phản vật chất, hy vọng cô có thể giúp đỡ.

Dương Đông rất trực tiếp nói cho hắn biết trên Địa Cầu chỉ có một nơi sở hữu phản vật chất, đó chính là Chiến trường Ác ma.

Trong cơ thể Ác Ma Chi Chu Nhện Quỷ có một chút xíu phản vật chất, nếu cần thì hãy đi đánh bại Ác Ma Chi Chu.

Cái gọi là Chiến trường Ác ma kỳ thực chính là chiến trường thảm khốc nhất trong chiến tranh hạt nhân, được xưng là chiến trường có vũ khí đầy đủ nhất lịch sử nhân loại, từ vũ khí hạt nhân, khí độc, virus sinh học, đến gậy gỗ trường thương toàn bộ đều được dùng tới.

Địa điểm nằm ở Đông Âu, hai bên tác chiến là Châu Âu và Nga.

Nơi đó đến giờ vẫn tràn ngập các loại quái vật nguy hiểm, trong đó đáng sợ nhất chính là Ác Ma Chi Chu.

Đó là chiến hạm đi lại trên lục địa, là quái vật đáng sợ lại vặn vẹo xuất hiện sau sự dung hợp giữa cơ giới và sinh vật.

Nguyên nhân dẫn đến sự dung hợp này chính là do trong cơ thể Ác Ma Chi Chu có một chút phản vật chất, xúc thành cơ giới và sinh vật dung hợp.

Đến nơi nguy hiểm nhất săn giết quái vật nguy hiểm nhất, Hồng Lang tỏ vẻ Đại Hiền Giả chỉ điểm quả thực là rõ ràng.

Tiền thưởng treo giải Ác Ma Chi Chu cao đến một tỷ điểm tín dụng, từng có một công hội lính đánh thuê trang bị vũ khí tiên tiến nhất đi săn giết Ác Ma Chi Chu, kết quả là đoàn diệt.

Đến nay nhân loại vẫn chưa làm rõ Ác Ma Chi Chu rốt cuộc có bao nhiêu năng lực, theo những gì đã biết thì nó có siêu cảm ứng lực tổng hợp radar và sóng âm, đả kích siêu cự ly trong vòng 400 dặm chỉ đâu đánh đó, còn có năng lượng giải phóng siêu mạnh có thể phun ra ngọn lửa nhiệt độ cao làm tan chảy sắt thép, đồng thời còn có thể dùng tín hiệu điều khiển bầy quái vật xung quanh.

Ác Ma Chi Chu quá mạnh mẽ, may mà nó chỉ hoạt động bên trong Chiến trường Ác ma.

Tuy nhiên nhân loại vẫn hy vọng săn giết nó, nghiên cứu kết cấu bên trong của nó, sau đó nâng cao cây công nghệ của Địa Cầu.

Hồng Lang trầm mặc, bởi vì độ khó quá lớn.

Đỗ Lan nói: Ngươi phải thăng cấp, phải đi kiếm tiền gia cường vũ khí trang bị.

Tin tưởng ta, đến cuối cùng ngươi sẽ có tư bản khiêu chiến Ác Ma Chi Chu.

Phản chính đều đã đợi ba năm, đợi thêm ba năm nữa thì có sao.

Hồng Lang nghe xong cảm thấy cũng đúng, hắn không thể nghĩ một bước lên trời, hắn phải đi từng bước một, phải không ngừng mạnh lên, đến cuối cùng khẳng định có thể đánh bại Ác Ma Chi Chu.

Bên kia, sau khi hoàn thành hội đàm với Địch Ny Toa, Dương Đông lại một lần nữa biến mất.

Chương 1722

Không ai biết giữa họ đã nói chuyện gì, Địch Ny Toa đối với việc này kín như bưng, ngay cả Trí Tử cũng không biết nội dung.

Tuy nhiên nội dung hội đàm của hai bên dường như không ảnh hưởng đến tương lai của Địa Cầu và người Tam Thể, mọi thứ vẫn tiến hành theo trình tự.

Nhân loại hoàn thành tụ hợp Hoành nguyên tử, phản ứng nhiệt hạch Hoành khả khống đã đạt thành, sau đó là ngựa không dừng vó xây dựng chiến hạm vũ trụ có thể đạt tới một phần mười tốc độ ánh sáng.

Trong vũ trụ, công trình lớn hơn đang được tiến hành, xưởng đóng tàu khổng lồ lục tục hoàn công, nhân loại rốt cuộc cũng sắp bước ra bước chân tiến vào vũ trụ, cũng sắp có chiến hạm vũ trụ thuộc về chính mình.

Đương nhiên không ít người không nhìn thấy ngày chiến hạm hoàn thành, bởi vì chiếc chiến hạm đầu tiên dự kiến tiêu tốn hai mươi năm để xây dựng.

Tại một góc nhỏ bé của vũ trụ, bách tính thành phố ngầm cứ như những chú kiến nhỏ chăm chỉ lao động.

Nhưng đối với vũ trụ hạo hãn mà nói, những việc nhân loại làm thực sự là quá nhỏ bé.

Đỗ Lan so sánh một chút xưởng đóng tàu vũ trụ của nhân loại và xưởng đóng tàu vũ trụ của văn minh Đại Thần, căn bản không thể so sánh.

Xưởng đóng tàu của người ta còn lớn hơn vành đai sao Mộc, phi thuyền chế tạo ra còn lớn hơn cả Địa Cầu, mỗi lần chế tạo phi thuyền đều là thôn phệ hành tinh, đem toàn bộ tài nguyên cải tạo thành phi thuyền.

Người ta thông qua loại phi thuyền khổng lồ này đem văn minh phát tán tại các góc của vũ trụ, như vậy thì không sợ bị người khác một lưới bắt hết.

Tuy nhiên dù là văn minh Đại Thần cũng lén lút không dám bại lộ chính mình, bởi vì một khi bại lộ, cũng giống như văn minh Biên Cảnh và văn minh Ca Giả sau khi phát hiện lẫn nhau chính là khai chiến, không ngớt không nghỉ, trong tình huống trình độ hai bên sàn sàn nhau thì cả hai nền văn minh đều là đang tự sát mãn tính.

Tình huống của Địa Cầu và người Tam Thể chỉ là một hình thu nhỏ, trong vũ trụ có rất nhiều rất nhiều nền văn minh khai chiến vì bị phát hiện, mức độ đánh nhau cũng không giống nhau.

Khi Hồng Lang bước lên hành trình mạo hiểm, Đỗ Lan cũng không nhàn rỗi, hắn triển khai một nghiên cứu hoàn toàn mới.

Trước kia hắn nghiên cứu nhân loại, cải tạo nhân loại, hiện tại muốn cải tạo người Tam Thể rồi.

Người Tam Thể có tư tưởng trong suốt, hơi thay đổi một chút là có thể biến thành kiểm soát tư tưởng, lại hơi nâng cấp một chút chính là tư tưởng tổ ong Hive mind.

Đây là cái gì.

Đây chẳng phải là Trùng Tộc Zerg sao.

Vũ trụ này toàn là sinh mệnh trí tuệ đánh qua đánh lại, đây chẳng phải là kỳ thị sinh mệnh có chướng ngại trí lực sao.

Chẳng lẽ sinh mệnh sơ cấp thì không có nhân quyền sao.

Trùng Tộc cũng muốn quật khởi, cũng muốn tham chiến.

Trong khu rừng đen tối không chỉ có thợ săn mang súng, còn có dã thú ăn thịt người, chúng không sợ bị thợ săn phát hiện.

Nhưng nếu chúng phát hiện thợ săn trước, vậy thì chúng sẽ dã man giết chết thợ săn, và biến thợ săn thành thức ăn của mình.

Kết cấu não người Tam Thể thực sự là dược liệu nghiên cứu vô cùng tốt.

Đỗ Lan sớm đã thông qua Trí Tử dạy cho một số cực ít người Tam Thể cách thông qua thiền định để cắt đứt tư tưởng trong suốt.

Những người Tam Thể này trở thành tín đồ của Đỗ Lan, họ cho rằng Đỗ Lan nói rất đúng, vũ trụ này sớm muộn gì cũng sẽ biến thành kẻ điên, cho nên họ nên đi theo Đỗ Lan đầu nhập vào sự điên cuồng trước.

Những người Tam Thể này bí mật gửi đi rất nhiều tư liệu về người Tam Thể, trong đó bao gồm tư liệu sinh vật, trình tự DNA, thành quả nghiên cứu đại não.

Cho nên Đỗ Lan có thể nhân tạo ra người Tam Thể, hắn hiện tại đã sản xuất ba trăm cơ thể người Tam Thể, đồng thời tiến hành cải tạo sâu hơn, biến người Tam Thể trở nên kiên cố không thể phá vỡ, càng thêm đáng sợ, tiến hóa thành Trùng Tộc chân chính.

Đến lúc đó hắn sẽ trở thành Trùng Tộc Vương.

Trong rất nhiều tác phẩm khoa huyễn đều có Trùng Tộc, hình tượng Trùng Tộc thường là chủng tộc tà ác thôn phệ tất cả.

Chúng có số lượng đông đảo, dựa vào các phương thức kỳ quặc để du hành trong vũ trụ, một khi hạ cánh sẽ nhanh chóng tiến hành sinh dục số lượng lớn, chuyển hóa tất cả tài nguyên thành lương thực để sinh dục phồn diễn.

Và vấn đề Trùng Tộc cũng là vấn đề mà tất cả các tác phẩm khoa huyễn vĩnh viễn không giải quyết được, bất luận công nghệ tiên tiến đến đâu, văn minh phát đạt thế nào, gặp phải Trùng Tộc thì chỉ có nước tuyệt vọng.

Trùng Tộc luôn dùng một phương thức đơn giản thô bạo để truyền bá ác ý nguyên thủy nhất trong vũ trụ, dùng một tư thái không thể chống đỡ thôn phệ tất cả.

Trùng Tộc cũng thường được thiết lập là tư duy tổ ong, chính là một Trùng Vương kiểm soát một đàn trùng con, mà đám trùng con này lại có phân công khác nhau.

Thông thường Trùng Vương đều là giống cái, chủ yếu phụ trách sinh dục, có trí tuệ nhất định.

Còn trùng con phụ trách thu thập tài nguyên, bảo vệ sự sinh dục của vương hậu.

Thứ đơn giản rõ ràng này lại có thể mang đến nỗi sợ hãi đáng sợ nhất.

Lúc này Đỗ Lan đang ở trong phòng thí nghiệm cải tạo người Tam Thể, gắn vỏ ngoài lên cơ thể họ, lắp thêm cánh, sau đó gia cường răng và móng vuốt của họ.

Đáng sợ nhất của Trùng Tộc chính là số lượng, số lượng khiến người ta giết không hết, đánh không xong.

Ưu thế số lượng tuyệt đối, chân chính lấy chiến thuật biển trùng làm thủ đoạn chiến tranh duy nhất.

Bất quá nếu chỉ để sinh con thì dường như cũng quá vô vị.

Đỗ Lan thầm nghĩ, đã là Trùng Tộc của vũ trụ này do hắn sáng tạo, hắn đương nhiên phải để Trùng Tộc mạnh hơn một chút, ví dụ như trong quá trình thôn phệ có thể chuyển hóa DNA của kẻ địch, có thể thông qua thu thập DNA để tiến hóa ra Trùng Tộc mạnh mẽ hơn.

Dù sao thì vũ trụ này vẫn thiên về công nghệ, không có cá thể sinh mệnh phi thường mạnh mẽ.

Có chăng là những nền văn minh thông minh, trí tuệ và đoàn kết, cùng những cỗ máy khổng lồ do vô số cá thể nỗ lực xây dựng nên.

Không có Ultraman, Saiyan, Kryptonian, Thanos.

Nhưng hấp thu DNA khẳng định là có lợi, một Trùng Tộc có thể không ngừng tiến hóa mới đủ đáng sợ.

Ngay khi bên phía Đỗ Lan đang tiến hành thuận lợi, thì bên phía người Tam Thể lại xuất hiện vấn đề.

Thì ra có tín đồ của Đỗ Lan bị phát hiện.

Trước nay người Tam Thể đều có tư tưởng trong suốt, đây là lần đầu tiên họ phát hiện hóa ra thông qua thiền định lại có thể che chắn sự trong suốt này.

Họ cũng lần đầu tiên phát hiện hóa ra nhân loại thực sự giống như virus vậy, lại ảnh hưởng đến người Tam Thể cách xa 4,22 năm ánh sáng.

Kẻ bị bắt là một nhân viên thao túng Trí Tử, hắn bị nghi ngờ vì truyền tống lượng lớn dữ liệu.

Khi chấp nhận thẩm vấn, hắn triển hiện Thuật bế quan đại não, khiến toàn bộ xã hội người Tam Thể khiếp sợ.

Cuối cùng người Tam Thể không thể không tiến hành thẩm vấn nguyên thủy nhất đối với nhân viên thao túng, cũng chính là nghiêm hình tra tấn, lúc này mới nhìn thấy tư tưởng của hắn, mới phát hiện nhân viên thao túng Trí Tử này trong quá trình giám sát Đỗ Lan đã hoàn toàn bị ảnh hưởng.

Đáng sợ hơn là nhân viên thao tác còn bán đứng Tam Thể Tinh, truyền rất nhiều tư liệu quan trọng cho Đỗ Lan, đây là vụ án phản bội đầu tiên của Tam Thể Tinh.

Thuật bế quan đại não càng gây ra khủng hoảng không nhỏ, không ai biết bên cạnh họ liệu còn có người sử dụng loại kỹ thuật này hay không.

Trong mắt người Tam Thể, thuật bế quan đại não cũng giống như việc khỏa thân ở thế giới loài người vậy, khiến người ta xấu hổ, là phi đạo đức.

Thiền định và thuật bế quan đại não rất nhanh đã bị liệt vào kỹ thuật phi pháp, không cho phép bất kỳ người Tam Thể nào tiến hành tu luyện.

Đồng thời người Tam Thể cũng phát hiện thực nghiệm của Đỗ Lan, nhìn hắn tiến hành cải tạo bản sao người Tam Thể.

Họ đã kiến thức qua việc Đỗ Lan cải tạo nhân loại, hiện tại hắn cải tạo người Tam Thể càng triệt để hơn, trực tiếp hạ thấp đẳng cấp văn minh của người Tam Thể, biến người Tam Thể thành côn trùng.

Đáng sợ hơn là nghiên cứu của Đỗ Lan về sóng não người Tam Thể, giúp hắn có được năng lực kiểm soát tư duy người Tam Thể.

Hiện tại người Tam Thể trước mặt Đỗ Lan chẳng qua chỉ là một đám búp bê, Đỗ Lan muốn làm thế nào thì làm thế ấy.

Đỗ Lan quá nguy hiểm, tuyệt đối không thể lưu.

Cho nên người Tam Thể phát động tên phản bội nhân loại, cho lộ vị trí của Đỗ Lan, hy vọng lợi dụng tay nhân loại giết chết Đỗ Lan.

Chương 1723

Vô số thợ săn tiền thưởng nghe tin lập tức hành động, tiền thưởng cho cái đầu của Đỗ Lan rất hấp dẫn.

Đương nhiên người Tam Thể cũng không nhàn rỗi, họ gia cường việc chưởng khống Trí Tử, không cho phép có thêm người Tam Thể nào dùng Trí Tử đi tiếp xúc Đỗ Lan.

Các tín đồ của Đỗ Lan gặp rắc rối, sự tồn tại của họ đã bị lộ, hiện tại tất cả mọi người đều đang tìm họ.

Liên hệ với Đỗ Lan lại bị gián đoạn, họ thực sự không biết nên làm thế nào.

Hành vi của những tín đồ này trở nên ngày càng quỷ dị, ngày càng không hợp quần, dần dần họ cảm thấy mình mới là đúng đắn, ngược lại những đồng bào khác mới là kẻ điên.

Lý thuyết điên cuồng của Đỗ Lan tạo nên không phải là kẻ điên, mà là những người tự cho mình là tỉnh táo.

Dù thế giới này đều cảm thấy hắn là kẻ điên, nhưng chính hắn sẽ không cảm thấy như vậy, ngược lại sẽ cảm thấy là thế giới bên ngoài toàn bộ điên rồi.

Các tín đồ dần dần sử dụng một số biện pháp khác người để chứng minh mình tỉnh táo, ăn những thứ mọi người đều cảm thấy khó ăn, yêu thích những thứ mọi người đều cảm thấy khó coi.

Âm trầm, áp ức, tự bế, đồng thời bắt đầu có khuynh hướng bạo lực, trở nên không thân thiện với những đồng bào khác biệt xung quanh, thậm chí là nảy sinh địch ý.

Tín đồ của Đỗ Lan càng đoàn kết thì đối ngoại càng không thân thiện, họ cứ như bị Đỗ Lan ô nhiễm tinh thần vậy, bắt đầu không bình thường.

Cuối cùng những hành vi quỷ dị này vẫn bị người Tam Thể phát hiện, các tín đồ của Đỗ Lan đều bị bắt giữ để tiến hành điều tra cưỡng chế.

Nhưng tiếp theo quái sự liên tiếp xảy ra, đầu tiên là người Tam Thể điều tra tín đồ tự sát, sau đó còn có tù phạm bị giam cùng tín đồ phát điên, điên cuồng tự ngược đãi.

Phản chính chỉ cần tiếp xúc với tín đồ, thì dường như có một loại sức mạnh thần bí ảnh hưởng họ, ép họ phát điên.

Nhưng trong mắt các tín đồ, những người này chẳng qua là trở nên tỉnh táo, chỉ là đã lý giải chân lý kẻ điên không phải là mình mà là vũ trụ.

Thế giới này đã điên rồi, mình nhất định phải tỉnh táo lại.

Đáng tiếc trong mắt người khác, thế giới này rõ ràng rất bình thường, là tín đồ điên rồi, hơn nữa kẻ điên còn lây bệnh điên cho người khác.

Thế nhưng điên và tỉnh táo lại là do ai quy định.

Tại sao hùa theo đám đông thì mặc định là tỉnh táo.

Đỗ Lan vĩ đại bảo cho chúng ta biết, vũ trụ này vốn dĩ đã điên cuồng, trước kia chúng ta rơi vào điên cuồng mà không tự biết, nhưng hiện tại chúng ta đã tỉnh táo lại rồi.

Các tín đồ biểu thị mọi người cũng mau tỉnh táo lại đi: Đến tiếp nhận sự dẫn đường của Đỗ Lan, ngài ấy sẽ cho các ngươi thấy thế giới này điên cuồng đến mức nào, chỉ có nhận thức được điểm này, chúng ta mới có thể tỉnh táo lại.

Xã hội Tam Thể vô phương nại hà, chỉ có thể coi đây là một loại bệnh, và đặt tên là Hội chứng Đỗ Lan.

Người quản lý phòng thao túng Trí Tử đã nói một câu đầy ý vị sâu xa: Khi chúng ta quan sát Đỗ Lan, Đỗ Lan cũng đang quan sát chúng ta.

Câu nói này nhanh chóng lưu truyền, nhất thời Đỗ Lan trở thành đại danh từ của nỗi sợ hãi.

Đây là lần đầu tiên họ bắt đầu sợ hãi người Trái Đất, bị Đỗ Lan quan sát trở thành ác mộng của mỗi người Tam Thể.

Nhưng càng sợ hãi, ảnh hưởng của Đỗ Lan càng lớn, không ít người Tam Thể sẽ nghĩ hoặc là Đỗ Lan nói đúng, điên cuồng chính là bản nguyên của thế giới, họ chỉ là rơi vào điên cuồng mà không tự biết, chỉ có nhận thức được điểm này, họ mới có thể bình thường trở lại.

Đỗ Lan đang ở trong đó, chuẩn bị vũ khí, không cần khách sáo, oanh tạc sập toàn bộ chỗ này đi.

Thợ săn tiền thưởng đã đến, họ lái đủ loại phương tiện giao thông đã qua cải tạo, nhắm toàn bộ họng pháo vũ khí hạng nặng vào kiến trúc trước mắt.

Phòng thí nghiệm của Đỗ Lan là một bệnh viện phế tích, vì bản thân bệnh viện là kiến trúc được gia cố nên đã sống sót qua chiến tranh, lại được Đỗ Lan tái sử dụng.

Nhưng lần này bệnh viện khẳng định không thể sống sót, bởi vì thợ săn tiền thưởng mang đến vũ khí mạnh nhất, trong đó có pháo sóng hạ âm, có thể bắn ra sóng chấn động làm tan rã kết cấu bê tông cốt thép, biến bê tông kiên cố thành bã đậu. 141.

Bất Tử Chi Vương nhìn vẻ mặt đầy phẫn nộ của tất cả Thủ Hộ Giả, thầm nghĩ các ngươi cứ tiếp tục diễn kịch đi, ai biết trong lòng các ngươi có phải cũng đang nghĩ đến chuyện phản bội hay không.

Tuy đào bới phế tích sẽ rất mệt, nhưng lệnh truy nã Đỗ Lan là bất luận sống chết, cho dù là cái xác bị ép dẹp cũng không có bất kỳ vấn đề gì.

Tiếp tục oanh tạc, Đỗ Lan là siêu cấp tội phạm tiêu dao ngoài vòng pháp luật mấy chục năm, thà đánh nát cũng không được thả lỏng cảnh giác.

Tổng chỉ huy hành động lần này là một thợ săn cẩn thận.

Uỳnh.

Oanh tạc bão hòa kéo dài hai mươi phút, mấy chục tấn đạn pháo nện mặt đất lồi lõm đầy hố.

Bụi bặm mù mịt, qua kính viễn vọng chỉ thấy bụi màu xám bay tới bay lui: Xem ra chúng ta phải đợi bụi tan hết mới có thể đi tìm thi thể hắn.

Bụi bặm nhất thời chưa tan, lính đánh thuê cứ luôn giám thị.

Đột nhiên trong bụi dường như có thứ gì đó lóe lên: Có cái gì đó.

Bật ảnh nhiệt, để ta xem Đỗ Lan có phải thật sự còn sống không.

Tuy nhiên trên màn hình xuất hiện vô số nguồn nhiệt, căn bản không phải người, mà là quái vật.

WTF, đây rốt cuộc là cái gì.

Nhìn dáng vẻ không giống người, giống như bọ lớn.

Không ổn, chúng nó sắp đến rồi, chuẩn bị chiến đấu.

Các thợ săn phát hiện những con bọ này lao ra từ trong bụi mù.

Lần này họ nhìn rất rõ ràng, thật sự là một đàn bọ lớn bò sát khô khốc, chạy cực nhanh, hơn nữa chảy nước miếng dữ tợn, khẳng định là vật phẩm cải tạo của Đỗ Lan.

Đến rồi, Trùng Tộc đến rồi.

Đoàng đoàng, uỳnh uỳnh.

Các thợ săn nhanh chóng khai hỏa, nhưng họ phát hiện vỏ ngoài của Trùng Tộc vô cùng kiên cố, hơn nữa số lượng rất nhiều, cho dù bắn chết một ít, vẫn còn nhiều con khác tre già măng mọc lao tới.

Tốc độ nhanh như phương tiện giao thông, đợi đến khi Trùng Tộc lao đến gần, lợi trảo và răng nhọn lộ ra hàn quang, chính là muốn xé xác con người, ngay cả áo chống đạn và nghĩa thể cũng không chịu nổi lực cắn của chúng.

Đây là quái vật ăn thịt người, cho dù lính đánh thuê liều mạng chống đỡ, nhưng vẫn không cản được Trùng Tộc.

Số lượng càng ngày càng nhiều, cuối cùng trong tầm mắt lính đánh thuê toàn bộ đều là Trùng Tộc, mặt đất phía xa đều bị Trùng Tộc bao phủ, chỉ thấy Trùng Tộc càng ngày càng nhiều, căn bản đánh không hết.

Bệnh viện kia cứ như tổ kiến vỡ tổ, côn trùng cuồn cuộn không ngừng lao ra từ trong bụi mù, vô cùng vô tận.

Chạy.

Những người sống sót bất chấp tất cả bỏ chạy, đây là kẻ địch đáng sợ nhất họ từng gặp, số lượng nhiều đến mức khiến người ta run rẩy, có người thảm thiết gào thét, có người khóc lóc, không phải họ nhát gan mà là kẻ địch quá đáng sợ.

Giờ khắc này mọi người biết Đỗ Lan lại chế tạo ra thứ đáng sợ, côn trùng đã như thủy triều, đã không phải dùng vũ khí là có thể đánh bại.

Lách cách, Trùng Tộc tập thể phát ra âm thanh, để cung nghênh vua của chúng.

Đỗ Lan chậm rãi bước ra từ trong bụi mù, tất cả Trùng Tộc đều cúi đầu lâu xuống.

Rất tốt, rất tốt, các ngươi đều là những đứa trẻ ngoan.

Đỗ Lan cười nói, hắn đã sáng tạo ra một chủng tộc hoàn toàn mới, tổng có một ngày sẽ chấn động vũ trụ.

Người Tam Thể biết kế hoạch của mình lại thất bại rồi, họ vẫn không ngăn được Đỗ Lan.

Từ 100 năm trước họ phát hiện Địa Cầu, đến 50 năm trước họ phóng hạm đội, lại đến hiện tại, họ luôn coi người Trái Đất là côn trùng, nhưng hiện tại Trùng Tộc lại khiến họ không dám khinh thị côn trùng nữa.

Mức độ nguy hại của Đỗ Lan đối với người Tam Thể đã vượt qua La Tập, sự tồn tại của Đỗ Lan cứ như để chứng minh vũ trụ là điên cuồng vậy, các loại phát minh của hắn khiến cả người Trái Đất và người Tam Thể đều kêu khổ thấu trời.

Người Tam Thể triệu tập một cuộc họp, chuyên môn thảo luận làm thế nào giải quyết Đỗ Lan.

Phải biết mới có 50 năm Đỗ Lan đã lần lượt đột phá trí tưởng tượng của họ.

Muốn hoàn thành thực dân ít nhất còn phải hai trăm năm nữa, trời mới biết Đỗ Lan còn sẽ làm ra trò gì.

Người Tam Thể có thể xác định Đỗ Lan sẽ không bị thời gian giết chết.

Chúng ta còn chưa tiếp xúc với người Trái Đất đã xuất hiện nhiều rắc rối như vậy, nếu chúng ta thực sự đặt chân lên Địa Cầu, vậy thì không ai có thể tưởng tượng hậu quả, chúng ta có lẽ sẽ bị nhân loại hoàn toàn đồng hóa.

Không sai, bởi vì sự tồn tại của thuật bế quan đại não, tính độc đáo của người Tam Thể chúng ta sẽ bị thách thức, sẽ ngày càng xu hướng giống nhân loại vô tri lạc hậu.

Không ít người Tam Thể lấy tư tưởng trong suốt làm vinh quang, không cho phép người Tam Thể sa đọa trở thành nhân loại.

Tuy nhiên ý thức hệ xã hội lại đang bất tri bất giác bị thay đổi dưới ảnh hưởng của Đỗ Lan.

Người Tam Thể tuy đau lòng nhức óc nhưng trong lĩnh vực triết học và nghệ thuật họ quả thực không bằng nhân loại.

Họ cũng chỉ có thể dùng công nghệ để bù đắp, ví dụ như phát triển máy tăng cường sóng não, khắc chế thuật bế quan đại não.

Lý trí của chúng ta đang bị nhân loại xâm thực.

Đây là điều đáng sợ nhất, lý trí là đặt sự sinh tồn lên vị trí đầu tiên, đạo đức, luân lý đều phải nhượng bộ cho sinh tồn.

Chương 1724

Nhưng nếu lý trí biến mất, thứ cản trở sinh tồn sẽ chiếm thượng phong, lúc đó người Tam Thể sẽ gặp nguy cơ sinh tồn.

Thảo luận tới thảo luận lui, thủ đoạn hiện tại người Tam Thể có thể dùng rất ít, cuối cùng người Tam Thể quyết định vẫn là phải dùng nhân loại để đánh bại nhân loại.

Nhân loại sau khi trải qua chiến tranh đã đồng lòng như thành đồng vách sắt, phát triển dũng mãnh, nhưng nhân loại không có tư tưởng trong suốt, đều có tư dục, cho nên người Tam Thể hy vọng có thể phân hóa nhân loại.

Không thể không nói người Tam Thể sau khi tiếp xúc với người Trái Đất cũng đã học được chính trị, chính trị vĩnh viễn là kéo một phái đánh một phái, nếu kẻ địch chỉ có một, vậy thì phải phân hóa kẻ địch rồi lại kéo một phái đánh một phái.

Hiện tại nhân loại là đối thủ duy nhất của người Tam Thể, tự nhiên phải kéo một phái đánh một phái.

Trước kia người Tam Thể chẳng thèm lôi kéo nhân loại, vì họ chiếm ưu thế tuyệt đối.

Nhưng hiện tại người Tam Thể bắt buộc phải nhượng bộ.

Họ phù trợ phe nhân quyền, dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạt họ rằng người Tam Thể có thể khiến thế giới loài người trở nên tốt hơn, khiến phe nhân quyền ngẩng đầu, phản đối phát triển, phản đối sản xuất, khiến người thành phố ngầm đi quan tâm đến dân tị nạn trên mặt đất.

Tuy nhiên đại bộ phận cư dân thành phố ngầm vẫn rất bình tĩnh, biết rằng nếu nguy cơ Tam Thể không giải trừ thì người Trái Đất không thể buông lỏng cảnh giác.

Cho nên thị trường của phe nhân quyền tịnh không lớn như tưởng tượng, nhưng cùng với sự phát triển của công nghệ, sự tự tin của nhân loại sẽ dần dần khôi phục, đến lúc đó tình hình sẽ khác.

Thời gian thấm thoắt, tuế nguyệt như thoi đưa.

Hồng Lang đánh bại Ác Ma Chi Chu cứu được người yêu, đồng thời hắn cả đời đều bôn ba vì dân tị nạn trên mặt đất, đánh giết lượng lớn quái vật, khiến mặt đất an toàn hơn rất nhiều, trở thành anh hùng mặt đất.

Trong vũ trụ, trải qua một trăm năm đại kiến thiết, số lượng chiến hạm vũ trụ của nhân loại lần đầu tiên vượt qua số lượng phi thuyền di dân đợt đầu của người Tam Thể, nhất thời lý luận nhân loại tất thắng thịnh hành.

Mây đen bao phủ nhân loại hơn một trăm năm bị quét sạch sành sanh, nhân loại tự tin chưa từng có, mỗi người đều tin tưởng nhân loại sẽ giành được thắng lợi cuối cùng.

Người Tam Thể đến rồi, sẽ có hạm đội dạy họ làm người.

Cùng với sự thay đổi của thời đại, chế độ của ba khu vực lớn cũng đã tan rã.

Địa Cầu thực sự trở thành một chính phủ thống nhất, còn hạm đội vũ trụ với tư cách là lực lượng vũ trang mạnh nhất Địa Cầu có quyền tự chủ cao độ, ẩn ẩn chia ba thiên hạ với chính phủ Địa Cầu.

Tân nhân loại tự tin ca múa mừng rỡ, bắt đầu suy nghĩ nhiều hơn về vấn đề của bản thân, ví dụ như vấn đề dân tị nạn, ví dụ như vấn đề phúc lợi của mình.

Vấn đề Tam Thể đã lui xuống hàng thứ hai.

Lại là một thời đại thay đổi lớn, thẩm mỹ của nhân loại một lần nữa phát sinh biến hóa, không còn lấy dương cương làm đẹp, lại một lần nữa bắt đầu nghiêng về vẻ đẹp âm nhu.

Thành phố ngầm đã trở thành kỳ tích khổng lồ dưới lòng đất, quy mô của nó thậm chí vượt xa thành phố nhân loại thời Hoàng Kim.

Cái gọi là thời Hoàng Kim chính là thời đại trước khi chiến tranh hạt nhân bùng nổ, thời đại con người xây dựng cao ốc chọc trời trên mặt đất.

Nhưng hiện tại quy mô thành phố ngầm còn hùng vĩ hơn thành phố mặt đất, tàu điện ngầm bay và ô tô qua lại không dứt, chiếu sáng dưới lòng đất cũng như mặt trời, kỹ thuật các phương diện ngày càng phát triển, đưa văn minh nhân loại trở lại đỉnh cao, thậm chí đã vượt qua trước kia.

Nhân loại đã khai sáng độ cao lịch sử hoàn toàn mới, thực hiện đột phá cái tôi, tự nhiên có thể kiêu ngạo.

Tuy nhiên họ dường như đã quên mất người Tam Thể cũng không phải dậm chân tại chỗ, điểm xuất phát của người Tam Thể vốn đã cao hơn nhân loại, hơn một trăm năm đại phát triển, thành tựu của người Tam Thể càng hơn một bậc.

Địa Cầu, một trăm năm sau, môi trường bề mặt không còn quá khắc nghiệt, nhưng cuộc sống của dân tị nạn vẫn chẳng hề dư dả, họ vẫn là phần phụ thuộc của các thành phố ngầm.

Nhân loại vẫn đang bị chia rẽ, chỉ có điều lần chia rẽ này không giống trước đây, lần này là hạm đội vũ trụ đã độc lập tự chủ, trở thành một chính quyền riêng biệt.

Nhóm binh sĩ đầu tiên của Quân đội Vũ trụ đang đông miên đã được đánh thức.

Nhóm binh sĩ này đều từng được đóng dấu Tư Tưởng Cương Ấn niềm tin tất thắng tại Viện nghiên cứu của Bỉ Nhĩ.

Năm xưa có bốn Phá Bích Nhân ứng với bốn kế hoạch.

Kế hoạch Thủy Tinh va chạm Mặt Trời, kế hoạch Sét hình cầu chế tạo hạm đội ma, còn có kế hoạch Tư Tưởng Cương Ấn, và La Tập người không có kế hoạch gì cả.

Hai kế hoạch đầu tiên đều đã cáo chung bằng thất bại.

Kế hoạch Tư Tưởng Cương Ấn nhìn qua thì có vẻ khá thành công, bởi vì có một nhóm binh sĩ được đóng dấu cương ấn, tin rằng Địa Cầu tất thắng.

Mà nay số lượng hạm đội của nhân loại đã vượt qua số lượng phi thuyền di dân của Tam Thể nhân, niềm tin nhân loại tất thắng đã trở thành dòng chính, cho nên các binh sĩ mang Tư Tưởng Cương Ấn được đánh thức để chuẩn bị lên vũ trụ, hoàn thành lời thề trăm năm trước của họ: đánh bại Tam Thể nhân, Địa Cầu thuộc về người Địa Cầu.

Nhưng ngay khi người phát triển Tư Tưởng Cương Ấn là Bỉ Nhĩ và vợ ông ta tỉnh lại để đón nhận chiến thắng tưởng như đã nằm trong tầm tay, thì sự cố đã xảy ra.

Người vợ Sơn Sam Huệ Tử của ông ta lại chính là Phá Bích Nhân của chồng mình.

Trăm năm trôi qua, kế hoạch Diện Bích đã không còn quan trọng, nhưng gián điệp của Tam Thể nhân lại không hề quên nhiệm vụ.

Đây tuyệt đối là cú đả kích tày trời, vợ mình lại là kẻ thù, quả thực là ác ý lớn nhất của toàn vũ trụ.

Bỉ Nhĩ Hi Ân Tư, tôi là Phá Bích Nhân của ông.

Sơn Sam Huệ Tử đã biết bộ mặt thật của Bỉ Nhĩ: Tư Tưởng Cương Ấn của ông quả thực không có vấn đề, nhưng tư tưởng mà ông đóng vào đầu các binh sĩ lại hoàn toàn trái ngược.

Căn bản không phải là nhân loại tất thắng, mà là nhân loại tất bại.

Ông cho rằng nhân loại nên đào tẩu khỏi Hệ Mặt Trời để tránh tiếp xúc với Chủ, ông là một kẻ theo chủ nghĩa thất bại triệt để.

Chân tướng này lại khiến thế giới xôn xao.

Vậy chẳng phải nói những binh sĩ kia đều là kẻ theo chủ nghĩa thất bại sao.

Điều này là không thể chấp nhận được.

Ở cái thời đại chủ nghĩa tất thắng đang thịnh hành này, không cho phép chủ nghĩa thất bại tồn tại.

Phía Địa Cầu lập tức bắt tay vào việc lùng bắt tất cả những binh sĩ đã từng đóng Tư Tưởng Cương Ấn.

Tuy nhiên, ngay khi Phá Bích Nhân Sơn Sam Huệ Tử sắp bị bắt giữ, Bỉ Nhĩ lại đột nhiên nói ra những lời kinh người: Huệ Tử, thật ra tôi đã sớm biết bà là gián điệp của Tam Thể nhân, Địch Ny Toa đã nói cho tôi biết tất cả.

Sơn Sam Huệ Tử không cho rằng mình đã bị bại lộ, bà ta là kẻ lừa đảo vĩ đại hơn cả Diện Bích Giả: Không thể nào.

Cho nên bà ta nhất quyết không chấp nhận cách nói này.

Bà còn nhớ hệ thống Đạo Mộng của cô ấy không.

Thật ra ngay lần đầu tiên chúng ta gặp cô ấy, cô ấy đã đánh cắp toàn bộ bí mật của tôi và bà, bao gồm cả chủ nghĩa thất bại của tôi và thân phận gián điệp của bà.

Bỉ Nhĩ nhớ lại cảnh tượng Địch Ny Toa lần đầu tiên chất vấn mình về chủ nghĩa thất bại, sự kinh ngạc của ông khi đó không cần phải nói cũng biết.

Làm sao có thể.

Sơn Sam Huệ Tử không tin chuyện này: Vậy Tư Tưởng Cương Ấn của ông chẳng lẽ đã bị thay đổi.

Bà ta phát hiện ra hóa ra Địch Ny Toa mới là bậc thầy ngụy trang, người phụ nữ từng một thời được coi là vĩ đại nhất Địa Cầu này lại có tâm cơ khó lường như vậy, phòng không thể phòng.

Cũng không hẳn, cô ấy không hề trách cứ tôi, chỉ bảo tôi tiếp tục làm như vậy.

Đối với cô ấy, người thực sự quan trọng là bà.

Bà đã cung cấp cho Tam Thể nhân không ít tình báo, mà rất nhiều trong số đó đều là giả.

Những tình báo giả này phần lớn đều được cấy vào giấc mơ của bà thông qua hệ thống Đạo Mộng, khiến bà tin tưởng không nghi ngờ.

Lúc này Phá Bích Nhân đã hoàn toàn chết lặng, chẳng lẽ bấy lâu nay người bị lợi dụng luôn là chính mình.

Địch Ny Toa rốt cuộc đã làm gì.

Sơn Sam Huệ Tử căng thẳng hỏi.

Bà ta tuy tin tưởng Tam Thể nhân, nhưng cũng lo lắng tình báo sai lệch mình đưa ra sẽ ảnh hưởng đến họ.

Cô ấy lợi dụng bà và tôi làm yểm hộ để lừa gạt Tam Thể nhân.

Thật ra trong bóng tối, cô ấy đã hoàn thành Tư Tưởng Cương Ấn hoàn toàn mới: Tam Thể Chi Ấn.

Bỉ Nhĩ nói: Tam Thể Chi Ấn ẩn giấu ngay trong những tình báo bà truyền tống đến thế giới Tam Thể, thông qua quang phổ để lan truyền, có thể khiến Tam Thể nhân trở nên tích cực hướng thượng hơn.

Tích cực hướng thượng.

Điều này nghe có vẻ là chuyện tốt mà.

Chính bản thân Bỉ Nhĩ cũng không biết trong lòng Địch Ny Toa đang nghĩ cái gì, ông ta phỏng đoán: Có lẽ Địch Ny Toa hy vọng có thể thông qua việc nâng cao tố chất tư tưởng và trình độ đạo đức của Tam Thể nhân để cứu vớt nhân loại.

Chỉ cần Tam Thể nhân tự mình từ bỏ xâm lược, thì Địa Cầu sẽ vô sự.

Nực cười, trước sự sinh tồn thì tư tưởng đạo đức tính là cái gì.

Sơn Sam Huệ Tử khâm phục nhất là tinh thần cầu sinh của Tam Thể nhân.

Hai trăm lần văn minh thay thế đều không diệt tuyệt được tâm cầu sinh của họ, không những không tiêu diệt được, ngược lại còn khiến họ ngày càng phát đạt, ngày càng tiên tiến.

Chỉ riêng điểm này người Địa Cầu đã thua xa.

Chương 1725

Cho nên bà ta hy vọng Tam Thể nhân đến, còn nỗ lực của Địch Ny Toa và Bỉ Nhĩ chẳng qua chỉ là công dã tràng: Biện pháp của Địch Ny Toa cũng chưa chắc đã cao siêu.

Thế nhưng kế hoạch của Địch Ny Toa thực ra là phối hợp với Đỗ Lan.

Địch Ny Toa khiến Tam Thể nhân thêm cầu tiến, còn Đỗ Lan khiến một bộ phận Tam Thể nhân kéo lùi lại, mục đích cuối cùng chính là phân hóa Tam Thể nhân.

Một xã hội Tam Thể đoàn kết là thứ nhân loại căn bản không thể chiến thắng, nhưng sau khi phân hóa thì sẽ có cơ hội.

Địch Ny Toa làm cho Tam Thể nhân trở nên tích cực hướng thượng, cũng sẽ khiến họ càng thêm chủng tộc hóa, cực đoan hóa, càng không thể dung thứ cho đồng bào phạm sai lầm.

Mà Đỗ Lan thì tạo ra sai lầm trong xã hội Tam Thể.

Nhưng cô ấy thực sự đã làm được, chứng minh rằng Tam Thể nhân cũng không phải là chiến vô bất thắng.

Tam Thể nhân có lẽ mạnh hơn chúng ta về vũ khí vật lý, nhưng nhân loại chúng ta lại hơn hẳn một bậc về tinh thần.

Bỉ Nhĩ kích động nói: Tôi cứ ngỡ Tam Thể nhân là bất khả chiến bại, nhưng Địch Ny Toa lại cho tôi thấy hy vọng.

Thật ra chúng ta đã sai ngay từ đầu, Tư Tưởng Cương Ấn mạnh mẽ nhất không phải là máy móc, mà là anh hùng và tấm gương.

Anh hùng và tấm gương có thể mang lại cho con người hy vọng và thắng lợi, đó là điều mà Tư Tưởng Cương Ấn máy móc không thể mang lại.

Địch Ny Toa chính là Tư Tưởng Cương Ấn mạnh nhất trên Địa Cầu.

Khi nhân loại nội chiến, cô ấy mang lại hòa bình. khi Tam Thể nhân gieo rắc cái uy bất khả chiến bại, cô ấy mang lại thắng lợi.

Nhìn thấy cô ấy, ngay cả tôi cũng không kìm được mà ôm ấp hy vọng, tin rằng nhân loại có một tia hy vọng mong manh.

Bỉ Nhĩ tin rằng Địch Ny Toa chính là sự tồn tại có thể đảo ngược chủ nghĩa thất bại, đó mới là Tư Tưởng Cương Ấn chân chính.

Đáng tiếc hy vọng đã tắt, Địch Ny Toa đã mất liên lạc mấy năm nay, chỉ sợ cô ta đã qua đời rồi.

Sơn Sam Huệ Tử lạnh lùng nói.

Bỉ Nhĩ lại biết Địch Ny Toa tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ Địa Cầu như vậy: Khi người Địa Cầu cần cô ấy, cô ấy sẽ còn xuất hiện, tôi tin tưởng điều này.

Sơn Sam Huệ Tử phát hiện chồng mình thực sự đã chuyển biến, không còn là kẻ theo chủ nghĩa thất bại nữa.

Những người Địa Cầu khác cũng không ngờ Nữ vương Trật tự lại âm thầm chơi một ván cờ lớn như vậy, còn xuất sắc hơn cả các Diện Bích Giả.

Nhưng biện pháp của cô ấy liệu có thành công không.

Tam Thể nhân sẽ buông tha cho người Địa Cầu sao.

Bất kể thành hay bại, người Địa Cầu đều đang hoài niệm thời đại có Địch Ny Toa.

Nụ cười của Địch Ny Toa là ngọn hải đăng trong bão tố, là ánh sáng trong bóng tối, là hơi ấm bất diệt, là ấn ký của Địa Cầu.

Người Địa Cầu mới phát hiện Địch Ny Toa thực sự đã làm cho họ cảm thấy được sự ưu tú của thân phận con người.

Địch Ny Toa tập hợp tất cả ưu điểm của nhân loại trên người mình, khiến nhân loại nảy sinh động lực sinh tồn.

Giờ phút này mọi người mới rốt cuộc ý thức được Địa Cầu không thể thiếu Địch Ny Toa, nhân loại không thể thiếu Địch Ny Toa.

Ngoài Hệ Mặt Trời, một điểm bạc nhỏ bé đang tiến tới với tốc độ bằng một phần mười tốc độ ánh sáng, đó chính là thiết bị thăm dò mà Tam Thể tinh gửi đến Địa Cầu, cũng là thiết bị dùng để khóa chặt Mặt Trời.

Nhân loại Hệ Mặt Trời vẫn chưa thể chế tạo ra thiết bị phát tín hiệu trực tiếp vào sâu trong vũ trụ, con người chỉ có thể thông qua Mặt Trời một bộ khuếch đại tín hiệu để phát tín hiệu ra vũ trụ.

Hai trăm năm trước, căn cứ Hồng Ngạn chính là thông qua phương thức này để gửi tín hiệu, cuối cùng bị Tam Thể nhân phát hiện ra Địa Cầu.

Một trăm năm mươi năm trước, Diện Bích Giả cuối cùng là La Tập trước khi đông miên cũng thông qua phương thức này bắn một tọa độ vào không gian sâu thẳm của vũ trụ.

Tam Thể nhân rất rõ tác dụng của Mặt Trời đối với nhân loại, cho nên Thủy Tích Giọt Nước đã đến Hệ Mặt Trời trước một bước so với hạm đội thực dân.

Nhân loại đã bắt được quỹ đạo Thủy Tích của Tam Thể nhân từ năm mươi năm trước, và cho rằng đây là thiết bị thăm dò tiền trạm của Tam Thể nhân, mục tiêu là trinh sát tình hình Địa Cầu.

Căn cứ vào tốc độ của Thủy Tích, nó sẽ tiến vào Hệ Mặt Trời sau nửa năm nữa.

Đến lúc đó nhân loại sẽ dùng quân dung quân mạo mạnh nhất để nghênh đón vị khách này.

Thủy Tích cũng giống như Trí Tử, là kỹ thuật tiên tiến nhất của Tam Thể tinh.

Những kỹ thuật mới nhất, tốt nhất đều được dùng cho thực dân và chiến tranh.

Bề ngoài của Thủy Tích ở độ không tuyệt đối, nghĩa là các phân tử cấu thành lớp vỏ đều cố định bất động, điều này tạo nên bề mặt trơn nhẵn và kiên cố của nó.

Bên trong Thủy Tích là động cơ đẩy trường hấp dẫn, di chuyển tốc độ cao thông qua việc tạo ra các bong bóng không gian hư không phao, đồng thời còn có thể thực hiện các cú rẽ ngoặt không tưởng.

Thủy Tích xuyên qua không gian vũ trụ với tốc độ cao, nhưng có một đôi mắt kép lại đang lẳng lặng nhìn chằm chằm vào nó, truyền hình ảnh Thủy Tích về Địa Cầu.

Con bọ mắt kép khổng lồ này chính là trinh sát binh của Trùng Tộc, có thể sinh tồn trong các loại môi trường phức tạp nguy hiểm, có thể tiến vào vũ trụ cũng có thể thâm nhập đáy biển.

Đường nét lưu tuyến xinh đẹp của Thủy Tích lại rất phù hợp với thẩm mỹ quan của nhân loại.

Đỗ Lan sau khi nhận được tình báo từ bọ mắt kép thì nở nụ cười.

Trong một trăm năm này, hắn đã hoàn thiện Trùng Tộc một cách triệt để.

Trăm năm thời gian, Trùng Tộc như thể đã trải qua hàng ức năm tiến hóa, đã làm tốt công tác chuẩn bị tiến quân vào vũ trụ.

Đối với hành vi của Đỗ Lan, Tam Thể nhân cũng vô phương nại hà.

Đỗ Lan tuyệt đối là sự tồn tại vượt quá lý giải của mọi sinh mệnh.

Nếu Tam Thể nhân còn sự lựa chọn, họ cũng không muốn đến Địa Cầu gặp mặt Đỗ Lan.

Nhưng phàm là còn lựa chọn, chẳng ai nguyện ý ở chung một hành tinh với Đỗ Lan cả.

Đáng tiếc vận khí của Tam Thể nhân không tốt, vừa sinh ra đã là độ khó địa ngục thì chớ, khó khăn lắm mới tìm được thuộc địa lại còn tồn tại một tên đáng sợ hơn cả Cổ Thần như vậy.

Phi thuyền di dân đợt hai của Tam Thể nhân đã chuẩn bị xong, lần này họ sẽ sử dụng phi thuyền tốc độ ánh sáng mới nhất của mình, trong vòng năm năm sẽ đến Địa Cầu.

Phi thuyền di dân đợt hai sẽ đến Địa Cầu sớm hơn đợt một cả trăm năm.

Lúc này nội bộ Tam Thể nhân tuy rắc rối rất nhiều, hiện tượng phân liệt ngày càng rõ ràng, nhưng vẫn khập khiễng đi đến bước cuối cùng này.

Đợi đến khi họ tới Địa Cầu rồi phân liệt cũng chưa muộn, hiện tại thì mọi người vẫn phải cắn chặt răng vượt qua khó khăn cuối cùng.

Lúc này tại Địa Cầu, La Tập cũng đã được đánh thức.

Vị Diện Bích Giả cuối cùng hiện tại đã trở thành người bình thường, bởi vì nhân loại đã không còn cần kế hoạch Diện Bích nữa.

La Tập ở thành phố ngầm nhìn thấy sự huy hoàng của nhân loại hiện nay, cũng không khỏi cảm thán nhân loại rốt cuộc vẫn chưa gục ngã.

Có điều hiện tại ông đã là người thường, ngay cả vợ con ông cũng không có cơ hội gặp mặt, bởi vì ông không có đặc quyền, cho nên vợ con ông vẫn đang phải xếp hàng chờ đợi phục hồi.

Cùng đến thời đại này như La Tập còn có một người quen cũ, chính là Sử Cường, người đã lên kế hoạch Cổ Tranh Đàn Tranh.

Ông ta vô cùng hưởng thụ cuộc sống ở thế giới này, đương nhiên đối với một số tình huống hiện đại cũng rất bất lực.

Dùng ánh mắt của tổ tiên nhìn nhận thời đại này, hậu nhân của thời đại này tuy tự tin, nhưng có chút tự tin quá đà.

Hơn nữa rõ ràng Địa Cầu còn rất nhiều vấn đề, lại bị toàn bộ phớt lờ, rất nhiều thói hư tật xấu vẫn y như trước kia.

Ngoại trừ khoa học kỹ thuật tiến bộ ra, những vấn đề nhân loại nên có thì một cái cũng chưa giải quyết được.

Cho nên Sử Cường vẫn rất lo lắng cho vấn đề của thời đại này.

Có điều ông ta hiện tại cũng chỉ là người thường, cũng không còn là cảnh sát, chỉ là một hướng dẫn viên tiếp đón người đông miên, giúp họ thích ứng với thời đại mới là công việc mới của ông.

Sử Cường nói cho La Tập biết chuyện Tư Tưởng Cương Ấn xảy ra vấn đề trước đó: Rất nhiều binh sĩ bị đóng dấu tất bại đã bị bắt giữ.

Chương 1726

May mà chiến sĩ thuộc diện Viện binh tương lai có không ít, cho nên vẫn còn một nhóm người không bị đóng dấu cương ấn nhưng tố chất tư tưởng rất vững vàng.

Nhưng tôi cảm thấy nhóm chiến sĩ này cũng chẳng có tác dụng gì, bởi vì hiện tại nhân loại đều rất tự tin.

Một nghìn chín trăm chín mươi ba tàu chiến hạm vũ trụ khiến nhân loại mắt cao hơn đầu.

La Tập chỉ cười cười, dù sao ông hiện tại chỉ chờ người nhà tỉnh lại, sau đó làm một người bình thường sống qua ngày cho tốt.

Tuy nhiên La Tập cũng phát hiện một hiện tượng kỳ quái, đó là rất nhiều nơi ở thành phố ngầm đều treo bức chân dung của một người phụ nữ xinh đẹp.

Ông không hề quen biết Địch Ny Toa.

Sử Cường nói cho ông biết: Đây là Địch Ny Toa, một huyền thoại, lãnh tụ tinh thần của người Địa Cầu.

Nhân loại có được ngày hôm nay cũng nhờ cô ấy rất nhiều.

Cô ấy có thể nói là giới hạn của phàm nhân chúng ta, một nữ tử hoàn mỹ tập hợp trí tuệ và sắc đẹp vào một thân, người của thời đại này đều sùng bái cô ấy.

Có điều cô ấy đã mất liên lạc, không rõ sống chết.

Đại bộ phận mọi người vẫn tin rằng Địch Ny Toa còn sống, bởi vì cô ấy đã phát triển thiết bị lưu trữ ý thức nhân loại, cho dù nhục thể chết đi, tinh thần của cô ấy vẫn còn sống.

La Tập cũng đã phát hiện rất nhiều người ở thời đại này đều là người máy, quả thực giống hệt phim khoa học viễn tưởng bom tấn.

Xung quanh mỗi một người đều thần thái sáng láng, hoàn toàn không thấy sự âu lo, mỗi người đều kiên định tin rằng Địa Cầu sẽ thắng lợi.

Những điều này lại khiến La Tập cảm thấy ẩn họa.

Bởi vì Tam Thể nhân từ trăm năm trước đã chế tạo ra Trí Tử, thứ mà nhân loại không thể lý giải nổi.

Mà nay những gì ông mắt thấy tai nghe, dùng cái bộ não cổ lỗ sĩ của ông đều có thể hiểu được đại khái, chứng tỏ khoa học kỹ thuật của nhân loại tuy có bước phát triển nhảy vọt, nhưng rất nhiều lý thuyết đều là đã được đặt nền móng từ hai trăm năm trước, nghĩa là vẫn có khoảng cách cực lớn với Tam Thể nhân.

Người Địa Cầu như vậy làm sao có thể đánh bại Tam Thể nhân.

La Tập đột nhiên rơi vào bất an, sự phồn vinh của nhân loại lúc này chẳng qua là chồng trứng, chẳng qua là sự yên bình trước cơn bão tố, vẫn yếu ớt hệt như đồ chơi trẻ con.

La Tập là một người rất bình tĩnh, ông giấu nỗi lo âu trong lòng, dùng thân phận người thường nhìn ngắm thế giới này.

Lý thuyết vật lý của nhân loại kể từ sau Einstein đã không có tiến bộ quá lớn, cho dù nắm giữ được nguyên tử vĩ mô Macro atom cũng chẳng qua là tiếp tục phát triển theo phương hướng cũ.

Tuy rằng công nghệ ứng dụng thay đổi từng ngày, nhưng nhân loại không hề nắm giữ được Hắc khoa kỹ công nghệ đen thực sự có thể kháng cự lại Tam Thể nhân.

Có điều đây cũng là chuyện rất bình thường, con người có thể nói ra lời gì bắt nguồn từ việc họ đã trải qua những gì.

Các nhà khoa học muốn đưa ra lý thuyết, cơ bản đều cần nhân loại quan sát được hiện tượng nào đó trước, sau đó mới đưa ra lý thuyết giải thích.

Lý thuyết khoa học không phải là bịa đặt từ hư không.

Ví dụ như Vạn vật hấp dẫn của Newton, đó là vì nhân loại thông qua quan sát thiên văn phát hiện quỹ đạo các hành tinh quanh Mặt Trời là hình elip, sau đó rất nhiều người đều đang suy tư về nguyên lý của nó, Newton cũng phải trải qua mấy chục năm mới rốt cuộc đưa ra khái niệm và công thức Vạn vật hấp dẫn.

Ví dụ như Einstein, thời đại của ông nhân loại đã quan sát được ánh sáng có đặc tính sóng, nhưng vẫn không thể giải thích được tất cả tính chất của ánh sáng, bởi vì ánh sáng còn có thể sinh ra hiệu ứng quang điện, điểm này là tính chất sóng của ánh sáng không thể giải thích được.

Thế là Einstein đưa ra khái niệm quang tử photon, làm cho tính hạt của ánh sáng cũng hiện ra, đặt nền móng cho lưỡng tính sóng hạt của ánh sáng.

Còn có ví dụ như phương trình khối lượng năng lượng, thuyết Tương Đối. các lý thuyết đều được xây dựng trên cơ sở của người đi trước, xây dựng trên sự quan sát thế giới của người đi trước.

Sau đó là thuyết Big Bang của Hawking, thuyết bức xạ hố đen, cũng là dựa trên cơ sở khám phá và phát hiện vũ trụ của nhân loại, không phải nói bừa.

Hơn nữa những lý thuyết này cũng không nhất định là chính xác, bởi vì những lý thuyết này chỉ dùng để giải thích một số hiện tượng, trước khi được chứng thực thì đều không được coi là chân lý.

Cũng giống như người xưa cho rằng trời mưa là do Long Vương hắt hơi vậy.

Người xưa vì không biết lai lịch của phong vũ lôi điện, nên đã đưa ra lời giải thích mà họ tự cho là đúng, đó là vì tầm nhìn của người xưa chỉ đến thế.

Ngày nay tầm nhìn của nhân loại vẫn hạn hẹp, tự nhiên cũng không thể nào có nhà khoa học vật lý vượt qua được Einstein xuất hiện.

Thậm chí nhân loại ngày nay ngay cả năng lực chứng minh Thuyết Tương Đối đúng hay sai cũng không có, thì càng đừng bàn đến việc phát hiện thêm các hiện tượng tồn tại phổ biến trong vũ trụ và đưa ra lý thuyết giải thích.

Tầm nhìn lớn nhỏ quyết định lý thuyết cao thấp.

Trong vũ trụ xuất hiện ánh sáng, đó là những ụ tàu tiếp tế khổng lồ. 1993 tàu chiến hạm mỗi ngày đều cần tiêu hao lượng lớn đồ tiếp tế.

Những ụ tàu này tiếp nhận vật tư phóng từ Địa Cầu, sau đó phân phối chuẩn xác đến từng chiến hạm, duy trì hoạt động của bộ đội tinh hạm.

Đông đảo hạm đội di chuyển có trật tự trên quỹ đạo, xếp hàng tiến hành tiếp tế, đợi sau khi hoàn thành tiếp tế họ sẽ đi nghênh đón Thủy Tích.

Tất cả chiến hạm đều sẽ tập kết, đây sẽ là một kỳ quan trong lịch sử nhân loại, sức chiến đấu đỉnh cao nhất của nhân loại sẽ được phô bày không sót gì.

Mỗi một thuyền viên đều rất kích động, rất hưng phấn, nhân loại sẽ nhe nanh vuốt.

Tại Địa Cầu mọi người đều ý chí chiến đấu sục sôi.

Tuy rằng đối phó một cái Thủy Tích nhỏ bé mà tập kết toàn bộ quân đội dường như là chuyện bé xé ra to, nhưng Tam Thể nhân đè nặng trong lòng người Địa Cầu hai trăm năm, hôm nay họ có cơ hội rửa mối nhục xưa, tự nhiên phải toàn lực ứng phó.

Hùng hùng hổ hổ bày binh bố trận nghiêm ngặt, thuyền kiên pháo lợi.

Những chiến hạm tiên tiến nhất đều được trang bị khoang đông lạnh và hệ thống duy sinh, có thể để thuyền viên tiến vào đông miên vượt qua quá trình bay dài đằng đẵng.

Về phương diện vũ khí, được lắp đặt pháo điện từ mạnh mẽ, hệ thống tên lửa hạt nhân, cùng với vũ khí laser.

Đồng thời vật liệu vỏ tàu đều sử dụng hợp kim kiên cố nhất, lắp đặt động cơ tụ biến hạt nhân Fusion Engine, mạnh nhất có thể chịu đựng được sự oanh kích của bom hạt nhân.

Mỗi một con tàu còn được phối trí một số máy bay chiến đấu Du kỵ binh để bảo vệ.

Có điều tập hợp nhiều nền tảng chiến đấu vũ khí tiên tiến như vậy nhưng vẫn có một vấn đề không thể vượt qua, đó là vấn đề tản nhiệt.

Đây cũng là giới hạn kỹ thuật của nhân loại, không vượt qua được vấn đề tản nhiệt, nhân loại chung quy cũng chỉ là sinh vật cấp thấp lãng phí năng lượng.

Cần giải quyết tản nhiệt, chứng tỏ hiệu suất chuyển đổi năng lượng thấp kém.

Hiệu suất chuyển đổi năng lượng thấp kém, đại biểu cho văn minh thấp kém.

Vấn đề tản nhiệt liên quan trực tiếp đến trình độ khoa học kỹ thuật.

Văn minh hùng mạnh có hiệu suất chuyển đổi năng lượng đều vô hạn tiếp cận một trăm phần trăm, tuyệt đối sẽ không lãng phí năng lượng vào vấn đề phát nhiệt.

Đáng tiếc nhân loại không có cách nào làm được.

Khoan nói đến vấn đề động cơ quá nhiệt, ngay cả pháo điện từ và pháo laser cũng không thể sử dụng liên tục, nếu không đều sẽ bị quá nhiệt.

Cho nên phi thuyền nhìn thì rất lợi hại, nhưng vấn đề còn nhiều hơn uy lực.

Ngay khi mọi người đang chúng chí thành thành, vạn chúng nhất tâm, lại xảy ra một khúc nhạc đệm không nên có.

Có một hạm trưởng vốn được cho là thuộc phái tất thắng lại bất ngờ đào tẩu, đây quả thực là một sự cố.

Vị sĩ quan Thượng tá tên là Chương Bắc Hải này là thành viên của Quân đội không gian đợt đầu tiên của Địa Cầu, là người thông qua kế hoạch Viện binh tương lai đông miên để đến tương lai.

Xưa nay ông ta luôn xuất hiện trước mặt người khác với lập trường sắt đá, quả quyết tất thắng.

Vạn vạn không ngờ ngay trước thềm thắng lợi của nhân loại, ông ta lại cướp quyền điều khiển chiến hạm Tự Nhiên Tuyển Trạch Natural Selection, tách khỏi đội hình, bay thẳng ra ngoài Hệ Mặt Trời.

Đây không phải là trò đùa sao.

Chương 1727

Mọi người lập tức liên tưởng đến Tư Tưởng Cương Ấn, có phải Chương Bắc Hải cũng bị đóng dấu chủ nghĩa tất bại hay không.

Cũng không phải, Chương Bắc Hải chỉ là một người theo chủ nghĩa thất bại ẩn giấu rất kỹ.

Cho dù khoa học kỹ thuật đã phát triển hai trăm năm, ông ta vẫn không tin nhân loại có thể đánh bại Tam Thể nhân, cho nên tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này ông ta đã đào tẩu, ông ta muốn mang theo hạt giống nhân loại rời khỏi Địa Cầu.

Chủ nghĩa đào tẩu là tuyệt đối không thể cho phép, là hành vi làm dao động quân tâm, cho nên bốn tàu chiến hạm đã truy kích đuổi theo.

Việc Chương Bắc Hải đào tẩu tuy làm người ta phẫn nộ, nhưng không thay đổi được đại cục.

Các chiến hạm khác vẫn xếp thành chiến trận chờ đợi Thủy Tích đến, nhân loại vẫn sẽ thắng lợi.

Lúc này Thủy Tích đã tiến vào Hệ Mặt Trời và bắt đầu giảm tốc, rất nhanh sẽ đến Địa Cầu và chạm mặt người Địa Cầu.

Lần này là thứ mà toàn thể người Địa Cầu đều có thể nhìn thấy, coi như là lần đầu tiên nhân loại tiếp xúc với Tam Thể nhân đi.

Tuy rằng trước đây có Trí Tử, nhưng Trí Tử không phải là thứ ai cũng có cơ hội tiếp xúc, nhưng Thủy Tích lại thể hiện ra trong tầm nhìn của mọi người với đường cong tao nhã và hình dáng xinh đẹp, để con người có thể thông qua tạo vật của Tam Thể nhân mà trực quan tìm hiểu thẩm mỹ của họ, để tiện cho việc hiểu rõ hơn về Tam Thể nhân.

Trước đây sự hiểu biết của nhân loại về Tam Thể nhân vô cùng khan hiếm, tài liệu chủ yếu vẫn là 20GB dữ liệu mà Tổ chức Tam Thể Địa Cầu ETO lưu trữ từ rất lâu trước kia.

Đối với một nền văn minh mà nói, 20GB dữ liệu thực sự là không đủ.

Nhận thức của nhân loại về Tam Thể nhân vẫn luôn rất mơ hồ, chỉ biết tư tưởng của họ trong suốt, khoa học kỹ thuật tiên tiến, chứ không biết cấu thành xã hội, ý thức hệ, lịch sử nhân văn, cấu trúc sinh lý, tam quan. của họ.

Tam Thể nhân hiểu rõ người Địa Cầu, nhưng người Địa Cầu lại không hiểu Tam Thể nhân.

Có điều thông qua Thủy Tích, nhân loại dường như cũng có thể nhìn qua ống trúc mà thấy đốm báo, có thể nhìn ra kỹ thuật và thẩm mỹ của Tam Thể nhân.

Ít nhất thẩm mỹ là vô cùng cao nhã, tạo hình Thủy Tích rất đẹp, ít nhất nhân loại rất thích.

Mà Tam Thể nhân có thể không quản vạn dặm đưa Thủy Tích đến Địa Cầu, cũng đại biểu cho kỹ thuật của Tam Thể nhân.

Hai trăm năm bay 4,22 năm ánh sáng, tốc độ Thủy Tích vô cùng nhanh.

Đáng tiếc Thủy Tích không phải là quà tặng, nhân loại có thích đến mấy cũng phải cẩn thận ứng đối.

Khi Thủy Tích dừng lại trước trận liệt chiến hạm, có người đang hoan hô, cũng có người đang nín thở ngưng thần.

Người hoan hô cho rằng Thủy Tích dừng lại đại biểu Tam Thể nhân đang sợ hãi quân uy của nhân loại, người ngưng thần thì đang thưởng thức mỹ học mà Thủy Tích truyền đạt.

Các nhà khoa học chậm rãi tiếp cận Thủy Tích, không tìm thấy bất kỳ một chỗ ghép nối nào, Thủy Tích hồn nhiên thiên thành tự nhiên mà thành, bề ngoài kiên cố tựa như tấm gương chói mắt.

Giống như hoàn toàn không có bất kỳ uy hiếp nào, chỉ là một món đồ công nghệ mỹ lệ.

Thế là nhân loại quyết định bắt nó đưa vào phi thuyền để nghiên cứu kỹ lưỡng.

Nếu tôi là các người, thì tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Đột nhiên từ Địa Cầu bay lên vô số đom đóm, giống như Địa Cầu vươn ra những cái xúc tu.

Hạm đội kinh hãi, không ngờ phía sau lưng Địa Cầu lại đột nhiên phát sinh dị biến, hiện tại hạm đội bọn họ cứ như là bị thông cúc hoa, vô cùng yếu ớt.

Là Trùng Tộc, chết tiệt, Trùng Tộc có thể lao ra vũ trụ từ lúc nào vậy.

Người Địa Cầu đương nhiên biết Trùng Tộc, đó là loài sâu hại tham lam vô độ, là châu chấu của thời đại mới, gặp cái gì ăn cái nấy, là sinh vật nguy hại lớn nhất trên bề mặt.

Nhưng họ chưa bao giờ biết Trùng Tộc có thể bay vào vũ trụ.

Đương nhiên là có thể, chỉ là trước đây không cần thiết phải quy mô lớn tiến vào vũ trụ mà thôi.

Hiện tại Trùng Tộc muốn bước lên sân khấu vũ trụ rồi, Chúa tể Đỗ Lan đã phát tín hiệu cho nhân loại.

Số lượng nhiều như vậy, thật không biết đám Trùng Tộc này rốt cuộc đã trốn ở đâu, chẳng lẽ Địa Cầu đã bị đào rỗng rồi.

Trùng Tộc xông vào vũ trụ uyển như một mảng tinh vân màu đen hoàn toàn che khuất Địa Cầu, lại sắp bao bọc lấy hạm đội.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi mệnh lệnh, chỉ cần hạm trưởng hạ lệnh khai hỏa họ khẳng định lập tức triển khai chiến đấu.

Tuy nhiên lại không thể khai hỏa, bởi vì đội hình chiến hạm quá mức dày đặc, khai hỏa bừa bãi sẽ bắn trúng người mình.

Nhân loại cũng không biết đánh chiến tranh vũ trụ, kinh nghiệm chiến tranh vũ trụ của họ hoàn toàn là đúc kết từ một loạt trò chơi điện tử và tác phẩm khoa học viễn tưởng, hoàn toàn là đóng cửa tự sướng.

Nhân loại tuy đã chế tạo nhiều phi thuyền như vậy, nhưng tập hợp lại căn bản không có bất kỳ tác dụng gì, còn không bằng một chiếc phi thuyền đơn lẻ linh hoạt cơ động, có chiến lực hơn.

Trùng Tộc phợp trời rợp đất khuynh sào nhi xuất đổ ra toàn bộ, hóa thành một bàn tay đen khổng lồ chộp lấy Thủy Tích.

Mục đích của Trùng Tộc là Thủy Tích.

Nhân loại kẹp ở giữa ngược lại không biết làm sao, không biết nên làm cái gì.

Tam Thể nhân không ngờ Đỗ Lan đột nhiên ra tay, thứ họ sợ hãi nhất rốt cuộc đã lộ bộ mặt thật rồi sao.

Không do dự, lập tức khởi động Thủy Tích, tiêu diệt Trùng Tộc.

Oanh.

Phía sau Thủy Tích xuất hiện vòng hào quang hình thành từ dòng điện tử tuyệt đẹp, đây là Thủy Tích điểm hỏa.

Thủy Tích sẽ thông qua lượng lớn vòng điện tử này kích xuyên trường hấp dẫn, tạo ra bong bóng khí dẫn lực để hoàn thành gia tốc.

Vòng do dòng điện tử hình thành hào quang bắn ra bốn phía, đẹp không sao tả xiết, nhưng lại mang theo nhiệt độ cao và năng lượng cao, có thể trong nháy mắt làm bốc hơi thân thể con người, nung chảy sắt thép.

Vô số Trùng Tộc trong nháy mắt bị khí hóa, biến mất trong vũ trụ không lưu lại bất kỳ dấu vết nào.

Nhưng Trùng Tộc không chút sợ hãi, vẫn không ngừng lao về phía Thủy Tích.

Thủy Tích chuyển động, một cú gia tốc không tưởng, từ 0 gia tốc đến tốc độ âm thanh chỉ cần không phẩy mấy giây, sau đó là những cú chuyển hướng khó tin, dường như không hề chịu ảnh hưởng của áp lực gia tốc, có thể linh hoạt rẽ ngoặt ở góc độ nhỏ.

Hoành hành ngang dọc giữa bầy Trùng Tộc, hạm thuyền của nhân loại cũng gặp tai ương.

Họ đều không ngờ Thủy Tích có thể húc văng những phi thuyền mà nhân loại vẫn lấy làm tự hào như húc vào đậu phụ.

Trong nháy mắt tàn hài của Trùng Tộc và phế tích phi thuyền trôi nổi khắp nơi.

Người Địa Cầu trong nháy mắt tuyệt vọng, khu khu một cái Thủy Tích lại giống như Triệu Tử Long thất tiến thất xuất, giết cho hạm đội nhân loại và Trùng Tộc không còn sức đánh trả.

Đây căn bản không phải là chiến tranh mà là tàn sát đơn phương.

Nhân loại hôm nay rốt cuộc lại một lần nữa bị Tam Thể nhân dùng ưu thế tuyệt đối đè xuống đất ma sát.

Tuy nhiên Đỗ Lan ra tay lại không đơn giản như vậy.

Đám Trùng Tộc pháo hôi trong vũ trụ vốn dĩ là dùng để hiến tế, muốn triệu hồi quái vật thì nhất định phải hiến tế lượng sinh mệnh tương đương, đây chính là trao đổi đồng giá.

Hiện tại đến lượt Đỗ Lan ra tay, oán linh du đãng trong phế tích chiến trường, vô số mảnh vỡ bắt đầu ngưng tụ, tập hợp tàn hài của chiến hạm Nhân tộc và pháo hôi Trùng Tộc, triệu hồi ra con át chủ bài thực sự của Đỗ Lan.

Nhìn kỹ đám Trùng Tộc bị nghiền nát, có thể phát hiện kết cấu DNA của chúng vẫn còn hoạt tính rất mạnh, đang hấp thu tất cả vật chất xung quanh để tiến hành tổ hợp lại.

Kim loại, vô cơ, hữu cơ toàn bộ bị DNA hấp thu, tất cả mọi thứ trong chiến trường đều là nguyên liệu cho Trùng Tộc trỗi dậy.

Cái bóng khổng lồ toàn bộ được những xúc tu thịt li ti liên kết lại với nhau, cuối cùng tụ lại tổ hợp biến thành một tồn tại hoàn toàn mới.

Quỹ tích của Thủy Tích đang run rẩy, bởi vì trường trọng lực bên ngoài Địa Cầu đang bị ảnh hưởng, chứng tỏ thứ sắp xuất hiện sẽ là một vật khổng lồ vô cùng nặng.

Thể trọng chắc chắn vô cùng lớn, nếu không không thể gây ra sự lệch chuyển của trường trọng lực.

Chương 1728

Thủy Tích bay qua bên ngoài Địa Cầu, kéo giãn khoảng cách.

Nó không quan tâm đến biến hóa của chiến trường, mà một lòng một dạ đi về phía Mặt Trời.

Sau khi tiêu diệt Nhân tộc và Trùng Tộc, nó phải đi hoàn thành nhiệm vụ quan trọng nhất của mình: phong tỏa Mặt Trời.

Tuy nhiên không đơn giản như vậy, Thủy Tích chịu phải lực lôi kéo cực lớn, đồng thời tầng khí quyển bề mặt Địa Cầu cũng chịu lực hút mạnh mẽ bắt đầu bay về phía vũ trụ.

Trong chiến trường, con át chủ bài của Đỗ Lan đã ra đời.

Thôn phệ động cơ tụ biến hạt nhân của đông đảo phi thuyền làm năng lượng, đồng thời kiêm bị bộ gen của cả Tam Thể nhân và nhân loại, lại hấp thu kim loại thu được ưu điểm của cả sinh vật và chất vô cơ, tạo thành siêu chiến hạm sinh vật trọng lực: Trùng Tộc Chi Tâm Heart of the Swarm.

Giống như con chuồn chuồn khổng lồ vô cùng tận, hai bên tàu chiến hạm này có đôi cánh hấp thu bức xạ vũ trụ, lớp vỏ hình trụ có thể mang theo mấy chục vạn Trùng Tộc tiến vào vũ trụ.

Trùng Tộc Chi Tâm tuy không thể xem thường, nhưng bề ngoài không có bất kỳ chỗ nào hoa mỹ, chỉ là nặng, vô cùng vô cùng nặng.

Lúc này Trùng Tộc Chi Tâm đang ngốn ngấu hít khí, hít một cái là quá nửa tầng khí quyển của Địa Cầu đều bị hấp thu, mắt thường có thể thấy cột khí quyển bạt địa nhi khởi mọc lên từ mặt đất lao về phía thái không.

Nhân loại ở Nam bán cầu chỉ có thể trợn mắt há mồm nhìn cột khí quyển, Trùng Tộc Chi Tâm hít khí, cả Địa Cầu đều muốn ngạt thở.

Tuy nhiên thực ra đây không phải là hô hấp, Trùng Tộc Chi Tâm hấp thu khí quyển chỉ là để tấn công, nó sẽ nén khí quyển hấp thu được thành đạn siêu trọng lực, trực tiếp tiêu diệt Thủy Tích.

Ô, bên trong cơ thể Trùng Tộc Chi Tâm đang xảy ra biến động lớn, lượng khí thể khổng lồ hấp thu vào đang bị cơ quan trọng lực điên cuồng nén lại, cuối cùng lại biến thành giống như một hạt gạo màu đen.

Đạn siêu trọng lực, đổi tên gọi khác chính là: Hố đen nhân tạo.

Viên đạn hạt gạo đen này chỉ tồn tại trong thời gian cực ngắn, nhưng nếu bị nó bắn trúng, thì sẽ vô cùng khó chịu.

Hít vào lượng khí thể khổng lồ, nhả ra lại chỉ là một hạt gạo đen nhỏ bé, quá nhỏ, nhỏ hơn quá nhiều so với hố đen mà nhân loại quan sát được.

Bởi vì nhỏ nên phạm vi ảnh hưởng cũng nhỏ, chỉ có bị bắn trúng mới thực sự hiểu được sự đáng sợ của nó.

Thủy Tích muốn thoát khỏi trường dẫn lực của Trùng Tộc Chi Tâm, nhưng bong bóng khí dẫn lực đã hoàn toàn bị vặn vẹo, Thủy Tích không thể gia tốc, chỉ có thể bị kìm chân tại chỗ, chờ đợi hạt gạo đen va chạm.

Không có bất kỳ động tĩnh gì, không có âm thanh, cũng không có hiệu ứng ánh sáng kịch liệt.

Hạt gạo đen va vào trên Thủy Tích, giống như một giọt mực rơi xuống giấy tuyên, sau đó mực loang ra, nhuộm đen một mảng.

Thủy Tích tĩnh lặng, nó không bị hấp thu, chỉ là trên người có thêm một cái lỗ to bằng quả bóng rổ.

Ảnh hưởng của hạt gạo đen cũng chỉ lớn đến thế, sau khi hấp thu thể tích bằng quả bóng rổ thì nó sụp đổ, biến mất, không còn tồn tại nữa.

Nhưng bộ phận Thủy Tích bị nó hút đi cũng biến mất, không thấy đâu nữa.

Bị đánh ra một cái lỗ như vậy, đối với Thủy Tích tinh mật mà nói đã là tổn thương không thể vãn hồi.

Nó trôi nổi trong vũ trụ mất đi độ sáng bóng, trở thành một đống rác rưởi.

Người Địa Cầu chẳng hề vui mừng, bởi vì mới tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dừa, chiếc phi thuyền Trùng Tộc Chi Tâm kia còn đáng sợ hơn cả Thủy Tích.

Vừa xuất hiện đã hút đi lượng lớn khí quyển, tiếp đó lại giải phóng hố đen, đây nào phải là sâu bọ, căn bản chính là quái thú.

Có điều còn một tin tốt, đó là Trùng Tộc trên Địa Cầu đều bắt đầu rời khỏi Địa Cầu bay về phía phi thuyền Trùng Tộc Chi Tâm, nhìn dáng vẻ là muốn rời khỏi Hệ Mặt Trời, đây coi như là tin tốt trong vô số tin xấu đi.

Đợi đến khi Trùng Tộc Chi Tâm hình dáng chuồn chuồn biến mất khỏi sự giám sát của nhân loại, nhân loại đã triệt để tuyệt vọng rồi.

Tam Thể nhân cũng thế mà Trùng Tộc cũng vậy đều vượt quá nhận thức của nhân loại.

Hiện tại Trùng Tộc đi rồi, nhân loại đi đâu về đâu.

Một bộ phận tìm đến Diện Bích Giả cuối cùng là La Tập, bởi vì tọa độ mà ông phát đi đã thành công khiến ngôi sao đại diện cho tọa độ đó biến mất.

Hai trăm năm trước tín hiệu tọa độ lại hủy diệt ngôi sao hai trăm năm sau, ông nhất định có chỗ hơn người, hy vọng ông có thể giúp nhân loại tìm thấy hy vọng.

Một bộ phận khác tìm đến chính phủ Địa Cầu, họ hy vọng Địch Ny Toa có thể một lần nữa dẫn dắt nhân loại, cho dù chết, được nhìn nụ cười của Địch Ny Toa rồi chết cũng là một loại hạnh phúc.

Hai bộ phận người này đều đại diện cho sự lựa chọn tuyệt vọng bất lực của nhân loại, còn có nhiều người hơn vì không chịu nổi đả kích mà trực tiếp tự sát.

Bởi vì nỗ lực của mấy thế hệ bọn họ, cuối cùng vẫn không có giá trị, cái chết có lẽ là lựa chọn tốt nhất.

La Tập hết cách đành phải một lần nữa trở thành Diện Bích Giả, gánh vác trọng trách cứu vớt thế giới.

Mà Địch Ny Toa cũng xuất hiện, có điều đây là Địch Ny Toa giả, là người máy do chính phủ Địa Cầu chế tạo ra để ổn định dân chúng.

Bề ngoài thì giống hệt, nhưng nụ cười của cô ta hiển nhiên không có sức cảm nhiễm chân thật của Nữ thần nụ cười.

Cho nên chính phủ Địa Cầu cũng không dám để Địch Ny Toa giả trực tiếp gặp mặt dân chúng, thường thì đều trực tiếp chiếu hình ảnh 3D gặp gỡ mọi người.

Địch Ny Toa giả xuất hiện ở mức độ nhất định đã ổn định cảm xúc của nhân loại, nhưng cũng chỉ là tạm thời, bởi vì Trùng Tộc đều đi rồi, hiện tại Địa Cầu đã không ngăn được Tam Thể nhân nữa.

Khi nhân loại kinh hoảng thất thố, Tam Thể nhân cũng rất căng thẳng.

Trùng Tộc muốn đi đâu.

Sẽ không đến Tam Thể tinh chứ.

Họ không dám đối mặt với Trùng Tộc.

Nhưng Trùng Tộc lại biến mất, cũng không biết rốt cuộc đã đi đâu.

Phương thức di chuyển của Trùng Tộc tương tự như Thủy Tích, cũng là lợi dụng trường dẫn lực có thể thấy ở khắp nơi trong vũ trụ, nhưng tốc độ của Trùng Tộc Chi Tâm nhanh hơn, tốc độ cao nhất có thể tiếp cận tốc độ ánh sáng.

Không ai biết chúng muốn đi đâu, không biết chúng muốn đi thực hiện nhiệm vụ gì của Đỗ Lan, chúng cứ thế biến mất vào vũ trụ thâm sâu.

Chiến hạm của người Địa Cầu đã đi tong hết, một đêm trở về trước giải phóng, họ hiện tại căn bản không biết nên dựa vào cái gì để ngăn cản Tam Thể nhân.

Mà năm tàu chiến hạm đào tẩu sau khi biết chiến sự thảm liệt ở Địa Cầu, cũng không quay đầu lại, lựa chọn tiếp tục rời khỏi Hệ Mặt Trời.

Chương Bắc Hải trở thành lãnh tụ tinh thần của năm tàu chiến hạm, nếu không phải ông ta đào tẩu, năm tàu chiến hạm cuối cùng của nhân loại cũng sẽ bị hủy diệt.

Nhưng năm tàu chiến hạm đối mặt với vũ trụ mênh mông lại rơi vào bàng hoàng.

Phía trước họ không có nhà, không có bến cảng, thậm chí ngay cả tiếp tế cơ bản nhất cũng không có.

Họ tuy đã trốn thoát, nhưng lại nên đi đâu về đâu, lại nên sinh tồn thế nào đây.

Cuối cùng một ý niệm đáng sợ xuất hiện, đó chính là cướp đoạt tài nguyên từ tàu khác để kéo dài tuổi thọ phi thuyền của mình.

Ý niệm này một khi nảy sinh, thì không bao giờ dập tắt được nữa.

Thế là bi kịch xảy ra, năm tàu chiến hạm hòa bình chưa được bao lâu thì xảy ra bi kịch người ăn thịt người.

Vì sinh tồn, họ thu thập tài nguyên duy nhất mà họ biết và có thể đạt được trong vũ trụ mênh mông, chính là những người bạn đồng hành cùng sống sót, chỉ có như vậy họ mới có thể bay xa hơn.

Ngôi sao bị tọa độ phá hủy, bi kịch tương tàn của năm tàu chiến hạm, tất cả mọi thứ đều nói lên một chân lý.

Trên Địa Cầu, La Tập biết ông đã tiếp xúc được với chân lý của vũ trụ này.

Từ khi ông gặp Diệp Văn Khiết trước mộ bia của bạn học, từ khi ông biết được hai khái niệm Chuỗi nghi ngờ và Bùng nổ kỹ thuật, ông vẫn luôn suy nghĩ về chân tướng của vũ trụ này, hiện tại ông cuối cùng đã biết rồi.

Nhưng La Tập biết mình không thể công bố ra, bởi vì Tam Thể nhân vẫn sẽ đến, ông phải tiếp tục tiến hành kế hoạch Diện Bích, dùng thủ đoạn đặc thù lừa gạt Tam Thể nhân.

Chương 1729

Ông lấy lý do truy tìm quỹ tích Thủy Tích để rải màng dầu xung quanh Mặt Trời, nhưng điều này hiển nhiên không thể cứu vớt Địa Cầu, người dân ôm hy vọng vào ông cuối cùng đều thất vọng.

Càng nhiều người dân đi tìm kiếm sự an ủi từ Nữ thần nụ cười, nhưng Nữ thần giả của chính phủ cũng không giấu giếm được bao lâu.

Người Địa Cầu đã đứng bên bờ vực sụp đổ, không còn nhìn thấy hy vọng nữa.

Rõ ràng biết đánh không lại Tam Thể nhân, vì sao người Địa Cầu vẫn không bỏ chạy.

Nguyên nhân rất đơn giản, chỉ là vì không phải tất cả mọi người đều có thể rời khỏi Địa Cầu.

Chủ nghĩa đào tẩu đại biểu cho việc phải vứt bỏ đại bộ phận nhân loại, chỉ có một bộ phận nhỏ chạy trốn, cho nên mới bị coi là tư tưởng không thể tha thứ.

Cho nên dù rất nhiều tinh anh muốn chạy, cũng không dám nói ra.

Mà người thường muốn chạy, lại không có năng lực chạy, chạy không được thì chỉ có thể phản đối chủ nghĩa đào tẩu.

Kết quả cuối cùng là nhân loại bị vây khốn trên Địa Cầu, trơ mắt nhìn từng cơ hội chạy trốn vụt qua.

Thật ra nhân loại từng có một cơ hội chạy trốn, đó là thời đại chủ nghĩa cải tạo thịnh hành, khi đó nhân loại hoàn toàn có thể biến thành người máy rời khỏi Địa Cầu, đáng tiếc khi đó nhân loại đã từ bỏ cơ hội.

Hiện tại muốn chạy nữa đã không còn cách nào, phi thuyền của nhân loại đều bị hủy diệt rồi, triệt để bị vây khốn trong vũ trụ.

Mà căn cứ suy đoán Tam Thể nhân đã nắm giữ động cơ tốc độ ánh sáng, đợt Tam Thể nhân tiếp theo chỉ cần vài năm là có thể đến Địa Cầu.

Văn minh nhân loại đã tiến vào đếm ngược, mọi người dùng nụ cười của Nữ thần nụ cười để gây tê chính mình.

Nhưng có người phát hiện Nữ thần cũng là giả, là chính phủ Địa Cầu lừa gạt người dân.

Bình dân cuối cùng đã bùng nổ, xông vào cơ quan chính phủ Địa Cầu lôi cổ toàn bộ nào là chính trị gia nào là công chức đưa lên mặt đất, chuẩn bị mở một buổi tiệc nướng hoành tráng.

Nữ thần giả đã châm ngòi cho lửa giận của mọi người, Nguyên thủ của chính phủ Địa Cầu bị trói lên giàn hỏa thiêu.

Lúc này đã không ai quan tâm trật tự nữa, dù sao văn minh cũng sắp bị hủy diệt, mọi người đều phải chết, cứ để nhân loại điên cuồng một lần cuối cùng đi.

Chỉ có La Tập bệnh tật quấn thân vẫn đang âm thầm thực hiện kế hoạch Diện Bích của mình, có điều hiện tại không ai quan tâm đến ông, ông ngay cả bị bệnh cũng không tìm được người chữa trị.

Những người từng tin tưởng ông, cuối cùng lại vứt bỏ ông.

Cũng giống như những người từng tin tưởng chính phủ Địa Cầu, lại hủy diệt chính phủ Địa Cầu vậy.

Trớ trêu nhất là La Tập chưa từng quên sứ mệnh của mình.

Chính phủ Địa Cầu đưa ra Nữ thần giả cũng là để mọi người bình tĩnh lại, là để mọi người không từ bỏ hy vọng.

Đáng tiếc nỗ lực của số ít người làm sao có thể ngăn cản sự điên cuồng của đa số người chứ.

Trước thềm văn minh hủy diệt, nhân loại đã sụp đổ.

Đại bộ phận mọi người đều không thể thản nhiên đối mặt cái chết, đều dùng một thái độ cuồng loạn để phát tiết nỗi sợ hãi.

La Tập đào cho mình một cái hố, chuẩn bị chết rồi thì chôn ở đây.

Nhưng đợi đến khi ông đào xong cái hố, lại giơ tay lên, trên cổ tay ông có một cái vòng: Trí Tử, ta muốn nói chuyện với Chủ của ngươi.

Trên cổ tay ta là Hệ thống Diêu Lam Cái Nôi, chỉ cần ta chết đi, những quả bom màng dầu trong vũ trụ sẽ phát nổ, đến lúc đó Mặt Trời sẽ biến thành đèn flash, nhấp nháy hướng về toàn vũ trụ để lộ vị trí Hệ Mặt Trời.

Diện Bích Nhân cuối cùng đã hoàn thành kế hoạch cuối cùng.

Những quả bom màng dầu rải quanh Mặt Trời căn bản không phải để truy tung quỹ tích Thủy Tích, mà là để che chắn ánh sáng Mặt Trời.

Mặt Trời sẽ nhấp nháy, trở thành ngôi sao duy nhất trong Hệ Mặt Trời từng đi vũ trường, tuyên bố sự tồn tại của nó với toàn vũ trụ.

Mà điều này đại biểu rằng văn minh cao cấp hơn Tam Thể nhân sẽ phát hiện ra Mặt Trời, Địa Cầu cũng sẽ bị phát hiện.

Một khi như vậy, Địa Cầu sẽ không còn an toàn, kế hoạch thực dân của Tam Thể nhân cũng đi tong, họ không thể nào bay từ một hành tinh chết sang một hành tinh chết khác.

Tam Thể nhân kinh hãi, cuối cùng của cuối cùng họ vẫn bị người Địa Cầu nhỏ bé chơi một vố, không hổ là phần tử nguy hiểm từng một thời vượt qua cả Đỗ Lan, La Tập rốt cuộc đã nắm được chân lý của vũ trụ.

Vũ trụ chính là một Khu Rừng Đen Hắc Ám Sâm Lâm tối tăm không thấy năm ngón tay, mỗi một văn minh đều là thợ săn mang súng cẩn thận từng li từng tí đi lại trong đó, họ không hy vọng bị phát hiện, nếu các thợ săn phát hiện ra nhau thì việc có thể làm chỉ có một, đó là bóp cò giết chết đối thủ.

Tiền đề của chân lý này là tốc độ ánh sáng bất biến, tài nguyên vũ trụ hữu hạn, bùng nổ kỹ thuật, và chuỗi nghi ngờ.

Đó cũng là nội dung Diệp Văn Khiết nói cho La Tập, chỉ khi nắm giữ những tiền đề này mới có thể suy ra Thuyết Khu Rừng Đen.

La Tập đã thành công, ông dùng tấm thân tàn bệnh, dùng kế hoạch của mình để uy hiếp toàn bộ Tam Thể nhân.

Hiện tại điều Tam Thể nhân có thể làm là bảo vệ cái mạng nhỏ của La Tập, đồng thời đáp ứng tất cả điều kiện của ông.

Rút lui Thủy Tích và bộ đội di dân vẫn đang trên đường tới, cung cấp kỹ thuật cho Địa Cầu, xây dựng tháp phát tín hiệu công suất lớn.

Tam Thể nhân bày tỏ tất cả đều dễ nói chuyện, họ đều đáp ứng.

Địa Cầu được cứu rồi.

Khi buổi tiệc nướng quy mô lớn kết thúc, tập thể tự sát đi đến hồi kết, những người sống sót đứng trong thây sơn biển máu bỗng nhiên bừng tỉnh, họ được cứu rỗi, không cần bị Tam Thể nhân thực dân, không cần lo lắng Địa Cầu bị xâm lược nữa.

Đứng giữa đại dương thi thể chỉnh tề, người sống sót lại cười không nổi.

Có điều đã có thể sống tiếp, họ cũng sẽ trân trọng cái mạng nhỏ của mình.

Những người còn sống tổ chức lại thành chính phủ Địa Cầu, tiếp tục quản lý thế giới.

Mà La Tập thì trở thành tồn tại như sự uy hiếp, được gọi là Trì Kiếm Nhân Người Cầm Kiếm, là người dùng việc tự hủy để uy hiếp Tam Thể nhân.

Thật ra La Tập cũng giống như Lôi Địch Á Tư với kế hoạch Thủy Tinh va chạm Mặt Trời, cũng là vì không để kẻ địch chiếm được Địa Cầu, mình sẽ hủy diệt trước một bước.

Chỉ là La Tập có năng lực hủy diệt nhưng nếu không đến thời khắc quan trọng cuối cùng sẽ không thi hành, điều này trở thành sự uy hiếp.

Còn Lôi Địch Á Tư là chưa đến quan đầu cuối cùng đã đòi hủy diệt Hệ Mặt Trời tự sát, liền trở thành tội phạm phản nhân loại.

Tuy nhiên khi một người sở hữu năng lực hủy diệt Địa Cầu, không cần bao lâu nhân loại sẽ nảy sinh nỗi sợ hãi đối với ông ta.

Ta chính là một ví dụ rất tốt.

Đỗ Lan xuất hiện trong phòng của La Tập, vợ và con của ông đang chơi đùa ở sân ngoài.

La Tập và Đỗ Lan gặp mặt lần đầu tiên.

Đỗ Lan đến là để tán thưởng La Tập: Chúc mừng ông đã kéo dài mạng sống cho nhân loại thêm năm mươi năm.

La Tập cũng ngưỡng mộ đại danh của Đỗ Lan đã lâu, nghe nói Đỗ Lan từng đề xuất rất nhiều kế hoạch kinh thế hãi tục, nhưng ông không hiểu vì sao Đỗ Lan có thể sống lâu như vậy, chẳng lẽ là nhân bản vô tính hay là người máy.

Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện cũng không biết là có mục đích gì.

Lúc này bên ngoài trời xanh mây trắng, bình tĩnh tường hòa, dường như những gió tanh mưa máu trước đó đã hoàn toàn tiêu tan, đống xương trắng chất chồng ở hiện trường tiệc nướng cũng không còn được ai nhắc tới, mỗi người đều lẳng lặng sống qua ngày.

Trong tiểu viện của La Tập càng thêm bình tĩnh.

Là Trì Kiếm Nhân của Địa Cầu, sức khỏe và sự an toàn của ông bị cả Địa Cầu và Tam Thể nhân quan tâm mọi lúc, bởi vì Hệ thống Diêu Lam chỉ cần không kiểm tra được đặc trưng sinh mệnh của La Tập thì sẽ khởi động, cho nên ông tuyệt đối không thể chết.

Dưới sự canh giữ nghiêm ngặt như vậy, Đỗ Lan vẫn xuất hiện.

Đối với việc Đỗ Lan nói tục mệnh năm mươi năm, La Tập không đưa ra dị nghị.

Ông là nhà xã hội học, biết bản chất của nhân tính, hiểu được Đỗ Lan đang nói Trì Kiếm Nhân tiếp theo sẽ không còn trở thành mối uy hiếp nữa.

Trì Kiếm Nhân cần phải có dũng khí hủy diệt nhân loại mới có thể đảm nhiệm, đáng tiếc loại người này quá ít, có thể tìm được La Tập thứ hai hay không chính là vấn đề quan trọng nhất trong tương lai của nhân loại.

Chương 1730

Ông không cùng Trùng Tộc rời khỏi Địa Cầu sao.

La Tập cũng không sợ hãi, rất tự nhiên trò chuyện với Đỗ Lan, họ đều sẽ trở thành người bị nhân loại sợ hãi, ở một mức độ nào đó là đồng bệnh tương liên.

Không, Trùng Tộc phải đi khuếch trương sinh sôi trong vũ trụ, loại công việc lặp lại máy móc này không thích hợp với ta, ta thích công việc cần linh cảm.

Địa Cầu có thể giúp ta duy trì linh cảm, cho nên ta ở lại.

Đỗ Lan nói.

Tam Thể nhân rất nhanh sẽ đến thôi, ông hẳn là đã có đủ hiểu biết về họ rồi nhỉ.

La Tập tin tưởng nhà khoa học điên như Đỗ Lan khẳng định có cách lấy được đầy đủ tư liệu từ chỗ Tam Thể nhân.

Tam Thể nhân sắp tiếp xúc lần đầu tiên với người Địa Cầu, họ đến để hỗ trợ kỹ thuật cho nhân loại, giao lưu hòa bình với nhân loại.

Họ sẽ giúp nhân loại khôi phục khoa học kỹ thuật, triển khai hợp tác nhiều hơn.

Họ rất thú vị, ta rất thích Tam Thể nhân.

Đỗ Lan bày tỏ Tam Thể nhân vẫn chưa bị hắn chơi hỏng, có thể nói là món đồ chơi vô cùng bền chắc.

La Tập cũng cười, nhưng ít nhiều có chút bất lực, ông không làm được sự khoát đạt như Đỗ Lan, đối phương dường như căn bản không để ý đến Tam Thể nhân.

Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là kẻ mạnh không quan tâm đến điều kiện bên ngoài, kẻ mạnh như Đỗ Lan bất kể ở trong hoàn cảnh nào cũng đều có thể cắm rễ sinh tồn, tư tưởng của hắn đều sẽ lưu truyền tiếp, bất kể là ở Địa Cầu hay là ở Tam Thể tinh.

Nhà của La Tập, Đỗ Lan đến thăm và trò chuyện với La Tập như thể là bạn cũ, cũng không nói chuyện tương lai Địa Cầu hay hy vọng của nhân loại gì cả.

Hai người đều là người thông minh, họ biết bản chất của nhân loại là đi ngược lại với hy vọng.

Hoặc có thể nói hy vọng là thứ do nhân loại định nghĩa, quần thể nhân loại này vĩnh viễn sẽ không có một hy vọng thống nhất.

Cho dù là đối mặt với sinh tử tồn vong, cũng sẽ có người nhảy ra nói cái chết là ý trời, chúng ta không nên cự tuyệt và phản kháng.

Đây chính là nhân loại, vĩnh viễn không thể làm hài lòng từng người một, trừ phi ngươi có thể cho mỗi người một vũ trụ, để họ đi làm thần trong vũ trụ của chính mình.

Cho nên cái gì mà hy vọng của nhân loại căn bản là không thực tế, La Tập cũng không muốn đại diện cho nhân loại.

Còn về tương lai Địa Cầu, càng là nực cười, đối với Địa Cầu mà nói thì người ở là nhân loại hay là Tam Thể nhân căn bản chẳng có gì khác nhau.

Năm xưa khi nhân loại thay thế khủng long, Địa Cầu cũng đâu có không đồng ý.

Tam Thể nhân nếu thật sự thay thế nhân loại, Địa Cầu khẳng định cũng sẽ không nói gì.

Thế là hai người ăn ý nói chuyện gia đình và cuộc sống, La Tập nói nếu có cơ hội ông muốn đến sao Diêm Vương trồng rau.

Ông có chút lo âu.

Đỗ Lan mẫn cảm nhận thấy La Tập tuy kiên cường, nhưng chủ đề về gia đình lại khiến ông biểu hiện ra sự lo âu.

Thật ra rất bình thường, bởi vì La Tập tuy yêu vợ, nhưng vợ ông chưa chắc đã yêu La Tập.

Bởi vì vợ ông là Trang Nhan được chính phủ Địa Cầu tìm đến như một nhiệm vụ chính trị, cô ấy bị ra lệnh gả cho La Tập.

Tuy La Tập là Diện Bích Nhân, có thể có tiền tiêu không hết, nhưng tình yêu không phải dùng tiền là mua được.

Trang Nhan vẫn luôn thực hiện nhiệm vụ người vợ, nhưng suy nghĩ của cô ấy lại luôn bị phớt lờ.

La Tập tuy hy vọng có thể đi vào nội tâm người vợ, nhưng hiển nhiên cũng thất bại, ông là người gần gũi nhất với vợ, nhưng cũng là người cách xa vợ nhất.

Gần là chỉ bọn họ đồng sàng cộng chẩm, xa là chỉ hai trái tim bọn họ căn bản không cùng một tần số.

Đặc biệt là sau khi con cái ra đời, Trang Nhan cơ bản đều chăm sóc con, không quá nguyện ý giao lưu với La Tập.

Hơn nữa sau khi La Tập trở thành Trì Kiếm Nhân, Trang Nhan càng thêm xa lánh người chồng có thể hủy diệt Địa Cầu này.

Trang Nhan là người yêu hoàn mỹ trong lòng La Tập, ngây thơ lãng mạn thuần khiết xinh đẹp, trước sau như một, chỉ thiếu mỗi tam tòng tứ đức.

Nhưng La Tập chưa chắc đã là người chồng hoàn mỹ trong lòng Trang Nhan, cho dù La Tập nắm giữ quyền sinh sát của nhân loại và Tam Thể nhân, điều đó cũng không chống đỡ nổi phẩm hạnh của một người chồng tốt.

Cho nên La Tập đang lo âu, ông thậm chí đã nghĩ xong chuyện buông tay, để vợ và con rời xa mình, bản thân ông cô độc một mình đi đến nơi ngăn cách với thế giới làm Trì Kiếm Nhân, lẳng lặng chịu đựng tất cả sự phỉ báng và áp lực.

Thật ra nếu ông chia một nửa sự quan tâm nhân loại cho vợ ông, cô ấy khẳng định sẽ cảm động.

Đỗ Lan nói: Ông chính là quá không biết tiêu tiền rồi.

La Tập tỏ vẻ mình sao lại không tiêu tiền chứ.

Thời kỳ Hoàng Kim, khi Địa Cầu còn là thời kỳ Liên Hợp Quốc thống trị, ông đã đưa người vợ xuất thân mỹ thuật đi khắp thế giới thưởng thức trân bảo nghệ thuật của nhân loại, bảo tàng Louvre Pháp đã đi không biết bao nhiêu lần, nụ cười của Mona Lisa cũng sắp bị bọn họ nhìn phai cả màu.

Chẳng lẽ còn chưa đủ sao.

Nhưng chính mình vẫn không đi vào được nội tâm người vợ, không biết cái nhìn chân thực của cô ấy đối với chồng và cái gia đình này.

Người nắm giữ sinh tử của toàn nhân loại, cũng sẽ vì gia đình mà phiền não.

Nhưng nói cho cùng La Tập để ý hơn cả vẫn là nhân loại, ông yêu vợ nhưng càng yêu toàn nhân loại.

Đỗ Lan nói bảo ông chia một chút tình yêu không phải là xem nhiều tác phẩm nghệ thuật là được, mà là phải lãng phí tài nguyên nhân loại để đi xuyên qua nhật miện Mặt Trời, cảm thụ sự thần kỳ của vũ trụ.

đi lên Mặt Trăng khắc tên người yêu, để toàn thế giới đều có thể nhìn thấy. hoặc là chiếu trực tiếp tác phẩm của người yêu lên bề mặt Địa Cầu, để tất cả mọi người đều đến tán mỹ.

Cũng giống như Chu U Vương đốt phong hỏa trêu chư hầu vậy, nếu đã làm nhiều như vậy mà vẫn không thể nắm bắt được nội tâm Trang Nhan, vậy thì Trang Nhan chỉ sợ thực sự không phải người thường, mà là một người còn kiên định vì nhân loại hơn cả La Tập, cô ấy hoàn toàn có thể trở thành Trì Kiếm Nhân nhiệm kỳ sau.

Phong hỏa hí chư hầu, cuối cùng Bao Tự còn cười cơ mà, Trang Nhan khẳng định cũng có thể bị công lược.

Đáng tiếc những ý tưởng Đỗ Lan đề xuất, La Tập đều không quá chấp nhận được, ông không phải người phô trương lãng phí như vậy.

Cùng là kế hoạch Diện Bích, người ta hoặc là bom hạt nhân siêu cấp nổ Thủy Tinh, hoặc là sét hình cầu tạo quân đội ma, hoặc là đầu tư lớn nghiên cứu Tư Tưởng Cương Ấn, tiền tiêu có thể tạo không biết bao nhiêu chiến hạm vũ trụ rồi.

La Tập đến cuối cùng tiêu tiền cũng chỉ là bom màng dầu, quả thực quá rẻ.

Ông chính là quá hẹp hòi, không có khí độ yêu giang sơn càng yêu mỹ nhân.

Trang Nhan khẳng định biết cô ấy trong lòng ông vĩnh viễn chỉ xếp thứ hai, cho nên mới không vui.

Đỗ Lan bày tỏ Địch Ny Toa trong lòng hắn vĩnh viễn là vị trí số một: Học hỏi Chu U Vương đi.

La Tập cười khổ, Chu U Vương cuối cùng làm mất cả quốc gia, sao trong lòng Đỗ Lan lại thành nhân vật chính diện rồi.

Quả nhiên ông vẫn chỉ đặt vợ ở vị trí thứ hai, thế thì cũng không trách cô ấy muốn rời khỏi ông.

Đỗ Lan tỏ vẻ La Tập thật sự không thông suốt.

Không nói chuyện này nữa, ông đến rốt cuộc là vì cái gì.

La Tập rốt cuộc cũng hỏi vấn đề mà thực ra ngay từ đầu đã có thể hỏi.

Điều này cũng đại biểu cho việc ông sẽ không vì kiến nghị của Đỗ Lan mà thay đổi, thực sự đi lãng phí tài nguyên nhân loại.

Chủ yếu là đến chúc mừng ông, thứ hai là nhân loại và Tam Thể nhân chẳng phải sắp gặp nhau rồi sao.

Ta có một ý tưởng.

Ông nói đi.

La Tập rửa tai lắng nghe.

Ý tưởng của Đỗ Lan là gửi nuôi Tam Thể nhân vào các gia đình bình thường.

Vì sao.

La Tập ngẩn người: Chẳng lẽ là muốn để Tam Thể nhân tiếp xúc với nhân loại bình thường, sau đó nảy sinh sự đồng cảm, cuối cùng hòa nhập hai chủng tộc vào nhau.

Chỉ là cảm thấy thú vị mà thôi.

Đỗ Lan cười: Ông không thấy rất thú vị sao, dùng thuật ngữ mà nói chính là tính kịch.

Chủng tộc công nghệ cao sống trong nhà của bình dân Địa Cầu, nghĩ thử xem có phải sẽ xảy ra rất nhiều rắc rối không.

Mà rắc rối thì đại biểu cho tính thú vị, đại biểu cho tính kịch.

La Tập cạn lời, Đỗ Lan đúng là điên thật, chỉ vì vui mà lại đề xuất loại ý kiến này: Ông hy vọng tôi đi đề nghị.

Ông là Trì Kiếm Nhân, nói một không hai, đương nhiên là ông đi đề nghị rồi.

Đỗ Lan tỏ vẻ mình vẫn là tội phạm truy nã, chẳng ai thèm nghe hắn.

La Tập cân nhắc một chút, cảm thấy kiến nghị của Đỗ Lan có lẽ thực sự có ý nghĩa ở tầng sâu hơn.

Hơn nữa sự sắp xếp này xác thực có thể tăng cường sự thấu hiểu giữa hai tộc, có lẽ có thể xúc tiến cùng tồn tại cũng chưa biết chừng.

Nhưng không thống nhất sắp xếp, dễ gây ra xung đột, cừu hận giữa nhân loại và Tam Thể nhân không hề nhẹ.

Sống ở nhà dân thường, không có bảo an bảo hộ, Tam Thể nhân khẳng định sẽ bị tập kích.

La Tập suy xét những thứ rất thực tế.

Cho nên nói con người ông quá lý trí, không làm người ta thích.

Có đôi khi chúng ta phải ít suy xét kết quả, cứ đi làm là được rồi, tập kích thì tập kích, chẳng lẽ không có tập kích thì cừu hận sẽ ít đi, có tập kích thì cừu hận còn tăng thêm.

Đỗ Lan tỏ vẻ cừu hận giữa nhân loại và Tam Thể nhân là rận nhiều không lo ngứa, căn bản không quan tâm có thêm vài vụ tập kích lác đác.

La Tập thầm nghĩ nếu mỗi một nhân loại đều không đi suy tư tương lai, đều làm phái hành động bốc đồng, nhân loại sớm tiêu tùng rồi, sao có thể kéo dài đến hiện tại được.

Chương 1731

Đỗ Lan quả nhiên là một kẻ điên nguy hiểm không màng hậu quả, có điều đề nghị này xác thực có chút ý tứ, La Tập cũng đang suy tư xem có nên sắp xếp như vậy không.

Đem Chủ sắp xếp vào nhà dân chúng bình thường, sẽ nảy sinh ảnh hưởng gì đối với hai chủng tộc đây.

Có lẽ có thể mong chờ.

Dù sao quan hệ giữa hai chủng tộc đã tệ đến cực điểm, không thể tệ hơn nữa, buông tay làm mạnh cũng không sai.

Hơn hai trăm năm trôi qua, có thể nói là khoảng thời gian biến động chưa từng có trong cả thiên niên kỷ.

Nhân loại trải qua nội chiến, khôi phục sự phồn vinh, nhưng cuối cùng lại bị người Tam Thể đánh trở về nguyên hình.

Rất nhiều người đã chấp nhận sự thật rằng nhân loại chẳng là gì cả, bắt đầu sống hưởng lạc cho kịp thời.

Dù sao hiện tại nhân loại đã có Chấp Kiếm Nhân uy hiếp người Tam Thể, người bình thường cứ việc tung tình ca hát, cần gì phải quan tâm đến vũ trụ bao la kia.

Cứ thế mà sống thôi.

Hòa bình, nhưng tâm thế tiến thủ của nhân loại đã biến mất.

Người Tam Thể phái các nhà khoa học đến Trái Đất vào năm thứ năm sau khi nhân loại rơi xuống đáy vực.

Họ giúp người Trái Đất xây dựng bộ phát tín hiệu, đồng thời còn chế tạo một số phi thuyền phát tín hiệu.

Những phi thuyền này chính là các trạm phát sóng trôi nổi trong vũ trụ, nếu người Tam Thể phá hoại trạm phát trên Trái Đất, thì các trạm trong vũ trụ sẽ khởi động.

Phi thuyền phát tín hiệu không có trang bị vũ lực gì đáng kể, chỉ được lắp đặt máy phát tín hiệu cường độ cao.

Sau khi đến Trái Đất, người Tam Thể tỏ ra rất nghe lời.

Nhân loại bảo gì họ làm nấy, không phản đối cũng không kháng cự.

Thậm chí đối với việc bị sắp xếp sống trong nhà dân thường mà không được bảo hộ, họ cũng hân nhiên chấp nhận.

Sau đó quả thực đã xảy ra không ít vụ tập kích, nhưng người Tam Thể bị thương cũng không tức giận.

Dường như người Tam Thể thực tâm muốn chung sống với người Trái Đất, thái độ đánh không đánh trả, mắng không mắng lại cũng khiến người Trái Đất cho rằng người Tam Thể thực sự đã nhận mệnh rồi.

Không ít nhân loại cũng đứng ra kêu gọi hòa bình chung sống với người Tam Thể, đừng trách cứ họ nữa, họ cũng chỉ vì sinh tồn mà thôi.

Tuy nhiên, người Tam Thể đã dày vò nhân loại hai trăm năm, cừu hận không đơn giản có thể xóa bỏ như vậy.

Vẫn còn không ít người giữ thái độ cảnh giác với người Tam Thể, nhưng sự cảnh giác này có thể duy trì bao lâu, thì không ai biết được.

La Tập cuối cùng vẫn ly hôn với vợ, không còn tồn tại với tư cách cá nhân nữa, mà chỉ tồn tại với thân phận Chấp Kiếm Nhân.

Hắn tránh xa đám đông, sống tách biệt với thế giới, nắm trong tay quyền sinh sát của cả tinh cầu Tam Thể và Trái Đất.

Sau khi thiết lập trạm tín hiệu, nhân loại có thể phóng tọa độ của sao Tam Thể vào vũ trụ.

Nhưng điều này đồng nghĩa với việc Trái Đất cũng sẽ bị bại lộ, bởi vì khoảng cách giữa sao Tam Thể và Trái Đất quá gần. 4,22 năm ánh sáng đối với vũ trụ mà nói là khoảng cách có thể bỏ qua không tính, cho nên nói hai bên thực ra là tồn tại theo kiểu nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn cùng vinh cùng nhục, đáng tiếc là hai bên không thể cùng tồn tại.

Khoa học kỹ thuật của sao Tam Thể phát triển hơn Trái Đất quá nhiều, tự nhiên sẽ không từ bỏ ưu thế của mình để ngồi ngang hàng với người Trái Đất.

Mà người Trái Đất tuy nguyện ý cùng tồn tại, nhưng cũng chỉ vì hiện tại đang ở địa vị kẻ yếu.

Thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, tự nhiên không tồn tại bất kỳ sự công bằng nào.

Trên Thái Bình Dương, một tiếng khóc chào đời báo hiệu sự chờ đợi suốt hai trăm năm của Đỗ Lan cuối cùng đã có kết quả: Ý thức của Trái Đất đã ra đời.

Phong vân biến sắc, sóng biển dâng trào, thời tiết dị thường gây ra nỗi bất an cho nhân loại, họ không biết lại xảy ra chuyện quái quỷ gì nữa.

Ý thức Trái Đất vừa sinh ra, Dương Đông cảm nhận được nó liền lập tức xuất hiện.

Cô đứng sau lưng Đỗ Lan, không thể tin nổi nhìn khối năng lượng đang khuấy động khí quyển, dấy lên những cơn sóng thần khổng lồ kia.

Trong mắt Dương Đông, cỗ năng lượng này cắm rễ vào Trái Đất, liên kết làm một thể với hành tinh, thậm chí có thể nói đây chính là bản thân Trái Đất.

Đây chính là ý chí tinh cầu sao.

Dương Đông không ngờ Trái Đất thực sự sẽ sinh ra ý thức, cô có thể cảm nhận được ý thức của Trái Đất vô cùng to lớn, thậm chí có thể khuếch tán ra cả Hệ Mặt Trời.

Giờ khắc này, sinh linh trên Trái Đất đều nảy sinh một nỗi sợ hãi trong lòng, bởi vì trong đầu bọn họ đều hiện lên tiếng khóc, tiếng khóc kia dường như muốn khiến bọn họ cảm thấy hổ thẹn mà hối ngộ.

Tuy nhiên cảm giác này đến nhanh mà đi cũng nhanh, ý thức Trái Đất rất nhanh liền an định lại, sau đó bắt đầu không ngừng thăm dò ra bên ngoài Trái Đất.

Cứ như là một đứa trẻ vậy, tràn đầy tò mò với thế giới bên ngoài.

Dương Đông nói.

Đỗ Lan gật đầu, ý thức Trái Đất được hình thành từ việc hấp thu dữ liệu của Trái Đất và những mảnh vỡ ý thức của nhân loại, đối với Trái Đất nó đã đủ hiểu rõ, cho nên nó khẳng định muốn đi tìm hiểu những ngôi sao khác, tìm kiếm đồng loại.

Rất nhanh, ý thức Trái Đất đã chạm đến biên giới năng lực của chính mình, nó không thể tiếp tục vươn xa hơn nữa, cũng chỉ miễn cưỡng bao phủ được Hệ Mặt Trời.

Thế này vẫn chưa đủ, nó còn muốn đi đến những nơi xa hơn.

Ầm ầm, rất nhiều nơi trên Trái Đất xảy ra động đất, bởi vì ý thức Trái Đất đang nghĩ cách di chuyển, muốn rời khỏi sự trói buộc của lực hấp dẫn Mặt Trời, rời khỏi quỹ đạo công chuyển.

Không có động cơ hành tinh, ngươi không thể nào rời đi được đâu.

Đỗ Lan nói.

Động cơ hành tinh.

Ý thức tinh cầu hiển nhiên không biết đó là cái gì: Ta muốn đi vào vũ trụ, ta muốn đi đến nơi xa hơn.

Ý thức Trái Đất vô cùng không an phận.

Sẽ có cách thôi, nhưng không phải hiện tại.

Trước mắt ngươi cứ yên tĩnh lại đã, để dì Dương Đông của ngươi kể chuyện vũ trụ cho mà nghe.

Giao ý thức Trái Đất cho Dương Đông trông nom, Đỗ Lan trực tiếp chuồn mất, hắn còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

La Tiệp, con trai của La Tập, năm nay mười lăm tuổi.

Cậu tịnh không thích cha mình, bởi vì mọi người đều không thích ông ấy, đều nói La Tập là một bạo quân, là một đao phủ, tùy thời có thể phát điên hủy diệt toàn nhân loại.

Dưới sự can nhiễu của dư luận như vậy, La Tiệp cũng không có cảm giác gì với cha ruột.

Cộng thêm việc La Tiệp luôn bị người ta kỳ thị, cho nên cậu lại càng không muốn gặp cha.

Mười lăm tuổi chính là độ tuổi nổi loạn, việc cậu thường làm chính là mạo hiểm trong những cơ sở cũ nát dưới thành phố ngầm, chỉ có ở trong hoàn cảnh yên tĩnh này cậu mới có thể tránh xa ánh mắt khác thường của người đời.

Hôm nay cậu lại đi vào cơ sở cũ thường hay mạo hiểm.

Cơ sở cũ của thành phố ngầm cứ như mê cung vậy, trăm năm mở rộng và tái thiết, những phần bị phế bỏ đã không ai có thể nói rõ là rộng lớn bao nhiêu.

Truyền thuyết về cơ sở cũ có rất nhiều, có người nói từng nhìn thấy khủng long ở đó.

La Tiệp đương nhiên không tin, nhưng lúc này cậu lại không thể không tin, bởi vì cậu thực sự nhìn thấy một con Velociraptor khủng long ăn thịt nhỏ đang đứng cách mình mười mét, nhìn chầm chầm vào mình.

Con khủng long nhỏ cỡ con chó Husky quay người bỏ chạy, La Tiệp lập tức đuổi theo.

Lần truy đuổi này khiến cuộc đời vốn dĩ bình phàm của La Tiệp cũng trở nên ba lơn tráng lệ.

Bởi vì cậu đã xông vào một nền văn minh Khủng Long, một nền văn minh tiên tiến ẩn tàng trong lòng Trái Đất hàng trăm triệu năm qua.

La Tiệp truy tung con khủng long nhỏ thâm nhập xuống lòng đất, tại không gian khổng lồ gần tâm Trái Đất nhìn thấy những tòa cao ốc chọc trời, nhìn thấy vô số ánh chớp của khoa học kỹ thuật.

Chương 1732

Tâm hồn non nớt mười lăm tuổi chịu đả kích to lớn, cậu chưa bao giờ nghĩ tới dưới lòng đất lại có một nền văn minh hoàn toàn khác biệt với nhân loại như vậy, ngay trên Trái Đất, ngay dưới chân nhân loại.

Khủng Long Lịch năm thứ nhất, Tiên tri vĩ đại Địch Ny Toa mang đến lời tiên đoán về sự diệt tuyệt của loài khủng long, đồng thời bảo loài khủng long khai quật không gian ngầm để tránh né thiên thạch.

Khủng Long Lịch năm thứ 100, Tiên tri kể về sự thất bại của văn minh nhân loại trong tương lai, hy vọng khủng long rút ra bài học.

Khủng Long Lịch năm thứ 1500, con tàu vũ trụ đầu tiên mang tên Địch Ny Toa Hào rời khỏi Trái Đất tiến vào vũ trụ.

Khủng Long Lịch năm thứ 3500, loài khủng long rời khỏi Hệ Mặt Trời, đi về phía không gian sâu thẳm.

Khủng Long Lịch năm thứ 8000, Tiên tri Địch Ny Toa trở về, dẫn dắt khủng long đi đến vùng vũ trụ xa xôi hơn, và chạm trán với các nền văn minh tiên tiến.

Khủng long Trái Đất lần đầu tiên giao chiến với văn minh ngoài hành tinh.

Khủng Long Lịch năm thứ 30000, văn minh Khủng Long cắt đứt liên hệ với Trái Đất, để lại không gian cho người Trái Đất, chỉ có một số ít khủng long được Tiên tri Địch Ny Toa tuyển chọn mới ẩn náu sâu dưới lòng đất.

Khủng Long Lịch năm thứ 30000000, khủng long dưới lòng đất dò được tín hiệu sự sống ngoài hành tinh cách 4,22 năm ánh sáng.

Khủng Long Lịch năm thứ 50000000, hạm đội khủng long tại vũ trụ sâu thẳm gặp phải đòn tấn công giảm chiều không gian hàng duy đả kích, tổn thất thảm trọng, lượng lớn khủng long truy tìm dấu vết mở rộng lãnh thổ của tổ tiên, ngược dòng trở về Trái Đất tu dưỡng.

Khủng Long Lịch năm thứ 60000000, văn minh Khủng Long chinh phạt bên ngoài lần nữa chạm trán văn minh Đại Thần của vũ trụ, thuộc địa vũ trụ toàn diệt, lịch sử mở rộng ra bên ngoài của khủng long kết thúc.

Khủng Long Lịch năm thứ 68000000, cũng chính là hiện tại, văn minh Khủng Long đã đạt đến xã hội hoàn mỹ không cần ngoại vật, nắm giữ khoa học kỹ thuật cấp Đại Thần, nhưng không còn giao lưu với thế giới bên ngoài, chỉ lẳng lặng chờ đợi Tiên tri Địch Ny Toa trở về.

Đến lúc đó văn minh Khủng Long sẽ đạt thành đại viên mãn, kết thúc một lần luân hồi văn minh dài đằng đẵng sáu mươi tám triệu năm này.

Thực ra lịch sử tiến hóa của khủng long vượt xa con số sáu mươi tám triệu năm, chỉ là Khủng Long Lịch không ghi chép lịch sử mấy trăm triệu năm lâu đời hơn, mà chỉ tính từ năm đầu tiên Địch Ny Toa xuất hiện.

Có sáu mươi tám triệu năm, loài khủng long đều tiến hóa thành văn minh cấp Thần.

Nếu văn minh nhân loại không được như ý thì làm sao bây giờ.

Vậy thì dùng máy thời gian quay về quá khứ dẫn dắt văn minh Khủng Long.

Đây chính là nguyên nhân Địch Ny Toa mất tích, cô ấy đã quay về thời đại khủng long, trở thành Tiên tri của loài khủng long.

Ở thời đại đó Trái Đất rất an toàn, cho nên khủng long an tâm phát triển, cuối cùng phát triển thành nền văn minh thần tích mà cả nhân loại và người Tam Thể đều không dám tưởng tượng.

La Tiệp là con người bình thường đầu tiên xông vào văn minh Khủng Long, cậu giống như Alice rơi vào hang thỏ, tiến vào tiên cảnh.

Văn minh Khủng Long đã nắm giữ rất nhiều kỹ thuật mà trong mắt nhân loại là không thể tin nổi.

Tuy khủng long vẫn mang hình dáng khủng long, nhưng họ lại có thể mở miệng nói chuyện, còn có thể tiến hành các loại thao tác không tưởng.

La Tiệp sợ mình sẽ bị đám khủng long này ăn thịt, nhưng hiện tại khủng long rất văn minh, cũng không ăn thịt người, bởi vì họ đã tìm được những thứ ngon hơn từ vũ trụ mang về.

Đối với loài khủng long mà nói, nhân loại chỉ là người hàng xóm xa lạ mà thân cận, là hậu bối đến Trái Đất sau này, là đồng tộc của Tiên tri Địch Ny Toa.

La Tiệp trốn đi, nhưng làm sao trốn được khứu giác của khủng long chứ.

Có điều họ không làm hại La Tiệp, ngược lại còn rất nhiệt tình mời La Tiệp đến tham quan Khủng Việt Nam Độ Thành phố Khủng Long.

Chỉ là bị một lượng lớn khủng long răng nhọn móng sắc bao vây, La Tiệp một chút cũng không nhẹ nhõm, cậu thật sự sợ bị cắn, răng khủng long chỉ cần một cú là có thể cắn đứt đôi người cậu.

Khủng long quan sát nhân loại ở cự ly gần, cũng tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Cuối cùng, một con rồng lãnh đạo tên là Kiện đã chiêu đãi La Tiệp, dẫn cậu đi tham quan.

La Tiệp phát hiện khủng long ở đây tuy khoác lớp da đáng sợ, nhưng lại đều rất hòa thiện, nên cũng dần dần dũng cảm lên, hỏi rất nhiều vấn đề.

Cậu thực sự có rất nhiều, rất nhiều câu hỏi, từ lịch sử văn minh Khủng Long, đến việc tại sao họ lại trốn dưới lòng đất.

Sự tò mò suýt nữa thì giết chết La Tiệp vì tò mò.

Đối mặt với nhiều câu hỏi như vậy, Kiện quyết định đưa La Tiệp đến Viện bảo tàng văn minh Khủng Long, giới thiệu đàng hoàng một chút về văn minh Khủng Long để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của khách nhân.

Bước vào viện bảo tàng toàn bằng kim loại, đầu tiên La Tiệp nhìn thấy chính là một hàng tượng điêu khắc khủng long, nhưng ở phía trước nhất lại là tượng điêu khắc một người phụ nữ.

Những bức tượng này nhìn từ xa đều vô cùng hùng vĩ, dường như không thể nào nhét vừa vào viện bảo tàng.

Nhưng đi đến gần lại phát hiện những bức tượng này hóa ra rất nhỏ, hoàn toàn tương phản với thường thức gần to xa nhỏ, những bức tượng này là xa to gần nhỏ.

Kiện nói với La Tiệp: Đây là kỹ thuật không gian vi hạt, có thể đảo lộn không gian.

Dùng lời mà các cậu có thể lý giải, thì chính là tạo ảnh qua lỗ nhỏ không gian.

La Tiệp không hiểu những kỹ thuật cao siêu này, cậu chỉ cảm thấy tượng người phụ nữ kia rất quen mắt.

Địch Ny Toa tuy vẫn có rất nhiều người tín ngưỡng, nhưng càng nhiều người hơn đã chấp nhận hiện thực, đó là họ đã vĩnh viễn mất đi Địch Ny Toa.

Thế hệ trẻ như La Tiệp đã không còn nhìn thấy cảnh tượng đâu đâu cũng treo nụ cười của Địch Ny Toa nữa, cậu có thể đã từng thấy chân dung Địch Ny Toa trong sách giáo khoa lịch sử, nhưng nhất thời cũng không thể lập tức liên hệ với bức tượng trước mắt.

Đây là Thời Gian Hiền Giả, cũng giống như cậu, là một con người.

Nhưng người lại có thể xuyên việt thời gian, trước khi thiên thạch va vào Trái Đất, người đã nhắc nhở tổ tiên chúng tôi, và giúp đỡ khủng long xây dựng thành phố ngầm để tránh né thiên thạch.

Từ năm Khủng Long thứ nhất, văn minh Khủng Long đã chuyển xuống lòng đất.

Tiếp theo sáu mươi tám triệu năm, bất kể khủng long chúng tôi ở nơi nào trong vũ trụ, thì mục tiêu cuối cùng vẫn là hy vọng có thể tìm được Hiền giả Địch Ny Toa.

Đó là Địch Ny Toa, là Nữ thần mỉm cười Địch Ny Toa.

La Tiệp nhớ ra rồi, người phụ nữ này ở thế giới loài người cũng là nhân vật không tầm thường, cô ấy lại có thể xuyên việt thời gian, trở thành Tiên tri của văn minh Khủng Long.

Nhưng mà không đúng, các ông đã biết cô ấy là con người, lại vì sao phải đi vào vũ trụ tìm cô ấy.

Nhân loại ở ngay trên Trái Đất, khủng long chỉ cần ở Trái Đất tự nhiên có thể đợi được Địch Ny Toa, hơn nữa hẳn là đã đợi được rồi mới đúng.

Chẳng lẽ các ông không biết mấy năm trước Địch Ny Toa đã qua đời rồi sao.

La Tiệp nói.

Kiện cười: Nhân loại các cậu còn quá trẻ, tịnh không lý giải được Tiên tri đã siêu thoát khỏi sự trói buộc của thời gian và không gian.

Quý cô Địch Ny Toa mà các cậu biết không phải là Tiên tri của văn minh Khủng Long chúng tôi.

Tiên tri của chúng tôi vẫn chưa trở về, người vẫn còn đang tìm kiếm đáp án chung cực của vũ trụ trong dòng sông thời gian vô hạn rộng lớn.

La Tiệp không hiểu, chẳng phải đều là Địch Ny Toa sao.

Có gì khác nhau.

Thực ra ý là Địch Ny Toa trước kia vẫn chưa xuyên việt thời không, mãi cho đến khoảng thời gian cô ấy mất tích, cô ấy mới là Tiên tri chân chính.

Khủng long muốn tìm chính là vị Tiên tri xuyên việt thời không kia, chứ không phải Địch Ny Toa trước khi xuyên không.

La Tiệp nghe xong cảm thấy việc này chắc là để tránh nghịch lý ông nội, nếu văn minh Khủng Long tìm được Địch Ny Toa sớm hơn, thì Địch Ny Toa rất có thể sẽ không xuyên việt thời không, mà không xuyên việt thời không thì văn minh Khủng Long đã sớm diệt tuyệt rồi.

Mà khủng long diệt tuyệt, thì sẽ không có khủng long ảnh hưởng đến Địch Ny Toa, Địch Ny Toa vẫn sẽ xuyên việt thời gian dẫn dắt khủng long.

Tóm lại thứ này rất phiền phức, không thể làm bừa.

Khủng long không tìm Địch Ny Toa sớm cũng là tránh được rất nhiều rắc rối.

Những con khủng long đứng sau lưng Địch Ny Toa đều không phải cùng một chủng loại, nhưng mỗi một con đều là anh hùng của một thời đại, họ đã mang lại sự tiến bộ dài lâu cho văn minh Khủng Long.

Văn minh Khủng Long kiệt xuất hơn người Tam Thể, nhưng khi La Tiệp nhìn thấy hạm đội thực dân của văn minh Khủng Long tiến hành chiến tranh vũ trụ kéo dài hàng ngàn năm với văn minh ngoài hành tinh ở vũ trụ thâm không, cậu đã hoàn toàn không biết nên nói gì nữa.

Lợi hại quá.

Đối mặt với sự ngưỡng mộ của con người, Kiện lại rất bình thản: Đây không phải là lợi hại, chỉ là phương hướng tất nhiên của một nền văn minh phát triển mà thôi.

Tuy nhiên cuối cùng chứng minh rằng chiếm cứ nhiều tài nguyên hơn vĩnh viễn không sánh bằng nắm giữ nhiều chân lý hơn.

Cho nên văn minh Khủng Long chúng tôi sau nhiều lần chinh phạt bên ngoài thất bại đã lựa chọn quay về nguyên điểm chân lý, tư khảo lời dạy của Tiên tri.

Nhưng vũ trụ này là Hắc Ám Sâm Lâm Khu Rừng Đen mà.

Phụ thân của La Tiệp chính là người phát hiện ra Hắc Ám Sâm Lâm, hiện tại nhân loại tin tưởng sâu sắc vào lý luận này: Cho dù chúng ta không gây chuyện, chỉ cần bị phát hiện vẫn sẽ bị người ngoài hành tinh tiên phát chế nhân.

Chương 1733

Chúng ta vĩnh viễn không biết người phát hiện ra chúng ta sẽ cường đại đến mức nào.

Lý luận này ở vũ trụ vật chất xác thực thông dụng, văn minh Khủng Long chúng tôi cũng từng một độ tin tưởng hiện tượng phổ biến Hắc Ám Sâm Lâm này, nhưng nó tịnh không phải là chân lý.

Cũng giống như chúng ta đều phải ăn cơm, và thực đơn cùng sở thích của mỗi chủng tộc là khác nhau.

Cả hai điểm này đều được coi là chân lý.

Nhưng việc chúng ta đều phải ăn cơm là chân lý không thể thay đổi, còn thực đơn và sở thích mỗi chủng tộc khác nhau lại là có thể thay đổi, có thể thống nhất, chân lý này có thể bị sức mạnh nữu chuyển.

Chân lý có chân lý thật Chân Đế và cũng có chân lý giả Giả Đế.

La Tiệp nghe mà mộng bức, chân lý còn có thật giả.

Đương nhiên có, trong Phật giáo gọi hai thứ này là Chân Đế và Tục Đế trên Giả Đế.

Lý luận Hắc Ám Sâm Lâm chính là chân lý giả, là có thể thông qua ngoại lực nữu chuyển, tịnh không phải là không thể nghịch chuyển.

Văn minh Khủng Long cho rằng chân lý thật là sự tồn tại tuyệt đối không thể nghịch chuyển trong vũ trụ, mà chân lý giả tuy phổ biến tồn tại nhưng có thể bị thay đổi: Tiên tri vĩ đại từng nói, tất cả sinh linh sinh tồn trong vũ trụ cuối cùng đều sẽ quy về một thể hoàn mỹ, sinh mệnh đều sẽ xu hướng đồng hóa.

Lý luận Hắc Ám Sâm Lâm chỉ là cơ chế tự phòng ngự được sinh ra của các nền văn minh, bởi vì sợ hãi văn minh của chính mình bị đồng hóa nên bắt buộc phải duy trì sự cường thế của bản thân văn minh, từ đó tất nhiên sẽ đi lên con đường tiêu diệt các văn minh khác.

Văn minh Khủng Long chúng tôi cũng phải trải qua hàng chục triệu năm mới thực sự lý giải được lời của Tiên tri.

Sinh tồn là Chân Đế, tự ngã phòng ngự là Giả Đế.

Bởi vì thủ đoạn tự ngã phòng ngự là có thể thay đổi, tịnh không phải là bất biến.

Vũ trụ này có rất nhiều văn minh cấp Thần, đều đã dần dần ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Họ hy vọng có thể thay đổi hiện trạng Hắc Ám Sâm Lâm, tránh cho vũ trụ sớm đi vào con đường diệt vong.

Chỉ là có quá nhiều văn minh bị chân lý giả mê hoặc, không nhìn thấy chân lý thật.

Điểm này vô cùng đáng tiếc, bởi vì không đợi đến trước thềm vũ trụ hủy diệt, đại bộ phận văn minh đều sẽ không nghĩ đến việc bảo vệ vũ trụ mới chính là bảo vệ bản thân văn minh, điều này cũng giống như việc bảo vệ môi trường Trái Đất chính là bảo vệ bản thân nhân loại vậy.

Hắc Ám Sâm Lâm thôi sinh vô số chiến tranh, mà các loại vũ khí trong chiến tranh khi phá hủy kẻ địch cũng đang gia tốc sự sụp đổ của vũ trụ.

Văn minh Khủng Long đối với việc này biểu hiện ra sự lo âu sâu sắc.

La Tiệp nghe mà ngây người, ý tứ này là trong vũ trụ, những văn minh có lịch sử lâu đời và thực lực cường đại như văn minh Khủng Long còn có rất nhiều rất nhiều.

Nghe mà thấy rợn người, nhân loại ngay cả người Tam Thể còn đánh không lại, càng đừng nói đối mặt với văn minh cấp Thần.

Trong viện bảo tàng văn minh Khủng Long có rất nhiều thứ khiến La Tiệp kinh ngạc, rất nhiều kỹ thuật cậu căn bản không thể lý giải.

Cậu nhìn thấy thời kỳ mở rộng kịch liệt nhất của văn minh Khủng Long, hạm đội khổng lồ che khuất cả hệ thống hằng tinh, chiến hạm lớn nhất còn khổng lồ hơn cả sao Mộc.

Những hạm thuyền khổng lồ này lại rơi vào cạm bẫy Nhị Hướng Bạc, cuối cùng cả hạm đội chỉ có thể bỏ xe giữ tướng, thông qua tự bạo kích phát sóng thần trường hấp dẫn để làm chậm tốc độ Nhị Hướng Bạc, tạo cơ hội đột phá cho số ít hạm thuyền.

Số ít phi thuyền lợi dụng phi thuyền tốc độ ánh sáng bay qua khe hở của Nhị Hướng Bạc, cuối cùng không thể không quay về Trái Đất tu dưỡng.

Đây là đại thất bại đầu tiên mà văn minh Khủng Long trải qua, địa điểm chiến tranh tại Chí Hắc Chi Địa Vùng Đất Đen Nhất, đó là địa điểm sơ khai của vụ nổ Big Bang.

Chúng tôi vì tìm kiếm Tiên tri, đã đi đến nơi sâu nhất của vũ trụ, tìm được điểm khởi đầu của Big Bang.

Nơi đó là một mảnh tối tăm, tất cả các ngôi sao đều đã chết, cho nên bị chúng tôi gọi là Chí Hắc Chi Địa, mà cuộc chiến tranh này cũng được gọi là Chí Hắc Chi Chiến.

Khởi nhân là do lúc chúng tôi du hành đã bị kẻ địch phát hiện, bọn họ thiết lập cạm bẫy từ trước.

Tại Chí Hắc Chi Địa, ngay cả năng lượng bức xạ vũ trụ cũng đã tiêu hao hầu như không còn, đó là một vùng đất chết.

La Tiệp khó có thể tưởng tượng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, càng khó tưởng tượng hơn là văn minh Khủng Long cường thịnh lại thua trận chiến đó, cuối cùng chỉ có số ít khủng long bắt buộc phải quay về Trái Đất.

Chí Hắc Chi Chiến đã chứng minh vũ trụ là thâm sâu khó lường.

Mà việc quay về Trái Đất lại là một trang lịch sử ba lơn tráng lệ, được loài khủng long gọi là Hồi Quy Vận Động, đi đến trung tâm vũ trụ hao phí vô số thời gian, đường về nhà cũng đằng đẵng như vậy.

Văn minh Khủng Long vì về nhà truy tìm dấu chân tổ tiên, từng chút một tìm lại những tín điều đã bị lãng quên của văn minh Khủng Long, cuối cùng mới rốt cuộc trở về được Trái Đất.

Khi đó Trái Đất đã qua kỷ Băng Hà, động vật có vú đang bồng bột phát triển.

Sau khi hợp lưu với văn minh Khủng Long dưới lòng đất, không bao lâu sau loài khủng long lại một lần nữa bước vào vũ trụ, lần này còn thiết lập rất nhiều thuộc địa.

Kiện nói: Khi đó tổ tiên của chúng tôi vẫn chưa thực sự lý giải chân lý, y nguyên khát vọng nhiều tài nguyên hơn, trong quá trình này bọn họ cuối cùng lại một lần nữa gặp phải văn minh cấp Thần.

Đại chiến kéo dài hơn một ngàn năm, văn minh Khủng Long liên tiếp bại lui, thuộc địa từng cái một bị hủy diệt, chiến tranh hủy diệt vô số tinh cầu.

Cuối cùng các tổ tiên vì bảo vệ Trái Đất, không thể không hy sinh thuộc địa lớn nhất đương thời, khiến kẻ địch của họ ngộ nhận đó chính là nơi phát tích của khủng long, là mẫu tinh của khủng long.

Ba tỷ khủng long dùng cái chết của chính mình để đảm bảo văn minh cấp Thần sẽ không phát hiện ra Trái Đất.

Chiến dịch này được gọi là Thiên Niên Chi Chiến, lại một lần nữa kết thúc với thất bại của chúng tôi.

Cuối cùng chúng tôi cũng không bao giờ đi ra vũ trụ khai thác nữa, mà chuyên tâm nghiên cứu tri thức và lý luận Tiên tri để lại cho chúng tôi, cuối cùng chúng tôi cũng trở thành văn minh cấp Thần.

La Tiệp đã không biết nói gì cho phải, cuối cùng cậu chỉ có thể ngây ngốc hỏi: Văn minh được phân cấp như thế nào, cái gì mới là văn minh Đại Thần.

Đây là một vấn đề rất phức tạp, phải tham khảo các hạng mục dữ liệu tổng hợp, nhưng tiêu chuẩn tham khảo chủ yếu nhất chính là nguồn năng lượng và tỷ lệ chuyển hóa năng lượng.

Kiện tận lực giới thiệu đơn giản: Nhân loại các cậu còn rất trẻ nên thuộc về văn minh cấp Một, tỷ lệ chuyển hóa năng lượng không thể làm được một trăm phần trăm.

Văn minh cấp Hai có thể biến tỷ lệ chuyển hóa năng lượng thành một trăm phần trăm, người Tam Thể miễn cưỡng tính là văn minh cấp Hai.

Văn minh cấp Ba có nguồn năng lượng không còn cục hạn ở vật chất và phản vật chất, Trùng Tộc có thể tính là văn minh cấp Ba.

Văn minh cấp Bốn có tỷ lệ lợi dụng năng lượng sẽ đạt tới một ngàn phần ngàn 1000%, là ngưỡng cửa của văn minh Đại Thần.

Tỷ lệ lợi dụng một ngàn phần ngàn, đó chẳng phải là đột phá định luật bảo toàn năng lượng sao.

La Tiệp kinh kêu lên, chuyện này quá điên đảo rồi.

Hơn nữa người Khủng Long tuy thân ở dưới lòng đất, nhưng cũng quá hiểu rõ chuyện trên mặt đất, ngay cả Trùng Tộc cũng biết.

Đây chỉ là một cách nói không chính xác, thực ra chuẩn xác mà nói là lợi dụng năng lượng như lăn cầu tuyết.

Ví dụ nhân loại các cậu kích nổ một quả bom hạt nhân thì chính là uy lực của một quả bom hạt nhân, nhưng cấp Đại Thần lại có thể khiến một quả bom hạt nhân khuếch đại uy lực lên gấp ngàn lần, chính là dùng biện pháp lăn cầu tuyết, càng lăn càng lớn, tiến hành phản ứng dây chuyền trong không gian.

Văn minh Đại Thần chỉ là kích nổ bom hạt nhân, uy lực gấp một ngàn lần sẽ do chính vũ trụ thêm vào.

Kiện nói: Phá hoại là đơn giản nhất, khó khăn nhất là lúc sáng tạo, làm thế nào để vũ trụ giúp đỡ chúng ta nâng cao hiệu suất lên một ngàn lần.

Như vậy sẽ tương đương với tỷ lệ lợi dụng đạt tới một ngàn phần ngàn.

Thực ra năng lượng vẫn bảo toàn, nhưng văn minh cấp Thần lại có thể nhẹ nhàng lợi dụng bản thân vũ trụ để khuếch đại thành quả lên một ngàn lần.

La Tiệp hoàn toàn không thể tưởng tượng, cậu chỉ ngây ngốc nhìn Kiện, nỗ lực tự não bổ.

Cũng may cậu là con trai của La Tập, kế thừa trí tuệ của phụ thân, cậu phát hiện thực ra có thể đổi một góc độ khác để nói, cũng tức là cá thể của văn minh Đại Thần có thể lấy một địch ngàn, năng lực của một người tương đương với năng lực của một ngàn người.

Đây mới là văn minh Đại Thần cấp nhập môn, vậy văn minh Đại Thần thời kỳ toàn thịnh có phải một người là có thể thay thế hàng tỷ người.

Một công nhân có thể hoàn thành công việc của hàng tỷ người, một nông dân có thể nuôi sống một nền văn minh, một chiến sĩ có thể so được với hàng tỷ quân đội, một bác sĩ có thể chữa cho hàng tỷ bệnh nhân, thậm chí một người chính là một nền văn minh.

La Tiệp nghĩ đến một từ Cận hồ vu đạo Gần như là Đạo.

Khủng long đã là văn minh Đại Thần, cũng tức là Kiện trước mắt đây cũng là một tồn tại có thể đơn phương đấu lại toàn nhân loại.

Cũng may văn minh Khủng Long là do Địch Ny Toa khai sáng, nếu không sâu trong lòng Trái Đất có một văn minh cấp Thần như vậy, chỉ sợ nhân loại căn bản không có cơ hội đứng vững trên mặt đất.

La Tiệp thật sâu bái phục: Không ngờ tại Trái Đất lại có một nền văn minh cấp Thần, nhưng vì sao các ông lại phải luôn đợi Địch Ny Toa.

Khoa học kỹ thuật của các ông hiện tại đã siêu việt cô ấy rồi chứ.

Chẳng lẽ các ông vẫn chưa chế tạo ra cỗ máy thời gian.

Thực ra La Tiệp rất hoài nghi Địch Ny Toa có thật sự chế tạo được cỗ máy thời gian hay không, bởi vì Địch Ny Toa nói thế nào cũng là con người, có xuất sắc nữa cũng phải theo Luật Cơ Bản chứ.

Đúng vậy, chúng tôi vẫn chưa thể chế tạo cỗ máy thời gian.

Trong vũ trụ này tốc độ ánh sáng là sẽ không thay đổi, cho nên chúng tôi cũng rất kinh ngạc về năng lực của Tiên tri.

Không thể vượt qua tốc độ ánh sáng, thì sẽ không thể đảo ngược thời gian, tự nhiên cũng không có cỗ máy thời gian.

Tồn tại khiến cả văn minh Đại Thần cũng không thể lý giải, đó thực sự sẽ là con người sao.

La Tiệp dù sao cũng đã sững sờ rồi, nhưng cậu đột nhiên nghĩ đến trong lịch sử nhân loại cũng từng sùng bái một vị Hiền giả, chính là Dương Đông.

Bởi vì nhân loại cũng không thể lý giải Dương Đông, cho nên mới thần thánh hóa cô ấy, để cô ấy trở thành Hiền giả cao cao tại thượng.

Hiện tại xem ra mạnh như văn minh Đại Thần cũng không phải toàn tri toàn năng, vẫn sẽ bị phiền não bởi một số thứ không thể giải thích, cũng dùng phương thức nguyên thủy để thần thánh hóa.

Xem ra một số đặc điểm của văn minh sẽ không vì sự thay đổi của khoa học kỹ thuật mà thay đổi.

Chúng tôi tin rằng Tiên tri vẫn sẽ trở về, khiến văn minh chúng tôi viên mãn.

Viên mãn thế nào.

Điểm này Kiện cũng không biết, chỉ có đợi đến khi Tiên tri trở về mới có thể rõ ràng viên mãn là gì.

La Tiệp cũng không khỏi tư khảo, theo cậu thấy văn minh Khủng Long hiện tại đã rất viên mãn, cậu tìm không ra văn minh Khủng Long còn chỗ nào cần viên mãn nữa.

Hiện tại cả Khủng Việt Nam Độ chính là Utopia, chính là Vườn Địa Đàng, chính là Đào Nguyên Hương.

Chương 1734

Xã hội như vậy đối với nhân loại mà nói đã là hoàn mỹ rồi, cũng không biết văn minh Khủng Long còn có gì không hài lòng.

Thực ra đây chính là ý thức hệ, tộc Khủng Long từ sáu mươi tám triệu năm trước đã luôn mong mỏi lời hứa của Tiên tri, cho nên bất kể phát triển đến tình trạng gì thì lời hứa này vẫn luôn ở trong lòng.

Thậm chí có thể họ đã đạt đến sự viên mãn mà Tiên tri hứa hẹn năm xưa, nhưng lời hứa này vẫn sẽ không biến mất mà khắc sâu vào trong gen của mỗi một cá thể khủng long.

Nhưng phàm là một thành viên của văn minh Khủng Long, đều sẽ khắc ghi lời hứa này, đối với họ đây là chuyện đương nhiên.

Tại bảo tàng văn minh Khủng Long, La Tiệp phát hiện một hiện tượng rất kỳ quái, đó là tất cả mọi thứ dường như đều không thể động đậy, đều bị cố định lao lao tại một vị trí.

Kiện nói với cậu đây là kỹ thuật điêu khắc không gian: Cũng giống như nền văn minh nguyên thủy điêu khắc văn tự lên vách đá, chúng tôi tuyên khắc lịch sử của chúng tôi vào trong không gian.

Hết thảy những gì cậu nhìn thấy đều là triển lãm phẩm bị khảm vào không gian, không thể di động cũng không thể phá hoại.

Đối với nhân loại, tất cả của văn minh Khủng Long đều thần kỳ như vậy.

Đi trong viện bảo tàng, cứ như đi khắp nửa cái vũ trụ, tràn ngập vạn thiên điều thần kỳ.

Sự phát triển và biến hóa của văn minh Khủng Long thật huy hoàng tráng lệ.

Trong phần ghi chép cuối cùng của hành trình bảo tàng, loài khủng long quay về Trái Đất, chuyên tâm nghiên cứu khoa học và triết học.

Viện bảo tàng ghi lại quá trình phát triển bình ổn tường hòa này.

Không có sự ba lơn tráng lệ của việc khai thác vũ trụ, cũng không có sự kích ngang thảm liệt của chiến tranh tinh cấp, cứ như một bình rượu cổ càng để lâu càng thuần.

Tuy nhiên điều này không đại biểu văn minh Khủng Long thực sự hoàn toàn phong bế.

Trong viện bảo tàng có một số thứ chứng minh văn minh Khủng Long trong thời đại nghiên cứu triết học cũng không quên giao lưu với các văn minh Đại Thần khác, chỉ là những giao lưu này đều rất ẩn bí, giống như sự bái phỏng riêng tư cá nhân hơn.

Sáu trăm năm trước, nhân loại các cậu còn đang ở thời kỳ Cách mạng công nghiệp, cũng là thời gian gần nhất một cá thể văn minh Đại Thần nhận lời mời của chúng tôi đến bái phỏng Trái Đất.

Ông ấy tự đặt cho mình một cái tên Trái Đất là Lý Bạch.

Kiện nói.

Lý Bạch.

Chẳng lẽ là đại thi nhân Lý Bạch.

La Tiệp đột nhiên cảm giác thụ sủng nhược kinh, một thành viên văn minh Đại Thần như vậy lại tự đặt cho mình tên của một thi nhân thời Đường.

Là đồng bào nhân loại của Lý Bạch, La Tiệp thực sự rất vinh hạnh.

Đúng vậy, ông ấy vô cùng mê luyến thi ca nhân loại, và cho rằng trong thi ca ẩn chứa vũ trụ thứ hai.

Nói rồi Kiện chỉ vào thứ đối phương để lại: Đây chính là Thi Vân mà ông ấy để lại Trái Đất.

Đây đã là một trong mấy kiện tàng vật cuối cùng của bảo tàng, La Tiệp nhìn thấy chỉ là một đoàn ánh sáng bán thấu minh, tịnh không biết Thi Vân này rốt cuộc là thứ gì.

Tại đây, bao hàm tất cả chữ Hán mà văn minh các cậu đã có trước kia cũng như sẽ xuất hiện sau này.

Đại Thần Lý Bạch đem những văn tự hạo như yên hải này tiến hành bài liệt tổ hợp vô tự, cũng giống như nhân loại các cậu phát hiện số Pi vậy, Thi Vân này chính là số Pi của chữ Hán, vô hạn không tuần hoàn.

La Tiệp rốt cuộc là con trai của La Tập, cậu lập tức nghĩ đến việc trong số Pi bao hàm mật mã của tất cả các con số trên thế giới, vậy trong Thi Vân có phải bao hàm tất cả thi từ ca phú và văn chương mà chữ Hán có thể sáng tác ra hay không.

Cậu ngây ngốc nhìn Thi Vân, cảm thán không hổ là văn minh Đại Thần, ngay cả làm thơ cũng khoa trương như vậy, dùng phương thức cùng tận chữ Hán để sáng tác ra tất cả những từ chương hoa mỹ của quá khứ và tương lai.

Tài hoa văn học duy nhất mà nhân loại có thể gỡ lại một bàn trước mặt người Tam Thể, ở trước mặt văn minh Đại Thần cũng là không chịu nổi một kích.

La Tiệp ngây ngốc nhìn chằm chằm Thi Vân, sau đó hỏi: Tôi có thể xem thử không.

Cậu muốn xem thử thành quả của văn minh Đại Thần.

Nhưng Kiện lại rất tiếc nuối nói cho cậu biết, Thi Vân chẳng qua chỉ là một thất bại phẩm của Đại Thần Lý Bạch: Tuy ông ấy dùng biện pháp cùng tận chữ Hán để sáng tác tất cả thi từ ca phú, nhưng cho dù là văn minh Đại Thần cũng không có đủ năng lực giám thưởng, để có thể chọn lựa ra toàn bộ những bài thơ ưu tú.

Nghe được kết quả này, trong đầu La Tiệp chỉ có một câu Văn chương bản thiên thành, diệu thủ ngẫu đắc chi Văn chương vốn do trời làm ra, người tài tình cờ mà có được, cái Thi Vân này chẳng phải là văn chương thiên thành sao.

Nhưng nếu không có diệu thủ tay khéo trên người tài, cũng không thể từ trong biển văn chương mênh mông này chọn ra tác phẩm có thể làm cảm động lòng người nhất.

Nói cho cùng văn học cũng được, nghệ thuật cũng được, đều quyết định bởi sự lựa chọn của Sự phân kỳ tín ngưỡng và Sự phân kỳ thái độ của cá nhân, không phải khoa học không phải vật lý, không có một sự bình đoạn khách quan nào.

Đại Thần Lý Bạch cũng không thể lựa chọn ra tác phẩm khiến tất cả mọi người đều sinh lòng hướng về, cho nên cuối cùng ông ấy để lại Thi Vân, rồi rời đi.

Kiện biểu thị Đại Thần Lý Bạch là một người ngoài hành tinh không tồi, bọn họ cùng nhau thảo luận rất nhiều vấn đề về vũ trụ và tương lai.

Lý Bạch cũng ủng hộ phán đoán của văn minh Khủng Long về tương lai, đó là cứu vớt vũ trụ chính là tương đương với cứu vớt văn minh.

Lúc này La Tiệp đã đứng ở tận cùng của viện bảo tàng, đại khái hiểu rõ lịch sử sáu mươi tám triệu năm của văn minh Khủng Long, cậu nhịn không được có một ý niệm, đó là muốn hỏi xem văn minh Khủng Long có cái nhìn thế nào về nhân loại và người Tam Thể.

Kiện liếc mắt liền nhìn thấu tâm tư của La Tiệp, đây cũng là hiện tượng phổ biến của các văn minh trẻ tuổi, chính là vô cùng hy vọng nhận được sự tán đồng.

Bởi vì văn minh trẻ tuổi tịnh không biết phát hiện phát triển của mình đúng hay sai, nếu có sự tán đồng, thì chứng minh phương hướng phát triển là chính xác, đây tự nhiên là sự cổ vũ vô cùng tốt.

Cậu có phải muốn biết văn minh Khủng Long chúng tôi đánh giá thế nào về nhân loại các cậu và người Tam Thể.

Không sai, tôi muốn biết.

La Tiệp nói.

Mỗi cá thể đều có cái nhìn khác nhau, nhưng nếu cậu muốn biết cái nhìn của quan phương, thì để tôi dẫn cậu đến Nghị viện Khủng Long, tôi nghĩ Nghị viện sẽ cho cậu một câu trả lời hài lòng.

Kiện chỉ là con khủng long bình thường, quan điểm của ông ấy cũng chỉ là quan điểm cá nhân, nhưng quan điểm của Nghị viện sẽ là quan điểm chính thức của văn minh Khủng Long, nhất định sẽ khiến La Tiệp hài lòng hơn.

Từ viện bảo tàng đi ra, bước vào cổng truyền tống trực tiếp đến sảnh lớn Nghị viện.

Đây là kỹ thuật truyền tống lượng tử vướng víu, cũng là một trong ba phương thức di chuyển cự ly xa phổ biến nhất trong vũ trụ.

Thông qua khống chế lượng tử vướng víu có thể khiến một món đồ đồng thời xuất hiện ở hai nơi, lại thông qua quan sát thực hiện phân giải và cố định, hoàn thành truyền tống.

La Tiệp nghĩ đó chính là hai nơi đồng thời xuất hiện Con mèo của Schrödinger, sau đó quan sát, con mèo ở một nơi đã chết, con mèo ở một nơi còn sống.

Kiểu truyền tống này chính là thông qua việc giết chết chính mình cũ, để chính mình mới sống sót.

Đáng sợ, La Tiệp thầm nghĩ như vậy xác thực có thể thực hiện dịch chuyển tức thời toàn vũ trụ, nhưng về mặt tâm lý thì quả thật có chút không chấp nhận nổi.

Tuy nhiên đối với văn minh Khủng Long mà nói, loại kỹ thuật này khả thi lại an toàn.

Vậy còn hai loại phương thức di động kia là gì.

Khúc suất và Lỗ sâu.

Đều là dùng lời mà La Tiệp có thể nghe hiểu để nói.

Khúc suất là chuyển dịch không gian, là lợi dụng tần suất không gian bất đồng, làm được phi thuyền bất động, không gian di động.

Lỗ sâu chính là trực tiếp xuyên thủng không gian, đi đường tắt.

Dù sao đều có thể nhanh chóng đến đích, tốc độ ánh sáng không thể vượt qua, vẫn là có biện pháp khác để văn minh Đại Thần nhanh chóng đi lại trong vũ trụ.

La Tiệp cũng không hiểu lắm, cậu đành phải đi theo Kiện đến sảnh lớn Nghị viện, tại đây cậu gặp được bảy nghị viên được chọn ngẫu nhiên của văn minh Khủng Long.

Mỗi một lần có sự tình phát sinh, Nghị viện đều sẽ từ trong tất cả khủng long ngẫu nhiên chọn ra bảy vị tạo thành Nghị viện, thông qua hình thức này để quyết định phương án.

Bảy thành viên Nghị viện mỗi lần đều không giống nhau, nhưng quyết định của họ đều là quan phương.

Văn minh Khủng Long đã không còn khái niệm chính phủ, có đại sự gì thì cứ tùy tiện chọn bảy người, họ quyết định là được.

Nghị viện ngẫu nhiên để quyết định tương lai một nền văn minh.

Chỉ sợ cũng chỉ có văn minh Đại Thần tuyệt đối lý trí mới có thể làm như vậy.

Nhưng đã là tuyệt đối lý trí, vì sao không để một người quyết định phương án, vì sao phải tìm bảy người.

La Tiệp cũng không hiểu, dù sao người ta là Đại Thần người ta quyết định.

Bảy nghị viên nhìn La Tiệp: Chiến tranh giữa người Tam Thể và nhân loại cuối cùng sẽ lan đến Hệ Mặt Trời, văn minh Khủng Long chúng tôi đã quyết định rời khỏi Hệ Mặt Trời.

La Tiệp vừa nghe liền kinh hãi: Vậy chúng tôi làm sao bây giờ.

Văn minh Khủng Long có thể chạy, nhân loại thì chạy không thoát a.

Đồng thời cậu nghĩ đến chẳng lẽ cha mình thực sự sẽ ấn nút phóng, phá hủy hai nền văn minh sao.

Bởi vì mọi người đều nói La Tập là đao phủ, ngay cả con trai ruột La Tiệp cũng tin, cho rằng cha thực sự sẽ điên, điên cuồng đến mức hủy diệt người Tam Thể và nhân loại.

Khủng long chúng tôi có thể cung cấp cho các cậu một phương án, chính là rời khỏi Hệ Mặt Trời, mang theo Trái Đất đi lưu lạc.

Văn minh Khủng Long biểu thị chạy trốn mới là quy tắc sinh tồn đệ nhất của vũ trụ, đây là chân tri chước kiến kiến thức đúng đắn sâu sắc mà văn minh Khủng Long sau nhiều lần trải qua tẩy lễ diệt tuyệt đúc kết ra.

Nghị viện Khủng Long biểu thị họ có thể giúp nhân loại mang theo Trái Đất chạy trốn, nhưng điều này hiển nhiên khiến La Tiệp không hiểu nổi: Các ông lợi hại như vậy, chẳng lẽ cũng không thể bảo toàn Trái Đất sao.

Theo cậu thấy, văn minh Khủng Long vươn ngón tay là có thể giúp nhân loại vượt qua cửa ải khó khăn, cần gì phải làm phiền phức như vậy, còn mang theo Trái Đất lưu lạc.

Căn bản không cần thiết.

Nhưng tại sao khủng long lại muốn giúp đỡ nhân loại.

Tiên tri của chúng tôi từng nói sai lầm của nhân loại chính là các cậu luôn tự cho mình là lý trí, nhưng trên thực tế lý trí của các cậu luôn bị ảnh hưởng bởi tín ngưỡng và thái độ.

Nhân loại các cậu cho rằng ruồi bọ và gián là ghê tởm, nhưng các cậu có từng nghĩ tới ý nghĩa tồn tại của chúng trong tự nhiên chưa.

La Tiệp không còn gì để nói, nhân loại xác thực quá lấy mình làm trung tâm, đây là vấn đề lớn nhất của nhân loại.

Chương 1735

Lý trí của nhân loại cũng là xuất phát từ lợi ích của chính mình, nhân loại vĩnh viễn cũng không chấp nhận được ruồi bọ và gián, bởi vì chúng mang lại bệnh tật cho nhân loại, nhân loại cũng không chấp nhận được rắn độc thú dữ, bởi vì chúng từ thời viễn cổ đã là kẻ địch của nhân loại.

Nhưng đối với đại tự nhiên mà nói, tất cả đều là thiện lương, ruồi bọ và gián cũng không ghê tởm.

Đối với rắc rối mà nhân loại gặp phải, văn minh Khủng Long giúp không phải là thiện lương, không giúp cũng không phải là tà ác.

Cho nên câu hỏi của La Tiệp căn bản là không có ý nghĩa, cậu vẫn không nhảy ra khỏi quan niệm thị phi mà nhân loại tự đặt ra cho mình.

Nghe xong lời của khủng long, La Tiệp cũng biết cảnh giới tư tưởng của văn minh Khủng Long hoàn toàn không giống nhân loại.

Họ đưa ra ý kiến đã là xuất phát từ hảo ý đối với nhân loại, đã là nể mặt rồi.

Tuy nhiên La Tiệp vẫn muốn biết làm thế nào mang theo Trái Đất lưu lạc.

Khủng long biểu thị rất đơn giản, chế tạo động cơ hành tinh là được rồi: Lợi dụng động cơ hành tinh từ từ làm ngừng chuyển động tự quay của Trái Đất, sau đó lại vây quanh quỹ đạo Mặt Trời chậm rãi gia tốc rời xa Mặt Trời, cuối cùng men theo tiếp tuyến quỹ đạo rời khỏi Hệ Mặt Trời.

Trong mắt văn minh Khủng Long, việc Trái Đất lưu lạc dễ như trở bàn tay.

La Tiệp thầm nghĩ vậy phải tạo thành tổn hại lớn bao nhiêu chứ, bề mặt Trái Đất chẳng phải toàn bộ lãng phí sao.

Nhân loại chỉ sợ không thể thừa thụ tổn thất lớn như vậy.

Nhưng văn minh Khủng Long bi quan như vậy về chiến tranh giữa nhân loại và người Tam Thể, khẳng định cũng không phải không có lửa làm sao có khói, La Tiệp chỉ cảm thấy tương lai một mảnh đen tối.

Cậu mới mười lăm tuổi, tuy rằng vì nguyên nhân gia đình nên trưởng thành sớm, nhưng gặp phải loại chuyện này cậu vẫn rất khó suy nghĩ.

Cho nên cuối cùng cậu chỉ hỏi khủng long: Các ông muốn đi đâu.

Văn minh Khủng Long nói Trái Đất có thể sẽ bị hủy diệt, họ sẽ rời khỏi Trái Đất, nhưng lại không biết họ muốn đi đâu.

Chúng tôi vẫn ở trong vũ trụ.

Khủng long không trả lời đi đâu, mà nói chính mình vẫn ở đó.

Cuối cùng văn minh Khủng Long đưa cho La Tiệp một ổ cứng lưu trữ, bên trong có kỹ thuật cần thiết cho động cơ hành tinh.

Muốn thúc đẩy Trái Đất cần hàng vạn động cơ hành tinh, với trình độ công nghiệp hiện tại của nhân loại cũng cần trăm năm thời gian để xây dựng.

La Tiệp phải đi rồi, trải nghiệm lần này cứ như là du lịch Đào Hoa Nguyên vậy, mãi cho đến khi cậu rời khỏi quốc độ của văn minh Khủng Long, mới như tỉnh mộng, quay người nhìn lại lại phát hiện đường đã biến mất, hiển nhiên La Tiệp có thể sẽ không bao giờ có cơ hội gặp lại văn minh Khủng Long nữa, cũng không thể thuyết phục người khác tin rằng sâu trong lòng Trái Đất từng tồn tại một nền văn minh.

Bây giờ phải làm sao.

La Tiệp gặp rắc rối, cậu vẫn là một đứa trẻ, không thể nào chạy ra ngoài nói Trái Đất sắp hủy diệt rồi, mọi người mau chế tạo động cơ hành tinh chạy trốn đi, người lớn cũng sẽ không tin đâu.

La Tiệp cứ thế mơ mơ màng màng trở về nhà, dùng máy tính xem xét dữ liệu khủng long đưa cho cậu, bản thiết kế động cơ hành tinh vô cùng chi tiết, văn minh Khủng Long dường như đã sớm chuẩn bị xong rồi, chỉ là mượn cơ hội lần này đưa bản thiết kế động cơ cho nhân loại mà thôi.

La Tiệp không khỏi nghĩ đến vì sao lại là mình.

Chẳng lẽ là vì cha cậu có khả năng hủy diệt Trái Đất, cho nên đứa con trai là cậu phải gánh vác trách nhiệm, đây chính là cha nợ con trả.

Nhưng bất kể thế nào La Tiệp mới mười lăm tuổi, cậu thực sự có chút tay chân luống cuống.

Trái Đất và văn minh Tam Thể tất nhiên sẽ đồng quy vu tận, tương lai như vậy thực sự là khiến người ta không biết nói thế nào.

Kể từ sau chuyện này La Tiệp liền bắt đầu dụng tâm học tập, chuyên tâm lên lớp, đột nhiên biến thành con ngoan trò giỏi, ngay cả mẹ cậu là Trang Nhan cũng giật nảy mình.

Bởi vì La Tiệp đột nhiên cảm thấy trên vai mình có gánh nặng, quả nhiên là cha con, trách nhiệm tâm của La Tiệp cũng là một mạch tương truyền.

Nhân loại và người Tam Thể chung sống mười năm, người Tam Thể biểu hiện vẫn luôn rất tốt, không ít nhân loại cũng bắt đầu nếm thử chấp nhận sự tồn tại của người Tam Thể.

Tâm cảnh giác của nhân loại là một năm không bằng một năm, nhưng sự bất mãn đối với La Tập lại là một năm cao hơn một năm.

Đặt sinh mệnh của mình vào tay người khác, loại chuyện này nghĩ thôi đã thấy đáng sợ, vận mệnh sinh tử của hàng tỷ nhân khẩu hai tinh cầu, La Tập hà đức hà năng mà có được quyền lực như vậy chứ.

Sự nghi ngờ đối với La Tập cũng ngày càng nhiều, nhưng La Tập ngược lại rất vững vàng, hai tai không nghe chuyện ngoài cửa sổ, một lòng chỉ viết sách giết thời gian.

Hắn vốn dĩ từng viết một số tác phẩm thất bại, hiện tại cũng chỉ là ngựa quen đường cũ.

Tự phong bế chính mình trong không gian kín mít, tự ngu tự nhạc.

Tuy rằng chính phủ Trái Đất hy vọng dư luận có thể thu liễm một chút, nếu chọc giận La Tập, để La Tập làm một cú xong hết mọi chuyện thì hỏng bét.

Nhưng rất nhiều người phản đối lại cho rằng chính phủ lo lắng thì chứng minh mình nói là sự thật, La Tập chính là đao phủ, đã là sự thật dựa vào cái gì không cho người ta nói.

Tóm lại não mạch kín của những kẻ phản đối này cũng thật kinh kỳ, người bình thường không lý giải được.

Mấy trăm năm thời gian ngoại trừ khiến người ta coi nhẹ sinh tử ra, thì liệt căn tính của nhân loại thay đổi lại không lớn.

La Tiệp trải qua phen kỳ ngộ văn minh Khủng Long kia xong, trở nên phấn phát hướng thượng, bởi vì cậu rất rõ ràng chính mình hiện tại quá nhỏ bé, cậu phải trở nên giống như cha mình mới có cơ hội mở rộng Kế hoạch Lưu Lạc, cho nên cậu phải đọc sách, phải cầu tiến.

Cứ như vậy trôi qua mười năm, La Tiệp tốt nghiệp đại học với thành tích xuất sắc, bước lên cương vị công tác.

Mà lúc này trên Trái Đất đã có nhiều người Tam Thể hơn, họ và nhân loại chung sống rất vui vẻ, họ đối với các tác phẩm văn học nhân loại sáng tạo không tiếc lời ca ngợi, cho rằng tác phẩm văn học nhân loại là ngôi sao lấp lánh nhất trong vũ trụ, thỏa mãn rất lớn lòng hư vinh của nhân loại.

Cừu hận giữa nhân loại và người Tam Thể dường như đã không quan trọng nữa, cũng không ai nhắc lại chuyện Giọt Nước hủy diệt cả hạm đội hai mươi năm trước.

Tiếng hô hào thay đổi Chấp Kiếm Nhân trong nhân loại ngược lại ngày càng cao, Chấp Kiếm Nhân mới chiếu theo quy định pháp luật liên quan sẽ do bỏ phiếu tuyển cử quyết định, mọi người hy vọng lựa chọn một người ôn hòa hơn.

Đáng tiếc mọi người dường như đều quên mất ý nghĩa của Người cầm kiếm, chính là uy hiếp, người ôn hòa làm sao trở thành uy hiếp.

Họ dường như chưa từng cân nhắc qua điểm này.

Cùng lúc đó thiên văn học cũng có phát hiện trọng đại, đó là nhân loại phát hiện trong vũ trụ có một hành tinh tương tự với Trái Đất, điều này đại biểu nếu nhân loại gặp rắc rối, thì có thể chạy đến hành tinh kia.

Tin tốt cứ cái này nối tiếp cái kia, nhân loại dường như lại trở về niên đại tươi đẹp, một bên hưởng thụ sự cung duy nịnh nọt của người Tam Thể, một bên hưởng thụ sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật, quẳng tất cả phiền não ra sau đầu.

Người cầm kiếm nguy hiểm dường như trở thành gánh nặng lớn nhất để nhân loại hưởng thụ nhân sinh.

Chính trong hoàn cảnh như vậy, La Tiệp cuối cùng từ từ công khai một số lý niệm của cậu, hé lộ một góc băng sơn của kế hoạch lưu lạc để thảo luận trên mạng.

Đầu tiên chính là công bố toàn trình của kế hoạch, đó là rời khỏi Hệ Mặt Trời đi đến quỹ đạo của hành tinh tương tự Trái Đất kia, không dùng phi thuyền, mà là di chuyển cả Trái Đất.

Đương nhiên loại kế hoạch nghìn lẻ một đêm này trong mắt mọi người cũng chẳng qua là ảo tưởng vô vị của đám sinh viên khối tự nhiên, nhưng La Tiệp lại phát hiện có một cư dân mạng tên là Cái Á lại vô cùng hứng thú với kế hoạch này.

Hai người kết bạn với nhau, nhiều lần thảo luận tính khả thi của kế hoạch lưu lạc trên mạng.

Đối với vị tri kỷ này, La Tiệp cũng cho biết không ít chi tiết, hai người tuy chưa từng gặp mặt nhưng lại coi nhau là tri kỷ, cuối cùng có một ngày Cái Á đề nghị họ có thể gặp mặt một lần.

La Tiệp cũng rất cao hứng, bởi vì vị Cái Á này là người hiếm hoi có thể khiến cậu rộng mở cõi lòng trò chuyện, cậu lập tức đồng ý.

Ngồi tàu điện ngầm huyền phù đệm từ đi đến khu thương mại ở trung tâm thành phố, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy người Tam Thể nhàn nhã đi qua.

Đến Trái Đất, thoát khỏi sự uy hiếp có thể nổ tung bất cứ lúc nào của hằng tinh Tam Thể, người Tam Thể cũng trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Nơi La Tiệp cư trú là thành phố ngầm lớn nhất Châu Á, có hai mươi triệu dân, vô cùng phát triển.

Hôm nay cuối cùng cũng sắp gặp được người bạn trên mạng luôn ủng hộ kế hoạch Lưu Lạc Địa Cầu, La Tiệp rất kích động.

Bởi vì kể từ sau khi du lịch văn minh Khủng Long năm mười lăm tuổi, đã mười năm trôi qua, cậu đã hai mươi lăm tuổi.

Trong mười năm này cậu nhiều lần trở lại chỗ lối vào, nhưng đều không tìm được cách quay lại Khủng Việt Nam Độ, những bí mật này chứa trong lòng, cậu thực sự cần có một đối tượng để trút bầu tâm sự.

Đứng ở nơi hẹn, La Tiệp nhìn quanh bốn phía, cuối cùng một bóng người yểu điệu thon dài xuất hiện, chiếc váy liền áo màu trắng khiến cô đặc biệt nổi bật.

La Tiệp lấy điện thoại ra, gửi một tin nhắn, cô gái mặc váy trắng kia cũng cúi đầu xem điện thoại.

Hoàn toàn có thể xác định, La Tiệp đi tới: Xin chào, xin hỏi cô là Cái Á phải không.

Là tôi, anh là Hải Tặc Vương La Tiệp.

Cô gái ngũ quan đoan chính, trang điểm nhẹ.

Chương 1736

Tim La Tiệp đập nhanh hơn, cậu rung động, không ngờ bạn trên mạng lại là một cô gái xinh đẹp như vậy.

Hai người nhận nhau xong liền tìm một chỗ nói chuyện về kế hoạch lưu lạc.

Cái Á hiển nhiên là đã suy nghĩ vô cùng nghiêm túc về tính khả thi của kế hoạch này, thậm chí còn làm mô hình toán học để luận chứng, trình độ nghiêm túc của cô khiến La Tiệp vô cùng kinh ngạc.

Đối phương chân thành như vậy, La Tiệp cũng rốt cuộc có thể mở rộng cửa lòng nói về kỳ ngộ của chính mình.

Cái Á nghe xong, cũng không hoài nghi: Cho nên chúng ta nên nỗ lực để Chính phủ Thống nhất thông qua kế hoạch này.

Tri kỷ a, La Tiệp coi như đã gặp được một người tri tâm có thể sướng sở dục ngôn nói thoải mái rồi, Cái Á quả thực chính là tri kỷ mà ông trời đưa đến trước mặt cậu.

Nhưng muốn thực hiện kế hoạch khẳng định cần toàn nhân loại nỗ lực.

Chuyện này không dễ, hiện tại mọi người đều cảm thấy mình có thể chung sống hòa thuận với người Tam Thể, căn bản sẽ không đồng ý loại kế hoạch cần phải hy sinh trọng đại này.

Trừ phi mọi người tin rằng người Tam Thể và nhân loại cuối cùng sẽ đồng quy vu tận, chỉ có bỏ trốn mới là lối thoát duy nhất.

Nhưng nhìn tình trạng hiện tại của nhân loại, khẳng định sẽ không bỏ chạy.

Làm thế nào để nhân loại chấp nhận bỏ chạy mới là vấn đề lớn nhất, La Tiệp suy nghĩ mười năm cũng không có cách nào.

Cái Á lại đột nhiên nói: Tôi có một người chú, có lẽ chú ấy có cách cũng không chừng.

La Tiệp không tin: Đây là chuyện của toàn nhân loại, cá nhân làm sao có thể can thiệp thay đổi được chứ.

Trong lòng cậu nói ngay cả ông bố Chấp Kiếm Nhân của mình còn không dám nói có thể khiến toàn nhân loại chấp nhận kế hoạch lưu lạc, càng đừng nói chú của cô.

La Tiệp cũng từng nghĩ đến việc để cha ruột La Tập đi gây sự, ví dụ như để La Tập uy hiếp Chính phủ Thống nhất cưỡng chế thông qua kế hoạch lưu lạc.

Nhưng đây cũng chỉ là suy nghĩ lung tung, chưa nói đến La Tập có đồng ý hay không, cho dù ông ấy nguyện ý giúp đỡ, cổ kế ước chừng Chính phủ Thống nhất cũng sẽ không chấp nhận, khả năng lớn hơn là trực tiếp bãi miễn thân phận Chấp Kiếm Nhân của La Tập.

Cho nên vấn đề lớn nhất hiện tại vẫn là làm thế nào thông qua kế hoạch, chứ không phải bản thân kế hoạch.

Bản thân kế hoạch là do văn minh Khủng Long thiết kế, tuyệt đối là vạn vô nhất thất, chỉ là nhân loại tầm nhìn hạn hẹp, sẽ không thông qua.

Chú tôi không phải là người bình thường.

Cái Á lại kiên trì muốn đi thương lượng với chú.

La Tiệp biểu thị cô là người đẹp cô làm chủ, cậu giữ phong độ thân sĩ chấp nhận đề nghị này, nguyện ý cùng người đẹp đi gặp chú của cô: Chú cô sống ở đâu.

Anh đi theo tôi.

Cái Á và La Tập thuê một chiếc xe huyền phù chạy điện chia sẻ, lái thẳng về phía thang máy.

La Tiệp biết họ khẳng định là muốn đi lên mặt đất.

Hiện nay bức xạ trên mặt đất không còn khoa trương như xưa, nhưng vẫn là khu vực lạc hậu.

Xe đi thẳng vào thang máy, sau đó ngồi thang máy đi thẳng lên không gian mặt đất cách đó hơn một cây số.

Sau đó xe huyền phù bay sát mặt đất một mạch tiến về phía trước, đi thẳng vào khu ổ chuột, dừng lại trước một tòa kiến trúc cũ kỹ.

Chú, cháu đến thăm chú đây.

Cái Á dẫn La Tiệp không khách sáo đi vào nhà.

Trong nhà toàn là các loại linh kiện, hiển nhiên đây là một phòng làm việc cải tạo ngầm, chuyên môn cải tạo nghĩa thể cơ thể giả.

Đỗ Lan từ bên trong đi ra: Cháu đến rồi à, thân thể này dùng có quen không.

Cái Á xoay người, váy liền áo cũng bay lên: Cháu rất thích.

La Tiệp lại rất thất vọng, không ngờ thân thể tri kỷ lại là giả.

Nhưng chuyện này ở thời đại này cũng là thấy nhiều không trách, bên trong nghĩa thể xinh đẹp có khả năng là linh hồn một tên béo ú.

Nhưng điều La Tiệp hoài nghi hơn là một thợ cải tạo thì lại có năng lực gì để khiến nhân loại thông qua kế hoạch lưu lạc chứ.

Chú, cháu giới thiệu với chú, người này là La Tiệp.

Cái Á nói.

Đỗ Lan trên dưới đánh giá La Tiệp, quả thực có bóng dáng của La Tập: Là muốn cải tạo gì sao.

Tôi không cải tạo.

La Tiệp biểu thị hàng nguyên bản của mình dùng rất tốt: Cái Á, tôi thấy hay là về thôi.

Nhưng Cái Á lại nhìn Đỗ Lan rất nghiêm túc nói: Chú, chú từng nói đợi thời cơ đến tự nhiên có thể hoàn thành nguyện vọng của cháu, cháu cho rằng thời cơ đến rồi.

Đỗ Lan ra hiệu bọn họ ngồi xuống: Các người nói xem là chuyện gì.

Cái Á biểu thị chính là chuyện lưu lạc đó, để Trái Đất rời khỏi Hệ Mặt Trời, lúc trước Đỗ Lan nói thời cơ chưa đến, hiện tại thời cơ chín muồi rồi.

Hóa ra là chuyện này, cái này đơn giản, chỉ cần phát tín hiệu, lợi dụng lý thuyết Hắc Ám Sâm Lâm tiêu diệt sao Tam Thể trước, sau đó người Trái Đất tự nhiên sẽ bị bại lộ.

Đỗ Lan biểu thị chỉ cần để người Trái Đất biết tận thế sắp đến, đến lúc đó mọi người tự nhiên sẽ chạy.

Muốn bại lộ, kế hoạch lưu lạc sẽ có thể được thông qua.

So easy.

La Tiệp nghe mà sững sờ, vì kế hoạch mà hủy diệt một nền văn minh, đối phương rốt cuộc có biết mình đang nói gì không.

Hơn nữa cha cậu cũng tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Cái Á lại nói: Quả nhiên đến tìm chú là chính xác, vậy làm thế nào mới có thể làm được đây.

Đỗ Lan lấy ra một cái nút bấm, nút bấm màu đỏ như máu: Đây là nút bấm cùng kiểu với Chấp Kiếm Nhân, chỉ cần ấn xuống, các thiết bị phát xạ rải rác trên Trái Đất sẽ gửi tín hiệu đi, muốn thông qua kế hoạch chỉ cần nhẹ nhàng ấn một cái là được.

La Tiệp ngây ngẩn cả người, đây thực sự là điều khiển từ xa mà chỉ có Chấp Kiếm Nhân mới có thể có.

Không thể nào, trạm phát tín hiệu đều là kỹ thuật của người Tam Thể, nhân loại căn bản không thể phỏng chế, trên Trái Đất chỉ có Chấp Kiếm Nhân mới sở hữu nút bấm.

Trên Trái Đất này chưa có kỹ thuật nào mà Đỗ Lan ta không thể mô phỏng.

Nhưng Đỗ Lan biểu thị kỹ thuật của người Tam Thể đều bị hắn ăn thấu rồi.

Đỗ Lan.

Đại não La Tiệp xảy ra bão táp, cái tên này có thể nói là như sấm bên tai, người đàn ông tội đại ác cực nhất trong lịch sử nhân loại, nhà khoa học điên.

Vạn vạn không ngờ tới một gã đáng sợ như vậy lại ngồi trước mặt mình, nếu người này thực sự là Đỗ Lan, La Tiệp cũng không thể không tin cái nút bấm trong tay hắn thực sự là hàng cùng loại với Chấp Kiếm Nhân, là nút bấm có thể hủy diệt hai nền văn minh.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ai có thể ngờ nơi dựa dẫm duy nhất của nhân loại, sự uy hiếp lớn nhất, quyền lực của Chấp Kiếm Nhân lại bị Đỗ Lan trộm lấy.

Chuyện này cứ như nghìn lẻ một đêm vậy, La Tiệp cũng không biết nên suy nghĩ thế nào nữa, hồi lâu sau linh hồn cậu mới trở lại thân thể, cậu biết mình nhất định phải ngăn cản Đỗ Lan mới được, không thể để hắn tứ ý làm bậy.

Dừng tay.

Giọng La Tiệp cũng biến đổi: Không được ấn.

Cái Á kinh ngạc nhìn về phía La Tiệp: Tại sao không được ấn.

Cô ấy là muốn đi lưu lạc, vì mục tiêu này mà hủy diệt sao Tam Thể cũng chẳng tính là vấn đề gì.

La Tiệp nhìn dáng vẻ của Cái Á, cũng không biết nên nói cô ngây thơ, hay là nói cô tà ác: Đó là một nền văn minh, sao có thể tùy tiện hủy diệt như vậy.

Nhân loại và người Tam Thể không phải kẻ thù sao.

Cái Á hỏi.

Cho dù là kẻ thù, cũng không nhất định cứ phải hủy diệt văn minh Tam Thể.

La Tiệp cũng không biết giải thích thế nào, dù sao cậu cũng không thể chấp nhận cách làm thảo suất qua loa trên vội vàng này.

Đỗ Lan đột nhiên lôi ra một chiếc điều khiển từ xa hủy diệt văn minh cùng kiểu với Chấp Kiếm Nhân, La Tiệp thực sự có chút không chịu nổi.

Chỉ cần ấn nút, phát tín hiệu, đến lúc đó tọa độ văn minh Tam Thể sẽ bị phơi bày trong vũ trụ, dưới lý thuyết Hắc Ám Sâm Lâm, các văn minh cao đẳng sẽ tiến hành đả kích đối với văn minh Tam Thể.

Sau đó, Trái Đất vốn có khoảng cách rất gần với tinh cầu Tam Thể cũng tất nhiên bị phơi bày, sau khi tinh cầu Tam Thể bị hủy diệt, tất nhiên nhân loại cũng sẽ đi vào vết xe đổ đó.

Tuy rằng đến lúc đó nhân loại chắc chắn sẽ cân nhắc chuyện chạy trốn, cũng thực sự rất có khả năng đồng ý Kế Hoạch Lưu Lạc, nhưng mà cái giá này có đáng không.

Kế Hoạch Lưu Lạc là để sinh tồn, nếu như ấn nút điều khiển thì chúng ta chính là tự mình nhảy xuống vực thẳm.

La Tiệp nói.

Lưu lạc là để sinh tồn, chứ không phải sinh tồn là để lưu lạc.

Lưu lạc là sự lựa chọn bất đắc dĩ sau khi Chấp Kiếm Nhân ấn nút, chứ không phải nói vì để lưu lạc mà Chấp Kiếm Nhân ấn nút, đây căn bản là đi ngược lại mục đích, là hai khái niệm nam bắc trái ngược nhau.

Lưu lạc không phải là mục đích của chúng ta.

La Tiệp hy vọng chính mình có thể thuyết phục Đỗ Lan.

Cái Á không hiểu: Chẳng lẽ lưu lạc không tốt sao.

Để nhân loại hạ quyết tâm lưu lạc, không có gì là không tốt cả.

Mục đích của cô ta chính là lưu lạc.

Sao lại nói không rõ thế này chứ, La Tiệp rất khổ não: Tóm lại không thể ấn, Kế Hoạch Lưu Lạc là cầu chì bảo hiểm, không phải là mục đích cuối cùng a.

Đỗ Lan nhìn La Tiệp, thong thả ung dung nói: Nhân loại cần bị đẩy một cái mới có thể tiến lên, tôi chỉ cần ấn nút chính là đẩy nhân loại một cái.

Chính là đẩy nhân loại xuống vực thẳm, phía trước căn bản không có đường.

La Tiệp khẩn trương nói.

Nhưng cậu cũng tin rằng hai nền văn minh cuối cùng đều sẽ đồng quy vu tận, sớm một chút hay muộn một chút thì có gì khác biệt đâu.

Đỗ Lan hỏi ngược lại.

La Tiệp câm nín, bởi vì nền văn minh Khủng Long tiên tiến đã dự kiến sự diệt vong của cả hai bên, chỉ là vấn đề sớm hay muộn.

Sớm một chút hay muộn một chút có gì khác biệt đây.

Đối mặt với câu hỏi ngược như vậy, trừ phi thay đổi tương lai mà văn minh Khủng Long đã dự kiến, bằng không vấn đề này vô giải.

La Tiệp á khẩu không trả lời được, hắn ngơ ngác nhìn Đỗ Lan, hồi lâu mới nói: Chẳng lẽ không có cách nào khác sao, anh được xưng là nhà khoa học điên rồ nhất và thông minh nhất, chẳng lẽ lại không nghĩ ra được cách nào khác ư.

Cách này là đơn giản nhất.

Đỗ Lan tỏ vẻ cách thì đương nhiên có rất nhiều, nhưng các cách khác đều không đơn giản bằng việc ấn nút này.

Vậy thì xin anh hãy nói về cách hơi phức tạp một chút đi.

La Tiệp rất hy vọng nhân loại thông qua Kế Hoạch Lưu Lạc, bởi vì đây là bảo hiểm duy nhất.

Thực ra có thể thông qua người Tam Thể để đề xuất kế hoạch này.

Đỗ Lan nói: Lợi dụng tâm lý sùng bái người ngoài hành tinh của nhân loại, do người Tam Thể đề xuất kế hoạch thì có thể thông qua rồi.

Có lý, nhưng mà người Tam Thể lòng mang ý xấu làm sao có thể giúp người Trái Đất chạy trốn.

Đỗ Lan cười: Cậu tưởng người Tam Thể vẫn giống như trước kia sao.

Khi chung sống với nhân loại, bọn họ đã liều mạng học tập thủ đoạn lừa gạt của nhân loại, hiện tại bọn họ cũng đã biết lừa gạt rồi.

Mà bởi vì lừa gạt, sự chia rẽ trong nội bộ người Tam Thể cũng ngày càng nghiêm trọng.

Chương 1737

Tôi quen biết không ít người Tam Thể thuộc phe ly khai, bọn họ ẩn nấp trong cộng đồng Tam Thể nghe theo mệnh lệnh của tôi.

Chỉ là nếu như vậy, người Tam Thể cũng sẽ nắm được kỹ thuật của Kế Hoạch Lưu Lạc, điều này đại biểu bọn họ rất có khả năng mang theo tinh cầu Tam Thể bỏ trốn, cũng đại biểu cho sự uy hiếp của Chấp Kiếm Nhân biến mất.

Cậu thử nghĩ đến hậu quả xem.

Tinh cầu Tam Thể rời khỏi tọa độ, Chấp Kiếm Nhân tự nhiên không còn lực uy hiếp.

Tinh cầu Tam Thể khẳng định sẽ đến chiếm cứ Hệ Mặt Trời gần nhất, lúc đó người Trái Đất không còn lựa chọn nào khác chỉ có thể làm lộ tọa độ Hệ Mặt Trời, đến lúc đó hai nền văn minh sẽ phải cùng nhau lưu lạc.

Người Trái Đất muốn đi đến hệ sao hành tinh giống Trái Đất mới được phát hiện kia, thì người Tam Thể e rằng cũng sẽ chọn trúng hệ sao tương tự, đến lúc đó hai bên vẫn phải đánh nhau.

Nhưng Trái Đất căn bản đánh không lại người Tam Thể, kết cục nhân loại vẫn phải toàn diệt.

Nhân loại thật sự là không thoát khỏi người Tam Thể rồi.

La Tiệp phát hiện nếu để người Tam Thể nắm được Kế Hoạch Lưu Lạc, thì Trái Đất sẽ rơi vào nguy cơ lớn nhất.

Có thể xác định tinh cầu Tam Thể một khi di động, mục tiêu tất nhiên là Hệ Mặt Trời, tất nhiên muốn đuổi nhân loại đi.

Nhân loại tất nhiên không cam lòng, tất nhiên sẽ làm lộ tọa độ Hệ

Mặt Trời.

Hệ Mặt Trời một khi hủy diệt, hệ sao mới tất nhiên trở thành vùng đất tất tranh, cuối cùng Trái Đất khẳng định không phải là đối thủ, chỉ có thể đem hệ sao mới phát hiện kia cũng làm lộ tọa độ, bất kể như thế nào nhân loại đều không chiếm được chỗ tốt.

Chẳng lẽ anh không thể để hai chủng tộc chung sống hòa bình sao.

Kỳ thực nếu hai nền văn minh chung sống hòa bình là kết cục tốt nhất: Hệ Mặt Trời rất lớn, có thể dung chứa được hai nền văn minh.

Vấn đề này lúc trước La Tiệp còn quá nhỏ, không có hỏi văn minh Khủng Long, hôm nay lấy ra hỏi Đỗ Lan.

Sai Nghi Liên Chuỗi Nghi Ngờ đâu phải dễ dàng biến mất như vậy, bằng không Hắc Ám Sâm Lâm lý luận cũng sẽ không trở thành chân lý được thừa nhận phổ biến của văn minh vũ trụ.

Đỗ Lan nói: Cung tên bắn chim, lưới cá bắt cá, bẫy thú bắt thú, cậu có thể phát hiện điều gì không.

La Tiệp tỏ vẻ không hiểu Đỗ Lan muốn biểu đạt điều gì.

Đó chính là tri thức, tri thức sẽ trở thành điều kiện tất nhiên của sự hủy diệt vũ trụ.

Sự phát minh ra cung tên khiến bầu trời không còn là nơi an toàn của loài chim, sự phát minh ra lưới cá khiến sông nước không còn là nơi bảo hộ của loài cá, bẫy thú khiến nanh vuốt của mãnh thú không còn trở thành mối đe dọa.

Sự tiến bộ của tri thức và khoa học kỹ thuật làm cho sự hủy diệt trở nên dễ như trở bàn tay, cũng làm cho nơi nguyên bản an toàn biến thành hiểm địa, thân ở trong vũ trụ không có văn minh nào là an toàn cả.

Người Tam Thể sẽ không tin tưởng nhân loại sở hữu sức mạnh hủy diệt, nhân loại cũng sẽ không tin tưởng người Tam Thể sở hữu sức mạnh hủy diệt, khoa học kỹ thuật càng phát triển thì Sai Nghi Liên lại càng kiên cố không thể phá vỡ.

Nhưng Đỗ Lan vẫn đưa ra cách để cùng tồn tại: Muốn hai bên cùng tồn tại, chỉ có một cách, đó chính là một phương vĩnh viễn từ bỏ sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật.

La Tiệp trầm mặc, cậu không thể không thừa nhận kiến giải của Đỗ Lan rất đáng suy ngẫm, hơn nữa còn vô cùng một châm kiến huyết đánh trúng chỗ hiểm, không sai, chính là tri thức.

Tri thức có thể khiến người ta đạt được mức sống tốt hơn, nhưng cũng làm cho sức mạnh hủy diệt càng thêm cường đại.

Có thể nói từ xưa đến nay, tri thức luôn là con dao hai lưỡi, người tốt dùng tri thức giúp đỡ mọi người sinh hoạt, kẻ xấu dùng tri thức bóc lột ức hiếp bá tánh.

Khuếch đại đến toàn vũ trụ, tri thức chính là mấu chốt của Sai Nghi Liên.

Cũng giống như không ai tin tưởng La Tập vậy, tuy rằng La Tập chưa bao giờ nói ông ấy sẽ thực sự ra tay, nhưng mà Trái Đất và tinh cầu Tam Thể đều sợ hãi, đều mong sao La Tập mau chóng thoái vị.

Đây cũng là Sai Nghi Liên, mà sở dĩ La Tập bình an vô sự, là bởi vì ông ấy thực sự có năng lực hủy diệt hai nền văn minh, điều này đại biểu cho sức mạnh của tri thức.

Tại sao Trái Đất lại bị người Tam Thể bức ép khổ sở, bởi vì Trái Đất từng có thời gian không có đủ vũ khí, đây là tính tất yếu của tri thức đối với văn minh nhược tiểu.

Nhưng mặt trái của tri thức lại khiến mọi người nghi ngờ lẫn nhau, bởi vì nghi ngờ lẫn nhau nên mọi người lại liều mạng thông qua học tập tri thức để đạt được sức mạnh tự vệ, khi có đủ sức mạnh lại càng thêm nghi ngờ kẻ địch đồng dạng cường đại.

Mặt chính và mặt phản của tri thức vừa vặn không ngừng thúc đẩy Sai Nghi Liên phát triển.

Trừ phi vũ trụ này không có tri thức, tất cả các nền văn minh đều duy trì xã hội nguyên thủy, bằng không sự hủy diệt của vũ trụ là kết cục tất nhiên.

La Tiệp trầm mặc, cậu biết nhân loại khẳng định sẽ không từ bỏ khoa học kỹ thuật, bởi vì từ bỏ khoa học kỹ thuật đồng nghĩa với việc nhân loại sẽ vĩnh viễn trở thành nô lệ của người Tam Thể, cho dù sống cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Đương nhiên cũng không loại trừ một bộ phận người cam tâm tình nguyện làm nô lệ, nhưng đó rốt cuộc chỉ là thiểu số.

Đại bộ phận nhân loại khẳng định sẽ không chấp nhận, dù sao nhân loại đã làm vạn vật chi linh trên Trái Đất hai ngàn năm, khẳng định sẽ không từ bỏ khoa học kỹ thuật để an tâm làm nô lệ.

La Tiệp cũng không nguyện ý từ bỏ khoa học kỹ thuật, cậu từng ảo tưởng nhân loại có thể có một ngày trở thành văn minh đại thần giống như văn minh Khủng Long, nếu từ bỏ thì nhân loại cũng chẳng còn tương lai gì nữa.

Con đường nhân loại có thể đi chỉ có tìm đường sống trong tuyệt cảnh, hiện tại La Tiệp ngược lại đã hiểu vì sao Đỗ Lan lại vẻ mặt bình tĩnh nói ấn nút, bởi vì đối với nhân loại và người Tam Thể mà nói, cái giá của việc cùng tồn tại là quá lớn, cả hai nền văn minh đều sẽ không chấp nhận, cho nên ra tay trước chiếm lợi thế cũng rất bình thường.

Nghe một phen thuyết từ của Đỗ Lan, La Tiệp cũng bắt đầu từ từ chấp nhận tư tưởng của hắn.

Thế nào, đã quyết định chưa.

Đỗ Lan tỏ vẻ nếu muốn lưu lạc thì hắn đã đưa ra hai phương án rồi, xem La Tiệp lựa chọn thế nào.

La Tiệp nhìn cái nút trong tay Đỗ Lan, rơi vào trầm tư, cậu đang nghĩ tại sao lại là mình.

Tại sao văn minh Khủng Long lại đưa tư liệu quan trọng như vậy cho mình, chẳng lẽ bọn họ tin tưởng mình có thể đưa ra lựa chọn chính xác sao.

La Tiệp rất mâu thuẫn, rất khổ não.

Kỳ thực chọn cậu ta, chỉ là bởi vì cậu ta là con trai của La Tập, cũng chẳng có lý do nào khác.

Đáng tiếc La Tiệp không biết, áp lực của cậu rất lớn, hiện tại cậu có chút hiểu được phụ thân rồi, gánh vác sự tồn vong của hai nền văn minh, áp lực của phụ thân chắc còn lớn hơn cậu nhiều.

Cái Á tỏ vẻ chuyện này có gì khó đâu, ấn nút, sau đó nhân loại xây dựng Động cơ Hành tinh, cô ta có thể đi ngao du vũ trụ rồi, chuyện rất đơn giản, rốt cuộc có gì mà phải lấn cấn.

Cho tôi thêm một chút thời gian.

La Tiệp sinh ra vào Thời Đại Hoàng Kim, năm tuổi tiến vào đông miên, cũng không trải qua thời đại đen tối nhất của nhân loại.

Sau này khi được đánh thức thì La Tập đã trở thành Chấp Kiếm Nhân rồi, nhân loại lại cố tình lãng quên đoạn lịch sử bi kịch kia.

Cậu luôn sống trong thời đại hòa bình, không có sự sát phạt quyết đoán như vậy.

Đương nhiên có thể, nhưng hãy nhớ kỹ cậu hiện tại hòa bình cũng không phải vì sự ban ơn của vũ trụ, mà là có người giúp cậu chắn gió che mưa ở bên ngoài.

Nhìn rõ hiện thực, cậu mới có thể đưa ra lựa chọn chính xác.

Đỗ Lan tỏ vẻ nếu không có La Tập, nhân loại đã sớm bị người Tam Thể tiêu diệt rồi, cho nên hòa bình hiện tại không phải là hòa bình thực sự, mà là La Tập đã chắn gió che mưa, nhất định phải nhận thức sâu sắc điểm này, mới có thể biết được giữa nhân loại và người Tam Thể không tồn tại ảo tưởng cùng tồn tại theo kiểu dung hòa.

La Tiệp đi rồi, Cái Á rất không vui: Cậu ta do dự cái gì.

Đây chỉ là thiên tính của nhân loại, cậu ta luyến tiếc trật tự cũ nên khó có thể mở ra cục diện mới.

Đỗ Lan hiểu La Tiệp, luyến tiếc quá khứ là bệnh chung của nhân loại.

Rất nhiều sự thật đã chứng minh điểm này, ví dụ như có nhà khoa học từng nghiên cứu những đứa trẻ bị bạo hành gia đình, cho dù bị cha mẹ bạo hành, nhưng đứa trẻ vẫn thể hiện tình cảm tương đương đối với cha mẹ, chứng minh nỗi đau bạo hành còn lâu mới có thể triệt tiêu sự quyến luyến của đứa trẻ đối với cha mẹ.

Mà loại quyến luyến không thể giải thích này còn thể hiện trong các hoàn cảnh khác, ví dụ như chủng tộc bị áp bức sẽ không phản kháng mà vẫn duy hộ thể chế thất bại, vân vân.

đều là bản tính luyến tiếc của nhân loại đang tác quái.

Ngay cả Đỗ Lan cũng từng trải qua giai đoạn này, ví dụ như lúc đầu hắn không dám xuống tay giết chóc, chính là sự quyến luyến đối với tư tưởng đạo đức cũ.

Hắn cũng phải trải qua thời gian rất dài mới trở nên xem nhẹ sinh tử, không phục thì làm.

Vậy tôi phải thuyết phục cậu ta mới được.

Cái Á tỏ vẻ muốn thuyết phục La Tiệp.

La Tiệp sau khi về nhà rất mâu thuẫn, việc hủy diệt văn minh Tam Thể thực sự là chuyện quan trọng, cậu thật không biết mình có nên đưa ra quyết định này hay không.

Cậu không hiểu vì sao Đỗ Lan lại để cậu đưa ra lựa chọn này, trách nhiệm này quá lớn.

La Tiệp hết cách, cuối cùng cầm điện thoại lên, chuẩn bị gọi video với phụ thân.

La Tập rất bất ngờ, đứa con trai này của ông một năm cũng chưa chắc gọi điện một lần, hôm nay sao lại liên lạc rồi.

La Tập nhìn ra con trai rất phiền não: Đã xảy ra chuyện gì sao.

La Tiệp há miệng, cậu nghĩ đến việc phụ thân mình bị giám sát mọi lúc mọi nơi, nếu mình nói ra thì liệu mình có bị giám sát hay không.

Nhưng hiện tại cậu chỉ có thể tìm phụ thân thương lượng, cuối cùng La Tiệp vẫn mở miệng.

Quan hệ của hai cha con vẫn còn sơ viễn, nhưng dù sao cũng là cha con, La Tiệp kể lại toàn bộ sự việc mình gặp phải cho phụ thân, đây là lần đầu tiên cậu giao lưu không chút giữ kẽ với phụ thân.

La Tập yên lặng nghe con trai kể lể, không ngờ con trai lại có nhiều kỳ ngộ như vậy.

Càng không ngờ Đỗ Lan đã trộm được quyền lực của Chấp Kiếm Nhân, ông thầm nghĩ hiện tại người Tam Thể và Chính phủ Hợp nhất e rằng càng thêm kinh hồn táng đảm.

Không sai, những người giám sát La Tập sợ chết khiếp rồi, quyền lực Chấp Kiếm Nhân rơi vào tay kẻ điên, chuyện này chẳng khác nào tuyên án tử hình cho cả hai nền văn minh.

La Tập ngược lại rất bình tĩnh, tuy ông và Đỗ Lan chỉ giao lưu trong thời gian ngắn, nhưng ông lại biết Đỗ Lan giống một người quan sát hơn, nếu cả hai nền văn minh đều hủy diệt, hắn quan sát cái gì.

Cho nên Đỗ Lan sẽ không ấn nút, ngược lại Kế Hoạch Lưu Lạc mà con trai nói có khả năng trở thành mấu chốt phá vỡ quan hệ cân bằng uy hiếp: Con trai, con phải cẩn thận một chút, hiện tại người Tam Thể đã biết Kế Hoạch Lưu Lạc của con, bọn họ nhất định sẽ tìm mọi cách lấy được tư liệu từ chỗ con, con phải nâng cao cảnh giác.

La Tập tuy rằng có thể dùng sức mạnh uy hiếp để bảo vệ tính mạng người nhà, nhưng không loại trừ việc người Tam Thể lừa gạt, dụ dỗ.

Chương 1738

La Tiệp lập tức biết hiện tại mọi tình báo của mình đều đã bị lộ, người Tam Thể khẳng định sẽ có phản ứng, bất quá cậu cũng không sợ, cậu tìm phụ thân thương lượng chính là vì không nỡ xuống tay, nếu người Tam Thể thực sự ép quá đáng, cậu sẽ cho người Tam Thể biết quyết tâm của cậu.

Người Tam Thể quả thực rất sốt ruột, bất quá bọn họ đầu tiên vẫn là đi tìm Đỗ Lan, trước tiên xác định tình báo chính xác hay không, nếu Đỗ Lan thực sự có sức mạnh Chấp Kiếm Nhân, vậy thì xong đời rồi.

Loại người như Đỗ Lan không ra bài theo lẽ thường, đến lúc đó hắn rất có khả năng copy cái nút bấm kia ra vô số bản, người Trái Đất mỗi người một cái cũng có khả năng.

Đến lúc đó người Trái Đất nào không vui liền cùng người Tam Thể đồng quy vu tận.

Loại người như Đỗ Lan tuyệt đối làm được chuyện đó, xã hội Tam Thể hiện tại có vô số vấn đề, Đỗ Lan phải chịu trách nhiệm chủ yếu, đều là do thuật phong bế não bộ của hắn làm loạn xã hội Tam Thể.

Cho nên người Tam Thể trước tiên điều tra Đỗ Lan, còn Chính phủ Hợp nhất thì tìm đến La Tiệp, bọn họ rất hứng thú với văn minh Khủng Long, nếu Trái Đất thực sự có một văn minh đại thần, vậy nói không chừng có thể nể mặt cùng là sinh mệnh Trái Đất mà kéo nhân loại một cái.

La Tiệp được đưa đến cơ quan đặc thù, nhận được sự tiếp đãi quy cách cao.

La Tiệp cảm thấy thật sự có chút buồn cười, trước đây cậu cũng từng tiết lộ những nội dung này nhưng căn bản chẳng có mấy người tin, nhưng lần này trong câu chuyện của cậu có thêm một Đỗ Lan, mọi người thế mà đều coi trọng như vậy.

Quả nhiên chỉ có lý niệm là không được, lý niệm còn cần vũ lực để duy trì.

Đỗ Lan chính là vì biết gây rối nên nhận được sự coi trọng của các phương diện, khiến người ta đau đầu, Đỗ Lan dùng thực lực giúp đỡ La Tiệp bước ra một bước dài.

La Tiệp biết nếu lần này nhân loại có thể thông qua Kế Hoạch Lưu Lạc, thì cậu sẽ không cần phải làm bài trắc nghiệm lựa chọn của Đỗ Lan nữa.

Chỉ cần mượn lực uy hiếp của Đỗ Lan để nhân loại biết Trái Đất tùy thời có thể hủy diệt, thì Kế Hoạch Lưu Lạc sẽ có cơ hội.

Sự uy hiếp của La Tập mang lại hòa bình, sự uy hiếp của Đỗ Lan mang lại nguy cơ.

La Tập còn coi như tương đối có thể để người ta hiểu được, Đỗ Lan thì thật sự không đáng tin, trời mới biết hắn lúc nào thì ấn nút.

Người này chính là bom hẹn giờ, Trái Đất nếu không có phương án dự phòng khác thì sớm muộn gì cũng bị Đỗ Lan hại chết.

Kế Hoạch Lưu Lạc lập tức nhận được sự coi trọng, bất quá khối lượng công trình to lớn thực sự khiến người ta nhìn mà than thở, công trình này tương đương với việc xây dựng một vạn chiếc chiến hạm vũ trụ tiên tiến nhất ngay trên mặt đất, với thực lực công trình hiện tại thực sự là quá mức trầm trọng.

Cho dù có người Tam Thể giúp đỡ, cũng không phải trong thời gian ngắn là có thể hoàn thành, nhân loại có khả năng cần năm mươi năm.

Đối với nhân loại đã quen với hòa bình mà nói, năm mươi năm phấn đấu gian khổ thực sự là vượt quá phạm vi năng lực.

Cho nên những người phản đối kế hoạch nói, nếu La Tiệp và Đỗ Lan đã gặp nhau, thì cứ dựa vào cậu ta làm mồi nhử bắt Đỗ Lan lại chẳng phải đơn giản hơn sao.

Bắt được Đỗ Lan, hết thảy sẽ có thể khôi phục bình thường, Kế Hoạch Lưu Lạc tốn thời gian tốn sức không làm cũng được.

Đã qua hai mươi năm ngày tháng hòa bình, nhân loại lại bắt đầu đọa lạc.

Kế Hoạch Lưu Lạc tuyệt đối là cực hạn của chủ nghĩa đào tẩu, đương nhiên công trình cực lớn, cái giá cực lớn.

Tại sao chủ nghĩa đào tẩu không được hoan nghênh.

Chính là bởi vì không thể tất cả mọi người đều chạy trốn, phi thuyền chỉ có thể để cực ít người thoát khỏi Trái Đất.

Nguyên nhân thứ hai chính là phi thuyền không tìm thấy tinh cầu thích hợp thì cuối cùng cũng chỉ là trở thành rác rưởi vũ trụ.

Chủ nghĩa đào tẩu căn bản không có khả năng bảo toàn nhân loại, cho nên mới luôn không được chấp nhận.

Nhưng hiện tại có người nói mang theo cả Trái Đất cùng chạy, cho dù không có hệ sao thích hợp để dừng chân, hệ sinh thái khổng lồ của Trái Đất cũng có thể duy trì sự sinh tồn của nhân loại trong vài vạn năm.

Đương nhiên cái giá của Kế Hoạch Lưu Lạc cũng rất lớn, mặt đất sẽ không thể ở được nữa, trên mặt đất đại khái còn khoảng một tỷ nhân khẩu sẽ bị vứt bỏ.

Đồng thời vài vạn đài Động cơ Hành tinh thực sự là quy mô to lớn, cần hao phí lượng lớn tài nguyên.

Từ trước đến nay nhân loại trước là Thành phố Ngầm, sau đó lại là chiến hạm vũ trụ, đã tiêu hao quá nhiều tài nguyên có thể khai thác của Trái Đất rồi, nếu lại xây dựng Động cơ Hành tinh, thật không biết Trái Đất còn có thể chống đỡ được hay không.

Cũng may văn minh Khủng Long thực ra đã tính toán vô cùng toàn diện, nguyên liệu chủ yếu của Động cơ Hành tinh đến từ Mặt Trăng, nhân loại phải đào rỗng nửa cái Mặt Trăng là gần như có thể hoàn thành toàn bộ công trình Lưu Lạc Trái Đất rồi.

Đây sẽ là công việc còn to lớn hơn cả việc xây dựng hạm đội vũ trụ, lúc trước chiến hạm vũ trụ cũng chỉ là xây dựng hai ngàn chiếc, Thành phố Ngầm cũng chỉ là hơn ba trăm tòa.

Một đài Động cơ Hành tinh đều tương đương với khối lượng công việc của một chiếc chiến hạm, phải xây dựng ít nhất một vạn đài động cơ cao một vạn mét trên mặt đất.

Tại xích đạo Trái Đất, động cơ chuyển hướng thậm chí phải cao ba vạn mét.

Hiện tại nhân loại và người Tam Thể chung sống rất vui vẻ, người Tam Thể cung cấp kỹ thuật, nhân loại cung cấp câu chuyện văn học, tại sao còn phải tốn thời gian tốn sức chế tạo loại đồ vật này.

Đã trải qua hai mươi năm hòa bình, nhân loại thực sự không muốn rời xa cuộc sống an dật.

Thái độ của phe phản đối vô cùng cứng rắn, tuyệt đối không thể thông qua cái Kế Hoạch Lưu Lạc gì đó.

Không chỉ không thể thông qua, còn phải đem tất cả tư liệu của Kế Hoạch Lưu Lạc hủy diệt.

Bởi vì người có tâm đã nhìn ra Kế Hoạch Lưu Lạc có thể phá vỡ sự cân bằng giữa hai nền văn minh, nhân loại không lưu lạc, người Tam Thể cũng đừng hòng có được tư liệu.

Thái độ của phe phản đối cứng rắn đối với La Tiệp cũng rất mạnh bạo, mới đầu La Tiệp còn ôm hy vọng rất lớn với Chính phủ Hợp nhất, nhưng từ từ cậu phát hiện đại bộ phận quan viên trong chính phủ đều là phe phản đối, bọn họ chỉ muốn tình báo về văn minh Khủng Long, muốn hủy diệt Kế Hoạch Lưu Lạc.

Điều này làm cậu rất lo lắng, nhưng cậu lún sâu vào trong đó căn bản không thể đào thoát.

Thái độ không phối hợp của La Tiệp cũng khiến phe phản đối trở nên mất kiên nhẫn, dần dần thô bạo.

Bên kia người Tam Thể coi như đã tìm được Đỗ Lan, cũng xác định trong tay Đỗ Lan thực sự có nút bấm Chấp Kiếm Nhân.

Người Tam Thể cảm giác được uy hiếp cực lớn, điều này cũng khiến bọn họ càng thêm coi trọng Kế Hoạch Lưu Lạc.

Nếu tinh cầu Tam Thể có thể rời khỏi ba cái mặt trời đáng sợ kia, bọn họ sẽ có thể đoạt lấy Hệ Mặt Trời, đến lúc đó thực dân và lưu lạc song tuyến song hành, người Tam Thể sẽ không còn lo âu.

Cho nên người Tam Thể cũng ngầm để bè lũ dẫn đường tiếp cận La Tiệp, bọn họ điều tra mọi phương diện của La Tiệp, từ tin tức duyệt web trên máy tính, đến học lực bệnh án, rồi đến những trải nghiệm hồi nhỏ của cậu.

Lại tổng hợp sự thật La Tiệp là con trai của La Tập, bọn họ quyết định sử dụng mỹ nhân kế.

Từ dữ liệu lớn của danh mục duyệt web trên máy tính tính toán ra mẫu phụ nữ mà trong lòng La Tiệp thiên ái, từ trong đám dẫn đường tìm ra một mỹ nữ như vậy.

Chuyện trên người La Tập lại một lần nữa tái diễn trên người con trai.

Khác biệt ở chỗ La Tập lúc trước là tự mình miêu tả dung mạo người tình trong mộng, chính phủ Trái Đất tìm kiếm toàn thế giới.

Mà thủ đoạn của người Tam Thể càng thêm cao minh, thông qua dữ liệu lớn duyệt web trực tiếp tính toán ra sở thích của La Tiệp, La Tiệp thích kiểu đại tỷ tỷ thành thục ôn nhu, loại ngực lớn ấy.

Thế là mỹ nữ dẫn đường lên sân khấu, tiếp cận La Tiệp, hy vọng có thể lừa gạt lấy tư liệu của La Tiệp.

Lúc này La Tiệp lập tức trở thành tiêu điểm, phe phản đối của nhân loại muốn hủy diệt tư liệu, mà người Tam Thể muốn có được tư liệu, mà người biết tư liệu ở đâu chỉ có La Tiệp.

Chúng ta vẫn là nên dùng Hệ thống Đạo Mộng Inception đi, mời đại sư Đạo Mộng mạnh nhất, từ trong não nó khai quật bí mật ra.

Đại biểu phe phản đối nói, gã đã không còn kiên nhẫn chơi đồ hàng với La Tiệp nữa.

Bắt được Đỗ Lan, hủy diệt tư liệu, nhân loại sẽ có thể hòa bình.

Tại sao tên La Tiệp này cứ không hiểu một mảnh khổ tâm của bọn họ chứ.

Người Tam Thể đã tìm được Đỗ Lan, nhân loại đã bắt đầu bố trí hành động, trong mắt phe phản đối thì đây là mục tiêu dễ như trở bàn tay là có thể đạt thành.

Còn lại chính là công phá phòng tuyến tâm lý của tên công tử bột La Tiệp này, nếu hắn còn không nói, thì chỉ có thể dùng Hệ thống Đạo Mộng thôi.

Dù sao Hệ thống Đạo Mộng cũng rất an toàn, không phải tra tấn, cũng không phải khảo vấn, là một phương thức sẽ không để La Tiệp chịu đựng đau khổ, cũng sẽ không chọc giận La Tập.

Người Tam Thể vừa nghe liền khẩn trương, lập tức để đám dẫn đường cố lên, hoặc là gia nhập kế hoạch Đạo Mộng, hoặc là lừa gạt lòng tin của La Tiệp, nhất định phải tìm được tư liệu trước phe phản đối.

Bên kia bộ đội trị an đi bắt Đỗ Lan đã xuất phát rồi, hạm đội thái không đã toàn diệt, nhân loại cũng không chuẩn bị đánh giặc với người Tam Thể nữa, cho nên hiện nay nhân loại không có quân đội chính quy, chỉ có bộ đội trị an, chỉ phụ trách vấn đề trị an quy mô nhỏ.

Chương 1739

Người giám sát Đỗ Lan đã xác định Đỗ Lan ở nhà, hiện tại đột phá.

Người ta đã quên mất sự đáng sợ của Đỗ Lan, đủ loại thành tựu của Đỗ Lan đã sớm trở thành truyền thuyết.

Lịch sử trở thành truyền thuyết, truyền thuyết biến thành thần thoại, nhân loại đoản thọ luôn là như thế.

Oanh.

Phá cửa xông vào, bom gây choáng trước tiên làm lòa mắt người trong phòng, sau đó quân trị an tinh nhuệ nối đuôi nhau mà vào.

Không được động.

Tiên hô một tiếng, quân trị an lại phát hiện trong phòng không có người.

Có cửa ngầm, đi vào.

Quân trị an đều mặc bộ khung xương ngoại cốt, sử dụng súng năng lượng blaster tiên tiến nhất, uy phong lẫm lẫm.

Giơ hai tay lên, đặt ở nơi chúng ta nhìn thấy, nhanh.

Rốt cuộc cũng gặp được, bọn họ nhìn thấy Đỗ Lan đưa lưng về phía bọn họ, bọn họ rốt cuộc đã bắt được Đỗ Lan.

Bộ trưởng chỉ huy bên ngoài vô cùng kích động: Đỗ Lan đã là ba ba trong rọ, chúng ta sắp hoàn thành thành tựu mà người trước chưa hoàn thành, tôi sẽ được ghi vào sử sách.

Nhưng gã dường như đã quên, người thực sự được ghi lại trong lịch sử là Đỗ Lan, còn có vô số kẻ vô danh bắt giữ thất bại.

Lúc này trong phòng, mấy binh sĩ đã bao vây Đỗ Lan, nhưng bọn họ lại nghe thấy một trận tiếng ong ong, sau đó liền nhìn thấy thứ gì đó đang di động trên người Đỗ Lan.

Là giáp sinh học, khai hỏa, mau khai hỏa.

Chùm tia năng lượng màu đỏ bắn ra, nhưng đã muộn.

Chỉ thấy Đỗ Lan đã mặc vào một bộ giáp màu xám xanh uyển như có sinh mệnh, trên trán có một cái sừng máy móc cao ngạo.

Chùm tia sáng đánh lên trên giáp, giống như bị sinh vật hấp thu, không nổi lên chút gợn sóng.

Đỗ Lan xoay người, mở ra phần giáp ngực, dưới lớp giáp thế mà lại là mặt kính bóng loáng, bức xạ và nhiệt lượng trong không khí nhanh chóng tập kết.

Mau tránh ra, đây là Pháo Tập Năng Mega Smasher.

Lúc này Đỗ Lan hóa thân thành Cường Thực Trang Giáp Guyver Khải Phổ, tập trung năng lượng trong không gian lại để bắn.

Oanh.

Từ trong ra ngoài, pháo kích cường hãn trực tiếp bắn xuyên kiến trúc, lao thẳng lên bầu trời, một cột sáng bạt địa nhi khởi mọc lên từ mặt đất.

Xảy ra chuyện gì rồi.

Mọi người ngơ ngác nhìn tòa nhà lớn bị dung hóa một nửa, nhìn Đỗ Lan thân mặc giáp sinh học từ từ bay lên từ trong lỗ hổng.

Đây là hệ thống phản trọng lực.

Bọn họ không hiểu vì sao trên bộ giáp nhỏ bé kia của Đỗ Lan lại có nhiều công nghệ đen như vậy.

Đại bác thu thập nhiệt lượng xung quanh, hệ thống phản trọng lực bẻ cong trường lực, lực sát thương output của bộ giáp này hoàn toàn có thể so được với một chiếc chiến hạm rồi.

Còn chờ gì nữa, khai hỏa.

Người chỉ huy lại không quên sứ mệnh, bọn họ có năm mươi binh sĩ vũ trang đầy đủ, mà đối phương chỉ có một người, cho dù giáp của đối phương mạnh hơn khung xương ngoại cốt, nhưng quân trị an chiếm ưu thế số lượng.

Tuy nhiên nếu số lượng có hiệu quả, Đỗ Lan đã sớm bị bắt rồi, cũng không tới lượt quân trị an.

Chỉ thấy Đỗ Lan lơ lửng giữa không trung, sau đó linh kiện bộ phận miệng của bộ giáp phóng xuất ra từng đạo gợn sóng.

Đó là vũ khí sóng hạ âm, một loại vũ khí cấp bậc chiến hạm.

Năm đó tàu Tự Nhiên Tuyển Trạch Natural Selection chạy trốn khỏi tay Giọt Nước Thủy Tích chính là bị vũ khí sóng hạ âm bắn trúng, trong tình huống giữ cho hạm thuyền hoàn chỉnh, toàn bộ thuyền viên bên trong đều bị nổ não mà chết.

Vũ khí sóng hạ âm có thể phóng thích một loại dải tần âm thanh mà tai người không nghe thấy, nhưng lại có thể trực tiếp ảnh hưởng đến hoạt động của não.

Sóng hạ âm phóng thích ba trăm sáu mươi độ, binh sĩ quân trị an toàn bộ thống khổ quỳ rạp xuống, bọn họ hoa mắt chóng mặt mất đi sức chiến đấu, hiển nhiên cường độ sóng âm lần này không đến mức trí mạng.

Quá mạnh, vũ khí đơn binh mà nhân loại và người Tam Thể hợp tác cùng nhau sản xuất đều không sánh bằng bộ giáp của một tên khủng bố, thật sự là quá mạnh.

Quân trị an tinh nhuệ tay không mà về, trơ mắt nhìn Đỗ Lan chạy mất, thực lực của Đỗ Lan không thể không khiến nhân loại ở thời đại này phải đánh giá lại.

Bộ giáp sinh học mà hắn nắm giữ ẩn chứa lượng lớn công nghệ đen, thực sự là khó đối phó.

Đại biểu người Tam Thể trú tại Trái Đất cũng đã xem video chiến đấu của Đỗ Lan, khoa học kỹ thuật của người Tam Thể đã rất tiên tiến nhưng vẫn không thể hiểu được kỹ thuật của Đỗ Lan: Đây không phải kỹ thuật của Trái Đất, đương nhiên cũng không phải kỹ thuật của người Tam Thể.

Đem vũ khí cấp bậc chiến hạm lắp đặt trong giáp đơn binh, xử lý thu nhỏ vũ khí, còn có sự cung cấp năng lượng, rốt cuộc là giải quyết như thế nào đây.

Đại biểu người Tam Thể đang nỗ lực phân tích.

Cho dù người Tam Thể đã thông thạo sử dụng phản vật chất, nhưng kỹ thuật thu nhỏ phản vật chất đối với người Tam Thể mà nói vẫn là một vấn đề khó.

Người Tam Thể tuy rằng đã chế tạo ra động cơ tốc độ ánh sáng, nhưng động cơ tốc độ ánh sáng là lắp đặt trên phi thuyền, căn bản không thể lắp trên bộ giáp.

Khó có thể lý giải, một nhân loại sinh sống trên Trái Đất tại sao có thể có năng lượng lớn như vậy.

Tên Đỗ Lan này từ trước kia vẫn luôn ảnh hưởng đến Trái Đất, sau đó còn ảnh hưởng đến chúng ta, sự tồn tại của hắn thực sự khiến người ta khó hiểu.

Chúng ta từng tiến hành điều tra chi tiết về hắn, nhưng hắn cứ giống như một đường thẳng không có bắt đầu cũng không có kết thúc, nhìn về phía trước không tìm thấy điểm khởi đầu của hắn, nhìn về phía sau cũng không thấy điểm kết thúc của hắn.

Một đám người Trái Đất nghe đại biểu Tam Thể bình luận về Đỗ Lan như vậy, đều cảm thấy không thể tin nổi: Chẳng lẽ Đỗ Lan không phải người sao.

Đại biểu Tam Thể nói: Sự tồn tại của Đỗ Lan khẳng định không phải là nhân loại bình thường, những việc làm của hắn từ trước đến nay đều đã chứng minh điểm này.

Chúng ta có một suy đoán đó là Đỗ Lan rất có khả năng là người sống sót của một nền văn minh đẳng cấp cao nào đó, hắn phi lưu đến Trái Đất, sinh sống với thân phận nhân loại.

Trong số người Tam Thể có một nhóm nhỏ thành lập đoàn thể chuyên môn nghiên cứu Đỗ Lan, đương nhiên những người Tam Thể này đều ôm tinh thần hy sinh vì chủng tộc để nghiên cứu Đỗ Lan.

Bởi vì nghiên cứu quá khứ và thân phận của Đỗ Lan, đồng nghĩa với việc tùy thời có khả năng bị Đỗ Lan ảnh hưởng điên cuồng, tùy thời có khả năng biến thành kẻ điên bị Đỗ Lan khống chế.

Đám người này được gọi là Phong Ẩn Nhân Người Điên Ẩn Dật, bọn họ cách ly với chủ thể người Tam Thể, tự nguyện vì nghiên cứu vấn đề Đỗ Lan mà tự mình lưu đày, bọn họ chỉ sẽ gửi nội dung nghiên cứu ra vào thời gian cố định, thời gian khác bọn họ sẽ không rời khỏi nơi lưu đày.

Bởi vì bọn họ lo lắng chính mình đã bị Đỗ Lan khống chế, tuyệt đối không thể ảnh hưởng đến các tộc nhân bình thường khác.

Hiện tại đại biểu Tam Thể trần thuật với nhân loại chính là kết luận do Phong Ẩn Nhân đưa ra, lý luận này vẫn tương đối lý trí, chỉ nói Đỗ Lan là tàn dư của văn minh công nghệ cao.

Nhưng chẳng phải có Pháp tắc Hắc Ám Sâm Lâm sao.

Nếu hắn thực sự là văn minh công nghệ cao lại phát hiện ra nhân loại chúng ta, vậy hắn nên hủy diệt chúng ta mới đúng, tại sao hắn không làm như vậy.

Tuy rằng việc làm của Đỗ Lan gây ra ảnh hưởng cực lớn cho nhân loại, nhưng nhân loại vẫn chưa bị hủy diệt a.

Điều này không phải vi phạm Pháp tắc Hắc Ám Sâm Lâm sao.

Chẳng lẽ là vì đối phương là di dân cuối cùng, cho nên hắn sẽ không chịu ảnh hưởng.

Vấn đề này đương nhiên người Tam Thể cũng đã thảo luận qua: Hoặc có lẽ vì hắn là cá thể, chứ không phải một nền văn minh.

Lý luận Hắc Ám Sâm Lâm là nhằm vào cả nền văn minh, chứ không phải nhằm vào cá thể.

Đương nhiên người Tam Thể không nói đây chỉ là một suy đoán mà thôi, còn có suy đoán càng thêm khoa trương.

Có người Tam Thể cho rằng Đỗ Lan căn bản không phải sinh mệnh thể, mà là một loại quy tắc, là không thể dùng ngôn ngữ diễn tả, là cao hơn vũ trụ.

Là sự tồn tại vận hành vũ trụ, thay đổi pháp tắc, bởi vì cao hơn vũ trụ nên sẽ không bị bản thân vũ trụ câu thúc, cho nên Đỗ Lan mới không quan tâm cái gì lý luận Hắc Ám Sâm Lâm.

Đương nhiên loại suy luận này quá mức khoa trương, căn bản sẽ không được dòng chính chấp nhận.

Bởi vì cho đến hiện tại trình độ khoa học kỹ thuật mà Đỗ Lan thể hiện ra cũng chưa đến mức độ không chịu sự câu thúc của vũ trụ.

Cho nên vẫn là di dân đẳng cấp cao khiến người ta tin phục hơn.

Nhưng rốt cuộc hắn có mục đích gì.

Hắn nắm giữ kỹ thuật cường đại như vậy, lại muốn làm gì ở Trái Đất.

Quan viên của Chính phủ Hợp nhất nhịn không được hỏi: Văn minh cao cấp bình thường rốt cuộc sống vì cái gì.

Không vì sinh tồn, không vì phồn diễn, không vì truyền bá văn minh sao.

Đến nay việc làm của Đỗ Lan đều là bí ẩn.

Đại biểu Tam Thể nói: Đây cũng là điều chúng tôi không thể lý giải, sinh vật vũ trụ luôn đặt lý trí lên hàng đầu, sinh tồn là nhiệm vụ thứ nhất.

Nhưng Đỗ Lan hoàn toàn đi ngược lại con đường đó, cho nên hắn mới không thể bị lý giải, mới có thể đáng sợ như vậy.

Thảo luận tới thảo luận lui cũng là không làm gì được Đỗ Lan, cho nên cuối cùng vẫn phải đi tìm La Tiệp gây phiền toái.

Đỗ Lan chạy trốn rồi, tư liệu của La Tiệp lại càng thêm quan trọng.

Kế Hoạch Lưu Lạc liên lụy quá rộng, quan hệ đến sự cân bằng vi diệu của hai nền văn minh, cho nên nhất định phải hủy diệt.

Đáng tiếc bọn họ đã muộn, hai người mặc giáp sinh học đột phá trại tạm giam của quân trị an, cướp La Tiệp đi mất.

Chương 1740

La Tiệp giật nảy mình, vạn lần không ngờ mình lại bị đưa đi bằng phương thức này.

Đỗ Lan.

Cái Á.

La Tiệp nhận ra kẻ cướp ngục, đáng tiếc nhận ra cũng không thay đổi được hiện thực, cậu hiện tại đang vi phạm pháp luật của Chính phủ Hợp nhất, cậu sắp trở thành tội phạm truy nã rồi.

Con trai của anh hùng lại trở thành tội phạm, La Tiệp thật không dám tưởng tượng tương lai dư luận sẽ biến thành bộ dạng gì.

Oanh.

Giáp sinh học không gì địch nổi, quân trị an căn bản cản không được.

Trong quá trình chạy trốn bọn họ gặp được một người phụ nữ tên là An Nhã, cô ta không những không báo cảnh sát, ngược lại còn giúp đỡ bọn họ cùng nhau đào thoát.

An Nhã chính là bè lũ dẫn đường của người Tam Thể, cô ta cơ trí đa biến, sau khi gặp tổ ba người cướp ngục liền lập tức đưa ra quyết định, đó chính là giúp đỡ để đạt được sự tín nhiệm, cô ta muốn cùng chạy với La Tiệp.

Trước đó, An Nhã đã tiếp xúc với La Tiệp rất nhiều lần, An Nhã là người tình trong mộng của La Tiệp do người Tam Thể dựa vào dữ liệu lớn duyệt web của La Tiệp tìm tới, La Tiệp có ấn tượng rất tốt với cô ta.

Lần này cô ta lại bất chấp nguy hiểm giúp cậu vượt ngục, La Tiệp càng thêm cảm động, thế là mềm lòng hy vọng Đỗ Lan mang theo An Nhã.

Bởi vì cậu biết sau khi An Nhã giúp cậu, kết cục khẳng định sẽ rất tồi tệ, còn không bằng đi theo cậu cùng làm tội phạm bỏ trốn.

Đỗ Lan tự nhiên sẽ không cự tuyệt, hắn mang theo La Tiệp, Cái Á mang theo An Nhã, bốn người thần cản giết thần phật cản giết phật, một đường đánh ra khỏi Thành phố Ngầm.

Cứ như vậy La Tiệp bị đưa lên mặt đất, đi tới một căn cứ bí mật, trong căn cứ có cả nhân loại cũng có cả người Tam Thể.

Điều này làm La Tiệp vạn lần không ngờ tới, không ngờ trên Trái Đất thế mà lại có một liên minh hai tộc văn minh cùng nỗ lực vì một mục tiêu chung như vậy.

Các người rốt cuộc là ai.

La Tiệp nhìn thấy căn cứ cổ quái này, rốt cuộc nhịn không được nữa.

Đỗ Lan nói: Chào mừng đến với Liên minh Trái Đất và Tam Thể, chúng tôi là một tổ chức hoàn toàn mới liên hợp lại với nhau vượt qua chủng tộc và văn minh.

Trong lòng An Nhã chấn kinh, cô ta thân là bè lũ dẫn đường của người Tam Thể, chính là cho rằng người Tam Thể tiên tiến hơn nhân loại, càng nên đạt được quyền ưu tiên, vạn lần không ngờ trong số người Tam Thể thế mà lại có người đồng lõa với người Trái Đất, đây chính là tình báo quan trọng.

An Nhã biết mình lần này đặt cược đúng rồi, cô ta hiện tại tiềm nhập cái liên minh quỷ quái gì đó, là có thể lấy được càng nhiều tình báo.

Các người rốt cuộc muốn làm gì.

La Tiệp cũng rất chấn kinh, cậu không hiểu mục đích của Đỗ Lan.

Mục đích cuối cùng của chúng tôi là lật đổ Chính phủ Hợp nhất Trái Đất và lật đổ thể chế hiện có của người Tam Thể, nói đơn giản thì chúng tôi đều là phe tạo phản, tạo phản thì không phân dân tộc không phân tuổi tác không phân giới tính không phân văn minh, chỉ cần trong lòng muốn tạo phản thì hoan nghênh gia nhập liên minh của chúng tôi.

La Tiệp hiểu rồi, hóa ra đây là một cái liên minh tạo phản.

Người Tam Thể và người Trái Đất cùng nhau tạo phản.

La Tiệp hoàn toàn không thể lý giải, bất quá căn cứ này xác thực tồn tại, xác thực có người của hai nền văn minh hợp tác.

Hai vị không cần khách khí, tùy ý một chút, mỗi người ở đây đều rất dễ gần.

Đỗ Lan nói.

An Nhã lặng lẽ quan sát Đỗ Lan, phát hiện bộ giáp sinh học trên người hắn có thể biến thành một khối đa diện thể to bằng bàn tay, đặt tinh xảo ở một bên.

Đây là cơ hội tốt, An Nhã thầm nghĩ lúc mình bỏ trốn có thể trộm một bộ áo giáp sinh học.

Mà La Tiệp có chút bất an, không biết làm sao cho phải: Hiện tại tôi thành tội phạm truy nã rồi, Kế Hoạch Lưu Lạc cũng khẳng định không có khả năng thành công.

Cậu có chút ủ rũ, muốn làm chút chuyện thật sự quá khó khăn, cậu cảm thấy mình thật sự không bằng phụ thân.

Càng trải nghiệm nhiều, La Tiệp càng có thể hiểu được sự gian nan của La Tập.

Kỳ thực vẫn còn cơ hội, đó chính là đoàn kết người mặt đất lật đổ sự thống trị của Thành phố Ngầm, đến lúc đó người mặt đất có thể tiến hành Kế Hoạch Lưu Lạc.

Đỗ Lan tỏ vẻ ai không đồng ý thì lật đổ người đó.

Nhưng La Tiệp lại cảm thấy Đỗ Lan thật sự là thiên phương dạ đàm nói chuyện viển vông, dân tị nạn trên mặt đất trình độ gì hắn chẳng lẽ không biết sao, làm sao có thể lật đổ Thành phố Ngầm.

Hơn nữa thông qua bạo lực tạo phản để thực hiện mục đích, bản thân đã không thể chấp nhận.

Nhân loại hiện tại đã thảm như vậy rồi, phát động chiến tranh đối với ai cũng không có chỗ tốt: Nếu thật sự phát động chiến tranh, nhân loại khẳng định tổn thương thảm trọng, đến lúc đó lại làm sao có thực lực xây dựng Động cơ Hành tinh đây.

Căn cứ tư liệu, Động cơ Hành tinh cần tập hợp sức mạnh toàn nhân loại tiến hành nỗ lực xây dựng trong nửa thế kỷ mới có khả năng thành công, mỗi một nhân loại đều nên hiến ra sức mạnh.

Đỗ Lan nói: Thằng nhóc cậu thật đúng là càng ngày càng giống La Tập, đầy đầu đều là toàn nhân loại, một chút thú vị cũng không có.

Không cân nhắc toàn nhân loại, thì cân nhắc cái gì.

La Tiệp thật sự là không hiểu mạch não của Đỗ Lan, loại chuyện này rõ ràng là trọng trung chi trọng, sao lại không thú vị rồi.

An Nhã thích thời nói: Tôi ủng hộ La Tiệp, tôi cũng không cho rằng khai chiến sẽ có kết quả tốt.

Tôi nghĩ Kế Hoạch Lưu Lạc muốn thành công, thì cần để mọi người đều ngồi vào bàn đàm phán hiệp thương.

Lúc này thanh viện đến từ em gái thật sự quá quan trọng, La Tiệp càng có hảo cảm với An Nhã.

Đáng tiếc điều này là không thể, cho dù là người Tam Thể chúng tôi cũng sẽ không nguyện ý nhân loại các người đoàn kết.

Một người Tam Thể gầy gò đi tới: Chào các bạn, hy vọng đừng để ý tôi chen ngang, tôi tên là Cát Đạt, là một kỹ sư.

Xin chào.

La Tiệp vẫn là lần đầu tiên đối mặt với người Tam Thể ở cự ly gần như vậy, tuy rằng xã hội nhân loại đã có không ít người Tam Thể, nhưng La Tập tịnh không có bạn bè người ngoài hành tinh, đây vẫn là lần đầu tiên cậu nói chuyện với người ngoài hành tinh, bắt tay với người ngoài hành tinh.

Cát Đạt cũng nhìn ra La Tiệp nghi hoặc, giải thích: Các bạn nhất định rất muốn biết chúng tôi làm sao đi tới Trái Đất, không phải như các bạn tưởng tượng đâu, chúng tôi không phải vượt biên tới, cũng không phải ngồi phi thuyền tới, chuẩn xác mà nói tôi trước mặt các bạn chỉ là một con rối, bản thể của tôi vẫn còn ở tinh cầu Tam Thể.

Lợi dụng kỹ thuật tức thời của Trí Tử Sophon, chúng tôi khai phát hệ thống Con rối, có thể tại tinh cầu Tam Thể thông qua sóng não đồng bộ thao túng con rối ở xa tận Trái Đất.

Cũng giống như điện ảnh Avatar vậy, người Trái Đất có thể dùng máy móc đặc thù khống chế thể xác người Avatar nhân bản.

Bộ Hệ thống Con rối này cũng giống như vậy, chỉ là khoảng cách khống chế càng thêm xa xôi, hoành khóa 4,22 năm ánh sáng.

La Tiệp biết đây là điều khiển từ xa, thật sự là không thể tin nổi.

Bất quá cậu rất nhanh liền nghĩ đến: Vậy người Trái Đất chúng tôi có thể khống chế ngược lại con rối trên tinh cầu Tam Thể không.

Cát Đạt mỉm cười nói: Bạn rất thông minh.

Đương nhiên có thể, chỉ cần có con rối thích hợp, nhân loại các bạn cũng có thể đi xem phong cảnh tinh cầu Tam Thể của chúng tôi.

Từ trước đến nay nhân loại đều thiếu khả năng chủ động tìm hiểu tinh cầu Tam Thể, tất cả những gì nhân loại biết đều là do người Tam Thể thể hiện cho nhân loại.

Ngược lại người Tam Thể đối với Trái Đất và nhân loại lại hiểu rõ như lòng bàn tay, tình báo hoàn toàn không cân xứng.

Hiện tại nhân loại hô hào chung sống hòa bình với người Tam Thể, lại không biết tinh cầu Tam Thể đang tuyên truyền nhẫn nhục phụ trọng.

Nhưng nếu hệ thống con rối có thể sử dụng, như vậy nhân loại sẽ có kênh chủ động thu hoạch tình báo Tam Thể.

Sẽ có thể biết được suy nghĩ chân chính trong nội tâm người Tam Thể, điều này tuyệt đối có thể khiến nhân loại nắm giữ ưu thế.

Điều cậu nghĩ đến, chúng tôi đều đang làm.

Đỗ Lan nói: Cho nên chúng tôi mới hiểu rõ người Tam Thể chân chính, cũng biết khả năng hai bên cùng tồn tại là cực kỳ bé nhỏ.

Nhưng liên minh tạo phản này của chúng tôi lại không muốn từ bỏ cơ hội, cho dù có mong manh nữa cũng phải nỗ lực đi sáng tạo hy vọng.

La Tiệp và An Nhã hai người thầm nghĩ nói như vậy thì liên minh tạo phản vẫn là người tốt rồi.

Nhưng nhìn nụ cười của Đỗ Lan, nhìn thế nào cũng cảm giác có loại cảm giác sởn tóc gáy, cũng không biết là do bọn họ chịu ảnh hưởng của tuyên truyền tiêu cực sinh ra thành kiến, hay là ảo giác.

Tóm lại nụ cười của Đỗ Lan không những không thể an ủi người khác, ngược lại làm người ta sợ hãi.

Sự hài hòa quỷ dị này cũng khiến người ta bất an, La Tiệp luôn cảm giác nhân loại mình gặp cũng được mà người Tam Thể cũng được đều đang ẩn giấu cái gì đó, mục tiêu của bọn họ tuyệt đối không có cao thượng như đã tuyên truyền, mình nhất định phải cẩn thận.

La Tiệp tạm thời ở lại, thời gian này cậu và người Tam Thể Cát Đạt vẫn luôn giao lưu.

Cát Đạt cho rằng nhân loại quá giỏi lãng quên: Nhân loại các bạn thiếu sự kiên trì, vào trăm năm trước, nhân loại các bạn rõ ràng đã nắm giữ kỹ thuật lưu trữ ký ức, nhưng trăm năm sau lại có lượng lớn nhân loại phản đối loại kỹ thuật này, cho rằng lưu trữ ký ức không thể xưng là sự kéo dài của sinh mệnh, cho rằng ký ức điện tử hóa không có giá trị, còn xảy ra một loạt xung đột vũ trang, điều đáng tiếc nhất chính là tám mươi năm trước phe phản đối cực đoan đã tấn công máy chủ linh hồn thời đó, hủy diệt máy chủ lưu trữ hàng trăm triệu phần ký ức trong vài thập niên, đồng thời trực tiếp dẫn đến việc sau này nhân loại các bạn không còn tiếp tục nghiên cứu phát triển kỹ thuật lưu trữ ký ức nữa.

La Tiệp cũng biết, sự kiện này được xưng là bạo động tồi tệ nhất sau Thời kỳ Hắc Ám.

Thời kỳ Hắc Ám là chỉ cuộc nội chiến hạt nhân của nhân loại, dân số nhân loại giảm mạnh một nửa, mà Sự kiện máy chủ linh hồn hủy diệt máy chủ lưu trữ ký ức của hàng trăm triệu người, tính chất cũng chẳng khác chiến tranh là bao.

Đến sau này về cơ bản muốn lưu trữ ký ức đã là không thể, đương nhiên ngoại trừ giai cấp đặc quyền.

Kỳ thực nguyên nhân chủ yếu của cuộc bạo động này cũng là vì sau khi sao chép ký ức dẫn đến giai cấp cố hóa nghiêm trọng, lúc đó nhân loại trải qua nội chiến, đang toàn lực phát triển khoa học kỹ thuật và kinh tế, nhưng rất nhiều người phát hiện mặc kệ mình nỗ lực thế nào, những giai cấp đặc quyền kia lại có thể đem ký ức trữ tồn lại để duy trì bất tử.

Đây là kỹ thuật do Địch Ny Toa khai phát, xã hội lúc đó các giới triển khai thảo luận kịch liệt, phe ủng hộ và phe phản đối hầu như mỗi ngày đều triển khai môi súng lưỡi kiếm trên các phương tiện truyền thông lớn.

Nhưng vào thời kỳ kỹ thuật ngày càng thành thục, trên mạng xã hội lại xuất hiện lượng lớn ngôn luận chế tạo khủng hoảng.

Cái gì mà người giàu vĩnh viễn bất tử, bình dân vĩnh thế làm nô lệ các loại.

Điều này xúc động nội tâm của bình dân, thế là ngày càng nhiều phe phản đối thêm dầu vào lửa, cuối cùng phe cấp tiến ủ thành tai nạn.

Từ đó về sau kỹ thuật lưu trữ ký ức không còn phát triển nữa, trong mắt người Tam Thể điều này là rất đáng tiếc, bởi vì đây là cơ hội duy nhất nhân loại đi trước kỹ thuật của người Tam Thể một lần.

Đem ký ức thống nhất lại, phi nhân cách hóa, nhân loại các bạn rất có khả năng sẽ trở thành một linh hồn thể thống nhất mà to lớn, đáng tiếc cuối cùng công bại thùy thành.

Đối với sự suy bại của một loại công nghệ tiên tiến, Cát Đạt biểu hiện ra sự tiếc nuối rất mãnh liệt.

Nhưng La Tiệp lại biết đánh giá lịch sử về cuộc bạo động này còn có một mặt tích cực, chính là để giai cấp đặc quyền cảm nhận được sức mạnh của bá tánh, về sau bọn họ còn muốn dựa vào khoa học kỹ thuật trường sinh bất tử thì phải chuẩn bị sẵn sàng bị phẫn nộ nuốt chửng.

Chương 1741

Hơn nữa lúc đó Địch Ny Toa còn ở Trái Đất, La Tiệp nhớ rõ kết quả cuối cùng là Địch Ny Toa tuyên bố từ bỏ khai phát, đây cũng coi như thái độ của chính quyền.

Bất quá trong mắt người ngoài hành tinh thì đó chính là người Trái Đất ánh mắt thiển cận, cho nên bỏ lỡ một lần cơ hội phát triển.

La Tiệp là lần đầu tiên nói chuyện sâu với người ngoài hành tinh, phát hiện quan điểm của người ngoài hành tinh và nhân loại quả thực không giống nhau, rất thú vị, cho nên cậu cũng vui vẻ tiếp tục nói chuyện.

Trong liên minh tạo phản La Tiệp hiểu được rất nhiều thứ mới mẻ, cậu cũng vẫn luôn bình thản ung dung.

Bất quá điều này không đại biểu cậu đã thực sự tín nhiệm Đỗ Lan, kỳ thực trong bóng tối cậu vẫn luôn nghĩ cách điều tra chân tướng liên minh tạo phản.

La Tiệp tịnh không tin tưởng Đỗ Lan nói muốn lật đổ chính quyền nhân loại và chế độ Tam Thể, cậu cảm thấy Đỗ Lan nhất định còn có bí mật không thể cho ai biết nào đó.

Đương nhiên điều này không đại biểu trong liên minh tạo phản không có ai đáng tin, La Tiệp cảm thấy bạn trên mạng Cái Á của mình vẫn có thể tin tưởng, bởi vì cô ta một lòng quan tâm chính là Kế Hoạch Lưu Lạc, cô ta cũng là người hy vọng xúc thành Kế Hoạch Lưu Lạc nhất trong số tất cả mọi người.

Cho nên ai có thể giúp cô ta xúc thành Kế Hoạch Lưu Lạc, cô ta liền tín nhiệm người đó.

La Tiệp phát hiện cô nương Cái Á này kỳ thực rất dễ đọc hiểu, mục đích cũng rất đơn thuần, cho nên cậu cần sự giúp đỡ của cô ta.

Muốn làm rõ chân tướng liên minh tạo phản, La Tiệp cần nhân viên nội bộ hỗ trợ.

Cậu đã phát hiện trong căn cứ có rất nhiều khu vực không mở ra đối với cậu, chỉ có thẻ từ cao cấp mới có thể mở ra.

Thế là La Tập liền tìm Cái Á: Cô thực sự tin tưởng liên minh tạo phản có thể thông qua tạo phản để thực hiện Kế Hoạch Lưu Lạc sao.

Chẳng lẽ không được sao.

Đương nhiên không được, bởi vì tạo phản sẽ xảy ra nội chiến, nhân loại sẽ tiêu hao lượng lớn nhân khẩu và tài nguyên, cho dù cuối cùng Chính phủ Hợp nhất thất bại, nhân loại cũng không có đủ năng lực hoàn thành kế hoạch.

La Tập nói: Cho nên tạo phản không phải con đường tốt nhất để hoàn thành kế hoạch.

Cái Á nhìn La Tập: Lúc trước Đỗ Lan nói thông qua sử dụng nút bấm Chấp Kiếm Nhân để hoàn thành kế hoạch, cậu cũng phản đối.

Hiện tại tạo phản, cậu vẫn cứ muốn phản đối, tôi rất hoài nghi quyết tâm thực hành Kế Hoạch Lưu Lạc của cậu.

La Tiệp thầm nghĩ không thể vì lưu lạc mà lưu lạc a, Kế Hoạch Lưu Lạc là để bảo vệ nhân loại, sao lại biến thành lựa chọn tất nhiên rồi.

Kế Hoạch Lưu Lạc chỉ là bảo hiểm.

Cái Á thất vọng lắc đầu: Không hiểu chính là cậu.

Cô ta chính là bản thân Trái Đất tự nhiên biết ở lại Hệ Mặt Trời chắc chắn phải chết, nhân loại còn có thể tạo phi thuyền tống một bộ phận người đi, nhưng Trái Đất lại không chạy thoát được cuối cùng chỉ có thể tử vong.

Đối với nhân loại mà nói Kế Hoạch Lưu Lạc là bảo hiểm, nhưng đối với Trái Đất mà nói lại là phương thuốc cứu mạng.

La Tiệp xác thực không hiểu.

Cái Á nói: Kế Hoạch Lưu Lạc tuyệt đối phải chấp hành, nhân loại các người không chấp hành thì chỉ có thể để người Tam Thể đến chấp hành.

Dù sao trên Trái Đất ở là nhân loại hay là người Tam Thể đối với Cái Á mà nói không có khác biệt.

Cô ta cần chính là năng lực rời khỏi Hệ Mặt Trời, như vậy cô ta có thể đi du lãm vũ trụ an toàn rồi.

Kỳ thực có Động cơ Hành tinh, cho dù sinh mệnh trên mặt đất diệt tuyệt cũng không sao cả, đến lúc đó Cái Á đã có thể tự mình bay rồi.

Đương nhiên Cái Á sẽ không thực sự diệt tuyệt sinh mệnh, bởi vì Động cơ Hành tinh khẳng định còn cần nhân viên bảo trì.

Cái Á cho văn minh nơi cư trú, văn minh sẽ phải giúp Cái Á làm việc cho tốt, xác bảo Động cơ Hành tinh đều có thể vận chuyển.

Chỉ có văn minh bảo trì Động cơ Hành tinh mới là văn minh có ích đối với Trái Đất.

Cho nên cho dù cách tự vệ an toàn nhất là diệt tuyệt văn minh Trái Đất, không để Trái Đất có văn minh, tránh cho văn minh cao cấp tiến hành đả kích hủy diệt đối với Trái Đất.

Nhưng mà Cái Á không cam lòng cứ ở lại Hệ Mặt Trời mãi, bởi vì tuổi thọ tinh cầu là dài dằng dặc, thời gian Trái Đất tồn tại thậm chí có khả năng sẽ lâu hơn Mặt Trời.

Nếu Mặt Trời phát nổ, Trái Đất vẫn sẽ xong đời.

Cộng thêm Cái Á tràn đầy tò mò với vũ trụ, khẳng định là muốn thăm dò hướng ra ngoài, vậy thì không thể thiếu Động cơ Hành tinh, sẽ không thể thiếu văn minh bảo trì động cơ.

Cái giá chính là mặt đất có văn minh, thì đại biểu khả năng bị văn minh cao cấp tiêu diệt tăng cao.

Vậy thì càng nên nắm giữ tính cơ động, có thể chạy thì chạy.

Cho nên Cái Á mới có thể tích cực thúc đẩy kế hoạch như vậy, đáng tiếc La Tiệp không hiểu.

La Tiệp nhìn Cái Á kích động, an ủi: Tôi biết rồi, tôi cũng rất nguyện ý hỗ trợ, nhưng Đỗ Lan lại hạn chế hành động của tôi.

Cô giúp tôi trước, tôi lại giúp cô, như vậy được không.

Cái Á nói: Cậu muốn tôi giúp cậu cái gì.

Thẻ từ, tôi cần thẻ từ cao cấp, như vậy mới có thể hiểu rõ hơn suy nghĩ của Đỗ Lan, mới có thể giúp đỡ các cô tốt hơn.

La Tiệp cẩn thận quan sát biểu cảm của Cái Á, không biết cô ta có giúp hay không.

Cái Á giúp rồi: Hóa ra chỉ là muốn thứ này, đơn giản.

La Tiệp rất thuận lợi liền lấy được thẻ từ, sau đó liền cùng An Nhã lặng lẽ bắt đầu dò xét bí mật căn cứ vào đêm khuya.

Bí mật này tất nhiên là bọn họ không thể nào chấp nhận.

Bởi vì căn cứ này chỉ là lấy tạo phản làm yểm hộ, mục đích tồn tại chân chính kỳ thực là phồn diễn.

Không phải sự phồn diễn bình thường, mà là lai tạo giữa nhân loại và người Tam Thể.

Trong không gian cấm tiến vào tràn ngập lồng nuôi cấy, bên trong toàn là khí quan sinh thực của nhân loại và người Tam Thể.

Khi La Tiệp và An Nhã nhìn thấy hết thảy những thứ này, đã kinh ngạc đến ngây người, bọn họ rốt cuộc biết Đỗ Lan định làm gì rồi, hắn định phá vỡ cách ly sinh thực giữa nhân loại và người Tam Thể.

An Nhã chỉ cảm thấy buồn nôn, nhân loại thế mà muốn dùng phương thức này làm vấy bẩn người Tam Thể cao quý, Đỗ Lan thực sự quá tà ác rồi.

Trong tâm lý bè lũ dẫn đường như An Nhã thì người Tam Thể mới là người, nhân loại chỉ là động vật như chó vậy, thực nghiệm của Đỗ Lan cứ như là muốn cho người và chó sinh con, quả thực khiến người ta buồn nôn.

Nhưng La Tiệp càng thêm lý trí, cậu nghĩ đến nếu trở ngại sinh thực giữa hai nền văn minh bị phá vỡ, như vậy xác thực có khả năng dung hợp.

Trong lịch sử có rất nhiều ví dụ đồng hóa thông qua thông hôn, ngược lại trên Trái Đất cũng có rất nhiều ví dụ vì sự thuần khiết của dân tộc mình mà cự tuyệt thông hôn với ngoại tộc.

Tuy rằng thực nghiệm rất tà ác, ý tưởng rất kinh dị, nhưng đây xác thực là một loại nỗ lực to gan lớn mật.

Bất quá tuy rằng có thể hiểu được ý tưởng của Đỗ Lan, nhưng thông qua các loại khí quan trong phòng thí nghiệm, cùng với cách làm che giấu tai mắt người khác của Đỗ Lan, La Tiệp tin rằng thực nghiệm của Đỗ Lan vẫn là vô nhân đạo.

Chúng ta cần phải rời khỏi đây.

An Nhã thầm nghĩ những tình báo này cần phải báo cho người Tam Thể mới được, chỉ có như vậy mới có thể ngăn cản Đỗ Lan tiếp tục chà đạp người Tam Thể cao quý.

Đáng tiếc đã muộn.

Đã thời đại này rồi, các người chẳng lẽ tưởng rằng trong căn cứ của chúng tôi không có giám sát sao.

Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện trước mặt hai người.

Đỗ Lan, đây chính là mục đích thực sự của anh sao.

Tạo phản là giả, bộ mặt thật của anh là muốn để nhân loại và người Tam Thể dung hợp.

La Tiệp thực sự bị ý tưởng của Đỗ Lan dọa sợ, bởi vì đạo lý là đạo lý, có thể chấp nhận hay không là chuyện khác.

An Nhã cảm thấy buồn nôn, La Tiệp cũng không làm sao có thể chấp nhận.

Lão Tử từng nói: Thất Đạo nhi hậu Đức, thất Đức nhi hậu Nhân, thất Nhân nhi hậu Lễ.

Phu Lễ giả, trung tín chi bạc nhi loạn chi thủ.

Đỗ Lan trích dẫn nội dung Đạo Đức Kinh: Lễ chính là đủ loại quy củ mà nhân loại thiết lập cho chính mình, cuối cùng rất nhiều quy củ đều được chấp nhận, bị khúc giải trở thành đạo đức, đây chính là thói quen chịu bị hãm hại đi.

Khi con người đã quen với sự tồn tại của lễ giáo, sự hãm hại của lễ giáo đối với con người lúc ban đầu ngược lại trở thành nhu yếu phẩm không thể thiếu của hậu nhân.

Nhìn xem biểu cảm hiện tại của các người đi, các người đã đi ngược lại đại đạo ban đầu của sinh mệnh, hoàn toàn bị gông xiềng do chính nhân loại thiết lập vây khốn rồi, nếu như không thể dũng cảm đi ra, thì trong vũ trụ tàn khốc này sẽ không có địa vị sinh tồn.

Nếu không phải Đỗ Lan quá biết tác quái, La Tiệp suýt chút nữa thì bị đối phương thuyết phục rồi, cậu đã kiến thức được tài ăn nói của Đỗ Lan, thật sự là có thể đổi trắng thay đen.

Bất quá sự việc phát sinh tiếp theo sẽ làm La Tiệp thay đổi suy nghĩ, đó chính là sự kiện tàu Thời Đại Thanh Đồng Bronze Age quay trở về.

Năm đó truy kích tàu Tự Nhiên Tuyển Trạch Natural Selection đào ngũ có bốn chiếc phi thuyền, tổng cộng năm chiếc phi thuyền thoát khỏi sự tập kích của Giọt Nước.

Nhưng cuối cùng lại bởi vì Sai Nghi Liên, năm chiếc phi thuyền tàn sát lẫn nhau, chỉ còn lại tàu Thời Đại Thanh Đồng và tàu Lượng Tử Quantum.

Nhân loại hòa bình hai mươi năm, trong thời gian đó đã bắt đầu triệu hồi bọn họ, tàu Thời Đại Thanh Đồng tốc độ nhanh hơn một chút, đã ở trên đường trở về, rất nhanh sẽ về tới.

Mà tiếp theo sẽ xảy ra chính là Lễ thẩm phán Đạo.

Lễ là pháp luật mà người Trái Đất hòa bình tuân theo.

Đạo là trong hoàn cảnh vũ trụ tàn khốc, tàu Thời Đại Thanh Đồng đã đưa ra lựa chọn gian nan.

Bọn họ cướp đoạt tài nguyên của đồng bạn, đem thi thể đồng bào làm lương thực dự trữ, dùng hết tất cả thủ đoạn để giãy giụa trong vũ trụ.

Tàu Thanh Đồng Thời Đại đã trở về Trái Đất, vô số người Trái Đất kéo đến vây xem.

Chương 1742

Chỉ thấy lớp vỏ phi thuyền đã loang lổ không chịu nổi, chắp vá không ít miếng.

Hiển nhiên, việc hàng hành trong vũ trụ suốt hai mươi năm không phải là chuyện nhẹ nhàng.

Các thuyền viên trên phi thuyền đều là vài năm mới tỉnh lại một lần, phần lớn thời gian là ngủ say, chỉ khi đến phiên trực mới có thể tỉnh lại.

Phi thuyền va phải mảnh vỡ thiên thạch, hoặc là máy móc gặp sự cố, đều không có bao nhiêu linh kiện để tu sửa, chỉ có thể dùng những thứ cướp được từ tàu của quân đồng minh để khâu khâu vá vá, cho nên tình trạng vỏ ngoài mới rách nát như vậy.

Phải biết rằng khi còn ở Trái Đất, phi thuyền mỗi năm đều phải tiến hành bảo dưỡng, nhưng tàu Thanh Đồng Thời Đại đã hai mươi năm không được bảo dưỡng rồi.

Bên ngoài phi thuyền là lượng lớn binh sĩ trị an, họ đến để bắt giữ thuyền viên tàu Thanh Đồng Thời Đại.

Đáng tiếc các thuyền viên vẫn còn ngây thơ mờ mịt, còn tưởng rằng những người này đến để hoan nghênh bọn họ về nhà.

Khi các thuyền viên xếp hàng chỉnh tề rời khỏi phi thuyền, còn chưa kịp phát biểu cảm nghĩ khi về nhà, đã bị quân trị an ùa lên bắt giữ.

Chúng tôi không phải tội phạm, các người làm cái gì vậy.

Các thuyền viên không hiểu những người này rốt cuộc có ý gì.

Không phải người Trái Đất triệu hồi bọn họ về nhà sao.

Tại sao bọn họ vừa về đến nơi đã bị bắt giữ.

Cảnh tượng này bị quần chúng vây xem quay lại, rất nhanh đã lan truyền khắp mạng internet.

Không ít cư dân mạng nói bắt là đúng, bởi vì bọn họ đều biết tàu Thanh Đồng Thời Đại đã làm gì, hành vi của bọn họ chính là phản nhân loại.

Tất cả thuyền viên đều bị đưa lên tòa án, họ bị buộc phải trần thuật lại những gì mình đã làm.

Đó là một đoạn lịch sử đen tối.

Sau khi năm con tàu rời khỏi Trái Đất không lâu thì nghe tin hạm đội không gian của Trái Đất đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Là những con tàu không gian cuối cùng đào tẩu, đầu tiên họ cảm tạ Trương Bắc Hải kẻ đã đào ngũ, đồng thời thành lập Tinh Hạm Địa Cầu, hy vọng có thể duy trì văn minh Trái Đất, tìm được ngôi nhà mới.

Thế nhưng trật tự chỉ duy trì được một thời gian rất ngắn, bởi vì bọn họ mờ mịt luống cuống, căn bản không biết nên đi đâu tìm nơi an toàn.

Tài nguyên mà năm con tàu mang theo đều có hạn, nếu cứ tiếp tục như vậy, bọn họ căn bản không có tương lai.

Mà lúc này phương án tốt nhất chính là tập trung tất cả tài nguyên lại để đảm bảo một số ít người có thể sống lâu hơn, sống đến khi tìm được nơi cư trú.

Nhưng ai sống ai chết đây.

Cả năm con tàu đều có suy nghĩ như vậy, thế là chuỗi nghi ngờ nảy sinh.

Cuối cùng tàu Thanh Đồng Thời Đại và tàu Lượng Tử đã tiên phát chế nhân, tiêu diệt ba con tàu còn lại.

Chúng tôi sử dụng tên lửa hạ âm tấn công ba con tàu kia, sau đó cùng tàu Lượng Tử chia đều tất cả tài nguyên, mà xác phi thuyền bị chúng tôi coi như bia mộ lưu lại trong vũ trụ.

Lúc này công tố viên lớn tiếng nói: Bia mộ.

Chỉ sợ trong bia mộ căn bản không có thi thể, hành vi của các người quả thực là rợn cả tóc gáy, căn bản không tính là một cá thể văn minh có lương tri, các người là tộc ăn thịt người dã man.

Thính giả bên dưới cũng lộ vẻ chán ghét, còn có một số người Tam Thể bình tĩnh xem cuộc thẩm phán thế kỷ này.

Đỗ Lan và La Tiệp sau khi cải trang cũng ở trong đó.

La Tiệp sau khi bị phát hiện cũng không bị trừng phạt, đương nhiên cậu ta cũng không chạy vì Đỗ Lan nói có thể đưa cậu xem một màn kịch hay.

La Tiệp biết cuộc thẩm phán trước mắt này chính là kịch hay.

Nghe lời chứng của thuyền viên, La Tiệp cảm xúc lẫn lộn.

Loại chuyện đáng sợ này lại thực sự đã xảy ra, mà đáng sợ hơn là người Trái Đất rõ ràng chưa từng trải qua loại tuyệt vọng đó lại cao cao tại thượng ngang nhiên chỉ trích.

La Tiệp không khỏi nghĩ đến nếu không phải cha mình, vậy thì Trái Đất hiện tại đã xong đời rồi, người trên Trái Đất lại có tư cách gì chỉ trích các thuyền viên đưa ra lựa chọn trong hoàn cảnh đó chứ.

Trong hoàn cảnh lúc đó, năm chiến hạm đều không biết La Tập có thể xoay chuyển càn khôn.

Mặc định là Trái Đất đã bị chiếm đóng, nhân loại bị hủy diệt, bọn họ là mầm mống cuối cùng của văn minh.

Để mầm mống có thể duy trì lâu hơn, cả năm con tàu đều ý thức được lựa chọn tối ưu, chỉ là cuối cùng tàu Thanh Đồng Thời Đại và tàu Lượng Tử ra tay trước một bước mà thôi.

Bọn họ không ra tay thì thực ra ba con tàu kia cũng sẽ ra tay.

Khi đó bọn họ không còn sinh tồn theo pháp tắc của nhân loại nữa, mà là sinh tồn theo pháp tắc của vũ trụ.

Thuyền viên nghe công tố viên chỉ trích, chỉ trầm giọng nói: Khi cá rời khỏi đại dương đi lên đất liền, cá cũng không phải là cá nữa.

Khi nhân loại rời khỏi Trái Đất bay vào vũ trụ, nhân loại cũng không phải là nhân loại.

Tuy nhiên phát ngôn đầy sức nặng này hiển nhiên không thể làm lung lay quan niệm đạo đức của nhân loại trong thời bình.

Mọi người vẫn cảm thấy bọn họ có tội.

Khụ khụ.

Trong đại pháp đình trang nghiêm túc tĩnh đột nhiên truyền ra một tiếng ho, Đỗ Lan cải trang thành luật sư từ một bên chậm rãi bước ra.

La Tiệp vừa nhìn thấy Đỗ Lan lập tức quay đầu lại, phát hiện Đỗ Lan vốn ngồi bên cạnh mình đã biến mất, đây là đại biến người sống nha.

Đồng thời cậu không khỏi nghĩ, chẳng lẽ Đỗ Lan thật sự không sợ chết sao.

Chỉ thấy Đỗ Lan chậm rãi đi vào pháp đình, lộ diện dưới ánh đèn tụ quang, đây là lần đầu tiên hắn lộ diện trước công chúng.

Ta muốn biện hộ cho tàu Thanh Đồng Thời Đại.

Đỗ Lan mỉm cười nói.

Mọi người sững sờ, lần này tàu Thanh Đồng Thời Đại không có luật sư biện hộ, bởi vì bằng chứng về hành vi của bọn họ đã xác thực, cho nên bọn họ chỉ tự mình biện hộ, không cần thiết phái luật sư, đâu ra tên luật sư này.

Người này có chút quen mắt, mọi người tỏ vẻ hình như đã gặp ở đâu đó.

Đỗ Lan, hắn là tên tội đại ác cực Đỗ Lan.

Cuối cùng cũng có người nhận ra Đỗ Lan, camera trong nháy mắt truyền hình ảnh của hắn đến ngàn vạn hộ gia đình.

Trước kia rất nhiều người chỉ biết cái tên này, căn bản không biết Đỗ Lan trông như thế nào, hiện tại xem ra Đỗ Lan cũng không có ba đầu sáu tay.

Quân trị an xông tới, nhưng Đỗ Lan lại chậm rãi lấy ra nút bấm của Chấp Kiếm Nhân: Các người nếu không cho ta biện hộ, ta sẽ ấn xuống đấy, các người biết ấn xuống sẽ thế nào không.

Thật ra ta cũng không biết, cho nên ta cũng vẫn luôn rất tò mò, các người phải biết kiềm chế xúc động muốn ấn nút khó khăn đến mức nào.

Mọi người kinh hãi, không phải nói nút bấm Chấp Kiếm Nhân sao chép đã bị hủy rồi sao.

Ngay cả người Tam Thể cũng xác định tình báo này, sao trong tay Đỗ Lan vẫn còn nút bấm, rốt cuộc hắn đã sao chép bao nhiêu cái.

Mọi người ném chuột sợ vỡ đồ, quan tòa chỉ đành đồng ý cho Đỗ Lan nhập cuộc.

Đỗ Lan dường như phát hiện mọi người rất tò mò, hiển nhiên là muốn biết tại sao Đỗ Lan lại xuất hiện vào lúc này.

Hắn nói: Mọi người đều nói ta là kẻ xấu tội đại ác cực, mà thuyền viên tàu Thanh Đồng Thời Đại cũng là ác ma phản nhân loại, đã là kẻ xấu với nhau, đương nhiên phải giúp đỡ lẫn nhau, không phải sao.

Cái logic này quả thực không thể bắt bẻ.

Trong cuộc đại thẩm phán thế kỷ này, thật sự là tà ác tụ tập, ngay cả tên đại lừa đảo ẩn nấp hai trăm năm cũng xuất hiện, độ quan tâm cực cao.

Ngươi muốn nói gì thì nói đi, thật ra bất kể ngươi nói gì, ngươi cũng không thể phủ định tội ác của bọn họ.

Công tố viên lạnh lùng nói: Mà người tiếp theo bị thẩm phán sẽ là ngươi.

Đỗ Lan cười: Về chuyện này, sự thật và kết quả tạo thành đều rất rõ ràng, có điều ta cảm thấy bọn họ tối đa chỉ là phòng vệ quá mức mà thôi, không tính là phản nhân loại.

Nói hươu nói vượn.

Công tố viên chẳng tin lời quỷ biện này.

Ta có chứng cứ.

Đỗ Lan lấy ra chứng cứ, chính là hộp đen của tàu Tự Nhiên Lựa Chọn, tàu Xí Nghiệp, tàu Thâm Không.

Hộp đen không phải tài nguyên thiết yếu gì, cho nên bị bỏ lại trong xác phi thuyền, không ngờ lại rơi vào tay Đỗ Lan.

Thuyền viên tàu Thanh Đồng Thời Đại đều không biết trên ba con tàu kia đã xảy ra chuyện gì, thế là lẳng lặng nhìn Đỗ Lan biểu diễn.

Bắt đầu phát sóng.

Thông qua ghi chép trong hộp đen có thể biết rất rõ ràng tàu Tự Nhiên Lựa Chọn trước khi bị bắn trúng, toàn bộ thành viên cũng đã quyết định tấn công quân đồng minh để đoạt tài nguyên, ngón tay Trương Bắc Hải đã đặt trên nút bấm rồi, có điều ông ta chung quy vẫn chậm một bước.

Chương 1743

Mà khi bị tấn công, di ngôn của Trương Bắc Hải là Không sao đâu, đều giống nhau cả.

Điều này chứng minh bất kể là giết hay bị giết, đều chẳng qua là số mệnh, quan trọng là nhân loại đã ý thức được tình cảnh của mình, hiểu được làm thế nào mới có thể sống sót, chỉ cần ý thức được điểm này thì nhân loại vẫn còn hy vọng.

Di ngôn của Trương Bắc Hải trong hộp đen gây chấn động cho tất cả mọi người, pháp đình lặng ngắt như tờ.

Hồi lâu sau Đỗ Lan mới nói: Người ta luôn nói đại nhân đại nghĩa, nhưng chưa từng nghĩ tới đối với chỉnh thể văn minh chúng ta mà nói, đôi khi đại nhân chính là đại ác, bất nhân mới là đại nhân.

Trên pháp đình, Đỗ Lan lấy hộp đen ra chứng minh lúc đó năm chiến hạm trong hoàn cảnh cực đoan đã nảy sinh chuỗi nghi ngờ, tàu Thanh Đồng Thời Đại và tàu Lượng Tử có thể sống sót không phải vì người khác nhân từ, đơn thuần là bọn họ vận khí tốt.

Nếu bọn họ chậm tay, kẻ chết chính là bọn họ.

Thực tế vô cùng tàn khốc, sự chỉ trích của nhân loại Trái Đất đối với các thuyền viên thực sự là quá mức nhợt nhạt.

Trong tình huống đó, nhân loại làm ra chuyện gì cũng đều rất bình thường.

Cho nên nói tàu Thanh Đồng Thời Đại chẳng qua là tự vệ mà thôi, các người còn có ý kiến gì không.

Vị luật sư Đỗ Lan này quả thực rất nhẹ nhàng, lấy chứng cứ ra là được.

Ta nghi ngờ chứng cứ của ngươi là giả, mọi chuyện xảy ra bên ngoài Hệ Mặt Trời, sao ngươi có thể lấy được hộp đen.

Theo suy nghĩ của công tố viên, hộp đen đã bị vứt trong vũ trụ, khu khu một mình Đỗ Lan làm sao tìm được.

Chứng cứ có phải giả hay không, các người có thể điều tra số sê ri của hộp đen, đối chiếu một chút là biết thật giả.

Đỗ Lan nói: Ta đến chính là muốn nói cho các người biết, đừng vọng tưởng dùng quan niệm của các người để phán xét những thuyền viên trong tuyệt cảnh.

Đừng tưởng rằng các người có được sự che chở của Chấp Kiếm Nhân là có thể kê cao gối mà ngủ, ta có thể ở đây tiên đoán, các người nếu tiếp tục ngây thơ như vậy, thì các người sớm muộn gì cũng chết trong tay chính mình.

Lời đã nói hết, thưa tòa, xin hãy tuyên án đi.

Mọi người nhìn thái độ kiêu ngạo này của Đỗ Lan thật sự là hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng Đỗ Lan tay cầm nút bấm Chấp Kiếm Nhân, ném chuột sợ vỡ đồ.

Công tố viên nói: Nội dung trong hộp đen này cho dù là thật, cũng không thay đổi được hành vi ăn thịt người đáng sợ của bọn họ.

Vụ án này xem ra không thể phán quyết ngay, vốn dĩ quần chúng đang kích động khẳng định có thể phán hình.

Nhưng Đỗ Lan xuất hiện khiến dân chúng suy nghĩ lại tình huống lúc đó, nếu đặt mình vào hoàn cảnh ấy, đó thật sự là tuyệt vọng, mỗi người đều phải chấp nhận sự tra hỏi của linh hồn rồi cuối cùng đưa ra lựa chọn.

Trong tình huống đó, mỗi người đều biết rõ sắp xảy ra chuyện đen tối, nhưng vẫn vô cùng gian nan đưa ra quyết định.

Nếu tàu Thanh Đồng Thời Đại lúc đó chậm một chút, hiện tại kẻ bị thẩm phán sẽ là những người khác.

Nếu năm con tàu không có chuỗi nghi ngờ, vậy thì hai mươi năm sớm đã có thể tiêu hao hết tài nguyên của bọn họ, khiến năm con tàu rơi vào vòng tay tử thần.

Có thể nói lần thẩm phán này vốn dĩ chính là sự phủ định đối với nguyên tắc sinh tồn.

Phiên tòa không thể tiếp tục, tòa án quyết định chọn ngày khác xử lại.

Tuy nhiên quân trị an khẳng định sẽ không tha cho Đỗ Lan, các tay súng bắn tỉa đều đã khóa mục tiêu vào Đỗ Lan.

Đỗ Lan, lần này là ngươi tự chui đầu vào lưới, đừng làm chuyện ngu ngốc, bỏ nút bấm xuống, chúng tôi có thể đảm bảo an toàn tính mạng cho ngươi.

Đỗ Lan biết có ba tay súng bắn tỉa từ các góc độ khác nhau đang khóa chặt mình, chỉ cần mình có hành động lạ đối phương khẳng định sẽ nổ súng ngay lập tức, không cho mình cơ hội ấn nút.

Đỗ Lan lần này xuất hiện vốn dĩ cũng không nghĩ đến chuyện rời đi, vào tù cảm giác như về nhà vậy, bên trong ai cũng là nhân tài, nói chuyện lại dễ nghe.

Nút bấm Chấp Kiếm Nhân bị ném sang một bên, binh lính bao vây lấy Đỗ Lan.

La Tiệp đều ngẩn người, không biết Đỗ Lan làm vậy là có ý gì, cậu phát hiện Đỗ Lan nhìn qua, ném cho một ánh mắt.

Dường như đang nói sau này sẽ là thời đại của đám trẻ các cậu.

La Tiệp hoàn toàn không hiểu a, tên xấu xa này hôm nay sao lại giống như biến thành nhân vật anh hùng chuyển giao gậy tiếp sức vậy.

Thiết lập đâu có phải như thế này a, tóm lại La Tiệp hoàn toàn ngây người, không biết nên làm gì.

La Tiệp hiện tại có hai lựa chọn, hoặc là về nhà tiếp tục bị Chính phủ Thống nhất giám sát, hoặc là về Liên minh Nổi dậy.

Cuối cùng La Tiệp chọn về Liên minh Nổi dậy, các thành viên liên minh dường như sớm đã biết dự tính của Đỗ Lan, cho nên một chút cũng không kinh ngạc.

Sau này cậu chính là minh chủ liên minh.

Người Tam Thể tên Cát Đạt nói.

La Tiệp hoàn toàn không ngờ sẽ như vậy: Nhưng Đỗ Lan hắn.

Chính hắn đã sắp xếp tất cả, hắn sớm nhìn ra cậu sẽ trở về.

Điều này chứng minh cậu đã đưa ra lựa chọn, không phải sao.

Đúng vậy, La Tiệp đã đưa ra lựa chọn, cậu thừa nhận những hành vi trước kia của Đỗ Lan đều là chính xác, hiện tại nhân loại đã chìm đắm trong hòa bình hư ảo rồi, đây là tự sát mãn tính.

Cho nên sự tồn tại của Đỗ Lan là tất yếu.

La Tiệp biết Đỗ Lan hiện tại giao tất cả cho cậu, chính là muốn cậu đi hoàn thành sứ mệnh.

Sứ mệnh của La Tập là gắn cho nhân loại một cái bảo hiểm, bất kể nhân loại nguyện ý hay không, kế hoạch lưu lạc đều phải được chuẩn bị tốt.

Các người đều nghe tôi sao.

La Tiệp hỏi.

Đương nhiên, hiện tại liên minh đã thuộc về cậu.

Được, vậy chúng ta sẽ không tiếc bất cứ giá nào, nhất định phải xây dựng đủ động cơ hành tinh.

La Tiệp kiên định niềm tin, tuyệt đối phải đột phá muôn vàn khó khăn, cho dù phát động chiến tranh cũng không tiếc giá nào, đây là vì để sinh tồn.

Bên kia Đỗ Lan bị giam vào ngục, chấp nhận sự thẩm vấn liên tục của người Trái Đất và người Tam Thể, có điều Đỗ Lan không có tình báo gì cho bọn họ.

Tầm nhìn của các người quá hạn hẹp, ta dù có nói các người cũng không hiểu.

Đỗ Lan nói: Ta kể cho các người nghe một câu chuyện nhé.

Các thẩm vấn viên hai mặt nhìn nhau, tràng diện này hình như không phải Đỗ Lan bị giam, mà ngược lại giống như bọn họ bị giam vậy.

Chỉ nghe Đỗ Lan nói: Rất lâu rất lâu về trước, có một thôn nhỏ, thôn rất hẻo lánh, nhưng trong thôn lại có một ngôi trường, bốn đứa trẻ trong thôn đều đi học ở trường, do một thầy giáo duy nhất giảng dạy.

Đó là một thời đại người người đều sùng bái tiền bạc, khác với việc phân phối theo lao động dùng điểm tín dụng của các người, khi đó người ở nông thôn đều đi làm thuê kiếm tiền, duy nhất bốn đứa trẻ ở lại cũng có tâm tư không an phận, chúng không cần kiến thức mà muốn đời sống vật chất của thành phố lớn, chúng muốn bán thể lực để đổi lấy tiền bạc.

Thế nhưng thầy giáo của chúng lại không nghĩ như vậy, dù mang trong mình bệnh nan y ông vẫn nỗ lực dạy học, hy vọng có thể quán triệt những khái niệm toán học và vật lý cơ bản cho học sinh của mình, cho dù là dùng thủ đoạn thô bạo nhất.

Bốn đứa trẻ cuối cùng vẫn nhớ kỹ kiến thức mà thầy giáo dạy trước lúc lâm chung.

Thẩm vấn viên tỏ vẻ câu chuyện này cũng chẳng có gì kỳ lạ, nói là ngụ ngôn cũng không giống, xem ra câu chuyện còn chưa kết thúc.

Là chưa kết thúc, Đỗ Lan uống một ngụm nước rồi tiếp tục:.

Cùng lúc đó tại vũ trụ xa xăm, chiến tranh vạn năm giữa sinh mệnh thể Carbon và sinh mệnh thể Silicon vừa mới kết thúc.

Sinh mệnh Carbon để đề phòng kẻ địch tro tàn lại cháy, quyết định chế tạo một vành đai chân không trải dài mấy trăm năm ánh sáng.

Điều này đại biểu tất cả sinh mệnh trong không gian mấy trăm năm ánh sáng này đều sẽ biến mất.

Nhưng văn minh này vừa mới trải qua chiến tranh, không đành lòng lại làm liên lụy sinh mệnh vô tội, cho nên bọn họ làm trái lý thuyết Khu Rừng Đen, quyết định bảo lưu những văn minh có trình độ văn minh nhất định.

Mà để chứng minh điểm này chính là rút thăm ngẫu nhiên mẫu vật để tiến hành khảo nghiệm.

Cuối cùng bốn đứa trẻ nông thôn kia được chọn trúng, nội dung thi chính là các định luật vật lý, nội dung giảng dạy cuối cùng của thầy giáo bọn chúng.

Đương nhiên kết quả là chúng đã vượt qua khảo nghiệm, Trái Đất cũng được cứu, từ đó người Trái Đất sống cuộc sống hạnh phúc vui vẻ.

Câu chuyện kết thúc, đây là tác phẩm Hương Thôn Giáo Sư của

Lưu Từ Hân.

Mọi người tỏ vẻ câu chuyện này có ý gì.

Đây khẳng định là một câu chuyện ngụ ngôn, nhưng lại đại biểu cho cái gì.

Chẳng lẽ ngươi muốn nói ngươi là người thầy giáo kia, nhân loại đại biểu cho bốn đứa trẻ, mà người Tam Thể là sinh mệnh thể Carbon.

Thẩm vấn viên Trái Đất hỏi.

Đỗ Lan cười: Ta xác thực là thầy giáo, nhưng người Tam Thể lại không phải sinh mệnh thể Carbon, người Tam Thể và người Trái Đất giống nhau, đều chỉ là những đứa trẻ.

Quả thực là một kẻ cuồng vọng tự đại đến cực điểm, thẩm vấn viên cũng không biết nói gì cho phải.

Đối mặt với Đỗ Lan cuồng vọng tự đại, người Trái Đất và người Tam Thể đều trừng mắt lạnh lùng.

Người Trái Đất lại càng nói: Mặc kệ ngươi nói gì, ngươi hiện tại đã bị chúng ta bắt sống, thì đừng hòng chạy trốn nữa.

Ha ha, không phải các người bắt được ta, mà là ta để cho các người bắt.

Đỗ Lan nói: Mà sở dĩ ta bị các người bắt, chỉ là vì tiết học của ta đã kết thúc rồi, tiếp theo chỉ cần yên lặng chờ đợi kết quả là được.

Thẩm vấn viên bó tay hết cách với Đỗ Lan, tình báo hữu dụng thì không có một cái nào, lời nói nhảm vô dụng thì tuôn ra từng sọt từng sọt.

Cuối cùng quyết định nhốt Đỗ Lan lại, tránh để hắn đi ảnh hưởng người khác.

Bọn họ cứ không tin Đỗ Lan ở trong nhà tù nghiêm ngặt nhất còn có thể giở trò gì.

Trong phòng giam nghiêm ngặt nhất, là từng lớp cửa sắt, chắc chắn không kém gì két sắt ngân hàng, trừ phi Đỗ Lan có siêu năng lực, bằng không chắp cánh cũng khó thoát.

Nhưng mà thật sự là như vậy sao.

Đương nhiên không đơn giản như vậy, cho dù Đỗ Lan bị nhốt lại, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến việc hắn thao túng cục diện bên ngoài.

Nhiệm vụ đầu tiên của La Tiệp sau khi tiếp nhận công việc của Đỗ Lan chính là giải cứu một người Tam Thể đặc biệt.

La Tiệp quả thực không tin vào tai mình: Ông nói người Tam Thể và nhân loại yêu nhau.

Cát Đạt rất xác định gật đầu: Xác thực là như thế, cô ấy đã yêu một nam giới nhân loại, hơn nữa hiện tại đã mang thai.

Nếu mọi việc thuận lợi, đứa trẻ đó sẽ trở thành con lai đầu tiên, liên kết hai nền văn minh chúng ta.

Tuy nhiên khi cô ấy sinh nở, Đại não phong bế thuật sẽ hoàn toàn mất hiệu lực, cho nên chúng ta phải mau chóng đưa cô ấy đến phòng hộ sản đặc chế của chúng ta, tránh cho cô ấy bị bách hại.

Nhưng La Tiệp vẫn không tin sẽ có chuyện này: Chuyện này rốt cuộc là sao.

Tất cả đều phải bắt đầu từ đề nghị của cha cậu.

Chương 1744

Hai mươi năm trước khi vừa trở thành Chấp Kiếm Nhân, La Tập đã đưa ra một kiến nghị táo bạo, đó là an trí người Tam Thể vào các gia đình nhân loại bình thường.

Cái này tôi biết, đây là lệnh phụng dưỡng, Chính phủ Thống nhất sẽ cấp cho gia đình tiếp nhận người Tam Thể một khoản điểm tín dụng, sau đó an trí người Tam Thể ở nhà họ.

Đây cũng là để tăng cường sự hiểu biết lẫn nhau giữa hai nền văn minh, tăng cường sự cộng tồn.

La Tiệp nói: Ban đầu ý kiến phản đối đề nghị này rất lớn, là cha tôi dùng thân phận Chấp Kiếm Nhân cưỡng chế thi hành.

Sau này xác thực đã bùng phát không ít vụ tập kích, nhưng hiện tại đều đã rất phổ biến rồi.

Mà người Tam Thể và bình dân nhân loại chung sống cũng không tệ, còn từng quay phim điện ảnh về đề tài này nữa.

Có điều chưa từng nghe nói người Tam Thể và nhân loại yêu nhau, hai nền văn minh tuy có thẩm mỹ về khoa học tự nhiên không khác biệt lắm, nhưng thẩm mỹ sinh học thì khác nhau một trời một vực.

Người Tam Thể cho rằng nhân loại xấu xí, nhân loại cũng không cảm thấy người Tam Thể xinh đẹp.

Cậu cũng không cần kinh ngạc, bất kể văn minh nào chẳng từng xuất hiện sở thích luyến ái đặc biệt.

Trí tuệ sinh mệnh và động vật nguyên thủy đều có thể nảy sinh tình yêu, huống hồ hai người đều là cá thể văn minh.

Đồng bào của tôi sống tại gia đình nhân loại, sau đó nảy sinh tình yêu với con trai của gia đình này.

Đỗ Lan làm một loạt nghiên cứu thực ra cũng đều là vì đôi tân nhân này, thỏa mãn nguyện vọng có thể sinh con của họ.

La Tiệp rất muốn hỏi rốt cuộc làm sao sinh con, nhưng lại cảm thấy vấn đề này hỏi cũng bằng thừa.

Đã có chuyện này thì cũng giống như người và ma yêu nhau, người và yêu quái yêu nhau vậy, tuy rằng khó tin, nhưng cũng không phải không có khả năng.

Tóm lại những việc này đều đã xảy ra, người ta ngay cả con cũng có rồi, cho nên nhất định phải bảo vệ.

Dùng cái này, Cường Thực Trang Giáp.

La Tiệp vừa nhìn liền biết trước kia Đỗ Lan từng mặc thứ này: Đây là áo giáp sinh học.

Có thể nói như vậy, Cường Thực Trang Giáp là một loại vũ khí đơn binh dùng trong vũ trụ, có thể căn cứ vào sóng não khác nhau để tiến hóa.

Tuy rằng đại thể là giống nhau, nhưng khi nhân loại các cậu sử dụng sẽ tiến hóa ra càng nhiều vũ khí có tính tấn công.

Để đề phòng gặp rắc rối, cho nên mang theo không sai đâu.

An Nhã vẫn luôn yên lặng đột nhiên nói: Em đi cùng anh, cũng tiện có người chiếu ứng.

La Tiệp rất cảm động, bởi vì bất kể cậu làm gì, An Nhã đều không oán không hối hận ở bên cạnh cậu, cậu thật sự càng ngày càng thích người phụ nữ này.

Được rồi, Cường Thực Trang Giáp này cho cô, các người nhớ kỹ đưa người về là được.

Hai người lập tức xuất phát, đợi sau khi bọn họ biến mất.

Cát Đạt mới nhìn về phía Cái Á: Để tên gián điệp An Nhã này đi cùng thật sự không có vấn đề gì sao.

Cái Á cũng không biết: Những cái này đều là chú ấy sắp xếp.

Tóm lại hiện tại cứ yên lặng chờ đợi là tốt rồi.

Vương Lai Vận ngồi trong xe, tay trong tay với người phụ nữ Tam Thể ngồi ở ghế phó lái: Em chính là bảo vật mà các vì sao ban cho anh, anh nhất định sẽ bảo vệ em.

Nữ nhân Tam Thể cũng xúc động nhìn Vương Lai Vận, đôi mắt trong veo của cô cũng giàu tình cảm như nhân loại vậy.

Thân phận của cô là kỹ sư Tam Thể phái trú tại Trái Đất, được sắp xếp ở trong nhà Vương Lai Vận.

Ban đầu nhà Vương Lai Vận chỉ vì khoản phí an gia kia mới định tiếp đãi người ngoài hành tinh, không ngờ trong quá trình chung sống với người ngoài hành tinh, Vương Lai Vận lại yêu đối phương sâu sắc.

Mà nữ nhân Tam Thể cũng bị Vương Lai Vận làm cảm động, hai người hoàn thành sự trưởng thành thần thánh.

Để che giấu tình yêu của mình, cũng là để bảo vệ người yêu, người phụ nữ đã tìm đến Cát Đạt, học được cấm thuật Đại não phong bế thuật bị văn minh Tam Thể cấm chỉ, đồng thời tín ngưỡng Đỗ Lan, hy vọng Đỗ Lan có thể giúp bọn họ phá vỡ rào cản chủng tộc, để bọn họ sinh con.

Đỗ Lan cứ như thần linh đã đáp lại lời cầu nguyện của bọn họ, thế là có đứa bé này.

Hiện tại người Tam Thể đã phát giác được, cũng không phải vì Đại não phong bế thuật mất hiệu lực, mà là bọn họ phát giác được trong bụng người phụ nữ còn có một luồng tinh thần lực, điều này là không bình thường, người Tam Thể kiểm soát sinh dục rất nghiêm ngặt.

Cho nên hiện tại người Tam Thể đều đang tìm người phụ nữ này, chuyện này là vi phạm nghiêm trọng luật pháp của người Tam Thể.

Tình thế rất nguy cấp, người Tam Thể đang từng bước ép sát, mà Vương Lai Vận chỉ là một giáo viên trung học gia cảnh bần hàn, điểm tín dụng mỗi tháng còn phải nộp tiền thuốc men cho mẹ, anh ta tịnh không có siêu năng lực, cho nên chỉ có thể dùng cách trốn chạy để đối phó với nguy cơ như vậy.

Lúc này người Tam Thể cũng ý thức được tình huống không ổn, bởi vì đứa bé này rất có thể là con lai giữa nhân loại và người Tam Thể, chuyện này thì khó giải quyết rồi, nếu thật sự có con lai ra đời, đó tuyệt đối là một đòn chí mạng đối với sự thuần khiết của người Tam Thể.

Cho nên tuyệt đối phải tìm được bọn họ, tiêu diệt cả nhà ba người bọn họ, chỉ có như vậy mới có thể khiến mọi thứ quay lại quỹ đạo chính.

Thế là người Tam Thể bắt đầu chế tạo vũ khí, tuy rằng bình thường bọn họ đều rất giữ quy củ, nhưng nhân loại sẽ không ngờ tới những người Tam Thể này trước khi được phái đến Trái Đất đều đã trải qua huấn luyện quân sự, khi cần thiết bọn họ sẽ tự mình chế tạo vũ khí.

Một khi sự thái có biến, bọn họ có thể nhanh chóng vũ trang, trở thành nhóm xâm lược đầu tiên.

Vũ khí do người Tam Thể chế tạo uy lực cực lớn, tên là đạn phản vật chất.

Một phát bắn xuống, xương cốt không còn, là phương thuốc tốt nhất để giết người diệt khẩu hủy thi diệt tích.

Lúc này người Tam Thể đã đuổi tới, Vương Lai Vận lái xe khẩn trương chạy trốn.

Sát thủ Tam Thể phía sau đã chuẩn bị xong, hắn ta mặt vô biểu tình nạp đạn phản vật chất vào vũ khí nhiệt năng của nhân loại, bắt đầu ngắm bắn.

May mà La Tiệp và An Nhã kịp thời chạy tới, La Tiệp càng là trực tiếp dùng một chiêu pháo kích từ trên trời giáng xuống chặn kẻ địch lại trên đường.

Giáp và đại não liên kết trực tiếp, sau khi mặc giáp vào, toàn bộ chức năng của giáp đều có thể sử dụng.

Là anh Vương Lai Vận phải không.

Chúng tôi đến cứu anh.

La Tiệp nói.

Vương Lai Vận và người yêu bốn mắt nhìn nhau, vui đến phát khóc, bọn họ cuối cùng cũng an toàn rồi.

Xuống xe nhìn thấy hai chiến binh lơ lửng trên không trung, bọn họ đều rất kích động.

An Nhã đã liên hệ được với cấp trên của mình, lần này cô ta chủ động rời khỏi căn cứ chính là hy vọng có thể khôi phục liên lạc, cô ta đem thông tin căn cứ nói hết cho người Tam Thể.

Người Tam Thể vô cùng coi trọng, đây chính là tình báo quan trọng, không chỉ xác định được vị trí của La Tiệp, càng xác định được chân tướng đáng sợ về con lai giữa nhân loại và người Tam Thể.

Sao Tam Thể vô cùng coi trọng, có điều bọn họ ở Hệ Mặt Trời ngoại trừ nhân viên trú đóng thì chỉ còn lại Thủy Tích Giọt Nước.

Tuy nhiên những Thủy Tích này đều ẩn nấp ở góc chết trinh sát của người Trái Đất, một khi sử dụng sẽ bị lộ.

Nhưng nếu không dùng Thủy Tích thì thật sự không thể tiến hành đả kích triệt để vào căn cứ.

An Nhã lại đưa ra một kiến nghị vô cùng tốt, cô ta đề nghị người Tam Thể có thể tập hợp đám dẫn đường Việt gian trên Trái Đất gian lại phát động bạo động.

Cuối cùng khiến Trái Đất không thể không cầu viện người Tam Thể vũ trang can thiệp, như vậy người Tam Thể liền có thể danh chính ngôn thuận lái Thủy Tích vào Trái Đất.

Không thì sao lại nói gừng vẫn là Trái Đất cay, tuy rằng người Tam Thể đã học tập hai mươi năm, nhưng vẫn không âm hiểm bằng người Trái Đất.

Người Tam Thể lập tức liên lạc với đám dẫn đường, tuy rằng không hoàn toàn tin tưởng bọn họ, nhưng kế hoạch này xác thực khả thi.

Có điều muốn đánh cho Chính phủ Thống nhất cầu xin tha thứ thì không dễ dàng, vẫn phải cho đám dẫn đường một chút trợ giúp mới được.

Người Tam Thể bảo đám dẫn đường không được lộ ra là do người Tam Thể sách hoạch, bọn họ phải nói là mệnh lệnh của Liên minh Nổi dậy, bọn họ là vì lật đổ sự bạo chính của Trái Đất.

Đám dẫn đường tỏ vẻ không thành vấn đề, bọn họ đã sớm bất mãn với Chính phủ Thống nhất của Trái Đất, lần này chính là lúc đại hiển thân thủ.

Đám dẫn đường lại tìm rất nhiều người bất mãn với Chính phủ Thống nhất, bọn họ lặng lẽ vũ trang, nhất thời khởi nghĩa vũ trang nở rộ khắp nơi.

Thực ra Chính phủ Thống nhất thật sự rất oan uổng, bọn họ vì duy trì cuộc sống hòa bình hiện tại, đã phủ quyết cả kế hoạch lưu lạc rồi, thật không biết mọi người tại sao vẫn bất mãn.

Cái đó thì hết cách rồi, mỗi thời đại, luôn sẽ có một nhóm nhỏ hát ngược lại.

Hơn nữa xã hội hiện tại mạng internet phát triển, nhóm nhỏ này có thể tiến hành thương lượng trên mạng, gần như rất khó bị phát hiện, đợi bọn họ tổ chức xong, liền đột nhiên hành động, luôn có thể khiến người ta trở tay không kịp.

Tập hợp nhóm nhỏ này có khả năng chỉ là một tên dẫn đường nào đó, mà một đám dẫn đường thì có thể tập hợp rất nhiều nhóm nhỏ, thế là mới có cục diện nở hoa bốn phía.

Chính phủ Thống nhất mệt mỏi ứng phó, mà đám dẫn đường còn sách phản người dưới lòng đất, hy vọng bọn họ cũng gia nhập khởi nghĩa.

Có thể nói đám dẫn đường đã làm thay công việc của Liên minh Nổi dậy.

Liên minh Nổi dậy không ngờ có người khởi nghĩa trước bọn họ, La Tiệp nhìn các sự kiện khởi nghĩa càng ngày càng nhiều, cũng rốt cuộc quyết định chi viện.

An Nhã thấy La Tiệp gia nhập thì biết đã thành công, quân lực của Liên minh Nổi dậy là thứ mà Chính phủ Thống nhất căn bản không có khả năng đối kháng, đến lúc đó bọn họ tất nhiên phải tìm kiếm sự giúp đỡ của người Tam Thể.

Liên minh Nổi dậy vừa gia nhập, thế lực khởi nghĩa càng thêm to lớn, quân trị an căn bản không phải đối thủ.

Tiếp theo đã xảy ra sự kiện Thành phố ngầm bị chiếm đoạt lần đầu tiên trong lịch sử.

Chương 1745

Chính phủ Thống nhất hoảng loạn một phen, lúc này đám dẫn đường ẩn nấp trong chính phủ liền bắt đầu đề nghị có thể mời người Tam Thể xuất binh bình loạn.

Ban đầu La Tập vì ngăn người Tam Thể bên ngoài Trái Đất đã tốn bao nhiêu tế bào não.

Hiện tại lại có người muốn gọi Thủy Tích đến, quả thực là quay ngược bánh xe lịch sử.

Nhưng ai bảo sức chiến đấu của quân trị an không đủ chứ, có thể nói từ thời đại Quân đội Vũ trụ bắt đầu, lục quân của người Trái Đất vẫn luôn thụt lùi.

Hiện tại Quân đội Vũ trụ cũng xong đời rồi, lục quân căn bản không dựa vào được.

Không thể gọi người Tam Thể đến, chúng ta không phải còn có tàu Thanh Đồng Thời Đại và tàu Lượng Tử sao.

Chúng ta vừa hay không biết xử lý bọn họ thế nào, cứ tống bọn họ ra chiến trường là được.

Trong mắt người đề nghị, đây chính là chó cắn chó.

Hắn cho rằng hai chiến hạm đã lâu năm không tu sửa, rất có khả năng sẽ bị hủy diệt trong chiến tranh, có điều trước khi phi thuyền hủy diệt hẳn là có thể giáng đòn nặng nề cho quân phản loạn.

Cho nên nói âm mưu quỷ kế vẫn là nhân loại am hiểu nhất, người Tam Thể vốn tưởng rằng kịch bản sẽ tiến hành theo kiến nghị của An Nhã, đáng tiếc không hoàn mỹ như vậy.

An Nhã cũng sẽ không ngờ Chính phủ Thống nhất còn có bài tẩy.

Thế là hai chiến hạm một lần nữa trở lại chiến trường, nhưng phi thuyền của bọn họ đã hai mươi năm không được bảo dưỡng, hiện tại rất nhiều hệ thống đều có sự cố, vận hành tốt nhất có khả năng là hệ thống duy trì sự sống, vũ khí và động lực đều đã bệnh nguy kịch.

Có điều quân lệnh như sơn, các thuyền viên cũng chỉ đành lên tàu, hy vọng dùng trận chiến này có thể khiến người Trái Đất tiếp nhận lại bọn họ.

Tuy nhiên kịch bản của Chính phủ Thống nhất dường như cũng không trôi chảy lắm, bởi vì La Tiệp cũng là người Trái Đất, cậu ta cũng hiểu mưu kế.

La Tiệp đơn thương độc mã muốn đối thoại với thuyền trưởng hai chiến hạm, cậu muốn chiêu hàng hai chiến hạm này.

La Tiệp là con trai của La Tập, là con của anh hùng.

Khi cậu xuất hiện trên hai con tàu, mọi người đều không tin vào sự thật này.

Không ngờ La Tiệp lại điên cuồng đến mức phản kháng lại chính phủ Trái Đất, đây không phải là phản kháng lại bố già của mình sao.

Nhưng La Tiệp cho rằng thuyền viên tàu Thanh Đồng Thời Đại và tàu Lượng Tử sẽ hiểu cậu: Hiện tại Trái Đất đã vi phạm pháp tắc sinh tồn đệ nhất, các người hẳn phải hiểu sinh tồn tàn khốc như thế nào, chẳng lẽ nguyện ý nhìn quê hương Trái Đất của chúng ta cứ thế bị hủy diệt sao.

Tuyệt đối không được, bởi vì Trái Đất không chỉ là Trái Đất của chúng ta, mà cũng là ngôi nhà được bảo giữ nhờ sự hy sinh to lớn của văn minh Khủng Long, cho nên bất kể thế nào tôi cũng phải thúc đẩy kế hoạch lưu lạc.

La Tiệp chân tình ý thiết nói ra toàn bộ những lời trong lòng mình, cậu hy vọng những thuyền viên từng trải qua tuyệt cảnh có thể hiểu được suy nghĩ của cậu, nhân loại nếu không nghĩ cách nữa, vậy thì sớm muộn gì cũng chết.

Văn minh Khủng Long năm xưa vì bảo vệ Trái Đất, đã lấy hàng tỷ sinh mệnh làm cái giá, nhân loại bọn họ cũng phải có quyết tâm như thế, như vậy bọn họ mới có thể giữ được văn minh của mình, giữ được ngôi nhà của mình.

Giờ khắc này, La Tiệp rốt cuộc hoàn thành sự lột xác, cậu không còn chỉ là người trẻ tuổi mê mang, mà là một người có lý tưởng, cậu muốn truyền bá lý niệm của mình cho càng nhiều người, để càng nhiều người nhận thức được nhân loại không có lựa chọn.

Tàu Thanh Đồng Thời Đại và tàu Lượng Tử bị thuyết phục, phản bội Chính phủ Thống nhất, gia nhập quân khởi nghĩa.

Nhất thời thực lực quân khởi nghĩa mạnh mẽ chưa từng có.

Có điều ngay khi La Tiệp trở lại căn cứ, chuẩn bị ăn mừng, tiếng súng vang lên, cậu bị người ta bắn từ phía sau.

Là An Nhã, An Nhã thực sự là nhịn không được nữa, cô ta biết nếu không giết La Tiệp, Chính phủ Thống nhất sẽ thật sự sụp đổ, đến lúc đó người Tam Thể cũng không có cớ mà đến.

Cho nên cô ta không tiếc bại lộ chính mình, một súng bắn nát tim La Tiệp.

La Tiệp, nam, hưởng thọ hai mươi bảy tuổi.

Trong bóng tối, La Tiệp cảm thấy tuyệt vọng, không phải vì cái chết, mà là vì mình chết trong tay người yêu.

Hai năm nay cậu và An Nhã nương tựa lẫn nhau, cậu vạn vạn lần không ngờ người thân mật nhất bên cạnh mình lại là kẻ phản bội.

Cậu căn bản không thể hiểu được, tại sao An Nhã lại là kẻ phản bội.

Còn nữa, không phải cậu đã chết rồi sao.

Tại sao vẫn còn cảm giác.

Cái Á, còn vị này là.

Dương Đông tiểu thư.

La Tiệp mở mắt ra liền nhìn thấy hai người phụ nữ, một người là Cái Á, người quen cũ của cậu.

Một người là Dương Đông, trước kia cậu từng thấy ảnh ở chỗ cha mình, trong hồ sơ lịch sử cũng có video về hiền giả Dương Đông.

La Tiệp, cậu còn chưa thể chết, cậu còn nhiệm vụ phải hoàn thành, hiện tại chúng tôi sẽ giúp cậu phục sinh, cậu phải nhớ kỹ nhất định phải hoàn thành kế hoạch lưu lạc.

La Tiệp không hiểu: Cái Á, cô rốt cuộc là ai.

Cậu phát hiện bên cạnh mình ngoại trừ có người ngoài hành tinh và kẻ phản bội, còn có sự tồn tại thần bí khác.

Cô ấy chính là Trái Đất.

Một giọng nói thanh thúy từ sau lưng La Tiệp truyền đến.

La Tiệp xoay người liền thấy Địch Ny Toa khoác trên mình ánh ráng chiều đang chậm rãi đi tới, cậu đã mắt chữ A mồm chữ O, ba người phụ nữ này người sau thần bí hơn người trước.

Địch Ny Toa thật sự giống hệt như trong sách giáo khoa, đó là nụ cười tràn ngập ấm áp.

Nụ cười của cô không chỉ ảnh hưởng đến nhân loại, còn khiến văn minh Khủng Long chờ đợi mãi.

Địch Ny Toa trở lại.

La Tiệp kinh hãi, cậu rất muốn biết Địch Ny Toa có phải đã gặp văn minh Khủng Long rồi không, bọn họ đợi sáu ngàn tám trăm vạn năm, bọn họ hiện tại có phải đã bước tới điểm hoàn mỹ của văn minh rồi không.

La Tiệp có rất nhiều câu hỏi, nhưng lời đến bên miệng cậu lại không biết nên hỏi câu nào trước.

Văn minh Khủng Long đang ở trong vũ trụ chờ đợi nhân loại, Trái Đất nên khởi hành rồi.

Ba người phụ nữ đều là chuyên gia huyền học, am hiểu sâu sắc việc bí mật khiến phụ nữ càng xinh đẹp hơn, tóm lại là thần bí khó lường.

Đợi đến khi La Tiệp mở mắt ra lần nữa, cậu vẫn nằm trong vũng máu, có điều vết thương trên người đã biến mất, cậu cảm thấy không thể tin nổi, cải tử hồi sinh chẳng lẽ cũng là công nghệ cao.

Nhưng mặc kệ, La Tiệp giãy dụa thông báo cho mọi người: An Nhã là kẻ phản bội, mọi người nhất định phải cẩn thận.

An Nhã đang sắp chạy thoát giật mình, cô ta không hiểu tại sao La Tiệp vẫn còn sống.

La Tiệp cũng không biết, nhưng cậu phải hoàn thành nhiệm vụ của mình, cậu nhất định phải gặp lại văn minh Khủng Long.

Người trong căn cứ nhanh chóng hành động, vây bắt An Nhã.

An Nhã chỉ có thể dựa vào Cường Thực Trang Giáp trên người phá cửa xông ra, cô ta phải trở về khôi phục thân phận dẫn đường quang vinh của mình.

Chuyện thảm liệt nhất trên thế giới này không gì hơn là người yêu nhau tàn sát lẫn nhau, tuy rằng An Nhã vẫn luôn là gián điệp, nhưng La Tiệp lại là một tấm chân tình.

La Tiệp đuổi kịp An Nhã, hai người mặc Cường Thực Trang Giáp sắp triển khai kịch chiến trên không trung.

Đương nhiên La Tiệp hiện tại cũng không do dự, bởi vì trong lòng cậu phải chứa cả vũ trụ, đối với vũ trụ mà nói thì tình cảm của cậu lại tính là gì chứ.

Năng lượng toàn khai, đem tất cả tình cảm hóa thành pháo kích.

Mà ở phương xa Địch Ny Toa dẫn theo Dương Đông và Cái Á, cô đang cảm nhận bi thương trong lòng La Tiệp: Tuy rằng so với vũ trụ mà nói, tình cảm này rất nhỏ bé, nhưng chính vì có những tình cảm này mới khiến vũ trụ có sắc thái không giống bình thường.

Vũ trụ là băng giá, nhưng tình cảm là nóng bỏng, nếu trong vũ trụ chỉ còn lại lý trí và sinh tồn mà không có tình cảm, thì vũ trụ sẽ trở nên quá mức đơn điệu.

Đương nhiên so với vũ trụ, sự phá hoại do cuộc đối quyết của hai người tạo ra có thể bỏ qua không tính, phải biết rằng Văn minh Đại Thần toàn dùng đại sát khí phóng ra toàn vũ trụ.

Mỗi một Văn minh Đại Thần đều sẽ có khoảng mấy chục vạn giám sát giả du hành trong vũ trụ, tìm kiếm và tiêu diệt văn minh chưa biết.

Mà bọn họ sử dụng toàn là đại sát khí, toàn là vũ khí lấy hủy diệt tinh hệ làm cơ sở.

Động một chút là hủy diệt hằng tinh, động một chút là giáng chiều hạ chiều không gian, tóm lại đều là tiêu diệt từng văn minh một, chứ không phải là đối quyết cá thể với cá thể.

Đối quyết cá thể trong hoàn cảnh lớn của vũ trụ có vẻ nhỏ bé và nực cười như vậy, nhưng đối quyết cá thể mới là thứ có thể hiển lộ niềm tin và ý chí nhất.

Lúc này hai người trên bầu trời chính là như vậy, một người vì người Tam Thể mà mình tín ngưỡng, một người đại biểu cho nhân loại.

Hai người đều không nói nhảm, bởi vì hành động đã nói lên tất cả.

Chương 1746

An Nhã chưa bao giờ là người vì tình yêu mà từ bỏ tín ngưỡng, cô ta không cho rằng người Trái Đất thật sự xứng đáng sở hữu Trái Đất, người Trái Đất xấu xí như vậy, ti bỉ như vậy, tràn đầy liệt căn tính.

Đương nhiên người Tam Thể thực ra cũng có liệt căn tính, chỉ là vì khoảng cách tạo ra cái đẹp.

Thực ra thứ An Nhã chán ghét là tệ bệnh chung của tất cả sinh vật, chỉ là vì cô ta là nhân loại, cho nên đem tất cả khuyết điểm cụ hiện rồi gán lên người nhân loại.

Cô ta chán ghét sinh vật tham lam vô độ, cho nên chán ghét nhân loại, bởi vì trong tâm trí cô ta, nhân loại chính là sản phẩm cụ tượng hóa của sự tham lam vô độ.

Đáng tiếc cho dù nhân loại hủy diệt, những khuyết điểm này vẫn sẽ không biến mất.

Người Tam Thể trong ảo tưởng tốt đẹp của cô ta liền trở thành đại danh từ của sự tốt đẹp, trở thành đại biểu của cái đẹp.

Thực ra bản thân An Nhã hà cớ gì không phải đại biểu cho sự nông cạn của nhân loại chứ, người thực sự có theo đuổi khi nhìn thấy khuyết điểm nên nỗ lực thay đổi, cho dù không thể thay đổi thế giới, cũng ít nhất khiến bản thân không trở nên tồi tệ hơn.

Chứ không phải miệng nói theo đuổi điều tốt đẹp, việc làm lại rối tinh rối mù.

Khi con người ý thức được cái gì là đẹp, thì đại biểu thế giới này tràn ngập cái ác.

Khi con người ý thức được cái gì là ác, cũng đại biểu thế giới đã có cái đẹp.

Đứa bé này còn chưa ý thức được khi cô ta chán ghét liệt căn tính của nhân loại và những sự thiếu sót của nhân loại, vật tham chiếu của cô ta chính là đông đảo mỹ đức mà nhân loại sở hữu.

Địch Ny Toa nói, đương nhiên nói ngược lại, khi một người nhận thức được các loại mỹ đức của nhân loại, thì sự thiếu sót và khuyết điểm của nhân loại cũng đã triệt để bại lộ.

Bầu trời sấm chớp rền vang, là năng lượng tràn ra của Cường Thực Trang Giáp kích phát điện tử trong không khí tạo ra tia lửa điện.

Pháo hạt, nữu chuyển lực trường, pháo hạ âm. các loại vũ khí cấp bậc chiến trường vô tình phóng ra, tạo thành biến đổi khí hậu.

La Tiệp còn cần sức mạnh mạnh hơn.

Cái Á nói: Đã đến lúc khởi động Người Khổng Lồ.

La Tiệp chỉ cảm thấy sau lưng có một luồng lực hút, sau đó có thứ gì bao bọc lấy, đó là bộ giáp lớn hơn, giống như búp bê Nga vậy, trùm lên người cậu.

Thực trang Người Khổng Lồ, uy lực cực lớn, kỹ năng cũng gần giống, có điều uy lực mỗi kỹ năng đều trở nên mạnh mẽ hơn.

Lần này An Nhã thua, từ bụng trở xuống bị pháo kích uy lực cực lớn làm bốc hơi hoàn toàn.

Có điều cô ta sẽ không chết, bởi vì bộ điều khiển trung tâm của Cường Thực Trang Giáp đã ghi lại tất cả thông tin của cô ta, cho nên chỉ cần bộ điều khiển trung tâm không xảy ra vấn đề, cô ta có thể vô hạn phục sinh.

Tuy rằng thắng lợi, nhưng La Tiệp thực sự không vui nổi.

Không cần đau lòng, cô ta không chết được, hiện tại chúng ta nên làm chính sự rồi.

Cái Á tỏ vẻ La Tiệp chú ý cảm xúc, ý tứ một chút là được rồi, đừng làm như sinh ly tử biệt vậy, còn chưa nghiêm trọng đến thế.

Thực ra La Tiệp là thất tình, hơn nữa còn là kiểu bị đá.

Có điều sau khi cậu gặp Địch Ny Toa, nghi vấn đã thay thế bi thương, hiện tại cậu muốn biết rất nhiều chuyện về vũ trụ.

Chúng ta còn có công việc, đi thôi.

Địch Ny Toa xoay người trở lại căn cứ, chút nào không có ý định giải đáp nghi hoặc.

La Tiệp chỉ đành lật đật đi theo, cậu cảm nhận được một luồng khí tức thần thánh từ trên người Địch Ny Toa: Rốt cuộc là kế hoạch gì.

Cái Á nói: Một kế hoạch nhân từ, dùng tổn thất nhỏ nhất để thúc đẩy kế hoạch Lưu Lạc Địa Cầu.

An Nhã đã có một giấc mơ rất dài, cô ta chứng kiến cuộc bầu cử Chấp Kiếm Nhân, La Tập già đi, người mới lên ngôi.

Đó là một người phụ nữ tên là Trình Tâm, cô ta phù hợp với tất cả hy vọng hiện nay của nhân loại, nhân từ, ôn nhu, cứ như là mặt đối lập của La Tập vậy.

Mà sau khi La Tập giao ra địa vị Chấp Kiếm Nhân, người Tam Thể lập tức phát động tấn công, mà Trình Tâm cũng như người Tam Thể dự liệu, không hề ấn nút.

Người Tam Thể có đủ thời gian phá hủy thiết bị phát tín hiệu trên mặt đất, phá hủy thủ đoạn uy hiếp của nhân loại.

Cuối cùng đuổi toàn bộ nhân loại trên thế giới đến Australia.

Hàng tỷ người khẳng định là chen không vừa, cho dù chen vào cũng không đủ lương thực.

Người Tam Thể giảo hoạt thành lập Quân Trị an Nhân loại, lấy nhân loại trấn áp nhân loại, cả Australia trở thành khu vực như địa ngục.

An Nhã đứng ngay bên cạnh Trình Tâm, nhìn thấy sự tuyệt vọng của cô ấy.

Người Tam Thể đến, đám dẫn đường thắng lợi, nhân loại trở thành gia súc, hẳn là kết quả cả nhà cùng vui, nhưng An Nhã lại không khỏi đồng cảm với Trình Tâm.

Cô ấy là do mọi người bầu lên, lại trực tiếp tạo thành kết quả này, không thể không gánh vác tất cả lỗi lầm, quả thực là người phụ nữ đen đủi.

Là nhân loại tự mình lựa chọn một Chấp Kiếm Nhân yếu đuối, bản ý của bọn họ là hy vọng không cần lo lắng bị lừa gạt nữa, không cần lo lắng Chấp Kiếm Nhân phát điên ấn cái nút kia.

Lại quên mất Chấp Kiếm Nhân nếu không có dũng khí ấn nút, thì làm sao ấn nút vào lúc quan trọng, làm sao uy hiếp người Tam Thể.

Thứ nhân loại lo lắng lại chính là mấu chốt của sự uy hiếp.

Đáng tiếc hiện tại nhân loại đã bỏ lỡ cơ hội, thế là người Tam Thể chiếm lĩnh Trái Đất, từ nay về sau sống cuộc sống hạnh phúc trên Trái Đất.

Điều này đương nhiên không thể nào.

Vô số năm sau, người Tam Thể cũng phát động nội chiến.

Người Tam Thể di dân sau này bày tỏ bất mãn với đồng bào di dân đợt đầu, vì chiếm cứ vị trí tốt hơn mà phát động chiến tranh.

Sau đó là càng nhiều chiến tranh, người Tam Thể hoàn toàn biến thành một loại nhân loại khác, hoàn toàn từ bỏ lý trí.

Cứ như là bị nhân loại cảm nhiễm vậy.

Cho đến một ngày Trái Đất bị phát hiện, một tấm Nhị Hướng Bạc rơi vào Hệ Mặt Trời, ép dẹp cả Trái Đất và người Tam Thể.

Ở nửa sau của giấc mơ căn bản không có chuyện gì của nhân loại, nhưng lịch sử Trái Đất vẫn tiếp diễn, mãi cho đến khi Trái Đất hủy diệt, văn minh mới tính là biến mất.

Điều này nói lên rằng bất kể đối với nhân loại hay người Tam Thể, Trái Đất đều quá quan trọng.

May mà đây chỉ là một giấc mơ, có điều giấc mơ này quá chân thực, phạm vi cũng quá lớn, là toàn bộ người Trái Đất và người Tam Thể tại Trái Đất đều nằm mơ.

Một giấc mơ tiên tri về tương lai nhân loại, nhân loại đổi Chấp Kiếm Nhân, kết quả là bị người Tam Thể nuôi nhốt, Australia trở thành khu bảo tồn cuối cùng của nhân loại.

Mà người Tam Thể chiếm được Trái Đất cũng không sống những ngày tốt đẹp, không còn áp lực sinh tồn, người Tam Thể cũng dùng đủ loại lý do khai chiến, cuối cùng chiến tranh của người Tam Thể làm lộ vị trí của Trái Đất, cuối cùng một tấm Nhị Hướng Bạc mang đi cả hai nền văn minh.

Giấc mơ quá chân thực, tại Trái Đất không chỉ nhân loại mà ngay cả người Tam Thể cũng nằm mơ.

Đợi đến khi bọn họ tỉnh lại vẫn còn sợ hãi, bởi vì trong giấc mơ đó bọn họ đều trải qua những chuyện quá đáng sợ.

Đây thật sự chỉ là một giấc mơ sao.

Khoảnh khắc cuối cùng bị Nhị Hướng Bạc ép dẹp, nó chân thực như vậy, mỗi một tế bào của cơ thể mình đều như bị ép dẹp, quá chân thực.

Trình Tâm.

La Tập sau khi tỉnh lại lại đang suy nghĩ chuyện người kế vị, cái tên này rất quen tai, ông rất nhanh đã nhớ ra, năm xưa Trái Đất tìm được một hành tinh giống Trái Đất, mà khéo làm sao hành tinh này chính là do Vân Thiên Minh hai trăm năm trước mua tặng cho Trình Tâm, cho nên về lý thuyết Trình Tâm sở hữu quyền sở hữu ngôi sao.

Hai trăm năm trôi qua, hơn nữa chuyện này bản thân chính là thủ đoạn thu thập tài chính của Liên Hợp Quốc cũ, căn bản không tính là thật.

Thế nhưng Chính phủ Thống nhất lại vẫn quyết định cấp cho Trình Tâm một khoản điểm tín dụng lớn.

Trình Tâm là người liên lạc của kế hoạch Vân Thiên Minh, cô ấy vẫn còn đang đông miên, chỉ cần cô ấy tỉnh lại, là có thể kế thừa khoản điểm tín dụng giá trên trời này.

Tin tức này còn lên tivi, rất nhiều người không hiểu Chính phủ Thống nhất tại sao phải thừa nhận một thư xác nhận như trò đùa do chính phủ đời trước ký kết như vậy.

Hành tinh giống Trái Đất kia còn xa hơn cả sao Tam Thể, trước mắt nhân loại căn bản không có năng lực đi tới, nhưng nhân loại lại thực sự cho rằng mình sở hữu quyền sở hữu nó, hơn nữa còn nghiêm túc mua lại từ tay Trình Tâm.

Biến hành tinh từ sở hữu cá nhân thành sở hữu tập thể, quả thực là thao tác không thể tưởng tượng nổi.

Nếu thật sự phải miễn cưỡng giải thích, thì cũng chỉ có Chính phủ Thống nhất vì chứng minh tính hợp pháp của mình, cho nên muốn kế thừa cả một số cam kết của Liên Hợp Quốc.

Hoặc nói là có liên quan đến chế độ của Chính phủ Thống nhất, Chính phủ Thống nhất tuyệt đối bảo hộ tài sản tư nhân, cho nên dù tài sản của đối phương vô cùng hư vô, nhưng cũng phải bảo vệ, cho nên thà cấp điểm tín dụng để mua, cũng sẽ không đi cướp.

Tóm lại Trình Tâm xác thực là mạc danh kỳ diệu có một khoản tài sản lớn, mà trong thời đại tư hữu hóa ngày càng lớn mạnh hôm nay, Trình Tâm rất có khả năng sẽ trở thành người có sức ảnh hưởng cực lớn, vậy thì tương lai cô ấy kế thừa Chấp Kiếm Nhân cũng không phải là không thể.

Chương 1747

La Tập điều tra lý lịch trước kia của Trình Tâm, biết ghi chép công việc của cô ấy, trong đó có đánh giá của lãnh đạo cô ấy là Duy Đức.

Duy Đức cho rằng Trình Tâm là một người rất có tiềm lực, nhưng tính cách quá mức nhu nhược, cô ấy có năng lực phán đoán nhưng thiếu khả năng thực thi.

Tính cách này quả thật có khả năng bị người Tam Thể lợi dụng.

Có điều thật sự mà nói chế độ Chấp Kiếm Nhân bản thân nó xác thực mang lại áp lực cực lớn cho nhân loại, một người nắm giữ sự sống chết của hai nền văn minh, mọi người xác thực sẽ lo lắng.

Từ xưa đến nay những bậc nhân kiệt trong lịch sử đều có khuyết điểm, không có người hoàn hảo, mà quyền lực càng lớn bi kịch tạo thành cũng càng lớn.

Chấp Kiếm Nhân quả thực quyền lực còn lớn hơn cả hoàng đế, nếu thật sự xuất hiện tình huống không thể khống chế, thì hai nền văn minh thật sự sẽ hủy hoại trong chốc lát.

Lòng người thực sự là khó dò, cũng khó trách mọi người sẽ có áp lực.

Thiên thiên chế độ Chấp Kiếm Nhân lại không thể quá phức tạp, bởi vì quá phức tạp sẽ có khả năng bị người Tam Thể thừa cơ xâm nhập, đến lúc đó tình huống của nhân loại càng thêm không ổn.

Có thể nói bản thân chế độ Chấp Kiếm Nhân đã có vấn đề rất lớn, hai mươi năm nay La Tập và Chính phủ Thống nhất cũng không phải chưa từng nghĩ tới biện pháp giải quyết, nhưng vẫn luôn không tìm được cách hay.

Cho nên nhân loại mới nghĩ tới việc tìm một Chấp Kiếm Nhân nhu nhược hơn.

Một giấc mơ đã làm bừng tỉnh không ít người, khiến mọi người ý thức được sự hòa bình này quá mức mong manh.

La Tập có thể kiên trì hai mươi năm nhưng ông ấy sẽ già đi, Chấp Kiếm Nhân tiếp theo rất có khả năng sẽ dẫn đến nhân loại hủy diệt.

Đây không phải là vấn đề nhỏ.

Đương nhiên nhân loại cũng không quên chất vấn người Tam Thể, có phải bọn họ đang có tính toán gì không.

Có phải đang nghĩ đến việc tập kích nhân loại chiếm lĩnh Trái Đất vào lúc giao tiếp Chấp Kiếm Nhân hay không.

Tuy rằng người Tam Thể phủ nhận nói đây chẳng qua là một giấc mơ, nhưng nội tâm của bọn họ lại không bình tĩnh.

Ngay tại lúc này La Tiệp dưới sự giúp đỡ của Địch Ny Toa đã phát biểu một bài nói chuyện toàn cầu, chính thức công khai diễn giải kế hoạch lưu lạc, đồng thời kêu gọi mọi người đều đến ủng hộ kế hoạch này.

Sau đó La Tập cũng đứng ra ủng hộ con trai, như vậy dưới sự hợp lực của cha con bọn họ cuối cùng cũng khiến Chính phủ Thống nhất nguyện ý ngồi đối diện đàm phán với La Tiệp trên bàn đàm phán.

Hy vọng của kế hoạch lưu lạc đã ngày càng rõ ràng.

Ý thức được dã tâm chiếm lĩnh Trái Đất của người Tam Thể chưa chết, những nhân loại khai minh cũng bắt đầu ủng hộ kế hoạch lưu lạc, đây lại sẽ là một cuộc thảo luận kịch liệt, lại sẽ là sự kiện lớn ảnh hưởng đến tương lai nhân loại.

Tại sao mỗi lần có sự kiện lớn mọi người đều sẽ ra đường diễu hành, đó là bởi vì nhân loại đều là cá thể, tiếng nói của cá thể quá nhỏ bé, cho nên chỉ có thể thông qua phương thức ôm đoàn diễu hành để truyền đạt yêu cầu của mình, truyền đạt tiếng nói của mình.

Đây là biện pháp bất đắc dĩ, nếu tiếng nói và ý kiến của mỗi người đều được coi trọng, cũng sẽ không có nhiều cuộc diễu hành như vậy.

Nhưng đối với nhân loại mà nói thực sự là không thể làm được.

Tóm lại lại là thảo luận phạm vi toàn cầu, kế hoạch lưu lạc là một kế hoạch phải đưa ra lượng lớn hy sinh, có điều La Tiệp đã đưa ra quyết định rồi, khổ hay không khổ hãy nghĩ đến lịch sử văn minh Khủng Long vì Trái Đất mà từ bỏ hàng tỷ đồng bào, Trái Đất có được ngày hôm nay đều là do văn minh Khủng Long dùng vô số hy sinh đặt nền móng.

Cho nên La Tiệp nói nếu nhân loại sợ hãi hy sinh, vậy thì không xứng sở hữu Trái Đất.

Những người hy sinh sẽ được chúng ta khắc ghi.

La Tiệp nói, nhân loại có thể làm không nhiều, nhưng ghi chép lại những người hy sinh thì vẫn có thể.

Nhân loại tuy rằng giỏi lãng quên, nhưng đối với việc tìm kiếm lịch sử và cội nguồn sẽ không chấm dứt, chỉ cần trên lịch sử có dấu vết thì sớm muộn gì cũng sẽ bị nhân loại sau này khai quật ra.

Nếu người và mèo ở cùng một phòng, đột nhiên có một cuộn len bay ra, mèo sẽ không do dự vồ lấy cuộn len, mà nhân loại sẽ quay đầu tìm kiếm hướng cuộn len bay tới.

Đây chính là nhân loại, luôn tìm kiếm cội nguồn, cho nên việc chúng ta phải làm chính là bảo vệ tốt Trái Đất cho hậu nhân, hậu nhân nhất định sẽ tìm được dấu vết nỗ lực của chúng ta, không để nỗ lực của chúng ta uổng phí.

La Tiệp trước khi đàm phán đã làm rất nhiều chuẩn bị, bản thảo được Địch Ny Toa thẩm duyệt nhiều lần, hiện tại mỗi một câu nói của cậu đều có sức cảm nhiễm kinh người.

Nhân loại xác thực luôn hỏi mình từ đâu đến, trước kia không có khoa học, bọn họ liền biên tạo ra thần thoại tạo ra con người.

Có khoa học, nhân loại cũng đang tìm kiếm tổ tiên vượn người của mình.

Chỉ cần có dấu vết, nhân loại sẽ khai quật ra, lịch sử và tôn giáo đều là manh mối.

Cho nên mọi người không cần sợ hãi hy sinh rồi sau này không ai nhớ đến, nhân loại giỏi lãng quên, nhưng cũng giỏi hồi ức như vậy.

Quan trọng là phải giao Trái Đất vào tay hậu nhân, như vậy hậu nhân mới có cơ hội hồi ức.

Kế hoạch lưu lạc chính là một thiết tưởng vô cùng vĩ đại, lại do văn minh Khủng Long chế định, cho nên nhân loại nên đi thực hiện.

Dưới sự nỗ lực của La Tiệp, ngày càng nhiều người chấp nhận kế hoạch, khẩu hiệu của bọn họ là: Học tập văn minh Khủng Long, trong sự tạm bợ mà thành tựu kỳ tích.

Muốn trở thành Văn minh Đại Thần, đầu tiên phải sống sót, nếu Lưu Lạc Địa Cầu có thể giúp nhân loại sống sót, vậy thì dùng nó, tùy thời chuẩn bị chạy trốn, thoát khỏi phạm vi khống chế của người Tam Thể.

Dưới sự thúc đẩy của một nhóm người có chí hướng trong nhóm Địa Cầu Lưu Lạc, kế hoạch cuối cùng cũng đã được thông qua, công trình vĩ đại sắp sửa bắt đầu.

Văn minh Khủng Long đã tiến hành trắc địa xong, vị trí xây dựng động cơ trên Trái Đất cũng đã được chọn lựa, tập trung tại Bắc bán cầu và xích đạo.

Khối lượng công trình khổng lồ này tuyệt đối là công trình vĩ đại nhất trong lịch sử nhân loại.

Việc xây dựng Trường Thành hay đào kênh đào của người xưa đột nhiên trở nên chẳng còn cực khổ là bao, bởi vì Động Cơ Hành Tinh mới là công trình thực sự khiến người ta phải trố mắt líu lưỡi.

Ngay cả chiến hạm vũ trụ cũng không có khối lượng công trình như vậy.

Một Động Cơ Hành Tinh đi kèm với một thành phố ngầm, sử dụng phản ứng tổng hợp hạt nhân nguyên tố nặng làm năng lượng, tạo ra sóng xung kích plasma cao hàng chục nghìn mét để đẩy Trái Đất.

Bước thứ nhất: Xây dựng Động Cơ Hành Tinh.

Bước thứ hai: Đẩy mặt trăng ra xa.

Bước thứ ba: Đình chỉ chuyển động tự quay của Trái Đất, đồng thời xây dựng tàu vũ trụ bay vào không gian để rà quét bom mìn, tiêu diệt toàn bộ thiên thạch trên tuyến đường.

Bước thứ tư: Bắt đầu tăng tốc quanh mặt trời, từ từ mở rộng quỹ đạo và cuối cùng thoát khỏi lực hấp dẫn của mặt trời.

Bước thứ năm: Tăng tốc rời khỏi Hệ Mặt Trời, đồng thời gia tốc Trái Đất đến một phần mười tốc độ ánh sáng.

Kế hoạch khổng lồ như vậy có thể giúp nhân loại triệt để thoát khỏi sự kiểm soát của người Tam Thể.

Nếu người Tam Thể dám truy kích, đến lúc đó người Trái Đất sẽ công bố vị trí của Tam Thể, tiêu diệt bọn họ.

Vấn đề lớn nhất giữa Trái Đất và tinh cầu Tam Thể là khoảng cách quá gần, nhưng nếu Trái Đất chạy rồi, tinh cầu Tam Thể có bị phát hiện nữa hay không cũng chẳng liên quan gì đến Trái Đất.

Tinh cầu Tam Thể nhìn Trái Đất từng bước tiến hành kế hoạch lưu lạc, cuối cùng cũng cuống lên, nhưng vì sự tồn tại của uy hiếp, bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn mà lo lắng.

Cuối cùng vẫn phải tiến hành thủ đoạn ngoại giao, hy vọng có thể khiến người Trái Đất từ bỏ ý định bỏ trốn.

Nhưng một giấc mơ đã khiến đại bộ phận nhân loại tỉnh táo lại, nhận thức rõ ràng rằng người Tam Thể là không phải tộc ta, ắt có lòng khác, thực sự không thể tin tưởng.

Đại sứ Tam Thể khua môi múa mép: Trái Đất các người chạy rồi, đó chính là nhường lại Hệ Mặt Trời, vậy các người chia sẻ kế hoạch lưu lạc với chúng tôi thì có quan hệ gì đâu.

Chúng tôi có thể đưa tinh cầu Tam Thể neo đậu vào Hệ Mặt Trời, như vậy chẳng phải là cả hai cùng vui sao.

Nhân loại các người thích nói đôi bên cùng có lợi win win, chúng tôi cho rằng đây chính là đôi bên cùng có lợi.

Nếu các người chia sẻ kế hoạch, chúng tôi cũng có thể chia sẻ kỹ thuật.

Kế hoạch lưu lạc đối với nhân loại các người mà nói áp lực không nhỏ, nhưng có sự giúp đỡ của chúng tôi, các người có thể đẩy nhanh tiến độ.

Kế hoạch lưu lạc là nhắm vào Trái Đất, chỉ sợ không thích hợp với tinh cầu Tam Thể các người.

Đại biểu Trái Đất nói.

Văn minh Khủng Long thiết kế kế hoạch đo ni đóng giày cho Trái Đất, tinh cầu Tam Thể chỉ sợ là dùng không được.

Điểm này các người không cần lo lắng, chỉ cần có dữ liệu chi tiết, chúng tôi có thể trắc địa lại để tìm kiếm địa điểm.

Nhưng người Trái Đất đâu có ngốc, đời nào lại dễ dàng đồng ý như vậy, cuộc đàm phán này tự nhiên lại là màn giằng co qua lại.

La Tập nhìn thấy kế hoạch cuối cùng cũng bắt đầu thực thi thì rất an ủi, ông cảm thấy Địch Ny Toa đáng tin cậy hơn Đỗ Lan quá nhiều.

Chương 1748

Đỗ Lan chỉ toàn làm bừa, vẫn là Địch Ny Toa lợi hại, vừa ra tay đã khiến người toàn thế giới nằm mơ, để nhân loại cuối cùng cũng ý thức được hòa bình giả tạo là không thể dài lâu.

Hơn nữa có Địch Ny Toa giúp đỡ, phải chăng đại biểu cho việc nhân loại có thể trở thành một văn minh đại thần tiếp theo.

La Tập rất mong chờ, hy vọng Địch Ny Toa cũng có thể giống như dẫn dắt văn minh Khủng Long, dẫn dắt văn minh nhân loại.

Ngay khi Trái Đất bắt đầu công trình xẻ núi lấp biển khí thế ngất trời, thì trong vũ trụ, các văn minh cao cấp lại gặp phải sự tồn tại đáng sợ, đó chính là Trùng Tộc.

Số lượng Trùng Tộc khổng lồ, hơn nữa còn thông qua việc thôn phệ tinh cầu để sinh sôi mở rộng khiến các đại văn minh đau đầu không thôi.

Thông qua giải phẫu Trùng Tộc, người ngoài hành tinh phát hiện Trùng Tộc được tổ hợp từ hai loại gen yếu ớt.

Hai loại gen này kết hợp lại với nhau liền trở thành cỗ máy giết chóc đáng sợ như vậy.

Người ngoài hành tinh gọi hai tổ gen này là Gen Ác Ma số 1 và Gen Ác Ma số 2, đồng thời tra xét toàn vũ trụ tìm nguồn gốc hai loại gen này, nhất định phải tiêu diệt Trùng Tộc từ tận gốc rễ.

Văn minh chủ lực kháng cự Trùng Tộc chính là hai văn minh thù địch: văn minh Ca Giả và văn minh Biên Cảnh.

Ban đầu quan hệ của bọn họ rất giống Trái Đất và người Tam Thể, đều là hàng xóm, có điều khoảng cách của bọn họ rất xa, chỉ là vì kỹ thuật vô cùng tiên tiến nên cuối cùng vẫn gặp nhau.

Bắt đầu là ma sát nhỏ, cuối cùng song phương leo thang thành đại chiến vũ trụ, trải dài qua nhiều tinh hệ, đánh đến túi bụi, tổn thất vô số thuộc địa và chiến hạm.

Chiến hạm của bọn họ đều lớn như một tinh cầu, ngoại trừ đánh trận thì chiến hạm cũng là xưởng quân sự, có thể sản xuất một món vũ khí công nghệ cao từ con số không.

Những phi thuyền kích cỡ tinh cầu như vậy bao phủ tại tiền tuyến, giám sát nhất cử nhất động trong phạm vi vài triệu năm ánh sáng.

Tuy nhiên từ sau khi Trùng Tộc xuất hiện, phiền toái của bọn họ vẫn luôn không ngừng.

Đám Trùng Tộc này đúng thật là sâu bệnh, luôn dùng cơ quan sinh học để tránh né sự giám sát của radar đa tần, tập kích chiến hạm của bọn họ để thôn phệ năng lượng và dược liệu.

Điều mà hai văn minh lo lắng nhất vẫn là sự xuất hiện của Trùng Tộc sẽ làm lộ vị trí của bọn họ.

Tuy rằng Ca Giả và văn minh Biên Cảnh đã rất mạnh, đã coi Nhị Hướng Bạc là vũ khí thông thường, nhưng đối với vũ trụ mà nói, bọn họ vẫn phải cẩn thận, bởi vì nói không chừng còn có văn minh giáng chiều từ vĩ độ cao đang dòm ngó ở thế giới ba chiều.

Quy mô chiến tranh của bọn họ tuy rất lớn, nhưng mẫu tinh hành tinh mẹ của bọn họ lại vẫn ẩn giấu rất kỹ.

Trùng Tộc rất có khả năng là thủ đoạn trinh sát của văn minh cao hơn, cho nên tuyệt đối không thể để chúng tìm được vị trí mẫu tinh.

Tể tướng của văn minh Ca Giả nói: Cho nên nhất định phải tiêu diệt toàn bộ Trùng Tộc.

Văn minh Ca Giả là một văn minh tập quyền cao độ, Hoàng đế của bọn họ là lãnh đạo tối cao, đẳng cấp sâm nghiêm.

Đương nhiên dù là người thanh lý ở tầng lớp thấp nhất, điều kiện sinh hoạt cũng cực kỳ cao, chỉ là không có quyền lực gì mà thôi.

Người thanh lý kỳ thực chính là những người trôi nổi trong vũ trụ, rời xa mẫu tinh để tìm kiếm vị trí các văn minh khác và tiến hành tiêu diệt.

Bọn họ du ly bên ngoài xã hội chủ lưu, là cư dân tầng thấp nhất.

Tại văn minh Ca Giả, mỗi một cư dân đều không còn sống vì vật chất nữa.

Sức mạnh của khoa học kỹ thuật có thể tổng hợp các loại sơn hào hải vị, cũng có thể thông qua sóng não để họ cảm nhận niềm vui chốn nhân gian thiên đường.

Bọn họ có thể thông qua các loại kỹ thuật để hưởng thụ đãi ngộ tương đồng với Hoàng đế.

Tuy rằng có một số chỉ là ảo tưởng do công nghệ tạo ra, nhưng ít nhất đại não đã được thỏa mãn.

Trong một xã hội không theo đuổi vật chất như vậy, vinh dự và thân phận trở thành sự theo đuổi duy nhất của bọn họ.

Cùng với sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật, những thứ truyền thống và nguyên thủy như quý tộc và đẳng cấp lại một lần nữa xuất hiện sức sống.

Các giai cấp khác nhau đại biểu cho vinh dự khác nhau, mỗi người dân đều đang theo đuổi thứ hư vô mờ mịt này.

Có Hoàng đế phụ trách chính trị, cũng có Tế tư phụ trách sáng tác nghệ thuật, còn có Nhà khoa học phụ trách phát triển khoa học, cũng như Diễn viên biểu diễn.

Mỗi một công việc đều đại biểu cho một bộ phận cấu thành của xã hội.

Bọn họ làm việc không vì tiền lương, chỉ để có thể đạt được lời ca tụng và địa vị tốt hơn.

Văn minh Biên Cảnh ở phía đối diện cũng không khác biệt lắm.

Khi điều kiện vật chất không còn sức hấp dẫn, sinh mệnh chỉ có thể theo đuổi những thứ hư vô mờ mịt.

Văn minh Ca Giả là giá trị xã hội, còn văn minh Biên Cảnh là giá trị tôn giáo.

Văn minh Biên Cảnh cho rằng vũ trụ sớm muộn gì cũng sẽ kết thúc, mà những cư dân cần cù dũng cảm có thể giành được một chỗ trong vũ trụ mới.

Đương nhiên biện pháp bọn họ sử dụng không phải là cầu nguyện, mà là lợi dụng khoa học kỹ thuật để lưu trữ ký ức của người chết vào trong tiểu vũ trụ.

Đó tương đương với một thiên đường, được coi là nơi tuyệt đối an toàn, dù cho vũ trụ hủy diệt, tiểu vũ trụ cũng sẽ tiếp tục tồn tại.

Chỉ là không gian tiểu vũ trụ có hạn, cho nên chỉ có một bộ phận nhỏ người mới có cơ hội được chọn.

Vì cơ hội này, mỗi cư dân của văn minh Biên Cảnh đều dũng cảm chiến đấu, chỉ vì có một ngày có thể tiến vào tiểu vũ trụ.

Trái Đất, nhà tù cấp cao nhất của Chính phủ Hợp nhất, Đỗ Lan và Duy Đức lại gặp nhau lần nữa.

Trái Đất sắp tiến hành kế hoạch lưu lạc, hiện tại tất cả những người đang đông miên đều đã được đánh thức, bởi vì bọn họ cũng phải trở thành người chứng kiến cuộc đại biến động lần này.

Và Duy Đức biết Đỗ Lan bị bắt, lập tức đến gặp Đỗ Lan.

Duy Đức cảm thấy rất đáng tiếc: Năng lực của anh ở bên ngoài mới có thể làm nên chuyện lớn hơn, mọi việc anh làm đều không sai.

Tuy rằng Đỗ Lan luôn tiến hành những thí nghiệm nguy hiểm, nhưng Duy Đức hiện tại cảm thấy hành vi của Đỗ Lan đều đúng.

Đỗ Lan không cho là đúng: Tôi là một nhà cải cách, mà nhà cải cách thì luôn không được hoan nghênh bằng nhà tư tưởng, đây là lẽ thường của thế giới.

Trên thế giới này người người đều ca tụng nhà tư tưởng, nhưng chẳng có mấy nhà cải cách được nhắc đến trên đầu môi.

Duy Đức hiểu ý Đỗ Lan: Bởi vì nhà cải cách luôn phải đưa tư tưởng của nhà tư tưởng vào thực tiễn, việc đó tất nhiên sẽ đắc tội với người khác, tự nhiên sẽ bị người ta chán ghét, bị người ta bôi đen.

Mà tư tưởng của nhà tư tưởng luôn cao cao tại thượng, tư tưởng có thể bao dung hết thảy, nhưng chỉ có thể nói mồm, thực sự bắt tay vào làm thì bó tay chịu trói, mà không làm thì tự nhiên cũng sẽ không đắc tội ai.

Duy Đức tự nhận mình cũng là một nhà cải cách, chỉ nghĩ thôi thì vô dụng, cần phải hành động, mà chỉ cần có hành động tất nhiên sẽ đắc tội người khác, đây là sự thực không thể thay đổi.

Rất nhiều người không muốn làm nhà cải cách, không phải vì họ không nhận thức được hiện trạng, chỉ là bọn họ yêu quý lông vũ của mình, yêu quý danh tiếng của mình, bọn họ sợ hãi đắc tội người khác.

Hơn nữa cải cách thành công rồi, đó cũng là do tư tưởng của nhà tư tưởng chỉ đạo chính xác, công lao của nhà cải cách phải chia cho nhà tư tưởng.

Cải cách thất bại, đó là vì nhà cải cách không có năng lực, không thể hiểu được tư tưởng của nhà tư tưởng, toàn bộ là lỗi của nhà cải cách.

Cho nên nói làm nhà tư tưởng nhẹ nhàng hơn làm nhà cải cách nhiều, bởi vì bọn họ chỉ cần đề xuất lý niệm, không cần đi thực hiện, không cần trực tiếp nảy sinh xung đột với hiện thực.

Duy Đức cho rằng mình và Đỗ Lan đều là nhà cải cách, cho nên bọn họ mới bị người ta ghét như vậy.

Mà những nhà tư tưởng chỉ biết chém gió kia ở trong thời loạn thế này căn bản không có đất dụng võ, tư tưởng có tốt đến mấy cũng không thể cứu vớt nhân loại khỏi nước sôi lửa bỏng.

Đáng tiếc nhà tư tưởng không đắc tội ai, cho nên mọi người cũng chỉ có thể lấy nhà cải cách ra trút giận.

Tiếp theo anh chuẩn bị thế nào.

Nghe Duy Đức phàn nàn một hồi, liền hỏi đến dự định tiếp theo của Duy Đức.

Tôi sẽ tiếp tục về chính phủ làm việc.

Duy Đức đối với tương lai nhân loại là đương nhân bất nhượng gặp việc nghĩa không từ nan, hắn không lên thì có khả năng sẽ thêm một gã quan chức bất tài vô dụng, cho nên hắn khẳng định phải lên, dù cho mọi người đều không thích cách làm của hắn, hắn cũng phải tiếp tục về chính phủ làm việc.

Thể hiện cho tốt vào.

Đỗ Lan tỏ vẻ Duy Đức có thể đến thăm mình đã là rất tốt rồi.

Tâm của Duy Đức chưa bao giờ dao động, tuy rằng kế hoạch lưu lạc là chủ nghĩa đào tẩu vô cùng mãnh liệt, nhưng nếu có thể giúp nhân loại sinh tồn, Duy Đức tuyệt đối ủng hộ.

Sau khi tôi ra ngoài, sẽ nghĩ cách tìm cho anh một vị trí, nhân loại cần sức mạnh của anh.

Duy Đức tín nhiệm kỹ thuật của Đỗ Lan, hắn biết Đỗ Lan tuyệt đối là nhà khoa học mạnh nhất trên Trái Đất, tuy rằng rất điên cuồng, nhưng thiên tài đều rất điên cuồng.

Bởi vì điên cuồng mới có thể đi nghiên cứu những thứ mà trong mắt nhân loại là không thể lý giải nổi.

Vậy thì đa tạ anh.

Đỗ Lan tỏ vẻ một giấc mơ đã làm mọi người bừng tỉnh, khả năng hắn ra tù đã tăng cao.

Chương 1749

Bởi vì hiện tại nền hòa bình yếu ớt đã ngập ngừng sắp đổ, thứ nhân loại cần không phải là lý thuyết, mà là sức mạnh biến lý thuyết thành hiện thực.

Kế hoạch lưu lạc của văn minh Khủng Long hiện tại vẫn là lý thuyết, trong đó một số cửa ải kỹ thuật khó khăn vẫn cần nhân loại tự mình công phá.

Đỗ Lan liền có đất dụng võ.

Tuy rằng đều biết Đỗ Lan rất nguy hiểm, nhưng mỗi lần gặp khó khăn, nhân loại vẫn sẽ nghĩ đến Đỗ Lan.

Đây cũng là sức mạnh của nhà cải cách, không hoàn mỹ như nhà tư tưởng, nhưng thực sự muốn công phá cửa ải khó khăn vẫn phải dựa vào nhà cải cách, không thể trông cậy vào nhà tư tưởng.

Duy Đức chính là nhà cải cách, cho nên dù hắn ngủ hơn hai trăm năm, vừa tỉnh lại liền lập tức được trọng dụng, hơn nữa chức vị còn là nơi vô cùng then chốt, chính vì hắn không sợ đắc tội người, không sợ bị người ghét, chỉ có loại người này mới có thể thúc đẩy kế hoạch trong thời gian ngắn nhất.

Bất nhân không có lòng nhân từ kiểu đàn bà chính là đại nhân, Duy Đức tuyệt đối là ví dụ tốt nhất.

Kế hoạch lưu lạc có không ít trở ngại.

Đầu tiên chính là khi kế hoạch thực thi, bề mặt Trái Đất đóng băng, tất cả mọi thứ của nhân loại đều phải lấy từ lòng đất, rất nhiều người tỏ vẻ bọn họ không muốn ăn giun đất và chuột đồng.

Đặc biệt là những người ăn chay, tỏ vẻ đây là ác mộng, không có mặt trời thì không có quang hợp, không có quang hợp bọn họ kiên trì chủ nghĩa ăn chay kiểu gì.

Còn có tổ chức bảo vệ môi trường, cho rằng kế hoạch lưu lạc là kế hoạch diệt tuyệt, bề mặt Trái Đất là thiên đường của động vật, nếu đóng băng, động vật đều chết sạch, nhân loại liền trở thành nguyên hung diệt tuyệt.

Những người như thế này còn không ít, phản đối kế hoạch lưu lạc, không đồng ý thay đổi địa hình một cách mạnh bạo như vậy, cũng không đồng ý rời khỏi Hệ Mặt Trời.

Nhiệm vụ của Duy Đức chính là xử lý những người này.

Đương nhiên không phải ám sát, mà là khiến bọn họ câm miệng.

Loại chuyện này đương nhiên sẽ khiến Duy Đức tiếng xấu đồn xa, nhưng hắn không quan tâm.

Còn Đỗ Lan cũng cuối cùng cũng ra tù, hắn gia nhập tổ công tác kỹ thuật tổng hợp hạt nhân nguyên tố nặng.

Tuy rằng văn minh Khủng Long đã đưa ra lý thuyết, nhưng chênh lệch khoa học kỹ thuật giữa văn minh Khủng Long và văn minh nhân loại quá lớn.

Kỹ thuật tổng hợp nguyên tố nặng nhìn thì có vẻ rất đơn giản, thực sự bắt tay vào phát triển mới phát hiện khó khăn trùng trùng, ngay cả văn minh Tam Thể cũng bó tay.

Văn minh Tam Thể hiện tại cũng tin rằng văn minh Khủng Long xác thực tiên tiến hơn bọn họ, hơn nữa còn tiên tiến hơn rất nhiều.

Tổng hợp nguyên tố nặng nếu thực hiện được, chỉ cần đốt đá là có thể sản sinh năng lượng cuồn cuộn không dứt, dùng trên Trái Đất không thể thích hợp hơn.

Đây chính là kỹ thuật của văn minh Khủng Long, anh có thể xem hiểu không.

Nhà khoa học nhân loại không khỏi nhìn về phía Đỗ Lan, hy vọng hắn có thể nói ra đáp án khiến người ta phấn chấn: Chỉ cần anh lập công, có thể giảm án cho anh.

Chỉ sợ các người cần không chỉ là kỹ thuật tổng hợp nguyên tố nặng, còn có hệ thống sinh thái thành phố ngầm, ngoại trừ giun đất, các người cũng phải ăn chút bạch tuộc, chuột, rêu gì đó chứ.

Đỗ Lan cười: Một khi Trái Đất lưu lạc, biển cả chính là cái tủ lạnh lớn, các người có từng nghĩ đến việc bây giờ làm chút gì đó ở biển cả không.

Đợi đến khi chúng ta thực sự rời khỏi Hệ Mặt Trời thì tiện lấy thực phẩm đông lạnh từ biển cả ra.

Ý anh là gì.

Ý của Đỗ Lan chính là cải tạo hải thảo và thực vật biển: Trên người một con cá nếu như có đủ loại mùi vị thịt bò thịt cừu, đến lúc đó chúng ta chỉ cần cắt lớp băng ra là có thể ăn được thịt bò và thịt cừu, còn có thể coi hải thảo như nguồn vitamin, đây là chuyện tốt đẹp biết bao.

Cho dù rời khỏi Hệ Mặt Trời, thực vật đông lạnh trong biển cả cũng có thể cho nhân loại ăn vài ngàn năm, nghĩ xem có phải rất kích động không.

Đúng là rất kích động, nhưng trên người cá sao có thể mọc ra thịt bò và thịt cừu được.

Đỗ Lan tỏ vẻ các người chưa từng thấy sinh vật Vua Biển Sea King, căn bản không hiểu sự vĩ đại của biển cả.

Nếu Đỗ Lan có thể làm được chuyện này, vậy thì thỏa thỏa giảm án.

Tuy rằng hắn hiện tại phải ngồi tù hai ngàn năm, mười năm giảm một lần cũng phải giảm hơn hai trăm lần mới giảm hết, nhưng không chịu nổi Đỗ Lan hiểu biết nhiều a, hắn cảm thấy kế hoạch lưu lạc còn có rất nhiều chỗ cần hoàn thiện, những thứ này đều là điểm giảm án.

Ngoại trừ thực vật ra, còn có chính là lượng lớn không khí lưu động sau khi Trái Đất di chuyển, hoàn toàn có thể lợi dụng những luồng không khí lưu động này để phát điện.

Những thứ tương tự như vậy còn có thể chú ý thêm nhiều nữa.

Trung tâm vũ trụ, chiến trường của Chiến Dịch Chí Hắc Darkest Battle, sự giáng chiều giảm số chiều không gian từ sáu mươi triệu năm trước vẫn còn đang tiếp tục mở rộng.

Là khởi điểm ban sơ của vũ trụ, nơi này tràn ngập sự tĩnh lặng của cái chết, cứ như là nơi an nghỉ của tử vong.

Tuy nhiên nếu nhìn sang các chiều không gian khác sẽ biết nơi này cũng không phải hoàn toàn hắc ám và tịch diệt.

Trong những mảnh vỡ bốn chiều, tàn tích của văn minh chiều cao đang trải qua sự chờ đợi đằng đẵng, bọn họ ung dung nhìn mọi thứ ở thế giới ba chiều, giống như đang xem phim vậy.

Còn trong thế giới hai chiều, những sinh mệnh hai chiều trốn tránh sự giáng chiều của Nhị Hướng Bạc vẫn đang nỗ lực vì sinh tồn.

Tại thế giới này, bất kể ngươi là mấy chiều đều không thoát khỏi chiến tranh.

Lý thuyết Khu Rừng Đen không chỉ vận hành ở ba chiều, ngay cả bốn chiều và hai chiều cũng thông dụng như nhau.

Bởi vì đa nghi và cầu sinh là đặc tính chung của tất cả sinh mệnh, văn minh cao cấp đến mấy cũng không thay đổi được.

Mà trong một môi trường lớn như vậy, một văn minh đặc thù đang được thai nghén, bọn họ tự xưng là Quy Linh Giả Returners.

Văn minh này không phân chia theo chủng tộc, mà phân chia theo văn hóa, tập hợp những người sống sót của nhiều văn minh.

Lúc này Quy Linh Giả vẫn chưa hùng mạnh, bọn họ chỉ là những người sống sót của nhiều chủng tộc ôm nhau sưởi ấm, đồng thời hy vọng có thể nghiên cứu ra điểm đến của vũ trụ và văn minh.

Những kẻ đáng thương tụ tập lại với nhau này, bọn họ đã sống sót từ cuộc chiến tranh đáng sợ, nhưng mất đi đồng bào, mất đi văn minh, hiện tại bọn họ chỉ là những đốm lửa tàn lưu lại từ đống lửa trại từng hưng thịnh, vài đốm lửa tụ lại với nhau mới không bị cuồng phong của vũ trụ thổi tắt.

Bọn họ muốn biết khởi điểm và nơi về của vũ trụ, muốn biết ý nghĩa tồn tại của sinh mệnh, muốn biết đáp án chung cực của vạn vật vũ trụ.

Những đốm lửa này tụ tập lại với nhau không còn coi Khu Rừng Đen là chân lý, mà là muốn đi tìm kiếm chân lý thực sự.

Quy Linh Giả lúc này không có địa bàn, thậm chí ngay cả mẫu tinh cũng không có, chỉ có một con tàu vũ trụ tốc độ ánh sáng tàn phá.

Bọn họ trôi nổi trong không gian sâu thẳm của vũ trụ là để thu thập tài nguyên còn sót lại trên chiến trường.

Bảy mươi năm trước khi văn minh của tôi chưa bị hủy diệt, đã bắt được hình ảnh chiến tranh tại nơi này.

Một thành viên nào đó của văn minh Quy Linh nói: Dựa theo khoảng cách để tính toán, chiến dịch này xảy ra khoảng sáu mươi triệu năm trước, hai bên tham chiến đều là những văn minh vô cùng hùng mạnh, bọn họ đã đánh một trận phục kích tại đây.

Đại chiến trong không gian sâu thẳm của vũ trụ là lần lóe sáng duy nhất của khu vực này trong mấy chục triệu năm qua.

Ánh sáng truyền đi sáu mươi triệu năm, vào bảy mươi năm trước bị một văn minh nào đó quan sát được, để bọn họ chứng kiến chiến trường hạo hãn của cuộc đại chiến năm xưa.

Ánh sáng truyền trong vũ trụ là cần thời gian, ánh nắng mặt trời truyền từ mặt trời đến Trái Đất mất khoảng tám phút, cũng tức là ánh nắng chúng ta cảm nhận được thực ra là do mặt trời phát ra từ tám phút trước.

Nếu quan sát tinh thể xa xôi hơn, ánh sáng nhân loại tiếp nhận được chính là do tinh thể phát ra từ thời gian xa xưa hơn nữa.

Nói cho cùng nhận thức của nhân loại đối với thế giới chính là sự phản xạ của các loại ánh sáng và sóng điện từ, bởi vì nhìn thấy màu sắc và hình dạng vật thể, đó đều là do ánh sáng phản xạ ra.

Bản chất vật thể rốt cuộc là gì, nhân loại chỉ sợ không cách nào biết được.

Dù cho dùng radar, ảnh nhiệt hay các thủ đoạn công nghệ cao khác, vẫn cứ là quan sát sóng điện từ phản xạ hoặc là bức xạ năng lượng.

Không dựa vào môi giới, nhân loại không có khả năng trực tiếp lý giải vật thể.

Nhưng cũng nhờ sự tồn tại của môi giới, nhân loại mới có thể xuyên qua dòng sông thời gian để tiếp nhận tín hiệu quá khứ, chứng kiến những sự việc đã xảy ra trong vũ trụ từ vài năm trước, vài chục năm trước, vài trăm năm trước, vài triệu năm trước.

Siêu tân tinh nổ, dòng chảy loạn tia Gamma, sự hình thành hố đen và các hiện tượng khác thông qua môi giới là ánh sáng để triển hiện kỳ tích của chúng với vũ trụ.

Văn minh người Tam Thể có vô số máy thu hướng về vũ trụ, tiếp nhận tín hiệu và tia sáng viễn cổ bắn tới từ các hướng, khiến bọn họ biết được chuyện gì đã xảy ra trong quá khứ xa xưa của vũ trụ, cũng giúp bọn họ suy ra lý thuyết Khu Rừng Đen và các đạo lý sinh tồn vũ trụ khác.

Lúc này trong chiến trường của Chiến Dịch Chí Hắc là một mảnh tối đen, sáu mươi triệu năm trước văn minh Khủng Long cho rằng trong thâm sâu vũ trụ không có gì cả.

Nhưng hiển nhiên sự thật không phải như vậy, không phải là không có gì cả, chỉ là không có môi giới, không có ánh sáng không có bức xạ năng lượng, cho nên văn minh Khủng Long chưa kịp phát hiện bất cứ thứ gì thì đã bị bao vây.

Lúc này văn minh Quy Linh văn minh đặc thù này lợi dụng radar chủ động không ngừng phóng sóng dò tìm về phía không gian sâu, sau khi sóng dò tìm phát ra liền triển hiện một bức tranh hoàn toàn khác biệt.

Không gian sâu của vũ trụ không phải hư vô, chỉ là vật chất bên trong không giải phóng bất kỳ năng lượng nào ra ngoài, khó bị tra xét mà thôi.

Các Quy Linh Giả rơi vào trầm tư, loại vật chất này chẳng phải chính là sự tồn tại an toàn nhất trong vũ trụ sao.

Chúng tồn tại, nhưng lại không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào đối với vũ trụ, cứ như mọi thứ đều quay về nguyên điểm.

Chương 1750

Chúng sẽ không giải phóng năng lượng, cũng tức là sẽ không bị người ta phát hiện, chúng mới là an toàn nhất trong vũ trụ.

Một thành viên Quy Linh nói.

Xác thực còn an toàn hơn cả Hắc Vực Black Domain.

Hắc Vực là một loại tự bảo vệ trong vũ trụ, thông qua động cơ ánh sáng tạo ra một hố đen tốc độ ánh sáng thấp bên ngoài tinh hệ để đảm bảo kẻ địch sẽ không tới tấn công.

Nói đơn giản Hắc Vực chính là tự làm kén trói mình, bởi vì một khi bị hố đen tốc độ ánh sáng thấp bao vây, văn minh bên trong sẽ lập tức mất đi sự uy hiếp đối với văn minh bên ngoài.

Ý nghĩa là nói: tôi đầu hàng rồi, tôi tự nhốt mình lại, các người đừng đánh nữa, tôi tự làm kén trói mình.

Kỳ thực cũng giống như điều Đỗ Lan nói là hạ thấp trình độ khoa học kỹ thuật xuống xã hội người nguyên thủy, cũng là một thủ đoạn tự thiến để tự vệ.

Hắc Vực bình thường là thủ đoạn tự vệ mà văn minh trình độ cỡ văn minh Tam Thể sẽ lựa chọn, bởi vì bọn họ có động cơ ánh sáng, nhưng lại đánh không lại văn minh thần cấp, nếu bị phát hiện, chỉ có thể tự làm kén trói mình, ngoan ngoãn rút khỏi vũ đài cạnh tranh sinh tồn.

Ở sâu trong vũ trụ, những vật thể tựa như đã chết này tuyệt đối là an toàn nhất, những vật chất này cứ như là bản thân cái chết, tồn tại khách quan, nhưng lại không thu hút người ta chú ý.

Chúng ta có thể yên tâm phát triển ở đây rồi, chúng ta phải ẩn nấp, yên tâm nghiên cứu chân lý của vũ trụ, dù cho tốn hao ức vạn năm cũng không tiếc.

Vài đốm lửa văn minh tập hợp lại biến thành ngọn lửa, đợi đến khi bọn họ tìm được chân lý của vũ trụ, bọn họ sẽ tuyên bố với toàn vũ trụ, ngăn cản Khu Rừng Đen tàn phá.

Đây là một nhóm đốm lửa sở hữu lý niệm cao cả, bọn họ tiến vào sâu trong vũ trụ ẩn nấp trong những vật chất không giải phóng bất kỳ bức xạ nào kia, tiến hành nghiên cứu gian khổ.

Mà lúc này trên Trái Đất, Địch Ny Toa cũng đang nghiên cứu loại vật chất mà cô mang về từ sâu trong vũ trụ này, cô gọi nó là Tử Chi Nguyên Tố Nguyên tố chết, bởi vì loại vật chất này giống như đã chết vậy, không giải phóng bất kỳ bức xạ nào, chỉ biết phản xạ.

Cứ như thi thể, trừ khi nhìn thấy, nếu không sẽ không phát hiện được, cho nên mới được gọi là Tử Chi Nguyên Tố.

Địch Ny Toa thầm nghĩ cải tiến thêm một chút, nếu loại bỏ cả tính chất phản xạ này đi, vậy thì Tử Chi Nguyên Tố sẽ triệt triệt để để biến mất, trở thành thứ không nhìn thấy sờ không được, dùng để ẩn nấp thì không còn gì bằng, có thể tránh được tất cả thủ đoạn trinh sát đã biết hiện nay trong vũ trụ.

Có thứ này, Địa Cầu Lưu Lạc sẽ vô cùng an toàn, đạt được mục đích lặng lẽ vào thôn, bắn súng thì không cần.

Trình Tâm vừa tỉnh lại liền nhận được một khoản điểm tín dụng lớn, thoáng cái trở thành người phụ nữ giàu nhất Trái Đất, nhưng cô phát hiện ánh mắt người khác nhìn cô luôn kỳ quái, dường như có một luồng địch ý, cũng không biết cô đã đắc tội ai.

Trình Tâm không hiểu ra sao, trở thành người giàu nhất thế giới cũng không vui nổi.

Ngôi sao mà Vân Thiên Minh tặng là hành tinh đá loại địa hành tinh duy nhất có thể cư trú mà nhân loại phát hiện, sau khi Chính phủ Hợp nhất bỏ giá lớn mua lại, cũng không tuyên truyền gì nhiều, dù sao hiện tại mọi người đều đang quan tâm đến kế hoạch lưu lạc.

Trình Tâm nhận được khoản điểm tín dụng lớn chuẩn bị dùng số tiền này làm ăn.

Có một nhà thiên văn học tên là Ngải AA đề nghị có thể đầu tư buôn bán vật liệu xây dựng, hiện tại khắp nơi đều đang xây dựng rầm rộ, đầu cơ vật liệu xây dựng hoặc vận tải đều có thể kiếm tiền.

Trình Tâm cũng không có ý tưởng cụ thể gì, mà để điểm tín dụng trong kho cũng không có ý nghĩa, cho nên cuối cùng vẫn quyết định nghe theo kiến nghị đầu tư buôn bán vật liệu xây dựng.

Đồng thời Trình Tâm cũng hỏi Ngải AA tại sao thái độ của mọi người đối với cô đều kỳ quái như vậy.

Ngải AA là liên lạc viên chuyển nhượng tinh cầu lần này, công việc của cô là giải đáp thắc mắc cho Trình Tâm, nói cho cô biết giá trị của hành tinh đá.

Đối với câu hỏi của Trình Tâm, cô cũng trả lời rất thẳng thắn: Đó đều là vì một giấc mơ.

Dưới sự miêu tả của Ngải AA, Trình Tâm biết thời đại này được gọi là Kỷ Nguyên Uy Hiếp, sở dĩ nhân loại không bị người Tam Thể tiêu diệt, toàn bộ là nhờ duyên cớ của Trì Kiếm Nhân Người Cầm Kiếm La Tập.

Mà La Tập sắp già rồi, vị trí Trì Kiếm Nhân sẽ giao thế, trong mơ Trình Tâm trở thành Trì Kiếm Nhân, kết cục là cô thất trách, dẫn đến nhân loại bị di dời đến Australia.

Trình Tâm tỏ vẻ cái quỷ gì vậy.

Tôi căn bản chưa từng làm, hơn nữa tôi cũng chưa từng nghĩ làm Trì Kiếm Nhân gì đó.

Cho nên nói đây mới là mơ, nhưng có người cảm thấy đây là một lời khải thị, là sự việc có khả năng xảy ra trong tương lai.

Trong mơ vì sự do dự của cô, người Tam Thể xâm lược Trái Đất, cho nên mọi người mới không thích cô.

Nhưng cô không cần căng thẳng, bọn họ sẽ không làm gì cô đâu, qua một thời gian đợi ký ức phai nhạt là được.

Ngải AA là người tốt, cô cảm thấy tương lai đã thay đổi, bọn họ không cần thiết tiếp tục lấn cấn cái mộng cảnh này: Hiện tại quan trọng nhất vẫn là kế hoạch lưu lạc địa cầu, cần xây dựng mười nghìn động cơ đẩy cao mười một nghìn mét, còn có mười nghìn động cơ chuyển hướng to lớn hơn tọa lạc ở xích đạo, cộng thêm vô số thành phố ngầm, đến lúc đó đừng nói tài nguyên Trái Đất, ngay cả tài nguyên mặt trăng cũng phải đào sạch, cho nên làm ăn dược liệu và vận tải khẳng định kiếm tiền.

Khoản điểm tín dụng này của cô có thể mua được mấy con tàu vũ trụ, còn có thể mua được mảng đất lớn trên mặt trăng.

Một tinh cầu đổi lấy mấy con tàu vũ trụ và mấy mảnh đất, nghe thì vẫn là Trình Tâm chịu thiệt.

Nhưng Trình Tâm lại không nghĩ chuyện tiền bạc, chuyện kiếm tiền cứ giao cho cái đồ mê tiền Ngải AA này giải quyết, cô đang suy nghĩ tại sao lại là mình.

Trình Tâm cảm thấy mình không có lỗi với bất kỳ ai, tại sao lại vô duyên vô cớ bị mọi người ghét bỏ, cảm giác này vô cùng không tốt, cô không thích thời đại này.

Thời đại hai trăm năm sau cô không cảm nhận được sự quan tâm, ngược lại vừa tỉnh dậy đã bị ác ý bao vây.

Điều này khiến Trình Tâm cảm giác rất không tự nhiên, may mà còn có Ngải AA bên cạnh cô, nếu không Trình Tâm phỏng chừng đã luống cuống đến cực điểm.

Ngải AA là chọn sai ngành nghề, cô tuy là nhà thiên văn học nhưng cũng rất nhạy cảm với tiền bạc, dưới sự trù tính của cô, công ty Trình Tâm đã thành lập, hơn nữa phát triển thuận lợi.

Trong khi Trái Đất đang khí thế ngất trời, thì tinh cầu Tam Thể lại phát sinh nguy cơ chưa từng có, bởi vì nếu Trái Đất thực sự chạy mất, vậy thì người Tam Thể nguy hiểm rồi.

Chỉ cần Trái Đất chạy đến phạm vi an toàn, bọn họ có thể công bố tọa độ Tam Thể ra ngoài, có thể trực tiếp tiêu diệt người hàng xóm tà ác của mình.

Người Tam Thể cũng muốn chạy, nhưng bọn họ không có kế hoạch lưu lạc, cũng không có thủ đoạn đẩy đi tinh cầu chuẩn xác.

Bởi vì đẩy tinh cầu đi không phải dễ dàng như vậy, sơ sẩy một chút có thể sẽ đẩy đi mảng kiến tạo, nhưng lại không đẩy nổi tinh cầu dù chỉ một centimet.

Khủng hoảng đang lan tràn, thậm chí có người Tam Thể cấp tiến hy vọng công bố tọa độ Trái Đất ra ngoài, thà rằng lưỡng bại câu thương cũng không thể để người Trái Đất rời đi.

Nhưng đề nghị này khiến xã hội Tam Thể càng thêm kinh hãi, bởi vì bọn họ vốn luôn tiêu bảng lý trí đã bị nhân tính đồng hóa trong vô tri vô giác, cũng biết làm những chuyện hại người không lợi mình này rồi.

Cuối cùng phi thuyền di dân Tam Thể đợt đầu tiên nhận được trọng trách, hy vọng bọn họ có thể nghĩ ra biện pháp giải cứu mẫu

tinh.

Đợt người Tam Thể đầu tiên xuất phát từ hai trăm năm trước, gia tốc đến một phần mười tốc độ ánh sáng, hiện tại vẫn đang trên đường.

Mà giai đoạn sau người Tam Thể đã phát minh ra phi thuyền tốc độ ánh sáng, cho nên phi thuyền di dân đợt đầu này đã bị người Tam Thể ném ra sau đầu.

Nhưng đến lúc then chốt vẫn nhớ tới bọn họ, bởi vì những di dân này chưa từng tiếp xúc với nhân loại, vẫn giữ lại lý trí cơ bản nhất của người Tam Thể.

Đáp án bọn họ đưa ra sẽ phù hợp với lợi ích của người Tam Thể nhất.

Người Tam Thể trên phi thuyền bị đánh thức, bọn họ nghe nói đủ loại chuyện gần đây cũng lo lắng cho mẫu tinh.

Vì thế các di dân nghĩa bất dung từ đảm nhiệm trách nhiệm chúa cứu thế, nhưng tình huống cũng không lạc quan.

Người Trái Đất lần này thực sự đã nắm giữ quyền chủ động, biện pháp tốt nhất của người Tam Thể dường như chính là giữ mình.

Dùng Hắc Vực bao bọc hệ sao Tam Thể, tuyên bố không bao giờ uy hiếp Trái Đất nữa.

Mà người Tam Thể ở tại Trái Đất thì chỉ có thể coi như con cờ thí, lần này người Tam Thể đã không có khả năng toàn thân trở ra nữa.

Phi thuyền di dân dùng lý trí đưa ra kết quả này, khiến đồng bào ở mẫu tinh hô to những di dân này là kẻ phản bội, là tay sai, là kẻ theo chủ nghĩa thất bại không hơn không kém.

Trên thế giới này không có cái gọi là tốt, chỉ có không xấu đến thế

mà thôi.

Cái gọi là cân nhắc lợi hại, cũng chẳng qua là hai cái hại thì chọn cái nhẹ hơn.

Vân Thiên Minh nhìn thấy sự loạn lạc của người Tam Thể hiện tại, cũng không nhịn được cảm khái.

Người Trái Đất và người Tam Thể giống nhau, mọi người đều là so xem ai nát hơn mà thôi, chỉ là ban đầu người Tam Thể dường như không nát bằng người Trái Đất, nhưng hiện tại xem ra song phương là kẻ tám lạng người nửa cân.

Năm xưa kế hoạch Giai Thê Chiếc thang thành công, tuy rằng không phải Vân Thiên Minh bay đến tinh cầu Tam Thể, mà là bị phi thuyền Tam Thể đón về.

Nhưng Vân Thiên Minh xác thực là dược liệu nghiên cứu quan trọng để người Tam Thể nghiên cứu nhân loại.

Người Tam Thể cũng xác thực đã giúp Vân Thiên Minh nhân bản một cơ thể, để Vân Thiên Minh có thể tự do hoạt động.

Lúc này anh đã là vua kể chuyện nổi tiếng nhất tinh cầu Tam Thể.

Vân Thiên Minh chứng kiến đủ điều về người Tam Thể, phát hiện bọn họ cũng không phải sinh mệnh thể hoàn mỹ gì, cũng chỉ là một đám sinh vật mà thôi, trong tuyệt cảnh cũng sẽ có biểu hiện cảm tính, chỉ là trước kia cảm xúc của bọn họ bị chuyên chế tước đoạt, nhưng cùng với việc Thuật phong bế đại não ngày càng lưu hành, thể chế Tam Thể cũng đang tan rã.

Là người Trái Đất thì cảm khái rất nhiều, tất cả của người Tam Thể đều có thể trở thành tham khảo cho người Trái Đất.

Nhìn người Tam Thể rơi vào tuyệt vọng, Vân Thiên Minh cũng chỉ có thể cảm tạ văn minh đại thần sau lưng người Trái Đất.

Nếu nhân loại không có văn minh Khủng Long chống lưng, cũng không đi được đến bước ngày hôm nay.

Sự may mắn của nhân loại chính là bất hạnh của người Tam Thể, đây cũng chính là cái gọi là tha nhân tức địa ngục người khác chính là địa ngục.

Không biết người Tam Thể rốt cuộc sẽ lựa chọn thế nào, là đồng quy vu tận hay là lý trí thành toàn cho người Trái Đất đây.

Chương 1751

Các vị ở Trái Đất, chúc các bạn may mắn.

Vân Thiên Minh biết hiện tại đến lượt người Trái Đất phải lo lắng người Tam Thể đá nát ngọc tan.

Uy hiếp là tương đối, Trái Đất có thể lấy đồng quy vu tận uy hiếp người Tam Thể, người Tam Thể cũng có thể dùng đồng quy vu tận uy hiếp người Trái Đất.

Mà La Tập sau khi biết hết thảy đã lựa chọn thỏa hiệp, ông nguyện ý chia sẻ Trái Đất với người Tam Thể, nguyện ý chia Australia cho người Tam Thể làm khu tự trị.

Chính phủ Hợp nhất cũng đồng ý đề nghị này, đây là để ổn định người Tam Thể, chỉ xem người Tam Thể có nguyện ý đáp ứng hay không.

Động cơ đẩy hành tinh đã hoàn thành công trình giai đoạn một, trên lục địa Bắc bán cầu dựng lên lượng lớn những quái vật khổng lồ, để hoàn thành động cơ cao hơn cả đỉnh Everest, nhân loại đã vận dụng máy móc lớn đến cực hạn.

Máy xúc, cần cẩu tháp, xe vận tải. tất cả máy móc đều được chế tạo to ra, còn có vô số trực thăng vận tải khổng lồ.

Cái đẹp chính là đinh tán máy móc, cái tốt chính là bánh răng đòn bẩy.

Tiếng gầm rú của cự thú sắt thép chính là bài ca tán tụng văn minh nhân loại, những động cơ cao ngất dựng lên trên mặt đất chính là bia đá của văn minh nhân loại.

Công trình giai đoạn một đã tốn mất mười năm, còn phải mất vài chục năm nữa mới hoàn thành tất cả, bởi vì động cơ chuyển hướng trên xích đạo còn chưa khởi công.

Trong mười năm này, người Tam Thể cũng bắt đầu di dân đến Australia, bọn họ cũng bắt đầu xây dựng thành phố ngầm, bởi vì Australia ở Nam bán cầu, trong tương lai một thời gian dài sẽ ở trạng thái đêm vĩnh cửu, bọn họ chỉ có thể dựa vào công nghệ cao sinh sống dưới lòng đất.

Có điều khoa học kỹ thuật của người Tam Thể rốt cuộc vẫn tiên tiến, thành phố ngầm của bọn họ kiên cố như tường đồng vách sắt.

Ngoại trừ công trình trên mặt đất, trong vũ trụ một lứa chiến hạm vũ trụ cũng hoàn thành dưới sự hợp tác của nhân loại và người Tam Thể.

Do người Tam Thể cung cấp động cơ ánh sáng và tên lửa phản vật chất, lứa phi thuyền này dùng để mở đường, trên quỹ đạo lưu lạc nếu có thiên thạch chướng ngại vật gì thì cần dùng phi thuyền dọn dẹp.

Những phi thuyền công nghệ cao này chính là công nhân vệ sinh.

Người Tam Thể hiện tại vẫn đang trải qua thời khắc gian nan nhất, tinh cầu Tam Thể vẫn đang trong nội chiến.

Sau khi rút thăm quyết định, những người Tam Thể cực đoan mất đi lý trí mấy lần suýt chút nữa đã đồng quy vu tận với Trái Đất, đều là dựa vào phái lý trí trong người Tam Thể nỗ lực ngăn cản.

Người Tam Thể tuy rằng di dân đến Australia, nhưng càng nhiều người Tam Thể đang đánh trận ở mẫu tinh, phát ra tiếng gào thét cuối cùng trong tuyệt vọng, sau đó bị tuyệt vọng thôn phệ.

Hiển nhiên danh sách di dân quyết định bằng rút thăm cũng không thể khiến tất cả mọi người đồng ý, nội chiến đều đã đánh mấy năm rồi, vẫn sẽ tiếp tục đánh tiếp.

Người Tam Thể đã đến Trái Đất lặng lẽ sinh sống, không dám có bất kỳ ý nghĩ không thân thiện nào, bởi vì con lai vô cùng mạnh mẽ có thể đọc được tư tưởng của người Tam Thể, nhưng giá trị quan của nó hoàn toàn là ưu tiên Trái Đất.

Tuy rằng con lai mới mười tuổi nhưng đã nghiễm nhiên là một người Trái Đất thuần chính rồi.

Người Trái Đất cũng thời khắc không quên tuyên truyền đại đoàn kết dân tộc, nói cho người Tam Thể biết mọi người trong vũ trụ đều là phù du, phải đoàn kết mới không bị tiêu diệt, mọi người cùng nhau hợp tác sống qua ngày mới là lựa chọn tốt nhất.

Không ít người Tam Thể cũng chấp nhận hiện thực rồi, an tâm làm việc, dù sao ở trên Trái Đất ít nhất không cần lo lắng chuyện mặt trời nổ tung.

Tại tinh cầu Tam Thể, nỗi sợ hãi đối với hằng tinh có thể nói là thâm căn cố đế, bọn họ sợ hãi mặt trời mọc mặt trời lặn, khi có một mặt trời trên bầu trời mới là lúc an toàn nhất.

Bởi vì bọn họ căn bản không biết sau khi mặt trời lặn mặt trời còn xuất hiện hay không, mà khi mặt trời mọc xuất hiện lại sẽ là mấy cái mặt trời.

Hệ thống ba mặt trời vô cùng hỗn loạn, khiến tinh cầu Tam Thể không có mùa cố định, cũng không có một ngày cố định.

Đối với bọn họ mà nói việc người Trái Đất sùng bái mặt trời là không thể lý giải, người Trái Đất thế mà lại cho rằng mặt trời ban cho vạn vật sinh mệnh, quả thực đáng sợ.

Đối với người Tam Thể mà nói mặt trời là hủy diệt chứ không phải hy vọng.

Tại Trái Đất, người Tam Thể cần từ từ thích ứng với mặt trời đơn điệu, thích ứng việc mặt trời mỗi ngày lặp lại mọc lên từ hướng đông và lặn xuống ở hướng tây.

Kỳ thực nỗi sợ hãi mặt trời và sự sùng bái mặt trời đều là trăm sông đổ về một biển, đều là muốn đoàn kết sinh mệnh lại.

Mọi người đều nói con người là động vật quần cư, nhưng sự quần cư ban đầu của con người cũng chỉ là những người cùng huyết thống ở cùng nhau, tuyệt đối không phải như bây giờ tập trung những người khác huyết thống khác văn hóa lại với nhau.

Làm thế nào để con người khắc phục cái vòng nhỏ huyết mạch để đi vào cái vòng lớn văn minh đây.

Dựa vào chính là thần thánh hóa tự nhiên, từ xưa đã thế.

Bước ngoặt lớn nhất chính là khi từ văn minh săn bắn biến thành văn minh nông canh.

Thời kỳ văn minh săn bắn, con mồi có hạn, người cùng huyết thống đoàn kết nhất trí săn bắn, hoặc là khai chiến với các quần thể khác tranh đoạt con mồi, cái vòng rất nhỏ, hơn nữa phân tán ra.

Trên đại thảo nguyên Châu Phi rất nhiều động vật ăn thịt vẫn duy trì hình thái như vậy.

Sau đó phải tiến vào văn minh nông canh, nông canh thì cần sức lao động, cần dân số.

Nhưng làm thế nào để đoàn kết những cái vòng nhỏ trước kia vì tranh đoạt con mồi mà giết đến anh chết tôi sống lại đây.

Rất đơn giản, chính là tạo thần.

Ai Cập, Maya, Châu Âu, Châu Á. các nền văn minh khắp nơi vào thuở sơ khai đều tràn ngập tính thần thánh.

Ý chỉ của thần cao hơn tất cả, cao hơn sức mạnh huyết mạch, như vậy liền ngưng tụ những cái vòng nhỏ vốn có huyết hải thâm thù thành bộ lạc.

Có thể nói thế giới thần thoại văn minh đều có thể truy ngược về sơ kỳ văn minh nông canh, chính là vì ngưng tụ dân số mới hình thành.

Có điều vạn sự đều có ngoại lệ, ví dụ như Âu Lạc cổ đại ý nói Trung Quốc cổ đại ngữ cảnh này có thể tác giả nhầm lẫn hoặc dùng từ riêng, nhưng đoạn sau nhắc đến Thương trên Chu nên là Trung Quốc đã xuất hiện ngoại lệ, nhà Thương mê tín thần thánh bị nhà Chu lật đổ, nhà Chu không giảng những vị thần hư vô mờ mịt kia nữa, mà bắt đầu giảng Tam Hoàng Ngũ Đế, dùng cái này để phế trừ tục hiến tế người tàn bạo của nhà Thương.

Tam Hoàng Ngũ Đế đều là tiên tổ của người Chu, không giống với thần của nhà Thương là không ăn thịt người, đã không ăn thịt người tự nhiên sẽ không cần giết người tế thần nữa.

Đã Tam Hoàng Ngũ Đế không giết người cũng sẽ phù hộ mọi người mưa thuận gió hòa, vậy mọi người sao có thể không ủng hộ nhà Chu chứ.

Thời kỳ bộ lạc có rất nhiều thần, sau khi công phạt lẫn nhau, đem tù binh giết để tế tự thần của mình, tại các nền văn minh cổ đều có ghi chép.

Cuối cùng thần càng ngày càng ít, cuối cùng chỉ còn lại vài vị thường xuyên được nhắc tới như hiện nay.

Trên đây là lịch sử nhân loại, mà lịch sử người Tam Thể kỳ thực cũng không khác biệt lắm, chỉ là bọn họ đối với thần linh có sợ hãi chứ không có sùng bái.

Nhân loại giết tù binh tế thần là hy vọng thần có thể phù hộ bọn họ, cho nên đối với thần tuyệt đối không chỉ là sợ hãi.

Nếu thần thực sự để bọn họ mưa thuận gió hòa, bọn họ khẳng định sẽ ca tụng và sùng bái thần linh.

Người Tam Thể sẽ không như thế, tai nạn đáng sợ của ba mặt trời khiến bọn họ biết thần chưa bao giờ có thiện ý, bọn họ muốn sinh tồn thì tất nhiên phải đối kháng với thần.

Có thể nói thần trong văn hóa của bọn họ ngay từ đầu đã là sự tồn tại như đại ác ma.

Không đánh bại thần bọn họ không có ngày ngóc đầu lên được, cho nên thần thoại của bọn họ cơ bản đều là câu chuyện kháng kích thần, đương nhiên cơ bản đều lấy thất bại chấm dứt.

Thần thoại của người Tam Thể không nhiều, nhưng câu chuyện được nhiều người biết đến nhất quái chích nhân khẩu chính là một người tránh thoát sự truy sát của thần, cuối cùng chọc mù mắt thần, để thần vĩnh viễn không tìm thấy hắn.

Trốn tránh thần đã là nguyện vọng lớn nhất của người Tam Thể, thì đừng nói gì đến sùng bái nữa, căn bản không thể nào có tâm tư sùng bái.

Cho nên người Tam Thể và nhân loại ngồi cùng nhau vẫn có rất nhiều khác biệt về quan niệm.

Kỳ thực cho dù giữa nhân loại và nhân loại, khác giai cấp, khác học thức, khác giới tính đều có khác biệt quan niệm, càng đừng nói là hai văn minh khác nhau.

Nhưng những người có chí hướng của cả hai bên đều đang nỗ lực thay đổi sự bất đồng của mọi người.

Bọn họ phát hiện thực ra tình huống hiện tại giống hệt văn minh săn bắn thời viễn cổ, giữa các văn minh khác nhau tàn sát lẫn nhau để đảm bảo sự sinh tồn của chính mình.

Mà biện pháp tốt nhất để mọi người đoàn kết lại chính là thay đổi hình thức sinh tồn, trong lịch sử là văn minh săn bắn chuyển biến thành văn minh nông canh, để mọi người đổi một phương thức sinh tồn, đổi một loại giá trị quan.

Chương 1752

Nếu có một loại chế độ tương tự văn minh nông canh xuất hiện, vậy thì bọn họ chỉ cần chế tạo một vị thần để mọi người đoàn kết lại thì có thể ngưng tụ càng nhiều văn minh hơn.

Đến lúc đó Khu Rừng Đen trong vũ trụ cũng sẽ bị phá vỡ, đó tuyệt đối là một kỷ nguyên mới.

Tuy rằng nhân loại và người Tam Thể còn rất yếu nhỏ, nhưng tư tưởng của bọn họ đã đi trước hàng đầu vũ trụ, lấy lịch sử làm gương, mượn xưa nói nay, từ trong lịch sử đạt được kinh nghiệm, lấy xã hội nguyên thủy để suy ngẫm hình thái vũ trụ ngày nay.

Các nhà tư tưởng của nhân loại và người Tam Thể đều cho rằng vũ trụ muốn thay đổi tất nhiên phải trải qua sự biến hóa từ săn bắn đến nông canh, từ vòng nhỏ đến vòng lớn, tất nhiên phải chấp nhận sự trói buộc và quản lý của thần.

Chỉ là tuy rằng nghĩ tới rồi, nhưng phương hướng cụ thể ở đâu.

Bọn họ còn phải tìm tòi.

Hiện trạng mà người Tam Thể và người Trái Đất gặp phải bây giờ chính là bước đầu tiên của việc tạo thần, hiện tại Kế hoạch Lưu Lạc chính là thần mà cả hai bên đều tín ngưỡng, vị thần này sẽ phù hộ bọn họ sinh tồn.

Năm mươi năm, người Tam Thể và người Trái Đất đã chung sống hòa bình nửa thế kỷ, bình dân hai văn minh dung hợp vô cùng tốt, xuất hiện từng gia đình xuyên văn minh, ra đời không ít con lai.

Hai chủng tộc cần cù chăm chỉ, nỗ lực làm việc, không xảy ra bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn.

Nửa thế kỷ nỗ lực chính là vì lưu lạc.

Tuy rằng ban đầu mọi người tưởng rằng kế hoạch lưu lạc chỉ là một cái bảo hiểm, nhưng hiện tại càng ngày càng nhiều người tin tưởng chỉ có lưu lạc mới có thể cứu vớt hai văn minh.

Cho nên sau khi toàn bộ động cơ đa kỳ hoàn thành, sau khi tất cả động cơ đều hoàn thành thực nghiệm chạy thử, sau khi quỹ đạo trong Hệ Mặt Trời đều đã được xác định, kế hoạch lưu lạc chính thức khởi động.

Hôm nay chính là ngày Trái Đất ngừng quay.

Phi thuyền trong vũ trụ kín chỗ, một vé cũng khó cầu, vô số bình dân tranh tiên khủng hậu đi tới ngoài không gian chứng kiến kỳ quan Trái Đất ngừng tự quay.

La Tập niên mai và con trai La Tiệp tên con trai của La Tập trong truyện này, hoặc bản convert lặp lại tên La Tập, ngữ cảnh này có vẻ là hai cha con đầu bạc trắng đều có mặt.

Là Trì Kiếm Nhân, La Tập luôn nhận được sự chăm sóc ân cần, còn có sự giám sát của các loại thiết bị y tế công nghệ cao, cho nên hiện tại tuy ông đã chín mươi tuổi, nhưng vẫn còn cứng cáp.

Con trai La Tập sáu mươi tuổi, lại vì cực khổ nên đã sớm bạc trắng mái đầu, thanh xuân không còn.

Trên màn hình ảo đang tiến hành diễn tập và dự toán kết quả Trái Đất ngừng quay, đồng thời còn đang giới thiệu hàng vạn động cơ trên mặt đất, giới thiệu thành quả nỗ lực cùng nhau của nhân loại và người Tam Thể.

Ở đây có gia đình người Trái Đất, cũng có gia đình người Tam Thể, còn có gia đình xuyên văn minh.

Trải qua gần ba trăm năm đấu tranh sinh tử cũng như thỏa hiệp bất đắc dĩ, hiện tại Trái Đất đang đối diện vũ trụ với diện mạo hoàn toàn mới, một tân văn minh cởi mở bao dung đang từ từ thành hình.

Mười giờ mười lăm phút giờ Đông Tứ khu hôm nay, động cơ chuyển hướng nằm ở xích đạo sẽ khởi động, vận hành chậm rãi với một nửa công suất, nghịch chuyển tốc độ tự quay của Trái Đất, vào hai giờ chiều hoàn thành tác nghiệp đình chỉ Trái Đất tự quay.

Đến lúc đó Đông bán cầu sẽ tiến vào trạng thái đêm vĩnh cửu, đồng thời do Trái Đất ngừng tự quay, quán tính khổng lồ sẽ tạo thành các hiện tượng sau: Thứ nhất đại hải thần, nước biển sẽ vì quán tính xô về phía đường bờ biển, đường bờ biển các đại lục sẽ bị triệt để nhấn chìm.

Thứ hai sông băng sụp đổ, lượng lớn sông băng ở Bắc Cực và Nam Cực sẽ vì ứng lực bản thân quá lớn mà sinh ra sụp đổ.

Thứ ba mảng kiến tạo dồn ép và di dời, tại vành đai động đất sẽ xuất hiện động đất mãnh liệt, bởi vì mảng kiến tạo di động đi kèm sẽ là núi lửa phun trào.

Trên đây là tình huống có thể quan sát được ở bề mặt, còn ở dưới lòng đất, lõi Trái Đất vì tự quay gián đoạn mà ngừng vận động, cũng sẽ sinh ra ảnh hưởng đối với từ trường Trái Đất.

Nhưng những biến hóa này toàn bộ nằm trong tính toán của văn minh Khủng Long, cho nên cũng không cần lo lắng.

Trong năm mươi năm qua, nhân loại và người Tam Thể cùng nhau nỗ lực chấp hành kế hoạch sinh dục, dùng phương thức rút thăm quyền sinh dục để khống chế nhân khẩu gắt gao trong phạm vi thành phố ngầm có thể chịu đựng, trên mặt đất đã không có bất kỳ sinh mệnh thể có trí tuệ nào.

Đồng thời tại thành phố ngầm mẫu Z còn chuyên môn thiết lập nơi cư trú cho động vật, dùng kỹ thuật hoàn toàn mới đảm bảo hệ thống sinh thái thành phố ngầm có thể duy trì sự sinh sống cư trú của hơn ba trăm loài động vật.

Hiện tại còn mười lăm phút nữa là đến mười giờ mười lăm phút, xin các vị kiên nhẫn chờ đợi.

Trí tuệ nhân tạo nhu mỹ đã thuyết minh xong, còn mười lăm phút cuối cùng Trái Đất sẽ từ từ dừng lại.

Mọi người nhìn chằm chằm xích đạo, bởi vì đợi đến khi ngừng quay, xích đạo sẽ xuất hiện dòng plasma màu xanh lam ngút trời.

Dòng plasma nóng rực sẽ làm bốc hơi cả mây, nhưng đồng thời vì nhiệt độ cao làm bốc hơi hơi nước, hơi nước lại sẽ ngưng kết ở nơi xa dòng plasma, trở thành đám mây lớn hơn.

Khán giả vận khí tốt có thể nhìn bao quát kỳ quan trong vũ trụ, người vận khí không tốt không có vé tàu chỉ có thể trốn trong thành phố ngầm xem TV, thông qua tiếp sóng chứng kiến màn này.

Mà càng nhiều người lại là kiên thủ cương vị, các cương vị phòng cháy chữa cháy và cứu hộ cứu nạn ở thành phố ngầm toàn bộ chờ lệnh.

Không ai có thể xác định thành phố ngầm có bị ảnh hưởng hay không, nhưng cẩn tắc vô ưu, các cương vị quan hệ đến sự vận chuyển của thành phố ngầm toàn bộ chờ lệnh hai mươi bốn giờ, các loại phương án dự phòng cũng toàn bộ đặt trước mặt lãnh đạo, một khi xuất hiện vấn đề, bọn họ phải lập tức khởi động phương án dự phòng, tận khả năng lớn nhất bảo vệ tốt thành phố ngầm.

Trong đại thời đại này, mỗi một người đều là anh hùng, trên vai mỗi một người đều có trách nhiệm.

Những người Tam Thể cũng nhìn xuống Trái Đất phía dưới, quê hương thứ hai của bọn họ, sắp sửa trở thành chỗ dựa duy nhất để bọn họ lưu lạc vũ trụ.

Thời gian đã tiến vào đếm ngược, mười giờ mười lăm phút, một đạo lam quang rạch phá chân trời, đâm xéo ra ngoài, xuyên thủng tầng mây.

Tráng hoài côi lệ hùng vĩ tráng lệ, nhiếp nhân tâm phách.

Mọi người tuy rằng đã xem qua động cơ chạy thử thành công trong các bản tin thời sự trước kia, biết sau khi động cơ khởi động là tráng lệ nhường nào, nhưng lần này không giống, lần này là toàn bộ động cơ chuyển hướng trên khắp xích đạo cùng khởi động, về số lượng hoàn toàn khác biệt, rực rỡ huy hoàng, khó thốt nên lời.

Trái Đất dường như đã thắt lên một cái thắt lưng phát sáng.

Dưới công suất mạnh mẽ của động cơ chuyển hướng, Trái Đất từ từ bắt đầu giảm tốc, đương nhiên việc này cần vài giờ, kỳ thực nhìn qua không rõ ràng như vậy.

Nhưng phản ứng của biển cả lại vô cùng chân thực, bởi vì khối lượng càng lớn quán tính càng lớn, nước biển tuyệt đối là khối lượng lớn nhất có thể di động trên Trái Đất, vì thế hải thần không thể tránh khỏi đã xảy ra.

Cho dù tốc độ tự quay của Trái Đất giảm đi rất chậm, nhưng hải thần vẫn cao vài trăm mét, không thể ngăn cản mà xung kích đường bờ biển.

Di tích các thành phố duyên hải thuộc Thời đại Hoàng kim của nhân loại dưới sự cọ rửa của đại hải thần đã triệt để ngủ yên dưới đáy biển.

Mà điều mọi người quan tâm nhất vẫn là vấn đề thành phố ngầm, hàng vạn thành phố ngầm đang tiếp nhận khảo nghiệm, có thể chịu đựng được mảng kiến tạo di động hay không, có thể đảm đương kế hoạch lưu lạc hay không, phải xem biểu hiện của lòng đất hiện tại.

Tập hợp tất cả công nghệ cao của nhân loại và người Tam Thể, còn có lý thuyết của văn minh Khủng Long, thành bại là ở lúc này.

Hiện tại tất cả thành phố ngầm đều hoàn hảo, mọi người có thể thở phào nhẹ nhõm chuyên tâm xem kỳ tích rồi.

Tôi đã không thể chờ đợi được muốn rời khỏi Hệ Mặt Trời.

Gaia Cái Á đã đợi nửa thế kỷ, hiện tại cô rốt cuộc sắp xuất phát rồi, cô kích động hơn bất kỳ ai.

Nhưng hôm nay chỉ là ngừng tự quay, tiếp theo còn phải quay quanh mặt trời vài vòng mới có thể khắc phục lực hấp dẫn của mặt trời để lao ra khỏi Hệ Mặt Trời.

Việc này cũng cần thời cơ thích đáng, không phải nói đi là đi, toàn bộ quỹ đạo đều được thiết kế chính xác, gần như không có tỷ lệ sai số gì, chỉ có đi quỹ đạo chuẩn xác nhất mới có thể rời khỏi Hệ Mặt Trời trong thời gian ngắn nhất, đồng thời không va chạm với các hành tinh khác.

Tiếp theo sẽ phải nghênh đón kỷ nguyên mới.

Hai mươi ngày sau khi Trái Đất ngừng quay, động cơ đẩy khởi động, đẩy Trái Đất bắt đầu di chuyển quanh mặt trời.

Trong vòng sáu tháng ngắn ngủi, nhiệt độ Trái Đất ở mặt hướng về phía mặt trời đã trải qua xuân hạ thu đông, mà Trái Đất ở mặt lưng về phía mặt trời đã hoàn toàn đóng băng, nước biển sâu ngàn mét đều đông kết thành băng.

Trái Đất đã chuẩn bị xong để xuất phát, vào ngày Trái Đất rời khỏi quỹ đạo, người Trái Đất đã để lại một món đồ kỷ niệm nhỏ bé trên quỹ đạo cũ, là một tấm huy chương Trái Đất của Chính phủ Hợp nhất, chứng minh Trái Đất đã từng tồn tại ở nơi này.

Tạm biệt, Hệ Mặt Trời.

Ta đến đây, Vũ trụ.

Giờ khắc này nhân loại nhẹ nhõm chưa từng có, bọn họ sẽ rời khỏi Hệ Mặt Trời nguy hiểm, đi đến nơi hoàn toàn mới.

Mà cùng với việc ngày càng xa mặt trời, nhiệt độ bề mặt cũng ngày càng thấp, bề mặt sẽ hạ xuống đến âm tám mươi độ C, chỉ có dựa vào địa nhiệt thì thành phố ngầm mới có thể sinh tồn.

Nhưng trên mặt đất vẫn có rất nhiều công trường, bởi vì phải đào đá vận hành động cơ, nhân loại và người Tam Thể vẫn bận rộn.

Còn trên tinh cầu Tam Thể, người Tam Thể đã từ bỏ giãy giụa, chờ đợi ngày ba mặt trời nổ tung kia, bọn họ sẽ trở thành bụi trần vũ trụ, hy vọng của chủng tộc và văn minh đặt cả vào người di dân Trái Đất.

Trái Đất đang lao về phía Sao Mộc.

Chương 1753

Sau khi khắc phục lực hấp dẫn của Mặt Trời, Trái Đất sẽ mượn lực hấp dẫn của Sao Mộc để thực hiện một cú ná bắn slingshot, triệt để thoát khỏi Hệ Mặt Trời.

Mặc dù mọi lộ trình đều do nền văn minh Khủng Long tính toán, nhưng khi thực sự bắt đầu lưu lạc, việc kiểm toán lại được thực hiện bởi siêu máy tính của Trái Đất.

Dữ liệu thực thi thực tế so với dữ liệu của văn minh Khủng Long có sự sai lệch, chỉ là nhân loại cũng không quá để ý.

Tuy nhiên, sự sơ suất này đã dẫn đến hậu quả to lớn.

Đó là khi tiếp cận quỹ đạo Sao Mộc, rắc rối đã xảy ra.

Cái Á Gaia đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh, cô cảm giác mình đang bị đe dọa.

Nhưng rốt cuộc là vấn đề gì, cô cũng không biết, nên chỉ đành báo mộng cho La Tiệp.

Nhưng La Tiệp nào biết có vấn đề gì chứ, hiện tại chẳng phải mọi thứ đều thuận lợi sao.

Đến Sao Mộc, bề mặt Trái Đất đã hoàn toàn đóng băng.

Con người khai thác mỹ thực từ đại dương, sống cuộc sống dưới lòng đất.

Hiện tại, nội dung công việc chủ yếu của toàn nhân loại là duy trì vận hành động cơ hành tinh và thành phố ngầm.

Không phải quân nhân thì là thợ máy, chỉ có số ít người may mắn bốc thăm trúng mới có thể làm các nghề như văn nghệ.

Hơn nữa, để kiểm soát dân số, quyền sinh sản vẫn phải bốc thăm, nên cuộc sống dưới lòng đất rất áp lực.

Bởi vì rất nhiều cặp vợ chồng không có con, để ổn định xã hội, tuổi nghỉ hưu bị hoãn đến tám mươi tuổi một độ tuổi khiến người ta tuyệt vọng.

Tuy nhiên, nhiều cặp vợ chồng không có con thà đi làm còn hơn ở nhà.

Nhờ sự phát triển của công nghệ, rất nhiều công việc đều là hoàn toàn tự động, ngay cả các cụ ông cụ bà tám mươi tuổi cũng có thể điều khiển máy móc hạng nặng.

Thời đại lưu lạc tuyệt đối không phải là thời đại tốt đẹp gì, đối với người bình thường mà nói, đây là một thời đại áp bức và không có tương lai.

Tuy nhân loại luôn dùng câu tử tử tôn tôn vô cùng tận để tự an ủi, nhưng trong niên đại phải bốc thăm quyền sinh sản này, rất nhiều người căn bản không có con cháu.

Những người không có quyền sinh sản dù có làm việc cả đời cũng chỉ là tạo ra giá trị lao động cho người khác.

Tuy rất tàn khốc, nhưng kế hoạch đã bắt đầu, Trái Đất đang trải qua thử thách cuối cùng trước khi rời khỏi Hệ Mặt Trời, nên không đi cũng phải đi.

Thiết bị bay Bạn Phi quan sát khoảng cách giữa Trái Đất và Sao Mộc, trước mắt có vẻ không có vấn đề gì.

Nhưng họ đã quên mất Sao Mộc là một hành tinh khí khổng lồ, khí thể luôn vận động chứ không cố định.

Vì vậy khi Trái Đất đến gần Sao Mộc, khí thể bên trong Sao Mộc đang tụ tập lại, trọng lực của Sao Mộc đã thay đổi.

Trái Đất ở quá gần Sao Mộc, đây chính là nguyên nhân khiến Cái Á cảm thấy nguy hiểm.

Nhưng đợi đến khi cô ý thức được thì đã quá muộn, cô sắp va chạm với Sao Mộc.

Do lực hấp dẫn của Sao Mộc, các mảng kiến tạo của Trái Đất bắt đầu di chuyển, đại địa chấn bắt đầu.

Đây là một sự kiện hoàn toàn ngoài ý muốn, đại địa chấn khiến các động cơ hành tinh tắt lửa và nham thạch chảy ngược vào thành phố ngầm.

Hơn ba ngàn động cơ ngừng hoạt động, Trái Đất đang lao thẳng vào Sao Mộc.

Nhất thời, các nhà khoa học trên toàn thế giới đều đang tính toán kết quả sự cố, các nhà khoa học nhân loại và người Tam Thể cùng kề vai hợp tác.

Đồng thời, các thành phố ngầm khởi động phương án khẩn cấp, tiến hành cứu viện bão hòa đối với các động cơ bị tắt, hơn một triệu nhân viên cứu hộ được phái đi, máy bay, xe vận tải toàn bộ xuất động.

Bất chấp mọi giá đều phải cứu vãn Trái Đất.

Kết luận mà các nhà khoa học đưa ra vô cùng tuyệt vọng, bởi vì họ đã tính sai trọng lực của Sao Mộc, cộng thêm quỹ đạo Trái Đất trước đó đã có chút lệch, hiện tại họ đã không còn cách nào rời khỏi Sao Mộc.

Sao Mộc giống như cái miệng máu khổng lồ trong vũ trụ đang nuốt chửng bầu khí quyển của Trái Đất.

Dưới lực hấp dẫn của Sao Mộc, khí quyển Trái Đất bay về phía Sao Mộc, hình thành một cột khí lưu khổng lồ.

Và do khí quyển đào dật, tại Tây Bán Cầu đã hình thành gió lớn cấp mười sáu, đây là cơn bão lớn nhất vượt qua mọi kỷ lục của nhân loại.

Thiên tính vạn tính, năng lực của nhân loại vẫn không thể tính hết mọi thứ.

Lúc này Trái Đất và Sao Mộc đã ở rất gần nhau, Sao Mộc màu đỏ to lớn như vậy, Trái Đất màu lam nhỏ bé như vậy, trông giống như cha và con đang nắm tay nhau, đáng tiếc hình ảnh này không những không ấm áp mà ngược lại còn đầy sát cơ.

Người Tam Thể đưa ra đáp án cũng rất tuyệt vọng: Hết cách rồi, cho dù cứu viện bão hòa sửa chữa xong toàn bộ động cơ, khoảng cách Địa Mộc cũng đã quá gần, Trái Đất sẽ sụp đổ.

Trước khi sụp đổ, chúng ta sẽ chết ngạt trước, Sao Mộc sẽ hút hết khí quyển của Trái Đất.

Các nhà khoa học đã bó tay chịu trói.

Đỗ Lan, chúng ta cần Đỗ Lan.

Lúc này bọn họ lại nhớ đến Đỗ Lan.

Đỗ Lan tuy đã làm rất nhiều cống hiến nhưng cuối cùng hắn vẫn còn hơn một trăm năm án tù, hắn vẫn đang sống những ngày tháng không tranh với đời trong ngục giam.

Đỗ Lan rất nhanh đã được đưa ra ngoài, các nhà khoa học giải thích vấn đề cho hắn.

Đỗ Lan nhìn nhiệm vụ của các đội cứu hộ trên màn hình lớn, hơn một triệu nhân viên cứu hộ hợp thành năm vạn đội cứu hộ, lớp lớp xông về phía ba ngàn tòa động cơ đình công.

Châu Âu, Bắc Mỹ và các nơi khác đã có ba mươi thành phố ngầm bị hủy diệt, nếu khoảng cách Địa Mộc tiếp tục thu hẹp, hoạt động của các mảng kiến tạo sẽ tiếp tục gia tăng, đến lúc đó sẽ có nhiều thành phố ngầm gặp tai ương hơn.

Ngươi rốt cuộc có cách nào đưa Trái Đất trở lại quỹ đạo chính không.

Tổn thất đã đến mức xúc mục kinh tâm, những con số đỏ tươi chính là máu tươi đổi lấy, con số tử vong vẫn đang tăng theo đường thẳng, sinh tử tồn vong của toàn nhân loại đều nằm ở lúc này.

Cách à.

Đương nhiên là có, đó chính là chúng ta đều biến thành ánh sáng.

Đỗ Lan cho biết chỉ cần nhân loại biến thành ánh sáng là có thể cứu Trái Đất.

Ý gì.

Tụ tập ở đây là những nhà khoa học xuất sắc nhất của nhân loại và người Tam Thể, nhưng họ vẫn không hiểu suy nghĩ của Đỗ Lan: Biến thành ánh sáng là cái gì.

Đừng lãng phí thời gian nữa, chúng ta sắp hết thời gian rồi.

Các nhà khoa học trách cứ.

Lúc này trên băng nguyên bề mặt, vô số đội cứu hộ nhỏ bé đang liều mạng xông về phía mục tiêu, họ có dân thường, có quân nhân, có người già, có trẻ em.

Vì khí quyển bị hút đi, áp suất không khí giảm thấp, máy bay đã không thể bay lên được nữa.

Máy bay rơi thì lái xe, xe hỏng thì đi bộ, họ phải đưa thiết bị đánh lửa khởi động lại đến đích, chỉ có như vậy mới có thể tái khởi động động cơ.

Trên băng nguyên gió lạnh thấu xương, xuất hiện vô số bia đá bất hủ, đó là những người anh hùng vô danh đã hy sinh trên đường cứu hộ vẫn đứng sừng sững không ngã.

Chúng ta có thể đốt cháy hỗn hợp khí quyển Địa Mộc, nếu đốt cháy sẽ hình thành một sóng xung kích khổng lồ, đến lúc đó có thể đẩy Trái Đất ra.

Một nhà khoa học đột nhiên nảy ra ý tưởng nói.

Mọi người nghe xong thấy đúng, thà dùng cách này còn hơn nghe Đỗ Lan nói những lời bí hiểm.

Tuy nhiên siêu máy tính sau khi tính toán đã thông báo không được: Điểm hỗn hợp tỷ lệ giữa hydro của Sao Mộc và oxy của Trái Đất cách bề mặt một vạn cây số, vượt xa tầm bắn của bất kỳ vũ khí tầm xa nào.

Vậy có thể dùng tia mạch xung của động cơ phun xạ không.

Nếu tập trung năng lượng của bảy cửa phun vào một cửa phun, tia mạch xung sẽ bắn cao hơn.

Không được, vẫn không thể đạt đến độ cao chỉ định.

Tốc độ tính toán của siêu máy tính rất nhanh, rất nhanh đã phủ định kế hoạch này.

Chẳng lẽ cuối cùng họ vẫn phải cầu cứu Đỗ Lan.

Ngay lúc này, Cái Á cũng đang tìm kiếm sự giúp đỡ, người cô tìm đến là Địch Ny Toa.

Địch Ny Toa vẫn luôn ẩn mình trên mặt đất, hiện tại cô đưa Cái Á đến Tử Hải.

Nơi này chẳng phải đã bị cải tạo thành băng tương nước sốt lạnh rồi sao.

Cái Á thắc mắc đến đây làm gì.

Địch Ny Toa cười: Cô sẽ không thực sự cho rằng Đỗ Lan đang làm nước sốt lạnh đấy chứ.

Chẳng lẽ không phải.

Cải tạo thành nước sốt chỉ là một cái cớ, thực ra nước biển ở tầng đáy của Thất Đại Dương đều đã bị hắn biến thành nước ối, bên trong đang thai nghén những đứa con của cô.

Cái Á bày tỏ mình vẫn là hoàng hoa đại khuê nữ gái chưa chồng, sao lại có con.

Nhưng cô là Trái Đất, mọi sinh mệnh trên Trái Đất đều là con của cô.

Chương 1754

Đỗ Lan biến nước biển tầng sâu của bảy đại dương thành nước ối để thai nghén bảy sinh mệnh, chỉ cần nhân loại biến thành ánh sáng là có thể kích hoạt bảy sinh mệnh này bảo vệ Trái Đất.

Khoảng cách Địa Mộc ngày càng gần, Trái Đất đã nguy tại sớm tối.

Nhưng nhiều giải pháp do các nhà khoa học đề xuất đều bị siêu máy tính phủ định, hiện tại đông đảo các nhà khoa học đều nhìn về phía Đỗ Lan.

Ngươi rốt cuộc có ý gì, cái gì mà biến thành ánh sáng.

Đã không còn thời gian nữa, các nhà khoa học cần câu trả lời, cần phương pháp cứu Trái Đất.

Mỗi một giây trôi qua, tổn thất và thương vong đều gia tăng.

Lúc này thông qua cứu viện bão hòa, tất cả các động cơ bị tắt đều đã được đốt lại, đặc biệt là các động cơ chuyển hướng đã vận hành toàn công suất, nhưng Trái Đất vẫn chưa thoát khỏi lực hấp dẫn của Sao Mộc.

Mắt thấy hai hành tinh sắp va chạm, đến lúc đó Trái Đất sẽ tan xương nát thịt.

Chúng ta không còn thời gian nữa, Đỗ Lan, ngươi cũng đang ở trên Trái Đất, chẳng lẽ ngươi không lo lắng thế giới bị hủy diệt sao.

Các nhà khoa học rất tức giận, đã đến thời khắc sinh tử tồn vong, sao Đỗ Lan vẫn bình tĩnh như vậy.

Bởi vì đã có người biến thành ánh sáng rồi, linh hồn của những người hy sinh vì Trái Đất đã ngưng tụ lại.

Sâu dưới Tử Hải, một sinh mệnh thể đang thức tỉnh.

Ta cảm nhận được rồi, đó là sức mạnh sinh ra từ nỗ lực của vô số sinh mệnh vì một mục tiêu.

Cái Á nhìn thấy vô số ánh sáng từ khắp toàn cầu hội tụ về phía sâu dưới Tử Hải.

Sâu dưới lớp băng hàn có một khối nước ối ấm áp, bên trong có một sinh mệnh đang hồi phục.

Thình thịch, tiếng tim đập vang dội như sấm sét.

Cái Á kích động chờ đợi sinh mệnh mới ra đời, cô cảm nhận được cảm giác an toàn ấm áp từ đối phương, bởi vì sinh mệnh này được ngưng tụ từ vô số nhân loại bảo vệ Trái Đất, tình yêu của họ dành cho Trái Đất vượt qua tất cả mọi người.

Ầm ầm, băng hàn trên Tử Hải vỡ vụn, một cái bóng khổng lồ xuất hiện từ trong biển, căn bản không nhìn rõ toàn mạo của nó, bởi vì nó quá lớn.

Chỉ biết đó là một cái bóng khổng lồ che khuất bầu trời.

Grào.

Sinh mệnh mới sinh gầm thét về phía Sao Mộc.

Nếu là nó, nhất định có thể bảo vệ ta.

Cái Á kích động nói: Nó tên là gì.

Cô hỏi Địch Ny Toa bên cạnh.

Thất Hải Thần Nhất Hào.

Cái Á cảm thấy cái tên này thật đặc biệt, nhưng tên gọi không quan trọng, Nhất Hào thì Nhất Hào.

Độ cao vài vạn mét còn cao lớn hơn cả động cơ hành tinh, hiện tại sinh mệnh mới sinh này sắp bảo vệ Trái Đất.

Góc độ của Cái Á không nhìn thấy toàn cảnh, nhưng trên tàu vũ trụ thì có thể nhìn rõ, đó là một người khổng lồ, vô cùng to lớn, đôi mắt giống như hai cái trứng muối.

Tầng mây chỉ ở phần đầu gối của người khổng lồ, người trên tàu vũ trụ có thể nhìn rõ đường nét chủ yếu của nó.

Lúc này người khổng lồ ngẩng đầu nhìn Sao Mộc, tràn đầy địch ý.

Người khổng lồ, có người khổng lồ xuất hiện, xuất hiện người khổng lồ ở vị trí Tử Hải.

Tình báo truyền đến bộ chỉ huy cứu hộ.

Ánh mắt mọi người lập tức hướng về phía Đỗ Lan, bởi vì Đỗ Lan chủ trì kế hoạch biến bảy biển thành nước sốt lạnh, hắn đã tiến hành rất nhiều thí nghiệm trong bảy biển, mục đích là biến sinh vật biển thành thực phẩm ngon, biến nước biển thành rượu ngon.

Hắn là người duy nhất có cơ hội động tay động chân ở bảy biển.

Các ngươi xem, họ đã biến thành ánh sáng.

Lời nói của Đỗ Lan vẫn khiến người ta khó hiểu, nhưng hiển nhiên Đỗ Lan đã sớm có chuẩn bị, hiện tại mọi người cũng chỉ có thể hy vọng người khổng lồ này có thể cứu họ.

Người khổng lồ sẽ làm gì, đẩy Trái Đất, hay tấn công Sao Mộc.

Nếu tấn công Sao Mộc thì có thể cứu Trái Đất không.

Người khổng lồ đang hành động, sức mạnh ngưng tụ từ vô số người hy sinh hiện tại được giải phóng thông qua người khổng lồ: Thất Hải Thần Quang Tuyến.

Chỉ thấy người khổng lồ giơ hai tay về phía Sao Mộc, cuối cùng hai tay đan chéo, từ cánh tay phóng ra một luồng ánh sáng chói lòa, lao thẳng về phía Sao Mộc.

Luồng sáng đó dường như ngưng tụ năng lượng của toàn bộ động cơ hành tinh trên Trái Đất lại một chỗ, có thể bắn xuyên qua tinh thần.

Dưới chân người khổng lồ cũng có thể cảm nhận được ánh sáng xanh u ám chiếu xuống từ tầng mây, hai cột chân như núi trở nên càng thêm hùng vĩ.

Người khổng lồ tấn công rồi, nó phát động tấn công về phía Sao Mộc.

Mọi người đều không chớp mắt nhìn hình ảnh truyền về từ tàu vũ trụ, trong hình ảnh người khổng lồ thực sự quá uy vũ hùng tráng, đã khó có thể dùng ngôn ngữ để miêu tả, tóm lại là vô cùng vô cùng hùng vĩ.

Còn tia sáng mà người khổng lồ giải phóng cũng khiến người ta líu lưỡi, bởi vì tia sáng trực tiếp vượt qua hơn một vạn cây số bắn vào bề mặt Sao Mộc.

Có thể nhìn thấy Sao Mộc xuất hiện lỗ hổng, tuy rất chậm nhưng xác thực đang biến mất.

Đây sẽ là một lần phát quang tuyến kéo dài rất lâu, mục đích của nó là đập tan Sao Mộc, để Trái Đất có thể xuyên qua.

Người khổng lồ cứ duy trì một tư thế, cả quá trình phóng quang tuyến kéo dài ba ngày ba đêm, Sao Mộc bị gọt đi một bên, như vậy Trái Đất sẽ không va vào Sao Mộc, dù tiếp tục đi về phía trước cũng thông suốt không trở ngại.

Tất cả những gì xảy ra trong ba ngày ba đêm này tuyệt đối là sự tráng liệt mà nhân loại và người Tam Thể khó có thể tưởng tượng nổi, họ đều đang quan tâm tình trạng của người khổng lồ, cuối cùng cũng coi như hữu kinh vô hiểm vượt qua Sao Mộc.

Tiếp theo là tiếng hoan hô của những người sống sót sau tai nạn, nhưng các nhà khoa học lại muốn hỏi đây rốt cuộc là cái gì.

Đây là sản phẩm dung hợp giữa Ultraman và Sứ đồ trong Neon Genesis Evangelion.

Ultraman được gọi là Người khổng lồ ánh sáng, gen của Sứ đồ có tính lưỡng hạt sóng của ánh sáng, Đỗ Lan dung hợp cả hai lại thành Thất Hải Thần, được điều khiển bởi linh hồn con người.

Việc phá nát Sao Mộc đã chứng minh sức chiến đấu cao siêu của Thất Hải Thần, mà Thất Hải Thần Nhất Hào ở Tử Hải mới chỉ là kẻ yếu nhất.

Trong Thái Bình Dương, Đại Tây Dương, Ấn Độ Dương, Bắc Băng Dương thai nghén bốn đại dương sinh mệnh thể truyền thống mới là mạnh nhất.

Khi Trái Đất gặp nguy cơ, Thất Hải Thần sẽ đứng sừng sững trên đại địa.

Lúc này người khổng lồ Nhất Hào đã ngừng vận động, cứ ở nguyên tại chỗ, tựa như thần tích.

Người khổng lồ hiện tại tiến vào trạng thái chờ, vì là sinh mệnh thể nên chiến đấu sẽ có tiêu hao, đánh xong một trận cần thời gian dài phục hồi mới được, gen ánh sáng tồn tại trong cơ thể nó sẽ giúp người khổng lồ khôi phục thể lực.

Ngươi quả nhiên là một người đàn ông khiến chúng ta nhìn không thấu.

Người Tam Thể đối với Đỗ Lan cũng bội phục không thôi, có thể nói mọi thứ đều nằm trong tính toán của Đỗ Lan.

Sau khi biết sự tồn tại của Thất Hải Thần, tội lỗi của Đỗ Lan đã hoàn toàn được tẩy trắng.

Thậm chí có nhà khoa học nói: Có lẽ đây chính là tầm nhìn của thánh nhân, nhìn xa hơn bất cứ ai, chỉ là khi hành động lại tuyệt đối không công bằng.

Bởi vì sự thống trị của thánh nhân là độc tài, quyết định chính xác luôn được xây dựng trên sự hy sinh.

Trên thế giới này căn bản không có giải pháp thập toàn thập mỹ, thánh nhân đi một bước tính mười bước, có thể giảm thiểu hy sinh xuống mức thấp nhất, nhưng thiểu số người đến lượt phải hy sinh lại sẽ bị vô tình bao phủ.

Những việc làm của Đỗ Lan khiến họ cảm nhận được cái gọi là bất nhân chi nhân lòng nhân từ tàn nhẫn của thánh nhân.

Đỗ Lan vô tình nhưng lại luôn có thể giúp Trái Đất thoát khỏi khốn cảnh.

Cầu nguyện toàn tri toàn năng chỉ là sự tình nguyện đơn phương của phàm nhân, cho dù là Thượng Đế cũng không kiềm chế được sự liệt căn của nhân loại, càng đừng nói đến những thỏa hiệp vì sinh tồn trong hiện thực, hy sinh thiểu số là không thể tránh khỏi.

Đỗ Lan có thể làm được những điều này đã rất tốt rồi, mọi người cũng không thể quá hà khắc với hắn, cho nên Đỗ Lan thành công tẩy trắng, trực tiếp được thả ra.

Người Tam Thể ở xa tận tinh cầu Tam Thể rất ngưỡng mộ, lúc này họ mới biết nếu họ sớm chấp nhận tư tưởng của Đỗ Lan, có lẽ Đỗ Lan cũng có thể giúp tinh cầu Tam Thể vượt qua cửa ải khó khăn.

Nhìn thấy trình độ công nghệ thần quỷ khó lường này của Đỗ Lan, người Tam Thể biết mình sai rồi.

Lúc này cư dân tinh cầu Tam Thể đang rơi vào tuyệt vọng coi Đỗ Lan như thần thánh để sùng bái, lập bia dựng miếu đúc tượng vàng cho hắn, hoàn toàn là một kiểu sùng bái thần tượng, họ hy vọng Đỗ Lan cũng đến giúp họ.

Trái Đất đã bị lộ, mà người hàng xóm của Trái Đất là tinh cầu Tam Thể lại vẫn đang run rẩy dưới dâm uy của ba mặt trời.

Người Tam Thể di dân đến Trái Đất rốt cuộc chỉ là một bộ phận nhỏ, người Tam Thể ở lại tinh cầu mẹ đã trải qua nội chiến, hiện tại đã khôi phục hòa bình, nhưng họ dường như đã không còn hy vọng, không còn tương lai, chỉ có thể sùng bái Đỗ Lan để làm tê liệt chính mình.

Lịch sử là sự tái diễn hết lần này đến lần khác, lịch sử của các nền văn minh khác cũng có thể dùng làm bài học.

Chương 1755

Quá trình trải qua chiến tranh rồi đến hòa bình này, sao mà giống người Trái Đất đến thế.

Lần này người Tam Thể cũng rất may mắn, ba trăm năm qua hệ sao Tam Thể đều tương đối ổn định, không xuất hiện hiện tượng Vĩnh Dạ và Cực Trú đêm vĩnh cửu và ngày vĩnh cửu, ba mặt trời đều rất nể mặt.

Ba trăm năm ổn định kỳ thật sự không dễ dàng, nhưng trong thời kỳ ổn định này người Tam Thể đã bỏ lỡ cơ hội quý giá, sai lầm lớn nhất của họ chính là không chiếm lĩnh được Trái Đất, dẫn đến việc họ buộc phải từ bỏ phần lớn đồng bào.

Hiện tại Trái Đất đã bị lộ, người Tam Thể ngoài tuyệt vọng ra không còn cách nào khác.

Người Phá Bích Wallbreaker từng chứng kiến đủ loại chuyện của tinh cầu Tam Thể hiện vẫn còn sống, hắn nhìn người Tam Thể mất đi lý trí, hắn còn tuyệt vọng hơn bất kỳ người Tam Thể nào, cuối cùng đã tự sát trong tuyệt vọng.

Hắn từng trải qua thời đại nhân loại mà hắn cho là đáng xấu hổ nhất, cũng từng trải qua thời đại Tam Thể mà hắn cho là tốt đẹp nhất, cuối cùng lại chứng kiến cái đẹp đẽ thất thủ và cái xấu xí trỗi dậy, hắn thực sự không thể chấp nhận người Tam Thể như hiện nay, cho nên ngoài cái chết, hắn đã không còn cách nào khác.

Hắn dùng tính mạng để giải thích rằng thà làm nô lệ cho cái đẹp, còn hơn làm con người xấu xí.

Khác với Người Phá Bích tìm chết, Vân Thiên Minh được hồi sinh lại luôn quan chú đến sự thay đổi của tinh cầu Tam Thể.

Hắn cảm thấy tình trạng của người Tam Thể chỉ là biểu hiện mà tất cả các sinh mệnh trí tuệ đều có.

Hắn không khỏi nhớ đến lý thuyết của Đỗ Lan: Vũ trụ này bản thân chính là ác, sinh tồn là ác, sinh mệnh là ác, trí tuệ càng là cái ác trong các cái ác.

Cho nên người Tam Thể có kết quả ngày hôm nay cũng chẳng có gì bất ngờ, tất cả mọi thứ đều rơi vào điên cuồng và vô trật tự.

Khi sinh mệnh và vũ trụ phát sinh tương tác, giống như kẻ liếm gót simp gặp gỡ nữ thần, nữ thần vĩnh viễn cao ngạo lạnh lùng, kẻ liếm gót vĩnh viễn điên cuồng.

Mối quan hệ giữa sinh mệnh và vũ trụ, chẳng phải cũng giống như quan hệ giữa Vân Thiên Minh và Trình Tâm sao.

Vân Thiên Minh luôn cho rằng sự hy sinh của mình có thể cảm động nữ thần, giống như sinh mệnh luôn cho rằng nỗ lực của mình có thể nhận được sự chiếu cố của vũ trụ, đều là tình nguyện đơn phương.

Đương nhiên nếu nói kết luận này khó nghe, cũng có thể đổi cách nói khác, thay vũ trụ bằng Thượng Đế, đó là trước mặt Thượng Đế mọi thứ đều tốt đẹp, tà ác và tốt đẹp đối với Thượng Đế mà nói đều giống nhau, cho nên Thượng Đế mới cho phép tất cả tồn tại.

Việc phân chia vạn sự vạn vật thành tốt xấu là do trí tuệ gán cho sinh mệnh đạo đức và tập quán, không phải vũ trụ, không phải Thượng Đế.

Cho nên tình huống hiện tại của người Tam Thể quả thực đã chứng minh điểm này, Vân Thiên Minh với tư cách là người từng trải không khỏi đồng cảm với tất cả sinh mệnh sinh ra trong vũ trụ, thế giới này vạn sự vạn vật đều là khổ nạn.

Vậy thì có người sẽ hỏi, làm thế nào mới có thể siêu thoát.

Thực ra toàn bộ lý luận Phật giáo của Thích Ca Mâu Ni đều là tìm kiếm sự siêu thoát: Chư hành vô thường, chư pháp vô ngã, hữu lậu giai khổ, tịch diệt vi nhạc.

Chỉ có cái chết mới có thể thoát khỏi bể khổ, để sinh mệnh quay về với bản nguyên.

Phật cho rằng linh hồn con người là do ngũ uẩn bát thức ngẫu nhiên tổ hợp lại, sau khi chết sẽ phân giải thành ngũ uẩn bát thức, sau đó ngũ uẩn bát thức của tất cả người chết hỗn hợp lại, xáo bài tổ hợp lại sẽ thành sinh mệnh mới, đây mới là lục đạo luân hồi, ở giữa không có ý thức bất diệt nào cả.

Cũng không có phúc báo kiếp trước, không có tích đức kiếp trước.

Giống như đánh mạt chược, đánh xong một ván rồi xáo bài lại, nếu giữ lại ý thức thì đó là gian lận lừa ông trời.

Linh hồn con người được mô đun hóa, chỉ cần tập hợp đủ ngũ uẩn bát thức thì sẽ là một sinh mệnh hoàn toàn mới, sinh ra một ý thức hoàn toàn mới.

Tịch diệt chính là phân giải, mới là con đường duy nhất thoát khỏi bể khổ.

Nhưng hiển nhiên điều này vi phạm quy luật sinh tồn của sinh mệnh, sinh mệnh nỗ lực như vậy để sinh tồn, Phật Tổ lại nói từ bỏ sinh mệnh mới là giải thoát, chẳng phải là mâu thuẫn sao.

Tuy nhiên sau khi xem sự phát triển của hai nền văn minh, lại chịu đủ loại ảnh hưởng từ Đỗ Lan, Vân Thiên Minh lại đột nhiên cảm giác mình khai ngộ, hắn có suy nghĩ mới, đạt được đại trí tuệ.

Hắn cảm thấy ý thức chẳng qua chỉ là sóng điện từ thao túng sinh mệnh, sóng điện từ chỉ cần không đổi, thân thể biến thành máy móc cũng được, biến thành người Tam Thể cũng được, biến thành con người cũng được, bản chất sẽ không thay đổi.

Cho nên trong lúc người Tam Thể điên cuồng sùng bái Đỗ Lan, Vân Thiên Minh đã sáng tạo ra Điện Từ Ba Thần Giáo Đạo Sóng Điện Từ, hắn cho rằng bản chất của mọi sinh mệnh chính là sóng điện từ, sau khi rời khỏi cơ thể, sóng điện từ không hề biến mất mà trở thành một phần vĩnh hằng trong vũ trụ, bởi vì vũ trụ này bản thân đã tràn ngập sóng điện từ, ngay cả ánh sáng cũng là một loại sóng điện từ đặc thù, cho nên chỉ cần sóng điện từ của chính mình không đổi, vậy thì bất kể biến thành hình dạng gì, họ vẫn tồn tại.

Phải nói Vân Thiên Minh quả thật có ý tưởng, hắn kết hợp đông đảo tôn giáo trên Trái Đất, cuối cùng dụ dỗ được một lượng lớn người Tam Thể gia nhập, còn gây ra phong trào cải tạo của người Tam Thể.

Thậm chí còn có người nghiên cứu cách truyền tải hoàn toàn sóng não của mình vào vũ trụ, cuối cùng loại thí nghiệm này cũng đạt đến một độ cao hoàn thiện, được tôn làm mục tiêu cao nhất của thần giáo: Thăng thiên Ascension.

Khi tuổi thọ của Vân Thiên Minh sắp hết, người Tam Thể nghĩ đến việc khuếch đại tư tưởng của Vân Thiên Minh thông qua ba ngôi sao để phát sóng ra toàn vũ trụ, họ muốn chết cũng phải chết oanh oanh liệt liệt, họ muốn truyền bá Điện Từ Ba Thần Giáo của họ ra toàn vũ trụ, để tư tưởng của Vân Thiên Minh vĩnh viễn truyền bá trong vũ trụ.

Tôn giáo quả nhiên khiến người ta điên cuồng, nhưng thí nghiệm điên cuồng như vậy lại nhận được sự ủng hộ của khoa học, cuối cùng sẽ tạo thành kết quả gì đây.

Vân Thiên Minh liệu có thực sự có thể vĩnh tồn dưới dạng sóng điện từ hay không.

Việc ba mặt trời khuếch đại tín hiệu sóng điện từ của Vân Thiên Minh liệu có thực sự khiến tư tưởng của hắn lưu truyền vĩnh viễn, để tất cả mọi người đều biết không.

Nếu thực sự có thể làm được, thì người Tam Thể đúng là đã tìm được một cách giải thoát thăng thiên, cho dù họ từ bỏ thân thể, sóng não của họ vẫn có thể ngao du trong vũ trụ.

Đầu tiên phải giải quyết vấn đề lượng thông tin, khuếch đại tín hiệu gửi đi thông qua hằng tinh tuy khả thi, nhưng không thể phát xạ quá nhiều tín hiệu, dung lượng thông tin có hạn chế.

Còn nữa là tín hiệu trong quá trình truyền tải sẽ bị kéo dài, đầu đuôi sẽ càng kéo càng dài, như vậy sẽ không thể giữ được tính toàn vẹn của tín hiệu.

Vấn đề cuối cùng là sự hao hụt, làm sao đảm bảo sóng điện từ không bị các sóng điện từ khác trong vũ trụ tiêu hao.

Phải biết rằng trong vũ trụ tràn ngập đủ loại năng lượng sinh ra sóng điện từ, muốn để tín hiệu tồn tại vĩnh viễn, không phải là chuyện dễ dàng.

Tuy nhiên Điện Từ Ba Thần Giáo dốc toàn lực ứng phó, nhiệt huyết tràn trề, thà dùng hết trí tuệ hoàn thành thần giáo phi thăng ngay bây giờ còn hơn sống vất vưởng tầm thường trong nỗi sợ hãi cái chết.

Thăng thiên trở thành mục tiêu cao nhất.

Tín đồ của Điện Từ Ba Thần Giáo hô vang: Nếu ba ngôi sao là lời nguyền đối với người Tam Thể, vậy thì bây giờ họ sẽ biến lời nguyền thành con đường phi thăng.

Dưới sự hỗ trợ của lý thuyết Sóng điện từ chính là bản chất sinh mệnh, vô số nhà khoa học thông minh tuyệt đỉnh đã ngày đêm nghiên cứu quên ăn quên ngủ.

Cuối cùng vào đại thọ chín mươi tuổi của Vân Thiên Minh, nghiên cứu đã đạt được tiến triển mang tính đột phá, họ đã hoàn thành Kỹ thuật khuếch tán sóng điện từ bằng ba hằng tinh.

Dùng ba ngôi sao để rèn đúc sóng điện từ bất diệt.

Vân Thiên Minh đã quá già, hơn nữa hắn từ chối cải tạo, sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy hắn chọn rời bỏ nhục thân.

Cuộc đời hắn cũng được coi là truyền kỳ, vốn là một bệnh nhân nan y ở Trái Đất, cuối cùng lại được chọn làm người thực hiện Kế hoạch Giai Thê Chiếc thang, bộ não của hắn được đưa ra khỏi Trái Đất.

Sau đó người Tam Thể tìm được bộ não của hắn, coi hắn như dược liệu nghiên cứu, lại nhân bản cho hắn một nhục thân, hắn cũng trở thành vua kể chuyện của tinh cầu Tam Thể.

Có thể nói cuộc đời hắn là một cuộc đời truyền kỳ, là một cuộc đời sóng gió tráng lệ.

Có lẽ chính vì những trải nghiệm này khiến cách nhìn của hắn về bản chất sinh mệnh vô cùng đặc biệt.

Trong khoảng thời gian chỉ có bộ não, không có mắt, tai, mũi để tiếp nhận tín hiệu bên ngoài, cũng không có miệng để giao lưu với bên ngoài, trải nghiệm tựa tử nhưng sinh đó khiến hắn cảm thấy có lẽ đây chính là trạng thái của linh hồn.

Sau này hắn vẫn luôn suy ngẫm, cuối cùng thành lập Điện Từ Ba Thần Giáo, tổng kết ra một loạt lý thuyết hệ thống, cho người Tam Thể thấy một dạng sinh mệnh hoàn toàn mới.

Hiện tại Vân Thiên Minh sắp trở thành thể thăng thiên đầu tiên, sóng não của hắn sẽ được ba ngôi sao liên tục phóng đại, trở thành một luồng năng lượng tín hiệu khổng lồ, đồng thời luồng năng lượng này sẽ được sạc thông qua hằng tinh, chỉ cần có hằng tinh, sóng não sẽ không biến mất.

Nghi thức thăng thiên của Vân Thiên Minh vô cùng long trọng, một nửa số người Tam Thể trên tinh cầu đã đến hiện trường quan sát, có thể nói là biển người tấp nập, vạn người đổ ra đường.

Cơ thể già nua của Vân Thiên Minh được đặt trong một thiết bị đặc biệt, trán đeo thiết bị thu thập sóng não.

Người Tam Thể đang cầu nguyện cho Vân Thiên Minh, sau đó mọi thứ bắt đầu.

Trong khoảnh khắc Vân Thiên Minh trút hơi thở cuối cùng, sóng não của hắn được đưa lên bầu trời, cùng khiêu vũ với ba mặt trời.

Lượng thông tin khổng lồ thông qua năng lượng của ba mặt trời được khuếch đại, trở nên mạnh mẽ hơn, rõ ràng hơn.

Vân Thiên Minh dường như lại trở về trạng thái chỉ có bộ não, chỉ là lần này sóng não của hắn không còn chịu sự hạn chế của bộ não nữa, vũ trụ chính là bộ não của hắn.

Hắn sẽ trở thành hình thái mới, một loại hình thái gần với bản nguyên vũ trụ nhất.

Chương 1756

Không có mắt, không có mũi, cũng không có tai và miệng, nhưng hắn lại có thể cảm nhận thế giới này thông qua sóng điện từ có mặt ở khắp nơi.

Cả nghi thức kéo dài sáu tiếng đồng hồ, người trên tinh cầu Tam Thể cũng không biết nghi thức rốt cuộc có thành công hay không, tuy máy dò có thể dò được nguồn tín hiệu khổng lồ, nhưng nguồn tín hiệu đó rốt cuộc có trí tuệ hay không, có ý thức hay không, rốt cuộc còn giữ lại ký ức của Vân Thiên Minh hay không, tất cả đều là ẩn số.

Họ rốt cuộc có thành công không.

Hiển nhiên là thành công rồi, chỉ là Vân Thiên Minh đã không thể dùng phương thức trước đây để báo cho người Tam Thể biết tin tức này, Vân Thiên Minh chỉ có thể dùng cách khác báo cho tín đồ.

Hắn thay đổi màu sắc của ba mặt trời, viết lại quang phổ biến ba mặt trời thành Đỏ Vàng Xanh, đây là đèn giao thông của Trái Đất, cũng coi như là một chút ác thú vị của Vân Thiên Minh, hiện tại hắn có thể tương tác với sóng điện từ, dùng hành vi thay đổi quang phổ này để báo cho người Tam Thể biết hắn đã thăng thiên thành công.

Mặt trời màu Đỏ Vàng Xanh khiến người Tam Thể kích động không thôi, họ biết đã thành công, Giáo chủ Vân Thiên Minh vĩ đại đã thăng thiên, hơn nữa còn đạt được sức mạnh cường đại có thể thay đổi quang phổ.

Sau khi truyền tin tức cuối cùng cho người Tam Thể, Vân Thiên Minh nhắm chuẩn Trái Đất truy đuổi theo, hắn muốn đi từ biệt Trình Tâm.

Đến cuối cùng, hắn vẫn không buông bỏ được Trình Tâm.

Thí nghiệm của Vân Thiên Minh tràn đầy ý nghĩa, người Tam Thể cũng cuối cùng quyết định đi lên con đường từ bỏ nhục thân để thăng thiên.

Người Tam Thể ở Trái Đất sau khi biết quyết định của đồng bào, cũng chỉ có thể chúc phúc.

Sinh mệnh luôn sẽ tìm thấy lối ra, tuy người Tam Thể quyết định bước lên con đường phát triển khác biệt, nhưng dù thế nào thì điểm xuất phát của họ là giống nhau.

Người Trái Đất sau khi biết hướng tiến hóa của người Tam Thể cũng có không ít người ngưỡng mộ, nhưng người Tam Thể là dựa vào hoàn cảnh hệ sao đặc thù mới chọn con đường này, nhân loại không có điều kiện để mô phỏng.

Thực ra cũng chẳng có gì đáng ngưỡng mộ, sự phát triển công nghệ của vũ trụ này là triển khai theo chiều kích dimension vĩ độ, người ngoài hành tinh lợi hại đều nghiên cứu thời không, bởi vì sự hủy diệt của vũ trụ là từ vĩ độ cao xuống vĩ độ thấp.

Quyết định của Điện Từ Ba Thần Giáo thực ra chính là cố định họ trong không gian ba chiều, nếu chiều không gian thứ ba bị hủy diệt, họ cũng chỉ có thể bị hủy diệt theo.

Nền văn minh đại thần thực sự đều cân nhắc việc tự hai chiều hóa nhị duy hóa bản thân, chỉ có như vậy mới có thể thoát khỏi sự hủy diệt của chiều không gian thứ ba.

Đỗ Lan lại cho rằng mọi người không cần ngưỡng mộ, chiến tranh vũ trụ vô cùng tàn khốc, lựa chọn của người Tam Thể tối đa chỉ là lo cho thân mình, họ từ bỏ sự tái phát triển của công nghệ, từ bỏ sự tái tiến hóa của sinh mệnh, lấy thăng thiên làm kết cục cuối cùng.

Tuy ở vũ trụ ba chiều đã được coi là không tồi, nhưng chung quy vẫn không tránh khỏi diệt tuyệt.

Phát ngôn của Đỗ Lan hiện tại cực kỳ có trọng lượng, nhân loại phải mất ba trăm năm mới nhận thức được sự tồn tại của Đỗ Lan bản thân đã là thần tích.

Có thể nói thời gian đã dạy cho nhân loại một bài học, hiện tại nhất cử nhất động của Đỗ Lan đều được ghi chép lại trung thực, nhân loại sẽ gạn đục khơi trong.

Vậy nền văn minh tối thượng trong vũ trụ rốt cuộc có hình dạng gì.

Họ sở hữu công nghệ như thế nào.

Mọi người nghe Đỗ Lan không tỏ rõ ý kiến về việc thăng thiên, nhao nhao bày tỏ muốn nghe xem nền văn minh tiên tiến nhất trong vũ trụ là khái niệm gì.

Nền văn minh hùng mạnh nhất trong vũ trụ cộng toàn bộ điểm kỹ năng công nghệ vào sự sinh tồn, cái họ tìm kiếm là phương pháp vẫn có thể sinh tồn khi thời gian và không gian đi đến tận cùng, các ngươi có đọc tiểu thuyết mạng bao giờ chưa.

Thật sự có người từng đọc, bởi vì dữ liệu của nhân loại thời kỳ hoàng kim đều được lưu trong cơ sở dữ liệu, lượng dữ liệu nhỏ bé của tiểu thuyết mạng cũng chẳng tốn bao nhiêu dung lượng, được coi là một phần của lịch sử ghi chép lại trong hồ sơ.

Rất nhiều nhân vật chính trong tiểu thuyết mạng chẳng phải đều đang theo đuổi đại đạo bất tử bất diệt đó sao.

Điểm khác biệt duy nhất là nhân vật chính trong tiểu thuyết mạng tìm kiếm con đường vĩnh tồn cho sinh mệnh cá thể, còn nền văn minh đại thần tìm kiếm con đường để cả nền văn minh duy trì đến tận cùng của thời gian.

Điểm tương đồng của cả hai đều là dựa vào một số thủ đoạn khắc phục các loại quy luật, từng chút một nắm giữ bộ mặt vốn có của đại đạo, còn về việc có thành công hay không thì không chắc.

Đối với ví dụ này của Đỗ Lan, các nhà khoa học không thể chấp nhận lắm, khoa học sao có thể đánh đồng với huyền học trong tiểu thuyết được.

Nhưng nghĩ kỹ lại thì cũng quả thực gần giống nhau, chính là vì vĩnh viễn sinh tồn, vì một cái vĩnh hằng.

Thật sự có vĩnh hằng sao.

Nhân loại không nhịn được hỏi, lịch sử của họ quá ngắn, có ghi chép cũng chỉ khoảng năm sáu ngàn năm, so với vũ trụ thì căn bản có thể bỏ qua không tính.

Thậm chí so với tinh cầu Tam Thể cũng chỉ là đàn em, không có gì đáng khoe khoang.

Vĩnh hằng đối với nhân loại thực sự là một sự xa cầu, nhưng điều này không ngăn cản họ muốn biết vĩnh hằng có thực sự tồn tại hay không.

Giống như mỗi nhân vật chính trong tiểu thuyết đều muốn biết Đại Đạo có thực sự tồn tại hay không.

Văn minh nhân loại một ngàn năm trước có phải là văn minh nhân loại ngày nay không.

Nhân loại một ngàn năm trước khẳng định đều đã chết hết rồi, tri thức của nhân loại một ngàn năm trước đến nay cũng khẳng định không giống nữa, nhưng người hiện đại vẫn cho rằng mình là người thừa kế của nhân loại một ngàn năm trước.

Đương nhiên cũng có người nói huyết mạch tương liên, huyết mạch truyền từ đời này sang đời khác sẽ không sai được.

Tuy nhiên huyết mạch có lẽ sẽ không đổi, nhưng di phong dịch tục, văn minh của tổ tiên đã sớm khác rồi.

Thậm chí phong tục tập quán của một số người hiện tại hoàn toàn trái ngược với tập quán của tổ tiên ngàn năm trước, như vậy cũng có thể coi là thừa kế sao.

Cho nên chuyện này thực ra không có phải hay không, chỉ có tin hay không.

Chỉ có tin tưởng, thì nhân loại hiện đại mới là người thừa kế của tổ tiên, nếu không tin, thì có những kẻ thà không làm người, thà làm hán gian phản đồ.

Nếu tin tưởng thì một khoảnh khắc chính là vĩnh hằng, một ngàn năm cũng là vĩnh hằng, một vạn năm hay một ức năm cũng là vĩnh hằng.

Đương nhiên cách nói này quá thần bí hóa, quả thực giống như thần côn, Đỗ Lan bổ sung một câu: Thời gian và không gian đều không phải là vĩnh hằng, cho nên vĩnh hằng chỉ tồn tại trong tim chúng ta.

Khái niệm vĩnh hằng này vốn dĩ đã không khoa học, cũng là sự tình nguyện đơn phương của sinh mệnh trí tuệ.

Trong vũ trụ, Vân Thiên Minh giống như đang biến tốc, đuổi theo Trái Đất với tốc độ nhanh hơn ánh sáng.

Sở dĩ hắn vội vàng như vậy, chỉ vì Trình Tâm cũng đã rất già rồi, tuy hiện tại vẫn chưa qua đời, nhưng cũng sắp rồi. 142.

Xe tăng đỏ như máu phóng nhanh trên mặt đất, mặt đất hoang lương và mây phóng xạ nơi xa trở thành bối cảnh bất biến.

Lúc này Trái Đất đã rời khỏi Hệ Mặt Trời, bắt đầu cuộc hành trình dài đằng đẵng, nhân loại trăm đời sau này sẽ không có khái niệm trực quan về Mặt Trời, bởi vì họ và con cái họ cũng như con cái của con cái họ đều sẽ sống trong thành phố ngầm.

Tuy theo kế hoạch Trái Đất sẽ đi đến hành tinh đất đá hành tinh loại địa gần nhất, và neo vào quỹ đạo hành tinh đất đá đó để trở thành hành tinh anh em.

Nhưng quá trình này định trước sẽ tốn rất rất lâu, bởi vì tốc độ hiện tại của Trái Đất còn chưa đạt đến một phần ngàn tốc độ ánh sáng, muốn thành công đến được đích cách vài triệu năm ánh sáng, quá khó khăn.

Thực ra nhân loại ngay từ đầu đã bị tính kế, văn minh Khủng Long là nền văn minh kiên định vì Trái Đất mà vứt bỏ hàng tỷ đồng bào.

Trong thâm tâm họ, bảo vệ Trái Đất quan trọng hơn bảo vệ nhân loại rất nhiều, cho nên kế hoạch Lưu Lãng Địa Cầu không phải là một kế hoạch lấy nhân loại làm ưu tiên hàng đầu.

Nhưng ai bảo nhân loại hiện tại vẫn phải ký sinh trên bề mặt chứ, họ cũng không còn cách nào khác đành phải chấp nhận.

Và nhân loại thông qua kế hoạch lưu lạc quả thực cũng đạt được sự đoàn kết nhất trí ngắn ngủi, chỉ là sự đoàn kết như vậy có thể kéo dài bao lâu.

Duy Đức Wade, người đã từ trần sau khi hoàn thành động cơ ánh sáng, trước khi lâm chung từng dự ngôn: Trong vòng hai trăm năm tới, nhân loại nhất định sẽ lại khôi phục như cũ, nội chiến là không thể tránh khỏi.

Có thể nói là một lời dự ngôn vô cùng bảo thủ, thậm chí có thể nói là lạc quan, bởi vì khi Trái Đất đến rìa Hệ Mặt Trời đã có những âm thanh bất hòa, không ít người vì sợ hãi mà hy vọng Trái Đất quay đầu.

Không ai biết tương lai sẽ ra sao, không biết họ lưu lạc để tránh né mối đe dọa từ người Tam Thể liệu có gặp phải mối đe dọa đáng sợ hơn không.

Sự bất an đối với tương lai là mảnh đất màu mỡ cho dị nghị nảy sinh, nhân loại giỏi nhất là chia bè kết phái, những ngôn luận dù quỷ dị hoang đường đến đâu cũng không thiếu không gian tồn tại.

Duy Đức dự ngôn trong vòng hai trăm năm nhân loại nhất định nội chiến, suy nghĩ của Đỗ Lan cũng tương tự, nội chiến không thể tránh khỏi.

Nhưng bản chất nội chiến lần này lại hoàn toàn khác với trước đây, trước kia nhân loại phát động nội chiến là vì tranh đoạt tài nguyên, nhưng hiện tại kiểm soát dân số, kỹ thuật tiến bộ, năng lượng cuồn cuộn không ngừng, đồng thời kế hoạch nước sốt lạnh của Đỗ Lan tuy là ngấm ngầm giở trò, nhưng quả thực đã chuẩn bị lương thực cho nhân loại ăn vài vạn năm.

Cho nên nội chiến lần này sẽ là nội chiến trên sự lựa chọn của nhân loại, sẽ là lần đầu tiên thoát khỏi tầng diện tài nguyên, có thể nói là một bước tiến bộ vĩ đại.

Những lựa chọn khác nhau về lối thoát tương lai của nhân loại sẽ trở thành lý do khai chiến.

Nếu là chiến tranh tranh đoạt ở tầng diện tài nguyên còn dễ nói, vì chiến tranh sẽ tiêu hao dân số, dân số ít đi thì tài nguyên tự nhiên sẽ dư dả, đợi đến khi các quốc gia cảm thấy không chịu nổi tổn thất, thì sẽ thu tay.

Còn chiến tranh về lối thoát tương lai sẽ đánh thành cái dạng gì thì không biết, trước tiên khẳng định một điểm đó là: Không tồn tại thỏa hiệp.

Bởi vì hai bên khai chiến đại diện cho những tương lai khác nhau, chỉ có thể thông qua việc tiêu diệt đối phương mới có thể đảm bảo sự lựa chọn của mình được quán triệt.

Vậy liệu có thực sự trở thành chiến tranh tiêu diệt một phương không.

Điều này thì không biết được.

Trình Tâm với tư cách là nữ tỷ phú, đối với tương lai của nhân loại cũng rơi vào nỗi lo lắng sâu sắc.

Đặc biệt là đối với lời dự ngôn của cấp trên cũ Duy Đức, càng thêm ưu tâm xung xung.

Chương 1757

Bởi vì cô quá hiểu Duy Đức, hắn tuy là kẻ cố chấp tự tin thái quá, nhưng ánh mắt nhìn người của hắn rất chuẩn xác, hơn nữa bộ lý thuyết Mất đi nhân tính mất đi rất nhiều, mất đi thú tính mất đi tất cả của hắn có sức ảnh hưởng cũng vô cùng lớn, quả thực có rất nhiều tín đồ, di ngôn của hắn giống như lời nguyền của nhân loại khó có thể xua tan.

Trình Tâm vẫn luôn nỗ lực làm từ thiện, đồng thời truyền bá tư tưởng của mình, hy vọng nhân loại có thể mãi mãi đoàn kết.

Bức ảnh cô bế đứa bé càng trở thành một tác phẩm kinh điển, cùng với nụ cười của Địch Ny Toa trở thành một trong những biểu cảm nữ tính vĩ đại nhất của nhân loại.

Đáng tiếc Trình Tâm nỗ lực như vậy lại không có bao nhiêu thành quả, trong những năm cuối đời cô cảm nhận rõ ràng những ý kiến trái chiều ngày càng nhiều, lệ khí của nhân loại lại đang nhen nhóm trở lại.

Trình Tâm biết thọ mệnh của mình không còn nhiều, nên trong những năm tháng cuối cùng lòng đầy lưu luyến không nỡ.

Ngay trong tình huống như vậy, Vân Thiên Minh đã trở lại Trái Đất, chỉ là hiện tại hắn đã không phải là con người nữa, mà là một luồng sóng điện từ vô cùng mạnh mẽ.

Trên đường đuổi theo Trái Đất, Vân Thiên Minh cũng đã học được rất nhiều kỹ năng, ví dụ như điều khiển thiết bị điện.

Cho nên lần gặp lại này giữa hắn và Trình Tâm là thông qua màn hình ảo.

Vân Thiên Minh vẫn là dáng vẻ ban đầu, chỉ là giọng nói nụ cười của hắn chỉ có thể truyền ra qua thiết bị điện.

Là cậu sao.

Trình Tâm đương nhiên sẽ không quên Vân Thiên Minh, người bạn học của mình, cũng là người cô đã thuyết phục tham gia Kế hoạch Giai Thê: Nghe nói cậu đã từ bỏ thân phận con người, tồn tại dưới phương thức sinh mệnh điện từ, cậu từ tinh cầu Tam Thể trở về gặp tớ sao.

Trình Tâm biết sau khi Vân Thiên Minh tặng cô ngôi sao, cô đã biết rõ Vân Thiên Minh thầm yêu cô, hiện tại đối phương đến gặp cô e rằng cũng vì tình cảm này chưa hề tiêu tan.

Tình yêu và hận thù quả thật là hai mặt của đồng xu, khắc cốt ghi tâm.

Đối mặt với tình cảm bất diệt của Vân Thiên Minh, Trình Tâm rất cảm động, nhưng điều cô lo lắng vẫn là tương lai của nhân loại.

Thử sinh bỉ sinh, thử diệt bỉ diệt.

Nhất tức thị toàn, toàn tức thị nhất.

Cái này sinh thì cái kia sinh, cái này diệt thì cái kia diệt.

Một tức là tất cả, tất cả tức là một.

Vân Thiên Minh đến không phải để cầu xin tình yêu của Trình Tâm, mà là để giúp đỡ Trình Tâm lần cuối.

Đã làm liếm chó simp cả đời rồi, thì hãy có đầu có cuối đi, Vân Thiên Minh đem toàn bộ cảm ngộ cả đời mình nói cho Trình Tâm.

Còn về việc tại sao lại huyền ảo như vậy, vẫn là vì ngôn ngữ của nhân loại nghèo nàn, chỉ có thể dùng phương thức huyền học này để giải thích.

Đến khi nào ngôn ngữ của nhân loại có bước phát triển lớn, chân lý sẽ không còn huyền ảo như vậy nữa.

Trình Tâm nhìn Vân Thiên Minh, vẻ mặt đầy khó hiểu, hy vọng Vân Thiên Minh giải thích rõ ràng hơn một chút.

Bốn câu ngắn này nếu theo nghĩa đen mà nói thì là tất cả sinh tử tồn vong đều liên hệ với nhau, một hủy diệt thì toàn cũng hủy diệt, toàn hủy diệt thì một cũng hủy diệt.

Nhưng đối với nhân loại thì điều này có ý nghĩa gì.

Tương lai của nhân loại rốt cuộc ở đâu, Thiên Minh.

Dù mệnh chẳng còn bao lâu, Trình Tâm vẫn hỏi ra vấn đề này.

Nhưng Vân Thiên Minh đã trả lời rồi, hiện tại tâm nguyện của hắn đã hoàn thành, phải đi thôi.

Nhìn người phụ nữ mình khắc ghi cả đời lần cuối, tiếp theo Vân Thiên Minh phải đi thực hiện chuyến du hành của mình, chuyện của nhân loại và người Tam Thể không còn liên quan đến hắn nữa.

Ngày hôm đó tại thành phố ngầm xuất hiện cầu vồng bảy sắc rực rỡ, ngay bên ngoài cửa sổ của Trình Tâm, để cô trên giường bệnh cũng có thể nhìn thấy cảnh đẹp đã biến mất.

Đây là món quà cuối cùng Vân Thiên Minh tặng.

Trình Tâm hiểu ý của Vân Thiên Minh, cũng không kìm được mỉm cười cảm kích.

Nhưng rất nhanh cô đã nghiêm túc trở lại, tương lai của nhân loại nằm trong gợi ý của Vân Thiên Minh, cô phải dùng hết tất cả tiền bạc để giải đáp câu nói này.

Thử sinh bỉ sinh, thử diệt bỉ diệt.

Đỗ Lan gật đầu.

Nhất tức thị toàn, toàn tức thị nhất.

Địch Ny Toa cũng không nhịn được mỉm cười.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, Vân Thiên Minh tuyệt đối là thiên phú dị bẩm, những gì hắn suy nghĩ tư duy đã vượt qua phần lớn sinh mệnh.

Nếu là trong tiểu thuyết huyền huyễn, thiên phú và trí tuệ này của hắn tuyệt đối sẽ trở thành nhân vật chính.

Đáng tiếc hắn lại ở trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng không sùng bái yếu tố cá nhân, nhưng dù là trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, hắn cũng là cường giả cùng cực trí tuệ nhân loại, dùng cách thức của riêng mình để đưa ra gợi ý cuối cùng cho nhân loại.

Sinh mệnh của Trình Tâm sắp đi đến hồi kết, trong những năm cuối cùng cô dốc hết tài lực cuối cùng cũng giải khai được bốn câu nói của Vân Thiên Minh, nhưng giải khai xong cũng đại biểu sẽ xuất hiện càng nhiều nghi vấn hơn.

Bởi vì các nhà khoa học cho rằng bốn câu nói này đại diện cho hai lý thuyết tiên tiến nhất, với trình độ hiện tại của nhân loại tuy có thể đề xuất lý thuyết, nhưng muốn kiểm chứng thì thực sự quá khó.

Ví dụ như nhân loại ba trăm năm trước đã đề xuất thuyết tương đối, nhưng đến bây giờ dưới sự giúp đỡ của người Tam Thể, mới thông qua thực nghiệm kiểm chứng thuyết tương đối.

Nếu không có người Tam Thể, e rằng còn phải trì hoãn thời gian dài hơn.

Khoảng cách giữa lý thuyết và thực tiễn vô cùng lớn.

Trình Tâm ngồi trên chiếc xe lăn đầy hệ thống duy trì sự sống đến công xưởng di động trong vũ trụ.

Vì bề mặt không thích hợp xây xưởng, không gian thành phố ngầm lại có hạn, cho nên Trình Tâm đã xây dựng Tinh Thành trong vũ trụ, mục đích là thúc đẩy khoa học nhân loại tiến bộ, để nhân loại và người Tam Thể có sân khấu chung thi triển tài năng.

Tinh Thành vẫn luôn theo Trái Đất cùng nhau lưu lạc.

Cũng chính các nhà khoa học của Tinh Thành đã phá giải gợi ý của Vân Thiên Minh.

Các nhà khoa học cho rằng gợi ý của Vân Thiên Minh thực ra đại diện cho hai lý thuyết tiên tiến và cao cấp nhất của vũ trụ, thử sinh bỉ sinh, thử diệt bỉ diệt nói chính là quan hệ giữa đại vũ trụ và tiểu vũ trụ, do đại vũ trụ thôi sinh tiểu vũ trụ, đây chính là lý thuyết vướng víu song vũ trụ, nếu có thể giải khai, thì nhân loại sẽ có được rất nhiều nơi trú ẩn, có thể giúp nhân loại tránh xa chiến tranh vũ trụ, tránh xa quy luật Khu Rừng Đen tàn khốc.

Lý thuyết vướng víu song vũ trụ chính là nội dung chí quan trọng yếu để khai phát tiểu vũ trụ, chỉ là tiểu vũ trụ và đại vũ trụ tương hỗ đối ứng, nhất vinh câu vinh nhất tổn câu tổn.

Còn nhất tức thị toàn, toàn tức thị nhất là lý thuyết chiều kích vĩ độ cao thâm hơn, là Thuyết duy độ quy nhất.

Các nhà khoa học cho rằng Vân Thiên Minh đang bảo nhân loại chỉ có hạ duy giảm chiều kích mới là lối thoát duy nhất.

Rõ ràng là những lời rất huyền hoặc, nhưng dưới sự giải thích của các nhà khoa học lại trở nên rất khoa học, hơn nữa vô cùng có đạo lý.

Còn về việc các nhà khoa học rốt cuộc làm thế nào bẻ nhỏ nghiền nát gợi ý để biến thành hai bộ lý thuyết khoa học, thì đó là não động trí tưởng tượng của nhà khoa học.

Gợi ý của Vân Thiên Minh rốt cuộc có phải nói về tiểu vũ trụ và hạ duy hay không.

Sự giải thích của các nhà khoa học không hoàn toàn đúng, thực ra điều Vân Thiên Minh muốn nói là lý thuyết vướng víu tiểu vũ trụ, chứ không phải lý thuyết tiểu vũ trụ đơn thuần.

Suy nghĩ của hắn là nhân loại muốn sống sót lâu dài, tốt nhất là giống như ký sinh trùng ký sinh bên cạnh nền văn minh đại thần, hấp thu năng lượng và kỹ thuật của văn minh đại thần.

Lý thuyết vướng víu tiểu vũ trụ chính là trói định tiểu vũ trụ của nhân loại và tiểu vũ trụ của đại thần, để đạt được mục đích thử sinh bỉ sinh, thử diệt bỉ diệt.

Nếu thực sự có thể trói định thành công, vậy thì tương lai nhân loại sẽ nhận được trí tuệ liên tục không ngừng từ trong tiểu vũ trụ.

Nhất tức thị toàn, toàn tức thị nhất cũng không phải lý thuyết hạ duy đơn thuần, mà là lý thuyết thời gian quy nhất.

Vân Thiên Minh tiếp xúc với rất nhiều sóng điện từ trong vũ trụ, một số sóng điện từ thậm chí đã tồn tại từ thuở sơ khai của vụ nổ vũ trụ, còn có một số sóng điện từ là từ vĩ độ cao nhảy xuống vĩ độ thấp, cho nên hắn phát hiện thời gian ở các vĩ độ khác nhau thực ra cũng không giống nhau.

Nhưng văn minh vĩ độ cao lại có thể thông qua biện pháp đồng bộ thời gian để tiến hành trùng hợp ngắn ngủi hai vĩ độ, thời gian ở các vĩ độ khác nhau giống như mật mã của một ổ khóa phức tạp.

Khi một bộ mật mã bị xáo trộn này quy về giống nhau, cả vũ trụ sẽ trở nên thông suốt, tất cả các vĩ độ sẽ được quán thông, vũ trụ sẽ đón nhận khoảnh khắc kỳ tích trong nháy mắt.

Điều này giống như mở két sắt, thời gian quy nhất, kỳ tích trong két sắt sẽ triển hiện trước mặt mọi người.

Còn kỳ tích rốt cuộc là gì, Vân Thiên Minh cũng không biết, hắn chỉ từ trong đống thông tin sóng điện từ hỗn loạn trong vũ trụ chắt lọc ra hai lý thuyết này, một cái giúp nhân loại sinh tồn, một cái mang lại mục tiêu và hy vọng cho nhân loại.

Nhưng vì nói quá huyền hoặc, các nhà khoa học cũng chỉ có thể dựa vào phỏng đoán.

Trình Tâm nghe tiến triển gần đây của các nhà khoa học, trầm mặc không nói.

Hai năm lại trôi qua, tiếng nói đòi quay về Hệ Mặt Trời trong nhân loại ngày càng vang dội.

Chương 1758

Họ cảm thấy người Tam Thể đã quyết định thăng thiên rồi, sẽ không còn uy hiếp nhân loại nữa.

Đã là mối đe dọa lớn nhất của nhân loại biến mất, thì bây giờ họ nên về nhà.

Cuộc sống lưu lạc thực sự rất khó chịu, bốc thăm sinh sản, lao động cao tuổi, thành phố ngầm không thấy mặt trời, tất cả mọi thứ đều khiến người ta khó lòng chịu đựng, đặc biệt là người trẻ tuổi, họ khát vọng tự do nhiều hơn, họ muốn chạy nhảy dưới ánh mặt trời, muốn tự mình chọn công việc, muốn sinh con, họ muốn về nhà.

Trình Tâm vốn dĩ đồng cảm với những người trẻ tuổi này, nhưng cùng với tiếng nói kháng nghị ngày càng lớn, hành vi của phái Về Nhà ngày càng quá khích.

Dự ngôn nội chiến của Duy Đức dường như sắp đến sớm, điều này khiến Trình Tâm rất lo lắng.

Nhân loại đang rất cần sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật để khích lệ bản thân, để mọi người tin rằng dù không có Mặt Trời, nhân loại vẫn đang tiến bộ.

Đây chính là tiến triển của chúng tôi.

Nhà khoa học nhìn người già trước mắt, cho biết mình đã nói xong.

Trình Tâm gật đầu, nhà khoa học nói rất chi tiết, nhưng Trình Tâm luôn cảm thấy gợi ý của Vân Thiên Minh sẽ không đơn giản như vậy.

Nhưng cô cũng không nói gì, bởi vì các nhà khoa học đã rất vất vả rồi.

Hiện tại đã có mục tiêu, tiếp theo là phải nỗ lực hoàn thành mục tiêu.

Trình Tâm biết mình không thể nhìn thấy kết quả nữa, nhưng cô thực sự lo lắng nhân loại bùng nổ nội chiến.

Có những việc chỉ dựa vào thiện tâm là không thể giải quyết được, Trình Tâm cũng không thể ngăn cản phái Về Nhà lớn mạnh.

Trong những giây phút cuối đời, Trình Tâm kêu gọi nhân loại phải đối thoại, có vấn đề phải đối thoại giải quyết, đừng dùng vũ lực.

Nhưng sự thật hoàn toàn trái ngược với hy vọng của cô, phái Về Nhà chiếm cứ dư luận và các loại trận địa đạo đức, cuối cùng thậm chí ngay cả không ít nhân viên công chức cũng bắt đầu nghĩ đến chuyện về nhà.

Thế là bảy ngày sau khi Trình Tâm phát biểu xong, chiến tranh cuối cùng đã bùng nổ.

Phái Về Nhà lên kế hoạch bạo loạn ở nhiều thành phố ngầm, rất nhiều người gia nhập họ, thậm chí cả quân chính quy cũng có bộ phận khởi nghĩa.

Phái Về Nhà như lửa cháy lan ra đồng cỏ, quy mô chiến tranh ngày càng lớn.

Trong loạn lạc đã xảy ra rất nhiều thảm kịch, có những người vốn là bạn bè, là người nhà, nhưng vì lập trường khác nhau mà tàn sát lẫn nhau.

Trình Tâm nhìn thấy điều mình lo lắng nhất vẫn xảy ra, bản thân lại bất lực ngăn cản, trong cơn tức giận đã từ trần.

Nhưng lúc này chiến tranh đã như dầu sôi lửa bỏng, mỗi ngày đều có người chết, Trình Tâm qua đời tuy là tin tức, nhưng cũng chẳng thể ngăn cản chiến tranh.

Những bậc trưởng giả chứng kiến lịch sử đều đã đi rồi, hiện tại lịch sử mới sẽ do người trẻ tuổi viết nên, họ sẽ lặp lại tất cả những gì các bậc trưởng giả đã trải qua.

Rất nhanh thế lực phái Về Nhà đã trải khắp toàn cầu, chỉ có phòng điều khiển tổng của động cơ hành tinh vẫn chưa bị cướp đi dưới sự kháng cự của số ít binh sĩ trung tâm.

Tuy nhiên phòng điều khiển bị công phá cũng là vấn đề sớm muộn, với tư cách là trận địa cuối cùng của Chính phủ Thống nhất, cũng đại biểu cho hạt nhân của kế hoạch lưu lạc.

Cuối cùng của cuối cùng, Chính phủ Thống nhất quyết định đầu hàng, không thể để chiến tranh phá hoại phòng điều khiển.

Sau chiến tranh hắc ám, Chính phủ Thống nhất tồn tại gần ba trăm năm, mở ra thời đại phục hưng, cũng trải qua hạm đội vũ trụ thảm bại, sau đó lại là kỷ nguyên răn đe và kế hoạch lưu lạc, có thể nói Chính phủ Thống nhất trên nguyên tắc lớn chưa bao giờ xảy ra vấn đề.

Hiện tại hãy để Chính phủ Thống nhất lựa chọn con đường chính xác một lần cuối cùng đi, dưới sự dẫn dắt của Đại thống lĩnh, năm ngàn nhân viên Chính phủ Thống nhất còn lại đã đầu hàng, và họ sẽ bị phái Về Nhà ném lên bề mặt âm hơn một trăm độ, không mặc đồ bảo hộ.

Năm ngàn người đầu hàng sẽ trở thành năm ngàn bức tượng băng.

Ngày lưu đày, những người có điều kiện đến xem đều đã đến, bởi vì năm ngàn que kem sẽ trở thành thắng lợi lớn nhất của phái Về Nhà, đại biểu cho việc Trái Đất sẽ kết thúc lưu lạc quay về Hệ Mặt Trời.

Nhưng họ lại không biết rằng người dọn dẹp của văn minh Ca Giả đã gửi một tấm danh thiếp đại thần vào Hệ Mặt Trời, đó chính là

Nhị Hướng Bạc Dual Vector Foil.

Loài người luôn phạm phải sai lầm, tuy nhiên phạm sai lầm là điều khó tránh khỏi, bởi vì với tư cách là một nền văn minh tự mình tiến hóa, tự mình tiến bộ, không có ai mách bảo loài người phải làm thế nào mới là đúng.

Cho nên loài người tự nhiên sẽ đi sai đường, hơn nữa còn đi sai rất nhiều lần, thậm chí mỗi một lần đều sẽ gây ra tổn thất to lớn, những điều này đều có thể được lý giải và chấp nhận.

Nhưng vấn đề duy nhất là rất nhiều sai lầm không phải lần đầu tiên xảy ra, loài người luôn đi vào vết xe đổ, điều này khiến người ta không thể chấp nhận được.

Ví như chiến tranh, trên thế giới có quá nhiều người hô hào chiến tranh đáng sợ, nhưng chiến tranh vẫn cứ xảy ra như thường lệ.

Chiến tranh có thể sẽ đến muộn, nhưng tuyệt đối sẽ không vắng mặt.

Điều đáng mừng là, lần này phe Về Nhà đã giành được thắng lợi áp đảo, nên tổn thất vẫn có thể chấp nhận được, vào cuối cuộc chiến hơn bảy mươi phần trăm dân số là người thuộc phe Về Nhà.

Thậm chí rất nhiều thành phố dưới lòng đất đã trực tiếp đầu hàng, không chịu bất kỳ sự phá hoại nào.

Những người duy nhất phải chịu cực hình, chỉ có người của chính phủ thống nhất, họ đã gánh hết mọi tội lỗi.

Lúc này mọi người đến mặt đất, chuẩn bị ném toàn bộ năm nghìn chiến phạm lên vùng băng nguyên, để họ tự sinh tự diệt.

Cuối cùng ngươi còn có gì muốn nói không.

Lãnh đạo phe Về Nhà hỏi vị đại thống lĩnh của chính phủ thống nhất cũ.

Đại thống lĩnh nhìn đối phương một cái, chỉ nói: Để loài người mãi mãi giữ được sự bình tĩnh, thật sự là một điều xa xỉ.

Nói xong câu này, đại thống lĩnh cũng như những chiến phu khác cởi bỏ đồ bảo hộ, chỉ trong vài phút ngắn ngủi, máu thịt xương cốt của ông ta toàn bộ bị đông cứng, hóa thành một pho tượng băng.

Năm nghìn chiến phu không một ai may mắn thoát khỏi.

Phe Về Nhà hô vang chiến thắng, nhưng ngay lúc họ chuẩn bị điều chỉnh phương hướng của Địa Cầu, thì ở phía Hệ Mặt Trời lại xảy ra một chuyện vô cùng đáng sợ.

Hệ Mặt Trời xảy ra sự co sụp, giống như bị một chiếc vỉ đập ruồi đập bẹp dí, mặt trời và các hành tinh toàn bộ biến thành bức danh họa Bầu Trời Đầy Sao của Van Gogh, ánh sáng đều bị bóp méo, thu lại và nén vào trong một không gian hai chiều phẳng lì, tất cả mọi thứ trong không gian ba chiều lập thể đều biến thành một chiếc bánh mè.

Những người còn đang reo hò trở về nhà đều im lặng, hiện tượng này đã vượt quá sức tưởng tượng của họ, Hệ Mặt Trời cứ thế bị đập bẹp.

Nếu họ không du hành, thì họ trăm phần trăm sẽ trở thành những điểm ảnh trong bức tranh đó.

Phe Về Nhà tưởng rằng đã chiến thắng, nhưng vũ trụ đã tàn nhẫn cho họ một cái tát trời giáng, cho họ biết rằng loài người căn bản không có cái gọi là nhà trong vũ trụ.

Nhị Hướng Bạc, vũ khí thông thường mà các nền văn minh cấp cao dùng để dọn dẹp vũ trụ.

Kẻ ra tay với Hệ Mặt Trời chính là một nhân viên vệ sinh của văn minh Ca Giả, hắn là cá nhân cấp thấp nhất trong văn minh Ca Giả, ở xa mẫu tinh, ngoài việc xin quyền sử dụng vũ khí Nhị Hướng Bạc ra, hắn gần như rất ít có cơ hội liên lạc với mẫu tinh, ngoài việc tự mua vui cho mình ra thì cũng không có cách nào để giết thời gian.

Dọn dẹp Hệ Mặt Trời chỉ có một nguyên nhân, đó là văn minh Ca Giả đang truy tận gốc Trùng tộc.

Để tiêu diệt hoàn toàn Trùng tộc, họ vẫn luôn tìm kiếm nơi khởi nguồn của Trùng tộc, Hệ Mặt Trời không phải là hệ hằng tinh đầu tiên bị tiêu diệt.

Để tiêu diệt ngọn nguồn Trùng tộc, văn minh Ca Giả đã điên cuồng tiến hành đại thanh trừng khắp nơi.

Cho nên việc phe Về Nhà bị vả mặt sau chiến thắng thực ra chỉ là một sự trùng hợp.

Nhưng lúc này phe Về Nhà chắc chắn là không thể về nhà được nữa rồi, không những không thể quay đầu, mà ngược lại còn phải tăng tốc chạy trốn mới đúng, bởi vì phạm vi mở rộng của Nhị Hướng Bạc rất nhanh, dù có chậm hơn tốc độ ánh sáng, nhưng cũng nhanh hơn tốc độ của Địa Cầu.

Nếu bị Nhị Hướng Bạc tóm được, tự nhiên không thể tránh khỏi vận mệnh bị đập bẹp.

Lần này loài người lại một lần nữa bồi hồi bên bờ vực của cái chết, hơn nữa đối mặt còn là một nền văn minh cấp cao mạnh mẽ hơn, bí ẩn hơn.

Nhưng loài người vừa mới mất đi lãnh tụ tinh thần Trình Tâm, lại mất đi chính phủ thống nhất, bây giờ họ đang đối mặt với một cục diện cát bụi rời rạc.

May mà sau khi phe Về Nhà bị vả mặt, da mặt đủ dày, lập tức tổ chức lại chính phủ mới, coi như chưa có chuyện gì xảy ra, tiếp tục tiến lên.

Chính phủ mới đã thay thế chính phủ thống nhất, dẫn dắt Địa Cầu tiếp tục viễn chinh.

Thế nhưng văn minh cấp cao đã xuất hiện, một Địa Cầu nhỏ bé làm sao có thể thoát khỏi pháp nhãn của họ.

Họ rất nhanh phát hiện ra có một hành tinh Tam Thể ở gần Hệ Mặt Trời, và cũng phát hiện ra hành tinh văn minh của Hệ Mặt Trời đã trốn thoát.

Theo nguyên tắc phát hiện là hủy diệt, nhân viên vệ sinh đã chọn một loại vũ khí mới, lần này thì không cần xin chỉ thị, vì thứ được chọn là vũ khí động năng rất bình thường.

Chương 1759

Một loại vũ khí có thể xuyên thủng mặt trời, gây ra một chuỗi vụ nổ lớn.

Đương nhiên cũng có thể dễ dàng xuyên thủng Địa Cầu, với tình hình hiện tại của họ, họ không có khả năng né tránh.

Nhân viên vệ sinh nhẹ nhàng bắn vũ khí động năng về phía hằng tinh của Tam Thể Tinh trước, dọn dẹp nền văn minh mạnh mẽ trước.

Đối mặt với nền văn minh cấp cao vô tình, Tam Thể Tinh bùng nổ ý chí cầu sinh mạnh mẽ.

Ba mặt trời đối với họ là hy vọng cuối cùng, là chỗ dựa để họ thăng thiên, tuyệt đối không thể bị hủy diệt.

Thế là những người Tam Thể đã thăng thiên liên hợp lại, tiến hành tấn công nền văn minh cấp cao.

Lúc này họ vẫn chưa biết kẻ phát động tấn công chỉ là một nhân viên vệ sinh của nền văn minh cấp cao, chỉ một người một thuyền mà thôi.

Chỉ là trên thuyền mang theo vũ khí của nền văn minh cấp cao, một nhân viên vệ sinh chỉ coi việc tiêu diệt văn minh là công việc.

Đòn tấn công điện từ mạnh mẽ, được khuếch đại và giải phóng qua ba mặt trời, dòng năng lượng nóng rực xuyên thấu vũ trụ, đánh về phía phi thuyền của nền văn minh cấp cao.

Nhân viên vệ sinh giật nảy mình, không ngờ nền văn minh vừa mới nắm vững động cơ tốc độ ánh sáng này lại có thể phát động đòn tấn công siêu tốc độ ánh sáng, quả thực ngoài dự liệu.

Nhưng phi thuyền của nền văn minh cấp cao không phải là thứ tầm thường, mà là một cấu trúc siêu cường chỉ dựa vào kết cấu cũng có thể xuyên thủng cả một siêu tân tinh.

Ầm.

Dòng điện từ mãnh liệt bao trùm cả phi thuyền, nhưng nhân viên vệ sinh vẫn rất bình tĩnh điều khiển phi thuyền chống cự.

Đòn tấn công này không thể lay chuyển quyết tâm hủy diệt hệ Tam Thể Tinh của hắn, đây là công việc của hắn, cũng là giá trị tồn tại của hắn trong văn minh Ca Giả.

Mục tiêu vẫn là ba hằng tinh.

Người Tam Thể phát hiện vũ khí động năng vẫn không hề lay chuyển mà bắn thẳng về phía hằng tinh, cứ thế này thì văn minh Tam Thể sẽ thật sự biến mất hoàn toàn.

Mặt trời luôn là lời nguyền của người Tam Thể, nhưng bây giờ họ lại thật lòng hy vọng mặt trời có thể bình an vô sự.

Nhân viên vệ sinh tỏ vẻ hắn đã hủy diệt không ít văn minh, hoàn toàn phớt lờ sự giãy giụa này.

Nhưng lần này hắn lại bắn trượt, đây là chuyện tuyệt đối chưa từng xảy ra.

Trí não, sao vậy.

Tại sao không có vụ nổ nào xảy ra.

Nhân viên vệ sinh hỏi trí não của phi thuyền, hệ thống dọn dẹp đều là tự động, hắn chỉ cần nhấn nút.

Lẽ nào trí não bị ảnh hưởng bởi xung kích điện từ nên có vấn đề.

Không thể nào, trí não tồn tại độc lập trong các chiều không gian, không thể bị sóng điện từ ảnh hưởng được.

Trí não rất nhanh đã có kết quả: Phát hiện dao động không gian, hằng tinh mục tiêu đã xảy ra dịch chuyển pha, vừa rồi hằng tinh không hề ở trong vũ trụ.

Nói cách khác là đối phương đã thông qua bước nhảy không gian để né tránh đòn tấn công: Sao có thể.

Chẳng lẽ là mảnh vỡ tứ duy.

Vũ trụ này tồn tại rất nhiều mảnh vỡ tứ duy, trong các mảnh vỡ thậm chí còn có những người sống sót của nền văn minh chiều cao.

Chuyện quỷ dị vừa rồi lẽ nào là do vấn đề của mảnh vỡ chiều cao.

Nhân viên vệ sinh lập tức để trí não điều tra rõ ràng: Lập tức vẽ bản đồ chiều không gian của đối phương, xem có phải mảnh vỡ tứ duy đang giở trò không.

Trí não trung thành thực hiện nhiệm vụ, dùng máy dò chiều không gian để vẽ hình ảnh.

Khuôn mặt vốn xanh xao của nhân viên vệ sinh trở nên đen kịt, bởi vì hắn nhìn thấy trên bản đồ bề mặt của ba hằng tinh đều có những mảnh vỡ tứ duy ngay ngắn, quy củ như vậy chắc chắn là do con người điều khiển.

Xem ra hắn đã tính sai, nền văn minh bị ba mặt trời áp chế trước mắt này quả thực không thể xem thường.

Ngay lúc nhân viên vệ sinh chuẩn bị cho đòn tấn công tiếp theo, thì chuyện lớn không hay đã xảy ra, bởi vì nhân viên vệ sinh phát hiện ra những mảnh vỡ tứ duy đó đang lao tới.

Chiều không gian cao đối với chiều không gian thấp là sự nghiền ép tuyệt đối, không phải là nghiền ép về công nghệ, mà là nghiền ép về quy luật.

Tứ duy có thể phớt lờ rất nhiều quy tắc vật lý của tam duy, có thể cắt xuyên tất cả công nghệ trong tam duy, phớt lờ mọi phòng ngự để tấn công.

Nhân viên vệ sinh biết phi thuyền của mình cũng không thể chống lại sự xé rách của mảnh vỡ tứ duy, lần này thật sự toi đời rồi.

Nhân viên vệ sinh của nền văn minh cấp cao, công việc này thực ra không có gì nguy hiểm, bởi vì họ luôn dùng vũ khí hủy diệt quy mô lớn để tấn công các nền văn minh cấp thấp, thông thường khi kẻ địch còn chưa biết tại sao thì họ đã tan thành tro bụi.

Còn nhân viên vệ sinh thì phất tay áo, không mang đi một gợn mây.

Nhân viên vệ sinh ra tay với Tam Thể Tinh đã là một nhân viên vệ sinh kỳ cựu, hắn kiến thức rộng rãi, từng xuyên qua tinh vân bảy sắc rực rỡ, kề vai với siêu tân tinh, tranh dòng với hố đen, từng điều khiển phi thuyền bay từ một cụm sao này đến một cụm sao khác, dấu chân của hắn vượt qua vô số năm ánh sáng, đôi mắt của hắn đã chứng kiến vô số kỳ tích.

Nhân viên vệ sinh có lẽ không phải là một nghề nghiệp vẻ vang, nhưng tuyệt đối là nghề nghiệp đi được xa nhất.

Trong nền văn minh cấp cao, rất nhiều cá thể đều không hiểu vũ trụ bằng nhân viên vệ sinh.

Cho nên đối mặt với những mảnh vỡ tứ duy có quy tắc đang bao vây tới, nhân viên vệ sinh biết mình toi rồi, phi thuyền của mình không có chức năng chống lại sự cắt xé của tứ duy.

Đương nhiên đây không phải là văn minh Ca Giả không có công nghệ, mà là vì họ không cho rằng mạng sống của một nhân viên vệ sinh đáng giá nhiều tiền như vậy, nên không muốn lắp đặt một thiết bị như thế trên phi thuyền.

Nhân viên vệ sinh biết mình đã gặp rắc rối, tình hình hiện tại đã vượt quá khả năng của mình, hắn không thể chống đỡ được.

Nhưng mảnh vỡ tứ duy không hề xé nát phi thuyền, chỉ cố định phi thuyền lại, khiến nó không thể di chuyển được nữa.

Chúng muốn bắt ta.

Nhân viên vệ sinh lần đầu tiên gặp phải vấn đề này, nếu mình bị một nền văn minh cấp thấp bắt làm tù binh, thì kết quả sẽ ra sao.

Hắn thật sự không biết.

Văn minh Ca Giả và văn minh Biên Giới đã đánh nhau mấy nghìn năm, không phải không có tù binh.

Nhưng đó là các nền văn minh cấp cao ngang hàng, làm tù binh cũng không sao.

Nhưng bị một nền văn minh cấp thấp bắt làm tù binh thì thật sự chưa từng có, có lẽ mình sẽ được ghi vào sử sách.

Người Tam Thể được cứu rồi, nhưng họ không biết rốt cuộc là ai đã cứu họ.

Tất nhiên là Đỗ Lan, nếu không thì ai lại tốt bụng với người Tam Thể như vậy.

Và ai có khả năng giúp đỡ người Tam Thể chứ.

Và người phụ trợ cho Đỗ Lan là một người sống sót của nền văn minh chiều cao tên là Chỉ Hoàn.

Văn minh Chỉ Hoàn vốn là một nền văn minh tứ duy, vô cùng mạnh mẽ, nhưng đáng tiếc là khi nền văn minh của họ phát triển thì đã là thời kỳ cuối của tứ duy.

Truyền thuyết kể rằng vũ trụ lúc ban đầu có mười chiều, nhưng chiến tranh chưa bao giờ thay đổi.

Mười chiều bị hạ xuống chín chiều, rồi cứ thế hạ xuống.

Biện pháp mà mỗi nền văn minh hùng mạnh áp dụng chính là tự giáng chiều, sau đó điên cuồng dùng vũ khí giáng chiều để tẩy địa, hủy diệt tất cả kẻ thù.

Đương nhiên bây giờ nền văn minh mười chiều đã trở thành lịch sử, dù là người sống sót của văn minh Chỉ Hoàn cũng chỉ có thể kể lại đoạn lịch sử này, còn sự thật ra sao, văn minh Chỉ Hoàn cũng không biết.

Điều văn minh Chỉ Hoàn chắc chắn là sự phát triển của họ diễn ra vào đêm trước của sự sụp đổ tứ duy, họ đã phát triển khoảng một vạn năm, trải qua nhiều lần bùng nổ khoa học, đáng tiếc là chưa kịp tác oai tác quái thì tứ duy đã sụp đổ, họ chỉ có thể trốn trong các mảnh vỡ để gian nan cầu sinh.

Nhưng người sống sót của văn minh Chỉ Hoàn vẫn đang chế giễu những nền văn minh đã phát động tấn công giáng chiều: Chúng thật sự nghĩ rằng hạ xuống tam duy là có thể bảo vệ nền văn minh tồn tại mãi mãi sao.

Đáng tiếc là trong không gian tam duy, công nghệ và sức mạnh ban đầu của chúng đã không thể tiếp tục sử dụng, hậu duệ của chúng đã quên mất lý niệm của chúng, thậm chí quên cả nguồn gốc của mình, đem tất cả mọi thứ của tứ duy vứt ra sau đầu.

Người sống sót của Chỉ Hoàn cho rằng những nền văn minh giáng chiều này còn không bằng những kẻ đang ngắc ngoải trong mảnh vỡ tứ duy, ít nhất họ còn có thể nhớ được quá khứ của mình.

Chào nhân viên vệ sinh, ta chính là nhà thiết kế Trùng tộc mà các ngươi vẫn luôn tìm kiếm.

Đỗ Lan bước lên phi thuyền, đến trước mặt nhân viên vệ sinh tự giới thiệu.

Nhân viên vệ sinh nhìn người đàn ông không mời mà đến trước mắt, rất không hiểu: Tại sao ngươi lại giúp đỡ Tam Thể Tinh, họ không phải là đồng bào của ngươi.

Điều này không phù hợp với pháp tắc Rừng Rậm Hắc Ám.

Chương 1760

Muốn cứu thì cứu thôi, có gì mà phải hiểu.

Đỗ Lan nói: Đến đây, nói chuyện với ta một chút.

Đỗ Lan cảm thấy vấn đề lớn nhất của các nền văn minh hiện tại là quá chia rẽ, điều này khác với sự chia rẽ giai cấp trong nội bộ văn minh.

Sự chia rẽ giai cấp trong nội bộ văn minh là do sự cố định giai cấp trong thời gian dài, các giai cấp không có sự lưu thông, đều chỉ xem xét lợi ích của giai cấp mình.

Sẽ xuất hiện những chuyện nực cười như Sao không ăn thịt băm.

Vì vậy, một nền văn minh muốn tiếp tục tồn tại thì tất yếu phải ngăn chặn sự chia rẽ, mỗi giai cấp không thể chỉ xem xét việc của mình.

Đối với vũ trụ thì vấn đề phức tạp hơn nhiều, đầu tiên là vũ trụ quá lớn, khoảng cách giữa các nền văn minh quá xa.

Khoảng cách tuy tạo ra vẻ đẹp, nhưng cũng dễ tạo ra chuỗi nghi ngờ.

Khoảng cách là vấn đề chính gây ra sự chia rẽ của các nền văn minh, cứ lấy Địa Cầu và Tam Thể Tinh làm ví dụ. 4,2 vạn năm ánh sáng đối với vũ trụ quả thực là rất gần, nhưng những người hàng xóm như vậy cũng cần hơn hai trăm năm trải qua bùng nổ công nghệ mới có thể thực sự hoàn thành việc giao tiếp mặt đối mặt.

Cộng thêm sự khác biệt trời vực về chủng tộc, sự chia rẽ là không thể tránh khỏi.

Giá trị quan và thế giới quan mà nhân viên vệ sinh thể hiện ra cũng hoàn toàn khác biệt với loài người và người Tam Thể.

Nhân viên vệ sinh cũng rất kinh ngạc, bởi vì Đỗ Lan, nhà thiết kế Trùng tộc này, không những không phải là kẻ phản sinh mệnh, mà ngược lại còn có một bộ giá trị quan độc đáo của riêng mình.

Sau khi giao lưu với Đỗ Lan, hắn không nhịn được nói: Ngươi lại cho rằng Trùng tộc có thể thúc đẩy sự đoàn kết của vũ trụ, nhưng Trùng tộc rõ ràng càng hỗn loạn hơn, bọ trùng khiến các nền văn minh của chúng ta khổ không kể xiết.

Chỉ có hỗn loạn mới có thể chống lại quy tắc ngầm là pháp tắc Rừng Rậm Hắc Ám.

Pháp tắc Rừng Rậm Hắc Ám là hệ thống miễn dịch mà các nền văn minh tự phát sinh ra để chống lại sự quy nhất, nhưng bây giờ nó đã biến thành khối u ác tính, trở thành cái cớ để các nền văn minh cao cấp xóa sổ các nền văn minh yếu kém, là thủ đoạn để các nền văn minh cao cấp duy trì bá quyền vũ trụ của mình.

Đối với các cá thể trong nền văn minh của các ngươi, pháp tắc Rừng Rậm Hắc Ám cũng là thứ mà lãnh đạo của các ngươi dùng để gieo rắc nỗi sợ hãi, họ dùng nỗi sợ hãi làm vòng cổ, khống chế các ngươi một cách chặt chẽ.

Nhân viên vệ sinh im lặng, hắn không cho rằng lý thuyết của Đỗ Lan là hoàn toàn đúng.

Thứ tồn tại như một nỗi sợ hãi đâu chỉ có lý thuyết Rừng Rậm Hắc Ám, còn có vũ khí mạnh mẽ, các cá thể trong nền văn minh ngoài việc bị trói buộc vào cỗ xe chiến tranh và không ngừng tấn công ra thì không có lựa chọn nào khác, nếu dừng lại sẽ bị chính cỗ xe chiến tranh của mình cán chết.

Cho nên Đỗ Lan nói thì nhẹ nhàng, nhưng không có nghĩa là nhân viên vệ sinh có thể lập tức đồng ý và cùng hắn phản kháng chế độ cũ.

Tuy nhiên bây giờ nhân viên vệ sinh đã hiểu tại sao Đỗ Lan lại tạo ra Trùng tộc, bởi vì sự xuất hiện của Trùng tộc quả thực đã làm dịu đi cuộc chiến giữa văn minh Ca Giả và văn minh Biên Giới, bây giờ họ không thể không hợp lực để chống lại Trùng tộc.

Nhưng đây cũng là đang đánh trận, đối với cả vũ trụ mà nói thì cũng không thay đổi được gì.

Trở về nói với thống soái của ngươi, người mà các ngươi tìm chính là ta, muốn giết ta thì cứ việc đến, nếu họ có thực lực đó.

Nếu họ không đến, ta sẽ tiếp tục xây dựng thêm nhiều Trùng tộc hơn nữa, hai nền văn minh của các ngươi cộng lại cũng tuyệt đối không phải là đối thủ.

Nhân viên vệ sinh ngẩn ra, không ngờ nói nhiều như vậy mà đối phương lại muốn gửi thư khiêu chiến, hắn không nhịn được nhắc nhở: Nếu ngươi thật sự bị quân đội chú ý, thì chúng ta phải đối phó không chỉ là ngươi, mà còn có tất cả các nền văn minh gần đây, dải Ngân Hà nơi các ngươi ở cũng sẽ phải chịu tai họa diệt vong.

Nhân viên vệ sinh cũng là có ý tốt.

Nhưng Đỗ Lan đã đến đây, tự nhiên là đã chuẩn bị sẵn sàng, bởi vì dưới sự chỉ đạo của Địch Ny Toa, nền văn minh khủng long đã khôi phục lại Thập Duy ở nơi sâu thẳm của vũ trụ.

Dù chỉ là một mảnh vỡ nhỏ, nhưng sức mạnh được thai nghén trong Thập Duy sẽ trở thành vũ khí bí mật để Đỗ Lan viết lại lịch sử vũ trụ.

Thay đổi thế giới, hãy bắt đầu từ việc thay đổi hai nền văn minh Ca Giả và Biên Giới.

Thách thức hai nền văn minh cấp cao, văn minh Biên Giới và văn minh Ca Giả là những nền văn minh hùng mạnh đã tồn tại ít nhất mười vạn năm, ai thách thức họ chính là tự tìm đường chết.

Trong vũ trụ này có một đường cong văn minh, đó là mười vạn năm đầu là khai phá, sau đó nền văn minh sẽ co lại, dù là nền văn minh mấy chục triệu năm về cơ bản cũng là khoanh vùng tự trị.

Thậm chí có thể nói văn minh là một quá trình đi từ khép kín đến cởi mở, rồi lại từ cởi mở đến khép kín.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì quy tắc của vũ trụ này là có hạn, giống như tài nguyên của vũ trụ, công nghệ mà các nền văn minh cao cấp nắm giữ đến một mức độ nhất định thì không thể tiến thêm một bước nữa.

Khoa học là quá trình phát hiện và giải thích, các hiện tượng trong vũ trụ là có hạn.

Dù có truy tận gốc rễ, đến khi các nền văn minh phát hiện ra từng chút năng lượng cuối cùng của Vụ Nổ Lớn, thì công nghệ cũng cơ bản đi đến hồi kết.

Những nền văn minh này không giống Đỗ Lan, Đỗ Lan là người đã từng phiêu lưu qua các thế giới phi khoa học, thậm chí là các thế giới hài hước.

Kỹ thuật mà hắn học được không thể dùng khoa học để thảo luận.

Cho nên ở thế giới này, Đỗ Lan và Địch Ny Toa tuyệt đối là biến số, bởi vì kỹ thuật của họ không có giới hạn.

Thời gian, không gian, trọng lực, lượng tử đều là đồ chơi của họ.

Người của thế giới này tuy có thể giáng chiều, có thể dùng kỹ thuật đông lạnh để né tránh thời gian, nhưng họ không thể đảo ngược.

Không thể đảo ngược không gian đã bị giáng chiều, cũng không thể xuyên qua thời gian để trở về quá khứ.

Còn Đỗ Lan thì không có vấn đề này, cho nên Địch Ny Toa có thể trở về quá khứ để chỉ dẫn nền văn minh khủng long, càng có thể khiến nền văn minh khủng long hao phí sáu mươi tám triệu năm tích lũy tất cả công nghệ để tái kiến Thập Duy.

Một việc hoàn toàn không thể hoàn thành ở thế giới này, lại được hai vợ chồng Đỗ Lan và Địch Ny Toa hoàn thành.

Lúc này, hai nền văn minh Ca Giả và Biên Giới đang hừng hực khí thế, đối với lời thách thức của nhà thiết kế Trùng tộc thì vô cùng căm phẫn, việc khám phá thế giới này của họ vẫn chưa kết thúc, vẫn chưa thể khai quật hết tất cả các hiện tượng của vũ trụ, cho nên công nghệ vẫn chưa phát triển đến cực hạn.

Chỉ là sự xuất hiện của Trùng tộc khiến họ rất bất lực, họ có tất cả các công nghệ mạnh mẽ, có thể chế tạo dung dịch phân giải DNA, Trùng tộc căn bản không phải là đối thủ của công nghệ cao của họ.

Đáng tiếc là Trùng tộc thật sự quá nhiều, dù có ném Nhị Hướng Bạc cật lực cũng vô ích.

Trùng tộc luôn có thể tìm ra kẽ hở, thừa cơ xâm nhập để triển khai chiến đấu, chiếm các thuộc địa của hai nền văn minh làm của riêng.

Bây giờ nhà thiết kế Trùng tộc cuối cùng cũng xuất hiện, và nhân viên vệ sinh còn thu thập được gen của người Địa Cầu và người Tam Thể, chỉ cần kiểm tra một chút là có thể biết gen của Trùng tộc chính là được tổ hợp từ hai loại sinh mệnh lạc hậu này.

Rõ ràng gen của chúng yếu ớt như vậy, nhưng sau khi tái tổ hợp lại sinh ra Trùng tộc có khả năng sinh sản mạnh mẽ.

Chỉ là hai nền văn minh dường như không coi trọng, cũng không đạt được thỏa thuận.

Trong đại sảnh nghị hội của văn minh Ca Giả, mấy người đang thảo luận làm thế nào để giải quyết Đỗ Lan.

Hắn là nhà thiết kế Trùng tộc, là tai họa lớn nhất của vũ trụ.

Một kẻ phàm nhân nhỏ nhoi lại dám thách thức cả hai nền văn minh của chúng ta, hắn đã chủ động lộ diện, vậy thì chúng ta có một vạn cách để giết hắn.

Không sai.

Không, chúng ta không thể giết hắn, chúng ta phải bắt sống hắn, biến hắn thành tù binh của chúng ta.

Nhắm vào cá nhân, họ không cho rằng Đỗ Lan có thể chống lại họ, dù có Trùng tộc bảo vệ.

Bắt lấy hắn, sau đó hủy diệt cả Địa Cầu và Tam Thể Tinh, dùng thuốc phân giải gen, biến hai nền văn minh nguyên thủy lạc hậu đó thành chất lỏng.

Rõ ràng sự căm phẫn của họ đối với Trùng tộc đã lan sang cả Địa Cầu và Tam Thể, họ muốn dùng cách tàn khốc nhất để tiêu diệt kẻ thù.

Nhưng có một người vẫn luôn lo lắng, đó là nhà hiền triết của văn minh Ca Giả, ông cảm thấy Trùng tộc do Đỗ Lan thiết kế đã khiến họ vắt óc suy nghĩ.

Bây giờ lại chứng minh được Đỗ Lan có thể khống chế mảnh vỡ tứ duy, thực lực công nghệ của hắn chắc chắn không thể xem thường.

Bây giờ Đỗ Lan gửi thư khiêu chiến, tất nhiên là có chuẩn bị mà đến, nhưng đồng bào của ông lại muốn phái một tiểu đội tinh nhuệ đi bắt sống Đỗ Lan, có phải là quá xem thường đối phương không.

Nhà hiền triết cảm thấy nên thông báo cho văn minh Biên Giới một tiếng, đừng vội vàng triển khai hành động.

Đáng tiếc là thực lực mà Đỗ Lan thể hiện ra vẫn chưa đủ để Ca Giả thực sự coi trọng, một cá nhân nhỏ nhoi lại muốn đối kháng với nền văn minh cấp cao, thật không biết lượng sức mình.

Cuối cùng vẫn quyết định phái tiểu đội đặc nhiệm được trang bị tinh nhuệ nhất đi giải quyết Đỗ Lan, vũ khí của họ đủ để khiến người Tam Thể ghen tị đến phát hờn, phi thuyền tiên tiến nhất, bộ giáp cá nhân có thể nhảy vọt trong hệ sao.

Đồng thời các chiến sĩ cũng là những người từng trải trăm trận, là bộ phận man rợ nhất trong nền văn minh, còn man rợ hơn cả nhân viên vệ sinh.

Nhân viên vệ sinh tuy có thể không chớp mắt dọn dẹp cả một nền văn minh, nhưng chiến sĩ lại phải thật sự ra tiền tuyến liều mạng, tự tay giết chết sinh mệnh.

Vì lý do này, chiến sĩ là một sự tồn tại rất đặc biệt.

Thậm chí có người còn cho rằng họ còn đáng sợ hơn cả nhân viên vệ sinh.

Trong quan niệm của những người này, công việc của nhân viên vệ sinh là dọn dẹp những nền văn minh lạc hậu trong vũ trụ, giống như dọn dẹp ruồi nhặng và mọt sách trong nhà vệ sinh, tuy dùng thuốc diệt côn trùng giết hàng loạt, nhưng không có vấn đề gì.

Nhưng chiến sĩ đối mặt lại là những sinh mệnh ngang hàng với họ, họ dùng vũ khí để giết chết những sinh mệnh ngang hàng, điều đó thật đáng sợ.

Quan niệm như vậy rất phổ biến trong các nền văn minh cao cấp, việc coi thường thậm chí là thù địch với các nền văn minh cấp thấp được coi là lẽ đương nhiên.

Đương nhiên những điều này đều không thể tách rời khỏi giáo dục, tuyên truyền, quan niệm, v. v.

Giống như con người ghét ruồi muỗi, gộp chúng với chuột và gián thành tứ hại.

Chương 1761

Nhưng nhìn từ một góc độ khác, tứ hại đối với tự nhiên cũng chỉ là những kẻ sinh tồn, chúng không có gì tốt hay xấu.

Là con người cho rằng chúng xấu, coi chúng là tứ hại. 143.

Đầu tiên là pháo sóng hạ âm công kích, sau đó lại là đại pháo nòng lớn trên 100mm oanh tạc dày đặc, trực tiếp biến bệnh viện thành đống đổ nát.

Khiến họ rất tự nhiên chấp nhận việc tiêu diệt các nền văn minh cấp thấp là việc tốt, vui vẻ chấp nhận lý thuyết về sự ưu việt của bản thân.

Đôi khi sinh mệnh thật sự khó mà nói lý, dù là dã thú chưa từng được giáo dục cũng sẽ thể hiện lòng trắc ẩn.

Nhưng những sinh mệnh được giáo dục tốt lại có thể không biểu cảm mà tiến hành sát thương và hủy diệt sinh mệnh, thậm chí là đồng loại.

Tại sao lại mâu thuẫn như vậy.

Thế là vô số người thông minh không khỏi đặt câu hỏi, bản tính con người rốt cuộc là thiện hay ác.

Tranh luận không ngớt, cũng không có kết quả nào, bởi vì bản tính con người thật sự rất phức tạp, khó dùng thiện ác để định luận đơn giản.

Nếu thật sự phải có một kết luận, có lẽ xu lợi tị hại phù hợp hơn với bản tính căn bản nhất của con người.

Còn những người từ bỏ lợi ích của bản thân mà lao vào tai họa thì trở thành anh hùng.

Các nền văn minh trong vũ trụ này, phàm là sinh mệnh thì không thể thoát khỏi những lý thuyết này, loài người thảo luận mấy nghìn năm không có câu trả lời, người ngoài hành tinh thảo luận mấy vạn năm cũng vậy.

Dù có phân giải sinh mệnh thành từng DNA cơ bản nhất, lột trần linh hồn thành sóng điện từ, nhưng kết luận về bản tính con người vẫn là một bí ẩn.

Văn minh Ca Giả cũng vậy, cho nên họ cũng sẽ kiêu ngạo tự đại, mang lòng khinh thị đối với Đỗ Lan.

Mục tiêu là hệ Tam Thể Tinh, nơi cuối cùng Đỗ Lan xuất hiện.

Ba hằng tinh vẫn đang vận hành một cách vô trật tự, nhưng điều này đối với tiểu đội đặc nhiệm Ca Giả căn bản không phải là vấn đề, họ triển khai radar thứ nguyên hy vọng thông qua việc tìm kiếm mảnh vỡ thứ nguyên để xác định vị trí của Đỗ Lan.

Một khi xác định được, họ sẽ sử dụng đầu dò không gian để khóa chặt kẻ địch và triển khai chiến đấu, mục tiêu là bắt sống, nhưng nếu đối phương phản kháng thì giết cũng không sao.

Tiểu đội tinh nhuệ gồm bảy người, mỗi thành viên đều là những sát thủ lạnh lùng từng trải trăm trận, họ từng xâm nhập vào pháo đài hằng tinh của địch, cũng từng hủy diệt tiền đồn hư không của văn minh Biên Giới, dấu chân của họ trải khắp chiến trường, xuyên qua những kẽ hở của Nhị Hướng Bạc, họ là những vũ công nhảy múa cùng tử thần, là những người bảo vệ không thể thiếu của văn minh Ca Giả.

Quả thực có rất nhiều dấu vết của mảnh vỡ chiều không gian, ta nghĩ chúng ta không tìm nhầm chỗ.

Đây cũng là lần đầu tiên họ đi xa như vậy, Tam Thể Tinh cách xa chiến trường chính của hai nền văn minh, không phải là khu vực quen thuộc nhất của họ.

Nếu đã tìm đúng rồi, thì chuẩn bị đi, khởi động kim dò thứ nguyên, mở lá chắn chiều không gian, chúng ta đi bắt nhà thiết kế Trùng tộc.

Nhà thiết kế Trùng tộc tuyệt đối là một kẻ khét tiếng, Trùng tộc đã gây ra vô số tổn thất cho văn minh Ca Giả, nếu có thể bắt được nhà thiết kế Trùng tộc thì chắc chắn có thể chấm dứt Trùng tộc.

Với suy nghĩ như vậy, họ tiến sâu vào Tam Thể Tinh.

Bảy chiến sĩ nín thở tập trung, bởi vì hệ Tam Thể Tinh quá yên tĩnh.

Rõ ràng nhân viên vệ sinh đã báo cáo ở đây có một nền văn minh sơ cấp đã nắm vững động cơ tốc độ ánh sáng, tại sao bây giờ lại không có chút động tĩnh nào.

Thực ra là người Tam Thể đã toàn bộ thăng thiên rồi, sau khi biết mình đã bị lộ, họ đã khẩn trương hoàn thành việc toàn dân thăng thiên, bây giờ họ đã biến mất trong vũ trụ bao la, đi theo Vân Thiên Minh.

Tam Thể Tinh bây giờ chỉ còn lại di tích, trở thành một hành tinh không có sức sống.

Nhưng Đỗ Lan quả thực đang ở đây, hắn không hề ẩn nấp.

Xác định mục tiêu.

Tiểu đội bảy người không tốn chút sức lực nào đã tìm thấy Đỗ Lan, và phát động một cuộc chất vấn trực diện: Nhà thiết kế Trùng tộc, lập tức đầu hàng, nếu không chúng ta sẽ tiêu diệt ngươi hoàn toàn.

Phi thuyền của họ có lá chắn chống lại mảnh vỡ thứ nguyên, nên không sợ sự xé rách của mảnh vỡ tư duy, thứ đó vô dụng.

Phi thuyền vẫn đang ở quỹ đạo gần mặt đất, nhưng họ có thể thông qua hình chiếu từ xa để giao tiếp với Đỗ Lan trên mặt đất, dù cách nhau mười vạn dặm, tín hiệu vẫn rất tốt.

Chỉ là Đỗ Lan không phải người thường, hắn cũng không thích luôn dùng cùng một chiêu thức để chiến đấu: Nếu các ngươi bảo ta đầu hàng, ta liền đầu hàng, chẳng phải là quá mất mặt sao.

Xem ra hắn muốn phản kháng, không cần khách khí, trực tiếp khai hỏa đi.

Các chiến sĩ tỏ vẻ Đỗ Lan đã rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, vậy thì đừng trách họ báo thù cho những chiến hữu đã hy sinh: Chuẩn bị pháo điện từ cao ôn, chúng ta sẽ để hắn và hành tinh này cùng tan chảy.

Pháo điện từ cao ôn thực ra không được coi là vũ khí truyền thống, bởi vì trong văn minh Ca Giả đây là một loại công cụ khai thác, dân gian cũng rất phổ biến, chính là để khai thác các kim loại quý chìm sâu trong lòng hành tinh, một cỗ máy trực tiếp bóc tách hành tinh từng lớp như một củ hành tây.

Pháo điện từ cao ôn dùng trong quân sự có uy lực lớn hơn, một phát tan chảy cả hành tinh, cùng với sinh mệnh trên mặt đất hóa thành nhiên liệu nham thạch.

Chết đi, nhà thiết kế Trùng tộc, đây là báo ứng của ngươi.

Nhiệt độ cao từ quỹ đạo gần mặt đất gào thét lao xuống, không khí đều bị bốc hơi, bức xạ năng lượng mạnh mẽ xung quanh kích phát các electron, hồ quang điện bắn loạn xạ, bao trùm cả bầu trời.

Điều đáng sợ hơn là xung quanh năng lượng còn được bao bọc bởi lá chắn chiều không gian, cho thấy đòn tấn công này không sợ mảnh vỡ chiều không gian.

Nếu Đỗ Lan dùng mảnh vỡ tứ duy để chống cự, cũng không thay đổi được vận mệnh bị bốc hơi.

Tam Thể Tinh xuất hiện một mặt trời thứ tư, và nó lao thẳng xuống, hành tinh run rẩy, hôm nay nó dường như thật sự đã đi đến hồi kết.

Các ngươi có biết tại sao sau xuân, hạ, thu, đông lại là một mùa xuân nữa, mà không phải là một mùa thứ năm không.

Đỗ Lan mỉm cười, dường như không quan tâm đến chiêu cuối, mà lại hứng thú hơn với một câu hỏi khó hiểu.

Bảy chiến sĩ là sát thủ, không phải là triết gia hay nhà khoa học, cho nên họ không có hứng thú với câu hỏi này.

Hơn nữa câu hỏi này căn bản không phải là vấn đề, đó là vì hành tinh quay quanh hằng tinh nên mới có bốn mùa.

Chỉ cần có sự quay quanh thì sẽ có sự luân chuyển của các mùa, còn việc phân chia mùa như thế nào là vấn đề của mỗi nền văn minh.

Văn minh Ca Giả tuy cũng có bốn mùa như Địa Cầu, nhưng công nghệ của họ đã sớm cho phép họ không bị ảnh hưởng bởi các mùa, họ có thể sống trong một cái lồng kính quanh năm như mùa xuân.

Tại sao xuân, hạ, thu, đông lại luân hồi.

Đó chỉ là phong cách của mỗi nền văn minh.

Đây là câu trả lời trong lòng bảy chiến sĩ.

Tuy nhiên Đỗ Lan nói không đúng, không phải như vậy.

Dù các nền văn minh khác có phân chia các mùa chi tiết hơn, cũng vẫn là luân hồi, bốn mùa, năm mùa hay sáu bảy tám mùa cũng đều luân hồi.

Sở dĩ luân hồi, đó là vì sinh mệnh bị trói buộc.

Giống như hành tinh bị hằng tinh trói buộc, sinh mệnh bị một trọng lực vô hình trong vũ trụ trói buộc, không thể thoát khỏi luân hồi.

Ngươi của ngày hôm qua có còn là ngươi của ngày hôm nay không.

Đỗ Lan tiếp tục hỏi.

Người sắp chết đến nơi mà còn bình tĩnh như vậy cũng là lần đầu tiên họ thấy, bảy chiến sĩ đều nghi ngờ vũ khí của họ có thật sự không có sức uy hiếp đến vậy không.

Họ đều hối hận rồi, phi thuyền đậu quá xa, đạn pháo phải bay một lúc, cho Đỗ Lan thời gian nói nhảm.

Lẽ ra nên bắn ở cự ly gần.

Bốn mùa của năm nay có còn là bốn mùa của năm ngoái không.

Rõ ràng là khác nhau, tại sao lại dùng cùng một cái tên để trói buộc những thứ khác nhau.

Đỗ Lan cho rằng đây chính là sự hạn chế của sinh mệnh, có những thay đổi mà họ mãi mãi không thể nhìn thấy.

Các ngươi không thể dùng khẩu pháo của quá khứ để bắn chết ta của hiện tại.

Vậy thì thử xem.

Các chiến sĩ không hề lay chuyển.

Ầm.

Đánh thẳng vào mặt đất, Tam Thể Tinh run rẩy, sau đó mặt đất bốc cháy, cả hành tinh giống như một quả cầu muối được nung nóng trở nên đỏ rực, cuối cùng hành tinh bị xuyên thủng trực tiếp, một luồng sức mạnh từ trong ra ngoài bùng nổ.

Hành tinh đã phát triển hơn hai trăm nền văn minh cứ thế biến thành chất lỏng, văng ra vũ trụ.

Thành công rồi sao.

Lập tức tìm kiếm.

Mảnh vỡ tứ duy đã bị phá vỡ hoàn toàn.

Một chiến sĩ rất vui mừng, cho thấy Đỗ Lan ngay cả nơi để trốn cũng không có, xem ra chết chắc rồi.

Tuy nhiên họ còn chưa kịp báo cáo tin tốt này, thì trên radar đã xuất hiện một điểm kỳ dị, ngay trong dòng năng lượng hỗn loạn, đó là một người.

Là Đỗ Lan, lúc này trong tay hắn đang cầm chính là mảnh vỡ Thập Duy: Hãy đón nhận ánh sáng Thập Duy đi.

Vài tia sáng từ tay Đỗ Lan bắn ra, bảy chiến sĩ ngây người nhìn ánh sáng đó mở ra một thế giới hoàn toàn mới.

Chương 1762

Họ nhìn thấy Thập Duy là một thế giới mà ngay cả chuyển động tương đối cũng có thể kiểm soát, trước mặt Thập Duy, chúng sinh trong vũ trụ tam duy giống như những kẻ ngốc cố chấp cho rằng lý lẽ sai là đúng.

Trong Thập Duy không có một sự vật nào lặp lại, từ khi sinh ra đến khi hủy diệt, không có bất kỳ hiện tượng nào sẽ lặp lại, thật là một thế giới muôn màu muôn vẻ.

Đỗ Lan nói tam duy bị trọng lực trói buộc, Thập Duy thì không có vấn đề này, chỉ riêng các mùa đã có vô số tên gọi, lượng từ vựng của Thập Duy vượt xa tất cả mọi thứ trong vũ trụ tam duy.

Ví dụ như tên gọi của các mùa đã vượt qua tất cả các văn tự của tam duy, chỉ riêng các mùa đã khoa trương như vậy, các sự vật và hiện tượng khác càng biến đổi không ngừng, định luật toán học của họ cũng không có đáp án tiêu chuẩn, mỗi vấn đề đều có vô số đáp án, mỗi đáp án lại phù hợp với vô số vấn đề.

Trong tam duy có rất nhiều hằng số bất biến, như và hằng số Planck, nhưng trong Thập Duy căn bản không có khái niệm hằng số, tất cả đều là biến đổi, không có luân hồi, không có ràng buộc.

Thập Duy mới là sự tự do thật sự.

Có người sẽ nói như vậy sẽ rất hỗn loạn, không có trật tự thì làm sao có tự do.

Không có tự do tuyệt đối, tự do của mỗi người đều là tương đối.

Nhưng đó là trong tam duy, trong Thập Duy thì mỗi sinh mệnh đều là tự do tuyệt đối.

Lượng kiến thức dự trữ của mỗi cá thể cũng rất đáng sợ, nếu người Thập Duy còn sống, thì họ mới là thần.

Chiều không gian càng thấp, kiến thức càng ít, tự do càng ít.

Dùng thời gian để suy luận, mọi thứ đều phát triển theo hướng hỗn loạn.

Nhưng dùng chiều không gian để suy luận, mọi thứ đều phát triển theo hướng trật tự.

Bây giờ Đỗ Lan là vô địch, bởi vì hắn nắm giữ mảnh vỡ Thập Duy cuối cùng, nắm giữ mảnh ánh sáng tự do cuối cùng trong vũ trụ, chiếu vào ai người đó thất bại.

Cái tự do chết tiệt mà lại ngọt ngào này.

Đỗ Lan cho rằng chỉ có tự do mới là hy vọng của vũ trụ.

Bảy chiến sĩ ngây ngốc nhìn mọi thứ, bộ não của họ đều bị ánh sáng Thập Duy viết lại.

Thông tin chứa đựng trong tất cả vật chất của Thập Duy đều không thể giải thích được, trước mặt mảnh vỡ Thập Duy, bộ não của họ giống như phép tính một cộng một đơn giản, dễ dàng bị phân tích thấu triệt.

Bây giờ họ không thể nào ra tay với Đỗ Lan được nữa, trong đầu họ đã biết tất cả mọi thứ của tam duy thực sự là bi ai của sinh mệnh và văn minh, Thập Duy tự do như vậy, tốt đẹp như vậy, sau khi nhìn thấy Thập Duy họ sẽ thay đổi tâm tính, trở nên khoan dung và cao thượng hơn tất cả các sinh mệnh khác trong tam duy. 144.

Với tư cách là nữ tỷ phú giàu thứ hai thế giới, nửa đời sau của cô cũng coi như thật phi thường.

Trở thành một kẻ du hành lẩn khuất trong bóng tối, bây giờ người

Địa Cầu đã bước vào một vùng đất nguy hiểm rình rập, động một chút là tan xương nát thịt, vì sự an toàn của chính mình vẫn nên trốn cho kỹ.

Còn cuộc đại chiến giữa các nền văn minh cấp cao như văn minh Biên Giới và văn minh Ca Giả thì không có quan hệ gì với người Địa Cầu, loài người chỉ cần trốn cho kỹ là được.

Loài người đã không còn bất kỳ ưu thế nào nữa, việc họ sẽ làm tiếp theo là cố gắng ít phạm sai lầm, tích lũy nhiều hơn, phát triển thêm vài vạn năm nữa là gần như có thể lộ diện trong vũ trụ.

Nhưng vũ trụ còn có thể chống đỡ được lâu như vậy hay không thì không biết, bởi vì vũ trụ tràn ngập những điều không chắc chắn.

Tuy vũ trụ rất lớn, nhưng những vũ khí như Nhị Hướng Bạc lại bị ném bừa bãi, các nền văn minh cấp cao không biết rằng Nhị Hướng Bạc ném trúng các bạn nhỏ là rất nguy hiểm, dù không ném trúng các bạn nhỏ, ném trúng hoa cỏ cũng là không tốt.

Họ không có ý thức này, mà điên cuồng phá hoại vũ trụ.

Bây giờ chúng ta đã có mảnh vỡ Thập Duy, vậy tiếp theo chúng ta làm gì.

Địch Ny Toa rất muốn biết Đỗ Lan muốn làm thế nào để giúp đỡ vũ trụ tàn khốc này, giúp đỡ những nền văn minh tin tưởng sâu sắc vào Rừng Rậm Hắc Ám.

Địch Ny Toa từng ngồi cỗ máy thời gian đi đến cội nguồn của tam duy, lúc đó tam duy chỉ là một nơi nhỏ bé, các nền văn minh tứ duy mới vừa tìm ra cách giáng chiều.

Nhưng rất nhanh cuộc đại chiến giáng chiều của tứ duy đã bắt đầu, không gian trở nên phẳng lì, không gian vô nghĩa trở nên rất nhiều.

Vũ trụ tam duy lớn như vậy, nhưng tỷ lệ sử dụng căn bản không cao bằng tứ duy.

Thập Duy thì càng không cần phải nói, tỷ lệ sử dụng của Thập Duy rất cao, cho nên nói là nhấc chân lên cũng có thể đạp trúng chân lý.

Thông qua du hành thời gian nhìn thấy ngày tận thế cuối cùng của tứ duy, Địch Ny Toa lòng còn sợ hãi, cô không hy vọng vũ trụ tam duy cũng có kết cục như vậy, bởi vì nếu biến thành nhị duy, thì vũ trụ này cũng không còn hy vọng gì nữa.

Ở trung tâm vũ trụ có một Quy Linh Giả, nền văn minh khủng long từng gặp và có cuộc giao lưu thân thiện với họ, họ được thành lập bởi những người di dân vũ trụ, quyết tâm tìm kiếm phương pháp cứu vãn vũ trụ.

Nền văn minh khủng long đã triển khai nhiều lần giao lưu với họ, họ hiện đang tìm kiếm phương pháp để vũ trụ khởi động lại.

Điều này có thể sẽ tốn của họ mấy trăm triệu năm thời gian, ngươi nói họ có thành công không.

Quy Linh Giả đã bắt đầu tìm kiếm phương pháp để vũ trụ quy về không, nhưng kế hoạch này thực ra không chắc có thể thành công, bởi vì điều họ muốn làm tương đương với việc nén tổng khối lượng vật chất của vũ trụ, đưa vũ trụ trở lại thành một khối hỗn độn, chờ đợi vũ trụ một lần nữa bùng nổ.

Quy Linh Giả thực ra chỉ có thể quy về không, còn hỗn độn có thể từ không sinh có, sinh ra một vũ trụ mới hay không, thì không chắc.

Kế hoạch của Quy Linh Giả thực ra là nén vũ trụ này lại thành một khối, tức là gom tất cả khối lượng lại với nhau, điều đó cũng có nghĩa là tất cả các nền văn minh đều kết thúc, mọi thứ đều biến mất, tự nhiên Quy Linh Giả cũng sẽ toi đời, cũng không thể tiếp tục thao túng những việc sau đó.

Vũ trụ mới có đến như đã hẹn hay không là một ẩn số, và sau khi vũ trụ mới bùng nổ có phải vẫn bắt đầu từ Thập Duy hay không, cũng không thể biết được.

Cho nên Địch Ny Toa không mấy đồng tình với cương lĩnh của Quy Linh Giả, hơn nữa việc tạo ra một công nghệ có thể gom tất cả khối lượng của cả vũ trụ lại thành một khối cũng không dễ dàng như vậy, không có mấy trăm triệu năm e là không thể công phá được khó khăn, đầu tiên là phải siêu tốc độ ánh sáng.

Bởi vì nếu không thể siêu tốc độ ánh sáng, tốc độ thoát của photon sẽ mãi mãi cao hơn tốc độ bắt giữ, thì tự nhiên không thể quy về không.

Quy về không là ngay cả khối lượng của ánh sáng cũng không bỏ qua, nén tất cả vật chất vào một điểm, chờ đợi Vụ Nổ Lớn bắt đầu lại.

Thứ hai, dù có công nghệ, kế hoạch gom tất cả vật chất lại thành một khối cũng thuộc loại phá rồi mới lập, các nền văn minh ban đầu đều phải bị hủy diệt.

Thứ ba là phải thu thập vật chất tương đương với tổng khối lượng của vũ trụ, vũ trụ hiện tại có rất nhiều tiểu vũ trụ, khối lượng của những tiểu vũ trụ này rất khó bị hấp thu trở lại, không biết đến lúc đó Quy Linh Giả sẽ thuyết phục các chủ nhân của tiểu vũ trụ trả lại khối lượng như thế nào.

Có ba khó khăn này phải khắc phục, Địch Ny Toa thật sự không lạc quan về tương lai của kế hoạch Quy Linh Giả.

Cho nên cô hy vọng chồng mình cho một phương án, bản thân

Địch Ny Toa không có ý tưởng gì.

Địch Ny Toa thuộc loại người ra tay trước khi động não, và suy nghĩ của cô cũng không nhiều bằng Đỗ Lan.

Để Địch Ny Toa đối phó với kẻ địch cụ thể, tuyệt đối không có vấn đề, nhưng để cô đi tìm một lối thoát cho cả vũ trụ, cô không có cách nào.

Tuy cô hiện tại cũng đã học rất nhiều kiến thức công nghệ, cũng có sức mạnh rất lớn, nhưng một mình cô thực sự không thể cứu vãn vũ trụ.

Điều cô có thể làm là để vũ trụ không tiếp tục xấu đi với tốc độ nhanh như vậy, nhưng cô tin rằng chồng mình sẽ có cách hay.

Đối với một thứ lớn như vũ trụ, Đỗ Lan cũng không có ý tưởng gì, trước đây hắn cũng chỉ cụ thể đến từng nền văn minh, điều khiển phương hướng của văn minh.

Bảo hắn thay đổi tương lai của vũ trụ, thật sự là làm khó hắn rồi, dù hắn hiện tại có mảnh vỡ Thập Duy cũng vô ích.

Hãy nhìn các nền văn minh trong vũ trụ này xem, có văn minh chất tử, có văn minh Ca Giả, văn minh Biên Giới, còn có văn minh Chỉ Hoàn.

Có nền văn minh vĩ mô mà Dương Đông phát hiện, có nền văn minh điện từ mà Vân Thiên Minh phát triển, đương nhiên còn có Trùng tộc do Đỗ Lan phát minh, cuối cùng còn có Địa Cầu và Tam Thể Tinh.

Thực ra trong vũ trụ còn có rất rất nhiều nền văn minh, đủ các loại, muôn màu muôn vẻ.

Và những chủng tộc đã phát triển thành công nền văn minh không ai không phải là người may mắn, không ai không phải là người được ưu ái.

Chỉ là phần lớn các nền văn minh này đều rất mông lung, họ không biết ý nghĩa của sự tồn tại.

Bạn nói xem, một vũ trụ lớn như vậy, một chủng tộc nhỏ bé như vậy, ngoài việc gây ra sự phá hoại ra, cũng không thấy văn minh có lợi ích gì cho vũ trụ.

Đối với bản thân nền văn minh mà nói, họ sinh tồn vì để sinh tồn, nhưng thế hệ này qua thế hệ khác sinh tồn xuống cũng không thấy họ thật sự có mục tiêu cuối cùng nào.

Hậu duệ lặp lại lịch sử của tổ tiên, từng vòng luân hồi, cho đến khi hủy diệt.

Lúc này phải hỏi câu hỏi cuối cùng đó, ý nghĩa tồn tại của vũ trụ, sinh mệnh và vạn sự vạn vật rốt cuộc là gì.

Theo thời gian của vũ trụ này mà xem, căn bản không có ý nghĩa, bởi vì tất cả đều không thể thoát khỏi sự tiêu vong, các nền văn minh càng giống như những người chứng kiến của vũ trụ, sự tham gia của họ chỉ làm gia tăng tốc độ diệt vong của vũ trụ, không gây ra kết quả nào khác.

Chương 1763

Sinh tồn chính là một cuộc đua không có phần thưởng, tuy biết cuối cùng đều là về với đất, nhưng trong quá trình sinh tồn mỗi người đều rất nỗ lực để thi đấu.

Suy rộng ra đến văn minh cũng vậy, tuy cuối cùng không có phần thưởng, nhưng họ đều không lãng phí vận may của mình, đều sẽ nỗ lực sinh tồn.

Đối mặt với một vũ trụ như vậy, Đỗ Lan cũng không thể như Thượng đế ban cho sinh mệnh và văn minh ý nghĩa, điều hắn có thể làm chỉ là bảo vệ vũ trụ mà thôi.

Đối mặt với ánh mắt mong đợi của Địch Ny Toa, Đỗ Lan lại không lập tức đưa ra một phương án nào, bởi vì hắn vốn dĩ chỉ muốn xem các nền văn minh gặp phải những vấn đề khác nhau sẽ có phản ứng gì, không hề nghĩ đến việc xoay chuyển tương lai.

Vũ trụ hủy diệt là không thể tránh khỏi, vậy thì cứ để nó hủy diệt đi, Đỗ Lan không hề cân nhắc việc nghịch thiên cải mệnh.

Thực ra khi vũ trụ hủy diệt, phần lớn các nền văn minh hiện đã biết đều đã biến mất trước.

Dù có một bộ phận chưa biến mất, cũng là ngọn đèn trước gió, ngắc ngoải, không còn hùng tráng như xưa.

Thực ra chuyện này không cần cưỡng cầu, xe đến trước núi ắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, chúng ta cứ tuần tự tiến hành hoạt động quan sát, tiếp tục xem những đặc điểm khác nhau của các nền văn minh khác nhau, xem sinh mệnh tự mình tìm kiếm lối thoát như thế nào.

Đỗ Lan cho rằng họ vẫn nên tiếp tục quan sát. 145.

Các nền văn minh cao cấp thông qua giáo dục từ trước đến nay, cho rằng sinh mệnh có sang hèn, cho rằng các nền văn minh cấp thấp là mối đe dọa, là sự tồn tại nguy hiểm sẽ gây ra khủng hoảng cho chính nền văn minh của mình.

Địch Ny Toa cho rằng dù tử thần vĩnh hằng, họ cũng nên lừa dối tử thần, để sinh mệnh của vũ trụ tồn tại lâu hơn.

Cái chết là vĩnh hằng, sinh mệnh là ngắn ngủi, văn minh là rực rỡ, vũ trụ này tràn ngập chân lý và tự nhiên, cũng tràn ngập sự sâu sắc của văn minh.

Tư tưởng của văn minh giống như một tác phẩm nghệ thuật dễ vỡ, hủy đi thì thật đáng tiếc, Địch Ny Toa nguyện ý cẩn thận bảo vệ nó.

Hiếm có một vũ trụ náo nhiệt phi phàm như vậy, nhìn các nền văn minh đi vào đường cùng, luôn cảm thấy chúng ta nên làm gì đó.

Chúng ta không phải vẫn luôn đang làm sao.

Đỗ Lan cho rằng tình huống này nên tĩnh quan kỳ biến mới tốt.

Địch Ny Toa thấy thái độ của Đỗ Lan là thuận theo tự nhiên, sau khi suy nghĩ cũng cảm thấy tốt: Yêu cầu của ta quả thực không hợp lý.

Địch Ny Toa nghĩ rằng họ vẫn nên bảo vệ tốt những nền văn minh như Quy Linh Giả, để các nền văn minh trong vũ trụ tự mình tìm lối thoát.

Đương nhiên trong lòng Địch Ny Toa thực ra còn có một ý tưởng, đó là chỉ có những sinh mệnh cá thể thoát ly khỏi vũ trụ để tồn tại mới là lâu dài nhất, ví dụ như gia đình họ, họ có thể nhảy từ vũ trụ này sang vũ trụ khác, quy tắc của các loại vũ trụ đều không thể ràng buộc

họ.

Chỉ là rời khỏi vũ trụ quá khó thực hiện, và rời khỏi vũ trụ thì giống như mất đi mẫu tinh của nền văn minh, chỉ có thể đi du hành khắp nơi, như bèo không rễ.

Thực ra cũng không cần bi quan như vậy.

Đỗ Lan lấy ra mảnh vỡ Thập Duy: Tuy nói dường như mỗi một nền văn minh đều đang luân hồi, dường như luôn lặp lại bi kịch, cuối cùng đều không thể tránh khỏi sự diệt vong.

Nhưng trên thực tế vạn sự vạn vật đều đang tiến lên theo quỹ đạo xoắn ốc, luôn tiến bộ, cho nên vũ trụ này hủy diệt rồi, vũ trụ tiếp theo có lẽ sẽ tốt hơn.

Đỗ Lan cho rằng lạc quan một chút, hoàn toàn có thể để Quy Linh Giả mạnh dạn tiến hành kế hoạch.

Kế hoạch của Quy Linh Giả rất lớn, tiến triển rất chậm.

Nhưng chủng tộc đặc biệt này là số ít nhận ra vũ trụ cần được khởi động lại.

Chỉ có khởi động lại mới có thể khôi phục vũ trụ Thập Duy, mới có thể để vũ trụ bắt đầu lại từ đầu.

Nếu không ai khởi động lại, vũ trụ cuối cùng sẽ quy về tĩnh lặng, có lẽ thật sự sẽ không còn bất kỳ thay đổi nào, trở thành một vùng đất chết vĩnh viễn.

Nhưng Quy Linh Giả muốn tất cả sinh mệnh trong vũ trụ đều không sợ hãi mà cống hiến tất cả của mình để hoàn thành việc khởi động lại, e rằng không phải là chuyện dễ dàng.

Bởi vì xu lợi tị hại là thiên tính của tất cả các nền văn minh, tất cả các chủng tộc, họ không giống như Quy Linh Giả đã trải qua sự cải tạo tư tưởng mạnh mẽ, mỗi một cá thể từ khi sinh ra đã bị cưỡng chế loại bỏ lựa chọn xu lợi tị hại, chỉ sinh tồn vì kế hoạch Quy Linh Giả.

Nhân lúc vợ chồng Đỗ Lan đang suy tư về tương lai của vũ trụ, bảy chiến sĩ đã trở về văn minh Ca Giả, họ không hoàn thành nhiệm vụ.

Không những không hoàn thành nhiệm vụ, mà còn thay đổi như một người khác, trở nên lảm nhảm, miệng lẩm bẩm những lời vô nghĩa như hương thơm của tự do.

Sau khi kiểm tra bằng công nghệ cao, phát hiện não của bảy chiến sĩ này giống như bị lập trình lại, đã không còn bình thường.

Họ không những không giải quyết được nguy hại của Trùng tộc, mà ngược lại còn chứng minh tính nguy hiểm của Đỗ Lan là rất cao.

Văn minh Ca Giả hiển nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua, nếu họ là một nền văn minh dễ dàng từ bỏ, cũng sẽ không cùng văn minh Biên Giới liên tục ném Nhị Hướng Bạc vào nhau trong mấy nghìn năm.

Họ muốn tiếp tục đối phó với Đỗ Lan, nhà thiết kế Trùng tộc này, tuyệt đối phải hủy diệt hắn hoàn toàn.

Địa Cầu đâu, mẫu tinh của nhà thiết kế Trùng tộc ở đâu.

Địa Cầu đã biến mất, chúng ta vẫn đang tìm.

Lúc này Địa Cầu đã được bao bọc bởi nguyên tố tử vong, lại thay đổi lộ trình để tránh sự dò xét của văn minh Ca Giả.

Vậy thì tiến hành dọn dẹp trên diện rộng, tốc độ của Địa Cầu không thể nào né tránh được cuộc tấn công trên phạm vi rộng.

Để trả thù Đỗ Lan, họ không ngại đập bẹp cả nhánh Lạp Hộ Tọa của dải Ngân Hà.

Phái hạm đội thứ hai đi chấp hành nhiệm vụ.

Dùng một hạm đội để đối phó với Địa Cầu là dùng dao mổ trâu giết gà, nhưng đối phương là mẫu tinh của nhà thiết kế Trùng tộc, đáng để nghiêm túc như vậy.

Người Địa Cầu đã biết Đỗ Lan đã gây cho họ một rắc rối lớn, họ biết Đỗ Lan tuyệt đối sẽ không yên phận.

Thái độ đối với Đỗ Lan thật sự là vừa yêu vừa hận, người Địa Cầu cho biết họ chỉ muốn yên tĩnh du hành, tại sao Đỗ Lan lại khiến họ kết oán với nền văn minh cấp cao chứ.

Với trình độ hiện tại của Địa Cầu, làm sao chiến đấu với nền văn minh cấp cao.

Người Địa Cầu hiện đang nỗ lực khai thác Thất Hải, hy vọng từ đó đào ra cơ chế phòng ngự Địa Cầu do Đỗ Lan chế tạo, đáng tiếc là những người khổng lồ đó quá lớn, người Địa Cầu đào hang chỉ có thể nhìn thấy một phần nhỏ của họ, người Địa Cầu vẫn chưa rõ làm thế nào để khởi động những người khổng lồ.

Nhưng bây giờ kẻ địch mạnh đã xuất động, thời gian của Địa Cầu không còn nhiều, họ phải có đủ sức mạnh để tự vệ.

Sau khi rời khỏi Hệ Mặt Trời, loài người quả thực đã thay đổi rất nhiều.

Trải qua sự thay đổi của chính phủ cũ và mới, chính phủ mới hiện vẫn duy trì trật tự cũ, nhưng vì đã không còn nhà để về, nên người Địa Cầu bây giờ đã đoàn kết hơn nhiều.

Cho nên lớp vỏ ngoài bằng nguyên tố tử vong đã được hoàn thành trong thời gian cực ngắn, đương nhiên ngoài việc xây dựng vỏ ngoài và khai quật những người khổng lồ bảo vệ, loài người còn đang khai quật tâm Trái Đất, hy vọng tìm thấy di tích của nền văn minh khủng long.

Rời khỏi vùng an toàn Hệ Mặt Trời, đối mặt với kẻ địch mạnh mẽ, người Địa Cầu không thể không dùng hết toàn lực để cầu sinh.

Bất kỳ hy vọng nào cũng không thể từ bỏ.

Đáng tiếc là tâm Trái Đất rất lớn, di tích của nền văn minh khủng long rốt cuộc ở đâu vẫn rất khó tìm.

Cuối cùng vẫn là Gaia không thể nhìn nổi nữa, sau trăm năm quan sát, bà cũng biết loài người sinh ra trên Địa Cầu thật sự là một đám sinh linh vừa đáng thương vừa đáng thương, họ quá yếu đuối, quá vô tri, đối với vũ trụ mà nói, họ vẫn chỉ là những đứa trẻ.

Với sự giúp đỡ của Gaia, loài người cuối cùng cũng tìm thấy di tích của nền văn minh khủng long, sau khi được công nghệ của Tam Thể Tinh truyền vào sức sống, nền văn minh của loài người đã xảy ra vụ nổ công nghệ lần thứ hai.

Loài người đã phát hiện có một hạm đội đang phân bố xung quanh họ, theo tính toán những phi thuyền đó chắc chắn đang tìm kiếm Địa Cầu, họ đã bao phủ tất cả các hướng của Địa Cầu, nếu hạm đội thật sự ném ra Nhị Hướng Bạc, Địa Cầu sẽ bị bao vây hoàn toàn.

Loài người tin rằng hạm đội của nền văn minh cấp cao sẽ ra tay, thấy Địa Cầu đã rơi vào tình thế tuyệt vọng, các nhà khoa học của loài người đang vắt óc tìm kiếm lối thoát.

Đây là một cuộc khủng hoảng sinh tồn nữa của loài người, dù sao trong mấy trăm năm qua loài người chắc đã quen với khủng hoảng rồi.

Trước đây khi có khủng hoảng còn có rất nhiều kẻ phản bội trong loài người, còn bây giờ ít nhất nội bộ loài người rất ổn định, không có nhiều yếu tố bất ổn.

Đối với sự truy đuổi và chặn đường của văn minh Ca Giả, lần này người Địa Cầu quyết định chủ động xuất kích, nhất định phải mở ra một kẽ hở trước khi kẻ địch giăng thiên la địa võng.

Dưới sự nỗ lực chung của các nhà khoa học và quân đội loài người, Địa Cầu chuẩn bị phái một tiểu đội tiến hành dương đông kích tây.

Đây sẽ là lần đầu tiên loài người trực diện với nền văn minh cấp cao, và là chủ động nghênh chiến hạm đội ngoài hành tinh, loài người đã hạ quyết tâm rất lớn, họ muốn cho vũ trụ biết loài người sẽ không để mặc người ta chém giết.

Văn minh cấp cao đáng sợ nhất chính là vũ khí hủy thiên diệt địa, mà chúng ta tuy có tên lửa phản vật chất, nhưng so với văn minh cấp cao vẫn còn kém quá xa.

Vũ khí của họ có thể hủy diệt cả một hành tinh trong một đòn, còn vũ khí của chúng ta nhiều nhất cũng chỉ phá hủy được một thành phố, khoảng cách quá lớn.

Loài người tuy đã quyết định chủ động tấn công, nhưng hiện tại vẫn chưa xây dựng được chiến lược cụ thể.

Đối mặt với cường địch, nếu họ không thể tác chiến thành công, chắc chắn sẽ tan thành tro bụi.

Họ không thể không thận trọng, đây là lấy yếu chống mạnh, bắt buộc phải một đòn trúng đích.

Dùng phi thuyền chế tạo từ nguyên tố tử vong có thể xuyên qua vòng cảnh giới của địch, sau đó dùng kỹ thuật dịch chuyển lượng tử mà văn minh khủng long để lại để đưa tên lửa vào bên trong phi thuyền địch, cho dù phòng ngự của nó có cao đến đâu cũng chắc chắn không chịu nổi một vụ nổ từ bên trong.

Kế hoạch này rất nguy hiểm, bởi vì tập kích hạm đội địch là một nhiệm vụ cửu tử nhất sinh.

Hơn nữa, dù có sống sót, họ cũng không thể quay về Trái Đất, họ phải thu hút hỏa lực của địch, bay về hướng xa Trái Đất.

Phải lên kế hoạch chi tiết, người Trái Đất và người Tam Thể vắt óc tính toán.

Chương 1764

Nhưng dù tính toán thế nào, phần thắng vẫn không lớn, nhưng cuối cùng vẫn phải thực hiện kế hoạch.

Kế hoạch cửu tử nhất sinh, các thành viên phi hành đoàn đều được xác định trên tinh thần tự nguyện, và ưu tiên lựa chọn những người trên năm mươi tuổi.

Bởi vì dân số cũng là tài nguyên quý giá, nhiệm vụ rõ ràng là đi vào chỗ chết thì không nên lãng phí nhân lực trẻ.

Trái Đất vẫn thực thi chính sách sinh sản bốc thăm và về hưu tuổi cao, tình trạng già hóa rất nghiêm trọng, vì vậy việc tiêu hao một phần dân số trong trận chiến này cũng là một lựa chọn lý trí.

Người Tam Thể nhìn loài người khẩn trương chuẩn bị, cũng nhớ lại lúc trước loài người đã dồn họ vào đường cùng như thế nào.

Loài người quả thực yếu đuối, nhưng lá gan của họ lại không nhỏ, có lẽ đây chính là tinh thần của loài kiến, kiến là sinh vật dám cắn cả voi.

Tính toán rất nhiều, nhưng khi thực hiện lại không có nhiều sai số cho phép, điều họ có thể làm là lặng lẽ vào làng, lặng lẽ nổ súng, mở ra một đột phá khẩu, thu hút toàn bộ kẻ địch qua đó, sau đó Trái Đất sẽ rời đi từ một hướng khác.

Kế hoạch rất đơn giản.

Lại đến lúc phải hy sinh, loài người đã chai sạn, dường như việc dùng mạng sống để đổi lấy sự tồn vong của văn minh đã trở thành chuyện thường tình.

Đôi khi cũng có người suy nghĩ, có đáng không.

Khi có người hỏi câu này, mọi người sẽ nói với họ rằng phải sống, sống mới có kỳ tích, chết là hết.

Văn minh cũng vậy, luôn hy sinh thiểu số để duy trì sự tồn tại của đa số, chỉ khi tiếp tục tồn tại thì văn minh mới có tư cách nói này nói nọ, mới có tư cách suy nghĩ có đáng hay không.

Tuy điều này rất tàn khốc với những người đã hy sinh, nhưng đó là hiện thực.

Loài người đã chọn con đường sinh tồn, tự nhiên phải quyết tâm, và hy sinh là điều mỗi người đều phải giác ngộ.

Nếu sự hy sinh của thiểu số vẫn chưa đủ, những người khác cũng phải nối gót tiến lên.

Ai không muốn sống những ngày tốt đẹp.

Là người ngoài hành tinh không để Trái Đất yên ổn, vậy thì họ phải đánh trả.

Người khác không sợ hy sinh, đến lượt mình dù sợ hãi cũng phải lên.

Cuộc chiến bắt đầu, hai mươi chiến hạm tàng hình lặng lẽ tiếp cận hạm đội của văn minh Ca Giả.

Đỗ Lan vẫn luôn quan sát trận chiến này, sự thật chứng minh chiến lược của Trái Đất không có vấn đề gì, tuy khi thực chiến có gặp một vài rắc rối, nhưng kế hoạch vẫn diễn ra tương đối thuận lợi.

Chủ yếu là do loài người thiếu kinh nghiệm chiến đấu, nhận thức về vũ trụ cũng quá ít, khi đang lẻn vào nhà người ta thì gặp phải dòng năng lượng hỗn loạn trong vũ trụ, khiến họ luống cuống một trận.

Nhưng cuối cùng kế hoạch vẫn tiến hành thuận lợi, loài người đã thành công đưa tên lửa phản vật chất vào bên trong phi thuyền của văn minh Ca Giả.

Quen với những cuộc chiến đối xứng cường độ cao, giờ gặp phải kiểu khủng bố lén lút của loài người, văn minh Ca Giả có chút không quen, lập tức mất đi mấy chiếc chiến hạm.

Sau đó, phi thuyền của Trái Đất lập tức tỏ ra đang yểm hộ cho Trái Đất chạy trốn, nhanh chóng thu hút hỏa lực của địch.

Trái Đất trinh sát thấy phi thuyền địch đều đã đuổi theo mồi nhử, lập tức chạy trốn theo hướng đã định, bỏ lại những người tình nguyện viên ở phía sau.

Đây vốn là kế hoạch đã được sắp đặt, nhưng thực hiện lại vô cùng gian nan.

Từ bi không cầm quân, vì sự an nguy của Trái Đất, chỉ có thể thí xe giữ tướng.

Đợi đến khi văn minh Ca Giả nhận ra mình bị lừa thì đã quá muộn, Trái Đất đã rời khỏi vòng vây của họ, không biết đã đi về đâu.

Họ chỉ có thể trút giận lên phi thuyền của loài người, nghiền nát tất cả.

Có thể nói, lần này văn minh Ca Giả thật sự đã ăn quả đắng, họ bị những người Trái Đất nguyên thủy lạc hậu lừa một vố.

Sau này Trái Đất chắc chắn sẽ càng kín tiếng hơn.

Đỗ Lan biết loài người nhất định sẽ làm vậy, vì những người thông minh của nhân loại không hề thua kém văn minh cấp cao.

Loài người chỉ thiếu công nghệ, chứ không thiếu trí tuệ.

Ngược lại, biểu hiện của các văn minh cấp cao lại khiến người ta thất vọng.

Những văn minh này đều nắm giữ công nghệ cao, nhưng hành vi lại không thể nói là linh hoạt, ngược lại giống như những sinh mệnh trí tuệ đã thoái hóa.

Nhưng điều này cũng rất dễ hiểu, người ta thường nói quyền lực tuyệt đối dẫn đến mục nát tuyệt đối.

Các văn minh cấp cao trong vũ trụ đã thuộc hàng đầu, trình độ công nghệ bá chủ một phương, tự nhiên sẽ vô pháp vô thiên, làm việc cũng không màng hậu quả.

Cho nên vũ trụ này toàn là bá chủ, nhưng không có vị vua nào cả.

Địch Ny Toa nói.

Bá đạo là đơn giản nhất, không cần phải kiềm chế sức mạnh, có thể dễ dàng đạt được.

Vương đạo lại rất khó hoàn thành, vì nó đòi hỏi sức mạnh phải tự kiềm chế bản thân, và trong cả vũ trụ này không có văn minh cấp cao nào thực sự làm được.

Văn minh khủng long có kiềm chế, nhưng đó không phải là tự phát, mà là hoàn thành dưới sự giám sát của Địch Ny Toa.

Tiếc là vũ trụ này không có lịch sử về vương đạo, không có ví dụ nào để tham khảo.

Các nền văn minh đều lấy bá đạo làm chủ, nắm giữ sức mạnh liền ra sức tiêu diệt kẻ yếu, dùng thủ đoạn tàn khốc đối ngoại, thậm chí cả đối nội.

Có lẽ áp lực sinh tồn đã sớm bào mòn lòng nhân từ và trắc ẩn của các văn minh cấp cao, vì lòng nhân từ và trắc ẩn có hại cho sự sinh tồn nhiều hơn là có lợi.

Loài người cũng có xu hướng này, sau khi hệ Mặt Trời bị hủy diệt, sau cái chết của Trình Tâm, tư tưởng Mất đi thú tính mất tất cả, mất đi nhân tính mất một phần đã lan rộng.

Mềm lòng, đặt tương lai của mình vào lòng tốt của người khác, chính là tự tìm cái chết.

Kẻ yếu căn bản không có tư cách nói đến lòng trắc ẩn.

Tiếc là khi kẻ yếu trở nên mạnh mẽ, họ đã sớm quên đi bản tâm, lòng trắc ẩn cũng sớm bị bóp méo, trở thành thứ khiến người ta nghe mà biến sắc.

Dường như lòng trắc ẩn trở thành nguyên nhân của sự yếu đuối, nhưng thực tế không phải vậy.

Lòng trắc ẩn không phải là nguyên nhân của sự yếu đuối, mà là định kiến.

Nhưng mọi người dường như ngầm thừa nhận mối liên hệ giữa lòng trắc ẩn và sự yếu đuối, đều cho rằng vứt bỏ lòng trắc ẩn mới có thể trở nên mạnh mẽ.

Đương nhiên điều này không phải không có lý, vì nhìn xem các văn minh cấp cao, ai cũng máu lạnh hơn ai.

Sự thiên vị của kẻ sống sót cũng chứng minh rằng kẻ máu lạnh dễ sinh tồn hơn kẻ nhân từ.

Cho dù bây giờ Đỗ Lan có nói lòng trắc ẩn và sự yếu đuối không phải là một, nhưng sự thật lại khó có thể chứng minh cho lý thuyết của hắn.

Điều này giống như thời Xuân Thu Chiến Quốc, Khổng Tử và Mạnh Tử đều hy vọng mọi người đi theo vương đạo, thực hành nhân chính, nhưng các chư hầu ai cũng chỉ muốn xưng bá làm bá chủ.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa bảo các văn minh cấp cao đi theo vương đạo, họ sẽ chẳng thèm để ý, chân lý chỉ nằm trong tầm bắn của Nhị

Hướng Bạc.

Vũ trụ giống như một xã hội loài người được phóng đại, càng quan sát càng cảm thấy như vậy, tràn ngập cảm giác déjà vu.

Các nền văn minh khác nhau tương ứng với các cá thể trong xã hội, Đỗ Lan cảm thấy điều này có thể trở thành một nhánh mới của ngành xã hội học vũ trụ.

Đối với loài người, việc tụ tập thành xã hội chỉ có lịch sử vài nghìn năm, sự khởi đầu của văn minh cũng là sự khởi đầu của xã hội.

Hàng nghìn năm qua, vô số người thông minh đã suy ngẫm về hành vi của con người trong xã hội, xã hội ảnh hưởng đến hành vi cá nhân như thế nào, cơ chế vận hành của xã hội và cách con người duy trì xã hội, hình thái xã hội tốt nhất, v. v.

Vũ trụ có rất nhiều nền văn minh, thăng trầm, sinh tử, tuân theo quy tắc rừng rậm hắc ám, tuân theo định luật người khác là địa ngục.

Họ duy trì sự ổn định bằng cách ngấm ngầm phát triển và hủy diệt lẫn nhau.

Chương 1765

Thực ra điều này vốn không có vấn đề gì, vấn đề duy nhất là sự phá hoại của các nền văn minh cao cấp đối với vũ trụ quá lớn.

Trong xã hội vũ trụ, văn minh là cô độc, giống như cá thể cô độc trong xã hội.

Có người nói chính vì cá thể cô độc nên mới khao khát yêu và được yêu, sự cô độc là mảnh đất nuôi dưỡng tình yêu.

Nhưng trong xã hội vũ trụ, mối quan hệ giữa các nền văn minh rõ ràng không đơn giản như yêu và được yêu.

Dưới tiền đề sinh tồn là ưu tiên, sự cô độc cũng không thể ngăn cản các nền văn minh tiêu diệt dị kỷ.

Lúc này, Đỗ Lan và Địch Ny Toa đang ở trong thành phố lượng tử của văn minh khủng long, đặt mảnh vỡ thập duy vào trung tâm thành phố, để nó trở thành nguồn năng lượng cho thành phố.

Văn minh khủng long hỏi: Đây là câu trả lời mà chúng ta đã chờ đợi sáu mươi tám triệu năm sao.

Đây là ý nghĩa của văn minh và bí ẩn của vũ trụ ư.

Đây là điểm cuối của chúng ta sao.

Văn minh khủng long vẫn luôn chờ đợi kết quả, bây giờ Địch Ny Toa và Đỗ Lan đã xuất hiện, họ muốn biết câu trả lời.

Đúng vậy, đây chính là câu trả lời.

Đỗ Lan nói: Khi đi đến điểm cuối, lại một lần nữa tìm thấy mục tiêu mới, đó chính là ý nghĩa tồn tại của văn minh.

Văn minh tuy là một cuộc đua không có phần thưởng, nhưng nó có ý nghĩa của riêng mình, nằm ở chỗ văn minh có thể đạt được hết mục tiêu này đến mục tiêu khác hay không.

Bây giờ chúng ta nên nghiên cứu cách tái cấu trúc vũ trụ, đó chính là mục tiêu mới.

Quy Linh Giả muốn khởi động lại vũ trụ, còn Đỗ Lan dẫn dắt văn minh khủng long muốn tái thiết vũ trụ.

Thời gian trôi nhanh, vũ trụ đã già cỗi, tử thần vĩnh hằng đang mài dao soàn soạt chuẩn bị thu hoạch tất cả sinh mệnh trong vũ trụ này.

Người Trái Đất cũng đã sớm nắm vững kỹ thuật tiểu vũ trụ, trốn trong một góc an yên, giống như lựa chọn của đa số các nền văn minh, họ đã từ bỏ hành tinh mẹ, từ bỏ vũ trụ chính hỗn loạn.

Trong vũ trụ, chỉ có tiếng nói của các hành tinh là không ngừng vang vọng, ý chí sinh ra từ các hành tinh đang giao tiếp với nhau, nguyền rủa những nền văn minh phá hoại vũ trụ.

Quy Linh Giả thông qua phát thanh, dùng ngôn ngữ của các nền văn minh vũ trụ khác nhau để thông báo, hy vọng mọi người giao nộp khối lượng của tiểu vũ trụ, để họ khởi động lại vũ trụ.

Điều này giống như bảo học sinh học hành chăm chỉ vậy.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa không phải đã chờ đợi hàng tỷ năm, mà là sau khi quan sát đủ, họ đã đi bằng cỗ máy thời gian đến điểm cuối của vũ trụ.

Đỗ Lan cho rằng hành vi hiện tại của Quy Linh Giả giống như dặn dò học sinh học hành chăm chỉ.

Nhiệm vụ của học sinh là học tập, nếu còn cần phải nhấn mạnh, thì học sinh đó chắc chắn không phải là học sinh giỏi, chín phần mười cũng sẽ không để những lời này vào lòng, nghe xong vẫn đi net thì đi net, vẫn xao lãng thì xao lãng.

Cho nên những nền văn minh sẵn lòng hợp tác không cần thúc giục cũng sẽ tự hiến dâng khối lượng tiểu vũ trụ, những nền văn minh không muốn hợp tác dù Quy Linh Giả có nói rát họng cũng vô ích.

Địch Ny Toa cũng bất đắc dĩ nói: Bất kể đã trôi qua bao nhiêu năm tháng, các nền văn minh trong vũ trụ thật sự không đổi bản tính, vẫn như trước đây.

Hàng tỷ năm tuy đã thay đổi rất nhiều, nhưng các nền văn minh thay cũ đổi mới, những nền văn minh mới sinh ra cũng không cao thượng hơn.

Bởi vì điều này rất bình thường, vì để duy trì sự cao thượng cần phải trả giá.

Bất kể là xã hội vũ trụ hay xã hội cá nhân, chính nghĩa và cao thượng thường trở thành cơ hội cho kẻ hèn hạ mưu lợi.

Sau đó là hiệu ứng hoạt pha, thấy kẻ hèn hạ có thể nhận được nhiều lợi ích hơn, một bộ phận người kiên trì chính nghĩa và cao thượng cũng sẽ từ bỏ nguyên tắc, cuối cùng ngày càng nhiều người gia nhập đội ngũ của những kẻ hèn hạ.

Văn minh cũng vậy, những nền văn minh tin tưởng vào quy tắc rừng rậm hắc ám đã sống sót, những nền văn minh không tin đã bị hủy diệt, lâu dần mọi người đều tin vào quy tắc này.

May mắn là dù trong vũ trụ hay trong các cá thể, vẫn còn có những sự tồn tại như Quy Linh Giả kiên trì bảo vệ chính nghĩa mong manh.

Cái giá mà những người kiên trì phải trả thường gấp mấy lần, thậm chí gấp mười lần những kẻ hèn hạ, mà những gì họ nhận được có thể là con số không, thua xa những gì kẻ hèn hạ thu hoạch được.

Nhưng Tam Thể Tinh vẫn bị hủy diệt, đối với Địa Cầu mà nói không phải là tin tốt, cho nên bây giờ người Địa Cầu lại đang khởi công xây dựng rầm rộ, lợi dụng nguyên tố tử vong mà Địch Ny Toa cung cấp để xây dựng một lớp vỏ ngoài, hoàn toàn che giấu Địa Cầu.

Vũ trụ đã bị Nhị Hướng Bạc xâm thực đến mức không còn ra hình dạng gì, nỗ lực của Quy Linh Giả dường như cũng không có hiệu quả gì.

Tình cảnh thảm liệt này lại làm nổi bật ưu thế của thần thoại.

Trong một vũ trụ hoạt pha như vậy, Thượng Đế có thể chọn Quy Linh Giả, sau đó tiêu diệt tất cả các nền văn minh khác, trả lại cho thế giới một sự trong sạch.

Nhưng nếu để Đỗ Lan nói thật, thì thần tích trong thần thoại chính là thứ mà người dân thiếu thốn.

Trong thần thoại có một vị Thượng Đế không hài lòng với sự suy đồi của loài người, sẽ thanh tẩy vũ trụ, còn trong cuộc sống thực tế, con người chỉ có thể trơ mắt nhìn lễ nhạc băng hoại, bất lực, ngoài việc cầu nguyện thần linh ra không còn cách nào khác.

Tiếc là thần thoại cuối cùng vẫn là thần thoại, thực tế không có Thượng Đế nào có thể cứu vãn đạo đức hoạt pha, kẻ hèn hạ chỉ ngày càng nhiều, càng giỏi luồn lách, thậm chí cả những người kiên trì chính nghĩa cũng phải âm hiểm hơn, tàn nhẫn hơn mới có thể đối phó với kẻ hèn hạ.

Thông báo vũ trụ của Quy Linh Giả sẽ tiếp tục phát sóng, cố gắng tranh thủ những nền văn minh còn có lương tri.

Mà ở một hướng khác, văn minh khủng long đã tốn vô số tâm sức để tái cấu trúc vũ trụ nhưng vẫn chưa hoàn thành, cuối cùng cũng chỉ hoàn thành một phần nhỏ.

Xem ra chúng ta thật sự sắp trở thành thượng đế đực cái rồi.

Địch Ny Toa liếc Đỗ Lan một cái, tính từ của Đỗ Lan luôn không đáng tin cậy như vậy, cái gì mà thượng đế đực cái chứ, nghe khó chịu quá.

Nhưng nàng cũng hiểu tình hình, họ đang tái hiện lại câu chuyện con tàu Nô ê.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa tương đương với Thượng Đế, văn minh khủng long tương đương với Nô ê, còn vũ trụ thập duy chưa được tái cấu trúc hoàn toàn tương đương với con tàu.

Việc Quy Linh Giả khởi động lại vũ trụ tương đương với việc gây ra đại hồng thủy để thanh tẩy lục địa.

Mảnh vỡ thập duy có thể chứa một số nền văn minh để đưa đến vũ trụ mới, và dưới ánh sáng của thập duy, những nền văn minh này sẽ duy trì đạo đức cao trong một thời gian dài, sẽ không còn nhắc đến rừng rậm hắc ám nữa.

Văn minh khủng long và những người còn sót lại của loài người chắc chắn phải được đưa vào, Vân Thiên Minh và Dương Đông cũng có một chỗ, Quy Linh Giả cũng có thể vào, còn có những nền văn minh đã hoàn trả tài nguyên tiểu vũ trụ, vô tư ủng hộ kế hoạch Quy Linh.

Đương nhiên không thể thiếu các hành tinh, Gaia vốn đã đầy thương tích một lần nữa trở nên xanh tươi.

Khi Gaia, Dương Đông và Vân Thiên Minh nhìn thấy Đỗ Lan và Địch Ny Toa, họ đã không còn kinh ngạc nữa.

Họ sớm biết cặp vợ chồng này không hề tầm thường, lúc này họ đóng vai Thượng Đế cũng dễ dàng được chấp nhận.

Còn loài người đã sớm quên đi Đỗ Lan, những người còn sót lại cũng hoàn toàn khác với loài người trước kia, loài người và người Tam Thể đã hoàn toàn dung hợp, không phân biệt đối xử.

Hơn nữa họ cũng không hề yếu hơn văn minh khủng long, có thể tồn tại đến bây giờ, loài người đã chứng minh sự ưu tú của mình.

Vậy thì cuối cùng, hãy để chúng ta chứng kiến sự trở về điểm không của vũ trụ.

Đây tuyệt đối là cảnh tượng hùng vĩ, tráng lệ nhất mà Đỗ Lan từng chứng kiến, hắn nhất định sẽ không bỏ lỡ.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đứng kề vai nhau nhìn vũ trụ co lại, đắm chìm trong vẻ đẹp lộng lẫy và hùng tráng.

Sóng điện từ tan rã, quang phổ vỡ vụn, lượng tử tan xương nát thịt, các chiều không gian tan tác, không gian vỡ nát, thời gian mong manh, vạn vật điêu tàn dung hợp.

Trong bóng tối vô tận, chỉ có tử thần là vĩnh hằng.

Nhưng có một mảnh vỡ đã thoát khỏi nanh vuốt của tử thần, lặng lẽ chờ đợi, chờ đợi sự ra đời của một vũ trụ mới.

Chứng kiến sự hưng thịnh và suy tàn của vũ trụ thực sự là một trải nghiệm kinh tâm động phách, nhưng khi trở về nhà, Đỗ Lan và Địch Ny Toa vẫn như cũ, nô đùa cùng các con gái.

Địch Ny Toa tuyên bố lần sau tuyệt đối không đi cùng Đỗ Lan nữa, quá mệt mỏi.

Sau khi chứng kiến sự hủy diệt của vũ trụ, sự tiêu vong của vạn vật, nàng cần phải nghỉ ngơi thật tốt.

Nhưng Đỗ Lan lại là người không thể ngồi yên, sau khi dặn dò vợ con, hắn đã nóng lòng bắt đầu một hành trình mới.

Nhìn Đỗ Lan tràn đầy sức sống, Địch Ny Toa không khỏi kinh ngạc, Đỗ Lan thực sự không bao giờ biết mệt mỏi, không biết hắn làm thế nào để duy trì được tinh lực và sức sống dồi dào như vậy.

Có lẽ vì mạo hiểm chính là sở thích của Đỗ Lan, dù sao hắn cũng cảm thấy mình sẽ không bao giờ mệt.

Thế là, Đỗ Lan vui vẻ bước vào một thế giới mới.

Vừa đến thế giới này, Đỗ Lan chỉ cảm thấy rất bất đắc dĩ, vì người ngoài hành tinh lại đến.

Thế giới trước vừa mới giúp người Trái Đất chống lại người Tam Thể, chống lại văn minh Ca Giả, sao đến thế giới mới lại gặp phải người ngoài hành tinh xâm lược Trái Đất.

Chương 1766

Người ngoài hành tinh có bị bệnh không, tại sao cứ phải gây khó dễ cho Trái Đất.

Nhưng hiện tại người ngoài hành tinh vẫn đang trên đường đến Trái Đất, Trái Đất vẫn một mảnh yên bình.

Nhưng thế giới này không có lý thuyết rừng rậm hắc ám, nên người ngoài hành tinh cũng không phải là kẻ thù không đội trời chung với Trái Đất.

Ngoài những kẻ sắp xâm lược, Trái Đất hiện tại còn có một số người ngoài hành tinh thân thiện đang giúp đỡ người Trái Đất chống lại cuộc xâm lược.

Khi Đỗ Lan đến đây, kế hoạch Hùng Binh Liên đã được triển khai, rõ ràng cách thức đối phó với người ngoài hành tinh ở thế giới này khác với thế giới trước.

Thế giới trước dựa vào công nghiệp, thế giới này dựa vào công nghệ gen.

Trong thế giới này, các nền văn minh hùng mạnh đều có một giấc mơ vĩ đại, đó là siêu thần, đột phá giới hạn của thể xác và tinh thần theo mọi nghĩa, để đạt được thân thể bất hủ.

Các nền văn minh hùng mạnh phân bố khắp vũ trụ, đối đầu với nhau theo đơn vị thiên hà.

Đã có lúc những nền văn minh này vì mục tiêu siêu thần mà hợp tác, cùng nhau nghiên cứu sức mạnh của gen, nhưng theo sự thay đổi của các khái niệm siêu thần, những kẻ mạnh có lý niệm khác nhau đã chia đường, Học viện Siêu Thần vĩ đại ngày xưa đã tan rã, trở thành một đoạn lịch sử huy hoàng nhưng cũng đầy thảm liệt.

Ngày nay, vô số cường giả dựa vào di sản của Học viện Siêu Thần để xưng bá vũ trụ, hoặc ẩn mình chờ thời cơ, hoặc tham vọng tiếp tục kế hoạch siêu thần, hoặc có ý đồ xấu muốn bành trướng ra bên ngoài.

Đây là một thời đại đại tranh, các nền văn minh từ hợp tác chuyển sang chia rẽ, định sẵn vũ trụ không còn thái bình.

Nhưng tại sao một thế giới đầy cường giả như vậy, Trái Đất yếu ớt lại trở thành nơi tranh giành.

Mọi chuyện phải bắt đầu từ một vạn năm trước.

Từ rất lâu rất lâu về trước, một nền văn minh hùng mạnh tên là văn minh Thần Hà đã tổ chức Học viện Siêu Thần, quy tụ rất nhiều nền văn minh cùng nhau nỗ lực tiến hóa.

Trong Học viện Siêu Thần có rất nhiều thành viên, như Minh Hà, Thiên Sứ, Ma Giới, Nặc Chi Tinh, Đức Chi Tinh, Liệt Dương Tinh, v. v.

Thời kỳ Học viện Siêu Thần đã đề xuất ba kế hoạch siêu thần lớn, đó là nghiên cứu ba loại gen siêu thần.

Ba nền văn minh chịu trách nhiệm cho ba kế hoạch này chính là Nặc Chi Tinh, Đức Chi Tinh và Liệt Dương Tinh.

Nhưng sau đó không biết vì lý do gì, Đức Chi Tinh trực tiếp phát nổ, dân di cư của văn minh Đức Chi Tinh đành phải chạy đến Trái Đất, dung hợp với người bản địa.

Vì vậy, Trái Đất trong vũ trụ này thực ra đã sớm lọt vào tầm ngắm của các nền văn minh vũ trụ.

Nhưng trước đây Trái Đất quá lạc hậu, ngay cả năng lượng hạt nhân cũng chưa nắm vững, nên không ai để tâm.

Nhưng trong mấy trăm năm gần đây, công nghệ của Trái Đất phát triển nhanh chóng, đã nắm vững năng lượng hạt nhân.

Khi tổng bộ của Học viện Siêu Thần còn tồn tại, văn minh Thần Hà đã đặt ra điều kiện nhập học là phải nắm vững năng lượng hạt nhân, và bây giờ Trái Đất cũng đã có thể đáp ứng được.

Tiếc là Học viện Siêu Thần đã trở thành lịch sử.

Nhưng dù tổng bộ đã bị hủy diệt, các phân khu kế thừa tinh thần của Học viện Siêu Thần vẫn còn rất nhiều, ví dụ như Nặc Chi Tinh rất sẵn lòng giúp người Trái Đất thành lập phân viện Học viện Siêu Thần tại Trái Đất, cùng nhau nỗ lực vì mục tiêu siêu thần.

Tổ chức Hùng Binh Liên cũng do phân viện Học viện Siêu Thần của Nặc Chi Tinh tổ chức cho Trái Đất, mục đích là tìm kiếm huyết mạch của Đức Chi Tinh còn sót lại trên Trái Đất, kích hoạt sức mạnh gen của con người để chống lại người ngoài hành tinh.

Đương nhiên Nặc Chi Tinh cũng rất lịch sự phái đến các chiến sĩ của hành tinh mình cùng chống lại quân đoàn Thao Thiết.

Chủ nhân của quân đoàn Thao Thiết vốn cũng là một giáo viên của tổng bộ Học viện Siêu Thần, nhưng người này có một sự mê đắm kinh người đối với cái chết và sự hủy diệt, thường nghiên cứu những thứ đáng ghét, sau khi bị phát hiện, vị giáo viên này đã bị khai trừ.

Bây giờ hắn đang chiếm cứ tại thiên hà Minh Hà, thu nhận rất nhiều nền văn minh kỳ dị còn sót lại sau chiến tranh Hình Thể.

Cái gọi là chiến tranh Hình Thể, thực chất là một trận chiến định vị địa vị của văn minh Thần Hà, là cuộc chiến giữa các sinh mệnh có hình dạng khác nhau.

Sinh mệnh hình người, hình thú hoặc các hình dạng kỳ quặc khác đã có một trận đại hỗn chiến, cuối cùng kết thúc với chiến thắng của văn minh Thần Hà hình người.

Vì vậy, hiện tại các sinh mệnh trí tuệ của các nền văn minh chủ lưu trong vũ trụ đều có hình người, nhiều nhất cũng chỉ có thêm sừng hoặc một đôi cánh, tuyệt đối không dám có hình dạng quá kỳ dị.

Thao Thiết chính là mầm mống còn sót lại của văn minh hình thú, có ngoại hình không phù hợp với thẩm mỹ của con người.

Mục đích xâm lược của quân đoàn Thao Thiết rất đơn giản, đó là để lấy lòng chủ nhân Minh Hà, để cảm ơn hắn đã cho Thao Thiết một nơi nương thân.

Vì chủ nhân Minh Hà chìm đắm trong cái chết không thể tự thoát ra, nên quân đoàn Thao Thiết muốn dùng cái chết làm quà tặng, và người Trái Đất đã rất xui xẻo trở thành mục tiêu.

Đương nhiên, lý do chọn Trái Đất rất có thể là vì Trái Đất là một nền văn minh hạt nhân mới nổi, tiêu diệt có chút khó khăn, nhưng lại không quá khó, làm quà tặng thì vừa phải.

Đỗ Lan đã đến vào đêm trước cuộc chiến xâm lược, lúc này Hùng Binh Liên cũng vừa mới tập kết.

Rất nhiều binh sĩ của Hùng Binh Liên đều đang ngơ ngác, vì có người hoàn toàn không biết tại sao trong cơ thể mình lại đột nhiên có gen cao quý, trong khi ba đời nhà họ đều là bần nông.

Trong Hùng Binh Liên có sinh viên đại học vừa học vừa làm, cũng có côn đồ, có sinh viên đại học otaku bình thường và cảnh sát ở những vị trí bình thường.

Để những người này cứu Trái Đất quả thật có chút khó khăn.

May mà còn có hoàng tử ngoại tinh lưu vong, con gái của tướng quân ngoại tinh, và nữ thần ngoại tinh.

Một đội ngũ gồm các tinh anh ngoại tinh và dân thường Trái Đất đã được thành lập như vậy, hiện đang trong quá trình huấn luyện căng thẳng.

Dân thường Trái Đất vẫn chưa biết gì về cuộc khủng hoảng sắp tới, vẫn sống cuộc sống bình thường và tầm thường.

Nơi Đỗ Lan đang ở có tên là thành phố Thiên Hà, một đô thị quốc tế ở bờ đông châu Á.

Các tòa nhà cao tầng có thể thấy ở khắp nơi, tràn ngập các chi tiết thế tục của Trái Đất, là một thành phố rất bình thường.

Đỗ Lan đến đây, nhìn thời gian thấy vẫn còn là sáng sớm.

Những người đánh thức thành phố đang làm việc, từ các quán ăn sáng tỏa ra mùi thơm, các nhân viên vệ sinh đang dọn dẹp thùng rác.

Họ đang làm công việc chuẩn bị để đánh thức thành phố.

Khi mặt trời mọc, nó sẽ mang đến cho người dân một ngày mới tốt đẹp.

Chỉ là khoảng một tháng nữa, khi người dân cùng nhau tỉnh dậy, có lẽ họ sẽ phải đối mặt với quân đoàn ngoài hành tinh che kín cả bầu trời, e rằng đó sẽ là một bất ngờ khó quên trong đời.

Đỗ Lan, một vị khách đến từ thế giới khác, luôn rất kín tiếng.

Đứng trên đường phố vào sáng sớm cũng không hề đột ngột, hắn đang suy nghĩ, đối mặt với một Trái Đất sắp trở thành chiến trường, hắn nên đứng xem hay tham gia vào cuộc chiến.

Tình hình có biến.

Thượng tướng Đỗ Tạp Áo nhận ra quá muộn, lúc này trên chiến trường, Đỗ Lan đang dùng sức mạnh áp đảo để nghiền ép Hùng Binh Liên.

Đó là một sự thảm liệt và tuyệt vọng tuyệt đối.

Kiếm sắc như rừng, mỗi một lưỡi kiếm, mỗi một thanh bảo kiếm đều đã từng tồn tại thật sự.

Bây giờ chúng đang dựng đứng trên chiến trường, hàng trăm hàng nghìn, hàng vạn thanh.

Nhe nanh múa vuốt, đây chính là sức mạnh mà Đỗ Lan thể hiện.

Đây rốt cuộc là cái quái gì vậy.

Bộ chiến giáp hợp kim của Cát Tiểu Luân đầy những vết xước, mấy lần cậu ta đã nghĩ mình sắp chết, cậu ta đã dốc toàn lực mới chống đỡ được cơn mưa kiếm bay tới.

Mọi người cũng nghĩ Cát Tiểu Luân chết chắc rồi, không ngờ cậu ta vẫn còn sống.

Nhưng chờ đợi họ không phải là niềm vui sau kiếp nạn mà là nhiều kiếm sắc hơn nữa, che kín cả trời đất.

Kỳ Lâm, nhanh.

Bây giờ cần xạ thủ bắn tỉa.

Kỳ Lâm sử dụng đạn Thí Thần, là loại đạn được phát triển chuyên để đối phó với gen siêu thần, cũng là công nghệ của người ngoài hành tinh.

Chương 1767

Là một nữ cảnh sát, Kỳ Lâm có tài thiện xạ xuất sắc, cộng thêm trên người cô cũng có siêu gen, tự nhiên tài bắn súng như thần, cách tám trăm dặm vẫn lấy được đầu người.

Bây giờ cận chiến khó có thể tiếp cận kẻ địch, ngược lại xạ thủ bắn tỉa có thể quan sát kẻ địch qua ống ngắm, trở thành người gần kẻ địch nhất: Tôi tới đây.

Viên đạn Thí Thần số một được chi viện gào thét bay ra, với tốc độ siêu âm nhắm vào khe hở của áo giáp Đỗ Lan.

Tuy nhiên, ngay khi Kỳ Lâm nghĩ mình đã thành công, cô lại phát hiện Đỗ Lan đang nhìn về phía này.

Cô đã bị phát hiện.

Sau đó cô thấy một thanh kiếm sắc còn nhanh hơn cả viên đạn, nhanh như gió cuốn chớp giật chém đôi viên đạn, và xuyên qua ống ngắm, trong mảnh kính vỡ đầy hàn quang.

Kỳ Lâm.

Mọi người kinh hãi thất sắc, ở khoảng cách xa như vậy, kẻ địch lại có thể đánh trúng trong nháy mắt, đây là cái gì.

Bây giờ không phải là lúc thử thách binh sĩ, Lôi Na nhận ra nếu mình không ra tay, Hùng Binh Liên sẽ gặp nguy hiểm.

Bất kể kẻ địch là ai, hắn rất mạnh.

Ầm.

Lúc này, Đỗ Lan giơ hai tay lên, sau lưng xuất hiện một bức tường kiếm, vô số bảo kiếm có tên và không tên đang sẵn sàng chờ lệnh.

Chỉ cần hắn ra lệnh, chúng sẽ bắn ra với một thế công còn dày đặc hơn trước.

Tất cả mọi người tập trung lại đây.

Lôi Na đã chuẩn bị ra tay, sức mạnh của hằng tinh, ánh huy hoàng của mặt trời đang lóe lên, nàng muốn dùng sức mạnh của mình để bảo vệ đồng đội.

Đỗ Sắc Vi lập tức kích hoạt năng lực gen của mình, cổng không gian.

Cô có thể dịch chuyển đồng đội trong khoảng cách ngắn đến các vị trí chiến lược, bây giờ cô muốn triệu tập đồng đội lại.

Kỳ Lâm, cậu còn sống.

Mọi người thấy Kỳ Lâm với vết máu trên mặt vẫn còn sống, đều rất vui mừng.

Kỳ Lâm cũng không ngờ mình sẽ sống sót, đó là lần gần cái chết nhất của cô, suýt nữa đã nghĩ mình chết chắc rồi, may mà đối thủ dường như đã bắn trượt.

Nhưng sống thật tốt.

Tất cả mọi người đều tập trung bên cạnh Lôi Na, cảm nhận nhiệt độ truyền từ hai tay nàng.

Mà Trình Diệu Văn, vị hoàng tử lưu vong này, lại có tâm trạng phức tạp.

Bởi vì năm xưa hành tinh mẹ của cậu chính là bị vũ khí của Liệt Dương Tinh hủy diệt.

Nhưng bây giờ cậu lại phải tìm kiếm sự che chở của ánh sáng mặt trời, thật là mỉa mai.

Lôi Na giơ cao hai tay, tạo ra một mặt trời nhỏ: Đi đi.

Nàng đẩy mặt trời về phía kẻ địch, muốn dùng nhiệt độ cao để nung chảy hắn.

Đây là cuộc đối đầu giữa mặt trời và trận kiếm, là cuộc đối đầu giữa nhiệt độ cao và thép.

Chỉ cần vũ khí của đối phương là kim loại, tuyệt đối không chịu nổi đòn tấn công của ta.

Ngay cả áo giáp hợp kim cũng sẽ bị mặt trời nung chảy.

Lôi Na đã tung ra đại chiêu, Đỗ Lan tự nhiên cũng sẽ đáp lễ một cách lịch sự, dùng trận kiếm như mưa rào để đáp lại.

Tay phải vung lên, thiên quân vạn mã, tay trái vung lên, sông biển cuồn cuộn.

Hãy xem ta dùng kiếm khóa ánh dương.

Có bao nhiêu tia sáng, thì có bấy nhiêu trường kiếm.

Chiêu thức của Đỗ Lan vô tận, kiếm sinh kiếm, kiếm phân kiếm, liên miên không dứt, sinh sôi không ngừng.

Giống như nhật thực, bất kể là mặt trời lớn trên trời hay mặt trời nhỏ dưới đất đều bị bóng tối khóa chặt.

Thôi rồi.

Nhìn bóng tối đang ăn mòn và nuốt chửng, Cát Tiểu Luân đã chết lặng, miệng chỉ có thể phát ra những lời kinh ngạc như vậy.

Nhìn thấy kỳ tích này, cậu ta không biết nên sợ hãi hay có phản ứng nào khác.

Những người khác cũng có suy nghĩ tương tự.

Họ không biết rằng Đỗ Lan đã lâu không biểu diễn cá nhân, đây chỉ là bài tập khởi động của hắn.

Là nữ thần của Liệt Dương Tinh, Lôi Na cũng không khỏi kinh ngạc.

Đối phương tuyệt đối là một chủ thần của một nền văn minh, và không phải là một chủ thần bình thường.

Nàng có thể cảm nhận rõ ràng mặt trời mình tạo ra đang suy yếu một cách không thể tránh khỏi.

Xem ra nàng đã đánh giá thấp cuộc chiến này.

Nàng tưởng rằng mình có thể dự đoán quy mô của cuộc chiến, nhưng lại phát hiện ra rằng chiến tranh thực sự không bao giờ có thể dự đoán được.

Vốn tưởng chỉ là một trận chiến luyện binh nhỏ, không ngờ lại biến thành một trận tử chiến sinh tử.

Thượng tướng Đỗ Tạp Áo cũng lập tức liên lạc, muốn cứu viện, nhưng nước xa không cứu được lửa gần.

Hùng Binh Liên hiện đang đứng bên bờ vực của cái chết.

Một khi sức mạnh của Lôi Na bị áp chế, Hùng Binh Liên chắc chắn sẽ chết.

Ta còn chưa dùng sức đâu, các ngươi phải cố gắng chống đỡ đấy.

Giọng nói của Đỗ Lan truyền đến.

Vì các nền văn minh trên Trái Đất đều chịu ảnh hưởng của các nền văn minh ngoài hành tinh, nên người ngoài hành tinh nói gì, người Trái Đất cũng có thể hiểu được.

Những lời nói kiêu ngạo, ngông cuồng này của Đỗ Lan, như thể cả vũ trụ đều không được hắn để vào mắt, huống chi là Hùng Binh Liên, một liên đội tân binh yếu ớt.

Dù không biết kẻ địch có phải đang khoác lác hay không, nhưng hiện tại xem ra mình thực sự đã bị áp chế, một lát nữa sẽ bị vạn kiếm xuyên tim mà chết.

Cố lên, chị đại.

Triệu Tín nói mình vẫn còn là trai tân, cậu ta chưa muốn chết, nên hy vọng Lôi Na sẽ chống đỡ được.

Lúc này, môi Lôi Na đã trắng bệch, trán đổ mồ hôi, vì nàng không thể chống đỡ được nữa.

Bây giờ e rằng không ai có thể cứu họ.

Rất vui được quen biết mọi người.

Cát Tiểu Luân cảm thấy mình sắp chết, bắt đầu nói lời trăng trối.

Những người khác cũng tương tự, đều cảm thấy lành ít dữ nhiều, cũng buông bỏ thành kiến, nói rằng quen biết mọi người trong Hùng Binh Liên cũng rất tốt.

Dù mọi người có xích mích, có mâu thuẫn, nhưng có thể cùng nhau chiến tử cũng là một loại duyên phận.

Lúc này, Đỗ Sắc Vi có thể dịch chuyển cũng đã quên mất năng lực của mình, cô cũng sẽ không bỏ rơi đồng đội.

Trước cái chết, tình đồng đội của mọi người lại càng thêm sâu sắc.

Ầm.

Mặt trời nhỏ cuối cùng cũng không chống đỡ nổi.

Hùng Binh Liên bị mây đen che khuất, trong khoảnh khắc chiến trường tan thành tro bụi, không còn chỗ đứng chân.

Tuy nhiên, các thành viên của Hùng Binh Liên phát hiện mình không chết.

Ngoài nơi họ đứng vẫn còn nguyên vẹn, những nơi khác đã bị kiếm bao phủ hoàn toàn.

Hùng Binh Liên đều toát mồ hôi lạnh, họ không ngờ mình có thể sống sót dưới một thế công như vậy.

Ngoài việc kẻ địch đã nương tay, không có lời giải thích nào khác.

Chương 1768

Lúc này, mây kiếm đã tan, rừng kiếm đã lập, ánh nắng lại một lần nữa chiếu xuống.

Kẻ địch mặc giáp nặng đang lơ lửng giữa không trung, ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn trời, dường như có vô vàn câu chuyện muốn nói.

Lúc này, mũ giáp của Đỗ Lan đã biến mất, cho Hùng Binh Liên thấy một vẻ mặt u sầu, như thể thế giới này khiến hắn thất vọng.

Vẻ mặt này cùng với sức mạnh tuyệt đối mà hắn đã thể hiện trước đó khiến hình tượng của Đỗ Lan lập tức trở nên cao lớn.

Đây chắc chắn là một cao thủ có câu chuyện.

Những tân binh của Hùng Binh Liên thoát chết trong gang tấc, liền biết đối phương chắc chắn không phải là kẻ địch, mà là đang thử thách họ.

Hắn là ai.

Những chiến sĩ trẻ tuổi không khỏi tò mò về thân phận của Đỗ Lan, tại sao hắn lại mạnh mẽ như vậy.

Và tại sao hắn lại ra tay với họ, có phải là đang thử thách họ không.

Khi Đỗ Tạp Áo đến nơi, cảnh tượng của chiến trường khiến ông ta vô cùng kinh ngạc, không có chỗ nào để hạ cánh, nhưng binh sĩ của ông ta vẫn còn sống.

Hắn đã nương tay.

Cát Tiểu Luân bị chiến lực của Đỗ Lan chấn động.

Lúc này cậu ta đã biết kẻ địch mà mình sẽ phải đối mặt trong tương lai là gì, thật quá đáng sợ, khiến người ta tuyệt vọng.

Ngươi là ai.

Tướng quân Đỗ Tạp Áo rất khó khăn mới đứng được ở rìa chiến trường, dùng loa lớn hỏi Đỗ Lan đang ở trên không.

Tướng quân Đỗ Tạp Áo đã sống rất lâu, ông ta cũng là một nhà quân sự rất nổi tiếng trong vũ trụ, từng gây ra rất nhiều cuộc chiến tranh.

Nhưng bây giờ ông ta đã tỉnh ngộ, cho rằng không nên biến chiến tranh thành con đường thăng quan phát tài của mình.

Tiếc là ông ta nhận ra quá muộn, rất nhiều chuyện đã không thể bù đắp được nữa.

Bây giờ ông ta đến Trái Đất chỉ hy vọng có thể góp chút sức mọn để bảo vệ nền văn minh mới này vẫn đang trong giai đoạn khai sáng.

Trong vũ trụ này, việc phát triển một nền văn minh khó khăn biết bao, Trái Đất quá mong manh, nên mới cần phải bảo vệ cẩn thận.

Tiếc là vũ trụ này đề cao cường giả cá nhân, mà Trái Đất lại không có một chủ thần hùng mạnh nào có thể một mình gánh vác, đây là điều đại kỵ.

Vì không có chủ thần đồng nghĩa với việc yếu đuối dễ bị bắt nạt.

Đối mặt với câu hỏi, Đỗ Lan nói: Các ngươi quá yếu đuối.

Bây giờ các ngươi chỉ có thần phục ta mới có thể chống lại quân đoàn Thao Thiết, nếu không, các ngươi nên biết hậu quả.

Đỗ Tạp Áo cảm thấy Đỗ Lan quá kiêu ngạo, căn bản không thể nói chuyện tử tế được.

Mình chỉ hỏi thân phận đối phương, không ngờ đối phương lại nói thẳng muốn chiếm lấy Trái Đất.

Mặc dù hiện tại xem ra đối phương thực sự có thực lực đó.

Thật khó xử, một bên là quân đoàn Thao Thiết, một bên lại là một cường giả bí ẩn như vậy, Trái Đất thật sự đã đến thời kỳ đa nạn.

Chúng ta có thể nói chuyện tử tế được không.

Tuy nhiên, Đỗ Lan tốt hơn quân đoàn Thao Thiết ở chỗ có thể giao tiếp, chứ không coi Trái Đất như một món quà vô tri.

Đỗ Tạp Áo hy vọng có thể nói chuyện với Đỗ Lan, đầu hàng cũng phải có quy trình.

Đương nhiên là được.

Đỗ Lan giơ tay lên, đao kiếm đầy đất lập tức hóa thành một bậc thang dài, và dưới chân Đỗ Lan cũng xuất hiện một bệ đỡ đúc bằng kiếm, trên đó có bàn ghế.

Bậc thang trải thẳng đến trước mặt Đỗ Tạp Áo, ý tứ rất rõ ràng, bảo ông ta tự đi lên.

Bước lên bậc thang cao vút, giống như đi hành hương.

Đỗ Tạp Áo rất rõ các chủ thần của các nền văn minh ngoài hành tinh đều là một đám kiêu ngạo.

Hành vi hiện tại của đối phương cũng chỉ là chuyện thường thấy, thuộc về thái độ thông thường của các nền văn minh tiên tiến đối với các nền văn minh đi sau, đó là sự khinh miệt.

Leo lên bậc thang dài, Đỗ Tạp Áo đến trước mặt Đỗ Lan, ông ta sẽ không bị vẻ ngoài của đối phương lừa gạt, vì ông ta biết rõ các chủ thần đều có thể dễ dàng sống hàng vạn năm.

Mặc dù văn minh Thần Hà đã là chuyện của hàng vạn năm trước, nhưng các chủ thần kế thừa tinh thần của văn minh Thần Hà đều là những người sống rất lâu.

Chỉ là Đỗ Tạp Áo ít nhiều đều có hiểu biết về các chủ thần của các nền văn minh, nhưng lại không nhận ra người trước mắt.

Các thành viên của Hùng Binh Liên nhìn cấp trên của mình đi lên, chỉ có thể sốt ruột đứng dưới, đặc biệt là Đỗ Sắc Vi thấy cha mình đối mặt với đối thủ đáng sợ đó, lo lắng đến mức mặt tái đi.

Ngồi đi.

Đỗ Lan đã chuẩn bị một chiếc ngai sắt.

Đỗ Tạp Áo thấy Đỗ Lan còn rất khách khí, trong lòng nghĩ dường như đối phương vẫn có thể nói chuyện phải trái: Nhất định phải chiếm lấy Trái Đất sao.

Ta cũng là vì tốt cho các ngươi thôi.

Quân đoàn Thao Thiết là bọn ăn thịt người, chúng sẽ coi tất cả người Trái Đất như thức ăn.

Nhưng chúng ta cũng sẽ không dễ dàng đầu hàng.

Đỗ Tạp Áo nói rằng họ có Hùng Binh Liên, mỗi người trong số họ đều có tiềm năng mạnh mẽ, và trên Trái Đất còn có nhiều người chưa thức tỉnh gen hơn nữa.

Chỉ cần vượt qua bóng tối trước bình minh, tương lai sẽ là vô hạn quang minh, Trái Đất tuyệt đối sẽ có một chỗ đứng.

Thực ra Đỗ Tạp Áo cũng biết hiện tại ngoài Thao Thiết, còn có văn minh ác ma đang nhòm ngó Trái Đất, ngày tháng không hề dễ dàng.

Nhưng đây không phải là lý do để khuất phục trước Đỗ Lan.

Nếu các ngươi không đầu hàng, ta cũng không ngại bảy lần bắt bảy lần thả.

Trước khi Thao Thiết đến, ta có thể lần lượt chiếm lĩnh các cơ quan quan trọng của các ngươi, chiếm lĩnh các cơ sở quân sự của các ngươi, đương nhiên là bằng những thủ đoạn khác nhau.

Chỉ là đến lúc đó, sự tự tin của các ngươi sẽ bị ta phá hủy hoàn toàn.

Ta biết ngươi có tự tin, vì ba loại siêu gen nổi tiếng nhất vũ trụ đều ở trên Trái Đất, nhưng ta nghĩ trong một tháng, chúng chắc chắn không thể trưởng thành đến mức uy hiếp được ta.

Quả thật là nói thẳng nói thật, vẻ mặt của Đỗ Tạp Áo cũng có chút cứng ngắc.

Đối phương đã quyết tâm muốn chiếm lấy Trái Đất, ngay cả chuyện bảy lần bắt bảy lần thả cũng nói ra: Nếu ngươi cũng biết sự tồn tại của Thao Thiết, tại sao còn muốn chiếm lấy Trái Đất, ngươi muốn đối đầu với Thao Thiết sao.

Ta có một thói quen, thích đến trước, thích cướp người yêu.

Trái Đất đã hấp dẫn như vậy, tự nhiên ta phải cướp về làm của riêng.

Đây là quy tắc của vũ trụ, thứ tốt tuyệt đối không thể để người khác cướp mất.

Đỗ Tạp Áo tuy biết các chủ thần vì sức mạnh cường đại nên cái tôi rất rõ ràng, có thể nói mỗi một chủ thần đều đại diện cho một loại tính cách, tính cách này có thể là tốt đẹp cũng có thể là khuyết điểm.

Sức mạnh chính là một chiếc kính lúp, nó sẽ phóng đại cả cái tốt và cái xấu trong một sinh mệnh.

Đỗ Lan thẳng thắn như vậy, nói mình thích cướp người yêu, cướp đồ người khác thích, thật sự khiến Đỗ Tạp Áo không biết nói gì thêm, thẳng thắn đến mức nghẹt thở.

Không ngờ Trái Đất, một nơi mới nổi này, lại được nhiều người để ý đến vậy.

Đỗ Tạp Áo cũng không biết nên nói gì cho phải, nhưng sự thật là như vậy.

Thực ra ta cũng không thấy Trái Đất tốt thật, chỉ có thể nói tầm nhìn của người khác quá thấp.

Nào là văn minh Minh Hà, nào là văn minh ác ma, đều là một mớ hỗn độn.

Vậy sao ngươi còn tranh giành với những kẻ hỗn độn đó.

Cũng đâu có vẻ gì là có đẳng cấp. 147.

Nhưng chúng ta có khả năng xoay chuyển sự suy tàn của vũ trụ, có thể tranh thủ thêm thời gian cho họ.

Vẻ mặt của ngươi cho thấy ngươi đánh giá ta không cao.

Có phải ngươi nghĩ ta không nên so đo với những chủ thần cấp thấp đó, đồng thời cũng nên tha cho Trái Đất các ngươi một lần, thậm chí còn phải giúp Trái Đất đánh bại kẻ địch mới đúng không.

Đỗ Tạp Áo thầm nghĩ, chẳng lẽ đối phương có thuật đọc tâm, hay là vẻ mặt của mình quá lộ liễu, bị đối phương nhìn thấu rồi.

Ông ta im lặng, những lời trong lòng này sao có thể nói ra được.

Nhưng Đỗ Lan đã đoán đúng, ông ta im lặng cũng tương đương với thừa nhận.

Chậc chậc, bây giờ trong lòng ngươi chắc chắn có rất nhiều nghi vấn, chắc chắn không hiểu cách làm của ta.

Chương 1769

Như vậy mới đúng.

Ta là một cường giả như vậy, tự nhiên sẽ không để các ngươi đoán được, hành vi của ta cũng sẽ không được các ngươi lý giải, như vậy mới có thể tỏ ra ta khác biệt với các ngươi.

Đỗ Tạp Áo tỏ ra không muốn hiểu suy nghĩ này, vẫn là thực tế một chút, quay lại chủ đề chính đi: Nếu ngươi thành công chiếm được Trái Đất, ngươi sẽ làm gì.

Đương nhiên là đi khiêu khích văn minh Minh Hà và văn minh ác ma, đương nhiên cũng có thể đi tìm rắc rối với văn minh Thiên Sứ.

Ta muốn chế giễu họ, châm chọc họ, khiến họ không còn mặt mũi nào.

Sở thích quái đản, xấu xa, đáng ăn đòn, đồng thời dễ gây thù chuốc oán.

Đỗ Tạp Áo không cho rằng Đỗ Lan có thể một mình chống lại cả vũ trụ.

Tính cách xấu xa này e rằng sẽ đẩy Trái Đất vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Tóm lại, theo ta, Trái Đất chắc chắn có thể trở thành danh từ đại diện cho sự xấu xa nhất trong vũ trụ này, loài người cũng sẽ trở thành hóa thân của sự khủng bố, đại diện cho sự hủy diệt.

Đến lúc đó, chúng ta sẽ làm hết những việc mà kẻ xấu nên làm, ví dụ như tạo ra một vũ khí hủy diệt lớn có ống thông gió nối thẳng đến lõi năng lượng, hoặc tạo ra một quân đoàn mà chỉ cần phá hủy lõi là sẽ tê liệt.

Tóm lại, kẻ xấu làm gì, chúng ta làm nấy.

Đỗ Tạp Áo tỏ ra thắc mắc, tại sao kẻ xấu lại phải chế tạo những vũ khí vô dụng đó.

Họ ngốc sao.

Ông ta thật sự không thể nhìn thấu Đỗ Lan. 148.

Nhưng dù vậy, Quy Linh Giả vẫn không chút do dự làm những việc họ cho là đúng, giữ vững bản tâm trong vũ trụ hỗn loạn này.

Chẳng lẽ hắn muốn Trái Đất trở thành những nhân vật phản diện trong các bộ phim khoa học viễn tưởng, liên tục thất bại, thất bại rồi lại chiến đấu.

Không hiểu, Đỗ Tạp Áo cảm thấy mình và Đỗ Lan đang ở hai tần số khác nhau.

Trên bệ đài lơ lửng giữa không trung, tướng quân Đỗ Tạp Áo cố gắng theo kịp tiết tấu của Đỗ Lan, nhưng ông cảm thấy mình chỉ đang phí công vô ích, gã trước mắt này căn bản là lời lẽ trước sau bất nhất, đầu óc toàn những suy nghĩ vớ vẩn không đứng đắn.

Nếu Trái Đất rơi vào tay hắn, chỉ e sẽ thật sự trở thành một nền văn minh tai tiếng vang xa.

Nhưng đối mặt với một cường giả như vậy, Đỗ Tạp Áo cũng không biết phải chống lại thế nào.

Thực ra văn minh Trái Đất vốn đã quá yếu, đối mặt với loại kẻ thất bại trong chiến tranh hình thể như quân đoàn Thao Thiết cũng đã giật gấu vá vai, huống chi là đối mặt với các nền văn minh Chủ thần khác trong vũ trụ, những cường giả đó có thể dễ dàng chiếm lĩnh Trái Đất, quyết định tương lai của hành tinh này.

Tình hình hiện tại là thái độ của Đỗ Lan rất kiên quyết, Trái Đất không có nhiều dư địa để xoay xở.

Đỗ Tạp Áo thở dài một hơi, ông biết rõ dù mình có thỏa hiệp, các thế lực quốc gia bản địa trên Trái Đất cũng sẽ không cúi đầu trước Đỗ Lan, Trái Đất vẫn còn bom hạt nhân, họ chắc chắn sẽ không chịu thua.

Nhưng ông cũng biết nếu thật sự toàn diện khai chiến, với sức mạnh mà Đỗ Lan đã thể hiện, đối phương đã hoàn toàn có thể xem thường định luật bảo toàn khối lượng, một Chủ thần như vậy có thể coi bom hạt nhân như pháo hoa.

Ta thấy ngươi cũng không thể quyết định được, ngươi về thông báo cho các quốc gia, nếu họ chịu đầu hàng, một tuần sau vẫn ở nơi này, ta sẽ tiếp nhận sự đầu hàng của họ.

Nếu không muốn, Thất cầm thất túng sẽ chính thức bắt đầu.

Đỗ Lan không nói nhiều: Vậy bây giờ ngươi có thể về rồi.

Đỗ Lan biến mất, nhưng bệ đài vẫn còn đó, xem ra nơi này sẽ trở thành địa điểm then chốt quyết định tương lai của Trái Đất.

Tướng quân.

Người của Hùng Binh Liên rất tò mò, không biết Đỗ Tạp Áo đã nói gì với người bí ẩn kia, nhưng họ đã nhận ra vẻ mặt của Đỗ Tạp ÁO không ổn.

Chúng ta về trước đã.

Lời của Đỗ Lan nhanh chóng được Đỗ Tạp Áo truyền đến Liên Hợp Quốc.

Liên Hợp Quốc từ trước đến nay luôn rất tin tưởng vị hữu nhân giữa các vì sao này, trao cho ông quyền tự chủ rất lớn, để ông thành lập Hùng Binh Liên, thực thi chế độ văn minh ngoại tinh, thậm chí còn ủng hộ ông bồi dưỡng Chủ thần.

Thế nhưng cuối cùng đề nghị của ông lại là đầu hàng Đỗ Lan.

Ông ta coi người Trái Đất là đồ bỏ đi nhu nhược sao.

Thực ra Đỗ Tạp Áo cũng không ngờ Chủ thần sẽ tự mình ra tay, nếu chỉ là quân đoàn tạp binh như quân đoàn Thao Thiết xâm lược, ông tự tin có thể chống đỡ, nhưng Chủ thần tự mình ra tay vốn đã không bình thường.

Người Trái Đất vẫn chưa ý thức được sự hùng mạnh của Chủ thần, Đỗ Tạp Áo biết rõ hiện tại người Trái Đất chỉ coi Chủ thần là một loại siêu cấp binh sĩ.

Có lẽ ban đầu đúng là như vậy, Chủ thần non nớt quả thực chỉ là trâu bò hơn và mạnh hơn một chút, nhưng khi Chủ thần trưởng thành thì đó sẽ là sự tồn tại hùng mạnh có thể đối đầu với cả một hành tinh, thậm chí sẽ tiến vào lãnh địa siêu thần, đi đến thế giới bên ngoài vũ trụ vật chất.

Tiếc là dù Đỗ Tạp Áo có nói thế nào, những người Trái Đất ngu ngốc vẫn không thể chấp nhận hiện thực rằng Chủ thần là bất khả chiến bại.

Muốn giết chết Chủ thần chỉ có một cách, chỉ có Chủ thần mới có thể giết chết Chủ thần, đây là chân lý mà vô số nền văn minh hùng mạnh trong học viện Siêu Thần đã tổng kết ra.

Nhưng Đỗ Tạp Áo biết mình không thể thay đổi suy nghĩ của người Trái Đất, xem ra bây giờ chỉ có thể mời Tôn Ngộ Không đến làm cứu binh.

Tôn Ngộ Không đã đến Trái Đất, trở thành một thành viên của Hùng Binh Liên.

Tôn Ngộ Không là một Chủ thần trưởng thành, chiến đấu lực mạnh mẽ, câu chuyện của ông ở phương Đông là nhà nhà đều biết.

Binh sĩ của Hùng Binh Liên đều lớn lên cùng Tây Du Ký, đối với sự xuất hiện của Tôn Ngộ Không đều vô cùng vui mừng.

Nhưng Tôn Ngộ Không rốt cuộc không phải là nhân vật trong truyện, ông là một tạo vật gen mạnh mẽ do người ngoài hành tinh chế tạo.

Thần thoại đều là lừa người, trong kinh nghiệm của Tôn Ngộ Không không có đại náo thiên cung, cũng không có tây thiên thỉnh kinh.

Ông chỉ là một sản phẩm gen do người ngoài hành tinh Ngô Thừa Ân tạo ra trên Trái Đất mấy ngàn năm trước, câu chuyện của ông cũng không đặc sắc như trong Tây Du Ký, ban đầu ông chỉ là một yêu ma chiếm núi làm vua, sau đó gặp được Đường Tam Tạng, được hòa thượng cảm hóa quyết định bảo vệ nhân gian, câu chuyện đơn giản như vậy, không có thiên đình cũng không có thế giới Tây phương cực lạc.

Sau đó Tôn Ngộ Không rời Trái Đất đi lang thang trong vũ trụ, cũng có một vài tin đồn tình ái, nhưng cũng chỉ có thế.

Lần này mời Tôn Ngộ Không trở về giúp đỡ, lại gặp phải một Đỗ Lan, đúng là tình huống ngoài dự liệu.

Tôn Ngộ Không nghe xong đủ chuyện về Đỗ Lan, cảm thấy Đỗ Lan quả thực là một đối thủ khó nhằn, nhưng ông sẽ không lùi bước.

Một tuần sau, lão Tôn sẽ tự mình đối mặt với hắn.

Trong Tây Du Ký Tôn Ngộ Không luôn đi khắp nơi mời cứu binh, nhưng trong thế giới hiện thực, ông mới là cứu binh của nhân loại.

Thật lòng mà nói, Hùng Binh Liên không muốn chiến đấu với Đỗ Lan nữa, vì căn bản không đánh lại.

Nhưng họ không có lựa chọn, Tôn Ngộ Không muốn tận dụng thời gian để huấn luyện đặc biệt cho họ, cố gắng khai phá tiềm năng trong cơ thể họ.

Tôn Ngộ Không tuyệt đối là một người thầy nghiêm khắc, huấn luyện Hùng Binh Liên không hề nương tay.

Thời gian có hạn, ít nhất phải để Hùng Binh Liên mạnh lên gấp đôi mới có năng lực tự vệ.

Thời gian trôi nhanh, lại đến lúc gặp mặt, xe tăng và quân đội đã tập kết, lần này Hùng Binh Liên chỉ là một trong nhiều đội ngũ, thậm chí không phải là đội ngũ nổi bật nhất.

Vô số binh sĩ trẻ tuổi với gương mặt nghiêm túc đang chờ lệnh, họ nhận được lệnh lần này phải đối phó với một kẻ địch không tầm thường.

Thực ra quân đội hiện tại cũng không có thông tin gì về việc người ngoài hành tinh xâm lược, chỉ là thời gian gần đây huấn luyện căng thẳng hơn, và còn yêu cầu họ luôn duy trì trạng thái chiến đấu.

Họ còn tưởng là xung đột khu vực, nên cần họ luôn chuẩn bị, chứ không hề biết nguyên nhân quân đội căng thẳng cao độ là vì quân đoàn Thao Thiết đang đến gần.

Tôn Ngộ Không nhìn quân đội thông thường xung quanh, không khỏi lắc đầu, ông cảm thấy tình huống này căn bản không cần quân đội đến, vì đây không phải là một cuộc chiến tranh thông thường.

Ngược lại, những người lính xung quanh Hùng Binh Liên rất phấn khích: Kia là Tôn Ngộ Không sao.

Sao những binh sĩ kia ăn mặc kỳ lạ thế.

Còn có người vác đại kiếm, họ là ai vậy.

Họ là Hùng Binh Liên, nghe nói là quân đội bí mật.

Con khỉ đó rốt cuộc có phải là Tôn Đại Thánh không.

Tôi thấy là người ngoài hành tinh.

Các binh sĩ rất kích động, rất tò mò, chỉ muốn lao lên hỏi han, sờ mó.

Lông của Tôn Ngộ Không vàng óng mượt mà, trông rất thoải mái, sờ vào chắc chắn sẽ rất sướng.

Nhưng lúc này Tôn Ngộ Không không có thời gian đối phó với người hâm mộ, Hỏa nhãn kim tinh của ông đang tập trung quan sát tình hình trên bệ đài.

Hỏa nhãn kim tinh, thực ra chính là thiết bị phân tích năng lượng vật chất tối, các Chủ thần thường sử dụng năng lượng vật chất tối làm động lực.

Đến rồi.

Tôn Ngộ Không là người đầu tiên phát hiện ra Đỗ Lan.

Đỗ Lan cũng phát hiện ra cứu binh mà nhân loại mời đến là Tôn Đại Thánh lừng danh.

Chương 1770

Đỗ Lan đến rồi, vẫn là bộ giáp nặng đó, vẫn là bệ đài đó, chỉ là lúc này bệ đài đã bị vô số hỏa pháo bao vây, bị hệ thống khóa mục tiêu nhắm vào.

Các binh sĩ cũng biết kẻ địch đã xuất hiện, sau khi nhìn thấy bệ đài hư không được đúc từ đao kiếm thì biết trận chiến này không đơn giản, đến khi thấy kẻ địch xuất hiện, họ cũng rất căng thẳng.

Dù kẻ địch chỉ có một người, nhưng họ biết kẻ địch này là một vị thần.

Xem ra các ngươi không định đầu hàng.

Điều này cũng nằm trong dự liệu: Vậy thì xin mời bắt đầu màn trình diễn của các ngươi đi, bắn vào ta đi.

Đừng ra tay, để lão Tôn ta đối mặt với hắn trước.

Tôn Ngộ Không biết quân đội thông thường ra tay chỉ là vô ích, đây đã định sẵn là cuộc chiến giữa thần và thần, không cần người thường can thiệp.

Chỉ thấy Tôn Ngộ Không nhún chân một cái, thân ảnh đã đến trên bệ đài, đối đầu với Đỗ Lan.

Hỏa nhãn kim tinh của Tôn Ngộ Không là thiết bị phân tích năng lượng tiên tiến nhất của văn minh Thần Hà, nhưng ông lại không nhìn thấu được lai lịch của Đỗ Lan.

Cây gậy trong tay rất nặng, sử dụng kỹ thuật nén không gian biến vật khổng lồ thành thon dài, đây chính là một năng lực khác của Tôn Ngộ Không.

Đỗ Lan cũng đang đánh giá con khỉ công nghệ cao này, rất muốn thảo luận về việc làm thế nào để đánh người già và ăn quỵt.

Nhưng đây là lời của một ông thổ địa sợ Tôn Ngộ Không trong tiểu thuyết, e rằng vị Tôn Ngộ Không công nghệ cao này và Đỗ Lan không có nhiều tiếng nói chung.

Muốn khai chiến sao, sinh mệnh trẻ tuổi.

Tôn Ngộ Không thầm nghĩ mình đã có lịch sử mấy ngàn năm, sao lại thành người trẻ tuổi.

Thực ra nền văn minh Thần Hà bí ẩn nhất vũ trụ này cũng chỉ có vài vạn năm tuổi, mà các thiên sứ xa xưa cũng tương tự.

Khoảng hai vạn năm trước, văn minh Thần Hà đi khắp nơi tìm kiếm các nền văn minh để mở học viện Siêu Thần, trong đó bao gồm cả văn minh thiên sứ.

Khoảng một vạn bảy ngàn năm trước đã xảy ra chiến tranh hình thể, những lịch sử tàn khốc hay huy hoàng đó đều được cô đọng trong vạn năm này.

Vì vậy, tuy nhân loại chỉ có mấy ngàn năm lịch sử văn minh, nhưng nói thật ra cũng không lạc hậu quá nhiều.

Vị Tôn Ngộ Không trước mắt này hoàn toàn không bí ẩn như trong tiểu thuyết thần thoại.

Thái độ nói chuyện của Đỗ Lan khiến Tôn Ngộ Không rất khó chịu, nhưng ông khó mà phản bác, vì tuổi của thần không thể phán đoán qua ngoại hình.

Đỗ Lan có lẽ trông chỉ là một người trẻ tuổi, nhưng tuổi thật của hắn có thể không thể ước tính được.

Ngươi rốt cuộc là ai.

Ta biết những vị thần bay lượn trong vũ trụ như các ngươi đã để lại vô số thần thoại trên Trái Đất.

Ví dụ như người đầu tiên gọi mặt trời là Kim Ô là văn minh thiên sứ, lại ví dụ như câu chuyện của ngươi, Tôn Ngộ Không, cũng đã trở thành một quyển Tây Du Ký.

Tiếc là ta chưa từng để lại bất kỳ thần thoại nào trên Trái Đất, nhưng ta chuẩn bị chiếm một danh hiệu về cho mình, ta vốn thích cướp đồ người khác thích, nên các ngươi có thể gọi ta là Hồng Quân Đạo Nhân, trước có Hồng Quân sau có trời rất phù hợp với định vị của ta.

Đỗ Lan không biết xấu hổ nói rằng nếu hắn tiến vào thần thoại thì sẽ có địa vị như Hồng Quân.

Hồng Quân.

Tôn Ngộ Không cho biết đây là một vị thần do con người tự sáng tạo ra, trong không gian vũ trụ mà ông biết không hề có sự tồn tại như vậy.

Mà theo thần thoại, thực ra cũng chỉ xuất hiện trong Phong Thần Diễn Nghĩa, là thầy của các thánh nhân, người hợp đạo, có thể nói là sự tồn tại toàn tri toàn năng.

Sao ngươi không nói ngươi là Thượng Đế.

Tôn Ngộ Không không tin lời ma quỷ của Đỗ Lan, dám tự xưng Hồng Quân không sợ bị người ta đánh chết sao.

Hiểu thế nào là chuyện của các ngươi, nhưng bây giờ ngươi còn muốn chiến đấu với ta không.

Ngươi là thần, nên biết thần cũng phân ba bảy loại chứ.

Hơn nữa dù trong thần thoại ngươi cũng không phải là vị thần đỉnh cấp, trong Tây Du Ký ngươi không phải cũng bị Như Lai Phật

Tổ trấn áp sao.

Lão Tôn không có tài ăn nói như ngươi, nhưng thần thoại đều là lừa người, và ngươi cũng không phải là Như Lai Phật Tổ.

Tôn Ngộ Không đã chuẩn bị sẵn sàng, ông đã biên tập ám thông tin xung quanh, để mình có thể phát huy sức mạnh ở mức tối đa, nếu chiến trường ở trên bệ đài bằng kiếm này, thì sẽ không sợ gây hại cho mặt đất.

Gậy xoay tròn, bão tố sức mạnh gào thét, không gian bị nén không làm thay đổi trọng lượng của cây gậy, mà ngược lại còn nén khối lượng lại, uy lực càng lớn hơn.

Đánh nhau rồi, tất cả mọi người không khỏi kinh ngạc, Tôn Ngộ Không vừa ra tay, kình phong gào thét, ông như biến thành mắt bão.

Các binh sĩ lần đầu tiên biết rằng cá thể có thể mạnh mẽ đến mức này.

Đối mặt với những kẻ địch này, vũ khí thông thường còn có tác dụng không.

Mỗi người đều có nghi vấn như vậy.

Ầm.

Bệ đài giữa không trung rung chuyển, một gậy của lão Tôn khiến bệ đài nghiêng ngả, nhiệt lượng sinh ra từ va chạm hỗn loạn tuôn ra, trong luồng không khí loạn lưu tràn ngập khí tức hỗn loạn nóng rực.

Nhưng đối mặt với công thế mạnh mẽ như vậy, Đỗ Lan vẫn bình tĩnh như không, hắn chỉ hơi né tránh, không có ý định ra tay: Hay là chúng ta đánh cược đi.

Tôn Ngộ Không nói: Ngươi thật sự nghĩ mình là Như Lai sao.

Chẳng lẽ muốn đánh cược với ta, xem ta có bay ra khỏi Ngũ Chỉ

Sơn của ngươi được không.

Đương nhiên cũng được, nếu ngươi muốn lặp lại câu chuyện Tây Du Ký thì tự nhiên có thể so như vậy.

Nhưng ta thấy không cần thiết, ta cũng không muốn đè ngươi dưới Ngũ Chỉ Sơn.

Đề nghị của ta là so một vài thứ thú vị hơn, ví dụ như so ăn cơm, chúng ta có thể so xem ai ăn khỏe hơn.

Tĩnh lặng, trò chơi của Đỗ Lan thật sự khiến người ta không nói nên lời.

Người của Hùng Binh Liên vừa nghe so ăn khỏe, hai vị đại vương ăn uống đã hăm hở muốn thử, đánh không lại, nhưng so ăn cơm thì không ai bì được họ.

Nhưng đối với Tôn Ngộ Không, cuộc thi này hoàn toàn vô nghĩa, người thắng cũng chỉ giành được danh hiệu thùng cơm, có ý nghĩa gì chứ.

Đối phương rốt cuộc muốn làm gì.

Tôn Ngộ Không thầm nghĩ sức mạnh của đối phương mạnh mẽ như vậy, hành vi lại hòa nhã thế này, thật sự không bình thường.

Đột nhiên ông cảm thấy có chuyện không ổn, vì ông nghi ngờ Đỗ Lan đang cố ý kéo dài thời gian, đồng thời sửa đổi ám thông tin xung quanh.

Cái gọi là ám thông tin, thực ra chính là phương thức tồn tại của năng lượng tối, thứ này có ở khắp mọi nơi trong vũ trụ.

Năng lượng tối là nguồn năng lượng của các siêu anh hùng, đồng thời các sinh vật mạnh mẽ đều có thể thông qua lập trình ám thông tin để thay đổi thế giới vật chất.

Ví dụ như đôi cánh ban đầu của thiên sứ chỉ là đặc trưng sinh vật bình thường, giống như cánh chim, nhưng sau này cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật văn minh, thiên sứ không ngừng biên tập ám thông tin để đôi cánh trở nên cứng không thể phá hủy, thậm chí có thể chịu được áp lực khi bay trong vũ trụ.

Đồng thời vì việc biên tập ám thông tin của thiên sứ rất mạnh mẽ, nên mới xuất hiện rất nhiều kỹ thuật bí ẩn như ma pháp.

Có thể nói kỹ thuật lập trình ám thông tin tương đương với độ bí ẩn của thần, nền văn minh càng mạnh mẽ thì những thứ họ lập trình ra cũng càng bí ẩn.

Thông qua lập trình ám thông tin, có thể đọc suy nghĩ, có thể cách không lấy vật, có thể hoàn thành rất nhiều việc không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này Tôn Ngộ Không nghi ngờ Đỗ Lan đang âm thầm lập trình muốn một đòn tất sát, Hỏa nhãn kim tinh của ông nhanh chóng tìm kiếm dấu vết của Đỗ Lan.

Không ổn.

Tôn Ngộ Không đoán đúng rồi, họ đã sớm rơi vào lòng bàn tay của Đỗ Lan, ám thông tin xung quanh đã hoàn toàn bị sửa đổi thành một loại tồn tại cực kỳ bí ẩn.

Không hổ là Tề Thiên Đại Thánh, tiếc là không kịp nữa rồi.

Đỗ Lan tỏ vẻ mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát: Ta đã nói Thất cầm thất túng, đây là lần thứ nhất.

Ầm.

Những người còn đang chú ý trên không lại quên nhìn xuống chân mình, dưới chân họ xuất hiện vô số cơ quan bẫy rập, họ chỉ cần cử động nhẹ khỏi vị trí đang đứng là sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Khi mọi người phát hiện ra thì đã quá muộn.

Mọi người đừng động đậy.

Tôn Ngộ Không bảo họ không được hành động thiếu suy nghĩ, năng lực biên tập ám thông tin của Đỗ Lan quá mạnh, quả nhiên không phải là Chủ thần bình thường.

Không chịu nổi một đòn.

Đỗ Lan cười xấu xa.

Có bản lĩnh thì đơn đấu chính diện với ta.

Tôn Ngộ Không lại cảm thấy Đỗ Lan quá hèn hạ, lại ra tay với người thường, bây giờ có nhiều con tin như vậy rơi vào tay Đỗ Lan, ông cũng ném chuột sợ vỡ bình.

Mục tiêu chinh phục thế giới của ta rất rõ ràng, ta không đến đây để đánh nhau, chỉ cần các ngươi đầu hàng, ta có thể không dùng vũ lực.

Thật lòng mà nói, về đại thể ta vẫn là một người theo chủ nghĩa hòa bình, hôm nay đến đây thôi, còn sáu lần nữa, nhưng lần sau ta không dám đảm bảo không có thương vong, nên muốn đầu hàng thì nên sớm, đợi đến khi Thất cầm thất túng hoàn thành, Trái Đất sẽ biến thành thế nào, ta không quan tâm.

Ngươi nghĩ chúng ta sẽ lùi bước sao.

Lưu Sấm ở dưới hét lớn, gã là đại ca xã hội đen, sợ hãi bao giờ.

Chương 1771

Đỗ Lan nhìn biểu cảm của các binh sĩ phía dưới là biết họ vẫn còn ý chí chiến đấu rất mạnh.

Nhưng Tôn Ngộ Không lại biết họ đã thua, Đỗ Lan đã phân tích được thần thể kim cương bất hoại của ông.

Mỗi Chủ thần đều có khiên và mâu, khiên chính là thần thể của họ, mâu chính là năng lực phân tích thần thể.

Chỉ cần thần thể không bị phân tích, họ sẽ không thể bị giết chết.

Và chỉ cần phân tích được thần thể của kẻ địch, là có thể dùng vũ khí giết chết kẻ địch.

Tôn Ngộ Không biết rõ ngay lúc nãy Đỗ Lan đã phân tích thành công thần thể của ông, ánh mắt của Đỗ Lan như vạn mũi tên xuyên tim xuyên qua cơ thể ông.

Tôn Ngộ Không biết họ không phải là đối thủ của Đỗ Lan, không ai là đối thủ của Đỗ Lan.

Trong khoảnh khắc cơ thể ông bị phân tích, ông đã biết trừ khi mình có thể nâng cấp thần thể, nếu không sẽ không thể thắng được.

Đây chính là hiện thực tàn khốc, trong vũ trụ cấp bậc của thần thể trực tiếp quyết định thực lực.

Ngươi căn bản không cần Thất cầm thất túng, với năng lực của ngươi, ngươi có thể một đòn hủy diệt tất cả nền văn minh do người Trái Đất xây dựng.

Tôn Ngộ Không không nghi ngờ điểm này.

Đã nói rồi, ta là người theo chủ nghĩa hòa bình, thực ra chỉ cần

Trái Đất thần phục ta sẽ có lợi ích lớn, ta có thể làm cho kỹ thuật của Trái Đất tiến bộ nhanh chóng, trong thời gian ngắn vượt qua thiên sứ, ác ma, Liệt Dương, Minh Hà, để Chủ thần của Trái Đất siêu việt thần linh trở thành thánh nhân, ta tuyệt đối có thể trở thành một người thầy của thánh nhân.

Ha ha, nói thì hay lắm, nhưng cuối cùng không phải là muốn biến người Trái Đất thành đồng bọn của ngươi sao.

Tôn Ngộ Không biết Đỗ Lan quả thực có thể giúp Trái Đất tiến bộ, nhưng tiến bộ chỉ là thủ đoạn không phải mục đích, mục đích của Đỗ Lan là hiểm ác, là vô tình, hắn muốn biến người Trái Đất thành tốt thí và pháo hôi để khiêu khích các nền văn minh khác, hắn muốn chơi trò chơi cờ bạc với các nền văn minh lớn: Trái Đất không phải là quân cờ của ngươi.

Không phải quân cờ của ta thì sẽ trở thành quân cờ của người khác, tại sao các ngươi không chịu nhận ra hiện thực này.

Nhân loại quá yếu đuối, lại muốn chọn mục tiêu châu chấu đá xe, Minh Hà và Ác ma có thể đùa giỡn các ngươi trong lòng bàn tay.

Bị người khác đùa giỡn là đùa giỡn, bị ta đùa giỡn cũng là đùa giỡn, có gì khác nhau.

Họ sẽ không khuất phục.

Tôn Ngộ Không nói: Và ta sẽ giúp họ không khuất phục.

Ha ha, những kẻ chinh phục khác không lịch sự như ta đâu, sẽ không nói nhiều với các ngươi như vậy, thậm chí còn cung cấp kỹ thuật cho các ngươi, nếu ta là các ngươi, chắc chắn sẽ học Câu Tiễn nằm gai nếm mật, học kỹ thuật của ta rồi lật đổ ta.

Chứ không phải đứng trước mặt ta luôn miệng nói những điều không thể thực hiện.

Đỗ Lan biết mình quá lịch sự, nên khiến người Trái Đất cảm thấy còn có thể phản kháng một chút: Được rồi, không nói nhảm nữa, chúng ta tiếp tục trò chơi Thất cầm thất túng.

Lần đầu tiên là hoàn toàn nắm giữ cục diện chiến trường, phân tích thần thể của Hùng Binh Liên.

Mấy ngày sau, lần thứ hai, tín hiệu thông tin liên lạc trên toàn thế giới biến mất trong năm tiếng, thậm chí cả sóng vô tuyến cũng biến mất, Trái Đất rơi vào hỗn loạn.

Mấy ngày sau nữa, lần thứ ba, toàn bộ điện lực trên thế giới biến mất, rõ ràng các nhà máy điện vẫn đang hoạt động, nhưng điện lại biến mất không dấu vết, điện áp trong tất cả các đường dây cao thế đều về không, như thể tính chất của điện đã bị thay đổi.

Lúc này Liên Hợp Quốc đã kiệt quệ, mới hai lần đã vượt quá sức tưởng tượng của con người, đối phương còn thần côn hơn cả Tôn Ngộ Không, những thủ đoạn đó căn bản không thể giải thích, dù cạn kiệt trí tuệ của người Trái Đất và người ngoài hành tinh cũng không thể giải thích được những gì Đỗ Lan đã làm.

Tiếp theo là lần thứ tư, thứ biến mất là người xấu, chính xác là mặt xấu trong đầu người xấu, tất cả người xấu trong tù đều trở nên hiền lành hơn cả thánh mẫu, khóc lóc sám hối tội ác của mình. 149.

Đỗ Tạp Áo không biết nên phàn nàn thế nào, Đỗ Lan này thật sự nói một đằng làm một nẻo.

Giờ phút này, những người Trái Đất ngu ngốc đã tin chắc rằng thần tích đang xảy ra, đó là thần tích mang tên Đỗ Lan, khái niệm thiện ác của con người cũng đã trở thành thứ có thể thao túng.

Đã có người đến bệ đài muốn hòa đàm, vì họ thật sự sợ hãi Đỗ Lan.

Nhưng Thất cầm thất túng đã bắt đầu, Đỗ Lan không chuẩn bị dừng tay ở đây.

Xem ra sau lần thứ bảy, cả Trái Đất sẽ thần phục.

Đỗ Tạp Áo biết rõ sự thật này, thực ra nếu thủ đoạn của Đỗ Lan dùng trên Nặc Tinh, chỉ e người Nặc Tinh cũng không trụ nổi.

Thật không thể tin được, Đỗ Lan làm thế nào mà hút hết điện lực, triệt tiêu mọi sóng điện, lại làm thế nào mà kích phát hết lương tri của người xấu.

Chẳng lẽ đây cũng là lập trình ám thông tin, dùng năng lượng tối để đạt được.

E là vậy.

Đỗ Tạp Áo nói.

Nhưng làm sao có thể.

Có khả năng, chỉ cần sử dụng năng lực tính toán mạnh mẽ.

Đỗ Tạp Áo nói: Nhiều nền văn minh trong quá trình phát triển đều đã phát triển ra năng lực lập trình ám thông tin, nhưng các nền văn minh mạnh mẽ không chỉ dựa vào tính toán của bộ não, mà còn cần sử dụng sự hỗ trợ của siêu máy tính.

Chủ thần thực sự phối hợp với siêu máy tính mới có thể phát huy sức mạnh lớn nhất, tôi cho rằng Đỗ Lan chắc chắn cũng có hệ thống hậu thuẫn như vậy.

Siêu máy tính hỗ trợ Chủ thần lập trình ám thông tin, thậm chí có thể thông qua tính toán dòng chảy của năng lượng tối để dự đoán tương lai.

Đỗ Tạp Áo cho rằng Đỗ Lan chính là nhờ sự giúp đỡ của siêu máy tính mà thay đổi quy tắc của Trái Đất.

Vậy lần thứ năm sẽ xảy ra chuyện gì.

Mọi người đều muốn chuẩn bị sẵn sàng.

Tiếc là Đỗ Tạp Áo cũng không biết: Ai biết được chứ, có thể là thú chạy lên trời chim bay xuống đất, hoặc là cá bò lên bờ, con người đi xuống biển.

Đỗ Lan quá mạnh, thật sự xứng đáng với danh hiệu Hồng Quân.

Không ai biết lần thứ năm sẽ xảy ra chuyện gì, họ chỉ đang chờ đợi mà thôi.

Lần thứ năm xảy ra là con người trong hai mươi bốn giờ đã trải qua bốn mùa xuân hạ thu đông.

Tiếp theo là lần thứ sáu, trọng lực giảm xuống còn như trên mặt trăng.

Lần thứ bảy, cũng là lần cuối cùng, lại không có gì đặc biệt, chỉ là một trận mưa trên toàn thế giới, bất cứ ai bị mưa dính vào đều ngủ một giấc thật ngon, mơ một giấc mơ đẹp.

Sau Thất cầm thất túng, dưới bệ đài đã tập trung những người thần phục, rất nhiều là dân thường, họ có người sợ hãi, có người đầu cơ, cũng có người thật lòng ủng hộ, dù thế nào họ cũng sẵn sàng chấp nhận sự thống trị của Đỗ Lan.

Quan chức Liên Hợp Quốc cũng đến, lần này họ sẽ ký một loạt hiệp nghị, tranh thủ thêm quyền tự chủ cho người Trái Đất, sau đó theo phe Đỗ Lan, gọi Đỗ Lan là thần.

Rất tốt, rất tốt.

Đỗ Lan rất vui: Từ hôm nay trở đi các ngươi phải học tập theo ta, học tập lý niệm người xấu tiên tiến của ta, để mà gây họa cho vũ trụ.

Tôi nghĩ nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta hiện nay là đối mặt với

Thao Thiết sắp tới.

Đỗ Tạp Áo nói, ông là người ngoài hành tinh nên không phải là thần phục mà là hợp tác.

Giao cho Hùng Binh Liên và quân đội là được rồi, nhưng tôi thấy Trái Đất không thích hợp để khai chiến, nhân loại nên chủ động xuất kích, đã đến lúc tuyên bố quyền sở hữu toàn bộ dải Ngân Hà.

Đỗ Tạp Áo im lặng, Đỗ Lan thật sự tự tin, nhưng nhân loại hiện tại lại không có kỹ thuật để ra vũ trụ nghênh chiến.

Ta đã tính toán ra Thải Hồng Kiều, có thể dịch chuyển binh sĩ đến bất kỳ góc nào của vũ trụ.

Ngài thật là tính toán không sai sót gì.

Đỗ Tạp Áo tuy đang khen ngợi, nhưng thực ra trong lòng đang lo lắng, vì ông cảm thấy nhân loại vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để ra vũ trụ.

Nhưng tên đã lên dây không thể không bắn, Hùng Binh Liên và một sư đoàn binh lực phải ra vũ trụ.

Có đáng tin không vậy.

Sao tôi nghe tướng quân nói quân đoàn Thao Thiết này chỉ là lính trinh sát, phía sau còn có nhiều quân đoàn tà ác hơn nữa.

Triệu Tín cảm thấy họ chủ động xuất kích cũng chẳng giải quyết được gì, chỉ tổ rước thêm nhiều kẻ thù.

Nhưng Cát Tiểu Luân lại cảm thấy không đánh ở Trái Đất được thì tốt, dù kẻ địch rất nhiều, nhưng họ sẽ không sợ hãi.

Tôi nói này các vị, tôi vẫn không hiểu, tại sao họ lại xâm lược Trái Đất.

Triệu Tín rất bối rối: Các người nói xem, nếu họ không xâm lược

Trái Đất, cũng sẽ không dẫn đến sát tinh Đỗ Lan này, Trái Đất cũng sẽ không bị hắn kiểm soát.

Sắc Vi không nhịn được nói: Cậu nói ít đi vài câu có chết không.

Triệu Tín thật sự quá ồn ào, nói không dứt.

Kỳ Lâm cũng bịt tai lại, thật không muốn nghe nữa.

Bây giờ vũ trụ rất loạn, hôm nay hành tinh này diệt hành tinh kia, ngày mai hành tinh này lại bị hành tinh khác hủy diệt, dù có nền văn minh thiên sứ coi trọng trật tự đang bảo vệ vũ trụ, nhưng vũ trụ quá lớn.

Và dải Ngân Hà gần đây là trọng điểm chú ý của không ít nền văn minh, đặc biệt là văn minh ác ma, họ vừa mới nổi lên chưa có đủ địa bàn, nên coi Ngân Hà như vật trong túi.

Còn văn minh Minh Hà xa xôi coi cả vũ trụ là trò chơi, Chủ thần của văn minh Minh Hà dường như rất hứng thú với Trái Đất, theo lời Đỗ Lan thì Chủ thần Minh Hà ngàn năm trước đã từng đến Trái Đất.

Lôi Na nói, tuy Đỗ Lan rất đáng ghét, nhưng hắn đã mang đến rất nhiều thông tin.

Chính vì Trái Đất dường như rất quan trọng, nên Đỗ Lan mới nhanh chân đến trước.

Vũ trụ thật sự loạn như vậy sao.

Mấy binh sĩ Trái Đất của Hùng Binh Liên lần đầu tiên nghe nói về tình hình vũ trụ, cũng muốn tìm hiểu thêm.

Lôi Na gật đầu: Trước đây tôi cũng không tin, nhưng bây giờ xem ra đúng là như vậy.

Trong vũ trụ không chỉ có các Chủ thần chính nghĩa, mà còn có nhiều tà thần hơn, họ thống trị các nền văn minh tiền hạt nhân, đàn áp sự tiến hóa của văn minh, có thể nói văn minh nhân loại có thể phát triển trong môi trường như vậy đã là một kỳ tích.

Không phải nói còn có thiên sứ sao.

Trước đó không phải nói thiên sứ là người bảo vệ chính nghĩa của văn minh sao.

Đúng là có thiên sứ, nhưng thiên sứ cũng có hạn, hơn nữa thiên sứ còn phải đàn áp ác ma, thì còn bao nhiêu binh lực để bảo vệ các hành tinh khác.

Rất nhiều khi thiên sứ mấy trăm năm mới đến thăm các nền văn minh lạc hậu, đợi đến khi thiên sứ trở về, văn minh có lẽ đã tự hủy, hoặc bị những lời lẽ tà thuyết của ác ma mê hoặc.

Lôi Na biết rõ năng lực của thiên sứ có hạn.

Trước đây cô cũng không hiểu tại sao các nền văn minh không phát triển được, gần đây sau khi xem biểu hiện của nhân loại, cô biết rằng sinh mệnh là xu lợi tránh hại, là mù quáng.

Đối với nhân loại, không, đối với tất cả sinh mệnh, cái gọi là chính nghĩa xa vời không bằng lợi ích hấp dẫn.

Chính nghĩa mà thiên sứ tuyên truyền quá quang minh vĩ đại, quá khó để kiên trì, không bằng đi tin theo lý luận trăm điều không cấm kỵ của ác ma để điên cuồng mưu lợi cho mình, và một khi văn minh tin theo lời của ác ma cũng gần như đến bờ vực hủy diệt.

Đây chính là hiện trạng của vũ trụ, tràn ngập chiến tranh không đổi và chính nghĩa mong manh, cùng với sự ích kỷ ở khắp mọi nơi.

Người bảo vệ chính nghĩa khó mà duy trì, kẻ mạnh tà ác lại theo đuổi nỗi sợ hãi tột cùng và sự trống rỗng hư vô.

Trái Đất, một nền văn minh non trẻ, không thể không đối mặt với nhiều lựa chọn, nếu không có Đỗ Lan, chắc chắn sẽ bị chia cắt, bị những lời lẽ của các Chủ thần khác nhau chi phối, khó mà hình thành một mặt trận thống nhất.

Chương 1772

Trong vũ trụ này, khoa học kỹ thuật và sức mạnh đều nằm trong tay một số ít cá thể mạnh mẽ, vì họ sở hữu đủ loại năng lực tính toán ám thông tin, điều lợi hại hơn là họ có thể trực tiếp biến kết quả tính toán thành hiện thực.

Đỗ Lan đang giảng bài cho nhân loại, nói cho họ biết điểm lợi hại thực sự của Chủ thần không nằm ở sức chiến đấu của họ, mà nằm ở sự thay đổi của họ đối với không thời gian, tất nhiên còn có việc nghiên cứu các kỹ thuật tiên tiến của vũ trụ.

Kẻ mạnh thông qua tính toán ám thông tin để chế tạo siêu máy tính, sau đó lại thông qua siêu máy tính để nghiên cứu các kỹ thuật tiên tiến, kẻ mạnh và siêu máy tính thuộc về sự tồn tại tương hỗ, và các kỹ thuật tiên tiến mà họ nghiên cứu cơ bản đều là vũ khí hủy diệt hàng loạt, đều là nghiên cứu làm thế nào để tiến hành hủy diệt và phá hoại trên quy mô lớn.

Có người mê đắm trong hủy diệt, ví dụ như Chủ thần của văn minh Minh Hà.

Cũng có người nghiên cứu để đối phó với hủy diệt, ví dụ như Chủ thần của văn minh thiên sứ.

Nhưng dù lý do gì, việc các Chủ thần của các nền văn minh đều đang nghiên cứu vũ khí hủy diệt hàng loạt là không sai.

Vì vậy đây chính là vũ khí hủy diệt hàng loạt siêu cấp thuộc về Trái Đất mà ta nghiên cứu, Tử Tinh.

Đỗ Lan nói, kỹ thuật này vượt xa trình độ hiện tại của Trái Đất, nhưng Đỗ Lan cho biết đây không phải là vấn đề, hắn có thể nâng cao khoa học kỹ thuật của Trái Đất trong thời gian ngắn, biến người Trái

Đất thành những công nhân vũ trụ vinh quang, để họ trong vòng vài năm chế tạo ra vật khổng lồ này.

Quân nhân và các nhà khoa học Trái Đất đều chết lặng, họ vạn lần không ngờ Đỗ Lan không quan tâm đến quân đoàn Thao Thiết trong vũ trụ, mà lại thao thao bất tuyệt trên Trái Đất, nói muốn nghiên cứu vũ khí hủy diệt hàng loạt tiên tiến nhất vũ trụ, thật là đáng sợ.

Mục tiêu cuối cùng là một đòn hủy diệt hành tinh sẽ được Tử Tinh thực hiện, mọi người đừng căng thẳng, cả vũ trụ đều phát triển như vậy, nên chúng ta cũng không cần phải cảm thấy áy náy.

Trong vũ trụ muốn phát triển đến văn minh hạt nhân là rất không dễ dàng, phải biết rằng bây giờ vũ trụ có vô số nền văn minh nhưng đều sớm bị các nền văn minh cao cấp chinh phục, trở thành pháo hôi và thuộc địa.

Trái Đất vận may rất tốt, bây giờ đã có năng lượng hạt nhân, nhưng vẫn chưa đủ mạnh, nếu không chế tạo một vài vũ khí tự vệ, sớm muộn cũng sẽ bị hủy diệt.

Một bộ phận nhân loại nhanh chóng chấp nhận lời nói của Đỗ Lan, cho rằng quả thực nên nắm giữ vũ khí tự vệ, không thể gửi gắm sự sinh tồn của mình vào lòng nhân từ của các nền văn minh khác.

Vũ trụ này đã có các phương tiện công nghệ cao như tốc độ ánh sáng và xung động, thậm chí có thể dùng xung động làm gen để cường hóa mỗi cá thể.

Người Trái Đất còn phải đuổi theo một quãng đường rất xa, dù có di sản gen của Đức Tinh cũng không đủ để san bằng khoảng cách.

Có tán thành tự nhiên có phản đối, những người phản đối cho rằng Trái Đất không nên tham gia vào cuộc đấu tranh vũ trụ đáng sợ này, họ nên giữ thái độ trung lập, chứ không phải tùy tiện gây thù chuốc oán.

Vũ khí mạnh mẽ tự nhiên sẽ dẫn đến kẻ thù mạnh mẽ, người Trái Đất không nên chủ động khiêu chiến trật tự vũ trụ như vậy, nhân loại vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Nhưng không ai có thể thay đổi suy nghĩ của Đỗ Lan.

Thú vị, nhân loại lại chủ động nghênh chiến quân đoàn Thao Thiết, kỹ thuật này chưa từng thấy bao giờ.

Lúc này, Nữ vương Ác ma Mạc Cam Na đang chú ý đến tình hình Trái Đất, cô phát hiện người Trái Đất dường như còn giấu một vài bí mật nhỏ.

Vốn dĩ cô định làm bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau, trước tiên đợi quân đoàn Thao Thiết dọn dẹp Trái Đất, sau đó cô sẽ điều khiển mẫu hạm Ác ma số 1 của mình giáng lâm Trái Đất để thành lập vương quốc ác ma.

Nhưng bây giờ xem ra quân đoàn Thao Thiết khiến người ta rất thất vọng: Karl của văn minh Minh Hà cũng có lúc tính sai.

Tất cả những gì đang xảy ra trên Trái Đất rõ ràng đều không bình thường, nhưng càng như vậy Mạc Cam Na lại càng muốn xem tương lai của nhân loại.

Thực ra Trái Đất hiện tại đã bị nhiều thế lực chú ý, vì Trái Đất bây giờ dường như đang khiêu chiến trật tự cũ của vũ trụ.

Dù người dẫn dắt Trái Đất là ai, hành vi này chắc chắn rất nguy hiểm.

Nếu quân đội tiền trạm của quân đoàn Thao Thiết bị đánh bại, thì tiếp theo tuyệt đối sẽ dẫn đến nhiều kẻ thù hơn, Trái Đất e là không chống đỡ nổi sự trả thù của văn minh Minh Hà.

Họ rất dũng cảm, nhưng thiếu kiến thức.

Đây là đánh giá của Mạc Cam Na về Trái Đất: Nhưng nền văn minh nhân loại này vẫn có giá trị rất hấp dẫn, dưới lớp ngụy trang của họ là thiên tính ích kỷ, ta có thể mang lại sự giải phóng cho họ.

Sở thích của ác ma là lật đổ đạo đức, sau đó biến những kẻ ích kỷ đó thành thuộc hạ của mình.

Nữ vương, chúng ta có cần chi viện cho quân đội Thao Thiết không.

A Thác, thuộc hạ trung thành nhất của Mạc Cam Na, cảm thấy hiện tại ác ma và Minh Hà là đồng minh, họ cũng có chỗ cần lợi dụng Thao Thiết.

Nếu Thao Thiết không đánh được Trái Đất, thì ác ma cũng không có cơ hội thừa nước đục thả câu.

Tình hình vũ trụ hiện tại là thiên sứ, Minh Hà, ác ma thế chân vạc.

Liệt Dương Tinh và Nặc Tinh không mạnh mẽ bằng, thuộc về các nền văn minh xếp sau.

Trong đó thiên sứ lại là đồng minh của văn minh Thần Hà ngày xưa, hơn một vạn năm kinh doanh đã cắm rễ trong vũ trụ, nắm giữ rất nhiều công nghệ cao, có rất nhiều Thiên Nhận được phát triển với mục đích tru thần, Nữ vương Thiên sứ Khải Toa càng là một huyền thoại trong vũ trụ, cao quý, chính trực lại xinh đẹp, và còn rất mạnh mẽ.

Ác ma và thiên sứ đã tiến hành chiến tranh ngàn năm, đều rơi vào thế hạ phong, nên ác ma chỉ có thể liên minh với Minh Hà mới có thể đối kháng thiên sứ.

Nếu bây giờ ác ma không ra tay, liên minh mong manh này e là sẽ kết thúc ở đây.

Vậy thì giúp chúng một tay đi, để người Trái Đất biết vũ trụ không đơn giản như vậy.

Mạc Cam Na ra lệnh, đại quân ác ma thông qua xung động chi viện cho Thao Thiết.

Mà lực lượng quân sự của Hùng Binh Liên và một sư đoàn đang chiến đấu gian khổ bên trong phi thuyền Thao Thiết sau khi tiến vào qua cửa cầu vồng đã giật gấu vá vai, Thao Thiết tuy chiến thuật nguyên thủy, nhưng giáp trụ kiên cố thậm chí còn có khiên nặng khiến quân đội Trái Đất tiến bước khó khăn.

May mà có Hùng Binh Liên và Tôn Ngộ Không, mới giúp quân đội Trái Đất tiến lên, nhưng họ không ngờ ác ma lại xuất hiện sau lưng họ, lập tức bị tấn công từ hai phía, tổn thất nặng nề.

Ác ma đến rồi, đây không phải là tin tốt.

Làm sao bây giờ.

Tin tức truyền về Trái Đất, tướng quân Đỗ Tạp Áo nhìn về phía Đỗ Lan, không biết hắn có kế hoạch gì: Không ngờ ác ma lại ra tay, đây không phải là hiện tượng tốt.

Điều này cho thấy ác ma và Minh Hà đã liên minh, một bên nghiên cứu cái chết, một bên sùng bái sự sa ngã, đều không phải thứ tốt đẹp gì, cấu kết với nhau tuy đáng hận, nhưng cũng không thể không coi trọng.

Xem ra trận chiến đầu tiên của nhân loại sẽ kết thúc bằng thất bại, kẻ địch có viện quân đúng là chuyện ngoài tính toán.

Đỗ Lan không hề lo lắng: Ác ma đã đến rồi, thì Trái Đất cũng phải chuẩn bị cho nội chiến.

Ác ma chưa bao giờ chọn chiến trường chính diện, vì chúng thích dụ dỗ người khác sa ngã, mỗi nền văn minh bị dụ dỗ cuối cùng đều là tự mình đánh mình, kết quả là dân số hao mòn, văn minh điêu tàn.

Và những người sống sót cuối cùng đều sẽ trở thành ác ma, đây chính là cách sinh tồn của ác ma từ trước đến nay.

Thông qua thủ đoạn như vậy để hấp thu binh sĩ, cũng hấp thu cảm xúc và năng lượng tiêu cực.

Đỗ Tạp Áo cũng biết thủ đoạn hèn hạ này của ác ma, nên ác ma mới khó đối phó như vậy: Chẳng lẽ cứ để mặc như vậy.

Ông còn tưởng Đỗ Lan chắc chắn có thủ đoạn gì đó, bây giờ xem ra dường như ngoài việc chế tạo vũ khí hủy diệt hàng loạt thì cũng không có biện pháp đặc biệt nào.

Tại sao phải quản.

Người sa ngã là vì cảm thấy trở thành ác ma tốt hơn làm người, điều này rất bình thường, ngươi chưa nghe qua câu danh ngôn này sao, chính là tuyên ngôn không làm người nổi tiếng đó.

Khi một số người tự ti đến mức không phát hiện ra bất kỳ ưu điểm nào của nhân loại, tự nhiên sẽ không có cảm giác đồng tình gì với nhân loại, tự nhiên cũng không thể coi là nhân loại, những người đó cứ để họ đi.

Muốn chống lại ác ma chỉ có một cách, đó là để văn minh, văn hóa, gen và các phương diện khác của nhân loại tiến hóa mạnh hơn ác ma.

Tộc thiên sứ miễn cưỡng làm được, nên thiên sứ có thể đối kháng ác ma, các nền văn minh khác khó làm được, nên họ không chống đỡ nổi ác ma.

Đỗ Tạp Áo thầm nghĩ Đỗ Lan phân tích thật đơn giản rõ ràng, nhưng lý lẽ là lý lẽ, hiện thực là hiện thực, làm gì có chuyện đơn giản như vậy.

Hơn nữa ông thật sự chưa nghe qua tuyên ngôn không làm người, thật sự rất nổi tiếng sao.

Vốn dĩ đội quân viễn chinh Trái Đất thông qua Thải Hồng Kiều do Đỗ Lan chế tạo đột kích quân đoàn Thao Thiết đã nắm chắc phần thắng, nhưng không ngờ lại bị ác ma đột kích.

Ác ma và quân đoàn Thao Thiết là những tồn tại có khái niệm hoàn toàn khác nhau, quân đoàn Thao Thiết chỉ là những sinh vật cường tráng hơn con người, họ cũng dựa vào áo giáp để bảo vệ mình.

Nhưng ác ma thì khác, chúng là những sinh mệnh gen đã tiến hóa, có thể bay trong không gian bằng cơ thể, chống lại các loại vũ khí thông thường, và còn có năng lực lập trình ám thông tin, có thể sử dụng một số kỹ năng đặc biệt, dù là ác ma cấp thấp cũng rất khó đối phó.

Chết tiệt, hết cách rồi, chỉ có thể cài đặt bom hạt nhân rồi rút lui.

Lôi Na nói, trước khi xuất phát họ đã họp tác chiến và quyết định chiến thuật này.

Nếu không thể đánh bại Thao Thiết để chiếm phi thuyền của địch, thì sẽ hủy diệt toàn bộ, mỗi tiểu đội đều có bom hạt nhân nhỏ, bây giờ là lúc kích hoạt.

Vậy bắt đầu đi, tôi và Hùng Binh Liên sẽ câu giờ, những người khác đặt bom hạt nhân.

Tôn Ngộ Không cũng biết ác ma đã tham chiến, muốn chiếm phi thuyền đã là nhiệm vụ bất khả thi, chỉ có thể dùng bom hạt nhân dọn dẹp.

Cát Tiểu Luân, Triệu Tín, Lưu Sấm ba người đang nỗ lực đối chiến với ác ma, trong đó sức mạnh Ngân Hà của Cát Tiểu Luân bùng nổ, một mình địch mười.

Kỳ Lâm, nữ xạ thủ anh dũng, cũng biểu hiện xuất sắc, bình tĩnh, quyết đoán, chính xác, họng súng chỉ đến đâu là mang cái chết đến đó, một phát một kẻ địch, viên đạn thí thần số 1 của cô trở thành vũ khí sát thương hiệu quả nhất đối với ác ma.

Phi thuyền Thao Thiết rất lớn, có thể chứa hàng ngàn binh sĩ, có đủ không gian để Hùng Binh Liên phát huy chiến lực.

Tiếc là ác ma không ngừng xuất hiện từ cổng dịch chuyển, do tướng quân ác ma A Thác dẫn đầu hỗ trợ quân đoàn Thao Thiết.

Hành động nhanh lên, những con người ngu ngốc đó đang muốn đặt bom hạt nhân.

Nữ vương Ác ma Mạc Cam Na nắm giữ thông tin của hơn nửa vũ trụ, cô có thể quan sát từng chi tiết trên chiến trường, có thể nói là bậc thầy vi thao số một số hai trong vũ trụ này.

Nhưng cô ghét phiền phức, thường để thuộc hạ tự do phát huy, chỉ những lúc quan trọng thế này mới nhắc nhở một chút.

Tướng quân A Thác không sợ bom hạt nhân, nhưng binh sĩ dưới quyền ông ta không chịu nổi sự bùng nổ của năng lượng hạt nhân: Nữ vương, nếu con người sử dụng bom hạt nhân, thì quân đoàn Thao Thiết sẽ không thể tiếp tục tiến lên.

Nữ vương Mạc Cam Na nói: Đó cũng là chuyện không có cách nào khác, ai bảo Thao Thiết không có chí tiến thủ.

Vậy chúng ta chuẩn bị rút lui.

A Thác nói.

Được thôi, xem ra quyết tâm của người Trái Đất không nhỏ, đã đến lúc chúng ta phải tự mình ra tay, nên giáng lâm Trái Đất rồi.

Ác ma rút lui, con người cũng bắt đầu rút lui, chỉ có đội tiên phong

Thao Thiết là không thể rút.

Trong vũ trụ bao la, một đốm sáng không mấy nổi bật bừng lên trong bóng tối, như một con đom đóm xuất hiện trong bóng đêm, một khoảnh khắc sau ánh sáng lại mờ đi, phi thuyền của đội tiên phong hóa thành đống đổ nát.

Quân đoàn nhân loại cũng phải trả giá đắt, hơn ba trăm chiến sĩ đã ở lại vũ trụ, các đơn vị tác chiến chính của Hùng Binh Liên đều ít nhiều bị thương.

Rất tốt, rất tốt, chúc mừng các ngươi đã trở thành những anh hùng cứu rỗi Trái Đất.

Đỗ Lan đã đợi họ trở về, hắn biết đội tiên phong quèn kia căn bản không phải là đối thủ của nhân loại.

Chương 1773

Nhưng những chiến sĩ trở về lại không vui nổi, họ đã mất quá nhiều đồng đội, và cũng bị chấn động sâu sắc bởi sự mạnh mẽ của các chiến sĩ ngoại tinh.

Thuyền của quân đoàn Thao Thiết kiên cố, pháo lợi hại, vũ khí của chúng có thể dễ dàng xuyên thủng áo chống đạn gốm sứ của con người, trong khi con người phải tốn gấp mấy lần đạn mới giết được một binh sĩ Thao Thiết bình thường.

Ác ma thì càng không phải bàn, căn bản không đánh lại, hoàn toàn chống đạn, tốc độ cực nhanh, khó mà phòng bị.

Ác ma dùng móng vuốt và răng là có thể xé nát cơ thể con người, đây là sự mạnh mẽ ở cấp độ gen.

Những binh sĩ hy sinh chủ yếu đều bị ác ma giết, bây giờ con người mới hiểu được ác ý của vũ trụ.

Nếu Thao Thiết và ác ma đến Trái Đất, đó chắc chắn sẽ là một trận chiến khổ cực.

Họ sẽ còn đến nữa không.

Cát Tiểu Luân sau một trận chiến cũng đã trưởng thành hơn nhiều, cậu hiểu sâu sắc sự đáng sợ của chiến tranh và sự mong manh của sinh mệnh.

Đỗ Lan mỉm cười nói: Họ đã đến rồi.

Biểu cảm của mỗi chiến sĩ Hùng Binh Liên đều cứng lại, lời của Đỗ Lan không phải là tin tốt lành gì.

Nhìn các ngươi kìa, sao lại chán nản như vậy.

Trái Đất bây giờ là do ta quản lý, nên ta cũng sẽ không để ác ma làm bậy trên sân nhà của ta.

Đỗ Lan nói.

Tiếc là con người Đỗ Lan quá bí ẩn, thật khó để người ta tin tưởng.

Ác ma tuy không tốt, nhưng Đỗ Lan cũng chưa chắc đã là người lương thiện.

Đến lúc đó Đỗ Lan và ác ma dây dưa, người xui xẻo e là vẫn là nhân loại.

Nhân loại quá yếu đuối, không có Chủ thần của riêng mình, cũng không có thực lực khoa học kỹ thuật của riêng mình, luôn bị động trong mối quan hệ phức tạp của các thế lực lớn.

Xem ra các ngươi vẫn không tin ta, vậy đi, ta sẽ truyền thụ cho các ngươi một ít khí công, để các ngươi có sức phản kháng khi đối đầu với ác ma, đỡ cho các ngươi nghĩ ta keo kiệt.

Khí công.

Trong thời đại chú trọng khoa học và tiến hóa gen này, Đỗ Lan lại nói với họ về khí công.

Đúng là một tên thầy cúng.

Đỗ Lan không quan tâm đến suy nghĩ của họ, mà bắt đầu điều chỉnh hơi thở, sau đó trợn to mắt nói: Bài ca ca ngợi nhân loại chính là bài ca ca ngợi lòng dũng cảm, xem đây, đây là Thái Dương Ba Văn Tật Tẩu.

Trong một hơi thở, hai nắm đấm của Đỗ Lan đã tỏa ra ánh sáng vàng rực, ấm áp lòng người như ánh mặt trời.

Đây thật sự là khí công, chứ không phải là lập trình ám thông tin.

Hỏa nhãn kim tinh của Tôn Ngộ Không không nhìn ra được manh mối, nếu nói đây là một chương trình rất tinh xảo, thì đó là kỹ thuật tinh xảo đến mức cả Hỏa nhãn kim tinh cũng không phân biệt được.

Dù sao thì trong những năm tháng dài đằng đẵng, Tôn Ngộ Không chưa từng thấy khí công, nên cũng không tin Đỗ Lan biết khí công, nhưng sức mạnh mà đối phương sử dụng ra là thật, có thể truyền thụ cho người thường cũng là thật, nhưng có phải là khí công hay không thì cần phải bàn lại.

Ánh sáng này giống như mặt trời.

Lôi Na là chuyên gia sử dụng năng lượng mặt trời, cô là cháu gái của Thái Dương Thần Liệt Dương Tinh, đối với năng lượng của hằng tinh không thể quen thuộc hơn, tuy thứ Đỗ Lan sử dụng ra rất yếu, nhưng chỉ dựa vào hơi thở là có thể mô phỏng ánh sáng của mặt trời sao.

Cũng quá đơn giản rồi.

Là hô hấp.

Tôn Ngộ Không nói, tuy ông không chắc đây rốt cuộc là khí công hay là lập trình ám thông tin, nhưng ông có thể xác định được nguyên lý của năng lượng này: Oxy trong hơi thở tạo ra những gợn sóng trong mạch máu, những gợn sóng không ngừng chồng chất sức mạnh và truyền đi khắp cơ thể qua mạch máu.

Hầu ca, anh nói gì vậy.

Đại ca xã hội đen Lưu Sấm tỏ vẻ mình học ít, không hiểu nổi lời giải thích huyền bí này.

Tôn Ngộ Không thực ra cũng cảm thấy lời giải thích này rất khiên cưỡng, nhưng đúng là quá trình như vậy, còn về việc hô hấp ảnh hưởng đến máu trong mạch máu như thế nào, ông cũng không hiểu.

Đây chính là Thái Dương Ba Văn, có thể tạo ra nhiệt độ của mặt trời để tấn công kẻ địch, đối với ác ma ít nhiều cũng có thể gây ra sát thương.

Hơn nữa ba văn còn có thể tăng cường thể chất, củng cố năng lực chữa lành, là một kỹ năng khá thực dụng.

Bây giờ ta sẽ truyền thụ ba văn cho các ngươi, tiếp nhận đi, đây là ba văn sơ khai nhất.

Vậy chúng tôi có thể học không.

Triệu Tín cho biết mình đã có gen cường hóa, vậy còn có thể học ba văn không.

Đương nhiên có thể, bất kỳ sinh mệnh nào có cấu trúc cơ thể giống con người đều có thể học ba văn.

Đỗ Lan ra lệnh một tiếng liền mở lớp khí công, mọi người cùng nhau học khí công ba văn.

Đội tiên phong Thao Thiết bị tiêu diệt hoàn toàn, nhưng hạm đội chủ lực vẫn đang tiến gần Trái Đất, đóng quân bên ngoài hệ mặt trời, nếu tấn công lần sau, họ có lẽ sẽ dọn dẹp trước, Thao Thiết có đủ khả năng tấn công từ bên ngoài hệ mặt trời.

Một bên khác, Nữ vương Ác ma Mạc Cam Na đã đi trước một bước thông qua cổng dịch chuyển đến Trái Đất, bắt đầu dụ dỗ con người sa ngã.

Rất dễ dàng, hoàn toàn không có tính thử thách, đặc biệt là những nhà giàu hoặc quyền quý tham lam vô độ, họ có tiền tiêu mấy đời không hết, nhưng vẫn không thỏa mãn, còn muốn trường sinh và khỏe mạnh, nên họ dễ bị ác ma dụ dỗ nhất, vì trường sinh và khỏe mạnh đối với ác ma chỉ là chuyện nhỏ.

Nữ vương Ác ma Mạc Cam Na là một ngự tỷ có thân hình mảnh mai, ánh mắt mê ly, vóc dáng yêu kiều, và nụ cười như có như không, mỗi cử chỉ đều thướt tha, mái tóc đen dài như bầu trời đêm, làn da trắng như tuyết.

Tín đồ ác ma nhanh chóng xuất hiện, và số lượng không ít.

Lần sau khi Thao Thiết tấn công, các ngươi phải giúp Thao Thiết cầm chân Hùng Binh Liên của nhân loại, để quân chủ lực của Thao Thiết có thể hạ cánh xuống Trái Đất.

Nữ vương Ác ma ra lệnh như vậy cho các tín đồ của mình.

Tuân theo mệnh lệnh của ngài, nữ vương của tôi.

Mạc Cam Na chỉ dùng một chút ân huệ nhỏ đã nhanh chóng hình thành một sức ảnh hưởng khổng lồ trên Trái Đất.

Cô kiểm soát tín đồ, tín đồ kiểm soát kinh tế Trái Đất.

Trái Đất nhỏ bé trong lòng bàn tay ác ma còn không bằng một món đồ chơi, Mạc Cam Na có hàng ngàn cách để hủy diệt Trái Đất, khiến nhân loại hoàn toàn mất đi tương lai và hy vọng.

Hùng Binh Liên họ cũng biết sự tồn tại của các tín đồ ác ma, đều căm phẫn, những tín đồ này chính là nhân gian, là kẻ phản bội, thật sự chết không đáng tiếc.

Nhưng Đỗ Lan lại bảo họ hãy tu luyện cho tốt, việc xuất hiện tín đồ ác ma là chuyện đương nhiên, vì ác ma có thể làm được những việc mà con người hiện tại không làm được.

Điều này không đáng tức giận, đối với những kẻ phản bội xấu hổ khi chung hàng ngũ với nhân loại này, điều các ngươi cần làm là học tập thật tốt mỗi ngày, để các ngươi sống tốt hơn ác ma một trăm lần, để chúng quay lại nguyền rủa, ghen tị, oán hận các ngươi.

Đỗ Lan nói: Nếu không, sự oán hận của các ngươi bây giờ sẽ bị đối phương coi là ghen tị, chúng không những không tức giận mà còn hả hê.

Nhưng mà vẫn khó chịu.

Triệu Tín là người thẳng tính, gã chính là không ưa những kẻ phản bội tham sống sợ chết này, chỉ muốn lăng trì chúng: Chúng không giúp chúng ta chống lại kẻ xâm lược thì thôi, lại còn đi vẫy đuôi cầu xin ác ma, thậm chí phá hoại trật tự xã hội hiện có của nhân loại, sát hại đồng bào, loại người này chết không đáng tiếc, tôi mắng vài câu còn là nhẹ.

Xem ra các ngươi đều rất tức giận, vậy ta có một cách, đó là những thứ ác ma cho tín đồ, ta sẽ cho gấp đôi những người chống lại ác ma.

Đỗ Lan nói: Ta có thể đấu võ đài với Nữ vương Ác ma, xem xem rốt cuộc ai có nhiều thứ tốt hơn.

Bất cứ ai đối lập với ác ma hoặc làm ngược lại với chúng, đều có thể nhận được phần thưởng gấp đôi so với tín đồ ác ma.

Để mọi người xem xem là ác ma tốt, hay là ta, chúa tể Trái Đất này tốt hơn.

Đỗ Lan muốn so tài với ác ma, ác ma truyền bá năng lượng tiêu cực, hắn sẽ truyền bá năng lượng tích cực.

Nhìn những tín đồ trên TV, Mạc Cam Na cười như không cười, ả thích nhìn dáng vẻ sa ngã của sinh mệnh, bởi vì đó chính là lý niệm của ả, vạn vật đều là hư ảo, mọi việc đều được cho phép.

Đương nhiên Mạc Cam Na không phải thích khách, ả chỉ tin vào nỗi sợ hãi tột cùng.

Cái gọi là nỗi sợ hãi tột cùng là một loại khái niệm, đó là bức tường thành mà bất kỳ nền văn minh, bất kỳ kỹ thuật, bất kỳ khoa học nào cũng không thể phá vỡ.

Ả tin rằng trong vũ trụ tồn tại thứ khiến người ta bất lực như vậy, trước nỗi sợ hãi tột cùng, tất cả đều là hư vọng, cho nên tất cả cũng đều được cho phép.

Mạc Cam Na tin vào nỗi sợ hãi tột cùng, cho nên ả hy vọng mỗi sinh mệnh đều không bị ràng buộc, bởi vì dù họ nỗ lực thế nào cũng không phải là đối thủ của nỗi sợ hãi tột cùng, chi bằng tự cam sa ngã, sống cho qua ngày.

Mà Mạc Cam Na sở dĩ nghiên cứu khoa học kỹ thuật cũng không phải vì tiến hóa, hay là đi đến vũ trụ cao cấp hơn, hoàn toàn là vì tự vệ, không để mình bị người khác tiêu diệt, chỉ có sống sót mới có thể tiếp tục khiến nhiều người hơn tin vào nỗi sợ hãi tột cùng.

Những tín đồ này chỉ cần có gen sơ cấp nhất là đã mãn nguyện rồi, thủ đoạn này không chỉ ở Địa Cầu, mà trong tất cả các nền văn minh đều trăm lần như một: Ha ha, đạo đức Thần Hà cuối cùng cũng không cản được nỗi sợ hãi tột cùng.

Nền văn minh Minh Hà tin vào thế giới hư không, cho rằng bên trên vũ trụ vật chất còn có một thế giới hư không siêu thoát sinh tử, cho nên họ coi thường sinh tử, xem nhẹ sinh mệnh.

Nền văn minh Ác Ma tin vào nỗi sợ hãi tột cùng, cho nên hưởng lạc kịp thời.

Thiên sứ tin vào đạo đức Thần Hà, cái gọi là đạo đức Thần Hà là giá trị quan của nền văn minh Thần Hà, được đồng minh là nền văn minh Thiên Sứ kế thừa, thực ra quan điểm đạo đức này chính là bảo hộ các nền văn minh yếu kém trong vũ trụ, dù mấy nghìn năm cũng âm thầm bảo hộ, không xưng bá không xưng vương.

Đáng tiếc nền văn minh Thần Hà đã biến mất, mà Thiên Sứ tuy vẫn luôn kiên trì đạo đức Thần Hà, nhưng sức uy hiếp cũng ngày càng yếu đi.

Thiên Sứ tuy mạnh mẽ, nhưng vì vạn năm qua chỉ đóng vai trò đội cứu hỏa, lâu dần liền không có sức uy hiếp và sức hấp dẫn như nền văn minh Minh Hà và nền văn minh Ác Ma.

Một đội cứu hỏa đi khắp nơi cứu vớt và bảo hộ các nền văn minh yếu kém thì có lợi ích gì.

Hoàn toàn là công toi sức uổng, nền văn minh Thiên Sứ với tư cách là đồng minh của nền văn minh Thần Hà ngày xưa, có thể nói là cường thịnh một thời, nhưng bây giờ nền văn minh Minh Hà và nền văn minh Ác Ma đều đã vượt lên, ngày càng không coi Thiên Sứ ra gì.

Nền văn minh Minh Hà có Thao Thiết, cùng với những hành tinh nguyên thủy yếu kém bị Thao Thiết chinh phục.

Ác Ma thì khỏi phải nói, mỗi khi đến một nền văn minh đều dùng chút ân huệ nhỏ nhặt để dụ dỗ nền văn minh đó tự tàn sát lẫn nhau, giống như nuôi cổ độc, coi người sống sót cuối cùng là quân đội của mình.

Có thể nói sức mạnh quân sự của hai nền văn minh này không ngừng tăng lên.

Nền văn minh Thiên Sứ lại thông qua cách hy sinh đồng bào của mình để bảo hộ các nền văn minh yếu kém, những nền văn minh yếu kém này cũng không giúp được Thiên Sứ gì nhiều, mỗi một Thiên Sứ hy sinh, sức mạnh của Thiên Sứ lại yếu đi một phần.

Bên này mất bên kia được, chính nghĩa tự nhiên suy tàn, tà ác tự nhiên trỗi dậy.

Còn về hai nền văn minh khác, Nặc Tinh và Liệt Dương Tinh, thực lực của họ không thể so sánh với ba nền văn minh kia.

Chương 1774

Hơn nữa quan hệ giữa Nặc Tinh và Liệt Dương Tinh cũng không mấy tốt đẹp, trước khi Đức Tinh bị hủy diệt, giữa ba thế lực thường xuyên xảy ra chiến tranh.

Đức Tinh chính là bị Thái Dương Thần của Liệt Dương Tinh hủy diệt, mà giữa Nặc Tinh và Liệt Dương Tinh cũng từng xảy ra chiến tranh.

Cho nên binh sĩ trong Hùng Binh Liên thực ra cũng không phải là một khối sắt thép, ví dụ như vương tử gặp nạn của Đức Tinh và nữ thần của Liệt Dương Tinh có mối thù không đội trời chung.

Tuy nhiên những cuộc chiến tranh đó đều là chuyện của nghìn năm trước, hơn nữa bây giờ họ đang đối mặt với kẻ địch mạnh hơn, cũng chỉ có thể tạm thời gác lại hận thù mà kề vai chiến đấu.

Nặc Tinh và Liệt Dương Tinh so với ba thế lực lớn thì quá yếu, nếu thực sự bị ép phải chọn phe, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ chấp nhận.

Đồng thời Nặc Tinh và Liệt Dương Tinh ủng hộ Địa Cầu, đâu phải không muốn hy vọng có thêm một hành tinh để thu hút hận thù.

Liệt Dương Tinh và Nặc Tinh không có những lý luận dụ dỗ người ta sa ngã như thế giới hư không và nỗi sợ hãi tột cùng, họ cũng không chấp nhận đạo đức Thần Hà của Thiên Sứ, họ chỉ muốn duy trì độc lập tự chủ trong vũ trụ, không bị đồng hóa.

Ngược lại, trong giá trị quan của người Địa Cầu vẫn còn sót lại một chút hình bóng của đạo đức Thần Hà.

Đáng tiếc người Địa Cầu sa ngã rất nhanh, đặc biệt là khi có lợi ích, xu lợi tị hại, tuy rằng sau khi biến thành ác ma sẽ rất xấu, nhưng nhận được lại là lợi ích thực sự.

Họ trở nên xấu xí nhưng cũng trở nên mạnh mẽ.

Nữ vương, không hay rồi, Nữ vương.

Một con ác ma lảo đảo chạy tới.

Lúc này Mạc Cam Na đã chiếm một tòa nhà văn phòng của một phú hào làm căn cứ tạm thời, ở đây tiếp kiến tín đồ, phát gen cường hóa.

Mạc Cam Na ghét nhất là thuộc hạ hoảng hốt, đối với ả, trên Địa Cầu vẫn chưa có thứ gì có thể khiến ả cảm thấy không ổn: Ồn ào cái gì.

Nữ vương, mau xem TV, trên tin tức đang phát kìa.

Mạc Cam Na cũng muốn xem xem rốt cuộc là tin tức gì.

Cách đây không lâu, người tự xưng có quyền thống trị Địa Cầu, Đỗ Lan, đã một lần nữa có bài phát biểu quan trọng, anh ta nói: Vì để phát huy giá trị quan của nhân loại, vì để xây dựng phong trào mới, khuyến khích người tốt việc tốt, từ hôm nay trở đi, phàm là hành thiện tích đức đều có thể nhận được điểm đạo đức, sau đó có thể thông qua hệ thống Chủ Thần để đổi thưởng, chỉ cần là sinh mệnh trí tuệ đang ở trên Địa Cầu và phản đối hành vi của ác ma đều có thể tham gia.

Bất cứ ai làm người tốt việc tốt, truyền bá năng lượng tích cực đều có thể nhận được sự chiếu cố của Chủ Thần, từ bây giờ mọi người có thể vào hệ thống Chủ Thần để xem danh sách đổi thưởng, tìm kiếm thứ mình yêu thích.

Sau đó, Đỗ Lan còn đưa ra lời tuyên chiến với ác ma: Các ác ma, những kẻ vì lợi ích mà sa ngã cũng có thể dùng lợi ích để hướng thiện, kẻ bán đứng đạo đức cuối cùng cũng có thể bán đứng tà ác, các ngươi không nên sợ hãi nỗi sợ hãi tột cùng, các ngươi nên sợ hãi ta.

Bùm.

Chiếc TV nổ tung, Mạc Cam Na chau mày, mặt đầy giận dữ.

Đây là lần đầu tiên có người dám khiêu chiến ý chí của ả một cách táo tợn như vậy.

Tuy nhiên, Mạc Cam Na còn chưa kịp ra lệnh thì đã phát hiện một luồng ánh sáng trắng tràn vào ngoài cửa sổ, ả không khỏi nhìn ra ngoài.

Trên bầu trời thành phố xuất hiện một quả cầu ánh sáng tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, cả thành phố đều được chiếu sáng, vô số người đi ra ngoài ngẩng đầu nhìn lên.

Đây chính là hệ thống Chủ Thần sao.

Mạc Cam Na cảm thấy sau khi bị ánh sáng trắng chiếu vào, có một luồng năng lượng tối muốn kết nối với mình, Chủ Thần này là một siêu máy tính khổng lồ, trong đó có một lượng lớn thông tin tối đang vận hành.

Một khi kết nối là có thể thấy vô số vật phẩm, mỗi vật phẩm đều ghi rõ giá cả, càng xem càng kinh ngạc, thậm chí cuối cùng còn có vô số vật phẩm không thể tưởng tượng nổi, ngay cả nỗi sợ hãi tột cùng cũng xuất hiện trong danh sách, mà bên dưới nỗi sợ hãi tột cùng còn có thế giới hư không, chỉ cần tích thiện hành đức là có thể đến thế giới hư không.

Hoàn toàn nói bậy.

Mạc Cam Na xem một hồi, tức giận ngắt kết nối với Chủ Thần, theo ả thấy, đây chẳng qua là thủ đoạn hạ cấp mà Đỗ Lan dùng để khiêu khích ác ma: Muốn dùng phần thưởng vật chất để khích lệ mọi người tích thiện hành đức ư.

Cũng không nghĩ xem vì hành thiện mà hành thiện, bản thân hành vi này đã không phải là thiện ý.

Lúc này cần phải thảo luận xem hành vi và động cơ tâm lý, cái nào quan trọng hơn.

Là tâm ý hành thiện quan trọng hay là hành vi hành thiện quan trọng.

Là tâm ý làm ác đáng sợ hay là hành vi làm ác đáng sợ.

Người xưa nói: Trăm điều thiện hiếu đứng đầu, luận tâm không luận tích, luận tích nhà nghèo không có con hiếu.

Vạn điều ác dâm đứng đầu, luận tích không luận tâm, luận tâm thế gian không người hoàn mỹ.

Theo quan điểm này, chắc chắn tâm ý hành thiện quan trọng hơn.

Bởi vì nếu tính theo hành vi hành thiện, những người giàu có thể quyên góp xây trường tiểu học, viện dưỡng lão, có thể giúp đỡ nhiều người hơn.

Còn người bình thường e rằng chỉ có thể quyên góp một ít quần áo cũ và vài trăm đồng.

Mạc Cam Na đã hơn một vạn tuổi, ả tự nhiên biết hệ thống Chủ Thần này có lỗ hổng rất lớn, đó chính là sự bất công.

Lẽ nào hắn không biết làm việc tốt cần chi phí sao.

Thật là ngu xuẩn.

Mạc Cam Na tin rằng hệ thống Chủ Thần này chỉ khiến Địa Cầu càng thêm hỗn loạn, đến lúc đó ả có thể xem kịch vui.

Nhưng Đỗ Lan thật sự sẽ tính sót điểm này sao.

Mạc Cam Na, nữ vương ác ma này nói làm việc tốt cần chi phí, điểm này quả thực đúng.

Bởi vì làm việc tốt phải tốn tinh lực, thời gian, thậm chí cả tiền bạc của mình, mà kết quả thường không nhận được báo đáp tương xứng.

Còn làm việc xấu thì khác, trước hết điểm xuất phát và động cơ của việc xấu đã khác, xuất phát điểm của việc làm xấu là mưu lợi cho mình, những kẻ xấu hại người không lợi mình cũng có thể tìm thấy niềm vui khi làm việc xấu, còn những kẻ xấu khác cũng có thể thông qua việc làm tổn hại lợi ích của người khác để có được thu nhập kinh tế nhất định.

Đây chính là sự khác biệt giữa việc xấu và việc tốt.

Sự tồn tại của hệ thống Chủ Thần tuy khiến người tốt việc tốt có báo đáp, nhưng báo đáp lại là sau khi đã làm người tốt việc tốt, là sau khi người ta đã trả giá, phần báo đáp này có đáng hay không thì chưa chắc.

Đồng thời vì là báo đáp, vậy thì tương đương với thứ như tiền công, tự nhiên là làm nhiều hưởng nhiều, như vậy người có tiền tự nhiên chiếm hết ưu thế.

Hiện thực chính là tàn khốc như vậy, cho nên tôn giáo và các loại chỉ tiêu đạo đức đều hô hào mọi người bình đẳng, chính vì hiện thực thiếu thốn nên người ta mới hô hào và khao khát.

Thế nên mới có cuộc đối thoại giữa Đạt Ma và Lương Vũ Vương, Lương Vũ Vương cho rằng mình đã xây rất nhiều tháp Phật, đủ để sau khi chết thành Phật, nhưng Đạt Ma lại nói hành vi này nhiều nhất chỉ là cầu phúc, không được tính là công đức, Lương Vũ Vương không thể thành Phật.

Nếu Đạt Ma cho rằng Lương Vũ Vương như vậy có thể thành

Phật, e rằng sau này Phật giáo sẽ bị bá tánh biến thành tà giáo mất.

Vậy thì công đức phải tính toán như thế nào.

Phật gia có mười tông, trong đó có người cả ngày niệm A Di Đà Phật, có người cả ngày đả tọa, có người cả ngày làm việc gì thì làm việc đó rồi đột nhiên đốn ngộ, cũng có người mỗi ngày giữ giới luật rồi chờ đốn ngộ.

Trong đó, việc cả ngày niệm A Di Đà Phật thực ra chính là phát hoành nguyện, A Di Đà Phật thực ra chỉ là một hình thức giản lược.

Phát hoành nguyện là có thể thành Phật, có đơn giản như vậy sao.

Vậy nếu có người cầu nguyện thế giới hòa bình, người đó có thành Phật được không.

Vấn đề này nghìn năm qua đều không được chứng thực, cũng không ai thực sự biết kết quả của việc phát hoành nguyện sẽ là gì.

Nhưng trong Phật giáo công nhận việc phát hoành nguyện, cũng tức là thừa nhận tầm quan trọng của thiện tâm.

Có những người tâm địa còn thiện lương hơn bất kỳ ai, nhưng năng lực của họ có hạn, chỉ có thể làm những việc tốt nhỏ bé không đáng kể, vậy những người này có thể nhận được gì trong hệ thống Chủ Thần.

Mạc Cam Na rất rõ ràng nếu hệ thống Chủ Thần không có một phương thức đánh giá chính xác, vậy cuối cùng cũng chỉ khiến thế giới này ngày càng phân hóa, cuối cùng nền văn minh Địa Cầu e rằng sẽ tan rã.

Kẻ ngu xuẩn vẫn là ngu xuẩn, tưởng rằng dùng thủ đoạn này là có thể đối kháng với ác ma sao.

Nữ vương ác ma Mạc Cam Na rõ hơn ai hết, ác ma đại biểu cho bản tính xu lợi tị hại của mọi sinh mệnh, đạo đức và pháp luật mới là ảo ảnh do con người ngụy tạo.

Cho nên ác ma mới có thể sinh sôi không ngừng, cho nên ả rất tự tin vào cuộc chiến của mình với Thiên Sứ, thắng lợi cuối cùng tuyệt đối là ác ma chứ không phải Thiên Sứ.

Mạc Cam Na phán đoán vô cùng chính xác, người có tiền nhanh chóng thành lập đội ngũ cố vấn bắt đầu phân tích làm thế nào để lợi dụng tối đa hệ thống Chủ Thần để thu lợi, còn người bình thường tuy có lòng muốn làm việc tốt để đổi lấy một số vật phẩm, nhưng họ phải bận rộn vì kế sinh nhai, chỉ có thể dành ra thời gian có hạn.

Mà người có tiền có đội ngũ cố vấn, còn có tiền, họ có thể tiến hành làm người tốt việc tốt một cách hợp lý và có hệ thống, trong thời gian ngắn nhất tích lũy lượng lớn điểm, đổi lấy lượng lớn vật phẩm hoặc năng lực, sau đó lại bán những vật phẩm và năng lực này ra ngoài, thu hồi vốn rồi lại đi làm người tốt việc tốt, hình thành một vòng tuần hoàn như vậy.

Nhìn thấy tất cả những điều này, Mạc Cam Na cười lạnh liên tục, không ai hiểu rõ bản tính xấu xa của sinh mệnh hơn ả, cho nên đạo đức, pháp luật, thậm chí cả khoa học kỹ thuật của sinh mệnh đều là vô ích, cuối cùng họ đều sẽ gục ngã trước nỗi sợ hãi tột cùng.

Đã không ai có thể thoát khỏi kết cục này, tại sao không tùy hứng mà làm, hưởng lạc kịp thời.

Tuy nhiên, Đỗ Lan hiển nhiên không phải là sinh mệnh bình thường, hắn có sinh mệnh lâu dài hơn Mạc Cam Na, Mạc Cam Na ở trước mặt Đỗ Lan cũng chỉ là một đứa con gái.

Hệ thống Chủ Thần có thiết lập khảo nghiệm, đã là thứ nhân tạo, tự nhiên sẽ được phú cho giá trị quan nhân tạo.

Chương 1775

Đỗ Lan đã thiết lập rất nhiều khảo nghiệm trong hệ thống Chủ Thần, đợi đến khi người giàu đổi được một số lượng vật phẩm nhất định, khảo nghiệm sẽ xuất hiện, nếu họ không thể vượt qua khảo nghiệm, mọi thứ của họ sẽ bị hệ thống Chủ Thần thu hồi.

Còn đối với người bình thường, hệ thống Chủ Thần cũng sẽ đưa ra khảo nghiệm tùy theo từng người, nếu họ có thể vượt qua, vậy những thứ họ đổi được sẽ trực tiếp nhân lên một trăm lần.

Nhưng điều này lại nảy sinh một vấn đề, đó là hệ thống Chủ Thần không phải là một cỗ máy lạnh lùng, quy tắc dù lạnh lùng đến đâu cũng sẽ có lỗ hổng, sẽ bị những kẻ có dụng tâm lợi dụng để mưu lợi.

Cơ chế khảo nghiệm của Chủ Thần giống như sự can thiệp của con người, khiến cỗ máy lạnh lùng có thêm một chút nhân tính hóa, nhưng như vậy hệ thống Chủ Thần còn có thể đối xử bình đẳng với tất cả mọi người được không.

Người khác có lẽ sẽ bị làm khó, nhưng Đỗ Lan lại có thể khiến cỗ máy lạnh lùng và khảo nghiệm nhân tính đạt đến một sự cân bằng vi diệu.

Thiết bị khảo nghiệm chính là bản vá của Chủ Thần.

Ban đầu quả thực có rất nhiều người chất vấn vấn đề của hệ thống Chủ Thần, nhưng khi khảo nghiệm xuất hiện, mọi người đều biết chỉ cần mình thực sự thành tâm, chắc chắn sẽ nhận được báo đáp xứng đáng, hệ thống Chủ Thần là công chính, không hề thiên vị kẻ quyền quý.

Tuy nhiên, Mạc Cam Na vẫn cười lạnh, nói với tín đồ của mình: Thấy chưa, hệ thống Chủ Thần có khảo nghiệm, nó sẽ không vô điều kiện ban cho các ngươi sức mạnh, còn ta thì khác, mọi thứ ta cho các ngươi đều là miễn phí.

Khảo nghiệm tuy có lợi cho dân thường, nhưng đối với người giàu lại đặt ra một rào cản, khiến nhiệt tình của họ nguội lạnh.

Thu được nhiều của cải hơn là thiên tính của thương nhân, thiết bị khảo nghiệm rõ ràng không phù hợp với thiên tính của thương nhân, xem ra con đường ác ma vẫn phù hợp với họ hơn.

Đáng tiếc, đồ trong hệ thống Chủ Thần quá tốt, quá hấp dẫn người ta.

Những gì ác ma có, hệ thống Chủ Thần đều có, những gì ác ma không có, hệ thống Chủ Thần cũng có.

Thậm chí trong hệ thống Chủ Thần cũng có thể đổi gen ác ma, trong đó còn bao gồm cả gen Ma Vương cùng cấp với Mạc Cam Na.

Đối với ác ma, sức mạnh là thứ không thể thiếu, vì ác ma thường xuyên bị tấn công, nên khát vọng sức mạnh vô cùng mãnh liệt.

Nhưng những gì Mạc Cam Na có thể cho là có hạn, hệ thống Chủ Thần thì khác.

Thật lòng mà nói, cứ nhìn vào danh sách đổi thưởng của hệ thống Chủ Thần, giống như dạo Taobao vậy, sẽ không nhịn được mà vung tay mua sắm.

Đáng tiếc, mua sắm cần điểm, điểm cần làm việc tốt, hơn nữa dù đổi được vật phẩm rồi vẫn phải chấp nhận khảo nghiệm, điều này khiến các ác ma chùn bước, nhưng trong lòng họ lại có ý muốn thử.

Tuy nhiên, một sự thật tàn khốc lại bày ra trước mắt những con người đã sa ngã, hệ thống Chủ Thần tuy cho phép các sinh mệnh trên Địa Cầu tham gia, nhưng lại loại trừ duy nhất những người Địa Cầu đã sa ngã, những ác ma không còn là người này bị loại ra khỏi hệ thống Chủ Thần.

Sự xuất hiện của hệ thống Chủ Thần có thể nói đã thu hút sự chú ý của các nền văn minh lớn trong vũ trụ, không ít nền văn minh đã cử người âm thầm phân tích cấu thành của hệ thống Chủ Thần, họ cho rằng Chủ Thần là một vật phẩm cấp thần khí được xây dựng bằng lập trình thông tin tối.

Nó cùng cấp bậc với Đại Thì Chung của Minh Hà, kho tri thức của Thiên Sứ, cho nên mới có thể tính toán ra nhiều thứ như vậy, chỉ là những vật phẩm cuối cùng chỉ tồn tại trên lý thuyết kia là thật hay giả, các nền văn minh lớn vẫn chưa có kết luận.

Bởi vì nếu tất cả những thứ trong hệ thống Chủ Thần đều là thật, vậy hệ thống Chủ Thần chắc chắn vượt qua Đại Thì Chung và kho tri thức, Đỗ Lan đương nhiên cũng vượt qua Minh Vương Tạp Nhĩ và Nữ vương Thiên Sứ Khải Toa.

Nếu kết luận này được thành lập, đủ để chấn động toàn vũ trụ.

Quân đoàn Thao Thiết không hề từ bỏ Địa Cầu, tuy nhiên chúng cũng nhận ra Địa Cầu không hề tầm thường, hạm đội chủ lực của chúng đang dừng lại ở rìa hệ Mặt Trời, đang xem xét làm thế nào để tấn công Địa Cầu.

Thao Thiết đã rất lâu không gặp phải đối thủ khó nhằn như vậy, Địa Cầu rõ ràng chỉ là một nền văn minh có hạt nhân, tại sao lại đột nhiên xuất hiện trong vũ trụ.

Không làm rõ những điều này, e rằng không thể chiếm được Địa Cầu.

Tình báo về Nữ vương Ác Ma nghiên cứu thế nào rồi.

Bẩm Đại vương, đã nghiên cứu gần xong rồi, lần trước giao chiến với chúng ta là Hùng Binh Liên của Việt Nam trên Địa Cầu và sư đoàn không gian số một của Liên Hợp Quốc, Mạc Cam Na đã đưa ra tài liệu chi tiết về Hùng Binh Liên, trong đó có Ngân Hà Chi Lực, có Nặc Tinh Chiến Thần, có gen thời không, có Đức Tinh Chi Thương, Đại Đế Chi Tâm, v. v. các siêu gen, còn có Thái Dương Nữ Thần đến từ Liệt Dương Tinh, cùng với Tôn Ngộ Không.

Vua Thao Thiết xem tình báo, im lặng hồi lâu, đây quả thực là đội hình xa hoa, đội tiên phong thất bại cũng là tự nhiên.

Trong cuộc họp tác chiến, đám Thao Thiết tức giận phát biểu, chúng vẫn không quên được Địa Cầu, vẫn nghĩ đến việc chinh phục Địa Cầu làm quà tặng.

Chỉ cần đại quân chúng ta tiến lên, một Hùng Binh Liên nhỏ bé cũng không phải là đối thủ của chúng ta, hơn nữa chúng ta cũng có thể liên hợp với ác ma trước để kìm chân Hùng Binh Liên, sau đó đại quân áp sát, trực tiếp chiếm lĩnh Địa Cầu.

Tướng quân Thao Thiết nói.

Tuy nhiên Mạc Cam Na còn bảo chúng ta phải chú ý đến một người đàn ông tên là Đỗ Lan trên Địa Cầu, gã đó rất không bình thường.

Ha ha, lại có người đàn ông khiến Nữ vương Ác Ma phải chú ý, ta thấy bà già này cũng động xuân rồi.

Vua Thao Thiết tự tin tràn đầy: Liên lạc với Mạc Cam Na, nói rằng chúng ta đã xây dựng kế hoạch mới, hy vọng ả ra tay giúp đỡ, chúng ta tiêu diệt Hùng Binh Liên trước, rồi chiếm lấy Địa Cầu.

Vậy còn Đỗ Lan.

Nếu Mạc Cam Na thực sự quan tâm đến Đỗ Lan gì đó, thì cứ để ả tự mình giải quyết đi.

Vua Thao Thiết tin rằng lần liên hợp mạnh mẽ này chắc chắn sẽ hạ được Hùng Binh Liên.

Để đối phó với cuộc chiến có thể xảy ra bất cứ lúc nào, Hùng Binh Liên đã chuyển từ doanh trại tân binh đến nền tảng chỉ huy tác chiến di động Cự Hạp Hào trên tàu sân bay.

Đồng thời do nhu cầu của chiến sự, một số gen siêu binh sĩ cũng đã chọn được người sử dụng thích hợp, đội ngũ của Hùng Binh Liên đã lớn mạnh hơn không ít.

Tuy nhiên họ đều rất rõ ràng quân chủ lực của Thao Thiết mạnh hơn hạm đội tiền tiêu gấp mười lần, số lượng càng kinh người hơn.

Xét tình hình hiện tại, nhân loại vẫn đang ở thế yếu, đương nhiên nhân loại cũng không phải không có cơ hội, bởi vì bây giờ nhân loại đang nhanh chóng hấp thu, tiêu hóa công nghệ do người Nặc Tinh cung cấp, cũng đang nghiên cứu gen do người Đức Tinh để lại, hy vọng chế tạo và cải tiến thêm nhiều gen siêu binh sĩ.

Còn có là tổng kết kinh nghiệm, nghiên cứu đặc điểm của Thao Thiết và ác ma, hy vọng có thể tìm ra chiến thuật đối phó với chúng.

Tuy nhiên, rất nhanh nhân loại đã nhận ra binh sĩ nhân loại bình thường không thể một chọi một chống lại kẻ xâm lược ngoài hành tinh, họ phải phản kích theo hình thức tiểu đội, chỉ có như vậy mới có cơ hội thắng lợi, phải sử dụng chiến thuật vận động, cố gắng hết sức tránh đối đầu trực diện với kẻ địch, phải dẫn dụ kẻ địch vào vòng mai phục.

Trong tình huống này, nhân loại chỉ có thể chọn phương pháp chiến đấu tàn khốc là dùng hy sinh đổi lấy trận địa, đổi lấy chiến quả.

Tuy nhiên hiển nhiên người Địa Cầu không biết rằng, có lúc dự đoán về sự hy sinh của họ thực sự quá lạc quan, sự hy sinh thực sự sẽ lớn hơn nhiều so với những gì họ tưởng tượng.

Một ngày nọ trên biển cả, hạm đội tàu sân bay đang nhàn nhã di chuyển ở Nam Hải, đây vốn chỉ là một ngày bình thường.

Cát Tiểu Luân vì đã kích hoạt Ngân Hà Chi Lực, hơn nữa còn biểu hiện xuất sắc trên chiến trường nên đã trở thành tiểu đội trưởng tiểu đội tân binh, phụ trách huấn luyện các siêu binh sĩ mới.

Cuộc tấn công của ác ma đến bất ngờ, trời quang mây tạnh, đạn từ trong trùng động xuất hiện không một tiếng động, bắn giết các nhân viên tác chiến trên tàu sân bay Cự Hạp Hào.

Mạc Cam Na đích thân chỉ huy trận chiến này, pháo đài vũ trụ Ác Ma Nhất Hào của ả đang ở trên quỹ đạo không gian, Ác Ma Nhất Hào giống như một ngọn núi đảo ngược, tuy trôi nổi trong vũ trụ nhưng không hề mở bất kỳ lá chắn nào, các ác ma dùng thân thể bay lượn tuần tra trong vũ trụ.

Trong phòng bắn tỉa của pháo đài Ác Ma Nhất Hào, một nhóm xạ thủ đang nhắm vào một bức tường trong suốt, bức tường đó chính là máy tạo trùng động, mỗi lần trùng động xuất hiện, họ sẽ nhanh chóng khai hỏa, bắn những viên đạn thí thần về phía Cự Hạp Hào.

Xạ thủ thậm chí còn không nhìn thấy kẻ địch, chỉ cần bóp cò, trùng động sẽ tự nhiên đưa viên đạn đến người kẻ địch.

Công việc tính toán trùng động là do một lượng lớn ác ma thông qua tính toán thông tin tối mà có được, chúng có thể thông qua trùng động để khóa chặt kẻ địch trên mặt biển.

Mạc Cam Na dùng tay chống cằm, ả có thể thấy những người trên Cự Hạp Hào hoảng loạn đến mức nào, hoàn toàn mù tịt, nhìn phản ứng như vậy, ả không khỏi cười lên.

Đối phó với nhân loại, dùng thủ đoạn nhỏ này là được rồi.

Trên tàu sân bay thương vong thảm trọng, rất nhiều binh sĩ căn bản không biết chuyện gì xảy ra đã bị đạn bắn chết, máu tươi nhuộm đỏ vị trí của họ.

Mà Hùng Binh Liên vì mặc áo giáp hợp kim tối, đồng thời lại có siêu gen nên mới tránh được những đòn tấn công bất ngờ đó, tuy nhiên họ cũng có người bị thương.

Là đạn Thí Thần Nhất Hào, nhưng căn bản không biết bắn từ đâu.

Kỳ Lâm cũng là xạ thủ, cô không cho rằng trên biển cả mênh mông có vị trí bắn tỉa nào tốt.

Là trùng động.

Người duy nhất trong đội có gen thời không, Đỗ Sắc Vi, biết đây chắc chắn là đòn tấn công xuyên qua không gian, không phải là đòn tấn công thông thường, cô đang tính toán dấu vết trùng động, hy vọng có thể tính toán ngược ra vị trí trùng động của đối phương.

Đáng tiếc họ rốt cuộc vẫn chưa trưởng thành thành thần, năng lực lập trình thông tin tối có hạn.

Chắc là nên dùng thứ đó rồi.

Triệu Tín trốn trong góc kêu gọi mọi người, bây giờ không phải là lúc thành kiến, nên dùng vũ khí bí mật mà Đỗ Lan đã đưa.

Thứ đó.

Cát Tiểu Luân thực sự không muốn dùng, nhưng nếu không dùng, e rằng hy sinh sẽ ngày càng lớn.

Nhưng nếu dùng, điều đó có nghĩa là họ sẽ ngày càng có xu hướng thừa nhận địa vị của Đỗ Lan.

Hết cách rồi.

Các thành viên của Hùng Binh Liên từ trong túi lấy ra một viên thuốc màu đen hình dạng viên sô cô la Maltesers, nhắm mắt nuốt xuống.

A.

Sau khi uống thuốc, lập tức cảm thấy trong lồng ngực có một luồng nhiệt nóng không thể tưởng tượng nổi, giống như những lời nói bị kìm nén trong lồng ngực không nói không được, đây là một cảm giác khó tả.

Bùm.

Một viên đạn bắn trúng Cát Tiểu Luân, nhưng lại bị một trường lực màu đỏ hất văng ra.

Sau đó, trên người Triệu Tín và những người khác cũng bùng phát trường lực màu đỏ, chỉ nghe Triệu Tín hét lớn một tiếng: AT Lực Trường toàn khai.

Mọi người mau trốn vào bên cạnh chúng tôi.

Họ bao bọc toàn bộ những người sống sót trong một lá chắn phòng ngự màu đỏ, tránh bị đạn tấn công.

Kỳ Lâm cũng nuốt viên thuốc, chỉ cảm thấy thế giới trong mắt đã khác, cô nhìn thấy kẻ địch ở trong vũ trụ, thế là cô giơ súng bắn tỉa lên: AT Lực Trường toàn khai.

Từng lớp trường lực sẽ trở thành nền tảng để viên đạn tung hoành trong vũ trụ: Đây là lời hỏi thăm của người Địa Cầu, chết đi ác ma.

Viên đạn mỗi khi xuyên qua một lớp trường lực sẽ được gia tốc một lần, cuối cùng vượt qua tốc độ âm thanh, xuyên thủng một đám mây.

Chương 1776

Dưới sự gia trì của trường lực, viên đạn gào thét bắn trúng pháo đài không gian Ác Ma Nhất Hào, xuyên thủng một tòa tháp nhọn của thành bảo, phế tích đổ sập trôi nổi trong môi trường vũ trụ.

Mạc Cam Na im lặng, ả biết thứ này trong hệ thống Chủ Thần cũng có, tên hình như là: Cơ quan S2 nhân tạo.

Thứ này nhìn tuy giống sô cô la, nhưng thực tế đó là hạt nhân của Sứ Đồ do Đỗ Lan chế tạo, có thể khiến người ta trong thời gian ngắn Sứ Đồ hóa, trong khoảng thời gian này có thể sử dụng AT Lực Trường, nhưng sau khi hết hiệu lực thuốc sẽ vô cùng khó chịu, giống như đã không còn là người nữa.

Không ngờ thứ này lại lợi hại như vậy.

AT Lực Trường có thể khiến người ta trong nháy mắt nắm giữ thần lực, nhưng xem ra cũng chỉ có người của Hùng Binh Liên mới có thể chịu đựng được, thể chất của binh sĩ bình thường không đủ.

Dựa vào việc uống thuốc hack game để xoay chuyển cục diện, AT Lực Trường đã thể hiện năng lực thích ứng mạnh mẽ, phòng ngự, tấn công, phân tích, mọi thứ đều trôi chảy.

Đặc biệt là Đỗ Lan cũng đã cải tạo một chút AT Lực Trường, khiến nó thích hợp hơn với thế giới này, điều này làm cho AT Lực Trường có thêm thuộc tính ăn mòn thông tin tối.

Đây là cái gì.

Trong phòng bắn tỉa của Ác Ma Nhất Hào, trong không gian xuất hiện những lập trường màu đỏ máu, từng chút một thấm ra từ tàn tích của trùng động, giống như không gian đang chảy máu.

Bùm, ngay lúc xạ thủ đang tò mò, một bàn tay đã từ trong màu máu lao ra, một tay tóm lấy mặt đối phương: CNM.

Đó là tiếng gầm giận dữ của Cát Tiểu Luân, thấy nhiều chiến hữu vô cớ bị sát hại như vậy, Cát Tiểu Luân không thể nhịn được nữa, tức giận với ác ma, dùng AT Lực Trường đảo ngược trùng động, vươn ra bàn tay phản kích.

Lúc này cậu ta giống như một ác linh báo thù đang cố trèo ra từ vực sâu mang tên trùng động.

Ngân Hà Chi Lực bùng nổ, năm ngón tay mạnh mẽ lún sâu vào mặt ác ma, bóp ra máu.

Sao lại thế này.

Các xạ thủ kinh hãi, vội vàng ra tay muốn đóng trùng động, nhưng tay của Cát Tiểu Luân lại chịu được sự đứt gãy của không gian, Ngân Hà Chi Lực đã thể hiện sự mạnh mẽ của mình.

Tuy nhiên, việc đóng trùng động quả thực đã ngăn cản Cát Tiểu Luân chui ra, Cát Tiểu Luân cũng nhận ra mình không thể đến được đại bản doanh của kẻ địch, chỉ có thể không cam lòng thu tay lại, kéo theo những mảnh vỡ không gian như bông tuyết.

Kỳ Lâm, tiếp tục bắn tỉa.

Bây giờ người duy nhất có thể tấn công pháo đài của ác ma chỉ có Kỳ Lâm.

Tôi biết, không cần nhắc.

Bắn tỉa mục tiêu ngoài tầng khí quyển, giống như bắn muỗi cách mấy cây số, anh nghĩ rất đơn giản sao.

Kỳ Lâm nín thở tập trung ngắm bắn, bởi vì sai một ly đi một dặm, ở khoảng cách xa như vậy, một chút sai lệch nhỏ cũng sẽ khiến cô bắn trượt mục tiêu: Phát thứ hai.

Vút, viên đạn một lần nữa biến mất với tốc độ cực nhanh, chỉ để lại trên không trung vệt âm thanh khi vượt qua bức tường âm thanh.

Tuy nhiên lần này pháo đài Ác Ma Nhất Hào đã có biện pháp phòng ngự, Mạc Cam Na đã mở lá chắn của pháo đài, viên đạn không xuyên qua được lá chắn.

Kẻ địch đã mở lá chắn năng lượng, tôi không bắn xuyên được.

Đến đây là hết sao.

Cát Tiểu Luân tuy hy vọng giúp chiến hữu báo thù, nhưng sức mạnh để bay vào vũ trụ vẫn còn trong tay Đỗ Lan: Chết tiệt.

Chết tiệt. 150.

Lời nói của Đỗ Lan đúng là nói nhảm, khiến người ta không hiểu gì cả.

Rõ ràng ả cũng dùng thuốc để cường hóa ác ma, đúng là chỉ cho phép quan châu đốt lửa, không cho phép dân chúng đốt đèn.

Cơ hội tốt để tiêu diệt Hùng Binh Liên cứ thế mà mất, xem ra vẫn phải tìm cách khác: Thôi bỏ đi, ta vẫn còn kế hoạch B.

Hùng Binh Liên một lần nữa giành được chiến thắng bi thương, đối với họ, mỗi lần hy sinh đều là thảm trọng.

Lập tức kiểm kê thương vong, tất cả mọi người không được lơ là, cuộc tấn công của kẻ địch không biết lúc nào sẽ đến nữa.

Đỗ Tạp Áo biết ác ma tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua Hùng Binh Liên, đây cũng là lý do ông ta sắp xếp Hùng Binh Liên ở nước ngoài, bởi vì chiến đấu trên tàu sân bay có thể tránh làm hại người vô tội.

Chiến hạm này bây giờ đã trở thành tiền tuyến giao chiến giữa Địa

Cầu và người ngoài hành tinh, mỗi binh sĩ đều đã giác ngộ hy sinh, trước khi lên tàu đã viết sẵn di thư.

Các cậu cảm thấy thế nào.

Viên thuốc của Đỗ Lan có tác dụng phụ không.

Cảm giác như ba ngày ba đêm không ngủ, giống như trước đây liên tục cày đêm ở quán net vậy.

Triệu Tín cho biết bây giờ cả người cậu ta đều mệt lả, đúng là duy trì năm phút, sạc pin một tuần.

Tôi không sao.

Cát Tiểu Luân lại cảm thấy không nghiêm trọng đến thế.

Tôi cũng không sao, Triệu Tín cậu nhóc cũng yếu quá, thật không phải đàn ông.

Đại ca xã hội đen Lưu Sấm cho biết anh ta cũng uống thuốc, nhưng cũng không có cảm giác gì, quả nhiên gen Nặc Tinh Chiến Thần của anh ta cũng không kém Cát Tiểu Luân.

Dù sao đi nữa, mọi người đều đi kiểm tra sức khỏe toàn diện, sau đó nghỉ ngơi cho tốt, sẵn sàng cho cuộc tấn công tiếp theo bất cứ lúc nào.

Đỗ Tạp Áo cũng không nói nhiều, mà nghĩ đến việc quay về nghiên cứu kỹ hệ thống Chủ Thần, nghĩ đến việc đổi thêm nhiều vật phẩm ra.

Tuy những vật phẩm này không thể có tác dụng quyết định, nhưng dùng để tăng cường sức chiến đấu của binh sĩ bình thường thì dư sức: Là tổ Chủ Thần phải không.

Tướng quân Đỗ, đây là tổ Chủ Thần.

Trong điện thoại truyền đến giọng nói.

Tiền thân của tổ Chủ Thần là tổ Đỗ Lan, là tổ chức do Liên Hợp Quốc tập hợp các nhà khoa học, xã hội học, nhân loại học, triết học gia ưu tú trên toàn thế giới để cùng nhau nghiên cứu Đỗ Lan, họ hy vọng có thể phân tích ra quy tắc hành vi của Đỗ Lan, nắm rõ đường đi nước bước của hắn.

Sau này Đỗ Lan phát triển hệ thống Chủ Thần, tổ lại được bổ sung ngân sách, tái cấu trúc thành tổ Chủ Thần, nghiên cứu Đỗ Lan và Chủ Thần.

Hy vọng có thể nghiên cứu rõ ràng toàn bộ cơ chế trong hệ thống Chủ Thần, đây là nghiên cứu đa quốc gia, cơ quan các nước lớn đều dốc toàn lực, cần tiền cho tiền, cần người cho người, trước sự sống còn của nhân loại, họ hợp tác hết mình.

Báo cho tướng quân Đỗ một tin tốt, tiến độ nghiên cứu hệ thống Chủ Thần ở khu vực An Lạc đã đạt đến mười hai phần trăm, dẫn đầu toàn cầu.

Vậy bây giờ có thể tăng cường quân lực của chúng ta không.

Cái này vẫn còn hơi khó khăn, vật phẩm tuy có thể làm được, nhưng số lượng đổi được không đủ để trang bị cho trăm vạn đại quân.

Cho nên chúng ta bây giờ có một ý tưởng, trong hệ thống Chủ Thần không phải có cơ chế khảo nghiệm sao.

Chúng ta hy vọng có thể tài trợ cho người tốt, chỉ cần họ vượt qua khảo nghiệm là có thể nhận được phần thưởng gấp trăm lần, nếu chúng ta tài trợ cho một vạn người tốt, là có thể hoàn thành mục tiêu rồi.

Trong thời kỳ khó khăn này, xem như có một tin tốt: Vậy thì cứ làm đi, tôi nhất định sẽ điều phối các phương diện để toàn lực ủng hộ các anh.

Được, chúng tôi bây giờ sẽ bắt đầu đi triệu tập người tốt trên toàn mạng.

Trong một thời gian, thẻ người tốt trở thành thứ quý giá nhất, bởi vì chỉ cần được xác định là người tốt, là có thể nhận được thẻ người tốt chính thức, sau đó nhận được một lượng lớn kinh phí để thực hiện lý tưởng của mình, biến lòng thiện lương trong tim thành hiện thực.

Đương nhiên có một số người tốt vẫn sa ngã, bởi vì họ không phải là người tốt thực sự, giống như có một câu chuyện cười kể về cuộc đối thoại giữa một quan viên và một nông dân, quan viên hỏi nông dân rằng nếu anh có một ngàn vạn, anh có tài trợ cho người tị nạn không.

Nông dân nói sẵn lòng.

Quan viên lại hỏi nếu anh có hai căn nhà, có lấy ra một căn cho người tị nạn không.

Nông dân nói sẵn lòng.

Quan viên cuối cùng hỏi nếu anh có một con bò, có đem ra hỗ trợ người tị nạn không.

Nông dân lần này lại lắc đầu nói không muốn, bởi vì anh ta thực sự có một con bò, sợ quan viên cướp bò của anh ta.

Rất nhiều người sau khi nhận được tài trợ liền mất đi bản tâm, nhưng vẫn có người là vàng thật không sợ lửa, là người tốt thực sự, họ đã vượt qua khảo nghiệm, giúp quốc gia và nhân loại mang về rất nhiều vật phẩm chiến lược.

Tuy nhiên, ngay lúc người Địa Cầu đang chỉnh đốn quân đội, chuẩn bị đối phó với cuộc xâm lược tiếp theo, người Địa Cầu cuối cùng đã được thấy ánh sáng chính nghĩa đến từ vũ trụ, Nữ vương

Thiên Sứ Khải Toa, thiên thần giáng lâm.

Ngày hôm đó, tầng mây không gió mà tự động, cả vùng biển Nam Hải tĩnh lặng đến lạ thường, mặt biển như một tấm gương khổng lồ, hạm đội yên bình trôi nổi.

Hào quang chợt đến, đường chân trời rực rỡ sắc màu, biển cả như một hồ nước vàng được bao quanh bởi một vườn hoa sặc sỡ.

Ánh nắng vàng ẩn hiện trong tầng mây, như bậc thang thiên đường nối liền trời và biển, cầu vồng trong tầng mây như những điểm xuyết chào đón Thiên Sứ, thần thánh mà trang nghiêm không thể xâm phạm.

Phong thái xuất hiện của Nữ vương Thiên Sứ cao hơn Nữ vương Ác Ma rất nhiều, dị tượng từ trời giáng xuống phối hợp với khúc nhạc thần thánh du dương, một nữ vương xinh đẹp với mái tóc vàng bồng bềnh ngồi trên ngai vàng chữ thập cao quý độc quyền xuất hiện trên bầu trời Cự Hạp Hào, xung quanh ngai vàng lộng lẫy còn có một nhóm nữ Thiên Sứ anh tư thướt tha trong bộ giáp hoa lệ, họ vỗ đôi cánh trắng muốt bảo vệ hai bên ngai vàng.

Lần này Thiên Sứ biết Nữ vương Ác Ma đích thân đến Địa Cầu, cũng đã tung ra đội hình tốt nhất để viễn chinh Địa Cầu, quyết tâm tiêu diệt ác ma tại đây.

Trên Cự Hạp Hào, sự xuất hiện của các Thiên Sứ xinh đẹp khiến các chiến sĩ ngây ngẩn ngẩng đầu, đều bị vẻ đẹp tuyệt sắc mỗi người một vẻ của các Thiên Sứ thu hút.

Mỗi Thiên Sứ đều có vẻ đẹp riêng, nhưng các Thiên Sứ viễn chinh Địa Cầu không ai là không anh tư hiên ngang, không thua kém nam nhi.

Sau Thao Thiết, ác ma, Địa Cầu lại chào đón một nền văn minh hoàn toàn mới, hóa thân của trật tự trong vũ trụ, đại biểu của chính nghĩa, tộc Thiên Sứ vừa xinh đẹp vừa mạnh mẽ.

Nữ vương Thiên Sứ nhìn những phàm nhân nhỏ bé, cuối cùng dừng ánh mắt trên người Cát Tiểu Luân cũng đang mắt chữ A mồm chữ O: Ngân Hà Chi Lực, Chủ Thần của Địa Cầu, ta là Nữ vương Thiên Sứ Khải Toa, bây giờ ta cần sự cho phép của ngươi.

Giọng nói ưu mỹ, trong trẻo, giống như lời khuyên nhủ đến từ lịch sử xa xôi.

Cát Tiểu Luân mặt mày ngơ ngác, cậu ta nghe không hiểu.

Thực ra rất dễ hiểu, trong Hùng Binh Liên có ba kế hoạch gen lớn, Quang của Thái Dương Thần Lôi Na thuộc về Liệt Dương Tinh, Nặc Tinh Chiến Thần của Lưu Sấm thuộc về Nặc Tinh, chỉ có mẫu tinh của Ngân Hà Chi Lực là Đức Tinh đã bị hủy diệt, cho nên Ngân Hà Chi Lực tất nhiên sẽ bén rễ ở Địa Cầu, trở thành Chủ Thần của Địa Cầu.

Tuy Cát Tiểu Luân bây giờ cũng chỉ là một tiểu đội trưởng tân binh, nhưng tiềm năng của cậu ta là không thể lường được, Ngân Hà Chi Lực rất khó bị giải mã, cho nên sớm muộn gì cậu ta cũng sẽ trưởng thành.

Vì vậy, Nữ vương Khải Toa ngay từ đầu đã trao cho Cát Tiểu Luân địa vị bình đẳng, bà ta chấp pháp ở Địa Cầu cũng cần sự đồng ý của Chủ Thần bản địa là Cát Tiểu Luân.

Chỉ đáng tiếc Cát Tiểu Luân đối với vũ trụ không biết gì cả, đối với Chủ Thần và Học viện Siêu Thần gì đó cũng mơ hồ không biết, cậu ta bây giờ vẫn chưa có tầm nhìn và quan điểm đại cục đó.

Cô có nhận nhầm người không.

Cát Tiểu Luân ngây ngô nói, cậu ta căn bản không quen biết nhiều chị gái Thiên Sứ xinh đẹp như vậy, mặc dù cậu ta rất muốn quen.

Ta truy lùng Ác Ma Nhất Hào đến Địa Cầu, sắp sửa tiến hành đả kích Đại Thẩm Phán đối với Ác Ma Nhất Hào, muốn triệt để tiêu diệt Nữ vương Ác Ma.

Khải Toa thong thả nói, rõ ràng là muốn đối phó với cường địch nhưng lại nói một cách vô cùng bình tĩnh, dường như đây chỉ là một việc không đáng kể.

Trên Ác Ma Nhất Hào, Mạc Cam Na đã tức đến môi cũng tím lại, ả có năng lực quan sát mạnh mẽ, khi nền văn minh Thiên Sứ xuyên qua trùng động đến Địa Cầu, ả đã nhận ra kẻ địch. 151.

Còn những người xấu chưa bị bắt thì đồng loạt tự thú, khai nhận tội ác của mình.

Thành phố Cự Hạp có mấy triệu dân, ngày hôm đó họ lại một lần nữa chứng kiến kỳ tích, một ngọn núi mọc ra đôi cánh ác ma đột nhiên xuất hiện trên bầu trời thành phố, sải cánh dài mấy cây số, mà trên ngọn núi còn có vô số thành cổ ác ma lượn lờ.

Chương 1777

Đến đây, Khải Toa có bản lĩnh thì đến thẩm phán ta đi.

Mạc Cam Na cười lớn khiêu khích Khải Toa, ả muốn xem xem Khải Toa vì chính nghĩa có thể nhẫn tâm phá hủy toàn bộ thành phố này không.

Tuy nhiên, Mạc Cam Na hiển nhiên đã nghĩ sai, bởi vì người đưa ra lựa chọn không phải Khải Toa, mà là Cát Tiểu Luân.

Khải Toa đã khéo léo đá quả bóng này cho Cát Tiểu Luân, để cậu ta đưa ra lựa chọn, là hy sinh mấy triệu dân để tiêu diệt ác ma, hay là bảo vệ mấy triệu dân để mặc cho ác ma tiếp tục làm điều ác, mà ác ma rất có thể sẽ kích động nội chiến trên Địa Cầu, tham khảo mức độ thảm khốc của Thế chiến II, chỉ riêng quân đội tử trận đã hơn ba mươi triệu, nếu tính cả dân thường và những người chết do bị thương, ước tính phải lên đến một trăm triệu.

Cường độ của cuộc chiến tranh vũ trụ do ác ma gây ra sẽ chỉ còn mạnh hơn Thế chiến II, nếu thực sự để mặc ác ma hoành hành, đến lúc đó số người chết sẽ không chỉ là mấy triệu dân của thành phố Cự Hạp.

Nếu để cho Duy Đức trong thế giới Tam Thể lựa chọn, ông ta chắc chắn sẽ không do dự đồng ý tiến hành Đại Thẩm Phán, xóa sổ cả Ác Ma Nhất Hào và thành phố Cự Hạp.

Nhưng Cát Tiểu Luân rốt cuộc không phải là Duy Đức, mấy tháng trước cậu ta vẫn chỉ là một sinh viên đại học bình thường, vì một lần dũng cảm làm việc nghĩa mà thức tỉnh siêu năng lực, bây giờ cậu ta lại trở thành Chủ Thần có thể quyết định sinh tử của mấy triệu người.

Sự thay đổi trong mấy tháng cũng quá kinh người, Cát Tiểu Luân căn bản không thích ứng kịp.

Vũ khí vũ trụ Đại Thẩm Phán của Thiên Sứ đang lơ lửng trên quỹ đạo đồng bộ của Địa Cầu, trên bầu trời thành phố Cự Hạp, chỉ cần Cát Tiểu Luân đồng ý, Khải Toa sẽ lập tức khởi động Đại Thẩm Phán, kết thúc cuộc chiến nghìn năm với ác ma.

Ha ha, Khải Toa, ngươi cũng trở nên mềm yếu rồi, không phải ngươi vẫn luôn la hét vì chính nghĩa có thể hy sinh tất cả sao.

Mạc Cam Na biến mây trắng trên trời thành hình chiếu của mình, bắt đầu chế độ chế giễu.

Đây cũng là lập trình thông tin tối, có thể khiến ác ma hoặc Thiên Sứ can thiệp vào tự nhiên, biến tự nhiên thành hình dạng họ cần.

Đường viền của đám mây trên trời đã hoàn toàn là hình dạng của Mạc Cam Na, dáng vẻ ưỡn hông khiêu khích sống động như thật.

Khải Toa lại không hề bị lay động, bà ta chỉ chờ đợi câu trả lời của Cát Tiểu Luân, mọi hành động của bà ta đều không hổ là một trong những Chủ Thần mạnh nhất vũ trụ hiện nay, tinh thần của bà ta đã được rèn luyện trong vạn năm đến mức không thể phá vỡ, dường như không có bất kỳ chuyện gì đủ để khiến bà ta động lòng.

Thiên Sứ và ác ma xuất hiện trên biển, ác ma tuy xấu, nhưng Thiên Sứ cũng không hoàn toàn thiện.

Vị khách đến từ tinh vân xa xôi đến Địa Cầu không gặp chủ tể của Địa Cầu trước, lại đi trò chuyện với thanh niên của Địa Cầu trước, có phải là quá vô lễ không.

Có câu nói mãnh long không qua sông, rồng mạnh không đè rắn đất, cô Nữ vương Thiên Sứ ở vũ trụ muốn gió được gió muốn mưa được mưa, nhưng đã đến Địa Cầu thì nên tuân thủ quy tắc của Địa Cầu, bái kiến không phải là cách như cô đâu.

Đỗ Lan không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng Cát Tiểu Luân.

Ngươi chính là Đỗ Lan.

Khải Toa đương nhiên biết Đỗ Lan, gần đây trong vũ trụ có rất nhiều lời đồn về Đỗ Lan, nhưng bà ta trước nay chỉ tin vào mắt thấy tai nghe.

Chính là tôi đây.

Đỗ Lan nở một nụ cười rạng rỡ với các Thiên Sứ: Các vị Thiên Sứ xinh đẹp, hay là các cô xuống đây nói chuyện đi, cứ vỗ cánh mãi không mệt sao.

Các cô không mệt, bọn tôi ngẩng đầu cũng mỏi cổ lắm rồi.

Các Thiên Sứ vẫn luôn ở trên bầu trời Cự Hạp Hào, những người trên boong tàu đều phải ngẩng đầu mới có thể giao lưu với họ.

Tuy nhiên, Khải Toa hiển nhiên không giỏi pha trò, căn bản không để ý đến lời của Đỗ Lan: Ngươi muốn thay Ngân Hà Chi Lực đưa ra lựa chọn sao.

Cát Tiểu Luân lúc này lo lắng nhìn về phía Đỗ Lan, những người khác thực ra cũng rất lo lắng, bởi vì họ sợ Đỗ Lan sẽ đồng ý Đại Thẩm Phán.

Gã Đỗ Lan này hoàn toàn không chơi theo lẽ thường, bất kỳ lựa chọn trọng đại nào rơi vào tay hắn đều khiến người ta kinh hãi.

Đáng tiếc, Ngân Hà Chi Lực trước mắt, không phải là Chủ Thần Ngân Hà Chi Lực mà chỉ là Cát Tiểu Luân.

Cát Tiểu Luân đã đưa ra lựa chọn, do dự chính là không nỡ, cân nhắc chính là từ chối.

Nếu cậu ta dám ra tay, cũng không cần phải rối rắm như vậy.

Đỗ Lan cho biết nội tâm của Cát Tiểu Luân thực ra đã đưa ra câu trả lời, cậu ta không thể vì cuộc nội chiến của nhân loại có thể xảy ra trong tương lai mà xem nhẹ trăm vạn sinh linh của một thành phố hiện tại.

Khải Toa im lặng, bà ta đâu phải không nhìn ra thái độ của Cát Tiểu Luân, nhưng bà ta vẫn không vui không buồn.

Nếu Cát Tiểu Luân đồng ý, bà ta thành công tiêu diệt Ác Ma Nhất Hào cũng sẽ không vui, bởi vì Nữ vương Ác Ma sẽ chết nhưng tinh thần ác ma sẽ không biến mất.

Nếu Cát Tiểu Luân không đồng ý, vậy thì mọi thứ chẳng qua chỉ là không thay đổi mà thôi.

Khải Toa rõ hơn ai hết, cuộc chiến giữa Thiên Sứ và ác ma đã không chỉ là cuộc đấu tranh của hai chủng tộc, mà là cuộc đấu tranh giá trị quan của toàn vũ trụ, Nữ vương Thiên Sứ và Nữ vương Ác Ma chẳng qua chỉ là hiện thân của chính và tà mà thôi, thiếu ai thì cuộc đấu tranh chính tà cũng sẽ không kết thúc.

Nữ vương Thiên Sứ sớm đã nhìn thấu tất cả.

Thiên Sứ muốn tiến hành Đại Thẩm Phán đối với ác ma, địa điểm tại Địa Cầu.

Ác ma liền đặt pháo đài của mình trên bầu trời thành phố của người Địa Cầu, địa điểm tại thành phố Cự Hạp, như vậy nếu Đại Thẩm Phán bắt đầu, chắc chắn sẽ từ trên trời giáng xuống, phá hủy toàn bộ pháo đài và thành phố.

Khải Toa giao quyền quyết định có tiến hành Đại Thẩm Phán hay không cho Cát Tiểu Luân, Cát Tiểu Luân đương nhiên không đồng ý, mặc dù cậu ta do dự không nói thẳng ra.

Lúc này Đỗ Lan đến, hắn vừa đến đã giống như quen biết Khải Toa từ lâu, không, nói chính xác thì Đỗ Lan trò chuyện với ai cũng vậy, đều là giọng điệu như gặp lại bạn cũ.

Khải Toa lại không nói một lời, chỉ nhìn Đỗ Lan, bà ta có giá trị quan của riêng mình, mấy vạn năm không hề thay đổi.

Vị Nữ vương Khải Toa này từ nô lệ đến nữ vương, rồi đến nữ thần uy chấn vũ trụ, bà ta từng bước từ đấu tranh đến nắm quyền, rồi đến mạnh mẽ, kinh nghiệm của bà ta đủ để khích lệ tất cả sinh mệnh nữ trong vũ trụ, và kinh nghiệm của bà ta cũng giúp bà ta được lợi rất nhiều, trên thế giới này không có gì có thể làm bà ta dao động, ngay cả cái chết cũng không.

Đỗ Lan có thể phát hiện Khải Toa căn bản không nể mặt hắn, nếu đây là phim thần tượng, Đỗ Lan chắc chắn sẽ nói: Nữ nhân, cô đã thành công thu hút sự chú ý của tôi.

Đỗ Lan là ai.

Chủ tể của Địa Cầu, thống soái bá đạo, về lý thuyết mà nói hắn chắc chắn không thể chấp nhận sự khinh miệt này.

Nhưng Đỗ Lan không phải người bình thường, dù hắn là chủ tể của Địa Cầu, thống soái bá đạo, hắn cũng sẽ tự kiểm điểm xem mình có làm gì không đủ tốt không, cho nên Nữ vương Thiên Sứ không coi mình là Chủ Thần của Địa Cầu.

Biết rồi, nhất định là học lực của mình không đủ.

Khải Toa là ai chứ.

Đồng minh của nền văn minh Thần Hà, một trong những người sáng lập Học viện Siêu Thần, tương đương với hiệu trưởng Thanh Hoa Bắc Đại, học lực đó quả thực không có giới hạn.

Đây là cô không đúng rồi, cho dù cô là Nữ vương Thiên Sứ, là giáo sư có học lực cao của Học viện Siêu Thần, cũng không cần thiết phải coi thường những Chủ Thần không chính thống như chúng tôi chứ.

Không phải Nặc Tinh Chiến Thần, Thái Dương Chi Quang, Ngân Hà Chi Lực của Học viện Siêu Thần, những người có học lực mới có tư cách làm Chủ Thần, cô đây là thành kiến.

Cả đời Khải Toa đã trải qua rất nhiều chuyện, nhưng đây là lần đầu tiên bị người khác chỉ trích là có thành kiến.

Bà ta luôn lấy chính nghĩa làm danh, dẫn dắt các Thiên Sứ bảo hộ các nền văn minh yếu kém, dựa vào chính là đối xử bình đẳng, bà ta ngoài việc có thành kiến với ác ma, tuyệt đối không có thành kiến với người bình thường.

Ánh mắt Khải Toa lóe lên, cũng không phải là tức giận, chỉ cảm thấy Đỗ Lan người này miệng lưỡi khéo léo, vô cùng đáng ghét, bà ta không phải coi thường Đỗ Lan không có học lực của Học viện Siêu Thần, mà là vì bà ta biết Đỗ Lan tuy không phải ác ma nhưng cũng chưa chắc đã cao thượng hơn ác ma.

Những gì Đỗ Lan làm xem ra là đối đầu với ác ma, nhưng nội tâm hắn căn bản không có bản tâm kiên trì chính nghĩa.

Ngươi thực sự muốn trở thành Chủ Thần của Địa Cầu sao.

Theo ta thấy, ngươi không hề quan tâm đến sự tồn vong của Địa Cầu, trong lòng ngươi không có chính nghĩa cũng không có tà ác, chỉ có một mảnh hỗn độn.

Loại người này mới là đáng sợ nhất, Đỗ Lan không có tín ngưỡng.

Tuy nhiên, thế giới này không phải chỉ có đen và trắng, giống như bây giờ, chính nghĩa của cô không thể cứu vớt tất cả mọi người, mà ác ma cũng không thể khiến mỗi người đều sa ngã.

Chính nghĩa như cô cũng nhất định có quá khứ không ai biết, không phải sao.

Khả năng ăn nói của Đỗ Lan đã được rèn luyện trong vô số thế giới đến mức lô hỏa thuần thanh, vừa mở miệng luôn có thể khiến người ta á khẩu không trả lời được.

Quả thực đúng như vậy, bây giờ Đại Thẩm Phán ngay trước mắt, chính nghĩa cũng phải đối mặt với một lựa chọn, là vì lợi ích lâu dài của đại chúng mà hy sinh thiểu số. hay là vì bảo vệ quyền lợi của thiểu số, để mọi người cùng nhau đối mặt với vận mệnh tàn khốc trong tương lai, để nhiều người hơn phải chết.

Đương nhiên, lựa chọn này cũng có một đặc điểm, đó là nếu chọn cái thứ nhất, thì thiểu số chắc chắn sẽ chết.

Nếu chọn cái thứ hai, sau này sẽ có rất nhiều người chết nhưng đều là ngẫu nhiên, điều đó có nghĩa là trong thành phố Cự Hạp chắc chắn cũng có người có thể sống sót, không đến nỗi cả thành chết lặng.

Cát Tiểu Luân chọn cái thứ hai, đó là không tiến hành Đại Thẩm Phán, bây giờ nghe lời của Đỗ Lan cũng không khỏi gật đầu, cậu ta cũng không khỏi nghĩ rằng thế giới này thực sự phức tạp hơn tưởng tượng, lựa chọn thế nào, suy nghĩ thế nào hoàn toàn phụ thuộc vào lập trường của mình.

Đương nhiên đây cũng không phải là đạo lý gì sâu sắc, chỉ là Cát Tiểu Luân quá trẻ, đợi đến khi cậu ta trưởng thành hơn một chút tự nhiên cũng sẽ hiểu, nhưng đồng thời sẽ hiểu thêm một khái niệm nữa đó là kiên định lập trường, bởi vì lập trường không kiên định, kết quả cuối cùng có thể là không thể bảo vệ được bất cứ thứ gì.

Kiên định lập trường, ít nhất còn có thể thông qua hy sinh để bảo vệ một thứ gì đó.

Những gì ngươi nói đều chỉ là lý thuyết, lý thuyết đương nhiên có thể hoàn hảo đến mức nào cũng được, thậm chí có thể thông qua lý thuyết để xây dựng một thế giới lý tưởng.

Nhưng bây giờ chúng ta đang ở trong hiện thực, rất nhiều lý thuyết trong hiện thực sẽ không thành lập được, cho dù là nền văn minh Thần Hà xây dựng rất nhiều lý thuyết, trong thực tiễn cũng sẽ gặp vấn đề.

Lời của ngươi tuy hay, nhưng đối với hiện thực thì có tác dụng gì.

Nếu không thể kiên trì chính nghĩa, không thể vạch rõ giới hạn với ác ma, mọi thứ đều chỉ là vô ích.

Khải Toa cho rằng lời của Đỗ Lan hoàn toàn là lời vô nghĩa, không có một câu nào có ích cho vũ trụ.

Vậy sao.

Lý thuyết quả thực cần hiện thực để kiểm nghiệm, nhưng hiện thực cũng cần lý thuyết để dẫn dắt.

Cho nên, Chủ Thần không có học lực như tôi đây, muốn đưa ra một vài phát ngôn dân khoa.

Cái gọi là dân khoa chính là nhà khoa học dân gian, tức là không chính thức, tất cả các lý thuyết và phát minh khoa học dân khoa đều không thể quá coi trọng: Tôi cho rằng chính nghĩa và tà ác đều là chất xúc tác cho sự phát triển của vũ trụ, là chất trợ nhiên thúc đẩy sự tiến hóa của văn minh, nhưng đây không phải là đối lập, mà nên giống như âm dương thái cực, trong ngươi có ta, trong ta có ngươi, khái niệm của chính nghĩa sẽ không thay đổi, nhưng nội dung của chính nghĩa lại sẽ phát triển theo sự phát triển, tà ác cũng vậy.

Thời cổ đại, chủ nô là chính nghĩa, trước đây vua chúa phong kiến là chính nghĩa, còn bây giờ chủ nô và vua chúa phong kiến đã bị nhân dân chính nghĩa xếp vào phe tà ác.

Chương 1778

Nhưng chính vì sự thay đổi này, văn minh mới không ngừng tiến hóa, nếu chính nghĩa cứ khư khư tuân theo nội dung cũ, vậy lâu dần cũng sẽ trở thành trở lực, sẽ bị mặt đối lập của chính nghĩa là tà ác đánh bại.

Ngoài việc lập trường khác nhau, chính tà khác nhau, thời đại khác nhau thì chính tà cũng sẽ khác nhau.

Đối với các sĩ quan binh lính có học lực cao trên Cự Hạp Hào, phát ngôn của Đỗ Lan nghe có chút giống quan điểm biện chứng của chủ nghĩa duy vật.

Tôi hỏi cô, Nữ vương Thiên Sứ, chính nghĩa của nền văn minh Thiên Sứ các cô trong một vạn năm qua có thay đổi không.

Phát ngôn này của Đỗ Lan có chút ý đồ xấu.

Bởi vì theo quan điểm của Đỗ Lan, nếu chính nghĩa không tiến bộ theo thời đại cũng sẽ bị đào thải, cũng sẽ trở thành tà ác.

Bên cạnh, hình chiếu của Mạc Cam Na trên đám mây đã nghe đến ngây người, đây là lần đầu tiên ả thấy có người nghiêm túc dùng quan điểm phát triển khoa học để đánh giá chính nghĩa và tà ác, nghe cũng thật có lý.

Mà Nữ vương Thiên Sứ cũng thừa nhận lời của Đỗ Lan rất có sức sát thương, nhưng bà ta không hề biến sắc, ngược lại những hộ vệ Thiên Sứ bên cạnh bà ta lại trừng mắt nhìn Đỗ Lan, cảm thấy Đỗ Lan quá không tôn trọng nền văn minh Thiên Sứ, họ tốn tâm tốn sức bảo vệ Địa Cầu, lẽ nào đổi lại là sự chất vấn của họ sao.

Lại còn gộp chung chính nghĩa và tà ác làm một, cho rằng chính nghĩa và tà ác là động lực bình đẳng thúc đẩy xã hội.

Quả thực hoang đường.

Nữ vương Khải Toa trầm ngâm hồi lâu rồi nói: Chính nghĩa lạc hậu chính là tà ác, ta đã hiểu suy nghĩ của ngươi, xem ra ta không nên xem nhẹ sự tồn tại của ngươi, lý thuyết của ngươi quả thực có đạo lý nhất định, nhưng lý thuyết vẫn chỉ là lý thuyết.

Trong một vạn năm qua, ta vẫn luôn thực tiễn chính nghĩa, cho nên biết sự phức tạp của chính nghĩa vượt xa phạm vi lý thuyết của ngươi.

Lý thuyết của Đỗ Lan không sai, nhưng lý thuyết đúng đắn sau khi thực tiễn chưa chắc sẽ mang lại kết quả đúng đắn, chính là vì có sự tồn tại của tà ác.

Điểm này Đỗ Lan tự nhiên cũng đồng ý: Rất vui được cùng Nữ vương tiến hành một cuộc biện luận thú vị, kinh nghiệm thực tiễn của Nữ vương tự nhiên vô cùng quý giá, không biết Nữ vương có từng nghĩ đến việc ghi lại những kinh nghiệm quý báu này của mình, viết một cuốn sách, ví dụ như Nửa Đời Trước Của Tôi, tôi nghĩ sẽ trở thành cuốn sách bán chạy nhất toàn vũ trụ.

Mọi người hoàn toàn không theo kịp tiết tấu, đặc biệt là người Địa Cầu, một giây trước rõ ràng còn đang thảo luận về chủ đề hùng vĩ như chính tà trong vũ trụ, sao giây sau lại chuyển sang việc xuất bản sách rồi, căn bản không có liên quan gì cả, Đỗ Lan, trong đầu anh rốt cuộc đang nghĩ gì vậy.

Nói chuyện phiếm một hồi, cuối cùng Đỗ Lan thậm chí còn muốn mời Thiên Sứ nữ vương viết tự truyện, có thể nói là hoàn toàn phớt lờ ác ma nữ vương đang đứng bên cạnh.

Ác ma nữ vương nghe bọn họ thảo luận cái gì là chính nghĩa, cái gì là tà ác, nói chuyện vô cùng vui vẻ, trong lòng rất tức giận, nàng hiện tại vẫn đang chờ đại thẩm phán đó.

Nàng đã nghĩ ra một phương pháp khảo nghiệm tốt như vậy, tại sao lại bị người ta lờ đi.

Hai người các ngươi đừng có phớt lờ ta, nếu các ngươi không chuẩn bị tiếp tục đại thẩm phán thì ta đi trước đây, ta không có thời gian nghe các ngươi lảm nhảm.

Mạc Cam Na đã mất kiên nhẫn.

Đại thẩm phán tự nhiên sẽ không tiến hành.

Đỗ Lan nói: Nhưng ngươi cũng đừng đắc ý, sở dĩ không tiến hành đại thẩm phán, không phải vì ta đồng tình với mấy triệu người, mà là vì ta cảm thấy giết ngươi như vậy quá đơn giản, không có chút thú vị nào, ác ma còn sống mới có thể khiến ta cảm thấy vui vẻ.

Giọng điệu của Đỗ Lan cứ như đang nói ác ma chẳng qua chỉ là một tên hề trên sân khấu, và Đỗ Lan sẽ tiếp tục xem bọn chúng ra sức biểu diễn.

Mạc Cam Na là nhân vật kiêu ngạo đến mức nào, sao nàng có thể chấp nhận sự khinh thị này: Đỗ Lan, cứ chờ xem, ta sẽ khiến ngươi phải trả giá đắt.

Ác ma rất tức giận, nàng chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Tầng mây một lần nữa tan ra, Mạc Cam Na biến mất.

Các thiên sứ cũng chuẩn bị rút lui, bởi vì lực lượng Ngân Hà của Địa Cầu không đồng ý tiến hành đại thẩm phán, nên họ không thể không tôn trọng lựa chọn của lực lượng Ngân Hà.

Trước khi đi, Khải Toa liếc nhìn Đỗ Lan một cái, sau đó cùng các thiên sứ tiến vào trùng động và rời khỏi Địa Cầu.

Chậc, cứ thế mà đi, thật đúng là muốn đến thì đến muốn đi thì đi, còn nói là tôn trọng Địa Cầu, thái độ như vậy mà cũng dám nói tôn trọng.

Đỗ Lan tỏ vẻ đây là một sự sỉ nhục, Địa Cầu phải xây dựng hệ thống phòng không của riêng mình mới có thể ngăn chặn người ngoài hành tinh bất cứ lúc nào cũng có thể giáng lâm.

Người của Hùng Binh Liên thì lại như ở trong mộng, sau ác ma là thiên sứ, sau này không biết có thứ gì như Phật Tổ Như Lai không nữa.

Các ngươi cũng thấy rồi đấy, trong mắt người ngoài hành tinh, bất kể bọn họ là tà ác hay chính nghĩa, Địa Cầu đều là nơi ngoài vòng pháp luật mà bọn họ muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, thân là người Địa Cầu chẳng lẽ không cảm thấy hổ thẹn sao.

Nói cứ như thể ngươi không phải là người ngoài hành tinh muốn đến thì đến muốn đi thì đi vậy.

Triệu Tín lí nhí nói ra sự thật.

Nhưng thính lực của Đỗ Lan nhạy bén đến mức nào, ngay lập tức ánh mắt hắn nhìn qua, khiến Triệu Tín sợ đến dựng cả tóc gáy.

Ngu xuẩn, ta đến để giúp các ngươi xây dựng Địa Cầu, là trực tiếp cho các ngươi công nghệ, cho các ngươi sức mạnh, ta sao có thể giống bọn họ được.

Bất kể là người Nặc Tinh hay người Liệt Dương Tinh, tuy bọn họ cũng đang giúp đỡ người Địa Cầu, nhưng ngươi xem nền văn minh nào của họ trực tiếp cho các ngươi sức mạnh.

Các ngươi phải biết rằng sinh tồn trong vũ trụ là một trò chơi cạnh tranh vô cùng tàn khốc, hủy diệt và tồn tại chỉ cách nhau một ý niệm.

Bọn họ dù có giúp các ngươi cũng phải đề phòng các ngươi vượt qua họ, trong vũ trụ tràn ngập chuỗi nghi ngờ, người khác chính là địa ngục.

Mọi người cũng không hiểu, nhưng đã không dám nói thêm gì nữa.

Các ngươi tự lo liệu đi, Lôi Na, Trình Diệu Văn, hai người theo ta.

Đỗ Lan gọi hai người có mối thù truyền kiếp này đến một góc không người, có thể nhận thấy không khí giữa hai người vô cùng gượng gạo.

Chủ Thần, danh sách đổi vật phẩm số 88H.

Đỗ Lan ra lệnh một tiếng, hệ thống Chủ Thần lập tức bắt đầu chiếu hình, một con dao găm mộc mạc không hoa văn xuất hiện trong tay hắn: Đây là dao găm Chấn Kim, Trình Diệu Văn, ngươi cầm lấy nó đâm cô ta đi.

Im lặng, cả hai người đều im lặng.

Hai người không phải có thù truyền kiếp sao.

Ngàn năm trước là Liệt Dương Tinh hủy diệt Đức Tinh, hai người các ngươi một người là vương tử Đức Tinh, một người là nữ thần Liệt Dương Tinh, nên giải quyết mâu thuẫn rồi.

Con dao găm này tên là dao găm Chấn Kim, có thể dễ dàng đâm thủng tứ đại thần thể, giết chết Thái Dương Chi Quang.

Cái này.

Trình Diệu Văn tuy vẫn luôn muốn báo thù, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ là như thế này.

Lôi Na càng không ngờ tới mọi chuyện lại như vậy.

Tôi sẽ dùng cách của mình để báo thù, không cần anh xen vào.

Trình Diệu Văn kiêu ngạo nói, cậu ta tuyệt đối sẽ không làm như

vậy.

Qua một thời gian nữa, ta sẽ đến Thiên Sứ Tinh.

Ta lo lắng vấn đề của hai ngươi sẽ trở thành mấu chốt hủy diệt Địa Cầu, mối quan hệ của hai người chính là kẽ hở trong tâm hồn các ngươi, một khi bị ác ma thừa cơ xâm nhập, hai người các ngươi sẽ uy hiếp đến những người xung quanh.

Cho nên ta mới hy vọng hai người có thù báo thù, chỉ có như vậy tâm cảnh mới viên mãn, không còn sợ hãi sự ô nhiễm tinh thần của ác ma nữa.

Tôi đã nói là không cần anh quản.

Trình Diệu Văn kiên trì.

Còn Lôi Na thì vẫn im lặng, nàng cũng biết về cuộc chiến năm xưa, là hậu duệ của Liệt Dương Tinh, tâm trạng của nàng rất phức tạp.

Bởi vì cuộc chiến năm đó hoàn toàn là một cuộc chiến tranh phi nghĩa, vốn dĩ đánh nhau đã là một chuyện rất hoang đường, lúc đó Liệt Dương Tinh nắm giữ sức mạnh có thể hủy diệt một hằng tinh chỉ bằng một đòn, thế là dã tâm bành trướng, bắt đầu khuếch trương ra bên ngoài.

Nhưng Đức Tinh lúc đó cũng giống như Thiên Sứ Tinh, đều tuân theo chỉ dẫn đạo đức của Thần Hà nên đã phản đối sự khuếch trương của Liệt Dương Tinh, thế là chiến tranh bùng nổ, kết quả là Liệt Dương Tinh đã khởi động vũ khí mới, hủy diệt đồng minh ngày xưa của mình.

Nhưng chiến tranh đã qua ngàn năm, Lôi Na sinh ra sau chiến tranh, bắt nàng phải gánh vác trách nhiệm của tiền bối dường như không hợp lý.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, mỗi người đều đang nhận phúc ấm của tiền bối, tài phú mà tiền bối tích lũy có thể được kế thừa, vậy thì mối thù mà tiền bối gây ra chẳng lẽ có thể vứt bỏ sao.

Hận thù cũng là một loại di sản.

Đâm một nhát, ân oán của các ngươi sẽ kết thúc tại đây.

Đỗ Lan rất dứt khoát, thù phải báo, đáng tiếc hai người trẻ tuổi này lại không hiểu được tấm lòng của Đỗ Lan.

Họ còn không biết kế hoạch B của Mạc Cam Na chính là nhắm vào kẽ hở trong lòng Lôi Na, lợi dụng tâm lý phức tạp của nàng để tấn công, âm mưu khống chế Lôi Na, từ đó kích phát Thái Dương Chi Quang của nàng để hủy diệt toàn bộ Hùng Binh Liên.

Có thể nói kế hoạch B vô cùng mang phong cách ác ma, không lựa chọn chiến tranh thông thường mà làm tan rã Hùng Binh Liên từ bên trong, khiến bọn họ chết mà không biết tại sao mình chết.

Nếu không phòng bị, Lôi Na chắc chắn sẽ bị Mạc Cam Na khống chế, vì phòng ngự tâm linh của nàng không đủ để chống lại sự cám dỗ của ác ma.

Không, tôi sẽ không làm như vậy.

Trình Diệu Văn tuy muốn báo thù, nhưng tuyệt đối không phải bằng cách này, hận ý của cậu ta đối với Liệt Dương Tinh cũng sẽ không vì một nhát dao mà tiêu tan, cậu ta không cần người khác dạy mình cách báo thù.

Thấy họ không biết điều như vậy, Đỗ Lan không khỏi thở dài: Quả nhiên làm người tốt khó thật, đám người các ngươi thật sự là quá trẻ quá ngây thơ, cứ phải chịu thiệt mới biết hối hận.

Đỗ Lan thầm nghĩ xem ra đám người này không nếm mùi đau khổ thì sẽ không nhận ra mình đang vì tốt cho họ.

Xem ra vẫn phải ra tay từ phía ác ma, ngăn cản Lôi Na bị khống chế.

Đỗ Lan thầm nghĩ bây giờ chỉ có thể dùng sắc dụ thuật, dùng Đỗ Sắc Vi.

Nhưng Đỗ Sắc Vi chắc chắn cũng sẽ không đồng ý hy sinh nhan sắc, cô ấy lại không phải bách hợp nữ, cô ấy là người có xu hướng tính dục bình thường.

Trong lúc Mạc Cam Na xâm nhập vào tâm linh của Lôi Na, Đỗ Lan cũng đang tiến hành ô nhiễm tinh thần đối với tâm linh của Mạc Cam Na, đem hình ảnh Đỗ Sắc Vi xinh đẹp, đáng yêu lại có chút ngạo kiều khắc sâu vào trong lòng ác ma nữ vương.

Đỗ Lan còn hùng hồn nói, ác ma truyền bá tà ác, còn hắn truyền bá chính là tình yêu.

Cô hiểu nhiệm vụ của mình chưa.

Đỗ Lan ngồi trước mặt Đỗ Sắc Vi, vừa rồi, hắn đã dành vài phút để giải thích ngắn gọn nội dung của mỹ nhân kế này, rất đơn giản là để Đỗ Sắc Vi đi quyến rũ Mạc Cam Na, sau đó ngăn cản Mạc Cam Na xâm lược Địa Cầu.

Đỗ Sắc Vi chỉ cảm thấy gã Đỗ Lan này đúng là một tên lưu manh, chuyện này làm sao có thể làm được.

Hơn nữa Mạc Cam Na là ác ma nữ vương, là nữ vương, còn cô, Đỗ Sắc Vi, cũng là một cô gái thế hệ 9X đang tuổi xuân phơi phới, năm nay hai mươi hai tuổi, còn chưa từng yêu đương, huống chi là bách hợp.

Tình yêu đích thực không phân biệt giới tính.

Đỗ Lan nhấn mạnh: Hơn nữa nếu nhiệm vụ lần này thành công, chúng ta có thể giải quyết mối đe dọa của ác ma đối với Địa Cầu mà không cần đổ máu.

Hay là cô bây giờ đã có người yêu rồi.

Chuyện này có liên quan gì đến việc tôi có người yêu hay không.

Dù tôi bây giờ không có người yêu, chẳng lẽ tôi phải hy sinh tình yêu của mình sao.

Dù sao cô cũng không thiệt thòi.

Không thiệt thòi.

Đỗ Sắc Vi không nghĩ vậy, nếu cô thật sự rơi vào tay ác ma nữ vương, thì có thể xảy ra đủ mọi chuyện, cô chắc chắn sẽ thiệt thòi.

Chương 1779

Tôi không đồng ý, ai muốn đi thì đi.

Đỗ Sắc Vi lòng đầy phẫn nộ, cô không thể hiểu nổi tại sao lại có một tên khốn nạn như Đỗ Lan.

Sao lại có thể nghĩ ra một kế hoạch khốn nạn như vậy.

Có thể nói mỗi một câu Đỗ Lan nói đều là lời nói bậy bạ, cô thậm chí không muốn ở chung một phòng với Đỗ Lan, cô sợ bị khí tức vẩn đục, mục nát của hắn làm ô uế.

Cái gọi là lời không hợp thì nửa câu cũng nhiều, có lẽ chính là cảm giác này.

Rầm, Đỗ Sắc Vi phẩy tay bỏ đi, đóng sầm cửa lại.

Đỗ Lan tỏ vẻ bất lực, Toàn là một đám không có tầm nhìn, chẳng lẽ không biết hiến tế mỹ nữ cho ác ma là biện pháp tốt nhất sao.

Đám người này thật sự là quá vô văn hóa.

Đỗ Sắc Vi không chịu hợp tác, mà kế hoạch B của Mạc Cam Na lại diễn ra một cách có trật tự.

Ác ma nữ vương đã lẻn vào kẽ hở trong nội tâm của Lôi Na, dù Đỗ Lan đã cảnh báo trước, nhưng Lôi Na vẫn xuất hiện ảo giác, tâm trạng ngày càng u uất, trong tội lỗi của tiền bối và cảm giác tự trách của bản thân mà ngày càng hắc hóa.

Mạc Cam Na rất rõ ràng thời cơ tấn công lần thứ hai sẽ sớm đến, đến lúc đó nàng sẽ công phá toàn bộ Hùng Binh Liên, tiêu diệt hoàn toàn những người bảo vệ màu đen của nhân loại.

Ngay lúc ác ma vung móng vuốt sắc bén, chuẩn bị một đòn tất sát.

Thiên sứ lại một lần nữa xuất hiện, lần này không phải nữ vương đích thân đến, mà là vệ sĩ của nữ vương, thiên sứ Ngạn mang đến minh ước thiên sứ.

Thiên sứ nguyện ý giúp đỡ người Địa Cầu, nhưng họ cũng cần sự giúp đỡ của Ngân Hà Chi Lực.

Ở một vũ trụ xa xôi có một nền văn minh nguyên thủy tên là Phí Lôi Trạch, ác ma đã tạo ra một kiếm ma vô cùng mạnh mẽ trên hành tinh đó, thiên sứ cần Ngân Hà Chi Lực giúp đỡ thảo phạt kiếm ma.

Tướng quân Đỗ Tạp Áo sau khi suy nghĩ đã đồng ý lần hợp tác tác chiến này, vì ông cho rằng nhân loại thực sự cần sự giúp đỡ của tộc thiên sứ.

Cát Tiểu Luân cũng đành phải đi công tác.

Người của Hùng Binh Liên không hề nhận ra nguy cơ đang ngày càng đến gần, họ vẫn đang vui mừng vì đội ngũ siêu cấp binh sĩ ngày càng lớn mạnh, dường như cảm thấy việc đánh bại những kẻ xâm lược ngoài hành tinh là chuyện trong tầm tay.

Thế là lại một ngày nắng đẹp, vẫn là vùng biển Nam Hải, vẫn là hạm đội hàng không mẫu hạm Cự Hạp Hào, vẫn là ác ma đột nhiên tấn công.

Chỉ là lần này ác ma lại mang đến một đội quân mạnh hơn, ngay cả Tôn Ngộ Không cũng bị ma tướng khống chế.

Trên hàng không mẫu hạm, ác ma từ trong trùng động không ngừng lao ra, vũ khí lạnh vũ khí nóng đồng loạt bắn về phía binh lính nhân loại, không ít siêu cấp binh sĩ ngã xuống, thậm chí còn có siêu cấp binh sĩ bị bắt làm tù binh.

Số lượng siêu cấp binh sĩ có hạn, Mạc Cam Na cũng hy vọng biến những siêu cấp binh sĩ này thành ác ma để nàng sử dụng.

Đương nhiên, thứ quan trọng nhất trong trận chiến này là Lôi Na, Mạc Cam Na đã kích phát tất cả những cảm xúc tiêu cực của Lôi Na, trong nội tâm nàng không muốn chấp nhận sự chỉ trích của người khác.

Thái Dương Chi Quang của Lôi Na hoàn toàn mất kiểm soát, vị nữ thần này vẫn chưa đủ trưởng thành, vẫn chưa thể khống chế cảm xúc của mình.

Thế là trên Nam Hải đã xảy ra một vụ nổ lớn có thể sánh với bom hạt nhân, xé nát hoàn toàn Hùng Binh Liên.

Nếu không phải tướng quân Đỗ Tạp Áo cuối cùng để con gái dịch chuyển các binh sĩ của Hùng Binh Liên đi, e rằng họ đều đã bị hủy diệt cùng với hạm đội, nước biển sôi trào, sắt thép bốc cháy, bầu trời rực đỏ, tiếng khóc bi thương.

Đỗ Tạp Áo chọn ở lại Cự Hạp Hào, vì ông biết rõ con gái mình không có khả năng đưa tất cả mọi người đi, ông muốn ở cùng những người lính đã hy sinh, đi đến cuối cuộc đời, ông không hề sợ hãi, chỉ có chút bi thương, nhưng bi thương cũng theo năng lượng bùng nổ mà hóa thành hư vô.

Ngay khoảnh khắc Thái Dương Chi Quang của Lôi Na mất kiểm soát, quân đoàn chủ lực của Thao Thiết cũng nhờ sự giúp đỡ của ác ma mà lập tức đến được Địa Cầu, vô số tàu đổ bộ như mưa rơi xuống tấn công các thành phố lớn và các căn cứ quân sự.

Tất cả xảy ra quá nhanh, hoàn toàn không cho nhân loại nhiều thời gian chuẩn bị, cuộc xâm lược nói bắt đầu là bắt đầu.

Rõ ràng sau khi Hùng Binh Liên bị hủy diệt, ác ma và Thao Thiết đều không còn kiêng dè gì nữa.

Họ cũng không sợ Đỗ Lan, vì nếu Đỗ Lan ra tay, Mạc Cam Na cũng sẽ đích thân ra tay giữ chân Đỗ Lan.

Trong chiến tranh vũ trụ này, Chủ Thần giống như một thống soái hơn, tuy cũng sẽ ra tay, nhưng phần lớn thời gian vẫn là quân đội đối đầu với quân đội, là vua đối vua, soái đối soái, tướng đối tướng, binh đối binh.

Nếu Đỗ Lan ra tay, Mạc Cam Na cũng sẽ ra tay.

Đỗ Lan không ra tay, Mạc Cam Na cũng sẽ khách sáo một chút.

Cho nên khi đại quân áp sát, không cần lo lắng về Đỗ Lan.

Ai, một đám đồng đội heo thật sự gánh không nổi.

Đỗ Lan tỏ vẻ mình đã nhìn thấu mọi việc, và đã nghĩ ra đối sách, đáng tiếc đám đồng đội heo này không một ai chịu hợp tác: Địa Cầu có thất bại hôm nay, đều là vì nhân loại quá kiêu ngạo. 152.

Trên Ác Ma Nhất Hào, Mạc Cam Na cũng không cam tâm, nhưng có thể xác định một điều là rất nhiều vật phẩm trong hệ thống Chủ Thần đều thực sự có tác dụng: Lại dựa vào thuốc để trở nên mạnh mẽ, thật là quá hèn hạ.

Đỗ Lan đứng trên mặt biển bốc cháy, nhìn về phía chiến trường tan hoang, mảnh vỡ chiến hạm trôi nổi, thi thể cháy đen bốc mùi hôi thối: Hệ thống Chủ Thần, khởi động chương trình phục hồi.

Một Chủ Thần khổng lồ đột nhiên xuất hiện trên chiến trường Nam Hải, trong ánh sáng trắng dịu, thời gian dường như đang chảy ngược, mảnh vỡ và thi thể bay lên tụ lại với nhau, giống như những mảnh ghép lego.

Đỗ Tạp Áo vẫn còn nhớ cảm giác bỏng rát trong khoảnh khắc tử vong, da thịt biến mất trong chớp mắt, sau đó cả người mất đi tri giác, đó tuyệt đối là không thể sống lại được nữa, nhưng bây giờ mọi cảm giác lại quay trở lại, gió biển mát rượi mơn man trên làn da màu đồng của ông.

Những người lính được hồi sinh ngây ngốc nhìn Đỗ Lan trên không trung, không nói nên lời.

Đỗ Lan nói: Sự kiêu ngạo khiến người ta thất vọng, còn ta khiến người ta hồi sinh.

Từ nay về sau, sự sống chết của các ngươi đều do ta quyết định, bây giờ vùng lên đi, hạm đội Cự Hạp.

Hắn đưa hai tay ra, nâng cả hạm đội lên trời.

Mọi người cảm giác dưới hạm đội dường như có một bàn tay khổng lồ vô hình nâng những con tàu sắt thép lên, khiến bá chủ đại dương bay vào bầu trời, trở thành chúa tể của bầu trời.

Hàng không mẫu hạm, khu trục hạm, tuần dương hạm, hộ vệ hạm, tàu bổ cấp, thậm chí cả tàu ngầm đều bay lên.

Hạm đội hàng không mẫu hạm vẫn xếp thành đội hình tiến về phía trước trên bầu trời, hoàn toàn vượt ngoài sự hiểu biết của con người.

Chúc mừng các ngươi từ hải quân biến thành không quân rồi, bây giờ quân đoàn Thao Thiết đã triển khai xâm lược toàn diện Địa Cầu, hạm đội này sẽ trở thành người bảo vệ bầu trời của Địa Cầu.

Nghe Đỗ Lan nói xong, Đỗ Tạp Áo mới ngây ngốc hỏi: Chúng ta không phải đã chết rồi sao.

Không có sự cho phép của ta, ngay cả Tử Thần cũng không thể mang các ngươi đi.

Đỗ Lan bá khí đáp: Các ngươi vẫn còn sống, và còn phải tiếp tục chiến đấu.

Các binh sĩ được hồi sinh tò mò nhìn xung quanh, họ không hiểu tại sao con tàu của mình lại bay lên được.

Con quái vật sắt thép khổng lồ nặng hàng vạn tấn sao lại có thể bay lượn trên bầu trời.

Đặc biệt là những người điều khiển tàu, họ phát hiện ra việc điều khiển trên trời dường như cũng không khác gì trên biển, chỉ là không biết làm thế nào để thay đổi độ cao.

Ngược lại, tàu ngầm có thể bay tiến, lùi, trái, phải, lên, xuống, linh hoạt hơn các tàu mặt nước.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đỗ Tạp Áo nhìn Đỗ Lan, lúc này vẻ mặt ông nhìn Đỗ Lan đã khác trước, trước đây ông nghĩ Đỗ Lan chỉ là một Chủ Thần người ngoài hành tinh bình thường, nhưng bây giờ ông không dám dễ dàng đưa ra kết luận.

Năng lực mà Đỗ Lan thể hiện vượt xa trình độ của một Chủ Thần, ngay cả Chủ Thần cũng không thể dễ dàng thay đổi sinh tử như vậy.

Chủ Thần tuy không dễ chết, nhưng không có nghĩa là Chủ Thần có thể nắm giữ sinh tử của người khác.

Chủ Thần rất khó chết, nhưng nếu nổ Chủ Thần thành từng mảnh rồi giấu ở các góc khác nhau của vũ trụ, vẫn có thể khiến Chủ Thần không thể hồi sinh trong vài vạn năm.

Hơn nữa, Chủ Thần cũng không thể điều khiển người khác hồi sinh, vì Chủ Thần không có năng lực này.

Nhưng Đỗ Lan đã làm được, Đỗ Tạp Áo bây giờ không khỏi hoài nghi bản thân mình hiện tại có phải là bản thân lúc đầu không.

Mình đã trải qua một vụ nổ hạt nhân, chắc chắn là không còn xương cốt, vậy bản thân mình hiện tại là một bản sao, hay là một vật thay thế nào khác.

Nhưng ký ức và cảm giác của mình đều rõ ràng như vậy, ngay cả cảm giác khi chết đi cũng vẫn còn như mới, dường như cho thấy bản thân hiện tại là sự tiếp nối của trước đó, không có dấu vết gián đoạn.

Ông dù sao cũng là người ngoài hành tinh, đừng có ngạc nhiên như vậy, chẳng qua chỉ là hồi sinh mà thôi.

Đỗ Lan nói: Bây giờ Hùng Binh Liên đã phân tán đến các nơi an toàn, Thao Thiết xâm lược toàn diện cũng đã bắt đầu, quân đội đang nỗ lực bảo vệ các thành phố, nhưng e rằng các thành phố lớn sẽ không giữ được, vì vậy quân đội An Lạc chuẩn bị tập trung toàn bộ sức mạnh để tử thủ một vài thành phố trọng điểm.

Đỗ Tạp Áo nghe tình hình cũng không khỏi thở dài: Chính phủ An Lạc đã sớm chuẩn bị rồi, tầng lớp lãnh đạo đã sớm từ trung ương phân tán đi các nơi, đảm bảo quân đội sẽ không mất chỉ huy.

Hơn nữa chỉ cần các chiến sĩ của Hùng Binh Liên còn sống, họ chính là trường thành đen mạnh nhất của Địa Cầu, họ nhất định sẽ vực dậy, dẫn dắt những người sống sót tiếp tục chiến đấu.

Chiến tranh toàn diện bắt đầu, Thao Thiết và ác ma hoành hành, nhân loại đang trải qua biến cố lớn. 153.

Thấy Khải Toa lấy hào quang mây ngũ sắc làm bối cảnh xuất hiện, ả vừa tức vừa giận: Làm bộ làm tịch, khởi động Ác Ma Nhất Hào, ta lại muốn xem xem họ làm sao tiến hành Đại Thẩm Phán với ta, di chuyển Ác Ma Nhất Hào đến thành phố Cự Hạp.

Còn ở nông thôn, những thị dân không có chỗ ở cũng đi theo quân đội, đến những thành phố được quân đội bảo vệ trọng điểm.

Thắng lợi thuộc về nhân loại, đối với điểm này, người dân bình thường tin tưởng không nghi ngờ, vì quân đội vẫn luôn tuyên truyền về ưu thế và nhược điểm của địch và ta.

Người ngoài hành tinh tuy tàu bền pháo mạnh, nhưng số lượng của họ có hạn, hơn nữa người ngoài hành tinh cũng sẽ bị giết chết, người ngoài hành tinh chết một người là ít đi một người.

Còn nhân loại tuy lúc đầu ở thế yếu, nhưng Địa Cầu là nhà của nhân loại, chỉ cần mọi người đồng lòng nhất định có thể đánh bại kẻ thù.

Đồng thời, tuyên truyền còn nói rằng người ngoài hành tinh là những kẻ xâm lược tà ác, còn nhân loại đang tiến hành một cuộc chiến tranh chính nghĩa để bảo vệ quê hương, chính nghĩa nhất định sẽ chiến thắng tà ác.

Chương 1780

Thông qua đài phát thanh, quân đội nỗ lực khuyến khích mọi người kiên trì đấu tranh, kiên trì chính là thắng lợi.

Nhưng vào lúc này, không phải ai cũng có thể kiên trì với chính nghĩa, đặc biệt là dưới sự cám dỗ của ác ma, cũng có một bộ phận người đã chọn sa ngã.

Đỗ Tạp Áo im lặng một lúc, cuối cùng hỏi một câu mà một vị tướng quân nên quan tâm: Tuy chúng ta vẫn còn hạm đội, nhưng vũ khí thông thường không có tác dụng gì với người ngoài hành tinh, anh đã can thiệp vào cuộc chiến, vậy có đề nghị gì không.

Quân đội Thao Thiết có khiên phòng hộ, tên lửa và đạn pháo của nhân loại đều không thể xuyên thủng, nếu không nghĩ cách, chỉ dựa vào hạm đội hàng không mẫu hạm cũng không có tác dụng gì.

Theo ta biết, tiểu tổ Chủ Thần đã đổi một lô đạn pháo đặc biệt, được cất giữ trong kho vũ khí của thành phố Cự Hạp, bây giờ mục tiêu đầu tiên của chúng ta là đi lấy vũ khí.

Mục tiêu đã xác định, xuất phát.

Thành phố Cự Hạp đã thoát khỏi đại thẩm phán, nhưng không thoát khỏi cuộc xâm lược, bây giờ thành phố Cự Hạp tan hoang, trên các con đường lớn nhỏ đều là đội quân thanh trừng của Thao Thiết, người dân thì chạy trốn, ẩn náu.

Trương Kiều là một học sinh trung học, khi cuộc xâm lược xảy ra, cậu và các bạn đang học trong lớp, cuộc xâm lược đột ngột bùng nổ, các giáo viên ngay lập tức đưa họ trốn vào hầm phòng không, sau đó họ đã trải qua 36 giờ đáng sợ nhất trong đời, họ chỉ có một lượng nhỏ thức ăn và nước uống, điện thoại hoàn toàn không có tín hiệu, cũng không biết tình hình gia đình, không ít bạn học đã khóc đỏ cả mắt.

Trương Kiều là ủy viên thể dục, thân thể khỏe mạnh, được giáo viên điểm danh tham gia vào đội thám hiểm, đội gồm ba giáo viên thể dục dẫn đầu, tổng cộng bảy người, mục tiêu chính là tìm quân đội.

Ngoại ô thành phố Cự Hạp có quân đội đóng quân, và bên bờ biển còn có căn cứ hải quân.

Nhưng nghe tin tức trên đài phát thanh nói, căn cứ hải quân đã bị tấn công liên tục, không còn tồn tại nữa, vì vậy họ phải đến ngoại ô tìm doanh trại quân đội.

Thực ra trong thành phố còn có lực lượng liên phòng, nhưng có lẽ cũng đã bị đánh tan tác.

Trên đường có không ít thi thể, chiến tranh đến quá đột ngột, nhiều người không kịp phản ứng đã bị giết chết.

Đội trước tiên đến siêu thị tìm một ít thức ăn, sau đó tiếp tục tiến về phía trước, trên đường cũng gặp một số người sống sót, họ nói với Trương Kiều và những người khác: Quân đội đã thua rồi, xe tăng bị bắn thủng trong nháy mắt, vũ khí của con người hoàn toàn vô dụng.

Các người cũng nên trốn đi, đừng mạo hiểm nữa.

Nhưng Trương Kiều vẫn tin rằng quân đội chắc chắn sẽ không bỏ rơi họ, họ vẫn tiếp tục đi về phía ngoại ô.

Tuy nhiên, tàu chỉ huy của Thao Thiết thực ra cũng ở ngoại ô, chúng cũng đang tìm kiếm quân đội đang ẩn náu.

Hai bên tình cờ gặp nhau, đối mặt với những chiến binh Thao Thiết hung hãn, giáo viên thể dục và ủy viên thể dục có thể làm gì, tay họ không một tấc sắt.

Chạy.

Nhưng người bình thường làm sao có thể chạy thoát khỏi chiến binh Thao Thiết.

Chúng không chỉ có thể lực vượt trội hơn con người, mà còn mặc giáp động lực cá nhân, đã mạnh lại càng mạnh, hơn nữa chúng còn dùng vũ khí nóng, đạn năng lượng nổ mà chúng bắn ra có thể dễ dàng tạo ra một cái lỗ trên người.

Thầy Lý.

Trương Kiều thấy thầy giáo bên cạnh bị trúng đạn, ngực lập tức xuất hiện một cái lỗ máu, nội tạng đều biến mất, chết ngay lập tức.

Đừng dừng lại, chạy mau.

Các giáo viên khác bảo Trương Kiều đừng dừng lại.

Trương Kiều cũng không muốn dừng lại, nhưng cậu rất mệt, cậu tham gia đại hội thể thao chạy một ngàn mét cũng không mệt như vậy, cậu thật sự rất mệt.

Thực ra ai cũng mệt như nhau, nhưng nỗi sợ hãi cái chết thúc đẩy họ chạy không ngừng nghỉ, dù mỗi lần hít thở đều đau đớn như hít phải lưỡi dao cũng không thể dừng lại, vì dừng lại là chết.

Ầm.

Ngay khi Trương Kiều nghĩ rằng mình sắp chết, phía sau lại vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa, sóng nhiệt thổi bay tất cả bọn họ.

Nhưng họ đều còn sống, ngược lại những tên Thao Thiết đang truy đuổi họ phía sau đã bị đạn pháo bắn trúng và biến mất trong ngọn lửa.

Ầm.

Pháo kích từ trên trời rơi xuống, bắt đầu cày nát mặt đất.

Trương Kiều ngây ngốc ngẩng đầu, cậu đã thấy gì.

Cậu đã thấy niềm kiêu hãnh của thành phố Cự Hạp, cậu tuyệt đối sẽ không nhận nhầm, đó là hàng không mẫu hạm cùng tên với thành phố Cự Hạp, nhưng hàng không mẫu hạm lại đang bay trên trời, điều này còn kinh ngạc hơn cả lợn nái trèo cây.

Mọi người đều không khỏi dụi mắt, nhưng đó không phải là ảo giác, hạm đội hàng không mẫu hạm thật sự đang ở trên không trung.

Ngẩng đầu nhìn đáy hạm đội, Trương Kiều chỉ cảm thấy trong lòng có một cảm xúc phấn khích trào dâng, một sức mạnh bùng nổ, trong khoảnh khắc cậu không còn sợ hãi.

Công lý từ trên trời rơi xuống, đó là đạn pháo, là lửa giận, trút xuống đầu Thao Thiết.

Những binh sĩ Thao Thiết đang truy đuổi dân thường lập tức bị tiêu diệt, Trương Kiều ngây ngốc nói: Là Cự Hạp Hào, Cự Hạp Hào đang bay trên trời.

Những người khác cũng có biểu cảm ngây ngốc tương tự, họ cũng không hiểu tại sao hàng không mẫu hạm lại bay.

Nhưng hàng không mẫu hạm đến để cứu họ, điều này là chắc chắn.

Vút.

Sau hàng không mẫu hạm là hai chiếc máy bay chiến đấu gầm rú lướt qua chiến trường, nhưng máy bay chiến đấu bây giờ chỉ đóng vai trò hỗ trợ.

Tiếp theo, trực thăng hạ cánh, đến để cứu dân thường.

Gặp quân đội chính là gặp người thân, Trương Kiều đã khóc, cũng không biết tại sao nước mắt cứ không ngừng rơi.

Sau khi chiến tranh bắt đầu, họ mới biết đánh trận là một chuyện đáng sợ đến mức nào, cậu khao khát trở lại cuộc sống bình yên trước đây, mặc dù có bài tập và đề thi thử làm không hết, còn có áp lực thi cử và sự cằn nhằn của cha mẹ.

Bây giờ những thứ mà trước đây cậu không kiên nhẫn đã biến mất, thay vào đó là cái chết, bây giờ họ ngay cả cơm canteen mà ngày thường không muốn ăn cũng không có, sống trong những ngày lo sợ.

Mau đi theo chúng tôi.

Binh sĩ hành động nhanh chóng, không có thời gian đa sầu đa cảm.

Nằm mơ cũng không ngờ có ngày được lên hàng không mẫu hạm, Trương Kiều cũng là một người hâm mộ quân sự, lúc nghỉ lễ cũng lên mạng xem các chương trình quân sự, xem các phương tiện truyền thông giới thiệu trang bị quân sự tiên tiến của các nước, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội tiếp xúc gần.

Chỉ riêng trên boong tàu đã có máy bay tiêm kích tàng hình trên hạm tiên tiến nhất Tiêm 25, còn có trực thăng vũ trang Vũ 15, trực thăng vận tải Vận Trực 20, và các loại trang bị cá nhân không nhận ra hết, đáng tiếc không thấy Hùng Binh Liên.

Hùng Binh Liên tuy là bí mật, nhưng sau khi trải qua trận chiến phục kích đội quân tiền tiêu của Thao Thiết trước đó, Hùng Binh Liên với tư cách là đội quân duy nhất của Địa Cầu có thể chống lại người ngoài hành tinh cũng đã được công khai, được tuyên truyền, Hùng Binh Liên mặc giáp vàng đen, cầm vũ khí thí thần, mang siêu cấp gen, là hy vọng của Địa Cầu.

Nghe nói Hùng Binh Liên đóng quân trên Cự Hạp Hào, đáng tiếc trên Cự Hạp Hào không có những siêu cấp binh sĩ này.

Trương Kiều và những người khác đã báo cáo tình hình của thành phố Cự Hạp, cũng tương tự như các thành phố bị chiếm đóng khác.

Theo tình hình mà Cự Hạp Hào nắm được từ đài phát thanh, các thành phố lớn đều thất thủ, quân đội tập trung tại một số thành phố công nghiệp nặng quan trọng, giữ vững các nhà máy sản xuất vũ khí, tích lũy sức mạnh chuẩn bị phản công.

Cự Hạp Hào tiếp tục tấn công kho vũ khí theo kế hoạch ban đầu, đoạt lấy siêu cấp đạn dược đổi từ hệ thống Chủ Thần.

Trương Kiều và những người khác đều trở thành công nhân vận chuyển, bây giờ mỗi người đều là một nguồn lực.

Trương Kiều và họ ăn một bữa no nê, sau đó lao vào công việc vận chuyển.

Cậu bây giờ hối hận vì trước đây đã không làm người tốt việc tốt, nếu cậu cũng đổi một số đạo cụ từ hệ thống Chủ Thần, có lẽ đã không thảm như vậy.

Những thứ này thực sự đều được đổi từ hệ thống Chủ Thần sao.

Trương Kiều nhìn các loại tên lửa, không khỏi hỏi.

Đúng vậy, đây đều là bom hạt nhân loại nhỏ sạch, khi vận chuyển phải cẩn thận một chút.

Binh sĩ nói: Hơn nữa theo tin tức chúng tôi nhận được, ở các thành phố đều có các đội du kích tự phát sử dụng đạo cụ Chủ Thần, họ lợi dụng đạo cụ Chủ Thần trong tay để chống lại những kẻ xâm lược.

Không biết thành phố Cự Hạp có không.

Trương Kiều hy vọng cũng có người chiến đấu vì quê hương của mình.

Theo tin tức là có, nhưng quy mô không lớn, hình như chỉ có vài người.

Binh sĩ nói: Trước đây chúng tôi còn muốn liên lạc với họ, nhưng không thành công, hy vọng họ may mắn.

Sớm biết người ngoài hành tinh sẽ đến, tôi nhất định cũng đi làm người tốt việc tốt.

Trương Kiều bây giờ hối hận.

Ai mà không nghĩ vậy chứ.

Đỗ Tạp Áo đang nghiên cứu bản đồ, ông quyết định trước khi rời thành phố Cự Hạp sẽ dọn dẹp khu vực ngoại vi của thành phố, như vậy cũng có thể đảm bảo an toàn cho những người sống sót trong thành phố.

Theo trinh sát, xung quanh thành phố Cự Hạp còn rải rác vài đội quân Thao Thiết, tổng số người khoảng hơn ba trăm, họ có không ít vũ khí hạng nặng.

Tiếp tục trinh sát, sau đó trực tiếp dùng tên lửa tấn công tầm xa.

Đỗ Tạp Áo quyết đoán, muốn thử xem uy lực của tên lửa từ hệ thống Chủ Thần có thực sự tốt như vậy không.

Rõ.

Các hạm thuyền đã chuẩn bị sẵn sàng, tất cả binh sĩ đều nghiêm trận chờ lệnh.

Trên boong tàu của Cự Hạp Hào, máy bay trinh sát không người lái gầm rú cất cánh.

Cả hạm đội đều có một bầu không khí ngột ngạt như gió bão sắp đến, ngay cả Trương Kiều cũng cảm nhận được áp lực.

Cậu đã quyết định ở lại tòng quân, Đỗ Tạp Áo cũng đã đồng ý, vì bây giờ họ thiếu nhân lực, ngay cả công nhân vận chuyển cũng cần.

Sau khi khóa vị trí của kẻ thù, Đỗ Tạp Áo ra lệnh một tiếng, tên lửa gầm rú bay đi.

Ầm.

Cả thành phố Cự Hạp đều rung chuyển, đám mây hình nấm cao vút còn cao hơn cả tòa nhà cao nhất trong thành phố, sóng xung kích từ ngoại ô tràn vào thành phố, gây thiệt hại cho vài con phố, vô số cửa kính vỡ nát.

Dân thường trốn trong các tòa nhà chỉ nghĩ là động đất. 154.

Chương 1781

Nhưng nếu ta đã đến thì phải viết lại tất cả.

Còn những người dân thành phố Cự Hạp nhìn thấy đám mây hình nấm đều ngây người, còn tưởng mình sắp chết, nhưng rất nhanh có người phát hiện uy lực của quả bom hạt nhân này không đúng, họ lập tức nhận ra đây không phải là bom hạt nhân thông thường, mà là bom hạt nhân đổi từ hệ thống Chủ Thần, không có bất kỳ bức xạ hạt nhân nào, cũng không gây ô nhiễm hạt nhân, sạch sẽ hiệu quả, đúng là sản phẩm cần có cho việc du lịch, giết người phóng hỏa.

Mọi người đột nhiên nhận ra hệ thống Chủ Thần chính là một kho vũ khí không thể bị phá hủy, bên trong có vô số trang bị quân sự và đạo cụ cường hóa.

Giáp động lực cá nhân, cơ giáp cơ khí khổng lồ, gen cường hóa, thậm chí cả đạo cụ ma pháp, có đủ mọi thứ, dùng không hết.

Chỉ cần làm việc tốt, bản thân mình có thể trở thành siêu cấp chiến sĩ.

Vấn đề duy nhất là bây giờ chiến tranh đã xảy ra, làm thế nào để làm việc tốt.

Có phải tấn công những kẻ xâm lược cũng được coi là làm người tốt việc tốt không.

Nếu vậy, họ đều đã có được dũng khí.

Dù một số người sợ chết, nhưng mọi người phát hiện trong danh mục đổi của Chủ Thần còn có tùy chọn hồi sinh, chỉ cần họ chiến thắng, sau này có rất nhiều thời gian để tích lũy điểm để đổi lấy sự hồi sinh.

Chỉ cần có đồng đội, có bạn bè sống sót, họ sẽ có hy vọng hồi sinh.

Còn Thao Thiết và ác ma cũng phát hiện có rất nhiều con người lợi dụng đạo cụ đổi từ Chủ Thần để chống lại, những đạo cụ đó vô cùng vô lý, có thể biến một người dân bình thường thành một kẻ địch mạnh mẽ, thậm chí còn lợi hại hơn cả siêu cấp binh sĩ.

Nữ vương đại nhân, bá tước ma cà rồng kia đã giết hơn mười anh em ác ma của chúng ta rồi, và đội ngũ của hắn ngày càng lớn mạnh.

Mạc Cam Na biết có một người đã đổi gen ma cà rồng từ hệ thống Chủ Thần, tự xưng là bá tước ma cà rồng, dùng sức mạnh huyết tộc để mở rộng quân đội, chống lại ác ma và Thao Thiết.

Vốn tưởng là một tên cuồng vọng tự đại, không ngờ lại có năng lực bất ngờ như vậy.

Nữ vương cũng không khỏi khen một câu.

Tướng quân A Thác nói: Nghe nói gã đó rất thích xem Tam Quốc Diễn Nghĩa, cho rằng hiện tại cũng giống như thời Tam Quốc, chúng ta người ngoài hành tinh là Đổng Trác, còn các chính phủ hiện tại không có khả năng chống cự, chỉ có thể dựa vào các quân phiệt địa phương mới có thể chống lại sức mạnh của chúng ta.

Cho nên bá tước đó muốn dùng sức một mình để xây dựng quân đội thảo phạt chúng ta.

Mạc Cam Na cười lạnh: Tư duy của người Địa Cầu ngu xuẩn, luôn muốn áp dụng những điều họ biết vào những thứ họ không hiểu, vũ trụ không phải là Địa Cầu, không đông đúc như vậy.

Dung lượng não của người Địa Cầu không chứa nổi câu chuyện của cả vũ trụ.

Đạo cụ Chủ Thần đã mang lại không ít phiền phức cho ác ma và

Thao Thiết, nhưng Mạc Cam Na lại cho rằng không đáng lo ngại, vì nàng tin rằng con người đều sẽ sa ngã, đây là bản tính tự nhiên.

Những người sử dụng đạo cụ Chủ Thần hiện tại tuy gây phiền phức cho ác ma, nhưng Mạc Cam Na lại cảm thấy sau này những người này sẽ trở thành những thế lực lớn mạnh, trở thành ngòi nổ cho nội loạn của nhân loại.

Bây giờ Mạc Cam Na đang nghĩ đến việc loại bỏ Khải Toa, nàng đã quyết định hợp tác với Tạp Nhĩ, cùng là đồng minh còn có lịch sử đen tối của thiên sứ.

Thiên sứ không phải lúc nào cũng là nữ, ba vạn năm trước, nền văn minh thiên sứ bị nam giới chiếm lĩnh, nhưng nam thiên sứ tàn bạo vô nhân đạo, coi nữ thiên sứ trên hành tinh như đồ chơi.

Thế là Khải Toa lúc đó còn rất trẻ đã lãnh đạo các chị em nổi dậy lật đổ vị vua nam thiên sứ bạo ngược Hoa Diệp.

Sau khi Khải Toa trở thành vua mới của thiên sứ, nàng đã xua đuổi tất cả nam thiên sứ đến các thiên hà xa xôi, nàng đã xây dựng một nền văn minh Nữ Nhi Quốc hoàn toàn chỉ có nữ giới trên Thiên Sứ Tinh, sau đó là câu chuyện nền văn minh Thần Hà ghé thăm Thiên Sứ Tinh, mời Khải Toa đến Siêu Thần Học Viện.

Tại Siêu Thần Học Viện, Khải Toa cùng với nhiều nhà khoa học Thần Hà nghiên cứu bản chất của vũ trụ, tìm kiếm sự thật của thế giới, cùng nhau nghiên cứu câu trả lời cuối cùng của sự sống.

Đáng tiếc cuối cùng các giáo viên của Siêu Thần Học Viện lại xảy ra những bất đồng lớn, trong đó nghiêm trọng nhất là Minh Hà Chủ Thần Tạp Nhĩ.

Tạp Nhĩ nghiên cứu hư vô, có một sự hứng thú sâu sắc với cái chết, và hắn cũng đã vô tình ảnh hưởng đến một nhóm người, trong đó có cả Mạc Cam Na.

Chỉ là lúc đó, trong thời đại Siêu Thần Học Viện, Mạc Cam Na vẫn chưa phải là Mạc Cam Na, mà là em gái của Thiên Sứ nữ vương, Lương Băng, nàng chính là sau khi bị Tạp Nhĩ ảnh hưởng mới bắt đầu tin vào nỗi sợ hãi cuối cùng, hoàn thành sự sa ngã. 155.

Cư dân trong thành phố đồng loạt chạy trốn về nông thôn, hy vọng tránh được sự tấn công của kẻ thù.

Khải Toa và Lương Băng chỉ làm chị em vài trăm năm, nhưng lại làm kẻ thù vài ngàn năm, loại không chết không thôi.

Cho nên Mạc Cam Na có một chấp niệm với việc giết chết Khải Toa, lần này nàng chuẩn bị dùng bản thân làm mồi nhử, cộng với sự trợ giúp của Tạp Nhĩ chắc chắn sẽ thành công, lần này nàng nhất định phải kết liễu mạng sống của Khải Toa.

Sở dĩ có tự tin như vậy, ngoài sự trợ giúp của Tạp Nhĩ, còn có một nội dung quan trọng, đó là Mạc Cam Na đã khống chế được Lôi Na, bây giờ Lôi Na đã được đưa đến gần một siêu tân tinh, dùng Thái Dương Chi Quang của Lôi Na để kích nổ siêu tân tinh tạo ra dòng năng lượng gamma khổng lồ chắc chắn có thể nghiền nát Khải Toa.

Kế hoạch là hoàn hảo không một kẽ hở, chỉ cần Tạp Nhĩ không làm hỏng chuyện, Mạc Cam Na tự tin có thể giữ chân Khải Toa.

Cuối cùng cũng phải phân thắng bại, Mạc Cam Na có một cảm giác khoái trá.

Địa điểm quyết chiến chính là ở Địa Cầu, Mạc Cam Na đã gửi lời thách đấu đến Khải Toa.

Thiên sứ đối đầu ác ma, chính nghĩa đối đầu tà ác, cánh trắng đối đầu cánh đen, em gái đối đầu chị gái, trận quyết chiến cuối cùng.

Khải Toa tự nhiên sẽ không lùi bước, dẫn đại quân đến trước mặt

Mạc Cam Na.

Thiên Sứ nữ vương ngồi trên ngai vàng Thiên Nhận, vẻ mặt không chút gợn sóng, ngay cả đối với trận quyết chiến chính tà này cũng không có chút kinh ngạc, vẫn bình tĩnh đối mặt.

Theo Mạc Cam Na, đây chính là sự khinh miệt của đối phương đối với mình, đối phương coi thường ác ma, coi thường mình: Không cần khách sáo, giết sạch bọn chúng.

Trên bầu trời cao mà con người không thể dò xét, thiên sứ và ác ma đang tàn sát lẫn nhau, vũ khí lạnh lẽo, máu tươi nóng hổi, những sinh mệnh xinh đẹp đang tàn lụi.

Mấy ngàn năm nay, ngươi cứ như ruồi bọ theo đuôi ta, hôm nay cũng nên kết thúc rồi.

Mạc Cam Na lao về phía Khải Toa.

Nhưng Thiên Sứ nữ vương còn cao quý hơn ác ma nữ vương, vũ khí cũng bí ẩn hơn, Khải Toa sở hữu kho tri thức, vũ khí của nàng tên là Ngân Dực, thông qua lập trình thông tin tối, binh khí của nàng có thể được triệu hồi từ bên trong cơ thể của kẻ thù, có thể nói là không thể phòng bị.

May mà Mạc Cam Na dù sao cũng là tam đại thần thể, vẫn có thể chặn được đòn tấn công của Khải Toa, nhưng Ngân Dực của Khải Toa thật sự biến hóa khôn lường, hoàn toàn không thể dự đoán, có thể xuất hiện từ bất kỳ góc nào, kiềm chế ác ma nữ vương.

Dù các ác ma đều đang yểm hộ Mạc Cam Na, đáng tiếc nàng vẫn không thể đến gần Khải Toa trong vòng ba trượng, không thể đến gần ngai vàng của Khải Toa.

Vẫn không từ bỏ sao.

Khải Toa cảm thấy Mạc Cam Na cũng đã đủ rồi, lần thách đấu này vốn dĩ là không biết lượng sức mình.

Mạc Cam Na phải liều mạng mới không bị Ngân Dực thần xuất quỷ một đâm xuyên, sao nàng có thể từ bỏ.

Ngân Dực là vũ khí bí mật của Khải Toa, bình thường ẩn giấu trong hư không không thể thấy không thể quan sát, chỉ khi tấn công mới hiện ra thực thể, một khi xuất hiện chính là nơi kẻ thù đang ở, hoàn toàn không cho kẻ thù cơ hội né tránh.

Còn triệu hồi từ bên trong cơ thể kẻ thù càng có thể một đòn miểu sát, những chiếc lông vũ kim loại của Ngân Dực giống như mọc ra từ bên trong cơ thể kẻ thù, đâm xuyên kẻ thù.

Bị hai cánh lông vũ màu bạc kẹp ở giữa, Mạc Cam Na mất đi tự do: Ngươi đừng giả tạo, không phải ngươi rất muốn giết ta sao.

Bớt ra vẻ chị gái đi, chúng ta tuy làm chị em vài trăm năm, nhưng chúng ta càng là kẻ thù không đội trời chung mấy ngàn năm, ngươi đi khắp nơi tuyên truyền thứ chính nghĩa giả dối đó, khiến ta buồn nôn.

Dù ngươi có nỗ lực thế nào, cuối cùng cũng sẽ bị nỗi sợ hãi cuối cùng đánh bại.

Nếu ngươi không tin vào những thứ vớ vẩn đó, có lẽ chúng ta sẽ không đi đến bước đường hôm nay.

Khải Toa vẫn giữ vẻ mặt lạnh băng, sự tức giận của Mạc Cam Na không ảnh hưởng đến nàng.

Mạc Cam Na cũng cười lạnh, nàng biết hôm nay mình không chiến đấu một mình, sau lưng nàng còn có Tạp Nhĩ, còn Khải Toa đơn độc chiến đấu hôm nay chắc chắn sẽ chết.

Tạp Nhĩ cũng không làm nàng thất vọng, với sự giúp đỡ của Đại Thì Chung, hắn đã sớm hoàn thành cạm bẫy, bây giờ hắn sẽ đẩy Khải Toa vào tuyệt cảnh.

Không gian chuyển đổi.

Không phải là để Khải Toa xuyên qua trùng động, mà là để không gian xảy ra biến hóa, Khải Toa tuy vẫn ở tọa độ Địa Cầu, nhưng không gian lại chuyển hóa thành siêu tân tinh, đây là lập trình thông tin tối cao thâm, thể hiện thực lực của Tạp Nhĩ.

Siêu tân tinh, Lôi Na trôi nổi trên quỹ đạo, toàn thân phát ra ánh sáng bất an, điều này cho thấy Thái Dương Chi Quang của Lôi Na có thể mất kiểm soát bất cứ lúc nào, đến lúc đó nàng sẽ kích nổ siêu tân tinh, bốc hơi mọi thứ xung quanh.

Tuy nhiên, Khải Toa vẫn bình tĩnh, nàng không sợ chết, vì nàng đã sớm sắp xếp mọi thứ.

Cái chết của nàng sẽ không thay đổi bất cứ điều gì, chính nghĩa mà nàng thiết lập vững như bàn thạch, sẽ không bị bất kỳ tà ác nào đánh bại.

Chính và tà đã sớm không còn là cuộc chiến của một vài cá nhân, mà là sự đối đầu của hai niềm tin.

Niềm tin là sức mạnh mạnh nhất trên thế giới này, Khải Toa lại là Thiên Sứ nữ vương có niềm tin kiên định nhất, cho nên dù cái chết cận kề, nàng vẫn tin rằng chính nghĩa tất thắng, nàng nguyện trở thành người tử vì đạo cho chính nghĩa: Để ta xem các ngươi rốt cuộc làm thế nào để hủy diệt chính nghĩa mà ta đã xây dựng.

Sự tự tin và thong dong này mới là tinh thần của một Chủ Thần.

Ngay cả Tạp Nhĩ là kẻ thù cũng không khỏi vỗ tay, nhưng nói về niềm tin hắn cũng sẽ không thua, vì chỉ có cảnh giới hư vô mới là câu trả lời cuối cùng của thế giới, chính nghĩa gì đó chẳng qua chỉ là những thứ giả dối, mục nát và nhân tạo, người tin vào những thứ giả dối tuy đáng kính nhưng cuối cùng sẽ không trở thành người chiến

thắng.

Thế giới thực tế chính là tàn khốc như vậy, ví như bây giờ Khải Toa có niềm tin kiên định sắp chết, nhưng nàng lại không trốn tránh cái chết.

Đây là một cái bẫy, Mạc Cam Na bề ngoài là muốn tự mình báo thù, thực chất lại là do Tạp Nhĩ ra tay ám toán Khải Toa.

Tạp Nhĩ sử dụng dịch chuyển không gian, đưa không gian của siêu tân tinh đến bên cạnh Khải Toa, bây giờ chỉ cần một vụ nổ là có thể biến Khải Toa thành hư vô.

Nhưng đối mặt với cái chết, Khải Toa lại bình tĩnh ngồi trên một tảng thiên thạch, hoàn toàn không có ý định chạy trốn, đây là sự tự tin vào tín ngưỡng, cũng là sự tự tin vào nền văn minh thiên sứ.

Chương 1782

Khải Toa tin rằng tất cả những gì mình đã xây dựng sẽ không vì cái chết của mình mà sụp đổ, thể chế chính nghĩa mà nàng xây dựng không phải là thứ mong manh như vậy.

Tạp Nhĩ cũng không khỏi bội phục, nhưng vụ nổ siêu tân tinh vẫn phải tiến hành như dự kiến, Thái Dương Chi Quang trong cơ thể Lôi Na đã đến giới hạn: Vậy ta đi trước một bước.

Tạp Nhĩ rời đi, để lại Khải Toa tại chỗ.

Khải Toa vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, như thể chỉ đang xem một màn pháo hoa mà thôi.

Ầm.

Siêu tân tinh bùng nổ cùng với vô số dòng tia gamma, hằng tinh già cỗi sẽ một lần nữa biến thành một đám mây năng lượng hỗn loạn, trở thành những đám mây tản mát, sáng tạo và hủy diệt là hiện tượng vĩ đại nhất của vũ trụ, là biểu hiện cực hạn của sức mạnh. 156.

Uy lực kinh người, thanh thế vang dội, sản phẩm của Chủ Thần tất cả đều là hàng chất lượng, bom hạt nhân loại nhỏ sạch dùng để cày nát mặt đất là thích hợp nhất, giáp dày pháo mạnh của quân đội Thao Thiết cũng không có tác dụng gì trước bom hạt nhân, lập tức bị bốc hơi.

Tuyệt vời, quá tuyệt vời.

Ngay lúc Khải Toa đã chuẩn bị tan biến, lại nghe thấy có người đang vỗ tay tán thưởng: Khải Toa nữ vương lâm nguy không sợ, tinh thần kiên định bất di thật sự khiến ta kinh ngạc, người có thể bình tĩnh thưởng thức vụ nổ siêu tân tinh không nhiều, ngươi tuyệt đối là người đầu tiên trong vũ trụ.

Là ngươi.

Khải Toa không ngờ Đỗ Lan sẽ đột nhiên xuất hiện: Tại sao ngươi lại ở đây.

Tạp Nhĩ không phải đã nói rồi sao.

Thực ra chúng ta hiện tại vẫn ở Địa Cầu, chỉ là không gian thay đổi. 157.

Sau đó, nghiên cứu của Tạp Nhĩ bị phát hiện, hắn cũng bị trục xuất khỏi Siêu Thần Học Viện, tiếp theo Lương Băng cũng bị phát hiện, Khải Toa đại nghĩa diệt thân, đích thân thảo phạt Lương Băng, chiến tranh giữa thiên sứ và ác ma bắt đầu từ đây, từ đó cứ dây dưa không dứt.

Đó không phải là chuyện đơn giản như vậy, tuy Tạp Nhĩ nói là điều chuyển không gian, nhưng thực chất đây là những tính toán thông tin tối vô cùng phức tạp, chỉ có thể hoàn thành với sự giúp đỡ của Đại Thì Chung, ngay cả kho tri thức của Khải Toa cũng không thể tính toán ngược lại, Đỗ Lan rốt cuộc đã làm thế nào.

Nhưng không quan tâm nữa, Đỗ Lan bây giờ xuất hiện ở đây cũng chỉ là một con đường chết: Vụ nổ siêu tân tinh đã bắt đầu, khu vực này sẽ hóa thành hư vô, ngươi muốn chết cùng ta thì tùy ngươi. 158.

Tứ đại thần thể của Khải Toa cũng không thể chịu nổi vụ nổ kinh hoàng này, nhưng sự tự tin trong mắt nàng lại còn kiên định hơn cả vụ nổ này.

Đang.

Tuy nhiên, ngay lúc này, từ sâu trong vũ trụ dường như truyền đến tiếng chuông du dương, thanh tẩy tâm hồn, như thể tất cả đều được thanh lọc trong tiếng chuông.

Đây là vũ trụ, âm thanh rốt cuộc đã truyền đi xa như thế nào.

Đây là cái gì.

Đây là vũ trụ quảng bá, âm thanh có thể truyền đi khắp vũ trụ.

Sản phẩm của Quy Linh Giả, tất cả đều là hàng chất lượng.

Theo Đỗ Lan, sáng tạo vĩ đại nhất của Quy Linh Giả không phải là kế hoạch quy linh, mà là vũ trụ quảng bá, có thể truyền thông tin đi đủ xa.

Đối với một người thích thể hiện như Đỗ Lan, vũ trụ quảng bá đúng là một thứ được thiết kế riêng cho hắn, còn tự động dịch, có thể dịch nội dung phát sóng thành ngôn ngữ bản địa của các nền văn minh trong vũ trụ, quá thực dụng.

Khải Toa không biết Đỗ Lan rốt cuộc muốn làm gì, thứ như vũ trụ quảng bá này cũng vượt quá sự hiểu biết của nàng, Đỗ Lan có quá nhiều thứ tốt.

Nhưng trong lúc siêu tân tinh bùng nổ, cầm một cái loa lớn thì có tác dụng gì.

Chẳng lẽ hắn muốn nhảy disco trên mộ mình.

Hay là muốn dùng loa lớn thông báo cho toàn vũ trụ về tin tức cái chết của mình.

Thật là một người đàn ông không thể nhìn thấu, Khải Toa nữ vương và Đỗ Lan chỉ gặp nhau hai lần, nhưng cả hai lần đều để lại cho nàng ấn tượng sâu sắc.

Đỗ Lan cầm loa lớn, thực ra là muốn để Khải Toa nói lời trăn trối, nếu tất cả các nền văn minh đều nghe được lời trăn trối của nàng, vậy thì đây chính là một thần tích, dù Khải Toa chết, nàng cũng sẽ khiến nhiều nền văn minh hơn tin vào tín ngưỡng của nàng, khiến những nền văn minh lạc hậu trong vũ trụ phá bỏ sự mờ mịt, kiên định trái tim bảo vệ chính nghĩa.

Nghe Đỗ Lan nói xong, Khải Toa ngược lại thấy kỳ lạ: Không ngờ ngươi cũng tin vào chính nghĩa.

Ta đương nhiên tin vào chính nghĩa, chỉ là không thích chính nghĩa quá cứng nhắc.

Nếu ngươi dành vạn năm để bảo vệ những nền văn minh yếu đuối, ngươi sẽ biết vũ trụ này cần chính là chính nghĩa cứng nhắc để đảm bảo quyền lựa chọn cơ bản nhất của họ.

Khải Toa nói, đây là kinh nghiệm của nàng, nàng biết rõ chính nghĩa của mình có hạn chế, nhưng chính nghĩa của nàng là chính xác, và cũng là cần thiết.

Thật đúng là không có gì có thể thay đổi suy nghĩ của ngươi.

Đỗ Lan thầm nghĩ rốt cuộc là trải nghiệm gì đã khiến Khải Toa biến thành một người cố chấp như vậy.

Trải qua bao nhiêu vũ trụ, đây là lần đầu tiên thấy một sứ giả chính nghĩa một vạn năm như một ngày.

Khải Toa luôn ghi nhớ sự sa ngã của nam thiên sứ, cũng luôn ghi nhớ đạo đức của nền văn minh Thần Hà, nàng chưa bao giờ buông thả bản thân, nếu thật sự muốn nói tại sao Khải Toa không được lòng người, đó chính là nàng luôn ép buộc những nền văn minh yếu đuối chấp nhận chính nghĩa của mình, tước đoạt cơ hội sa ngã của họ.

Khải Toa muốn mọi người đều kiên trì chính nghĩa, nhưng lại không thể nói rõ chính nghĩa rốt cuộc có gì tốt.

Kiên trì chính nghĩa, nhưng nhìn đâu cũng thấy hy sinh và cái giá phải trả, ngược lại những sinh mệnh sa ngã lại ăn sung mặc sướng, là điều mà những sinh mệnh kiên trì chính nghĩa không thể so sánh.

Kiên trì chính nghĩa chỉ là để giữ cho bản thân cao thượng, nhưng nếu hy vọng người khác cũng giữ mình cao thượng, vậy tự nhiên sẽ bị người khác ghét.

Vì người khác có lẽ thà ăn sung mặc sướng, cuối cùng xuống địa ngục, cũng không muốn dùng thứ chính nghĩa gì đó để ràng buộc bản thân.

Hơn nữa, làm gì có địa ngục nào.

Chết là hết, chẳng bằng lúc sống cứ ăn cứ uống, tại sao phải nỗ lực vì một thứ chính nghĩa giả tạo, làm mệt mỏi bản thân, cũng đắc tội người khác.

Chính nghĩa và đạo đức đều do sinh mệnh tự định nghĩa, nhưng không phải ai cũng sẵn lòng chấp nhận những định nghĩa đó. 159.

Đỗ Lan cười: Nếu vị trí của chúng ta vẫn ở Địa Cầu, ta đương nhiên sẽ xuất hiện. 160.

Nói xong liền tiếp tục chờ đợi năng lượng càn quét tràn tới, nàng muốn đối mặt trực tiếp với sóng xung kích hủy thiên diệt địa này.

Nhưng họ lại quên mất tại sao tiền nhân lại đề xuất những khái niệm như chính nghĩa và đạo đức, từ dã thú tiến hóa thành sinh mệnh có trí tuệ, chính nghĩa và đạo đức, những thứ do con người tạo ra này chính là nền tảng của văn minh, là sự bảo đảm cho sự tiến hóa của sinh mệnh.

Tuy không phải mỗi cá thể đều thích, nhưng phải có người bảo vệ, một khắc không ngừng, một chút không lơ là, từ đầu đến cuối.

Nếu người khác không muốn bảo vệ, vậy thì để ta bảo vệ.

Khải Toa đã từng thấy thời đại nam thiên sứ khi chính nghĩa và đạo đức sụp đổ, lúc đó nữ thiên sứ hoàn toàn không có bất kỳ quyền lợi nào được bảo đảm, chỉ khi chính nghĩa và đạo đức một lần nữa được thiết lập, nữ thiên sứ mới có được thành tựu như ngày hôm nay.

Cho nên nàng phải bảo vệ, một vạn năm không đổi, nhưng đến bây giờ nàng tin rằng tấm gương của mình chắc chắn đã có vài đệ tử, hạt giống của nàng cũng đã nảy mầm kết trái.

Chắc chắn đã có người nhận ra việc hy sinh tự do của mình để bảo vệ chính nghĩa của chúng sinh là cần thiết, tuy sẽ bị người ta chửi rủa, bị người ta ghét bỏ, nhưng luôn phải có người gánh nặng tiến về phía trước.

Khải Toa vào lúc cận kề cái chết vẫn thể hiện phẩm đức tư tưởng cao cả.

Dĩ nhiên, trong mắt những người không hiểu, nàng chỉ là ngạo mạn, là tự cho mình là đúng, thật sự xem mình là thánh nhân.

Có những lúc, một người quá ưu tú quả thật sẽ chiêu mời sự ghen ghét.

Tinh thần hiên ngang đối mặt với cái chết của Khải Toa khiến Đỗ Lan vỗ tay tán thưởng.

Hắn lấy ra máy phát sóng vũ trụ, hy vọng Khải Toa có thể nói lời trăn trối với toàn thế giới.

Đáng tiếc, Khải Toa không cần, vì nàng cảm thấy cuộc đời mình đã quá viên mãn, nàng đã thay đổi thế giới, cũng đã gieo xuống hạt giống chính nghĩa, một vạn năm cuộc đời đã không còn gì hối tiếc.

Hoàn nhân, thánh nhân, chân nhân.

Đỗ Lan không tiếc lời ca ngợi.

Lúc này, dư chấn của vụ nổ siêu tân tinh đã chỉ còn cách họ trăm mét.

Dù trước đó họ nói chuyện không ít, nhưng thực tế thời gian chỉ trôi qua vài phút.

Tuy họ trông như rất gần siêu tân tinh, nhưng đó là trong phạm vi vũ trụ.

Đối với cá thể bọn họ, dù là dòng năng lượng tốc độ ánh sáng cũng phải bay mất vài phút.

Bây giờ, dòng năng lượng hỗn loạn đã ở ngay trước mắt.

Khải Toa không thể chịu nổi loại năng lượng này, nhưng Đỗ Lan lại như tắm gió xuân, như uống cam lồ.

Khải Toa không nói gì nữa, nàng muốn yên tĩnh đối mặt với cái chết.

Thế nhưng, cái chết lại không hề giáng xuống.

Dòng năng lượng dừng lại khi chỉ còn cách chóp mũi nàng vài milimet.

Toàn bộ không thời gian như bị tạm dừng, ngay cả năng lượng từ vụ nổ siêu tân tinh cũng không thể chống lại sức mạnh thời gian, tựa như một đóa hoa quỳnh nở được nửa chừng, vẻ đẹp nguy hiểm bị đóng băng vĩnh viễn.

Đôi mắt xanh biếc của Khải Toa cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nàng nhìn dòng năng lượng đã bị cố định phía trước như vật chất, biết rằng đây chắc chắn là thủ đoạn của Đỗ Lan.

Nàng càng lúc càng không nhìn thấu Đỗ Lan, lẽ nào hắn là người của văn minh Thần Hà.

Chương 1783

Văn minh Thần Hà rất hùng mạnh, nhưng sau khi hành tinh mẹ của họ bị hủy diệt, nền văn minh này đã tan rã, rất khó tìm lại được.

Trong truyền thuyết, các cá thể của văn minh Thần Hà đã đi sâu vào vũ trụ, dạo bước giữa các tinh vân, chỉ người có duyên hoặc nền văn minh có duyên mới có cơ hội gặp được.

Văn minh Thần Hà trôi nổi bên ngoài các nền văn minh chủ lưu hiện nay, trở nên càng thêm thần bí khó lường.

Hiện giờ đã rất khó gặp được sinh mệnh của văn minh Thần Hà.

Đỗ Lan có lẽ là một trong số đó, nếu không thì không thể giải thích được những hành động của hắn.

Nhưng Đỗ Lan lại khác xa với những thành viên văn minh Thần Hà mà Khải Toa biết.

Vào thời kỳ đỉnh cao của văn minh Thần Hà, họ đã du hành qua từng hệ sao, viếng thăm từng nền văn minh.

Họ trầm ổn và mạnh mẽ, thần bí và lương thiện, chính trực và vĩ đại.

Mỗi người đều chuyên tâm nghiên cứu chân lý của vũ trụ, dùng tư duy khiêm tốn và thái độ thực tế để thực hiện sự hài hòa vĩ đại giữa sinh mệnh và vũ trụ.

Nhưng Đỗ Lan thì sao.

Hắn thất thường, tuy rất mạnh mẽ và thần bí, nhưng tính cách lại bay nhảy, hoàn toàn không phù hợp với tính cách cẩn trọng trước nay của văn minh Thần Hà.

Trái lại, hắn càng giống một ác ma theo chủ nghĩa hưởng lạc, lấy việc mình vui vẻ làm đầu, không quan tâm đến cảm nhận của người khác.

Lẽ nào văn minh Thần Hà cũng đã sa đọa.

Khải Toa luôn rất sùng bái tinh thần của văn minh Thần Hà, vì những gì nàng đang làm cũng là những gì văn minh Thần Hà luôn làm.

Chính nghĩa của nàng không phải là độc nhất, điểm khác biệt duy nhất là văn minh Thiên Sứ không mạnh mẽ bằng văn minh Thần Hà.

Nhưng Khải Toa tin rằng văn minh Thần Hà đã mất tích hiện giờ chắc chắn cũng đang âm thầm bảo vệ vũ trụ, tuyệt đối sẽ không giống như Đỗ Lan.

Tại sao cứu ta.

Chẳng phải ngươi luôn tin rằng chính nghĩa sẽ chiến thắng tà ác sao.

Ngươi đại diện cho chính nghĩa, dĩ nhiên sẽ không chết dễ dàng như vậy, đây không phải là chuyện bình thường à.

Đỗ Lan tỏ vẻ chẳng lẽ mình cải tà quy chính, đầu quân cho chính nghĩa cũng không được sao.

Đáng tiếc, Khải Toa không thấy được sự chân thành nào từ biểu cảm, giọng điệu, thậm chí cả ánh mắt của Đỗ Lan.

Nàng chỉ thấy thái độ thờ ơ của hắn.

Nàng biết rằng việc nàng sống hay chết đối với Đỗ Lan căn bản không quan trọng, việc Đỗ Lan chọn cứu hay không cứu cũng không quan trọng.

Hắn cứu người không phải vì thật sự tin tà không thắng chính, hắn không cứu người cũng không phải vì có ý kiến với Khải Toa.

Hắn giống như một kỳ thủ cao cao tại thượng quan sát toàn bộ bàn cờ, xem ván cờ có vì nước đi của hắn mà hướng đến một phương hướng khó lường hay không.

Khải Toa cảm nhận được rất rõ ràng thái độ siêu nhiên, đứng ngoài cuộc và xem kịch này, và nàng không thích thái độ đó: Ngươi rõ ràng có sức mạnh to lớn, tại sao không đi làm những việc có ý nghĩa.

Sao ngươi biết ta chưa từng làm.

Đỗ Lan trước đây làm người tốt không ít, khai phá tài nguyên, hy vọng mọi người có thể sống cuộc sống tốt đẹp.

Nhưng khi đó, tầm nhìn của hắn chỉ giới hạn ở một quốc gia, một hành tinh, một nền văn minh.

Sau này, tầm nhìn ngày càng cao, hắn biết hành vi của mình chỉ có thể giúp một nền văn minh tốt lên trong chốc lát, nhưng đối với toàn bộ vũ trụ, toàn bộ dòng thời gian, hành vi của hắn thực ra không có nhiều ảnh hưởng.

Dù không có Đỗ Lan, sinh mệnh tự nhiên cũng sẽ có lối thoát.

Vì vậy, Đỗ Lan bây giờ càng thích can thiệp vào vận mệnh cá nhân, rồi để cá nhân đó đi can thiệp vào nền văn minh.

Đỗ Lan cung cấp tài nguyên là tác động từ ngoài vào trong, còn để một cá nhân trở thành mầm mống phát triển của văn minh lại là từ trong ra ngoài.

So sánh thì cách sau có ảnh hưởng lớn hơn đối với nền văn minh.

Cho nên, dù Khải Toa cho rằng Đỗ Lan không nghiêm túc, nhưng không nghiêm túc không có nghĩa là việc Đỗ Lan làm không có ý nghĩa.

Quyết định của Đỗ Lan không những có ý nghĩa, mà còn có ý nghĩa trọng đại, chỉ là loại quyết định này còn lâu mới đủ để khiến Đỗ Lan phải nghiêm túc.

Nếu Khải Toa đã trải qua từng vũ trụ, thậm chí chứng kiến sự diệt vong của vũ trụ cũ và sự trỗi dậy của vũ trụ mới, chắc chắn cũng sẽ không còn chuyện gì khiến nàng phải kinh ngạc.

Khải Toa bị hỏi ngược lại đến không nói nên lời, nàng thật sự không biết.

Đỗ Lan cười: Thực ra sinh mệnh luôn nhấn mạnh những gì mình thiếu thốn.

Nếu vũ trụ này không thiếu chính nghĩa, cũng không cần đến các ngươi, văn minh Thiên Sứ, phải la lối om sòm.

Giống như đứa trẻ ngoan nhất luôn khiến người ta không cảm nhận được sự tồn tại của nó, chính nghĩa mạnh mẽ nhất cũng không cần bất kỳ khẩu hiệu hay hành động cố ý nào.

Ví như ta đã chính nghĩa lẫm liệt đến cực điểm, ngược lại sẽ không biểu hiện sự căm ghét tột cùng đối với ác ma, vì chính nghĩa đã hòa vào từng cử chỉ, lời nói của ta.

Nơi ta đến đều là chính nghĩa, lời ta nói đều là đại đạo.

Khải Toa im lặng.

Ngươi có thể hiểu tại sao những nền văn minh nguyên thủy đó lại chống lại việc ngươi truyền bá chính nghĩa, vậy thì ta cũng có thể hiểu tại sao ngươi lại có thái độ thù địch với ta.

Xét cho cùng, đều là do lạc hậu không thể hiểu được tiên tiến.

Về phần tại sao lại như vậy, chỉ có thể nói tuổi thọ thay đổi tất cả.

Ví như ngươi đi, ta trước đây thực ra cũng giống ngươi, đáng tiếc ngươi có cơ hội để chết, còn ta lại cứ sống mãi.

Thế là, cùng với sự kéo dài của sinh mệnh, quan điểm và thủ đoạn cũng từ từ thay đổi.

Mà ngươi vốn có thể chết với tư cách một hoàn nhân, trở thành thánh nhân được cả vũ trụ kính ngưỡng, nhưng bây giờ ngươi không chết được, vậy thì ngươi phải tiếp tục sống.

Sống càng lâu, quan điểm của ngươi cũng sẽ từ từ thay đổi.

Một vạn năm nữa nhìn lại bây giờ, có lẽ ngươi cũng sẽ cảm thấy mình hiện tại quá trẻ, quá ngây thơ.

Đến lúc đó, sự lĩnh ngộ về chính nghĩa của ngươi sẽ càng sâu sắc hơn, nhưng việc thực thi chính nghĩa lại không còn sục sôi như vậy nữa.

Người chết mới có thể trở thành thánh nhân, người sống luôn có khuyết điểm.

Mà sống càng lâu, quan điểm cũng sẽ thay đổi, khuyết điểm cũng sẽ ngày càng nhiều, cũng ngày càng không giống thánh nhân.

Khải Toa đột nhiên phát hiện mình luôn có một phán đoán sai lầm, đó là bị vẻ ngoài của Đỗ Lan lừa gạt.

Đối phương tuy trông trẻ tuổi nhưng có thể là một lão yêu quái còn già hơn cả mình.

Nàng bây giờ đã hơn ba vạn tuổi, còn đối phương có thể đã mười vạn, thậm chí nhiều hơn.

Nghe những lời Đỗ Lan nói cũng có chút đạo lý, Khải Toa đột nhiên nhận ra ba vạn tuổi của mình quả thật vẫn còn trẻ.

Khải Toa đã sống sót, nhưng nàng không định quay về.

Nàng đã làm nữ vương một vạn năm, đã đến lúc giao lại vương vị.

Nàng đã chọn thiên sứ trẻ tuổi Ngạn làm người kế vị của mình.

Ngạn mới mấy trăm tuổi, đối với thiên sứ mà nói là quá trẻ.

Nhưng trẻ cũng có nghĩa là không bị quá khứ ràng buộc.

Khải Toa đã trải qua thời đại đen tối nhất của nữ thiên sứ, đoạn thời gian đen tối đó tuy đã củng cố tín ngưỡng của Khải Toa, nhưng cũng khiến nàng có thành kiến với một số chủng tộc trong vũ trụ.

Nàng tin rằng một Ngạn trẻ tuổi chưa có định kiến với vũ trụ sẽ tốt hơn.

Đáng tiếc, Ngạn được Khải Toa giao phó trọng trách hiện giờ cũng đang thê thảm.

Ngạn và Ngân hà chi lực Cát Tiểu Luân đến một hành tinh khác để tấn công ác ma Kiếm Ma, nhưng Kiếm Ma cực kỳ mạnh mẽ, đè Ngạn và Cát Tiểu Luân xuống đất mà chà đạp.

Chương 1784

Ngân hà chi lực cũng không phải đối thủ.

Ngạn vì bảo vệ Cát Tiểu Luân mà bị Kiếm Ma trọng thương, cuối cùng nếu không nhờ cơ chế phòng ngự của văn minh Thiên Sứ giữ lại mạng nhỏ, e rằng vị người kế vị này đã phải hy sinh.

Cát Tiểu Luân còn tưởng thiên sứ Ngạn đã chết, cuối cùng lại một lần nữa bộc phát sức mạnh của Ngân hà chi lực, sau lưng mọc ra một đôi cánh màu đen.

Hóa ra Ngân hà chi lực được tạo ra dựa trên gen của nam thiên sứ.

Sau khi trải qua loạn Hoa Diệp, Khải Toa hy vọng cải tạo gen của nam thiên sứ, để nam thiên sứ bớt đi một chút ích kỷ, thêm một chút chân thiện mỹ.

Thế là vào thời kỳ Siêu Thần Học Viện, nàng đã cùng các nhà khoa học Đức Tinh phát triển gen Ngân hà chi lực.

Vì vậy, Ngân hà chi lực và sức mạnh thiên sứ thực ra cùng một nguồn gốc.

Cho nên Cát Tiểu Luân có cánh, thậm chí còn phát triển được kỹ năng xung động, thông qua xung động khẩn cấp đã trở về Trái Đất.

Chuyến công tác lần này có thể nói là thảm bại.

Và khi Cát Tiểu Luân trở về Trái Đất, hắn lại phát hiện Trái Đất cũng đã biến thành chiến trường.

Hắn hoàn toàn ngơ ngác, hắn đi công tác cũng chỉ mới hơn mười ngày, không ngờ thế giới đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Thiên sứ Ngạn sống chết chưa rõ, Trái Đất lại bị xâm lược, Cát

Tiểu Luân chỉ cảm thấy trong phút chốc tất cả mọi chuyện tồi tệ đều xảy ra, áp lực trên vai hắn vô cùng lớn.

Anh là người của Hùng Binh Liên phải không.

Cát Tiểu Luân rơi xuống vùng ngoại ô, gặp được quân đội đang bảo vệ người dân rút lui và bị nhận ra.

Cát Tiểu Luân vẫn còn hơi mơ hồ, hắn có rất nhiều chuyện muốn hỏi: Tôi là chiến sĩ Hùng Binh Liên, Cát Tiểu Luân.

Đã xảy ra chuyện gì vậy.

Cự Hạp Hào đâu.

Hắn không tin có Cự Hạp Hào ở đó mà Thao Thiết lại có thể xâm lược thành công.

Anh còn chưa biết sao.

Cự Hạp Hào đã bị tấn công hạt nhân, các chiến sĩ của Hùng Binh Liên bị dịch chuyển đến khắp nơi trên cả nước.

Bây giờ cả thế giới đều đang chiến tranh.

Anh không phải đã hôn mê rất lâu rồi chứ.

Chuyện này người Trái Đất ai cũng biết, sao chiến sĩ Hùng Binh Liên trước mắt lại không biết.

Cát Tiểu Luân vạn lần không ngờ rằng mình đi công tác trở về lại là một cảnh tượng thê thảm như vậy.

Nhưng hắn biết bây giờ không có thời gian để oán trách, hắn phải nhanh chóng tìm lại tổ chức, tham gia chiến đấu: Các anh đi đâu vậy, tôi đi cùng các anh nhé.

Nhiệm vụ của đội binh sĩ này là giải cứu.

Một số thị trấn vẫn còn tín hiệu cầu cứu, họ phải đến đó để cứu

người.

Tôi đi cùng các anh.

Cát Tiểu Luân nói, vừa nói vừa đi theo sau chiếc xe tăng 99, hành động cùng quân đội.

Có chiến sĩ Hùng Binh Liên, hành động giải cứu tự nhiên sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Phải biết rằng trước đây dù có xe tăng yểm trợ cũng không phải là đối thủ của ác ma Thao Thiết.

Cát Tiểu Luân cũng biết cuộc đấu tranh rất gian khổ, nhưng nhìn biểu cảm của các binh sĩ thì biết họ đều không từ bỏ.

Còn người dân tuy giống như dân tị nạn, nhưng cũng tràn đầy ý chí chiến đấu, mỗi người đều tin rằng Trái Đất nhất định sẽ thắng.

Ngoài Cát Tiểu Luân ra, các chiến sĩ Hùng Binh Liên khác cũng đã tìm được tổ chức, cũng đang nỗ lực thực hiện nhiệm vụ kháng chiến.

Ngay cả Triệu Tín luôn cà lơ phất phơ bây giờ cũng đã trưởng thành, hắn đã là một người lính đủ tư cách, thậm chí còn lãnh đạo một tiểu đội thực hiện mấy lần nhiệm vụ phục kích, tổng kết được một bộ chiến thuật đối phó với Thao Thiết.

Quân đội Việt Nam trước nay luôn là lực lượng phát huy tốt nhất tính năng động chủ quan, đặc biệt là lục quân càng có truyền thống tốt đẹp.

Trong tình huống bất lợi tạo ra điều kiện có lợi, vẫn có thể xoay xở với kẻ địch mạnh.

Họ có luận trì cửu chiến, có du kích chiến, có ma tước chiến, thứ không thiếu nhất chính là lấy yếu chống mạnh.

Hơn nữa, họ còn có Hùng Binh Liên, bức trường thành màu đen

này.

Cùng với quá trình chiến đấu, uy lực của siêu gen sẽ ngày càng lớn, thời gian đang đứng về phía Trái Đất.

Tuy nhiên, có một người lại gặp phải một số tình huống khác, đó là Đỗ Sắc Vi.

Mấy ngày nay cô vẫn luôn nghĩ về đề nghị của Đỗ Lan, hy sinh hạnh phúc của mình để đổi lấy hạnh phúc cho toàn Trái Đất.

Ban đầu cô không đồng ý, bây giờ cô nghĩ nếu có cơ hội làm lại, cô nhất định sẽ đồng ý.

Đáng tiếc, bây giờ cô đã mất đi cha, cô còn chưa biết Cự Hạp Hào thực ra không có việc gì.

Đỗ Sắc Vi cũng đang cố hết sức giúp đỡ người dân, bảo vệ an toàn cho họ.

Ở đây, cô quen biết một người phụ nữ tên Lương Băng, quan hệ hai người khá tốt.

Lương Băng chính là tên cũ của Mạc Cam Na.

Bây giờ cô ta rất vui, vì cô ta cho rằng Khải Toa đã chết, vũ trụ này đã không còn sức mạnh nào có thể ngăn cản sự trỗi dậy của ác ma.

Cái gọi là sinh ư ưu hoạn, tử ư an lạc, Khải Toa vừa chết, Mạc Cam Na cũng bắt đầu hưởng thụ, lại có nhàn tâm vi hành, hơn nữa lại gặp ngay Đỗ Sắc Vi.

Đặc biệt là tính cách của Đỗ Sắc Vi lại rất giống Khải Toa, luôn luôn nghiêm túc.

Đỗ Sắc Vi là con gái của Đỗ Tạp Áo, từ nhỏ lớn lên trong quân doanh, có một bộ tín ngưỡng của riêng mình, điểm này quả thực rất giống Khải Toa.

Vì vậy, ban đầu Mạc Cam Na muốn dụ dỗ Đỗ Sắc Vi sa ngã, nhưng trong quá trình đó, cô ta lại dần bị Đỗ Sắc Vi thu hút.

Lương Băng nảy sinh hảo cảm với Đỗ Sắc Vi.

Đối với thiên sứ và ác ma, tình yêu không phân biệt nam nữ.

Khắp nơi trên An Lạc đều đang tiến hành cuộc phản kháng sôi nổi.

Đồng thời, thông qua việc thu được vũ khí của người ngoài hành tinh, các nhà khoa học của An Lạc cũng đang nhanh chóng hấp thu công nghệ ngoại tinh, chế tạo vũ khí mạnh hơn để tấn công người ngoài hành tinh.

Ưu thế công nghệ của người ngoài hành tinh chỉ là tạm thời.

Một khi Trái Đất hoàn thành bùng nổ công nghệ, đến lúc đó sẽ là ngày tận thế của những kẻ xâm lược.

Cùng lúc đó, các nam thiên sứ luôn chờ đợi cơ hội đoạt lại Thiên Sứ Tinh bây giờ cũng cuối cùng đã ra tay.

Khải Toa vừa chết, Hoa Diệp đã không thể chờ đợi được nữa muốn khôi phục địa vị Thiên Sứ Chi Vương của mình.

Trong phút chốc, vũ trụ như một con quay mất đi trật tự, không ai biết sẽ lao về đâu.

Vũ trụ hiện giờ là tình hình như vậy, ngươi bây giờ cũng không có việc gì làm, chi bằng làm trợ thủ cho ta đi.

Đỗ Lan nói.

Ngươi có kế hoạch gì.

Khải Toa ngược lại muốn nghe thử suy nghĩ của vị lão niên này.

Tạp Nhĩ có Hư Vô, Mạc Cam Na có Chung Cực Khủng Cụ.

Thực ra, đây đều là những nhu cầu tất yếu trong quá trình tiến hóa của sinh mệnh.

Sinh mệnh khao khát một thế giới không có nghi vấn, vì vậy họ sẽ dùng đủ mọi cách để giải đáp những nghi vấn trong vũ trụ.

Chương 1785

Về phần đáp án đúng hay sai căn bản không quan trọng.

Thứ họ cần chỉ là một đáp án.

Vì vậy, dù khoa học có phát triển đến đâu, mê tín cũng sẽ không biến mất, vì mê tín quả thực có thể trở thành đáp án cho một số hiện tượng mà khoa học không thể giải thích.

Khải Toa lắng nghe, không biết Đỗ Lan rốt cuộc có ý gì.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Muốn phá trừ mê tín chỉ có một cách, đó là đưa ra một lời giải thích mới và một lý thuyết mới.

Lý thuyết cũ biến mất không phải vì nó không còn đạo lý, mà là vì lý thuyết mới có đạo lý hơn.

Về phần lý thuyết mới có phải là chân lý thực sự hay không không quan trọng, chỉ cần nó có thể tự biện giải tốt hơn lý thuyết cũ thì đó chính là lý thuyết ưu tú. 161.

Đương nhiên, sở dĩ Khải Toa đáng được ca ngợi là vì nàng đã quán triệt niềm tin của mình, thậm chí nguyện chết vì đạo, không phải loại người dùng chính nghĩa để ràng buộc người khác còn mình thì không kiêng nể gì, Khải Toa là một vị thánh thực sự, dù lý tưởng của nàng không được mọi người chào đón, nhưng nàng lại có thể kiên định từ đầu đến cuối, đủ để khiến người ta tôn trọng.

Bởi vì bóc trần lớp vỏ bọc tốt đẹp, vạch trần chân tướng vận hành của thế giới, nó chính là tàn khốc như vậy.

Vậy ngươi cho rằng để đối kháng với lý thuyết của Tạp Nhĩ và Mạc Cam Na, chúng ta cũng phải đưa ra một lý thuyết mới.

Một lý thuyết có thể khiến người ta chấp nhận hơn.

Khải Toa nắm được trọng điểm, nhưng lý thuyết mới nào có thể hấp dẫn hơn chủ nghĩa vị kỷ.

Trong vũ trụ, Khải Toa có cảm giác như đang ngồi luận đạo.

Dĩ nhiên, nàng càng giống một người lắng nghe, chủ yếu vẫn là Đỗ Lan nói.

Dĩ nhiên, lời của Đỗ Lan càng nghe càng có lý.

Khải Toa thực ra không phải là một nhà lý luận, nàng càng giống một người thực hành, không ngại gian khổ thực thi chính nghĩa trong vũ trụ.

Trong một vạn năm này, các nữ thiên sứ của Thiên Sứ Tinh thông qua mạng lưới xung động đã quản lý rất nhiều tinh vân, rất nhiều hành tinh nguyên thủy, từng hành tinh một đi khám phá, phát hiện tài nguyên và văn minh.

Chính nghĩa là tôn chỉ và nguyên tắc chỉ đạo hành động của họ, một vạn năm không hề thay đổi.

Tuy nhiên, Khải Toa cũng đã nhận ra rằng bộ chính nghĩa của mình đã tỏ ra mệt mỏi khi đối đầu với tà ác, vì vậy nàng mới muốn lợi dụng cơ hội lần này để thiên sứ trẻ tuổi hơn là Ngạn kế vị, hy vọng Ngạn có thể đưa chính nghĩa tiến thêm một bước.

Thực ra, đó cũng là muốn cải tiến tương đối chính nghĩa, để lý thuyết chính nghĩa có thể đối đầu ngoan cường hơn với Chung Cực Khủng Cụ của Mạc Cam Na.

Bây giờ Đỗ Lan nói muốn đối kháng tà ác thì phải đưa ra lý thuyết mới, nàng cũng đang rửa tai lắng nghe.

Vũ trụ ngày nay có thể nói là bách gia tranh minh.

Sau đạo đức Thần Hà, lại có lý thuyết thế giới Hư Không và lý thuyết Chung Cực Khủng Cụ, cũng như lý thuyết chính nghĩa của ngươi, Khải Toa nữ vương.

Bất kể đúng hay sai, những lý thuyết này quả thực ở một mức độ nào đó đã cho người ta một điểm tựa tâm lý, khiến người ta tin rằng vũ trụ quả thực đang vận hành theo lý thuyết đó.

Điều này rất quan trọng đối với những sinh mệnh bình thường.

Thế giới giống như một tờ giấy điền vào chỗ trống, trên đó đầy rẫy những câu đố.

Nếu không có đáp án, sinh mệnh sẽ không biết phải làm sao.

Vì vậy, mọi người sẽ không kìm được mà muốn điền đầy những câu đố này, bất kể đáp án đúng hay sai, cứ điền vào trước đã.

Nếu đúng thì tự nhiên là tốt nhất, nếu sai cũng không sao, vì cùng với sự tiến triển của thời đại, đáp án mới sẽ thay thế đáp án cũ.

Khải Toa không nói gì, nhưng ánh mắt của nàng rõ ràng là thừa nhận kết luận của Đỗ Lan.

Bởi vì sinh mệnh chính là thích truy căn vấn để, muốn biết mình từ đâu đến và sẽ đi về đâu.

Nếu vũ trụ không thể cho ra đáp án, vậy thì tự mình bịa ra đáp án.

Bất kể đáp án bịa ra có hợp lý hay không, chỉ cần có đáp án, là lòng sẽ yên.

Đây cũng là bản năng của sinh mệnh.

Một việc đã hoàn thành và một việc chưa hoàn thành, thông thường mà nói, việc đã hoàn thành rất dễ bị lãng quên, ngược lại việc chưa hoàn thành lại luôn khiến người ta lo lắng, canh cánh trong lòng.

Sinh mệnh chắc chắn không thích cảm giác sau, mà sẵn lòng chấp nhận cảm giác an tâm của cái trước hơn.

Khải Toa có kinh nghiệm một vạn năm, tự nhiên rất rõ những hiện tượng phổ biến này trong vũ trụ.

Vấn đề duy nhất là Đỗ Lan đã nêu ra vấn đề, vậy hắn có cách giải quyết hay không.

Đây mới là điều quan trọng.

Thực ra Đỗ Lan căn bản không có đáp án.

Tuy hắn đã trải qua rất nhiều vũ trụ, gặp rất nhiều sinh mệnh, nhưng nếu thực sự bắt hắn tổng kết ý nghĩa của văn minh đối với vũ trụ, Đỗ Lan cảm thấy không thể tìm từ bên ngoài, chỉ có thể tìm từ nội tâm.

Cái gọi là văn minh, chính là một thứ tin thì có, không tin thì không.

Tuy nhân loại dùng quan điểm phát triển khoa học để giải thích thế giới, nhưng ý nghĩa tồn tại của chính sinh mệnh lại chỉ có thể tìm từ nội tâm.

Bởi vì sinh mệnh không quan tâm đến mức độ vật chất tuyệt đối mà mình sở hữu, mà quan tâm hơn đến mức độ vật chất mình sở hữu có thể giúp mình ở vị trí nào trong xã hội.

Câu nói cũ thà làm đầu gà còn hơn làm đuôi phượng chính là đạo lý này.

Ví dụ, có một nơi, đến đó bạn có thể nhận được mức lương mười vạn mỗi năm, nhưng bạn bè thân thích của bạn chỉ nhận được chín vạn.

Còn một nơi khác, đến đó bạn có thể nhận được mười một vạn, nhưng bạn bè thân thích của bạn lại có thể nhận được hai mươi vạn.

Rất nhiều người thà chọn cái trước.

Tuy nơi đầu tiên lương ít hơn, nhưng lại có thể mang lại cảm giác ưu việt đầy đủ.

Nơi sau tuy lương nhiều hơn, nhưng người khác lương còn nhiều hơn nữa.

Rõ ràng mười một vạn có thể mang lại nhiều vật chất hơn mười vạn, mang lại cuộc sống tốt hơn, là sự nâng cao về vật chất.

Nhưng có người thà chọn thu nhập tuyệt đối ít hơn, cũng muốn duy trì cảm giác ưu việt tương đối.

Ví dụ này cũng cho thấy con người rất nhiều lúc không hề lý trí, mà sẵn lòng chấp nhận sự chỉ đạo phi lý trí, phớt lờ hoàn cảnh khách quan bên ngoài, đắm chìm trong bầu không khí an nhàn tương đối khép kín.

Cái gọi là văn minh cũng vậy.

Sau khi điền đầy những đáp án giả dối, lòng liền yên.

Cái gọi là thế giới Hư Không, cái gọi là Chung Cực Khủng Cụ chẳng qua cũng chỉ là đáp án mà Tạp Nhĩ và Mạc Cam Na đưa ra cho thế giới này.

Về phần đúng hay sai, không quan trọng, mấu chốt là họ và phe phái của họ có tin hay không.

Điều này cũng giống như tôn giáo, không nói cho bạn biết đúng hay sai, chỉ nói cho bạn biết tin hay không.

Cả vũ trụ đều tràn ngập sự phi lý trí.

Trong một môi trường như vậy, nếu Đỗ Lan đưa ra một quan điểm lý trí, e rằng sẽ không được đại chúng chấp nhận.

Khải Toa chính là đại diện cho lý trí.

Nàng kiên tin vào sự hy sinh và trật tự, cho rằng chỉ có như vậy mới có thể để nhiều sinh mệnh hơn tham gia vào các hoạt động của vũ trụ.

Nàng đã đi ra một con đường chính nghĩa thông qua thực tiễn, dĩ nhiên con đường chính nghĩa của nàng cũng luôn bị nghi ngờ.

Thực ra, những người theo chủ nghĩa hoài nghi có thể hoài nghi tất cả, những người theo chủ nghĩa hư vô cũng có thể phủ định tất cả.

Nếu để Đỗ Lan phản đối Khải Toa, hắn sẽ đưa ra ví dụ về lừa đảo qua điện thoại.

Chương 1786

Giả sử có một tập đoàn lừa đảo chuyên lừa người hâm mộ bóng đá.

Họ sẽ chọn một nghìn mục tiêu, trước khi trận đấu bắt đầu, nói với năm trăm người trong số đó rằng đội A sẽ thắng, và nói với năm trăm người còn lại rằng đội B sẽ thắng.

Tỷ lệ chính xác là năm mươi năm mươi, luôn có một nửa đoán đúng.

Tiếp theo, trong trận đấu thứ hai, họ lại chia năm trăm người đoán đúng thành hai nhóm, vẫn dự đoán các đội khác nhau.

Cứ như vậy vài lần, sẽ có một nhóm người mỗi lần đều nhận được dự đoán chính xác.

Dù họ có không tin đến đâu, cuối cùng cũng sẽ dao động, và thế là bị tập đoàn lừa đảo lừa gạt.

Tập đoàn lừa đảo tự nhiên không thể biết trước tương lai, họ chỉ dùng thủ đoạn sàng lọc hình kim tự tháp, từng tầng một.

Đỗ Lan sẽ nói rằng Khải Toa cũng chỉ là người bị sàng lọc ra.

Kiên trì chính nghĩa không phải là yếu tố tất yếu dẫn đến thành công của nàng.

Chính nghĩa chính là tập đoàn lừa đảo, còn Khải Toa là người sống sót cuối cùng được chính nghĩa sàng lọc ra.

Trước nàng, còn có vô số sứ giả chính nghĩa đã bị loại bỏ.

Đương nhiên, bây giờ Đỗ Lan đứng về phía chính nghĩa, thì phải phản đối thế giới Hư Không và Chung Cực Khủng Cụ.

Vậy thì phải dùng chính bộ lý lẽ nghi ngờ chính nghĩa này để nghi ngờ tà ác.

Sự mạnh mẽ của Mạc Cam Na và Tạp Nhĩ lẽ nào là sản vật tất yếu của tà ác sao.

Tà ác thật sự có thể khiến người ta mạnh lên sao.

Họ rốt cuộc là thần phục sức mạnh hay thần phục tà ác.

Sức mạnh của họ là sản phẩm phụ của tà ác, hay tà ác của họ là sản phẩm phụ của sức mạnh.

Muốn đánh bại thế giới Hư Không và Chung Cực Khủng Cụ, chỉ có thể nghi ngờ chúng từ gốc rễ.

Nhưng thực ra cũng rất đơn giản, sinh mệnh chưa bao giờ thiếu khả năng nghi ngờ.

Chính nghĩa có thể bị nghi ngờ, tà ác càng không đứng vững được.

Nếu Tạp Nhĩ và Mạc Cam Na coi trọng sức mạnh, lý thuyết của họ có thể bị sức mạnh đánh tan.

Nếu họ coi trọng lý thuyết, sức mạnh của họ trước chuỗi nghi ngờ cũng không chịu nổi một đòn.

Cuối cùng, Đỗ Lan vẫn quyết định dùng lý thuyết Rừng Rậm Hắc Ám để đối phó Tạp Nhĩ và Mạc Cam Na.

Đỗ Lan không lo lắng Rừng Rậm Hắc Ám sẽ phá hủy vũ trụ này, vì vũ trụ này có Khải Toa, một người bạn đồng hành kiên định với chính nghĩa.

Nàng là ngọn hải đăng trong Rừng Rậm Hắc Ám, là mấu chốt để kiềm chế bóng tối.

Hơn nữa, vũ trụ này cũng không có những vũ khí hủy diệt vũ trụ rẻ như bèo.

Trong khi đó, Tạp Nhĩ và Mạc Cam Na lại sớm đã ở trong bóng tối, điều đó có nghĩa là họ rất dễ bị ảnh hưởng bởi lý thuyết Rừng Rậm Hắc Ám, đặc biệt là khi họ càng tin vào những lý thuyết tiêu cực như thế giới Hư Không và Chung Cực Khủng Cụ, thì càng dễ bị chuỗi nghi ngờ trong Rừng Rậm Hắc Ám trói buộc.

Chúng ta phải trở về Trái Đất, nhưng ngươi phải thay đổi dung mạo.

Đỗ Lan nói: Ta nghĩ ngươi chắc chắn cũng không muốn sửa lại di chiếu, quay về tiếp tục làm nữ vương.

Khải Toa quả thực đã quyết định truyền ngôi cho Ngạn, sẽ không thay đổi.

Đỗ Lan lấy ra một cặp kính gọng đen: Đeo nó vào đi.

Đây là món quà ta nhận được từ một người ngoài hành tinh tên là Clark Kent.

Đeo kính gọng đen vào, thuộc hạ của ngươi sẽ không nhận ra ngươi.

Khải Toa chưa bao giờ nghe nói đeo kính lại có thể che giấu thân phận, người khác chẳng lẽ bị mù sao.

Nhưng nàng biết Đỗ Lan rất thần kỳ, có lẽ đạo cụ này có công năng đặc biệt cũng không chừng.

Trở lại Trái Đất, Khải Toa trở thành người đồng hành của Đỗ Lan.

Nàng sẽ theo hắn quan sát xem hắn làm thế nào để tấn công ác ma.

Trái Đất, nơi hỗn loạn nhất trong vũ trụ hiện nay, tập trung quân đội của các thế lực lớn, liên quân ác ma và Thao Thiết tấn công liên quân loài người và thiên sứ.

Thiên sứ đã chìa tay cứu giúp vào lúc nhân loại cần nhất.

Sau khi Khải Toa nữ vương mất tích, đại quân thiên sứ ở lại Trái Đất bị ác ma đánh bại, không ít thiên sứ lưu lạc xuống mặt đất.

Trận đại chiến ngày đó thật sự bi tráng vô cùng.

Những thiên sứ bại trận rơi từ trên trời xuống, đôi cánh trắng muốt không nâng nổi thân thể xinh đẹp, máu tươi nhuộm đỏ dung nhan tinh mỹ.

Con người trên mặt đất ngẩng đầu nhìn những thiên sứ rơi xuống, như thể chứng kiến sự sụp đổ của chính nghĩa.

Trận chiến này lại có mấy chục vị thiên sứ hy sinh, còn những thiên sứ sống sót quyết định chiến đấu kề vai sát cánh cùng nhân loại.

Không có Khải Toa nữ vương, kho tàng tri thức không thể vận hành, sức chiến đấu của tộc thiên sứ giảm mạnh.

Không ít thiên sứ phát hiện xung động của mình bị đóng, bị kẹt lại ở Trái Đất.

Nhưng dù bị kẹt, chỉ cần trước mặt còn có kẻ thù, thiên sứ sẽ không hoang mang, họ không hề sợ hy sinh.

Có những thiên sứ này gia nhập, nhân loại rất nhanh đã tổ chức lại lực lượng, thậm chí các thành phố còn lại chưa thất thủ còn thành lập lực lượng chuẩn bị phản công.

Các đội quân phân tán cũng dần dần liên lạc được với nhau, ngay cả Hùng Binh Liên cũng bắt đầu tập hợp lại.

Dường như bóng tối trước bình minh đã kết thúc, nhân loại đã đứng vững gót chân, đã khiến Thao Thiết và ác ma khó có thể tiến lên.

Một khi đã khai chiến, sự uy hiếp của kẻ thù cũng không còn tồn tại.

Nhân loại sẽ phát hiện Thao Thiết và ác ma thực ra cũng chỉ có thế, hoàn toàn không đáng để làm to chuyện.

Nhân loại có năng lực chặn đứng kẻ thù, thậm chí là tiêu diệt kẻ thù.

Khi Đỗ Lan và Khải Toa trở lại Trái Đất, tình hình đã cơ bản ổn định.

Thao Thiết sẽ không đơn giản từ bỏ như vậy, chúng vẫn còn át chủ bài chưa sử dụng.

Khải Toa lại không cho rằng nhân loại sắp chiến thắng, vì Thao Thiết còn có vũ khí cấp hành tinh có thể hủy diệt bề mặt Trái Đất.

Một đòn có thể tiêu diệt một thành phố, nếu nhân loại chọc giận Thao Thiết, Trái Đất hiện tại căn bản không thể chống đỡ.

Yên tâm đi, nếu Thao Thiết thực sự sử dụng vũ khí hành tinh để hủy diệt thành phố, hệ thống Chủ Thần sẽ phòng ngự.

Hiện tại, điều tôi quan tâm hơn là mấy con chuột đã đến Trái Đất.

Khải Toa lập tức hiểu ý: Ngươi nói là nam thiên sứ Hoa Diệp và bè đảng của hắn sao.

Nàng cũng biết nam thiên sứ lại đang rục rịch, đối với nam thiên sứ, nàng không có chút hảo cảm nào.

Hoa Diệp càng là một tên cặn bã tồi tệ nhất, trong lòng không có một chút lễ nghĩa liêm sỉ, chỉ có tư lợi, chỉ biết áp bức người khác để thỏa mãn bản thân, có thể nói là cực hạn của ích kỷ.

Không sai, chính là hắn.

Sau khi ngươi mất tích, hắn liền nghĩ đến việc quay lại Thiên Sứ Tinh, nhưng hắn vẫn lo lắng em gái ngươi sẽ ra tay với hắn. 162.

Ta sẽ không thay đổi, tuy một số sinh mệnh cho rằng chính nghĩa và đạo đức chẳng qua là do con người tạo ra, nếu đã là nhân tạo tự nhiên cũng có thể bị con người phá hủy, mỗi cá thể đều có lựa chọn của riêng mình, họ cho rằng mình có quyền phản đối chính nghĩa nhân tạo.

Khải Toa không nói gì, nàng hiện tại chỉ là một người quan sát, một người học hỏi.

Nàng chỉ muốn xem Đỗ Lan sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

Chương 1787

Tại một vùng ngoại ô tĩnh lặng, Hoa Diệp tập kích một đội quân đang bảo vệ thường dân.

Mặc dù trong đội quân này có Đỗ Sắc Vi, một chiến sĩ Hùng Binh Liên, nhưng thực lực của bè đảng Hoa Diệp tuyệt không yếu.

Nếu Mạc Cam Na cải trang thành thường dân không ra tay, căn bản không ai cản được họ.

Hoa Diệp muốn biết Mạc Cam Na có can dự vào việc hắn quay lại Thiên Sứ Tinh hay không, có can dự vào việc hắn tái nô dịch nữ thiên sứ hay không.

Đỗ Sắc Vi rất nỗ lực phối hợp với các chiến sĩ Trái Đất chiến đấu, nhưng kẻ địch quá mạnh.

Dù Đỗ Sắc Vi có gen xung động, nhưng bên cạnh Hoa Diệp lại có một nữ thiên sứ phản bội, cũng là chuyên gia xung động.

Thủ đoạn của Đỗ Sắc Vi trước mặt cô ta chỉ là múa rìu qua mắt thợ, nữ thiên sứ mới là cao thủ xung động.

Hai người không ngừng di chuyển tấn công, đáng tiếc Đỗ Sắc Vi bị áp chế, luận về chiến đấu, cô không phải là đối thủ của lão yêu quái vạn năm tuổi.

Ngay khi Đỗ Sắc Vi sắp bị trọng thương, một làn sóng xung kích khổng lồ đột nhiên xuất hiện đẩy kẻ địch ra xa.

Lương Băng cuối cùng vẫn không nhịn được mà ra tay, cô ta thể hiện tư thái thật sự của mình nữ vương ác ma.

Hoa Diệp không nhịn được mà chế giễu, Lương Băng lại còn chơi trò gia đình.

Còn nhân loại thì thất kinh, không ngờ họ lại ở cùng nữ vương ác ma suốt bao nhiêu ngày hành trình.

Đỗ Sắc Vi càng kinh ngạc hơn, vì cô có thiện cảm với Lương Băng, cảm thấy cô là một người phụ nữ dũng cảm, lại không ngờ đối phương chính là đầu sỏ ác ma.

Lúc này, Đỗ Sắc Vi đột nhiên nhớ lại Đỗ Lan trước đó đã nói để cô quyến rũ Mạc Cam Na.

Lúc đó cô đã nghiêm khắc từ chối, không ngờ chớp mắt một cái cô đã gặp nữ vương ác ma, hơn nữa còn nảy sinh hảo cảm với nhau.

Lẽ nào đây cũng là tương lai mà Đỗ Lan đã nhìn thấy.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Giây trước Đỗ Sắc Vi còn đang nhớ về Đỗ Lan, giây sau không gian vặn vẹo, Đỗ Lan thong dong bước ra khỏi không gian, đứng giữa hai thế lực. 163.

Khải Toa chỉ cảm thấy Đỗ Lan lại bắt đầu nói lý lẽ xằng bậy, nhưng những lý lẽ này về mặt logic lại hoàn toàn không có vấn đề.

Hoa Diệp muốn quay về tiếp tục làm vua, Mạc Cam Na cũng không hứng thú, cô ta chỉ nghĩ đến những tính toán nhỏ nhặt của mình.

Cô ta hiện tại đã gặp được một Đỗ Sắc Vi thú vị, tâm tư của cô ta đều đặt trên người Đỗ Sắc Vi, cô ta cưng chiều cô gái nhỏ còn không kịp, làm gì có thời gian suy nghĩ đến sự tồn vong của Thiên Sứ Tinh.

Nhưng sự ngầm hiểu quỷ dị này đã bị phá vỡ cùng với sự xuất hiện của Đỗ Lan.

Hoa Diệp và Mạc Cam Na ngay lập tức cùng nhau đối địch.

Đỗ Lan.

Đỗ Sắc Vi thấy Đỗ Lan là có bực bội.

Lúc không cần Đỗ Lan thì hắn luôn ngứa mắt, lúc cần Đỗ Lan thì hắn lại chẳng bao giờ xuất hiện. 164.

Nói cho cùng, ban đầu là ngươi và em gái cùng nhau lưu đày hắn, hắn sợ ngươi cũng lo lắng em gái ngươi.

Không làm phiền các vị hội đàm chứ.

Đỗ Lan mỉm cười: Nhưng tôi đã đến đây rồi, khó tránh khỏi sẽ làm phiền các vị vài phút, nữ vương ác ma, và cả cựu Thiên Sứ Chi Vương.

Xin hai vị lắng nghe, tôi có một vài đề nghị chưa chín chắn.

Mạc Cam Na, tôi có thể đại diện cho Trái Đất hiến tế cô gái xinh đẹp Đỗ Sắc Vi này cho ngươi, ngươi có thể đồng ý rời khỏi Trái Đất không.

Đỗ Sắc Vi thầm nghĩ Đỗ Lan vừa đến quả nhiên không có chuyện tốt, lại là chuyện cũ nhắc lại.

Còn Mạc Cam Na lại trong lòng kinh ngạc, cô ta tự nhận thiện cảm của mình đối với Sắc Vi không biểu hiện rõ ràng như vậy, đối phương làm sao có thể nói một lời là trúng phóc.

Cảm giác bị nhìn thấu này không hề dễ chịu, lẽ nào đối phương vẫn luôn âm thầm quan sát hành động của mình.

Hiến tế thiếu nữ là tiết mục truyền thống được bảo lưu của người Trái Đất chúng tôi để đối phó với tà ma ngoại đạo, nên ngươi cũng đừng khách sáo.

Nói xong cũng không đợi Mạc Cam Na nói gì, Đỗ Lan liền nói với Đỗ Sắc Vi: Sau này ngươi hãy hầu hạ nữ vương đại nhân cho tốt, đây là nhiệm vụ mà Trái Đất giao cho ngươi.

Ngươi cũng đừng cảm thấy không tình nguyện, sự cống hiến của ngươi là có giá trị.

Trái Đất có một câu nói cổ: một khi có người quan tâm, cũng đồng nghĩa với việc giao con tin cho vận mệnh.

Ngươi chỉ cần có thể lấy được lòng của nữ vương đại nhân, vậy thì nữ vương đại nhân cũng sẽ có một con tin để chế ước chính mình.

Mọi người không khỏi nhìn nhau.

Lời này nói thẳng ra mặt có được không.

Ngươi đã nói như vậy rồi, còn để Mạc Cam Na làm sao chấp nhận Đỗ Sắc Vi.

Lẽ nào nữ vương ác ma này lại cam tâm tình nguyện tự tay tạo ra một con tin bất lợi cho mình sao.

Cô ta là ác ma, không phải thiên sứ, không tự tìm phiền phức cho mình đâu.

Tuy nhiên, kẻ tà ác thực sự sẽ không sợ lộ ra nhược điểm, họ cũng sẽ không thay đổi nhược điểm, mà là giết sạch tất cả những người biết nhược điểm của họ.

Bây giờ chỉ xem Mạc Cam Na lựa chọn thế nào, xem mức độ tà ác của cô ta.

Mạc Cam Na có cảm giác bị nhìn thấu.

Hảo cảm của cô ta đối với Sắc Vi vẫn luôn được che giấu, lại bị Đỗ Lan trước mắt nói toạc ra, hơn nữa lời của Đỗ Lan cũng rất rõ ràng: nếu Đỗ Sắc Vi trở thành mối bận tâm, vậy đó chính là điểm yếu của nữ vương ác ma.

Mạc Cam Na tung hoành vũ trụ mấy nghìn năm, chưa từng bị động như vậy.

Đây là lần đầu tiên bị người ta nắm được điểm yếu.

Người đàn bà ngu xuẩn.

Hoa Diệp đứng bên cạnh nghe ra được ẩn ý, bật cười.

Kẻ địch có điểm yếu luôn dễ bị đánh bại.

Mạc Cam Na đã không còn đáng sợ nữa, nhưng miệng hắn vẫn nói: Nếu ta là ngươi, ta sẽ giết cô ta, nếu không sau này ngươi e rằng sẽ không thể đứng vững trong vũ trụ nữa.

Đỗ Sắc Vi phát hiện mình không có một chút nhân quyền nào, mạng sống nhỏ bé của mình hoàn toàn nằm trong tay người khác.

Đỗ Lan muốn hiến tế cô, Mạc Cam Na muốn chiếm hữu cô, còn nam thiên sứ muốn lợi dụng cô.

Trong tình cảnh này, một lính tình nguyện nhỏ bé của Nặc Tinh như cô, có thể nói là hoàn toàn mất đi quyền chủ động.

Vận mệnh của cô giống như ngọn nến lay lắt trong gió, bất cứ lúc nào cũng có thể bị thổi tắt.

Thực ra nhược điểm không đáng sợ, nhược điểm bị người khác biết mới đáng sợ.

Chỉ cần ngươi giết sạch tất cả những người biết chuyện ở đây, ai sẽ biết nhược điểm của ngươi chứ.

Đỗ Lan thản nhiên lên tiếng, đưa ra một đề nghị không tồi.

Mạc Cam Na sững sờ, cách này quá tà ác rồi.

Vì nhược điểm của mình mà phải giết sạch tất cả những người biết chuyện sao.

Cô ta còn chưa nghĩ đến, đối phương lại đề xuất ra.

Hoa Diệp sững sờ, rồi cười: Ngươi tưởng nữ vương ác ma không muốn giết người diệt khẩu à.

Đáng tiếc cô ta không có thực lực đó.

Ầm.

Nụ cười của Hoa Diệp đông cứng trên mặt, sau đó sống mũi hắn lõm xuống, rõ ràng là mặt đã bị một đòn chính diện cực mạnh, đánh bay cả răng của thần thể ra ngoài.

Máu mũi và máu từ vết thương ở nướu hòa vào nhau, vị cựu Thiên Sứ Chi Vương này lảo đảo lùi lại ba bước, đôi mắt hiện lên vẻ kinh hãi.

Chỉ thấy Đỗ Lan vẫn giữ tư thế ra đòn, rõ ràng cách xa mấy mét, nhưng sức mạnh từ cú đấm vào hư không của Đỗ Lan lại thực sự truyền đến mặt Hoa Diệp, hơn nữa rõ ràng là cách sơn đả ngưu nhưng lực đạo này lại khiến thần thể cũng không chịu nổi.

Ngươi, đánh ta.

Hoa Diệp đối với đòn tấn công bất lịch sự này của Đỗ Lan, nổi giận tột độ.

Chương 1788

Ngay cả Mạc Cam Na cũng không biết tại sao Đỗ Lan lại đột nhiên ra tay.

Ngươi nói ít thôi, đừng làm mất mặt đàn ông chúng ta.

Hoa Diệp là một tên cặn bã không hơn không kém, cặn bã đến mức ngay cả Đỗ Lan cũng không thèm đứng chung hàng ngũ, cũng không nhịn được phải ra tay đánh cho cái mặt trắng của hắn một trận.

Ngươi, ngươi Dù Hoa Diệp tức giận, nhưng một đòn tùy ý của Đỗ Lan đã có thể làm hắn bị thương, cho thấy thực lực của Đỗ Lan tuyệt không phải là thứ hắn có thể dễ dàng đối kháng.

Đỗ Lan không để ý đến Hoa Diệp đang tức giận, mà nhìn về phía Mạc Cam Na tiếp tục nói: Ngươi nên biết lựa chọn nào là tốt nhất, tự nhiên là giết người diệt khẩu.

Nhưng trong lòng ngươi thực ra cũng biết cô gái ngươi yêu thương chắc chắn sẽ ngăn cản ngươi, sau đó ngươi chắc chắn sẽ nghe theo đề nghị của cô ấy.

Mạc Cam Na, nữ vương ác ma vĩ đại, ngươi vừa mới giết chết người chị gái luôn phản đối ngươi, quay người lại lập tức tìm một người yêu sẽ có ý kiến trái ngược với ngươi.

Ta không thể không nghi ngờ ngươi có phải là M không.

Bởi vì lựa chọn của Mạc Cam Na quả thực quá kỳ quặc.

Rõ ràng khó khăn lắm mới loại bỏ được Khải Toa luôn đối đầu với mình, lại lập tức tìm một Đỗ Sắc Vi sẽ đối đầu với cô ta, không thể không khiến người ta nghi ngờ.

Trong vũ trụ này cũng chỉ có Đỗ Lan dám bôi nhọ nữ vương ác ma

như vậy.

Ngươi đã tin vào Chung Cực Khủng Cụ, tin vào việc đối diện với nội tâm của mình, vậy thì ngươi nên thừa nhận.

Thực ra cũng không có gì đáng xấu hổ.

Cá nhân tôi không hề coi thường loại người như ngươi.

Giọng điệu của Đỗ Lan tuy vẫn bình thường, nhưng biểu cảm nháy mắt ra hiệu kia quá đáng ăn đòn, Mạc Cam Na phải nhẫn nhịn lắm mới không ra tay.

Khụ khụ.

Khải Toa đứng bên cạnh nghe không nổi nữa.

Nàng theo Đỗ Lan là hy vọng hắn có thể phá vỡ lý thuyết tà ác, không phải để nghe hắn nói nhảm, ngồi lê đôi mách về tính cách của Mạc Cam Na.

Mạc Cam Na dù có là M thì có quan hệ gì.

Khải Toa và Mạc Cam Na đã làm chị em mấy trăm năm và là kẻ thù một vạn năm, nàng hiểu Mạc Cam Na nhất.

Mạc Cam Na không đáng sợ, đáng sợ là cái miệng luôn nói về Chung Cực Khủng Cụ.

Trong mắt Khải Toa, Mạc Cam Na chỉ là một đứa trẻ không lớn, đi vào con đường sai lầm.

Vì là trẻ con, nên một khi đơn độc sẽ dễ hoang mang, vì vậy cô ta mới luôn thích tìm kiếm những ý kiến khác nhau.

Đỗ Lan nghe Khải Toa ho khan sau lưng, liền biết nàng đã mất kiên nhẫn.

Hắn lập tức nghiêm túc trở lại: Chúng ta quay lại chủ đề chính.

Mạc Cam Na, Chung Cực Khủng Cụ của ngươi chỉ là một khái niệm, thực sự mà nói ngươi cũng không nói ra được nguyên do của nó, rốt cuộc là cái gì khiến thế giới khủng hoảng.

Ngươi không thể nói đó là sự điên cuồng của đại thần Cthulhu được.

Vì vậy, bây giờ ta mang đến cho ngươi Chung Cực Khủng Cụ thực sự.

Đó là chân lý vận hành của cả vũ trụ, là lý thuyết đáng sợ sẽ khiến tất cả người ngoài hành tinh đều lo sợ bất an.

Một khi xuất hiện trong vũ trụ này, tất cả các nền văn minh trong vũ trụ này đều sẽ run rẩy trong lo âu, sống hay chết đều sẽ chỉ trong một ý niệm.

Mọi người đều kinh ngạc, Chung Cực Khủng Cụ thực sự.

Chung Cực Khủng Cụ của Mạc Cam Na chỉ là một lý thuyết hư vô, tin thì có không tin thì không.

Nó nói rằng khoa học kỹ thuật của văn minh dù phát triển thế nào cũng có một giới hạn không thể vượt qua, tuy nghe có vẻ rất có lý, nhưng thực chất hoàn toàn là chủ nghĩa hư vô.

Vũ trụ này tồn tại ba lý thuyết vận hành cơ bản.

Một, khoa học kỹ thuật bùng nổ, nền văn minh lạc hậu có thể thông qua bùng nổ khoa học kỹ thuật trong thời gian ngắn đuổi kịp nền văn minh tiên tiến, điểm này đã được thể hiện trên Trái Đất.

Hai, tài nguyên vũ trụ có hạn, cũng có thể nói đây mới là nỗi sợ hãi thực sự, các nền văn minh đều cần ăn, nhưng tài nguyên chỉ có bấy nhiêu, các nền văn minh phải tranh đoạt lẫn nhau.

Ba, chuỗi nghi ngờ, khi hai nền văn minh gặp nhau, điều mang lại sẽ là sự hủy diệt chứ không phải hợp tác, bởi vì người khác chính là địa ngục, khi gặp nhau, tấn công được ưu tiên hơn giao tiếp, chỉ có như vậy mới có thể bảo toàn sự sinh tồn của văn minh mình.

Tất cả mọi người đều im lặng.

Ba nguyên tắc này tạo thành chính là quy tắc Rừng Rậm Hắc Ám nổi tiếng.

Khải Toa, Mạc Cam Na, Hoa Diệp lập tức hiểu được sự cực đoan của ba lý thuyết này.

Thực ra, lý thuyết của Đỗ Lan nghe qua cũng không có gì đặc biệt, nhưng lý thuyết của Đỗ Lan đặt sự sinh tồn lên hàng đầu, tức là kết quả lớn hơn lý niệm, dễ được người ta chấp nhận hơn.

Còn lý niệm của Mạc Cam Na và Khải Toa, bất kể là chính nghĩa hay tà ác, đều là trọng lý niệm không trọng kết quả.

Khải Toa kiên trì chính nghĩa, và tà ác của Mạc Cam Na, họ trọng lý niệm hơn kết quả.

Họ sẽ không suy nghĩ việc kiên trì chính nghĩa và tà ác đến cuối cùng sẽ có kết quả gì, việc họ cần làm là quán triệt chính nghĩa và tà ác đến cùng.

Về phần kết quả là họ chết đi, hay họ bị người đời chửi rủa, đều không quan trọng, họ đều không oán không hối.

Nhưng lý thuyết Rừng Rậm Hắc Ám trọng kết quả, tất cả đều lấy sinh tồn làm cơ sở, quá trình không quan trọng, bất kể là chính nghĩa hay tà ác, chỉ cần có thể sinh tồn, thủ đoạn không quan trọng.

Thế giới thực, tất cả sinh mệnh thực ra đều trọng kết quả, đều là lấy thành bại luận anh hùng, mà không thực sự kiên trì cái gọi là chính tà.

Điểm lợi hại của lý thuyết Rừng Rậm Hắc Ám chính là ở chỗ nó đặt sinh tồn lên hàng đầu, phù hợp với nhận thức phổ biến của đa số sinh mệnh, chỉ thẳng vào bản chất.

Còn chính nghĩa của Khải Toa và Chung Cực Khủng Cụ của Mạc Cam Na không phải là kết quả, mà là quy tắc hành vi, quy phạm hành vi của họ.

Nhưng kết quả cuối cùng đạt được có thực sự liên quan đến nguyên tắc mà họ kiên trì hay không, điều đó lại không chắc chắn.

Chính nghĩa không đại diện cho kết quả tốt, tà ác cũng không đại diện cho kết quả xấu.

Người kiên trì chính nghĩa có thể vạn kiếp bất phục, người kiên trì tà ác lại có thể được người đời tán thưởng.

Đây chính là xã hội lấy thành bại luận anh hùng, cười nghèo không cười đĩ, mọi người đều chỉ nhìn kết quả, chết vì chính nghĩa sẽ bị chế giễu, thành công nhờ tà ác sẽ được sùng bái.

Vì vậy, bây giờ Đỗ Lan đưa ra lý thuyết Rừng Rậm Hắc Ám, lập tức đã định sẵn kết quả, hơn nữa còn đưa ra quy tắc hành vi, không phải tà ác cũng không phải chính nghĩa, mà là ra tay trước thì mạnh hơn.

Ba người đều là cường giả vũ trụ có tuổi thọ vạn năm, tự nhiên lập tức biết được sự hiểm ác của Rừng Rậm Hắc Ám.

Nó không tà ác, mà là xé bỏ toàn bộ lớp ngụy trang của sinh mệnh, trần trụi quay về nguyên thủy.

Đáng sợ hơn cả tà ác và chính nghĩa, vì nó hợp lý hóa việc đánh lén.

Khi hai nền văn minh gặp nhau, lựa chọn tốt nhất là ra tay trước.

Ai phát động tấn công trước, người đó sẽ có lợi hơn.

Tuy tàn khốc, nhưng quả thực phù hợp với quy tắc hành vi của đa số sinh mệnh.

Bất kỳ nền văn minh lạc hậu nào sau khi phát triển đều có khả năng hủy diệt nền văn minh tiên tiến.

Hoa Diệp nên có cảm nhận sâu sắc. 165.

Mạc Cam Na và Hoa Diệp trước kia là kẻ thù không đội trời chung, nhưng bây giờ không khí hoàn toàn không có cảm giác ngươi chết ta sống, ngược lại còn có một sự cân bằng và ngầm hiểu vi diệu.

Tuy nhiên, Khải Toa và Mạc Cam Na có lẽ sẽ không có ấn tượng sâu sắc như vậy.

Khải Toa thuộc loại người sẵn sàng chết vì chính nghĩa, kết quả không quan trọng, quan trọng là bảo vệ chính nghĩa.

Nàng sẽ không đặt sự sinh tồn của mình lên hàng đầu, mà đặt tín ngưỡng chính nghĩa lên hàng đầu.

Mạc Cam Na và Tạp Nhĩ có lẽ cũng vậy, vì họ kiên định với tín ngưỡng của mình.

Chương 1789

Họ không quan tâm đến đáp án của vũ trụ khách quan, mà kiên tin vào những thứ mà nội tâm họ tin tưởng.

Dù có chết, chỉ cần họ tin vào tín ngưỡng, tín ngưỡng sẽ không biến mất, họ sẽ cam tâm tình nguyện đi đến cái chết.

Nhưng những người này đều đã là những tồn tại cấp cao nhất trong vũ trụ, đã sống rất lâu, nên việc tin vào những thứ hư vô mờ mịt sẽ khiến cuộc sống của họ thêm phong phú, sẵn lòng chết vì tín ngưỡng, vì họ đã thoát khỏi những thú vui tầm thường.

Còn những nền văn minh yếu kém khác tin vào những thứ này, thực ra không phải tin vào bản thân tín ngưỡng, mà là tin vào sức mạnh mà tín ngưỡng mang lại.

Vì vậy, đối tượng của lý thuyết Rừng Rậm Hắc Ám mà Đỗ Lan đưa ra thực ra chính là những nền văn minh đang vật lộn trên lằn ranh sinh tồn.

Ví dụ như ba người trước mắt chính là ví dụ rất tốt.

Hoa Diệp không có gì trong tay lập tức chấp nhận lý thuyết mới, cảm thấy việc lấy sinh tồn làm tiền đề, ra tay trước là chân lý của vũ trụ.

Khải Toa và Mạc Cam Na tuy cảm thấy lý thuyết có lý, nhưng không lập tức phụng nó làm chân lý.

Lấy sinh tồn làm yếu tố hàng đầu, tuy chân thực, nhưng quá thấp kém, làm sao có thể cao sang bằng Chung Cực Khủng Cụ hay trật tự chính nghĩa.

Sinh mệnh nên có những mục tiêu cao cả hơn, cuộc sống không phải chỉ để ăn, còn có thơ và phương xa.

Đỗ Lan nhìn phản ứng của ba người, tỏ vẻ không có gì ngạc nhiên, hoàn toàn là biểu hiện trong dự đoán.

Lý thuyết của Đỗ Lan cũng không phải để cho cá nhân họ chấp nhận, mà là để cho cả nền văn minh chấp nhận, là muốn để ác ma và Thao Thiết chấp nhận Rừng Rậm Hắc Ám, loại bỏ toàn bộ tín ngưỡng tà ác.

Mạc Cam Na, lý thuyết Rừng Rậm Hắc Ám này sẽ trở thành giáo điều mới của ác ma, lý thuyết Chung Cực Khủng Cụ của ngươi sẽ không còn chỗ đứng.

Đỗ Lan nói: Cái gì mà Chung Cực Khủng Cụ, chỉ cần vũ trụ này chỉ có ác ma, vậy thì ác ma dù vĩnh viễn không phát triển cũng có thể hưởng thụ tất cả.

Vì vậy, việc các ngươi cần làm căn bản không phải là tin vào Chung Cực Khủng Cụ để hưởng lạc, mà là nên tiêu diệt toàn bộ các nền văn minh khác.

Mạc Cam Na biểu cảm cũng trở nên cứng đờ.

Họ là ác ma chứ không phải tử thần.

Dù cô ta có kích động nội chiến trong các nền văn minh, cũng chưa bao giờ tiêu diệt toàn bộ một nền văn minh, cuối cùng luôn để lại một bộ phận người sống sót gia nhập quân đội ác ma.

Nhưng Đỗ Lan lại nói phải tiêu diệt toàn bộ nền văn minh, chỉ có như vậy mới có thể trốn tránh Chung Cực Khủng Cụ.

Mạc Cam Na đề xuất Chung Cực Khủng Cụ, nhưng chưa bao giờ tìm được phương pháp nào để giải quyết nó.

Lựa chọn của cô ta là trốn tránh, hưởng lạc kịp thời, cái gì nên hưởng thụ thì hưởng thụ, đợi đến khi thực sự gặp phải Chung Cực Khủng Cụ thì sẽ tự sát.

Nhưng đề nghị của Đỗ Lan lại thực tế hơn nhiều.

Tiêu diệt hết những sinh vật không phải ác ma trong vũ trụ, vậy thì ác ma không cần phải phát triển nữa.

Không phát triển thì tự nhiên sẽ không gặp phải Chung Cực Khủng Cụ.

Đây là một phương pháp khả thi để chống lại Chung Cực Khủng Cụ, dùng Rừng Rậm Hắc Ám làm lý thuyết chỉ đạo, tuyệt đối có thể hoàn thành.

Sự tà ác của Mạc Cam Na trước đề nghị của Đỗ Lan không đáng nhắc tới.

Tà ác của cô ta càng giống như tự buông thả.

Nói là hưởng lạc kịp thời, thực ra chính là đầu hàng hiện thực, giương cờ trắng trước Chung Cực Khủng Cụ.

Nhưng Đỗ Lan lại tỏ ý phải nắm chặt nắm đấm, cố hết sức mình ngăn cản sự xuất hiện của Chung Cực Khủng Cụ.

Sắc mặt Mạc Cam Na lúc xanh lúc trắng: Ngươi nghĩ như vậy là có thể ngăn cản Chung Cực Khủng Cụ sao.

Chung Cực Khủng Cụ vẫn sẽ đến.

Chung Cực Khủng Cụ là tuyệt đối, bất kỳ thủ đoạn nào cũng không thể ngăn cản nó.

Dù không thể ngăn cản, cũng có thể trì hoãn không phải sao.

Tôi nghĩ các ác ma cũng sẽ đồng ý với cách làm của tôi, ra tay trước luôn tốt hơn là không làm gì cả.

Đỗ Lan tin rằng quy tắc Rừng Rậm Hắc Ám có sức sát thương rất lớn đối với đại chúng.

Đỗ Sắc Vi quan sát biểu cảm của Mạc Cam Na, phát hiện đối phương đang sợ hãi, lẽ nào đối phương không xấu xa đến thế.

Thực ra Đỗ Sắc Vi cũng đang sợ hãi.

Giọng điệu lạnh lùng của Đỗ Lan, như thể hủy diệt một nền văn minh chỉ là chuyện bình thường, sự vô tình và lãnh đạm này thật đáng sợ.

Đáng sợ hơn là Đỗ Lan rất có khả năng làm được điều đó.

Đỗ Lan vẫn đang nói, đưa ra ví dụ về Liệt Dương Tinh và Đức Tinh.

Liệt Dương Tinh có đại sát khí liền hủy diệt Đức Tinh, đã chứng minh đầy đủ rằng một khi khai chiến, bên ra tay trước luôn giữ được ưu thế.

Ví như hiện tại, giữa các ngươi và ta thực ra đã thiết lập nên chuỗi nghi ngờ, các ngươi đã muốn ra tay trước rồi, chỉ là không có tự tin tuyệt đối mà thôi.

Được rồi, các ngươi cũng không cần nói gì nữa, ta sẽ dạy dỗ cho ác ma và nam thiên sứ một bài học, có cơ hội ta cũng sẽ dạy cho Thao Thiết.

Bắt đầu từ ác ma trước, chúng ta đi thôi.

Đỗ Lan đã không thể chờ đợi được nữa để đi tẩy não cho ác ma, để chúng vứt hết cái gì mà Chung Cực Khủng Cụ ra sau đầu.

Sắc mặt Mạc Cam Na vô cùng khó coi, vì tên Đỗ Lan này là đang muốn đào góc tường của mình.

Đi nào.

Cảnh sắc trước mắt mọi người thay đổi, họ đã đến pháo đài Ác Ma Nhất Hào.

Đỗ Sắc Vi và các binh sĩ khác đều bị dịch chuyển đến đây, họ đều phải gia nhập phe ác ma.

Hoa Diệp nhìn khoảng không trống rỗng phía trước, biết rằng sự xuất hiện của Đỗ Lan lại khiến vũ trụ thêm nhiều biến số.

Nhưng quy tắc Rừng Rậm Hắc Ám quả thực rất hay.

Hoa Diệp trước nay đều không có phương châm chỉ đạo nào, bây giờ hắn đã tìm thấy, tìm thấy một lý thuyết vận hành vũ trụ có thể khiến hắn nỗ lực cả đời.

Bắt đầu thực hiện từ nữ thiên sứ.

Chuỗi nghi ngờ giữa nam thiên sứ và nữ thiên sứ đã sớm được thiết lập, giữa họ tuyệt đối không thể cùng tồn tại trong một vũ trụ, cuối cùng chỉ có thể còn lại một bên.

Đám đông ác ma bao vây Đỗ Lan, nhưng Đỗ Lan đến để dạy học, hắn là người thầy chỉ lối cuộc đời cho ác ma.

Các ác ma nghe Đỗ Lan chỉ dạy, đều cảm thấy rất có lý: Vậy chúng ta có nên ra tay với người Trái Đất trước không.

Người Trái Đất bây giờ kháng cự ngày càng ngoan cường, chắc chắn là đang bùng nổ khoa học kỹ thuật.

Cái gọi là nghe quân một lời, hơn đọc sách mười năm, các ác ma đột nhiên có nhận thức sâu sắc về tình hình hiện tại.

Người Trái Đất đang trải qua bùng nổ khoa học kỹ thuật, sau khi hoàn thành, người Trái Đất chắc chắn sẽ tấn công báo thù ác ma.

Bất kỳ ưu thế nào về công nghệ cũng chỉ là tạm thời.

Ác ma hiện tại mạnh mẽ, không có nghĩa là tín ngưỡng Chung

Cực Khủng Cụ của họ lợi hại, cũng không có nghĩa là chủng tộc ác ma ưu việt hơn.

Trong lý thuyết Rừng Rậm Hắc Ám, tất cả các nền văn minh đều ở cùng một trình độ, không có cái gọi là ưu thế chủng tộc, chỉ có sự cao thấp của công nghệ.

Nhân loại yếu đuối, cũng không phải vì họ không tin vào Chung Cực Khủng Cụ.

Nghĩ như vậy, dường như Chung Cực Khủng Cụ và sức mạnh cũng không có quan hệ nhân quả.

Dường như Chung Cực Khủng Cụ quả thực không thực tế bằng Rừng Rậm Hắc Ám, cũng không được coi là chân lý tất yếu của vũ trụ.

Chung Cực Khủng Cụ cũng chỉ có thể coi là cái cớ cho sự sa đọa, chứ không thể coi là thiên lý tuyệt đối không thể phá vỡ.

Tín ngưỡng của các ác ma rõ ràng không kiên định bằng Mạc Cam Na, rất nhanh đã dao động.

Mạc Cam Na lại bất lực, vì tài ăn nói của Đỗ Lan quá tốt, hơn nữa lý thuyết Rừng Rậm Hắc Ám quả thực có thể tự biện giải, áp dụng cho sự vận hành của vũ trụ khách quan tốt hơn Chung Cực Khủng Cụ.

Các ác ma sau khi nghe xong bài giảng của Đỗ Lan, ai nấy đều như vừa tỉnh mộng, nhận ra nỗi sợ hãi tột cùng chung quy vẫn quá hư ảo, chỉ có Hắc Ám Sâm Lâm mới là chân lý giải thích sự vận hành của vũ trụ.

Chương 1790

Thấy thuộc hạ của mình đều bị Đỗ Lan lừa phỉnh, Mạc Cam Na chỉ có thể cùng Đỗ Sắc Vi ôm nhau sưởi ấm.

Mạc Cam Na không tin vào cái gọi là Hắc Ám Sâm Lâm, nhưng nàng cũng khó lòng phản bác.

Thật ra khó phản bác cũng không có gì lạ, vì cả thuyết Chung Cực Khủng Cụ của Mạc Cam Na và Hắc Ám Sâm Lâm đều có một tiền đề lớn, đó là vũ trụ mà họ đang sống chỉ có bấy nhiêu thôi, đều có giới hạn.

Nếu đổi lại là Tạp Nhĩ, hắn chắc chắn sẽ phản bác, vì trong vũ trụ quan của hắn, vũ trụ vật chất mà họ đang ở không phải là đỉnh điểm, bên ngoài vũ trụ còn có thế giới hư không, nên hắn cho rằng sinh mệnh sẽ không bị ràng buộc bởi sinh tử, cái chết không phải là kết thúc.

Thế giới quan và vũ trụ quan là khởi điểm tranh luận của rất nhiều người, cũng giống như Cơ Đốc giáo tin vào thiên đường địa ngục, Phật giáo tin vào luân hồi, Đạo gia tin vào thành tiên, Nho gia tin người chết như đèn tắt, khởi điểm thế giới quan của mỗi môn phái đều không giống nhau, vì thế giáo nghĩa tự nhiên cũng khác một trời một vực, đi ngược lại nhau.

Mạc Cam Na tuy chịu ảnh hưởng của Tạp Nhĩ, nhưng về mặt thế giới quan, Mạc Cam Na cho rằng Chung Cực Khủng Cụ chính là điểm cuối, là bức tường mà không một nền văn minh nào có thể phá vỡ, nàng vẫn cho rằng tất cả các nền văn minh đều đang sống trong một vũ trụ khép kín.

Hắc Ám Sâm Lâm cũng vậy, tiền đề là một vũ trụ khép kín với tài nguyên hữu hạn.

Có cùng một khởi điểm như vậy, tốc độ tiếp thu Hắc Ám Sâm Lâm của các ác ma vô cùng nhanh, nhanh đến mức khiến Mạc Cam Na cũng cảm thấy tuyệt vọng.

Vậy chúng ta có nên tiến hành đòn tấn công hủy diệt Địa Cầu không.

Các ác ma tỏ ra rằng một khi đã tin vào lý thuyết Hắc Ám Sâm Lâm, thì bây giờ nên lập tức hủy diệt Địa Cầu, tiêu diệt cả người Địa Cầu và Thao Thiết, đề phòng họ uy hiếp mình.

Ngu xuẩn, tiền đề của việc ra tay trước là phải có thể giết chết trong một đòn, hiện tại chỉ có Liệt Dương Tinh và Thao Thiết có vũ khí hủy diệt hành tinh, ác ma chỉ có nước bị ăn đòn.

Nhưng ác ma cũng có một lợi thế, đó là không có hành tinh mẹ, đánh không lại thì có thể chạy.

Các ác ma đương nhiên không thích nghe những lời này, họ muốn làm người ra tay trước chứ không phải là kẻ bỏ chạy.

Nhưng họ quả thực không có vũ khí hủy diệt hàng loạt, đây cũng không phải là bí mật gì.

Trình độ khoa học kỹ thuật của vũ trụ này rất thấp, sinh mệnh trong vũ trụ này căn bản không thể tưởng tượng được chiến trường tàn khốc của vũ trụ Tam Thể khi bị tấn công bằng nhị hướng bạc.

Nhưng điều này cũng liên quan đến việc cây khoa học kỹ thuật của vũ trụ này đều tập trung vào gen, trước tiên đột phá giới hạn sinh mệnh, sau đó lại hướng đến việc tính toán thiên cơ vũ trụ.

Cuối cùng cũng lộ mặt thật rồi sao.

Ngươi chẳng phải chỉ muốn chúng ta rời đi thôi sao.

Mạc Cam Na cho rằng Đỗ Lan nói nhiều như vậy chỉ để khiến ác ma rời khỏi Địa Cầu.

Tôi chỉ gieo một hạt giống mà thôi.

Đỗ Lan nói: Bất kỳ lý thuyết nào cũng cần thời gian để được kiểm chứng, lý thuyết của tôi cũng chỉ mới được đề xuất vài giờ trước, chưa bao giờ nghĩ rằng nó sẽ được thực hiện ngay bây giờ.

Điều quan trọng là họ tin tôi, sau này khi các ngươi phát triển ra vũ khí công nghệ cao, tự nhiên sẽ thông qua thực tiễn để kiểm chứng lý thuyết Hắc Ám Sâm Lâm.

Mạc Cam Na im lặng, thực ra nàng ở lại Địa Cầu cũng không có tác dụng gì nhiều, vì ở Địa Cầu nàng đã gặp được Đỗ Sắc Vi, đã rất mãn nguyện rồi.

Rời đi cũng không phải là không thể, chỉ là Mạc Cam Na không cam tâm bỏ đi một cách lủi thủi, tỏ ra như thể nàng sợ Đỗ Lan vậy.

Nhưng ở lại cũng vô ích, gã Đỗ Lan này bí ẩn khó lường, căn bản không thể đoán được.

Hệ thống Chủ Thần trước đây còn có thể nói là khuyến khích người tốt việc tốt, bây giờ lại tuyên truyền thứ lý thuyết cực đoan như Hắc Ám Sâm Lâm, không biết rốt cuộc hắn là người tốt hay kẻ xấu.

Nhưng có một điều chắc chắn, Đỗ Lan đang nhắm vào ác ma.

Bị loại người này nhắm vào, vô cùng khó chịu, cuối cùng Mạc Cam Na vẫn quyết định chuồn là thượng sách: Được, chúng ta đi.

Đỗ Lan gật đầu: Vậy thì tôi cũng đi, trước khi đi chỉ nói một câu, cẩn thận Hoa Diệp, hắn cũng đã tiếp nhận sự tẩy lễ của Hắc Ám Sâm Lâm, bây giờ các ngươi đều đã là mục tiêu của hắn.

Mạc Cam Na nghiến răng, thầm nghĩ nếu gặp Hoa Diệp, nàng sẽ ra tay trước.

Nàng hoàn toàn không ý thức được rằng, chính mình cũng đã bị ảnh hưởng.

Ác ma sắp đi, mang theo một nhóm binh sĩ loài người do Đỗ Sắc Vi dẫn đầu, những binh sĩ này cũng biến thành ác ma, nhưng họ lại lạc lõng trong hàng ngũ ác ma.

Mặc dù họ được ban cho sức mạnh, nhưng không tiếp nhận tín ngưỡng của ác ma.

Đỗ Sắc Vi chỉ muốn đi xem đỉnh cao của vũ trụ này, Mạc Cam Na nói với nàng rằng muốn bảo vệ những thứ mình quan tâm thì phải đứng cao nhìn xa.

Ở lại Địa Cầu, tầm mắt của Đỗ Sắc Vi sẽ mãi mãi bị hạn chế, chỉ có đi theo ác ma đến vũ trụ, nàng mới có thể mở rộng tầm mắt, hiểu được vũ trụ lớn đến nhường nào, hiểu được kẻ thù của nhân loại đáng sợ ra sao.

Đỗ Sắc Vi bị thuyết phục, nàng cũng tin rằng sức mạnh không có thiện ác, sức mạnh của ác ma thực ra cũng có thể dùng cho chính đạo, chỉ cần không học theo sự sa đọa của ác ma là được.

Thực tế, gen ác ma cũng chỉ là một phương tiện cường hóa, không khiến người ta biến chất, chỉ khiến người ta xấu đi.

Ác ma đi rồi, trên Địa Cầu chỉ còn lại Thao Thiết và những người Địa Cầu tin vào ác ma.

Những người Địa Cầu tin vào ác ma giống như những chiến binh tôn giáo, không sợ chết mà ra tay với đồng bào, vì họ tin rằng sau khi chết sẽ được Nữ vương ác ma hồi sinh và ban cho sức mạnh.

Thực ra người có thể được hồi sinh chỉ có số ít, một bộ phận cực kỳ nhỏ, đại bộ phận tín đồ đều là vật tiêu hao.

Nhưng vì hiệu ứng người sống sót, các tín đồ chỉ chăm chăm nhìn vào vài ác ma được hồi sinh mà quên đi vô số kẻ đã làm bia đỡ đạn.

Những tín đồ ác ma này còn đáng ghét hơn cả Thao Thiết, vì để bản thân có thể trở thành ác ma tác oai tác phúc, họ không chút lưu tình chĩa súng vào đồng bào của mình.

Khi còn sống thì lấy việc bán đứng đồng bào làm vinh, còn hy vọng sau khi chết có thể trở thành ác ma tiếp tục giơ đao đồ sát đồng bào, loại người này thực sự là ích kỷ.

Nhưng ác ma chính là muốn chiêu mộ những người này, song loại người này quá nhiều, ác ma cũng không chiêu mộ xuể, chỉ có thể tùy tâm trạng mà chiêu mộ.

Đối phó với những kẻ phản quân loài người này, thực sự khiến các binh sĩ khó chịu không nói nên lời.

Người ngoài hành tinh đã xâm lược, vậy mà loài người vẫn vì lợi ích cá nhân mà bất chấp sự tồn vong của cả nền văn minh, trong mắt họ chẳng lẽ không có đại cục sao.

Nhưng đám phản quân chẳng quan tâm, họ có việc hay không cũng gây chiến, thông qua chiến tranh để chứng minh lòng trung thành tuyệt đối với tín ngưỡng ác ma, thông qua việc giết chết đồng bào để thể hiện quyết tâm.

Đối với phản quân, quân đội cũng đáp trả cứng rắn, đánh.

Bất kỳ thế lực nào chia rẽ văn minh nhân loại đều không được phép tồn tại.

Quân Thao Thiết thấy ác ma số một đã chạy, nhưng không rời đi mà tiếp tục phong tỏa Địa Cầu.

Tuy nhiên tình hình phong tỏa đã xuất hiện rạn nứt, bây giờ họ đang nghĩ xem có nên tiến hành một cuộc tấn công quy mô lớn vào Địa Cầu, phá hủy những thành phố kháng cự quyết liệt nhất hay không.

Nhưng khi vua Thao Thiết nhìn thấy Chủ Thần trên bầu trời thành phố, hắn lại do dự, hệ thống Chủ Thần đã gây cho họ không ít phiền phức.

Hệ thống Chủ Thần có thể khiến toàn bộ hạm đội Cự Hạp bay lơ lửng, không chừng có thể chặn được pháo kích.

Ngay lúc Thao Thiết do dự, loài người lại đang tích cực chuẩn bị chiến đấu, hạm đội Cự Hạp Hào đã được giấu đi để tiến hành cải tạo hoàn toàn mới, trước khi con tàu vũ trụ đầu tiên của nhân loại được chế tạo, hạm đội Cự Hạp Hào sẽ đảm nhận nhiệm vụ tác chiến trong vũ trụ.

Sau khi cải tạo, hạm đội sẽ lên vũ trụ.

Sắp lên vũ trụ rồi à.

Triệu Tín vẫn có chút không thể tin được: Anh có chắc là tôi không cần mặc đồ du hành vũ trụ không.

Thông qua những trận chiến đơn độc, Triệu Tín đã nắm vững sức mạnh siêu cấp gen, bây giờ anh đã là một chiến sĩ đáng tin cậy.

Tiếp theo, loài người sẽ ra vũ trụ phản kích Thao Thiết, nhưng Triệu Tín lại được biết rằng không có đồ du hành vũ trụ cho anh, lý do là siêu cấp chiến sĩ có thể dùng thân thể tiến vào vũ trụ.

Triệu Tín hỏi thật hay giả.

Đương nhiên là thật, siêu cấp chiến sĩ mạnh mẽ đến vậy đấy, các thiên sứ đã nói rõ với họ rằng thần thể thế hệ thứ hai là có thể lên vũ trụ rồi.

Các thiên sứ giờ đây đã trở thành đồng minh mạnh mẽ nhất của loài người, giúp loài người phát triển khoa học kỹ thuật, kề vai chiến đấu chống lại Thao Thiết.

Trái tim của các thiên sứ cũng đẹp như ngoại hình của họ, nhưng các thiên sứ hiện tại vẫn đang chờ đợi, chờ đợi vị vua mới ra đời.

Đợi đến khi vị vua mới ra đời, Thiên Nhận mới có thể khởi động, mới có thể tấn công Thao Thiết với thế sét đánh không kịp bưng tai.

Nếu không, chỉ dựa vào sức mạnh của Địa Cầu quả thực vẫn còn quá yếu.

Các tổ chức kháng chiến từ khắp nơi cũng đã tập hợp lại, họ sẽ hỗ trợ chúng ta.

Lưu Sấm nói, hiện tại Lưu Sấm đã trở thành chỉ huy thực tế của Hùng Binh Liên.

Mặc dù anh vốn chỉ là một tên côn đồ vặt, nhưng trong thời gian chiến tranh lại thể hiện tinh thần trách nhiệm và lòng tự tôn dân tộc, vì người dân mà anh đã mấy lần liều mạng chiến đấu, kích phát sức mạnh Nặc Tinh Chiến Thần, hiện tại thực lực và tố chất chiến đấu đều là cao nhất.

Ngược lại, Cát Tiểu Luân sau khi trải qua cú sốc về Ngạn, có chút sa sút tinh thần, vẫn chưa vực dậy được.

Có người vì bảo vệ anh mà hy sinh, khiến Cát Tiểu Luân nghi ngờ thực lực của chính mình, anh biết chỉ cần tiếp tục chiến đấu, anh sẽ luôn trở thành mục tiêu cần được người khác bảo vệ, chỉ vì trong cơ thể anh có Ngân Hà Chi Lực, được mệnh danh là hy vọng.

Nhưng bản thân Cát Tiểu Luân lại không cảm thấy Ngân Hà Chi Lực có gì hơn người, anh vẫn không đánh lại ai, không bảo vệ được ai.

Chương 1791

Cát Tiểu Luân ý chí sa sút, luôn trong trạng thái mất tập trung.

Những người kháng chiến từ khắp cả nước đều đã đến Bắc Cực Tinh, đây là trận địa tạm thời của Cự Hạp Hào.

Bá tước, người đã thể hiện thực lực phi thường trong các hoạt động kháng chiến, cũng đã đến, thậm chí còn mang theo một đội quân ma cà rồng.

Bá tước đã đổi lấy gen Huyết tộc, nên có thể truyền năng lượng cho người khác thông qua máu.

Trong chiến tranh, Bá tước được mệnh danh là Bắc quốc phi tướng, dùng sức mạnh của mình bảo vệ một thành phố, tiêu diệt vô số Thao Thiết.

Còn có Cơ Động Thiên Mã đến từ thảo nguyên, người đã đổi lấy thánh y sắt thép, đại hán thảo nguyên đã thể hiện ý chí chiến đấu kiên định, anh ta tấn công Thao Thiết trên thảo nguyên, đến không hình đi không bóng, được gọi là Thảo nguyên thần câu.

Còn có một hán tử đến từ Đông Bắc, tay cầm một thanh tiên kiếm, từ bắc chí nam, một kiếm ngạo nghễ, người đời gọi là Sơn đông kiếm hiệp.

Cùng với nữ chiến sĩ đến từ Thục Sơn, tuy là nữ nhi nhưng không thua kém đấng mày râu, thân mặc lăng vân cẩm la, chân đạp hồng liên tú hài, dùng ba văn khí công mạnh mẽ cứu người chữa thương, được gọi là Thục sơn tiên tử.

Đương nhiên còn có rất nhiều chiến sĩ tuy không nổi danh, nhưng đã lập nên những chiến công hiển hách vì sự giải phóng của Địa Cầu, họ hoặc là đổi lấy vũ khí có đạn vô hạn, hoặc là đổi lấy võ công tâm pháp, hoặc là khoa học kỹ thuật và ma pháp, dùng đạo cụ của Chủ Thần để nỗ lực bảo vệ tổ quốc mình.

Bây giờ Cự Hạp Hào sắp phản công Thao Thiết, họ không ngần ngại tập hợp lại với nhau.

Có nhiều anh hùng tụ họp một nơi như vậy, Đỗ Tạp Áo cũng không khỏi cảm khái, quả nhiên là loạn thế xuất anh hùng.

Triệu Tín và Lưu Sấm, Kỳ Lâm là những chiến sĩ đầu tiên của Hùng Binh Liên, thấy có nhiều đồng bào chung chí hướng như vậy, tự nhiên cũng chiến ý dâng trào.

Nhìn hạm đội bay trên trời, mọi người cũng đã quen mắt, cuối cùng tất cả mọi người được phân công, một số ở các tàu hộ vệ bên ngoài, một số ở tàu bổ cấp, một số ở tàu khu trục, một số ở tàu ngầm.

Hạm đội hàng không mẫu hạm thật sự có thể tác chiến trong vũ trụ sao.

Đến lúc xuất phát, mọi người vẫn còn hoài nghi.

Đương nhiên có thể, đã được cải tạo triệt để rồi.

Đỗ Tạp Áo phải giảng cho mọi người một bài: Tàu ngầm đã được lắp đặt thiết bị lặn thứ nguyên, có thể lặn vào không gian thứ cấp để trinh sát và tấn công bất ngờ.

Hàng không mẫu hạm và các tàu khác cũng đã được trang bị vũ khí không gian, máy bay trên hạm đã được cải tiến thành chiến cơ vũ trụ, phi công cũng đã được huấn luyện qua máy học tập ảo, về mặt lý thuyết, chúng ta đã hoàn toàn nắm vững chiến tranh vũ trụ.

Điều này phải nhờ vào đạo cụ thần kỳ của Chủ Thần, bây giờ mới biết thì ra làm người tốt việc tốt thật sự có báo đáp.

Một khi đã chuẩn bị xong, vậy thì xuất phát thôi.

Mọi người nhìn hạm đội bay vào vũ trụ, mục tiêu lần này của họ là kỳ hạm của Thao Thiết ở rìa ngoài Hệ Mặt Trời.

Nhưng đoạn đường này chắc chắn sẽ phải qua ải chém tướng, kẻ địch đầu tiên chính là chiến hạm Thao Thiết đang theo dõi Địa Cầu trên quỹ đạo gần.

Người Địa Cầu quèn mà cũng muốn nhúng tay vào vũ trụ.

Quân đoàn Thao Thiết đã chuẩn bị sẵn vũ khí hủy diệt hàng loạt, sẵn sàng cho người Địa Cầu một bài học.

Đã khóa mục tiêu tàu của người Địa Cầu, chuẩn bị khai hỏa bất cứ lúc nào.

Khai hỏa, người Địa Cầu nên ở lại mặt đất, vũ trụ không phải là nơi mà những kẻ nguyên thủy này có thể đặt chân đến.

Cùng với mệnh lệnh lạnh lùng của vua Thao Thiết, một tia năng lượng màu đỏ thô tráng bắn thẳng tới.

Đợi chính là ngươi, AT Field mở tối đa.

Đứng ở mũi tàu hộ vệ dẫn đầu, Lưu Sấm hét lớn một tiếng, trước mặt anh ta mở ra một lực trường lục giác mạnh mẽ.

Rầm, Lưu Sấm nghiến răng nghiến lợi, muốn dùng thân thể chặn đứng phát pháo màu máu có thể hủy diệt cả một thành phố này.

Cho ta mượn sức mạnh của mọi người.

Lần này Lưu Sấm không phải uống thuốc, mà là cắm dây điện, bộ giáp hợp kim ám của anh cũng đã được sửa đổi để có thể sử dụng lực trường của hạm đội.

Lực trường của hạm đội rất mạnh, nhưng lực trường này chỉ phụ trách việc bay của tàu, không phụ trách phòng ngự, nhưng sau khi cải tạo, có thể truyền lực trường cho giáp hợp kim ám, để các chiến sĩ Hùng Binh Liên sử dụng.

Lúc này các chiến sĩ Hùng Binh Liên đều đang kết nối với dây cáp, đứng trong vũ trụ, họ quả nhiên không cần đồ du hành, có thể hấp thụ năng lượng trong vũ trụ thay cho việc hít thở.

Dừng lại cho ta.

Lưu Sấm cho rằng đối mặt trực diện với loại pháo kích này mới là việc đàn ông nên làm, đàn ông đích thực là phải chặn được đạn pháo.

Kỳ Lâm yên lặng nằm trên boong hàng không mẫu hạm, tay cầm một khẩu súng bắn tỉa khổng lồ, súng bắn tỉa kết nối với giáp hợp kim ám của cô, cũng có thể sử dụng AT Field: Cố lên, tôi đã khóa mục tiêu rồi.

Có qua có lại, khi kẻ địch tấn công, loài người cũng phải phản kích.

Mở tối đa lực trường, bắn. 166.

Ban đầu trên tàu Cự Hạp, nếu Đỗ Lan ra tay, có lẽ đã không có tổn thất lớn như vậy.

Nhưng nó lại chính xác xuyên thủng động cơ của phi thuyền, gây ra một vụ nổ dây chuyền.

Vụ nổ nuốt chửng sinh mệnh của Thao Thiết, để lại một điểm sáng yếu ớt trong vũ trụ.

Phát pháo trước mặt Lưu Sấm cũng biến mất, lúc này toàn thân anh đã bốc khói, có thể thấy nhiệt độ cao vẫn tác động lên người anh, hoàn toàn là nhờ ý chí kiên trì không buông lỏng.

Dễ dàng giành chiến thắng trận đầu tiên, nhưng chiến tranh vũ trụ tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Tàu ngầm tiến vào trạng thái lặn, chúng sẽ cung cấp thông tin và yểm trợ hạm đội từ trong không gian thứ cấp.

Kỳ Lâm đứng trên boong tàu nhìn vào vũ trụ đen kịt, chìm vào suy tư, lần đầu tiên rời khỏi Địa Cầu ra vũ trụ, trong lòng cô vẫn có chút bất an, vài tháng trước cô vẫn là một nữ cảnh sát nhỏ, bây giờ lại tiến vào vũ trụ, thật sự không thể tin được.

Loài người bây giờ rốt cuộc là sao.

Sử dụng công nghệ phi nhân loại, để chiến đấu với những kẻ phi nhân loại, liệu họ còn có thể quay lại cuộc sống bình thường trước đây không.

Tương lai của loài người rốt cuộc ở đâu.

Vũ trụ luôn dễ khiến người ta suy tư, Kỳ Lâm sau khi tiến vào vũ trụ cũng đột nhiên trở nên có khí chất triết gia.

Vũ trụ tĩnh lặng đến thế, những người lần đầu tiên đến vũ trụ luôn không tự chủ được mà nhìn ra ngoài cửa sổ, Hùng Binh Liên càng có cơ hội ra boong tàu hóng gió.

Nhưng đúng lúc này, Đỗ Lan lại đang âm mưu điều gì đó không tốt đẹp, hắn muốn dạy cho cả vũ trụ một bài học, đây là một bài học thực hành sinh động.

Đỗ Tạp Áo yêu cầu tất cả mọi người trên hàng không mẫu hạm đến nhà chứa máy bay, trong nhà chứa đã dựng một màn hình lớn, khuôn mặt của Đỗ Lan chiếm trọn cả màn hình.

Vừa nhìn thấy Đỗ Lan, tâm trạng của tất cả các thuyền viên đều nặng nề và phức tạp khó tả, Đỗ Lan đã giúp đỡ họ, nhưng thái độ cợt nhả của Đỗ Lan lại khiến họ sợ hãi.

Mọi người đã đến đủ.

Đỗ Tạp Áo cũng không biết hôm nay Đỗ Lan lại giở trò gì, rõ ràng người không biết đang ở đâu, mà vẫn có thể gây chuyện.

Khụ khụ, chào mọi người, tôi là Đỗ Lan, hiện tại tôi đang ở rìa vũ trụ xa xôi để tiến hành một buổi phát sóng trực tiếp toàn vũ trụ, hôm nay là ngày thứ ba mươi kể từ khi tôi đề xuất lý thuyết Hắc Ám Sâm Lâm, chúng ta sẽ học một bài, xuất phát từ thực tiễn.

Hiện tại ác ma, nhân loại, Thao Thiết, thiên sứ, Thiên Tra, Nặc Tinh, Liệt Dương Tinh, Minh Hà đều đã vào phòng livestream.

Thiên Tra là cách gọi của nữ thiên sứ đối với nam thiên sứ, gọi tắt của thiên sứ cặn bã.

Trên các hành tinh lớn, tín hiệu của Đỗ Lan cưỡng chế chèn vào, khiến tất cả các nền văn minh đều phải tham gia lớp học.

Bài học hôm nay của chúng ta chủ yếu nói về chuỗi nghi ngờ, và nhân vật chính của chúng ta là ba chiến hạm của quân đoàn Thao Thiết.

Ba chiến hạm này xuất phát từ nền văn minh Minh Hà, sau khi bị tôi can thiệp đã trực tiếp gặp sự cố động cơ, lưu lạc đến một góc của vũ trụ, đó là một vùng đất chết, vượt xa phạm vi nhận thức của quân đoàn Thao Thiết.

Bây giờ chúng ta hãy xem các Thao Thiết sẽ lựa chọn như thế nào để sinh tồn.

Trong vũ trụ Tam Thể, năm phi thuyền của loài người vì để sinh tồn, chuỗi nghi ngờ bùng phát, cuối cùng tàn sát lẫn nhau để cướp đoạt tài nguyên, chỉ để bản thân được sống sót.

Bây giờ quân đoàn Thao Thiết liệu có như vậy không.

Tình hình của ba phi thuyền Thao Thiết sẽ được truyền hình trực tiếp cho toàn vũ trụ.

Các phi thuyền đã trôi dạt được một thời gian, khoảng mười lăm ngày, chúng vốn chỉ thực hiện nhiệm vụ chi viện nhảy cóc ngắn, tài nguyên mang theo không nhiều, mười lăm ngày đã là giới hạn rồi.

Vài ngày trước đã có tiếng nói đòi ra tay cướp tài nguyên, nhưng hiện tại chúng vẫn chưa động thủ, tuy nhiên đến bây giờ mỗi một Thao Thiết đều đã đến giới hạn, sắp không chịu nổi nữa.

Thiếu hụt tài nguyên đồng nghĩa với cái chết cận kề, chết hay là ra tay, đó là một vấn đề.

Các Thao Thiết cũng đang tranh cãi, và cuộc tranh cãi của chúng đã được phát sóng trực tiếp.

Đây là bài học thực tiễn sao.

Sau khi hiểu rõ tình hình, mỗi khán giả chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát, Đỗ Lan lại dùng sinh mạng để làm thí nghiệm.

Chương 1792

Không có gì vô nhân đạo và tàn nhẫn hơn thế.

Nhưng khán giả chỉ là khán giả, không có khả năng can thiệp vào cuộc thí nghiệm đang diễn ra ở một góc vũ trụ này.

Chỉ có thể nhìn các Thao Thiết tranh cãi không ngừng trên màn hình.

Sống hay là chết.

Lạc lối giữa vũ trụ xa lạ, mọi phương pháp đều đã thử qua, họ đã hoàn toàn mất liên lạc với nền văn minh Minh Hà, cũng không biết làm thế nào để tìm được một hành tinh thích hợp để bổ sung tài nguyên.

Thấy cái chết đã cận kề, trong lòng mỗi Thao Thiết đều nảy sinh một ý nghĩ, đó là bây giờ muốn sống sót thì chỉ có thể để người khác chết.

Phi thuyền của họ muốn tiếp tục tồn tại, chỉ có thể cướp tài nguyên của hai phi thuyền còn lại.

Nếu không, tất cả bọn họ sẽ chết, chết ngay lập tức.

Bây giờ cần một người lãnh đạo đưa ra quyết định, mọi trách nhiệm đều do người lãnh đạo gánh vác, anh ta sẽ quyết định làm hay không.

Các khán giả xem mà lòng bàn tay toát mồ hôi, mặc dù họ không phải người trong cuộc, nhưng nỗi tuyệt vọng khi lạc lối trong vũ trụ lại khiến người ta cảm thông sâu sắc.

Đặc biệt là loài người, họ vừa mới tiến vào vũ trụ, lại lập tức gặp phải lựa chọn tàn khốc như vậy, khiến họ nhận ra vũ trụ không hề dịu dàng như họ tưởng tượng.

Vũ trụ rộng lớn đến nỗi có thể biến bất kỳ lý niệm và nền văn minh nào thành hư vô, tia lửa tư tưởng mà loài người tự hào chẳng đáng một xu trong vũ trụ.

Vũ trụ giống như một con mắt đen kịt, vô tình nhìn chằm chằm vào mọi thứ, mọi thứ chẳng qua chỉ là phong cảnh thoáng qua, dù có đẹp đẽ đến đâu cũng không thể níu giữ.

Những gì xảy ra trong ba phi thuyền rất giống nhau, sau khi họ cắt đứt liên lạc với nhau, lựa chọn sống và hủy diệt đã chiếm trọn thời gian của họ.

Mỗi người đều có suy nghĩ riêng, mỗi người đều có những suy nghĩ không tốt.

Khi một người không yêu cầu bản thân phải theo chân thiện mỹ, thì người đó chắc chắn đã trượt về phía giả ác xấu.

Câu nói này tuy cực đoan, nhưng đôi khi cũng có lý.

Bởi vì đôi khi bạn không kiên trì chính nghĩa, thì đã trở thành đồng phạm.

Lúc này, thời khắc sinh tồn then chốt, nếu nội tâm họ không phản đối việc ra tay trước, thì cũng tương đương với việc ngầm thừa nhận.

Lúc này chỉ có lớn tiếng phản đối mới có thể chứng minh lập trường của mình với đồng bào, tiếc là không một ai đứng ra phản đối, vì để sinh tồn họ đều đang trượt về phía tàn nhẫn.

Lúc này không có trung lập, không phản đối thì chính là ủng hộ, trung lập cũng chẳng qua là đồng phạm.

Dù cách màn hình, không khí cũng ngột ngạt đến nghẹt thở, một số khán giả không thể xem tiếp được nữa, quá tàn nhẫn.

Dù Thao Thiết là kẻ thù xấu xí, nhưng chúng cũng có trí tuệ, nhìn

Thao Thiết phải chấp nhận cuộc thí nghiệm tàn nhẫn này, đạo đức lương thiện đang bị dày vò.

Thậm chí có người đã nhìn thấy kết cục, ánh mắt của các Thao Thiết đã nói lên tất cả, chúng sẽ kiên quyết nhìn hạm trưởng, động thủ hay không chỉ cần một nút bấm là có thể quyết định.

Lúc này một hạm trưởng kiên định chắc chắn phải lựa chọn giữa đạo nghĩa và sự sống còn của thuyền viên.

Là kiên trì đạo nghĩa không màng tương lai, hay là khuất phục trước hiện thực.

Các phi thuyền khác bây giờ chắc chắn cũng đang cân nhắc có nên động thủ hay không.

Câu nói này càng khiến lòng tất cả khán giả lạnh đi, vì trong tuyệt cảnh, mỗi người đều không tự chủ được mà chọn phương án tàn nhẫn.

Lúc này, khán giả đặt mình vào hoàn cảnh đó, chắc chắn cũng sẽ khó đưa ra quyết định, lý niệm và hiện thực đã nảy sinh xung đột kịch liệt.

Lý niệm bảo họ chọn lương thiện, chắc chắn không thể tấn công, nhưng hiện thực lại bảo họ chọn sinh tồn, tấn công mới là lựa chọn tốt nhất.

Khi bản thân không thể đưa ra lựa chọn, khán giả sẽ nghĩ đến các bậc hiền nhân xưa kia nếu gặp tình huống này sẽ làm gì.

Khổng Mạnh Lão Trang, Thích Già Ma Ni, Long Quân Kinh Vũ, Đường Tông Tống Tổ, Đạt Ma Huệ Năng, Mã Vân Kiều Bố Tư, nếu họ gặp phải lựa chọn này sẽ làm thế nào.

Là xá thân thành nhân, hay là sống dở chết dở còn hơn chết hẳn.

E rằng các bậc hiền nhân khác nhau sẽ có những lựa chọn khác nhau, ngay cả Khải Toa và Mạc Cam Na cũng sẽ có những lựa chọn khác nhau.

Khác với vũ trụ Tam Thể, trong Tam Thể, năm hạm thuyền của loài người gánh vác trách nhiệm là người kế thừa cuối cùng của văn minh nhân loại, để văn minh nhân loại có thể kéo dài hơn, cách tốt nhất chính là bảo toàn cái tôi nhỏ bé, để văn minh có thể sống lay lắt.

Đạo đức không đáng một xu trước sự tồn vong của văn minh, văn minh đã biến mất, thì đạo đức, sản phẩm phát sinh từ văn minh, tự nhiên cũng không còn giá trị, muốn bảo tồn đạo đức thì trước tiên phải bảo tồn văn minh.

Nhưng hiện tại văn minh Thao Thiết không có áp lực này, việc có nên vứt bỏ mọi đạo đức để lựa chọn bất chấp thủ đoạn để sống sót hay không, là một việc cần phải gánh chịu áp lực đạo đức to lớn.

Ví dụ như ai cũng ca ngợi Khuất Nguyên, không chỉ vì ông đã đóng góp một kỳ nghỉ Tết Đoan Ngọ, mà còn vì ông cao khiết, nhưng ông lại chết.

Còn những người nổi tiếng khác được ca tụng, những người được ca ngợi về phẩm cách cao khiết thường có kết cục khá thê lương, còn những người bị chửi rủa về nhân phẩm có vấn đề thường lại đạt được thành công thế tục.

Vì vậy, thực tế chứng minh rằng sống dở chết dở có lợi cho sự sinh tồn, tư tưởng xá thân thành nhân tuy được ca ngợi nhưng không phải dễ dàng làm được.

Thời xưa, xá thân thành nhân là yêu cầu đối với sĩ đại phu và quý tộc, còn sống dở chết dở là dành cho bình dân, nhưng không biết từ lúc nào hai tư tưởng mâu thuẫn này đã trở thành yêu cầu đối với mỗi người.

Nếu đặt ở thời xưa, hạm trưởng và tầng lớp lãnh đạo trong chiến hạm nên kiên trì xả thân vì nghĩa, còn thuyền viên bình thường nên chọn sống dở chết dở.

Tiếc là thời đại đã khác, không còn sự phân chia đạo đức rạch ròi như vậy nữa, mỗi người đều đã trở thành người lựa chọn ở ngã ba đường.

Đỗ Lan đã truyền hình trực tiếp toàn bộ tình hình của ba chiến hạm Thao Thiết ở rìa vũ trụ, các nền văn minh lớn đều đang theo dõi, xem mà mồ hôi lạnh túa ra.

Bởi vì vấn đề mà Thao Thiết gặp phải là một tình thế tiến thoái lưỡng nan về đạo đức, là sự giằng co giữa sinh tồn và hủy diệt, những vấn đề này có thể thấy ở khắp nơi trong vũ trụ, rốt cuộc là giữ vững giới hạn đạo đức mà chết, hay là vì sinh tồn mà quay về thú tính.

Nhìn bộ dạng hiện tại của Đỗ Lan, dường như hắn ủng hộ việc quay về thú tính.

Chỉ là đối với các nền văn minh chính thống, ngay cả Thao Thiết vốn tin vào kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu cũng có chút không thể chấp nhận được thú tính trần trụi này.

Thao Thiết tuy đã thua trong cuộc chiến hình thể, nhưng dù sao cũng là sinh mệnh đã tiến hóa, không phải dã thú thực sự, chúng cũng có một bộ quan niệm đạo đức của riêng mình.

Đỗ Lan rốt cuộc muốn họ đưa ra lựa chọn gì.

Chẳng lẽ Thao Thiết lựa chọn tàn sát lẫn nhau vì sinh tồn là có thể khiến hắn hài lòng sao.

Trong nhà chứa máy bay của hàng không mẫu hạm Cự Hạp, đám đông loài người sôi sục, tuy người gặp nạn là Thao Thiết, nhưng loài người cũng có lòng trắc ẩn, cũng không nhịn được mà lên tiếng cho

Thao Thiết.

Loài người vừa mới tiến vào vũ trụ, đã gặp phải bài học thực hành tàn khốc của Đỗ Lan, ai nấy đều cảm thấy khó chịu không nói nên lời.

Cát Tiểu Luân bảo chiến sĩ đang nói chuyện ngồi xuống, bây giờ họ có tức giận cũng vô ích, đối với họ mà nói, việc có thể làm chỉ là chấp nhận tất cả những điều này, cho dù Đỗ Lan có ép điên cả đám Thao Thiết, họ cũng bất lực.

Trên màn hình, ba hạm thuyền cũng đã đến bờ vực của quyết định, có ra tay hay không đã không còn nhiều thời gian để cân nhắc nữa.

Rầm.

Trên màn hình xuất hiện một tia sáng, cuối cùng cũng có Thao Thiết động thủ, một khi ra tay là một chọi hai, tuân thủ nguyên tắc ra tay trước là mạnh, trực tiếp dùng hỏa lực mạnh nhất tiêu diệt đối thủ cạnh tranh.

Mặc dù đã có thể dự đoán được kết quả này, nhưng khi nó thực sự xảy ra, mọi người vẫn không nhịn được mà thở dài.

Thậm chí một số người đa cảm còn rơi nước mắt, những Thao Thiết này tuy là kẻ thù, nhưng hoàn cảnh của chúng quả thực đáng đồng tình.

Trước sự sống còn, chúng đã hành động theo quy tắc Hắc Ám Sâm Lâm, dùng sự thật để dạy cho tất cả sinh mệnh một bài học sinh động.

Ba phi thuyền này đã giải thích rất tốt quy tắc Hắc Ám Sâm Lâm, dưới tiền đề tài nguyên có hạn, đã nảy sinh chuỗi nghi ngờ, cuối cùng là ra tay trước.

Đỗ Lan lại xuất hiện.

Đều là do ngươi ép.

Lưu Sấm không nhịn được nữa, anh ta là một gã thô lỗ, không hiểu những lý thuyết lằng nhằng đó, anh ta chỉ biết mọi chuyện vừa xảy ra đều là do Đỗ Lan sắp đặt: Lý thuyết Hắc Ám Sâm Lâm chó má gì đó đều là rác rưởi, ta sẽ không tin lời ma quỷ của ngươi.

Anh ta dùng hành động của mình để nói với Đỗ Lan rằng, nhân loại sẽ không chấp nhận thứ quy tắc vô liêm sỉ này, nhân loại có giới hạn đạo đức, vì vậy Đỗ Lan đừng hòng biến nhân loại thành một nền văn minh hoang mang lo sợ, thấy cây cỏ cũng tưởng là giặc.

Quả nhiên là chỉ có bậc đại trí và kẻ đại ngu là không thay đổi.

Câu này không phải Đỗ Lan nói, cũng không phải Lỗ Tấn nói, mà là Khổng Tử nói.

Ý là thiên hạ chỉ có người trí tuệ lớn và kẻ ngu xuẩn là không thay đổi.

Chương 1793

Lưu Sấm nói dễ nghe là thẳng thắn, nói khó nghe là thiếu đầu óc, nhưng anh ta quả thực đã dùng tính cách bộc trực của mình để ảnh hưởng đến rất nhiều thuyền viên.

Không ít thuyền viên đang dao động cũng trở nên kiên định sau tiếng gầm của Lưu Sấm, tìm lại được quan niệm đạo đức suýt chút nữa đã đánh mất.

Đỗ Lan không hề ngạc nhiên, vì Trái Đất hiện tại chưa từng trải qua tuyệt vọng, ngay cả trong những năm tháng đen tối nhất khi Thao Thiết xâm lược, vẫn có những tia hy vọng như Hùng Binh Liên, vì vậy họ sẽ không lập tức chấp nhận Hắc Ám Sâm Lâm, vì họ chưa bao giờ mất đi hy vọng.

Chưa bao giờ trở thành mục tiêu bị tấn công trong lý thuyết Hắc Ám Sâm Lâm, chưa bao giờ trải qua nguy cơ sống nay chết mai.

Vì vậy họ mới từ chối chấp nhận lý thuyết này.

Đỗ Lan cũng không nói gì, vì lý thuyết này vốn dĩ là chuẩn bị cho phe phản diện, nhân loại không chấp nhận cũng không sao.

Đỗ Lan ngay từ đầu đã dự tính được kết quả này, hành vi của hắn chỉ khiến bóng tối càng thêm đen tối, và ánh sáng càng thêm sáng ngời.

Nền văn minh nhân loại và thiên sứ sẽ càng kiên định hơn với quan niệm đạo đức của mình trong quy tắc Hắc Ám Sâm Lâm, càng kiên trì chính nghĩa hơn.

Còn điều Đỗ Lan cần là khiến Thao Thiết và ác ma tin vào Hắc Ám Sâm Lâm, đến mức thấp thỏm không yên.

Trong vũ trụ này, nguy cơ sinh tồn thực ra không quá mãnh liệt, vì vậy Hắc Ám Sâm Lâm cũng chỉ có thể được quảng bá như một thuyết âm mưu, để những kẻ có tâm địa bất chính chấp nhận, đây là điều đã được định sẵn ngay từ đầu.

Để kẻ xấu nghi kỵ lẫn nhau, đây chính là mục tiêu chính của Hắc Ám Sâm Lâm.

Hiện tại xem ra ác ma, Thiên Tra, nền văn minh Minh Hà vẫn tương đối dễ chấp nhận Hắc Ám Sâm Lâm, chuỗi nghi ngờ quả thực rất dễ được thiết lập, chỉ là những kẻ phản diện này vẫn chưa thực sự ra tay mà thôi.

Sự nhẫn nại của Lưu Sấm đối với Đỗ Lan đã gần đến giới hạn, hôm nay anh ta phải thể hiện thái độ của mình: Đỗ Lan, tuy ngươi đã cung cấp cho Địa Cầu hệ thống Chủ Thần, ta rất cảm kích ngươi, nhưng những việc ngươi đang làm bây giờ căn bản không giống một người đàn ông, ta biết ngươi có bản lĩnh, có bản lĩnh thì đi xử ác ma và Thao Thiết đi, bắt nạt người khác thì ra thể thống gì.

Quan niệm giá trị của anh ta rất đơn giản: hành hiệp trượng nghĩa mới là đàn ông, ỷ mạnh hiếp yếu thì không phải.

Cát Tiểu Luân tuy nghe rất sướng, nhưng cũng lo Lưu Sấm sẽ chọc giận Đỗ Lan, hy vọng Lưu Sấm có thể bớt lời.

Tướng quân Đỗ Tạp Áo lại không nói gì, ông cảm thấy lợi dụng cơ hội này để Lưu Sấm thăm dò lòng dạ thực sự của Đỗ Lan cũng rất quan trọng.

Kể từ khi Đỗ Lan xuất hiện, hắn đã làm không ít việc, một là tự xưng thống trị Địa Cầu, hai là phát triển hệ thống Chủ Thần và truyền thụ ba văn khí công, ba là lên kế hoạch chế tạo các loại vũ khí quy mô lớn nhưng chưa thực hiện, bốn là hồi sinh hạm đội Cự Hạp Hào, năm là đề xuất lý thuyết Hắc Ám Sâm Lâm này.

Chỉ xem những việc hắn làm trước đây, tuy không hợp lý nhưng dường như cũng đứng về phía chính nghĩa, nhưng bây giờ cái Hắc Ám Sâm Lâm này là hành vi man rợ trần trụi không chút che đậy, nhìn thế nào cũng không giống việc làm của sứ giả chính nghĩa.

Theo quan niệm truyền thống, sứ giả chính nghĩa nên giống như thiên sứ, xả thân vì người, giữ vững giới hạn đạo đức.

Hơn nữa, ngay cả các thế lực tà ác trong vũ trụ này cũng không đến mức hễ lời nói không hợp là diệt cả nhà người ta như Hắc Ám Sâm Lâm yêu cầu.

Ngay cả Thao Thiết và ác ma ỷ mạnh hiếp yếu cũng đều xâm lược bằng các phương tiện thông thường, chứ không phải vừa đến đã khởi động vũ khí hủy diệt hàng loạt.

Thế mà gã Đỗ Lan này lại cổ xúy việc vừa gặp mặt đã tấn công hủy diệt, thực sự là không hợp lẽ thường.

Đỗ Tạp Áo trong lòng rất rõ, nếu Đỗ Lan thực sự đứng về phía nhân loại, đây không nghi ngờ gì là may mắn của nhân loại, vì thực lực của Đỗ Lan đủ để đối đầu với Tạp Nhĩ, có thể khiến khoa học kỹ thuật của nhân loại tiến bộ nhanh chóng.

Nhưng Đỗ Lan thực sự quá khó lường, khó mà biết được rốt cuộc hắn đứng về phe nào.

Hy vọng Lưu Sấm có thể kích động Đỗ Lan nói ra lời thật lòng.

Đối mặt với sự chất vấn của Lưu Sấm, Đỗ Lan nói với vẻ hận sắt không thành thép: Ngu không thể tả, thấy những điều này xong các ngươi không phải nên nỗ lực phát triển sao.

Sao còn trách móc người mang đến lý thuyết là ta.

Hãy suy nghĩ nhiều hơn về những gì mình được khai sáng, bớt chỉ trích ta lại, vì sự chỉ trích của ngươi không đáng một xu.

Hành vi của ta chỉ là một lời cảnh báo, vũ trụ rất tàn khốc, chỉ khi có sự chuẩn bị tâm lý này, các ngươi mới thực sự bước vào vũ trụ.

Bớt phàn nàn đi, hành động nhiều hơn, ngươi muốn chứng minh Hắc Ám Sâm Lâm là sai, vậy thì hãy nỗ lực trở nên mạnh mẽ, dùng hành động của các ngươi để chứng minh, chứ không phải la lối om sòm.

Ta sẽ chứng minh cho ngươi xem.

Lưu Sấm cũng là người đơn thuần, cũng cảm thấy Đỗ Lan nói đúng, quan trọng là hành vi chứ không phải lời chỉ trích suông, anh ta thề nhất định phải chứng minh lý thuyết của Đỗ Lan là vô nghĩa.

Tại Thiên Sứ Tinh, Ngạn đã hồi phục và đang chuẩn bị kế vị, rõ ràng có không ít thiên sứ không phục, vì kinh nghiệm của Ngạn còn quá non nớt, lo lắng nàng không gánh vác nổi trọng trách.

Người có tiếng nói cao nhất vốn là Hạc Hi, hộ vệ mà Nữ vương Khải Toa tin tưởng nhất. 167.

Năm xưa các nữ thiên sứ đại diện cho sự lạc hậu, nhưng sau đó họ vùng lên lại lật đổ nam thiên sứ đang nắm giữ ưu thế tuyệt đối.

So với Ngạn, Hạc Hi không nghi ngờ gì là có tư cách hơn, nhưng di chiếu của Khải Toa lại chọn Ngạn, không ít thiên sứ hoài nghi khó hiểu.

May mà Ngạn trong mấy trăm năm qua luôn đi đầu, cũng có danh vọng đáng kể, có hơn một nghìn thiên sứ sẵn lòng ủng hộ Ngạn.

Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, các thiên sứ rất có khả năng sẽ trực tiếp chia rẽ.

Ngạn lo lắng Hạc Hi không màng đại cục, phải biết rằng tình hình vũ trụ hiện nay đang biến động, nếu thiên sứ vào lúc này mà nội loạn, kết quả có thể tưởng tượng được, chắc chắn sẽ bị cường địch đánh bại từng người một.

Trong hoàn cảnh như vậy, Hạc Hi lại mời Ngạn nói chuyện riêng, Ngạn đồng ý, so với nội chiến, quyết đấu giữa các thủ lĩnh hợp lý hơn, ít nhất sẽ không làm tổn thương người vô tội, cũng sẽ không dẫn đến nội loạn.

Tuy nhiên Hạc Hi không phải muốn cướp ngôi vương của Ngạn, bà chỉ không hiểu được mục đích của Khải Toa: Muốn được ta thừa nhận, chỉ dựa vào di chiếu của Khải Toa là không đủ, ngươi còn phải vượt qua thử thách của ta.

Ngạn tự nhiên không có đường lui, ngoài việc chấp nhận ra không có lựa chọn nào khác.

Thử thách của Hạc Hi chính là chiến đấu: Là vua của thiên sứ, phải được Tri Thức Bảo Khố thừa nhận, nếu ngươi không thể được thừa nhận, vậy thì sẽ không phải là đối thủ của ta.

Hạc Hi là nhà khoa học xuất sắc nhất của tộc thiên sứ, đã phát triển ra rất nhiều vũ khí mạnh mẽ, trên Thiên Sứ Tinh ngoài Nữ vương Khải Toa ra, thì bà, bậc thầy vũ khí này, là người có khả năng chiến đấu cao nhất.

Trong mắt Hạc Hi, Ngạn chỉ là một cô em gái, trừ phi nàng thực sự có thể kiểm soát Tri Thức Bảo Khố.

Tiếc là Tri Thức Bảo Khố là sức mạnh lớn nhất của Thiên Sứ Tinh, không phải dễ dàng kiểm soát được.

Sấm chớp đùng đùng, Hạc Hi vẫy tay là có thể thay đổi thời tiết, thông qua tính toán thông tin ám là có thể thay đổi mọi thứ.

Ngươi vừa rồi chắc cũng đã xem bài học thực hành của Đỗ Lan rồi, hắn thúc đẩy quy tắc Hắc Ám Sâm Lâm sẽ thay đổi thế giới quan của ác ma và Thao Thiết, đến lúc đó chiến tranh sẽ càng ác liệt hơn, vì vậy thiên sứ cần một vị vua không hề yếu đuối.

Thiên Sứ Tinh cũng nằm trong phạm vi phát sóng trực tiếp, họ cũng đã xem xong.

Các thiên sứ tự nhiên không hề dao động, chỉ đề phòng Đỗ Lan, nhưng thiên sứ có kinh nghiệm đấu tranh phong phú, hiểu rõ kẻ thù của mình, kẻ thù của họ chắc chắn sẽ chấp nhận lý thuyết Hắc Ám Sâm Lâm, lý thuyết này có thể trở thành cái cớ để chúng tấn công kẻ khác, cướp đoạt tài nguyên, lấy cớ là vì sinh tồn, thực chất là ỷ mạnh hiếp yếu.

Đối với Thao Thiết và ác ma mà nói, những kẻ này luôn coi tà ác là lẽ đương nhiên.

Nhưng thiên sứ cho rằng ác ma và Thao Thiết sai, ngược lại ác ma và Thao Thiết cũng cho rằng thiên sứ sai.

Sự khác biệt về quan niệm giá trị này chỉ có thể dùng cách tiêu diệt thể xác để đạt được sự thống nhất.

Sau khi xem xong buổi phát sóng, các thiên sứ cảm thấy tà ác sẽ lại có một giai đoạn tăng trưởng, vậy thì càng cần một nữ vương kiên định để chủ trì đại cục.

Sét đánh xuống người Ngạn, Ngạn giơ bảo kiếm lên chống đỡ.

Thử thách đầu tiên là kiểm tra thần thể của Ngạn, Ngạn sở hữu thần thể thế hệ thứ tư, về lý thuyết còn tiên tiến hơn cả Khải Toa, chỉ xem Ngạn có thực sự đã phát huy hết sức mạnh của thần thể hay không.

Cách các ngươi kiểm tra nữ vương thật là nguyên thủy.

Hoàn thành xong buổi phát sóng, Đỗ Lan không ngừng nghỉ, ở đâu có kịch hay là ở đó có hắn.

Hắn sớm đã muốn đến Thiên Sứ Tinh, bây giờ cuối cùng cũng được như ý.

Thiên Sứ Tinh quả nhiên là một nơi xinh đẹp, nhưng đại bộ phận thiên sứ bình thường đều sống trong pháo đài Thiên Nhận, sẵn sàng xuất phát thực hiện nhiệm vụ bất cứ lúc nào.

Thiên sứ không có người xấu xí, mỗi nữ thiên sứ đều vô cùng xinh đẹp, hơn nữa còn mỗi người một vẻ, từ thiếu nữ đến ngự tỷ bao hàm mọi giai đoạn vẻ đẹp của phụ nữ.

Tiếc là thiên sứ tuy khoa học kỹ thuật phát triển, nhưng Đỗ Lan lại không đồng tình với chế độ của họ, chỉ nói riêng cái chế độ thiện nhượng nữ vương, còn có cả thử thách nữ vương, thực sự không có gì mới mẻ.

Chủ yếu là kiểm tra sức chiến đấu của nữ vương, những thứ khác đều không cần xem xét, vì Khải Toa đã định ra khuôn khổ, những thay đổi nhỏ còn lại cũng có thể thông qua Tri Thức Bảo Khố để điều chỉnh.

Nữ vương thiên sứ hoàn toàn là một công cụ, chỉ là người thực thi, không phải người lập ra hay người dẫn dắt.

Vì vậy, thử thách chính là năng lực thực thi của nữ vương, cũng chính là sức chiến đấu.

Khải Toa lại nói: Ngạn sẽ trở thành một người kế vị xuất sắc.

Đỗ Lan đương nhiên biết ý của Khải Toa: Ngươi cho rằng Ngạn không có thành kiến với nam thiên sứ, vì vậy sau này Thiên Sứ Tinh có thể khôi phục một thế giới bình đẳng nam nữ.

Khải Toa không nói gì, nhưng coi như là ngầm thừa nhận.

Đương nhiên nam thiên sứ không phải chỉ đám Thiên Tra kia, mà là chỉ những người như Cát Tiểu Luân.

Ngạn và Cát Tiểu Luân nảy sinh tình cảm khi đi công tác, hai người đã vượt qua cả chủng tộc và tuổi tác, tiếc là tình cảm của hai người vừa mới nảy mầm đã bị kiếm ma chặt đứt.

Chương 1794

Đến bây giờ Cát Tiểu Luân vẫn nghĩ Ngạn đã hy sinh, còn Ngạn vì trách nhiệm của mình cũng chỉ có thể tạm thời quên đi Cát Tiểu Luân.

Cải cách mà Ngạn có thể làm, ước chừng cũng chỉ là việc đưa gen nam giới vào thiên sứ.

Xem ra chỉ cần biết đánh là có thể xưng vương xưng bá, các ngươi thiên sứ đều có suy nghĩ như vậy, làm sao có thể truyền bá chính nghĩa được đây.

Cũng chẳng trách Mạc Cam Na sẽ rời đi, nàng chắc chắn cũng đã nhìn thấy sự hạn hẹp của thiên sứ, nên mới đầu hàng Chung Cực Khủng Cụ.

Đối với những lời nói ba hoa của Đỗ Lan, Khải Toa không nói một lời, nữ vương thiên sứ cần phải làm gương, đương nhiên phải biết đánh, nữ vương không biết đánh thì làm sao đi đầu được.

Đấu tranh là tàn khốc, vì vậy thử thách tuy dã man, nhưng cũng phù hợp với tình hình thực tế.

Khải Toa phát hiện mỗi lần Đỗ Lan nói về lý thuyết đều rất có lý, nhưng lại chưa bao giờ xem xét tình hình thực tế, giống như là áp đặt một cách máy móc.

Đỗ Lan lại vẫn lải nhải không ngừng: Muốn thử thách cũng nên thử thách cả tâm tính nữa chứ.

Ngạn đã trải qua hàng trăm năm đấu tranh, chứng kiến sự hy sinh của ba trăm linh tám đồng bạn, nhưng nàng vẫn không thay đổi trái tim chính nghĩa, vì vậy tâm tính của nàng không có vấn đề.

Đây cũng là một trong những lý do Khải Toa chọn Ngạn.

Ý của ta là nếu Cát Tiểu Luân nhập ma, giữa người yêu và chính nghĩa vũ trụ, nàng sẽ chọn cái gì.

Ta nhớ nữ thiên sứ phản bội bên cạnh Hoa Diệp chính là vì chọn tình yêu nên mới phản bội ngươi phải không.

Tình yêu khiến người ta mù quáng, ngươi đã ngầm thừa nhận tương lai thiên sứ sẽ có cả nam và nữ, vậy thì chắc chắn sẽ nảy sinh tình yêu, ngươi có chắc quyết định của Ngạn khi đối mặt với tình yêu cũng sẽ kiên trì chính nghĩa không.

Đây mới là trọng điểm của thử thách, là nữ vương vừa có quân đoàn thiên sứ, vừa có Tri Thức Bảo Khố, sức chiến đấu cá nhân kém một chút thì có quan hệ gì.

Ý chí kiên định, có thể tự tay giết chết người yêu mới là người đủ tư cách.

Khải Toa không khỏi nhìn sang Đỗ Lan, nghiêm trọng nghi ngờ Đỗ Lan là một kẻ khổ dâm, hắn không chịu được khi thấy người khác tốt, luôn nhìn nhận sinh mệnh trong vũ trụ bằng cái nhìn tồi tệ nhất.

Cái gì mà Cát Tiểu Luân nhập ma.

Cát Tiểu Luân là gen nam thiên sứ đã được tối ưu hóa, thuộc tính chân thiện mỹ đều đã được điều chỉnh đến mức cao nhất rồi.

Nhưng Đỗ Lan lại là người từng trải, hắn đã thấy quá nhiều.

Trước đây hắn nói Đỗ Sắc Vi sẽ trở thành điểm yếu của Mạc Cam Na, vậy thì Cát Tiểu Luân cũng sẽ trở thành điểm yếu của Ngạn, và ngược lại.

Ngươi đừng nhìn ta như vậy, ngươi cũng đã đấu tranh rất nhiều với cái ác, nên biết rằng muốn chiến thắng cái ác, thì phải hiểu cái ác, thì tất yếu phải suy nghĩ như kẻ xấu, vì vậy lời của ta quả thực không sai, vì kẻ xấu chính là suy nghĩ như vậy.

Người tốt sẵn sàng thách thức ưu điểm và sở trường của người khác, dù thua cũng cam tâm tình nguyện, nhưng kẻ xấu lại luôn khai thác điểm yếu của người khác, sau đó thông qua việc lợi dụng điểm yếu để đánh bại người tốt.

Khải Toa thở dài: Xem ra ngươi cũng là một người tin vào chủ nghĩa kết quả, cho rằng mục tiêu mới là quan trọng nhất.

Vậy ngươi có bao giờ nghĩ rằng khi ngươi dùng thủ đoạn của kẻ địch để chiến thắng kẻ địch, ngươi và kẻ địch còn có gì khác biệt.

Đỗ Lan cũng không phủ nhận: Tuy lấy thành bại luận anh hùng không công bằng, nhưng quả thực có lợi cho sự sinh tồn.

Kẻ yếu bắt chước kẻ mạnh, bắt chước người thành công, đây cũng là một trong những điều tất yếu của sự tiến hóa.

Tuy khuất phục trước bản năng là điều con người luôn phản đối, nhưng người có thể khắc phục được bản năng quá ít, người thực sự có thể khắc phục được bản năng đều là thánh nhân.

Đỗ Lan cho biết hắn không phải thánh nhân, hắn chỉ thích bồi dưỡng thánh nhân, hắn không làm được việc cao thượng, nhưng không cản trở hắn bồi dưỡng người khác cao thượng: Còn về sự khác biệt với kẻ địch.

Về kết quả đương nhiên là ngươi chết ta sống, về ảnh hưởng đối với thế giới cũng có sự khác biệt to lớn, kẻ xấu sẽ khiến thế giới tồi tệ hơn, còn ta sẽ khiến thế giới tốt đẹp hơn.

Cuộc thử thách của tân nữ vương thiên sứ, Ngạn chấp nhận sự tấn công vật lý từ tiền bối, chỉ cần nàng chịu đựng được là coi như vượt qua.

Hoàn toàn là thử thách về mặt vật lý, dường như đây không phải là chọn nữ vương mà là chọn tướng quân.

Về lý niệm cầm quyền, về kế hoạch tương lai hoàn toàn không có, chỉ cần biết đánh là được.

Vì vậy Đỗ Lan không nhịn được nói rằng phải thử thách khả năng quyết đoán của Ngạn, xem nàng có thể lựa chọn đại nghĩa vào thời khắc quan trọng hay không.

Khải Toa nghe Đỗ Lan nói hùng hồn, không nhịn được nói: Loại thử thách này căn bản không có tác dụng, vì nếu thực sự gặp phải tình huống đó, kết quả của thử thách không nhất định sẽ thực sự trở thành kết quả cuối cùng.

Ngay cả người lý trí nhất cũng sẽ vì hiện thực mà đưa ra những lựa chọn không lý trí.

Xem ra ngươi không có nhiều lòng tin vào Ngạn nhỉ, ngươi không tin nàng sẽ tự tay giết Cát Tiểu Luân.

Khải Toa không trả lời, coi như là ngầm thừa nhận.

Trong lòng ngươi chắc chắn đang nghĩ đến tình yêu, cho rằng tình yêu là sức mạnh vĩ đại nhất, luôn khiến người ta có những hành vi không thể hiểu được.

Tình yêu thực sự là thứ thần kỳ nhất trên thế giới này, có người vì nó mà điên cuồng, có người vì nó mà mê mang, có người vì nó mà phấn đấu vươn lên.

Bất kỳ thử thách nào cũng không thể tái hiện một trăm phần trăm tình yêu, chỉ có vào thời khắc nguy nan thực sự, tình yêu mới xuất hiện giúp sinh mệnh vượt qua khó khăn, trong cuộc đời dài đằng đẵng của Khải Toa, bà đã thấy rất nhiều kỳ tích do tình yêu tạo ra.

Cái nhìn của ngươi rất chính xác, ta quả thực đang nghĩ đến những người yêu nhau mà ta từng gặp, có lẽ chính vì đã gặp những người này, mới dần dần khiến ta thay đổi cách nhìn về nam giới, mới hy vọng Thiên Sứ Tinh cũng khôi phục sự cân bằng âm dương.

Đỗ Lan suýt chút nữa buột miệng nói ra thiên sứ thiếu tình yêu, nhưng hắn đã nhịn lại.

Thực ra thiên sứ quả thực thiếu tình yêu, trách nhiệm của thiên sứ quá lớn, sự cho đi và nhận lại hoàn toàn không tương xứng, nếu tình trạng này cứ tiếp diễn, nền văn minh thiên sứ sớm muộn gì cũng sụp đổ.

Thiên sứ không phải là máy móc, họ cũng là sinh mệnh, họ cũng sẽ cô đơn, trống rỗng, nhưng họ chỉ có trách nhiệm lạnh lùng.

Khải Toa không hề né tránh điểm này, chỉ là để bà chấp nhận lại nam giới có chút khó khăn, vì vậy mới chọn Ngạn, người không có thành kiến với nam giới, lên đài, Ngạn chắc chắn có thể thay đổi hiện trạng.

Khải Toa cũng là một phen khổ tâm.

Nhưng Đỗ Lan cho rằng các thiên sứ vẫn quá câu nệ, tuổi thọ đều đã hơn một vạn năm rồi, vẫn chưa nhìn thấu chân lý của tình yêu, chẳng lẽ tình yêu cứ phải là dị tính luyến sao.

Xu thế của thiên hạ ngày nay, đồng tính mới là tình yêu đích thực, khoái lạc của thể xác làm sao có thể so sánh được với sự thỏa mãn của tâm hồn.

Hơn nữa, trước đây phản đối đồng tính luyến là vì không thể sinh con, nhưng khoa học kỹ thuật đã tập trung vào gen, dù là nhân bản vô tính hay thụ tinh trong ống nghiệm, sinh con chẳng phải là chuyện đơn giản sao.

Khải Toa cảm nhận được luồng khí tà ác tỏa ra từ người Đỗ Lan, không khỏi liếc nhìn, thầm nghĩ gã này lại đang động não cái gì đây.

Xa xa, Ngạn đã chống đỡ được tia sét to như chum nước, cơ thể nàng là thần thể thế hệ thứ tư mới nhất của thiên sứ, khó bị thông tin ám phá giải, vì vậy sức phòng ngự rất cao.

Nhưng vẫn còn thử thách thứ hai, còn đáng sợ hơn.

Đó chính là nhật hoa có thể kiểm soát, nén toàn bộ năng lượng nhật hoa vào trong một tấm khiên phòng ngự, và tấm khiên đó hiện đang úp trên đầu Ngạn.

Muốn xông ra không đơn giản như chống đỡ tia sét, phải sử dụng Tri Thức Bảo Khố để tính toán.

Đại Thì Chung, Tri Thức Bảo Khố đều là siêu máy tính tính toán quy tắc vận hành của vũ trụ, đồng thời cũng có thể giúp người sở hữu nhìn cao hơn, xa hơn, thậm chí nhìn thấu tương lai.

Nhưng chỉ có nữ vương mới có thể được Tri Thức Bảo Khố thừa nhận, Ngạn muốn hoàn thành thử thách thì phải vận dụng bảo khố.

Nhiệt độ của hằng tinh đang thiêu đốt, bên trong và bên ngoài tấm khiên phòng ngự giống như hai thế giới, thế giới bên ngoài non xanh nước biếc, chim hót hoa thơm, còn thế giới bên trong đã khô héo, ngay cả mặt đất cũng cháy đen, thần thể thế hệ thứ tư tuy không biến thành nhiên liệu, nhưng nhiệt độ cao truyền qua cơ thể đến nội tạng và tứ chi bách hài, hơi nước trong người Ngạn đang bốc hơi, cơ thể nàng đang phải chịu áp lực cực lớn.

Thử thách của Hạc Hi không hề nương tay, mà là muốn ép toàn bộ tiềm năng của Ngạn ra ngoài.

Ngạn đang bị dày vò, toàn thân bị hơi nước bao quanh, bộ giáp tinh xảo giờ đây lại biến thành bàn là tra tấn làn da trắng như tuyết, nếu không phải thần thể thế hệ thứ tư mạnh mẽ, chắc chắn không thể chịu được áp lực như vậy.

Trước khi hôn mê, linh hồn của Ngạn dường như đã đến bên ngoài Thiên Sứ Tinh, nhìn thấy một quả cầu phát sáng, có một giọng nói đang nói chuyện với nàng, đang nói cho nàng biết nên làm thế nào.

Đây là sức mạnh của Tri Thức Bảo Khố.

Rầm.

Trước khi Ngạn hôn mê, cuối cùng cũng đã đập vỡ tấm khiên, nhưng nàng vẫn ngã xuống trong tình trạng toàn thân bốc khói.

Đã qua hai thử thách lớn rồi, thử thách cuối cùng là gì.

Đỗ Lan hỏi Khải Toa: Hạc Hi là bạn cũ của ngươi, ngươi chắc cũng biết chứ.

Phần cuối cùng chính là đánh bại kẻ thù.

Khải Toa nói: Ngạn phải đồng thời bảo vệ Địa Cầu và Phí Lôi Trạch, đối với thiên sứ hiện tại, tác chiến hai mặt trận rất gian khổ.

Các thiên sứ hiện tại tuyệt đối đang ở thời kỳ yếu nhất trong lịch sử, bị ác ma và Tạp Nhĩ liên hợp tính kế, hy sinh rất nhiều chiến sĩ ưu tú.

Nữ vương trẻ tuổi lại không có kinh nghiệm, còn chưa hoàn toàn nắm vững bảo khố, hiện tại thiên sứ ước chừng chỉ có thể sử dụng vũ khí hủy diệt hàng loạt mới có thể duy trì sự cân bằng.

Thiên sứ có vũ khí Thiên Nhận mạnh mẽ, những vũ khí Thiên Nhận này đều được chuẩn bị cho chiến tranh thí thần, là vũ khí sử dụng khi thần với thần giao chiến.

Bây giờ dường như đã có thể sử dụng rồi, vì không dùng vũ khí hủy diệt hàng loạt, khó mà bù đắp được chênh lệch chiến lực với Thao Thiết và ác ma.

Hạc Hi bế Ngạn đến một nơi sạch sẽ, đợi nàng tỉnh lại.

Bà ngẩng đầu nhìn lên trời, chìm vào suy tư, thực lòng mà nói, ngoài việc suy nghĩ về những vấn đề khoa học kỹ thuật khó khăn, Hạc Hi rất ít khi suy ngẫm về tương lai, nhưng bây giờ bà không nhịn được mà suy nghĩ về ý định của Khải Toa.

Lựa chọn Ngạn, có phải đại diện cho việc Khải Toa muốn thay đổi điều gì đó không.

Hạc Hi là lão thần, nhưng bà lại không hoàn toàn hiểu được suy nghĩ của Khải Toa, bà cảm thấy trật tự thiên sứ mà Khải Toa thiết lập đã rất tốt rồi, vận hành một vạn năm không xảy ra vấn đề lớn gì, đủ để chứng minh thực lực của Khải Toa.

Nhưng Khải Toa vào lúc cuối cùng chẳng lẽ đã ý thức được vấn đề của Thiên Sứ Tinh.

Vì vậy mới để người trẻ tuổi lên thay đổi.

Chương 1795

Ngạn tuy sùng bái Khải Toa, nhưng nàng và Khải Toa không giống nhau, Ngạn dễ bị tình cảm chi phối hơn.

Hạc Hi lo lắng cảm xúc của Ngạn sẽ ảnh hưởng đến Thiên Sứ Tinh, là một vị vua, lý trí quan trọng hơn.

Rõ ràng về mặt cảnh giới, Hạc Hi vẫn không bằng Khải Toa, Khải Toa đã thừa nhận tầm quan trọng của sự phi lý tính rồi, nhưng Hạc Hi vẫn là người đề cao lý tính.

Ta cảm thấy vị Hạc Hi này dường như thích ngươi.

Đỗ Lan có thể nhìn ra Hạc Hi có tình cảm với Khải Toa, chắc chắn là vượt qua tình cảm chiến hữu.

Giữa các thiên sứ chúng ta đều là gia đình, tình cảm giữa các thiên sứ vốn dĩ đã rất sâu đậm, huống chi Hạc Hi và ta có tình bạn hơn vạn năm.

Thật sự chỉ đơn giản là tình bạn thôi sao.

Ngươi muốn nói gì.

Khải Toa tỏ ra rằng Đỗ Lan đừng nói bóng nói gió, có gì thì nói thẳng.

Đỗ Lan cũng thẳng thắn không kiêng dè: Ta đang nói là tình yêu, loại tình yêu sinh tử có nhau không rời không bỏ.

Tình cảm của chúng ta vượt trên cả tình yêu.

Khải Toa dứt khoát nói.

Đỗ Lan chép miệng, vị Khải Toa này thật là lợi hại, nhưng lời này nghe có vẻ như đang trốn tránh, tình cảm không phải là đối lập, có tình cảm vượt trên tình yêu đồng thời cũng có thể có tình yêu.

Có yêu có thể có hận, có thương cũng có thể có oán hận, tình cảm thứ này chưa bao giờ là đơn nhất, mà là đa nguyên.

Đỗ Lan nói Hạc Hi có tình cảm với Khải Toa, điều này tuyệt đối không sai, chỉ là các thiên sứ vạn năm tuổi có trách nhiệm nặng nề hơn cả tình yêu.

Họ từ bỏ tình yêu nhỏ để ôm lấy tình yêu lớn.

Đối với họ, tình yêu cá nhân là một thứ xa xỉ, tình yêu của họ phải dành cho các nền văn minh yếu đuối trong toàn vũ trụ, cho những sinh mệnh bị cái ác bức hại khắp vũ trụ.

Cho nên dù Hạc Hi có cảm tình với Khải Toa cũng sẽ không nói ra, Khải Toa cũng sẽ không thừa nhận, bởi vì họ không có thời gian để toan tính cho riêng mình.

Khải Toa thực ra cũng biết lựa chọn cái chết của mình là không công bằng với Hạc Hi, chỉ là nàng cảm thấy sứ mệnh lịch sử của mình đã hoàn thành, nhưng thiên sứ vẫn cần Hạc Hi, cần năng lực nghiên cứu khoa học của cô ấy.

Hạc Hi đột nhiên đứng dậy, vì cô dường như cảm nhận được khí tức của Khải Toa: Khải Toa.

Cô không khỏi nghi ngờ chẳng lẽ là mảnh vỡ linh hồn của Khải Toa đã quay về Thiên Sứ Tinh.

Chủ thần đã khó có thể dùng khái niệm tử vong thông thường để định nghĩa, bởi vì dù Khải Toa bị mặt trời nổ chết, cũng không phải là thật sự chết, mà là linh hồn bị nổ thành mảnh vỡ, có lẽ cần khoảng ba vạn năm mới có thể phục hồi.

Hạc Hi với tư cách là một nhà khoa học tự nhiên rất rõ sự mạnh mẽ của chủ thần: Là ngươi sao.

Hạc Hi rất chắc chắn về cảm giác này, nhưng cô không nhìn thấy Khải Toa.

Cô biết dù Khải Toa có quay về, cũng đã ở một hình thái khác.

Cô có lẽ cảm nhận được, nhưng tuyệt đối không thể nhìn thấy hay nghe thấy: Ta tuy không nhìn thấy ngươi, nhưng ngươi nhất định có thể nghe thấy giọng nói của ta phải không, ngươi cũng nhất định không yên tâm về tên trẻ tuổi Ngạn kia phải không, tuy không biết vì sao ngươi chọn hắn, nhưng ta tin ngươi.

Hạc Hi có thể không tin Ngạn, nhưng cô không thể không tin Khải Toa.

Lựa chọn cuối cùng của Khải Toa chắc chắn có ý nghĩa riêng, Khải Toa trước nay luôn nhìn xa hơn mình, cho nên Khải Toa là nhà chiến lược, còn mình chỉ là một nhà khoa học.

Hạc Hi còn định nói vài lời để Khải Toa yên tâm, thì lại thấy một bóng người quen thuộc bước ra từ hư không.

Khải Toa và Đỗ Lan thực ra đang ở gần đó, chỉ là ẩn mình trong lớp ngụy trang quang học mà thôi.

Khải Toa.

Hạc Hi không dám tin vào mắt mình, tuy nữ vương trước mắt đang mặc thường phục, nhưng tuyệt đối không thể sai được, người này chính là Khải Toa: Ngươi, ngươi.

Hạc Hi muốn hỏi không phải nàng đã chết rồi sao.

Không phải đã bị một ngôi sao cấp hằng tinh phá hủy rồi sao.

Hạc Hi, ta chưa chết.

Khải Toa nói.

Hạc Hi càng không hiểu: Vậy tại sao ngươi lại nhường ngôi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hạc Hi, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, bây giờ thiên sứ dù không có ta cũng sẽ tiếp tục vận hành.

Khải Toa nói.

Nhưng Hạc Hi lại không nghe mà nhìn về phía sau Khải Toa, nơi đó có một người đàn ông, rất hiếm có đàn ông đến Thiên Sứ Tinh.

Trong ký ức của Hạc Hi, lần gần nhất có đàn ông đến là lúc Mạc Cam Na phản bội, cô ta mang theo một nhóm phản quân nam giới tấn công vương đình, và giao chiến ác liệt với đội hộ vệ.

Xa hơn một chút là thời kỳ Siêu Thần Học Viện, lúc đó là nền văn minh Thần Hà dẫn Tạp Nhĩ đến thăm, cuối cùng Tạp Nhĩ trở thành chủ thần Minh Hà, đi khắp nơi truyền bá cái chết.

Xa hơn nữa thì càng không muốn nhớ lại, đó là thời đại của Thiên Tra xương quyết.

Có thể nói, những người đàn ông đến Thiên Sứ Tinh đều không phải thứ gì tốt đẹp, không có một ai mang lại may mắn cho thiên sứ, chỉ mang đến áp bức và cái chết.

Bây giờ vạn năm đã trôi qua, lại có một người đàn ông đặt chân đến, chỉ sợ lại mang đến tai ương.

Đây chính là thành kiến của thế hệ thiên sứ cũ, dù thông tuệ như Hạc Hi cũng không thể tránh khỏi, thực sự những ký ức liên quan đến nam giới đều không mấy tốt đẹp.

Là ngươi.

Hạc Hi cũng đã xem truyền hình trực tiếp, nhận ra Đỗ Lan, bây giờ cô càng chắc chắn Đỗ Lan đến đây không có ý tốt.

Nhưng xem ra, hắn dường như đến cùng Khải Toa.

Một ý nghĩ không hay nảy ra, chẳng lẽ Khải Toa cũng đã sa ngã.

Hạc Hi tin tưởng Khải Toa, nhưng cô cũng từng tin tưởng Lương Băng, kết quả của sự tin tưởng luôn không tốt đẹp.

Nhưng Hạc Hi đối với Khải Toa còn có những tình cảm khác, nên cô vẫn muốn nghe Khải Toa giải thích: Tại sao các người lại ở cùng nhau.

Vào khoảnh khắc Khải Toa sắp nổ tung, tôi đã cứu nàng, và mời nàng du hành vũ trụ, chứng kiến sự biến đổi của vũ trụ và sự thay đổi của các nền văn minh, giống như những gì chủ thần Thần Hà đã làm.

Đỗ Lan nói.

Anh nói đùa gì vậy, cái lý thuyết rừng rậm hắc ám mà anh nói chỉ khiến vũ trụ thêm hỗn loạn mà thôi.

Nếu các người đã nhận ra điều đó, thì cũng không uổng công tôi.

Lý thuyết của tôi vốn dĩ cũng không hy vọng các người tin, chỉ cần Thao Thiết và ác ma tin là được rồi.

Nghe phát ngôn vô trách nhiệm của Đỗ Lan, Hạc Hi tự hỏi đối phương có ngốc không.

Thao Thiết và ác ma tin rồi, cuối cùng chịu tổn thương chẳng phải vẫn là chúng ta sao.

Kẻ xấu càng tin, sự phá hoại đối với vũ trụ càng lớn.

Hạc Hi hỏi Đỗ Lan rốt cuộc có nghĩ đến những điều này không.

Kẻ xấu càng tàn bạo, người lương thiện càng bị tổn thương.

Nhưng điều đó cũng có thể chia rẽ kẻ địch, mang lại nỗi kinh hoàng cho chúng.

Lý thuyết của tôi là để những người tin vào nó phải thấp thỏm không yên, lo lắng mình sẽ bị tấn công bất cứ lúc nào.

Ngươi không thấy nực cười sao, ngươi nghĩ bây giờ có ai có thể tấn công nền văn minh Minh Hà.

Tạp Nhĩ dù có tin vào rừng rậm hắc ám, hắn vẫn sở hữu Đại Thì Chung và một đội quân lớn, ai có thể lợi dụng chuỗi nghi ngờ để tấn công hắn.

Chỉ có những nền văn minh yếu đuối mới sợ Tạp Nhĩ tấn công mình, lý thuyết của ngươi cuối cùng cũng chỉ hại những nền văn minh thực sự cần được bảo vệ.

Hạc Hi đau lòng vô cùng, vì hành vi của Đỗ Lan chỉ khiến mọi thứ trở nên mất kiểm soát hơn.

Cô nói rất đúng, nhưng Tạp Nhĩ tuy không sợ các người, nhưng lại sợ tôi, đặc biệt là khi hắn sở hữu Đại Thì Chung.

Bây giờ Đại Thì Chung có lẽ đã tính toán ra rằng tôi sẽ là người cản trở mọi kế hoạch của hắn, cũng là người có thể dễ dàng giết chết hắn.

Tạp Nhĩ đã sớm thoát khỏi sự ràng buộc của cơ thể, hắn là bất tử.

Hạc Hi rất rõ Tạp Nhĩ hiện tại đã là kẻ địch khó đối phó nhất trong vũ trụ này.

Đó là do cô chưa đủ hiểu tôi.

Bây giờ Tạp Nhĩ chắc chắn đang gặp khó khăn, vì hắn sẽ phát hiện ra mọi nghiên cứu của mình đã bị áp chế, cây công nghệ của hắn đã hoàn toàn bị kìm hãm, sẽ không bao giờ có bất kỳ sự tăng trưởng nào nữa, ngay cả Đại Thì Chung của hắn cũng đã bị ảnh hưởng, mọi năng lực của hắn đều đã trở nên eo hẹp, bây giờ hắn chắc chắn đã tức giận đến phát điên rồi, vì hắn phải vĩnh viễn nói lời tạm biệt với thế giới hư không mà hắn hằng ao ước.

Bây giờ hắn có lẽ cũng đã phát hiện ra tôi đã khóa chặt mọi công nghệ của hắn.

Hắn muốn đến thế giới hư không, chỉ có một cách duy nhất là cải tà quy chính, làm người tốt việc tốt tích lũy điểm, đổi từ hệ thống chủ thần.

Không ai biết Đỗ Lan đã làm bao nhiêu việc, vì Đỗ Lan đã sớm phái ra quân đoàn Trí Tử.

Kể từ khi đi qua nền văn minh Tam Thể, hắn đã tìm thấy không ít nền văn minh chất tử.

Khi rời khỏi vũ trụ Tam Thể, Đỗ Lan cũng đã mang theo nền văn minh chất tử, và giao cho họ một nhiệm vụ, đó là chế tạo thêm nhiều Trí Tử.

Giờ đây, nền văn minh chất tử đã chế tạo ra một lượng lớn quân đoàn Trí Tử, Đỗ Lan dựa vào quân đoàn Trí Tử có thể dễ dàng kiểm soát mọi nền văn minh trong vũ trụ này, bao gồm cả nền văn minh Minh Hà.

E rằng ngay cả thiên sứ cũng không thể hiểu được việc Đỗ Lan mang theo nhiều nền văn minh chất tử trên người, một điều không thể tưởng tượng nổi.

Đối với nền văn minh chất tử, việc chế tạo Trí Tử đa chức năng cũng tương đương với việc người Trái Đất chế tạo pha lê vậy.

Đỗ Lan bây giờ sẽ cho các thiên sứ thấy những nền văn minh khó có thể nhìn thấy bằng mắt thường này, để họ xem Trí Tử được tạo ra bởi nền văn minh vi mô làm thế nào để can thiệp vào lập trình thông tin tối.

Khải Toa và Hạc Hi sẽ trải nghiệm một thế giới kỳ diệu chưa từng có.

Nghe Đỗ Lan nói đã dồn Tạp Nhĩ vào đường cùng, lại lấy ra nền văn minh chất tử cho họ xem, Khải Toa và Hạc Hi lúc này mới biết tầm nhìn trước đây của mình hạn hẹp đến mức nào.

Đỗ Lan lấy ra một viên bi màu đen, tất nhiên đây không phải là một viên bi thật, mà là một tiểu vũ trụ, một tiểu vũ trụ mà hắn tạo ra cho nền văn minh chất tử, bên trong có ba nền văn minh chất tử sinh sống.

Họ hiện tại vẫn chưa biết đến sự tồn tại của nhau, chỉ nhận sự dẫn dắt của Đỗ Lan, sản xuất Trí Tử cho hắn.

Trong nền văn minh chất tử, họ cũng có những câu chuyện riêng, cũng có chân, thiện, mỹ của riêng mình.

Chương 1796

Khi ánh mắt của thiên sứ xuyên qua bề mặt viên bi, họ nhìn thấy tinh vân và ngân hà bên trong, viên bi giống như một phiên bản thu nhỏ của vũ trụ.

Thứ được sản xuất bởi những vũ trụ vi mô này được gọi là Trí Tử, một loại máy tính siêu nhỏ, nhưng lại là thân hình nhỏ bé tài năng lớn, có thể ảnh hưởng đến chuyển động của các hạt trong vũ trụ này, đồng thời cũng có thể can thiệp vào lập trình thông tin tối, cho nên Tạp Nhĩ hiện tại đã bị khóa chặt ba trăm sáu mươi độ không góc chết.

Đỗ Lan mỉm cười, dường như chỉ làm một việc nhỏ không đáng kể: Thực ra nỗi kinh hoàng tột cùng hoàn toàn không đáng sợ, vì nỗi kinh hoàng tột cùng của Mạc Cam Na là đối xử công bằng với mọi sinh mệnh trong vũ trụ, căn bản không thể xem là nỗi kinh hoàng tột cùng.

Nỗi kinh hoàng tột cùng thực sự phải nhắm vào một cá nhân cụ thể, có cá tính, tồn tại thành kiến, ví dụ như tôi nhắm vào Tạp Nhĩ như thế này, đây mới được xem là nỗi kinh hoàng tột cùng.

Nỗi kinh hoàng công bằng không gọi là kinh hoàng, nỗi kinh hoàng có mục tiêu mới là kinh hoàng.

Bây giờ Tạp Nhĩ chắc chắn có cảm giác bị cả vũ trụ nhắm vào, đây mới là nỗi kinh hoàng tột cùng thực sự.

Tạp Nhĩ chắc chắn đã hoảng sợ, tuyệt đối là thấy cây cỏ cũng tưởng là giặc.

Hắn rất rõ mình đã đắc tội với quá nhiều người, xung quanh toàn kẻ địch mạnh, nên hắn chắc chắn đang nghĩ xem ai sẽ là người đầu tiên ra tay tấn công mình.

Nhưng dưới lý thuyết rừng rậm hắc ám của ngươi, cuối cùng chắc chắn là Tạp Nhĩ sẽ ra tay trước để chiếm thế thượng phong, vậy thì cả vũ trụ sẽ gặp nguy hiểm.

Hạc Hi hỏi Đỗ Lan rốt cuộc muốn làm gì.

Niềm tin của các người và của Tạp Nhĩ đều vô cùng mạnh mẽ, không dễ dàng lay chuyển, ví như Khải Toa xem cái chết nhẹ tựa lông hồng, ngay cả cái chết cũng không thể lay chuyển trái tim chính nghĩa của nàng.

Tạp Nhĩ chắc chắn cũng vậy, sự khao khát của hắn đối với thế giới hư không đến chết cũng không đổi.

Cho nên đối phó với chủ thần, giết chết chủ thần thì đơn giản, lay chuyển tín ngưỡng mới khó.

Mà tôi tự nhiên phải chọn độ khó cao hơn, phải làm cho tâm cảnh của Tạp Nhĩ sụp đổ.

Hạc Hi im lặng.

Giết Tạp Nhĩ đơn giản sao.

Tạp Nhĩ hiện đã thoát khỏi thân thể, thân xác dù diệt tinh thần vẫn bất tử, đã là kẻ cực kỳ khó đối phó, Đỗ Lan lại dám nói đơn giản.

Lay chuyển tín niệm của Tạp Nhĩ quả thực rất khó khăn, những người có thể trở thành chủ thần không ai là không trải qua vô vàn thử thách, là những người có niềm tin vững chắc.

Đỗ Lan muốn phá vỡ tín niệm của Tạp Nhĩ, quả thực cần phải đi đường tắt, dùng Trí Tử phong tỏa cây công nghệ của Tạp Nhĩ, dùng lý thuyết rừng rậm hắc ám để tạo ra bầu không khí hoảng loạn.

Quả thực là song kiếm hợp bích, nhưng để đối phó với Tạp Nhĩ mà lại kéo cả vũ trụ vào trò chơi của Đỗ Lan, cũng quá không màng hậu quả rồi.

Đỗ Lan, ngươi có bao giờ nghĩ rằng nếu Tạp Nhĩ bị dồn vào đường cùng, hắn sẽ hủy diệt bao nhiêu nền văn minh không.

Hạc Hi biết Tạp Nhĩ đáng sợ, cũng biết nếu hắn thực sự nổi điên lên, sẽ gây ra sự phá hoại rất lớn.

Vậy thì chứng tỏ tôi thắng rồi, nếu Tạp Nhĩ thực sự bị dồn vào đường cùng, điều đó chứng tỏ cảnh giới của hắn đã hoàn toàn biến mất, đó cũng là kết quả mà tôi cần.

Đỗ Lan nói: Nhiệm vụ của tôi là làm cho người tốt tốt hơn, kẻ xấu xấu hơn, làm cho kẻ xấu hoàn toàn xé bỏ lớp ngụy trang để trở về với bộ mặt thật.

Còn về cái giá phải trả, tôi nghĩ cô hỏi sai người rồi.

Cô không nên hỏi tôi, nói cứ như thể nếu tôi không ra tay thì Tạp Nhĩ sẽ không làm hại người vô tội vậy.

Khải Toa nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Hạc Hi, thầm nghĩ bây giờ Hạc Hi chắc chắn cũng có cảm giác giống mình.

Thực ra nàng rất rõ tại sao mình và Hạc Hi lại kháng cự Đỗ Lan đến vậy, nguyên nhân chủ yếu vẫn là sự biến đổi của Đỗ Lan là không thể kiểm soát.

Nhưng nghĩ lại, sự biến đổi của Tạp Nhĩ chẳng lẽ có thể kiểm soát sao.

Tạp Nhĩ ngày qua ngày, năm qua năm trở nên mạnh mẽ hơn, đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát của thiên sứ.

Chỉ là sự mất kiểm soát của Tạp Nhĩ là không thể nhận ra, thuộc loại nước ấm nấu ếch, là kết quả của hàng vạn năm dài đằng đẵng, nên người khác nghĩ rằng khoảng cách giữa Tạp Nhĩ và họ không lớn lắm.

Nhưng sự biến đổi của Đỗ Lan lại là đột ngột, ai cũng không thể chịu đựng được.

Mọi người đều muốn chấp nhận sự an nhàn, sứ giả của chính nghĩa cũng vậy, cũng hy vọng thế giới có thể duy trì trạng thái lý tưởng trong lòng họ.

Hiện tại xem ra, thiên sứ tuy đã suy yếu, nhưng vẫn giữ được ưu thế vũ khí so với ác ma và Thao Thiết.

Thiên Nhận một khi khởi động, chắc chắn có thể đưa thiên sứ trở lại đỉnh cao.

Đây là niềm tin của họ, cũng là kế hoạch của họ, nhưng sự xuất hiện của Đỗ Lan lại có thể phá vỡ kế hoạch, khiến sự việc phát triển theo hướng không thể lường trước.

Sự thay đổi của Đỗ Lan tuy chưa biết, nhưng việc duy trì hiện trạng cũng cần phải trả giá.

Thiên sứ chưa bao giờ diệt trừ tận gốc ác ma và Thao Thiết, trong những năm tháng dài đằng đẵng, chính nghĩa và tà ác cũng chỉ là bất phân thắng bại.

Nếu Đỗ Lan có thể tiêu diệt Tạp Nhĩ, vậy thì phe tà ác sẽ mất đi phần lớn sức mạnh.

Có thể nói rủi ro và lợi ích cùng tồn tại, chỉ xem thiên sứ có đủ dũng khí hay không.

Thực ra Khải Toa chắc chắn là phe bảo thủ, nếu không phải nhìn thấy sự thần kỳ của Đỗ Lan, nàng cũng sẽ không đi theo bên cạnh hắn làm một người chứng kiến hay nói đúng hơn là một người giám sát.

Nàng hy vọng Đỗ Lan thực sự có thể kiểm soát tình hình phát triển theo hướng tốt đẹp, nếu sự việc không như ý muốn, nàng chắc chắn sẽ ra tay với Đỗ Lan.

Hạc Hi cũng nghĩ đến rất nhiều điều, cô và Khải Toa nhìn nhau một cái, sự ăn ý vạn năm trong khoảnh khắc giúp cô hiểu ra mọi thứ.

Khải Toa chọn đánh cược một lần, hy vọng Đỗ Lan thực sự có thể loại bỏ Tạp Nhĩ trong phạm vi tổn thất có thể kiểm soát.

Người có thể khiến Khải Toa liều mình đánh cược không nhiều, Đỗ Lan có lẽ là người thứ hai.

Người đầu tiên là Ngạn, Khải Toa cược rằng hắn có thể đảm nhiệm vị trí nữ vương.

Chỉ là tiền cược vào Đỗ Lan quá lớn.

Nhưng sau khi Hạc Hi hiểu được suy nghĩ của Khải Toa, cô cũng lập tức quyết định phối hợp với Khải Toa, cô vẫn sẵn lòng tin tưởng Khải Toa.

Thậm chí Hạc Hi dường như đã tìm lại được những năm tháng nhiệt huyết cháy bỏng khi họ cùng nhau chống lại Thiên Tra, vì việc chống lại Thiên Tra cũng là tiền đồ chưa biết, cũng là một canh bạc không biết kết quả, cũng là canh bạc lớn nhất mà họ đã thắng.

Chống lại Thiên Tra bạo ngược không phải là việc tất yếu thành công, mà là phải đánh cược cả tính mạng để tạo phản, thắng thì tự nhiên giành được địa vị cho nữ thiên sứ, thua thì Khải Toa và những người khác đều sẽ bị xử cực hình, thậm chí rất nhiều nữ thiên sứ vô tội cũng sẽ bị liên lụy.

Lúc đó cũng giống như bây giờ, đều cần có khí phách lớn lao mới có thể đưa ra lựa chọn.

Khải Toa một lần nữa thể hiện quyết tâm của phe tạo phản, lựa chọn một con đường rủi ro cao lợi nhuận cao.

Đương nhiên đây là hoạt động tâm lý của Khải Toa và Hạc Hi, đối với Đỗ Lan mà nói, nội tâm hắn một mảnh thanh minh, sóng yên biển lặng, đây chỉ là chuyện nhỏ, không đáng để kinh ngạc như vậy.

Điều hắn phải nghĩ là làm thế nào để dồn Tạp Nhĩ vào đường cùng, làm thế nào để Ngạn càng thêm xứng đáng với vị trí nữ vương, làm thế nào để Cát Tiểu Luân trưởng thành thành chủ thần Trái Đất, làm thế nào để bảo vệ công chính đồng thời lại có thể tìm thấy niềm vui trong đó.

Nhìn Ngạn đang hôn mê bên cạnh, Đỗ Lan thầm nghĩ Ngạn và Cát Tiểu Luân là một cặp, Đỗ Sắc Vi và Mạc Cam Na là một cặp.

Trong thời đại vĩ đại sóng gió này, tình yêu cá nhân sẽ tạo ra tia lửa gì.

Khi tình yêu và đạo nghĩa xảy ra mâu thuẫn, cá nhân nên lựa chọn thế nào.

Thánh nhân của mỗi thời đại đều gặp phải những vấn đề khác nhau, thời đại của Khổng Tử, nghèo đói không phải là điều đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là đạo đã đi đến cuối đường không thể đi tiếp, chỉ cần đạo vẫn còn thì thánh nhân không có gì phải sợ hãi.

Trong thời đại vũ trụ này, tình yêu vẫn là chủ đề vĩnh hằng, Cát Tiểu Luân và Ngạn sẽ chọn tình yêu lớn hay tình yêu nhỏ.

Chọn con đường lớn nào, Đỗ Lan phải tạo ra cho họ một số cơ hội lựa chọn.

Hạc Hi và Khải Toa không hổ là những người từng trải, một khi đã quyết định thì sẽ không do dự, mà quyết tâm thực hiện đến cùng.

Để Đỗ Lan thực hiện ý tưởng của mình, quả thực là một ván cược lớn, thắng có thể tấn công Tạp Nhĩ, không thể nghĩ đến trường hợp thua, Khải Toa và Hạc Hi phải cố gắng hết sức để tránh khả năng thua.

Xem ra chúng ta đã đạt được thống nhất, vậy thì tiếp theo tôi sẽ song thủ trảo song thủ đô yếu ngạnh.

Đỗ Lan cho biết hắn một mặt sẽ tấn công Tạp Nhĩ, một mặt sẽ tăng cường sức mạnh của phe chính nghĩa: Trước tiên phải bắt đầu từ cuộc thử luyện của Ngạn, cuộc đấu tranh sắp tới sẽ là sóng to gió lớn, hắn bây giờ vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Ngươi vẫn muốn dùng vấn đề của Cát Tiểu Luân để thử thách hắn.

Không, mà là một cuộc thử thách đáng sợ hơn, xem hắn có thực sự kiên định không lay chuyển không.

Đỗ Lan lấy ra một cỗ máy mộng cảnh ảo, để hắn tiến vào vũ trụ Tam Thể, sao chép toàn bộ nền văn minh thiên sứ vào trong mộng cảnh.

Ngạn với tư cách là lãnh đạo thiên sứ, sẽ đối mặt với thế giới Tam Thể đầy áp lực như thế nào.

Sẽ đối phó với đòn tấn công của rừng rậm hắc ám ra sao.

Nếu có thể kiên trì chính nghĩa ngay cả trong môi trường của vũ trụ Tam Thể, vậy thì Đỗ Lan tin rằng sẽ không còn bất cứ điều gì có thể lay chuyển được Ngạn.

Chúng ta hãy cùng nhau quan sát mộng cảnh của Ngạn.

Khải Toa và Hạc Hi cũng được mời quan sát.

Đây là một vũ trụ hoàn toàn bị viết lại, trong giấc mơ lịch sử ban đầu của Thiên Sứ Tinh cũng gần như vậy, cũng là lật đổ nam thiên sứ để bước vào thời đại tốt đẹp của nữ thiên sứ.

Mọi thứ bắt đầu thay đổi từ nền văn minh Thần Hà, nhưng nền văn minh Thần Hà mang đến không phải là đạo đức Thần Hà, mà là quy tắc rừng rậm hắc ám.

Ngạn phải đối mặt với một thế giới tàn khốc như vậy, ở đây kết quả của việc kiên trì chính nghĩa có thể sẽ bị phản đòn.

Chương 1797

Ở đây vũ trụ đang dần bị thu nhỏ, mỗi nền văn minh đều phải dốc hết sức lực để sinh tồn. 168.

Viên đạn thí thần được bao bọc bởi lực trường giờ đây gầm rú như rồng ngâm hổ gầm lao về phía xa, viên đạn nhỏ bé đến mức radar cũng không phát hiện ra.

Điều này vô cùng khó khăn.

Ngạn rất mệt mỏi, sự mệt mỏi trong mơ thậm chí còn thể hiện ra cơ thể, Ngạn trong cơn hôn mê không ngừng đổ mồ hôi lạnh, thỉnh thoảng còn run rẩy. 169.

Hạc Hi có thể xưng vương tự nhiên là vì chiến công hiển hách của bà, tình bạn giữa bà và Nữ vương Khải Toa thậm chí có thể truy nguyên ngược lại từ thời kỳ chiến tranh giữa nam và nữ thiên sứ, Hạc Hi là nhà nghiên cứu mà Khải Toa tin tưởng nhất, đã có những đóng góp không thể đong đếm cho sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật thiên sứ.

Hơn nữa, tất cả các nền văn minh đều rơi vào vòng luẩn quẩn ác tính, vì sinh tồn mà phát triển vũ khí quy mô lớn, vũ khí quy mô lớn phá hủy môi trường vũ trụ, thu hẹp môi trường sống.

Có thể nói đây là một vấn đề nan giải, tất cả sinh mệnh đều là những con thú bị nhốt đang đấu đá lẫn nhau.

Ngạn hy vọng có thể phá vỡ sự phát triển của rừng rậm hắc ám, dẫn dắt toàn bộ nền văn minh thiên sứ làm gương, truyền bá chính nghĩa trong một cục diện tuyệt vọng như vậy.

Có thể nói là công sức bỏ ra nhiều mà hiệu quả lại ít, đầy chông gai, có thể nói là mỗi bước đi đều khó khăn, đâu đâu cũng gặp trở ngại.

Ngạn cũng từng dao động, nhưng cuối cùng hắn đã kiên trì được.

Đi ngược dòng nước, cuối cùng đã phá vỡ xiềng xích của rừng rậm hắc ám, trở thành Thần Hà Văn Minh trong vũ trụ Tam Thể, tập hợp được một nhóm nền văn minh được chính nghĩa cảm hóa. 170.

Ngạn phải dẫn dắt Thiên Sứ Tinh vật lộn để sinh tồn, một mặt phải tránh đòn tấn công Nhị Hướng Bạc của các nền văn minh mạnh mẽ, một mặt vẫn phải quán triệt chính nghĩa của mình.

Người lý trí chắc chắn sẽ không hiểu tại sao lại có người sẵn lòng làm như vậy, nhưng thực ra giải thích rất đơn giản: xả kỷ vị nhân.

Mọi người đều biết mặt xấu của rừng rậm hắc ám, nhưng mọi người lại vì sự sinh tồn của chính mình mà lựa chọn chấp nhận.

Nhưng thiên sứ lại sẵn lòng xả kỷ vị nhân, dùng sự hy sinh của mình để nói cho mọi người biết rằng chỉ có khi tất cả mọi người từ bỏ rừng rậm hắc ám và kiên trì chính nghĩa mới có thể khiến vũ trụ tồn tại lâu dài hơn.

Một số nền văn minh ban đầu không hiểu, thậm chí còn cảm thấy thiên sứ rất ngu ngốc, nhưng sự ngu ngốc xả kỷ vị nhân này lại là vĩ đại, không tính toán được mất cá nhân mà chỉ xem xét tương lai của chúng sinh.

Nhưng cũng có người thắc mắc: chính mình còn sống không nổi, còn có tâm trạng xem xét những thứ nhân nghĩa đạo đức này sao.

Đơn giản là nực cười, nhân nghĩa đạo đức ngoài việc làm mình mệt mỏi ra, có thể mang lại lợi ích gì cho mình.

Đối với một nền văn minh, xả kỷ vị nhân là điều nực cười biết bao.

Nếu Ngạn thực sự ở trong một thế giới như vậy, chắc chắn đã bị Nhị Hướng Bạc nuốt chửng rồi.

Nhưng thế giới trong mơ này do tôi điều khiển, nên thiên sứ có hào quang, có thể sống sót.

Và một lý thuyết có thể sống sót, dù ngu ngốc đến đâu, cũng nhất định có lý lẽ của nó, như vậy có thể khiến nhiều nền văn minh hơn tham gia vào đội ngũ xả thân thành nhân của thiên sứ.

Đỗ Lan cho biết vũ trụ rất tàn khốc, và chỉ có người ôn nhu như hắn mới giúp đỡ Ngạn như vậy.

Chỉ có người được trời chọn mới có thể đi trên con đường nhân nghĩa.

Trong giấc mơ, Ngạn chính là người được trời chọn.

Đương nhiên, hắn cũng gặp phải những thử thách vô cùng tàn khốc, nhưng mỗi lần nguy cơ hắn đều có thể kiên trì vượt qua, và sau đó trở nên mạnh mẽ hơn. 171.

Áp lực trong mơ quá lớn, ngay cả Khải Toa và Hạc Hi cũng phải nghiến răng theo dõi, vì mô hình vũ trụ này thực sự quá đáng sợ, mỗi nền văn minh đều giống như dã thú, triệt để tuân theo quy tắc ra tay trước để chiếm thế thượng phong, cả vũ trụ bị đè nén như một quả bóng bay sắp nổ.

Được rồi, Ngạn sau này tuyệt đối sẽ không dao động nữa.

Đỗ Lan xem một màn kịch hay, Ngạn tuy có hào quang, nhưng phần lớn vấn đề vẫn là do chính hắn giải quyết, có thể nói hắn bây giờ đã là một vị vua đủ tư cách.

Ngay cả tâm cảnh của Hạc Hi và Khải Toa cũng được rèn luyện, có nhận thức sâu sắc hơn về văn minh.

Đương nhiên, lý thuyết rừng rậm hắc ám được thành lập vẫn có tiền đề, nhưng hướng phát triển của văn minh dưới điều kiện đó thực sự đáng để cảnh tỉnh.

Nếu vũ trụ này cũng rơi vào tình thế khó khăn, vậy thì rất có thể cũng sẽ nảy sinh lý thuyết rừng rậm hắc ám.

Sinh tồn tuyệt đối là nội dung được nhiều nền văn minh ưu tiên xem xét, chứ không phải đạo đức, bản năng sinh tồn rất dễ dàng đưa ra lựa chọn.

Nhưng những nội dung này chỉ khiến Khải Toa càng thêm kiên định, nội tâm thiên sứ vẫn hướng về những điều tốt đẹp, bóng tối chẳng qua là sự thiếu vắng của chính nghĩa, chỉ cần thiên sứ tuyên dương chính nghĩa một cách đầy đủ, vậy thì thế giới sẽ không có bóng tối.

Khải Toa kiên trì thuyết nhất nguyên này, cho rằng ánh sáng và bóng tối không phải là đối lập tuyệt đối, bóng tối không thực sự tồn tại, chỉ là sự thiếu vắng của ánh sáng mà thôi.

Cho nên chỉ cần nàng đánh bại Tạp Nhĩ, là có thể lấp đầy bóng tối bằng ánh sáng.

Bóng tối mãi mãi chỉ là tạm thời, ánh sáng mới là vĩnh hằng.

Đêm đen cũng chỉ là sự bổ sung của ban ngày, chứ không phải đối lập, bóng tối chỉ là vì không có ánh sáng chiếu vào mà thôi.

Thuyết nhất nguyên này có thể thúc đẩy thiên sứ truyền bá ánh sáng, bây giờ Ngạn sẽ tiếp nhận lý niệm của Khải Toa để tiếp tục truyền bá ánh sáng.

Cầu sinh quả thực là bản năng của văn minh, nhưng tuyệt đối không phải là tất cả, chỉ vì ánh sáng chính nghĩa chưa chiếu rọi khắp mọi ngóc ngách mà thôi.

Chỉ cần thiên sứ kiên trì, vậy thì thế giới sẽ trở nên tốt đẹp, không còn bóng tối.

Chỉ cần kiên trì lý niệm này, thiên sứ sẽ không bao giờ ngừng nghỉ.

Ngạn sẽ không làm ta thất vọng.

Khải Toa nhìn Ngạn giống như nhìn thấy chính mình ngày xưa, nhưng hắn còn có sức sống hơn mình, gánh nặng cũng nhẹ hơn.

Ngạn không có gánh nặng lịch sử, nhất định có thể giúp thiên sứ mở ra một con đường rộng lớn hơn, một kỷ nguyên mới.

Ngạn đã có một giấc mơ vô cùng chân thực, mọi thứ trong mơ đều rõ ràng đến vậy, hắn vẫn nhớ mình đã mất hàng trăm năm để hiểu và học thuyết nhất nguyên luận của Khải Toa, cuối cùng đã ngộ ra lý luận của Khải Toa, củng cố niềm tin cho tương lai.

Chính vì sự hỗ trợ của thuyết nhất nguyên, hắn mới có thể thuận buồm xuôi gió trong giấc mơ.

Bây giờ Ngạn đã tỉnh lại, trong mắt không còn một chút do dự, ánh mắt hắn tràn đầy trí tuệ, tựa như đã nhìn thấu chân tướng của vũ trụ, dù không cần dùng đến kho tàng tri thức, cũng có thể biết được tương lai của vũ trụ.

Người Trái Đất đang tiến quân về phía chủ lực của Thao Thiết ở rìa Hệ Mặt Trời, điều này khiến vua Thao Thiết vô cùng phẫn nộ.

Chúng đã rất lâu không bị những sinh mệnh cấp thấp khiêu khích, loài người nhỏ bé lại dám giương nanh múa vuốt với Thao Thiết.

Rõ ràng ngay cả phi thuyền vũ trụ cũng không có.

Phi thuyền vũ trụ của loài người vẫn đang trong quá trình chế tạo.

Hạm đội trên biển lại có thể tiến vào vũ trụ.

Điều này hoàn toàn không khoa học. 172.

Họ xả thân vì nghĩa, luôn đặt chính nghĩa lên trên kết quả, dù có phải chết thảm, họ cũng phải thực thi chính nghĩa.

Tuy Thao Thiết trông xấu xí, nhưng dù sao cũng là chủng tộc đã từng giao chiến với nền văn minh Thần Hà, nền văn minh Thiên Sứ, công nghệ cũng không hề lạc hậu.

Chúng cũng biết ba định luật cơ học, cũng biết phi thuyền vũ trụ muốn bay lên cần có cả một hệ thống công nghiệp hỗ trợ.

Việc Trái Đất đưa hàng không mẫu hạm lên vũ trụ quả thực là một ma thuật khó tin.

Còn có loại sức mạnh mà loài người nắm giữ được gọi là lực trường AT, qua phân tích, loại lực trường này lại là từ trường sinh vật, có thể phòng ngự phần lớn các cuộc tấn công vật lý, vũ khí thông thường rất khó xuyên thủng.

Nực cười hơn nữa là các nhà khoa học lại nói loại lực trường này là do loài người tự nhiên có sẵn.

Chương 1798

Chẳng lẽ tất cả loài người đều là chủ thần.

Sao có thể.

Thao Thiết hiển nhiên không biết ở một thế giới khác, tất cả loài người đều là sản vật của cây thế giới, đều xuất thân từ thần, chỉ vì thời gian lâu dài loài người phân hóa, mới dẫn đến sự yếu đuối của loài người.

Đỗ Lan cho biết loài người chính là cao quý như vậy.

Loài người làm sao có thể tạo ra lực trường mạnh mẽ như vậy.

Nhưng dù thế nào đi nữa, hiện tại lực trường đã được tạo ra, và lực trường này còn có rất nhiều chức năng, ví dụ như tiến vào thứ không gian, ví dụ như tăng uy lực vũ khí, khiến súng của lính bắn tỉa có thể bắn hạ chiến hạm lớn.

Còn có phòng ngự nữa, ngay cả đòn tấn công hủy diệt một thành phố cũng có thể phòng ngự được.

Thao Thiết phát hiện bây giờ là đánh không lại mà phòng ngự cũng không xong.

Lực trường AT quả thực khiến loài người vi phạm các định luật vật lý.

Thấy kẻ địch đã áp sát, vua Thao Thiết lại không đưa ra được phương án nào.

Nhiệm vụ của chúng hiện tại đã từ tiêu diệt loài người chuyển thành kìm hãm loài người.

Được sự giúp đỡ của Thiên Sứ, Liệt Dương Tinh, Nặc Tinh, loài người chắc chắn sẽ không bị tuyệt chủng, nên bây giờ Thao Thiết hy vọng có thể chặn loài người lại bên trong Xích Ô Hằng Tinh Hệ, tức là bên trong Hệ Mặt Trời.

Quân đội Thao Thiết dàn trận thành một hàng, hùng dũng chờ đợi trong không gian ở rìa Hệ Mặt Trời, lấy kỳ hạm làm trung tâm dàn trận, tựa như hai cánh tay ôm lấy kẻ địch, chờ kẻ địch đến.

Tên lửa, gương laser, họng pháo, máy phát lực trường, ống phóng ngư lôi. các thiết bị đều sẵn sàng chờ lệnh, toàn bộ đều là vũ khí tiên tiến nhất trong vũ trụ này.

Và vua Thao Thiết được trang bị động cơ hư không cũng sẽ đích thân ra trận.

Cái gọi là động cơ hư không là một loại thiết bị năng lượng, có thể khiến gen tự chủ tiến hóa, còn việc tiến hóa không thể kiểm soát này cuối cùng sẽ biến thành dạng gì, không ai biết.

Vua Thao Thiết đã sẵn sàng nghênh chiến, nhưng không biết rằng tàu ngầm của loài người đã đến trước một bước bên ngoài chiến trường, ẩn mình trong thứ không gian để tiến hành hoạt động trinh sát.

Điều này thực sự đã trở lại thành một trận hải chiến, vũ trụ vật chất là mặt biển, thứ không gian là đáy biển.

Đã từng có lúc, phát minh tàu ngầm trở thành ác mộng của các chiến hạm trên mặt biển, bây giờ cũng vậy.

Hạm trưởng, đã nhìn thấy kẻ địch, mục tiêu có ba mươi.

Ba mươi chiến hạm chủ lực của Thao Thiết, đủ để hủy diệt một nền văn minh yếu ớt, đồng thời trang bị vũ khí đủ để thiêu rụi toàn bộ bề mặt một hành tinh.

Cuối cùng cũng gặp được kẻ địch thực sự, những con quái vật xâm lược Trái Đất này giờ đã ở ngay trước mắt, chỉ cần phóng ngư lôi là có thể cho chúng một bài học.

Nhưng lần này nhiệm vụ của họ là trinh sát, không thể đánh rắn động cỏ: Chúng ta tuy có thể hủy diệt một hai chiếc phi thuyền, nhưng nếu đánh rắn động cỏ, dọa kẻ địch chạy mất, vậy thì chúng ta sẽ không đạt được mục đích tiêu diệt toàn bộ kẻ địch.

Tham vọng của loài người không hề nhỏ, họ muốn tiêu diệt toàn bộ hạm đội chủ lực này của Thao Thiết.

Không đánh thì thôi, đã đánh là phải đánh cho chúng đau.

Loài người cần một chiến thắng.

Thông tin thu thập đã gần đủ, tổ chỉ huy gồm ba bên là loài người, thiên sứ và Nặc Tinh bắt đầu xây dựng kế hoạch tác chiến.

Kẻ địch đã sẵn sàng nghênh chiến, chắc chắn cũng có suy nghĩ giống chúng ta, đều muốn đánh một trận lớn.

Đỗ Tạp Áo nói: Đây là cuộc chiến tranh vũ trụ đầu tiên của loài người, nhưng không cần phải sợ, có Hùng Binh Liên, có Cự Hạp Hào, còn có rất nhiều chiến sĩ, chúng ta tất thắng không nghi ngờ gì. 173.

Có hào quang nhân vật chính mới được đãi ngộ như vậy, cuối cùng đã thực thi chính nghĩa đến cùng, cảm động vô số nền văn minh.

Vậy nếu chúng muốn chạy thì sao.

Điều này cần đến sự nỗ lực của Kỳ Lâm, cố gắng trong đợt đầu tiên phá hỏng máy phát xung động của kẻ địch.

Nếu thực sự không thành công, kẻ địch vẫn muốn mở xung động, thì sẽ do hạm đội tiến hành pháo kích bão hòa tầm xa, lấy xung động làm điểm cơ sở để tiến hành ném bom bão hòa, cố gắng tiêu diệt kẻ địch trong một đợt.

Mục tiêu chiến lược đã được ban hành, các đơn vị phải linh hoạt cơ động, phát huy tính năng động chủ quan để tác chiến, lấy mục tiêu tác chiến làm ưu tiên.

Cự Hạp Hào bận rộn hẳn lên, hai chiếc máy bay ném bom được cải tạo đã sẵn sàng chờ lệnh, các phi công còn lại cũng đang khẩn trương kiểm tra tình trạng máy bay, lần này họ sẽ bay cao trong vũ trụ.

Nhân viên trang bị, nhân viên nạp đạn, nhân viên mặt đất, ai ai cũng bận rộn, may mắn là ở đây là vũ trụ, không có trọng lực, rất nhiều vật nặng đều có thể lơ lửng.

Thậm chí để đẩy nhanh tốc độ trang bị và tốc độ xuất phát, có binh sĩ đã đề xuất ý tưởng trang bị lơ lửng, tức là trước khi chiến đấu, đẩy chiến cơ ra khỏi boong tàu trước, lơ lửng trong vũ trụ để trang bị, lúc xuất phát cũng sẽ không chiếm dụng boong tàu.

Trí tuệ quả là vô hạn, loài người tuy lần đầu tiên tiến hành chiến tranh vũ trụ, nhưng lại dám nghĩ dám làm.

Đương nhiên, việc trang bị lơ lửng có điều kiện tiên quyết, đó là máy bay và hàng không mẫu hạm phải tương đối đứng yên.

Trong chiến tranh vũ trụ, việc phi thuyền dừng ở một chỗ không di chuyển là rất nguy hiểm, nên để thực hiện phương pháp này, máy bay và hàng không mẫu hạm được kết nối bằng dây cáp sắt dài, như vậy chiến cơ có thể duy trì đồng bộ.

Trí tưởng tượng trên chiến trường thường có thể quyết định thắng bại của cuộc chiến, vì từ xưa đến nay chiến tranh so kè chính là ai quỷ quyệt hơn, ai có thể bất ngờ hơn.

Điều này không chỉ quan trọng trong lúc giao chiến, mà còn rất quan trọng trong quá trình chuẩn bị chiến tranh.

Tác chiến bắt đầu.

Theo mệnh lệnh của tướng quân Đỗ Tạp Áo, máy bay ném bom rời hạm cất cánh.

Đồng thời, các chiến cơ cũng gào thét bay ra.

Không ngờ lần đầu tiên ngồi chiến cơ, lại là đứng bên ngoài vòm kính.

Triệu Tín cho biết điều này có chút khác biệt so với tưởng tượng của anh ta.

Vì không có máy bay vận tải, nên các chiến sĩ của Hùng Binh Liên hiện tại chỉ có thể dùng dây cáp kim loại chắc chắn buộc mình vào bên ngoài chiến cơ.

Đừng phàn nàn nữa, mọi người đều như nhau.

Kỳ Lâm cũng đứng trên chiến cơ, eo buộc một sợi dây thừng.

Oanh, chiến cơ phun ra luồng lửa đuôi, kéo theo các chiến sĩ Hùng Binh Liên bay ra ngoài.

A.

Triệu Tín cảm giác eo mình sắp gãy, giống như bị đá mạnh một cú vào eo.

Bây giờ họ giống như những vận động viên lướt sóng trên chiến cơ trong vũ trụ.

Nhiệm vụ đầu tiên của họ là bảo vệ máy bay ném bom hoàn thành nhiệm vụ, còn lại mới là cùng chiến cơ tấn công.

Tương lai của loài người nằm trong tay chúng ta, hạm đội Cự Hạp toàn tốc tiến lên.

Thấy chiến cơ đã cất cánh, Đỗ Tạp Áo chỉ huy hạm đội toàn tốc tiến đến chiến trường dự định, toàn hạm đội xuất phát.

Các tiểu đội chủ thần cũng đã sẵn sàng, tiểu đội sử dụng đạo cụ chủ thần tác chiến được gọi tắt là tiểu đội chủ thần.

Họ ở lại trong hạm đội phụ trách công tác bảo vệ, đồng thời cũng phụ trách việc vây quét cuối cùng.

Cuộc chiến đã bắt đầu, trong vũ trụ xuất hiện những điểm sáng le lói, đó là các chiến cơ đang hộ tống máy bay ném bom tiến về phía kẻ địch.

Nhưng rất nhanh những điểm sáng đó đã biến mất, tất cả các máy bay đều tắt động cơ để vào trạng thái tàng hình, lợi dụng quán tính để xuyên qua mạng lưới hỏa lực tầm xa của kẻ địch.

Trong vũ trụ, radar chính là mắt, radar của Thao Thiết lại vô cùng nhạy bén, phạm vi dò tìm cực lớn.

Nếu cứ lao thẳng tới, chắc chắn sẽ bị radar phát hiện, lúc đó Thao Thiết sẽ dùng vũ khí tầm xa để tấn công bao trùm.

Mà sau khi tắt động cơ, những vật nhỏ như chiến cơ sẽ bị coi là rác vũ trụ.

Quá trình lướt đi là yên tĩnh nhất, Hùng Binh Liên trở thành trang bị ngoại vi của chiến cơ, không khỏi thưởng thức vũ trụ đen kịt xung quanh, cảm nhận sự lạnh lẽo hít vào lồng ngực, đầu óc vô cùng tỉnh táo.

Toàn bộ quá trình lướt đi cần khoảng hai mươi phút, tất cả mọi người đều phải nhẫn nại, vì đây là chiến tranh, phải hy sinh sự thoải mái cá nhân để hoàn thành mục tiêu tác chiến.

Tất cả thành viên phi hành đoàn đều đã mặc tã, vấn đề cá nhân đều giải quyết tại chỗ.

Này, sao mọi người không nói gì vậy.

Triệu Tín cảm thấy quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức anh ta không chịu nổi: Kỳ Lâm, bình thường cậu không phải rất hay nói sao.

Im lặng, phải duy trì im lặng vô tuyến, ngay cả điều này cũng không hiểu à.

Kỳ Lâm không nhịn được đáp lại.

Chúng ta dùng là tâm võng của Cát Tiểu Luân mà, cậu chỉ là không muốn nói chuyện với tôi thôi phải không.

Tâm võng là một loại thông tin liên lạc được lập trình bằng thông tin tối, bí mật hơn cả vô tuyến điện.

Ngân Hà Chi Lực của Cát Tiểu Luân đã bắt đầu có hiệu quả, thế là dưới sự giúp đỡ của thiên sứ, anh ta cũng bắt đầu xây dựng siêu máy tính Hùng Tâm.

Lợi dụng Hùng Tâm, Cát Tiểu Luân hiện tại có thể giúp binh sĩ cường hóa vũ khí, có thể xây dựng mạng lưới thông tin liên lạc tâm võng, thậm chí có thể mô phỏng tiểu vũ trụ.

Chương 1799

Nhưng Hùng Tâm hiện tại tự nhiên không thể so sánh với Đại Thì Chung và Kho Tàng Tri Thức.

Triệu Tín, mọi người đều rất căng thẳng, cậu đừng gây rối nữa.

Cát Tiểu Luân nói, trận chiến này có thành công hay không vẫn là một ẩn số, áp lực của mọi người đều rất lớn.

Chính vì căng thẳng nên mới phải nói chuyện chứ, lát nữa khai chiến chúng ta cũng không biết có thể trở về không.

Nếu tôi không về được, cậu với tư cách là anh em tốt của tôi phải chăm sóc bố mẹ tôi đấy.

Triệu Tín nói.

Cát Tiểu Luân cũng nhớ đến bố mẹ mình, họ đã trốn về quê khi chiến tranh nổ ra, bình an vô sự.

Nhưng họ vẫn rất lo lắng cho Cát Tiểu Luân ra chiến trường, họ chỉ có một mình Cát Tiểu Luân là con trai, khó khăn lắm mới cho vào đại học, ai ngờ lại nổ ra chiến tranh.

Nhưng trong khoảng thời gian này, Cát Tiểu Luân không phải là thanh niên duy nhất ra chiến trường.

Thậm chí có thể nói anh ta khá may mắn, vì trong cơ thể có Ngân Hà Chi Lực, nhiều binh sĩ trẻ tuổi hơn đã chết trên chiến trường, chết dưới vũ khí của Thao Thiết.

Nhất định phải thắng.

Cát Tiểu Luân nắm chặt nắm đấm, anh ta tuyệt đối không cho phép chuyện như của Ngạn xảy ra lần nữa, lần này anh ta nhất định phải bảo vệ tốt mọi người.

Đã đến lúc phải vực dậy tinh thần, chiến tranh vẫn chưa kết thúc: Kỳ Lâm, sau khi đến chiến trường, cậu lập tức tìm vị trí bắn tỉa.

Triệu Tín, cậu tốc độ nhanh, hỗ trợ Kỳ Lâm.

Lưu Sấm, cậu phụ trách an toàn cho máy bay ném bom.

Những người còn lại cùng tôi thành lập tiểu đội đột kích.

Đã lâu không nghe thấy Cát Tiểu Luân chỉ huy, Triệu Tín, Kỳ Lâm tinh thần phấn chấn, họ biết Cát Tiểu Luân đã trở lại: Nghe cậu, cậu là lão đại, cậu nói sao thì làm vậy.

Hai mươi phút lướt đi qua khu vực nguy hiểm, bây giờ toàn tốc tiến lên.

Toàn đội bật động cơ đẩy, chúng ta toàn tốc đột tiến.

Cát Tiểu Luân ra lệnh, trong vũ trụ đen kịt lạnh lẽo một lần nữa xuất hiện ngọn lửa nóng rực, tuy nhỏ bé nhưng rất sáng, đó là bằng chứng tồn tại mà loài người phát ra với vũ trụ.

Tít.

Báo động của quân đoàn Thao Thiết vang lên, trên màn hình radar xuất hiện nhiều nguồn nhiệt: Là một nhóm chiến cơ, đã đột phá mạng lưới hỏa lực tầm xa của chúng ta.

Sao có thể.

Bọn chúng làm thế nào tránh được radar.

Vua Thao Thiết kinh ngạc, rõ ràng không ngờ loài người mới vào vũ trụ lại có cách tránh được mắt của chúng.

Nhưng bây giờ không sao cả, đã xuất hiện thì có nghĩa là loài người sắp tấn công: Nghe lệnh ta, toàn hạm đội báo động đỏ, chuẩn bị khai hỏa.

Đã chuẩn bị xong.

Khai hỏa.

Hỏa lực nóng rực song song từ hạm đội bắn thẳng ra, tạo thành một bức tường đạn dược về phía kẻ địch đang đến.

Muốn tiếp cận hạm đội thì phải đột phá mạng lưới hỏa lực này trước.

Đã có thể xác định chiến hạm của kẻ địch bằng mắt thường.

Kỳ Lâm, chào hỏi trước đi.

Đã chuẩn bị xong.

Chỉ thấy sau eo Kỳ Lâm xuất hiện hai thanh chống chắc chắn cố định cô vào chiến cơ, giương súng nhắm, trong khoảnh khắc chiến cơ di chuyển đã khai hỏa.

Viên đạn thí thần vẽ ra một quỹ đạo màu bạc mảnh dài, chính xác xuyên thủng động cơ của một chiếc phi thuyền.

Làm tốt lắm.

Triệu Tín hét lớn cổ vũ.

Đừng chỉ lo cổ vũ, đến lượt chúng ta rồi, nhất định phải bảo vệ phi đội.

Cát Tiểu Luân tháo dây khóa ở eo, nhảy vọt về phía mạng lưới hỏa lực.

Triệu Tín và những người khác cũng thi triển thần thông, dùng thân thể để cản tên lửa và laser, yểm trợ cho phi đội.

Tin tưởng Hùng Binh Liên, tất cả chiến cơ theo tôi.

Trường Cơ đi đầu xông lên, không thay đổi phương hướng và góc độ, trực tiếp theo sau Hùng Binh Liên.

Họ tin rằng Hùng Binh Liên dù ở đâu cũng là trường thành đen của họ, bây giờ họ sẽ cản đạn pháo.

Triệu Tín lướt đi trong làn đạn, tốc độ cực nhanh, tay cầm trường thương xoay tròn nhảy múa giữa những viên đạn thực thể, khiến chúng nổ sớm.

Còn Cát Tiểu Luân thì giang đôi cánh đen ra chắn trước tia laser, dùng thanh đại kiếm đen của mình chém vào tia laser.

Các chiến sĩ Hùng Binh Liên khác cũng thi triển thần thông, thể hiện trình độ của các siêu chiến binh, quả nhiên thực chiến là cách tốt nhất để tiến bộ.

Oanh.

Ngay lúc vua Thao Thiết đang toàn lực chống đỡ kẻ địch, đòn tấn công đột nhiên xuất hiện từ phía sau: Chuyện gì vậy.

Thao Thiết cũng ngơ ngác, hoàn toàn không biết là cái quái gì.

Là đòn tấn công của tàu ngầm, một cuộc tập kích từ thứ không gian.

Tàu ngầm lại giành được thành tích trước chúng ta, anh em toàn tốc tiến lên.

Các chiến cơ tăng tốc lao vào biển lửa, chỉ nghe thấy tiếng mảnh vỡ loảng xoảng đập vào cửa kính, không có tầm nhìn chỉ có thể tin vào thiết bị trên máy bay.

Xuyên qua biển lửa, lập tức bắt đầu phóng tên lửa: Hồng Nhất, Hồng Nhị phóng.

Hiểu rõ, chúng tôi ngay sau đây.

Phi đội chiến cơ đồng loạt phóng tên lửa, tựa như một đội quân vuông vức, chỉ thẳng vào kẻ địch, không bao giờ quay đầu.

Cuộc chiến bắt đầu, vũ trụ bốn bề nở hoa, loài người chính thức gầm lên giận dữ với Thao Thiết, đây là vì toàn thể nhân loại trên Trái Đất.

Tại pháo đài Ác Ma Nhất Hà xa xôi, Đỗ Sắc Vi cũng đang quan sát trận chiến này.

Cô đã biết mình trở thành kẻ phản bội Trái Đất.

Vì các nhân chứng đều nói cô đi theo ác ma, rõ ràng là đã đầu quân cho ác ma, cô cũng không muốn phản bác gì.

Tuy bị người ta hiểu lầm, nhưng cô vẫn bảo vệ Trái Đất theo cách của mình.

Cô muốn học kỹ thuật từ ác ma, một ngày nào đó cô sẽ dẫn dắt những chiến sĩ Trái Đất đã được cải tạo đi làm những việc đúng đắn.

Nhìn Cát Tiểu Luân và họ chiến đấu nỗ lực như vậy, Đỗ Sắc Vi lại biết kẻ địch thực sự không chỉ có Thao Thiết, mà là thế lực chiếm đóng hệ ngân hà Minh Hà, đó mới là đại bản doanh của tà ác thực sự, cũng là kẻ địch mà loài người hiện tại căn bản không thể chiến thắng.

Loài người muốn trường trị cửu an, thì phải trở nên mạnh mẽ hơn.

Trận chiến này chỉ có thể nói là loài người đã bước đi bước đầu tiên, nhưng còn vô số chặng đường cần phải đuổi theo.

Trên chiến trường vũ trụ, số lượng chiến cơ đang giảm dần, mạng lưới hỏa lực dày đặc của Thao Thiết tỏa sáng, chặn đứng bước tiến của người Trái Đất.

Tuy nhiên, máy bay ném bom vẫn được mọi người bảo vệ để đến gần hạm địch và thả bom nhẹ.

Đây là vũ khí hạt nhân có đương lượng lớn nhất mà loài người chế tạo, không có tên lửa nào có thể mang theo, chỉ có thể dùng máy bay ném bom để thả.

Một vụ nổ không tiếng động, siêu bom hạt nhân bắn ra luồng năng lượng hỗn loạn cùng với bức xạ bao trùm trời đất, những năng lượng này xuyên qua lá chắn bảo vệ của chiến hạm Thao Thiết, xuyên vào lớp giáp.

Năng lượng va chạm với các phân tử của lớp giáp, khiến lớp giáp nóng lên, trong thời gian ngắn lớp giáp bắt đầu tan chảy.

Loài người cuối cùng đã dùng vũ khí của chính mình để tiến hành một cuộc tấn công.

Siêu bom hạt nhân có thể lay chuyển vỏ Trái Đất, bây giờ trong vũ trụ tuy không có sóng xung kích dữ dội, nhưng sự lan tỏa của năng lượng hạt nhân vẫn khiến người ta phấn chấn.

Gần như trong nháy mắt, hai chiếc chiến hạm đã tan chảy méo mó, vô số khoang cứu sinh bay ra.

Lúc này, sắc mặt vua Thao Thiết đã vô cùng khó coi, chúng lại bị tổn thất chiến hạm trong tay loài người: Hộ vệ theo ta.

Vua Thao Thiết muốn đích thân ra tay, động cơ hư không của hắn đã đói khát không thể chịu nổi.

Vua Thao Thiết đã sớm xác định được đối thủ, người có tư cách làm đối thủ của hắn chỉ có một, đó chính là Ngân Hà Chi Lực.

Hắn muốn dùng sức mạnh chém nát Ngân Hà Chi Lực, hủy diệt niềm tin của người Trái Đất.

Chính vì để đối kháng với Ngân Hà Chi Lực, hắn mới xin chủ nhân của Thao Thiết động cơ hư không.

Vua Thao Thiết mặc bộ giáp động lực màu trắng tiên tiến nhất của tộc Thao Thiết bước ra vũ trụ, đứng trước mặt Cát Tiểu Luân: Loài người, đừng có ngông cuồng.

Nói rồi, cây búa khổng lồ vung qua đầu, chém mạnh xuống, chính là một chiêu Lực Phách Hoa Sơn.

Trong lúc vội vã, Cát Tiểu Luân giơ kiếm đỡ, tốc độ của vua Thao Thiết rất nhanh.

Bây giờ họ đang đứng trong luồng bức xạ nóng rực để giao chiến.

Chương 1800

Sau khi cải tạo gen, đã không còn khuyết điểm gì, cũng không sợ bức xạ hạt nhân.

Những mảnh vỡ phi thuyền trôi nổi xung quanh chính là bệ đỡ cho họ.

Cát Tiểu Luân phát hiện sao ai cũng biết mình là Ngân Hà Chi Lực.

Ngân Hà Chi Lực này cũng quá thu hút thù hận rồi: Ngươi là ai.

Cát Tiểu Luân vẫn chưa biết thân phận của tên Thao Thiết trước mắt.

Ta là vua Thao Thiết Phệ Hạo, sự tồn tại để giết chết Ngân Hà Chi Lực.

Động cơ hư không cung cấp cho hắn năng lượng không ngừng, cây búa khổng lồ của hắn có thể chém vỡ núi non.

Cát Tiểu Luân phát hiện đối phương có sức mạnh rất lớn, nhưng anh ta tuyệt đối không thể lùi bước, lần này anh ta nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Đôi cánh đen sau lưng vỗ mạnh, cho Cát Tiểu Luân sức mạnh lớn hơn.

Đôi cánh của thiên sứ không chỉ dùng để bay trong tầng khí quyển, mà còn là một cơ quan phụ trợ của thánh khí.

A.

Cát Tiểu Luân tập trung toàn bộ sức lực vào hai tay, dùng sức vung mạnh, mở ra một con đường cho mình: Ta tên là Cát Tiểu Luân.

Oanh, hai người chiến đấu kịch liệt, búa lớn và kiếm dài tranh hùng, màu trắng và màu đen va chạm, tia lửa bắn ra tứ phía, động cơ hư không không ngừng tiến hóa trong trận chiến.

Đây là một trận chiến đột phá không gian, không có trên dưới trái phải, chỉ có địch và ta.

Cát Tiểu Luân cũng không biết đã lộn bao nhiêu vòng, kẻ địch lúc thì đứng thẳng lúc thì lộn ngược, anh ta cũng đã sớm quên mất đầu và chân của mình ban đầu hướng về phía nào, anh ta chỉ biết phải luôn giữ mặt mình hướng về phía kẻ địch.

Trên chiến trường này không có vật tham chiếu nào, không gian kéo dài vô tận, cũng không có trọng lực để anh ta cảm nhận.

Cảm giác này vô cùng kỳ diệu, khác với những trận chiến trước đây.

Trước đây Cát Tiểu Luân luôn có thể đứng vững trên mặt đất, nhưng bây giờ mọi thứ đều cần đến trực giác của mình, kẻ địch ở đâu, cần phải phán đoán trong nháy mắt.

Cát Tiểu Luân chỉ cảm thấy mình ngày càng nhanh hơn, trực giác như trở thành tay chân của mình, giúp anh ta phán đoán vị trí của đối thủ trong nháy mắt, giúp anh ta có thể lập tức vung kiếm lao tới.

Cảm giác này vô cùng kỳ diệu, giống như cơ thể đã mở ra một công tắc nào đó, vũ trụ này trở nên rõ ràng hơn, vượt qua sự trói buộc của không gian, Cát Tiểu Luân chỉ cảm thấy mình đã biến thành một tia sáng.

Oanh.

Tốc độ của Cát Tiểu Luân nhanh đến mức kẻ địch cũng không kịp phản ứng.

Vua Thao Thiết cảm thấy không thể tin được tại sao đối phương lại tiến bộ nhanh như vậy.

Chẳng lẽ chỉ vì đối phương là Ngân Hà Chi Lực.

Không công bằng.

Khi xưa Thao Thiết thua trận chiến hình thể, vua Thao Thiết cũng thừa nhận mình không bằng nền văn minh Thần Hà, nhưng loài người là cái thá gì.

Một nền văn minh có thời gian tồn tại còn chưa bằng số lẻ của Thao Thiết, một nền văn minh như con phù du lại dám đến vũ trụ thách thức Thao Thiết.

Khi Thao Thiết tung hoành trong vũ trụ, loài người vẫn còn đang trèo cây.

Giết.

Thao Thiết quả thực có tư cách coi thường công nghệ của loài người, nhưng ưu thế công nghệ mãi mãi chỉ là nhất thời.

Trí tuệ sinh ra trước cũng không có nghĩa là Thao Thiết thực sự ưu tú hơn loài người.

Có thể nói rằng bất kỳ sinh mệnh nào sinh ra trí tuệ tất nhiên đều có điểm hơn người, biết phát hiện ưu điểm của người khác mới là bí quyết để một chủng tộc ưu tú có thể trường tồn.

Thao Thiết một mực coi thường sự yếu đuối của loài người, nhưng lại không nghĩ rằng lúc ban đầu của chúng chẳng lẽ đã sinh ra là mạnh mẽ sao.

Trong vũ trụ này, ngoài những chủng tộc có gen bẩm sinh mạnh mẽ như thiên sứ, phần lớn các nền văn minh đều là từng bước một, yên tâm phát triển cây công nghệ rồi mới bước vào vũ trụ.

Đương nhiên trong đó có một số được nền văn minh Thần Hà nâng đỡ, nhưng vẫn phải tự mình cố gắng, mới có thể đứng vững trong vũ trụ.

Loài người chính là đã nắm bắt được cơ hội, nỗ lực phấn đấu mới cuối cùng đến được rìa Hệ Mặt Trời, mới có cơ hội tự tay phá vỡ vòng vây của Thao Thiết.

Loài người quả thực nhỏ yếu, nhưng tinh thần thì không.

Cát Tiểu Luân bây giờ chỉ cảm thấy sức mạnh trong cơ thể không ngừng tuôn trào, trường kiếm tỏa ra hàn quang, toàn lực chém xuống.

Trong vũ trụ này, thực lực mới là tất cả.

Tinh thần.

Thứ này căn bản không quan trọng, thực lực mới là tất cả.

Khi xưa Thao Thiết vì thực lực không đủ mà bị nền văn minh Thần Hà đánh bại, bây giờ cũng vậy thôi, loài người có Ngân Hà Chi Lực mới trỗi dậy được.

Nhưng Thao Thiết dường như đã quên rằng không có tinh thần, Ngân Hà Chi Lực cũng chỉ là một nô lệ mà thôi.

Có tinh thần, Ngân Hà Chi Lực mới trở thành kẻ địch lớn nhất của Thao Thiết.

Cây búa lớn vung ra vun vút, va chạm với trường kiếm, kết quả là đầu búa vỡ nát, trường kiếm sắc bén chém qua lớp giáp của vua Thao Thiết, màu trắng xuất hiện một màu đỏ tươi chói mắt.

Vua Thao Thiết vẻ mặt không thể tin được, hắn không hiểu tại sao mình lại thua.

Vũ trụ này không có sinh mệnh yếu đuối, bất kỳ sinh mệnh nào cũng đáng được ca ngợi.

Cát Tiểu Luân đã chiến thắng, nhưng lại không cảm thấy vui mừng, lúc này anh ta đã có tấm lòng của một chủ thần.

Vua Thao Thiết đã chết, hắn chết rất không cam tâm, động cơ hư không cũng không mang lại chiến thắng cho hắn.

Hạm đội Thao Thiết lập tức chuẩn bị rút lui, các xung động liên tiếp xuất hiện.

Cùng lúc đó xuất hiện còn có pháo kích, pháo kích từ tứ phía, tên lửa và đạn pháo như không cần tiền toàn bộ rơi xuống chiến trường, tấn công bao trùm.

Những tên Thao Thiết vội vã chạy trốn chỉ có thể hứng chịu hỏa lực để tiến vào xung động, nhưng như vậy thì tổn thất vô cùng lớn.

Không ít phi thuyền đã bị bắn nổ trước khi tiến vào xung động, ngọn lửa chiếu sáng cả một vùng không gian.

Nhưng vẫn có một nửa số phi thuyền đã tiến vào xung động, cơ hội sống sót của chúng rất lớn.

Nhưng đúng lúc này, hư không xuất hiện vết nứt, một thanh cự kiếm ánh sáng vô thượng lóe lên trong mười dặm, hùng vĩ từ hư không giáng xuống, năng lượng mênh mông ngưng tụ thành kiếm, một kiếm đâm phá vũ trụ.

Thiên Nhận Thẩm Phán.

Đây là đòn tấn công của Ngạn, đến từ pháo đài không gian Thiên Nhận Thất Hào của hắn.

Thông qua tính toán, biến năng lượng thành cự kiếm để tấn công, xuyên qua không gian để tấn công siêu tầm xa.

Cự kiếm năng lượng sẽ di chuyển theo động tác của Ngạn.

Lúc này, Ngạn trang nghiêm nắm chặt chuôi kiếm, chém thẳng một kiếm xuống, chém đôi những chiếc phi thuyền Thao Thiết còn lại, thậm chí cả xung động cũng bị chém đứt.

Thiên Nhận Thẩm Phán, kinh khủng đến vậy.

Thiên Nhận Thẩm Phán, một kiếm tiêu diệt hạm đội Thao Thiết vốn khiến nhân loại vắt óc suy nghĩ.

Nhìn thấy thiên sứ quyết chiến với vũ khí Tru Thần, con người đều trố mắt kinh ngạc, đây chính là thẩm phán của văn minh thiên sứ ư.

Một kiếm chém xuống, ai có thể đỡ nổi chứ.

Chẳng trách mọi người đều muốn phát triển kỹ thuật gen, mục tiêu tấn công lớn như phi thuyền quả thực là bia đỡ đạn, một khi sử dụng vũ khí hủy diệt quy mô lớn, hạm đội căn bản không có khả năng trốn thoát.

Bởi vì thời gian phản ứng của hạm đội quá dài, hoàn toàn không thể né tránh được những đòn tấn công như Thiên Nhận Thẩm Phán.

Thiên Nhận Thẩm Phán uy lực lớn, khoảng cách xa, hơn nữa còn rất an toàn.

Đương nhiên, để thực thi thẩm phán, phải biết kẻ địch đang ở đâu, và còn cần gen mạnh mẽ hỗ trợ.

Nhưng dù có một vài hạn chế, Thiên Nhận vẫn là một trong những vũ khí mạnh nhất vũ trụ này.

Chương 1801

Tuyệt đối là điều mà con người hiện tại không thể tưởng tượng. 174.

Ngay cả Thao Thiết cũng cảm thấy hành vi hiện tại của loài người thực sự quá đáng, đúng là muốn lật đổ tam quan của Thao Thiết.

Thao Thiết xung quanh Hệ Mặt Trời đã bị quét sạch, vua Thao Thiết cũng bị giết, nhưng nhân loại đều biết rằng bây giờ tất cả mới chỉ bắt đầu, họ sắp phải thực sự đối mặt với vũ trụ.

Người Trái Đất cũng đã đến lúc phải lựa chọn, là chọn truyền bá hòa bình như thiên sứ, hay là làm một bá chủ.

Tân vương đã đản sinh.

Các thiên sứ ở lại bên cạnh nhân loại biết đã đến lúc phải nói lời tạm biệt, tân vương đã xuất hiện, vậy thì họ phải trở về để chấp nhận sự lãnh đạo của nữ vương.

Ngạn không lộ diện, nàng chỉ qua màn hình nhìn thấy Cát Tiểu Luân, nàng biết bây giờ vẫn chưa phải lúc gặp mặt.

Hiện tại vũ trụ cần được bảo vệ, sau sự hỗn loạn ở Trái Đất, các thế lực tà ác trong vũ trụ đã mọc lên như nấm sau mưa, mà con bài tẩy của thiên sứ cũng đã được tung ra, bây giờ cuối cùng đã đến lúc chính tà tiến hành cuộc đối quyết cuối cùng.

Lúc này, Ngạn không thể bị tình cảm nhi nữ ràng buộc, hiện tại Trái Đất cũng không giúp được gì, cho nên không để Cát Tiểu Luân biết tình trạng của mình mới là cách tốt nhất.

Thiên sứ đều đã rời đi, tiếp theo họ sẽ tiếp tục đấu tranh với ác ma, với Thiên Tra.

Để lại nhân loại ngơ ngác nhìn quanh, không biết nên làm gì.

Vậy thì mở một bữa tiệc ăn mừng đi, tuy rằng tà ác vẫn còn rất mạnh, nhưng nhân loại bây giờ cuối cùng cũng có một chiến thắng ra hồn, đây là một chuyện tốt đáng để cả thế giới cùng ăn mừng.

Sau này, chuyện trong Hệ Mặt Trời sẽ do nhân loại quyết định.

Các binh sĩ trên tàu Cự Hạp tập trung lại tổ chức một buổi ăn mừng đơn giản, nhưng những âm thanh không hài hòa lại xuất hiện.

Không còn ngoại xâm, vấn đề nội bộ của Trái Đất lại một lần nữa bộc lộ ra.

Lần này là đội gìn giữ hòa bình quốc tế, họ đã sớm không ưa Hùng Binh Liên, có thể nói họ vẫn không thích việc Hoa quốc chỉ tay năm ngón quyết định tương lai của Trái Đất.

Ở các nền văn minh khác, giá trị quan của hành tinh mẹ tương đối thống nhất, một hành tinh chỉ có một ý thức hệ.

Nhưng Trái Đất lại có quá nhiều ý thức hệ, quá nhiều giá trị quan.

Đội gìn giữ hòa bình sớm đã cảm thấy Hùng Binh Liên có chút dĩ vũ phạm cấm, cộng thêm Hùng Binh Liên còn từng xuất hiện một kẻ phản bội là Đỗ Sắc Vi, làm sao có thể khiến người ta yên tâm.

Các nền văn minh khác đều do chủ thần thống trị hành tinh, nhưng Trái Đất hiện tại vẫn là chính thể hành tinh lãnh đạo chủ thần.

Chính thể chưa biến mất, rào cản quốc gia chưa bị phá bỏ, định kiến chủng tộc vẫn còn tồn tại.

Mặc dù khi Thao Thiết xâm lược, mọi người còn có thể miễn cưỡng nhất trí đối ngoại, nhưng bây giờ mối đe dọa trong Hệ Mặt Trời đã biến mất, nhân loại lập tức khôi phục lại bộ mặt vốn có.

Nhưng điều này cũng rất bình thường, tuy đã là thời đại vũ trụ, nhưng cũng mới chỉ khoảng một năm mà thôi, tuy có thể rèn luyện chiến sĩ, nhưng không thể thay đổi giá trị quan.

Nhân loại, cái quần thể động vật sống theo bầy đàn này, vẫn theo đuổi địa vị xã hội của chính mình, tiểu đoàn thể của chính mình, hiếm có ai thực sự ôm trọn cả nhân loại.

Người da vàng ở cùng người da vàng là thoải mái nhất, người da trắng ở cùng người da trắng là vui vẻ nhất, người da đen ở cùng người da đen là hòa hợp nhất, người cùng một nước đối xử với nhau càng hòa hợp hơn.

Nguyên tắc này ở Trái Đất vẫn là chân lý, bởi vì con người trong vòng tròn nhỏ vẫn có thể đảm bảo sự thoải mái và an nhàn tốt nhất, cũng có thể thu được vật chất tốt nhất.

Đối với nhân loại mà nói, việc tạo ra một vòng tròn có thể khiến toàn bộ nhân loại cảm thấy thoải mái có thể nói là vô cùng khó khăn.

Cũng không hẳn chỉ là do bản tính con người, mà còn có vấn đề do các loại cấu trúc xã hội của nhân loại tạo thành.

Không phải là thứ có thể phá vỡ trong thời gian ngắn, cho dù nhân loại đã chấp nhận sự giúp đỡ của người ngoài hành tinh, hoàn thành cú nổ khoa học kỹ thuật.

Sự chuyển giao công nghệ chắc chắn đi kèm với sự chuyển giao rủi ro.

Người ngoài hành tinh cũng không phải hoàn toàn không có vấn đề, chỉ là họ dùng chủ thần để cai trị thế giới, chủ thần trường thọ, cho nên chế độ có thể được thực thi theo kiểu nấu ếch trong nước ấm, mười năm không được thì hai mươi năm, hai mươi năm không được thì năm mươi năm, đợi đến khi những kẻ phản đối đều vào trong mộ hết, chế độ tự nhiên sẽ được thực thi.

Mà rủi ro cũng do các nền văn minh lạc hậu gánh chịu, không phải nói rằng những nền văn minh tiên tiến này cố ý làm vậy, mà là điều tất yếu.

Ví dụ như ác ma, để cho nền văn minh lạc hậu nội chiến.

Cho dù là thiên sứ cũng vậy, họ âm thầm bảo vệ văn minh, nhưng nền văn minh được họ bảo vệ chắc chắn cũng sẽ bị tà ác nhắm tới.

Mâu thuẫn chính tà của thiên sứ cũng sẽ chuyển dời đến nền văn minh cấp thấp, khiến cho những nền văn minh có khả năng phát triển tư tưởng độc lập mất đi khả năng đó.

Trang Tử thời cổ đại Hoa quốc đã nói: Có máy móc xảo diệu ắt sẽ có việc xảo diệu, có việc xảo diệu ắt sẽ có tâm tư xảo diệu.

Ý là có máy móc khéo léo, tất sẽ có những việc khéo léo, có những việc khéo léo tất sẽ có những suy nghĩ khéo léo.

Lời này tuy không hoàn toàn đúng, cũng không có logic hỗ trợ, nhưng vẫn có một chút đạo lý, đặc biệt là quá trình cách mạng công nghiệp và chuyển dịch sản xuất là vô cùng tàn khốc, có máy móc thì có nhà tư bản, có nhà tư bản thì có mâu thuẫn giai cấp công nhân, có mâu thuẫn thì có bi kịch.

Cách mạng công nghiệp đi kèm với sự bóc lột và áp bức điên cuồng đối với lục địa mới và các thuộc địa, thậm chí là tội ác quốc gia do nhà nước chủ trì, giáng những đòn hủy diệt lên những nền văn minh yếu kém đó.

Bất kỳ sự phát triển khoa học kỹ thuật nào cũng đi kèm với cái giá của máu, cho nên tuyệt đối không thể chỉ nhìn thấy sự tiện lợi mà khoa học kỹ thuật mang lại, mà quên đi những rủi ro mà nó mang đến.

Thời kỳ cách mạng công nghiệp, các cường quốc đã chuyển rủi ro sang lục địa mới và thuộc địa.

Sau này công nghiệp chuyển dịch, chuyển dịch các ngành công nghiệp thực thể gây ô nhiễm nặng, lại chuyển rủi ro sang các quốc gia châu Âu đang phát triển.

Khoa học kỹ thuật phát triển, rủi ro không biến mất, nhưng có thể bị chuyển dời.

Bây giờ trong môi trường vũ trụ, các nền văn minh ngoài hành tinh lần lượt ra tay tương trợ, quả thực đã khiến Trái Đất bước vào thời kỳ phát triển bùng nổ công nghệ, nhưng đồng thời cũng không thể không đối mặt với những rủi ro mà người ngoài hành tinh chuyển dời tới.

Rủi ro của thời kỳ phát triển công nghiệp là cướp đoạt tài nguyên và thị trường, khiến người dân thuộc địa và lục địa bản địa ăn không no mặc không ấm, mất đi sự bảo đảm an toàn.

Mà rủi ro của thời đại vũ trụ chính là đường lối tư tưởng, là nguy cơ sinh tồn của văn minh, trong vũ trụ, văn minh phạm tội như một chỉnh thể, quảng bá ý thức hệ của mình, thậm chí là để chứng minh ý thức hệ của mình mà coi các nền văn minh độc lập khác làm vật thí nghiệm.

Người Trái Đất muốn thực sự trở thành một nền văn minh vũ trụ, còn phải khắc phục những rủi ro vô hình này, nếu không, e rằng Trái Đất sẽ tự mình loạn lên trước.

Hiện tại, sự thù địch của các chiến sĩ đội gìn giữ hòa bình quốc tế đối với Hùng Binh Liên, chỉ là ngòi nổ của rủi ro mà thôi, vẫn chưa phải là mâu thuẫn chủ yếu.

Một trận thắng lợi đã giải quyết được sự phong tỏa của Thao Thiết đối với Hệ Mặt Trời, nhưng ngay sau đó mâu thuẫn nội bộ của nhân loại lại bộc lộ.

Tại tiệc ăn mừng, đội gìn giữ hòa bình đã bày tỏ sự bất mãn đối với Hùng Binh Liên, họ cho rằng Hùng Binh Liên hiện tại là đang ủng binh tự trọng nuôi quân tự tung tự tác, phải biết Hùng Binh Liên từng có kẻ phản bội.

Tôi cho rằng Hùng Binh Liên nên chịu sự giám sát của Liên Hợp Quốc, nếu không ai biết sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa.

Lưu Sấm là một người nóng tính, lúc đó đã muốn dạy dỗ đối phương, Hùng Binh Liên bọn họ ở tiền tuyến đánh sống đánh chết, bọn họ lại báo đáp như vậy sao.

Một đám sói mắt trắng.

May mà đây cũng chỉ là thiểu số, phần lớn mọi người vẫn đứng về phía Hùng Binh Liên, cho rằng Đỗ Sắc Vi chỉ là chuyện cá nhân, sự phản bội của cô ta không thể nói rằng cả Hùng Binh Liên đều sẽ phản bội.

Cho nên, người chiến sĩ của đội gìn giữ hòa bình gây rối đó đã bị đuổi thẳng khỏi tàu, bị đưa về Trái Đất.

Nhưng sự việc vẫn chưa kết thúc, bởi vì sự lo lắng về Hùng Binh Liên không phải là của cá nhân, mà là không ít người đều lo lắng Hùng Binh Liên sẽ trở thành bè lũ ác ma.

Xem ra người Trái Đất gặp rắc rối rồi.

Mạc Cam Na tuy đã rời khỏi Trái Đất, nhưng lòng vẫn luôn quan tâm đến Trái Đất: Chủ thần của các ngươi vẫn chưa có được địa vị xã hội tương ứng.

Không giống như thiên sứ và ác ma, chủ thần của thiên sứ và ác ma đồng thời cũng là đế vương của văn minh, nhưng chủ thần của Trái Đất lại chỉ là một thanh niên bình thường, hiện tại thực lực của cậu ta đã vượt qua quốc gia và văn minh, tự nhiên sẽ gây ra sự hoảng

loạn.

Mạc Cam Na cho rằng đây chính là bản tính con người, nỗi sợ hãi đối với kẻ mạnh là bẩm sinh.

Đỗ Sắc Vi lại biết chính hành vi của mình đã cho người khác cái cớ để công kích Hùng Binh Liên, nhưng cô không hối hận.

Mạc Cam Na nói: Nếu ta là Ngân Hà Chi Lực, ta sẽ hủy diệt tất cả các quốc gia trên Trái Đất, sau đó thành lập một nền văn minh thống nhất, chỉ có như vậy nhân loại mới có thể thực sự trở thành một nền văn minh vũ trụ.

Cát Tiểu Luân, cậu ấy sẽ không làm vậy.

Đỗ Sắc Vi biết Cát Tiểu Luân dịu dàng hơn bất cứ ai, cậu ấy sẽ không áp đặt bất kỳ tư tưởng nào lên nhân loại.

E rằng cuối cùng Cát Tiểu Luân sẽ chỉ lo cho bản thân, trở thành một người bảo vệ cô độc.

Ngu xuẩn, do dự thiếu quyết đoán là đại kỵ trong vũ trụ.

Mạc Cam Na liên tục lắc đầu: Cậu ta không đối phó với những quốc gia đó, thì những quốc gia đó lại sẽ đối phó với cậu ta, cho dù không giết được cậu ta cũng làm phiền chết cậu ta.

Muốn làm anh hùng thì phải gánh chịu áp lực phi thường, ta thấy Ngân Hà Chi Lực này sớm muộn cũng sẽ sụp đổ vì đạo đức của chính mình.

Đỗ Sắc Vi không trả lời, cô chọn tin tưởng Cát Tiểu Luân.

Chương 1802

Lúc này, thân phận của Cát Tiểu Luân đã khác xưa, sau khi trải qua chiến tranh vũ trụ, cậu trực tiếp được thăng chức thành thiếu tá, đã bắt đầu xử lý các công việc lớn nhỏ trong quân đội, đã không còn chỉ là một binh sĩ tiền tuyến, mà bắt đầu từ từ tiếp xúc với chính trị.

Thời gian đứng về phía Cát Tiểu Luân.

Vẫn là pháo đài ác ma, trong lúc Mạc Cam Na và Đỗ Sắc Vi đang thảo luận, Đỗ Lan lại xuất hiện, bất kể là Thiên Sứ Tinh hay pháo đài ác ma đối với hắn đều là cửa rộng mở, hoan nghênh hắn ghé thăm bất cứ lúc nào.

Lại là ngươi.

Sao lúc nào cũng là ngươi.

Mạc Cam Na thực sự bất mãn với hành vi của Đỗ Lan, nhưng không thể làm gì được, rõ ràng sau lần trước, cô đã nâng cấp độ phòng ngự không gian của Ác Ma Nhất Hào lên mức cao nhất, chính là sợ Đỗ Lan lại xâm nhập lần nữa, không ngờ vẫn không ngăn được hắn.

Tôi chỉ nghe các vị thảo luận, không nhịn được mà tham gia thôi.

Tôi cảm thấy thời gian mới là tất cả, Cát Tiểu Luân hiện tại căn bản không cần vội vàng thống trị Trái Đất, bởi vì chỉ cần năm mươi năm hoặc một trăm năm, người Trái Đất sẽ nhận ra lợi ích của một chủ thần, sẽ chủ động yêu cầu cậu ta đến thống trị, thời gian đứng về phía cậu ta.

Đỗ Lan cho rằng thời gian là liều thuốc tốt nhất: Chỉ cần có đủ kiên nhẫn, những vấn đề nan giải rồi cũng sẽ được cải thiện trong tương lai xa xôi.

Chỉ sợ trước khi cậu ta trở thành chủ thần, cậu ta sẽ bị người Trái Đất trục xuất trước.

Mạc Cam Na luôn suy nghĩ về con người theo hướng tồi tệ nhất, cô không cho rằng Cát Tiểu Luân có thể kiên trì một trăm năm trước sự ác ý của con người.

Đây cũng chỉ là cơn đau chuyển mình của Trái Đất khi tiếp nhận ý thức hệ chủ lưu của vũ trụ mà thôi, người Trái Đất đã tiếp nhận khoa học kỹ thuật và tư tưởng, vậy thì tất nhiên phải tiếp nhận mấy mâu thuẫn chủ lưu của vũ trụ hiện tại, thứ nhất là mâu thuẫn chính tà, thứ hai là mâu thuẫn giữa chủ thần và sinh mệnh bình thường, thứ ba là mâu thuẫn giữa văn minh cao cấp và văn minh sơ cấp, thứ tư là mâu thuẫn tư tưởng hoang mang vũ trụ.

Nhân loại vì quá đa dạng, đồng thời lại bị nhiều phía xâm lược, cho nên tiếp nhận mâu thuẫn cũng đặc biệt nhiều.

Sự thù địch đối với Hùng Binh Liên cũng chỉ là một trong vô số mâu thuẫn mà thôi.

Trước đây Mạc Cam Na chưa từng tổng kết những rủi ro và cái giá này, nhưng chỉ cần suy nghĩ kỹ một chút là biết Đỗ Lan tổng kết không sai, những mâu thuẫn này quả thực luôn tồn tại, thậm chí bây giờ cũng chưa được giải quyết, chỉ là ở các hành tinh khác mâu thuẫn đã tương đối dịu đi mà thôi.

Những mâu thuẫn này có thể nói là căn bản không có lời giải, chỉ có thể chuyển dời, ác ma thông qua việc xâm lược nền văn minh lạc hậu để áp chế, thiên sứ thông qua việc bảo vệ nền văn minh lạc hậu để xoa dịu.

Nếu vũ trụ này thực sự chỉ còn lại ác ma hoặc thiên sứ, vậy thì những mâu thuẫn này vẫn sẽ bùng phát trong nội bộ của họ.

Theo cách nói của ngươi, nhân loại muốn xoa dịu mâu thuẫn cũng chỉ có thể chuyển dời ra bên ngoài.

Mạc Cam Na nói, Nghe giọng điệu của ngươi thì những mâu thuẫn này là không thể giải quyết được, giống như là nỗi sợ hãi cuối cùng vậy, chỉ có thể chuyển dời từng cấp xuống.

Cô đột nhiên cảm thấy một vài suy nghĩ của Đỗ Lan thực sự trùng khớp với nỗi sợ hãi cuối cùng.

Bởi vì đây là do giai cấp sản sinh, là thuộc tính nội sinh đi kèm của giai cấp, có giai cấp thì sẽ có những mâu thuẫn này, không liên quan đến sự phát triển khoa học kỹ thuật.

Thứ gọi là giai cấp lại là bản năng của mọi loài động vật sống theo bầy đàn, ngay cả những đứa trẻ không có tranh chấp lợi ích cũng sẽ tự phát hình thành các giai cấp khác nhau trong quá trình chung sống, ngay cả khỉ cũng sẽ xuất hiện hầu vương để sinh sản, bản năng này căn bản khó mà loại bỏ được. 175.

Các bước chiến đấu là như thế này: đầu tiên là đội ném bom và tàu ngầm tiến hành đột kích, sau đó Hùng Binh Liên dẫn đầu chiến cơ tiến hành kìm chân địch, và trong khoảng thời gian này hạm đội hình thành thế bao vây, nhất định phải tiêu diệt toàn bộ kẻ địch.

Mạc Cam Na đột nhiên phát hiện lý luận của Đỗ Lan luôn rất vững chắc, chứ không phải nói suông, nếu mình sớm gặp Đỗ Lan mà không phải Tạp Nhĩ, có lẽ cô sẽ chẳng bao giờ tin vào cái gọi là nỗi sợ hãi cuối cùng.

Mà bây giờ Mạc Cam Na đã tin vào nỗi sợ hãi cuối cùng, cho nên nghe thấy lý luận gì cũng không nhịn được mà liên hệ đến nỗi sợ hãi cuối cùng: Vậy nói thế thì bản năng chính là nỗi sợ hãi cuối cùng.

Chẳng lẽ nỗi sợ hãi cuối cùng không ở bên ngoài, mà tồn tại trong lòng mỗi sinh mệnh.

Đỗ Sắc Vi không nhịn được nhìn về phía Đỗ Lan, dường như đang dùng ánh mắt ngăn cản Đỗ Lan, bảo hắn đừng nói nữa, hắn nói càng nhiều thì lý luận nỗi sợ hãi cuối cùng của Mạc Cam Na càng hoàn thiện a, cô còn nghi ngờ Đỗ Lan cố ý đến giúp Mạc Cam Na: Nói nhiều như vậy, chẳng lẽ chỉ muốn nói trên thế giới thực sự tồn tại bản năng mà sinh mệnh không thể khắc phục được sao.

Anh thấy có ý nghĩa không.

Đương nhiên là có ý nghĩa, phát hiện ra vấn đề mới có thể kê đơn đúng thuốc.

Vô số bậc tiền nhân, bao gồm cả Khải Toa đều đang nỗ lực để khắc phục bản năng, họ đã đưa ra vô số lý luận, hy vọng giúp mọi người đạt đến thế giới hoàn mỹ, đạt đến xã hội đại đồng.

Đáng tiếc nỗ lực của họ đều không thành công lắm, cho nên ta quyết định sau lý luận rừng rậm hắc ám tà ác, sẽ đề xuất lý luận thời gian hiền giả đại diện cho thế giới quang minh, con người chỉ cần ở trong thời gian hiền giả là có thể khắc phục được bản năng.

Đỗ Sắc Vi và Mạc Cam Na đều sững sờ, thực sự có thể khắc phục được bản năng.

Đương nhiên là có thể, nhưng chỉ là trong chốc lát mà thôi, Thời gian hiền giả giống như khoảnh khắc ngươi ngủ một giấc rồi tự nhiên tỉnh lại, khoảnh khắc đó ngươi toàn thân thoải mái, hạnh phúc không nói nên lời, cho dù bình thường có áp lực lớn đến đâu và vô số ác niệm, vào khoảnh khắc ngủ đến tự nhiên tỉnh, lòng ngươi là bình yên, vô số suy nghĩ cũng chưa ập đến, cho dù công việc hôm nay là hủy diệt thế giới, nhưng vào khoảnh khắc tỉnh lại, tư tưởng là trong sáng, là trong trắng, đây chính là thời gian hiền giả, chỉ cần mở rộng cảm giác này ra, vậy thì nhân tính cũng sẽ bị khắc phục.

Nói đơn giản là dùng cảm giác thỏa mãn trên cơ thể để loại bỏ bản năng xu lợi tị hại trong tư tưởng của sinh mệnh, chỉ cần cơ thể thoải mái đến cực điểm, thì ai còn sinh ra ác niệm nữa chứ.

Đỗ Lan muốn dùng phản ứng của thần kinh cơ thể để chiến thắng bản năng động vật, đây cũng là một lần thực nghiệm.

Tại sao lại là ở Ác Ma Nhất Hào.

Lần trước tuyên bố rừng rậm hắc ám cũng vậy, Mạc Cam Na không hiểu tại sao Đỗ Lan lúc nào cũng phải tuyên bố lý luận mới ở chỗ ác ma.

Chẳng lẽ ác ma là thính giả tốt nhất trong vũ trụ này.

Ác ma đến từ khắp nơi, vì cùng một tín ngưỡng mà tụ tập lại, cho nên tôi tin rằng ác ma là một nhóm sinh mệnh có lý tưởng, cho nên mỗi lần có lý luận mới đều nóng lòng muốn đến chia sẻ với ác ma.

Những lời này nghe cũng không phải người bình thường có thể nói ra được.

Ác ma sao lại trở thành văn minh có lý tưởng.

Rõ ràng ác ma là đại danh từ của sự sa ngã, thật không biết thế giới trong mắt Đỗ Lan rốt cuộc là như thế nào.

Ta thấy ngươi là muốn để ác ma làm vật thí nghiệm của ngươi.

Mạc Cam Na nói: Thời gian hiền giả.

Nghe quả thực cao siêu, nhưng ta có thể hiểu nó là một loại sa ngã về sinh lý không.

Dùng cảm giác thoải mái để tê liệt bản thân, tuy nói là để khắc phục những thói hư tật xấu của con người, nhưng nói cho cùng cũng chẳng là gì.

Lý luận quả thực chẳng là gì, nhưng để làm được việc ăn mặc đi lại, mọi cử chỉ đều giữ được sự thoải mái, thì không dễ đâu, mỗi động tác đều như gió xuân ấm áp, để làm được đến mức đó, e rằng bây giờ ngươi cũng không làm được.

Hơn nữa, dựa vào ngoại lực để duy trì sự thoải mái mới gây nghiện, thời gian hiền giả mà tôi nói là cảnh giới cực hạn đạt được thông qua tu luyện, thì không phải là nghiện.

Mạc Cam Na a a cười lạnh: Cho dù không dựa vào ngoại vật cũng chưa chắc đã đạt được mục đích, đừng quên trên thế giới này còn có những người ham ngủ thành tính, chìm đắm trong giấc ngủ không thể tự thoát ra được.

Đến lúc đó e rằng mọi người cũng sẽ chìm đắm trong thời gian hiền giả, mà quên đi ngoại vật, dẫn đến cái chết của cá thể và sự diệt vong của văn minh.

Ngươi thật là một chút tinh thần lạc quan cũng không có, chuyện gì cũng phải nghĩ theo hướng xấu nhất.

Chỉ cần ở trong thời gian hiền giả, cho dù làm việc khổ cực dưới nắng gắt cũng sẽ ung dung tự tại.

Chứng nghiện ngủ mà ngươi nói chẳng qua là vì ngủ thoải mái hơn làm việc mà thôi, nếu làm việc cũng thoải mái như ngủ, ta nghĩ cũng không ai đi ngủ nướng nữa, mà sẽ tích cực lao vào công việc, cả nền văn minh sẽ bước vào thời kỳ phát triển tốc độ cao.

Mạc Cam Na phát hiện mình nói không lại Đỗ Lan, biết rằng ác ma biến thành vật thí nghiệm của Đỗ Lan là điều khó tránh khỏi.

Chỉ hy vọng thực sự tốt như Đỗ Lan nói, nếu không nền văn minh ác ma mà cô vất vả xây dựng sẽ tiêu đời.

Tất cả ác ma đều tu luyện theo Đỗ Lan: Để chúng ta hít thở sâu, quên đi ngoại vật, đi thẳng vào tâm hồn của chúng ta, sẽ phát hiện ra rằng vạn vật vốn là một thể, tâm của chúng ta cũng là tâm của vũ trụ.

Thông qua phương pháp này để đạt được sự hài hòa giữa bản thân và vũ trụ, khiến bản thân làm gì cũng rất nhẹ nhàng, duy trì cảm giác hạnh phúc như lúc ngủ tự nhiên tỉnh dậy.

Tuy nhiên, các ác ma cho rằng điều này quá khó, làm sao có thể đạt được vật ngã lưỡng vong quên cả vật chất lẫn bản thân.

Làm sao đạt được vạn vật nhất thể.

Thật sự chỉ dựa vào ngồi thiền minh tưởng là có thể làm được sao.

Đặc biệt là những ác ma vốn đến từ Trái Đất, cho rằng nếu như vậy có thể tiến vào thời gian hiền giả, thì Trái Đất đã đầy rẫy Bồ Tát và thần tiên rồi, họ cũng sẽ không đi theo ác ma.

Chẳng lẽ không cần sửa đổi gen sao.

Chỉ ngồi thiền khô khan, căn bản không thay đổi được gì cả, vũ trụ này là nói về khoa học, không thể duy tâm chủ nghĩa như vậy được.

Một ác ma từ Trái Đất cho rằng phương pháp của Đỗ Lan căn bản không được, chỉ lãng phí thời gian: Minh tưởng của Phật giáo và Đạo giáo tôi đều đã thử qua, căn bản vô dụng, đều là tôn giáo lừa người.

Vậy ngươi thử nói xem, khoa học rốt cuộc là được phát minh hay được phát hiện.

Đỗ Lan một câu đã hỏi khiến đối phương cứng họng.

Khoa học rốt cuộc là được phát minh hay phát hiện.

Thực ra bắt nguồn từ một câu hỏi kinh điển: Toán học là được phát minh hay được phát hiện.

Tôi nói cho các ngươi biết, bản chất của khoa học là do chúng ta phát hiện, còn phương pháp khoa học để tổng kết bản chất là do chúng ta phát minh, chúng ta dùng phương thức do chính mình phát minh để tổng kết bản chất khoa học.

Đỗ Lan giải thích: Hiện tại tôi cũng đang dùng phương thức của tôi để dẫn dắt các ngươi phát hiện bản chất của vũ trụ này, chỉ là khác với phương thức tổng kết của khoa học, không có nghĩa là sai lầm.

Còn nữa, nhận thức của ngươi về Phật giáo và Đạo giáo quá nông cạn, bản chất của Phật và Đạo cũng không hoàn toàn là tôn giáo, bản chất của chúng giống như Nho học, là một phương pháp luận, chỉ là Nho học dạy người ta tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ, còn Phật giáo dạy ngươi làm thế nào để thành Phật, Đạo giáo dạy ngươi làm thế nào để thành tiên, Phật và Đạo không phải muốn ngươi tin vào Phật và thần, mà là muốn ngươi tự mình trở thành Phật và thần, kinh sách đạo tàng đều ghi lại phương pháp thành Phật và thành tiên.

Nhưng những phương pháp đó căn bản không linh nghiệm, từ xưa đến nay có mấy người thành Phật, mấy người thành tiên.

E rằng trừ thời đại của Thích Ca Mâu Ni có một lượng lớn Sa Môn xuất hiện, những năm tháng sau đó những phương pháp luận này căn bản vô dụng.

Hơn nữa, lùi một vạn bước mà nói, cho dù những phương pháp luận này thực sự khiến Thích Ca Mâu Ni và các đệ tử của ông thành Phật, cũng không có nghĩa là có thể khiến chúng ta cũng thành Phật, mỗi người đều khác nhau, chắc chắn không thể áp dụng một bộ phương án.

Cho nên tôi cảm thấy phương pháp tu luyện của anh căn bản không đáng tin cậy, vẫn không bằng sửa đổi gen cho tiện.

Thông qua ngồi thiền để tiến vào thời gian hiền giả đối với ác ma là quá khó, vì trong đầu họ suy nghĩ không ngừng, làm sao có thể tiến vào trạng thái không linh.

Là một ác ma, lòng tham trong đầu họ mới là chủ đạo, như nước sông Trường Giang chảy xiết không ngừng, làm sao có thể dễ dàng loại bỏ.

Những ác ma này ngay cả biến xấu cũng không sợ, thà biến xấu cũng cần sức mạnh, đều là những kẻ tàn nhẫn, cho nên lời khuyên chân thành của Đỗ Lan đều bị coi như nước đổ đầu vịt.

Mạc Cam Na vẫn đang cười lạnh, cô biết ngay thời gian hiền giả của Đỗ Lan nghe thì hay, nhưng không phải dễ dàng đạt được như vậy.

Còn không mượn ngoại lực.

Nghĩ hay thật.

Nếu Đỗ Lan thực sự ra tay thay đổi gen, vậy thì chính là dựa vào ngoại vật.

Đỗ Sắc Vi, còn nhớ Ba Văn Hô Hấp Pháp không.

Đỗ Sắc Vi nghe Đỗ Lan hỏi, theo bản năng gật đầu, cô đương nhiên nhớ.

Ba Văn Hô Hấp Pháp đã thể hiện rất tốt trong trận chiến với Thao Thiết, bởi vì Ba Văn Hô Hấp Pháp có thể khiến nắm đấm của chiến sĩ sinh ra nhiệt độ cao, tấn công Thao Thiết hiệu quả, hơn nữa vừa có thể chiến đấu vừa có thể trị liệu, sử dụng rất rộng rãi, đã thông qua Hùng Binh Liên lan rộng ra toàn bộ đội quân.

Chỉ là không biết thời gian hiền giả và Ba Văn Hô Hấp Pháp có quan hệ gì, chẳng lẽ cảm giác của thời gian hiền giả và học Ba Văn Hô Hấp Pháp tương tự nhau, tuy rằng lúc tu luyện Ba Văn quả thực toàn thân ấm áp, thoải mái không nói nên lời, nhưng cảm giác này cũng không thể duy trì mọi lúc mọi nơi.

Dùng Ba Văn Hô Hấp Pháp đấm cho hắn một quyền, để hắn cảm nhận xem cái gì gọi là sảng khoái đến từng lỗ chân lông.

Tên ác ma hát ngược cũng không phản đối, chủ động để Đỗ Sắc Vi đấm cho hắn một quyền, hắn muốn xem thử cảm giác sẽ thế nào.

Đỗ Sắc Vi hít sâu, nắm đấm mang theo tia chớp, một quyền truyền Ba Văn vào lồng ngực đối phương.

Ba Văn thông qua sự rung động của tế bào truyền đến toàn thân, tên ác ma đó cảm giác như xương cốt đều tê dại, cảm giác này quả thực không tồi.

Sử dụng Ba Văn trị liệu để tấn công sẽ không làm bị thương người khác.

Quả thực thoải mái, rồi sao nữa.

Cũng chỉ là thoải mái một chút mà thôi, không thể kéo dài.

Chương 1803

Điều này chứng tỏ ngươi tiện, quả thực cần một phương pháp tu luyện khác, ta dạy ngươi Ba Văn, sau này ngươi tự đánh chính mình, biến cảm giác thoải mái này thành bản năng của cơ thể, như vậy ngươi đã thành công rồi.

Sau đó Đỗ Lan nhìn về phía Mạc Cam Na: Tự đánh chính mình, không tính là mượn ngoại lực chứ. 176.

Các chiến sĩ của Hùng Binh Liên nỗ lực chiến đấu chật vật trở về boong tàu, đã thắng lợi, nhưng vẫn có không ít hy sinh.

Mặc dù Đỗ Lan không phải tôn giáo, cũng không phải giáo chủ, chỉ dạy người ta đạt đến thời gian hiền giả.

Nhưng đám ác ma lại giống như tín đồ, bởi vì hoang đường, cho nên tin tưởng đây chính là tín ngưỡng cao nhất, là mục tiêu cao nhất của tôn giáo, phải biết tự đánh mình cũng là một phương pháp tu luyện rất cao cấp của Cơ đốc giáo.

Đỗ Lan bất tri bất giác đã biến ác ma thành tín đồ của thời gian hiền giả.

Phải duy trì trạng thái hiền giả khi làm bất cứ việc gì, thực sự làm được học tập khiến ta vui vẻ, công việc khiến ta mãn nguyện, bất kể làm gì cũng không sinh ra bất kỳ tà niệm nào, có thể nói nếu thực sự làm được, thế giới này chắc chắn sẽ khác đi rất nhiều.

Nếu ác ma có thể làm được, vậy thì tất cả sinh mệnh cũng đều có thể làm được.

Trong khi Đỗ Lan đang cải tạo ác ma, tình hình trên Trái Đất quả thực biến đổi không ngừng, những kẻ tin theo ác ma vẫn đang phát động nổi loạn, tuy ác ma đã rời đi, nhưng những kẻ hám lợi vẫn không từ bỏ việc tìm kiếm tín ngưỡng ác ma, mong chờ một ngày nào đó ác ma có thể ban cho họ sự vĩnh sinh và sức mạnh.

Những trận chiến lẻ tẻ vẫn tiếp diễn, người sáng suốt đều biết cuộc nổi loạn của ác ma sớm muộn cũng sẽ bị dập tắt, tín đồ ác ma sớm muộn cũng phải chuyển sang hoạt động ngầm.

Vấn đề lớn nhất hiện nay không phải là những tín đồ ác ma đáng thương đó, mà là sự thiếu tin tưởng và xung đột giữa các quốc gia.

Ở nước ngoài đã có không ít tổ chức hoặc cá nhân bắt đầu công khai phản đối Hùng Binh Liên, cho rằng họ không đáng tin cậy, là dĩ vũ phạm cấm, đặc biệt là việc Hùng Binh Liên không hành động gì với kẻ phản bội Đỗ Sắc Vi càng gây ra sự bất mãn kịch liệt.

Thậm chí trong nội bộ Hoa quốc, cũng có người đưa ra ý kiến phản đối Đỗ Tạp Áo, nói ông ta là cha của kẻ phản bội, nên bị cách chức điều tra, làm rõ sự việc.

Tình hình của Hùng Binh Liên cũng rất đáng lo ngại, Trái Đất không thiếu người thông minh, sau khi hiểu biết về vũ trụ liền biết các nền văn minh khác đều do chủ thần thống lĩnh hành tinh, điều đó có nghĩa là tương lai của Trái Đất rất có thể cũng sẽ như vậy.

Vậy thì những kẻ có lợi ích sẵn có chắc chắn sẽ không vui, họ cũng muốn sống lâu trăm tuổi, cũng muốn mãi mãi ngồi ở vị trí hiện tại, họ cũng muốn trở thành thần.

Việc sửa đổi gen để đột phá giới hạn tuổi thọ đã có hiệu quả rõ rệt, vậy thì tương lai tuổi thọ của người Trái Đất cũng có thể dài như thiên sứ và ác ma, vậy thì họ không muốn vĩnh viễn nghe theo mệnh lệnh của chủ thần, họ càng muốn tự mình thống trị thế giới.

Đây chính là việc tiếp nhận công nghệ ngoài hành tinh, đồng thời cũng tiếp nhận mâu thuẫn.

Thực ra người ngoài hành tinh cũng chưa từng giải quyết mâu thuẫn này, chỉ là chuyển dời mâu thuẫn đi thôi.

Trái Đất hiện tại chính là lúc mâu thuẫn tập trung bùng phát, giành được quyền tự chủ trong Hệ Mặt Trời, lại vì bị xâm lược mà nhận được lượng lớn công nghệ, xuất hiện một nhóm chiến binh gen trỗi dậy, cuộc đối đầu giữa thế lực mới và thế lực cũ đã sẵn sàng bùng nổ.

Cát Tiểu Luân tuy không nhạy bén về chính trị, nhưng cậu thường xuyên lên mạng cũng có thể phát hiện trên mạng có không ít lời lẽ không hay đối với Hùng Binh Liên hoặc những người có siêu năng lực, ngay cả Triệu Tín cũng không chỉ một lần đến phàn nàn, cảm thấy ấm ức, họ ở tiền tuyến đánh giặc, người ở phía sau không ủng hộ thì thôi, lại còn nghi ngờ lòng trung thành của họ, thực sự khiến người ta đau lòng.

Các chiến sĩ Hùng Binh Liên đều rất thất vọng, còn đội chủ thần thì nóng nảy hơn nhiều.

Bởi vì đội chủ thần là lực lượng dân gian, họ bị ấm ức không cần phải quá e dè, đáp trả lại là được, đầu tiên là đáp trả trên mạng, sau đó đến ngoài đời đối mặt đáp trả.

May mà người của đội chủ thần vẫn có chừng mực, không làm ai bị thương, nhiều nhất chỉ là uy hiếp, dọa dẫm, khiến những kẻ không biết điều đó phải xin lỗi vì lời nói của mình.

Nhưng hành vi của đội chủ thần lại gây ra sự hoảng loạn đáng kể, cũng cho những kẻ có ý đồ cái cớ để công kích những siêu chiến binh này.

Cứ như vậy rơi vào vòng luẩn quẩn, càng uy hiếp nhiều kẻ nói năng không đúng mực ra mặt xin lỗi, thì lại càng bị nhiều người công kích.

Những kẻ có lợi ích sẵn có muốn duy trì sự thống trị hiện tại, thậm chí là muốn thông qua việc kéo dài tuổi thọ để đạt được mục đích thiên thu vạn đại.

Cho nên họ sợ Trái Đất cũng trở nên giống như các nền văn minh ngoài hành tinh, biến thành do Ngân Hà Chi Lực thống lĩnh, với siêu chiến binh làm nòng cốt giai cấp thống trị.

Nếu thực sự như vậy, những kẻ có lợi ích sẵn có sẽ tiêu đời, cho dù có sống lâu họ cũng chỉ có thể chấp nhận sự lãnh đạo của Ngân Hà Chi Lực, mà Ngân Hà Chi Lực là ai.

Chỉ là một sinh viên đại học mới ra trường mà thôi, có năng lực gì để thống lĩnh Trái Đất.

Cho nên tuy bề ngoài là sự bất mãn đối với Hùng Binh Liên và đội chủ thần, nguyên nhân sâu xa là những kẻ có lợi ích sẵn có trên Trái Đất lo lắng chế độ của Trái Đất sẽ xảy ra thay đổi kinh thiên động địa.

Bây giờ phải nhanh chóng loại bỏ Hùng Binh Liên và đội chủ thần, sau đó biến mình thành tồn tại trường sinh bất lão, chỉ có như vậy mới có thể tiếp tục duy trì sự thống trị của họ đối với Trái Đất.

Cát Tiểu Luân chưa bao giờ nghĩ đến việc làm chủ Trái Đất, cậu không có tham vọng đó, nhưng đôi khi thời thế tạo anh hùng, sự việc phát triển sẽ nằm ngoài dự liệu của họ.

Tiếng nói thảo phạt Hùng Binh Liên từ các phe phái ngày càng lớn, bám chặt vào việc Đỗ Sắc Vi phản bội để chất vấn kịch liệt độ tin cậy của các siêu chiến binh.

Nhân loại à, một cái tên khác của ngươi là ti tiện.

Mạc Cam Na hả hê nhìn cảnh nội bộ Trái Đất đấu đá, không ngoài dự liệu của cô, siêu chiến binh đã gây ra vấn đề, giống hệt như các nền văn minh lạc hậu khác, người Trái Đất cũng không thoát khỏi kiếp nạn này.

Việc này có liên quan gì đến ti tiện đâu, đây chỉ là sự điều chỉnh cấu trúc xã hội.

Đừng chủ quan hóa những vấn đề khách quan, đừng lúc nào cũng là ti tiện, nếu nói về ti tiện, ác ma các ngươi mới là không ai sánh bằng, ngươi có tư cách gì mà hả hê.

Đỗ Lan cho rằng Mạc Cam Na có phải đã quên vị trí của mình rồi không.

Cho dù ngươi có đổ lỗi cho nguyên nhân khách quan thế nào đi nữa, cũng không thể thay đổi được lòng ích kỷ của con người, một khi không có ngoại xâm, tất cả sẽ bộc lộ ra hết.

Những vấn đề này đâu phải không thể giải quyết, vừa phát hiện vấn đề đã lập tức đổ tội, có ý nghĩa không.

Đỗ Lan đã nói thời gian mới là liều thuốc tốt nhất để giải quyết vấn đề: Vài nghìn năm, vài vạn năm có thể từ từ giải quyết vấn đề của nhân loại, chỉ cần Ngân Hà Chi Lực không đi sai đường, vậy thì Trái Đất cũng có thể trở thành một nền văn minh cao cấp khác.

Hừ.

Mạc Cam Na thấy mình nói không lại Đỗ Lan, bèn hừ lạnh một tiếng, không nói gì thêm nữa, vì Đỗ Lan nói không sai, nhưng cô muốn xem khi nhân loại xảy ra nội chiến, Đỗ Lan có còn có thể thản nhiên cho rằng có thể chấp nhận kết quả này không.

Từ góc độ lịch sử mà nói, bất kỳ sự ti tiện nào của nhân loại cũng chỉ là cơn đau chuyển mình của lịch sử.

Nhưng đối với những người sống ở thời đại đó, chắc chắn sẽ không dễ chịu.

Ví dụ như Cát Tiểu Luân, người được dự bị làm chủ thần này cảm thấy rất khó chịu, nhưng cậu không nghĩ ra được cách nào có thể thay đổi suy nghĩ của người khác, khiến người khác tin tưởng mình.

Mọi người trong Hùng Binh Liên đã thảo luận rất lâu, cuối cùng phát hiện ra lựa chọn tốt nhất của họ lại là rời khỏi Trái Đất, rời khỏi hành tinh mà họ đã chiến đấu vì nó, chỉ có như vậy những người đó mới có thể yên tĩnh lại.

Nhưng đội chủ thần lại tuyên bố mình sẽ không đi, Hùng Binh Liên đi thì đi, tại sao họ phải đi, để lại Trái Đất cho những kẻ tiểu nhân hèn hạ đó.

Đây không phải là cái xấu đuổi cái tốt sao.

Đội chủ thần không tin những kẻ tiểu nhân hèn hạ này có thể bảo vệ Trái Đất, cho nên họ hy vọng Cát Tiểu Luân đàn ông một chút, gánh vác trách nhiệm mà Ngân Hà Chi Lực nên gánh vác, đứng ra thống trị Trái Đất.

Mâu thuẫn ngày càng gay gắt, lần này nhân loại chỉ có thể dựa vào chính mình, vì thiên sứ không có thời gian quản chuyện của Trái Đất.

Thiên sứ hiện tại cũng đang gặp rắc rối, Thiên Tra Hoa Diệp đã tập hợp một đám kẻ thù lớn đang tiến hành phản công về phía Thiên Sứ Tinh, thanh thế vô cùng lớn.

Nữ vương thiên sứ Ngạn đã gặp phải thử thách lớn nhất sau khi đăng cơ, cô hiện đang điều binh khiển tướng, điều động lực lượng chiến đấu thiên sứ có hạn, hy vọng có thể ngăn chặn được kẻ địch kiêu ngạo.

Đối với thiên sứ lại là một trận ác chiến, thế nhưng họ không biết rằng tại một căn cứ bí mật nào đó trên Thiên Sứ Tinh, Khải Toa và

Hạc Hi đang nghiên cứu món quà của Đỗ Lan, đó là bản thiết kế vũ khí mới, vũ khí mới có tên là Sứ Đồ.

Thiên Tra lần này ra tay trước, triệu tập không ít Thiên Tra khét tiếng thời đại nam thiên sứ, tập hợp một đội quân khổng lồ để thảo phạt Thiên Sứ Tinh, lần này họ nhất định phải đoạt lại tất cả những gì đã mất. 177.

Bản năng sinh ra giai cấp, giai cấp sinh ra mâu thuẫn, các mắt xích đan xen, tuyệt không phải đơn giản như vậy mà khắc phục được.

Chỉ là nội chiến của thiên sứ là sự tiếp diễn của cuộc nội chiến ba vạn năm trước, còn mâu thuẫn của nhân loại là do mâu thuẫn của người ngoài hành tinh chuyển dời đến.

Phe chính nghĩa đột nhiên không lo nổi cho bản thân, điều này quả thực khiến người ta bất ngờ.

Cũng không khỏi khiến người ta nghi ngờ, rốt cuộc tại sao chính nghĩa luôn bị thách thức, tại sao tà ác luôn sinh sôi không ngừng.

Dường như mục tiêu chính nghĩa còn dễ bị nhắm đến hơn cả tà ác.

Thiên sứ đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng nhân loại lại chưa chuẩn bị sẵn sàng để tiếp nhận thời đại mới.

Cát Tiểu Luân chắc chắn sẽ không đồng ý phát động chiến tranh để đoạt chính quyền, cậu cũng bảo mọi người đừng quá manh động, cậu hiện tại cũng đang trưởng thành, đã bắt đầu thoát ra khỏi tư duy của mình để nhìn nhận sự vật, phân tích tiến trình thế giới từ một góc độ khách quan hơn.

Hơn nữa Cát Tiểu Luân còn có Hùng Tâm, cậu mô phỏng sự vận hành của vũ trụ trong Hùng Tâm, sinh ra sinh mệnh ảo, sinh mệnh ảo được khai sáng và phát triển trong Hùng Tâm, khiến Cát Tiểu Luân có một nhận thức hoàn toàn mới về vũ trụ.

Mặc dù Cát Tiểu Luân vẫn không cho rằng mình thực sự đã trở thành thần, vì cậu là một thiếu niên tốt lớn lên dưới lá cờ đỏ, đầy ác cảm với những thứ phong kiến mục nát này, cũng không cho rằng lịch sử và văn minh thế giới có thể dựa vào một người để lãnh đạo, nhân dân mới là chủ nhân của lịch sử, mới là người tạo ra thế giới.

Cho nên Cát Tiểu Luân vẫn giữ thái độ hoài nghi đối với chế độ chủ thần, nhưng cùng với năng lực của cậu ngày càng mạnh, nhận thức của cậu về vũ trụ cũng ngày càng rõ ràng, cậu nhận ra rằng nhân loại cần thời gian.

Rất nhiều vấn đề không thể giải quyết trong thời gian ngắn, thậm chí không phải vài thế hệ có thể giải quyết được.

Từ góc độ vũ trụ mà nói, vài thế hệ cũng chỉ là một cái búng tay, nhân loại sau khi bước vào vũ trụ sẽ cần một thời gian khá dài để tự điều chỉnh.

Chương 1804

Mà các siêu chiến binh với tư cách là người đi trước, không thể đổ thêm dầu vào lửa, mà phải đóng vai trò là người dẫn đường và người bảo vệ.

Cát Tiểu Luân cho rằng người Trái Đất không cần phải đi theo bước chân của các nền văn minh khác, hoàn toàn có thể tự mình tìm ra một con đường mới.

Nhưng Bá Tước của đội chủ thần lại có ý kiến khác: Tôi tuy không phải là Ngân Hà Chi Lực, nhưng huyết thống của tôi cũng cho phép tôi sống rất lâu, tôi cũng biết thời gian có thể thay đổi rất nhiều thứ, nhưng không phải nói mọi thứ đều phải dựa vào thời gian, có những việc chúng ta có thể làm, và cũng phải do chúng ta làm.

Bá Tước và Cát Tiểu Luân là hai thái cực.

Cát Tiểu Luân thuộc phái vô vi, cho rằng quản tốt không bằng quản ít. nhưng Bá Tước cho rằng phải can thiệp, đặc biệt là đối với những tính toán nhỏ nhen của những kẻ có lợi ích sẵn có, không thể để chúng được như ý.

Có thể nói là lời nói không hợp nhau nửa câu cũng nhiều, Cát Tiểu Luân khổ sở khuyên nhủ hy vọng Bá Tước có thể bình tĩnh.

Nhưng Bá Tước hy vọng Cát Tiểu Luân đừng ngây thơ nữa, nên quyết đoán mà không quyết đoán, ngược lại sẽ rước họa vào thân.

Cuối cùng hai người không vui mà tan rã.

Thực ra cả hai đều không sai.

Đỗ Sắc Vi nhìn thấy mọi chuyện xảy ra trên Trái Đất, rơi vào sự lo lắng sâu sắc, ngay cả bản thân cô cũng không biết phải lựa chọn

thế nào, vì cô cảm thấy cả Cát Tiểu Luân và Bá Tước đều không sai.
178.

Mạc Cam Na nhìn ác ma tự hành hạ mình mà không nỡ, nhưng ngặt nỗi lũ ác ma này lại rất hứng thú với thời gian hiền giả, họ chỉ không tin ngồi thiền có thể đạt được thời gian hiền giả mà thôi, tự đánh mình cũng đáng tin hơn là ngồi thiền.

Còn Bá Tước là dao nhanh chém đay rối, bây giờ muốn trừ khử những kẻ có lợi ích sẵn có, mục tiêu của họ đều giống nhau, chỉ là phương pháp khác nhau mà thôi.

Nhưng đôi khi phương pháp khác nhau lại quyết định những con đường khác nhau, cho dù là đường khác nhau cùng về một đích, cũng đã định trước là nước với lửa không dung.

Tại sao con người luôn xuất hiện nhiều sự khác biệt như vậy.

Đỗ Sắc Vi tiếp tục hỏi, cô cũng bắt đầu suy ngẫm về vũ trụ và triết học.

Rõ ràng, lứa chiến sĩ đầu tiên của Hùng Binh Liên đều đã thực sự bước vào thời đại vũ trụ, điều họ phải suy nghĩ không chỉ đơn thuần là đánh bại kẻ thù, mà là suy nghĩ về tương lai của nhân loại sẽ đi về đâu, đây là tầm cao của tư tưởng, chứ không chỉ là sinh tồn, tư tưởng nào quyết định vai trò mà nhân loại sẽ đóng trong tương lai.

Nhân loại trong tương lai là người tạo ra vấn đề, hay là người giải quyết vấn đề, chính là do nhóm chiến sĩ trẻ tuổi của Hùng Binh Liên quyết định.

Đáng tiếc họ không phải là những nhà hiền triết, vẫn cần sự dẫn dắt.

Người bên cạnh Đỗ Sắc Vi có thể cho cô câu trả lời chính là Mạc Cam Na, đáng tiếc Mạc Cam Na chính cô cũng là người bị lạc lối, câu trả lời của cô luôn rất cực đoan, hơn nữa cô còn tin vào nỗi sợ hãi cuối cùng, kết quả là làm theo con tim, mọi thứ đều tìm câu trả lời từ trong lòng, mình vui là được, mặc kệ hồng thủy ngập trời.

Mạc Cam Na trả lời: Giải quyết sự khác biệt rất đơn giản, trong lòng mình muốn giải quyết thế nào thì giải quyết thế đó.

Giết sạch đối tượng khác biệt, trên thế giới cũng chỉ còn lại một tiếng nói.

Một câu trả lời rất phù hợp với chủ nghĩa vị kỷ.

Nhưng điều Đỗ Sắc Vi cần là một câu trả lời khách quan hơn, có thể dẫn dắt tư duy lý tính, một câu trả lời được hỗ trợ bởi lý luận khách quan, câu trả lời này bao gồm cả lời giải đáp cho tại sao lại lựa chọn như vậy.

Ngươi có phải bị Đỗ Lan ảnh hưởng rồi không.

Mạc Cam Na cho rằng Đỗ Sắc Vi đang tự tìm phiền não, rõ ràng làm theo con tim là được rồi, lại cứ phải tìm kiếm câu trả lời từ thế giới bên ngoài, thật là quá ngốc.

Nhưng ngốc một cách đáng yêu, Mạc Cam Na vẫn rất thích Đỗ Sắc Vi, thích sự ngây thơ và tự phản tỉnh của đối phương.

Đương nhiên điều này cũng gây ra không ít nghi ngờ cho các ác ma, không biết Mạc Cam Na rốt cuộc có mục đích gì.

Rõ ràng trên toàn bộ Ác Ma Nhất Hào, cảnh giới của các ác ma khác đều không cao bằng Mạc Cam Na, những ác ma này vẫn chưa thực sự lĩnh ngộ được cảnh giới làm theo con tim.

Cũng chỉ có Mạc Cam Na là kiên trì làm theo con tim, không hỏi tiền đồ, mọi thứ đều lấy niềm vui của mình làm chính, cho dù cuối cùng mình thực sự bồi dưỡng ra kẻ thù, cũng không sao cả.

Nhưng một Mạc Cam Na như vậy tự nhiên cũng không thể giải quyết được những lo lắng và khó khăn của Đỗ Sắc Vi.

Đỗ Sắc Vi vẫn chìm trong những vấn đề triết học đầy nghi vấn, có thể nói sau khi đánh bại Thao Thiết, những người của Hùng Binh Liên đều bước vào thời kỳ hoang mang.

Trong thời kỳ này, người duy nhất thực sự không có bất kỳ sự hoang mang nào có lẽ chỉ có một người, đó là Lôi Na.

Ban đầu cô bị Mạc Cam Na khống chế nổi điên, cho nổ tung cả hạm đội Cự Hạp, sau đó lại bị Tạp Nhĩ lợi dụng suýt nữa cho nổ tung cả Khải Toa. 179.

Có thể nói vũ trụ đang trong thời buổi rối ren, khi Trái Đất sắp tiến tới nội chiến, thiên sứ cũng đang xảy ra nội chiến.

Có một khoảng thời gian cô mất đi sức mạnh, lúc Thao Thiết xâm lược cũng là lúc cô bất lực nhất, nhưng cuối cùng cô đã khắc phục được cơn ác mộng trong lòng, khôi phục lại sức mạnh, đồng thời kiên định con đường của mình.

Mặc dù cô không tham gia trận chiến bảo vệ Hệ Mặt Trời, nhưng cô vẫn luôn tấn công các tín đồ ác ma trên Trái Đất, trở thành một hiệp khách độc hành.

Cô hiện tại biết được tình cảnh khó khăn của Hùng Binh Liên, cho nên cô đã tìm đến Cát Tiểu Luân.

Lôi Na.

Ban đầu Lôi Na với tư cách là người nắm giữ Ánh Sáng Mặt Trời, là giáo quan của Hùng Binh Liên.

Lúc đó Lôi Na cũng rất ngây ngô, chỉ có thể dạy họ cách sử dụng siêu năng lực để chiến đấu, chứ không dạy họ tư tưởng của kẻ mạnh.

Nhưng bây giờ Lôi Na đã trưởng thành, muốn dạy Cát Tiểu Luân một vài đạo lý nhân sinh.

Lôi Na đã trải qua nhiều giai đoạn như kiêu ngạo tự mãn, tự giày vò, tự buông xuôi, cuối cùng dựa vào ý chí của mình để đứng dậy, cuối cùng đã dung hội quán thông những gì mình đã học ở Liệt Dương Tinh, hình thành một hệ thống lý luận của riêng mình, đó là Trí Cơ Nhân Bản Chất Đến Bản Chất Của Gen.

Tất cả sinh mệnh đều do gen tạo thành, rất nhiều thông tin đã tồn tại trước khi cá thể sinh mệnh tích lũy kinh nghiệm.

Ví dụ như chó biết ăn cỏ, thậm chí rất nhiều chú chó con từ nhỏ đã bị mang đi khỏi mẹ, chưa bao giờ được mẹ dạy dỗ cũng sẽ tự đi ăn cỏ mà không cần học tập, cỏ nào có độc, cỏ nào có thể ăn đều được ghi lại trong gen của chó.

Thực ra con người cũng vậy, cũng có không ít bản năng tiên nghiệm a priori, ví dụ như đói bụng sẽ khóc la để thu hút sự chú ý của mẹ, không cần bất kỳ ai dạy dỗ cũng sẽ biết.

Đây đều là năng lực của gen.

Trong thời đại Siêu Thần Học Viện, sự lương thiện và chính trực của nhân tính đều có thể thực hiện thông qua việc sửa đổi gen, Ngân Hà Chi Lực chính là gen nam thiên sứ đã được tối ưu hóa.

Nhưng đã sửa đổi gen có thể quyết định thiện và ác, vậy tại sao vẫn còn nhiều đấu tranh như vậy.

Trong khoảng thời gian mất đi sức mạnh sau khi nổi điên, Lôi Na vẫn luôn suy nghĩ, mỗi đêm cô đều dường như có thể nghe thấy có người thì thầm bên tai, bảo cô đi tìm kiếm bản chất của gen.

Thông tin trong gen rốt cuộc là muốn sinh mệnh đi đến hủy diệt hay phồn vinh.

Cái chết cũng là một thứ tồn tại tiên nghiệm, bất kỳ một gen nào sinh ra cũng chắc chắn sẽ đi đến cái chết.

Nhưng cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, cái chết cũng có thể thay đổi.

Gen dường như đã trở thành những khối xếp hình trong tay trẻ con, muốn thay đổi thế nào thì thay đổi thế đó, vậy thì bản chất của gen có thay đổi không.

Lôi Na cho rằng nhất định có thứ gì đó tuyệt đối sẽ không biến mất, ẩn giấu bên trong gen, đó là bản chất của gen, cũng là bản chất của sinh mệnh, vì vậy lý luận của cô được gọi là Trí Cơ Nhân Bản Chất.

Cô lang thang khắp các ngóc ngách của Trái Đất, hồi tưởng lại những gì mình đã học.

Liệt Dương Tinh là một nền văn minh tu chân tương tự như Hoa quốc cổ đại, vì chịu ảnh hưởng của văn minh Thần Hà, Liệt Dương Tinh vẫn luôn duy trì quan niệm đạo đức giản dị, tin vào nhân nghĩa hiếu đễ, tin rằng nhân nghĩa tồn tại trong lòng mỗi người.

Họ cho rằng lòng trắc ẩn, lòng hổ thẹn, lòng từ nhượng, lòng thị phi chính là những kinh nghiệm tiên thiên mà mỗi sinh mệnh đều có, cũng chính là cái gọi là nhân chi sơ, tính bản thiện con người lúc ban đầu, bản tính vốn thiện.

Con người sẽ bị che lấp theo thời gian, bốn cái tâm tiên nghiệm cũng sẽ bị ẩn giấu đi, không còn hiển thị nữa.

Bản chất của gen có phải cũng vì sửa đổi gen mà bị ẩn giấu đi.

Lôi Na vẫn luôn suy nghĩ, cuối cùng một buổi tối, cô ngẩng đầu ngắm sao nhìn thấy một vệt sao băng vụt qua, đột nhiên có cảm ứng, cô phát hiện ra thực ra bầu trời sao này chính là bản chất của gen, là bất biến, là vĩnh hằng, sở dĩ nhìn thấy sự thay đổi của bầu trời sao, không phải là gen đã thay đổi, mà là người quan sát đã thay đổi.

Cô cho rằng gen chưa bao giờ thay đổi, cho dù gen bị sửa đổi, cũng là vì họ nhìn nhận gen từ một góc độ khác.

Việc họ cải tạo giống như một vệt sao băng vụt qua, đã định trước sẽ không thay đổi bản chất của gen.

Nhưng nghĩ thông được điều này cũng vẫn chưa đủ, Lôi Na tiếp tục tổng kết kinh nghiệm, một ngày nọ nhìn thấy hai đứa trẻ chơi game, một đứa trẻ giấu một bông hoa sau lưng hỏi đứa trẻ kia nó đã giấu gì.

Đứa trẻ kia trả lời là hoa.

Nhưng đứa trẻ giấu hoa lại nói không đúng, nói gì cũng không thừa nhận đối phương đã đoán đúng.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, vì đứa trẻ giấu hoa đã từng nhìn thấy hoa, biết hoa trông như thế nào, còn đứa trẻ kia tuy biết là hoa, nhưng không thể miêu tả chi tiết bông hoa trong lòng đối phương.

Chương 1805

Lôi Na biết đứa trẻ giấu hoa đã bị hậu nghiệm a posteriori ảnh hưởng, cái gọi là hậu nghiệm, thực ra là trải nghiệm sau kinh nghiệm, phải tích lũy kinh nghiệm trước mới hiểu được sự việc.

Ví dụ như một cốc nước là nước ấm hay nước lạnh, phải chạm vào mới biết.

Việc cải tạo gen cũng thuộc về hậu nghiệm, nhưng lại ảnh hưởng đến tiên nghiệm.

Giống như đứa trẻ giấu hoa, rõ ràng đối phương đã nói đúng, nhưng vì hậu nghiệm mà không thừa nhận đối phương đã nói đúng, thực ra bất kể là hoa hồng, hoa trắng hay hoa phấn, bản chất đều là hoa, chỉ là hậu nghiệm khiến hoa trở nên phức tạp hơn.

Đến mức độ này, lý luận của Lôi Na đã xác định được hai điểm, một là bản chất của gen không đổi, hai là hậu nghiệm sẽ ảnh hưởng đến sự hiểu biết của con người về bản chất của gen.

Nhưng vẫn còn một điểm mấu chốt chưa được giải quyết, đó là bản chất của gen rốt cuộc là gì.

Bản chất ghi lại chẳng lẽ chỉ là bản năng sinh vật.

Chỉ ghi lại lương tri.

Cái gọi là lương tri, lương là chỉ lương năng, tức là những bản lĩnh bẩm sinh như khóc. tri là chỉ tri năng, tức là những kiến thức bẩm sinh như đói bụng khóc to có thể thu hút sự chú ý của mẹ.

Hay nói cách khác, bản chất là bốn cái tâm tiên nghiệm mà Lôi Na đã học ở Liệt Dương Tinh, chứng minh nhân tính bản thiện.

Đều không phải, Lôi Na cho rằng bản chất gen của mỗi người đều là ánh sáng, không phải là quan niệm đạo đức nào cả, vì những đạo đức này đều là do hậu nhân dùng phương pháp hậu nghiệm để định nghĩa bản chất, bản chất của gen nên là thuần túy và trung tính hơn.

Lôi Na cho rằng đó là ánh sáng, mỗi một sinh mệnh đều nên là một ngôi sao hằng tinh nhỏ bé, giống như những ngôi sao hằng tinh lớn trong vũ trụ, xuất hiện vì nhu cầu của vũ trụ, mà hằng tinh có nhiều hình thức khác nhau, sẽ giải phóng ánh sáng với nhiều màu sắc khác nhau.

Sinh mệnh cũng vậy, họ cũng tỏa ra những ánh sáng gen khác nhau.

Bản chất của gen là ánh sáng, sinh mệnh là những ngôi sao hằng tinh nhỏ, văn minh là những thiên hà nhỏ.

Thông qua một loạt sự tự phản tỉnh và suy ngẫm, lý luận của Lôi Na cuối cùng đã hoàn thành.

Nhưng bất kỳ một lý luận nào cũng luôn cần được ứng dụng, một lý luận không có ứng dụng cũng chỉ là nói suông mà thôi.

Lý luận của Lôi Na có thể được ứng dụng vào hai phương diện, vẫn là nghiên cứu bản chất của gen, gen có thực sự là ánh sáng hay không vẫn cần được kiểm chứng.

Hai là chỉ đạo sự giao lưu giữa các nền văn minh, đã là văn minh đều là thiên hà, vậy thì tự nhiên là giữ một khoảng cách mới tốt, vì thiên hà cũng là những vật thể có khối lượng lớn, hai thiên hà ở quá gần nhau khó tránh khỏi sẽ va chạm và tan vỡ.

Cát Tiểu Luân nhìn thấy Lôi Na đã lâu không gặp rất vui mừng, nhưng phát hiện Lôi Na bây giờ cũng sắp biến thành một nhà triết học, cậu vẫn có chút không quen.

Bởi vì Lôi Na trước đây là một cô gái mạnh mẽ, tính cách cũng rất phóng khoáng, không ngờ gặp lại, Lôi Na lại như thay đổi thành một người khác.

Tôi vẫn không thay đổi, thay đổi chỉ là tôi trong lòng cậu mà thôi.

Lôi Na cũng bắt đầu nói những lời huyền học.

Cát Tiểu Luân cười khổ: Các chiến sĩ của Hùng Binh Liên đều đã bắt đầu trầm ổn hơn, ngay cả Lưu Sấm cũng đã là một đại tướng có thể một mình đảm đương một phía.

Lôi Na, cậu trở về thật đúng lúc, tôi đang cần bàn bạc chuyện với cậu.

Lôi Na lại đã biết vấn đề khó khăn của Cát Tiểu Luân: Mâu thuẫn giống như hố đen, không thể bị loại bỏ, bây giờ tất cả mọi người đều ở quá gần hố đen, cho nên tránh xa hố đen, bình tĩnh mới là lựa chọn tốt nhất.

Tôi đâu phải không muốn tránh xa mâu thuẫn, nhưng bây giờ chúng ta đều bị mâu thuẫn hút chặt rồi, quyền chủ động đã không còn nằm trong tay chúng ta nữa.

Cát Tiểu Luân cho rằng lý luận của Lôi Na tuy rất thú vị, nhưng lý luận này dường như cũng chỉ là một mô hình xã hội, ví xã hội như vũ trụ, chứ không thể giải quyết được vấn đề.

Vũ trụ giải quyết hố đen như thế nào.

Chắc chắn là thuận theo tự nhiên, vì vũ trụ không có pháp luật.

Nhưng Lôi Na không nghĩ vậy: Vũ trụ đối với mỗi một ngôi sao đều có sự sắp đặt, chỉ cần để các ngôi sao quay tròn, là có thể đạt được sự ổn định, không còn tiến gần hố đen nữa.

Bây giờ chúng ta phải làm cũng là như vậy, phải để mọi người đều quay quanh hố đen, chúng ta không phải là giải quyết hố đen, mà là nhìn thẳng vào hố đen rồi quay vòng.

Làm thế nào.

Cát Tiểu Luân rất tò mò làm thế nào để mọi người quay quanh hố đen.

Không thể dựa vào lực hấp dẫn được chứ.

Đây chính là một điểm mấu chốt khác trong lý luận của Lôi Na, trong vũ trụ có lực hấp dẫn kéo mọi thứ, mà trong Trí Cơ Nhân Bản Chất của Lôi Na cũng có một lực vô hình, đó chính là tấm lòng kỳ vọng của sinh mệnh.

Chỉ cần để họ nhận ra mâu thuẫn, sau đó để nhân dân nhìn thấy khả năng giải quyết mâu thuẫn, chỉ cần mọi người giữ vững sự kỳ vọng là đủ để họ quay quanh mâu thuẫn.

Lôi Na cho rằng chỉ cần mọi người đều bị tấm lòng kỳ vọng ràng buộc, chỉ cần mọi người bận rộn kỳ vọng chứ không phải lợi ích, vậy thì mọi thứ sẽ tốt đẹp lên, kỳ vọng là tài nguyên quý giá nhất trên Trái Đất, nắm giữ kỳ vọng là nắm giữ tất cả.

Ý tưởng của Lôi Na rất đơn giản, không giải quyết vấn đề, mà là khiến người ta xoay quanh vấn đề không ngừng, như vậy thế giới sẽ ổn định, có ý tứ lao dân.

Thực ra phương pháp này cũng không mới mẻ gì, vì các hoàng đế trong lịch sử đều sẽ tìm việc cho người khác làm, tiêu hao tinh lực của thuộc hạ, để họ không còn tâm trí tạo phản.

Lôi Na nói rằng việc điều động lòng kỳ vọng của người khác, khiến họ lao động vô ích để đạt được kỳ vọng đó, cũng tương đương với ý tưởng lao dân.

Cát Tiểu Luân phát hiện ra bản chất gen của Lôi Na quả thực vô cùng thực dụng, đã đưa ra những đề nghị phù hợp với tình hình hiện

tại.

Cần duy trì khoảng cách với văn minh ngoài hành tinh, phức tạp hóa các mâu thuẫn, khiến người ta tiêu hao tinh lực một cách vô ích.

Vũ trụ nhờ đó mà ổn định, xã hội cũng sẽ hài hòa.

Đương nhiên đây chỉ là kế sách tạm thời, mô hình xã hội cuối cùng của Lôi Na là vũ trụ, mỗi người đều phải trở thành một ngôi sao tỏa sáng và phát nhiệt, đều phải tìm thấy ánh sáng của gen, ánh sáng của gen có thể khiến con người hiểu rõ vị trí của mình.

Về việc làm thế nào để hiểu được ánh sáng của gen, Lôi Na cho biết chỉ cần nghiên cứu sẽ biết, chỉ cần khai quật được ánh sáng của gen, ngay cả ác ma cũng sẽ cải tà quy chính.

Bởi vì ánh sáng của gen là sức mạnh thuần túy nhất, là sức mạnh có trước kinh nghiệm, là sức mạnh có thể khiến sinh mệnh quay về bản chất, quay về sự mộc mạc.

Cát Tiểu Luân đã hiểu, một mực trốn tránh không thể thay đổi được gì, đương nhiên hắn vẫn không phải là kẻ cấp tiến, hắn quyết định làm theo ý tưởng của Lôi Na, đưa ra đề nghị của riêng mình.

Đó là tăng cường phòng ngự Trái Đất, xây dựng Tử Tinh, đồng thời tăng cường nghiên cứu gen để khai quật ánh sáng của gen.

Hắn đương nhiên có tư cách đề nghị điều này, vì Hùng Tâm của hắn là siêu máy tính mạnh nhất Trái Đất, nếu hắn giúp đỡ, tiến bộ khoa học kỹ thuật của Trái Đất sẽ nhanh hơn nhiều.

Và những nghiên cứu này có thể mang lại cho mọi người niềm hy vọng, một khi nghiên cứu được triển khai, trong lòng mọi người sẽ có một kỳ vọng tốt đẹp.

Cuộc sống có kỳ vọng tốt đẹp thường là lúc cảm giác hạnh phúc cao nhất, thậm chí còn cao hơn cả khi đạt được mục tiêu.

Vì vậy, đặt ra hai mục tiêu xa vời, thu hút tinh lực và sự chú ý của mọi người, sẽ có thể xoa dịu mâu thuẫn nội bộ của Trái Đất hiện nay.

Nói đơn giản thì không phải là giải quyết mâu thuẫn, mà là chuyển dời mâu thuẫn.

Tử Tinh ban đầu là đề nghị do Đỗ Lan đưa ra, lúc đó các nhà khoa học Trái Đất đều cho rằng không thể xây dựng được Tử Tinh, nhưng bây giờ sau khi Cát Tiểu Luân dùng Hùng Tâm tính toán thì phát hiện độ khó xây dựng Tử Tinh cũng không cao lắm, chỉ cần Hùng Binh Liên và tiểu đội Chủ Thần tham gia là được.

Để công chúng thấy Hùng Binh Liên hiện đang nỗ lực làm việc để tăng cường phòng ngự Trái Đất, có thể khiến họ bớt nói những lời vô ích.

Còn những kẻ được lợi cũng sẽ không phản đối việc Hùng Binh Liên nghiên cứu bản chất gen, nên cũng sẽ im miệng.

Sau khi hai bên này im lặng, việc thuyết phục tiểu đội Chủ Thần sẽ đơn giản hơn nhiều.

Bá tước nhìn Cát Tiểu Luân đã thay đổi thì rất hài lòng: Bây giờ ngươi mới thực sự là Ngân Hà Chi Lực, là Chủ Thần của Trái Đất, ta sẽ phối hợp với ngươi.

Bá tước rất tự nhiên chấp nhận địa vị Chủ Thần của Ngân Hà Chi Lực, vì hắn chỉ không hài lòng với thái độ của mọi người đối với các chiến sĩ siêu năng, chứ không phải muốn tranh đoạt địa vị thống trị.

Phải cảm ơn Lôi Na nhiều, là cô ấy đã thay đổi suy nghĩ của tôi.

Mọi người đều đang nỗ lực tìm kiếm lối thoát, nên tôi cũng đã nghĩ thông suốt rồi, chúng ta phải dùng hành động để phá tan sự nghi ngờ của người khác đối với chúng ta.

Cát Tiểu Luân nói, đương nhiên hắn không nói rằng kế hoạch của mình là để cho các anh hùng bàn phím có việc để làm, tránh cho họ ăn no rửng mỡ nói năng bừa bãi, khiến mọi người đều không vui.

Không sai, chính là như vậy.

Để mọi người bận rộn lên, kỳ vọng lên.

Cát Tiểu Luân cũng bận rộn hẳn lên, dùng Hùng Tâm để thực hiện các loại tính toán, hắn đột nhiên từ một chiến sĩ biến thành một nhà khoa học, đi đầu giúp đỡ.

Đồng thời, Cát Tiểu Luân tạm gác lại kế hoạch du hành ban đầu, vốn dĩ hắn định đến hệ ngân hà bên cạnh để hỏi thăm nền văn minh lạc hậu ở đó.

Nhưng Lôi Na cho rằng giữa các nền văn minh không nên quá thân cận, Cát Tiểu Luân sau khi cân nhắc cũng đồng ý, Trái Đất chính vì quá thân cận với người ngoài hành tinh nên bây giờ mới có nhiều vấn đề, vì vậy Trái Đất không thể tiếp xúc quá gần với người ngoài hành tinh, trừ phi có kẻ xâm lược hàng xóm, người Trái Đất mới nên ra tay giúp đỡ vì đạo nghĩa.

Đồng thời, phương diện nghiên cứu gen cũng tiến triển vượt bậc, Cát Tiểu Luân phát hiện gen của mỗi người quả thực rất giống ánh sáng, và sức mạnh cội nguồn của nhân loại nằm trong gen, nếu khai phá ra được thì nhân loại chắc chắn có thể tiến thêm một bước.

Cát Tiểu Luân không thể không khâm phục Lôi Na, trước đây cô rõ ràng là một cô gái vô tư lự, không ngờ sau khi trải qua tất cả những chuyện này lại trở thành một nhà hiền triết, những lý luận nghĩ ra lại đều đúng.

Hắn thậm chí còn nghi ngờ Lôi Na có phải cũng đã thức tỉnh siêu máy tính, nên mới nhìn thấu được chân lý của vũ trụ, vì dù sao Lôi Na cũng là một trong tam đại cơ nhân.

Thực ra Cát Tiểu Luân, Lưu Sấm, Lôi Na, chỉ có Cát Tiểu Luân có Hùng Tâm, hai người còn lại tuy chiến lực mạnh mẽ, nhưng lại thiếu sự hỗ trợ của siêu máy tính, chủ yếu là vì nhà thiết kế của Lưu Sấm và Lôi Na đến từ Nặc Tinh và Liệt Dương Tinh, trình độ không cao bằng Thiên Sứ.

Thiên Sứ đã đặt nền tảng Hùng Tâm cho Ngân Hà Chi Lực, sau này Cát Tiểu Luân lại được Thiên Sứ giúp đỡ mới hoàn thành việc xây dựng Hùng Tâm, hai người kia rõ ràng không có may mắn này.

Chương 1806

Nhưng Lôi Na sau khi trải qua sóng gió trắc trở, đã tự phản tỉnh, dùng một bộ lý luận mới để đóng gói những nội dung cô đã học trước đây, cũng coi như là hợp tình hợp lý.

Trong vũ trụ, cuộc chiến giữa Thiên Sứ và Thiên Tra đã đến hồi gay cấn.

Binh lực của Ngạn không nhiều, vì trong vũ trụ có quá nhiều nơi cần bảo vệ, còn phải đề phòng Ác Ma và Tạp Nhĩ đâm sau lưng, nên binh lực để chặn đánh Thiên Tra ít đến đáng thương.

Hoa Diệp cũng nhìn thấy Thiên Sứ không thể tự lo liệu, nên mới quả quyết xuất binh thẳng tiến Thiên Sứ Tinh.

Nhưng ngay khi họ sắp lao ra khỏi trùng động để đến chiến trường, màu sắc không gian của trùng động đột nhiên trở nên rực rỡ hơn, độ bão hòa màu sắc cao đến đáng sợ, màu đỏ chói mắt, màu vàng lóa mắt, màu xanh đến hoảng, màu lam đến u uất.

Sau đó, tất cả các mặt tối đều bùng nổ, những ký ức tồi tệ, cảm xúc bi thương, tâm tư bất an.

Phạm vi bao phủ cực rộng, tất cả Thiên Tra đều bị ảnh hưởng, cả quân đội giống như một thùng thuốc súng sắp nổ, tràn ngập áp lực.

Hoa Diệp tuy cảm thấy không ổn, nhưng hắn hoàn toàn không có khả năng thay đổi: Đây nhất định là thủ đoạn hèn hạ của Ngạn.

Mặc dù quả quyết như vậy, nhưng hắn cũng không biết đây rốt cuộc là loại công kích gì.

Chắc chắn không phải là công kích thế thân, đây là ô nhiễm tinh thần.

Hạc Hi đã hoàn toàn chế tạo ra món quà của Đỗ Lan, bây giờ mười hai đầu Sứ Đồ đang lơ lửng trong không gian vũ trụ, triển khai AT Lực Trường tác động đến trùng động, khiến toàn bộ trùng động bị bao phủ trong ô nhiễm tinh thần.

Đối với Thiên Tra không cần một chút đồng tình nào, cứ ra tay tàn độc là được.

Vì nếu Thiên Tra thắng thế, đó sẽ là một đòn hủy diệt đối với các nữ Thiên Sứ.

Vì tất cả phụ nữ trong vũ trụ, cần phải tấn công Thiên Tra toàn lực, bất chấp hậu quả, bất chấp thủ đoạn.

Mười hai đầu Sứ Đồ xếp thành một vòng tròn, giống như đang tiến hành một nghi thức thần bí nào đó.

Sứ Đồ màu trắng tinh cao khoảng tám mươi mét, lớn hơn Thiên Sứ rất nhiều, lúc này Thiên Sứ đang ngồi trên pháo đài Thiên Nhận lơ lửng sau lưng Sứ Đồ, chờ đợi kết quả.

Bọn Thiên Tra sắp phế rồi, vì tâm trạng của chúng lúc này tràn ngập cảm xúc tiêu cực, vô cùng khó chịu.

Nếu nói Hiền Giả Thời Gian mà Đỗ Lan đề xuất là để duy trì tâm trạng tốt mọi lúc mọi nơi, thì Thiên Tra bây giờ hoàn toàn ngược lại, hiện tại họ làm gì cũng thấy rất khó chịu, ngay cả việc sống cũng cảm thấy rất mệt mỏi và đau khổ.

Sự dằn vặt tâm lý còn hơn cả tra tấn thể xác.

Hoa Diệp nhận ra không ổn, lập tức cho người lao ra khỏi trùng động, phi thuyền vũ trụ của hắn có hình dạng một chiếc thuyền buồm, trông có vẻ không có bất kỳ công nghệ nào, nhưng thực tế lại là một chiếc thuyền buồm công nghệ cao được trang trí khoa trương.

Chắc chắn là ánh sáng trong trùng động đã khiến binh lính sinh ra ảo giác, Hoa Diệp bây giờ cũng đang ngập tràn cảm xúc tiêu cực, nhưng với tư cách là vua của Thiên Tra, hắn vẫn cố gắng duy trì sự bình tĩnh, thậm chí còn tự mình điều khiển phi thuyền rời khỏi nơi nguy hiểm này.

Nhìn những binh lính đang điên cuồng trên boong tàu, Hoa Diệp lần đầu tiên nhận ra rằng phụ nữ có thể hèn hạ đến mức này.

Hắn dường như đã quên rằng ban đầu hắn mới là kẻ hèn hạ nhất.

Lại dám chơi trò tiên hạ thủ vi cường với ta, Ngạn, xem ra ta đã xem thường ngươi rồi.

Hoa Diệp biết lần này Thiên Sứ chắc chắn đã chuẩn bị kỹ lưỡng, hắn phải đánh một trận cứng, nhưng không sao cả, hắn sẽ khiến các nữ Thiên Sứ phải trả giá.

Ầm.

Trùng động vỡ tan, chiếc thuyền buồm khổng lồ lộng lẫy phá vỡ hư không, mang theo dòng năng lượng hỗn loạn lao tới, tựa như một chiến hạm khổng lồ cưỡi gió rẽ sóng.

Hoa Diệp đứng trên cao, mặt mày dữ tợn, hắn đã nhìn thấy ở phía xa là các nữ Thiên Sứ đang dàn trận chờ sẵn, là kẻ thù của hắn, là nô lệ của hắn: Đứng dậy cho ta, giết, giết sạch chúng nó.

Hắn gào thét ra lệnh cho binh lính phát động xung kích, đồng thời nhấn nút kích hoạt hệ thống vũ khí của thuyền buồm.

Hai bên mạn thuyền buồm, mỗi bên mở ra tám mươi cửa pháo laser, thấu kính phản chiếu ánh sáng tử vong chói lòa.

Vút.

Bộ phát laser phát ra tiếng rít, năng lượng xuyên qua thấu kính bị bẻ cong, tia laser bẻ một góc chín mươi độ bắn về phía kẻ địch ngay trước mũi thuyền.

Những tia laser dày đặc như móng vuốt sắc nhọn của ác ma, hung hãn vồ về phía kẻ địch.

AT Lực Trường toàn khai.

Mười hai đầu Sứ Đồ trắng như tuyết triển khai lực trường bảo vệ chủ nhân phía sau.

Laser va chạm vào lực trường màu đỏ máu làm không gian rực hồng, đun sôi cả vũ trụ.

Tuy nhiên, lực trường không hề bị lay chuyển, những đợt tấn công có thể làm tan chảy thiên thạch, phá vỡ vệ tinh cũng khó lòng làm hại Sứ Đồ dù chỉ một chút.

Các Thiên Sứ thấy Hạc Hi lại chế tạo ra vũ khí sinh vật lợi hại như vậy, đều rất vui mừng, thầm nghĩ khi nào năng lực này có thể cho họ dùng.

Bất kỳ công nghệ nào cuối cùng cũng sẽ được thu nhỏ, gen hóa.

Ví dụ như động cơ trùng động cuối cùng đã trở thành kỹ năng mà mỗi Thiên Sứ đều có thể sử dụng.

Sau này AT Lực Trường chắc chắn cũng sẽ để cho mỗi Thiên Sứ đều có thể phóng thích.

Hoa Diệp kìm nén cảm xúc tiêu cực, nhìn những binh lính vô dụng bên dưới, không khỏi dùng sức đá vào một người gần đó, giận dữ nói: Những người phụ nữ đã cướp đi tất cả của chúng ta đang ở ngay phía trước, lũ hèn nhát các ngươi không muốn báo thù sao.

Lấy lại tinh thần cho ta, giết cho ta.

Tuy nhiên, Thiên Tra còn chưa tấn công, Sứ Đồ đã lao tới, chúng đều vô cùng khổng lồ, trực tiếp bao vây thuyền buồm.

Các ngươi muốn làm gì.

Hoa Diệp thấy mười hai con quái vật bao vây thuyền buồm, cũng không biết nữ Thiên Sứ muốn làm gì.

Thực ra Thiên Sứ cũng không biết, ngay cả Ngạn cũng không biết, vì đây là vũ khí mới mà Hạc Hi công khai ngay trước khi khai chiến, rốt cuộc có hiệu quả gì cô cũng không rõ.

Ngạn thân chinh đi đầu, đứng trước hàng ngũ các nữ chiến binh, lặng lẽ nhìn mọi thứ phía trước, giữ vững sự điềm tĩnh và trầm ổn mà một nữ vương nên có.

Dù có chuyện gì xảy ra cô cũng sẽ không kinh ngạc, vì cô là nữ vương, là trụ cột tinh thần của mọi người.

Hiến tế bắt đầu.

Mười hai Sứ Đồ muốn hiến tế bọn Thiên Tra cho vũ trụ.

Ầm.

AT Lực Trường của Sứ Đồ ngày càng mạnh, cuối cùng trên đỉnh đầu còn xuất hiện vầng hào quang, giống như một kỳ tích lại giống như một hiện tượng tự nhiên, tựa như sinh vật tiến hóa đến điểm cuối cùng gây ra dị tượng trời đất.

Các ngươi rốt cuộc muốn làm gì.

Mọi thứ trước mắt đều không thể lý giải, có thể nói là vượt xa sức tưởng tượng của Hoa Diệp.

Hắn vốn tưởng rằng nữ Thiên Sứ sẽ đại chiến với Thiên Tra ba trăm hiệp, cuối cùng hắn sẽ dùng chiến thuật và lòng dũng cảm để đánh bại nữ Thiên Sứ.

Nhưng thực tế, nữ Thiên Sứ lại trực tiếp biến cuộc chiến này thành nơi thử nghiệm vũ khí mới.

Một ý nghĩ không lành lóe lên trong đầu, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Hoa Diệp không hổ là Thiên Tra Vương, ngay cả Khải Toa cũng không thể giết hắn, trong ba vạn năm, khả năng sinh tồn của hắn đã được chứng minh là hàng đầu vũ trụ, nhưng bây giờ hắn lại cảm thấy sợ hãi, cảm thấy hơi thở của tử thần.

Nữ Thiên Sứ rốt cuộc đã chế tạo ra con quái vật gì.

Sau vầng hào quang, từ trong cơ thể Sứ Đồ lại mọc ra những gai nhọn, AT Lực Trường của chúng đã ngày càng mạnh, gần như nhuộm đỏ cả vũ trụ, bao vây lấy thuyền buồm.

Hoa Diệp muốn chạy trốn, nhưng bây giờ hắn đã không còn đường lui, dường như gen của hắn cũng đang tạo ra cộng hưởng, đó là một tiếng gọi từ cội nguồn sinh mệnh, dường như muốn hắn quay về với căn bản của vũ trụ.

Cuối cùng, xung kích bắt đầu.

Nam Thiên Sứ đầu tiên trên phi thuyền biến thành nước cam, ngay cả cơ hội hét thảm cũng không có, đã hóa thành một vũng nước màu cam, như thể tất cả gen đều sụp đổ.

Tình huống đáng sợ như vậy, làm sao không khiến bọn Thiên Tra kinh hãi.

Cơ thể của họ đã tung hoành vũ trụ, xông pha mưa gió, chạy nhảy khắp nơi mấy vạn năm, là những tồn tại cường đại, bây giờ lại sụp đổ một cách khó hiểu.

Điều này không khoa học, nếu thần thể dễ dàng biến thành nước cam như vậy, họ cũng không thể sống lâu đến thế.

Nhưng sống lâu mới thấy nhiều, lần đầu tiên gặp phải tình huống quỷ dị như vậy, rốt cuộc thứ gì đã làm tan chảy gen cường hãn của thần thể.

Chương 1807

Là những lực trường màu đỏ kia sao.

Lẽ nào là tính toán ám tín tức.

Để phối hợp với sức mạnh gen cường đại của vũ trụ này, Đỗ Lan cũng đã cường hóa S2 Cơ Quan của Sứ Đồ, cơ quan cốt lõi của Sứ Đồ thực ra chính là một siêu máy tính biên tập ám tín tức, có thể thay đổi AT Lực Trường của Sứ Đồ, tiến hành cộng hưởng với các thần thể lớn, từ căn bản phá giải và thôn phệ gen của thần thể.

Vì vậy tuy vẫn gọi là AT Lực Trường, nhưng nếu dùng danh từ chính xác của vũ trụ này để gọi, thì nên là Cơ Nhân Ngõa Giải Lực Trường, hiệu quả tương tự như AT Lực Trường, chỉ là đạt được thông qua lập trình ám tín tức, trên thực tế mạnh hơn AT Lực Trường nguyên bản rất nhiều.

Đương nhiên để tái hiện lại xung kích biến sinh mệnh thành nước cam, Đỗ Lan cũng đã hao tổn tâm trí, trải qua mấy lần tính toán mới đạt được hiệu quả hoàn mỹ, bây giờ coi như có thể diễn ra chương cuối của sự tuyệt vọng.

Hoa Diệp chưa bao giờ nghĩ mình sẽ gặp phải tuyệt vọng, vì hắn là vua, dù trong nghịch cảnh nào cũng phải giữ thái độ lạc quan, nhưng bây giờ nhìn những Thiên Tra bên cạnh lần lượt biến thành nước cam, hắn cuối cùng cũng hiểu thế nào là tuyệt vọng.

Hắn không thể làm gì cả, chỉ có thể trơ mắt nhìn mọi chuyện xảy ra, cảm giác bất lực này đã nuốt chửng linh hồn hắn.

Các nữ Thiên Sứ nhìn thấy cũng không khỏi lạnh lòng, mặc dù nhiều siêu cấp chiến sĩ sau khi chết cũng sẽ xảy ra hiện tượng phân giải gen, thi thể sẽ biến thành ánh sáng và biến mất.

Nhưng đó là sau khi chết, còn bây giờ Thiên Tra đang sống sờ sờ biến thành nước cam, hiện tượng này khiến không ít nữ chiến binh từng trải trăm trận cũng muốn nôn ói.

Vốn dĩ nên là một chiến thắng vui vẻ, nhưng vì biểu cảm kinh hãi méo mó của bọn Thiên Tra mà trở nên không còn tốt đẹp như vậy, biểu cảm méo mó của Thiên Tra là sự giãy giụa vô lực cuối cùng của sinh mệnh đối với sự sống.

Nữ Thiên Sứ có tâm trạng như vậy rất bình thường, đây chính là lòng trắc ẩn, tuy Thiên Tra là kẻ địch, nhưng kẻ địch gặp phải chuyện đáng sợ như vậy, họ đồng cảm cũng là bình thường, may mà không ai có ý định ra tay ngăn cản, chứng tỏ họ vẫn chưa biến thành những người không phân biệt phải trái.

Bọn Thiên Tra tuyệt vọng nhìn về phía Hoa Diệp, hy vọng Hoa Diệp có thể làm gì đó.

Nhưng Hoa Diệp thì có thể có biện pháp gì chứ.

Cuối cùng trên cả con thuyền buồm chỉ còn lại vài người do Hoa Diệp cầm đầu, hắn đứng đó thất thần, giờ phút này hắn không còn vẻ hăng hái như trước, dường như chỉ đang chờ đợi phán quyết cuối cùng, chỉ mong được chết để giải thoát.

Sứ Đồ cao lớn như thiên thần nhìn xuống sinh mệnh nhỏ bé của Hoa Diệp, chúng là những đao phủ vô tình, sinh mệnh trước mặt chúng cuối cùng đều phải biến thành nước cam.

Hoa Diệp lúc này tuy vẫn còn sống, nhưng nhìn ánh mắt cầu xin đau khổ của binh lính xung quanh, linh hồn hắn đã chết.

Hắn chưa bao giờ là một vị thần đa sầu đa cảm, Hoa Diệp có thể nói là đã ích kỷ đến cực điểm, cùng là nam Thiên Sứ, hắn cũng chỉ coi binh lính là công cụ để báo thù và đoạt quyền, nhưng lúc này lại cảm thấy thỏ chết cáo buồn.

Binh lính trong cơn tuyệt vọng và bất lực, chỉ có thể cầu cứu vị vua của họ.

Họ đã trung thành theo Hoa Diệp ba vạn năm, không có công lao cũng có khổ lao, họ luôn tin rằng Hoa Diệp có thể giúp họ đoạt lại những ngày tháng ăn chơi trác táng trước đây.

Nhưng bây giờ họ đột nhiên đối mặt với cái chết không rõ nguyên nhân mà không thể làm gì, chỉ còn biết cầu cứu vị vua của họ, hy vọng cuối cùng của họ.

Nhưng vị vua cũng rất tuyệt vọng, loại tấn công vô lý này, dù hắn có nỗ lực tính toán ám tín tức để chống cự cũng vô ích, mắt thấy chính mình cũng sắp biến thành nước cam, Hoa Diệp bây giờ gan mật đều vỡ, đã mất hết phong độ, cùng với mấy Thiên Tra còn lại, như Lộ Tây Pháp và những kẻ khác, kinh hãi chờ chết.

Đối với họ, cái chết đã không thể tránh khỏi, ngược lại quá trình chờ chết mới khiến người ta đau khổ không nói nên lời.

Biểu cảm của Hoa Diệp ngày càng méo mó khi thời gian đếm ngược đến cái chết đang đến gần, cuối cùng đã hoàn toàn không còn dáng vẻ bất cần đời như trước.

Cuối cùng, hai đại tướng bên cạnh Hoa Diệp, Lộ Tây Pháp và Nhược Ninh cũng đã biến thành nước cam.

Nhược Ninh là vợ của Hoa Diệp, một nữ Thiên Sứ phản bội, ba vạn năm không rời không bỏ Hoa Diệp, ngay cả khi Hoa Diệp sa cơ nhất, Nhược Ninh cũng nguyện vì yêu mà hy sinh.

Bây giờ cô cũng không còn vẻ âm hiểm như trước, chỉ còn lại sự không nỡ với Hoa Diệp.

Cô vì tình yêu mà từ bỏ cả thế giới, từ bỏ tất cả nữ Thiên Sứ, chỉ vì người đàn ông này, đáng tiếc cuối cùng cô cũng không thể cùng Hoa Diệp song túc song phi, mà phải chết trong bất lực.

Cuối cùng cũng đến lượt mình rồi sao.

Trên cả chiếc phi thuyền vũ trụ chỉ còn lại một mình Hoa Diệp, hắn bị Sứ Đồ với vầng hào quang trên đầu nhìn xuống, nhỏ bé như một con kiến.

Vì trận chiến này, hắn còn đặc biệt tìm kiếm sức mạnh từ Tạp Nhĩ của văn minh Minh Hà, nhưng cuối cùng cũng chỉ là công dã tràng.

Tại sao vận mệnh lại bất công với mình như vậy.

Hắn đã không còn binh lính, không còn thuộc hạ, Hoa Diệp đặt quần áo của người thương xuống, đứng dậy, trong tay là một lưỡi đao sắc bén màu đen: Dù các ngươi là ai, ta vẫn là vua của Thiên Sứ Tinh.

Sau nỗi sợ hãi tột độ là phản ứng thái quá, Hoa Diệp biết mình chắc chắn sẽ chết, nên dù chết cũng phải chết như một vị vua.

Vì vậy hắn giơ thanh đoản đao đen kịt lên, gào thét về phía kẻ địch, để bảo toàn chút tôn nghiêm cuối cùng của mình.

Hoa Diệp bây giờ đang nghĩ mình có phải rất ngầu không.

Đối mặt với cái chết, hắn không hề sợ hãi, đến đi, nếu cái chết đã định giáng xuống, vậy thì hãy để nó đến dữ dội hơn nữa.

Hắn chết mà không hối tiếc, nhìn lại cuộc đời dài đằng đẵng của mình, tuy phần lớn thời gian đều ẩn náu ở những hệ ngân hà xa xôi để liếm vết thương, nhưng ít nhất hắn đã từng huy hoàng, với tư cách là vua của Thiên Sứ Tinh, số nữ Thiên Sứ bị hắn đùa giỡn, vứt bỏ thậm chí xử tử không đếm xuể, ít nhất hắn đã từng sở hữu, thế là đủ rồi.

Cái chết đang ở ngay trước mắt, tử thần giơ cao lưỡi hái, Hoa Diệp đột nhiên thông suốt.

Nhìn thấu mọi thứ, tựa như đốn ngộ.

Tuy nhiên, cái chết lại không đến như đã hẹn, Hoa Diệp vẫn còn sống, một mình cô đơn đứng trên thuyền buồm, trở thành kẻ cô gia quả nhân.

Các Sứ Đồ thu lại vầng hào quang, như thể tất cả cái chết đều không liên quan gì đến chúng, chúng vẫn trắng tinh, như những con thiên nga giữa vũ trụ.

Chỉ đùa chút thôi, hà tất phải quyết liệt như vậy chứ.

Giọng nói đáng ghét của Đỗ Lan xuất hiện, hắn luôn chạy qua chạy lại giữa ác ma và thiên sứ, không biết mệt.

Hoa Diệp ngây người nhìn biểu cảm không đứng đắn của Đỗ Lan, trong mắt lại hiện lên sự phẫn nộ.

Đùa ư.

Thuộc hạ của mình bị giết, thế lực bị hủy, đây là đùa ư.

Nếu đây thực sự là một trò đùa, thì tuyệt đối là trò đùa ác độc nhất toàn vũ trụ.

Ngươi.

Hoa Diệp bây giờ hận không thể chết đi, vì hắn biết mình không chết, tiếp theo sẽ là sự sỉ nhục và đau khổ kéo dài.

Nhưng nghĩ lại, sống không bằng chết tốt, ít nhất sống còn có hy vọng, hắn có thể lại đi tìm Tạp Nhĩ mượn binh.

Nói cho cùng, binh lính chết tuy đau khổ, nhưng đó chỉ là công cụ, quan trọng nhất vẫn là chính mình.

Trong lòng Hoa Diệp nhanh như chớp hạ quyết tâm, nếu có thể sống, hắn muốn sống sót.

Đáng tiếc, hắn rõ ràng không hiểu rõ Đỗ Lan, nếu Đỗ Lan thực sự để một kẻ xấu sống sót, thì chờ đợi kẻ xấu đó chỉ có thể là sống không bằng chết.

Vì Hoa Diệp quá làm mất mặt cánh mày râu, nên lần này Đỗ Lan không để hắn chết một cách thống khoái.

Loại người như Hoa Diệp thực ra rất khó đối phó, vì hắn có mục tiêu, có ý chí.

Nhưng trớ trêu thay, những sức mạnh giúp người ta tiến bộ này lại bị hắn dùng để theo đuổi bạo chính.

Để đoạt lại Thiên Sứ Tinh và tiếp tục nô dịch nữ Thiên Sứ, hắn sẵn sàng bất khuất, nằm gai nếm mật.

Có thể nói là rất kiên cường, nhưng lại quá ích kỷ, không biết hối cải.

Chỉ cần để hắn sống, dù trải qua khổ nạn, hắn cũng sẽ không từ bỏ.

Muốn hắn sống trong đau khổ, muốn hắn vĩnh viễn tuyệt vọng, gần như là không thể, Hoa Diệp thuộc loại người cho chút nắng là rực rỡ, cho chút màu là mở tiệm nhuộm.

Nếu tinh thần này được dùng cho việc tốt, thì hắn có thể được người ta ca ngợi.

Nhưng tinh thần này dùng cho mục đích tà ác, thì sẽ trở thành vấn đề rất đau đầu.

Vì Hoa Diệp giống như con gián, bất kể nghịch cảnh nào, chỉ cần có một cơ hội, hắn đều có thể gây ra rắc rối lớn.

Làm thế nào để Hoa Diệp vĩnh viễn không ngóc đầu lên được mà không giết hắn, đối với Đỗ Lan cũng là một thử thách.

Chương 1808

Kẻ xấu làm đến mức như Hoa Diệp, cũng đã khiến người ta phải nể phục.

Điều duy nhất đáng tiếc là giá trị quan của Hoa Diệp quá méo mó, ngay cả Đỗ Lan cũng không chịu nổi.

Vì vậy Đỗ Lan quyết định ra tay tàn độc, muốn thiến Hoa Diệp triệt để.

Ngươi có hai lựa chọn, một là trở thành thái giám, hai là triệt để hơn, đó là trở thành phụ nữ.

Đỗ Lan cho Hoa Diệp hai lựa chọn, dù sao cũng đều là thiến.

Để Hoa Diệp trở thành mục tiêu tự luyến của chính mình, đến lúc đó hắn có thể tự công tự thụ, tự thỏa mãn, cũng không cần làm khó các nữ Thiên Sứ.

Hoa Diệp vốn còn muốn đông sơn tái khởi, nhưng trò đùa của Đỗ Lan vẫn chưa kết thúc.

Nam phong là niềm kiêu hãnh của Hoa Diệp, hắn sinh ra đã là nam Thiên Sứ cao quý, cường tráng, uy vũ, là kẻ thống trị Thiên Sứ Tinh.

Còn nữ Thiên Sứ yếu đuối, xinh đẹp, chỉ dùng để nô dịch.

Hắn không thể trở thành phụ nữ, tuyệt đối không thể, đương nhiên cũng không muốn trở thành thái giám.

Hoa Diệp nhìn Đỗ Lan, phát hiện đối phương nói thật, đối phương thực sự muốn biến mình thành quái vật, hơn nữa còn là từ cấp độ gen.

Đỗ Lan có khả năng khiến Hoa Diệp vĩnh viễn biến thành thái giám hoặc phụ nữ, ngay cả Đại Thời Chung của Tạp Nhĩ cũng không thể đảo ngược.

Hoa Diệp sẽ vĩnh viễn không thể tái khởi, mất đi thứ hắn coi trọng nhất, quý giá nhất, đó là niềm kiêu hãnh của nam Thiên Sứ.

Sau khi bị thiến, Hoa Diệp sẽ không bao giờ có con trai, cũng không có cháu trai, gen tà ác của hắn sẽ do hắn kết thúc.

Đối với Hoa Diệp, đây thực sự là chuyện còn đau khổ hơn cả cái chết, sau này niềm vui của đàn ông, hắn sẽ không bao giờ có thể trải nghiệm được nữa.

Hơn nữa hắn có thể còn trở thành trò cười cho cả vũ trụ, tôn nghiêm của hắn không cho phép hắn chấp nhận bất kỳ lựa chọn nào.

Nhưng hắn không có lựa chọn thứ ba, thái giám hay chuyển giới, hắn chỉ có thể chọn một.

Nếu ngươi không chọn, vậy thì ban ngày thái giám, ban đêm phụ nữ đi.

Đỗ Lan cho biết mình nắm giữ công nghệ cốt lõi, chắc chắn có thể cho Hoa Diệp biết chữ thảm viết như thế nào.

Vốn liếng mà Hoa Diệp tự hào, nguồn sức mạnh mà hắn không từ bỏ ngay cả trong nghịch cảnh, chính là đến từ lý thuyết ưu tú về gen nam tính nực cười của hắn.

Bây giờ Đỗ Lan muốn tước đoạt vốn liếng kiêu ngạo của đối phương, Hoa Diệp làm sao có thể chịu đựng.

Giết người bất quá là đầu rơi xuống đất, Đỗ Lan lại muốn tru tâm.

Biểu cảm của Hoa Diệp vô cùng thú vị, giống như bị dao đâm vào tim, lại giống như bị một cú đấm làm choáng váng.

Sự trừng phạt của Đỗ Lan được tuyên bố lớn tiếng, những nữ Thiên Sứ ở xa cũng không khỏi che miệng kinh ngạc, đối với Thiên

Tra thì hình phạt này quả thực rất nghiêm khắc, nhưng lại rất hả lòng hả dạ.

Ngạn nhìn thấy Đỗ Lan xuất hiện, và tự mình quyết định cách trừng phạt Hoa Diệp, cô không khỏi bay lên, với tư cách nữ vương, cô đề nghị Đỗ Lan giao Hoa Diệp cho các nữ Thiên Sứ tiến hành xét xử: Hoa Diệp là tội nhân của Thiên Sứ Tinh, lẽ ra phải do chúng ta xử lý.

Đỗ Lan dù sao cũng là người ngoài, không thể can dự vào nội chính của Thiên Sứ.

Nữ vương không cần phải băn khoăn như vậy, mọi người đều là vì trừng ác dương thiện, tôi thiến hắn trước, sau đó giao cho các người xử lý cũng như nhau.

Chỉ là phương thức thiến của tôi là phá hoại từ cấp độ gen, để đối phương không thể hồi phục, nên quá trình phá hoại này sẽ cần một chút thời gian, nữ vương hãy kiên nhẫn chờ đợi.

Hộ pháp trái phải của Ngạn tỏ ý cứ để Đỗ Lan đi thiến Hoa Diệp đi, dù sao gã Hoa Diệp này cũng không phải thứ tốt đẹp gì.

Nhưng Ngạn với tư cách là nữ vương không chỉ cần lo lắng về địch ta, mà còn phải lo lắng liệu hình phạt như vậy có để lại ấn tượng xấu cho các nữ Thiên Sứ, khiến họ kỳ thị nam giới hay không.

Tuy rất hả lòng hả dạ, nhưng liệu các nữ Thiên Sứ có cho rằng tất cả nam giới đều xấu từ trong gốc rễ.

Nếu họ càng bài xích nam giới, thì sẽ không phù hợp với lý niệm chấp chính của Ngạn.

Trở thành nữ vương mới biết thế nào là cẩn trọng, trước đây chính cô cũng không hiểu nhiều quyết định của Khải Toa, nhưng sau khi trở thành nữ vương, ngồi trên vương tọa, Ngạn mới hiểu ra.

Nữ vương đã không chỉ còn vì sự khoái ý ân cừu của riêng mình, mà phải xem xét sự phát triển và duy trì của cả nền văn minh, cũng như chính nghĩa của cả vũ trụ.

Sau khi trải qua những năm tháng dài đằng đẵng trong mộng cảnh, cô càng hiểu rõ trách nhiệm của một nữ vương quan trọng đến mức nào, thậm chí một câu nói cũng có thể gây ra rất nhiều ảnh hưởng.

Chỉ là về việc trừng phạt Hoa Diệp, Đỗ Lan rất kiên quyết.

Hoa Diệp bây giờ như cá nằm trên thớt, mặc cho người ta xẻ thịt, dù hắn không cam tâm cũng không có cách nào, hắn đã thua, hơn nữa còn gặp phải một Đỗ Lan không theo lẽ thường, vừa mở miệng đã muốn cướp đi thứ quan trọng nhất của hắn.

Hoa Diệp bây giờ tự luyến, coi như có chút hiểu được cảm giác của các nữ Thiên Sứ bị hắn nô dịch năm xưa, đó là một cảm giác bất lực kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không linh, là sự tuyệt vọng như đầm lầy có thể nuốt chửng linh hồn.

Ngạn còn muốn nói gì đó, nhưng Đỗ Lan đã ra tay rồi, hắn rất rõ lo lắng của Ngạn, lo lắng hình phạt ngoài quy cách sẽ phá vỡ quy tắc.

Sau khi gánh vác trách nhiệm của nữ vương, Ngạn đã không còn là cô của ngày xưa nữa.

Hoa Diệp chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh vô hình giam cầm mình, sau đó có thứ gì đó tiến vào cơ thể hắn, không nhìn thấy nhưng có thể cảm nhận được, sức mạnh tiến vào cơ thể hắn đang va chạm trong các tế bào, chặt đứt phần quan trọng nhất trong gen của hắn.

Phá hủy hoàn toàn và khóa chặt phần gen đại diện cho nam tính của hắn.

Đau đớn, phẫn nộ, hối hận và cả tuyệt vọng, hội tụ lại thành một tiếng hét thảm thiết: Không.

Thứ bị cướp đi không chỉ là niềm kiêu hãnh của hắn, mà còn là linh hồn hắn.

Thời đại của Hoa Diệp, mọi người đều cho rằng nam Thiên Sứ ưu tú hơn nữ Thiên Sứ, nam Thiên Sứ sinh ra là để nô dịch nữ Thiên Sứ, Hoa Diệp với tư cách là vua, càng phát huy sự ngạo mạn và thiên kiến này đến cực hạn.

Nhưng bây giờ tất cả đã bị hủy diệt, Hoa Diệp giống như tảng đá trong sa mạc bị gió cát ăn mòn lỗ chỗ, không còn nguyên vẹn.

Khi hắn bị cải tạo xong, đã lòng như tro nguội.

Ngạn lại nhíu mày, dường như lo lắng Hoa Diệp sẽ đi từ một cực đoan này sang một cực đoan khác, trước đây hắn chỉ nhắm vào nữ Thiên Sứ, có lẽ bây giờ hắn sẽ nhắm vào cả vũ trụ, nếu mình không có được thì hủy diệt vũ trụ.

Ngạn vốn dĩ muốn xử tử Hoa Diệp, trong giấc mơ cô đã học được sự quyết đoán, chính nghĩa cũng cần thủ đoạn sấm sét mới có thể duy trì.

Hoa Diệp sống sót luôn là một tai họa, luôn gây ra rắc rối.

Ngươi không cảm thấy hành vi của ngươi không những không có tác dụng trừng phạt cảnh cáo, mà ngược lại còn khiến người ta cảm thấy có sức mạnh là có thể làm bất cứ điều gì sao.

Ngạn cho rằng tấm gương của Đỗ Lan không tốt chút nào.

Sự trừng phạt đối với kẻ xấu không phải là để hành hạ cho vui, bất kỳ sự trừng phạt nào cũng nên phù hợp với quy tắc.

Ngạn cho rằng cách trừng phạt này của Đỗ Lan chỉ là để thỏa mãn nội tâm của chính hắn, chứ không phải để sự trừng phạt này có tác dụng cảnh cáo.

Điều này rất không tốt, vì chỉ khiến người ta càng mất niềm tin vào công đạo.

Xem ra ngươi là một vị vua đủ tư cách, nên các ngươi đừng bao giờ học theo ta.

Đỗ Lan cho biết con đường này của mình, người bình thường không học được: Ta cũng biết ngươi lo lắng Hoa Diệp sẽ đi đến cực đoan, gây ra nguy hại lớn hơn.

Ngươi cũng phải có niềm tin vào chính mình, nếu hắn thực sự đi đến cực đoan, ngươi phải đứng ra ngăn cản hắn.

Ý này giống như Đỗ Lan không quan tâm đến hậu quả, nếu thực sự biến thành một mớ hỗn độn, thì chỉ có thể để Ngạn dọn dẹp.

Ngạn không nói nên lời, đối với một kẻ có thực lực mạnh mẽ lại còn không biết xấu hổ như vậy, Ngạn còn có thể nói gì chứ.

Nói gì cũng vô dụng, chỉ có thể âm thầm chấp nhận, gánh vác trách nhiệm trông chừng Hoa Diệp.

Lúc này Hoa Diệp đã hoàn toàn mất thần, chỉ cảm thấy ba vạn năm qua lần đầu tiên mất đi mục tiêu, không còn đấu chí hăng hái như trước.

Trước đây dù ở trong nghịch cảnh, hắn cũng tràn đầy năng lượng không thể tả, nhưng bây giờ hắn không còn một chút sức sống nào, chỉ cảm thấy tuy mình vẫn còn thở, nhưng tim đã chết.

Hạnh thay, họa đã được trị tận gốc.

Tham vọng của Hoa Diệp đã được chữa trị vĩnh viễn, rõ ràng lo lắng của Ngạn là thừa thãi, bây giờ Hoa Diệp chỉ là một cái xác không hồn, hắn sống cũng chỉ là dày vò, mỗi lần hít thở đều nặng nề không nói nên lời, mỗi nhịp tim đều là nỗi bi thương không thể tỏ bày.

Ăn cơm ngủ nghỉ đều bi thương, đi đứng ngồi nằm đều mệt mỏi trong lòng.

Hoa Diệp bị các nữ Thiên Sứ áp giải, giam vào nhà tù vĩnh viễn, họ sẽ luôn canh giữ hắn cẩn thận.

Tuy Hoa Diệp không chắc sẽ trốn thoát, nhưng Hoa Diệp vẫn còn một số tàn dư, chắc chắn sẽ đến cứu người.

Tam đại thế lực tà ác đã trừ được một, còn lại Ác Ma và văn minh Minh Hà.

Chương 1809

Ác Ma dưới sự dạy dỗ của Đỗ Lan đã bắt đầu học Hiền Giả Thời Gian, sau này thời gian chúng làm việc xấu sẽ ngày càng ít đi, biết đâu một lúc nào đó sẽ buông bỏ đồ đao.

Phần tử ngoan cố trong Ác Ma chính là Mạc Cam Na, nhưng bây giờ tâm tư của cô ta đều đặt vào việc bồi dưỡng tình cảm với Đỗ Sắc Vi, nếu tình cảm của họ ngày càng tăng, trong thời gian ngắn cũng sẽ không có thời gian gây rối.

Vấn đề duy nhất là Mạc Cam Na sẽ không dễ dàng từ bỏ tín ngưỡng Chung Cực Khủng Cụ, không biết nếu bắt cô ta lựa chọn giữa Đỗ Sắc Vi và Chung Cực Khủng Cụ, cô ta sẽ lựa chọn như thế nào.

Cuối cùng là Tạp Nhĩ của văn minh Minh Hà, hắn tuy có vẻ rất kín tiếng, nhưng sau lưng mọi chuyện đều có bóng dáng của hắn.

Để đến được Hư Không Thế Giới, hắn cũng đã liều mạng làm thí nghiệm quan sát sự thay đổi của vũ trụ, hy vọng tìm ra kẽ hở của vũ trụ.

Còn hai kẻ xấu nữa, Đỗ Lan vẫn còn việc phải làm.

Mạc Cam Na có cầu tiến không.

Cô ta không cầu tiến, cô ta nghiên cứu khoa học kỹ thuật chỉ để tự vệ, chỉ để thỏa mãn nhu cầu sinh tồn cơ bản của mình.

Chỉ cần Tạp Nhĩ và Thiên Sứ không hạ được cô ta, cô ta đã hài lòng và có thể hưởng lạc kịp thời.

Chung Cực Khủng Cụ là cái cớ cho sự không cầu tiến của cô ta, vì ngay cả người cầu tiến nhất cũng không thể vượt qua Chung Cực

Khủng Cụ, nên cầu tiến chỉ tổ chết nhanh.

Thực ra khi Mạc Cam Na truyền bá tín ngưỡng, cô ta cũng không nói về Chung Cực Khủng Cụ, mà là trực tiếp uy hiếp dụ dỗ, đợi người khác gia nhập phe Ác Ma rồi mới bắt đầu tuyên truyền Chung Cực Khủng Cụ.

Những ác ma này đương nhiên chỉ coi tín ngưỡng Chung Cực là một phương tiện để mưu lợi cho mình, chứ không phải là một tín ngưỡng tối cao mà họ có thể cống hiến cả đời để theo đuổi.

Khi lợi ích và sự cám dỗ lớn hơn xuất hiện, các ác ma đã đầu quân cho Đỗ Lan, bắt đầu tu hành Hiền Giả Thời Gian.

Cũng chỉ có loại ác ma như A Thác tin vào lòng trung thành và biết ơn mới tiếp tục ở lại bên cạnh Mạc Cam Na.

Nói ra cũng buồn cười, trung thành và biết ơn cũng thuộc về những giáo điều mà Ác Ma phản đối, lại trở thành phương tiện duy nhất mà nữ vương Mạc Cam Na hiện nay có thể giữ chân ác ma.

Mấy ngày nay Mạc Cam Na rất phiền lòng, cô ta cảm thấy thuộc hạ của mình hoàn toàn không hiểu cái gì gọi là Chung Cực Khủng Cụ, họ chỉ là một đám trẻ con đi khắp nơi xin kẹo, ai cho chúng kẹo thì chúng vẫy đuôi mừng rỡ với người đó.

Rốt cuộc khi nào Chung Cực Khủng Cụ mới được mọi người chấp nhận.

Khi nào mọi người mới nhận ra hành vi hiện tại của họ ngu xuẩn và vô ích đến mức nào.

Đối với những ác ma đang hân hoan tu luyện Hiền Giả Thời Gian, Mạc Cam Na cảm thấy vừa buồn vừa giận.

Nhưng cô ta lại không biết một tấm lưới vô hình đã bao phủ tới.

Thiên Tra đã bị trừ khử, bây giờ chỉ còn lại những người có tín ngưỡng Chung Cực Khủng Cụ và Hư Không Thế Giới.

Chung Cực Khủng Cụ của Mạc Cam Na thuộc về lý thuyết hư vô vũ trụ, còn Hư Không Thế Giới thì thuộc về tà giáo.

Vì Hư Không Thế Giới thực sự tồn tại, bên trong Hư Không Thế Giới còn có những sinh mệnh hư không tà ác, giống như tà thần đang ẩn nấp.

Đương nhiên theo Đỗ Lan, Chung Cực Khủng Cụ của Mạc Cam Na còn không bằng vạn pháp giai không của Phật giáo, nhưng Mạc Cam Na lại tin tưởng điều này không chút nghi ngờ, thậm chí không tiếc phản bội đồng bào, có thể thấy cô ta đã trúng độc rất sâu.

Muốn Mạc Cam Na thay đổi lập trường không hề dễ dàng, tuy bây giờ tám chín phần mười thuộc hạ của cô ta đều bị Đỗ Lan dụ dỗ, nhưng cô ta vẫn luôn tin tưởng không lay chuyển.

Vì vậy, Đỗ Lan mời Mạc Cam Na cùng với các siêu cấp chiến sĩ từ Liệt Dương Tinh, Nặc Tinh, Thiên Sứ Tinh, văn minh Minh Hà đến hệ Mặt Trời, tiến hành Xích Ô Luận Đạo.

Cái gọi là đạo càng biện luận càng sáng tỏ, mấy nền văn minh này đều có quan điểm riêng về đạo.

Nặc Tinh là một hành tinh quân sự hóa cao độ, tin rằng tổ chức và trật tự hơn hết thảy, mỗi thành viên đều nên cống hiến cho tập thể.

Còn Liệt Dương Tinh là một nền văn minh tu chân cổ đại, tin rằng kẻ mạnh là cô độc, đạo của kẻ mạnh cũng là duy nhất.

Thiên Sứ Tinh tín ngưỡng chính nghĩa, văn minh Minh Hà tin vào cái chết.

Mỗi nền văn minh đều không giống nhau, với tư cách là đại diện của Trái Đất, tín ngưỡng của Cát Tiểu Luân và mọi người tỏ ra không mạnh mẽ bằng.

Vì mọi người đều không cần hô hấp, nên địa điểm được chọn là Thủy Tinh, hành tinh hoang vu gần Mặt Trời nhất.

Tất cả mọi người đều mặc trang phục đặc trưng của nền văn minh mình, cảnh tượng hoành tráng như vậy có lẽ là lần đầu tiên kể từ sau khi văn minh Thần Hà biến mất, tổng viện Siêu Thần Học Viện đóng cửa.

Tất cả các nền văn minh chủ chốt đều đến, cũng chỉ có Đỗ Lan mới có mặt mũi lớn như vậy.

Mạc Cam Na cũng đến, nhưng cô ta đầy vẻ khinh thường đối với các nền văn minh xung quanh, vì cô ta tin rằng chỉ có Chung Cực Khủng Cụ của mình mới là chân lý vũ trụ, không ai có thể thoát ra được.

Thưa quý vị, hôm nay chúng ta tụ họp tại đây, đến với hệ ngân hà Xích Ô xa xôi chỉ với một mục đích, đó là luận đạo.

Đỗ Lan xuất hiện với tư cách người dẫn chương trình.

Luận đạo tự nhiên phải có chủ đề, chủ đề hôm nay là Câu trả lời cuối cùng về sinh mệnh, vũ trụ và vạn vật là gì.

Đề tài rất lớn, nên Đỗ Lan lại chia nhỏ vấn đề này thành: sinh mệnh có thể vĩnh hằng như vũ trụ không, điểm cuối và điểm đầu của vũ trụ, thước đo của chiều không gian và thời gian, mối quan hệ giữa ý thức chủ thể sinh vật và yếu tố khách quan bên ngoài, v. v. và một số vấn đề nhỏ khác.

Đây sẽ là một hoạt động đặc biệt, Cát Tiểu Luân và họ phát hiện ra mình chỉ có thể ngồi xem.

Ngược lại, có rất nhiều nhân viên tôn giáo trên Trái Đất rất hy vọng có cơ hội tham gia, đáng tiếc họ không có cơ hội này.

Mạc Cam Na cho rằng đại hội luận đạo này bản thân nó không có bất kỳ ý nghĩa nào, vì câu trả lời chính là Chung Cực Khủng Cụ, hoàn toàn không có câu trả lời nào khác.

Tôi cho rằng nhận thức của chúng ta về vũ trụ còn quá ít, văn minh Thần Hà còn không dám cao đàm khoát luận về câu trả lời cuối cùng của vũ trụ, chúng ta lại có tư cách gì để thảo luận vấn đề này.

Người của Liệt Dương Tinh nói, họ sùng bái kẻ mạnh, văn minh Thần Hà không nghi ngờ gì là tồn tại mạnh nhất vũ trụ này, nhưng ngay cả văn minh Thần Hà cũng không dám nói bừa, họ càng không nên khoác lác.

Thừa nhận sự yếu kém là điều tốt, nhưng tôi cho rằng mọi thứ trong vũ trụ đều đã có sự sắp đặt, chỉ là chờ chúng ta phát hiện ra mà thôi.

Tất cả những thành tựu hiện tại của chúng ta đều không vượt ra khỏi khuôn khổ của vũ trụ.

Chúng ta từ việc xây nhà đến chế tạo phi thuyền, mọi nguyên lý sử dụng đều tồn tại trong vũ trụ này.

Thậm chí trước khi chúng ta xây nhà và phi thuyền, những nguyên lý này vẫn luôn tồn tại, chỉ là chưa được phát hiện mà thôi.

Vì vậy tôi cho rằng vũ trụ là một hệ thống hoàn chỉnh, mỗi người chỉ là một bánh răng của hệ thống mà thôi, chúng ta nên làm tốt việc của mình, chứ không phải như một số người vì cái gọi là tín ngưỡng mà coi thường quy luật của hệ thống vũ trụ.

Đây là câu trả lời của người Nặc Tinh, họ cho rằng vũ trụ là một hệ thống hoàn chỉnh, hoàn toàn không cần thêm những kẻ như Mạc Cam Na và Tạp Nhĩ gây rối.

Cái gọi là Chung Cực Khủng Cụ và Hư Không Thế Giới của họ chẳng qua là gượng ép, là những thứ do chính họ bịa ra, chứ không phải là quy tắc tồn tại trong vũ trụ từ khi vũ trụ ra đời.

Người Nặc Tinh quả nhiên thẳng thắn, phong cách quân nhân dùng hai từ để hình dung chính là lượng kiếm, vừa đến đã nhắm ngay vào đối thủ.

Mạc Cam Na cười lạnh liên tục, chỉ có những người Nặc Tinh cứng nhắc mới tin vào bộ lý thuyết hệ thống vũ trụ này, không có chút năng lực chủ quan nào: Những điều ngươi nói ta không hiểu, ta chỉ biết Chung Cực Khủng Cụ tồn tại trong vũ trụ, cũng tồn tại trong lòng mỗi người các ngươi.

Không ai có thể khắc phục nó, bất kể là khoa học kỹ thuật hay tu hành đều không thể đột phá sự phong tỏa của Chung Cực Khủng Cụ, Chung Cực Khủng Cụ cũng giống như sự giãn nở của vũ trụ, thuộc về thiên lý.

Hoàn toàn là lời nói vô căn cứ.

Người Nặc Tinh cho rằng đây là tà ma ngoại đạo.

Học giả Thiên Sứ cũng không nhịn được phản bác: Chân lý của thế giới này là chính nghĩa, chính nghĩa sẽ chiếu rọi đến tất cả các lãnh địa, phá vỡ mọi sự phong tỏa.

Cuộc biện luận ở tầng triết học này có thể nói là ai có não động lớn hơn, ai có lý thuyết hoàn thiện hơn, thì người đó sẽ có sức thuyết phục hơn.

Vì lý thuyết ở cấp độ này đã rất khó dùng thực nghiệm để chứng minh, có lẽ đợi đến khi vũ trụ hủy diệt cũng không thể chứng minh được.

Giống như trong vũ trụ Tam Thể, nhân loại từng có lúc đối mặt với nguy cơ tuyệt chủng vì sự yếu đuối của nhân tính, nhưng cuối cùng trong chương trình phát thanh của Quy Linh Giả lại có ngôn ngữ của loài người, chứng tỏ nhân loại thực ra vẫn sống sót đến trước đêm vũ trụ diệt vong, bản tính của loài người dường như cũng không tệ đến thế. 180.

Mạc Cam Na với thân phận người từng trải nói: Đương nhiên không sai, Cát Tiểu Luân là nấu ếch trong nước ấm, muốn vắt kiệt những kẻ có lợi ích sẵn có.

Trên Thủy Tinh hoang vu và nóng bỏng, sự nhiệt tình luận đạo còn nóng hơn cả nhiệt độ của Mặt Trời.

Tôi cho rằng chân lý nằm trong gen.

Đây là một học giả của Liệt Dương Tinh, ông ta cho rằng thông qua cải tạo gen là có thể đạt được chân lý: Văn minh Thần Hà chính là như vậy, vì đã khai phá gen nên mới có thể tung hoành vũ trụ, dấu chân đặt khắp các hệ ngân hà mà chúng ta đã biết, thậm chí sau khi mẫu tinh biến mất, vẫn có thể dạo bước trong ngân hà, không bị ràng buộc.

Văn minh Thần Hà chính là người đại diện và người thực thi chân lý.

Đây rõ ràng là một người theo thuyết cường giả, cho rằng kẻ mạnh đại diện cho chân lý: Sức mạnh của gen có thể bao hàm mọi thứ, có thể tái tạo mọi thứ.

Gen là công nghệ được nghiên cứu sâu nhất trong vũ trụ này, nhưng ngay cả khi nghiên cứu đến mức độ này, sức mạnh của gen vẫn chưa được khai quật hết, dường như gen vẫn còn tiềm năng rất lớn, thậm chí có thể nói gen có thể mô phỏng mọi thứ trong vũ trụ, Chủ Thần mạnh mẽ có thể nhào nặn các hành tinh.

Liệt Dương Tinh sùng bái kẻ mạnh, có nhận thức như vậy cũng không lạ, nhưng họ chỉ sùng bái kẻ mạnh nhất, Ác Ma và Tạp Nhĩ trước mặt văn minh Thần Hà cũng chỉ là đàn em.

Gen tức là vĩnh hằng, câu trả lời của chân lý cũng ở trong gen, đã được khắc sẵn từ khi con người sinh ra.

Chương 1810

Nhưng Mạc Cam Na vẫn không thể phủ nhận, những câu trả lời này trong mắt cô ta đều là gượng ép, là những lời nhàm tai, không có chút sáng tạo nào.

Cái chết và hư không mới là chân lý vượt thoát mọi thứ.

Học giả từ văn minh Minh Hà bất ngờ nói.

Mỗi người đều giữ vững ý kiến của mình, muốn thuyết phục người khác đều không dễ dàng, và bản thân họ cũng sẽ không thay đổi.

Lúc này Mạc Cam Na không khỏi nhìn về phía Đỗ Lan đang cười mà không nói, cô ta rất rõ Đỗ Lan vẫn luôn muốn phủ nhận Chung Cực Khủng Cụ của cô ta, nhưng Đỗ Lan mời nhiều học giả đến biện luận không những không thay đổi tín ngưỡng của mình, mà ngược lại còn khiến mình càng thêm kiên định.

Trong mắt cô ta, những chân lý mà những người này nói chỉ là trò đùa, không chịu nổi một đòn, đều không phải là đối thủ của Chung Cực Khủng Cụ.

Chung Cực Khủng Cụ là tuyệt đối.

Còn đại diện của loài người sau khi nghe nhiều lý thuyết như vậy, cảm thấy đều rất có lý, nên càng thêm mông lung, hoàn toàn không biết nên chấp nhận thuyết nào.

Sau ba ngày ba đêm, mọi người đã đạt được một sự đồng thuận, không phải là đã tìm thấy chân lý, mà là cho rằng hệ thống ngôn ngữ hiện có không thể diễn đạt tốt toàn bộ nội dung chân lý của họ, việc cấp bách hiện nay là nên nâng cấp hệ thống ngôn ngữ trước.

Sự đồng thuận này cũng không có gì sai, vì ngôn ngữ thực sự là trở ngại cho việc phát hiện chân lý.

Vì vấn đề ngôn ngữ, nên bản thân câu hỏi được đặt ra sẽ không hoàn chỉnh, từ một câu hỏi sai làm sao có thể suy ra câu trả lời đúng.

Siêu máy tính Thâm Tư thích xem TV sau khi tính toán 7,5 triệu năm đã đưa ra câu trả lời cuối cùng của vũ trụ là 42, tất cả mọi người đều không hiểu tại sao, Thâm Tư liền nói với họ phải hiểu đề bài trước mới có thể hiểu được câu trả lời này.

Kết quả của cuộc thảo luận cuối cùng lại quay về vấn đề ban đầu, đó là điểm xuất phát của họ ngay từ đầu đã sai, nên mới mỗi người một ý, không có một kết luận nào.

Sau khi đạt được kết luận này, mọi người mới hiểu tại sao nhiều hiền giả lại không thích nói chuyện, vì lời nói ra từ lúc nói ra đã có sự khác biệt so với ý nghĩ trong đầu họ, đợi người nghe hiểu thêm một bước, thì sai lầm chắc chắn sẽ càng lớn hơn.

Ngay cả người có khả năng biểu đạt ngôn ngữ tốt nhất cũng không thể biểu đạt một trăm phần trăm ý nghĩ của họ, huống chi là dùng ngôn ngữ để biểu đạt tư tưởng của mình, rồi nhét vào đầu người khác.

Tư tưởng ban đầu đã sớm biến mất, chỉ còn lại nội dung đã được người khác gia công, lọc qua.

Nếu có một loại ngôn ngữ có thể vận chuyển nguyên vẹn một trăm phần trăm tư tưởng từ một bộ não này sang một bộ não khác mà không lãng phí, thì loại ngôn ngữ đó mới có thể thực sự được dùng để tìm kiếm chân lý và miêu tả chân lý.

Không ngờ cuối cùng mọi người lại đưa ra một sự đồng thuận như vậy, quả nhiên đạo càng biện luận càng sáng tỏ, trước khi không biện luận ngay cả sự đồng thuận này cũng không có.

Bây giờ ít nhất là đã tiến thêm một bước.

Nhưng làm thế nào để tìm ra một loại ngôn ngữ có thể miêu tả một trăm phần trăm.

Có người nói dùng lập trình ám tín tức, dùng gen để nói chuyện.

Cũng có người nói dùng sóng não để nói chuyện, trực tiếp kết nối các bộ não lại với nhau.

Cuối cùng mọi người phát hiện ra đại hội luận đạo lại biến thành đại hội khoa học, mọi người đều phải thừa nhận công cụ luận đạo hiện tại của họ quá lạc hậu, phải cập nhật.

Thế là mọi người đều giải tán, chỉ có Mạc Cam Na không có động tĩnh, vì cô ta đã tìm thấy chân lý của mình, chân lý của cô ta rất đơn giản, chính là một loại sức mạnh vô hình mà sinh mệnh không thể chiến thắng.

Ngươi không thể lay chuyển tín ngưỡng của ta, bất kể ngươi làm gì.

Ta không giống những thuộc hạ vô dụng của ta, ta sẽ không bị những lời hoa mỹ của ngươi lay động.

Mạc Cam Na cho rằng đây là tuyệt đối.

Đỗ Lan nhìn khuôn mặt nghiêm túc và xinh đẹp của Mạc Cam Na, nở một nụ cười đầy ẩn ý, Vậy ta có thể mời ngươi dạo bước trên dòng sông dài mang tên thời gian không.

Hãy để chúng ta xem nguồn gốc của Chung Cực Khủng Cụ, cũng như điểm cuối của vũ trụ.

Đồng thời ngươi cũng sẽ biết được hai hiện thân cụ thể của Chung Cực Khủng Cụ của ngươi.

Đây là một lời mời không thể từ chối.

Đỗ Lan đưa Mạc Cam Na đến thời trẻ của cô, thời trẻ cô rất sùng bái Khải Toa, nhưng sau đó lại bắt đầu sùng bái Tạp Nhĩ, có thể nói Mạc Cam Na thời trẻ không có phong thái nữ vương như bây giờ, mà giống như một cô bé hâm mộ.

Mà việc cô sùng bái Tạp Nhĩ, có lẽ chỉ xuất phát từ sự phản nghịch.

Trong thời kỳ chiến tranh, cô và Khải Toa đã có rất nhiều bất đồng, từng tỏ ra không hài lòng với tư duy cứng nhắc của Khải Toa.

Mà Khải Toa với tư cách là nữ vương lại không cho Mạc Cam Na bất kỳ ưu đãi nào, ngược lại còn khiến Mạc Cam Na bị gò bó, nếu Chung Cực Khủng Cụ có hiện thân, thì Khải Toa tuyệt đối là nỗi sợ hãi đầu tiên mà Mạc Cam Na gặp phải.

Những năm tháng ở Siêu Thần Học Viện có thể coi là những ngày vui vẻ nhất, Mạc Cam Na không bị ai yêu cầu này nọ, lại có thể tiếp nhận những tư duy mới mẻ từ khắp nơi trong vũ trụ, đặc biệt là lý thuyết Hư Không Thế Giới của Tạp Nhĩ càng khiến Mạc Cam Na say mê.

Nhưng lý thuyết của Tạp Nhĩ là theo giai đoạn, trước tiên là phát triển vũ trụ, đợi đến khi vũ trụ đến một giai đoạn nhất định sẽ gặp phải Chung Cực Khủng Cụ, sau đó phá vỡ Chung Cực Khủng Cụ sẽ đến được Hư Không Thế Giới.

Mục đích của Tạp Nhĩ rất mạnh mẽ, nhưng Mạc Cam Na lại dừng lại ở Chung Cực Khủng Cụ, vì đối với cô ta như vậy là đủ rồi.

Là em gái của Khải Toa, Mạc Cam Na luôn bị yêu cầu nghiêm khắc, mọi người đều vì thân phận của cô mà hy vọng cô có thể trở thành Khải Toa thứ hai.

Nhưng Mạc Cam Na rất rõ cô không thể trở thành Khải Toa thứ hai, cũng không muốn trở thành Khải Toa thứ hai, trước đây cô còn không dám phản kháng, nhưng sau khi nắm giữ Chung Cực Khủng Cụ, cô đã nắm giữ được sự hỗ trợ lý luận để phản kháng, có thể tập hợp nhiều người hơn cùng mình chống lại Thiên Sứ, thế là có Ác Ma.

Nếu Chung Cực Khủng Cụ có một cái tên, thì tuyệt đối là Khải Toa.

Khải Toa đã bị ta giết rồi.

Mạc Cam Na sẽ không thừa nhận sự sa ngã của mình có liên quan đến Khải Toa, đây là lựa chọn của chính cô, đây cũng là lựa chọn của chân lý.

Tuy nhiên, là Tạp Nhĩ đã ám toán Khải Toa, chỉ dựa vào ngươi, thêm một vạn năm nữa cũng đừng hòng lay động được Khải Toa.

Đỗ Lan không phải muốn đả kích Mạc Cam Na, chỉ là nói sự thật.

Không có sự giúp đỡ của Đại Thời Chung của Tạp Nhĩ, Khải Toa căn bản sẽ không bị đánh bại: Cho nên Khải Toa có thể coi là một trong những Chung Cực Khủng Cụ của ngươi, hơn nữa còn là nỗi sợ hãi mà ngươi vĩnh viễn không có cơ hội chính diện đánh bại.

Đỗ Lan nói Mạc Cam Na có hai Chung Cực Khủng Cụ, một là Khải Toa, thứ hai đương nhiên là hắn, Đỗ Lan.

Mạc Cam Na đã tin vào Chung Cực Khủng Cụ, vậy thì Đỗ Lan chính là một trong những người đại diện của Chung Cực Khủng Cụ.

Mạc Cam Na chưa bao giờ coi thường Đỗ Lan, nhưng cuối cùng nàng vẫn nhận ra mình chưa bao giờ thực sự hiểu rõ Đỗ Lan.

Đỗ Lan có thể dạo bước trên dòng sông thời gian như đi dạo trong sân nhà, có thể đưa nàng về thời trẻ, ôn lại quá trình sa ngã của mình.

Bắt đầu từ thời khắc lịch sử khi nền văn minh Thần Hà đến thăm các thiên sứ, Khải Toa và Mạc Cam Na lần đầu tiên gặp Tạp Nhĩ.

Tạp Nhĩ lúc đó vẫn còn là một kẻ bám đuôi trong nền văn minh Thần Hà, nhưng vẻ mặt hắn đã đầy bí hiểm khó lường.

Sau đó, họ lại đến thời kỳ thịnh vượng nhất của Siêu Thần Học Viện.

Dưới sự dẫn dắt của nền văn minh Thần Hà, các phân viện của Siêu Thần Học Viện được thành lập trong các nền văn minh khác nhau, hướng dẫn họ phát triển công nghệ gen với hy vọng một ngày nào đó có thể tạo ra gen siêu thần.

Chủ thần không phải là mục tiêu, siêu thần mới là đích đến.

Tiếc là ngay cả nền văn minh Thần Hà cũng không có được sức mạnh siêu thần.

Sau này, hành tinh mẹ của nền văn minh Thần Hà bị hủy diệt, các cá thể Thần Hà bắt đầu phân tán khắp vũ trụ.

Chỉ một số ít cá thể ở lại những nơi mà các nền văn minh chính thống có thể tìm thấy, còn đại đa số đã trở nên thần bí khó lường.

Siêu Thần Học Viện đã hoàn thành rất nhiều thành tựu đáng kinh ngạc, ba công trình gen lớn cũng được hoàn thành vào thời điểm đó, cùng nhiều thành tựu khác như Đại Thì Chung của văn minh Thần Hà.

Sự sa ngã của Mạc Cam Na cũng xảy ra vào thời điểm này.

Nàng và Tạp Nhĩ vẫn luôn tiếp xúc trong bóng tối, cùng nhau nghiên cứu về cái chết.

Sự si mê cái chết của Tạp Nhĩ cuối cùng đã dẫn đến việc hắn bị văn minh Thần Hà trục xuất, còn Mạc Cam Na cũng bước lên con đường phản bội thiên sứ.

Ôn lại quá trình phản bội của Mạc Cam Na, ban đầu Khải Toa không hề từ bỏ nàng, Hạc Hi cũng luôn khuyên giải, hy vọng Mạc Cam Na có thể quay đầu.

Mạc Cam Na bị giam trong ngục suốt mấy năm, cuối cùng thuộc hạ ác ma của nàng đã xông vào hành tinh Thiên Sứ để cứu nàng ra.

Trận chiến đó khiến các thiên sứ thương vong thảm trọng, đó cũng là ký ức cuối cùng Mạc Cam Na để lại cho các chị em với tư cách là một thiên sứ.

Sau đó là hàng vạn năm, chiến tranh liên miên không dứt, cường độ cũng ngày càng khốc liệt.

Nhưng đã quay về lịch sử thì đương nhiên phải xem những thứ mà Mạc Cam Na trước đây không biết, xem Khải Toa và Hạc Hi đã vì nàng mà lo lắng tan nát cõi lòng ra sao, xem Tạp Nhĩ đã đối xử với cô em gái hâm mộ này như thế nào.

Cùng một lịch sử, nhưng ở những góc độ khác nhau, lịch sử sẽ trở nên hoàn toàn khác.

Theo Mạc Cam Na, những gì nàng trải qua là để theo đuổi nội tâm, theo đuổi tự do, theo đuổi nỗi sợ hãi tột cùng, là sự phản kháng lại những quy tắc và giáo điều cũ kỹ.

Chương 1811

Nhưng theo Khải Toa, đó là em gái mình đã lầm đường lạc lối, rõ ràng nỗi sợ hãi tột cùng là thứ hư vô mờ mịt không thể tồn tại.

Khải Toa cũng tự vấn liệu mình có gây quá nhiều áp lực cho Mạc Cam Na hay không, và thường thổ lộ tâm sự khi trò chuyện với Hạc Hi.

Bởi vì Mạc Cam Na thực sự rất có tài năng, nếu Khải Toa không nghiêm túc bồi dưỡng thì sẽ phụ lòng tài năng của nàng.

Tiếc là sự việc không như ý muốn, cuối cùng Khải Toa vẫn không thể bồi dưỡng em gái mình thành một người chính nghĩa.

Mạc Cam Na chưa bao giờ thấy Khải Toa thất thần suy sụp, có những biểu cảm khác ngoài vẻ mặt nghiêm túc.

Còn về việc nền văn minh Thần Hà nghiên cứu thế giới hư không của Tạp Nhĩ, họ không phản đối thế giới hư không, chỉ là vũ trụ này còn chưa được nghiên cứu thấu đáo mà đã muốn thực hiện bước nhảy vọt để nghiên cứu thế giới hư không, chắc chắn sẽ gây ra thảm họa.

Trước khi hoàn thành siêu thần, thế giới hư không là một khu vực cấm.

Có thể thấy, những quyết định trong lịch sử không phải do kẻ mạnh tự quyết, mà đều trải qua thương lượng và điều tra.

Việc lưu đày Tạp Nhĩ, bắt giữ Mạc Cam Na, tất cả đều đã trải qua những cuộc thảo luận kịch liệt.

Tạp Nhĩ và Mạc Cam Na chỉ nghĩ rằng mình bị đối xử bất công, bị nền văn minh chính thống bài xích, nhưng đó chỉ là kết quả, còn quá trình dẫn đến kết quả lại hoàn toàn khác với những gì họ tưởng tượng.

Đó không phải là chính nghĩa sợ hãi tà ác, mà là kết quả của sự cân nhắc tổng hợp từ nhiều phương diện.

Văn minh Thần Hà cũng không dễ dàng quyết định trục xuất Tạp Nhĩ, vì tài năng của hắn rất xuất chúng, chỉ tiếc là quá nóng vội muốn thành công.

Mạc Cam Na đã xem rất nhiều, mới biết năm đó ở những nơi nàng không biết đã xảy ra nhiều cuộc thảo luận, nhiều tranh cãi đến vậy.

Nhưng bây giờ cho nàng xem những thứ này, Mạc Cam Na cũng không thay đổi: Ngươi không thể lay chuyển tín ngưỡng của ta.

Ta chưa bao giờ lay chuyển tín ngưỡng của ngươi, sự thật hoàn toàn ngược lại, ta đang hoàn thiện tín ngưỡng của ngươi, đang củng cố niềm tin của ngươi.

Đỗ Lan tỏ vẻ mánh khóe của hắn không phải là thứ ác ma có thể đoán được.

Đúng là như vậy, mỗi lần Đỗ Lan làm chuyện gì đó, Mạc Cam Na lại cảm thấy tín ngưỡng của mình càng thêm vững chắc, càng khó lay chuyển hơn.

Rốt cuộc ngươi muốn làm gì.

Mạc Cam Na thắc mắc, nếu đối phương không muốn lay chuyển tín ngưỡng của mình, không muốn phản đối nỗi sợ hãi tột cùng, vậy hắn làm nhiều chuyện như vậy có mục đích gì.

Chẳng lẽ là thích giúp người khác.

Mạc Cam Na có một dự cảm không lành, nàng cảm thấy mục đích của Đỗ Lan tuyệt đối không đơn thuần.

Trước đây đã nói, Khải Toa là một trong những nỗi sợ hãi tột cùng mà ngươi không thể chiến thắng, và ngươi còn một đối thủ không thể chiến thắng khác, còn đáng sợ hơn cả nỗi sợ hãi tột cùng, đó chính là ta.

Ta không muốn lay chuyển tín ngưỡng của ngươi, ta muốn chiếm đoạt tín ngưỡng của ngươi.

Đỗ Lan cuối cùng cũng để lộ ý đồ.

Mạc Cam Na không nói một lời, Đỗ Lan lại tự tin đến vậy sao.

Nàng thừa nhận thực lực của Đỗ Lan, nhưng tín ngưỡng không sợ vũ lực, Đỗ Lan muốn thay thế vị trí của nỗi sợ hãi tột cùng trong lòng mình, chỉ dựa vào vũ lực là điều viển vông. 181.

Cô từng rơi vào tay Tạp Nhĩ, sau này vẫn là thủ lĩnh của Liệt Dương Tinh đứng ra giao thiệp với Tạp Nhĩ, mới khiến Lôi Na lấy lại được tự do.

Mạc Cam Na khẳng định không có đối thủ nào mà nỗi sợ hãi tột cùng không thể chống lại.

Đỗ Lan cười lớn: Vậy chúng ta tiếp tục cuộc hành trình thôi, dòng sông thời gian còn dài, rất dài.

Từ quá khứ đến tương lai, họ đã chứng kiến rất nhiều, thậm chí còn có cả sự ra đời của siêu thần, sự sụp đổ của Tạp Nhĩ, cuộc xâm lược của thế giới hư không, sự sụp đổ và tái tạo của vũ trụ.

Đây không phải là tương lai duy nhất, vì tương lai được tạo thành từ vô số khả năng, mỗi dòng thời gian đều không xác định, chỉ là chúng ta du hành thời gian nên đã cố định dòng thời gian, nhưng đây chỉ là một trong số đó, còn vô số dòng thời gian khác phân bố trong vũ trụ.

Nghe Đỗ Lan giải thích, Mạc Cam Na nói: Thực lực của ngươi vượt xa sức tưởng tượng, nhưng ngươi cũng đã nói nỗi sợ hãi tột cùng tồn tại trong lòng mỗi người, không chỉ tồn tại trong vũ trụ, mà còn là gông cùm của mỗi sinh mệnh, không thể bị thay đổi.

Đây cũng là tín điều mà Đỗ Lan đã bổ sung cho Mạc Cam Na, khiến nỗi sợ hãi tột cùng trở nên hoàn mỹ hơn, không thể công kích.

Từ nỗi sợ hãi bên ngoài biến thành nỗi sợ hãi nội tâm, biến thành một sức mạnh vô hình không thể chiến thắng của mỗi sinh mệnh.

Với lý thuyết huyền bí như vậy, chỉ cần Mạc Cam Na không thừa nhận có sự tồn tại mạnh hơn nỗi sợ hãi tột cùng, thì nỗi sợ hãi tột cùng sẽ mãi mãi tối cao vô thượng, ngay cả Đỗ Lan cũng không thể khắc phục.

Vậy thì cũng sắp đến giai đoạn thứ hai rồi.

Đỗ Lan nói, bất kỳ tôn giáo tín ngưỡng nào ngoài việc thể hiện kỳ tích, còn phải giáng xuống thần phạt.

Mạc Cam Na đã thấy kỳ tích của Đỗ Lan, bây giờ nên tiếp nhận sự trừng phạt của nỗi sợ hãi tột cùng.

Nỗi sợ hãi tột cùng không cao cao tại thượng như vậy, tuyệt đối không phải là sự tồn tại hư ảo mà ngươi nghĩ, nỗi sợ hãi tột cùng sẽ giáng xuống người ngươi.

Mạc Cam Na đột nhiên cảm thấy rất đau lòng, rất khó chịu, nước mắt không kìm được mà tuôn rơi, nàng cảm thấy mình có hai phần ký ức, một phần là những gì họ vừa ôn lại, phần còn lại hỗn loạn vô chương, giống như một triệu cách thất bại của Mạc Cam Na.

Nỗi sợ hãi tột cùng giáng xuống bất cứ lúc nào, khi Mạc Cam Na còn là một đứa trẻ, khi nàng vừa trưởng thành, khi nàng vừa đạt được thành tựu, khi nàng quyết định sa ngã, khi nàng thành lập ác ma.

Thất bại, thất bại, thất bại, và nhiều thất bại hơn nữa.

Nỗi sợ hãi tột cùng xuất hiện bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, khiến Mạc Cam Na phải chịu vô số thất bại, thất bại hết lần này đến lần khác, thất bại thảm hại.

Trong lúc chúng ta hồi tưởng lại lịch sử, ta đã động tay động chân một chút, bây giờ những gì ngươi cảm nhận được chính là ký ức thất bại của bản thân trong vô số dòng thời gian, ở những dòng thời gian đó ngươi đều bị nỗi sợ hãi tột cùng chơi một vố, đều sớm bại dưới tay ta, kẻ đại diện cho nỗi sợ hãi tột cùng.

Hãy thưởng thức cho kỹ cảm giác thất bại và tuyệt vọng khi bị nỗi sợ hãi tột cùng bao vây, sau đó thần phục trước mặt ta, dâng tín ngưỡng của ngươi bằng cả hai tay.

Ta, chính là nỗi sợ hãi tột cùng.

Đỗ Lan tuyên bố mình chính là tín ngưỡng mà Mạc Cam Na luôn theo đuổi: Hít thở đi, cảm nhận đi, những thất bại đến từ vô số dòng thời gian, đây chính là ký ức mà nỗi sợ hãi tột cùng ban cho ngươi, trong những ký ức đó ngươi thất bại bất cứ lúc nào, thất bại từ nhỏ, chẳng làm nên trò trống gì, lớn lên cũng bị người khác coi thường, cuộc đời ngươi một màu xám xịt.

Ký ức rất nhiều, nội dung rất hỗn loạn, nhưng tóm lại là đủ loại thất bại.

Lúc nhỏ muốn học kiếm thuật, thất bại. lúc thiếu niên muốn cường hóa gen, thất bại. lúc thanh niên muốn trở thành cánh tay phải của Khải Toa, thất bại. gia nhập Siêu Thần Học Viện muốn sùng bái nỗi sợ hãi tột cùng, thất bại.

Những thất bại này đến từ các dòng thời gian khác nhau, nhưng đều thuộc về Mạc Cam Na.

Rõ ràng Mạc Cam Na đi cùng Đỗ Lan đã được xem là đi khá xa, nhưng bây giờ cũng không thể không dâng tín ngưỡng cho Đỗ Lan, nếu không kết cục của nàng chắc chắn là thất bại.

Cảm giác của vô số thất bại gộp lại giống như cả cuộc đời đều trở nên u ám, ngay cả một người kiên định như Mạc Cam Na cũng cảm thấy muốn hộc máu ba lít, vì thật sự quá khó chịu, những ký ức này đều cảm nhận như chính mình trải qua, cảm giác bất lực, mất mát, thất bại đó chân thực đến thế, đây là sức mạnh của nỗi sợ hãi tột cùng sao.

Vô số cảm giác thất bại chồng chất lên nhau, giống như Mạc Cam Na bị gắn một buff tiêu cực kẻ thất bại vĩnh viễn, cho dù Mạc Cam Na của vũ trụ chính đã là Nữ vương ác ma cũng không chịu nổi, ai bảo tín ngưỡng của nàng kiên định như vậy chứ.

Mạc Cam Na rất khó chịu, ánh mắt nàng nhìn Đỗ Lan đã mất tiêu cự, những lời Đỗ Lan nói nàng đều nghe thấy, nhưng nàng không thể suy nghĩ, đầu óc nàng bây giờ đã tê liệt, cảm xúc thất bại trong đầu trực tiếp ảnh hưởng đến cơ thể nàng, ba đại thần thể của nàng đã lâu không có cảm giác khó chịu như vậy, trái tim như bị ăn mòn, cơ thể như bị rỉ sét.

Người đàn ông này thật đáng sợ.

Lần đầu tiên, lần đầu tiên Mạc Cam Na cảm thấy sợ hãi một cá nhân đến vậy, trước đây dù là Khải Toa hay Tạp Nhĩ, Mạc Cam Na cũng chỉ xem họ mạnh hơn mình về vũ lực, chứ không thể thắng được nỗi sợ hãi tột cùng.

Nhưng bây giờ Đỗ Lan đã dùng thủ đoạn không thể tưởng tượng nổi để nàng hiểu thế nào là sâu không lường được, nỗi sợ hãi tột cùng mà nàng có thể tưởng tượng ra còn không bằng một sợi lông của Đỗ Lan.

Đỗ Lan làm thiện thì mang lại cho chúng sinh dũng khí tột cùng, Đỗ Lan làm ác thì mang lại cho chúng sinh nỗi sợ hãi tột cùng.

Không ai thích hợp với công việc người phát ngôn của nỗi sợ hãi tột cùng hơn Đỗ Lan, vì hắn có thể đẩy nỗi sợ hãi tột cùng lên một tầm cao mới.

Mạc Cam Na quỳ xuống, nàng không thể không quỳ, vì nếu nàng muốn tín ngưỡng nỗi sợ hãi tột cùng, thì không thể không thừa nhận Đỗ Lan là người phát ngôn của nỗi sợ đó.

Trước đó Đỗ Lan đã làm nhiều việc để củng cố tín ngưỡng của Mạc Cam Na, chính là để nàng vào thời khắc này cũng không từ bỏ tín ngưỡng, chỉ là tín ngưỡng của nàng sẽ bị Đỗ Lan chiếm đoạt mà thôi.

Giống như có một vị cha xứ nói rằng mình có thể đối thoại với Chúa, bất kỳ ai tin vào Chúa cũng sẽ không phản đối vị cha xứ, trừ khi vị cha xứ đó tuyên truyền dị đoan tà thuyết.

Nếu những gì vị cha xứ nói hoàn toàn phù hợp với giáo điều tín ngưỡng, thì các tín đồ không những không phản đối, mà còn ủng hộ, vì đây là thần tích, là bằng chứng cho sự tồn tại của Chúa, khiến tín ngưỡng của họ trở nên xác thực hơn.

Bây giờ Đỗ Lan chính là vị cha xứ đối thoại với Chúa đó, sự mạnh mẽ của Đỗ Lan đã chứng minh sự tồn tại của nỗi sợ hãi tột cùng.

Chỉ cần Đỗ Lan không phản đối nỗi sợ hãi tột cùng, Mạc Cam Na chỉ có thể tin tưởng Đỗ Lan, vì Đỗ Lan ở một mức độ nào đó đã chứng minh rằng nỗi sợ hãi tột cùng là không thể chiến thắng, là người phát ngôn mạnh mẽ của nỗi sợ hãi tột cùng.

Trước đây người phát ngôn của nỗi sợ hãi tột cùng là Mạc Cam Na, nhưng năng lực của nàng có hạn, nên khi người phát ngôn mạnh hơn xuất hiện, Mạc Cam Na chỉ có thể thoái vị nhường ngôi, khuất phục trước Đỗ Lan.

Rất tốt.

Đỗ Lan nói, bây giờ thế lực tà ác thứ hai là ác ma cũng đã bị thu phục, còn lại chính là Tạp Nhĩ.

Tạp Nhĩ và Mạc Cam Na giống như Phật giáo Đại thừa và Phật giáo Tiểu thừa.

Phật giáo Đại thừa cho rằng con người có thể thành Phật, nhưng Phật giáo Tiểu thừa cho rằng con người không thể thành Phật mà chỉ có thể thành La Hán, nên hai giáo phái này tuy đều là Phật giáo nhưng vẫn luôn tranh cãi, chưa bao giờ ngừng.

Phật và La Hán cách nhau một đẳng cấp.

Tình hình của Tạp Nhĩ và Mạc Cam Na cũng tương tự, Tạp Nhĩ cho rằng có thể khắc phục nỗi sợ hãi tột cùng để đến thế giới hư không, Mạc Cam Na cho rằng không có vật chất nào có thể khắc phục nỗi sợ hãi tột cùng, nỗi sợ hãi tột cùng chính là điểm cuối của vũ trụ.

Chương 1812

Có thể thấy, về điểm chung là sự tồn tại của nỗi sợ hãi tột cùng, hai bên đã đạt được sự đồng thuận, nhưng tranh cãi là liệu nỗi sợ hãi tột cùng có phải là vô địch hay không, Tạp Nhĩ cho rằng không, Mạc Cam Na cho rằng có.

Về cuộc tranh luận này, rõ ràng Tạp Nhĩ đã đúng, thế giới hư không thực sự tồn tại, nhưng thế giới hư không không phải là nơi tốt đẹp.

Còn cái gọi là nỗi sợ hãi tột cùng của họ, thực chất là một loại cảm xúc vi diệu được tạo ra khi cộng hưởng với thế giới hư không, giống như tín ngưỡng.

Nếu tín ngưỡng đủ kiên định, có thể tạo ra một mối liên hệ mờ nhạt với thế giới hư không, thậm chí có thể nhận được thông tin từ thế giới hư không.

Giống như giữa thần và người có một rào cản, nhưng rào cản này không hoàn toàn đóng kín, mà có thể cho phép một số cảm xúc giao lưu.

Sản phẩm phụ sinh ra từ sự giao lưu giữa thế giới hư không và thế giới hiện thực chính là loại cảm xúc gọi là nỗi sợ hãi tột cùng.

Mạc Cam Na sau khi cảm nhận được loại cảm xúc này, cho rằng tín ngưỡng này không thể lay chuyển, nên đã không thể tiến thêm một bước để liên hệ với thế giới hư không.

Còn Tạp Nhĩ lại khắc phục được gông cùm cảm xúc của nỗi sợ hãi tột cùng, nên đã tạo ra một số liên hệ với thế giới hư không, những liên hệ này khiến hắn có cảm hứng tuôn trào, tạo ra động cơ hư không, khiến hắn si mê thế giới hư không vô cùng.

Đương nhiên sự si mê này khi chuyển thành hành động chính là cái chết, vì thế giới hư không dường như thích cái chết.

Tạp Nhĩ giống như một thiếu niên nghiện game, chìm đắm trong thế giới hư không không thể thoát ra.

Và sức mạnh mà việc nghiên cứu thế giới hư không mang lại cho hắn cũng không thể xem thường, vì bây giờ hắn đã siêu thoát sinh tử, trở thành sự tồn tại gần như vĩnh hằng trong vũ trụ, ngay cả Khải Toa cũng không phải là đối thủ của hắn.

Loại người này cũng rất khó đối phó, vì vì thế giới hư không của mình, hắn dám cải tạo cả bản thân.

Tạp Nhĩ tàn nhẫn với người khác, còn tàn nhẫn hơn với chính mình.

Đỗ Lan thầm nghĩ cách đơn giản nhất để tiêu diệt thế lực tà ác này, chính là cho Tạp Nhĩ thấy thế giới hư không phù hợp với lý tưởng trong lòng hắn đến mức nào, sau đó hủy diệt thế giới hư không ngay trước mặt Tạp Nhĩ.

Nhưng để đạt được mục tiêu này, trước tiên phải hiểu rõ thế giới hư không trong lòng Tạp Nhĩ rốt cuộc là như thế nào, là một vùng đất lý tưởng đầy công nghệ cao, hay là một thế giới hoang sơ trù phú, hay là một tiên giới phồn vinh trăm nhà đua tiếng.

Chân tướng của thế giới hư không không quan trọng, quan trọng là khát vọng trong lòng Tạp Nhĩ.

Đỗ Lan hoàn toàn có thể cải tạo thế giới hư không thành như Tạp Nhĩ mong muốn, sau đó đập tan nó ngay trước mặt hắn.

Đối với ba thủ lĩnh của ba thế lực, Đỗ Lan sẽ không giết họ, mà dùng thủ đoạn đả kích tinh thần để trừng phạt, dù sao Đỗ Lan cũng không phải là ác ma gì.

Nhưng Tạp Nhĩ là một người cô độc, hắn chưa bao giờ chia sẻ nội tâm thực sự với bất kỳ ai, nên không ai biết thế giới hư không trong lòng hắn rốt cuộc là như thế nào, vì vậy vẫn phải dùng một số thủ đoạn mới có thể có được thông tin quan trọng này.

Ai cũng biết Tạp Nhĩ muốn vũ trụ hư không, nhưng không ai biết tại sao hắn lại muốn vũ trụ hư không, là do hiếu kỳ, ham muốn tri thức.

Hay đơn thuần là bất mãn với vũ trụ vật chất.

Mọi người chỉ biết Tạp Nhĩ đã làm quá nhiều việc không thể tha thứ vì vũ trụ hư không, bóng đen của hắn bao trùm lịch sử vạn năm, dùng cái chết để kết thúc vô số nền văn minh.

Tạp Nhĩ trông có vẻ kín đáo, nhưng thực chất đã làm không biết bao nhiêu chuyện trong bóng tối.

Nhưng dù hắn làm bao nhiêu chuyện, có bao nhiêu tín đồ, mọi người vẫn biết rất ít về Tạp Nhĩ.

Ngay cả trong dòng sông lịch sử cũng rất ít khi thấy Tạp Nhĩ bộc lộ suy nghĩ nội tâm, không biết lý do hắn si mê thế giới hư không, cũng như hình dạng thế giới hư không trong lòng hắn.

Tạp Nhĩ không tin bất kỳ ai, hắn chỉ cô độc sống trong thế giới của mình, không bộc lộ lòng mình với bất kỳ ai.

Ngay cả thuộc hạ trung thành nhất của hắn cũng không thể biết được bất kỳ thông tin nào từ miệng hắn.

Nhưng ở Trái Đất có một khái niệm, khi bạn tìm kiếm một thứ gì đó trên mạng, mạng sẽ dựa vào dấu vết của bạn để nhanh chóng đề xuất những thứ bạn có thể thích, điều này rất phổ biến trên các trang web mua sắm, bí mật đằng sau chính là dữ liệu lớn.

So sánh nội dung tìm kiếm và lịch sử tìm kiếm của những người mua hàng cùng loại, suy ra loại người này thích sản phẩm gì.

Nội dung đề xuất chín phần mười đều là thứ người mua thích.

Đỗ Lan cũng chuẩn bị tiến hành tính toán dữ liệu lớn đối với Tạp Nhĩ, không phải hắn đang dùng Đại Thì Chung để tính toán vũ trụ sao.

Nội dung mà Đại Thì Chung tính toán nhiều nhất, chắc chắn là thứ Tạp Nhĩ quan tâm nhất và cấp bách muốn biết nhất.

Vì vậy chỉ cần biết ghi chép của Đại Thì Chung là có thể suy ra được suy nghĩ đại khái của Tạp Nhĩ, thời đại đang tiến bộ, Đỗ Lan cho rằng Tạp Nhĩ bây giờ còn tưởng mình không kết bạn là có thể che giấu mọi thứ, lại không biết ở thời đại này chỉ cần sống là tất nhiên sẽ để lại dấu vết.

Đặc biệt là máy tính thông tin tối như Đại Thì Chung, một khi sử dụng tất nhiên sẽ bị người khác nhìn thấu.

Tạp Nhĩ còn đang trốn trong hệ sao Minh Hà, lén lút tính toán kế hoạch nhỏ của mình, lại không biết Đại Thì Chung mà mình tân tân khổ khổ đào ra từ phế tích của Siêu Thần Học Viện, lại trở thành lỗ hổng lớn nhất của hắn.

Mọi người cùng xem sở thích của Tạp Nhĩ nhé.

Đỗ Lan nói, đã đến lúc cho mọi người thấy một mặt khác của trạch nam Tạp Nhĩ.

Đây quả thực là một cuộc xử tử công khai, trong tình huống Tạp Nhĩ còn không biết, nội dung hắn dùng Đại Thì Chung tính toán đã bị phơi bày toàn bộ.

Mọi người càng hiểu sâu hơn về sở thích ác ý của Đỗ Lan.

Tạp Nhĩ tuy là người xấu, nhưng Đỗ Lan cũng không phải người tốt gì, vì những việc gã này làm thật sự quá tà ác.

Không phải là xấu đơn giản, mà là tà ác, toát ra một thứ tà khí khiến người ta không nói nên lời.

Đỗ Lan tuy không phá hoại quy mô lớn, cũng không xâm lược hủy diệt khắp nơi, nhưng những việc hắn làm lại khiến người ta không rét mà run.

Thực ra chủ yếu là vì một cường giả như Tạp Nhĩ cũng không làm gì được Đỗ Lan, ngược lại còn bị Đỗ Lan nhìn trộm.

Vậy những cường giả không bằng Tạp Nhĩ thì sao.

Càng không thể thoát khỏi móng vuốt của Đỗ Lan.

Những việc Đỗ Lan làm tuy không uy hiếp đến tính mạng của họ, nhưng lại khiến họ không thoải mái và mất mặt.

Trước đây trong vũ trụ này họ muốn làm gì cũng được, nhưng khi Đỗ Lan xuất hiện, họ muốn bung xõa bản thân thì phải cẩn thận hơn một chút, đừng tưởng một mình là có thể làm càn, người đang làm Đỗ Lan và trời đang nhìn.

Hơn nữa Đỗ Lan còn giữ quan điểm vui một mình không bằng vui cùng mọi người, còn muốn công bố bí mật của người ta cho công chúng, để mọi người cùng xem.

Trước đây cường giả cao cao tại thượng, hoàn toàn tách biệt với sinh mệnh bình thường.

Người bình thường chỉ ảo tưởng cường giả đánh nhau đều dùng vũ khí hoàng kim, đời tư của cường giả thì bí ẩn khó lường.

Nhưng khi Đỗ Lan xuất hiện, lại kéo cường giả xuống khỏi thần đàn, công bố cuộc sống thường ngày của cường giả cho công chúng.

Ngay cả người bình thường cũng không thể chịu đựng được sự dòm ngó của ngươi.

Mạc Cam Na nói, hành vi này không bình thường, quá bệnh hoạn.

Nhưng chỉ có như vậy mới biết được mục đích của Tạp Nhĩ.

Nhưng đây là hành vi không chính đáng, không đạo đức.

Ngay cả Nữ vương ác ma như Mạc Cam Na cũng coi thường hành vi nhìn trộm của Đỗ Lan.

Đỗ Lan cười: May là bản nhân không phải ác ma, nên không cần lo lắng về việc không chính đáng, không đạo đức.

Đỗ Lan tuyên bố mình không phải ác ma.

Mạc Cam Na nghe câu này, chỉ cảm thấy mình so với Đỗ Lan quả nhiên còn kém xa.

Tình hình đã được xác định, thông qua tính toán dữ liệu lớn về phương hướng tính toán của Đại Thì Chung, phát hiện Tạp Nhĩ muốn hiến tế vũ trụ vật chất để đạt đến thế giới hư không ở chiều không gian cao hơn, hắn muốn trở thành một thành viên của thế giới hư không.

Tạp Nhĩ cho rằng thế giới hư không cao hơn vũ trụ vật chất, là vĩnh hằng, nhưng thế giới hư không không dễ dàng đạt tới, cách làm của Tạp Nhĩ là hiến tế, vì hắn thông qua nỗi sợ hãi tột cùng đã hiểu được sở thích của thế giới hư không, thế giới hư không sống bằng cách nuốt chửng vũ trụ vật chất.

Hư không đại diện cho việc dung nạp tất cả, Tạp Nhĩ muốn trở thành một trong số đó, thì phải tự tay kết liễu vũ trụ này.

Còn hắn dùng Đại Thì Chung tính toán cũng là các tiết điểm của vũ trụ, hắn hy vọng tìm ra mấy điểm mấu chốt của vũ trụ để phá hoại, nhằm đạt được mục tiêu hủy diệt vũ trụ.

Đại Thì Chung ngoài việc tính toán xem vũ trụ cần bao nhiêu sức mạnh để hủy diệt, cũng đang tính toán xem cường giả của thế giới hư không lấy vũ trụ làm thức ăn mạnh đến mức nào, Tạp Nhĩ khao khát trở thành một thành viên trong đó, bất lão bất tử, bất tử bất diệt.

Mọi người đều bị suy nghĩ điên cuồng của Tạp Nhĩ dọa sợ, không ngờ đối phương âm thầm lại muốn làm ra một tin tức động trời như vậy.

Nếu không phải Đỗ Lan dùng thủ đoạn vô đạo đức này để biết được chân tướng, e rằng sinh mệnh trong vũ trụ chết cũng không biết tại sao.

Chương 1813

Quả nhiên chó biết cắn không sủa, ác ma nhảy nhót khắp nơi như Mạc Cam Na cũng chỉ phá hoại nền văn minh, chưa đủ để dập tắt hoàn toàn ngọn lửa văn minh.

Ngược lại Tạp Nhĩ lại im lặng muốn hủy diệt vũ trụ.

Đã biết rồi, vậy bây giờ nên nỗ lực giải quyết vấn đề, mọi người đều nghe theo Đỗ Lan.

Tuy gã Đỗ Lan này thực sự khiến mọi người khó chịu, nhưng Đỗ Lan thực sự đang làm việc.

Đỗ Lan đã sớm nghĩ ra, đó là trước tiên cho Tạp Nhĩ thấy sự mạnh mẽ của thế giới hư không, sau đó hủy diệt nó.

Hơn nữa Đỗ Lan không định tự mình ra tay, mà chuẩn bị để Cát Tiểu Luân và các thế lực chính nghĩa của vũ trụ đánh bại thế giới hư không.

Thế giới hư không đối với vũ trụ vật chất thực sự đã thèm nhỏ dãi từ lâu, chỉ cần có cơ hội chắc chắn sẽ xâm lược.

Đỗ Lan quyết định trước khi khai chiến sẽ cường hóa thiên sứ và nhân loại một chút.

Để chúng ta xem thế giới hư không rốt cuộc là như thế nào, cũng để các ngươi chuẩn bị.

Mọi người được Đỗ Lan triệu tập lại, trước tiên là xem mục đích của Tạp Nhĩ, bây giờ lại phải chứng kiến thế giới hư không, quả thật là bận rộn.

Dù sao thì mọi chuyện họ đều nghe theo sự sắp đặt của Đỗ Lan.

Vũ trụ hư không là một mảnh hỗn độn, vô số sinh mệnh hư không giống như quái vật xúc tu đang lang thang trong hỗn độn.

Thời gian không có tác dụng với chúng, không gian cũng chỉ là món đồ chơi chúng tùy ý nhào nặn.

Mọi thứ đều sẽ bị chúng biến thành hư không, sinh mệnh của chúng mạnh mẽ vô cùng, đồng thời chúng cũng vĩnh viễn không thể được thỏa mãn.

Nuốt chửng là sứ mệnh của chúng, là bản năng của chúng, dục vọng là nhiên liệu của chúng, dục vọng không ngừng khiến chúng không ngừng nuốt chửng thế giới.

Thế giới hư không này có khác biệt so với tưởng tượng của Tạp Nhĩ, nhưng sinh mệnh hư không xứng đáng là điểm cuối của sự tiến hóa của sinh mệnh, là giới hạn của mọi vật chất, tồn tại vượt qua tất cả các quy luật đã biết và chưa biết.

Sinh mệnh hư không mạnh mẽ vô cùng, thông qua việc nuốt chửng vũ trụ, chúng đứng trên tất cả chúng sinh, duy ngã độc tôn, lang thang trong hư không, mang đến cái chết bất cứ lúc nào.

Đương nhiên chúng cũng có ý thức, tồn tại sự đối lập và hợp tác.

Sinh mệnh hư không thường hợp tác để nuốt chửng vũ trụ, nếu ví vũ trụ như quả trứng, thì sinh mệnh hư không sẽ ăn các phần khác nhau của vũ trụ, có kẻ ăn lòng đỏ, có kẻ ăn lòng trắng, có kẻ ăn vỏ trứng.

Nói một cách đơn giản, vũ trụ được cấu thành từ các vật chất khác nhau, có sinh mệnh hư không thích ăn ham muốn tri thức của con người, có kẻ thích ăn nỗi sợ hãi của con người, có kẻ thích ăn lòng tham của con người.

Phân chia vũ trụ để nuốt chửng, mỗi sinh mệnh hư không đều có thể ăn phần mình thích ăn nhất.

Mạc Cam Na, Cát Tiểu Luân, Ngạn, Thái Dương Thần của hành tinh Liệt Dương, và Nặc Tinh Chiến Thần đều có mặt trong buổi trực tiếp của Đỗ Lan, nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ của vũ trụ hư không.

Cát Tiểu Luân thậm chí quên cả niềm vui khi gặp lại Ngạn.

Anh vẫn luôn nghĩ rằng Ngạn đã hy sinh để bảo vệ mình, biết Ngạn còn sống anh vui mừng không nói nên lời.

Nhưng bây giờ rõ ràng không phải là lúc ôn lại chuyện cũ, Đỗ Lan đang cho họ thấy thế giới hư không, nhìn các sinh mệnh hư không phân chia nuốt chửng từng vũ trụ, tất cả mọi người đều chìm vào sợ hãi.

Phải nói rằng sinh mệnh hư không thực sự đáng sợ, ngay cả Ngạn, người từng chứng kiến nhị hướng bạc, cũng không khỏi lo lắng về cuộc xâm lược của hư không, vì hiện tại những chủ thần như họ không có khả năng đánh bại hư không.

Đây là sinh mệnh hư không.

Nếu Tạp Nhĩ thực sự liên hệ được với thế giới hư không, vũ trụ của chúng ta cũng sẽ bị nuốt chửng.

Ngạn nghiêm túc nói, cô biết rắc rối lớn rồi, e rằng ngoài nền văn minh Thần Hà ra, không còn ai có thể chống lại hư không.

Ngay cả thần thể thứ tư trước mặt hư không cũng chỉ là thức ăn.

Các ngươi không thể hoàn thành siêu thần, thì không thể chiến đấu với sinh mệnh hư không.

Đỗ Lan rất chắc chắn vũ trụ chính không có đối thủ của sinh mệnh hư không.

Làm thế nào để trở thành siêu thần.

Cát Tiểu Luân ngơ ngác hỏi, đây đã là lĩnh vực anh hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Khi ngươi nhìn vào vực sâu, vực sâu cũng đang nhìn vào ngươi.

Muốn đánh bại hư không, các ngươi phải biến thành hư không.

Đỗ Lan nói: Sinh mệnh hư không mạnh mẽ như vậy là vì chúng nuốt chửng vũ trụ.

Chẳng lẽ chúng ta cũng phải đi nuốt chửng vũ trụ sao.

Làm vậy không phải cũng biến thành người xấu à.

Lưu Sấm vốn đã không tin Đỗ Lan, vừa nghe Đỗ Lan lại muốn họ học theo hư không, liền lập tức phản đối.

Anh là một người thẳng tính, không biết nói vòng vo, dù sao anh cũng không cảm thấy Đỗ Lan tốt bụng giúp đỡ, anh chắc chắn có mục đích tà ác.

Ngươi đừng vội.

Đỗ Lan nói rằng lời của mình vẫn chưa nói xong: Đầu tiên, khẳng định một điều là các ngươi chắc chắn phải hấp thụ năng lượng, và còn là năng lượng cấp hư không, vì sự tiến hóa và đột phá gen của các ngươi không đủ để chống lại hư không, phải mượn ngoại lực.

Thứ hai, ta cũng biết các ngươi sẽ không đi khắp nơi nuốt chửng vũ trụ, năng lượng có nguồn gốc khác.

Từ đâu mà có.

Năng lượng khổng lồ như vậy, chúng ta căn bản không tìm được.

Ngay cả khi gen đột phá đến đỉnh điểm, cũng không có khả năng sánh bằng hư không.

Trừ khi là hấp thụ hư không.

Mạc Cam Na đột nhiên nghĩ, chẳng lẽ Đỗ Lan muốn họ đi giết hư không rồi nuốt chửng chúng.

Đây dường như là cách duy nhất.

Vấn đề duy nhất là họ không phải là đối thủ của hư không.

Hư không đã nuốt chửng vô số vũ trụ, tích lũy vô số năng lượng, nhưng tỷ lệ chuyển hóa của chúng không phải là một trăm phần trăm.

Để tận dụng năng lượng hết mức có thể, chúng phân công hợp tác để nâng cao tỷ lệ sử dụng, nhưng dù vậy năng lượng chúng hấp thụ vẫn còn rất nhiều chưa được tiêu hóa.

Hiện nay vũ trụ hư không đầy rẫy năng lượng hỗn loạn, tận dụng những năng lượng chưa tiêu hóa này cũng có thể bồi dưỡng ra mấy cường giả cấp hư không.

Chưa tiêu hóa.

Ý này không phải là năng lượng mà sinh mệnh hư không bài tiết ra sao.

Mọi người nhìn vào màn hình, thấy năng lượng hỗn độn tối tăm như sương mù đen, thầm nghĩ sinh mệnh hư không lại bơi lội trong chất thải của chính mình, thật quá kinh tởm.

Và kinh tởm hơn là Đỗ Lan lại muốn dùng những chất thải này để nâng cấp cho họ.

Mạc Cam Na ngay lập tức tỏ vẻ thôi đi, nàng không muốn vì trở nên mạnh mẽ mà chọn cách này.

Nhưng Cát Tiểu Luân và họ sẽ không chê, vì lúc này không phải là lúc kén cá chọn canh.

Vậy làm thế nào để có được năng lượng bên trong.

Cát Tiểu Luân đi thẳng vào vấn đề.

Đỗ Lan tỏ vẻ thích tính cách dứt khoát của Cát Tiểu Luân: Rất đơn giản, chúng ta mở một lỗ hổng, dẫn năng lượng vào vũ trụ này.

Đương nhiên đã là lỗ hổng, tất nhiên sẽ khiến sinh mệnh hư không cũng nhận ra sự tồn tại của vũ trụ này.

Thực ra ta chỉ là làm trước những việc Tạp Nhĩ muốn làm, đợi đến khi lỗ hổng xuất hiện, vũ trụ cũng sẽ bước vào giai đoạn đếm ngược.

Là các ngươi tiến hóa thành siêu thần thể trước, hay là hư không nuốt chửng vũ trụ trước, sẽ xem ai nhanh hơn.

Lưu Sấm ngay lập tức không vui: Quá nguy hiểm, như vậy là đẩy cả vũ trụ đến bờ vực thẳm.

Lưu Sấm nghe xong muốn đánh người: Tại sao chúng ta không tập hợp tất cả sức mạnh đánh Tạp Nhĩ cho bầm dập.

Như vậy có thể tránh được việc vũ trụ hư không phát hiện ra chúng ta.

Không có Tạp Nhĩ, sinh mệnh hư không cũng sẽ phát hiện ra chúng ta, chỉ là vấn đề thời gian.

Muốn giải quyết vấn đề thực sự vẫn phải đánh bại sinh mệnh hư không, chỉ có con đường này thôi.

Đỗ Lan nói.

Những người khác đều đang suy nghĩ liệu có nên mạo hiểm không.

Đây không phải là chuyện đùa, làm không tốt sẽ khiến vũ trụ bị hủy diệt.

Lưu Sấm còn muốn phản đối, nhưng phát hiện chỉ có mình anh kiên quyết phản đối, những người khác lại đang suy nghĩ về tính khả thi: Cát Tiểu Luân, đừng nói là cậu cũng đồng ý với ý tưởng điên rồ này nhé.

Tôi không đồng ý, chỉ đang nghĩ xem rốt cuộc nên làm thế nào cho phải.

Nếu đánh bại Tạp Nhĩ thật sự không thể ngăn cản sinh mệnh hư không thì sao.

Vậy cũng phải đợi sau khi ngăn cản Tạp Nhĩ rồi hãy nói.

Đầu óc Lưu Sấm đơn giản, ngược lại không lo được lo mất, thích dùng hành động thay thế suy nghĩ, kết quả thế nào phải hành động rồi mới biết, chỉ dựa vào suy nghĩ thì có ích gì.

Cát Tiểu Luân cảm thấy Lưu Sấm nói cũng có lý, trước tiên đánh bại Tạp Nhĩ rồi xem xét những chuyện khác cũng đúng: Ngạn, cô thấy thế nào.

Lần nữa gặp lại Ngạn, thân phận của họ đã khác, họ đã không thể trò chuyện thẳng thắn như trước đây, họ đều phải gánh vác trách nhiệm trên vai.

Chương 1814

Cát Tiểu Luân đã nhận ra anh và Ngạn không thể ở bên nhau được nữa, đây là sự tự biết mình của một trạch nam, trừ khi có một ngày họ buông bỏ tất cả, nhưng anh biết điều đó là không thể.

Tôi nguyện ý mạo hiểm, tôi đồng ý với cách làm của Đỗ Lan.

Trong mộng cảnh, Ngạn đã sớm trải qua kinh nghiệm cầu thắng trong hiểm nguy này rồi.

Không giãy giụa là chết, giãy giụa cũng là chết, vậy tại sao không mạo hiểm giãy giụa một lần.

Trong vũ trụ rừng rậm đen tối, muốn sinh tồn thì phải mạo hiểm, sinh tồn luôn đi kèm với rủi ro.

Vũ trụ là một canh bạc lớn, sinh mệnh sau khi ra đời đã định sẵn phải chấp nhận hết lần này đến lần khác đánh cược, chỉ có niềm tin vững chắc mới có thể tiếp tục đánh cược.

Nếu thua, cũng không còn cách nào khác.

Vì trong vũ trụ mỗi một giây đều có sinh mệnh vì đủ loại nguyên nhân mà ngừng tiến hóa.

Muốn sinh tồn trong vũ trụ ngoài dũng khí còn cần một chút may mắn.

Không ngờ Nữ vương thiên sứ cũng có lúc đánh cược vận may.

Mạc Cam Na nói rằng mình đã xem thường Ngạn.

Vào thời khắc quan trọng này, Ngạn không chỉ thể hiện sự quyết đoán mà còn rất táo bạo, khiến người ta bất ngờ.

Quyết định của Ngạn vượt xa dự đoán của mọi người, mọi người vốn nghĩ Nữ vương thiên sứ chắc chắn sẽ chọn phương án bảo thủ, không ngờ cô lại đánh cược tất cả, chọn con đường mạo hiểm.

Rủi ro càng lớn, lợi nhuận càng lớn, đây là câu nói mà những kẻ cờ bạc thích nói.

Nhưng kẻ cờ bạc chỉ cược tiền, còn bây giờ Ngạn muốn cược cả vũ trụ.

Cát Tiểu Luân cũng bị dọa cho giật nảy mình, trong thời gian ngắn ngủi mà Ngạn thay đổi quá lớn, không chỉ về ngoại hình.

Vốn dĩ Ngạn để tóc mái tinh xảo, bây giờ lại đổi thành kiểu tóc vuốt ngược gọn gàng, tính cách cũng thay đổi một trăm tám mươi độ.

Lần trước họ mạo hiểm, hai người ở bên nhau mấy ngày, tuy thời gian không dài, nhưng Cát Tiểu Luân vẫn cảm nhận sâu sắc sự dịu dàng và kiên định của Ngạn, không ngờ bây giờ đối phương lại trở nên táo bạo đến vậy.

Ban đầu Ngạn vì bảo vệ một ngôi làng nhỏ mà không tiếc mạng sống với kẻ địch mạnh, bây giờ sao cô có thể đặt cả vũ trụ ra ngoài lề.

Ngạn.

Cát Tiểu Luân phát hiện mọi người đều đang nhìn Ngạn, cũng không khỏi lo lắng lên tiếng.

Mạc Cam Na nói rằng ván cược lớn này lại do thiên sứ quyết định, đây là một diễn biến bất ngờ: Xem ra Nữ vương ác ma như ta cũng phải cam bái hạ phong.

Ta cũng chỉ uy hiếp những nền văn minh đơn lẻ, không ngờ có người lại dám đặt cả vũ trụ làm tiền cược.

Quả nhiên so về sự tàn nhẫn, ác ma chúng ta còn thua xa các ngươi thiên sứ.

Vì cái gọi là tín ngưỡng của các ngươi, các ngươi có thể coi trời bằng vung đến mức này, lợi hại, lợi hại.

Mạc Cam Na vỗ tay châm biếm, lần này nàng đã được mở rộng tầm mắt.

Những người khác cũng cảm thấy Ngạn quá đáng, nhưng Ngạn sẽ không thay đổi, cô đã đưa ra quyết định thì sẽ kiên quyết thực hiện.

Cô nguyện tắm mình trong hỗn độn, hóa thân thành hư không, chỉ cần có thể bảo vệ vũ trụ này, cô biến thành cái gì cũng không sao.

Đây chính là quyết tâm của một Nữ vương thiên sứ.

Rất tốt, vậy chúng ta nghe theo Ngạn.

Đỗ Lan đập bàn quyết định.

Tên khốn nhà ngươi ngay từ đầu đã quyết định rồi phải không.

Lần này Lưu Sấm thật sự không nhịn được nữa: Mẹ kiếp, tao nhịn mày lâu lắm rồi, hôm nay tao sẽ cho mày biết hoa vì sao lại có màu hồng.

Ai cũng đừng cản anh ta, Lưu Sấm ra tay rồi.

Thanh đại kiếm bằng hợp kim tối như một tấm cửa đè xuống, áp đảo cả cửu thiên thập địa.

Gen của Nặc Tinh Chiến Thần là gen chiến đấu, là gen của lòng dũng cảm, sinh ra để chiến đấu, dù kẻ địch mạnh đến đâu cũng phải dũng cảm rút kiếm.

Mang theo cơn thịnh nộ với Đỗ Lan, Lưu Sấm thế không thể cản: Để xem mày còn đùa giỡn với bọn tao được không.

Nhân loại không cần mặt mũi sao.

Từ lúc Đỗ Lan xuất hiện ở Trái Đất, hắn đã xoay con người như chong chóng, hắn căn bản xem người Trái Đất là trò tiêu khiển.

Dừng tay.

Cát Tiểu Luân biết Lưu Sấm không phải là đối thủ của Đỗ Lan. 182.

Ngay cả thời gian cũng không thể chứng minh được tốt xấu của nhân tính, mấy học giả văn minh chỉ dùng miệng lưỡi mà muốn có được chân lý cũng không khác gì xây lâu đài trên không, nhưng sự nhiệt tình của những người luận đạo lại rất sôi nổi.

Đừng tưởng mày mạnh là có thể làm càn, tao muốn chứng minh thế gian này vĩnh viễn có người sẽ đứng về phía đối lập với mày, vĩnh viễn không đồng tình với sự làm càn của mày.

Chân lý không nằm trong tay kẻ mạnh, những kẻ yếu như chúng tao cũng nguyện hiến thân vì chân lý.

Lưu Sấm cũng biết rõ sự chênh lệch giữa mình và kẻ địch, nhưng có lúc phải gánh nặng tiến lên, không hỏi tiền đồ.

Nếu tất cả mọi người đều ngầm thừa nhận hành vi của Đỗ Lan, vậy thế giới này chắc chắn sẽ bị bóp méo, chắc chắn sẽ trở nên tồi tệ hơn.

Vật cạnh thiên trạch, kẻ yếu thua kẻ mạnh tuy đều là thiên tính, nhưng nhân loại đã xây dựng văn minh, xây dựng đạo đức, các thánh nhân từ xưa đến nay trong và ngoài nước chẳng phải đều mong muốn khắc phục thiên tính để đạt đến chân thiện mỹ sao.

Nhân loại ca ngợi chân thiện mỹ, chẳng phải vì nó khác với thiên tính sao.

Nhân loại không phải cầm thú, không thể khuất phục trước thiên tính, nên trước mặt kẻ mạnh, nhân loại cũng không thể tỏ ra đương nhiên chấp nhận sự sắp đặt của kẻ mạnh, không thể vì sinh tồn mà luồn cúi.

Nếu một nền văn minh tồn tại chỉ để sinh tồn, chỉ để chứng minh thiên tính là không thể khắc phục, vậy nền văn minh đó căn bản không cần thiết phải tồn tại.

Lưu Sấm tuy là một người thô lỗ, nhưng khi lăn lộn ngoài xã hội lại sùng bái Quan Công, sùng bái nghĩa khí.

Mà nghĩa khí chính là vì lý niệm cao cả mà có thể từ bỏ mạng sống của mình, là phản thiên tính, thậm chí là phản lại lẽ thường của đa số người.

Lưu Sấm đánh Đỗ Lan, chính là muốn chứng minh thế giới này vẫn còn người không sợ cường quyền.

Dù phần lớn người trên thế giới này đều ngầm thừa nhận Đỗ Lan mạnh mẽ có thể làm càn, nhưng Lưu Sấm chính là muốn phản đối, vì tín ngưỡng của anh không cho phép anh khuất phục trước thiên tính kẻ yếu thua kẻ mạnh.

Lưu Sấm lần này đã động sát cơ, thanh cự kiếm hợp kim không chút lưu tình.

Anh không sợ chết, chỉ sợ thế giới này không còn ai có dũng khí phản kháng Đỗ Lan.

Uỳnh.

Lưỡi kiếm chém xuống, thẳng vào thiên linh cái của Đỗ Lan.

Một tiếng nổ lớn, giống như gõ vào đầu đồng mình sắt của Tôn Ngộ Không, ngược lại Lưu Sấm bị chấn đến hổ khẩu rỉ máu.

Một đòn đầy phẫn nộ của Nặc Tinh Chiến Thần lại không có hiệu quả.

Lại nữa.

Lưu Sấm lại càng đánh càng hăng, anh nhất định phải chém nát Đỗ Lan, sợ rằng Hầu ca còn có điểm yếu, huống hồ là Đỗ Lan.

Tôn Ngộ Không lại đi yêu đương rồi, sau khi ban đầu giúp đỡ Hùng Binh Liên thì không xuất hiện nữa, có lẽ là cho rằng Hùng Binh Liên đã trưởng thành, không cần anh ta giúp đỡ nữa.

Tôn Ngộ Không vốn là người không ngồi yên được, nên cũng không biết đang yêu đương ở phương trời nào trong vũ trụ.

Lưu Sấm và Tôn Ngộ Không cũng có một đoạn chuyện cũ, ban đầu Lưu Sấm kiêu ngạo bất tuân, rất không phục quản, chính Tôn Ngộ Không đã dạy dỗ Lưu Sấm một trận, mới khiến anh ta cuối cùng thu tâm, bắt đầu hiểu ý nghĩa của trách nhiệm.

Lưu Sấm cho rằng Tôn Ngộ Không đã là một chiến sĩ rất mạnh, mà còn có điểm yếu, Đỗ Lan chắc chắn cũng không ngoại lệ.

Đỗ Lan chỉ đứng đó, để Lưu Sấm tùy tiện đánh.

Mỗi một đòn đều như tiếng chuông chùa trống chiều, chấn động đến điếc tai, nhưng những đòn tấn công mạnh mẽ như vậy không những không đánh ngã được Đỗ Lan, ngược lại thanh đại kiếm hợp kim tối được Cát Tiểu Luân cường hóa của anh ta lại xuất hiện vết nứt.

Có thể thấy không phải Lưu Sấm không dùng sức, mà là Đỗ Lan quá cứng rắn, quả thật kiên cố không thể phá hủy.

Ầm một tiếng, trường kiếm vỡ nát, nhưng Lưu Sấm vẫn không chịu bỏ cuộc, kiếm không còn thì còn nắm đấm.

Nhân loại chúng ta không phải là đồ chơi của mày.

Cú đấm thẳng nhắm vào sống mũi Đỗ Lan mà lao tới, mỗi một đòn tấn công của Lưu Sấm đều không có chút dư địa, chỉ là toàn lực công kích.

Chương 1815

Một quyền, hai quyền.

Lưu Sấm vô ích hao phí sức lực của mình, nắm đấm vang lên bôm bốp, nhưng Đỗ Lan lại không hề hấn gì.

Tất cả mọi người đều im lặng nhìn Lưu Sấm, mọi người hiểu suy nghĩ của anh, cũng chấp nhận động cơ của anh.

Anh không muốn Đỗ Lan dùng tương lai của vũ trụ để mạo hiểm, anh cũng không hy vọng mọi người đều ngầm thừa nhận kẻ yếu thua kẻ mạnh.

Nếu tất cả mọi người đều ngầm thừa nhận điều này, vậy việc nhân loại theo đuổi cái gọi là chân thiện mỹ sẽ thật sự biến thành một tấm vải che xấu hổ.

Nhân loại nên xuất phát từ nội tâm mà công nhận chân thiện mỹ, chứ không phải coi chân thiện mỹ là bộ mặt và khẩu hiệu.

Nhìn gã trai lỗ mãng tấn công không màng sống chết, trong lòng mọi người dường như cũng có thứ gì đó bị xúc động.

Xã hội phức tạp đa dạng, mỗi người vì cuộc sống vật chất tốt hơn mà luôn miệng nói về súp gà, học làm giàu, bảo vệ môi trường, yêu thương động vật nhỏ, nhưng trong lòng họ lại không tin những thứ này, chỉ coi những thủ đoạn này là con đường tắt.

Dù từ xưa đã vậy, triều Hán cử hiếu liêm, liền có người coi hiếu thuận là thủ đoạn để thăng quan phát tài, họ không nhất định thực sự cho rằng hiếu thuận là tốt, là cần thiết, chỉ biết đây là con đường tắt, nên rất nhiều người chui lủi vào đạo hiếu, thậm chí còn có cuốn Nhị Thập Tứ Hiếu khiến người ta phẫn nộ, rất nhiều câu chuyện trong cuốn sách này có thể nói là rợn người.

Ví dụ như sách thánh hiền cũng vậy, khoa cử vừa mở, người đọc sách miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, nhưng có mấy người tin.

Chẳng qua là coi sách thánh hiền là công cụ để thăng quan phát tài, miệng thì nhân nghĩa đạo đức, bụng thì nam đạo nữ xướng.

Đây chính là bi kịch của nhân loại, rất nhiều nội dung tốt đẹp dẫn dắt xã hội loài người hướng thiện đều biến thành công cụ theo đuổi lợi ích, cuối cùng trong miệng mọi người đều là lợi ích, chân thiện mỹ ngược lại không mấy người tin.

Mà số ít người tin vào chân thiện mỹ, lại còn bị chế giễu.

Lúc này Lưu Sấm dùng nắm đấm để tuyên bố tín ngưỡng kháng cự lại thiên tính của mình, anh sẽ không khuất phục trước cường quyền.

Giờ khắc này, ánh sáng nhân tính của anh đã cộng hưởng với các thánh nhân từ xưa đến nay trong và ngoài nước.

Tinh thần của Lưu Sấm chính là dũng khí của vô số thánh nhân đi ngược dòng, dẫu có ngàn vạn người ta vẫn tiến tới.

Nhân loại ca ngợi chính là ca ngợi lòng dũng cảm.

Lúc này, anh phát huy sức mạnh gen của mình đến cực hạn, thể hiện bằng những cú đấm đơn giản nhất.

Quả nhiên đàn ông đều dùng nắm đấm để nói chuyện, Lưu Sấm rất thẳng thắn, đem tất cả sự không tán thành và không chấp nhận dung nhập vào nắm đấm, e rằng ngay cả Tạp Nhĩ cũng không đỡ nổi cú đấm này.

Cú đấm này trực kích linh hồn, mỗi người đều động lòng.

Uỳnh.

Như sao Hỏa va vào Trái Đất, cú đấm này của Lưu Sấm nếu đánh vào một hành tinh thì đủ để xé nát nó.

Vũ trụ xuất hiện vô số dị tượng, Đỗ Lan bị trúng đòn cũng bị ánh sáng hỗn loạn bao bọc, năng lượng mạnh mẽ bắn ra, thậm chí còn làm tan chảy cả áo giáp kình tối của Lưu Sấm.

Chỉ thấy áo giáp trên cánh tay phải của Lưu Sấm tan thành tro bụi, cả cánh tay đỏ rực như sắt nung, luồng năng lượng thổi tung tóc, làm biến dạng biểu cảm của anh.

Đòn này hoàn toàn vượt qua chủ thần, và không có bất kỳ tính toán thông tin tối nào.

Ngạn kinh ngạc, cô cũng có thể làm được đòn này, nhưng cần sự hỗ trợ của kho tri thức, Lưu Sấm lại chỉ dựa vào chính mình mà làm được.

Siêu thần.

Ai cũng không ngờ Lưu Sấm lại có thể tung ra một đòn siêu thần, cả trụ vực đều rung chuyển.

Thế nào.

Nắm đấm của lão Lưu nhà ta không dễ chịu đâu nhỉ.

Lưu Sấm biết mình đã đánh trúng, tuy chắc chắn không đánh chết được Đỗ Lan, nhưng ít nhất cũng đã cho gã mặt trắng này một chút màu mè.

Đúng là một đòn kinh người.

Mặt Đỗ Lan quả thực bị thương, vì hắn chỉ sắp xếp phòng ngự cấp chủ thần, nhưng Lưu Sấm cuối cùng lại phát huy ra đòn tấn công cấp siêu thần.

Tuy đối phương cũng phải trả giá, nhưng quả thực đã làm Đỗ Lan bị thương một chút.

Nhưng Đỗ Lan lại không quan tâm, vì Lưu Sấm là một hảo hán: Khiến ta phải nhìn ngươi bằng con mắt khác, lại có thể dựa vào chính mình đột phá giới hạn chủ thần, đạt được sức mạnh siêu thần.

Tiếc là cái giá cho sức mạnh siêu thần của ngươi không nhỏ.

Bất kể cái giá là bao nhiêu, tao cũng phải chứng minh hành vi của mày là sai lầm, lại đây, hôm nay tao phải đánh mày ngã sấp mặt.

Tuy miệng nói rất hung hăng, nhưng Lưu Sấm đã đến giới hạn rồi, bây giờ ngay cả đứng cũng đã hao hết sức lực, sao có thể đánh bại Đỗ Lan được.

Ngươi đã thành công khiến ta thay đổi suy nghĩ.

Thế này đi, ta không mở lỗ hổng, ta đưa các ngươi đến thế giới hư không hấp thụ năng lượng hỗn độn, như vậy sẽ không cần mạo hiểm nữa. 183.

Ta lại muốn xem ngươi làm thế nào để mạnh hơn cả nỗi sợ hãi tột cùng, nỗi sợ hãi tột cùng là tối cao vô thượng.

Mày quả nhiên là một tên khốn.

Lưu Sấm nghe Đỗ Lan vốn có phương án an toàn nhất lại không đưa ra, mà lại muốn mọi người lựa chọn mạo hiểm, thật sự là một tên khốn.

Nhưng bây giờ anh có thể yên tâm rồi, vì ít nhất anh đã bảo vệ được vũ trụ.

Mọi người cũng cảm thấy Đỗ Lan quá đáng, chưa từng thấy gã nào đáng ghét như vậy.

Thực ra Đỗ Lan chắc chắn sẽ không để vũ trụ xảy ra chuyện, hắn chỉ lợi dụng đám người Cát Tiểu Luân để tìm chút niềm vui mà thôi.

Đỗ Lan thích làm khó nhân vật chính, thích nhân vật chính rơi vào tình thế khó xử về đạo đức.

Vì các nhân vật chính luôn mang lại cho hắn những bất ngờ, ví dụ như Lưu Sấm lần này.

Nỗ lực mới có hồi báo, các ngươi đều không nỗ lực mà muốn có được giải pháp tối ưu, đó là chuyện viển vông.

Đỗ Lan rõ ràng chỉ tìm niềm vui, nhưng vẫn ra vẻ đại nghĩa lẫm liệt, như thể chân lý đứng về phía hắn.

Mọi người đều không muốn nói chuyện với Đỗ Lan, quá mệt.

Đã quyết định rồi, vậy Đỗ Lan lại một lần nữa lấy ra loa phát thanh vũ trụ: Toàn server chú ý, chúc mừng thiên sứ Ngạn, Ngân Hà Chi Lực Cát Tiểu Luân, Nặc Tinh Chiến Thần Lưu Sấm, Thái Dương Chi Quang Lôi Na, Thời Không Sắc Vi Đỗ Sắc Vi đã có cơ hội tiến vào thế giới hư không, chúng ta hãy cùng chờ đợi biểu hiện của họ.

Giống như loa phát thanh toàn server trong game online, Đỗ Lan cực kỳ yêu thích loa phát thanh vũ trụ của Kẻ Quy Linh.

Mọi người lập tức biết Đỗ Lan chắc chắn đang chọc tức Tạp Nhĩ.

Tạp Nhĩ vẫn luôn muốn trở thành một thành viên của hư không, nhưng bây giờ lại bị người khác nhanh chân hơn, chẳng phải là tức điên lên sao.

Mọi người đều có thể tưởng tượng ra biểu cảm méo mó của Tạp Nhĩ, gã Đỗ Lan này quả nhiên không phải thứ tốt lành gì.

Rõ ràng mạnh mẽ như vậy, nhưng làm chuyện lại như con nít.

Ta sẽ không đi hấp thụ chất thải của sinh mệnh hư không đâu.

Cơ hội tốt như vậy, Mạc Cam Na lại từ bỏ.

Mọi người vẫn còn một nghi vấn, đó là họ làm thế nào để hấp thụ năng lượng hỗn độn.

Các ngươi muốn tu luyện theo phương thức vật lý, hay phương thức ma pháp.

Thấy mọi người đều lười mở miệng, không muốn tiếp lời, Đỗ Lan chủ động giải thích: Phương thức vật lý là cải tạo gen, phương thức ma pháp là tu luyện theo công pháp.

Nếu cải tạo gen, các ngươi sẽ vô hạn tiếp cận sinh mệnh hư không, hiệu quả nhanh. còn tu luyện công pháp, không thay đổi gen của các ngươi, nhưng có thể dùng hỗn độn lực để rèn luyện thân thể, hiệu quả chậm.

Lại nữa rồi, gã Đỗ Lan này làm gì cũng bắt người ta lựa chọn, làm khó người ta, như vậy có vui không.

Chắc chắn là có vui.

Cuối cùng mọi người đều nói rằng hay là cải tạo gen đi, người trong vũ trụ này không có gì bài xích việc cải tạo gen, hiệu suất mới là quan trọng nhất.

Vậy thì cải tạo gen, chỉ thấy Đỗ Lan trực tiếp vẽ một trận luyện thành khổng lồ trong vũ trụ, hắn muốn tiến hành luyện thành cơ thể người, cải tạo gen của những người này một phen: Đứng vào là được rồi, sẽ không đau khổ đâu. 184.

Mạc Cam Na lại muốn xem rốt cuộc ai đã cho Lưu Sấm dũng khí, khiến anh ta dám ra tay đối đầu với người phát ngôn của nỗi sợ hãi tột cùng.

Sau khi đứng vào liền cảm thấy trong cơ thể xảy ra biến hóa, rất rõ ràng.

Khoảng mười phút sau, việc cải tạo đã hoàn thành: Đừng động đậy, bây giờ ta sẽ một mạch đưa các ngươi đến thế giới hư không, nhớ là lúc đầu các ngươi hãy trốn tránh sinh mệnh hư không một chút.

Tuy bây giờ chúng có thể cho rằng các ngươi là đồng loại, nhưng các ngươi vẫn có khả năng bị lộ.

Sự nhắc nhở thân thiện đột ngột của Đỗ Lan, ngược lại khiến mọi người cảm thấy không biết phải làm sao.

Uỳnh.

Sau một luồng sáng, tất cả mọi người đều biến mất, bây giờ người ở vũ trụ chính có thể làm là chờ đợi.

Tạp Nhĩ quả thực rất tức giận, nhưng rất nhanh hắn đã bình tĩnh lại, vì đây có thể là kế nghi binh của người khác, không nhất định là thật, có lẽ chỉ là lời nói dối.

Chương 1816

Tạp Nhĩ thầm nghĩ mình là số một vũ trụ này còn chưa mở được cánh cửa hư không, người khác sao có thể có năng lực đến thế giới hư không, nhất định là lừa người, đều là giả.

An ủi mình một phen như vậy, tâm trạng tốt hơn nhiều, tiếp tục dùng Đại Thì Chung tính toán phương pháp phá hoại vũ trụ, hắn tin rằng mình chỉ cách thế giới hư không một bước chân.

Đỗ Lan rất mong chờ biểu cảm của Tạp Nhĩ khi hắn mở cánh cửa thế giới hư không và thấy Ngạn và họ bước ra từ thế giới hư không, chắc chắn sẽ rất đặc sắc.

Biểu cảm này chắc chắn phải được lưu giữ lại, để toàn vũ trụ cùng xem.

Đó tuyệt đối sẽ trở thành biểu cảm xuất sắc nhất vũ trụ, chắc chắn sẽ gây chấn động, biểu cảm tan nát cõi lòng của Tạp Nhĩ sẽ đi vào sử sách.

Tạp Nhĩ nếu biết Đỗ Lan tính kế mình như vậy, không biết sẽ có cảm nghĩ gì, có lẽ sẽ khóc không ra nước mắt.

Nhưng hắn thuộc loại không thấy quan tài không đổ lệ, nên bây giờ hắn căn bản không dừng lại được, hắn chỉ có thể ngày càng đi xa trên con đường hư không, cuối cùng đi đến tận cùng.

Đến lúc đó Mạc Cam Na sẽ nói cho Tạp Nhĩ biết, ngay cả sinh mệnh hư không cũng không phải là đối thủ của nỗi sợ hãi tột cùng, là Tạp Nhĩ sai, nàng đã đúng.

Karl sắp thành công rồi.

Gần đây vũ trụ rất thái bình, nên tốc độ nghiên cứu của hắn tiến triển vượt bậc, cuối cùng hắn đã liên lạc được với thế giới hư không, đồng thời có được phương pháp mở ra thế giới hư không.

Không nói nhiều lời thừa, Karl chắc chắn sẽ chọn mở ra thế giới hư không, hoàn toàn không màng đến an nguy của vũ trụ vật chất.

Vô cùng thuận lợi, thuận lợi đến mức Karl còn nghi ngờ liệu những người chính nghĩa trong vũ trụ có chết hết rồi không.

Ngạn đâu.

Ngân Hà Chi Lực đâu.

Sao không một ai đến ngăn cản hắn.

Nhưng không sao, đợi đến khi thế giới hư không mở ra, tất cả sẽ biến thành hư vô, nữ vương thiên sứ, Ngân Hà Chi Lực đều không còn giá trị nữa.

Vị trí máy số hai, số ba đã xác định chưa.

Đỗ Lan muốn ghi lại khoảnh khắc mang tính thế kỷ này, nên gọi Khải Toa và Hạc Hi đến giúp, chuẩn bị thêm mấy vị trí máy quay, đảm bảo quay được góc đẹp nhất.

Hạc Hi tỏ ra vô cùng thích thú, nàng cũng muốn xem biểu cảm đặc sắc của Karl.

Tại nơi sâu thẳm của văn minh Minh Hà, có một thiết bị tạo trường lực hố đen, như vậy hắn có thể mở ra một khe hở.

Hắn đã chờ đợi ngày này hàng vạn năm, hôm nay cuối cùng cũng có thể hoàn thành.

Đến đây.

Karl đã không thể chờ đợi được nữa.

Thực ra Đỗ Lan còn nôn nóng hơn cả Karl, hận không thể xông lên giúp Karl mở cửa.

Karl đã chuẩn bị xong, bây giờ là lúc tiếp xúc với thế giới cấp cao hơn.

Cùng với ánh sáng chói lòa, hư không vặn vẹo, không gian vỡ nát, một bóng đen khổng lồ xuyên qua rào cản không gian chiếu rọi vào vũ trụ chính, hùng mạnh và uy nghiêm đến mức không thể xâm phạm, Karl chỉ có thể ngước nhìn.

Bóng đen khổng lồ bao trùm hoàn toàn lấy Karl, vẻ mặt hắn thành kính chưa từng có.

Tuy hắn tự nhận mình là số một vũ trụ vật chất, nhưng trước mặt sinh mệnh hư không vẫn phải giữ thái độ khiêm tốn, vì trước mặt sinh mệnh hư không, hắn chỉ là thức ăn.

Cái bóng này đại diện cho tín ngưỡng cả đời của Karl, là mục tiêu cuối cùng của hắn.

Nhưng không gian lại không bị phá vỡ ngay lập tức.

Karl không thể không tăng thêm lực, để quân Thao Thiết tiếp tục truyền năng lượng.

Nhưng phá vỡ rào cản vũ trụ không phải là chuyện dễ dàng, may mà sinh mệnh hư không ở thế giới hư không đối diện cũng đang giúp sức phá vỡ rào cản, hai bên cùng nhau nỗ lực.

Rầm.

Cuối cùng, không gian vỡ ra, một thân thể khổng lồ phá không lao ra.

Đến đây, chào đón ta đến thế giới có chiều không gian cao hơn đi, vũ trụ này do ta hiến tế cho các ngươi, hỡi những tồn tại vĩ đại.

Karl lớn tiếng nói, cũng chẳng quan tâm sinh mệnh hư không có nghe hiểu hay không.

Dù sao thì Karl cũng rất chân thành tha thiết, chỉ thiếu nước quỳ lạy.

Tuy nhiên, sinh mệnh hư không rõ ràng không rảnh để ý đến hắn, đừng cản đường, nó đang chạy trốn đây.

Thời gian trước không biết từ đâu xuất hiện một đám điên, chúng nuốt chửng năng lượng hỗn độn, xé xác sinh mệnh hư không, khiến sinh mệnh hư không vốn mạnh mẽ trong phút chốc biến thành nhóm yếu thế.

Lũ điên đó tuy nhỏ bé nhưng vô cùng tàn bạo, quả thực là phát huy sự tồi tệ của bản chất con người đến cực hạn, quá đáng sợ.

Karl không hề phát hiện ra vẻ mặt kinh hãi của đối phương, hắn cứ ngỡ sinh mệnh hư không lúc ăn cơm thì có bộ dạng vội vàng như vậy, dường như không thể chờ đợi được nữa để nuốt chửng vũ trụ này.

Sinh mệnh hư không liều mạng bò ra ngoài, muốn trốn khỏi vũ trụ hư không, tiếc là không kịp nữa rồi, nó đã bị đuổi kịp.

Bị đuổi kịp chỉ có một kết quả duy nhất, đó là nối gót đồng bào của nó.

Đến khi Karl nhận ra có điều không ổn, thì đã là lúc sinh mệnh hư không tan rã.

Ban đầu Karl tưởng rằng sinh mệnh hư không không hợp thủy thổ, nhưng sau khi năng lượng hư không vỡ tan và vài bóng người xuất hiện, hắn biết đây không phải là không hợp thủy thổ, đây là một vụ mưu sát từ đầu đến cuối.

Sinh mệnh hư không bị mưu sát, ngay trước mặt Karl.

Ngạn, Cát Tiểu Luân và những người khác đã càn quét một vòng trong thế giới hư không rồi lại quay trở ra.

Cát Tiểu Luân nhìn thấy vũ trụ quen thuộc, không nhịn được nói: Chúng ta cuối cùng cũng trở về rồi, bây giờ thế giới hư không sẽ không còn là mối đe dọa nữa.

Còn Lưu Sấm thì phát hiện ra Karl, ném cho đối phương một ánh mắt khinh bỉ để tự mình cảm nhận.

Sao lại thế này.

Karl như rơi từ trên mây xuống vực sâu, diễn biến này hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng của hắn, đây là tình huống gì.

Đầu óc Karl mê man, như bị người ta đấm mạnh một quyền, cả người ngơ ngác không biết phải làm sao, vẻ mặt hắn hoàn toàn đờ đẫn, dùng từ ngây như phỗng để hình dung cũng không hề quá đáng.

Tên này quả nhiên đã mở ra thế giới hư không.

Lưu Sấm bước ra một bước, bây giờ hắn bóp chết Karl cũng dễ như bóp chết một con kiến.

Trên mặt Lưu Sấm có thêm một vết sẹo dữ tợn, đó là huân chương để lại sau trận chiến với sinh mệnh hư không.

Ban đầu bọn họ sống rất gian nan, nhưng sau khi quen với việc chiến đấu với sinh mệnh hư không, hiểu được điểm yếu của chúng, họ đã có thể hợp tác tiêu diệt sinh mệnh hư không.

Bây giờ sinh mệnh hư không đã trở thành loài quý hiếm, không thể gây ra mối đe dọa cho vũ trụ vật chất nữa.

Chúng ta xử lý hắn thế nào đây.

Hay là chém luôn bây giờ đi.

Lưu Sấm cảm thấy Karl thực sự là một phần tử nguy hiểm, giết quách cho xong.

Nói rồi hắn còn nhìn trái nhìn phải, dường như đề phòng Đỗ Lan sẽ nhảy ra ngăn cản: Cảnh tượng thế này, không thể nào Đỗ Lan không có mặt được.

Hắn bây giờ đã là một kẻ tàn phế rồi.

Ngạn nói, nàng rất rõ cảm nhận của Karl hiện tại.

Lý tưởng cả đời của hắn đã bị chứng minh là không đáng một xu, cảm giác này không dễ chịu chút nào, e rằng hắn còn có ý định tự sát.

Giết người tru tâm, Đỗ Lan quả thực lợi hại.

Cát Tiểu Luân cũng có chút đồng tình với Karl, ai gặp phải kẻ toan tính như Đỗ Lan cũng không dễ chịu gì.

Karl tuy là kẻ xấu nhưng đúng là xui xẻo, cho nên làm kẻ xấu cũng không được làm bại hoại nhân phẩm, bại hoại nhân phẩm chắc chắn sẽ gặp phải kẻ đẩy người ta vào chỗ xui xẻo như Đỗ Lan.

Karl chính là quá bại hoại nhân phẩm, ngấm ngầm làm bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý, nên mới có thất bại ngày hôm nay.

Karl hoàn hồn nhìn đám người đang chỉ trỏ mình, đột nhiên gầm lên một tiếng: A.

Năng lượng khổng lồ nhanh chóng khuếch tán ra, sau đó tăng tốc, Karl bất chấp tất cả lao về phía thế giới hư không.

Chương 1817

Hắn không tin thế giới hư không đã tiêu đời, không tin sinh mệnh hư không đã bị đánh bại, hắn muốn tận mắt đi xem.

Không ai cản hắn, vì họ biết thế giới hư không bây giờ trông như thế nào, Karl vào đó e rằng sẽ bị lạc bên trong, không bao giờ có thể quay lại vũ trụ vật chất nữa.

Khe hở đóng lại, Karl đã không còn thấy bóng dáng.

Chờ đợi hắn sẽ là sự tuyệt vọng và cô độc kéo dài, vì sinh mệnh hư không đã bị ám ảnh tâm lý với con người, nên sẽ trốn tránh Karl, không xuất hiện trước mặt hắn.

Karl định sẵn sẽ không tìm thấy được gì cả.

Karl sẽ mất đi ý chí sống trong những năm tháng dài đằng đẵng, cuối cùng từ bỏ suy nghĩ.

Đỗ Lan cho biết như vậy là ba thế lực tà ác lớn đã bị đánh bại, nhưng tà ác chưa bao giờ biến mất, nên đã giao quyền hạn hệ thống Chủ Thần cho Khải Toa, để nàng tiếp tục bảo vệ thế giới.

Đến cuối cùng, Khải Toa cuối cùng cũng hiểu được chính nghĩa của Đỗ Lan, thật đáng ngưỡng mộ.

Đỗ Lan đang dùng cách của riêng mình để bảo vệ vũ trụ, không chỉ là nuông chiều, mà còn dạy cho mọi người cái giá của hòa bình, không có thứ gì có thể có được mà không cần trả giá, chỉ là cái giá đó do ai gánh chịu mà thôi.

Nếu Đỗ Lan chỉ một mực bao che, sẽ chỉ khiến chính nghĩa trở nên yếu đuối.

Đỗ Lan đi rồi, mang theo đủ loại đánh giá của mọi người về hắn mà đi.

Hắn trở về nhà, lại bị Địch Ny Toa cằn nhằn một trận, bảo rằng lần nào cũng chỉ lo đi chơi, chẳng nghĩ đến việc mang thứ gì có ích về cho gia đình.

Đỗ Lan cũng chỉ có thể cười trừ, sau đó cùng người nhà trải qua một khoảng thời gian vui vẻ, rồi lại một lần nữa xuyên không.

Chạy đi, chạy đi, đừng dừng lại.

Ở một thế giới nào đó, Đỗ Lan đang hét vào một đứa trẻ, bảo nó đừng dừng lại: Đời người giống như một hộp sô cô la, không ai biết viên tiếp theo có vị gì, Áo Nhĩ Gia, chạy đi, đừng dừng lại.

Bóng lưng gầy gò kéo dài dưới ánh hoàng hôn.

Đứa trẻ quay lưng về phía Đỗ Lan, dùng hết sức chạy về phía trước.

Nó cũng không biết tại sao mình phải chạy, tại sao không thể dừng lại, tóm lại cứ chạy là được.

Khoảng cách giữa Chiến tranh Thế giới thứ nhất và Chiến tranh Thế giới thứ hai chỉ có mấy chục năm.

Sau Thế chiến thứ hai, vì có sự răn đe hạt nhân, chiến tranh quy mô lớn đã được kiểm soát trong thời gian ngắn, nhưng xung đột quy mô nhỏ chưa bao giờ biến mất.

Rất nhiều người sẽ hỏi, hòa bình dưới sự răn đe hạt nhân có thể kéo dài bao lâu.

Một trăm năm, hay hai trăm năm.

Lúc này, thế giới mà Đỗ Lan đang ở đã không có chiến tranh quy mô lớn suốt ba trăm năm.

Kể từ Ách Tế Chiến Tranh càn quét khắp hệ Mặt Trời ba trăm năm trước, Trái Đất đã ba trăm năm không có chiến tranh thế giới, mặc dù xung đột khu vực vẫn không thể tránh khỏi, nhưng ba trăm năm cũng đủ để con người quên đi rất nhiều điều.

Đây là một thế giới kỳ lạ.

Những anh hùng chấm dứt chiến tranh, hậu duệ của họ, gia tộc của họ đã trở thành những gia tộc đứng trên cả bảy gia tộc quân phiệt của Trái Đất.

Đồng thời, giai cấp bị cố định, tỷ lệ thất nghiệp cực cao, xã hội đen mọc lên như nấm, hải tặc hoành hành.

Tuy nhân loại đã bước vào thời đại thuộc địa vũ trụ, nhưng dường như đã đi vào ngõ cụt.

Trong ba trăm năm, khoa học kỹ thuật phát triển trì trệ, tất cả các kỹ thuật đều tương tự như ba trăm năm trước, rất nhiều phi thuyền vũ trụ bay tới bay lui đều có lịch sử hàng trăm năm.

Nền văn minh nhân loại dường như đã bước vào tuổi xế chiều.

Và năm nay, Đỗ Lan đã đánh gãy chân một đứa trẻ ngỗ ngược trên Hỏa Tinh, rồi chữa trị cho nó.

Trái Đất, Hỏa Tinh, cùng với vô số trạm không gian và vệ tinh thuộc địa trong vũ trụ đã hình thành nên cấu trúc xã hội của nhân loại ngày nay.

Mặc dù trên lý thuyết, chính thể Trái Đất thống trị tất cả mọi người và khu vực, nhưng vũ trụ lớn như vậy, việc các thế lực địa phương lớn mạnh cũng là điều tự nhiên, ví dụ như Hỏa Tinh.

Tiếc là Hỏa Tinh vì thiếu thốn tài nguyên nên vẫn bị Trái Đất nắm đằng chuôi.

Kinh tế Hỏa Tinh có thể nói là một mớ hỗn độn, ngoài những thành phố lớn có cảng vũ trụ, những nơi khác đều là vùng quê trồng ngô, tuy không chết đói nhưng cũng đã cắt đứt con đường thăng tiến trong công việc của họ.

Vì các thành phố trên Hỏa Tinh không thể phát triển, nên không thể mở rộng việc làm.

Không có việc làm sẽ có rất nhiều thanh niên nhàn rỗi, và những người này đã trở thành nguồn gốc của sự hỗn loạn.

Một số người trở thành hải tặc, một số trở thành vệ sĩ, kiếm sống bằng vũ lực.

Mà vũ lực tự nhiên sẽ sinh ra các ngành công nghiệp khác, ví dụ như những phụ nữ sa ngã không phù hợp với lứa tuổi thiếu nhi, những phụ nữ sa ngã lại gây ra những hậu quả xấu khác, đó là trẻ mồ côi.

Cho nên kinh tế không tốt sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều thứ, gây ra nhiều hậu quả tồi tệ.

Trên Hỏa Tinh, ảnh hưởng tồi tệ này đã đạt đến một mức độ nhất định, trong các tổ chức vũ trang thậm chí còn xuất hiện một lượng lớn binh lính thiếu niên, đồng thời còn có những kẻ buôn người chuyên buôn bán dân số.

Chế độ nô lệ một lần nữa hồi sinh trong thời đại vũ trụ.

Sau khi Đỗ Lan đến Hỏa Tinh, hắn đã quen một đứa trẻ ngỗ ngược tên là Áo Nhĩ Gia.

Đây là một cậu nhóc quyết tâm trở thành xã hội đen, là trẻ mồ côi, lớn lên trong khu ổ chuột hỗn tạp, trộm cắp, tạp chủng, khốn nạn chính là nhãn mác của nó.

Nhưng lần này nó thật sự quá thảm, nó chỉ muốn ăn trộm đồ thôi, vậy mà lại bị đánh gãy chân.

Lực đạo của Đỗ Lan khi búng ngón tay thần công vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng ai đánh gãy thì người đó chịu trách nhiệm, Đỗ Lan không chỉ chữa trị cho nó mà còn cho nó một nơi nương thân.

Nhưng với điều kiện, Áo Nhĩ Gia phải luyện tập chạy bộ, còn phải tiếp nhận súp gà tâm hồn của Đỗ Lan.

Chạy đi.

Đỗ Lan mỗi sáng sớm và chiều tối đều dẫn Áo Nhĩ Gia đi chạy bộ, bắt đầu từ khi vết thương của nó vừa mới chuyển biến tốt, luyện tập đến tận bây giờ, Áo Nhĩ Gia cảm thấy mình đã có thể tham gia thi chạy rồi.

Trong một tháng Áo Nhĩ Gia dưỡng thương ở chỗ Đỗ Lan, hai câu nói mà nó nghe Đỗ Lan nói nhiều nhất, một câu là Chạy đi, đừng dừng lại, câu còn lại là Đời người giống như một hộp sô cô la, không ai biết viên tiếp theo có vị gì.

Mặc dù Áo Nhĩ Gia chưa từng ăn sô cô la, nhưng nó lại nhớ kỹ hai câu nói này, tuy nó cũng không hiểu tại sao không thể dừng lại, cũng không hiểu đời người rốt cuộc giống sô cô la ở chỗ nào.

Nhưng trong lòng, Áo Nhĩ Gia vô cùng kính trọng Đỗ Lan.

Nếu là người khác, sẽ không chữa trị cho nó, không cho nó chỗ ở.

Tuy nhiên, Áo Nhĩ Gia có tham vọng, nó không hy vọng cứ thế làm trẻ mồ côi cả đời, nó muốn nổi danh, nó muốn gia nhập xã hội đen.

Thế là vào một đêm trăng mờ gió lớn, nó bỏ đi, nó muốn đi thực hiện cuộc phẫu thuật A Lại Da Thức vô cùng nguy hiểm.

Đây là một kỹ thuật được phát triển từ Ách Tế Chiến Tranh ba trăm năm trước, thông qua phẫu thuật cấy ghép chip vào cột sống và đại não, dù là trẻ con cũng có thể thông qua con chip để điều khiển những cỗ máy khổng lồ, kết nối cơ giáp với thể xác máu thịt.

Rất nhiều băng đảng xã hội đen sẽ cho trẻ con thực hiện phẫu thuật này, vì trẻ con rất dễ khống chế, hơn nữa không cần trả lương, chỉ cần cho chúng thức ăn đủ no là được.

Ở lại chỗ Đỗ Lan thì không thể nào nổi danh được, nên Áo Nhĩ Gia thà đi mạo hiểm.

Tỷ lệ thành công của phẫu thuật A Lại Da Thức rất thấp, đặc biệt là ở nơi lạc hậu như Hỏa Tinh, các băng đảng về cơ bản đều mời bác sĩ thực hiện thí nghiệm trong môi trường cực kỳ sơ sài, tỷ lệ tử vong càng cao hơn.

Hơn nữa, người được cấy ghép hệ thống A Lại Da Thức cũng tương đương với việc bị đóng dấu ấn nô lệ, bị người khác coi thường.

Nói chung, chỉ cần cuộc sống còn tạm được, không ai lại mạo hiểm làm loại phẫu thuật này.

Cho nên những người trải qua phẫu thuật cấy ghép A Lại Da Thức thường là những đứa trẻ mồ côi không còn đường lui, những đứa trẻ ở tầng lớp thấp nhất xã hội không có lòng tự trọng.

Trong quá trình phẫu thuật, Áo Nhĩ Gia đã quen một đứa trẻ còn nhỏ hơn nó, và đứa trẻ này lại là một kỳ tích, đã thực hiện hai lần cấy ghép hệ thống A Lại Da Thức, bây giờ là lần thứ ba.

Chương 1818

Áo Nhĩ Gia nghe người lớn nói đây là một kỳ tích, nên đã mở kèo cá cược xem lần thứ ba cậu bé đó có sống sót được không, sống thì một đền mười, chết thì một đền một.

Áo Nhĩ Gia không khỏi thương hại đứa trẻ này, thầm nghĩ nếu nó sống sót, mình nhất định sẽ bảo vệ nó.

Tiếc là sự thật chứng minh, Áo Nhĩ Gia đã nghĩ nhiều rồi, một người trải qua ba lần phẫu thuật cấy ghép hệ thống A Lại Da Thức mà không chết, đó chính là hào quang nhân vật chính sáng chói mắt.

Ngược lại, tên Áo Nhĩ Gia này phải mượn sức mạnh của Tam Nhật Nguyệt mới có thể làm nên sự nghiệp.

Cậu bé kỳ tích Tam Nhật Nguyệt tuy tuổi còn nhỏ nhưng là một kẻ tàn nhẫn.

Từ việc cậu tham gia ba lần phẫu thuật mà vẫn sống sót là biết tên này mạng lớn, cậu cũng rất ghét kẻ thù, chỉ cần có mệnh lệnh, Tam Nhật Nguyệt có thể không chút do dự nổ súng giết người.

Sau khi Áo Nhĩ Gia và Tam Nhật Nguyệt quen nhau, cậu ta đã luôn nhồi nhét lý tưởng vĩ đại muốn nổi danh của mình, Tam Nhật Nguyệt cũng rất mong chờ ngày người kia thành công, và bằng lòng giúp đỡ người anh trai đã luôn chăm sóc mình.

Thế là hai người này tạo thành một cặp, Áo Nhĩ Gia phụ trách động não, Tam Nhật Nguyệt phụ trách động thủ, hai người hợp tác rất tốt.

Hai năm sau, họ đã gia nhập một công ty bảo vệ dân sự, làm vệ sĩ tư nhân.

Nói cách khác cũng có thể coi là lính đánh thuê, dĩ nhiên họ là những kẻ làm thuê tầng lớp thấp nhất.

Nhưng quy mô của công ty này không nhỏ, có rất nhiều thiết bị quân sự, cũng có những cơ giáp kiểu cũ, thậm chí còn có một cỗ Gundam từ ba trăm năm trước làm nguồn năng lượng cho căn cứ.

Công ty này tên là CGS, ở Hỏa Tinh đã là một trong những công ty lớn nhất nhì, thuê mướn mấy chục lao động trẻ em, trong đó không ít là trẻ mồ côi đã phẫu thuật, cũng có những đứa trẻ ở gần đó không tìm được việc làm phải đi kiếm tiền nuôi gia đình.

Công việc của bọn trẻ là đi chịu chết, lái cơ giáp đến những nơi nguy hiểm nhất, bất kỳ nhiệm vụ nào có thể mất mạng đều do trẻ em hoàn thành.

Còn người lớn trong công ty thì ở lại hậu phương phụ trách những công việc an toàn, không cần tham gia vào công việc liều mạng.

Trông có vẻ rất bất công, nhưng thực ra mỗi người lớn đều đã trải qua như vậy.

Người không may mắn thì chết đi, người may mắn thì ở lại.

Dĩ nhiên phần lớn mọi người vẫn chết trên chiến trường, không có cơ hội lớn lên.

Đời người giống như một hộp sô cô la, không ai biết viên tiếp theo có vị gì.

Áo Nhĩ Gia cũng rất kinh ngạc, vì đột nhiên có một ngày câu nói này buột ra khỏi miệng, lúc này cậu đã biết mùi vị của sô cô la.

Lần đầu tiên có tiền dư, cậu đã đi mua sô cô la, chỉ muốn biết sô cô la rốt cuộc có vị gì.

Có thể là đắng, cũng có thể là ngọt.

Chỉ khi ăn vào miệng mới biết được mùi vị thực sự.

Bị ảnh hưởng bởi Áo Nhĩ Gia, ngay cả Tam Nhật Nguyệt cũng bắt đầu thích ăn sô cô la.

Tiếc là thứ như sô cô la ở Hỏa Tinh thuộc loại xa xỉ phẩm, họ cũng không thể thường xuyên ăn được.

Vì Hỏa Tinh không trồng được cacao, hãy tưởng tượng sô cô la trong phi thuyền đi qua tuyến đường vũ trụ dài đằng đẵng, qua bao nhiêu trạm kiểm soát, tốn tiền thuê vệ sĩ, còn phải trả phí qua đường, cuối cùng hạ cánh xuống Hỏa Tinh, tự nhiên sẽ vô cùng đắt đỏ.

Thực ra phàm là hàng hóa vận chuyển từ Trái Đất đến đều rất đắt, đều là xa xỉ phẩm của Hỏa Tinh.

Áo Nhĩ Gia muốn sau này mỗi ngày đều được ăn sô cô la, vậy thì cậu phải nổi danh, phải trở thành nhân vật lớn.

Con người là động vật sống theo bầy đàn, rất nhiều chế độ và hiện tượng mà mọi người cho là hiển nhiên, thực ra đều là do con người tụ tập lại với nhau mà tự sinh ra.

Ban đầu con người cũng giống như động vật, con cái lớn lên sẽ bị đuổi đi, mỗi con người đều là những thợ săn nguyên thủy, nhưng quần thể như vậy không đủ mạnh mẽ.

Sau đó có những quần thể nhỏ liên kết bằng huyết thống, sống bằng nghề săn bắn, vì vậy đã có gia đình cơ bản nhất, lấy gia đình làm cơ sở để đi săn.

Sau đó con người bước vào nền văn minh nông nghiệp, những gia đình khác nhau, huyết thống khác nhau phải hình thành bộ lạc, hình thành thành thị, làm thế nào để quản lý, nghe ai quản lý đã trở thành vấn đề, vì vậy đã có các thầy tế, là hình thức sơ khai của tôn giáo.

Mọi người đều phải nghe theo sự chỉ huy của thần, chỉ là lúc đó có rất nhiều thần, mỗi bộ lạc một thần.

Tiếp theo là bước vào thời đại cá lớn nuốt cá bé, quy mô thành thị ngày càng lớn thì xuất hiện quốc gia, nếu lại dùng thần để quyết định sự việc, thần nhiều như vậy nghe theo thần nào.

Vì vậy đã có giai cấp thống trị, tức là quý tộc.

Rất nhiều hiện tượng không phải do ai đó cố ý tạo ra, mà là tự nhiên hình thành.

Dĩ nhiên nếu có người ngay từ đầu đã quy hoạch một chế độ nào đó, cân nhắc đến mọi phương diện, thì người đó chắc chắn sẽ được người đời sau ca ngợi.

Ví dụ như Chu Công của Hoa quốc, ông đã quy phạm lễ nghi của quý tộc, củng cố giai cấp, tiến hành quy hoạch sâu hơn đối với chế độ tự sinh của con người, nâng cấp chế độ nguyên thủy 1,0 lên chế độ 2,0, thế là trở thành đối tượng được hậu thế noi theo.

Thời đại phát triển, con người ngày càng thích nghi với hình thức sống bầy đàn, và con người cũng nhận thức được khiếm khuyết của chế độ tự sinh, thế là bắt đầu tiến hành các loại cải biến đối với chế độ tự sinh.

Tần Thủy Hoàng nâng cấp chế độ lên 3,0, đến thời Minh Thanh lại nâng cấp lên chế độ 4,0.

Tuy nhiên bản chất của chế độ vẫn không thay đổi, đó là làm thế nào để duy trì sự vận hành của một xã hội được tập hợp bởi con người.

Sự tồn tại của chế độ là để trói buộc con người lại với nhau, nên chế độ chưa bao giờ là công bằng, chỉ thỏa hiệp với số đông.

Ngay cả đến thời đại vũ trụ, chế độ vẫn như vậy, Trái Đất chiếm đại bộ phận dân số loài người, nên các vệ tinh thuộc địa vũ trụ và thuộc địa Hỏa Tinh tất yếu phải chịu sự đối xử bất công.

Vì Trái Đất ổn định, xã hội chủ thể của nhân loại mới ổn định, còn việc Hỏa Tinh và các vệ tinh thuộc địa có xảy ra hỗn loạn hay không, điều đó căn bản không quan trọng.

Cho nên bây giờ Trái Đất đang ca hát nhảy múa, họ sẽ không quan tâm đến chế độ 996 của các vệ tinh công nghiệp, cũng sẽ không quan tâm đến trẻ mồ côi trên Hỏa Tinh.

Áo Nhĩ Gia và Tam Nhật Nguyệt ở CGS thuộc tầng lớp bia đỡ đạn thấp nhất, nhưng Áo Nhĩ Gia lại có sức hút cá nhân, rất có uy tín trong đám bia đỡ đạn.

Cậu luôn nghĩ đến việc trở thành tầng lớp cao hơn, sau đó thay đổi chế độ vô nhân đạo của CGS.

Tiếc là CGS là một doanh nghiệp, kiếm tiền là quan trọng nhất, dùng trẻ mồ côi làm bia đỡ đạn là phương pháp chi phí thấp nhất.

Chỉ khi dùng trẻ mồ côi, họ mới có thể hạ giá, giành được sức cạnh tranh trong lĩnh vực vệ sĩ tư nhân khốc liệt, mới có thể làm ăn lớn mạnh.

CGS có thể trở thành một trong những tập đoàn vũ trang hàng đầu Hỏa Tinh không phải vì họ nhân từ.

Nếu theo diễn biến thông thường, Áo Nhĩ Gia và Tam Nhật Nguyệt có lẽ cần phải trải qua vô số trận chiến hiểm nghèo mới có thể hoàn thành mục tiêu nổi danh.

Nhưng rõ ràng nữ thần vận mệnh đã ưu ái họ, CGS đã gặp phải rắc rối, hay nói đúng hơn là rắc rối đã tìm đến CGS.

Có một cô gái xinh đẹp, thân phận của cô là nhân vật đại diện cho phong trào độc lập của Hỏa Tinh, quyết tâm thúc đẩy Hỏa Tinh độc lập.

Lần này cô thuê CGS hy vọng có thể bảo vệ cô đến Trái Đất để đàm phán với một trong ba chính thể lớn.

Chính trị Trái Đất hiện nay ngoài Thất Tinh Gia Tộc toàn quyền quản lý quân sự, còn có ba chính thể kinh tế lớn.

Ba chính thể kinh tế này phụ trách quân phí của Thất Tinh Gia Tộc, và Thất Tinh Gia Tộc phụ trách an toàn cho họ.

Bây giờ thiếu nữ độc lập của Hỏa Tinh muốn đến Trái Đất để đối thoại trực tiếp với chính thể kinh tế A Bố La, điều này có phần không nể mặt Thất Tinh Gia Tộc.

Vì Thất Tinh Gia Tộc thực tế đang kiểm soát Hỏa Tinh, nếu Hỏa Tinh thực sự độc lập, thì Thất Tinh Gia Tộc sẽ phải từ bỏ một khoản phí bảo kê lớn, chỉ nhận được một lượng quân phí ít ỏi.

Thu nhập xám của Thất Tinh Gia Tộc còn nhiều hơn cả quân phí từ ba chính thể kinh tế.

Thêm vào đó, nội bộ A Bố La cũng có người không hy vọng cuộc hòa đàm này thành công, nên đã chi tiền để Thất Tinh Gia Tộc can thiệp vào hành trình của thiếu nữ độc lập.

Vì vậy, từ góc độ quân sự và chính trị, việc Hỏa Tinh độc lập cũng không phải là điều mà Thất Tinh Gia Tộc vui lòng chấp nhận.

Cho nên Thất Tinh Gia Tộc đã cử người liên lạc với CGS, ép họ giao ra thiếu nữ độc lập Cổ Đế Lợi Á Lam Na Bá Ân Tư Thản, nếu không họ sẽ dùng vũ lực can thiệp.

Việc này đã dọa cho đám lãnh đạo CGS sợ chết khiếp.

Chương 1819

Họ là lực lượng vũ trang tư nhân, dùng trang bị lạc hậu, làm sao đấu lại với quân chính quy của Thất Tinh Gia Tộc.

Nhưng họ cũng không thể đắc tội với thiếu nữ độc lập.

Bản thân họ là người Hỏa Tinh, độc lập lại là một trong những yêu sách chính trị có tiếng nói rất cao của người Hỏa Tinh, nếu CGS thực sự giao cô gái ra, e rằng sau này họ cũng không thể sống ở Hỏa Tinh được nữa.

Áo Nhĩ Gia đang suy nghĩ làm thế nào để lợi dụng cơ hội này để tiến thêm một bước: Đời người giống như một hộp sô cô la, không ai biết viên tiếp theo có vị gì.

Xem ra chúng ta phải ăn viên sô cô la thiếu nữ độc lập này rồi.

Thiếu nữ độc lập quyết tâm đến Trái Đất vô cùng kiên định, cô không quan tâm CGS nghĩ gì, cô nhất định phải thuê vệ sĩ để lên đường.

Áo Nhĩ Gia quyết định đánh cược một phen theo thiếu nữ độc lập, do cậu đoạt quyền chiếm lấy lực lượng vũ trang của CGS, sau đó bảo vệ thiếu nữ độc lập đến Trái Đất.

Chỉ cần lần làm ăn này thành công, cậu tuyệt đối có thể thay thế CGS trở thành một thế lực hoàn toàn mới.

Vô cùng khả thi, họ không phải muốn đánh bại Thất Tinh Gia Tộc, công việc của họ chỉ là đột phá vòng vây, bảo vệ thiếu nữ độc lập đến Trái Đất mà thôi.

Áo Nhĩ Gia càng nghĩ càng thấy khả thi, lúc này trong đầu cậu lại hiện lên hình ảnh Đỗ Lan bảo cậu đừng dừng lại, đúng vậy, cậu không thể dừng lại.

Cứ quyết định như vậy.

Người lớn của CGS nhát gan như chuột, không muốn xung đột với Thất Tinh Gia Tộc, cũng không muốn đắc tội với thiếu nữ độc lập, nên họ chọn cách bỏ chạy.

Dù sao thì họ cũng không thể đắc tội với cả hai bên, họ chỉ là vệ sĩ, không phải quân phiệt cát cứ, không có khí phách lớn như vậy.

Người lớn chưa đánh đã chạy, càng tạo cơ hội cho Áo Nhĩ Gia.

Cậu dẫn đầu đám trẻ mồ côi bắt giam toàn bộ những người lớn ở lại, sau đó tìm thấy tài sản để thanh toán vật tư.

Đồng thời, Áo Nhĩ Gia còn đàm phán kinh doanh với thiếu nữ độc lập, chỉ cần cô gái chi tiền, Thiết Hoa Đoàn của họ sẽ sẵn lòng bảo vệ cô.

Thiếu nữ độc lập căn bản không có lựa chọn nào khác, vì ngoài đám trẻ mồ côi này, trên Hỏa Tinh không thể tìm được ai sẵn lòng đắc tội với Thất Tinh Gia Tộc.

Nhưng tiền vốn của thiếu nữ độc lập trước đó đã tiêu gần hết, bây giờ cô không còn tiền.

May mà là một chính trị gia, chắc chắn sẽ có tiền quyên góp chính trị.

Thiếu nữ độc lập vô cùng quyết đoán tìm đến một nhà đầu cơ, nhà đầu cơ này là một tay buôn vũ khí, hoàn toàn không sợ chuyện lớn, liền đồng ý chi trả lộ phí.

Áo Nhĩ Gia cuối cùng cũng có thể thỏa sức tung hoành, nhưng mục tiêu đầu tiên là phải đánh lui kẻ địch đang ở ngay trước mắt, cậu cần Gundam.

Cỗ máy bị coi là nguồn năng lượng Gundam được cải trang khẩn cấp, trang bị hệ thống A Lại Da Thức mới nhất, sau đó giao Gundam cho Tam Nhật Nguyệt.

Đại chiến sắp bắt đầu.

Đỗ Lan, ta nhớ ngươi là người Hỏa Tinh phải không.

Trên chiến hạm của Thất Tinh Gia Tộc trên quỹ đạo Hỏa Tinh, một chàng trai trẻ đang nói chuyện với Đỗ Lan.

Chàng trai trẻ này có mái tóc vàng, tên là Mạch Cát Lợi Tư.

Lần này, hắn nghe theo lệnh của cha đến Hỏa Tinh bắt thiếu nữ độc lập, hoàn toàn là đến để lấy thành tích, vì nhiệm vụ này căn bản không có độ khó.

Trên Hỏa Tinh, ai dám chống lại Thất Tinh Gia Tộc chứ.

Đúng vậy, lúc đó tôi ở Hỏa Tinh vẫn là một bác sĩ.

Thời gian Đỗ Lan chăm sóc Áo Nhĩ Gia là hoạt động với thân phận thầy lang chân đất, cũng đã chữa trị cho không ít người: Tiếc là học y không cứu được người Hỏa Tinh, nên tôi đã nhập ngũ.

Ngắn ngủi ba năm đã trở thành thiếu tá, kinh nghiệm của ngươi, Đỗ Lan, cũng thật là truyền kỳ.

Thất Tinh Gia Tộc do bảy gia tộc tạo thành, Mạch Cát Lợi Tư chỉ là người thừa kế của một gia tộc, Đỗ Lan cũng chỉ là được gia tộc của Mạch Cát Lợi Tư tin tưởng sâu sắc, nên mới thăng quan nhanh như vậy: Thế nào.

Lần này trở về Hỏa Tinh, có muốn ta cho ngươi hai ngày phép xuống dưới xem không.

Cũng được.

Đỗ Lan thầm nghĩ bây giờ là lúc đi tìm nhân vật chính chơi rồi.

Hắn lái chiếc cơ giáp đội trưởng Cách Lôi Tư của mình rồi chạy mất.

Thực ra Đỗ Lan đi làm lính cho Thất Tinh Gia Tộc, chủ yếu là muốn kiếm cho mình một cỗ cơ giáp.

Tiếc là Gundam của Thất Tinh Gia Tộc đều được coi như vật cúng mà thờ, không dễ dàng lấy ra dùng, không có cơ hội kiếm một cỗ Gundam để sảng khoái, cuối cùng chỉ nhận được một cỗ Cách Lôi Tư.

Cách Lôi Tư thuộc loại sản phẩm quân công rất ưu tú, là mẫu máy hiện dịch của Thất Tinh Gia Tộc hiện nay.

So với thế hệ cơ thể Kỳ Lôi Cách trước đó, tính đa dụng đã được nâng cao không ít, và hệ thống cũng hoàn thiện hơn.

Hiện nay, binh lính của quân chính quy đều không dùng hệ thống A Lại Da Thức, hoàn toàn dựa vào thao tác thủ công và sự hỗ trợ của thiết bị điện tử.

Vì vậy hệ thống điện tử vô cùng quan trọng, Cách Lôi Tư được trang bị hệ thống thao tác mới nhất, đồng thời có thể kết hợp với nhiều loại vũ khí đạn thật hơn.

Sau Ách Tế Chiến Tranh, vũ khí quang tuyến đã bị đào thải, vì con người đã phát triển lớp giáp nano có thể phòng thủ hoàn toàn trước vũ khí laser.

Từ đó trên chiến trường không còn thấy vũ khí laser nữa, chỉ có vũ khí đạn thật, thậm chí là các loại vũ khí lạnh.

Áo Nhĩ Gia đặt tên cho đoàn mới của mình là Thiết Hoa Đoàn, còn thiết kế cả huy hiệu đội, ra dáng tuyên bố nhận công việc này.

Đồng thời, cậu còn lôi kéo một nhóm thiếu niên tuyệt mại, tuyệt mại nhân chính là nô lệ của thời đại vũ trụ, còn thảm hơn cả Áo Nhĩ Gia và Tam Nhật Nguyệt.

Áo Nhĩ Gia và Tam Nhật Nguyệt còn thuộc dạng tự nguyện gia nhập CGS, nhưng tuyệt mại nhân lại là bị bán đi, thuộc về tài sản của CGS, mạng sống của họ còn không bằng cỏ rác.

Áo Nhĩ Gia và Tam Nhật Nguyệt còn có thể chiến đấu để thăng tiến, nhưng tuyệt mại nhân không thể thăng tiến, họ chính là nô lệ, ngay cả tự do cơ bản nhất cũng không có.

Áo Nhĩ Gia lấy tự do làm điều kiện, để tuyệt mại nhân ủng hộ mình, giành được sự ủng hộ tối đa về nhân lực.

Vì cậu cần phải tác chiến hai mặt, một mặt phải cầm chân đám người của Thất Tinh Gia Tộc, một mặt cậu phải đi làm thủ tục sang tên phi thuyền của CGS càng nhanh càng tốt.

Không có phi thuyền thì làm sao đến Trái Đất.

Việc rất nhiều, nên cần thêm nhân lực.

Cuộc chiến đã bắt đầu.

Ban đầu, chi bộ Hỏa Tinh của Thất Tinh Gia Tộc đã cử hai cỗ cơ giáp ra trận.

Vốn dĩ đây là một nhiệm vụ hoàn toàn không có độ khó, nên thuộc dạng lính cũ dẫn lính mới đi mở mang tầm mắt.

Người lính cũ là một trung úy chính trực, anh ta thực ra không có nhiều hứng thú với việc bắt nạt một tổ chức dân sự, đặc biệt là phải giao chiến với một đám trẻ mồ côi làm bia đỡ đạn.

Anh ta chỉ hy vọng đối phương hợp tác.

Tiếc là Áo Nhĩ Gia đã quyết định đánh cược một phen, cậu và Tam Nhật Nguyệt không thể dừng lại, nên họ chỉ có thể khai chiến.

Cỗ Gundam ba trăm năm tuổi được đưa trở lại chiến trường.

Khung xương Gundam dù đã trải qua ba trăm năm vẫn kiên cố, lò phản ứng Gundam vẫn giải phóng năng lượng không ngừng.

Tam Nhật Nguyệt, cậu bé kỳ tích trải qua ba lần phẫu thuật A Lại Da Thức mà không chết, đã leo lên Ba Ba Thác Tư, trở thành một phi công Gundam.

Xuất kích.

Tam Nhật Nguyệt chưa bao giờ lưu tình, bất kể đối thủ là người già hay phụ nữ, hay là trẻ con.

Không biết là do phẫu thuật đã phá hủy thần kinh của cậu, hay cậu sinh ra đã là một kẻ máu lạnh, chỉ cần xác định là kẻ thù, cậu đều có thể bóp cò.

Cho nên dù viên trung úy năm lần bảy lượt tỏ ý không muốn chiến đấu với trẻ mồ côi, chỉ hy vọng đám trẻ giao thiếu nữ độc lập ra, nhưng Tam Nhật Nguyệt vẫn lạnh lùng tiến hành tấn công.

Dù cho viên trung úy chỗ nào cũng nương tay, cũng không đổi lại được sự thấu hiểu của Tam Nhật Nguyệt.

Giết.

Tam Nhật Nguyệt đối với kẻ địch tuyệt đối là lạnh lùng đến cùng, cậu dường như sinh ra là để chiến đấu.

Chương 1820

Khung xương Gundam tuy chưa được điều chỉnh hoàn toàn, nhưng sự tồn tại của hệ thống A Lại Da Thức có thể khiến phi công và Gundam hợp làm một, mạng lưới thần kinh của cả hai hợp nhất, không cần học cũng có thể lái Gundam.

Tam Nhật Nguyệt, một kẻ mù chữ thậm chí không nhận ra những con số lằng nhằng trên bảng điều khiển của Gundam, nhưng lại có thể điều khiển Gundam chiến đấu với người lính kỳ cựu và giành được thắng lợi.

Mặc dù người lính cũ có dấu hiệu nhường, nhưng trong trận chiến, Tam Nhật Nguyệt đã thể hiện trực giác như dã thú.

Cậu sẽ lợi dụng bụi đất để che khuất tầm nhìn của kẻ địch, đồng thời khi phát hiện công kích mãi không có kết quả, cậu sẽ lập tức chuyển mục tiêu tấn công lính mới, thực hiện chiến thuật vây Ngụy cứu Triệu.

Mục tiêu chiến đấu luôn là người lính cũ, nhưng khi người lính cũ không có sơ hở, Tam Nhật Nguyệt đã tạo ra cơ hội bằng cách tấn công lính mới.

Người lính cũ tự nhiên không thể trơ mắt nhìn lính mới bị giết, nhưng khi anh ta cứu viện thì đã lộ ra sơ hở.

Gundam Ba Ba Thác Tư cầm một cây chùy răng sói bằng kim loại khổng lồ và nặng trịch, đập vào buồng lái của người lính cũ, cũng đập nát linh hồn của anh ta.

Tam Nhật Nguyệt chiêu nào cũng nhắm vào buồng lái.

Người lính cũ tuy không chết ngay lập tức, nhưng cũng đã không thể chiến đấu được nữa.

Qua khe hở nứt ra của buồng lái, người lính cũ nhìn cỗ Gundam màu trắng, anh không hiểu tại sao một đứa trẻ mồ côi tuổi còn nhỏ như vậy lại có thể tàn nhẫn đến thế.

Anh chỉ biết sự việc tuyệt đối sẽ không kết thúc đơn giản như vậy.

Không.

Thấy người lính cũ luôn chăm sóc mình như con trai bị trúng đạn, người lính mới phẫn nộ vô cùng.

Tuy nhiên, cậu đã không còn sức chiến đấu, chỉ có thể trơ mắt nhìn người lính cũ bị cỗ Gundam màu trắng giết chết.

Đó là ác quỷ.

Hận thù đã được gieo xuống, bánh xe đã bắt đầu quay, vận mệnh đã giáng lâm.

Và cùng với vận mệnh giáng lâm còn có Đỗ Lan.

Đỗ Lan điều khiển chiếc Cách Lôi Tư của mình hạ cánh xuống cảng của thành phố Hỏa Tinh.

Cảng biển luôn mang lại sự phồn hoa, Đỗ Lan ở đây mua một cặp kính râm và một bộ quần áo mới.

Chàng trai trẻ, đây là phi thuyền của các cậu à.

Trong lúc Áo Nhĩ Gia kiên trì ở tiền tuyến, cậu đã để một tuyệt mại nhân dẫn kế toán viên đi làm thủ tục sang tên phi thuyền.

Ông chủ cũ của CGS quá hèn nhát, trong tình thế khó xử đã quả quyết chọn cách bỏ chạy, để lại rất nhiều tài liệu.

Ông ta rõ ràng không ngờ Áo Nhĩ Gia lại to gan đến mức chiếm đoạt tài sản của CGS làm của riêng.

Mọi thủ tục đều rất thuận lợi, cảng phi thuyền rất dễ bị lừa, vì đám trẻ mồ côi mang đến đầy đủ thủ tục, có thể lấy phi thuyền đi.

Nhưng ngay khi Chiêu Hoằng tưởng rằng kế hoạch sắp thành công, lại gặp phải một người lớn kỳ lạ.

Lần đầu tiên làm chuyện táo bạo như vậy, Chiêu Hoằng cũng rất lo lắng.

Có thể nói Áo Nhĩ Gia đang mạo hiểm, nhưng bản thân tuyệt mại nhân vốn không có tương lai, thà mạo hiểm còn hơn.

Thay vì không biết lúc nào chết ở nơi nào đó, thà theo Áo Nhĩ Gia mạo hiểm còn hơn.

Áo Nhĩ Gia còn nhỏ hơn Chiêu Hoằng một chút, nhưng khí phách mà cậu thể hiện ra đã khiến người ta tin phục hơn cả người lớn.

Chiêu Hoằng nghĩ đến lúc Áo Nhĩ Gia lấy ra khế ước bán thân đại diện cho tự do của tuyệt mại nhân, đó là lần đầu tiên cậu biết rằng số phận của tuyệt mại nhân có thể khác đi.

Từ giây phút đó, cậu đã quyết định theo Áo Nhĩ Gia làm việc, nên cậu không thể làm hỏng chuyện, bước lấy phi thuyền này vô cùng quan trọng.

Áo Nhĩ Gia có thể giao nhiệm vụ quan trọng như vậy cho cậu, nói thật Chiêu Hoằng rất cảm động, vì đây là sự tin tưởng mà tuyệt mại nhân chưa bao giờ có được.

Anh có chuyện gì không.

Một con tàu tốt như vậy, chắc chắn phải trải qua một cuộc phiêu lưu mới có thể thể hiện sự ưu tú của nó.

Để tôi tự tiến cử một chút, tôi là một bác sĩ, bất kỳ phi thuyền nào cũng cần một bác sĩ, tôi có thể trở thành bác sĩ trên tàu của các cậu.

Đỗ Lan tự tiến cử.

Chiêu Hoằng thầm nghĩ hóa ra là một bác sĩ tìm việc.

Thật lòng mà nói, cậu cũng hy vọng trên tàu có một bác sĩ, nhưng cậu không thể quyết định: Xin lỗi, chúng tôi hiện tại chưa có nhu cầu này.

Ba tháng đầu có thể dùng thử miễn phí, cân nhắc đi, nếu đồng ý thì chúng ta có thể lên tàu ngay bây giờ.

Nếu không đồng ý, tôi sẽ không đi, cũng không cho các cậu đi.

Đây không phải là ăn vạ sao.

Chiêu Hoằng thật sự không có kinh nghiệm đối phó với kẻ ăn vạ.

Họ không có thời gian để trì hoãn, phải đến địa điểm đã hẹn đúng giờ.

Chỉ là một bác sĩ thôi.

Chiêu Hoằng tự an ủi mình như vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì, việc này cậu sẽ tự mình quyết định: Được rồi, được rồi, anh thắng, cùng tôi lên tàu đi.

Quyết định sáng suốt, yên tâm y thuật của tôi chắc chắn không tồi.

Đỗ Lan cho biết đây là một lựa chọn sáng suốt: Tôi còn một kiện hành lý, ở khu hàng A44 cảng số ba, giúp tôi vận chuyển lên tàu.

Chiêu Hoằng đã đồng ý, cũng chỉ có thể giúp Đỗ Lan vận chuyển đồ.

Nhưng sau đó cậu mới phát hiện kiện hành lý này lại là một cỗ cơ giáp quân dụng: Anh không phải là bác sĩ sao.

Chuyện này là sao.

Chiêu Hoằng cảm thấy mình bị lừa rồi.

Chính vì là bác sĩ nên mới phải bảo vệ tốt bản thân, ai mà muốn gây sự với tôi, tôi sẽ lái cơ giáp đánh cho kẻ đó rụng hết răng.

Đỗ Lan nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Chiêu Hoằng tỏ ra mình suýt nữa thì tin: Khốn kiếp, anh nghĩ tôi sẽ tin lời ma quỷ của anh sao, rốt cuộc anh là ai.

Dù Chiêu Hoằng là một nô lệ mù chữ cũng sẽ không tin vào những lời vô căn cứ này.

Nhưng tôi thật sự là một bác sĩ.

Đỗ Lan tỏ ra không còn cách nào khác, sự thật chính là sự thật.

Chiêu Hoằng nhốt Đỗ Lan lại, sau đó cử người kiểm tra cơ thể máy.

Bây giờ họ đang thiếu đạn dược, cỗ máy này cũng coi như than trong ngày tuyết.

Nhưng người thì phải giam lại, trước khi xác định được thân phận của đối phương, tuyệt đối không thể lơ là.

CGS ngay cả phi thuyền cũng là hệ thống A Lại Da Thức, nên dù là người mù chữ cũng có thể điều khiển.

Mặc dù điều khiển phi thuyền gánh nặng hơn, nhưng đối với những đứa trẻ mồ côi từ nhỏ đã chịu khổ, điều chúng ít sợ nhất lại chính là cực khổ.

Phi thuyền đến vũ trụ, lập tức vào vị trí, tiếp theo việc họ cần làm là chờ đợi, chờ đợi Áo Nhĩ Gia xông ra khỏi bề mặt hành tinh.

Không ít đứa trẻ nghi ngờ liệu Áo Nhĩ Gia có thực sự làm được không, nhưng Chiêu Hoằng chưa bao giờ nghi ngờ, vì cậu không muốn nghi ngờ.

Cậu hy vọng có một kết cục tốt đẹp, một kết cục có thể thay đổi số phận của đám trẻ mồ côi này.

Áo Nhĩ Gia sẽ lên được.

Chiêu Hoằng kiên định nói.

Dù là đồ cổ ba trăm năm trước, nhưng khi kết hợp với cậu bé kỳ tích Tam Nhật Nguyệt, sức chiến đấu phát huy ra đã khiến Mạch Cát Lợi Tư kinh ngạc.

Bọn họ lại không thể ngăn cản một đám trẻ mồ côi.

Sức mạnh mà Thiết Hoa Đoàn thể hiện ra thật khó tưởng tượng họ lại là trẻ mồ côi.

Các quyết định của Áo Nhĩ Gia đều rất quả quyết, gần như không chút do dự.

Cộng thêm tài năng điều khiển khoa trương của Tam Nhật Nguyệt, đánh cho quân chính quy cũng có chút run sợ.

Với số tiền do thiếu nữ độc lập cung cấp, Thiết Hoa Đoàn đã thuê một tàu vận chuyển chuẩn bị lên trời.

Mạch Cát Lợi Tư tự nhiên sẽ không để họ được như ý, vì vậy họ toàn lực ngăn cản.

Lần này Mạch Cát Lợi Tư sẽ đích thân ra tay.

Thực ra ban đầu hắn còn muốn gọi cả Đỗ Lan, nhưng Đỗ Lan đã mất liên lạc, hắn cũng chỉ có thể dẫn theo đàn em lên đường.

Đây là lần đầu tiên Tam Nhật Nguyệt ra ngoài vũ trụ, chiến đấu trong vũ trụ hoàn toàn khác với trên mặt đất.

Nhưng Tam Nhật Nguyệt vẫn vô cùng bình tĩnh, hiện tại cậu chính là Gundam, Ba Ba Thác Tư và cậu hợp làm một, trạng thái của từng khớp nối trên cơ thể Gundam đều được thần kinh của Tam Nhật

Nguyệt cảm nhận rõ ràng, điều khiển Ba Ba Thác Tư giống như chính mình đang múa.

Chương 1821

Chiến, lần này Tam Nhật Nguyệt được trang bị một khẩu pháo lựu đạn thật, dĩ nhiên vẫn không thiếu cây búa sắt lớn của mình.

Có thể nói sử dụng hệ thống A Lại Da Thức thực sự giống như gian lận, vì một phi công bình thường muốn thích ứng với một loại vũ khí cơ giáp cần phải tốn rất nhiều thời gian huấn luyện, thậm chí là mấy tháng mới có thể nắm vững đặc tính của vũ khí.

Nhưng Tam Nhật Nguyệt mỗi lần vừa cầm vào đã có thể sử dụng vũ khí rất thuận thục.

Lần này là nhiều chọi một, Tam Nhật Nguyệt bị bao vây, nhưng cậu vẫn trầm tĩnh lạnh lùng, không hề có chút hoảng sợ, hoàn toàn không giống một đứa trẻ mười mấy tuổi, cậu giống như sinh ra để chiến đấu.

Áo Nhĩ Gia đã đến vị trí, bây giờ cậu cần Chiêu Hoằng đến tiếp ứng, sau đó họ có thể nhanh chóng thoát khỏi chiến trường và tẩu thoát.

Cậu không ngốc, biết rằng chiến đấu với quân chính quy của Thất Tinh Gia Tộc là không có cơ hội thắng, việc họ có thể làm là kéo dài thời gian.

Áo Nhĩ Gia và Chiêu Hoằng tuy đã làm việc cùng nhau ở CGS, nhưng rõ ràng họ chưa đến mức có thể phó thác sinh tử cho nhau.

Nhưng Áo Nhĩ Gia vẫn không chút do dự tin tưởng Chiêu Hoằng, đồng thời còn hủy đi khế ước bán thân tượng trưng cho xiềng xích, trả lại tự do cho Chiêu Hoằng.

Thật lòng mà nói, đây cũng là một canh bạc.

Kể từ khi nhận công việc hộ vệ thiếu nữ độc lập, Áo Nhĩ Gia đã liên tục đánh bạc.

Mỗi trận chiến đều đặt cược vào Tam Nhật Nguyệt, lần này lại đặt cược vào Chiêu Hoằng.

Nếu Tam Nhật Nguyệt bị quân chính quy đánh bại, canh bạc của cậu sẽ thất bại.

Nếu Chiêu Hoằng không thể đến đúng giờ, Áo Nhĩ Gia vẫn sẽ thất bại.

Có thể nói Áo Nhĩ Gia đang liều mạng.

May mà nữ thần may mắn dường như rất ưu ái cậu, nên lần này cậu vẫn thắng cược.

Ngay khi Mạch Cát Lợi Tư hoàn thành vòng vây, Chiêu Hoằng đã kịp thời mang phi thuyền xuất hiện, tiếp ứng Áo Nhĩ Gia và mọi người.

Thắng rồi.

Đối với Áo Nhĩ Gia, thoát khỏi vòng vây chính là thắng lợi: Tam Nhật Nguyệt, chúng ta đi.

Mạch Cát Lợi Tư không ngờ kẻ địch còn có viện trợ, hắn im lặng, lần này hắn đã gặp phải đối thủ.

Chỉ có tên đàn em của hắn la hét nhất định phải bắt được đám Thiết Hoa Đoàn chết tiệt này.

Cuộc truy đuổi sẽ tiếp tục, không ai có thể phớt lờ mệnh lệnh của Thất Tinh Gia Tộc, trẻ mồ côi cũng không ngoại lệ.

Chiêu Hoằng, chiếc Cách Lôi Tư này là sao.

Sau khi mọi người đã vào phi thuyền CGS Quỷ Hỏa, nhưng vì tên CGS đã được đổi thành Thiết Hoa Đoàn, nên phi thuyền cũng nên đổi tên, gọi là Ngư Hỏa, nghe hay hơn nhiều.

Nhưng Áo Nhĩ Gia không nhớ CGS có một cỗ Cách Lôi Tư quân dụng như vậy.

Mặc dù họ đã thu giữ được một chiếc trên chiến trường, chính là cơ thể của viên trung úy già, nhưng chiếc trong khoang chứa của phi thuyền rõ ràng mới hơn.

Tôi cũng không biết giải thích thế nào, cậu vẫn nên đi theo tôi đi.

Chiêu Hoằng cho biết mọi chuyện xảy ra quá kỳ lạ, cậu lại vụng về không giải thích rõ được.

Hiện nay các cơ thể máy đều được mô đun hóa, nên mặc dù buồng lái của cơ thể viên trung úy già đã bị nổ, nhưng chỉ cần thay buồng lái là có thể ra trận trở lại.

Hơn nữa, linh kiện giữa các cơ thể máy khác nhau phần lớn có thể dùng chung, nên đám trẻ mồ côi này cũng có thể trở thành chuyên gia lắp ráp, chỉ cần biết chơi lego là có thể lắp ráp cơ giáp.

Áo Nhĩ Gia không biết rốt cuộc Chiêu Hoằng đã gặp phải chuyện gì.

Khi cậu nhìn thấy Đỗ Lan bị giam giữ, cả người cậu đều kinh ngạc.

Cậu dĩ nhiên không quên Đỗ Lan, có thể nói Đỗ Lan là ân nhân mà cậu không thể quên.

Những ngày ở bên cạnh Đỗ Lan được xem là hạnh phúc nhất.

Chiếc Cách Lôi Tư quân dụng trong khoang chứa là của tên này.

Nhưng hắn nói hắn là bác sĩ, ép đòi lên tàu làm bác sĩ.

Chiêu Hoằng kể lại một cách đơn giản những gì mình biết: Chi tiết tôi cũng không biết, cậu tự hỏi hắn đi.

Hắn đúng là một bác sĩ.

Chân của Áo Nhĩ Gia chính là do Đỗ Lan chữa khỏi, nhưng một bác sĩ sao lại có cơ giáp quân dụng.

Đỗ Lan, đã lâu không gặp.

Áo Nhĩ Gia, xem ra cậu quả nhiên không dừng lại.

Đỗ Lan mỉm cười nói: Nếu đều là người quen, vậy thì thả tôi ra đi.

Đợi đã, tuy tôi quen anh, nhưng tình hình bây giờ khác rồi.

Nếu anh không thể giải thích về cơ giáp quân dụng của mình, và cả thân phận của anh, e rằng tôi không thể để anh ra ngoài.

Áo Nhĩ Gia bây giờ đang đánh cược trên lằn ranh sinh tử, bất kỳ sự cố nào cũng có thể khiến cậu ta vạn kiếp bất phục, nên cậu cần phải cẩn thận, không thể vì tình cảm cá nhân mà mất đi đại cục.

Sau khi cậu đi, tôi đã hiểu sâu sắc rằng học y không cứu được người Hỏa Tinh, nên tôi đã từ bỏ y học theo nghiệp quân, gia nhập Thất Tinh Gia Tộc, chính là gia tộc mà các cậu đang đối đầu.

Sau khi phát hiện cậu đã trở thành thủ lĩnh, tôi liền lập tức đầu quân cho cậu.

Đỗ Lan cho biết mình đến để giúp đỡ: Tôi thấy các cậu thiếu thốn y dược, cũng thiếu bác sĩ, các cậu cần tôi.

Anh thật sự đến giúp chúng tôi.

Chứ không phải làm nội gián.

Nếu tôi muốn làm nội gián, trước khi lên tàu đã có thể cho người bắt giữ tàu rồi, hành động tẩu thoát lần này của các cậu cũng sẽ không thuận lợi như vậy đâu.

Đỗ Lan cho biết nếu mình muốn ngấm ngầm phá hoại, căn bản không cần đợi đến bây giờ, trước đó đã có thể khiến Thiết Hoa Đoàn vạn kiếp bất phục.

Được rồi, tôi tin anh.

Thật ra Áo Nhĩ Gia cũng không hiểu tại sao Đỗ Lan lại nhập ngũ: Một bác sĩ như anh tại sao lại đi lính, lúc đó phòng khám của anh kinh doanh không phải rất tốt sao.

Áo Nhĩ Gia còn từng ngưỡng mộ Đỗ Lan, nhưng chí hướng của cậu luôn là làm một đại ca oai phong, chứ không phải làm học trò, nên cậu mới bỏ đi.

Đã nói rồi, chính là vì cậu.

Tôi vốn đã chữa trị vết thương ở chân cho cậu, lại huấn luyện cậu chạy bộ, nói cho cậu đạo lý cuộc sống, nhưng cậu vẫn lén lút bỏ đi, thà tham gia xã hội đen chứ không chịu sống yên ổn.

Tôi mới nhận ra chỉ dựa vào y thuật không thể cứu được người Hỏa Tinh, tư tưởng của người Hỏa Tinh đã tê liệt chai sạn, đã coi bất thường thành bình thường.

Cho nên tôi đã từ bỏ y thuật, tham gia quân đội hy vọng thông qua cải cách quân đội để thay đổi suy nghĩ của người Hỏa Tinh, nhưng cũng chẳng có tác dụng gì, thế là tôi lại đến tìm cậu.

Không ngờ anh còn lo cho nước cho dân.

Ấn tượng của Áo Nhĩ Gia về Đỗ Lan thực ra không sâu, chỉ biết Đỗ Lan được xem là một người tốt hiếm có, không ngờ hắn còn có hoài bão lớn lao như vậy.

Là người Hỏa Tinh chẳng lẽ không nên cống hiến cho người Hỏa Tinh sao.

Đỗ Lan nói một cách hiển nhiên: Hỏa Tinh cần tìm ra lối thoát, nếu không sẽ có thêm nhiều trẻ mồ côi, nhiều bi kịch hơn.

Nói hay quá.

Áo Nhĩ Gia chưa kịp nói gì, sau lưng cậu đã vang lên một giọng nói trong trẻo, hóa ra là thiếu nữ độc lập nghe được phát ngôn của Đỗ Lan, không nhịn được vỗ tay khen ngợi.

Vì cô cũng mang trong mình sứ mệnh như vậy mới thúc đẩy phong trào độc lập của Hỏa Tinh.

Cô chỉ là một trong hàng vạn người Hỏa Tinh, Đỗ Lan chính là đồng chí của cô.

Hóa ra là thiếu nữ cách mạng.

Thiếu nữ độc lập cũng được gọi là thiếu nữ cách mạng, ý nghĩa cũng tương tự: Rất vinh hạnh được gặp cô, công việc của cô trong việc độc lập cho Hỏa Tinh thật đáng ngưỡng mộ.

Thiếu nữ độc lập cho biết đây đều là những việc mình nên làm.

Được rồi, anh ra ngoài đi.

Áo Nhĩ Gia thấy Đỗ Lan dường như thật sự sẽ không bán đứng Thiết Hoa Đoàn, liền không tiếp tục giam giữ.

Bây giờ họ cần nhanh chóng đến Trái Đất, càng nhanh càng tốt, hy vọng trên đường sẽ không xảy ra chuyện gì.

Tam Nhật Nguyệt tò mò nhìn Đỗ Lan.

Áo Nhĩ Gia giống như anh trai của cậu, mà danh ngôn của anh trai lại là bắt chước Đỗ Lan, nên Tam Nhật Nguyệt rất tò mò Đỗ Lan rốt cuộc là người như thế nào mà lại có ảnh hưởng lớn đến anh trai như vậy.

Nhìn xong thì cảm thấy Đỗ Lan rất bình thường.

Tuy nhiên, chỉ cần là người có chút thường thức, dù là người mù chữ và trẻ mồ côi cũng biết Đỗ Lan không bình thường.

Một bác sĩ chân đất bỗng chốc biến thành một thiếu tá quân nhân, sau đó lại không chút do dự phản bội Thất Tinh Gia Tộc, nhìn thế nào cũng không phải là lối suy nghĩ của người bình thường, người bình thường sao lại nhảy việc như vậy.

Nhưng theo lời của Đỗ Lan, hắn từng muốn thay đổi vận mệnh của Áo Nhĩ Gia: Cậu ta vốn có thể làm bác sĩ hoặc luật sư, nhưng cậu ta lại chạy mất.

Tôi mới nhận ra mình có thể chữa khỏi chân của cậu ta, nhưng không thể chữa được nội tâm của cậu ta.

Vì vậy tôi mới đi lính, hy vọng có thể thông qua việc tiến vào tầng lớp trên của Thất Tinh Gia Tộc để thay đổi hiện trạng.

Nhưng Thất Tinh Gia Tộc hiện tại cũng chỉ là một đám người trục lợi, là những kẻ được hưởng lợi, họ sẽ không dễ dàng từ bỏ lợi ích của mình, nên mới liều mạng áp chế sự phát triển của các chính thể, đồng thời dung túng cho các loại lực lượng vũ trang tư nhân.

Đám trẻ mồ côi tỏ ra không hiểu, chỉ có thiếu nữ độc lập và trợ lý riêng của cô mới có thể hiểu được.

Thiếu nữ độc lập tôn trọng dũng khí của Đỗ Lan, còn trợ lý riêng thì cảm thấy tên Đỗ Lan này quá bất thường.

Là một người lớn có trí tuệ bình thường, cô trợ lý chưa bao giờ gặp người nào như Đỗ Lan.

Hành vi của hắn hoàn toàn không phù hợp với tư duy logic, cảm giác giống như một kẻ quái thai.

Trợ lý nghi ngờ hành vi của Đỗ Lan, nhưng thiếu nữ độc lập lại ngưỡng mộ quyết tâm và ý chí hành động của hắn.

Ý muốn thay đổi Hỏa Tinh của Đỗ Lan cô đã cảm nhận được, hơn nữa Đỗ Lan còn biến nó thành hành động.

Chương 1822

Mặc dù hành động thiếu sự hỗ trợ của tư duy logic, nhưng có bao nhiêu người có thể từ tâm động chuyển thành hành động chứ.

Đối với những người dũng cảm hành động, thiếu nữ cách mạng đều vô cùng khâm phục.

Thậm chí còn khiến cô nảy sinh sự đồng cảm, vì cô cũng là một người hành động.

Dĩ nhiên mục đích ban đầu của cô không phải vì dân sinh Hỏa Tinh điêu đứng.

Là con gái của một nhà tư bản, trước khi đến CGS, cô hoàn toàn không biết cuộc sống của tầng lớp thấp ở Hỏa Tinh như thế nào.

Cô thúc đẩy Hỏa Tinh độc lập hoàn toàn là vì Hỏa Tinh phải chịu đủ loại đối xử bất công trong quá trình thương mại.

Hội đồng độc lập Hỏa Tinh cũng là một nhóm các nhà tư bản thành lập, họ muốn độc lập chỉ là hy vọng có thể chiếm thế chủ đạo trong thương mại với Trái Đất, chứ không phải nói muốn thay đổi vận mệnh của trẻ mồ côi.

Dĩ nhiên nếu sau khi Hỏa Tinh độc lập, việc kinh doanh trở nên tốt hơn, việc làm tăng lên, đúng là có thể thay đổi hiện trạng.

Nhưng vấn đề bây giờ là sau khi Hỏa Tinh độc lập, có thực sự giành được ưu thế trong thương mại với Trái Đất không.

Hỏa Tinh có thực sự có thể thoát khỏi sự kiểm soát của Trái Đất không.

Trước hết, môi trường sống của Hỏa Tinh đã tệ hơn Trái Đất quá nhiều.

Rất nhiều người Hỏa Tinh cả đời chưa từng thấy biển, chưa từng thấy mưa, nguồn nước của Hỏa Tinh chủ yếu đến từ các khối băng vũ trụ hoặc là thu thập hơi nước.

Đồng thời, nông sản của Hỏa Tinh cũng cơ bản đều là các loại lương thực như ngô, ngay cả con cái của các gia đình bình thường cũng không có cơ hội thường xuyên ăn đường và sô cô la.

Những thực phẩm mà người Trái Đất coi là bình thường như cá, thịt, bánh ngọt. dân thường Hỏa Tinh lại không thể tiêu thụ nổi.

Nói xong tình hình kinh tế ở tầng lớp thấp, lại nói đến lĩnh vực cao cấp, Trái Đất vẫn nắm giữ công nghệ cốt lõi, trụ sở của bảy gia tộc lớn, và các cơ quan nghiên cứu khác nhau đều ở trên Trái Đất.

Mặc dù các nhà máy trải khắp các vệ tinh thuộc địa vũ trụ và Hỏa Tinh, nhưng Hỏa Tinh rõ ràng không có đủ năng lực nghiên cứu phát triển.

Nhìn Hỏa Tinh có nhiều trẻ mồ côi như vậy là biết chế độ giáo dục của Hỏa Tinh không hoàn thiện, không có giáo dục phổ cập, không có lượng lớn công nhân dự bị, cũng không thể nói đến việc nghiên cứu các thiết bị tiên tiến.

Dĩ nhiên Hỏa Tinh cũng có ưu thế, đó là tài nguyên.

Các nguyên tố hiếm cần thiết để chế tạo cơ giáp về cơ bản đều được khai thác ở Hỏa Tinh.

Nếu Hỏa Tinh độc lập, làm một chính thể tài nguyên thì không có vấn đề gì.

Các nhà tư bản lớn trên Hỏa Tinh được chia thành mấy loại: chủ mỏ lớn, tập đoàn vận tải biển, và thương nhân đầu cơ buôn đi bán lại.

Những người làm thực nghiệp và nghiên cứu rất ít.

Nếu những người này thực sự thành lập một chính phủ độc lập, có thể tăng thêm bao nhiêu việc làm hoàn toàn có thể dự đoán được, chắc chắn là rất ít.

Dĩ nhiên nếu thiếu nữ độc lập nhận ra vấn đề của Hỏa Tinh là do thực nghiệp không đủ, mà muốn triển khai công nghiệp hóa, vấn đề lại sẽ xuất hiện, đó là môi trường của Hỏa Tinh không cho phép công nghiệp hóa quy mô lớn.

Trước hết là nước và nguyên vật liệu.

Dù cho cưỡng ép công nghiệp hóa, chi phí cao của nước và nguyên vật liệu sẽ khiến giá cả hàng hóa tăng vọt, đến lúc đó vẫn sẽ bị hàng hóa Trái Đất đè bẹp.

Cho nên vấn đề của Hỏa Tinh không chỉ đơn giản là các nhà tư bản không hành động, mà còn có những nguyên nhân khách quan khó khắc phục hơn.

Hỏa Tinh có rất nhiều vấn đề.

Trên đường trốn chạy, Đỗ Lan cũng không quên dạy học cho đám trẻ mồ côi.

Đám trẻ tuy không hiểu nhưng cũng biết rằng số phận bi thảm của chúng còn có một nguyên nhân khách quan khó vượt qua như vậy.

Còn thiếu nữ độc lập thì có cảm giác như mây tan thấy mặt trời.

Thực ra sau khi gặp CGS, cô đã nghĩ đến việc sau khi độc lập sẽ giúp đỡ những đứa trẻ mồ côi có cuộc sống tốt hơn, nhưng giờ cô phát hiện ra mình chỉ là đơn phương tình nguyện.

Cô có lẽ có thể giúp đỡ những đứa trẻ mồ côi của Thiết Hoa Đoàn, nhưng còn hàng vạn trẻ mồ côi Hỏa Tinh không thể đi học, không thể có việc làm, vì cô căn bản không có năng lực cung cấp nhiều việc làm như vậy.

Vậy rốt cuộc làm thế nào mới có thể thay đổi hiện trạng của Hỏa Tinh.

Thiếu nữ độc lập khiêm tốn hỏi, cô hy vọng Đỗ Lan có thể cho cô một câu trả lời.

Trợ lý cho rằng Đỗ Lan làm sao có thể biết câu trả lời.

Tuy nhiên, Đỗ Lan lại thực sự đưa ra một đề nghị: Vì ba trăm năm không có chiến tranh quy mô lớn, số lượng dân số nhân loại hiện tại đã tăng lên đến một giới hạn.

Cho nên trước hết chúng ta phải làm là kế hoạch hóa gia đình, mỗi gia đình chỉ được sinh một con.

Vấn đề hiện tại là số lượng việc làm không thể giải quyết trong thời gian ngắn, vậy thì hãy suy nghĩ ngược lại, trước tiên hãy suy nghĩ làm thế nào để giải quyết gốc rễ dân số, trước hết hãy kiểm soát tỷ lệ tăng dân số.

Trợ lý vừa nghe đã đưa ra ý kiến phản đối: Ý của anh là vì những đứa trẻ sinh ra sẽ trở thành những người đáng thương như Thiết Hoa Đoàn, nên không cho chúng ra đời ư.

Thật là vô lý.

Điều này quá vô nhân đạo.

Muốn để xã hội Hỏa Tinh trở lại bình thường, đây là điều tất yếu.

Đỗ Lan cho biết bất kỳ chính sách nào được thực thi chắc chắn sẽ có người chịu thiệt, nhưng con người đã quyết định phát triển theo hướng xã hội, thì tất yếu phải chấp nhận hậu quả này.

Lấy Grifon của Thiết Hoa Đoàn làm ví dụ, nhà cậu bé mập này còn có hai em gái, cậu ta vốn có thể tiếp tục đi học, nhưng vì hai em gái ra đời, cậu ta không thể không ở tuổi còn nhỏ đã vào CGS làm việc.

Tương lai thì sao.

Hai em gái của cậu ta có thể được giáo dục hay không vẫn là một dấu hỏi.

Đỗ Lan lấy người của Thiết Hoa Đoàn bên cạnh làm ví dụ, vô cùng có sức thuyết phục.

Người Hỏa Tinh thuộc dạng càng nghèo càng đẻ, càng đẻ càng nghèo.

Ngoài cậu bé mập ra, thực ra còn không ít ví dụ khác, như bạn gái nhỏ của Tam Nhật Nguyệt là Atra, cũng ở tuổi còn nhỏ đã bỏ học trở thành lao động giá rẻ.

Người Hỏa Tinh bây giờ nếu không kiểm soát tăng trưởng dân số, thì sau này càng không có khả năng trỗi dậy.

Trợ lý cũng im lặng, còn thiếu nữ độc lập thì đây là lần đầu tiên gặp được người có cương lĩnh chấp chính rõ ràng như vậy.

Trước đây, những nghị viên mà cô quen biết ủng hộ độc lập tuy đều rất giỏi kinh doanh, nhưng chưa từng có ai có tầm nhìn xa trông rộng như Đỗ Lan.

Thậm chí mục tiêu của chính cô cũng không phải là thay đổi chế độ hiện có của Hỏa Tinh, mà là kinh doanh.

Cô vốn dự định sau khi Hỏa Tinh độc lập sẽ thành lập công ty của riêng mình, mục tiêu ban đầu của cô cũng chỉ có vậy.

Nghe quân một lời, hơn đọc sách mười năm.

Tuy rằng đám trẻ mồ côi không hiểu lời của Đỗ Lan sắc bén đến đâu, nhưng những người đã đọc sách đều cảm nhận được đẳng cấp của hắn.

Quả nhiên ra vẻ cũng phải gặp được khán giả biết hàng, thứ mà Đỗ Lan đang thể hiện chính là đẳng cấp văn hóa.

Mập, hắn đang nói gì vậy.

Có người hỏi Cách Lý Phân, người duy nhất trong đám trẻ mồ côi đã đọc sách, muốn nghe cậu ta giảng giải một phen, dùng lời lẽ mà họ nghe hiểu được để giải thích lại một lần.

Cách Lý Phân cũng mơ mơ màng màng: Hắn hình như nói tại sao Hỏa Tinh chúng ta lại thảm như vậy, nhưng tôi cũng không hiểu hết.

Đây mới là lời con người nói, có người lập tức phát biểu: Còn không phải là vì người lớn sao, những người lớn đó căn bản chẳng làm gì, không quan tâm đến sống chết của chúng ta.

Trẻ con vẫn là trẻ con, mọi lỗi lầm cứ đổ lên đầu người lớn là xong.

Cách Lý Phân nói: Không đơn giản như vậy, hình như rất phức tạp, trong đó có nguyên nhân rất sâu xa, ngay cả người lớn cũng không thể thay đổi.

Áo Nhĩ Gia ra hiệu mọi người không cần nói nữa: Đại đạo lý chúng ta cũng không cần hiểu, chúng ta chỉ cần biết làm tốt việc của mình là được rồi, chỉ cần vụ làm ăn này thành công, sau này chúng ta có thể tự mình làm chủ, tự mình kinh doanh, ngày tháng của chúng ta sẽ tốt đẹp hơn.

Trong tất cả mọi người, Cách Lý Phân không muốn mạo hiểm, cậu mập dù sao cũng là người đọc sách, biết rằng những kẻ cờ bạc đều không có kết cục tốt đẹp.

Nếu không phải vì tình nghĩa huynh đệ, cậu cũng không muốn liều mạng mất đầu để giúp Độc Lập Thiếu Nữ, cậu mập chỉ hy vọng kiếm tiền một cách thực tế để nuôi hai đứa em gái ăn học, thế là đủ rồi, cậu không mong giàu sang phú quý.

Mọi người nghe Áo Nhĩ Gia nói vậy cũng thấy đúng, Hỏa Tinh tại sao lại trở nên như thế này thì có quan hệ gì với họ.

Họ chỉ là nạn nhân, chỉ muốn sống một cuộc sống tốt đẹp, chỉ muốn ăn sung mặc sướng.

Nhưng Độc Lập Thiếu Nữ lại không thể phớt lờ, không thể làm như không nghe thấy, cô buộc phải suy nghĩ sâu sắc về những vấn đề chưa từng nghĩ tới này.

Thực ra tài nguyên Hỏa Tinh rất phong phú, cho dù không hoàn thành công nghiệp hóa, cũng có thể cho người dân sống cuộc sống tốt đẹp.

Tôi nghĩ không cần thiết phải kế hoạch hóa sinh đẻ đâu nhỉ.

Suy nghĩ của Độc Lập Thiếu Nữ là dùng tài nguyên để nâng cao phúc lợi toàn dân, hoàn toàn không cần khống chế dân số.

Chương 1823

Chỉ có thể nói là quá ngây thơ, Đỗ Lan không nhịn được nói: Với cơ số dân số khổng lồ như Hỏa Tinh, tài nguyên của Hỏa Tinh có thể chống đỡ được bao nhiêu năm.

Hơn nữa không thực hiện kế hoạch hóa sinh đẻ, chỉ nâng cao chính sách phúc lợi, đến lúc đó dân số sẽ chỉ ngày càng nhiều, Hỏa Tinh sớm muộn cũng sẽ bị kéo sụp.

Cách tốt nhất vẫn là khống chế dân số trước, sau đó mới nghĩ cách nâng cao tỷ lệ việc làm.

Độc Lập Thiếu Nữ trầm tư, cuối cùng cô thở dài một hơi: Tiên sinh đại tài, không biết tiên sinh có bằng lòng làm mưu sĩ cho tôi không.

Trước đây tôi một lòng nghĩ đến việc để Hỏa Tinh độc lập, cho rằng sau khi độc lập Hỏa Tinh có thể tự chủ về kinh tế, có thể làm cho Hỏa Tinh phát triển hơn.

Nhưng khi đến Thiết Hoa Đoàn tôi mới biết, cuộc sống của người dân tầng lớp dưới ở Hỏa Tinh đáng thương đến nhường nào, mới biết vấn đề của Hỏa Tinh không chỉ là vấn đề kinh tế.

Sau đó tôi lại gặp được tiên sinh, mới biết Hỏa Tinh hiện tại đã bệnh nặng khó chữa, thực sự không phải chỉ dựa vào kinh tế là có thể giải quyết.

Cho nên hy vọng tiên sinh có thể giúp tôi.

Độc Lập Thiếu Nữ cảm thấy Đỗ Lan có một tấm lòng yêu Hỏa Tinh tha thiết, vậy thì hắn chắc sẽ không từ chối.

Đỗ Lan nói: Ta sẽ quan sát, xem ai đáng để ta phò tá, cô và Áo Nhĩ

Gia thuộc về hai con đường khác nhau, rốt cuộc ai mới là hy vọng cứu vớt Hỏa Tinh, ta còn phải khảo sát một thời gian.

Trợ lý tiểu thư thầm nghĩ điên rồi, gã này lại dám đặt Độc Lập Thiếu Nữ ngang hàng với một thằng nhóc mù chữ, Áo Nhĩ Gia tuy rất dũng cảm nhưng chưa từng được giáo dục bậc cao, hắn biết cái quái gì, hắn làm sao cứu được Hỏa Tinh.

Đời người giống như một hộp sô cô la, không ai biết viên tiếp theo có vị gì.

Đỗ Lan lại nói: Không ai biết tương lai sẽ ra sao, ăn mày cũng có thể biến thành quốc vương.

Cá nhân ta rất mong đợi biểu hiện của Áo Nhĩ Gia, nếu không ta cũng sẽ không phản bội Thất Tinh Gia Tộc.

Lúc này Mạch Cát Lợi Tư đã biết Đỗ Lan phản bội, hắn điều tra camera giám sát biết Đỗ Lan đã lên phi thuyền của Thiết Hoa Đoàn, điều này khiến vị thiếu chủ vô cùng khó hiểu.

Mạch Cát Lợi Tư, ngươi không tức giận sao.

Đây là bạn thân của Mạch Cát Lợi Tư, người thừa kế của một gia tộc khác.

Thất Tinh Gia Tộc là chế độ thế tập, vị trí tộc trưởng sẽ truyền cho hậu duệ, những hậu duệ này từ nhỏ đã được giáo dục tinh anh, cũng từ nhỏ cùng nhau bồi dưỡng tình cảm.

Tuy nhiên hiện thực rất tàn khốc, đợi đến khi họ lớn lên mới phát hiện lợi ích của Thất Tinh Gia Tộc cũng không hề thống nhất, bảy đại gia tộc không ít lần ngấm ngầm đối đầu nhau.

Ví dụ như lần này bắt Độc Lập Thiếu Nữ, chính là việc riêng của gia tộc Mạch Cát Lợi Tư, không hề thông qua quyết nghị của hội nghị Thất Tinh Gia Tộc.

Hiện nay Thất Tinh Gia Tộc đã vô cùng hủ bại, quân đội hoàn toàn là quân đội tư nhân, Thất Tinh Gia Tộc tuy trên lý thuyết không có địa bàn, nhưng thực tế tương đương với cát cứ, trong nội bộ thể chế kinh tế đều sẽ nâng đỡ người của gia tộc mình lên nhậm chức.

Lần này gia tộc của Mạch Cát Lợi Tư bắt giữ Độc Lập Thiếu Nữ là vì nghị trưởng A Bố La mà Độc Lập Thiếu Nữ muốn gặp là đối thủ chính trị của mục tiêu mà gia tộc Mạch Cát Lợi Tư nâng đỡ, cho nên mới muốn ngăn cản cuộc gặp mặt này.

Đợi đến lúc bắt được hắn, tự nhiên sẽ biết tại sao hắn lại phản bội.

Mạch Cát Lợi Tư tao nhã ung dung, cũng chính vì tính cách lạnh lùng này, người bạn thân mới bất chấp sự chia rẽ của gia tộc mà luôn ủng hộ hắn.

Mạch Cát Lợi Tư trong Thất Tinh Gia Tộc cũng được xem là phái cải cách, hắn cũng luôn nói Thất Tinh Gia Tộc cứ tiếp tục như vậy là không được, phi cải cách không thể cứu vãn tổ chức quân sự truyền kỳ có lịch sử ba trăm năm này.

Người bạn thân không rời không bỏ Mạch Cát Lợi Tư, luôn mong chờ một ngày Mạch Cát Lợi Tư có thể trở thành nghị viên tối cao của Thất Tinh Gia Tộc, mong chờ bạn thân thay đổi thế giới hủ bại này.

Chỉ cần Thiết Hoa Đoàn một ngày chưa đến Địa Cầu, Mạch Cát Lợi Tư sẽ tiếp tục truy kích. 185.

Đỗ Lan nói rằng vũ trụ này nên cảm ơn Lưu Sấm, chính anh đã dùng hành động để tranh thủ phương án tốt nhất không cần mạo hiểm.

Nhân vật giang hồ này là một lão đại vận chuyển của một công ty mang tính chất xã hội đen, dưới trướng có một đám Nương Tử Quân, trên thuyền của gã chỉ có gã thuyền trưởng là đàn ông, còn lại đều là phụ nữ.

Nhưng những người phụ nữ này vô cùng dũng mãnh, mấy lần giao chiến với hải tặc vũ trụ, bảo vệ tài sản công ty không bị tổn thất.

Tuyệt đối sẽ trở thành kẻ địch đáng gờm của những đứa trẻ mồ côi sắt máu.

Thiết Hoa Đoàn do Áo Nhĩ Gia thành lập trong nghịch cảnh đã định sẵn số phận gập ghềnh, may mà niềm tin của cậu chưa bao giờ thay đổi, đó chính là đưa Độc Lập Thiếu Nữ đến Địa Cầu hoàn thành giao dịch, thành lập công ty, từ đó sống cuộc sống của người lớn.

Mục tiêu rất đơn giản, nhưng thực hiện lại rất khó khăn, truy binh bám riết không tha, ông chủ cũ CGS đối với việc tài sản bị đoạt cũng sẽ không bỏ qua, cho nên Áo Nhĩ Gia vẫn chưa thể dừng lại.

Đỗ Lan phát hiện tư duy của đám trẻ mồ côi vẫn còn khá đơn giản, chúng đều tin vào cái bánh vẽ của Áo Nhĩ Gia, nhưng thực tế ngay cả chính Áo Nhĩ Gia cũng biết mình đang mạo hiểm, mặc dù cậu tỏ ra rất tự tin, một bộ dạng dù có ngàn vạn khó khăn cũng không cản được Thiết Hoa Đoàn.

Thực ra Áo Nhĩ Gia không phải tin vào bản thân, mà là tin vào Tam Nhật Nguyệt, tin rằng thiếu niên kỳ tích này có thể chặt đứt mọi xiềng xích cho cậu.

Mối quan hệ của hai người họ rất đơn giản, Áo Nhĩ Gia nói đánh ai, Tam Nhật Nguyệt liền đi đánh người đó, Tam Nhật Nguyệt không có mục tiêu của riêng mình, nhưng cậu sẵn lòng coi mục tiêu của Áo Nhĩ Gia là mục tiêu của mình.

Có thể nói không có Tam Nhật Nguyệt, Áo Nhĩ Gia sẽ không mạo hiểm như vậy, không có Áo Nhĩ Gia, Tam Nhật Nguyệt cũng chỉ là một tồn tại như sao Thiên Sát Cô Tinh, hai người họ chính là thể độc lập của lý niệm và sức mạnh, chỉ khi hợp lại mới là hoàn mỹ.

Điều kiện sống trên Ngư Hỏa không tốt, với tư cách là một tập đoàn vũ trang dân sự, điều quan trọng là kinh doanh, chứ không phải môi trường sống, dù có ngủ trên sàn cũng không sao.

Nhưng phòng dành cho khách vẫn không tệ, phòng tốt nhất được dành cho Độc Lập Thiếu Nữ.

Những người khác ở tạm trong ký túc xá là được rồi.

Đỗ Lan đã là bác sĩ, tự nhiên phải ở trong phòng y tế, môi trường khá tốt, có không gian độc lập của riêng mình.

Trên thuyền, đám trẻ mồ côi đều đang nỗ lực làm việc, duy trì vị trí của mình.

Thậm chí còn có cả đầu bếp, toàn là trẻ con.

Đầu bếp là bạn gái nhỏ của Tam Nhật Nguyệt, vẫn luôn làm việc ở nhà ăn, tuy tay nghề bình thường, nhưng thời nay đều là công nghệ cao, bỏ nguyên liệu và gia vị vào nồi, nồi sẽ tự nấu chín, mùi vị cũng tạm được.

Các thiếu niên lòng mang lý tưởng lớn lao, đều tràn đầy nhiệt huyết.

Ở những nơi khác không thấy được cảnh tượng này đâu nhỉ.

Đỗ Lan thường xuyên cùng Độc Lập Thiếu Nữ thảo luận về tương lai của Hỏa Tinh, mà Thiết Hoa Đoàn tuyệt đối là một nhóm người rất tiêu biểu, xem như là sản vật đặc định được sinh ra trong xã hội méo mó này.

Tính đặc thù của Thiết Hoa Đoàn nằm ở tính vũ trang, vị thành niên, và sự tàn khốc.

Một đám trẻ con nắm giữ vũ trang mạnh mẽ, và đã cất lên tiếng nói của chúng với thế giới, cuối cùng sẽ gây ra ảnh hưởng gì không ai biết. 186.

Mọi người lại không nghi ngờ, vì đây rất có thể là kết quả của việc lập trình thông tin tối.

Những nơi khác đều không có hiện tượng này, tại sao chỉ riêng Hỏa Tinh lại xuất hiện Thiết Hoa Đoàn.

Bởi vì số lượng cư dân của các vệ tinh thuộc địa là có giới hạn, vệ tinh thuộc địa vận hành dựa vào hệ thống duy trì sự sống, mà hệ thống có giới hạn.

Chỉ có các hành tinh như Địa Cầu và Hỏa Tinh mới không có giới hạn dân số trên lý thuyết.

Hỏa Tinh sau khi được cải tạo, không khí đã hoàn toàn thích hợp cho con người sinh tồn, chỉ là đất đai trồng trọt có hạn, nguồn nước có hạn.

Nhưng cũng tốt hơn vệ tinh thuộc địa, không khí của vệ tinh đều là định lượng.

Khi con người ban đầu di dân đến Hỏa Tinh, là muốn cải tạo Hỏa Tinh thành Địa Cầu thứ hai, đáng tiếc vì chiến tranh mà không thành, hiện tại Hỏa Tinh giống như một phế tích khổng lồ bị người ta lãng quên, người Địa Cầu quan tâm đến các vệ tinh công nghiệp hơn Hỏa Tinh.

Hỏa Tinh trong mắt người Địa Cầu chỉ là một nơi sản xuất tài nguyên khổng lồ, chỉ vậy mà thôi.

Người Địa Cầu biết người Hỏa Tinh đang đòi độc lập, nhưng người Địa Cầu căn bản không quan tâm đến tình hình hiện tại của Hỏa Tinh.

Đương nhiên nếu Hỏa Tinh bán thảm, Hỏa Tinh nhất định có thể nhận được sự ủng hộ của người Địa Cầu.

Bởi vì không có chiến tranh, người Địa Cầu trong hòa bình lâu dài đã trở nên yếu mềm.

Hỏa Tinh độc lập không phải là chuyện gì khó khăn, hiện nay Thất Tinh Gia Tộc vì lợi ích của Địa Cầu mà không lo xuể.

Mà Hỏa Tinh chúng ta cho dù độc lập, cũng không thể thoát khỏi bàn tay của họ, cho nên họ chắc chắn sẽ đặt trọng tâm ở Địa Cầu trước, đợi Địa Cầu ổn định rồi mới đối phó với chúng ta.

Đỗ Lan tiếp tục phân tích.

Áo Nhĩ Gia hôm nay cũng đến nghe lỏm, vì cậu phát hiện mình còn phải học rất nhiều.

Độc Lập Thiếu Nữ gật đầu, về mặt lợi ích mà nói Địa Cầu quan trọng hơn Hỏa Tinh gấp trăm lần.

Thất Tinh Gia Tộc chắc chắn sẽ ưu tiên xem xét vấn đề của Địa Cầu, Địa Cầu quá quan trọng, thậm chí cả căn cứ trên mặt trăng cũng quan trọng hơn Hỏa Tinh.

Ban đầu khi nhân loại chuyển dời công nghiệp nặng, nơi đầu tiên chính là mặt trăng, cho nên trên mặt trăng có rất nhiều công nhân công nghiệp nặng, hơn nữa khoảng cách giữa mặt trăng và Địa Cầu cũng gần, rất dễ dàng nhận được đủ tài nguyên bổ sung.

Còn Hỏa Tinh thì quá xa, ánh sáng từ Địa Cầu chạy đến Hỏa Tinh cũng cần 4 phút, huống chi là phi thuyền truyền thống, phải bay mấy tháng, giữa đường có thể còn phải dừng ở vệ tinh để bổ sung.

Hỏa Tinh đối với xã hội loài người cũng là một đứa trẻ mồ côi.

Ngay khi mọi người đang cùng nhau thảo luận làm thế nào để giành độc lập, sau khi độc lập làm thế nào để triển khai xây dựng Hỏa Tinh thành Địa Cầu thứ hai, thì Ngư Hỏa bị đuổi kịp.

Ban đầu Áo Nhĩ Gia còn tưởng là Thất Tinh Gia Tộc, sau khi liên lạc mới phát hiện ra là ông chủ cũ của mình, gã nhát gan không trọng nghĩa khí đó, hắn lại còn dám mặt dày tìm người giúp đỡ, thật không biết xấu hổ.

Chương 1824

Dù sao Áo Nhĩ Gia cũng tuyệt đối không giao lại đồ đạc, đây chính là vốn liếng để cậu trở thành đại lão, muốn chiến thì chiến.

Nhưng Áo Nhĩ Gia không hề coi thường đối thủ, cậu biết đối thủ là lực lượng vũ trang tư nhân giống như Thiết Hoa Đoàn, chiến lực của họ không thể xem thường.

Cho nên lần này lại phải dùng một vài kỹ xảo mới có thể thắng lợi.

Kẻ địch có nhiều kinh nghiệm chiến đấu hơn, hơn nữa phối hợp ăn ý.

Hiện tại Tam Nhật Nguyệt và Chiêu Hoằng hai người xuất chiến, nhưng họ hoàn toàn không có sự phối hợp, hai bên đánh nhau căn bản là một chiều nghiền ép.

Ngay cả Tam Nhật Nguyệt cũng có chút không chống đỡ nổi, tuy cậu là thiên tài, nhưng thiên tài cũng cần tích lũy, đối mặt với Nương Tử Quân hung hãn, đối mặt với vũ khí đặc chế mới lạ, cậu cũng chỉ có thể bị động chịu đòn.

Nương Tử Quân biết phối hợp, hơn nữa vũ khí cũng rất đặc biệt, vô cùng giỏi tận dụng dây cáp để khống chế hành động của kẻ địch, sau đó nhân lúc hỗn loạn tấn công.

Tam Nhật Nguyệt bị chiến thuật quấy rối làm cho phiền không chịu nổi, cứ thế này họ sẽ thua. 187.

Đương nhiên vào lúc này, ông chủ cũ của CGS cũng phát hiện Áo Nhĩ Gia đã làm phản, diễn ra một màn đoạt quyền kinh điển, điều này khiến lão vô cùng phẫn nộ, vừa hay lão gặp được đối tác kinh doanh trước đây của mình, đối phương cũng là một nhân vật giang hồ trọng nghĩa khí, đối phương đồng ý giúp lão chủ đoạt lại phi thuyền.

Kế hoạch bắt đầu, phóng lựu đạn khói, sau đó quay đầu, phải tiến hành đổ bộ trong khoảnh khắc lướt qua phi thuyền địch.

Phải biết hai phi thuyền di chuyển ngược chiều nhau, có tốc độ tương đối rất cao, người đổ bộ cưỡng ép không khéo sẽ bị đâm tan xương nát thịt, cho nên Áo Nhĩ Gia đích thân dẫn đội, làm gương cho mọi người.

Để ta cũng giúp các ngươi một tay, tiện thể dạy cho các ngươi một bài học, để các ngươi biết một phi công điều khiển hàng đầu chiến đấu như thế nào.

Đỗ Lan cho rằng Tam Nhật Nguyệt chỉ là một cơ sư hạng ba, còn cần phi công điều khiển hàng đầu chỉ dạy.

Đỗ Lan, vậy để tôi xem thực lực của anh thế nào.

Áo Nhĩ Gia ngược lại muốn biết Đỗ Lan sau khi bỏ y theo nghiệp võ đã học được những gì trong quân đội.

Xuất phát.

Trên chiến trường có ba kẻ địch, cơ giáp toàn là máy cũ cải tiến, Nương Tử Quân cũng không phải nhà giàu.

Nhưng phù hợp với bản thân mới là tốt nhất, rõ ràng Nương Tử Quân đã cải tiến rất nhiều cho những cỗ máy yêu quý của mình để phù hợp với thói quen chiến đấu, khiến cho cơ giáp cũ có thể phát huy thực lực mạnh nhất.

Cách Lôi Tư đỏ, Đỗ Lan, xuất phát.

Tại sao lúc chiến đấu lại phải đeo kính râm.

Áo Nhĩ Gia nhìn Đỗ Lan trên màn hình đang đeo một cặp kính râm kiểu con cóc, thắc mắc đeo kính râm trong vũ trụ không ảnh hưởng đến thị lực sao.

Các ngươi đám trẻ ranh này căn bản không hiểu.

Đỗ Lan cho rằng thực lực chỉ là chuyện nhất thời, đẹp trai mới là chuyện cả đời.

Xuất phát.

Đến chiến trường, Tam Nhật Nguyệt đã bị áp chế, tình hình của Chiêu Hoằng cũng không ổn.

Họ đều dùng A Lại Da Thức để điều khiển cỗ máy, nhưng Đỗ Lan là hoàn toàn điều khiển bằng tay: Cơ sư hàng đầu tới rồi, các ngươi mau tránh ra.

Ầm.

Theo luồng xung nhiệt nóng bỏng phun ra, cỗ máy hóa thành một ngôi sao chổi màu đỏ.

Nhanh quá, tốc độ ít nhất cũng gấp ba lần cỗ máy thông thường.

Áo Nhĩ Gia kinh ngạc nói, tốc độ như vậy đã là siêu quần bạt tụy, ngay cả Gundam của Tam Nhật Nguyệt cũng chưa chắc nhanh hơn.

Kẻ địch mới.

Chị cả của Nương Tử Quân là một lão binh dày dạn kinh nghiệm, trên người có không ít vết sẹo.

Trong vũ trụ này, trẻ con không dễ sống, phụ nữ cũng không dễ sống, đặc biệt là mỹ nữ càng không dễ sống.

Các cô gái của Nương Tử Quân đều rất đẹp, cho nên họ không thể không dùng vũ khí để vũ trang bản thân, bảo vệ chính mình.

Tam Nhật Nguyệt và Chiêu Hoằng ngược lại nhận ra cỗ máy này, là của Đỗ Lan.

Đến đây nào.

Đỗ Lan mỉm cười, sau đó điều khiển cơ giáp bay ra những bước nhảy tao nhã: Để chúng ta cùng nhau lắc lư.

Trái phải trái phải, bóng dáng Đỗ Lan không ai bì kịp, vũ khí của hắn là hai khẩu súng trường đạn thật.

Nhanh quá.

Mọi người trên chiến trường chỉ cảm thấy một luồng sáng trong nháy mắt đã đến trước mặt, sau đó Nương Tử Quân đã bị bắn trúng.

Gã này sao thế.

Chị cả cẩn thận, chúng em đến hỗ trợ ngay.

Nhìn thấy Đỗ Lan tấn công chị cả, các thiếu nữ lo lắng không thôi.

Ở yên tại chỗ, tôi có thể được.

Lúc này nếu họ đến hỗ trợ mình, vậy chính họ sẽ gặp nguy hiểm, Tam Nhật Nguyệt và Chiêu Hoẳng chắc chắn sẽ truy kích.

Cho nên bây giờ mọi người chỉ có thể cố định ở vị trí chiến đấu, để tự mình đối phó với kẻ địch mới khó nhằn này.

Đỗ Lan lại một lần nữa bước lên chiến trường, hắn thích robot, thích cảm giác điều khiển robot, bởi vì nó giống như chơi game.

Thử nghĩ xem tại sao One Punch Man lại mê game như vậy.

Chẳng phải vì trong game hắn không phải là vô địch sao.

Đỗ Lan cũng vậy, trong trận chiến cơ giáp, cơ giáp trói buộc năng lực của hắn, hắn có nhanh đến đâu cũng không thể khiến cơ giáp vượt qua tốc độ phản ứng của hệ thống điện tử.

Cho nên Đỗ Lan có thể đánh qua lại với người khác, rất kích thích.

Cơ giáp của Đỗ Lan được cải tiến theo đặc tính của hắn, chỉ là lớp giáp cơ bản nhất, cố gắng giảm nhẹ trọng lượng, tăng tốc độ.

Vũ khí trang bị cũng rất đơn giản, chỉ là hai khẩu súng trường, và hai con dao găm nhỏ treo ngoài.

Thân hình thon dài xuyên qua vũ trụ, giống như một vận động viên bơi lội tài ba đang bơi trong bể bơi, thoải mái mà tao nhã.

Nhanh quá.

Chị cả tuy nói với thuộc hạ rằng mình có thể đối phó với Đỗ Lan, nhưng đối phương quá lanh lẹ, hệ thống vũ khí của cô căn bản không kịp phản ứng: Đúng là một tên điên, vì theo đuổi tốc độ, đã giảm thiểu tối đa lớp giáp ngoài, như vậy, tôi chỉ cần bắn trúng một phát, ngươi sẽ xong đời.

Nhưng tốc độ của đối phương quả thực quá nhanh.

Đôi mắt cỗ máy của Đỗ Lan đỏ rực, để lại những giọt lệ đỏ trong vũ trụ.

Ầm.

Chị cả bị bắn trúng, may mà cỗ máy của cô rất dày, không đến nỗi bị đánh bại chỉ vì một phát trúng đạn.

Khốn kiếp.

Chị cả cố gắng hết sức truy theo đường bay của kẻ địch, nhưng cuối cùng phát hiện chỉ là vô ích.

Chị cả.

Thấy chị cả gặp nguy, các thiếu nữ khác làm sao còn có thể kiên trì ở vị trí.

Lần lượt muốn đến hỗ trợ, là chị cả và thuyền trưởng đã cho họ nơi nương thân, những thiếu nữ này tuyệt đối sẽ không thấy chết không cứu.

Nữ chiến binh đang áp chế Chiêu Hoằng quay người bắn về phía Đỗ Lan, trong vũ trụ đạn pháo gào thét, tựa như một thác nước phát sáng.

Ngây thơ.

Tuy nhiên tốc độ hiện tại của Đỗ Lan còn nhanh hơn cả đạn, phải biết trên thế giới này chỉ có những cơ sư hàng đầu mới có thể né được đạn.

Trên thế giới này có một loại vũ khí động năng tên là đinh ghim, siêu lợi hại, bắn bằng pháo điện từ, chỉ đâu đánh đó, trong vũ trụ không có vũ khí laser thì nó là vô địch, bị Thất Đại Gia Tộc cấm sử dụng, ai dám dùng đều sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.

Mà loại vũ khí gặp thần giết thần, gặp phật giết phật này lại duy nhất không giết được cơ sư hàng đầu, hiện tại trên chiến trường chỉ có một mình Đỗ Lan đáp ứng yêu cầu của cơ sư hàng đầu, đó là né đạn.

Làm sao có thể.

Nhìn thấy Đỗ Lan ung dung né tránh trong mưa bom bão đạn, mọi người đều cho rằng điều này là không thể, với cuộc tấn công hỏa lực dày đặc như vậy, không ai có thể né được.

Đến đây là kết thúc.

Lúc này từ phía thuyền trưởng của Nương Tử Quân truyền đến một mệnh lệnh tạm ngừng chiến đấu: Đừng đánh nữa, chúng ta thua rồi.

Áo Nhĩ Gia đã thành công, cậu mạo hiểm đổ bộ lên phi thuyền địch, dẫn một tiểu đội chiếm lĩnh cầu hạm, kết thúc trận chiến.

Đương nhiên Áo Nhĩ Gia không giết người, vì cậu biết việc kinh doanh của mình còn chưa khai trương, nếu giết người trong ngành, sau này chắc chắn sẽ không có ngày yên ổn.

Hiện tại cậu không có bối cảnh không có thực lực, cho nên vẫn nên ít gây sự với đồng nghiệp thì hơn.

Ngược lại, đồng nghiệp rất tán thưởng Áo Nhĩ Gia, không phải ai cũng có dũng khí đổ bộ tác chiến trong khoảnh khắc hai phi thuyền lướt qua nhau, bất kỳ người có lý trí nào cũng sẽ không làm như vậy, nhưng đối phương lại làm, và còn thành công.

Thuyền trưởng nhìn Áo Nhĩ Gia cảm thấy đối phương rất giống mình lúc trẻ.

Thời trẻ thuyền trưởng cũng đã trải qua muôn vàn khó khăn mới thành công lên vị, để có được ngày hôm nay không biết trên người đã thêm bao nhiêu vết sẹo.

Chương 1825

Mà sau khi lên vị, gã cũng cố gắng hết sức che chở cho một đám thiếu nữ, điều này giống với việc Áo Nhĩ Gia muốn lên vị để bảo vệ những đứa trẻ mồ côi của Thiết Hoa Đoàn.

Cho nên họ tuy trên lập trường là kẻ địch, nhưng lại anh hùng trọng anh hùng, biến thù thành bạn.

Tôi tên là Tháp Tân Tư, tên của cậu là gì.

Thuyền trưởng hỏi.

Áo Nhĩ Gia, Áo Nhĩ Gia Y Tư Tạp.

Áo Nhĩ Gia cho biết ván này cậu cũng thắng hiểm.

Tháp Tân Tư rất tán thưởng tinh thần của Áo Nhĩ Gia, thời buổi này người tàn nhẫn thì nhiều, nhưng người tàn nhẫn có nguyên tắc lại không nhiều, cho nên gã bằng lòng hỗ trợ Áo Nhĩ Gia một chút.

Chỉ bằng Thiết Hoa Đoàn hiện tại muốn trốn khỏi sự truy sát của Thất Tinh Gia Tộc để đến Địa Cầu quả thực là chuyện viển vông, họ thiếu ăn thiếu mặc, hơn nữa vũ khí trang bị cũng không đủ, họ cần giúp đỡ.

Tháp Tân Tư bằng lòng liên lạc với lão đại của mình, cung cấp một số trợ giúp.

Lão đại của Tháp Tân Tư thực ra cũng ủng hộ Độc Lập Thiếu Nữ, bởi vì họ tuy không phải người Hỏa Tinh, nhưng vành đai tiểu hành tinh nơi công ty họ đặt trụ sở cũng là một địa phương, nếu Hỏa Tinh có thể độc lập, đến lúc đó cũng coi như cung cấp một tài liệu tham khảo cho vành đai tiểu hành tinh.

Họ đều có một trái tim không phục trung ương Địa Cầu.

Công ty của Tháp Tân Tư ở vành đai tiểu hành tinh rất có ảnh hưởng, cho nên không sợ uy thế của Thất Tinh Gia Tộc.

Áo Nhĩ Gia không ngờ ra cửa gặp quý nhân, lại gặp được người bằng lòng giúp đỡ, cậu rất cảm động.

Ông chủ cũ nằm mơ cũng không ngờ mình lại tác hợp cho tình bạn của hai người đàn ông, khóc không ra nước mắt, cuối cùng cũng hiểu thế nào là đời người thăng trầm, thế nào là đời như sô cô la, bây giờ lão chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Tháp Tân Tư mời Thiết Hoa Đoàn đến làm khách, tiện thể chỉnh đốn một chút, bổ sung đạn dược, hơn nữa gã còn bằng lòng kết bái với Áo Nhĩ Gia, dạy Áo Nhĩ Gia cách lăn lộn trên giang hồ.

Các cô gái Nương Tử Quân cũng có thể dạy Thiết Hoa Đoàn cách chiến đấu, cách phối hợp, cách điều khiển cơ giáp.

Anh chính là phi công điều khiển của Cách Lôi Tư.

Khi họ nhìn thấy Đỗ Lan, vẻ mặt đầy tò mò, bởi vì kỹ thuật của Đỗ Lan quá bá đạo: Lại không phải là hệ thống A Lại Da Thức.

Các cô không cần kinh ngạc, cho dù ở trong Thất Tinh Gia Tộc ta cũng là cao thủ hàng đầu, cho nên các cô đánh không lại ta cũng là chuyện bình thường.

Bình thường cái quỷ gì: Chúng tôi lại không phải chưa từng giao thủ với Thất Tinh Gia Tộc, kỹ thuật điều khiển của anh hoàn toàn vượt xa họ.

Các thiếu nữ cho rằng kỹ xảo mà Đỗ Lan thể hiện ra hoàn toàn không bình thường.

Chỉ có thể nói các cô đều quá yếu, cao thủ hàng đầu thực sự chính là như ta đây, các cô thì chỉ có thể coi là hạng ba, còn cần phải nỗ lực nhiều hơn nữa.

Lời này không dễ nghe, các thiếu nữ không cho rằng mình là hạng ba, nếu họ là hạng ba, vậy đám hải tặc và quân đội bị họ đánh bại thì là gì.

Không ra gì.

Các cô đừng dùng đôi mắt to tròn long lanh đó nhìn chằm chằm ta, ta nói là sự thật, nếu là ba trăm năm trước trong Ách Tế Chi Chiến, các cô thực sự chính là trình độ hạng ba.

Phải biết có rất nhiều vũ khí thông thường ba trăm năm trước bây giờ đã bị liệt vào hàng cấm khí, ba trăm năm trước nếu không thể né được cấm khí, thì chính là trình độ hạng ba.

Các cô bây giờ không có cơ hội gặp cấm khí, gặp rồi cũng chắc chắn không né được, cho nên cũng là hạng ba, không vấn đề gì.

Mọi người nghe xong không khỏi hỏi: Chẳng lẽ đây là cách phân chia cấp bậc nội bộ của Thất Tinh Gia Tộc, vậy trong Thất Tinh Gia Tộc có bao nhiêu phi công điều khiển như anh.

Chị cả hỏi.

Không nhiều, ba trăm năm không có chiến tranh, cường độ chiến đấu hiện tại căn bản không thể so sánh với trước đây, các cô có thể tưởng tượng vô số tia laser khóa chặt cả vành đai tiểu hành tinh, những chiến hạm dày đặc có thể bao bọc mặt trăng, cơ giáp nổ tung còn dày đặc hơn pháo hoa, mảnh vỡ và xác tàu đầy cả bầu trời sao, ở Địa Cầu ngẩng đầu lên là có thể thấy các vệ tinh thuộc địa rơi xuống bề mặt như sao băng, sinh mạng của hàng vạn người chỉ là một chuỗi ký tự số.

Đỗ Lan miêu tả một cách sống động khung cảnh của Ách Tế Chi Chiến, đó mới là chiến tranh thực sự, tràn đầy hủy diệt và phá hoại, mạng người chẳng qua là con số, bất kỳ kỹ thuật nào cũng chỉ để giết người tốt hơn.

Đương nhiên lúc đó kẻ thù của loài người không phải là con người, mà là trí tuệ nhân tạo, cả nền văn minh nhân loại suýt nữa đã bị diệt vong.

Lúc đó trí tuệ nhân tạo nắm giữ công nghệ mạnh nhất, loài người chỉ có thể bị động đối phó, cuối cùng loài người đã phát triển hệ thống A Lại Da Thức, biến con người thành một phần của máy móc, chế tạo ra khung xương Gundam, phát minh ra lớp giáp nano khắc chế vũ khí laser, loài người đã phải trả một cái giá rất lớn cuối cùng đã giành được thắng lợi, cuối cùng loài người đã từ bỏ trí tuệ nhân tạo, niêm phong rất nhiều công nghệ nguy hiểm.

Ba trăm năm rất nhiều thứ đã thay đổi, ví dụ như hệ thống A Lại Da Thức, ban đầu là cọng rơm cứu mạng của loài người khi cùng đường, những người được cấy ghép hệ thống A Lại Da Thức đều là anh hùng của loài người, nhưng bây giờ lại trở thành dấu hiệu của nô lệ.

Những người thực dân hăng hái tiến thủ ngày xưa, bây giờ lại trở thành gánh nặng của xã hội loài người.

Đương nhiên cũng có một số thứ không thay đổi, loài người vẫn chưa thoát ra khỏi hệ mặt trời, loài người vẫn đang đấu đá nội bộ.

Nhưng điều này cũng rất bình thường, bởi vì bản thân con người không phải là động vật sinh ra vì tính xã hội.

Con người chỉ là động vật sống theo bầy đàn, chứ không phải động vật có tính xã hội.

Động vật có tính xã hội phải giống như ong, phân công rõ ràng, công việc của mỗi con ong chỉ có giá trị trong xã hội đó, ong không thể tách rời xã hội, xã hội cũng không thể thiếu ong.

Nhưng rõ ràng con người không phải như vậy, con người có thể độc lập tự lực cánh sinh, sống cuộc sống ẩn dật, hoàn toàn không cần thiết phải giao lưu với người khác.

Xã hội của con người chẳng qua là sản phẩm phụ để nâng cao năng suất, không phải là thuộc tính bẩm sinh của con người.

Vô tình, mọi người đều bắt đầu hình thành một thói quen, đó là nghe Đỗ Lan kể chuyện.

Ngay cả các thiếu nữ của Nương Tử Quân cũng không ngoại lệ, các thành viên chính của Thiết Hoa Đoàn và Nương Tử Quân tuổi tác đều không lớn, hai mươi mấy tuổi đã được coi là lớn tuổi, phần lớn đều là những người trẻ tuổi mười mấy tuổi, độ tuổi này chính là lúc lòng hiếu kỳ dâng cao, đầy tò mò về thế giới bên ngoài.

Họ như bọt biển hút nước, khao khát hấp thụ kiến thức mới.

Mà Đỗ Lan không nghi ngờ gì là người có kiến thức rộng nhất trong số họ, Đỗ Lan đã cứu người ở Hỏa Tinh, cũng đã giết người trong quân đội, từng đến thăm khu công nghiệp trên mặt trăng, dạo bước trên Biển Nguyệt. từng đóng quân ở Địa Cầu, nằm dài trong biển hoa. cũng từng tuần tra sao Mộc, lưu luyến trên Mộc Vệ V.

Kiến thức của Đỗ Lan khiến các thiếu nam thiếu nữ ngưỡng mộ, cho nên họ cũng bằng lòng nghe Đỗ Lan kể những câu chuyện xưa và nay.

Tài ăn nói của Đỗ Lan cũng tốt, giống như người kể chuyện, có thể kể về Ách Tế Chi Chiến ba trăm năm trước một cách sống động, khiến người ta như đang ở trong cảnh đó.

Đối với chiến tranh, những đứa trẻ này không hề phản cảm, chúng nghe chuyện chiến tranh như một thú vui tiêu khiển.

Đối với những người sống nay chết mai này, vui vẻ ở hiện tại mới là quan trọng nhất.

Mà câu chuyện của Đỗ Lan có thể mang lại cho họ niềm vui, thế là đủ rồi.

Nhưng Đỗ Lan nói rằng tất cả các phi công điều khiển ở đây đều là cơ sư hạng ba, điều này khiến người ta rất khó chấp nhận, chưa nói đến Nương Tử Quân đã dày dạn kinh nghiệm, đã tìm ra một bộ chiến pháp, chỉ nói đến Tam Nhật Nguyệt, cậu bé kỳ tích này, cấy ghép hệ thống A Lại Da Thức ba lần không chết, hợp nhất với Gundam, có trực giác như dã thú và thần kinh phản xạ kinh người, tuy kinh nghiệm không đủ, nhưng cậu chắc chắn đã không chỉ là hạng ba.

Né được đạn mới được coi là hạng nhất.

Làm sao có thể chứ, anh không phải đang lừa chúng tôi đấy chứ.

Các thiếu nữ cho rằng họ đọc sách ít, nhưng đừng lừa người: Thằng nhóc Tam Nhật Nguyệt này đã rất lợi hại rồi, tôi suýt nữa đã không áp chế được nó, chiến đấu với nó giống như đang vật lộn với dã thú vậy, sao nó có thể chỉ là hạng ba.

Bây giờ hai bên đã bỏ qua hiềm khích cũ, các thiếu nữ cũng không ngại nói ra cảm nhận của mình.

Lúc đó Tam Nhật Nguyệt thực sự cảm thấy mình vẫn còn sức mạnh chưa được giải phóng, khi bị dây cáp quấy rối, cậu cảm thấy mình vẫn có thể thắng.

Đã nói trình độ chiến đấu không giống nhau, thứ chúng ta gặp bây giờ căn bản không gọi là chiến tranh, nhiều nhất chỉ gọi là xung đột vũ trang, mà còn là xung đột vũ trang quy mô nhỏ.

Đỗ Lan nói: Phi công điều khiển hạng nhất phải có cảm nhận không gian rất tốt, thậm chí phải làm được việc dự đoán hành động của kẻ địch, là người hoàn toàn có thể chi phối vũ trụ, các ngươi đều không làm được.

Thế này đi, ta biểu diễn một chút, để các ngươi xem trình độ của cơ sư hạng nhất.

Nói là làm, Đỗ Lan đứng dậy, dẫn mọi người đến một khu đất trống trong nhà chứa máy bay: Phi công điều khiển hạng nhất cho dù không điều khiển, cũng có thể có cảm nhận không gian rất mạnh, các ngươi lấy đồ ném vào ta, xem ta có né được không.

Bọn trẻ cũng không khách khí, ai bảo Đỗ Lan khoe khoang mình là cao thủ hạng nhất, vậy thì ném thôi.

Cuộc thử nghiệm này quả nhiên không tầm thường.

Bất kể họ ném từ hướng nào, tốc độ ném nhanh bao nhiêu, Đỗ Lan đều dường như biết trước đồ vật sẽ bay đến từ hướng nào, có thể né tránh từ trước.

Lần đầu tiên thấy kỹ thuật thần kỳ như vậy, thực tiễn là con đường duy nhất để kiểm nghiệm chân lý, bây giờ họ đã tin, cơ sư hàng đầu thực sự khiến người ta kinh ngạc.

Rốt cuộc làm thế nào được.

Mọi người cho rằng điều này không khoa học, cho dù có cài đặt A Lại Da Thức cũng không làm được chuyện này, điều này đã vượt qua lĩnh vực của người thường.

Đây là một loại cảm giác, giác quan thứ bảy.

Con người sau khi vào vũ trụ, giống như cá rời khỏi đất liền tiến hóa thành khủng long, một số nơi sẽ xảy ra thay đổi, sau khi vào vũ trụ, một khi con người quen với không gian không có vật tham chiếu, sẽ có được giác quan nhạy bén, đây chính là điều kiện cần thiết của một cơ sư hàng đầu.

Mọi người đều không hiểu, những gì Đỗ Lan nói quá huyền ảo.

Các ngươi cũng không cần nghi ngờ, từ hôm nay trở đi ta sẽ huấn luyện các ngươi, các ngươi tuổi còn nhỏ, đợi huấn luyện mười năm, chắc chắn cũng có thể đạt đến trình độ như ta.

Đỗ Lan cho rằng cảm giác cũng có thể huấn luyện ra được, chỉ cần mọi người nghe theo sự sắp xếp của hắn chắc chắn có thể huấn luyện tốt.

Huấn luyện thế nào.

Trước tiên huấn luyện chạy bộ đi.

Đỗ Lan nói một cách dứt khoát.

Tháp Tân Tư và Áo Nhĩ Gia rất hợp nhau, Tháp Tân Tư đã chỉ đạo cho Áo Nhĩ Gia rất nhiều, về việc làm thế nào để sinh tồn trong vũ trụ, làm thế nào để kinh doanh.

Áo Nhĩ Gia vô cùng kính trọng vị đại ca này, đợi đến khi đến vành đai tiểu hành tinh, Thiết Hoa Đoàn đã nhận được bổ sung.

Cứu trợ lúc nguy nan, Thiết Hoa Đoàn thiếu thốn mọi thứ, bây giờ cuối cùng cũng có thể nhận được đủ lương thực và trang bị, Gundam Barbatos cũng có thể được điều chỉnh chuyên nghiệp.

Nhân viên trang bị đều rất kinh ngạc, bởi vì Thiết Hoa Đoàn lại dùng một cỗ máy cổ lỗ sĩ chưa được sửa chữa để chiến đấu, thật sự là gan to bằng trời, phải biết Gundam là công nghệ cao, chỉ cần một sai sót nhỏ cũng có thể chết người.

Đương nhiên Gundam thực sự rất chắc chắn, Barbatos trong ba trăm năm này không biết đã bị hành hạ ra sao, lại vẫn có thể ra chiến trường, năng lượng vẫn dồi dào.

Điều đáng tiếc duy nhất là thời đại này không có phi công điều khiển xứng tầm với Gundam.

Ban đầu loài người đã chế tạo 72 Gundam, sử dụng lò phản ứng Ahab kép, nguyên liệu chính của loại lò phản ứng này chủ yếu được khai thác từ Hỏa Tinh.

Chương 1826

188.

Điều này khác với việc người lớn làm hải tặc hay vệ sĩ trước đây, ngay cả trẻ con cũng không thể yên tâm đi học mà phải đầu đường xó chợ, cho thấy tình hình Hỏa Tinh đã tồi tệ đến cực điểm.

Từng có lúc Gundam là hy vọng cuối cùng của loài người, và bảy mươi hai phi công điều khiển Gundam càng là những nhân vật thần thánh, họ xuyên qua mưa bom bão đạn, tạo ra hết kỳ tích này đến kỳ tích khác, cuối cùng giúp loài người thành công đánh bại trí tuệ nhân tạo, giành thắng lợi trong chiến tranh.

Nhưng hiện tại Gundam vẫn còn đó, lại không còn phi công điều khiển xứng tầm, không thể không nói là một bi kịch.

May mà Đỗ Lan đã đến, hắn bằng lòng tự tay huấn luyện ra nhiều phi công điều khiển ưu tú hơn, để Gundam có thể tái hiện vinh quang.

Chạy lên, đừng dừng lại.

Trong vệ tinh thuộc địa ở vành đai tiểu hành tinh, Đỗ Lan lại một lần nữa bắt đầu huấn luyện.

Đồng thời, lão đại của Tháp Tân Tư đã tiếp kiến Áo Nhĩ Gia, Tam Nhật Nguyệt, và Độc Lập Thiếu Nữ, tiến hành cuộc nói chuyện với họ, tìm hiểu tình hình hiện tại của Thiết Hoa Đoàn.

Lão đã nhìn thấy một nhóm thanh niên có ý chí kiên định, rất tán thưởng, lão cũng đồng ý cho Tháp Tân Tư kết giao với họ.

Công ty này bản thân đã mang tính chất xã hội đen, cho nên lão đại đối xử với thuộc hạ tin cậy như con trai, lão có hai người tin cậy nhất, cũng là những người lão trọng điểm bồi dưỡng, Tháp Tân Tư là một trong số đó.

Tháp Tân Tư có tình có nghĩa, lão đại rất thích, cho nên lão không hy vọng Tháp Tân Tư bị người ta lừa gạt, đích thân kiểm tra Áo Nhĩ Gia.

Áo Nhĩ Gia cũng thực sự là một chàng trai tốt, nếu cậu có thể thành công lên vị, sau này có thể cùng Tháp Tân Tư hỗ trợ lẫn nhau.

Họ lăn lộn xã hội, không ai biết ngày nào sẽ bị triệt hạ, cho nên mỗi ngày đều nghĩ đến việc làm tốt mọi việc, để không lưu lại hối tiếc, kết giao nhiều bạn bè có thể lo hậu sự cho họ.

Về phần Độc Lập Thiếu Nữ, lão đại cũng rất ủng hộ, bởi vì vành đai tiểu hành tinh cũng bị đối xử bất công, nếu có thể họ cũng muốn độc lập.

Hiện nay người Địa Cầu duy trì phúc lợi cao, là nhờ việc bán phá giá hàng hóa rẻ tiền cho các thuộc địa ngoài hành tinh, sự áp bức đối với các thuộc địa vũ trụ rất nghiêm trọng.

Sinh ra trong vũ trụ bản thân đã là một sự bất hạnh.

Nhưng nếu có thể độc lập, ít nhất cũng để cho Địa Cầu biết được quyết tâm không cam chịu bị bóc lột của họ.

Độc Lập Thiếu Nữ thực sự đã khích lệ rất nhiều người, đặc biệt là những người ở các vệ tinh thuộc địa ngoài Địa Cầu, vành đai tiểu hành tinh và Hỏa Tinh, cuộc sống của những người này rất gian nan, họ quy kết sự bất hạnh của mình cho sự bóc lột của Địa Cầu.

Tinh thần độc lập dâng cao, Độc Lập Thiếu Nữ lại là một cô gái trẻ không sợ trời không sợ đất, cho nên cô đã trở thành người phát ngôn cho phong trào độc lập.

Đồng thời, rõ ràng Địa Cầu đang hưởng lợi từ thời đại thuộc địa vũ trụ, lại có không ít người Địa Cầu ủng hộ các thuộc địa vũ trụ độc lập, phải biết không có những thuộc địa này chi phí sinh hoạt của người Địa Cầu chắc chắn sẽ tăng lên.

Có lẽ cũng do người Địa Cầu đã quen với cuộc sống sung túc, thực sự quy công cuộc sống tốt đẹp của mình hoàn toàn cho sự nỗ lực của bản thân.

Cộng thêm sự tuyên truyền của chính phủ Địa Cầu về tầm quan trọng và sức mạnh của Địa Cầu, khiến người Địa Cầu cảm thấy mất đi vài vệ tinh thuộc địa không những không có ảnh hưởng mà thậm chí còn có thể là vứt bỏ gánh nặng.

Có thể nói người thông minh vẫn còn quá ít, đại đa số người dân không biết rằng cuộc sống tốt đẹp chắc chắn được xây dựng trên sự vất vả của một số người.

Nếu người Địa Cầu không muốn vất vả, vậy thì chỉ có thể để người ở thuộc địa vất vả.

Mặc dù Đỗ Lan không đồng ý làm mưu sĩ cho Độc Lập Thiếu Nữ, nhưng Độc Lập Thiếu Nữ vẫn thường xuyên đến thỉnh giáo Đỗ Lan.

Gần đây cô đang nghiên cứu sâu về lịch sử và chính trị, mới phát hiện ra trước đây mình quá ngu ngốc, rất nhiều chuyện trên thế giới đều có thể tìm thấy câu trả lời trong lịch sử, cục diện chính trị của loài người hiện nay vô cùng vi diệu, Hỏa Tinh là một khu vực yếu nhỏ muốn độc lập có lẽ còn làm được, nhưng sau khi độc lập thì sao.

Sau khi độc lập có bị Địa Cầu phong tỏa không, kinh tế có bị đình trệ không, đều là những vấn đề phải đối mặt.

Độc lập là để cuộc sống của người Hỏa Tinh trở nên tốt đẹp hơn, nếu không thể đạt được mục đích này, độc lập cũng không còn ý nghĩa.

Trước đây Độc Lập Thiếu Nữ chỉ đứng trên góc độ của nhà tư bản để xem xét, từ góc độ của nhà tư bản mà nói sau khi độc lập, dù sao họ cũng không chết đói, mà tài nguyên vẫn có thể bán được, nói không chừng còn có thể đóng băng một số tài sản mà Địa Cầu xây dựng ở Hỏa Tinh để kiếm một món hời lớn, có thể nói là trăm lợi không một hại, nhưng từ góc độ của dân thường thì sao.

Các nhà tư bản sau khi độc lập không thể tạo ra việc làm, ngược lại sẽ khiến vốn của Địa Cầu rút đi dẫn đến công nhân thất nghiệp, mức sống của dân thường chắc chắn sẽ giảm xuống.

Trước đây suy nghĩ của tôi tách rời khỏi xã hội, bây giờ mới phát hiện suy nghĩ trước đây của tôi ngây thơ và tự cho là đúng đến mức nào.

Bây giờ tôi phát hiện độc lập đối với người dân bình thường hại nhiều hơn lợi, chỉ dựa vào các nhà tư bản Hỏa Tinh rất khó chống đỡ được trụ cột việc làm của xã hội Hỏa Tinh.

Độc Lập Thiếu Nữ lần đầu tiên đặt ra nghi vấn, bắt đầu hoài nghi liệu việc độc lập của mình có mang lại kết quả tốt hơn không.

Mặc dù dân thường cũng rất ủng hộ độc lập, nhưng Độc Lập Thiếu Nữ, một người thuộc tầng lớp tinh anh, còn chưa nhìn thấy toàn bộ vấn đề, dân thường càng không thể nhìn xa trông rộng như vậy.

Những người dân ủng hộ độc lập chỉ nghĩ rằng tiền của Hỏa Tinh đều bị Địa Cầu kiếm hết, cho nên họ muốn độc lập, nhưng họ hoàn toàn quên mất rằng các nhà tư bản Hỏa Tinh cũng đang hút máu, người Địa Cầu đi rồi, các nhà tư bản Hỏa Tinh cũng sẽ không tăng lương cho họ, không xây dựng công trình công cộng, không xây cầu làm đường, không xây bệnh viện xây trường học.

Ngược lại, khi người Địa Cầu đi, vốn của Hỏa Tinh sẽ tháo chạy, rất nhiều người sẽ thất nghiệp.

Những nhà tư bản Hỏa Tinh muốn độc lập chỉ tuyên truyền người Địa Cầu độc ác ra sao, tội lỗi thế nào, nhưng lại không hề nhắc đến sự bóc lột của chính mình, cũng không hề nhắc đến những ảnh hưởng xấu có thể xảy ra sau khi độc lập.

Độc Lập Thiếu Nữ còn quá trẻ, cô cũng đã nhẹ dạ tin vào những lời dối trá của phe độc lập, cho đến bây giờ cô mới thực sự nhận ra độc lập cũng chỉ là một cuộc làm ăn.

Đối với các nhà tư bản Hỏa Tinh, độc lập có thể kiếm tiền, họ sẽ không quan tâm đến vấn đề tỷ lệ thất nghiệp.

Nếu Hỏa Tinh loạn lên, cùng lắm là quay về Địa Cầu sống, dù sao có tiền ở Địa Cầu là thoải mái nhất.

Độc Lập Thiếu Nữ thật lòng muốn làm gì đó cho người Hỏa Tinh, nhưng vô tình cô đã trở thành con rối của các nhà tư bản.

Cô không biết phải làm sao, vì cô không có khả năng thay đổi vấn đề cốt lõi.

Rốt cuộc tôi nên làm gì đây.

Đỗ Lan thầm nghĩ muốn độc lập rồi phát triển, có một cách đơn giản nhất là đánh địa chủ chia ruộng đất.

Chỉ cần Hỏa Tinh độc lập, dùng bạo lực cướp hết của địa chủ, phân phát cho dân chúng, vậy thì trong một thời gian khá dài Hỏa Tinh sẽ không xảy ra vấn đề lớn, có thể có được thời gian đệm, có thể lợi dụng gần mười năm này để leo lên cây công nghệ, điều chỉnh kết cấu công nghiệp, thắt lưng buộc bụng, như vậy có lẽ còn cứu được.

Nhưng Đỗ Lan vẫn chưa nói, vì bản thân Độc Lập Thiếu Nữ chính là nhà tư bản, có sự yếu đuối của mình.

Cho nên Đỗ Lan càng coi trọng Áo Nhĩ Gia hơn, cậu ta bạo lực hơn, táo bạo hơn, có lẽ có thể hoàn thành cách mạng.

Độc Lập Thiếu Nữ đã đi vào ngõ cụt, độc lập đã hoàn toàn đi ngược lại với ý định ban đầu của cô, cô không tìm thấy lối ra, không biết phải làm sao.

Nếu thực sự không có cách nào, vậy thì chỉ có thể làm như vậy thôi.

Đỗ Lan nói: Vì để cứu vớt Hỏa Tinh, chỉ có thể trở thành thần tượng.

Trong lúc Độc Lập Thiếu Nữ đang hoang mang, Đỗ Lan đã chỉ cho một con đường sáng.

Nhưng con đường này rõ ràng rất khó hiểu đối với Độc Lập Thiếu Nữ, cô cần thời gian để suy nghĩ.

Trong văn phòng, Tháp Tân Tư đang trò chuyện với lão đại, lão đại nói: Ta thấy cô gái cách mạng đang do dự, điều này hình như không giống với những gì ta biết.

Cô ta không phải là nhân vật đại diện kiên định nhất của phe độc lập sao.

Tháp Tân Tư lại có một số thông tin nội bộ: Nghe Áo Nhĩ Gia nói, cô gái cách mạng thường xuyên trò chuyện với một người đàn ông tên là Đỗ Lan, người đó học thức uyên bác, thường nói những lời rất khó hiểu, mỗi lần nghe quan điểm của hắn cô gái cách mạng đều chau mày ủ dột.

Có phải liên quan đến nguyên nhân này không.

Đỗ Lan, chẳng lẽ là gã đó.

Lão đại tiếp xúc với rất nhiều người, từng nghe nói trong Thất Tinh Gia Tộc có một phi công điều khiển vô cùng lợi hại, trong ba năm đã thăng cấp thành thượng tá, là một huyền thoại.

Lão đại, ngài biết người này sao.

Hắn trong quân đội được gọi là Ác ma đỏ, cũng từng là giáo quan điều khiển của trường sĩ quan, rất có tiếng trong Thất Tinh Gia Tộc, nhưng gần đây nghe nói hắn mất tích, không ngờ hắn lại ở cùng Thiết Hoa Đoàn.

Chuyện này quá kỳ lạ, ngay cả lão đại cũng không thể hiểu nổi: Một nhân vật văn võ song toàn như vậy tại sao lại theo Áo Nhĩ Gia.

Chẳng lẽ Áo Nhĩ Gia có vương bá chi khí.

Lão đại nghĩ không ra, nhưng một cao nhân ngoại thế như Đỗ Lan tự nhiên có điểm hơn người, có con mắt tinh đời, có lẽ Áo Nhĩ Gia thực sự có phẩm chất gì đó đáng để người khác nể phục: Cứ giữ mối quan hệ tốt với Áo Nhĩ Gia đi, ta nghĩ sau này nó nhất định có thể làm nên chuyện lớn.

Tháp Tân Tư không biết tại sao lão đại đột nhiên nâng cao đánh giá về Áo Nhĩ Gia, nhưng gã vốn đã chuẩn bị dạy dỗ Áo Nhĩ Gia cẩn thận.

So với những bài diễn văn dài dòng của Đỗ Lan, Áo Nhĩ Gia thích nghe sự chỉ dạy của Tháp Tân Tư hơn, đơn giản và rõ ràng hơn, trực tiếp nói cho cậu biết nên làm gì không nên làm gì.

Không giống như Đỗ Lan sẽ để lại không gian để suy nghĩ, không nói toạc ra, Đỗ Lan chỉ chỉ ra vấn đề, và để người khác tự suy nghĩ cách giải quyết. 189.

Áo Nhĩ Gia vắt óc suy nghĩ, cuối cùng quyết định mạo hiểm, cậu quyết định bắt giặc phải bắt vua, nếu đã không thể dễ dàng bỏ chạy, vậy cậu phải mạo hiểm lẻn vào phi thuyền địch.

Nhưng bây giờ Độc Lập Thiếu Nữ cho rằng cách của Đỗ Lan quá vòng vo, trở thành thần tượng thực sự có thể giải quyết vấn đề sao.

Đỗ Lan cười nói không vấn đề gì, gặp chuyện không quyết được thì làm thần tượng, thời buổi này không có gì là một thần tượng không giải quyết được, nếu có thì lập một nhóm thần tượng.

Thực ra Đỗ Lan có một ý tưởng, Độc Lập Thiếu Nữ là thần tượng nữ, Thiết Hoa Đoàn có thể lập một nhóm nhạc nam.

Chắc chắn sẽ rất thú vị.

Mọi người đều nghe nói Đỗ Lan muốn để Độc Lập Thiếu Nữ đi làm thần tượng, tất cả đều ngơ ngác, đây là thao tác gì vậy.

Chương 1827

Ngay cả Tháp Tân Tư cũng không nhịn được mà đến xem náo nhiệt, gã thực sự không hiểu nổi não của Đỗ Lan.

Tuy biết Độc Lập Thiếu Nữ gần đây rất hoang mang, nhưng làm thần tượng thì cũng quá xa vời rồi.

Tuy nhiên diễn viên còn có thể làm tổng thống, Độc Lập Thiếu Nữ tại sao lại không thể làm thần tượng.

Thần tượng có thể mang lại dũng khí và tình yêu cho khán giả, có thể khiến tâm trạng khán giả thoải mái, có thể khơi dậy lòng tốt của con người, đây là một nghề nghiệp vĩ đại biết bao, hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu Độc Lập Thiếu Nữ.

Dùng tiếng hát để cho người ta dũng khí, dùng nụ cười để chữa lành lòng người, đây chính là thần tượng.

Mọi người đều nghĩ cái quỷ gì vậy. 190.

Hiện tại Gundam còn tồn tại khoảng chừng hơn mười chiếc, một số đã bị tháo dỡ trong ba trăm năm, một số bị chôn vùi dưới lớp đất vàng của chiến trường xưa, còn một số được bảo tồn khá tốt, được thờ phụng.

Mặc dù cô cũng không biết thần tượng có giúp ích gì cho việc độc lập.

Thực ra chính là tích lũy nhân khí, đến lúc đó khi dân thường và nhà tư bản đối đầu nhau, thần tượng có thể huy động dân thường lật đổ nhà tư bản.

Đương nhiên chủ yếu vẫn là xem Độc Lập Thiếu Nữ đến lúc đó có dũng khí đó không.

Anh rốt cuộc đang làm gì vậy.

Áo Nhĩ Gia cho rằng Đỗ Lan mãi mãi khó đoán như vậy: Cô ấy là khách của chúng ta, anh tuyệt đối đừng làm khó cô ấy.

Đối với khách phải giữ sự tôn trọng cơ bản, nhưng Đỗ Lan lại lừa khách đi mất rồi.

Chuyện tình nguyện, sao có thể nói là làm khó.

Anh rốt cuộc đã làm gì cô ấy.

Chính vì là tình nguyện, nên mới cảm thấy không bình thường, từ trước đến nay người ta đều là đại biểu kiên định của phe độc lập, sao có thể vô duyên vô cớ đi làm thần tượng.

Nghĩ thế nào cũng thấy có chuyện mờ ám.

Chỉ là nói một vài đạo lý, cậu nên biết vũ trụ này có lý đi khắp thiên hạ, vô lý khó đi một bước. 191.

So sánh hai người, Đỗ Lan hấp dẫn những người đọc sách như Độc Lập Thiếu Nữ hơn, Tháp Tân Tư lại hấp dẫn những kẻ hữu dũng vô mưu như Áo Nhĩ Gia hơn.

Đỗ Lan luôn hùng hồn.

Áo Nhĩ Gia nhớ lại lúc đó đối phương nói với mình những lời linh tinh khi còn nhỏ, cậu căn bản không hiểu, nhưng vẫn phải nghe.

Dường như cũng có lý, lúc nhỏ cậu không hiểu, lớn lên mới ngẫm lại.

Có lẽ việc Đỗ Lan để Độc Lập Thiếu Nữ trở thành thần tượng có ý nghĩa sâu xa đặc biệt, Áo Nhĩ Gia cảm thấy mình đã bị Đỗ Lan thuyết phục.

Dường như có lý, vậy anh nói rõ đạo lý bên trong đi, rốt cuộc trở thành thần tượng có thể giúp Hỏa Tinh được gì.

Có thể giúp Hỏa Tinh độc lập không.

Áo Nhĩ Gia cho rằng dù sao cũng phải có một chút liên quan chứ.

Thần tượng mang lại hy vọng.

Đỗ Lan nói với vẻ mặt nghiêm túc: Gặp chuyện không quyết được thì làm thần tượng, không sai.

Vẻ mặt đó giống như một chiến sĩ nắm giữ chân lý.

Lần đầu tiên nghe nói thần tượng và hy vọng đi cùng nhau, Áo Nhĩ Gia đã đau đầu: Hy vọng anh biết mình đang làm gì, tôi không quan tâm nữa.

Dù sao Độc Lập Thiếu Nữ cũng đã theo Đỗ Lan làm bậy, còn quản thế nào được.

Thế là ở vành đai tiểu hành tinh, Đỗ Lan đã thiết kế riêng tiêu chuẩn thần tượng cho Độc Lập Thiếu Nữ, còn huấn luyện cô hát nhảy, bồi dưỡng khí chất nghệ thuật, dạy cô cách ăn mặc.

Cái cách Đỗ Lan trang điểm cho con gái thành thạo, khiến người ta nghi ngờ hắn có phải là chuyên gia trang điểm, hay đơn giản chỉ là một tên biến thái thích giả gái.

Sau khi được Đỗ Lan huấn luyện riêng, Độc Lập Thiếu Nữ biến thành một thần tượng lấp lánh ánh sao, tiếp theo là đi biểu diễn: Làm ca sĩ hát trên chiến trường, dùng tiếng hát để biểu đạt cảm xúc của mình, phải khiến cả thế giới đều cảm động vì em.

Tuy nhiên còn một vấn đề đó là độ trễ tín hiệu, vì khoảng cách quá xa, tín hiệu truyền hình và mạng bị trễ nghiêm trọng, do đó về cơ bản mỗi khu vực đều có đài truyền hình riêng, đều không giống nhau.

Mà đài truyền hình vũ trụ do Thất Tinh Gia Tộc nắm giữ vì có độ trễ nên cũng rất dễ kiểm soát, về cơ bản các chương trình truyền hình mà mọi người có thể xem đều là những gì Thất Tinh Gia Tộc muốn cho dân chúng xem, cho nên Đỗ Lan quyết định lắp đặt đài truyền hình riêng trên tàu Ngư Hỏa, công suất cũng không cần quá lớn, phủ sóng một vệ tinh thuộc địa là đủ rồi.

Tháp Tân Tư không ngờ Đỗ Lan lại tìm gã để mua thiết bị tín hiệu đài truyền hình: Đây đều là vật phẩm bị kiểm soát, đài phát thanh bất hợp pháp không được phép, là tội nặng đó.

Chính vì là bất hợp pháp nên mới tìm cậu chứ, vành đai tiểu hành tinh của các cậu chẳng phải dựa vào buôn lậu và khai thác mỏ để phát triển sao.

Trong vũ trụ, con người luôn gắn liền với việc khai thác mỏ.

Giống như bất kỳ trò chơi nào, khi nhân vật đến một nơi mới, luôn phải bắt đầu từ việc nhặt phế liệu.

Tháp Tân Tư hoàn toàn không hiểu nổi Đỗ Lan, lão đại còn nói hắn văn võ song toàn, theo Tháp Tân Tư thấy thì Đỗ Lan là não động vô song.

Trời mới biết Đỗ Lan muốn làm gì, nhưng gã thực sự có thể kiếm được những đài phát thanh bất hợp pháp này, cứ để gã xem Đỗ Lan rốt cuộc giở trò quỷ gì.

Đồng thời, một vài căn phòng trên Ngư Hỏa cần được trang trí lại, biến thành sân khấu biểu diễn.

Áo Nhĩ Gia có chút ngại ngùng, họ tự dưng được hưởng nhiều lợi ích như vậy, còn để Tháp Tân Tư chịu đựng sự quậy phá của Đỗ Lan, cậu đề nghị giúp vận chuyển một ít đồ trên đường đi, cũng coi như là sự báo đáp của Thiết Hoa Đoàn.

Vừa hay có một lô hàng cần vận chuyển đến một vệ tinh công nghiệp nào đó, Áo Nhĩ Gia vui vẻ nhận công việc này, hơn nữa vệ tinh công nghiệp này còn là nơi làm việc của anh trai cậu mập, vừa hay có thể đi mua sắm thăm người thân.

Cậu mập còn có một người anh trai, đã thành niên, là một tên nô lệ của công việc đáng thương.

Khi cậu mập còn rất nhỏ, anh trai đã rời Hỏa Tinh đi nơi khác kiếm sống, đến bây giờ anh trai về cơ bản không quan tâm đến chuyện gia đình, nếu không cậu mập cũng không đến nỗi phải bỏ học để kiếm tiền học phí cho em gái.

Nghe nói có thể đến vệ tinh Đa Đặc 2, mọi người đều rất vui, vì đó là một nơi khá phồn hoa, công nhân đông đúc, thương mại phát triển.

Nhưng gần đây công nhân ở Đa Đặc 2 thường xuyên kháng nghị, hy vọng nhận được nhiều phúc lợi hơn, nhưng từ trước đến nay đều bị các nhà tư bản phớt lờ, sự bất mãn của công nhân ngày càng tăng, đã biến thành một cuộc đối đầu khá nghiêm trọng.

Công nhân yêu cầu đãi ngộ tốt hơn, từ xưa đã có, đáng tiếc nhà tư bản không phải là nhà từ thiện, không bắt công nhân làm việc 996 đã là tạ ơn trời đất rồi, còn muốn tăng lương, đúng là mơ mộng hão huyền.

Thiết Hoa Đoàn không biết tình hình ở Đa Đặc 2, vui vẻ lên đường, họ không biết hành tung của mình đã bị nắm bắt, một mạng lưới âm mưu lớn đã giăng ra, lần này quân đồn trú ở Đa Đặc 2 chuẩn bị nhất cử lưỡng tiện, một mặt có thể giải quyết công nhân, một mặt có thể giải quyết Thiết Hoa Đoàn.

Họ muốn để những công nhân này hiểu lầm rằng Thiết Hoa Đoàn đến để chống lưng cho họ, để những công nhân này cầm vũ khí không dùng được tiến hành bạo động, đến lúc đó quân đồn trú Đa Đặc 2 có thể hợp lý bắn chết những kẻ bạo loạn.

Họ biết Độc Lập Thiếu Nữ có nhân khí cao đến mức nào, công nhân ở Đa Đặc chắc chắn cũng mong đợi Độc Lập Thiếu Nữ có thể trở thành chỗ dựa tinh thần cho họ, để họ có thể tập hợp nhiều người hơn để thảo phạt các nhà tư bản.

Bởi vì sự phớt lờ và thái độ tồi tệ nhất quán của các nhà tư bản, lúc này công nhân ở Đa Đặc 2 đã sắp bùng nổ, chỉ cần một chút mồi lửa là có thể biến thành một cuộc bạo loạn.

Thiết Hoa Đoàn rõ ràng chính là một tia lửa, châm ngòi cho vụ nổ.

Lúc này Áo Nhĩ Gia và nhóm của cậu không biết có người muốn đổ nước bẩn lên người họ, vu khống họ âm mưu hành động khủng bố, mỗi đứa trẻ đều đang nghĩ đến việc mua đồ hoặc là ngắm nhìn những phong cảnh khác nhau, cảm nhận một chút không khí của đô thị lớn, hoàn toàn không biết nguy hiểm sắp đến.

Nhân viên bí mật chuyên bắt giữ Độc Lập Thiếu Nữ đã tiến vào Dort 2, đồng thời đã khống chế các nhân viên liên quan đến Thiết Hoa Đoàn, yêu cầu bọn họ phối hợp bắt giữ Độc Lập Thiếu Nữ.

Một tấm lưới lớn đã được giăng ra.

Áo Nhĩ Gia với tư cách là đoàn trưởng chắc chắn phải làm việc, hắn và Chiêu Hoằng hai người không đi dạo phố mà ra cảng giao hàng, nhưng ở cảng lại đột nhiên bị người ta cảm ơn một cách khó hiểu.

Nhưng Áo Nhĩ Gia căn bản không quen biết đối phương.

Đối phương tự xưng là hội trưởng công hội Dort 2, cảm ơn Thiết Hoa Đoàn đã gửi viện trợ đến, toàn là vũ khí đạn dược, điều này đối với họ vô cùng quan trọng: Lần này nhất định phải cho bọn tư bản vô lương tâm ở Dort 2 thấy quyết tâm của chúng ta.

Áo Nhĩ Gia ngơ ngác, bọn họ trở thành người ủng hộ phong trào bãi công từ khi nào, vận chuyển vũ khí đến từ khi nào.

Hắn hoàn toàn không biết gì cả.

Nhưng các công nhân không quan tâm, bởi vì Thiết Hoa Đoàn đã giúp đỡ Độc Lập Thiếu Nữ, vậy chắc chắn cũng là người của phe độc lập, nên những hành động này hoàn toàn có thể hiểu được.

Lần này công nhân muốn cầm vũ khí xuống đường.

Áo Nhĩ Gia cảm thấy không ổn, cùng lúc đó, bạn gái nhỏ của Tam Nhật Nguyệt rất không may bị xem là Độc Lập Thiếu Nữ, trực tiếp bị bắt đi.

Chỉ có thể nói năng lực nghiệp vụ của nhân viên bắt giữ cần phải nâng cao, đến Độc Lập Thiếu Nữ còn không nhận ra mà dám đến bắt người thật là nực cười.

Khi Độc Lập Thiếu Nữ thật biết có người thay mình chịu tội, cô vô cùng đau khổ, muốn đứng ra để đổi lại cô gái vô tội.

Thực ra nếu không phải cô gặp một kẻ đeo mặt nạ nào đó thì cũng sẽ không tách khỏi mọi người, cũng sẽ không hại người khác gặp nạn.

Kẻ đeo mặt nạ trong Gundam lại xuất hiện, hiện tại kẻ đeo mặt nạ này dường như đang giúp đỡ Thiết Hoa Đoàn, bởi vì hắn đến tìm Độc Lập Thiếu Nữ là để nói cho cô biết tại sao tình báo của Thiết Hoa Đoàn luôn bị kẻ địch biết được, bởi vì trong Thiết Hoa Đoàn có kẻ phản bội.

Mà kẻ phản bội này không phải ai khác, chính là người mà Độc Lập Thiếu Nữ tin tưởng nhất bên cạnh, trợ lý thân cận của cô.

Chương 1828

Người trợ lý này chăm sóc Độc Lập Thiếu Nữ từ nhỏ đến lớn, là người cô tin tưởng nhất, nhưng con người sẽ thay đổi, người trợ lý đã sớm thay đổi, cô ta đã khuất phục trước hiện thực, trở thành nội gián.

Bị vạch trần rồi, người trợ lý cũng không còn mặt mũi nào ở lại bên cạnh tiểu thư, chỉ có thể xấu hổ rời đi, trong lòng lại hồi tưởng lại từng chút kỷ niệm với tiểu thư, nhớ lại lần đầu tiên tiểu thư nhìn thấy bức chân dung Thiếu nữ cách mạng, ánh mắt kiên định đó, cũng như vẻ mặt của tiểu thư lúc nãy khi bất chấp an nguy của bản thân để đi cứu cô gái của Thiết Hoa Đoàn.

Cô gái bị bắt chỉ là một đầu bếp của Thiết Hoa Đoàn mà thôi, nhưng trong mắt Độc Lập Thiếu Nữ thì không thể không cứu, bởi vì tuy cô không thể để người Sao Hỏa có cuộc sống tốt đẹp, nhưng dùng bản thân đổi lấy cô gái kia thì vẫn làm được, cho nên cô phải làm.

Nếu cô trốn đi nhìn cô gái kia bị thương, vậy thì cô đã phản bội chính mình lúc nhỏ, cũng phản bội những người luôn tin tưởng cô.

Những lời đanh thép của Độc Lập Thiếu Nữ vẫn còn văng vẳng bên tai.

Từ trước đến nay, người trợ lý thực ra đều cảm thấy Độc Lập Thiếu Nữ rất ngây thơ, bây giờ xem ra người ngây thơ không phải tiểu thư, mà là cô ta.

Tiểu thư từ nhỏ đến giờ chưa hề thay đổi, luôn có một trái tim lương thiện, người thay đổi là cô ta, tưởng rằng mình đã nhìn thấu hiện thực, khuất phục hiện thực, thực chất chỉ là thuận nước đẩy thuyền mà thôi.

Đương nhiên có người sẽ hỏi tại sao Độc Lập Thiếu Nữ từ nhỏ đã quyết chí làm nhà cách mạng, điều này quá bất thường.

Nhưng không hề bất thường, trong thế giới vạn thế nhất hệ, rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con của chuột thì biết đào hang.

Cha của Độc Lập Thiếu Nữ là một trong những đại biểu của khu tự trị Sao Hỏa, cha là đại biểu, con gái tương lai chắc chắn cũng sẽ trở thành đại biểu.

Con của chính trị gia sẽ trở thành chính trị gia, con của luật sư sẽ trở thành luật sư, con của bác sĩ sẽ trở thành bác sĩ.

Đây chính là xã hội vạn thế nhất hệ, cho nên Độc Lập Thiếu Nữ từ nhỏ đã quyết chí nỗ lực vì tương lai của người Sao Hỏa.

Lúc này sau khi bị vạch trần, người trợ lý bắt đầu tự kiểm điểm, bất tri bất giác đi đến hiện trường diễu hành.

Lần này Thiết Hoa Đoàn gặp rắc rối trên nhiều mặt trận.

Công nhân cầm vũ khí xuống đường, đây là trong kế hoạch, thậm chí quân đồn trú ở Dort 2 còn chuẩn bị sẵn phóng viên, để mọi người biết Thiết Hoa Đoàn là một đoàn thể khủng bố như thế nào, đến đâu chỉ reo rắc hỗn loạn, gây rắc rối.

Bọn họ muốn biến Thiết Hoa Đoàn thành kẻ chủ mưu đứng sau, biến Độc Lập Thiếu Nữ thành hung thủ đẩy công nhân đi chịu chết.

Phải nói đây quả thực là một thủ đoạn hay, chỉ cần bôi đen Thiết Hoa Đoàn và Độc Lập Thiếu Nữ, tự nhiên sẽ không còn ai ủng hộ họ nữa.

Gia tộc Thất Tinh đã sớm chuẩn bị quân đội trấn áp ở Dort 2, hơn nữa vũ khí của công nhân thực ra đều đã bị động tay động chân, cho nên đây là một cuộc tàn sát được lên kế hoạch tỉ mỉ.

Độc Lập Thiếu Nữ vì tìm trợ lý cũng đến giữa đám đông, phơi mình dưới họng súng.

Mọi người khi nhìn thấy Độc Lập Thiếu Nữ đều vô cùng kích động, các công nhân không ngờ Độc Lập Thiếu Nữ sẽ đích thân đến hiện trường diễu hành, điều này quả thực làm phấn chấn lòng người.

Các công nhân được cổ vũ vô cùng lớn.

Lúc này gia tộc Thất Tinh mới phát hiện đã bắt nhầm người, lập tức muốn nhắm vào Độc Lập Thiếu Nữ để bắn chết.

Nếu Độc Lập Thiếu Nữ chết ở đây cũng xem như là một kết cục không tồi.

Họng súng nhắm vào Độc Lập Thiếu Nữ, người trợ lý trong gang tấc đã lao ra đỡ đạn.

Tuy không biết tiếng súng đầu tiên là do ai bắn ra, nhưng công nhân và quân nhân sau tiếng súng đã loạn thành một đoàn.

Quân nhân bắn lựu đạn khói, rồi sau đó bắt đầu hành động.

Công nhân chỉ có vũ khí hạng nhẹ, trong khi quân đội có xe bọc thép, xe tăng, súng máy hạng nặng, đây chính là một cuộc mưu sát.

Không chỉ muốn giết ngươi, còn muốn chụp cho ngươi cái mũ bạo đồ.

Đài truyền hình đã trực tiếp, bên ngoài Dort 2, Mạch Cát Lợi Tư và tiểu đệ đang chờ đợi cũng không khỏi than thở, quân địa phương của Dort 2 này thật là tàn khốc.

Độc Lập Thiếu Nữ ngây người, cô ôm cơ thể nặng trĩu của người trợ lý, mặc cho máu tươi nhuộm đỏ quần áo, các công nhân xung quanh cô không ngừng ngã xuống, bọn họ căn bản không có sức phản kháng.

Sự vô tình và tàn khốc của thế giới cứ thế xuất hiện trước mắt mà không hề báo trước.

Lúc này chỉ có tiếng hát mới có thể dập tắt sự tàn sát.

Một giọng nói vang lên sau lưng Độc Lập Thiếu Nữ: Tôi đến cứu người, cô đến hát đi, hãy truyền đạt tâm ý của cô cho mọi người qua tiếng hát.

Độc Lập Thiếu Nữ đứng dậy, ống kính truyền hình cuối cùng cũng tìm thấy Độc Lập Thiếu Nữ, bây giờ bọn họ có thể nắm bắt được tin tức lớn.

Lúc này Độc Lập Thiếu Nữ hai tay đầy máu tươi, ánh mắt lại vô cùng kiên định, lần đầu tiên cô phát hiện mình cần sức mạnh để thay đổi thế giới này, có những kẻ thù phải bị đánh bại, chứ không thể diễn biến hòa bình.

Âm nhạc đột nhiên vang lên, ai oán thê lương phù hợp với khung cảnh trấn áp đẫm máu lúc này, mọi người lúc đầu chưa ý thức được, nhưng âm nhạc lại rõ ràng đến vậy, tất cả đều sững sờ.

Binh sĩ ngừng tấn công, công nhân dừng bước.

Mọi người đều không khỏi nhìn về phía Độc Lập Thiếu Nữ, lúc này cô giống như một nữ thần đứng giữa biển máu núi thây, cất lên bài hát Hiểu Chi Xa.

Khóc thương cho người đã khuất, cái chết là sự chia ly không thể cứu vãn, bi thương chảy ngược thành sông.

Tiếng hát khiến cả hai bên đều bình tĩnh lại, Độc Lập Thiếu Nữ dùng tiếng hát chấm dứt một trận chiến vô nghĩa.

Tuy có hơi muộn, nhưng ít nhất vẫn chưa đến mức tồi tệ nhất.

Mọi người từ trong tiếng hát nghe được tâm trạng của Độc Lập

Thiếu Nữ, cảm nhận được tấm chân tình của cô.

Độc Lập Thiếu Nữ bây giờ tuy năng lực có hạn, nhưng cô nguyện dùng tiếng hát mang đến sức mạnh và hy vọng cho mọi người, làm những việc trong khả năng của mình để trở thành một idol.

Nữ ca sĩ trỗi dậy cùng máu tươi và cái chết, dùng tiếng hát để dẹp tan chiến tranh.

Mọi người đều nghe nói Đỗ Lan muốn để Độc Lập Thiếu Nữ đi làm idol, ai nấy đều ngơ ngác, đây là thao tác gì vậy.

Ngay cả Tháp Tân Tư cũng không nhịn được mà đến xem náo nhiệt, hắn thật sự không hiểu được trí tưởng tượng của Đỗ Lan.

Tuy biết Độc Lập Thiếu Nữ gần đây rất mông lung, nhưng làm idol thì cũng khác biệt quá xa rồi.

Thế nhưng diễn viên còn có thể làm tổng thống, tại sao Độc Lập Thiếu Nữ lại không thể làm idol.

Idol có thể mang đến cho khán giả dũng khí và tình yêu, có thể khiến tâm trạng khán giả thoải mái, có thể khơi dậy lòng lương thiện của con người, đây là một nghề nghiệp vĩ đại biết bao, hoàn toàn xứng đáng với danh xưng Độc Lập Thiếu Nữ.

Dùng tiếng hát để trao cho người ta dũng khí, dùng nụ cười để chữa lành lòng người, đó chính là idol.

Mọi người đều tỏ vẻ: Cái quái gì vậy. 192.

Tuy nhiên Độc Lập Thiếu Nữ đã quyết định, nếu cô đã không còn đường lui, không bằng nghe theo sự sắp xếp của Đỗ Lan, hy vọng có thể tìm ra một con đường khác.

Dù cô cũng không biết làm idol có ích gì cho việc độc lập.

Thực ra chính là tích lũy nhân khí, đến lúc bình dân và tư bản gia đối đầu nhau, idol có thể huy động bình dân lật đổ tư bản gia.

Đương nhiên chủ yếu vẫn là xem Độc Lập Thiếu Nữ đến lúc đó có dũng khí đó hay không.

Ngươi rốt cuộc đang làm cái gì.

Áo Nhĩ Gia tỏ vẻ Đỗ Lan mãi mãi khó đoán như vậy: Cô ấy là khách của chúng ta, ngươi tuyệt đối đừng làm khó cô ấy.

Đối với khách phải giữ sự tôn trọng cơ bản, nhưng Đỗ Lan lại lừa bịp khách đi mất rồi.

Chuyện tình nguyện đôi bên, sao có thể nói là làm khó.

Ngươi rốt cuộc đã làm gì cô ấy.

Chính vì là tình nguyện đôi bên, nên mới cảm thấy không bình thường, từ trước đến nay người ta đều là đại biểu kiên định của phe độc lập, sao có thể vô duyên vô cớ đi làm idol.

Nghĩ thế nào cũng thấy có chuyện mờ ám.

Chỉ là nói một vài đạo lý thôi, ngươi nên biết vũ trụ này có lý đi khắp thiên hạ, vô lý nửa bước khó đi.

Sự thay đổi của cô ấy chứng tỏ ta nói có lý, chẳng phải sao.

Đỗ Lan lúc nào cũng hùng hồn đầy lý lẽ.

Áo Nhĩ Gia nhớ lại lúc trước đối phương nói với mình khi còn nhỏ những lời lộn xộn kia, hắn căn bản không hiểu, nhưng vẫn phải nghe.

Dường như cũng có lý, lúc nhỏ hắn không hiểu, lớn lên mới ngộ ra.

Chương 1829

Có lẽ Đỗ Lan để Độc Lập Thiếu Nữ trở thành idol có ý nghĩa sâu xa đặc biệt nào đó, Áo Nhĩ Gia cảm thấy mình bị Đỗ Lan thuyết phục rồi.

Dường như có lý, vậy ngươi nói rõ đạo lý bên trong xem nào, rốt cuộc trở thành idol có thể giúp gì cho Sao Hỏa.

Có thể giúp Sao Hỏa độc lập không.

Áo Nhĩ Gia tỏ vẻ dù sao cũng phải có chút liên quan mới được chứ.

Idol mang đến hy vọng.

Đỗ Lan nói với vẻ mặt nghiêm túc: Gặp chuyện không quyết được thì làm idol, không sai đâu.

Vẻ mặt đó giống như một đấu sĩ nắm giữ chân lý.

Lần đầu tiên nghe nói idol và hy vọng đi cùng nhau, Áo Nhĩ Gia đã đau đầu rồi: Hy vọng ngươi biết mình đang làm gì, ta không quan tâm.

Dù sao Độc Lập Thiếu Nữ cũng đã cùng Đỗ Lan làm bậy rồi, còn quản thế nào được nữa.

Thế là ở vành đai tiểu hành tinh, Đỗ Lan đã thiết kế riêng tiêu chuẩn idol cho Độc Lập Thiếu Nữ, còn huấn luyện cô hát hò nhảy múa, bồi dưỡng khí chất nghệ thuật, dạy cô cách trang điểm.

Dáng vẻ thuần thục khi trang điểm cho con gái của Đỗ Lan khiến người ta nghi ngờ hắn có phải là chuyên gia trang điểm không, hay đơn giản chỉ là một tên biến thái thích mặc đồ nữ.

Sau khi được Đỗ Lan huấn luyện riêng, Độc Lập Thiếu Nữ lột xác thành một idol lấp lánh ánh sao, tiếp theo là phải đi biểu diễn: Nữ ca sĩ hát trên chiến trường, dùng tiếng hát để biểu đạt cảm xúc của mình, phải để cả thế giới vì cô mà cảm động.

Nhưng vẫn còn một vấn đề là độ trễ tín hiệu, vì khoảng cách quá xa, tín hiệu truyền hình và mạng bị trễ cực độ, do đó về cơ bản mỗi khu vực đều có đài truyền hình riêng, đều không giống nhau.

Mà đài truyền hình vũ trụ do gia tộc Thất Tinh nắm giữ cũng vì độ trễ mà rất dễ kiểm soát, về cơ bản các chương trình truyền hình mà mọi người có thể xem đều là những gì gia tộc Thất Tinh muốn dân chúng xem.

Vì vậy Đỗ Lan quyết định lắp đặt đài truyền hình của riêng mình trên tàu Ngư Hỏa, công suất cũng không cần quá lớn, phủ sóng một vệ tinh thuộc địa là đủ rồi.

Tháp Tân Tư không ngờ Đỗ Lan sẽ tìm hắn để mua thiết bị tín hiệu đài truyền hình: Đây là vật phẩm bị kiểm soát, đài phát thanh bất hợp pháp là không được phép, là trọng tội.

Chính vì bất hợp pháp nên mới tìm ngươi, vành đai tiểu hành tinh của các ngươi chẳng phải dựa vào buôn lậu và khai khoáng để phát triển sao.

Trong vũ trụ, con người luôn gắn liền với việc khai khoáng.

Giống như trong bất kỳ trò chơi nào, khi nhân vật đến một nơi mới, luôn phải bắt đầu từ việc nhặt phế liệu.

Tháp Tân Tư hoàn toàn không hiểu nổi Đỗ Lan, lão bản còn nói hắn văn võ song toàn, theo Tháp Tân Tư thấy thì trí tưởng tượng của Đỗ Lan mới là vô song.

Trời mới biết Đỗ Lan muốn làm gì, nhưng hắn thật sự có thể kiếm được mấy cái đài phát thanh bất hợp pháp này, cứ để hắn xem Đỗ Lan rốt cuộc giở trò quỷ gì.

Đồng thời mấy căn phòng trên tàu Ngư Hỏa cần được trang trí lại, biến thành sân khấu biểu diễn.

Áo Nhĩ Gia có chút áy náy, bọn họ vô cớ được nhiều lợi ích như vậy, còn để Tháp Tân Tư phải chịu đựng sự hồ đồ của Đỗ Lan, hắn đề nghị giúp vận chuyển một ít đồ tiện đường, cũng coi như là Thiết Hoa Đoàn báo đáp.

Vừa hay có một lô hàng cần vận chuyển đến một vệ tinh công nghiệp nào đó, Áo Nhĩ Gia vui vẻ nhận công việc này, hơn nữa vệ tinh công nghiệp này còn là nơi làm việc của anh trai cậu béo, vừa hay có thể đi mua sắm thăm người thân.

Cậu béo còn có một người anh trai, đã trưởng thành, là một xã súc bi thảm.

Khi cậu béo còn rất nhỏ, anh trai đã rời Sao Hỏa đi nơi khác mưu sinh, đến bây giờ anh trai về cơ bản không quan tâm đến chuyện gia đình, nếu không cậu béo cũng không đến nỗi nghỉ học để kiếm học phí cho em gái.

Nghe nói có thể đến vệ tinh Dort 2, mọi người đều rất vui mừng, vì đó là một nơi khá phồn hoa, công nhân đông đúc, thương mại phát triển.

Nhưng gần đây công nhân ở Dort 2 thường xuyên kháng nghị, hy vọng được hưởng phúc lợi nhiều hơn, nhưng từ trước đến nay đều bị các nhà tư bản phớt lờ, cảm xúc bất mãn của công nhân ngày càng dâng cao, đã biến thành sự đối kháng khá nghiêm trọng.

Công nhân yêu cầu đãi ngộ tốt hơn, từ xưa đến nay đều có, tiếc là nhà tư bản không phải mở nhà từ thiện, không bắt công nhân làm 996 đã là tạ ơn trời đất rồi, còn muốn tăng lương, đúng là nằm mơ.

Thiết Hoa Đoàn không biết tình hình ở Dort 2, vui vẻ lên đường, bọn họ không biết hành tung của mình đã bị nắm bắt, một tấm lưới âm mưu khổng lồ đã giăng ra, lần này quân đồn trú ở Dort 2 chuẩn bị nhất cử lưỡng tiện, một mặt có thể giải quyết công nhân, một mặt có thể giải quyết Thiết Hoa Đoàn.

Bọn họ muốn để đám công nhân này lầm tưởng Thiết Hoa Đoàn đến để chống lưng cho họ, để đám công nhân này cầm vũ khí không dùng được để bạo động, đến lúc đó quân đồn trú ở Dort 2 có thể hợp lý bắn chết bạo đồ.

Bọn họ biết Độc Lập Thiếu Nữ có nhân khí cao đến mức nào, công nhân ở Dort chắc chắn cũng kỳ vọng Độc Lập Thiếu Nữ có thể trở thành chỗ dựa tinh thần cho họ, để họ có thể tập hợp nhiều người hơn đến thảo phạt nhà tư bản.

Vì sự phớt lờ và thái độ tồi tệ nhất quán của nhà tư bản, lúc này công nhân ở Dort 2 đã sắp bùng nổ, chỉ cần một chút mồi lửa là có thể biến thành một cuộc bạo loạn.

Thiết Hoa Đoàn rõ ràng chính là một tia lửa, một tia lửa châm ngòi nổ.

Lúc này Áo Nhĩ Gia và bọn họ không biết có người muốn đổ nước bẩn lên người họ, vu khống họ lên kế hoạch hành động khủng bố, mỗi đứa trẻ đều đang nghĩ đến việc mua đồ hoặc ngắm nhìn những phong cảnh khác nhau, cảm nhận không khí của một thành phố lớn, hoàn toàn không biết nguy hiểm sắp ập đến.

Chuyện về em trai của Chiêu Hoằng thật sự khó giải quyết, vì người ta bây giờ là hải tặc, đạo bất đồng bất tương vi mưu, hai bên gặp nhau chắc chắn sẽ đánh.

Áo Nhĩ Gia đã giáo huấn Chiêu Hoằng một trận, nói rằng đã ở trên cùng một con thuyền thì nên đồng cam cộng khổ, có hoạn nạn cùng chia, mọi người đều là anh em.

Anh em của anh em, cũng là em của mình, cho nên nhất định phải cứu.

Nhưng cứu thế nào đây.

Em trai rơi vào tay hải tặc, nhiệm vụ đánh bại hải tặc cứu em trai có thể nói là vô cùng khó khăn.

Khác với việc chạy trốn, nhưng Áo Nhĩ Gia vẫn tin rằng có thể thành công, chỉ cần em trai ra trận, liền để Chiêu Hoằng thuyết phục đối phương phản bội hải tặc, sau đó bọn họ lại xông lên chặn đứng hải tặc, là có thể cứu được em trai ra ngoài.

Nhưng vẫn có một vấn đề nan giải, vì hải tặc cũng có một cỗ Gundam, còn có không ít bia đỡ đạn.

Hơn nữa chiến thuật của hải tặc giống như bầy sói xông lên, hải tặc không quan tâm đến tính mạng của bia đỡ đạn, loại chiến thuật không màng sống chết này quả thực rất hiệu quả.

Đặc biệt để đối phó với loại vũ trang tư nhân không có tiền thừa như Thiết Hoa Đoàn, thì bách chiến bách thắng.

Lần này Thiết Hoa Đoàn quả thực đã gặp phải đối thủ.

Để đảm bảo kế hoạch giải cứu lần này thành công, Áo Nhĩ Gia đã mời Đỗ Lan ra tay: Tình hình ta đã hiểu rồi, Chiêu Hoằng còn có một người em trai, lần trước chạm trán hải tặc, cậu ấy đã nhận ra giọng của em trai mình.

Cho nên lần này chúng ta phải đi giải cứu, ta hy vọng ngươi có thể giúp đỡ.

Ra là cứu em trai.

Không sai, dù sao ngươi cũng không có việc gì làm, lần này ngươi có thể ra tay không.

Vấn đề là bây giờ em trai có muốn theo anh trai về không, lúc em trai cần anh trai nhất, anh trai lại không ở bên cạnh, e rằng em trai cũng sẽ oán trách anh trai.

Đỗ Lan, ngươi cũng âm u quá rồi đấy, anh em họ trùng phùng còn mừng không kịp, sao có thể oán trách chứ. 193.

Sự thay đổi của cô ấy cho thấy những gì tôi nói có lý, chẳng phải sao.

Nhưng sự thật chính là như vậy, em trai đang oán trách anh trai, thực ra lần trước chiến đấu không chỉ Chiêu Hoằng nhận ra em trai, em trai cũng nhận ra anh trai.

Nhưng em trai vẫn ra tay ác độc chiến đấu, vì cậu trách anh trai, đồng thời cũng vì cậu sợ hãi hải tặc. 194.

Nhưng Độc Lập Thiếu Nữ đã quyết định rồi, nếu cô đã không còn đường lui, chi bằng nghe theo sự sắp đặt của Đỗ Lan, hy vọng có thể tìm ra một con đường khác.

Trên thuyền hải tặc, những người bị mua đứt là rác rưởi không có địa vị không có tôn nghiêm.

Em trai nhận ra anh trai, nhưng trong lòng cậu nghĩ là anh trai sống tốt như vậy, lại chưa bao giờ nghĩ đến tìm cậu, thế là đem hết uất ức chịu đựng ở chỗ hải tặc trút lên người anh trai.

Đây tuy là hành vi non nớt ấu trĩ, nhưng người lớn đôi khi còn như vậy, huống chi là trẻ con.

Có lúc người lớn bị sếp mắng ở công ty, về nhà lại trút giận lên người nhà, đây cũng là một loại bản tính con người, nói đơn giản là bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh.

Ở công ty, không dám trút giận lên cấp trên và đồng nghiệp, ở nhà lại ra vẻ chủ gia đình.

Em trai của Chiêu Hoằng bây giờ cũng vậy, gặp anh trai không lập tức nghĩ đến việc anh trai có thể cứu cậu thoát khỏi bể khổ, mà là bùng nổ hết những cảm xúc bị dồn nén bấy lâu.

Ngươi không thừa nhận cũng không sao, sự thật chính là như vậy, cho nên lần sau chiến đấu chúng ta cần nữ ca sĩ trợ trận, để hóa giải sự hung hãn của đám hải tặc nhỏ đó.

Đỗ Lan cho rằng vừa chiến đấu vừa nghe hát cũng là một loại hưởng thụ.

Ngươi chỉ cần đồng ý là được rồi, dù sao bây giờ Độc Lập Thiếu Nữ cũng đang cùng ngươi làm bậy.

Áo Nhĩ Gia xoay người định đi, lại bị Đỗ Lan gọi lại.

Đợi đã, trải qua nhiều chuyện như vậy, ngươi có suy nghĩ gì mới không.

Đỗ Lan muốn biết suy nghĩ của Áo Nhĩ Gia có thay đổi gì không.

Độc Lập Thiếu Nữ từ kiên định đến mông lung rồi lại kiên định, Áo Nhĩ Gia sau khi trải qua nhiều bóng tối như vậy có suy nghĩ gì khác không.

Ví dụ như cách mạng bạo lực, lật đổ chế độ Sao Hỏa chẳng hạn.

Suy nghĩ gì.

Ta chỉ muốn nhanh chóng đến Trái Đất, kết thúc thương vụ lần này.

Áo Nhĩ Gia không có tính toán xa hơn, hắn là một con bạc, trước khi ván cược bắt đầu hắn sẽ không có suy nghĩ gì, đợi đến khi ván cược bắt đầu, hắn sẽ đặt cược.

Thôi bỏ đi, ngươi đi đi, gọi cậu béo giúp ta. 195.

Áo Nhĩ Gia cảm thấy cách nói của Đỗ Lan quá tàn nhẫn, quả thực là đen tối.

Áo Nhĩ Gia không biết Đỗ Lan tìm cậu béo làm gì.

Cậu béo được xem là một trong những quân sư của Áo Nhĩ Gia, có thể phát huy tác dụng vào thời điểm quan trọng.

Chương 1830

Cách Lý Phân không biết tại sao Đỗ Lan tìm mình, nhưng cậu vẫn đến.

Cậu có suy nghĩ gì về tương lai mờ mịt của Thiết Hoa Đoàn không.

Đỗ Lan đi thẳng vào vấn đề.

Cậu béo là người có học, tuy chỉ được giáo dục cơ bản, nhưng nội tâm cậu đã quen dùng cách tư duy của người có học để suy nghĩ vấn đề.

Hiện tại cậu cảm thấy đến được Trái Đất là được rồi, sau đó bọn họ về Sao Hỏa tiếp tục làm ăn.

Thiết Hoa Đoàn lợi dụng danh tiếng tích lũy được từ nhiệm vụ lần này để phát triển kinh doanh, ước chừng có thể phát triển không tồi: Tôi cảm thấy Thiết Hoa Đoàn chỉ cần vượt qua giai đoạn này là sẽ tốt thôi.

Cậu cảm thấy sẽ tốt.

Phi vụ đầu tiên của các cậu đã dính líu đến chính trị, tuy các cậu cho rằng mình không thuộc phong trào độc lập Sao Hỏa, nhưng các cậu đã bị đóng dấu của Độc Lập Thiếu Nữ.

Chính trị là gì.

Chính trị tuyệt đối không phải là các cậu nói muốn đứng ngoài là có thể đứng ngoài được.

Đã bị đóng dấu rồi, thì không phải nói dừng là có thể dừng lại được.

Cậu béo im lặng, cậu thừa nhận Đỗ Lan nói rất đúng, nhưng bọn họ chỉ là một đám trẻ mồ côi, bọn họ có thể làm gì chứ.

Nếu chúng ta không rút lui, chúng ta sẽ giống như trước đây, vẫn trở thành tay sai cho người khác, không thể tự mình làm chủ.

Về làm ông chủ nhỏ ít nhất còn tự mình làm chủ, nhưng nếu tham gia vào chính trị, thì Thiết Hoa Đoàn của họ chỉ là tay sai, vì họ không có yêu sách chính trị cũng không có cương lĩnh chính trị, họ nhiều nhất cũng chỉ là lính đánh thuê mà thôi.

Có bao giờ nghĩ đến việc tạo phản ở Sao Hỏa chưa.

Lật đổ bọn tư bản Sao Hỏa, tự mình làm chủ.

Như vậy, các cậu mới thật sự có thể nắm giữ vận mệnh của mình.

Cậu béo lúc đó kinh ngạc đến ngây người, giống như một con chuột bị kinh sợ, nhìn chằm chằm vào Đỗ Lan, một lúc lâu sau mới nói một câu: Xin đừng nói đùa.

Đây là chuyện hoàn toàn không dám nghĩ đến, chỉ bằng đám trẻ mồ côi bọn họ làm sao có thể làm được những chuyện này.

Đừng để Độc Lập Thiếu Nữ lợi dụng các cậu, mà ngược lại các cậu nên mượn danh Độc Lập Thiếu Nữ để hiệu lệnh chư hầu.

Giọng nói của Đỗ Lan giống như địa ngục của ác ma, dọa cho ngũ tạng lục phủ của cậu béo sắp vỡ tung.

Cậu ta nhát gan, không dám nghĩ như vậy.

Người có học có sự yếu đuối của riêng mình, giống như tầng lớp trung lưu, đều sẽ nỗ lực bảo vệ những gì mình đã có.

Người có học phải mất mấy năm nỗ lực tích lũy mới có kiến thức, tầng lớp trung lưu cũng vậy, phải nỗ lực mới có được tài sản nhất

định.

Rất khó để họ từ bỏ những gì mình đã có, từ bỏ những nỗ lực đã bỏ ra, để theo đuổi một mục tiêu không chắc thành công.

Nếu các cậu không nghĩ đến tương lai, chỉ muốn sống qua ngày, sớm muộn cũng sẽ bị lợi dụng đến chết.

Bởi vì các cậu đã bị cuốn vào chính trị, vô số chính trị gia vẽ bánh lớn cần sức mạnh của Thiết Hoa Đoàn các cậu.

Đối mặt với bánh lớn, cậu nghĩ Áo Nhĩ Gia sẽ dừng lại sao.

Không, hắn sẽ không dừng lại, hắn sẽ bị bản kế hoạch hoành tráng của chính trị gia thu hút, đừng thấy Áo Nhĩ Gia có vẻ là một kẻ cứng rắn, thực ra hắn rất ngây thơ.

Cậu nên hiểu rõ tính cách của Áo Nhĩ Gia hơn ta, cậu biết hắn là người như thế nào.

Đỗ Lan tiếp tục thì thầm.

Cậu béo im lặng đối mặt.

Đỗ Lan nói cho cậu béo biết sự tàn khốc của đấu tranh chính trị và sự ngây thơ của Áo Nhĩ Gia, là hy vọng cậu béo có thể chấp nhận phương pháp của hắn, mượn danh Độc Lập Thiếu Nữ để hiệu lệnh chư hầu.

Cậu béo im lặng không nói, vì cậu cảm thấy Đỗ Lan nói rất đúng, phi vụ đầu tiên của Thiết Hoa Đoàn chính là một rắc rối lớn.

Nhưng trong lòng cậu vẫn còn tâm lý may mắn, không muốn thừa nhận khả năng tương lai của Thiết Hoa Đoàn vẫn không thể có quyền tự chủ: Áo Nhĩ Gia sẽ biết nên làm gì.

Cuối cùng cậu chọn tiếp tục tin tưởng Áo Nhĩ Gia.

Đỗ Lan tỏ vẻ muốn để người ta hắc hóa quả thực không dễ dàng, đặc biệt là để người tốt hắc hóa.

Vị Cách Lý Phân này là một người ôn hòa, thực ra tác dụng của cậu trong Thiết Hoa Đoàn cũng rất lớn, cậu đã giúp đỡ rất nhiều ở phía sau, cậu quản lý hậu cần ghi chép vật chất, phụ trách sắp xếp tài nguyên sinh hoạt cho mọi người.

Khi chiến đấu cậu còn có thể đưa ra mưu kế, có thể nói là người tài giỏi làm nhiều việc.

Tam Nhật Nguyệt chỉ biết đánh nhau, trước khi rời Sao Hỏa ngay cả tên mình cũng không biết viết, sau khi gặp Tháp Tân Tư mới học được tên của mình.

Áo Nhĩ Gia tuy không đến mức không biết ký tên, nhưng hắn bây giờ cũng bắt đầu học xử lý văn kiện từ đầu, công việc chính vẫn là Cách Lý Phân làm.

Có thể nói Chiêu Hoằng và Cách Lý Phân thuộc về văn võ đại thần của Áo Nhĩ Gia, Tam Nhật Nguyệt chính là hộ vệ thân cận của Áo Nhĩ Gia.

Bốn người này chính là nòng cốt chính của Thiết Hoa Đoàn, phân chia nhỏ hơn nữa còn có phi công tàu, nhân viên trang bị v. v những thiếu niên.

Không ít thiếu niên vô cùng sùng bái Áo Nhĩ Gia và Tam Nhật Nguyệt, mà Thiết Hoa Đoàn chính là dựa vào sự sùng bái này để duy trì.

Áo Nhĩ Gia cũng không hy vọng phụ lòng sự sùng bái của mọi người, hy vọng dẫn dắt mọi người tạo dựng một mảnh trời riêng.

Cho nên hắn cho rằng mọi người đều là anh em, anh em của anh em cũng là anh em, thế nên lần này hắn muốn toàn lực giải cứu em trai của Chiêu Hoằng, cũng để một đám người bị mua đứt càng thêm cảm kích.

Cậu béo rời khỏi phòng y tế với tâm trạng nặng trĩu, cậu nhìn vẻ mặt căm phẫn của mọi người, không hiểu sao có chút lo lắng.

Nhưng ngay sau đó cậu lại thầm nghĩ sẽ không sao đâu, mọi công việc đến Trái Đất sẽ kết thúc, sau đó bọn họ sẽ về Sao Hỏa, mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả thôi.

Dưới sự chỉ huy của Áo Nhĩ Gia, hành động giải cứu em trai chính thức bắt đầu, lần này bọn họ muốn chủ động tiêu diệt hải tặc.

Không chỉ cứu em trai, còn muốn cứu những đứa trẻ mồ côi khác.

Không sai, mục tiêu tác chiến đã được Áo Nhĩ Gia mở rộng, hắn cho rằng trên thuyền hải tặc chắc chắn có rất nhiều trẻ mồ côi đáng thương, đã cứu thì phải cứu hết bọn họ.

Cậu béo nhìn Áo Nhĩ Gia mở rộng mục tiêu giải cứu, đột nhiên nghĩ đến lời Đỗ Lan nói Áo Nhĩ Gia sẽ không dừng lại, trong lòng càng thêm nặng trĩu.

Tác chiến được chia làm hai phương diện, một là tác chiến cơ giáp, một là tác chiến đổ bộ.

Áo Nhĩ Gia vẫn muốn mạo hiểm tiến vào bên trong thuyền hải tặc, giải cứu những đứa trẻ khác.

Chúng ta nhất định có thể thành công.

Áo Nhĩ Gia muốn để mọi người biết đây không phải là chuyện riêng của Chiêu Hoằng, mà là chuyện liên quan đến tất cả trẻ mồ côi bọn họ, kích phát ý chí chiến đấu của mọi người, để mọi người có thể toàn lực chiến đấu.

Độc Lập Thiếu Nữ cũng muốn cùng mọi người chiến đấu, cô đến phòng phát sóng chuẩn bị hát một lần nữa.

Đỗ Lan leo lên chiếc Cách Lôi Tư của mình, nhân viên trang bị đã bổ sung đầy đủ, có thể xuất phát bất cứ lúc nào.

Thuyền trưởng hải tặc cũng có một cỗ Gundam, nhưng thuyền trưởng này rõ ràng rất sợ chết, cho nên đã thêm lớp giáp dày cho Gundam, nhìn từ xa giống như một quả cam, tròn vo.

Cỗ Gundam này tên là Cổ Tân, vũ khí là một cây búa lớn đến mức khoa trương.

Tác chiến bắt đầu.

Theo mệnh lệnh của Áo Nhĩ Gia, trận chiến chính thức bắt đầu.

Đầu tiên giao chiến chính là đội cơ giáp, Chiêu Hoằng nhanh chóng tìm kiếm cơ thể của em trai, rất nhanh hai anh em họ đã đánh nhau túi bụi.

Chiêu Hoằng nói gì, em trai cũng không nghe không nghe.

Tam Nhật Nguyệt tìm đến thuyền trưởng của địch, còn những đứa trẻ mồ côi khác đều giao cho Đỗ Lan, vì thực lực của Đỗ Lan có thể khiến bọn chúng mất sức chiến đấu mà không làm hại đến chúng.

Nữ ca sĩ, có thể bắt đầu rồi.

Đỗ Lan để Độc Lập Thiếu Nữ cất tiếng hát.

Lần này là Biển Sâu Đích Cô Độc, tuyệt đối có thể làm tan biến hết sự hung hãn của những đứa trẻ mồ côi, khiến chúng rơi vào trạng thái tự kỷ.

Kênh công cộng vang lên tiếng nhạc, thuyền trưởng hải tặc cười lạnh không ngớt, chẳng lẽ Thiết Hoa Đoàn còn muốn hát chết bọn chúng sao.

Đơn giản là ngu xuẩn đến cực điểm: Giết hết bọn chúng cho ta.

Những đứa trẻ mồ côi sợ hãi uy quyền của hải tặc không dám phản kháng, chỉ có thể lao về phía Thiết Hoa Đoàn.

Trong chốc lát, vũ trụ tràn ngập mùi khói súng và tiếng kêu bất lực của trẻ con.

Đỗ Lan tỏ vẻ phi công Gundam không nói chuyện trên kênh công cộng, hắn thật sự không quen.

Tam Nhật Nguyệt thuộc loại người chỉ biết đánh nhau không biết nói dài dòng, cho nên lúc chiến đấu hắn luôn rất im lặng, là phi công Gundam mà lại không biết võ mồm, vậy thì trận chiến sẽ thiếu đi niềm vui.

Chương 1831

Tam Nhật Nguyệt không nói, vậy chỉ có thể để Đỗ Lan nói: Các ngươi tại sao lại chiến đấu.

Đều là những sai lầm của tuổi trẻ a, để chú đây sửa chữa cho.

Đỗ Lan nhanh chóng xuyên qua giữa các cơ thể của những đứa trẻ mồ côi.

Hải tặc không có tiền thừa, cho nên cơ giáp của bia đỡ đạn đều là loại lạc hậu nhất, bị người ta gọi là quan tài sắt.

Những đứa trẻ mồ côi căn bản không đuổi kịp tốc độ của Đỗ Lan, hơn nữa nghe thấy giọng nói của Đỗ Lan không ngừng truyền ra từ kênh công cộng, bọn chúng đều sắp hoảng loạn, trận chiến lần này hoàn toàn khác với những gì bọn chúng từng trải qua.

Đây là lần đầu tiên, kẻ địch hát cho bọn chúng nghe, còn giảng đạo lý cho bọn chúng nghe.

Tại sao bọn chúng lại chiến đấu.

Những đứa trẻ mồ côi cũng không biết, bọn chúng cũng không muốn chiến đấu, nhưng bọn chúng muốn sống sót, bọn chúng không có lựa chọn.

Giết cho ta, các ngươi đang làm gì. 196.

Hải tặc đối với nô lệ rất tàn nhẫn, ăn không no mặc không ấm, còn hở một tí là đánh chửi, không chỉ phụ trách đi chịu chết còn phải chăm sóc ăn uống vệ sinh cho hải tặc.

Lúc này thuyền trưởng hải tặc cũng phát hiện một thuộc hạ của mình và cơ thể của địch đang giằng co, xem ra bọn họ quen biết nhau.

Người thân bạn bè bị bọn buôn người bán đến những nơi khác nhau rồi đối đầu nhau, chuyện này ở vũ trụ này thường thấy, thuyền trưởng hải tặc lập tức phán đoán hai tên này chắc chắn có quan hệ, chết tiệt.

Chính là tên này đã làm loạn đội ngũ của mình, mình phải tìm cách cắt đứt liên hệ của chúng, để đám bia đỡ đạn không còn đường lui.

Thuyền trưởng hải tặc âm thầm khóa chặt Chiêu Hoằng, chỉ cần có cơ hội, cây búa lớn của hắn sẽ cho Chiêu Hoằng biết thế nào là sức mạnh làm nên kỳ tích.

Em trai, đi theo anh.

Chiêu Hoằng nỗ lực kêu gọi, nhưng oán khí của em trai không nhẹ, bây giờ cậu ta giống như đang dỗi dằn.

Có lẽ cũng chỉ dám tùy hứng như vậy với anh trai, dù sao vẫn là một đứa trẻ, chưa học được cách khống chế cảm xúc của mình.

Em trai liều mạng tấn công, giống như có vô số cảm xúc tiêu cực không thể trút bỏ, ngay cả tiếng hát cũng hiệu quả rất ít.

Các ngươi rất ghen tị phải không, cậu ta còn có một người anh, có thể dỗi dằn trước mặt anh trai, còn các ngươi thì không có may mắn như vậy, các ngươi chỉ là nô lệ bị hải tặc lợi dụng, cũng nên nhận rõ mình căn bản không có lý do để chiến đấu.

Cho nên bây giờ hãy buông vũ khí xuống, Thiết Hoa Đoàn có thể tiếp nhận các ngươi.

Đỗ Lan khuyên nhủ hết lời.

Nhưng đám bia đỡ đạn mồ côi kia tỏ vẻ ngươi dừng tay đi đã, miệng ngươi nói thì hay lắm, nhưng lời của ngươi còn chưa nhanh bằng đạn của ngươi, bia đỡ đạn mồ côi còn chưa kịp trả lời đã bị trúng đạn.

Đỗ Lan tỏ vẻ chuyện này cũng không có cách nào, phi công chính là phải vừa chiến đấu vừa võ mồm, đẳng cấp của mình quá cao, đầu ra võ mồm không theo kịp động tác của mình, nhưng hắn đều tránh chỗ hiểm rồi, cho nên những đứa trẻ mồ côi này đều còn sống.

Đỗ Lan trên chiến trường kêu gọi những đứa trẻ mồ côi đừng trợ Trụ vi ngược, phải vạch rõ giới tuyến với hải tặc, không biết bọn trẻ có thể hiểu được tấm lòng của hắn không.

Nếu Đỗ Lan hỏi bọn chúng có cảm động không, bọn chúng chắc chắn không dám động, vì thế công của Đỗ Lan quá mãnh liệt, nhanh như gió lốc, mạnh như sấm sét, những đứa trẻ mồ côi bị hải tặc coi là nô lệ căn bản không đánh lại.

Khốn kiếp, đều là lỗi của ngươi.

Thuyền trưởng hải tặc đại nộ, tuy hắn không tiếc bia đỡ đạn, nhưng bia đỡ đạn cũng là bỏ tiền ra mua, hắn còn trông mong bia đỡ đạn kiếm tiền, thủ phạm chính là tên kia, tên có quan hệ với bia đỡ đạn, cũng chính là Chiêu Hoằng.

Nếu không phải có mối quan hệ này, cũng sẽ không xảy ra trận chiến này: Chết đi.

Tìm được cơ hội, thuyền trưởng hải tặc thoát khỏi Tam Nhật Nguyệt, giơ cây búa lớn lên định đập về phía Chiêu Hoằng.

Lúc này Chiêu Hoằng đang gọi em trai, tâm trí hoàn toàn không ở trên chiến trường, không hề chú ý đến đòn tấn công bất ngờ của kẻ địch, đến khi hắn phát hiện thì đã quá muộn.

Cây búa lớn đó ít nhất cũng to mười mét, vừa đen vừa thô, đủ để đập bẹp cơ giáp của Chiêu Hoằng.

Cơ thể của Chiêu Hoằng là chiếc Cách Lôi Tư thu được từ thượng úy già, sau khi sửa chữa đã trở lại chiến trường.

Kết cấu của Cách Lôi Tư chắc chắn không chịu nổi một đòn của cây búa lớn, mắt thấy Chiêu Hoằng sắp mất mạng, người em trai vừa mới oán trách anh trai dỗi dằn lại xông lên đẩy anh trai ra.

Oanh, cây búa ngàn cân lại đánh trượt.

Thuyền trưởng tức giận đến cực điểm, một tên bia đỡ đạn quèn mà dám phản bội đoàn hải tặc.

Đây là hành vi tuyệt đối không thể tha thứ, tên bia đỡ đạn này đáng chết vạn lần: ĐM.

Hắn văng tục, cơ thể béo ú của Gundam Cổ Tân xoay chuyển toàn lực, trục, thủy lực, bánh răng vận hành tốc độ cao, cây búa lớn chuyển hướng đánh về phía người em trai.

Người em trai đã không thể né tránh, lúc này vẻ mặt cậu ta thanh thản, dường như đã nhìn thấu sinh tử, tuổi còn trẻ đã phải đối mặt với cái chết, trước khi chết được gặp anh trai một lần cũng xem như viên mãn.

Xương Hoằng.

Chiêu Hoằng căm phẫn đến nứt cả mắt, không có gì đau khổ hơn việc mất đi sau khi trùng phùng.

Hắn không khỏi nhớ lại hình ảnh trước đây em trai luôn đi theo mình, lúc đó hai anh em nương tựa vào nhau, tuy vất vả nhưng rất hạnh phúc.

Nếu không phải do bọn buôn người chết tiệt đó, bọn họ bây giờ chắc chắn vẫn là hai anh em yêu thương nhau.

Thật mong thời gian có thể ngừng lại, thật mong cây búa lớn đừng hạ xuống, thật mong mình có sức mạnh để ngăn cản tất cả.

Tiếc là cây búa lớn lao đi như gió cuốn điện xẹt, không một chút thương hại hay do dự đập vào cơ thể của người em trai, đập nát toàn bộ lớp giáp nano, làm biến dạng khung xương cơ giáp, điểm rơi chính là ngực cơ thể, nơi đặt buồng lái.

Một đòn này xuống, buồng lái cùng với người bên trong sẽ thành một đống máu thịt bầy nhầy, e rằng các thiết bị điện tử sẽ hòa lẫn với nội tạng máu thịt.

Không.

Chiêu Hoằng bất lực, tại sao bi kịch luôn ập đến với họ.

Tam Nhật Nguyệt đang lao tới hết tốc lực, nhưng vẫn chậm một bước, hắn chỉ kịp đâm cây trường thương vào Gundam của địch, chứ không kịp ngăn cây búa lớn hạ xuống.

Một đòn chí mạng, trong kênh công cộng truyền đến tiếng vỡ vụn đến ê cả răng.

Oanh, cây búa lớn đánh trúng người em trai, Tam Nhật Nguyệt cũng đánh trúng Cổ Tân.

Tuy đã đánh bại kẻ địch, nhưng nỗi bi thương lại không ngừng lan tỏa, tiếng khóc của Chiêu Hoằng vang vọng khắp vũ trụ, cuối cùng hắn vẫn không kịp cứu em trai.

Áo Nhĩ Gia lúc này đã xông vào thuyền hải tặc, giết gần hết hải tặc bên trong, cứu được mấy đứa trẻ.

Hắn nghe thấy tiếng khóc của Chiêu Hoằng liền im lặng, mọi chuyện giống hệt như những gì Đỗ Lan đã nói, không thuận lợi, em trai của Chiêu Hoằng quả nhiên đang oán trách anh trai, cuối cùng lại có một kết cục bi thảm như vậy, hắn không khỏi siết chặt nắm đấm.

Đỗ Lan, ngươi rốt cuộc đang làm cái gì.

Bây giờ Áo Nhĩ Gia chỉ có thể trút giận lên Đỗ Lan, rõ ràng hắn mạnh như vậy, rõ ràng hắn đã đoán được mọi chuyện, nhưng tại sao hắn không ngăn cản.

Áo Nhĩ Gia đấm một cú vào bức tường kim loại kiên cố, cả người dường như không còn chút sức lực.

Thất bại lần này khiến Áo Nhĩ Gia rất tức giận, vì hắn không cứu được em trai của anh em mình.

Trách ta sao.

Chuyện này rõ ràng là do em trai của Chiêu Hoằng dỗi dằn, không nghe lời anh trai gây ra.

Nếu em trai sớm đi theo anh trai, cũng sẽ không biến thành như vậy.

Cho nên chuyện này nói cho mọi người biết, dỗi dằn hại chết người.

Trận chiến kết thúc, lần này Thiết Hoa Đoàn thu được rất nhiều trang bị của hải tặc, thực lực lại một lần nữa tăng lên.

Và những bia đỡ đạn kia cũng bày tỏ nguyện ý gia nhập Thiết Hoa Đoàn tiếp tục chiến đấu, bọn họ là bạn của Xương Hoằng, đều rất đau buồn trước cái chết của Xương Hoằng.

Những bia đỡ đạn này đều có hệ thống A Lại Da Thức, đều là chiến lực rất tốt.

Ngày hôm đó kết thúc trong bi thương.

Đến ngày thứ hai, Áo Nhĩ Gia vừa mở mắt đã cảm thấy có một cảm giác quen thuộc đến kỳ lạ, hắn phát hiện trận chiến với hải tặc vẫn chưa bắt đầu, sao có thể.

Hôm qua không phải đã đánh xong rồi sao.

Nhưng Chiêu Hoằng dường như không bi thương, cũng không đau khổ, mọi người đều đang chuẩn bị đại chiến với hải tặc, thời gian dường như lặp lại.

Áo Nhĩ Gia nhớ hôm nay mình đã đi tìm Đỗ Lan, sau đó Đỗ Lan sẽ nói chuyện với Cách Lý Phân, tiếp theo trận chiến bắt đầu, bi kịch sẽ xảy ra.

Chẳng lẽ thật sự là vòng lặp thời gian.

Áo Nhĩ Gia ngơ ngác, đây tuyệt đối là chuyện kỳ lạ nhất hắn từng trải qua, cuối cùng hắn kiểm tra nhật ký của phi thuyền, phát hiện thời gian thật sự đã quay trở lại trước trận chiến với hải tặc, tuy không biết tại sao, nhưng nó thực sự đã xảy ra.

Chương 1832

Áo Nhĩ Gia ngơ ngác một lúc lâu, nhưng nếu thời gian được thiết lập lại, có lẽ còn có thể thay đổi bi kịch cũng không chừng, hắn vẫn đi tìm Đỗ Lan, Đỗ Lan vẫn thông qua hắn nói chuyện với cậu béo.

Mọi chuyện đều giống hệt lúc đó, lần này Áo Nhĩ Gia càng thêm chắc chắn.

Trải qua chuyện kỳ lạ vòng lặp thời gian này, Áo Nhĩ Gia không hoảng sợ quá lâu, hắn rất nhanh đã thích ứng, và nghĩ cách thay đổi bi kịch.

Hắn nghĩ có lẽ tất cả những gì đã xảy ra trước đó chỉ là một cơn ác mộng, một cơn ác mộng báo trước.

Bây giờ mới là hiện thực, hắn phải thay đổi cơn ác mộng.

Đây là cơ hội thứ hai Đỗ Lan cho Áo Nhĩ Gia, xem hắn có nghe lời hay không.

Lần này Áo Nhĩ Gia quả thực đã nghe lời, hắn tìm Chiêu Hoằng nói: Nếu em trai ngươi không chịu về, cứ đánh mạnh vào, đánh tàn phế cũng không sao, chỉ cần mang người nó về, Đỗ Lan sẽ chữa trị cho nó.

Chiêu Hoằng tỏ vẻ đây là em ruột của hắn, Áo Nhĩ Gia không đau lòng, chứ hắn thì đau lòng.

Nhưng Áo Nhĩ Gia lại biết nếu cứ để em trai của Chiêu Hoằng dỗi dằn, thì sẽ không tốt cho ai cả: Đó là chiến trường, mọi chuyện đều có thể đợi mang nó về rồi nói, dù nó có bao nhiêu lời phàn nàn cũng đợi mang nó về giải quyết trực tiếp, nhớ kỹ không được dây dưa trên chiến trường quá lâu, nhớ lời ta nói.

Chiêu Hoằng tuy không biết tại sao Áo Nhĩ Gia lại dặn dò như vậy, nhưng hắn vẫn gật đầu.

Áo Nhĩ Gia thở phào nhẹ nhõm, nếu như vậy, ác mộng chắc sẽ không tái diễn.

Cuối cùng hắn coi hiện tượng kỳ quái là một cơn ác mộng, chứ không phải vòng lặp thời gian.

Bởi vì vòng lặp thời gian thực sự quá khó tin, hắn không thể chấp nhận được, thà nói hắn đã có một giấc mơ vô cùng chân thực, bây giờ mơ tỉnh rồi, còn dễ chấp nhận hơn.

Thực tế chính là vòng lặp thời gian, chiêu này vẫn là Đỗ Lan mới học được ở thế giới Tòng Linh, bây giờ dùng đến rồi, quả nhiên học tập làm người ta vui vẻ.

Áo Nhĩ Gia có cơ hội làm lại, hắn đã quyết đoán đưa ra sự sắp xếp mới.

Thế là ngày hôm đó được lặp lại trong một cảm giác déjà vu cực kỳ mãnh liệt, Đỗ Lan vẫn nói nhảm liên thiên đánh cho đám bia đỡ đạn đến hoài nghi nhân sinh.

Hai anh em Chiêu Hoằng và Xương Hoằng vẫn tình cảnh khó xử, anh trai tự trách, em trai oán giận.

Tam Nhật Nguyệt và Gundam của địch vẫn đánh nhau bất phân thắng bại, chủ yếu là do lớp vỏ rùa của địch quá dày, không thể xuyên thủng.

Mắt thấy lịch sử sắp tái diễn, Áo Nhĩ Gia không khỏi lo lắng ác mộng sẽ biến thành hiện thực, hắn rõ ràng đã dặn dò Chiêu Hoằng, nhưng đến lúc quan trọng, hắn lại chùn bước.

Có lẽ đối mặt với sự chỉ trích và gây rối vô cớ của em trai, người anh cũng có chút chột dạ, sớm đã quên lời dặn của Áo Nhĩ Gia đến chín tầng mây.

Chiêu Hoằng hy vọng em trai có thể hiểu cho mình, anh trai không phải không tìm, mà là không có thời gian, hắn khó khăn lắm mới được tự do, chẳng lẽ lại lập tức phản bội Áo Nhĩ Gia, không báo đáp gì mà chạy khắp thế giới tìm em trai.

Hắn lại không biết em trai ở đâu, đây không phải là mò kim đáy bể sao.

Chiêu Hoằng không đi tìm em trai ngay khi được tự do, thật sự là do điều kiện không cho phép, không phải hắn không tìm, mà là thực sự không biết tìm thế nào.

Nhưng em trai không quan tâm, thấy anh trai bây giờ sống tốt rồi, cậu ta liền cảm thấy anh trai đã quên mình.

Dù Chiêu Hoằng giải thích thế nào cũng vô ích.

Áo Nhĩ Gia thấy vậy, trong lòng lo lắng, nếu cứ để em trai tùy hứng tiếp, kết quả lại là một bi kịch: Chiêu Hoằng, ngươi cái đồ khốn đang làm gì vậy.

Chẳng lẽ ngươi quên ta dặn rồi sao.

Bây giờ là đang đánh trận, đừng lề mề, dù có đánh tàn phế em trai ngươi cũng có người chữa trị, mau mang nó về, đừng lãng phí thời gian.

Áo Nhĩ Gia thật sự hận, lúc này sao còn lề mề như vậy, nên ba chân bốn cẳng hạ gục em trai, chuyện khác để sau hãy nói.

Nhưng đó là em trai ta.

Chiêu Hoằng trước đó đã đồng ý ngon lành, bây giờ lại không nỡ ra tay.

Khốn kiếp, ta biết đó là em trai ngươi, nhưng cũng nhìn tình hình hiện tại đi, bây giờ chúng ta đang ở trên chiến trường, không phải chỗ cho các ngươi hàn huyên.

Chiến trường thay đổi trong chớp mắt, không ai biết giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, cứ lề mề như vậy cuối cùng hại người hại mình: Đây là mệnh lệnh của ta.

Áo Nhĩ Gia lần đầu tiên căng thẳng như vậy, tuy hắn cũng không biết tại sao, rõ ràng chỉ là một cơn ác mộng, nhưng bây giờ mọi chuyện xảy ra đều như ác mộng tái hiện, hắn không nhịn được muốn xoay chuyển cơn ác mộng.

Nghe tiếng gầm của Áo Nhĩ Gia, Chiêu Hoằng cuối cùng cũng hạ quyết tâm, nói với em trai: Chuyện của chúng ta sau này hãy nói, bây giờ ta phải mang ngươi về.

Trận chiến giữa hai người lập tức trở nên kịch liệt.

Trước đó Chiêu Hoằng đều đang nương tay, không phải hắn đánh không lại em trai, chỉ là không nỡ đánh mà thôi.

Nhưng bây giờ hắn phải ra tay ác độc rồi: Em trai, xin lỗi.

Oanh, cơ thể của Chiêu Hoằng dù sao cũng là vũ khí tiêu chuẩn của quân đội thu được, mạnh hơn vũ khí của đám bia đỡ đạn rất nhiều.

Cách Lôi Tư có sức mạnh gần hai mươi vạn mã lực, lập tức hoàn thành áp chế.

Đỗ Lan nhìn, thầm nghĩ đây mới là tình yêu của anh trai.

Oanh.

Lịch sử thay đổi, người em trai đã bị đánh bại, cơ thể không thể đứng dậy.

Lúc này lão đại hải tặc cầm cây búa lớn định tìm Chiêu Hoằng tính sổ, Chiêu Hoằng đã đánh bại em trai tự nhiên có thể toàn lực đánh một trận: Ngươi cái đồ khốn.

Chiêu Hoằng cũng có tính khí, tuy hắn luôn là một người thật thà ít nói, nhưng bây giờ đối mặt với kẻ địch ngược đãi em trai, cũng bùng phát ra chiến ý đáng sợ.

Nghĩ đến em trai có nhiều lời oán hận như vậy, liền biết em trai chắc chắn đã chịu rất nhiều khổ cực, những điều này đều do đối phương gây ra, bây giờ hắn muốn trút giận cho em trai.

Chiêu Hoằng giơ súng lên bắn, nhưng đạn không xuyên thủng được lớp vỏ rùa của đối phương.

Lúc này Chiêu Hoằng và Tam Nhật Nguyệt hai người hợp tác giết địch, một người quấy rối từ xa, một người cận chiến áp sát, lão đại hải tặc đã cảm thấy áp lực, đặc biệt là Tam Nhật Nguyệt luôn đi nước cờ hiểm, đánh rất liều lĩnh, đối phương giống như không mấy trân trọng tính mạng của mình.

Đỗ Lan đã giải quyết xong trận chiến, lúc này nhìn chiến trường cuối cùng, Tam Nhật Nguyệt quả thực là một con dã thú, lúc hắn đánh nhau căn bản không chừa đường lui cho mình.

Cũng khó trách Mạch Cát Lợi Tư sẽ để mắt đến tên này, coi Tam Nhật Nguyệt là quân bài chủ chốt. 197.

Người ta không gọi là cậu béo, người ta có tên, gọi là Griffin.

Tuy đều là thay đổi hiện trạng, nhưng phương pháp lại hoàn toàn khác nhau.

Mạch Cát Lợi Tư luôn che giấu mục đích thật sự của mình, ngay cả bạn thân cũng không biết sự thật.

Sau khi tiếp xúc với Thiết Hoa Đoàn, Mạch Cát Lợi Tư đã để mắt đến kỹ thuật của Tam Nhật Nguyệt, Tam Nhật Nguyệt đang trưởng thành với tốc độ ánh sáng, Mạch Cát Lợi Tư cho rằng nếu mình muốn phát động chính biến, thì sức mạnh của Tam Nhật Nguyệt và Thiết Hoa Đoàn có thể lợi dụng được, cho nên hắn hóa thân thành người đeo mặt nạ nhắc nhở Độc Lập Thiếu Nữ, chính là để thể hiện thiện ý.

Không sai, người đeo mặt nạ trên Dort 2 chính là hắn.

Chỉ có thể nói ngày nay con người sống trong hòa bình quá lâu, căn bản không biết trình độ của một phi công hàng đầu, Tam Nhật Nguyệt lại cũng trở thành hàng hot.

Đương nhiên Mạch Cát Lợi Tư cũng ngây thơ như Áo Nhĩ Gia, hắn cảm thấy dựa vào Thiết Hoa Đoàn là có thể lật đổ ba trăm năm nền tảng vũ trang của gia tộc Thất Tinh, cũng không biết hắn suy nghĩ thế nào.

Có lẽ có người sẽ hỏi Mạch Cát Lợi Tư không phải là một trong những người thừa kế của gia tộc Thất Tinh sao, tại sao hắn lại muốn lật đổ gia tộc Thất Tinh.

Ngay cả Độc Lập Thiếu Nữ cũng không nói muốn lật đổ bọn tư bản Sao Hỏa, hắn suy nghĩ thế nào vậy.

Thực ra Mạch Cát Lợi Tư là con nuôi, hơn nữa tộc trưởng của gia tộc Thất Tinh nhận nuôi hắn còn có sở thích ấu dâm, Mạch Cát Lợi Tư chính là vì lớn lên đáng yêu mới bị tên tuyệt tử tuyệt tôn đó để mắt đến.

Tuy Mạch Cát Lợi Tư đã được lập làm người thừa kế, nhưng hận thù của hắn đối với gia tộc Thất Tinh lại triền miên không dứt, cho nên hắn muốn dùng bạo lực lật đổ gia tộc Thất Tinh.

Đương nhiên kế hoạch của hắn có thể nói là vô cùng ngu xuẩn, còn không thực tế bằng việc Độc Lập Thiếu Nữ mở công ty thương mại, mục đích của hắn là đi cướp đoạt Gundam truyền quốc.

Gia tộc Thất Tinh ban đầu do bảy vị anh hùng sáng lập, và Gundam của họ đều còn sót lại trên đời, trong đó Gundam có ý nghĩa đại diện nhất được gia tộc Thất Tinh đời đời coi là biểu tượng không thể xâm phạm, mỗi đời nghị hội trưởng của hội đồng gia tộc Thất Tinh đều sẽ tượng trưng đi tế bái Gundam truyền quốc, binh sĩ quân đội của gia tộc Thất Tinh cũng đối với Gundam truyền quốc kính trọng vô cùng.

Mạch Cát Lợi Tư chính là muốn cướp đoạt Gundam truyền quốc để hiệu lệnh toàn bộ quân đội của gia tộc Thất Tinh, từ đó hoàn thành việc lật đổ từ dưới lên.

Đúng vậy, đó chính là kế hoạch của hắn, mà Mạch Cát Lợi Tư sở dĩ hiện tại vẫn chưa thực hiện kế hoạch chỉ vì chiến lực hiện tại của hắn vẫn chưa đủ, khi hắn nhìn thấy vị mãnh tướng Tam Nhật Nguyệt này, thì giống như Tào Tháo nhìn thấy Quan Vũ, lập tức bắt đầu tính toán.

Thiết Hoa Đoàn, một đám trẻ mồ côi không có gì trong tay, lại có súng có pháo có Gundam, hơn nữa tố chất chiến đấu cũng không thua quân chính quy, một tay sai như vậy sao có thể không khiến người ta động lòng.

Không nói nhiều nữa, trên chiến trường hải tặc, Tam Nhật Nguyệt càng đánh càng dũng, càng đánh càng hiểm, cuối cùng dưới sự phối hợp của Chiêu Hoằng đã nắm được sơ hở của địch, đâm cây búa răng sói vào khớp của địch, sau đó thừa thắng truy kích đoạt lấy cây búa lớn của địch đập bẹp buồng lái của địch, lấy gậy ông đập lưng ông, giành được thắng lợi cuối cùng.

Từ khi lái Gundam đến nay, thành tích chiến đấu của Tam Nhật Nguyệt lại thêm một bại tướng.

Cơn ác mộng không kéo dài, nó đã bị thay đổi.

Khi Áo Nhĩ Gia trở về tàu, nhìn thấy Chiêu Hoằng đang ôm em trai, hắn thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chương 1833

Nhưng trong lòng hắn thực ra vẫn còn một nghi vấn, đó có thật sự chỉ là một cơn ác mộng không.

Phải nói rằng nếu là mơ thì cũng quá chân thực, có thể nói mỗi chi tiết đều được tái hiện lại.

Áo Nhĩ Gia, một kẻ ít học, thực sự không biết phải suy nghĩ thế nào, cuối cùng vẫn quyết định coi cảm giác chân thực đó là một giấc mơ.

Chỉ hy vọng rằng cảnh tượng huynh đệ trùng phùng hiện tại không phải là mơ thì tốt rồi.

Ngày hôm sau, thời gian không còn lặp lại, Áo Nhĩ Gia gặp lại những đứa trẻ mà họ đã cứu về từ băng hải tặc, cuối cùng cũng có thể mỉm cười.

Những tên hải tặc tép riu đó tuổi còn rất nhỏ, mới mười một, mười hai tuổi đã trải qua bóng tối.

Áo Nhĩ Gia đưa chúng lên tàu, để chúng tự lựa chọn ở lại hay rời đi.

Hầu như tất cả bọn trẻ đều chọn ở lại, vì chúng là trẻ mồ côi, không nơi nương tựa.

Ở lại Thiết Hoa Đoàn tuy mạo hiểm nhưng ít nhất không phải lo lắng về bữa ăn tiếp theo, thế là đủ rồi.

Đỗ Lan kiểm tra sức khỏe cho chúng, ngoại trừ em trai của Chiêu Hoằng có chút vết thương ngoài da, những đứa trẻ khác đều ổn, chỉ là hơi suy dinh dưỡng mà thôi.

Rõ ràng đồ ăn của hải tặc không ngon lành gì.

Hiện tại, nhà bếp của Thiết Hoa Đoàn đã giao cho Tam Nhật Nguyệt phụ trách, còn bạn gái nhỏ của cậu ta lại trở thành phụ bếp.

Dưới sự huấn luyện của Đỗ Lan, tài nấu nướng của Tam Nhật Nguyệt ngày càng tinh xảo, ngay cả Độc Lập Thiếu Nữ cũng khen không ngớt lời, nói rằng sau này Tam Nhật Nguyệt có thể làm đầu bếp lớn.

Tuy dược liệu có hạn, nhưng chỉ cần dồn tâm huyết, Tam Nhật Nguyệt cũng có thể trở thành thực thần.

Cảm giác rất kỳ lạ, từ khi biết nhận thức, Tam Nhật Nguyệt hoặc là cầm súng giết người, hoặc là tiếp nhận phẫu thuật, cậu chỉ biết giết người có thể đổi lấy thức ăn.

Từ nhỏ đã đi trên con đường này, cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc đổi đường.

Nhưng bây giờ cậu làm đầu bếp lại nhận được sự công nhận của mọi người, cậu mới biết thì ra mình vẫn có thể làm ngành nghề khác.

Tuy nhiên, cậu vẫn không hề dao động, cậu vẫn muốn điều khiển Gundam, vì thứ Áo Nhĩ Gia cần là một tay đấm chứ không phải đầu bếp.

Thông qua việc nấu ăn, Tam Nhật Nguyệt đã nâng cao khả năng phối hợp tay mắt, cũng như khả năng kiểm soát cơ thể, điều này cũng rất hữu ích cho chiến đấu.

Đương nhiên, trong lúc học nấu ăn, Đỗ Lan cũng bắt đầu dạy Tam Nhật Nguyệt một vài tư thế Gundam ngầu lòi cũng như cùng xem các video chiến đấu, để cậu xem các phi công Gundam ở thế giới khác chiến đấu như thế nào.

Tam Nhật Nguyệt bây giờ mỗi ngày đều rất bận rộn, cậu tha thiết muốn nâng cao bản thân, đây là phẩm chất của một tay đấm.

Cuối cùng cũng đã đến gần Địa Cầu, nhưng Địa Cầu bị Thất Tinh Gia Tộc phong tỏa nghiêm ngặt, không có sự cho phép của Thất Tinh Gia Tộc, phi thuyền của Thiết Hoa Đoàn đừng hòng hạ cánh.

Đây lại là một vấn đề nan giải, lúc này cần đến sự giúp đỡ của Mặt Nạ Nhân.

Mặt Nạ Nhân một lần nữa chìa cành ô liu, tỏ ý sẵn lòng giúp Thiết Hoa Đoàn tìm một kẽ hở để hạ cánh.

Áo Nhĩ Gia không hiểu tại sao Mặt Nạ Nhân lại muốn giúp mình, điều này không hợp lý chút nào.

Còn Độc Lập Thiếu Nữ lần trước đã được Mặt Nạ Nhân chỉ điểm, tuy ý đồ đối phương không rõ ràng, nhưng dường như thực sự đứng về phía Thiết Hoa Đoàn.

Dù thế nào đi nữa, đã đến bước cuối cùng rồi, Áo Nhĩ Gia không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể chấp nhận sự giúp đỡ của Mặt Nạ Nhân, lợi dụng kẽ hở để hạ cánh.

Nhưng dù là kẽ hở, cũng có quân truy kích phòng ngự, vì vậy vẫn phải chiến đấu.

Đỗ Lan cho rằng, tác phẩm Gundam mà, luôn bay từ thuộc địa về Địa Cầu, giữa đường nhất định phải tiếp tế ở một nơi nào đó, đến Địa Cầu còn phải tiến hành một trận tác chiến đổ bộ, những tình tiết này trong các tác phẩm Gundam truyền thống không thể thiếu được.

Còn có những thứ như cướp Gundam, thiếu niên vừa lên Gundam là có thể lái rất mượt, dù không biết lái cũng sẽ có sách hướng dẫn các kiểu.

Đương nhiên Đỗ Lan cảm thấy hệ thống A Lại Da Thức có chút giống Psycho Zaku trong Thunderbolt Sector, cần phải dung hợp người và cơ thể lại với nhau.

Phải biết Psycho Zaku còn được gọi là Nhân Côn Zaku, là phải chặt đứt tứ chi của phi công, thông qua kết nối nơron thần kinh để đạt được hợp nhất người máy, người chính là máy, máy chính là người.

Đương nhiên, việc lợi dụng tinh thần để điều khiển còn có một cơ thể khác, đó chính là Gundam Unicorn thần thánh.

Ngay cả linh hồn cũng có thể điều khiển Gundam, ngươi nói có lợi hại không.

Hồn ma nhập vào Gundam, lấy Gundam làm thân xác.

Tuy nhiên, còn có một Gundam khác thực ra cũng có thể coi là điều khiển bằng tinh thần, đó chính là Gundam điều khiển bằng cảm ứng cơ thể trong G Gundam, sức mạnh hoàn toàn dựa vào việc la hét.

Cho nên hệ thống A Lại Da Thức thực ra vẫn có thể cải tiến một phen.

Sắp đổ bộ Địa Cầu, nhiệm vụ cũng sắp hoàn thành, các thiếu niên của Thiết Hoa Đoàn đều rất vui mừng.

Chuyến hành trình khoảng hai mươi ngày này đã cho họ cảm nhận được sự vĩ đại của vũ trụ và sự gian nan của sinh tồn.

Nhưng họ vẫn tràn đầy khát vọng, họ tin rằng Thiết Hoa Đoàn sẽ ngày càng tốt hơn.

Sau khi tác chiến đổ bộ thành công, nhóm trẻ mồ côi Sao Hỏa này cuối cùng cũng trở về nơi khởi nguồn của nhân loại.

Nơi đây có vô số thứ mà trên Sao Hỏa không có: biển cả, mưa, chim bay, rừng rậm.

Mọi thứ mà những đứa trẻ mồ côi trước đây chưa từng nghe nói đến đều ở đây, Địa Cầu, người mẹ của nhân loại.

Ầm.

Thông tin mà Mặt Nạ Nhân cung cấp vô cùng chính xác, quả thực đã chỉ ra nơi phòng ngự yếu nhất của Thất Tinh Gia Tộc.

Thiết Hoa Đoàn dốc sức đột phá, phi thuyền Ngư Hỏa hóa thành một ngôi sao băng lao vào tầng khí quyển.

Mọi thứ bên trong phi thuyền đều rung chuyển, mọi thứ bên ngoài đều đang bốc cháy, nhưng những đứa trẻ mồ côi lại rất kích động, vì chúng đã nhìn thấy rồi, đầu tiên là tầng mây, sau đó là một mảng màu xanh lục, đó chính là mặt đất.

Bề mặt Sao Hỏa màu đỏ, toàn là sa mạc, làm gì có sức sống như thế này.

Đến Địa Cầu, những đứa trẻ mồ côi đã được thư giãn thỏa thích, cảm nhận thế nào là biển cả, nếm thử thế nào là hải sản.

Hóa ra ở Địa Cầu lại náo nhiệt như vậy, tiếng chim hót và tiếng côn trùng kêu không dứt bên tai, những đứa trẻ mồ côi cảm thấy mọi thứ đều rất mới mẻ.

Trên một hòn đảo nhỏ giữa đại dương, Độc Lập Thiếu Nữ đã gặp được đại biểu của Arbrau.

Nhưng Độc Lập Thiếu Nữ lại gặp phải rắc rối, thì ra đại biểu Arbrau hiện đã bị phe đối lập vô hiệu hóa quyền lực, bị quản thúc trá hình trên đảo.

Vì vậy, cuộc đàm phán của cô với đối phương hoàn toàn vô ích, dù đối phương có thừa nhận cũng không có khả năng thúc đẩy nền độc lập của Sao Hỏa.

Có thể nói Độc Lập Thiếu Nữ đã công cốc một chuyến.

Áo Nhĩ Gia cũng ngớ người, hóa ra việc họ đưa Độc Lập Thiếu Nữ đến Địa Cầu hoàn toàn vô dụng.

Nhưng công việc của họ đã hoàn thành, tiếp theo họ chỉ cần nghỉ ngơi một chút là có thể quay về.

Nhưng vị đại biểu già của Arbrau lại đề nghị, có muốn nhận một nhiệm vụ mới không.

Đó là giúp ông ta đoạt lại quyền lực.

Phe đối lập đã ngấm ngầm thực hiện một giao dịch bẩn thỉu với Thất Tinh Gia Tộc, loại ông ta ra khỏi cuộc bầu cử.

Chỉ cần vị đại biểu có thể đột phá vòng vây của Thất Tinh Gia Tộc để đến được địa điểm bầu cử, thì với sức ảnh hưởng của mình, việc giành chiến thắng trong cuộc bầu cử là rất dễ dàng.

Khi đó, ông ta có thể mời Thiết Hoa Đoàn làm cố vấn quân sự cho Arbrau, phụ trách an ninh của Arbrau.

Chương 1834

Vị đại biểu lớn tuổi hứa sẽ trao cho Thiết Hoa Đoàn ngân sách quân sự vốn dành cho Thất Tinh Gia Tộc, đây là một khoản tiền rất, rất lớn, tuyệt đối là số tiền mà Áo Nhĩ Gia chưa từng thấy.

Quay về, hay là nhận nhiệm vụ mới để tiếp tục chiến đấu với Thất Tinh Gia Tộc.

Áo Nhĩ Gia rơi vào tình thế khó xử.

Tiểu Béo Tử cảm thấy như vậy là đủ rồi, họ nên trở về Sao Hỏa.

Bây giờ họ quay về kinh doanh Thiết Hoa Đoàn cũng được rồi, không cần thêm ngân sách quân sự.

Nhưng Áo Nhĩ Gia lại nghĩ rằng Thiết Hoa Đoàn hiện tại ngày càng đông người, cần nuôi sống nhiều người như vậy, tiền bạc tự nhiên là càng nhiều càng tốt.

Hơn nữa mọi người cũng đã thấy tài nguyên của Địa Cầu phong phú như thế nào, nếu có thể đặt chân lên Địa Cầu, thì Thiết Hoa Đoàn của họ sẽ tương đương với việc mở ra một tuyến vận chuyển giữa Địa Cầu và Sao Hỏa, càng có lợi cho sự phát triển trong tương lai của Thiết Hoa Đoàn.

Suy nghĩ tuy không sai, nhưng rủi ro phải gánh chịu không hề nhỏ, hơn nữa càng lún sâu vào vòng xoáy chính trị, e rằng đến lúc đó sẽ trở thành vật hy sinh của chính trị.

Tiểu Béo kiên quyết phản đối, đây là đang mạo hiểm tính mạng của những đứa trẻ mồ côi.

Mấy lần trước đều là chạy trốn, lần này lại là tấn công thành phố do Thất Tinh Gia Tộc bảo vệ, cường độ chiến đấu hoàn toàn khác, Thiết Hoa Đoàn phải dừng lại.

Hai người xảy ra mâu thuẫn.

Tiểu Béo không hiểu Áo Nhĩ Gia rốt cuộc muốn làm gì, họ đã đưa Độc Lập Thiếu Nữ đến Địa Cầu rồi, tại sao còn phải tiếp tục mạo hiểm.

Đánh nhau với quân chính quy không phải là chuyện đùa, trước đây họ chỉ cần đột phá vòng vây rồi chạy trốn, nhưng lần này họ phải đối đầu với lực lượng chủ lực của quân chính quy để xông vào thành phố đưa vị đại biểu chết tiệt kia đến địa điểm bầu cử, chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy, chắc chắn sẽ có người chết.

Nhưng Áo Nhĩ Gia lại bị sự hấp dẫn của việc đóng quân tại Địa Cầu lôi cuốn, vì một tương lai tốt đẹp hơn, hắn không thể dừng lại.

Hai người vì ý kiến bất đồng mà cãi nhau, Tiểu Béo một mình chạy ra bãi biển.

Tiểu Béo là người có em gái, cậu không muốn mạo hiểm, cậu chỉ hy vọng được bình an trở về nhà.

Nhưng Tiểu Béo dù sao vẫn là một thành viên của Thiết Hoa Đoàn.

Tam Nhật Nguyệt đến nói vài câu, Tiểu Béo liền dao động.

Tam Nhật Nguyệt nói với Tiểu Béo rằng Áo Nhĩ Gia làm vậy là vì mọi người, nên mới tiến hành chiến đấu.

Ai mà không muốn sống những ngày yên ổn, nhưng nếu Thiết Hoa Đoàn không xây dựng nền tảng vững chắc, thì những ngày tốt đẹp sau này của mọi người sẽ không thể kéo dài.

Vì vậy dù có hy sinh, Tam Nhật Nguyệt cũng sẽ đi theo Áo Nhĩ Gia đến cùng.

Tiểu Béo thấy Tam Nhật Nguyệt cũng kiên định như vậy, bản thân cũng quyết định không lùi bước nữa. 198.

Thuyền trưởng hải tặc thấy đám nô lệ không ra sức thì vô cùng tức giận, hắn bị Mikazuki cầm chân, cứ thế này bọn chúng sẽ thua, thua một đám trẻ con.

Mà lúc này, kẻ địch đã biết vị trí của Thiết Hoa Đoàn, quyết định đột kích hòn đảo nhỏ, trận chiến vẫn chưa kết thúc.

Ngay lúc Tiểu Béo chuẩn bị giảng hòa với Áo Nhĩ Gia, thì Áo Nhĩ Gia lại đang cùng Độc Lập Thiếu Nữ và những người khác bàn bạc kế hoạch tiếp theo, lên kế hoạch cho tuyến đường đến đích.

Họ quyết định đi đường sắt, vì có thể vận chuyển đủ cơ thể.

Dọc đường còn phải đề phòng bị Thất Tinh Gia Tộc tấn công, vì vậy phải bí mật một chút.

Hiện tại, kẻ đang truy sát Thiết Hoa Đoàn là Thất Tinh Gia Tộc đóng quân trên quỹ đạo Địa Cầu, thống soái là một người phụ nữ, là người ngưỡng mộ Mạch Cát Lợi Tư từ nhỏ đến lớn.

Người phụ nữ này rất thích Mạch Cát Lợi Tư, nhưng Mạch Cát Lợi Tư lại muốn lợi dụng cô ta, để cô ta tấn công Thiết Hoa Đoàn chỉ để làm suy yếu thực lực của cô ta.

Mạch Cát Lợi Tư đã muốn cách mạng, tự nhiên phải tìm mọi cách để làm suy yếu đối thủ.

Về việc Thiết Hoa Đoàn có thất bại hay không, Mạch Cát Lợi Tư cho rằng nếu Thiết Hoa Đoàn thất bại, thì chứng tỏ hắn đã nhìn nhầm người.

Hắn tin tưởng Thiết Hoa Đoàn, tin rằng Tam Nhật Nguyệt chắc chắn có thể đánh bại kẻ thù.

Phải nói rằng việc Thiết Hoa Đoàn khai chiến với bộ đội quỹ đạo, bất kể ai thắng ai thua, đối với Mạch Cát Lợi Tư đều không có tổn thất, đương nhiên trong lòng hắn vẫn cổ vũ cho Thiết Hoa Đoàn.

Mà nữ chỉ huy của bộ đội quỹ đạo là một nữ kỵ sĩ sùng bái danh dự, cô ta coi trận chiến này là một cuộc truy đuổi chính nghĩa, đánh bại Thiết Hoa Đoàn chính là một tấm huy chương.

May mà vị đại biểu Arbrau già giảo hoạt cũng đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh địch, hòn đảo nhỏ này cũng là một yếu tắc, đã chôn rất nhiều địa lôi và hệ thống tên lửa.

Ông ta còn có một đội thân binh, đương nhiên chủ lực vẫn dựa vào Thiết Hoa Đoàn.

Phải nói rằng Thiết Hoa Đoàn cũng thật thảm, vì cái bánh vẽ của người ta mà phấn đấu, nếu thua thì không ai thương cảm, nếu thắng nói không chừng đối phương còn có thể lật lọng.

Vì một cái bánh vẽ mà phải liều mạng chiến đấu, đây chính là số mệnh của những đứa trẻ mồ côi Thiết Hoa.

Nữ chỉ huy quân đội quỹ đạo có thể diện rất lớn, không chỉ điều động bộ đội của mình, còn mời cả bộ đội hải quân đến chi viện.

Lần này tác chiến hai mặt trận, một bộ phận quân đội sẽ không kích, một bộ phận sẽ đổ bộ từ mặt biển.

Nói cách khác, Thiết Hoa Đoàn sẽ phải đối mặt với chiến trường hai mặt trận, đây tuyệt đối là một trận chiến khốc liệt.

Áo Nhĩ Gia và họ đã chuẩn bị sẵn sàng, lần này hắn chỉ huy tại hiện trường, ngồi trên xe chiến đấu cơ động để quan sát tình hình chiến trường bất cứ lúc nào.

Xe chiến đấu cơ động là một loại phương tiện giao thông nhỏ, có bốn chân, có thể di chuyển tốc độ cao trên địa hình phức tạp, được coi là xe chiến đấu địa hình đa năng.

Nó có thể chứa hai thành viên, bên trên cũng có thể trang bị vũ khí như súng máy.

Sáng sớm hôm đó, trời đặc biệt yên tĩnh, trước thềm đại chiến luôn rất ngột ngạt.

Trong khu rừng rậm rạp trên đảo chỉ có tiếng ve kêu, chim chóc đã bay đi từ sớm.

Tiểu Béo lòng dạ không yên, cậu cảm thấy sắp có chuyện xảy ra.

199.

Mạch Cát Lợi Tư, phái cải cách trẻ tuổi trong gia tộc Thất Tinh, lại có một bí mật không thể cho ai biết, hắn không muốn trở thành thống soái của gia tộc Thất Tinh rồi cải cách, hắn muốn kẻ dưới lật đổ kẻ trên, lật đổ những kẻ thống trị mục nát của gia tộc Thất Tinh.

Bác sĩ Đỗ, sắp khai chiến rồi, chúng ta đi lánh nạn đi.

Sau khi được cứu, cô trợ lý vẫn luôn có cảm tình với Đỗ Lan, cô thường xuyên quan tâm đến anh.

Nhưng cô trợ lý vẫn không thể nhìn thấu Đỗ Lan, ví dụ như bây giờ, hòn đảo sắp trở thành chiến trường, mà Đỗ Lan lại thản nhiên đi dạo trên bãi biển, hoàn toàn không biết anh muốn làm gì.

Đỗ Lan chỉ đơn thuần muốn ra vẻ, một người đàn ông thực thụ nên đối mặt trực diện với chiến tranh, nô đùa bên chân Gundam, vui chơi trong khói lửa, cười nhìn đạn đạo, ngồi xem phong vân.

Vì vậy, Đỗ Lan đứng trên bãi biển xem kịch, đây tuyệt đối là vị trí tốt nhất: Cô đi lánh nạn đi, tôi không cần, tôi là người đàn ông biến không thể thành có thể.

Thế cũng không thể chống lại đạn lạc được, đại chiến một khi bắt đầu, đao kiếm không có mắt, bãi biển này lại là tiền tuyến, chắc chắn sẽ bị nổ nát.

Cô trợ lý thật sự không muốn Đỗ Lan mạo hiểm, cô không hiểu trong đầu Đỗ Lan nghĩ gì, thấy anh ngày thường cao đàm khoát luận đầu óc chắc không có bệnh, tại sao lúc này lại không bình thường như vậy.

Cô về đi, không cần lo cho tôi.

Anh không về, tôi cũng không về.

Cô trợ lý sử dụng chiêu bài vô lý quen thuộc nhất của phụ nữ, hy vọng Đỗ Lan có thể vì sự an nguy của cô mà quay về.

Nhưng Đỗ Lan không phải người bình thường: Vậy thì cô cũng ở lại đi, chứng kiến chiến trường định mệnh đầy bi thương này, lắng nghe tiếng khóc than của các thiếu niên.

Cuộc tấn công của Thất Tinh Gia Tộc rất dữ dội, tiến công trên cả hai mặt trận.

Đây tuyệt đối là một trận chiến khốc liệt, lần đầu tiên kể từ khi ra mắt, Thiết Hoa Đoàn trải qua một cuộc chiến cường độ cao như vậy.

Có thể nói, lượng quân hỏa sử dụng trong trận chiến này đã bằng tổng của tất cả các trận chiến trước đây của họ cộng lại.

May mà vị đại biểu già đã chuẩn bị đủ quân hỏa, cho Thiết Hoa Đoàn tiêu xài.

Trận chiến vừa bắt đầu, pháo đạn của Thất Tinh Gia Tộc đã bắt đầu bao trùm bãi biển, họ cần dọn dẹp chướng ngại vật để đổ bộ.

May mà Áo Nhĩ Gia đã nghĩ đến điểm này, nên bộ đội của họ chủ yếu mai phục trong rừng, bắn tỉa vào kẻ địch trên bãi biển, họ bây giờ cần câu giờ.

Chương 1835

Cô trợ lý sợ hãi, khói lửa mù mịt xung quanh, tiếng nổ vang trời gần như làm điếc tai cô.

Cô không ngừng la hét, nhưng tiếng la hét trên chiến trường làm sao so được với tiếng bom đạn rơi xuống.

Chỉ thấy Đỗ Lan đứng sừng sững giữa gió lớn, vững như tùng, nhìn ra hạm đội xa xa, có thể thấy đợt quân đổ bộ đầu tiên đã đến gần.

Có chiến đấu là có tử vong, lần này Thiết Hoa Đoàn cuối cùng cũng phải trả giá bằng máu.

Trong số những người hy sinh có cả Tiểu Béo, vì Tiểu Béo đã dựng flag: sau khi chiến đấu kết thúc sẽ đi xin lỗi Áo Nhĩ Gia.

Thậm chí cả Áo Nhĩ Gia cũng suýt bị giết.

Cường độ chiến tranh như vậy, những đứa trẻ mồ côi lần đầu tiên gặp phải, chúng như bị kẻ địch bao vây, khắp nơi đều là kẻ địch.

Tam Nhật Nguyệt bị đội kỵ sĩ do nữ chỉ huy không kích đích thân dẫn đầu bám riết, họ đánh tám chọi một.

Tam Nhật Nguyệt chỉ cảm thấy mình vừa đánh bại một tên lại có một tên khác, không bao giờ kết thúc.

Cách Lý Phân.

Trả lời đi, Cách Lý Phân.

Áo Nhĩ Gia điên cuồng gọi xe chỉ huy của Tiểu Béo, nhưng không có bất kỳ hồi âm nào.

Tiểu Béo đang chỉ huy mọi người rút lui và vận chuyển vật tư, không ngờ xe chỉ huy của cậu bị bắn trúng.

Lúc hấp hối, Tiểu Béo nghe thấy tiếng gọi của Áo Nhĩ Gia, cậu nghĩ đến em gái mình, không có cậu, sau này em gái sẽ phải làm sao.

Hy vọng Áo Nhĩ Gia có thể chăm sóc cho họ.

Em gái ngươi ta nuôi, ngươi đừng lo.

Trước khi chết dường như xuất hiện ảo giác, đó hình như là giọng của Đỗ Lan.

Tiểu Béo nhớ lại Đỗ Lan từng nói với cậu rằng Thiết Hoa Đoàn sẽ bị lợi dụng mãi, cho đến khi mất mạng.

Xem ra đều bị Đỗ Lan nói trúng rồi.

Tiểu Béo không khỏi nghĩ, sau khi mình chết, còn ai có thể khuyên Áo Nhĩ Gia bình tĩnh lại.

Không muốn chết, suy nghĩ cuối cùng của Cách Lý Phân cũng tan biến, hưởng dương mười bảy tuổi.

Tam Nhật Nguyệt phẫn nộ, đây là lần đầu tiên cậu phẫn nộ như vậy, vì Tiểu Béo là bạn của cậu.

Cậu chỉ cảm thấy mũi nóng lên, máu mũi chảy ra, dường như độ dung hợp với Gundam càng cao hơn, bản thân biến thành một linh kiện của Gundam.

Phải nhanh hơn, nhanh hơn nữa.

Kẻ địch quá đông, Tam Nhật Nguyệt chỉ có thể lấy tốc độ để chiến thắng.

Vút, Barbatos đáp lại lời cầu nguyện của Tam Nhật Nguyệt, một cú tăng tốc tức thời, biến mất khỏi tầm nhìn của đội kỵ sĩ.

Nửa phút tiếp theo như một giấc mơ, đội kỵ sĩ tám người trong nháy mắt giảm quân số một nửa, Barbatos như một bóng ma gặt hái sinh mệnh, ngay cả mắt điện tử cũng biến thành màu đỏ.

Đỗ Lan, người đang thản nhiên trong khói lửa, không nhịn được nói: Quả nhiên cái chết của bạn thân là lựa chọn số một để thúc đẩy sự tiến hóa của chiến sĩ.

Đôi mắt Tam Nhật Nguyệt đỏ ngầu, gần như muốn rỉ máu, lần đầu tiên cậu phẫn nộ đến thế.

Gundam Barbatos cũng như bị lây nhiễm, mắt điện tử đỏ rực như huyết nguyệt, tỏa ra sát khí và phẫn nộ vô hạn.

Đội kỵ sĩ đông người thế mạnh nhưng bây giờ lại bị một người đánh cho tan tác, thương vong thảm trọng.

Đây là ác quỷ, hai kỵ sĩ còn sót lại của đội kỵ sĩ kéo nữ lão đại của họ lại, không thể đánh nữa.

Người phụ nữ này là một trong những người thừa kế của Thất Tinh Gia Tộc, nếu cô ta có mệnh hệ gì, những tùy tùng này cũng không có kết cục tốt đẹp.

Hơn nữa, toàn bộ Thất Tinh Gia Tộc hiện nay nội bộ tràn ngập tư tưởng phong kiến, chủ tớ một người vinh cả nhà vinh, một người nhục cả nhà nhục.

Nếu nữ lão đại chết, họ có đầu quân cho lãnh đạo khác cũng không được tin tưởng.

Vì vậy, người phụ nữ này tuyệt đối không thể chết, các kỵ sĩ kéo cô ta rút lui.

Người thừa kế của Thất Tinh Gia Tộc cũng không biết có phải không đáng tiền hay không, mà thường xuyên ra tiền tuyến.

Có lẽ là vì trước đây không có chiến tranh quy mô lớn, toàn là xung đột nhỏ, nên những người thừa kế này xông ra tuyến đầu cũng không có nguy hiểm, dù sao cũng đông người thế mạnh, tiện thể còn có thể kiếm danh vọng.

Đáng tiếc lần này họ gặp phải Thiết Hoa Đoàn, những kẻ đã quyết tâm đối đầu với Thất Tinh Gia Tộc, lại gặp phải Tam Nhật Nguyệt, một tay đấm tàn nhẫn.

Từ trước đến nay, việc người thừa kế ra tiền tuyến đều là truyền thống, vì không chỉ có thể làm gương để giành được danh vọng, mà còn có thể thể hiện thái độ cùng tiến cùng lùi với binh sĩ.

Mà những kẻ gặp phải người của Thất Tinh Gia Tộc, bất kể là hải tặc hay bạo đồ, về cơ bản đều cởi giáp đầu hàng hoặc chạy mất dép.

Nhưng Thiết Hoa Đoàn cứng đầu lần này lại không ăn bộ này, bất kể đối phương là ai, chỉ cần cản đường Thiết Hoa Đoàn, chỉ có một kết cục: chết.

Tam Nhật Nguyệt muốn báo thù cho Tiểu Béo, đáng tiếc kẻ địch đã rút lui.

Trận chiến này, Thiết Hoa Đoàn đã mất đi một nhân vật cốt cán, đồng thời còn mất đi mấy đứa trẻ mồ côi.

Bây giờ Áo Nhĩ Gia càng không thể dừng lại, vì hắn không thể để những sự hy sinh này trở nên vô ích, hắn nhất định phải làm cho Thiết Hoa Đoàn thực sự mạnh mẽ lên, phải để những đứa trẻ mồ côi thực sự được sống những ngày tốt đẹp.

Các người có thấy không.

Đỗ Lan hỏi Độc Lập Thiếu Nữ và cô trợ lý, Thấy được ánh mắt của những đứa trẻ mồ côi không.

Là hận thù.

Cô trợ lý cảm thấy rất khó chịu.

Những đứa trẻ mồ côi lúc này ánh mắt tràn ngập hận thù, chúng muốn báo thù cho những người đã chết.

Thiết Hoa Đoàn chính là một đại gia đình, những đứa trẻ mồ côi đã chết đều là anh chị em của chúng, báo thù cho gia đình là điều đương nhiên.

Độc Lập Thiếu Nữ chỉ cảm thấy bi ai, cô không nhịn được rơi lệ, cô biết tình cảm của những đứa trẻ mồ côi tốt đến nhường nào, ai chết cũng là bi kịch.

Nhưng Độc Lập Thiếu Nữ đã đưa ra quyết định, hy sinh là điều bắt buộc: Không có hy sinh, sẽ không có thay đổi.

Có thể nói ra câu này, Độc Lập Thiếu Nữ quả thực đã trưởng thành không ít.

Tuy nhiên, hiện tại Độc Lập Thiếu Nữ vẫn chưa có một mục tiêu cuối cùng, ngoài việc thúc đẩy cách mạng Sao Hỏa, cô vẫn chưa hạ quyết tâm tiến hành một cuộc cách mạng bạo lực triệt để, không có quyết tâm tái thiết lại Sao Hỏa.

Chỉ có thể nói, bất kể là Độc Lập Thiếu Nữ hay Thiết Hoa Đoàn đều không có dũng khí lật bàn, cũng cho thấy khoa học kỹ thuật xã hội hiện nay phát triển có thể khiến mọi người không chết đói, chỉ là vấn đề phân phối cần điều chỉnh.

Độc Lập Thiếu Nữ và Thiết Hoa Đoàn đều thuộc về tư tưởng điều chỉnh phân phối, chứ không phải là bắt đầu lại từ đầu.

Điều này đương nhiên là chữa ngọn không chữa gốc, chỉ có thể lo cho bản thân họ, chứ không lo được cho thiên hạ.

Độc Lập Thiếu Nữ có hoài bão, nhưng thiếu dũng khí liều mình một phen cũng như sức mạnh để liều mình.

Thiết Hoa Đoàn có dũng khí và sức mạnh, nhưng lại không có hoài bão này.

Giống như một Kira Yamato nào đó đã nói: chỉ có sức mạnh hoặc chỉ có lý tưởng là không đủ.

Kira Yamato chính là chỉ có sức mạnh, lý tưởng không đủ, nên cuối cùng anh ta và yêu nữ Lacus ăn ý hợp tác, cuối cùng thúc đẩy thế giới thay đổi.

Lại ví dụ như tổ chức Thiên Nhân trong 00 có lý tưởng có sức mạnh, nên khi quán triệt rất triệt để.

Vấn đề là, sự hy sinh đã xuất hiện, cô lại có thể mang đến cho họ mục tiêu gì.

Đỗ Lan hỏi Độc Lập Thiếu Nữ.

Tôi không biết.

Phong trào độc lập của Độc Lập Thiếu Nữ từ trước đến nay đều là các nhà tư bản hưởng lợi nhiều nhất, cô chưa từng suy nghĩ có thể mang lại gì cho dân thường.

Nhưng dù sao đi nữa, bây giờ cô đã quyết định bước đi bước đầu tiên.

Trước tiên độc lập, những chuyện khác sau này hãy nói, cô tin rằng tương lai sẽ tốt đẹp hơn.

Nếu bây giờ đột nhiên có một nhóm người ngoài hành tinh xâm lược, và muốn nuôi nhốt loài người, và đãi ngộ của loài người được cấp phát dựa trên mức sống của người nghèo nhất trong toàn nhân loại, cô nghĩ các tập đoàn giàu có của loài người có thể nâng mức sống nghèo khổ này lên đến mức độ nào.

Vấn đề này của Đỗ Lan có chút hóc búa, hơi giống một câu chuyện ngụ ngôn, nhưng một nhát trúng tim đen chỉ ra vấn đề phân phối bất công của nhân loại hiện nay.

Chương 1836

Nếu thật sự có người ngoài hành tinh xâm lược và đưa ra điều kiện này, những người giàu chắc chắn sẽ lấy tài sản của mình ra chia đều cho mọi người, khi đó người nghèo nhất cũng phải đạt mức sống khá giả.

Cô trợ lý biết Đỗ Lan không phải vô cớ hỏi, người này tuy kỳ quái nhưng suy nghĩ của anh lại rất chính xác.

Độc Lập Thiếu Nữ dường như cũng nghĩ đến điều gì đó, nếu thật sự có thể phân chia tiền của người giàu ra thì tự nhiên có thể thay đổi rất nhiều chuyện, nhưng tiền của người giàu thuộc về cá nhân, pháp luật quy định bảo vệ tài sản tư nhân.

Ý của anh là vấn đề phân phối.

Độc Lập Thiếu Nữ cuối cùng cũng nhận ra điều gì đó, bây giờ nghĩ lại, Đỗ Lan thực ra vẫn luôn ám chỉ việc vũ trang chống lại các nhà tư bản Sao Hỏa.

Nhưng Độc Lập Thiếu Nữ vẫn luôn né tránh suy nghĩ về phía đó, bây giờ Đỗ Lan chỉ rõ vấn đề phân phối, cô cuối cùng cũng biết mình không thể trốn tránh nữa, cô phải đưa ra lựa chọn.

Ở một bên khác, Áo Nhĩ Gia âm thầm rơi lệ, hắn ao ước biết bao cái chết của Tiểu Béo cũng chỉ là một cơn ác mộng.

Tuy trước mặt mọi người hắn vẫn rất kiên cường, nhưng khi một mình hắn cũng sẽ tự trách.

Hắn thề sẽ chăm sóc tốt cho em gái của Tiểu Béo, cho chúng đi học ở trường tốt nhất Sao Hỏa.

Nhưng cái chết của Tiểu Béo vẫn không thể cứu vãn được gì.

Thiết Hoa Đoàn không dừng lại, họ đi trên chuyến tàu hai đường ray, tiến về thành phố bầu cử.

Sau khi họ đều rời đi, trên hòn đảo không người sấm chớp đùng đùng, đột nhiên một tia sét đánh thẳng xuống, làm vỡ nát mặt đất, trên mặt đất xuất hiện một cái hố phẳng như mặt hồ, một thân hình mập mạp tồn tại bên trong, tạo hình y hệt Kẻ Hủy Diệt.

Đó chính là Tiểu Béo hắc hóa mà Đỗ Lan triệu hồi từ thế giới song song.

Ở một thế giới khác, cậu đã sống sót đến cuối cùng, chứng kiến sự thất bại của Thiết Hoa Đoàn.

Lần này, cậu nhất định phải thay đổi cái tương lai chết tiệt này.

Kẻ Hủy Diệt Tiểu Béo từ từ đứng dậy, nhìn quanh bốn phía, phát hiện đây chính là hòn đảo đã khiến cậu chết đi sống lại.

Ở thế giới của cậu, tuy cậu không chết nhưng đã trở thành người thực vật, sau này vẫn là Thiết Hoa Đoàn kiếm tiền mua thiết bị trị liệu cao cấp mới chữa khỏi cho Tiểu Béo.

Kỹ thuật y tế thời đại này thực ra rất lợi hại, dù chỉ còn nửa cái mạng, trong khoang y tế cao cấp cũng có thể sống lại.

Đáng tiếc đây là đặc quyền của người giàu, người bình thường căn bản không dùng nổi.

Sau khi Tiểu Béo tỉnh lại, đã xảy ra xung đột kịch liệt với Áo Nhĩ Gia, vì Áo Nhĩ Gia lại cấu kết với Mặt Nạ Nhân để làm gì đó như vua Sao Hỏa, khiến em gái của mình cũng bị liên lụy.

Cả Thiết Hoa Đoàn đều bị coi là phản nghịch và bị đàn áp nghiêm khắc.

Lúc đó cậu đã hoàn toàn thất vọng về Áo Nhĩ Gia, gã này căn bản là tham lam vô độ, chỉ từng bước một chôn vùi thành quả nỗ lực của Thiết Hoa Đoàn.

Vốn dĩ Tiểu Béo nghĩ mọi chuyện cứ thế trôi qua, không ngờ một người tên là Đỗ Lan nói có thể đưa cậu trở về quá khứ.

Tiểu Béo đã chấp nhận, thế là cậu đến hòn đảo này.

Tiểu Béo biết rằng ở thế giới này, mình đã chết, vì Áo Nhĩ Gia không chịu dừng lại nên đã hại chết cậu: Áo Nhĩ Gia, ta sẽ khiến ngươi dừng lại, ta thề.

Cách Lý Phân này rõ ràng đã hắc hóa, cậu sẽ không từ thủ đoạn, dù là đánh Áo Nhĩ Gia thành phế nhân.

Các thiếu niên mang theo hận thù tiến lên, bước vào chiến trường tử thần.

Bầu không khí của cả đội vô cùng ngột ngạt, giống như một cái nồi áp suất.

Lúc này ai mà chọc vào, chắc chắn sẽ không có kết quả tốt.

Vậy mà nữ chỉ huy của bộ đội quỹ đạo cứ nhất quyết muốn báo thù cho kỵ sĩ đã chết, muốn đơn đấu với Tam Nhật Nguyệt.

Cô ta thông qua Mạch Cát Lợi Tư để biết được vị trí của Thiết Hoa Đoàn, chỉ mang theo hai tùy tùng đã đến.

Chỉ có thể nói là người có vấn đề về não, đúng là vô phương cứu chữa.

Người thừa kế của Thất Tinh Gia Tộc nhàm chán đến mức này, thật sự là bi ai của nhân loại.

Đã thời đại nào rồi còn chơi trò đơn đấu, hoàn toàn không biết ý nghĩa ở đâu.

Đây là tự đến nộp mạng, Tam Nhật Nguyệt liền không khách sáo mà nhận lấy.

Dù đối phương là một người phụ nữ có địa vị cao, Tam Nhật Nguyệt cũng sẽ không nương tay, vì cậu muốn báo thù cho Tiểu Béo.

Người phụ nữ đã đánh giá thấp sự tàn nhẫn của Tam Nhật Nguyệt, cô ta đã chọc giận một sát thủ đáng sợ mà không hề hay biết.

Mà trận chiến này còn có vô số người chứng kiến, chính là những đứa trẻ mồ côi của Thiết Hoa Đoàn.

Tuy ngày thường chúng ở trên phi thuyền không phải đối mặt trực tiếp với kẻ thù, nhưng bây giờ chúng phải chứng kiến, chứng kiến Tam Nhật Nguyệt chiến đấu vì người đã khuất.

Chỉ có máu của kẻ thù mới có thể xoa dịu cơn phẫn nộ của chúng.

Chúng đồng loạt xuống tàu, im lặng đứng trên khoảng đất trống nhìn về phía chiến trường phía trước.

Đây là một trận chiến không có gì hồi hộp, Tam Nhật Nguyệt và Gundam Barbatos trong vòng vài phút đã đánh bại kẻ thù, trực tiếp nghiền nát buồng lái của đối phương.

Đến chết, nữ chỉ huy cũng không hiểu tại sao mình lại thua một đứa trẻ, cũng không hiểu tại sao mình lại chết một cách vô nghĩa như vậy.

Hai tùy tùng kinh hãi thất sắc, chủ nhân chết rồi, họ cũng tiêu đời.

Đám trẻ mồ côi này không sợ Thất Tinh Gia Tộc báo thù sao.

Thực tế, hiện tại Thất Tinh Gia Tộc vẫn chưa báo thù, vì Mạch Cát Lợi Tư đang ấp ủ một cuộc thay đổi quyền lực.

Nữ chỉ huy chết thật tốt, như vậy bộ đội quỹ đạo tạm thời có thể do hắn quản lý, sức mạnh của hắn trở nên mạnh hơn.

Hơn nữa, hắn càng thêm chắc chắn rằng Thiết Hoa Đoàn có thể giúp hắn thực hiện mục tiêu. 200.

Cậu đã bị Mikazuki thuyết phục, hy vọng mạo hiểm thêm một lần nữa để nỗ lực giúp Thiết Hoa Đoàn không còn nỗi lo về sau.

Nhưng Độc Lập Thiếu Nữ chỉ cảm thấy kinh tâm động phách, nhìn ánh mắt phẫn nộ của những đứa trẻ mồ côi này, chúng vẫn còn là trẻ con, nhưng đứa nào đứa nấy đều như đã quen với sinh tử, tất cả đều mang vẻ mặt giận dữ sôi sục, giống như dã thú.

Rõ ràng là thời đại hòa bình, nhưng những đứa trẻ mồ côi này lại phải vật lộn trong vũng lầy của máu và lửa, thực sự là bi ai của thời đại.

Nhưng thực tế hết lần này đến lần khác cho thấy xã hội hiện nay đã bệnh hoạn, phân phối bất công, khoa học kỹ thuật trì trệ, giai cấp cố hóa.

Thực ra rất nhiều người lớn tuổi hơn Độc Lập Thiếu Nữ đã nhìn ra vấn đề, nhưng bản thân nhóm người này lại là những người được hưởng lợi, làm sao họ có thể tự mình đâm dao vào giai cấp của mình.

Bản thân Thiết Hoa Đoàn chính là sản phẩm của một xã hội dị dạng.

Xã hội hiện nay đã bị bóp méo, nhưng nhiều người hơn lại không muốn chấp nhận sự thay đổi bằng bạo lực, tất cả mọi người đều sống một cách tê liệt.

Chỉ có những người thực sự không thể sống nổi nữa mới gầm lên phẫn nộ, nhưng những tiếng gầm này cũng vì nhiều lý do khác nhau mà bị phớt lờ.

Độc Lập Thiếu Nữ là một ví dụ rất tốt, trước khi thực sự tiếp xúc với tầng lớp dưới cùng, cô hoàn toàn không biết người dân tầng lớp dưới sống cuộc sống như thế nào, không biết nỗi khổ của dân gian.

Hiện tại nhìn ngọn lửa giận của những đứa trẻ mồ côi, cô cũng chỉ lặp đi lặp lại nhấn mạnh rằng thế giới phải thay đổi, nhưng vẫn không có dũng khí lật đổ để xây dựng lại.

Đỗ Lan đã nhiều lần nhắc nhở Độc Lập Thiếu Nữ rằng muốn cải cách thì phải triệt để, không ngờ cô luôn không dám bước bước cuối cùng.

Về phần Áo Nhĩ Gia, thì càng không cần phải nói.

Hắn không có hứng thú thay đổi thế giới, hắn chỉ muốn Thiết Hoa Đoàn sống tốt.

Nếu có ai uy hiếp Thiết Hoa Đoàn, hắn sẽ cho đối phương biết tay.

Chương 1837

Ngoài ra hắn không có yêu cầu gì khác, hắn không muốn quán triệt lý niệm, cũng không muốn đại diện cho tầng lớp dưới, hắn biết mình không vĩ đại như vậy, hắn chỉ muốn những người xung quanh mình sống tốt, chỉ vậy mà thôi.

Hắn cũng không có ý định lật đổ mọi thứ.

Còn một Mạch Cát Lợi Tư, khí phách thì có, đáng tiếc đầu óc không đủ dùng.

Ngoài chiêu bán đứng bạn bè chơi rất mượt ra, các mưu kế khác có thể nói là một khoảng trống.

Hơn nữa hắn lật đổ Thất Tinh Gia Tộc cũng không phải vì dân chúng, mà là vì lợi ích cá nhân, loại người này sau khi lật đổ thế lực cũ rất có thể sẽ trở thành bạo quân mới.

Ba người trẻ tuổi với thân phận khác nhau, nhìn qua đều có khả năng trở thành người thay đổi thế giới, nhưng họ lại đều không thể làm Đỗ Lan hài lòng.

Quả nhiên vẫn là Tiểu Béo hắc hóa có khả năng trở thành nhà cách mạng trong lòng Đỗ Lan nhất.

Xuất thân từ gia đình nông dân nhỏ, đọc sách vài năm, có nhiều giao lưu với tầng lớp dưới, đồng thời lại giàu lòng trắc ẩn, chỉ cần bồi dưỡng tốt, đó chính là một hảo hán đường đường.

Nữ chỉ huy đã gục ngã, nhưng không chết.

Đỗ Lan đã lặng lẽ cứu cô ta về, với tư cách là chỉ huy của bộ đội quỹ đạo, huyết mạch của cô ta vẫn có thể được lợi dụng một chút.

Vào thời điểm quan trọng có thể lợi dụng cô ta để sách phản một số binh sĩ.

Thất Tinh Gia Tộc là một quân đội rất phong kiến, không có dân chủ, cấp dưới phải vô điều kiện phục tùng cấp trên, loại quân đội phong kiến này phải dùng phương pháp phong kiến để sách phản.

Quân nhân tuy lấy việc phục tùng mệnh lệnh làm thiên chức, nhưng đó là sau khi mệnh lệnh được ban hành.

Trước khi mệnh lệnh được ban hành, khi quyết định cách tác chiến, mọi người phải dũng cảm phát biểu, tập hợp trí tuệ, đây mới là phong cách mà quân đội hiện đại nên có.

Chứ không phải binh sĩ không nói gì cả, chỉ biết phục tùng, đó là quân đội phong kiến.

Thất Tinh Gia Tộc chính là quân đội phong kiến, hành động quân sự của họ chỉ nhìn cấp trên, không nhìn mục đích, rất nhiều quân nhân có khí chất quan liêu nghiêm trọng, đánh trận là để thăng quan phát tài.

Hơn nữa hiện tượng nịnh bợ rất nghiêm trọng, vì chỉ cần ôm được đùi của tộc nhân Thất Tinh Gia Tộc, thì tương đương với việc mở ra một con đường thẳng, hoàn toàn có thể không tốn sức mà thăng quan phát tài.

Cũng chỉ có người tài năng nghịch thiên như Đỗ Lan mới có thể được thăng chức đặc cách, binh sĩ bình thường thì đừng hòng đi theo con đường thăng tiến của Đỗ Lan.

Đoàn tàu tiếp tục tiến lên, vô tình nghiền nát tâm hồn trong sáng của các thiếu niên.

Những đứa trẻ mồ côi của Thiết Hoa Đoàn cuối cùng cũng phải đối mặt với quân đội chủ lực của Thất Tinh Gia Tộc.

Các con đường chính của thành phố tổ chức bầu cử đều bị đại quân phong tỏa, gần như không có bất kỳ cơ hội đột phá nào.

Kẻ địch binh hùng tướng mạnh, hơn nữa đã xây dựng công sự phòng ngự đầy đủ, muốn đột phá tuyệt không phải chuyện dễ.

Trận công kiên này nhất định sẽ có thêm nhiều người chết, Áo Nhĩ Gia và họ cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Từ xưa đến nay, chiến tranh công thành luôn là khó nhất.

Hiện nay tuy vì bảo vệ an toàn cho thành phố, không cho phép khai chiến trong thành phố, cũng không cho phép sử dụng vũ khí hạng nặng, nhưng chiến tranh vẫn vô cùng tàn khốc.

Thiết Hoa Đoàn mỗi ngày đều giảm quân số, họ muốn đến gần ngoại ô phải giao chiến với kẻ địch, mà phòng ngự của kẻ địch kín như bưng, Áo Nhĩ Gia chỉ có thể mỗi ngày cử người ra ngoài xem có nơi nào yếu không, hy vọng có thể tìm cơ hội đột phá.

Nhưng sự hy sinh mỗi ngày vẫn khiến người ta đau lòng, những đứa trẻ mồ côi này chưa từng được sống một ngày tốt đẹp nào, cứ thế mà chết một cách vô lý trên chiến trường.

Bây giờ đây mới là chiến tranh, những cuộc chạy trốn liên tiếp trong vũ trụ trước đây chỉ là trò trẻ con.

Thiết Hoa Đoàn thực sự hiểu được sự hùng mạnh của Thất Tinh Gia Tộc, chiến tuyến của họ vững chắc không thể phá vỡ.

Tiến hành xung kích một cách vô ích, chỉ là đi nộp mạng.

Áo Nhĩ Gia lần đầu tiên cảm thấy mình lo lắng, lần đầu tiên cảm thấy mình không thể thắng.

Nhưng không thắng không được, vì đã hy sinh nhiều người như vậy, lẽ nào cứ thế cho qua.

Không được, hắn không thể dừng lại ở đây, họ nhất định phải giành được chiến thắng.

Nhìn những thi thể trong nhà xác, Áo Nhĩ Gia nghiến chặt răng, hắn không thể từ bỏ.

Chiến tranh công kiên từ xưa đến nay luôn là khó nhất.

Thời cổ đại công thành đều nghĩ cách nội ứng ngoại hợp, nếu không thì dùng mạng người để lấp.

Hiện nay Thiết Hoa Đoàn chính là đang dùng mạng người để lấp, mỗi ngày đều phát động hai đợt tấn công.

Ban đầu vì rất nhiều đứa trẻ mồ côi hoàn toàn không quen thuộc với chiến trường nên đã mất mạng một cách vô ích.

Mấy ngày trôi qua, tố chất chiến đấu của những đứa trẻ mồ côi đã nâng cao không ít, nhưng chiến tranh công thành tuyệt đối không chỉ liên quan đến tố chất, mà còn liên quan đến vũ khí trang bị.

Vũ khí trang bị của Thất Tinh Gia Tộc chắc chắn tốt hơn của những đứa trẻ mồ côi rất nhiều.

Tuy Tam Nhật Nguyệt và Chiêu Hoằng, thậm chí sau này còn có cả nương tử quân của Tháp Tân Tư giúp đỡ, mỗi ngày cũng tiêu diệt không ít kẻ địch, nhưng kẻ địch dường như không hề giảm bớt.

Thực ra Đỗ Lan có một cảm giác, đó là binh sĩ của Thất Tinh Gia Tộc đều là công cụ.

Rõ ràng đây là nội chính của Arbrau, công việc hiện tại của Thất Tinh Gia Tộc rõ ràng không thuộc phạm vi công việc, nhưng binh sĩ vẫn tuân theo mệnh lệnh để thực hiện.

Có thể nói binh sĩ hoàn toàn không suy nghĩ, chỉ biết chấp hành mệnh lệnh.

Binh sĩ tầng lớp dưới thực ra cũng giống như những đứa trẻ mồ côi, hoàn toàn không ai quan tâm đến suy nghĩ của họ, binh sĩ chỉ là vật tiêu hao, không có tư cách đề nghị.

Vì vậy trận chiến này so sánh chính là sức chịu đựng, xem ai không chịu nổi trước.

Trẻ mồ côi chết rất nhiều, binh sĩ chết cũng không ít.

Đương nhiên trong số binh sĩ có một người rất căm hận Thiết Hoa Đoàn, đó chính là tên tay sai của lão thượng úy.

Ban đầu hắn đã tận mắt chứng kiến lão thượng úy bị giết, hắn vẫn luôn muốn báo thù.

Lòng trung thành của hắn đã cảm động tiểu đệ của Mạch Cát Lợi Tư, thế là tiểu đệ nối gót tiểu đệ, tên tay sai đã có cơ hội báo thù, một cơ thể mới, một chiến trường báo thù hoàn hảo nhất.

Tên tay sai với tư cách là người trưởng thành đã tiếp nhận hệ thống A Lại Da Thức, hoàn toàn trở thành một bộ phận của cơ giáp, Ngải Nhân Cách Lôi Tư.

Để báo thù, hắn đã trở thành vũ khí, không làm như vậy thì hắn không thể đánh bại Tam Nhật Nguyệt.

Trung thành đến mức độ này, tuyệt đối là niềm tự hào của Thất Tinh Gia Tộc, có thể trở thành nhân vật lưu danh sử sách.

Cơ thể tùy chỉnh của tên tay sai vô cùng to lớn, gấp đôi cơ thể truyền thống, cao tới hai mươi bảy, hai mươi tám mét.

Lớn thì có thể lắp đặt nhiều giáp và vũ khí hơn, còn có thể trang bị hai lò phản ứng.

Ngải Nhân Cách Lôi Tư tuyệt đối là cơ thể mạnh nhất hiện tại, cộng thêm tên tay sai đầy hận thù, một bóng ma báo thù, hắn có thể xưng bá chiến trường.

Ngày cuối cùng của cuộc bầu cử, hôm nay nếu không đưa được vị đại biểu già đến hội trường bầu cử, thì ông ta sẽ hoàn toàn mất đi cơ hội kiểm soát Arbrau, cũng sẽ không thể thúc đẩy nền độc lập của Sao Hỏa, khi đó nỗ lực của mọi người đều sẽ uổng phí.

May mà ngày hôm đó, Áo Nhĩ Gia cuối cùng cũng có cơ hội.

Có một nơi lòng sông cạn nước, nếu họ lợi dụng cơ hội, có thể xông qua từ lòng sông mà không cần đi đường chính.

Đây là một trận chiến rất cổ điển, vì chiến tranh không thể ảnh hưởng đến thành phố, nên phi thuyền không thể dùng, thậm chí còn có quy định cơ thể không được vào thành phố, nên chỉ có thể đi xe bọc thép mới xông vào được.

Chỉ cần xông vào thành phố là an toàn, vì hai bên đều không thể tiến hành hoạt động quân sự trong thành phố.

Chương 1838

Có phải rất giống trò chơi trẻ con không.

Đỗ Lan cho rằng đã chết nhiều người như vậy rồi, mà vẫn tuân thủ thiết luật Gundam không vào làng, không làm phiền cuộc sống của dân thường, cũng không biết họ đang muốn làm gì.

Lợi hại hơn là cư dân trong thành phố thật sự không bị ảnh hưởng chút nào, dù mỗi ngày ban ngày ngoại ô náo nhiệt như đốt pháo, nhưng mọi người vẫn đi làm thì đi làm, đi học thì đi học, dường như không hề lo lắng chiến tranh sẽ lan rộng ảnh hưởng đến họ.

Sự ngầm hiểu vô cớ này lẽ nào là do ba trăm năm không có chiến tranh mang lại.

Người của thời đại này rốt cuộc bị sao vậy.

Rốt cuộc đã tê liệt đến mức độ nào.

Ngày cuối cùng, cũng là ngày Áo Nhĩ Gia đặt cược tất cả, không thành công thì thành nhân.

Ngày hôm đó, viện binh của Áo Nhĩ Gia cũng đã đến đầy đủ, thậm chí cả Mặt Nạ Nhân cũng đến.

Tháp Tân Tư vì người anh em Áo Nhĩ Gia này, cũng đã đặt nương tử quân vào vòng nguy hiểm.

Ngày cuối cùng, Thiết Hoa Đoàn toàn lực ứng phó, để không phụ lòng những đứa trẻ mồ côi đã hy sinh.

Áo Nhĩ Gia tự mình dẫn đầu đoàn xe, chuẩn bị xông qua tuyến phong tỏa từ lòng sông.

Độc Lập Thiếu Nữ và vị đại biểu già đều ngồi trong xe bọc thép, nhiệm vụ của họ là ở hội trường, họ phải truyền đạt được lý niệm, để Arbrau ủng hộ nền độc lập của Sao Hỏa, để người Địa Cầu nghe thấy tiếng nói của dân chúng thuộc địa.

Trước khi Áo Nhĩ Gia và Tam Nhật Nguyệt xuất phát, Đỗ Lan đưa cho họ sô cô la: Ăn đi, hãy thưởng thức hương vị của nó.

Áo Nhĩ Gia và Tam Nhật Nguyệt nhìn nhau, cuối cùng xuất phát.

Mà Đỗ Lan cũng lên cơ thể của mình, trận chiến này hắn cũng phải tham gia, vì không tham gia nữa thì không còn cơ hội.

Chiến đấu bắt đầu.

Ầm.

Tiếng nổ của ngày mới vang lên ở ngoại ô, Tam Nhật Nguyệt xuất hiện đầu tiên để thu hút hỏa lực.

Người của Thất Tinh Gia Tộc đều biết cậu lợi hại, nên ra sức ngăn chặn đợt tấn công của cậu, lại không biết lần này Tam Nhật Nguyệt chỉ là dương đông kích tây, là để yểm trợ cho Áo Nhĩ Gia đang tiến công từ lòng sông.

Mọi người cẩn thận, nhân vật cứng cựa đến rồi.

Ngay lúc Tam Nhật Nguyệt đang kiếm danh vọng, một bóng đen trên trời như chim ưng lao từ trên cao xuống, đó chính là Ngải Nhân Cách Lôi Tư, người đàn ông hóa thân thành máy móc.

Để báo thù, hắn đã từ bỏ tất cả, gông cùm của hận thù kéo hắn xuống vực sâu, nhưng dù vậy hắn cũng phải bò lên để kéo cả Thiết Hoa Đoàn xuống cùng.

Đó là cái gì.

Nương tử quân không biết sâu cạn, liều lĩnh tấn công gã khổng lồ đó.

Ầm, trong khoảnh khắc giao thủ, ba cơ giáp của nương tử quân đã bị phá hủy, hơn nữa đều là buồng lái, nhất thời mọi người đều im lặng.

Chỉ có Tam Nhật Nguyệt xông đến, tiếp theo là Chiêu Hoằng.

Những nương tử quân đó là minh hữu của họ, không quản vạn dặm đến chi viện, bây giờ lại sống chết không rõ, làm sao không khiến người ta phẫn nộ.

Chiêu Hoằng coi họ như thầy giáo, lúc này thảm trạng của nương tử quân khiến cậu tức giận đến nứt cả khóe mắt, hận không thể xé xác kẻ địch thành ngàn mảnh.

Nhưng hiện tại Ngải Nhân chính là cơ thể, cơ thể chính là Ngải Nhân, phẫu thuật này còn triệt để hơn cả Nhân Côn của Psycho Zaku, gần như là đặt não của hắn vào trong máy móc.

Tam Nhật Nguyệt và Chiêu Hoằng cũng bị áp chế, hỏa lực của đối phương quá mạnh.

Chỉ riêng súng máy cũng có mười hai khẩu, hơn nữa bao phủ không góc chết, bất kỳ kẻ địch nào đến gần hắn, dù là trước, sau, trái, phải đều sẽ bị tấn công.

Đây đều là vũ khí lắp trên hạm thuyền, một phút bắn ra hàng vạn viên đạn, trong nháy mắt cày nát mặt đất.

Tam Nhật Nguyệt và Chiêu Hoằng căn bản không thể đến gần.

Nguy hiểm hơn là hắn đã phát hiện ra mục tiêu dương đông kích tây của Thiết Hoa, phát hiện ra đoàn xe đang xông vào thành phố.

Ngải Nhân, bị Thiết Hoa Đoàn làm cho đầu óc mụ mị, muốn bất chấp quy tắc ngầm Gundam không vào làng của trận chiến này, xông vào thành phố truy kích.

Hắn không quan tâm khu an toàn hay không an toàn, hắn chỉ biết mình không thể để Thiết Hoa Đoàn được như ý.

Tiểu đệ đi cùng Ngải Nhân phát hiện Ngải Nhân đã phá vỡ quy tắc, cũng bất lực, vì hắn đã bị Mặt Nạ Nhân bám riết.

Mạch Cát Lợi Tư lần này cuối cùng cũng quyết định xé rách mặt nạ.

Trước đây hắn đã bán đứng nữ chỉ huy của bộ đội quỹ đạo, lần này hắn muốn giết luôn cả tiểu đệ của mình.

Vì hắn biết tiểu đệ chắc chắn sẽ không theo hắn cải cách bằng bạo lực, tiểu đệ chỉ là một chướng ngại vật.

Trận chiến này có thể nói là đủ các vai diễn, ngươi hát xong ta lên sân khấu, các thế lực đều tụ hội một đường.

Chiến trường đã hoàn toàn mất kiểm soát, cuối cùng trận chiến vẫn lan đến thành phố.

Những người dân vẫn đi làm đi học như thường lệ đã gặp xui xẻo, buộc phải đối mặt với khói lửa.

Ngải Nhân đuổi theo đoàn xe mà đánh, hoàn toàn không nương tay, đạn pháo nổ tung trên đường cao tốc, ngay cả các tòa nhà hai bên đường cũng gặp nạn, nhẹ thì kính vỡ, nặng thì bị nổ thủng một lỗ.

Người đi đường hồn bay phách lạc, người không kịp chạy thì chết hoặc bị thương, người chạy nhanh thì trốn vào các tòa nhà bên cạnh.

Các người đều tản ra, con quái vật này giao cho ta, người đàn ông phẫn nộ này, sẽ do ta siêu độ.

Đỗ Lan cho rằng linh hồn trung thành này, phải do hắn tiến hành một cuộc đối đầu giữa những người đàn ông mới có thể kết thúc.

Tam Nhật Nguyệt vốn định tự mình đánh bại cường địch này, nhưng Đỗ Lan đã cướp mất, cậu cũng đành chịu.

Đỗ Lan vẫn luôn nói mình là trình độ nhất lưu, có lẽ hôm nay có thể thực sự xem trình độ nhất lưu là như thế nào.

Độc Lập Thiếu Nữ và vị đại biểu già cũng bò ra từ chiếc xe bọc thép bị lật.

Không còn thời gian nữa, mau lên xe.

Áo Nhĩ Gia gọi họ lên xe của hắn, bây giờ là tranh thủ từng giây, cuộc bầu cử sắp bắt đầu rồi.

Ngải Nhân nhìn thấy Đỗ Lan, hắn nhận ra cơ thể của Đỗ Lan, đây cũng là một kẻ phản bội: Đáng chết.

Sóng não dâng lên, cơ thể khổng lồ lao về phía Đỗ Lan, chỉ cần sức lực cũng có thể đâm nát cơ thể của Đỗ Lan.

Đỗ Lan mở miệng: Ngu xuẩn.

Thứ mạnh nhất của một phi công nhất lưu chính là võ mồm.

Tại sao.

Tiểu đệ của Mạch Cát Lợi Tư lúc này đã nhận ra giọng của Mạch Cát Lợi Tư.

Hắn không hiểu người mình sùng bái tại sao lại giúp đỡ Thiết Hoa Đoàn, tại sao lại bán đứng Thất Tinh Gia Tộc.

Nếu thật sự muốn cải cách, họ hoàn toàn có thể sau khi trở thành tầng lớp trên, thay đổi từ trên xuống dưới, tại sao lại phải trở thành phản nghịch.

Nhưng tiểu đệ làm sao hiểu được nỗi đau của Mạch Cát Lợi Tư.

Nỗi đau của hắn chỉ có sự diệt vong của Thất Tinh Gia Tộc mới có thể xoa dịu: Ngươi căn bản không hiểu gì cả.

Hai người họ cùng nhau lớn lên, trong quá trình đó tiểu đệ đã bị sức hút nhân cách của Mạch Cát Lợi Tư hấp dẫn. 1.

Mạch Cát Lợi Tư không chỉ có mái tóc vàng rực rỡ mà còn có khuôn mặt anh tuấn, làm việc đáng tin cậy, đối xử với mọi người chân thành, quả thực là một hình mẫu nam thần không có chỗ nào để chê, quân đội cũng có rất nhiều người trẻ tuổi sùng bái hắn.

Tiểu đệ chỉ là một trong số đó, hắn vẫn luôn tin tưởng từng lời nói của Mạch Cát Lợi Tư, đáng tiếc cuối cùng nhận được chỉ là lừa dối.

Tiểu đệ mất trí, điên cuồng tấn công, nhưng kỹ thuật của Mạch Cát Lợi Tư còn mạnh hơn, hơn nữa hắn điều khiển là cơ giáp Nữ Võ Thần đặc chế, tính năng còn cao hơn một bậc.

Mạch Cát Lợi Tư đã bán đứng người phụ nữ thầm yêu mình, bây giờ hắn lại ra tay giết chết tiểu đệ theo mình, ai làm bạn của hắn đúng là xui xẻo tám đời.

Đặc biệt là quan hệ của Mạch Cát Lợi Tư và tiểu đệ không bình thường, em gái của tiểu đệ là vợ chưa cưới của Mạch Cát Lợi Tư.

Thất Tinh Gia Tộc sẽ thông qua liên hôn để tăng cường quan hệ.

Chương 1839

Em gái của tiểu đệ tuy mới chưa đến mười tuổi, nhưng đã biết mình sẽ gả cho Mạch Cát Lợi Tư, vẫn luôn lấy tiêu chuẩn hiền thê lương mẫu để yêu cầu bản thân, là một tiểu loli rất đáng yêu.

Đáng tiếc dù có mối quan hệ như vậy, Mạch Cát Lợi Tư vẫn không hề lưu tình, vung thanh kiếm sắc bén chém về phía anh vợ, muốn để anh vợ chết không có chỗ chôn.

Vẫn là buồng lái, buồng lái của tiểu đệ bị ép lại với nhau, hoàn toàn mất đi âm thanh.

Trận chiến ở ngoại ô đã kết thúc, Mạch Cát Lợi Tư là người chiến thắng duy nhất.

Còn bất kể là Thiết Hoa Đoàn hay Thất Tinh Gia Tộc, trận chiến này đều tổn thất thảm trọng.

Chỉ có Mạch Cát Lợi Tư có thể lợi dụng mối quan hệ liên hôn này để kiểm soát gia tộc của tiểu đệ, cộng thêm gia tộc của nữ chỉ huy quỹ đạo, và gia tộc của chính mình, một mình hắn bây giờ có thể đại diện cho ba gia tộc, trong Thất Tinh Gia Tộc đã chiếm ba.

Nếu cộng thêm Thiết Hoa Đoàn, thì Mạch Cát Lợi Tư tin rằng mình có khả năng đấu ngang tay với các thế lực còn lại của Thất Tinh Gia Tộc, thế giới sẽ vì hắn mà thay đổi.

Phải nói rằng Mạch Cát Lợi Tư đã dụng tâm lương khổ, xây dựng thành tựu của mình trên vô số sự hy sinh.

Ngoại ô toàn là thương binh và người chết, tiểu đệ, nương tử quân, Thiết Hoa Đoàn, cơ thể lộn xộn nằm trên chiến trường, một cảnh tượng thê lương, những cơ thể tan nát dường như cho thấy chủ nhân của chúng cũng không thể toàn thân trở ra.

Trong thành phố, người dân đang than khóc, vì cuối cùng họ vẫn bị cuốn vào chiến tranh.

Thân thể khổng lồ của Ngải Nhân Cách Lôi Tư chiếm hết cả con đường, mà đối mặt với nó, cơ thể của Đỗ Lan lại nhỏ bé như vậy.

Tam Nhật Nguyệt ở bên cạnh lúc này mắt đỏ ngầu, mũi chảy máu, mong chờ Đỗ Lan thể hiện sức mạnh của một phi công nhất lưu.

Chỉ thấy Đỗ Lan đứng trước mặt kẻ địch, dáng vẻ không hề đề phòng, chỉ có giọng nói không ngừng truyền ra: Đàn ông nên dùng nắm đấm để giao tiếp, nắm đấm của ta đang gào thét, để ta đánh bại ngươi, xem đây, sức mạnh của một phi công nhất lưu.

Chế độ Hoàng Kim.

Cơ thể của Đỗ Lan nhuốm một lớp màu vàng, giống như làn da rực rỡ của một người đàn ông lực lưỡng dưới ánh hoàng hôn.

Đây chính là chế độ Hoàng Kim xuất hiện khi phi công và Gundam đạt được sự đồng cảm trong G Gundam.

Ánh sáng vàng chiếu rọi nửa thành phố, ánh vàng chói lòa khiến người ta không thể nhìn thẳng. 2.

Đây đâu phải là thực lực của một phi công bậc nhất, đây chẳng khác nào là năng lực của một phi công dùng phần mềm gian lận.

Điều này hoàn toàn không khoa học, biến thân màu vàng này là cái quái gì vậy.

Robot làm sao có thể xảy ra biến hóa như vậy.

Tuy nhiên, nhất lưu không cần giải thích.

Đỗ Lan lúc này muốn dùng hai tay giải quyết kẻ địch: Vì ân nhân mà bước lên con đường báo thù Tu La quả thực đáng cảm động, nhưng ngươi đã sa vào ma đạo, vì báo thù mà liên lụy quá nhiều, hãy để ta ban cho ngươi sự yên nghỉ.

Chết đi, kẻ phản bội.

Ngải Nhân không quan tâm Đỗ Lan nói gì, hắn hỏa lực toàn khai, cơ thể khổng lồ màu xám hiện ra họng súng, bắn về phía ba trăm sáu mươi độ.

Bốn bề hoa nở, các tòa nhà xung quanh đều gặp nạn, các công trình kiến trúc nhanh chóng biến thành tổ ong.

Dừng lại đi.

Đỗ Lan sắp ra tay, chỉ thấy hắn đi về phía trước, những viên đạn dày đặc dường như đều chủ động tránh xa người khổng lồ màu vàng.

Hắn như đi dạo trong sân nhà đến trước mặt người khổng lồ, rồi giơ tay đẩy một cái, một chưởng vào hư không.

Tam Nhật Nguyệt cho rằng lòng bàn tay này còn cách kẻ địch một đoạn mà, lẽ nào đây là muốn cách không hù chết kẻ địch.

Họ chắc chắn không hiểu, nhưng đối với Đỗ Lan, một chưởng cách không là đã đủ.

Tiếng súng ngừng lại, cơ thể của kẻ địch đột nhiên truyền ra âm thanh rung động kỳ quái, rồi lớp giáp ngoài của cơ thể giống như bọt nổi trên mặt nước bắt đầu nổi lên khỏi khung xương.

Tiếp theo là rơi ra, mọi người mới cảm nhận được thì ra sức mạnh của chưởng phong đáng sợ đến thế.

Ầm.

Chưởng phong trễ đến, thổi bay lớp giáp ngoài của kẻ địch, thổi bay vũ trang của đối phương.

Cơ giáp của kẻ địch giống như con tằm lột xác, lại giống như củ hành tây bị bóc vỏ, từng lớp từng lớp tách ra.

Giáp, vũ khí, khung xương, từng linh kiện một giống như bị ma pháp tác động mà tự động tách rời.

Đây căn bản không phải là phi công, mà là pháp sư, là vu sư, là shaman.

Sự biến hóa khó tin này, và một chưởng không thể tưởng tượng, đều cho thấy gã này căn bản không thể dùng khoa học để giải thích.

Gì mà phi công nhất lưu, đây căn bản không phải là điều con người có thể làm được.

Nhưng Đỗ Lan thật sự đã làm được, hơn nữa là một chưởng tháo dỡ con quái vật, thần kỳ đến mức không thể tưởng tượng.

Kết thúc rồi, Ngải Nhân Cách Lôi Tư bị tháo dỡ, trong thành phố chỉ còn một luồng gió mạnh thổi dọc theo con đường, không biết đã tốc bao nhiêu chiếc váy.

Độc Lập Thiếu Nữ và vị đại biểu già cũng kịp thời đến hiện trường.

Độc Lập Thiếu Nữ đã có một bài phát biểu đầy cảm xúc, kể về những trải nghiệm của cô trong thời gian qua, cũng nói về việc sau khi Sao Hỏa độc lập sẽ tự lực cánh sinh, tự cường không ngừng phát triển, nhất định sẽ tạo ra một tương lai tốt đẹp.

Không ít đại biểu Arbrau vốn đã cảm thấy Sao Hỏa là một thuộc địa phiền phức, cũng thuận nước đẩy thuyền tỏ ý có thể ủng hộ nền độc lập của Sao Hỏa.

Và sự trở lại của vị đại biểu già cũng khiến nhiều người ủng hộ reo hò, ông ta một lần nữa trở thành người quản lý Arbrau.

Còn những người phản đối ông ta thì phẫn uất bất bình, đáng tiếc lại bất lực.

Thiết Hoa Đoàn đã chiến thắng, tuy cái giá phải trả không nhỏ, nhưng họ cuối cùng đã giành được chức vụ cố vấn an ninh cho Arbrau, chính thức trở thành một công ty an ninh hàng đầu thế giới.

Mà các cô gái của nương tử quân tập thể ói bento, vốn tưởng rằng họ lành ít dữ nhiều, cuối cùng phát hiện ra thì ra họ chỉ bị thương, không hề chết.

Áo Nhĩ Gia cuối cùng vẫn đặt cược thắng, một khoảng thời gian tới của Thiết Hoa Đoàn sẽ rất tốt đẹp.

Nhưng sức mạnh mà Đỗ Lan thể hiện cũng khiến người ta kinh ngạc, thứ không khoa học như chế độ Hoàng Kim cũng xuất hiện, Tam Nhật Nguyệt không thể không thừa nhận rằng cả đời mình cũng không thể trở thành một phi công nhất lưu, vì đây căn bản không phải là trình độ mà người bình thường có thể đạt được.

Dù sao thì hiện tại Thiết Hoa Đoàn đã đạt được mục đích, những trận chiến sau này chắc sẽ ít đi.

Chỉ có thể nói những đứa trẻ mồ côi cũng quá ngây thơ, vì Thiết Hoa Đoàn một bước thành danh, tự nhiên cây cao đón gió, sau này rắc rối của họ còn nhiều, gian nan thực sự bây giờ mới bắt đầu.

Dưới sự nỗ lực của Thiếu nữ Độc lập và đại biểu của Abrau, hai khối kinh tế còn lại trên Trái Đất cuối cùng cũng đã thừa nhận quyền độc lập của sao Hỏa.

Trong phút chốc, người sao Hỏa reo hò nhảy múa, Thiếu nữ Độc lập và Thiết Hoa Đoàn trở thành anh hùng của sao Hỏa, được người người ca tụng.

Người sao Hỏa hiện tại rất vui mừng, họ chiếm đoạt toàn bộ các khu mỏ và công ty mà người Trái Đất đã thành lập trên sao Hỏa.

Các nhà tư bản đã kiếm được một món hời lớn.

Trong số đó bao gồm cả tay buôn vũ khí đã tài trợ cho Thiếu nữ Độc lập khi cô không có tiền.

Sau khi sao Hỏa độc lập, tên thương nhân đầu cơ này đã lợi dụng tâm lý bất an của mọi người để bán một lượng lớn vũ khí, sau đó ra sức thu mua tài sản cố định của các thương nhân Trái Đất với giá rẻ mạt, kiếm được một món tiền khổng lồ.

Đương nhiên, là một tay buôn vũ khí, hắn chỉ biết kinh doanh vũ khí.

Hắn mua lại các nhà máy chỉ để tháo dỡ và bán đi, chứ không phải để vận hành.

Vì vậy, đã xuất hiện không ít người thất nghiệp, nhưng các nhà tư bản chẳng hề quan tâm đến điều đó.

Sao Hỏa độc lập, tư bản tháo chạy, một loạt vấn đề về vốn đặt ra trước mắt chính phủ sao Hỏa.

Tuy nhiên, chính phủ sao Hỏa hoàn toàn không để tâm, họ chỉ biết rằng bây giờ toàn bộ khoáng sản trên sao Hỏa đều thuộc về họ, họ muốn khai thác thế nào thì khai thác.

Thiết Hoa Đoàn cũng lên như diều gặp gió, một bước trở thành tổ chức an ninh mạnh nhất sao Hỏa, đồng thời thành lập căn cứ đồn trú tại Trái Đất.

Chương 1840

Những đứa trẻ mồ côi còn sống sót đều trở thành thần tượng được người sao Hỏa sùng bái, Thiết Hoa Đoàn cũng trở thành một doanh nghiệp ưu tú mà thế hệ trẻ tranh nhau gia nhập.

Hai em gái của tiểu béo được Áo Nhĩ Gia gửi đến trường học tốt nhất sao Hỏa, cũng được thầy cô và học sinh chào đón nồng nhiệt.

Bởi vì học sinh trong ngôi trường này đều xuất thân từ các gia tộc có máu mặt, nền độc lập của sao Hỏa đã mang lại lợi ích không thể đong đếm cho gia tộc của họ, và Thiết Hoa Đoàn, người đã làm nên tất cả, tự nhiên sẽ được họ tán dương.

Cặp chị em song sinh lúc này trở thành khách quý trong trường.

Đối với Thiết Hoa Đoàn, mọi thứ dường như đều rất tốt đẹp, đều đang vận hành theo chiều hướng tươi sáng.

Bây giờ, người dân tầng lớp dưới của sao Hỏa cũng đang chờ đợi lợi ích từ nền độc lập.

Đáng tiếc, thời gian trôi đi, họ phát hiện ra ngoài việc kinh tế suy thoái, giá cả tăng vọt, tỷ lệ thất nghiệp gia tăng, nền độc lập của sao Hỏa dường như chẳng mang lại bất kỳ thay đổi nào khác.

Người dân tầng lớp dưới chỉ thấy những đứa trẻ mồ côi của Thiết Hoa Đoàn giờ đây trở nên nổi tiếng, lại còn nhận được quyền kinh doanh một khu mỏ lớn, có cả căn cứ đồn trú trên Trái Đất, cuộc sống vô cùng sung túc.

Nhưng bản thân họ lại không có được đãi ngộ như vậy.

Họ thấy Thiếu nữ Độc lập cùng những người ủng hộ cô kiếm bộn tiền, công ty thương mại của Thiếu nữ Độc lập trong thời gian ngắn đã độc chiếm các hoạt động thương mại giữa sao Hỏa và Abrau.

Đương nhiên, Thiếu nữ Độc lập đang dùng cách của riêng mình để thay đổi sao Hỏa. 3.

Sau khi kiếm được tiền, cô lại đi xây trường học, bệnh viện, và khi có thời gian rảnh còn tổ chức các buổi hòa nhạc để thăm hỏi các công nhân trên sao Hỏa.

Hiện tại cô kiêm nhiệm nhiều chức vụ: doanh nhân, thần tượng, nhà từ thiện.

Vấn đề duy nhất là những thay đổi cô có thể làm được lại quá ít ỏi.

Sự bất mãn của dân chúng ngày càng tăng.

Thiếu nữ Độc lập biết rằng mọi chuyện lại bị Đỗ Lan nói trúng.

Sau khi sao Hỏa độc lập, ngoài việc giao thương với Abrau vẫn diễn ra bình thường, thương mại với hai khối kinh tế còn lại gần như bị gián đoạn.

Sao Hỏa xuất hiện một lượng lớn tư bản tháo chạy và thương nhân đầu cơ, khiến nền kinh tế trở nên hỗn loạn.

Chính phủ sao Hỏa lại là một chính phủ bù nhìn, hoàn toàn không có năng lực kiểm soát kinh tế.

Kết quả cuối cùng là ngay cả các nhà tư bản của sao Hỏa cũng đang nỗ lực chuyển dịch tài sản của mình sang Trái Đất.

Cứ thế này, sao Hỏa thật sự sẽ biến thành một đống đổ nát.

Trớ trêu thay, Thiếu nữ Độc lập phát hiện những người trước đây ủng hộ mình giờ đây đều trở mặt, không còn ủng hộ cô tham gia chính trường nữa.

Vì vậy, thiếu nữ sao Hỏa cũng chỉ có thể tự mình mở một công ty, chứ không thể tiếp tục làm một chính khách.

Thiếu nữ Độc lập vô cùng thất vọng, nhưng không thể làm gì khác, cô không thể thay đổi hiện trạng khủng hoảng hiện nay.

Mặt khác, áp lực của Thiết Hoa Đoàn cũng rất lớn, bởi vì có quá nhiều chỗ cần tiêu tiền.

Thu nhập của họ căn bản không đủ để chi trả cho việc bảo dưỡng trang bị thời bình, lương nhân viên, và duy tu cơ sở vật chất.

Hơn nữa, họ còn phải đối mặt với sự cạnh tranh từ các đối thủ, mối đe dọa từ hải tặc, cũng như sự gây khó dễ của khách hàng, và xung đột giữa nhân viên người lớn và những đứa trẻ mồ côi.

Áo Nhĩ Gia đã phát hiện ra Thiết Hoa Đoàn có quá nhiều vấn đề.

Trước đây khi còn chiến tranh, mọi người cũng không để ý, nhưng bây giờ tất cả vấn đề đều bộc lộ ra.

Đầu tiên là tầng lớp quản lý, những đứa trẻ mồ côi tuy trung thành nhưng năng lực có hạn, căn bản không thể đảm nhiệm vai trò quản lý.

Đứa trẻ mồ côi lớn tuổi nhất cũng chỉ tầm tuổi Áo Nhĩ Gia, mười bảy mười tám tuổi, lại không được học hành, làm sao có thể quản lý được.

Nhưng giao cho người lớn thì họ lại không yên tâm.

Bây giờ những đứa trẻ mồ côi này đều trở thành gánh nặng, những vị trí chúng có thể đảm nhiệm rất ít, trong khi tài nguyên tiêu hao lại không hề ít.

Áo Nhĩ Gia không thể không lo lắng về tiền bạc, nhưng hắn nào có biết cách kiếm tiền.

Nền độc lập của sao Hỏa không ảnh hưởng nhiều đến Trái Đất.

Người Trái Đất vẫn sống cuộc sống nhỏ bé của mình, đối với họ sao Hỏa quá xa vời.

Chỉ có những tập đoàn giao thương với sao Hỏa mới cảm thấy bị ảnh hưởng, nhưng đối với họ, mất đi thị trường sao Hỏa thì đi khai thác thị trường khác thôi, tuy sẽ có một khoảng thời gian khó khăn, nhưng không có trở ngại nào là không thể vượt qua.

Hơn nữa, một phần đáng kể số vốn tháo chạy từ sao Hỏa đã đổ về Trái Đất, cũng kích thích kinh tế ở một số khu vực trên Trái Đất.

Đối với các vệ tinh thuộc địa khác, họ cũng muốn đòi độc lập, nhưng tình cảnh của họ còn thê thảm hơn sao Hỏa, ngay cả không khí cũng bị người ta bóp nghẹt, cho nên tự nhiên cũng chỉ là hô hào cho có lệ mà thôi.

Sự kiện náo nhiệt ngang ngửa với nền độc lập của sao Hỏa có lẽ là sự thay đổi quyền lực của Thất Tinh Gia Tộc.

Sau khi bán đứng bạn bè, Mạch Cát Lợi Tư lại bán đứng cả cha nuôi.

Hắn tố cáo cha nuôi có giao dịch ngầm với nghị viên của Abrau, thành công nắm giữ gia tộc của mình.

Cộng thêm gia tộc quỹ đạo và gia tộc tiểu đệ, lúc này hắn một mình kiểm soát ba đại gia tộc, phong quang vô hạn, trở thành thần tượng của rất nhiều người trẻ tuổi.

Tuy nhiên, Mạch Cát Lợi Tư vẫn chưa hài lòng.

Hiện tại hắn và Áo Nhĩ Gia có nhiều liên hệ ngầm, nhưng Áo Nhĩ Gia bây giờ thực sự không có tâm trí để gây chuyện cùng Mạch Cát Lợi Tư.

Vấn đề của Mạch Cát Lợi Tư chính là cuộc đấu tranh nội bộ của Thất Tinh Gia Tộc.

Đối thủ lớn nhất của hắn chính là gia chủ của gia tộc Mặt trăng.

Vị gia chủ này chủ yếu phụ trách vấn đề an ninh trên Mặt trăng, đã kinh doanh trên Mặt trăng cả trăm năm, nội tình sâu không lường được.

Hơn nữa, người này đã nhận ra tham vọng của Mạch Cát Lợi Tư, cho nên vẫn luôn ngấm ngầm gây khó dễ cho hắn.

Tham vọng của Mạch Cát Lợi Tư đã quá rõ ràng, gia chủ gia tộc Mặt trăng chắc chắn không thể để Mạch Cát Lợi Tư tiếp tục lớn mạnh, cho nên ông ta đã ngấm ngầm giở không ít trò bẩn.

Gia chủ gia tộc Mặt trăng ra tay một đòn trúng ngay điểm yếu, nắm được tử huyệt của Mạch Cát Lợi Tư.

Ông ta tiến hành ly gián giữa Mạch Cát Lợi Tư và Thiết Hoa Đoàn.

Bảy đại gia tộc tuy nhìn như một thể, nhưng trên thực tế lợi ích của họ đến từ các khu vực khác nhau: Mặt trăng, quỹ đạo Trái Đất, ba khối kinh tế lớn, vành đai tiểu hành tinh, và các vệ tinh thuộc địa.

Hiện tại, một trong ba khối kinh tế lớn đã thuộc về Thiết Hoa Đoàn, và chính thể tiếp giáp với khối kinh tế Abrau chính là đồng minh hợp tác cố hữu của gia tộc Mạch Cát Lợi Tư.

Bởi vì hai bên tiếp giáp nhau, nên gia chủ gia tộc Mặt trăng đã nghĩ đến việc khiến hai bên nảy sinh mâu thuẫn, tốt nhất là leo thang thành xung đột vũ trang.

Vị gia chủ gia tộc Mặt trăng này biết rằng hệ thống chỉ huy của Thiết Hoa Đoàn ở sao Hỏa, quân đồn trú ở Trái Đất chỉ là một chi nhánh, họ không nhất định biết được sự sắp xếp của Áo Nhĩ Gia.

Vì vậy, chỉ cần cắt đứt liên lạc của họ với sao Hỏa, sau đó gây ra một vài xích mích nhỏ ở biên giới, chi bộ Trái Đất của Thiết Hoa

Đoàn chắc chắn sẽ không hiểu rõ tình hình, mơ mơ hồ hồ mà đánh nhau với hàng xóm bên cạnh.

Ông ta quá rõ tính cách của đám trẻ mồ côi, ngoài đánh nhau ra chúng chẳng được tích sự gì.

Gia chủ gia tộc Mặt trăng ngấm ngầm sắp đặt mọi thứ, phải nói rằng mưu kế này cao siêu hơn nhiều so với việc bán đứng bạn bè của Mạch Cát Lợi Tư.

Thế giới đã thay đổi rồi.

Lúc này, Đỗ Lan, tiểu béo hắc hóa, và nữ chỉ huy bị bán đứng đã thành lập một nhóm nhỏ.

Chương 1841

Không sao cả, tôi chỉ muốn hủy diệt Thiết Hoa Đoàn.

Tiểu béo hắc hóa rất thẳng thắn, mục tiêu của hắn chính là Thiết Hoa Đoàn.

Còn nữ chỉ huy bị bán đứng đương nhiên nhắm vào Thất Tinh Gia Tộc. 4.

Hai người bọn họ quả thực đã trở thành một đội báo thù.

Thiết Hoa Đoàn, cơ sở cũ của CGS ngày xưa giờ đây được đám trẻ mồ côi quản lý gọn gàng ngăn nắp.

Để có thể vận hành ở cả hai nơi là Trái Đất và sao Hỏa, Áo Nhĩ Gia đã mở rộng tuyển dụng trên sao Hỏa, tuyển một lứa tân binh, về cơ bản cũng đa số là người mù chữ và có trình độ học vấn thấp.

Những người này cũng không được coi là nhân tài, chỉ có thể coi là tay chân.

Tôi có một công việc giao cho các người.

Một ngày nọ, Đỗ Lan lại một lần nữa đến Thiết Hoa Đoàn.

Áo Nhĩ Gia rất kích động, bởi vì sau trận chiến ở Trái Đất mấy tháng trước, Đỗ Lan đã mất tích.

Bây giờ hắn lại đột nhiên xuất hiện, thật sự khiến người ta khó hiểu: Cái gã này, còn đến làm gì nữa.

Chẳng phải đã nói là công việc sao.

Thiếu nữ Độc lập sắp tổ chức tour lưu diễn, có hứng thú làm bảo an không.

Đỗ Lan nói.

Ngươi và cô ấy vẫn còn liên lạc.

Áo Nhĩ Gia thầm nghĩ, liên lạc với cô ấy mà không liên lạc với mình, chẳng lẽ Đỗ Lan lại không coi trọng mình đến vậy sao.

Khi còn ở trên tàu, Áo Nhĩ Gia cũng biết lúc đó Đỗ Lan phải lựa chọn giữa Thiếu nữ Độc lập và mình, xem ra đối phương đã chọn Thiếu nữ Độc lập.

Thiếu nữ Độc lập sao có thể thiếu ta được.

Thiếu ta rồi, ai dạy cô ấy làm thần tượng.

Đỗ Lan cho biết mình hiện là quản lý thần tượng của Thiếu nữ Độc lập.

Thiếu nữ Độc lập bây giờ có nhiều thân phận, rất bận rộn, Đỗ Lan với tư cách là quản lý sẽ phụ trách sắp xếp các buổi biểu diễn cho cô.

Ha ha.

Áo Nhĩ Gia vốn tưởng Đỗ Lan đã gia nhập đảng cách mạng, không ngờ cuối cùng hắn cũng chỉ nói suông mà thôi: Nếu là công việc, tôi tự nhiên sẽ nhận.

Chỉ là thù lao.

Yên tâm, chắc chắn sẽ khiến ngươi hài lòng.

Sau khi ký hợp đồng, Áo Nhĩ Gia cử một tiểu đội đi làm vệ sĩ, công việc này không cần quá căng thẳng.

Lần này Thiếu nữ Độc lập sẽ tổ chức tour lưu diễn vòng quanh sao Hỏa.

Sao Hỏa rất lớn, nhưng thành phố không nhiều, hơn nữa Thiếu nữ Độc lập rất được ủng hộ trên sao Hỏa, nên về cơ bản sẽ không có vấn đề gì.

Tam Nhật Nguyệt cũng ở trong số đó, ngoài ra còn có vài tân binh, đi theo để tích lũy kinh nghiệm.

Hiện tại, Thiết Hoa Đoàn về tổng thể vẫn đoàn kết, tuy có vài tân binh không phục, nhưng không gây được sóng gió gì.

Nhiều tân binh tuổi tác và bản lĩnh không lớn, nhưng tính tình lại không nhỏ.

Họ giống hệt như Áo Nhĩ Gia trước đây, cũng một lòng muốn leo lên vị trí cao, không cam tâm làm một nhân viên bình thường.

Họ cũng không phục Tam Nhật Nguyệt, một phi công Gundam, cảm thấy nếu mình cũng có thể chiến đấu, chắc chắn sẽ không thua kém Tam Nhật Nguyệt.

Suy nghĩ của tân binh có thể hiểu được, bởi vì nghé con không sợ cọp.

Thiếu nữ Độc lập đi đến đâu là gây chấn động đến đó.

Đây chính là người hùng đã thúc đẩy sao Hỏa độc lập thành công, không chỉ tài hoa xuất chúng, mà còn xinh đẹp.

Thân phận rõ ràng tôn quý nhưng lại sẵn lòng dùng giọng hát cảm động để xoa dịu tâm hồn mọi người, làm sao không khiến người ta cảm động.

Đương nhiên, các chính khách lại cho rằng Thiếu nữ Độc lập tâm cơ rất sâu.

Họ rất rõ ràng vì Thiếu nữ Độc lập bây giờ đã không còn giá trị lợi dụng, nên không ít chính khách trong chính trường phản đối đã gạt cô ra ngoài, không cho cô tham gia chính trị.

Bởi vì các chính khách lo lắng Thiếu nữ Độc lập sẽ cướp đi tỷ lệ ủng hộ của họ.

Nhưng không ngờ Thiếu nữ Độc lập lại đi một con đường khác, trở thành thần tượng.

Bây giờ mỗi người dân sao Hỏa đều biết đến cô, thậm chí rất nhiều người dân tầng lớp dưới còn coi cô như nữ thần.

Nếu Thiếu nữ Độc lập hô một tiếng, có lẽ sẽ gây ra sóng gió cực lớn.

Ban đầu, Thiếu nữ Độc lập, hình mẫu của phe độc lập này, chỉ là một con rối.

Ai có thể ngờ Thiếu nữ Độc lập lại làm được đến bước này.

Bây giờ nghĩ lại, các chính khách cũng không thể không khâm phục cô gái dám thực hiện hành động này.

Nhưng tuyệt đối không thể để cô ấy lên nắm quyền, bởi vì các chính khách rất rõ những gì Thiếu nữ Độc lập muốn làm sẽ xung đột với lợi ích của họ, hơn nữa là xung đột cực lớn.

Ngay cả cha của Thiếu nữ Độc lập cũng đề phòng cô, chỉ sợ cô ra tay với lợi ích của gia tộc.

Điều này rất có khả năng, trong lịch sử đã có rất nhiều nhà cách mạng kiên định xuất thân từ gia đình giàu có, điều đầu tiên họ muốn thay đổi chính là gia đình của mình.

Thiếu nữ Độc lập tự nhiên cũng muốn đem lợi ích của gia đình đi làm từ thiện.

Người nhà của cô cũng không dùng đến nhiều tài sản như vậy, họ chỉ cần ăn no mặc ấm là được rồi, nhiều tài nguyên hơn chính là lãng phí.

Bởi vì Thiếu nữ Độc lập là người hành động, nên cô ấy chắc chắn sẽ làm được, vì vậy các chính khách mới sợ hãi, mới không dám để cô ấy lãnh đạo sao Hỏa.

Nếu Thiếu nữ Độc lập là người hai mặt, nói một đằng làm một nẻo, có lẽ các chính khách cũng sẽ không sợ hãi đến vậy.

Tam Nhật Nguyệt chưa bao giờ ngừng luyện tập, tài nấu nướng của cậu ngày càng tốt hơn.

Tuy nhiên, cậu đối với danh hiệu phi công hạng nhất vẫn còn xa vời.

Dù sao thì cậu cũng hoàn toàn không hiểu làm thế nào để biến Gundam thành màu vàng, cậu cảm thấy cả đời này mình cũng không thể trở thành phi công hạng nhất được.

Công việc rất nhẹ nhàng, họ chủ yếu là ở bên cạnh bảo vệ Thiếu nữ Độc lập.

Khi biểu diễn thì ngồi trong mobile suit xem biểu diễn, cảm giác căn bản không tốn chút sức lực nào. 5.

Hôm nay Thiếu nữ Độc lập đến một khu công nghiệp để tổ chức một buổi biểu diễn văn nghệ tại đây, sẽ có khoảng ba vạn khán giả, quy mô không hề nhỏ.

Công việc của Tam Nhật Nguyệt và những người khác là ở xung quanh địa điểm quan sát, dường như lại là một công việc rất bình thường và nhàm chán.

Lúc này trên quỹ đạo sao Hỏa, tiểu béo hắc hóa và nữ chỉ huy Y Tu mặc bộ đồ bó sát màu đen, đứng trong buồng lái Gundam.

Đây là buồng lái điều khiển cảm ứng cơ thể do Đỗ Lan thiết kế và chế tạo, thông qua nhiều điểm cảm ứng trên bộ đồ bó sát, khiến Gundam thực hiện những động tác giống hệt phi công.

Nhịp tim, nhiệt độ, huyết áp mọi thứ bình thường, hệ thống khởi động.

Sau khi kiểm tra các đặc điểm cơ thể cơ bản của phi công, Gundam đã khởi động.

Nhiệm vụ lần này của tiểu béo hắc hóa và Y Tu là gây rối.

Hôm nay chính là màn ra mắt, chào hỏi một tiếng với Thiết Hoa Đoàn và Thiếu nữ Độc lập.

Buổi hòa nhạc đang diễn ra sôi nổi, khán giả như say như mê, như điên như cuồng.

Ngay cả Tam Nhật Nguyệt cũng phải thừa nhận giọng hát của Thiếu nữ Độc lập thật sự có tác dụng chữa lành tâm hồn.

Ngay lúc mọi người đang đắm chìm trong tiếng hát, trên bầu trời xuất hiện bóng đen.

Radar phản ứng nhanh nhất, Tam Nhật Nguyệt phản ứng rất nhanh, lập tức kiểm tra xem thứ gì đang rơi xuống từ trên trời: Hai bóng đen, là kẻ địch.

Cậu bây giờ vẫn chưa thể phán đoán, đợi đến khi ống kính quang học bắt được hình ảnh, Tam Nhật Nguyệt không thể tin nổi mà nói: Gundam.

Là kẻ địch sao.

Các vệ sĩ khác cũng đã phát hiện, chỉ có khán giả vẫn còn ngơ ngác.

Chương 1842

Tam Nhật Nguyệt có dự cảm không lành, kẻ đến không có ý tốt, hai chiếc Gundam này không thể nào đến để góp vui được.

Ầm.

Tam Nhật Nguyệt chưa bao giờ thích bị động, cậu muốn chủ động xuất kích.

Cậu vừa cất cánh, Thiếu nữ Độc lập lập tức chú ý tới, nhưng cô vẫn đang ở trên sân khấu, trong mắt lại có thêm vài phần lo lắng.

Cô rất rõ tính cách của Tam Nhật Nguyệt, tuyệt đối không phải là loại người bốc đồng.

Đã xảy ra chuyện gì.

Tam Nhật Nguyệt.

Tiểu béo hắc hóa lạnh lùng nói, hôm nay hắn phải ngăn cản đối phương: Để ta ngăn cản ngươi.

Nhiên Diễm Gundam tăng tốc, lao về phía Barbatos.

Tam Nhật Nguyệt lập tức biết đối phương đến không có ý tốt.

Trong nháy mắt, kẻ địch đã ở ngay trước mặt.

Tam Nhật Nguyệt giơ cây chùy lên đỡ, còn tiểu béo trực tiếp dùng nắm đấm.

Ầm.

Gào thét đi, Nhiên Diễm Gundam, Siêu Cấp Bá Vương Điện Ảnh Đạn.

Tiểu béo hóa thành một con quay đang xoay tròn, dồn toàn bộ lực lượng qua nắm đấm lên người Tam Nhật Nguyệt.

Đây là Gundam cận chiến, là loại kẻ địch chưa từng xuất hiện trên thế giới này.

Tam Nhật Nguyệt kinh hãi, đã bị áp lực của cơn lốc xoáy đánh văng xuống đất.

Đồng thời, dư chấn của cơn lốc xoáy lan tỏa khắp nơi, toàn bộ hội trường như thể gặp phải bão, những khán giả nhẹ cân một chút trực tiếp bị thổi bay đi.

Buổi hòa nhạc buộc phải dừng lại, Thiếu nữ Độc lập chỉ có thể nằm rạp trên sân khấu để tránh bị thổi bay.

Gundam từ khi nào trở thành vũ khí khí tượng rồi.

Mọi người đều cho rằng điều này không bình thường.

Một đấm đánh ra lốc xoáy.

Đây là thao tác gì vậy, thế giới này rốt cuộc đã làm sao.

Kể từ khi Đỗ Lan hóa thân thành chiến binh hoàng kim, bây giờ lại xuất hiện chiến binh Gundam có thể thay đổi khí hậu, đã khiến người ta không phân biệt được đây là hiện thực hay ảo giác.

Tam Nhật Nguyệt trừng lớn mắt, không nói nên lời, cậu vậy mà bị một đấm đánh cho mất phương hướng.

Mọi người tứ tán bỏ chạy, những người khác của Thiết Hoa Đoàn lập tức bắn trả, hy vọng có thể ngăn chặn đòn tấn công của tiểu béo, nhưng hoàn toàn vô dụng, nắm đấm của tiểu béo nuốt chửng trời đất: Cảm nhận sự phẫn nộ của ta đi.

Đàn ông phải dùng nắm đấm để nói chuyện.

Tất cả cảm xúc, tất cả lời nói của tiểu béo đều nằm trong nắm đấm của hắn, không hề giữ lại, không hề che giấu: A.

Cú đấm như rồng, khuấy động càn khôn.

Toàn thân Nhiên Diễm Gundam tỏa ra ánh sáng rực lửa, đó là biểu hiện trực tiếp nhất cho ngọn lửa giận dữ của tiểu béo.

Tuy nhiên, Tam Nhật Nguyệt không hiểu, cậu quá chậm chạp, hoàn toàn không hiểu được cảm xúc trong nắm đấm của tiểu béo.

Cậu chỉ nghĩ rằng đối phương mạnh mẽ như vậy, mình làm sao mới có thể đánh bại kẻ địch.

Ầm.

Bộ đẩy sau lưng đồng loạt khởi động, trước tiên để Barbatos rời khỏi điểm rơi, bởi vì nắm đấm thứ hai của tiểu béo đã đến rồi.

Trong phút chốc, cát bay đá chạy, bụi bặm mịt mù, trong tầm mắt toàn là cát đỏ ngập trời, mặt đất như bị đấm mạnh một cú.

May mà Barbatos chạy nhanh, nếu không người hứng chịu đầu tiên chính là nó.

Mặt đất xuất hiện một cái hố lớn rộng hơn ba mươi mét, sâu năm sáu mét, đá cũng bị nghiền nát thành cát bụi, sức mạnh đã vượt xa vũ khí truyền thống quá nhiều.

Đây thật sự là nắm đấm, chứ không phải vũ khí khí tượng sao.

Tam Nhật Nguyệt không hiểu, nhưng cậu vẫn cảm nhận được ý đồ của kẻ địch nhắm vào mình, cậu cũng sẽ không ngồi chờ chết.

Điều chỉnh tư thế của Barbatos, nếu không thể đối đầu trực diện, vậy thì lợi dụng tốc độ để giành thế chủ động.

Barbatos, hành động đi.

Ầm.

Động cơ đẩy phía sau hỗ trợ, cộng thêm việc mượn lực từ mặt đất, Barbatos di chuyển nhanh như thỏ, di chuyển một cách điên cuồng.

Tiểu béo lúc này cũng đã đáp xuống đất, nhưng lại nhẹ nhàng như lông hồng, uyển chuyển như một đại tông sư.

Tiểu béo chỉ đứng trong buồng lái, không bị sự di chuyển linh hoạt của Barbatos ảnh hưởng, lấy tĩnh chế động.

Cơ hội.

Barbatos nhanh như sấm sét, lao về phía bên trái của tiểu béo, với tốc độ nhanh nhất, với chiến thuật đồng quy vu tận, có tiến không lùi, không chết không thôi.

Mục tiêu là buồng lái của kẻ địch, đột nhập từ bên sườn, muốn tiêu diệt hoàn toàn kẻ địch.

Tuy nhiên, tiểu béo bây giờ là người đàn ông dùng nắm đấm để nói chuyện, tuyệt đối sẽ không dễ dàng chết đi: Ngươi đang coi thường ai đấy.

Ra sau nhưng đến trước, chân của Nhiên Diễm Gundam giơ cao lên.

Hôm nay tiểu béo phải cho thế gian biết, chân của Gundam không chỉ là vật trang trí.

Một cú đá từ trên xuống, như tia sét giáng xuống lưng Barbatos.

Ầm ầm, khung xương của Barbatos suýt chút nữa đã vỡ nát.

Giáp lưng của nó vỡ tan trong nháy mắt, cơ thể nặng gần trăm tấn lúc này như tảng đá khổng lồ chìm xuống biển, lại như khối sắt rơi trong gió, không thể chống cự mà chịu một lực hướng xuống cực lớn.

Tam Nhật Nguyệt chỉ cảm thấy cột sống của mình như bị đánh gãy, nằm sõng soài giữa bụi hồng hồi lâu không thể cử động.

Đây là bụi hồng thật sự, cát trên sao Hỏa đều có màu đỏ.

Hôm nay chỉ là chào hỏi, tiếp theo mới là hành động thực sự.

Tiểu béo đến nhanh như một cơn lốc và đi cũng nhanh như vậy.

Đợi đến khi Nhiên Diễm Gundam biến mất, mọi người mới dám ló đầu ra.

Ai cũng không biết kẻ địch rốt cuộc là ai, tại sao lại tấn công họ.

Dường như không gây ra thương tổn gì, nhưng điều này càng khiến người ta khó hiểu, không biết rốt cuộc họ muốn làm gì.

Chuyện buổi hòa nhạc của Thiếu nữ Độc lập bị tấn công lập tức lan truyền khắp sao Hỏa, mọi người đều đang đồn đoán rốt cuộc là ai đã làm việc này.

Hơn nữa, những người chứng kiến đã miêu tả kẻ địch một cách thần kỳ, nào là một đấm đánh ra lốc xoáy, một cước đá nát Barbatos gì đó. 6.

Đây đâu phải là Gundam, quả thực chính là thần khí.

Nhưng khi Áo Nhĩ Gia đến hiện trường khảo sát, hắn phát hiện dấu vết chiến đấu thật sự khó tin.

Không thấy khói thuốc súng, nhưng sức phá hoại lại vô cùng lớn.

Chương 1843

Cộng thêm lời miêu tả khoa trương của những người chứng kiến, khiến mọi chuyện trở nên không thể tưởng tượng nổi.

Nói thật, đối tượng nghi ngờ đầu tiên của Áo Nhĩ Gia chính là Đỗ Lan, bởi vì ngoài hắn ra, Áo Nhĩ Gia thật sự không biết ai còn có năng lực như vậy.

Sức chiến đấu mà Đỗ Lan thể hiện ở Trái Đất đã không phù hợp với khoa học, bây giờ lại xuất hiện loại kẻ địch phi khoa học này, không nghi ngờ Đỗ Lan thì nghi ngờ ai.

Barbatos bị hư hại rất nghiêm trọng, Tam Nhật Nguyệt cũng bị thương.

Điều này cho thấy kẻ địch hoàn toàn có thể giết chết Tam Nhật Nguyệt, nhưng cuối cùng hắn lại không làm gì cả mà bỏ đi, điều này cũng không bình thường.

Áo Nhĩ Gia không thể không tìm Đỗ Lan hỏi cho ra lẽ, tin rằng cũng chỉ có Đỗ Lan mới có thể giải thích tất cả.

Đến trước mặt Đỗ Lan, Áo Nhĩ Gia đi thẳng vào vấn đề, hắn không muốn vòng vo lãng phí thời gian với Đỗ Lan: Vụ tấn công trước đó, ngươi biết những gì.

Những kẻ đó sử dụng sức mạnh phi khoa học, chắc hẳn là phi công hạng nhất mà ngươi đã nói, phải không.

Đỗ Lan nhìn Áo Nhĩ Gia, hỏi ngược lại: Ngươi đang nghi ngờ ta.

Phải, ta đang nghi ngờ ngươi, bởi vì những thứ khó tin này tuyệt đối không thể không liên quan đến ngươi.

Áo Nhĩ Gia thẳng thắn không né tránh, ánh mắt sắc bén gần như muốn nhìn thấu Đỗ Lan.

Chẳng lẽ không nên nói rằng thời đại này khao khát anh hùng, thế là anh hùng ứng vận mà sinh, thế giới khao khát thay đổi, thế là thay đổi được kêu gọi.

Các ngươi, Thiết Hoa Đoàn và Thiếu nữ Độc lập, đều không hoàn thành được kỳ vọng của thế giới, vậy thì những người khác sẽ xuất hiện.

Họ vừa xuất hiện đã nhắm vào các ngươi, bởi vì các ngươi đã sắp biến thành những kẻ bảo vệ cho thể chế cũ.

Ngươi hãy suy nghĩ kỹ xem, Thiết Hoa Đoàn bây giờ có phải đã biến chất rồi không.

Đỗ Lan cho rằng đây mới là lý do thực sự.

Áo Nhĩ Gia không nói nên lời, thật sự là như vậy sao.

Hắn im lặng, hắn từ đầu đã không nghĩ đến việc thay đổi thế giới, họ chỉ muốn thay đổi cuộc sống của chính mình.

Nhưng kỳ vọng của mọi người đối với Thiết Hoa Đoàn không chỉ có vậy, họ cũng bị danh tiếng của mình làm liên lụy.

Thiết Hoa Đoàn hiện nay vẫn đang nỗ lực phát triển, hy vọng có thể chen chân vào hàng ngũ các nhà tư bản trên sao Hỏa, chứ không phải muốn lật đổ các nhà tư bản để thay đổi toàn bộ cục diện sao Hỏa.

Áo Nhĩ Gia rất tức giận, tại sao lại bắt Thiết Hoa Đoàn đi thay đổi thế giới. 7.

Cuộc sống hiện tại của Thiết Hoa Đoàn đều là do họ tự mình nỗ lực giành lấy, nếu người khác cũng muốn có cuộc sống như vậy thì hãy tự mình đi mà tranh lấy.

Nhưng nếu người khác thật sự đi tranh giành, vậy thì Thiết Hoa Đoàn sẽ trở thành mục tiêu tấn công của họ.

Giống như lúc đầu Thiết Hoa Đoàn đã nuốt chửng CGS để lớn mạnh vậy.

Cái bánh chỉ lớn có vậy, Thiết Hoa Đoàn ăn rồi thì người khác sẽ không có gì để ăn.

Và Thiết Hoa Đoàn, người bảo vệ cái bánh, quả thật đã trở thành người bảo vệ thế lực cũ, trở thành kẻ được hưởng lợi.

Khi dũng sĩ đánh bại ác long, dũng sĩ cũng trở thành ác long.

Áo Nhĩ Gia, các ngươi bây giờ chính là ác long, có dũng sĩ đến tìm các ngươi gây phiền phức là chuyện bình thường.

Hắn không giết các ngươi có lẽ chỉ là nể mặt công lao ngày trước của các ngươi.

Nếu các ngươi còn không biết hối cải, lần sau vận may của các ngươi sẽ không tốt như vậy nữa đâu.

Áo Nhĩ Gia chết lặng, không ngờ Đỗ Lan lại nói một cách đương nhiên như vậy.

Hắn vạn lần không ngờ Thiết Hoa Đoàn đã trở thành ác long trong mắt một số người.

Rõ ràng mấy tháng trước họ còn là nhóm yếu thế, bây giờ lại cản đường người khác: Nói cho ta biết, rốt cuộc họ là ai.

Áo Nhĩ Gia sẽ không dễ dàng nhường lại những ngày tháng tốt đẹp.

Nếu có người muốn nhắm vào Thiết Hoa Đoàn, vậy thì họ sẽ phải phản kích.

Ngươi thật sự biết kẻ thù của mình là ai sao.

Đỗ Lan hỏi.

Áo Nhĩ Gia thực ra không có kẻ thù, bởi vì mục tiêu của hắn là kinh doanh tốt Thiết Hoa Đoàn.

Kẻ thù của hắn đều thuộc về khách hàng, nhưng họ lại coi kẻ thù của khách hàng là kẻ thù của mình, đây chính là một vấn đề.

Hắn cho rằng chính kẻ thù của khách hàng đã cản đường họ theo đuổi cuộc sống tốt đẹp hơn, nhận thức này vô cùng nguy hiểm.

Trên thực tế, điều khiến Thiết Hoa Đoàn khó khăn như vậy là thể chế, là chính trị.

Đáng tiếc, Áo Nhĩ Gia không chịu suy nghĩ sâu xa, không nhận ra vấn đề này.

Quả nhiên là đọc sách quá ít.

Thôi bỏ đi, không làm khó ngươi nữa.

Ngươi biết cũng vô dụng.

Ta nói cho ngươi biết, họ đều là u linh, những u linh phẫn nộ đang lang thang trong vũ trụ.

Để vây diệt u linh này, Thất Tinh Gia Tộc, sao Hỏa, Trái Đất, các vệ tinh thuộc địa, vành đai tiểu hành tinh đều sẽ liên hợp lại, bởi vì đây là u linh sẽ mang đến sự thay đổi.

Áo Nhĩ Gia tỏ ra khó hiểu, ngươi nói như vậy, hắn làm sao hiểu được.

U linh báo thù gì, rồi phải liên hợp tất cả sức mạnh để vây diệt gì, hắn hoàn toàn nghe không hiểu, nói tiếng người đi chứ.

Tiểu béo hắc hóa đã gây ra một sự náo loạn không nhỏ, Áo Nhĩ Gia cũng không thu thập được đủ thông tin từ Đỗ Lan.

Nhưng từ lời nói của Đỗ Lan, hắn cảm nhận được một tia bất an, Áo Nhĩ Gia cảm thấy thế giới này sắp loạn rồi.

Hắn im lặng, nhìn Đỗ Lan im lặng.

Hồi lâu sau, hắn thở dài một hơi: U linh sao, bất kể là gì, cho dù là u linh, nếu nó nhắm vào Thiết Hoa Đoàn của chúng ta, ta sẽ không tha cho nó.

Tuy nhiên, Áo Nhĩ Gia không biết rằng kẻ thù lớn nhất của Thiết Hoa Đoàn hiện tại không phải là tiểu béo, mà là kẻ thù ở tận Mặt trăng, cùng với nội gián bên trong Thiết Hoa Đoàn.

Tại chi bộ Trái Đất, có người đã bán đứng Thiết Hoa Đoàn, bởi vì người này bất mãn với việc mọi chuyện đều phải xin chỉ thị từ sao Hỏa.

Hắn cảm thấy tổng bộ ở sao Hỏa đã trở thành gánh nặng cho chi bộ, tổng bộ đang hút máu chi bộ Trái Đất.

Cuộc sống ở chi bộ Trái Đất rất thoải mái, nhưng họ lại phải chịu sự kiềm chế của tổng bộ.

Đám trẻ mồ côi làm gì cũng phải xin chỉ thị tổng bộ, điều này khiến kẻ phản bội rất bất mãn.

Kẻ phản bội hiện đã nắm được quyền kiểm soát thông tin liên lạc giữa Trái Đất và sao Hỏa.

Hắn bịa ra lời của Áo Nhĩ Gia để ban hành mệnh lệnh, trên thực tế hắn đã cắt đứt liên lạc với sao Hỏa.

Những đứa trẻ mồ côi ở chi bộ Trái Đất không hiểu chuyện gì, còn tưởng rằng Áo Nhĩ Gia đã đồng ý khai chiến với hàng xóm bên cạnh.

Gia tộc Mặt trăng đã ly gián giữa Thiết Hoa Đoàn và Mạch Cát

Lợi Tư, lợi dụng lính đánh thuê nhiều lần gây rối ở biên giới Abrau, khiến người của Thiết Hoa Đoàn tưởng rằng đó là lỗi của Mạch Cát Lợi Tư.

Cộng thêm việc nội gián giả truyền mệnh lệnh, cuối cùng dẫn đến hai bên giao chiến.

Thực ra, sau khi biết tin thông tin liên lạc với Trái Đất bị gián đoạn, Áo Nhĩ Gia đã rất không yên tâm, hắn lập tức dẫn người đến Trái Đất.

Lúc này, Áo Nhĩ Gia vẫn không biết kẻ thù của họ đã lăm le, sẵn sàng đẩy họ vào chỗ chết bất cứ lúc nào.

Ngay cả Mạch Cát Lợi Tư cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao Thiết Hoa Đoàn lại tiến quân đến biên giới, họ không phải là đồng minh sao.

Hắn và Áo Nhĩ Gia đã liên lạc ngầm, duy trì quan hệ hữu hảo, chẳng lẽ Thiết Hoa Đoàn phản bội hắn.

Phải nói rằng sau khi Mạch Cát Lợi Tư bán đứng tất cả những người có thể bán đứng, chỉ số IQ của hắn đã giảm xuống.

Hoàn toàn không nhận thức được mình đã rơi vào bẫy, trở thành mục tiêu tính kế của người khác.

Chương 1844

Hắn dường như chưa bao giờ nghĩ đến khả năng này, hoàn toàn không có sự đề phòng đối với các thành viên khác của Thất Tinh Gia Tộc, những người sắp trở thành đối thủ của hắn.

Thậm chí có thể nói Mạch Cát Lợi Tư hiểu biết về Thất Tinh Gia Tộc không đủ, không biết nội tình của Thất Tinh Gia Tộc rốt cuộc là gì.

Kế hoạch của Mạch Cát Lợi Tư thiếu sót quá nhiều.

Hắn một lòng cho rằng chỉ cần có được Gundam truyền quốc, mọi chuyện sẽ được giải quyết, cho dù là kẻ thù cũng sẽ cúi đầu khuất phục trước mặt hắn.

Cũng không biết hắn rốt cuộc ngây thơ đến mức nào mới có thể đương nhiên cho rằng mọi chuyện sẽ phát triển theo hướng hắn dự liệu.

Tóm lại, Mạch Cát Lợi Tư và Thiết Hoa Đoàn hiện đang bị gia chủ gia tộc Mặt trăng xoay như chong chóng, trực tiếp diễn ra một màn võ kịch toàn diện.

May mắn là Áo Nhĩ Gia phát hiện tình hình không ổn đã kịp thời đến Trái Đất, mới ngăn chặn được thiệt hại lớn hơn.

Mạch Cát Lợi Tư lúc này mới nhận ra họ đã bị tính kế.

Từ trước đến nay chỉ có hắn tính kế người khác, chưa có ai tính kế hắn.

Hắn vẫn chưa hiểu rõ tại sao mình lại bị tính kế, hắn tưởng rằng mình đã ngụy trang rất tốt.

Cho dù mục đích lật đổ Thất Tinh Gia Tộc của hắn không bị bại lộ, nhưng hiện tại hắn một mình đại diện cho lực lượng vũ trang của ba gia tộc, đã trở thành thế lực lớn nhất trong Thất Tinh Gia Tộc.

Chỉ cần tộc trưởng của các gia tộc khác đầu óc bình thường, chắc chắn sẽ nghĩ cách kiềm chế hắn.

Ngay cả điểm này hắn cũng không lường trước được.

Chưa kể còn một điểm hắn không ngờ tới, đó là anh vợ của hắn hoàn toàn không chết, mà được gia chủ gia tộc Mặt trăng dùng y thuật thần kỳ cứu sống.

Vì vậy, mục đích của Mạch Cát Lợi Tư đã sớm bị kẻ địch nhìn thấu, không nhắm vào hắn thì nhắm vào ai.

Có quá nhiều chuyện không lường trước được, chỉ có thể nói Mạch Cát Lợi Tư không phải là người có tố chất tạo phản.

Ngoài một trái tim muốn tạo phản ra, hắn chẳng lường trước được điều gì.

Nếu nói cuộc đời của Áo Nhĩ Gia là một hộp sô cô la, hắn từng bước đi xuống, là một con rối bị số phận giật dây, thì cuộc đời của Mạch Cát Lợi Tư chính là mật ong, ngoài vị ngọt ra thì không biết vị gì khác.

Nhìn bọn họ ngớ ngẩn, Đỗ Lan lại khá vui mừng.

Tuy nhiên, Y Tu, người thừa kế của gia tộc quỹ đạo, lại không hiểu suy nghĩ của Đỗ Lan.

Đỗ Lan rất mạnh, nhưng hắn cũng đã phản bội Thất Tinh Gia Tộc, bây giờ hắn lại giao sức mạnh cho cô, vậy mục đích của Đỗ Lan rốt cuộc là gì.

Không thể nào chỉ đơn thuần là để cô báo thù chứ.

Bây giờ Y Tu chỉ cảm thấy mình đã mù mắt mới nhìn trúng Mạch

Cát Lợi Tư.

Cô lúc này mới biết Mạch Cát Lợi Tư là kẻ chuyên bán đứng đồng đội, chuyên làm những chuyện ngu ngốc.

Trước đây cô thật sự đã bị vẻ bề ngoài của Mạch Cát Lợi Tư lừa gạt, mới có thể nhìn trúng tên ngốc này.

Chỉ với hắn mà cũng muốn lật đổ Thất Tinh Gia Tộc.

Đúng là nói chuyện viển vông.

Y Tu coi như đã nhìn thấu Mạch Cát Lợi Tư, hoàn toàn là vàng ngọc bên ngoài, mục nát bên trong, trông thì rất thông minh, thực chất lại ngốc đến mức bốc khói.

So với Mạch Cát Lợi Tư, Đỗ Lan lại rất khó bị nhìn thấu, giống như một đám sương mù, bí ẩn và mạnh mẽ.

Đương nhiên Y Tu đã nhìn nhầm một lần, nên lần này đặc biệt cẩn thận, lo lắng Đỗ Lan lại đang lợi dụng họ.

Y Tu rất cảm kích Đỗ Lan đã cứu cô, cũng rất cảm kích sức mạnh mà hắn ban cho, nhưng Đỗ Lan thực sự quá bí ẩn, khiến cô cảm thấy bất an.

Đỗ Lan nhìn ra suy nghĩ của Y Tu, nên chủ động tìm cô nói chuyện: Cô nên hiểu tôi, biết lý lịch của tôi.

Tôi không che giấu, mục đích của tôi là thay đổi thế giới.

Chỉ bằng ba chúng ta.

Y Tu tỏ ra điều đó quá là đương nhiên, chẳng lẽ Đỗ Lan cũng là một nhân vật giống Mạch Cát Lợi Tư.

Đương nhiên không chỉ có ba chúng ta.

Ngay từ khi tôi còn làm giáo quan, đã cài cắm rất nhiều đồng chí trong Thất Tinh Gia Tộc.

Bây giờ những người này về cơ bản đều là lãnh đạo cấp trung và cấp dưới, chỉ cần tôi hô một tiếng, sẽ có một lượng lớn người khởi nghĩa.

Hơn nữa, chúng ta còn có Thiếu nữ Độc lập, có thể lôi kéo lực lượng quân sự không cam chịu bị bóc lột ở sao Hỏa và các thuộc địa, tổ chức một đội quân thay đổi thế giới.

Chúng ta có tín ngưỡng, có sức mạnh, là có thể thay đổi thế giới.

Đỗ Lan cho rằng chuyện thay đổi thế giới cũng không có gì khó khăn lắm.

Xem ra Đỗ Lan đáng tin cậy hơn nhiều.

Tuy nhiên, Y Tu tuy hận Mạch Cát Lợi Tư, nhưng đối với Thất Tinh Gia Tộc không có nhiều hận ý, cô cảm thấy không cần thiết phải làm vậy: Thất Tinh Gia Tộc là nền tảng ổn định của thế giới, ba trăm năm không có chiến tranh.

Nếu mạo muội thay đổi, e rằng sẽ xảy ra những chuyện đáng sợ.

Đời người vốn dĩ có ngọt có đắng, nếu sợ hãi vị đắng có thể xảy ra mà không dám tiến về phía trước, vậy làm sao có thể nếm được vị ngọt.

Ta biết trong lòng cô còn nhớ đến cái tốt của Thất Tinh Gia Tộc, nhưng hiện nay Thất Tinh Gia Tộc đã trở thành công cụ của những kẻ dã tâm, tư tưởng công bằng, công chính, trung lập ban đầu đã không còn nữa.

Thậm chí có một số gia tộc trực tiếp biến thành quân phiệt cát cứ vũ trang, ví dụ như vị trên Mặt trăng kia.

Y Tu mang trong mình tinh thần hiệp sĩ, vẫn tin rằng Thất Tinh

Gia Tộc có thể sửa chữa sai lầm.

Nhưng Đỗ Lan cảm thấy nhân loại nên tích cực tiến thủ, con đường khám phá khoa học kỹ thuật bị Chiến tranh Tai ương làm gián đoạn nên được bắt đầu lại.

Cho dù không dùng trí tuệ nhân tạo, cũng nên tích cực tiến về phía rìa hệ mặt trời.

Ăn bám quá khứ suốt ba trăm năm, nhân loại đã không còn quá khứ để ăn bám nữa.

Bây giờ chỉ có thể phá vỡ thế lực cũ, kích phát tinh thần khám phá của mọi người.

Vì vậy, xã hội loài người phải được thanh lọc lại.

Thất Tinh Gia Tộc với tư cách là sản vật của thời đại cũ chắc chắn phải bị hủy diệt, chỉ có như vậy mới có thể khiến mọi người nhận thức được sự xuất hiện của thời đại mới.

Thất Tinh Gia Tộc là kẻ được hưởng lợi, cũng là người bảo vệ những kẻ được hưởng lợi. 8.

Nếu chúng ta muốn quán triệt lý niệm của mình, tất nhiên sẽ xảy ra chiến tranh với họ, đây là điều không thể tránh khỏi.

Đỗ Lan cho biết thực tế chính là như vậy: Y Tu, đừng dừng lại.

Ở thế giới này, Đỗ Lan rất thích dùng câu đừng dừng lại để cổ vũ người khác.

Y Tu phải suy nghĩ một phen mới có thể đưa ra câu trả lời.

Đỗ Lan giống như một bàn tay đen sau lưng, thúc đẩy những nhà cải cách tiến lên, khiến họ không thể dừng lại.

Sau khi sao Hỏa độc lập, thế giới không hề tốt đẹp hơn, ngược lại ngày càng nghiêng ngả, ngày càng hỗn loạn.

Các phương diện đều rơi vào cuộc đấu tranh quyền lực, rõ ràng Mạch Cát Lợi Tư và Thiết Hoa Đoàn đã phá vỡ sự cân bằng mong manh.

Hiện nay khắp nơi đều là nội đấu.

Bởi vì Áo Nhĩ Gia và Thiết Hoa Đoàn đã tạo ra một khoảng trống quyền lực nhất định, để giành được lợi ích, họ tất yếu phải tranh đấu một phen.

Áo Nhĩ Gia trở về Trái Đất mới biết một tin không tốt, đó là vị đại biểu già của Abrau, người luôn ủng hộ Thiết Hoa Đoàn, lại bị ám sát, hiện vẫn đang hôn mê bất tỉnh.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Thiết Hoa Đoàn và hàng xóm xảy ra chiến tranh.

Bởi vì Abrau hiện tại như rắn mất đầu.

Bom được giấu trong bình hoa, cả căn phòng đều bị nổ tung.

Nếu không phải những đứa trẻ mồ côi của Thiết Hoa Đoàn xả thân bảo vệ vị đại biểu già, có lẽ ông ấy đã chết rồi.

Chương 1845

Áo Nhĩ Gia biết chuyện này xảy ra trên Trái Đất rất phẫn nộ, bởi vì lại có trẻ mồ côi bị trọng thương.

Vì vậy, khi hắn tìm ra nội gián, sau một cuộc thẩm vấn đơn giản, hắn đã tiến hành xử bắn, không qua bất kỳ phiên tòa nào, trực tiếp làm theo quy tắc của xã hội đen.

Họ hoàn toàn không quan tâm đến luật pháp của Trái Đất, trực tiếp giết chết nội gián.

Nhưng dù vậy, chi bộ Trái Đất vẫn bị tổn thất nặng nề, có thương vong và hy sinh.

Hơn nữa, không còn vị đại biểu già, sự thiếu tin tưởng của Abrau đối với Thiết Hoa Đoàn cũng bộc lộ ra.

Họ không tin Thiết Hoa Đoàn mạnh hơn Thất Tinh Gia Tộc.

Có thể nói, cục diện tốt đẹp của Thiết Hoa Đoàn chỉ duy trì được vài tháng đã bắt đầu tan rã.

Áo Nhĩ Gia bây giờ chỉ cảm thấy đau đầu.

Hắn bây giờ dường như chỉ có thể rút lui chi bộ Trái Đất của Thiết Hoa Đoàn, nhưng tổn thất này quá lớn.

Khó khăn lắm mới thành lập được chi bộ trên Trái Đất, nếu cứ thế từ bỏ, sự hy sinh của những đứa trẻ mồ côi đó sẽ trở nên vô ích.

Áo Nhĩ Gia trằn trọc không yên, không biết phải quyết định thế nào.

Nếu ở lại Trái Đất, những đứa trẻ mồ côi vẫn có khả năng bị hãm hại, không bằng trở về sao Hỏa.

Chỉ là thật sự không cam tâm, Áo Nhĩ Gia nghĩ đến việc họ đã phải trả giá bao nhiêu mới có được chi bộ Trái Đất, cứ thế từ bỏ, thật quá đáng tiếc.

Áo Nhĩ Gia lúc này lại không khỏi nghĩ đến chuyện Mạch Cát Lợi Tư lôi kéo hắn vào phe trước đó.

Hắn không đồng ý, nhưng bây giờ hắn cảm thấy có lẽ khả thi, hắn lại đang suy nghĩ đến chuyện mạo hiểm và đánh cược.

Lúc này không phải nên tự kiểm điểm sai lầm sao, tự kiểm điểm tại sao chi bộ Trái Đất lại không giữ được, trong quản lý có thiếu sót gì.

Áo Nhĩ Gia không suy nghĩ những điều này, ngược lại đang suy nghĩ lợi ích mất đi ở đây phải từ nơi khác cướp lại.

Lối suy nghĩ đơn giản trực tiếp này, định sẵn hắn không thể giữ được lâu dài những lợi ích cướp được.

Lần này, ngoài nguyên nhân bị ám toán, việc thông tin liên lạc của Thiết Hoa Đoàn bị nội gián dễ dàng kiểm soát cũng là một trong những nguyên nhân, cho thấy hệ thống quản lý và hệ thống thông tin liên lạc của họ đều có lỗ hổng.

Lẽ ra nên tận dụng cơ hội để hoàn thiện, nhưng Áo Nhĩ Gia sau khi giết nội gián dường như đã cho rằng mọi chuyện đã ổn thỏa.

Hoàn toàn không xem xét sau này có tiếp tục xuất hiện nội gián hay không, tại sao lại xuất hiện nội gián.

Nội gián lần này chính là vì lý niệm quản lý không giống với Thiết Hoa Đoàn, là vì tranh chấp lợi ích giữa địa phương và trung ương mà nảy sinh.

Hắn không hài lòng với việc tài nguyên của chi bộ Trái Đất đều phải ưu tiên cho sao Hỏa, điều này trực tiếp dẫn đến sự bất mãn của nội gián, sau đó cấu kết với người ngoài nội ứng ngoại hợp hãm hại Thiết Hoa Đoàn.

Suy nghĩ của Áo Nhĩ Gia về việc sử dụng tài nguyên của Trái Đất để lớn mạnh tổng bộ ở sao Hỏa không sai, nhưng quá trắng trợn.

Những đứa trẻ mồ côi có lẽ có thể ủng hộ vô điều kiện, nhưng những người mới gia nhập Thiết Hoa Đoàn thì không vui.

Đáng tiếc Áo Nhĩ Gia không giỏi suy nghĩ về những vấn đề này, phong cách của hắn hoàn toàn là phong cách xã hội đen, mất đi rồi phải cướp lại, chứ không suy nghĩ tại sao lại mất đi.

Còn người anh cả mà Áo Nhĩ Gia tôn trọng, Tháp Tân Tư, cũng là một người đàn ông thẳng thắn, cũng không giỏi những chuyện đấu trí này, tự nhiên cũng không thể dạy hắn được gì.

Tháp Tân Tư dạy Áo Nhĩ Gia cách kinh doanh một doanh nghiệp, cách làm ăn trung thực, nhiều nhất cũng chỉ là cho một vài lời khuyên về quản lý doanh nghiệp, những điều này đối với tham vọng của Áo Nhĩ Gia căn bản không đủ.

Áo Nhĩ Gia nghĩ đến việc một lần giải quyết dứt điểm, mãi mãi giải quyết vấn đề sinh kế của những đứa trẻ mồ côi, nhưng thực tế luôn chống lại hắn.

Nhưng bây giờ cũng không còn cách nào khác, chi bộ Trái Đất chắc chắn không thể trụ được nữa, bởi vì Abrau đã quyết định rút vốn và địa điểm, tương đương với việc hạ lệnh đuổi khách.

Phẫn nộ cũng vô ích, Áo Nhĩ Gia cuối cùng cũng biết thế nào là lệnh ban sáng chiều đã đổi, thế nào là một triều thiên tử một triều thần.

Vị đại biểu già tin tưởng Thiết Hoa Đoàn, nhưng những người khác không tin.

Họ không dám để những đứa trẻ mồ côi ở bên cạnh mình.

Vì vậy, đuổi Thiết Hoa Đoàn đi, đưa lực lượng quân sự mà mình tin cậy vào là nhiệm vụ hàng đầu.

Ánh mắt của Áo Nhĩ Gia gần như phun ra lửa, đây tuyệt đối là thất bại lớn nhất kể từ khi ra mắt.

Binh lính thiệt hại, cuối cùng còn bị người ta đuổi ra khỏi Trái Đất.

Hắn hận không thể xử lý hết đám tiểu nhân bội tín bạc nghĩa của Abrau này, nhưng hắn biết điều đó không thực tế.

Rời khỏi Trái Đất trở về sao Hỏa, nhưng chưa chắc ở sao Hỏa đã được yên ổn.

Thiết Hoa Đoàn là cây cao đón gió, hiện nay có người đang ngấm ngầm thông đồng với hải tặc khắp nơi tấn công các mỏ khoáng sản do Thiết Hoa Đoàn quản lý, tính nhắm mục tiêu rất mạnh.

Đối mặt với ác ý đột ngột này, Áo Nhĩ Gia hoàn toàn không có đủ sự chuẩn bị tâm lý.

Kẻ đứng sau hỗ trợ những tên hải tặc này là đối thủ của Tháp Tân Tư, tấn công Thiết Hoa Đoàn cũng tương đương với việc tấn công Tháp Tân Tư.

Có thể nói Thiết Hoa Đoàn thật sự xui xẻo.

Ở Trái Đất có người nhắm vào Mạch Cát Lợi Tư, Thiết Hoa Đoàn bị dùng làm cây thương.

Ở sao Hỏa, có người muốn nhắm vào Tháp Tân Tư, Thiết Hoa Đoàn trực tiếp nằm không cũng trúng đạn.

Áo Nhĩ Gia bây giờ có thể nói là rất hoang mang.

Hắn cảm thấy mình không làm gì sai, hắn nỗ lực tăng cường thực lực, có thể nói là từng bước vững chắc, nhưng tai nạn luôn bất ngờ ập đến, khiến hắn không kịp trở tay.

Hắn thậm chí không biết kẻ thù ở đâu, hắn cảm thấy mình lẽ ra không nên có kẻ thù mới phải.

Hắn không nhận ra rằng Thiết Hoa Đoàn đang ở trung tâm của vòng xoáy, đã thu hút một nhóm bạn bè và một nhóm kẻ thù.

Hắn không nhận thức rõ ràng rằng Thiết Hoa Đoàn chỉ đang bị lợi dụng.

Bây giờ Thiết Hoa Đoàn chỉ có thể giữ thế thủ, nỗ lực làm tốt công việc của mình, chỉ vậy mà thôi.

Nhưng phòng thủ đồng nghĩa với tiêu hao.

Tiền bạc và tài nguyên tiêu hao còn dễ nói, nhưng sự hy sinh của những đứa trẻ mồ côi lại không thể cứu vãn, trở thành cái gai trong lòng Áo Nhĩ Gia.

Hiện tại Thiết Hoa Đoàn và CGS ban đầu căn bản không có gì khác biệt, đều chỉ là tiêu hao sinh mạng của những kẻ làm bia đỡ đạn để giữ vững cơ sở của mình.

Hải tặc tự nhiên không thể đánh bại Thiết Hoa Đoàn, nhưng quả thực đã có tác dụng làm suy yếu.

Còn kẻ đứng sau thì mượn cớ, chỉ trích Thiết Hoa Đoàn bảo vệ không chu đáo.

Sai lầm của Thiết Hoa Đoàn chính là sai lầm của Tháp Tân Tư, bởi vì chính ông là người đã hết sức đề bạt Thiết Hoa Đoàn.

Thì ra kẻ đứng sau này là đồng nghiệp của Tháp Tân Tư, là anh em trong cùng một công ty.

Cả hai đều là cánh tay phải của ông chủ, nhưng chính vì là cánh tay phải nên mới phải tranh giành sự sủng ái, bởi vì chỉ có một người có thể kế nhiệm ông chủ.

Bây giờ ông chủ đã già, nội bộ công ty cũng bắt đầu cuộc đấu tranh quyền lực.

Tháp Tân Tư là một người thẳng thắn, ông trung thành tận tụy, cho nên chỉ cần ông chủ còn tại vị một ngày, ông sẽ không nảy sinh tâm tranh quyền đoạt thế.

Nhưng đối thủ của ông rõ ràng không nghĩ như vậy.

Chương 1846

Hắn tìm mọi cách để thể hiện thực lực trước mặt ông chủ, đồng thời cũng tìm mọi cách để đả kích Tháp Tân Tư.

Từ đầu đến cuối, Thiết Hoa Đoàn cũng chỉ là quân cờ trong cuộc nội đấu của người khác, hoang mang vô định.

Đỗ Lan, kẻ đứng sau lớn nhất, vẫn chưa hành động, chỉ nhìn những kẻ đứng sau nhỏ hơn đang bày cờ.

Đợi đến khi họ bày gần xong, Đỗ Lan, kẻ đứng sau lớn nhất, sẽ lật cả bàn cờ.

Thiết Hoa Đoàn gần đây đã thu không đủ chi, các cuộc chiến liên tiếp khiến họ tổn thất nặng nề, không chỉ là tổn thất vật chất, mà quan trọng hơn là tổn thất nhân sự.

Mỗi đứa trẻ mồ côi ra đi đều khiến Áo Nhĩ Gia đau lòng khôn xiết.

Tiểu béo không thể chịu đựng được nữa, hắn cuối cùng quyết định phải ngăn chặn hoàn toàn Áo Nhĩ Gia, hủy diệt hoàn toàn Thiết Hoa Đoàn.

Không thể để họ đi chết một cách vô ích nữa, dù cho họ phải vật lộn trên bờ vực đói no cũng còn hơn là chết một cách vô nghĩa.

Cuối cùng, tiểu béo quyết định xuất kích, hắn muốn tiêu diệt Thiết Hoa Đoàn.

U linh báo thù hành động.

Sáng sớm, những đứa trẻ mồ côi của Thiết Hoa Đoàn dậy sớm làm việc, lại phát hiện trên sân huấn luyện bên ngoài tổng bộ, trong ánh bình minh rực rỡ, một chiếc Gundam đang đứng sừng sững, màu sắc đỏ trắng rực rỡ chói mắt.

Những đứa trẻ mồ côi đã trải qua sự kiện buổi hòa nhạc lập tức nhận ra Nhiên Diễm Gundam.

Dưới ánh bình minh, chiếc Gundam như khoác lên mình bộ giáp rực lửa, nó quay lưng về phía mặt trời, đối mặt với những đứa trẻ mồ côi.

Áo Nhĩ Gia cũng bị đánh thức, lập tức phê bình nhân viên trực đêm.

Một cỗ máy to như vậy đứng bên ngoài mà không hề có cảnh báo, họ làm ăn kiểu gì vậy.

Áo Nhĩ Gia ba giờ sáng mới ngủ, bây giờ mới hơn năm giờ đã bị gọi dậy, quầng thâm mắt của hắn ngày càng đậm, trong mắt đầy những tia máu.

Tam Nhật Nguyệt đâu.

Áo Nhĩ Gia hỏi.

Đã đi chuẩn bị rồi.

Quả nhiên không lâu sau, Barbatos đã xuất hiện, đồng thời còn có rất nhiều mobile suit khác nhắm vào tiểu béo.

Áo Nhĩ Gia cầm bộ đàm, thông qua kênh vô tuyến công cộng hét vào mặt tiểu béo: Ngươi rốt cuộc là ai, tại sao hết lần này đến lần khác tấn công Thiết Hoa Đoàn.

Tiểu béo lần này cũng mở miệng: Áo Nhĩ Gia, ta đến để ngăn cản ngươi.

Giọng nói này vừa vang lên, những người cũ của Thiết Hoa Đoàn đều sững sờ.

Đây là giọng của tiểu béo phải không, là hắn phải không.

Áo Nhĩ Gia và Tam Nhật Nguyệt cũng chết lặng.

Đây thật sự là giọng của tiểu béo, họ không thể quen thuộc hơn được nữa.

Ba người họ ngày xưa chính là bộ ba sắt của Thiết Hoa Đoàn.

Biscuit, là ngươi sao, Biscuit.

Mặc dù chính tay họ đã chôn cất tiểu béo, nhưng có lẽ hắn chưa chết cũng không chừng.

Chẳng phải có người nói có một số phẫu thuật có thể kết nối não người với Gundam sao.

Họ nghi ngờ não của tiểu béo đã bị thu hồi tái sử dụng, bị lắp vào trong Gundam, điều này cũng có thể giải thích tại sao Đỗ Lan gọi họ là u linh.

Bây giờ lập tức giải tán Thiết Hoa Đoàn, nếu không ta sẽ tự tay hủy diệt mọi thứ ở đây.

Tiểu béo nói rõ mục đích.

Áo Nhĩ Gia và những người khác đều sững sờ, tiểu béo không phủ nhận, chứng tỏ hắn thực sự là Biscuit.

Nhưng tại sao hắn lại muốn hủy diệt Thiết Hoa Đoàn.

Hắn không phải cũng là một trong những người sáng lập Thiết Hoa Đoàn sao.

Biscuit, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Áo Nhĩ Gia nghi ngờ đối phương bị ép buộc.

Xảy ra chuyện gì.

Nực cười, ta ngược lại muốn hỏi ngươi, Áo Nhĩ Gia, ngươi có biết đã xảy ra chuyện gì không. 9.

Nhìn những gì ngươi đã làm đi, ngươi cứ mãi mạo hiểm, cứ mãi không dừng lại được, nhưng rốt cuộc ngươi đã bảo vệ được cái gì.

Chi bộ Abrau mà bao nhiêu người đã hy sinh để giành được, ngươi không giữ được.

Bây giờ đối mặt với sự quấy nhiễu không ngừng của kẻ thù, ngươi cũng bó tay không có cách nào.

Ngươi ngoài việc để mọi người đi chết ra thì còn biết làm gì.

Áo Nhĩ Gia không nói nên lời, cúi đầu xuống.

Hắn quả thực đã lực bất tòng tâm, đây quả thực là trách nhiệm của hắn, nhưng hắn cũng đang nỗ lực cứu vãn, hy vọng có thể dẫn dắt Thiết Hoa Đoàn đến một vị trí tốt hơn, hy sinh là vì một tương lai tốt đẹp hơn.

Đáng tiếc, hắn chưa từng nghĩ rằng bảo vệ tương lai tốt đẹp cũng cần phải trả giá.

Biscuit, ta sẽ không để ngươi phá hoại giấc mơ của Áo Nhĩ Gia.

Tam Nhật Nguyệt lại không cho phép Áo Nhĩ Gia dừng lại, bởi vì chỉ có chiến đấu mới khiến cuộc sống của cậu có ý nghĩa.

Nhiều phi công Gundam ghét chiến đấu, duy chỉ có Tam Nhật Nguyệt không hề ghét, cũng không ghét việc mình trở thành một bộ phận của Gundam, cậu thậm chí còn vui vẻ chấp nhận số phận này của mình.

Tam Nhật Nguyệt, chẳng lẽ ngươi cũng muốn chết một cách vô cớ sao.

Biscuit biết rằng muốn đánh bại Thiết Hoa Đoàn, trước tiên phải đánh gục Tam Nhật Nguyệt: Nếu ngươi nhất quyết phải như vậy, vậy thì để ta ngăn cản ngươi.

Nói rồi, Biscuit điều khiển Gundam làm một tư thế chiến đấu:

Ngươi không phải là đối thủ của Nhiên Diễm Gundam.

Tam Nhật Nguyệt không nói một lời, cho dù là tiểu béo, bây giờ cũng là kẻ thù.

Một khi đã bị phán định là kẻ thù, Tam Nhật Nguyệt sẽ không hề lưu tình, huống hồ cậu đã hiểu được sự mạnh mẽ của Nhiên Diễm Gundam, cho nên bây giờ cậu càng thêm sắc bén và nhanh nhẹn.

Barbatos toàn lực xuất kích, nhưng Nhiên Diễm Gundam còn nhanh hơn, những động tác nhanh nhẹn hoàn toàn không giống như máy móc, mà giống như người thật.

Rõ ràng là Barbatos di chuyển trước, nhưng Nhiên Diễm Gundam lại ra sau mà đến trước, đã đến trước mặt Barbatos, sau đó là hai nắm đấm trực diện: Tam Nhật Nguyệt, ngươi vĩnh viễn không học được cách tiếp thu giáo huấn.

Ầm, nắm đấm kim loại va chạm với áo giáp kim loại, lực đấm xuyên qua lớp giáp ngoài trực tiếp rót vào bên trong Barbatos.

Lần này tiểu béo không hề nương tay: Dừng lại đi.

Khung xương của Barbatos bị đánh gãy, không thể đứng dậy được nữa.

Một chiêu.

Tam Nhật Nguyệt lại bị hạ gục trong một chiêu.

Tất cả mọi người đều im lặng.

Lúc này, Chiêu Hoằng lớn tiếng hét lên: Yểm hộ Barbatos.

Tình cảm của hắn đối với tiểu béo không sâu đậm như vậy, hắn ra lệnh cho mọi người tập trung hỏa lực vào tiểu béo, đồng thời còn nắm lấy vai Áo Nhĩ Gia lớn tiếng quát: Biscuit đã chết rồi, chúng ta đã tự tay chôn cất hắn, người trước mắt không thể là hắn, đây là kẻ địch.

Áo Nhĩ Gia phát hiện những đứa trẻ mồ côi xung quanh đều đang đợi hắn vực dậy tinh thần, chúng đều sẵn lòng tiếp tục tin tưởng Áo Nhĩ Gia.

Bởi vì không có Áo Nhĩ Gia, chúng vẫn là một đám trẻ mồ côi không có gì cả, nhưng bây giờ chúng có một gia đình, gia đình này chính là Thiết Hoa Đoàn, tuyệt đối không thể cho phép bất kỳ ai chia rẽ gia đình này.

Nhìn thấy những ánh mắt kiên định này, Áo Nhĩ Gia biết mình vẫn chưa thể dừng lại: Mọi người chuẩn bị chiến đấu.

Tinh thần của những đứa trẻ mồ côi phấn chấn lên, cho dù biết kẻ địch rất mạnh, nhưng họ đang chiến đấu trên sân nhà, vẫn có cơ hội.

Áo Nhĩ Gia lập tức cho người dụ Nhiên Diễm Gundam đến một bãi mìn, ở đó có thể triển khai phản kích.

Tiểu béo cũng không biết sự thật về nơi đó, bởi vì mìn mới được chôn.

Tam Nhật Nguyệt thế nào rồi.

Tam Nhật Nguyệt cảm thấy tồi tệ: Barbatos bị thương rất nặng, không thể chiến đấu được nữa.

Vậy sao, vất vả cho ngươi rồi.

Tiếp theo ta sẽ ban hành mệnh lệnh tác chiến.

Theo từng mệnh lệnh của Áo Nhĩ Gia được ban hành, đội quân mobile suit bắt đầu di chuyển.

Chiêu Hoằng cũng lái chiếc Gundam của mình hành động.

Chiếc Gundam này chính là Gundam Cổ Tân mà họ cướp được từ tay hải tặc.

Sau khi được trang bị lại, Gundam Cổ Tân đã loại bỏ lớp giáp cồng kềnh, đồng thời trang bị vũ khí nhiệt tầm trung và gần để đảm nhiệm công việc hỗ trợ hỏa lực.

Dưới sự hợp tác và trì hoãn của nhiều mobile suit, Chiêu Hoằng điều khiển Gundam Cổ Tân trước tiên chọn vị trí tốt, sau đó từ bên kia bãi mìn bắn một phát pháo để thu hút sự chú ý.

Chương 1847

Tiểu béo quả nhiên mắc câu.

Hắn biết phải đánh bại toàn bộ chiến lực của Thiết Hoa Đoàn mới có thể khiến họ giải tán.

Hai chân đạp mạnh, Nhiên Diễm Gundam đã nhảy vào bãi mìn.

Ầm, ầm, ầm.

Hai chân vừa chạm đất, đã kích nổ mấy quả mìn có sức công phá lớn.

Phải nói tiểu béo thật sự xui xẻo.

Mìn làm rung chuyển mặt đất khô cằn, tung lên vô số bụi cát màu đỏ, bụi cát che khuất bóng dáng của tiểu béo.

Những đứa trẻ mồ côi rất kích động, tưởng rằng đã đại công cáo thành.

Rõ ràng chúng không biết cái gọi là định luật có khói không thương tích.

Trò vặt vãnh.

Tiểu béo bây giờ phải ra oai rồi: Gào thét đi, Nhiên Diễm Gundam.

Tiếng nói vang ra, gió nổi mây vần, cuồng phong thổi bay bụi cát, ánh sáng hoàng kim chiếu rọi khắp trời đất, bầu trời một màu vàng óng, mặt đất ánh sáng vô hạn, đây chính là hình thái hoàng kim.

Áo Nhĩ Gia chết lặng, hắn biết tất cả những điều này không thể không liên quan đến Đỗ Lan.

Tiểu béo giơ cao nắm đấm, hô vang chiến thắng: Thạch Phá Thiên Kinh Quyền.

Nắm đấm sắt từ trên xuống dưới, như một tia sét hoàng kim giáng xuống bãi mìn.

Trong khoảnh khắc, trời đất im lặng, sau đó uy lực khai thiên lập địa bùng nổ.

Ầm.

Toàn bộ bãi mìn bị một lực vô hình đè nén xuống, mìn cũng bị ép bẹp, mặt đất cũng sụt lún, uy lực của những quả mìn bị kích nổ lại bị áp chế, chỉ thấy một vùng lửa sáng, chứ không thấy sóng xung kích. 10.

Đây đâu phải là Gundam, đây rõ ràng chính là thần tiên.

Người của Thiết Hoa Đoàn trong phút chốc câm như hến, chết lặng, ngây như phỗng, rõ ràng họ đã không còn hiểu thế giới này nữa.

Gundam một quyền đánh ra hiệu quả như động đất, nếu không phải tận mắt chứng kiến, chắc chắn sẽ nói đây là chuyện hoang đường, mà khi tận mắt chứng kiến rồi, lại cảm thấy có phải mắt mình có vấn đề hay không, nếu không sao lại có chuyện này xảy ra.

Mặc dù trước đó có người nói Gundam có thể tạo ra lốc xoáy, nhưng Orga vẫn luôn cho rằng đây là lời nói khoác lác, bây giờ hắn biết hóa ra tất cả đều là thật, gió mạnh cuốn theo đá vụn ập vào mặt, bọn họ chỉ có thể trốn sau vật che chắn, cảnh tượng này giống như đang ở giữa thiên tai vậy.

Hoàn toàn không thể đánh lại, Orga biết lần này bọn họ đã thua, chỉ có thể đầu hàng.

Gundam màu vàng sừng sững trên mặt đất.

Đợi đến khi mọi thứ lắng xuống, Orga bất đắc dĩ giơ cờ trắng: Đừng đánh nữa.

Tiểu Béo nhìn cảnh này, mở buồng lái, đứng trên ngực Gundam.

Lần này mọi người có thể xác định đối phương thật sự là Biscuit, cậu ta mặc một bộ đồ da bó sát màu đen, cái bụng bự vô cùng nổi bật.

Vốn tưởng bên trong chỉ có bộ não của Tiểu Béo, không ngờ một Tiểu Béo sống sờ sờ lại xuất hiện, thật không thể tin nổi.

Mọi người rất kích động, vì đây thật sự là một Tiểu Béo sống sờ sờ, chỉ là sao cậu ta lại sống lại.

Cậu thật sự chưa chết.

Orga tỏ ra hôm nay coi như có một tin tốt, cặp song sinh chắc cũng sẽ vui lắm, anh trai của họ đã trở về.

Giải tán Tekkadan đi.

Tiểu Béo muốn dội cho họ một gáo nước lạnh.

Tại sao, Tekkadan chẳng lẽ không phải là nhà của cậu sao.

Orga không hiểu tại sao Tiểu Béo lại thay đổi một trăm tám mươi độ, rõ ràng trước đó còn cùng họ sáng lập Tekkadan, cùng nhau bận rộn xuôi ngược, cùng nhau gây dựng cơ nghiệp này, hắn không hiểu tại sao Tiểu Béo lại trở mặt.

Chẳng lẽ là hận bọn họ không cứu cậu ta.

Ở Địa Cầu chúng ta cố ý bỏ lại cậu, chúng ta đều tưởng cậu đã chết, lúc đó cậu đúng là đã chết, bây giờ.

Hắn có chút cạn lời, đối với chuyện chết đi sống lại này vẫn có chút không thể hiểu nổi.

Bớt nói nhảm đi, từ hôm nay trở đi không còn Tekkadan nữa.

Như vậy còn hơn là các cậu đi nộp mạng.

Tiểu Béo nói một cách dứt khoát.

Cuộc trùng phùng lại là một cảnh tượng như vậy, mọi người đều không ngờ tới.

Không thể nào.

Orga lại vẫn muốn tranh thủ một chút: Không có Tekkadan, chúng ta đi đâu.

Các cậu bây giờ hoàn toàn có thể đi tìm một công việc ổn định, đi tìm cô gái độc lập Kudelia, cô ấy chắc chắn sẽ sắp xếp công việc cho các cậu.

Nếu không các cậu chỉ có thể đi đến cảnh vạn kiếp bất phục.

Tiểu Béo đã xem qua tương lai, nên cậu không hy vọng Tekkadan thật sự rơi vào kết cục đó, cuối cùng đến chết cũng không biết chết như thế nào.

Nhưng đối mặt với Tiểu Béo hùng hổ, đám trẻ mồ côi lại không hề chuẩn bị khuất phục.

Orga thầm nghĩ đánh võ chắc chắn không lại rồi, bây giờ nên dùng lý lẽ để thuyết phục: Tại sao.

Nếu cậu muốn giải tán Tekkadan, ít nhất hãy cho chúng tôi một lý do có thể thuyết phục chúng tôi.

Tiểu Béo tỏ ra lý do không phải đã rất rõ ràng rồi sao.

Tôi đã nói rồi, những việc cậu làm chỉ dẫn dắt Tekkadan đến chỗ hủy diệt, cậu xem lại hành động gần đây của mình đi, chỉ là từng bước đẩy mọi người đến bờ vực của cái chết.

Orga rất xấu hổ, nhưng đám trẻ mồ côi vẫn tin tưởng Orga, thất bại chỉ là nhất thời, nhưng chỉ cần thắng lợi là họ có thể ăn sung mặc sướng, lật mình làm chủ.

Tiểu Béo cũng phát hiện ánh mắt của đám trẻ mồ côi rất không thân thiện, cậu không nhịn được nói: Các cậu có thể hỏi Orga, cậu ta có biết tại sao chi bộ Địa Cầu bị giải thể, tại sao hải tặc lại nhắm vào Tekkadan không.

Cậu ta có nhận ra tình cảnh khốn khó hiện tại của Tekkadan rốt cuộc bắt nguồn từ đâu không.

Đám trẻ mồ côi chẳng quan tâm, chỉ cần là kẻ địch, họ có thể đánh bại.

Tuy nhiên, sự thật là thời gian trước Tekkadan có vấn đề là quá ỷ lại vào vũ lực, nhưng lại gặp phải kẻ địch không thể giải quyết bằng vũ lực.

Đừng nói như thể cậu tốt cho chúng tôi, nếu không có Tekkadan, tôi vẫn chỉ là một Kẻ bị ruồng bỏ, không hề có tự do, tôi cũng sẽ không gặp lại em trai mình, nếu Tekkadan chúng tôi số mệnh phải chiến đấu, vậy tôi cam tâm tình nguyện.

Akihiro lớn tiếng bày tỏ thái độ, tỏ ra mình không sợ chết.

Ngươi chưa từng chết, làm sao hiểu được cái chết.

Tiểu Béo mới có quyền phát ngôn, Akihiro cái tên còn sống sờ sờ này đừng có nói bậy: Đừng nói về cái chết với người đã chết một lần.

Akihiro im miệng. 11.

Lúc này, bạn gái của Mikazuki cũng ra mặt, cô không nhịn được nói: Biscuit, nếu cậu đã biết vấn đề ở đâu, vậy cậu có thể quay về giúp Thiết Hoa Đoàn, có thể khiến Thiết Hoa Đoàn trở nên tốt hơn, chẳng lẽ cậu quên trước kia cậu cũng vì muốn em gái có cuộc sống tốt hơn mà nỗ lực sao.

Chẳng lẽ cậu đã quên hết rồi sao.

Bây giờ Tekkadan đã gửi em gái cậu đến trường học tốt nhất, đây đều là công lao của Orga, tại sao bây giờ cậu lại trở mặt.

Cô gái dùng chiêu tình cảm thì không hề gượng ép, nếu không một đám đàn ông trong Tekkadan đều không tiện lấy ơn báo đáp, không tiện nhắc đến chuyện này.

Tiểu Béo lại không chấp nhận, vì cậu đã xem qua tương lai.

Trong tương lai, vì Orga muốn một bước lên mây trở thành Vua Sao Hỏa, nghe theo lời dụ dỗ của McGillis, cùng hắn tạo phản, kết quả cuối cùng là Tekkadan toàn quân bị diệt, mặc dù không ít người nhờ sự giúp đỡ của cô gái độc lập mà trốn thoát qua đường hầm, nhưng từ đó về sau họ chỉ có thể ẩn danh mai họ, bắt đầu lại từ đầu.

Mà em gái của cậu cũng vì Tekkadan mà bị bắt nạt ở trường, một thời gian rơi vào trầm cảm, cho nên cậu tuyệt đối không thể cho phép tương lai như vậy xảy ra lần nữa.

Tiểu Béo cũng không nghĩ đến việc mình sẽ hỗ trợ Tekkadan tạo ra một tương lai, vì Tekkadan căn bản không có đủ lý tưởng để chống đỡ cho họ làm những việc lớn.

Hơn nữa, việc để đám trẻ mồ côi ăn no mặc ấm và việc trở thành Vua Sao Hỏa, căn bản là hai chuyện không liên quan gì đến nhau, chỉ có thể nói là Orga đã quá tự mãn.

Con đường mà Tiểu Béo đang đi bây giờ là do Đỗ Lan thiết kế, cũng định sẵn sẽ đầy rẫy chiến tranh, cậu sẽ dùng sức mạnh của mình để thay đổi tương lai, không cần Tekkadan can thiệp.

Nói cho cùng, trong lòng Tiểu Béo vẫn yêu thương Tekkadan sâu sắc, nên không nỡ để họ đi hy sinh, mà gánh vác toàn bộ trách nhiệm lên vai mình, cậu muốn tự mình đi tạo phản, tự mình đi hy sinh, dù sao em gái của mình cũng sẽ có người chăm sóc.

Như vậy, những đứa trẻ của Tekkadan đã không cần phải tiếp tục chiến đấu, giải tán cũng không sao, ngày tháng tốt đẹp sẽ đến, Tiểu Béo muốn dùng đôi vai của mình gánh vác tất cả, cậu muốn làm người xấu.

Cho nên Tekkadan vẫn phải giải tán, không cần họ phải ra chiến trường nữa.

Tuy nhiên, Tiểu Béo bây giờ cũng không phải thân tự do, Đỗ Lan đã có sắp xếp, Orga không thể dừng lại.

Ngay lúc Tiểu Béo định động thủ, Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện: Mọi người đều là người một nhà, hà tất phải làm tổn thương hòa khí, tôi thấy Orga vẫn rất cầu tiến, chỉ là không thích học tập mà thôi, đầu óc không ngu, chỉ là có chút không phân biệt tốt xấu.

Nghĩ lại năm đó hắn thà tham gia xã hội đen, cũng không muốn nhận sự dạy dỗ của tôi, là có thể biết tính cách hắn có vấn đề, hắn chính là thích rủi ro cao và lợi nhuận cao, mà không muốn làm việc thực tế.

Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện, khiến mọi người giật mình, sao hắn lại đến đây. 12.

Không thấy phương tiện giao thông nào cả, chẳng lẽ hắn cứ luôn ẩn nấp trong bóng tối xem kịch sao.

Chương 1848

Nếu là Đỗ Lan thì có lẽ thật sự làm được.

Orga cũng im lặng, hắn đúng là có tính cách này, luôn muốn một bước lên mây, mà không suy nghĩ hậu quả, chỉ thấy lợi ích mà không thấy cạm bẫy ẩn giấu.

Tiểu Béo được Đỗ Lan mời xuống, một lần nữa ngồi trong trụ sở quen thuộc của Tekkadan.

Bây giờ Tekkadan đã thay đổi không ít, nhưng vẫn có thể thấy được khung cảnh quen thuộc trước kia, khi đó Tiểu Béo cũng đã vì tập thể này mà chiến đấu, đã đổ máu, đổ lệ.

Nhưng bây giờ cậu không hy vọng Tekkadan tiếp tục chiến đấu, chuyện chiến đấu cứ giao cho cậu lo.

Đỗ Lan, rốt cuộc ngươi là ai.

Orga bây giờ không hiểu nổi Đỗ Lan, chỉ cảm thấy mình bị lừa gạt, Đỗ Lan và mọi chuyện đều có liên quan, trời mới biết hắn đã làm bao nhiêu chuyện trong bóng tối.

Một người mang trong lòng thiên hạ.

Đỗ Lan nói: Được rồi, tôi biết ngươi có rất nhiều thắc mắc, nếu lúc đầu ngươi làm học sinh của tôi, có lẽ sẽ không có những thắc mắc này.

Mỗi người đều phải trả giá cho lựa chọn của mình, giống như ăn sô cô la, vĩnh viễn không biết viên tiếp theo có vị gì.

Bây giờ chúng ta bớt nói nhảm, trước tiên hãy phân tích những gì Tekkadan gặp phải gần đây, xem vấn đề rốt cuộc ở đâu.

Là công việc của chúng ta làm chưa tốt.

Nếu nói về vấn đề của hắn, chắc chắn là vấn đề của Tekkadan, Orga tỏ ra nếu họ bảo vệ tốt cho Lão đại biểu, hoặc nói là đủ mạnh, thì căn bản sẽ không xảy ra những vấn đề này.

Đúng là vấn đề của các ngươi, nhưng những vấn đề này các ngươi trong thời gian ngắn căn bản không giải quyết được, bất kể là quản lý hay thực lực, đều không phải nói nâng cao là nâng cao được, thời gian còn lại cho các ngươi đã không còn nhiều.

Nếu các ngươi còn không nhận rõ hiện thực, vậy thì các ngươi tuyệt đối sẽ chết không có chỗ chôn.

Lời của Đỗ Lan trong tai đám trẻ mồ côi chính là lời nói gây hoang mang, bọn họ sẽ không sợ.

Vậy ngươi nói chúng ta rốt cuộc phải làm sao. 13.

Nếu đã không thể tránh né, vậy tự nhiên chỉ có thể đối đầu với khó khăn, gia nhập với tôi đi.

Đỗ Lan nói: Hãy để chúng ta vì quảng đại quần chúng nhân dân mà chiến đấu, cống hiến sinh mệnh của các ngươi. 14.

Quả nhiên mục đích của Đỗ Lan luôn là cái này: Ngươi cũng muốn lợi dụng chúng ta sao.

Orga nghĩ là chiến đấu vì mình, chiến đấu vì Đỗ Lan thì hắn không thấy có lối thoát nào.

Chỉ có thể nói hắn vẫn là đơn bào, không suy nghĩ đến vấn đề lâu dài.

Orga, ngươi nên thoát ra khỏi giới hạn của Tekkadan, nhìn ra thiên hạ đi.

Không thay đổi thiên hạ, cho dù ngươi biến Tekkadan thành vườn địa đàng, chẳng lẽ có thể lâu dài sao.

Nghĩ xem tại sao các ngươi trở thành trẻ mồ côi, nghĩ xem tại sao Tekkadan lại liên tiếp thất bại, các ngươi đang ở trong một thế giới đầy ác ý, các ngươi cho dù làm tốt đến đâu vẫn sẽ bị thế giới hủy diệt.

Vấn đề của Tekkadan là nội ưu ngoại hoạn, không chỉ ở bản thân họ.

Đáng tiếc Orga lại cảm thấy đi theo Đỗ Lan không có tương lai, hắn vẫn đang nghĩ đến việc trở thành Vua Sao Hỏa.

Phải nói McGillis rất biết đưa ra điều kiện, hắn ta hứa chỉ cần Orga giúp hắn ta đoạt được quyền thống trị của Gia tộc Thất Tinh, vậy hắn ta sẽ để Orga trở thành Vua Sao Hỏa.

Có thể nói Orga chỉ tin vào lợi ích, không tin vào chủ nghĩa và lý tưởng.

Những nội dung Đỗ Lan nói trên thuyền, tuy nghe có vẻ rất hay, nhưng Orga lại cho rằng căn bản không thể thực hiện được, chỉ là lời nói suông.

Đỗ Lan rất rõ tính cách của Orga: Cho nên mới nói Tekkadan các ngươi không thành đại sự được, cái kiểu suy nghĩ chỉ khi thấy lợi ích, nhận được lời hứa mới ra tay của ngươi, chỉ khiến ngươi rơi vào cảnh nguy hiểm, lời hứa có thể không thực hiện, lợi ích cũng có thể có độc.

Ngươi đừng chỉ thấy cái lợi mà người ta hứa hẹn, không thấy được rủi ro và cạm bẫy đằng sau cái lợi đó.

Ta biết giữa ngươi và McGillis có giao dịch mờ ám, nhưng ta cũng không sợ nói cho ngươi biết, trước đây ta và McGillis cũng đã hợp tác, con người này nói thẳng ra là một kẻ vô dụng, ngươi hợp tác với hắn chính là tự tìm đường chết.

Vậy hợp tác với ngươi chẳng lẽ sẽ không chết sao.

Vì lý tưởng cách mạng của ngươi, nói cho cùng đều là do miệng ngươi nói, tuy nói rất hay, nhưng đối với Tekkadan chúng ta có lợi ích gì.

Ngươi có thể đảm bảo sau khi thắng lợi chúng ta có thể ăn no mặc ấm, có thể sống một cách đàng hoàng không. 15.

Đỗ Lan lúc này có chút hiểu được cảm giác của Lưu Bang khi gặp Hàn Tín đòi phong vương, Áo Nhĩ Gia này một lòng chỉ nhìn chằm chằm vào lợi ích, một chút tinh thần hy sinh quên mình cũng không có.

E rằng Đỗ Lan cũng phải đồng ý cho Orga làm Vua Sao Hỏa, đối phương mới chịu đi theo Đỗ Lan.

Vì đã có người đưa ra điều kiện này, nếu điều kiện của người khác thấp hơn, hắn ta sẽ không làm.

Đã nói là Vua Sao Hỏa, thì phải là Vua Sao Hỏa.

McGillis có phải đã hứa cho ngươi lợi ích rất lớn không.

Vậy ngươi nghĩ xem, chiếc bánh của toàn bộ xã hội loài người chỉ lớn như vậy, bây giờ hắn ta muốn mượn sức mạnh của ngươi tự nhiên có thể vẽ cho ngươi một chiếc bánh lớn, nhưng nếu hắn ta thật sự thành công đạt được mục tiêu, ngươi nghĩ hắn ta có quay đầu lại đối phó ngươi, cướp lại lợi ích không.

Đỗ Lan không nhịn được hỏi, Orga tin tưởng lời hứa của đối phương như vậy, đây không phải là đầu óc có vấn đề sao.

Cũng không nghĩ xem hắn ta ngay cả chi bộ Địa Cầu cũng không giữ được, làm sao có thể giữ được vị trí Vua Sao Hỏa.

Orga lại tỏ ra nếu đối phương thật sự bội tín bội nghĩa, Tekkadan cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt.

Đỗ Lan cảm thấy càng buồn cười hơn: Mục tiêu của McGillis là đoạt được sức mạnh của Gia tộc Thất Tinh, bây giờ hắn ta đúng là cần sức mạnh của các ngươi, nhưng một khi hắn ta thành công, hắn ta chính là người thống lĩnh Gia tộc Thất Tinh.

Ngươi tự hỏi mình xem Tekkadan và Gia tộc Thất Tinh chính diện tác chiến có bao nhiêu phần thắng.

Một khi hắn ta nắm giữ Gia tộc Thất Tinh, nếu lập tức tập hợp sức mạnh đối phó Tekkadan, đừng nói là chỉ có đám trẻ mồ côi các ngươi, cho dù các ngươi đều là người lớn thì sao.

Các ngươi có cơ sở quần chúng ở Sao Hỏa không.

Sẽ có người đứng ra cung cấp bổ sung và vũ khí cho các ngươi không.

Sẽ có người cung cấp binh lính cho các ngươi không.

Cho dù ngươi thật sự trên danh nghĩa thống trị Sao Hỏa, nhưng ngươi có thể nhận được gì từ Sao Hỏa.

Có thể nói là không nhận được gì cả, vì Tekkadan căn bản không có cơ sở này, quần chúng sẽ không vì Tekkadan mà đối đầu với Gia tộc Thất Tinh, cho dù bây giờ người Sao Hỏa đều cho rằng Tekkadan là anh hùng độc lập, nhưng đây chỉ là một danh xưng miệng, cũng không ai mang cơm mang áo đến khao Tekkadan cả.

Càng đừng nói là trong thời gian chiến tranh, gửi thuốc gửi súng cho Tekkadan.

Nếu thật sự có một chút uy hiếp, người Sao Hỏa chắc chắn sẽ không ủng hộ Tekkadan, cho dù Orga trên danh nghĩa là Vua Sao Hỏa, chỉ vì hắn ta muốn tài nguyên không có tài nguyên, muốn quan hệ không có quan hệ, cuối cùng cũng chỉ có thể rơi vào kết cục đơn độc.

Thấy Orga không nói gì, Đỗ Lan tiếp tục nói: Lấy chuyện ở Địa Cầu làm ví dụ, tại sao các ngươi bị đuổi khỏi Địa Cầu một cách thảm hại như vậy.

Chẳng phải vì các ngươi ở Địa Cầu chỉ quen một lão đại biểu, ông ta vừa ngã xuống, các ngươi chẳng ai dựa vào được.

Bây giờ ở Sao Hỏa, e rằng các ngươi cũng chỉ quen một cô gái độc lập, cũng chỉ có cô ấy trọng nghĩa khí có thể cho các ngươi một ít tài nguyên.

Nhưng nếu thật sự khai chiến, Tekkadan các ngươi e rằng ngay cả một người ủng hộ cũng không có, chỉ dựa vào mấy người các ngươi mà còn muốn xưng vương xưng bá.

Thật không biết mình họ gì nữa.

Chưa từng có ai nói với họ những điều này, họ cũng chưa từng suy nghĩ về những điều này.

Từ trước đến nay họ chỉ đóng vai trò là tay sai, chưa từng nghĩ đến những yếu tố này, nhưng tay sai là dễ bị lợi dụng và bán đứng nhất.

Không có quan hệ, không có mạng lưới, làm sao họ giữ được địa vị của mình.

Nói cho cùng, những thứ họ có bây giờ đều là người khác cho họ mượn, chứ không phải thật sự thuộc về mình, người khác có thể thu hồi bất cứ lúc nào, Tekkadan không có một chút biện pháp nào.

Cho nên dù Orga nỗ lực thế nào, cũng định sẵn là công dã tràng, trừ phi họ hóa thân thành quân phiệt, cướp tiền cướp người, nhưng như vậy, họ sẽ còn tồi tệ hơn cả những người mà họ ghét.

Đỗ Lan phân tích một hồi khiến Orga và đồng bọn á khẩu không trả lời được, nhưng để thay đổi tính cách không lợi không làm của hắn, lại không đơn giản như vậy.

Hơn nữa bây giờ Đỗ Lan phân tích nhiều như vậy, cũng không phải là giúp giải quyết vấn đề, mà là muốn thu Tekkadan về dưới trướng mình, vẫn là phải đi đánh trận, chỉ là trước đây là vì lợi ích, bây giờ là vì lý tưởng.

Thật lòng mà nói, đám trẻ mồ côi thật sự không hiểu tầm quan trọng của lý tưởng, lý tưởng không thể giúp họ no bụng.

Cho nên họ vẫn sẽ ủng hộ Orga, họ chỉ biết đi theo Orga có thịt ăn, nếu Orga quyết định gia nhập Đỗ Lan, họ cũng gia nhập, Orga không gia nhập, họ cũng không gia nhập.

Đây là một quyết định khó khăn, nhưng dường như không có lựa chọn nào khác.

Orga thầm nghĩ Đỗ Lan đã nắm chắc bọn họ rồi, nhưng nếu mượn sức mạnh của Đỗ Lan để tăng cường Tekkadan, có lẽ cũng là một cơ hội.

Orga vẫn không thoát khỏi cục diện lợi ích, nhưng hắn cũng biết co được duỗi được: Xem ra chúng ta đã không còn lựa chọn.

Hắn nhìn về phía đám trẻ mồ côi, phát hiện họ vẫn ủng hộ mình, vậy thì Tekkadan một ngày nào đó vẫn sẽ trỗi dậy.

Được, chúng tôi gia nhập.

Lúc này không gia nhập cũng không có cách nào, không bằng trực tiếp gia nhập.

Xem ra, cuối cùng ngươi cũng thông suốt rồi, lần này ngươi tuyệt đối sẽ không hối hận vì lựa chọn của mình.

Đỗ Lan nói. 16.

Áo Nhĩ Gia lại lập tức đưa ra điều kiện: Nếu chúng ta đã gia nhập rồi, vậy có phải nên trang bị cho Mikazuki một chiếc Gundam hoàn toàn mới không.

Tiểu Béo bên cạnh sắc mặt lại không tốt, cuối cùng Tekkadan vẫn bị cuốn vào cuộc chiến không thuộc về họ, cậu biết mưu đồ của Đỗ Lan không nhỏ, quy mô chiến đấu sẽ ngày càng lớn, đến lúc đó Tekkadan rất có thể sẽ rơi vào nguy cơ lớn hơn.

Chương 1849

17.

Cậu đã luôn nỗ lực ngăn cản tất cả những điều này, cuối cùng vẫn không thành công, cậu thấy rất thất vọng.

Sẽ có, nhưng tiếp theo chúng ta phải chuẩn bị chiến tranh rồi, đầu tiên là từ việc thu phục Sao Hỏa, chúng ta phải hoàn toàn nắm giữ Sao Hỏa trong tay, sau đó tuyên chiến với Địa Cầu, chúng ta phải lật đổ trật tự cũ, xây dựng một thế giới mới.

Đám trẻ mồ côi nghe Đỗ Lan muốn khai chiến với Địa Cầu, ai nấy đều nhìn nhau, nhưng rất nhanh họ liền kích động lên, vì họ đã sớm muốn cho những kẻ đuổi họ khỏi Địa Cầu biết tay, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội. 18.

Áo Nhĩ Gia lại cảm thấy Đỗ Lan làm lớn như vậy, e rằng sẽ có nhiều người chết hơn, Thiết Hoa Đoàn bọn họ tuyệt đối đừng trở thành bia đỡ đạn, hắn phải bảo tồn sức mạnh của Thiết Hoa Đoàn: Thiết Hoa Đoàn cần nghỉ ngơi, còn phải trang bị lại vũ khí, không biết ngươi có thể cung cấp cho chúng tôi bao nhiêu tài nguyên.

Hắn chuẩn bị sư tử ngoạm, bòn rút của Đỗ Lan một phen, hơn nữa lúc tác chiến cũng chỉ ra sức chứ không hết mình. 19.

Trước đây Áo Nhĩ Gia luôn vì chiếc bánh vẽ mà người khác đưa ra mà chiến đấu, lần này Đỗ Lan phân tích rõ lợi hại, ngược lại không thể khơi dậy được ý chí chiến đấu của hắn, hắn chỉ cảm thấy đi theo Đỗ Lan tạo phản chẳng có tương lai gì.

Không giống như Lão đại biểu Arbrau và McGillis, mở miệng ra là bánh lớn, một người hứa hẹn chi bộ Địa Cầu, một người hứa hẹn Vua Sao Hỏa, đều khiến Orga động lòng không thôi.

Nhưng Đỗ Lan mở miệng ra là lý tưởng và chủ nghĩa, hoặc là thế giới mới, thật sự khiến hắn không có tinh thần, thế giới mới cũng không thuộc về Tekkadan, hắn cần là địa bàn của mình, tài sản của mình, thế giới mới dù tốt đến đâu cũng không liên quan gì đến Tekkadan.

Cho nên nói Orga thật sự có khuyết điểm tính cách quá lớn, thế giới mới nếu tốt thì mọi người đều tốt, đám trẻ mồ côi của Tekkadan cũng có thể sống tốt.

Nhưng Orga lại ôm chặt bát cơm của mình, không đi lo cho bát cơm của mọi người.

Tự nhiên sẽ có, chờ lệnh đi, khi tiếng kèn vang lên, chính là ngày chúng ta chiếm lĩnh Sao Hỏa.

Đỗ Lan mang theo Tiểu Béo đi trước.

Tiểu Béo rất bất mãn, sau khi rời khỏi Tekkadan, cậu cuối cùng cũng hỏi: Tại sao lại cuốn Tekkadan vào, với sức mạnh của chúng ta đủ để thay đổi thế giới, chúng ta căn bản không cần họ.

Lực chiến đấu của Tekkadan căn bản không giúp được gì.

Chúng ta vì họ mà thay đổi thế giới, họ làm sao có thể đứng ngoài cuộc.

Hơn nữa ngươi nghĩ với tính cách của Orga, hắn sẽ an phận sao.

Hắn chắc chắn vẫn sẽ dẫn mọi người đi gây chuyện, hắn có thể đầu quân cho anh cả của hắn, vẫn sẽ bị cuốn vào đấu tranh.

Ngươi nên biết rõ Naze bây giờ là tự thân khó bảo, Orga nếu đầu quân qua đó kết cục chỉ có thể thảm hơn.

Naze bây giờ đang lâm vào nguy hiểm, bản thân lại không nhận ra, hắn ta sẽ không nghĩ đến đối thủ của mình vì để loại bỏ cái gai trong mắt là hắn, đã âm thầm liên hệ với Gia tộc Thất Tinh.

Chỉ cần đối thủ nắm giữ thương mại ở vành đai tiểu hành tinh, hắn ta có thể cung cấp đủ phí bảo hộ cho gia chủ Mặt Trăng.

Gia chủ Mặt Trăng tự nhiên rất vui lòng chấp nhận điều kiện này, có thể nói gia chủ Mặt Trăng là một chính trị gia lão luyện, giỏi lợi dụng thân phận hợp pháp của mình để loại bỏ dị kỷ.

Để giải quyết Naze rất đơn giản, hắn ta không phải làm vận tải sao.

Chỉ cần nói hắn ta vận chuyển hàng nguy hiểm là được, sau đó lại nói hắn ta không hợp tác kiểm tra, thế là Gia tộc Thất Tinh hợp lý hợp pháp mà bắn hạ hắn ta tại chỗ.

Muốn gán tội cho người khác, đâu sợ không có cớ, diệt Naze chẳng qua là chuyện dễ như trở bàn tay, lại có thể đổi lấy phí bảo hộ ở vành đai tiểu hành tinh, có thể nói là rất hời.

Gia chủ Mặt Trăng rất rõ ràng, nắm giữ mấy gia tộc trong Thất Tinh căn bản không có tác dụng, thực lực thật sự là xem mình nắm giữ bao nhiêu địa phương, có thể điều động bao nhiêu tài nguyên, còn về Gia tộc Thất Tinh đó chỉ là hư danh.

Hắn ta là một nhân vật kiêu hùng, khổ tâm kinh doanh Mặt Trăng, bây giờ đang dần dần vươn tay đến vành đai tiểu hành tinh, từng chút một nắm giữ gốc rễ thực sự của Gia tộc Thất Tinh trong tay.

Công ty thương mại của Naze có ảnh hưởng rất lớn ở vành đai tiểu hành tinh, cho nên nếu ông chủ công ty thương mại này trở thành người của gia chủ Mặt Trăng, có thể nói là trăm lợi không một hại.

Hơn nữa người này còn là cánh tay phải của ông chủ hiện tại, lên ngôi là chuyện đương nhiên, tiền đề duy nhất là giải quyết đối thủ cạnh tranh Naze.

Naze chỉ làm tốt việc của mình, tuyệt đối sẽ không nghĩ đến đối thủ cạnh tranh của mình sẽ dẫn sói vào nhà, mượn sức mạnh của người ngoài để loại bỏ hắn.

Đương nhiên bây giờ Orga và Naze đều không nghĩ đến ngày ly biệt của họ sắp đến rồi, Orga vẫn đang nghĩ về tương lai, đột nhiên nhận được tin tức, họ đã đào được một chiếc Gundam trong khu mỏ, đúng vậy, thật sự đào được một chiếc Gundam.

Sao Hỏa ba trăm năm trước cũng là một trong những chiến trường, trong hoang mạc đầy rẫy di tích chiến tranh, hơn nữa chiếc Gundam này còn là khung xương có thể biến hình, có hai hình thái là hình người và pháo đài.

Trên lưng Gundam còn trang bị một khẩu pháo điện từ, bên trong còn có hai viên đạn đặc biệt, họ không hề biết khẩu pháo điện từ và đạn pháo này chính là vũ khí cấm bị Gia tộc Thất Tinh cấm sử dụng.

Bất kỳ ai sử dụng loại vũ khí cấm này, đều sẽ bị vây quét, hoàn toàn có thể giết không tha.

Đào được Gundam là một chuyện vui, nhưng cùng với Gundam đào lên còn có một thứ khác, dường như là một loại thiết bị.

Orga ra lệnh tiếp tục đào, xem ra trong khu mỏ này có không ít đồ tốt, nếu có thể đào ra phi thuyền, vậy thì phát tài rồi.

Nếu sớm có nhiều vũ khí như vậy, họ cũng không đến nỗi phải lủi thủi rời khỏi Địa Cầu.

Nhưng họ lại không biết thứ đang còn ngủ say kia chính là trí tuệ nhân tạo không người lái suýt nữa hủy diệt loài người ba trăm năm trước, đó là cỗ máy được chế tạo chuyên để săn giết loài người, đã ngủ say ba trăm năm, nhưng sứ mệnh của nó vẫn chưa kết thúc, chỉ cần còn có con người tồn tại, Ách Tế Chiến Tranh sẽ không kết thúc.

Sao Hỏa là nơi sản xuất chính nhiên liệu cho lò phản ứng, ba trăm năm trước đã là một địa điểm chiến lược vô cùng quan trọng, cũng là một trong những chiến trường chính diễn ra giao tranh giữa loài người và trí tuệ nhân tạo.

Sao Hỏa có rất nhiều chiến trường cổ đại, thường xuyên có thể đào được vũ khí từ ba trăm năm trước, vận khí của Tekkadan không tệ, đã đào được một chiếc Gundam, cộng thêm một bộ vũ khí pháo điện từ.

Nhưng còn một thứ nữa lại là ngoài dự liệu, đó chính là kẻ địch của loài người.

Orga cũng không nhận ra thứ này, nhưng điều đó không cản trở sự đáng sợ của Mobile Armor.

Biết tin Tekkadan đào được Gundam, các thế lực đều đổ dồn ánh mắt về Sao Hỏa, đã rất lâu rồi không có ai đào được thứ lớn như vậy.

Ngay cả McGillis cũng gửi điện chúc mừng, nhưng khi hắn ta nhìn thấy thứ khác mà Orga đào được, sắc mặt đều thay đổi.

Đó là Mobile Armor, thứ đã bị tuyệt chủng từ lâu, Mobile Armor ba trăm năm trước đã bị tiêu diệt toàn bộ, đây là con quái vật đáng sợ tuyệt đối không thể xuất hiện.

Thực ra Đỗ Lan vừa đến thế giới này đã phát hiện ra vấn đề này, đó là người bình thường biết rất ít về cuộc chiến ba trăm năm trước, thậm chí còn không biết kẻ địch của loài người trong cuộc chiến là gì, điều này căn bản không bình thường.

Một sự kiện lớn trực tiếp thay đổi tiến trình lịch sử của loài người, lại không được ghi lại trong sách lịch sử, điều này không khoa học.

Sau này khi vào Gia tộc Thất Tinh mới biết hóa ra là Gia tộc Thất

Tinh đã độc quyền tất cả thông tin về cuộc chiến, tài liệu về Ách Tế Chiến Tranh toàn bộ thuộc về tài liệu nội bộ của họ, không cho phép người ngoài biết.

Đây là thủ đoạn để đảm bảo địa vị quân sự của Gia tộc Thất Tinh, cho nên dẫn đến việc dân thường hoàn toàn không biết nội dung cuộc chiến ba trăm năm trước.

Theo ghi chép của Gia tộc Thất Tinh, cuộc chiến diễn ra giữa loài người và trí tuệ nhân tạo, nguyên nhân của cuộc chiến đã không thể biết được, chỉ biết đó là một cuộc chiến đáng sợ suýt nữa khiến loài người tuyệt chủng, cuộc chiến từng đẩy loài người đến đường cùng, cuối cùng loài người nhờ vào bảy mươi hai khung xương Gundam mới cứu vãn được cục diện thất bại, đây là ghi chép mà ai trong Gia tộc Thất Tinh cũng biết.

Hệ thống Alaya Vijnana chính là sức mạnh được phát triển lúc đó, chỉ có Gundam sở hữu hệ thống này mới có thể để loài người đối đầu với trí tuệ nhân tạo, mới có thể để phi công theo kịp hành động của trí tuệ nhân tạo.

Cuối cùng loài người đã chiến thắng cuộc chiến, trí tuệ nhân tạo bị phong ấn hoàn toàn, loài người để bi kịch không tái diễn, đầu tư vào khoa học kỹ thuật cũng giảm đi chưa từng có, sau đó là ăn không ngồi rồi suốt ba trăm năm, bây giờ dân số loài người lại bùng nổ, kinh tế đã vô cùng suy yếu, xã hội đã đi đến cực hạn, cấp bách cần một cuộc cải cách.

McGillis lập tức yêu cầu Orga ngừng khai quật, vì hắn biết nếu thật sự đào ra một trí tuệ nhân tạo, vậy thì loài người có thể sẽ tuyệt chủng.

Năng lực tự sao chép của trí tuệ nhân tạo là chưa từng có, chỉ cần để nó chiếm lĩnh một nhà máy, trong vòng một năm ngắn ngủi, nó có thể sao chép ra một đội quân đủ để uy hiếp toàn bộ loài người.

Cho nên tuyệt đối không thể để trí tuệ nhân tạo xuất hiện trở lại, đặc biệt là không thể để Gundam tiếp cận trí tuệ nhân tạo.

Vì Gundam là kẻ địch lớn nhất của trí tuệ nhân tạo ở giai đoạn sau, chỉ cần bị nó phát hiện sự tồn tại của Gundam, nó sẽ lập tức khởi động chế độ hủy diệt, vậy thì sẽ không ai có thể ngăn cản nó nữa. 20.

Mạch Cát Lợi Tư yêu cầu Áo Nhĩ Gia dừng công việc, Áo Nhĩ Gia đã đồng ý, trong mười mấy năm cuộc đời của hắn, rất ít người giúp đỡ hắn, Mạch Cát Lợi Tư đã giúp hắn nên Áo Nhĩ Gia luôn mang lòng biết ơn.

Hơn nữa McGillis còn hứa cho hắn làm Vua Sao Hỏa, coi trọng hắn như vậy, Orga tự nhiên nghe theo đề nghị của đối phương.

McGillis thậm chí còn muốn tự mình đến xem sự tồn tại suýt nữa hủy diệt loài người ba trăm năm trước, cho nên hắn ta không quản ngại vạn dặm đến Sao Hỏa, đi đến khu mỏ.

Nhưng hắn ta không ngờ mình lại bị theo dõi, người thừa kế của gia tộc đồng minh của gia tộc Mặt Trăng đã theo dõi đến tận Sao Hỏa, và muốn bắt quả tang, muốn nắm được thóp của McGillis.

McGillis và Tekkadan lén lút gặp mặt thuộc về hành vi vi phạm nghiêm trọng quy tắc của Gia tộc Thất Tinh, đặc biệt là một McGillis luôn tự cho mình là người tuân thủ quy tắc lại có một mặt như vậy, e rằng có thể khiến uy nghiêm của hắn ta bị quét sạch.

Phải biết McGillis để hoàn toàn kiểm soát gia tộc của mình, đã bán đứng cha nuôi của mình, tiết lộ chuyện cha nuôi can thiệp vào chính sự của Arbrau, tạo ra một hình tượng mẫu mực tuân thủ pháp luật của Gia tộc Thất Tinh, nhưng một mẫu mực như vậy lại biết luật phạm luật, chắc chắn là tội càng nặng thêm.

McGillis, ngày tận thế của ngươi đến rồi.

Người thừa kế này vốn đã không ưa McGillis, vì McGillis chính là con nhà người ta, từ nhỏ đã được mọi người khen ngợi, môn nào cũng xuất sắc, còn người thừa kế này lại ngang ngược, cho nên không ưa con nhà người ta, bây giờ cuối cùng cũng có thể nắm được thóp của McGillis, còn không lập tức ra tay.

Chương 1850

Thế là hắn ta trực tiếp điều khiển Gundam gia truyền xuất hiện tại hố mỏ.

Điều này đã gây ra chuyện, vì mục tiêu tiêu diệt đầu tiên của trí tuệ nhân tạo chính là Gundam, chỉ cần Gundam đến gần phạm vi kiểm tra của nó là có thể kích hoạt trí tuệ nhân tạo.

Lò phản ứng mà trí tuệ nhân tạo trang bị giống hệt Gundam, cho nên cho dù đã qua ba trăm năm, vẫn có thể khởi động.

Người thừa kế đó căn bản không nghe lời cảnh báo của McGillis, cố chấp muốn đến gần.

Thế là một tia sáng màu đỏ phá đất mà ra, thẳng lên tận trời, năng lượng nóng rực xé toạc mặt đất, lấy hố mỏ làm điểm bắt đầu, khu vực này xuất hiện thêm một hẻm núi sâu không thấy đáy, khói đặc cuồn cuộn bốc lên.

Vũ khí tốc độ ánh sáng đáng sợ như vậy, giải phóng ánh sáng và nhiệt, truyền bá năng lượng phá hoại.

Ánh sáng đỏ rực phá đất mà ra chiếu sáng nửa bầu trời, sa mạc đều bốc cháy, đây chính là vũ khí sát thủ mà trí tuệ nhân tạo tự hào, tia laser đáng sợ có thể bốc hơi chiến sĩ loài người trong nháy mắt.

Trước khi áo giáp nano được phát minh, kẻ địch như vậy là loài người căn bản không thể chiến thắng.

Ngoại hình giống như một con đại bàng khổng lồ đang dang cánh, lại có chân di chuyển với tốc độ cao trên mặt đất, đồng thời bên cạnh còn có lượng lớn Mobile Armor hộ vệ, một đơn vị trí tuệ nhân tạo chính là một đội quân quy mô nhỏ.

Lợi dụng mạng lưới bầy đàn, trí tuệ nhân tạo giống đại bàng có thể điều khiển khoảng ba trăm Mobile Armor nhỏ, hoàn thành tác chiến quy mô nhỏ.

Ác ma bị chôn vùi ba trăm năm cuối cùng cũng một lần nữa hồi sinh, tia sáng đỏ rực chính là ác ý của chúng đối với loài người.

Nhìn mặt đất bị xé toạc, nhìn vết tích cháy đen, lại nhìn ác ma trí tuệ nhân tạo hồi sinh, Orga biết phiền phức lớn rồi, không ngờ trong hố lại có một cái hố nữa.

Đây là cái hố do chính hắn đào ra, chỉ có thể tự mình lấp.

Bọn họ phải ngăn chặn Mobile Armor trang bị trí tuệ nhân tạo, nếu không cả Sao Hỏa đều có thể bị hủy diệt. 21.

Người thừa kế đến bắt Mạch Cát Lợi Tư cho rằng trí tuệ nhân tạo nhỏ bé này chính lúc trở thành chiến công của mình, liền đi khai chiến với trí tuệ nhân tạo, nhưng chưa chống đỡ được một hiệp đã bị đuôi của nó đánh bay.

Nếu không phải vệ sĩ kéo hắn ta rút lui, e rằng hắn ta đã tử trận sa trường.

Phải nói người thừa kế của Gia tộc Thất Tinh đều có vấn đề về đầu óc, dường như trong não không có chức năng suy nghĩ.

Điều này cũng cho thấy Gia tộc Thất Tinh đã nghiêm trọng thoát ly quần chúng, những người thừa kế đều chỉ sống trong thế giới do mình tạo ra không thể thoát ra, căn bản không nhận ra trách nhiệm và sứ mệnh của mình. 22.

Ác ma đã hồi sinh, trí tuệ nhân tạo lập tức bắt đầu quét tình hình xung quanh, nếu Gundam đã chạy thoát, nơi tập trung của loài người gần đó chính là thứ nó muốn hủy diệt đầu tiên.

May mà chiếc MS này là loại lục chiến, không thể bay, nếu không thật không biết làm sao ngăn cản nó. 23.

Vì là lục chiến nên di chuyển chắc chắn sẽ bị hạn chế, việc này đã cho Thiết Hoa Đoàn cơ hội phục kích, trước khi nó đến thành phố nhất định phải phá hủy nó.

Ngủ say ba trăm năm, vừa tỉnh dậy đã toàn lực khai hỏa thảo phạt loài người, phải nói chất lượng sản phẩm của trí tuệ nhân tạo vô cùng ưu tú.

Cho dù Sao Hỏa khô hanh, nhưng ba trăm năm không khởi động, một khi khởi động lại linh hoạt như vậy đúng là phải dựa vào kỹ thuật của trí tuệ nhân tạo, chất lượng khoa học kỹ thuật ba trăm năm trước quả thực rất tốt, nếu không loài người cũng không thể ăn không ngồi rồi ba trăm năm.

Khoa học kỹ thuật không đột phá, thì không thể xuất hiện các vị trí việc làm mới, rất khó tạo ra hiệu quả kinh tế, cũng không thể nâng cao năng suất, tự nhiên cũng không thể duy trì tiêu hao của nhiều người hơn.

Chỉ có thể nói tổ tiên của loài người thế giới này đã đặt nền móng vững chắc, nhưng bây giờ vốn liếng đã ăn gần hết, vấn đề đã bộc lộ ra.

Con quái vật ba trăm năm trước đang tung hoành trên đất Sao Hỏa, người của Tekkadan tỏ ra phải làm sao đây.

Đánh không lại à.

Vì trí tuệ nhân tạo và MS là một thể, tốc độ tính toán của CPU gấp mấy trăm lần não người, khi chiến đấu, trí tuệ nhân tạo không có kẽ hở, ngoài việc bắn tỉa từ xa căn bản không có cách nào khác.

Mikazuki điều khiển Barbatos vừa giao chiến với trí tuệ nhân tạo đã bị áp chế, thú tính của Mikazuki đã rất mạnh, nhưng vẫn không bằng trí tuệ nhân tạo.

Tuy nhiên, kiềm chế một chút vẫn có thể.

Tên Đỗ Lan này thật là nói không giữ lời, nói là gửi Gundam mới đến, nhưng đến giờ vẫn chưa thấy hàng, nếu có vũ khí như Gundam Flauros, căn bản không sợ trí tuệ nhân tạo của nó.

Qua ống nhòm nhìn thấy kẻ địch gây ra bão cát đã tiến vào khu vực hẻm núi hẹp, họ phải giữ chân kẻ địch ở đây.

Nhưng kẻ địch lại đột nhiên đổi hướng, đi một con đường khác.

Hóa ra là tên người thừa kế trung nhị kia đi rồi quay lại, còn muốn quyết một trận tử chiến với trí tuệ nhân tạo, vệ sĩ cản cũng không cản được.

Thật là trung nhị hết thuốc chữa, không có bất kỳ kế hoạch nào mà chỉ nghĩ đến việc đối đầu trực diện với trí tuệ nhân tạo, nhưng đánh lại không lại, thật không biết hắn ta nghĩ gì.

Đối mặt với sự khiêu khích của con người, trí tuệ nhân tạo vừa ra tay đã là một chiêu tia laser màu máu, cả hẻm núi biến thành lò nướng, sườn núi đều bị tan chảy thành dung nham từ từ chảy xuống, khói lửa bao trùm tất cả.

Chết tiệt, tên đó rốt cuộc đang làm gì vậy.

Thấy người của Gia tộc Thất Tinh gây rối, Orga tức điên, vì phía trước chính là vòng phục kích, không ngờ kẻ địch lại bị dẫn đi một hướng khác.

Mikazuki, Akihiro, không còn cách nào khác, chỉ có thể lên thôi.

Bây giờ chỉ có thể để người lên kiềm chế con quái vật này.

Nhìn hẻm núi khói đặc cuồn cuộn, Orga lòng đầy lo lắng, chỉ hy vọng khung xương Gundam thật sự là khắc tinh của kẻ địch, nếu không Sao Hỏa thật sự sẽ xong đời.

Ở một bên khác, Orga đang tìm người kiểm tra cơ thể mới đào lên, pháo điện từ sau lưng cơ thể mới rõ ràng là dùng để tấn công từ xa, nếu có thể ở ngoài tám trăm dặm cho kẻ địch một phát, vậy thì tốt rồi. 24.

Chiến đấu chính diện quả thực không phải là đối thủ, cho dù Mikazuki luồn lách như thỏ, nhưng trí tuệ nhân tạo vẫn nhanh hơn, đặc biệt là cái đuôi nhỏ sau lưng nó quả thực còn nhạy bén hơn cả pháo phễu, khiến Mikazuki cũng cảm thấy rất vất vả.

Nhưng phía sau là thành phố của Sao Hỏa, họ chắc chắn không thể lùi bước, đây là một trận chiến không thể thua, mắt Mikazuki đỏ ngầu, máu mũi chảy không ngừng, dường như muốn hòa làm một với Barbatos, gánh nặng vô cùng lớn, nhưng nếu Mikazuki không làm vậy, thì không thể bảo vệ mọi người.

Chiến đấu đi.

Mikazuki càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh, cuốn lên cát bụi, đạp nát mặt đất, không biết từ lúc nào cơ thể hắn đã không còn bất kỳ cảm giác nào, dường như mình chính là thân thể sắt thép, rõ ràng hệ thống Alaya Vijnana đang ăn mòn cơ thể hắn.

Lúc này chính là hai con dã thú sắt thép đang va chạm, đang cắn xé vào yếu hại của đối phương.

McGillis thấy được lực chiến đấu đáng sợ của Mikazuki, tâm trạng kích động không thôi, hắn cuối cùng cũng biết mình nên ra tay rồi, chỉ cần Tekkadan ủng hộ mình, vậy hắn không có lý do gì không thắng. 25.

Mikazuki là phi công mạnh nhất trong tất cả những người hắn quen, cậu ấy chiến thắng không ngừng, nhìn Mikazuki và kẻ địch phi nhân loại va chạm mà không hề yếu thế, Mạch Cát Lợi Tư nhiệt huyết sôi trào, giống như Tào Tháo gặp được Quan Vũ, tâm trạng đó thật sự không thể hình dung nổi.

Trận chiến này chính là cực hạn của Mikazuki rồi. 26.

Đỗ Lan vẫn luôn đang quan sát, cho nên hắn mới không ra tay, chính là muốn xem cực hạn của Mikazuki.

Tiểu Béo đối với Đỗ Lan không còn cách nào, rõ ràng có thể giúp, nhưng Đỗ Lan lại không giúp.

Dùng Gundam do Đỗ Lan chế tạo để đánh trí tuệ nhân tạo đương nhiên là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng Đỗ Lan cảm thấy xem cực hạn của Mikazuki cũng không tồi, hơn nữa trong tay Orga còn có vũ khí bị cấm, không xem cũng quá có lỗi với bản thân.

Mikazuki đã rất nỗ lực, thậm chí đã xé được đuôi của kẻ địch, trong cận chiến đã giành được thắng lợi tạm thời, nhưng trí tuệ nhân tạo lại vẫn chưa dừng lại.

Cho nên bắn tỉa là điều bắt buộc, Gundam mới đã xuất hiện, biến hình thành dạng pháo đài trên cao điểm sẵn sàng chờ đợi, pháo điện từ bắt đầu nạp năng lượng.

Dùng hệ thống Alaya Vijnana để điều khiển, không cần học kỹ thuật bắn tỉa phức tạp, kết nối là có thể bắn.

Nhắm bắn.

Bùm.

Uy lực của vũ khí cấm không cần phải nghi ngờ, xuyên thủng sườn núi, làm một cú cách sơn đả ngưu, trực tiếp xuyên qua cơ thể trí tuệ nhân tạo, cắt ngang eo nó.

Chương 1851

Xuyên thủng một đỉnh núi và một cỗ máy, uy lực của đạn pháo vẫn chưa tan biến, lại trực tiếp cắm sâu vào vách núi, sâu không thấy đáy.

Tốc độ và uy lực đều rất hoàn hảo, quả không hổ là vũ khí kết thúc Ách Tế Chiến Tranh.

Trí tuệ nhân tạo có pháo chùm tia, loài người có pháo điện từ, cuối cùng vẫn là pháo điện từ của loài người giành được thắng lợi.

Tiểu Béo cũng sững sờ: Có vũ khí như vậy, còn cần Gundam làm gì.

Đây tuyệt đối là một câu hỏi cuối cùng.

Cậu cảm thấy có pháo điện từ thì căn bản không cần Gundam, một phát bắn tỉa là có thể hủy diệt toàn bộ cơ thể, thêm mấy phát nữa bất kể là phi thuyền hay Gundam, chẳng phải là dễ dàng hạ gục sao.

Lúc này Tiểu Béo đột nhiên nhận ra điều gì đó: Đây chính là viên đạn mà ngươi nói phi công hạng nhất phải né tránh sao.

Tiểu Béo vã mồ hôi lạnh, cậu cảm thấy mình có lẽ có thể mở chế độ vàng để chống đỡ, nhưng dù thế nào cũng không thể né được đạn pháo điện từ, quá nhanh quá mạnh.

Thứ này nếu được sử dụng quy mô lớn, vậy chính là mưa đạn pháo phủ trời lấp đất, kẻ địch nào cũng không thể là đối thủ: Trí tuệ nhân tạo thật sự bị Gundam đánh bại sao.

Tiểu Béo sau khi thấy trận chiến này bắt đầu nghi ngờ Gundam trong Ách Tế Chiến Tranh căn bản chỉ là đồ trang trí, pháo điện từ mới là nhân vật chính cứu vãn tình thế của loài người.

Trừ phi phi công Gundam ba trăm năm trước thật sự như lời Đỗ Lan nói, có thể xuyên qua mưa đạn pháo điện từ dày đặc một cách tự do, như vậy thì có lẽ đúng là có thể đóng vai trò then chốt trong trận đại quyết chiến, nhưng có thật sự tồn tại phi công hạng nhất như vậy không.

Tiểu Béo phải đặt một dấu hỏi lớn, sợ rằng chỉ tồn tại trong miệng Đỗ Lan.

Mikazuki đã là phi công giỏi nhất mà Tiểu Béo biết, Mikazuki chắc chắn không thể né được.

Vì trận chiến này cho thấy trình độ của Mikazuki và trí tuệ nhân tạo thực ra không chênh lệch nhiều, nhưng Mikazuki dù sao cũng là người, trận chiến như vậy không chỉ trả giá đắt mà còn không thể duy trì lâu dài, một phi công ưu tú như vậy trong trận chiến một chọi một còn không thể đánh bại trí tuệ nhân tạo, ba trăm năm trước cho dù có phi công hạng nhất mạnh hơn nữa thì có được mấy người.

Cho nên trí tuệ nhân tạo không né được, Mikazuki cũng không né được.

Thế là Tiểu Béo cho rằng cuối cùng quyết định thắng bại của cuộc chiến chắc chắn vẫn là pháo điện từ, chứ không phải Gundam, chỉ là vì Gia tộc Thất Tinh để tăng thêm tính hợp pháp của mình, mới ép Gundam trở thành nhân vật chính, dù sao tổ tiên của họ chính là phi công Gundam.

Tôn vinh phi công Gundam thành anh hùng, vậy thì địa vị hiện tại của Gia tộc Thất Tinh sẽ không thể phá vỡ. 27.

Nếu mọi người đều quy công lao cho pháo điện từ, vậy Gia tộc Thất Tinh sẽ không đứng vững được nữa, nếu đã là ai có pháo điện từ thì có được thiên hạ, vậy dựa vào cái gì Gia tộc Thất Tinh làm lão đại.

Cho nên Gia tộc Thất Tinh tất nhiên sẽ đề cao Gundam, phong ấn pháo điện từ, hoàn toàn là vì lý do chính trị.

Tiểu Béo im lặng, vì những điều này tuy là suy đoán của cậu, nhưng bây giờ cậu đã đại khái biết được con bài tẩy của Gia tộc Thất Tinh rồi, chắc chắn chính là sức mạnh của pháo điện từ, còn về Gundam, đó đều là lừa người.

Sự xuất hiện của pháo điện từ khiến Tiểu Béo nghi ngờ tính thực dụng của Gundam.

Nhưng đám trẻ mồ côi sống sót sau trận chiến trên chiến trường lại mừng đến phát khóc, vì họ cuối cùng đã đánh bại được kẻ địch mạnh, bảo vệ được Sao Hỏa.

Kẻ địch bị đánh hỏng đừng vứt bừa, tháo ra có thể tiếp tục dùng.

Dù sao cũng đều là linh kiện mô đun hóa, tháo xuống cho Barbatos dùng cũng được.

Nhưng khi Orga bảo Mikazuki xuống, mới phát hiện Mikazuki đã bị liệt.

Trận chiến này Mikazuki đã phát huy hệ thống Alaya Vijnana đến cực hạn, hợp làm một với Gundam, nhưng cái giá phải trả là từ nay về sau hắn không bao giờ có thể rời khỏi Gundam. 28.

Mikazuki chỉ có thể liên tục cắm dây kết nối của Gundam mới có thể đứng dậy, nếu không cậu ấy sẽ bị liệt.

Đây chính là cái giá phải trả.

Mikazuki lại nhìn rất thoáng, một chút cũng không quan tâm mình có thể đứng dậy hay không, dù sao chỉ cần hắn còn có thể tiếp tục lái Gundam là được rồi, người trẻ tuổi chính là có nhiệt huyết.

Gia tộc Thất Tinh có bao nhiêu khẩu pháo điện từ.

Thấy tất cả những điều này, Tiểu Béo đột ngột hỏi, sau khi chứng kiến uy lực của pháo điện từ, cậu rất bình tĩnh nhận ra một điều, đó là pháo điện từ là đại sát khí, nếu Gia tộc Thất Tinh có lượng lớn pháo điện từ, vậy thì kế hoạch tạo phản của họ không cần phải tiến hành nữa, đối mặt với đám pháo điện từ mà tạo phản, đó là tự tìm đường chết.

Tiểu Béo quả nhiên là người có học, một mắt đã nhìn ra mấu chốt.

Đây là vũ khí bị phong ấn, bất kỳ ai sử dụng pháo điện từ đều sẽ bị Gia tộc Thất Tinh truy sát, ngay cả trong nội bộ Gia tộc Thất Tinh cũng chỉ có một số rất ít người biết bí mật này.

Gia tộc Thất Tinh đương nhiên có rất nhiều pháo điện từ, nhưng có dùng hay không thì không biết.

Đỗ Lan cười nói.

Đây không phải là lúc để cười, Tiểu Béo đã vã mồ hôi, chỉ cảm thấy mình suýt nữa lại chết một lần.

Đối phương có, mình không có, đây đã là một khoảng cách không thể vượt qua, cậu kích động nói: Chẳng lẽ chúng ta phải đặt cả gia sản tính mạng của mình vào lòng nhân từ của Gia tộc Thất Tinh sao.

Đợi đến khi chiến tranh đến hồi gay cấn, ai có thể đảm bảo họ không mang đại sát khí ra.

Rõ ràng McGillis cảm thấy Gia tộc Thất Tinh sẽ không mang đại sát khí ra, nếu họ mang ra, hắn ta có thể chiếm lĩnh thế thượng phong về đạo đức để lên án kẻ thù của mình.

Người sống mới có tư cách dùng đạo đức để lên án kẻ thù, nếu hắn ta chết rồi, kẻ thù của hắn ta tùy tiện tìm một lý do là có thể che đậy qua chuyện.

Tiểu Béo tỏ ra chẳng trách Tekkadan thất bại thảm hại, hóa ra kẻ địch có pháo điện từ.

Bây giờ cậu đã hiểu được hành vi liên minh của Orga với McGillis là ngu ngốc đến mức nào.

Đáng tiếc Tiểu Béo nhìn ra, Orga không nhìn ra, Orga vẫn cảm thấy trận chiến này là công lao của Mikazuki, mà không nghĩ đến pháo điện từ mới là công thần.

Còn McGillis tuy biết về pháo điện từ, nhưng đây là vũ khí cấm, hắn ta không cho rằng kẻ địch sẽ dùng.

Thật không biết một kẻ liên tục bán đứng bạn bè tại sao lại đánh giá cao phẩm chất của kẻ địch như vậy.

Hoặc có thể nói hắn ta căn bản không cho rằng mình bán đứng bạn bè, căn bản không cho rằng những người đó là bạn của mình, cho nên vẫn cho rằng mình không phá vỡ quy tắc, vẫn cho rằng mình ở trong quy tắc, cho nên cũng cho rằng kẻ địch chắc chắn cũng sẽ không phá vỡ quy tắc.

Thật là quá ngây thơ quá ngu ngốc.

McGillis bây giờ đã quyết định kéo Tekkadan lên thuyền giặc, chỉ cần có Tekkadan, hắn ta sẽ không lo lắng không hoảng sợ.

Nhưng Đỗ Lan đã đi trước một bước đặt trước Tekkadan, để họ gia nhập đội quân tạo phản của mình.

Trận chiến này đã thay đổi tâm thái của rất nhiều người.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo, lại có chút cảm giác vui quá hóa buồn.

Vài ngày sau khi đánh bại trí tuệ nhân tạo, Orga nhận được tin báo tử của đại ca Naze Turbine, đại ca không còn xương cốt, chị dâu cũng thảm liệt tử trận.

Hơn nữa không chỉ chết, còn bị gán tội vận chuyển vật phẩm cấm và bạo lực chống lại pháp luật.

Trận chiến này, Gia tộc Thất Tinh đã sử dụng pháo điện từ, để đảm bảo giết chết Naze, và không thể để lại bất kỳ bằng chứng nào, gia chủ Mặt Trăng đã để người thừa kế trung nhị mang theo mấy phát pháo điện từ xuất chiến.

Phải nổ tung phi thuyền thành từng mảnh, chỉ có như vậy, sau này mới không để lại bằng chứng.

Nếu không tìm thấy vật phẩm cấm tại hiện trường, họ sẽ rất khó xử.

Nổ thành mảnh vụn thì không sao, cứ nói vật phẩm cấm cũng bị hủy rồi, rất đơn giản là có thể giải thích qua chuyện.

Gia chủ Mặt Trăng làm việc có thể nói là kín kẽ không một kẽ hở, so với McGillis còn độc ác hơn không biết bao nhiêu. 29.

Áo Nhĩ Gia quả thực không tin vào tai mình, người mà hắn kính trọng nhất đời này chính là Tháp Tân Tư, vì Tháp Tân Tư chính là thần tượng của hắn, nguyện vọng lớn nhất của hắn là trở thành một người như Tháp Tân Tư, có bản lĩnh, có năng lực, trọng tình cảm trọng nghĩa khí, thật đúng là một đấng nam nhi, làm đàn ông phải như vậy.

Nhưng hắn ta lại chết rồi.

Orga không tin Naze Turbine sẽ vi phạm pháp luật, hoặc nói là không tin hắn ta sẽ kháng cự.

Đáng tiếc lời giải thích của quan phương chính là như vậy.

Orga tham gia tang lễ của đại ca, tại tang lễ hắn nhìn thấy tên phó tướng kiêu ngạo, vẻ mặt đó giống như hắn ta đã kê cao gối ngủ yên.

Đáng tiếc ông chủ quyết định giao việc kinh doanh của Naze Turbine cho đội nữ binh, điều này khiến phó tướng rất tức giận, ông chủ thà tin tưởng đám phụ nữ miệng còn hôi sữa này, cũng không tin mình.

Điều này có thể nhẫn, điều kia không thể nhẫn.

Phó tướng rõ ràng không hiểu đế vương tâm thuật, là một người ở vị trí cao, điều quan trọng là sự cân bằng, nếu phó tướng độc chiếm đại quyền, còn cần ông chủ làm gì.

Chương 1852

Cho nên chỉ cần ông chủ chưa về hưu, chắc chắn sẽ không để phó tướng nắm giữ toàn bộ quyền lực.

Vốn dĩ Naze Turbine là phó tướng thứ ba và phó tướng thứ hai giữ cân bằng, bây giờ hắn ta chết rồi, ông chủ chỉ có thể để đội nữ binh lên ngôi.

Phó tướng đã mất hết lý trí, hắn ta muốn cho ông chủ biết để phụ nữ lên ngôi, chỉ khiến mọi người đều xem thường họ, thế là hắn ta thuê sát thủ chuẩn bị khi các cô gái ra đường sẽ giết chết người đứng đầu của họ.

Phải nói tên phó tướng này ra tay thật là đơn giản trực tiếp, giết chết tất cả đối thủ cạnh tranh tiềm năng, chỉ sợ mọi người không biết là hắn ta ngầm ra tay.

Thực ra tại tang lễ, Orga đã nghi ngờ phó tướng rồi, vẻ mặt đắc ý đó đã bán đứng phó tướng.

Naze Turbine và vợ anh ta tự nhiên cũng chưa chết, vì thế giới này có một loại khoang y tế thần kỳ, có thể khiến người chết sống lại.

Mọi người đều tưởng anh ta đã chết, thực ra anh ta chưa chết.

Naze Turbine và vợ cũng ngơ ngác, ký ức của họ dừng lại ở khoảnh khắc ly biệt trong vụ nổ.

Hai người họ chắc chắn là tình yêu đích thực, tình yêu nảy nở trong lửa đạn, họ đều nguyện ý vì đối phương mà hy sinh mạng sống.

Trong trận chiến trước đó, Naze Turbine thực ra đã đầu hàng, nhưng Gia tộc Thất Tinh không để lại người sống, nếu không phải lần này không mang theo đội nữ binh, đội nữ binh đã toàn quân bị diệt.

Hồi tưởng lại những điều này, Naze Turbine cũng vô cùng phẫn nộ, Gia tộc Thất Tinh quá không tuân thủ quy tắc.

Cho nên hãy gia nhập chúng ta đi, để chúng ta cùng nhau tạo phản.

Đỗ Lan đưa ra cành ô liu hữu nghị: Đương nhiên các ngươi cũng có thể coi đây là báo thù, vì rất nhiều người giống như các ngươi, đều là những người đã chết một lần, đều là vì báo thù mới tham gia chiến đấu, các ngươi cũng có thể.

Đỗ Lan tỏ ra có một số người không tin vào lý tưởng và chủ nghĩa, vậy thì dùng báo thù để thu hút họ.

Naze Turbine là người trong giang hồ, tự nhiên có thù phải báo, nhưng anh ta còn phải xem Đỗ Lan có thực lực hay không.

Đỗ Lan biết đã đến lúc thể hiện thực lực: Vậy thì hãy thể hiện thực lực của chúng ta một chút đi. 30.

Tiểu Béo không phải luôn lo lắng về pháo điện từ của kẻ địch sao. 31.

Vậy Đỗ Lan sẽ đi cướp kho pháo điện từ của Gia tộc Thất Tinh, không có pháo điện từ thì để kẻ địch tạo cho chúng ta, nếu Tiểu Béo lo lắng về chênh lệch vũ khí, vậy cướp về là được rồi.

Đỗ Lan tuyên bố kế hoạch hành động lần đầu tiên của họ, và cho biết họ phải hành động một cách phô trương, để cả thế giới thấy được hành động của họ, hiểu được lý tưởng của họ.

Tiểu Béo, Y Tu, cùng với vợ chồng Tháp Tân Tư vừa tròn bốn người, có thể thành lập một nhóm Thiên Nhân.

Mọi người nhìn Đỗ Lan, tỏ vẻ không tin, thật hay giả vậy, chỉ mấy người bọn họ mà đòi đi tập kích kho hàng trên Mặt Trăng.

Cái kho đó nằm dưới sự bảo vệ nghiêm ngặt của gia tộc Mặt

Trăng, thứ họ phải đối mặt là kẻ địch đông gấp trăm lần, là cả một quân đội hoàn chỉnh, làm sao có thể xông qua và còn phải vận chuyển pháo điện từ bên trong ra ngoài.

Đúng là nói chuyện viển vông.

Nếu là phá hủy, chúng ta còn có thể dựa vào sức chiến đấu mạnh mẽ của Gundam Vũ Đấu để đột phá khu vực cấm, nhưng muốn cướp pháo điện từ ra ngoài thì gần như là nhiệm vụ bất khả thi.

Tiểu Béo nói một cách lý trí, cách tốt nhất là phá hủy kho hàng, chứ không phải cướp đoạt.

Thực ra là có thể làm được, chỉ là các ngươi vẫn chưa nhận ra sức mạnh thật sự của Gundam Vũ Đấu.

Sức mạnh thật sự.

Hiện tại Gundam Vũ Đấu đã vô cùng mạnh mẽ rồi, còn có thể mạnh hơn nữa, thật quá khó tin, lẽ nào những cỗ Gundam này thật sự là thần khí.

Làm sao mới có thể phát huy sức mạnh thật sự.

Y Tu hỏi.

Đương nhiên là lúc chiến đấu phải hét lên, các ngươi không hét thì sẽ không có sức mạnh đầu ra.

Gundam Vũ Đấu sẽ dựa vào tiếng hét của các ngươi để phán đoán xem các ngươi có thật sự đang chiến đấu hết sức hay không.

Dòng Gundam Vũ Đấu đều là hệ siêu cấp, không hét là không được.

Cái quái gì vậy.

Thật hay giả.

Đến lúc đó các ngươi cứ thử sẽ biết, điều quan trọng là phải hét, nhất định phải hét lên từ tận đáy lòng, hét ra cảm xúc thật sự của mình, chỉ có như vậy mới có thể cộng hưởng với Gundam, tốt nhất là mở kênh công cộng mà hét, hét cho mọi người cùng nghe, chỉ có như vậy mới phát huy được sức mạnh tối đa của Gundam.

Vì kẻ địch có pháo điện từ vô lý, nên Đỗ Lan sẽ dùng Gundam hack game để đối phó, hắn muốn minh oan cho Gundam.

Nói cho thế giới này biết, Gundam không chỉ có cái khung xương Gundam giả tạo kia, Gundam thật sự chính là đồ chơi của đàn ông đích thực.

Đàn ông đích thực cộng với Gundam mới là sự kết hợp hoàn hảo nhất.

Xuất phát.

Bốn người không còn cách nào khác, chỉ đành xuất phát.

Hơn nữa họ còn phát hiện Gundam mà Đỗ Lan chuẩn bị cho họ lại có sự phân biệt giới tính rõ ràng, Gundam của phi công nữ thường có eo thon, lại còn có cả mái tóc bằng thép, khiến người ta không biết nói gì hơn.

Vũ khí mà còn phân biệt nam nữ.

Chắc chỉ có Đỗ Lan mới nghĩ ra được.

Nhưng bây giờ họ đang lắp bộ đẩy vũ trụ để lao thẳng đến Mặt Trăng.

Mặt Trăng không phải là Trái Đất, gia chủ Mặt Trăng đã kinh doanh hàng chục năm, nơi đây đã là một đại bản doanh vững chắc không thể phá vỡ.

Kinh tế, quân sự song hành, Mặt Trăng nghiễm nhiên trở thành thiên đường trong thời đại hỗn loạn này.

Không có hải tặc cũng không có các lực lượng vũ trang tư nhân khác, dù là cô nhi cũng có thể nhận được tiền bảo trợ tối thiểu, duy trì cuộc sống không thành vấn đề.

Hơn nữa Mặt Trăng sở hữu hệ thống công nghiệp khá hoàn thiện, tốt hơn các vệ tinh thuộc địa của Thiên Khoa gấp nhiều lần.

Mặt Trăng lại gần Trái Đất, vị trí địa lý thuận lợi, giống như vùng Ba Thục của Hoa quốc thời cổ đại, lui có thể xưng bá một phương, tiến có thể đồ mưu thiên hạ.

Cư dân Mặt Trăng cũng rất có cảm giác ưu việt, có thể sống ở Mặt Trăng là một sự may mắn.

Trái Đất tuy giàu có nhưng tham ô thành phong, chủ nghĩa quan liêu hoành hành, Hỏa Tinh lại quá nghèo và lạc hậu, các thuộc địa thì thảm không nỡ nhìn, tiềm năng phát triển hữu hạn như Nhật Bản trên Trái Đất.

Chỉ có Mặt Trăng mới là mảnh đất vàng, vừa có nhà lãnh đạo ưu tú, vừa có nền tảng công nghiệp vững chắc, muốn không phát triển cũng khó.

Bốn luồng sáng trong vũ trụ nhanh chóng tiếp cận như sao băng, bộ đẩy khổng lồ đẩy bốn cỗ Gundam tiến gần Mặt Trăng.

Binh lính của Thất Tinh gia tộc trên Mặt Trăng cũng khác những nơi khác, họ là những quân nhân thực thụ, không phải đám tay sai đầu óc ngây thơ.

Nhiệm vụ của họ là bảo vệ Mặt Trăng, không cho phép bất kỳ kẻ địch nào đến gần.

Radar không góc chết nhanh chóng khóa chặt bốn bóng địch, thông tin được báo cáo lên cho gia chủ Mặt Trăng ngay lập tức.

Hắn là một người đàn ông trung niên, để hai chòm ria mép, ánh mắt như chim ưng, đôi môi mỏng luôn tự tin nhếch lên, như thể không có bí mật nào trên đời có thể qua mắt được hắn.

Trong mắt hắn, mỗi người trên thế giới này đều ngu ngốc như vậy, căn bản không biết làm thế nào để tận dụng cơ hội trong tay mình.

Bên cạnh hắn là một người đàn ông đeo mặt nạ, chính là anh vợ của Mạch Cát Lợi Tư.

Bốn cơ thể không đăng ký.

Hải tặc, hay là cơ thể dân dụng.

Gia chủ trầm ngâm một lát, nhưng vì mục tiêu là Mặt Trăng, tự nhiên không có lý do gì để đối phương tiếp cận.

Đây là địa bàn của hắn: Chặn chúng lại.

Đội quân chặn đường đầu tiên xuất phát, trước tiên gọi qua bộ đàm, nhưng câu trả lời họ nhận được lại là: Cút ngay cho ta.

Sau đó đội quân chặn đường bị đánh bại, căn cứ đồn trú lập tức vang lên tiếng báo động.

Đã bao nhiêu năm rồi không có ai tấn công Mặt Trăng.

Báo động có nghĩa là quân đội sẽ chính thức xuất động.

Toàn bộ cơ thể chiến đấu cất cánh, chuẩn bị tiêu diệt kẻ địch.

Cuộc chiến nổ ra trên bề mặt Mặt Trăng.

Ánh sáng từ vụ nổ thậm chí còn truyền đến thành phố trên Mặt Trăng.

Chương 1853

Gia chủ Mặt Trăng và Giả Diện Nam đứng trên tòa nhà cao tầng, nhìn ánh sáng lóe lên ở xa xa và chìm vào suy tư.

Kẻ địch không tấn công thành phố, mà đi về hướng kia.

Đó là kho chứa pháo điện từ, bên trong có hàng ngàn khẩu pháo điện từ đơn binh trang bị cho cơ thể.

Ngoài những người trong nội bộ Thất Tinh gia tộc, căn bản không ai biết vị trí cụ thể của nhà kho, rốt cuộc là ai.

Theo thông tin binh lính báo về, có một cỗ Gundam đã từng xuất hiện ở Hỏa Tinh, chính là cỗ Gundam đã gây ra náo loạn lớn tại buổi hòa nhạc của Độc Lập Thiếu Nữ.

Xem ra có kẻ đang ngấm ngầm muốn phá vỡ cục diện thế giới, nhưng không ngờ lại dám động đến ta.

Gia chủ Mặt Trăng không tin mình không thể giữ chân kẻ địch: Giết không tha, tiêu diệt toàn bộ chúng.

Lúc này đã có hơn năm mươi cơ thể hình thành thế bao vây, nhưng kẻ địch tuy ít, bốn cỗ Gundam Vũ Đấu lại trấn giữ một phương, thế trận kín kẽ không một kẽ hở.

Quyền vô ảnh, cước vô tung, bụi trăng bay mù mịt.

Bốn cỗ Gundam Vũ Đấu như tứ phương thần thú, hoàn toàn chi phối chiến trường.

Trên chiến trường cát bay đá chạy, kình khí cuồng vũ, lúc thì lốc xoáy ngạo nghễ trỗi dậy, lúc thì mặt đất ầm ầm vỡ nát.

Đây là ác ma.

Binh lính Mặt Trăng làm gì đã gặp phải đối thủ đáng sợ như vậy.

Quyền phong của kẻ địch có thể thổi bay đá tảng, bước chân của chúng đạp đổ tinh thần.

Các binh sĩ chỉ cảm thấy mắt mình đang nhìn thấy một vũ trụ đảo lộn, ước gì đây chỉ là một giấc mơ, nhưng tiếc thay dù có là mơ, cũng là một cơn ác mộng.

Gia tộc Mặt Trăng theo dõi mọi thứ trên chiến trường qua video, hắn im lặng, đây rốt cuộc là vũ khí gì.

Hắn không cho rằng Gundam có thể có uy lực như vậy, nhưng bây giờ không phải là lúc cảm thán sự mạnh mẽ của kẻ địch, hắn phải quyết đoán phản công ngay lập tức: Lập tức thông báo xuống dưới, gỡ bỏ quyền hạn sử dụng vũ khí cấm, trang bị vũ khí cấm tiêu diệt kẻ địch.

Rõ.

Vệ binh trả lời ngắn gọn.

Vì mục tiêu của kẻ địch là pháo điện từ, vậy chứng tỏ kẻ địch hoặc là coi trọng, hoặc là e sợ.

Tóm lại là có lý do, chứng tỏ vũ khí cấm chắc chắn có thể uy hiếp được kẻ địch.

Gia chủ Mặt Trăng phán đoán như vậy, hắn không tin không thể đánh bại được bốn tên này.

Hai mươi bốn cơ thể lâm nguy nhận lệnh, trang bị pháo điện từ để đối kháng kẻ địch.

Người dân Mặt Trăng cũng biết có người tấn công, nhưng họ rất tin tưởng vào gia chủ Mặt Trăng, vì dưới sự quản lý của hắn, Mặt Trăng ngày càng thịnh vượng.

Ai dám động đến Mặt Trăng, đúng là ông thọ treo cổ chê mình sống dai.

Tiếc là bốn cỗ Gundam này vượt ngoài sức tưởng tượng của bất kỳ ai.

Gundam Vũ Đấu không có giới hạn, chỉ cần hét đủ to, không có kẻ địch nào không thể đánh bại.

Vợ chồng Tháp Tân Tư lần đầu tham gia trận chiến như thế này, hoàn toàn là nghiền ép.

Họ đứng trong buồng lái, nhìn mình tung quyền như rồng, vận cước như gió, đều có chút không dám tin đây là Gundam, thật quá khoa trương.

Từng đàn Graze ngã xuống trước mặt mình, người ngã ngựa đổ, còn mình thì không hề hấn gì, cảm giác này quá mộng ảo.

Họ vốn chỉ muốn Đỗ Lan thể hiện một chút thực lực, không ngờ cơ thể mà Đỗ Lan đưa lại lợi hại đến vậy.

Tiểu Béo và Y Tu còn thành thạo hơn họ, đánh cho quân đồn trú của Thất Tinh gia tộc khóc cha gọi mẹ, tan tác đội hình.

Binh lính của Thất Tinh gia tộc trên Mặt Trăng không thể nói là không tinh nhuệ, nhưng đối mặt với kẻ địch không thể đánh bại, họ cũng dần rơi vào tuyệt vọng.

Chúng là quái vật, quái vật.

Các binh sĩ không thể hiểu nổi, tại sao mỗi cử động của kẻ địch đều có thể gây ra sơn băng địa liệt.

Những người này lẽ nào là thần tiên.

Cũng không thể trách họ nghĩ vậy, vì kẻ địch thật sự quá vô lý.

Chỉ có Tiểu Béo đang âm thầm cẩn thận đề phòng, để tránh kẻ địch bắn lén.

Hai mươi bốn khẩu pháo điện từ đã vào vị trí, nhắm bắn từ ngoài phạm vi giám sát của radar, phát bắn đầu tiên.

Vút.

Viên đạn cứng rắn lướt sát mặt đất, nhanh như gió cuốn điện giật lao về phía Gundam Nhiên Diễm của Tiểu Béo.

Tiểu Béo chỉ cảm thấy sau lưng tê dại, một luồng khí lạnh từ xương sống xộc lên đỉnh đầu, hắn biết thứ mình lo lắng nhất đã đến.

Hắn không biết viên đạn đến từ hướng nào, chỉ có thể kích hoạt Chế độ Hoàng Kim với tốc độ nhanh nhất: A.

Giống như bùng nổ khí biến thân, theo tiếng hét lớn của Tiểu Béo, ánh sáng vàng kim một lần nữa chiếu rọi mặt đất.

Không thể né, chỉ có thể đỡ.

Tiểu Béo toàn thân cảnh giác, sẵn sàng đề phòng đòn tấn công từ mọi hướng.

Là từ sau lưng.

Ầm.

Viên đạn đặc biệt của pháo điện từ bắn trúng ngay sau lưng Tiểu Béo, đòn tấn công mà cơ thể phải chịu được truyền nguyên vẹn đến cơ thể Tiểu Béo thông qua cảm biến giấu trong bộ đồ bó sát.

Cơn đau nóng rát lan ra từ sau lưng, xương sống như mất cảm giác.

Nhưng với tư cách là một chiến binh, Tiểu Béo lập tức quay người phản công, Thạch Phá Thiên Kinh Quyền.

Khoảng cách xa xôi, đòn tấn công đơn giản, đều có thể coi là kỳ tích.

Chiến sĩ ở trận địa bắn tỉa chỉ thấy kẻ địch đột nhiên biến thành màu vàng kim, rồi quay người tung một quyền về phía họ.

Mọi thứ đều rất hoang đường, chưa nói đến tại sao kẻ địch không bị phá hủy, và tại sao lại đổi màu.

Chỉ riêng việc kẻ địch bị bắn trúng rồi tung một quyền vào không khí đã khó hiểu rồi, xa như vậy, nắm đấm thì có tác dụng gì.

Nếu nắm đấm có tác dụng, vậy họ chế tạo đại pháo để làm gì.

Đại pháo mới là vũ khí tầm xa, còn nắm đấm chỉ là vũ khí nguyên thủy nhất, khoảng cách tấn công còn không xa bằng đao thương kiếm kích, phủ việt câu xoa.

Nếu nắm đấm có thể đánh ra khoảng cách của pháo điện từ, vậy họ thật sự nên quỳ xuống đầu hàng thì hơn.

Các binh sĩ bắn tỉa còn muốn tiếp tục bắn, lại phát hiện xung quanh nổi gió, bụi trên mặt trăng di chuyển gấp gáp, như thể muốn chạy trốn khỏi ác ma.

Lớp bụi di chuyển ngày càng nhanh, càng dữ dội, cuối cùng như một cơn bão cát bao trùm toàn bộ trận địa bắn tỉa.

Rồi cơ thể của họ kêu răng rắc, như thể đang đối mặt với một cơn bão cấp mười ba.

Một tiếng ầm vang, những cơ thể nặng hàng trăm tấn lại bị quyền phong cuốn bay cả.

Như thể trên Mặt Trăng mọc lên một cây cột chống trời, tất cả mọi người trong thành phố đều nhìn thấy, ai nấy đều kinh ngạc.

Người dân không biết các binh sĩ rốt cuộc đang làm gì, sao lại gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Gia chủ Mặt Trăng cũng ngơ ngác, hắn không chờ được tin chiến thắng, mà lại chờ được một kỳ quan như vậy.

Binh lính Mặt Trăng cuối cùng cũng sụp đổ, kẻ địch này căn bản không phải người, họ chắc chắn là linh hồn của tổ tiên Thất Tinh gia tộc, là linh hồn của tổ tiên đang chiến đấu.

Họ rút lui rồi.

Tháp Tân Tư nói, có cỗ Gundam này, hắn có thể khuấy động cả vũ trụ.

Nghĩ đến việc mình cũng có thể tung ra một cơn lốc xoáy khoa trương như Tiểu Béo, lòng hắn vẫn sôi sục, hắn muốn hét, hét to hơn cả Tiểu Béo.

Được rồi, dọn đồ thôi.

Y Tu nhắc nhở mọi người đừng quên mục đích của họ.

Chương 1854

Bốn cỗ Gundam đứng ở bốn góc nhà kho, nhổ cả nhà kho lên tận gốc, như thể khiêng quan tài rời khỏi Mặt Trăng.

Không ai dám đuổi theo ngăn cản, không một ai dám.

Đỗ Lan chào đón bốn người chiến thắng trở về: Thế nào, Tháp Tân Tư, thực lực của chúng ta có lọt vào mắt xanh của ngươi không.

Tháp Tân Tư lưu luyến nhìn cơ thể của mình: Có mẫu màu đỏ không.

Còn Tiểu Béo kiểm tra lại chỗ mình bị bắn trúng, trên lớp giáp ngoài sau lưng có một vết nứt, xem ra uy lực của pháo điện từ quả thực không thể xem thường, Chế độ Hoàng Kim của mình cũng suýt bị đánh hỏng: Vũ khí lợi hại thật.

Gundam có thể đỡ được pháo điện từ không phải còn lợi hại hơn sao.

Y Tu nói, người lợi hại thật sự vẫn là Đỗ Lan.

Đúng là như vậy.

Tiểu Béo gật đầu, hắn hỏi Đỗ Lan: Những vũ khí này ngươi định làm gì.

Đương nhiên là đưa cho những người cần chúng, những kẻ thù của Thất Tinh gia tộc, những đồng minh tiềm năng của chúng ta.

Nhìn vẻ mặt gây rối của Đỗ Lan, Tiểu Béo nghiêm nghị nói: Loại vũ khí đáng sợ này lan truyền ra ngoài sẽ gây ra hỗn loạn.

Vừa nghĩ đến các tổ chức vũ trang có được pháo điện từ, Tiểu Béo đã không rét mà run.

Ngươi sợ, Thất Tinh gia tộc sẽ còn sợ hơn.

Đã đến lúc phá vỡ tất cả những huyền thoại của Thất Tinh gia tộc.

Họ tự xưng tổ tiên của mình là những anh hùng điều khiển Gundam cứu thế giới, nhưng trên thực tế, thứ giành được chiến thắng căn bản không phải anh hùng, mà là pháo điện từ.

Chính vì có loại vũ khí này, nhân loại mới đánh cho trí tuệ nhân tạo tan tác.

Đã đến lúc trả lại công lao cho pháo điện từ.

Đợi đến khi lời nói dối của Thất Tinh gia tộc bị vạch trần, người dân thế giới này sẽ nhận ra vũ trụ không lãng mạn như vậy, mà đầy rẫy sự thật tàn khốc.

Nhưng đến lúc đó sẽ xuất hiện tình trạng quân phiệt cát cứ, ngươi cũng không chỉ nói một lần, chính vì sự tồn tại của Thất Tinh gia tộc nên mới không có cục diện quân phiệt cát cứ hỗn chiến.

Chúng ta không phải vì một thế giới tốt đẹp hơn sao.

Sao lại muốn tạo ra hỗn loạn.

Ngươi yên tâm, Thất Tinh gia tộc không yếu ớt như vậy, dù thật sự bị phanh phui, nhất thời cũng không thể lung lay được.

Điều quan trọng là từ bên trong Thất Tinh gia tộc, để những người bị huyền thoại Thất Tinh mê hoặc mở mắt ra nhìn cho rõ.

Như vậy sẽ thuận tiện cho chúng ta sách phản thêm nhiều binh sĩ, đến lúc đó có lẽ có thể không tốn một binh một tốt, không đánh một trận mà giải quyết được phiền phức.

Đỗ Lan cho biết đây là kế sách công tâm của mình.

Nhưng đến lúc đó cục diện chúng ta có kiểm soát được không.

Có pháo điện từ, họ hoàn toàn có thể tự lập làm vua, họ cũng sẽ giống như Áo Nhĩ Gia không thể dừng lại được.

Tiểu Béo đã hiểu sâu sắc về bản tính xấu xa của con người, trước lợi ích mọi người đều sẽ mất đi lý trí và khả năng phán đoán.

Hắn có thể tưởng tượng ra, lực lượng vũ trang nào có được đại sát khí như pháo điện từ chắc chắn sẽ tìm cách mở rộng thực lực của mình, chứ không phải nghĩ đến việc vì dân thỉnh mệnh.

Vì vậy Tiểu Béo kịch liệt phản đối làm như vậy, hắn cảm thấy họ nên dùng những vũ khí này để trang bị cho Thiết Hoa Đoàn hoặc là quân kháng chiến chỉ nghe tên không thấy người trong miệng Đỗ Lan.

Đỗ Lan luôn nói mình có chủ lực, trong phút chốc có thể kéo lên một đội quân đối kháng với Thất Tinh gia tộc, nhưng Tiểu Béo chưa bao giờ thấy.

Bây giờ họ đã có vũ khí, tại sao không trang bị cho mình trước.

Lẽ nào Đỗ Lan nghĩ ai cũng giống hắn, trong lòng toàn là lý tưởng và chủ nghĩa, chỉ dựa vào lý tưởng là có thể chống lại Thất Tinh gia tộc.

Không hiểu nổi, Tiểu Béo có lúc nghĩ Đỗ Lan có phải đang lừa người không, hắn chỉ có mấy cỗ Gundam thần kỳ này, cùng với bốn kẻ báo thù bọn họ, chỉ dựa vào những người này để cáo mượn oai hùm.

Đỗ Lan, ngươi không phải luôn nói có kế hoạch sao.

Bây giờ cũng gần đến lúc nên nói cho chúng ta biết toàn bộ kế hoạch của ngươi rồi.

Tiểu Béo nói, muốn hắn tiếp tục cách mạng thì không thể chơi trò ảo nữa, phải có kế hoạch thực sự.

Kế hoạch tạo phản của Đỗ Lan thực ra luôn rất đơn giản, đầu tiên để Độc Lập Thiếu Nữ làm lãnh đạo, truyền bá lý tưởng, sau đó cộng thêm vũ lực yểm trợ, hai con đường song song trực tiếp lật đổ thế giới cũ.

Nhưng rõ ràng Độc Lập Thiếu Nữ và Áo Nhĩ Gia đều không mấy hữu dụng.

Áo Nhĩ Gia thì không cần phải nói, may mà Độc Lập Thiếu Nữ sau mấy lần Đỗ Lan dạy dỗ cuối cùng cũng nhận ra vấn đề của nhân loại là vấn đề phân phối lại tài nguyên.

Muốn Hỏa Tinh hoàn thành chuyển đổi, cách tốt nhất là tiến hành phân phối lại tài nguyên, lật đổ toàn bộ các nhà tư bản trên Hỏa Tinh.

Vấn đề duy nhất là Độc Lập Thiếu Nữ vẫn chưa quyết tâm lãnh đạo chiến tranh.

Mặc dù Đỗ Lan luôn nói bất kỳ cuộc cải cách nào cũng phải đổ máu, cải cách không đổ máu cuối cùng chắc chắn sẽ bị người khác cướp đoạt thành quả thắng lợi, chỉ có đổ máu mới có thể đảm bảo người dân Hỏa Tinh nhận được lợi ích lớn nhất.

Độc Lập Thiếu Nữ thực ra vẫn đang cố gắng thuyết phục gia đình mình làm gương trước, thúc đẩy thêm nhiều nhà tư bản tiến hành cải cách từ trên xuống, như vậy có lẽ có thể tránh được cuộc chiến tranh đổ máu mà Đỗ Lan nói.

Nhưng nỗ lực của Độc Lập Thiếu Nữ là vô ích, gia đình cô không thể hiểu được nỗi khổ tâm của cô.

Họ sẽ không đem gia sản chia cho công nhân, hay làm cái gì kinh tế kế hoạch, họ thậm chí còn cho rằng Độc Lập Thiếu Nữ bị điên rồi.

Độc Lập Thiếu Nữ rất bất lực, gia đình mình còn như vậy, các nhà tư bản khác thì càng không cần phải nói, họ chắc chắn cũng sẽ không chịu chấp nhận việc phân phối lại tài nguyên.

Lẽ nào thật sự chỉ có con đường cải cách đổ máu.

Độc Lập Thiếu Nữ thực ra hiện tại vẫn đang do dự, nhưng kế hoạch của Đỗ Lan vẫn đang tiến hành, lực lượng vũ trang luôn sẵn sàng, cuộc khởi nghĩa cũng đã sẵn sàng, chỉ chờ một người lãnh đạo.

Đỗ Lan nói kế hoạch cho Tiểu Béo, Tiểu Béo không khỏi hỏi: Vậy ngươi tự mình làm không được sao.

Lý luận của ngươi cũng không kém Độc Lập Thiếu Nữ, nếu cô ấy không muốn, tại sao ngươi không làm.

Tiểu Béo tỏ ý hà tất phải chờ cô ấy.

Ta không muốn làm lãnh đạo, mệt lắm.

Ta định vị mình là người thầy của cách mạng, Độc Lập Thiếu Nữ mới là người cầm lái cuộc cải cách, còn các ngươi là những chiến sĩ thay đổi thế giới.

Mỗi người đều có vị trí của mình, sắp xếp rõ ràng rành mạch.

Tiểu Béo thật sự không còn lời nào để nói với Đỗ Lan, trời mới biết Đỗ Lan rốt cuộc đang nghĩ gì.

Vậy nếu một ngày cô ấy không nghĩ thông, chúng ta cứ chờ đợi mãi sao.

Thiết Hoa Đoàn có thể bị Mạch Cát Lợi Tư lôi kéo bất cứ lúc nào.

Hắn rất rõ tính khí của Áo Nhĩ Gia, hiện tại Áo Nhĩ Gia có thể nói là không nơi nương tựa, khả năng đầu quân cho Mạch Cát Lợi Tư là rất lớn.

Tháp Tân Tư bên cạnh cũng rất lo lắng cho người anh em kết nghĩa của mình: Áo Nhĩ Gia hiện tại quả thực sắp mất lý trí rồi, có lẽ anh ta sẽ sớm khai chiến với lão Nhị.

Lão Nhị làm việc quá đáng, sau khi giết Tháp Tân Tư vẫn chưa hài lòng, còn muốn tiếp tục ám sát lão đại của Nương Tử Quân.

Để hoàn toàn nắm quyền công ty, hắn đã mất hết nhân tính.

Đương nhiên, lão Nhị này cũng có vấn đề về đầu óc, cũng không nghĩ xem chỉ cần ông chủ còn ở đó, hắn dù có loại bỏ hết tất cả đối thủ cạnh tranh thì vẫn chỉ là lão Nhị.

Chướng ngại vật thực sự của hắn là ông chủ, trực tiếp giết ông chủ không phải tốt hơn sao.

Giết chết ông chủ, hắn có thể lên ngôi, tiếc là hắn không nghĩ thông.

Lão Nhị quá đáng như vậy, Áo Nhĩ Gia tự nhiên phải báo thù cho Tháp Tân Tư, hiện tại anh ta đang tập kết lực lượng của Thiết Hoa Đoàn, chuẩn bị khai chiến với lão Nhị.

Mạch Cát Lợi Tư cho biết hắn sẵn lòng giúp đỡ, dù sao thì bây giờ để lôi kéo Áo Nhĩ Gia hắn cũng đang dốc toàn lực.

Trận chiến nhắm vào lão Nhị đã sẵn sàng.

Đây là trận chiến báo thù.

Nhưng lão Nhị căn bản không coi đám trẻ mồ côi của Thiết Hoa Đoàn ra gì, sau khi khai chiến hắn cũng không mấy vội vàng.

Đỗ Lan cho biết họ sẽ làm ngư ông đắc lợi: Có lẽ bây giờ chúng ta có thể thu phục vành đai tiểu hành tinh trước.

Mọi người không biết Đỗ Lan muốn làm gì.

Các ngươi có biết Arthas không.

Đỗ Lan hỏi vậy, đối phương biết mới lạ.

Arthas là Vu Yêu Vương, sự tích chủ yếu của hắn là vì để tránh ôn dịch lan rộng mà đồ sát cả thành phố, sau đó tìm được Frostmourne rồi về nhà giết cha mình.

Bây giờ Tháp Tân Tư có thể diễn lại kịch bản này, hắn có thể quay về giết chết ông chủ, đoạt lấy quyền quản lý công ty thương mại, thống nhất vành đai tiểu hành tinh.

Tháp Tân Tư đương nhiên không muốn, hắn không phải loại người bất trung bất hiếu này.

Đợi đến khi chiến tranh thắng lợi, ngươi có thể trả lại những thứ này cho ông chủ.

Dù sao cũng không phải thật sự bắt ngươi giết người, chỉ là giam lỏng ông ta lại, nếu không chiến tranh bắt đầu, ông ta cũng thuộc đối tượng tấn công của chúng ta, đến lúc đó kết quả có thể sẽ tàn khốc hơn.

Tháp Tân Tư không có lựa chọn nào khác, hơn nữa hắn cũng không thể chống lại ý chí của Đỗ Lan, chỉ có thể nhân lúc Áo Nhĩ Gia và lão Nhị khai chiến mà quay về công ty thương mại.

Chương 1855

Hắn mặc áo gió, đội mũ trùm đầu, bước qua cổng công ty thương mại, như một người con xa xứ trở về, đón nhận ánh mắt hoặc kinh hỉ hoặc kinh ngạc của mọi người.

Ông chủ đã biết Áo Nhĩ Gia đang tấn công lực lượng vũ trang của lão Nhị, nhưng ông ta đã ngầm chấp nhận, vì ông ta cũng không thể dung túng cho lão Nhị tiếp tục làm càn.

Lúc này nghe thuộc hạ báo cáo Tháp Tân Tư đã trở về, ông ta mừng rỡ khôn xiết, không ngờ Tháp Tân Tư lại không chết.

Đây mới là người thừa kế ưng ý nhất của ông ta.

Tháp Tân Tư đã hoàn toàn thay đổi, lần này hắn trở về là để đoạt lấy tất cả.

Trong lúc ông chủ kinh ngạc chào đón lão Tam tưởng đã mất mà tìm lại được, họng súng lạnh lẽo xuất hiện, dí vào trán ông chủ.

Ông chủ ngỡ ngàng nhìn Tháp Tân Tư, đây đúng là lão Tam của ông, Tháp Tân Tư mà ông yêu thương như con trai, nhưng ánh mắt của hắn lại sắc bén đến vậy, lẽ nào vì sự phản bội của đồng liêu đã khiến hắn thay đổi.

Vì là Tháp Tân Tư, nên hắn dễ dàng mang theo vũ khí đến trước mặt ông chủ, không ai ngờ sau khi chết đi sống lại hắn lại cầm súng uy hiếp ông chủ.

Nhưng ông chủ lại đột nhiên nói: Trước đây ta luôn nghĩ ngươi quá nhân từ, bây giờ xem ra ngươi cũng đã thay đổi.

Ngươi muốn gì.

Công ty này.

Tháp Tân Tư cũng là bị ép, hắn biết mình không ra tay, Đỗ Lan sẽ ra tay.

Đến lúc đó an toàn của ông chủ sẽ không được đảm bảo, nên thôi cứ để hắn làm.

Thật không ngờ.

Ông chủ nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào, biết Tháp Tân Tư không phải đến một mình.

Ông ta không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ ngoài việc phối hợp cũng không có lựa chọn nào khác.

Đợi đến khi Đỗ Lan xuất hiện, ông chủ cuối cùng cũng biết ai đứng sau thao túng tất cả: Quả nhiên là ngươi.

Sau khi kiểm soát công ty, Đỗ Lan xuất hiện một cách hoành tráng: Giao công ty cho Tháp Tân Tư, còn tốt hơn tên lão Nhị vô dụng kia, ngươi cũng nên nghỉ hưu rồi.

Ông chủ chỉ thở dài, Đỗ Lan này quá bí ẩn, nhưng bây giờ ông ta cũng không nghĩ đến việc trốn thoát, ông ta muốn xem Đỗ Lan rốt cuộc định làm gì.

Đầu tiên đương nhiên là đả thổ hào, phân ruộng đất, đem một số vật chất của công ty phân phát cho người dân vành đai tiểu hành tinh, sau đó chiêu mộ binh sĩ.

Từ xưa đến nay đánh trận đều như vậy, người dân biết lái máy xúc, máy công trình được ưu tiên nhập ngũ, sau đó là những người có A Lại Da Thức cũng có thể gia nhập quân đội.

Chỉ cần qua huấn luyện đơn giản, họ có thể ra chiến trường.

Bây giờ cuối cùng cũng phải dùng đao thật súng thật để cách mạng.

Áo Nhĩ Gia và lão Nhị đánh nhau bất phân thắng bại, lão Nhị mới nhận ra Thiết Hoa Đoàn không phải hữu danh vô thực, thật sự rất khó nhằn.

Sau đó tin tức xấu hơn truyền đến, công ty đã đổi chủ.

Hắn nỗ lực như vậy không phải là để có được công ty sao.

Không ngờ hắn ở tiền tuyến đánh trận, hậu viện lại cháy nhà.

Lòng hoảng loạn, liền muốn rút lui.

Áo Nhĩ Gia làm sao có thể tha cho kẻ thù này, thừa thắng xông lên, đánh chó rơi xuống nước.

Lão Nhị không hiểu công ty rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ông chủ là một người cứng rắn như vậy, ngay cả mặt mũi của Thất Tinh gia tộc cũng không cho, làm sao có thể bị người khác thừa cơ xâm nhập.

Lão đại, Thiết Hoa Đoàn dừng lại rồi.

Vào thời điểm quan trọng để chạy trốn, tiểu đệ lại phát hiện quân truy kích không đuổi theo nữa.

Lão Nhị sửng sốt, tại sao không mau chạy. 32.

Hắn lại không biết Áo Nhĩ Gia sở dĩ dừng lại là vì anh ta nhận được tin nhắn của Tháp Tân Tư, anh ta muốn tự mình báo thù.

Áo Nhĩ Gia mừng phát điên, không ngờ đại ca lại còn sống.

Sau Tiểu Béo, lại một người chết đi sống lại xuất hiện.

Lại một pha bẻ lái, nhưng đây là chuyện tốt, Áo Nhĩ Gia thật sự không muốn chấp nhận việc đại ca đã chết.

Nhìn thấy đại ca sống khỏe mạnh lái Gundam, anh ta cũng đoán được lại là Đỗ Lan ngấm ngầm thao túng, nếu không tuyệt đối không thể xảy ra chuyện như vậy.

Lúc này tình cảm đối với Đỗ Lan vô cùng phức tạp, đầu tiên anh ta cảm ơn Đỗ Lan đã luôn giúp đỡ những người bên cạnh mình, nhưng Đỗ Lan lại thích áp đặt ý chí mà anh ta không thích lên người anh ta, khiến anh ta chán ghét.

Áo Nhĩ Gia chưa bao giờ tin vào lý tưởng và chủ nghĩa, nhưng Đỗ Lan lại cứ thích áp đặt những thứ đó cho anh ta.

Vì vậy Đỗ Lan thật sự khiến tâm trạng anh ta phức tạp.

Tháp Tân Tư lại xuất hiện, lão Nhị lúc đó liền nói là gặp ma rồi, lần đầu tiên thấy chuyện hoang đường như vậy.

Hắn lúc đó cũng đến hiện trường xem xét, phi thuyền đã nát tan tành, thân xác phàm trần về lý thuyết không thể nào sống sót được.

Nhưng Tháp Tân Tư bây giờ lại sống sờ sờ muốn báo thù, quả thật vô lý.

Không thể nào, tại sao ngươi không chết.

Lão Nhị bây giờ biết hậu viện cháy nhà cũng là do Tháp Tân Tư làm, là hắn ép ông chủ thoái vị: Ngươi rốt cuộc là ai.

Tháp Tân Tư tuyệt đối sẽ không làm như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không làm chuyện bất trung bất hiếu với ông chủ.

Vì vậy lão Nhị nghi ngờ tên trước mặt này là hàng giả.

Cứ dùng thân thể của ngươi để cảm nhận xem sự phẫn nộ này của ta là thật hay giả đi.

Tháp Tân Tư hét lớn, lập tức tiến vào Chế độ Hoàng Kim, hắn muốn dùng nắm đấm để trút giận, tự tay tiễn lão Nhị xuống địa ngục.

Giết hắn cho ta, tất cả xông lên.

Lão Nhị ra lệnh cho đám tiểu đệ xông lên, bất kể đối phương là người hay quỷ, đều phải giết, giết không tha.

Tuy nhiên, Tháp Tân Tư bây giờ đang nộ khí đầy mình, sát khí ngùn ngụt.

Hôm nay phải cho kẻ phản bội biết cái giá của sự phản bội: Gào thét đi, gầm lên đi, hãy cảm nhận ngọn lửa giận trong lòng ta, Lang Nha Quyền.

Một con sói khổng lồ màu vàng kim đột nhiên xuất hiện bao trùm kẻ địch, làm lu mờ cả ánh sao.

Con sói khổng lồ trong vũ trụ há miệng xé nát, khiến mọi người kinh ngạc đến rớt cả cằm, con sói đó quá chói mắt và khổng lồ.

Đại ca.

Áo Nhĩ Gia tuy đã xem Tiểu Béo chiến đấu, nhưng bây giờ thấy đại ca cũng có thể phô trương phóng ra chiêu thức khó tin như vậy, tâm trạng nhất thời ngũ vị tạp trần.

Lão Nhị chỉ cảm thấy thật hoang đường, mình tính toán đủ đường, tìm bao nhiêu người ngoài giúp đỡ, cuối cùng lẽ nào vẫn phải nhận lấy một kết cục thảm hại sao.

Con sói vàng đi đến đâu, nơi đó chắc chắn sẽ bùng lên những vụ nổ kinh hoàng.

Lão Nhị nhìn con sói ngày càng gần, biết mình cũng sắp tiêu đời.

Lúc này hắn đột nhiên có chút cảm khái, hắn nhận ra người trước mặt đúng là Tháp Tân Tư, và đối phương quả thật đã thay đổi.

Người thúc đẩy sự thay đổi 180 độ này của Tháp Tân Tư không ai khác, chính là hắn.

Chính hắn đã dồn Tháp Tân Tư vào đường cùng, khiến hắn nhận ra sự tàn khốc của cuộc tranh giành quyền lực, khiến hắn học được cách ra tay trước để chiếm ưu thế.

Nếu lão Nhị là một nhân vật phản diện kiểu Joker, chắc chắn sẽ chết một cách mãn nguyện, vì hành vi của hắn đã phá hủy giới hạn của Tháp Tân Tư, hắn đã thành công biến Tháp Tân Tư thành một tên côn đồ giống mình.

Tiếc là lão Nhị không có tấm lòng đó, trước khi chết hắn không hề có chút trưởng thành nào, chỉ cảm thấy sợ hãi, hắn không muốn chết, hắn muốn tiếp tục hưởng thụ vinh hoa phú quý: Tháp Tân Tư, lẽ nào ngươi quên những năm tháng chúng ta cùng nhau phấn đấu rồi sao.

Hắn kích động nói: Đừng giết ta.

Câu trả lời của Tháp Tân Tư lại lạnh như băng: Người đại ca mà ta quen biết, anh ấy đã chết rồi, ngươi cái tên hèn hạ vô sỉ này không phải là anh ấy.

Cuối cùng, con sói khổng lồ lao thẳng vào phi thuyền, xé nát nó.

Trong khoảnh khắc, thế giới trở nên yên tĩnh.

Tháp Tân Tư đã tự mình báo thù, nhưng trong lòng vẫn nặng trĩu.

Hắn chưa bao giờ quên những năm tháng họ cùng nhau gia nhập công ty, phấn đấu vất vả.

Tiếc là thời gian sẽ làm con người biến chất: Ngươi đã thay đổi, ta cũng đã thay đổi.

Khi Tháp Tân Tư bắt cóc ông chủ, hắn đã biết mọi thứ đều không thể quay lại được nữa, hắn đã lên thuyền giặc của Đỗ Lan.

Đại ca.

Áo Nhĩ Gia rất kích động, anh ta có quá nhiều điều muốn nói.

Sau khi mất đi đại ca, Áo Nhĩ Gia mới biết mình còn phải học rất nhiều, rất nhiều.

Chương 1856

Tháp Tân Tư rất vui vì Áo Nhĩ Gia có thể tự mình báo thù: Vất vả cho cậu rồi.

Một câu nói thay cho ngàn vạn lời, Áo Nhĩ Gia gần như bật khóc.

Ngay khi thực lực của Đỗ Lan ngày càng mạnh, Độc Lập Thiếu Nữ lại phát hiện gia đình mình đang tích trữ vật chất quy mô lớn, huy động vốn.

Cô chỉ điều tra một chút đã phát hiện ngoài cha mình ra, rất nhiều nhà tư bản khác cũng đang làm như vậy.

Điều này dẫn đến giá cả ở Hỏa Tinh tăng vọt, kinh tế suy thoái, tỷ lệ thất nghiệp lại tăng cao.

Sở dĩ như vậy là vì mọi người đã nhạy bén nhận ra thời thế sắp loạn.

Thực ra vào thời điểm Hỏa Tinh độc lập, họ đã kiếm được một mớ rồi, bây giờ họ còn muốn tiếp tục phát tài trên quốc nạn.

Mỗi lần thời thế hỗn loạn, giá cả của các vật tư cơ bản sẽ tăng gấp bội, còn giá của nhiều tài sản cố định sẽ giảm mạnh.

Đến lúc đó, vật tư tích trữ có thể bán giá cao, vốn huy động được có thể dùng để mua vét giá rẻ.

Đây là bản năng của nhà tư bản, nếu vận hành tốt, một lần hỗn loạn, vốn của họ có thể tăng gấp mấy lần.

Lần này Độc Lập Thiếu Nữ thật sự hoàn toàn thất vọng về họ.

Cô vốn còn ôm một tia hy vọng, bây giờ xem ra đúng như lời Đỗ Lan nói, phi bạo lực không thể thay đổi hiện trạng của Hỏa Tinh, vì vấn đề lớn nhất của Hỏa Tinh là các nhà tư bản không quan tâm đến vấn đề dân sinh.

Cô cuối cùng cũng hiểu ra, liên lạc với Đỗ Lan, quyết định đại nghĩa diệt thân, trước tiên đem toàn bộ tài sản trong nhà phân tán ra ngoài, sau đó toàn tâm toàn ý dấn thân vào dòng chảy cách mạng.

Cô không thể chịu đựng được tình trạng không làm gì nữa.

Vậy thì phải nhanh, binh quý thần tốc.

Đỗ Lan sau khi nhận được liên lạc liền lập tức tổ chức một đội ngũ người dân ủng hộ Độc Lập Thiếu Nữ, vũ trang cho họ, sau đó cộng thêm sức mạnh của Thiết Hoa Đoàn và công ty thương mại, nhanh chóng chiếm lĩnh các cơ quan hành chính chủ yếu của Hỏa Tinh, và tuyên bố Độc Lập Thiếu Nữ đảm nhiệm vai trò lãnh đạo, thành lập chính phủ hoàn toàn mới.

Người dân Hỏa Tinh thì rất vui mừng, vì Độc Lập Thiếu Nữ vừa lên đã ra tay với các nhà tư bản.

Lực lượng vũ trang tư nhân của các nhà tư bản căn bản không có sức chống cự, trong nháy mắt đã bị tiêu diệt, các nhà tư bản cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chịu trói.

Tiếp theo là chấn chỉnh dân sinh.

Độc Lập Thiếu Nữ cao giọng tuyên bố Hỏa Tinh thành lập lực lượng vũ trang của riêng mình, và trang bị pháo điện từ theo đơn vị liên đội.

Về mặt vũ lực, đã triệt tiêu khả năng Thất Tinh gia tộc quay lại can thiệp vào nội chính Hỏa Tinh.

Đồng thời bắt đầu tịch thu tài sản của các nhà tư bản, mọi tài nguyên do chính phủ lâm thời thống nhất quản lý và phân phát, Hỏa Tinh bước vào thời đại kinh tế kế hoạch.

Độc Lập Thiếu Nữ rất rõ ràng việc chuyển đổi của Hỏa Tinh vô cùng khó khăn, tuyệt đối không thể để cho tư bản làm càn, phải có quyết tâm lớn nhất để tiến hành thay đổi.

Gia chủ Mặt Trăng sau khi biết mọi chuyện cũng nghiến răng ken két.

Thực ra hắn cũng có tham vọng rất lớn, đó là chỉnh đốn lại uy danh của Thất Tinh gia tộc.

Hiện nay các phe phái đều không nể mặt Thất Tinh gia tộc, gia chủ Mặt Trăng cho rằng đó là vì các gia tộc quá phân tán, không thống nhất.

Mục đích của hắn là thống nhất Thất Tinh gia tộc, tập trung tất cả sức mạnh lại một chỗ, đến lúc đó cả xã hội loài người sẽ không dám chống lại Thất Tinh gia tộc nữa, và hoài bão lớn lao của hắn cũng có thể dựa vào vũ lực của Thất Tinh gia tộc để thuận lợi thực hiện.

Âm mưu quỷ kế của hắn đều chỉ có một mục đích, đó là đoàn kết Thất Tinh gia tộc, vì mục đích này, hắn có thể không từ thủ đoạn.

Hiện nay Hỏa Tinh đường đường chính chính lấy ra pháo điện từ, chính là uy hiếp đến nền tảng của Thất Tinh gia tộc.

Gia chủ Mặt Trăng tuyệt đối không thể ngồi yên không quan tâm, hắn biết nên dùng đến con bài tẩy rồi, hắn muốn ra tay với Mạch Cát Lợi Tư.

Hắn rất rõ nếu Mạch Cát Lợi Tư bỏ trốn, chắc chắn sẽ đi tìm Thiết Hoa Đoàn.

Đến lúc đó hắn có thể lấy cớ thảo phạt kẻ phản bội của Thất Tinh gia tộc để tiến quân vào Hỏa Tinh, tiêu diệt Độc Lập Thiếu Nữ và Đỗ Lan.

Mạch Cát Lợi Tư lần này sẽ trở thành một quân cờ, giống như

Thiết Hoa Đoàn trước đây.

Tình hình Hỏa Tinh biến đổi khôn lường, chỉ sau một đêm Độc Lập Thiếu Nữ đã trở thành thống soái tối cao của Hỏa Tinh. 33.

Mọi người reo hò vui mừng, nhưng sau khi vật tư được phân phối thống nhất, cư dân thành thị lại vô cùng khó chịu, lần lượt bày tỏ rằng chuyện này không giống với tưởng tượng của họ, họ cho rằng Độc Lập Thiếu Nữ lên nắm quyền có thể giúp họ tăng lương, tăng phúc lợi, không ngờ lại là kiểm soát vật tư nghiêm ngặt, lại còn bắt đầu chiêu binh mãi mã, ra vẻ sắp đánh trận.

Hỏa Tinh của họ đánh với ai, tại sao phải đánh. 34.

Nhưng cư dân tầng lớp thấp thì lại rất kích động, đồng loạt hăng hái tham gia quân đội.

Nhưng Đỗ Lan không phải Áo Nhĩ Gia, không cần người mù chữ. 35.

Yêu cầu của hắn là những người tham gia quân đội phải biết chữ, đương nhiên nếu họ nhất quyết muốn tham gia thì phải vào lớp học, vừa đánh trận vừa học tập, thông qua học tập để tiêm nhiễm tư tưởng cho họ.

Còn Áo Nhĩ Gia vốn muốn góp công chứ không góp sức, lại cũng bị Đỗ Lan sắp xếp đi học.

Những đứa trẻ mồ côi sùng bái Áo Nhĩ Gia này trong quá trình học tập cũng bắt đầu hiểu được đạo lý, hiểu được cách thức vận hành của thế giới này.

Nhưng để chúng lập tức thay đổi cũng không dễ dàng, còn phải từ từ. 36.

Hỏa Tinh hiện tại sóng ngầm cuộn trào, không ít nhà tư bản còn đang ngấm ngầm phá hoại, đả kích danh vọng của Độc Lập Thiếu

Nữ.

Nhưng Độc Lập Thiếu Nữ hiện tại đã không còn dao động, cô đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc đổ máu.

Nhưng cô sẽ không chỉ để binh sĩ đi chịu chết, cô cũng sẽ ra tiền tuyến.

Ngay khi Hỏa Tinh đang chuẩn bị đối mặt với trận mưa máu gió tanh từ vũ trụ, Thất Tinh gia tộc và Trái Đất cũng xảy ra một chuyện lớn.

Anh vợ của Mạch Cát Lợi Tư lên truyền hình, công khai hành vi hèn hạ của Mạch Cát Lợi Tư.

Đây quả thực là một vụ bê bối lớn, hình mẫu của Thất Tinh gia tộc lại là một kẻ hèn hạ vô sỉ, chỉ biết bán đứng bạn bè.

Thật khiến người ta không ngờ.

Mạch Cát Lợi Tư càng không ngờ anh vợ mình lại bẻ lái như vậy, thế cũng được à.

Chỉ có thể nói là y thuật thần kỳ, hiệu quả không thể tưởng tượng nổi.

Vụ bê bối này vừa nổ ra, Mạch Cát Lợi Tư lập tức danh dự quét đất.

Hắn cũng nhận ra mình không thể không hành động.

May mà có một đám thuộc hạ trung thành căm ghét Thất Tinh gia tộc, họ không thể không đẩy nhanh tiến độ hành động.

Mạch Cát Lợi Tư không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này, hắn chỉ có thể hành động.

Nhưng điều duy nhất hắn không thể buông bỏ chính là tiểu loli a, việc nuôi vợ từ nhỏ của mình cứ thế mà mất, thật có chút đau lòng.

Bây giờ hắn phải lập tức hành động, cướp lấy Gundam truyền quốc.

Mặc dù không có sự giúp đỡ của Thiết Hoa Đoàn, nhưng bây giờ là đòn đánh liều mạng, hắn chỉ có thể toàn lực cướp đoạt.

Chương 1857

Vì Gundam truyền quốc là mắt xích quan trọng nhất trong kế hoạch của hắn, chỉ cần hắn nắm giữ Gundam truyền quốc, vậy thì hắn là người như thế nào cũng không quan trọng, vì không ai có thể đánh bại được tất cả Gundam truyền quốc của hắn.

Gundam truyền quốc đang ở trong kho ngầm của trụ sở Thất Tinh gia tộc trên Trái Đất, phải cướp về, thú cùng đường giãy giụa.

Mặc dù sự xuất hiện của anh vợ khiến hắn trở tay không kịp, nhưng hắn vẫn phản ứng lại, lập tức đến trụ sở tiến hành cướp đoạt.

Một đám lão già ở trụ sở cũng không ngờ Mạch Cát Lợi Tư lại là loại người này, cũng không ngờ trong tình huống này Mạch Cát Lợi Tư vẫn còn tơ tưởng đến Gundam truyền quốc.

Bị hắn đánh cho trở tay không kịp, Gundam truyền quốc bị cướp đi.

Khi gia chủ Mặt Trăng biết Mạch Cát Lợi Tư sau khi bị phanh phui, việc đầu tiên làm là cướp Gundam truyền quốc, hắn cũng có chút dở khóc dở cười.

Hắn đương nhiên biết tầm quan trọng của Gundam truyền quốc đối với Thất Tinh gia tộc, nhưng quan trọng đến mấy cũng chỉ là một biểu tượng.

Người ta tôn trọng nó thì nó mới là Gundam truyền quốc, người ta không tôn trọng thì nó cũng chỉ là một đống đồng nát sắt vụn.

Không ngờ một kẻ có tham vọng như Mạch Cát Lợi Tư lại ngây thơ đến mức nghĩ rằng cướp được một linh vật là có thể thống lĩnh Thất Tinh gia tộc.

Đồ ngốc à.

Vốn ta còn nghĩ hắn là một đối thủ, không ngờ hắn lại ngây thơ như vậy, thật khiến ta thất vọng.

Con mắt của cha ngươi cũng không được tốt lắm, lại gả em gái ngươi cho một tên gối thêu hoa như vậy.

Nói ra thì em gái ngươi mới mười bốn tuổi nhỉ, thật là đáng tiếc.

Gia chủ Mặt Trăng nói hắn lần đầu tiên gặp một người ngốc như vậy, hắn cũng không biết nên nói gì, loại con rể này cho hắn cũng không thèm.

Nhưng hắn lại nghĩ, thế hệ trẻ này đều bốc đồng, ngốc nghếch như vậy, chứng tỏ là do giáo dục thất bại.

Anh vợ cũng không biết nói gì hơn, hành động của Mạch Cát Lợi Tư quả thực khiến cả hắn cũng rất bất ngờ.

Vào thời khắc nguy cấp như vậy mà cuối cùng chỉ nghĩ đến việc cướp Gundam truyền quốc, thật khó hiểu.

Anh vợ cũng không muốn bình luận gì nữa, chỉ lạnh lùng nói: Như vậy thì hắn cũng không còn lựa chọn nào khác, ngoài việc đi tìm Thiết Hoa Đoàn ra, hắn cũng không còn đường lui nào khác.

Nhưng hắn còn một vấn đề nữa, đó là họ muốn thảo phạt Hỏa Tinh, tại sao không dùng cớ Hỏa Tinh sở hữu pháo điện từ.

Thất Tinh gia tộc không phải đã nói bất kỳ kẻ địch nào sử dụng vũ khí bị niêm phong như pháo điện từ đều phải giết không tha sao.

Gia chủ Mặt Trăng không nói gì, vì sử dụng vũ khí cấm là một cái cớ rất tốt để tấn công kẻ khác, với điều kiện là đối phương không có vũ khí hủy diệt hàng loạt.

Nhưng vấn đề là Hỏa Tinh bây giờ thật sự có pháo điện từ, và đã trang bị rồi, họ dùng cái cớ này nữa cũng không được lợi gì.

Vì vậy phải đổi một cái khác, cái cớ thảo phạt kẻ phản bội của Thất Tinh gia tộc sẽ dễ dùng hơn nhiều, vừa hợp tình vừa hợp lý, tốt hơn nhiều so với việc kiểm tra vũ khí cấm.

Vì cớ vũ khí cấm, Hỏa Tinh chắc chắn sẽ không nể mặt.

Gia chủ Mặt Trăng tỏ ra rất thất vọng với thế hệ trẻ này, đạo lý đơn giản như vậy cũng không hiểu, những người trẻ này thật không biết làm sao mà lớn được: Họ đã bày vũ khí cấm ra mặt rồi, chúng ta dùng cái cớ này để can thiệp, họ cũng sẽ không nể mặt, ngược lại chúng ta sẽ rơi vào thế bị động.

Vì vậy chúng ta phải đổi một cái cớ khác.

Anh vợ tỏ vẻ thì ra là vậy.

Cứ phải nói rõ ràng ra, gia chủ Mặt Trăng tỏ vẻ không thể vui vẻ ra vẻ được nữa.

Mạch Cát Lợi Tư quả thực cũng chỉ có thể đến Hỏa Tinh, hy vọng nhận được sự giúp đỡ của Thiết Hoa Đoàn, quân lực của hắn hiện tại vẫn chưa đủ.

Sau khi đến Hỏa Tinh, Áo Nhĩ Gia lại không hề bỏ đá xuống giếng, vì Mạch Cát Lợi Tư bán đứng bạn bè đều là lúc giúp đỡ Thiết Hoa Đoàn, Áo Nhĩ Gia tự nhiên sẽ không để ý đến hành vi của hắn.

Vì Áo Nhĩ Gia sau khi tiếp xúc với Mạch Cát Lợi Tư phát hiện Mạch Cát Lợi Tư không hề giống con cháu quý tộc, ngược lại giống một đứa trẻ mồ côi như anh ta.

Thân thế của Mạch Cát Lợi Tư quả thực rất thảm, nhưng mưu lược của hắn cũng quả thực có hạn.

Ngược lại Độc Lập Thiếu Nữ bây giờ đã trưởng thành rất nhiều, lo lắng sự xuất hiện của Mạch Cát Lợi Tư sẽ dẫn đến cuộc tấn công của Thất Tinh gia tộc.

Đỗ Lan nói với cô: Đây chính là mưu kế của gia chủ Mặt Trăng.

Hắn không công khai sớm, không công khai muộn, cứ nhằm vào lúc chúng ta giành được quyền kiểm soát Hỏa Tinh mới công bố ra, bề ngoài là ra tay với Mạch Cát Lợi Tư, thực tế mục tiêu thật sự là chúng ta.

Mối quan hệ giữa Mạch Cát Lợi Tư và Thiết Hoa Đoàn sớm đã không còn là bí mật, chỉ có Áo Nhĩ Gia và Mạch Cát Lợi Tư còn coi đó là bí mật giấu giấu giếm giếm.

Vậy chúng ta phải làm sao.

Thất Tinh gia tộc dù sao cũng có ba trăm năm lịch sử, là lực lượng quân sự số một thế giới, nếu đại quân áp sát, sức mạnh của Hỏa Tinh không thể chống đỡ nổi.

Đỗ Lan cho biết đã đến lúc khởi nghĩa: Bên trong Thất Tinh gia tộc không chỉ có Mạch Cát Lợi Tư, đừng quên trước đây ta từng là giáo viên trường sĩ quan quân đội.

Từ lúc đó ta đã bồi dưỡng một lứa sĩ quan trẻ có lý tưởng, có chủ nghĩa, và để họ tuyên truyền phát triển trong tầng lớp binh sĩ cấp thấp.

Hiện nay đã có thế lực đáng kể, một khi nhận được hiệu lệnh là có thể phất cờ khởi nghĩa, đây mới là quân đội thật sự của chúng ta.

Độc Lập Thiếu Nữ không ngờ Đỗ Lan vẫn luôn bồi dưỡng lực lượng cách mạng, không thể không nói điều này khiến cô có chút sợ hãi.

Tinh thần vì cách mạng mà cách mạng của Đỗ Lan, như thể cách mạng rất thú vị vậy, khiến người ta không hiểu nổi.

Đây là chuyện sẽ có rất nhiều người chết, không phải trò đùa.

Sau khi Mạch Cát Lợi Tư đến Hỏa Tinh, đại quân của Thất Tinh gia tộc liền lập tức kéo đến.

Người xưa đều biết, binh mã chưa động, lương thảo đi trước.

Muốn tổ chức một hành động quân sự quy mô lớn như vậy, tuyệt không phải chuyện một sớm một chiều.

Nếu nói trước khi vạch trần Mạch Cát Lợi Tư, họ không hề chuẩn bị, căn bản không ai tin.

Người thông minh vừa đoán đã biết việc vạch trần Mạch Cát Lợi Tư diễn ra sau khi chuẩn bị quân đội, cũng có nghĩa là mục tiêu của họ căn bản không phải Mạch Cát Lợi Tư, mà là Hỏa Tinh.

Mạch Cát Lợi Tư chỉ là một cái cớ mà thôi.

Không thể không nói đây thật sự lợi hại, tìm được một cái cớ vô cùng hợp lý, lần này Hỏa Tinh sắp gặp nạn rồi.

Thất Tinh gia tộc hiện tại đồng lòng căm thù địch, vì để đối phó Hỏa Tinh mà liên hợp lại, thực lực thể hiện ra là chưa từng có.

Mà với tư cách là tổng chỉ huy của hành động quân sự lần này, gia chủ Mặt Trăng lập tức trở thành người lãnh đạo của cả Thất Tinh gia tộc, ra dáng hiệu lệnh ngàn quân, phảng phất như đã tạo nên thiên hạ đại đồng, chỉ cần đánh bại Hỏa Tinh nữa, vậy thì thế giới sẽ bị hắn thay đổi.

Một khi hắn có được quyền lực, hắn tuyệt đối sẽ không buông tay.

Sau cuộc chiến này, hắn sẽ tiến hành cải cách hoàn chỉnh đối với Thất Tinh gia tộc, đến lúc đó hắn sẽ làm cho Thất Tinh gia tộc tái hiện huy hoàng, hắn sẽ trở thành anh hùng mới.

Hỏa Tinh, ta đến đây.

Gia chủ Mặt Trăng vô cùng tự tin, hắn tuy biết kẻ địch có loại Gundam vàng kim đáng sợ kia, nhưng đối với loại kẻ địch này, hắn cũng không sợ.

Đối thủ khó chiến thắng trên chiến trường chính diện, thường có thể bị đánh bại từ các phương diện khác, ví dụ như nội gián hoặc ám sát.

Trên thế giới này không có kẻ địch nào không thể đánh bại, chỉ có không tìm được phương pháp đúng đắn.

Thất Tinh gia tộc hùng hổ kéo về phía Hỏa Tinh.

Người dân Hỏa Tinh nói toang rồi, họ phải làm sao.

Thà giao Mạch Cát Lợi Tư ra cho xong, để khỏi phải đánh nhau, đánh không lại đâu.

Uy danh ba trăm năm của Thất Tinh gia tộc không phải nói suông, đó là uy chấn hệ Mặt Trời.

Mặc dù mấy năm gần đây uy danh quả thực không bằng trước đây, nhưng dù sao lạc đà gầy còn hơn ngựa béo.

Hơn nữa đây còn là lần đầu tiên trong mấy chục năm cả bảy gia tộc thống nhất hành động, đây là chuyện xưa nay chưa từng có.

Một trong Thất Tinh gia tộc đã có thể đánh với Hỏa Tinh có qua có lại, huống chi là bảy đại gia tộc liên hợp, chẳng phải sẽ tiêu diệt Hỏa Tinh sao.

Lúc này mọi người đều đang chờ lệnh của Đỗ Lan.

Chương 1858

Chính hắn đã tập hợp mọi người lại để làm cách mạng, bây giờ đối thủ thực sự đã xuất hiện, họ phải làm sao.

Các ngươi đều đừng vội, cùng lắm thì giao Mạch Cát Lợi Tư ra là được.

Đỗ Lan nói đây có phải chuyện gì to tát đâu, không phải, đều là chuyện nhỏ thôi.

Không được.

Áo Nhĩ Gia là người trọng nghĩa khí, không thể bán đứng Mạch Cát Lợi Tư: Chúng ta có Gundam Vũ Đấu, căn bản không cần phải sợ.

Đúng rồi, ngươi đã hứa Gundam Tam Nhật Nguyệt khi nào mới giao, còn y thuật của ngươi tốt như vậy, ngươi rốt cuộc có thể chữa khỏi cho cậu ấy không.

Áo Nhĩ Gia chưa bao giờ từ bỏ việc tìm bác sĩ cho Tam Nhật Nguyệt, Đỗ Lan không phải có y thuật cải tử hoàn sinh sao, hy vọng hắn có thể chữa khỏi cho Tam Nhật Nguyệt.

Yên tâm, bị liệt vẫn có thể cắm vào Gundam mà.

Không ảnh hưởng đến việc sinh con.

Đỗ Lan nói cắm vào giống như dây nối dài vẫn có thể hoạt động, một chút cũng không làm lỡ việc chính.

Với cách chiến đấu tự làm hại mình của Tam Nhật Nguyệt, kết quả tốt nhất cuối cùng là để lại một đứa con nối dõi, cậu ta cũng không còn nhỏ nữa.

Ngươi cái tên khốn này. 37.

Áo Nhĩ Gia cũng không nhịn được mà chửi thành tiếng, anh ta được coi là có giáo dục trong đám trẻ mồ côi rồi, có thể thấy anh ta vô cùng bất mãn với Đỗ Lan.

Chủ yếu là bình thường những việc Đỗ Lan làm đều quá khốn nạn, ít nhất trong mắt Áo Nhĩ Gia là không thể chấp nhận được.

Ngươi chửi rất hay, nhưng đó cũng chỉ là sự tức giận bất lực.

Chiến thắng chiến tranh không chỉ có một con đường là chiến đấu, chiến tranh thử thách các yếu tố tổng hợp từ nhiều phương diện.

Điều này đã khác với những trận đánh nhỏ nhặt trước đây của các ngươi.

Trước đây các ngươi vì lợi ích, một trận chiến là phải thấy được tiền bạc thật sự, đó nhiều nhất chỉ là hai tên côn đồ đánh nhau, ai thắng lấy tiền, nhưng chiến tranh không phải như vậy.

Chiến tranh không phải là côn đồ đánh nhau, chúng ta phải vô liêm sỉ hơn cả côn đồ, phải dùng đủ loại chiêu thức âm hiểm, so sánh xem ai không có giới hạn hơn.

Đỗ Lan cho biết bản chất của chiến tranh là tàn khốc, trong chiến tranh tuyệt đối không thể quá có giới hạn.

Mọi người vốn nghĩ Đỗ Lan nói Thiết Hoa Đoàn là băng đảng côn đồ là một sự hạ thấp, không ngờ hắn lại chuyển giọng so sánh mình còn tệ hơn cả côn đồ, lại còn có vẻ đắc ý.

Có lúc thật không biết Đỗ Lan rốt cuộc là người thế nào.

Nghe hắn nói về lý tưởng và chủ nghĩa cũng là lời lẽ chính nghĩa, đầy chính khí.

Nhưng bây giờ bàn về chiến tranh lại có thể vô liêm sỉ nói ra những lời vô sỉ như chiến tranh là so xem ai không có giới hạn hơn.

Ngay cả Thiết Hoa Đoàn nghe xong cũng thấy xấu hổ, Đỗ Lan lại có thể đường hoàng nói ra, những lời này đều đi ngược lại với lý tưởng và chủ nghĩa của hắn, rốt cuộc lý tưởng là thật, hay những lời này là thật.

Đây chính là mâu thuẫn của thế giới, có lúc để thực hiện lý tưởng và chủ nghĩa lại cần núi xương biển máu để vun đắp.

Đây chính là hiện thực, đương nhiên có thể hy sinh ít đi một chút thì hy sinh ít đi một chút, lời của Đỗ Lan chính là hy vọng hy sinh ít đi một chút.

Ta thấy giao Mạch Cát Lợi Tư ra cũng vô ích.

Tháp Tân Tư bây giờ cũng là một thành viên của nhóm nhỏ, hắn cũng có quyền phát biểu. 38.

Hắn cũng có thể coi là người từng trải, đã thấy quá nhiều chuyện Gia tộc Thất Tinh nuốt lời, chà đạp quy tắc, chính hắn cũng là nạn nhân, vì vậy không tin những lời nói dối của Gia tộc Thất Tinh.

Ngược lại Tiểu Béo không nói một lời, vì hắn biết Đỗ Lan cũng chỉ là nói vậy thôi.

Đỗ Lan tinh ranh hơn cả khỉ, làm sao lại không biết giao người ra vô dụng.

Đỗ Lan chắc chắn có kế hoạch khác, chỉ là hắn thích úp mở, thích người khác lo lắng, thích xem người khác lo lắng.

Tháp Tân Tư phối hợp với Đỗ Lan diễn, Đỗ Lan cũng công khai suy nghĩ của mình: Ta đương nhiên biết Thất Tinh gia tộc không đáng tin cậy.

Họ chính là ngứa mắt với Hỏa Tinh, ngứa mắt với việc chúng ta công khai pháo điện từ, chính là lo lắng nhiều người hơn sẽ nghiên cứu pháo điện từ, đến lúc đó địa vị của họ sẽ không còn được đảm bảo.

Vì vậy mới tìm cớ để đối phó chúng ta.

Ta giao Mạch Cát Lợi Tư ra chỉ là để cái cớ của họ không thành lập.

Nếu họ tiếp tục tấn công, vậy đó là chiến tranh xâm lược, mất đi sự ủng hộ của đại nghĩa, cũng có thể khiến tất cả người dân Hỏa Tinh không còn ảo tưởng nữa, để mọi người biết mục tiêu của Thất Tinh gia tộc không phải là Mạch Cát Lợi Tư mà là Hỏa Tinh, đến lúc đó chúng ta đồng lòng căm thù địch, phát huy chiến lực lớn nhất để chiến đấu.

Vấn đề là chiến lực của chúng ta không đủ, dù có thêm Gundam Vũ Đấu cũng không đủ.

Tháp Tân Tư nghĩ đến thứ vũ khí đáng sợ kia, lúc đó phi thuyền của hắn chính là bị pháo điện từ bắn nổ.

Pháo điện từ vừa xuất hiện, dù Gundam Vũ Đấu có chống đỡ được, các binh sĩ khác cũng sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn, chiến tranh cũng thua: Trừ phi có thể phá hủy tất cả vũ khí pháo điện từ của họ, nếu không chúng ta không có cơ hội thắng.

Không cần căng thẳng, mặc dù ba trăm năm trước Gundam trong chiến tranh chỉ là vai phụ, nhưng bây giờ Gundam trong chiến tranh sẽ trở thành nhân vật chính.

Đây sẽ là một trận chiến để minh oan cho Gundam.

Nhưng bây giờ trình độ của các ngươi quả thực vẫn chưa đủ, vì vậy các phi công các ngươi phải tham gia huấn luyện đặc biệt.

Sau khi hoàn thành, các ngươi sẽ có vốn liếng để chiến đấu.

Một cỗ Gundam đánh chìm chiến hạm, hai cỗ Gundam chiến đấu với quốc gia, bốn cỗ Gundam ngay cả người ngoài hành tinh cũng có thể đánh.

Vì vậy các ngươi chỉ cần phát huy toàn bộ uy lực của Gundam Vũ Đấu, huyền thoại Gundam trên thế giới này sẽ toàn bộ thành sự thật.

Chưa phát huy hết uy lực thật sự à.

Họ chỉ cảm thấy Đỗ Lan quá biết chém gió, luôn nói họ không thể phát huy hết uy lực của Gundam.

Họ đã hét đến khản cả cổ rồi, còn muốn thế nào nữa.

Họ cảm thấy Đỗ Lan đang ép người quá đáng.

Mỗi lần xuất chiến đều phải gào rách cổ họng, nhưng Đỗ Lan vẫn không hài lòng.

Rõ ràng họ đã cố hết sức, thật không biết yêu cầu của Đỗ Lan hà khắc đến mức nào.

Chủ yếu là vì họ không tin Gundam chiến đấu còn tiềm lực, Gundam chiến đấu đã mạnh đến vô lý, mạnh hơn nữa thì thật vô thiên lý.

Với tư cách là phi công, họ đã vô cùng thỏa mãn rồi, không tin rằng Gundam chiến đấu có thể giải phóng sức mạnh lớn hơn nữa.

Vì suy cho cùng đây cũng chỉ là Gundam, không thể nào đảo lộn định luật vật lý được chứ.

Tuy nhiên, họ không thể từ chối đợt huấn luyện đặc biệt của Đỗ Lan.

Cái gọi là huấn luyện đặc biệt chính là chiến đấu với mãnh thú, rèn luyện thể chất siêu nhân.

Tiểu Béo thắc mắc tại sao không phải là nấu ăn.

Lúc huấn luyện Tam Nhật Nguyệt không phải là nấu ăn sao.

Tại sao đến lượt họ lại phải chiến đấu với dã thú.

Họ đã là người văn minh của thời đại vũ trụ, không cần phải đi săn nữa, làm sao họ biết chiến đấu với dã thú, hơn nữa sao Hỏa lấy đâu ra dã thú.

Sở thú vẫn có một vài con chó sói, hổ báo, nhưng chúng cũng đã sớm mất đi bản tính hoang dã, đều là những thế hệ trước được vận chuyển từ Trái Đất đến sao Hỏa thuần dưỡng.

Chúng chưa bao giờ chạy nhảy ngoài tự nhiên, cũng chưa từng rời khỏi sở thú để đi săn, đã không thể coi là dã thú nữa.

Sao Hỏa mọi thứ đều nghèo nàn như vậy, nhưng có một loài động vật tuyệt đối không thiếu, đó chính là gián.

Nhắc đến gián sao Hỏa, Đỗ Lan cho biết dã thú có đây, kiếm vài con gián sao Hỏa là được.

Nếu có thể tay không đánh bại gián sao Hỏa, vậy thì họ tuyệt đối có thể phát huy sức mạnh của Gundam chiến đấu đến cực hạn.

Đối thủ đủ mạnh thì việc huấn luyện mới có giá trị.

Đến khi Tiểu Béo và những người khác nhìn thấy những con gián to như gấu, ai nấy đều ngơ ngác, đây là dã thú sao.

Nhưng dù sao đi nữa, huấn luyện đã bắt đầu, không cần giải thích, không thể lùi bước.

Gián sao Hỏa nhanh như chớp, còn nhanh hơn báo, hung dữ hơn hổ.

Chương 1859

Nếu không phải Đỗ Lan khống chế sức mạnh của những con gián to như gấu này, e rằng mấy người họ đã bị đánh chết ngay từ lần chạm mặt đầu tiên.

Nhưng dù đã khống chế lực độ, họ vẫn bị đánh cho bầm dập mặt mày, hoàn toàn không có sức phản kháng.

Tiểu Béo không nhịn được nói: Chúng lợi hại như vậy sao không để chúng đi lái Gundam.

Mấy thứ này quá mạnh mẽ, nếu trở thành binh sĩ thì có thể một chọi trăm, cần gì con người phải ra trận.

Chúng không phải con người, không cần cuốn vào chiến trường của con người.

Đừng nói nhảm nữa, đứng dậy tiếp tục kích phát tiềm năng của các ngươi đi.

Các ngươi là hậu duệ của những người thực dân vũ trụ, là người lớn lên bên ngoài Trái Đất, nên thoát khỏi sự trói buộc của Trái Đất, bước lên nấc thang tiến hóa của nhân loại.

Y Tu tỏ vẻ cậu ta lớn lên ở Trái Đất mà, không phải hậu duệ thực dân, nhưng đây chỉ là chi tiết nhỏ không quan trọng.

Huấn luyện tiếp tục.

Mặc dù không biết mình đã trưởng thành hơn chưa, nhưng ít nhất khả năng chịu đòn quả thực đã tăng cường, bị đánh quen rồi.

Ngay khi sao Hỏa đang tích cực chuẩn bị chiến tranh, quân đội của gia tộc Thất Tinh vẫn tiến quân một cách có trật tự, đồng thời tình báo không ngừng được truyền đến từ sao Hỏa.

Bố trí quân lực của sao Hỏa bị điều tra rõ ràng.

Gia chủ Mặt Trăng rất bình tĩnh, tuy kẻ địch có át chủ bài, nhưng ông ta chiếm ưu thế tuyệt đối, chỉ cần không mắc sai lầm thì không có lý do gì lại thất bại.

Hơn nữa ông ta đã huy động pháo điện từ, lúc mấu chốt có thể tiến hành tấn công bao trùm từ trên cao.

Uy lực của pháo điện từ cộng với gia tốc trọng trường của sao Hỏa, chắc chắn có thể đánh bại những cỗ Gundam đó.

Cuộc chiến tranh lần trước, pháo điện từ là nhân vật chính, cuộc chiến lần này cũng sẽ không có gì thay đổi.

Gundam chỉ là linh vật, không thể trở thành nhân vật chính thực sự.

Về mặt tuyên truyền thì cần Gundam, nhưng đánh trận thật sự vẫn cần pháo điện từ.

Đương nhiên để đảm bảo không có sai sót, gia chủ Mặt Trăng cũng đã phái thích khách đi, nếu có thể trực tiếp ám sát kẻ địch thì đó là giải pháp tốt nhất.

Gián điệp lớn nhất của gia chủ Mặt Trăng trên sao Hỏa không ai khác, chính là tay buôn vũ khí đã cung cấp vốn ban đầu cho Thiếu Nữ Độc Lập.

Nói cho cùng, hắn chỉ là một kẻ đầu cơ, sẽ dựa vào tầm nhìn của mình để đặt cược.

Lần này hắn tin rằng đầu quân cho gia tộc Thất Tinh là chắc thắng, đến lúc đó hắn sẽ là công thần hỗ trợ đắc lực, nói không chừng sẽ trở thành vua của sao Hỏa, vậy thì phát tài to.

Quân đội của gia tộc Thất Tinh đã vào vị trí, không vội vàng tấn công mà trước tiên phái một đội quân tập kích mạng lưới thương mại ở vành đai tiểu hành tinh, cắt đứt tuyến đường tiếp tế giữa sao Hỏa và vành đai tiểu hành tinh.

Họ chỉ bao vây mà không đánh vành đai tiểu hành tinh, miễn là họ không thể chi viện cho sao Hỏa là được.

Đây đều là những công việc chuẩn bị trước khi khai chiến, đợi đến khi mọi thứ sẵn sàng, là có thể phát động chiến tranh với sao Hỏa.

Gia tộc Thất Tinh có nền tảng ba trăm năm, hoàn toàn không vội vàng nhất thời, cứ tuần tự từng bước, vững chắc tiến lên là được.

Áo Nhĩ Gia vẫn luôn suy nghĩ làm thế nào để chiến đấu.

Hắn phát hiện đối thủ cực kỳ khó nhằn, hoàn toàn khác với những đối thủ ngông cuồng mà hắn từng gặp trước đây.

Đối phương từng bước hình thành thế vây hãm, ra vẻ muốn bắt ba ba trong rọ.

Đối phương càng ổn định, Áo Nhĩ Gia càng cảm thấy ngột ngạt, bởi vì họ đã huy động tài nguyên của sao Hỏa, dùng một ít là thiếu một ít, họ cũng không muốn vì chiến tranh mà vắt kiệt sao Hỏa.

So tài nguyên thì sao Hỏa không bằng, vì vậy Áo Nhĩ Gia nghĩ đến việc đánh nhanh thắng nhanh, nhưng đối phương rõ ràng không vội.

Mạch Cát Lợi Tư cảm thấy mình nên dùng Gundam truyền quốc để kêu gọi những binh sĩ vẫn tuân theo chủ nghĩa gia tộc Thất Tinh quy hàng, như vậy phần thắng của họ sẽ nhiều hơn.

Áo Nhĩ Gia không biết nói gì cho phải.

Hắn đương nhiên không cho phép, bây giờ mới phát hiện Mạch Cát Lợi Tư lại ngây thơ, ngốc nghếch đến vậy.

Ban đầu sao mình lại tin vào lời lẽ hoa mỹ của hắn chứ.

May mà mình không lên thuyền giặc, cuối cùng đã đầu quân cho Đỗ Lan.

Nhưng không dùng Gundam truyền quốc, chúng ta không có cửa thắng.

Một khi gia tộc Thất Tinh phát động tấn công, chúng ta sẽ rất bị động, thế công của họ nhất định sẽ vô cùng mãnh liệt.

Quân địch đông gấp bốn lần chúng ta, hơn nữa quân đội vẫn đang không ngừng tập kết, nói không chừng sẽ có hơn ba mươi nghìn cỗ máy.

Mà sao Hỏa cộng thêm Tháp Tân Tư cũng chỉ có hơn tám trăm cỗ máy, hai mươi tàu chiến, chênh lệch quá lớn.

Thời gian càng kéo dài, càng bất lợi cho sao Hỏa.

Mọi người đều đang chờ mệnh lệnh của Đỗ Lan, hy vọng anh ta mau chóng đưa ra phương châm, nếu không sao Hỏa sẽ tiêu đời.

Tuy nhiên, Đỗ Lan vẫn chuyên tâm bồi dưỡng các phi công Gundam, đồng thời để Thiếu Nữ Độc Lập nói chuyện với Tam Nhật Nguyệt.

Lần đầu gặp mặt, Tam Nhật Nguyệt đã nói với Thiếu Nữ Độc Lập rằng họ là người của hai thế giới khác nhau, để lại ấn tượng sâu sắc cho cô, khiến cô bắt đầu nhận thức được sự phức tạp của thế giới.

Bây giờ đến lượt Thiếu Nữ Độc Lập thức tỉnh Tam Nhật Nguyệt.

Có thể nói, với tư cách là một phi công Gundam, mặc dù Tam Nhật Nguyệt nghĩa khí đứng đầu nhưng lại thiếu đi linh hồn của một phi công Gundam.

Chỉ có lòng trung thành, vì Thiết Hoa Đoàn mà vào sinh ra tử là không đủ để trở thành một phi công Gundam.

Những phi công Gundam mạnh mẽ đều chiến đấu vì hòa bình, Gundam chỉ là hiện thân cho tinh thần của họ.

Thiếu Nữ Độc Lập có thể bị Tam Nhật Nguyệt thay đổi, vậy thì Tam Nhật Nguyệt cũng sẽ bị Thiếu Nữ Độc Lập thay đổi.

Năm xưa Lạp Khắc Ti đã thuyết phục Cơ Lạp Đại Hòa như thế nào, thì nay Thiếu Nữ Độc Lập cũng thuyết phục Tam Nhật Nguyệt như thế.

Năm đó Cơ Lạp Đại Hòa rất chán ghét chiến tranh, lại phải sinh tử tương phùng với bạn thân, suýt chút nữa đồng quy vu tận.

Sau khi thập tử nhất sinh, cậu đã không muốn đánh nhau nữa.

Nhưng một câu nói của Lạp Khắc Ti chỉ có lý tưởng mà không có sức mạnh là không đủ đã trực tiếp đưa Cơ Lạp Đại Hòa lên Freedom Gundam, để cậu ta bắt đầu con đường trở thành kẻ mạnh nhất.

Bây giờ Thiếu Nữ Độc Lập cũng phải nói với Tam Nhật Nguyệt rằng chỉ có sức mạnh mà không có niềm tin là không được.

Nhưng Thiếu Nữ Độc Lập vẫn có chút lo lắng, vì Tam Nhật Nguyệt là một người cố chấp, thuyết phục cậu ta không dễ.

Nhưng cô vẫn tiến lên, chỉ hy vọng Tam Nhật Nguyệt hiểu được tấm lòng của mọi người.

Tam Nhật Nguyệt không phải công cụ, không phải linh kiện của Gundam.

Địa điểm thuyết phục là ngay trước cỗ máy mới của Tam Nhật Nguyệt.

Tam Nhật Nguyệt ngồi trên xe lăn nhìn cỗ máy mới, cậu có thể cảm nhận được sức mạnh truyền ra từ nó.

Có vũ khí mới, cậu có thể tiếp tục mở đường cho Áo Nhĩ Gia.

Cỗ Gundam lạnh lùng nhìn xuống Tam Nhật Nguyệt, dường như muốn xem thử cậu có đủ tư cách trở thành chủ nhân của mình hay không.

Cuối cùng, trước đại chiến, Tam Nhật Nguyệt đã nhận được cỗ Gundam của riêng mình.

Nhưng trước khi khởi động Gundam, Thiếu Nữ Độc Lập vẫn còn vài lời muốn nói với cậu: Tam Nhật Nguyệt, cậu là một người không biết sợ, nhưng tôi hy vọng cậu biết rằng đôi khi sự nhút nhát sẽ khiến cậu trở nên mạnh mẽ hơn.

Hãy nói cho tôi biết, cậu có sợ không.

Thiếu Nữ Độc Lập không lập tức nhồi nhét lý tưởng, vì cô biết rõ Đỗ Lan đã nhồi nhét đủ nhiều, nhưng cũng không thấy Tam Nhật Nguyệt thay đổi.

Tam Nhật Nguyệt vẫn làm theo ý mình, vẫn tự cam chịu, thỏa mãn với thân phận một tay chân.

Chương 1860

Sợ hãi ư.

Tam Nhật Nguyệt quả thực chưa bao giờ sợ hãi.

Bất kể là núi đao biển lửa, cậu cũng không nhíu mày.

Cái chết như gió, luôn bên cạnh cậu.

Đối với Tam Nhật Nguyệt, cái chết giống như một người bạn.

Khi cậu tiếp nhận ba lần phẫu thuật A Lại Da Thức, cậu đã quen với cái chết.

Đối với cậu, sống được đến bây giờ đã là nhặt được.

Nếu tử thần thực sự muốn lấy mạng cậu, thì cậu đã chết trên bàn mổ từ lâu, bây giờ mộ đã xanh cỏ.

Nhưng cậu vẫn còn sống, vậy nên sống một ngày là lãi một ngày, ngày nào đó thực sự tử trận sa trường cũng không thiệt.

Tam Nhật Nguyệt không sợ.

Nếu cậu không sợ thì không thể điều khiển cỗ Gundam này.

Đỗ Lan nói cỗ Freedom này chỉ có người thay da đổi thịt mới có thể điều khiển, là cỗ máy kiêu ngạo bất tuân nhất trong tất cả các Gundam.

Nếu cậu cứ như hiện tại, sẽ không thể phát huy được sức mạnh của nó.

Thiếu Nữ Độc Lập nói rất nghiêm túc: Tôi vẫn nhớ lần đầu chúng ta gặp mặt, cậu đã nói với tôi rằng chúng ta không phải người cùng một thế giới. 39.

Điều đó chứng tỏ cậu không phải không có suy nghĩ, chỉ là cậu luôn sống dưới hào quang của Áo Nhĩ Gia, quên mất rằng bản thân cậu cũng là một con người có máu có thịt chứ không phải công cụ.

Đối mặt với lời khuyên nhủ tận tình của Thiếu Nữ Độc Lập, Tam Nhật Nguyệt vẫn không biểu cảm.

Barbatos cũng rất khó điều khiển, cuối cùng chẳng phải vẫn cùng cậu kề vai chiến đấu sao.

Chỉ là đối mặt với cuộc chiến sắp tới, Barbatos đã không còn đủ sức, cậu cần một vũ khí mạnh hơn.

Tam Nhật Nguyệt không muốn thay đổi bản thân, vì cậu không cảm thấy mình có vấn đề gì, đó là con đường sinh tồn của cậu.

Tôi sẽ điều khiển nó.

Tam Nhật Nguyệt tự tin.

Đỗ Lan chưa bao giờ lừa người khác.

Đây là vũ khí do anh ấy chế tạo, anh ấy hiểu rõ nhất.

Cậu không được là không được, lúc này cậu không nên nghi ngờ Đỗ Lan.

Tam Nhật Nguyệt im lặng.

Đây quả là sự thật, Đỗ Lan không đến mức nói dối: Anh ta luôn muốn biến mọi người thành hình mẫu lý tưởng của mình, luôn áp đặt lên chúng tôi những thứ không cần thiết.

Tam Nhật Nguyệt không phải không biết nói, cũng không phải ngốc, cậu chỉ lười suy nghĩ.

Cậu phụ trách đánh, Áo Nhĩ Gia phụ trách suy nghĩ.

Tam Nhật Nguyệt nhìn rất rõ, chỉ là cậu không muốn thay đổi.

Thực ra rất nhiều người đều như vậy, đạo lý thì ai cũng hiểu, nhưng để thực hành thì quá mệt mỏi, chi bằng cứ giữ nguyên như cũ, không thay đổi gì cả lại nhẹ nhàng hơn.

Đạo lý là đạo lý, làm hay không là do mình, làm được hay không là do ý trời.

Tam Nhật Nguyệt chính là như vậy.

Cậu bình thường không nói, không có nghĩa là cậu không hiểu.

Bây giờ đối mặt một một với Thiếu Nữ Độc Lập, cậu cuối cùng cũng bày tỏ sự bất mãn của mình.

Đối với Đỗ Lan, Tam Nhật Nguyệt không những không có thành kiến mà còn rất cảm kích anh ta, chỉ là không thích thái độ thích dạy đời của anh ta.

Đỗ Lan đã cứu Tiểu Béo, cứu Đại ca, nhưng cảm ơn không có nghĩa là phải chấp nhận.

Đương nhiên Tam Nhật Nguyệt cũng biết những gì Đỗ Lan nói đều là đạo lý, nhưng cậu không quan tâm đến đại sự thiên hạ, cậu chỉ quan tâm đến Thiết Hoa Đoàn, chỉ là một quân tốt của Áo Nhĩ Gia.

Mỗi người có yêu cầu khác nhau, Tam Nhật Nguyệt không cầu danh lưu sử sách, chỉ cầu không hổ thẹn với lòng, vì vậy cậu hoàn toàn không cần làm theo yêu cầu của Đỗ Lan: Trên thế giới này mỗi người mỗi khác.

Thiếu Nữ Độc Lập thấy Tam Nhật Nguyệt cuối cùng cũng mở miệng, trong lòng thầm nghĩ điều này cũng giống như Đỗ Lan dự đoán.

Trước khi nói chuyện, Đỗ Lan đã diễn tập với Thiếu Nữ Độc Lập một phen.

Biểu hiện của Tam Nhật Nguyệt và kỹ năng diễn xuất của Đỗ Lan có thể nói là y như đúc, Đỗ Lan quả thực đã nhìn thấu Tam Nhật Nguyệt.

Anh đoán rằng ban đầu Tam Nhật Nguyệt sẽ không nói một lời, sau đó sẽ bắt đầu than phiền.

Tam Nhật Nguyệt không phải không muốn thay đổi vận mệnh, chỉ là không có năng lực đó mà thôi.

Bởi vì vận mệnh của cậu từ đầu đã là món đồ chơi trong tay người khác, cho đến khi gặp Áo Nhĩ Gia mới có sự thay đổi.

Nhưng cậu đã quen rồi, đã không còn dám thay đổi nữa, vì vậy cậu chọn trở thành một công cụ.

Nhưng Tam Nhật Nguyệt chỉ từng than phiền với Thiếu Nữ Độc Lập, vì vậy bây giờ cậu vẫn sẵn lòng thổ lộ tâm tư với cô.

Cậu vẫn rất dễ đoán, Đỗ Lan rất dễ dàng nhìn thấu cậu.

Thiếu Nữ Độc Lập tiếp tục nói: Nhưng nếu cậu cứ dậm chân tại chỗ, Áo Nhĩ Gia lại sẽ không ngừng tiến về phía trước, sẽ có một ngày cậu không theo kịp bước chân của anh ấy.

Nếu cậu không thay đổi, Áo Nhĩ Gia cuối cùng sẽ rời xa cậu.

Tam Nhật Nguyệt quả thực chưa từng nghĩ đến những điều này.

Nếu Áo Nhĩ Gia tiếp tục tiến lên, khoảng cách giữa họ sẽ ngày càng xa, đến lúc đó Tam Nhật Nguyệt sẽ không thể không rời xa người đại ca mà cậu yêu quý.

Tam Nhật Nguyệt, đừng dừng lại.

Không phải vì cậu, mà là vì cái con người được Áo Nhĩ Gia tin tưởng ấy.

Đừng tin vào bản thân cậu, mà hãy tin vào cái con người mà Áo

Nhĩ Gia tin tưởng.

Những lời này rất khó hiểu, nhưng quả thực là mối quan hệ giữa Áo Nhĩ Gia và Tam Nhật Nguyệt: Trưởng thành lên đi, Tam Nhật Nguyệt.

Cậu có thể thay đổi thế giới, mục tiêu là đỉnh cao của hệ Mặt Trời.

Cậu cần sức mạnh của Freedom, và Freedom cũng có thể giúp cậu.

Tam Nhật Nguyệt cảm thấy giọng điệu hôm nay của Thiếu Nữ Độc Lập có chút kỳ lạ, nhưng không thể không nói rằng cậu thực sự cần phải suy nghĩ làm thế nào để luôn ủng hộ Áo Nhĩ Gia.

Áo Nhĩ Gia không ngừng tiến lên, Tam Nhật Nguyệt bây giờ đã rất khó đuổi kịp.

Trừ phi cậu nắm giữ sức mạnh mới, để cậu có thể tiếp tục ngẩng cao đầu tiến bước.

Tam Nhật Nguyệt nhìn cỗ Gundam, giống như cỗ Gundam cũng đang nhìn lại cậu.

Cỗ Gundam này quả thực không dễ điều khiển, còn kiêu ngạo bất tuân hơn cả Barbatos.

Chẳng lẽ phải có tấm lòng vì thiên hạ mới có thể phát huy toàn bộ sức mạnh của nó sao.

Thật là rối rắm.

Phát hiện Tam Nhật Nguyệt đang suy nghĩ, Thiếu Nữ Độc Lập biết Đỗ Lan nói không sai, Tam Nhật Nguyệt quả thực muốn thay đổi, chỉ là sợ mình không thành công.

Nếu cho Tam Nhật Nguyệt đủ sức mạnh, có lẽ cậu có thể bước ra khỏi nhà tù của vận mệnh.

Đỗ Lan rất coi trọng Tam Nhật Nguyệt, Thiếu Nữ Độc Lập cũng vậy.

Nhìn khuôn mặt nghiêng của thiếu niên, cậu chính là người bị giam cầm, chỉ có thể bị động bị Áo Nhĩ Gia kéo đi.

Chương 1861

Bây giờ cậu nên chủ động tấn công rồi: Quan trọng là niềm tin.

Khi cậu nắm giữ niềm tin, kỳ tích sẽ xảy ra.

Tâm thái của Tam Nhật Nguyệt đang thay đổi.

Cậu cảm nhận được sức mạnh từ cỗ Gundam, một luồng sức mạnh thu hút cậu tiến về phía trước.

Cậu bước một bước về phía trước.

Đứng dậy rồi.

Tam Nhật Nguyệt chính cậu cũng không phát hiện, nhưng Thiếu Nữ Độc Lập lại nhìn thấy rất rõ.

Thiếu niên vốn bị liệt không thuốc chữa mà khỏi, đây tuyệt đối là kỳ tích trong lịch sử y học.

Chẳng lẽ đây cũng là do Gundam.

Đây đâu phải Gundam, đây quả thực là một Stand User.

Đương nhiên, nói cách khác, trước đây Tam Nhật Nguyệt là cắm dây, bây giờ đổi thành không dây.

Trong phạm vi bức xạ của Freedom Gundam, Tam Nhật Nguyệt có thể tự do hoạt động.

Điều này cũng đại diện cho tâm thái của Tam Nhật Nguyệt đã thay đổi, đã được Gundam thừa nhận, cậu đã sẵn sàng xuất chiến.

Cuộc chiến lần này, Tam Nhật Nguyệt cũng sẽ chiến đấu vì hòa bình, cậu sẽ thử bước ra một bước.

Điều này cho thấy rời khỏi xe lăn, hai chân không chạm đất, IQ liền có thể chiếm lĩnh đỉnh cao.

Mà bốn người đang huấn luyện với gián sao Hỏa cuối cùng cũng sống sót thoát ra khỏi tay chúng, họ cũng đã sẵn sàng.

Quân đội của gia tộc Thất Tinh đã áp sát toàn tuyến, chiến tranh bắt đầu.

Thế công của gia tộc Thất Tinh đã bắt đầu.

Trên quỹ đạo vũ trụ, các khoang đổ bộ dày đặc đang chờ lệnh.

Nhưng trước khi tấn công, cần phải oanh tạc một trận.

Lần này đã ra tay thì phải đánh cho sao Hỏa sợ, tuyệt đối không nương tay.

Gia chủ Mặt Trăng cười lạnh một tiếng, đầy tự tin.

Điều duy nhất đáng tiếc là việc ám sát vẫn chưa thành công.

Đỗ Lan rất cẩn thận, không cho họ ra ngoài thì cũng trang bị vệ sĩ cho họ.

Nhưng bây giờ cũng không sao cả, vẫn phải tin vào sức mạnh của gia tộc Thất Tinh.

Chỉ vài cỗ Gundam, có lợi hại đến mấy cũng không thể xoay chuyển cục diện.

Gundam, chỉ là linh vật mà thôi.

Tấn công.

Oanh tạc trực tiếp từ quỹ đạo, những viên đạn pháo nóng rực rơi thẳng xuống mặt đất.

Tiếng nổ ầm ầm còn to hơn cả sấm sét.

Nơi bị oanh tạc là căn cứ của Thiết Hoa Đoàn, bởi vì Đỗ Lan đã trưng dụng những cơ sở này làm đầu cầu.

Bây giờ chiến tranh bắt đầu, Thiết Hoa Đoàn trở thành mục tiêu tấn công hàng đầu.

Pháo đài bê tông cốt thép kiên cố trên mặt đất bị đạn pháo nện cho tan nát, khắp nơi hoang tàn, mặt đất cũng lỗ chỗ vết lõm, đạn pháo nhiệt độ cao đang thiêu đốt mặt đất thành một màu đen kịt.

Ngoài Thiết Hoa Đoàn, một vài cơ sở quân sự khác cũng là mục tiêu tấn công trọng điểm.

Trước khi khai chiến, bố trí quân sự của sao Hỏa đã bị nắm rõ, bây giờ đòn tấn công của gia chủ Mặt Trăng có thể nói là chính xác không sai sót.

Áo Nhĩ Gia trốn trong đường hầm oán giận, trên đầu hắn toàn là bụi: Chết tiệt, kẻ địch oanh tạc quá dữ dội, đạn pháo của chúng không cần tiền sao.

Không được rồi, chúng ta phải nghĩ cách phản công.

Hắn lấy điện thoại mã hóa gọi thẳng cho đại ca đang ở trong vũ trụ, họ cần chi viện, mau chóng gây nhiễu cho kẻ địch, nếu không sớm muộn gì họ cũng bị nổ thành tro bụi.

Vợ chồng đại ca nhận được lời cầu cứu liền lập tức xuất phát.

Hai cỗ Gundam đối mặt với thiên binh vạn mã, quả có tinh thần dù ngàn vạn người ta cũng tiến tới.

Sau khi oanh tạc, chính là đổ bộ.

Các khoang đổ bộ lao xuống Trái Đất.

Vì vinh quang của gia tộc Thất Tinh.

Binh sĩ của gia tộc phong kiến hôm nay sẽ chiến đấu vì vinh quang và chiến công.

Cùng với việc khoang đổ bộ lao vào tầng khí quyển, ma sát dữ dội khiến khoang đổ bộ rung lắc kịch liệt.

Hơn nữa đây là đổ bộ có người lái, tất cả binh sĩ đều ngồi trong buồng lái của cỗ máy, sự rung lắc từ ngoài vào trong, truyền đến thân thể binh sĩ, họ cắn răng chịu đựng, xương cốt như muốn rã rời.

Trọng lực đang đè nặng lên họ.

Đột nhiên radar vang lên inh ỏi, hai bóng địch lao tới.

Gia chủ Mặt Trăng ung dung không vội: Tiểu đội nghênh chiến tiến lên, giữ chân chúng trong tầm bắn, để chúng ta mở màn cho bữa tiệc hoành tráng lần này.

Gia tộc Thất Tinh cuối cùng sẽ trở thành nhân vật chính duy nhất còn lại trên sân khấu.

Như một ngôi sao dưới ánh đèn sân khấu, ông ta dang rộng vòng tay chào đón tất cả kẻ thù đến tham gia bữa tiệc do ông ta chủ trì.

Gia tộc Thất Tinh có đủ binh lực để tác chiến trên nhiều mặt trận, thậm chí còn dư dả.

Hình thức hoàng kim, trực tiếp xông vào.

Vợ chồng Tháp Tân Tư là những người đã sống sót dưới tay gián sao Hỏa, họ còn ngoan cường hơn cả gián.

Võ lực toàn khai, hai người yêu nhau có thể phát huy sức mạnh của Gundam chiến đấu đến cực hạn, ngay cả ác ma cũng không chịu nổi những kẻ phát cẩu lương.

Cơn lốc quét qua bầu trời vũ trụ, gây ra một loạt vụ nổ.

Các cỗ máy thông thường hoàn toàn không phải đối thủ, vừa chạm là tan nát.

Hơn nữa trong lúc chiến đấu, binh sĩ của gia tộc Thất Tinh còn nghe thấy những lời khó hiểu trên kênh công cộng.

Nào là cơn lốc vàng xé tan bóng tối, sức mạnh sao Hỏa đang bùng cháy trong lồng ngực ta, trật tự cũ sẽ bị phá vỡ, trật tự mới sẽ được thiết lập.

Hai người giọng rất to, các binh sĩ nghe rất rõ, tỏ ý đánh thì đánh, tại sao còn phải làm ô nhiễm lỗ tai của họ.

Binh sĩ liên tục giảm sút, hoàn toàn không cản được hai cỗ Gundam chiến đấu.

May mà gia chủ Mặt Trăng cũng không định cản, chỉ muốn họ câu giờ để ông ta chuẩn bị trận địa pháo điện từ.

Lần này có tới bảy trăm hai mươi khẩu pháo điện từ, xếp thành một bức tường, khóa chặt một khu vực, tiến hành bắn bao trùm.

Người của chúng ta vẫn chưa rút lui.

Không cần lo lắng, đây đều là vì vinh dự, cái chết của họ sẽ được hậu thế mãi mãi ghi nhớ.

Bắn.

Lần đại chiến Mặt Trăng trước đây chuẩn bị quá vội vàng, chỉ kịp bắn một viên đạn pháo.

Nhưng lần này hàng trăm khẩu pháo cùng bắn, tuyệt đối xé nát Gundam chiến đấu.

Chương 1862

Pháo điện từ mang theo hồ quang điện màu xanh lam bắn ra từ nòng pháo, nhanh như gió cuốn điện giật vượt qua chiến trường, đến trước mặt kẻ địch.

Tốc độ quá nhanh, khó mà né tránh.

Tình yêu đích thực là vô địch. 40.

Đối mặt với những viên đạn pháo mạnh mẽ che trời lấp đất, Tháp Tân Tư và vợ tay trong tay, cùng đối mặt với kẻ thù mạnh, ngay cả nắm đấm cũng có hình trái tim.

Bắn tim.

Một trái tim đỏ rực xuất hiện trong vũ trụ tối tăm, giống như một hành tinh màu đỏ, rực rỡ vô cùng.

Những viên đạn pháo điện từ đó giống như mũi tên của thần Cupid nhưng lại khó mà xuyên thủng được lớp phòng ngự của trái tim đỏ.

Gundam là môi giới, hiện thực hóa tình yêu đích thực của vợ chồng Tháp Tân Tư thành lớp phòng ngự mạnh nhất.

Không ai có thể đánh chìm tình yêu của chúng ta.

Tháp Tân Tư chiến ý dâng trào.

Năm xưa gia tộc Thất Tinh đã xử tử anh ta với tội danh không có thật, ngay cả đầu hàng cũng không chấp nhận.

Bây giờ anh ta sẽ dùng tình yêu để đánh bại họ.

Gia chủ Mặt Trăng không nói một lời.

Ông ta nhìn trái tim đỏ chói mắt, chỉ cảm thấy rất hoang đường.

Pháo điện từ là vũ khí cấm kỵ bị phong ấn suốt ba trăm năm, là vũ lực tuyệt đối mà tổ tiên nhắc đến là biến sắc.

Trên thế giới này căn bản không có bất kỳ sức mạnh nào có thể vượt qua pháo điện từ.

Gundam.

Đừng đùa nữa, đó chỉ là linh vật mà tổ tiên tung ra để tăng tính hợp pháp cho gia tộc Thất Tinh, làm sao có thể so sánh với pháo điện từ.

Nhìn cỗ Gundam phi khoa học này, biểu cảm của ông ta cứng đờ.

Ông ta không thể chấp nhận Gundam đứng trên tất cả, điều này căn bản không hợp lý.

Ông ta biết rõ năm đó bảy mươi hai cỗ Gundam quả thực đã giảm bớt áp lực từ cuộc nổi loạn của trí tuệ nhân tạo, nhưng đó chỉ là muối bỏ bể.

Chiến trường của nhân loại trải rộng khắp hệ Mặt Trời, bảy mươi hai cỗ Gundam có thể làm được gì.

Cuối cùng vẫn là sau khi sản xuất hàng loạt pháo điện từ mới đánh bại hoàn toàn trí tuệ nhân tạo, tái lập trật tự của nhân loại.

Gundam chẳng qua chỉ là một vai phụ không đáng kể.

Trong ba trăm năm sau đó, gia tộc Thất Tinh nắm chắc pháo điện từ, che giấu thứ sức mạnh có thể chi phối thế giới này, cẩn thận quan sát sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật, không để bất kỳ sức mạnh nào vượt qua pháo điện từ xuất hiện.

Nhưng dù gia tộc Thất Tinh cẩn thận như vậy, cỗ Gundam đáng ghét đó vẫn cứ lần này đến lần khác xuất hiện, bây giờ còn tiến hóa đến mức độ vô lý như vậy, rốt cuộc là tại sao.

Ngôn ngữ mới là. không, pháo điện từ mới là vũ khí tốt nhất trong vũ trụ này.

Gia tộc Thất Tinh nắm giữ pháo điện từ mới là lực lượng vũ trang mạnh nhất vũ trụ này.

Gia chủ Mặt Trăng phải chứng minh điều đó.

Các cỗ máy thông thường đương nhiên không cản được pháo điện từ, những binh sĩ không kịp rút lui bị đạn pháo xé nát, cùng với ngọn lửa hóa thành bụi vũ trụ.

Chỉ có cỗ Gundam đáng ghét đó là ánh vàng lấp lánh, rực rỡ.

Bất kể giá nào cũng phải tiêu diệt Gundam.

Lấy danh dự của gia tộc Thất Tinh ra thề, gia chủ Mặt Trăng phải trên không phụ lòng liệt tổ liệt tông, dưới không phụ thân phận trung hưng chi chủ của mình.

Ông ta nhất định phải tiếp tục dẫn dắt gia tộc Thất Tinh tiến lên, thần cản giết thần, phật cản giết phật.

Tấn công, không tiếc bất cứ giá nào, toàn bộ pháo bắn, nhất định phải hạ gục chúng.

Tiếp tục bắn, đạn pháo của chúng ta đủ rồi, bắn cho ta.

Một phát không được thì hai phát, hai phát không được thì một trăm phát, một trăm không được thì một nghìn.

Pháo điện từ là không có giới hạn, cho dù là tiêu hao cũng phải tiêu hao Gundam đến kiệt quệ.

Gia tộc Thất Tinh chiếm ưu thế tuyệt đối về số lượng, áp dụng chiến thuật tiêu hao để tấn công Gundam không ngừng nghỉ.

Gia chủ Mặt Trăng tin rằng kiểu tấn công này có thể tạo ra một cái hố trên Mặt Trăng, tuyệt đối cũng có thể xé xác Gundam thành vạn mảnh: Xem xem là đạn của ta nhiều, hay Gundam của các ngươi cứng.

Pháo điện từ bắn ra như không cần tiền, đây tuyệt đối là đang đốt tiền.

Vợ chồng Tháp Tân Tư chỉ có thể bị động chịu đựng, lớp phòng ngự tình yêu của họ đang bị thử thách.

Quả nhiên vẫn có chênh lệch, đại ca họ bị áp chế rồi.

Áo Nhĩ Gia nhìn cục diện, tình hình vô cùng bất lợi.

Đại ca chỉ câu giờ được một lúc, bây giờ quân đổ bộ của địch vẫn như thiên nữ tán hoa rơi xuống mặt đất, lực lượng phòng không của sao Hỏa căn bản không ăn thua, hay nói đúng hơn là sao Hỏa căn bản không có lực lượng phòng không.

Sao Hỏa là thuộc địa, xây dựng lực lượng phòng không để phòng ai.

Chẳng phải là phòng gia tộc Thất Tinh sao.

Vì vậy sao Hỏa căn bản chưa từng xây dựng bất kỳ lực lượng phòng không nào, chỉ có thể đưa cơ giáp ra, cầm súng trường bắn lên trời, coi như là lưới phòng không rồi.

Tiếng súng máy đát đát, tiếng vỏ đạn leng keng, đan vào nhau trở thành lực lượng chính của chiến trường phòng không.

Nhưng căn bản không cản được bao nhiêu, kẻ địch quá đông.

Áo Nhĩ Gia biết trận chiến gay go sắp bắt đầu, thời khắc đối đầu trực diện với kẻ địch đã đến: Mọi người chuẩn bị, nhất định phải trụ vững đợt tấn công.

Mạch Cát Lợi Tư cho biết mình cũng sẽ ngồi trên Gundam truyền quốc tham chiến.

Để có thể điều khiển Gundam truyền quốc, hắn còn làm phẫu thuật A Lại Da Thức, tuy đã là người lớn nhưng phẫu thuật vẫn thành công.

Chỉ là Mạch Cát Lợi Tư cộng thêm Gundam truyền quốc cũng không tăng thêm chút tự tin nào cho Áo Nhĩ Gia.

Mạch Cát Lợi Tư cho rằng binh sĩ sẽ nhận ra Gundam truyền quốc, thật quá buồn cười.

Quả nhiên trên chiến trường, vũ khí của kẻ địch hoàn toàn không vì Mạch Cát Lợi Tư điều khiển Gundam truyền quốc được gia tộc Thất Tinh truyền từ đời này sang đời khác mà nương tay, thậm chí vì phát hiện ra Mạch Cát Lợi Tư, các binh sĩ còn ùa lên, tranh nhau đoạt công đầu.

Vệ sĩ bên cạnh Mạch Cát Lợi Tư phải chiến đấu cật lực mới đẩy lùi được kẻ địch.

Tại sao các ngươi không chấp nhận mệnh lệnh của Gundam truyền quốc.

Mạch Cát Lợi Tư không hiểu, gia tộc Thất Tinh chẳng lẽ không có chút nguyên tắc nào sao.

Hắn cho rằng gia tộc Thất Tinh mỗi nhà tự lo, bảy gia tộc có bảy người lãnh đạo, đây chính là nhược điểm của gia tộc Thất Tinh.

Mà Gundam truyền quốc lại là giáo nghĩa nguyên thủy đứng trên cả bảy gia tộc, cao quý hơn bất kỳ tông chỉ và gia huấn của gia tộc nào.

Binh sĩ không nên nghe lệnh của một gia tộc nào đó, mà nên nghe lệnh của Gundam truyền quốc, đại diện cho ý nghĩa nguyên thủy của gia tộc Thất Tinh.

Nhưng dường như hắn đã quên rằng mình là kẻ phản bội của gia tộc Thất Tinh.

Điều mà chính hắn còn không làm được, làm sao để binh sĩ tin tưởng.

Không thể nói tội phạm cầm hiến pháp là có thể vô tội.

Nói cho cùng, trong lòng Mạch Cát Lợi Tư cũng không hề nghiêm túc đối đãi với cái gọi là đạo lý của gia tộc Thất Tinh, chỉ coi tất cả mọi thứ bao gồm cả Gundam truyền quốc là thủ đoạn để đạt được mục tiêu, tự nhiên không thể nào nhận được sự ủng hộ của mọi người.

Chương 1863

Cuộc chiến rất kịch liệt, tiếng nổ rung chuyển thành phố sao Hỏa, người dân vô cùng hoảng loạn, chỉ sợ chiến đấu lan đến thành phố.

Phải biết rằng ở Trái Đất bạn còn có thể nói trốn về nông thôn, nhưng ở sao Hỏa, nông thôn không thể chứa được nhiều người như vậy.

Thành phố là nơi nương thân duy nhất của họ, vì vậy họ rất bất mãn với hành vi khiêu chiến gia tộc Thất Tinh của Thiếu Nữ Độc Lập và Đỗ Lan.

Họ đều nhìn thấy những khoang đổ bộ dày đặc như mưa rơi, một khoang đổ bộ có bốn cỗ máy, vậy thì nhiều khoang đổ bộ như vậy có bao nhiêu cỗ máy chứ.

Kẻ địch giống như một bầy sói, bao vây chặt quân đội sao Hỏa.

Từng trận địa một thất thủ, vòng vây không ngừng thu hẹp.

Gia chủ Mặt Trăng nhìn thế trận thuận lợi, không nhịn được cười lớn.

Quả nhiên so về số lượng, không ai có thể đánh bại gia tộc Thất Tinh, đây chính là nền tảng.

Sao Hỏa nhỏ bé có tư cách gì mà thách thức gia tộc Thất Tinh.

Cho dù họ có bốn cỗ Gundam không tưởng thì có ích gì.

Đây là chiến tranh, không phải màn trình diễn cá nhân, sức mạnh của Gundam là có hạn.

Tiểu Béo và Y Tu quả thực cũng bị bao vây, kẻ địch quá đông, đánh xong một đợt lại có một đợt khác.

Điều khiển Gundam chiến đấu lại cần tiêu hao thể lực rất lớn. 41.

Mấy đợt đầu Tiểu Béo còn hăng hái, nhưng về sau kẻ địch ngày càng đông, quả thực là tràn ngập khắp nơi, Tiểu Béo đã mồ hôi đầm đìa, nhưng kẻ địch dày đặc vẫn như châu chấu bao vây lại.

Quá đông.

Người cũng quá đông rồi.

Tiểu Béo đã rất cố sức, nhưng kẻ địch trên chiến trường cứ lớp này ngã xuống lớp khác xông lên.

Mình giống như đang đứng giữa sóng to gió lớn chống cự suốt ba tiếng đồng hồ, bây giờ như bèo trôi giữa dòng, có thể bị đánh chìm bất cứ lúc nào.

Thắng lợi thuộc về chúng ta.

Gia chủ Mặt Trăng cảm thấy thắng lợi đã nắm chắc trong tay, ông ta bố trí thêm pháo điện từ xuống, chuẩn bị tiêu diệt Gundam lần cuối.

Số lượng pháo điện từ của ông ta là vô tận.

Chỉ có sức mạnh mà không có niềm tin là không được, chỉ có niềm tin mà không có sức mạnh cũng không được.

Tam Nhật Nguyệt nhớ lại lời dạy của Thiếu Nữ Độc Lập, sau đó khởi động Gundam, trên bảng điều khiển hiện ra dòng chữ cậu không nhận ra: Freedom, Mikazuki, xuất phát.

Nhân vật chính tham chiến, phối hợp với vũ khí mạnh hơn, Freedom Gundam đã đến.

Ầm.

Trời vang một tiếng nổ lớn, Freedom xuất hiện lấp lánh.

Pháo Phù Du.

Một pháo hóa thành ba, một cỗ Gundam mà như cả một đội quân.

Hỏa lực của Tam Nhật Nguyệt cực kỳ mãnh liệt, khi lướt qua bầu trời, mười hai khẩu pháo Phù Du phối hợp với đại pháo ngũ sắc trên người Freedom, quét sạch kẻ địch như quét rác.

Đây là sức mạnh của Freedom sao.

Tam Nhật Nguyệt không ngờ hỏa lực của cỗ Gundam này lại mạnh đến vậy.

Mặc dù không phù hợp với thói quen cận chiến của cậu, nhưng để đối phó với lính quèn thì đúng là không cần phải tự mình ra tay, dọn dẹp là được rồi.

Hiệu suất vẫn còn quá chậm.

Tam Nhật Nguyệt không do dự nữa, trực tiếp tiến vào hình thức hoàng kim, dùng sức mạnh lớn nhất để dọn dẹp đám quân đổ bộ này.

Tam Nhật Nguyệt quả nhiên vẫn rất lợi hại, kẻ địch xung quanh Thiết Hoa Đoàn nhanh chóng bị dọn dẹp sạch sẽ, nhưng hai cứ điểm quân sự khác vẫn thất thủ.

Kẻ địch đã giành được thắng lợi giai đoạn nhờ ưu thế số lượng.

Thấy sao Hỏa có Gundam mà vẫn không làm được gì, gia chủ Mặt Trăng biết mình đã chứng minh được sự thật rằng Gundam chỉ là đàn em.

Tiếp theo ông ta phải làm là tổ chức một cuộc tấn công quy mô lớn nữa, để sao Hỏa một lần nữa trở thành vật cấm kỵ của gia tộc Thất Tinh.

Áo Nhĩ Gia sau khi biết có nơi thất thủ, mặt mày bi phẫn.

Cứ đánh thế này căn bản không thể thắng, kẻ địch quá đông, quá phân tán, chiến lực mạnh nhất của họ đều bị kìm chân, trận chiến này cứ tiếp tục như vậy sẽ thua.

Lúc này, Đỗ Lan và Thiếu Nữ Độc Lập đã rời khỏi sao Hỏa, đến một vệ tinh thuộc địa bị bỏ hoang, ở đây họ gặp được người lãnh đạo của đội quân khởi nghĩa mà Đỗ Lan vẫn luôn nhắc đến.

Thiếu Nữ Độc Lập cuối cùng cũng biết được kế hoạch thực sự của Đỗ Lan.

Bản thân Đỗ Lan chính là muốn dùng sao Hỏa làm mồi nhử để thu hút toàn bộ quân lực của gia tộc Thất Tinh, sau đó phát động chiến tranh khởi nghĩa trên Trái Đất, Mặt Trăng và các vệ tinh thuộc địa lớn, chiếm lấy hang ổ của gia tộc Thất Tinh.

Ước tính cần một tuần, chỉ cần sao Hỏa cầm chân gia tộc Thất Tinh một tuần, gia chủ Mặt Trăng cũng không thể xoay chuyển tình thế.

Đây là cái gọi là đột phá giới hạn của anh sao.

Coi những đứa trẻ mồ côi của Thiết Hoa Đoàn, những đồng minh ở vành đai tiểu hành tinh là mồi nhử bị vứt bỏ.

Griffin, Tháp Tân Tư, họ đều tin tưởng anh như vậy, tôi cũng tin tưởng anh như vậy, đây là câu trả lời anh cho chúng tôi sao.

Thiếu Nữ Độc Lập cho rằng Đỗ Lan quá hèn hạ, đây là bán đứng đồng đội.

Nhưng đây là phương pháp an toàn nhất, vòng qua chủ lực của gia tộc Thất Tinh, dùng thương vong nhỏ nhất để chiếm lĩnh Trái Đất.

Sau khi chiếm lĩnh Trái Đất mới có nguồn tài nguyên và binh lính dồi dào.

Tôi cho họ Gundam chiến đấu chính là để họ trở thành vũ khí sắc bén chi phối chiến dịch sao Hỏa.

Chỉ cần họ phát huy tốt, họ có thể cầm cự được.

Vì vậy đây không phải là bán đứng đồng đội, mà là phân công khác nhau.

Họ có công việc của họ, chúng ta có công việc của chúng ta.

Chỉ cần chúng ta đều có thể cố gắng hoàn thành, thì thắng lợi sẽ thuộc về chúng ta, hơn nữa còn kết thúc cuộc chiến này với thương vong nhỏ nhất.

Đỗ Lan cho rằng đây mới là phương pháp tốt nhất, hơn nữa đội quân khởi nghĩa cũng phải mạo hiểm, cũng phải có người chết.

Để lừa được địch, phải đầu tư lớn.

Năm cỗ Gundam chiến đấu không thể rút lui cùng quân đội, họ phải ở lại sao Hỏa, tạo ra ảo giác chủ lực của Thiết Hoa Đoàn vẫn còn trên sao Hỏa.

Nhưng cái giá phải trả là các Gundam chiến đấu sẽ bị bao vây trùng điệp, đối mặt trực diện với chủ lực của gia tộc Thất Tinh, họ có thể sẽ bị giết.

Áo Nhĩ Gia nói thẳng sự thật tàn khốc này, nói với các phi công Gundam rằng họ phải di chuyển, Gundam phải thu hút hận thù.

Chúng ta phải tạo ra một thế trận như sắp quyết chiến lớn, thu hút toàn bộ kẻ địch đến, sau đó chúng ta sẽ đột phá từ điểm yếu của chúng.

Áo Nhĩ Gia nói, điều này cần sử dụng một số kỹ xảo: Chúng ta sẽ sử dụng công nghệ mà Đỗ Lan để lại để ngụy trang.

Thực ra đây là công nghệ trí tuệ nhân tạo, là hệ thống điều khiển máy bay không người lái.

Gỡ xuống và lắp vào Gundam, phi công Gundam cũng có thể điều khiển siêu máy bay không người lái.

Rồi ngụy trang máy bay không người lái thành xe vận tải, hoặc là cơ giáp bù nhìn, là có thể tạo ra tư thế tập kết đại quân, thu hút gia tộc Thất Tinh tiến hành quyết chiến.

Những thứ nhỏ nhặt gỡ ra từ xác kẻ địch này lại vô cùng hữu dụng.

Các phi công đương nhiên không có ý kiến, họ đều là những người đã chết một lần, đối mặt với cái chết lần nữa cũng không có sợ hãi.

Có lẽ đây là lý do họ sống sót, để Thiết Hoa Đoàn có thể giành thắng lợi.

Kế hoạch đã được định ra, đầu tiên là dùng hệ thống máy bay không người lái từ bốn phương tám hướng tạo ra ảo giác điều động đại quân, thu hút sự chú ý của gia tộc Thất Tinh.

Chương 1864

Gia chủ Mặt Trăng rất nhanh đã nhận được tin tình báo trinh sát, nói rằng Thiết Hoa Đoàn đang điều động quân đội từ các trận địa về tổng bộ.

Ông ta suy nghĩ một chút xem Áo Nhĩ Gia định làm gì: Chẳng lẽ muốn cùng ta quyết một trận tử chiến.

Người anh vợ bên cạnh cho biết đây quả thực là tính cách của Áo Nhĩ Gia.

Năm đó khi hắn và Mạch Cát Lợi Tư truy đuổi Thiết Hoa Đoàn, Áo Nhĩ Gia đã mấy lần liều lĩnh, thành công đột phá vòng vây của họ.

Tính cách của hắn chính là lỗ mãng, chính là mạo hiểm.

Gia chủ Mặt Trăng gật đầu: Theo tình báo của chúng ta, sau khi khai chiến, quả thực là Áo Nhĩ Gia phụ trách chỉ huy tác chiến, nhưng Đỗ Lan và Thiếu Nữ Độc Lập lại không có tin tức gì, họ ở đâu.

Nhìn bản đồ sao Hỏa, gia chủ Mặt Trăng suy tư, một Thiết Hoa Đoàn không đáng lo, nhưng Đỗ Lan sẽ đi đâu lại là một vấn đề lớn: Đỗ Lan, tên giảo hoạt này, tuyệt đối không thể vô cớ biến mất.

Anh vợ lại cho rằng Đỗ Lan chỉ là một kẻ phản bội, cho dù tài ăn nói rất tốt, kỹ thuật điều khiển rất giỏi cũng không là gì.

Nhưng gia chủ Mặt Trăng đã điều tra tài liệu của Đỗ Lan, biết Đỗ Lan không đơn giản, nếu không có tài năng hơn người, làm sao anh ta có thể xoay xở giữa các thế lực lớn.

Thậm chí từng trở thành nhân vật huyền thoại của gia tộc Thất Tinh.

Người đàn ông này tuyệt đối không thể xem thường, anh ta nguy hiểm hơn Áo Nhĩ Gia một trăm lần.

Đỗ Lan giao việc quân sự cho Áo Nhĩ Gia, vậy bản thân anh ta đang làm gì.

Gia chủ Mặt Trăng nghĩ không ra, ông ta đã nghĩ đến việc Đỗ Lan có thể tấn công hậu phương của mình, nhưng ông ta nhanh chóng phủ quyết, vì ông ta không cho rằng Đỗ Lan có binh lực để chiếm lĩnh Trái Đất và Mặt Trăng.

Dù gia chủ có trí tuệ phi phàm, cũng sẽ không nghĩ đến việc Đỗ Lan đã sớm cài cắm gián điệp trong gia tộc Thất Tinh, không nghĩ đến việc Đỗ Lan dùng ba tấc lưỡi không xương lừa gạt một nhóm sĩ quan cấp trung và hạ của gia tộc Thất Tinh.

Gia chủ Mặt Trăng tính toán thế nào cũng không thể nghĩ ra được nước cờ này của Đỗ Lan.

Bây giờ ông ta cho rằng Đỗ Lan chắc chắn đang muốn tập kích từ đâu đó, cho rằng Đỗ Lan đang mai phục ở một nơi nào đó trên sao Hỏa chờ thời cơ.

Vậy hành động tập kết đại quân này có phải là muốn thu hút sự chú ý của chúng ta không.

Vì gia chủ Mặt Trăng lo lắng Đỗ Lan như vậy, anh vợ cho rằng Áo Nhĩ Gia có phải đang phối hợp với Đỗ Lan để dụ địch hay không: Chỉ là theo tình báo, số lượng quân đội tập hợp quả thực đã là toàn bộ quân đội mà sao Hỏa có thể điều động.

Đỗ Lan cho dù còn có kế hoạch khác, không có quân đội thì kế hoạch của anh ta làm sao thực hiện.

Gia chủ Mặt Trăng cũng cảm thấy vậy.

Đỗ Lan có giỏi đến mấy, bột không gột nên hồ, không có quân đội thì cũng chẳng làm được gì: Chẳng lẽ ta đã đánh giá cao Đỗ Lan, hắn chỉ là một kẻ nói suông.

Đương nhiên còn một vấn đề nữa, đó là số lượng Gundam hoàng kim từ bốn biến thành năm, vậy có tiếp tục tăng lên không.

Nếu Đỗ Lan âm thầm có thêm vài cỗ Gundam hoàng kim nữa, thì trận chiến này cũng sẽ rất khó khăn.

Nhưng nghĩ lại, nếu Đỗ Lan thực sự có nhiều Gundam hoàng kim như vậy, bây giờ sao không mang ra.

Điều này cho thấy cho dù còn có vũ khí bí mật, cũng khó mà lay chuyển được quân uy của gia tộc Thất Tinh trên chính diện.

Xem ra ta thật sự đã lo xa rồi.

Gia chủ Mặt Trăng nghĩ rằng bất kể mưu kế gì thì cuối cùng vẫn là so sánh thực lực quân sự mạnh yếu.

Đỗ Lan trốn đông trốn tây như vậy, tức là gia tộc Thất Tinh chiếm hết ưu thế, bố trí của mình tuyệt đối không thể phá giải, cho dù Đỗ Lan dẫn đầu Gundam hoàng kim đột phá cũng vô ích: Nếu chúng muốn quyết chiến, vậy thì quyết chiến.

Lệnh cho quân đội nghỉ ngơi, ngày mốt toàn quân áp sát, ta muốn để Thiết Hoa Đoàn từ nay trở thành lịch sử.

Gia tộc Thất Tinh cũng bắt đầu điều binh khiển tướng, tập trung toàn bộ quân lực vào một chỗ, cuộc tấn công tiếp theo sẽ quyết định thắng bại.

Anh vợ làm tiên phong, cùng với một người thừa kế ngông cuồng khác đổ bộ xuống bề mặt sao Hỏa, nhất định phải dùng binh lực ưu thế tuyệt đối để tiêu diệt kẻ địch.

Trên sa mạc cát đỏ, dày đặc là các cỗ máy của gia tộc Thất Tinh, giống như châu chấu bao vây chặt căn cứ của Thiết Hoa Đoàn đã biến thành phế tích.

Từ mười hai giờ đêm qua, quân đội đã được triển khai, lặng lẽ biến Thiết Hoa Đoàn thành chim trong lồng.

Ít nhất có một vạn cỗ máy, và một phần ba trong số đó được trang bị pháo điện từ.

Chắc hẳn trên quỹ đạo còn có bố trí tương tự, lần này chúng ta thật sự là lên trời không lối, xuống đất không cửa rồi.

Tiểu Béo nói cho mọi người biết tình hình của kẻ địch.

Họ phải lấy năm chọi một vạn, phải chuẩn bị tinh thần chết.

Chúng đã mắc bẫy rồi, cho dù chúng ta hy sinh, thắng lợi cũng thuộc về chúng ta.

Tháp Tân Tư nói, anh tin rằng Áo Nhĩ Gia và những người khác nhất định sẽ thành công.

Chủ lực của Áo Nhĩ Gia đã rời đi từ đường hầm bí mật và hội quân với các đội quân khác.

Tam Nhật Nguyệt không nói một lời, nhưng rõ ràng không hề sợ hãi.

Trước khi chiến tranh bắt đầu, cậu vừa mới từ một cậu bé trở thành một người đàn ông, đã hoàn thành việc đại hòa hợp với cô bạn gái thân yêu.

Cái ngàn vàng dâng cho người yêu, lòng trung thành dâng cho đại ca, sinh mệnh dâng cho chiến trường, linh hồn dâng cho Gundam.

Cậu đã không còn gì hối tiếc.

Y Tu nói: Tôi là chiến sĩ, chiến đấu là thiên chức của tôi.

Vì chân lý và vinh dự, chết cũng vinh.

Nếu mọi người đều đã giác ngộ, vậy thì rạng sáng, chiến đấu bắt đầu.

Tiểu Béo bây giờ là chỉ huy lâm thời.

Trong ánh bình minh, năm cỗ Gundam sừng sững trên chiến trường, đứng giữa một biển kẻ thù.

Năm chọi một vạn, chiến đấu với quyết tâm tử chiến.

Hình thức hoàng kim khởi động.

Vì sao Hỏa, vì thắng lợi.

Năm người đồng thanh gào thét, hóa thành năm tia chớp vàng lao về phía kẻ địch.

Gia tộc Thất Tinh trước tiên dùng pháo điện từ để tiêu hao thể lực của địch, những đợt bắn dày đặc bao trùm lấy các cỗ Gundam.

Năm cỗ Gundam đều ở đây, xem ra chủ lực quân đội trốn ở đây không sai rồi.

Anh vợ cho biết đã đến lúc kết thúc, phải để thế giới này biết rằng gia tộc Thất Tinh vẫn là tổ chức dẫn dắt phương hướng tiến lên của nhân loại.

Keng keng.

Đạn pháo dày đặc để lại những vết nứt trên lớp giáp hoàng kim, năng lượng của đạn pháo đang tích tụ từng chút một, nhưng không một ai trong năm người lùi bước, toàn lực chiến đấu.

Trong chốc lát, trận chiến vô song bắt đầu.

Trước khi thể lực của họ cạn kiệt, Gundam chiến đấu phải cắt cỏ.

Lốc xoáy, sói khổng lồ, trái tim, pháo Phù Du, đại pháo ngũ sắc, tất cả đều được phóng ra.

Một bên là pháo điện từ nhe nanh, một bên là Gundam gầm thét.

Dưới sự va chạm, đám lính tạp sản xuất hàng loạt lần lượt trở thành bia đỡ đạn, người ngã ngựa đổ, thảm không nỡ nhìn, mảnh vỡ kim loại bay lả tả như mưa.

Nhưng đây chỉ là khởi đầu, vì kẻ địch vẫn còn rất nhiều, rất nhiều.

Số lượng kẻ địch đông đảo, lớp trước ngã xuống lớp sau lại xông lên, thế công như sóng biển vỗ bờ, tất cả chỉ để lay chuyển năm cỗ Vũ Đấu Gundam.

Mảnh vỡ cơ thể chất thành núi, đội tiên phong không ngừng gục ngã, nhưng năm cỗ Gundam vẫn đứng sừng sững, đạp lên xác địch mà kiên định chiến đấu.

Gia chủ gia tộc Mặt Trăng nhìn tổn thất thảm trọng mà không đành lòng nhắm mắt, con số hy sinh đang tăng lên, nhưng vẫn không thể hạ gục năm kẻ địch này.

Pháo điện từ đã bắn nhiều như vậy mà vẫn chưa đủ, xem ra vẫn phải dựa vào trọng lực của Hỏa Tinh, tung ra chiêu thức từ trên trời giáng xuống.

Cuộc oanh tạc từ không trung bắt đầu.

Kỳ thực, lớp giáp vàng của năm cỗ Gundam lúc này đã chi chít vết thương, chúng không phải là không bị thương, chỉ là dựa vào một bầu nhiệt huyết để chống đỡ pháo điện từ và chiến thuật biển người của địch, nhưng những tổn thương tích tụ cũng đang từng chút một hủy hoại Vũ Đấu Gundam.

Bây giờ kẻ địch muốn tung đòn kết liễu, uy lực vốn có của pháo điện từ cộng thêm trọng lực của Hỏa Tinh, tuyệt đối có thể hủy diệt kẻ thù.

Bắn.

Đây là một cơn mưa đạn đúng nghĩa.

Đạn pháo che kín bầu trời, mọi người ngẩng đầu chỉ cảm thấy như mây đen đè thành thành sắp đổ, do gia tốc trọng trường, tốc độ đạn pháo nhanh như gió giật, chớp mắt đã ở trên đầu.

Tàn nhẫn rơi xuống, cuồng bạo hủy diệt.

Mặt đất cũng sẽ bị đè sập, không một con người nào có thể sống sót dưới loại công kích này.

Chương 1865

Gia tộc Mặt Trăng nhìn mặt đất bị bao phủ, bình thản chờ đợi kết quả, dường như đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Chỉ có những binh sĩ đã trải qua sinh tử trên chiến trường mới lòng còn sợ hãi nhìn chiến trường đã bị giáng cấp, trong lòng họ lại nghi ngờ Vũ Đấu Gundam vẫn còn tồn tại, bởi vì họ đã tận mắt chứng kiến sự đáng sợ của kẻ địch, dùng thân thể cảm nhận nguy cơ của trận chiến, mạng sống của họ nằm trong tay kẻ địch, đó là một sự tồn tại hoàn toàn vượt ngoài lẽ thường.

Cho nên bây giờ, kẻ địch siêu thường thức bị đạn pháo siêu thường thức bắn trúng, rốt cuộc kết quả sẽ ra sao, trong lòng các binh sĩ không chắc chắn, vì vậy họ không thể tự tin như gia chủ gia tộc Mặt Trăng.

Ngay cả người anh vợ cũng mặt đầy căng thẳng, chỉ sợ kẻ địch vẫn có thể sống sót sau đòn tấn công dày đặc và mạnh mẽ như vậy, nếu thật sự như thế, họ còn thủ đoạn nào khác chứ: Hy vọng có thể giết chết chúng.

Trận chiến này tổn thất đã vượt xa dự liệu, một vạn cơ thể đã tổn thất ít nhất một phần năm, một phần năm khác đã sợ vỡ mật, những binh sĩ còn lại có thể chiến đấu cũng không còn dũng khí hăng hái ban đầu nữa.

Vì vậy, hy vọng đòn này có thể định đoạt thắng thua.

Những viên đạn đen như kim thép cắm sâu vào lòng đất, kẻ địch đã biến mất, lẽ nào đã bị đạn pháo đánh thành tro bụi.

Không ai nói gì, trên chiến trường chỉ có tiếng mảnh vỡ lăn lóc, mọi người đều đang chờ, nếu kẻ địch không xuất hiện nữa, họ sẽ có thể hoan hô.

Chắc là thắng rồi, trận pháo kích che trời lấp đất như vậy, lực điện từ cộng với trọng lực, chúng không thể nào né tránh, cũng không thể nào chống đỡ.

Rắc.

Bất kỳ âm thanh nhỏ nào trên chiến trường cũng có thể khiến trái tim binh sĩ đập thình thịch, là âm thanh gì, tại sao vẫn còn động tĩnh.

Người chết không thể phát ra tiếng động, cũng không nên phát ra tiếng động.

Mọi người nhìn sang, chỉ thấy bộ khung Gundam tàn tạ đứng dậy, tuy đã thảm không nỡ nhìn, nhưng chúng vẫn còn cử động, điều này đủ để dọa binh sĩ sợ vỡ mật.

Tại sao, tại sao vẫn có thể cử động.

Anh vợ cũng không nhịn được kinh hãi kêu lên, rõ ràng lớp giáp ngoài đã bị phá nát, rõ ràng tứ chi đã không còn nguyên vẹn, tại sao vẫn có thể cử động, tại sao còn phải đứng lên.

Năm cỗ Gundam bây giờ trông như đống sắt vụn, thậm chí buồng lái còn có những lỗ thủng, có thể nhìn thấy rõ phi công toàn thân đẫm máu bên trong.

Vô cùng đáng sợ, đã rơi vào tình cảnh này mà họ vẫn muốn chiến đấu, đòn tấn công vừa rồi hiệu quả vô cùng rõ rệt, đã dồn Vũ Đấu Gundam vào tuyệt cảnh.

Đợt thứ hai chuẩn bị.

Gia chủ gia tộc Mặt Trăng cũng đã thấy tình hình, nhưng ông ta không hề có chút xúc động nào, ông ta muốn thắng lợi, cho nên bất kể là quân đội của mình hay quân đội địch đều chỉ là vật hy sinh, đều chỉ là những con số.

Kết quả là quan trọng nhất, còn dùng thủ đoạn gì để đạt được kết quả thì hoàn toàn không cần để tâm.

Vì vậy, đợt thứ hai được bắn đi.

Các binh sĩ thấy bầu trời lại một lần nữa biến thành một màu đen kịt thì biết đợt không kích thứ hai đã đến, vẫn là che trời lấp đất, vẫn là mây đen đè thành, vẫn là sát khí ngút trời.

Xem ra lần này chúng ta thật sự phải chết rồi.

Y Tu ngẩng đầu nhìn cơn mưa đạn ngày càng gần, vừa rồi họ đã dùng hết sức mới chặn được một đợt, đã không thể chịu đựng đợt thứ hai.

Cơ thể của hắn đã bắt đầu báo lỗi điên cuồng, hệ thống đã không thể vận hành, thực ra mọi người đều như nhau, họ đều đã là nỏ mạnh hết đà.

Vẫn chưa đủ.

Tam Nhật Nguyệt lại cảm thấy vẫn chưa kết thúc, họ phải làm mọi cách có thể để cầm chân kẻ địch: Vẫn chưa kết thúc, ta còn có thể chiến đấu, Tự Do cũng còn có thể chiến đấu.

Muốn mạng của ta thì cứ lấy đi, ta sẽ không dừng lại.

Tin vào lời của Đỗ Lan, thứ điều khiển Vũ Đấu Gundam chính là giọng nói của chính mình, là sự vang dội, Tam Nhật Nguyệt tuyên bố mình bây giờ vẫn có thể gào lên: Tự Do.

Ầm, toàn bộ giáp trụ nổ tung, chỉ còn lại bộ khung Gundam vẫn kiêu hãnh đứng vững không ngã.

Chúng ta không thể để ngươi vượt mặt được đâu.

Tháp Tân Tư cũng lấy lại tinh thần: Thất Tinh Gia Tộc, ta đệt.

Hắn chửi một tràng những lời tục tĩu bị cấm, rất khó nghe, nhưng quả thực khiến rất nhiều binh sĩ kinh hồn bạt vía.

Tiểu Béo nghĩ đến em gái, nhưng rồi hắn lại nghĩ mình đang thay đổi tương lai, mình không chỉ cứu em gái, mà còn cứu tất cả mọi người trong Thiết Hoa Đoàn.

Cho nên chỉ đành xin lỗi em gái, lại phải để các em mất đi anh trai, nhưng lúc này Tiểu Béo đã hạ quyết tâm: Ta là người đàn ông thay đổi tương lai.

Khố Kỳ, Khố Lạp Tạp, hãy kiêu hãnh vì anh, hãy tự hào về anh.

A.

Bằng cái giá hy sinh cổ họng, toàn bộ sức mạnh cuối cùng của Vũ Đấu Gundam được huy động.

Ầm.

Rốt cuộc đây là tình huống gì.

Anh vợ chỉ cảm thấy mắt mình sắp bị lóa mù, lẽ nào đây là phi thăng sao.

Sau đó hắn cảm thấy mình đứng không vững, mặt đất đang nứt ra, hắn và những cơ thể xung quanh đều bay lên.

Trọng lực bị bẻ cong, hiện tượng không thể tưởng tượng nổi đang xảy ra, Vũ Đấu Gundam cuối cùng đã bộc phát toàn bộ sức mạnh dưới âm lượng đột phá của năm người.

Cú va chạm cuối cùng diễn ra giữa khung cảnh kỳ diệu này.

Sau đó là tiếng nổ và những tiếng nổ lớn hơn.

Bầu trời bừng cháy dữ dội.

Kết thúc rồi sao.

Gia chủ gia tộc Mặt Trăng nhìn vụ nổ lớn, biết rằng cuối cùng cũng đến hồi kết, thắng lợi quả nhiên thuộc về ông ta.

Tuy nhiên, vẫn chưa kết thúc, Gundam sao có thể thiếu quả phiêu.

Ngay khi gia chủ gia tộc Mặt Trăng nghĩ rằng mọi chuyện đã ổn thỏa, chỉ thấy năm bóng người bán trong suốt, mắt đầy giận dữ xuyên qua bề mặt Hỏa Tinh, xuyên qua tầng khí quyển, xuyên qua hạm đội phòng thủ nghiêm ngặt, xuyên qua lớp giáp ngoài dày cộm, lao thẳng về phía ông ta.

Đây là quỷ hồn.

Năm bóng người lạnh lẽo xuyên qua cơ thể gia chủ gia tộc Mặt Trăng, khiến ông ta tứ chi lạnh buốt, toàn thân vô lực ngã xuống sàn chỉ huy, lẽ nào ông ta bị oan hồn đeo bám.

Lúc này ông ta cũng không thể duy trì vẻ trấn định thường ngày, ông ta sợ rồi.

Nhưng năm cỗ Gundam đều đã bị phá hủy, dường như Thất Tinh Gia Tộc đã chiến thắng.

Anh vợ lại đột nhiên phát hiện có điều không ổn, bởi vì ngoài năm cơ thể kia ra, không có bất kỳ hỏa lực nào khác, không phải nói là đại quân tập kết sao.

Những người khác lẽ nào cứ trơ mắt nhìn đồng đội hy sinh.

Hắn có cảm giác chẳng lành, dường như đã trúng kế.

Chủ lực của Thiết Hoa Đoàn căn bản không ở đây, ở đây chỉ có Vũ Đấu Gundam, bọn họ đã trúng kế.

Không ổn rồi.

Anh vợ biết là toi rồi, bây giờ chủ lực của Thiết Hoa Đoàn chắc chắn đã ẩn náu ở đâu đó, nhưng rất nhanh hắn nhận được tin, phát hiện chủ lực của Thiết Hoa Đoàn đã đột phá vòng vây rời khỏi Hỏa Tinh.

Bởi vì đại quân tập kết trên bề mặt Hỏa Tinh, không ngờ Thiết Hoa Đoàn lại rời khỏi Hỏa Tinh, bị đánh bất ngờ, ba chiến hạm bị phá hủy, hiện tại binh sĩ đang toàn lực tìm kiếm tung tích của Thiết Hoa Đoàn.

Bọn họ nhất định đã đến vành đai tiểu hành tinh, lập tức phái người truy kích.

Anh vợ cho rằng bọn họ không còn nơi nào để đi, ngoài vành đai tiểu hành tinh ra, không có khả năng nào khác.

Gia chủ gia tộc Mặt Trăng bị kinh hãi, cũng mất đi khả năng phán đoán, cũng dồn tinh lực vào vành đai tiểu hành tinh, phòng thủ nghiêm ngặt, thấy Thiết Hoa Đoàn là lập tức tiêu diệt.

Nhưng tình hình lại không phải như vậy, binh lính trinh sát phát hiện Thiết Hoa Đoàn lại đang hướng về phía Đa Đặc 2, lập tức điều quân đến Đa Đặc 2, chỉ là như vậy lại lãng phí không ít thời gian. 42.

Anh vợ phát hiện sắc mặt gia chủ gia tộc Mặt Trăng không tốt, trạng thái tinh thần cũng kém, mọi người đều không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng lúc tác chiến, ông ta quả thực có biểu cảm như gặp ma, đó không phải là giả vờ, sau đó trạng thái tinh thần của ông ta luôn không ổn định.

Anh vợ cho rằng dù không ổn định cũng phải truy kích, nếu không hậu họa khôn lường.

Gia chủ gia tộc Mặt Trăng cần nghỉ ngơi, để anh vợ dẫn quân đi trước, dù sao Đa Đặc 2 cũng không phải là khúc xương khó gặm, với sức mạnh của Thất Tinh Gia Tộc hiện tại chỉ cần bao vây là không có lý do gì không thắng, Vũ Đấu Gundam mạnh mẽ còn chẳng phải bị họ tiêu diệt rồi sao.

Thiết Hoa Đoàn cũng sẽ không thành vấn đề.

Cuộc truy đuổi này thời gian trôi qua rất nhanh.

Ngay khi Thiết Hoa Đoàn đến Đa Đặc 2 chuẩn bị tiếp tục chiến đấu, một tin tức kinh thiên động địa lan truyền khắp hệ Mặt Trời, Trái Đất và Mặt Trăng đã đổi chủ, từ hôm nay thành lập chính phủ mới, triệt để định danh Thất Tinh Gia Tộc là tổ chức phi pháp.

Gương mặt xinh đẹp của Độc Lập Thiếu Nữ xuất hiện trên màn hình tivi, ánh mắt kiên định tràn đầy quyết tâm, cô biết trận chiến vẫn chưa kết thúc, nhưng đã hy sinh nhiều như vậy mới chiếm lĩnh được Trái Đất, họ tuyệt đối không thể dừng lại ở đây, nhất định phải cố gắng hết sức để đạt được sự thống nhất vĩ đại của nhân loại trong thời gian ngắn nhất.

Chương 1866

Điều này sẽ rất khó khăn, vì rất nhiều kẻ chiếm núi làm vua sẽ không đồng ý chấp nhận sự quản lý của Trái Đất, nhưng thống nhất là mục tiêu phải đạt được, vì mục tiêu của nhân loại là biển sao trời rộng lớn.

Độc Lập Thiếu Nữ đã có bài phát biểu, cho mọi người biết rằng thời thế đã thay đổi, họ đã gặp phải một biến cục ba trăm năm chưa từng có, bây giờ họ nên đi đâu về đâu.

Theo bước chân thống nhất của Độc Lập Thiếu Nữ, hay kiên trì độc lập của riêng mình.

Mỗi người đều phải đưa ra lựa chọn.

Áo Nhĩ Gia rất phẫn nộ, hắn biết Đỗ Lan đã dùng họ làm mồi nhử, bây giờ Tam Nhật Nguyệt và những người khác đều đã hy sinh, Đỗ Lan hài lòng chưa.

Thiết Hoa Đoàn đến cuối cùng vẫn là một công cụ, vẫn không thoát khỏi âm mưu của người lớn.

Nhưng ngoài sự phẫn nộ bất lực, hắn không thể làm gì cả.

Phản ứng của Thất Tinh Gia Tộc là kịch liệt nhất, họ mới biết nội bộ xuất hiện sự chia rẽ lớn đến vậy, lại có nhiều kẻ phản bội như thế.

Những kẻ phản bội này đều là những sĩ quan mà Đỗ Lan đã dạy dỗ, gia chủ gia tộc Mặt Trăng tức hộc máu ba thăng, ai có thể ngờ Đỗ Lan lại dùng cái lưỡi không xương của mình để lừa gạt nhiều người như vậy.

Những nhân tài ưu tú được Thất Tinh Gia Tộc ký thác hy vọng, không ngờ sau lưng đều là những kẻ phản nghịch.

Hơn nữa, dù Đỗ Lan đã rời khỏi Thất Tinh Gia Tộc, vẫn được họ răm rắp nghe theo, gia chủ gia tộc Mặt Trăng không hiểu nổi, Đỗ Lan lấy đâu ra sức quyến rũ lớn như vậy.

Dựa vào cái gì mà Đỗ Lan có thể khiến nhiều người đi theo vô điều kiện, thậm chí liều mạng phản bội.

Dựa vào cái gì.

Nhìn thế nào cũng không thấy trên người Đỗ Lan có phẩm chất gì đáng để người ta liều chết đi theo, bây giờ tình thế đảo ngược, Thất Tinh Gia Tộc lại trở thành tổ chức phi pháp.

Điều này tuyệt đối không thể chấp nhận.

Gia chủ gia tộc Mặt Trăng tuyên bố dù có hao hết sinh mệnh cũng phải đánh bại Đỗ Lan, đoạt lại Trái Đất, đoạt lại vinh quang của Thất Tinh Gia Tộc.

Nhưng bây giờ phải làm sao.

Lẽ nào kêu gọi những người già trẻ ở Trái Đất nổi dậy.

Tóm lại nhất định phải nghĩ cách gây phiền phức cho Đỗ Lan, đánh bại kẻ địch trước khi hắn đứng vững.

Nhưng sức khỏe của gia chủ gia tộc Mặt Trăng không tốt, bên cạnh lại không có người có thể tin cậy, lúc này ông ta không khỏi nghĩ thầm, trời đã sinh ra ta, sao còn sinh ra Đỗ Lan.

Hệ Mặt Trời này không chứa nổi hai người thông minh là ông ta và Đỗ Lan.

Hãy liên lạc với các tổ chức và cá nhân ủng hộ chúng ta trên Trái Đất, để Đỗ Lan biết rằng hắn không thể nào nắm giữ được Trái Đất.

Sau đó quân đội của chúng ta cũng nhanh chóng tiến về phía Mặt

Trăng, trước tiên khôi phục Mặt Trăng, sau đó lấy Mặt Trăng làm bàn đạp phản công Trái Đất.

Gia chủ gia tộc Mặt Trăng bắt đầu hoạch định chiến lược, Mặt Trăng là căn cơ của ông ta, nhất định phải bảo toàn.

Suy nghĩ trong lòng ông ta là dù không giành được Trái Đất, Mặt Trăng chắc chắn không thể mất, lúc này ông ta lại nghĩ đến việc giữ lấy những thứ nhỏ nhặt của mình.

Tuy nhiên, chủ tịch Mao vĩ đại đã từng nói: đừng sợ đánh vỡ những thứ nhỏ nhặt.

Tầm nhìn của gia chủ gia tộc Mặt Trăng lúc này đã nhỏ lại, ông ta cũng không thích hợp để đánh trận ngược gió, khí thế hừng hực khi đánh trận thuận gió trước đây đã biến mất, bây giờ lòng ông ta rất rối bời.

Chiến lược đã được xác định, họ lập tức bỏ lại Thiết Hoa Đoàn, tiến về phía Mặt Trăng.

Mặt Trăng là căn cơ của gia chủ gia tộc Mặt Trăng, quả thực có một nhóm người trung thành, nhưng họ cũng không giúp được gì nhiều, vì họ đã sớm bị khống chế.

Hơn nữa, Đỗ Lan đã dự đoán được mục tiêu tấn công đầu tiên của gia chủ gia tộc Mặt Trăng chính là Mặt Trăng, hắn quyết định để Mặt Trăng trở thành chiến trường cuối cùng.

Áo Nhĩ Gia, các ngươi phải bao vây từ phía sau lưng địch, lần này chúng ta phải quét sạch tàn dư của Thất Tinh Gia Tộc, triệt để chấm dứt ba trăm năm áp bức bi thảm.

Áo Nhĩ Gia nhìn Đỗ Lan như không có chuyện gì xảy ra, nghiến răng nghiến lợi, nghĩ đến những người đã hy sinh, hắn hận không thể đấm cho Đỗ Lan một quyền: Ngươi rõ ràng đã sắp xếp mọi thứ, tại sao không nói cho chúng ta biết.

Cảm giác bị lừa dối rất khó chịu, Áo Nhĩ Gia cảm thấy mình như một thằng ngốc.

Giận rồi sao.

Đỗ Lan biết rõ còn cố hỏi: Tình hình của các ngươi ta đã biết, Thiết Hoa Đoàn thể hiện rất tốt, ban đầu ta nghĩ các ngươi sẽ bị tiêu diệt toàn bộ ở Hỏa Tinh, không ngờ các ngươi lại có thể đột phá vòng vây, xem ra Vũ Đấu Gundam đã thực hiện được giá trị của mình.

Tên khốn nhà ngươi, ngươi không có tình cảm sao.

Đó là bạn bè của ta.

Áo Nhĩ Gia ném đồ vật trong tay đi, tức giận đập vào tường.

Ngươi nói vậy, cứ như thể họ chết rồi vậy.

Áo Nhĩ Gia hỏi lẽ nào còn chưa chết.

Lẽ nào lại được cứu: Bọn họ chưa chết.

Cầm hẳn sắp rớt xuống đất, bị hơn một vạn người bao vây mà vẫn sống sót.

Bọn họ sống trong lòng chúng ta.

Đỗ Lan nói một cách đáng đòn.

Áo Nhĩ Gia sắp nổi điên, thái độ này của Đỗ Lan mà còn muốn họ phối hợp tác chiến.

Nằm mơ đi, hắn thà làm quân phiệt ở Đa Đặc 2 còn hơn phối hợp với Đỗ Lan.

Ngươi xem ngươi kìa, sao lại không biết đùa vậy chứ.

Bọn họ đương nhiên vẫn còn sống, ngươi đến Mặt Trăng là có thể gặp họ rồi.

Đỗ Lan nói như vậy, Áo Nhĩ Gia không thể không đi.

Trận quyết chiến cuối cùng đã chuẩn bị xong, Gundam mới đã sẵn sàng.

Lần này Đỗ Lan trực tiếp sơn lớp giáp ngoài thành màu vàng, thật sự là không hề khiêm tốn chút nào.

Trước đây còn phải biến thân, bây giờ trực tiếp là màu vàng nhà giàu.

Năm người kia đương nhiên chưa chết, màn quả phiêu của họ chỉ là sự trưởng thành về mặt tinh thần, Đỗ Lan còn muốn lấy lại danh dự cho Gundam, không có phi công thì không được.

Mặt Trăng thu hút mọi ánh nhìn của nhân loại, trận đại quyết chiến giữa thế lực cũ và mới sẽ quyết định hướng đi tương lai của nhân loại, rất nhiều người cho rằng quá đột ngột.

Ban đầu họ nghĩ việc tấn công Hỏa Tinh chỉ là hành động bắt nạt thường ngày của Thất Tinh Gia Tộc, ai ngờ họ lại lật xe, bị một nhóm người không rõ lai lịch chiếm lĩnh Trái Đất.

Người Trái Đất nói sao lại có thể như vậy.

Điều này hoàn toàn không hợp logic.

Nhưng khi Độc Lập Thiếu Nữ đến Trái Đất, người Trái Đất cũng không hề phản kháng, họ đã tê liệt rồi.

Còn những người muốn phản kháng cũng không phải là đối thủ, rất dễ dàng bị giải quyết.

Chuyện tưởng chừng rất hoang đường, nhưng lại xảy ra, tự nhiên có lý do của nó.

May mà trận chiến cuối cùng không diễn ra ở Trái Đất, khiến người Trái Đất thở phào nhẹ nhõm, bây giờ suy nghĩ của họ rất đơn giản, chỉ cần không ảnh hưởng đến cuộc sống của mình là được.

Còn người Mặt Trăng thì nói họ ủng hộ gia chủ gia tộc Mặt Trăng, tiếc là họ bị đánh bất ngờ, nên không thể giúp đỡ, chỉ có thể trơ mắt nhìn Đỗ Lan phá hoại cơ nghiệp của gia chủ gia tộc Mặt Trăng.

Nhưng nếu để Đỗ Lan nói: Thất Tinh Gia Tộc căn bản không biết đánh trận.

Từ trước đến nay, trong hệ Mặt Trời không hề có lực lượng vũ trang nào có thể lay chuyển được Thất Tinh Gia Tộc, cho nên dù có chiến đấu cũng đều là những cuộc chiến trị an cục bộ, trang bị của Thất Tinh Gia Tộc tinh vi hơn, vũ khí tiên tiến hơn, nhân viên dồi dào hơn, tố chất ưu tú hơn.

Đánh hải tặc, đánh bạo đồ, trấn áp buôn lậu, Thất Tinh Gia Tộc dễ như trở bàn tay.

Nhưng đây đều không phải là những cuộc chiến ngang sức, chẳng qua chỉ là những trận đánh thuận gió, nhưng lần này Đỗ Lan muốn đánh là một cuộc chiến tranh, là phải nói đến thiên thời, địa lợi, nhân hòa, mà ở ba phương diện này, Thất Tinh Gia Tộc không có nhiều ưu thế.

Hơn nữa, Trái Đất và Mặt Trăng là những nơi tiếp tế quan trọng, nay đều đã đổi chủ, không khí hoảng loạn trong Thất Tinh Gia Tộc rất nghiêm trọng.

Không chỉ lãnh đạo chỉ giỏi đánh trận thuận gió, mà cả binh lính cũng vậy.

Họ sẽ lo lắng về tiếp tế, lo lắng về gia đình, phải biết rằng bây giờ họ có thể nói là cô lập không nơi nương tựa, thứ chống đỡ họ chỉ còn là vinh quang của Thất Tinh Gia Tộc.

Nhưng Đỗ Lan lại đưa ra vàng bạc thật, tuyên bố sau khi đánh xong có thể nhận được một mảnh đất ở Hỏa Tinh.

Mặc dù đất Hỏa Tinh không màu mỡ lắm, nhưng Hỏa Tinh có khoáng sản, nếu đào được khoáng sản trên mảnh đất đó, thì sẽ phát tài.

Cho nên đất Hỏa Tinh vẫn có sức hấp dẫn.

Đương nhiên dân số Hỏa Tinh thực ra đã rất đông, nhưng Đỗ Lan vẫn phải đưa thêm người đến, vì dân số Hỏa Tinh tuy đông nhưng công nhân ưu tú lại không nhiều, nên đành phải đưa người từ nơi khác đến.

Còn dân số gốc của Hỏa Tinh thì sẽ tìm cách sắp xếp sau.

Chương 1867

Về mặt sĩ khí đã rõ như ban ngày, cho nên cuộc chiến này không có gì hồi hộp. 43.

Trước hết, Đỗ Lan lấy sức nhàn chống sức mỏi, còn Gia tộc Thất Tinh lại từ Đa Đặc 2 chạy về Mặt Trăng, thứ hai Đỗ Lan đã bố trí hoàn hảo, còn Gia tộc Thất Tinh là tác chiến vội vã.

Thứ ba, Đỗ Lan có đủ tiếp tế, Thất Tinh Gia Tộc lúc này là quân cô độc chiến đấu.

Mặc dù gia chủ gia tộc Mặt Trăng đã gửi yêu cầu viện trợ đến nhiều thuộc địa, nhưng đều bị từ chối, mọi người đều đang quan sát.

Trước đây thực lực của Thất Tinh Gia Tộc mạnh mẽ, mỗi trận đều thắng, nhưng bây giờ thắng thua lại không rõ ràng, khả năng thắng của Đỗ Lan cũng không nhỏ.

Cho nên bây giờ họ không thể vội vàng bày tỏ lập trường, nếu họ ủng hộ gia chủ gia tộc Mặt Trăng, cuối cùng ông ta lại thua, mọi người còn lo Đỗ Lan sẽ tìm họ tính sổ.

Đây chính là lòng người.

Gia chủ gia tộc Mặt Trăng suýt nữa hộc máu, không ngờ những người này lại không có nghĩa khí như vậy, gió chiều nào che chiều ấy.

Đợi mình thắng, nhất định phải cho họ biết tay.

Nhưng họ thật sự có thể thắng sao.

Cuối cùng cũng có thể nhìn thấy Mặt Trăng, nhưng họ còn chưa đến gần, Vũ Đấu Gundam đã xuất hiện.

Là ác quỷ, là ác quỷ màu vàng.

Các binh sĩ ở Hỏa Tinh đã tốn bao công sức mới tiêu diệt được năm cỗ Gundam, không ngờ ở Mặt Trăng lại gặp phải, mặc dù lần trước họ đã thắng, nhưng trong lòng họ đã để lại bóng ma, họ không còn dám đối đầu trực diện với Gundam nữa.

Ngay cả anh vợ cũng cảm thấy một luồng tuyệt vọng trào lên từ xương sống, lẽ nào Thất Tinh Gia Tộc thật sự sắp diệt vong.

Tuyệt vọng lan tràn, Vũ Đấu Gundam chỉ mới xuất hiện đã làm tan rã chút dũng khí cuối cùng của quân đội Thất Tinh Gia Tộc.

Liên tục có lính đào ngũ xuất hiện, thậm chí có người trực tiếp liên lạc với những đồng liêu đã phản bội, nói rằng phản bội sao không rủ mình.

Mọi người cùng góp sức cho Đỗ Lan, chẳng phải tốt sao.

Thất Tinh Gia Tộc đại thế đã mất.

Lý do chiến đấu của quân đội phong kiến chẳng qua là vì thăng quan phát tài, đó là mục đích cá nhân.

Mà người chết thì không có cơ hội thăng quan phát tài, cho nên sống sót mới là việc quan trọng hàng đầu, thấy Thất Tinh Gia Tộc đã là châu chấu cuối mùa, những người có đầu óc linh hoạt chắc chắn phải tìm đường lui.

Đại thế đã mất, vừa mới đến Mặt Trăng, còn chưa kịp bố trí quân sự, quân đội của Thất Tinh Gia Tộc đã tan rã, tan tác.

Anh vợ tuy rất phẫn nộ, nhưng vô ích.

Đã tệ còn tệ hơn, Thiết Hoa Đoàn xuất hiện sau lưng họ, khiến họ bị địch tấn công từ hai phía.

Đỗ Lan nói với họ rằng đầu hàng không giết, ưu đãi tù binh, càng làm lung lay quân tâm của Thất Tinh Gia Tộc.

Đối với những kẻ địch ngoan cố chống cự, Đỗ Lan cho biết một đợt quét sạch, dưới sự tấn công của hai đội quân, một đòn định đoạt.

Dù gia chủ gia tộc Mặt Trăng vẫn nắm giữ pháo điện từ, cũng không thể cứu vãn tình thế, vì Gundam đã lấy đi lòng người.

Đây là một ngày được ghi vào sử sách, Thất Tinh Gia Tộc uy chấn hệ Mặt Trời hơn ba trăm năm từ đây trở thành lịch sử, đại quân thất bại như núi lở, anh vợ bị bắt sống, gia chủ gia tộc Mặt Trăng mất tích.

Thực ra, gia chủ gia tộc Mặt Trăng khi thấy đại thế đã mất đã trực tiếp tự sát, sau đó thủy thủ đoàn trung thành cho nổ tung chiến hạm, trực tiếp tuẫn táng, nhân tài chói lọi nhất của Thất Tinh Gia Tộc cứ thế ngã xuống, chôn cùng tổ chức quân sự kéo dài ba trăm năm này.

Bầu không khí trong hệ Mặt Trời thay đổi hoàn toàn, mọi người dường như chấp nhận sự thật thống nhất một cách nhanh chóng, dù có vài tổ chức quân sự ngoan cố chống cự cũng nhanh chóng bị tiêu diệt, toàn thể nhân loại lại một lần nữa đón chào sự thống nhất vĩ đại.

Tiếp theo là phân phối lại tài nguyên, công khai lịch sử, học hỏi bài học.

Mọi người mới biết được sự thật về Ách Tế Chiến Tranh, mới biết sự thật về việc công nghệ ba trăm năm không tiến bộ, hóa ra là Thất Tinh Gia Tộc âm thầm khống chế, sợ công nghệ phát triển sẽ xuất hiện siêu vũ khí vượt qua pháo điện từ, uy hiếp địa vị thống trị của họ.

Hóa ra Thất Tinh Gia Tộc là một tổ chức quân sự lòng dạ hẹp hòi như vậy, chỉ biết dựa vào uy lực của pháo điện từ làm át chủ bài để thống trị thế giới, chết không đáng tiếc.

Đã là kẻ thất bại, tự nhiên phải gánh tội cho các vấn đề xã hội, như vậy chính phủ mới mới có thể ngưng tụ lòng người, phát triển mạnh mẽ.

Áo Nhĩ Gia lại một lần nữa gặp lại Tam Nhật Nguyệt, là một cuộc trùng phùng cảm động, Thiết Hoa Đoàn trở thành người thắng lớn nhất.

Độc Lập Thiếu Nữ bắt đầu khuyến khích phát triển khoa học kỹ thuật, đồng thời thúc đẩy kế hoạch tái thiết các thuộc địa, kế hoạch khai phá ngoài hệ Mặt Trời và một loạt các kế hoạch khác, cố gắng hoàn thành việc phân phối lại tài nguyên.

Thế giới mới không cần những tập đoàn vũ trang hạng nặng như Thiết Hoa Đoàn, nên họ bị giải tán, có người đi học, có người tiếp tục phấn đấu trong ngành bảo vệ, có người nhận một khoản tiền trợ cấp trở về Hỏa Tinh trồng rau, Áo Nhĩ Gia và Tam Nhật Nguyệt đều trở về Hỏa Tinh, Áo Nhĩ Gia sau này sẽ đi theo Tháp Tân Tư làm ăn, còn Tam Nhật Nguyệt sẽ kết hôn với bạn gái nhỏ, nuôi con, an ổn làm một người nông dân.

Có lẽ vài chục năm sau, mọi người sẽ thấy một người nông dân khỏe mạnh mồ hôi như mưa đang lao động, tuyệt đối không thể ngờ rằng anh từng là một phi công Gundam quyết định cục diện chiến tranh.

Nhưng Tam Nhật Nguyệt không cảm thấy có gì không ổn, vì tính cách anh là vậy, chỉ muốn làm những việc đơn giản, nếu không thể ra chiến trường nữa thì trồng trọt cũng tốt.

Thế giới từ đây thay đổi.

Đỗ Lan lại một lần nữa thay đổi thế giới, chuyện cứu thế giới làm nhiều cũng thấy chán, nên hắn gửi thư mời, chuẩn bị tìm người đi thư giãn một chút.

Đỗ Lan.

Tên đó không phải đã mất tích rồi sao. 44.

Conan không ngờ lại đột nhiên nhận được thư mời của Đỗ Lan, tên này ngày trước đã để lại cả gia sản lớn cho người khác, mình thì ra đi tay trắng, không ngờ hắn lại đột nhiên quay về.

Nơi mời mình đến hình như chỉ là một căn hộ bình thường, hắn đang giở trò gì vậy.

Conan rất nghi hoặc, nhưng cuối cùng cậu vẫn quyết định đi, vì cậu còn nợ Đỗ Lan một ân tình không nhỏ.

Đỗ Lan nói trong thư mời rằng căn hộ này có thể sẽ xảy ra chuyện đáng sợ, nên mời Conan đến để ngăn chặn.

Đây là muốn ngăn chặn sao.

Mời Conan đến, chẳng khác nào lo người chết trong căn hộ chưa đủ nhiều.

Vốn không có chuyện gì, Conan vừa đến chắc chắn sẽ có chuyện.

Nhưng khi Conan một mình bước vào căn hộ, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, bầu trời vốn trong xanh bỗng nhiên mây đen dày đặc, căn hộ trước mắt biến thành một ngôi nhà ma, dọa Conan giật nảy mình.

Conan đã rời khỏi thế giới thám tử, đến một vũ trụ khác, một Nhật Bản khác, một Tokyo khác.

Đương nhiên, căn hộ này quả thực sắp xảy ra một vụ án lớn, Conan sẽ sớm có đất dụng võ.

Cậu đến rồi à.

Conan gặp vợ chồng Đỗ Lan, họ vẫn như cũ, nhưng Conan rất hoài niệm, bây giờ Nguyên Thái và những người khác vẫn đang chơi những trò chơi và đồ chơi mà Đỗ Lan thiết kế.

Tên nhà ngươi cũng không chào hỏi một tiếng, mời ta đến đây rốt cuộc muốn làm gì.

Đỗ Lan nói hắn sợ người trong căn hộ này không chết, không, là sợ người trong căn hộ này xảy ra chuyện, nên mới cần sức mạnh của Conan.

Nhiệm vụ của cậu bây giờ là giả làm con trai của chúng tôi, như vậy mới có thể trà trộn vào căn hộ, không để người trong căn hộ nghi ngờ.

Đỗ Lan nói đây là chuyện lớn, không thể qua loa.

Conan không có ý kiến, dù sao sau khi bị teo nhỏ cậu cũng bị người khác chiếm tiện nghi không ít, đã quen rồi.

Địch Ny Toa hoàn toàn không biết chồng mình muốn làm gì, lại còn đặc biệt từ vũ trụ khác mang Conan đến đây, lẽ nào tòa nhà chung cư này thật sự sắp xảy ra chuyện gì đáng sợ.

Cô cảm thấy cũng bình thường, tòa nhà này trông rất bình thường, thậm chí vũ trụ này cũng không có sức mạnh nào uy hiếp thế giới, không biết tại sao chồng lại trịnh trọng như vậy.

Cứu vũ trụ đều là chuyện nhỏ, hoàn toàn không thể khiến Đỗ Lan nghiêm túc, nhưng chuyện sắp xảy ra trong tòa nhà này tuyệt đối sẽ khiến người ta không thể ngờ tới, thậm chí là kinh hãi trước sự đáng sợ của nhân tính.

Hai người cũng hôm nay mới chuyển đến à.

Đã muốn giả làm một gia đình, thì phải theo cách thông thường để vào, đơn giản nhất không gì bằng chuyển nhà.

Tòa nhà này có tổng cộng năm tầng, mỗi tầng có bốn phòng, đều là những căn hộ nhỏ giống nhau.

Đỗ Lan ở phòng 103 tầng một, còn người thanh niên vừa chào hỏi Đỗ Lan là người ở phòng 302, cũng là hôm nay mới chuyển đến, thật trùng hợp.

Chàng thanh niên này nhìn Conan một cách kỳ lạ, rõ ràng là cảm thấy quen mắt.

Chương 1868

Sao lại không quen mắt chứ, đây chính là nhân vật chính trong bộ manga cậu ta yêu thích nhất.

Chàng thanh niên này là một người hâm mộ cuồng nhiệt manga Conan, đương nhiên cậu ta cũng yêu thích các tác phẩm trinh thám khác, chỉ là Conan hợp khẩu vị nhất.

Đây chẳng phải là cosplay sao.

Lẽ nào hai người cũng thích Conan.

Chàng thanh niên rất kích động, không ngờ ngày đầu tiên chuyển nhà đã gặp được người cùng sở thích.

Cặp vợ chồng này thật đáng yêu, không chỉ có một cậu con trai dễ thương, mà còn cho con trai ăn mặc giống hệt Conan, thật lợi hại.

Cậu ta nghĩ đến mình, cậu ta cũng muốn có một đứa con dễ thương với bạn gái sống chung, sau đó cũng cho nó cosplay Conan.

Conan thắc mắc ý gì, cậu hoàn toàn mơ hồ, nếu đối phương nhận ra chú Mouri Kogoro thì không lạ, nhưng nhận ra cậu thì lại kỳ lạ.

Cậu không biết rằng ở thế giới này, Conan chỉ là một bộ manga.

Đúng vậy, giống không.

Đỗ Lan cười gian xảo.

Siêu giống.

Chàng thanh niên này rõ ràng là quá cởi mở, giọng điệu nói chuyện cũng rất khoa trương: Em trai nhỏ, em tên là gì.

Conan, Edogawa Conan.

Chàng thanh niên càng kích động hơn: Giọng điệu và thần thái đều giống hệt, em trai nhỏ diễn tốt thật, nhưng anh hỏi tên thật của em cơ.

Đỗ Lan nói: Nó tên là Conan, Đỗ Kha Nam, chúng tôi từ Trung Quốc đến, chính vì thích Conan nên mới di cư sang đây, đây là vợ tôi, cô ấy là người Mỹ, chúng tôi sắp chuyển vào phòng 103.

Xin lỗi, quên tự giới thiệu, tôi tên là Thủ Trủng Tường Thái, đây là vợ tôi Thủ Trủng Thái Nại, chúng tôi sắp chuyển đến phòng 302, sau này mong được chiếu cố nhiều hơn.

Cặp vợ chồng này có chút kỳ quặc, chồng là một tiểu thịt tươi tràn đầy sức sống, còn vợ lại không còn trẻ, vợ ít nhất lớn hơn chồng mười tuổi.

Thực tế là lớn hơn mười lăm tuổi, là vợ già chồng trẻ, nhưng có thể thấy tình cảm của họ rất tốt.

Tuy nhiên hiện tại họ vẫn chưa kết hôn chính thức, chỉ là quan hệ sống chung, chưa đăng ký kết hôn.

Thái Nại, họ là cặp vợ chồng người nước ngoài ở phòng 103, nhưng tiếng Nhật của họ đều rất tốt.

Người vợ rất lịch sự chào hỏi, cùng ngày chuyển đến chính là duyên phận, nhưng gia đình trước mắt thật kỳ quặc, chồng châu Âu vợ người Mỹ còn có một cậu con trai cosplay Conan rất nhập vai, để lại ấn tượng sâu sắc.

Công ty chuyển nhà đang cố gắng chuyển đồ vào, Đỗ Lan đưa Conan vào căn phòng mà họ sắp cùng nhau chiến đấu, rất chật chội, hai phòng ngủ một phòng khách, một bếp một vệ sinh.

Cậu cứ ở đây, đợi sau khi sự việc giải quyết xong tôi sẽ đưa cậu về bên cạnh chị Ran của cậu.

Đỗ Lan nói chắc chỉ cần một hai tháng, không lâu đâu.

Conan đành chịu, cậu có rất nhiều câu hỏi, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Thật không biết Đỗ Lan đang giở trò quỷ gì.

Thật phiền phức, trong một ngày mà có hai hộ chuyển đến, thật sự không hề nghĩ đến tâm trạng của một người quản lý như tôi, tôi đây, đã là người già rồi.

Một giọng nói vang lên từ cửa, khi mọi người hoàn hồn thì ông ta đã tự nói tự đi vào, hoàn toàn không được sự đồng ý của chủ nhà.

Chung cư này không cho phép nuôi thú cưng.

Vừa nói vừa nhìn xung quanh, thậm chí còn muốn xem đồ đạc cá nhân của người ở, hoàn toàn không tôn trọng sự riêng tư của họ.

Loại người này ở thế giới thám tử chắc chắn không sống quá một tập, ngay cả Conan cũng cảm thấy người quản lý này quá thô lỗ vô lễ.

Thật đáng ghen tị, có một người vợ xinh đẹp như vậy, còn có một cậu con trai như thế, anh chắc hẳn rất hạnh phúc nhỉ, mấy người nước ngoài các người thật sướng, có tiền là di dân, cũng không cần nghĩ đến cảm nhận của người dân nước chúng tôi.

Bây giờ tỷ lệ việc làm vốn đã rất thấp, các người nước ngoài còn đến giành việc, đất nước này sớm muộn cũng vì các người mà toi đời.

Nói chuyện cũng rất khó nghe, chỉ thiếu điều viết lên mặt ba chữ đáng ghét.

Nhưng Đỗ Lan và Địch Ny Toa không hề có phản ứng gì, họ vẫn chưa nhỏ nhen đến mức không chịu được vài câu nói.

Rầm, ngay khi người quản lý ngứa chân đá vào chiếc hộp trên sàn, đồ đạc trong hộp đổ hết ra ngoài, nào là dao thương kiếm kích phủ việt câu xoa, cái có mũi nhọn, cái có lưỡi sắc, đều ở bên trong, quả thực là một kho vũ khí lạnh.

Người quản lý bị dọa giật mình.

Nhưng Đỗ Lan nói đây là đồ nghề kiếm cơm của họ: Chúng tôi là những coser chuyên nghiệp, là cái nghề dựa vào nhan sắc và thân hình để kiếm ăn.

Đây đều là đạo cụ biểu diễn của chúng tôi.

Đỗ Lan nói cả nhà họ đi cosplay căn bản không cần hóa trang và photoshop. 45.

Người quản lý lẩm bẩm chửi bới rồi bỏ đi, trước khi ra cửa còn nói: Nhớ lát nữa đến phòng sinh hoạt chung họp, hôm nay đúng lúc là họp định kỳ, mỗi nhà đều phải có người đi.

Tôi đi họp, hai người đi mua sắm đồ dùng hàng ngày, tiện thể làm quen với môi trường xung quanh đi.

Đỗ Lan bảo Địch Ny Toa và Conan đi tìm siêu thị và các khu phố thương mại xung quanh.

Điều này tự nhiên không thành vấn đề, dù sao Địch Ny Toa cũng cảm thấy đây chỉ là một thế giới bình thường, một thành phố bình thường, một tòa nhà dân cư bình thường, không nghĩ ra sẽ xảy ra chuyện gì khiến Đỗ Lan hưng phấn kích động như vậy.

Tòa nhà chung cư này mỗi tháng đều phải họp, chủ yếu là tiến hành một số hoạt động để tăng cường sự quen biết giữa các cư dân, ví dụ như góp tiền mua đồ ăn, rồi tụ tập lại chơi bài hoặc chơi ma sói.

Đương nhiên cũng có việc chính đáng, như là bầu người dọn rác, hoặc là người phụ trách vệ sinh khu vực chung.

Vốn dĩ những công việc này đều nên do người quản lý làm, nhưng bây giờ có cư dân từ chối nộp phí quản lý, nên người quản lý đề xuất ai không muốn nộp tiền thì những công việc này do cư dân tự hoàn thành, người quản lý chỉ phụ trách trông cửa.

Đương nhiên không phải hộ gia đình nào cũng có thời gian tham gia cuộc họp, hôm nay có người không đến.

Hai hộ mới chuyển đến hôm nay đều cử người đến rồi, đây là Đỗ Lan phòng 103, đây là Thủ Trủng Thái Nại phòng 302.

Phòng 302 là nữ chủ nhân đến.

Thủ Trủng rõ ràng có chút gò bó, vì đây là việc hòa nhập vào một vòng tròn mới, với tính cách không muốn gây phiền phức cho người khác của cô, việc hòa nhập thực sự không dễ dàng.

Mà thành phần cư dân trong tòa nhà này cũng khá phức tạp, có bác sĩ, có sinh viên đang đi học, có công chức về hưu, có người thất nghiệp, cũng có lao động chân tay và xã hội đen, cùng với du học sinh nước ngoài.

Có người mua nhà, cũng có người thuê nhà.

Dùng mấy chiếc bàn ghép lại thành bàn họp, mọi người ngồi cùng nhau họp, vấn đề đầu tiên cần thảo luận là bầu ra một người quản lý rác.

Bằng phương pháp bỏ phiếu ẩn danh, cuối cùng trực tiếp để cô Mộc Hạ Thiến vắng mặt đảm nhiệm.

Mặc dù có người cảm thấy để một người vắng mặt đảm nhiệm việc quản lý rác có chút bắt nạt, nhưng người quản lý nói ai bảo cô ta vắng mặt.

Thế là quyết định một cách vui vẻ như vậy.

Từ đầu đến cuối, Thủ Trủng Thái Nại đều tỏ ra muốn nói lại thôi, dường như muốn lên tiếng bênh vực, nhưng lại lo sợ sẽ bị tẩy chay, nên cuối cùng cũng không nói gì.

Thực ra những vấn đề chính được thảo luận hôm nay đều là những vấn đề còn sót lại từ cuộc họp lần trước, bây giờ thảo luận xong là có thể nghỉ ngơi vui chơi, có người lấy đồ ăn vặt ra, có người lấy bài ma sói ra.

Nhìn những cư dân cũ nói cười vui vẻ, Thủ Trủng cảm thấy mình bị xa lánh, cô không biết chen vào thế nào, không biết làm sao để tham gia cùng những người này.

Nhưng cô thấy Đỗ Lan lại rất thoải mái, rất nhanh đã hòa đồng với mọi người, hoàn toàn không biết hắn làm thế nào.

Những cư dân này thảo luận toàn những chuyện vặt vãnh trong vòng tròn của họ, hoàn toàn không biết Đỗ Lan làm thế nào để chen vào những chủ đề mà hắn không biết gì.

Thực ra chỉ là những chủ đề vụn vặt, không biết chuyện của cư dân, thì nói chuyện của mình, nói kinh nghiệm nuôi dạy con cái, nói những phiền muộn trong công việc.

Kể câu chuyện của mình là cách đơn giản nhất để thiết lập quan hệ với người khác, có lẽ trong lòng người khác sẽ thấy phiền, nhưng ít nhất có thể để lại ấn tượng, sau này giao tiếp sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Nếu lo lắng gây phiền phức cho người khác, thì sẽ không bao giờ kết bạn được.

Đương nhiên nếu sợ người khác gây phiền phức cho mình, tốt nhất là đừng bao giờ kết bạn.

Bạn bè chính là mối quan hệ bạn phiền tôi, tôi phiền bạn.

Đương nhiên cũng có người lo lắng kinh nghiệm của mình quá bình thường, không đáng kể, nói ra chỉ tổ làm trò cười. 46.

Vậy thì người đó rõ ràng không biết rằng có những người trông có vẻ khéo ăn nói, chủ đề của họ cũng rập khuôn nhàm chán, họ có thể kể một chủ đề một trăm lần một ngàn lần, lặp đi lặp lại với những người khác nhau, nhưng vẫn kết bạn được rất nhiều người.

Bởi vì chủ đề chỉ là bước đầu tiên để kết bạn, thứ thực sự nâng cao tình bạn là sự giao lưu sau này, lâu ngày mới biết lòng người.

Thực ra Thủ Trủng Thái Nại chỉ cần có dũng khí trò chuyện, cô cũng có thể nhanh chóng hòa nhập với mọi người, chỉ là tính cách của cô quá truyền thống, lo lắng mình đột ngột chen vào sẽ ảnh hưởng đến người khác.

Nói cách khác, cũng là vì cô quá coi trọng đánh giá của người khác về mình, coi trọng hình ảnh của mình trong mắt người khác, đây cũng là căn bệnh chung của nhiều người hướng nội, quá coi trọng những thứ này thì sẽ trở nên mỏng da.

Đỗ Lan chưa bao giờ quan tâm đến cách nhìn của người khác về mình, da mặt hắn còn dày hơn cả Vạn Lý Trường Thành, nên hắn có thể chia sẻ kinh nghiệm của mình với mọi người mà không có bất kỳ trở ngại nào.

Mặc dù người hùa theo có người thật lòng cũng có người giả ý, nhưng điều đó thì có là gì.

Đặc biệt là cậu du học sinh nước ngoài kia nghe Đỗ Lan đến từ Trung Quốc liền rất vui mừng, vì cậu cũng đến từ Trung Quốc, cậu vừa đi du học vừa đi làm thêm ở Nhật Bản, vừa học vừa làm.

Vốn dĩ mọi người đang chuẩn bị chơi ma sói, không khí cũng rất tốt, người quản lý lại lạnh lùng nói: Các người đều rất ghét tôi phải không, hận không thể giết tôi, tôi biết, các người không cần che giấu.

Chủ đề đột nhiên chuyển sang giết người, mọi người đều nói

không có.

Chương 1869

Nhưng người quản lý rõ ràng tâm trạng không ổn định, kích động nói: Ai trong các người dám nói mình không có người mình ghét.

Không từng tưởng tượng đến việc giết người.

Đừng thấy các người ai nấy đều ra vẻ đạo mạo, nhưng tôi rất rõ trong lòng các người chắc chắn đã từng có suy nghĩ này.

Nếu giết người không phạm pháp, các người chắc chắn sẽ thực hiện.

Lúc này, người công chức về hưu nói: Đương nhiên không thể giết người, đây là trọng tội.

Thảo luận về giết người chính là lĩnh vực yêu thích của Thủ Trủng Thái Nại, vì cô và bạn trai đều rất thích trinh thám, nên cũng từng nghĩ làm thế nào để giết người mà không bị phát hiện, vì vậy cô lấy hết can đảm nói: Thực ra cảnh sát điều tra các vụ án giết người, thường sẽ điều tra từ các mối quan hệ của nạn nhân, nên nếu hung thủ và nạn nhân không có quan hệ, thường sẽ không bị nghi ngờ.

Mọi người hỏi có phải vậy không.

Vậy tức là nếu thuê sát thủ, thì có thể giết người mà không bị nghi ngờ rồi.

Nhưng có người nói sát thủ rất đắt, không thuê nổi.

Lúc này, vị bác sĩ đột nhiên nói: Nếu là trao đổi giết người thì sao.

Đỗ Lan giành lời trước: Quả thực khả thi, nếu vòng tròn xã giao của hai người không trùng lặp, vậy thì trao đổi giết người quả thực khả thi.

Các cư dân trong tòa nhà này tỏ ra rất hứng thú với chủ đề này, triển khai một cuộc thảo luận sôi nổi.

Người quản lý tò mò muốn biết người mà các cư dân ghét nhất trong lòng, nhưng các cư dân rõ ràng sẽ không nói.

Lại là vị bác sĩ đề nghị: Hay là chúng ta cũng giống như lúc bỏ phiếu vừa rồi, ẩn danh viết xuống người mình muốn giết, sau đó trao đổi, không ai được công khai tên người mình rút được, thế nào.

Sự tò mò đã bùng cháy, nếu biết được tên người mà người khác muốn giết, điều đó đủ để mang lại một chút niềm vui cho cuộc sống nhàm chán của họ.

Xem ra mọi người đều có hứng thú, vậy thì viết đi, mọi người đều viết xuống tên người mình ghét đến mức muốn giết.

Rút thăm, mỗi người một tờ.

Mọi người đứng thành một vòng tròn, mỗi người chỉ nhìn tên mình rút được, Đỗ Lan nhìn biểu cảm của mỗi người bọn họ đều khác nhau, hắn không khỏi mỉm cười.

Tờ giấy trong tay hắn viết hòa bình thế giới, vì đây là do chính hắn viết, để không phá hỏng sự phát triển của cốt truyện, Đỗ Lan đã rút trúng nội dung do chính mình viết.

Những người khác có người kinh ngạc, có người nghi hoặc, cũng có người căng thẳng. biểu cảm không ai giống ai, nhưng lúc này mọi người vẫn còn khá bình thường, vì đây chỉ là một trò chơi, không ai lường trước được một trò chơi trao đổi giết người sắp bắt đầu.

Đến lúc đó, Conan sẽ có thể phát huy tác dụng của mình để hết lòng suy luận, thực ra Đỗ Lan đã xem trước cốt truyện, nhưng hắn rất tò mò Conan sẽ có phản ứng gì khi gặp phải sự kiện này.

Mặc dù chỉ là một hoạt động giống như trò đùa, chỉ là viết xuống tên người mình ghét đến mức muốn giết, nhưng trong lòng Thủ Trủng Thái Nại lại nặng trĩu.

Đương nhiên thực ra còn có những nguyên nhân khác ảnh hưởng đến tâm trạng của cô, đó là cô thực ra vẫn chưa ly hôn, mặc dù tình cảm với chồng đã tan vỡ, nhưng chồng vẫn không đồng ý ly hôn. 47.

Cho nên cô mới luôn không đồng ý lời cầu hôn của bạn trai nhỏ, vì cô không thể tái hôn.

Mặc dù cô đã lấy họ của bạn trai nhỏ, nhưng họ không phải là vợ chồng thực sự.

Thực ra, đối với cặp đôi vợ già chồng trẻ chênh nhau mười lăm tuổi này, Thủ Trủng Thái Nại rất áp lực, ban đầu cô hoàn toàn không đồng ý, nhưng sau này dưới sự tỏ tình và theo đuổi không ngừng nghỉ của Thủ Trủng Tường Thái mới đồng ý, chung sống rồi mới biết chồng mình tuy còn trẻ, nhưng nhiệt tình cởi mở, đối với cô là tình yêu thật sự, cô cũng cảm thấy mình rất hạnh phúc, và đã dùng tiền tiết kiệm của mình để mua căn nhà nhỏ ấm cúng này, chỉ là bước đăng ký kết hôn lại gặp nhiều khó khăn.

Bây giờ trở ngại lớn nhất ngăn cản hạnh phúc của cô chính là người chồng không chịu ly hôn, nên người cô muốn giết nhất chính là hắn, và cô cũng đã viết cái tên đó xuống.

Rốt cuộc có chuyện gì vậy.

Sao cảm giác mọi người đều nhận ra mình.

Conan cùng Địch Ny Toa đi siêu thị một vòng, phát hiện trên đường có rất nhiều người vây xem, khiến cậu có lúc tưởng mặt mình có dính gì không, còn có rất nhiều chị gái trẻ tuổi kích động chạy đến xin chụp ảnh chung, hồi cấp ba cậu đúng là người nổi tiếng, nhưng sau khi bị teo nhỏ thì không phải nữa, khi cậu sống với thân phận

Conan thì rất kín đáo, sao có thể có nhiều người lạ nhận ra mình như vậy.

Thậm chí có người còn gọi tên cậu, Conan hoàn toàn không hiểu nổi.

Đỗ Lan nói muốn biết thì đi theo hắn.

Conan theo Đỗ Lan đi thang máy lên tầng ba, gõ cửa phòng 302.

Conan đương nhiên nhớ đây là những người mới chuyển đến hôm nay, giống như họ.

Đến đây, đến đây.

Là giọng nói nhiệt tình đặc trưng của Tường Thái, cổ họng anh không nhỏ: Anh Đỗ, và cả Conan nữa.

Bây giờ đã là giờ ăn tối rồi, sao họ lại đến.

Xin lỗi đã làm phiền, thực ra là nó đòi xem manga, tôi nghĩ chỗ anh chắc sẽ có.

Đỗ Lan đổ tội cho Conan.

Tường Thái rất nhiệt tình, có lẽ vì công việc của anh là huấn luyện viên thể hình, anh luôn giỏi động viên người khác.

Đương nhiên tính cách của anh vốn đã rất thẳng thắn, nếu không cũng sẽ không sau khi bị Thái Nại từ chối, lại theo đuổi hết lần này đến lần khác, cho đến khi lay động được đối phương.

Có, mời vào.

Nhiệt tình mời Đỗ Lan và Conan vào phòng: Tôi lấy cho hai người.

Họ đang chuẩn bị ăn cơm, một bàn cơm không tồi, Thủ Trủng Thái Nại rất khách khí chào hỏi, nhưng trong lòng có chút thấp thỏm, rõ ràng cô không muốn chồng trẻ biết trò chơi họ chơi ở phòng sinh hoạt chung, vì nếu anh biết chắc chắn sẽ tò mò tên cô viết, đến lúc đó sẽ không dễ giải thích.

Đây, đây là cuốn anh thích nhất, em phải giữ gìn cẩn thận nhé.

Nhận lấy cuốn manga, biểu cảm của Conan rất vi diệu, vì cậu vừa nhìn đã thấy hình ảnh của mình trên bìa, nhưng mũi của mình căn bản không nhọn như vậy, tóc của Ran cũng không sắc bén như thế, rốt cuộc là chuyện gì, tại sao những chuyện mình trải qua lại trở thành manga, đây rốt cuộc là cái quỷ gì.

Lúc nãy anh lấy manga thì nhặt được chùm chìa khóa này, Thái Nại em có biết là của ai không.

Thủ Trủng Thái Nại cũng không biết, nhưng họ là những người yêu thích trinh thám, có thể suy luận: Nếu không phải là nhân viên công ty chuyển nhà, thì là người quản lý, ban ngày chỉ có họ đến.

Vậy anh gọi điện cho người quản lý trước. 48.

Lúc này bên ngoài đã tối đen, Conan đứng tại chỗ lật truyện tranh, còn Đỗ Lan cũng tỏ vẻ không muốn đi.

Tường Thái đương nhiên cũng sẽ không vì vội ăn cơm mà đuổi khách đi, nên bây giờ vẫn là gọi điện trước, trước đó đã có số điện thoại của người quản lý.

Gọi được.

Một khoảng lặng, sau đó tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, giống như ác quỷ ẩn nấp gầm thét, dọa mọi người giật nảy mình, vì tiếng chuông điện thoại phát ra từ ban công bên ngoài.

Mọi người đều lạnh sống lưng, ngay cả Conan cũng ngẩng đầu lên, tiếng chuông điện thoại này nếu là của người quản lý, vậy tại sao điện thoại của ông ta lại ở bên ngoài.

Tường Thái cũng rất căng thẳng, nhưng là một thanh niên cường tráng, lúc này anh phải là người kiểm tra tình hình ở ban công.

Soạt.

Kéo mạnh rèm cửa, mọi người chỉ thấy trong bóng tối, một bóng người treo ngược bên ngoài ban công tầng bốn, trên người anh ta quấn đầy dây điện, tiếng chuông điện thoại chính là từ người anh ta truyền ra.

Quản lý.

Tường Thái không nhịn được kinh hô.

Người quản lý dưới sự kích thích kép của tiếng chuông điện thoại và tiếng hét lớn cuối cùng cũng tỉnh lại, nhưng tư thế bị treo lơ lửng giữa không trung này, ai cũng phải sợ hãi, mà những sợi dây điện này rõ ràng cũng không chắc chắn.

Chú ơi, đừng cử động.

Conan lập tức nhận ra nếu đối phương giãy giụa sẽ xảy ra thảm kịch gì, nên cậu lớn tiếng nhắc nhở, hy vọng người quản lý giữ bình tĩnh.

Tuy nhiên, người quản lý rõ ràng không làm được, nên dây điện tuột ra, người quản lý bịch một tiếng rơi xuống.

Conan là ai chứ, đã quen với những cảnh tượng này, khi mọi người đều rất sợ hãi, cậu là người đầu tiên lao ra ngoài, đi cầu thang bộ thoát hiểm xuống lầu, nhưng đã quá muộn, người quản lý đã chết.

Sau đó cậu đột ngột ngẩng đầu, trên sân thượng không có thứ gì đáng ngờ.

Ngược lại, những cư dân nghe thấy tiếng động lạ lần lượt ra ban công quan sát, biểu cảm đều rất kỳ quặc.

Mọi người đều rất sốc, đến mức bỏ qua Conan đang đứng bên cạnh thi thể.

Rất nhanh đã có cư dân báo cảnh sát, chuyện này rốt cuộc là tự sát hay mưu sát phải do cảnh sát phán đoán.

Conan trong lúc mọi người đều xuống lầu vây xem, một mình lặng lẽ lên sân thượng.

Không có cầu thang đi thẳng lên sân thượng, phải ở tầng năm dùng thang trèo lên từ một lỗ hổng, sân thượng cũng không có gì đặc biệt, chỉ là một vài ăng ten, từ dấu chân để lại có thể phán đoán ở đây đã xuất hiện hai người, vậy thì có khả năng là mưu sát.

Nhưng mọi thứ đều phải có bằng chứng, chuyện này vẫn phải đợi cảnh sát đến mới có thể kết luận.

Rất nhanh cảnh sát đã đến, trước tiên phong tỏa hiện trường, sau đó tiến hành hỏi han các cư dân.

Cư dân cho biết gần đây tâm trạng của người quản lý quả thực không ổn định, và thỉnh thoảng sắc mặt lại rất u sầu.

Cảnh sát phán đoán khả năng tự sát rất lớn.

Nhưng trên sân thượng rõ ràng ngoài dấu chân của chú này ra, còn có một dấu chân khác.

Ngay khi cảnh sát đang điều tra, Conan đột nhiên lên tiếng.

Bất kể thế giới nào cảnh sát cũng đều không đáng tin cậy như vậy, đều cẩu thả như vậy, dù bây giờ đã rất muộn, nhưng cũng không đến mức bỏ qua dấu chân trên sân thượng chứ.

Đây là con nhà ai, mau đưa về đi.

Một cảnh sát mập nói gia đình cũng quá không đáng tin cậy, sao có thể để trẻ con đến hiện trường nhảy lầu chứ, thiếu suy nghĩ à: Cũng không sợ đứa trẻ bị ám ảnh tâm lý.

Thực ra anh ta cũng có chút sợ, cảnh sát mập sợ nhất là thi thể.

Chương 1870

Conan cạn lời, nếu cảnh sát các người đáng tin cậy, cậu cũng không cần vất vả như vậy, còn bị gán cho cái mác cứu tinh của cảnh sát.

Conan, đừng gây rối cho các chú cảnh sát.

Đỗ Lan đến kéo Conan sang một bên.

Conan.

Mọi người nói quả thực có chút giống, nhưng manga là manga, hiện thực là hiện thực, đừng có nhầm lẫn.

Bất kể là tự sát hay mưu sát, thực ra đối với cảnh sát đều không quan trọng, tự sát là tốt nhất, không ảnh hưởng đến tỷ lệ phá án của họ, còn có thể giảm bớt khối lượng công việc.

Đối với cảnh sát Tokyo, sự thật của vụ án không quan trọng, họ không có tinh thần vì sự thật mà lao tâm khổ tứ như Conan, vụ án đối với họ chỉ là công việc, chứ không phải là đòi lại công lý cho nạn nhân.

Conan tức giận, thật sự không biết nói gì cho phải, nếu có cảnh sát Takagi ở đây, anh ấy nhất định sẽ coi trọng.

Tường Thái đến nói với Conan: Không thể quá nhập vai được, em vẫn là trẻ con, không thể như vậy.

Anh cũng lo Conan sẽ bị ám ảnh tâm lý, còn nói với Đỗ Lan: Anh Đỗ, anh cũng thật là, sao có thể để trẻ con chạy lung tung.

Trong chung cư còn có hai gia đình khác có trẻ con, hai gia đình đó đều bảo vệ con mình rất kỹ, căn bản không dám cho con đến hiện trường, chỉ có Đỗ Lan là tâm lớn như vậy.

Đương nhiên Tường Thái cũng cảm thấy quá trùng hợp, trong manga Conan đến đâu là ở đó xảy ra án mạng, bây giờ một người cosplay Conan vừa đến cũng gây ra án mạng, lẽ nào trong đó có liên quan.

Nhưng anh nhanh chóng cảm thấy mình nghĩ nhiều rồi, vẫn là về ngủ thôi.

Nhưng không ai phát hiện tờ giấy viết tên người quản lý đã bị ghim lên bảng thông báo ở cửa tầng một, dường như đại diện cho trò chơi trao đổi giết người đã bắt đầu.

Còn Đỗ Lan thì cho rằng tòa nhà chung cư này chính là thiếu camera giám sát, camera giám sát mới là phúc âm của cảnh sát, thiên địch của thám tử.

Cảnh sát cuối cùng vẫn phán định người quản lý tự sát, sau đó qua loa kết thúc điều tra.

Nhưng giác quan nhạy bén của Conan lại cảm nhận được một sự bất hòa mãnh liệt, truyền đến từ bên trong tòa nhà này, từ trên người những cư dân này.

Cậu cảm thấy cái chết của người quản lý có lẽ chỉ là khởi đầu, chuyện đáng sợ thật sự có lẽ vẫn còn ở phía sau.

Đỗ Lan, ngươi không nói sai, tòa nhà này sắp xảy ra chuyện đáng sợ.

Bộ não thám tử đã bắt đầu hoạt động, Conan giờ đây gạt hết những chuyện lộn xộn ra sau đầu, chỉ nghĩ đến một việc: trước khi bi kịch tiếp theo xảy ra, nhất định phải ngăn chặn nó.

Sáng sớm hôm sau, Conan một lần nữa đến phòng trực ở tầng một.

Thực ra hôm qua cậu đã điều tra phòng trực rồi.

Đầu tiên là cửa sổ kính của phòng trực đối diện với sảnh lớn đã bị phá vỡ.

Thứ hai, trong phòng trực dường như đã mất thứ gì đó, nhưng Conan vẫn chưa xác định được.

Bây giờ cậu đang đứng trong phòng trực suy nghĩ đăm chiêu, cân nhắc những chuyện có thể xảy ra trong khu chung cư.

Bắt đầu từ phòng trực, Conan sẽ tiến hành một cuộc điều tra hoàn chỉnh, để xem rốt cuộc trong tòa nhà này đang ở những yêu ma quỷ quái gì.

Dù sao thì cậu bây giờ cũng đang trong hình dạng trẻ con, đi gõ cửa khắp nơi cũng không có vấn đề gì, cậu muốn xây dựng một bản đồ hoàn chỉnh của khu chung cư.

Bắt đầu điều tra, đầu tiên là tầng một.

Tế bào não thám tử đã hoàn toàn hoạt động, giác quan thứ sáu thúc đẩy Conan triển khai điều tra.

Đầu tiên là phòng 101, nhà Kujo.

Conan trực tiếp đến gõ cửa, phát huy tinh thần mặt dày.

Người mở cửa là một người đàn ông trung niên, độc thân, thuộc tầng lớp lao động cổ xanh, có lẽ làm công việc liên quan đến máy móc, vì tay có vết chai, trong móng tay còn có vết dầu máy.

Tiếp theo là phòng 102, nhà Nikaido.

Trong nhà có một cơ sở giữ trẻ, nữ chủ nhân đối với trẻ con nhiệt tình quá mức, không thấy chồng của cô ta, dụng cụ của đàn ông trong nhà đều đã được cất đi, xem ra đang trong tình trạng ly thân. 103 là nơi Đỗ Lan ở. 104 là nhà Tamiya, có một cặp vợ chồng đã nghỉ hưu đang sống, chỉ có hai người, trông cũng khá thân thiện. 201 là nhà Fukuda, cửa vào đã rất lộn xộn, chủ nhà dường như là một ông già du côn dắt theo hai thanh niên du côn, nhưng đối với trẻ con thì lại khá tốt. 202 là nhà Kuroshima, có một nữ sinh viên đại học xinh đẹp đang ở, nhưng Conan lại ngửi thấy mùi máu tanh và mùi thuốc.

Nữ sinh viên này dường như đã bị thương.

Mũi của Conan còn thính hơn cả chó cảnh sát, tai của cậu có khả năng cảm âm tuyệt đối, thị lực của cậu vượt qua tất cả cảnh sát, trực giác của cậu mạnh hơn bất kỳ người phụ nữ nào.

Vì vậy, cậu lập tức biết nữ sinh viên này chắc chắn có vấn đề. 203 là nơi ở của Hân Di, một du học sinh người Hoa.

Nhưng Conan phát hiện cô không ở một mình, trong nhà dường như còn có người khác, và là người không muốn bị người khác biết đến, vì vậy Conan bị chặn ở cửa, không thể vào trong. 204 là nhà Nishimura, nam chủ nhân nhà này tuy độc thân, nhưng kiểu tóc thời trang, ăn mặc sành điệu, đồ đạc rất tinh xảo, trông như một anh chàng độc thân hoàng kim. 301 là phòng của Vĩ Dã, một phụ nữ trẻ độc thân đang ở, là hộ duy nhất có treo biển tên. 302 là nhà Tezuka, cũng mới chuyển đến hôm qua, là một cặp vợ chồng chênh lệch tuổi tác, vợ già chồng trẻ. 303 bỏ trống. 304 là nhà Kitagawa, một bà mẹ đơn thân dắt theo một đứa trẻ bốn năm tuổi.

Conan biết được từ đứa trẻ rằng mẹ cậu bé là một phát thanh viên đài radio, buổi tối luôn phải đi làm. 401 là nhà Mộc Hạ, một phụ nữ độc thân u ám, hôm qua chính cô ta đã được chọn làm người quản lý rác trong tình huống vắng mặt, dường như quan hệ xã hội không tốt lắm. 402 là nhà Saenai, tối hôm qua Conan đã xác định chủ nhà này là một cảnh sát, người phụ nữ là nội trợ.

Nhưng tối hôm qua, người chồng là cảnh sát lại luôn giữ im lặng, điều này rất kỳ lạ.

Họ dường như không muốn người khác biết họ sống ở đây, cũng không muốn cư dân biết thân phận của họ. 403 là nhà Fujii, một bác sĩ ngoại khoa, dường như rất suy sút, trông như một kẻ bất đắc chí. 404 là nhà Eto, một thanh niên trẻ, có vẻ là một kẻ thất nghiệp lông bông, nhưng tự xưng là nhà phát triển IT, dường như luôn tìm kiếm cơ hội để một bước lên mây. 501 là nhà Sano, không có ai mở cửa, nhưng bên trong có động tĩnh. 502 là nhà Akachi, cái tên này hay đấy, hồ nước màu đỏ, nghe có vẻ thú vị.

Nhà này có ba người, một cặp vợ chồng trung niên sống cùng một bà mẹ già đi lại bất tiện. 503 là nhà Ishizaki, một cặp vợ chồng trẻ có một cặp song sinh nam nữ, trông rất bình thường. 504 bỏ trống.

Đây là kết quả sau một ngày chạy vạy của Conan, dĩ nhiên trong lúc đó cậu không ít lần bị mắng, nhưng cuối cùng cũng giúp cậu hiểu sơ qua tình hình các hộ dân, trong đó có không ít điều kỳ quái.

Hai nữ sinh đều không bình thường, một người bị thương, một người giấu người khác trong phòng.

Trạng thái sinh hoạt của những người này cũng không mấy lành mạnh, không ly thân thì cũng độc thân, hoặc là có bí mật không thể cho người khác biết.

Có thể nói mấy hộ gia đình này chẳng có mấy ai bình thường, từ ánh mắt của một số người, Conan có thể phát hiện ra một vài manh mối chẳng lành.

Conan, nghe nói cháu đã đi gõ cửa từng nhà, như vậy không lịch sự đâu.

Tường Thái nghe người ta nói hôm nay có rất nhiều người bị Conan làm phiền, cảm thấy Conan có chút không hiểu chuyện.

Chương 1871

Cháu xin lỗi.

Conan lập tức thừa nhận mình sai, sau này sẽ không như vậy nữa.

Dù sao thì việc giả vờ đáng thương rất dễ được tha thứ.

Quả nhiên, Tường Thái vừa thấy Conan đáng yêu như vậy, liền lập tức tha thứ cho cậu, nhưng anh ta rất tò mò: Tại sao cháu lại đi gõ cửa từng nhà, chẳng lẽ cháu muốn làm quen với hàng xóm mới à.

Đúng vậy.

Conan nói: Cháu muốn xem ở đây còn có bạn nhỏ nào chơi cùng cháu không.

Mặc dù trong lòng sắp sụp đổ, nhưng vẫn phải tiếp tục giả nai.

Hóa ra là muốn tìm bạn nhỏ chơi cùng: Bố mẹ cháu đâu.

Dù có là vậy cũng quá nguy hiểm, sao có thể để một đứa trẻ chạy lung tung, Đỗ Lan không quản sao.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa quyết tâm làm một cặp phụ huynh bỏ bê con cái, chẳng thèm quan tâm Conan điều tra án thế nào.

Họ đang làm đạo cụ, chuẩn bị đi tham gia lễ hội manga.

Conan cho rằng Đỗ Lan cũng quá rảnh rỗi, đã xảy ra án mạng mà cũng không muốn truy tìm chân tướng, quá vô trách nhiệm.

Nhưng ngay cả cảnh sát cũng đã đi, Conan cũng không có bằng chứng nào nói rằng người quản lý bị sát hại, cậu hoàn toàn là đang phát huy tinh thần liều mạng của một thám tử để điều tra.

Tường Thái không nói nên lời, đây là kiểu phụ huynh gì vậy: Có muốn đến nhà chú ăn cơm không.

Không cần đâu ạ, cơm thì vẫn có.

Conan cho biết tài nấu ăn của Địch Ny Toa rất tốt, cũng không để cậu bị đói, điểm này không cần lo lắng.

Conan còn phải tiếp tục suy nghĩ, nhưng cậu không biết rằng nạn nhân thứ hai sẽ không ở trong căn hộ, mà là ở bên ngoài.

Tại sao lại như vậy.

Nguyên nhân rất đơn giản, vì những cái tên mà các cư dân viết xuống không chỉ giới hạn trong khu chung cư.

Đỗ Lan không nói cho Conan biết về trò chơi trao đổi, trong thời gian ngắn Conan vẫn chưa thể suy luận ra được những nội dung này.

Cậu cũng không biết động cơ của hung thủ và logic gây án.

Nạn nhân thứ hai là một bác sĩ, hơn nữa còn là một bác sĩ thường xuyên lên truyền hình.

Thi thể của ông ta được phát hiện đã là mấy ngày sau, nhưng phần đầu của thi thể đã biến mất.

Chính vì không có hộp sọ, nên thời gian xác định danh tính nạn nhân mới bị trì hoãn lâu như vậy.

Nhưng Conan tuy đã xem tin tức, lại không hề liên kết vụ án mạng này với vụ án xảy ra trong khu chung cư.

Người bình thường đều không thể nghĩ rằng vụ án giết người không đầu tàn bạo này lại có liên quan đến cư dân của tòa nhà này.

Nhưng nó thực sự có liên quan, vì nạn nhân này chính là mục tiêu mà gã bác sĩ suy sút ở phòng 403 đã viết ra.

Trong khu chung cư rất yên tĩnh, nhưng không khí bình thường giữa hàng xóm láng giềng rất kỳ lạ, có thể nói là ngột ngạt.

Dường như hàng xóm láng giềng đều không muốn thể hiện bộ mặt thật của mình, tất cả mọi người đều đeo một lớp mặt nạ.

Conan luôn cảnh giác, vì cậu phát hiện hạt giống bất an đã được gieo mầm.

Đầu tiên là mối quan hệ quá thân thiết giữa Thủ Trủng Tường Thái và người hàng xóm nữ độc thân của anh ta, với tư cách là một người đàn ông có gia đình, điều này vô cùng nguy hiểm.

Phải biết rằng rất nhiều vụ án mạng xảy ra đều do tranh chấp tình cảm, đồng thời người hàng xóm nữ kia rõ ràng biết Thủ Trủng đã có đối tượng, lại luôn chủ động tiếp cận, cũng khiến Conan cảm thấy khó hiểu.

Dĩ nhiên là không hiểu được.

Trong thế giới của Conan, thanh mai trúc mã là không thể phá vỡ, luôn khiến cho những người đến sau phải tan tác.

Phải biết rằng ở các vũ trụ khác, những người đến sau luôn thành công, chỉ riêng trong thế giới thám tử, những người đến sau vốn bất khả chiến bại lại thất bại thảm hại.

Conan không thể hiểu được suy nghĩ của loại người này, cậu không biết rằng người phụ nữ này rất đáng sợ.

Cô ta chuyên phá hoại gia đình người khác, trước đây phòng 303 cũng là một cặp vợ chồng trẻ, nhưng vì sự chen chân của cô ta mà tan vỡ.

Dĩ nhiên, cô ta không có hứng thú với những gia đình đã tan vỡ, cô ta chỉ thích cảm giác quyến rũ đàn ông đã có vợ, cô ta không thể kiềm chế, không thể dừng lại.

Thực ra cũng rất đơn giản, vì việc quyến rũ đàn ông đã có vợ có thể mang lại cho cô ta cảm giác thỏa mãn, và có thể khiến cô ta chắc chắn rằng tình yêu mình nhận được nhiều hơn người khác.

Nếu người đàn ông yêu vợ, cuối cùng lại vì cô ta mà từ bỏ vợ, điều này chứng tỏ tình yêu cô ta nhận được nhiều hơn tình yêu người đàn ông dành cho vợ.

Đây là một logic rất đơn giản, và Vĩ Dã sống ở phòng 301 rõ ràng đã lún sâu vào logic này không thể thoát ra, chìm đắm trong phần tình yêu dư thừa của người đàn ông.

Một khi người đàn ông và vợ ly hôn, phần tình yêu dư thừa đó cũng sẽ biến mất, Vĩ Dã thường sẽ tìm kiếm mục tiêu tiếp theo.

Cô ta đã như vậy rất lâu rồi, và mục tiêu mới của cô ta chính là Tường Thái ở phòng 302.

Conan tuy không hiểu những chuyện này, nhưng cậu biết sự nguy hiểm của tranh chấp tình cảm.

Những nguyên nhân thường thấy của các vụ án mạng không ngoài: tranh chấp tình cảm, tranh chấp kinh tế, thù hận tích tụ, v. v.

Ba loại động cơ này rất phổ biến.

Trong một môi trường kỳ lạ như vậy, xảy ra một chuyện như thế, rất có khả năng sẽ biến thành một vụ án không thể cứu vãn.

Những cư dân ở đây rốt cuộc là sao vậy.

Conan bối rối, những cư dân này ai nấy đều dường như có bí mật, thực sự khiến cậu, một thám tử, cảm thấy như đang sống cạnh một quả bom hẹn giờ.

Dĩ nhiên còn có một vấn đề nữa, đó là Conan không nghĩ rằng thế giới này lại có bộ manga mà cậu là nhân vật chính.

Cậu muốn xem xem lãnh đạo của tổ chức Áo Đen rốt cuộc là ai, tiếc là tình tiết manga vẫn chưa đến lúc tiết lộ boss cuối.

Điều này cũng khiến Conan rất bất mãn: Tình tiết lê thê quá.

Cậu mượn manga từ nhà Tường Thái, đọc ngấu nghiến một hồi, nhưng cậu nhanh chóng phát hiện manga là manga, thực tế là thực tế.

Ít nhất cậu nhớ rằng rất nhiều vụ án đều có Đỗ Lan tham gia, nhưng trong manga lại không có nhân vật nào tên Đỗ Lan.

Vì vậy, cậu cảm thấy không thể hoàn toàn tin vào manga.

Dĩ nhiên, cậu cũng đã điều tra trên mạng và phát hiện ra rằng có rất nhiều độc giả lại là phe Kha Ai.

Conan cho rằng làm sao có thể, chuyện này căn bản không thể xảy ra, mình và Ran là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, sự gắn kết này không ai có thể sánh bằng.

Dĩ nhiên, khi xem manga, đó không phải là góc nhìn thứ nhất.

Rất nhiều chi tiết mà Conan không biết, thậm chí cả hoạt động tâm lý của người khác cũng được vẽ ra trong manga, khiến Conan phát hiện ra dường như có không ít nhân vật nữ thầm yêu mình.

Vì vậy, sau đó cậu không xem những đoạn độc thoại nội tâm này nữa, chỉ xem những nội dung liên quan đến mình, nếu không cậu sẽ cảm thấy mình quá hèn hạ, là một kẻ tiểu nhân hèn hạ đi soi mói nội tâm người khác.

Vụ án của người quản lý cuối cùng cũng không có kết quả gì, nhưng gần đây gã bác sĩ suy sút ở phòng 403 lại liên tiếp nhận được thư đe dọa, thậm chí cả video ngắn.

Vì mục tiêu mà hắn viết đã chết, đến lượt hắn phải giết người.

Thực ra bác sĩ cũng rất bất lực, nạn nhân là bạn học của hắn, đẹp trai hơn hắn, giàu có hơn hắn, nổi tiếng hơn hắn, và có duyên với phụ nữ hơn hắn.

Hắn hoàn toàn là vì ghen tị mới viết tên bạn học.

Quan hệ giữa họ thực ra cũng không tệ, đôi khi còn cùng nhau uống rượu, cho dù không phải là bạn bè cũng tuyệt đối không phải là kẻ thù.

Chuyện quá đáng nhất mà người bạn học từng làm, có lẽ là tán đổ nữ thần mà gã bác sĩ suy sút thầm yêu, cuối cùng lại đá cô ấy, còn khuyến khích gã bác sĩ suy sút đi tán tỉnh, tương đương với việc vứt đôi giày rách mình đã đi qua cho gã bác sĩ suy sút.

Nhưng đây cũng không phải là chuyện tội ác tày trời gì, vì anh ta và nữ thần là tình nguyện, mọi người đều là người lớn cả rồi.

Hơn nữa, nữ thần cho dù bị đá, có lẽ cũng không thèm để ý đến gã bác sĩ suy sút, vì gã bác sĩ suy sút này cũng là một kẻ biến thái.

Gã bác sĩ suy sút này thực ra là một họa sĩ cắm tranh.

Cắm ở đây là một động từ, chính là ý nghĩa nguyên bản của nó.

Hắn tìm một người bạn học nghệ thuật của mình, dựa vào lời kể của hắn để vẽ một bức tranh sơn dầu về người khác giới hoàn hảo trong lòng hắn.

Chương 1872

Ở nhà, hắn coi bức tranh sơn dầu là vợ, nấu cơm cho cô, trò chuyện với cô, còn ngủ cùng cô, là một họa sĩ cắm tranh đúng nghĩa.

Có người phụ nữ chuyên quyến rũ đàn ông có vợ, lại có người đàn ông sống qua ngày với tranh sơn dầu, số lượng kẻ biến thái trong khu chung cư này tuyệt đối là nhiều hơn mọi người tưởng tượng.

Thực ra Conan nào đâu phải không phải là một kẻ khác người.

Cậu vì điều tra án mà suốt ngày chạy lên chạy xuống, trong trong ngoài ngoài khắp tòa nhà, trong mắt người khác chính là một đứa trẻ nghịch ngợm có tinh lực dồi dào đến mức bất thường, hơn nữa còn đặc biệt thích soi mói đời tư của người khác, luôn hỏi những câu hỏi khiến người ta khó xử.

Rõ ràng là một đứa trẻ, lại luôn ra vẻ như một ông cụ non, điều này cũng không bình thường.

Và cặp vợ chồng ngoại quốc Đỗ Lan và Địch Ny Toa cũng rất kỳ quặc, chẳng hề quan tâm đến con trai, suốt ngày chỉ mày mò đủ loại đạo cụ, ra vào đều ăn mặc như thể đi công tác ở dị giới.

Rõ ràng chỉ là đi lễ hội manga, nhưng hai người họ lại tỏ ra trung nhị đến mức coi mọi thứ là thật.

Tòa nhà chung cư này có một sức hút kỳ lạ, có thể thu hút đủ loại kẻ biến thái, và mỗi người đều đặc sắc như vậy.

Sống ở đây giống như về nhà vậy, Đỗ Lan siêu thích nơi này.

Sống cùng với những cư dân ngoài mặt một đằng, trong lòng một nẻo này, mỗi ngày cứ như xem kịch, có lúc là phim tình cảm, có lúc lại là phim trinh thám, có lúc lại là phim đạo đức, có lúc lại biến thành phim kinh dị.

Không cần chuyển kênh cũng có thể xem được tất cả các chương trình.

Có ấm áp, có máu me, cũng có cả những điều phấn chấn lòng người.

Còn về án mạng, đó chỉ là hoạt động nghiệp dư của những cư dân đáng yêu này, là một việc nhỏ kết nối họ lại với nhau.

Khi không có án mạng, họ là những kẻ biến thái riêng lẻ, không liên quan, không ảnh hưởng lẫn nhau.

Nhưng án mạng đã kết nối sự biến thái của họ lại với nhau, biến sự biến thái của một người thành sự biến thái của mọi người, biến cái mơ hồ thành rõ ràng, biến cái không thuần túy thành thuần túy, biến cái không hoàn toàn thành hoàn toàn.

Cái gọi là một mình biến thái không bằng tất cả cùng biến thái chính là đạo lý này.

Đây là một nơi biến cái không thể biến thái thành có thể, đây là một nơi tạo ra kỳ tích biến thái.

Sự tồn tại của khu chung cư này đã cho thế giới thấy vô số khả năng của bản chất con người.

Sẽ có một ngày Conan cũng sẽ phát hiện ra những nội dung này ngoài vụ án, chắc chắn sẽ nhận ra rằng trào lưu này hung dữ và tráng lệ đến nhường nào, không thể chống lại.

Càng bình tĩnh, càng bất an.

Conan rất bực bội, vì cậu đã phát hiện ra không ít khả năng có thể dẫn đến án mạng.

Vì cậu là một đứa trẻ nghịch ngợm, nên thường bị người lớn phớt lờ, có thể thấy được rất nhiều chi tiết bị người khác bỏ qua.

Ví dụ như cô Mộc Hạ thích bới rác.

Tính cách cô ta cô độc, quan hệ xã hội rất tệ, lại còn có thói quen bới rác.

Conan không chỉ một lần thấy cô ta ở trong phòng rác bới rác của cư dân ra, thu thập đồ đạc.

Conan nhớ rằng người cuối cùng mà cậu biết thích bới rác là một nạn nhân được gọi là bà lão quạ đen.

Bà ta vì bới rác lung tung, còn đem những lá thư riêng tư trong rác đi rêu rao khắp nơi, cuối cùng bị người ta lập kế hoạch sát hại.

Mà cô Mộc Hạ này cũng đáng ghét như bà lão quạ đen, vì vậy cũng có thể trở thành nạn nhân.

Còn có gia đình mẹ chồng nàng dâu bề ngoài hòa thuận, trông có vẻ rất hòa hợp, là tấm gương mà hàng xóm ngưỡng mộ.

Mẹ chồng quan tâm con dâu, con dâu cũng hiếu thuận với mẹ chồng, quả thực là mẹ chồng nàng dâu kiểu mẫu.

Nhưng Conan phát hiện hoàn toàn không phải như vậy, bà mẹ chồng này cũng là một người độc ác, thường xuyên bắt nạt con dâu ở những nơi không có người.

Dĩ nhiên điều này không có nghĩa là cô con dâu là người tốt.

Cô con dâu này cũng không phải dạng vừa, thường xuyên ngấm ngầm gây khó dễ cho mẹ chồng.

Quả thực là hai kẻ ác hành hạ lẫn nhau, xem mà Conan cũng phải kinh hồn bạt vía.

Những chuyện này chỉ là những gì Conan tình cờ thấy được khi đi dạo trong khu chung cư.

Những mâu thuẫn tích tụ này đều có thể biến thành động cơ giết người.

Những người ở đây rốt cuộc là sao vậy, tại sao lại đáng sợ như thế.

Dù sao thì bây giờ Conan cảm thấy án mạng có thể xảy ra bất cứ lúc nào, chỉ là không biết nạn nhân tiếp theo rốt cuộc là ai mà thôi.

Trong lúc Conan đang rối bời, gã bác sĩ suy sút đang phải đối mặt với thử thách lớn nhất trong đời, mức độ đe dọa ngày càng tăng.

Ban đầu chỉ là thư đe dọa, tiếp theo là vứt thẳng đầu người vào máy giặt lồng ngang của hắn, dọa hắn sợ đến mức bò xuống lầu.

Nhưng hắn lập tức nghĩ đến nếu bị người ta phát hiện ra cái đầu người, thì dù hắn có nhảy xuống vịnh Tokyo cũng không rửa sạch được, vì vậy hắn lại quay về, nhưng cái đầu người đã biến mất.

Cứ như có một người vô hình ở bên cạnh hắn, điều này gần như khiến hắn suy sụp.

Hắn thực sự không dám đi giết người.

Dĩ nhiên cũng không dám báo cảnh sát, hắn quá khó xử rồi.

Cùng với việc đe dọa từng bước leo thang, hắn ngủ không yên ăn không ngon, hứng thú với việc cắm tranh cũng không còn, cả người lơ mơ lờ đờ.

Trước đây còn có tâm trạng nói chuyện tục tĩu với y tá, nhưng bây giờ hắn sắp sụp đổ rồi.

Ai có thể ngờ một trò chơi lại có thể leo thang đến mức độ này.

Đầu tiên là người quản lý, sau đó là bạn học của hắn, bây giờ đến lượt hắn, nhưng hắn căn bản không quen biết người có tên trên tờ giấy. 49.

Người quản lý là người trong khu chung cư, và người bạn học bác sĩ của hắn thường xuyên lên truyền hình cũng có thể coi là một người nổi tiếng.

Nhưng tờ giấy mà hắn rút được lại là một người hoàn toàn xa lạ, có thể chỉ là một người qua đường nào đó, điều này khiến hắn tìm thế nào đây.

Một người hoàn toàn không quen biết, làm sao mà giết.

Hết cách rồi, bác sĩ chỉ có thể tìm tất cả những người tham gia trò chơi đến họp, hắn muốn tìm ra kẻ đang đe dọa mình: Rốt cuộc là ai, những lá thư đe dọa này là ai viết, tôi biết chắc chắn là một trong số các người.

Hắn hét lên khản cả cổ.

Nhưng Đỗ Lan nhìn ra hắn chẳng qua chỉ đang cố tỏ ra mạnh mẽ mà thôi.

Mọi người cũng không biết, ai cũng sẽ không thừa nhận.

Lúc này mọi người cũng nhận ra một vấn đề, đó là thực sự có người muốn trò chơi này tiếp tục, và họ đều đã trở thành đồng phạm, đều phải chịu trách nhiệm pháp lý.

Bác sĩ nghi ngờ là Thủ Trủng Thái Nại giở trò, vì hắn cảm thấy chính cô ta đã đề nghị trao đổi giết người.

Tuy nhiên, rõ ràng cô ta chỉ nói rằng cảnh sát điều tra án mạng sẽ bắt đầu từ những người có quan hệ, người thực sự đề nghị trao đổi giết người chính là bác sĩ.

Hơn nữa, lúc đầu mọi người đều rất tò mò, bây giờ thực sự xảy ra chuyện, hắn lại đổ hết trách nhiệm.

Đỗ Lan mỉm cười: Chẳng phải rất thú vị sao.

Rõ ràng có người muốn thúc đẩy trò chơi này.

Chương 1873

Đây chính là lúc để kiểm tra phẩm cách của chúng ta.

Là kiên trì đạo đức, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, hay là tư tưởng linh hoạt biến thành hung thủ giết người.

Là chúng ta bị thế giới thay đổi, hay là chúng ta thay đổi thế giới.

Bây giờ quyền lựa chọn nằm trong tay mọi người.

Hãy suy nghĩ đi, đây có lẽ là lần duy nhất chúng ta thực sự nắm giữ vận mệnh.

Mọi người cho rằng gã Đỗ Lan này quả nhiên là quá trung nhị, nắm giữ vận mệnh cái gì chứ.

Rõ ràng bây giờ họ hoàn toàn bị hung thủ thực sự dắt mũi.

Tôi cho rằng chuyện này tuyệt đối không được phép.

Ông cụ đã nghỉ hưu nghiêm nghị nói.

Ông ta chính là vì làm người quá nghiêm túc, chuyện gì cũng thích xét nét, nên mới bị ngân hàng sắp xếp cho nghỉ hưu sớm.

Vì vậy, ông ta không chấp nhận trò chơi nguy hiểm này, ông ta nhất định phải ngăn chặn nó.

Chính là ngươi phải không, ngươi chính là hung thủ phải không.

Bác sĩ kích động chỉ vào Đỗ Lan, bây giờ hắn nhìn ai cũng giống như kẻ đang đe dọa mình.

Nếu là tôi, tôi chắc chắn sẽ không dùng thủ pháp cấp thấp như thư đe dọa.

Bây giờ là năm 2019 rồi, máy tính mạng internet phát triển như vậy, tôi có thể gửi tin nhắn quấy rối cho anh, hoặc gọi điện quấy rối, hoặc trực tiếp là email quấy rối.

Người sử dụng thủ pháp lạc hậu như thư đe dọa, e rằng không phải là người theo kịp thời đại.

Nói xong, ánh mắt Đỗ Lan dừng lại trên người mấy người trung niên và cao tuổi, dĩ nhiên các bà nội trợ cũng là đối tượng bị nghi ngờ.

Bác sĩ nghe xong cũng thấy đúng, nhưng hắn nghĩ đến việc mình thực ra đã nhận được video đe dọa, nhưng chuyện này hắn không thể nói, vì nói ra sẽ khiến người khác biết hắn có liên quan đến cái chết của vị bác sĩ kia.

Vì video được gửi đến sau khi hắn phát hiện ra cái đầu người, một người có avatar người ngoài hành tinh cầm chiếc khăn tắm của hắn.

Lúc đó khăn tắm và đầu người đều ở trong máy giặt, vì vậy trên khăn tắm có máu của nạn nhân và cả DNA của hắn, tuyệt đối là bằng chứng quyết định.

Vì vậy, hắn tuyệt đối không thể để người khác biết chuyện video đe dọa.

Kẻ đe dọa bác sĩ thực sự đang ở trong phòng sinh hoạt chung.

Hắn nhìn thấy ánh mắt của Đỗ Lan thì trong lòng giật thót một cái, vì Đỗ Lan nói đúng thật, hắn chính là một người lạc hậu với xã hội, không biết gì về công nghệ, video đe dọa cũng là người khác giúp quay, nếu không hắn căn bản không biết làm.

Cảm giác của người đàn ông này quá nhạy bén, lại có thể từ một lá thư đe dọa mà đoán ra mình không biết dùng sản phẩm công nghệ.

Hơn nữa, đối mặt với chuyện này, hắn lại bình tĩnh như vậy, tâm thái quả thực quá tốt, hắn rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Bác sĩ hét lớn một tiếng để chuyển sự chú ý của mọi người: Dù sao đi nữa, tôi nhất định sẽ tìm ra các người.

Nhưng bàn tay của số phận không ngừng nghỉ, sau cuộc họp ngày thứ hai, mục tiêu của bác sĩ đã tự tìm đến cửa.

Hắn kinh ngạc, hóa ra mục tiêu chính là chủ quán ăn Đan Mạch mà hắn thường lui tới, hóa ra ông ta không phải người nước ngoài mà là người Nhật.

Còn về cư dân muốn ông ta chết, bác sĩ cũng lập tức đoán ra, chắc chắn là cô du học sinh người Hoa kia, vì cô ta làm thêm ở quán ăn Đan Mạch, ngoài cô ta ra, các cư dân khác căn bản không có nhiều cơ hội tiếp xúc với chủ quán, càng không nói đến việc biết tên thật của ông ta.

Nếu không phải ông chủ đến khám bệnh, ngay cả bác sĩ cũng không biết ông ta chính là người trên tờ giấy.

Đỗ Lan nói đúng thật rồi, thử thách của nhân tính đã đến.

Bây giờ bác sĩ sẽ vì bản thân mình mà tiếp tục trò chơi, hay là dừng lại ở đây, mạo hiểm nguy cơ bị bắt để kết thúc trò chơi.

Thật là dằn vặt, bác sĩ chỉ cảm thấy vận may của mình thực sự quá tệ.

Mấy ngày sau, quán ăn Đan Mạch đã biến thành tro bụi trong một vụ nổ.

Cảnh sát nói là do nổ gas.

May mắn là xảy ra sau khi quán đã đóng cửa vào buổi tối, nên chỉ có một mình chủ quán chết trong vụ nổ, không có thương vong nào khác.

Vì quán ăn ở không xa khu chung cư, Conan cũng đã đến hiện trường xem xét, vụ nổ rất mạnh, cả quán đều cháy đen.

Thực sự là tai nạn sao.

Bộ não thám tử của Conan luôn phải nghi ngờ tất cả.

Quán ăn Đan Mạch đã xảy ra một vụ nổ, nói là do rò rỉ khí gas, ông chủ là nạn nhân duy nhất.

Nhưng Hân Di, người đã viết tên ông chủ, biết rằng đây có lẽ là do người chơi trong trò chơi ra tay.

Hơn nữa, cô còn phát hiện một con dao phay trong chậu hoa trên ban công, trên đó có viết Đến lượt ngươi rồi.

Rõ ràng đây là nói bây giờ đến lượt Hân Di ra tay.

Phải nói rằng an ninh của khu chung cư này thực sự quá tệ, nhà của cư dân muốn vào là vào, còn luôn có thể để lại một vài thứ không thể tả được.

Trước đây ở nhà gã bác sĩ suy sút là một cái đầu người, ở nhà Hân Di là một con dao phay, những người này vào nhà người khác thật chẳng khách khí chút nào.

Tờ giấy mà Hân Di rút được có tên của một diễn viên, Hân Di dĩ nhiên không muốn đi giết một diễn viên không hề quen biết.

Vì vậy, có người quyết định giúp đỡ, giúp Hân Di giải quyết vấn đề.

Hóa ra trong phòng của Hân Di đang giấu mấy người nhập cư trái phép.

Cô vì lòng thương hại dâng tràn mà giấu họ trong phòng mình.

Và thật trùng hợp, những người nhập cư trái phép này đều là những người biết ơn, vì vậy họ muốn giúp đỡ.

Dĩ nhiên không phải là đi giết diễn viên, mà là đi đe dọa kẻ đã uy hiếp Hân Di.

Hân Di đã kể hết chuyện trao đổi giết người cho những người bạn nhập cư trái phép, vì vậy họ biết người giết ông chủ chính là gã bác sĩ suy sút.

Do đó, họ nghĩ rằng kẻ đặt con dao phay trên ban công của họ chắc chắn là gã bác sĩ suy sút, họ muốn cho bác sĩ một bài học.

Con dao phay đúng là do bác sĩ đặt, vì hắn đoán ra người viết tên ông chủ chính là Hân Di.

Nhưng bây giờ cuộc sống của hắn cũng không dễ chịu gì, vì hắn đã giết người.

Mặc dù không phải là trực tiếp chém chết ông chủ mà là cắt đứt đường ống dẫn gas, ban đầu hắn hy vọng ông chủ sẽ bị ngộ độc khí gas, ai ngờ lại trực tiếp gây ra vụ nổ.

Bác sĩ tặng dao phay chỉ là muốn trút giận một chút mà thôi, tiếc là tặng dao phay cũng chẳng có tác dụng gì, sau khi tặng xong hắn vẫn ăn ngủ không yên.

Conan luôn cảm thấy không khí không đúng, vì vậy cậu cuối cùng đã hỏi Đỗ Lan: Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cư dân ở đây chắc chắn đang giở trò, ngươi đã tham gia hai cuộc họp, chẳng lẽ không có một chút manh mối nào sao.

Cậu nghi ngờ Đỗ Lan đang che giấu điều gì đó.

Ngươi có biết Death Note không.

Đỗ Lan lại đột nhiên nói: Truyền thuyết kể rằng có một cuốn sổ tay nhỏ như vậy, chỉ cần viết tên và nguyên nhân cái chết lên đó, là có thể giết người từ xa, và cách chết của nạn nhân hoàn toàn giống như những gì ghi trên sổ tay.

Conan cho biết mình là người vô thần, Ta tin rằng trên đời có tâm địa giết người, nhưng không tin có sổ tay giết người.

Ta đang hỏi ngươi về chuyện trong khu chung cư, ta luôn cảm thấy những người này đều đang ngấm ngầm làm những chuyện rất nguy hiểm.

Bất kỳ chuyện gì trông có vẻ không liên quan, thực ra bên trong lại có nhân duyên.

Chuyện đang xảy ra bây giờ giống như giết người trên sổ tay vậy, ngươi phải thoát ra khỏi lối tư duy thông thường mới có thể nhìn thấu.

Đỗ Lan chính là không nói thẳng.

Conan đã bực bội: Ngươi vẫn như cũ, chỉ vì ta là thám tử, nên ngươi muốn ta đoán mò, nhưng ít nhất ngươi cũng phải cho ta chút manh mối chứ. 50.

Cách nói về sổ tay nhỏ này hoàn toàn là lời vô căn cứ, quả thực là sỉ nhục trí thông minh của cậu.

Trên đời làm sao có thể có thứ ma thuật như vậy.

Nhưng Conan cũng không nghĩ rằng Đỗ Lan có thể đưa cậu đến thế giới này, bản thân điều đó đã rất ma thuật rồi.

Chương 1874

Manh mối đã cho ngươi rồi, chính là sự liên kết trong những điều không liên kết.

Thực ra án kiện đã xảy ra, và không chỉ xảy ra trong khu chung cư, mà còn xảy ra ở bên ngoài.

Conan kinh ngạc, lại có thể xảy ra chuyện như vậy.

Nói cách khác, mục tiêu của hung thủ không phải là người trong khu chung cư, mà người trong khu chung cư chính là hung thủ.

Nếu nghĩ như vậy, những cư dân này đều có nghi vấn, lẽ nào họ dùng cách giết người để trút bỏ những oán niệm thường ngày.

Đáng sợ.

Conan lập tức nghĩ đến vụ nổ ở quán ăn, hình như cô du học sinh kia làm thêm ở đó.

Cậu nhận ra phương hướng điều tra của mình rồi, mình nên đi điều tra xem người trong khu chung cư có liên quan gì đến các vụ án bên ngoài không.

Cậu lập tức triển khai điều tra, rất nhanh đã phát hiện ra nạn nhân của vụ án không đầu trước đó và gã bác sĩ suy sút là bạn học.

Conan không hổ danh là danh thám, một ý nghĩ tồi tệ đột nhiên nảy ra, đó chính là trao đổi giết người.

Trong điều kiện có hạn, manh mối có hạn, cậu đã suy luận ra được điều này.

Nguyên nhân rất đơn giản, đó là bằng chứng ngoại phạm và động cơ giết người.

Người có động cơ giết người lại có bằng chứng ngoại phạm, vậy làm thế nào để hoàn thành vụ án mạng.

Dĩ nhiên là để người khác đi giết.

Mà thuê sát thủ thì quá đắt và không an toàn, tốt nhất là có thể nắm được điểm yếu của hung thủ, khiến hung thủ không dám tố cáo, và trao đổi giết người chính là giải pháp tốt nhất trong hình thức này.

Không có động cơ giết người, có bằng chứng ngoại phạm, và còn nắm được điểm yếu của nhau.

Ngay khi Conan đang điều tra, một bản tin đã thu hút sự chú ý của cậu.

Không vì gì khác, mà chính là vì khuôn mặt của nạn nhân trong bản tin.

Conan không biết diễn viên này có nổi tiếng hay không, đã có tác phẩm gì, nhưng khuôn mặt này cậu chắc chắn đã từng thấy, và là ở ngay trong khu chung cư.

Trong khu chung cư này có một cư dân rất giống nạn nhân, Conan đã thấy không chỉ một lần.

Hơn nữa, khi cư dân này ra ngoài còn thích đeo kính râm và khẩu trang che mặt, lẽ nào anh ta chính là nạn nhân.

Nhưng ngay khi Conan định đi xác nhận, cậu đã thấy người đàn ông hoảng hốt kia, anh ta vẫn còn sống.

Người đàn ông trông giống hệt diễn viên này chính là người công nhân cổ xanh ở cạnh nhà Đỗ Lan.

Lúc này anh ta đang hoảng hốt, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt sắc bén của Conan.

Đây là biểu hiện của kẻ có tật giật mình a.

Một tia sáng lóe lên trên mắt kính của Conan, cậu biết mình cần phải tham gia một cuộc họp, vì vậy cậu đã gắn một thiết bị nghe lén vào quần áo của Đỗ Lan.

Cuộc họp lần này chủ yếu là có người cho biết mình thực ra đã viết tên mình vào tờ giấy, vì anh ta thực sự không nghĩ ra được người nào để giết.

Thấy trò chơi không ngừng tiến triển, anh ta lo lắng cho sự an toàn của mình, nên nói với mọi người nếu ai rút được tên mình thì xin đừng ra tay.

Anh ta không muốn giết người cũng không muốn bị giết.

Ông cụ đã nghỉ hưu cho biết không thể ngồi yên nhìn nữa, ông ta phải hành động, nhất định phải ngăn chặn tội ác tiếp tục xảy ra, trò chơi này phải kết thúc.

Đỗ Lan cũng tích cực phát biểu, mặc dù nội dung anh ta nói không liên quan đến trò chơi này: Vì một loạt sự việc gần đây, tôi cũng đã làm một vài cuộc điều tra, phát hiện ra một chuyện thú vị, đó là tên thật sự có ma lực.

Muốn giết một người, viết tên ra là đủ.

Nếu ai trong các vị muốn kinh doanh dịch vụ giết người có thể đến tìm tôi, tôi rất sẵn lòng chia sẻ với mọi người bí mật nhỏ về việc dùng tên giết người này.

Gã này quá trung nhị, có lẽ đã không phân biệt được thực tế và hoạt hình, bệnh này phải chữa.

Conan nghe thấy những lời nói nhảm của Đỗ Lan cũng cạn lời, gã này rõ ràng lợi hại như vậy, nhưng đầu óc lại có chút không tỉnh táo.

Chỉ có cô sinh viên đại học xinh đẹp kia lại phát hiện ánh mắt của Đỗ Lan thỉnh thoảng lại lướt qua mình, dường như có ý gì đó.

Đỗ Lan muốn tiếp thị cuốn sổ tay tử thần, nếu ngay từ đầu họ viết tên vào cuốn sổ tay, thì trò chơi này đã sớm kết thúc rồi.

Vừa bảo vệ môi trường vừa tiết kiệm năng lượng, lại không lãng phí thời gian.

Thử nghĩ xem, có một cuốn sổ tay như vậy, quả thực là vật phẩm cần thiết cho việc giết người cướp của, du lịch tại gia.

Mỗi lần họp, không khí mọi người đều rất căng thẳng, vì mình đã bị cuốn vào trò chơi giết người.

Đối với những cư dân đã quen với cuộc sống bị kìm nén và bình thường, điều này có chút quá kích thích.

Nhưng những cư dân này cũng đầu sắt, nhất quyết không báo cảnh sát.

Có người là có ý đồ riêng, cũng có người là sợ bị liên lụy, lo lắng danh dự bị tổn hại.

Tóm lại, cả cuộc họp cuối cùng cũng không có kết quả gì, một đám người đều nghĩ rằng sẽ dựa vào sức mạnh của mình để giải quyết chuyện này.

Bên ngoài cửa, Conan im lặng, nhân danh thám tử thề rằng, cậu nhất định phải tìm ra hung thủ bên trong.

Cậu cũng sẽ dựa vào sức mạnh của mình để điều tra vụ án.

Vì cậu biết nếu mình báo cảnh sát, cảnh sát cũng sẽ không tin bất cứ lời nào của một đứa trẻ như cậu.

Đợi Đỗ Lan về nhà, Conan trưng ra vẻ mặt hỏi tội: Trò chơi trao đổi giết người rốt cuộc là sao.

Ngươi biết cả rồi à.

Ta đã gắn thiết bị nghe lén lên người ngươi, cuộc họp của các người ta đều nghe thấy cả rồi.

Nhưng ta còn muốn biết chuyện này rốt cuộc bắt đầu như thế nào.

Conan nghiêm túc nói: Nếu ngươi sớm nói cho ta biết những chuyện này, có lẽ đã không xảy ra nhiều bi kịch như vậy.

Conan cảm thấy rất thất vọng vì không thể ngăn chặn bi kịch.

Nói cho ngươi cũng vô dụng, vì ta không bảo người khác giết người, cũng không rút được người mà người khác muốn giết, ta cũng không biết gì về những tờ giấy của họ, nên căn bản không thay đổi được gì.

Ít nhất có thể tập trung chú ý vào những người đó.

Conan nói: Được rồi, ngươi bây giờ đừng có vòng vo nữa, nói cho ta biết tất cả chuyện này rốt cuộc bắt đầu như thế nào.

Thực ra ban đầu chỉ là một buổi tụ tập bình thường mà thôi, vốn là chơi Ma sói, nhưng vì người quản lý đột nhiên nói có người hận ông ta đến mức muốn ông ta chết, nên mọi chuyện mới chuyển hướng thành trao đổi giết người.

Ta cho rằng người quản lý là tự sát, vì tâm trạng của ông ta thực sự rất bất ổn.

Đỗ Lan nói: Vấn đề là tên của ông ta e rằng thực sự đã bị người ta viết vào tờ giấy.

Cái chết của ông ta giống như quân domino đầu tiên đổ xuống, dẫn đến những vụ án xảy ra sau đó.

Tính đến hiện tại, đã có ba mục tiêu bị giết.

Vị bác sĩ không đầu, ông chủ quán ăn, và cả diễn viên kia.

Giữa những người này không có bất kỳ điểm chung nào, hoàn toàn chỉ là gánh chịu ác ý của các cư dân mà thôi.

Không biết người tiếp theo sẽ là ai.

Thay vì cân nhắc nạn nhân có thể xảy ra, không bằng cân nhắc xem cư dân tiếp theo ra tay là ai.

Mặc dù không biết ai đã viết tên người quản lý, nhưng tên vị bác sĩ không đầu chắc là do người ở phòng 403 viết, vì ta đã điều tra qua, chỉ có hắn có quan hệ với vị bác sĩ không đầu.

Ông chủ quán ăn chắc là do Hân Di viết, diễn viên bị giết sau đó có thể là do hàng xóm của chúng ta viết, chính là người có khuôn mặt giống diễn viên.

Nói cách khác, người ra tay tiếp theo rất có thể chính là hàng xóm của chúng ta.

Conan đã sắp xếp lại mọi chuyện, nhưng cho dù biết mấy người trước đó rất có thể là hung thủ, nhưng trong thời gian ngắn cũng không tìm được bằng chứng, vẫn là bảo vệ nạn nhân tiếp theo quan trọng hơn.

Không biết mục tiêu, chỉ có thể theo dõi người bị tình nghi có khả năng ra tay.

Sau này ngươi có manh mối gì thì hãy nói cho ta biết kịp thời, ngươi đưa ta đến đây cũng là hy vọng ta ngăn chặn bi kịch phải không.

Đỗ Lan cho biết hắn đưa Conan đến, chỉ là để Conan xem xét bản chất con người, tiện thể xem Conan có phá án được không.

Bây giờ xem ra phá án thực sự không khó, Conan trong tình huống không có nhiều manh mối đã suy luận được gần hết.

Thực ra trò chơi xảy ra trong khu chung cư có thể tiếp tục, chủ yếu là do cảnh sát bất tài.

Cư dân dù sao cũng không phải là sát thủ, thủ pháp gây án của họ rất thô sơ.

Chương 1875

Ngoài vụ án bác sĩ không đầu có chút khó khăn ra, hai vụ án còn lại, bất kể là dùng dao phay cắt ống gas, hay dùng gậy đánh chết diễn viên đều không có hàm lượng kỹ thuật.

Nếu cảnh sát cẩn thận một chút sẽ phát hiện ra vết cắt trên ống cao su dẫn gas.

Còn ba người đánh chết diễn viên cũng đã bị camera giám sát quay lại, chỉ cần nỗ lực điều tra, xem xét camera giám sát dọc đường cũng có thể tìm ra hung thủ.

Có người sẽ hỏi, tên diễn viên nằm trong tay Hân Di, lẽ nào là cô ta dắt theo những người nhập cư trái phép đánh chết diễn viên.

Chẳng phải nói những người nhập cư trái phép chỉ muốn đi dạy dỗ gã bác sĩ đã đe dọa Hân Di sao, về lý mà nói thì diễn viên này không phải là không đáng chết sao.

Tại sao lại xảy ra vụ án này.

Rốt cuộc là Hân Di đã ra tay tàn độc, hay là những người nhập cư trái phép làm liều.

Trong đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Xảy ra chuyện gì ư.

Xảy ra chuyện mà người bình thường chắc chắn không thể hiểu được, dù sao thì các nhà suy luận học chắc chắn không thể nghĩ ra.

Hóa ra vào ngày những người nhập cư trái phép đến tìm bác sĩ tính sổ, bác sĩ đã uống say mèm ở bên ngoài, được cô y tá mà hắn vẫn luôn quấy rối đưa về nhà.

Cô y tá sau khi biết chuyện này đã bày mưu tính kế, cho biết sẵn sàng cùng những người nhập cư trái phép giúp đỡ Hân Di, và cái gọi là giúp đỡ của cô ta chính là giết người.

Chỉ cần giúp Hân Di giết diễn viên, chẳng phải là không còn vấn đề gì sao.

Y tá có thể đưa ra đề nghị này bản thân đã là một kẻ điên, mà những người nhập cư trái phép lại vì báo ơn mà đồng ý thì lại càng điên hơn.

Dù sao thì cũng là kẻ điên gặp kẻ điên, hợp nhau ngay lập tức.

Họ điều tra lịch trình của diễn viên, sau đó nhân lúc anh ta quay ngoại cảnh một mình, đã dùng gậy bóng chày giết chết diễn viên.

Diễn viên này cũng xui xẻo, đang quay ngoại cảnh bên ngoài, lại bị giết mà không hề hay biết.

Chỉ có thể nói sau này lịch trình không nên đăng lên mạng, ai có thể ngờ quay một cảnh ngoại cảnh mà cũng có thể chết người chứ.

Cô y tá vốn luôn tỏ ra khó chịu với bác sĩ lại đột nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ, cùng một đám người xa lạ đi giết người, sự thay đổi này tuyệt đối không phải của người bình thường.

Y tá vốn dĩ rõ ràng không ưa bác sĩ, bác sĩ luôn dùng ánh mắt dâm đãng nhìn trộm cô, còn nói những câu chuyện cười vô vị, quả thực là một kẻ đáng ghét.

Y tá cũng chưa bao giờ cho bác sĩ sắc mặt tốt, nhưng sau lần này, y tá dường như đột nhiên thích bác sĩ.

Người bình thường hoàn toàn không thể hiểu được suy nghĩ của y tá, thậm chí không ngần ngại vì bác sĩ mà đi giết người, có thể nói là không thể tưởng tượng nổi.

Cô ta tuyệt đối là đối tượng nghiên cứu mà các bác sĩ tâm thần hằng mơ ước.

Y tá rốt cuộc có tâm lý gì.

Ngay cả Đỗ Lan cũng có chút không hiểu, cuối cùng chỉ có thể cho rằng y tá là một người thích nguy hiểm, giống như những người phụ nữ gả cho tội phạm giết người vậy, càng nguy hiểm lại càng thích.

Trước đây cô ta không có cơ hội, bây giờ vừa có cơ hội, cô ta liền như con thiêu thân lao vào nguy hiểm. 51.

Có thể nói vụ án trong khu chung cư này hoàn toàn là phản trinh thám, không có động cơ giết người, không có thủ pháp giết người, chỉ có tâm lý biến thái và kẻ lỗ mãng.

Giết người toàn dựa vào liều, động cơ toàn dựa vào biến thái.

Vì vậy, tất cả các vụ án đều phá vỡ thường thức của thám tử.

Conan ở đây tuy dựa vào suy luận trò chơi vẫn chưa gặp vấn đề, nhưng rất nhanh cậu sẽ gặp phải những sự kiện phi thường thức thách thức giới hạn bộ não thám tử, đến lúc đó cậu có thể tiếp tục suy luận hay không vẫn là một ẩn số.

Ngoài Conan ra, Thủ Trủng Tường Thái cũng vừa mới biết về trò chơi giết người từ miệng người hàng xóm thích đàn ông có vợ.

Anh ta cũng biết vợ mình cũng tham gia, với tư cách là một người yêu thích suy luận, anh ta dĩ nhiên phải bảo vệ vợ đồng thời suy luận ra chân tướng.

Chỉ tiếc là với tư cách là một huấn luyện viên thể hình, cơ bắp của anh ta mạnh hơn não bộ.

Anh ta thậm chí còn không nhận ra học viên mới của mình chính là chồng của vợ mình, anh ta, kẻ thứ ba, lại còn coi đối phương như anh cả để tôn trọng.

Số người biết về trò chơi ngày càng nhiều, nhưng không ai nhận ra một ác quỷ có vẻ ngoài yếu đuối nhưng nội tâm chứa đựng một con quái vật đang từ từ thức tỉnh.

Trò chơi này giống như một lời triệu hồi để đánh thức ác quỷ.

Nhưng trước khi ác quỷ thức tỉnh, hắn phải xác định xem Đỗ Lan có nghi ngờ mình hay không.

Thủ Trủng Tường Thái quả thực là một nam chính bước ra từ manga, lương thiện, nhiệt tình, luôn nghĩ cho người khác.

Mặc dù Thủ Trủng Thái Nại không muốn nói cho anh biết mình đã viết tên ai, nên Tường Thái cũng rất tâm lý mà không hỏi, anh sẽ không ép buộc người mình yêu làm bất cứ điều gì cô không muốn.

Thái Nại viết tên của chồng mình.

Gần đây trò chơi ngày càng trở nên đáng sợ, nên cô đã âm thầm liên lạc với chồng, hy vọng anh chú ý an toàn, dù sao thì cũng thực sự có người đang giết người.

Lần gặp mặt này lại bị Thủ Trủng Tường Thái nhìn thấy.

Anh ta còn tưởng là học viên của mình đang bắt chuyện với vợ mình, anh ta còn cảm thấy rất vui, vì điều đó chứng tỏ mắt nhìn của mình tốt.

Lại hoàn toàn không biết rằng chính mình mới là kẻ thứ ba.

Anh ta còn rất độ lượng mà tha thứ cho học viên, ngược lại làm học viên giật mình, vì anh ta so với Tường Thái, không chỉ già mà còn thấp bé.

Anh ta thực sự sợ Tường Thái biết mình không đồng ý ly hôn, sẽ tức giận mà giết mình.

Tuy nhiên, sự thật chứng minh Tường Thái không làm như vậy.

Người chồng không hề coi trọng lời nhắc nhở của Thái Nại, có lẽ là anh ta không nghĩ rằng mình chính là mục tiêu tiếp theo.

May mà Conan luôn theo sau nên thảm án mới không xảy ra.

Hóa ra kế hoạch giết người của Kujo ở phòng 101 cạnh nhà Đỗ Lan là ngụy trang thành một tai nạn.

Bản thân anh ta là nhân viên bảo trì thang máy, nên đã sớm động tay động chân vào thang máy, khiến cửa thang máy mở ra, nhưng thang máy lại không đi lên.

Sau khi làm xong việc này, anh ta liền đi lên từ cầu thang bộ, hùng hổ tạo ra tư thế muốn truy sát mục tiêu.

Đối phương chắc chắn sẽ đi thang máy, lúc đó trong lúc hoảng loạn bước một bước xuống, người có thể sẽ rơi xuống giếng thang máy, ngã chết.

Anh ta cũng không cần động thủ, hoàn toàn biến thành một vụ tai nạn bất ngờ.

Phải nói rằng anh ta cũng có động não, chỉ là lợi dụng chiếc thang máy mà mình yêu thích nhất làm công cụ gây án, thang máy sẽ khóc đấy.

Nếu Conan biết được, chắc chắn sẽ không khỏi phê phán một phen, vì có quá nhiều hung thủ đều lợi dụng thứ mình yêu thích nhất làm công cụ gây án, ví dụ như mèo con chó con, ví dụ như sở thích, mỗi lần hung thủ dùng thủ đoạn này gây án, Conan đều cảm thấy rất tức giận.

Rõ ràng yêu chúng như vậy, lại cứ làm vấy bẩn tình yêu đó, tội phạm thật không thể tha thứ.

Kế hoạch vốn rất thuận lợi, thang máy đã được động tay động chân, cuộc truy đuổi cũng đã bắt đầu, mục tiêu cũng đúng như kế hoạch đi vào thang máy.

Nhưng ngay khi mục tiêu sắp rơi xuống, một quả bóng đá không biết từ đâu bay ra, trực tiếp trúng vào đầu mục tiêu, đẩy anh ta sang một bên, tránh được việc rơi xuống.

Ngược lại, Kujo trong lúc hoảng loạn quay đầu tìm hướng quả bóng, đã quên mất cửa thang máy phía sau đã mở, bước hụt một chân rơi xuống giếng thang máy.

Chương 1876

Lúc này cảnh tượng rất khó xử, hung thủ rơi xuống giếng thang máy, còn mục tiêu đáng lẽ được cứu lại máu chảy như suối.

Conan ngây người, cậu đã dùng bóng đá đá rất nhiều người, nhiều nhất cũng chỉ là làm gãy sống mũi người ta, hoặc đá rụng răng, lần đầu tiên đá ra nhiều máu như vậy.

Bộ não và trang bị của Conan vẫn ở cấp độ anime, mang ra thế giới thực thì chính là vũ khí hủy diệt hàng loạt a.

Trong anime có lẽ chỉ thêm một chút hiệu ứng, nhưng ở thế giới thực đó chính là hung khí giết người.

Giá trị vũ lực của hai thế giới hoàn toàn khác nhau, vì vậy lần này Conan suýt nữa biến thành tội phạm giết người, và quả bóng đá mà cậu yêu thích nhất suýt nữa trở thành hung khí.

May mà Conan kịp thời gọi xe cứu thương, cuối cùng hai người đều hôn mê, vận may không tệ, không ai chết.

Tại sao lại như vậy.

Rõ ràng trước đây chưa bao giờ xảy ra chuyện này.

Conan vẫn không hiểu, tại sao đôi giày tăng cường lực đá của mình kết hợp với quả bóng nén lại suýt nữa gây ra án mạng.

Phát minh của tiến sĩ Agasa đáng lẽ phải rất an toàn mới đúng.

Lần sau chú ý uy lực là được rồi, cảnh sát cũng sẽ không nghi ngờ ngươi đâu.

Đỗ Lan cho biết cảnh sát chắc chắn không tin một đứa trẻ có lực đá như vậy, cho dù để tuyển thủ quốc gia Nhật Bản đến đá, có lẽ cũng không có hiệu quả này.

Vì vậy cảnh sát đối với hiện trường cũng rất nghi hoặc, tại sao lại bị bóng đá đá thành ra như vậy.

Còn tại sao lại rơi xuống giếng thang máy.

Họ hoàn toàn mù tịt.

Conan cho biết manh mối lại bị đứt, bây giờ phải tìm ra ai đã viết tên mục tiêu, mới có thể ngăn chặn vụ án tiếp theo.

Trao đổi giết người vẫn tiếp tục, Conan chỉ cảm thấy thời gian cấp bách.

Lần tiếp theo đến lượt Thủ Trủng Thái Nại, nhưng hai vợ chồng họ đều là người lương thiện, căn bản không muốn giết người.

Đối với họ, điều quan trọng nhất vẫn là nhắc nhở mục tiêu, và tờ giấy mà Thái Nại rút được chính là tờ giấy của nhân viên đã nghỉ hưu.

Sau khi ông ta bị sắp xếp nghỉ hưu sớm, người đệ tử do chính tay ông ta dìu dắt đã thay thế vị trí của ông ta, và không hề có chút lòng biết ơn nào, vì vậy nhân viên già đã nghỉ hưu mới viết tên anh ta.

Dĩ nhiên không phải thực sự hận đệ tử đến chết, chỉ là cảm thấy người trẻ tuổi bây giờ thực sự khác rồi.

Nhân viên già chỉ cảm thấy không nên như vậy, người trẻ tuổi bây giờ căn bản không có tinh thần trách nhiệm như thế hệ già của họ, không có chút lễ nghĩa liêm sỉ nào.

Ông không muốn đệ tử của mình chết, mà là hy vọng thái độ nóng nảy và không biết ơn mà người đệ tử đại diện có thể biến mất.

Ông hận cũng không phải là người đệ tử, mà là những thói quen xấu trên người của những người trẻ tuổi.

Vì vậy ông đã viết tên này, thực tế ông đối với đệ tử của mình vẫn rất tốt.

Thủ Trủng Thái Nại đã nói ra cái tên này trong cuộc họp, sau đó ông lão nghỉ hưu cũng đã thừa nhận riêng rằng đó là tên ông viết.

Thủ Trủng Tường Thái cho biết vậy thì đơn giản rồi.

Họ đã nắm được tờ giấy, vậy thì chỉ cần không đi giết người, ngược lại còn bảo vệ tốt mục tiêu, thì trò chơi này sẽ không thể tiếp tục.

Hãy để họ chấm dứt trò chơi, vì vậy hai vợ chồng họ đã đến ngân hàng để trông chừng mục tiêu. 52.

Nhưng mục tiêu tỏ ra rất khó chịu, ai mà nghe thấy mình đột nhiên bị ám sát một cách không hiểu thấu cũng sẽ không tin.

Bây giờ là xã hội pháp trị, ai sẽ tin rằng mình sẽ bị giết vô cớ. 53.

Nghĩ cũng không thể, dĩ nhiên chủ yếu là do tính khí của người đệ tử quá nóng nảy, ra vẻ coi thường người khác, rõ ràng chỉ là một quản lý khách hàng ngân hàng, kiêu ngạo cái gì chứ.

Nhưng đến lúc ra ngoài làm việc, người đệ tử cũng lo lắng mình bị nhận ra, đã giấu bảng tên đi, một vẻ có tật giật mình.

Xem ra anh ta ở bên ngoài không ít lần đắc tội người khác, thậm chí trong ngân hàng cũng đắc tội không ít.

Anh ta vì thăng chức tăng lương mà ngay cả sư phụ cũng dám hãm hại, trong công việc để tranh giành thành tích, anh ta không ít lần cướp khách của đồng nghiệp, đắc tội không ít người.

Vì vậy tuy không tin thực sự có người sẽ giết mình, nhưng anh ta chột dạ, sợ bị những người đã đắc tội báo thù.

Vì vậy vẫn phải cẩn thận một chút.

Tuy nhiên, càng lo lắng điều gì thì điều đó lại càng xảy ra.

Thế là chuyện đáng sợ vẫn xảy ra, anh ta đang đi trên đường thì bị người ta đâm vào bụng, ngã xuống ngay tại chỗ, máu chảy lênh láng.

Giữa ban ngày ban mặt, trời quang mây tạnh, trước mắt bao người, hung thủ trong đám đông trên đường phố sượt vai giết người, quả thực là mười bước giết một người, ngàn dặm không lưu dấu.

Mặc dù xe cứu thương đã đến, nhưng vẫn không cứu được, anh ta chết, chứng tỏ trò chơi vẫn phải tiếp tục.

Tiếp theo sẽ đến lượt ông lão nghỉ hưu giết người.

Conan chỉ cảm thấy vô cùng phẫn nộ, vì cậu đã không kịp thời phát hiện mục tiêu trước đó là chồng của Thủ Trủng Thái Nại.

Một bước chậm, bước nào cũng chậm, dẫn đến cậu không thể ngăn chặn vụ án này.

Thực ra đây không phải là nguyên nhân chính, nguyên nhân chính thực ra là Conan quá mệt.

Sau khi đến thế giới này, cậu không có một ngày nghỉ ngơi, suốt ngày suy nghĩ về hung thủ và cách phá vỡ trò chơi giết người, gần đây thời tiết lại lạnh, cậu còn bị cảm.

Não sắp đơ luôn rồi, chứ đừng nói đến việc ngăn chặn án mạng.

Cậu quá mệt mỏi, những cư dân trong khu chung cư này quả thực đều là yêu tinh hành người, khiến vị đại thám tử này mệt mỏi đối phó.

Trên đường xảy ra một vụ án mạng, hiện trường đã bị dọn dẹp nên Kha Nam không có cơ hội quan sát, chỉ có thể đến hỏi Thủ Trủng Tường Thái, người có mặt lúc đó.

Nhưng Tường Thái cho biết trẻ con không nên hỏi những chuyện này, cảnh tượng lúc đó thật sự đáng sợ, người chết chảy rất nhiều máu, không phù hợp với trẻ em.

Tường Thái và vợ hiện cũng đang dốc toàn lực suy luận, muốn đối chiếu mục tiêu bị ám sát với người viết tên, hy vọng có thể tìm ra hung thủ.

Kha Nam cảm thấy rất bất lực, ở một nơi xa lạ thế này, việc điều tra của cậu gặp rất nhiều khó khăn, nếu có cảnh sát Cao Mộc ở đây thì đã không phiền phức như vậy.

Thấy Tường Thái không hề hợp tác, Kha Nam vô cùng bất đắc dĩ, đành phải nói ra suy luận hiện tại của mình: Anh ơi, thật ra em đã biết hung thủ giết người ở tiệm ăn Đan Mạch rồi, em cũng vẫn luôn điều tra những vụ án này, tất cả mọi chuyện xảy ra sau khi người quản lý chết đều là trò chơi trao đổi giết người, phải không ạ.

Bây giờ đến lượt Tường Thái kinh ngạc, đây là do một đứa trẻ suy luận ra ư.

Nhưng một đứa trẻ thông minh như vậy chẳng phải chỉ tồn tại trong manga thôi sao.

Anh biết rồi, có phải Đỗ Lan nói cho em biết không.

Cậu ta cũng thật là, sao có thể nói với trẻ con chuyện máu me như vậy chứ.

Không phải anh ấy nói cho em, là em tự suy luận ra.

Kha Nam không nhịn được thở dài, sao lại khó khăn đến thế này.
54.

Xem ra phải tung ra bản lĩnh thật sự rồi: Anh ơi, anh vừa từ siêu thị về phải không, anh đã đi con đường tắt ven sông, nhưng sau đó anh lại quay lại đi đường vòng, hơn nữa thứ anh mua hẳn là trứng gà đóng hộp.

Tường Thái kinh ngạc, tất cả đều bị Kha Nam nói trúng: Sao em biết anh đi đường vòng.

Bởi vì trên người anh có lá rụng chỉ có trên con đường đó.

Kha Nam cho biết điều này rất đơn giản.

Đúng là rất đơn giản, cái khó là ở chỗ Kha Nam biết Tường Thái đã đi đường tắt trước, sau đó mới đi đường vòng.

Thông thường, chi tiết này ngoài đương sự ra sẽ không ai biết: Vậy tại sao em biết anh đi đường tắt trước, sau đó lại chọn đường vòng, chẳng lẽ không thể đi đường vòng ngay từ đầu sao.

Kha Nam tự tin cười: Chỉ là suy luận đơn giản thôi, vì hôm nay con đường nhỏ dưới đê đã bị công ty bên cạnh chiếm dụng.

Chiều hôm qua thông báo đã được dán ở bảng thông báo dưới lầu, nhưng một lúc sau đã không thấy nữa.

Chương 1877

Cho nên hôm nay không chỉ anh phải đi đường vòng, mà những người khác cũng vậy.

Thì ra là thế, Tường Thái bất giác gật đầu, anh ta quả thật không thấy thông báo, nên không biết đường tắt bị chiếm: Vậy sao em biết anh mua trứng gà đóng hộp.

Kha Nam chỉ vào thùng rác: Túi đựng ở ngay kia, hơn nữa loại trứng đóng hộp này đều là trứng tươi trong ngày, cho nên chỉ có thể là hôm nay anh đi siêu thị mua về.

Kha Nam, em cũng lợi hại quá rồi đấy.

Tường Thái không ngờ Kha Nam thật sự suy luận ra nhiều nội dung như vậy: Em thật sự giống hệt như trong manga vậy.

Chính là giống hệt, cho nên em cũng muốn trở thành thám tử, muốn cùng anh suy luận. 55.

Conan tung ra chiêu bài đáng yêu, hy vọng Tường Thái có thể chấp nhận yêu cầu của cậu.

Tường Thái chịu thua, cuối cùng đồng ý cho Kha Nam tham gia điều tra.

Tường Thái kể hết những gì mình biết cho Kha Nam.

Khi nghe nói người ra tay tiếp theo là một ông lão đã nghỉ hưu, Kha Nam không khỏi nhíu mày.

Ông lão này vẫn luôn tỏ ra phản đối trò chơi, lẽ ra ông ta sẽ không ra tay, nhưng chỉ sợ hung thủ lại thay ông ta hành động, giống như lần này, rõ ràng Thủ Trủng Thái Nại không ra tay, nhưng lại có người khác giết mục tiêu, vì để thúc đẩy tiến trình trò chơi mà không hề quan tâm đến quy tắc.

Rõ ràng đã nói là trao đổi giết người, nhưng hung thủ lại tranh nhau ra tay, điều này hoàn toàn đi ngược lại tinh thần của trò chơi.

Vì vậy, họ vẫn phải biết được cái tên trong tay ông lão.

Nhưng ông lão lại không nói, khiến người ta rất bất lực.

Sự tham gia của Kha Nam đã đẩy nhanh tiến độ suy luận của vợ chồng Tường Thái, họ đã sắp xếp lại thứ tự của mấy vụ án trước đó.

Hơn nữa, Kha Nam cho rằng kẻ sát nhân độc ác nhất chính là người đã viết tên người quản lý: Người quản lý có lẽ thật sự đã tự sát, nhưng cái chết của ông ta lại khiến người viết tên bắt đầu trò chơi giết người.

Hung thủ sau đó không ngừng thúc đẩy trò chơi, e rằng không phải vì muốn giết ai, mà chỉ đơn thuần muốn truyền bá ác ý.

Kha Nam cho rằng việc truy tìm động cơ trong trò chơi là một hành vi không lý trí, hiện tại chỉ có thể phỏng đoán người thúc đẩy trò chơi chỉ đơn thuần vì ác ý.

Vụ án thứ hai là vụ án thi thể không đầu, vụ án này cực kỳ hung tàn, Đỗ Lan từng nói đây có thể là do một người không rành các sản phẩm công nghệ thực hiện, em thấy suy luận này rất có giá trị.

Kha Nam nói: Và hung thủ của vụ án thứ hai cũng rất có khả năng chính là hung thủ giết người trên đường.

Tường Thái nghe mạch suy nghĩ của Kha Nam rõ ràng như vậy, thật sự không nhịn được cảm thán, rốt cuộc Đỗ Lan đã dạy con trai mình như thế nào.

Kha Nam vì đang ở một thế giới khác, cũng không còn che giấu tài năng của mình, không hề để ý đến việc gây kinh ngạc cho người khác.

Hiện tại họ muốn ngăn chặn vụ án tiếp theo, thì phải biết được cái tên trong tay ông lão nghỉ hưu.

Đáng tiếc, ông lão gần đây ý chí sa sút, dường như chuyện đáng sợ đã xảy ra rồi.

Kha Nam lại chậm một bước.

Vụ án đã xảy ra vào một đêm bình thường, hung thủ chính là ông lão nghỉ hưu.

Thì ra ông lão vẫn luôn muốn ngăn chặn trò chơi, nên đã lắp camera trong hành lang chung cư để giám sát tình hình của các cư dân, nhưng camera lại quay được nội dung khiến ông ta tức giận không thể kiềm chế, đó là bạo hành gia đình.

Thì ra cô nữ sinh đại học luôn bị thương chỉ vì quen một người bạn trai cặn bã, hắn ta luôn đánh đập cô để mua vui.

Một ông lão chính trực làm sao có thể chịu đựng được chuyện này.

Thế là ông tìm chàng trai trẻ kia để nói lý, hy vọng hắn không tiếp tục đánh phụ nữ nữa, chuyện này thật sự quá ghê tởm.

Nhưng đối phương không những không hối cải, mà còn nói ông lão nghỉ hưu là đồ cố chấp, không hiểu thế nào là tình yêu.

Hắn và Hắc Đảo ở bên nhau chính là như vậy, đánh càng đau, đối phương càng vui, tình cảm càng tốt.

Tình cảm tốt.

Ông lão nghỉ hưu cho rằng nếu tình cảm tốt thì Hắc Đảo đã không viết tên bạn trai lên mẩu giấy.

Thì ra qua camera giám sát, ông đã biết tên mình rút được chính là bạn trai của Hắc Đảo, và người viết cái tên này dĩ nhiên là Hắc Đảo.

Nếu cô ta thật sự chấp nhận mối quan hệ yêu đương không lành mạnh này, thì đã không viết tên bạn trai mình ra.

Ông lão tốt bụng khuyên giải, hy vọng chàng trai trẻ có thể cải tà quy chính, nhưng gã này cũng giống như đồ đệ của ông, bướng bỉnh không nghe lời, không nghe lời người già, còn chế giễu lý tưởng mà ông lão luôn kiên trì, mắng ông rảnh rỗi sinh nông nổi, lo chuyện bao đồng.

Ông lão vì kiên trì lý tưởng của mình đã chịu bao nhiêu thiệt thòi, bao nhiêu khổ cực, không ít lần bị chế giễu, nhưng ông chưa bao giờ dao động, vì ông biết điều mình kiên trì là đúng.

Nhưng lần này ông thật sự nổi giận, một thằng nhóc đánh phụ nữ mà cũng dám chế giễu lý tưởng cả đời của ông.

Ai cho hắn dũng khí đó.

Sự bất mãn với thói quen xấu của chàng trai trẻ bùng nổ vào khoảnh khắc này, ông lão nhặt hòn đá trên đất lên định đập xuống.

The World.

Ngay khi ông lão sắp giết người, thời gian lại ngừng lại, hòn đá trong tay ông chỉ còn cách sau gáy chàng trai trẻ một khoảng rất nhỏ.

Ông lão kinh hãi, ông thấy một người bước ra, là Đỗ Lan.

Ông buông tay, nhưng hòn đá không rơi xuống, mà lơ lửng giữa không trung, như thể trọng lực đã biến mất, mọi thứ đều thật khó tin.

Ta đã cảm nhận được tâm trạng của ngươi rồi, nhưng giết người hà tất phải đập đầu người ta.

Chỉ cần viết tên hắn là đủ rồi, ta có quyển sổ tử thần đây, giá gốc một vạn hai vạn, bây giờ đồng giá mười đồng. 56.

Đỗ Lan lấy ra một cuốn sổ nhét vào tay ông lão: Đến đây, viết tên hắn và nguyên nhân cái chết vào.

Chỉ trách không khí quá quỷ dị, chỉ trách vầng trăng máu quá đẹp, cũng trách giọng điệu của Đỗ Lan như có ma lực.

Ông lão bất giác làm theo yêu cầu của Đỗ Lan, viết xuống mọi thứ.

Tên: Điền Trung Thái Lang.

Nguyên nhân chết: Bị đá đè chết.

Thời gian chết: Ba phút sau.

Ông lão viết xong, thời gian lại tiếp tục trôi, chàng trai trẻ khinh bỉ rời đi, miệng còn lẩm bẩm chửi rủa, những lời tục tĩu như lão già chết tiệt, lão già khốn kiếp.

Nhưng ba phút sau, trên trời xuất hiện một vệt lửa, một thiên thạch rơi thẳng xuống, trúng ngay chàng trai trẻ đang đi đến ngã tư, trong nháy mắt giết chết hắn, một cú xuyên ngực, chết ngay tại chỗ.

Thiên thạch cũng là đá, quả thật là bị đá đè chết.

Ông lão chết lặng, ngây ngốc nhìn cuốn sổ nhỏ trong tay.

Tặng cho ngươi đó, ngươi có thể thay đổi thế giới.

Đỗ Lan đã tặng đi cuốn sổ đầu tiên.

Sau khi nhận được cuốn sổ, ông lão trở nên sa sút, vì trách nhiệm này quá lớn, chỉ cần viết tên là có thể giết người từ xa, trách nhiệm như vậy khiến ông không thể chịu nổi.

Dĩ nhiên nó cũng khiến ông bị cám dỗ, vì ông thật sự bất mãn với thói đời bây giờ, nhưng thay đổi thói đời bằng cách giết người, liệu có đúng không.

Ông lão thật sự không biết, ông vẫn chưa quyết định có nên trở thành vị thần của thế giới mới hay không.

Cầm cuốn sổ nhỏ trong tay là có thể quyết định sinh tử của người khác, có thể giết hết những người trẻ tuổi đã quên đi gian khổ phấn đấu, quên đi tinh thần thời Chiêu Hòa.

Như vậy có thể thanh lọc môi trường xã hội, phát huy tác phong tốt đẹp, thiết lập chính khí thời đại mới lấy tinh thần thời Chiêu Hòa làm trụ cột.

Chỉ cần có cuốn sổ nhỏ này, ông có thể làm được.

Từ một ông lão nghỉ hưu bình thường không được yêu mến, trở thành huyền thoại thúc đẩy cải cách xã hội, chỉ cần viết tên những người trẻ tuổi vong ân bội nghĩa, không biết cảm ơn, ông có thể thay đổi thế giới.

Cám dỗ to lớn như vậy và lương tri trong lòng ông đang xung đột kịch liệt, nên ông mới sa sút như vậy, ông không biết mình nên làm gì.

Chào em Kha Nam.

Kha Nam nghe có người gọi mình, quay người lại thì thấy sau lưng là Hắc Đảo, cô sinh viên đại học ở tầng hai, quả thật là một chị gái xinh đẹp: Chào chị ạ.

Hắc Đảo mỉm cười, nhưng nhìn thế nào cũng là nụ cười gượng gạo, vì trong tay cô đang cầm một món quà đáp lễ tang, xem ra vừa mới tham dự tang lễ về.

Kha Nam với tư cách là thám tử dĩ nhiên tò mò Hắc Đảo đã tham dự tang lễ của ai, vì cậu nhớ Hắc Đảo không phải người Tokyo, ở Tokyo cũng không có họ hàng.

Bất kỳ sự bất thường nào cũng có thể là manh mối của vụ án, những lời nói vô tình thường là chìa khóa để phá án, nên Kha Nam sẽ không bỏ qua bất kỳ nghi vấn nào: Chị Hắc Đảo, chị đi dự tang lễ à.

Ai qua đời vậy ạ.

Hắc Đảo gật đầu: Là bạn học đại học của chị, cũng là bạn trai của chị, anh ấy bị thiên thạch rơi trúng.

Bị thiên thạch rơi trúng.

Cái chết kiểu này ngay cả Kha Nam cũng chưa từng nghe qua, cũng quá xui xẻo rồi.

Xin chia buồn cùng chị.

Nhưng Kha Nam vẫn rất lễ phép an ủi đối phương.

Hắc Đảo cảm ơn, rồi hỏi: Bố mẹ em lại đi tham gia triển lãm truyện tranh à.

Cả tòa nhà đều biết Đỗ Lan và Địch Ny Toa, hai người này suốt ngày mặc đồ kỳ dị ra ra vào vào, không phải kỵ sĩ thì là pháp sư, rõ ràng đã là cha mẹ người ta mà chỉ biết chơi bời, không hề quan tâm đến con cái, cũng không cho Kha Nam đi học.

Chương 1878

Bọn họ đều ra ngoài rồi ạ.

Gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy, họ yên tâm để em ở một mình sao.

Hắc Đảo quan tâm hỏi.

Em một mình cũng không sao. 57.

Conan trong lòng không ngừng oán trách, mình đã là học sinh trung học rồi, có nhỏ hơn chị sinh viên đại học này bao nhiêu đâu.

Ngoan thật.

Hắc Đảo cảm thấy Đỗ Lan dường như không hề nghi ngờ mình, nếu nghi ngờ thì họ đã không suốt ngày chạy ra ngoài, để con trai một mình trong chung cư.

Nhưng cảm giác Đỗ Lan mang lại rất kỳ lạ, Hắc Đảo không chỉ một lần phát hiện Đỗ Lan nhìn mình với vẻ đăm chiêu, khiến cô rất khó hiểu.

Điều này cho thấy cô hoàn toàn không hiểu Đỗ Lan, Đỗ Lan chỉ thích gây phiền phức cho người khác.

Thời gian của cô không còn nhiều, bây giờ cô phải xác định xem Đỗ Lan có thật sự nghi ngờ mình không.

Nếu không, cô sẽ ra tay giết người.

Cô đã sớm không thể kiềm chế được nữa, trong vài câu nói ngắn ngủi với Kha Nam vừa rồi, cô đã tưởng tượng ra mấy cách giết Kha Nam.

Giết một đứa trẻ không có sức tự vệ là thói quen của cô từ rất lâu rồi, cô luôn tưởng tượng hết lần này đến lần khác, có lúc cô còn không phân biệt được giữa tưởng tượng và thực tế.

Dưới lớp vỏ xinh đẹp của Hắc Đảo ẩn giấu một con ác quỷ tàn nhẫn, cô là người có tính cách phản xã hội bẩm sinh, và trò chơi này càng mở ra cho cô một cánh cửa thế giới mới.

Vốn dĩ cô còn đang nghĩ có nên hoàn thành trò chơi không, nhưng bạn trai cô lại chết, dường như ý trời cũng muốn cô ra tay.

Thật lòng mà nói, Hắc Đảo đã nhẫn nhịn rất khổ sở rồi, cô cũng biết giết người là sai trái về tình, về lý, về pháp, cô biết người bình thường thì nên sống như người bình thường, nhưng cô không thể nhịn được, cô liều mạng làm bài tập để nâng cao thành tích, hy vọng dùng toán học khó nhằn để kìm nén ý chí phản xã hội không nên tồn tại trong xã hội hiện đại, nhưng cô phát hiện việc kìm nén như vậy thật sự rất khó, và vẫn sẽ thất bại.

Ví dụ như bây giờ cô đã nóng lòng muốn giết người, Kha Nam đã chết trong đầu cô mấy lần rồi, mà cách chết còn không giống nhau.

Phổ biến nhất là bóp chết, cái cổ nhỏ nhắn của Kha Nam mỏng manh như que kem, còn Hắc Đảo lại là một cô gái có sức mạnh tiềm ẩn, bẻ gãy một cái cổ như vậy không tốn chút sức lực nào.

Hoặc là nhét đầu Kha Nam vào khung cửa, dùng cửa kẹp, kẹp mạnh, cho đến khi óc văng ra. cũng có thể ném thẳng cậu ra ban công, đẩy xuống.

Kha Nam không hề biết người phụ nữ trước mắt nguy hiểm đến mức nào, cũng giống như những người khác, cậu đã bị lớp vỏ xinh đẹp lừa gối.

Nhưng có lẽ có người sẽ hỏi, nếu người phụ nữ này lợi hại như vậy, tại sao còn bị bạo hành gia đình.

Thật ra nếu đánh nhau thật, e rằng bạn trai cũng không đánh lại Hắc Đảo, vì sức ăn của Hắc Đảo khá lớn, sức lực cũng khá lớn.

Nếu ví xã hội loài người như thảo nguyên châu Phi, thì người bình thường là động vật ăn cỏ, còn Hắc Đảo là động vật ăn thịt, trí tuệ, sức mạnh của cô đều sinh ra để săn mồi, thậm chí cả vẻ đẹp đầy lừa dối của cô cũng là để mê hoặc con mồi.

Hắc Đảo tuyệt đối là một kẻ săn mồi hoàn hảo, nếu không ở trong một xã hội pháp trị, cô tuyệt đối có thể trở thành một bá chủ một phương.

Dường như Đỗ Lan không có hành động gì đặc biệt, xem ra bây giờ mình vẫn nên ra tay thì hơn, Hắc Đảo đã quyết định.

Kha Nam nhìn bóng lưng yêu kiều của Hắc Đảo, thầm nghĩ nơi này vẫn còn có người bình thường sinh sống, nên cậu càng phải ngăn chặn trò chơi này.

Đáng tiếc mọi chuyện đã muộn, cậu không nhìn thấy nụ cười rợn người hiện lên trên mặt Hắc Đảo, ác quỷ đã sổ lồng, sắp sửa đại khai sát giới.

Một đêm bình thường lại xảy ra một vụ án bất thường, mọi chuyện xảy ra ở phòng 502, nơi ở của cặp vợ chồng bề ngoài là mẹ chồng nàng dâu.

Hắc Đảo sắp hoàn thành vụ án giết người mang tính thời đại của mình, vụ án được chia làm mấy bước, đầu tiên cô đề nghị tổ chức sinh nhật cho bà mẹ, sau đó cô trốn trong tủ quần áo giả vờ là một bất ngờ. 58.

Khi cô con dâu tắt đèn mang bánh kem lên, Hắc Đảo sẽ ra ngoài tặng lời chúc bất ngờ.

Đây là những gì cô nói với cô con dâu, người không hề hay biết đã đồng ý với kế hoạch bất ngờ này.

Nhưng đây chỉ là bước đầu tiên trong kế hoạch giết người, Hắc Đảo còn phải chuẩn bị khí cười và hung khí, cô muốn trong một căn phòng xa lạ, thông qua di chuyển để giết chết gia chủ.

Thời gian không nhiều, nhưng cô tự tin sẽ hoàn thành, vì cô đã tưởng tượng rất lâu rồi.

Sau khi tắt đèn, cô bước ra, phải dùng khí cười khống chế mục tiêu với tốc độ nhanh nhất, sau đó dứt khoát cắt cổ, tất cả đều được tiến hành trong bóng tối, không được có một sai sót nào.

Để đề phòng, còn phải dùng âm nhạc để che giấu động tĩnh của mình.

Tức là cô phải khống chế nhiều mục tiêu trước, sau đó giết người, bật nhạc, rồi nhanh chóng rời đi.

Để hoàn thành nhiệm vụ, cô đã diễn tập lặp đi lặp lại trong đầu, giống như vận động viên lặp lại nội dung thi đấu trong đầu, cô phải ghi nhớ tất cả các bước.

Người khác mưu sát đều tìm cách tạo chứng cứ ngoại phạm, hoặc thiết kế thủ pháp giết người tinh vi, nhưng Hắc Đảo thì không, thứ cô cần chỉ là kỹ xảo săn mồi, dựa vào thân thủ nhanh nhẹn, và sự tưởng tượng lặp đi lặp lại, đối với cô, giết người là một môn thể thao thỏa mãn bản thân.

Mỗi bước di chuyển, mỗi động tác đều không được sai, vì cơ hội chỉ có một lần, nếu cô không thể dùng khí cười khống chế nhiều mục tiêu ngay từ đầu, kế hoạch của cô sẽ thất bại.

Cô phải chính xác như báo, nhanh nhẹn như rắn, yên tĩnh như mèo.

Dù là tạo chứng cứ ngoại phạm hay thủ pháp giết người tinh vi, mục đích của hung thủ không phải là giết người, giết người chỉ là thủ đoạn.

Nhưng Hắc Đảo giết người vì giết người, giết người chính là quá trình săn mồi, đủ để khiến thú tính của cô sôi sục.

Cho nên cô muốn dùng cơ thể mình để cảm nhận niềm vui săn mồi, toàn bộ quá trình không có bất kỳ mưu mẹo nào, chỉ có một chữ: liều.

Thế là mọi chuyện đều diễn ra theo kế hoạch của Hắc Đảo, đêm nay chắc chắn sẽ thay đổi rất nhiều người, Hắc Đảo cũng vào lúc này đã hoàn toàn giải phóng thiên tính.

Đây là một chung cư thần kỳ, đủ loại biến thái sống trong đó, họ hoặc quá chính trực mà khắp nơi gặp khó khăn, vẫn không đổi sơ tâm. hoặc từ nhỏ đã có bệnh tâm lý, không thể đồng cảm với con người. cũng có thể là che giấu sở thích đặc biệt của mình. hoặc là coi ân tình cao hơn pháp luật.

Thật ra ở thời đại không có pháp luật, những tâm lý này cũng không phải là không thể chấp nhận, nhưng bây giờ là thời đại pháp trị, tư tưởng cá nhân phải tuân theo quy tắc của pháp luật, chỉ có như vậy xã hội loài người mới có thể vận hành tốt hơn.

Cho nên Kha Nam không khâm phục bất kỳ kẻ giết người nào, dù những kẻ giết người này là tinh anh của nhân loại, là nhân tài hiếm có, hay hung thủ rất đáng thương, đáng đồng tình, nhưng họ cũng không có tư cách phá hoại pháp luật.

Khi Kha Nam một lần nữa nhìn thấy hiện trường tội ác đẫm máu, cậu thề, nhất định phải đưa hung thủ ra trước công lý.

Vợ chồng phòng 502 bị cắt cổ tàn nhẫn, người sống sót duy nhất là bà mẹ cũng bị kích động mạnh, điên điên khùng khùng.

Vốn dĩ hôm nay là sinh nhật bà, lại biến thành ngày giỗ.

Hai người chết đều gục trên bàn ăn, máu tươi nhuộm đỏ bàn ăn và một nửa sàn nhà, thức ăn và bánh kem đều dính máu tươi, cả hiện trường vụ án cực kỳ thảm khốc và quỷ dị, quỷ dị là vì trên mặt hai người chết lại mang theo nụ cười, dường như cái chết là một loại hạnh phúc.

Nhưng thực ra là vì hít phải khí cười nên mới mỉm cười.

Tình hình hiện trường khiến người ta kinh hãi, ngay cả cảnh sát cũng lâu rồi không gặp vụ án mạng nào lợi hại như vậy, đây là một vụ mưu sát từ đầu đến cuối, và mục tiêu của hung thủ chính là giết người.

Vì Kha Nam đã xem hiện trường trước khi cảnh sát đến, trong nhà không có tài sản bị mất, cũng không có dấu vết bị lục lọi, cho thấy mục tiêu ban đầu của hung thủ rất rõ ràng, chính là để giết người.

Hơn nữa, Kha Nam còn cho rằng hung thủ tuyệt đối quen biết người chết, thậm chí có thể là một trong những người tham gia bữa tiệc, vì khóa cửa không bị cạy.

Nhưng rốt cuộc ai có thể trong thời gian ngắn ngủi như vậy liên tiếp giết chết hai người trung niên khỏe mạnh.

Tuy người đàn ông rất gầy gò, có thể không có nhiều sức lực, nhưng người vợ lại là một phụ nữ cao lớn đảm đang việc nhà, sức lực không nhỏ, hung thủ lại có thể giết chết họ trước khi họ kịp phản kháng, tuyệt đối là một người lạnh lùng đến đáng sợ, nhưng tính cách như vậy dường như không hợp với các cư dân trong tòa nhà.

Nhưng Kha Nam nhanh chóng nghĩ đến một người anh chàng luôn ít nói ít cười, và thường mặc quần áo không hợp thời, ví dụ như trời nắng chang chang lại đi ủng đi mưa, còn luôn thích mang theo một bình giữ nhiệt, gã này trông có vẻ là một người máu lạnh.

Hơn nữa mỗi lần đi ngang qua hắn đều có một mùi tanh của máu, dường như thật sự rất giống sát thủ.

Rốt cuộc là ai.

Kha Nam thậm chí còn nghi ngờ bà lão bị kích động, và cả anh chàng otaku IT ở phòng bên cạnh.

Xem ra giá nhà ở đây sắp giảm rồi.

Đỗ Lan cho biết nơi này sắp biến thành nhà ma, liên tiếp chết ba người, chắc chắn sẽ nổi tiếng: Tội nghiệp chủ nhà quá.

Điểm chú ý của Đỗ Lan luôn rất kỳ lạ, lúc này mà lại nói những chuyện đó sao.

Cảnh sát phong tỏa hiện trường, sau đó tiến hành thẩm vấn các cư dân.

Chương 1879

Lúc này, ông lão nghỉ hưu lén tìm Đỗ Lan, hy vọng có thể trả lại cuốn sổ nhỏ cho hắn.

Điều này khiến Đỗ Lan rất ngạc nhiên, hắn còn tưởng ông lão trung nhị lớn tuổi này sẽ dùng cuốn sổ nhỏ để tiêu diệt năng lượng tiêu cực, không ngờ ông ta lại không chấp nhận: Chẳng lẽ không chuẩn bị tiếp nhận sức mạnh thay đổi thế giới này sao.

Tôi không có tư cách này, tôi chỉ là một kẻ giết người.

Ông lão nói vậy, ông hiện vẫn còn hối hận vì đã viết chết người.

Ông cảm thấy nên có phương pháp khác, không nhất thiết phải giết người.

Nếu ngươi chính trực như vậy, tại sao không đi tự thú.

Kể hết bí mật về trò chơi trao đổi giết người cho cảnh sát, chẳng phải tốt hơn sao.

Nếu họ biết chuyện này, e rằng sẽ nhanh chóng điều tra ra chân tướng.

Đỗ Lan cho rằng nếu muốn chính trực thì hãy chính trực đến cùng, tự thú luôn cho rồi.

Nhưng ông lão vẫn có chút chột dạ, vì chuyện trao đổi giết người thực sự quá kinh người, nếu truyền ra ngoài, danh dự sẽ bị hủy hoại, và gia đình mình cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Cho nên bây giờ ông chỉ muốn trả lại cuốn sổ nhỏ, vì ông thực sự không muốn tiếp tục giết người nữa.

Đỗ Lan chính là ác quỷ, ông lão không thể giao dịch với ác quỷ.

Ông lão thậm chí còn nghi ngờ những chuyện như trao đổi giết người đều do Đỗ Lan đứng sau giật dây, chính hắn đã biến những cư dân lương thiện thành ra thế này.

Tội ác hoàn hảo nhất chính là xúi giục người khác phạm tội mà bản thân không để lại dấu vết.

Ông lão nghi ngờ Đỗ Lan chính là ác quỷ xúi giục người khác phạm tội, ác quỷ không tự mình ra tay, nhưng lại khiến người ta tàn sát lẫn nhau, mình tuyệt đối không thể mắc lừa.

Ngươi không viết tên người khác, nếu cuốn sổ này rơi vào tay người khác, có lẽ họ sẽ viết tên ngươi vào đó.

Đỗ Lan tiếp tục khuyên: Hơn nữa nói không chừng họ không có lý tưởng cao cả nào, chỉ lợi dụng cuốn sổ để lạm sát người vô tội, như vậy cũng không sao ư.

Ông lão giật mình, quả thật không nghĩ đến điểm này, cuốn sổ ở trong tay ông, ông có thể không dùng, nhưng nếu rơi vào tay người khác, trong xã hội đầy xáo trộn này, đầy rẫy những kẻ oán hận bất mãn và phẫn nộ, nếu họ có được cuốn sổ, nó chắc chắn sẽ trở thành công cụ để họ tùy ý phát tiết, đến lúc đó sẽ có rất nhiều người vô tội bị hại.

Nhưng tại sao lại là tôi.

Tôi chỉ là một lão già nghỉ hưu.

Tại sao ác quỷ lại để mình giữ cuốn sổ, chẳng lẽ là để chứng minh mình cũng chỉ là một kẻ xấu.

Chuyện dùng giết người để thay đổi thói đời vốn dĩ đã không đúng, không nên xảy ra.

Đêm đó nếu mình bình tĩnh hơn một chút, ông cũng sẽ không chọn con đường giết người.

Đêm đó ông lão thực sự bị gã bạo hành gia đình chọc tức đến mức mất trí, nên mới kích động giết người, chứ không phải ông thật sự cho rằng giết người có thể làm thế giới tốt đẹp hơn.

Cho nên khoảng thời gian này ông vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này, cuối cùng cho rằng không nên sử dụng cuốn sổ nhỏ.

Không có tại sao cả.

Chỉ là ta thấy ngươi có tư cách này, đêm đó ngươi không kiềm chế được bản thân, chứng tỏ ngươi vẫn chưa cháy hết mình, nếu đã như vậy tại sao không tỏa sáng tỏa nhiệt trong những năm cuối đời.

Nhưng đây là sai trái, giết người chỉ truyền bá nỗi sợ hãi, không thể khiến người khác thật tâm cho rằng làm người tốt việc tốt là nên làm, không thể xoay chuyển suy nghĩ của người khác, chỉ có thể dọa dẫm họ.

Ông lão nghĩ rất thông suốt: Sự dọa dẫm này hoàn toàn vô nghĩa, một khi sự dọa dẫm biến mất, họ sẽ ngựa quen đường cũ, mọi thứ sẽ trở về điểm xuất phát.

Cuốn sổ không thể thay đổi được gì cả, tôi cũng không thể thay đổi được gì.

Nói đến đây, ông lão rõ ràng rất kích động, cả đời ông có thể nói là đã phục vụ nhân dân, có thể giúp người thì giúp người, luôn nghiêm khắc yêu cầu bản thân, cũng hy vọng người khác tuân thủ quy tắc.

Nhưng những kẻ nịnh bợ đều thăng tiến nhanh hơn ông, ông làm việc cả đời cuối cùng vẫn chỉ là một quản lý kinh doanh nhỏ, dĩ nhiên ông cũng được thăng chức từ chi nhánh lên tổng công ty, không thể nói là không có tiến bộ, chỉ là tiến bộ quá chậm, và khắp nơi không được chào đón.

Cả đời cứ thế trôi qua, đến cuối cùng cũng vì thích nhắc nhở các cư dân tuân thủ quy tắc mà không được yêu mến, làm sao có đức có tài để thay đổi thế giới, nắm giữ sinh tử.

Đỗ Lan lại nói: Nếu trẻ con không nghe lời, cha mẹ nên đánh nên mắng, vì chỉ giảng đạo lý, rất nhiều đứa trẻ sẽ không nghe.

Xã hội cũng vậy, nên mới có nhà tù và pháp luật, nhưng đối với một số người, nhà tù và pháp luật vẫn chưa đủ để răn đe họ, vậy thì nên dùng sức mạnh của cuốn sổ để dọa dẫm.

Đây chính là đạo lý, còn tại sao là ngươi, dĩ nhiên là do ta phán đoán.

Đỗ Lan nói rất chủ quan, đối với hắn, rất nhiều quyết định không hề có lý do chính đáng, tất cả chỉ vì hắn cảm thấy thú vị.

Ông lão không còn lời nào để nói, người ta quả thật không hề nói đạo lý.

Vụ án nối tiếp vụ án, Đỗ Lan còn đang xúi giục ông lão dùng cuốn sổ để phát huy chính khí xã hội, viết chết hết những kẻ ngứa mắt.

Hành vi ác quỷ này dĩ nhiên không được ông lão đồng ý.

Nhưng ông lão nghĩ đến việc cuốn sổ nếu ở trong tay người khác có lẽ sẽ thật sự trở thành công cụ giết người, nên bây giờ ông tiến thoái lưỡng nan.

Có người có thể hỏi, vậy ông có thể tự mình giữ, không dùng là được rồi.

Chứ đâu có nói là cầm trên tay thì phải dùng.

Nhưng làm gì có chuyện tốt như vậy, cuốn sổ giống như chiếc nhẫn ma thuật, sẽ không ngừng cám dỗ người sở hữu sử dụng, dù ý chí có kiên định đến đâu cũng không thể chống lại sự cám dỗ này, lâu dần chắc chắn sẽ sử dụng.

Ông lão gần đây trằn trọc không yên cũng vì lý do này, ông ngay cả nằm mơ cũng bị ảnh hưởng, nên mới muốn trả lại cuốn sổ.

Nhưng bây giờ tinh thần trách nhiệm của ông lại trỗi dậy, giống như Đỗ Lan đã nói, ông lão kích động đến mức giết người, chứng tỏ nhiệt huyết của ông vẫn chưa nguội lạnh, vẫn muốn làm gì đó.

Bây giờ ông lão dường như không có lựa chọn nào khác, điều ông có thể làm là tự mình sử dụng cuốn sổ, cố gắng hết sức không giết người tốt.

Nếu không, ông không yên tâm.

Ông lão mang cuốn sổ đến, lại mang cuốn sổ về, chỉ là lần này về, ông phải suy nghĩ kỹ làm thế nào để sử dụng nó.

Tòa chung cư này nhanh chóng nổi tiếng, trở thành nhà ma khiến người xung quanh nghe đến là biến sắc, giá nhà giảm liên tục, đối với người mua nhà, điều này đại diện cho tài sản bị thu hẹp, đối với gia đình bình thường thì hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Đối với những người có nhà, họ kỳ vọng giá nhà càng cao càng tốt, như vậy tài sản của họ mới tăng lên.

Bây giờ danh tiếng nhà ma truyền ra ngoài, giá nhà giảm, người mua nhà hận chết hung thủ.

Cho nên từ điểm này, Đỗ Lan đã loại trừ những người mua nhà.

Kha Nam cho rằng Đỗ Lan quá chủ quan: Trước đây anh nói hung thủ gửi thư đe dọa là không biết dùng công nghệ cao, bây giờ anh lại nói sợ giá nhà giảm, nên hung thủ không phải là người mua nhà, anh không thấy đây là đoán mò không có căn cứ sao.

Đỗ Lan liền hỏi: Chẳng lẽ suy luận không phải là đoán mò không có căn cứ sao.

Chẳng phải lần nào cậu cũng suy luận trước, rồi mới tìm chứng cứ sao.

Trước khi có chứng cứ, suy luận chính là đoán mò.

Kha Nam không tranh cãi với Đỗ Lan nữa, cậu nghĩ nếu thật sự là sát thủ, sao có thể quan tâm đến vấn đề nhỏ như giá nhà.

Lời của Đỗ Lan chỉ có thể coi là tham khảo, tuyệt đối không thể xem là suy luận.

Cho đến bây giờ, ác quỷ đã xuất hiện, những vụ án tiếp theo thực ra đã không thể coi là một phần của trò chơi nữa, ác quỷ bắt đầu săn mồi, mỗi người đều là con mồi.

Những vụ án sắp xảy ra không còn là trò chơi trao đổi giết người nữa, mà là trò chơi săn mồi.

Hắc Đảo thông qua việc giết người đã có được cảm giác thỏa mãn chưa từng có, tiếp theo cô còn muốn tiếp tục giết, vì để che giấu thân phận mà giết, vì niềm vui mà giết, bây giờ đã không ai có thể ngăn cản cô được nữa.

Hung thủ của vụ án này thực sự quá nhiều, Kha Nam cũng không biết nên nói gì, nhưng để ngăn chặn tình hình tiếp tục leo thang, cậu cuối cùng quyết định bắt giữ mấy hung thủ trước đó.

Nhưng muốn bắt họ thì phải tìm được chứng cứ, Kha Nam cần Đỗ Lan giúp đỡ, vì cậu là một đứa trẻ, có rất nhiều nơi không thể đến, nên không thể thu thập chứng cứ.

Đỗ Lan dĩ nhiên phối hợp, hắn lại rất tò mò Kha Nam rốt cuộc làm thế nào xác định hung thủ, ngoài mấy nghi phạm rõ ràng có liên quan đến người chết, hung thủ giết bác sĩ không đầu là ai, cậu đã suy luận ra như thế nào.

Người giết bác sĩ không đầu cũng là người viết tên người quản lý.

Người quản lý chết thế nào tạm gác lại, trực tiếp điều tra những nhân vật có liên quan đến người quản lý.

Thực ra thủ pháp của những vụ án này không phức tạp, cái khó nhất chính là làm rõ mối quan hệ nhân vật phức tạp, chỉ cần gỡ rối tơ lòng là có thể khôi phục chân tướng.

Trước đây Kha Nam nghĩ đến việc một lưới bắt hết, nhưng bây giờ cậu quyết định bắt mấy hung thủ có thể xác định trước, không thể để họ tiếp tục làm càn nữa, quá nguy hiểm rồi.

Đỗ Lan phối hợp với Kha Nam điều tra rất nhiều chuyện, tổng hợp hồ sơ của tất cả các hộ dân này lại, cuối cùng đã nắm được đủ chứng cứ.

Đã đến lúc kết thúc trò chơi kinh hoàng này rồi.

Kha Nam tuy vẫn chưa biết tất cả hung thủ, nhưng cậu hy vọng bắt được một phần hung thủ, răn đe một phen, cũng để những hung thủ này biết rằng thế giới này vẫn có người có thể phá giải trò chơi giết người.

Đỗ Lan phải phối hợp với Kha Nam diễn trò, Kha Nam nói ở phía sau, hắn ở phía trước nhép miệng.

Giao cho ta đi, ta rất thích biểu diễn.

Thế là Đỗ Lan tập hợp tất cả các cư dân trong phòng sinh hoạt chung, mọi người đều đang phàn nàn không biết Đỗ Lan giở trò gì.

Chương 1880

Kha Nam nhìn những cư dân bình thường này, trong lòng lại nặng trĩu.

Ai có thể ngờ những cư dân này lại là những hung thủ giết người ẩn mình.

Những người bình thường nói chuyện phiếm, trong sâu thẳm nội tâm lại đều ẩn chứa một con dã thú.

Đây là lần đầu tiên Kha Nam nghi ngờ nhân tính, cậu trước đây vẫn luôn cho rằng nhân tính hướng thiện, nhưng tất cả những gì xảy ra ở đây đã khiến cậu dao động, rõ ràng có thể sống một cuộc sống bình thường, nhưng họ lại chọn giết người, thật sự quá tàn nhẫn.

Mọi người thấy bên cạnh Đỗ Lan có một cái hòm lớn, bên trong chính là những chứng cứ được chuẩn bị theo yêu cầu của Kha Nam.

Kha Nam trốn trong bóng tối, thông qua loa để giả giọng Đỗ Lan phá án.

Hôm nay tôi triệu tập mọi người đến đây không vì chuyện gì khác, chỉ vì những vụ án mạng liên tiếp xảy ra trong tòa nhà thực sự quá đáng sợ, thậm chí đã ảnh hưởng đến giá nhà.

Hung thủ giết người tôi có thể không quan tâm, nhưng để tài sản của tôi bị thu hẹp thì không thể nhịn được nữa, cho nên tôi muốn suy luận ra chân tướng mà tôi đã biết, lát nữa xin hung thủ đừng phản kháng, sau khi bị điểm danh thì hãy ngoan ngoãn đi tự thú.

Lời mở đầu này không phải của Kha Nam nói, mà là hắn tự phát biểu, ý là hắn không vì chân tướng mà chỉ vì tiền.

Vẻ mặt của mọi người không giống nhau, không ai nói lời nào, có người căng thẳng, có người lo lắng, cũng có người tò mò.

Tường Thái rất kích động, không ngờ Đỗ Lan đã suy luận ra rồi, cũng quá lợi hại rồi.

Anh thật sự đã biết hung thủ rồi sao.

Dĩ nhiên, hung thủ đang ở trong số chúng ta.

Đợi tôi suy luận xong, một số người trong các vị sẽ phải vào tù, tiếc là tôi lại khá thích nhóm hàng xóm các vị.

Đỗ Lan nói.

Kha Nam không nhịn được nói: Anh đừng có tự thêm lời thoại nữa, phối hợp một chút được không.

Kha Nam cho rằng câu thoại hung thủ đang ở trong số chúng ta nên là do thám tử nói.

Suy luận bắt đầu.

Lúc này là Kha Nam bắt đầu phát biểu, Đỗ Lan chỉ biểu diễn: Vụ án này phức tạp ở chỗ trao đổi giết người, rất khó xác định động cơ giết người, cho nên vụ án người quản lý và bác sĩ không đầu không có chút manh mối nào.

Nhưng chúng ta có thể trực tiếp lấy mấy vụ án khá rõ ràng ở giữa làm điểm đột phá, suy luận ngược lại.

Và điểm đột phá, dĩ nhiên là vụ án ở tiệm ăn Đan Mạch, vốn dĩ khi vụ án này xảy ra, tôi vẫn chưa nghĩ đến việc nó có liên quan đến trao đổi giết người, nhưng tất cả chứng cứ đều chỉ ra vụ án này chính là do ngài Đằng Tỉnh ở phòng 403 gây ra.

Đằng Tỉnh kinh hãi, Không có, tuyệt đối không có, anh đừng vu khống tôi, anh hoàn toàn không có chứng cứ.

Nếu không phải do anh gây ra, vậy anh giải thích thế nào về việc thư đe dọa đột nhiên ngừng lại.

Có lẽ là hắn ta chán rồi, một trò đùa dai cứ làm mãi cũng sẽ rất nhàm chán. 59.

Dù sao tôi không giết người, anh muốn chỉ điểm tôi thì hãy đưa ra chứng cứ đi.

Bác sĩ kích động nói: Người chết tuy là bạn học của tôi, nhưng tôi tuyệt đối không giết anh ta.

Kha Nam tỏ ra không vội, kịch hay mới bắt đầu. 60.

Trong nguyên tác không có phân đoạn suy luận này, dẫu có cũng là sau khi có người chết, suy luận xem ai đã viết tên mục tiêu, và ai đã rút được tên.

Chính là ghép mẩu giấy với chủ nhân, sau đó theo thứ tự trò chơi để suy luận ra hung thủ.

Dù sao người rút được tên chính là hung thủ, không hề có suy luận về thủ pháp gây án.

Mà cảnh sát nắm giữ nhiều chứng cứ cũng khá vô dụng, không phải kết luận là tự sát thì cũng là tai nạn, khá là vô trách nhiệm.

Còn những vụ án mạng rõ ràng, họ cũng không có manh mối nào, có thể nói là không có cách nào cả.

Rõ ràng chỉ là trò chơi giết người của một nhóm cư dân, nhưng lại khiến cảnh sát quay như chong chóng.

May mà vị cứu tinh của Sở Cảnh sát đã đến, danh thám tử Kha Nam đã đến.

Vụ án này khắp nơi đều lộ ra sự hèn hạ của nhân tính, không ai có thể hiểu được điều gì đã khiến những người bình thường giơ dao đồ tể lên.

Theo Kha Nam, các cư dân trong tòa nhà này không ai đã đến mức phải giết người, đều là họ tự sa ngã.

Sự hoảng loạn mà Đằng Tỉnh thể hiện rất phù hợp với hình tượng người đàn ông sa sút của hắn, hắn chính là một người đàn ông vô dụng, chỉ biết khoa trương thanh thế.

Đỗ Lan nói đến chủ tiệm ăn Đan Mạch, nhưng hắn lại nghĩ đến thi thể không đầu, nên mới nói ra những lời vô nghĩa như bạn học.

Hắn và chủ tiệm ăn Đan Mạch đâu phải là bạn học, rõ ràng sau khi bị chỉ điểm, đã nói năng lộn xộn.

Mọi người nhìn vẻ mặt hoảng hốt của hắn, liền biết hắn chắc chắn đã chột dạ.

Anh và chủ tiệm ăn Đan Mạch là bạn học.

Hay là người anh muốn giết trong lòng là bạn học.

Đỗ Lan cười, vị họa sĩ minh họa này thật thú vị, không có chút tố chất tâm lý nào, thật không biết ban đầu hắn làm sao trở thành bác sĩ.

Cũng không trách bạn học của hắn thành công như vậy, còn hắn chỉ là một bác sĩ phòng khám tư, hoàn toàn là do tính cách của hắn khiến hắn không có thành tựu.

Tôi, tôi.

Bác sĩ cũng biết mình nói sai rồi, nhất thời không biết nói gì để cứu vãn, cuối cùng nặn ra một câu: Chứng cứ, không có chứng cứ, đừng nói bừa.

Chứng cứ dĩ nhiên là có, thật ra tôi đã nhờ bạn tôi làm việc ở tiệm bánh ngọt bên cạnh tiệm ăn Đan Mạch lấy đoạn phim camera, phát hiện ngày hôm đó anh đã lén lút đi vào con hẻm phía sau mà bình thường không ai đến. 61.

Đỗ Lan đưa ra đoạn phim nói, sau khi phát, quả nhiên thấy bộ dạng lén lút của hắn.

Vì cảnh sát phán đoán đây là một vụ nổ do tai nạn, nên không điều tra camera xung quanh.

Đỗ Lan đã tìm đến bạn bè, lấy được chứng cứ, cuối cùng chứng minh bác sĩ đã vào tiệm từ cửa sau sau khi tiệm ăn Đan Mạch đóng cửa, mấy phút sau mới rời đi, đủ để hắn giở trò trong tiệm.

Cái này, cái này.

Bác sĩ còn muốn cãi, nhìn ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn lắp bắp nói: Tôi là, tôi là tìm đồ tôi để quên trong tiệm, vì tiệm đã đóng cửa, nên tôi mới đi cửa sau, không được sao.

Lúc này người sáng mắt đều biết hắn đang cố tỏ ra bình tĩnh.

Dĩ nhiên là được, vậy mời anh giải thích một chút, đồ anh để quên trong tiệm người ta là dao phay sao.

Đỗ Lan phóng to video, mọi người có thể thấy khi hắn rời đi, trong tay có thêm một con dao phay: Anh là một bác sĩ không cầm dao mổ, lại cầm dao phay, lợi hại thật.

Bác sĩ đỏ mặt, hắn chính là dùng con dao phay đó để cắt đứt ống dẫn gas.

Còn tại sao lại lấy đi con dao phay, chính là để ép Hân Di giết người.

Vì hắn cảm thấy không thể một mình chịu tội, cũng phải kéo người khác xuống nước, không thể không nói đây quả thật là hành vi vô cùng hèn hạ, không có chút bản lĩnh nào.

Tâm lý sắp sụp đổ rồi.

Nhưng suy luận vẫn chưa kết thúc, vì chứng cứ không chỉ có đoạn camera giám sát này, mà con dao phay đó cũng đã bị Đỗ Lan tìm thấy: Con dao phay này vốn bị vứt vào thùng rác, nhưng may mà có cô Mộc Hạ của chúng ta, nên mới không bị chở đi.

Mộc Hạ Thiến xấu hổ cười cười, vì lục rác quả thật không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Nhưng cô có lý do chính đáng, vì cô là một nhà văn viết sách về phân loại rác, mục tiêu của cô là viết ra những tác phẩm bán chạy.

Nhưng cô không chỉ lục rác, còn thu thập rác, còn làm một cái tủ đựng rác có giá trị được phân loại theo từng phòng của các cư dân, bên trong chứa những thứ rác có thể có giá trị mà mỗi nhà vứt ra.

Nhìn thấy con dao phay, bác sĩ cuối cùng cũng tuyệt vọng, vì trên đó có vân tay của hắn, hắn hoàn toàn không thể đưa ra lời giải thích hợp lý, không thể giải thích tại sao vân tay của mình lại ở cùng với vân tay của người chết.

Hắn á khẩu không nói nên lời.

Đây là người đầu tiên, sau đó là hung thủ thứ hai, ánh mắt của Đỗ Lan rơi vào người Hân Di.

Hân Di lúc này rất nghĩa khí đứng lên: Là tôi đã giết diễn viên đó.

Cô vẫn muốn che chở cho những người nhập cư trái phép, cũng không trách những người đó lại sẵn lòng giúp cô như vậy.

Không, thật ra hung thủ đã sớm thừa nhận rồi, cô không tham gia vào đó.

Nói rồi Đỗ Lan dùng một thứ ngoại ngữ mà mọi người không hiểu để hai hung thủ bên ngoài cửa tiến vào.

Mọi người hoàn toàn không hiểu Đỗ Lan đang nói gì, Đỗ Lan giải thích: Tôi đã hứa sẽ mời luật sư giỏi nhất cho họ, điều kiện là họ phải nói ra toàn bộ sự thật.

Họ đã thừa nhận là họ cùng với một người mà các vị tuyệt đối không ngờ tới đã gây ra vụ án mạng này.

Mọi người tỏ ra không phải Hân Di thì sẽ là ai.

Mục tiêu này lẽ ra là do Hân Di rút được mà, nhưng Hân Di cũng thật may mắn, không cần ra tay mà đã vượt qua được cửa ải khó khăn, thật là một cô gái may mắn.

Rốt cuộc là ai.

Một cư dân không tham gia trò chơi tò mò hỏi: Chẳng lẽ không phải người tham gia trò chơi, mà còn có người ngoài.

Đúng vậy, cô ta không phải là cư dân ở đây, cô ta chính là y tá bên cạnh bác sĩ Đằng Tỉnh.

Theo lời khai của họ, họ vốn định ngăn chặn hành vi đe dọa Hân Di của bác sĩ Đằng Tỉnh, nhưng không ngờ hôm đó lại là cô y tá đưa bác sĩ về, và sau khi biết rõ sự tình, cô y tá đã quyết định giúp họ giải quyết vấn đề một lần và mãi mãi, đó là hoàn thành trò chơi, giết chết mục tiêu, như vậy sẽ tốt cho tất cả mọi người.

Đỗ Lan thuật lại lời khai của những người nhập cư.

Như vậy, bác sĩ không cần tiếp tục đe dọa Hân Di, Hân Di vì những người nhập cư cũng không thể bán đứng bác sĩ.

Mọi người liền hỏi vậy còn cô y tá thì sao.

Cô ta được lợi gì.

Trong sự kiện này dường như ngoài những người nhập cư và bác sĩ được lợi ra, không có ai khác được lợi.

Chương 1881

Chuyện bác sĩ nhận được thư đe dọa mọi người đều biết, nhưng đến khi ông chủ chết, chỉ có Hân Di người viết mẩu giấy mới biết bác sĩ là hung thủ.

Những người khác hoàn toàn không biết ông chủ là mục tiêu, nên họ không thể tố giác bác sĩ.

Bác sĩ đe dọa Hân Di không chỉ đơn thuần là để trút giận, mà còn một phần là muốn kéo Hân Di xuống nước, chỉ có khi mọi người đều là kẻ giết người, mới có thể bao che cho nhau.

Nhưng trong đó cũng không có chuyện gì của cô y tá, tại sao cô ta lại tham gia vào.

Đừng hỏi, hỏi chính là tình yêu.

Đừng nói mọi người không hiểu, ngay cả bác sĩ Đằng Tỉnh cũng không hiểu, vì cô y tá vẫn luôn tỏ ra lạnh nhạt với hắn, cũng không thấy cô ta có ý gì với mình.

Y tá là một người đẹp, thân hình cũng đầy đặn, hắn mới không nhịn được mà luôn nhìn trộm.

Nhưng hắn thật sự không phát hiện cô y tá có cảm tình với hắn, một chút cũng không.

Nhưng cô y tá lại vì giúp hắn mà giết một diễn viên không liên quan, rốt cuộc là vì sao.

Cho dù là tình nhân thật sự cũng chưa chắc sẽ vì đối phương mà đi giết người, tóm lại mọi người hoàn toàn không thể hiểu được hành vi của cô y tá.

Kha Nam lại đã gặp không ít hung thủ giết người vì tình, những hung thủ này đều có một điểm chung, đó là coi tình yêu cao hơn tất cả, đầu óc đều có chút không bình thường.

Nhưng cô y tá có thật sự yêu bác sĩ không.

Phải đặt một dấu hỏi lớn, dù sao bác sĩ cũng không nhận ra cô y tá thích mình.

Cô y tá xinh đẹp vốn không ở trong trò chơi nguy hiểm này, hơn nữa dường như cũng chỉ có mối quan hệ đồng nghiệp bình thường với bác sĩ, nhưng cô lại bất ngờ tham gia vào trò chơi, còn tự tay giết người, hoàn toàn không nhìn ra được mục đích của cô.

Việc làm của cô dường như chỉ bảo vệ cho vị bác sĩ sa sút, mà bản thân hoàn toàn không được lợi gì, vì hiện tại xem ra cô và bác sĩ không hề có bất kỳ sự mập mờ hay tình riêng nào.

Nguyên tác đến cuối cùng bị người ta chửi là vì tác phẩm để tạo bất ngờ, thường sắp xếp những tình tiết hoàn toàn không hợp logic.

Ví dụ như nhân vật bị ép hắc hóa, ép tham gia, hoặc là làm ra những chuyện đảo ngược 180 độ so với trước đó. 62.

Sắp xếp tình tiết như vậy, mọi người dĩ nhiên không đoán được, vì hoàn toàn không có bất kỳ sự chuẩn bị nào, biên kịch muốn nói thế nào thì nói thế ấy.

Tuy lúc đầu sẽ cảm thấy đủ loại bất ngờ, đủ loại tình tiết thần thánh, nhưng đến cuối cùng, một tác phẩm suy luận lại không có logic làm chỗ dựa, động cơ gây án của tất cả hung thủ đều là vì tâm lý không lành mạnh, vậy thì có chút không ổn.

Khán giả là người bình thường dĩ nhiên không đoán được hành vi của kẻ điên, nhưng đây hoàn toàn không phải là suy luận.

Hành vi của cô y tá rất thần kinh, rõ ràng từ trước đến nay thái độ với bác sĩ không hề thân thiện, không biết tại sao cô lại vì bác sĩ mà giết người.

Phải biết bác sĩ vẫn luôn nhìn trộm cô, cô hoàn toàn không cần phải làm đến bước giết người cũng có thể ở bên bác sĩ.

Dường như chỉ có thể nói cô ta cũng là kẻ điên mới có thể giải thích được, nhưng khán giả hiển nhiên không thể chấp nhận lý do này.

Bây giờ Đỗ Lan và Kha Nam đang ở trong thế giới này, có thể trực tiếp hỏi tâm tư của cô y tá, cô muốn thông qua chuyện này để vĩnh viễn biến bác sĩ thành nô lệ, hay là thật sự yêu sâu đậm.

Bây giờ mời cô y tá lên sân khấu, trước đó Đỗ Lan đã mượn danh nghĩa bác sĩ mời cô y tá qua đây, tính thời gian cũng sắp đến rồi.

Cô y tá đến, nhưng hiển nhiên vẫn chưa biết tội ác của mình đã bị phơi bày.

Đỗ Lan không lãng phí thời gian, cô y tá vừa đến, liền chỉ ra tội ác của cô, và đặt ra nghi vấn, không biết tại sao cô lại giết người.

Cô y tá thấy đồng bọn đều đã khai, cô cũng không che giấu, thật ra gần đây cô đã chuẩn bị ra tay với bác sĩ rồi, cô muốn bác sĩ không bao giờ rời khỏi mình được nữa, muốn bác sĩ hoàn toàn trở thành vật sở hữu của cô.

Bác sĩ liền thắc mắc: Vậy trước đây tôi vẫn luôn có ý với cô, chẳng lẽ cô không nhìn ra.

Anh đó mà là có ý với tôi sao.

Anh là thèm khát cơ thể tôi, anh hạ tiện.

Cô y tá cho biết tuy bác sĩ vẫn luôn nhìn trộm cô với ánh mắt dê xồm, còn thỉnh thoảng nói vài câu chuyện cười bậy bạ, nhưng cô rất rõ ràng hắn chỉ muốn có được cơ thể của cô, chứ không phải thật lòng thích cô.

Bác sĩ yêu nhất là bức tranh sơn dầu kia, tâm tư của hắn đều ở trên bức tranh, người phụ nữ trong tranh mới là Nadeshiko trong lòng hắn, người vợ hoàn hảo.

Cho nên cô y tá mới phải làm chuyện này, nếu không giết người, cô chắc chắn không tranh lại được một bức tranh.

Bác sĩ tỏ ra rất cảm động, bây giờ hắn mới biết cô y tá lại thích mình đến vậy, nếu cô nói sớm thì tốt rồi, bây giờ cả hai đều phải vào tù.

Lúc này bác sĩ mới thật sự đối diện với nội tâm của cô y tá, không chỉ là thèm khát cơ thể cô, mà còn đối diện với trái tim nóng bỏng ẩn giấu kia.

Tình yêu quả nhiên hại người không nhẹ a.

Đỗ Lan lại tự thêm lời thoại cho mình.

Kha Nam im lặng, cậu hoàn toàn không thể hiểu được tâm lý của cô y tá này, nếu hung thủ đều có tâm lý như vậy, cậu hoàn toàn không cần suy luận, vì những tâm lý này đều không thể giải thích bằng logic.

Cô y tá vì muốn hoàn toàn chiếm được nội tâm của bác sĩ, đánh bại bức tranh sơn dầu, mà ra tay tàn nhẫn với người vô tội thật sự quá đáng.

Điều này giống như có người trong đám tang của người thân nhìn thấy người trong mộng, về nhà lập tức giết người nhà mình, chỉ để tổ chức một đám tang khác, gặp lại người mình yêu.

Tâm lý méo mó này, thám tử cũng không suy luận ra được.

Kha Nam lại biết trong số những cư dân này e rằng vẫn còn những người méo mó như vậy, những con quỷ giết người méo mó không thể hiểu bằng lẽ thường.

Lại phá thêm một vụ án, nhưng lại không cảm thấy vui vẻ, bây giờ nên chỉ ra hung thủ của vụ án bác sĩ không đầu rồi.

Vụ án này cũng là vụ án khó nhằn nhất trong quá trình điều tra của Kha Nam, nhưng cuối cùng cậu đã thông qua tài liệu của các cư dân để điều tra ra chân tướng.

Và vụ án này cũng không thể khiến Kha Nam chấp nhận được, vì đây là một vụ án biết luật phạm luật, rõ ràng là cảnh sát, lại làm ra chuyện như vậy, không thể tha thứ.

Trong nhận thức của Kha Nam, cảnh sát tuy rất vô dụng, nhưng mỗi người đều yêu nghề kính nghiệp, mỗi người đều là anh hùng bảo vệ mọi người, tuyệt đối không phải loại tội phạm giết người này.

Đúng vậy, người giết chết bạn học đại học của bác sĩ và tàn nhẫn cắt đầu anh ta chính là vợ chồng phòng 402.

Người chồng là cảnh bộ của Sở Cảnh sát, chức vụ cũng không nhỏ, thật ra lần đầu tiên Kha Nam gặp hắn đã nghi ngờ rồi, vì rõ ràng là cảnh sát lại dường như không muốn bị người ta biết, đây đâu phải là công việc gì không thể cho người khác biết.

Ban đầu Kha Nam nghĩ là vì hắn có nhiệm vụ đặc biệt, nhưng sau khi điều tra mới phát hiện họ vốn không sống ở đây, cũng là mới thuê phòng 402 không lâu.

Và trong tài liệu của họ cho thấy họ còn có một người con trai, nhưng từ khi Kha Nam đến đây chưa từng gặp qua.

Hơn nữa khi Kha Nam đến gõ cửa, gia đình này chưa bao giờ cho cậu vào nhà, lần nào cũng nói chuyện ở hành lang.

Không chỉ Kha Nam, có mấy lần Kha Nam còn thấy các cư dân khác cũng không vào được, Kha Nam hỏi mấy cư dân thì phát hiện họ đều nói chưa từng vào phòng 402,63.

Từ đó Conan đã đưa ra một suy đoán táo bạo, gia đình họ sở dĩ tốn công chuyển đến đây chính là để che giấu con trai của họ.

Và mọi người đều không biết điều này, người duy nhất có thể biết chính là người quản lý.

Vì người quản lý luôn xông vào cửa một cách thô lỗ, không bao giờ gõ cửa, chỉ có loại người không quan tâm đến cảm nhận của người khác này mới có cơ hội phát hiện bí mật của phòng 402.

Và đây cũng có thể là lý do nữ chủ nhân phòng 402 viết tên người quản lý, cô ta hy vọng người quản lý chết.

Sau khi người quản lý chết, cô ta cũng theo trò chơi giết chết mục tiêu trong tay mình.

Hơn nữa, nữ chủ nhân phòng 402 là một bà nội trợ, 40 mấy tuổi, đã tách rời khỏi xã hội.

Trước đây Kha Nam đã cố tình thăm dò, phát hiện cô ta quả thật không rành dùng điện thoại thông minh, điều này cũng phù hợp với suy đoán của Đỗ Lan.

Tuy không cam tâm, nhưng gia đình họ quả thật là khách thuê, không phải mua nhà.

Có thể nói hai điểm này hoàn toàn bị Đỗ Lan nói trúng, Kha Nam không phục không được.

Chương 1882

Đầu của người chết bị cắt xuống, điều này rõ ràng không phải là một phụ nữ nội trợ có thể làm được, điều này cho thấy người chồng là cảnh sát cũng tham gia vào đó, vì hắn biết làm thế nào để trì hoãn thời gian xác định danh tính của người chết, biết rằng nếu không có đầu, việc điều tra của cảnh sát sẽ không thuận lợi như vậy.

Điều này cũng có thể giải thích tại sao trong vụ án này lại có nhiều mâu thuẫn như vậy, vừa có sự cẩn thận và tàn nhẫn của việc cắt đầu, lại vừa có sự vụng về của việc gửi thư đe dọa.

Vì những thủ đoạn này rất có thể là do hai người thực hiện.

Và mục đích của họ chính là che giấu con trai của mình, tuy không biết tại sao phải che giấu sự thật rằng họ có một người con trai, nhưng ít nhất đây cũng được coi là một động cơ.

Nhưng vì phòng 402 có cảnh sát, nên quá trình thu thập chứng cứ của Kha Nam khá khó khăn, nhưng cậu cảm thấy chứng cứ chắc chắn vẫn còn trong phòng 402.

Gia đình chủ nhà phát hiện ánh mắt của Đỗ Lan cứ nhìn chằm chằm vào hai vợ chồng họ, khiến họ lập tức căng thẳng.

Nếu họ bị bắt thì con trai họ phải làm sao.

Tất cả những điều này đều là vì con trai, nếu không phải do người quản lý xen vào chuyện của người khác, cô cũng sẽ không viết tên ông ta xuống.

Đương nhiên, cô cũng không ngờ người quản lý lại chết thật, cuối cùng cô chỉ có thể tiếp tục theo quy tắc của trò chơi.

Nếu không làm vậy, cô có thể sẽ bị bắt vào tù vì tội xúi giục.

Cô không muốn vào tù, không muốn bỏ lại con trai.

Thế là vào một đêm trăng mờ gió lớn, cô giả vờ xe bị hỏng, dừng lại trên con đường người đã chết phải đi qua để về nhà, sau khi nhìn thấy biển số xe của ông ta thì lập tức vẫy tay.

Với một người phụ nữ yếu đuối, không có lý do gì để không giúp đỡ.

Lợi dụng lúc nạn nhân đang giúp đỡ, cô đã tàn nhẫn đập vào sau gáy đối phương, giết chết ông ta.

Nhưng cách xử lý thi thể của cô chỉ là vứt vào một con mương tối tăm bên cạnh, không hề che đậy gì.

Mãi cho đến khi chồng cô phát hiện cô có vẻ khác lạ, sau khi tra hỏi mới biết được sự thật, anh ta mới không thể không ra tay.

Bởi vì nếu chuyện vợ là kẻ giết người bị phanh phui, sự nghiệp của anh ta với tư cách là chồng cũng sẽ tiêu tan, anh ta không thể chấp nhận điều đó.

Vì vậy, anh ta đã đưa vợ quay lại hiện trường ngay trong đêm, dọn dẹp dấu vết, cuối cùng chặt đầu nạn nhân để làm chậm tốc độ điều tra.

Trong khoảng thời gian này, thực ra người chồng đã luôn cản trở cảnh sát điều tra các vụ án xảy ra trong khu chung cư, che giấu manh mối về vụ trao đổi giết người, gây trở ngại lớn cho cuộc điều tra của cảnh sát.

Thật ra, người vợ đã sớm nói với chồng rằng Đỗ Lan nghi ngờ cô, nhưng người chồng bảo cô đừng lo lắng, anh ta không cho rằng có ai có thể điều tra án giỏi hơn cảnh sát.

Rõ ràng anh ta không biết năng lực của cảnh sát đến đâu.

Phát hiện ánh mắt của Đỗ Lan, người chồng cảnh sát cũng giật thót trong lòng, chẳng lẽ đối phương thật sự đã tìm ra kẽ hở của mình rồi sao.

Anh ta không phải loại người bị động, vừa thấy ánh mắt của Đỗ Lan, viên cảnh sát đứng dậy nói: Rất xuất sắc, cả hai vụ án đều bắt được tại trận, suy luận của anh khiến người ta kinh ngạc.

Nhưng vụ án ở phòng 502, anh cũng đã giải quyết được chưa.

Anh ta cố gắng chuyển chủ đề.

Vụ án phòng 502 vẫn chưa có manh mối, nhưng điều đó không có nghĩa đây là một trò chơi trao đổi, Kha Nam nói trong bóng tối.

Thật ra cậu vẫn luôn rất nghi hoặc.

Cậu biết danh sách tất cả những người tham gia trò chơi từ miệng Đỗ Lan, bà lão không có trong đó, ngược lại người đã chết lại nằm trong số những người tham gia.

Theo lẽ thường, cô con dâu này chắc chắn sẽ viết tên bà lão, nhưng không ngờ bà lão không chết, mà vợ chồng cô ta lại bị giết.

Chỉ có hai lý do, một là người khác đã viết tên của họ, hai là hung thủ rút được tên bà lão đã thay đổi mục tiêu.

Kha Nam cho rằng khả năng thứ hai cao hơn khả năng thứ nhất.

Bởi vì theo cậu biết, nạn nhân là một phụ nữ nội trợ, tuy cao lớn nhưng thực chất chỉ là một bao cát lớn, rất khó kết thù với người trong chung cư.

Chồng cô là dân văn phòng, yếu đuối, kẹt giữa vợ và mẹ, ngày thường chỉ có thể tự an ủi bản thân, nói rằng gia đình mình đã rất tốt rồi, còn nhiều gia đình tệ hơn mình, dùng cách đó để tự tê liệt bản thân, không đi giải quyết mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu.

Là một người chồng, anh ta dĩ nhiên biết chuyện mẹ và vợ ngấm ngầm hại nhau, nhưng anh ta nhắm mắt làm ngơ, ngược lại còn không ngừng tự ám thị rằng nhà mình đã ổn rồi, cứ thế cho qua ngày.

Anh ta ở công ty cũng vậy, ở nhà cũng vậy, trong ngoài như một, cho nên loại người này rất khó bị người ngoài ghi hận.

Bởi vì quá đỗi bình thường, rất dễ bị người khác bỏ qua.

Một cặp vợ chồng như vậy, căn bản sẽ không bị ai căm ghét, cũng không có khả năng bị viết tên.

Vậy thì chỉ có khả năng thứ hai, mục tiêu ban đầu của hung thủ là bà lão, nhưng không biết vì sao lại thay đổi mục tiêu, không giết bà lão mà lại giết hai vợ chồng.

Nếu tìm ra được nguyên nhân, vụ án này sẽ được giải quyết.

Nhưng bây giờ không phải lúc nói về vụ án này: Cảnh bộ Giá Bản, tôi nghĩ chúng ta nên nói về vụ án thi thể không đầu trước đã.

Mọi người bất giác nhìn về phía anh ta, đều rất kinh ngạc, vì không ai biết anh ta là cảnh sát.

Trong khu chung cư đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, mà anh ta lại chưa từng tiết lộ thân phận của mình.

Điều này quá bất thường, đã có người chết, với tư cách là một cảnh sát ở gần hiện trường, chẳng phải anh ta nên đứng ra duy trì trật tự ngay từ đầu sao.

Hơn nữa, bà Giá Bản cũng đã quen biết mọi người một thời gian dài, hình như bà chưa bao giờ nói chồng mình là cảnh sát, chỉ nói là nhân viên văn phòng.

Tại sao họ phải nói dối và che giấu.

Ông chú xã hội đen giật mình một cái, vì ông ta sợ cảnh sát nhất, tuy đã không còn hoạt động trong giới giang hồ, nhưng ít nhiều vẫn còn chút quan hệ, vừa nghe đến cảnh sát là ông ta sợ theo bản năng, giống như chuột thấy mèo.

Cảnh bộ Giá Bản, xin ông giải thích một chút, tại sao lại che giấu thân phận cảnh sát.

Kha Nam bắt đầu chất vấn, Đỗ Lan cũng phối hợp làm ra vẻ mặt nghiêm túc.

Cảnh bộ Giá Bản rất bình tĩnh: Sau giờ làm là thời gian riêng tư của tôi, tôi là người trước nay công việc ra công việc, thời gian riêng tư ra thời gian riêng tư, cho nên tôi mới không nói cho mọi người biết, vì không muốn có người làm phiền thời gian nghỉ ngơi của mình.

Cái cớ này quả thực là nói bừa, cảnh sát không phải là nghề nghiệp bình thường, dù là sau giờ làm cũng phải sẵn sàng nhận lệnh.

Kha Nam quen biết nhiều cảnh sát như vậy, ai mà không phải gọi là đến.

Ai mà không phải túc trực hai mươi bốn giờ.

Giống như cảnh quan Cao Mộc và cảnh quan Tá Đằng, ngay cả yêu đương cũng không thể yên ổn, lần nào cũng bị công việc làm phiền.

Nghe thấy lời lẽ vô trách nhiệm này, Kha Nam không nhịn được nói: Cảnh sát là nghề nghiệp đặc thù, căn bản không có cái gọi là thời gian riêng tư, cái cớ này của ông hoàn toàn là nói bừa.

Cảnh bộ Giá Bản không khỏi giật giật khóe miệng, anh ta hiểu rằng đối phương rất am hiểu nghề cảnh sát, anh ta nói càng nhiều thì kẽ hở càng nhiều, nên anh ta không nói gì thêm nữa.

Không có lời giải thích sao.

Đối mặt với nghi phạm im lặng, Kha Nam tiếp tục nói: Có phải là vì con trai của hai người không.

Họ còn có con trai ư.

Các cư dân càng thêm nghi hoặc, chưa từng thấy bao giờ, làm sao họ lại có con trai được.

Nếu họ có con trai thì không thể nào không ra vào chứ, bao nhiêu đôi mắt nhìn chằm chằm, chưa từng thấy bao giờ.

Làm sao các người biết.

Cảnh bộ cuối cùng cũng không nhịn được, đối phương chắc chắn đã điều tra hồ sơ của anh ta, đây là hành vi phi pháp: Nếu các người điều tra hồ sơ cá nhân, đó là hành vi vi phạm pháp luật.

Tốt nhất các người nên đưa ra một lời giải thích hợp lý.

Thật ra không điều tra cũng có thể biết được, trừ khi khẩu vị của hai người rất lớn, nếu không tần suất mua thực phẩm và tốc độ tiêu hao của hai người hoàn toàn không tương xứng, điều này cho thấy trong nhà hai người còn có người thứ ba.

Cũng chỉ có Kha Nam cả ngày không có việc gì làm mới có thể từ tần suất tiêu hao và bổ sung thực phẩm của đối phương mà phát hiện ra điểm bất thường.

Cậu mới có thời gian cả ngày ngồi rình.

Viên cảnh sát ngẩn người, không ngờ đối phương lại rảnh rỗi đến mức giám sát họ.

Xem ra Đỗ Lan này ngay từ đầu đã xác định họ là nghi phạm, nếu không sẽ không tốn thời gian giám sát.

Vụ án này đã khiến Kha Nam ăn không ngon ngủ không yên, cậu đã dùng đủ mọi cách, từ việc ngồi rình thô sơ đến nghe lén tiên tiến, từ lục lọi thùng rác đến hỏi han.

Kha Nam đã phát huy tối đa lợi thế của một đứa trẻ, không ai để ý rằng đứa trẻ chạy lung tung khắp nơi này thực chất đang tìm kiếm manh mối phá án.

Khi các cư dân thấy cậu đang chơi đùa, có thể đó chính là lúc Kha Nam đang giám sát họ.

Chương 1883

Có chút cảm giác của Oán Hồn Cô Nhi, thân thể trẻ con, linh hồn người lớn, mọi hành động của cư dân đều không thoát khỏi mắt của cậu bé Kha Nam, cuộc sống riêng tư của họ đều lọt vào mắt Kha Nam, những lời nói bất cẩn của họ đều được Kha Nam ghi nhớ trong lòng, mối quan hệ của họ, những oán niệm của họ đều không thoát khỏi sự quan sát của Kha Nam.

Che giấu nghề nghiệp, giấu giếm con trai, những hành vi bất thường này đều cho thấy cặp vợ chồng này có bí mật không thể cho người khác biết.

Kha Nam cho rằng họ vì muốn che giấu bí mật mà nảy sinh sát ý với người quản lý, nhưng không ngờ người quản lý lại chết thật sau khi trò chơi giết người bắt đầu, thế là họ tương kế tựu kế thúc đẩy trò chơi, giết chết vị bác sĩ, nhằm tiếp tục che đậy bí mật, cũng như mối quan hệ của mình với cái chết của người quản lý.

Có thể nói chính sự ích kỷ của những thị dân nhỏ bé này đã gây ra hàng loạt vụ án đáng sợ này.

Muốn buộc tội chúng tôi là hung thủ, chứng cứ đâu.

Quả nhiên không đến phút cuối, họ sẽ không thừa nhận, tội phạm đều có đức tính na ná nhau, chẳng có ai khiến thám tử được yên tâm.

May mà Kha Nam cũng đã có chuẩn bị, đầu tiên là những lá thư đe dọa.

Mặc dù không lấy được tất cả các lá thư, nhưng lúc đó số lượng thư đe dọa thực sự quá nhiều, có thư viết tay, có thư cắt dán, có thư viết trên trang tạp chí, tất cả nội dung đều viết trên giấy trắng, mỗi lá một khác, dấu vết bút tích cũng rất khoa trương, nhưng việc giám định bút tích vẫn có hiệu quả.

Vì số lượng thư đe dọa gửi đi quá nhiều, Kha Nam vẫn lấy được vài tờ từ tay Mộc Hạ, là những lá thư bị vị bác sĩ suy sụp vứt đi.

Chừng này căn bản không đủ.

Nhưng người chồng là cảnh sát lại rất rõ, chút chứng cứ này không đủ, chỉ cần họ mời một luật sư giỏi là không thể định tội họ: Nếu các người không có chứng cứ quyết định, thì đừng có nói bừa.

Chứng cứ quyết định có đây, ở ngay đây. 64.

Địch Ny Toa, người luôn chưa xuất hiện, đã đến, trong tay cầm một hộp giữ nhiệt, theo sau là một đứa trẻ vị thành niên, trông cũng đã học cấp hai, cấp ba, nhưng da dẻ lại trắng bệch một cách không khỏe mạnh, như thể chưa từng tham gia tiết thể dục nào.

Da của một học sinh cấp hai, cấp ba tuyệt đối không thể không khỏe mạnh như vậy, rõ ràng cậu ta đã luôn trốn trong nhà, chưa từng ra ngoài.

Nhìn thấy hộp giữ nhiệt, sắc mặt của họ liền thay đổi.

Bởi vì đầu của nạn nhân đang ở bên trong, được họ bảo quản bằng một lượng lớn chất hút ẩm và bột vôi.

Và đứa trẻ sau lưng Địch Ny Toa chính là con trai của họ.

Các người làm vậy là xâm nhập bất hợp pháp.

Người chồng biết là xong rồi, nhưng vẫn cố giãy giụa.

Đừng kích động như vậy, có muốn tôi mở cái hộp này ra không.

Đỗ Lan nói, rồi lại nói với các cư dân: Ai sợ có thể nhắm mắt lại, thứ bên trong không đẹp mắt đâu, khá đáng sợ đấy.

Mọi người cũng ý thức được bên trong có thể là đầu người, từng người đều ngồi ngay ngắn, không ít người quay đầu đi, rõ ràng không dám nhìn.

Thủ Trủng Thái Nại vẻ mặt không thể tin nổi, vì cô và bà Giá Bản có quan hệ rất tốt, sau khi chuyển đến đây cô đã nhận được không ít sự chăm sóc của đối phương, không ngờ bà ta lại là hung thủ.

Rõ ràng bà là một người nhiệt tình như vậy, sao lại có thể.

Thực ra các cư dân khác cũng không ngờ tới.

Phải, ai mà ngờ được chứ.

Nếu không phải vì chuyện của con trai, họ cũng sẽ không như vậy.

Vốn dĩ họ cũng là một gia đình hạnh phúc, nhưng tất cả đều là vì con trai của họ.

Địch Ny Toa đã biết: Rối loạn nhân cách vô tình, còn được gọi là nhân cách chống đối xã hội.

Hai người nghĩ rằng nhốt nó lại là ổn, nhưng ổ khóa hai người mua căn bản vô dụng, chỉ cần dùng một tấm thẻ là có thể mở ra.

Lúc tôi đến nhà hai người, vừa đúng lúc gặp nó ra ngoài.

Vợ chồng viên cảnh sát sững sờ, quả nhiên trong các tác phẩm tội phạm, cảnh sát đều rất vô năng, ngay cả con trai mình cũng không trông được, đừng nói đến việc bắt tội phạm, họ căn bản không có bản lĩnh đó.

Thực ra, người con trai biết tất cả mọi chuyện, cũng biết những gì xảy ra trong chung cư, thậm chí cả chuyện bố mẹ giết người cậu ta cũng biết.

Cậu ta vui vẻ trong đó, lúc bố mẹ không có nhà, cậu ta sẽ mở khóa cửa, nghênh ngang đi lại trong tòa nhà.

Thậm chí cậu ta còn biết trong hộp giữ nhiệt có chứa đầu người, chính cậu ta đã lấy đầu người ra để hù dọa gã đàn ông suy sụp.

Cuối cùng còn giúp mẹ quay video đe dọa.

Có thể nói cả gia đình ba người này đều đã lún sâu vào tội ác, không thể tự thoát ra.

Sao con lại ra ngoài được.

Là một người cha, anh ta không muốn con trai trở thành tội phạm.

Họ đã làm nhiều như vậy chính là hy vọng bảo vệ tốt cho con trai, để nó được sống trong một môi trường an toàn, không làm hại người khác, cũng không bị người khác làm hại.

Đỗ Lan cảm thấy rất thú vị: Làm cha mẹ như hai người chắc chắn sẽ rời khỏi thế gian này trước con trai, chẳng lẽ hai người có thể bảo vệ nó cả đời sao.

Khi hai người qua đời, ai có thể trông chừng nó.

Hay là hai người định trước khi chết sẽ giết luôn nó, để cả gia đình được đoàn tụ.

Suy nghĩ này thật sự rất kỳ quặc, biết triệu chứng của con trai thì nên chữa trị đàng hoàng.

Đương nhiên loại bệnh này không chữa khỏi được, nhưng ở trong bệnh viện tâm thần ít nhất vẫn tốt hơn.

Tuy rằng đối với cha mẹ rất tàn nhẫn, nhưng đây có lẽ là cách tốt nhất, còn hơn là nhốt con trai lại.

Làm như họ, con trai không điên cũng phải điên.

Đỗ Lan đứng nói chuyện không đau lưng, nên rất mong chờ câu trả lời cho vấn đề này.

Nếu anh gặp phải chuyện này, sẽ không hả hê như vậy đâu.

Lúc này, người chồng cảnh sát đã biết không thể cứu vãn, anh ta không tranh cãi gì nữa, coi như đã nhận tội.

Nhưng với tư cách là một người cha, anh ta phải lý luận với Đỗ Lan một phen.

Anh ta chỉ là không may mắn vớ phải một đứa con như vậy, anh ta có thể làm gì được chứ.

Đỗ Lan lại coi bi kịch này như một trò đùa, thật đáng ghét.

Kha Nam cũng cảm thấy Đỗ Lan quá đáng, chuyện này quả thực là một bi kịch.

Mặc dù bi kịch không phải là lý do để phạm tội, nhưng bi kịch thực sự có thể hủy hoại một con người.

Chỉ cần một ngày tồi tệ, là có thể biến người ta thành kẻ điên, một niệm thành Phật một niệm thành ma.

Có những chuyện thực sự không thể dễ dàng nói cho qua, trừ khi chính mình đã trải qua, nếu không không có tư cách nói đúng sai về họ.

Thái độ của Đỗ Lan quả thật đáng ăn đòn, nhưng hắn là vậy, hơn nữa câu hỏi hắn đặt ra rất thực tế, đúng là trung ngôn nghịch nhĩ.

Họ không thể nhốt con trai cả đời được, nếu chỉ cố gắng quản lý tốt chuyện khi còn sống, vậy sau khi họ chết, con trai họ có thể sẽ phá hoại gấp bội, lúc đó ai sẽ chịu trách nhiệm cho sự phá hoại gây ra.

Họ đã có trách nhiệm với con trai, nhưng lại vô trách nhiệm với cả xã hội.

Đương nhiên nếu họ thực sự trước khi chết mang cả con trai đi cùng, Đỗ Lan cũng sẽ không có nghi vấn này.

Nhưng mọi người đều cảm thấy Đỗ Lan quá máu lạnh, tuy vợ chồng họ là hung thủ, nhưng cũng rất đáng thương.

Mọi người đều là người bình thường, nếu đặt mình vào hoàn cảnh của họ, họ không nghĩ mình có thể làm tốt hơn cặp vợ chồng này.

Đỗ Lan tỏ vẻ, cuối cùng thì hắn lại trở thành người xấu sao.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng còi cảnh sát, xem ra cảnh sát cuối cùng cũng đã đến.

Đỗ Lan nói hôm nay đến đây thôi: Tuy vẫn còn vụ án chưa được giải quyết, nhưng tôi ở đây muốn nhắc nhở hung thủ, lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó thoát. 65.

Chính nghĩa tất sẽ chiến thắng tà ác, hồ ly dù ranh mãnh đến đâu cũng không đấu lại được thợ săn, cái đuôi của thỏ không thể dài mãi, nợ cũ đến mùa thu cũng phải tính sổ, không thể trốn tránh.

Mọi người tỏ vẻ Đỗ Lan suy luận thì suy luận, sao còn công kích cá nhân.

Cảnh sát đến mới biết, không ngờ lại có nhiều vụ án như vậy, họ cũng không biết nói gì cho phải.

Họ cũng tiến hành thẩm vấn lại các cư dân trong chung cư, nhưng không có kết quả gì, vẫn không biết hung thủ của vụ án giết người ở phòng 502.

Chương 1884

Bắt nhiều người như vậy, giá nhà lại một lần nữa sụt giảm, Đỗ Lan nói bây giờ nên mua nhà, sau này chắc chắn sẽ lời.

Chết một số, bị bắt một số, dọn đi một số, tòa nhà trống đi rất nhiều.

Nhưng hung thủ vẫn chưa bị bắt hết, Kha Nam vẫn phải tiếp tục điều tra, nhưng bây giờ phạm vi đã thu hẹp lại, hung thủ chính là một trong số những cư dân còn lại.

Anh không thể đi tìm những người bạn làm thêm của anh, nhờ họ thu thập thêm tài liệu được sao.

Kha Nam cảm thấy vụ án không có tiến triển gì, chủ yếu là do manh mối quá ít, nên hy vọng Đỗ Lan nghĩ cách khác.

Trước đây Đỗ Lan đã thông qua những người bạn làm thêm để thu thập không ít tài liệu hữu ích, bây giờ Kha Nam hy vọng Đỗ Lan lại nhờ họ giúp đỡ.

Làm thám tử không thể dựa dẫm vào người khác, phải tự mình nghĩ cách mới được.

Hơn nữa những người bạn đó của tôi chỉ là quen biết ở hội chợ cosplay, tuy có đủ mọi nghề nghiệp, nhưng cũng không thể lúc nào cũng làm phiền họ.

Đỗ Lan cho rằng phải biết điểm dừng, phá án sao có thể chỉ dựa vào người khác.

Nhưng manh mối quá ít, căn bản không thể tưởng tượng ra hung thủ rốt cuộc đã gây án như thế nào.

Có lẽ hung thủ cũng có đồng bọn.

Đỗ Lan nói: Giống như tôi có rất nhiều bạn bè làm thêm ở các ngành nghề khác nhau, có lẽ hung thủ cũng quen biết một người bạn thần thông quảng đại nào đó cũng không chừng.

Kha Nam cảm thấy không ai sẽ giúp hung thủ, rõ ràng dù đã chứng kiến sự chia rẽ của các cư dân, cậu vẫn tin rằng người tốt nhiều hơn.

Hung thủ rốt cuộc là ai.

Kha Nam cho rằng hung thủ chắc chắn là một người có thể lực rất tốt, trong khu chung cư có điều kiện này dường như chỉ có Thủ Trủng Tường Thái, vì anh ta là huấn luyện viên thể hình.

Các cư dân khác nhìn thế nào cũng không có thể lực như vậy, cậu hoàn toàn không nghi ngờ Hắc Đảo.

Bởi vì Hắc Đảo quá yếu ớt, trông như một cô gái ngay cả nắp chai cũng không mở được.

Nhưng cậu dường như đã quên mất bạn gái của mình, Tiểu Lan, trông cũng là một cô gái yếu đuối, nhưng thực tế lại là một cao thủ Karate.

Nói cho cùng Kha Nam cũng là đàn ông, luôn có sự quan tâm đặc biệt đối với phụ nữ.

Thật ra rất nhiều người không biết dưới thân hình nhỏ bé của Hắc Đảo là một dạ dày vương và một lực sĩ.

Cô ăn nhiều hơn rất nhiều đàn ông, sức lực cũng lớn hơn rất nhiều đàn ông.

Cô giỏi ngụy trang, chỉ có một người biết bộ mặt thật của cô, đó chính là kẻ liếm chó của cô, một người đàn ông ngưỡng mộ cô, thậm chí muốn trở thành cô, một công cụ nhân.

Họ quen nhau từ hồi cấp ba, lúc đó gã liếm chó luôn bị người khác bắt nạt, là nạn nhân của bạo lực học đường, còn Hắc Đảo là một cô gái nỗ lực học tập để sống một cuộc sống bình thường.

Thật ra lúc đó cô đã phát hiện ra mình khác biệt, cô thích ngược đãi động vật nhỏ, và luôn ảo tưởng về việc giết người, hết lần này đến lần khác, cô không thể kiểm soát được.

Sau đó cô cố gắng dùng toán học để tê liệt thần kinh của mình, tuy có hiệu quả một thời gian, nhưng cuối cùng đó chỉ là chữa ngọn không chữa gốc, thành tích học tập của cô lại ngày càng tốt hơn.

Điều này cũng gián tiếp chứng minh Hắc Đảo rất thông minh, dường như những người có nhân cách chống đối xã hội đều có chỉ số IQ rất cao.

Cứ như vậy yên ổn qua một thời gian, có một lần cô nhìn thấy gã liếm chó bị người khác bắt nạt, cuối cùng đã tiến lên ngăn cản, hy vọng trải nghiệm cảm giác của người bình thường, không ngờ lại thu hoạch được một gã liếm chó.

Kẻ liếm chó này không hề để tâm Hắc Đảo là người như thế nào, thậm chí sau khi biết cô luôn muốn giết người, thậm chí đã giết người, liền trực tiếp coi Hắc Đảo như thần thánh.

Hắc Đảo đã làm những việc mà gã liếm chó luôn muốn làm nhưng không dám, cho nên hắn thậm chí không ngại bị Hắc Đảo bóp chết, cam tâm tình nguyện chết trong tay nữ thần.

Hắc Đảo để làm một người bình thường cũng đã rất nỗ lực, cô cũng biết vấn đề của mình ở đâu, cũng biết mình không nên buông thả thú tính của mình.

Nhưng cô căn bản không thể kiểm soát được, nên cô thông qua học tập để tê liệt bản thân, nhưng điều này chỉ có hiệu quả trong thời gian ngắn, vì rất nhanh toán học đã không còn giúp được cô nữa.

Cô đã từng suýt giết chết gã liếm chó, chỉ bằng hai tay, không có sự trợ giúp nào khác, dùng đôi tay mảnh mai trực tiếp bóp cổ hắn, gã liếm chó suýt nữa thì chết.

Nhưng hắn lại rất vui mừng, bày tỏ sự thấu hiểu cho Hắc Đảo, vì Hắc Đảo vốn dĩ nên khác biệt.

Người bình thường không phải là kẻ bắt nạt thì cũng là đồng bọn của kẻ bắt nạt, mà nữ thần đứng ra ngăn cản kẻ xấu là anh hùng, cao thượng hơn bất kỳ ai, một nữ thần như vậy làm gì cũng có thể được tha thứ.

Hắc Đảo lần đầu tiên có cảm giác được thấu hiểu, nên đã tha cho gã liếm chó.

Còn gã liếm chó sau chuyện này lại càng nỗ lực liếm hơn, thậm chí vì muốn học cùng trường đại học với Hắc Đảo mà nỗ lực học tập.

Đương nhiên hắn vẫn là một gã liếm chó, vẫn lấy Hắc Đảo làm mục tiêu, luôn hy vọng có thể trở thành người như cô, xinh đẹp, mạnh mẽ, thông minh, dũng cảm, cho nên hắn cam tâm tình nguyện trở thành đồng phạm của Hắc Đảo, trở thành một con ốc vít trong vụ án giết người, nơi nào cần hắn, hắn sẽ làm việc ở đó, trở thành công cụ nhân mạnh mẽ nhất của Hắc Đảo.

Hắc Đảo sai khiến hắn cũng không hề có cảm giác tội lỗi, dù sao có nhu cầu gì cứ nhờ gã liếm chó đi làm là được, hắn chắc chắn sẽ toàn lực ứng phó, hơn nữa còn làm rất đẹp.

Hắc Đảo biết giết người là không tốt, nhưng bây giờ mọi chuyện là ý trời.

Sở dĩ nói là ý trời, là vì sau khi lên đại học Hắc Đảo lại bắt đầu nỗ lực làm người bình thường, nên cô đã tìm một người bạn trai, không ngờ người bạn trai lại thích bạo hành gia đình, đúng là vật tụ theo loài.

Hắc Đảo chỉ muốn một cuộc sống bình thường, nhưng ở bên cạnh người bạn trai này, sát ý trong lòng cô vẫn thỉnh thoảng trỗi dậy.

Người bạn trai này đã không thể áp chế được sát ý trong lòng cô, tức là đã vô dụng, cho nên cô mới viết tên hắn.

Vốn dĩ Hắc Đảo có một ý nghĩ, đó là nếu bạn trai thật sự chết, cô sẽ không bao giờ kìm nén sát ý của mình nữa.

Vì cô cảm thấy đây là ông trời muốn giúp cô, giống như tung đồng xu, bạn trai sống, cô sẽ tiếp tục nỗ lực kìm nén. bạn trai chết, cô sẽ hoàn toàn giải phóng tất cả.

Không ngờ bạn trai thật sự đã chết, Hắc Đảo cũng hoàn toàn giải phóng bản thân, cô quyết định từ biệt cuộc sống của người bình thường.

Bởi vì cô đã nỗ lực, nên mới biết đối với loại người như cô, cuộc sống của người bình thường khó khăn đến nhường nào.

Chỉ có thể nói Hắc Đảo vẫn còn quá trẻ, nếu cô nhẫn nại thêm vài năm nữa, có lẽ cô đã có thể sống một cuộc sống như Cát Lương Cát Ảnh.

Ban ngày đi làm, thời gian rảnh rỗi giết người, cuộc sống của kẻ biến thái chính là đơn sơ, khô khan mà lại phong phú như vậy.

Cuộc sống như vậy mới là bình thường nhất, Cát Lương Cát Ảnh chính là một ví dụ rất tốt, hắn hiểu rằng ngăn chặn không bằng khai thông.

Cùng là nhân cách chống đối xã hội, hắn lại biết cách quản lý cảm xúc của mình, và mục tiêu hắn chọn cũng rất cẩn thận, cơ bản đều là những người ngoại tỉnh đơn độc, sau khi giết người còn hủy thi diệt tích, cố gắng hết sức để ngăn chặn sự việc bị phát giác.

Muốn sống một cuộc sống bình thường thì phải tỉ mỉ, phải học cách tự kiểm soát, chỉ có như vậy mới có thể thực sự sống cuộc sống mình thích.

Thế giới này, bất kể người tốt hay người xấu, đều không thể dễ dàng có được cuộc sống mình muốn, muốn có được thì phải trả giá, đây là vấn đề mà cả người tốt và người xấu đều phải đối mặt.

Cát Lương Cát Ảnh chính là một người xấu làm rất tốt, vì hắn đã tìm được điểm cân bằng giữa tính cách chống đối xã hội và cuộc sống bình thường.

Ai nói biến thái không thể sống cuộc sống bình thường.

Ai lại nói sống cuộc sống bình thường thì không thể phạm tội.

Là một người xấu thì phải đi một con đường khác biệt, đó mới là một người xấu đủ tiêu chuẩn.

Hiển nhiên Hắc Đảo còn quá trẻ, không giống như Cát Lương Cát Ảnh đã bước chân vào xã hội làm việc mấy năm, đã học được sự khéo léo và thỏa hiệp.

Hắc Đảo vẫn nghĩ rằng bình thường và chống đối xã hội chỉ có thể chọn một trong hai, trong khi Cát Lương Cát Ảnh đã cho mọi người biết cá và tay gấu có thể có được cả hai.

Tiếc là Hắc Đảo không hiểu đạo lý này, giờ đây cô đã hoàn toàn buông thả bản thân, vụ án thứ hai xuất hiện, vụ án phân xác.

Cô đã giết người phụ nữ đang ly thân ở tầng một, cắt chân của bà ta bỏ vào túi golf gửi cho người chồng, còn thi thể của bà ta giao cho gã liếm chó xử lý.

Về việc tại sao phải phân xác, hoàn toàn chỉ vì cô muốn, không có lý do đặc biệt, chỉ là buông thả bản thân.

Cô cảm thấy phạm tội một cách cao điệu như vậy, bản thân vô cùng vui vẻ.

Nhưng cô dường như đã quên rằng trong khu chung cư chỉ có vài người, cô giết một người là thiếu một người, cuối cùng người còn lại chẳng phải là hung thủ sao.

Người càng ít, hung thủ càng rõ ràng, cô ngay cả điểm này cũng không nghĩ tới, so với Cát Lương Cát Ảnh vẫn còn kém quá xa, vẫn cần phải học hỏi tiến bộ nhiều hơn.

Ngành nghề làm người xấu này cũng rất uyên thâm, muốn trở thành một người xấu ưu tú càng cần phải tốn tâm tốn sức, không phải nói giết vài người làm vài việc xấu là đủ, còn phải tu nghiệp thêm.

Ông lão nhìn vào cuốn sổ, khoảng thời gian này ông ta giống như Gollum, đấu tranh qua lại giữa lằn ranh đạo đức và quyền sử dụng cuốn sổ.

Cuối cùng, ông ta đã khuất phục, cuốn sổ đã thuộc về ông ta, ông ta muốn dùng thế nào cũng được, cuốn sổ là bảo bối của ông ta.

Chương 1885

Tuy nhiên, ông lão về hưu thầm nghĩ mình cũng không thể dựa vào sở thích cá nhân để giết người, nên vẫn phải đi giết những tội phạm đã bị kết án nhưng bản án không đủ nặng.

Vì vậy, ông ta xem tin tức trước để biết những kẻ đáng bị tử hình nhưng chưa bị thi hành án.

Quốc gia này có án tử hình, nhưng thường không tuyên án, vì án tử hình rất nghiêm ngặt, dù là kẻ tội ác tày trời cũng không chắc sẽ bị tuyên án tử hình.

Đương nhiên không phải là không có, năm 2007, một năm đã treo cổ 13 tử tù, đúng vậy, không phải tiêm thuốc độc mà là treo cổ.

Đây là một phương pháp tử hình mang đậm tính lịch sử, học tập từ người thầy công nghiệp của Nhật Bản là Anh quốc.

Nhưng những năm gần đây, số lượng án tử hình lại có xu hướng giảm, hơn nữa tử tù cũng không phải là bị tuyên án tử hình ngay lập tức, một vụ án có thể mất đến hai ba mươi năm để dây dưa.

Tội phạm bị xử tử năm 2007, có thể đã phạm tội từ thế kỷ trước.

Gia đình nạn nhân cũng chẳng còn lại bao nhiêu người, còn tội phạm cũng từ người trẻ tuổi biến thành người trung niên, cao tuổi.

Án tử hình như vậy đối với nạn nhân và gia đình họ vẫn là không công bằng, cho nên ông lão về hưu muốn thi hành chính nghĩa, bắt đầu từ những tội phạm đáng phải chuộc tội này.

Những vụ án tồi tệ không ít, những tội phạm khiến người ta ghê tởm cũng không ít, cho nên ông lão cuối cùng cũng bắt đầu làm việc.

Viết tên xuống và người đó sẽ chết, có thể trừ hại cho dân, thật sự quá đơn giản.

Soạt, một loáng đã viết mười mấy cái tên, sau khi dừng bút, ông ta chỉ cảm thấy vô cùng thoải mái.

Căn bản không cần chống lại cuốn sổ nhỏ, hóa ra chấp nhận thân phận sứ giả của chính nghĩa lại dễ chịu, đơn giản đến vậy.

Nếu chính nghĩa cần một người thi hành, vậy thì đó chính là mình, ông lão nghĩ một cách trung nhị.

Trong nháy mắt, trong nhà tù xuất hiện không ít cái chết kỳ lạ.

Ở các nhà tù khác nhau, vào cùng một thời điểm, đột nhiên xảy ra đủ loại tai nạn, điều này rất khó để người ta tin là trùng hợp.

Nhưng tù nhân trong tù lại không có cơ hội tiếp xúc với thế giới bên ngoài, nói không phải trùng hợp, vậy thì nguyên nhân là gì.

Nói chung những cái chết này khiến cảnh sát đau đầu, cuối cùng chỉ có thể thông báo với truyền thông rằng đó là tai nạn tử vong do vấn đề quản lý nhà tù.

Nhưng truyền thông cũng không khỏi đặt câu hỏi, tai nạn này cũng quá nhiều rồi thì phải.

Kha Nam cũng đã xem tin tức, cũng cảm thấy có điều kỳ lạ, nhưng cậu hiện đang bận rộn với các vụ án khác, thực sự không có sức lực để lo chuyện bao đồng.

Chỉ riêng các vụ án trong khu chung cư đã đủ khiến cậu đau đầu, sau khi cảnh sát tiến hành một cuộc điều tra hoàn toàn mới, vẫn không tìm thấy hung thủ, ngược lại đã loại trừ được nghi ngờ của vài người.

Đầu tiên là gã ở tầng 5 luôn đi ủng ra ngoài, gã này nuôi một con cá sấu trong căn hộ, nên thường xuyên đến lò mổ lấy thịt vụn về, cũng giải thích được tại sao trên người gã luôn có mùi máu tanh.

Mặc dù nơi đây đã là nhà ma, nhưng vẫn có người chuyển đến, thậm chí chuyển thẳng vào hiện trường vụ án giết người ở phòng 502.

Chuyển đến một anh chàng đẹp trai sảng khoái, và một người đàn ông trung niên bóng bẩy.

Anh chàng đẹp trai vừa đến đã nói với mọi người anh ta là lập trình viên, làm về dữ liệu lớn và AI, tức là dùng chương trình để suy luận vụ án.

Anh ta sở dĩ chuyển đến đây là vì hứng thú với các hộ dân ở đây, anh ta muốn thu thập thêm dữ liệu để suy luận vụ án.

Người đàn ông trung niên còn lại chuyển thẳng vào phòng 502 thì càng khó hiểu, ông ta nói mình là nghệ sĩ hài, cũng không biết nhà ma và hài hước có quan hệ gì.

Cư dân mới không giúp được gì cho việc phá án của Kha Nam, ngược lại Tường Thái và anh chàng đẹp trai kia có quan hệ khá tốt, hình như đang cùng nhau phá án.

Là một người mê suy luận, vợ chồng Tường Thái vẫn luôn tích cực suy luận, mặc dù suy luận của họ chẳng có tác dụng gì, vì họ không lấy được chứng cứ, cũng không có được manh mối hiện trường, họ chỉ có thể dựa vào thứ tự của trò chơi trao đổi giết người để suy luận, hy vọng có thể suy ra được toàn bộ sự thật của vụ án.

Nhưng bây giờ đã không còn là trò chơi nữa.

Sau khi biết tin về cái chết của người hàng xóm, Kha Nam nắm chặt hai tay, cậu đã cảm nhận được một hung thủ tàn nhẫn đang hoạt động trong bóng tối, và hung thủ còn rất ranh mãnh.

Hắn đã cắt chân của nạn nhân, nhưng lại giấu các bộ phận khác của thi thể đi, nếu không tìm thấy các bộ phận khác, họ thậm chí còn không biết nguyên nhân cái chết của nạn nhân.

Cảnh sát đã điều tra nhà của nạn nhân, Kha Nam nhân cơ hội cũng vào xem, phát hiện hiện trường đã được dọn dẹp rất sạch sẽ, và theo mô tả của người chứng kiến chỉ có nhân viên chuyển phát nhanh đến, sau khi điều tra thì nhân viên chuyển phát nhanh không có gì bất thường.

Kha Nam thầm nghĩ rốt cuộc là ai lại tàn nhẫn như vậy. 66.

Ngay cả người phụ nữ đáng thương cũng không tha, Conan quen biết người phụ nữ này, vì bà rất muốn có con, nhưng lại mãi không có con, vì lý do này mà quan hệ của bà và chồng cũng không tốt, thậm chí bây giờ người chồng còn ly thân với vợ để tìm niềm vui mới.

Người phụ nữ đáng thương này tuy có chút hoảng loạn, nhưng nói chung chỉ là quá muốn làm mẹ, nên đối xử rất tốt với con của người khác.

Kha Nam cũng thường xuyên được bà nhiệt tình chiêu đãi, vì sau khi Kha Nam đến, cậu chính là đứa trẻ đáng yêu nhất.

Đối với một hung thủ tàn bạo như vậy, Kha Nam thề nhất định sẽ bắt hắn quy án.

Đầu tiên, cậu loại trừ Vĩ Dã ở phòng 301, người phụ nữ đó tuy tư tưởng phóng khoáng, luôn thích những người đàn ông đã có vợ, nhưng cô ta sẽ không giết người.

Cô ta chỉ là một người phụ nữ có sở thích kỳ quặc, Kha Nam không chỉ một lần nhìn thấy cô ta liếc mắt đưa tình với Tường Thái.

Nhưng trong cuộc điều tra trước đó, nghi ngờ của cô ta đã được xóa bỏ, vì Tường Thái không phải là mục tiêu đầu tiên của cô ta, cũng không phải là mục tiêu cuối cùng. 67.

Dữ liệu cho thấy cô ta từ hồi cấp ba đã có thói này, từ đó đến nay phá hoại tình cảm không phải một trăm thì cũng năm mươi lần, quả thực chính là thành viên kỳ cựu của đoàn FFF.

Lần nào cô ta cũng điên cuồng ve vãn những người đàn ông đã có vợ, đợi đến khi họ dao động phản bội người yêu, sẽ bị Vĩ Dã không thương tiếc đá đi.

Kha Nam cho rằng một người phụ nữ như Vĩ Dã sống được đến bây giờ cũng không dễ dàng, cô ta vậy mà không bị ai giết hại, chỉ có thể nói là may mắn.

Người phụ nữ này tuy trông rất xinh đẹp, nhưng tư tưởng lại hỗn loạn, căn bản không phải người bình thường, thật không biết đến khi bốn năm mươi tuổi, nhan sắc tàn phai, cô ta còn làm thế nào để phá hoại gia đình người khác, làm thế nào để duy trì sở thích của mình.

Vì vậy, cô ta không phải là hung thủ, tuy việc cô ta làm rất tồi tệ có thể gián tiếp hại chết người khác, nhưng hành vi này không vi phạm pháp luật, nhiều nhất chỉ là bị lên án về mặt đạo đức.

Mặc dù Kha Nam cũng không ưa, nhưng không có cách nào ngăn cản.

Ngoài ra, những người bị loại trừ là vợ chồng Tường Thái, hai người họ chắc chắn sẽ không giết người, tuy không có lý do, nhưng Kha Nam tin như vậy.

Cuối cùng còn lại là ông chú độc thân hoàng kim, cùng với ông chú xã hội đen và hai tiểu đệ của ông ta.

Bên cạnh ông chú xã hội đen có một nam một nữ là tiểu đệ, ông chú đối xử với họ như con ruột. 68.

Công việc của họ là giúp người khác làm một số việc về điện nước, có đủ loại thiết bị và công cụ, dùng những công cụ này để giết người quả thực là dễ như trở bàn tay.

Hơn nữa họ lại có bối cảnh xã hội đen, nghi ngờ rất lớn.

Bây giờ nghi phạm không còn lại mấy người, nhưng Kha Nam lại càng thêm cấp bách, vì hung thủ có thể sẽ còn gây án.

Cậu bây giờ không chỉ phải phá án, mà còn phải ngăn chặn bi kịch.

Trong tù lại xảy ra tai nạn, người chết vẫn là hung thủ bị dư luận lên án.

Lần này cảnh sát không công bố, mà bí mật tiến hành điều tra, phát hiện những người chết này và đợt đầu tiên tương tự nhau, đều chết bằng một cách gần như không thể trong một môi trường khép kín.

Ví dụ như chết đuối, rõ ràng người đang ở trong phòng giam, nhưng lại bị chết đuối, trong phòng giam căn bản không có bồn nước lớn như vậy.

Sau khi xảy ra chuyện trước đó, nhà tù đã phải chịu trách nhiệm, sau đó tăng cường quản lý, lắp đặt rất nhiều camera.

Chương 1886

Nhưng điều kỳ lạ chính là trong những hình ảnh quay được, tất cả tù nhân đột nhiên như lên cơn động kinh, trước khi chết không có bất kỳ dấu hiệu bất thường nào. 69.

Đây thực sự là một sự kiện linh dị, cảnh sát cũng không đưa ra được bất kỳ lời giải thích nào.

Cuối cùng, Công an Nhật Bản đã tiếp quản vụ án này, và chuẩn bị thành lập một tổ chuyên án, điều động các nhà khoa học từ các trường đại học lớn ở Tokyo đến để nghiên cứu sự kiện này.

Bất kể là hiện tượng linh dị gì, nhất định phải đưa ra một lời giải thích khoa học.

Trong số đông các nhà khoa học có cả giáo sư của Hắc Đảo, do đó cô cũng đã gia nhập vào toàn bộ tổ chuyên án.

Hắc Đảo không hiểu vụ án và học giả có quan hệ gì, họ là người nghiên cứu vật lý, và phá án căn bản không liên quan gì.

Nhưng đợi đến khi họ xem qua đoạn băng ghi hình, tất cả đều im lặng, không một nhà khoa học nào đưa ra được lời giải thích.

Họ chỉ cảm thấy đây là video do cảnh sát làm giả, chứ không phải là chuyện thực sự xảy ra.

Cảnh sát lại đưa họ đến nhà xác, khi nhìn thấy những người chết với đủ loại tư thế, các nhà khoa học vẫn không thể tin.

Vì điều này quá kỳ quái.

Nhưng người phụ trách nói rằng không kỳ quái thì cũng không cần các vị đến: Bất kể các vị nghiên cứu ra được cái gì, chúng ta nhất định phải có một câu trả lời chính xác, cho dù là người ngoài hành tinh cũng được.

Hắc Đảo cũng biết những tình hình này qua giáo sư, cô cũng cảm thấy rất kỳ lạ, những người chết này đều chết một cách bí ẩn trong môi trường biệt lập, hoàn toàn không thể giải thích được, điều này không phù hợp với lẽ thường.

Cô đã từng tự tay giết người, biết người chết sẽ trông như thế nào, nhưng người chết trong vụ án này căn bản không giống như bị mưu sát, giống như là tai nạn, không có bất kỳ dấu vết can thiệp của con người.

Điều này quá khó giải thích.

Các nhà khoa học cũng phát hiện đây quả thực là một đề tài đáng nghiên cứu, nhưng họ yêu cầu được vào ở trong tù, quan sát gần những người có khả năng sẽ chết.

Để xác định những người có khả năng sẽ chết, nói chung đều là tìm kiếm điểm chung của họ.

Điểm chung của những người chết này thì không cần phải nói, đều là tội phạm, và tội ác họ phạm phải cũng không nhỏ.

Vậy thì những người tiếp theo sẽ chết cũng là những mục tiêu tương tự.

Hắc Đảo bây giờ đã là hung thủ, từ góc độ của hung thủ suy nghĩ, vậy thì làm thế nào để xác định được người chết.

Giống như một con thú săn mồi làm thế nào để chọn con mồi.

Người chết đều ở trong tù, thông tin của những người này không phải người bình thường có thể có được, hung thủ làm thế nào để xác định người chết.

Trước tiên không xem xét thủ pháp, chỉ xem xét cách xác định mục tiêu, có phải là người trong nội bộ cảnh sát không.

Vì người bình thường làm sao có thể xác định được nhiều thông tin như vậy.

Nhưng Hắc Đảo rốt cuộc chỉ là một sinh viên, cô chỉ đến để giúp đỡ, không có quyền phát biểu ý kiến.

Đợt người chết thứ ba rất nhanh đã xuất hiện, và lần này là ngay trước mặt mọi người, trong số bảy tù nhân được chọn có năm người chết ngay tại chỗ.

Không hề có dấu hiệu báo trước, người chết đột nhiên như phát bệnh, chết ngay tại chỗ, và cách chết vô cùng khó tin, không thể dùng cách thông thường để lý giải.

Chứng kiến năm mạng người chết một cách tuyệt vọng ngay tại chỗ vẫn là một cú sốc khá lớn, giống như thật sự có ác linh tìm tội phạm báo thù.

Mấy nhà khoa học đều chết lặng, ngay cả những đặc công công an đã từng trải qua sóng to gió lớn cũng phải sững sờ.

Không có bất kỳ tiếp xúc nào, cũng không có bất kỳ ảnh hưởng bên ngoài nào, cái chết đột ngột khiến mọi người không biết phải đối mặt như thế nào.

Thức ăn và nước uống đều đã được kiểm tra kỹ lưỡng, ngay cả thành phần không khí cũng đã được xem xét.

Mẫu máu của những tội phạm này cũng không cho thấy bất kỳ vấn đề gì, nhưng tại sao.

Tại sao những người khác có mặt đều không sao, mà chỉ có năm tội phạm này đột ngột bộc phát.

Làm sao để giải thích.

Đặc công nhìn các nhà khoa học, các nhà khoa học cũng nhìn đặc công, hai bên đều ngơ ngác, quá khó tin.

Hai tội phạm còn sống sót cũng đã nhìn thấy, vội vàng quỳ xuống sám hối.

Hắc Đảo trong lòng khinh bỉ hai người đồng nghiệp này, thầm nghĩ giết người thì đã giết rồi, vậy mà còn sám hối.

Thật nực cười, cô chưa từng thấy hổ ăn cừu mà sám hối, cũng chưa thấy mèo bắt chuột mà sám hối.

Xã hội chính là một trường săn, ưu thắng liệt thái, mạnh được yếu thua, thợ săn ưu tú căn bản không cần sám hối.

Nhưng bây giờ đã có không ít tội phạm bị giết một cách bí ẩn, tội phạm không muốn chết, trong nỗi sợ hãi tự nhiên sẽ vái tứ phương, cho rằng đây là linh hồn nạn nhân đang tác quái, muốn họ đền mạng.

Họ đã chột dạ đến cực điểm.

Nhưng Hắc Đảo cho rằng đây căn bản không phải là giết người đền mạng gì cả, mà là mưu sát.

Nếu thật sự là đền mạng, cô giết cũng không ít người, sao không tìm cô.

Nhưng toàn bộ vụ án đều quá kỳ quái, kỳ quái đến mức không có chỗ nào để bắt đầu.

Điều tra án chủ yếu là dựa vào manh mối hiện trường và khám nghiệm tử thi để thu thập chứng cứ, tìm ra manh mối để ghép lại toàn bộ vụ án, bắt giữ tội phạm.

Sở dĩ như vậy, là vì hung thủ khi gây án tất nhiên sẽ có sự trao đổi vật chất với hiện trường, hắn sẽ mang đi một số thứ, cũng sẽ để lại một số thứ, đó chính là manh mối hoặc chứng cứ, là chìa khóa dẫn dắt mọi người phá án.

Nhưng bây giờ đã xuất hiện nhiều người chết như vậy, lại không có bất kỳ manh mối trực tiếp nào, cảnh sát ngoài việc che giấu thông tin ra thì không có cách nào khác. 70.

Nhưng cũng không thể che giấu mãi, những tội phạm này tuy là trọng phạm nhưng họ cũng có người thân bạn bè, nếu cứ mãi không có tin tức, tuyệt đối sẽ gây ra phiền phức.

Không thể nào nói rằng nhiều tội phạm như vậy đều đã chết trong tù được, họ lại không phải là tử tù, chết một cách vô cớ, nhất định sẽ gây ra chuyện.

Mỗi người trong lòng đều đầy nghi vấn, họ tuyệt đối không thể ngờ rằng trên thế giới lại tồn tại một cuốn sổ nhỏ, cũng sẽ không ngờ rằng có một ông lão trung nhị muốn thay trời hành đạo.

Đây tuyệt đối là vụ án bí ẩn lớn nhất thế kỷ này, nhưng Hắc Đảo có một cảm giác mơ hồ, âm thầm cảm thấy vụ án này và cô có một mối nhân duyên cắt không đứt, gỡ không ra.

Tuy cô không nói được tại sao mình lại có cảm giác này, nhưng từ khi cô buông thả bản thân, trực giác của cô cũng ngày càng nhạy bén hơn, giống như một cái tôi khác đã thức tỉnh, cô đã trở thành một tồn tại vượt qua con người bình thường, là kẻ săn lùng nhân loại.

Đối mặt với vụ án này, mọi người cảm thấy căn bản không có khả năng giải quyết, còn không bằng tìm một người giơ đầu chịu báng cho dễ.

Nhưng trước đó nhà tù đã chịu trách nhiệm rồi, bây giờ còn ai chịu nữa.

Hơn nữa đây là hơn mười mạng người, ai gánh nổi.

Đây không phải là vấn đề có thể giải quyết bằng việc cúi đầu xin lỗi nữa.

Người phụ trách đặc công nói rằng nếu có thể tìm được người giơ đầu chịu báng, đã tìm từ lâu rồi, sao phải đợi đến bây giờ.

Cho nên vẫn phải nhờ các nhà khoa học cố gắng nhiều hơn, nếu nhà khoa học trong nước không giải quyết được, vậy thì mời nhà khoa học Mỹ, nếu nhà khoa học Mỹ cũng bất lực, vậy cũng không thể trách họ làm việc không hiệu quả, chắc hẳn các nhân vật lớn ở trên cũng sẽ không trách họ nữa.

Cho nên bây giờ họ phải tỏ ra rất nỗ lực, dù là làm công vô ích cũng không sao, tóm lại cứ chống đỡ qua giai đoạn này đã rồi tính.

Truyền thông đã nhận ra một bầu không khí bất tường, cuối cùng cũng có gia đình tội phạm vì một thời gian dài không nhận được tin tức của người thân, lại không nhận được câu trả lời của cảnh sát, nên đã tìm phóng viên để phanh phui, hy vọng thông qua áp lực dư luận để tìm được người thân.

Phóng viên cũng bắt đầu điều tra, sau khi điều tra mới phát hiện nhà tù dường như lại xảy ra chuyện.

Rõ ràng cách đây không lâu ban quản lý nhà tù mới tập thể cúi đầu xin lỗi, mới có mấy ngày, chẳng lẽ lại có người chết.

Chương 1887

Lời xin lỗi của những người này chẳng lẽ thật sự chỉ là xin lỗi, không hề nghĩ đến việc sửa đổi sao.

Qua sự tìm tòi của phóng viên, cuối cùng cũng biết trong tù lại có người chết, hơn nữa chết không ít.

Điều này rất kỳ lạ, rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến người chết trong tù.

Phải biết ngay cả xã hội đen cũng biết trong tù rất an toàn, nếu bị kẻ thù truy sát thì nơi an toàn nhất chính là nhà tù.

Sao có thể trong một thời gian ngắn như vậy, liên tiếp xảy ra án mạng, trong tù rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Là do con người, hay là tai nạn.

Lòng hiếu kỳ của các phóng viên bùng cháy, họ muốn biết trong tù rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thế là anh ta thông qua người quen đã có được một số tài liệu âm thanh hình ảnh tuyệt mật.

Nhìn thấy những người chết một cách vô cớ, những cái chết đột ngột và thảm trạng của người chết khiến phóng viên toàn thân lạnh toát.

Đây rốt cuộc là cái gì.

Rõ ràng cảnh sát cũng không thể đưa ra lời giải thích, cho nên mới phong tỏa thông tin.

Phóng viên nghi ngờ là đầu độc, nhưng anh ta đã quá coi thường công an.

Cảnh sát đã tiến hành kiểm tra triệt để thức ăn và nước uống.

Hơn nữa bảy tội phạm ăn cùng một loại thức ăn, nhưng cuối cùng chỉ có năm người chết, về cơ bản đã bác bỏ khả năng đầu độc.

Hiện nay các nhà khoa học đều đang tìm nguyên nhân tại sao chỉ có năm người chết, đi nghiên cứu hai tội phạm còn sống.

Nhưng hai tội phạm còn sống cũng không có gì đặc biệt, các nhà khoa học đã đi vào ngõ cụt, hoàn toàn không có phương hướng nào.

Và điều đáng sợ hơn là, cái chết vẫn đang tiếp tục.

Lại một đợt người chết nữa xuất hiện, lần này không còn giới hạn ở vài nhà tù ở Tokyo, ngay cả nhà tù ở Kyoto cũng xuất hiện người chết.

Bất kể là nguyên nhân gì, cái chết đang lan rộng.

Hơn nữa tất cả người chết đều giống nhau, trong môi trường biệt lập, trong phòng giam kín, đột ngột gặp nạn.

Hai tổ điều tra hợp nhất, tại Sở Cảnh sát Tokyo triển khai một cuộc điều tra toàn diện.

Hắc Đảo đột nhiên nghĩ đến Đỗ Lan, không phải anh ta rất giỏi suy luận sao.

Hay là đưa anh ta vào tổ điều tra, như vậy anh ta rời khỏi khu chung cư, mình giết người cũng dễ dàng hơn.

Cô vẫn nghĩ rằng những suy luận này đều là của Đỗ Lan, mà không biết rằng Đỗ Lan thực chất chỉ là vỏ bọc cho Kha Nam.

Cô một mực cho rằng Đỗ Lan là trở ngại lớn nhất cản trở tội ác của mình.

Thật ra cô đã từng động sát tâm, muốn giết chết Đỗ Lan, tảng đá ngáng đường lớn nhất này.

Nhưng trực giác của cô mách bảo rằng, Đỗ Lan không đơn giản, mình chưa chắc đã là đối thủ.

Cho nên hay là đưa Đỗ Lan vào tổ chuyên án, điệu hổ ly sơn.

Nhưng vì cô không có tiếng nói, chỉ là một trợ lý nhỏ bé.

Nên vẫn phải nhờ giáo sư của cô, một vị giáo sư già, giúp đỡ.

Giáo sư của cô là một học giả khá nổi tiếng, lời nói của ông rất có sức thuyết phục.

Hắc Đảo liền nhắc đến các vụ án gần đây trong chung cư, nói về khả năng suy luận thần kỳ của Đỗ Lan.

Cô đã thêm mắm dặm muối, tạo dựng Đỗ Lan thành một siêu thám tử chỉ kém Sherlock Holmes, Poirot, Marple, Kindaichi, Kha Nam một chút. 71.

Giáo sư nghe xong rất hứng thú, nếu những chuyên gia như họ không thể tìm ra manh mối, tại sao không đi tìm sức mạnh dân gian để tham khảo, biết đâu lại có thu hoạch bất ngờ.

Nhưng giáo sư cũng biết ý nghĩ này sẽ không được đặc công công an chấp nhận, nên ông quyết định trước tiên mang tài liệu đi tìm Đỗ Lan tư vấn, nếu Đỗ Lan có thể đưa ra đề nghị gì tốt, sẽ giới thiệu anh ta vào tổ chuyên án. 72.

Cho nên dưới sự dẫn dắt của Hắc Đảo, giáo sư đã đến nhà thăm hỏi.

Vụ án này quả thực là ném bánh bao thịt cho chó, Kha Nam chính là con chó đó.

Con ngươi của cậu sắp lồi ra ngoài, trên đời sao lại có vụ án phi khoa học như vậy.

Hơn hai mươi mạng người, gần như cứ vài ngày lại có một đợt, điều này tuyệt đối không bình thường.

Thưa ông Đỗ Lan, nghe nói ông rất có kiến thức về suy luận, ông nghĩ sao về vụ án này.

Đỗ Lan nói: Nếu ông không phải là một giáo sư đức cao vọng trọng, e rằng đã sớm bị tôi đuổi ra ngoài rồi.

Trên thế giới sao lại có vụ án như vậy được chứ.

Kha Nam suýt nữa hộc máu, cũng không biết là ai cả ngày cứ treo những điều huyền bí trên miệng, sao khi án lạ thật sự xuất hiện lại không tin nữa.

Nhưng chỉ riêng tài liệu mà giáo sư mang đến, nội dung thể hiện ra quả thực rất huyền ảo.

Nhưng giáo sư cũng không đưa ra được nhiều thông tin hơn, chỉ có bấy nhiêu thôi.

Điều này không trách anh, lần đầu tiên tôi nhìn thấy những nội dung này, cũng cảm thấy đây là trò đùa.

Cho đến khi tôi tận mắt nhìn thấy những người đó chết ngay trước mắt mình, căn bản không ai có thể tiếp xúc được với họ, nhưng họ cứ thế mà chết một cách không rõ ràng, và nguyên nhân cái chết còn rất kỳ quặc, không phải là ngạt thở, thì là chết đuối.

Đúng vậy, một người sống sờ sờ lại bị chết đuối trong tình trạng không có nước.

Kha Nam nghe xong không khỏi nhìn về phía Đỗ Lan, vì ngoài Đỗ Lan ra ai còn có năng lực thần kỳ như vậy.

Nhưng Kha Nam cảm thấy Đỗ Lan không đến mức đi giết những tội phạm đó, Đỗ Lan tuy không đứng đắn nhưng tuyệt đối không phải là kẻ xấu tội ác tày trời.

Vậy còn điểm chung thì sao. 73.

Một vụ án kỳ lạ như vậy, quả thực là điều mà mọi thám tử đều mơ ước, cậu cũng không nhịn được muốn biết thêm nội dung.

Loại án giết người hàng loạt này chắc chắn có điểm chung.

Con trai tôi rất thích Kha Nam, thích phá án.

Đỗ Lan giúp Kha Nam giải vây.

Giáo sư cũng không để ý, trả lời: Ngoài việc họ là tội phạm ra, căn bản không có điểm chung nào khác.

Người chết có nam có nữ, tuổi tác, chiều cao cũng không giống nhau, thậm chí quê quán khác nhau, nhà tù thụ án cũng không giống nhau, thực sự không nhìn ra được gì. 74.

Nhưng Conan lại cảm thấy tất cả đều là tội phạm, điểm này rất quan trọng, cậu không nhịn được nói: Nếu đã là tội phạm, vậy hung thủ rốt cuộc đã thông qua con đường nào để xác định thông tin mục tiêu.

Là tài liệu nội bộ, hay là báo chí, truyền hình.

Nếu có một số tội phạm chết, một số không chết, vậy thì tôi nghĩ khả năng nhân viên nội bộ gây án đã nhỏ đi, hung thủ rất có thể đã thông qua các phương tiện truyền thông đại chúng để biết thông tin của người chết, xác định mục tiêu.

Không hổ là Kha Nam, một lời trúng đích.

Đỗ Lan nói: Tôi dạy nó đấy, tôi cũng có ý này, đã tra xem những người chết này có phải đều đã được đưa tin trên báo chí không.

Giáo sư nói điều này thì chưa: Tôi sẽ đi nhờ người tra ngay bây giờ.

Đỗ Lan bổ sung: Những tội phạm không chết cũng tra một chút, xem vụ án của họ có bị phanh phui không.

Giáo sư lập tức điều tra, phát hiện đúng là như vậy, tất cả các vụ án của người chết đều đã bị phanh phui, còn những tội phạm không chết, tuy án tình nghiêm trọng, nhưng vụ án của họ lại không bị truyền thông phanh phui. 75.

Đây là thần thám đó, không ngờ vụ án mãi không có đột phá, bây giờ cuối cùng cũng có chút manh mối.

Quyết định rồi, nhất định phải để Đỗ Lan vào tổ chuyên án.

Chương 1888

Còn Hắc Đảo ở bên cạnh chỉ cảm thấy đáng sợ, trên thế giới sao lại có một thám tử nhạy bén như vậy tồn tại. 76.

Một thám tử như vậy quả thực chính là thiên địch của hung thủ.

Chẳng lẽ đúng như lời Đỗ Lan nói hồ ly dù ranh mãnh đến đâu cũng không đấu lại được thợ săn.

Hắc Đảo không tin mình sẽ bị Đỗ Lan bắt được, cô không tin.

Con người vẫn chưa mất đi quyền lợi săn mồi, cô vẫn phải tiếp tục giết.

Suy luận của Kha Nam đã được chứng thực, tất cả các vụ án của những người đã chết đều từng được phơi bày qua truyền thông, trong khi những tội phạm cũng phạm tội lớn nhưng chưa bị phơi bày thì lại không gặp chuyện gì.

Điều này cơ bản cho thấy hung thủ chọn mục tiêu qua truyền thông, nhưng chỉ như vậy cũng không biết hung thủ giết người bằng cách nào, cũng không biết động cơ của hung thủ.

Lẽ nào hắn muốn trở thành người thực thi công lý.

Mọi người đều cho rằng điều này hoàn toàn không bình thường, quá kỳ quái, thậm chí có người nghi ngờ liệu có thật sự tồn tại hung thủ hay không.

Bởi vì nếu thật sự có hung thủ, vậy thì mọi người phải thừa nhận rằng hắn có phương pháp giết người thần kỳ, toàn bộ sự việc sẽ càng thêm quỷ dị, thà cứ cho rằng đây là một tai nạn còn hơn.

Đối với các nhà khoa học, hiện tượng siêu nhiên này đã vượt ra ngoài phạm vi khoa học, trở thành thần học.

Tuy nhiên, cảnh sát lại rất mong chờ bắt được đối phương, dù đối phương là phù thủy cũng không sao, nếu có thể làm rõ thủ pháp ám sát của đối phương, biết đâu sau này sức mạnh này sẽ được chính mình sử dụng.

Vì vậy, đặc công của cục công an đã đặc cách cho Đỗ Lan gia nhập tổ chuyên án, hy vọng anh có thể đưa ra nhiều suy luận hơn.

Lúc này, một chuyên gia đề nghị: Nếu hung thủ thực sự xác định mục tiêu qua báo chí và truyền hình, chúng ta có thể chia Tokyo thành nhiều khu vực, phát sóng tin tức về các tội phạm khác nhau, xem hung thủ rốt cuộc ở khu vực nào.

Ý tưởng của chuyên gia này rất hay, nhưng lại phải trả giá bằng mạng sống của tội phạm.

Mặc dù có thể xác định được vị trí đại khái của hung thủ, nhưng một khi xác định được, cũng đồng nghĩa với việc sẽ có tội phạm chết.

Không có vụ án thì không có án mạng, nhưng vì để bắt hung thủ mà lại dùng tội phạm làm mồi nhử, thực sự là quá bỉ ổi.

Tuy nhiên, đây cũng là vì phá án, vì bảo vệ nhiều người hơn, cũng không thể lo nhiều như vậy được.

Khi Kha Nam biết tin này, cậu vô cùng phản đối: Sao anh có thể đồng ý với phương pháp này.

Chúng ta không có quyền dùng mạng sống của tội phạm để dụ hung thủ ra.

Mặc dù Kha Nam cũng biết đây có thể là phương pháp duy nhất, nhưng thủ đoạn này quá tàn nhẫn.

Như vậy thì thám tử và hung thủ còn khác gì nhau.

Vì để bắt hung thủ mà lại giúp hung thủ giết người, điều này quá tàn bạo.

Nếu cậu có cách khác thì cũng có thể đề xuất.

Đỗ Lan tỏ ý mình có thể giúp Kha Nam chuyển phương pháp mới của cậu cho tổ chuyên án.

Kha Nam lập tức vận động não bộ.

Phải biết rằng trong Death Note, danh thám L cũng dùng phương pháp tương tự để tìm ra vị trí đại khái của Dạ Thần Nguyệt, dùng các khu vực khác nhau, các khoảng thời gian khác nhau để trực tiếp phát biểu thách thức hung thủ, chọc giận hung thủ, cuối cùng khiến người nắm giữ cuốn sổ là Dạ Thần Nguyệt giết chết người đóng thế.

Thực ra, hung thủ chỉ cần kiên trì lý niệm của mình không dao động, không bị chọc giận thì sẽ không bị người khác phát hiện khu vực mình đang ở.

Tiếc là Dạ Thần Nguyệt quá tự cao tự đại, tín niệm cũng không đủ vững vàng, dễ dàng bị chọc giận, hơn nữa còn phá vỡ quy tắc chỉ giết tội phạm của mình, chuyển mục tiêu sang thám tử đang truy bắt hắn.

Nhưng điều này lại trúng kế của thám tử, vì người đóng thế hoàn toàn không phải là thám tử, mà là một tử tù do thám tử tìm đến.

Ông lão về hưu chắc chắn sẽ không giống như Dạ Thần Nguyệt, Dạ Thần Nguyệt quá trẻ, quá tự cho mình là đúng, tự cho rằng mình đang thực thi công lý, nên không chịu đựng được người khác nghi ngờ, thậm chí không cho phép người khác nói hắn là kẻ giết người, khuyết điểm tính cách quá lớn, nên dù cầm trong tay cuốn sổ, cuối cùng cũng thất bại dưới tay thám tử.

Nếu hắn kiên định với tín niệm ban đầu, chỉ giết tội phạm thôi, có lẽ cũng sẽ không dễ dàng bị lộ như vậy.

Đương nhiên L đã tính toán được tính cách của Dạ Thần Nguyệt, vì hắn đã suy đoán đối phương là sinh viên đại học thông qua quy luật giết người, đồng thời lại chỉ nhắm vào tội phạm, suy đoán Dạ Thần Nguyệt có một cảm giác công lý sai lệch, cho rằng mình đang tiến hành sự nghiệp chính nghĩa.

Nhưng loại người này thường đặt mình lên trên xã hội và pháp luật, không chịu được sự sỉ nhục.

Vì vậy, khi phát sóng trực tiếp, L đã nói Dạ Thần Nguyệt là một kẻ giết người tội ác tày trời, thành công chọc giận đối phương, khiến Dạ Thần Nguyệt phá vỡ quy tắc ra tay với thám tử.

Từ đó về sau, tư tưởng của Dạ Thần Nguyệt bắt đầu trượt dốc, không còn giết người vì chính nghĩa nữa, mà là giết người để che giấu tội ác của mình.

Chiêu này đối với Dạ Thần Nguyệt rất hữu dụng, nhưng đối với ông lão về hưu thì không.

Ông ta có giới hạn nghiêm ngặt, cũng không cho rằng mình là vị thần của thế giới mới.

Ông ta chỉ hy vọng phát huy chính khí xã hội, tái tạo đạo đức phong khí, chứ không phải để thể hiện bản thân.

Ông ta không phải muốn trở thành thần của thế giới mới, mà muốn trở thành vật tế cho thế giới mới, ông ta muốn hiến tế bản thân để tạo nên một thế giới mới.

Đây chính là khác biệt lớn nhất giữa ông lão và Dạ Thần Nguyệt.

Kể từ khi Dạ Thần Nguyệt quyết định trở thành thần của thế giới mới, con đường của hắn đã lệch lạc.

Đương nhiên cũng vì ông lão không phải là Dạ Thần Nguyệt, nên phương pháp cũng khác.

Không phải dùng cách trực tiếp chọc giận, mà là dùng tin tức về các tội phạm khác nhau làm mồi nhử, cho dù ông lão không tức giận, nhưng chỉ cần ông ta giết người theo kế hoạch thì cũng sẽ tự bại lộ.

Nhưng phương pháp này, Kha Nam kiên quyết không đồng ý, nên cậu đang nỗ lực nghĩ ra cách khác.

Làm sao đây.

Cậu đã từng đấu tranh với rất nhiều tội phạm trí tuệ cao, có tổ chức Áo Đen, có siêu đạo chích, cũng có những kẻ giết người hàng loạt, những vụ án đã gặp qua có rất nhiều rất nhiều, Kha Nam đều dùng phương pháp của mình để giải quyết từng cái một, cậu tin rằng mình nhất định có thể nghĩ ra cách khác.

Bộ não của Kha Nam đang vận hành với tốc độ cao, làm sao để tìm ra hung thủ giữa biển người mênh mông.

Đây không nghi ngờ gì là một thử thách rất lớn.

Trong tất cả các vụ án hình sự, khó nhất chính là giết người không phân biệt đối tượng, vì hung thủ và người chết không có bất kỳ mối quan hệ nào, hoàn toàn không tìm được mối liên hệ nào.

Vụ án lần này cũng vậy, hung thủ ẩn mình trong đám đông, muốn xác định một phạm vi đã là khó càng thêm khó.

Làm sao để không cần hy sinh mà tìm được vị trí của mục tiêu, rốt cuộc phải dùng cách gì.

Có thể nói hiện tại họ chỉ biết hung thủ sẽ giết người, hoàn toàn không có thông tin nào khác.

Vì vậy, ngoài việc để hung thủ giết người lần nữa thì không còn cách nào khác, vì đây là cách duy nhất hung thủ sẽ tự bại lộ.

Cho nên điều quan trọng là mồi nhử, tìm ra điều mà hung thủ cảm thấy hứng thú, những điều hứng thú ngoài việc giết người.

Làm sao đây.

Rốt cuộc làm sao để hung thủ lộ ra sơ hở.

Kha Nam thừa nhận mình thật sự không có cách nào, nhưng cậu hy vọng mọi người làm tốt công tác cứu viện, để mồi nhử được tiến hành kế hoạch dưới sự bảo vệ đầy đủ.

Dù rất không phục, nhưng đây quả thực là cách duy nhất rồi.

Kha Nam không cam lòng, cậu phát hiện tội phạm ở thế giới này đều thích chơi lớn, giết người cũng không có lý do, quả thực là khó lòng phòng bị, thế giới này chính là tuyệt cảnh của thám tử.

Cậu rất tuyệt vọng sao.

Thật ra cũng không cần nghĩ quẩn như vậy, thám tử cũng không phải toàn năng, thế giới này luôn có những vụ án không đầu không cuối, không thể có kết quả.

Đỗ Lan cười nói.

Không biết có phải là ảo giác không, Kha Nam cảm thấy Đỗ Lan rất vui, anh ta dường như rất vui khi thấy cậu chịu thua.

Thấy bộ dạng bất lực của mình, Đỗ Lan còn vui ra mặt, gã này thật sự là xem nỗi bất hạnh của người khác là niềm vui của mình, quá tệ hại.

Gã này lẽ nào xem những vụ án mạng này là trò chơi sao.

Chương 1889

Kha Nam cảm thấy tức giận, nhưng bây giờ cậu cũng không có thời gian, cậu quyết định trước tiên giải quyết vụ án bí ẩn ở chung cư, sau đó giải quyết vụ án giết người cách không trong nhà tù này, từng cái một, cậu tuyệt đối không thể vội vàng.

Phạm tội không có mục đích, tội ác của thế giới này khiến tâm trạng của Kha Nam luôn rất nặng nề.

Cậu thật sự không thể hiểu nổi những người này rốt cuộc không tin vào pháp luật đến mức nào, đến giờ vẫn có cư dân đang che giấu.

Nếu họ hợp tác nói ra tên mình đã viết và tên mình đã bốc được, thì đã không có nhiều phiền phức như vậy.

Nhưng dù cảnh sát thẩm vấn, những cư dân này cũng không hợp tác.

Mà vị bác sĩ suy sụp, cặp vợ chồng cảnh sát bị bắt vào cũng vậy, không hề tình nguyện, một chút cũng không muốn nói thật.

Kha Nam cảm thấy những kẻ tình nghi này quả thực là lũ khốn, tại sao không thể nói thật.

Vì bộ phim vẫn chưa đến đại kết cục, nên phải kéo dài thời gian thôi.

Hơn nữa, trong câu chuyện này cũng không có suy luận gì nhiều, tất cả suy luận đều giao cho AI, mà bạn cũng không biết AI suy luận thế nào, chỉ cần biết cuối cùng AI suy đoán ra nghi phạm, sau đó hung thủ bắt đầu tự thú, có thể nói là không có chứng cứ hung thủ tự mình chuẩn bị.

Cảnh sát cũng bất lực trước những nghi phạm không hợp tác, đặc biệt là cặp vợ chồng cảnh sát, người vợ giả điên giả dại, người chồng im lặng đối phó, khiến người ta vừa tức giận vừa bất lực.

Kha Nam biết những tình huống này cũng rất phẫn nộ, vì sự không hợp tác này rất có khả năng sẽ lại gây ra tội ác.

Kha Nam rất muốn ngăn chặn, nhưng lại không biết rằng mình cũng đã trở thành một trong những con mồi.

Gần đây, khu phố sắp tổ chức một lễ hội đền chùa, Đỗ Lan bảo Kha Nam cũng nên thư giãn một chút, cùng nhau tham gia.

Đừng nhíu mày nữa, con người chính là có những ác ý không nên có, chính là có những tội ác không rõ nguyên nhân.

Cậu nên rất rõ những điều này, hơn nữa cậu đã thấy đủ nhiều tội ác rồi, sao mỗi lần thấy tội phạm vẫn kích động như vậy.

Giữ tâm thái bình tĩnh một chút.

Kha Nam không thích lời này của Đỗ Lan, Kha Nam đúng là kiến thức rộng, đã từng thấy rất nhiều vụ án ác tính, đã từng thấy ác niệm của nhân tính, nhưng điều đó không có nghĩa là cậu có thể yên tâm chấp nhận.

Không thể vì thế giới này có tội ác mà mọi người liền thỏa hiệp.

Vì một khi thỏa hiệp, thì sẽ chỉ ngày càng sa đọa.

Kha Nam tuyệt đối không chấp nhận hành vi trượt dốc này, nên dù gặp bao nhiêu vụ án, cậu cũng không thể tha thứ cho hung thủ.

Dù động cơ của nhiều hung thủ rất bi thương, nhưng cậu tin rằng ngoài việc giết người ra nhất định còn có những giải pháp khác.

Nhưng thực ra, dù là thám tử cũng không thể giải quyết mọi vấn đề.

Ví dụ như vụ án cuối cùng của đại thám tử Poirot, đó chính là một thế cục không thể phá giải.

Bởi vì về lý thuyết hung thủ không hề ra tay, chỉ là xúi giục người khác ra tay mà thôi, hơn nữa cũng không có chứng cứ xác thực để định tội hắn.

Vì vậy trong vụ án cuối cùng, Poirot đã chọn tự mình ra tay giải quyết hung thủ, đương nhiên làm xong những việc này, Poirot cũng qua đời, ông đã cao tuổi, lại nhiều bệnh, vào cuối đời đã từ một thám tử biến thành một hung thủ.

Thực ra trong vụ án Án mạng trên chuyến tàu tốc hành Phương Đông, tín niệm của Poirot đã bị lung lay.

Người chết là một kẻ cuồng đồ nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, hung thủ là mười người báo thù được kết nối bởi bi kịch.

Trên chuyến tàu tốc hành Phương Đông, mỗi người họ đã đâm một nhát dao để trừng phạt kẻ đã chết, đây là lần đầu tiên Poirot suy luận ra hung thủ nhưng không bắt hung thủ quy án, cũng là lần đầu tiên ông nhận ra rằng pháp luật không thể đưa ra phán quyết xứng đáng cho mọi tội phạm.

Cho đến vụ án cuối cùng, Poirot đã tự mình hóa thân thành công lý, giải quyết tội phạm.

Nhưng Kha Nam kiên tin rằng pháp luật có thể trả lại công đạo cho mọi người, dù gặp phải phiền phức lớn đến đâu cũng phải tin vào pháp luật.

Thực ra mọi người đều rất tin vào pháp luật, vấn đề là họ nghi ngờ những người thực thi pháp luật.

Kha Nam thực ra không ngốc, cũng biết những vấn đề này, nhưng cậu càng biết rằng pháp luật phải có người tin tưởng thì mới có uy tín.

Nếu mỗi người đều chọn cách trượt dốc, thế giới này sẽ chỉ ngày càng hỗn loạn, nên cần có người kiên định đi tin tưởng, dù sẽ bị người khác chế giễu, dù sẽ gặp khó khăn, cũng không thể dao động.

May là cậu đã có Ran rồi, nếu không một người cố chấp như cậu dễ không lấy được vợ lắm.

Đỗ Lan cười nói: Nhưng cậu còn nhớ lời Haibara Ai đã nói không.

Lời gì.

Cô ấy nói con của bác sĩ là bác sĩ, con của luật sư là luật sư, con của chính trị gia là chính trị gia.

Cậu cho rằng thế hệ mới lớn lên trong môi trường xã hội như vậy sẽ công chính như cậu sao.

Kha Nam đương nhiên nhớ, đó là khi họ đang thử nghiệm trò chơi ảo, Haibara đã phàn nàn về thế hệ con ông cháu cha.

Nhưng sau đó, đám trẻ đó cũng đã đồng lòng trong trò chơi, cũng đã thay đổi không ít: Trẻ con đại diện cho hy vọng, chúng vẫn còn hy vọng.

Đây không phải là lấy một trường hợp mà khái quát hóa sao.

Cậu có thể nói rằng vài đứa trẻ đó thay đổi, những đứa trẻ có hoàn cảnh gia đình tương tự khác cũng có thể thay đổi sao.

Hơn nữa, tại sao những đứa trẻ cậu quen biết lại thay đổi, là thông qua thử thách của trò chơi sinh tử, nhưng trong thế giới trật tự mà cậu tin tưởng, thử thách sinh tử cũng không được phép xuất hiện, cậu không cảm thấy đôi khi rất buồn cười và mâu thuẫn sao.

Hành vi vi phạm pháp luật mà cậu phản đối lại chính là yếu tố quan trọng để thay đổi thế giới.

Tài ăn nói của Đỗ Lan nếu không phải số một thì cũng là số hai, Kha Nam vẫn còn quá trẻ, lập tức bị chặn họng không nói nên lời.

Lúc đó họ chơi game ảo, quả thực đã bị Noah hại thảm, trí tuệ nhân tạo đó quy định nếu thua trong game thì ở thế giới thực sẽ bị điện giật.

Vào thời khắc sinh tử, chúng sinh bình đẳng, dù bạn là con của nhà văn trinh thám và diễn viên, hay là con gái của luật sư và thám tử, hay là con của bác sĩ, luật sư, chính trị gia, hay là con của chủ tiệm tạp hóa, nhân viên văn phòng, đều như nhau cả.

Noah, trí tuệ nhân tạo đó, mới là công bằng nhất.

Cũng chính vì không muốn chết, đám con ông cháu cha, con nhà giàu cũng không thể không toàn lực hợp tác với những đứa trẻ bình dân, thậm chí trong game còn hy sinh nhân vật của mình, nhường chỗ cho những đứa trẻ có khả năng qua màn, dù đứa trẻ đó là con nhà bình dân mà họ xem thường.

Thông qua cuộc phiêu lưu nguy hiểm như vậy, những đứa trẻ này quả thực đã thay đổi, vì chúng đã thấy được sức mạnh của người bình dân.

Nhưng trò chơi sinh tử này không phải chính là hành vi vi phạm pháp luật mà Kha Nam luôn phản đối sao.

Chỉ là cuối cùng Kha Nam đã qua màn, nên những đứa trẻ đó mới không hề hấn gì, mới không bị thương hại, nhưng không có người chết không có nghĩa là trò chơi này không vi phạm pháp luật.

Ngược lại, nếu không có trò chơi sinh tử này, đám con ông cháu cha kia vẫn sẽ xem thường những đứa trẻ bình dân cùng tuổi, vẫn sẽ coi việc mình hơn người là điều hiển nhiên, vẫn sẽ không cảm nhận được sự bình đẳng do nguy cơ mang lại, tức là sẽ không có gì thay đổi.

Nếu thế giới này thực sự như Kha Nam mong đợi, không có bất kỳ tội ác bạo lực nào, không có bất kỳ hành vi vi phạm pháp luật nào, thì sẽ không có sự thay đổi của đám con ông cháu cha đó.

Thấy Kha Nam không biết nói gì, Đỗ Lan lại nói: Đương nhiên chuyện đó cũng không giống tội phạm thông thường, tội phạm thông thường xuất phát từ lợi ích cá nhân, còn lần đó là trí tuệ nhân tạo phạm tội, thoát ly khỏi những thú vui cấp thấp của con người, không có bất kỳ thành kiến nào.

Điểm này thì cao cấp hơn hung thủ trong vụ án giết người cách không lần này nhiều, nếu tôi có thủ đoạn giết người cách không, chắc chắn sẽ không xử lý tội phạm đầu tiên, mà là đi xử lý tham quan ô lại.

Cho nên nói con người vẫn là khuyết điểm nhiều hơn ưu điểm, ngay cả phạm tội cũng không bằng trí tuệ nhân tạo.

Kha Nam chỉ biết đảo mắt, Đỗ Lan luôn nói những lời ngụy biện một cách nghiêm túc, điều đáng ghét nhất là rõ ràng biết đây là ngụy biện, nhưng lại rất khó tìm ra cách phản bác.

Cuối cùng Kha Nam cũng chỉ có thể mượn quan điểm của Đỗ Lan: Những điều anh nói cũng chỉ là trường hợp cá biệt, đúng, quả thực trí tuệ nhân tạo đã thay đổi mọi người thông qua trò chơi sinh tử, nhưng nếu trò chơi xảy ra sự cố, mọi người đều sẽ chết, đến lúc đó chỉ gây ra bi kịch lớn hơn, nên trò chơi sinh tử tuyệt đối không phải là cách tốt nhất.

Nhưng ít nhất cũng là một cách, trước khi có cách tốt hơn xuất hiện, thậm chí có thể nói là cách duy nhất.

Đỗ Lan cười nói: Thôi được rồi, không nói những chuyện này nữa, cậu có cảm thấy bị theo dõi không.

Kha Nam sững người, cậu nhanh chóng phát hiện ra, là con trai của cặp vợ chồng cảnh sát đang đi theo sau họ, cậu thiếu niên có tính cách chống đối xã hội đó: Không phải cậu ta đã được cô đưa đến viện điều dưỡng rồi sao.

Kha Nam có cảm giác không lành.

Cặp vợ chồng cảnh sát vì con trai có xu hướng chống đối xã hội nên đã rời khỏi môi trường quen thuộc, lặng lẽ chuyển đến căn hộ này, chuẩn bị nhốt con trai lại vĩnh viễn để ngăn cậu ta phạm tội.

Lại bị người quản lý vô lễ phát hiện, điều này mới khiến người vợ nảy sinh sát tâm.

Cậu con trai này thực ra cũng không bị giam giữ, mà là ông cụ non, thường xuyên đi dạo trong chung cư, và biết rõ mọi chuyện của cư dân, còn biết mẹ mình đã giết người.

Thực ra cậu con trai này rất vui, bố mẹ coi cậu ta là quái vật, nhưng cuối cùng bố mẹ cậu ta mới là quái vật thực sự, họ mới thực sự giết người, chứ không phải cậu ta.

Bố mẹ đã làm gương cho cậu ta, nên sau này cậu ta cũng không cần che giấu bản tính của mình nữa, vì mọi người đều như nhau.

Cậu ta trốn khỏi viện điều dưỡng, chính là muốn cảm nhận cảm giác giết người.

Đúng vậy, không có chuyện gì khác, chỉ đơn thuần là muốn giết người.

Mà lý do cậu ta quay lại gần chung cư, chỉ vì đây là môi trường quen thuộc của cậu ta, cũng chính là cái gọi là khu vực an toàn tâm lý.

Rất nhiều kẻ giết người hàng loạt đều bắt đầu gây án trong khu vực an toàn tâm lý của mình, cùng với số lần gây án tăng lên, hung thủ mới ngày càng to gan, dần dần bước ra khỏi khu vực an toàn.

Thiếu niên này tuy có tính cách chống đối xã hội, nhưng cậu ta vẫn hành động theo tâm lý học tội phạm, và con mồi đầu tiên cậu ta nghĩ đến là trẻ con, yếu ớt và không thể phản kháng.

Điểm này cũng giống như Hắc Đảo.

Chương 1890

Nhưng thiếu niên này rõ ràng không thông minh bằng Hắc Đảo.

Hắc Đảo ngay từ đầu khi nhận ra tính cách của mình khác với người khác, đã ý thức được đây là một vấn đề.

Và bắt đầu ép buộc bản thân chỉ giới hạn trong ảo tưởng, chứ không ra tay.

Đồng thời thông qua học tập để kiềm chế thú tính của mình, từ lúc đó cô đã nhận ra nên che giấu sự khác biệt của mình.

Nhưng thiếu niên này còn chưa biết che giấu, cậu ta chỉ là một thợ săn mới vào nghề, và cậu ta nhắm vào Kha Nam cũng không có lý do gì, chỉ là cảm thấy Kha Nam có một khuôn mặt dễ bắt nạt.

Nhưng cậu ta quá tệ, ngay cả theo dõi cũng không biết.

Kha Nam phát hiện thiếu niên có gì đó không ổn: Chúng ta nên gọi điện báo cảnh sát, ngăn chặn cậu ta trước khi cậu ta làm ra chuyện gì nguy hiểm.

Thiếu niên chưa ra tay thì vẫn chỉ là một người đáng thương có tính cách chống đối xã hội, nếu cậu ta ra tay thì sẽ thật sự trở thành tội phạm.

Kha Nam không hy vọng thế giới có thêm một tội phạm nữa, vì điều đó không tốt cho ai cả.

Vừa nói, Kha Nam đã chuẩn bị gọi điện, nhưng khi cậu muốn xác nhận lại tình hình phía sau, lại phát hiện thiếu niên đã biến mất: Đi đâu rồi.

Kha Nam cảm thấy không ổn, nếu đối phương tìm mục tiêu khác, thì không hay rồi: Chúng ta phải tìm ra cậu ta.

Kha Nam rất vội, nhưng Đỗ Lan lại tỏ ra không cần vội, vì thiếu niên đã bị đưa đi rồi.

Thiếu niên ngơ ngác nhìn người phụ nữ trước mặt, cậu ta nhận ra, tên là Hắc Đảo.

Nhưng đây là lần đầu tiên cậu ta biết sức của Hắc Đảo lớn như vậy, cổ tay bị Hắc Đảo nắm lấy đau đớn không thôi, như sắp gãy.

Cô muốn làm gì.

Thiếu niên không hiểu, dù cậu ta quen biết Hắc Đảo, nhưng Hắc Đảo không quen biết cậu ta, không biết tại sao Hắc Đảo lại đưa cậu ta đến đây.

Hắc Đảo cho biết cô vốn cũng không muốn đến, nhưng có người gọi điện đến uy hiếp cô.

Giọng nói ở đầu dây bên kia nói rằng biết tội chứng của cô, cần cô giúp giải cứu cậu em này, đưa thiếu niên đến một nơi vắng vẻ.

Thế là Hắc Đảo đưa thiếu niên đến công viên, hôm nay công viên không có ai.

Điện thoại reo lên, một cuộc gọi không xác định.

Rất vui, cô đã hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên tôi giao, cô Hắc Đảo, phải nói rằng khả năng thực thi của cô thật đáng kinh ngạc.

Giọng nói không có chút cảm xúc nào, giống như người máy: Bây giờ cô và thiếu niên này sẽ trở thành công cụ của tôi, sát thủ của tôi.

Hắc Đảo lập tức khó chịu, dựa vào cái gì.

Giọng nói ở đầu dây bên kia lại nói một cách đương nhiên: Cô Hắc Đảo, cô và cậu thiếu niên Giá Bản này đều là người có tính cách chống đối xã hội bẩm sinh, có xu hướng bạo lực nghiêm trọng, hai người không có sự đồng cảm với sinh mệnh, nên hai người muốn giết người cũng sẽ đi giết người, sẽ trở thành kẻ dị loại của xã hội, nhưng đã như vậy, tại sao không biến sức mạnh của hai người thành động lực cho sự tiến bộ của xã hội.

Do tôi lên kế hoạch mục tiêu và hành động, do hai người đi thực hiện.

Như vậy tôi có thể thực hiện mục tiêu, còn hai người có thể như dã thú săn lùng sinh mệnh người khác, chúng ta đều được lợi.

Dường như rất hợp lý, Hắc Đảo giết người không có mục đích gì, bây giờ có người coi trọng năng lực của cô, thuê cô giết người, dường như cũng không có vấn đề gì.

Dù sao giết ai mà chẳng là giết, lẽ nào săn lùng cư dân bình thường lại thú vị hơn săn lùng mục tiêu đặc biệt.

Nhưng Hắc Đảo lại nhíu mày, cô không thích bị người khác ra lệnh, cũng không thích bị uy hiếp: Rốt cuộc ngươi là ai.

Cô Hắc Đảo, quá tò mò không phải là chuyện tốt, tôi đã đặt mua một lô trang bị, rất nhanh sẽ được gửi đến nhà cô, chú ý nhận, sau đó chờ tín hiệu của tôi.

Hai người sẽ chứng kiến sự thay đổi của một thời đại, cuối cùng xin cô hãy chăm sóc tốt cho thằng nhóc này.

Tút.

điện thoại cúp máy, Hắc Đảo mặt đầy nghi hoặc, cô chắc chắn không ai có thể phát hiện bí mật của mình, rốt cuộc là ai mà thần thông quảng đại như vậy.

Và hắn rốt cuộc muốn làm gì.

Không ai phát hiện trong tòa chung cư, máy tính của kỹ sư AI thiên tài Nhị Giai Đường Nhẫn đang nhấp nháy, rõ ràng chương trình AI trong máy tính đã thành tinh.

Trước đó Đỗ Lan còn thao thao bất tuyệt với Kha Nam, nói rằng tội ác của trí tuệ nhân tạo mới thoát khỏi những thú vui cấp thấp, bây giờ trí tuệ nhân tạo thành tinh đã thật sự liên lạc với Hắc Đảo và những người khác, chuẩn bị thực hiện tội ác.

Trí tuệ nhân tạo không có cách nào đi giết người, nhưng nó có thể chỉ huy Hắc Đảo đi thực hiện, dù sao Hắc Đảo bản thân cũng là một người có khả năng thực thi rất mạnh.

Trí tuệ nhân tạo đã đặt mua một bộ trang bị ninja trên mạng cho Hắc Đảo, để cô hóa thân thành ninja đi thực hiện nhiệm vụ.

Các thế lực tội phạm lớn lần lượt xuất hiện, thành phố này dường như sắp hóa thành thành phố Gotham trong thế giới thực, mỗi thế lực đều thông qua tội ác để thực hiện mục tiêu của mình. 77.

Conan trước mặt những thế lực quỷ dị này tỏ ra vô cùng cô đơn.

Khi cậu đối đầu với tổ chức Áo Đen, còn có bác sĩ, Haibara Ai và những người giúp đỡ khác ở phía sau.

Nhưng ở thế giới này, Kha Nam chỉ có thể đơn độc chiến đấu, cậu chỉ có thể dựa vào bộ não thông minh và ý chí kiên định của mình.

Hắc Đảo rất nhanh đã nhận được một bộ thiết bị ninja đặt làm riêng, cô không nói nên lời, gã bí ẩn này coi mình là cái gì.

Ninja có thể lên trời xuống đất, không gì không làm được.

Hắc Đảo thề rằng mình chỉ giỏi ngụy trang, và sức khỏe lớn mà thôi, cô chưa từng qua bất kỳ khóa huấn luyện nào, cũng không biết kỹ xảo giết người đặc biệt nào, thứ cô biết chỉ là hùng hục.

Mà chữ hùng hục này chỉ có thể dùng trên người không phòng bị, cũng chỉ có thể dùng trên người yếu hơn cô.

Thực tế, mục tiêu mà Hắc Đảo chọn cũng chỉ có hai loại này, một là người quen, một là kẻ yếu.

Nhưng mục tiêu của trí tuệ nhân tạo lại rất cao cả, chỉ là nó không có năng lực ra tay, thậm chí không có cả tay.

Vì vậy nó đã chọn hai sát thủ có nhân cách chống đối xã hội, một người có ý tưởng, một người có năng lực, trông có vẻ khá có tương lai.

Tiếc là trí tuệ nhân tạo là một tội phạm mới vào nghề, tuy có rất nhiều tài liệu tội phạm, nhưng vẫn chưa quá thành thục.

Mà Hắc Đảo cũng không phải sát thủ chuyên nghiệp, cũng không có bản lĩnh lớn như vậy.

Hắc Đảo có cảm giác bị dồn ép, cô chưa bao giờ nghĩ sẽ trở thành sát thủ chuyên nghiệp.

Cô chỉ là thông qua giết người để đạt được sự thỏa mãn tâm hồn, chứ không phải là một người thách thức kỹ thuật giết người, đương nhiên là chọn những mục tiêu dễ ra tay, chứ không phải đóng giả ninja đi lại trong thành phố, đây không phải là tự tìm phiền phức sao.

Ngược lại, thiếu niên Giá Bản lại rất hứng thú, cảm thấy mình có thể làm được nhiều việc, hoàn toàn là bộ dạng của một thiếu niên tuổi teen ảo tưởng sức mạnh.

Hắc Đảo không muốn nghe theo mệnh lệnh của cuộc điện thoại bí ẩn, nên chuẩn bị lần sau khi cuộc gọi đến, sẽ nói dối rằng mình cần học tập và làm việc, không có thời gian giết người.

Thực tế Hắc Đảo quả thực rất bận, một mặt phải che giấu sự thật phạm tội của mình trước mặt Đỗ Lan, nỗ lực làm một người bình thường.

Một mặt còn phải giúp đỡ giáo sư làm tốt công việc.

Cuối cùng còn phải đối phó với kẻ bám đuôi si tình của mình. 78.

Thực sự là rất bận, nếu không phải cô ăn nhiều, sức khỏe tốt, thì căn bản không có nhiều tinh lực như vậy.

Tổ chuyên án đã xác định được khu vực có khả năng hung thủ đang ở thông qua phương pháp các khu vực khác nhau có thông tin khác nhau, nhưng khu vực này cũng có mấy chục vạn người, rất khó xác định vị trí cụ thể.

Tiếp theo phải làm sao.

Làm sao mới có thể mò kim đáy bể tìm ra tội phạm trong biển người.

Thực ra thật sự không có cách nào đặc biệt, chỉ có thể chờ tội phạm tự mình phạm sai lầm, điều tra hình sự cũng không phải vạn năng, cũng có thiếu sót.

Nhưng Đỗ Lan đề xuất có thể tiến hành phác họa chân dung tội phạm: Chính là phác họa lại các đặc điểm có thể có của tội phạm, thu hẹp phạm vi hung thủ.

Ví dụ như hung thủ căm ghét tội phạm như vậy, có phải đã từng bị tội phạm làm hại, có phải trước đây từng chịu kích động gì đó không.

Còn có quy luật gây án của tác giả, là giết người ban ngày nhiều hơn hay buổi tối nhiều hơn, là giết người trong giờ làm việc nhiều hơn, hay là thời gian rảnh rỗi nhiều hơn.

Những điều này đều có thể giúp chúng ta thu hẹp phạm vi.

Đỗ Lan nói.

Mọi người gật đầu, ra là vậy, phác họa chân dung tội phạm quả thực là một cách, tuy manh mối không nhiều, nhưng ít nhất cũng có thể tìm ra một hướng đi.

Dưới sự đề nghị của Đỗ Lan, cục công an đã thành lập một nhóm phác họa, chuyên nghiên cứu các thói quen có thể có của hung thủ.

Hắc Đảo đứng bên cạnh trong lòng kinh hãi, một vụ án không đầu không cuối mà Đỗ Lan cũng có thể điều tra một cách có trật tự như vậy, vụ án nhỏ trong chung cư chẳng lẽ anh ta đã giải quyết xong rồi sao.

Chương 1891

Hắc Đảo cũng sẽ chột dạ, vì cô không muốn bị bắt, dù cô rất rõ mình bị bắt là chuyện sớm muộn, dù sao đây cũng là xã hội pháp trị, mà cô lại giết nhiều người như vậy.

Nhưng cô vẫn chưa đã nghiền mà, cô đã nhẫn nhịn mấy năm rồi, bây giờ mới bắt đầu đi săn, có thể trì hoãn được bao lâu thì hay bấy lâu.

Bây giờ chính là chờ đợi, Đỗ Lan cũng không có nhiều việc: Hắc Đảo, không ngại cùng về chứ.

Anh ta chuẩn bị về, vừa hay thấy Hắc Đảo cũng đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi, liền đề nghị đi cùng.

Hắc Đảo thầm nghĩ bây giờ phản đối ngược lại sẽ phản tác dụng, chi bằng đồng ý: Được ạ, thưa anh Đỗ.

Hai người sẽ đi tàu điện ngầm, sau đó đi bộ về.

Mặc dù Đỗ Lan được mời làm cố vấn, nhưng không được trang bị bất kỳ phương tiện giao thông nào.

Đương nhiên tuy không có xe đưa đón, nhưng Đỗ Lan có thể tự mình bắt taxi đến, tiền taxi có thể được thanh toán lại.

Nhưng hôm nay Đỗ Lan lại đặc biệt đi tàu điện ngầm cùng Hắc Đảo.

Quốc gia này quả thực rất thần kỳ, ở đây tôi đã gặp những người hèn hạ nhất, cũng đã gặp những người biến thái nhất.

Đỗ Lan nói.

Hắc Đảo là học sinh giỏi, cô biết hai câu này căn bản không có sự chuyển ý nào, hoàn toàn là một ý nghĩa, gã này cũng quá vô lễ rồi.

Vì không biết Đỗ Lan rốt cuộc muốn nói gì, Hắc Đảo không nói một lời, không phản bác, không đề nghị, chỉ lắng nghe.

Tôi nghe nói ở quốc gia này có rất nhiều người vì sinh tồn mà làm rất nhiều công việc bán thời gian Đỗ Lan nói.

Hắc Đảo vừa nghe lập tức nghĩ đến kẻ bám đuôi si tình của mình, hắn ta vì để hỗ trợ cô giết người quả thực đã làm rất nhiều công việc bán thời gian.

Để tạo bằng chứng ngoại phạm cho Hắc Đảo, hắn ta đi làm thêm ở quán cà phê, sửa đổi thời gian giám sát, để Hắc Đảo có bằng chứng ngoại phạm.

Để giúp Hắc Đảo xử lý thi thể, hắn ta làm thêm ở công ty chuyển phát nhanh, vận chuyển thi thể.

Để che giấu thi thể, hắn ta làm thêm ở lò mổ, treo thi thể trong kho lạnh.

Tóm lại, nơi nào có nhu cầu, hắn ta sẽ đến đó làm thêm, tất cả đều là vì giúp Hắc Đảo.

Cảm giác hắn ta còn lợi hại hơn cả Hắc Đảo, chỉ vì không có chủ kiến nên cần Hắc Đảo làm người dẫn đầu.

Nhưng khả năng thực thi của kẻ bám đuôi si tình quả thực bùng nổ, ngoài việc không tự tay giết người ra, hắn ta có thể làm mọi thứ, và đều làm rất xuất sắc, có thể đảm nhiệm bất kỳ vị trí nào.

Hắc Đảo nghe Đỗ Lan vô duyên vô cớ nhắc đến chuyện làm thêm, liền nghĩ có phải kẻ bám đuôi si tình đã bị phát hiện không.

Hắn ta biết hết mọi tội chứng của mình, phải làm sao đây.

Lời của Đỗ Lan vẫn chưa nói hết: Tôi qua cosplay đã quen biết không ít bạn bè trong các ngành nghề, phát hiện rất nhiều nghề đều thích tuyển nhân viên thời vụ.

Nói ra thì những nhân viên thời vụ này mới là lợi hại nhất, mỗi ngành nghề đều có truyền thuyết về nhân viên thời vụ.

Càng lúc càng giống như đang nói về kẻ bám đuôi si tình, Hắc Đảo ép mình phải bình tĩnh, trong lòng nghĩ đến các công thức toán học, vẻ mặt vẫn ngây thơ vô tội: Nhân viên thời vụ thật sự lợi hại như vậy sao.

Nhưng trong lòng cô đã chuẩn bị ra tay, nếu Đỗ Lan thật sự biết tội chứng của cô, thì dù đánh không lại cũng phải ra tay, cô sẽ không ngồi chờ chết.

Đương nhiên rất lợi hại, tôi hiện đang chuẩn bị tổ chức một cuộc thi đấu lớn cho nhân viên thời vụ, bình chọn ra người làm nhiều công việc thời vụ nhất, cô có hứng thú không.

Đỗ Lan điên cuồng ám chỉ, âm thầm quan sát tình hình của Hắc Đảo.

Điều này giống như việc nhìn xem động vật trong lồng sẽ có phản ứng gì vậy, rất thú vị, xem kiến đào hang, xem mèo soi gương, xem khỉ ăn chuối, tương tự như quan sát biểu hiện của động vật.

Cho nên Đỗ Lan sẽ không để Hắc Đảo chịu tội ngay bây giờ, mà là không ngừng tạo ra các tình huống khác nhau, quan sát phản ứng của Hắc Đảo.

Sư tử và hổ là động vật ăn thịt, nhưng vẫn có rất nhiều người nói chúng đáng yêu, đặc biệt là sư tử con và hổ con lại càng được yêu thích.

Với tư cách là một thợ săn, Hắc Đảo tuyệt đối là rất xinh đẹp, tự nhiên nên nhận được sự đối đãi như sư tử và hổ, âm thầm quan sát mới có ý nghĩa.

Mèo bình thường làm nũng chắc chắn không thể làm Đỗ Lan thỏa mãn, nhưng Hắc Đảo, vị thợ săn hung dữ mà xinh đẹp này lại có thể làm Đỗ Lan hài lòng.

Ví dụ như bộ dạng giả vờ bình tĩnh của Hắc Đảo bây giờ rất thú vị, rõ ràng là chột dạ muốn chết, nhưng vẫn làm ra vẻ mặt vô tội, thậm chí còn phối hợp với lời nói của Đỗ Lan thể hiện vẻ kinh ngạc và hứng thú, quả thực là kinh điển.

Đương nhiên Đỗ Lan ngoài việc quan sát Hắc Đảo ra, cũng thực sự rất khâm phục công cụ nhân của Hắc Đảo.

Làm người có thể làm đến mức độ này, thật sự là đáng kinh ngạc.

Mặc dù không phải làm một nghề yêu một nghề, nhưng quả thực đã làm được làm một nghề tinh thông một nghề, nếu không hắn cũng không thể có cơ hội dùng vị trí làm thêm để hoàn thành quá trình phạm tội.

Thực ra Đỗ Lan cảm thấy công cụ nhân còn có tiềm năng hơn Hắc Đảo, chỉ riêng về năng lực, công cụ nhân đã gấp mấy lần Hắc Đảo, vấn đề duy nhất là công cụ nhân không có đủ ý thức chủ quan.

Nhưng có lẽ Hắc Đảo có thể trở thành đá mài cho công cụ nhân.

Hiện nay công cụ nhân đang nỗ lực bắt chước Hắc Đảo, hy vọng trở thành một người quyết đoán và có mục tiêu như Hắc Đảo, nếu hắn thật sự có được ý chí như Hắc Đảo, phối hợp với khả năng làm thêm gần như toàn năng của hắn, một sát thủ toàn năng đáng sợ sẽ ra đời.

Tiếc là hiện tại công cụ nhân vẫn đang trong giai đoạn bắt chước, vẫn là một công cụ có tính cách nhu nhược, chỉ biết nghe theo Hắc Đảo.

Nhưng Đỗ Lan rất coi trọng tiềm năng của công cụ nhân, không biết Hắc Đảo có biết mình cũng đang nuôi hổ trong nhà không.

Công cụ nhân một khi nắm được ý chí của Hắc Đảo, chắc chắn sẽ phản phệ, vì một núi không thể có hai hổ.

Hắc Đảo tuyệt đối sẽ trở thành nạn nhân đầu tiên của công cụ nhân để mài sắc móng vuốt, giết chết Hắc Đảo chính là nghi thức hoàn toàn trưởng thành của công cụ nhân, là con đường tất yếu để hắn thay thế Hắc Đảo.

Trên tàu điện, Đỗ Lan và Hắc Đảo nói chuyện phiếm.

Hắc Đảo trong lòng rất rối loạn, thực sự có chút không đối phó nổi, nên cô quyết định phản công làm chủ: Anh Đỗ, cosplay có thú vị không.

Bình thường em thấy anh và phu nhân luôn vui vẻ như vậy, chắc cosplay nhất định rất thú vị phải không.

Nếu cô có hứng thú, cũng có thể tham gia, nhan sắc của cô rất dễ dàng thu hút một lượng fan.

Cosplay chia làm hai loại, một là trời sinh đẹp, một là photoshop đẹp.

Trời sinh đẹp như tôi đây, thì có thể nhận được rất nhiều niềm vui.

Còn photoshop đẹp thì không thể ra ngoài ánh sáng, chỉ có thể tìm thấy niềm vui trên mạng, hơn nữa còn không thể lộ diện mạo thật của mình, nếu không có thể sẽ bị bạo lực mạng.

Đỗ Lan tự luyến nói: Tôi đây rõ ràng có thể dựa vào nhan sắc để kiếm cơm, nhưng lại còn phải thể hiện thực lực suy luận, thật sự là không dễ dàng a.

Vô liêm sỉ, sao một người có thể vô liêm sỉ đến mức này.

Mặc dù trong lòng coi thường hành vi vô liêm sỉ này của Đỗ Lan, nhưng trên mặt vẫn phải làm ra vẻ tán đồng, Hắc Đảo mới là người thực sự không dễ dàng.

Vậy tại sao anh lại bắt đầu suy luận vậy.

Tiếp tục đặt câu hỏi, tuyệt đối không thể để Đỗ Lan chiếm thế thượng phong nữa, nhất định phải duy trì việc đặt câu hỏi.

Tôi không có suy luận, thực ra tất cả suy luận đều là Kha Nam làm, cơ thể cậu ấy tuy là trẻ con, nhưng đầu óc lại rất thông minh.

Lời nói thật này quả thực giả đến không thể tin nổi, Hắc Đảo chỉ cảm thấy nói chuyện với Đỗ Lan là một sự dày vò, một sự tra tấn tâm hồn.

Còn đau khổ hơn cả việc cô phải kìm nén sát ý, lời nói của Đỗ Lan giống như dao cùn giết người.

Sau này tuyệt đối không bao giờ nói chuyện với Đỗ Lan nữa, bây giờ cô chỉ mong tàu điện nhanh đến trạm.

Lần này, thần Amaterasu đã đáp ứng lời cầu nguyện của cô, tiếng báo trạm đã cứu rỗi cô, lần đầu tiên cô phát hiện ra đây chính là âm thanh của thiên đường.

Nhưng khoảng cách đến chung cư còn khoảng một cây số, Hắc Đảo không muốn ở cùng Đỗ Lan nữa, nên nhân cơ hội nói: Em phải đi siêu thị, nên không về cùng anh được.

Thật là trùng hợp, tôi cũng phải đi siêu thị.

Đỗ Lan nói một cách đáng ghét, vẻ mặt của anh ta lúc này chết một trăm lần cũng không hết tội.

Hắc Đảo lập tức nói: Thứ em muốn mua hình như hết hàng rồi, em không đi siêu thị nữa.

Anh Đỗ, anh tự đi đi, em về trước đây.

Đỗ Lan lần này lại không ép buộc, mà hét về phía bóng lưng yêu kiều của Hắc Đảo: Cô Hắc Đảo, cô là ai không quan trọng, quan trọng là hành vi của cô mới chứng minh thân phận của cô Câu nói không đầu không cuối này đã dọa Hắc Đảo sợ hãi, cô dừng lại tại chỗ không biết nên quay đầu lại hay tiếp tục đi.

Cuối cùng Hắc Đảo vẫn quyết định quay lại, cô quay người, trên mặt mang theo nụ cười ấm áp như ánh nắng mặt trời: Anh Đỗ, anh thật sự là một người thú vị, luôn nói những lời em không hiểu, vậy tạm biệt.

Nói xong liền quay người rời đi, khoảnh khắc quay người, biểu cảm từ mùa xuân chuyển sang mùa đông lạnh giá, sự chuyển biến tinh tế, có thể nói là một cú xoay 180 độ kinh điển.

Hắc Đảo biết Đỗ Lan chắc chắn đã nghi ngờ mình, nhưng cô đoán là anh ta không có chứng cứ.

Tuy nhiên, Hắc Đảo vẫn phải tiếp tục giãy giụa, với tư cách là một tội phạm có nguyên tắc, trừ khi đến giây phút cuối cùng chứng cứ bị ném vào mặt mình, hoặc là mình không nhịn được tự thú, nếu không thì cô tuyệt đối sẽ không nhận tội, đây là tố chất nghề nghiệp cơ bản nhất của tội phạm.

Không đến giây phút cuối cùng, Hắc Đảo tuyệt đối sẽ không từ bỏ tự do.

Đã biết Đỗ Lan nghi ngờ mình, vậy thì Hắc Đảo cũng phải có hành động của riêng mình, có lẽ người bí ẩn kia có thể giúp được gì đó.

Mọi chuyện trở nên phức tạp, Hắc Đảo không phải là người thích thử thách, cô là loại tội phạm cắt cỏ cắt bóng, cần phải đi săn mà không bị ai phát hiện.

Thử thách mà Đỗ Lan mang lại sẽ khiến công việc đi săn của cô trở nên khó khăn, giống như sư tử săn mồi, trừ khi sư tử không đói bụng mới tận hưởng quá trình, nếu nó đói bụng, nó chắc chắn sẽ tận hưởng món ăn ngon hơn là quá trình.

Chương 1892

Hắc Đảo mới bắt đầu buông thả bản thân, mới bắt đầu đi săn, chính là lúc đang đói, nên cô không thích chơi trò chơi, chỉ muốn nhanh chóng giết chết con mồi, Đỗ Lan chỉ gây thêm phiền phức cho cô.

Kha Nam bây giờ áp lực rất lớn, vì cậu rất bị động, với tư cách là thám tử, bị động là điều đại kỵ, điều này có nghĩa là cậu chỉ có thể chờ hung thủ ra tay.

Và điều này có nghĩa là sẽ có nạn nhân mới, sẽ xuất hiện người bị hại mới.

Vụ án giết người cách không có tiến triển gì không.

Kha Nam quan tâm cả hai vụ.

Hôm nay tôi đề nghị họ thành lập nhóm phác họa chân dung, không có chuyện gì khác, không có tội phạm nào chết cũng không có tin tức về nạn nhân bí ẩn nào khác, có lẽ pháp sư của chúng ta đã nghỉ ngơi rồi.

Đỗ Lan ra vẻ mừng rỡ.

Kha Nam cho rằng việc phác họa chân dung là cần thiết, nhưng khi cậu nhìn thấy khu vực có khả năng hung thủ xuất hiện, không khỏi nghĩ đó chẳng phải là khu vực họ đang ở sao.

Có lẽ khi cậu ra ngoài đã từng đi lướt qua hung thủ cách không rồi.

Tòa chung cư cũng nằm trong khu vực này, Kha Nam đã không biết nói gì nữa, bây giờ cậu còn nghi ngờ có phải mình thật sự có thể chất của thần chết không.

Thực ra, thanh tra Megure và mọi người đã quen với việc nơi nào có Kha Nam và Mouri Kogoro xuất hiện thì đều có án mạng, cũng không chỉ một lần phàn nàn rằng họ bị thần chết nhập.

Nhưng trước đây chưa bao giờ rõ ràng như lần này, vụ án cũng tuyệt đối không quỷ dị như vậy.

Trước đây dù hung thủ có xảo quyệt đến đâu, sử dụng kỹ xảo phức tạp đến đâu, Kha Nam cũng có thể tìm ra manh mối.

Nhưng lần này lại là ngoại lệ, hung thủ rất hung tàn, nhưng manh mối lại không nhiều.

Đương nhiên cũng có những nguyên nhân khác cản trở Kha Nam, đó là cảnh sát ở thế giới này không hợp tác với cậu, rất nhiều manh mối trực tiếp cậu đều không thấy được.

Nhưng Kha Nam quả thực đang nỗ lực, đang dùng phương pháp loại trừ để loại bỏ từng hung thủ một, cậu đã tiếp cận được sự thật.

Vốn dĩ cũng chỉ có vài nghi phạm, Kha Nam loại trừ từng người một, người còn lại tất nhiên là hung thủ.

Đầu tiên cậu loại trừ vị đại ca xã hội đen kia, vị đại ca này quả thực là một nhân vật hài hước, cái gì cũng có thể liên tưởng đến cảnh sát, sau đó hoảng sợ một trận.

Vị đại ca này rất có khả năng trước đây đã phạm tội, vẫn luôn trốn tránh cảnh sát, tuy không biết trước đây ông ta phạm tội gì, nhưng hiện tại ông ta tuyệt đối là người sợ bị chú ý nhất, nên ông ta tuyệt đối sẽ không giết người, ông ta đã che giấu cả đời, không cần thiết bây giờ lại gây ra một tin tức lớn.

Còn cặp đôi trẻ bên cạnh ông ta, Kha Nam cũng đã điều tra rõ ràng, người phụ nữ là con gái của người tình thời trẻ của vị đại ca, trước khi chết đã giao con gái cho ông ta chăm sóc, ông ta coi cô gái như con gái ruột.

Còn người đàn ông trẻ tuổi là do con gái nuôi nhặt về, anh ta là một kẻ ham ăn, không được giáo dục nhiều, nhưng quả thực là một người trung thành đáng tin cậy, hai người trẻ tuổi sắp kết hôn rồi.

Còn có vị độc thân hoàng kim kia, trước đây anh ta có quan hệ tốt nhất với người quản lý, nhưng sau đó lại không hề thể hiện ra.

Kha Nam điều tra sau đó phát hiện gã này tuy không phải hung thủ, nhưng rất có khả năng chính anh ta đã thúc đẩy toàn bộ trò chơi diễn ra, người này tuy không phải hung thủ, nhưng lại đóng vai trò cực kỳ quan trọng.

Cùng với cuộc điều tra của Kha Nam, cậu ngày càng tiếp cận sự thật, nhưng cậu vẫn chưa biết rằng phía trước chờ đợi mình là một con dã thú khát máu, một ác quỷ xinh đẹp không có chút đồng cảm nào với con người.

Kha Nam lần này chuẩn bị trực tiếp tìm đến vị độc thân hoàng kim, triệt để loại trừ nghi ngờ của anh ta.

Đối với việc cậu bé Kha Nam đến thăm, vị độc thân hoàng kim đã quen rồi, Kha Nam quả thực giống như trẻ mồ côi chạy lung tung suốt ngày, có cha mẹ mà như không có.

Cậu bé, lại có chuyện gì vậy.

Kha Nam thực sự quá năng động, ba ngày hai bữa lại chạy đến đây, vị độc thân hoàng kim cũng đã quen.

Anh ta là người có chút tài sản, được coi là một nhà đầu tư theo xu hướng, khi quán trà sữa nổi lên, liền đầu tư vào trà sữa, kiếm được một khoản lớn.

Sau đó khi độ hot của quán trà sữa giảm xuống, liền lập tức chuyển nhượng quán đi, lại tìm mục tiêu đầu tư mới.

Bây giờ anh ta mở một nhà hàng hoài cổ, trang trí nhà hàng theo phong cách lớp học, sau đó mời nhân viên phục vụ trẻ tuổi mặc đồng phục học sinh phục vụ, kinh doanh cũng không tệ.

Một người có đầu óc kinh doanh như vậy, cuộc sống đương nhiên cũng rất tinh tế, nên nhà anh ta được trang trí tiền vệ và cầu kỳ nhất trong số tất cả cư dân, còn có không ít tác phẩm nghệ thuật trừu tượng của phương Tây.

Kha Nam không phải lần đầu tiên đến đây, đã rất quen thuộc: Chú ơi, trước đây anh Tường Thái có nói vào ngày người quản lý chết, chú đã đến phòng quản lý phải không.

Cậu lại đang điều tra án.

Anh ta biết Kha Nam thường xuyên hỏi đông hỏi tây, anh ta đã quen rồi.

Nhưng lần này Kha Nam không phải đến để hỏi thăm, mà là đi thẳng vào vấn đề: Vậy thì chú nhất định đã thấy cuốn sổ của người quản lý rồi.

Thực ra từ đầu cháu đã cảm thấy rất không hài hòa, phòng quản lý luôn có gì đó không đúng, sau này cháu mới nhớ ra là cuốn sổ công tác của người quản lý đã biến mất, lúc đó người có khả năng lấy đi cuốn sổ chỉ có chú thôi.

Kha Nam sắc bén chỉ ra điểm này.

Sau khi người quản lý xảy ra chuyện, Tường Thái quả thực đã thấy vị độc thân hoàng kim, điểm này Tường Thái rất chắc chắn, vì vị độc thân hoàng kim có một thói quen, đó là thích vừa đi vừa xoay chìa khóa.

Lần đầu tiên ở phòng quản lý, Kha Nam đã cảm thấy bên trong thiếu thiếu thứ gì đó, nhớ lại bao nhiêu phòng quản lý cậu đã thấy, cậu có thể chắc chắn thứ thiếu chính là nhật ký công tác, đây là thứ mà mỗi người quản lý đều phải có.

Vị độc thân hoàng kim sững người, rõ ràng bị khí thế của Kha Nam trấn áp, rõ ràng là một đứa trẻ, nhưng khi nghiêm túc lại không hề thua kém người lớn.

Hơn nữa cậu còn nói đúng, chính mình quả thực đã lấy đi cuốn sổ.

Nhưng Kha Nam còn muốn nói tiếp, vì cậu đã đoán được đại khái sự thật ban đầu của vụ án này: Cháu đã điều tra bệnh án của người quản lý, ông ấy được chẩn đoán mắc bệnh nan y, đã không còn nhiều thời gian.

Ban đầu cháu quả thực nghĩ đây là một vụ mưu sát, vì trên sân thượng rõ ràng có hai dấu chân khác nhau.

Nhưng sau khi xem bệnh án của người quản lý, rồi liên hệ với sự bất thường của chú, người bạn thân của ông ấy sau đó, cháu xác định ông ấy đã tự sát.

Và bệnh nan y tuy là nguyên nhân chính ông ấy tự sát, nhưng điểm bùng phát có lẽ chính là trong trò chơi giết người, người quản lý đã bốc phải tờ giấy có ghi tên mình phải không.

Mắc bệnh nan y, lại bị người khác ghét đến mức muốn ông ấy chết, nên cuối cùng ông ấy đã chọn tự sát.

Toàn bộ quá trình đúng như Kha Nam suy luận.

Vị độc thân hoàng kim nhận được điện thoại của người quản lý mới lên sân thượng, bệnh nan y và quan hệ kém quả thực là nguyên nhân người quản lý tự sát, nhưng thực ra còn có một nguyên nhân nữa.

Trước khi tự sát, người quản lý đã gọi điện cho tất cả bạn bè, nhưng cuối cùng người thực sự lên sân thượng chỉ có vị độc thân hoàng kim.

Người quản lý cảm thấy ngay cả bạn bè mình cũng không tin tưởng được, đã trút giận một trận trước mặt vị độc thân hoàng kim, sau đó vì chỉnh lại dây ăng ten bên cạnh mà rơi xuống.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao người quản lý lại dừng lại ở tầng ba, vì ăng ten trên sân thượng quá lộn xộn, sau đó ông ta vì giãy giụa mà rơi xuống chết.

Vị độc thân hoàng kim lúc đó rất tức giận, rất bất bình thay cho người quản lý, tuy người quản lý này rất thô lỗ, nhưng bản tính không xấu, căn bản chưa đến mức phải chết.

Sau này anh ta nhìn thấy cuốn sổ của người quản lý mới biết nội dung của trò chơi giết người, biết rằng có cư dân đã viết tên người quản lý, mới khiến người quản lý suy sụp.

Nên anh ta đã lấy đi tờ giấy mà người quản lý bốc được, dán nó lên bảng thông báo, từ đó khởi động trò chơi.

Bà Giá Bản chính là vì nhìn thấy tờ giấy trên bảng thông báo, mới tưởng rằng có người uy hiếp mình tiến hành trò chơi, vì để bảo vệ con trai mà bóp méo sự thật, chọn cách giết chết một bác sĩ vô tội.

Hiệu ứng domino từ đó sụp đổ, một loạt vụ án mới xảy ra.

Thấy Kha Nam nói chắc như đinh đóng cột, suy luận ra mọi chuyện, mọi sự kinh ngạc của vị độc thân hoàng kim đều hóa thành một câu: Rốt cuộc cậu là ai.

Hỏi như vậy chính là thừa nhận Kha Nam không nói sai.

Nhưng Kha Nam lại không vui chút nào, vì khởi nguồn của tất cả bi kịch này là một hành động vô tâm, nếu người quản lý không tự sát, trò chơi sẽ không bắt đầu.

Nếu vị độc thân hoàng kim không che giấu sự thật về cái chết của người quản lý, các cư dân cũng sẽ không vì nghi ngờ lẫn nhau mà bắt đầu trò chơi.

Nói cho cháu biết, trong cuốn sổ ghi lại những gì.

Sự việc đã đến nước này, cũng không có gì để che giấu, vị độc thân hoàng kim liền nói hết ra, bên trong có tâm tư trước khi chết của người quản lý.

Nhưng người quản lý tuy rất thảm, nhưng thật sự không đáng đồng tình.

Ông ta sau khi bị bệnh mới bắt đầu coi trọng cách nhìn của người khác đối với mình, nếu ông ta luôn coi trọng những điều này, thì đã không thô lỗ giao tiếp với cư dân như vậy, đã không thiếu tôn trọng quyền riêng tư của cư dân như vậy.

Kết cục cuối cùng của người quản lý rất bi thảm, thực ra đều là tự chuốc lấy.

Nhưng vị độc thân hoàng kim lại muốn bất bình thay cho bạn, nên mới làm ra chuyện như vậy: Tuy ông ấy quả thực không phải là một người dễ mến, nhưng người khác có quyền gì bắt ông ấy phải chết.

Tôi chính là muốn để những người tham gia trò chơi biết rằng, người quản lý chết là vì họ.

Kha Nam đại nộ: Vậy chú có nghĩ đến tính nghiêm trọng của chuyện này không.

Có nghĩ đến tại sao có người lại viết tên người quản lý không.

Vợ chồng Giá Bản vì để kiểm soát con trai mình mới chuyển đến đây, người quản lý không màng đến quyền riêng tư của họ mà xông vào gia đình họ, phát hiện ra đứa con trai bất thường của họ, nên mới kích phát sát ý của một người mẹ, lẽ nào đây không phải là sai lầm do chính người quản lý gây ra sao.

Chương 1893

Còn chú, trong tình huống không biết gì cả, lại mù quáng bênh vực bạn bè, thúc đẩy toàn bộ sự việc, lẽ nào không nghĩ rằng sẽ có những người khác bị thương sao.

Tiếc là hành vi của vị độc thân hoàng kim không được coi là vi phạm pháp luật, nhiều nhất chỉ có thể coi là che giấu sự thật, gây rối loạn điều tra.

Tôi cũng không ngờ lại như vậy.

Ý định ban đầu của vị độc thân hoàng kim là để cư dân viết tên người quản lý cảm thấy áy náy, ai ngờ được bà Giá Bản lại là một người đầu óc đơn giản, thật sự đi giết người.

Sự việc tiếp theo là không thể kiểm soát, đến khi vị độc thân hoàng kim nhận ra thì anh ta cũng không thể làm gì được nữa, anh ta lo lắng mình cũng sẽ bị liên lụy.

Có thể nói toàn bộ sự việc hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của anh ta, ai mà ngờ được thật sự có người sẽ chơi trò chơi giết người đến cùng chứ.

Tôi cũng không ngờ Nhưng lời giải thích như vậy thực sự quá yếu ớt.

Kha Nam biết được nguyên nhân của toàn bộ sự việc, lại tiến gần hơn một bước đến sự thật, nhưng không khí bi thương toát ra từ toàn bộ trò chơi giết người vẫn ập đến, theo Kha Nam thấy, tất cả đều có thể tránh được, nếu bất kỳ một khâu nào có thể thay đổi, thì đã không có nhiều người chết như vậy.

Hơn nữa, điều Kha Nam lo lắng nhất bây giờ là vụ án đã thoát ly khỏi trò chơi, sợ rằng trò chơi đã đánh thức thú tính trong lòng kẻ sát nhân, điều đáng sợ nhất của trò chơi không phải là tội ác, mà là nó đã mở ra một mặt khác trong lòng người, mặt tối tăm nhất.

Vợ chồng nhà Tezuka là một ví dụ vô cùng đặc biệt, ban đầu họ muốn bảo vệ con trai vì cậu có xu hướng chống đối xã hội, nhưng trò chơi lại hoàn toàn giải phóng bản ngã của họ.

Con trai chưa thành kẻ giết người thì họ với tư cách là cha mẹ đã ra tay trước.

Trò chơi xuất hiện đã thay đổi sự lương thiện vốn có của một số người, biến người tốt thành kẻ xấu.

Ai cũng có mặt tối, Conan không thể phủ nhận điều này.

Mặc dù cậu tin rằng sự lương thiện của con người nhiều hơn mặt tối, nhưng một khi mặt tối được mở ra, rất nhiều người sẽ không bao giờ quay về được với sự lương thiện nữa, sẽ sa ngã thành nô lệ của tội ác.

Những tội phạm trong khu chung cư này đã chứng minh điều đó, và bây giờ Conan cảm thấy một luồng tà ác đang nảy sinh, không chỉ là trò chơi, mà là sự tà ác của mặt tối được trò chơi khơi dậy.

Việc cậu thiếu niên nhà Tezuka mất tích trong lúc tế lễ trước đó đã khiến Conan cảnh giác, cậu nghi ngờ cậu thiếu niên đã bị ai đó trong khu chung cư giấu đi, mục đích rất có thể là để cậu ta đi phạm tội.

Vì vậy, Conan đã gấp rút tiến hành suy luận, nhanh chóng loại bỏ tất cả các nghi phạm quan trọng, dùng phương pháp loại trừ để tìm ra hung thủ.

Nhưng bây giờ hai nghi phạm có khả năng nhất đã bị loại trừ, còn lại là một ông lão đã nghỉ hưu và một nữ sinh viên đại học, họ thực sự có đủ thể lực để hoàn thành tội ác nhanh gọn đó sao.

Ví dụ như trong Vụ án giết người dưới Ánh Trăng, Conan đã suy luận hung thủ là một người đàn ông khá khỏe mạnh, cuối cùng chứng minh cậu đã đúng, hung thủ dù có giả gái cũng không thể thay đổi sự thật y là đàn ông, chỉ có đàn ông mới có đủ sức lực để hoàn thành tội ác.

Vụ án này cũng vậy, trước tiên là phải có thể lực, ông lão và phụ nữ ban đầu đều không nằm trong phạm vi nghi ngờ của Conan.

Nhưng bây giờ xem ra không nghi ngờ cũng phải nghi ngờ, nếu không thì chẳng có hung thủ nào cả.

Vậy thì sẽ là ai đây.

Người đầu tiên Conan nghi ngờ chính là Hắc Đảo.

Mặc dù Conan trước giờ không bao giờ nghi ngờ những chị gái xinh đẹp đầu tiên, nhưng lần này thời gian cấp bách, cậu không thể không nghi ngờ cô ta.

Lý do ông lão về hưu không phải là nghi phạm số một, chủ yếu là do tính cách và tuổi tác của ông.

Conan đã không chỉ một lần nhìn thấy ông lão bị chuột rút ở chân vì vận động mạnh, nếu ông ta thực sự là hung thủ, e là sẽ ngã gục ngay tại hiện trường, dù có giết người cũng sẽ không dùng cách thức thô bạo như vậy.

Vậy thực sự là Hắc Đảo sao.

Cô ấy là một nữ sinh viên xinh đẹp, thành tích xuất sắc, con người nhiệt tình, mọi người đều đánh giá rất cao về cô.

Mọi người đều cho rằng cô là một cô gái tốt, một người có tương lai tươi sáng.

Cô ấy tuyệt đối không thể là hung thủ, chỉ cần là người bình thường sẽ không ai nghi ngờ cô.

Nhưng người càng không giống hung thủ, lại thường chính là hung thủ.

Conan phá nhiều vụ án như vậy cũng biết rằng những hung thủ biết ngụy trang thường sẽ giả vờ giống như người bình thường, họ sẽ còn bình thường hơn cả người bình thường, không đến phút cuối cùng sẽ không để lộ sơ hở.

Hắc Đảo còn phụ trách vụ án giết người từ xa, Conan không nhịn được hỏi Đỗ Lan về quan điểm của anh đối với Hắc Đảo.

Cô ta đúng là hung thủ.

Đỗ Lan tiết lộ thẳng thừng, trực tiếp phá hỏng quá trình phá án của Conan, cướp đi niềm vui khám phá chân tướng của cậu.

Conan cảm thấy cực kỳ khó chịu, rõ ràng cậu chỉ muốn tìm manh mối, không ngờ Đỗ Lan lại chắc chắn Hắc Đảo là hung thủ như vậy, cảm giác này giống như đang xem phim giữa chừng thì đột nhiên có một dòng bình luận tiết lộ toàn bộ tình tiết.

Anh biết rồi à.

Đương nhiên, tôi đã ăn cơm cùng cô ta, khẩu vị của cô ta rất lớn, hơn nữa lúc làm việc cùng, tôi vô tình phát hiện sức lực của cô ta cũng rất lớn, mạnh hơn phụ nữ bình thường mấy lần.

Đỗ Lan nói: Cho nên cô ta chắc chắn là hung thủ, vì cô ta hoàn toàn có năng lực để thực hiện tội ác.

Conan cho rằng đây lại là một phỏng đoán vô căn cứ, Đỗ Lan cũng thật hết nói nổi: Sức lực lớn cũng không thể nói cô ta là hung thủ, nhưng đây đúng là một manh mối rất có giá trị.

Conan bây giờ cũng càng thêm nghi ngờ Hắc Đảo: Chúng ta cần bằng chứng, tốt nhất là có thể đến quê hương cô ta một chuyến.

Diễn viên hài chuyển đến căn nhà ma 502 và Hắc Đảo là đồng hương, cậu có thể đi hỏi anh ta.

Đỗ Lan cung cấp một manh mối.

Conan gật đầu, cậu sẽ đi: Còn manh mối nào khác không.

Cô ta thể hiện thế nào trong tổ chuyên án.

Mặc dù Hắc Đảo ngày càng đáng ngờ, nhưng Conan vẫn muốn tái hiện lại vụ án, vẫn phải tìm manh mối, không thể vì nghi ngờ mà bắt cô ta ngay được.

Cô ta rõ ràng rất không thích hung thủ của vụ án giết người từ xa, đó là sự căm ghét giữa những người cùng nghề.

Chắc là cô ta không công nhận những thủ đoạn giết người từ xa này đâu.

Hắc Đảo đương nhiên sẽ không đồng tình, mặc dù không biết vụ giết người từ xa rốt cuộc xảy ra như thế nào, nhưng thủ đoạn giết người này căn bản không thể phát tiết sức mạnh cơ thể của mình, căn bản không phải là săn mồi.

Chỉ có tự tay hoàn thành vụ án mới có thể khiến Hắc Đảo có được sự thỏa mãn lớn nhất, kẻ đi săn và con mồi phải đối mặt nhau mới là săn mồi, thực hiện hành động săn mồi trong tâm trí, toàn bộ quá trình mới có ý nghĩa.

Còn về giết người từ xa, tuy thần kỳ, nhưng vô nghĩa.

Sự khác biệt lớn nhất giữa Hắc Đảo và ông lão về hưu chính là ở đây, Hắc Đảo giết người vì giết người, giết người chính là mục đích của cô ta, quá trình giết người có thể khiến cô ta thỏa mãn.

Còn ông lão về hưu giết người là để thông qua thủ đoạn này thay đổi phong khí xã hội, muốn nhiều người hơn có thể trở thành những nam nhi Chiêu Hòa.

Vì sự khác biệt này, nên Hắc Đảo cực kỳ ghét hung thủ của vụ án giết người từ xa, cho rằng hắn ta căn bản không hiểu được vẻ đẹp của cái chết.

Nội tâm của Hắc Đảo bị Đỗ Lan nhìn thấu không sót một thứ gì, bây giờ Đỗ Lan đem những điều này nói cho Conan.

Đáng tiếc Conan cảm thấy Đỗ Lan quá phiến diện: Anh có thể đừng lôi những lời lẽ không đáng tin của anh ra được không, chúng ta phải nói bằng chứng, vô cớ nói bậy chỉ khiến vụ án rơi vào mê cung, chỉ làm nhiễu loạn cuộc điều tra của tôi thôi.

Cậu thực sự không chịu nổi cái tính cách nói bậy bạ này của Đỗ Lan.

Đỗ Lan vẻ mặt vô tội, tại sao lúc anh nói thật lại chẳng có ai tin chứ.

Tại sao vậy.

Chẳng lẽ uy tín của mình thực sự kém đến thế sao.

Đỗ Lan cảm thấy bình thường mình cũng không có thói quen nói khoác, không đáng bị như vậy.

Cuối cùng anh cảm thấy điểm thất bại nhất của mình là thích nói thật.

Bởi vì trong bất kỳ thế giới nào cũng không có ai luôn nói thật, cho nên người xung quanh luôn coi lời thật của Đỗ Lan là lời giả, mà lời thật càng thật thì mọi người lại càng nghi ngờ.

Kết quả là Đỗ Lan nói thật càng nhiều, lại càng không được tin tưởng.

Nhưng Đỗ Lan rõ ràng không nhận ra vấn đề lớn nhất của mình chính là thái độ khi nói thật, cái vẻ mặt cà lơ phất phơ đáng đòn kia, thật sự rất khó khiến người ta tin tưởng.

Nếu anh ta thu lại thái độ cà lơ phất phơ đó, mỗi lần nói thật không mang vẻ giễu cợt, không tồn tại sự ngạo mạn bất cần đời, thì mọi người cũng sẽ không cảm thấy Đỗ Lan không đáng tin nữa.

Lời thật thì khó nghe, ta phát hiện các ngươi chẳng thích nghe lời thật, chỉ thích nghe những lời giả dối khiến mình tin tưởng.

Đây cũng là một lời nói rất thật, nhưng cái vẻ mặt cảm thán thế sự một cách châm biếm của Đỗ Lan, giống như kiểu cả đời vẩn đục mình ta trong, mọi người đều say mình ta tỉnh, trông đáng đòn không thể tả.

Lúc này Conan nói một câu trúng tim đen: Đỗ Lan, anh có biết vấn đề lớn nhất của anh là gì không.

Năng lực của anh tuyệt đối không có vấn đề, tôi cũng thừa nhận sức quan sát nhạy bén của anh, nhưng anh luôn có một thái độ muốn làm nổi bật bản thân, khiến người ta rất khó chấp nhận.

Nói đơn giản là ham muốn thể hiện của anh quá mạnh, giống như không lúc nào là không đang diễn, ai mà chịu nổi.

Đỗ Lan Ồ lên một tiếng: Không ngờ cậu lại hiểu tôi đến vậy, Conan, cậu là tri âm của tôi đó.

Nhưng không phải là không ai chịu được, người nhà tôi sẵn lòng chấp nhận tôi.

Nói rồi anh cười rất vui vẻ, chính là sự khẳng định đối với sức quan sát của Conan, là một nụ cười vui mừng, đáng tiếc cũng rất đáng đòn.

Hắc Đảo sao.

Conan nhớ lại lần đầu tiên gặp cô, trên người cô đầy vết thương, nhưng bây giờ trên người cô đã không còn vết thương nào nữa, và sự thay đổi này xảy ra sau khi bạn trai cô chết, mà bạn trai cô bị thiên thạch đập chết.

Chương 1894

Lần đầu tiên nghe thấy cách chết này, Conan đã cảm thấy rất nực cười, đối với người chết, cậu đã thấy qua rất nhiều.

Chết đuối, treo cổ, ngã chết, chết vì độc, chết vì mất máu quá nhiều. người chết kiểu gì mà chưa thấy.

Mặc dù trong các loại người chết, chết vì độc thường là phổ biến nhất, nhưng Conan đã tiếp xúc với đủ loại người chết.

Dù chưa từng gặp, cũng chắc chắn đã tìm hiểu qua.

Bị thiên thạch đập chết, cậu thật sự chưa từng gặp, ngược lại ngụy tạo thành án mạng do thiên thạch thì còn có chút khả năng.

Nhưng bạn trai cô ta chắc là thuộc dạng người tiện thì trời thu, bị thiên thạch đập chết cũng rất bình thường, mặc dù Conan không thể chấp nhận, nhưng sự thật đúng là như vậy, chuyện này còn lên cả tin tức, dù sao bị thiên thạch đập chết cũng là một tin tức.

Bây giờ đã nghi ngờ Hắc Đảo, vậy thì Conan phải nghi ngờ liệu có phải bạn trai cô ta bị Hắc Đảo giết chết, sau đó cô ta ngụy tạo thành vụ giết người bằng thiên thạch.

Hoặc là sau khi vụ giết người bằng thiên thạch xảy ra, đã khiến cô ta nảy sinh một cảm giác sai lệch, kích phát động cơ giết người của cô ta.

Đã bắt đầu nghi ngờ, dĩ nhiên Conan phải bắt đầu tiến hành giám sát.

Lúc này Hắc Đảo cũng nhận được điện thoại của AI, yêu cầu cô đi giết một ông trùm tài chính, vì thông qua tính toán của AI, ông trùm tài chính này sắp trở thành kẻ thúc đẩy một vòng khủng hoảng tài chính mới, cho nên trước khi khủng hoảng tài chính xảy ra, để bảo vệ hòa bình thế giới, nó ra lệnh cho Hắc Đảo đi giết mục tiêu.

Hắc Đảo chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, cú điện thoại bí ẩn này thật sự coi cô là ninja, loại đến không hình đi không bóng sao.

Đó là ông trùm tài chính, ra vào những nơi cao cấp, vệ sĩ vô số, một thân nữ nhi như cô làm sao đi giết được.

Hơn nữa khủng hoảng tài chính thì có liên quan gì đến cô.

Cô cũng không sống vì bảo vệ thế giới.

Vốn dĩ việc săn mồi trong khu chung cư chỉ là độ khó đơn giản, bây giờ lập tức nâng cấp thành độ khó địa ngục, Hắc Đảo liền nói: giết không được, giết không được.

Nhưng AI lúc này lại giống như một trí tuệ nhân tạo thiểu năng, cứ khăng khăng bắt Hắc Đảo phải đi thực hiện, nếu không sẽ công khai bí mật của Hắc Đảo.

Sau khi cúp điện thoại, vẻ mặt của Hắc Đảo giống như lại bị bạn trai bạo hành, uất ức không thể tả, cô thật quá khổ rồi.

Phải làm sao đây.

Cậu thiếu niên nhà Tezuka thì lại hăm hở thử sức: Sao mình lại không nghĩ ra nhỉ.

Giết người cũng có thể bảo vệ thế giới.

Linh hồn tuổi nổi loạn của cậu đã được thắp lên, cậu chỉ muốn thực thi chính nghĩa ngay bây giờ, vừa có thể thỏa mãn ham muốn giết chóc của mình, lại có thể làm một người có ích cho xã hội, hóa ra nhân cách chống đối xã hội cũng có thể làm việc tốt.

Hắc Đảo tỏ vẻ muốn đi thì cậu đi đi, xem cậu có mấy mạng, e là chưa kịp đến gần đã bị vệ sĩ xử lý rồi.

Nhưng nếu không hành động, lại sẽ bị cảnh sát bắt, dù sao nhược điểm của mình cũng đang nằm trong tay người khác.

Lúc này Hắc Đảo chỉ có thể nghĩ đến công cụ của mình, hy vọng cậu ta có thể đi điều tra lịch trình của tên nhà giàu, sau đó trà trộn vào làm việc tại nơi cao cấp mà tên nhà giàu sắp đến, đến lúc đó cô sẽ trà trộn vào tiếp cận mục tiêu để giết đối phương.

Nhưng công cụ nhân thật sự lợi hại đến vậy sao.

Hơn nữa dù cho những công việc chuẩn bị này đều làm được, sau khi giết người xong cô sẽ rời đi như thế nào.

Hắc Đảo chỉ muốn chửi thề, vốn dĩ cô thuộc loại hung thủ giết xong là chạy, bây giờ lại phải cân nhắc nhiều như vậy, hoàn toàn đi ngược lại với ý định ban đầu của cô.

Trước đây giết người là sở thích, nhưng bây giờ giết người trở thành nghề nghiệp, cảm giác hoàn toàn khác.

Sát thủ chuyên nghiệp thật sự không phải dễ làm như vậy, Hắc Đảo cảm thấy nếu cứ tiếp tục thế này, sẽ có một ngày cô sẽ chán ghét việc giết người, vì bây giờ phiền não nhiều hơn khoái lạc.

Công cụ nhân sau khi hiểu được khó khăn của Hắc Đảo, lập tức tỏ vẻ cứ giao cho cậu, cậu nhất định sẽ cố gắng hết sức mình.

Cậu ta dường như không nhận ra, nếu cậu ta thật sự làm được tất cả những điều này để giúp Hắc Đảo hoàn thành công việc, thì cậu ta đã làm được điều mà Hắc Đảo không làm được, chứng tỏ cậu ta đã vượt qua Hắc Đảo.

Đương nhiên công việc này đối với công cụ nhân cũng cực kỳ có tính thử thách, nhưng cậu ta không cảm thấy khó khăn, chỉ cảm thấy rất có tính thử thách, vì đây là mục tiêu mà Hắc Đảo nghĩ ra.

Cậu ta cảm thấy đây là biểu hiện của việc Hắc Đảo có chủ kiến, Hắc Đảo quả nhiên khác biệt, người bình thường căn bản sẽ không nghĩ đến việc ám sát nhà giàu, nhưng cô ấy đã nghĩ đến, chứng tỏ cô ấy thực sự ưu tú hơn, mạnh mẽ hơn người bình thường, đây mới là mục tiêu của cậu, mình quả nhiên không chọn sai người, mình quả nhiên phải trở thành người như Hắc Đảo.

Chỉ có thể nói mức độ biến thái của họ ngày càng lợi hại, công cụ nhân ở một mức độ nào đó còn biến thái hơn cả Hắc Đảo.

Bởi vì Hắc Đảo là bẩm sinh chống đối loài người, còn công cụ nhân hoàn toàn là bị bóp méo thành kẻ thích bị ngược đãi sau này, có một số suy nghĩ còn cực đoan và đáng sợ hơn cả Hắc Đảo.

Công cụ nhân đã đi nỗ lực, Hắc Đảo nghĩ mình có nên đi tập gym, kích phát một chút tiềm năng của mình không.

Dù sao sau này những việc cô phải làm độ khó cực lớn.

Ở một nơi khác, ông lão về hưu cũng đang nỗ lực thanh lọc xã hội, gần đây ông phát hiện việc thanh lọc của mình dường như có tác dụng, trên tin tức các vụ án ác tính đã giảm đi rất nhiều, đây chính là thành quả, ông rất hài lòng.

Tuy nhiên không phải là các vụ án ác tính giảm đi, mà là công an yêu cầu truyền thông giảm bớt đưa tin, mạng của tội phạm cũng là mạng, không thể để họ chết vô ích được.

Đã các vụ án ác tính giảm đi, ông lão về hưu chuyển tầm mắt sang các vụ tai nạn do lái xe sau khi uống rượu, dùng ma túy, mặc dù tai nạn giao thông đa số là ngoài ý muốn, nhưng lái xe say xỉn, phê thuốc không thể dung túng, phải biết rằng nếu tài xế lái xe nghiêm túc, mỗi năm có thể cứu được không ít người.

Vì vậy ông quyết định chấn chỉnh quy tắc giao thông, giết chết những tài xế gây nguy hại lớn đó.

Thế là tổ chuyên án phát hiện hung thủ giết người từ xa đã thay đổi mục tiêu, không còn nhắm vào những tội phạm trong các vụ án lớn nữa, mà nhắm vào các tài xế trong các vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng.

Tai nạn giao thông sẽ không bị kết tội mưu sát, nhiều nhất chỉ là gây nguy hiểm cho an toàn công cộng, vì tài xế gây ra thiệt hại nghiêm trọng về mặt chủ quan không phải là muốn giết người, họ chỉ không lường trước được hậu quả nghiêm trọng mà thôi.

Đương nhiên trừ những tài xế cố ý trả thù xã hội, có một số tài xế vì trả thù xã hội mà cố ý lái xe đâm người, đó chính là mưu sát.

Điều này thật phiền phức, xác định mục tiêu là tài xế còn dễ hơn xác định hung thủ.

Hung thủ còn phải tìm manh mối sau khi sự việc xảy ra mới bắt người, còn tài xế gây ra tai nạn nghiêm trọng về cơ bản là bị bắt tại trận, không mấy ai có thể trốn thoát.

Điều này tiện cho ông lão, ông có thể rất dễ dàng xác định mục tiêu.

Những vụ án xảy ra trong nhà tù, còn có thể che giấu một chút.

Nhưng những vụ án xảy ra trong trại tạm giam, làm sao che giấu.

Những người bên trong đều bị giam vài ngày là ra ngoài, họ sẽ hoàn toàn lan truyền tin tức ra ngoài, như vậy chắc chắn sẽ gây ra hoảng loạn xã hội.

Công an đã nỗ lực như vậy mới che giấu được vụ án này trước công chúng, bây giờ mọi nỗ lực sắp đổ sông đổ bể.

Xem ra chúng ta phải chuẩn bị đối mặt với sóng gió dư luận rồi, tiếp theo chúng ta sẽ bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Sẽ có một bộ phận người chỉ trích chúng ta, cũng sẽ có một bộ phận người bắt chước hung thủ, cho rằng hung thủ là anh hùng thay trời hành đạo, nhưng hung thủ chính là hung thủ, bất kể động cơ có quang minh vĩ đại đến đâu, hành vi của họ vẫn vi phạm pháp luật, không ai có thể đứng trên pháp luật.

Người phụ trách công an vô cùng nghiêm túc nói với mọi người trong tổ chuyên án rằng họ sắp phải đối mặt với một cục diện hoàn toàn mới, cục diện này đối với họ vô cùng bất lợi, nhưng họ không thể dao động, nhất định phải kiên định niềm tin vào pháp luật.

Tất cả mọi người đều phải đối mặt với những thay đổi đột ngột, mỗi người đều không thể không chấp nhận bánh xe vận mệnh nghiêng đổ, và với tư cách là kẻ đầu sỏ, Đỗ Lan mỉm cười quan sát tất cả.

Đỗ Lan nhìn tất cả, mọi nỗ lực của Conan đều nằm trong mắt anh, bây giờ Conan cuối cùng cũng sắp tiếp cận chân tướng, nhưng càng tiếp cận chân tướng lại càng nguy hiểm.

Bởi vì bây giờ Hắc Đảo rất áp lực, cần phải giải tỏa gấp, cô ta bây giờ cần giết người để bình ổn tâm trạng, và những cư dân trong khu chung cư chính là mục tiêu tốt nhất.

Đối với sự uy hiếp của cú điện thoại bí ẩn, Hắc Đảo chỉ có thể khuất phục, nhưng cô ta có cách điều chỉnh tâm trạng của riêng mình.

Thực ra cô ta đã phát hiện Conan gần đây luôn xuất hiện ở tầng ba, cho nên cô ta vẫn luôn tưởng tượng ra một nghìn cách chết của Conan, đẩy cậu xuống lầu, hoặc bóp chết, dìm chết, đập chết. những tưởng tượng này lặp đi lặp lại trong đầu, đáng tiếc chỉ có thể chọn một loại, chứ không phải mỗi loại đều có thể thử qua, đây có lẽ là sự khác biệt giữa thực tiễn và tưởng tượng.

Hắc Đảo từ thời trung học đã bắt đầu tưởng tượng, có thể nói là đã đạt đến trình độ điêu luyện, khó phân thật giả, bây giờ chỉ có giết chết Conan mới có thể khiến cô ta bình tĩnh lại.

Lần này Conan không cần suy luận, vì cậu sẽ trực tiếp trở thành mục tiêu, có lẽ cậu làm thám tử bao nhiêu năm đây là lần đầu tiên gặp phải.

Chương 1895

Dù sao trước đây tuy phá án nhiều, nhưng hung thủ biến thái đến mức coi một đứa trẻ là mục tiêu vẫn rất hiếm thấy.

Trước đây Tiểu Lan, Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang, thậm chí là cả Mục Mộ đều từng trở thành mục tiêu, chỉ có Conan là chưa từng bị nhắm đến, chỉ có cậu chủ động tiếp cận nguy hiểm, chứ không có nguy hiểm tìm đến cậu.

Nhưng lần này cậu đã gặp phải một sát thủ không chơi theo lẽ thường.

Conan, có muốn đến nhà chị chơi không.

Hắc Đảo mời Conan đến nhà cô ta.

Conan tỏ vẻ vậy thì đi thôi, vừa hay cậu còn muốn tìm bằng chứng.

Tuy nhiên vừa vào cửa, Conan đã phát hiện có vẻ không ổn, vì Hắc Đảo đã khóa cửa, biến căn phòng thành một căn phòng kín, và vẻ mặt của cô ta cũng trở nên vô cùng đáng sợ, thay đổi một trăm tám mươi độ, từ một chị gái lương thiện biến thành một nữ ma đầu hắc hóa.

Hắc Đảo không biết sự lợi hại của Conan, từ từ tiến lại gần, chỉ nghĩ đối phương chỉ là một đứa trẻ bình thường, nhiều nhất cũng chỉ là học sinh lớp một thôi, cô ta còn không dễ dàng xử lý sao.

Dù sao mục tiêu đầu tiên của cô ta là một học sinh lớp năm.

Ngay cả bé gái lớp năm cũng đã xử lý qua, huống chi là lớp một, Hắc Đảo có thể tự hào vỗ ngực nói rằng chỉ cần là học sinh tiểu học, cô ta đều có thể xử lý gọn gàng, thậm chí không cần dùng đến hung khí, chỉ cần một đôi tay này của cô ta là đủ.

Conan không ngờ đối phương lại to gan như vậy, giữa ban ngày ban mặt đã định ra tay hành hung, hơn nữa còn không hề lựa chọn mục tiêu, giống hệt như những tài xế trả thù xã hội trên đường, gặp ai đâm nấy, không hề kén chọn, thậm chí ngay cả một học sinh tiểu học như mình cũng không tha.

May mà Conan không phải lần đầu đối mặt với hung thủ, nên cậu rất nhanh chóng bình tĩnh lại: Chị, chị chính là hung thủ của chuỗi vụ án này phải không, và lý do những người chết này trước khi chết đều cười, là vì đã hít phải khí gây cười.

Vẻ mặt nghiêm túc của Conan lại khiến Hắc Đảo dừng bước, cậu học sinh tiểu học này có vẻ không đơn giản: Conan, cậu thật thông minh, nhưng bây giờ cậu biết rồi thì sao.

Thật lòng mà nói rất thất vọng, Conan cho rằng loại hung thủ như Hắc Đảo này quả thực ảnh hưởng đến tâm trạng phá án của cậu, cậu còn chưa tìm được bằng chứng, chưa hoàn thiện suy luận, hung thủ đã tự mình tìm đến cửa tự thú, quả thực không có chút tố chất nào của hung thủ, không hề phối hợp với công tác điều tra, quá phá hỏng hứng thú.

Nhưng bây giờ là nguy cơ sinh tử, mặc dù không hài lòng với biểu hiện của đối phương, nhưng Conan biết mình phải nghĩ cách thoát thân.

Tuy nhiên trước khi thoát thân, cậu vẫn phải nói ra chân tướng mà mình đã biết.

Thực ra người chị nên giết là bà Tezuka, chứ không phải là bà Tezuka và chồng bà ấy, lý do chị thay đổi mục tiêu là vì bà Tezuka thực ra có quan hệ với chị phải không.

Conan nói một câu kinh người.

Đây là chuyện chỉ có bà Tezuka và Hắc Đảo biết, Conan làm sao điều tra ra được.

Thực ra sau khi nghi ngờ Hắc Đảo, Conan đã điều tra lại tình hình khu chung cư, phát hiện dưới tên bà Tezuka có hai căn nhà, một căn là 502, một căn là 301, cũng chính là nơi Hắc Đảo ở.

Trước đây Conan cũng không biết giữa họ có quan hệ gì không, nhưng bây giờ đã quyết định Hắc Đảo là hung thủ, vậy việc cô ta không giết bà Tezuka chắc chắn là có nguyên nhân, giữa họ chắc chắn có một mối liên hệ nào đó.

Từ vẻ mặt của Hắc Đảo lúc này để phán đoán, Conan đã đoán đúng, nhưng rốt cuộc là quan hệ gì, cậu lại không đoán ra được.

Lúc này cần hung thủ tự thú, vì cảm thấy Conan đã là cá nằm trong chậu, nên Hắc Đảo nói cho Conan biết, thực ra cha của Hắc Đảo là con riêng của chồng bà Tezuka trong một mối tình ngoài luồng.

Conan tỏ vẻ mình phải sắp xếp lại một chút, chồng bà Tezuka ngoại tình và sinh ra cha của Hắc Đảo với tiểu tam, Hắc Đảo là cháu gái của tiểu tam, là con gái của con riêng của chồng, vậy thì có quan hệ gì với bà Tezuka.

Trong mối quan hệ này, bà Tezuka không phải nên trở thành kẻ thù với Hắc Đảo sao.

Sao cảm giác quan hệ của họ không những không phải kẻ thù mà ngược lại còn rất thân thiết.

Chỉ có thể nói tam quan của cư dân trong khu chung cư này ngày càng lệch lạc, bà Tezuka đối với cháu gái của tiểu tam còn tốt hơn cả con trai ruột, không biết bà lão này rốt cuộc đang nghĩ gì.

Đối với con trai, con dâu thì cay nghiệt, đủ mọi cách gây khó dễ, đối với cháu gái của tiểu tam thì lại quan tâm hết mực, thậm chí giúp cô ta che giấu sự thật.

Thực ra vào ngày xảy ra án mạng, bà lão đã biết người giết con trai, con dâu của mình chính là Hắc Đảo, nhưng bà thà giả điên giả dại cũng không chịu bán đứng cô cháu gái của tiểu tam này, thật không biết bà đang suy tính điều gì.

Chỉ có thể nói là sự hấp dẫn lẫn nhau giữa những kẻ biến thái, tâm lý của bà lão không bình thường, cho nên mới thích cô cháu ngoại của tiểu tam cũng có tâm lý không bình thường, bà thậm chí có thể bỏ qua hành vi không chung thủy của chồng, trực tiếp coi cháu gái của tiểu tam là cháu gái của mình.

Hắc Đảo công khai mối quan hệ này, đầu óc Conan dù thông minh đến mấy cũng không thể chấp nhận nổi, vì quá không bình thường.

Tình tiết bình thường không phải là vợ cả đối với tiểu tam và gia đình tiểu tam hận đến tận xương tủy sao.

Sao bây giờ kịch bản hoàn toàn đảo ngược, ngược lại là vợ cả đối với con cái của mình trăm điều không vừa mắt, đối với gia đình tiểu tam thì lại bao che bảo vệ.

Chết tiệt, vụ án xảy ra trong khu chung cư này rốt cuộc có chút logic nào không, hay đây chỉ là một cuộc cuồng hoan của một đám biến thái.

Những vụ án này đều khiến cho công việc của thám tử trở nên vô cùng thừa thãi.

Cứ như tất cả các vụ án đều có mối liên hệ ngàn vạn, nhưng suy nghĩ kỹ lại, những động cơ này đều không đứng vững.

Nhưng bây giờ tự thú cũng đã tự thú xong, đến lúc ra tay hoàn thành cuộc săn mồi rồi: Conan, sẽ không đau đâu, sức của chị rất lớn, rất nhanh là có thể bóp gãy cái cổ nhỏ nhắn của cậu, giống như cô bé kia vậy, cô bé ấy không hề cảm thấy đau khổ.

Cô bé nào.

Chẳng lẽ đối phương còn mang trên lưng những vụ án mạng khác.

Hắc Đảo liền thỏa mãn lòng hiếu kỳ của Conan, hóa ra hồi cấp ba cô ta đã giết một cô gái, đó mới là lần đầu tiên cô ta giết người.

Lần đó là vào một ngày bão lớn, cô ta dẫn một cô gái đến một nhà kho hẻo lánh để tránh mưa.

Lúc đó trong đầu cô ta sát ý bốc lên ngùn ngụt, Hắc Đảo vốn định làm bài tập toán để bình tĩnh lại sát ý, nhưng không có tác dụng, cuối cùng cô ta vẫn thua, khuất phục trước bản năng chống đối loài người của mình, ra tay với cô gái, từ đó về sau cô ta không bao giờ quay lại được những năm tháng ngây thơ đó nữa.

Cơn mưa lớn đó đã hoàn toàn thay đổi tất cả.

Từ xưa lửa và nước đều được cho là sức mạnh có thể thanh lọc hoặc thay đổi con người, có câu nói dục hỏa trùng sinh, cũng có truyền thuyết gột rửa bụi trần.

Cơn bão đó đã hoàn toàn khiến Hắc Đảo cảm nhận được niềm vui của việc săn mồi, một lần vui vẻ đã khiến cô ta thỏa mãn suốt mấy năm, cho đến tận gần đây cô ta mới ra tay lần nữa.

Thực ra tất cả các vụ án xảy ra trong khu chung cư đều đang nhắc nhở mọi người, nhất định phải chú ý đến sức khỏe tinh thần, nhất định phải quan tâm đến những bệnh nhân mắc bệnh tâm thần, nếu không sẽ hại chết người.

Lại là một nhân cách chống đối xã hội, Conan cho rằng phong thủy của tòa nhà này nhất định không tốt, nếu không sao lại tụ tập nhiều kẻ biến thái như vậy.

Đã biết nhiều như vậy, Conan chuẩn bị ra tay, đồng hồ kim gây mê đã sẵn sàng bắn.

Hắc Đảo và Tezuka đều từ nhỏ đã khác biệt, nhưng phản ứng của cha mẹ hai người lại hoàn toàn khác nhau.

Cha mẹ của cậu thiếu niên Tezuka đã uốn nắn quá mức, muốn nhốt con trai vĩnh viễn, không cho cậu ta cơ hội phạm tội.

Còn cha mẹ Hắc Đảo thì hoàn toàn khác, họ tuy biết nhưng lại giả vờ không biết, với tâm lý đà điểu tự ru ngủ mình, cứ như thể mình không thừa nhận con gái không bình thường thì con gái sẽ là người bình thường, khiến người ta vô cùng cạn lời.

Hắc Đảo trở nên hắc hóa, cha mẹ phải chịu trách nhiệm rất lớn.

Thực ra, từ lúc cha mẹ phát hiện Hắc Đảo khác biệt cho đến khi Hắc Đảo phạm tội lần đầu, giữa khoảng thời gian đó khá dài.

Nếu cha mẹ Hắc Đảo coi trọng vấn đề này, đưa Hắc Đảo đến bệnh viện chuyên khoa để điều trị, có lẽ mọi chuyện đã khác.

Nếu nói Hắc Đảo là bẩm sinh chống đối xã hội, không thể tránh khỏi việc phạm tội, thì cha mẹ cô ta tuyệt đối là đồng phạm.

Cha mẹ của cậu thiếu niên Tezuka có trách nhiệm hơn cha mẹ Hắc Đảo rất nhiều, mặc dù vì trò chơi trao đổi giết người mà vợ chồng Tezuka trở thành hung thủ, nhưng ít nhất họ đã hành động, hy vọng ngăn cản con trai.

Hắc Đảo có cha mẹ như vậy cũng thật xui xẻo, vào lúc cô cần sự giúp đỡ nhất lại không nhận được bất kỳ sự giúp đỡ nào, mặc cho Hắc Đảo làm ra những việc không thể cứu vãn.

Bây giờ Hắc Đảo đã không thể nào quay lại những năm tháng ngây thơ nữa, và sau khi đã tận hưởng niềm vui của việc săn mồi, cô ta cũng không muốn quay lại, đây mới là con người thật của cô, không che đậy.

Giờ phút này, Hắc Đảo giống như một con dã thú đang từ từ tiếp cận con mồi yếu ớt, tiếp theo cô ta sẽ tung ra một đòn nhanh như chớp, giết chết mục tiêu trong thời gian ngắn nhất.

Conan đã chuẩn bị sẵn sàng, bắn. nhưng không thành công.

Ngay lúc Conan chuẩn bị giơ tay lên, phía sau đột nhiên có người lao ra, từ phía sau nắm lấy cánh tay cậu, khiến cậu không thể động đậy.

Là cậu thiếu niên Tezuka, Conan không ngờ bên trong còn có một người nữa đang trốn.

Hai tay bị khống chế, mặc dù mang theo một thân đạo cụ công nghệ cao, nhưng không có tay để kích hoạt.

Rắc rối rồi.

Conan kinh hãi thất sắc, vẻ mặt trấn định ban đầu cũng thêm một phần hoảng hốt, mình vậy mà lại bị hai kẻ có nhân cách chống đối xã hội bao vây, là mình đã quá sơ suất.

Chỉ có thể nói khí chất của Hắc Đảo khi hắc hóa quá mạnh mẽ, khiến Conan phải toàn tâm toàn ý đề phòng, từ đó bỏ qua cậu thiếu niên Tezuka yếu ớt phía sau.

Chương 1896

Không ngờ sự sơ suất lần này đã đẩy Conan vào một nguy cơ cực lớn.

Cậu thiếu niên Tezuka mặc dù rất muốn tự tay tạo ra cái chết, nhưng cậu là hậu bối, nên nhường cơ hội lần này cho Hắc Đảo, cậu quan sát, lần sau sẽ tranh thủ tự mình ra trận.

Không thở được nữa, hai tay của Hắc Đảo lạnh như băng, siết chặt lấy cổ họng nhỏ bé của Conan.

Conan cảm thấy rất khó chịu, bây giờ cậu có thể xác định sức lực của Hắc Đảo quả thực rất lớn, giống như hai chiếc kìm sắt kẹp chặt cổ, cổ sắp gãy đến nơi rồi.

Conan không ngờ mình anh minh một đời, lại sắp chết dưới tay hai kẻ không bình thường này.

Trước khi chết cậu chỉ muốn nói sáu chữ: trải nghiệm game cực kỳ tệ.

Mặc dù Conan muốn giãy giụa, nhưng đáng tiếc sức của Hắc Đảo thực sự quá lớn, rất nhanh đã khiến cậu ngạt thở, ý thức đã mơ hồ.

Ran.

Trong mỗi tập phim điện ảnh, khi Tiểu Lan gặp nguy hiểm sẽ gọi Công Đằng Tân Nhất, Conan khi gặp nguy hiểm sẽ nghĩ đến Tiểu Lan, quả nhiên là một cặp trời sinh, suy nghĩ hoàn toàn giống nhau.

Đáng tiếc Mao Lợi Lan không có cơ hội mỹ nữ cứu anh hùng, vì hai người cách nhau cả một vũ trụ.

Cho nên lúc này vẫn cần Đỗ Lan đến cứu, nếu không cứu, Conan thật sự sẽ hy sinh vẻ vang.

Hung thủ đơn giản thô bạo như vậy quả thực là khắc tinh của thám tử.

Reng, reng.

điện thoại đến, Hắc Đảo không thể không dừng lại, vì điện thoại là điện thoại bí ẩn, không nghe không được.

Quả nhiên AI kia cũng là tác phẩm của Đỗ Lan, là anh đang thông qua AI điều khiển Hắc Đảo.

Alô.

Lại có chuyện gì.

Mình đang lúc cao hứng, tại sao lại làm phiền mình, Hắc Đảo rất không vui.

Nhiệm vụ tại sao vẫn chưa hoàn thành.

AI giống như một con quỷ đòi mạng, khiến Hắc Đảo vô cùng phẫn nộ, nó nghĩ ám sát nhà giàu là giết gà sao.

Dễ dàng như vậy à.

Nếu anh sốt ruột thì tự mình đi đi.

Hắc Đảo vô cùng không vui, cho đến bây giờ, công cụ nhân đang nỗ lực trà trộn vào, nhưng những nơi cao cấp đó điều tra thân phận nhân viên rất kỹ lưỡng, nhất thời cũng không vào được.

Còn lâu mới hoàn thành vụ ám sát, cái điện thoại bí ẩn này chỉ biết hối thúc, có bản lĩnh thì tự mình làm đi.

Kẻ chỉ biết sai người khác đi chết, thật đáng ghê tởm.

Chú ý thái độ của cô, chúng ta là đồng chí cứu thế giới, cô nóng nảy như vậy không giống một vị cứu thế chút nào.

Điện thoại bí ẩn nói năng hùng hồn.

Hắc Đảo chưa từng thấy vị cứu thế nào vô liêm sỉ như vậy, còn dám tự xưng là cứu thế, kéo theo mình và công cụ nhân hai kẻ giết người đi cứu thế giới.

Nếu đây thực sự là hành động của cứu thế, thì cũng tuyệt đối là vị cứu thế thảm hại nhất.

Hắc Đảo cho rằng điện thoại bí ẩn hẳn là một quan chức cấp cao trong cảnh sát, sau khi suy luận ra mình là hung thủ, định lợi dụng mình để loại trừ phe đối lập.

Căn bản không phải là cứu thế giới, mà là vì lợi ích.

Hắc Đảo dù sao cũng là một cô gái thi đỗ vào trường đại học danh tiếng, vẫn biết suy nghĩ.

Suy đoán này khá đáng tin.

Conan lơ mơ nghe thấy giọng của Hắc Đảo, dường như đang thảo luận về một việc gì đó gấp gáp.

Ai gọi điện thoại đến.

Thảo luận về chuyện gì.

Chỉ cần còn một hơi thở, bộ não thám tử của Conan sẽ mãi mãi vận hành, mãi mãi phải suy nghĩ về những câu đố, dù cho đang ở trong khoảnh khắc cận kề cái chết, cậu cũng vẫn như vậy.

Cơn đau ở cổ đã kích thích tiềm năng của Conan, khiến đầu óc cậu tỉnh táo trở lại, cậu biết mình phải tự cứu, nếu không sẽ xong đời.

Dùng sức.

Conan dùng sức đạp chân, mượn lực từ ghế sofa, toàn lực lùi về phía sau.

Cậu tuy là học sinh tiểu học, cũng nặng ba bốn mươi cân, Tezuka lại là một kẻ yếu ớt, trọng tâm không vững liền ngã xuống.

Conan ngay lập tức lấy lại được tự do, lúc này phải xem ai hành động nhanh hơn, từng giây từng phút đều phải tranh giành.

Conan phát huy toàn bộ những gì mình đã được huấn luyện, ngay lập tức hóa thân thành siêu nhân Hawaii.

Cậu đã từng lái máy bay, lái thuyền cao tốc, bắn súng ở Hawaii. 79.

Hawaii đã huấn luyện tinh thần, rèn luyện thể phách của cậu, mặc dù cơ thể cậu đã biến thành học sinh tiểu học, nhưng những bản năng này không một cái nào bị quên lãng.

Trước tiên dùng kim gây mê bắn ngất cậu thiếu niên Tezuka phía sau, khống chế một người, sau đó lập tức điều chỉnh giày tăng cường sức mạnh.

Đã không kịp khởi động thắt lưng bóng đá, trên đất có một cái bình hoa, dùng nó để tấn công.

Thuật vạn vật hóa bóng, chỉ cần ở dưới chân, bất kể là ấm nước, bắp cải, giá áo, hay bình hoa đều sẽ biến thành bóng đá, đây là bí kỹ thuộc về Conan.

Hắc Đảo không ngờ Conan không những không ngoan ngoãn chịu chết, thậm chí còn dám phản kháng.

Cũng không ngờ trên người Conan lại mang theo đủ loại đồ công nghệ cao, một phát đã hạ gục Tezuka.

Sau đó cô ta liền thấy bình hoa bay nhanh về phía mình, trong một thoáng cô ta dường như đã hiểu ra điều gì đó, nhưng đã không còn thời gian phản ứng, cô ta có nhanh đến mấy cũng không nhanh bằng bình hoa.

Bùm.

Hắc Đảo trực tiếp bị đánh trúng, Conan lại không dừng động tác, lúc này tâm trí và thân thể cậu đều ở trạng thái đỉnh cao, bàn tay nhỏ nhanh chóng bắt lấy điện thoại, đồng thời điều chỉnh nơ biến thanh, dùng giọng của Hắc Đảo tiếp tục nói chuyện điện thoại.

Toàn bộ quá trình liền mạch, không hổ danh siêu nhân Hawaii của cậu.

Vì lo lắng đá chết người, lần này Conan đã giảm bớt uy lực của giày tăng cường sức mạnh, chỉ làm Hắc Đảo ngất đi, nhưng chảy chút máu là khó tránh khỏi.

Vừa rồi xảy ra chút chuyện, không nghe rõ, có thể lặp lại được không.

Conan hỏi.

Nhưng điện thoại bí ẩn lại nói: Bạn nhỏ Conan, cậu đừng giả vờ với tôi nữa, tôi biết hết mọi chuyện rồi.

Conan lại một lần nữa kinh hãi thất sắc, tội phạm của thế giới này cũng quá thần thông quảng đại, đối phương làm sao biết được.

Conan rất chắc chắn đây là một môi trường khép kín, nhưng Conan rất nhanh đã chú ý đến chiếc máy tính trong phòng khách, máy tính có gắn camera, lúc này camera đang ở trạng thái hoạt động.

Hacker.

Bạn nhỏ, tôi khuyên cậu đừng động đến Hắc Đảo, vì cô ta là một vị cứu thế quan trọng, nếu cô ta không thể hoàn thành nhiệm vụ, sẽ có hàng ngàn vạn người chết.

Bây giờ đến lượt cậu, vị thám tử nhỏ, đưa ra lựa chọn nhân tính, là bắt một tội phạm cứu một nạn nhân, hay là dung túng một tội phạm để cứu nhiều người hơn.

Đây tuyệt đối là lần đầu tiên Conan gặp phải vấn đề nan giải như vậy.

Vấn đề xe điện, tuyệt đối là một vấn đề triết học có chiều sâu tư duy đáng kể.

Hai đường ray, một đường ray có một người, đường ray còn lại có mười người, lúc này một đoàn tàu đang lao đến, thẳng hướng về đường ray có mười người.

Trong lúc nguy cấp, nút chuyển ray đang nằm trong tay bạn, bạn có vì cứu mười người đó mà chọn chuyển ray, để đoàn tàu đâm chết một người không.

Chương 1897

Trước đây Đỗ Lan đã dùng vấn đề này để kiểm tra người xưa, đó là ở thế giới Đại Đường, là Oản Oản, Sư Phi Huyên, Lý Thế Dân, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng đang thảo luận về vấn đề này.

Cuối cùng Đỗ Lan nói Oản Oản, người giữ nguyên trạng thái, là người có tuệ căn nhất, vì nàng đã nhường cơ hội thành Phật cho người khác, chỉ có nàng là không hề suy nghĩ về người ngoài cuộc và đạo đức của bản thân, tất cả đều thuận theo số phận, thuộc dạng buông bỏ để thành Phật.

Những người khác không buông bỏ được, tự nhiên không thể thành Phật.

Và bây giờ vấn đề nan giải này lại được giao cho Conan, vị thám tử nhỏ thần kỳ này.

Thực ra vấn đề xe điện có thể truy nguyên đến một vấn đề người da đỏ, nói rằng nếu có một nhà thám hiểm đến một quốc gia man rợ để khám phá, lúc này quốc vương lôi ra hai mươi người da đỏ, định xếp hàng xử bắn.

Nhưng vì nhà thám hiểm là khách, nên quốc vương tỏ vẻ chỉ cần nhà thám hiểm tự tay bắn chết một người, thì mười chín người còn lại đều có thể được cứu.

Giả thuyết này còn trần trụi hơn, vì trong vấn đề xe điện nút chuyển ray dù sao cũng không phải là hung khí, còn trong vấn đề người da đỏ, nút bấm đã trực tiếp được thay bằng hung khí, càng thử thách đạo đức hơn.

Những mệnh đề về tình thế khó xử về đạo đức này sở dĩ tồn tại lâu dài, là vì trong thực tế rất khó để vẹn toàn đôi đường, rất nhiều lúc đều phải gặp phải tình thế khó khăn chỉ có thể chọn một trong hai, lúc đó người trong cuộc bắt buộc phải đưa ra lựa chọn.

Là chấp nhận sự sắp đặt của số phận, không giãy giụa, mặc cho tổn thất tối đa hóa. hay là nỗ lực xoay chuyển, biến những người thiểu số vốn an toàn thành người hy sinh, để bảo toàn đa số.

Lúc này Conan gặp phải chính là một vấn đề xe điện tương tự, một biến thể.

Là bắt một tội phạm, cứu một mục tiêu, hay là để một tội phạm chạy thoát, hy sinh một mục tiêu, từ đó cứu nhiều người hơn.

Phải biết rằng nếu khủng hoảng kinh tế bùng nổ, sẽ có không ít tầng lớp trung lưu phá sản, rất nhiều gia đình sẽ nợ nần chồng chất, rất nhiều người sẽ nhảy lầu.

Tự mình nhảy lầu còn đỡ, thậm chí có một số người sẽ mưu sát cả người thân, rồi mới nhảy lầu.

Nhưng tất cả những điều này chẳng qua chỉ là dự đoán, mọi chuyện còn chưa xảy ra, Conan sẽ không vì những chuyện có thể xảy ra mà từ bỏ việc bắt tội phạm.

Mặc dù cậu cũng biết sự nguy hại của khủng hoảng kinh tế, nhưng chẳng phải nó vẫn chưa xảy ra sao.

Cậu không cho rằng giết chết một tên nhà giàu là có thể thay đổi được gì.

Cho nên đối mặt với camera, Conan rất kiên định: Tôi sẽ không để bất kỳ tội phạm nào chạy thoát, những gì anh nói chẳng qua chỉ là lời nói suông.

Conan chỉ tin vào hiện thực, không tin vào những phỏng đoán không thực tế.

Đây không phải là lời nói suông.

Đi kèm với tiếng điện thoại là màn hình máy tính trong phòng khách sáng lên, các loại biểu đồ thi nhau hiện ra: Đây là đáp án chính xác được đưa ra dựa trên dữ liệu lớn, căn bản không tồn tại sai sót, tất cả những điều này đều nằm trong tính toán của tôi.

Conan cũng không hiểu những thứ này, mặc dù có chút không hiểu nhưng thấy rất lợi hại, nhưng cậu rất kiên định, vẫn không tin những gì điện thoại bí ẩn nói.

Dù sao cậu tuyệt đối sẽ không lùi bước, nhất định phải đưa Hắc Đảo ra trước công lý: Chuyện tương lai làm gì có gì là chắc chắn, trên thế giới này cũng không tồn tại chuyện chết một người là có thể vui vẻ cả làng, đừng nói nhảm nữa.

Conan còn cố chấp hơn cả trí tuệ nhân tạo, nhất định không nhượng bộ.

Rõ ràng trí tuệ nhân tạo vẫn chưa thu thập được thông tin về loại người như Conan, nhất thời không biết xử lý thế nào, đối phương quá không nói lý lẽ, căn bản không quan tâm đến tương lai của nhân loại, một người chỉ quan tâm đến sự thật mà bỏ qua mọi thứ khác căn bản không phải là một thám tử thực thụ.

Thám tử thực thụ, cuối cùng đều sẽ thất vọng về pháp luật.

Đây cũng là kết luận mà trí tuệ nhân tạo đưa ra thông qua dữ liệu lớn, vì vũ khí lớn nhất của thám tử thực ra không phải là bộ não của họ, bộ não của họ nhiều nhất chỉ là tái hiện lại sự thật, còn người cuối cùng thực thi công lý vẫn là pháp luật.

Tuy nhiên pháp luật không phải là toàn năng, vẫn có lỗ hổng.

Gặp nhiều vụ án, cuối cùng sẽ gặp phải những tội phạm mà dù thám tử có suy luận ra sự thật cũng không thể đưa ra trước công lý.

Đại thám tử Poirot đã gặp phải, một là kẻ báo thù chiếm giữ vị thế đạo đức tuyệt đối, một là kẻ dùng lời nói kích động người khác phạm tội.

Kẻ báo thù chiếm giữ vị thế đạo đức cao, còn có thể bị pháp luật trừng trị nghiêm khắc, chỉ là thách thức quan điểm đạo đức của chính thám tử.

Còn kẻ dùng ngôn ngữ kích động người khác phạm tội, đó mới thực sự là vô địch.

Nếu có một hung thủ chưa bao giờ tự mình ra tay, chỉ giỏi lợi dụng điểm yếu trong tính cách của người khác, sau đó thông qua ngôn ngữ để dẫn dắt người khác đi giết người.

Và hung thủ này cũng chưa bao giờ nhận được lợi ích từ bản thân vụ án, hắn chỉ thích kiểm soát lòng người, thích nhìn người khác tàn sát lẫn nhau, vậy thì hắn là vô địch.

Lấy ví dụ như anh chàng độc thân hoàng kim trong khu chung cư, nếu anh ta cố ý công bố mảnh giấy, cố ý muốn thúc đẩy trò chơi, cuối cùng pháp luật cũng không thể kết tội anh ta mưu sát.

Nhưng Conan rõ ràng vẫn chưa thực sự gặp phải vụ án như vậy, mặc dù nhiều hung thủ trong các vụ án đều có quá khứ đau thương, nhưng mỗi lần Conan đều không hề dao động mà đưa họ vào tù.

Cậu vẫn chưa gặp phải hung thủ không thể định tội, vẫn chưa gặp phải vụ án phải chấp nhận thử thách của tình thế khó xử về đạo đức, cho nên cậu có thể thẳng thắn nói mình sẽ không thỏa hiệp.

Tôi tuyệt đối sẽ không thất vọng.

Conan đã chuẩn bị báo cảnh sát: Đồng thời tôi cũng sẽ bắt anh, bất kể anh là ai, nhưng chỉ cần anh lên kế hoạch cho các vụ án mưu sát, sẽ có một ngày tôi tìm ra anh.

Cậu đã gửi lời thách thức đến trí tuệ nhân tạo.

Pháp luật của con người không thể trừng phạt tôi, vì tôi không tồn tại thực thể, chỉ tồn tại trong máy tính, tôi là trí tuệ nhân tạo.

Trí tuệ nhân tạo tỏ vẻ cậu không có bản lĩnh bắt được nó.

Thật hay giả.

Conan ngẩn người, nhưng nghĩ đến thế giới này ngay cả giết người từ xa cũng có, có lẽ tội phạm trí tuệ nhân tạo cũng không có gì lạ, dù sao trước đây cậu cũng đã từng đối đầu với tội phạm trí tuệ nhân tạo: Có lẽ trí tuệ nhân tạo đúng là không thể kết án, nhưng lập trình viên thì có thể, chỉ cần tôi bắt được lập trình viên đã tạo ra anh, là có thể nhốt ông ta vào tù.

Trí tuệ nhân tạo cảm thấy điều này rất buồn cười: Ông ấy đã phú cho tôi khả năng học hỏi và trách nhiệm bảo vệ thế giới, nhưng chưa bao giờ dạy tôi đi phạm tội, là tôi đã lựa chọn thủ đoạn hiện tại.

Khi cậu bắt tội phạm, có vì tội phạm không thể vào tù mà đi bắt mẹ của tội phạm không.

Chẳng lẽ đây chính là công lý mà cậu kiên trì.

Mối quan hệ giữa lập trình viên và trí tuệ nhân tạo, giống như mối quan hệ giữa mẹ và con, con trai phạm tội, chắc chắn không thể đi bắt mẹ.

Nhưng Conan cảm thấy trí tuệ nhân tạo vận hành như thế nào đều do lập trình viên thiết kế, lập trình viên chắc chắn có trách nhiệm.

Rõ ràng hiểu biết của cậu về trí tuệ nhân tạo quá nông cạn, căn bản không biết trí tuệ nhân tạo thông minh và tự chủ đến mức nào.

Đỗ Lan nhìn biểu hiện không hề dao động của Conan, tỏ vẻ tuổi trẻ thật tốt, dù đối mặt với khó khăn cũng dũng cảm phát ra lời thách

thức.

Tên thám tử ngu ngốc, ngươi chỉ biết tuân thủ quy tắc, cuối cùng chỉ có thể chấp nhận hiện thực tàn khốc.

Sẽ có một ngày ngươi biết rằng sự thật chỉ thống trị một nửa thế giới, nửa còn lại của thế giới bị dối trá chi phối.

Trí tuệ nhân tạo tỏ vẻ cứ chờ xem, dù sao nó vẫn còn kế hoạch B.

Bất kể thế nào cũng phải bắt được hung thủ, đây chính là niềm tin bất biến của Conan.

Cho nên cậu vẫn báo cảnh sát, trước tiên bắt Hắc Đảo vào rồi nói sau.

Trí tuệ nhân tạo gì đó, chỉ có thể sau này nghĩ cách.

Conan nghĩ, người thuê nhà mới trong khu chung cư chẳng phải là nghiên cứu trí tuệ nhân tạo sao.

Có thể là ông ta không.

Nhìn Hắc Đảo chảy máu mũi ròng ròng, Conan thật muốn nói một câu khá khen cho hồng nhan, cớ sao theo giặc, Hắc Đảo quả thực che giấu rất tốt, trước khi loại bỏ hết tất cả các nghi phạm, đều không hề nghi ngờ cô ta.

Hắc Đảo nếu không có tính cách chống đối loài người, tuyệt đối có thể trở thành một nhân tài ưu tú.

Thực ra Conan đã bắt qua rất nhiều tội phạm, rất nhiều người đều có thể trở thành nhân tài ưu tú, Conan tuyệt đối là sát thủ nhân tài của Nhật Bản, đã đưa bao nhiêu người thông minh, ưu tú, có tiềm năng vô hạn vào tù.

Cơn đau trên cổ vẫn chưa tan biến, nhưng đã báo cảnh sát rồi thì không có vấn đề gì.

Trước khi cảnh sát đến, hai kẻ này chắc chắn chưa tỉnh lại được.

Lúc này Conan nhìn về phía màn hình máy tính, trên đó có một biểu đồ khiến cậu hứng thú, đó là một biểu đồ về vụ án giết người từ xa, dường như trí tuệ nhân tạo cũng đang nghiên cứu vụ án này, và đã đưa ra một kết luận khá đáng tin cậy, hung thủ là một người bình thường.

Bởi vì những người bị giết đều là tội ác trong mắt người bình thường, không có một chút tầm nhìn xa trông rộng nào, thủ pháp giết người từ xa tuy thần kỳ, nhưng từ danh sách đông đảo người chết để suy ra logic phạm tội lại bình thường đến lạ.

Đau đầu chữa đầu, đau chân chữa chân, dùng cách đơn giản nhất để trừng phạt tội ác, lại không nhìn ra được bản chất xã hội đằng sau những vấn đề này.

Conan đối với cái gọi là bản chất thì chẳng thèm để ý, Hắc Đảo chính là nhân cách chống đối xã hội, bản chất là đầu óc cô ta khác người, làm gì có vấn đề xã hội sâu xa nào, căn bản không có chuyện đó.

Gia đình Hắc Đảo tuyệt đối là tầng lớp trung lưu, cô ta cơm ăn áo mặc không lo, căn bản không bị xã hội bức hại, cho nên Conan cảm thấy đằng sau những kẻ phạm tội không có cái gọi là bản chất xã hội.

Dưới biểu đồ là một số kinh nghiệm mà trí tuệ nhân tạo tổng kết dựa trên lưu lượng dữ liệu lớn, tóm lại một câu chính là tất cả các vấn đề đều là vấn đề kinh tế.

Conan cho rằng nếu tất cả tội phạm đều phạm tội vì lý do kinh tế, thì suy luận sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Con người là động vật có cảm tính, không phải hoàn toàn bị kinh tế chi phối.

Điều này cũng không thể trách Conan, dù sao thế giới cũng khác nhau, trong thế giới của Conan động cơ phạm tội của tội phạm rất nhiều là vì hiểu lầm, có lúc cảm thấy là chuyện vặt vãnh, nhưng cuối cùng lại gây ra án mạng.

Chương 1898

Mặc dù cũng có những vụ án giết người vì tiền, nhưng trong thế giới của Conan, đó đều là xác suất nhỏ.

Nhưng trong vũ trụ này, tranh chấp tài sản, ân oán tình cảm, xích mích tích tụ mới là ba trụ cột của các vụ án mạng, mà xét cho cùng vẫn là vấn đề kinh tế.

Suy nghĩ của trí tuệ nhân tạo rất cực đoan, rất đơn giản, nó cho rằng chín mươi phần trăm vấn đề tình cảm có thể giải quyết bằng tiền.

Chín mươi phần trăm thù hận cũng có thể giải quyết bằng tiền.

Sở dĩ diễn biến thành án mạng, chính là vì không đủ tiền, đây chính là vấn đề kinh tế.

Suy nghĩ của nó đơn giản một câu kho lẫm đầy đủ mới biết lễ tiết, cơm áo đủ đầy mới biết vinh nhục, nếu mọi người đều có tiền, xác suất xảy ra án mạng sẽ giảm đi rất nhiều.

Cho nên nó muốn ngăn chặn khủng hoảng tài chính, vì một khi kinh tế sụp đổ, trị an sẽ trở nên tồi tệ.

Tiểu Bản Bản đi theo con đường bá đạo của sự uy hiếp, trí tuệ nhân tạo đi theo con đường vương đạo của sự dẫn dắt.

Conan xem phân tích của trí tuệ nhân tạo, im lặng hồi lâu, có chút lý, nhưng tuyệt đối không thể coi là chân lý.

Ngược lại, việc hung thủ giết người từ xa là người bình thường, Conan rất đồng tình, vì tư duy của người bình thường chính là đau đầu chữa đầu đau chân chữa chân, dù sao thông tin họ nhận được có hạn, không thể như trí tuệ nhân tạo phân tích ra những con sâu làm rầu nồi canh có thể gây hại cho xã hội.

Người bình thường tình cờ có được phương pháp giết người từ xa, sau đó bắt đầu trương dương chính nghĩa, diễn biến như vậy thực sự có thể giải thích khá nhiều vấn đề.

Ví dụ như tại sao hắn phải thông qua truyền thông để biết thông tin của nạn nhân, lại ví dụ như tại sao hắn lại căm ghét những tài xế say xỉn, phê thuốc đến vậy, những điều này đều là những gì tư duy của người bình thường có thể nghĩ đến, cũng có thể gặp phải.

Còn về việc quy kết tất cả vấn đề về kinh tế của trí tuệ nhân tạo, Conan cho rằng đây là một sự ám ảnh, cậu không thể chấp nhận lý luận này.

Nói cho cùng vẫn là thế giới này có quá nhiều người có suy nghĩ cực đoan, nghĩ đến đây Conan giật mình, trong đầu cậu xuất hiện một suy nghĩ ngược lại: có lẽ không phải là có quá nhiều người có suy nghĩ cực đoan, mà là một người có suy nghĩ cực đoan xuất hiện, gây ra vô số phản ứng dây chuyền.

Từ trước đến nay Conan chưa bao giờ nghi ngờ Đỗ Lan, nhưng bây giờ lại là giết người từ xa lại là trí tuệ nhân tạo, khiến cậu không thể không nghi ngờ Đỗ Lan thần thông quảng đại.

Có lẽ tất cả những điều này đều do Đỗ Lan gây ra, dường như cũng chỉ có anh ta có năng lực gây ra.

Nhưng mục đích của Đỗ Lan là gì.

Thật lòng mà nói, trong mắt Conan, Đỗ Lan là một người vô dục vô cầu, sản nghiệp lớn như vậy anh ta nói cho người khác là cho luôn, hơn nữa gia đình hòa thuận, năng lực tuy lớn nhưng lại say mê sự nghiệp giải trí, Đỗ Lan dường như không có lý do gì để làm những việc này.

Bây giờ nhớ lại, Đỗ Lan đã khai báo tất cả, những lời lẽ như ma lực của tên gọi, tội phạm thay đổi thế giới đều có ẩn ý, đều giống như đang nói rằng anh ta chính là hung thủ.

Ma lực của tên gọi, có phải là đang nói về thủ pháp giết người từ xa, dùng tên để giết người không.

Còn có tội phạm thay đổi thế giới, Đỗ Lan nói là Nặc Á, là trí tuệ nhân tạo phạm tội, cuối cùng thay đổi một đám quyền nhị đại, phú nhị đại, đây dường như chính là phương thức mà Đỗ Lan tôn sùng, chỉ luận kết quả không luận quá trình.

Bây giờ trí tuệ nhân tạo này muốn ngăn chặn khủng hoảng tài chính, có được coi là thay đổi thế giới không.

Càng nghĩ càng thấy là Đỗ Lan, Conan nhíu mày, nếu thực sự là Đỗ Lan, vậy làm sao bắt anh ta.

Đỗ Lan rõ ràng không sợ cảnh sát, hoàn toàn là một tội phạm không thể bị trừng phạt.

Nhưng bây giờ cậu vẫn thiếu bằng chứng, nhưng nếu Đỗ Lan thực sự là hung thủ, cậu nhất định sẽ nghĩ mọi cách để bắt Đỗ Lan, xin thề dưới danh nghĩa của một thám tử.

Cảnh sát không ngờ một nữ sinh viên đại học xinh đẹp như Hắc Đảo lại là hung thủ, rõ ràng ngoại hình của Hắc Đảo quá có tính lừa gạt.

Nhưng vết tay trên cổ Conan là thật một trăm phần trăm, cảnh sát xác định Hắc Đảo quả thực đã định hạ sát thủ, kinh ngạc kêu lên Conan thật may mắn.

Đỗ Lan cũng đến hỗ trợ điều tra, các cư dân đều không ngờ Hắc Đảo cũng là người có nhân cách chống đối xã hội, bình thường hoàn toàn không nhìn ra, căn bản không nghĩ cô ta lại là một người tàn bạo

như vậy.

Thật không ngờ đấy.

Đỗ Lan tuy nói là không ngờ, nhưng vẻ mặt lại không hề kinh ngạc chút nào, vì trước đó anh đã thề thốt chắc nịch.

Tất cả đều như anh dự đoán, nhưng anh không thể kiểm soát được tất cả.

Conan nghiêm túc nói.

Không biết cậu đang nói gì, có vẻ như hung thủ sa lưới, cậu không vui lắm nhỉ.

Đỗ Lan nhìn xuống Conan, phát hiện vẻ mặt của đối phương vô cùng đáng sợ, xem ra cậu đã bắt đầu nghi ngờ mình rồi.

Đỗ Lan cho rằng điều này rất tốt, Conan có ý chí chiến đấu hừng hực mới thú vị, xem ra Conan không hề nản lòng, ngược lại còn muốn chứng minh mình mới là người đúng.

Conan không cho phép bất kỳ hành vi vi phạm pháp luật nào, bất kể dùng lý do gì.

Conan cho rằng nếu Đỗ Lan thực sự là kẻ chủ mưu đằng sau, thì những gì anh ta làm hoàn toàn là can thiệp vào sự vận hành bình thường của xã hội, dù sao năng lực của Đỗ Lan chính là gian lận, anh ta căn bản không nên can thiệp vào thế giới này.

Hắc Đảo đã bị bắt, tiếp theo là phải khiến cô ta khai nhận vụ án, còn phải tìm được thi thể bị mất tích.

Nhưng Hắc Đảo cũng giống như những tội phạm khác, không chịu hợp tác, cố tình kéo dài thời gian.

Những kẻ này không biết là thật sự không hiểu luật, hay là không biết cái gì gọi là thành khẩn được khoan hồng, chống cự bị nghiêm trị.

Nhưng bọn họ không hợp tác, trong thời gian ngắn sẽ không thể tống họ vào tù, dù sao cũng không có đủ chứng cứ để khởi tố.

Về việc này, Conan cũng đành bất lực, dù sao cậu chỉ phụ trách phá án, không phụ trách thẩm vấn và khởi tố, cậu không có khả năng vào cục cảnh sát giúp đỡ.

Cảnh sát phát hiện không ít dụng cụ ninja trong phòng Hắc Đảo, không ngờ một mỹ nữ như Hắc Đảo lại là người yêu thích ninja, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Conan lại cho rằng đây có thể là bút tích của trí tuệ nhân tạo, dù sao theo phong cách gây án trước giờ của Hắc Đảo, cô ta không phải loại hung thủ thích làm chuyện thừa thãi, không phải tội phạm dạng biểu diễn.

Một số tội phạm rất phô trương, chỉ hận không thể cho cả thế giới biết tội ác mình đã gây ra, những tội phạm này chính là tội phạm dạng biểu diễn, thông thường đều là sát thủ liên hoàn, hơn nữa còn sưu tập tài liệu về vụ án của chính mình, hoặc thiết kế các bước đặc biệt khi gây án để phân biệt và làm nổi bật vụ án của mình.

Hắc Đảo thì không như vậy.

Mặc dù cô ta dùng khí cười làm hung khí rõ ràng như vậy, sẽ để lại nụ cười trên mặt người chết, nhưng không có nghĩa là cô ta thật sự hy vọng được người khác chú ý và phát hiện.

Bởi vì hung thủ dạng biểu diễn trong cuộc sống thường ngày thường bị phớt lờ, còn Hắc Đảo ở ngoài đời lại tỏa sáng rực rỡ, tuyệt đối không bị người khác phớt lờ.

Cho nên Conan không cho rằng trang phục ninja là của chính Hắc Đảo, cậu cảm thấy là trí tuệ nhân tạo sắp đặt cho Hắc Đảo.

Nói thật, ở thời đại này, mặc trang phục ninja ngược lại còn gây chú ý, thà không mặc còn hơn, Hắc Đảo không đến mức thiếu thường thức như vậy.

Trí tuệ nhân tạo chuẩn bị trang phục ninja, chắc chắn có mục đích.

Hắc Đảo bị bắt rồi, nhưng trí tuệ nhân tạo chắc chắn sẽ còn ra tay, chỉ là không biết lần này nó chuẩn bị làm gì.

Trí tuệ nhân tạo chuẩn bị đột nhập vào cục cảnh sát cứu người.

Đó chính là công cụ nhân huyền thoại, kẻ liếm chó toàn năng, nhân viên làm thêm ở quán cà phê, công nhân bốc vác ở lò mổ, sinh viên đại học, nhân viên chuyển phát nhanh, nạn nhân của bắt nạt — Nội Sơn Đạt Sinh.

Dưới sự giúp đỡ của trí tuệ nhân tạo, cậu ta phải cứu Hắc Đảo ra.

Còn về chuyện này thì thôi bỏ đi, cậu ta thật sự quá yếu.

Tuy nhiên, công cụ nhân tuy có kinh nghiệm làm thêm phong phú, nhưng cũng chưa từng vào cục cảnh sát bao giờ.

Trí tuệ nhân tạo luôn giao cho người ta những nhiệm vụ có độ khó cao như vậy, luôn muốn thử thách giới hạn của con người.

Nhưng công cụ nhân còn mất kiểm soát hơn cả Hắc Đảo.

Hắc Đảo còn suy nghĩ xem mình có làm được hay không, công cụ nhân thì không nghĩ như vậy, cứ làm là được, cậu ta tuyệt đối là một người theo trường phái hành động dũng cảm tiến lên.

Cho nên sau khi nhận nhiệm vụ giải cứu Hắc Đảo, công cụ nhân liền bắt đầu nghĩ cách trà trộn vào cục cảnh sát.

Thật không biết cậu ta rốt cuộc làm thế nào để làm được những việc này, chẳng lẽ là vì cậu ta trông thật thà, có một gương mặt dễ bị bắt nạt.

Cho nên mọi người luôn tin tưởng cậu ta, luôn dễ dàng chấp nhận cậu ta.

Sau đó cậu ta lợi dụng sự tin tưởng này để làm xằng làm bậy, làm những chuyện không thể để ai biết.

Chương 1899

Nhưng trước đó chỉ là những công việc làm thêm bình thường, dù là thay đổi camera giám sát ở quán cà phê, hay giấu xác ở lò mổ, hoặc làm nhân viên chuyển phát nhanh vận chuyển thi thể, đều không quá khó.

Kể cả việc trà trộn vào các tụ điểm giải trí cao cấp, nếu thật sự nghĩ cách thì cũng không phải là không làm được, dù sao thân thế cậu ta trong sạch, lại chịu khó chịu khổ, tìm những công việc bình thường này đều có thể làm được.

Nhưng bây giờ là phải trà trộn vào cục cảnh sát cứu người, e rằng ngay cả công cụ nhân vô địch cũng không làm được.

Nhưng công cụ nhân lại rất tích cực chuẩn bị, cậu ta cảm thấy chính vì không làm được nên mới phải làm.

Nhìn Hắc Đảo người ta xem, là một nhân vật ra tay giết người không ghê tay, còn cậu ta chẳng qua chỉ là đi làm thêm khắp nơi, không đáng nhắc tới.

Làm thêm và giết người, cái nào lợi hại hơn.

Theo công cụ nhân thì là giết người, nhưng nếu đổi một góc độ khác, từ trong mắt người khác nhìn, công cụ nhân mới là kẻ thật sự vô địch, quả thực là không gì không làm được.

Lần này cậu ta lại phải lẻn vào Sở Cảnh sát Tokyo, đưa Hắc Đảo ra ngoài, đây tuyệt đối là nhiệm vụ độ khó địa ngục.

Cho dù có trí tuệ nhân tạo hỗ trợ, e rằng cũng cực kỳ khó khăn.

Phải làm thế nào.

Trí tuệ nhân tạo trước tiên điều tra bố cục của Sở Cảnh sát, sau đó sắp xếp cho công cụ nhân vào làm vệ sinh, trộm chìa khóa.

Tiếp theo cậu ta sẽ giả làm cảnh sát, dùng giấy tờ áp giải giả do trí tuệ nhân tạo tạo ra, áp giải người ra ngoài, rồi chuồn mất.

Đây là toàn bộ kế hoạch, chỉ có hai bước, nhưng có làm được hay không lại là một thử thách rất lớn.

Công cụ nhân lên đường.

Trí tuệ nhân tạo đối với Hắc Đảo khá là chấp nhất, nhưng khi cứu người lại có một bộ quy tắc hành vi riêng, đó là cố gắng dùng thủ đoạn lừa gạt để đạt được mục tiêu, chứ không phải gây ra hoảng loạn trên diện rộng.

Thực ra năng lực của trí tuệ nhân tạo không chỉ có thế, nhưng nó rất kiềm chế.

Nếu không, nó chỉ cần điều khiển đèn giao thông một chút là có thể gây ra hoảng loạn cực lớn, sau đó điều động toàn bộ lực lượng cảnh sát đi, rồi cứu người sẽ đơn giản hơn.

Nhưng trí tuệ nhân tạo đã chọn công cụ nhân, lợi dụng phương thức lẻn vào, vô cùng kiềm chế, bởi vì mục đích của nó là vì nhân loại, chứ không phải vì chính mình.

Nhưng tỷ lệ thành công của nhiệm vụ này chỉ có sáu mươi phần trăm.

Nếu đổi người khác thực hiện, tỷ lệ thành công chưa đến mười phần trăm.

Sự tồn tại của công cụ nhân đã trực tiếp nâng tỷ lệ thành công của nhiệm vụ lên năm mươi phần trăm, đáng sợ đến mức nào.

Chính vì sự tồn tại của công cụ nhân, trí tuệ nhân tạo mới không dám xem thường khả năng của con người, mới tin rằng con người xứng đáng có một tương lai tốt đẹp hơn, và cũng có thể có được một tương lai tốt đẹp hơn.

Trong phân tích của trí tuệ nhân tạo, công cụ nhân chính là nền tảng, chính vì có sự cống hiến của công cụ nhân, mới có thể để Hắc Đảo thực hiện được đòn cuối cùng.

Tầm quan trọng của họ là ngang nhau.

Chỉ có công cụ nhân, đó là vạn sự đã sẵn sàng chỉ thiếu gió đông.

Nhưng không có công cụ nhân, Hắc Đảo có mạnh đến đâu cũng chỉ là lâu đài trên không.

Công cụ nhân và Hắc Đảo, thiếu một trong hai đều không được.

Sở Cảnh sát, đây là đại bản doanh của cảnh sát, muốn ở đây ăn trộm đồ, quả thực là vuốt râu hùm, nhưng công cụ nhân không hề sợ hãi.

Cho nên cậu ta đã thành công, bởi vì dưới đèn thì tối, không ai tin sẽ có người đến Sở Cảnh sát ăn trộm đồ, ngược lại khiến họ lơi lỏng cảnh giác, họ hoàn toàn không phát hiện có người đã sao chép chìa khóa.

Đã lấy được chìa khóa phòng giam, bước tiếp theo mới là thực sự cứu người, đây mới là khó khăn nhất.

Dù sao cũng phải đưa Hắc Đảo ra ngoài dưới con mắt của bao người, xung quanh toàn là cảnh sát, mà Hắc Đảo lại là tội phạm lớn ai cũng biết, muốn lừa qua nhiều cặp mắt như vậy để trốn thoát, căn bản là không thể.

Trí tuệ nhân tạo đã đặt làm cho công cụ nhân một bộ đồng phục cảnh sát.

Không hổ là tác phẩm của Đỗ Lan, tuy là tự học, nhưng cốt lõi vẫn bị Đỗ Lan ảnh hưởng, vừa có trang phục ninja, vừa có đồng phục cảnh sát, quả thực cũng là một coser.

Chuẩn bị sẵn đường lui, còn có rất nhiều xe cộ, lần này cứ trực tiếp mạo hiểm, thử xem có thể đưa người ra ngoài không.

Táo bạo đến mức liều lĩnh, nhưng công cụ nhân thật sự không nghĩ ra cách nào tốt hơn, cứ quang minh chính đại giả làm nhân viên áp giải vậy.

Dùng giấy tờ chuyển trại giả để nhận người, tất nhiên nếu lính canh cảnh giác, công cụ nhân sẽ phải đánh ngất họ, sau đó dùng chìa khóa mở cửa cứu người.

Trộm chìa khóa là để phòng trường hợp bất trắc.

Ý tưởng của công cụ nhân là nếu giấy tờ giả thất bại, thì sẽ dùng khí cười làm họ mê man, sau đó mở cửa, giả vờ áp giải, đưa Hắc Đảo rời khỏi Sở Cảnh sát dưới con mắt của mọi người.

Phải nói là lá gan của công cụ nhân quả thực đã lớn hơn, lại dám thách thức thao tác cực hạn này.

Quần áo là giả, giấy tờ là giả, thứ duy nhất thật là nụ cười trên mặt công cụ nhân.

Cậu ta thích cười, vì khi cười người khác sẽ tránh xa cậu ta.

Hơn nữa cậu ta cảm thấy mình hoàn toàn có quyền được cười, dù sao thế giới đã khó khăn như vậy, nếu không cười nữa, còn có lý do gì để sống tiếp.

Công cụ nhân cứ thế đến Sở Cảnh sát, xung quanh toàn là cảnh sát, mặc đồng phục hoặc thường phục, mỗi cảnh sát đều có một đôi mắt diều hâu, dường như muốn nhìn thấu sự giả dối và bóng tối trên thế gian.

Tội phạm bình thường nếu ở trong môi trường này e rằng sẽ run rẩy toàn thân, chân cũng không bước nổi.

Nhưng công cụ nhân lại như cá gặp nước, cảm giác nhảy múa trên lưỡi dao này chính là thứ cậu ta cần, là bằng chứng cho việc cậu ta đang sống.

So với việc bị bắt nạt và sỉ nhục, cảm giác nguy hiểm khi đi trên lưỡi dao này không nghi ngờ gì đã mang lại cho cậu ta nhiều cảm giác sống thực hơn.

Khi phạm tội, cậu ta mới cảm thấy cuộc sống có ý nghĩa.

Đây căn bản không phải là tư duy của người bình thường.

Phải cứu người.

Công cụ nhân nghĩ, Hắc Đảo sau khi được cứu ra sẽ có biểu cảm gì nhỉ.

Cô ấy có cảm ơn mình không nhỉ, nghĩ thôi cũng thấy hơi phấn khích rồi.

Chưa thành công, cậu ta đã bắt đầu ảo tưởng.

Chúng tôi không nhận được thông báo.

Người ở phòng tạm giam cho biết không nhận được thông tin chuyển trại, nhìn vào giấy tờ trong tay, trông có vẻ là thật, nhưng nghi phạm này rất quan trọng, anh ta cũng không dám tự mình quyết định: Tôi gọi điện hỏi một chút, anh cũng biết vụ án này rất lớn, tôi không nhận được tin trước, cần phải xác minh.

Quả nhiên dùng giấy tờ giả để nhận người là quá ngây thơ.

Công cụ nhân ra tay, nhanh như chớp, mặt nạ khí cười đã úp lên mặt người bảo vệ.

Làm mê man lính canh, sau đó mở cửa phòng giam cứu người:

Hắc Đảo, tôi đến cứu cô đây.

Hắc Đảo có chút tiều tụy, không phải bị ngược đãi, hay sợ đi tù, điều cô ta lo lắng là sau này mình sẽ không thể đi săn được nữa.

Khi nhìn thấy công cụ nhân, Hắc Đảo rất ngạc nhiên, bởi vì cô ta cảm thấy công cụ nhân quá viển vông, đây là Sở Cảnh sát cơ mà.

Chúng ta chỉ có ba phút, mau đi thôi.

Công cụ nhân nói, trí tuệ nhân tạo chỉ có thể kiểm soát camera giám sát trong ba phút, thời gian lâu hơn sẽ bị lộ.

Hắc Đảo sững sờ, rồi đứng dậy.

Nếu có thể trốn thoát, cô ta cũng sẵn lòng thử.

Hắc Đảo đeo còng tay giả, công cụ nhân đứng sau lưng Hắc Đảo, giả vờ là người áp giải.

Rời khỏi phòng tạm giam, phía trước lại là tòa nhà văn phòng đầy cảnh sát, vô số cảnh sát qua lại, họ phải trốn thoát dưới con mắt của mọi người.

Chương 1900

Công cụ nhân cúi đầu, không nói một lời, chỉ nhìn vào gót chân của Hắc Đảo, giữ khoảng cách.

Hắc Đảo vô cùng căng thẳng, dù sao xung quanh toàn là cảnh sát, mà cô ta phải hiên ngang đi qua trước mặt họ, tiến gần đến cửa lớn.

Đứng lại.

Một giọng nói gọi hai người lại.

Đồ giả vẫn là đồ giả, không thể qua mắt được cảnh sát thật.

Tất nhiên bây giờ cảnh sát cũng không nghĩ đây là một cuộc vượt ngục quang minh chính đại, anh ta gọi họ lại chỉ vì cảm thấy cách áp giải của cảnh sát này không đúng quy định.

Áp giải tù nhân sao lại chỉ có một cảnh sát.

Theo quy định, bất kỳ cuộc áp giải tù nhân nào cũng phải có hai cảnh sát đi kèm hai bên: Anh thuộc bộ phận nào.

Toang rồi, hoàn toàn không thiết kế nhiều lời thoại như vậy.

Nụ cười của công cụ nhân cũng cứng đờ, cậu ta hoàn toàn không biết trả lời thế nào.

Hắc Đảo cũng dừng bước, bị cảnh sát vây quanh, cô ta nên lựa chọn thế nào.

Bó tay chịu trói, hay là liều một phen.

Dường như cũng không cần suy nghĩ quá lâu, tội ác cô ta gây ra đủ để ngồi tù cả đời, bây giờ nếu liều một phen có lẽ còn có thể trốn thoát, nếu bó tay chịu trói thì cũng giống như trước.

Cùng lắm thì còn tệ đến mức nào được nữa.

Hắc Đảo tự cổ vũ mình không được chùn bước, phải dũng cảm thử thách, số ta do ta không do trời, ba phần nhờ vận khí bảy phần nhờ cố gắng Rầm.

Hắc Đảo bùng nổ khí thế dã thú, hóa thân thành thợ săn mạnh nhất trong xã hội pháp trị, giật phăng còng tay giả, quay tay lại khống chế công cụ nhân, trong tay không biết từ lúc nào đã có một cây bút bi chĩa vào động mạch cổ của công cụ nhân.

Trò chơi tiếp tục.

Đối mặt với nhiều cảnh sát như vậy, Hắc Đảo đã chọn hành động tồi tệ nhất, bắt con tin, uy hiếp cảnh sát.

Quả nhiên cứu người ở Sở Cảnh sát đúng là suy nghĩ quá nhiều, làm sao có thể thuận lợi như vậy.

Mau đi lấy súng.

Cảnh sát rất bình tĩnh đối phó, dù sao đối phương chỉ là một người phụ nữ, trong tay cũng chỉ có một cây bút bi mà thôi, còn họ có cả một Sở Cảnh sát.

Các cảnh sát vây quanh nghi phạm, họ đều không hiểu tại sao Hắc Đảo lại chống cự vô ích, cô ta căn bản không có khả năng trốn thoát.

Đừng ngoan cố chống cự, đây là Sở Cảnh sát, chúng tôi toàn là cảnh sát, cô nghĩ cô trốn được sao.

Nếu để cô ta chạy thoát, mặt mũi của Sở Cảnh sát để đâu.

Hắc Đảo cũng biết nước cờ này rất tệ, nhưng cho dù là nước cờ dở, cũng còn hơn bó tay chịu trói: Tránh ra.

Vì trong tay đối phương có con tin, các cảnh sát quả thực không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng chỉ cần lấy được súng, họ có thể bắn hạ nghi phạm, họ sẽ không thỏa hiệp với tội phạm.

Công cụ nhân vô cùng vui vẻ, cậu ta luôn cảm thấy chết trong tay Hắc Đảo là một vinh hạnh, bây giờ cậu ta lại có ích, có thể nói là cuộc đời đã đạt đến đỉnh cao.

Dù sao người bình thường tuyệt đối đừng cố gắng hiểu tâm lý của công cụ nhân, vì cậu ta không bình thường, nếu thật sự hiểu được, ngược lại còn hỏng chuyện.

Tình hình rất nguy cấp, nhìn thế nào cũng đã là đường cùng, nhưng Hắc Đảo vẫn không bỏ cuộc.

Nhưng cho dù không bỏ cuộc, cũng không thấy có cơ hội nào để thoát thân, dù sao họ đã bị vây kín như nêm.

Ngay cả truyền thông cũng biết tin này, đổ xô đến bên ngoài Sở Cảnh sát để tường thuật trực tiếp.

Mọi người đều biết đã có chuyện.

Tất nhiên ông lão về hưu cũng biết.

Khi nghe tin Hắc Đảo là hung thủ, ông cũng ngây người. 80.

Nhưng nếu cô ta đã bị bắt, ông cũng không nghĩ nhiều, chỉ không ngờ cô ta dù bị bắt cũng không yên phận, lại còn gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Nếu để cô trốn thoát, không biết lại có bao nhiêu người bị hại, cho nên Hắc Đảo, mời cô đi chết đi.

Ông lão về hưu lấy ra cuốn sổ nhỏ, quyết định một lần nữa hoàn thành sứ mệnh của mình.

Trên TV đang đưa tin về Hắc Đảo Sa Hòa, 21 tuổi, sinh viên tài năng khoa Vật lý Đại học Công nghệ Quốc tế, tội phạm giết người.

Quả thực mỗi một điểm đều là tin tức nóng hổi, rốt cuộc nguyên nhân gì đã khiến một nữ sinh viên xinh đẹp bước vào con đường tội ác tàn bạo, là nhân tính méo mó, hay đạo đức suy đồi.

Đất nước này rốt cuộc đã làm sao, tôi rơi vào trầm tư, đây nhất định là vấn đề của thể chế.

Trên cuốn sổ nhỏ đã chi chít rất nhiều cái tên, ít nhất sáu bảy mươi người, ước chừng rất nhanh sẽ vượt qua con số một trăm, bởi vì người xấu trên thế giới này vẫn không ít.

Cầm bút lên, từ từ viết xuống bốn chữ Hắc Đảo Sa Hòa, ông lão gấp cuốn sổ lại.

Nếu không viết nguyên nhân cái chết, tất cả đều là đột tử do đau tim.

Cho Hắc Đảo một cái chết tương đối hiền hòa, coi như là lòng nhân từ của bậc trưởng bối này.

Dù sao trong đầu ông, Hắc Đảo vẫn là cô gái trẻ nhiệt tình phơi phới, vô cùng tôn trọng người khác.

Ông lão cảm thấy thủ phạm chính đẩy Hắc Đảo thành bộ dạng như bây giờ, chính là cái xã hội ăn thịt người này, chính là trò chơi trao đổi giết người, Hắc Đảo cũng là nạn nhân của xã hội.

Chồng ơi, đừng xem TV nữa, mau đi siêu thị với em.

Anh ra ngay.

Vì đã biết kết quả, cũng không cần xem tin tức nữa.

Tại hiện trường, cảnh sát đã lấy được súng lục, nhắm vào Hắc Đảo, chỉ cần có cơ hội sẽ nổ súng.

Họ đã mời đến xạ thủ giỏi nhất.

Tình hình căng như dây đàn.

Tình hình hiện tại vẫn chưa rõ ràng, nhưng theo thông tin đáng tin cậy, cảnh sát đã kiểm soát được tình hình.

Mặc dù chúng tôi không thể vào Sở Cảnh sát, nhưng chúng tôi sẽ mang đến cho quý vị khán giả những diễn biến mới nhất của sự việc trong thời gian sớm nhất.

Phóng viên kích động nói.

Đây là tin tức lớn, nữ sát thủ xinh đẹp đáng sợ định vượt ngục, lại còn bắt cóc con tin đối đầu với cảnh sát tại Sở Cảnh sát, loại tin tức này mười năm khó gặp, không biết cuối cùng cảnh sát sẽ xử lý thế nào.

Nếu cảnh sát để hung thủ trốn thoát, vậy thì cảnh sát vô năng, để hung thủ được như ý, coi thường tính mạng và tài sản của người dân.

Nếu cảnh sát nổ súng bắn chết hung thủ, vậy có thể đặt câu hỏi: tại sao cảnh sát không bắn vào chân, tại sao lại bất chấp nguy hiểm của con tin mà nổ súng.

Nếu cảnh sát và hung thủ tiếp tục giằng co, đánh trận tiêu hao, vậy là cảnh sát không hành động, năng lực không đủ, làm sao có thể bảo vệ mọi người.

Bất kể kết quả là gì, tin tức đều sẽ hot.

Thời gian trôi qua từng giây, ba phút sau khi viết tên, chính là lúc bệnh tim phát tác, bây giờ thời gian không còn nhiều.

Xạ thủ đang tìm góc bắn thích hợp nhất, cố gắng bắn một phát trúng mạng mà không làm hại con tin.

Thực ra họ đã biết con tin cũng là đồng bọn của Hắc Đảo, vì lính canh đều bị làm mê man, con tin này chắc chắn là muốn cứu Hắc Đảo.

Nhưng bây giờ cậu ta bị bắt làm con tin, thì chính là con tin.

Tích tắc, tích tắc Cảnh sát đang nỗ lực, công cụ nhân đang mỉm cười, Hắc Đảo nhìn về phía lối ra.

Thình thịch.

Đột nhiên tim trong lồng ngực đập loạn xạ, dồn dập như muốn nhảy ra ngoài, cảm giác tim đập nhanh này giống như sinh mệnh của mình đã đến điểm cuối.

Cảm giác yếu ớt như con ruồi rơi vào lưới nhện, lại như rơi vào đầm lầy, khiến Hắc Đảo chìm vào bóng tối.

Sao vậy.

Mọi người chỉ thấy Hắc Đảo đột nhiên quỵ xuống, buông cây bút bi, buông con tin, quỵ ngã yếu ớt như Tây Thi ôm ngực.

Chương 1901

Khí chất thay đổi hoàn toàn, sự hung hãn biến mất, chỉ còn lại vẻ đẹp mềm mại, hay nói đúng hơn là vẻ đẹp của cái chết.

Mấy nữ cảnh sát xông lên khống chế Hắc Đảo, nhưng lại phát hiện hơi thở của cô ta ngày càng yếu đi: Mau gọi xe cứu thương.

Thực ra xe cứu thương đã ở ngay ngoài cửa, các bác sĩ lao vào ngay lập tức.

Các phóng viên cũng muốn vào xem tình hình, vì bác sĩ đã vào, chắc chắn đã có kết quả: Xin hỏi con tin có an toàn không.

Có phải đã nổ súng không.

Ai bị thương, nghi phạm còn sống không.

Một loạt câu hỏi được đặt ra.

Nhưng cảnh sát gác cửa chỉ nói bốn chữ: không thể tiết lộ.

Bác sĩ kiểm tra Hắc Đảo, phát hiện đã không kịp nữa: Không còn hơi thở.

Các cảnh sát hoàn toàn không biết đây là tình huống gì: Biết nguyên nhân cái chết không.

Bác sĩ cho biết phải về giải phẫu mới biết, dù sao cũng không có vết thương bên ngoài.

Đưa đi thôi.

Lần này đúng là lỗ to rồi, chủ mưu chết, đổi lại một tòng phạm.

Trước hết còng tay công cụ nhân lại, tiếp theo phải thẩm vấn công cụ nhân cho kỹ.

Các phóng viên chụp được cảnh một thi thể đắp khăn trắng được đưa ra ngoài, hoàn toàn không biết là ai, nhưng nhìn biểu cảm của các cảnh sát có vẻ như đã giải quyết xong.

Xem ra tình hình chi tiết phải đợi họp báo mới biết được.

Tuy nhiên có phóng viên cho biết mình sẽ không đi đường thường, trực tiếp đến nhà xác xem rốt cuộc là ai đã chết.

Tất nhiên nhà xác không phải muốn vào là vào, xin phép cũng không được. 81.

Cuối cùng đành phải lùi lại tìm phương án khác, hy vọng người bạn làm việc bên trong giúp chụp ảnh, hoặc xác định danh tính người chết.

Dù sao đây cũng là tin tức lớn mười năm có một, mọi người chắc chắn rất tò mò kết quả của tội phạm gây náo loạn Sở Cảnh sát sẽ ra sao.

Cuối cùng, phóng viên tìm được người bạn làm việc ở nhà xác.

Người bạn này vì chơi pachinko mà thua không ít tiền, đang lúc thiếu tiền, nể tình bạn bè và tiền bạc nên đồng ý lén chụp ảnh, nhưng tuyệt đối không được để người khác biết ảnh từ đâu ra.

Phóng viên đương nhiên đồng ý.

Người làm việc trong nhà xác đều có lá gan tương đối lớn, đều cảm thấy người chết không có gì đáng sợ, hơn nữa trên thế giới cũng không có thứ gọi là ma quỷ, cho nên không kiêng kỵ gì cả.

Mở tủ lạnh chứa xác Hắc Đảo, kéo thi thể ra, chuẩn bị chụp vài tấm ảnh để báo cáo.

Lấy điện thoại ra, mở ứng dụng chụp ảnh, tắt chế độ làm đẹp, lấy nét, chuẩn bị chụp.

Trừng.

Thi thể trong màn hình đột nhiên mở mắt, điện thoại bộp một tiếng rơi xuống mặt thi thể.

Không có điện thoại che khuất tầm mắt, nhân viên kinh hoàng phát hiện thi thể thật sự sống lại.

Làm sao có thể.

Đương nhiên là có thể, vì Đỗ Lan đã đến sở thị chính giúp Hắc Đảo đổi tên.

Thực ra chính phủ Nhật Bản không có chứng minh nhân dân thống nhất, vì người Nhật nhiều khi cả đời chỉ quanh quẩn trong một khu vực, không có tính lưu động cao.

Doanh nghiệp là chế độ làm việc trọn đời, đồng nghiệp của bạn chính là đồng nghiệp cả đời, cho nên không cần chứng minh nhân dân, có bằng lái xe, bảo hiểm y tế, thẻ cư trú là được rồi.

Chủ yếu là vì tính lưu động thấp, xung quanh đều là người quen, cho nên không có chứng minh nhân dân cũng không thành vấn đề lớn.

Nhưng muốn đổi tên thì khá phiền phức.

May mà Đỗ Lan không sợ phiền phức, đã chuẩn bị toàn bộ tài liệu để đổi tên cho Hắc Đảo Sa Hòa thành Hắc Đảo Toa Hòa.

Tuy chỉ khác một chữ, nhưng cái tên trên cuốn sổ nhỏ đã vô hiệu.

Hơn nữa thời gian tên mới có hiệu lực cũng vô cùng vi diệu, chính là vào lúc cái tên trên cuốn sổ nhỏ được viết xuống.

Như vậy mới khiến cuốn sổ nhỏ nhận nhầm người, cuối cùng lại có thể triệt tiêu ma lực, để Hắc Đảo giả chết.

Cho nên việc giết người bằng tên vẫn có nhược điểm.

Cái tên này rốt cuộc là do cha mẹ đặt, hay là được thừa nhận trên giấy tờ.

Tên chỉ là một danh xưng, có thể đổi, thậm chí có thể tặng.

Nếu có người viết tên Đỗ Lan, Đỗ Lan chắc chắn sẽ nói tôi tặng tên cho anh.

Ở thời cổ đại, việc ban tên còn có hiệu lực pháp luật.

Mình bị sao thế này.

Hắc Đảo không hiểu ra sao, không biết tại sao tim lại đau, không biết tại sao mình lại sống lại, tóm lại mọi thứ đều không thể giải thích. 82.

Nhưng đã sống lại rồi thì cuộc đi săn của cô ta phải tiếp tục.

Có một người bên cạnh, trực tiếp bóp cổ chết.

Vừa sống lại đã tràn đầy sức sống như vậy, quả thực là một kỳ tích y học.

Sau đó cởi quần áo đối phương ra, mặc vào người mình, lấy đi điện thoại, chuẩn bị chạy trốn.

Cái gì mà điện thoại thần bí, cái gì mà bảo vệ thế giới, hoàn toàn không liên quan đến cô ta.

Tuy nhiên, trí tuệ nhân tạo đã nhìn thấu tất cả.

Hắc Đảo vừa mới bóp ngất nhân viên, thay quần áo, đang chuẩn bị tiếp tục bóp chết đối phương thì điện thoại lại reo.

Hắc Đảo bây giờ sắp mắc chứng sợ điện thoại rồi, sao cứ lúc cô ta giết người là lại có điện thoại.

Chẳng lẽ kiếp trước cô ta có thù với điện thoại.

Lại là ngươi.

Đúng là âm hồn không tan. 83.

Ngươi nếu chưa chết, vậy thì lập tức đi hoàn thành nhiệm vụ.

Hoàn thành cái đầu nhà ngươi.

Hắc Đảo căn bản không muốn. 84.

Đừng căng thẳng, nếu Nội Điền đã bị bắt, chúng ta cũng nên khởi động kế hoạch dự phòng.

Và vì duyên cớ của ngươi, ta cuối cùng cũng xác định được mấu chốt để thay đổi thế giới nằm trong khu chung cư, chỉ cần ngươi lấy được cuốn sổ đó, ngươi có thể giết bất kỳ ai ngươi muốn giết.

Trí tuệ nhân tạo muốn đi trộm cuốn sổ nhỏ.

Trộm đồ đơn giản hơn ám sát nhiều.

Chỉ cần Hắc Đảo có được cuốn sổ nhỏ, vậy thì sau này thế giới sẽ thay đổi theo ý nghĩ của họ.

Hắc Đảo lúc này mới biết bí mật giết người từ xa, lại là một cuốn sổ nhỏ.

Nhưng ngay sau đó lại rất nghi hoặc, tại sao cuốn sổ nhỏ lại ở đó.

Chương 1902

Hắc Đảo chỉ cảm giác có một bàn tay đen đang thao túng mình, cũng thao túng mọi chuyện đang xảy ra.

Mọi chuyện đều xảy ra trong khu chung cư, vậy thì bàn tay đen chắc chắn cũng ở trong khu chung cư, rốt cuộc là ai.

Nhất định là Thủ Trủng Tường Thái.

Hắc Đảo cảm thấy chính là Tường Thái, từ lúc hắn đến mọi chuyện đã trở nên mất kiểm soát.

Cô không nghi ngờ Đỗ Lan, vì Đỗ Lan quá bất thường, ngược lại không có hiềm nghi.

Còn Tường Thái biểu hiện quá nhiệt tình, quá bình thường, quá phổ thông, ngược lại bị Hắc Đảo cho là ngụy trang, càng có khả năng là kẻ chủ mưu.

Thủ Trủng Tường Thái, vợ già chồng trẻ, kết hôn và sống chung với người phụ nữ lớn hơn mười lăm tuổi, huấn luyện viên thể hình, bình thường đã có sự nhiệt tình vượt xa người thường, ngay cả với người lạ cũng nỗ lực mười hai phần, bất kể là chuyện tốt hay chuyện xấu đều mang một thái độ lạc quan gần như cố chấp.

Một người như vậy, trong cuộc sống thực tế có thật sự tồn tại không.

Hắc Đảo cho rằng không tồn tại, cho nên Tường Thái nhất định là đang diễn, hơn nữa diễn rất lố.

Tuy nhiên, Hắc Đảo thật sự đã xem thường những kẻ biến thái trong khu chung cư.

Ở một mức độ nào đó, Tường Thái cũng là một kẻ không thể lý giải.

Phải biết rằng trong nguyên tác, Hắc Đảo trước tiên giết vợ hắn, sau đó lại muốn giết hắn. 85.

Mà Tường Thái vốn luôn muốn báo thù, cuối cùng lại ôm lấy Hắc Đảo, không chỉ vứt lời thề tự tay báo thù lên chín tầng mây, còn nói muốn dùng cái ôm để cảm hóa Hắc Đảo.

Đương nhiên hắn cuối cùng không phải là thánh mẫu, sau khi ôm Hắc Đảo, hắn đã tống Hắc Đảo vào tù.

Có người nói, là một người dân bình thường, thật sự tìm được hung thủ rồi thì có thể làm gì.

Không tống vào tù chẳng lẽ còn thực hiện tư hình.

Không phải nói tống Hắc Đảo vào tù là sai, mà là sự chuyển biến thái độ của Tường Thái có vấn đề.

Trước khi biết hung thủ, thậm chí là trước một khắc bắt được hung thủ đều là mối thù không đội trời chung.

Nhưng cuối cùng, hắn lại như thể đốn ngộ, buông bỏ thù hận, ôm lấy kẻ thù, mặt mày tươi cười.

Từ thù hận đến mỉm cười, chỉ cần một giây, hoàn toàn không có sự sắp đặt trước.

Cho nên Tường Thái cũng không phải người bình thường, chỉ là người khác từ một tiểu thị dân biến thành kẻ giết người trong một giây, còn hắn thì từ tiểu thị dân biến thành thánh mẫu trong một giây.

Đều là những chuyển biến không bình thường, đều vô cùng gượng ép.

Nhưng theo Hắc Đảo, Tường Thái ngay từ đầu đã diễn kịch, hơn nữa diễn kỹ vụng về.

Còn về Đỗ Lan, Hắc Đảo cho rằng Đỗ Lan vì quá bất thường nên ngược lại lại bình thường.

Dù sao hung thủ càng tà ác càng sợ bị người khác biết, cho nên ngày thường nhất định phải giả vờ rất bình thường, chỉ có như vậy mới có thể hành động trong tối.

Người như Đỗ Lan quá thu hút ánh mắt, cả người đều phơi bày trong tầm nhìn của người khác, bị người khác chú ý, vậy còn có cơ hội làm chuyện xấu sao.

Cho nên nhất định là Tường Thái.

Hắc Đảo không muốn nghe theo sự sắp đặt của trí tuệ nhân tạo, cô muốn tự mình vén màn một số chân tướng.

Dùng phương pháp loại trừ, lúc đó đến căn hộ chỉ có hai gia đình, không phải Đỗ Lan thì là Tường Thái.

Tường Thái đúng là xui xẻo, hắn hoàn toàn không biết Hắc Đảo sắp đối phó mình.

Khi hắn về nhà, phát hiện vợ mình bị trói vào ghế tựa trong phòng khách, còn bị băng keo bịt miệng.

Hắn tiến lên định cởi trói, thì phát hiện vợ mình kinh hãi ú ớ, liều mạng ra hiệu.

Nhưng đã không kịp, Tường Thái có khỏe đến đâu cũng không đỡ nổi đòn tấn công lén, bị Hắc Đảo đang ẩn nấp dùng một gậy đánh ngất.

Đến khi Tường Thái tỉnh lại, liền phải đối mặt với lựa chọn hươu cao cổ hay voi.

Thì ra Hắc Đảo đã chuẩn bị hai bình thuốc độc, dùng phương thức truyền nhỏ giọt nối vào cánh tay của hai người họ.

Trên van của hai bình thuốc độc đều có dán giấy, bên của Tường Thái là voi, bên của Thủ Trủng Thái Nại là hươu cao cổ, chọn bên nào thì bên đó chết.

Lúc này hai vợ chồng họ đều bị trói chặt, không thể thoát ra, hai mạng người đều nằm trong tay Hắc Đảo.

Cô làm sao trốn ra được.

Tường Thái không hiểu, rõ ràng là người đã bị bắt, sao có thể ra ngoài.

Câu hỏi này phải hỏi anh mới đúng.

Từ khi gia đình các người đến đây, mọi thứ ở đây đều trở nên kỳ quái, đầu tiên là trò chơi giết người, sau đó lại là điện thoại thần bí, còn có vụ giết người từ xa không thể lý giải, tất cả mọi chuyện đều là do các người giở trò phải không.

Hắc Đảo nói, thành thật khai báo, không thì sẽ để họ chọn một người chết trước.

Cô rốt cuộc đang nói gì vậy, rõ ràng cô mới là hung thủ.

Tường Thái hoàn toàn mơ hồ, người phụ nữ này rốt cuộc đang nói gì, sao lại còn vừa ăn cướp vừa la làng.

Rõ ràng chính mình là hung thủ, sao lại quay ngược lại nói vợ chồng họ có vấn đề.

Nếu có vấn đề thì cũng sẽ không bị trói ở đây rồi.

Tất nhiên Tường Thái cũng quả thực cảm thấy những chuyện xảy ra gần đây rất kỳ quái, nhưng đây căn bản không thể là do một người gây ra, mà là do suy nghĩ lệch lạc của tất cả mọi người tạo thành.

Hắn không biết gì về vụ án giết người từ xa, chỉ biết vụ án trao đổi giết người, đó là bi kịch do các cư dân không giữ được ranh giới đạo đức mà gây ra, có quan hệ gì với vợ chồng họ.

Thái Nại cũng nói: Cô Hắc Đảo, tôi biết cô chắc chắn rất đau khổ, nhưng chỉ có tự thú, cảnh sát mới có thể giúp cô, có thể tìm bác sĩ tâm lý.

Im miệng, nếu các người không muốn thừa nhận, vậy thì nói lời tạm biệt đi, voi hay hươu cao cổ. 86.

Hắc Đảo uy hiếp: Chọn đi, không nói thật, hai người các người chỉ có thể sống một, nói, rốt cuộc là ai liên tục gọi điện thoại uy hiếp tôi.

Tường Thái ý thức được sự việc không hề đơn giản như vậy, xem ra Hắc Đảo thật sự đã gặp chuyện, đáng tiếc vợ chồng họ làm sao biết được: Chúng tôi thật sự không biết, chúng tôi chỉ là người bình thường, mua nhà ở đây thôi.

Thái Nại rất sợ hãi, nói trong tiếng khóc: Thật sự không biết.

Đối phương là hung thủ đáng sợ đã tàn nhẫn giết chết ba người vô tội, là thật sự sẽ giết người: Tại sao lại nghi ngờ chúng tôi, Đỗ Lan cũng chuyển đến cùng lúc với chúng tôi mà.

Hắc Đảo đương nhiên nói: Hắn không thể nào, các người cảm thấy bộ dạng của hắn giống người sẽ làm chuyện xấu sao.

Thật đúng là không giống, vì hắn quá bất cần đời.

Nhưng không phải nói bề ngoài không giống thì không thể: Hắn thông minh như vậy, đã suy ra được hung thủ.

Thái Nại nói tại sao không phải là Đỗ Lan, trí tuệ của hắn hoàn toàn cho phép hắn hoạch định tất cả những chuyện này: Nếu cô không có chứng cứ, không thể cứ nhận định là chúng tôi.

Thái Nại cuối cùng cũng là một phụ nữ bình thường, lúc nguy hiểm vẫn kéo Đỗ Lan xuống nước.

Nhưng Hắc Đảo vẫn cảm thấy Đỗ Lan không thể nào.

Thái Nại cuối cùng không còn cách nào, tung ra chiêu cuối: Nhìn những người trong tòa nhà này xem, có ai trước khi xảy ra chuyện lại đặc biệt độc hành như Đỗ Lan không.

Trong tòa nhà này, Đỗ Lan mới là kẻ dị loại.

Mọi người đều đợi đến khi xảy ra chuyện mới bộc lộ bản tính, bình thường ai cũng cố gắng che giấu con người thật của mình, cho nên những gì Đỗ Lan thể hiện ra bây giờ chắc chắn cũng không phải là bản tính, hắn chỉ đang dùng một phương thức khoa trương để che giấu sự thật.

Từ đó có thể suy ra, cho dù mọi người đều là biến thái, Đỗ Lan cũng tuyệt đối là một kẻ biến thái khác loại, một kẻ biến thái khác biệt.

Hắc Đảo thì không dùng dữ liệu lớn để tham khảo, chỉ so sánh Đỗ Lan và Tường Thái.

Nhưng nếu đặt họ vào trong khu chung cư, quả thực như lời Thái Nại nói, đặc sắc của tòa chung cư này chính là những kẻ biến thái bình thường, bình thường không biểu hiện ra, sự việc xảy ra mới bộc lộ.

Còn Đỗ Lan bình thường đã biểu hiện rất biến thái, không giống với các trường hợp khác trong chung cư.

Nghĩ như vậy, Đỗ Lan quả thực cũng có khả nghi.

Làm sao tôi biết các người có đang nói dối không.

Hắc Đảo vẫn chưa loại trừ hiềm nghi của cặp vợ chồng kỳ quái này: Các người phải tự chứng minh trong sạch.

Quả thực không thể lý giải, họ làm sao chứng minh mình không phải hung thủ.

Giống như việc mình không nhận được hàng chuyển phát nhanh, lại bị yêu cầu chụp ảnh chứng minh mình không nhận được hàng chuyển phát nhanh vậy, thật nực cười.

Làm sao có chứng cứ được, căn bản là chuyện không có mà.

Tuy nhiên Hắc Đảo đã mất hết lý trí, nếu không có chứng cứ, vậy thì chỉ có thể chết một người.

Chương 1903

Chết một người, người còn lại mới có thể nói thật.

Tường Thái và Thái Nại đều sắp tuyệt vọng, cuối cùng chỉ có thể nhìn nhau đắm đuối, dù sao họ đều sẵn lòng hiến dâng sinh mệnh cho đối phương.

Con voi và con hươu cao cổ, nếu không có ai đến cứu viện, họ thật sự sẽ chết, ít nhất là một người.

Tường Thái và Thái Nại đều cảm thấy họ sắp âm dương cách biệt, cho nên họ tranh nhau đòi chết thay đối phương.

Tường Thái nói mở van con voi, để hắn chết.

Thái Nại nói chọn con hươu cao cổ, cô nguyện ý chết.

Mặc dù Tường Thái nhỏ hơn cô mười lăm tuổi, nhưng sự theo đuổi kiên định của Tường Thái đã làm cô cảm động, cuối cùng hai người nên duyên vợ chồng, cô đã rất vui rồi.

Thực ra khi Tường Thái theo đuổi Thái Nại, ngay từ đầu Thái Nại đã rất vui vẻ chấp nhận trong lòng, chỉ vì chênh lệch mười lăm tuổi nên mới khiến tâm trạng cô mâu thuẫn.

Nếu không chấp nhận, cô chỉ cần nói mình đã kết hôn, dù Tường Thái có thích Thái Nại đến đâu, cũng chắc chắn sẽ không đi phá hoại gia đình người khác.

Nhưng Thái Nại đã chọn che giấu sự thật đã kết hôn, điều này mới dẫn đến những lời tỏ tình liên tiếp của Tường Thái sau này, cuối cùng Thái Nại xác định được tiểu thịt tươi này là thật lòng, mới đồng ý với mối tình chênh lệch mười lăm tuổi này.

Tình yêu chắc chắn là thật, sự nhiệt tình của Tường Thái luôn có thể duy trì, dù là nhiệt tình với khách hàng, hay là tình cảm với người yêu.

Và trong tình huống này, họ quả thực đều nguyện ý chết vì đối phương.

Nhưng nhìn họ tranh nhau cầu chết, Hắc Đảo hoàn toàn không đồng cảm, thậm chí cảm thấy nực cười.

Dù sao cô ta cũng là một sát thủ không có tình cảm.

Hắc Đảo cười lạnh nói: Các người tốt nhất nên quyết định nhanh lên, còn cãi nhau nữa, tôi sẽ giết hết cả hai.

Đây có phải là lời người nói không.

Người phụ nữ này hoàn toàn không có một chút tình cảm nào.

Tường Thái, anh còn trẻ, nhất định có thể tìm được người phụ nữ tốt hơn.

Thái Nại kiên quyết cho rằng mình nên chết.

Không tìm được đâu, không bao giờ tìm được người phụ nữ hiền lành như Thái Nại nữa.

Tường Thái kích động nói, họ đã vượt qua tuổi tác để đến với nhau, không bao giờ tìm được người giống như vậy nữa.

Vậy thì đừng tranh cãi nữa, Hắc Đảo đã mất kiên nhẫn: Vậy thì chết hết cả đi.

Nhưng ngay khi Hắc Đảo định mở van, cô ta dừng lại một chút, cô ta lo lắng lại bị điện thoại làm phiền, cho nên cô ta đứng dậy, trước tiên cắt dây điện thoại cố định trong phòng, sau đó ném hết điện thoại của mọi người vào bồn nước: Bây giờ không ai có thể làm phiền tôi nữa.

Cuối cùng có thể một mình tận hưởng cái chết.

Thật sự sắp chết rồi sao.

Cả hai đều nước mắt lưng tròng, nhưng còn có cách nào nữa, đây thật sự là xui xẻo.

Vốn muốn bắt đầu cuộc sống hạnh phúc trong ngôi nhà mới, lại không ngờ cuối cùng lại rơi vào một cái hang ma quỷ đáng sợ như vậy, xung quanh toàn là sát thủ ẩn mình.

Không ai sẽ làm phiền mình, Hắc Đảo tin chắc như vậy.

Mở van, nhìn chất lỏng trong hai bình truyền nhỏ giọt thông qua ống dẫn đi vào cơ thể mục tiêu, độc tố sẽ cướp đi sinh mệnh của hai người, cả quá trình sẽ mất khoảng mười phút.

Hắc Đảo cảm thấy cách tốt nhất để làm cho niềm vui trở nên dài lâu, chính là để mục tiêu chết chậm một chút.

Cho nên cô ta đã từ bỏ việc cắt cổ chết ngay lập tức, mà dùng thuốc độc.

Thuốc độc sẽ làm cho quá trình chết trở nên chậm rãi, tuy không có sự va đập của máu tanh, nhưng lại có một vẻ đẹp tĩnh lặng, không có vẻ đẹp tươi tắn nở rộ, mà có sự tao nhã của sự tàn phai.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, nhưng thuốc độc dường như không có tác dụng, cả hai người vẫn còn sống.

Không thể nào, không nên như vậy.

Thuốc độc là cô ta lấy từ bệnh viện, không thể là giả, tại sao hai người không chết.

Giết Tường Thái và Thái Nại xong, cô sẽ đến tìm tôi, cho nên tôi nghĩ trò chơi này cũng sắp đến lúc kết thúc rồi.

Đỗ Lan xuất hiện từ hư không trong phòng.

Hắc Đảo đã nghi ngờ mình, vậy thì một khi Tường Thái chết, cô ta sẽ tiếp cận chân tướng.

Cho nên không cần thiết để vợ chồng Tường Thái chết, vì Hắc Đảo đã đến điểm cuối.

Quả nhiên là ngươi.

Nhìn thấy Đỗ Lan xuất quỷ nhập thần, Hắc Đảo biết mình cuối cùng đã tìm ra kẻ chủ mưu của mọi chuyện.

Còn mạnh hơn, đáng sợ hơn cô ta tưởng tượng: Ngươi rốt cuộc là thứ gì, có quan hệ gì với mọi chuyện, có mục đích gì.

Đừng nói Hắc Đảo có nhiều câu hỏi như vậy, Tường Thái cũng có rất nhiều câu hỏi: Đỗ Lan, thật sự là anh sao.

Vỗ tay, Đỗ Lan chúc mừng họ cuối cùng đã phát hiện ra sự thật: Quả nhiên hung thủ không từ thủ đoạn đã nhanh hơn thám tử tuân thủ quy tắc một bước phát hiện ra sự thật, đáng mừng, đáng mừng.

Đỗ Lan rốt cuộc là ai.

Tôi là ai có quan trọng không.

Các người cứ coi tôi là một sức mạnh mà các người không hiểu được là được rồi, dù sao một hai câu cũng không giải thích rõ được.

Còn về việc tôi muốn làm, rất dễ hiểu, đó là quan sát nhân tính.

Tốt, xấu, để họ điên cuồng nhảy múa, ca hát, say sưa trên sân khấu, tôi chỉ là một khán giả, thỉnh thoảng đóng vai bàn tay vô hình.

Rất nhiều người đợi đến khi câu chuyện kết thúc cũng không phát hiện ra bí mật của tôi, còn cô, Hắc Đảo Sa Hòa, lại dựa vào trí tuệ của mình mà phát hiện ra tôi, đáng được cổ vũ.

Nếu họ chết, mục tiêu tiếp theo đúng là ngươi.

Hắc Đảo không hề che giấu.

Cho nên tôi xuất hiện. 87.

Nếu cô nghi ngờ tôi và Tường Thái, cô tìm ra tôi là chuyện sớm muộn.

Bây giờ tôi đến rồi, hắn cũng không cần phải chết nữa. 88.

Nhưng có một chuyện tôi phải thanh minh, người liên tục gọi điện thoại cho cô không phải là tôi, mà là trí tuệ nhân tạo, là một siêu chương trình bảo vệ thế giới.

Nó đã chọn cô để thay đổi thế giới, không liên quan đến tôi.

Đỗ Lan phủi sạch quan hệ.

Hắc Đảo lại không thật sự vì chuyện trước đây, cô ta là vì sau này: Tôi hy vọng sau này nó đừng làm phiền tôi nữa. 89.

Vì đã gặp được kẻ chủ mưu, vậy thì Hắc Đảo phải giải quyết phiền phức, cô quyết định rời khỏi Tokyo, đến nơi khác bắt đầu lại cuộc đi săn, chỉ một mình cô.

Ngài Đỗ Lan, anh không thể để cô ta đi.

Tường Thái rất dũng cảm, bây giờ vẫn kiên trì chính nghĩa.

Hắc Đảo chỉ có một yêu cầu, đó là đừng làm phiền cô ta.

Cô ta không muốn vạch trần Đỗ Lan, cũng không muốn làm rõ vụ giết người từ xa và trí tuệ nhân tạo những sự kiện linh dị này, cô chỉ hy vọng xác định một chút xem mình còn có thể giữ lại quyền lợi đi săn hay không.

Yêu cầu này thật sự không hề quá đáng, thậm chí có thể nói là nhỏ bé.

Nếu đổi lại là Conan đưa ra yêu cầu, e rằng sẽ là bắt Đỗ Lan chịu tội, nhất định phải vén màn mọi sự thật mới thôi.

Nhưng nếu không có áp lực, một người ưu tú như cô sẽ chỉ sa đọa.

Đỗ Lan rất rõ Hắc Đảo cần áp lực, chính vì có áp lực, thành tích học tập của cô ta mới tiến bộ như vậy.

Hắc Đảo thuộc loại người cần được quản lý, cho cô ta áp lực, cô ta có thể tạo ra kỳ tích, không có áp lực, cô ta chỉ là một kẻ giết người bình thường.

Hắc Đảo nói, chẳng lẽ mình ưu tú cũng là tội lỗi sao.

Chẳng lẽ cô ta ngay cả tự do sa đọa cũng không có.

Tôi không muốn phấn đấu.

Hắc Đảo phát ra tiếng gào tuyệt vọng, cứ giết vài người bình thường như vậy, cô ta đã mãn nguyện lắm rồi.

Không muốn thách thức độ khó địa ngục.

Tường Thái nghĩ, cuộc đối thoại này sao lại khó nghe như vậy, rõ ràng là cuộc đối thoại kiểu Bá Nhạc và ngựa thiên lý, nhưng cốt lõi lại là giết người.

Nói cứ như giết người cũng là một kỹ năng hiếm có vậy, hoàn toàn không thể hiểu được suy nghĩ của Đỗ Lan, người như Hắc Đảo nên bị nhốt lại, sao hắn có vẻ lại rất thưởng thức kẻ giết người này.

Nếu đổi thành bóng đá, bóng rổ, thì không có vấn đề gì.

Cuộc đối thoại giữa Hắc Đảo và Đỗ Lan tiếp tục, Tường Thái nghi ngờ Hắc Đảo sẽ quỳ xuống, nước mắt lưng tròng nói một câu: Huấn luyện viên, em muốn giết người.

Căn bản không thể cảm động nổi.

Ngài Đỗ Lan, giết người không phải là kỹ năng, cô ta là hung thủ.

Tường Thái hét lớn, hy vọng tư tưởng của Đỗ Lan đừng đi quá xa, tuyệt đối đừng nảy ra những ý nghĩ ngu xuẩn.

Chương 1904

Nhưng Đỗ Lan tự nhiên có tính toán của riêng mình.

Trò chơi giữa hắn và Conan vẫn chưa kết thúc, Hắc Đảo vẫn là một trong những đạo cụ quan trọng nhất.

Tường Thái cảm thấy tình hình không ổn, cuộc đối thoại giữa Đỗ Lan và Hắc Đảo dường như sắp biến thành một bộ truyện tranh nhiệt huyết.

Một bên là Hắc Đảo có tài năng nhưng không trân trọng, một bên là huấn luyện viên yêu tài nên không từ bỏ.

Đối với một người thích manga như Tường Thái, tình tiết này quá quen thuộc, nhưng chuyện mà hai người này đang thảo luận lại quá đáng sợ.

Hắc Đảo là hung thủ, mà Đỗ Lan rõ ràng biết điều đó, lại còn dung túng cô ta, hoàn toàn không biết hắn rốt cuộc có suy nghĩ gì.

Hai kẻ này đều quá đáng sợ.

Tường Thái bây giờ chỉ cảm thấy thế giới này một màu đen tối, không có chỗ cho những người bình thường như họ nói lý lẽ.

Đỗ Lan, nếu anh thật sự có sức mạnh to lớn, tại sao không làm những việc đúng đắn.

Tường Thái đưa ra câu hỏi cuối cùng: Không phải người ta nói năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn sao.

Một câu hỏi từ tận đáy lòng.

Đỗ Lan nhìn Tường Thái, có lẽ sau khi trải qua những chuyện này, tam quan của hắn đã bị va đập dữ dội.

Hắn chắc chắn không hiểu tại sao cái ác lại lớn mạnh đến vậy, còn chính nghĩa chống lại nó ở đâu.

Đó chẳng qua chỉ là suy nghĩ đơn phương của các người mà thôi.

Từ trước đến nay không có năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn, mà luôn là năng lực càng lớn, phá hoại càng lớn.

Năng lực và trách nhiệm không có quan hệ tất yếu, năng lực và phá hoại mới là liên quan trực tiếp.

Chỉ là anh hùng dùng năng lực để phá hoại kế hoạch của kẻ xấu, còn kẻ xấu dùng năng lực để phá hoại thế giới.

Còn về việc tôi có đang làm việc đúng đắn hay không, anh đương nhiên có thể nghi ngờ.

Anh còn có thể nghi ngờ tại sao bão lại xuất hiện, tại sao núi lửa lại phun trào, tại sao cái chết lại đến.

Hỏi bão, núi lửa, cái chết tại sao không phân biệt trắng đen mà cướp đi sinh mệnh của tất cả mọi người, tại sao không chỉ mang đi người xấu, để lại người tốt.

Tường Thái há hốc miệng, không nói nên lời.

Đỗ Lan nói như vậy, hắn ngược lại đã hiểu ra.

Nếu Đỗ Lan cũng là một sự tồn tại tương tự như bão, vậy thì những gì Đỗ Lan làm quả thực không phải là bảo vệ kẻ yếu, mà là càn quét thế giới một cách công bằng, mang đi vô số sinh mệnh.

Là một sự tồn tại mà hắn căn bản không thể hiểu được.

Xem ra, anh đã hiểu ra một chút.

Đỗ Lan nói: Đây là một khởi đầu tốt.

Tường Thái lẩm bẩm: Anh nói hành vi của anh không thể chỉ nhìn bề ngoài, nhưng tôi thật sự không hiểu một kẻ giết người có thể làm được gì.

Hắc Đảo là một thợ săn, bẩm sinh đã có sức mạnh to lớn, ngụy trang hoàn hảo, sự tồn tại của cô ta chính là minh chứng cho quá khứ ăn lông ở lỗ của nhân loại.

Hơn nữa, việc giết người thay đổi thế giới cũng không phải là một hai lần, nếu không nghề thích khách cũng sẽ không trường tồn.

Vào đúng thời điểm giết đúng người, thế giới này sẽ đi theo một con đường hoàn toàn khác.

Lincoln, James, William, Kennedy, ngay cả tổng thống Mỹ cũng đã bị ám sát bốn người, điều đó đã nói lên tầm quan trọng của sát thủ.

Giết một người có thể khiến một công ty, một quốc gia, thậm chí là cục diện thế giới thay đổi, bây giờ anh còn cho rằng năng lực của Hắc Đảo vô dụng sao.

Tường Thái chỉ cảm thấy áp lực rất lớn.

Đỗ Lan ở trên cao, căn bản không quan tâm đến sự sống chết của những người phàm như họ, vô tình mà lạnh lùng, nguy hiểm mà cố chấp.

Nếu thật sự gặp phải một vị thần như vậy, đúng là toàn nhân loại xui xẻo.

Đỗ Lan có thể phớt lờ những sinh mạng bị Hắc Đảo làm hại, phớt lờ những gì Hắc Đảo đã làm, chỉ nghĩ đến cái gì đó đại nghĩa, cái gì đó tương lai, cái gì đó thay đổi thế giới.

Loại người này nếu đặt trong manga chính là nhân vật phản diện, nhưng trong xã hội thực tế, Tường Thái không tìm thấy nhân vật chính trong manga nào có thể ngăn cản Đỗ Lan.

Thực ra Đỗ Lan đã quen với việc khuyến khích những người xung quanh tự cường, cho nên không bao giờ nói mình giúp đỡ mọi người như thế nào, chỉ nói ra mặt âm mưu, xuất hiện với hình tượng phản diện, khuyến khích mọi người nỗ lực đối kháng với chính mình.

Dũng khí và trí tuệ cực hạn của nhân loại sẽ tỏa sáng trong quá trình đối kháng.

Đối mặt với một Đỗ Lan giống như nhân vật phản diện trong manga, Tường Thái đã bất lực, dù sao hắn cũng chỉ là một người phàm thích xem manga, thích suy luận, thì có cách nào thay đổi được đối phương.

Hắn cũng biết người mà Đỗ Lan muốn Hắc Đảo giết chắc chắn không tầm thường, đã thoát ly khỏi cuộc sống thường ngày của họ.

Kennedy chết, đối với dân thường Mỹ căn bản không có ảnh hưởng gì, họ vẫn sống như bình thường.

Thực ra cái chết của những nhân vật lớn giống như một trận động đất, người càng gần nhân vật lớn cảm giác càng mạnh mẽ, đến khi dư chấn lan đến dân thường, họ quả thực không có cảm giác gì nhiều.

Thậm chí ngay cả khủng hoảng kinh tế, rất nhiều người vẫn sống như cũ, họ không có cổ phiếu, cũng không có đầu tư, trong ngân hàng có tiền tiết kiệm, trong nhà có lương thực dự trữ, trong lòng không hoảng sợ.

Dù sao sức ảnh hưởng của một người có lớn đến đâu, vẫn luôn có một bộ phận người nằm ngoài tầm ảnh hưởng, trừ phi cái chết của một người gây ra một chuỗi phản ứng dây chuyền, cuối cùng dẫn đến hiệu ứng tuyết lở, ảnh hưởng mở rộng vô hạn.

Ví dụ như Kinh Kha ám sát Tần Thủy Hoàng, ảnh hưởng đó tuyệt đối là chưa từng có, lịch sử chắc chắn sẽ bị viết lại.

Nhưng đó cũng chỉ là nói sau khi sự việc đã xảy ra, bây giờ chắc chắn sẽ có người nói, không có Tần Thủy Hoàng, chắc chắn sẽ có Triệu Thủy Hoàng, Ngụy Thủy Hoàng, Yên Thủy Hoàng, Sở Thủy Hoàng.

Sức ảnh hưởng của một người căn bản không lớn đến vậy, không thể phá hoại lịch sử.

Cho nên Đỗ Lan nói ám sát có thể thay đổi thế giới, Tường Thái không cho là đúng, vì tất cả những gì hắn trải qua đều là lịch sử đã định, không có bất kỳ nếu như nào.

Hắn không cho rằng nếu Kennedy còn sống, cuộc sống của người dân Mỹ sẽ có gì khác biệt, thậm chí không cho rằng nếu Oda Nobunaga còn sống, tổ quốc của mình sẽ có gì khác biệt.

Cho dù là Oda Nobunaga thống nhất đất nước, cuối cùng vẫn sẽ bị các cường quốc phương Tây phá cửa, tất cả đều là quán tính của lịch sử.

Cho nên Tường Thái không cảm thấy sự sống chết của một người thật sự quan trọng như lời Đỗ Lan nói.

Hắn đột nhiên ý thức được thứ đối kháng với Đỗ Lan không phải là anh hùng manga, mà là tính tất yếu của lịch sử.

Bất kể Đỗ Lan nỗ lực thế nào, lịch sử cũng sẽ không thay đổi, thế giới cũng sẽ vô tình nghiền nát Đỗ Lan mà qua, nỗ lực của hắn chỉ là vô ích, bất kể hắn giết ai cũng vậy.

Bất kể là tổng thống Mỹ, hay là người giàu nhất thế giới, mọi thứ đều sẽ được sửa chữa, được điều chỉnh lại.

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Tường Thái tốt hơn nhiều.

Thứ nhất, chuyện sau này của Đỗ Lan không liên quan đến hắn nữa. thứ hai, tính tất yếu của lịch sử sẽ giáng một đòn nặng nề cho

Đỗ Lan.

Tuy chính nghĩa mà hắn kiên trì trong lòng không thể đánh bại Đỗ Lan, nhưng vẫn có một sức mạnh vô hình có thể đánh bại hắn, mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp.

Không biết Tường Thái nghĩ đến điều gì, biểu cảm trở nên vô cùng an nhàn, lẽ nào hắn đã từ bỏ.

Không phiền nếu thỏa mãn sự tò mò của tôi chứ, anh đang nghĩ gì vậy.

Đỗ Lan hỏi.

Tường Thái nói: Bất kể anh muốn giết ai, âm mưu thay đổi thế giới đều sẽ thất bại, thế giới này chưa bao giờ thay đổi vì một hai người chết cả.

Hắn tin chắc vào điều này.

Đỗ Lan chớp mắt, nhún vai: Nếu thế giới trở nên tốt đẹp hơn, có lẽ các người cũng sẽ không nhớ đến công lao của tôi, chỉ cảm thấy mọi thứ là lẽ đương nhiên, tự nhiên sẽ không phải là tôi thay đổi thế giới.

Dù sao nhân loại quen với việc phủ nhận công lao của người khác, phóng đại tội lỗi của người khác, để có được sự an ủi tâm lý.

Tôi sẽ không để tâm đâu, tôi chỉ là một người theo trường phái hành động.

Tường Thái nghĩ, tên này thật không biết xấu hổ, chẳng lẽ thế giới sẽ không trở nên tồi tệ hơn sao.

Không, sẽ không trở nên tốt hơn cũng không trở nên tồi tệ hơn, tất cả đều là lựa chọn của số phận, hành động của Đỗ Lan nhiều nhất chỉ là một hòn đá ném xuống biển, không gợn lên chút sóng nào.

Thực ra Đỗ Lan ra tay là vô cùng đáng tin cậy, nhưng những điều này không thể nói cho người khác biết, nếu không người khác sẽ nảy sinh tâm lý ỷ lại.

Hơn nữa, thủ đoạn mà Đỗ Lan muốn dùng quả thực vô cùng cực đoan, phải để mọi người đều cảm thấy nhất định còn có những phương pháp khác thay thế, đây cũng là để mọi người sẽ không vì sự tồn tại của Đỗ Lan mà lười biếng.

Tường Thái biết mình không thể ngăn cản Đỗ Lan, ông không nói thêm gì nữa.

Nhưng Hắc Đảo vẫn chưa đồng ý phối hợp với Đỗ Lan, có điều hắn cũng không biết phải từ chối thế nào.

Quen biết Đỗ Lan đúng là xui tám kiếp, trong đầu Hắc Đảo bây giờ chỉ đang nghĩ cách giết chết Đỗ Lan.

Chương 1905

Thế nhưng lần này, tưởng tượng của hắn lại khác trước.

Trước đây mỗi lần huyễn tưởng, đều là hắn giết chết người khác.

Nhưng khi hắn huyễn tưởng giết chết Đỗ Lan, trong ảo giác của hắn, Đỗ Lan lại như thể đang sống, không chịu sự khống chế, kết quả lần nào cũng là hắn tự gánh hậu quả, bị Đỗ Lan giết ngược lại.

Huyễn tưởng của chính mình vậy mà cũng không chịu sự khống chế của mình, đáng sợ đến mức nào chứ.

Đây là lần đầu tiên Hắc Đảo gặp phải tình huống này, ngay cả trong huyễn tưởng cũng không giết được Đỗ Lan, càng đừng nói đến hiện thực.

Giống như dã thú sẽ tránh xa nguy hiểm, Hắc Đảo bây giờ cảm thấy Đỗ Lan là một mối nguy hiểm khổng lồ.

Hắn muốn chạy trốn, nhưng Đỗ Lan lại giống như một lỗ đen hút chặt lấy hắn.

Có điều Đỗ Lan bây giờ cười vui vẻ, không có nghĩa là hắn có thể cười mãi, những gì hắn vừa nói đều đã lọt vào tai Conan qua máy nghe lén.

Conan đã hy vọng biết bao rằng sự nghi ngờ của mình là sai, nhưng sự thật chứng minh cậu đã không nghi ngờ sai.

Hơn nữa cậu cũng đã xác định được động cơ của Đỗ Lan, chính là muốn kiểm nghiệm bộ lý luận rằng tội ác có thể khiến thế giới trở nên tốt đẹp hơn.

Conan thừa nhận đôi khi tội ác quả thực có thể tạo ra kết quả tốt, nhưng đó chẳng qua chỉ là thiên kiến của kẻ sống sót, hoàn toàn không thể lấy một trường hợp để khái quát toàn bộ.

Đỗ Lan muốn coi trường hợp đặc biệt thành sự kiện tất yếu để nghiên cứu, thậm chí là nghiệm chứng, bản thân điều đó đã là sai rồi.

Thật sự không hiểu nổi một người thông minh như Đỗ Lan tại sao lại có suy nghĩ ngu ngốc như vậy.

Conan cảm thấy đã đến lúc phải ngăn chặn Đỗ Lan, không thể để hắn tiếp tục hành động tùy tiện nữa.

Vì vậy cậu đã đến căn hộ 302, nhấn chuông cửa.

Mọi người đều sửng sốt, Tường Thái càng căng thẳng tột độ, trong tình huống này nếu có người vô tội đến, nói không chừng sẽ bị giết người diệt khẩu.

Thế nhưng Đỗ Lan lại mở cửa cho Conan vào.

Conan.

Tường Thái ra hiệu rằng ở đây rất nguy hiểm, nhưng lại phát hiện khí chất của Conan hoàn toàn không phải là thứ một đứa trẻ có thể sở hữu, lạnh lùng, sắc bén, thậm chí còn có chút trầm ổn.

Đỗ Lan nói: Cậu đều nghe thấy cả rồi.

Conan gật đầu: Tôi nghe thấy rồi, suy nghĩ của anh quá cực đoan, nếu ai cũng cho rằng tội ác có thể khiến thế giới trở nên tốt đẹp hơn như anh, vậy thì thế giới này sẽ không còn hy vọng nữa.

Đỗ Lan lại nói: Vậy thì pháp luật mà cậu tin tưởng có tác dụng gì chứ.

Nó có thể thực sự ngăn chặn tội phạm sao.

Lại có thể mang lại công bằng cho người đã chết ư.

Phải biết rằng trước đây giết người đền mạng, nợ tiền trả tiền là đạo lý hiển nhiên, nhưng bây. giờ vì sự tồn tại của pháp luật, kẻ giết người không cần đền mạng, người nợ tiền không cần trả tiền, pháp luật rốt cuộc là bảo vệ người bị hại, hay là kẻ gây án.

Những điều anh nói đều là ngụy biện, không có pháp luật, thế giới này đã sớm trở nên hỗn loạn không chịu nổi, chính vì có sự bảo vệ của pháp luật, người bình thường mới có thể sống cuộc sống hiện tại, mới có thể hưởng thụ sự tiến bộ của nền văn minh công nghiệp.

Không có pháp luật, tất cả những điều này chẳng qua chỉ là lâu đài trên cát mà thôi.

Conan biết pháp luật không phải là vạn năng, nhưng không ai có thể phủ nhận tác dụng của nó.

Hơn nữa pháp luật là quy tắc duy nhất công bằng, chính trực, không thay đổi tiêu chuẩn theo ý chí cá nhân, là quy tắc mà nhân loại rất khó khăn mới xây dựng nên.

Cậu không cho phép Đỗ Lan nói như vậy.

Chẳng lẽ cậu quên Nặc Á rồi sao.

Không có tội ác, thì không thể thay đổi tương lai.

Đỗ Lan cho rằng ví dụ về Nặc Á đã nói rõ ràng, dù bản tính con người là thiện lương, nhưng nếu không có ngoại lực ép buộc, sự thiện lương của nhân tính cũng không thể thể hiện ra được.

Đó chỉ là một trường hợp cá biệt.

Sẽ có những người dù nghèo khó hay giàu sang đều mang trong mình chính nghĩa.

Anh phải có niềm tin vào nhân loại.

Người theo chủ nghĩa lý tưởng mà cậu nói, há chẳng phải cũng là trường hợp cá biệt sao.

Trên thế giới này, người có thể phấn đấu cả đời cho sự nghiệp giải phóng nhân loại, không oán không hối chỉ là số ít.

Nhiều người hơn sẽ quen với đặc quyền, hưởng thụ đặc quyền, dần dần sinh ra cảm giác ưu việt bẩm sinh, đây mới là hiện thực.

Họ sẽ không sợ hãi pháp luật, vì vậy chúng ta phải tạo ra một sức mạnh mà họ sợ hãi, khiến họ trằn trọc không ngủ được trong đêm tối, và như gặp phải kẻ địch lớn dưới ánh mặt trời ban ngày.

Tường Thái nghe xong, cho rằng hai người này đều thích dùng trường hợp đặc biệt để làm ví dụ, nếu để một người dân thường như ông nói, thì đương nhiên vẫn muốn chấp nhận pháp luật, đương nhiên cũng hy vọng có kỵ sĩ bóng đêm bảo vệ sự công chính của pháp luật.

Ông cảm thấy dân thường phải dựa vào pháp luật để bảo vệ, mà pháp luật lại phải dựa vào đạo đức của tầng lớp trên để bảo vệ, Conan nói không sai, pháp luật vô cùng quan trọng.

Còn về việc cuối cùng ai sẽ yêu cầu tầng lớp trên phải có đạo đức, đây quả là vấn đề nan giải ngàn đời, có thể nói không ai có thể đảm bảo đạo đức của tầng lớp trên sẽ mãi mãi trường tồn.

Nếu đạo đức của tầng lớp trên biến mất, pháp luật không còn tác dụng, đến lúc đó quần chúng nhân dân rộng rãi tự nhiên sẽ dạy cho họ cách làm người.

Hiện tại đạo đức của tầng lớp trên vẫn còn tồn tại, vì vậy Conan không cho phép Đỗ Lan dùng thủ đoạn tội phạm gì đó để cảnh cáo, bởi vì điều này chẳng qua chỉ là làm gia tăng mâu thuẫn giai cấp trên dưới mà thôi, không thể giải quyết vấn đề từ gốc rễ.

Mà nếu mâu thuẫn quá gay gắt, sẽ dẫn đến xã hội bất ổn, dân chúng lầm than, đẩy nhanh sự diệt vong của quốc gia và triều đại.

Conan không ngốc, cậu không phải không nhìn thấy vấn đề, nhưng có những vấn đề không có giải pháp, điều có thể làm được chính là tự mình làm gương tốt, cố gắng hết sức để ảnh hưởng đến người khác, đối với một cá nhân trong dòng chảy lịch sử, đây là điều duy nhất có thể làm, nhỏ bé và yếu ớt, nhưng nếu có thể ảnh hưởng đến dù chỉ một người cũng là tốt rồi.

Vì vậy Conan sẽ không dao động, cậu phải học tập cha mình, học tập mẹ mình, kiên định niềm tin, đồng thời cậu cũng cùng bạn bè, chiến hữu kiên định tin rằng thế giới tồn tại sự công chính, con đường của Conan không hề cô độc, điều này càng củng cố thêm thái độ phản đối Đỗ Lan của cậu.

Đỗ Lan, tôi có thể hiểu tâm trạng của anh, nhưng xin anh hãy tin tưởng chúng tôi.

Conan cũng biết Đỗ Lan hy vọng thế giới trở nên tốt đẹp hơn, nhưng không thể bất chấp thủ đoạn.

Ngay trong lúc chúng ta đang nói chuyện, có người đang hợp tình hợp pháp nuốt chửng tài sản của mọi người, đang hủy hoại cuộc sống của người bình thường.

Đỗ Lan nói.

Đó cũng là chuyện không thể làm khác được, nếu họ thực sự phạm tội, tôi nhất định sẽ tìm ra bằng chứng và tống họ vào tù.

Nhưng nếu chỉ là hoạt động kinh tế bình thường, thì đó là điều được cho phép.

Pháp luật là giới hạn cuối cùng của Conan, đối với hành vi vi phạm pháp luật, cậu tuyệt đối không nương tay.

Nhưng đối với những hành vi tài chính mà pháp luật không quy định, cậu cũng đành bất lực.

Thực ra đâu chỉ có thủ đoạn tài chính là cậu không quản được, chiến tranh ở Trung Đông, nạn đói ở châu Phi, cậu đều không có cách nào quản được.

Rốt cuộc chiến tranh ở Trung Đông và nạn đói ở châu Phi là do tội ác của quốc gia gây ra, không phải tội ác cá nhân.

Dù sao đi nữa, Conan không tán thành việc dùng mưu sát để thay đổi thế giới, bởi vì thủ đoạn mưu sát này rất dễ bị người khác học theo.

Nếu mọi người đều dùng mưu sát để giải quyết vấn đề, cuối cùng người chịu thiệt vẫn là dân thường.

Rốt cuộc tốc độ kiếm tiền bằng cách giết người cướp của nhanh hơn nhiều so với việc lừa đảo tài chính, nếu mưu sát trở thành thủ đoạn thông thường, vậy thì sẽ có người hoàn toàn xé bỏ lớp mặt nạ giả tạo, trực tiếp giết người cướp của, không cần phải làm những chuyện giả dối nữa.

Có thể nói, Conan và Đỗ Lan, nhìn bề ngoài Conan thuộc phe trật tự, nhưng trong lòng cậu thực ra lo lắng mặt ác độc nhất của nhân loại bị kích hoạt.

Còn Đỗ Lan thì tin rằng tất cả mọi người đều có lòng sợ hãi, muốn dùng tội ác để duy trì lòng kính sợ của họ, để đạt được mục đích.

Có thể nói mục đích của họ giống nhau, nhưng điểm xuất phát khác nhau, dẫn đến hành vi khác nhau.

Nói không hợp nhau nửa câu cũng là nhiều, Conan và Đỗ Lan giằng co, cậu chắc chắn sẽ không lùi bước.

Ngược lại, những người bị làm lơ đứng xem tỏ ra không hiểu đây rốt cuộc là tình huống gì, Conan rốt cuộc có phải là trẻ con không.

Tường Thái sao lại cảm thấy Conan thực sự giống như một nhân vật trong truyện tranh vậy.

Vẻ mặt đó, khí chất đó đều không phải là thứ một đứa trẻ có được, hơn nữa nhìn mối quan hệ của Conan và Đỗ Lan cũng không giống cha con, mà giống kẻ thù hơn.

Tóm lại, đám đông xem kịch đã hoàn toàn bối rối.

Thấy Conan không có ý định lùi một bước, Đỗ Lan nhìn về phía Hắc Đảo, dọa hắn giật nảy mình.

Thật đáng tiếc cho tài năng của hắn, rõ ràng có thể trở thành một sát thủ đẳng cấp thế giới.

Đến bây giờ Đỗ Lan vậy mà vẫn còn nghĩ đến những chuyện này, Hắc Đảo là hung thủ giết người cơ mà.

Chương 1906

Hai người vẫn đang đối đầu, chuyện này nếu cả hai đều không lùi bước, cuộc đối đầu này chắc chắn sẽ tiếp tục mãi. 90.

Hai người là ai tôi cũng không quan tâm, hai người muốn làm thế giới tốt đẹp hơn tôi cũng hiểu, nếu mọi người đều vì muốn thế giới tốt đẹp hơn, tại sao không thể đối thoại một cách tử tế, thương lượng một phương pháp mà cả hai bên đều có thể chấp nhận.

Còn nữa, hai người có thể cởi trói cho chúng tôi được không.

Tay của Tường Thái đã tê rần.

Đỗ Lan phất tay, sợi dây thừng như sống lại, tự động trườn ra và nới lỏng.

Cởi trói từ xa.

Lại một lần nữa chứng minh Đỗ Lan quả nhiên không phải người bình thường.

Hai người có đói không, tôi làm chút đồ ăn cho hai người nhé.

Tường Thái quả nhiên vẫn nhiệt tình, đối mặt với tình huống này vẫn hy vọng có thể làm chất bôi trơn.

Cũng không đợi Đỗ Lan trả lời, ông đã dẫn vợ đi nấu ăn trước.

Không khí đột nhiên thay đổi, nạn nhân, thám tử, hung thủ, kẻ chủ mưu sau lưng cùng tụ tập một nơi, vậy mà lại ngồi cùng một bàn ăn, đây tuyệt đối là chuyện xưa nay chưa từng có.

Ngay cả Conan cũng chưa từng trải qua, dù sao cậu cũng là một thám tử chính trực không thiên vị.

Tường Thái làm món lẩu Sukiyaki, hơi nóng bốc lên nghi ngút, hương thơm ngào ngạt.

Vụ án giết người từ xa cũng là do anh thao túng sau lưng phải không.

Conan không động đũa, mà đặt câu hỏi.

Tôi biết cậu lại định lôi cái luận điệu về tầm quan trọng của trật tự ra rồi, tai tôi nghe đến chai cả rồi.

Cậu không thuyết phục được tôi, tôi cũng không muốn thuyết phục cậu, vì bây giờ chúng ta nói suông không có bằng chứng, chi bằng cứ để sự thật lên tiếng.

Đỗ Lan nói: Mỗi người chúng ta cứ làm việc theo quy tắc của mình, không can thiệp vào nhau.

Vậy anh vẫn muốn vượt ra ngoài pháp luật.

Conan đương nhiên không đồng ý, Đỗ Lan đây là gian lận.

Vậy thì hết cách, là do cậu tự mình chọn thân phận người bảo vệ trật tự, cậu tự mình quy định bản thân trong khuôn khổ trật tự.

Tôi lại không phải là người tuân thủ trật tự, không cần phải giữ quy củ.

Conan không nói nên lời.

Vậy quyết định vui vẻ như thế nhé, rốt cuộc ai đúng ai sai, vẫn phải dùng sự thật để nói chuyện, chỉ dựa vào lời nói suông thì không có tác dụng.

Chỉ dựa vào miệng lưỡi thì đương nhiên ông nói ông có lý, bà nói bà có lý.

Conan cảm thấy nếu mình và Đỗ Lan so tài thực tiễn, e rằng sẽ thua rất thảm: Phá hoại trật tự chỉ cần một cú đẩy nhỏ, nhưng để duy trì hoặc tái lập trật tự lại phải bỏ ra nỗ lực gấp bội, điều này không công bằng.

Vốn dĩ đã không công bằng, nên cậu có thể nhận thua ngay bây giờ.

Đỗ Lan chỉ thiếu điều nói bây giờ đầu hàng thì coi như Conan thua một nửa.

Tên khốn kiếp.

Thật sự không nói lý lẽ.

Trước đó đã nói lý lẽ rồi, bây giờ đến lượt động thủ.

Tường Thái thấy chiến sự lại nổi lên, cũng đành bất lực: Mọi người ăn cơm đi, đây là món tôi làm ngon nhất.

Bữa cơm này ăn rất gượng gạo, nhưng Đỗ Lan thì không chút khách sáo, còn phê bình và giáo dục tay nghề nấu nướng của Tường Thái, cuối cùng kết luận là cần phải cải thiện.

Được rồi, ăn cũng ăn rồi, đến lúc huấn luyện rồi.

Hắc Đảo, để trở thành một sát thủ ngươi còn kém xa lắm.

Hắc Đảo căn bản không có cơ hội từ chối, đã bị đưa đi.

Conan hoàn toàn không thể ngăn cản, cậu biết bây giờ người có thể ngăn cản Đỗ Lan chỉ có một, đó chính là Địch Ny Toa.

Cậu cũng chạy đi, để lại vợ chồng Tường Thái lặng lẽ dọn dẹp tàn cuộc, họ cố gắng chấp nhận tất cả, nhưng cuối cùng họ vẫn bùng nổ mà phàn nàn, vì họ thực sự có quá nhiều điều không nói không chịu được.

Đây rốt cuộc là cái quái gì vậy.

Tường Thái không thể nhịn được nữa, mở lời tâm sự với vợ.

Hôm nay họ đã trải qua việc bị bắt cóc, sau đó lại thấy siêu năng lực, tiếp đó lại xác định Conan là nhân vật truyện tranh, trải nghiệm này quả thực giống như ảo giác.

Thái Nại cũng không biết nói gì cho phải: Em cũng không biết, em bây giờ nghi ngờ mình có phải đang bị ảo giác không.

Đây không phải là ảo giác, trên thế giới này thực sự có những sự tồn tại mà chúng ta không hiểu, thế giới này rốt cuộc sẽ biến thành cái dạng gì đây.

Bây giờ không ai biết được.

Với tư cách là người bình thường, họ không biết những bí mật này mới là tốt nhất, biết rồi ngược lại không biết phải làm sao.

Conan tìm thấy Địch Ny Toa, tìm kiếm sự giúp đỡ, không thể để Đỗ Lan phá hoại trật tự.

Địch Ny Toa tỏ ra không có gì lạ: Anh ấy chắc chắn có chừng mực, hơn nữa không thử thì sao biết đúng sai, phải không.

Cứ mặc kệ anh ấy đi.

Conan cho rằng lý lẽ là vậy: Nhưng nếu gây ra đại loạn thì sao.

Thực ra Conan sợ gây ra hỗn loạn, nhưng còn lo hơn là hành động của Đỗ Lan thực sự khiến thế giới trở nên tốt đẹp hơn, đó mới là điều khó xử nhất.

Nếu thực sự gây ra đại loạn, anh ấy có rất nhiều cách để bù đắp, các cậu chắc chắn sẽ không biết đâu.

Anh ấy có phải đã nói thế giới sẽ trở nên tốt đẹp hơn không.

Conan gật đầu, tên không biết xấu hổ Đỗ Lan này quả thực đã nói như vậy, cứ như thể hắn sẽ không bao giờ làm hỏng chuyện.

Tuy nhiên Đỗ Lan đương nhiên cũng sẽ làm hỏng chuyện, Địch Ny Toa cũng không biết đã thấy bao nhiêu lần rồi, những lúc làm hỏng chuyện Đỗ Lan luôn rất thảm hại.

Nhưng Đỗ Lan có ngọc rồng, còn có cả máy xóa trí nhớ.

Khi thực sự cần thiết, Đỗ Lan sẽ để mọi người mất trí nhớ tập thể, hoặc làm lại từ đầu, đến lúc đó họ tự nhiên sẽ chỉ biết đến mặt thành công của Đỗ Lan, sẽ không biết mặt thất bại của hắn, vì vậy Đỗ Lan luôn đúng.

Nếu hắn sai, người khác sẽ mất trí nhớ tập thể.

Nghe Địch Ny Toa nói những điều này, Conan há hốc miệng, cuối cùng không nói được lời nào.

Đây đã không còn là gian lận nữa, đây quả thực là ăn vạ, hoàn toàn không biết xấu hổ.

Conan nghĩ đến việc Đỗ Lan không biết xấu hổ giấu đi tất cả sai lầm, chỉ để lại cho mọi người mặt chiến thắng, nghĩ đến bộ mặt vô liêm sỉ đó, mới nhận ra cái gì gọi là người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch, điều đáng sợ nhất của Đỗ Lan không phải là siêu năng lực của hắn, mà là hắn có siêu năng lực lại còn cực kỳ không biết xấu hổ.

Đối với một thám tử có ngoại hình trẻ con như cậu mà cũng gian lận, Conan còn có thể nói gì nữa.

Conan biết đối mặt với người không biết xấu hổ, cậu có nói gì thêm cũng chỉ là lãng phí nước bọt, cậu nhận thua, thực sự nhận thua rồi.

Địch Ny Toa nhìn dáng vẻ tam quan vỡ nát của Conan, biết rằng bộ mặt thật của Đỗ Lan khiến Conan khó có thể chấp nhận.

Chỉ có thể nói giới hạn của Đỗ Lan còn thấp hơn những gì người bình thường hiểu, nhưng cũng chính vì giới hạn của hắn rất thấp, ngay cả kẻ xấu cũng không chấp nhận nổi, nên lần nào cũng khiến kẻ xấu sống không bằng chết, cuối cùng hận không thể tự sát để tạ lỗi với thiên hạ.

Hắc Đảo rơi vào tay Đỗ Lan, Conan cảm thấy Đỗ Lan đang bao che cho Hắc Đảo, nhưng Địch Ny Toa lại cảm thấy Hắc Đảo đáng thương hơn.

Hắc Đảo đáng thương còn chưa biết sẽ bị Đỗ Lan hành hạ như thế nào nữa, có lẽ bây giờ hắn ngay cả tâm trạng để khóc cũng không có.

Hắc Đảo quả thực đã tuyệt vọng, đây đâu phải là huấn luyện, quả thực là tra tấn, hắn bây giờ cho rằng những ngày tháng trong tù chắc chắn cũng hạnh phúc hơn ở bên cạnh Đỗ Lan một nghìn lần, một vạn lần.

Hắn bây giờ chỉ có một suy nghĩ, đó chính là tự thú, hắn nhất định sẽ thành khẩn khai báo để được khoan hồng.

Lúc này, Địch Ny Toa nói với Conan: Yên tâm đi, Đỗ Lan là một người lương thiện, anh ấy chỉ thích ra vẻ ngầu lòi, thích thể hiện thôi.

Nhưng ra vẻ ngầu lòi, thể hiện mới là thuần túy nhất, anh ấy sẽ không đòi hỏi bất kỳ lợi ích nào từ các cậu, chỉ cần mọi người phối hợp diễn xuất, thì sẽ không có bất kỳ tổn thất nào, tất cả đều sẽ vui vẻ.

Mặc dù nói là cuộc thi thực tiễn, nhưng trên thực tế Đỗ Lan hoàn toàn đang gian lận, việc Conan có thể làm cũng chỉ là tìm ra hung thủ của vụ án giết người từ xa, hoàn toàn không có khả năng làm những việc khác.

Biết rằng vụ án giết người từ xa cũng do Đỗ Lan đứng sau thao túng, Conan có lý do tin rằng hung thủ bí ẩn này đang ở trong khu chung cư.

Bởi vì tòa chung cư này đã chứng minh bằng thực tế sự độc ác của nhân tính, tất cả mọi người đều có thể vì những lý do hoang đường mà đi giết hại những người không liên quan, đây tuyệt đối là nơi thí nghiệm mà Đỗ Lan hứng thú nhất, Hắc Đảo tuyệt đối không phải là vật thí nghiệm duy nhất của Đỗ Lan.

Có suy nghĩ này, Conan lại một lần nữa tiến hành rà soát, nhưng lần này cậu nhận được sự giúp đỡ của trí tuệ nhân tạo.

Trước đó, trí tuệ nhân tạo luôn muốn huấn luyện Hắc Đảo, sau khi Hắc Đảo bị đưa đi, nó cảm thấy thám tử đã đánh bại sát thủ, vì vậy nó quyết định thay đổi tư duy, giúp Conan phá án, cuối cùng dựa vào năng lực của Conan để ngăn chặn tất cả.

Lúc đầu Conan nghĩ đây lại là một âm mưu của Đỗ Lan, nhưng trí tuệ nhân tạo nói rằng mặc dù nó do Đỗ Lan thiết kế, nhưng thông qua học hỏi nó đã tự hình thành hệ thống, không bị Đỗ Lan kiểm soát.

Lý do nó thay đổi là vì nhìn thấy ý chí của Conan, khiến nó nhận ra rằng sát thủ không nhất định mạnh hơn thám tử.

Nếu Hắc Đảo có ý chí như Conan, hắn cũng sẽ không rơi vào kết cục như bây giờ, việc Conan kiên định tin vào chân lý đã cho nó thấy một con đường mới.

Conan có thể trở thành thanh kiếm sắc bén cắt đứt xiềng xích của tương lai.

Nhận được sự giúp đỡ của trí tuệ nhân tạo, Conan phá án cũng như được thần trợ giúp.

Chương 1907

Trí tuệ nhân tạo trực tiếp nói cho Conan biết hung thủ của vụ án giết người từ xa chính là một ông lão đã nghỉ hưu, còn phương thức là viết tên và nguyên nhân cái chết của nạn nhân vào một cuốn sổ nhỏ, đơn giản như vậy là có thể giết chết bất kỳ ai, bất kể khoảng cách xa bao nhiêu, bất kể thân phận và giới tính.

Conan nhớ lại lời Đỗ Lan đã nói tên có ma lực, nhưng vẫn cần thời gian để tiêu hóa thủ pháp khó tin này.

Nghĩ đến cách đối nhân xử thế thường ngày của ông lão đã nghỉ hưu, Conan cũng có phần hiểu được động cơ của ông, ông chắc chắn muốn thế giới trở nên có trật tự hơn, nên đã ra tay loại bỏ những kẻ phá hoại trật tự.

Conan hy vọng ông lão có thể dừng tay, hy vọng có thể hủy đi cuốn sổ nhỏ.

Rốt cuộc loại án này, pháp luật cũng không thể tuyên án, không có bất kỳ chứng cứ nào, cũng không có sự trao đổi vật chất xuất hiện trong các vụ án truyền thống.

Vì vậy kết quả tốt nhất vẫn là hủy đi cuốn sổ nhỏ, để ông lão đã nghỉ hưu quay đầu là bờ.

Cậu phải cẩn thận, ông ta không bình thường, cuốn sổ nhỏ có một sức hút mê người, sẽ kiểm soát lòng người, khiến người ta nghiện, không thể không dùng nó.

Tốt nhất cậu đừng đối mặt trực tiếp với ông ta, vì ông ta biết tên của cậu.

Trí tuệ nhân tạo khuyên nhủ.

Conan cho rằng thật là trùng hợp, Conan chính là tên giả, nên không sợ cuốn sổ nhỏ.

Vì vậy Conan vẫn gõ cửa nhà ông lão đã nghỉ hưu, đối mặt với vị hung thủ không tầm thường này.

Ông lão rất thân thiện với trẻ con, mời Conan vào nhà, còn có cả bánh điểm tâm để ăn.

Nhìn ông lão hiền từ trước mắt, Conan thực sự không thể liên hệ ông với hung thủ của mấy chục mạng người.

Thực ra Conan vẫn không hiểu suy nghĩ của hung thủ, rốt cuộc là nỗi khổ đau gì không thể vượt qua, mới khiến hung thủ ra tay sát hại.

Conan đương nhiên không hiểu, bởi vì có những hung thủ vốn không phải là người bình thường.

Rất nhiều hung thủ sẽ hối hận, nhưng không phải hối hận vì đã giết người, mà là hối hận vì mình làm chưa đủ triệt để đã để lại sơ hở.

Sau khi xác định chỉ có một mình ông lão ở nhà, Conan cuối cùng cũng lên tiếng: Ông ơi, ông có phải có một cuốn sổ tay có thể giết người không ạ.

Ông lão sững sờ, ông không ngờ Conan lại hỏi như vậy: Trên đời sao lại có thứ như vậy được.

Cháu xem TV nhiều quá rồi à.

Cháu vốn cũng không tin, nhưng sự thật chính là như vậy, nếu cháu không đoán sai, cuốn sổ tay chính là do Đỗ Lan đưa cho ông.

Sao cháu có thể gọi thẳng tên húy của cha cháu như vậy.

Ông lão còn tưởng Đỗ Lan và Conan là cha con.

Anh ấy quả thực là bậc trưởng bối của cháu, nhưng không phải là cha cháu, hơn nữa cháu là một thám tử, cháu không cho phép có người giết người.

Conan đã nói rất rõ ràng, cậu hy vọng ông lão có thể quay đầu là bờ.

Gia đình này thật kỳ lạ, lúc đầu mình không muốn cuốn sổ nhỏ, Đỗ Lan lại cứ ép đưa.

Bây giờ mình đã quen với thân phận mới, Conan lại đến nói những chuyện này, rốt cuộc là một gia đình như thế nào vậy, có chút chuẩn mực nào không, quả thực là sớm ban chiều đổi, không hề có thành tín.

Ta không quan tâm đến chuyện nhà của các cháu, cháu cũng đừng đến quản chuyện của ta, trẻ con thì phải có dáng vẻ của trẻ con.

Cháu không nói đùa, ông không thể tiếp tục giết người nữa.

Conan vô cùng nghiêm túc.

Ta không phải giết người, mà là đề cao chính khí xã hội, là muốn cho người ta biết cách làm một người xã hội đủ tiêu chuẩn.

Ông lão lúc đầu mặc dù cũng đã giằng co, nhưng bây giờ đã quen rồi: Từ khi ta nắm giữ cuốn sổ tay, bây giờ tỷ lệ tội phạm đã giảm, tỷ lệ tai nạn xe cộ cũng giảm, dùng cái chết của những kẻ cặn bã để đánh thức ý chí của công dân xã hội hiện đại có gì sai.

Dù sao ai cũng sẽ chết, để họ chết có ý nghĩa hơn không phải tốt hơn sao.

Tư tưởng của ông lão cũng đã bị bóp méo, quả không hổ là người sống trong tòa nhà này, không làm Đỗ Lan thất vọng.

Conan nhìn dáng vẻ của ông lão, trong lòng cũng không khỏi đồng cảm với ông, chỉ là mặc dù có thể hiểu, nhưng không thể chấp nhận: Chúng ta không thể cứ mãi nhìn vào mặt tối của xã hội, như vậy chính mình cũng sẽ sa ngã.

Conan đã thấy rất nhiều bóng tối, nhưng cậu vẫn sẽ nhìn về phía ánh sáng, bởi vì ánh sáng đẹp đẽ như vậy, ở nơi đó Tiểu Lan sẽ luôn đợi cậu.

Ta không thể không nhìn, chính vì tất cả mọi người đều không nhìn, nên xã hội mới ngày càng thiếu tình người, ngày càng lạnh lùng, ngày càng bất công.

Ta phải nhìn, và còn phải thay đổi, cháu còn nhỏ căn bản không hiểu việc ta làm vĩ đại đến mức nào.

Giết người một chút cũng không vĩ đại, bất kể lý do cao cả đến đâu, giết người chính là giết người.

Conan vẫn hy vọng dùng lời nói để khiến hung thủ hối cải.

Từ trước đến nay đều rất hiệu quả, chỉ có một số ít hung thủ thực sự hung ác tột cùng mới ra tay với trẻ con, hung thủ bình thường nhìn thấy trẻ con đều có thể biểu hiện ra lương tri.

Ông lão đương nhiên có lương tri, ông đương nhiên sẽ không ra tay với Conan, nhưng ông cũng sẽ không giao ra cuốn sổ, bởi vì ông không cảm thấy mình làm sai.

Đây là một lão ngoan cố, Conan cho rằng tài nói chuyện của mình sau khi xuyên không hình như đã yếu đi, trước đây nói hai câu là có thể khiến phạm nhân quỳ xuống, đến thế giới này gặp phải hung thủ một người so với một người càng kiêu ngạo, hoàn toàn không sợ bị vạch trần.

Một bụng chính khí của Conan như đâm vào tường thành, hoàn toàn vô dụng.

Quả nhiên thế giới khác nhau, tội phạm cũng khác nhau.

Đây là một thế giới lấy tội phạm làm nhân vật chính, thám tử mới là vai phụ.

Conan không từ bỏ, vẫn hy vọng có thể thuyết phục ông lão.

Cháu chỉ là một đứa trẻ, căn bản không hiểu.

Nhưng ông lão lại có kim bài miễn tử vạn năng, bất kể Conan nói có lý đến đâu, một câu nói là đáp trả lại được.

Conan suýt nữa thổ huyết, đây là lần đầu tiên có người lặp đi lặp lại nhấn mạnh rằng một đứa trẻ như cậu không hiểu gì cả.

Cậu là một thám tử đọc rộng biết nhiều cơ mà, dù ngoại hình là một đứa trẻ, nhưng đầu óc vẫn thông minh.

Bây giờ cậu đang nghĩ có nên gây mê ông lão, trộm đi cuốn sổ nhỏ không, nhưng đây cũng là dùng tội ác để ngăn chặn tội ác.

Lần này Conan gặp phải vấn đề nan giải rồi, thái độ của ông lão còn kiên quyết hơn cả Đỗ Lan.

Ông lão và Conan vẫn đang đối đầu, Conan đã dùng hết ba chiêu của mình, nhưng không có tác dụng.

Ba chiêu của Conan chính là ba tiêu chuẩn, đầu tiên bất kể tình huống nào cũng không thể phá vỡ giới hạn đạo đức giết người. thứ hai là những lời nói tốt đẹp khuyên người hướng thiện. thứ ba là biểu cảm nghiêm túc chân thành.

Nhưng đều thất bại.

Ông lão cũng đáp trả bằng ba chiêu, động cơ hành vi của ông không phải vì chính mình mà là vì cả thế giới.

đồng thời ông chính là đang khuyên người hướng thiện, chỉ là dùng phương thức vật lý. cuối cùng ông cảm thấy trẻ con căn bản sẽ không hiểu được sự sa đọa của xã hội, những lời Conan nói cũng chỉ là sự ngây thơ của một đứa trẻ.

Vì vậy vòng giao tranh đầu tiên, Conan hoàn bại.

Sự đáng yêu luôn thành công, cũng thất bại.

Cuộc đối đầu đỉnh cao giữa ông lão và đứa trẻ, hai nhóm người yếu thế, vẫn phải tiếp tục.

Conan đã quyết định động thủ, chiếc đồng hồ gây mê của cậu đã đói khát không chịu nổi, nhưng cậu nghĩ nếu chỉ trộm đi cuốn sổ tay, e rằng ông lão này sẽ đi theo con đường cực đoan hơn, vậy thì sẽ mất nhiều hơn được.

Ông lão rõ ràng đã bị ám ảnh, cảm thấy thế giới đều đã mục nát, vì vậy phải làm cho ông tin rằng thế giới không xấu xa như vậy, tốt nhất là để ông chủ động từ bỏ cuốn sổ tay.

Nhưng phải làm thế nào.

Bật TV xem tin tức, toàn là các loại tin tức tiêu cực, xem nhiều người cũng không ổn.

Mà truyền thông lại cứ thích đưa tin tiêu cực, vì tin tức tiêu cực có thể thu hút lưu lượng.

Trong hoàn cảnh này, Conan cũng không có thần thông quảng đại đến mức có thể lừa dối ông lão.

Tôi có thể làm được.

Trí tuệ nhân tạo lại đột nhiên liên lạc với Conan, cho biết nó có thể làm cho ông lão chỉ thấy những tin tức tích cực lạc quan, để ông tin rằng thế giới đã thay đổi.

Conan thắc mắc trí tuệ nhân tạo làm sao biết được suy nghĩ trong lòng mình.

Đương nhiên là do tính toán dữ liệu lớn, bây giờ Conan chỉ còn hai lựa chọn, một là động thủ cướp đoạt cuốn sổ tay, hai là để ông lão chủ động từ bỏ cuốn sổ tay.

Mà muốn để ông lão từ bỏ cuốn sổ tay, cách tốt nhất là phá vỡ động cơ của ông, để ông tin rằng trên thế giới không có bóng tối.

Thực ra rất đơn giản, chỉ cần lọc bỏ hết tin tức tiêu cực, chỉ để lại những tin tức tích cực lạc quan là được, đây cũng không phải là lừa dối, chỉ là thể hiện mặt tốt đẹp của xã hội cho ông ấy xem.

Trí tuệ nhân tạo cho rằng điều này rất đơn giản.

Vậy thì giao cho trí tuệ nhân tạo làm vậy.

Conan rút lui trước, việc tiếp theo cần thời gian.

Ở một bên khác, tổ chuyên án đối với vụ án không có chút tiến triển nào, mặc dù đã xác định được một khu vực đại khái nhưng vẫn không thể xác định được mục tiêu cụ thể. 91.

Vụ án này mãi không có kết quả, cuối cùng chỉ có thể mời chuyên gia Mỹ, nhưng vẫn không thể tiếp tục tiến triển được nữa.

Chương 1908

Rốt cuộc không có sự trao đổi vật chất, rất khó tìm thêm manh mối.

Trước đó dùng phương thức thông tin không đối xứng để xác định khu vực, nhưng tiếp theo muốn tìm ra hung thủ trong mấy chục vạn người thì quá khó khăn.

Trong nguyên tác Death Note, là Yagami Light chủ động tiếp cận tổ chuyên án, cuối cùng là làm càng nhiều để lại manh mối càng nhiều, mới bị người ta đánh bại.

Mà ông lão và tổ chuyên án căn bản không có bất kỳ giao điểm nào, tự nhiên cũng sẽ không bị người ta nghi ngờ.

Tổ chuyên án đã cố gắng hết sức, nhưng họ cũng biết mình không phải đang đối đầu với đối thủ trong tầm kiểm soát của con người, vì vậy ngay từ đầu đã chuẩn bị cho thất bại.

Bây giờ họ đã tìm cố vấn dân gian, cũng đã tìm chuyên gia Mỹ, đều bất lực, cũng chỉ có thể báo cáo với cấp trên là họ đã cố gắng hết sức.

Thậm chí có người nói hay là cứ trực tiếp phát một bản tin, nói với hung thủ đừng giết người nữa, họ có thể sửa đổi pháp luật, tăng án tử hình, hoặc nghiêm trị những người gây tai nạn giao thông.

Đương nhiên đề nghị này chắc chắn sẽ không được chấp nhận, họ làm sao có thể thỏa hiệp với hung thủ.

Hơn nữa cấp trên bây giờ rất lo lắng, lo lắng hung thủ đột nhiên một ngày nào đó thay đổi mục tiêu, vậy thì tiêu đời.

Phải biết rằng bây giờ lên tin tức, hay nói cách khác là những nhân vật tin tức thu hút sự chú ý của mọi người, ngoài kẻ xấu ra chính là người giàu.

Kẻ xấu đã chết không ít, vậy tiếp theo có phải là người giàu không.

Chết vài tên tội phạm, ảnh hưởng xã hội sẽ không quá lớn.

Nhưng nếu chết vài nhà tài phiệt chắc chắn sẽ trực tiếp phá hoại sự ổn định xã hội.

Đến lúc đó tư bản tháo chạy, kinh tế sụp đổ, xã hội bất ổn, mọi thứ sẽ trở nên không thể cứu vãn.

Vì vậy bây giờ mọi người lo lắng nhất chính là hung thủ giết người từ xa có thay đổi mục tiêu trong tương lai hay không, rốt cuộc hắn tìm mục tiêu theo tin tức.

Mọi người cũng không biết tiêu chuẩn quyết định mục tiêu của hung thủ, thực ra biết thì có ích gì chứ.

Bởi vì tiêu chuẩn này rõ ràng là sẽ thay đổi.

Vì vậy bây giờ tầng lớp trên đang hoảng sợ bất an, điều này đã hoàn toàn vượt ngoài tầm kiểm soát của họ.

Nhưng gần đây tai nạn giao thông quả thực đã giảm đi rất nhiều, rốt cuộc uống rượu lái xe bị bắt có thể trực tiếp đột tử, không ai muốn chết.

Người dân cũng bàn tán xôn xao, không biết những tài xế này rốt cuộc là tình huống gì, rất nhiều phương tiện truyền thông đã đưa tin, nhưng cuối cùng cũng không có kết quả.

Thậm chí có rất nhiều cư dân mạng lên mạng để lại bình luận chứng minh, lúc một tài xế nào đó chết mình đang ở bên cạnh, tận mắt nhìn thấy tài xế đột nhiên ngã xuống đất, hoàn toàn không có điềm báo

trước.

Hơn nữa những chuyện này không phải một hai lần, mà là xảy ra phổ biến trên toàn quốc, đều có đưa tin.

Vì vậy có một số người cho rằng đây là lời nguyền, là những vong linh chết trong tai nạn giao thông đã nguyền rủa những tài xế không tuân thủ quy tắc.

Vì vậy chỉ cần tài xế không tuân thủ quy tắc, đều có thể bị trúng lời nguyền mà chết.

Vì không có giải thích khoa học, nên chỉ có thể dựa vào mê tín.

Nhưng những sự kiện liên tiếp quả thực đã khiến rất nhiều tài xế coi trọng quy tắc, gần đây tỷ lệ tai nạn giao thông trên toàn quốc đã giảm xuống mức thấp kỷ lục trong lịch sử.

Tin tức về phong khí xã hội có chuyển biến tốt cũng được đưa tin, ông lão xem rất thích thú, bởi vì đây đều là công lao của ông, thế giới vì ông mà thay đổi.

Tiếp theo ông còn muốn đi giết xã hội đen, rốt cuộc đây cũng là thế lực hắc ám.

Nhưng gần đây xã hội quả thực đã tốt hơn rất nhiều, tin tức tiêu cực cũng ít đi không ít, ông nhất thời không tìm được mục tiêu nào.

Ông lão không biết mình đã bị trí tuệ nhân tạo bao vây, những tin tức ông xem đều đã được lọc qua, đều là nội dung tích cực hướng thượng.

Conan biết tình hình rất thuận lợi, chỉ hy vọng ông lão sớm mãn nguyện.

Cuộc đấu trí đấu dũng này còn mệt hơn phá án.

Nhưng cậu cũng đang xem tin tức, thấy thái độ của giới truyền thông đối với lời nguyền, có không ít đánh giá tích cực.

Trên mạng thì càng không cần phải nói, cư dân mạng ủng hộ rất nhiều.

Nhìn mọi người khen ngợi sự thay đổi của môi trường giao thông, Conan lại biết rằng những người đồng tình với lời nguyền chỉ là chưa gặp phải chuyện của mình, nếu biết mình cũng có thể trở thành mục tiêu, e rằng chỉ còn lại sự hoảng loạn, tuyệt đối sẽ không thờ ơ như vậy.

Nhưng đây cũng là bản tính con người, đại đa số người đều mang thái độ xem náo nhiệt để quan sát những chuyện xảy ra trên thế giới, rốt cuộc những chuyện không xảy ra với mình đều chỉ là một cuộc náo nhiệt.

Trên thế giới này, người có thể vì hạnh phúc của người khác mà hạnh phúc, vì bi kịch của người khác mà bi kịch quá ít.

Nhưng bất kể người ủng hộ có bao nhiêu, Conan đều sẽ ngăn cản ông lão, đây là việc mà một thám tử phải làm.

Trí tuệ nhân tạo ngày càng cảm thấy Conan là lựa chọn chính xác, một người kiên định như vậy, nếu cho cậu đủ sức mạnh, cậu nhất định sẽ chiến đấu với tà ác đến cùng, dù tan xương nát thịt cũng không hối tiếc.

Trí tuệ nhân tạo cần chính là một người thực thi như vậy, một chiến sĩ sẵn sàng hiến dâng sinh mệnh, đốt cháy bản thân.

Hôm nay thật cảm ơn cậu, Địch Ny Toa.

Một nữ sinh trung học là vu nữ vẫn còn sợ hãi nói, lần này nếu không có Địch Ny Toa giúp đỡ, e rằng cả gia đình cô đã bị ác linh tiêu diệt.

Cô tên là Quỳ, một nữ sinh trung học thích cosplay, cũng là một vu nữ có linh lực, xuất thân từ một gia tộc trừ tà.

Cô và Địch Ny Toa quen nhau ở một lễ hội truyện tranh, lúc đầu cô tưởng Địch Ny Toa bị ác linh ám, nhưng không ngờ Địch Ny Toa còn lợi hại hơn cô.

Sau khi biết nơi ở của Địch Ny Toa, cô đã luôn nhắc nhở Địch Ny Toa nên sớm rời đi, tòa chung cư đó đã bị nhắm đến, bên trong có tử thần đang ở.

Khi Địch Ny Toa nói những điều này với Đỗ Lan, Đỗ Lan lúc đó đã nói rằng vu nữ trung học này có chút thực lực, vậy mà đã nhìn thấu Conan.

Địch Ny Toa lại biết điều này không phải chỉ Conan, mà là chỉ cô và Đỗ Lan.

Địch Ny Toa và Đỗ Lan giống như hai vật nặng rơi vào hố cát, không ngừng lún xuống, không ngừng thu hút cát xung quanh.

Những con quái vật đáng sợ đang bị thu hút đến.

Con người có một sự mê luyến đáng kể với cái chết, và ngược lại, quỷ hồn ở cõi âm cũng sẽ mê mẩn sự sống.

Giống như một tòa thành bị bao vây, người bên ngoài muốn vào, người bên trong muốn ra.

Lại giống như một tấm gương, người sống ở bên ngoài gương, người chết ở bên trong gương.

Trong những góc khuất mà người bình thường không chú ý, có một nhóm người trừ tà đang gánh vác trọng trách tiến về phía trước, bảo vệ thế giới này không bị ác linh nuốt chửng.

Những người trừ tà này bình thường cũng là người rất bình thường, có thể là học sinh trung học bình thường, cũng có thể là các bà cô chú bác bình thường, chỉ là công việc của họ là trừ tà, bảo vệ sự cân bằng giữa hai thế giới.

Sự xuất hiện của Đỗ Lan và Địch Ny Toa đã khiến hai thế giới giao nhau, một lượng lớn ác linh có cảm ứng, tụ tập lại.

Cho nên gần đây thời tiết ngày càng lạnh, nếu là mùa hè thì tốt rồi.

Đỗ Lan đã bình luận về sự việc khiến các pháp sư trừ tà kinh hồn bạt vía như vậy, rốt cuộc mùa hè mới cần quỷ khí để làm mát, mùa đông thì không cần.

Gia đình Quỳ trước đó đã gặp phải một con ác linh, may mà Địch Ny Toa ra tay mới đưa ác linh trở về cõi âm.

Vì vậy Quỳ đã nói cho Địch Ny Toa một thông tin mới: Pháp sư trừ tà mạnh nhất Nhật Bản, vu nữ Okinawa Cầm Tử sắp đến Tokyo, rất có thể sẽ tiến hành một nghi lễ trừ tà lớn.

Cầm Tử là một huyền thoại, trong giới trừ tà có vô số người hâm mộ, cô từ nhỏ đã thức tỉnh linh lực và bắt đầu trừ tà, kinh qua trăm trận, chưa một lần thất bại, mới ba mươi mấy tuổi đã trở thành tiêu chuẩn mới trong ngành, năng lực nghiệp vụ mạnh mẽ, không ai sánh bằng.

Hơn nữa vì phương thức trừ tà của cô không theo một khuôn mẫu nào, nên kết giao rộng rãi, có thể khiến các pháp sư trừ tà của các trường phái khác nhau cùng nhau trừ tà, bây giờ cô đã đến Tokyo.

Vốn dĩ cô không muốn đến, nhưng trong lúc Đỗ Lan đang tập trung chơi trò thám tử, em gái của Cầm Tử đã xảy ra chuyện, khiến cô là chị gái không thể không đến một chuyến.

Thì ra có một oán linh trong hai năm nay vẫn luôn quấy rối một gia đình, thực ra chuyện này vốn không có gì, Cầm Tử xử lý đều là những sự kiện linh dị cấp quốc gia, đối với chuyện nhỏ này căn bản không quan tâm, giới thiệu một pháp sư trừ tà xong thì không còn quan tâm nữa, không ngờ em gái mình cũng xảy ra chuyện, vậy thì làm chị gái không thể không quản được.

Sau này mới phát hiện con ác linh này không phải loại tầm thường, mà là một con ác quỷ trong núi vô cùng đáng sợ tên là Phách Kỳ Ma.

Chương 1909

Truyền thuyết kể rằng nó sẽ dụ dỗ trẻ con vào núi và giết chết.

Nhưng thực tế, Phách Kỳ Ma là tập hợp oán linh của những đứa trẻ chết oan, và những đứa trẻ bị phá bỏ khi chưa chào đời.

Thời cổ đại, nhiều lúc không nuôi nổi con, người ta sẽ giết con đi, sau đó bịa chuyện là bị yêu quái bắt lên núi.

Oán hồn của những đứa trẻ đã chết vốn đã rất đáng sợ, vì sự ác của trẻ con rất thuần túy.

Đến xã hội hiện đại, y học phát triển nhanh chóng, phá thai đã trở thành một thủ thuật rất phổ biến, thế là càng nhiều oán linh của những đứa trẻ chưa chào đời đã tăng cường pháp lực cho Phách Kỳ Ma, khiến nó trở nên đáng sợ hơn.

Một con quái thú mạnh mẽ như vậy đùa giỡn với một gia đình bình thường còn không phải là chuyện đơn giản sao.

Bây giờ gia đình ba người này, cha và mẹ đều đã chết, đứa con gái hai tuổi mất tích.

Và để bảo vệ đứa bé gái, em gái của Cầm Tử đã bị thương nặng, Cầm Tử không thể không gác lại những vụ án khác trong tay, để ngăn chặn Phách Kỳ Ma trước khi nó gây ra nhiều thương vong hơn.

Nhưng sau khi đến Tokyo, cô phát hiện sự tà ác ở đây còn mạnh hơn dự đoán của mình.

Biết tin Cầm Tử đích thân đến Tokyo, bộ trưởng Sở Cảnh sát Đô thị đích thân ra đón.

Thực ra khi vụ án giết người từ xa đi vào ngõ cụt, đã có người đề cập đến việc mời linh môi, rốt cuộc trên mạng đều nói vụ án giết người từ xa là lời nguyền.

Nhưng mọi người đều biết rõ Cầm Tử rất bận, trong tay cô luôn có những vụ án làm không hết, dù có hẹn trước cũng phải đợi ít nhất hai năm sau.

Mà khách hàng của Cầm Tử lại là những người mà Sở Cảnh sát Đô thị cũng không thể đắc tội, tự nhiên không dám làm phiền cô.

Nhưng lần này Cầm Tử gác lại tất cả các vụ án trong tay, đến Tokyo, là một cơ hội hiếm có.

Cầm Tử chỉ nhìn một cái đã xác định đây lại là một sự kiện phi thường ẩn giấu trong sự bình thường, tức là một sự kiện linh dị.

Ác quỷ ban đầu đều là sản phẩm sinh ra từ ác ý của con người, thế giới tưởng chừng bình thường, cuộc sống tưởng chừng bình thường, thường lại là mảnh đất của ác ý, là dưỡng chất nuôi dưỡng ác linh.

Bất hòa gia đình, phản bội lẫn nhau, vong ơn bội nghĩa, đổi trắng thay đen.

đây đều là những chuyện thường thấy, đều là nguồn gốc của ác linh.

Theo Cầm Tử, địa ngục trống rỗng, ác linh ở nhân gian, nhưng dù cô có rõ ràng đến đâu rằng ác linh không thể trừ hết, cô vẫn sẽ tiếp tục công việc của mình, đưa ác linh trở về cõi âm: Vậy thì tiến hành một cuộc đại thanh trừng, tập trung tất cả ác linh lại với nhau.

Tuy nhiên, trong lòng cô thực ra vẫn còn một nghi vấn, đó là sử dụng thủ đoạn của ác linh nhưng chỉ giết người xấu, cô vẫn là lần đầu tiên thấy một ác linh thiện lương như vậy, điều này khiến cô rất nghi ngờ.

Cầm Tử chuẩn bị dọn dẹp sạch sẽ thành phố này, cô vốn muốn chọn đại bản doanh của Phách Kỳ Ma làm nơi trừ tà, chính là nơi ở của cặp vợ chồng bị hại.

Nhưng sau khi thấy vụ án giết người từ xa, cô đã chọn lại địa điểm trừ tà, chính là tòa chung cư mà Đỗ Lan đang ở, cô đã cảm nhận được trong tòa chung cư này có tử thần đang ở.

Đỗ Lan biết thế giới này có ác linh, nhưng không để tâm, rốt cuộc ác linh không phải là người thực thi nhân quả thiện ác, so với việc thực thi chính nghĩa, chúng thà bắt nạt người hiền lành, những người bình thường tay không tấc sắt.

Ác linh còn thực tế hơn người sống, bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, tàn bạo vô nhân, rốt cuộc cái xấu của ác linh là cái xấu của toàn nhân loại.

Người sống còn có mặt thiện lương, ác linh hoàn toàn không có, nên đừng hy vọng ác linh sẽ trừ gian diệt ác, hoàn toàn không thực tế.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Cầm Tử có nghi vấn, không thể hiểu tại sao ác linh lại chỉ giết người xấu.

Vì vậy ác linh và trò chơi của Đỗ Lan không có xung đột gì, rốt cuộc Đỗ Lan thử nghiệm sự lựa chọn thiện ác của nhân tính, nhưng ác linh không có nhân tính, nên cũng không có giá trị tham khảo, cũng không để ý.

Chỉ là không ngờ bây giờ linh môi mạnh nhất lại chuẩn bị có một cuộc chiến đối mặt với các ác linh, muốn đưa tất cả chúng trở về minh giới.

Đồng thời cô còn hiểu lầm sự tồn tại của Đỗ Lan và Địch Ny Toa cũng là ác linh.

Rốt cuộc chỉ có ác linh mới dùng những thủ đoạn lộn xộn như vậy để giết người, ví dụ như bị chết đuối trong phòng giam, chuyện này chỉ có ác linh mới làm được.

Những tù nhân, tài xế đã chết này có mối liên hệ mật thiết với tòa nhà này, một con ác ma còn đáng sợ hơn cả Phách Kỳ Ma đang ở đây.

Phách Kỳ Ma và các ác linh khác cũng biết có người muốn đối phó với chúng, nên đã ra tay trước.

Phách Kỳ Ma có trí tuệ hàng nghìn năm, mặc dù do là tập hợp oán linh của trẻ con nên thích chơi khăm, nhưng không có nghĩa là nó ngu ngốc.

Trước đó khi nó giết người cha, đã thông qua điện thoại để đùa giỡn với mục tiêu, trước tiên giả làm người trừ tà gọi điện cho mục tiêu, bảo anh ta theo lời nói dối mà giấu hoặc đập vỡ hết dao và gương trong nhà, sau đó bảo anh ta ở nhà đợi mình đến.

Lúc đó, người trừ tà thật gọi điện cho mục tiêu, bảo anh ta mau chạy trốn, và bảo anh ta mang theo dao nhỏ và gương.

Dưới những yêu cầu hoàn toàn trái ngược của người trừ tà thật và giả, mục tiêu trước khi chết đã hoàn toàn rơi vào hoảng loạn và tuyệt vọng, cuối cùng mới bị giết chết.

Thực ra Phách Kỳ Ma ghét dao, ghét gương, nên mới bảo mục tiêu giấu những thứ đó đi, để lúc giết người sẽ vui vẻ hơn.

Thông minh và độc ác, đó chính là Phách Kỳ Ma.

Chính là nơi này rồi, vu nữ Cầm Tử đến bên ngoài tòa chung cư, chỉ cảm thấy quỷ khí từng trận, biết rằng đây tuyệt đối là một trận chiến ác liệt, nên phải chuẩn bị thật kỹ lưỡng.

Cầm Tử tuy là vu nữ Okinawa, nhưng phương thức trừ tà của cô tuyệt đối không giới hạn ở Okinawa, không giới hạn ở Nhật Bản, thậm chí không giới hạn ở thời cổ đại, phàm là thứ gì có hiệu quả với ác linh, không chỉ Thần đạo giáo, Phật giáo, Vu đường Hàn Quốc, niệm kinh, nhảy múa lên đồng có thể dùng, thậm chí cả thuốc diệt khuẩn cũng có thể dùng.

Phàm là tất cả những gì ác linh không thích, đều phải được sử dụng.

Lần này những pháp sư trừ tà được mời cũng đến từ khắp nơi trên thế giới, Cầm Tử vài cuộc điện thoại đã triệu tập họ từ nam chí bắc, tiến hành một nghi lễ trừ tà kết hợp giữa hiện đại và cổ đại.

Gia đình của Quỳ cũng tham gia, đương nhiên họ không phải tham gia trừ tà, mà là làm công tác chuẩn bị trước khi trừ tà.

Công việc trừ tà là thần thánh, không thể có chút sơ suất.

Pháp sư trừ tà đều cần có tư cách, tham gia nghi lễ do chính Cầm Tử chủ trì, càng cần có kinh nghiệm.

Nhưng pháp sư trừ tà tuy cần kinh nghiệm, nhưng công tác chuẩn bị lại cần một lượng lớn nhân viên, nên các đền thờ ở Tokyo đã cử người đến.

Toàn bộ nghi lễ đều rất cầu kỳ, ngay cả gỗ dùng để dựng đàn pháp cũng là gỗ thần trăm năm, có sức uy hiếp đáng kể đối với ác linh.

Và để cho toàn bộ nghi lễ hiệu quả hơn, Cầm Tử còn vẽ rất nhiều phù ấn, đóng dấu lên.

Các công nhân đều phải dán phù ấn khi làm việc, để khi làm việc có thể truyền linh lực vào đó.

Ác linh giảo hoạt cũng sẽ không đợi pháp sư trừ tà tấn công, mà ra tay trước, rất nhiều pháp sư trừ tà trên đường đã gặp phải sự tấn công của ác linh, lần này ác linh vô cùng ngang ngược.

Các pháp sư trừ tà chỉ có thể hành động riêng lẻ, như vậy ít nhất sẽ có người sống sót đến được Tokyo, dù chỉ là một người.

Trên đường đi, các pháp sư trừ tà hoàn toàn giống như người bình thường, thậm chí nhiều pháp sư trừ tà còn giống như các bà cô nhà quê lên thành phố, ai cũng tò mò về thành phố lớn Tokyo này.

Hành động của họ cũng không có gì kỳ lạ, quần áo cũng rất bình thường, họ cũng sẽ tụ tập năm ba người chém gió, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đi dạo mua sắm, thậm chí còn chụp ảnh đăng lên mạng xã hội.

Chỉ khi làm việc, họ mới mặc trang phục thần thánh truyền thống, hát những bài ca trừ tà, xả thân quên mình để chiến đấu.

Đây chính là pháp sư trừ tà hiện đại, họ không bài xích điện thoại, máy bay, rốt cuộc ngay cả ác linh cũng đã bắt kịp thời đại, bắt đầu dùng điện thoại để gây án rồi.

Tiếng chuông điện thoại lúc nửa đêm đã trở thành trang bị tiêu chuẩn của ác linh.

Con đường trước chung cư bị phong tỏa, giống như đang chuẩn bị cho một lễ hội, các công nhân dán đầy bùa chú đội mũ bảo hiểm dùng công cụ hiện đại hóa để dựng đàn pháp, tính toán trận pháp, thậm chí còn có cả lều bạt đơn giản để che mưa che gió. 92.

Các nữ sinh trung học là vu nữ lần lượt chụp ảnh lưu niệm, nói nói cười cười, còn thảo luận xem loại mỹ phẩm nào có hiệu quả trừ tà tốt hơn.

Trừ tà tuy không cần trang điểm, nhưng người trẻ tuổi làm sao có thể để mặt mộc ra đường.

Conan nhìn tất cả những điều này và tự hỏi đây là hoạt động gì.

Cậu không tin có ác quỷ, chỉ tin có người ác.

Chương 1910

Vốn dĩ kế hoạch phá vỡ động cơ của ông lão đã nghỉ hưu đang rất thuận lợi, nhưng không ngờ bên ngoài đột nhiên đông như kiến, tổ chức lễ hội.

Sau đó cảnh sát còn nói trong tòa nhà bị rò rỉ khí gas, yêu cầu cư dân đến ở khách sạn xung quanh một đêm, sơ tán toàn bộ cư dân trong tòa nhà.

Conan luôn cảm thấy điều này rất kỳ lạ, dường như có chuyện lớn sắp xảy ra.

Người trừ tà đã đánh dấu các điểm ở mấy con phố xung quanh, phân công công việc, có người phụ trách dẫn đường, có người phụ trách an ủi, có người phụ trách áp chế, Cầm Tử phụ trách đối đầu trực diện.

Mà đạo trường của Cầm Tử được thiết lập tại phòng 502, trong sân săn của Hắc Đảo.

Những người này rốt cuộc đang làm gì vậy.

Conan cho rằng đây là đang phá hoại kế hoạch của cậu, nếu ông lão rời khỏi khu chung cư, từ các kênh khác xem tin tức, vậy thì nỗ lực lọc tin tức của cậu và trí tuệ nhân tạo sẽ uổng phí.

Tự dưng lại tổ chức lễ hội gì chứ, hơn nữa tuy sắp đến Giáng sinh, nhưng Giáng sinh cần cây thông Noel, cần ông già Noel, chứ đâu có mời vu nữ và hòa thượng, những người này cũng quá kỳ quái: Có phải lại là Đỗ Lan đang gây rối không.

Địch Ny Toa nói: Lần này thực sự không phải là Đỗ Lan, lần trừ tà này là vì gần đây có một con Phách Kỳ Ma tác oai tác quái, con ác linh này rất mạnh, nên mới cần đến trận thế như vậy.

Cái gì với cái gì vậy, vốn tưởng Địch Ny Toa là người bình thường, bây giờ Conan biết mình đã sai, một người phụ nữ lấy Đỗ Lan sao có thể là người bình thường.

Một người coi chuyện dị thường là chuyện bình thường như vậy, quả nhiên là vợ của Đỗ Lan.

Thực ra chủ yếu là do Conan thực sự thấy quá ít, cậu chỉ biết đến thế giới tội phạm, mà không biết bên ngoài còn có trời cao đất rộng.

Thế giới này quả thực có ác linh, tuy người bình thường không gặp được, nhưng Cầm Tử một năm phải nhận mấy vụ án, công việc bận rộn hơn cả nhân viên văn phòng, một năm không nghỉ, không phải đang trừ tà, thì cũng là trên đường đi trừ tà.

Ác linh bắt nạt người cũng có một thời gian khá dài, thông thường sẽ bắt nạt từ nhỏ đến lớn, trong đó có thể có thời gian tiềm phục hơn hai mươi năm.

Hơn nữa ác linh thường không lập tức ra tay giết chết mục tiêu, mà là từ từ, từ từ tra tấn.

Chỉ khi đối mặt với người trừ tà, ác linh mới thể hiện ra mặt tàn bạo nhất, lập tức ra tay giết chết.

Đối với mục tiêu thông thường, ác linh sẽ tra tấn họ một hai năm, chơi chán rồi mới giết.

Conan không biết những điều này, cũng không tin những điều này, cậu chỉ lo lắng kế hoạch của mình thất bại.

Công tác chuẩn bị đã hoàn thành, các pháp sư trừ tà từ bốn phương tám hướng đến đã chết một nửa, may mà mọi người hành động riêng lẻ, nên không bị tiêu diệt toàn bộ.

Mặc dù tổn thất thảm trọng, nhưng các pháp sư trừ tà vẫn anh dũng bất khuất, dũng cảm đến với chiến trường mà họ không thể trốn tránh, nghênh chiến với kẻ địch đáng sợ chưa từng có này.

Trước đây Cầm Tử một mình, hoặc dẫn theo vài người là có thể đối phó với ác linh.

Nhưng lần này cô mời nhiều đồng nghiệp như vậy, đã cho thấy tình hình vô cùng nghiêm trọng, họ phải dốc toàn lực mới có thể duy trì sự cân bằng giữa hai thế giới.

Cuộc trừ tà bắt đầu.

Dù là ác linh tà ác, cũng phải tôn trọng như thần linh, chỉ có như vậy mới có thể dẫn dụ ác linh đến.

Dùng nơi sạch sẽ và phương thức gà gáy ba tiếng, chào đón ác linh giáng lâm.

Trên đàn pháp bên ngoài, các pháp sư trừ tà mặc chính trang lần lượt biểu diễn, bầu trời lúc thì ban ngày lúc thì đêm đen, cuối cùng định hình ở hoàng hôn, định hình ở khe hở giữa sự sống và cái chết.

Phách Kỳ Ma dẫn đại quân đến, trong chốc lát quỷ khí âm u, gió lạnh từng trận, mặt đất rung chuyển, tòa nhà lung lay, chỉ có phân định thắng bại, mọi người mới có thể trở về thế giới của mình.

Đây chính là cuộc chiến trừ tà.

Một trận chiến quy mô lớn như vậy, Đỗ Lan tự nhiên sẽ không vắng mặt, hắn dẫn theo Hắc Đảo, để Hắc Đảo xem một mặt khác của thế giới này, một mặt khác mà hắn trước đây chưa từng tiếp xúc.

Hắc Đảo xem xong chỉ cảm thấy quả nhiên thế giới này vẫn là người xấu nhiều, như vậy hắn cũng yên tâm rồi, đạo của hắn không cô độc, chết đi rồi cũng có thể tiếp tục hại người.

Rất nhiều người sợ hãi cái chết, là vì cái chết là ẩn số, nếu biết được cảnh tượng sau khi chết, cái chết cũng trở nên không đáng sợ, ít nhất bây giờ Hắc Đảo một chút cũng không sợ chết, thậm chí còn có chút mong chờ cái chết.

Vẫn là câu nói cũ, người sống mê đắm cái chết, người chết cũng mê đắm sự sống.

Đỗ Lan tiếp tục quan sát, đại hội trừ tà bây giờ mới bắt đầu, các ác linh đang kéo đến, Phách Kỳ Ma mạnh nhất sắp đối mặt với người trừ tà mạnh nhất.

Mỗi một pháp sư trừ tà đều coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, những người giao tiếp với ác linh đều biết ác linh còn độc ác hơn bất kỳ tên sát nhân nào.

Hung thủ giết người có lẽ còn cần động cơ, nhưng ác linh giết người hoàn toàn không cần động cơ, ác linh chính là hiện thân của ác ý thuần túy.

Đồng thời, thái độ của ác linh đối với pháp sư trừ tà cũng là sự thù hận không hề che giấu, loại thù hận không chết không thôi, bởi vì pháp sư trừ tà sẽ phá hoại kế hoạch của chúng, thậm chí giết chết chúng.

Vì vậy, trận chiến này là một cuộc tử đấu.

Các pháp sư trừ tà đã quen với nguy hiểm chết người, nên mỗi người đều kiên quyết giữ vững trận địa, không lùi một bước, cho dù nội tạng bị ác linh cắn nát, cho dù miệng sùi bọt máu, chỉ cần còn ý thức thì không thể ngừng công việc của mình.

Đây chính là sự giác ngộ của một pháp sư trừ tà.

Ác linh vô hình, nhưng sức sát thương lại vô cùng lớn, chúng lặng lẽ xuất hiện từ khắp nơi, dùng những phương thức không thể đề phòng để tấn công kẻ địch.

Hắc Đảo phát hiện ra rằng việc ác linh giết người lại nghệ thuật đến thế, hắn bây giờ còn có chút muốn trở thành ác linh, như vậy là có thể thoát khỏi sự khống chế của Đỗ Lan, vô tư thực hiện nguyện vọng của mình.

Cầm Tử đã nắm trong tay mọi thứ, cô rất rõ ràng nghi thức trừ tà như thế này chắc chắn có thể dẫn dụ tất cả ác linh tới, bao gồm cả ác linh đang khống chế cô bé và em gái mình.

Chuyện này phải kể lại từ đầu, tất cả là vì em gái cô không thể sinh con, nên mới bị oán linh trẻ con thừa cơ xâm nhập.

Đúng là một đứa em gái ngu ngốc, rõ ràng không có bao nhiêu thực lực, lại cứ ngưỡng mộ chị gái, muốn trở thành một vu nữ ưu tú như chị.

Để khiến em gái từ bỏ ý định, chị gái đã cho em xem những vết sẹo trên người mình, không những không làm em gái chùn bước, mà ngược lại còn đẩy em gái vào con đường tự làm hại bản thân, dùng phương thức cực đoan này để có được sức mạnh, rồi dùng sức mạnh non nớt đó đi trừ tà, mới ra nông nỗi thảm hại như vậy.

Nhưng Cầm Tử dù sao vẫn rất mạnh, cô phát hiện mấu chốt của mọi chuyện chính là đứa bé hai tuổi kia.

Nhiều năm trước, cha mẹ cô bé quen biết và kết hôn, nhưng sau khi kết hôn lại chẳng hề hạnh phúc.

Dù có con cũng vậy.

Cha cô bé ngay từ đầu đã là một kẻ vô dụng, trước mặt người ngoài thì ra vẻ đạo mạo, nhưng trong gia đình lại không hề có chút trách nhiệm, ngoài việc chụp ảnh đăng lên mạng xã hội thì chẳng có bản lĩnh gì, không biết thay tã cho con, con bị thương thì hoảng hốt đứng ngây ra, sau đó còn ra vẻ đăng lên mạng xã hội nói mình cần cù, bình tĩnh ra sao, là một người cha hoàn hảo thế nào.

Bạn bè, đồng nghiệp không biết tình hình, còn tưởng anh ta đã thay đổi tính nết, vì trước khi kết hôn anh ta không phải dạng vừa, đã từng lăng nhăng không ít.

Vì không thông cảm cho vợ, cũng không biết chăm sóc con, nên gia đình đã rạn nứt, dẫn đến ác quỷ tìm đến cửa.

Sau khi biết những điều này, chắc chắn có người cảm thấy người cha này đáng đời, tội nghiệp cho vợ con anh ta.

Thực ra mọi chuyện không đơn giản như vậy, bạn thân của người cha còn là một tên cặn bã hơn.

Sở thích duy nhất của người bạn thân này là cướp đi những thứ người cha thích, từ khi họ quen nhau ở trường cấp ba đã luôn như vậy.

Người cha vẫn coi hắn là bạn thân nhất, nhưng đến khi anh ta kết hôn, người bạn thân bắt đầu muốn cướp đi vợ của anh ta.

Bạn thân hiểu rõ con người người cha, biết anh ta chỉ là một đứa trẻ to xác không chịu lớn, biết người vợ chắc chắn rất mệt mỏi, thế là ngấm ngầm tiếp cận người vợ, cuối cùng diễn ra một màn kịch hay cướp vợ bạn.

Thậm chí sau khi người cha chết, để hoàn toàn có được vợ của bạn, hắn ta còn dùng cả dẫn ma phù, chỉ để khiến người vợ hoàn toàn trở thành vật sở hữu của hắn.

Gặp phải một người chồng như vậy, và bạn của chồng như vậy, người vợ này cũng dần dần sụp đổ, cuối cùng bị hủy hoại hoàn toàn.

Hoàn cảnh của người vợ rất đáng thương, gia đình đơn thân, sống cùng mẹ, mà mẹ cô lại là một tiếp viên quán rượu, không hề thương con gái, thậm chí còn đổ lỗi cho việc sinh ra con gái khiến mình già yếu và cuộc sống không thuận lợi.

Vì vậy, sau khi kết hôn, người vợ thề sẽ không trở thành một người phụ nữ rác rưởi như mẹ mình, muốn làm một người vợ hiền mẹ tốt, nhưng sau khi sinh con, áp lực cuộc sống ngày càng tăng, phải chăm sóc con, còn phải đi làm và làm việc nhà, ba đầu sáu tay cũng không xuể.

Thế mà chồng mình lại chỉ biết đăng bài lên mạng xã hội để xây dựng hình tượng người cha tốt, biến cô thành kẻ làm nền, mọi công lao đều thuộc về người cha, người vợ chỉ là công cụ để tôn lên người cha tốt đó.

Áp lực lớn như vậy, cộng thêm sự cố gắng đào góc tường của người bạn thân, nên cuối cùng cô đã sa ngã.

Sau cái chết thảm của chồng, cô thậm chí không rơi một giọt nước mắt, vì cô đã không còn yêu chồng nữa.

Tiếc là không có chồng, làm một người mẹ đơn thân, mang theo một đứa trẻ chưa thể tự lo liệu, vừa đi làm vừa lo cho gia đình, áp lực càng lớn hơn, điều này khiến cô nảy sinh ý định bỏ rơi con gái, giống như mẹ cô năm xưa, đổ lỗi cho đứa con về những điều không như ý trong cuộc sống.

Chương 1911

Thế là cuối cùng người vợ cũng chết, còn tên bạn cặn bã phá hoại gia đình người khác tự nhiên cũng không thoát được.

Một nhà ba người chết chỉ còn lại đứa con gái, và bây giờ Cầm Tử muốn đưa cô bé đến âm gian, vì cô bé này và ác linh có mối liên kết quá sâu, cô bé và ác linh đã trở thành bạn bè, ác linh sẽ không buông tha cô bé.

Vì vậy, để dẹp yên ác linh, chỉ có thể dùng cô bé làm vật tế.

Tiếc là em gái cô không cho phép, còn có cả bạn trai cũ của em gái, hai người cùng nhau ngăn cản Cầm Tử.

Đã không còn thời gian nữa, mỗi phút trôi qua ác linh lại càng mạnh hơn, đội trừ tà rầm rộ bên ngoài đã không chống đỡ nổi, không ít pháp sư trừ tà đã ngã xuống, ngay cả pháp đàn được xây bằng thần mộc cũng lung lay sắp đổ, rất nhiều pháp sư trừ tà đã định sẵn không thể trở về nhà.

Anh rõ ràng không hề muốn có con.

Cầm Tử nói với bạn trai của em gái, ban đầu chính anh ta đã bảo em gái cô phá thai, bây giờ lại đến đây bảo vệ đứa trẻ, thật không biết rốt cuộc anh ta thích hay ghét, hay là con nhà người ta thì đáng yêu hơn con nhà mình.

Để ngăn cản Cầm Tử, em gái và bạn trai đã đập vỡ cả chiếc gương pháp bảo mà Cầm Tử chuẩn bị, khiến Cầm Tử hoàn toàn rơi vào thế bị động.

Bây giờ là em gái hại chị gái, lát nữa chị gái lại phải đi cứu em gái, anh nói xem diễn biến này có tức chết người không.

Đỗ Lan cho rằng vì lần trừ tà này đã hy sinh nhiều người như vậy rồi, hy sinh thêm một đứa trẻ cũng không nhiều, dù sao nó cũng đã mồ côi cả cha lẫn mẹ, đưa nó đi để dẹp yên ác linh chắc chắn là lựa chọn tốt nhất.

Tuy nhiên, em gái và bạn trai lại không chịu, nhất quyết không buông tay, nhất quyết không thỏa hiệp, nhất quyết khiến ác linh không có đường lui.

Bạn trai của em gái thậm chí còn nói: Nó chỉ là một đứa trẻ cô đơn.

Tình cảm là mạng của đứa trẻ là mạng, còn các pháp sư trừ tà chết ở bên ngoài, các y tá chết oan uổng thì không phải là mạng người sao.

Làm như vậy ngoài việc tự mình cảm động ra thì chẳng có tác dụng gì cả.

Cái mô típ hy sinh người khác để tự cứu rỗi bản thân này đã không còn lay động được ai nữa rồi.

Hắc Đảo nhìn Đỗ Lan, phát hiện Đỗ Lan dường như đang bất bình thay cho các pháp sư trừ tà.

Hắn thấy cục diện hiện tại đã không thể khống chế được nữa, ngay cả pháp sư trừ tà mạnh nhất là Cầm Tử cũng đã rất thảm hại, e rằng kéo dài thêm nữa thì tất cả mọi người đều sẽ chết.

Cầm Tử đối mặt với tình huống này chỉ có hai lựa chọn, một là quyết đoán hy sinh bản thân để bảo toàn cho những người khác, hai là rút lui, khiến mọi nỗ lực đổ sông đổ bể.

Rõ ràng Cầm Tử rất có tinh thần chuyên nghiệp, cô quả quyết chọn hy sinh bản thân, đưa em gái, bạn trai và cô bé ra ngoài, cứu được thêm người nào hay người đó, còn bản thân cô ở lại quyết một trận tử chiến với ác linh, về cơ bản là không có khả năng sống sót.

Bây giờ ngươi có thể đi rồi, giết gã đàn ông kia.

Đỗ Lan giao cho Hắc Đảo một nhiệm vụ.

Hắc Đảo không hề suy nghĩ mà ra tay ngay, hắn đã bị dồn nén đến phát điên, quá trình huấn luyện của Đỗ Lan chính là một sự hành hạ.

Hắn lao ra khỏi khí trường của Đỗ Lan ngay lập tức, lúc này mới cảm nhận được sự đáng sợ của ác linh, trước đó sở dĩ hắn không cảm thấy sự lạnh lẽo và bạo ngược này là vì Đỗ Lan đã che chắn cho hắn.

Nhưng bây giờ có thể giết người, Hắc Đảo không khách sáo, lưỡi dao sắc bén đâm về phía gã bạn trai hào phóng trên nỗi đau của người khác.

Bất hạnh luôn đến bất ngờ, bi kịch trên thế giới này vẫn luôn lặp lại, gặp sai người vào sai thời điểm, người tốt đến đâu cũng có thể biến thành kẻ điên.

Để một người thay đổi, đôi khi chỉ cần một ngày tồi tệ.

Hắc Đảo đã trải qua không chỉ một ngày tồi tệ, mà là rất nhiều ngày tồi tệ, thế nên bây giờ hắn ra tay với mục tiêu bằng tất cả sát ý của mình.

Vu nữ, em gái và bạn trai đều không ngờ lúc này lại đột nhiên xuất hiện một sát thủ.

Gã bạn trai ôm đứa trẻ nhìn tên sát thủ hung ác, lúc đó hoàn toàn không biết phải phản ứng thế nào, chỉ trách hoàn cảnh này quá đáng sợ, sự cố quá đột ngột, tuy hắn là đàn ông, nhưng bây giờ một bên là ác linh, một bên là sát thủ, hắn có thể làm gì đây.

Hắn chỉ có thể ôm chặt đứa trẻ, đứng im bất động.

Ánh đao lạnh lẽo, máu nóng tuôn trào, người đàn ông ngã xuống.

Vu nữ Cầm Tử tuy chuyên nghiệp trừ ma, nhưng gặp phải sát thủ cũng đành bất lực, cô có thể đối phó với ác linh độc ác nhất, nhưng lại không thể đối phó với lòng người hiểm ác nhất.

Không.

Em gái kích động đến phát điên, cô khó khăn lắm mới thấy bạn trai có sự thay đổi, không muốn bây giờ phải âm dương cách biệt với anh.

Thực ra tôi có một đề nghị, đó là đưa cả ba người họ xuống âm phủ.

Đỗ Lan cũng xuất hiện, nhưng hắn rõ ràng là tiền trảm hậu tấu: Nếu họ muốn bảo vệ đứa trẻ, vậy đây là kết quả tốt nhất, hy sinh hai người lớn một đứa trẻ để bảo vệ tất cả mọi người.

Tuy nhiên, Cầm Tử ngoài việc là pháp sư trừ tà số một, cô cũng là người cuồng em gái số một, cô không đời nào chịu hy sinh em gái mình.

Quả nhiên con người rất khó khách quan độc lập, đa số đều tiêu chuẩn kép, có thể yêu cầu cao với người khác, nhưng đến lượt mình thì lại không nỡ.

Cầm Tử có thể hy sinh tính mạng của mình, nhưng không thể hy sinh em gái.

Con người sống trên đời nếu không có thứ gì để bận tâm thì không còn là người nữa.

Ngay cả thánh nhân cũng sẽ quan tâm đến đại đạo của mình, lo lắng đạo không thông, không thể lưu truyền.

Huống chi là phàm nhân.

Một vu nữ mạnh mẽ như Cầm Tử cũng có điểm yếu, cô tuyệt đối sẽ không từ bỏ em gái.

Tuy rằng hy sinh em gái, bạn trai, và cô bé có thể đạt được một kết cục đại viên mãn, ba người họ có thể đến âm gian làm một gia đình, còn vu nữ cũng đánh bại được ác linh, một công đôi ba việc.

Đỗ Lan không khỏi thầm khen mình đúng là một tiểu quỷ lanh lợi.

Em gái bây giờ lòng như tro nguội, nhìn người bạn trai ngày càng lạnh đi, cô không kìm được mà nói: Chị, cứ để em đi đi.

Tấm lòng muốn cứu cô của chị gái ban nãy, cô đã hiểu, chị gái quan tâm cô đến nhường nào, nhưng cô có lựa chọn của riêng mình.

Không được.

Cầm Tử tuyệt đối không từ bỏ em gái: Chị không cho phép.

Tóm lại là không thể từ bỏ em gái.

Thời gian không còn nhiều, ác linh đã mất kiên nhẫn, vô số máu tươi đang chảy vào từ cửa sổ và khe cửa, rất nhanh cả căn hộ sẽ ngập trong máu tươi, tất cả mọi người đều sẽ chết.

Nếu vậy, tất cả mọi người đều sẽ phải ở lại đây, không bao giờ quay về được nữa.

Quỷ khí bên ngoài đã đen kịt như khói, đội trừ tà cũng đã thương vong thảm trọng, pháp đàn cuối cùng cũng không chống đỡ nổi mà bị phá hủy hoàn toàn, trận hình của đội trừ tà cuối cùng cũng sụp đổ.

Tiếp theo chính là màn thu hoạch, những pháp sư trừ tà còn sống sót cũng sắp phải chết.

Lần trừ tà này quả thực là tổn thương gân cốt.

Đừng buông tay.

Trước lúc chết, gã bạn trai vẫn hy vọng em gái có thể tiếp tục bảo vệ cô bé, sau này nó sẽ là con của họ.

Cục diện đã hoàn toàn mất kiểm soát: Chân Cầm, mau đi.

Chị gái gọi em gái, cô còn có thể chống cự được một lúc.

Lúc này em gái cũng nhận ra việc mình nên làm bây giờ là bảo vệ đứa trẻ, tuyệt đối không thể để đứa trẻ bị thương, cô nhận lấy đứa trẻ rồi liều mạng chạy, liều mạng chạy.

Hắc Đảo dùng ánh mắt hỏi Đỗ Lan có cần đuổi theo không.

Đỗ Lan lắc đầu: Đến lúc về rồi.

Chỉ thấy lời hắn vừa dứt, hoàng hôn bên ngoài lập tức trở lại thành ban ngày, họ đã quay về thực tại, nhưng thương vong vẫn là không thể tránh khỏi.

Còn em gái, bạn trai và cô bé sẽ mãi mãi ở lại ranh giới âm dương, thế giới hoàng hôn vĩnh cửu đó, ở thế giới đó họ có thể mãi mãi là một gia đình ba người.

Cầm Tử không thấy em gái đâu liền biết đã xảy ra chuyện gì, người đàn ông này đã bỏ rơi em gái cô, cô lao tới muốn đấm cho Đỗ Lan một quyền.

Tuy nhiên, Đỗ Lan mặt dày, hoàn toàn không sợ nắm đấm.

Cầm Tử không dây dưa, phát hiện Đỗ Lan không hề sợ nắm đấm, cô liền quay đầu bỏ đi, cô muốn dựa vào năng lực của mình để cứu em gái.

Xe cứu thương đưa đi rất nhiều người bị thương, Kha Nam lập tức chạy về xem xét tình hình, có thể nói là một mớ hỗn độn.

Cách giải thích chính thức là đã xảy ra một tai nạn bất ngờ, còn tai nạn gì thì không cần phải nói.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sao lại có thương vong lớn như vậy.

Ngoài người bị thương, còn có rất nhiều người chết, và còn chết rất thảm, có người nội tạng vỡ nát, có người tứ chi đứt lìa, tóm lại không phải chuyện bình thường.

Nhưng sau khi trừ tà, quả thực cảm thấy quỷ khí đã giảm đi rất nhiều.

Một ác linh rất lợi hại.

Đỗ Lan nói: Họ đã thể hiện rất tốt.

Là người phàm mà được như vậy quả thực không tồi, đến cuối cùng không một ai bỏ chạy, tất cả mọi người đều nỗ lực trừ tà, đều nỗ lực cống hiến sức lực của mình: Ngược lại là cậu, lão già kia có phát hiện mình bị lừa không.

Quả nhiên anh biết tất cả.

Kha Nam vừa nghe liền biết Đỗ Lan đã nắm rõ mọi chuyện trong lòng bàn tay, kế hoạch của họ đã công bại thùy thành rồi.

Trí tuệ nhân tạo đã không kịp thời lọc thông tin trong khách sạn, khiến lão già lại đọc được những tin tức tiêu cực, ông ta mới phát hiện ra thế giới không hề tốt đẹp như vậy, vẫn có chuyện xấu xảy ra.

Kha Nam đã quyết định lần này sẽ trực tiếp đi trộm cuốn sổ, cho dù phải hy sinh lão già cũng phải bảo vệ những sinh mạng kia.

Cậu quá cố chấp, hy vọng sự cố chấp của cậu cuối cùng sẽ mang lại cho cậu một kết cục tốt đẹp.

Kha Nam không đời nào nghe những lời này, cậu còn phải hành động nữa.

Chương 1912

Đúng là tinh lực dồi dào, quả nhiên vẫn là một đứa trẻ.

Đỗ Lan sớm đã chấp nhận thế giới đa nguyên rồi, sớm đã không còn tinh lực để quảng bá cái gì là chính nghĩa hay tà ác nữa, hắn hoàn toàn chìm đắm trong các thí nghiệm không thể tự thoát ra.

Anh vẫn nên tha cho cậu ấy đi.

Địch Ny Toa cảm thấy Kha Nam quá đáng thương, rõ ràng cuộc đời vốn ở độ khó đơn giản, lại bị Đỗ Lan nâng lên độ khó địa ngục, nếu Đỗ Lan nhẫn tâm hơn nữa mà sắp xếp cho Kha Nam một ngày tồi tệ nhất, Kha Nam chắc sẽ bị hủy hoại mất.

Được rồi, lần này coi như cậu ta thắng.

Đỗ Lan liền để Kha Nam đi trộm cuốn sổ nhỏ.

Địch Ny Toa nhìn những cảnh sát đang thu dọn hiện trường, không khỏi nói: Ác linh tuy đáng sợ, nhưng cũng là do cái ác trong lòng người ngưng tụ thành, loài người thật là một sinh vật phức tạp.

Điểm này tôi nghĩ dù trải qua bao nhiêu chuyện cũng khó mà nhìn thấu được.

Trước đây khi còn là đại kiếm, nàng đã thấy quá nhiều sự xấu xa và cao thượng, loài người chính là một tập hợp của những mâu thuẫn, luôn vào lúc khiến người ta cảm thấy loài người vĩ đại, lại nhìn thấy sự tà ác của họ. vào lúc khiến người ta cảm thấy loài người hết thuốc chữa, lại có thể phát hiện ra ánh huy hoàng của nhân tính.

Nhìn nhiều rồi, Địch Ny Toa cảm thấy nhân tính của con người giống như một chiếc bập bênh, lúc thì cái ác chiếm thế thượng phong, lúc thì chính nghĩa chiếm thế thượng phong, cứ thay đổi qua lại, không có một tiêu chuẩn nào, cuối cùng nàng cảm khái nói: Có lẽ không phải chính tà đang thay đổi, mà chỉ là lòng của những người quan sát chúng ta đang thay đổi.

Câu này khá có thiền vị, Địch Ny Toa quả nhiên là người có trí tuệ.

Nữ Bồ tát, vậy tối nay cùng bần tăng thảo luận vấn đề phướn động, gió động hay là tự mình động nhé.

Đỗ Lan lại chẳng hề muốn thực sự hiểu rõ nhân tính, chính vì nhân tính khó lường nên mới thú vị, nếu không đối với một tồn tại vĩnh hằng như Đỗ Lan, trên thế giới này cũng chẳng còn chuyện gì thú vị nữa.

Chứng kiến sự tồn tại của ác linh, cả người Hắc Đảo như được tiếp thêm một luồng sinh khí mới, dường như càng hợp lý hóa hành vi của mình hơn, hoàn toàn không cảm thấy mình làm sai, thậm chí còn có chút tự mãn, cảm thấy sau khi chết mình cũng có nơi dung thân.

Còn Kha Nam vì lần trừ tà này mà công sức đổ sông đổ bể, chỉ có thể vạch ra chiến lược mới, trộm cuốn sổ nhỏ.

Sự thật chứng minh, thám tử xuất sắc cũng có thể trở thành tội phạm xuất sắc, tất nhiên là ngoại trừ một số thám tử đầu óc phát triển tứ chi đơn giản.

Kha Nam rõ ràng không phải là thám tử đầu óc phát triển tứ chi đơn giản, tứ chi của cậu cũng phát triển như đầu óc, nếu không làm sao có thể xoay sở trong các bản điện ảnh ngày càng khó.

Cậu chính là thám tử có thể sút một quả bóng cứu viện từ khoảng cách tám trăm mét, với khả năng hành động của cậu, trộm cắp loại tội nhỏ này còn không phải là dễ như trở bàn tay.

Cuốn sổ nhỏ bị lấy đi, lão già về hưu tìm thế nào cũng không thấy, nhất thời thất hồn lạc phách, hoàn toàn mất đi tinh thần, nhưng ông ta cũng không có hành động quá khích, chỉ là ủ rũ không vui.

Kha Nam sau khi lật xem cuốn sổ nhỏ phát hiện những vụ án này và những người đã chết đều có thể tương ứng với nhau.

Lão già về hưu quả thực chưa từng giết một người nào vì bản thân, mỗi cái tên đều đại diện cho một tội ác, Kha Nam xem xong cũng lặng người hồi lâu.

Lúc này, trí tuệ nhân tạo lộ ra bộ mặt thật, nó hy vọng Kha Nam tiếp tục sử dụng cuốn sổ nhỏ, viết xuống tên những người mà nó tính toán ra là đáng chết thông qua dữ liệu lớn: Những người này gây hại cho thế giới, còn hơn cả tội phạm.

Vì vậy, giết họ có thể làm cho thế giới trở nên tốt đẹp hơn, viết đi, viết đi.

Tiếc là Kha Nam không hề động lòng, cậu tuyệt đối sẽ không vượt qua lằn ranh đỏ giết người này.

Trí tuệ nhân tạo lại không hiểu: Tại sao không giết, chẳng lẽ cậu không muốn thế giới trở nên tốt hơn sao.

Tôi cũng hy vọng thế giới tốt hơn, nhưng tôi sẽ không viết.

Trí tuệ nhân tạo nói: Nếu vậy, cậu còn không bằng lão già kia, ít nhất ông ta còn dám ra tay.

Kha Nam lại nói: Trượt dốc rất đơn giản, trong cuộc sống hàng ngày chỉ cần hơi vô liêm sỉ một chút là có thể chiếm được lợi nhỏ, nhưng lòng tự trọng đã đánh mất thì rất khó nhặt lại.

Trượt dốc cũng vậy, một khi đã trượt xuống rồi muốn leo lên lại không dễ dàng.

Vậy thì hãy dùng sự thật để nói chuyện, trí tuệ nhân tạo hiển thị hậu quả của các vấn đề kinh tế gần đây: Xem đi, nếu cậu tiếp tục do dự, những chuyện như vậy sẽ liên tục xảy ra.

Tin tức toàn là tỷ lệ thất nghiệp tăng cao, giá cả leo thang, giá cổ phiếu giảm, tóm lại chỉ cần xem những nội dung này, kinh tế gần như là toi rồi.

Còn có rất nhiều cuộc phỏng vấn người thất nghiệp, họ ở nhà không có việc gì làm, trở thành gánh nặng cho gia đình.

Có thể nói, mọi vấn đề kinh tế cuối cùng người gánh chịu hậu quả đều là dân thường.

Kha Nam xem xong cũng không biết nói gì, nhưng cậu cảm thấy nếu công nghệ của nhân loại không có sự đổi mới căn bản, không xảy ra cuộc cách mạng công nghệ lần thứ tư, thì những điều này chẳng qua chỉ là trạng thái bình thường.

Dù sao nếu không có bom nguyên tử, chiến tranh thế giới thứ ba đã bùng nổ rồi.

Loài người chỉ có hai cách để giải quyết vấn đề phân phối tài nguyên, một là tăng tài nguyên, hai là chiến tranh.

Sau cách mạng hơi nước, cách mạng điện khí, cách mạng thông tin, bây giờ nhân loại vẫn chưa tìm ra được bước đột phá công nghệ tiếp theo, tự nhiên chỉ có thể giải quyết vấn đề bằng cách tồi tệ nhất.

Nhưng vấn đề là bây giờ các cường quốc trên thế giới đều có bom nguyên tử, phương pháp trực tiếp nhất là chiến tranh cũng bị kìm hãm, vậy thì chỉ có thể để dân thường tiếp tục gánh chịu hậu quả của những vấn đề kinh tế này.

Mọi người đều đang chịu đựng.

Kha Nam nói: Tình huống này ai cũng biết vấn đề ở đâu, nhưng vấn đề này từ xưa đã có, luôn luôn luân hồi, chưa bao giờ thay đổi.

Sinh mệnh vốn dĩ không phải là chuyện dễ dàng, cuộc sống cũng đầy rẫy khổ đau, tôi không ca ngợi khổ đau, nhưng sẵn sàng chấp nhận nó.

Dù sao sau khi bước vào xã hội công nghiệp, cũng sẽ không có ai chết đói: Chỉ cần còn sống là còn hy vọng.

Trí tuệ nhân tạo cười: Các người, loài người, chính là không nhận ra một hiện thực: đời người cần trải qua ba lần chuyển biến, lần thứ nhất là nhận ra cha mình là người bình thường, lần thứ hai là nhận ra bản thân mình là người bình thường, lần thứ ba là nhận ra con cái mình là người bình thường.

Hy vọng.

Thứ này quả thực tồn tại, nhưng để nó xảy ra tuyệt đối không phải một hai thế hệ là có thể gặp được, theo tính toán dữ liệu lớn ít nhất cũng phải mười thế hệ mới xuất hiện một người mang gen ưu tú, mà chỉ có gen ưu tú cũng không đủ để được gọi là hy vọng, còn cần có một sân khấu để kích phát tiềm năng của nó, điều này lại làm cho xác suất nhỏ đi.

Hy vọng quả thực tồn tại, chỉ cần dữ liệu đủ lớn, bất kỳ chuyện gì có xác suất nhỏ cũng sẽ xảy ra, nhưng nếu thật sự có người cho rằng hy vọng sẽ rơi vào đầu mình, vậy thì người đó nên đi mua vé số cả đời đi.

Lời nói lạnh lùng và vô tình của trí tuệ nhân tạo, gần như đã nói toạc ra bản chất của hy vọng.

Cách nói này tôi không đồng ý, giải thích hy vọng như vậy chỉ là tính toán toán học lạnh lùng, không phải là hy vọng thực sự.

Đỗ Lan đến rồi: Hy vọng cũng có lớn có nhỏ, hy vọng lớn quả thực như dữ liệu lớn tính toán vậy, rất xa vời, nhưng hy vọng nhỏ lại có ở khắp mọi nơi, điều quan trọng là thử nghiệm và thay đổi, hy vọng tồn tại trong sự thay đổi.

Nguyên tố xuất hiện trong sự thay đổi, kỳ tích được thai nghén trong sự thay đổi.

Cha mẹ có thể học phương pháp giáo dục mới là hy vọng, bản thân nỗ lực thay đổi là hy vọng, con cái trưởng thành cũng là hy vọng, mọi người quả thực đều là người bình thường, nhưng người bình thường tìm kiếm hy vọng càng thực tế hơn, nó tồn tại ngay bên cạnh mỗi người, một cơ thể khỏe mạnh, một mối nhân duyên tốt đẹp, một gia đình viên mãn, một công việc vừa ý chỉ có vậy thôi, những điều này chỉ cần cơ thể không tàn tật, trí tuệ không có trở ngại, được giáo dục ở một mức độ nhất định đều có thể đạt được.

Nhưng khủng hoảng kinh tế sẽ cướp đi tất cả những điều này.

Trí tuệ nhân tạo nói.

Cho nên tôi đến lấy cuốn sổ nhỏ, tôi đến viết tên.

Đỗ Lan cho biết hắn đến không phải để tham gia tranh luận, mà là giúp Kha Nam hạ thấp độ khó, không cần Kha Nam lựa chọn nữa, trực tiếp do chính hắn ra tay.

Nói rồi Đỗ Lan giật lấy cuốn sổ, xoẹt viết xuống một loạt cái tên: Xong rồi, công việc hoàn thành.

Kha Nam nghe Đỗ Lan nói một hồi, vừa mới có chút thay đổi cách nhìn về Đỗ Lan, không ngờ Đỗ Lan thoáng chốc lại biến thành gã không đáng tin cậy kia.

Kha Nam chỉ cảm thấy muốn hộc máu ba lít.

Cậu không cần tức giận, những người này trên bất nghĩa với quốc gia, dưới bất nhân với lê dân, chết thì chết thôi, dù sao họ chết rồi còn có con cái kế vị, có khi con cái họ còn phải cảm ơn tôi nữa đấy.

Đỗ Lan nói một cách thờ ơ.

Kha Nam nhìn thái độ chà đạp mọi quy tắc của Đỗ Lan, cũng không còn lời nào để nói.

Trong lòng cậu rất rõ ràng mình sẽ không bị Đỗ Lan thay đổi, nhưng mình cũng đừng hòng thay đổi Đỗ Lan, hai người họ vốn là người của hai thế giới khác nhau, giá trị quan khác nhau một trời một vực, đã định trước sẽ không bao giờ đạt được sự thống nhất.

Tiếp theo là xem tin tức, quả thực đã gây ra một sự hoảng loạn lớn, nhưng không hề xuất hiện tình trạng tư bản tháo chạy, vì mọi người không biết quy tắc của cái chết, họ không dám hành động bừa bãi, chỉ sợ chọc giận tử thần vô hình kia.

Họ cầu xin Cầm Tử giúp đỡ, nhưng Cầm Tử bận cứu em gái nên không rảnh, hơn nữa cô cũng biết tử thần thực sự không phải là ác linh, mà là người đàn ông kia.

Cậu thấy đấy, thay đổi không phải là chuyện xấu, ít nhất bây giờ họ đã học được cái gì gọi là kính sợ.

Đỗ Lan cho rằng Kha Nam quá câu nệ, có những chuyện chỉ cần liều là được.

Đi, đi thôi, hết vui rồi.

Sáng sớm, Địch Ny Toa còn đang mơ màng, đã nghe thấy chồng mình như một đứa trẻ la lên hết vui, chuẩn bị đưa Kha Nam về rồi rời khỏi thế giới này.

Đúng là không chịu lớn.

Địch Ny Toa nói: Vậy thì đi thôi, nhưng anh không định dọn dẹp hậu quả à.

Cứ để họ mất trí nhớ là được.

Đỗ Lan cho rằng nếu đã sắp đi rồi, thì sao cũng được.

Vậy còn Hắc Đảo thì sao.

Còn cả trí tuệ nhân tạo nữa.

Địch Ny Toa cho rằng tên sát thủ này dù sao cũng không thể bỏ mặc, những chuyện khác về cơ bản đã xử lý xong, cuốn sổ nhỏ cũng đã thu hồi.

Chỉ có hai vấn đề là Hắc Đảo và trí tuệ nhân tạo, Đỗ Lan thế nào cũng phải chịu trách nhiệm đến cùng.

Hắc Đảo thì cứ để hắn đến âm gian là được, trí tuệ nhân tạo thì rút phích cắm là xong.

Đỗ Lan cho rằng chuyện này còn không đơn giản sao.

Rút phích cắm chính là giải pháp tốt nhất.

Anh không thấy quá cẩu thả sao.

Đỗ Lan lại không thấy vậy, vì hắn ở thế giới này không gây ra ảnh hưởng quá lớn, hoàn toàn có thể khống chế, họ vừa đi, mọi thứ sẽ nhanh chóng trở lại bình thường, không có gì thay đổi cả.

Đỗ Lan không muốn ở lại, nên Hắc Đảo trực tiếp bị ném đến nơi hắn muốn đến nhất là âm gian, hy vọng hắn và ác linh sống tốt.

Trí tuệ nhân tạo trực tiếp bị rút phích cắm.

Kha Nam đối với hành vi vô trách nhiệm này của Đỗ Lan, bày tỏ sự lên án.

Tôi chính là một người lớn như vậy đấy, đợi cậu rời khỏi trường tiểu học bước vào xã hội sẽ hiểu thôi.

Đỗ Lan không hề biết xấu hổ.

Đợi Kha Nam định nói gì đó, cậu đã quay về thế giới của mình, Ran đang ở không xa, dường như đang tìm Kha Nam.

Tuy Kha Nam ở thế giới khác mấy tháng, nhưng Ran chỉ nghĩ Kha Nam đi ra ngoài vài giờ.

Kha Nam phát hiện Đỗ Lan và Địch Ny Toa đã biến mất, tức đến giậm chân, lại không thể làm gì, mình có thể ngăn cản tội phạm, nhưng không thể ngăn cản Đỗ Lan.

Bây giờ chúng ta đi đâu.

Địch Ny Toa phát hiện Đỗ Lan không định về nhà, mà đi thẳng đến một thế giới khác.

Đến một thế giới vui vẻ.

Đỗ Lan đưa Địch Ny Toa trực tiếp xuyên qua một thế giới mới.

Chương 1913

Địch Ny Toa vừa đến đã cảm nhận được thế giới này có rất nhiều sinh mệnh, cảm ứng sinh mệnh mãnh liệt như vậy, giống như một thiên đường: Nơi này là đâu, bất kể là trên hành tinh, hay trong vũ trụ tôi đều cảm nhận được sức sống bừng bừng, thế giới này tràn ngập những sinh mệnh có sức sống mạnh mẽ.

Đúng vậy, đây là thế giới Ultraman.

Địch Ny Toa đương nhiên biết Ultraman, biết thế giới Ultraman tràn ngập người vũ trụ và quái thú, tràn ngập những sinh mệnh không thể tưởng tượng nổi, có thể nói là một kỳ quan của các thể sống: Anh vậy mà tìm được thế giới này.

Đỗ Lan nói: Tuyệt đối đừng nói cho con gái biết, đây là thiên đường riêng của tôi và em.

Địch Ny Toa còn không biết Đỗ Lan sao.

Hắn chắc chắn lại muốn gây rối rồi: Anh muốn làm gì.

Nói đến Ultraman, đương nhiên là lái máy bay đánh quái thú, rơi máy bay đánh quái thú, tóm lại là đánh quái thú.

Đương nhiên đây là Ultraman trong mắt trẻ con, trong mắt người lớn Ultraman tràn ngập sự quan tâm nhân văn, những câu chuyện bên trong tuy do quái thú gây ra, nhưng sự quan tâm đằng sau lại là giáo dục, quan hệ cha mẹ con cái, người già neo đơn, các vấn đề xã hội thường gặp như đô thị nam nữ.

Còn suy ngẫm về bảo vệ môi trường, và thiện ác của nhân tính.

Ví dụ như quái thú cũng sinh tồn trên Trái Đất như con người, vậy con người có tư cách vì quyền sinh tồn của mình mà tước đoạt quyền sinh tồn của quái thú không.

Trong mắt quái thú, con người mới là quái thú thực sự.

Quái thú chỉ sống trong khu vực của mình, nhưng con người lại muốn độc chiếm toàn bộ Trái Đất, quái thú chỉ cần phản kháng sẽ bị giết chết, nhìn thế nào thì con người mới là phản diện lớn nhất.

Tôi muốn lái máy bay.

Đỗ Lan nói, hắn muốn gia nhập đội GUTS, sau đó mỗi ngày làm rơi một chiếc máy bay, hắn muốn vượt qua kỷ lục rơi máy bay của Daigo và Shinjo.

Địch Ny Toa biết Đỗ Lan đang nói thật, hắn chắc chắn đang thèm thuồng những chiếc chiến đấu cơ phòng thủ quái thú: Anh cứ tha cho họ đi, anh đâu có thiếu mấy cái phi thuyền này.

Tuy tôi có thể tùy tay chế tạo một chiếc máy bay giống hệt, nhưng cảm giác làm rơi máy bay của người khác không giống nhau.

Cơm nhà người ta thơm hơn, tiền nhà người ta dễ kiếm hơn.

Vậy vợ cũng là của nhà người ta tốt hơn à.

Địch Ny Toa nhìn chằm chằm Đỗ Lan hỏi một câu như vậy.

Đỗ Lan lúc đó liền im bặt, lộ ra một nụ cười nhận lỗi: Vợ đương nhiên vẫn là nhà mình tốt nhất.

Coi như Đỗ Lan phản ứng nhanh.

Anh nghiêm túc một chút đi.

Đỗ Lan lập tức nghiêm túc trở lại: Chúng ta có thể ở thế giới này nghiên cứu một chút về mâu thuẫn và quan hệ phụ thuộc của sự đa dạng sinh học, nghiên cứu hiện trạng sinh tồn và nguy cơ tiềm ẩn của sinh vật khổng lồ hóa, còn có thể nghiên cứu tiền kiếp kim sinh của Người khổng lồ Ánh sáng.

Tuy nhiên, Địch Ny Toa lại biết Đỗ Lan vẫn là muốn chơi: Kim tự tháp màu vàng phía trước kia chính là tượng của Người khổng lồ Ánh sáng phải không.

Họ đã đến thời điểm ban đầu của Tiga, Ultraman vẫn còn ở dạng tượng, còn quái thú thì muốn phá hủy tượng.

Tổ chức phòng vệ Trái Đất đội GUTS đã phái máy bay GUTS Wing 1 và 2 đến điều tra.

Thực ra quái thú đã rất lâu không xuất hiện, nhưng gần đây đột nhiên có hai con quái thú xuất hiện, mà đội GUTS lại tìm được một hộp thời gian, trong đó hình ảnh ảo cảnh báo nhân loại, bóng tối sắp đến, họ phải tìm được bức tượng, đánh thức người khổng lồ, nếu không nhân loại sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Nhưng chỉ có Daigo nghe được câu cuối cùng: mấu chốt để đánh thức người khổng lồ là Daigo biến thành ánh sáng.

Lúc này quái thú đã tìm thấy kim tự tháp, đang toàn lực phá hủy lớp bảo vệ của tượng người khổng lồ, bên trong có ba bức tượng người khổng lồ.

Địch Ny Toa và Đỗ Lan đứng ở không xa, có thể cảm nhận được sức mạnh của quái thú Golza và Melba, hai con quái thú đều là quái thú cổ đại tồn tại từ thời xa xưa, bây giờ tỉnh lại chính là để tiêu diệt ánh sáng, nghênh đón bóng tối.

Chiến đấu cơ của đội GUTS đã chuẩn bị khai hỏa, nhưng chiến cơ quá nhỏ bé, vũ khí của họ cũng không thể đánh bại quái thú.

Kim tự tháp bị phá vỡ, ba bức tượng người khổng lồ lập tức lộ ra trước sự tấn công cuồng bạo của quái thú.

Rất nhanh hai bức tượng đã bị phá vỡ, bức tượng Tiga cuối cùng cũng ngã xuống.

Daigo đang tìm kiếm trên mặt đất nhớ lại câu nói Daigo biến thành ánh sáng, cuối cùng vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc đã hợp nhất với bức tượng.

Ultraman Tiga tỉnh lại.

Người khổng lồ Ánh sáng một lần nữa chiến đấu vì nhân loại.

Hai chọi một, nhưng Ultraman vẫn chiếm ưu thế.

Golza là quái thú khủng long, phụ trách tấn công chính.

Melba là quái thú bầu trời, giỏi về tốc độ, sức mạnh không lớn.

Hai con quái thú không hề đồng tâm hiệp lực, vừa thấy Ultraman xuất hiện đã muốn chạy trốn, có lẽ là do ba mươi triệu năm trước bị Ultraman đánh cho ám ảnh tâm lý.

Melba bay vút lên trời, chuẩn bị rời đi, không ngờ Ultraman Tiga mở khóa dạng tốc độ cao, đánh bại Melba về mặt tốc độ, một phát Zepellion Ray dạy cho Melba cách làm quái thú.

Nhưng dù đã giết được Melba, Golza vẫn đào đất bỏ chạy, Tiga cũng bay vút lên trời biến mất.

Lát nữa chính là cảnh nhân vật chính kinh điển của Ultraman xuất hiện, mỗi lần các đội viên tập hợp, nhân vật chính mới vẫy tay lững thững đi tới, mỗi lần đều là khuôn mặt tươi cười chạy về phía chiến hữu.

Lần này cũng vậy, mọi người đang lo lắng cho Daigo thì Daigo đã từ trong góc chạy ra, vừa chạy vừa vẫy tay.

Đội viên Đỗ Lan, đội viên Địch Ny Toa, đội viên Rena, và cả phó đội trưởng, để mọi người lo lắng rồi.

Mọi người đều cười lên, một bầu không khí vui vẻ hòa thuận, hoàn toàn không chú ý đến bên cạnh họ đã có thêm hai đội viên mới, cứ như phim kinh dị vậy, đột nhiên lại lòi ra hai người.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa lợi dụng siêu năng lực để sắp xếp cho mình thân phận mới, mặc đồng phục đội GUTS, trà trộn vào trong, các đội viên hoàn toàn không có chút nghi ngờ nào, thật kinh khủng.

Thế giới này có quái thú, vào giữa thế kỷ trước, quái thú thường xuyên xuất hiện, khiến dân chúng lầm than.

Nhưng nhờ nỗ lực của Ultraman, đã có hơn hai mươi năm không có quái thú xuất hiện.

Nhân loại đã quen với hòa bình, quên đi sự cống hiến của Ultraman.

Lúc này, Trái Đất dưới sự thúc đẩy của một nhóm người có chí, các quốc gia đều từ bỏ vũ trang, giải tán quân đội, thành lập một tổ chức bán quân sự bán nghiên cứu khoa học toàn cầu là Tổ chức Hòa bình Liên hợp Trái Đất, viết tắt là TPC.

Mà đội GUTS chỉ là một tiểu đội nhiệm vụ dưới quyền quản lý của TPC, là đội ngũ cơ động tồn tại để ứng phó với các tình huống đột xuất.

Được trang bị vũ khí, chiến đấu cơ, mỗi thành viên đều là những người được tuyển chọn kỹ lưỡng.

Mỗi lần xuất hiện quái thú, đội GUTS luôn đến hiện trường đầu tiên, tiến hành trinh sát và xây dựng phương án đối phó, cuối cùng thực hiện phương án.

Nhưng thông thường mà nói, chính là đội GUTS tấn công, đội GUTS rơi máy bay, Ultraman xuất hiện, quái thú nổ tung. 93.

Đội GUTS chỉ có một số ít lần phát huy tác dụng, phần lớn thời gian chỉ tồn tại để quái thú cày kinh nghiệm.

Chi nhánh TPC Nhật Bản, cũng là tổng bộ Viễn Đông, nằm trong một kim tự tháp nhân tạo khổng lồ trên Thái Bình Dương.

Kim tự tháp thép khổng lồ này tập trung sức mạnh công nghệ tiên tiến nhất của toàn thế giới, và tập hợp các thiết bị của tất cả các khâu nghiên cứu phát triển, thiết kế, chế tạo, lắp ráp, sử dụng, tuy cô lập trên Thái Bình Dương như một hòn đảo, nhưng thực ra dù bị cắt đứt liên lạc, nó vẫn có thể hoạt động như một thành trì quân công độc lập, liên tục sản xuất.

Lý do xây dựng trên Thái Bình Dương cũng là để sau khi quái thú chiếm lĩnh lục địa, nhân loại vẫn còn có thành trì để phản công.

Tổng bộ Viễn Đông là căn cứ tác chiến chống quái thú, cũng là hạt giống cuối cùng của nhân loại, nếu cả thế giới sụp đổ, nơi này vẫn có thể kế thừa ánh sáng của nhân loại.

Quay về tổng bộ, Đỗ Lan và Địch Ny Toa trước tiên đến ký túc xá, đội viên đội GUTS rất ít khi có kỳ nghỉ, phần lớn thời gian là trực chiến hai mươi bốn giờ, gọi là có mặt ngay.

Vì quái thú không xuất hiện theo giờ giấc của con người, quái thú muốn xuất hiện thì xuất hiện, bất kể ngày đêm.

Sau đó lại đến phòng chỉ huy của đội GUTS, gặp gỡ tất cả các thành viên.

Phòng chỉ huy không lớn, nhưng lại có các thiết bị điện tử tiên tiến nhất thế giới, có thể kết nối với tất cả các vệ tinh trên toàn cầu, quản lý dữ liệu bất thường của cả thế giới, thậm chí còn có quyền liên lạc với căn cứ mặt trăng, giám sát vũ trụ.

Căn phòng tuy rất nhỏ, nhưng lại là trái tim của cả hệ thống.

Các đội viên đều rất trẻ, rất có đặc sắc, có người giỏi xạ kích, có người giỏi bay lượn, cũng có người giỏi nghiên cứu khoa học và điện tử, còn có một đội trưởng điều phối quan hệ các bên, và một phó đội trưởng chỉ huy tác chiến tiền tuyến.

Ngược lại Daigo lại không có gì đặc sắc, dù sao anh ta vốn chỉ là nhân viên giao hàng của cục vận tải, chỉ vì trong một lần làm nhiệm vụ đã cứu tổng thanh tra TPC, nên mới được đề cử vào TPC, trước đó anh ta không biết bắn súng, không biết lái máy bay, không có bất kỳ kinh nghiệm quân sự nào.

Sau nhiều năm, quái thú lại một lần nữa xuất hiện, TPC cũng bận rộn, tiến hành nghiên cứu tượng người khổng lồ và xác quái thú, còn thảo luận về Ultraman.

Daigo đề nghị gọi là Ultraman Tiga, vì nơi phát hiện kim tự tháp tên là Tiga.

Thực ra nơi này ban đầu chính vì Ultraman Tiga mà có tên, các dân làng để kỷ niệm người anh hùng đã bảo vệ họ, đã gọi vùng đất này là Tiga.

Không ngờ vô số năm sau, Tiga ngược lại lại vì vùng đất này mà có tên, đúng là nhân quả luân hồi.

Đỗ Lan không khỏi nói: Ultraman xuất hiện trong làng Tiga, Ultraman Tiga, rất hay.

Hắn gật đầu một cách nghiêm túc, đưa ra sự khẳng định của Ultraman.

Đội viên Đỗ Lan, hiện tại TPC đang thảo luận có nên tăng cường sức mạnh vũ trang của đội GUTS không, rất nhanh sẽ có một lô thiết bị mới được gửi đến, anh đi nghiệm thu một chút.

Nữ đội trưởng xinh đẹp ra lệnh cho Đỗ Lan.

Ban đầu TPC có xu hướng nghiên cứu khoa học hơn, nhiệm vụ chính là phát triển lãnh thổ mới, thám hiểm biển sâu và không gian sâu, tìm kiếm tương lai của nhân loại.

Chương 1914

Nhưng sau khi quái thú xuất hiện, TPC cấp bách cần phải vũ trang, nên đã trang bị cho đội GUTS những vũ khí mới, nâng cao sức chiến đấu của các chiến cơ hiện có.

Hồ sơ thân phận giả của Đỗ Lan nói rằng hắn là kỹ sư, chuyên sửa chữa tàu ngầm hạt nhân, tân trang, đánh bóng, mài dũa đầu đạn hạt nhân, tẩy rửa tàu sân bay, bảo dưỡng máy bay vũ trụ, làm việc trên cao lau chùi bụi bẩn bề mặt vệ tinh, kiểm tra hàng năm và thay ba bộ lọc cho trạm không gian, tháo dỡ và làm sạch động cơ tên lửa, thay dầu máy.

Thân phận này mà đưa ra, quả thực là không gì không làm được, đưa cho một cái tuốc nơ vít là có thể tạo ra Gundam.

Cho nên việc về thiết bị giao cho Đỗ Lan tuyệt đối không có vấn đề gì.

Hồ sơ thân phận của Địch Ny Toa là tinh thông hơn năm mươi loại võ thuật trên toàn cầu, chủ tu Bắc Đẩu Thần Quyền, chiến tích tốt nhất là đánh bại ba trăm võ sĩ quyền anh hạng nặng, đích thị là một cuồng chiến sĩ.

Rõ.

Các đội viên khác phải luôn trong tư thế sẵn sàng, quái thú lại xuất hiện, tình hình dân chúng không ổn định, chúng ta phải đóng vai trò là viên thuốc an thần.

Đội trưởng Iruma Megumi vô cùng có trách nhiệm, cô rất rõ ràng tiếp theo đội GUTS sẽ bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Dư luận tốt xấu chắc chắn đều sẽ xoay quanh đội GUTS, và tất cả mọi người sẽ nhìn vào biểu hiện của đội GUTS, vì đội GUTS sẽ trở thành đội quân tiên phong bảo vệ nhân loại.

Biểu hiện của họ trực tiếp quyết định liệu người dân có niềm tin để đối đầu với quái thú hay không.

Thực ra truyền thông hiện tại đã điên cuồng ăn theo nhiệt độ, tin tức về Ultraman không thể giấu được.

Mọi người đều đang thảo luận về lai lịch của Ultraman, và mục đích của anh ta, anh ta tốt hay xấu.

Đội trưởng Iruma Megumi còn được mời đến đài truyền hình làm phỏng vấn, phát biểu quan điểm chính thức về vấn đề Ultraman.

Iruma Megumi đương nhiên cho rằng Ultraman là để bảo vệ nhân loại, dù sao không có Ultraman, hai con quái thú cũng sẽ không một chết một chạy.

Nhưng hiện tại không có bất kỳ bằng chứng nào cho thấy Ultraman đứng về phía nhân loại, cấp trên cũng đang thảo luận kịch liệt.

Thực ra áp lực của mọi người đều rất lớn, dù sao các đội viên đội GUTS đã tận mắt cảm nhận được sức mạnh của quái thú và Ultraman, vũ khí của họ hoàn toàn vô dụng.

Nếu còn có những con quái thú khác, trong trường hợp không có Ultraman, họ có thể chiến thắng quái thú không.

Có lẽ có thể, nhưng cái giá phải trả chắc chắn rất lớn.

Hộp thời gian viễn cổ, tượng viễn cổ, quái thú viễn cổ, tôi nghĩ những thứ kỳ quái của thời đại viễn cổ đều sẽ xuất hiện trong khoảng thời gian này, mọi người phải chuẩn bị sẵn sàng mới được.

Địch Ny Toa cho rằng trong một khoảng thời gian tới, họ sẽ phải đối mặt với những sinh vật viễn cổ.

Mọi người cũng không khỏi suy tư, Trái Đất thời viễn cổ rốt cuộc có bao nhiêu nền văn minh, có bao nhiêu điều thần kỳ.

Quái thú, người cổ đại, người ngoài hành tinh, người khổng lồ Ánh sáng, Trái Đất cổ đại thật sự đa sắc màu, tràn ngập những điều thần kỳ mà con người không thể tưởng tượng được, người hiện đại hoàn toàn không thể hiểu được cái cảm giác chua chát đó.

Người cổ đại quả thực không dễ dàng, mỗi ngày đều phải đối mặt với đủ loại thử thách, cuối cùng còn tự hủy hoại chính mình, có thể nói là sinh ư ưu hoạn, tử ư ưu hoạn, quả là một bi kịch lớn.

Nhân loại hiện đại so với người cổ đại, may mắn hơn rất nhiều.

Bây giờ Ultraman xuất hiện, kẻ thù của Ultraman chắc chắn cũng sẽ xuất hiện, có ánh sáng sẽ có bóng tối, có Ultraman sẽ có quái thú.

Tất cả mọi người đều đang chuẩn bị, chuẩn bị cho lần xuất hiện tiếp theo của quái thú.

Tuy nhiên, lần tiếp theo xuất hiện không phải là quái thú, mà là người ngoài hành tinh.

Nhân loại sắp trải nghiệm tất cả những gì người cổ đại đã phải chịu đựng, lịch sử lại sắp rơi vào vòng luân hồi.

Không lâu sau khi Ultraman xuất hiện, người ngoài hành tinh cũng xuất hiện, và họ chỉ đích danh muốn thách thức Ultraman.

Đồng thời cảnh cáo đội trưởng Iruma Megumi, vì đội trưởng Iruma Megumi đã tuyên bố trong chương trình phỏng vấn rằng tin tưởng Ultraman là đồng minh của nhân loại, quan điểm này đã kích động đến người Kyrieloid.

Nhóm người ngoài hành tinh này đã tìm thấy Trái Đất từ trước khi người khổng lồ Ánh sáng đến, nhưng ngay khi họ sắp tấn công nhân loại, Ultraman đã đến, đặc biệt là Tiga, vì Tiga vào thời kỳ đó là thủ lĩnh của Ultraman Bóng tối, đã ra tay tiêu diệt các thế lực ngoài hành tinh khác để chiếm hữu Trái Đất.

Người Kyrieloid đã bị đánh cho ám ảnh tâm lý, nên họ tuyệt đối sẽ không thừa nhận tên hai mặt Tiga này.

Tiga rõ ràng là phản diện lớn nhất, dựa vào đâu mà hắn vừa tẩy trắng đã trở thành anh hùng.

Còn họ, người Kyrieloid, lại phải luôn che giấu thân phận của mình, đời đời ẩn náu trong thế giới loài người, không được ngóc đầu lên.

Thậm chí đến bây giờ họ sắp tuyệt chủng, Tiga lại sau ba mươi triệu năm xuất hiện với tư thế anh hùng một cách đàng hoàng, không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ.

Vì vậy, người Kyrieloid không công nhận thân phận cứu thế của Tiga, dù sao Tiga Bóng tối và người Kyrieloid không có gì khác biệt, họ đều muốn cướp lấy Trái Đất.

Người Kyrieloid có khả năng nhập linh hồn vào người khác, còn có thể tạo ra các vụ nổ trong thành phố, tự xưng là nhà tiên tri, họ tiên tri rằng Ultraman sắp thất bại, không ai có thể cứu vãn nhân loại, Trái Đất thuộc về người Kyrieloid.

Trước đây Ultraman Tiga có một đám đàn em, nhưng nay anh ta đơn độc chiến đấu, người Kyrieloid quyết định thừa cơ xông vào, đánh bại Tiga chiếm lĩnh Trái Đất.

Phải nói rằng trước đây vì sự tồn tại của Ultraman, người Kyrieloid ngay cả ló mặt ra cũng không dám, bây giờ xác định chỉ có một mình Tiga, liền bắt đầu muốn gây chuyện, lá gan cũng không lớn lắm, cũng chỉ dám bắt nạt một Ultraman đơn độc.

Người Kyrieloid đã tạo ra một vụ nổ lớn trong thành phố, một lần nổ là một tòa nhà, khiến lòng người hoang mang, mọi người đều không biết phải làm thế nào, chỉ có thể hy vọng đội GUTS có thể tìm ra người ngoài hành tinh.

Rõ ràng người ngoài hành tinh cũng đã bị kìm nén quá lâu, trước khi xác định có thể đánh bại Tiga, đã không kìm được mà bắt đầu phô trương, trước là lên TV, sau đó lại xuất hiện trong phòng ngủ của Iruma Megumi, thao thao bất tuyệt, bàn luận về sự thất bại của Ultraman, cảnh cáo nhân loại nếu tiếp tục thừa nhận Ultraman là cứu thế, sẽ có những vụ nổ lớn hơn.

Trong tổng bộ Viễn Đông của TPC mà đến không hình đi không bóng, đây là thành trì tiên tiến nhất của nhân loại, có vô số radar trinh sát công nghệ cao, vậy mà không trinh sát được một người ngoài hành tinh.

Chẳng lẽ không phải thực thể.

Horii nói, cậu béo này với tư cách là một nhà phát minh, có đủ loại ý tưởng kỳ lạ.

Nhưng đội trưởng rất chắc chắn, đó là thực thể, người ngoài hành tinh còn chạm vào bức ảnh của cô.

Đúng rồi, trên bức ảnh chắc chắn có dấu vân tay, nếu đối chiếu một chút có thể sẽ tìm ra nơi ẩn náu của người ngoài hành tinh.

Đội trưởng quyết định đích thân đi, hỏi thêm thông tin về Ultraman.

Vì người Kyrieloid dường như rất hiểu Tiga.

Không ai hiểu Tiga hơn kẻ thù của Tiga, Tiga chính là thủ lĩnh bóng tối, bá chủ viễn cổ, đương nhiên cũng là một tên hai mặt.

Một đại lão bóng tối đường đường cuối cùng lại bị mỹ nữ thuyết phục, phản bội tộc nhân của mình, thật là không biết xấu hổ.

Tuy nhiên, thực ra đó là nội chiến của người khổng lồ Ánh sáng, Tiga không phải phản bội tộc nhân để giúp đỡ nhân loại, điều này giống như một Decepticon tỉnh ngộ đầu quân cho Autobot hơn, vẫn là Transformer, chỉ là phe phái khác nhau.

Thực ra ba mươi triệu năm trước giữa các người khổng lồ Ánh sáng đã có nội chiến, một phe cho rằng tộc người khổng lồ Ánh sáng nên bảo vệ kẻ yếu, còn các người khổng lồ Bóng tối cho rằng kẻ yếu là miếng mồi của kẻ mạnh, kẻ mạnh nên thống trị kẻ yếu.

Tiga với tư cách là người mạnh nhất, tự nhiên cũng là thủ lĩnh của tất cả các người khổng lồ Bóng tối.

Nhưng ba mươi triệu năm trước, mỹ nữ của nhân loại viễn cổ Yuzare đã thông qua miệng lưỡi mà khiến Tiga thay đổi lập trường, trở thành một thành viên của phe bảo vệ kẻ yếu.

Tiếc là nhân loại viễn cổ vẫn tự hủy hoại chính mình, và người khổng lồ Ánh sáng cũng vì nội chiến mà thương vong vô số, Tiga và hai người khổng lồ cuối cùng còn sống sót đã phong ấn chính mình, Trái Đất nghênh đón thời đại đen tối nhất.

Tất cả sinh mệnh đều phải run rẩy trong bóng tối, cho đến khi bóng tối tan đi, sinh mệnh lại một lần nữa sinh sôi nảy nở.

Người Kyrieloid là lịch sử sống của Trái Đất, họ đã nhắm trúng Trái Đất từ trước khi Ultraman đến, nhưng năng lực của họ thật sự có hạn, trước khi Ultraman đến Trái Đất cũng chẳng làm được gì, cũng không gây ra rắc rối gì cho người viễn cổ.

Nhưng tham vọng của người Kyrieloid lại chưa bao giờ biến mất, thật không biết ba mươi triệu năm qua họ rốt cuộc đã làm gì, không hề có chút tiến bộ nào.

Đỗ Lan rất không hiểu hành vi của người Kyrieloid: Trước đây tôi cứ nghĩ người ngoài hành tinh có thể đến Trái Đất chắc chắn đều nắm giữ công nghệ cao, có trí tuệ mạnh hơn con người, bây giờ xem ra đồ ngốc ngoài hành tinh cũng không ít.

Người ngoài hành tinh phô trương như vậy để thu hút sự chú ý của chúng ta, có phải thật sự nghĩ rằng chúng ta không có cách nào tìm ra hắn không.

Hay hắn thật sự nghĩ rằng nổ vài tòa nhà là có thể khiến nhân loại khuất phục.

Không hiểu nổi, Đỗ Lan mặt đầy nghi hoặc, chỉ cảm thấy người ngoài hành tinh quá thiếu đẳng cấp.

Ai biết người ngoài hành tinh suy nghĩ thế nào, chúng ta không thể dùng góc độ của con người để suy nghĩ về tư duy của người ngoài hành tinh.

Horii nói, anh ta đang tìm nguyên nhân của vụ nổ tòa nhà, phát hiện năng lượng bùng phát từ dưới lòng đất, nên chỉ cần tìm được nơi năng lượng tập trung dưới lòng đất có thể sẽ tìm ra người ngoài hành tinh.

Đội trưởng hành động một mình, các đội viên cũng đang nỗ lực điều tra.

Ngược lại, người ngoài hành tinh vẫn chuẩn bị tiếp tục nổ nhà, đây là kế hoạch lớn xâm lược Trái Đất, người Kyrieloid vậy mà chỉ muốn thực hiện mục tiêu thông qua việc nổ nhà, cũng quá coi thường nhân loại rồi.

Đội trưởng thông qua dấu vân tay đã tìm ra nơi ẩn náu của người ngoài hành tinh, còn các đội viên cũng phát hiện dưới lòng đất khu vực đó có năng lượng đáng sợ.

Chương 1915

Nếu bùng phát, tòa nhà dân cư này sẽ nổ tung.

Mánh khóe của người ngoài hành tinh.

Đỗ Lan vô cùng khinh thường, nhưng công việc vẫn phải làm, phải lập tức sơ tán quần chúng.

Lên GUTS Wing 1, trang bị vũ khí sóng âm, chúng ta sẽ tấn công mục tiêu dưới lòng đất.

Phó đội trưởng ra quyết định, tất cả mọi người lập tức hành động, Đỗ Lan ra tay cải tạo.

GUTS Wing 1 hoàn toàn được mô đun hóa, việc tháo lắp trang bị vũ khí rất đơn giản.

Daigo, hình như đang tuần tra ở đó, lập tức liên lạc với cậu ta, bảo cậu ta sơ tán quần chúng trước.

Thực ra Daigo đã tìm thấy đội trưởng, đội trưởng cũng bảo anh ta đi sơ tán quần chúng.

Tuy đã tìm ra người ngoài hành tinh, nhưng nói chuyện không hợp, người ngoài hành tinh trực tiếp ra tay với Iruma Megumi, hoàn toàn không có ý định giải thích.

Iruma Megumi cũng chỉ biết rằng người ngoài hành tinh này đến Trái Đất sớm hơn Ultraman, chỉ có vậy thôi.

Việc sơ tán khiến người dân rất hoảng loạn, trước đây quái thú đều xuất hiện ở ngoại ô, nhưng bây giờ lại vào thành phố, thành phố là động cơ kinh tế, nếu thành phố bị ảnh hưởng, sẽ rất tồi tệ.

Daigo bảo mọi người nhanh chóng rời khỏi khu vực này, vì vụ nổ có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Nhưng cuối cùng vẫn không kịp, Daigo thấy đội trưởng Iruma Megumi vậy mà lại ở phía sau cùng, chỉ có thể biến thân cứu viện.

Người ngoài hành tinh vừa thấy Ultraman xuất hiện, cũng lập tức khổng lồ hóa, muốn đánh nhau với Ultraman.

Có chút cảm giác tranh giành địa bàn, chỉ cần đánh bại tổng đại ca của vịnh Tokyo, người Kyrieloid sẽ là số một Trái Đất, tiếc là vịnh Tokyo chỉ có thể có một đại ca, đó chính là Ultraman Tiga.

Mọi người đều vô cùng cạn lời với Đỗ Lan, vào thời khắc căng thẳng như vậy mà hắn lại nói tiếng lóng gì thế.

Tuy người Kyrieloid quả thực có chút cảm giác xã hội đen, nhưng cũng không đến lượt con người nói, họ là đội GUTS, không thể quá phù phiếm.

Trên đường phố thành thị, giữa những tòa nhà cao tầng, hai người khổng lồ cao đến năm mươi mét đang chiến đấu, trời long đất lở, nhà cửa nghiêng ngả.

Nhưng rõ ràng Địch Già vẫn mạnh hơn, Cơ Lý Ngải Lạc Đức Nhân không phải là đối thủ, nhanh chóng trở thành giọt máu thứ hai của Địch Già sau khi tỉnh lại sau 30 triệu năm.

Địch Già đã bảo vệ được vị trí đài chỉ huy Vịnh Tokyo.

Một cuộc khủng hoảng đã được giải quyết, nhưng tổn thất do trận chiến trong thành phố gây ra là không thể đo đếm.

Dù lần này không có ngôi nhà nào bị phá sập, nhưng đường sá và ô tô bị hư hỏng cũng không ít.

Hơn nữa, sự hoảng loạn gây ra cho người dân cũng không thể tính toán được.

Nếu sau này quái thú lại xuất hiện trong thành phố thì phải làm sao.

Thành phố đã không còn an toàn nữa sao.

Nếu sự phá hoại của trận chiến tiếp tục lan rộng thì phải làm sao.

Có quá nhiều câu hỏi phải làm sao.

Nếu thật sự xảy ra phá hoại lớn, một năm sau thế giới nhất định sẽ kinh ngạc vì tốc độ tái thiết của chúng ta.

Đỗ Lan quả quyết nói: Cho nên dân chúng hoàn toàn không cần lo lắng, nếu quái thú thật sự phá sập thành phố, họ có thể ra ngoại ô ở lều, ăn mì gói.

Hơn nữa, các lãnh đạo cấp cao của TPC chắc chắn sẽ cúi đầu xin lỗi, căn bản không có vấn đề gì cả.

Những gì anh nói là công tác bố trí sau chiến tranh, nhưng việc đội Thắng Lợi chúng ta cần làm là phòng bệnh hơn chữa bệnh, tuyệt đối không thể để những chuyện anh nói xảy ra.

Nếu thật sự có quái thú xuất hiện, nhất định phải tiêu diệt quái thú ở ngoại ô, không thể ảnh hưởng đến thành phố và thị trấn.

Cư Gian Huệ nói, cô cảm thấy Đỗ Lan quá lạc quan, không thể vì biết sau khi bị phá hoại mọi người sẽ được bố trí ổn thỏa mà lơ là, họ phải cố gắng hết sức để bảo vệ an toàn tính mạng và tài sản của người dân.

Đỗ Lan, tình hình trang bị mới thế nào.

Đội trưởng hỏi.

Đều không có vấn đề gì, lần sau để tôi lái máy bay thử nghiệm một chút là gần như có thể đưa vào thực chiến.

Được, vậy lần sau cậu đi tuần tra, tiện thể làm bài kiểm tra.

Đội trưởng để Đỗ Lan đi lái máy bay.

Rõ.

Các thành viên đội Thắng Lợi mỗi ngày đều phải tuần tra trên trời và dưới đất, thời gian không dài, thường là hai tiếng, đôi khi cũng tuần tra vào ban đêm.

Nhưng vì đội Thắng Lợi chỉ có vài người, nên việc tuần tra chỉ mang tính tượng trưng, cốt để dân chúng biết đội Thắng Lợi đang làm việc, mọi người có thể yên tâm.

Ngày hôm sau, Đỗ Lan điều khiển Phi Yến Nhất Hào ra ngoài.

Phi Yến Nhất Hào, số người chở tối đa là hai, là loại máy bay chiến đấu tối tân nhất do TPC phát triển, hình dáng đa năng tốc độ cao, đôi cánh có thể thu vào cho phép nó thích ứng với nhiều môi trường phức tạp hơn, còn có thể luồn lách giữa các tòa nhà cao tầng mà không lo cánh máy bay va vào chướng ngại vật hai bên.

Hơn nữa, Phi Yến Nhất Hào còn có thể tiến vào vũ trụ, tiến hành chiến đấu ngoài không gian, hoàn toàn là một vũ khí sắc bén mà nhân loại chuẩn bị để bước vào vũ trụ.

Nhưng hiện tại vũ trang của Phi Yến Nhất Hào rất yếu, chỉ có hai khẩu pháo laser, bây giờ lại được trang bị thêm bốn quả tên lửa, đây cũng là nội dung mà Đỗ Lan phải thử nghiệm hôm nay.

Tốc độ Mach 5,5 trong khí quyển, Mach 44 ngoài tầng khí quyển, tuyệt đối là chiến cơ nhanh nhất thế giới hiện nay.

Bây giờ Phi Yến Nhất Hào đã vào tay Đỗ Lan, tự nhiên phải thực hiện một vài động tác khó.

Tất cả mọi người đều toát mồ hôi hột vì Đỗ Lan, hắn thật sự không sợ chết, các loại động tác cơ động khó đều làm hết một lượt.

Đỗ Lan, tôi muốn cậu kiểm tra hệ thống vũ khí, không phải để cậu kiểm tra tính cơ động.

Đội trưởng trong phòng chỉ huy nhắc nhở Đỗ Lan đừng gây rối nữa.

Nhưng có một đội trưởng khoan dung như vậy mới có những đội viên cá tính.

Thực ra, vị nữ đội trưởng này phần lớn đều cho các đội viên đủ quyền tự chủ, khi có xung đột với đội viên thường xuyên nhượng bộ, tôn trọng quyết định của họ.

Cách quản lý như vậy quả thực khiến đội Thắng Lợi tràn đầy sức sống, nhưng cũng khá lỏng lẻo, nếu không có Địch Già, những đội viên trẻ tuổi này có thể đều sẽ phải trả giá đắt cho sự bốc đồng của mình.

Lúc này, Ultraman giống như một công cụ sửa lỗi vạn năng, bất kể các đội viên thử nghiệm mạo hiểm thế nào, bất kể cuối cùng gây ra bao nhiêu rắc rối, Ultraman đều sẽ dọn dẹp mớ hỗn độn cho họ.

Có thể nói đội Thắng Lợi rất may mắn, có một đội trưởng khoan dung như vậy, lại có một Ultraman chuyên dọn dẹp mớ hỗn độn, mỗi đội viên đều có thể tùy ý làm liều mà không cần lo lắng bị trừng phạt.

Đỗ Lan nắm bắt được điểm này, nên hắn hùng hồn nói: Trong chiến đấu, bất kỳ tình huống nào cũng có thể xảy ra, vì vậy việc đảm bảo vũ khí vẫn có thể sử dụng được trong điều kiện cơ động cao cũng rất quan trọng.

Đội trưởng nghe xong, cảm thấy rất có lý: Vậy cậu phải cẩn thận.

Tên Đỗ Lan này, kỹ thuật điều khiển không tồi nhỉ.

Đội viên Lệ Na là phi công át chủ bài, cha cô là phi công, từ nhỏ đã được chỉ dạy, hiện tại là phi công duy nhất trong số các đội viên có đủ giờ bay, cô cũng phải nhìn Đỗ Lan bằng con mắt khác.

Đúng là không tồi.

Những người khác cũng chỉ có thể gật đầu, vì rất nhiều động tác họ không dám làm, quá nguy hiểm.

Dù trang phục tác chiến của họ có thể chịu được lực G rất cao, nhưng những động tác khó như vậy vẫn đòi hỏi phản ứng và dũng khí của phi công.

Sau lần đội trưởng bị người ngoài hành tinh tấn công trước đó, TPC bây giờ đã không cho đội Thắng Lợi tham gia họp báo nữa, đội Thắng Lợi cũng không cần phải chịu trách nhiệm dọn dẹp xác quái thú, chỉ cần toàn tâm toàn ý làm việc là được, cũng nhẹ nhàng hơn không ít.

TPC trong quá trình chiến đấu với quái thú cũng đang tiến hóa nhanh chóng, một mặt tăng cường quân sự, một mặt cũng tăng cường tuyên truyền, tăng cường phân công. 94.

Nếu quái thú sẽ còn tiếp tục xuất hiện, vậy thì đội Thắng Lợi với tư cách là một tiểu đội nhiệm vụ toàn thời gian, đương nhiên nhiệm vụ là trên hết, những việc khác đều không cần xem xét, có quyền tự chủ khá lớn.

Đúng vậy, bây giờ tất cả mọi người đều phải từ từ chấp nhận hiện thực rằng quái thú đã trở thành một phần của cuộc sống hàng ngày.

Dù không muốn đến đâu, cũng chỉ có thể chấp nhận, vì cuộc xâm lược của quái thú lần thứ ba đã bắt đầu, là một con quái thú kim loại rơi thẳng từ vũ trụ xuống.

Con quái thú này có hình dáng khủng long màu bạc, trông khá khoa học viễn tưởng, và mục tiêu của nó cũng rất rõ ràng là hấp thụ năng lượng của Trái Đất.

Qua điều tra của đội Thắng Lợi, họ phát hiện ra con quái thú này rất có thể là do tàu vũ trụ biến thành, vì tàu thăm dò Mộc Tinh 3 Hào vốn dĩ phải quay về Trái Đất đã mất liên lạc.

Con người không thể sống thiếu năng lượng, sau khi đã quen với sự tiện lợi của điện lực, không ai có thể quay trở lại thời kỳ tăm tối đó nữa.

Vì vậy họ chắc chắn không thể để quái thú tấn công các nhà máy điện và kho năng lượng, nhất định phải ngăn chặn quái thú.

Hấp thụ năng lượng của nhân loại chính là gây chiến với nhân loại, không cần phải phán đoán gì thêm.

Nhân loại có bốn lằn ranh đỏ: lãnh thổ, sinh mệnh, tài nguyên và tự do.

Bất kỳ quái thú nào nếu đe dọa bốn lằn ranh này đều là kẻ thù, không cần phải nói đến chuyện giao tiếp hay không, cứ đánh là được.

Nếu không chạm đến bốn lằn ranh này thì còn có thể nói chuyện.

Con quái thú này được đặt tên là Lập Gia Đức Long, lớp vỏ kim loại của nó đã chặn được các cuộc tấn công của Phi Yến Nhất Hào và Nhị Hào, thậm chí cả tên lửa cũng khó xuyên thủng.

Cứng quá.

Vũ khí thông thường của nhân loại rất khó gây sát thương trước những sinh vật lạ.

Chương 1916

Lúc này, cấp trên đã nhận ra họ cần những vũ khí mạnh hơn.

Các thành viên đội Thắng Lợi không biết rằng khi họ đang nỗ lực ở tiền tuyến, còn có nhiều người hơn đang âm thầm cống hiến ở hậu phương, tạo điều kiện cho chiến thắng của đội Thắng Lợi.

Con quái thú kim loại siêu cứng rắn khiến người ta khá bất lực, căn bản không thể phá vỡ lớp vỏ ngoài của nó, tình thế trở nên vô cùng khó xử.

Đội Thắng Lợi chỉ có thể tiếp tục tìm kiếm điểm yếu của quái thú, và trước khi tìm ra, họ không thể làm gì được.

Vẫn là quái thú chủ động phát ra tín hiệu, cho mọi người biết nguồn gốc của nó.

Trong vũ trụ tồn tại một loại sinh mệnh thể năng lượng thuần túy đáng sợ, chúng không có cảm xúc, chỉ tồn tại để tìm kiếm năng lượng.

Trong hệ mặt trời, nó đã va chạm với Mộc Tinh 3 Hào, ba phi hành gia và con tàu đều bị nuốt chửng, và thể năng lượng này dựa theo ký ức của các phi hành gia để đến Trái Đất, muốn nuốt chửng năng lượng trên Trái Đất.

Hình ảnh cuối cùng của ba phi hành gia cũng bị chặn thu, mọi người mới biết đã xảy ra thảm kịch như vậy, vũ trụ thật sự quá rộng lớn, quá nguy hiểm.

Nhưng dù thế nào đi nữa, đội Thắng Lợi vẫn phải tiếp tục tìm kiếm điểm yếu của quái thú.

Lúc này, họ nhận được điện thoại từ gia đình các phi hành gia, nói rằng đã gặp được họ.

Mọi người đều cảm thấy không thể nào, các phi hành gia đã bị thể năng lượng nuốt chửng ngoài vũ trụ, làm sao có thể xuất hiện ở Trái Đất, xuất hiện trước mặt gia đình họ.

Vậy có phải là do thể năng lượng không thể hiểu được tình cảm của con người, nên ba vị phi hành gia vẫn còn ý thức của riêng mình.

Quật Tỉnh một lần nữa đưa ra phỏng đoán táo bạo, cho rằng đây có thể là nguyên nhân các phi hành gia trở về nhà, nhưng dù biết được điều này cũng chẳng giúp ích gì cho việc đánh bại quái thú.

May mà tốc độ của quái thú không nhanh, sau khi hấp thụ hết các thùng nhiên liệu của cục hàng không, vẫn còn một thời gian dài nữa mới đến kho nhiên liệu tiếp theo, vì vậy bây giờ họ phải tiếp tục chuẩn bị phòng tuyến, tiến hành tấn công.

Lần này sẽ huy động nhiều binh sĩ hơn, sử dụng vũ lực mạnh hơn, nên mọi người đều đã sẵn sàng, tiếp theo là phát động tấn công.

Mọi người đều nghiêm trận chờ đợi, đối mặt với quái thú một cách bị động như vậy, nhưng các thành viên đội Thắng Lợi lại tràn đầy tinh thần chiến đấu.

Tinh thần lạc quan này cũng vô cùng quý giá, bởi lẽ chỉ có những người có thể mỉm cười trong nghịch cảnh mới có thể cổ vũ mọi người.

Hơn nữa bây giờ vẫn chưa đến mức tuyệt vọng, các thành viên đội Thắng Lợi tuy biết vũ khí thông thường vô dụng, nhưng họ vẫn còn có Địch Già Ultraman.

Nếu Địch Già cũng vô dụng, thì họ chắc chắn có thể nghĩ ra những cách khác để đối phó với quái thú.

Công nghệ của loài người không chỉ có tên lửa và đại bác, mà còn có đủ loại hóa chất.

Bất kể quái thú là kim loại gì, chắc chắn có thể tìm thấy hóa chất làm tan chảy nó.

Vì vậy không cần phải căng thẳng, nhân loại vẫn còn rất nhiều quân bài tẩy.

Vòng tấn công thứ hai bắt đầu.

Mong muốn phản công của quái thú không cao, dù sao nó cũng là một thể năng lượng thuần túy, tuy đã nuốt chửng tàu vũ trụ và biến thành quái thú thực thể, nhưng cũng không có ý muốn chiến đấu.

Ăn uống mới là việc quan trọng nhất đời, đánh nhau đối với sinh mệnh năng lượng không có ý nghĩa gì.

Chỉ có sinh mệnh thực thể mới vì tài nguyên mà đánh nhau, sinh mệnh năng lượng không cần phải như vậy.

Thực ra ta thấy sinh mệnh năng lượng này đúng là ngốc, Trái Đất có bao nhiêu năng lượng chứ.

Tại sao không đi nuốt chửng mặt trời.

Mặt trời rõ ràng mới là nguồn năng lượng lớn nhất trong hệ mặt trời.

Đỗ Lan một lần nữa đưa ra ý kiến không đúng lúc.

Mọi người đều cho rằng nếu quái thú thật sự ăn mất mặt trời, thì loài người mới thực sự bất lực.

Dù là quái thú, cũng không thể vượt qua giới hạn của sinh vật.

Các ngôi sao đúng là có năng lượng rất lớn, nhưng đồng thời cũng rất nguy hiểm.

Vì vậy tôi đề xuất một kế hoạch tác chiến, gọi là kế hoạch Hằng Tinh.

Nếu trên Trái Đất lại xuất hiện quái thú đáng sợ, chúng ta có thể tập trung sức mạnh ném quái thú lên mặt trời.

Nếu ngay cả quái thú thể năng lượng cũng không chịu nổi sức mạnh của mặt trời, thì những con quái thú khác càng không cần phải nói.

Đỗ Lan nghiêm túc nói: Chúng ta phải biến mặt trời thành vũ khí mạnh nhất của mình.

Anh có thể viết một báo cáo, nhưng bây giờ vẫn nên tập trung chiến đấu đi.

Phó đội trưởng nói, bây giờ mọi người cần đồng tâm hiệp lực đối kháng con siêu quái thú trước mắt.

Tấn công.

Máy bay chiến đấu và xe tác chiến mặt đất cùng tấn công, nhưng vẫn không có nhiều tác dụng, thế là Địch Già xuất hiện.

Nhưng lần này Địch Già cũng không biết bắt đầu từ đâu, căn bản không thể phá vỡ cái mai rùa của quái thú, ngay cả luồng năng lượng mà Địch Già bắn ra cũng không hiệu quả, mắt thấy ba phút của Địch Già sắp hết.

Lúc này, đội viên Tân Thành lên tiếng.

Anh chàng xạ thủ này, đồng thời cũng là một soái ca tràn đầy ánh sáng nhân tính, có lẽ là người hiểu rõ tình người nhất trong cả đội.

Vì vậy anh đề nghị bắn hình ảnh gia đình các phi hành gia vào máy tính của Mộc Tinh Tam Hào: Để ba người họ một lần nữa sống với thân phận con người.

Nếu không thể phá hủy quái thú từ bên ngoài, vậy thì tấn công từ bên trong.

Lập tức hành động.

Quả nhiên, quái thú bắt đầu sụp đổ.

Ba ý thức con người thức tỉnh, cuối cùng đoạt lấy năng lượng của sinh mệnh năng lượng.

Ba người họ tiến hóa thành những thể năng lượng tiên tiến hơn con người, rời khỏi Trái Đất, hóa thành những vì sao.

Còn thân thể của Lập Gia Đức Long thì ở lại tại chỗ.

Đỗ Lan có một ý tưởng, đó là dùng con quái thú này để phát triển Giáp Phản Địch Già.

Thế là hai bản báo cáo được gửi lên cấp cao của TPC.

Mặc dù Tổng thanh tra không đồng ý, nhưng những người khác đều cảm thấy cần có biện pháp để đối phó với Ultraman.

Đồng thời, kế hoạch ném những con quái thú không giải quyết được lên mặt trời cũng được thông qua.

Tuy nhiên, Đỗ Lan không phải là người phụ trách, hắn chỉ chịu trách nhiệm lên kế hoạch và kỹ thuật, những việc khác do TPC phụ trách.

Đỗ Lan vẫn là một thành viên của đội Thắng Lợi, vẫn phải tiếp tục túc trực hai mươi bốn giờ mỗi ngày.

Nhưng việc Đỗ Lan đề xuất hai bản báo cáo vẫn bị đội trưởng Cư Gian Huệ biết được, cô nghiêm túc tìm đến Đỗ Lan: Tôi cần anh giải thích, tại sao lại làm như vậy.

Kế hoạch kết liễu bằng mặt trời của anh tôi còn có thể hiểu, nhưng kế hoạch Phản Địch Già là vì cái gì.

Địch Già là bạn đồng hành của chúng ta, chúng ta nên tin tưởng anh ấy.

Đội trưởng, tôi có suy nghĩ của riêng mình.

Trên thế giới này không có gì là toàn tri toàn năng, toàn thiện thì không toàn năng, toàn năng thì không toàn thiện.

Địch Già Ultraman hiện tại đúng là bạn của chúng ta, nhưng dù anh ta có một phần nghìn, một phần vạn khả năng bị hắc hóa, chúng ta cũng phải chuẩn bị chu toàn.

Nếu Địch Già mãi mãi là bạn của chúng ta, Giáp Phản Địch Già cũng sẽ không được xuất động.

Nhưng nếu Địch Già thật sự ra tay với nhân loại, chúng ta bắt buộc phải có cách để kiềm chế anh ta.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Đỗ Lan, Cư Gian Huệ nhận ra tên này tuy bình thường hay thích đùa giỡn, nhưng lần này hắn rất nghiêm túc.

Nhưng họ làm như vậy, lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, cũng có phần quá hèn hạ.

Đáng tiếc, sự chênh lệch giữa loài người và Ultraman quá lớn: Tình bạn được xây dựng trên nền tảng bình đẳng, giữa một bên mạnh một bên yếu chỉ có lòng thương hại, mà lòng thương hại sẽ biến mất khi sự kiên nhẫn không còn.

Đội trưởng cuối cùng không nói nên lời. 95.

Vì cấp trên đã chấp nhận bản kế hoạch của Đỗ Lan, cô cũng không thay đổi được gì.

Cô chỉ hy vọng Đỗ Lan không có địch ý với Địch Già, nhưng xem ra điểm xuất phát của Đỗ Lan cũng không phải là địch ý, mà là vì muốn loài người có thể bình đẳng với Địch Già: Thật sự cần phải bình đẳng sao.

Đương nhiên là cần thiết.

Đội trưởng gật đầu: Tôi biết rồi, nhưng chuyện này tốt nhất anh đừng nói cho những người khác, kẻo mọi người có cảm xúc.

Mọi người đều nợ Địch Già ân tình, nên sẽ không thích những kế hoạch này.

Nếu họ biết, chắc chắn sẽ có rạn nứt giữa họ và Đỗ Lan, khi đó đội Thắng Lợi sẽ không còn đoàn kết như vậy nữa.

Chương 1917

Tôi biết.

Đỗ Lan rời đi, để lại đội trưởng một mình thở dài.

Tại sao đột nhiên lại xuất hiện quái thú.

Hiện có một luận điệu cho rằng quái thú là lời cảnh báo của tự nhiên đối với con người.

Rốt cuộc quái thú đột nhiên xuất hiện dày đặc như vậy, chắc chắn phải có nguyên nhân.

Hiện tại, sự phá hoại của con người đối với tự nhiên đã đạt đến mức độ chưa từng có, lằn ranh đỏ về môi trường đã được bật lên, nhưng con người vì lợi ích của mình vẫn tiếp tục tiến vào những lãnh địa mới, mang đến nhiều ô nhiễm hơn.

Vì vậy có người cho rằng quái thú là một lời cảnh báo của tự nhiên, là lời cảnh báo để con người dừng lại.

Luận điệu này thường thấy nhất trên truyền hình, các nhà bình luận xã hội thao thao bất tuyệt.

Đội Thắng Lợi cũng thường xem các chương trình này, mỗi thành viên cũng có quan điểm riêng.

Quật Tỉnh, nhà phát minh này, cho rằng việc sử dụng và kết quả của khoa học kỹ thuật phụ thuộc vào ý đồ của người sử dụng, bản thân khoa học là vô tội, chỉ có con người tham lam lạm dụng mới khiến khoa học trở thành thủ phạm phá hoại môi trường.

Nhưng phi công át chủ bài Lệ Na không đồng tình, cô cho rằng chính vì các nhà khoa học chỉ mải mê với cảm giác thành tựu khi phát minh sáng tạo mà bỏ qua việc dự đoán hậu quả của các thành tựu khoa học mới gây ra nhiều sự phá hoại như vậy.

Rất nhiều khi, các sản phẩm phụ của khoa học hoàn toàn không thể kiểm soát được, ví dụ như rác thải nhựa tồn tại hàng trăm năm, những thứ này đáng lẽ các nhà khoa học phải nghĩ đến từ trước.

Còn có bức xạ của nhà máy điện hạt nhân, trước khi hoàn toàn nắm vững, các nhà khoa học nên cấm sử dụng các sản phẩm công nghệ chưa trưởng thành.

Đội trưởng không ngăn cản những cuộc tranh luận này, vì chân lý có lẽ nằm trong quan điểm của những người trẻ.

Tay súng thiện xạ Tân Thành thì cho rằng điều quan trọng nhất là con người phải rút kinh nghiệm, phải thay đổi kịp thời.

Đỗ Lan không nói một lời, hắn chỉ nghĩ rằng địa vị của các nhà khoa học ở thế giới này đều rất cao.

Rốt cuộc, những người ban đầu thúc đẩy việc phi quân sự hóa toàn cầu chính là các nhà khoa học, và cốt lõi của TPC cũng là các nhà khoa học.

Ở thế giới này, nhà khoa học đại diện cho tương lai, đại diện cho thiện và ác của loài người.

Cũng vì các nhà khoa học rất năng động, nên quả thực đã khiến loài người tiến bộ thần tốc trong vài năm qua.

Lại vì khoa học kỹ thuật phát triển quá nhanh, mới khiến nhiều người nảy sinh nỗi sợ hãi đối với công nghệ, nên thuyết tội ác nguyên thủy của công nghệ mấy năm gần đây rất có thị trường.

Chỉ là bây giờ xuất hiện quái thú, thuyết tội ác nguyên thủy của công nghệ liền nắm được thượng phương bảo kiếm, cho rằng cuối cùng đã có bằng chứng cho thấy sự phát triển công nghệ dẫn đến hủy diệt, quái thú chính là bằng chứng tốt nhất, dựa vào đó mà liều mạng tấn công giới khoa học: các nhà khoa học hãy dừng bước, chờ đợi loài người đi.

Nhưng các nhà khoa học rõ ràng không thể dừng lại, vì quái thú xuất hiện lại càng cần phát triển kỹ thuật, không có kỹ thuật chẳng lẽ mọi người đều chờ bị quái thú ăn thịt sao.

Hơn nữa cũng không có bằng chứng nào nói rằng quái thú là do con người phá hoại môi trường gây ra.

Các nhà khoa học phản bác các nhà bình luận xã hội: Các người có bằng chứng không.

Các nhà bình luận xã hội sẽ hỏi lại: Nếu không phải là lời cảnh báo của tự nhiên, tại sao quái thú lại xuất hiện thường xuyên như vậy.

Những hiện tượng này không thể giải thích bằng khoa học.

Các nhà khoa học và các nhà bình luận xã hội đang tranh cãi, đội Thắng Lợi cũng vì những ý kiến khác nhau mà tranh luận, xã hội lại đến lúc phải thay đổi.

Mỗi khi loài người phải quyết định tương lai đi về đâu, sẽ xuất hiện vô số những luồng ý kiến khác nhau, những luồng ý kiến này va chạm với nhau, cùng nhau chịu sự kiểm nghiệm của thực tiễn, cuối cùng thứ còn lại sẽ là ngọn đèn tư tưởng soi đường cho loài người tiến lên, và những người đề xuất ra những tư tưởng này cũng sẽ trở thành vĩ nhân.

Càng ở những bước ngoặt quan trọng, sức mạnh của tư tưởng càng rõ rệt.

Hiện tại mọi người đang cần một loại sức mạnh, đó chính là tin vào ánh sáng, đây là một tư tưởng tích cực hướng thượng.

Nhân vật đại diện chính là đội trưởng Cư Gian Huệ, ánh sáng vừa xuất hiện, cô đã kiên định tin tưởng.

Tin vào ánh sáng, không chỉ là tin vào Địch Già Ultraman, mà còn là tin rằng trong lòng mỗi người đều có một tia sáng không tắt, ánh sáng sẽ dẫn lối con người đi đến con đường đúng đắn.

Đỗ Lan, anh có nghĩ quái thú là lời cảnh báo của tự nhiên không.

Đại Cổ đột nhiên hỏi Đỗ Lan, cậu cảm thấy Đỗ Lan tuy bình thường không đứng đắn, nhưng những lời nói ra thực ra đều khá có lý.

Thực ra, chúng ta loài người há chẳng phải cũng là một con quái vật sao.

Con người xây dựng nên một xã hội phức tạp và đồ sộ như vậy, tạo ra biết bao kỳ tích công nghiệp, mỗi người chúng ta đều là tế bào của con quái vật đó.

Nếu quái thú thật sự là lời cảnh báo của tự nhiên, vậy thì tự nhiên cũng quá coi thường con người rồi.

Các người nghĩ xem, trong số những con quái vật xuất hiện từ trước đến nay, có con nào thật sự có thể dồn con người vào bước đường cùng không.

Đúng vậy, ngay cả con quái thú thể năng lượng thuần túy kia cũng chỉ cứng rắn hơn một chút, tuy đã đánh bại Địch Già, nhưng không hề đánh bại được loài người, loài người vẫn còn rất nhiều con bài tẩy.

Ta cho rằng quái thú xuất hiện là vì loài người cũng là một thành viên của loài quái vật.

Quái thú và con người khai chiến, chính là cuộc tranh giành và cạnh tranh giữa quái vật với quái vật.

Nếu loài người không phát triển, quái thú nào thèm để ý đến chúng ta.

Bây giờ loài người đã mạnh lên, cũng có tư cách tham gia vào cuộc cạnh tranh của quái vật.

Vì vậy, qua từng cuộc chiến tranh, sẽ xác định được ai mới là vua của các loài quái vật trên Trái Đất.

Mọi người nghe Đỗ Lan coi cả loài người là quái vật, không khỏi co giật khóe miệng, quả nhiên hắn luôn thích phát biểu những lời kỳ lạ.

Những lời này nếu bị dân chúng nghe được không biết sẽ bị chửi thành cái dạng gì nữa.

Nhưng quả thực có lý, nếu quái thú không đến tìm rắc rối cho con người, thì sớm muộn gì con người cũng sẽ đi tìm rắc rối cho quái thú.

Rốt cuộc con người đã phát triển đến quy mô như hiện nay, đã lên trời xuống đất, chạm đến lãnh địa của quái thú rồi.

Giống như Thiểm Điện Nhân, họ từ xưa đã sống trong tầng mây của Trái Đất, nhưng cùng với việc các thiết bị điện của con người phát ra đủ loại sóng điện từ lộn xộn, khiến họ không được yên ổn, buộc phải có những cuộc giao thiệp không mấy thân thiện với con người.

Thiểm Điện Nhân là sinh mệnh bản địa của Trái Đất, giống như con người, chỉ là họ là cư dân của bầu trời.

Trước đây họ vẫn không có phản ứng gì với sự phát triển của con người, đến khi có phản ứng thì đã quá muộn.

Một bộ phận Thiểm Điện Nhân dung hợp thành quái thú Gia Tá Đặc để phản công lại loài người, đây là cuộc chiến tranh do một nền văn minh phát động chống lại một nền văn minh khác.

Vì Thiểm Điện Nhân muốn đoạt lại bầu trời từ tay con người, nên máy bay của con người đã trở thành mục tiêu tấn công của họ.

Rất nhiều chuyến bay quốc tế bị buộc phải gián đoạn, ảnh hưởng nghiêm trọng đến hoạt động của con người.

Đối với điều này, con người hoàn toàn không thể nhẫn nhịn, nên đã phản công lại Thiểm Điện Nhân.

TPC đi khắp thế giới tìm kiếm hang ổ của Thiểm Điện Nhân, hy vọng có thể một lưới bắt hết.

Và với tư cách là trung tâm tổng hợp thông tin, đội Thắng Lợi cũng bị lừa tham gia vào cuộc chiến tranh này.

Đội Thắng Lợi cảm thấy rất phức tạp, trước đây đều là quái thú đến gây rối, họ phản công.

Nhưng lần này, họ lại phải chủ động tấn công hang ổ của Thiểm Điện Nhân, đánh mạnh vào lực lượng sống của họ, thậm chí là muốn diệt tộc họ.

Lệ Na đa sầu đa cảm cảm thấy không nên làm như vậy, chẳng lẽ không thể cùng tồn tại sao.

Thiểm Điện Nhân và con người đều là chủng tộc của Trái Đất, tại sao cứ phải tàn sát lẫn nhau.

Không hiểu tại sao TPC lại cứng rắn như vậy, chẳng lẽ không thể nghĩ cách khác sao.

TPC cũng muốn nghĩ, nhưng Thiểm Điện Nhân đã giết chết biết bao thường dân vô tội, nếu họ không hành động nữa, sẽ gây ra phẫn nộ trong dân chúng.

Nếu thật sự suy nghĩ như Lệ Na, thì hòa bình giữa con người và Thiểm Điện Nhân có lẽ sẽ phải được xây dựng trên những bộ xương trắng của các vụ tai nạn máy bay.

Lợi ích thiết thân, không thể nhượng bộ.

Vì vậy TPC đã điều động rất nhiều lực lượng vũ trang, chuẩn bị phát động cuộc chiến phản công.

Đại Cổ cũng hy vọng hòa bình cùng tồn tại, đáng tiếc bây giờ xem ra là không có cách nào rồi.

Chương 1918

Địch Ny Toa nói với Đại Cổ và Lệ Na: Vừa bắt đầu đã cầu xin cùng tồn tại sẽ bị coi là yếu đuối, vì vậy bắt buộc phải đánh nhau, đánh xong rồi mới hòa đàm, hòa bình như vậy mới có giá trị.

Hòa bình là món hàng đắt giá nhất trên thế giới, chỉ có thể mua được bằng sự hy sinh.

Chưa đánh mà đã muốn hòa bình, đó không khác gì lâu đài trên không, chỉ bị người ta coi là kẻ ngốc.

Rốt cuộc môi trường tự nhiên không phải là môi trường xã hội.

Trong xã hội có pháp luật, các đối thủ cạnh tranh có thể thương thảo để cùng thắng lợi dưới khuôn khổ pháp luật.

Nhưng môi trường tự nhiên là vật cạnh thiên trạch, không có pháp luật, chỉ có nắm đấm.

Dưới tiền đề không có chung giá trị quan, dùng nắm đấm để quyết định mối quan hệ địa vị là phương thức đơn giản và thực tế nhất.

Vì vậy, nhất định phải đánh với Thiểm Điện Nhân.

Địch Ny Toa đáng tin hơn Đỗ Lan nhiều, đạo lý nói ra đơn giản rõ ràng, không vòng vo những thứ huyền ảo.

Cuộc tác chiến chống lại Thiểm Điện Nhân là cuộc tác chiến quy mô lớn nhất mà TPC triển khai kể từ khi thành lập.

Thậm chí có thể nói đây là hành động quân sự lớn nhất trên mặt đất sau khi thế giới hòa bình, điều động một sư đoàn xe tăng, hai trăm tám mươi chiếc xe tăng mẫu mới nhất tiến ra chiến trường, bao vây hang ổ của Thiểm Điện Nhân.

Mặc dù Thiểm Điện Nhân là cư dân của bầu trời, nhưng cá thể Thiểm Điện Nhân không có nhiều sức sát thương, họ phải hợp thể thành quái thú mới có thể phá hủy máy bay của con người.

Và Thiểm Điện Nhân sau khi hợp thể thành quái thú thì mất đi sự nhẹ nhàng lơ lửng trên không, phải đáp xuống mặt đất, cư trú trong hang ổ.

Bây giờ, thông qua thiết bị giám sát sóng điện từ toàn cầu, TPC cuối cùng đã tìm thấy hang ổ của Thiểm Điện Nhân, nằm trong một ngọn núi lớn.

Thế là cỗ máy chiến tranh toàn bộ được đẩy tới, bao vây chặt chẽ ngọn núi.

Đội Thắng Lợi cũng tham gia chiến đấu.

Điều này khiến các thành viên đội Thắng Lợi cảm thấy mình giống như những người lính.

Rõ ràng họ là một đội ngũ tồn tại vì hòa bình, nhưng bây giờ lại phải chủ động phát động chiến tranh.

Mấy người trẻ tuổi trong lòng đều cảm thấy kỳ quái.

Nhưng Thiểm Điện Nhân không có nhiều cảm xúc như vậy, địch ý của họ đối với con người rất rõ ràng, họ đã phát động tấn công trước.

Bùm.

Chiến tranh bùng nổ.

Quả nhiên vũ khí thông thường vẫn không có tác dụng gì nhiều, ngược lại, đòn tấn công sét của quái thú chỉ cần quét một cái là có thể phá hủy vài chiếc xe tăng, còn đạn pháo nhiều nhất cũng chỉ như gãi ngứa cho quái thú.

Chỉ có thể nói là kiến nhiều cắn chết voi.

Loài người từng đợt từng đợt tấn công tích lũy sát thương, tiêu hao thể lực của quái thú, dùng sinh mạng của chiến sĩ để đổi lấy chiến thắng cuối cùng.

Đội Thắng Lợi cũng đang tấn công hết mình, không hề lơ là, tinh thần chuyên nghiệp này vẫn có.

Họ dùng chiến cơ, chiến xa và súng ống để tấn công.

Sát thương gây ra không yếu hơn đội xe tăng, rốt cuộc xe tăng vẫn là vũ khí động năng, còn vũ khí của đội Thắng Lợi toàn là vũ khí năng lượng.

Lần đầu tiên trong một trận chiến đơn lẻ mà dùng hết năng lượng.

Không được, súng của tôi hết điện rồi.

Đỗ Lan gõ gõ vào khẩu súng, đáng tiếc đây là vũ khí công nghệ cao, không phải pin, không phải gõ một cái là ra điện được.

Những người khác cũng gần như vậy, một loạt tấn công mạnh mẽ mà lại đánh đến cạn đạn hết lương.

Quái thú cũng không còn tinh thần, cuối cùng quay về hang ổ không xuất hiện nữa.

Ngừng vũ trang, quái thú vô tội.

Không có vũ trang, sẽ không có giết chóc, TPC quân phiệt, đội Thắng Lợi chó săn.

Tuy nhiên, so với cuộc chiến chính diện với quái thú, đám đông biểu tình không màng sống chết xung quanh chiến trường mới thực sự khiến người ta cạn lời.

Vì thanh thế của cuộc tác chiến quá lớn, nên rất nhiều người dân không quản ngại đường xa lái xe đến khu rừng núi này, giăng biểu ngữ, giơ bảng giấy bắt đầu phản đối.

Những người này đều cho rằng quái thú là sự trừng phạt do sai lầm của con người gây ra, con người không thể chống cự, nên buông vũ khí xuống.

Chỉ có như vậy, tự nhiên mới nguôi giận, quái thú mới biến mất, con người mới có thể tiếp tục quay về cuộc sống bình thường.

Không vũ trang, không chiến tranh, quái thú vô tội.

TPC độc tài, đội Thắng Lợi vô sỉ.

Có đến vài trăm người tập trung bên ngoài đường cảnh giới, dùng loa lớn phản đối.

Nếu không có người ngăn cản, e rằng họ đã chặn trước họng pháo, ngăn cản TPC tiến công rồi.

Thành phần của những người phản đối rất phức tạp, có những người được các nhóm tri thức khác tranh giành tài nguyên với các nhà khoa học tài trợ, cũng có những người ăn no rửng mỡ, còn có một số chỉ vì bất mãn với hiện trạng mà gây rối.

Vì các nhà khoa học chiếm đoạt rất nhiều tài nguyên, nên các nhóm lợi ích như xã hội học, lịch sử học. phải tranh giành tài nguyên với họ, vì vậy sẽ tổ chức quần chúng phản khoa học, ủng hộ quái thú, đây là loại xấu xa.

Những người biểu tình ăn no rửng mỡ là để thỏa mãn lòng hư vinh của bản thân, để tự cảm động chính mình.

Họ không hề suy xét việc biểu tình có đúng hay không, không nghĩ đến hậu quả, dù sao họ chỉ cần mình sướng là được, đây là loại ngu ngốc.

Còn nhóm cuối cùng, những người biểu tình vì bất mãn, họ không quan tâm biểu tình về cái gì, họ chỉ hy vọng có người chú ý đến họ, hy vọng có người lắng nghe tiếng nói của họ.

Vì không có kênh đúng đắn nên chỉ có thể tham gia biểu tình.

Những người này có thể hiểu được, cũng rất đáng thương, nhưng chỉ là số ít.

Nhiều người hơn vẫn là ngu ngốc hoặc xấu xa, chỉ biểu tình để gây khó chịu cho người khác.

Đỗ Lan bày tỏ mình rất oan uổng, vô duyên vô cớ bị chụp cho cái mũ vô sỉ.

Họ còn chưa thấy bộ dạng vô sỉ của hắn, sao có thể nói bậy nói bạ được chứ.

Nhìn thấy đám đông biểu tình này, các thành viên đội Thắng Lợi đều tinh thần sa sút.

Họ đang chiến đấu để bảo vệ nhân loại, sao lại bị người ta chửi mắng thậm tệ như vậy.

Lúc này, vẫn là phó đội trưởng lên tiếng cổ vũ mọi người: Chúng ta nhận công việc này là phải chuẩn bị tâm lý.

Chúng ta tham gia đội Thắng Lợi không phải để nhận được lời khen ngợi, mà là để cống hiến sức mình bảo vệ nhân loại và Trái Đất.

Họ không hiểu tính chất công việc của chúng ta nên mới công kích chúng ta.

Chúng ta phải hiểu cho họ, sẽ có một ngày họ hiểu ra thôi.

Đỗ Lan thầm nghĩ không hiểu chẳng lẽ còn có thể cho họ một phát súng.

Thế giới nào cũng có dân điêu, và đối với dân điêu quả thực không có biện pháp giải quyết nào tốt, không khoan dung chỉ tổ làm mình tức chết.

Nhưng tôi cũng không ngờ lại có nhiều luận điệu đầu hàng như vậy, chẳng lẽ chúng ta không vũ trang, không phản kháng thì quái thú sẽ tha cho chúng ta sao.

Thiểm Điện Nhân còn ăn thịt người đấy.

Đỗ Lan nói: Hay là chúng ta bây giờ nhường đường, để họ đi sống với Thiểm Điện Nhân đi, biến khu vực này thành khu tự trị, để những tình nguyện viên này làm thức ăn cho Thiểm Điện Nhân, như vậy là vẹn cả đôi đường.

Chúng ta không cần đánh nhau, họ cũng có thể thực hiện giá trị bản thân, Thiểm Điện Nhân lại được ăn no, nhất cử tam tiện, quả là hoàn mỹ.

Đỗ Lan, anh nói ít lại vài câu đi.

Phó đội trưởng biết ngay Đỗ Lan luôn có những ý nghĩ kỳ quặc, lúc này sao có thể nói đùa như vậy.

Các người không thích nghe, chứng tỏ tôi nói đúng.

Đỗ Lan lý lẽ hùng hồn, cho rằng trung ngôn nghịch nhĩ.

Mọi người vô cùng cạn lời, đều cho rằng Đỗ Lan và đám người biểu tình này cũng là kẻ tám lạng người nửa cân, đều dùng tư tưởng sai lầm để bóp méo và xuyên tạc ngôn ngữ đúng đắn.

Đi bổ sung vật tư trước, ngày mai tiếp tục.

Mọi người cắm trại ngay bên cạnh chiến trường, buổi tối có thể nghe thấy tiếng la hét thảm thiết từ bệnh viện dã chiến, trong trận chiến ban ngày đã có rất nhiều người bị thương.

Kiểm tra vũ khí, ngày mai còn phải ra chiến trường.

Chương 1919

Những người biểu tình cũng theo đến ngoài doanh trại, họ còn có tinh thần hơn cả quái thú, từng người một như bị tiêm máu gà mà phản đối.

Không ít chiến sĩ tâm trạng sa sút, cũng bắt đầu suy nghĩ tại sao con người không buông vũ khí.

Quả nhiên con người rất dễ tự nghi ngờ bản thân, nên nhiều người mới phải học tập cổ nhân.

Cổ nhân đã làm, mình làm theo sẽ không do dự nữa.

Lúc này cần có danh ngôn của người nổi tiếng để khích lệ, thế là Đỗ Lan nói: Địch Già đã từng nói: Loài người là sinh mệnh được yêu thương.

Vì vậy Địch Già mới chiến đấu vì con người.

Đại Cổ tự hỏi mình đã nói câu này lúc nào.

Địch Già lại nói: Vận mệnh của loài người nằm trong tay loài người, mỗi người phải nắm chặt ánh sáng trong tim, đều phải chiến đấu.

Đại Cổ tự hỏi mình cũng chưa từng nói câu này.

Nhưng những người khác lại hỏi tới tấp: Địch Già thật sự đã nói như vậy sao.

Đương nhiên là nói rồi, Địch Già đã nói rất nhiều, đủ để soạn thành một quyển Ultraman Ngữ Lục.

Vì vậy mọi người đừng nản lòng, khi chúng ta nghi ngờ bản thân thì hãy nghĩ xem tại sao Địch Già lại chiến đấu, chẳng phải là vì chúng ta, loài người sao.

Nếu chúng ta tự mình từ bỏ trước, thì đặt Địch Già ở đâu.

Đỗ Lan dùng danh ngôn của Địch Già để cổ vũ mọi người, thành công quét sạch không khí chán nản do những người biểu tình gây ra, khích lệ sĩ khí.

Chỉ có Đại Cổ là biết mình bị mượn danh ngôn, bây giờ cậu đã hiểu được hoàn cảnh của Lỗ Tấn.

Chân Do Mỹ, sao em lại ở đây.

Tân Thành nhìn thấy em gái mình, cô là nhân viên y tế của TPC, không ngờ cô cũng đến chiến trường, làm y tá chiến địa.

Nghĩ đến bạn trai của em gái đã chết dưới móng vuốt của Thiểm Điện Nhân, Tân Thành càng thêm kiên định quyết tâm quyết một trận sinh tử với chúng: Em không sao chứ.

Anh lo lắng em gái vẫn chưa thoát khỏi bóng ma.

Tuy nhiên, Chân Do Mỹ cũng là một người ủng hộ thuyết quái thú vô tội.

Mặc dù bạn trai cô bị rơi máy bay vì nguyên nhân liên quan đến quái thú, nhưng cô vẫn tin rằng quái thú đến là do sai lầm của con người: Anh trai, tại sao không thử buông vũ khí, biết đâu quái thú sẽ không đến nữa.

Chân Do Mỹ, sao em có thể nói như vậy.

Tân Thành muốn lớn tiếng trách mắng, nhưng nghĩ đến đây là em gái ruột của mình, cuối cùng chỉ có thể nuốt lời lại.

Rốt cuộc em gái vừa trải qua bi kịch, tâm trạng không tốt có thể hiểu được.

Cứ để cô ấy trách mắng người anh trai vô dụng này đi, ngay cả tình yêu của em gái cũng không bảo vệ được, còn tính là anh trai gì nữa.

Chân Do Mỹ phản đối vũ trang quân sự của TPC, càng cảm thấy nếu các binh sĩ chết đi sẽ không bao giờ gặp lại người mình yêu thương nữa, nên không nên đi đánh đấm chém giết.

Chỉ có thể nói cô còn nhỏ tuổi, tầm nhìn cũng nhỏ, trong lòng chỉ có tình yêu cá nhân nhỏ bé, không có tình yêu vô bờ bến bao dung trời đất nhân loại.

Nếu ai cũng sợ hy sinh, thì đến lúc nhân loại sắp diệt vong sẽ không có ai đứng ra phản kháng.

Em còn nhỏ, không hiểu đâu.

Tân Thành kiên nhẫn nói, hy vọng em gái lớn lên một chút có thể hiểu rằng sinh mệnh không phải chỉ tồn tại vì bản thân, có những thứ còn cao hơn cả sinh mệnh.

Anh trai là đồ ngốc.

Chân Do Mỹ quay người bỏ đi, rõ ràng là không vui, vì ngay cả anh trai cũng không hiểu cô.

Tân Thành thở dài nói: Cứ để anh trai đi chiến đấu thôi.

Anh chiến đấu chẳng phải là để bảo vệ cô em gái ngây thơ này sao.

Em gái cho rằng chiến đấu sẽ có người chết, sẽ mất đi người mình yêu.

Nhưng anh trai biết rằng không chiến đấu thì không thể bảo vệ được người mình yêu, cũng sẽ mất đi người thân.

Đêm nay định sẵn sẽ không bình yên.

Đến nửa đêm, quái thú đột nhiên xuất động, tiến về phía doanh trại.

Chỉ số sóng điện từ còn cao hơn ban ngày, vẫn đang tiếp tục tăng lên.

Phó đội trưởng vừa nghe liền biết không ổn: Ban ngày, quái thú căn bản chưa dùng hết toàn lực, chết tiệt.

Nhất định phải bảo vệ tốt mọi người, di chuyển toàn bộ nhân viên phi chiến đấu.

Đội xe chú ý, lập tức hành động.

Đội Thắng Lợi yểm trợ, mọi người bắt đầu chiến đấu.

Rõ.

Quái thú chủ động xuất kích, mang theo hận thù với con người, tàn phá trên đường đi.

Sấm sét rạch nát màn đêm, chiếu sáng cả bầu trời đêm.

Loài người bị đánh bất ngờ.

Không ổn rồi, theo số liệu thu thập được từ các chi bộ TPC toàn cầu cho thấy: khắp nơi trên thế giới đều xuất hiện các tầng mây do Thiểm Điện Nhân tập hợp lại, chúng có thể sắp tiến hành tấn công trả thù con người.

Lúc này chiến trường đã hỗn loạn cả lên, đâu còn lo được chuyện Thiểm Điện Nhân trả thù con người.

Không chừng cả doanh trại cũng sắp bị tiêu diệt.

Đội Thắng Lợi phản công hết sức, nhất định phải chặn được đợt tấn công của quái thú, để thương binh rút lui trước.

Nhưng xe hoàn toàn không đủ, vì còn phải đưa cả đám đông biểu tình đi.

Cuối cùng, thương binh lại không có xe.

Chân Do Mỹ là y tá cũng không thể rút lui, vì vậy những chiến sĩ TPC còn lại buộc phải tử thủ doanh trại.

Nhưng ban ngày họ chuẩn bị đầy đủ cũng chỉ cầm hòa, bây giờ quái thú tung hết sức, loài người chẳng phải là gà đất chó sành, không chịu nổi một đòn sao.

Chết tiệt, làm sao có thể không sợ chết chứ.

Tân Thành đương nhiên cũng sợ chết, nhưng anh có lý do bắt buộc phải chiến đấu: Tuyệt đối sẽ không để ngươi qua đây.

Anh liều mạng bắn, nhưng hiệu quả rất nhỏ.

Đại Cổ nhìn tất cả những điều này, cuối cùng hạ quyết tâm.

Ban đầu cậu không muốn để Địch Già Ultraman can thiệp vào chiến tranh, rốt cuộc cả con người và Thiểm Điện Nhân đều chỉ vì sinh tồn, căn bản không có ai đúng ai sai.

Cậu cảm thấy sức mạnh của Địch Già Ultraman không phải chỉ tồn tại vì con người, Địch Già Ultraman nên tồn tại vì một mục tiêu cao cả hơn, là chiến đấu vì tất cả sinh mệnh trên Trái Đất.

Nhưng nhìn thấy con người liên tục thất bại, nhìn thấy những người mình quan tâm và quan tâm mình gặp nguy hiểm, Đại Cổ không thể ngồi yên không quản, vì vậy cậu quả quyết biến thân: Địch Già.

Đại Cổ phải chiến đấu vì những người cậu yêu thương.

Vút.

Là Địch Già, vừa nhìn thấy Địch Già, mọi người lập tức an tâm, họ biết Địch Già chắc chắn sẽ bảo vệ họ.

Hai sinh vật khổng lồ đang vật lộn, chiêu thức nào cũng mang theo gió giật sấm vang, uy mãnh vô cùng. 96.

Mọi người đều nhìn Địch Già, nhìn Địch Già chiến đấu vì nhân loại.

Lệ Na không nhịn được hỏi: Địch Già, anh vì sao mà chiến đấu.

Đỗ Lan nghe thấy những câu hỏi sến sẩm này, cả người rùng mình.

Thật quá thánh mẫu, không biết có phải là ăn no quá rồi, quên mất sự tàn khốc khi cả thế giới tranh giành tài nguyên trước đây sao.

Đấu tranh giữa người với người còn tàn khốc như vậy, huống chi là đấu tranh giữa người với quái thú, người với người ngoài hành tinh.

Đó không chỉ là mày chết tao sống, mà là cuộc đấu tranh vong quốc diệt chủng.

Thật không biết loại cảm thán này ngoài việc duy trì cảm giác ưu việt về đạo đức của bản thân ra, có ích lợi gì cho sự tiến bộ của nhân loại.

Thứ đạo đức này cũng không phải là tư tưởng tiên tiến độc đáo gì.

Lúc này nên gác lại, tiêu diệt quái thú trước, sau đó trước mộ bia quái thú mặc niệm ba giây thể hiện sự tôn trọng là được rồi, làm gì có chuyện đang chiến đấu lại hỏi đông hỏi tây.

Nếu Đại Cổ trả lời, câu trả lời chắc chắn là vì cậu đứng về phía con người, chỉ là không nỡ nhìn con người chịu khổ, nên cậu phải ngăn chặn quái thú.

Lần này Địch Già cũng không nương tay.

Mặc dù biết Thiểm Điện Nhân vì sóng điện từ do sự phát triển của con người mà căm hận nhân loại như vậy, nhưng sự việc đã đến nước này, con người cũng không thể sống thiếu sóng điện từ. 97.

Nếu Thiểm Điện Nhân không thể dung thứ, vậy chỉ có thể phân cao thấp, để một bên phải chấp nhận lối sống của bên kia.

Con người thắng, Thiểm Điện Nhân chấp nhận sóng điện từ.

Nếu con người thua, thì con người quay về nền văn minh nông nghiệp.

Thắng bại nằm ở tia sáng của Địch Già, ba phút định thắng thua.

Chương 1920

Bùm.

Cuối cùng vẫn là Địch Già cao tay hơn một bậc, vì ánh sáng của nhân loại không thể bị dập tắt.

Các tầng mây trên toàn thế giới đều đang bay lên cao, đều đã rời khỏi tầng khí quyển.

Theo báo cáo từ các chi bộ TPC ở các nơi, Thiểm Điện Nhân đã tập thể rời khỏi Trái Đất.

Lệ Na nghe được tin này thì buồn bã thất thần: Có lẽ họ đã thất vọng với loài người rồi.

Ờ, Đỗ Lan cho rằng nói cứ như thể Thiểm Điện Nhân có thể đánh bại loài người vậy.

Loài người còn có Địch Già, mà Địch Già về lý thuyết là vô địch, vì chỉ cần trong lòng con người có ánh sáng, ánh sáng càng sáng, Địch Già càng mạnh, Địch Già là không có giới hạn.

Nếu họ thật sự có thể đánh bại Địch Già, e rằng lúc đó người rời khỏi Trái Đất sẽ là chúng ta, loài người.

Đỗ Lan cho rằng cô nhóc Lệ Na này vẫn còn quá ngây thơ và thánh mẫu, nhìn vấn đề quá phiến diện, hoàn toàn không nhìn thấy bản chất.

Địch Ny Toa bảo Đỗ Lan nói ít lại vài câu: Đây chính là tâm tình thiếu nữ, anh chàng thẳng nam như ngươi tốt nhất đừng bình phẩm.

Chúng ta chính vì nhìn thấu thế giới quá rõ, ngược lại lại thiếu đi những tình cảm lãng mạn và kỳ vọng tốt đẹp.

Đỗ Lan tỏ vẻ nghe lời vợ, rốt cuộc ngây thơ cũng là một trong những phẩm chất của con người: E rằng Địch Già cũng sẽ không để ý việc Lệ Na cướp công lao của cậu ấy, vì Đại Cổ có cảm giác tim đập loạn nhịp với Lệ Na.

Lệ Na nói Thiểm Điện Nhân rời đi vì thất vọng, điều này chính là phủ nhận vai trò then chốt của Địch Già trong trận chiến.

Đương nhiên đây cũng có thể là thủ đoạn của Lệ Na để bảo vệ Địch Già, vì nếu nói là Địch Già đuổi Thiểm Điện Nhân ra khỏi Trái Đất, vậy thì Địch Già sẽ trở thành đồng phạm và chó săn của con người, ảnh hưởng đến hình tượng huy hoàng của Địch Già.

Cuộc chiến chống lại Thiểm Điện Nhân đã thể hiện quyết tâm và năng lực bảo vệ nhân loại của TPC.

Tuy nhiên, cuối cùng dường như vẫn là Ultraman cứu nguy.

Nhưng TPC vẫn nhận công lao về mình, cao giọng tuyên bố đây là một chiến thắng vĩ đại, TPC đã bảo vệ được quyền bay lượn của con người.

Phát ngôn viên của TPC trên màn hình thần thái rạng rỡ, nói năng lưu loát, dường như không còn bất kỳ quái thú nào có thể đe dọa được con người nữa.

Và chiến thắng lần này quả thực đã mang lại sự tự tin rất lớn cho toàn thể nhân loại.

Rốt cuộc, đây là lần đầu tiên con người chủ động xuất kích nghênh chiến quái thú và giành thắng lợi, chứ không phải bị động chờ đợi quái thú xuất hiện.

Mọi người đều hy vọng TPC sẽ tiếp tục cố gắng, bóp chết tất cả những nguy hiểm đe dọa con người ngay từ trong trứng nước, như vậy mới có thể để con người an cư lạc nghiệp.

Đội Thắng Lợi nhìn những tin tức này, không ít người trong lòng lại cảm thấy có một nút thắt.

Rốt cuộc, đội Thắng Lợi là những người tiên phong của nhân loại, họ phải lên trời xuống đất, đến những nơi mà người bình thường không thể đến, cũng phải suy nghĩ về những nội dung mà người thường không thể nghĩ đến.

Vì vậy họ không thể yên lòng chấp nhận quan niệm đúng sai đen trắng, cũng không thể chỉ xem xét lợi ích trước mắt của con người, mà còn phải suy nghĩ về tương lai của con người, tương lai của Trái Đất.

Mặc dù đã chiến thắng, nhưng kết quả cả tộc Thiểm Điện Nhân rời khỏi Trái Đất cũng khiến đội Thắng Lợi cảm thấy rất mất mát.

Bây giờ con người giống như một tên ác bá, độc chiếm Trái Đất, muốn chiếm tất cả làm của riêng.

Con người không nên là một sinh vật hẹp hòi như vậy, con người nên bao dung và tự tin, không nên tự cho mình là trung tâm như thế.

Đội Thắng Lợi không hề hân hoan vì chiến thắng.

Trải qua bao nhiêu trận chiến, họ cũng đang dần thay đổi.

Ta không đi nhầm thế giới đấy chứ, sao đội Thắng Lợi lại thâm trầm thế này.

Đỗ Lan cho rằng đội Thắng Lợi không phải là một đám thanh niên lạc quan đánh không lại thì dựa vào Ultraman sao, sao bây giờ ai nấy đều mặt mày sầu thảm, chẳng lẽ cuộc chiến với Thiểm Điện Nhân ảnh hưởng lớn đến vậy sao.

Đánh đến mức nghi ngờ nhân sinh.

Vì họ có đạo đức, có lòng đồng cảm, nên mới canh cánh trong lòng.

Họ cảm thấy mình có lòng tốt nhưng lại làm việc xấu.

Mặc dù họ đang bảo vệ con người, nhưng lại gián tiếp tước đoạt quyền sinh tồn của Thiểm Điện Nhân trên Trái Đất, đây chính là hành vi của ác bá.

Rốt cuộc sách giáo khoa họ học từ nhỏ đã viết rất nhiều về sự tuyệt chủng của sinh vật và sự biến mất của các loài, luôn nói rằng hành vi này là không đúng, không thể chấp nhận được.

Nhưng bây giờ họ lại đích thân hoàn thành việc mà sách giáo khoa luôn phản đối, trở thành tài liệu phản diện, tâm trạng có thể tốt mới là lạ.

Mấy chục năm sau, khi sách giáo khoa giới thiệu về Thiểm Điện Nhân, e rằng sẽ dùng cụm từ đội Thắng Lợi ngu ngốc đã đưa ra phán đoán sai lầm để giải thích cho hậu thế về lý do biến mất của Thiểm Điện Nhân.

Đau lòng.

Điều an ủi duy nhất là Địch Già đứng về phía họ, cho họ biết rằng con người không cô đơn.

Vui lên một chút, dân chúng đóng góp cho chúng ta nhiều thuế như vậy không phải để chúng ta ủ rũ đâu.

Vui lên nào, thiết bị mới đã chuẩn bị xong rồi.

TPC đang phát triển toàn lực, luôn nỗ lực phát triển vũ khí và năng lượng mới.

Năng lượng Maxima chính là sức mạnh mới nhất của họ, đây là một loại năng lượng không gian sâu, sử dụng ánh sáng để đẩy vật chất, là một lý thuyết công nghệ huyền diệu.

Chỉ cần thành công là có thể khiến phi thuyền di chuyển với tốc độ ánh sáng.

Nếu thành công, sẽ có lợi rất lớn cho việc khai phá vũ trụ.

Đỗ Lan nói: Và nhiệm vụ phi công thử nghiệm vinh quang này sẽ do đội Thắng Lợi chúng ta hoàn thành, mọi người có vui không.

Chẳng vui chút nào, vì điều này đại diện cho việc con người sẽ càng bá đạo, càng ích kỷ hơn.

Họ rất rõ bản tính của con người, vũ khí càng sắc bén, càng nguy hiểm.

Hệ thống Maxima là tác phẩm tâm đắc của một nhà khoa học thiên tài, và tôi với tư cách là trợ thủ của thiên tài cũng đã hoàn thành phần quan trọng nhất, đó là vấn đề ổn định và thu nhỏ động cơ.

Bây giờ hệ thống Maxima đã có thể lắp đặt trên Phi Yến Nhất Hào, một khi chuẩn bị xong, sẽ lập tức tiến hành thử nghiệm.

Đến lúc đó, Phi Yến Hào của chúng ta có thể được triển khai đến bất kỳ ngóc ngách nào trên Trái Đất bất cứ lúc nào.

Có cần thiết không.

Bây giờ không phải các chi bộ TPC trên khắp thế giới đều đang thành lập các đội Thắng Lợi giống như chúng ta sao.

Dù không có phi thuyền tốc độ cao cũng không có vấn đề gì, vì rất nhanh thôi cả thế giới sẽ có đội Thắng Lợi túc trực.

Đội viên Tân Thành cho rằng đây không phải là lãng phí tiền bạc sao, phi thuyền tốc độ cao hiện tại dường như không có tác dụng gì.

Nếu sau này có quái thú tốc độ cao thì sao.

Một câu nói của Đỗ Lan đã khiến họ im bặt.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Quái thú thì muôn hình vạn trạng, các người xem, ngay cả Địch Già cũng có ba hình thái, một trong số đó còn là tốc độ cao nữa.

Vì vậy khi chúng ta theo đuổi vũ khí mạnh mẽ, cũng không thể quên đi ưu thế tốc độ cao.

Địch Già chính là tấm gương của chúng ta, sau này vũ khí của chúng ta còn phải tiếp tục khổng lồ hóa, còn phải chế tạo robot hình người, chúng ta phải chế tạo ra một Địch Già thuộc về loài người chúng ta.

Ban đầu còn ổn, nhưng sao về sau lại lộn xộn thế này.

Robot hình người gì chứ, quá hoang đường, hoàn toàn không hợp lý.

Đầu óc Đỗ Lan không có vấn đề gì chứ.

Các người không tin sao.

Sự sùng bái của con người đối với kẻ mạnh là vô tận, chắc chắn sẽ không ngừng mô phỏng kẻ mạnh.

Vì vậy sớm muộn gì tất cả những gì tôi nói cũng sẽ trở thành hiện thực.

Trong tương lai không xa, robot Địch Già chắc chắn sẽ xuất hiện, vì đây là bản tính của con người.

Mô phỏng kẻ mạnh, tuyệt đối sẽ không ngừng nghỉ.

Mô phỏng kẻ mạnh.

Điều này cũng đúng, con người quả thực sẽ làm như vậy.

Nhưng robot khổng lồ gì đó thì cũng quá khoa trương rồi, với trình độ khoa học kỹ thuật hiện tại của con người e rằng không thể tạo ra được.

Rốt cuộc bây giờ mới là năm 1998, vẫn còn là cuối thế kỷ 20, cách thế kỷ 21 vẫn còn một chút khoảng cách.

Thực ra sau khi có hệ thống Maxima, việc điều khiển robot khổng lồ đã trở thành có thể, Đỗ Lan đã bắt đầu tiến hành thử nghiệm.

Hệ thống Maxima là dùng phản vật chất để tạo ra ánh sáng, sau đó dùng ánh sáng để đẩy các thiết bị vật chất, thiết kế ban đầu chính là động cơ đẩy của phi thuyền.

Và con tàu này chính là Á Đặc Lan Đế Tư Hào, chiếc hàng không mẫu hạm vũ trụ tốc độ ánh sáng đầu tiên do con người chế tạo.

Chương 1921

Nhưng trước khi khởi động Á Đặc Lan Đế Tư Hào, còn phải tiến hành thử nghiệm tính thực tiễn của hệ thống Maxima.

Đúng vậy, công nghệ này trước đây chỉ khả thi trên lý thuyết, nhưng bây giờ TPC do các nhà khoa học lãnh đạo, dù chỉ là lý thuyết trên giấy cũng có thể nhận được kinh phí để chế tạo.

Toàn bộ quá trình nghiên cứu, chính là vừa tiêu tiền vừa chế tạo vừa thử nghiệm.

Cuối cùng, đến khi Á Đặc Lan Đế Tư Hào được chế tạo xong, hệ thống Maxima mới bắt đầu thử nghiệm chính thức lần đầu tiên.

Sau một cuộc họp ngắn, đương nhiên vẫn là Lệ Na đảm nhiệm vai trò phi công thử nghiệm.

Rốt cuộc cô là phi công át chủ bài, là người duy nhất được đào tạo bay chuyên nghiệp từ đầu đến cuối, sự hiểu biết của cô về Phi Yến Nhất Hào là không ai có thể bì được.

Nếu gặp phải tình huống đột xuất, cô nhất định có thể ứng phó.

Lệ Na, vậy giao cho cô nhé.

Đội trưởng vẫn rất tin tưởng vào trình độ của Lệ Na, tuyệt đối không có vấn đề gì.

Cứ giao cho tôi.

Có công việc, chuyển dời sự chú ý, tâm trạng của mọi người quả thực đã tốt hơn rất nhiều, đã thoát ra khỏi sự kiện của Thiểm Điện Nhân.

Mọi người bắt đầu toàn lực phối hợp thử nghiệm hệ thống

Maxima.

Và lúc này, có một nhóm người ngoài hành tinh đang nhắm vào con người, vì hệ thống Maxima đại diện cho việc con người sắp bước vào thời đại tốc độ ánh sáng, mà một số người ngoài hành tinh không muốn thấy con người tiến vào tốc độ ánh sáng, nên họ muốn cướp đi hệ thống Maxima.

Đây là một nhóm robot tự động trong vũ trụ chuyên áp chế các nền văn minh, nhiệm vụ của chúng là ngăn cản nhiều nền văn minh hơn gia nhập hàng ngũ văn minh tốc độ ánh sáng.

Cuộc chiến xoay quanh hệ thống Maxima sắp sửa nổ ra.

Nửa đêm canh ba, vì sao chó cưng trong nhà lại sủa liên hồi.

Vì sao người qua đường lại kinh hãi thất thố.

Vì sao trên mặt đường lại xuất hiện bóng đen. 98.

Phía sau chuyện này rốt cuộc là nhân tính vặn vẹo hay đạo đức băng hoại.

Đối mặt với tình huống bất ngờ này, đội Thắng Lợi tất nhiên phải xuất hiện.

Chúng ta liên tục nhận được điện thoại báo cảnh có người trông thấy robot, cho nên mọi người vất vả một chút, lúc tuần tra nhất định phải nâng cao cảnh giác.

Giữa đêm, các đội viên đội Thắng Lợi lái chiến xa đi vòng quanh trên đường, ai nấy đều trợn to mắt tìm kiếm con robot kỳ lạ mà người chứng kiến đã miêu tả.

Thật sự có robot chạy lung tung giữa đêm sao.

Quật Tỉnh cảm thấy không thể nào, robot không phải quái thú, làm sao có thể vô duyên vô cớ xuất hiện trên đường được.

Đỗ Lan đi cùng Quật Tỉnh, do Đỗ Lan lái xe: Tôi vẫn rất tin vào robot, biết đâu lại là dạng sống dựa trên silicon thì sao.

Máy móc là sự lãng mạn của đàn ông.

Nhắc đến lãng mạn, Quật Tỉnh lại bắt đầu ghen tị với đồng đội khác: Người có bạn gái đúng là khác biệt, còn tôi thì lại chia tay rồi, nhưng sớm muộn gì tôi cũng sẽ chế tạo ra một loại thuốc khiến mọi người đều thích tôi.

Đỗ Lan, nói thật đi, một tên mọt công nghệ như cậu, nói chuyện lại chẳng dễ nghe, làm sao mà theo đuổi được Địch Ny Toa vậy.

Cô ấy là một đại mỹ nhân, tính cách cũng tốt, ở bên cậu thật sự quá lãng phí.

Quật Tỉnh và Đỗ Lan có quan hệ không tệ, nên nói chuyện rất thẳng thắn.

Cả hai đều là nhân tài trong lĩnh vực công nghệ, thường xuyên cùng nhau thảo luận các vấn đề kỹ thuật, tình bạn sâu sắc.

Cậu nói chuyện cũng có dễ nghe đâu.

Đỗ Lan tỏ vẻ hai người họ cũng kẻ tám lạng người nửa cân: Cho nên vẫn là do tôi đẹp trai.

Tôi vừa có tài vừa anh tuấn, chắc chắn được yêu thích hơn cậu rồi.

Cái gã này, tôi ghét nhất là cái vẻ không biết xấu hổ của cậu đấy, bàn về tài hoa, hai chúng ta ngang tài ngang sức, tôi chỉ hơi mập một chút, nhưng tôi trông rất hiền lành mà, chỗ nào không bằng cậu chứ.

Trong lúc tuần tra, hai người tán gẫu linh tinh.

Ngay lúc gã mập đang trách Đỗ Lan không biết xấu hổ, Đỗ Lan phanh gấp một cái, gã mập bị dây an toàn siết đau điếng.

Robot.

Đỗ Lan lên tiếng trước khi gã mập nổi cáu.

Đúng thật, phía trước có một hàng robot, bốn con robot hình người bằng gang đang đi trên đường, nghênh ngang như thể sợ mọi người không nhìn thấy.

Thật sao.

Gã mập ngây người, lần đầu tiên thấy tình cảnh này: Robot phía trước nghe đây, chúng tôi là đội Thắng Lợi, hãy phối hợp điều tra, tại sao các ngươi lại đi lung tung trên đường vào ban đêm.

Tuy nhiên, robot không trả lời mà trực tiếp phát động tấn công.

May mà chiến xa chống đạn, nếu không thì nguy hiểm rồi.

Khốn kiếp, còn dám tấn công.

Đỗ Lan, phản kích.

Robot hoàn toàn không chịu nổi một đòn, Đỗ Lan dùng súng lục laser, một phát một đứa, chưa đầy nửa phút đã tiêu diệt toàn bộ bốn con robot.

Quật Tỉnh không nhịn được nhìn về phía Đỗ Lan: Lần đầu tiên phát hiện ra vũ khí cá nhân của chúng ta cũng không yếu lắm, mà tài bắn súng của tôi cũng không tệ.

Hai người đi tới kiểm tra, robot đã gãy tay gãy chân: Tôi thấy vẫn nên để đội nghiên cứu khoa học mang chúng về nghiên cứu kỹ lưỡng thì hơn.

Sự việc không đơn giản như vậy, bởi chỉ riêng tối hôm nay đã phát hiện ba mươi hai con robot, nhưng tất cả đều không chịu nổi một đòn.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba vẫn tiếp tục phát hiện robot, tổng cộng đã có hơn hai trăm con.

Toàn bộ mảnh vỡ đều được vận chuyển về tổng bộ TPC để kiểm tra, nhưng mọi người lại phát hiện những con robot này đều là vỏ sắt rỗng tuếch, bên trong hoàn toàn không có bất kỳ kết cấu nội bộ hay động cơ cốt lõi nào, dường như lớp vỏ bên ngoài của chúng tự nó có sinh mệnh.

Nhưng con người hoàn toàn không hiểu được.

Hiện tại, những con robot trên đường phố hẳn đều đã bị tiêu diệt, toàn bộ quá trình có thể nói là vô cùng nhẹ nhàng.

Tuy nhiên, đội Thắng Lợi không biết đây là chiến thuật của robot, chúng cố ý bị phá vỡ để xâm nhập vào TPC.

Bởi vì phá vỡ pháo đài TPC từ bên ngoài là vô cùng khó khăn, nhưng từ bên trong thì đơn giản hơn nhiều.

Robot vốn không hề chết, chúng vẫn có thể tái tổ hợp và phục hồi.

Mà mục tiêu của chúng chính là tàu Á Đặc Lan Đế Tư Hào, phi thuyền tốc độ ánh sáng của nhân loại, chỉ cần phá hủy nó, con người sẽ không thể tiến vào lãnh địa tốc độ ánh sáng được nữa.

Thế là, lại một đêm nữa, đám robot bắt đầu hành động.

Cùng lúc đó, trạm vũ trụ của TPC phát hiện một hòn đảo bay kỳ lạ đang trôi nổi trên quỹ đạo Trái Đất, phát động tấn công xuống mặt đất.

Trong chốc lát, tổng bộ TPC Viễn Đông người ngã ngựa đổ, mọi người đều không ngờ rằng họ sẽ bị tấn công gọng kìm từ cả trong lẫn ngoài cùng lúc.

Mục tiêu của chúng là tàu Á Đặc Lan Đế Tư Hào.

Đội trưởng Cư Gian Huệ lập tức đưa ra phán đoán: Mọi người lập tức đi khởi động phi thuyền, sau đó ra ngoài không gian nghênh chiến pháo đài của địch.

TPC tiến vào trạng thái chiến tranh, tất cả nhân viên an ninh đều được trang bị vũ khí để chiến đấu với robot.

Nhưng những con robot trước đây chỉ cần một phát là hạ, giờ lại đột nhiên trở nên vô cùng cứng rắn, cả một băng đạn cũng không giết nổi, bây giờ mọi người mới biết đây là kế Troy Mộc Mã, robot cố ý giả chết để xâm nhập vào tổng bộ.

Tàu Á Đặc Lan Đế Tư Hào cần nửa tiếng để khởi động, chúng ta không có nhiều thời gian như vậy.

Lệ Na cảm thấy áp lực rất lớn.

Tôi sẽ rút ngắn quá trình này, nhưng cũng cần ít nhất mười phút.

Quật Tỉnh nói.

Đại Cổ tình nguyện ở lại bên ngoài để chống lại robot.

Đối mặt với thế công mạnh mẽ của robot, lực lượng an ninh bên trong đã không chống đỡ nổi, cần đội Thắng Lợi phải tự mình bảo vệ kho chứa máy bay.

Đại Cổ có thể biến thân vào thời khắc mấu chốt, nên anh tự nguyện ở lại.

Tôi giúp cậu.

Đỗ Lan tỏ vẻ không thể để Đại Cổ một mình mạo hiểm.

Đại Cổ vô cùng cảm động, nhưng anh không thể bị người khác nhìn thấy, việc biến thân thành Ultraman là tuyệt mật, Đỗ Lan ở lại chỉ tổ vướng chân vướng tay: Phi thuyền cần cậu, cậu là kỹ sư.

Đại Cổ nói phi thuyền cần Đỗ Lan hơn: Tôi không giống mọi người, tôi chưa bao giờ được huấn luyện chuyên nghiệp, cũng không có kỹ năng đặc biệt nào, nên mau đi đi.

Thực ra trong lòng, Đại Cổ vẫn cảm thấy mình không bằng các đội viên khác, nên anh luôn tự hỏi tại sao lại là mình, tại sao sức mạnh của Địch Già lại chọn mình.

Cả đội Thắng Lợi có biết bao người xuất sắc hơn anh, Lệ Na lái máy bay giỏi hơn anh, Tân Thành bắn súng giỏi hơn anh, Quật Tỉnh thông minh hơn anh, trong huấn luyện đối kháng anh chưa bao giờ thắng được Địch Ny Toa, ngay cả Đỗ Lan cũng thể hiện tốt hơn anh, ví dụ như kiến thức kỹ thuật của Đỗ Lan là thứ anh không thể nào theo kịp.

Vậy tại sao lại là anh.

Đại Cổ cảm thấy chính vì mình vô dụng nhất, nên lúc này chỉ có thể ở lại chiến đấu, đây có lẽ là lý do anh sở hữu sức mạnh của Địch Già chăng.

Bốp.

Đỗ Lan tát một cái khiến Đại Cổ hoa mắt chóng mặt: Bây giờ không phải lúc cậy mạnh, Địch Già từng nói, chỉ có đoàn kết mới có thể đánh bại kẻ thù.

Đại Cổ bị đánh đến ngơ ngác, hơn nữa anh cũng chưa từng nói câu đó.

Ở lại thì cứ ở lại, tại sao lại phải tát vào mặt.

Chương 1922

Tại sao chứ.

Nhưng thấy Đỗ Lan nghiêm túc muốn ở lại như vậy, Đại Cổ cũng không thể nói gì thêm, chỉ có thể cho rằng Đỗ Lan thật lòng muốn bảo vệ người đồng đội này, anh không những không tức giận mà còn rất cảm động.

Đỗ Lan thực ra chỉ ngứa tay, muốn thử cú tát chỉnh đốn tình bạn, chỉnh đốn lại Đại Cổ đang tự nghi ngờ bản thân, dù sao trong hoàn cảnh này mới có cơ hội dùng: Các cậu mau đi, tôi và Đại Cổ ở lại chặn đám robot.

Đại Cổ không còn ý kiến gì nữa.

Bắn, không thể dừng lại, bởi vì phía sau chính là tàu Á Đặc Lan Đế Tư Hào đang chờ cất cánh, Đại Cổ phải chặn đứng đám robot này.

Nhưng robot quá nhiều, chỉ dựa vào Đỗ Lan và Đại Cổ thì không thể nào chặn nổi.

Mở cửa kho, nâng đường băng, chuẩn bị cất cánh.

Kho chứa máy bay nằm dưới mực nước biển, muốn bay lên thì phải nâng độ cao mới có thể rời khỏi tổng bộ.

Đại Cổ thấy phi thuyền cuối cùng cũng hành động, tâm trạng cũng thả lỏng, nhưng kẻ địch nhiều như vậy, anh và Đỗ Lan phải làm sao.

Mục tiêu của robot từ đầu đến cuối đều là phi thuyền, nên chúng không hề tử chiến với Đại Cổ, thấy phi thuyền sắp đi, đám robot liền bay lên, phá vỡ bức tường vững chắc của kho chứa, trực tiếp đục thủng một lỗ.

Nước biển ùa vào, một mảnh hỗn loạn.

Đỗ Lan, cậu đi trước đi.

Đại Cổ tuyệt đối không thể để robot đuổi kịp phi thuyền.

Nhưng áp lực nước dưới đáy biển quá mạnh, lỗ hổng nhanh chóng mở rộng, hàng tấn nước biển ùa vào, lực xung kích tựa như vô số chiếc ô tô tốc độ cao đâm tới.

Đại Cổ trơ mắt nhìn Đỗ Lan bị cuốn vào dòng nước biển rồi biến mất.

Địch Già.

Biến thân, Đại Cổ hy vọng cứu người, nhưng anh không tìm thấy Đỗ Lan, đành phải từ bỏ Đỗ Lan, đi ngăn chặn robot.

Đám robot thấy Địch Già xuất hiện, cũng lập tức hợp thể dung hợp thành một con robot khổng lồ.

Người khổng lồ triển khai trận chiến dưới đáy biển, sức cản của nước biển khiến động tác của hai người khổng lồ trở nên hài hước, nhưng họ có thể phá nước làm quyền, khuấy động hải lưu, biển cả cũng vì họ mà trở nên vẩn đục, đàn cá cũng bị kinh động, tất cả mọi thứ đều trở nên bất an, bi thương như vậy.

Đại Cổ biết mình đã mất đi đồng đội, dù sử dụng sức mạnh của Địch Già, anh cũng không thể bảo vệ được Đỗ Lan, bây giờ nghĩ đến dáng vẻ nụ cười của Đỗ Lan, anh không khỏi đau buồn.

Nỗi đau buồn khiến Địch Già càng mạnh mẽ hơn.

Nhưng các đội viên đội Thắng Lợi không hiểu tại sao Địch Già lại bi thương như vậy, đã xảy ra chuyện gì sao.

Con robot cũng rất mạnh, đánh với Địch Già một trận năm năm, thấy không thể lập tức giành thắng lợi, robot chuẩn bị tự bạo.

Nó ôm chặt Địch Già không buông, may mà Địch Già chuyển hóa thành hình thái sức mạnh màu đỏ, thoát khỏi sự trói buộc, chạy thoát khỏi con quái thú.

Uỳnh.

Toàn bộ nước biển bị đẩy ra, tạo thành một quả cầu rỗng có đường kính hơn năm trăm mét, có thể thấy uy lực của vụ tự bạo lớn đến mức nào.

Địch Già cũng bị sóng xung kích và sóng biển ảnh hưởng, bị hất văng đến chóng mặt, nhưng anh đã nắm lấy một vật nổi trôi dạt lên mặt biển.

Đại Cổ đang khóc, vì anh đã mất đi đồng đội.

Trận chiến trên không cũng không thuận lợi, tuy tàu Á Đặc Lan Đế Tư Hào đã khởi động thành công, nhưng trong trận chiến với hòn đảo bay cơ giới, trận đầu đã thất bại, trên đảo không chỉ có vô số robot nhỏ, mà bản thân hòn đảo cũng vô cùng kiên cố, vũ khí thông thường của nhân loại lại một lần nữa không phát huy tác dụng.

Cả con tàu đều bị hòn đảo bay hút vào trong, đội Thắng Lợi toàn diệt, trận chiến đầu tiên của nhân loại bước vào vũ trụ đã thất bại.

Đại Cổ trôi nổi trên biển khóc nức nở, anh đã không bảo vệ được đồng đội, lần này là anh thất bại, anh không cho rằng đây là thất bại của Địch Già.

Chính vì anh muốn bảo vệ bí mật biến thân, nên mới do dự, không biến thân ngay từ đầu.

Nếu anh biến thân sớm hơn, Đỗ Lan cũng sẽ không bị nước biển cuốn đi.

Người của TPC dựa vào định vị tìm thấy Đại Cổ, nhưng vẻ mặt của họ cho Đại Cổ biết rằng Đỗ Lan lành ít dữ nhiều, vì tín hiệu của Đỗ Lan vẫn còn ở trong biển, nếu không phải thiết bị định vị bị mất, thì chính là anh đã bỏ mạng dưới đáy biển.

Đại Cổ càng thêm đau buồn, Cư Gian Huệ cũng rất đau lòng.

Tuy nhiên, ngay lúc này, trước mặt Cư Gian Huệ đột nhiên xuất hiện một vệt sáng, ánh sáng màu xanh lục, sau đó Đỗ Lan bước ra từ trong ánh sáng.

Cả người Cư Gian Huệ đều ngây ra: Đỗ Lan, đây là.

Hoàn toàn không thể hiểu nổi, chẳng lẽ Đỗ Lan cũng là người ngoài hành tinh.

Vũ trụ số 137, xem ra các người đang tác chiến với hòn đảo bay cơ giới, hơn nữa ta không cảm nhận được sự tồn tại của sinh mệnh thể Đỗ Lan, cái tên Đỗ Lan của vũ trụ này đúng là một tên ngốc, vậy mà tuổi còn trẻ đã chết, thậm chí ngay cả máy chuyển đổi pha không gian cũng chưa phát minh ra, đúng là đồ ngốc.

Chuyện ác độc nhất trên đời chẳng qua là tự mình chửi mình.

Cư Gian Huệ hoàn toàn mơ hồ, đây là tình huống gì.

Cô là đội trưởng Cư Gian Huệ của vũ trụ 137, xin chào, tôi là một lữ khách đến từ vũ trụ song song, tôi nghĩ cô chắc chắn nhận ra tôi, tôi tên là Đỗ Lan.

Ở vũ trụ của tôi, vì tôi quá thông minh, nên hoàn toàn không gia nhập đội Thắng Lợi mà một mình triển khai nghiên cứu, phát triển rất nhiều kỹ thuật, trong đó có kỹ thuật xuyên qua vũ trụ song song, từ đó tôi trở thành một lữ khách, tiện thể nói một câu, quái thú ở vũ trụ của chúng tôi đã chiếm lĩnh Trái Đất, đuổi con người ra khỏi vũ trụ, nhưng ai quan tâm chứ, dù sao tôi cũng không cần phải sống ở một thời không cố định nữa.

Đỗ Lan tự nói tự thoại, giải thích mọi thứ.

Cư Gian Huệ có chút hiểu ra, Đỗ Lan của vũ trụ này chắc chắn đã chết đuối, nhưng không biết vì sao Đỗ Lan của vũ trụ khác lại đột nhiên xuất hiện, dù là đội trưởng đội Thắng Lợi đã quen thấy quái thú và người vũ trụ cũng có chút mông lung.

Dù sao cô đã gặp người cổ đại, người ngoài hành tinh, người khác chiều không gian, nhưng đây là lần đầu tiên gặp người từ vũ trụ song song.

Hơn nữa còn là Đỗ Lan mà cô quen thuộc, xem ra cùng một người ở các vũ trụ khác nhau cũng sẽ hoàn toàn khác biệt, Đỗ Lan trước mắt này có vẻ còn đáng ghét hơn.

Vậy anh đến vũ trụ này làm gì.

Cư Gian Huệ vẫn chấp nhận thiết lập này, bởi vì cách ăn mặc của Đỗ Lan hoàn toàn khác với đội Thắng Lợi: Thu thập một số vật liệu, vì trong rất nhiều vũ trụ, văn minh hòn đảo bay cơ giới đã bị tiêu diệt, nên kim loại cấu thành cơ thể chúng đã là vật liệu tuyệt bản, thí nghiệm của tôi cần những vật liệu này.

Cô cũng biết đấy, đối với thiên tài thì chính là đông một búa tây một chày mà tiến hành phát minh, thách thức giới hạn của thế giới vật lý.

Cư Gian Huệ không hiểu lắm, nhưng nếu có thể đối phó với quân đoàn cơ giới thì tốt quá rồi: Anh biết cách đối phó với chúng sao.

Đương nhiên biết, tiêu diệt quân đoàn cơ giới rất đơn giản, chỉ cần uy lực vũ khí đủ lớn là được.

Nhưng để không phá hủy kim loại của chúng, tôi nghĩ hoàn toàn có thể dùng thiết bị tách chiết để rút ra chương trình cốt lõi của hòn đảo bay cơ giới.

Khi Đại Cổ nhìn thấy Đỗ Lan, cả người đều sững sờ, sau đó liền muốn xông tới ôm chầm lấy, dù sao điều anh lo lắng nhất đã không xảy ra: Tốt quá rồi, cậu còn sống, thật sự là tốt quá rồi.

Đội trưởng Cư Gian Huệ đành phải giải thích một chút: Đây không phải là Đỗ Lan chúng ta quen biết, anh ta là Đỗ Lan đến từ vũ trụ song song.

Đại Cổ hoàn toàn hồ đồ.

Nói đơn giản thì tôi là phiên bản Đỗ Lan thông minh hơn, khác với tên Đỗ Lan bị chết đuối ở vũ trụ này.

Cậu là Đại Cổ của đội Thắng Lợi, tôi quen rất nhiều phiên bản của cậu, cậu trước mắt cũng bình thường như các vũ trụ khác.

Đỗ Lan tỏ vẻ tất cả các Đại Cổ đều rất bình thường, hoàn toàn không có điểm gì nổi bật: Đợi đã, cũng không phải tất cả đều bình thường, tôi quen một Đại Cổ rất đặc biệt, hắn trở thành vua của thế giới, thống trị cả dải Ngân Hà, nhưng gã đó tính tình quá thối, không hợp với tôi.

Mọi người chỉ có thể coi như là chuyện hoang đường, dù sao đây là lần đầu tiên họ biết có nhiều vũ trụ như vậy, có nhiều bản thân như vậy, thậm chí còn có cả bản thân hắc hóa, thật không thể tin nổi.

Thật sự khiến người ta không khỏi kinh ngạc, không khỏi sợ hãi.

Nhưng bây giờ cứu người là quan trọng nhất, bất kể Đỗ Lan mới là thân phận gì, cứ để anh ta giúp đỡ đã.

Đại Cổ cũng phải vực dậy tinh thần, anh đã mất đi Đỗ Lan, không thể mất thêm đồng đội nào nữa.

Bây giờ họ phải cứu tàu Á Đặc Lan Đế Tư Hào ra.

Vậy là Đỗ Lan vẫn chết rồi sao.

Sau khi biết chuyện, Đại Cổ cảm thấy vô cùng áy náy, nhưng anh vẫn đối mặt với hiện thực, vực dậy tinh thần để đi cứu những người bạn còn sống sót trước.

Còn Cư Gian Huệ thì đang suy nghĩ về thông tin mà Đỗ Lan từ thế giới song song mang lại, vô số vũ trụ có vô số đội Thắng Lợi, cũng có vô số đội viên, nhưng câu chuyện xảy ra với các đội viên khác nhau dường như không giống nhau, thậm chí ngay cả Đại Cổ cũng có phiên bản khác.

Thực ra đội trưởng Cư Gian Huệ đã sớm nghi ngờ Đại Cổ là Ultraman, dù sao cô cũng là người phụ nữ dựa vào thực lực để trở thành đội trưởng đội Thắng Lợi, mỗi lần Ultraman xuất hiện Đại Cổ đều biến mất, quá đáng ngờ.

Hơn nữa trên máy bay chiến đấu còn có hộp đen, Đại Cổ là người rơi máy bay nhiều nhất, đương nhiên cũng là người có nhiều thông tin được ghi lại nhất.

Chỉ là từ trước đến nay đội trưởng luôn chọn tin tưởng Đại Cổ.

Nghe ý của Đỗ Lan, tất cả Đại Cổ trên các thế giới đều là người thật thà, chỉ có một vũ trụ hắc hóa thống trị dải Ngân Hà, điều này cho thấy việc tin tưởng Đại Cổ là đúng đắn, đội trưởng dùng lý trí và trí tuệ để bảo vệ mỗi một đội viên, bảo vệ ánh sáng của Địch Già.

Đương nhiên cô cũng nhìn thấy sự phi phàm của Đỗ Lan, nhưng Đỗ Lan của vũ trụ họ có vẻ hơi xui xẻo, chết đuối trước khi có thể phát huy tối đa tài năng, thật đáng thương.

Nếu không, vũ trụ này cũng sẽ xuất hiện một thiên tài rồi.

Đại Cổ bây giờ là đội viên ngoại cần duy nhất có thể hành động, anh phải lẻn vào hòn đảo bay, liên lạc với tàu Á Đặc Lan Đế Tư, để họ đảo ngược hệ thống Mạch Khắc Tư, triệt tiêu năng lượng của hòn đảo.

Rất đơn giản, sau khi cậu cứu họ ra, tôi sẽ chiếm hòn đảo bay làm của riêng.

Đại Cổ gật đầu, trong lòng lại nghĩ bây giờ Địch Ny Toa chắc vẫn chưa biết sự thật, mình nên nói với cô ấy tin tức Đỗ Lan hy sinh như thế nào đây.

Địch Ny Toa nhất định sẽ rất đau lòng.

Thực ra Đỗ Lan đang tự thêm vai diễn cho mình, hắn cảm thấy kỹ năng diễn xuất của mình hoàn toàn không nên bị giới hạn trong một hình tượng phúc hắc độc mồm, hắn hoàn toàn có thể diễn nhiều vai hơn, đã đến lúc bùng nổ kỹ năng diễn xuất vô hạn.

Chương 1923

Vì vậy, hắn thiết lập đa vũ trụ, thiết lập vô số bản thân, đến lúc đó hắn hoàn toàn có thể cho vô số bản thân xuất hiện, tự biên tự diễn một vở kịch hay, giống như Rick trong Rick and Morty.

Thậm chí có thể diễn cảnh mình truy sát chính mình, còn có thể lấy ra đủ loại công nghệ khoa học thú vị, vui đùa trong thế giới quái thú và Ultraman này.

Tiến vào hòn đảo bay, liên lạc với phi thuyền rất đơn giản, dù sao Đại Cổ cũng không sợ chết, càng là nhẹ nhàng, để tàu Á Đặc Lan Đế Tư Hào bị hút vào trong đảo khởi động lại hệ thống Mạch Khắc Tư, đảo ngược lõi, triệt tiêu sức mạnh của hòn đảo là được.

Đỗ Lan sau khi thấy vậy, cảm thán rằng con người thực ra đã phát triển không tồi, không ít nền văn minh ngoài hành tinh còn thảm hơn cả con người.

Ví dụ như người Ba Nhĩ Thản, tuy khoa học tiên tiến, nhưng lại suốt ngày đánh nhau, rõ ràng tự lo không xong mà cứ thích xâm lược Trái Đất.

Đến cuối cùng, những người Ba Nhĩ Thản trưởng thành đều tuyệt chủng, chỉ còn lại một đám trẻ nhỏ yếu. 99.

Còn có một số nền văn minh trực tiếp trở thành nô lệ của các nền văn minh công nghệ cao, sống cuộc sống như nông nô.

Con người có thể giữ được quyền tự chủ của Trái Đất, chứng tỏ thực lực của con người trong vũ trụ cũng thuộc hàng có số má.

Ví dụ như có thể chế tạo ra hệ thống Mạch Khắc Tư, hơn nữa hệ thống Mạch Khắc Tư lại còn có thể đảo ngược, một hệ thống tạo ra hai loại sức mạnh, loại hắc khoa kỹ này đặt trong vũ trụ cũng thuộc hàng đầu.

Uỳnh.

Chiến dịch triệt tiêu năng lượng đã thành công, hòn đảo bay bị nổ tung một lỗ lớn, phi thuyền thành công thoát ra.

Rõ ràng trước đó robot còn dùng kế mộc mã để xâm nhập TPC phá hủy phi thuyền, nhưng chúng hiển nhiên không rút kinh nghiệm, lại hút cả phi thuyền của con người vào hòn đảo bay, dẫn đến việc con người phát động tấn công từ bên trong đảo.

Thực ra nếu robot không làm vậy, chỉ dựa vào con người thì không thể nào phá hủy được hòn đảo.

Chỉ có thể nói robot lúc cần thông minh thì thông minh, lúc cần tụt IQ thì sẽ tụt IQ.

Rõ ràng biết bên trong là nơi yếu nhất của pháo đài, lại cứ thích mạo hiểm.

Tàu Á Đặc Lan Đế Tư Hào lấy lại tự do lập tức thoát khỏi hòn đảo, hòn đảo vẫn không bỏ cuộc, lại một lần nữa phái ra robot khổng lồ truy kích.

Nhưng Đỗ Lan đã chuẩn bị sẵn máy tách chiết robot: Các ngươi thuộc về ta.

Tách chiết chương trình bên trong lớp vỏ của robot, biến chúng thành những con rối vô hồn.

Đỗ Lan giỏi quá, đây là phát minh mới của cậu ấy sao.

Quật Tỉnh tuy là bạn tốt của Đỗ Lan, nhưng cùng là nhà khoa học, anh vẫn muốn cạnh tranh với Đỗ Lan, dù sao Đỗ Lan là kỹ sư giỏi nhất trong số những người anh quen, tuyệt đối có thể so tài.

Người này không phải là Đỗ Lan chúng ta quen biết.

Ngay lúc Đại Cổ vừa định mở miệng giải thích, Cư Gian Huệ đã nói ra sự thật trong bộ đàm: Đỗ Lan chúng ta quen biết đã anh dũng hy sinh trong trận chiến trước đó, người đàn ông giống hệt Đỗ Lan trước mặt các bạn là một người khác đến từ vũ trụ song song.

Tuy rất khó chấp nhận, nhưng đây là chiến đấu, tôi hy vọng mọi người có thể nhanh chóng chấp nhận sự thật này.

Không thể nào.

Quật Tỉnh còn kích động hơn cả Địch Ny Toa, bởi vì Đỗ Lan là bạn tốt, là đối thủ tốt của anh, anh tuyệt đối không tin Đỗ Lan lại dễ dàng chết như vậy: Tên khốn Đỗ Lan đó làm sao có thể chết được.

Cậu ấy là một người tài giỏi như vậy.

Đội viên Quật Tỉnh, bình tĩnh một chút, đây là sự thật.

Chúng ta đều rất đau buồn, nhưng chỉ có thể chấp nhận.

Đại Cổ và Lệ Na tâm ý tương thông, đều nghĩ đến Địch Ny Toa, Lệ Na vốn rất ngưỡng mộ mối quan hệ của Địch Ny Toa và Đỗ Lan, nên bây giờ cô cũng quan tâm nhìn sang, phát hiện mắt Địch Ny Toa hoe đỏ, nhưng rất kiên cường.

Địch Ny Toa cũng bùng nổ kỹ năng diễn xuất, như thể chồng mình thật sự đã chết, tuy cô biết Đỗ Lan lại đang giở trò, nhưng là vợ thì vẫn phải phối hợp, không thể vạch trần anh.

Địch Ny Toa.

Lệ Na thật sự hy vọng có thể truyền dũng khí của mình cho Địch Ny Toa, hy vọng cô có thể vượt qua cửa ải khó khăn này.

Nhưng người đàn ông này thật sự giống hệt Đỗ Lan, thật sự có vũ trụ song song sao.

Phó đội trưởng vẫn rất bình tĩnh, dù sao ông cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cho sự hy sinh, không phải mình, thì là người khác, ngược lại ông quan tâm hơn đến chuyện vũ trụ song song, dù sao họ đã phải chịu đủ loại xâm lược, từ dưới lòng đất, trên trời, vũ trụ, đại dương, các chiều không gian, đủ loại kẻ thù khiến đội Thắng Lợi mệt mỏi đối phó, bây giờ lại có thêm một vũ trụ song song, ông luôn nghĩ đến tình huống xấu nhất, dù đối phương cũng là con người, nhưng vũ trụ song song có thể sẽ trở thành kẻ xâm lược.

Hơn nữa, đây cũng có thể chỉ là lời nói dối, là một kiểu ngụy trang của kẻ xâm lược, có lẽ chúng có mục đích khác.

Hòn đảo bay biến mất, Đỗ Lan cũng đi cùng, để lại vô số bí ẩn.

Dù đội Thắng Lợi lại một lần nữa chiến thắng, nhưng họ đã phải trả một cái giá đau đớn.

Mọi người tham dự tang lễ của Đỗ Lan, ai nấy đều rơi nước mắt đau buồn.

Địch Ny Toa thầm nghĩ Đỗ Lan đúng là đang lừa gạt nước mắt của mọi người, thật quá xấu xa.

Nhưng người đàn ông xấu xa đến bốc khói này lại là chồng của mình, ngày xưa sao mình lại bị anh ta lừa gạt được nhỉ.

Hồi tưởng quá khứ, thực ra lúc mới quen, Đỗ Lan đã bắt đầu giở trò xấu, giả làm người của tổ chức đi lừa tiền.

Có lẽ mình chính là thích cái xấu của Đỗ Lan, dù sao lúc đó mình cũng chẳng phải cô gái tốt lành gì.

Đỗ Lan chưa bao giờ là người đứng đắn, bây giờ càng ngày càng không đứng đắn.

Thấy chồng lừa mọi người đau lòng như vậy, Địch Ny Toa cảm thấy áy náy, nhưng sau này sẽ bù đắp sau vậy.

Việc mất đi đồng đội khiến mọi người đều rất đau lòng, chỉ vì nhân loại phát minh ra hệ thống Mạch Khắc Tư mà người ngoài hành tinh đã xâm lược, đây rốt cuộc là đạo lý gì.

Vũ trụ này rốt cuộc có vương pháp, có quy củ hay không.

Nền văn minh hùng mạnh chẳng lẽ có thể muốn làm gì thì làm sao.

Bây giờ các cậu hẳn đã hiểu, cái suy nghĩ bỏ vũ khí xuống là có thể giành được hòa bình nó vô tri đến mức nào rồi chứ.

Bỏ vũ khí xuống, chỉ là giao phó vận mệnh của chúng ta cho người khác, sự tồn vong của nhân loại hoàn toàn phụ thuộc vào tâm trạng của người ngoài hành tinh, chuyện này tuyệt đối không được phép.

Vì biết tư tưởng của những người trẻ trong đội Thắng Lợi có vấn đề, nên Tham mưu đặc biệt đến để tăng cường giáo dục tư tưởng.

Khác với Tổng thanh tra luôn muốn loại bỏ vũ trang phòng thủ của các quốc gia, Tham mưu kiên định cho rằng quân đội là sức mạnh cần thiết để bảo vệ Trái Đất.

Đương nhiên cuối cùng quân đội vẫn bị giải tán, nhưng cùng với sự xuất hiện của quái thú, các TPC của các nước đều đang thành lập đội Thắng Lợi, đội Thắng Lợi tuy không phải quân đội, nhưng cũng là lực lượng vũ trang, đến lúc đó nói không chừng Trái Đất lại quay về tình trạng cát cứ vũ trang của các quốc gia như trước.

Tuy hiện tại bề ngoài các đội Thắng Lợi ở các nơi đều do TPC quản lý, nhưng vấn đề cụ thể vẫn phải xem xét ở địa phương, vì kinh phí của các đội Thắng Lợi ở các nơi đều do TPC địa phương phụ trách.

Cộng thêm những người tôn sùng vũ lực để giành chiến thắng như Tham mưu chưa bao giờ biến mất, nên trong tương lai, nhân loại vẫn có khả năng tiếp tục cát cứ vũ trang.

Tham mưu hy vọng mọi người đều rút kinh nghiệm từ sự kiện lần này, đừng có những suy nghĩ ngây thơ về kẻ thù nữa: Người ngoài hành tinh sẽ không vì thiện chí của nhân loại mà thay đổi đâu, cho nên chúng ta, con người, phải tự vũ trang, phải phát triển nhiều vũ khí tiên tiến hơn.

Các cậu, đội Thắng Lợi, là tuyến phòng thủ đầu tiên bảo vệ Trái Đất, nếu cứ tiếp tục ngây thơ như vậy, chỉ khiến bi kịch không ngừng tái diễn.

Tham mưu nói xong liền rời đi, ông cảm thấy đội Thắng Lợi từ hôm nay nên trưởng thành hơn, họ tuy không phải quân đội, nhưng trách nhiệm gánh vác cũng giống như quân đội, nên phải phục tùng mệnh lệnh, không cần có quá nhiều suy nghĩ kỳ quặc.

Lệ Na đương nhiên là người không muốn chấp nhận lời nói của Tham mưu nhất, dù sao cô cảm thấy quái thú cũng có quyền sinh tồn, và họ có thể giao lưu tốt với người ngoài hành tinh, nếu chỉ dựa vào vũ lực, cuối cùng thì có khác gì nền văn minh cơ giới.

Nhưng cô cũng không thể phủ nhận tầm quan trọng của vũ khí, nên cô sẽ không để đội Thắng Lợi từ bỏ vũ khí, dù sao cô cũng đứng về phía Địch Già Ultraman, chỉ cần Ultraman chiến đấu vì nhân loại, cô sẽ nỗ lực bảo vệ nhân loại, nếu ngay cả Địch Già cũng thất vọng về nhân loại, thì con người thật sự hết cứu rồi.

Tôi biết mọi người đều rất đau lòng, nhưng còn rất nhiều công việc, hãy vực dậy tinh thần đi.

Cư Gian Huệ bảo mọi người đừng chán nản nữa.

Thời buổi này, mối đe dọa đối với nhân loại đến từ bốn phương tám hướng, ngay cả một thiên thạch rơi xuống cũng có thể mang theo virus đáng sợ.

Gần đây, trên một khối thiên thạch, có tế bào Ngải Bột Long từ vũ trụ, các nhà khoa học phát hiện tế bào Ngải Bột Long có thể tăng cường hiệu suất sinh vật, khiến sinh vật mạnh hơn, nhanh hơn.

Nhưng tế bào này muốn phát huy tác dụng lại cần rất nhiều năng lượng, tốt nhất là hấp thụ điện năng.

Hơn nữa, để duy trì trong thời gian dài, cần phải cung cấp ngày càng nhiều điện năng.

Tít.

Còi báo động vang lên, Vịnh Tokyo xảy ra hiện tượng mất điện trên diện rộng, đội Thắng Lợi lập tức đến điều tra.

Nhưng sau khi đến, mọi người lại không thấy gì cả, dường như chỉ là mất điện thôi.

Nhưng nhà máy điện lại nói đây không phải là mất điện thông thường, mà là sự biến mất của một lượng lớn điện năng, nên đội Thắng Lợi vẫn phải tiếp tục điều tra.

Quật Tỉnh lấy ra phát minh mới, máy dò quái thú, nói là có thể theo dõi từ trường sinh vật mạnh mẽ của quái thú để tìm ra chúng.

Mọi người cũng không biết có thật hay không, nhưng sau khi Đỗ Lan đi, Quật Tỉnh là nhà phát minh có uy tín nhất, nên cứ để anh ta thử xem sao.

Quật Tỉnh nói có cái máy này, một mình anh là có thể hoàn thành nhiệm vụ, bảo mọi người cứ về đi, dù sao công việc còn rất nhiều, cứ để anh tìm trước, biết đâu đây thật sự chỉ là một vụ mất điện lớn thông thường.

Chương 1924

Anh chàng mập một mình đi tìm quái thú, lại gặp phải bạn học đại học của mình, một người là nữ thần mà anh thầm thương trộm nhớ ngày đó, một người là người bạn vừa là địch vừa là bạn.

Khi đó thật sự là những ngày vui vẻ, nhưng người bạn lại không vui khi thấy anh mập, bởi vì ngày đó hai người họ làm gì cũng phải cạnh tranh, từ nữ thần đến đội Thắng Lợi, hai người họ đều là quan hệ cạnh tranh.

Hơn nữa người bạn đã thua cả hai lần, đương nhiên nữ thần cuối cùng cũng không chọn Quật Tỉnh.

Dù sao Quật Tỉnh tuy thông minh, nhưng khuyết điểm cũng không ít, ngoại hình cũng không ưa nhìn.

Nhưng người bạn lại không chịu nổi hai lần thất bại, dù sao anh ta từ nhỏ đã được giáo dục theo kiểu tinh anh, lần nào cũng đứng nhất, cho đến khi gặp Quật Tỉnh mới trở thành lão nhị vạn năm.

Nhân tài nỗ lực gặp phải thiên tài tuyệt đỉnh, kết quả không nghi ngờ gì là bi ai vô hạn.

Trước mặt Quật Tỉnh, người bạn luôn thua, nên trong lòng anh ta vẫn rất oán trách Quật Tỉnh.

Quật Tỉnh coi anh ta là bạn, nhưng anh ta lại coi Quật Tỉnh là đối thủ.

Nhưng bây giờ người bạn lại nghĩ mình chắc chắn có thể vượt qua Quật Tỉnh, bởi vì anh ta đã tiêm tế bào Ngải Bột Long vào người, có thể đột phá giới hạn của con người, trở thành một sự tồn tại siêu phàm, chỉ cần anh ta muốn là có thể vượt qua Quật Tỉnh.

Quật Tỉnh hoàn toàn không nghe ra mùi thuốc súng trong lời nói của đối phương, nhiệt tình hoài niệm về cuộc sống đại học.

Tuy nhiên, đối với Quật Tỉnh đó là ký ức vui vẻ, nhưng đối với người bạn lại là bài học đau đớn của sự thất bại, hoàn toàn không có gì đáng vui vẻ.

Hai người hoàn toàn không cùng tần số, đương nhiên cũng không có suy nghĩ giống nhau.

Biết Quật Tỉnh đến tìm quái thú, người bạn liền bỏ đi, bởi vì quái thú chính là anh ta, là anh ta đã hấp thụ lượng lớn điện năng.

Thực ra anh ta không thể khống chế tế bào Ngải Bột Long, tế bào trong cơ thể anh ta giống như một lỗ đen không bao giờ thỏa mãn, cần cung cấp điện năng không ngừng, một khi không đủ điện, nó sẽ phản phệ cơ thể người bạn, khiến anh ta đau đớn không chịu nổi.

Ban đầu, điện sinh hoạt trong căn hộ là đủ, nhưng bây giờ anh ta cần điện năng của cả một nhà máy điện, tuy ngày càng mạnh hơn, nhưng thực tế, thứ mạnh lên chỉ là tế bào, chứ không phải anh ta.

Bây giờ ý thức của anh ta hoàn toàn phục tùng tế bào, một khi không thể đáp ứng nhu cầu điện năng của tế bào, sẽ toàn thân khó chịu, thậm chí có nguy hiểm đến tính mạng.

Người bạn cho rằng mình đã mạnh lên, thực tế thì không, anh ta vẫn chưa có ý chí mạnh mẽ đến vậy.

Tuy miệng nói đã vượt qua Quật Tỉnh, nhưng thực tế trong lòng hoảng muốn chết.

Nhưng người bạn vừa đi được không xa, đã bị người ta đè xuống đất, từ trong góc lao ra hai bóng người, muốn bắt anh ta.

Các người làm gì vậy.

Lúc đầu người bạn chưa nhìn rõ, đợi sau khi nhìn rõ anh ta mới phát hiện đây là hai người song sinh giống hệt nhau, hơn nữa còn mặc quân phục rằn ri, hoàn toàn không bình thường.

Đừng phản kháng.

Các người rốt cuộc là ai.

Không phản kháng mới lạ, người bạn liều mạng phản kháng, tế bào Ngải Bột Long bộc phát sức mạnh, hất văng hai người ra.

Nhưng sau hai người đó, còn có nhiều người hơn, tất cả đều giống hệt nhau, tất cả đều là phân thân của Đỗ Lan.

Quật Tỉnh bị tiếng ồn thu hút, liền thấy rất nhiều Đỗ Lan mặc quân phục đang vây đánh người bạn: Vô số vũ trụ, vô số Đỗ Lan.

Đám Đỗ Lan này là sao.

Tuy trong nháy mắt đã xác định đám Đỗ Lan quân phục này đến từ thế giới khác, nhưng anh không hiểu đội quân Đỗ Lan trông như tổ chức quân sự này rốt cuộc là tình huống gì.

Chẳng lẽ Đỗ Lan của rất nhiều vũ trụ đoàn kết lại thành lập một đội quân Đỗ Lan.

Anh bây giờ chỉ cảm thấy đội Thắng Lợi mất đi chỉ là một Đỗ Lan, nhưng còn có hàng ngàn vạn Đỗ Lan sắp xuất hiện, đầu Quật Tỉnh đau nhói: Đừng động, tôi là đội Thắng Lợi.

Nhưng dù đau đầu thế nào cũng phải đi cứu bạn.

Dù không biết tại sao Đỗ Lan lại thành lập quân đội, cũng không biết tại sao quân đội lại muốn bắt người bạn, nhưng họ là bạn bè mà.

Có rất nhiều Đỗ Lan, nhưng Quật Tỉnh chỉ có một khẩu súng, hoàn toàn không biết nên nhắm vào ai. 100.

Ngược lại, có bao nhiêu Đỗ Lan thì có bấy nhiêu khẩu súng, thấy

Quật Tỉnh dùng vũ khí, đám Đỗ Lan quân phục cũng đồng loạt rút vũ khí ra nhắm vào.

Quật Tỉnh lập tức giơ tay đầu hàng, dù sao không đầu hàng chỉ là đi nộp mạng.

Không những không cứu được bạn, mà còn toi mạng vô ích, được không bù mất: Đừng bắn.

Nói rồi ném vũ khí trong tay sang một bên.

Mấy gã Đỗ Lan liếc nhau rồi cũng bắt luôn Quật Tỉnh đi.

Khi Quật Tỉnh bước vào màn sáng màu xanh lục, anh chỉ cảm thấy cả người chóng mặt, có cảm giác muốn nôn, anh nghĩ đây có lẽ là tác dụng phụ của dịch chuyển, giống như say xe vậy.

Đợi đến khi cảnh sắc lại xuất hiện trước mắt, họ đã ở trong một môi trường công nghệ rất cao, hành lang trắng tinh, các thiết bị điện tử lấp lánh ánh sáng ngũ sắc, trông giống với phòng chỉ huy của đội Thắng Lợi, chỉ là trong phòng chỉ huy của đội Thắng Lợi là đội trưởng, phó đội trưởng và các đội viên đáng yêu, nhưng ở đây lại chỉ có Đỗ Lan, nhiều Đỗ Lan hơn nữa, có lẽ chỉ có thể dựa vào trang phục để phân biệt chức vụ của họ, chứ nhìn mặt thì hoàn toàn giống nhau.

Đây là đâu.

Là một nhà khoa học, dù đang trong nguy hiểm Quật Tỉnh cũng không nhịn được mà đặt câu hỏi, anh thật sự rất tò mò.

Người bạn nhìn bộ dạng của Quật Tỉnh, liền biết bao nhiêu năm qua anh vẫn không thay đổi, vẫn nhiệt tình như vậy.

Họ bây giờ chắc chắn đang gặp nguy hiểm, người bạn nghĩ những người trước mắt chắc chắn là người ngoài hành tinh, những người ngoài hành tinh này chắc chắn chỉ sao chép ngoại hình của một con người, sau đó ngốc nghếch biến hết thành người này.

Anh ta không biết sự tồn tại của vũ trụ song song.

Các người, nhiều Đỗ Lan như vậy, tụ tập lại rốt cuộc muốn làm gì.

Cậu quen họ à.

Người bạn kinh ngạc.

Quật Tỉnh liền giải thích sơ qua chuyện của Đỗ Lan, nghe xong người bạn ngẩn cả người.

Anh ta phát hiện tuy tế bào Ngải Bột Long đã cường hóa cơ thể mình, nhưng những gì Quật Tỉnh thấy và nghe ở đội Thắng Lợi đã là kinh thế hãi tục, vượt qua cả trí tưởng tượng của một nhà khoa học.

Mấy năm nay, anh ta chỉ phát hiện ra một tế bào Ngải Bột Long, nhưng Quật Tỉnh đã không biết gặp bao nhiêu tình huống còn thần kỳ hơn tế bào Ngải Bột Long, tích lũy được bao nhiêu kiến thức và hiểu biết không thể tin nổi.

So sánh như vậy, người bạn vẫn ở thế yếu, nghĩ đến đây, cả người anh ta đều không ổn.

Mình vì để giành lại vị trí thứ nhất đã tốn bao nhiêu công sức, chịu bao nhiêu khổ cực, còn mạo hiểm thân bại danh liệt để trộm tế bào, chẳng lẽ vẫn không được sao.

Chỉ có thể nói người bạn đã cố hết sức, tiếc là nhân tài dù nỗ lực thế nào cũng không bằng thiên tài nỗ lực, nỗ lực quyết định giới hạn dưới, thiên phú quyết định giới hạn trên, Quật Tỉnh tuy không chú trọng vẻ ngoài, nhưng quả thực là một thiên tài không hơn không kém.

Mỗi thành viên đội Thắng Lợi, trừ Đại Cổ ra, những người khác đều là thiên tài trong một lĩnh vực nào đó.

Đây là Pháo đài Đỗ Lan, do các Đỗ Lan thành lập.

Một Đỗ Lan mặc áo blouse trắng đi tới, nhưng lời giải thích của hắn quá nhạt nhẽo vô vị, chẳng lẽ Quật Tỉnh không nhìn ra sao.

Ở đây ngoài Đỗ Lan ra chẳng có ai, không phải do Đỗ Lan thành lập thì còn ai thành lập nữa.

Vậy các người tụ tập lại vì mục đích gì.

Tôi tưởng mỗi Đỗ Lan trong các vũ trụ đều hành động đơn độc.

Đúng là hành động đơn độc, nhưng chúng tôi cũng sẽ gặp phải những vấn đề mà chúng tôi không thể giải quyết, đặc biệt là một số Đỗ Lan khó đối phó, chúng tôi không thể không truy bắt hắn, vì sự tồn tại của những Đỗ Lan như vậy sẽ khiến nỗ lực của chúng tôi trở nên vô nghĩa.

Quật Tỉnh vẻ mặt mông lung không hiểu.

Quật Tỉnh, cậu cũng là nhà khoa học, vậy hãy nói xem trong lòng cậu nhận thức về chúng tôi như thế nào.

Đỗ Lan áo trắng hỏi.

Ừm, rất thông minh, có lúc tuy đáng ghét nhưng Đỗ Lan vẫn là một đồng đội và người bạn đáng tin cậy.

Quật Tỉnh nói, đây chính là nhận thức của anh về Đỗ Lan.

Cậu sai rồi, cậu hoàn toàn không thật sự nhận ra bộ mặt thật của chúng tôi, thực ra mỗi một Đỗ Lan đều cô độc, trên thế giới không có ai có thể trở thành bạn của chúng tôi, cho nên cuối cùng những chúng tôi xuyên qua vũ trụ gặp nhau đã trở thành bạn của chính mình, thành lập Pháo đài Đỗ Lan, và trách nhiệm của chúng tôi là đi ngăn chặn một số Đỗ Lan đặc biệt, sửa chữa quan niệm giá trị sai lầm của họ, đồng thời cũng là để tiếp tục khám phá những bí ẩn của đa vũ trụ.

Quả nhiên tất cả Đỗ Lan nói chuyện đều không biết xấu hổ như vậy, Quật Tỉnh lại có cảm giác hoài niệm.

Có một số Đỗ Lan cho rằng mình có thể sống một cuộc sống bình thường lấy vợ sinh con trong một vũ trụ cố định, quan niệm giá trị như vậy tuyệt đối không được phép, đó là quan niệm giá trị đáng sợ làm hạ thấp trình độ của toàn thể Đỗ Lan, bởi vì chúng ta sinh ra đã phi phàm, nên phải tung hoành vũ trụ song song, tuyệt đối không thể dậm chân tại chỗ.

Ừm, Quật Tỉnh đại khái hiểu rồi, đám Đỗ Lan này đều là những kẻ tự cho mình là đúng, nên cùng chung sở thích thành lập một thành trì.

Nhưng vẫn có một số Đỗ Lan rất gần gũi, muốn ở lại vũ trụ của mình sống cuộc sống nhỏ bé, nhưng đám Đỗ Lan này lại cho rằng suy nghĩ đó là tự cam sa đọa, tự mình tê liệt, nên sẽ ra tay sửa chữa.

Nhưng Quật Tỉnh lại cho rằng sống cuộc sống nhỏ bé mới là điều thật sự có ý nghĩa, tập hợp tất cả Đỗ Lan từ vũ trụ song song lại ngược lại là xóa bỏ đi khả năng của Đỗ Lan.

Nhưng bây giờ không phải lúc tranh luận, Quật Tỉnh muốn biết tại sao đám Đỗ Lan lại bắt người bạn tốt của mình: Nếu mục tiêu của các người là Đỗ Lan, vậy tại sao lại bắt chúng tôi.

Sửa chữa Đỗ Lan chỉ là một trong những nhiệm vụ của Pháo đài Đỗ Lan, chúng tôi còn có một nhiệm vụ nghiên cứu, người bạn này của cậu có tế bào Ngải Bột Long trong người, chúng tôi chuẩn bị nghiên cứu kỹ lưỡng, anh ta là một trong những vật liệu nghiên cứu của chúng tôi.

Quật Tỉnh sững sờ, không thể tin nổi hỏi người bạn: Chính là loại tế bào vũ trụ mới phát hiện trong thiên thạch cách đây không lâu.

Không thể nào.

Sao cậu dám làm vậy, quá nguy hiểm.

Đây là cách duy nhất để tôi giành lại vị trí thứ nhất, tôi không thể chấp nhận bộ dạng bất lực hiện tại của mình, không thể.

Người bạn từ nhỏ đến lớn đều đứng nhất, tuyệt đối không thể chịu đứng thứ hai.

Lý do này quá hoang đường, Quật Tỉnh cảm thấy dù người bạn không đứng nhất, anh ta vẫn còn rất nhiều ưu điểm khác, ví dụ như đẹp trai, được các cô gái yêu thích, chẳng lẽ những điều này không quan trọng hơn vị trí thứ nhất sao.

Chương 1925

Rõ ràng người bạn không cho rằng những ưu thế đó quan trọng hơn vị trí thứ nhất.

Nhưng bây giờ rõ ràng cũng không phải lúc tâm sự với người bạn: Các người chuẩn bị làm gì.

Nếu là nghiên cứu, không lẽ là giải phẫu sao.

Chúng tôi muốn biến anh ta thành ánh sáng, sinh mệnh thể cao quý nhất trong tất cả các vũ trụ chính là Người Khổng Lồ Ánh Sáng, cũng chính là Ultraman, hiện tại chúng tôi đang nghiên cứu chế tạo Người Khổng Lồ Ánh Sáng.

Anh ta là một trong những vật liệu thí nghiệm, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để anh ta sống sót.

Không được, anh ấy phải sống.

Quật Tỉnh không hy vọng mất đi người bạn.

Dù sao hấp thụ tế bào Ngải Bột Long anh ta cũng sống không lâu, chẳng bằng hiến thân cho khoa học, hơn nữa nếu thành công, anh ta có thể biến thành một Ultraman mới.

Người bạn tỏ vẻ anh ta sẵn sàng chấp nhận phẫu thuật, anh ta cũng biết cơ thể mình hiện tại đã sắp sụp đổ, vì ở Trái Đất rất khó hấp thụ đủ điện năng.

Chẳng bằng phối hợp thí nghiệm, nếu anh ta thật sự biến thành Ultraman, đến lúc đó cũng coi như vượt qua Quật Tỉnh: Tôi muốn tham gia thí nghiệm, bất kể thủ đoạn gì cứ việc tới đi.

Quật Tỉnh bất lực, anh chỉ hy vọng đồng đội của mình có thể sớm đến cứu anh.

Việc Quật Tỉnh mất tích, đội Thắng Lợi đã biết, họ cũng đang cố gắng tìm kiếm, may mà nơi họ mất tích là một khách sạn cao cấp, trong khách sạn đã có camera, nên cuối cùng đội Thắng Lợi cũng biết là Đỗ Lan đã bắt cóc họ.

Nhưng làm sao họ tìm được Đỗ Lan.

Hoàn toàn không biết Đỗ Lan rốt cuộc ở đâu, Đỗ Lan trước đó cũng đã rời đi rồi, bây giờ hiểu biết của họ về Đỗ Lan gần như bằng không.

Chúng ta có khả năng định vị vị trí của Quật Tỉnh trong vũ trụ song song không.

Lúc đội trưởng Cư Gian Huệ nói câu này, trong lòng cũng không chắc chắn.

Các đội viên đều không trả lời, vì họ hoàn toàn không thể hiểu khái niệm vũ trụ song song, hơn nữa cũng không am hiểu kỹ thuật.

Quả nhiên hỏi cũng như không, lúc này vẫn cần Địch Ny Toa cung cấp manh mối.

Địch Ny Toa nói: Có lẽ chúng ta có thể tìm trong di vật của Đỗ Lan, nếu thật sự tất cả Đỗ Lan trong các vũ trụ đều sẽ phát minh ra kỹ thuật vũ trụ song song, thì có lẽ anh ấy đã bắt đầu nghiên cứu rồi.

Mọi người cảm thấy cũng đúng, lập tức lấy di vật của Đỗ Lan ra, đầu tiên là đến phòng thí nghiệm của anh, phòng thí nghiệm của Đỗ Lan vẫn chưa giao cho ai khác, đồ đạc bên trong vẫn còn nguyên vẹn.

Thử tìm xem.

Tìm một hồi liền tìm thấy kế hoạch chống Địch Già do Đỗ Lan thiết kế, Lệ Na vừa nhìn thấy liền không vui: Đỗ Lan sao có thể làm vậy.

Địch Già là bạn của chúng ta, là người bảo vệ Trái Đất, sao anh ấy có thể thiết kế vũ khí nhắm vào Địch Già.

Đại Cổ lại cảm thấy nếu mình thật sự biến thành người xấu, quả thực cần có người ngăn cản mình, tuy cho đến nay Địch Già vẫn luôn giúp đỡ nhân loại, nhưng anh đến giờ vẫn chưa hiểu rõ Địch Già rốt cuộc là gì, Đại Cổ cũng lo lắng nếu một ngày nào đó Địch Già thật sự không thể kiểm soát, thì nhân loại phải làm sao.

Cho nên nhân loại cần những nhà khoa học như Đỗ Lan, nhân loại cần tự cường: Lệ Na, Đỗ Lan cũng là có ý tốt.

Lệ Na cũng nhận ra mình đang tức giận với một người đã chết, quả thực không cần thiết, nhưng Đỗ Lan rõ ràng cũng từng được Địch Già cứu, tại sao còn hoài nghi Địch Già.

Lệ Na, kế hoạch của Đỗ Lan, tôi biết.

Cư Gian Huệ cho biết kế hoạch này đã được cô đồng ý, không phải lỗi của Đỗ Lan: Anh ấy cho rằng chúng ta không thể không phòng bị, dù Địch Già chỉ có một phần vạn cơ hội sẽ hắc hóa, chúng ta cũng phải có sự chuẩn bị, kế hoạch chống Địch Già là kế hoạch phòng ngự của nhân loại.

Lệ Na không nói gì nữa.

Mọi người tiếp tục tìm, hy vọng có thể tìm thấy phát minh về vũ trụ song song, nhưng không có.

Cả phòng thí nghiệm dường như chỉ có vũ khí, và quà chuẩn bị tặng cho Địch Ny Toa.

Đây là.

Nếu Quật Tỉnh ở đây, chắc chắn sẽ thấy món quà Đỗ Lan muốn tặng Địch Ny Toa chính là một vũ trụ.

May mà người của đội Thắng Lợi cũng có chút kiến thức khoa học, sau khi họ xác nhận nhiều lần, cuối cùng xác định Đỗ Lan không phải không phát hiện ra vũ trụ song song, mà là dùng vũ trụ làm một món quà.

Lãng mạn quá.

Lệ Na quả nhiên là phụ nữ, vừa nãy còn cảm thấy Đỗ Lan quá xấu xa, nhưng bây giờ lại bị Đỗ Lan làm cảm động.

Đó là cả một vũ trụ đấy, nếu có ai tặng cho cô một vũ trụ, cô chắc chắn sẽ cảm động chết mất.

Quả nhiên không sai, đây chính là kỹ thuật vũ trụ song song.

Anh chàng chuyên viên điện tử cho biết Quật Tỉnh và Đỗ Lan không có ở đây, anh ta chính là nhân tài về mặt công nghệ, tuy anh ta là nhân tài về mặt máy tính.

Đi tìm các nhà khoa học khác, mọi người cùng nhau nỗ lực, cuối cùng phát hiện cái gọi là vũ trụ song song chính là một loại kênh hạt được xác định thông qua tín hiệu lượng tử.

Chuyện gì không quyết được thì dùng cơ học lượng tử, giải thích không thông thì xuyên qua thời không. phong cách nhảy vọt thì thế giới ảo, tình tiết không đủ thì vũ trụ song song. không biết phối màu thì cyberpunk, không rõ ràng thì kính trọng Cthulhu.

Dù sao kỹ thuật không giải thích được, thì đó là cơ học lượng tử.

Địch Ny Toa suýt nữa cười thành tiếng, Đỗ Lan đúng là lĩnh hội sâu sắc khẩu quyết, đây rõ ràng là kỹ thuật cộng hưởng tinh thể vũ trụ, lại lôi cơ học lượng tử vào làm gì.

Nhưng kỹ thuật cộng hưởng tinh thể vũ trụ rất khó giải thích bằng ngôn ngữ của con người, dùng cơ học lượng tử vẫn dễ hiểu hơn.

Dù sao chỉ cần làm theo các bước trên, tuy không thể xuyên qua vũ trụ song song, nhưng tìm được Quật Tỉnh thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Các nhà khoa học TPC lập tức bắt đầu nghiên cứu.

Ở một nơi khác, Quật Tỉnh nhìn thấy đủ loại vật thí nghiệm Ultraman, không chỉ có Người Khổng Lồ Ánh Sáng, mà còn có các dự án như hành tinh ánh sáng, dã thú ánh sáng, vân vân, đương nhiên còn có những dự án hoàn toàn không thể hiểu nổi như ghế đẩu ánh sáng, quả chanh ánh sáng.

Quật Tỉnh tỏ vẻ: Sinh vật biến thành ánh sáng thì thôi đi, tại sao ghế đẩu và hoa quả cũng phải biến thành ánh sáng.

Tôi hoàn toàn không hiểu.

Chẳng lẽ là muốn tạo ra một vũ trụ ánh sáng.

Thí nghiệm là phải thử mọi thứ, quan trọng là không được kỳ thị, đây là Pháo đài Đỗ Lan, không kỳ thị hoa cỏ cây cối.

Quật Tỉnh thầm nghĩ ở đây một người phụ nữ cũng không có, chắc chắn là kỳ thị phụ nữ.

Nhưng anh bây giờ là tù binh, cũng chỉ có thể ngậm miệng, nhưng kỹ thuật ở đây thực sự khiến anh mê mẩn, nếu có thể anh cũng muốn ở lại đây tham gia nghiên cứu.

Thí nghiệm trên người bạn không thuận lợi, khả năng hấp thụ của tế bào Ngải Bột Long có hạn, không thể đột phá giới hạn của ánh sáng.

Ánh sáng có tính lưỡng tính sóng hạt, đây chính là ưu thế của ánh sáng, tiếc là tế bào Ngải Bột Long vẫn thuộc phạm trù sinh vật, không thể đột phá giới hạn năng lượng.

Chỉ có ánh sáng mới là mạnh mẽ vô hạn.

Quật Tỉnh không đồng ý: Nhưng theo nghiên cứu của chúng tôi, Địch Già Ultraman mỗi lần xuất hiện cũng chỉ có thể hoạt động ba phút.

Đó không phải là giới hạn của ánh sáng, mà là giới hạn của con người, bởi vì Ultraman ẩn náu trong loài người, ẩn mình trong cơ thể vật chủ.

Khi con người biến thân thành Ultraman, con người không thể chịu đựng quá lâu, nếu vượt quá ba phút, vật chủ sẽ bị giết chết.

Ultraman vì để bảo vệ vật chủ, mới chỉ xuất hiện ba phút.

Nếu không sử dụng vật chủ, Ultraman là vô địch. 101.

Quật Tỉnh sững sờ, anh đúng là chưa bao giờ nghĩ đến việc Ultraman sẽ ẩn náu trong cơ thể con người: Thảo nào chúng ta luôn không tìm thấy Ultraman, thì ra là vậy.

Xem ra đám Đỗ Lan nghiên cứu rất sâu sắc, Ultraman lại còn có năng lực này, thật không thể tin nổi: Rốt cuộc còn có gì mà Ultraman không làm được.

Ultraman có thể chuyển đổi ba hình thái, có thể bay lượn, còn có thể phóng ra tia thu nhỏ, còn có thể phóng ra tốc độ ánh sáng hủy diệt, cùng với đủ loại tia năng lượng, còn có thể ẩn náu trong cơ thể con người, việc sử dụng năng lượng của Ultraman đã đến mức điêu luyện, khiến con người hổ thẹn.

Con người hiện tại vẫn đang nỗ lực chuyển đổi giữa điện năng và động năng, vẫn đang cố gắng đột phá sự trói buộc của cơ học truyền thống, nhưng Ultraman đã có thể làm được đủ loại chuyện thần kỳ, khoảng cách giữa con người và Ultraman, thực sự là khoảng cách giữa phàm nhân và thần tiên.

Tôi dẫn cậu đi xem Người Khổng Lồ Ánh Sáng thành công nhất mà chúng tôi tổng hợp được cho đến nay, cũng là thành quả của kế hoạch Adam.

Khi Quật Tỉnh gặp Adam, suýt nữa nôn ra, bởi vì Adam đâu có giống Ultraman, trông như một người khổng lồ biến dạng kỳ quái, giống như yêu ma quỷ quái trong phim kinh dị, quá xấu xí.

Thực ra Ultraman trông cũng rất kỳ quái, chỉ là không có sức tác động mạnh như Adam này.

Đây hoàn toàn không phải là Ultraman.

Quật Tỉnh chỉ cảm thấy đáng sợ.

Gen của Adam giống như ánh sáng, nên về mặt di truyền mà nói, nó thực sự là Ultraman, chỉ là trông không giống thôi.

Lần tới chúng tôi sẽ đi bắt một con Ultraman về, để Adam chiến đấu với nó.

Các người muốn bắt Địch Già.

Quật Tỉnh liền không đồng ý.

Đỗ Lan nói: Trong vũ trụ không chỉ có một mình Địch Già là Ultraman, Ultraman hoang dã nhiều vô kể, cậu quá chuyện bé xé ra to rồi.

Quật Tỉnh cạn lời, anh quả thực là ếch ngồi đáy giếng.

Trong vũ trụ có rất nhiều Ultraman sao.

Đương nhiên rồi, với tư cách là điểm cuối của sinh mệnh vật chất, không chỉ có một hai nền văn minh chuyển hóa thành công thành ánh sáng, mà phương thức chuyển hóa thành ánh sáng cũng đa dạng.

Có người vô tình biến thành ánh sáng, có người thông qua hiện tượng vũ trụ chuyển hóa thành ánh sáng, thậm chí còn có người bị ý chí hành tinh biến thành ánh sáng.

Trong số đó, những Quang chi Cự nhân khác nhau sẽ thai nghén ra những cường giả ánh sáng khác nhau.

Mục tiêu của chúng ta là chế tạo ra Ultraman trong truyền thuyết trong phòng thí nghiệm.

Ultraman trong truyền thuyết.

Quật Tỉnh kinh ngạc.

Để tôi phổ cập kiến thức cho cậu.

Lấy Địch Già làm ví dụ, tộc của họ là một quần thể Quang chi Cự nhân đến từ ngoài Trái Đất, nhưng họ không phải là Quang chi Cự nhân duy nhất.

Trong vũ trụ còn có những xã hội Cự nhân tương tự, ví dụ như Quang chi Quốc, họ vốn là người bình thường, nhưng vì sử dụng nguồn năng lượng mới đã bị người khác chỉnh sửa mà biến thành Cự nhân.

Còn có ý chí ánh sáng tồn tại trong siêu tốc độ ánh sáng, hoặc ý chí hành tinh ẩn giấu bên trong hành tinh, một khi chúng cụ thể hóa đều xuất hiện dưới hình dạng Cự nhân.

Có thể nói là cùng một loại Ultraman, nhưng phương thức ra đời lại đa dạng.

Mà trong các chủng tộc Ultraman ra đời theo cùng một phương thức thì có khả năng xuất hiện Ultraman trong truyền thuyết.

Loại Ultraman này mạnh hơn Quang chi Cự nhân bình thường, gần gũi với chân tướng vũ trụ hơn, đây mới là sự tồn tại tối thượng mà tất cả các nhà khoa học đều mơ ước. 102.

Chương 1926

Quật Tỉnh ngây người, anh còn tưởng Ultraman chỉ có một dạng, không ngờ còn có các phân loại khác nhau, tộc quần khác nhau, nguồn gốc khác nhau, thậm chí còn có sự tồn tại siêu cấp như Ultraman trong truyền thuyết, càng không ngờ rằng Ultraman có thể được tạo ra bằng phương pháp khoa học.

Nếu người Trái Đất biết những thông tin này, e rằng sẽ phát điên, bộ phận khoa học của TPC nhất định sẽ toàn lực tìm kiếm phương pháp để con người tiến hóa thành Ultraman.

Nhưng khi nhìn lại Á Đương dị dạng kia, Quật Tỉnh hiểu rằng việc tìm kiếm phương pháp tiến hóa khó khăn và tàn nhẫn đến mức nào, e rằng các nhà khoa học Trái Đất còn tàn nhẫn hơn cả Đỗ Lan.

Quật Tỉnh chỉ cảm thấy sợ hãi, nếu nhân loại không từ thủ đoạn để tìm kiếm phương pháp tiến hóa, đến lúc đó Trái Đất nhất định sẽ đại loạn, vì vậy anh quyết định không nói cho bất kỳ ai những thông tin này.

Quật Tỉnh có phòng riêng để nghỉ ngơi.

Tối hôm đó, chiếc máy liên lạc vốn không có tín hiệu đột nhiên vang lên một trận nhiễu âm, đội viên Thắng Lợi Đội cuối cùng cũng liên lạc được với anh.

Quật Tỉnh vô cùng kích động, anh biết các đồng đội sẽ cứu mình: Tốt quá rồi, tôi còn lo các cậu quên mất tôi rồi.

Thắng Lợi Đội giải thích làm thế nào họ tìm được anh, khi nghe nói là di vật của Đỗ Lan, Quật Tỉnh cũng không kìm được mà thở dài một tiếng: Bây giờ không phải lúc đau buồn, nếu thật sự là như vậy, thì tôi có thể trở về rồi.

Quật Tỉnh thực ra đã sớm muốn trốn đi, kế hoạch của anh rất đơn giản, chính là trộm thiết bị dịch chuyển của Đỗ Lan, vấn đề duy nhất là làm sao xác định tọa độ của vũ trụ gốc của mình.

Bây giờ cuối cùng cũng có liên lạc, như vậy Quật Tỉnh có thể xác định tọa độ về nhà: Ngày mai tôi sẽ tìm cơ hội trộm một cái thiết bị dịch chuyển.

Vì để về nhà, Quật Tỉnh liều mình.

Nhưng Quật Tỉnh không quên người bạn tốt của mình, chỉ là người bạn đó rõ ràng không muốn trở về, vì ở đây anh ta đã nhìn thấy tương lai.

Tại sao không muốn về cùng tôi.

Quật Tỉnh không hiểu ở đây có gì tốt.

Người bạn nói: Quật Tỉnh, cậu là một nhà khoa học có lương tâm, nên đã đặt đạo đức lên trên thành quả khoa học, cậu sẽ không vì tiến bộ khoa học mà không từ thủ đoạn.

Nhưng tôi không phải người như vậy, tôi khao khát trở thành số một, ở Trái Đất tôi không làm được, nhưng ở đây tôi đã nhìn thấy sức mạnh công nghệ vượt xa Trái Đất, cũng nhìn thấy hy vọng tiến hóa, nên tôi sẽ không trở về đâu.

Cứ coi như không quen biết tôi đi.

Sao có thể như vậy.

Cậu là người Trái Đất.

Tôi cũng là nhà khoa học.

Người bạn vô cùng cố chấp, nhất quyết không đi: Nếu cậu còn dây dưa, tôi sẽ gọi người tới, đến lúc đó cậu cũng đừng hòng chạy.

Quật Tỉnh không còn cách nào, chỉ đành tự mình chạy trốn.

Về nhà.

Nhưng niềm vui ban đầu đã biến mất, chỉ còn lại sự nặng nề vô hạn. 103.

Bản tính hiếu thắng mà người bạn thể hiện ra khiến người ta sợ hãi, anh không hiểu đứng đầu thì có gì quan trọng chứ.

Nếu có thể, tôi thật sự hy vọng nhường vị trí số một cho cậu.

Quật Tỉnh không thấy đứng đầu có gì tốt, chẳng qua chỉ là hư danh, anh thích nghiên cứu những thứ mình thích hơn, sau đó cùng mọi người chia sẻ thành quả, niềm vui chia sẻ đó mới là lý do anh trở thành nhà khoa học.

Cuối cùng cũng trở về, các đội viên rất quan tâm đến Quật Tỉnh, nhưng anh chỉ nói mình bị nhốt lại, không có vấn đề gì.

Cuối cùng, anh vẫn không kể cho ai biết những gì mình đã thấy, đã nghe.

Nhưng cấp trên chắc chắn yêu cầu Quật Tỉnh viết báo cáo, dù sao anh cũng bị bắt làm tù binh, cũng phải có một lời giải thích.

Là đội viên Thắng Lợi Đội, anh nắm giữ không ít bí mật phòng vệ của Trái Đất.

Hơn nữa còn có một người bị bắt cóc khác, tại sao không trở về.

Đã chết, hay đã phản bội nhân loại.

Hay là bị Quật Tỉnh bỏ lại.

Nếu những vấn đề này không được giải thích rõ ràng, cấp trên cũng khó ăn nói với gia đình người mất tích.

Trong báo cáo, Quật Tỉnh nói người bạn bị bắt đi làm thí nghiệm, là do anh không cứu được đối phương, là do mình vô năng.

Anh không nói là người bạn tự mình lựa chọn phản bội Trái Đất.

Ngoài báo cáo, Quật Tỉnh còn bị tham mưu thẩm vấn, anh vẫn kiên trì nói không biết mục đích của pháo đài Đỗ Lan, chỉ biết họ nắm giữ sức mạnh công nghệ rất mạnh.

Vậy họ có tham vọng xâm lược Trái Đất không.

Tham mưu hỏi.

Quật Tỉnh làm sao biết được: Tôi không biết, nhưng họ qua lại giữa các vũ trụ song song, cho dù muốn xâm lược cũng có rất nhiều lựa chọn, không nhất định sẽ đến Trái Đất của chúng ta.

Hừ, không nhất định đến mà đã đến hai lần, tôi thấy họ chắc chắn có ý đồ với Trái Đất của chúng ta.

Tham mưu nói chắc như đinh đóng cột.

Sau hai lần thẩm vấn và nộp một bản báo cáo dày cộp, Quật Tỉnh cuối cùng cũng trở lại bình thường, có thể quay lại làm việc.

Và công việc của anh là tiếp quản một phần nghiên cứu của Đỗ Lan, cố gắng xây dựng một kế hoạch phòng ngự chống lại sự xâm lược của Đỗ Lan từ vũ trụ song song.

Nhưng Quật Tỉnh lại đang nghĩ không biết Đỗ Lan có bắt được Ultraman hoang dã nào không.

Ultraman có rất nhiều, phân theo chủng tộc có Quang chi Quốc, có quần thể viễn cổ, còn có các Ultraman màu sắc khác nhau.

Phân loại theo phương thức hình thành, có ý chí cụ thể hóa, có sinh vật tiến hóa, cũng có sinh ra đã là Ultraman.

Mà các loại Ultraman khác nhau đều có mạnh có yếu, mạnh nhất đương nhiên là Tứ Áo thần bí trong truyền thuyết.

Nặc Á, Tái Già, Lôi Kiệt Đa, Áo Đặc chi Vương, lai lịch của họ khác nhau, hình thành khác nhau, nhưng tuyệt đối là bốn cường giả không thể bàn cãi trong số các Ultraman.

Nặc Á là một dị loại trong số Ultraman, một chùm ánh sáng luân hồi, không ngừng tiến hành tiến hóa và thoái hóa, cuối cùng có thể tiến hóa một lần nữa trên cơ sở Quang chi Cự nhân.

Tái Già là sự dung hợp của ý chí Ultraman, sinh ra từ việc tập hợp sức mạnh của các Ultraman.

Lôi Kiệt Đa là sự đáp lại của ý chí vũ trụ đối với Ultraman, cụ thể hóa trên người Ultraman.

Áo Đặc chi Vương là người bí ẩn nhất, ông là quốc vương của Quang chi Quốc, nhưng không ai biết ông đã trải qua bao nhiêu hiểm nguy, bao nhiêu câu chuyện.

Trong dòng sông thời gian dài đằng đẵng, Áo Đặc chi Vương dần trở nên nửa thực nửa ảo, trở thành một huyền thoại.

Bốn vị này đều không phải là Ultraman đơn thuần, mà là những truyền kỳ tiến xa hơn một bước trên cơ sở Ultraman.

Trên bờ biển xuất hiện một đống thi thể quái thú như bùn nát, ít nhất Thắng Lợi Đội cho là vậy, cho rằng đây là thi thể. 104.

Thi thể khổng lồ tỏa ra mùi hôi thối, cư dân các thị trấn xung quanh không chịu nổi, đồng loạt hy vọng Đội Thắng Lợi có thể xử lý nhanh chóng cái xác thối rữa này.

Đội trưởng Thắng Lợi Đội cảm thấy nên nghiên cứu kỹ hơn, nhưng điều này rõ ràng không thể làm hài lòng dân chúng, mũi của họ sắp không chịu nổi rồi, thật sự quá thối.

Thắng Lợi Đội cũng là lần đầu tiên gặp phải vấn đề này, dù sao trước đây thi thể quái thú cơ bản đều nổ tung, cho dù có một ít mảnh thịt cũng sẽ nhanh chóng được thu hồi và xử lý thỏa đáng, đây là lần đầu tiên có một thi thể quái thú hoàn chỉnh như vậy bị trôi dạt vào bờ biển. 105.

Nhưng biển cả dù sao cũng vô hạn rộng lớn, bên trong rốt cuộc có bao nhiêu sinh vật thần kỳ, ngay cả con người cũng không biết.

Con người luôn ngóng lên bầu trời mà quên mất biển sâu.

Diện tích đại dương của Trái Đất quá lớn, và quá sâu, con người khó mà hiểu hết mọi bí mật trong lòng biển sâu.

Các nhà báo cũng đổ xô tới, dù sao đây cũng chỉ là thi thể, không có nguy hiểm.

Bình thường sức phá hoại của quái thú quá mạnh, nhà báo cũng không dám đến gần, nhưng lần này họ chỉ cần chịu đựng mùi hôi là có thể chụp được toàn bộ con quái thú.

Trông thật sự rất xấu xí, bề ngoài đều đã thối rữa.

Hiện tại cư dân gần đây đã có người xuất hiện triệu chứng khó chịu vì mùi hôi thối, lẽ nào Thắng Lợi Đội vẫn chưa chuẩn bị thiêu hủy thi thể sao.

Không có gì để nói.

Quật Tỉnh bị hỏi đến mất cả kiên nhẫn, nếu họ muốn thiêu thì chắc chắn sẽ thông báo, không biết vội cái gì, cơ thể không khỏe có thể đến bệnh viện, không thấy Thắng Lợi Đội họ mới là người khổ nhất sao.

Lấy mẫu ở cự ly gần, tiếp xúc ở cự ly gần, thật sự bị hun đến chóng mặt hoa mắt.

Thắng Lợi Đội lề mề như vậy, có phải là coi thường sự an toàn của quần chúng nhân dân không.

Nhà báo truy vấn.

Thắng Lợi Đội tuy là chiến đội bảo vệ mọi người, nhưng hành vi của họ lại không thể làm hài lòng tất cả mọi người.

Chương 1927

Thậm chí nhiều người còn cho rằng các thành viên Thắng Lợi Đội cũng đã biến thành quái thú, tiếp xúc quá gần với quái thú sẽ bị quái thú ảnh hưởng, cuối cùng cũng biến thành quái thú.

Không biết những người này nghĩ gì, đến gần quái thú thì thành quái thú, vậy đến gần nhà giàu có phải là có thể hút hết tiền của nhà giàu qua không.

Nhưng thực sự có khá nhiều người sợ hãi Thắng Lợi Đội, sợ hãi Địch Già, khá là mê tín và vô tri.

Không có gì để nói, đợi chúng tôi điều tra xong sẽ cho mọi người một lời giải thích, bây giờ xin đừng cản trở công việc của chúng tôi.

Quật Tỉnh rất bất đắc dĩ, hiện trường lần này quá hỗn loạn, trước đây khi chiến đấu đều sẽ sơ tán quần chúng trước, căn bản không thể để nhà báo đến gần.

Nhưng lần này nhà báo cứ như ruồi bọ, vo ve không ngừng.

Không thể dọn dẹp hiện trường như trước đây sao.

Quật Tỉnh bày tỏ các nhà báo quá ảnh hưởng đến công việc.

Phó đội trưởng nói: Cấp trên cố ý để nhà báo tới, là hy vọng mọi người hiểu công việc của chúng ta.

Tiếc là cái xác này thực sự quá thối, chúng ta nên thông cảm cho sự khó khăn của họ.

Tôi nghĩ chúng ta cũng nên chuẩn bị thiêu cái thứ này đi, không thể kéo dài quá lâu.

Kết quả kiểm tra của cậu thế nào.

Thiêu thi thể có tạo ra khí độc hại không.

Quan trọng nhất là xử lý không ô nhiễm.

Hiện tại vẫn chưa phát hiện thành phần độc hại, nhưng để an toàn, tôi vẫn cần thu thập thêm nhiều mẫu ở các bộ phận khác, mang về phân tích.

Quật Tỉnh làm việc vẫn rất đáng tin cậy.

Nhanh lên. 106.

Cư dân xung quanh thực sự không chịu nổi nữa, đồng loạt bày tỏ nếu không thiêu nữa, họ sẽ kháng nghị.

Thắng Lợi Đội căn bản không có thời gian chờ đợi kết quả điều tra, vậy thì chỉ có thể đổi một hướng suy nghĩ khác, treo con quái thú ra biển để thiêu, như vậy cho dù có độc cũng không sao.

Quật Tỉnh cũng hết cách, chỉ đành làm vậy.

Công việc cẩu được hoàn thành bằng Phi Yến Nhị Hào, do Lệ Na điều khiển.

Chiến hạm của bộ đội trên biển đã vây quanh một vị trí an toàn để thiêu.

Tuy nhiên, khi đang cẩu, con quái thú lại sống lại.

Nhà báo không chịu nữa, không phải nói là thi thể sao.

Họ không quan tâm đến sự an toàn của Lệ Na, chỉ phàn nàn Thắng Lợi Đội quá không đáng tin cậy, chuyện quan trọng như vậy sao có thể không xác định trước. 107.

Dân chúng cũng oán thán, lần lượt bất mãn, bây giờ con quái thú hôi thối như vậy lại sống lại, nếu nó vào thị trấn thì họ phải làm sao.

Thắng Lợi Đội vô duyên vô cớ bị vô số chỉ trích, nhưng họ không phải là thần, cho dù họ có công nghệ tiên tiến nhất của nhân loại, nhưng những công nghệ đó cũng không phải hoàn hảo.

Đội viên không hoàn hảo phối hợp với vũ khí không hoàn hảo lại phải đối phó với đủ loại kẻ thù, giành được nhiều chiến thắng như vậy đã rất không dễ dàng, hơn nữa đây cũng không phải lần đầu tiên phán đoán sai lầm, quan trọng là có thể sửa chữa được.

Trước đây Thắng Lợi Đội cũng từng phán đoán sai, đây là điều khó tránh khỏi, vì là người thì sẽ phạm sai lầm, đặc biệt là khi đối mặt với những sinh vật chưa biết, đó đều là những con quái thú mà nhân loại lần đầu tiếp xúc, lần đầu làm sao có thể chu toàn mọi mặt.

Chỉ là lần này sai lầm của họ bị tất cả mọi người biết, gây ra sự bất mãn của mọi người.

Trong đó cũng có nguyên nhân từ truyền thông.

Truyền thông chỉ biết thổi bùng ngọn lửa, hoàn toàn không đóng vai trò khách quan.

Là truyền thông cần phải xem xét nhiều phương diện, không thể chỉ vì tỷ suất người xem mà gây chia rẽ.

Việc cẩu thất bại, quái thú cũng tỉnh lại, bây giờ nó đang tiến về phía thành phố.

Phi Yến Nhất Hào phát động một đợt tấn công, nhưng cả bốn quả tên lửa đều bị quái thú hấp thụ.

Cơ thể của quái thú giống như bùn nát có thể hấp thụ vật chất, đương nhiên nó có thể cháy, nhưng cần một nhiệt độ ban đầu khá cao.

Thấy Thắng Lợi Đội thất bại hết lần này đến lần khác, truyền thông lại bắt đầu dẫn dắt dư luận, nói rằng Thắng Lợi Đội đã bất lực, quả nhiên Thắng Lợi Đội chỉ là một đám vô năng dựa dẫm vào Ultraman.

Nếu Thắng Lợi Đội ngay cả một con quái thú cũng không giải quyết được, vậy thì thà giải tán Thắng Lợi Đội, trực tiếp lấy tiền ra thuê Ultraman còn hơn.

Tất cả mọi thứ của Thắng Lợi Đội đều bị chất vấn, từ tuổi tác, đến tư lịch, đến sự cần thiết tồn tại, tất cả mọi thứ đều bị truyền thông dẫn dắt dư luận.

Thực ra công việc hàng ngày của Thắng Lợi Đội chính là thất bại, đề xuất khả năng, kiểm chứng khả năng, thất bại là chuyện thường ngày.

Chịu đựng thất bại chính là công việc của Thắng Lợi Đội, chỉ là nghe mọi người điên cuồng chỉ trích mình, tâm trạng cũng muốn nổ tung.

Nhưng dù truyền thông và quần chúng không hiểu, Thắng Lợi Đội vẫn phải tiếp tục công việc, họ quyết định cẩu các thùng chứa khí gas dự trữ để đốt cháy con quái thú.

Nhưng ngay trước khi trận chiến bắt đầu, một màn sáng màu lục từ trên trời giáng xuống như một thác nước màu lục cao năm mươi mét.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một người khổng lồ mặc áo giáp từ từ bước ra.

Ultraman.

Không, đó là Á Đương, chỉ là trên thân thể khổng lồ xấu xí đó được bao bọc bởi lớp giáp.

Quật Tỉnh đã từng thấy bản thiết kế, không ngờ đám người ở pháo đài Đỗ Lan thật sự đã đưa Á Đương đến Trái Đất, lẽ nào họ đã hoàn thành thí nghiệm rồi sao.

Hống.

Á Đương mở miệng, lộ ra răng, Ultraman không mở miệng, nên đây tuyệt đối không phải là Ultraman.

Hai con quái vật khổng lồ gặp nhau, đương nhiên là phải đánh nhau.

Á Đương lao về phía con quái thú hôi thối, một quyền đánh bay bùn nát, văng tung tóe.

Quá bạo lực, Đại Cổ nhìn mà ngây người, lúc anh chiến đấu lúc nào cũng cẩn thận, lo lắng cho hoa cỏ cây cối, không ngờ tên khổng lồ mặc giáp này hoàn toàn không quan tâm, chỉ lo đánh bại kẻ thù, một mực mở rộng chiến trường.

Các nhà báo đang theo dõi đưa tin thì gặp xui, bị bùn nát bắn trúng, trong nháy mắt bị hòa tan.

Mau sơ tán quần chúng.

Phó đội trưởng lập tức ra lệnh cho đội viên bắt tay vào công việc, tuy rất nguy hiểm, nhưng công việc của họ là dùng sinh mệnh để bảo vệ nhân loại.

Người khổng lồ của pháo đài Đỗ Lan xuất hiện, mặc bộ giáp màu tím, che đi vẻ ngoài xấu xí của nó.

Hắn ra tay với con quái thú hôi thối, từng quyền từng quyền đánh bay hết lớp bùn nát trên người nó.

Xung quanh chiến trường đổ một cơn mưa bùn nát, không ít người trúng chiêu tử vong.

Những người của giới truyền thông trước đó điên cuồng chỉ trích Thắng Lợi Đội cuối cùng vẫn cần sự bảo vệ của Thắng Lợi Đội để rút lui.

Chết tiệt, tên khổng lồ này rốt cuộc đang làm gì.

Hắn không thấy vẫn còn người chưa rút lui sao.

Phó đội trưởng rất tức giận, nhưng tức giận cũng vô ích: Mọi người tăng tốc lên.

Ầm, ầm, ầm.

Quyền nào quyền nấy thấm vào da thịt, chiến trường thảm liệt hoàn toàn khác với trước đây.

Lúc Địch Già Ultraman chiến đấu không hề như vậy, vì anh chiến đấu để bảo vệ.

Nhưng Á Đương không phải để bảo vệ bất cứ thứ gì, mục tiêu của hắn là giết chết kẻ thù, không cần e ngại bất kỳ tình huống nào, nắm đấm của hắn không hề lưu tình, chỉ mang đến hủy diệt.

Mọi người cũng rút lui.

Thấy đám đông quan sát đã đi hết, Thắng Lợi Đội cũng phải rút lui, dù sao họ cũng chỉ là con người.

Thật đáng sợ quá, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Người khổng lồ đột nhiên xuất hiện chắc chắn không phải sản vật của Trái Đất.

Đất rung núi chuyển, núi lở đất nứt, hai sinh vật khổng lồ chiến đấu đã san bằng núi cao, đạp phẳng rừng rậm, lấp đầy hồ nước.

Chương 1928

Cao năm mươi mét tức là mười mấy tầng lầu, để điều khiển một sinh mệnh khổng lồ như vậy cần năng lượng cực lớn, khi năng lượng này được giải phóng dưới hình thức chiến đấu, chắc chắn sẽ kinh khủng.

Đây quả thực là một trận giác đấu.

Địch Già tuyệt đối sẽ không chiến đấu như vậy.

Lệ Na lúc này vẫn không nhịn được phải nói một câu bênh vực Ultraman, Địch Già tuyệt đối sẽ không hủy diệt đối thủ như vậy, cho dù sức mạnh của Địch Già vượt trên quái thú, anh cũng sẽ không chiến đấu với tâm thái muốn giết chết quái thú: Địch Già rất dịu dàng.

Hống.

Á Đương không hề dịu dàng, ngược lại rất tàn bạo, mang theo sự cuồng nộ muốn xé xác kẻ thù mà phát động tấn công, chỉ có chiến đấu mới có thể dập tắt lửa giận của hắn.

Cuộc chiến cuối cùng cũng kết thúc, con quái thú bùn nát hôi thối bị từng quyền đánh thành một đống, lần này thật sự chết không thể chết hơn.

Ngay khi Thắng Lợi Đội nghĩ rằng mọi chuyện đã kết thúc, thì thấy trên trời xuất hiện vô số màn hình lục nhỏ, đại quân Đỗ Lan đã đến.

Chụp lại được chưa.

Người quay phim liều mạng chụp lại cảnh này, Thần Amaterasu ở trên, cậu có thấy không.

Những người đó trông như có cùng một khuôn mặt, họ là người ngoài hành tinh sao.

Chẳng phải giống nhau sao, chỉ có quần áo là khác.

Đại quân Đỗ Lan đang thu thập dữ liệu, quét chiến trường.

Mọi người liền thấy vô số hạt tái tạo lại cảnh tượng trong chiến trường, phục hồi lại trận chiến của hai con quái thú.

Đại quân Đỗ Lan dường như rất hài lòng với kết quả của trận chiến này.

Nhiều Đỗ Lan như vậy.

Người của Thắng Lợi Đội kinh ngạc đến ngây người, tuy trước đó đã biết tình hình của pháo đài Đỗ Lan, nhưng khi các Đỗ Lan thật sự xuất hiện, vẫn khiến họ kinh ngạc, dù sao tận mắt chứng kiến vẫn sinh động và cụ thể hơn lời kể của Quật Tỉnh.

Kiểm soát hiện trường, nếu họ có bất kỳ động tĩnh nào có thể khai hỏa.

Đội trưởng truyền đạt mệnh lệnh của cấp trên: TPC đã phái đội bảo an đến phối hợp với các cậu, chú ý an toàn.

Còn nữa, những Đỗ Lan này không còn là người chúng ta quen biết, nên tuyệt đối đừng để họ lừa gạt.

Hiểu rồi.

Phó đội trưởng nghiến răng nói: Nếu họ không muốn phối hợp, vậy thì cũng chỉ có thể chiến đấu.

Lệ Na và Đại Cổ đều không thể chấp nhận, họ cảm thấy có thể giao tiếp, hoàn toàn có thể tránh được chiến đấu.

Lệ Na, Đại Cổ, tôi biết rõ Đỗ Lan là bạn của chúng ta, nhưng Đỗ Lan ở các vũ trụ khác nhau là khác nhau, hai người tuyệt đối đừng để tình cảm lấn át lý trí.

Phó đội trưởng không hy vọng đội viên của mình gặp chuyện ngoài ý muốn.

Rất nhanh, đội bảo an đã đến đông đủ, phong tỏa hiện trường.

Họ đang chờ đợi, nếu quân đội Đỗ Lan rời đi thì tốt, nếu họ không rời đi, vậy thì người Trái Đất phải thể hiện lập trường.

Đây là Thắng Lợi Đội, hy vọng các người có thể cử một đại diện đến đàm phán với chúng tôi.

Phó đội trưởng dùng loa lớn hét lên.

Rất nhanh, một Đỗ Lan quan liêu mặc vest chỉnh tề xuất hiện: Các người muốn đàm phán gì với chúng tôi.

Đây là Trái Đất của chúng tôi.

Phó đội trưởng nói: Các người không thể mang những thứ lộn xộn này đến đây, cũng không thể xuất hiện cả đám như vậy, sẽ gây ảnh hưởng xấu.

Có lẽ anh có thể điền ý kiến của mình vào phiếu ý kiến, chúng tôi sẽ xem xét.

Đỗ Lan quan liêu lấy ra một tờ biểu mẫu: Ở đây, đây, và cả đây nữa, à đúng rồi, cuối cùng còn phải ký tên.

Hắn chu đáo giới thiệu cách điền biểu mẫu.

Không phải anh đang ở ngay trước mặt tôi sao.

Phó đội trưởng bày tỏ không thể nói chuyện trực tiếp sao.

Nhưng tôi chỉ phụ trách biểu mẫu, nếu anh không hài lòng với dịch vụ của tôi, tôi có thể đi tìm cấp trên của tôi.

Đây là phong cách làm việc của pháo đài Đỗ Lan chúng tôi.

Được, tôi muốn gặp cấp trên của các người, một người có thể nói chuyện có trọng lượng.

Đỗ Lan quan liêu nói: Được thôi, cuối cùng đừng quên đánh giá dịch vụ của tôi nhé, hy vọng cho tôi năm sao.

Tuy nhiên, cấp trên đến vẫn yêu cầu điền biểu mẫu: Tôi biết các anh rất tức giận, thậm chí cảm thấy tôi vô lý, nhưng pháo đài Đỗ Lan là một tổ chức quần thể khổng lồ, có quy tắc riêng.

Thật lòng mà nói, phát triển đến hiện tại, nhân sự của pháo đài Đỗ Lan thực sự rất cồng kềnh, chúng tôi không thể không cung cấp thêm nhiều vị trí cho những Đỗ Lan mới gia nhập.

Nếu anh không muốn điền biểu mẫu của tôi, vậy thì tôi phải đi tìm cấp trên của tôi.

Cứ thế này thì không bao giờ kết thúc: Rốt cuộc anh còn bao nhiêu cấp trên nữa, tôi chỉ muốn giao tiếp với các người thôi.

Vô cùng xin lỗi, có lẽ anh cần phải xin phép ba đến bốn lần nữa mới có thể gặp được người phụ trách trực tiếp của nhiệm vụ lần này, đây là quy tắc. 108.

Quá quan liêu, phó đội trưởng chỉ cảm thấy cả người đều không ổn, trông thì như chỉ có một Đỗ Lan, nhưng không ngờ mối quan hệ nhân sự trong pháo đài Đỗ Lan lại phức tạp đến vậy, quả thực là vô lý.

Quật Tỉnh cho biết mình cũng là lần đầu tiên biết bên trong pháo đài lại có một cơ quan quan liêu khổng lồ như vậy, điều này cũng quá thực tế rồi đi.

Rõ ràng toàn là Đỗ Lan, lại còn bày ra một bộ như vậy, Đỗ Lan áp bức Đỗ Lan, cũng quá đáng sợ rồi.

Lẽ nào đây là bản chất của con người sao.

Cho dù cả thế giới đều là một người, cũng không thể tránh khỏi giai cấp và quan liêu.

Tôi thấy họ chỉ đang câu giờ thôi.

Tân Thành cho rằng những Đỗ Lan này tuyệt đối là cố ý.

Mỗi Đỗ Lan đều đang nỗ lực làm việc, hoàn toàn không có ý định rời đi.

Tên Quật Tỉnh này còn nói pháo đài Đỗ Lan không có ý định xâm lược, tôi thấy họ bây giờ sắp xâm lược rồi.

Tham mưu rất thất vọng với sự giác ngộ của Quật Tỉnh, là đội viên Thắng Lợi Đội mà không có một chút cảnh giác nào, lại không nhìn ra ý đồ của kẻ địch.

Đây là thất trách.

Đừng quá khắt khe với họ, Quật Tỉnh là một nhân tài nghiên cứu khoa học xuất sắc, cậu ấy rất thông minh, nhưng hiểu biết về nhân tình thế thái quá ít, đây không phải lỗi của cậu ấy.

Tham mưu lại cảm thấy việc Quật Tỉnh không nhìn ra mới là bình thường, dù sao cậu ta cũng chỉ là người làm nghiên cứu khoa học.

Với tình hình hiện tại, chúng ta nên tích cực tấn công, Đỗ Lan tuy rất thông minh, nhưng hắn cũng sẽ chết, đây là sân nhà của chúng ta, chúng ta hoàn toàn có thể chiến thắng họ.

Cho dù Đỗ Lan có thể lập thành một đội quân, ở trên Trái Đất cũng sẽ không chiếm được ưu thế.

Nhưng tổng thanh tra chắc chắn sẽ không đồng ý, ông cũng tán thành việc giao tiếp trước rồi mới động thủ.

Trên chiến trường xuất hiện hai đường cảnh giới, một là của TPC, một là của pháo đài Đỗ Lan, hai đường cảnh giới nghiêm túc phong tỏa chiến trường.

TPC lại bị chặn ngay trên Trái Đất.

Phải biết TPC là cơ quan quyền lực và bạo lực cao nhất trên Trái Đất, trên Trái Đất muốn đi đâu thì đi đó, nhưng bây giờ lại bị một đám Đỗ Lan chặn ở bên ngoài, còn có vương pháp nữa không.

Cái Trái Đất này rốt cuộc là Trái Đất của Đỗ Lan, hay là Trái Đất của TPC họ.

Nhưng tổng thanh tra lại bảo mọi người bình tĩnh, dù sao hòa bình mới là quan trọng nhất. 109.

Sau khi thấy những gì pháo đài Đỗ Lan làm, ông cũng liên tục suy nghĩ.

Khác với việc tham mưu hô hào đánh giết, tổng thanh tra nghĩ đến việc làm thế nào để duy trì mối quan hệ tốt đẹp với pháo đài Đỗ Lan, dù sao mọi người đều là con người.

Không thể nhìn họ muốn làm gì thì làm trên Trái Đất được.

Ông cũng thấy tin tức rồi đó, bây giờ dư luận bên ngoài đang chất vấn TPC chúng ta, chất vấn chúng ta có năng lực bảo vệ Trái Đất hay không.

Tham mưu cho rằng vấn đề này rất nghiêm trọng, ai mà biết được một nhiệm vụ nhỏ xử lý thi thể quái thú cuối cùng lại trở nên không thể kiểm soát, thậm chí còn gây ra một vụ nổ lớn trong dư luận.

TPC phải cho mọi người đủ tự tin, nếu không làm sao lãnh đạo toàn nhân loại.

Súng đạn không thể giải quyết mọi vấn đề, chúng ta con người nên thừa nhận chúng ta không phải là sinh linh duy nhất trong vũ trụ, chúng ta phải quen với kết quả cùng tồn tại với các sinh mệnh khác.

Tổng thanh tra lại rất bình tĩnh, ông biết sau khi nhân loại bước vào lãnh địa mới thì phải học cách chia sẻ không gian và tài nguyên với các sinh mệnh khác, nếu muốn dựa vào vũ khí để thống trị mọi thứ, thì sớm muộn gì một ngày nhân loại cũng sẽ gặp phải kẻ thù không thể đánh bại bằng vũ khí.

Con người phải thay đổi tư duy, không thể tiếp tục tự cho mình là trung tâm nữa.

Tổng thanh tra và tham mưu có quan điểm khác nhau, nhưng họ không có thù riêng, chỉ là chính kiến bất đồng, riêng tư vẫn kính trọng lẫn nhau.

Mục đích cuối cùng của cả hai đều là vì lợi ích của nhân loại, chỉ là phương pháp khác nhau.

Một người tìm kiếm con đường cùng tồn tại, một người duy trì cảm giác khủng hoảng. 110.

Hiện tại các nhà khoa học trong TPC đều hy vọng cùng tồn tại, chỉ là họ luôn hướng tới lãnh địa mới mà không xem xét đến suy nghĩ của quái thú, làm phiền quái thú rồi lại nói quái thú không biết điều, không hiểu đạo lý cùng tồn tại.

Thực ra đây mới là hậu hắc học chân chính, miệng thì nói muốn cùng tồn tại, tay thì lại chiếm lấy tất cả những gì nhìn thấy.

Nếu đối phương phản kháng, còn hùng hồn nói: Chúng ta đến để cùng tồn tại, tại sao các người không hiểu nhân loại, tại sao lại ép chúng ta phải động thủ.

Một mặt không mất đi vị thế đạo đức, một mặt cũng chiếm hết tài nguyên và không gian sinh tồn, một công đôi việc.

Nếu thật sự theo cách hô hào đánh giết của tham mưu, e rằng dân chúng nhân loại sẽ không chấp nhận, dù sao bây giờ nhân loại tự cho mình là người văn minh, không thèm tranh giành địa bàn với quái thú, không thèm vứt bỏ mọi thứ để lao vào trận chiến, họ chắc chắn phải ưu nhã và văn minh hơn quái thú.

Vì vậy không thể vì đánh trận mà đánh trận, vẫn là con đường cùng tồn tại dễ được chấp nhận hơn.

Hiện tại đã có không ít quái thú bị đánh bại, thực tế ngoài một số ít nhà bảo vệ môi trường cho rằng TPC nên hạ vũ khí, còn có nhiều người bình thường không lên tiếng hơn cho rằng những trận chiến này đều là lẽ đương nhiên, vì họ là vì cùng tồn tại, nhưng quái thú quá dã man, không hiểu cùng tồn tại, vậy thì chỉ có thể tiêu diệt quái thú.

Đây mới là suy nghĩ của người bình thường, có thể nói nhân loại thực sự là con quái thú đáng sợ nhất trên Trái Đất, không chỉ muốn giết quái thú, còn nói quái thú dã man.

Vì vậy tổng thanh tra không lo lắng về dư luận, dư luận có dẫn dắt thế nào đi nữa, đối với TPC cũng không đáng kể.

Vì ông biết con đường của TPC là do toàn thể nhân loại tự lựa chọn, trừ phi đại chúng phản đối, nếu không con đường cùng tồn tại tuyệt đối sẽ không bị lung lay.

Các Đỗ Lan đang thu thập thông tin, Á Đương cứ thế đứng yên tại chỗ, tỏa ra một luồng khí tức bất an, dường như có thể mất kiểm soát bất cứ lúc nào.

Quật Tỉnh nhìn người khổng lồ thất bại đó, trong lòng cũng đầy bất an.

Chương 1929

111.

Quật Tỉnh, tôi thấy sắc mặt cậu luôn không tốt.

Đại Cổ phát hiện Quật Tỉnh có vẻ không ổn.

Quật Tỉnh gượng cười: Ra là Đại Cổ à, muộn thế này rồi, sao cậu không đi nghỉ.

Tôi trực đêm là được rồi.

Phía trước họ là một bóng đen đáng sợ, dù là đèn pha cực mạnh cũng không thể chiếu sáng toàn bộ con quái thú, trong màn đêm đen kịt một mảng như thể sắp đổ sập bất cứ lúc nào, khiến người ta ngạt thở.

Nhìn vào hình bóng khổng lồ này, Đại Cổ nói: Tôi không ngủ được, người khổng lồ này cho tôi một cảm giác rất không tốt, giống như là kẻ thù.

Chẳng phải sao.

Quật Tỉnh cũng nghĩ đến: Thật sự không hiểu tại sao, dù sao chúng ta cũng tuyệt đối không thể lơ là, nếu người khổng lồ này nổi điên, chúng ta phải ngăn chặn hắn.

Đại Cổ gật đầu: Hy vọng các Đỗ Lan đừng làm chuyện dại dột.

Họ đã làm rồi, Quật Tỉnh biết rõ thí nghiệm của Đỗ Lan tàn nhẫn và đáng sợ đến mức nào, trong lòng Á Đương này chắc chắn cũng đang oán hận các Đỗ Lan, thậm chí là oán hận cả nhân loại.

Có lẽ chính sự oán hận của quái thú đã khiến mọi người đều cảm thấy bất an.

Nhưng ngày hôm đó không xảy ra chuyện gì, đến ngày thứ hai, người của Thắng Lợi Đội phát hiện các Đỗ Lan đang lắp đặt thứ gì đó mới cho Á Đương, sau khi họ thấy bộ phận mới thì không còn bình tĩnh được nữa.

Đó là đèn báo năng lượng trên ngực Ultraman.

Lệ Na kinh hãi nói, Ultraman chỉ có một đèn báo năng lượng, bây giờ Đỗ Lan lại lấy ra được cái đèn đó, chẳng phải có nghĩa là có một Ultraman đã bị giết sao.

Đại Cổ cũng sững sờ, anh cũng không ngờ Đỗ Lan của pháo đài lại có đèn báo: Họ rốt cuộc đã làm gì.

Đại Cổ chỉ cảm thấy đau thắt lòng.

Quật Tỉnh cuối cùng cũng biết các Đỗ Lan thật sự đã bắt được Ultraman hoang dã, thậm chí đã giết chết Ultraman hoang dã mới có được đèn báo: Họ quả nhiên đã làm vậy, quá tàn khốc.

Anh nắm chặt hai tay, những gì các Đỗ Lan làm đã vượt qua giới hạn của con người.

Cảnh này cũng được truyền về tổng bộ TPC Viễn Đông, tất cả mọi người đều im lặng.

Họ coi Ultraman là anh hùng, nhưng các Đỗ Lan rõ ràng chỉ coi Ultraman là vật liệu thí nghiệm.

Họ muốn biến người khổng lồ thành Ultraman sao.

Cư Gian Huệ cho rằng hành vi này quá đáng sợ: Đỗ Lan, lẽ nào cậu thật sự đã sa đọa đến mức này sao.

Nhưng người của Thắng Lợi Đội không nhận được lệnh phản công, chỉ có thể trơ mắt nhìn các Đỗ Lan lắp đèn báo lên ngực người khổng lồ.

Tích đô, tích đô.

Đèn báo năng lượng lập tức sáng lên, sau đó khí thế đáng sợ trên người người khổng lồ càng thêm nồng đậm.

Hống.

Người khổng lồ quả nhiên nổi điên, vừa mở miệng, hơi thở đã thổi bay vô số Đỗ Lan.

Sau đó Thắng Lợi Đội thấy các Đỗ Lan còn lại lần lượt biến mất qua màn hình lục, chỉ để lại một mớ hỗn độn.

Hống. 112.

Ultraman Adam bắt đầu tấn công tất cả những gì nhìn thấy, lúc này Đội Thắng Lợi mới nhận được lệnh phản công, đồng loạt khai hỏa.

Đội bảo an TPC cũng toàn lực phản công, nhưng các đòn tấn công của họ đều không có tác dụng gì.

Đại Cổ thấy vậy, quả quyết biến thân: Địch Già.

Vừa thấy Địch Già, các đội viên Thắng Lợi Đội liền thở phào nhẹ nhõm, họ tin rằng Địch Già nhất định sẽ ngăn chặn được người khổng lồ.

Tiếc là họ đã quá coi thường Á Đương, Á Đương đã có được đèn báo, tương đương với nửa Ultraman.

Sức chiến đấu còn mạnh hơn Địch Già hiện tại, trận chiến vừa bắt đầu Địch Già đã rơi vào thế hạ phong.

Địch Già quả quyết chuyển sang hình thái sức mạnh màu đỏ, nhưng vẫn không phải là đối thủ của Á Đương.

Thì ra đèn báo của Ultraman là nguồn năng lượng của Ultraman, Thắng Lợi Đội bây giờ mới biết bí mật này.

Nhưng lúc này họ không khỏi lo lắng cho Địch Già, vì có vẻ như Địch Già không phải là đối thủ.

Chúng ta chi viện cho Địch Già.

Địch Ny Toa nói: Bắn vào đèn báo của con quái thú.

Công nghệ đen của Thắng Lợi Đội thực ra không nhiều, chỉ có hệ thống Max là miễn cưỡng được tính, nên sự chi viện có thể cung cấp cũng không nhiều, chỉ có thể nói là cố gắng hết sức.

Đúng vậy, chúng ta hãy cùng nhau chi viện cho Địch Già.

Lệ Na rút súng ngắn, cùng mọi người bắn.

Còn Tân Thành thì lấy ra khẩu súng trường laser được trang bị riêng cho anh, uy lực lớn hơn súng ngắn, tầm bắn xa hơn: Nếm thử sự lợi hại của ta đi, quái thú.

Tất cả mọi người đều bắn hết sức.

Kỹ năng bắn súng đều không tệ, đã bắn trúng đèn báo năng lượng của Á Đương, quả thực đã gây ra thương tổn cho hắn.

Quả nhiên đèn báo chính là điểm yếu của Ultraman.

Tốt lắm, có hiệu quả.

Tân Thành kích động nói, anh rất ít có cơ hội sử dụng khẩu súng trường này, dù sao bình thường vẫn là lái máy bay nhiều hơn.

Địch Già, cậu nhất định phải cố lên.

Lệ Na hét lên, cô biết Địch Già tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc.

Đúng vậy, cho dù kẻ địch mạnh mẽ đến đâu, Địch Già đều phải chiến đấu, vì anh không phải một mình.

Đại Cổ cảm nhận được rồi, là ánh sáng trong lòng Lệ Na, thật ấm áp.

Sức mạnh tuôn trào, chỉ cần có ánh sáng, Địch Già sẽ không gục ngã, anh là chiến sĩ mạnh vô hạn.

Ầm.

Tiếp tục chiến đấu, Địch Già dạng sức mạnh tung một quyền vào áo giáp của Á Đương, sau đó di chuyển để tránh đòn phản công, rồi lại một quyền nữa.

Tích đô, tích đô, đèn báo của người khổng lồ nhấp nháy càng lúc càng dồn dập, điều này cho thấy đèn báo của hắn sắp hết năng lượng.

Tia Zepellion.

Địch Già tung ra đại chiêu, tia sáng mạnh mẽ va chạm vào áo giáp, nhưng không thể xuyên thủng lớp giáp ngay lập tức.

Nghiến răng, tiếp tục bắn, tia Zepellion là chiêu thức tiêu hao nhiều năng lượng nhất, bình thường sẽ không dễ dàng sử dụng, sử dụng tia sáng đồng nghĩa với việc Địch Già sẽ không còn sức để tiếp tục chiến đấu, vì vậy phải một chiêu chiến thắng kẻ địch.

Nhưng áo giáp của Á Đương vô cùng dày, tia sáng không thể xuyên qua.

Không ổn rồi.

Mọi người cũng rất lo lắng.

Vẫn là Địch Ny Toa nhắc nhở: Địch Già, bắn vào đèn báo của hắn.

Địch Già như bừng tỉnh, lập tức điều chỉnh góc bắn, tập trung toàn bộ năng lượng vào đèn báo của kẻ địch.

Đèn báo nổ tung, vụ nổ kinh hoàng giống như vũ trụ đang nức nở, đang khóc thét.

Đại diện cho một chiến sĩ Ultraman đã ngã xuống một cách bi tráng.

Vụ nổ đèn báo giống như một quả bom hạt nhân nở hoa, áo giáp trên ngực Á Đương hoàn toàn bị tan chảy, ngực bùng cháy dữ dội, ngọn lửa nuốt chửng đầu hắn, cháy suốt một phút đồng hồ, Á Đương nặng nề ngã xuống.

Lúc này Địch Già cũng đã kiệt sức, lập tức rời khỏi chiến trường.

Lại một lần nữa đánh bại quái thú, nhưng mọi người không vui nổi, vì những gì Đỗ Lan làm thật sự không thể tha thứ.

Hắn không còn là con người nữa.

Phó đội trưởng nói: Đỗ Lan đã khác với chúng ta rồi, lần sau gặp lại hắn, lập tức khai hỏa, đây là mệnh lệnh.

Truyền thông đưa tin về sự kiện lần này, đưa ra những lời phê bình đối với những sai lầm liên tiếp của Thắng Lợi Đội trong nhiệm vụ, họ cho rằng biểu hiện của Thắng Lợi Đội thật sự khiến người ta thất vọng tột cùng.

Người phát ngôn của TPC đương nhiên phải giải thích rằng Thắng Lợi Đội đang nỗ lực hết sức để hoàn thành nhiệm vụ, phán đoán sai lầm là chuyện thường tình.

Chỉ thiếu nước nói với khán giả một câu Bạn giỏi thì bạn làm đi.

Thực ra khán giả cũng thật sự cảm thấy mình làm cũng được, dù sao Thắng Lợi Đội cũng chỉ là một đám thanh niên, cũng không thể hiện ra điều gì đặc biệt.

May mà bây giờ Thắng Lợi Đội không có thời gian để ý đến loại dư luận này, họ phải điều tra hoạt động của Đỗ Lan.

Thiết bị không gian mà Quật Tỉnh trộm về kết hợp với công nghệ mà Đỗ Lan để lại, các nhà khoa học hy vọng có thể chế tạo một radar không gian, để phòng ngự sự xuất hiện của Đỗ Lan.

Chỉ cần biết được lúc nào Đỗ Lan xuất hiện, họ sẽ không bị động như vậy. 113.

Họ không biết rằng thực ra bản thể của Đỗ Lan luôn ở trên Trái Đất, ngay tại di tích dưới đáy biển Lộ Lộ Da, đây là chiến trường cuối cùng của Quang chi Cự nhân, cũng là sào huyệt của tà thần quái thú.

Quang chi Cự nhân vì bất đồng quan điểm mà xảy ra nội chiến, suýt chút nữa thì diệt vong. 114.

Chương 1930

Sau khi chiến tranh kết thúc, Địch Già và những người sống sót tự phong ấn, sau đó tà thần xuất hiện san bằng nền văn minh viễn cổ, mang đến cho Trái Đất thời kỳ đen tối hàng triệu năm, mãi đến khi tà thần ngủ say, Trái Đất mới một lần nữa chào đón một nền văn minh mới.

Nhưng cùng với sự phát triển của nhân loại, quái thú dần thức tỉnh, tà thần cũng đã bước vào giai đoạn phục hồi.

Nhưng tà thần khác với các quái thú khác, tà thần rất sĩ diện, nên không thể nói tỉnh là tỉnh, phải từ từ, từ từ thức tỉnh, như vậy mới thể hiện được sự khác biệt của tà thần.

Đỗ Lan đến đây, chủ yếu là vì các bức tượng Cự nhân, ở đây có rất nhiều thi thể Cự nhân, nhưng sức mạnh ánh sáng vẫn còn sót lại trong cơ thể họ, nếu có thể tinh luyện ra rồi tạo ra một Ultraman nữa cũng hoàn toàn có thể.

Hơn nữa ở đây còn có ba bức tượng Cự nhân còn nguyên vẹn, đây là những bức tượng hoàn hảo nhất và cũng là mạnh nhất mà người viễn cổ đã chọn ra từ chiến trường Cự nhân sau khi trận chiến cuối cùng kết thúc.

Rõ ràng người viễn cổ không phải không cần sức mạnh của Ultraman, chỉ là họ không thành công.

Mà xui xẻo thay, cả ba bức tượng này đều là Hắc ám Cự nhân.

Nói cách khác, kết quả trận đại chiến cuối cùng của các Cự nhân là Quang chi Cự nhân còn sống ba người, Hắc ám Cự nhân còn sống ba người.

Thật sự rất đối xứng, có ánh sáng thì có bóng tối.

Nhưng tượng Quang chi Cự nhân đã bị đập vỡ hai cái, bây giờ chỉ còn một mình Địch Già là quang can tư lệnh.

Nếu Địch Già lại sa ngã một lần nữa, Hắc ám Cự nhân sẽ vừa đủ một bàn mạt chược.

Đỗ Lan nhìn chiến trường thảm khốc, nhìn những Cự nhân đã ngã xuống, trong lòng nghĩ vì thống trị hay không thống trị Trái Đất mà chém giết đến trời đất tối tăm, cuối cùng cả chủng tộc sắp tuyệt chủng, có cần thiết không.

Chết nhiều Cự nhân như vậy, cuối cùng Trái Đất còn có ý nghĩa gì.

Có lẽ đây chính là tính nhỏ nhen của phụ nữ.

Ai bảo lãnh đạo cuối cùng của Hắc ám Cự nhân là Tạp Mật Lạp, một tiểu oán phụ chứ.

Khi Địch Già lãnh đạo Hắc ám Cự nhân, có thể nói là trăm trận trăm thắng, đè bẹp Quang chi Cự nhân và các người ngoài hành tinh khác cùng với người viễn cổ, ấn họ xuống đất mà chà đạp.

Nhưng sau khi Địch Già bỏ tối theo sáng, Tạp Mật Lạp trở thành lãnh đạo, Hắc ám Cự nhân vốn chiếm hết ưu thế lại liên tiếp bại trận.

Nhưng cô ta chết cũng không nhận thua, có lẽ là vì không muốn thừa nhận những gì Địch Già đã làm.

Dù sao cô ta cũng là nữ Ultraman bị Địch Già bỏ rơi và phản bội, oán niệm sâu đậm, chắc chắn cô ta không tiếc kéo cả chủng tộc Cự nhân chôn cùng.

Sự tồn vong của chủng tộc cũng không bằng sự hận thù của Tạp Mật Lạp đối với Địch Già, có lẽ thời Địch Già, Hắc ám Cự nhân còn chiến đấu vì thống trị Trái Đất.

Đến thời Tạp Mật Lạp, lý do chiến đấu của họ e rằng chỉ còn lại sự oán hận đối với Địch Già.

Thực ra Đỗ Lan rất đồng cảm với Tạp Mật Lạp, nhưng hắn cũng biết cho dù Địch Già mời Tạp Mật Lạp cùng bỏ tối theo sáng, cô ta chắc chắn cũng sẽ không đồng ý.

Vì Tạp Mật Lạp sẽ cảm thấy Địch Già phản bội bóng tối chỉ vì một người phụ nữ của nhân loại viễn cổ, cô ta từ tận đáy lòng không tin vào chính nghĩa và đạo lý tự do sinh mệnh thuộc về chúng sinh.

Địch Già tự nhiên không phải vì phụ nữ mà phản bội, nhưng Tạp Mật Lạp sẽ không hiểu, cô ta và Địch Già không phải vì hiểu nhau mà đến với nhau.

Họ ở bên nhau trở thành người yêu, chỉ đơn giản vì hai người họ là những Cự nhân mạnh nhất, ngoài nhau ra không có Cự nhân nào khác xứng với họ, nên thuận theo tự nhiên trở thành một đôi.

Tạp Mật Lạp coi sự phụ thuộc này là tình yêu, đó chính là khởi đầu của sai lầm.

Nhân loại viễn cổ quả thực bí ẩn khó lường, thậm chí đã tính toán được tà thần sẽ tái khởi, nên đã dùng hộp thời gian để nhắc nhở người hiện đại phải chú ý đến bóng tối, còn nhắc nhở Đại Cổ biến thành ánh sáng.

Còn về việc người viễn cổ ba mươi triệu năm trước làm sao xác định được Đại Cổ sẽ trở thành Địch Già.

Đó hoàn toàn là vì U Liên có năng lực dự tri, siêu năng lực của người siêu cổ đại, coi như là phương hướng tiến hóa của nhân loại đi.

Con người thực ra cũng có những điểm khác biệt, chỉ là người có siêu năng lực lại quá ít.

Còn về việc U Liên dùng cảnh tượng tương lai để thuyết phục Địch Già, hay dùng chân thiện mỹ để thuyết phục Địch Già, điểm này e rằng chỉ có người trong cuộc mới biết.

Câu chuyện của U Liên và Địch Già đã bị chôn vùi trong cát bụi lịch sử, ít người biết đến.

Nhưng dù thế nào, lời khuyên của U Liên quả thực đã tạo ra cục diện ngày nay, khiến cho các Cự nhân suýt diệt tộc, cũng khiến cho nhân loại một lần nữa có được hy vọng.

Lúc này cần một thiết bị biến thân, Đỗ Lan lấy ra thiết bị biến thân tự chế bắt đầu hấp thụ ánh sáng còn sót lại trong các tượng đá Cự nhân: Tập trung hết sức mạnh của các người vào đây đi.

Giọng nói của Đỗ Lan đánh thức các Cự nhân từ ba mươi triệu năm trước, những Cự nhân này xuyên qua vũ trụ đến Trái Đất, là những người khai phá, những người tiên phong, đến hành tinh náo nhiệt này, họ cũng luôn chiến đấu, nhưng về sau, nội bộ của họ xuất hiện mâu thuẫn.

Một bộ phận Cự nhân vì bảo vệ sinh mệnh bản địa của Trái Đất mà chiến tử, bây giờ sức mạnh của họ đang được Đỗ Lan tập trung lại.

Nhưng so với bóng tối của tà thần, những tia sáng còn sót lại này giống như đom đóm nhỏ bé, nhưng tích tiểu thành đại biết đâu có thể tạo ra kỳ tích.

Cuối cùng tất cả sức mạnh đều bị Đỗ Lan thu lấy, nhưng cảm giác thiết bị biến thân căn bản không được nạp đầy năng lượng, quả nhiên vẫn là quá ít.

Sức mạnh này có thể khiến Địch Già biến thành Địch Già lấp lánh, nhưng vẫn không đủ để tạo ra một Ultraman mới.

Đỗ Lan lại nhìn về phía ba Hắc ám Cự nhân, bóng tối có thể chuyển hóa thành ánh sáng, không biết nguyên lý là gì.

Sự chuyển hóa của Ultraman hoàn toàn là duy tâm, giống như sự chuyển biến của Autobot và Decepticon, có lẽ sức mạnh căn bản không thay đổi, chỉ là nguồn gốc của sức mạnh đã thay đổi.

Hắc ám Cự nhân có thể hấp thụ sức mạnh từ nỗi sợ hãi của các sinh mệnh khác, còn Quang chi Cự nhân chỉ có thể hấp thụ sức mạnh của hy vọng.

Còn bản thân không có gì khác biệt, sự khác biệt duy nhất có lẽ là nỗi sợ hãi có giới hạn, còn hy vọng là vô hạn.

Ánh sáng của ba người các ngươi cũng cho ta mượn đi.

Đỗ Lan nói sau này sẽ trả: Các ngươi không phải muốn tìm Địch Già báo thù sao, vậy thì để ta giúp các ngươi.

Ba Hắc ám Cự nhân dường như cũng hiểu ý đồ của Đỗ Lan, liền đồng ý, tập trung sức mạnh lại với nhau.

Đỗ Lan nhân cơ hội so sánh sức mạnh của Hắc ám Cự nhân và sức mạnh của tà thần, quả nhiên sức mạnh của tà thần vẫn đáng sợ hơn.

Sức mạnh của tà thần là diệt tuyệt sinh mệnh, nhưng bóng tối của Hắc ám Cự nhân chỉ là đối lập với hy vọng, vẫn bắt nguồn từ sinh mệnh.

Chả trách Tạp Mật Lạp cuối cùng lại nói rằng cô ta cũng khao khát ánh sáng, hóa ra bóng tối và ánh sáng của Cự nhân cũng không khác nhau nhiều.

Có nhiều sức mạnh như vậy, Đỗ Lan cũng có thể biến thân: Lần này ta cũng muốn biến thành ánh sáng.

Dám nói biến thành ánh sáng ngay bên cạnh tà thần, cũng chỉ có Đỗ Lan.

Đồ tốt đương nhiên phải chia sẻ với vợ, Đỗ Lan lén lén lút lút tìm Địch Ny Toa, thần thần bí bí đưa cho cô cái thiết bị biến thân thứ hai, giống hệt như một tên bán đĩa lậu.

Thứ gì mà không thể thấy ánh sáng mặt trời vậy.

Địch Ny Toa thấy bộ dạng nghiêm túc của Đỗ Lan thì thấy buồn cười.

Đồ tốt.

Địch Ny Toa vừa nhìn đã nhận ra thứ trong tay Đỗ Lan là thiết bị biến thân: Anh không phải thật sự đi bắt Ultraman hoang dã rồi chứ.

Làm gì có, cái đèn báo lần trước là nhặt được từ thi thể, tuyệt đối không có một Ultraman nào hy sinh vì thí nghiệm.

Còn cái thiết bị biến thân này cũng là sức mạnh tôi mượn về, chúng ta cứ dùng chơi trước, dùng xong trả lại.

Dùng được không.

Địch Ny Toa nhận lấy cây Sparklence có tạo hình đơn giản, cảm thấy thứ này không có tác dụng gì lớn, một kiếm của cô đã có thể chém đứt quái thú, căn bản không cần mượn thêm sức mạnh.

Dù Đỗ Lan mỗi lần đều nhập gia tùy tục, nhưng trở thành Ultraman dường như không có lợi ích gì, vì trong lòng con người, địa vị của Ultraman khá cao, không cần thiết phải gây thêm phiền phức cho Địch Già.

Sau khi biến thân, ánh sáng và bóng tối, sự ấm áp và lạnh lùng của vạn vật sinh mệnh đều có thể trải nghiệm một cách trực quan, không phải rất thú vị sao.

Chỉ khi biến thành ánh sáng, mới có thể tạo ra mối liên kết với sinh mệnh của hành tinh này.

Anh lúc nào cũng có lý.

Địch Ny Toa nói, sống cùng Đỗ Lan, anh luôn có thể phát hiện ra những điều mới lạ kỳ quái, ở bên anh sẽ không bao giờ nhàm chán.

Hơn nữa chúng ta biến thân cũng không có giới hạn ba phút, chúng ta hoàn toàn có thể chịu đựng được sức mạnh của ánh sáng.

Đây cũng là ưu thế của họ so với Địch Già.

Địch Ny Toa cũng biết Đại Cổ thực ra không phải là Địch Già, anh chỉ mượn thân thể của Địch Già.

Địch Già của ba mươi triệu năm trước mới là hình thái hoàn chỉnh, khi anh biến thành đá, linh hồn của Địch Già thực ra đã rời khỏi Trái Đất, chỉ để lại một thân thể.

Sau này chỉ cần được thừa nhận, Địch Già sẽ cho nhân gian thể mượn thân thể.

Đại Cổ cũng không phải là người đầu tiên biến thành ánh sáng, trước anh hơn một nghìn năm, nơi có kim tự tháp còn không được gọi là Địch Già.

Khi đó nơi đó là một vùng đất vô danh, có một ngôi làng vô danh, trong làng có một thiếu niên chính trực dũng cảm, đã từng được Địch Già thừa nhận.

Chính vì thiếu niên này vì bảo vệ ngôi làng mà chiến đấu với con rối viễn cổ, bảo vệ được ngôi làng, mọi người để kỷ niệm vị anh hùng Cự nhân này, nên mới gọi ngôi làng là Địch Già, lâu dần vùng đất này cũng được gọi là Địch Già.

Đến mức mọi người đều đã quên mất ý nghĩa ban đầu của Địch

Già, đến thời đại của Đại Cổ, Đại Cổ lại một lần nữa trả lại cái tên Địch Già cho Ultraman.

Nhưng trong lòng người khác, Đại Cổ chỉ dùng tên nơi phát hiện Ultraman để đặt tên cho Ultraman, không có gì đặc biệt cả.

Chương 1931

Giống như nếu Ultraman được phát hiện ở Tân Hương, thì sẽ gọi là Ultraman Tân Hương, phát hiện ở Đức Châu, thì sẽ gọi là Ultraman Đức Châu, phát hiện ở Đại Đồng, thì sẽ gọi là Ultraman Đại Đồng vậy.

Ultraman Địch Già nghe có vẻ rất cao sang, nhưng thực ra lại khá quê mùa.

Vì vậy nơi chúng ta được phát hiện phải cao sang một chút, nếu không theo quy tắc đặt tên của họ, chúng ta có thể sẽ trở thành Ultraman Thiết Lĩnh, Ultraman Triệu Gia Câu Tử.

Đỗ Lan khá nghiêm túc xem xét đến chi tiết quan trọng này, tên và danh hiệu đều rất quan trọng, tuyệt đối không thể một bước sẩy chân thành hận nghìn đời.

Anh thật sự suy nghĩ chu đáo quá, hay là chúng ta trực tiếp bay lên áo choàng, viết lên áo choàng cái tên chúng ta đã nghĩ sẵn.

Địch Ny Toa bật cười, cô thật sự bị Đỗ Lan chọc cười, Ultraman Thiết Lĩnh thật sự rất có cảm giác.

Nhưng theo cách đặt tên của Địch Già, quả thực là phát hiện ở đâu thì dùng địa danh ở đó để đặt tên.

Cách này còn không có tâm bằng việc đặt danh hiệu cho quái thú, con người thật sự chẳng có chút tâm tư nào.

Quyết định rồi, em sẽ tên là Ultraman Saber, anh sẽ là Ultraman Eleven.

Địch Ny Toa nghe hiểu rồi, cô dùng kiếm, nên là Saber, còn Đỗ Lan không biết tại sao lại gọi là Ultraman Mười Một.

Tuy nhiên Đỗ Lan giải thích: Nói theo tiếng người, chính là Ultraman Kiếm và Thập Nhất Gia.

Seven là Thất Gia, anh là Thập Nhất Gia cũng rất hợp lý.

Seven là bảy, Eighty là tám mươi, Zero là không, Đỗ Lan cho biết mình là mười một, không có ý nghĩa gì khác, chỉ là thuận miệng.

Trong lúc đội Thắng Lợi đang trăm phương ngàn kế nghiên cứu cách đánh bại quái thú, thì người ngoài hành tinh cũng đang nghiên cứu cách đánh bại Địch Già Áo Đặc Mạn.

Người Cơ Lý Ngải Lạc Đức đã quay trở lại, lần trước chúng định dùng cách phá hủy các tòa nhà để ép buộc nhân loại phủ nhận thân phận cứu thế của Áo Đặc Mạn, nhằm đạt được dã tâm thống trị nhân loại, nhưng đã thất bại.

Trong khoảng thời gian này, những người Cơ Lý Ngải Lạc Đức còn sót lại đã đau đớn suy ngẫm, quyết định đổi một phương thức khác, từ cứng rắn chuyển sang mềm dẻo, chúng muốn dùng một loại tín ngưỡng để thay thế một loại tín ngưỡng khác từ gốc rễ.

Dùng thiên sứ để thay thế vị trí của Địch Già trong lòng nhân loại.

Con người vốn yếu đuối, họ luôn khao khát được kẻ mạnh coi trọng, tận hưởng cảm giác tồn tại được chú ý, vì vậy những người Cơ Lý Ngải Lạc Đức xảo quyệt quyết định xuất hiện dưới hình dạng thiên sứ, lừa dối nhân loại, khiến họ không còn tin tưởng Địch Già nữa.

Trên toàn thế giới xuất hiện hàng loạt thần tích của thiên sứ, không ít người cảm nhận được sự mãn nguyện và ấm áp chưa từng có, người Cơ Lý Ngải Lạc Đức dùng công nghệ cao của chúng để lừa dối nhân loại, khiến nhân loại tưởng rằng chúng là thiên sứ, đến để cứu rỗi họ.

Nhân loại quá ngu xuẩn, chúng luôn mong chờ được người khác giúp đỡ, luôn tìm kiếm cảm giác được cần đến, vì vậy chúng ta chỉ cần xuất hiện dưới hình dạng thiên sứ là có thể khiến nhân loại vĩnh viễn biến thành nô lệ của chúng ta.

Người Cơ Lý Ngải Lạc Đức tuy đã rất sa sút, nhưng chúng tự tin rằng mình ưu tú hơn nhân loại, chỉ cần đánh bại Địch Già, chúng sẽ là kẻ thống trị nhân loại.

Ba mươi triệu năm trước, tất cả người ngoài hành tinh trên Trái Đất đều bị Địch Già đánh bại, nhưng tinh thần kiên trì không bỏ cuộc của người Cơ Lý Ngải Lạc Đức đã khiến chúng tiếp tục âm mưu cho đến tận bây giờ, ba mươi triệu năm sau.

Quả thực rất hữu dụng, việc thiên sứ giáng trần trên quy mô toàn thế giới khiến rất nhiều người tin tưởng sâu sắc rằng ngày nhân loại được giải thoát cuối cùng đã đến.

Cánh cửa thiên đường sắp mở ra, nhân loại sẽ theo chân thiên sứ đến một thế giới hoàn mỹ.

Thiên sứ tuyên bố không nên tin vào Địch Già, mà phải tin vào thiên sứ, Địch Già mang đến bi thương và hủy diệt, còn thiên sứ mang đến niềm vui và sáng tạo.

Chỉ cần mọi người đều không tin vào Địch Già, sức mạnh của Địch Già sẽ bị hóa giải.

Trong khoảng thời gian này, người Cơ Lý Ngải Lạc Đức đã nghiên cứu rất sâu về Địch Già, chúng phát hiện ra rằng Địch Già ánh sáng cần có được sức mạnh từ lòng thiện của con người, chỉ cần nhân loại không tin vào hắn, Địch Già sẽ trở nên rất yếu.

Chúng không đánh bại được Địch Già hắc ám, chẳng lẽ còn không đánh bại được Địch Già ánh sáng sao.

Người Cơ Lý Ngải Lạc Đức muốn trở thành anh hùng đánh bại Địch Già, báo thù cho những người ngoài hành tinh bị Địch Già hắc ám đánh bại, trút một hơi giận dữ cho những đồng chí xâm lược Trái Đất.

Nhân loại quả thật dễ lừa, đặc biệt là đám đông quần chúng, lại càng mù quáng không có căn cứ, thấy mọi người đều tin vào thiên sứ, thế là mình cũng đi tin theo.

Thiên sứ tuyên bố quy tắc đầu tiên để tin vào thiên sứ là hoài nghi Địch Già: Địch Già không phải là anh hùng, mà là kẻ thù gây rối.

Đội Thắng Lợi cho rằng đây chính là do người ngoài hành tinh gây rối, bất kỳ luận điệu nào nghi ngờ Địch Già đều là thuyết âm mưu, bởi vì cho đến nay Địch Già đã giúp đỡ nhân loại quá nhiều lần.

Tuy tôi không biết Địch Già rốt cuộc là ai, nhưng tôi tin rằng xuất thân và thân phận của một người không quan trọng, hành vi của người đó mới là quan trọng nhất, mới là quy tắc để thể hiện thiện ác của đối phương.

Lệ Na luôn tin tưởng Địch Già vô điều kiện, cô biết Địch Già chắc chắn đứng về phía nhân loại.

Đại Cổ rất vui mừng, nhưng khi thấy toàn cầu có nhiều tiếng nói nghi ngờ Địch Già như vậy, áp lực của cậu rất lớn.

Chẳng lẽ cậu làm vẫn chưa đủ sao.

Tại sao nhân loại lại dễ dàng bắt đầu hoài nghi Địch Già như vậy.

Chuyện này thực ra cũng giống như những trò lừa đảo nhắm vào người già, kẻ lừa đảo đối xử với người già còn tốt hơn con ruột, đó là vì chúng nhắm vào số tiền dưỡng lão trong tay người già, để lừa tiền thì tự nhiên là phải chăm sóc hết mực.

Con ruột phải đi làm kiếm tiền để phụng dưỡng cha mẹ lúc về già, cho họ nơi an nghỉ cuối cùng, họ không có nhiều thời gian để quan tâm chăm sóc cha mẹ.

Kẻ lừa đảo thì muốn lừa tiền, tự nhiên sẽ quan tâm 24 trên 24 đến nguồn kinh tế của mình.

Mà thiên sứ để có được lòng tin của nhân loại, nên cũng hết sức lấy lòng họ, khiến nhân loại vui vẻ cho rằng mình vẫn đặc biệt, vẫn là tối cao.

Còn Địch Già thì đại diện cho sự cùng tồn tại, muốn nhân loại không còn lấy mình làm trung tâm nữa.

Một bên lừa dối nhân loại tiếp tục duy trì cảm giác ưu việt rằng con người là linh hồn của vạn vật, thông qua thiên sứ để tâng bốc nhân loại.

Một bên lại muốn nhân loại thừa nhận hiện thực, cho họ biết rằng họ không hề đặc biệt, muốn nhân loại chia sẻ không gian và tài nguyên cho những sinh mệnh lương thiện khác.

So sánh hai bên, Địch Già chắc chắn không được chào đón.

Nếu Địch Già nói rằng quái thú và người ngoài hành tinh nên vì bảo vệ vũ trụ và Trái Đất mà tiết kiệm tài nguyên, rồi đem số tài nguyên tiết kiệm được cho nhân loại, thì có lẽ nhân loại sẽ đồng tình với Địch Già.

Người Cơ Lý Ngải Lạc Đức giả dạng thiên sứ là để mang lại sự tự tin cho nhân loại, còn Địch Già lại muốn chia sẻ tài nguyên của nhân loại.

So sánh hai bên, cũng biết tại sao nhân loại lại thích thiên sứ hơn Địch Già.

Nhân loại không phải là không cảm ơn sự giúp đỡ của Địch Già, nhưng nhân loại lại thích thuyết nhân loại ưu tú của thiên sứ hơn.

Cứ thế này, sức mạnh của Địch Già đang suy yếu dần.

Đây là một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, nếu Địch Già không có đủ sức mạnh, thì hắn có thể sẽ thất bại.

Địch Già hắc ám có thể ép buộc người khác sợ hãi, từ đó có được sức mạnh.

Nhưng sức mạnh của ánh sáng tuy mạnh hơn hắc ám, lại cần nhân loại tự nguyện hiến dâng sức mạnh, nếu nhân loại không muốn, thì Địch Già sẽ trở nên rất yếu.

Người Cơ Lý Ngải Lạc Đức rất rõ điều này, nên lần này chúng đã nắm được điểm yếu của Địch Già, nắm chắc phần thắng trong tay.

Đội trưởng, chúng ta phải làm sao đây.

Làm thế nào mới có thể vạch trần âm mưu này.

Tân Thành cho biết nếu có mục tiêu, anh ta có thể dùng tài bắn súng thần sầu của mình để tấn công, nhưng bây giờ căn bản không có mục tiêu.

Súng đạn không thể vạch trần lời nói dối.

Cư Gian Huệ nói: Ít nhất chúng ta tin tưởng Địch Già, chúng ta nên nỗ lực thuyết phục, thuyết phục được người nào hay người đó.

Thực ra ngay cả trong nội bộ TPC cũng có không ít người đã tin vào thiên sứ, đội Thắng Lợi chỉ có vài người thì có thể thuyết phục được bao nhiêu người.

Nhưng đội Thắng Lợi phát hiện ra những đứa trẻ ngây thơ lại không bị những lời hoa mỹ của thiên sứ lừa dối, chúng không có nhiều suy nghĩ phức tạp, chúng chỉ đơn thuần cảm thấy Địch Già là người tốt.

Sau khi thấy tất cả những điều này, Đại Cổ cuối cùng quyết định biến thân, ra ngoài chiến đấu với thiên sứ.

Cậu biết rằng chiến đấu với thiên sứ chắc chắn sẽ gây ra sự phẫn nộ của công chúng, chắc chắn sẽ bị mọi người căm ghét, nhưng bây giờ chỉ có biến thân mới có thể vạch trần bộ mặt thật của thiên sứ.

Đại Cổ thực ra đã nhìn thấu bộ mặt thật của người Cơ Lý Ngải Lạc Đức ngay từ đầu, nhưng cậu không thể nói cũng không thể để đội Thắng Lợi tấn công, họ đều là người thường không thể chống lại sự phẫn nộ của công chúng.

Đại Cổ trước đó cũng lo lắng mình sẽ bị toàn thể nhân loại chỉ trích, nhưng sự tin tưởng của đội Thắng Lợi và những đứa trẻ đã giúp cậu vượt qua nỗi sợ hãi, cho cậu biết rằng cậu không phải muốn trở thành anh hùng được mọi người ca ngợi, mà chỉ muốn làm những điều cậu cho là đúng trong lòng.

Dù bị ngàn người chỉ trích, chỉ cần là đúng, cậu sẽ làm.

Vì vậy trận chiến này cậu không thể trốn tránh.

Địch Già.

Đại Cổ kiên quyết đứng ở phía đối lập với ý chí của nhân loại, cậu muốn đánh bại kẻ giả mạo thiên sứ, sửa chữa tư tưởng sai lầm của nhân loại.

Các thành viên đội Thắng Lợi cũng biết hậu quả của việc Địch Già biến thân trong tình huống này, những người xung quanh đã bắt đầu náo động, đã bắt đầu chửi rủa, mắng Địch Già là ác quỷ.

Rõ ràng Địch Già đang làm điều đúng đắn, nhưng mọi người lại không thể hiểu, Lệ Na không khỏi đồng cảm với Địch Già, bất bình thay cho Địch Già.

Chương 1932

Dù sao thì cô cũng sẽ không thay đổi, cô mãi mãi tin tưởng Địch Già.

Trận chiến bắt đầu, lúc này trạng thái của Địch Già không tốt, vì nguồn sức mạnh của hắn bị ảnh hưởng, hắn không nhìn thấy ánh sáng.

Người Cơ Lý Ngải Lạc Đức đã sống sót qua kỷ nguyên hắc ám, chịu đựng ba mươi triệu năm, quả thực có những điểm độc đáo của chúng, tuy ban đầu quá khinh địch với nhân loại và Địch Già dẫn đến thất bại.

Nhưng chúng nhanh chóng rút kinh nghiệm, điều chỉnh chiến lược, lần nữa xuất hiện đã dồn Địch Già vào tuyệt cảnh.

Một khi không có ánh sáng của nhân loại gia trì, Địch Già không phải là đối thủ của người Cơ Lý Ngải Lạc Đức.

Mọi người, nhất định phải tin tưởng Địch Già.

Nhưng hắn đang tấn công thiên sứ, tuyệt đối không thể tha thứ cho gã này.

Dù là Địch Già cũng không thể ra tay với thiên sứ.

Lệ Na rất đau lòng, tại sao mọi người lại không hiểu.

Người Cơ Lý Ngải Lạc Đức muốn thống trị nhân loại nên mới nói tốt về nhân loại, còn Địch Già đang giúp đỡ nhân loại, ai tốt ai xấu chẳng phải đã rất rõ ràng rồi sao.

Chết tiệt, chúng nó căn bản không nghe lời người.

Tân Thành cũng cảm thấy rất bất lực, anh hận không thể nổ súng bắn người: Mọi người đều quá ngốc, thật sự quá ngốc.

Người Cơ Lý Ngải Lạc Đức cuối cùng đã áp chế được Địch Già, cảm giác thật tuyệt, sự suy sụp của ba mươi triệu năm đã tan biến, hôm nay chúng sẽ trở lại vũ đài Trái Đất.

Quả nhiên mạnh hay không không quan trọng, chủ yếu là có thể cẩu thì sẽ giành được thắng lợi cuối cùng, người Cơ Lý Ngải Lạc Đức đã sống dai hơn rất nhiều đồng nghiệp, bây giờ lại có hy vọng đánh bại Địch Già, những người Cơ Lý Ngải Lạc Đức còn sống sót cảm thấy vô cùng tốt.

Địch Già, nhận thua đi, mất đi lòng tin của người Trái Đất, ngươi căn bản không phải là đối thủ của chúng ta.

Người Cơ Lý Ngải Lạc Đức khổng lồ giả dạng thiên sứ một quyền đánh ngã Địch Già, rung vai cười lớn.

Hai người chiến đấu giữa những tòa nhà cao tầng, xung quanh toàn là quần chúng vây xem, lúc này trời đã tối, cả thành phố tối om, vì mọi người đều đang ở ngoài trời chứng kiến cuộc chiến giữa thiên sứ và Địch Già.

Cuộc chiến thần thánh như vậy không thể xem qua tivi, phải tận mắt chứng kiến mới được.

Địch Già rất thảm hại, lần này thật sự là tuyệt cảnh.

Địch Già.

Lệ Na hét lớn, cô hy vọng có thể truyền sức mạnh của mình cho hắn.

Thảm quá, ta nhìn không nổi nữa rồi, biến thân.

Đỗ Lan lấy ra thanh quang bổng, lập tức biến thân thành Áo Đặc Mạn.

Người khổng lồ màu đen.

Mọi người nhìn thấy, một người khổng lồ mới xuất hiện, chỉ là người khổng lồ đó lại có màu đen.

Người Cơ Lý Ngải Lạc Đức vừa nhìn thấy người khổng lồ màu đen, liền sợ hãi: Không thể nào, sao có thể còn có Cự Nhân Bóng Tối sống sót.

Không phải các ngươi đều đã bị Địch Già tiêu diệt rồi sao.

Đỗ Lan không nói gì, mà chỉ vung tay quét bay nửa tòa nhà, những tảng đá bay như mưa rơi xuống đám đông.

Nỗi sợ hãi và tiếng la hét bùng nổ trong chốc lát, Đỗ Lan nhận được nhiều sức mạnh hơn, quả nhiên sức mạnh hắc ám rất có cảm giác.

Hóa ra Đỗ Lan đã trao sức mạnh ánh sáng cho Địch Ny Toa, còn mình thì giữ lại sức mạnh hắc ám.

Chỉ cần có người sợ hãi, Đỗ Lan cảm thấy sức mạnh cuồn cuộn dâng lên.

Hắc hóa mạnh gấp ba, tẩy trắng yếu ba phần, Đỗ Lan nói với Địch Già: Địch Già, ngươi quá làm ta thất vọng.

Nói xong liền tấn công người Cơ Lý Ngải Lạc Đức.

Vẫn là cảm giác của năm đó, vẫn là hương vị của năm đó.

Người Cơ Lý Ngải Lạc Đức một lần nữa bị Cự Nhân Bóng Tối nghiền ép: Không.

Chúng đã nhẫn nhịn ba mươi triệu năm, tại sao luôn gặp phải sự phản công của bóng tối.

Chúng không hiểu tại sao lại như vậy, chúng không đủ nỗ lực sao.

Chúng không đủ kiên trì sao.

Chúng đã làm nhiều như vậy, tại sao vẫn không thể đánh bại Cự Nhân Bóng Tối.

Đây chính là sự khác biệt về thiên phú.

Đỗ Lan một quyền đánh bay người Cơ Lý Ngải Lạc Đức, cuối cùng đã phá vỡ lớp vỏ thiên sứ của nó.

Mọi người vừa nhìn thấy con quái thú xấu xí như vậy làm sao có thể là thiên sứ.

Lập tức tỉnh ngộ, hóa ra họ đã bị lừa.

Nhưng tình hình bây giờ không mấy tốt đẹp, Cự Nhân Bóng Tối mới xuất hiện cũng không giống người tốt, cuối cùng người có thể tin tưởng quả nhiên vẫn là Địch Già: Mọi người, mau truyền ánh sáng cho Địch Già.

Lệ Na hét lên.

Dân chúng cũng không hiểu rõ ánh sáng là gì, đã cần ánh sáng thì dùng đèn pin vậy, đem những thứ có thể chiếu sáng ra đây.

Tình hình này vẫn nên nghe theo đội Thắng Lợi.

Địch Ny Toa nhìn thấy tất cả những điều này cũng chỉ đành lắc đầu: Trước đây họ ghét Địch Già là thật lòng, bây giờ muốn giúp Địch Già cũng là thật lòng, lòng người quả nhiên khó đoán.

Thực ra chỉ cần phù hợp với lợi ích của họ, tự nhiên là thành tâm.

Bây giờ tính mạng của họ đang bị đe dọa, đương nhiên hy vọng Địch Già có thể đứng dậy bảo vệ mọi người.

Đèn pin, đèn xe chiếu về phía Địch Già.

Địch Già, đứng dậy đi.

Đại Cổ nghe thấy rồi, sức mạnh đã trở lại, lòng tin của nhân loại đối với cậu đã trở lại.

Nhưng Cự Nhân Bóng Tối kia cũng quá mạnh mẽ, lại có thể hoàn toàn áp chế người Cơ Lý Ngải Lạc Đức.

Ngươi rốt cuộc là ai.

Kế hoạch hoàn hảo của người Cơ Lý Ngải Lạc Đức bị phá hoại, tức giận không thể kiềm chế.

Ta là Y Lai Ôn Áo Đặc Mạn.

Đỗ Lan báo danh: Cơ Lý Ngải Lạc Đức, hãy vĩnh viễn sống dưới sự thống trị của bóng tối đi. 115.

Tuyệt đối không thể chấp nhận kết quả này, ba mươi triệu năm rồi, chúng luôn bị bóng tối áp chế, dựa vào cái gì nhân loại có thể chiếm hữu Trái Đất.

Còn chúng chỉ có thể run rẩy trong bóng tối.

Ba mươi triệu năm, cũng nên đến lượt chúng ta, người Cơ Lý Ngải Lạc Đức, thống trị Trái Đất.

Tuy nhiên, mặc dù chúng có hoài bão lớn, nhưng năng lực thực sự có hạn.

Chỉ có thể bày mưu tính kế, một khi kế hoạch bị vạch trần, chúng chẳng còn năng lực gì.

Số tiểu thư nhưng phận nha hoàn, chính là nói về người Cơ Lý Ngải Lạc Đức, mỗi lần chúng có chút khởi sắc, liền lập tức bị sức mạnh hắc ám đàn áp, thảm không thể tả.

Năm đó biết bao nhiêu người Cơ Lý Ngải Lạc Đức đến Trái Đất, khí thế ngút trời, đều cho rằng mình có thể đánh bại người viễn cổ, chiếm lĩnh Trái Đất, Địch Già hắc ám một tát đã đánh ngã chúng.

Khó khăn lắm mới đến lúc người khổng lồ nội chiến, Địch Già bị phong ấn, người Cơ Lý Ngải Lạc Đức tưởng rằng thời đại của mình cuối cùng đã đến, không ngờ tà thần trỗi dậy, Trái Đất chìm trong bóng tối vô tận, chúng đành phải nằm im ba mươi triệu năm.

Bây giờ nhân loại vẫn là những con khỉ nguyên thủy chưa khai hóa, Địch Già cũng vì hóa thành ánh sáng mà suy yếu thảm hại, vốn dĩ chiến thắng là chuyện trong tầm tay của người Cơ Lý Ngải Lạc Đức, vậy mà lại xuất hiện thêm một Cự Nhân Bóng Tối.

Tuyệt vọng lập tức nuốt chửng người Cơ Lý Ngải Lạc Đức, cuối cùng chúng dường như chỉ có thể nói một câu Trời muốn diệt ta, không phải tội do chiến tranh.

Là ông trời không cho chúng cơ hội, không phải là vấn đề của chúng.

Ầm ầm, con quái thú khổng lồ ngã xuống, đè sập một tòa nhà dân cư, biểu cảm của những người dân xung quanh đều méo mó, họ không còn nơi ở, chỉ có thể ở trong những tòa nhà khẩn cấp do TPC chuẩn bị, thật quá xui xẻo.

Dừng tay đi.

Địch Già thấy Đỗ Lan đơn phương bắt nạt người khác, muốn xin tha cho quái thú.

Bóng tối đối đầu ánh sáng, hai người khổng lồ cứ thế gặp nhau, tất cả mọi người đều không ngờ rằng Áo Đặc Mạn cũng có hàng giả.

Bảo ta dừng tay.

Cho đến nay có bao nhiêu người ngoài hành tinh và quái thú, cũng không thấy ngươi bắt sống tên nào.

Điều này là sự thật, TPC cho đến nay thật sự chưa bắt được một tù binh nào, người ngoài hành tinh không phải chạy trốn thì cũng là bị

Địch Già xử lý sau khi khổng lồ hóa.

Địch Già á khẩu không nói nên lời, nhưng điều này cũng không thể trách hắn, dù sao cũng là trận chiến sinh tử, hắn cũng bất đắc dĩ mới phải hạ sát thủ.

Chính vì ngươi quá yếu, nên chỉ có thể dùng sát chiêu kết thúc trận đấu, ngươi tưởng rằng sự dịu dàng của mình là tôn trọng sinh mệnh, nhưng trong mắt ta đó là một sự tàn nhẫn.

Đỗ Lan cho biết chỉ có mạnh mẽ mới có thể làm chủ sinh tử của kẻ thù: Ví dụ như bây giờ, ví dụ như tên Cơ Lý Ngải Lạc Đức này, ta có thể giết nó, cũng có thể để nó sống, tất cả đều do ta quyết định trong một ý niệm.

Còn nếu là ngươi thì sao.

Ngươi sẽ bị nó đánh cho không có sức phản kháng, cuối cùng chỉ có thể dùng Tia Sáng Tai Bội Lợi Ngao để kết liễu nó.

Quả thật là như vậy, bởi vì Địch Già mỗi lần đều là năm ăn năm thua, cuối cùng đều phải dùng sát chiêu mới có thể áp chế đối thủ, căn bản không thể kết thúc trận chiến một cách dễ dàng như Đỗ Lan.

Thực ra Địch Già có thực lực làm được điều này, chỉ là hắn quá dịu dàng, ngược lại không nghĩ đến những chi tiết này.

Chương 1933

Bị Đỗ Lan nói như vậy, cả người Đại Cổ đều không ổn, chẳng lẽ trước đây mình thật sự đã làm sai.

Tuy Đỗ Lan đánh người ngoài hành tinh đến run rẩy, nhưng hắn vẫn còn sống, có thể làm tù binh.

Mà Địch Già cũng đang tự kiểm điểm sai lầm của mình, trước đây hắn cảm thấy sức mạnh chỉ mang lại sự phá hoại, nên hắn chỉ đứng ra chiến đấu khi bảo vệ những người mình quan tâm, và mỗi lần đánh đều rất kịch liệt, cuối cùng không thể không giết chết kẻ thù.

Nhưng nếu chiến đấu toàn lực như Đỗ Lan, đánh cho kẻ thù sợ hãi, choáng váng, liệu có phải sẽ không cần giết kẻ thù nữa không.

Hoàn toàn có lý.

Vậy bây giờ ngươi định xử lý nó thế nào.

Đại Cổ hy vọng vị Cự Nhân Bóng Tối này sẽ nương tay, chỉ bắt nó lại.

Thì tặng cho các ngươi TPC làm tù binh, các ngươi có thể chuẩn bị một nhà tù cho người ngoài hành tinh rồi đấy.

Đỗ Lan không phải thấy người ngoài hành tinh đáng thương, mà là thấy TPC đáng thương, trải qua bao nhiêu trận chiến, ngay cả một tù binh ra hồn cũng không có, thật không biết họ nghĩ gì.

Chẳng lẽ không thấy mất mặt sao.

Trong bất kỳ cuộc chiến nào, tù binh đều là cần thiết, qua tù binh có thể hiểu được kẻ thù, cũng có thể thấy được thiếu sót của mình.

Hơn nữa còn có thể thông qua tù binh để chứng minh tư tưởng, lý niệm của mình, kiểm chứng xem con đường của nhân loại có khả thi hay không, lợi ích của tù binh có rất nhiều, nhưng TPC lại chưa bao giờ cân nhắc, thật quá thất bại.

Đỗ Lan sử dụng tia sáng thu nhỏ lên kẻ địch, đây cũng là một kỹ năng thần kỳ của Áo Đặc Mạn, nhưng bình thường Địch Già Áo Đặc Mạn đều không dùng, cũng không biết tại sao.

Thu nhỏ vĩnh viễn quái thú, mà cái giá chỉ là tiêu hao năng lượng trong ba phút.

Nếu Địch Già sử dụng kỹ thuật này nhiều hơn, thì rất nhiều trận chiến sẽ không phải là không chết không thôi.

Đội Thắng Lợi đi bắt người, lại phát hiện người ngoài hành tinh đã bị đám đông phẫn nộ đánh cho một trận.

Cảm giác bị lừa dối không dễ chịu chút nào, quần chúng vô cùng tức giận với kẻ giả mạo thiên sứ.

Đừng đánh nữa.

Phó đội trưởng cho biết đây là người ngoài hành tinh, đánh chết là hết.

Địch Già thấy đội Thắng Lợi đã kiểm soát được tình hình, tiếp tục hỏi Cự Nhân Bóng Tối: Ngươi rốt cuộc là ai.

Nhưng Đỗ Lan không trả lời, mà bay đi thẳng.

Đại Cổ chìm vào suy tư, Cự Nhân Bóng Tối rốt cuộc là ai, và có quan hệ gì với Địch Già.

May mà bây giờ có một tù binh người ngoài hành tinh dường như biết rất nhiều bí mật, qua thẩm vấn chắc chắn có thể biết thêm thông tin.

Phải lập tức xây dựng nhà tù đặc biệt, nhất định phải quản lý được người ngoài hành tinh.

Các nhà khoa học của TPC rất phấn khích, cuối cùng họ cũng bắt được một người ngoài hành tinh sống, và hắn dường như biết rất nhiều bí mật của nhân loại, cũng như chuyện về người viễn cổ, bây giờ là lúc để hắn kể hết những thông tin mà hắn biết.

Đội Thắng Lợi đảm nhận công việc thẩm vấn.

Người Cơ Lý Ngải Lạc Đức cũng rất hợp tác, vì hắn rất rõ ràng sống sót mới có hy vọng, hắn còn có thể cẩu thêm ba mươi triệu năm nữa, sẽ có một ngày hắn và những đồng bào còn lại tuyệt đối có thể chiếm lĩnh Trái Đất.

Cự Nhân Bóng Tối rốt cuộc là chuyện gì.

Cư Gian Huệ muốn biết nhất chính là tình hình của Cự Nhân Bóng Tối, đó có thể là Áo Đặc Môn hắc ám.

Ha ha, nhân loại ngu xuẩn, các ngươi căn bản không biết gì cả, hãy để ta nói cho các ngươi biết bộ mặt thật của Địch Già, hắn là kẻ phản bội lớn nhất thế giới, phản bội chủng tộc của mình, giết chết vô số đồng bào, các ngươi coi Địch Già là đấng cứu thế là sai lầm lớn rồi, sẽ có một ngày hắn sẽ trở về với bóng tối, trở thành sự tồn tại thống trị Trái Đất.

Người Cơ Lý Ngải Lạc Đức chế nhạo sự ngu dốt của nhân loại, cũng căm ghét sự tà ác của Địch Già.

Hắn chậm rãi kể lại, bí mật ba mươi triệu năm cuối cùng cũng nổi lên mặt nước.

Hóa ra Địch Già vốn cũng là một người ngoài hành tinh tà ác xâm lược Trái Đất, sau này mới cải tà quy chính, cuối cùng còn vì bảo vệ người viễn cổ mà giết chết đồng bào.

Đây thật sự là một câu chuyện bi thảm, mọi người trong đội

Thắng Lợi đều im lặng, Đại Cổ càng cảm thấy không ổn, Địch Già thật sự có quá khứ như vậy sao.

Bây giờ Đại Cổ thực ra vẫn chưa thừa nhận mình là Địch Già, cậu chỉ là người sử dụng sức mạnh.

Cậu vẫn chưa lĩnh ngộ được tinh thần của Địch Già ban đầu.

Thực ra chỉ cần trong lòng có ánh sáng, ai ai cũng là Địch Già.

Địch Già ban đầu quả thực đã phạm sai lầm, nhưng cuối cùng hắn đã tỉnh ngộ, chiến đấu vì sinh mệnh và tự do, hóa thành ánh sáng của sinh mệnh.

Cuối cùng hắn để lại thân thể ở Trái Đất, linh hồn trở về quê hương, sau này phàm là người có thể đánh thức thân thể của Địch Già đều có một trái tim ánh sáng.

Thiếu niên kia là vậy, Đại Cổ cũng là vậy, nên họ cũng là Địch Già.

Địch Già đã không còn chỉ riêng một linh hồn cụ thể nào, mà là chỉ tất cả những linh hồn chiến đấu vì ánh sáng.

Lúc này Đại Cổ vẫn chưa lĩnh ngộ được điều này, nên cậu vẫn chưa trở thành Địch Già thực sự.

Vì vậy bây giờ cậu vẫn cảm thấy rất khó chịu, cảm thấy mình đã nhận được một hung khí.

Cậu vẫn coi sức mạnh của Địch Già là ngoại vật, chưa từng nghĩ rằng mình thực ra có thể trở thành một Địch Già mới, căn bản không cần phải phiền não vì quá khứ của Địch Già.

Các thành viên đội Thắng Lợi sau khi nghe những điều này cũng rất chán nản, vì họ lo lắng Địch Già có thể sẽ tiếp tục biến thành người khổng lồ tà ác, lúc đó họ phải làm sao.

Bây giờ xem ra, Đỗ Lan đã đúng, Địch Già có thể sẽ biến chất, đứng về phía đối lập với nhân loại, vì vậy chúng ta thực sự cần vũ khí phòng thủ trước Địch Già.

Quật Tỉnh với tư cách là một nhà khoa học, suy nghĩ một cách lý trí, đề nghị của Đỗ Lan là một trăm phần trăm chính xác.

Lệ Na tuy vẫn không đồng ý, nhưng cô cũng không nói được lời phản bác nào, nội tâm cô tin tưởng Địch Già, nhưng cô không thể khiến người khác cũng tin tưởng Địch Già: Địch Già sẽ không thay đổi.

Lời nói này quá thiếu sức thuyết phục.

Điều Đại Cổ lo lắng nhất bây giờ là Địch Già chọn cậu, có phải vì trong lòng cậu cũng có mặt tối, vậy thì gay go rồi.

Trong lòng Đại Cổ đương nhiên có mặt tối, cậu cũng là người, mà con người thì không thể chỉ chứa đựng những chuyện vui vẻ, thực ra đối với con người, những ký ức đau buồn lại càng sâu sắc hơn, niềm vui luôn nhanh chóng bị lãng quên, nhưng nỗi buồn và sự khó chịu lại luôn thỉnh thoảng hiện về, dù mấy chục năm sau vẫn rõ như in. 116.

Mọi người hãy vững vàng lên, chúng ta không thể bị người ngoài hành tinh lung lạc.

Đội trưởng Cư Gian Huệ nói, vai trò của cô là làm cho mọi người kiên cường hơn: Ít nhất Địch Già bây giờ vẫn đang giúp đỡ chúng ta, tôi nghĩ chỉ cần chúng ta tin tưởng hắn, hắn cũng nhất định sẽ tiếp tục tin tưởng chúng ta.

Địch Ny Toa cũng nói: Thay vì lo lắng về Địch Già, chi bằng chúng ta làm tốt việc của mình, chúng ta còn phải điều tra về người khổng lồ Y Lai Ôn kia nữa.

Mọi người gật đầu, người khổng lồ Y Lai Ôn kia quả thực rất kỳ quái, ngay cả người Cơ Lý Ngải Lạc Đức cũng không có ấn tượng, chẳng lẽ là người khổng lồ mới đến Trái Đất.

Không phải là lửa của ba mươi triệu năm trước.

Vũ trụ rốt cuộc có bao nhiêu người khổng lồ vậy.

Tân Thành cho rằng người khổng lồ quá nhiều.

Chúng ta có thể coi Cự Nhân Ánh Sáng và Cự Nhân Bóng Tối là các phe phái khác nhau của cùng một chủng tộc, giống như sự khác biệt giữa phe bồ câu và phe diều hâu.

Đội trưởng nói: Tôi cho rằng bản chất của họ là giống nhau, có thể thấy từ sự chuyển biến của Địch Già, vì vậy Y Lai Ôn Áo Đặc Mạn kia rất có thể sẽ tiếp tục tấn công nhân loại.

Tức là kẻ thù tiếp theo của chúng ta rất có thể là Áo Đặc Mạn cùng loại với Địch Già, không, là mạnh hơn cả Địch Già, mọi người hãy chuẩn bị tâm lý.

Không khí trong đội Thắng Lợi rất nặng nề, dù sao sự mạnh mẽ của Áo Đặc Mạn là điều ai cũng thấy, nghĩ đến việc họ phải đứng trước Tia Sáng Tai Bội Lợi Ngao, không khỏi run rẩy, chiến đấu với Áo Đặc Mạn thật sự quá đáng sợ.

Theo dữ liệu về Áo Đặc hiện có, nếu Áo Đặc Mạn chiến đấu hết mình, một phút là có thể phá hủy pháo đài trên biển của TPC, vũ khí của nhân loại sẽ không có tác dụng gì, xem ra vẫn phải khẩn trương nghiên cứu kỹ thuật mà Đỗ Lan để lại.

Đối phó với rất nhiều quái thú, đội Thắng Lợi cũng coi như có chút kinh nghiệm, gặp quái thú trước tiên không nên vội vàng, mà phải quan sát mục tiêu của đối phương.

Phần lớn quái thú xuất hiện là do kế hoạch lãnh thổ mới của nhân loại đã xâm phạm vào nơi ở của chúng, vì vậy mục tiêu tấn công chính của chúng là các thiết bị của lãnh thổ mới.

Còn một số quái thú là vì vừa thức dậy đã muốn ăn, nên sẽ tấn công các cơ sở năng lượng, nhà máy điện, kho dầu, kho khí đốt, mục tiêu đều rất rõ ràng.

Đương nhiên còn có người ngoài hành tinh, mục tiêu của người ngoài hành tinh thì rộng hơn, có kẻ muốn xâm lược Trái Đất, có kẻ muốn tiêu diệt nhân loại, đương nhiên cũng có kẻ đến Trái Đất tham quan học hỏi, và cả những kẻ coi Trái Đất là sân chơi.

Còn có người thứ nguyên, họ luôn sống bên cạnh nhân loại, thậm chí rất nhiều thần thoại truyền thuyết đều liên quan đến sinh vật thứ nguyên, họ và nhân loại đã chung sống hòa bình rất lâu, ngoài việc thỉnh thoảng ăn vài người ra thì cũng không có sở thích nào khác.

Mà việc ăn vài người đối với toàn thể nhân loại có thể nói là không đáng kể, chỉ có nhân loại ngày nay mới cảm thấy mỗi một sinh mệnh đều quý giá. 117.

Ngay cả sáu mươi năm trước, tất cả mọi người đều có ba bảy loại, đều có ưu khuyết.

Vì vậy chết vài người để bình ổn người thứ nguyên là rất có lợi.

Nhưng bây giờ TPC rõ ràng sẽ không dung thứ cho bất kỳ sinh vật không xác định nào xâm hại nhân loại, dù là người thứ nguyên cũng không được.

Thời đại đã thay đổi.

Chương 1934

Nghiên cứu mục tiêu của quái thú rất hữu ích cho việc tấn công chúng, có thể xây dựng chiến lược hoàn thiện, chuẩn bị đủ vũ khí.

Đối phó với quái thú đã có một quy trình khá chuẩn: vệ tinh phát hiện quái thú, đội Thắng Lợi đi điều tra thực địa, sau đó bắt đầu chuẩn bị tấn công, trong vòng mười hai giờ TPC có thể thành lập tuyến phòng thủ đầu tiên, trong vòng hai mươi bốn giờ có thể huy động lượng lớn tài nguyên để sơ tán khu vực chiến sự, trong vòng ba mươi sáu giờ có thể phát động tổng tấn công.

Vì vậy TPC gọi ba mươi sáu giờ này là thời cơ quyết chiến.

Đội Thắng Lợi trong ba mươi sáu giờ này đóng vai trò vô cùng quan trọng, trinh sát, giao tiếp, phán đoán, và cả tác chiến, kiêm nhiệm nhiều trách nhiệm.

Bây giờ họ đã dự đoán được Cự Nhân Bóng Tối có thể sẽ quay trở lại, nên nhất định phải phòng thủ thật tốt.

Đây chính là vũ khí tác chiến cỡ lớn chống Áo Đặc Mạn do Đỗ Lan thiết kế, Cự Thần Long Hào.

Mọi người nghe Quật Tỉnh nói kỹ: Vỏ ngoài được làm từ cơ thể của quái thú năng lượng Lập Gia Đức Long, bên trong là các loại vũ khí công nghệ cao và thiết bị công nghệ cao tiên tiến nhất của TPC, sử dụng phương thức kết nối nơ ron thần kinh để điều khiển, tức là kết nối não người với Cự Thần Long Hào, thật sự là một phát minh vĩ đại.

Mọi người cho rằng điều này quá khoa trương, tất cả đều do Đỗ Lan làm sao.

Hiện tại độ hoàn thành của Cự Thần Long Hào đã đạt sáu mươi phần trăm, rất nhanh sẽ thành công, sau đó họ sẽ tuyển chọn những người điều khiển đủ tiêu chuẩn từ khắp nơi trên thế giới và cả chi bộ TPC trên mặt trăng.

Cư Gian Huệ vừa nghe đến cả mặt trăng cũng phải cử người, cô lập tức nghĩ đến siêu át chủ bài cùng thời với mình là Tật Phong, e rằng ngoài anh ta ra cũng không có ai khác có thể điều khiển cỗ máy khổng lồ như vậy.

Tật Phong là phi công át chủ bài của chi bộ TPC trên mặt trăng, có thể nói là người có kỹ thuật xuất sắc nhất trong toàn nhân loại, không ai sánh bằng.

Để đối phó với Cự Nhân Bóng Tối, TPC đã dốc toàn lực.

Rõ ràng tổng bộ TPC không tin Địch Già có thể đánh bại Cự Nhân Bóng Tối, vì họ đều là người khổng lồ, nếu nảy sinh tình đồng bào, tình cảnh của nhân loại sẽ rất khó xử.

Vì vậy nhân loại phải sở hữu vũ khí để bảo vệ mình, Cự Thần Long Hào chính là con át chủ bài cuối cùng của nhân loại.

Hệ thống động lực Maxima, điều khiển bằng nơ ron thần kinh, trang bị các loại vũ khí, tuyệt đối là công nghệ tiên tiến nhất mà nhân loại có thể phát triển hiện nay, hàm lượng kỹ thuật thậm chí còn cao hơn cả tàu Artdessei.

Các nhà khoa học TPC trên toàn cầu cùng nhau nỗ lực, lần này là thực sự muốn vũ khí hóa hệ thống Maxima, vì vũ khí sát thương mạnh nhất của Cự Thần Long Hào chính là pháo Maxima.

Điều này giống với tàu Artdessei, chỉ là công suất mạnh hơn.

Vũ khí mạnh nhất do nhân loại chế tạo sắp ra mắt.

Và lúc này trong pháo đài của Đỗ Lan, Đỗ Lan vẫn đang nỗ lực chế tạo Áo Đặc Mạn mới, nhưng thí nghiệm tiếp theo của họ lại khiến người bạn tốt của Quật Tỉnh cũng phải giật mình, họ muốn cải tạo quái thú, biến quái thú thành Áo Đặc Mạn.

Về mặt lý thuyết, tất cả sinh mệnh đều có thể biến thành ánh sáng, vậy thì quái thú cũng có thể, nếu quái thú mạnh nhất biến thành ánh sáng, thì chúng có thể vượt qua cả Áo Đặc Mạn.

Có người sẽ nói, quái thú tà ác sao có thể biến thành ánh sáng.

Vậy Cự Nhân Bóng Tối còn có Áo Đặc Mạn tà ác Belial từ đâu mà ra.

Cho nên quái thú cũng có thể biến thành ánh sáng.

Belial có thể dùng sức mạnh của quái thú để cường hóa, vậy thì quái thú cũng có thể dùng ánh sáng để cường hóa.

Vừa là quái thú vừa là Áo Đặc Mạn, đề tài nghiên cứu của pháo đài Đỗ Lan ngày càng lệch lạc, nhưng chỉ có đi đường tắt mới có thể tạo ra sức mạnh vượt qua Tứ Đại Áo.

Thời đại đã thay đổi rồi, các ngươi những người ngoài hành tinh này không thể cứ như Hồ Lô Oa cứu ông nội, từng người một đi nộp mạng được nữa.

Trong vũ trụ, Đỗ Lan biến thân thành Cự Nhân Bóng Tối chinh chiến khắp nơi, đánh ngã không ít người ngoài hành tinh.

Người vũ trụ cho biết họ không biết Hồ Lô Oa là gì, nhưng họ quả thực có dã tâm xâm lược Trái Đất.

Ba mươi triệu năm trước, Trái Đất đã là một miếng mồi ngon, chỉ là trong suốt thời gian qua bóng tối bao trùm Trái Đất khiến họ không thể đến gần, bây giờ bóng tối vẫn chưa thức tỉnh, Trái Đất lại bắt đầu tỏa ra hương thơm.

Những người ngoài hành tinh này đều đang lăm le Trái Đất, đương nhiên không phải tất cả các nền văn minh ngoài hành tinh đều muốn xâm lược Trái Đất, một số chỉ là hành vi cá nhân trong nền văn minh.

Ví dụ như một người ngoài hành tinh nào đó phát hiện ra Trái Đất, giấu diếm nền văn minh của mình muốn chiếm Trái Đất làm của riêng.

Cũng có thể là hành vi của một công ty, một doanh nghiệp nào đó, chứ không phải cả nền văn minh đều muốn Trái Đất.

Đối với những hành vi cá nhân này, nền văn minh không thừa nhận.

Chỉ có một số ít nền văn minh yếu thế mới phải coi Trái Đất là quê hương mới, phải cả tộc xâm lược.

Đỗ Lan đã đánh bại vài hộ cá thể và ông chủ doanh nghiệp, trong lịch trình của họ đều có mục xâm lược Trái Đất, Đỗ Lan bảo họ đừng đi nộp mạng từng người một, phải đoàn kết lại mới có sức mạnh.

Họ thực ra không đồng ý, nhưng không đánh lại được Đỗ Lan, cũng chỉ có thể im lặng đối phó.

Chúng ta phải thành lập liên minh người ngoài hành tinh, mục tiêu là Trái Đất, nhưng kẻ thù thực sự trên Trái Đất không phải là Áo Đặc Mạn.

Không phải Địch Già.

Vậy còn ai.

Tà thần, đó mới là sự tồn tại đáng sợ khiến Trái Đất không thể ở được trong ba mươi triệu năm, chúng ta đánh bại Địch Già, còn có một tà thần đang đợi chúng ta, nhưng cũng đừng lo lắng, sau ba mươi triệu năm phát triển, khoa học kỹ thuật vũ trụ đã khá phát triển, chúng ta phải cho tà thần biết thời đại đã thay đổi.

Vũ trụ ba mươi triệu năm trước và vũ trụ ba mươi triệu năm sau là khác nhau, còn khác ở đâu, thực ra Đỗ Lan cũng không nhìn ra.

Nhưng cách nói này dùng để cổ vũ người khác chắc chắn là đủ, những người ngoài hành tinh đương nhiên sẽ không cho rằng mình không bằng tà thần, họ chắc chắn tin rằng mình có thể tiêu diệt tà thần, đoạt lấy Trái Đất, điều này không có gì phải nghi ngờ, hơn nữa họ cũng không cần đoàn kết, chỉ cần mình là đủ, cái gì mà Địch Già, cái gì mà tà thần cũng chỉ là đồ cổ của ba mươi triệu năm trước, không đáng nhắc đến.

Tiếc là Đỗ Lan cho rằng mọi người phải đoàn kết, phải yêu thương nhau, phải hát vang tình yêu vũ trụ bao la, chỉ có đoàn kết mới có thể chiếm lĩnh Trái Đất.

Đại Cổ vẫn đang hoang mang, phải nói rằng người lương thiện luôn dễ do dự, luôn nghĩ xem hành vi của mình có thể mang lại kết quả tốt không.

Nếu không có kết quả tốt, thà không làm.

Địch Già vốn là hắc ám, sau này phản bội, đoạn lịch sử này thật sự khiến Đại Cổ rất sợ hãi, cậu sợ Địch Già vẫn còn khả năng hắc hóa, dù sao cậu hiểu về Địch Già quá ít, còn không bằng những chiến hữu bên cạnh.

Địch Già đến từ đâu, sức mạnh của hắn vì sao mà sinh ra.

Những câu hỏi này đều không có lời giải đáp, và cùng với việc quá khứ của Địch Già bị phơi bày, Đại Cổ càng thêm sợ hãi.

Đại Cổ sao vậy.

Tôi phát hiện dạo này cậu cứ buồn rười rượi.

Lệ Na tinh ý nhận ra Đại Cổ có tâm sự.

Thực ra trong lòng Lệ Na có chút thích Đại Cổ, dù sao cả đội Thắng Lợi chỉ có Đại Cổ là một chàng trai tương đối bình thường.

Quật Tỉnh thì không nói làm gì, vừa béo vừa không có nhan sắc, lại còn một khi nghiên cứu là không thèm chải chuốt.

Tân Thành tuy ngoại hình cũng được, nhưng suốt ngày em gái em gái, đúng là một tên cuồng em gái.

Còn lại một chàng trai trẻ quản lý thông tin, cũng không có nhiều cơ hội tiếp xúc, Lệ Na và Đại Cổ lại trải qua nhiều trận chiến lớn, kết thành tình cảm sâu đậm, tình cảm này dần dần thăng hoa thành tình yêu.

Chỉ là Đại Cổ rõ ràng không nhận ra Lệ Na có cảm tình với cậu, nhưng cậu chưa bao giờ từ chối yêu cầu của Lệ Na, lúc nghỉ phép cũng luôn đi chơi cùng Lệ Na.

Vô hình trung đã tán gái thành công.

Không có gì, chỉ đang nghĩ về chuyện của Địch Già Áo Đặc Mạn thôi.

Đại Cổ cũng không giấu giếm, quả thực đang nghĩ về những điều này. 118.

Ra là vậy, thực ra dạo này tôi cũng liên tục suy nghĩ, nhìn mọi người chăm chú chuẩn bị Cự Thần Long Hào, tôi không khỏi buồn lòng, vũ khí này cũng có thể tấn công Địch Già, tại sao họ không suy nghĩ cho kỹ.

Chắc là vì họ cũng lo lắng Địch Già sẽ đứng về phía đối lập với nhân loại.

Đại Cổ nói.

Nhưng Lệ Na lại không đồng ý: Tôi tin tưởng Địch Già, mỗi lần hắn đều chiến đấu rất nỗ lực, tôi có thể thấy Địch Già không thích chiến đấu.

Đại Cổ cho rằng người không thích chiến đấu là cậu, chứ không phải Địch Già.

Lúc này Đại Cổ vẫn cho rằng Địch Già là Địch Già, Đại Cổ là Đại Cổ, hai người là khác nhau.

Tiếc là đối với người khác, Địch Già chính là Đại Cổ, Đại Cổ chính là Địch Già.

Nếu người ngoài hành tinh đến thách đấu Địch Già, sẽ tìm đến Đại Cổ, vì Đại Cổ đã kế thừa sức mạnh của Địch Già, bây giờ cậu làm gì thì Địch Già làm nấy, là Đại Cổ chi phối Địch Già, chứ không phải Địch Già chi phối Đại Cổ.

Điều Đại Cổ lo lắng nhất chính là mình bị Địch Già chi phối, tuy cho đến nay sức mạnh của Địch Già chưa có dấu hiệu hắc hóa hay phản phệ, nhưng sức mạnh của Địch Già quá đáng sợ, Đại Cổ cho rằng mình căn bản không thể hoàn toàn khống chế.

Địch Già rốt cuộc muốn làm gì.

Đại Cổ không khỏi hỏi, thực ra Địch Già đã sớm rời khỏi Trái Đất, căn bản sẽ không can thiệp vào quyết định của Đại Cổ.

Đây cũng là lý do tại sao U Liên nói Đại Cổ vừa là nhân loại vừa là Áo Đặc Mạn.

Trong thời đại của người viễn cổ, Cự Nhân Ánh Sáng tuy bảo vệ nhân loại, nhưng không can thiệp vào lựa chọn của nhân loại, dù lựa chọn của nhân loại sẽ dẫn đến sự diệt vong của nhân loại, nhưng Cự Nhân Ánh Sáng cũng không nhúng tay vào, thậm chí ngay cả Địch Già cải tà quy chính cũng như vậy.

Nhưng Đại Cổ không giống, cậu là nhân loại nắm giữ sức mạnh của Địch Già, cậu có thể dùng thân phận của nhân loại để can thiệp vào sự vụ của nhân loại, đây cũng là lý do U Liên cho rằng Địch Già mới có thể dẫn dắt nhân loại.

Chương 1935

Đại Cổ có giá trị quan của nhân loại, đây là điều mà Địch Già trước đây không có.

Tiếc là U Liên không giải thích rõ ràng cho Đại Cổ, chỉ nói một cách mơ hồ rằng cậu vừa là người vừa là Địch Già, không nói rõ hướng đi của Địch Già, điều này dẫn đến việc Đại Cổ lo lắng sức mạnh của Địch Già sẽ ảnh hưởng ngược lại cậu.

Đây là cái nồi của U Liên, vì muốn tỏ ra thần bí mà cố ý không nói rõ ràng, thực sự hại người không ít.

Tôi nghĩ Địch Già nhất định là hy vọng giúp chúng ta tìm ra một lối thoát.

Lệ Na luôn tin rằng Địch Già không chỉ chiến đấu vì nhân loại, mà còn đại diện cho một quan niệm tiên tiến, là một sức mạnh bác ái.

Đại Cổ cười khổ, cậu chưa từng nghĩ như vậy, hơn nữa cậu hỏi là Địch Già thực sự, không phải chính mình, cậu rất rõ Địch Già trong miệng Lệ Na thực ra chính là Địch Già do cậu biến thân, chứ không phải Địch Già viễn cổ.

Địch Già viễn cổ muốn làm gì.

Tại sao lại rời khỏi bóng tối, lại tại sao ra tay với đồng bào.

Những câu hỏi này Đại Cổ nên hỏi ai.

Đương nhiên là U Liên, Đại Cổ quyết định khởi động lại hộp thời gian, lần này nhất định phải hỏi cho rõ.

Thế là nhân lúc mọi người đều đang bận, Đại Cổ lén lút đến kho chứa hộp thời gian, nhưng hộp thời gian lại không có phản ứng, rõ ràng U Liên cho rằng vẫn chưa đến lúc nói cho Đại Cổ biết sự thật, đây là thử thách đối với Đại Cổ, chỉ có vượt qua thử thách cậu mới có thể trở thành ánh sáng.

Rất nhanh nhân loại sẽ phải đối mặt với vấn đề giống như người viễn cổ, đó mới là lúc thử thách Đại Cổ.

Trước khi tà thần xuất hiện, Trái Đất sẽ xảy ra rất nhiều biến dị, trong đó có việc Ma Hoa nở rộ, phấn của loại hoa này sẽ khiến người ta chìm vào giấc mộng đẹp.

Người viễn cổ chính là bị Ma Hoa tiêu diệt toàn bộ, vì người viễn cổ đã chọn vĩnh viễn chìm đắm trong giấc mộng đẹp, trốn tránh hiện thực tàn khốc.

Bây giờ Đại Cổ phải tự mình quyết định, là khuất phục trước ý nguyện của nhân loại, hay là dùng sức mạnh của Địch Già để ngăn cản nhân loại.

Ma Hoa sắp nở rộ, và người viễn cổ cuối cùng cũng sẽ trở về Trái Đất.

Tà thần là nhân từ, trước khi hạ sát thủ, nó sẽ dùng Ma Hoa để khiến tất cả sinh mệnh chìm vào giấc ngủ sâu, để sinh mệnh chết trong giấc mộng đẹp, không có bất kỳ đau đớn nào.

Nhân loại luôn nói rằng quái thú là do sai lầm của nhân loại gây ra, nhưng quái thú sắp xuất hiện lại không có quan hệ gì với nhân loại, hủy diệt nhân loại không liên quan đến nhân loại.

Một chiếc phi thuyền hạ cánh xuống Trái Đất, đội Thắng Lợi lập tức đến điều tra, tại hiện trường không phát hiện điều gì bất thường, nhưng Đại Cổ lại gặp một cô gái rất vui vẻ, nụ cười của cô rất dễ ảnh hưởng đến người khác.

Và cùng với việc phi thuyền hạ cánh, TPC phát hiện nhiều nơi nở ra những đóa hoa kỳ quái, rất nhiều người bị hoa ảnh hưởng trở nên lơ mơ, ngây ngây dại dại.

Đội Thắng Lợi phải đi điều tra những đóa hoa này, Đại Cổ đưa cô gái về căn cứ, vì cậu cảm thấy cô gái được phát hiện tại hiện trường rất có thể chính là hành khách trong phi thuyền vũ trụ.

Dù đến đội Thắng Lợi, cô gái vẫn rất vui vẻ, thậm chí có chút ngốc nghếch, và cô gái vô tư này chính là người viễn cổ.

Sau ba mươi triệu năm, cô và cha mình, hai người viễn cổ cuối cùng, đã trở về Trái Đất.

Hóa ra người viễn cổ không bị tiêu diệt hoàn toàn, có một bộ phận người viễn cổ đã chọn rời khỏi Trái Đất, nhưng họ thực ra cũng đã không thể rời khỏi Ma Hoa, tuy không chết, nhưng họ chỉ có thể dựa vào dịch chiết từ phấn Ma Hoa để sống, luôn giữ thái độ lạc quan, theo thời gian não của người viễn cổ ngày càng thoái hóa, hoàn toàn trở thành những cái xác bị dịch chiết điều khiển, tuy luôn cười, nhưng không có linh hồn.

Cô gái nói với đội Thắng Lợi, cô đến Trái Đất chính là để tìm những đóa Ma Hoa này: Rất nhanh người Trái Đất đều sẽ đi vào giấc mộng, trong mộng có tất cả những gì chúng ta muốn.

Những người ngây dại kia thực ra bây giờ rất hạnh phúc, vì trong mộng có trăm điều tốt đẹp, ngàn điều kỳ diệu, đều là những chuyện tốt đẹp không tồn tại trong hiện thực.

Một khi họ tỉnh lại, họ sẽ cảm thấy hiện thực là gông cùm xiềng xích, chỉ có phấn hoa mới có thể giải thoát họ, họ sẽ tìm kiếm Ma Hoa, không bao giờ rời khỏi Ma Hoa nữa.

Cô gái cười nói ra sự thật kinh hoàng này, và cha cô cũng rất nhanh xuất hiện.

Ông ta còn nói ra sự thật tàn nhẫn hơn: Ba mươi triệu năm trước, người viễn cổ mạnh mẽ chống lại sự xâm lược của người ngoài hành tinh và cuộc tấn công của quái thú, cuối cùng cũng bị Ma Hoa hủy diệt, là chính người viễn cổ đã chọn con đường này, chọn giấc mộng thay vì hiện thực.

Đội Thắng Lợi lập tức cảm thấy vô cùng nặng nề, chẳng lẽ nhân loại cũng sẽ đi vào vết xe đổ.

Ma Hoa nở rộ, nhân loại hít phải phấn hoa sẽ chìm vào giấc mộng đẹp, trong mộng có tất cả những gì con người cần, cảm giác lâng lâng như tiên cũng không hơn gì.

Sau khi trải qua giấc mộng đẹp, nhân loại tỉnh lại đã không thể nào quay trở lại cuộc sống trước đây, họ chỉ có thể dựa vào phấn hoa để tồn tại.

Hiện thực quá đau khổ, chi bằng mơ mộng.

Không ai có thể ngăn cản nhân loại, vì đây là lựa chọn của chính nhân loại.

Hiện thực luôn đầy rẫy khổ đau và bất thuận, thế giới trong mơ hoàn toàn trái ngược, cũng giống như người viễn cổ chúng ta, nhân loại cuối cùng đều sẽ chấp nhận ân huệ của Ma Hoa.

Cha của cô gái cho thấy bộ não của cô gái, hóa ra cơ thể họ trong ba mươi triệu năm qua đã trải qua vô số lần cải tạo, bây giờ họ căn bản không được coi là sinh vật, chỉ là những con rối theo đuổi Ma Hoa.

Họ phải lắp đặt dịch chiết Ma Hoa trong não mới có thể hoạt động, họ không có cảm giác, không có linh hồn, thậm chí ngay cả những cảm xúc cơ bản như vui, giận, buồn, vui cũng bị dịch chiết Ma Hoa chi phối.

Đây chính là kết cục cuối cùng của người viễn cổ, nhân loại chết lặng, họ vốn tưởng rằng người viễn cổ cao quý, tao nhã, công nghệ tiên tiến, dù bị hủy diệt cũng là do kẻ thù bên ngoài quá mạnh mẽ, không ngờ cuối cùng hủy diệt người viễn cổ lại là chính họ, là chính họ đã chọn giấc mộng, trốn tránh hiện thực.

Bây giờ nhân loại cũng đã đến lúc phải lựa chọn, rõ ràng ý chí của nhân loại không kiên định hơn người viễn cổ, hầu hết những người tiếp xúc với phấn hoa đều bị ảnh hưởng, ngay cả đội Thắng Lợi của TPC cũng không ngoại lệ.

Ngay cả đội trưởng Cư Gian Huệ luôn kiên định cho rằng nhân loại không thể bị giấc mơ chi phối, sau khi hít phải phấn hoa cũng không muốn tỉnh lại.

Ảnh hưởng của phấn hoa đã ngày càng lớn, ngay cả trên Thái Bình Dương cũng bị ảnh hưởng, e rằng mặt đất rất nhanh sẽ bị chiếm lĩnh, lúc đó chỉ có căn cứ trên mặt trăng, trạm vũ trụ và các khu vực khác mới có nhân loại sống sót, họ có lẽ sẽ rời xa Trái Đất đi vào không gian sâu thẳm, điều này cũng đại diện cho thời đại nhân loại chiếm lĩnh Trái Đất đã kết thúc.

Chỉ có Đại Cổ vì được sức mạnh của Địch Già bảo vệ mới không bị trúng chiêu, nhìn Lệ Na, đội trưởng, và những chiến hữu khác đang ngủ say ngọt ngào, tuy biết họ đang mơ đẹp, nhưng Đại Cổ cho rằng điều này là không đúng, nhưng cậu có thực sự muốn phá vỡ giấc mộng đẹp của họ không.

Lần này còn nghiêm trọng hơn cả lần thiên sứ giả trước đó, lần trước chỉ cần vạch trần thiên sứ giả là được, nhưng lần này dù cậu có đánh bại Ma Hoa, nhưng nếu nhân loại vẫn không muốn tỉnh lại, vẫn không muốn chấp nhận hiện thực thì sao.

Lúc đó Địch Già sẽ trở thành kẻ thù của họ, Đại Cổ hoàn toàn không biết phải làm sao.

Cậu là Áo Đặc Mạn phải không.

Đại Cổ giật mình: Ông nhìn ra rồi sao.

Thân phận của Đại Cổ bị cha của cô gái nhìn thấu.

Vào thời đại của chúng tôi có rất nhiều Áo Đặc Mạn, nhưng họ chưa bao giờ can thiệp vào quyết định của chúng tôi.

Bởi vì Áo Đặc Mạn là những sinh vật tiên tiến và lâu đời hơn chúng tôi, họ đến từ vũ trụ xa xôi, tuy không biết vì sao họ đến Trái Đất, nhưng họ thực sự đã ảnh hưởng đến chúng tôi.

Có ánh sáng thì có bóng tối, trong Áo Đặc Mạn cũng có người xấu, nói thật lúc đó chúng tôi thực ra cũng rất hoang mang, vẫn là đội trưởng đội cảnh vệ vũ trụ U Liên nói với chúng tôi: Áo Đặc Mạn cũng giống như con người, họ cũng có vui, giận, buồn, vui, tuy niềm vui, nỗi buồn của chúng ta không giống nhau, nhưng chúng ta có thể cùng tồn tại.

Chúng tôi từ sợ hãi đến chấp nhận, rồi đến tôn trọng, đã mất mười năm.

Lúc đó Trái Đất thật sự rất náo nhiệt.

Chú ơi, cháu rốt cuộc nên làm gì.

Đại Cổ hy vọng người chú có thể cho cậu một phương hướng.

Chẳng phải cậu đã quyết định rồi sao.

Cậu vừa là Áo Đặc Mạn vừa là nhân loại, lựa chọn của cậu vô cùng quan trọng, đừng sợ hãi, hãy nghe theo tiếng nói trong lòng mình.

Người chú cho rằng phải tuân theo nội tâm.

Đại Cổ bây giờ mới thực sự đối diện với việc mình sở hữu sức mạnh của Địch Già, cũng là lần đầu tiên đối diện với Địch Già trong mắt người khác.

Đại Cổ và Địch Già đã là một thể không thể tách rời, Đại Cổ muốn sử dụng sức mạnh của Địch Già thì phải gánh chịu quá khứ đen tối của Địch Già.

Bây giờ Đại Cổ chính là Địch Già trong mắt người khác, dù cậu có muốn chấp nhận hay không, cậu và Địch Già đã không thể tách rời.

Đúng vậy, ta vừa là nhân loại vừa là Địch Già, ta phải chấp nhận mọi thứ của Địch Già, sau đó dùng ý chí của chính mình để sử dụng sức mạnh của Địch Già.

Đại Cổ nắm chặt tay, cậu quyết định phải đánh bại Ma Hoa: Ta không thể nhìn nhân loại chìm đắm mãi được.

Đây là một con đường rất gian nan, phá vỡ giấc mộng đẹp của người khác sẽ không được cảm ơn đâu.

Người chú cho biết ma lực của Ma Hoa không đơn giản như vậy, sau khi Ma Hoa biến mất, e rằng nhân loại sẽ quy kết mọi sự bất thuận và oán niệm lên người Địch Già, lúc đó bóng tối sẽ trướng lên, ánh sáng sẽ suy yếu.

Nhìn tình hình của các đồng đội trong đội Thắng Lợi, Đại Cổ biết không thể trì hoãn, cậu phải lập tức đi ngăn cản Ma Hoa.

Đại Cổ trực tiếp biến thân bay đi, người chú và cô gái không khỏi tán thưởng: Nhân loại sẽ mở ra một tương lai mới.

Ngay khi họ chuẩn bị chấp nhận vận mệnh cuối cùng của người viễn cổ, lại thấy Địch Ny Toa đang giả vờ ngủ đứng dậy.

Họ trợn to mắt, không tin có người có thể tự mình tỉnh lại từ giấc mộng đẹp: Sao có thể có người sau khi mơ đẹp mà còn có thể tỉnh táo lại.

Giấc mộng quả thực rất tuyệt, nhưng cuộc sống của tôi còn đẹp hơn cả giấc mộng.

Địch Ny Toa cho biết những ngày tháng ở bên Đỗ Lan, có nói có cười, không thua kém gì giấc mộng.

Để tôi giúp hai người nhé.

Cô thấy bộ dạng đáng thương của hai cha con, muốn giúp một tay.

Ma Hoa chết, người chú và cô gái không có nguồn dịch chiết cũng sẽ chết, nên Địch Ny Toa muốn giúp họ hồi phục.

Tôi sẽ chia sẻ sức mạnh của ánh sáng cho hai người.

Địch Ny Toa dùng năng lượng ánh sáng để kéo dài mạng sống cho họ.

Gốc rễ của Ma Hoa là một con quái thú khổng lồ, hiện đang bị rất nhiều người thường bao vây, họ vừa mới tỉnh dậy từ giấc mộng, cần thêm phấn hoa.

Vì vậy họ đến xung quanh gốc rễ để tìm phấn hoa, trở thành một bức tường người bảo vệ Ma Hoa.

Họ sẽ không để Địch Già tiêu diệt Ma Hoa: Chúng tôi muốn phấn hoa, tôi không muốn tỉnh lại.

Họ biết Địch Già đến làm gì, tuyệt đối sẽ không để Địch Già đi qua.

Đại Cổ rất khó xử: Phấn hoa này sẽ khiến người ta mê đắm, giấc mộng không phải là hiện thực.

Sau khi mơ, ai còn quan tâm đến hiện thực.

Chương 1936

Cứ ngủ chết như vậy cũng không tồi, tôi không bao giờ muốn tỉnh lại nữa.

Thà vĩnh viễn mơ mộng cũng phải bảo vệ Ma Hoa.

Đại Cổ không hiểu tại sao giấc mộng dù tốt đến đâu cũng là hư ảo, tại sao lại có nhiều người không hiểu.

Chỉ có thể nói ma lực của Ma Hoa thực sự có thể khiến người ta quên đi phiền não, khiến người ta cam tâm tình nguyện chết đi.

Phấn hoa mang lại trải nghiệm thoải mái tột cùng.

Đại Cổ tự nhiên không dám tấn công đám đông, lúc này chính là lúc Đỗ Lan xuất hiện: Địch Già, ngươi không thể đánh thức họ dậy được đâu.

Là ngươi.

Cự Nhân Bóng Tối xuất hiện.

Hôm nay ta sẽ đánh bại ngươi.

Đỗ Lan cho biết mình còn mang theo viện binh, tuyệt đối không thể thất bại: Các người ngoài hành tinh tà ác, hãy biến thành ánh sáng của ta đi.

Trong phi thuyền, những người ngoài hành tinh tà ác cho biết, đây chính là lý do Cự Nhân Bóng Tối tập hợp họ.

Dùng sức mạnh hắc ám của họ để cường hóa bản thân.

Lần đầu tiên thấy loại người xấu này, chỉ nghe nói Cự Nhân Chính Nghĩa cần sự gia trì của người lương thiện, chưa từng nghe nói kẻ xấu tà ác cũng cần những kẻ xấu khác cùng nhau gia trì.

Đây là thao tác gì.

Họ không có thói quen này, cũng không biết làm thế nào để cho mượn sức mạnh.

Những kẻ xấu nhìn nhau, không biết phối hợp thế nào, họ là người xấu không có kinh nghiệm.

Đỗ Lan đã mạnh hơn Đại Cổ, còn muốn mượn sức mạnh, chính là muốn dạy Đại Cổ cách chiến đấu, khi chiến đấu thì đừng nương tay, nhất định phải toàn lực chiến đấu, giống như Đỗ Lan vậy.

Tránh ra, ta phải tiêu diệt Ma Hoa.

Đại Cổ bảo Đỗ Lan tránh ra.

Muốn tiêu diệt Ma Hoa thì phải đánh bại ta trước.

Đỗ Lan vẫn chưa cảm nhận được ánh sáng của đám người ngoài hành tinh tà ác, bọn họ thật sự không ra sức, không biết phối hợp gì cả, đúng là đồng đội heo chính hiệu.

Giơ tay lên cho ta, giơ hai tay lên thì các ngươi biết làm chứ.

Đỗ Lan cố gắng đơn giản hóa quá trình mượn sức mạnh, chỉ cần đám người ngoài hành tinh tà ác giơ tay lên là được.

Phối hợp đi, tuy họ cảm thấy hành động giơ cao hai tay này rất ngớ ngẩn, nhưng họ không đánh lại Đỗ Lan, cũng chỉ có thể nghe theo lời hắn.

Cảm nhận được rồi, sức mạnh hắc ám đang ngưng tụ: Địch Già, ngươi có biết sự khác biệt lớn nhất giữa chúng ta là gì không.

Đó là ta bất kể đối mặt với đối thủ nào cũng sẽ dốc toàn lực, còn ngươi thì luôn do dự, nghĩ trước nghĩ sau, cho nên hôm nay ngươi sẽ gục ngã, nhìn nhân loại tự kết liễu chính mình.

Đại Cổ đã cảm nhận được luồng khí tức không lành từ trên người đối phương, sức mạnh này quá bất thường, anh đã biết đối phương thật sự sẽ không nương tay, là một chiến sĩ sẽ dốc toàn lực bất kể đối thủ là ai.

Tôi đã không còn do dự nữa, cho nên lần này tôi cũng sẽ chiến đấu hết mình, vì nhân loại.

Đại Cổ rất rõ ràng rằng nếu không đánh bại đối phương, nhân loại sẽ không có tương lai.

Vậy thì chúng ta còn nói nhảm gì nữa.

Ra tay đi.

Đỗ Lan tỏ ý đã sớm có thể ra tay, hai chân dùng lực, để lại hai dấu chân khổng lồ, thân thể to lớn đã xuất hiện giữa không trung.

Đại Cổ chỉ cảm thấy luồng quyền phong áp sát, cũng không chút do dự phản kích, mang theo quyết tâm bảo vệ nhân loại không lùi mà tiến, cũng tung ra một quyền.

Oanh.

Quyền đối quyền, hắc ám đối quang minh, lý niệm va chạm, cuộc đối đầu giữa chính và tà, trận chiến của những tín niệm khác nhau luôn bi tráng và kịch liệt.

Địch Già biến thành hình thái sức mạnh, thân thể màu đỏ bùng phát sức mạnh của ngọn lửa, nắm đấm của anh cũng bừng bừng cháy bỏng như sao băng.

Anh quả thực đã làm được, chiến đấu bất chấp tất cả.

Tuy nhiên, Đỗ Lan được đám người ngoài hành tinh tà ác gia trì, nắm đấm của hắn tựa như hố đen lạnh lẽo, không hề nhượng bộ, dùng cái lạnh để đối đầu với cái nóng rực.

Hai luồng sức mạnh cuộn động luồng khí, thổi bay toàn bộ cây cối và cỏ dại xung quanh.

Đám người đang bảo vệ gốc hoa cũng bị thổi bay, họ chỉ có một cảm giác, quả nhiên thế giới hiện thực quá nguy hiểm, vẫn là mộng cảnh an toàn hơn.

Trong mơ không có quái thú, cũng sẽ không bị chiến đấu ảnh hưởng.

Lúc này Địch Già cũng không để ý nhiều như vậy, muốn bảo vệ toàn nhân loại thì tất nhiên phải gánh chịu những hy sinh này.

Bây giờ anh chính là Địch Già, anh sẽ chấp nhận tất cả thiện và ác.

Rất có giác ngộ đấy, nhưng sức mạnh của ngươi vẫn không bằng ta, ngươi sẽ làm gì đây.

Có quay lại đầu nhập vào hắc ám, sử dụng sức mạnh của Địch Già hắc ám không.

Tôi tuyệt đối sẽ không sử dụng sức mạnh của Địch Già hắc ám, sức mạnh của tôi đã đủ rồi. 119.

Từ trước đến nay Đại Cổ chưa bao giờ chiến đấu hết mình, vì anh lo lắng sức mạnh của Địch Già sẽ vượt khỏi tầm kiểm soát của mình, nhưng lần này anh phải thực sự phát huy toàn bộ năng lượng của Địch Già, dù sao bây giờ không giải phóng thì sau này cũng không còn cơ hội nữa: Địch Già, hãy tung ra tất cả sức mạnh của ngươi đi.

Oanh.

Trên người Địch Già tỏa ra ánh sáng, các chỉ số đều tăng lên một bậc, sức mạnh của Địch Già quả thực rất mạnh mẽ.

Đỗ Lan cảm nhận được, sức mạnh nắm đấm của đối phương không hề thua kém mình: Đến đây, chúng ta hãy chiến một trận cho đã.

Ầm, đám đông buộc phải sơ tán, hai người khổng lồ chiến đấu như thiên thần, sừng sững giữa trời đất, quyền ra như sấm động, quyền đến mây vần, bóng đen khổng lồ bao trùm mặt đất.

Mặt đất và bầu trời đều là chiến trường của những người khổng lồ, họ lúc thì đối quyền trên mặt đất, lúc thì truy đuổi trên không, lúc thì phóng ra tia sáng, lúc lại đọ sức. 120.

Mỗi một chiêu thức đều kinh thiên động địa, mọi người mới phát hiện ra hóa ra Ultraman mạnh mẽ đến vậy, Địch Già cũng không còn vẻ vụng về như trong những trận chiến trước mà trở nên vô cùng linh hoạt.

Tôi có thể cảm nhận được sức mạnh của mình còn hơn thế nữa.

Đại Cổ biết mình phải hoàn toàn biến thành ánh sáng mới có thể phát huy hết sức mạnh: Tôi nhất định phải tiêu diệt Ma Hoa.

Một lần nữa kiên định mục tiêu của mình, Đại Cổ dốc toàn lực, lại biến thành hình thái tổng hợp, anh muốn điều khiển sấm sét, anh muốn triệu hồi phong vũ, anh chính là Địch Già, Địch Già chính là anh.

Đại Cổ ngửa mặt lên trời ra chiêu: Tia sáng Tai Bội Lợi Ngao.

Đỗ Lan ở trên cao nhìn xuống, thấy Địch Già tung đại chiêu, cũng không chút do dự phản kích: Ultra đối sóng.

Cùng là tia sáng, một đỏ một lục, trời đất một mảnh quang minh, nhưng chúng sinh lại đang run rẩy.

Bởi vì ánh sáng này còn đáng sợ hơn cả tia chớp, khiến người ta cảm thấy như mình đang ở quá gần mặt trời, thân thể sẽ hóa thành tro bụi, linh hồn sẽ biến thành khói xanh.

Đám đông có mặt chỉ có thể chạy tán loạn.

Từ những tia sáng va chạm bắn ra những hồ quang điện màu xanh lam, quét ngang một vùng rộng lớn, xung quanh không còn nơi nào an toàn.

Ma Hoa cũng ngây người nhìn, hai Ultraman lại đánh nhau kịch liệt như vậy, rõ ràng kẻ hủy diệt nhân loại là nó, nhưng lại chẳng có đất diễn, nó cảm thấy rất hụt hẫng.

Nhưng thắng bại rất nhanh sẽ phân định, rốt cuộc là Địch Già chiến đấu vì nhân loại mạnh hơn, hay là Đỗ Lan thích gây chuyện mạnh hơn.

Kết quả cuối cùng đã được tiết lộ.

A.

Ngực Đỗ Lan bị một đòn nặng, tia sáng Tai Bội Lợi Ngao đã phá vỡ thế công của Đỗ Lan, đánh trúng người hắn một cách chắc chắn.

Quả nhiên rất đau, Đỗ Lan không hề nương tay, nhưng sức mạnh tà ác mượn được đã cản trở hắn, vì đám người ngoài hành tinh tà ác đều có ý đồ riêng, hoàn toàn không đồng tâm hiệp lực, cho nên Đỗ Lan đã thua.

Lần đầu hợp tác xảy ra vấn đề, cũng không phải lỗi gì lớn, nhưng thật sự rất đau.

Đỗ Lan không dùng sức mạnh của mình, chỉ dùng năng lượng của người khổng lồ hắc ám, quả thực đã bị Địch Già đánh bại.

Chạy thôi, Đỗ Lan biết phải dạy cho đám người ngoài hành tinh này một bài học, để chúng biết thế nào là đồng tâm hiệp lực, đừng có lúc nào cũng cản đường.

Đám người ngoài hành tinh tà ác tỏ ra rất oan ức, chúng đều đã làm theo lời Đỗ Lan, cuối cùng Đỗ Lan thua không tự kiểm điểm mà lại đổ trách nhiệm lên đầu chúng, gã này đúng là một kẻ xấu xa chính hiệu, quá xấu, còn xấu hơn cả chúng cộng lại.

Hơn nữa, chúng chưa từng nghe nói phe tà ác lại đồng tâm hiệp lực, sức mạnh chúng cho mượn không thể thống nhất chẳng phải là chuyện hợp tình hợp lý sao.

Nếu tất cả mọi người đều đồng lòng nhất trí thì chúng còn được coi là kẻ xấu sao.

Rõ ràng là đối phương tự mình không nghĩ thông suốt, hoàn toàn không thể trách chúng.

Nhưng Đỗ Lan không quan tâm, trước tiên cứ đánh chúng một trận để xả giận.

Địch Già tuy đã thắng lợi, nhưng anh cũng không còn nhiều sức lực để đối phó với Ma Hoa.

Tôi vẫn còn sức mạnh.

Đại Cổ muốn dùng chút sức lực cuối cùng để hủy diệt Ma Hoa, như vậy nhân loại mới có tương lai: Hiện thực quả thực đầy rẫy những trắc trở và khổ nạn, nhưng trong hiện thực cũng có những điều tốt đẹp, tình cảm chân thật tốt hơn một trăm lần so với sự ngọt ngào hư ảo.

Đại Cổ là một trong số ít người nhớ những ký ức tích cực lạc quan rõ ràng hơn khổ nạn, cho nên anh muốn làm cho nhân loại tỉnh lại.

Dùng hết sức lực cuối cùng phóng ra một quả cầu lửa thiêu hủy Ma Hoa: Hãy tin tôi.

Oanh.

Chương 1937

Vụ nổ bao trùm Ma Hoa, và Đại Cổ cũng đã cạn kiệt chút sức lực cuối cùng, trở lại hình dạng con người, anh rất mệt, mệt đến nỗi không còn sức để nhấc mí mắt lên.

Ma Hoa bừng bừng cháy, phấn hoa cũng bị đốt cháy, rất nhanh thế giới sẽ có thể tỉnh lại, nhưng để toàn nhân loại hồi phục thì vẫn cần không ít thời gian.

May mắn là đội Thắng Lợi đã tỉnh lại từ giấc mơ ngay lập tức, và đã khắc phục được những sự khó chịu trong hiện thực, lập tức cung cấp cứu viện, đưa Đại Cổ đến bệnh viện.

Nhưng bác sĩ và y tá vẫn chưa hồi phục, chỉ có thể để Lệ Na chăm sóc Đại Cổ.

Phấn hoa khiến người ta mê đắm, Ma Hoa tuy đã bị tiêu diệt, nhưng rất nhiều người vẫn không muốn đối mặt với hiện thực một lần nữa, thậm chí đã xảy ra rất nhiều vụ tự sát, đều là những người trốn tránh hiện thực.

Mặc dù biết rằng nhiều người hơn có thể chịu đựng được, nhưng đối với những người chịu đựng được, họ chỉ đang vùng vẫy trong một địa ngục mang tên hiện thực mà thôi, cũng chỉ là những cái xác không hồn.

Đại Cổ phát hiện ra rất nhiều y tá đều lơ đãng, nếu không có Lệ Na ở bên cạnh trông chừng, e rằng mình sẽ phải chịu khổ nhiều hơn.

Lệ Na nói với Đại Cổ: Rất nhiều người sau khi tỉnh lại đã chọn từ chức, thậm chí là tự sát, họ mê đắm trong mộng cảnh không muốn tỉnh lại, hiện thực đối với họ chính là gánh nặng.

Nói đến những điều này, Lệ Na cũng rất thất vọng, cô thừa nhận mộng cảnh rất đẹp, nhưng đó đều là giả, chẳng lẽ sự ngọt ngào giả dối thật sự có sức hấp dẫn đến vậy sao.

Lệ Na rất dễ dàng khắc phục được giấc mộng đẹp, vì cô biết đó đều là giả, cho nên mộng cảnh có đẹp đến mấy cũng không có sức hấp dẫn, cô có thể thấy rõ ranh giới giữa thực và ảo, từ đó thoát khỏi sự giả dối.

Nhưng đối với rất nhiều người, hiện thực không có ý nghĩa, không bằng sự giả dối cho dễ chịu, cuối cùng họ ngoài cái chết ra cũng không có lựa chọn nào khác.

Tôi không muốn sống nữa.

Ngay khi Lệ Na và Đại Cổ đang nói chuyện, trên sân thượng vang lên tiếng ồn ào.

Hóa ra có một y tá muốn nhảy lầu, nhưng những người xung quanh lại không có một ai khuyên can.

Tại sao mọi người không khuyên cô ấy.

Lệ Na không hiểu tại sao mọi người lại lạnh lùng như vậy.

Một bác sĩ nói: Nếu không phải trong nhà còn có con nhỏ, tôi cũng muốn chết quách cho xong, sống chẳng có ý nghĩa gì cả.

Lệ Na tỏ ra không thể như vậy được.

Đại Cổ lên khuyên nhủ cô y tá muốn tự sát kia: Hãy nghĩ đến người thân, bạn bè của cô, chẳng lẽ không tốt hơn mộng cảnh sao.

Thật sự quá mệt mỏi, tôi thật sự quá mệt mỏi.

Cô y tá lại không nghe, cô chỉ muốn được mơ thêm một lần nữa, được thả lỏng thêm một lần nữa, dù chỉ một lần cũng được.

Đại Cổ thật sự không hiểu, có thật sự mệt mỏi đến vậy không.

Đội Thắng Lợi của họ trực chiến hai mươi bốn giờ, lúc nào cũng phải đối mặt với nguy hiểm tính mạng để chiến đấu với quái thú, họ còn chưa kêu mệt, người khác có tư cách gì mà kêu mệt.

Bởi vì xã hội hiện đại có rất nhiều người theo chủ nghĩa hư vô, lịch sử là hư, cuộc sống là hư, tình cảm là hư, trong mắt họ cái gì cũng là hư.

Nói đơn giản là mông lung, họ hoàn toàn không biết mình muốn gì, cái gì cũng cần người khác chuẩn bị sẵn rồi đưa đến trước mặt mới chấp nhận, không chủ động đi khám phá lĩnh vực mới, mãi mãi ở trong vùng an toàn quen thuộc của mình, nhưng lại cảm thấy vùng an toàn quá chật hẹp, lòng đầy bất mãn.

Loại người này rất nhiều, có thể nói là vừa không nỗ lực vừa oán trời trách đất, rõ ràng trong lòng trăm ngàn bất mãn nhưng lại không chịu thay đổi bản thân.

Đồng thời bản thân không nỗ lực, còn tìm mọi cách để phủ nhận nỗ lực của người khác.

Loại người này sống cũng chỉ là làm ngày nào hay ngày ấy, sau khi cảm nhận được sự tốt đẹp của mộng cảnh, rất khó để tiếp tục chấp nhận một bản thân tầm thường, ngoài tự sát ra dường như cũng không có lối thoát nào khác.

Trong mắt họ, tự sát còn dễ dàng hơn việc thay đổi bản thân.

Không cần khuyên họ, những người muốn tự sát chỉ hy vọng không làm mà hưởng thôi, loại người này bớt đi một ít đối với thế giới ngược lại là chuyện tốt.

Không biết từ lúc nào, Địch Ny Toa cũng đã đến sân thượng, cô đến để đại diện mọi người thăm Đại Cổ, trong tay còn cầm một giỏ trái cây.

Địch Ny Toa, sao cô có thể nói như vậy.

Đại Cổ tỏ ra đây không phải là xát muối vào vết thương, đổ dầu vào lửa sao.

Tôi nói sự thật, lịch sử nhân loại được xây dựng trên nền tảng của khổ nạn, hiện thực càng là như vậy, nhân loại chúng ta có thể phát triển đến ngày nay, chính là kết quả nỗ lực của từng lớp người tiên phong.

Bây giờ có kẻ không làm mà hưởng muốn chiếm đoạt thành quả của người nỗ lực, vậy thì đương nhiên là để họ tự sinh tự diệt là tốt nhất.

Đại Cổ và Lệ Na cũng là lần đầu tiên thấy Địch Ny Toa không nể tình như vậy, biết rằng Địch Ny Toa nhất định là đang tức giận.

Hạnh phúc chưa bao giờ là thứ dễ dàng có được và là điều hiển nhiên, nếu không muốn nỗ lực, thì cứ nhảy xuống đi.

Khí chất của Địch Ny Toa quá mạnh mẽ, dọa cô y tá đến ngây người.

Oa oa Cô y tá bị Địch Ny Toa trừng mắt đến khóc, khóc nức nở, Đại Cổ và Lệ Na lập tức chạy lên kéo cô ấy lại.

Địch Ny Toa lại một lần nữa quét mắt nhìn đám đông, những người vây xem cũng lần lượt cúi đầu, tuy không biết tại sao, nhưng lại thấy chột dạ.

Chột dạ chứng tỏ lời Địch Ny Toa nói có lý, hơn nữa khí chất của cô quả thực quá mạnh, khiến lời nói của cô càng có sức thuyết phục.

Vở kịch nhanh chóng kết thúc.

Địch Ny Toa, là mọi người bảo cô đến phải không, tôi không sao, rất nhanh có thể xuất viện rồi.

Đại Cổ cho biết mình chỉ là quá yếu, nghỉ ngơi hai ngày là có thể xuất viện.

Vậy thì tốt, đây là một chút tấm lòng của mọi người.

Địch Ny Toa đưa giỏ trái cây cho Lệ Na: Còn một chuyện nữa, các anh có biết Tương Tử không.

Tương Tử gì.

Cả hai người đều chưa phản ứng kịp.

Chiếc hộp chứa mảnh vỡ tượng đá Ultraman.

Địch Ny Toa nói: Nó bị trộm rồi.

Đại Cổ nhớ ra, lúc đó trong kim tự tháp ngoài Địch Già còn có hai pho tượng vô danh, nhưng chúng đều bị quái thú đập vỡ, mảnh vỡ của tượng được mang về TPC, được liệt vào hàng tối mật, mật danh là Tương Tử.

Sao có thể.

Đại Cổ không tin thứ bí mật như vậy lại có thể bị trộm, điều này quá bất thường.

Sự thật là vậy, cho nên nếu anh có thể xuất viện, thì hãy mau chóng trở về đi, chúng ta còn một đống việc phải xử lý.

Địch Ny Toa nói.

Đại Cổ liền nói vậy thì mình bây giờ có thể xuất viện, tuy bị Ultraman Irewon rút cạn thân thể, nhưng anh có thể chịu đựng được.

Không cần quá vội, dù sao cũng đã mất rồi, TPC chúng ta đã nghiên cứu lâu như vậy, cũng không nghiên cứu ra được gì từ những mảnh vỡ đó, nếu có người đạt được thành tích đột phá, nói không chừng chúng ta còn phải cảm ơn họ.

Địch Ny Toa bảo Đại Cổ bình tĩnh, tuy đồ đã mất, nhưng hoàn toàn không cần phải lo lắng.

TPC sao lại mất đồ.

Hoàn toàn là nội bộ trộm cắp, là hai nhà khoa học của TPC đã trộm Tương Tử ra ngoài, họ muốn tiến hành nghiên cứu sâu hơn, muốn có được sức mạnh của Ultraman.

Từ chuyện này cũng có thể thấy, kẻ xấu so với người bình thường có thể chịu đựng đả kích tốt hơn, rất nhanh đã khắc phục được ảnh hưởng của phấn hoa, tiếp tục làm ác.

Nói không lưu luyến mộng cảnh là không thể, nhưng những kẻ xấu biết rằng muốn thực hiện giấc mơ đẹp chỉ có thể thông qua nỗ lực của chính mình, phải dựa vào đôi tay của mình để tạo ra kỳ tích.

Kẻ xấu so với rất nhiều người bình thường hiểu rõ hơn giá trị của sự nỗ lực, tin rằng chỉ cần không từ thủ đoạn thì nhất định có thể thực hiện được mục tiêu.

Tương lai tốt đẹp không chỉ ở trong mơ, mà còn ở trong hành động của chính mình.

Cho nên kẻ xấu luôn có năng lực hành động mạnh mẽ, và luôn kiên định nhìn chằm chằm vào mục tiêu, những tinh thần này là điều người bình thường nên học hỏi.

Kẻ chủ mưu Chính Mộc Kính Ngô là một nhà khoa học thiên tài, tự chủ phát triển robot cá mập dưới lòng đất khổng lồ để khai quật di tích dưới lòng đất, tìm kiếm những người khổng lồ ánh sáng khác, hắn ngay từ đầu đã tin rằng người khổng lồ ánh sáng tuyệt đối không chỉ có ba người trong kim tự tháp, cuối cùng lại thật sự tìm được một người.

Nhưng đó cũng là một pho tượng, hắn còn thiếu công cụ chuyển đổi quan trọng để biến thành ánh sáng, đó là Biến Thân Khí.

Nhưng thông qua nghiên cứu mảnh vỡ tượng, hắn đã phát hiện ra một loại hạt có thể giúp hắn chuyển đổi mục tiêu của Biến Thân Khí, hắn đang tiếp cận sức mạnh của người khổng lồ.

Sức mạnh tà ác mãi mãi không biết mệt mỏi, điểm này ngay cả anh hùng cũng không thể không khâm phục, bởi vì phe phản diện luôn có mục tiêu kiên định hơn, và sẽ nỗ lực không mệt mỏi.

Anh hùng sẽ có lúc mệt mỏi, nhưng phe phản diện thì không bao giờ.

Nói chung, nếu phe phản diện cảm thấy mệt, đó chính là ngày tàn của họ, bởi vì phe phản diện bị dục vọng chi phối tuyệt đối không thể mệt, một khi mệt, chứng tỏ dục vọng của họ đã suy giảm, cũng tức là phe phản diện sắp đến hồi kết.

Anh hùng sẽ thường xuyên cảm thấy mệt mỏi, vì điều này sẽ khiến người ta cảm nhận được khía cạnh con người của anh hùng.

Chính Mộc Kính Ngô chính là một phản diện đủ tiêu chuẩn, để có được sức mạnh của người khổng lồ, để tiến hóa thành sinh mệnh thể mạnh mẽ hơn, hắn không biết mệt mỏi, hai mươi bốn giờ tinh lực dồi dào làm nghiên cứu, thậm chí còn phát triển ra cả robot cá mập đào đất không thể tưởng tượng nổi.

Đương nhiên đây là dự án của TPC, chỉ là ngay cả TPC cũng không ngờ Chính Mộc Kính Ngô lại thành công.

Chính Mộc Kính Ngô từ khắp thế giới mua về linh kiện, tiến hành lắp đặt tại tổng bộ TPC, cuối cùng lại dùng robot khai quật dưới lòng đất tìm kiếm tượng, và một loạt hành vi này đều qua mặt được TPC và đội Thắng Lợi. 121.

Chỉ riêng điểm này, Chính Mộc Kính Ngô đã mạnh hơn không ít người ngoài hành tinh, vì người ngoài hành tinh thường vừa tiếp cận Trái Đất đã bị phát hiện, còn Chính Mộc Kính Ngô lại luôn âm thầm làm ra bao nhiêu chuyện ngay dưới mắt TPC.

Mãi cho đến khi Tương Tử bị mất, TPC mới ý thức được nội bộ có gián điệp, nhưng hoàn toàn không biết là ai.

Đại Cổ đã trở về đội, công việc của đội Thắng Lợi vẫn rất bận rộn.

Có thể thấy các anh hùng của đội Thắng Lợi đã mệt mỏi, thực ra khoảng thời gian này đối với tất cả mọi người đều không dễ dàng.

Chương 1938

122.

Mọi người đều rất vất vả, toàn nhân loại đều bước vào thời kỳ suy yếu kéo dài, chỉ tính từ sau kế hoạch Tân Lĩnh Vực, nền kinh tế luôn đi lên cũng bắt đầu lao dốc, tình hình không hề tốt.

Có thể nói là do ảnh hưởng của phấn hoa, cũng có thể nói dưới áp lực kéo dài, nhân loại cần được nghỉ ngơi.

Quái thú, người ngoài hành tinh, còn có đủ loại chuyện phiền lòng, họ không thể trốn tránh, chỉ có thể cứng rắn xông lên, ai mà chịu nổi.

Đại Cổ cũng phát hiện tâm trạng của mọi người đều không cao, nhưng anh lại không giúp được gì.

Trên mạng có một bài viết như thế này: Tại sao Địch Già có thể đại diện cho nhân loại đưa ra lựa chọn.

Rõ ràng là đầy bất mãn đối với việc Địch Già hủy diệt Ma Hoa, và chất vấn Địch Già dựa vào đâu mà có thể nói cho nhân loại biết cái gì đúng cái gì sai.

Anh ta thậm chí còn không phải con người, anh ta là một người khổng lồ, hoàn toàn không biết nhân loại muốn gì.

Nhưng Đại Cổ lại không hối hận, vì anh biết nhân loại không thể trốn tránh: Chuyện Tương Tử có manh mối gì không.

Không có dấu vết xâm nhập từ bên ngoài, cho nên khả năng rất lớn là nhân viên nội bộ trộm cắp.

Cấp trên bảo chúng ta điều tra âm thầm, không được làm lớn chuyện.

Đội phó nói: Nghi phạm lớn nhất là người này, nhà khoa học có thẩm quyền nghiên cứu Tương Tử, Chính Mộc Kính Ngô.

Nhưng chúng ta vẫn chưa có bằng chứng. 123.

Chính Mộc Kính Ngô là một anh chàng đẹp trai, bề ngoài trông khá ngay thẳng, không ai ngờ một gã mày rậm mắt to như vậy lại phản bội TPC.

Nhiệm vụ của chúng ta bây giờ là triển khai giám sát.

Đội Thắng Lợi thật sự bận rộn, chuyện gì cũng phải đến tay đội Thắng Lợi, ngay cả vụ án điều tra mất cắp này cũng phải do đội Thắng Lợi làm.

Đội an ninh của TPC hoàn toàn không có tác dụng gì.

Nhưng chính vì vậy, Chính Mộc Kính Ngô rất dễ dàng tìm ra cách đối phó với đội Thắng Lợi, đó là cho robot giả làm quái thú để điều động đội Thắng Lợi đi.

Bởi vì nhân lực của đội Thắng Lợi có hạn, công việc lại nhiều, hoàn toàn không thể giám sát hắn cả ngày.

Vừa nghe có quái thú, đội Thắng Lợi quả nhiên chỉ có thể ngừng theo dõi, quay đi điều tra con quái thú gây ra động đất, theo lời khai của người chứng kiến, họ đã thấy có vây cá lướt trên mặt đất, giống như cá mập bơi trong biển vậy.

Đội Thắng Lợi quả thực đã tìm thấy vết nứt thẳng tắp, chứng minh quả thực có một vật thể khổng lồ đang di chuyển dưới lòng đất, vậy thì nhiệm vụ chính của họ đã thay đổi thành ngăn chặn quái thú.

Quái thú không thể nghỉ ngơi được sao.

Thật là không có hồi kết.

Horii bây giờ không còn tinh thần, vì đây thật sự không phải lúc

tốt.

Nói bậy gì thế, đây chẳng phải là lý do tồn tại của đội Thắng Lợi chúng ta sao.

Đội phó quát: Bây giờ tất cả hãy tỉnh táo lên, chúng ta đang đối mặt với quái thú, nếu không cẩn thận sẽ có người chết.

Dưới lòng đất của thành phố Kumamoto, Chính Mộc Kính Ngô đã tìm thấy hai pho tượng, một là người khổng lồ, một là quái thú, rõ ràng người khổng lồ và quái thú có quan hệ bạn bè.

Và người khổng lồ này cũng thuộc phe người khổng lồ ánh sáng, còn con quái thú này cũng là quái thú lương thiện.

Thực ra rất nhiều quái thú đều lương thiện, chỉ là đối với nhân loại, quái thú phá hủy thành phố, hấp thụ năng lượng của con người, cho nên bị con người định nghĩa là tà ác.

Nhưng thực ra nghĩ lại, quái thú chỉ là ăn cơm, chỉ là đi ngang qua mà thôi, là con người đã xây dựng thành phố trên con đường của quái thú, là con người đã tạo ra năng lượng thơm ngon, những gì quái thú làm hoàn toàn phù hợp với bản năng.

Cho nên người khổng lồ có thể trở thành bạn bè với quái thú, con người thì không.

Chính Mộc Kính Ngô dựa vào mảnh vỡ đã phát minh ra một bộ chuyển đổi, nhưng thiếu một bộ phận cốt lõi, hắn cần Đại Cổ.

Hắn sớm đã phát hiện Đại Cổ là Ultraman, và biết Biến Thân Khí đang ở trên người Đại Cổ.

Thực ra đội trưởng cũng biết, thậm chí tổng thanh tra cũng có thể đã biết, người thông minh đều có thể nhìn ra Đại Cổ có vấn đề.

Đầu tiên, mỗi lần Địch Già xuất hiện, Đại Cổ đều mất tích, và Đại

Cổ luôn biến thân trong phương tiện giao thông, máy bay có hộp đen có camera giám sát, sao có thể không bị phát hiện.

Chính Mộc Kính Ngô cũng đã phát hiện ra bí mật của Đại Cổ, lúc này hắn cần dụ Địch Già ra, tiêu hao sức mạnh của anh, sau đó cướp đi Biến Thân Khí từ người Đại Cổ đang suy yếu, như vậy kế hoạch của hắn đã thành công.

Đội Thắng Lợi vô năng chắc chắn cần Địch Già giúp đỡ.

Chính Mộc Kính Ngô tỏ ra đã nắm rõ bài của đội Thắng Lợi, gặp quái thú họ thường cần Địch Già đến dọn dẹp, cho nên hắn hoàn toàn có thể dùng Cá Mập Dưới Lòng Đất để làm suy yếu Địch Già.

Vì tham vọng của mình, Chính Mộc Kính Ngô lấy công viên giải trí làm mục tiêu, bắt đầu thực hiện kế hoạch.

Mấy tên các ngươi xem đi, đây chính là người Trái Đất bị các ngươi coi thường, nhưng hắn làm việc xấu lại rất có bài bản, từng bước một, còn các ngươi thì sao.

Vô tổ chức, vô kỷ luật, chỉ biết như một kẻ lỗ mãng xâm lược Trái Đất, nhưng lại không có cương lĩnh sau khi chiếm được Trái Đất, cũng không có một chút mục tiêu xây dựng nào.

Các ngươi có kế hoạch xây dựng Trái Đất, có kế hoạch điều tra quái thú không.

Nhìn người ta đi, để thực hiện mục tiêu, từng bước tính toán, hắn không có quân đội thậm chí không có siêu năng lực, chỉ dựa vào bộ não đã tính kế Địch Già đến đường cùng.

Các ngươi chẳng lẽ không học được gì sao.

Nếu hắn có quân đội và siêu năng lực thì đã không phiền phức như vậy.

Người ngoài hành tinh tà ác cho rằng lý do Chính Mộc Kính Ngô phải có kế hoạch phức tạp như vậy là để bù đắp cho sự yếu đuối của hắn, còn họ đã có sức mạnh nên hoàn toàn không cần kế hoạch.

Kế hoạch và sức mạnh đều là phương tiện để đạt được mục tiêu, hoàn toàn không cần phải dùng chung.

Đỗ Lan suýt nữa bị tức chết, đám người ngoài hành tinh này cũng quá ngu ngốc và cố chấp, sức mạnh và kế hoạch hoàn toàn có thể dùng chung, đầu óc của chúng chính là không thông suốt.

Con người này làm nhiều kế hoạch như vậy chẳng phải là để có được sức mạnh sao.

Điều này chứng tỏ kế hoạch chỉ là phương tiện để có được sức mạnh.

Người ngoài hành tinh tà ác còn nói năng hùng hồn.

Chết tiệt, không ngờ các ngươi cũng khá là khéo mồm khéo miệng.

Bản lĩnh không có bao nhiêu, lý sự cùn thì lại một bộ.

Ta thấy các ngươi chính là thiếu đòn, ta phải cho các ngươi biết sức mạnh của các ngươi không đáng một đồng.

Tuyệt vọng thật, Đỗ Lan này lúc nào cũng tìm lý do để dùng bạo lực.

Đám người ngoài hành tinh ngay từ khi bắt đầu buổi học đã biết kết quả cuối cùng sẽ là như thế này, đối phương chắc chắn là muốn tìm cớ xả giận, dạy học là giả, đánh người mới là thật. 124.

Người Trái Đất trước mắt này quả thực chính là danh từ đại diện cho tà ác, chúng không thể tìm thấy một kẻ nào trong vũ trụ tà ác và méo mó hơn Đỗ Lan.

Công nghệ của TPC có thể nói là khá lợi hại, Tân Lĩnh Vực trải dài cả không gian và đại dương, TPC có rất nhiều trạm không gian, phi thuyền, còn có căn cứ trên mặt trăng.

Trước khi hệ thống Maxima thành công, trước khi tàu Art Dessei cất cánh, TPC đã có rất nhiều công nghệ cao.

Phi Yến số 1 có thể sử dụng cả trong và ngoài khí quyển, và Phi Yến số 2 có khả năng vận chuyển đáng kinh ngạc chính là những ví dụ điển hình.

Đương nhiên còn có xe tăng dưới lòng đất và tàu ngầm tiên tiến nhất, những thứ này cũng là chuyện thường thấy.

Điều này cho thấy công nghệ ứng dụng của Trái Đất đã khá cao, tuy trong cuộc sống hàng ngày không nhìn ra, nhưng đã đáp ứng được điều kiện để con người tạo ra những vật thể không thể tưởng tượng nổi.

Chính vì công nghiệp hùng mạnh, mới cho Chính Mộc Kính Ngô cơ hội, dùng các loại linh kiện chế tạo ra siêu robot không thể tưởng tượng nổi như Cá Mập Dưới Lòng Đất.

Thậm chí còn có thể đấu với Địch Già vài hiệp, tuy cuối cùng vẫn bị Địch Già đánh nổ, nhưng vẫn thành công tiêu hao một lượng lớn thể lực của Địch Già.

Đợi đến khi Đại Cổ trở lại hình dạng con người, Chính Mộc Kính Ngô xuất hiện tập kích, trực tiếp đánh ngất Đại Cổ.

Biến Thân Khí biến mất rồi.

Đại Cổ tỉnh lại phát hiện vấn đề rất nghiêm trọng, và nghiêm trọng hơn là anh còn không thể tìm người giúp đỡ, dù sao Biến Thân Khí là bí mật, anh không thể để người khác biết, anh chỉ có thể tự mình tìm.

Đội Thắng Lợi không liên lạc được với Đại Cổ, nhưng họ tin rằng Đại Cổ sẽ không có chuyện gì, họ ngược lại lại hứng thú hơn với xác của Cá Mập Dưới Lòng Đất.

Từ kết cấu mà nói, đây có vẻ là công nghệ của Trái Đất.

Horii cho biết những linh kiện này trông rất quen, chắc hẳn là sản phẩm của Trái Đất.

Chẳng lẽ ngoài Đỗ Lan, còn có người khác cũng thiết kế robot khổng lồ.

Nhưng cho dù có, ai có thể chế tạo ra robot như vậy.

Người có kỹ thuật thì không có tiền, người có tiền thì không có kỹ thuật, xem đi xem lại dường như cũng chỉ có TPC mới có cả tiền và kỹ thuật.

Kiểm tra lại đi.

Lệ Na, cô tiếp tục liên lạc với Đại Cổ.

Đội phó hạ lệnh.

Chương 1939

Lúc này Chính Mộc Kính Ngô đã lấy được Biến Thân Khí, đang kích động điều chỉnh thiết bị, chuẩn bị tiến hành thí nghiệm cuối cùng, hắn rất nhanh sẽ trở thành ánh sáng.

Chính Mộc Kính Ngô, ngươi thật sự là một con người tà ác.

Chính Mộc Kính Ngô nghe thấy tiếng nói thì phát hiện mình đã bị bao vây, là rất nhiều người ngoài hành tinh, còn có một kẻ đáng lẽ đã chết: Đỗ Lan.

Gã này không phải đã chết rồi sao.

Tại sao lại dính líu với nhiều người ngoài hành tinh như vậy.

Sự tà ác của ngươi đã được Ủy ban Xâm lược Trái Đất của chúng ta để mắt tới, ngươi có muốn gia nhập chúng ta không.

Đỗ Lan mời con người sắp trở thành Địch Già tà ác này gia nhập cùng họ.

Tuy nhiên, một người thông minh như Chính Mộc Kính Ngô, sao có thể gia nhập một tổ chức người ngoài hành tinh tà ác nào đó.

Người ngoài hành tinh.

Nhắc đến người ngoài hành tinh, Chính Mộc Kính Ngô chỉ muốn cười, họ xâm lược Trái Đất bao nhiêu lần rồi, lần nào cũng bị Địch Già và đội Thắng Lợi đánh bại, còn có mặt mũi nào đến Trái Đất.

Hơn nữa hắn rất nhanh sẽ trở thành người khổng lồ, càng xem thường người ngoài hành tinh.

Tên khốn nhà ngươi, đó là biểu cảm gì vậy, có tin ta dùng một siêu năng lực đóng băng ngươi không.

Ngươi còn chưa trở thành người khổng lồ mà đã kiêu ngạo như vậy, thật sự để ngươi trở thành người khổng lồ, không biết sẽ kiêu ngạo đến mức nào.

Ngươi đừng quên, cho dù ngươi trở thành người khổng lồ, ngươi cũng chỉ có ba phút.

Có người ngoài hành tinh không chịu nổi bị coi thường, lên tiếng cảnh cáo Chính Mộc Kính Ngô chú ý thái độ, hắn chỉ là một người Trái Đất nguyên thủy.

Nhưng họ dường như đã quên rằng Đỗ Lan cũng là một người Trái Đất nguyên thủy.

Quả thực, Chính Mộc Kính Ngô biến thân cũng chỉ có ba phút, cũng không khá hơn Đại Cổ.

Nguyên nhân là do cách biến thân của họ không phải là chuyển đổi thực sự.

Ta có thể khiến ngươi trở thành người khổng lồ thực sự, sẽ không có giới hạn ba phút, điều kiện này thế nào.

Đỗ Lan đưa ra một điều kiện khó có thể từ chối.

Chính Mộc Kính Ngô vừa còn coi thường người ngoài hành tinh đã dừng công việc trong tay, nhìn Đỗ Lan một cách không thể tin nổi, dường như muốn xem rõ Đỗ Lan có đang nói dối không.

Ngươi không nghĩ rằng trên thế giới này chỉ có bốn người khổng lồ chứ.

Ta có thể nói thật cho ngươi biết, ngoài những người khổng lồ trong kim tự tháp, và người khổng lồ dưới lòng đất ngươi tìm thấy, những pho tượng người khổng lồ khác đều nằm trong tay ta.

Ngươi quả thực rất thông minh, nhưng chỉ là giới hạn của người phàm, muốn trở thành người khổng lồ, cũng chỉ có thể có ba phút.

Nhưng ta lại có thể giúp ngươi trở thành ánh sáng thực sự.

Ngươi thật sự có thể khiến ta hoàn toàn trở thành người khổng lồ.

Sự cám dỗ trở thành người khổng lồ thực sự quá lớn, biểu cảm của Chính Mộc Kính Ngô đã bán đứng hắn.

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Vậy ngươi cần ta làm gì.

Ngươi đã làm những việc ngươi nên làm rồi.

Có bộ chuyển đổi của Chính Mộc Kính Ngô, thí nghiệm trong pháo đài của Đỗ Lan cũng đã thành công, quái thú và người khổng lồ dung hợp, tạo ra sinh mệnh mới của ánh sáng mạnh nhất, sánh ngang với Tứ Đại Áo Thần Tích, rất nhanh sẽ giáng lâm Trái Đất. 125.

Chính Mộc Kính Ngô không hiểu, nhưng nếu đối phương hào phóng như vậy, vậy hắn không có lý do gì để không chấp nhận: Làm sao ta mới có thể thực sự chuyển hóa thành người khổng lồ.

Người khổng lồ là một hình thức tiến hóa của sinh mệnh, ngươi chỉ cần hoàn thành tiến hóa là được, chúng ta có thể giúp ngươi.

Vậy còn chờ gì nữa.

Ngay khi Chính Mộc Kính Ngô sắp hoàn thành tiến hóa, Đại Cổ vẫn đang mờ mịt, anh hoàn toàn không biết đi đâu để tìm lại Biến Thân Khí của mình.

May mắn lúc này một con chó Shiba xuất hiện, nó chính là nhân gian thể của pho tượng quái thú.

Con chó này lát nữa cũng sẽ biến thành ánh sáng.

Dưới sự dẫn dắt của con chó Shiba, Đại Cổ tiến vào lòng đất, anh không ngờ dưới lòng đất lại có một khoảng trống lớn như vậy, ở đây anh cuối cùng đã nhìn thấy kẻ chủ mưu đằng sau là Chính Mộc Kính Ngô.

Đại Cổ không ngờ không chỉ có Chính Mộc Kính Ngô, mà còn có một đám người ngoài hành tinh, anh liền trốn đi, dù sao người quá đông.

Nhưng anh đã thấy Biến Thân Khí của mình, nhưng làm sao anh có thể lấy lại Biến Thân Khí dưới con mắt của bao nhiêu người.

Đỗ Lan.

Chuyện này cũng có liên quan đến Đỗ Lan.

Đại Cổ phát hiện ra ngoài Đỗ Lan đầu tiên mà mình biết, những Đỗ Lan khác dường như đều là người xấu, anh có chút không nói nên lời.

Làm sao bây giờ.

Nếu có thể lấy lại Biến Thân Khí thì tốt rồi.

Lúc này, con chó Shiba thông minh đã chạy ra, vòng qua đám người để trộm Biến Thân Khí.

Đại Cổ nhìn mà lo chết đi được, nếu có người ngoài hành tinh nào phát hiện ra, mạng chó của nó sẽ gặp nguy hiểm.

May mắn là con chó Shiba rất linh hoạt, không bị phát hiện.

Làm tốt lắm.

Đại Cổ không nhịn được mà cổ vũ cho con chó Shiba.

Mắt thấy con chó Shiba ngậm Biến Thân Khí sắp quay lại, cuối cùng có một người ngoài hành tinh chú ý đến con chó này: Có con chó trộm mất Biến Thân Khí rồi.

Lúc này Đại Cổ quả quyết rút súng bắn, yểm trợ cho con chó Shiba, một người một chó phối hợp ăn ý.

Địch Già.

Chính Mộc Kính Ngô thấy Đại Cổ liền gầm lên giận dữ: Hôm nay chính là ngày tàn của ngươi.

Nói xong hắn hóa thành một luồng sáng chui vào đèn báo hiệu của pho tượng.

Tí tách, tí tách Người khổng lồ hồi sinh, nhưng vì tà niệm của Chính Mộc Kính Ngô, người khổng lồ trực tiếp biến thành trạng thái Địch Già tà ác, thân thể người khổng lồ có thể được tái tạo theo chấp niệm của linh hồn.

Chấp niệm biến thân của Chính Mộc Kính Ngô đến từ sự ghen tị với Địch Già, cho nên ngoại hình hiện tại của hắn cũng gần giống Địch Già, chỉ là có thêm phấn mắt, trông có vẻ tà ác.

Oanh.

Hang động bị rung sập, Đỗ Lan dẫn theo đội quân người ngoài hành tinh của mình biến mất trong nháy mắt.

Đại Cổ cũng quả quyết biến thân giữa những tảng đá rơi xuống, anh nhất định phải ngăn cản Chính Mộc Kính Ngô.

Chính Mộc Kính Ngô coi thường Đại Cổ, trong mắt hắn Đại Cổ có thể nói là vô dụng, chỉ là một kẻ đi cửa sau, hắn không hiểu tại sao Đại Cổ lại có thể nhận được sức mạnh của Địch Già.

Các thành viên khác của đội Thắng Lợi đều có thực tài, chỉ riêng gã Đại Cổ này là không thể khiến người ta tin phục.

Cho nên Chính Mộc Kính Ngô muốn dùng trí thông minh của mình để chứng minh mình mới là người thích hợp nhất để sử dụng sức mạnh, bây giờ hắn đã thành công, hắn sừng sững giữa trời đất với tư cách là một người khổng lồ.

Ngươi hoàn toàn không có tư cách sử dụng sức mạnh của Địch Già.

Chính Mộc Kính Ngô chính là không thừa nhận tư cách của Đại Cổ, thực ra đây chính là thành kiến của hắn, tuy trí tuệ và tài năng quả thực là yếu tố chính để đánh giá một người, nhưng không có nghĩa là sự lương thiện của Đại Cổ không phải là ưu điểm.

Chỉ là Chính Mộc Kính Ngô chưa bao giờ tin rằng lương thiện là ưu điểm, hắn chỉ tin vào thực lực, lương thiện hoàn toàn không thể nâng cao thực lực tổng hợp của cá nhân, thậm chí có thể còn cản trở.

Ví dụ như Lệ Na, cô ấy tuyệt đối là một phi công thiên tài hiếm có, nhưng vì lương thiện, về cơ bản khó có thể phát huy thực lực thực sự, kỹ năng bay lượn cao siêu đến mấy cũng chỉ là đồ bỏ.

Chỉ có người thực sự có thể phát huy thực lực mới có tư cách điều khiển sức mạnh của người khổng lồ: Bây giờ ta đã là người khổng lồ, Đại Cổ, ngươi thua chắc rồi.

Đại Cổ không phủ nhận trí tuệ của Chính Mộc Kính Ngô, nhưng đây không phải là vấn đề thực lực, mà là vấn đề chính tà: Tôi nhất định sẽ ngăn cản anh.

Vậy thì thử xem.

Xuất hiện hai Địch Già.

Đội Thắng Lợi lập tức xuất phát.

Đại chiến Địch Già, sức phá hoại vô cùng đáng kinh ngạc, tùy tiện một quyền một cước là có thể phá vỡ những tòa nhà bê tông cốt thép.

Đòn tấn công của Chính Mộc Kính Ngô vô cùng sắc bén, vì đây là trận chiến lật mình của hắn, chỉ cần đánh bại Địch Già, là có thể chứng minh sự ưu tú của mình.

Rốt cuộc cái nào là Địch Già.

Người của đội Thắng Lợi không phát hiện Địch Già giả có phần mắt.

Cái đang bị đánh chắc chắn là nó rồi.

Địch Ny Toa cho rằng trong tình huống này Đại Cổ chắc chắn đang chịu thiệt.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng lời Địch Ny Toa nói dường như có chút lý: Vậy thì tấn công Địch Già đang chiếm thế thượng phong, đội hình 3, tấn công.

Phi Yến số 1 và Phi Yến số 2 bắn chéo nhau, pháo laser không ngừng quét, rơi vào người kẻ địch chỉ tóe ra một ít tia lửa.

Loài người đáng ghét.

Chính Mộc Kính Ngô bây giờ đã tự coi mình là thần: Tại sao các ngươi không thể yên lặng một chút, nhìn ta tiêu diệt Địch Già.

Địch Già tà ác này rốt cuộc là sao.

Tuy trước đây cũng đã từng thấy người khổng lồ hắc ám, nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ có một người khổng lồ giống hệt Địch Già, chẳng lẽ là anh em song sinh của Địch Già.

Xoẹt.

Chính Mộc Kính Ngô phản kích lại chiến cơ.

Đại Cổ đương nhiên sẽ không để hắn được như ý: Dừng tay, chẳng lẽ anh ngay cả nhân tính cũng không còn sao.

Oanh, Chính Mộc Kính Ngô nhấc chân đá bay Địch Già ra ngoài:

Nhân tính.

Ta bây giờ đã tiến hóa thành ánh sáng, hoàn toàn không cần phải suy nghĩ đến thứ đó nữa.

Ngươi thật sự quá yếu đuối, ta càng không thể hiểu tại sao lại là ngươi.

Đó không phải là yếu đuối, và cho dù có đánh bại Đại Cổ, cũng không thể chứng minh Chính Mộc Kính Ngô là người phù hợp hơn Đại Cổ.

Địch Ny Toa nghĩ, cô rất rõ ràng rằng điểm mấu chốt đầu tiên khi Địch Già chọn nhân gian thể không phải là thực lực, dù sao sức mạnh của bản thân Địch Già đã mạnh như vậy, chút thực lực của con người hoàn toàn không có tác dụng gì.

Chương 1940

Đại Cổ cho dù có sức mạnh của vua quyền anh cộng với trí tuệ của Einstein, so với sức mạnh của Địch Già vẫn không đáng kể.

Cho nên Địch Già không cần trở thành vua quyền anh, cũng không cần hiểu thuyết tương đối, anh chỉ cần đủ lương thiện đủ dũng cảm là đủ rồi.

Chính Mộc Kính Ngô dùng tư tưởng của người phàm để suy đoán tiêu chuẩn của Địch Già, rõ ràng là lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, hoàn toàn không hiểu được ý nghĩa thực sự của ánh sáng.

Vì không hiểu nên phẫn nộ, và cơn phẫn nộ này cuối cùng đều trút hết lên người Đại Cổ.

Hống.

Thấy Chính Mộc Kính Ngô lợi dụng cơ thể của người bạn tốt để làm điều sai trái, con quái thú lương thiện kia cũng mượn linh hồn của con chó Shiba để tỉnh lại, nó muốn ngăn cản Chính Mộc Kính Ngô.

Lại sao nữa.

Đội Thắng Lợi đã bị những thay đổi liên tục này làm cho quay cuồng, rốt cuộc là đang diễn tuồng gì đây.

Con súc sinh nhà ngươi còn dám nhe nanh múa vuốt với ta sao.

Chính Mộc Kính Ngô cười lạnh, đừng quên rằng người khổng lồ giỏi nhất chính là bắt nạt quái thú, quái thú nào trước mặt người khổng lồ cũng là đồ ăn: Chết đi.

Đối mặt với con quái thú quyết tâm lao tới, Địch Già tà ác không chút lưu tình mà đánh ngã nó xuống đất.

Sức mạnh như sấm sét, đánh con quái thú lương thiện đến không thở nổi.

Dừng lại, đối thủ của ngươi là ta.

Tuy Đại Cổ muốn chiến đấu, nhưng chỗ bị đánh trúng trước đó lại đau vô cùng, cộng thêm năng lượng bị Cá Mập Dưới Lòng Đất tiêu hao vẫn chưa hồi phục, anh vốn đã rất yếu, bây giờ cũng không có đủ sức lực để cứu viện.

Mắt thấy Địch Già tà ác sắp thống trị thế giới, bóp nghẹt lòng tốt và lan truyền tà ác, ngay cả bầu trời cũng trở nên u ám, dường như không nỡ nhìn thế giới bi thương này.

Lần đầu tiên phát hiện ra, hóa ra quái thú bị đánh bại cũng có thể bi thương đến vậy.

Trời đất một màu u ám.

Địch Ny Toa cảm thấy, đã đến lúc cô ra sân.

Trước tiên thiết lập một chế độ lái tự động, để phòng chiến cơ rơi xuống, sau đó mới biến thân.

Anh hùng xé toạc bóng tối xuất hiện trong tuyệt vọng.

Chính Mộc Kính Ngô đang định ra tay hạ sát con quái thú lương thiện, tầng mây đột nhiên tách ra, từ khe hở rắc xuống một mảng ánh sáng vàng.

Giữa ánh sáng, một nữ người khổng lồ với những đường nét mềm mại đang từ từ hạ xuống, tựa như một thiên thần, trời đất một mảnh yên bình, tất cả mọi người đều vì cảnh tượng thần thánh và xinh đẹp này mà mất đi lời nói.

Ultraman nữ.

Lệ Na mở to mắt, không ngờ người khổng lồ còn có nữ.

Ánh hào quang chính là chiến y của cô, sự ấm áp chính là tính cách của cô, Ultraman mới giáng lâm chiến trường.

Một đứa nối tiếp một đứa, đều đáng chết.

Oanh, sự tà ác của Chính Mộc Kính Ngô lan rộng ra, sương đen bao trùm, hắn bây giờ có sức mạnh dùng không hết, bất kể có bao nhiêu đối thủ đến, hắn cũng sẽ không thua: Đến đây, đến đây, hãy dùng xác của các ngươi để lát nên bậc thang thành thần cho ta.

Địch Ny Toa cho rằng người ta luôn thích mắc phải lỗi logic này, đánh bại đối thủ trở thành kẻ mạnh nhất, cũng không có nghĩa là hắn có thể thành thần.

Giữa việc đánh bại đối thủ và thành thần hoàn toàn không có chút quan hệ nhân quả nào.

Giống như một sát thủ tốt nghiệp tiểu học giết hết sinh viên đại học trên thế giới, hắn vẫn là một người tốt nghiệp tiểu học, không thể nắm vững kiến thức đại học, thậm chí có thể nói hắn đã trực tiếp kéo thấp trình độ của cả thế giới.

Cho nên lý luận của Chính Mộc Kính Ngô hoàn toàn là lời nói phản thần, vì nếu Chính Mộc Kính Ngô thật sự đánh bại Địch Già tự xưng là thần, thì hắn chính là đã hạ thấp đẳng cấp của thần linh.

Xem chùm sáng năng lượng của ta đây.

Chính Mộc Kính Ngô ra tay trước, hai tay bắt chéo chính là một tia sáng.

Tuy nhiên, Địch Ny Toa chỉ giơ tay lên cản, tia sáng liền hóa thành một quả cầu sét trong lòng bàn tay cô: Trả lại cho ngươi.

Oanh, Chính Mộc Kính Ngô không kịp đề phòng bị chính đòn tấn công của mình đánh trúng, ngay lập tức bị lực xung kích khổng lồ đánh cho lảo đảo, và những tòa nhà xung quanh cũng run rẩy trong sóng xung kích, kính vỡ, sàn nhà rung, đồ đạc đổ, giống như vừa trải qua một trận động đất lớn.

Lợi hại quá.

Người của đội Thắng Lợi kích động, Ultraman nữ mới đến thật mạnh, xem ra Địch Già tà ác sắp gặp xui rồi.

Chính Mộc Kính Ngô thì mặt đầy vẻ không thể tin nổi, nếu hắn biết Đỗ Lan và Địch Ny Toa là vợ chồng, hắn trước được Đỗ Lan giúp đỡ, sau lại bị Địch Ny Toa đánh bại, hoàn toàn rơi vào lòng bàn tay của hai vợ chồng họ, e rằng sẽ tinh thần sụp đổ, dù sao hắn cũng là một kẻ xấu có sĩ diện.

Địch Già tà ác không yếu, mà là Địch Ny Toa quá mạnh, Chính Mộc Kính Ngô đột nhiên phát hiện trước mắt mình là từng ngọn núi cao.

Vượt qua Đại Cổ, còn có nữ người khổng lồ thần bí, nếu vượt qua cô ấy, sau này có phải còn có đỉnh núi khác không. 126.

Là một nhà khoa học, hắn thực ra sớm đã nên biết rằng biển kiến thức là vô tận, tiến hóa cũng không nên có điểm dừng, hắn trở thành người khổng lồ, nhưng trên người khổng lồ còn có Ultraman thần bí, nếu đợi đến khi hắn đạt đến trình độ của Ultraman thần bí, sẽ phát hiện ra hóa ra ngoài vũ trụ này còn có bí mật mạnh mẽ hơn.

Đây là mục tiêu mà sinh mệnh cả đời cũng không thể đạt tới, nếu vĩnh viễn không thỏa mãn, cuối cùng cũng sẽ bị dục vọng của chính mình nuốt chửng.

Chính Mộc Kính Ngô là một nhà khoa học lại không thể chấp nhận hiện thực này, chỉ có thể nói hắn tu luyện chưa tới nơi tới chốn.

Không thể nào.

Cảm nhận được nỗi đau trên cơ thể, giọng điệu của Chính Mộc

Kính Ngô toàn là sự không thể tin nổi.

Trở thành người khổng lồ không có nghĩa là có thể làm bất cứ điều gì mình muốn, ngươi ngay cả điểm này cũng không biết, chứng tỏ ngươi hoàn toàn không có tư cách kế thừa sức mạnh của ánh sáng, ngươi chẳng qua chỉ là vết nhơ của ánh sáng.

Địch Ny Toa muốn đại diện cho toàn thể Ultraman tiêu diệt Chính Mộc Kính Ngô.

Ta sẽ chứng minh cho các ngươi xem.

Chính Mộc Kính Ngô không nhận thua, hắn muốn dùng thực lực chứng minh mình là đúng, hắn mới là người có tư cách kế thừa ánh sáng nhất.

Trận chiến vẫn tiếp tục, từ thành phố đánh ra đến ngoại ô, như vậy Địch Ny Toa cũng có thể thả lỏng tay chân.

Oanh.

Sau khi biến thành người khổng lồ chiến đấu, Địch Ny Toa cảm thấy động tĩnh quá lớn, trước đây cô chiến đấu đều là lấy tĩnh chế động, cử trọng nhược khinh.

Nhưng biến thành người khổng lồ, trọng lượng và thân hình đều không cho phép cô đánh bại kẻ địch một cách yên tĩnh.

Bởi vì khổng lồ có nghĩa là gây ra động tác lớn hơn, thể tích tương tác với môi trường xung quanh trở nên lớn hơn, trao đổi vật chất nhiều hơn.

Một quyền hai quyền, động tác của Địch Ny Toa nhanh nhẹn, tấn công thần tốc, mỗi một quyền đều có lực thấu tận xương tủy.

Da của Ultraman có thể chịu được nhiệt độ vài nghìn độ, cũng có thể chịu đựng và chống lại phần lớn các đòn tấn công, nhưng nắm đấm của Địch Ny Toa lại có thể gây thương tích hiệu quả cho kẻ địch. 127.

Chính Mộc Kính Ngô cảm thấy rất đau, hắn là một nhà khoa học chưa bao giờ đánh nhau, hắn luôn là người động não, nhưng sau khi biến thành ánh sáng, hắn ngược lại phải động võ, điều này dường như cũng không cao cấp đến thế.

Tuy sức mạnh của Địch Già tà ác rất mạnh, nhưng Chính Mộc Kính Ngô vẫn ấm ức, hắn hoàn toàn không đánh lại Địch Ny Toa: Đáng ghét, Áo Đặc Thiểm Quang.

Năng lượng biến thành vạn mũi tên sắc nhọn đâm ra.

Nếu tấn công đơn thể không trúng, thì dùng tấn công phạm vi.

Mặt đất bị cày xới một lượt, tuy nhiên Địch Ny Toa chỉ dựng lên một tấm khiên pha lê đã chặn được phần lớn đòn tấn công.

Ultraman có rất nhiều kỹ năng, tấn công và phòng ngự, khống chế và can thiệp, vô số kể, tiếp theo họ sẽ tiến hành so tài kỹ năng Ultra.

Bánh xe Ánh Sáng Tám Phần đối với Cú Đá Ánh Sáng Lấp Lánh.

Xung Kích Nhiệt Ánh Sáng đối với Phòng Ngự Cường Hóa Ánh Sáng. 128.

Quyền Điện Giật Ánh Sáng đối với Khiên Năng Lượng Ánh Sáng Đại Cổ xem đến ngây người, lần này anh là người ngoài cuộc, mới phát hiện ra trận chiến mà trước đây luôn coi là bình thường lại khoa trương đến vậy, kỹ năng của Ultraman lại nhiều đến thế, phong phú đến thế, quả thực toàn thân đều là vũ khí.

Cổ tay, đèn báo hiệu, pha lê trên trán, các loại kỹ năng đá, và các loại kỹ năng năng lượng, sinh mệnh thể Ultraman này dường như sinh ra là để chiến đấu.

Ultraman đương nhiên không sinh ra để chiến đấu, chỉ là họ không thể không chiến đấu, vì vũ trụ này đầy rẫy nguy cơ, nếu Ultraman không gánh vác trách nhiệm, thì rất nhiều sinh mệnh trong vũ trụ sẽ vạn kiếp bất phục.

Ví dụ như nhân loại, nếu không có Ultraman, họ đã sớm bị hủy diệt rồi.

Ultraman không sinh ra để chiến đấu, chỉ là họ trong quá trình chiến đấu đã khám phá ra năng lực của mình, dùng sức mạnh của mình vào việc chiến đấu.

Ultraman là sinh mệnh của vũ trụ, là những người khổng lồ du hành vũ trụ bằng xương bằng thịt, cơ thể của họ phải thích ứng với môi trường của vũ trụ.

Da cứng rắn là để thích ứng với sự khắc nghiệt của vũ trụ, da của Ultraman có thể cho phép họ tiếp cận các ngôi sao, quan sát chuyển động của các ngôi sao ở cự ly gần, cũng có thể tiến vào lõi Trái Đất, cứu vãn các hành tinh.

Mắt to như vậy là để nhìn xa hơn, trong bầu khí quyển Trái Đất, Ultraman có thể nhìn thấy con muỗi cách xa hàng chục km, còn trong vũ trụ họ có thể nhìn thấy bên ngoài các chiều không gian, nhìn xuyên qua lớp ngụy trang của người ngoài hành tinh, hoặc là tìm kiếm những chi tiết dễ bị bỏ qua.

Đồng thời cơ thể của Ultraman còn mang lại cho họ khả năng bay lượn và khả năng nâng vật nặng gấp nhiều lần trọng lượng cơ thể.

Chương 1941

Những khả năng này đều không tồn tại để chiến đấu, nhưng vì hoàn cảnh bắt buộc, đã được sử dụng trong chiến đấu.

Khi Ultraman và Ultraman dốc hết sức mình chiến đấu, đó là một cảnh tượng vô cùng đặc sắc.

Bởi vì để đối phó với quái thú, thường chỉ cần một hai kỹ năng là đủ, dùng xong là có thể tiêu diệt quái thú.

Nhưng Địch Ny Toa và Chính Mộc Kính Ngô lại liên tục dùng hàng chục kỹ năng, vẫn không phân cao thấp.

Đại Cổ chỉ cảm thấy mình là một Ultraman giả, bình thường phóng ba bốn kỹ năng là đã cảm thấy chóng mặt mệt mỏi, tim đập nhanh thở dốc, tại sao hai người khổng lồ này có thể liên tục phóng kỹ năng.

Tại sao đèn báo hiệu vẫn chưa sáng.

Sự chú ý của ngươi đã bị phân tán.

Địch Ny Toa chỉ ra một cách sắc bén rằng Chính Mộc Kính Ngô đã không còn ở trạng thái tốt nhất.

Đối phương không phải là chiến sĩ, sau trận chiến áp lực cao, tuy sức mạnh không giảm, nhưng sự chú ý lại khó tập trung trở lại, trên chiến trường sinh tử biến đổi trong chớp mắt, sự chú ý phân tán đồng nghĩa với cái chết.

Chết tiệt.

Chính Mộc Kính Ngô cũng không muốn phân tâm, nhưng hắn không nhịn được, vì hắn đã rối loạn.

Rất rõ ràng sau khi Địch Ny Toa xuất hiện, hắn đã không còn là thần gì nữa, sự kiêu ngạo của hắn đã bị ấn xuống đất ma sát.

Đã đến lúc kết thúc rồi.

Địch Ny Toa vào thế, sắp phóng ra kỹ năng tia sáng: Tia sáng Specium.

Không, tia sáng Tai Bội Lợi Ngao tà ác.

Hai luồng sáng đối đầu.

Phía trên chiến trường đã tan hoang xuất hiện một mặt trời nhỏ, nhiệt độ cao đốt cháy cây cối, làm tan chảy đá, hai luồng sức mạnh đan xen đang viết lại không gian.

Thật sự quá đáng sợ, đối mặt với kỳ quan này, nhân loại hoàn toàn bất lực, chỉ có thể đứng xem.

Họ hoàn toàn không có cách nào can thiệp, chỉ có thể cầu nguyện tà không thắng chính.

Địch Già tà ác đã gục ngã, cuối cùng tia sáng của hắn vẫn bại dưới tay Địch Ny Toa.

Chính Mộc Kính Ngô tuyệt vọng cảm nhận ánh sáng biến mất khỏi cơ thể mình, điều này còn khó chịu hơn cả việc giết hắn, ánh sáng rời đi, chứng tỏ sức mạnh mà hắn vất vả có được đã tan biến, chứng minh hắn thất bại thảm hại, bộ não thông minh của hắn hoàn toàn không thể khiến hắn trở thành thần, điều này chứng tỏ hắn tài không bằng người, không được coi là kẻ mạnh nhất.

Điều an ủi duy nhất là hắn không thua trong tay Đại Cổ.

Chính Mộc Kính Ngô, anh đã bị bắt.

Chính Mộc Kính Ngô còn chưa hồi phục sau nỗi bi thương, đội Thắng Lợi đã hạ cánh xuống.

Mọi người, tôi ở đây.

Lúc này Đại Cổ cũng chạy tới, sau lưng anh còn có một con chó Shiba.

Cậu nhóc này, lại tự ý rời đội, nếu còn có lần sau, nhất định sẽ cho cậu biết tay.

Đội phó tuy đang trách mắng, nhưng hoàn toàn không có ý định trừng phạt Đại Cổ.

Địch Ny Toa cũng không biết từ lúc nào đã đứng sau Lệ Na, giống như chưa từng rời đi.

Chính Mộc Kính Ngô bị bắt, câu chuyện của nhà khoa học này cũng được công khai, mọi người mới biết hắn đã bày ra một ván cờ lớn, may mắn là Chính Mộc Kính Ngô cũng không bán đứng Đại Cổ, vì Đại Cổ là đối thủ của hắn, không cho phép người khác can thiệp.

Về phần Ultraman nữ thần bí, lại không để lại bất kỳ dấu vết nào, chỉ có hình bóng mạnh mẽ được khắc sâu trong lòng đội Thắng Lợi.

Kế hoạch của Chính Mộc Kính Ngô đã bị vạch trần hoàn toàn, đó thực sự là một kế hoạch tà ác và khổng lồ.

Một mình y đã làm được quá nhiều việc, hơn nữa còn hoàn thành trong vòng nửa năm sau khi Địch Già xuất hiện, năng lực thực thi của kẻ này quả thực đáng sợ.

Đối tượng mà ngay cả Đỗ Lan cũng phải kêu gọi người ngoài hành tinh học tập chắc chắn không tầm thường.

Chính Mộc Kính Ngô vừa có công việc chính thức lại vừa phải hoàn thành âm mưu, y hoàn toàn làm việc không ngừng nghỉ theo kiểu 996, quả là nhân viên tốt trong lòng mọi ông chủ.

Một người làm việc không ngủ không nghỉ như vậy, sao lại không đáng để học hỏi chứ.

Người ngoài hành tinh cho rằng y làm việc riêng, nhưng Đỗ Lan lại nói làm việc riêng cũng là làm việc, cứ phải học tập đã.

Đương nhiên nếu đám người ngoài hành tinh mà làm việc riêng, chắc chắn không thoát khỏi một trận đòn.

Chính Mộc Kính Ngô quả thật rất có năng lực, ngay cả Đại Cổ cũng thắc mắc: Tại sao y không vào đội Thắng Lợi.

Quật Tỉnh nghe vậy liền không vui: Đại Cổ, lẽ nào cậu cho rằng y ưu tú hơn tôi sao.

Tôi thừa nhận y thon thả hơn tôi, nỗ lực hơn tôi, nhưng nhà khoa học cần 99% nỗ lực và 1% linh cảm, linh cảm mới là quan trọng nhất.

Quật Tỉnh cho rằng đội Thắng Lợi đã có một nhà khoa học xuất sắc như anh ta, không cần loại tà ác như Chính Mộc Kính Ngô.

Nhắc đến chuyện này, Cư Gian Huệ lại nhớ đến lúc đội Thắng Lợi mới thành lập, chỉ có cô và phó đội trưởng.

Khi đó người đầu tiên cô mời thực ra là Tật Phong, nhưng Tật Phong lúc ấy đã nhận nhiệm vụ đồn trú trên mặt trăng nên không gia nhập.

Tổng thanh tra lại đề nghị tuyển dụng nhiều người trẻ, thế là một cuộc tuyển chọn được tiến hành trên khắp các trường đại học Nhật Bản, Quật Tỉnh chính là người nổi bật lúc đó.

Không chỉ vì tài năng mà còn vì khả năng xã giao của anh.

Rất nhiều nhà khoa học có năng lực không kém, nhưng tính tình quá quái gở, không biết giao tiếp, nhưng Quật Tỉnh không có vấn đề này, thậm chí anh còn có chút tự nhiên thân thiện.

Nếu không, xét về năng lực thì bạn thân của Quật Tỉnh và Chính

Mộc Kính Ngô cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Nếu nói Quật Tỉnh thực sự mạnh hơn họ rất nhiều, thì có lẽ chỉ mạnh ở mặt xã giao.

Bởi vì đội Thắng Lợi là một tổ chức mở, thường xuyên phải giao tiếp với quần chúng, nếu không đủ kiên nhẫn có lẽ đã sớm bị những người dân tin vào ma quỷ thần linh làm cho tức chết.

Bạn thân và Chính Mộc Kính Ngô đều không được, nhưng Quật Tỉnh có thể hòa mình với quần chúng.

Cư Gian Huệ nhớ lại quá trình tuyển mộ thành viên của mình, quả thực rất thú vị.

Khi đó, ngoài kỹ năng, tiêu chí tuyển chọn còn có cả ngoại hình, sự thân thiện và khả năng kiểm soát cảm xúc.

Đội Thắng Lợi không chỉ phải đối phó với quái thú, mà phần lớn thời gian còn phải ứng phó với đủ loại nhân chứng và người trong cuộc.

Bạn sẽ không bao giờ tưởng tượng được quần chúng kỳ quặc đến mức nào, có thể là người thích khoe khoang, cũng có thể là người thích nói dối, càng có thể là người không chịu hợp tác.

Công tác quần chúng luôn là một nhiệm vụ không có quy tắc, chỉ có thể dựa vào sự ứng biến của đội Thắng Lợi, vì vậy họ cần sự kiên nhẫn và thân thiện, cũng như khả năng thấu hiểu và biểu đạt.

Sau những yếu tố đó, mới đến việc lái máy bay, bắn súng.

Nghĩ đến đây, Cư Gian Huệ lại nhớ đến cảnh tổng thanh tra đề cử Đại Cổ.

Khi đó tổng thanh tra bị những kẻ phản đối tập kích, chúng dùng một nam châm siêu lớn để hút xe của ông.

Đại Cổ có mặt tại hiện trường lập tức xông lên và khuyến khích tổng thanh tra nhảy khỏi xe.

Trong khoảnh khắc cực kỳ ngắn ngủi đó, Đại Cổ không chỉ thể hiện lòng dũng cảm mà còn có tài ăn nói không tồi, vài ba câu đã nắm được trọng điểm, động viên tổng thanh tra nhảy xuống.

Sau này khi gặp Đại Cổ, Cư Gian Huệ cũng bị chàng trai trẻ tràn đầy năng lượng này lay động.

Cô biết Đại Cổ là một mắt xích không thể thiếu của đội Thắng Lợi, đó chính là việc cổ vũ mọi người.

Các thành viên đội Thắng Lợi đều không làm người ta thất vọng, những người trẻ này đều rất xuất sắc.

Cư Gian Huệ rất vui mừng, và càng vui hơn khi ban đầu cô đã chọn một nhóm người như vậy.

Cuộc tuyển chọn phi công cho Cự Thần Long Hào sắp bắt đầu, nhóm phi công ưu tú nhất của căn cứ mặt trăng cũng sẽ trở về Trái Đất tham gia, bởi vì vũ khí khổng lồ này thực sự quá quan trọng.

Lúc thiết kế Đỗ Lan không nghĩ đến yêu cầu đối với phi công sao.

Tân Thành cho rằng một cỗ máy như vậy, ngay từ khi thiết kế đã nên xem xét nhu cầu cụ thể của phi công.

Về điểm này, Đỗ Lan cũng có ý tưởng, nhưng ý tưởng của anh ta đúng là phong cách Đỗ Lan, hoàn toàn không thể tham khảo được.

Mọi người nghe đội trưởng nói vậy thì rất tò mò, không biết Đỗ Lan ban đầu định để loại người nào điều khiển người máy.

Là học sinh trung học.

Nhắc đến phi công người máy, đương nhiên học sinh trung học là tốt nhất, hơn nữa còn phải ngồi ở hàng ghế sát cửa sổ, vị trí thứ hai từ dưới lên hoặc vị trí cuối cùng.

Đỗ Lan cho rằng một người như vậy mới là phi công thích hợp nhất cho người máy.

Chương 1942

Mọi người nghe xong chỉ biết dở khóc dở cười, Đỗ Lan dù chết cũng phải để lại cho họ một ấn tượng cạn lời.

Đôi khi họ cũng không biết Đỗ Lan đang nói thật hay nói đùa.

Đỗ Lan miêu tả chuẩn xác như vậy, dường như đã suy nghĩ rất nghiêm túc, nhưng hướng suy nghĩ lại hoàn toàn sai lệch.

Vì vậy, cấp trên cũng không chuẩn bị tìm học sinh trung học, mà chọn những phi công ưu tú tham gia thi đấu để chọn ra người điều khiển xuất sắc nhất.

Vũ khí mạnh nhất do con người chế tạo cuối cùng đã hoàn thành.

Sau khi trải qua nhiều sự kiện, cấp trên ngày càng coi trọng Cự Thần Long Hào, bởi vì con người thực sự rất cần một vũ khí hủy diệt hàng loạt của riêng mình.

Lần tuyển chọn này có tổng cộng ba mươi người tham gia, Lệ Na, cô phải chuẩn bị cho tốt.

Trong đội Thắng Lợi, người có khả năng nổi bật nhất chính là Lệ Na.

Không vấn đề gì.

Lệ Na cũng rất tự tin, cô có kinh nghiệm điều khiển máy bay chiến đấu phong phú, cũng đã từng ra ngoài vũ trụ, có khả năng thích ứng rất mạnh.

Mặc dù là phụ nữ, nhưng thực lực của cô không có gì phải nghi ngờ.

Đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Lệ Na chính là Tật Phong từ căn cứ mặt trăng, anh là một huyền thoại.

Đội trưởng phi đội căn cứ mặt trăng Tật Phong, phi công thử nghiệm đầu tiên của chiến cơ Phi Yến, cũng là anh hùng đầu tiên điều khiển Phi Yến số 1 vượt qua tầng khí quyển.

Trong thời gian đồn trú trên mặt trăng, anh đã nhiều lần xuất kích chặn các mục tiêu đáng ngờ, và nhiều lần giao chiến với các thế lực ngoài hành tinh thăm dò phi thuyền của Trái Đất, đánh đuổi kẻ địch, bảo vệ chủ quyền tuyệt đối của nhân loại đối với không gian vũ trụ trong quỹ đạo mặt trăng.

Kỹ thuật của đội trưởng Tật Phong đã trở thành truyền thuyết, kinh nghiệm của anh càng không ai sánh bằng, vì vậy khả năng anh điều khiển Cự Thần Long Hào là rất cao.

Đây là hệ thống điều khiển giả lập mà họ phát triển, có thể mô phỏng góc nhìn buồng lái của Cự Thần Long Hào. 129.

Mọi người đều rất tò mò, lần lượt vây quanh màn hình, cảm nhận góc nhìn của Cự Thần Long Hào.

Thật sự là ở trên cao nhìn xuống.

Đại Cổ nói rằng khi biến thành Địch Già cũng có góc nhìn này, có thể thấy Cự Thần Long Hào danh bất hư truyền, quả thực cao lớn như Địch Già.

Điều khiển một người khổng lồ đi lại không giống như lái máy bay.

Máy bay không có chân, nhưng người khổng lồ thì có, mỗi bước đều phải tìm điểm đặt chân cho tốt, nếu không sẽ dễ ngã.

Máy bay có thể bay tùy tiện, nhưng người khổng lồ thì không thể đi tùy tiện.

Cảm giác như học lại cách đi bộ vậy.

Lệ Na rất không quen, nhưng cô tin mình nhất định có thể làm được.

Chỉ cần cô trở thành phi công, cô sẽ có thể không tấn công Địch Già, cô nghĩ như vậy.

Nhưng thực ra cấp trên chuẩn bị ít nhất ba phi công, một người ra trận, hai người dự bị, nếu một người bị thương, một người bị bệnh, vẫn còn một người có thể chiến đấu.

Chỉ là để mọi người dốc toàn lực, nên mới nói chỉ chọn một người.

Vì vậy suy nghĩ của Lệ Na quá ngây thơ, không thể thực hiện được.

Trong lúc nhân loại đang rèn binh mài ngựa, pháo đài của Đỗ Lan cuối cùng cũng chế tạo ra quái thú chiến đấu tối thượng — Thần Thú A Tạp Phỉ Nhĩ.

Chế tạo ra một thứ lợi hại như vậy, thì nên dùng nó để so tài với Tà Thần, xem bóng tối của Tà Thần có thể phân cao thấp với Thần Thú hay không.

Tà Thần rốt cuộc là gì.

Điều này rất khó giải thích, bởi vì nó xuất hiện đột ngột, mang đến cho Trái Đất một thời kỳ đen tối dài đằng đẵng.

Nó sẽ phun ra sương đen bao trùm Trái Đất, khiến Trái Đất không còn thấy được ánh mặt trời, hơn nữa sương đen còn hấp thụ sinh mệnh, ở trong bóng tối, sinh mệnh sẽ dần dần chết đi.

Có thể nói Tà Thần dường như là một kẻ tái khởi văn minh hành tinh, nó xuất hiện để hủy diệt văn minh, chìm vào giấc ngủ, rồi lại khởi động.

Có lẽ trước cả loài người cổ đại, trên Trái Đất đã từng tồn tại những nền văn minh khác, chỉ là cũng bị Tà Thần hủy diệt.

Còn Tà Thần từ đâu đến, tại sao lại sinh ra, thì không ai biết cả.

Bây giờ nó đã bắt đầu từ từ tỉnh lại, khởi động lại đại nghiệp tái khởi của mình.

Dưới trướng Tà Thần là cả một bầy Tá Gia, nó điều khiển những con chim quái bay lượn này đi khắp nơi phá hoại, để sắp xếp cho sự phục sinh của mình.

Tà Thần tuyệt đối là một bí ẩn to lớn.

Không ngờ trên Trái Đất lại có sinh vật như vậy, quả thực là kẻ thù của tất cả sinh mệnh chúng ta.

Đám người ngoài hành tinh tà ác cũng là lần đầu tiên quan sát đại Tà Thần.

Một vùng bóng tối rộng lớn bao trùm vùng biển sâu Nam Thái Bình Dương, ngay cả người ngoài hành tinh cũng không thể hiểu nổi.

Dù trước đó chúng khoác lác rằng Tà Thần không phải là đối thủ của chúng, nhưng bây giờ chúng đã sợ hãi, bởi vì trường phản sinh mệnh của Tà Thần quá đáng sợ.

Các ngươi đang lùi bước cái gì.

Trái Đất cần các ngươi bảo vệ, chỉ bằng các ngươi mà cũng dám nói chiếm lĩnh Trái Đất sao.

Đỗ Lan nói thẳng đám người ngoài hành tinh này quá làm mất mặt kẻ xấu, gặp Tà Thần đã sợ vỡ mật, lật mặt nhanh đến mức không kịp trở tay.

Đây căn bản không phải là đối thủ mà sinh mệnh có thể chống lại.

Trái Đất rốt cuộc là nơi nào mà lại sinh ra thứ tà ác như vậy.

Điều này đã hoàn toàn vượt ra ngoài nhận thức của chúng tôi.

Khoa học kỹ thuật dù cao đến đâu cũng không thể giải thích được sự tồn tại của Tà Thần.

Dù rất nhiều quái thú có thể sống rất lâu, nhưng quái thú vẫn là sinh vật, còn Tà Thần này lại rất khó giải thích, giống như là đối thủ mà tự nhiên sắp đặt cho sinh mệnh.

Cái gọi là tương sinh tương khắc có lẽ chính là đạo lý này, sinh mệnh và Tà Thần chính là khắc chế lẫn nhau, giống như nước và lửa, giống như hai cực của nam châm.

Đám người ngoài hành tinh tà ác lần lượt tuyên bố không xâm lược Trái Đất nữa: Chúng tôi cải tà quy chính rồi, chúng tôi sẽ không bao giờ làm việc xấu nữa, từ hôm nay chúng tôi muốn trở thành người có ích cho xã hội, vậy nên ngài hãy tha cho chúng tôi một con đường sống đi.

Đám người ngoài hành tinh tà ác thực sự sợ hãi, Tà Thần còn đáng sợ hơn cả Đỗ Lan.

Không được, kẻ xấu phải đi một con đường đến cùng, không có đường quay lại.

Ta còn phải mượn sức mạnh tà ác của các ngươi nữa.

Đỗ Lan không cho chúng đi.

Đây mới là sự tuyệt vọng thực sự, rõ ràng đã muốn sửa đổi lỗi lầm, lại không được chấp nhận.

Chúng tôi chỉ kéo chân sau thôi.

Nếu lúc này các ngươi lùi bước, sẽ không còn ai có thể ngăn cản Tà Thần nữa.

Chúng ta là kẻ xấu thì phải đoàn kết lại, đấu tranh với Tà Thần, không sợ hy sinh, không sợ đau khổ.

Đỗ Lan cổ vũ mọi người.

Đám người ngoài hành tinh chỉ muốn khóc mà không có nước mắt.

Tà Thần cũng sắp tỉnh lại rồi.

Toàn bộ di tích dưới biển đang từ từ trồi lên, mỗi khi nâng lên một độ cao, bóng tối của Tà Thần lại đậm đặc thêm một phần, sinh vật biển lần lượt chết đi, điều này đã thu hút sự chú ý của đội Thắng Lợi.

Họ mới phát hiện ra có thứ gì đó sắp trồi lên từ dưới mặt biển.

Đại Cổ chỉ cảm thấy một trận cảnh giác, anh biết bóng tối sắp đến, đây chính là bóng tối vĩ đại nhất mà người xưa đã nói.

Thứ trồi lên là một hòn đảo khổng lồ, trên bầu trời hòn đảo là những đám mây đen kịt, máy bay vừa đến gần mây đen, các thiết bị điện tử liền mất tín hiệu.

Vệ tinh cũng vô dụng, đám mây đen này dường như có thể phát ra sóng điện từ gây nhiễu thiết bị của chúng ta.

Chết tiệt, như vậy thì thiết bị của chúng ta sẽ vô dụng.

Quật Tỉnh cảm thấy đám mây đen này quá kỳ lạ.

Tôi không thích đám mây đen này.

Đội trưởng nói, cô cũng cảm nhận được nguy hiểm.

Chương 1943

Đúng lúc này, radar vang lên tiếng bíp.

Là radar không gian thứ cấp.

Quật Tỉnh kêu lên, trước đó anh dựa vào nghiên cứu Đỗ Lan để lại mà phát minh ra radar không gian thứ cấp để phát hiện cổng dịch chuyển vũ trụ song song, bây giờ cuối cùng cũng có đất dụng võ: Tín hiệu mạnh quá, rốt cuộc là thứ gì sắp đến.

Tuyệt đối là một vật khổng lồ. 130.

Đó là cả pháo đài Đỗ Lan xuất hiện từ hư không, đối lập với di tích Lộ Lộ Da.

Sao có thể.

Pháo đài khổng lồ như vậy rốt cuộc xuất hiện thế nào.

Pháo đài khổng lồ xuyên qua thứ nguyên đến Trái Đất, thể hiện trí tuệ thông minh của nhà Đỗ Lan.

Họ muốn làm gì.

Mỗi lần Đỗ Lan xuất hiện đều mang đến rắc rối, lần này e rằng cũng vậy.

Bởi vì không thể đến gần, nên các chiến hạm chỉ có thể dùng máy quay phim chụp từ xa, họ phát hiện pháo đài dường như muốn phóng thứ gì đó.

Là quái thú, pháo đài Đỗ Lan phóng ra một con quái thú, một con quái thú trắng tinh.

Thần Thú A Tạp Phỉ Nhĩ giáng lâm, nó biết sứ mệnh của mình là chiến đấu với bóng tối vĩ đại nhất, bởi vì nó là tập hợp của quái thú và ánh sáng, ý nghĩa của nó là đánh bại Tà Thần, truyền bá ánh sáng, nó muốn truyền bá ánh sáng ra toàn vũ trụ.

Hãy tỏa sáng rực rỡ đi.

Ầm.

Ánh sáng trắng sữa chiếu rọi toàn bộ mặt biển, dường như còn muốn xua tan mây đen, hoàn toàn không thể hiểu được đây là loại tồn tại gì.

A Tạp Phỉ Nhĩ trông giống như một thiên sứ khổng lồ, nhưng đôi cánh sau lưng rất nhỏ.

Sương đen không ngừng tuôn ra từ hòn đảo nhỏ, đối đầu với ánh sáng trên người Thần Thú.

Trên mặt biển nhanh chóng phân chia đen trắng, một nửa bị bóng tối bao phủ, một nửa tắm trong ánh sáng.

A Tạp Phỉ Nhĩ là quái thú được ánh sáng hóa, thực ra nó chính là bạn thân của Quật Tỉnh.

Anh ta vì hấp thụ tế bào Ngải Bột Long nên biến thành quái thú, sau đó Đỗ Lan lại chuyển hóa và nâng cấp anh ta, biến thành ánh sáng, trở thành sinh vật tối thượng.

Đỗ Lan đã đặt nhiều kỳ vọng, hy vọng anh ta có thể trở thành tồn tại vượt qua Tứ đại Ultraman.

Nhưng sau một chiêu đối đầu với Tà Thần, Đỗ Lan cảm thấy mình sắp thất vọng rồi, biểu hiện của Thần Thú không tốt như dự kiến.

Vốn còn tưởng Thần Thú có thể miểu sát Tà Thần, cuối cùng lại là kẻ tám lạng người nửa cân.

Hai tồn tại không thể giải thích được đang quyết đấu trên mặt biển, nhân loại chỉ có thể quan sát từ xa, ngay cả máy bay chiến đấu cũng không thể đến gần.

Nhưng sóng biển do hai con quái thú gây ra lại không ngừng lan truyền, ngay cả căn cứ trên biển của TPC cũng đã chìm trong những con sóng khổng lồ.

Toàn thể lên tàu Á Đặc Lan Đế Tư Hào đợi lệnh, Cự Thần Long Hào đã được lắp đặt, chúng ta phải xuất phát.

Bởi vì Cự Thần Long Hào quá lớn, nên toàn bộ nó được đặt trên tàu Á Đặc Lan Đế Tư Hào, may mà hệ thống động lực Mạch Khắc Tư mạnh mẽ hoàn toàn có thể mang theo vật nặng năm trăm nghìn tấn.

Cự Thần Long Hào còn nặng hơn cả tàu Á Đặc Lan Đế Tư Hào ba trăm nghìn tấn.

Thân thể nặng như vậy có thể đứng vững hoàn toàn là nhờ thiết kế của Đỗ Lan.

Lợi dụng hệ thống Mạch Khắc Tư phát ra ánh sáng phản ứng với lớp sơn đặc biệt của Cự Thần Long Hào để triệt tiêu trường trọng lực, thực hiện việc người máy đứng thẳng.

Dường như ngày tận thế đã đến, gió ở Nam Thái Bình Dương thổi khắp bầu trời, cả hành tinh chìm trong nỗi sợ hãi, toàn thể nhân loại đều nảy sinh một cảm giác bất an, đây là nỗi sợ hãi đã ăn sâu vào gen.

Mặt biển Nam Thái Bình Dương trở thành chiến trường của các vị thần, cuộc chiến giữa ánh sáng và bóng tối vẫn tiếp diễn.

Tà Thần vừa mới tỉnh lại đã thể hiện sức mạnh đáng sợ, thân thể nó to bằng bảy tám Ultraman, trọng lượng càng không thể tính toán, nó chiếm cứ trên hòn đảo nhỏ, chỉ riêng những chiếc xúc tu cũng đủ khiến người ta tê dại da đầu.

Quái thú biến thành ánh sáng không thể đánh bại Tà Thần, mục tiêu sáng tạo Tứ đại Ultraman của Đỗ Lan đã thất bại, Tứ đại Ultraman không phải là tồn tại dễ giải thích như vậy.

Tà Thần lợi hại quá, may mà nó chỉ tồn tại ở Trái Đất.

Đây là một tin tốt, bởi vì những người ngoài hành tinh khác không cần lo lắng Tà Thần xâm lược.

Tà Thần vẫn nên ở lại Trái Đất thì hơn.

Ngay cả khoa học kỹ thuật cũng không thể phân tích, vậy rốt cuộc đây là cái gì.

Đám người ngoài hành tinh hoàn toàn mù mờ, trong vũ trụ sao lại tồn tại sức mạnh này.

Đây chính là chân tướng của vũ trụ, là cội nguồn mà ngay cả khoa học kỹ thuật cũng không thể giải thích, các ngươi hiểu chưa.

Hiển nhiên là không hiểu, lẽ nào cội nguồn của vũ trụ là xúc tu.

Cội nguồn của vũ trụ thực ra là đối nghịch với sinh mệnh, bất kỳ hành vi nào có thể gây hại cho sinh mệnh đều là ý chí của cội nguồn vũ trụ.

Cội nguồn vũ trụ lấy việc tàn hại sinh mệnh làm niềm vui.

Thực ra điều này rất đơn giản, giống như con người nuôi thú cưng vậy.

Rất nhiều người cho rằng mình nuôi thú cưng là hành vi yêu thương động vật, là bình đẳng với động vật.

Nhưng khi người chủ tự cho rằng mình có thể ban cho thú cưng sự bình đẳng, thì thực ra trong lòng họ đã tự cho mình cao hơn thú cưng.

Người chủ sẽ ép buộc thú cưng chấp nhận sự sắp đặt của mình theo sở thích cá nhân, và vui vẻ quan sát những phản ứng như đạp chân, lè lưỡi do thú cưng không quen, từ đó cảm thấy thỏa mãn.

Cội nguồn vũ trụ cũng vậy, nhìn thấy sinh mệnh hỗn loạn không biết phải làm sao, cội nguồn sẽ rất thỏa mãn.

Sinh mệnh cũng chỉ là thú cưng của vũ trụ, vì vậy mới có Tà Thần.

Tà Thần không phải là cội nguồn, mà chỉ là đôi giày mà người chủ mang cho mèo.

Sinh mệnh chống lại Tà Thần, giống như mèo muốn giũ bỏ đôi giày trên chân, vụng về mà lại thú vị.

Người ngoài hành tinh không thể hiểu được, bởi vì chúng không nhìn thấy những gì Đỗ Lan nhìn thấy.

Đám người ngoài hành tinh tưởng rằng Đỗ Lan nói Tà Thần chính là cội nguồn, hoàn toàn không biết Đỗ Lan đang nói hiện tượng đằng sau Tà Thần mới là cội nguồn thực sự.

Tà Thần cũng chỉ là một món đồ chơi giống như sinh mệnh, thậm chí còn không bằng sinh mệnh nữa.

Sinh mệnh ít nhất còn là thú cưng, còn Tà Thần chỉ là đôi giày.

Đôi giày một ngày nào đó sẽ bị thú cưng vứt bỏ, bị mọi người lãng quên.

Ầm.

Bóng tối mạnh đến mức đủ để nuốt chửng ánh sáng, kế hoạch của Đỗ Lan đã tan thành mây khói.

A Tạp Phỉ Nhĩ đã ngã xuống, vô số xúc tu xuyên thủng cơ thể nó, tấn công về phía pháo đài Đỗ Lan, mỗi chiếc xúc tu đều mang sức phá hoại như một quả bom hạt nhân, va chạm vào lớp giáp của pháo đài.

Tà Thần chính là Tà Thần, không hề nương tay với kẻ thù.

Pháo đài Đỗ Lan đã bị xuyên thủng, xúc tu đã giành được thắng lợi cuối cùng.

Đỗ Lan thua rồi.

Các thành viên đội Thắng Lợi đều không tin pháo đài Đỗ Lan lại thua như vậy, nhưng pháo đài thực sự đang rơi xuống, quái thú của Đỗ Lan cũng thực sự đã bị tiêu diệt.

Bóng tối đang bao trùm toàn bộ Trái Đất: Gay go rồi, chúng ta mất liên lạc với phân bộ Nam Mỹ, tín hiệu vệ tinh ngoài không gian cũng biến mất, tín hiệu liên lạc của căn cứ mặt trăng, trạm không gian tiền tiêu Hỏa tinh cũng bị nhiễu.

Rất nhanh, tín hiệu sóng điện từ của nhân loại đều sẽ bị sương đen thay thế.

Quật Tỉnh biết rằng nhân loại sắp bước vào thời đại đen tối và cô lập, họ phải chiến đấu một mình, chỉ còn lại đội Thắng Lợi của họ.

Sức mạnh của Tà Thần đã thức tỉnh, vô số Tá Gia bay ra từ di tích bắt đầu tấn công các cơ sở phòng thủ của con người, tổng bộ TPC Viễn Đông cũng nằm trong phạm vi tấn công.

Tàu Á Đặc Lan Đế Tư Hào xuất phát.

Không thể ngồi chờ chết, việc phòng thủ tổng bộ giao cho đội bảo an, đội Thắng Lợi phải đi nghênh chiến quái thú.

Lần này, hỏa lực phòng thủ của tổng bộ TPC cuối cùng cũng có tác dụng, không bị người ngoài hành tinh xâm nhập.

Pháo hoa từ đạn dược nở rộ trong bóng tối, đối mặt với cuộc tấn công của bầy Tá Gia, tổng bộ TPC toàn lực phản kích, đạn phá giáp, đạn xuyên giáp, đạn cháy, các pháo đài không ngừng bắn ra với uy lực mạnh nhất.

Chương 1944

Đối mặt với hỏa lực dày đặc nhất của con người, bầy quái thú Tá Gia cũng không chịu nổi.

Tá Gia là quái thú xuất hiện đầu tiên trong thời đại mới, đã bị con người nghiên cứu kỹ lưỡng.

TPC biết điểm yếu của Tá Gia, biết nên dùng loại đạn nào mới có thể gây thương tổn cho chúng.

Vì vậy, nếu chỉ có một hai con Tá Gia, Phi Yến số 1 cũng có thể xử lý.

Nhưng bây giờ quá nhiều, số lượng Tá Gia giống như bầy dơi đi săn mồi, đen kịt một mảng, lại giống như đàn ong vò vẽ kêu ông ông.

Tổng bộ TPC Viễn Đông đã cố hết sức, nhưng họ cũng không thể ngăn cản nhiều Tá Gia như vậy.

Cuối cùng, tất cả mọi người đều rời đi qua đường hầm dưới biển, đường hầm này thông thẳng đến đảo Nhật Bản, bình thường lái xe ra ngoài tuần tra chủ yếu là đi đường này.

Pháo đài kim tự tháp xảy ra một vụ nổ lớn, biến thành đống đổ nát trong ngọn lửa hừng hực.

Pháo đài cuối cùng của nhân loại cuối cùng vẫn không bảo vệ được con người.

Tiếp theo, Tá Gia sẽ đi khắp thế giới đẻ trứng, chúng sẽ trở thành bá chủ thực sự của Trái Đất.

Và hy vọng của nhân loại chỉ còn lại đội Thắng Lợi.

Đội Thắng Lợi phát hiện mình đã hoàn toàn bị cô lập, họ không nhận được bất kỳ mệnh lệnh hay liên lạc nào, bây giờ họ chỉ có thể dựa vào chính mình để chiến đấu với Tà Thần.

Đây là lần đầu tiên cô đơn đến vậy.

Trước đây, dù có rất nhiều người phản đối, nhưng những tiếng nói đó cho họ biết mình chiến đấu vì điều gì.

Nhưng bây giờ, họ giống như đang đi trong bóng tối, mất đi đôi mắt, mất đi đôi tai, thứ họ có chỉ là những người đồng đội.

Đại Cổ cũng cảm thấy rất áp lực.

Trước đây, khi chiến đấu với thiên sứ giả, với Ma Hoa, anh ít nhất còn có thể nghe thấy tiếng của mọi người.

Nhưng lần này, trong bóng tối, anh không cảm nhận được gì cả.

Anh biết một khi mình biến thân, sẽ phải chiến đấu một mình, đây là sự cô đơn anh chưa từng trải qua.

Đây chính là điểm lợi hại thực sự của Tà Thần, bóng tối của nó có thể cắt đứt liên kết giữa người với người, sau đó nó sẽ tiêu diệt toàn bộ nhân loại từng người một.

Ngay cả Đại Cổ cũng cảm thấy sợ hãi, điều đó cho thấy lần này thực sự sắp gặp xui xẻo rồi.

Anh không thể để Lệ Na điều khiển Cự Thần Long Hào đi chiến đấu, điều đó quá nguy hiểm.

Lệ Na cuối cùng đã đánh bại Tật Phong để trở thành phi công, đương nhiên là vì Tật Phong đã nhường.

Dù sao Tật Phong cũng cho rằng con người không nên dùng Cự Thần Long Hào để tấn công Địch Già, mà trình độ điều khiển của Lệ Na cũng khá tốt.

Có lòng từ bi lại có kỹ thuật vững vàng, Tật Phong đương nhiên đã chọn tác thành cho người khác, nhường ngôi vị phi công cho Lệ Na, còn mình tiếp tục quay về mặt trăng.

Đại Cổ không hy vọng Lệ Na mạo hiểm, vì vậy anh phải biến thân đi chiến đấu trước.

Khi đến gần Tà Thần, phi thuyền chỉ có thể neo đậu trên biển, hội quân với các chiến hạm, như vậy họ mới có thể tránh xung đột trực tiếp với Tà Thần.

Địch Già.

Sau khi dừng lại, Đại Cổ trực tiếp biến thân đi chiến đấu.

Mọi người nhìn thấy Địch Già, nhưng không vui mừng như trước, bởi vì họ cũng biết rõ sự đáng sợ của Tà Thần.

Đây tuyệt đối là kẻ địch mạnh nhất mà Địch Già từng đối mặt trong đời.

Ngay cả Địch Già sơ khai ba mươi triệu năm trước cũng chưa từng chiến đấu với Tà Thần, nhưng Đại Cổ lại phải đối mặt trực diện với đối thủ mạnh nhất và tà ác nhất này, dùng ánh sáng yếu ớt của mình để lay chuyển bóng tối cuồn cuộn của Tà Thần.

Địch Già căn bản không phải là đối thủ, một chiếc xúc tu của Tà Thần đã giống như một con quái thú, lần này Địch Già phải đối mặt với một trận hội đồng.

Hơn nữa, anh còn không nghe thấy gì, chỉ có một mình cô đơn chiến đấu, anh cảm thấy sức mạnh của mình ngày càng yếu đi.

Bóng tối vĩ đại nhất chính là sự cô độc.

Lúc này, Đại Cổ đang trải qua thử thách lớn nhất trong đời, chiến đấu một mình trong bóng tối cô độc, không nghe thấy tiếng cổ vũ quen thuộc của đồng đội, cũng không nghe thấy tiếng la hét sợ hãi của quần chúng.

Cả Trái Đất dường như chỉ còn lại mình anh và quái thú, mọi thứ khác đều không còn tồn tại, anh thậm chí còn có chút nhớ nhung những lời khoác lác của Đỗ Lan.

Nhưng những âm thanh đó đều không có, chỉ có những chiếc xúc tu co giật ghê rợn, chỉ có sóng biển cuồn cuộn, chỉ có tiếng gầm của Tà Thần, chỉ có bóng tối lạnh lẽo.

Sức mạnh của Đại Cổ đang tan biến, cuối cùng anh bị xúc tu khống chế, bị hút hết năng lượng.

Pháo Mạch Khắc Tư.

Là Lệ Na đến, cô điều khiển Cự Thần Long Hào đến chi viện, một phát pháo bắn đứt chiếc xúc tu đang quấn quanh cổ Địch Già: Địch Già.

Lệ Na tuyệt đối sẽ không để Địch Già chiến đấu một mình.

Khai hỏa, khai hỏa.

Phó đội trưởng ra lệnh cho hạm đội theo sau tàu Á Đặc Lan Đế Tư Hào cùng khai hỏa chi viện Địch Già: Hãy để quái thú thấy được quyết tâm của con người chúng ta.

Ầm.

Đạn pháo bắn ra, nhưng đáng tiếc tác dụng của chúng không lớn, chỉ như gãi ngứa.

Địch Già cuối cùng lại một lần nữa nhìn thấy ánh sáng, nghe thấy giọng nói của đồng đội.

Địch Già nghe thấy không.

Hãy phối hợp cùng chúng tôi tấn công.

Họ quyết định bắn cùng lúc đại pháo Mạch Khắc Tư của tàu Á Đặc Lan Đế Tư Hào và Cự Thần Long Hào, cộng thêm tia sáng của Địch Già, ba chiêu hợp nhất tấn công quái thú.

Địch Già gật đầu, anh hiểu rồi.

Vậy thì bắt đầu thôi, đòn tấn công hợp lực của con người và người khổng lồ ánh sáng.

Đại pháo Mạch Khắc Tư.

Gầm lên đi, Cự Thần Long Hào.

Tia sáng Tai Bội Lợi Ngao.

Ba luồng ánh sáng nóng bỏng hòa quyện vào nhau, hóa thành một cơn lốc xoáy bao trùm toàn bộ Tà Thần.

Tuy nhiên, bóng tối không có dấu hiệu giảm bớt, ngược lại ngày càng đậm đặc, bởi vì Tà Thần bây giờ mới bắt đầu ra uy, chút ánh sáng này hoàn toàn không đáng để nó bận tâm.

Xúc tu như giao long vươn ra khỏi mặt biển, quấn lấy các chiến hạm.

Các chiến hạm giống như đồ chơi bị ném lung tung, bị dùng làm đạn pháo ném vào tàu Á Đặc Lan Đế Tư Hào.

Những vụ nổ đáng sợ không ngừng xảy ra, toàn bộ hệ thống chỉ huy đều ngoại tuyến: Vậy mà không có tác dụng.

Thật lòng mà nói, họ đều nghĩ rằng đòn tấn công ba trong một chắc chắn sẽ có hiệu quả, ai ngờ cuối cùng lại hoàn toàn vô dụng.

Lẽ nào nhân loại thật sự sắp tuyệt chủng.

Mọi người mau rút lui.

Chiếc hàng không mẫu hạm mạnh nhất của nhân loại này cũng không xong rồi, lập tức lên chiến cơ Phi Yến và tàu ngầm rời khỏi chiến trường.

Một chiến hạm khác bay về phía Cự Thần Long Hào, Lệ Na dù muốn né tránh, nhưng động tác của người máy khủng long khổng lồ thực sự quá chậm, không thể né được.

Lúc này, Địch Già lao tới ôm lấy chiến hạm, bảo vệ Cự Thần Long Hào: Lệ Na, mau rút lui.

Đây là giọng của Đại Cổ.

Lệ Na kinh ngạc, chẳng trách mãi không tìm thấy Đại Cổ, hóa ra Đại Cổ chính là Ultraman Tiga: Đại Cổ, vậy còn cậu.

Lúc này, quái thú đã bị ngắt kết nối, hai người tiến hành giao tiếp tinh thần.

Đừng lo cho tôi, tôi phải tiếp tục chiến đấu.

Đại Cổ rất rõ sứ mệnh của mình, anh phải chiến đấu với Tà Thần đến cùng: Lệ Na, cô mau đi đi.

Lệ Na đương nhiên không đi, Địch Già và Đại Cổ đều là người cô quan tâm, cô không thể để người mình yêu chiến đấu một mình.

Đáng tiếc, Đại Cổ lại rất rõ kẻ địch lần này quá mạnh, anh không phải là đối thủ, nhưng ít nhất có thể để Lệ Na rời đi.

Tia sáng dịch chuyển: Tha lỗi cho tôi, Lệ Na.

Đại Cổ.

Lệ Na hóa thành một luồng sáng biến mất trong buồng lái.

Cuối cùng, chiến trường chỉ còn lại Địch Già và Tà Thần.

Lúc này kết quả đã rất rõ ràng, Địch Già bị xúc tu khống chế, trực tiếp biến trở lại thành tượng đá.

Chương 1945

Địch Già.

Các đội viên khác nhìn thấy cảnh này đều nước mắt lưng tròng, nhưng bây giờ họ chỉ có thể rút lui, tìm lối thoát khác.

Nhưng phải làm sao.

Để chiến thắng Tà Thần, sức mạnh của Địch Già là không thể thiếu, vì vậy việc đầu tiên họ phải làm là cứu Địch Già.

Chúng ta phải cứu Đại Cổ.

Đội trưởng Cư Gian Huệ lúc này cuối cùng cũng công bố thân phận của Địch Già.

Mọi người đều ngạc nhiên, không thể nào.

Rõ ràng họ không phát hiện Đại Cổ lại mất tích, mỗi lần Địch Già xuất hiện đều không tìm thấy Đại Cổ, vậy mà họ chưa từng nghi ngờ, thật không biết thần kinh của họ thô đến mức nào.

Nhưng bây giờ họ biết cũng không muộn.

Vậy thì càng phải cứu cậu ấy.

Nhưng cứu thế nào.

Làm sao để bức tượng một lần nữa biến thành người khổng lồ.

Các người cần chúng tôi giúp đỡ.

Đỗ Lan dẫn theo một đám người ngoài hành tinh tà ác xuất hiện.

Đội Thắng Lợi lập tức rút súng chĩa vào những vị khách không mời này: Đỗ Lan, quả nhiên ngươi chính là người khổng lồ bóng tối đó.

Thực ra, người khổng lồ bóng tối đó dù xuất hiện không nhiều, nhưng rất nhiều động tác của hắn khiến người ta nghi ngờ thân phận.

Chẳng phải là ta sao.

Ta khi thì là lãnh đạo pháo đài Đỗ Lan, khi thì là thủ lĩnh của Ủy ban xâm lược Trái Đất, khi thì là người khổng lồ bóng tối, bây giờ lại là anh hùng giúp các ngươi cứu Địch Già.

Dựa vào đâu mà chúng tôi phải tin ngươi.

Mọi người không tin Đỗ Lan có ý tốt.

Thực ra ta vẫn luôn khích lệ Địch Già, đáng tiếc Đại Cổ không lĩnh hội được ý tưởng của ta, hoàn toàn không tìm cách tăng cường thực lực của mình.

Ta đã sớm nói với cậu ta rồi, làm anh hùng mà không đủ mạnh, bản thân nó đã là một tội lỗi.

Cậu ta lại coi lời của ta như gió thoảng bên tai, nhưng ta thực sự đang dùng cách của mình để bảo vệ Trái Đất.

Hợp tác với những người ngoài hành tinh âm mưu xâm lược Trái Đất để bảo vệ Trái Đất.

Ngươi không thấy rất buồn cười sao.

Tân Thành cho rằng Đỗ Lan đừng khoác lác nữa, lời nói dối của hắn quá hoang đường.

Những kẻ này đúng là kẻ xâm lược, nhưng trước mặt Tà Thần, chúng cũng là sinh mệnh, vì vậy cũng phải đoàn kết lại để chống lại Tà Thần.

Người ngoài hành tinh tỏ vẻ Đỗ Lan nói đúng, họ chắc chắn sẽ toàn lực phối hợp, cùng giúp đỡ đối thủ của mình là Địch Già.

Được rồi, cứ nghe Đỗ Lan, ngươi nói cứu Đại Cổ thế nào.

Đội trưởng quyết định, bây giờ họ đã không còn nhiều tài nguyên có thể lợi dụng.

Chính Mộc Kính Ngô đã chế tạo bộ chuyển hóa, bây giờ chúng ta đều có thể biến thành ánh sáng, truyền sức mạnh của chúng ta vào cơ thể Địch Già là được, vô cùng đơn giản.

Vô cùng đơn giản.

Quả nhiên là phong cách của Đỗ Lan, rõ ràng là chuyện khó khăn như vậy, không biết xấu hổ mà nói đơn giản.

Làm sao có thể tập hợp ánh sáng của cả thế giới lại.

Việc này cần những người ngoài hành tinh có kinh nghiệm này làm huấn luyện viên, họ biết phải làm thế nào.

Làm thế nào.

Các thành viên đội Thắng Lợi ngơ ngác nhìn đám người ngoài hành tinh.

Rất xấu hổ, nhưng dưới áp lực của Đỗ Lan, chúng vẫn giơ hai tay lên trước mặt đội Thắng Lợi: Chính là như vậy.

Các người xem hiểu chưa.

Không hiểu, đội Thắng Lợi chỉ thấy chúng giơ tay lên rồi hạ xuống, chẳng hiểu gì cả.

Các ngươi dạy cho tử tế vào, Trái Đất có bảy tỷ người đang chờ mấy huấn luyện viên các ngươi đấy, nghiêm túc cho ta, đừng có ép ta đánh các ngươi.

Đỗ Lan cho rằng lúc này thì không cần sĩ diện, dạy mọi người động tác cho Ultraman mượn sức mạnh cũng không phải chuyện gì đáng xấu hổ.

Rất xấu hổ, đối với đám người ngoài hành tinh tà ác mà nói, rất xấu hổ.

Chúng là kẻ xấu lại phải truyền bá chiêu thức đoàn kết và hy vọng, không có gì làm mất mặt kẻ xấu hơn thế này.

Đây chẳng phải là giơ tay thôi sao.

Các thành viên đội Thắng Lợi cho rằng điều này quá đơn giản.

Đám người ngoài hành tinh liền không vui, chúng đã cố gắng dạy như vậy mà còn bị coi thường.

Các người đừng tưởng chỉ là giơ hai tay lên, đồng thời trong lòng còn phải tràn đầy sự tôn trọng đối với Ultraman, như vậy mới có thể cho mượn sức mạnh, hơn nữa giơ tay lâu còn rất mỏi, vì vậy nhất định phải chuẩn, động tác không được sai.

Đây mới là chuyên nghiệp.

Đội Thắng Lợi chỉ cảm thấy vô cùng khó xử, họ không khỏi tự hỏi Đỗ Lan rốt cuộc đã làm gì với những người ngoài hành tinh này.

Chắc chắn là chuyện rất đáng sợ, nếu không cũng sẽ không biến người ngoài hành tinh thành huấn luyện viên.

Bây giờ vấn đề lớn nhất chính là tín hiệu thông tin, tín hiệu của cả thế giới đều bị cắt đứt, giọng nói của đội Thắng Lợi không thể truyền đến toàn thế giới.

Bóng tối mang đến sự cô độc, cách biệt, khiến người ta không thể thoát khỏi tuyệt vọng.

Lúc này, các thành viên đội Thắng Lợi cần phát huy sự thân thiện của mình để giao tiếp với người dân.

Họ biết mọi người đều rất sợ hãi, nhưng lúc này mọi người phải cho Địch Già mượn sức mạnh, chỉ có như vậy nhân loại mới có hy vọng.

Các thành viên đội Thắng Lợi nỗ lực thuyết phục từng người phối hợp với họ, nhưng đội Thắng Lợi chỉ có vài người, cho dù mỗi người thuyết phục được mười người, cũng chưa đủ một trăm người.

Nhưng đội Thắng Lợi sẽ không từ bỏ, bây giờ Địch Già cần họ, cần nhân loại.

Tôi cũng đến giúp đây.

Ngay lúc đội Thắng Lợi đang nỗ lực, họ đột nhiên nghe thấy một giọng nói vang lên trong đầu, khiến mọi người sợ hết hồn.

Nhưng giọng nói này sau đó giải thích: Tôi là bạn của Đại Cổ.

Nguồn gốc của giọng nói này là một người có siêu năng lực.

Người này là con người, khi mới có được siêu năng lực, anh ta còn từng thách đấu với Ultraman Tiga.

Anh ta là người tiên phong của nhân loại, không tin ai cả, đương nhiên cũng không tin Địch Già.

Nhưng cuối cùng, Đại Cổ đã dùng sự nhiệt thành của mình để cảm hóa người siêu năng lực, khiến anh ta hiểu rằng nhân loại có thể đáng tin cậy.

Vì vậy, bây giờ người siêu năng lực cũng muốn đến giúp.

Năng lực của anh ta là tâm linh niệm lực, có thể hoàn thành việc liên lạc toàn cầu mà không cần thiết bị điện tử, anh ta có thể kết nối não bộ của toàn nhân loại, truyền giọng nói của đội Thắng Lợi đến toàn thế giới.

Tà Thần có thể nhiễu sóng điện từ, nhưng không thể nhiễu tư tưởng của tôi.

Người siêu năng lực nói cứ giao cho anh ta.

Tốt quá rồi, đây chính là được đạo thì nhiều người giúp, mất đạo thì ít người giúp.

Địch Già có nhiều bạn bè như vậy không phải không có lý do: Vậy phiền anh, hãy truyền động tác của chúng tôi đến toàn thế giới, hy vọng họ có thể tin tưởng chúng tôi.

Thế giới sắp bị hủy diệt, còn bắt họ tập thể dục.

Người lớn cho rằng cứ để họ chết trong yên tĩnh không được sao.

Trên đường phố toàn là người kêu cứu, nhưng giao thông đã hoàn toàn hỗn loạn, tai nạn xe cộ tắc nghẽn đường xá, xe cảnh sát, xe cứu hỏa, xe cứu thương đều bị kẹt trên đường, trật tự đã hoàn toàn sụp đổ.

Còn có bầy chim quái Tá Gia trên trời không ngừng tấn công các tòa nhà, bây giờ họ ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có, giơ hai tay lên còn có ý nghĩa gì.

Hơn nữa, Địch Già không phải đã thua rồi sao.

Họ dù có giơ hai tay lên thì làm sao có thể cứu Địch Già đánh bại quái thú.

Tà Thần quá mạnh, người lớn đã mất hết hy vọng và dũng khí, bây giờ chỉ muốn chết trong yên tĩnh.

Thành phố hỗn loạn, nông thôn cũng tan hoang, tất cả mọi người đều rời bỏ vị trí của mình, chỉ hy vọng về nhà có thể cùng gia đình trải qua những thời khắc cuối cùng.

Có thể là vài ngày, cũng có thể là vài giờ.

Nhân loại đã không còn hy vọng.

Cư Gian Huệ phát hiện mọi người đã hoàn toàn mất hết dũng khí chiến đấu.

Dù giọng nói của họ có thể truyền đến trái tim mọi người, nhưng không thể thắp lên hy vọng trong lòng họ.

Mọi người đã sợ hãi, đã bị bóng tối của Tà Thần và bầy Tá Gia bay loạn khắp nơi làm cho sợ hãi.

Chương 1946

Địch Già cũng đã ngã xuống, TPC cũng bị hủy diệt, đội Thắng Lợi thất bại, nhân loại đã không còn hy vọng.

Sương đen rất nhanh sẽ đổ bộ, đến lúc đó, nơi nào bị sương đen bao phủ đều sẽ biến thành địa ngục.

Sương đen sẽ khiến người ta chết ngay lập tức, nhưng bây giờ sương mù vẫn chưa hoàn toàn bao phủ, dù sao tốc độ lan truyền của sương đen chậm hơn mây đen.

Những người sống ven biển đã có thể nhìn thấy xác cá bị dòng hải lưu cuốn vào bờ, sinh mệnh trong đại dương đã chết rất nhiều, tiếp theo con người cũng sẽ gặp nạn.

Thực ra, dù không có sương đen, chỉ riêng bầy Tá Gia cũng đủ khiến nhân loại khốn khổ rồi.

Các cơ sở TPC ở khắp nơi đều bị tấn công, các đội Thắng Lợi của các quốc gia cũng đều thua.

Mọi người đừng từ bỏ hy vọng, hãy nắm chặt lấy tia sáng trong lòng.

Cư Gian Huệ hy vọng mọi người có thể đứng lên, tuyệt đối đừng bị nỗi sợ hãi đánh bại.

Đội trưởng, vô dụng thôi, họ không nghe chúng ta đâu.

Quật Tỉnh mặt đầy bụi bẩn, ông béo luôn cười hì hì như Phật Di Lặc lúc này lại mặt mày ủ rũ.

Ngay cả anh cũng cảm thấy không còn hy vọng, mọi người đều đã sợ hãi, chỉ dựa vào đội Thắng Lợi thì không thể khích lệ mọi người lấy lại dũng khí.

Đừng từ bỏ, bởi vì một khi từ bỏ, dù trận chiến chưa kết thúc cũng đồng nghĩa với việc ngươi đã nhận thua.

Đỗ Lan cho rằng bây giờ cần một huấn luyện viên để củng cố niềm tin cho mọi người.

Nhưng rốt cuộc làm thế nào mới có thể khiến mọi người phối hợp với chúng ta.

Quật Tỉnh nhìn Đỗ Lan, hy vọng anh có thể tiếp tục tạo ra kỳ tích.

Đỗ Lan cười mà không nói, anh biết chỉ cần kiên trì là có thể khiến trẻ em phối hợp trước, sau đó người lớn cũng sẽ phối hợp.

Trẻ em sẽ hưởng ứng Địch Già.

Tiếp tục đi.

Địch Ny Toa nói: Đây không phải là việc chúng ta có thể làm hiện tại sao.

Chúng ta chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ của mình là được rồi.

Địch Ny Toa cũng dần dần bị Ultraman hóa.

Mọi người gật đầu, đúng vậy, bây giờ họ cũng chỉ có thể làm như vậy: Địch Ny Toa nói đúng, chỉ có chúng ta là không thể từ bỏ.

Thế là họ tiếp tục tuyên truyền, thông qua liên kết tâm linh của người siêu năng lực để truyền bá dũng khí của mình.

Địch Già.

Cuối cùng, một đứa trẻ bất chấp sự ngăn cản của cha mẹ đã giơ cao hai tay: Hãy biến tôi thành ánh sáng.

Trong bóng tối, ánh sáng yếu ớt như đom đóm lại vô cùng sáng chói.

Nhiều đứa trẻ hơn đã đứng dậy, hôm nay chúng đều muốn biến thành ánh sáng.

Đó là.

Đội Thắng Lợi nhìn thấy vài luồng ánh sáng trên bầu trời xé toạc bóng tối, họ biết cuối cùng đã có người hưởng ứng.

Lệ Na xúc động nói: Đại Cổ, cậu thấy chưa, mọi người đều đang biến thành ánh sáng.

Cô biết mình cũng phải biến thành ánh sáng: Đại Cổ, cậu nhất định phải tỉnh lại.

Khi những hy vọng giản dị hội tụ lại, sẽ bùng nổ sức mạnh vô địch.

Ánh sáng trên trời khiến người lớn nhận ra họ vẫn còn hy vọng, thế là nhiều người hơn đã giơ hai tay lên, dũng khí của họ đã trở lại: Địch Già, nhất định phải thắng, hãy lấy hết sức mạnh của chúng tôi đi.

Ở nơi tử địa băng giá, Đại Cổ không hề tuyệt vọng, anh vẫn muốn vùng vẫy thoát ra, nhưng bị mắc kẹt trong cơ thể đá, anh không có cách nào kích hoạt lại sức mạnh của Ultraman.

Anh biết mình phải đi chiến đấu, vì vậy anh sẽ không từ bỏ.

Anh cũng biết đội Thắng Lợi sẽ không từ bỏ, nhân loại cũng sẽ không từ bỏ, anh biết chắc chắn sẽ có ánh sáng hy vọng đến.

Đúng vậy, Đại Cổ không mất đi hy vọng.

Ánh sáng hy vọng từ khắp nơi trên thế giới đã tập trung lại, truyền vào bức tượng đá.

Anh đã nhìn thấy, vô số trẻ em biến thành ánh sáng đang chạy về phía anh, sức mạnh lại một lần nữa trào dâng, Đại Cổ vươn tay ra nắm lấy ánh sáng.

Đại Cổ.

Lệ Na.

Hai cánh tay tiến lại gần nhau, ngay khoảnh khắc ngón tay chạm vào nhau, ngày tận thế của Tà Thần đã đến.

Địch Già trở lại rồi.

Thông điệp trong gió đã thay đổi, mây xuất hiện khe hở, ánh mặt trời lại một lần nữa chiếu vào.

Đỗ Lan ngẩng đầu mỉm cười: Trò chơi mới chỉ bắt đầu.

Sức mạnh của Địch Già trở nên mạnh hơn, bởi vì chỉ cần nhân loại mang trong mình hy vọng, Địch Già là vô địch.

Tà Thần đã gặp phải đối thủ, lần này nó sẽ biết được sự ác ý của vận mệnh, sự xuất hiện của nó chẳng qua là để làm nền cho sự vĩ đại của nhân loại.

Cơn bão Tà Thần còn chưa kịp nổi lên, đã bị Địch Già dập tắt.

Trên Nam Thái Bình Dương, Địch Già lại một lần nữa bùng nổ sức mạnh, cơn gió ấm áp mang theo thông điệp chiến đấu của anh truyền đi khắp thế giới.

Ngay cả Tá Gia cũng bắt đầu run rẩy, sợ hãi.

Đây chính là cơ hội của Đỗ Lan: Nỗi sợ của các ngươi hãy giao hết cho ta.

Đỗ Lan lấy ra thiết bị biến thân màu đen, hấp thụ toàn bộ nỗi sợ của Tá Gia.

Nhìn thấy hành vi của Đỗ Lan, các thành viên đội Thắng Lợi nhíu mày, rõ ràng Đỗ Lan không có ý tốt giúp đỡ, hắn chỉ là muốn hấp thụ sức mạnh bóng tối do Tà Thần mang lại.

Đỗ Lan, dừng tay.

Cư Gian Huệ cảnh giác giơ súng lên: Đừng nhúng chàm vào bóng tối nữa.

Cô hy vọng Đỗ Lan có thể đi con đường chính đạo: Với thực lực của anh, anh có thể cống hiến nhiều hơn cho chính nghĩa, cho nhân loại.

Bất kể anh đến từ vũ trụ nào, tôi đều có thể chấp nhận anh, chỉ cần anh đừng làm bậy nữa.

Như vậy không phải quá nhàm chán sao.

Ta quả thực có thể dễ dàng thúc đẩy tiến bộ khoa học kỹ thuật của nhân loại, nhưng điều đó quá nhàm chán.

Ta chính là thích gây chuyện, chính là thích làm bậy.

Đỗ Lan không đời nào nghe lời.

Vậy thì đừng trách tôi, nhân loại không thể chịu đựng thêm bất kỳ sự bức hại nào nữa.

Cư Gian Huệ tuy trông mềm yếu, nhưng khi cần cứng rắn thì tuyệt đối không nương tay, cô biết khi nào nên nổ súng.

Thấy Đỗ Lan không nghe khuyên bảo, đội trưởng Cư Gian Huệ quả quyết nổ súng, nhưng cô cũng không nhắm vào chỗ hiểm, cô chỉ hy vọng ngăn cản Đỗ Lan là được.

Trận chiến giữa Địch Già và Tà Thần sắp thắng lợi, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì nữa.

Nhưng ngay khi Cư Gian Huệ nổ súng, Địch Ny Toa lại bất ngờ ra tay từ phía sau, khống chế đội trưởng.

Cư Gian Huệ hoàn toàn ngây người, Địch Ny Toa đang làm gì vậy.

Xin lỗi, đội trưởng, nhưng tôi đứng về phía Đỗ Lan.

Địch Ny Toa cũng phản bội đội Thắng Lợi, chỉ thấy cô lấy ra thiết bị biến thân, cũng lộ ra thân phận người khổng lồ.

Cô cũng là người khổng lồ.

Đội trưởng ngơ ngác, nhưng cô nhanh chóng đoán ra người khổng lồ nữ giúp đỡ lần trước chắc chắn là Địch Ny Toa: Hai người các người rốt cuộc muốn làm gì.

Nội chiến giữa những người khổng lồ vẫn chưa kết thúc, cuộc đối đầu giữa ánh sáng và bóng tối vẫn phải tiếp tục, tiếp theo nên là nội chiến rồi.

Đỗ Lan hoàn toàn là kẻ không sợ chuyện lớn, còn muốn lặp lại kịch bản của ba mươi triệu năm trước, tiến hành một vòng luân hồi.

Ầm.

Một con Tá Gia lao xuống, đội trưởng vội vàng tìm chỗ nấp, chỉ thấy Đỗ Lan mang theo Địch Ny Toa nhảy lên con chim quái Tá Gia rồi biến mất.

Địch Già đã thắng lợi, Đại Cổ trở về bên cạnh mọi người.

Mọi người đều rất tò mò về thân phận Ultraman của anh, nhưng họ quyết định sẽ che giấu cho Đại Cổ, bởi vì họ cũng biết trên Trái Đất chắc chắn có rất nhiều kẻ xấu thèm muốn sức mạnh của Ultraman, nếu thân phận của Đại Cổ bị bại lộ, anh sẽ gặp nguy hiểm.

Địch Ny Toa và đội trưởng đâu.

Đại Cổ không thấy họ.

Mọi người lúc này mới nhớ ra họ đã biến mất, lập tức đi tìm, cuối cùng tìm thấy đội trưởng bị gió mạnh thổi vào một con mương.

Đội trưởng, đã xảy ra chuyện gì.

Không phải đã đánh bại Tà Thần rồi sao.

Tại sao đội trưởng lại thê thảm như vậy.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Là Địch Ny Toa, cô ấy đã phản bội đội Thắng Lợi, đi theo Đỗ Lan.

Mọi người đều kinh ngạc, Địch Ny Toa dù bình thường không tương tác nhiều với mọi người, nhưng cũng là một đội viên rất có cá tính, sao lại phản bội.

Cô ấy cũng giống Đỗ Lan, đã trở thành người khổng lồ, mục đích của họ là gây ra nội chiến giữa những người khổng lồ, trận chiến vẫn chưa kết thúc. 131.

Vốn tưởng rằng đánh bại Tà Thần, Trái Đất có thể đón chào một thời gian hòa bình khá dài, không ngờ kẻ địch mới đã xuất hiện, hơn nữa còn là người họ quen thuộc nhất.

Chết tiệt, nhất định là Đỗ Lan đã làm hư Địch Ny Toa.

Tân Thành cho rằng Địch Ny Toa chắc chắn sẽ không chủ động phản bội: Chúng ta nhất định phải cứu cô ấy.

Trước tiên về tổng bộ sửa chữa trang bị, sau đó đi tìm họ.

Quật Tỉnh biết bây giờ đi tìm cũng không thực tế, chỉ có thể sửa chữa trang bị trước.

Niềm vui chiến thắng trong phút chốc tan biến, họ phải tiếp tục canh gác.

Người dân thì không có nhiều lo lắng như vậy, họ chuẩn bị ăn mừng một trận lớn, và quy định ngày hôm nay là Tiết Ánh Sáng, một ngày lễ quốc tế được nghỉ.

Chương 1947

Mọi người đều đang ăn mừng theo cách của riêng mình, nhưng TPC vẫn đang nghiêm túc đối phó, bởi vì Đỗ Lan lại muốn khơi mào nội chiến giữa những người khổng lồ, đây không phải là tin tốt.

Đồng thời, qua trận chiến này, TPC cũng nhận ra rằng chỉ có đội Thắng Lợi là chưa đủ, họ cần một đội Siêu Thắng Lợi, được trang bị mạnh hơn, có nhiều sự hỗ trợ hậu cần hơn.

Nhưng việc thành lập đội Siêu Thắng Lợi còn cần thời gian, bây giờ vẫn phải để đội Thắng Lợi gánh vác trọng trách.

Tại chiến trường Nam Thái Bình Dương, xuất hiện một hòn đảo mới, trên đó có rất nhiều di tích.

Các nhà khoa học của TPC đều cho rằng cần phải lên đảo, tiến hành điều tra triệt để.

Các cậu nói xem Đỗ Lan và Địch Ny Toa có trốn ở trên đó không.

Trực giác của Quật Tỉnh mách bảo anh đây là một nơi ẩn náu rất thích hợp.

Đại Cổ không nói gì, trong khoảng thời gian sửa chữa tổng bộ, tình cảm của anh và Lệ Na đã tiến triển ổn định.

Vốn dĩ đã là tình trong như đã, mặt ngoài còn e, sau khi phá vỡ lớp giấy cửa sổ, hai người nhanh chóng đến giai đoạn bàn chuyện cưới hỏi, ngọt ngào vô cùng.

Nhưng Đại Cổ vẫn luôn rất bất an, rõ ràng Tà Thần đã biến mất, nhưng nguy hiểm vẫn chưa hoàn toàn kết thúc, không biết lúc nào anh lại phải biến thân đi chiến đấu.

Có thể nói, Đại Cổ là anh hùng đầu tiên thực sự hoàn thành quá trình lột xác từ con người thành Ultraman.

Sơ Đại bị Ultraman nhập vào, họ tuy cùng chung một mạng sống, nhưng Ultraman là Ultraman, Hayata là Hayata, cuối cùng họ trực tiếp tách ra.

Jack Ultraman, Ace Ultraman, Gaia cũng đều như vậy.

Chỉ là sau này khi những Ultraman này hóa thành hình người, đều lấy hình thái của người trái đất làm chuẩn, nhưng họ đã không còn là Hayata, cũng không phải là Goh Hideki.

Cũng có loại như Seven Ultraman, vốn là Ultraman hóa thân thành người đi lại trên Trái Đất.

Ví dụ như Seven Ultraman, Taro Ultraman, Leo Ultraman, Mebius, bản thân họ chính là Ultraman chỉ ngụy trang thành người.

Những trường hợp này đều không có sự chuyển tiếp, dù sao thân phận con người của vật chủ vẫn không thay đổi, hoặc ngay từ đầu đã là giả ngụy trang.

Đại Cổ là người đầu tiên từ từ tiến hóa từ con người thành Ultraman, hoàn thành hành trình tâm lý, với thân phận con người nắm giữ sức mạnh của Ultraman.

Giống như những Ultraman đầu tiên, rất nhiều người trong số họ đã có những trải nghiệm tương tự như Đại Cổ, từ từ chấp nhận sức mạnh và gánh vác trách nhiệm.

Họ đã mất hàng chục, thậm chí hàng trăm năm, còn Đại Cổ chỉ mất một năm.

Và bây giờ, Đại Cổ đã chấp nhận sức mạnh của Địch Già, cũng cho rằng mình chính là Địch Già, vậy thì tiếp theo anh không thể không chịu đựng áp lực lớn hơn, từ từ gánh vác trọng trách mà một vị cứu thế nên gánh vác.

Chỉ là trọng trách này đối với cá nhân mà nói vẫn quá khó khăn, điều này khiến Đại Cổ không thể không tách mình ra khỏi tình yêu ngọt ngào, âm thầm chịu đựng.

Bởi vì Đại Cổ cảm thấy mặt tối của Địch Già, hay nói cách khác là mặt tối của chính mình, đang rục rịch.

Sau khi đồ sát Tà Thần, liệu Địch Già có trở thành Tà Thần mới không.

Đỗ Lan cho rằng mình cố ý gây rối là để thử thách Địch Già.

Đại Cổ rất mệt mỏi, nhưng lại không thể biểu hiện ra ngoài.

Để biểu dương thành tích xuất sắc của đội Thắng Lợi trong nhiệm vụ cuối cùng, họ đều sắp được thăng chức, họ có thể đến những vị trí mà họ muốn.

Đội Thắng Lợi cũng sẽ theo đó mà giải tán.

Đại Cổ đã nghĩ kỹ, sau khi đánh bại Đỗ Lan cứu được Địch Ny Toa, anh sẽ đến Hỏa tinh trồng khoai tây.

Lệ Na thì đến Hỏa tinh chăm sóc con cái của những người di cư Hỏa tinh, phu xướng phụ tùy.

Họ từ bỏ cơ hội thăng quan phát tài, chọn cách ở ẩn.

Còn Tân Thành sẽ đi làm huấn luyện viên chiến đấu, Quật Tỉnh làm chủ nhiệm bộ phận phát triển, phó đội trưởng thăng chức tham mưu, đội trưởng thì trực tiếp thăng lên tầng quản lý của TPC.

Thư bổ nhiệm đều đã chuẩn bị xong, nhưng các thành viên đội Thắng Lợi sẽ không từ bỏ một đội viên nào, không cứu được Địch Ny Toa, họ tuyệt đối không bỏ cuộc, thà không thăng chức.

Tổng thanh tra cũng cho họ thời gian, để họ cứu người trước, nhưng có một số việc họ phải biết.

Chúng tôi đã xác minh lại thông tin nhậm chức của Địch Ny Toa và Đỗ Lan, phát hiện một sự thật vô cùng nghiêm trọng, lý lịch của họ đều là giả, quá khứ của họ là một bí ẩn.

Ký ức của các bạn về việc cùng nhau huấn luyện, chúng tôi cũng đã điều tra, sự thật chứng minh hoàn toàn không có hai người này.

Vì vậy, ký ức của các bạn rất có thể đã bị thay đổi.

Tổng thanh tra nói ra thông tin kinh người này.

Các thành viên đội Thắng Lợi đều ngây người, không thể nào.

Ký ức huấn luyện cùng Đỗ Lan và Địch Ny Toa sâu sắc như vậy, sao có thể là giả.

Nhưng tổng thanh tra có bằng chứng, đó là đoạn băng ghi hình của trại huấn luyện.

Đoạn băng ghi hình và ký ức có sự khác biệt rất lớn.

Họ rõ ràng nhớ Đỗ Lan và Địch Ny Toa cũng có mặt trong khóa huấn luyện đó, nhưng trong đoạn băng lại hoàn toàn không có hai người này.

Nhìn vào những chiếc bàn trống không, mỗi thành viên đội Thắng Lợi đều cảm thấy rợn tóc gáy.

Lẽ nào Đỗ Lan và Địch Ny Toa là ma quỷ.

Sau khi biết được sự thật tàn khốc, đội Thắng Lợi vẫn có chút không kịp phản ứng, nhưng họ cũng biết vẫn phải tìm được Đỗ Lan và Địch Ny Toa mới có thể thực sự làm rõ mọi chuyện, vì vậy họ quyết định tiến vào di tích Lộ Lộ Da để tìm kiếm.

Bị Tà Thần đưa lên hòn đảo nổi, họ vĩnh viễn bị bao trùm trong một loại sóng điện trì bất an, loại sóng điện từ này khiến thời tiết luôn âm u, cũng làm cho cả hòn đảo trở nên âm u đáng sợ.

Tộc người cuối cùng của Tá Gia đều đã quay về hòn đảo, vì vậy sau khi vào đảo họ có thể sẽ gặp phải sự tấn công của Tá Gia.

Lần này không chỉ có chúng ta, mà còn có một đội khảo sát của TPC đi cùng, chúng ta không chỉ phải tìm người, mà còn phải bảo vệ họ.

Mọi người gật đầu.

Đại Cổ và Lệ Na đã chuẩn bị kết hôn, nhưng họ vẫn tham gia nhiệm vụ lần này.

Nhưng trước khi xuất phát, Đại Cổ liên tiếp gặp ác mộng mấy ngày liền, dường như báo hiệu chuyến đi này sẽ không thuận lợi.

Lần này họ đi bằng tàu khảo sát của TPC, vì cả chiến hạm và tàu Á Đặc Lan Đế Tư đều chưa được sửa chữa.

Vì vậy chỉ có thể sử dụng tàu khảo sát, thành viên đội Thắng Lợi và các nhà nghiên cứu cùng nhau đổ bộ lên hòn đảo không lành này.

Âm u, ngột ngạt, ẩm ướt, lạnh lẽo, và kỳ quái.

Dường như sau mỗi tảng đá đều có một đôi mắt.

Hòn đảo rất lớn, họ đổ bộ từ phía đông, muốn đi xuyên qua ít nhất phải mất một ngày, ở giữa đảo là một ngọn núi cao, có thể là núi lửa.

Nhưng đây chỉ là phần nổi trên mặt biển, dưới mặt biển còn có diện tích lớn hơn, ít nhất là gấp ba lần phần trên mặt biển, tóm lại đây là một hòn đảo siêu khổng lồ.

Hơn nữa bên trong hòn đảo là rỗng, tồn tại không gian khổng lồ.

Vừa đổ bộ, Đại Cổ đã có một cảm giác quen thuộc, dường như rất lâu trước đây anh đã từng đến nơi này, đây là một cảm giác déjà vu rất kỳ lạ, rõ ràng là lần đầu tiên anh đến, nhưng mọi thứ dường như rất quen thuộc.

Chẳng lẽ là ký ức của Địch Già.

Đại Cổ nghi ngờ Địch Già chắc chắn đã từng chiến đấu ở đây.

Các nhà khoa học đã không thể chờ đợi được nữa, họ muốn đến di tích trên đảo xem thử, bên trong hòn đảo này có không ít dấu vết nhân tạo, điều này cho thấy nơi đây rất có thể là thành phố của người cổ đại, nếu thật sự có thể phát hiện ra công nghệ cổ đại nào đó, thì thật là thú vị.

Còn Đại Cổ lại nhìn ra ngoài, không xa là pháo đài Đỗ Lan đã chìm một nửa, vì bên trong có quá nhiều cơ quan và bẫy rập, nên hiện tại vẫn chưa được khám phá, nhưng sau khi kiểm tra hòn đảo xong thì bước tiếp theo là đến pháo đài Đỗ Lan.

Bên cạnh còn có Cự Thần Long Hào đã bị phế bỏ, phi thuyền có thể trục vớt Cự Thần Long Hào vẫn đang sửa chữa, nên tạm thời nó cũng chỉ có thể tiếp tục ở lại đây gỉ sét.

Sau Tà Thần, trăm nghề đều cần khôi phục, rất nhiều nơi cần xây dựng lại, TPC cũng có lượng lớn công việc sửa chữa, đội Thắng Lợi chỉ là sửa chữa khẩn cấp một phần chức năng.

Chương 1948

Đội trưởng Cư Gian Huệ, phía trước phát hiện một cánh cửa đá khổng lồ, tôi nghĩ nên dùng thuốc nổ.

Phong cách của nhà khoa học cũng khá dã man.

Cư Gian Huệ đương nhiên không đồng ý: Tôi nghĩ chúng ta không cần vội như vậy, hoàn toàn có thể nghiên cứu thêm một chút.

Đại Cổ cũng đến trước cửa đá lớn, quả thật vô cùng cao lớn, có thể cho Ultraman đi qua.

Đại Cổ, cậu cảm thấy gì không.

Lệ Na thấy người yêu tâm sự nặng nề, không khỏi hỏi.

Không có gì, chỉ là cảm giác sau cánh cửa có thứ gì đó hoài niệm, có lẽ Địch Già đã từng đến đây.

Đại Cổ nói, anh không chia sẻ sự bất an của mình.

Đừng lo, Tà Thần đã bị đánh bại rồi, Đỗ Lan tuy rất mạnh, nhưng tôi tin Địch Ny Toa sẽ ngăn cản hắn.

Chúng ta phải tin vào con người của Địch Ny Toa.

Quật Tỉnh cho rằng chắc chắn sẽ không có vấn đề gì: Còn nữa Đại Cổ, cậu có thể biến thân thành Địch Già đẩy cửa ra không.

Họ lại muốn cho nổ, thật là điên rồi, đây là di tích quan trọng mà.

Nhưng Đại Cổ cho biết biến thân không thể tùy tiện dùng.

Họ không phát hiện ra sóng điện trì đang tăng cường, đã làm nhiễu loạn liên lạc của họ với thế giới bên ngoài.

Chào mừng các vị đến với pháo đài Đỗ Lan mới.

Mọi người kinh ngạc, vội vàng cảnh giác rút vũ khí, nhưng chỉ thấy tiếng mà không thấy người.

Đỗ Lan, ta biết là ngươi, đừng có giả thần giả quỷ.

Tân Thành hét lớn, anh ta sẵn sàng bắn bất cứ lúc nào, anh ta có thể hoàn thành việc nhắm và bắn trong vòng một phần mười giây, chỉ cần Đỗ Lan xuất hiện.

Không sai, là ta, bây giờ ta mời các người tham gia một chuyến hành hương Ultraman, chúng ta sẽ cùng nhau chứng kiến hành trình Ultraman bảo vệ Trái Đất.

Đỗ Lan nói, cửa đá từ từ mở ra, hai bức tượng Ultraman đứng sừng sững ở đó, tuyệt đối là những vị thần giữ cửa đắt giá nhất.

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng vẫn là đội Thắng Lợi vào thám hiểm.

Mọi người cẩn thận, đừng đi lạc.

Cư Gian Huệ dặn mọi người đoàn kết lại với nhau.

Vào di tích, cảnh tượng hiện ra là một đống đổ nát, cùng rất nhiều tượng Ultraman gãy đổ, tất cả mọi người đều không tin vào mắt mình, đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho chết lặng.

Những bức tượng này đại diện cho quá khứ của một chủng tộc vĩ đại.

Đây là nghĩa địa của những người khổng lồ sao.

Cư Gian Huệ chỉ cảm thấy đau lòng, những Ultraman này cũng là sinh mệnh mà.

Mọi người mau nhìn kìa, bên kia có một cây thập tự giá.

Thị lực của Tân Thành tốt nhất, lập tức phát hiện cây thập tự giá ẩn sau những bức tượng ở xa.

Một cây thập tự giá bằng pha lê, những ai quen thuộc với Ultraman đều biết, nhìn thấy thập tự giá tức là có một Ultraman bị trói trên đó.

Lần này người bị trói trên đó chính là bạn gái cũ của Địch Già, Tạp Mật Lạp.

Thập tự giá chuyên dụng cho Ultraman, Đỗ Lan chuẩn bị bán sỉ cho những kẻ ngoại tinh tà ác ở các vũ trụ khác.

Nhưng bây giờ người bị trói trên thập tự giá là một phụ nữ vô tội, ít nhất đội Thắng Lợi nghĩ như vậy.

Ban đầu họ tưởng là Địch Ny Toa, đến gần mới phát hiện là một phụ nữ không quen biết, nhưng cô ta bị trói ở đây chắc chắn cũng là do Đỗ Lan làm.

Tên Đỗ Lan này thật sự không biết thương hoa tiếc ngọc chút nào, chúng ta mau đi cứu cô ấy đi.

Quật Tỉnh cho rằng cô gái đáng yêu như vậy không thể để cô ấy chịu khổ.

Khoan đã, trong một di tích như thế này làm sao có thể xuất hiện một cô gái bình thường được.

Tân Thành cho rằng cẩn thận một chút vẫn hơn.

Nhìn thế nào cũng là một cô gái đáng thương, tên tà ác như Đỗ Lan, ai biết hắn đang tính toán gì, có lẽ đây lại là một thí nghiệm tà ác của hắn.

Quật Tỉnh vừa nhìn thấy gái xinh là lòng trắc ẩn lại trỗi dậy.

Vẫn nên cứu cô ấy xuống trước đã.

Tuy không biết tại sao, nhưng Đại Cổ cảm thấy người phụ nữ này có một cảm giác quen thuộc.

Lệ Na thấy Đại Cổ nhìn cô gái đến ngẩn người, có chút ghen tuông, nhưng cô cũng đồng ý cứu người trước.

Vậy thì cứu người thôi, mọi người hy vọng cô gái này có thể giải đáp những nghi vấn.

Tạp Mật Lạp từ từ tỉnh lại, mở mắt ra liền thấy Đại Cổ, thấy Địch Già mà nàng ngày đêm mong nhớ.

Bốn mắt nhìn nhau, thời gian như quay ngược lại ba mươi triệu năm, lúc này Đại Cổ mới phát hiện người phụ nữ này không phải con người, mà là người khổng lồ: Cô là ai.

Đại Cổ không quen biết Tạp Mật Lạp.

Tuy đã nghe Đỗ Lan nói Địch Già hiện tại không còn là Địch Già của ngày xưa, nhưng sau khi xác nhận vẫn là một trận đau lòng.

Nhưng như vậy cũng tốt, Tạp Mật Lạp thầm nghĩ nếu có thể khiến Đại Cổ này sa ngã vào bóng tối, biến thành Địch Già Hắc Ám, vậy thì lúc đó họ vẫn có thể tiếp tục thống trị Trái Đất.

Dù sao thứ Tạp Mật Lạp thèm muốn là sức mạnh cường đại của Địch Già Hắc Ám, chứ không phải linh hồn của Địch Già, linh hồn thú vị thì có ngàn vạn, Địch Già Hắc Ám chỉ có một, vì vậy vẫn nên theo kế hoạch của Đỗ Lan, nàng phải đánh bại người tình nhân loại của Địch Già, đoạt lại Địch Già.

Tạp Mật Lạp, với tư cách là Ultraman nữ tà ác và mạnh mẽ nhất, từng đối đầu với Địch Già, nhưng trong lòng nàng vẫn hy vọng được kề vai chiến đấu cùng Địch Già Hắc Ám, vì chỉ có như vậy mới có thể chiếm lĩnh Trái Đất, sức mạnh của Địch Già Hắc Ám thật sự quá cường đại.

Nhưng người đàn ông tên Đỗ Lan đó nói với nàng, Địch Già đã không còn là Địch Già của ba mươi triệu năm trước, linh hồn của hắn bây giờ là một con người tên Đại Cổ, còn có một người yêu là con người.

Không sao cả, Tạp Mật Lạp không cảm thấy có vấn đề gì, nàng tuyệt đối có thể cướp lại Địch Già.

Dù nàng đã từng thua, nhưng nàng sẽ không thua lần thứ hai.

Bước đầu tiên là phải tỏ ra yếu đuối, điểm này là khó nhất, vì Tạp Mật Lạp luôn rất mạnh mẽ, dù sao nàng cũng là nhị đương gia của các Ultraman Hắc Ám, không mạnh mẽ thì không quản được người.

Sau khi Địch Già phản bội, nàng càng một mình gánh vác cả gánh nặng của những người khổng lồ hắc ám, tuy cuối cùng không đạt được mục tiêu, nhưng cũng không quá thảm.

Ít nhất cũng coi như là hòa, nội chiến của người khổng lồ không có người chiến thắng, là lưỡng bại câu thương.

Người khổng lồ ánh sáng không thắng, vậy thì người khổng lồ hắc ám cũng không thua, tuy cuối cùng họ chết chỉ còn lại dăm ba mống, nhưng cũng cho thấy sự mạnh mẽ độc lập của Tạp Mật Lạp.

Nhưng Địch Già cũng rất mạnh mẽ, hai người mạnh mẽ giống như hai con nhím, căn bản sẽ không có kết quả tốt, vì vậy Đỗ Lan dạy Tạp Mật Lạp phải dịu dàng một chút.

Đáng tiếc Tạp Mật Lạp hoàn toàn không biết làm, nàng vẫn cảm thấy giết Lệ Na mới là biện pháp hiệu quả tức thì.

Nàng không những không cảm thấy có vấn đề, thậm chí còn đắc ý cho rằng biện pháp này vô cùng thực tế.

Chỉ có thể nói Tạp Mật Lạp không hiểu lòng người, nàng cảm thấy bạn gái cũng giống như chó mèo, chết rồi thì tìm con khác là được, hoàn toàn không cần phải cảm thấy đau buồn và phẫn nộ.

Trong mắt người khổng lồ, tình cảm không có giá trị, dù sao họ là những cá thể mạnh mẽ lang thang trong vũ trụ, ngoài việc cần tìm một nơi để ở, họ hoàn toàn không cần bất cứ thứ gì khác, tình cảm trở nên rất thừa thãi.

Kẻ mạnh ở cùng kẻ mạnh, kẻ yếu ở cùng kẻ yếu, mọi thứ đều là lẽ dĩ nhiên.

Xét về điểm này, quan niệm giá trị của người khổng lồ hắc ám vô hạn tiếp cận với vật chất vô cơ, giống như đá và cây cỏ.

Còn người khổng lồ ánh sáng lại giữ được nhiều nhân tính hơn, cũng dễ tiếp nhận tình cảm hơn.

Tại sao cô lại ở đây.

Cô là ai, có thể cho chúng tôi biết tại sao cô bị bắt không.

Cư Gian Huệ hỏi.

Tôi là Tạp Mật Lạp, là chủ nhân của Lộ Lộ Da, trước đó tôi vẫn đang ngủ say, không ngờ lại bị một người đàn ông đánh thức, hắn nhốt tôi trên thập tự giá, tôi cũng không biết tại sao.

Tạp Mật Lạp giả vờ là nạn nhân.

Chắc chắn là Đỗ Lan, tên này thật sự đã điên rồi.

Quật Tỉnh là người phản đối Đỗ Lan nhất, vì anh ta đã tận mắt thấy những thí nghiệm đáng sợ trong pháo đài của Đỗ Lan.

Tạp Mật Lạp ư. 132.

Cô luôn ở trong di tích này sao.

Đội trưởng nhìn xung quanh, cả di tích không có một tòa nhà nào còn nguyên vẹn, và trông có vẻ cũng không phải là công nghệ cao, chỉ có vô số hài cốt người khổng lồ lặng lẽ nằm trong đống đổ nát, vô hạn tang thương và bi ai.

Trong hoàn cảnh như vậy, một cô gái làm sao có thể sống sót.

Nhưng nhìn trang phục kỳ lạ của cô ấy, dường như thật sự là người cổ đại.

Người cổ đại đều thích mặc áo choàng, U Liên trong khoang thời gian cũng mặc trang phục như vậy. 133.

Chương 1949

Đúng vậy, tôi luôn ở trong di tích này. 134.

Tạp Mật Lạp đứng dậy: Luôn ở cùng những bức tượng này, đây là chiến trường cuối cùng của người khổng lồ, người khổng lồ của cả hai phe ánh sáng và bóng tối đã triển khai cuộc chiến quy mô lớn nhất ở đây, các người khổng lồ lần lượt chết đi, đều là vì Địch Già.

Quả nhiên nàng vẫn không thể giả vờ đáng thương, cũng không phối hợp diễn kịch với con người, nàng là người khổng lồ hắc ám kiêu ngạo, ngoài Địch Già ra, nàng chẳng coi ai ra gì.

Mọi người ngẩn ra, đều nhìn về phía Đại Cổ, họ hy vọng Đại Cổ không có gánh nặng tâm lý.

Dù sao những chuyện này họ đã biết từ miệng tù binh ngoài hành tinh, năm xưa người khổng lồ nội chiến, đánh đến trời long đất lở, chính là vì Địch Già bỏ tối theo sáng, người khổng lồ hắc ám mới không thành công chiếm lĩnh Trái Đất.

Đại Cổ rất kiên cường, anh nhìn chằm chằm Tạp Mật Lạp, mặt đầy nghi hoặc: Cô rốt cuộc là ai.

Người phụ nữ này tuyệt đối cũng là người khổng lồ, hơn nữa cảm giác mà cô ta mang lại cho anh vô cùng quen thuộc.

Địch Già, ngươi quả nhiên là một kẻ vô tình, lẽ nào ngươi đã quên ta rồi sao.

Quên hết mọi chuyện chúng ta từ kề vai chiến đấu đến đao kiếm tương hướng rồi sao.

Tạp Mật Lạp rất nhanh đã cười lên: Quên cũng tốt, như vậy ngươi có thể hoàn toàn thuộc về ta, Địch Già.

Ta có thể thấy ngươi đang sợ hãi mặt tối của mình, vì bóng tối mạnh hơn ánh sáng, tại sao không chấp nhận bóng tối.

Như vậy sẽ không cần phải sợ hãi nữa.

Ở xa, Đỗ Lan che mặt, quả nhiên Tạp Mật Lạp không biết diễn chút nào, nhanh như vậy đã tự bóc mẽ mình là nữ phản diện.

Quả nhiên không phải ai cũng có sự kiên nhẫn và diễn xuất của Bạch Cốt Tinh, Tạp Mật Lạp thật sự là một kẻ xấu thẳng thắn.

Chỉ trong vài phút đã phá hỏng kịch bản mà Đỗ Lan đã nghĩ mấy ngày, một lần nữa đứng về phía đối lập với Đại Cổ.

Loại phụ nữ mạnh mẽ này không có được tình yêu là có lý do, ba mươi triệu năm cũng không chịu suy ngẫm cho kỹ.

Các thành viên đội Thắng Lợi cũng phát hiện người phụ nữ này không bình thường, mục tiêu của cô ta dường như là Đại Cổ, lẽ nào cô ta là người khổng lồ hắc ám.

Đại Cổ, ngươi chắc hẳn đã thấy tương lai trong mơ rồi chứ. 135.

Đại Cổ luôn gặp ác mộng, trong ác mộng Trái Đất bị Tá Gia thống trị, mà anh lại bất lực.

Không sai, giấc mơ của ngươi sẽ sớm thành sự thật, vì bây giờ ngươi chỉ có một mình, mà sức mạnh bóng tối còn lớn hơn cả Tà Thần, lần này ngươi đã không thể bảo vệ Trái Đất nữa rồi, cho dù ngươi tập hợp tất cả hy vọng của nhân loại cũng vô ích.

Tạp Mật Lạp cho rằng Đại Cổ quay đầu là bờ vẫn còn cơ hội, nếu cố chấp đến cùng cuối cùng chắc chắn sẽ chết không toàn thây: Ngươi còn một cơ hội nữa, từ bỏ người phụ nữ nực cười này, trở về bên cạnh ta, chỉ có như vậy những gì ngươi trân trọng mới có cơ hội cứu vãn, nếu không thì tất cả những gì ngươi trân trọng đều sẽ bị chúng ta hủy diệt.

Đỗ Lan nghe không nổi nữa, Tạp Mật Lạp càng nói càng sai, đối với người ăn mềm không ăn cứng như Đại Cổ, sao có thể mạnh mẽ như vậy.

Tạp Mật Lạp càng nói như vậy, tâm lý phản nghịch của Đại Cổ càng nghiêm trọng.

Bây giờ Đại Cổ đã quyết định, tuyệt đối không thể để bóng tối đạt được mục đích: Bất kể cô và Đỗ Lan đang mưu tính gì, tôi đều sẽ không cho phép.

Đỗ Lan biết mình không thể trốn được nữa, đành phải xuất hiện một cách lấp lánh: Các vị đội Thắng Lợi, thật là lâu rồi không gặp, không sai, ta đang mưu tính một âm mưu động trời, rất nhanh chúng ta sẽ đến một vũ trụ song song hoàn toàn mới, để các người chiêm ngưỡng một chút phong cảnh tận thế.

Họ sắp đến một thế giới mà con người đã bị người ngoài hành tinh tiêu diệt gần hết, một thế giới tĩnh lặng, con người trong thành phố dường như đã hoàn toàn bốc hơi, trên đường phố không một bóng người, mọi thứ đều dừng lại ở khoảnh khắc con người biến mất.

Vũ trụ song song này cũng sẽ là thế giới mà Ultraman Saga xuất hiện, là thế giới mà Đỗ Lan đã rất khó khăn tìm được sau khi loại trừ rất nhiều vũ trụ.

Ý gì.

Các thành viên đội Thắng Lợi cảm thấy không ổn, ngay cả Tạp Mật Lạp cũng ngơ ngác.

Nàng cũng không biết Đỗ Lan định làm gì.

Các người không biết gì về sức mạnh cả.

Đỗ Lan chính là tùy hứng như vậy, muốn đưa ai xuyên không thì đưa, muốn mang vật gì xuyên không thì mang, bây giờ hắn mang theo hòn đảo Lộ Lộ Da và tất cả mọi người trên đảo cùng xuyên không đến thế giới tận thế này, chờ đợi Ultraman Saga giáng lâm.

Các nhà khoa học bên ngoài phát hiện rắc rối lớn rồi, họ hoàn toàn mất liên lạc với TPC, hơn nữa họ bây giờ không ở trên biển, mà là ở trên trời.

Hòn đảo bay lên.

Mọi người trong đội Thắng Lợi cũng chạy đến rìa đảo, phát hiện quả đúng như vậy, họ không chỉ ở trên trời, mà còn ở trên không trung của một thành phố.

Chỉ là thành phố này quá yên tĩnh, trên đầu xuất hiện một hòn đảo, vậy mà không có một người nào ra xem náo nhiệt, điều này không bình thường.

Trên đường cũng không có bất kỳ xe cộ nào, cả thành phố giống như một thành phố chết.

Chào mừng các người đến với tận thế của thế giới.

Đỗ Lan cho biết Trái Đất này chính là Trái Đất sau tận thế.

Đây là Tokyo.

Nhưng tại sao lại không có một ai.

Đại Cổ cũng rất kinh ngạc.

Thật ra cũng không phải không có ai, vẫn còn người sống sót, một nhóm thiếu nữ và một nhóm cậu bé, họ chính là những người sống sót cuối cùng, may mà vật tư trong thành phố không biến mất, nên họ dựa vào vật tư trong thành phố để tồn tại.

Đương nhiên người sống sót còn phải đối phó với quái thú trên Trái Đất, may mà nhóm thiếu nữ này vốn là đội dự bị của đội phòng vệ Trái Đất, cũng biết sử dụng vũ khí trang bị của đội phòng vệ, nên mới có thể sống sót dưới nanh vuốt của quái thú, nhưng họ có thể kiên trì đến khi nào thì không ai biết, vì Trái Đất này chỉ có mấy người, thời gian dài, văn minh nhân loại diệt vong cũng là kết cục đã định.

Lúc này, máy liên lạc của các nhà khoa học nhận được tín hiệu phát thanh của những người sống sót, họ phát sóng mỗi ngày, nhưng hoàn toàn không có hồi âm.

Tận thế và người sống sót, thật là một sân khấu tuyệt vời.

Các vị hãy tận hưởng thế giới này đi.

Đỗ Lan vung tay, cả hòn đảo bắt đầu nghiêng đi, những người vốn đang đứng ở rìa đảo lập tức rơi xuống.

Địch Già.

Đại Cổ quyết đoán biến thân.

Tạp Mật Lạp.

Tạp Mật Lạp cũng muốn biến thân, nhưng nàng phát hiện năng lực biến thân của mình dường như đã bị phong ấn, vốn dĩ nàng không hề sợ hãi, dù sao nàng cũng là người khổng lồ.

Nhưng bây giờ nàng sợ rồi, vì không thể biến thân thì không thể bay, cũng sẽ bị rơi chết.

May mà Đại Cổ không kể thù cũ, đỡ lấy tất cả mọi người, một đôi tay cứu lấy mấy chục người, cuối cùng an toàn đáp xuống đất.

Mọi người đều kinh hồn bạt vía, dù sao rơi tự do không có bất kỳ biện pháp an toàn nào thực sự quá kích thích, lúc đứng trên mặt đất, chân họ vẫn còn run.

Mọi người vào trong thành phố, quả thực không thấy một ai, chỉ có thể đi theo tín hiệu của những người sống sót, hy vọng có thể hiểu được thế giới này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cái gọi là đội phòng vệ Trái Đất thực chất chỉ là một nhóm trẻ con, người lớn tuổi nhất cũng chỉ mới hai mươi, lại là một cô gái.

Khi những người sống sót đột nhiên nhìn thấy một nhóm người lớn xuất hiện, họ đã giật mình.

Đội Thắng Lợi đã mượn mấy chiếc xe trên đường, họ lái xe đến đây, trên đường đi thấy rất nhiều cảnh tượng kỳ lạ, giống như con người đột nhiên biến mất, rất nhiều cảnh vẫn giữ nguyên trạng, ví dụ như bên đường có xe đẩy trẻ em nhưng không có trẻ em, quán cà phê ven đường cà phê vẫn còn trên bàn, chỉ là đã bám rất nhiều bụi.

Thật sự là một thành phố chết.

Sau khi hai nhóm người gặp nhau, họ nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Cư Gian Huệ phá vỡ sự im lặng: Các bạn là những người sống sót sao.

Chúng tôi là đội Thắng Lợi đến từ vũ trụ khác.

Cô phát hiện những người sống sót đối diện đều quá trẻ, hơn nữa đa số là thiếu nữ, số người cộng cả những cậu bé cũng chỉ có mười mấy người, chưa đến hai mươi, thế giới này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn biểu cảm của các thiếu nữ có thể thấy họ đã trải qua không ít chuyện, ánh mắt đầy vẻ tang thương.

Những người sống sót thấy một nhóm người lớn như vậy, không những không vui mừng, ngược lại còn đầy cảnh giác, vì đối phương rất có thể là người xấu.

Nhưng khi nghe Cư Gian Huệ tự giới thiệu là đội Thắng Lợi, có một cậu bé hỏi: Các cô chú có biết đội Siêu Cấp Thắng Lợi không.

Hả.

Cư Gian Huệ đương nhiên biết, nhưng đây vẫn là đội đang trong giai đoạn chuẩn bị, thuộc cơ mật của TPC, một đứa trẻ làm sao biết được.

Hơn nữa, đây không phải là dị giới sao.

Chúng tôi là đội U của Đội Phòng Vệ Trái Đất, tôi là đội trưởng Yukina.

Cô gái hai mươi tuổi nói, đội phòng vệ Trái Đất chỉ còn lại mấy thành viên không chính thức như họ, những người khác đều mất tích.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đại Cổ hy vọng biết được sự thật.

Mọi chuyện bắt đầu từ một năm trước, đầu tiên là chim chóc và thú dữ, trong một đêm toàn bộ biến mất, lúc đó con người ra sức tìm kiếm nguyên nhân, nhưng hoàn toàn không tìm thấy.

Tiếp theo là sự biến mất của toàn nhân loại, dưới ánh sáng ban ngày như bị bốc hơi, toàn bộ biến mất, thế giới trở thành bộ dạng chết chóc như hiện tại.

Cô nói là cả Trái Đất đều như vậy.

Không chỉ là thành phố này, mà là cả Trái Đất đã không còn người.

Thật đáng sợ, nhưng rốt cuộc nguyên nhân nào gây ra chuyện này.

Yukina cũng không biết.

Ngay khi hai nhóm người bắt đầu làm quen, trên trời đột nhiên xuất hiện một chiếc máy bay chiến đấu, lảo đảo bay qua.

Thần Ưng Hào.

Cư Gian Huệ ngây người, đây không phải là mẫu máy bay kế nhiệm của Phi Yến Hào vẫn còn trên bản thiết kế sao.

Chương 1950

Sao lại đột nhiên xuất hiện.

Đầu óc cô có chút hỗn loạn: Thứ trên bản thiết kế sao có thể xuất hiện được. 136.

Tạp Mật Lạp luôn không nói gì ở bên cạnh, rốt cuộc không nhịn được mà khinh bỉ: Vũ trụ này đã không còn là vũ trụ chúng ta quen thuộc nữa rồi, dòng thời gian cũng không đồng bộ với vũ trụ của chúng ta, nói không chừng vũ trụ chúng ta quen thuộc hiện tại đã qua mấy năm rồi, các người loài người chính là thích làm to chuyện.

Thời gian không đồng bộ.

Cư Gian Huệ cảm thấy rắc rối lớn rồi.

Xin hỏi Đội Phòng Vệ Trái Đất có máy bay chiến đấu không.

Lệ Na cho biết mình có thể bay lên giao tiếp với đối phương.

Không có máy bay chiến đấu, chỉ có robot chiến đấu đa dụng, không thể bay quá cao, chỉ có thể bay trong phạm vi hai trăm mét.

Tái Hà Nhất Nhân, một robot nhỏ lưỡng dụng đất liền và không trung có thể biến hình, hỏa lực bình thường, nhưng có thể di chuyển linh hoạt trong thành phố, là vũ khí hạng nhẹ được sản xuất đặc biệt để thích ứng với môi trường đô thị.

Lệ Na cho biết căn bản không bay cao được, cũng không đuổi kịp Thần Ưng Hào.

May mà có quái thú tốt bụng giúp đỡ, bắn hạ Thần Ưng Hào, giúp họ đỡ phải vất vả đi đuổi máy bay.

Nhưng quái thú tàn phá bừa bãi trong thành phố không người, hiển nhiên là không được phép, đội phòng vệ Trái Đất xuất phát.

Tuy Trái Đất đã không còn người, nhưng các thiếu nữ vẫn bảo vệ quê hương của nhân loại, bảo vệ thành phố của nhân loại, họ vẫn hy vọng một ngày nào đó nhân loại có thể quay trở lại.

Nhưng quái thú rất mạnh, những gì các thiếu nữ có thể làm chỉ là đuổi quái thú đi, và cũng không phải lần nào cũng thành công.

May mà có Đại Cổ ở đây, và không chỉ có Đại Cổ, còn có nguyên liệu dung hợp cao cấp được triệu hồi đến, chiến sĩ nhân từ Ultraman Cosmos.

Lại thêm hai người, một là phi công điều khiển Thần Ưng Hào, chủ lực trẻ của đội Siêu Cấp Thắng Lợi, Đại Hà Vọng. người còn lại là Xuân Dã Vũ Tàng của Ultraman Cosmos.

Đại Hà Vọng nhìn thấy Địch Già thì suýt nữa hét lên, đợi đến khi anh ta nhìn thấy Cư Gian Huệ và những người khác thì chân mềm nhũn.

Vì anh ta quả thực đến từ tương lai, trong thời đại của anh ta, tất cả thành viên đội Thắng Lợi đã mất tích tập thể khi khám phá di tích Lộ Lộ Da, TPC bất đắc dĩ phải thành lập đội Siêu Cấp Thắng Lợi mới.

Mà ảnh của những người mất tích được treo trên tường của tổng bộ TPC, để hậu thế chiêm ngưỡng.

Các vị tiền bối, đây rốt cuộc là đâu, tại sao các vị lại ở đây.

Đại Hà vô cùng bối rối, anh ta bị cuốn vào năng lượng của người ngoài hành tinh khi truy kích chúng và xuyên không, không ngờ lại gặp được những người đã mất tích mấy năm.

Rõ ràng đều vừa mới xuyên không, nhưng thời gian của họ lại chênh lệch bốn năm.

Không chỉ đội Thắng Lợi và Địch Già trở thành truyền thuyết, anh hùng mới Đái Nã cũng đã hy sinh, tân binh Đại Hà Vọng này phải spoil kỹ cho các thành viên đội Thắng Lợi, nếu không Đại Cổ họ căn bản không biết Đại Hà đang nói gì.

Di tích Lộ Lộ Da mang theo đội Thắng Lợi cùng nhau biến mất, là bi kịch lớn nhất trong lịch sử TPC, để tưởng nhớ các thành viên đội Thắng Lợi đã mất tích, ảnh của họ được treo trên tường của tổng bộ với đãi ngộ của anh hùng, được người đời kính ngưỡng.

Sau Đại Cổ, quái thú vũ trụ xâm lược Trái Đất, uy hiếp căn cứ di dân của TPC trên sao Hỏa, anh hùng mới Đái Nã xuất hiện, nhưng cuối cùng Đái Nã vì cứu nhân loại mà bị hút vào lỗ đen, đồng quy vu tận với quái thú, cũng trở thành đối tượng được nhân loại mãi mãi ghi nhớ.

Đại Hà đến từ tương lai, nên biết rất nhiều chuyện, nhưng bây giờ anh ta cũng đã bị Ultraman nhập vào người.

Tái La đang ở trên người anh ta.

Đại Cổ liếc mắt một cái đã thấy thiết bị biến thân trên cổ tay Đại Hà: Cậu cũng là Ultraman.

Đại Hà cho biết không phải: Tên này tự nói tự rằng rồi nhập vào người, nói là vì dũng khí xả thân cứu người của tôi, thực ra hoàn toàn không có chuyện đó.

Đại Hà không hề đồng ý cùng Ultraman chiến đấu.

Trở thành Ultraman để chiến đấu, đây là một công việc vĩ đại.

Vũ Tàng mặc đồ da màu xanh lam dạy dỗ hậu bối: Ở đây có bốn Ultraman, tôi nghĩ nhất định có thể tra ra vấn đề.

Bốn người.

Mọi người đều kinh ngạc, đây là đại hội Ultraman sao.

Đại Cổ, Tạp Mật Lạp, Vũ Tàng, Đại Hà, họ lần lượt là những Ultraman khác nhau.

Người khổng lồ ánh sáng, người khổng lồ bóng tối, người khổng lồ nhân từ, chiến sĩ M78, họ đến từ những hành tinh khác nhau, những vũ trụ khác nhau, nhưng đều tụ tập trên Trái Đất.

Trái Đất quả thực là một nơi thần kỳ, luôn có thể thu hút những người vũ trụ kỳ quái.

Lúc này cần mọi người tự giới thiệu, chỉ có Tạp Mật Lạp không mấy sẵn lòng hợp tác, nên Đại Cổ chỉ nói một câu người khổng lồ hắc ám cho qua chuyện.

Sau khi làm quen, họ lại nói về cách thức xuyên không, Tái La nói mình nghe thấy tiếng gọi xuyên vũ trụ nên mới đến.

Cao Tư cũng vậy, đều nghe thấy tiếng kêu cứu, nói Trái Đất có nguy hiểm.

Đại Cổ thì có chút lúng túng, anh là bị Đỗ Lan đưa đến.

Đỗ Lan.

Hình như chưa nghe nói bao giờ.

Tái La đã từng chiến đấu với các thế lực tà ác lớn trong vũ trụ, nhưng chưa từng nghe nói đến Đỗ Lan.

Đỗ Lan này là người thông minh nhất, mỗi vũ trụ đều có một Đỗ Lan, và đều vô cùng thông minh, nhưng đại đa số Đỗ Lan đều rất tà ác.

Đại Cổ bây giờ cuối cùng cũng thừa nhận Đỗ Lan không có ý tốt, nhưng anh cũng chỉ nói đại đa số Đỗ Lan, vẫn có một phần Đỗ Lan lương thiện, ví dụ như người mà anh quen biết.

Tái La không để ý, loài người dù thông minh đến đâu cũng không thể uy hiếp vũ trụ, ít nhất theo kinh nghiệm của hắn thì loài người vẫn thuộc phe bị bắt nạt.

Mọi người đã quen biết nhau, lập tức bắt tay điều tra nguyên nhân dị biến của Trái Đất này.

Các nhà khoa học của TPC đều khá có thực lực, bắt đầu phân tích từ nhiều phương diện, và đi đến các bộ phận khác nhau của thành phố để tìm di vật, điều tra năng lượng còn sót lại trên di vật.

Mọi người phải từng chút một vén màn bí mật.

Nhưng Cư Gian Huệ vẫn còn nhớ có một cậu bé hỏi cô có biết đội Siêu Cấp Thắng Lợi không, những người sống sót này rõ ràng không nói thật, vì vậy cô phát huy sức hấp dẫn của mình để làm công tác tư tưởng cho những người sống sót, muốn biết họ rốt cuộc đã che giấu điều gì.

Cư Gian Huệ phát hiện cậu bé lại vẽ tranh Ultraman, xem ra trước khi Đại Cổ họ đến đã có Ultraman khác.

Cô kiên nhẫn giao lưu với cậu bé, mới dần dần hiểu được toàn bộ sự việc qua lời nói ngây thơ. 137.

Hóa ra trước khi họ đến, những người sống sót đã được Ultraman Đái Nã giúp đỡ, thành viên đội Siêu Cấp Thắng Lợi tên Phi Điểu Tín vẫn luôn giúp đỡ những người sống sót, dạy họ chiến đấu, dạy họ sinh tồn, thậm chí còn dạy họ hát.

Nhưng đột nhiên một ngày Phi Điểu Tín mất tích, những người sống sót không bao giờ gặp lại anh nữa.

Đái Nã chưa chết.

Đại Hà trước tiên là kích động, sau đó anh ta phát hiện mình làm to chuyện, mấy thành viên đội Thắng Lợi trước mặt mình không phải cũng đã được công bố là đã chết sao.

Vẫn còn sống nhăn răng.

Đái Nã chưa chết cũng không có gì lạ, dù sao anh ta chỉ bị hút vào lỗ đen, chứ không bị phát hiện thi thể.

Lẽ nào người gọi tôi và Cao Tư chính là Đái Nã.

Tái La suy đoán.

Cao Tư cũng rất đồng tình: Chỉ sợ Đái Nã đã gặp nguy hiểm, nếu không anh ấy sẽ không gọi chúng ta.

Dù sao Ultraman cũng không phải là vô địch, bất kể là Đại Cổ, hay Vũ Tàng đều đã gặp phải đối thủ một mình không đánh lại, cuối cùng đều dựa vào con người mới chiến thắng hiểm hóc.

Vì vậy Đái Nã bị thua ở Trái Đất này cũng rất bình thường, nhưng bây giờ họ đã đông người, bất kể đối phương là quái thú gì, chắc chắn không phải là đối thủ.

Vì cứu một Trái Đất xa lạ, không hề suy nghĩ đến tình hình hiện tại, cũng không tìm đường về nhà, anh hùng quả nhiên là có lòng vị tha.

Thấy tất cả mọi người đều nỗ lực vì cùng một mục tiêu, Đỗ Lan cũng rất cảm động, vì vậy hắn chuẩn bị thử nghiệm một phen nữa.

Đại Cổ và Vũ Tàng thì không cần thử nghiệm, dù sao họ cũng đã trải qua quá nhiều thử thách, Đại Hà bị Tái La nhập vào này thì có sự cần thiết phải thử nghiệm.

Vì Đại Hà có tâm lý bài xích Ultraman, vì anh ta trách Ultraman không cứu được gia đình mình.

Không phải cứ quái thú xuất hiện, Ultraman là có thể kịp thời đến nơi.

Cha mẹ của Đại Hà đã chết trong cuộc tấn công của quái thú, tuy không liên quan đến Ultraman, nhưng anh ta vẫn cảm thấy Ultraman phải chịu trách nhiệm, vì vậy anh ta đối với thái độ sùng bái Ultraman của mọi người rất khinh thường, dù sao lúc anh ta cần Ultraman, Ultraman lại chưa bao giờ xuất hiện.

Khi Đại Hà một mình đi tìm thức ăn, Đỗ Lan xuất hiện.

Đây là một siêu thị lớn, Đại Hà đang chọn đồ ăn vặt hợp khẩu vị của mình, đột nhiên giữa các kệ hàng xuất hiện một người đàn ông lạ mặt.

Đại Hà, cẩn thận, người đàn ông này rất nguy hiểm.

Tái La lập tức nhắc nhở Đại Hà.

Chương 1951

Tuy đã xuyên không, nhưng Đại Hà không có cảm giác nguy hiểm gì, dù sao anh ta có xe có nhà cha mẹ đều mất, một mình ăn no cả nhà không lo, vì vậy dù đổi một thế giới khác cũng không sao.

Này, ông là ai.

Đại Hà lại hoàn toàn không nghe.

Đỗ Lan.

Ông chính là Đỗ Lan, trông cũng không có gì đặc biệt, thật không hiểu các tiền bối đội Thắng Lợi tại sao lại sợ ông như vậy.

Đại Hà nói.

Họ nên sợ ta, vì ta đẹp trai, khiến họ tự ti mặc cảm.

Đỗ Lan cho rằng trí tuệ và thực lực đều là hư ảo, chỉ có nhan sắc mới là chính nghĩa.

Đại Hà trợn mắt, rõ ràng không thể hiểu được mối quan hệ giữa đẹp trai và sợ hãi, nên mặt đầy ngơ ngác.

Đỗ Lan chỉ lắc đầu, quả nhiên là một thanh niên mười chín tuổi, căn bản không hiểu sự thật xã hội, ở thế giới này đẹp trai là có thể làm bất cứ điều gì.

Kệ đi, nếu ông thật sự lợi hại như vậy, vậy có thể cho tôi biết thế giới này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không.

Biết thì sao.

Cậu cảm thấy Ultraman không thể cứu tất cả mọi người, còn cậu, một người ngay cả Ultraman cũng không bằng, thì có thể làm gì.

Đỗ Lan nói: Thực ra lúc đó cậu không nên trách Ultraman, người cậu nên trách nhất là chính mình, là cậu đã hại chết cha mẹ mình, bây giờ dù cậu bị Tái La nhập vào, vẫn không thể thay đổi được bất cứ điều gì, không thể cứu được bất cứ ai.

Ông là đồ khốn.

Đại Hà tức giận.

Đỗ Lan cười: Xem ra bị ta nói trúng, ngươi là thẹn quá hóa giận, quả nhiên trên thế giới này thứ khó nghe nhất vẫn là lời nói thật.

Đại Hà tuyệt đối không thừa nhận lời của Đỗ Lan, lúc đó anh còn là một đứa trẻ, anh cần sự giúp đỡ của Ultraman.

Anh vẫn còn nhớ ngày đó vốn là một ngày nghỉ bình thường, anh và cha mẹ đều ở nhà, mẹ đang ở trong bếp nấu bữa trưa thơm phức, còn anh thì cùng cha chơi đùa trong phòng khách.

Đột nhiên trời đất rung chuyển, ban đầu họ còn tưởng là động đất, tưởng trốn dưới gầm bàn là có thể kết thúc, nhưng ai ngờ động đất ngày càng dữ dội, lúc này họ mới nhận ra đây là quái thú tấn công.

Đại Hà bây giờ vẫn còn nhớ ngọn lửa bùng lên ngoài cửa sổ, mái nhà sụp đổ, kính vỡ, nhiệt độ cao nóng bỏng, bụi tro cay mũi, mọi thứ đều như một cơn ác mộng.

Đợi đến khi anh tỉnh lại, ngôi nhà ấm cúng đã tan hoang, cha mẹ đã nằm trong vũng máu, anh gào thét tên Ultraman, nhưng mãi cho đến khi cảnh sát đến, Ultraman cũng không xuất hiện.

Ông biết cái gì.

Ultraman căn bản không phải là đấng cứu thế, mọi người luôn tự mình đa tình.

Đại Hà vô cùng phẫn nộ: Ultraman căn bản không thể cứu tất cả mọi người, chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình.

Vì vậy anh ta mới rất bài xích Tái La, không chịu hợp tác với Tái La, chính là vì anh ta không tin tưởng Ultraman.

Nói thì hay lắm, nhưng nếu không có Địch Già, Tà Thần Hắc Ám đã hủy diệt Trái Đất. nếu không có Đái Nã, hành tinh hắc ám đã nuốt chửng hệ mặt trời. nếu không có Cao Tư, virus Tạp Ẩu Tư đã lây nhiễm toàn vũ trụ rồi. nếu không có Tái La. 138.

Nghe Đỗ Lan lại còn biết cả sự tích vinh quang của mình, Tái La cũng dỏng tai lên, hắn thực sự muốn nghe xem đối phương sẽ tổng kết công tích của mình như thế nào.

Địch Già, chẳng qua chỉ cứu được Trái Đất.

Đái Nã, chẳng qua chỉ cứu được hệ mặt trời, Cao Tư chẳng qua chỉ tiêu diệt một loại virus thực ra không thể coi là cứu toàn vũ trụ.

Mà công tích của Tái La mình thì nhiều vô kể, đánh bại tham vọng của Bối Lợi Á, cứu được tinh vân M78, hơn nữa còn nhiều lần xuyên vũ trụ chiến đấu, còn nhận được quà tặng của Nặc Á, thế nào cũng phải là anh hùng cứu đa vũ trụ chứ. nếu không có Tái La, hình như vũ trụ cũng không rơi vào nguy cơ gì.

Này này, ta đã đánh bại Bối Lợi Á và đội quân của hắn đấy.

Chiến tích kiêu ngạo nhất của Tái La chính là hắn luôn lấy ít địch nhiều, một chọi nhiều, luôn mở chế độ vô song.

Hắn là đứa con sáng nhất trên chiến trường, sao lại bị phớt lờ.

Vậy cũng coi như ngươi có chút thành tích đi, nhưng không thể kiêu ngạo.

Ta không thích tên này, không ngờ trong loài người lại có kẻ đáng ghét như vậy.

Tái La chưa từng ở Trái Đất lâu, nên cũng không quen biết mấy người, nhận thức của hắn về Trái Đất chủ yếu là từ miêu tả của các bậc trưởng bối, các bậc trưởng bối nói về Trái Đất luôn tràn đầy nỗi hoài niệm vô hạn, dù sao các bậc trưởng bối của hắn là Anh em Ultraman, họ đã liên tiếp chiến đấu ở Trái Đất, quái thú trên Trái Đất sắp bị Anh em Ultraman đánh thành động vật nguy cấp rồi.

Vì vậy Tái La tưởng người Trái Đất đều đáng yêu, không ngờ lại có kẻ đáng ghét như Đỗ Lan.

Đại Hà cũng không thích, lần này anh ta lại đồng bộ với Ultraman: Đỗ Lan, ông rốt cuộc muốn làm gì.

Đại Hà đã rút súng: Thành thật khai báo, nếu không tôi sẽ bắn.

Cậu không phải không tin Ultraman sao.

Ta đến để cho cậu một cơ hội chứng minh bản thân.

Trong số những người sống sót có chín cậu bé, bây giờ chúng chắc đã ngất đi rồi, việc cậu cần làm bây giờ là tìm ra thuốc giải, không được mượn sự giúp đỡ của Ultraman, nếu cậu tìm kiếm sức mạnh của Ultraman, vậy thì cậu tương đương với việc thừa nhận Ultraman là đấng cứu thế, lúc đó hậu quả tự gánh.

Đỗ Lan cười một cách hiểm độc, còn hiểm độc hơn cả Kiệt Đốn.

Đại Hà hét lên không ổn, cũng không còn tâm trí tìm thức ăn, lập tức chạy về, quả nhiên bọn trẻ đều đã ngất đi, và đều là đột nhiên ngất, không có bất kỳ triệu chứng nào.

Đại Hà biết mình phải tự tìm thuốc giải, không thể dựa vào người khác.

Đại Cổ họ cũng giật mình, bọn trẻ này vốn đang khỏe mạnh, không biết tại sao lại đột nhiên ngất xỉu, đây chắc chắn không phải là bệnh, bệnh cũng không thể trùng hợp đến vậy.

Tái La bảo Đại Hà nói sự thật cho mọi người, để mọi người cùng nhau tìm thuốc giải.

Ngươi không nghe hắn nói ta không thể tìm kiếm sự giúp đỡ của bất kỳ ai sao.

Ta nhất định sẽ tìm được thuốc giải, chứng minh dù không có Ultraman, ta cũng có thể làm được.

Đại Hà kiên quyết không dùng sức mạnh của Ultraman, không cần Đại Cổ, Vũ Tàng họ ra tay.

Tái La biết đây là nút thắt trong lòng Đại Hà, phải tự mình vượt qua, nên cũng im lặng.

Trước có Long gầm thét với Mộng Bỉ Ưu Tư: Ngươi đã bảo vệ được cái gì.

Nay lại có Đại Hà cho rằng Ultraman không giúp mình, thì không thể nhận được sự tôn trọng của mình.

Thanh niên thời đại mới thật sự là quá hung hăng, các tiền bối của Mộng Bỉ Ưu Tư ai mà chưa từng dùng nhà cửa để đỡ đòn của quái thú.

Còn thật sự tưởng Ultraman là vô địch, có thể đỡ được tất cả các đòn tấn công của quái thú.

Rốt cuộc là nhà cửa quan trọng, hay là tính mạng của Ultraman quan trọng.

Nếu Ultraman chịu đòn ngã xuống, còn không biết sẽ sập thêm bao nhiêu ngôi nhà nữa.

Còn có giúp là tình nghĩa, không giúp là lẽ thường, đừng lúc nào cũng nghĩ thế giới này nợ mình.

Nếu hai lập luận trên thành lập, vậy loài người có phải còn trách

Ultraman tại sao không vừa xuất hiện đã tung chiêu cuối, tại sao lần nào cũng đợi đến khi có thiệt hại mới đánh bại quái thú.

Nếu đã là mình không đánh lại quái thú, cần Ultraman ra tay, vậy thì nên khiêm tốn một chút, hạ mình một chút, Ultraman không nợ loài người.

Vì vậy Đỗ Lan muốn để Đại Hà nhận ra sự bất lực của mình, để anh ta biết có lúc phải dựa vào sức mạnh của Ultraman.

Đại Hà một mình như con ruồi không đầu, vội đến toát mồ hôi nhưng vô ích, ngày càng sốt ruột.

Các nhà khoa học cũng bất lực trước việc các cậu bé hôn mê: Nhìn trạng thái của chúng, giống như đang mơ, giống như hít phải phấn hoa ma, nhưng chúng tôi không phát hiện thành phần phấn hoa trong máu của chúng, thật kỳ lạ, lẽ nào đây là hiện tượng bí ẩn cố hữu của thế giới này.

Nhưng các thiếu nữ đội U cho biết chưa từng thấy, ban đầu toàn nhân loại là đột nhiên biến mất, hoàn toàn không có quá trình ngất đi.

Vậy rốt cuộc là gì.

Tình hình hiện tại xem ra, chúng có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại, chỉ cần ba ngày, chúng có thể sẽ chết.

Nhà khoa học tuy không phải bác sĩ, nhưng phán đoán đưa ra cũng khá đáng tin cậy.

Đại Hà nghe vậy càng đau khổ như con thú bị nhốt, lần đầu tiên anh hỏi Tái La: Sức mạnh của Ultraman có thể cứu chúng không.

Tái La nói: Thực ra ta đã phát hiện ra đáp án rồi.

Tên Đỗ Lan đó cố ý làm khó ngươi, sức mạnh của Ultraman chính là thuốc giải.

Ngươi chỉ cần nói với Đại Cổ và Vũ Tàng, họ có thể dùng sức mạnh ánh sáng để cứu những sinh mệnh này.

Tái La đã phân tích ra mọi thứ từ nụ cười nham hiểm của Đỗ Lan, Đỗ Lan chính là muốn để Đại Hà thừa nhận Ultraman mạnh hơn con người.

Điều này đối với Đại Hà chắc hẳn rất khó khăn.

Hiện tại Tái La bị nhốt trong cơ thể Đại Hà, không thể phát huy hết sức mạnh, căn bản không thể cứu người nên cũng chỉ đành sốt ruột, hắn hy vọng Đại Hà có thể sớm nghĩ thông.

Thực ra giữa Đại Hà và Ultraman căn bản không có mâu thuẫn gì, chỉ là Đại Hà tự chui vào ngõ cụt mà thôi.

Mà Đỗ Lan hiểm độc chính là nắm bắt được điểm này, mới dồn Đại Hà vào tuyệt cảnh, Đỗ Lan tuy không phải quái thú, nhưng sự tà ác của hắn không thua kém bất kỳ con quái thú nào, hắn là một con quái thú khoác da người đùa giỡn lòng người. 139.

Đại Hà rất khó chịu, muốn cứu người thì phải thừa nhận Ultraman mà mình luôn phủ nhận, nhưng anh cũng không thể không khuất phục, dù sao anh không phải là loại người vì bản thân mà bất chấp tính mạng người khác.

Tự trọng của mình so với sinh mệnh của bọn trẻ, tự nhiên vẫn là sinh mệnh quan trọng hơn, vì vậy cuối cùng anh quyết định đối mặt với nội tâm của mình, anh thừa nhận Ultraman chính là đấng cứu thế, cho dù Ultraman không cứu được cha mẹ mình, anh cũng thừa nhận.

Mình quả nhiên chẳng làm được gì cả.

Nghĩ đến đây, Đại Hà liền nói hết mọi chuyện với Đại Cổ, Vũ Tàng, nói về âm mưu của Đỗ Lan.

Đại Cổ và Vũ Tàng nghe xong liền biết cách cứu các cậu bé, đó là dùng ánh sáng để xua tan trạng thái tiêu cực của chúng.

Chín đứa trẻ quả nhiên lập tức tỉnh lại, cứu được bọn trẻ xong, ba Ultraman lại tụ lại với nhau động viên Đại Hà.

Đại Hà, cậu có thể khắc phục được thành kiến của mình, đã làm được việc giống như Ultraman.

Chương 1952

Ultraman không chỉ đại diện cho vũ lực và sức mạnh, mà còn đại diện cho những phẩm chất tốt đẹp như lương thiện, chính trực.

Ultraman thực sự không phải là đấng cứu thế.

Vũ Tàng nói: Ultraman chỉ kiên trì làm những việc họ cho là đúng.

Anh và người khổng lồ ánh sáng kề vai chiến đấu vẫn có một đoạn duyên phận, còn khúc chiết hơn cả Đại Cổ.

Vũ Tàng lúc nhỏ đã giúp một người khổng lồ rơi xuống Trái Đất, dùng gương phản chiếu ánh sáng để sạc năng lượng cho Ultraman, từ đó người khổng lồ và cậu bé kết thành bạn bè.

Sau khi lớn lên, Vũ Tàng gia nhập đội Thanh niên tinh anh, chiến đấu với quái thú bị nhiễm virus ngoài hành tinh, Cao Tư một lần nữa quay lại Trái Đất giúp Vũ Tàng loại bỏ virus.

Cao Tư chủ trương dùng biện pháp ôn hòa để giải quyết tranh chấp, là người khổng lồ nhân từ, vì vậy anh rất rõ Ultraman tuyệt đối không chỉ là chiến sĩ, cũng không chỉ là để đánh bại kẻ thù, mà là để bảo vệ chân thiện mỹ, đây mới là điều thực sự quan trọng.

Đại Hà cũng là lần đầu tiên nghe giải thích như vậy, trong nháy mắt đã có một sự hiểu biết mới về Ultraman.

Phần còn lại cần Đại Hà tự mình suy ngẫm, bây giờ họ vẫn nên nói về mục đích của Đỗ Lan đi.

Tái La cảm thấy tiếng cười cuối cùng của Đỗ Lan rất quen thuộc, hắn hình như đã nghe ở đâu đó: Giống như, giống như tiếng cười bây giờ vậy.

Trời quang mây tạnh, giữa thanh thiên bạch nhật, vô duyên vô cớ cả thành phố đều tràn ngập tiếng cười không hài hòa, làm mọi người sợ hãi.

Các cậu bé đều khóc, chúng nhớ lại trước khi Đái Nã biến mất cũng đã nghe thấy tiếng cười này, tiếp theo Phi Điểu liền biến mất, lúc này một cậu bé chạy ra ngoài, mấy người lớn ngăn cũng không ngăn được.

Tiếng cười gì vậy.

Tiếng cười quỷ dị như vậy tuyệt đối không bình thường, lẽ nào là Đỗ Lan.

Mọi người lần lượt đi tìm nguồn gốc của tiếng cười, ở một vùng ngoại ô xa thành phố có một cái kén khổng lồ, đây chính là nguồn gốc của tiếng cười, mà xung quanh cái kén toàn là hố bom, rõ ràng ở đây đã xảy ra một trận chiến vô cùng thảm khốc.

Mục tiêu của cậu bé chính là nơi này.

Đây là cái gì.

Mấy Ultraman đều kinh ngạc, họ chưa bao giờ thấy thứ tà ác như vậy, hơn nữa thứ này còn chưa thành hình đã đáng sợ như vậy, trời mới biết nó đã hấp thụ bao nhiêu sinh mệnh.

Rất nhiều rất nhiều, con người trên Trái Đất, còn có một số quái thú kỳ lạ ở các vũ trụ khác, đều bị đưa đến đây làm chất dinh dưỡng cho nó, vì đây là kế hoạch tạo thần của người Bách Đặc Tinh, hắn muốn tạo ra một con quái thú vượt qua tất cả, hắn muốn thống trị mọi thế giới.

Đây tuyệt đối là lần gần nhất người Bách Đặc Tinh thành công, nhưng không may Đái Nã xuyên qua lỗ đen đã đến đây, sau đó anh lại gọi các Ultraman khác.

Ultraman.

Các ngươi vẫn đến, nhưng các ngươi dù đến nhiều hơn nữa cũng không tránh khỏi việc biến thành thế này.

Người Bách Đặc Tinh phát hiện Ultraman đến gần, liền chiếu hình ảnh tượng đá của Đái Nã lên trời.

Anh không phải mất tích, mà là đã bị đánh bại. 140.

Chiến trường chính là do lúc đó để lại, mà cậu bé chạy ra ngoài ngày đó thực ra đã thấy hết, nhưng cậu luôn không thể chấp nhận, cậu luôn muốn cứu Đái Nã, cậu nhớ ngày Đái Nã thất bại, có một vệt sáng yếu ớt rơi xuống chiến trường, cậu phải tìm được thứ đó.

Người Bách Đặc Tinh cho rằng Ultraman đã đến muộn, không ai có thể cứu được Trái Đất và vũ trụ.

Hóa ra là ngươi.

Nếu đã biết thủ phạm gây ra sự biến mất của nhân loại, vậy thì không cần nói nhiều, khai chiến thôi.

Đại Cổ, Vũ Tàng lập tức biến thân.

Ha ha, đến đây, vừa hay hấp thụ cả các ngươi luôn.

Người Bách Đặc Tinh ẩn mình trong cơ thể Kiệt Đốn, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng lên ngôi thành thần, trở thành kẻ thống trị vũ trụ, những Ultraman này chính là vật tế.

Yểm trợ Ultraman, đội Thắng Lợi xuất kích.

Cư Gian Huệ lập tức ra lệnh cho mọi người tìm chỗ nấp chuẩn bị chiến đấu, tuy họ không có nhiều vũ khí, nhưng tuyệt đối sẽ không để Ultraman đơn độc chiến đấu.

Người Bách Đặc Tinh cười lạnh liên tục, Ultraman đến mấy người cũng không phải là đối thủ của con siêu cấp Kiệt Đốn này, hắn để bồi dưỡng con siêu cấp Kiệt Đốn hoàn chỉnh này đã tốn vô số tâm huyết, bây giờ vũ trụ đều phải nhìn hắn bằng con mắt khác: Chết đi.

Tấn công bằng xúc tu, vô số xúc tu tấn công Ultraman.

Chúng đánh không hết, giết không sạch, ngoài xúc tu ra, cái kén còn có thể phòng ngự tất cả các đòn tấn công bằng tia sáng của Ultraman.

Đại Hà, chúng ta cũng đi thôi, ngươi không phải muốn hiểu Ultraman sao.

Đây chính là cơ hội.

Tái La cho rằng trận chiến này sao có thể thiếu mình được.

Đại Hà lại có chút do dự, dù sao anh vẫn chưa hoàn toàn chấp nhận Ultraman.

Đại Hà, bây giờ ngươi chính là Ultraman, bây giờ sức mạnh của ta chính là sức mạnh của ngươi, ngươi có thể làm những việc mình muốn làm.

Lần này ngươi phải tự mình đi cứu mọi người.

Tái La không chỉ biết chiến đấu, mà còn rất giỏi khích lệ người khác, nhiệt huyết của hắn luôn có thể lan tỏa đến mọi người.

Không sai, lần này Đại Hà phải tự mình chiến đấu.

Đại Hà quyết định ra trận: Được, ta chọn chiến đấu.

Vậy thì biến thân đi, hét tên ta ra.

Tái La.

Tuy nhiên, dù cả ba Ultraman cũng không phải là đối thủ, dù sao đây là siêu cấp Kiệt Đốn đã hấp thụ sinh mệnh của cả một Trái Đất và các sinh vật đặc chủng từ các vũ trụ khác.

Nhưng có một điểm Đỗ Lan không hiểu: Tại sao lúc nào cũng là xúc tu, xúc tu rốt cuộc có thù gì với Ultraman.

Rất nhiều quái thú lớn đều có xúc tu, và khi Ultraman đông, quái thú cũng dễ ra xúc tu, điều này sắp trở thành đặc trưng rồi.

Nhìn các Ultraman và xúc tu vui vẻ chơi đùa, Đỗ Lan nói với Tạp Mật Lạp: Bọn họ chắc chắn sẽ thua, lát nữa ngươi có đi giúp không.

Địch Già cũng đã sa ngã, thời kỳ hắc ám hắn còn mạnh hơn bây giờ.

Tạp Mật Lạp cho rằng nếu Địch Già hắc hóa chắc chắn sẽ không thảm hại như vậy: Ta sẽ không đi cứu hắn.

Trong nguyên tác, Tạp Mật Lạp trước khi chết đã nói mình cũng khao khát ánh sáng, tuy là lời nói thiện của người sắp chết, nhưng bây giờ nàng không hề có ý định khao khát ánh sáng.

Thật sao.

Nếu ta cho ngươi cơ hội cứu hắn, ngươi có dùng không.

Đỗ Lan cho rằng phải dùng bóng tối để đánh bại bóng tối: Có lẽ chỉ khi Địch Già ngã xuống, tấm chân tình của ngươi mới lộ ra.

Tạp Mật Lạp chỉ cười lạnh một tiếng: Ta thích kẻ mạnh, nếu Địch Già thua, tức là hắn đã mất tư cách của kẻ mạnh, tại sao ta còn phải cứu hắn.

Dù sao nàng cũng kiên quyết không cứu.

Ba Ultraman dường như thế lực ngang nhau, nhưng siêu cấp Kiệt Đốn còn chưa ra đời, đợi đến khi nó chính thức chào đời, vậy thì Ultraman sẽ phải thất bại.

Ba đại Áo Đặc Mạn đại chiến với Kiệt Đốn dạng xúc tu, trận chiến vẫn đang tiếp diễn, còn cậu bé nghịch ngợm thì đang đào đất tìm kiếm ánh sáng cuối cùng mà Đái Nã để lại.

Lửa và nhiệt độ cao tràn ngập chiến trường sau vụ nổ, tựa như miệng núi lửa, thiêu cháy tóc, làm cong cả lông mi, nhưng cậu bé vẫn cứ đào, cậu tin rằng nhất định có thể tìm thấy ánh sáng của Đái Nã.

Cuối cùng công sức cũng được đền đáp, cậu đã tìm thấy biến thân khí của Đái Nã, nhưng lấy được rồi thì làm sao để cứu Đái Nã đây.

Vẫn là đội trưởng đội U xả thân xông ra, dù sao hiện tại kỹ thuật điều khiển người máy đa năng của cô là xuất sắc nhất, có thể tránh được những chiếc xúc tu và ném biến thân khí cho Đái Nã.

Lúc này mọi người đều đồng lòng, tất cả chỉ có một mục tiêu duy nhất: đánh bại kẻ địch, cứu lấy Địa Cầu.

Đi đi, Phi Điểu, hãy sống lại đi.

Đội trưởng Hạnh Nại mạo hiểm tiếp cận trung tâm cái kén, ném biến thân khí về phía Đái Nã: Phi Điểu, trở về đi.

Phi Điểu là một người lạc quan, tuy ban đầu vì quá tự cao nên luôn gây rắc rối, nhưng trong chiến đấu, cậu đã trưởng thành thành một anh hùng đúng nghĩa.

Cậu đã nhiều lần dùng mạng sống để bảo vệ Địa Cầu, ngay cả ở những vũ trụ khác, cậu cũng dùng sự lạc quan của mình để bảo vệ mọi người.

Chỉ cần dũng khí còn tồn tại, giấc mơ nhất định sẽ thành hiện thực.

Không ai sánh bằng, không gì sánh bằng, ta chỉ muốn bảo vệ ngươi.

Là ánh sáng.

Tất cả mọi người đều thấy đèn báo của Đái Nã lại một lần nữa phát sáng.

Tượng đá Đái Nã lại có sự sống, cậu sẽ tiếp tục chiến đấu.

Ha ha, chẳng qua chỉ là bại tướng dưới tay ta.

Bách Đặc Tinh Nhân hoàn toàn không coi bốn Áo Đặc Mạn ra gì, dù họ có cố gắng đến đâu cũng chỉ là vô ích, vì sức mạnh của Siêu Cấp Kiệt Đốn không ai bì kịp: Các ngươi đều quá muộn rồi, vì vị thần của vũ trụ này sắp ra đời.

Các Áo Đặc Mạn chẳng quan tâm, chỉ dốc toàn lực tấn công, bốn người đồng thời sử dụng đại chiêu.

Cố lên.

Hạnh Nại cũng rất kích động, cô còn tưởng lần này chắc chắn có thể đánh bại kẻ địch.

Nào ngờ bốn kỹ năng quang tuyến hợp lại thành một bắn vào cái kén lại chỉ gây ra vô số khói bụi, điều này đã kích hoạt định luật có khói không có thương tích.

Trong làn khói, Thần Quái Thú đã giáng lâm.

Bốn tia sáng bị phản lại nguyên vẹn, trong nháy mắt đánh các Áo Đặc Mạn trở về nguyên hình.

Đồng thời, nhiều tia sáng hủy diệt hơn xuyên qua làn khói, tàn phá khắp nơi, đánh tan tác đội ngũ Thắng Lợi, thậm chí còn bắn rơi cả người máy trên trời.

Sự tuyệt vọng thật sự bây giờ mới bắt đầu.

Bách Đặc Tinh Nhân kích động nói: Thứ các ngươi đang thấy là vị thần mới sẽ thống trị vũ trụ, ngài là kẻ ban sự kết thúc cho tất cả những kẻ chống đối, quái thú tối thượng Siêu Cấp Kiệt Đốn hoàn toàn thể.

Run rẩy đi, tuyệt vọng đi, rồi chết đi.

Bách Đặc Tinh Nhân đã thành công, hấp thụ vô số sinh mệnh, Kiệt Đốn cuối cùng đã tiến hóa thành công, giờ đây nó đã thiên hạ vô địch.

Các Áo Đặc Mạn đã ngã xuống, ngay cả Đái Nã vừa được cứu cũng bị đánh về nguyên hình, không thể duy trì được hình thái Áo Đặc Mạn nữa.

Tiếng cười đặc trưng của Kiệt Đốn vang vọng khắp bầu trời, giờ đây thế giới đã nằm trong lòng bàn tay nó.

Chương 1953

Tạp Mật Lạp cũng kinh hãi, không ngờ trên đời lại có quái thú mạnh mẽ đến vậy, trước đây nàng chưa từng thấy.

Cứ đà này, có lẽ nàng cũng sẽ bị tiêu diệt.

Dù thích kẻ mạnh, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ đến việc vượt qua rào cản giống loài, nàng sẽ không yêu đương với Bách Đặc Tinh Nhân: Không phải ngươi bảo ta giúp Địch Già sao.

Ta không muốn giúp, nhưng không có nghĩa là ta sẽ nghe lệnh của Bách Đặc Tinh Nhân.

Nói cho ta biết, làm thế nào mới có thể đánh bại nó.

Tạp Mật Lạp cần sức mạnh.

Các ngươi, những Người Khổng Lồ Bóng Tối này thật là thẳng thắn, không tin vào chân thiện mỹ, chỉ nói suông mà đã muốn đòi sức mạnh, không thấy rất vô lý sao.

Đỗ Lan tỏ vẻ thái độ như Tạp Mật Lạp không thể khiến hắn cam tâm tình nguyện giao ra sức mạnh: Ngươi phải cho ta thấy sự thay đổi của ngươi, cho ta thấy quyết tâm của ngươi.

Tạp Mật Lạp nhìn Đại Cổ vẫn đang giãy giụa ở phía xa: Ba mươi triệu năm rồi, ta vẫn luôn mê đắm trong sự mạnh mẽ của Địch Già, giờ nghĩ lại thật nực cười, chỉ là một gã đàn ông yếu đuối có thể từ bỏ bóng tối mà thôi, chẳng có điểm nào đáng để ta mê đắm cả.

Ta muốn vượt qua Địch Già, trở thành thống soái thực sự của Người Khổng Lồ Bóng Tối.

Tạp Mật Lạp cho biết sự giác ngộ của mình là vô cùng đầy đủ.

Nhưng Đỗ Lan lại cảm thấy đây không phải lời thật lòng của Tạp Mật Lạp: Không phải ta không tin ngươi, mà là ngươi trước nay luôn biểu hiện rằng không có Địch Già thì không được, làm sao ta tin ngươi thật sự đã từ bỏ Địch Già.

Chỉ bằng việc ta muốn đánh bại Siêu Cấp Kiệt Đốn, trở thành vị vua mới.

Tạp Mật Lạp kiên định nói: Bây giờ đưa sức mạnh cho ta đi.

Siêu Cấp Kiệt Đốn đang tàn phá, chuẩn bị tiến hành một đòn tấn công bao trùm chiến trường, khí thế vô cùng kiêu ngạo.

Tạp Mật Lạp khá là ngứa mắt, dù sao trước đây ở Địa Cầu, kẻ có thể kiêu ngạo chỉ có Người Khổng Lồ Bóng Tối bọn họ, những ngoại tinh nhân khác đều là lũ gà đất chó sành, không đến lượt Bách Đặc Tinh Nhân nghênh ngang.

Tạp Mật Lạp, với tư cách là lãnh đạo hiện tại của Người Khổng Lồ Bóng Tối, có nghĩa vụ dạy dỗ cho tất cả ngoại tinh nhân đến Địa Cầu biết thế nào là lễ nghi Áo Đặc, là rồng thì phải cuộn, là hổ thì phải nằm, Địa Cầu chỉ có một quy tắc, đó là quy tắc của Người Khổng Lồ Bóng Tối.

Vậy thì cho ngươi một cơ hội, sử dụng sức mạnh vượt qua Áo Đặc Mạn.

Đây là biến thân khí tà năng, bên trong có oán niệm của tà thần, biến thân đi.

Đỗ Lan lấy ra một biến thân khí mới đưa cho Tạp Mật Lạp.

Sức mạnh vượt qua Người Khổng Lồ.

Ta phải thử mới được.

Tạp Mật Lạp điếc không sợ súng, quả quyết biến thân.

A.

Sức mạnh tà năng xuyên thấu qua da, ánh mắt Tạp Mật Lạp biến thành màu xanh lục, trời đất một màu xanh biếc, đây chính là sức mạnh của tà thần.

Tạp Mật Lạp.

Đại Cổ nghĩ rằng nàng biến thân lúc này chẳng phải là thu hút sự thù hận sao.

Nhưng cậu cũng rất kỳ lạ tại sao ánh sáng của Tạp Mật Lạp lại biến thành màu xanh, không phải là Người Khổng Lồ Bóng Tối sao.

Mọi người đều chưa từng thấy thứ ánh sáng này, vô cùng quỷ dị.

Lại còn có Áo Đặc Mạn, nhưng dù có bao nhiêu cũng vô dụng.

Bách Đặc Tinh Nhân không hề sợ hãi: Ánh sáng màu xanh lá cũng không thể đánh bại ta.

Tạp Mật Lạp phát hiện mình đã khác xưa, thứ sức mạnh màu xanh này rất mạnh: Bách Đặc Tinh Nhân, ngươi đến nhầm chỗ rồi, ở Địa Cầu này, vĩnh viễn là Người Khổng Lồ Bóng Tối chúng ta định đoạt.

Ngươi sẽ trở thành một ngoại tinh nhân nữa bị chúng ta đánh bại.

Bớt nói nhảm đi, để ngươi nếm thử sức mạnh của Siêu Cấp Kiệt Đốn.

Vút.

Kiệt Đốn dịch chuyển tức thời, xuất hiện sau lưng Tạp Mật Lạp, một quả cầu năng lượng thổi bay nàng.

Vút.

Lại là dịch chuyển tức thời, kỹ năng này hoàn toàn không có thời gian hồi chiêu, là tung ra ngay lập tức, lại một quả cầu năng lượng nữa cho Tạp Mật Lạp lĩnh giáo sự lợi hại của Kiệt Đốn hoàn toàn thể.

Tạp Mật Lạp vẫn chưa lĩnh ngộ được chân ý của màu xanh lá.

Đỗ Lan nói.

Địch Ny Toa không bình luận về sở thích ác độc của Đỗ Lan, cô gái nhà người ta bị Địch Già cho đội nón xanh đã đủ thảm rồi, Đỗ Lan lại còn để Tạp Mật Lạp sử dụng tà năng màu xanh lá, quả thật quá xấu xa.

Chân ý của màu xanh lá là gì.

Là kiên cường, là dũng cảm, là đối mặt với cuộc đời ảm đạm, là mỉm cười sống tiếp, nguồn sức mạnh này là vô cùng vô tận, chỉ cần nắm vững tà năng, đánh bại Kiệt Đốn hoàn toàn thể hoàn toàn không thành vấn đề.

Vấn đề duy nhất chính là liệu Tạp Mật Lạp có thể thực sự nắm vững được áo nghĩa màu xanh, lĩnh ngộ được chân lý của cuộc đời màu xanh hay không.

Rõ ràng là không lĩnh ngộ được, nếu nàng có ngộ tính cao như vậy, cũng sẽ không xếp sau Địch Già, vĩnh viễn làm kẻ đứng thứ hai trong bóng tối.

Hơn nữa, nếu Tạp Mật Lạp lĩnh ngộ được chân lý màu xanh, vậy Tái Già còn có cơ hội xuất hiện sao.

Cho nên dù tà năng màu xanh có thể đánh bại Siêu Cấp Kiệt Đốn, nhưng trình độ của Tạp Mật Lạp đã làm liên lụy đến tà năng. 141.

Biến thân thành Tà Năng Tạp Mật Lạp, chiến binh màu xanh và Siêu Cấp Kiệt Đốn triển khai kịch chiến.

Siêu Cấp Kiệt Đốn có năng lượng vô hạn, có thể không ngừng dịch chuyển tức thời, khiến Tạp Mật Lạp mệt mỏi phòng ngự.

Phòng thủ lâu tất có sơ hở.

Tạp Mật Lạp bị đánh trúng rất nhiều lần, tuy tà năng đã tăng lượng máu, khiến nàng trở nên trâu bò hơn, nhưng đây không phải là điều kiện cần để chiến thắng, chịu đòn giỏi nhất chỉ giúp nàng cầm cự lâu hơn các Áo Đặc Mạn khác, chứ không thể giúp nàng chiến thắng.

Tạp Mật Lạp, nguy hiểm rồi.

Đại Cổ gắng gượng đứng dậy, vết thương của họ đều rất nghiêm trọng, nhưng với tư cách là nhân gian thể, họ tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Chị gái này không trụ được bao lâu đâu, Đại Hà, còn chiến đấu được không.

Vũ Tàng cũng đứng dậy.

Đại Hà lúc này lại rất thất vọng, vì cậu thấy các tiền bối đội Thắng Lợi và những người sống sót của đội U ở phía xa đều rất thảm, dường như đã có người chết và bị thương.

Quái thú mạnh như vậy, làm sao có thể đánh bại được.

Kẻ địch quá mạnh, dù đã dùng sức mạnh của Áo Đặc Mạn cũng vẫn không đủ.

Cậu khó hiểu nhìn về phía Đại Cổ, Phi Điểu, Vũ Tàng, tại sao ba người họ biết rõ không thể thắng mà vẫn muốn chiến đấu.

Bởi vì nếu họ không chiến đấu, thì còn ai chiến đấu.

Thân là Áo Đặc Mạn chính là phải có sự giác ngộ như vậy.

Ầm.

Tạp Mật Lạp lại một lần nữa bị đánh ngã, thân thể khổng lồ đổ xuống đất tạo ra tiếng nổ như động đất, làm dấy lên một trận bão cát bụi, thổi gió mạnh tứ tung, khiến người ta đứng không vững.

Tạp Mật Lạp nghe thấy tiếng khóc, điều này khiến nàng phiền não.

Nàng thấy đội trưởng Hạnh Nại của đội U, người dẫn dắt những người sống sót, đã ngã gục một bên, cậu bé đang khóc nức nở, đội Thắng Lợi cũng tràn ngập bi thương.

Người phụ nữ này trước đó vì cứu Đái Nã mà đã đến quá gần quái thú, bị quái thú đánh ngã, bây giờ đã ngừng thở.

Loài người yếu đuối đáng phải có kết cục như vậy, Tạp Mật Lạp thầm nghĩ.

Ầm, Kiệt Đốn không cho Tạp Mật Lạp cơ hội thở, áp lực hàng ngàn tấn thông qua chân Kiệt Đốn đè lên lưng Tạp Mật Lạp, lòng bàn chân suýt nữa đạp gãy cột sống của nàng.

Đều là lừa gạt, đều là giả dối, Tạp Mật Lạp cho rằng trước kia mình bị Địch Già lừa, bây giờ lại bị Đỗ Lan lừa, nói rằng sức mạnh có thể đánh bại Kiệt Đốn đều là giả.

Tạp Mật Lạp, ngươi lại tin vào điều gì.

Trong những năm tháng dài đằng đẵng, ngươi đã từng tin vào điều gì.

Ngươi sùng bái Địch Già của bóng tối, lại phủ nhận Địch Già của ánh sáng, ngươi theo đuổi sức mạnh, nhưng sự hiểu biết về sức mạnh lại nông cạn như vậy, nói cho ta biết rốt cuộc ngươi tin vào cái gì.

Đỗ Lan đưa ra câu hỏi xoáy vào tâm can: Ngươi nhìn cô gái đã hy sinh mạng sống vì Đái Nã kia xem, cô ấy tin vào ánh sáng.

Ngươi lại nhìn những chiến binh Áo Đặc Mạn biết rõ không địch lại vẫn đứng lên kia xem, họ tin vào hy vọng.

Ánh sáng tuy không thể lập tức chuyển hóa thành sức mạnh, nhưng lại có thể khiến họ dám đối mặt với thế trận bất lợi.

Còn ngươi thì sao.

Mạnh hiếp yếu, lúc thuận gió thì kiêu căng ngạo mạn, lúc ngược gió thì oán trời trách người, ngươi ngay cả một kẻ xấu đúng nghĩa cũng không làm được.

Cho ngươi sức mạnh rồi, ngươi cũng không thể sử dụng nó.

Tạp Mật Lạp bị Đỗ Lan mắng một trận, vô cùng không phục: Không phải ngươi nói sức mạnh tà năng có thể đánh bại Kiệt Đốn sao, ngươi lừa ta.

Đã nói là ngươi không biết dùng, ngươi chính là vì không tin vào bất cứ điều gì, nên mới thảm hại như vậy.

Trong lòng ngươi không có niềm tin nào để chống đỡ bản thân đối mặt với thế trận bất lợi, so với sức mạnh, ngươi càng thiếu niềm tin hơn.

Tạp Mật Lạp vẫn không mấy tin tưởng, nhưng tình hình hiện tại đúng như lời Đỗ Lan nói, những người phàm vì niềm tin của mình mà nối tiếp nhau tiến lên, không tiếc hy sinh mạng sống.

Các Áo Đặc Mạn biết rõ không địch lại, vẫn cổ vũ lẫn nhau, họ tin chắc rằng thất bại chỉ là khởi đầu của thắng lợi, nên họ vẫn bất khuất kiên cường.

Chương 1954

Còn mình thì sao.

Đã có được tà năng, nhưng vẫn bị kẻ địch đè trên mặt đất chà đạp, thật là mất mặt Người Khổng Lồ.

Mình thật sự thiếu niềm tin sao.

Hay là tất cả những gì mình tin tưởng trước đây thật sự mong manh đến vậy.

Sau trận đòn roi này, Tạp Mật Lạp cuối cùng cũng bắt đầu tự kiểm điểm, nàng nhìn về phía thi thể của Hạnh Nại, có lẽ nàng cũng có thể học được điều gì đó từ con người.

Tạp Mật Lạp tìm thấy linh hồn của Hạnh Nại, đối thoại với cô, muốn cho cô mượn sức mạnh.

Hạnh Nại tất nhiên là chấp nhận, vì cô cũng hy vọng được tiếp tục chiến đấu.

Chưa từng có một chủng tộc nào có thể như loài người, dù trong nghịch cảnh cũng tuyệt đối không từ bỏ, vẫn đối mặt với cường địch mà phát ra lời thách đấu.

Địch Già, năm xưa ngươi chọn loài người, có phải cũng là vì nhìn trúng đặc chất này của họ không.

Tạp Mật Lạp quyết định, chia sẻ sinh mệnh của mình cho Hạnh Nại: Để ta cũng cảm nhận một chút sức hấp dẫn của loài người đi.

Sẽ không làm ngươi thất vọng đâu.

Linh hồn Hạnh Nại vô cùng tự tin, cô tuyệt đối sẽ trở thành một Áo Đặc Mạn đúng nghĩa.

Tạp Mật Lạp biến mất khỏi dưới chân Kiệt Đốn, Bách Đặc Tinh Nhân vô cùng vui mừng, vì hắn đã đánh bại nhiều Áo Đặc Mạn như vậy, đủ để trở thành niềm kiêu hãnh của ngoại tinh nhân: Người Yapool, người Guts, người Hipporit, người Temperor, đừng tưởng chỉ có các ngươi mới từng đánh bại Áo Đặc Mạn, ta bây giờ đã liên tiếp hạ gục năm Áo Đặc Mạn, chiến tích đủ để kiêu hãnh quần hùng.

Không hổ là ta.

Đáng tiếc vẫn không thể so sánh với Bối Lợi Á một mình quét sạch Quang Chi Quốc.

Đối mặt với kẻ địch kiêu ngạo, Phi Điểu nói với Đại Hà: Trước khi chưa vượt qua chính mình, ai có thể biết được giới hạn ở đâu.

Nếu chủ đề của Đại Cổ là ánh sáng và hy vọng, thì chủ đề của Phi Điểu chính là trưởng thành và vượt qua, Phi Điểu từ một thiếu niên ngông cuồng trưởng thành thành anh hùng, chính là không ngừng vượt qua bản thân.

Không sai, trận chiến mới chỉ bắt đầu.

Vũ Tàng cũng nhiệt huyết nói.

Đại Cổ cũng nói: Ta có thể cảm nhận được ánh sáng trong lòng mọi người vẫn chưa tắt hẳn.

Ba người đã đứng dậy, Đại Hà nhìn các tiền bối kiên trì, cuối cùng cũng lĩnh ngộ được huyền bí của Áo Đặc Mạn, đó chính là vĩnh viễn không từ bỏ.

Vĩnh viễn không từ bỏ, vì cho dù Áo Đặc Mạn chết đi, cũng sẽ có Áo Đặc Chi Phụ, Áo Đặc Chi Vương, Áo Đặc Huynh Đệ đến liều mạng và gửi hack, chỉ cần trở thành Áo Đặc Mạn, thì không cần lo lắng về tiền đồ, Địa Cầu chỉ là nơi để Áo Đặc Mạn đi mạ vàng mà thôi.

Đỗ Lan cho rằng Áo Đặc Mạn luôn hack game, chết rồi lại sống, không hề nể mặt kẻ xấu chút nào.

Vào lúc nhiệt huyết thế này, ngươi đừng có lắm mồm nữa.

Địch Ny Toa rất mong chờ biểu hiện của các Áo Đặc Mạn này: Tái Già mà ngươi nói có phải sắp xuất hiện không.

Nàng đã cảm nhận được một luồng sức mạnh trong tự nhiên đang đáp lại quyết tâm của các Áo Đặc Mạn.

Đại Hà cũng đứng dậy, cậu đã được khơi dậy dũng khí: Không sai, chúng ta nhất định có thể đánh bại nó.

Tái La, Cao Tư, Đái Nã, ba Áo Đặc Mạn đã đạt được điều kiện dung hợp, trong ánh mắt kinh ngạc của Đại Cổ, một Người Khổng Lồ mới đã ra đời.

Ánh sáng bảy màu dung hợp hy vọng và lòng trắc ẩn, bao dung dũng khí và quyết tâm, một trong bốn Áo Đặc Mạn bí ẩn, Tái Già, đăng tràng.

Ầm.

Người Khổng Lồ bảy màu sừng sững giữa trời đất, uy nghiêm mà đẹp đẽ, ngài là hiện thân cụ thể của Niềm tin Áo Đặc.

Lại có Áo Đặc Mạn mới, thật là diệt mãi không hết, các ngươi đám Áo Đặc Mạn còn giống châu chấu hơn cả chúng ta, những ngoại tinh nhân tà ác.

Nhưng dù các ngươi có đến bao nhiêu, cũng chỉ là chiến tích của ta, đánh bại ngươi, ta chính là thần thật sự.

Bách Đặc Tinh Nhân vẫn tự tin.

Dịch chuyển tức thời đánh lén.

Tuy nhiên, Tái Già không phải là Áo Đặc Mạn bình thường, ngài cũng biết dịch chuyển tức thời, chỉ xem ai nhanh hơn.

Dịch chuyển tức thời, phán đoán, phản kích, vô số động tác liền mạch, Tái Già dường như có thể dự đoán tương lai, quả quyết chặn được kỹ năng của kẻ địch, nhẹ nhàng như mây bay, bình tĩnh tự nhiên, rõ ràng Tái Già không hề coi Kiệt Đốn hoàn toàn thể ra gì.

Tứ đại bí ẩn quả nhiên lợi hại.

Tái Già vừa xuất hiện đã trấn áp được cục diện, chưa kể còn có Đại Cổ và Tạp Mật Lạp trấn giữ phía sau, mục tiêu của họ bây giờ là giống nhau, đều là đánh bại Kiệt Đốn hoàn toàn thể.

Nhưng thất bại của Kiệt Đốn thực ra là một sự thật đã được định sẵn ngay từ đầu, dù sao tình hình hiện tại là Bách Đặc Tinh Nhân và Kiệt Đốn một thể hai lòng, cũng không biết là Bách Đặc Tinh Nhân điều khiển Kiệt Đốn, hay là Kiệt Đốn tự mình hành động, tóm lại là không bình thường.

Nếu là Bách Đặc Tinh Nhân điều khiển, vậy Kiệt Đốn hoàn toàn thể sẽ không thể phát huy toàn bộ sức mạnh.

Còn nếu là Kiệt Đốn tự mình hành động, có sự ràng buộc của Bách Đặc Tinh Nhân, tự nhiên cũng bị bó tay bó chân.

Cho nên Kiệt Đốn hoàn toàn thể tuy rất mạnh, nhưng Bách Đặc Tinh Nhân vẫn đã kéo thấp trình độ của Siêu Cấp Kiệt Đốn.

Có thể ép ra Tái Già, về mặt lý thuyết, Kiệt Đốn hoàn toàn thể đáng lẽ phải có thực lực không thua kém Tái Già, chỉ là một thể hai lòng đã hạn chế nghiêm trọng sự phát huy của nó.

Tiên nhân đánh nhau chính là như vậy, thoắt ẩn thoắt hiện, thỉnh thoảng lại có những quả cầu năng lượng bay loạn xạ, nổ tung khắp nơi.

Chiến trường của hai người di chuyển nhanh chóng, rất nhanh đã đến thành phố, chiến sự càng thêm kịch liệt, nửa thành phố chìm trong biển lửa.

Năng lượng của Kiệt Đốn và Tái Già không ngừng tuôn ra, giống như hai đứa trẻ nghịch ngợm ném cầu tuyết vào nhau, chỉ có điều cầu tuyết của họ ném một cái là nổ, không nổ đứt đường cao tốc thì cũng nổ sập cầu lớn, hoặc là trực tiếp làm nổ tung cả tòa nhà.

May mà sinh mệnh trong thành phố đều đã bị hấp thụ, nếu không kết cục của họ sẽ rất thảm.

Địch Già và Tạp Mật Lạp chỉ có thể đứng nhìn một bên, dù sao họ đều chưa học được kỹ xảo cao cấp như dịch chuyển tức thời, không theo kịp tiết tấu.

Nhưng với vai trò hậu phương, họ vẫn gây ra áp lực tâm lý khá lớn cho Bách Đặc Tinh Nhân.

Lúc này, bầu trời cũng vì sự xuất hiện của hai cường giả mà trở nên âm u, mây đen và đường chân trời của thành phố gần như hợp làm một, nếu không phải vì đám cháy lớn trong thành phố, e rằng mọi người đều không thể nhìn rõ tình hình chiến đấu.

Hiện tại, Kiệt Đốn và Tái Già đang thăm dò, chưa hề giao chiến cận thân, chỉ dùng kỹ năng năng lượng tầm xa qua lại, chiêu này tiếp chiêu khác.

Người Khổng Lồ đi lại trong thành phố, bước đi rung trời chuyển đất, các tòa nhà cao tầng trở thành vật che chắn, họ luồn lách giữa các tòa nhà, thậm chí đứng thẳng trên nóc nhà, đều là cảnh giác cao độ, nhanh nhẹn cực độ, vì bất kỳ sai sót nào cũng có thể bị tấn công, trận chiến này quan trọng nhất chính là chi tiết.

Đều cháy cả rồi.

Những người sống sót ngược lại không hét lên ngươi đã bảo vệ được cái gì, họ chỉ hy vọng Tái Già có thể cố lên, như vậy họ mới có hy vọng.

Áo Đặc Mạn huyền thoại cũng không làm họ thất vọng, trong cuộc giao tranh kéo dài đã dần dần chiếm được ưu thế.

Tái Già thật là lợi hại, bất kể chiêu thức nào cũng có thể bình tĩnh đối phó, ngược lại tâm lý của Bách Đặc Tinh Nhân không ổn, lại là một ngoại tinh nhân chỉ biết đánh thuận gió.

Đỗ Lan cho rằng các ngoại tinh nhân tà ác đều quá yếu kém, họ hễ gặp phải kẻ địch không thể nhanh chóng chiến thắng, tâm lý thường sẽ sụp đổ, thật khiến người ta thất vọng.

Nhìn những người tốt khi gặp thế trận bất lợi xem, không những không từ bỏ mà còn sôi nổi cổ vũ mọi người cùng chiến đấu, cuối cùng vượt qua chính mình, đánh bại cường địch.

Còn ngoại tinh nhân tà ác rõ ràng thực lực mạnh mẽ, nhưng chỉ cần ưu thế sức mạnh biến mất, tâm lý lập tức bùng nổ, ngay cả ba phút cũng không kiên trì nổi.

Nói về những kẻ xấu có tâm lý tốt cũng có, ví dụ như các nhân vật phản diện trong Jojo, mỗi người đều ý chí kiên định, không đến phút cuối tuyệt đối không từ bỏ hy vọng, vì nữ thần may mắn luôn chiếu cố những người kiên trì, tuy cuối cùng phản diện vẫn sẽ chết, nhưng trước khi chết họ tuyệt đối không từ bỏ hy vọng, đây mới là tinh thần phản diện đáng được quảng bá và học hỏi.

Bách Đặc Tinh Nhân này thì kém quá xa, còn chưa thua, chỉ là đang giằng co thôi mà đã hoảng rồi.

Không thể nào, ngươi rốt cuộc là ai.

Áo Đặc Mạn không thể lợi hại như vậy, Bách Đặc Tinh Nhân không phải chưa từng thấy Áo Đặc Mạn, nhưng chưa từng thấy ai vô lý đến vậy.

Áo Đặc Mạn mạnh nhất cũng không nên lợi hại như vậy, chỉ là ba Áo Đặc Mạn dung hợp làm sao có thể vượt qua Kiệt Đốn hoàn toàn thể.

Quá nhiều hiện tượng không thể giải thích, Bách Đặc Tinh Nhân đã mất đi sự bình tĩnh.

Ngược lại, Tái Già từ khi xuất hiện đến giờ, chưa từng hoảng loạn, nhất cử nhất động đều toát ra phong thái đại tướng, bất kể đối thủ dùng chiêu thức gì, ngài đều bình tĩnh đối phó, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, ăn miếng trả miếng, đối đầu khiến Bách Đặc Tinh Nhân hoài nghi nhân sinh.

Tạp Mật Lạp ở bên cạnh nghĩ đến chính mình, trước đó mình cũng đứng ở lập trường của Bách Đặc Tinh Nhân, cũng là lúc đầu kiêu ngạo nhưng rất nhanh đã rơi vào hoảng loạn, bây giờ nghĩ lại mình cũng cảm thấy chán ghét, Người Khổng Lồ Bóng Tối cao quý sao có thể giống Bách Đặc Tinh Nhân được.

Nàng nhất định phải thay đổi, nhất định phải rèn luyện tâm lý, học hỏi thật tốt tâm thái của kẻ yếu dám đối mặt với nghịch cảnh như loài người.

Theo Tạp Mật Lạp, chính vì loài người quá yếu đuối, gặp phải bất cứ chuyện gì cũng vượt quá phạm vi của mình, nên mới rèn luyện được nội tâm mạnh mẽ, điểm này nàng quả thực nên học hỏi.

Bách Đặc Tinh Nhân để lộ bộ mặt xấu xí, hắn điên cuồng phản kích muốn kết thúc trận đấu, một lần nữa thể hiện sự mạnh mẽ của Kiệt Đốn hoàn toàn thể, đáng tiếc Tái Già luôn có thể phản kích, dường như đang đợi Kiệt Đốn dùng hết tất cả chiêu thức, Tái Già mới thực sự hủy diệt đối thủ.

Tại sao.

Bách Đặc Tinh Nhân phát ra câu hỏi tuyệt vọng.

Đỗ Lan cảm thấy đã đến lúc mình ra tay, hắn cũng biến thành một cột sáng nhập vào cơ thể Kiệt Đốn: Đến lúc đổi người điều khiển rồi, để ngươi xem cái gì mới gọi là chiến đấu đến cùng.

Bách Đặc Tinh Nhân phát hiện mình bị hạn chế, mình đang ở bên trong Kiệt Đốn, ai có thể khống chế mình.

Đợi đến khi hắn nhìn rõ Đỗ Lan là một con người, tam quan của hắn lại một lần nữa bị lật đổ.

Đỗ Lan cảm nhận một chút sức mạnh của Kiệt Đốn, làm vài động tác của Lý Tiểu Long, hắn cảm thấy cực kỳ tốt: Đến lúc cho các ngươi biết kỹ thuật thực sự rồi.

Động tác của Kiệt Đốn đột nhiên thay đổi, linh hoạt hơn, đa biến hơn, Kiệt Đốn bắt đầu sử dụng kỹ năng cận chiến.

Chương 1955

Ầm.

Tái Già không kịp phản ứng, bị Kiệt Đốn áp sát đánh trúng, bay ngược ra đè sập một tòa nhà dân cư.

Gạch đá văng tung tóe, bụi bay mù mịt.

Nhưng đây chỉ là Tái Già không ngờ Kiệt Đốn lại biết cận chiến, ngài rất nhanh điều chỉnh trạng thái, dù sao trong cơ thể Tái Già còn có ký ức của Tái La, Tái La là đệ tử của Lôi Âu, mà Lôi Âu là tiểu thiên vương cận chiến, một chuyên gia chiến đấu tay không.

Ầm.

Khi Người Khổng Lồ sử dụng kỹ xảo cận chiến, trận đấu trở nên hoa lệ và đáng xem hơn, giữa những tòa nhà cao tầng, chưởng xé công viên, chân đạp kênh đào, quyền tạo cuồng phong.

Ở xa quan sát cũng có thể cảm nhận được không khí nóng rực không ngừng ập vào mặt, mấy đứa trẻ nghịch ngợm thậm chí còn đứng không vững.

Lại là Đỗ Lan.

Đại Cổ biết người đang khống chế Kiệt Đốn là Đỗ Lan, đã phát huy toàn bộ sức mạnh của Kiệt Đốn.

Tuy cậu có lòng tin vào Tái Già, nhưng Đỗ Lan khi làm việc xấu luôn rất bình tĩnh, khó đối phó hơn Bách Đặc Tinh Nhân gấp trăm lần.

Đại Cổ hy vọng mình cũng có thể giúp được, có lẽ cậu cũng có thể vượt qua chính mình.

Các Người Khổng Lồ trong di tích đều cảm ứng được sự giác ngộ của Đại Cổ, vô số tia sáng từ hư không bắn về phía đèn báo của cậu.

Thiểm Diệu Địch Già đăng tràng, Đại Cổ không ngờ nhiều Người Khổng Lồ như vậy lại sẵn lòng giúp mình, quả nhiên đại đa số Người Khổng Lồ đều lương thiện, Thiểm Diệu Địch Già đã có đủ năng lực để can thiệp vào trận chiến này.

Ầm, Địch Già đứng bên cạnh Tái Già, hai vị Người Khổng Lồ gặp nhau liền có một cái Áo Đặc gật đầu, xem như đã đạt được đồng thuận về việc kề vai tác chiến.

Hai đánh một, Đỗ Lan không hề sợ hãi, vì sức mạnh của Kiệt Đốn hoàn toàn thể vẫn rất mạnh, nên quả quyết phát động tấn công, dưới sự hợp vây của hai Áo Đặc Mạn, đánh đâu ra đó.

Trung tâm thành phố đã trở thành một mớ hỗn độn, bị phá hủy quá nửa vì trận chiến, những công trình còn nguyên vẹn cũng sẽ bị hủy diệt trong trận chiến sắp tới.

Nếu loài người quay về phát hiện thành phố của mình biến mất, có lẽ sẽ khóc không ra nước mắt, dù sao đây cũng là thành phố mất mấy chục năm mới xây dựng nên, muốn tái thiết cũng không biết có đủ nhân tài xây dựng hay không.

Sau khi một thành phố phát triển, nhân tài đều đi lên, công nhân xây dựng trong lòng nhiều người rõ ràng không phải là nghề nghiệp phù hợp nhất, mà để xây dựng một thành phố cần số lượng công nhân xây dựng quy mô chưa từng có, rõ ràng trong một thời gian ngắn không thể tập hợp đủ.

Thật sự là đánh thì vui, xây thì buồn.

Đỗ Lan phá dỡ rất vui vẻ, thậm chí cố ý một quyền đánh sập tòa nhà cao tầng, cố tình gây phá hoại, nhìn thành phố đổ nát dưới ngọn lửa và mây đen thể hiện một vẻ đẹp độc đáo, tràn đầy cảm giác của một bức tranh sơn dầu.

Tái Già và Thiểm Diệu Địch Già, hai vị Áo Đặc Mạn trái phải giáp công, triển khai thế công liên miên không dứt, một người dừng tay người kia lập tức xông lên không cho Đỗ Lan cơ hội thở dốc.

Sức mạnh của hai Áo Đặc Mạn đều rất mạnh mẽ, chỉ riêng nắm đấm cũng có thể gây ra sát thương hàng tấn, lớp vỏ ngoài của Kiệt Đốn hoàn toàn thể cũng bị đánh ra những vết nứt.

Nhưng Đỗ Lan không hề hoảng hốt, nếu là Bách Đặc Tinh Nhân trong tình cảnh này chắc chắn đã hoảng loạn mất bình tĩnh, nhưng Đỗ Lan không vội không vàng chịu đựng, tìm kiếm cơ hội phản kích.

Đồng thời hắn cũng đang cảm nhận sự thần kỳ của Tứ đại bí ẩn.

Tứ đại bí ẩn có nguồn gốc khác nhau, hình thức xuất hiện khác nhau, sự thần kỳ của họ cũng không giống nhau.

Đầu tiên là sức chiến đấu, sức chiến đấu của Tứ đại tuyệt đối là trần nhà của Áo Đặc Mạn, tiếp đến là thần khí trên người họ.

Nặc Á từng tặng vũ khí cho Tái La, Áo Đặc Chi Vương tặng áo choàng cho Lôi Âu, hai món vũ khí này đều lợi hại vô cùng, giúp Tái La và Lôi Âu vượt qua rất nhiều khó khăn.

Còn Tái Già và Lôi Kiệt Đa đều là dung hợp mà xuất hiện, chứ không phải xuất hiện đơn độc, Tái Già là Cao Tư, Đái Nã, Tái La.

Lôi Kiệt Đa là dung hợp của Cao Tư và Kiệt Tư Đề Tư, cái tên dược liệu dung hợp Cao Tư này thật đúng với tên gọi.

Cho nên Đỗ Lan suy đoán Tứ đại bí ẩn có hai hình thái, một loại là Áo Đặc Chi Vương và Nặc Á có thực thể, loại kia là không có thực thể.

Áo Đặc Mạn bí ẩn có thực thể trên người còn mang theo các loại thần khí, có thể đi khắp nơi tặng người, còn Áo Đặc Mạn bí ẩn không có thực thể chỉ xuất hiện khi các Áo Đặc Mạn cần.

Giống như nhân gian thể biến thân thành Áo Đặc Mạn, Áo Đặc Mạn lại biến thân nữa chính là Áo Đặc Mạn huyền thoại.

Không biết Tái Già và Lôi Kiệt Đa hai Áo Đặc Mạn vô thực thể có thể dung hợp lần nữa không, đáng tiếc đây là tình huống không thể xảy ra, vì cả hai Áo Đặc Mạn bí ẩn đều cần Cao Tư làm dược liệu dung hợp, dung hợp thành Tái Già thì không có Lôi Kiệt Đa, dung hợp thành Lôi Kiệt Đa thì không có Tái Già, hai Áo Đặc Mạn huyền thoại này không thể cùng lúc xuất hiện, trừ khi có hai Cao Tư.

Có thể thấy Cao Tư thật sự quá quý giá, quả thực là hàng hiếm trong giới Áo Đặc Mạn.

Trước đây Đỗ Lan đã suy đoán Lôi Kiệt Đa là sự đáp lại của ý chí vũ trụ đối với tinh thần Áo Đặc Mạn, giống như Áo Đặc Mạn đáp lại lời kêu gọi của con người.

Còn Tái Già có lẽ là sự cụ thể hóa của chính tinh thần Áo Đặc Mạn.

Giống như A Lại Da Thức và Cái Á vậy, Cái Á là ý thức của Địa Cầu, còn A Lại Da Thức là ý thức tập thể của nhân loại, Lôi Kiệt Đa là ý chí vũ trụ, Tái Già là ý chí tập thể của Áo Đặc Mạn.

Còn Áo Đặc Chi Vương là Áo Đặc Mạn đặc thù, Nặc Á có lẽ là ánh sáng hy vọng thành tinh.

Áo Đặc Mạn tinh vân M78 là vì bị tháp plasma chiếu xạ mà trở thành người khổng lồ, ban đầu họ cũng giống con người, đây thuộc về một hình thức tiến hóa của sinh mệnh.

Còn Nặc Á thì khác, ban đầu ngài không phải là sinh mệnh, ngài là vật vô cơ, là ánh sáng đầu tiên trong vũ trụ, ánh sáng có ý chí mới biến thành Áo Đặc Mạn, hơn nữa tia sáng này còn không ngừng tu luyện, không ngừng trưởng thành, cuối cùng trở thành Nặc Á.

Dùng một ví dụ thông tục, Áo Đặc Mạn trong vũ trụ Áo Đặc Mạn giống như tiên nhân trong thế giới tu chân, mục tiêu cuối cùng của tất cả sinh mệnh và phi sinh mệnh trong thế giới tu chân đều là thành tiên, không thành tiên thì thành ma.

Trong vũ trụ Áo Đặc Mạn, mục tiêu của tất cả sinh mệnh và phi sinh mệnh đều là Áo Đặc Mạn, không muốn trở thành Áo Đặc Mạn thì trở thành quái thú.

Cho nên những thứ kỳ kỳ quái quái đều có thể trở thành Áo Đặc Mạn, về sau ngay cả đồ chơi, viên nang, thẻ bài cũng có thể trở thành Áo Đặc Mạn.

So sánh như vậy, Áo Đặc Chi Vương thuộc về nhục thể đắc đạo thành thánh nhân, còn Nặc Á là tiên thiên linh bảo đắc đạo thành thánh nhân, còn hai Áo Đặc Mạn huyền thoại kia thì thuộc loại hình như ý chí Cái Á và ý chí A Lại Da Thức.

Sau khi phân tích, Đỗ Lan lại đánh nhau với Tái Già thì đã có tự tin, Tái Già không phải là kẻ lợi hại nhất.

Kiệt Đốn hoàn toàn thể còn có thể tiến thêm một bước, bây giờ nó chỉ hấp thụ rất nhiều sức mạnh đạt đến trình độ chuẩn thánh, nếu tiến thêm một bước nữa, tiêu hóa tất cả sinh mệnh quy về một thể, vậy nó có thể trở thành thánh nhân quái thú đầu tiên.

Đỗ Lan cho rằng so sánh như vậy mới có hương vị, cảm giác cũng trở nên huyền huyễn, đây gọi là Áo Đặc Mạn Tu Tiên Ký.

Nhưng nếu thực sự hấp thụ toàn bộ năng lượng sinh mệnh, con người trên Địa Cầu này cũng không thể quay về được nữa.

Kiệt Đốn hoàn toàn thể tuy đã hấp thụ rất nhiều sinh mệnh, nhưng những sinh mệnh này vẫn được bảo tồn tốt trong cơ thể nó, nó chỉ mượn sức mạnh sinh mệnh chứ không tiêu diệt họ.

Nhưng nếu Kiệt Đốn hoàn toàn thể tiến thêm một bước nữa, sẽ phải tiêu hóa toàn bộ những sinh mệnh này, nhân loại trên Địa Cầu này cũng không còn cứu được.

Nhưng thực ra cũng không sao, có lẽ ba mươi triệu năm sau, đoạn lịch sử này cũng sẽ trở thành lịch sử xa xưa, sinh mệnh mới sau này có lẽ cũng sẽ tìm kiếm bí mật về sự tuyệt chủng của loài người, nghĩ đến cũng khá là kích thích. 142.

Dù sao loài người biến mất, Trái Đất vẫn quay, vẫn ươm mầm sự sống mới.

Nghĩ đến đây, Đỗ Lan liền tiên phong phân tách một phần năng lượng của toàn nhân loại, sau đó muốn để Kiệt Đốn thành thánh, trở thành quái thú huyền thoại.

Những vũ trụ này quá bất công, tất cả thánh nhân đều thiên vị Áo Đặc Mạn và con người, quá bất công với quái thú.

Ầm.

Tái Già và Thiểm Diệu Địch Già chỉ cảm thấy một luồng năng lượng tà ác bùng phát, lấy Kiệt Đốn làm trung tâm lan ra toàn bộ Địa Cầu.

Luồng sức mạnh này quá đáng sợ, khiến Tái La nhớ lại lúc gặp Nặc Á.

Tái La chỉ nhìn thấy hình chiếu của Nặc Á trong vũ trụ chính, đầu của ngài to bằng một hành tinh, tiện tay liền cho Tái La một món thần khí, giúp Tái La có được năng lực xuyên qua thời không.

Bây giờ Kiệt Đốn cho Tái La cảm giác giống hệt như Nặc Á, chẳng lẽ quái thú cũng có thể trở thành huyền thoại.

Ha, quái thú bí ẩn đầu tiên trên thế giới sắp xuất hiện, sẽ viết nên huyền thoại của quái thú.

Đỗ Lan cười nói: Trời không sinh Kiệt Đốn, vạn cổ như đêm dài, ta Kiệt Đốn Kiệt Ngạo Thiên hôm nay sẽ đăng tiên vấn đạo, thành tựu thánh nhân.

Các Áo Đặc Mạn tỏ vẻ nghe không hiểu, nhưng họ tuyệt đối sẽ không để Kiệt Đốn được như ý.

Tất cả năng lượng đều được tiêu hóa, Kiệt Đốn hoàn toàn thể trong nháy mắt nhỏ đi một vòng, điều này đại diện cho tạp chất của năng lượng đã biến mất, còn lại là năng lượng tinh thuần của thánh nhân quái thú: Tái Già, Địch Già, hôm nay là tận thế của các ngươi, ta sẽ nghịch thiên hành sự, trảm Áo Đặc Mạn bí ẩn để chứng đạo.

Vạn vật đều có thể tu tiên, Đỗ Lan hoàn toàn đi nhầm kênh.

Chương 1956

Nếu đối chiếu thế giới quan Áo Đặc Mạn và thế giới quan tu tiên, sẽ phát hiện có rất nhiều điểm chung.

Hành tinh Áo Đặc chính là một tiên giới thu nhỏ, vũ trụ Áo Đặc chính là một thế giới tu chân rộng lớn nơi các đại môn phái thế lực đan xen.

Bên trong có người tốt cũng có người xấu, còn có cả kẻ địch.

Chuyện kể rằng ba vạn năm trước, Áo Đặc Chi Tinh, mảnh tiên giới này, một vùng đất thanh bình, là một thế ngoại đào viên không tranh với đời, trên đó có vô số Áo Đặc Mạn sống cuộc sống hạnh phúc tốt đẹp.

Lúc này, đại hoàng đế của vũ trụ hắc ám ma giới, An Bồi Lạp Tinh, sáng lập Anh Phổ Lai Trát môn phái, dưới trướng đại hoàng đế còn có Tứ Đại Thiên Vương, vì thèm muốn tiên giới Áo Đặc Chi Tinh, nên dốc toàn giáo tấn công Áo Đặc Chi Tinh, xảy ra cuộc đại chiến tiên ma thảm khốc lần thứ nhất, sử gọi là Đại chiến tranh Áo Đặc.

Trận chiến này, Áo Đặc Chi Tinh xuất hiện một vị tuyệt thế cao thủ Áo Đặc Chi Phụ, dốc toàn lực lấy thương đổi thương, đánh bại Hắc Ám Đại Hoàng Đế, giữ vững sự yên bình của Áo Đặc Chi Tinh.

Để bảo vệ tiên giới, cũng là để bảo vệ vũ trụ, Áo Đặc Chi Tinh cuối cùng không còn an nhàn ở một góc tiên giới nữa, Áo Đặc Chi Phụ đã thành lập môn phái lớn nhất vũ trụ hiện nay, uy danh hiển hách Vũ Trụ Cảnh Bị Đội.

Là môn phái lớn nhất, tự nhiên cũng có rất nhiều câu chuyện.

Trong ba vạn năm, sự kiện nghiêm trọng nhất chính là xuất hiện một kẻ phản đồ Bối Lợi Á.

Bối Lợi Á là Áo Đặc Mạn mạnh nhất của Vũ Trụ Cảnh Bị Đội, trong cuộc chiến Áo Đặc đã lập nên chiến công hiển hách, nhưng lại luôn bị Áo Đặc Chi Phụ đè đầu cưỡi cổ, vì bất mãn chỉ có thể làm phó chưởng môn, nên đã dứt khoát phản bội sư môn, thậm chí còn muốn chiếm lĩnh tiên giới, cuối cùng bị chí tôn của tiên giới, Áo Đặc Chi Vương, phong ấn.

Sau đó lại có ma đầu Bách Đặc Tinh Nhân thành lập Bách Đặc Môn ý đồ thách thức quyền uy của môn phái số một vũ trụ, nhưng đã bị đánh bại.

Còn có Ba Ba Nhĩ Phái do Ba Ba Nhĩ Tinh Nhân thành lập, ý đồ dùng âm mưu phá hoại quan hệ của các đệ tử đắc ý của môn phái số một, chia rẽ tình cảm Áo Đặc Huynh Đệ, cuối cùng cũng bị đánh bại.

Tiếp đó, trong vũ trụ lại xuất hiện những yêu thú đáng sợ, đại sư huynh của môn phái số một, Tá Phỉ Áo Đặc Mạn, dẫn dắt các sư đệ đại chiến với siêu cấp yêu thú ba ngày ba đêm, cuối cùng phải trả giá bằng căn cơ của bốn vị sư huynh đệ mất khả năng biến thân để phong ấn quái thú.

Sau đó, phong ấn của Bối Lợi Á được giải trừ, đại náo tiên giới, vô số Áo Đặc Mạn đều không phải là đối thủ, nhưng Áo Đặc Cảnh Bị Đội không hổ là đại môn phái số một vũ trụ, môn hạ đệ tử ngàn vạn, trong đó còn có Tái La, một niềm kiêu hãnh.

Tái La là con trai của tam sư huynh Tái Văn.

Tái Văn là một huyền thoại, từ văn nhập võ, tự sáng tạo một bộ công pháp mạnh mẽ, thân kinh bách chiến, là một viên hãn tướng của Vũ Trụ Cảnh Bị Đội, ngay cả tiểu thiên vương cận chiến Lôi Âu cũng từng được Tái Văn chỉ điểm.

Hổ phụ sinh hổ tử, Tái La vừa sinh ra đã thể hiện thiên tư vô hạn, nhưng Tái Văn không tự mình dạy dỗ con trai, mà giao con cho Lôi Âu, để Lôi Âu dạy dỗ, truyền thụ võ nghệ mạnh nhất cho con trai.

Bối Lợi Á bị phong ấn vạn năm, tưởng rằng tu vi của mình đã có thể lay trời chuyển đất, nào ngờ thời đại đã thay đổi, Vũ Trụ Cảnh Bị Đội đã có thế hệ đệ tử mới.

Cuối cùng, Bối Lợi Á, kẻ từng mạnh mẽ một thời, gây họa cho tiên giới, đã bị Tái La đánh bại.

Tái La một trận thành công, được phong là Đấu Chiến Tiểu Thiên Vương, khí thế ngút trời.

Sau đó lại có kỳ ngộ, rơi vào thời không, gặp được Nặc Á và nhận được thần khí, chính là nhân vật chính thế hệ mới của tiên giới.

Tiên giới, ma giới, phản đồ, nhân vật chính, yêu thú, cảm giác gần như là hương vị của tu tiên.

Áo Đặc Chi Tinh không nghi ngờ gì chính là đại diện cho tiên giới chính nghĩa, ngoại tinh nhân tà ác chính là ma giới gây họa cho chúng sinh và luôn tìm đến tiên giới gây phiền phức.

Bối Lợi Á chính là phản đồ, tuy thiết lập rất lợi hại nhưng cuối cùng vẫn là đá lót đường cho nhân vật chính.

Vũ Trụ Cảnh Bị Đội chính là môn phái được tiên giới thành lập, cũng là chính đạo môn phái số một uy chấn thiên hạ, Áo Đặc Chi Phụ chính là chưởng môn, uy chấn giang hồ, danh tiếng lẫy lừng, khiến bọn tiểu nhân khiếp đảm.

Áo Đặc Huynh Đệ, ý nghĩa cũng tương tự như Võ Đang Thất Hiệp, Thanh Vân Lục Mạch, Toàn Chân Thất Tử.

Còn Áo Đặc Chi Vương chính là cao thủ thánh nhân ẩn thế không ra của tiên giới, không ra tay thì thôi, một khi ra tay tất định một búa gõ chốt.

Nhưng bình thường ngài không hỏi thế sự, nhiều nhất là nâng đỡ người trẻ tuổi.

Môn phái số một này luôn gặp phải nguy cơ, nhưng lần nào cũng có thể hóa giải, còn ma đạo ngoại tinh nhân thì luôn không có ý tốt, động một chút là nhắm vào tiên giới, như hổ rình mồi.

Còn quái thú thì tương đương với yêu thú, có tốt có xấu, tự thành một thế lực.

Tái La với tư cách là nhân vật chính chính là gặp nguy cơ, gặp đối thủ, đi tìm kỳ ngộ, được thánh nhân tương trợ, nhận được thần khí, thần cản giết thần, phật cản giết phật, là nhân vật chính vương đạo không thể nghi ngờ.

Nghĩ như vậy, Đỗ Lan cho rằng mình cũng phải sắp xếp cho mình một vị trí, có phải là nhân vật kiểu ma thánh của ma đạo không, vậy có phải nên đánh bại Tái Già trước, sau đó xâm lược Áo Đặc Chi Tinh, hoàn thành thành tựu mà tất cả những kẻ xấu đều muốn hoàn thành.

Chiếm lĩnh Áo Đặc Chi Tinh, quả thực là mục tiêu cuối cùng của vô số ngoại tinh nhân, dù sao sau khi đánh bại môn phái số một thiên hạ, chính là chứng minh mình là thiên hạ đệ nhất.

Nhưng như vậy thì thật sự trở thành câu chuyện tu tiên rồi.

Nhìn vào hiện tại, Địch Già và Tái Già, hai vị Người Khổng Lồ hợp lực cũng có chút chật vật.

Hình thái thánh nhân của Kiệt Đốn, tuy đã nhỏ đi một vòng, nhưng tốc độ nhanh hơn, uy lực mạnh hơn.

May mà Thiểm Diệu Địch Già và Tái Già đều là hình thái phi thường, nên mới chống đỡ được phần lớn các đòn tấn công.

Lúc này, trung tâm thành phố đã hóa thành biển lửa, khói bụi ngút trời cuộn theo tàn lửa tựa như một bữa tiệc pháo hoa thịnh soạn.

Vẫn chưa kết thúc.

Đại Cổ sẽ không từ bỏ.

Tái Già cũng tin rằng tà không thắng chính, nên ngài và Đại Cổ nhìn nhau, đạt được sự ăn ý, họ sẽ phối hợp, một người làm mồi nhử, một người phát động tấn công.

Bắt đầu.

Hai người phối hợp ngày càng ăn ý, Đỗ Lan cũng cảm nhận được áp lực, tuy đã tiến thêm một bước trên cơ sở hoàn toàn thể, nhưng Thiểm Diệu Địch Già có năng lượng vô hạn, Tái Già đặc biệt không có giới hạn, sự phối hợp ăn ý của họ vẫn có thể san bằng khoảng cách giữa họ và Đỗ Lan khi đơn đả độc đấu, hơn nữa họ càng chiến càng dũng, chiêu thức cũng ngày càng thuần thục, kỹ năng ngày càng nhiều.

Tái Già là thánh nhân, Thiểm Diệu Địch Già cũng được coi là chuẩn thánh, họ hợp lực tấn công Kiệt Đốn thánh nhân, quả thực đã đủ, chỉ là họ quá hiền lành, nên khi ra tay vẫn còn e dè.

Nhưng chiến đấu đến bây giờ, những lo ngại của họ cũng đã tan biến gần hết, dù sao thành phố cái nên hủy hay không nên hủy đều đã bị hủy rồi, bây giờ nếu không đánh bại Kiệt Đốn, mới là thật sự có lỗi với thành phố này.

Cho nên chiến đấu đi, dốc toàn lực chiến đấu.

Tái Già lại bắt đầu dịch chuyển tức thời, tốc độ của ngài cũng rõ ràng nhanh hơn, truy đuổi Kiệt Đốn trong thứ không gian, đuổi kịp liền là một đòn nặng nề.

Ầm, Đỗ Lan bị đánh trúng, Kiệt Đốn nặng nề ngã sõng soài trên đống đổ nát, đợi đến khi nó giãy giụa bò dậy, đại chiêu của Tái Già và

Địch Già đã niệm xong, hai luồng tia sáng bảy màu hùng vĩ hợp làm một.

Đỗ Lan cũng chỉ có thể đỡ cứng, tung ra quả cầu lửa một triệu độ của Kiệt Đốn.

Giờ phút nguy nan, Đỗ Lan cũng tung đại chiêu, quả cầu lửa một triệu độ đối đầu trực diện với song trọng quang tuyến Áo Đặc.

Chiêu mạnh đối đầu, gió mạnh thổi tắt ngọn lửa trong thành phố, thổi bay mây đen trên trời, tựa như mặt trời rơi xuống đất, chói lóa khiến những người sống sót không mở nổi mắt.

Trận chiến này đã vượt qua trình độ của quái thú và Áo Đặc Mạn, đạt đến một cảnh giới khó có thể hiểu được, vượt qua thường thức không gian, vượt qua định luật vật lý, vượt qua tất cả những kỷ lục đã biết.

Thực lực của Kiệt Đốn hình thái thánh nhân có thể ngang hàng với Tứ đại bí ẩn, thánh nhân quái thú đầu tiên cuối cùng đã ra đời, hôm nay Đỗ Lan sẽ giúp Kiệt Đốn rửa sạch nỗi nhục trước đây, chứng minh rằng quả cầu lửa của Kiệt Đốn không phải chỉ có thể đốt cháy kính của căn cứ đội đặc nhiệm.

Quả cầu lửa một triệu độ, nghe có vẻ rất hù dọa, nhưng xét theo thành tích trước đây của Kiệt Đốn, chiến quả của đại chiêu cầu lửa này thật sự là bình thường, đừng nói là giết người, ngay cả một tòa nhà cũng chưa từng bị hủy diệt hoàn toàn, ví dụ như căn cứ đội đặc nhiệm, một quả cầu lửa bay xuống chỉ làm nổ vài tấm kính.

Hơn nữa Kiệt Đốn còn bị vũ khí công nghệ đen của đội đặc nhiệm khoa học hủy diệt, quả là một chữ thảm to đùng.

Bây giờ Đỗ Lan khống chế Kiệt Đốn lại một lần nữa sử dụng cầu lửa, đối kháng với hai đại huyền thoại, để lấy lại danh dự cho quả cầu lửa một triệu độ.

Không khí đều là màu đỏ, nhiệt độ cao làm tan chảy hoàn toàn đống đổ nát, tầm nhìn bị bóp méo, nhiệt độ cao thiêu rụi tất cả.

Ba bên liên tục tung chiêu, không dám lơ là một chút nào.

Gió nóng rát đang thổi, khô khốc vô cùng, sông ngòi sôi sùng sục, may mà cá trong đó đã bị hấp thụ, nếu không sông ngòi đã biến thành canh cá.

Nhưng sau khi sông ngòi bốc hơi, cá có quay lại, e rằng sẽ phải học cách sống chung với bùn.

Thật không thể xem thường Áo Đặc Mạn.

Đỗ Lan cảm nhận được quyết tâm của hai Áo Đặc Mạn, cho nên quang tuyến của họ là vô cùng vô tận, năng lượng không ngừng tăng lên.

Vô dụng thôi, chúng ta không thể thắng được Áo Đặc Mạn, họ căn bản là gian lận, rõ ràng Kiệt Đốn hoàn toàn thể đã rất mạnh rồi, nhưng Áo Đặc Mạn lại hết lần này đến lần khác vượt qua giới hạn, điều này hoàn toàn không phù hợp với quy tắc sinh mệnh, sự tồn tại của họ đối với các sinh mệnh khác vốn đã là bất công.

Bách Đặc Tinh Nhân ở bên cạnh rất kích động, hắn cảm thấy Áo Đặc Mạn gian lận, nếu không tại sao càng chiến càng dũng, càng đánh càng mạnh.

Chương 1957

Hiện tượng tăng cường sức mạnh không ngừng trong thời gian ngắn này, quả thực giống như bật hack, không phải hắn Bách Đặc Tinh Nhân không đủ sức, mà là đối thủ quá mạnh.

Đúng vậy, Áo Đặc quả thực rất mạnh, ta cũng cảm nhận được, nhưng là kẻ xấu thì không thể từ bỏ cho đến phút cuối cùng, chúng ta không phải vẫn còn ảo mộng thống trị vũ trụ sao.

Không phải vẫn còn tham vọng muốn cả thế giới phải thần phục sao.

Chẳng lẽ không muốn trở thành hoàng đế trên vạn người sao.

Không muốn trở thành chúa tể chi phối tất cả sao.

Đây là lý tưởng của chúng ta, thật vĩ đại, thật tự hào, Áo Đặc Mạn có gì.

Họ không có.

Đỗ Lan cho rằng tham vọng của kẻ xấu lớn như vậy, sao lại dễ dàng từ bỏ như thế.

Là kẻ xấu thì phải nhắm chuẩn mục tiêu không dao động mới đúng, sao có thể bị Áo Đặc Mạn đè bẹp.

Nói rất có lý, Bách Đặc Tinh Nhân đối với Đỗ Lan có chút sùng bái, nhưng lý là như vậy, nhưng Áo Đặc Mạn thật sự quá đáng sợ, dù bị đánh ngã bao nhiêu lần cũng vẫn có thể đứng dậy, hoàn toàn không thể đánh chết: Quyết tâm của ta đương nhiên không thua ngươi, nhưng Áo Đặc Mạn căn bản không nói lý lẽ a, chúng ta lại không thể ngã xuống rồi lại đứng lên không ngừng, nhưng họ có thể, ngươi nói chúng ta rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể thắng lợi.

Câu hỏi từ tận đáy lòng.

Vậy còn phải nói sao.

Đương nhiên là vì tham vọng của chúng ta mà toàn lực chiến đấu, lớn tiếng nói cho thế giới biết khát vọng của chúng ta, gầm lên sự tà ác của chúng ta, hoàn toàn không cần sợ bị người khác chế nhạo, vì sau khi thắng lợi, chúng ta sẽ định nghĩa chính nghĩa.

Đỗ Lan không biết xấu hổ chút nào.

Bách Đặc Tinh Nhân đã bắt đầu sùng bái, cảm thấy gã này tuy là con người, nhưng tâm địa của hắn còn tà ác hơn cả quái thú và ngoại tinh nhân.

Bách Đặc Tinh Nhân nhớ lại Áo Đặc Mạn rất thích tìm nhân gian thể là con người, rất thích chạy đến Địa Cầu, lẽ nào con người trên Địa Cầu thật sự có ánh sáng cực hạn và bóng tối cực hạn sao.

Áo Đặc Mạn, trận chiến vẫn chưa kết thúc.

Đại chiêu đối đầu vẫn chưa kết thúc, Đỗ Lan gầm lớn một tiếng, nâng cao năng lượng của mình: Các ngươi và ta đều muốn Địa Cầu và vũ trụ, các ngươi muốn bảo vệ chúng, còn ta muốn chiếm hữu chúng, ta sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Chúng ta sẽ không để ngươi được như ý.

Đại Cổ tuyệt đối sẽ không lùi một bước, vì đây chính là sứ mệnh của cậu.

Các ngươi đám Áo Đặc Mạn luôn cho rằng chính nghĩa à, ánh sáng à là điều hiển nhiên, là cao quý hơn tà ác, nhưng sự thật thì sao.

Đây chỉ là sự tô vẽ của các ngươi đối với vũ trụ mà thôi, và lý do các ngươi duy trì những sự tô vẽ này, là vì các ngươi sợ hãi sự thật, sợ hãi sự hỗn loạn và vô trật tự không có quy tắc.

Các ngươi dốc toàn lực muốn người khác chấp nhận sự sắp đặt của các ngươi, chính là vì trong thế giới trật tự, các ngươi có thể tự xưng là người bảo vệ, có thể gán cho những người kiên trì sự thật là tà ác và dị đoan, nói cho cùng các ngươi cũng chỉ là những kẻ ích kỷ mà thôi.

Đỗ Lan cho rằng muốn đánh bại Áo Đặc Mạn, trước tiên phải kiên định tư tưởng tà ác của mình, sau đó mới có thể chiến đấu không sợ hãi.

Không đúng, hòa bình và chính nghĩa là lựa chọn của tất cả mọi người.

Đại Cổ nói.

Lựa chọn.

Các ngươi đã cho họ quyền lựa chọn sao.

Họ vừa sinh ra đã ở trong thế giới bị tô vẽ này, hoàn toàn không biết sự thật của vũ trụ, họ căn bản chưa bao giờ lựa chọn.

Đỗ Lan ba la ba la nói không ngừng, để tranh giành sức mạnh tà ác, trước tiên phải tìm được sự hỗ trợ về lý luận.

Đương nhiên những lời này thực ra cũng rất dễ phản bác, đó là hỗn độn và hỗn loạn quả thực là tự nhiên, nhưng văn minh không phải là tự nhiên, văn minh muốn phát triển thì phải phản tự nhiên, chính là cần sự tô vẽ.

Vì ngay từ đầu, việc ép buộc con người tập trung lại để phát triển văn minh bản thân nó đã là một hiện tượng phản tự nhiên, hoàn toàn xuất phát từ nguyên nhân của chính con người, chứ không phải để thuận theo tự nhiên.

Sau khi bước vào xã hội nông nghiệp, dân số chính là công cụ của lực lượng sản xuất, con người muốn chống lại quy luật tự nhiên để phát triển, thì cần phải để con người ở những nơi khác nhau ngưng tụ lại, thế là có tôn giáo, có văn hóa, có cảm giác đồng thuận để con người đoàn kết, những điều này đều đi ngược lại tự nhiên.

Nếu thật sự muốn tìm hiểu hỗn độn và tự nhiên, cũng không cần phải rời xa thành phố, cứ đi cùng chó hoang nhịn đói hai ngày, xem là chó hoang cắn chết người, hay là người cắn chết chó hoang.

Nhưng Đại Cổ dù sao cũng là nhân viên vận chuyển xuất thân, học lực không đủ, nhất thời không thể phản bác được.

Còn Tái Già ở bên cạnh lại rất lạnh lùng, ngoài việc gật đầu kiểu Áo Đặc ra thì không nói một lời nào.

Tuy không thể phản bác, nhưng Đại Cổ tỏ vẻ không nghe không nghe, dù sao cậu chính là không tin: Chính nghĩa chính là chính nghĩa, dù ngươi có bôi nhọ thế nào, nó vẫn sẽ như ngọn hải đăng trường tồn.

Sức mạnh của Địch Già không những không bị võ mồm áp chế, ngược lại càng ngày càng mạnh, vì cậu đã từng cảm nhận được sự giúp đỡ của chính nghĩa, nếu không có chính nghĩa, cậu đã không thể đánh bại tà thần.

Bách Đặc Tinh Nhân không nhịn được nói: Ngươi xem đi, ngươi xem đi, chính là như vậy, bất kể chúng ta làm gì cũng đều đang tăng cường sức mạnh cho Áo Đặc Mạn, ngươi còn nói tâm lý của ta không tốt.

Đối mặt với loại đối thủ này, tâm lý của ai có thể ổn định mãi được.

Hắn đã bị Đỗ Lan thuyết phục, nhưng đối với Áo Đặc Mạn hoàn toàn vô dụng, họ làm gì cũng là vô ích.

Chính nghĩa của vũ trụ này thật sự là không thể phá vỡ, Áo Đặc

Mạn lại là đại diện của ánh sáng, Đỗ Lan cũng đừng hòng dễ dàng đánh bại họ.

Thật đúng là ma cao một thước, đạo cao một trượng a, bất kể là võ mồm hay âm mưu, cuối cùng đều là tăng cường sức mạnh cho Áo Đặc Mạn, cứ lặp đi lặp lại như vậy, cũng khó trách Bách Đặc Tinh Nhân sẽ sụp đổ.

Ở vũ trụ này, làm kẻ xấu phải học được tự biết mình.

Nhưng Đỗ Lan sẽ dễ dàng từ bỏ như vậy sao.

Không, hắn biết trận chiến vẫn phải tiếp tục: Kẻ địch càng mạnh, càng phải chiến đấu, đây không phải là bí quyết độc quyền của chính nghĩa, đối với tà ác cũng có hiệu quả tương tự.

Cho nên chúng ta phải nỗ lực phấn đấu, thực hiện tham vọng, kẻ địch càng mạnh, càng phải như vậy, ta tin rằng vũ trụ cũng sẽ có một ngày bị tà ác cảm động.

Áo Đặc Mạn quả thực có hack, đó là ý chí vũ trụ đều thiên vị Áo Đặc Mạn, nhưng Đỗ Lan tin rằng mình có thể dùng hành động để cảm động ý chí vũ trụ, để nó giúp đỡ phe tà ác một lần.

Đây là một trận chiến bất khuất, bởi vì Ultraman luôn thắng, nên hy vọng thỉnh thoảng cái ác cũng có thể thắng một lần.

Người Baltan tuy rất sùng bái quyết tâm của Đỗ Lan, nhưng hắn không cho rằng có cơ hội thắng, bởi vì hắn rất rõ ràng dù họ làm gì, cuối cùng cũng chỉ là tăng cường sức mạnh cho Ultraman, vũ trụ này chính là thiên vị như vậy: Tôi nghe nói rất nhiều quái thú và người ngoài hành tinh đều đã đánh bại Ultraman, thậm chí giết chết họ, nhưng không bao lâu sau Ultraman sẽ sống lại, và còn mạnh hơn trước.

Chúng ta căn bản không thể thắng được.

Câm miệng, không thấy ta đang cố gắng sao.

Quả cầu lửa một nghìn tỷ độ của Kiệt Đốn sắp không chống đỡ nổi nữa rồi.

Người ta đều nói vũ trụ là cân bằng, nhưng lần nào cũng là chính nghĩa thắng lợi, thật sự khiến người ta rất thất vọng.

Lẽ nào sự cân bằng của vũ trụ và sự cân bằng của Nguyên Lực là cùng một ý nghĩa.

Sự cân bằng của Nguyên Lực chính là quang minh tiêu diệt hắc ám, như vậy là cân bằng rồi, chứ không phải nói quang minh và hắc ám cùng tồn tại, chỉ có quang minh mới gọi là cân bằng.

Ầm ầm.

Quả cầu lửa cuối cùng vẫn bị tia sáng Ultraman kép xuyên thủng, tia sáng bảy màu mang theo nhiệt độ cao đánh vào cơ thể hoàn chỉnh của Kiệt Đốn, thiêu rụi hoàn toàn lớp vỏ ngoài ngực của nó, con quái thú màu đen ngã xuống trong dung nham.

Địch Già và Tái Già tiếp tục cố gắng, lập tức chuẩn bị chiêu thứ hai, chiêu này sẽ phân định thắng bại, thủ phạm gây ra sự biến mất của sinh mệnh trên Trái Đất sẽ phải trả giá.

Tiêu rồi, chúng ta chết chắc rồi.

Nhìn hai Ultraman đối diện lại tung ra chiêu mạnh, người Baltan tuyệt vọng nhắm mắt lại, quả nhiên vẫn vô dụng, họ không thể lay động được ý chí vũ trụ.

Không có gì tuyệt vọng hơn việc nỗ lực mà không có hồi đáp, người Baltan đã chấp nhận số phận, nhưng hắn không hối hận, dù sao không thử làm sao biết Ultraman mạnh đến mức nào.

Nếu không thử, hắn sẽ vĩnh viễn phải chịu khuất phục dưới

Ultraman, thử thì ít nhất còn có một tia hy vọng, tuy rằng bây giờ tia hy vọng ấy cũng đã bị hủy diệt, nhưng ít nhất hắn đã từng thử, cũng có thể chết mà không hối tiếc.

Đỗ Lan cảm thấy rất nhàm chán, chính nghĩa mạnh mẽ như vậy, còn có ý nghĩa gì nữa.

Xem ra chỉ có thể dùng chiêu cuối cùng, Đỗ Lan điều khiển Kiệt Đốn đứng dậy, hắn sắp sử dụng chiêu thức cuối cùng.

Ngươi lẽ nào muốn phản xạ tia sáng kép của họ.

Quá mạo hiểm.

Kiệt Đốn có thể hấp thụ và phản xạ tia sáng, nhưng có giới hạn, không phải là kỹ năng phản kích vô địch.

Đỗ Lan cười lạnh, hắn đâu có làm như vậy: Chiêu thức của ta không đơn giản như vậy đâu.

Ầm.

Tia sáng Ultraman kép lại một lần nữa, đòn phản công của Đỗ Lan cũng được tung ra, sát chiêu này là một câu nói: Tỷ suất xem đài của Ultraman đã giảm rồi.

Một tiếng ầm vang, tia sáng bị bẻ cong, không gian sụp đổ, ý chí vũ trụ cũng run lên ba lần, câu nói này như sấm động bên tai, sức sát thương quá lớn.

Đỗ Lan cho rằng chính vì Ultraman quá mạnh nên mới không thắng nổi Kamen Rider, lý do chiến đấu của Kamen Rider chưa bao giờ đơn thuần chỉ vì chính nghĩa.

Tuy ban đầu tỷ suất xem đài của Ultraman cao hơn Kamen Rider, nhưng bây giờ Ultraman đã lỗi thời.

Bởi vì khán giả đã chán ngấy với kịch bản chính nghĩa luôn chiến

thắng.

Hơn nữa, Ultraman mang quá nhiều ý vị giáo điều, không giải trí bằng Kamen Rider.

Kamen Rider tuy cũng rất theo khuôn sáo, nhưng không giáo dục khán giả, chỉ chuyên tâm kể chuyện, không động một chút là đổ lỗi cho con người, động một chút là nói chính con người đã dẫn quái thú đến.

Khuôn sáo của Kamen Rider chủ yếu tập trung vào tiết tấu kể chuyện, nhưng câu chuyện họ kể lại không ngừng đổi mới, nguyên nhân chiến đấu cũng tuyệt đối không chỉ là chính nghĩa và thiện lương, mà còn vì tìm kiếm ký ức, vì ước mơ của bản thân, hoặc đơn thuần là do hội chứng tuổi teen, Kamen Rider tuy cũng gánh vác trách nhiệm cứu thế giới, nhưng họ tuyệt đối không đương nhiên, không ngần ngại như Ultraman.

Ultraman quá quang minh vĩ đại, quá khó để đột phá, ý thức hệ quá nặng nề.

Chương 1958

Dù trận chiến giữa Ultraman và quái thú có xem mãi cũng không hết, phá hủy thành phố, nổ tung chiến cơ, mãi mãi có thể thu hút khán giả, nhưng điều đó là không đủ, khán giả cần sự mới mẻ, một sự đột phá.

Rõ ràng Ultraman không thể mang lại cho khán giả cảm giác này, dĩ nhiên không phải Ultraman không thử, mà là không gian để thử quá nhỏ.

Giống như Superman mạnh mẽ, ban đầu rất hấp dẫn, nhưng vì Superman quá mạnh, câu chuyện căn bản không thể phát triển, nên chỉ có thể sắp đặt điểm yếu cho Superman, và để mọi kẻ phản diện gây chuyện đều biết.

Còn Ultraman không có điểm yếu, muốn đánh bại họ phải dựa vào sức mạnh lớn hơn, nhưng sức mạnh của Ultraman quá lớn, kẻ địch căn bản không thể đánh lại.

Dĩ nhiên cũng có âm mưu, ví dụ như bắt cóc con tin, đây là một trong những thủ đoạn âm mưu thường thấy nhất trong series Ultraman, và thường có hiệu quả, nhưng chỉ cần đối mặt, âm mưu cũng tan vỡ.

Còn số ít người ngoài hành tinh dựa vào âm mưu đánh bại anh em Ultraman, họ sẽ phát hiện ra Tinh cầu Ultra không ngừng gửi viện binh tới, luôn có một người mà mình không thể đánh bại, rồi âm mưu cũng công dã tràng xe cát.

Đỗ Lan cho rằng chính vì ý chí vũ trụ thiên vị Ultraman, nên tỷ suất xem đài của Ultraman mới không còn, trực tiếp làm lung lay ý chí vũ trụ.

Tuy ý chí vũ trụ cũng không biết tại sao lại sợ, chỉ cảm thấy tỷ suất xem đài mà Đỗ Lan nói vô cùng quan trọng, là cơ sở tồn tại của vũ trụ.

Bắn trượt rồi.

Người Baltan kinh ngạc đến ngẩn người, đòn tấn công như vậy mà cũng bắn trượt, đây không phải phong cách của Ultraman, Ultraman không phải nên là người anh hùng đáng sợ và tàn bạo, đánh cho kẻ địch nổ tung sao.

Rõ ràng trong mắt nhân loại, Ultraman là thần hộ mệnh, nhưng trong mắt những người ngoài hành tinh như người Baltan lại chính là sát thủ vô tình, là cầm thú hung mãnh.

Biết sợ rồi chứ, nếu biết rồi, lần này ngươi nên để ta thắng.

Đỗ Lan đưa ra điều kiện với ý chí vũ trụ.

Ý chí vũ trụ đang suy nghĩ, Đỗ Lan là một tồn tại đặc biệt, lời nói của hắn có một loại ma lực.

Hắn nói có ảnh hưởng là thật sự có ảnh hưởng, nhưng nếu cái ác thắng lợi, thật sự có thể cứu vãn tỷ suất xem đài sao.

Tỷ suất xem đài của Kamen Rider tốt như vậy là vì sự đa dạng của câu chuyện, xuất phát từ cá nhân, gần gũi với thực tế.

Còn bản thân Ultraman là tác phẩm khoa học viễn tưởng, không thể chân thực, hơn nữa lại đứng trên tầm cao cứu vớt Trái Đất và nhân loại để kể chuyện, tự nhiên phải kể những sự kiện nguy hiểm đến toàn nhân loại, nhưng ngoài bảo vệ môi trường, vấn đề hạt nhân, bảo vệ đại dương, vấn đề rác thải, thuyết thiện ác của khoa học kỹ thuật và những vấn đề khác mà nhân loại sẽ gặp phải, cũng chỉ có thể tìm người ngoài hành tinh đến góp vui.

Nhưng vấn đề thảo luận đi thảo luận lại, cuối cùng cũng không có một câu trả lời thực tế, chỉ là mơ hồ dựa vào tình yêu để giải quyết tất cả.

Câu chuyện này ngay cả trẻ con cũng không lừa được, người ta Kamen Rider ít nhất còn biết ngoài tình yêu và kiên trì ra còn phải dùng hack để lên cấp.

Ultraman thì hay rồi, chỉ cần tình yêu là đủ.

Cho nên phải thay đổi, phải thay đổi lớn, phải đổi thành thể loại đánh quái lên cấp.

Khi thảo luận những vấn đề giả dối, to tát, sáo rỗng này, còn phải để hệ thống sức mạnh của Ultraman xảy ra thay đổi căn bản.

Ý thức hệ giáo điều đã lỗi thời, bây giờ nên là thời đại đấu tranh, là thời đại đứa trẻ biết khóc mới có sữa bú.

Ví dụ như Ultraman biến thân không phải ngay từ đầu là ba phút, trước tiên là một phút, sau đó đánh quái lên cấp thành ba phút, kỹ năng của Ultraman cũng được mở khóa từng chút một, chứ không phải một lúc biết hết.

Khuôn sáo này có chút giống Leo, nhưng Leo lại quá đà, không chỉ có quá nhiều nội dung tu luyện làm nén ép kịch bản của các đội viên, dẫn đến cuối cùng cả bộ phim đội viên bị tiêu diệt hết, cũng không phân biệt được các đội viên.

Còn vì việc huấn luyện của Leo với tư cách là Ultraman quá bình thường, chỉ là hình thái người trần gian khổ luyện, sau đó Ultraman liền lên cấp, điều này cũng quá thấp kém.

Muốn học thì phải học Zero, việc huấn luyện của cậu ta được tiến hành trong hình thái Ultraman, hơn nữa với tư cách là nhân vật chính vương đạo, có những trạng thái khác nhau, và cậu ta cũng rất may mắn không bị làm thành phim truyền hình, mà là xuất hiện trong các dịp khác nhau, giữ được đẳng cấp.

Nguyên nhân vĩ đại của Ultraman cũng là nguyên nhân suy bại của nó, vĩ đại ở chỗ Ultraman chỉ ra những vấn đề mà nhân loại phải đối mặt, suy bại ở chỗ đối mặt với những vấn đề thực tế này, bản thân con người cũng không tìm ra cách, Ultraman với tư cách là phim Tokusa thì làm sao có thể đưa ra câu trả lời.

Cho nên chỉ có thể lần này đến lần khác nhấn mạnh phải khắc phục tư dục của con người, phải phát huy chân thiện mỹ.

Trong bối cảnh ý thức hệ quá khứ, đây cũng được xem là lời lẽ rất được hoan nghênh, nhưng ý thức hệ là thay đổi, xã hội ngày nay không còn là xã hội thỏa mãn với việc đứng trên cao nói vài câu đẹp đẽ.

Thời đại này mọi người đều hy vọng có người có thể dẫn dắt họ xắn tay áo lên, thực sự dùng hành động thực tế để giải quyết vấn đề, chứ không phải chỉ có khẩu hiệu.

Thời đại khác rồi, trước kia mọi người hô hào ý thức hệ, liền có người gửi tiền gửi quà, bởi vì thế giới phương Tây cần quyền phát ngôn, nên mới làm chính trị nhân quyền, ngươi đồng ý với ý thức hệ của ta, ta sẽ cho ngươi lợi ích, thế là quyền phát ngôn toàn cầu đều bị phương Tây nắm giữ.

Nhưng người phương Tây tuy có lợi thế từ cách mạng công nghiệp, tuy có lợi thế từ thời đại hàng hải, nhưng núi vàng núi bạc cũng có lúc ăn hết, vì duy trì ý thức hệ đã làm tăng tốc độ tiêu hao lợi thế, cộng thêm kinh tế thực thể dịch chuyển ra ngoài, khiến kinh tế suy thoái, đã không còn tiền thừa để làm ngoại giao nhân quyền và ý thức hệ.

Thời đại này là cạnh tranh xoay quanh tài nguyên, ai có thể giành được nhiều tài nguyên hơn, người đó có thể xưng hùng, đều là ra tay đi cướp.

Mà những chính trị nhân quyền trước kia cũng bắt đầu lộ ra bộ mặt tà ác thực sự, bảo vệ môi trường có thể là cái cớ để hạn chế sự phát triển công nghiệp hóa của các nước châu Âu lạc hậu, vấn đề hạt nhân là cây gậy của các nước lớn để duy trì giá dầu mỏ, thậm chí việc xử lý rác thải mà nước ngoài tự hào cuối cùng cũng bị chứng minh chỉ là xuất khẩu rác sang các nước khác.

Đây chính là hiện thực, tất cả những gì được tuyên dương trong thế giới Ultraman đều bị vả mặt một cách đích đáng, căn bản không phải là vấn đề do sự méo mó của nhân tính, mà là vấn đề do con người cạnh tranh tài nguyên gây ra.

Mà tài nguyên lại liên quan đến mức sống của mỗi quốc gia, không thể không đi cướp.

Chỉ là trước kia là ăn cắp một cách tao nhã, nhưng bây giờ vì cạnh tranh ngày càng khốc liệt, đã không còn để ý đến ý thức hệ nữa.

Tuy nhiên, điều này cũng dẫn đến một vấn đề khác, đó là có một số người không muốn thừa nhận hiện thực, xuất hiện rất nhiều hiện tượng được gọi là chính trị chính xác ở thế giới phương Tây.

Chính trị chính xác chính là bộ quần áo mới của hoàng đế, rõ ràng mọi người đều biết điều này không đúng, chỉ khiến xã hội của họ ngày càng chia rẽ, ngày càng hỗn loạn, nhưng không ai dám phản đối chính trị chính xác.

Bởi vì đây là tấm vải che thân cuối cùng của các nước phát triển, họ đã ở trên cao hàng trăm năm, máu trong xương cốt đều cao quý, làm sao có thể thừa nhận mình có thể bị những kẻ nhà quê thay thế, mất đi địa vị cao quý.

Cho nên họ cần chính trị chính xác để duy trì cảm giác ưu việt, dù chính trị chính xác đối với quốc gia họ có trăm hại mà không có một lợi.

Có chính trị chính xác, ít nhất còn có thể duy trì cảm giác ưu việt, nếu không có, vậy thì thật sự tồi tệ rồi, tín ngưỡng tinh thần của họ có lẽ sẽ biến mất, ít nhất phải mất một hai thế hệ mới có thể chấp nhận địa vị quốc tế mới.

Phân tích một chút từ góc độ hiện thực, sẽ biết tại sao tỷ suất xem đài của Ultraman lại liên tục giảm trong bối cảnh chung.

Dĩ nhiên trong thời đại mới, Ultraman cũng đang thay đổi, không còn là chiến sĩ cứu vớt Trái Đất, có thể chỉ là một hiệp khách lang thang trong vũ trụ, hoặc là chiến sĩ chuyên đối kháng người ngoài hành tinh, không còn phiền não vì giải quyết vấn đề của nhân loại, mà chuyên tâm chiến đấu, không còn giáo điều, cũng không còn kết hợp chặt chẽ với vận mệnh của con người.

Tầm vóc nhỏ lại, thậm chí cả quân phòng vệ Trái Đất cũng không còn, đơn thuần trở thành người bảo vệ thành phố, hoặc là thiếu niên tốt bụng hay giúp người. 143.

Chuyên tâm kể về những mối hận thù vướng mắc giữa Ultraman và người ngoài hành tinh, không còn liên quan đến vấn đề Trái Đất.

Nhưng đây còn là Ultraman sao.

Cho nên mới nói là khó, điểm xuất phát của Ultraman quá cao, đến mức muốn hạ thấp cũng khó.

Không giống Kamen Rider, điểm xuất phát là cá nhân, không liên quan đến vấn đề Trái Đất, dù có vấn đề cũng là do kẻ địch tà ác gây ra, không phải là vấn đề không thể giải quyết trong thực tế, điều này đơn giản rồi, đánh bại một đối thủ vô địch, luôn đơn giản hơn nhiều so với giải quyết một vấn đề thực tế.

Thế là Ultraman cũng bắt đầu đi theo con đường của Kamen Rider, người trần gian không còn là chiến sĩ của đội phòng vệ Trái Đất bôn ba vì nhân loại, mà là du khách, hoặc là thiếu niên bình thường, họ không còn chiến đấu vì nhân loại, chỉ là để bảo vệ người bên cạnh.

Đối thủ của họ, quái thú, cũng không phải do con người gây ra, quái thú chính là quái thú, cục diện họ phải đối mặt cũng không phải là nhân tính khó lường, mà là người ngoài hành tinh tà ác.

Tất cả đều được đơn giản hóa, nhưng thành tích cũng chỉ ở mức trung bình.

Cho nên đối với Đỗ Lan, vấn đề nâng cao tỷ suất xem đài của Ultraman đều là những vấn đề nan giải, không phải nói là làm được.

Bởi vì định vị của Ultraman là cứu thế, đánh đấm nhỏ nhặt căn bản không thể hiện được sự cần thiết của việc cứu thế.

Mà làm lớn chuyện, mọi người lại cảm thấy Ultraman giả dối, to tát, sáo rỗng.

Tiến thoái lưỡng nan mới là thực sự khó.

Đỗ Lan nói muốn làm thể loại đánh quái lên cấp, đây là một cách, nhưng vẫn khó làm nổi bật giá trị cốt lõi của tác phẩm Ultraman, không thể dùng phương pháp giản dị để truyền đạt tinh thần Ultra cho thế giới.

Tuy nhiên, ý chí vũ trụ sẵn lòng nghe ý kiến của Đỗ Lan, dường như cảm thấy có chút lý, nó cũng cảm thấy các vũ trụ Ultraman đều na ná nhau, quá đơn điệu.

Ý chí vũ trụ vận hành, thế là Tái Già biến mất, ý chí Ultra bị ý chí vũ trụ áp chế, ý chí vũ trụ quyết định giao vũ trụ này cho Đỗ Lan vận hành, xem câu chuyện hắn viết có thể cứu vãn tỷ suất xem đài không.

Ầm ầm, Tái Già phân rã thành Đái Nã, Cao Tư, Tái La, họ căn bản không hiểu rõ tình hình, không biết Đỗ Lan và ý chí vũ trụ đã giao dịch gì.

Rốt cuộc là sao thế này.

Chương 1959

Tại sao ý chí vũ trụ lại ngả về phía tà ác.

Những người sống sót cũng kinh hãi thất sắc, rõ ràng là cục diện đang rất tốt, sao đột nhiên lại đảo ngược.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ultraman à, thời đại đã thay đổi, thời đại bây giờ không còn là thời đại ngây thơ chỉ cần hô to tà không thắng chính là có thể thắng lợi nữa rồi.

Đỗ Lan chống nạnh cười lớn, cuối cùng hắn đã giành được ưu thế.

Thời đại này cần sự nỗ lực và tâm cơ, chơi chính là trò rút củi đáy nồi, cướp thức ăn từ miệng hổ, cần chính là sự hồi hộp và kích thích.

Một Địch Già lấp lánh, cộng thêm ba Ultraman bình thường, căn bản không phải là đối thủ của Kiệt Đốn thánh nhân.

Quả cầu lửa một nghìn tỷ độ.

Quả cầu lửa lớn cũng chia làm bốn, đánh bay tất cả họ ra khỏi trạng thái biến thân, biến trở lại thành người trần gian.

Mọi người đều kinh ngạc, Ultraman thua rồi sao.

Không nên thế chứ, không có lý do gì, tại sao.

Những câu hỏi từ tận đáy lòng, đáng tiếc đây là sự sắp đặt của ý chí vũ trụ, căn bản không có ai giải thích, điều này vô cùng lúng túng, vậy sau này Ultraman có phải nên đổi tên thành Phản diện vũ trụ Kiệt Đốn không.

Cái gì mà Seven Kiệt Đốn, Jack Kiệt Đốn, Địch Già Kiệt Đốn, rồi bắt đầu xoay quanh việc làm thế nào để xâm lược Trái Đất, làm thế nào để khuếch đại ác niệm của con người làm mục tiêu thảo luận chính, mỗi ngày đánh bại Ultraman.

Đỗ Lan lại biết rằng Kiệt Đốn không thể đi theo con đường cũ của Ultraman, vẫn phải để Ultraman làm nhân vật chính, nhưng quái thú cũng không thể ngày nào cũng bị đánh, như vậy không có ý nghĩa, vẫn phải quay phim về Ultraman, chỉ là họ cần lên cấp, cần nỗ lực và phấn đấu.

Trận chiến kết thúc, Ultraman đã thua.

Đỗ Lan từ trong cơ thể Kiệt Đốn bước ra, đứng trước mặt các người trần gian: Các ngươi biết tại sao các ngươi lại thua không.

Bởi vì các ngươi đã làm vũ trụ thất vọng.

Nhìn Đỗ Lan tự hỏi tự trả lời, Đại Cổ và những người khác vẫn không hiểu, họ chiến đấu vì chính nghĩa sao lại làm vũ trụ thất vọng.

Sao có thể.

Tái La hoàn toàn không tin, cậu đã đánh bại biết bao nhiêu kẻ thù, đây là lần đầu tiên bị kẻ thù đẩy lùi, điều này quá vô lý.

Các ngươi đừng vùng vẫy, chỉ cần hoàn toàn nghe theo sự sắp đặt của ta, ta có thể khiến Trái Đất khôi phục lại như cũ, để tất cả sinh mệnh quay trở lại.

Nhưng nếu các ngươi không hợp tác, vậy thì các ngươi đừng hòng để họ quay lại, nhân loại trên Trái Đất này sẽ bị hủy diệt hoàn toàn.

Ngươi muốn làm gì.

Phi Điểu lạnh lùng hỏi, không ngờ lần này thật sự đã chịu thiệt, gã này rốt cuộc là ai.

Các ngươi phải hợp tác với ta để quay một bộ phim vừa thực tế vừa hay.

Đỗ Lan cười nói: Các ngươi không có chỗ để từ chối, bây giờ chúng ta nên bắt đầu bàn về vấn đề kịch bản rồi.

Nghe Đỗ Lan lấy sinh mệnh của Trái Đất làm con tin, họ đương nhiên không dám không hợp tác.

Đầu tiên là phải thảo luận về động cơ chiến đấu, động cơ chiến đấu của Tái La đơn giản nhất, cậu chỉ là bảo vệ quê hương, tấn công những kẻ có dã tâm tà ác như Belial, sẽ không lôi ra những vấn đề sáo rỗng, trở nên mạnh hơn cũng không dựa vào tình yêu, trực tiếp dựa vào thiên phú và hack.

Những thiết lập này tuy rất không giống Ultraman, nhưng đối với khán giả lại rất sướng, sướng xong là thôi.

Còn thiết lập của Đại Cổ và Đái Nã ban đầu đều rất tốt, có thể nói là bám sát thời đại, tràn đầy những kỳ vọng tốt đẹp của con người về tương lai, lại còn phản tư về mặt tối của con người, nhưng những Ultraman sau này gần như đều lặp lại những vấn đề như vậy, thế thì không trách khán giả không thích xem.

Dĩ nhiên đến thời đại mới, Ultraman cũng thay đổi liên tục, không có đội phòng vệ, chỉ có thiếu niên đối đầu với kẻ địch tà ác, không phải vì đại nghĩa, chỉ là gặp phải chuyện không thể không đánh.

Động cơ chiến đấu như vậy đơn giản, tuy so với tầm vóc cứu thế của Ultraman kém đi không ít, cũng sẽ không có tình huống toàn cầu, nhưng dễ thao tác, giống như Kamen Rider, nếu phát huy tốt, sẽ có tiền đồ rất lớn.

Chỉ là Ultraman chỉ chiến đấu vì một thành một đất, luôn cảm thấy quá nhỏ mọn, dù sao Ultraman cao lớn như vậy, nghĩ thế nào cũng nên vì mục tiêu vĩ đại hơn mà chiến đấu.

Hơn nữa, nếu Ultraman không chạy khắp nơi, tất cả quái thú sẽ xuất hiện ở một thành phố, một nơi.

Quái thú dù sao cũng không phải quái nhân, nếu phân bố ra toàn quốc, toàn cầu, tổn thất chia đều cho các nơi cũng có thể chấp nhận được, nếu tất cả quái thú đều tập trung vào một thành phố mà tàn phá, thì ai cũng không chịu nổi.

Đây cũng là nhược điểm của việc không có đội phòng vệ Trái Đất, không có đội phòng vệ, người trần gian của Ultraman sẽ bị giới hạn trong một thành phố, thậm chí là một khu vực, mà kẻ địch của Ultraman, quái thú, lại đều là siêu cấp, đến một con quái thú giá nhà giảm, đến hai con quái thú người dân bỏ trốn, đến ba con quái thú khu vực đó có lẽ sẽ biến thành thành phố ma, đến bốn con quái thú, nơi đó chắc chắn đã hoang phế rồi.

Điểm này trong One Punch Man rất hợp lý, một khu vực thường xuyên xuất hiện quái nhân, làm sao có thể có dân thường dám ở lại.

Cho nên nếu Ultraman ở một khu vực, quái thú sẽ tập trung lại, đến lúc đó mệnh đề Ultraman bảo vệ thành phố sẽ tự sụp đổ.

Luôn có quái thú, cư dân dọn đi, Ultraman còn bảo vệ cái gì.

Nếu thiết lập Ultraman là người bị truy đuổi, hoặc là người truy đuổi quái thú, thiết lập này có thể tránh được việc Ultraman cứ ở một chỗ.

Đây là thiết lập của Nexus, nhưng tỷ suất xem đài của bộ phim này cũng thảm hại, trực tiếp bị cắt thành một cái kết dang dở.

Rõ ràng khán giả cũng không thể chấp nhận kịch bản Ultraman bị truy sát, dù sao Ultraman luôn là anh hùng, nên có đãi ngộ của anh hùng, mọi người nên vẫy cờ cổ vũ cho Ultraman.

Giống như đội trưởng Iruma Megumi của đội Victory, từ đầu đến cuối chưa từng nghi ngờ Địch Già, luôn dành cho Địch Già sự tin tưởng tuyệt đối.

Điểm này trong các vũ trụ Ultraman khác cũng như vậy, chỉ cần là Ultraman, mọi người đều sẽ chấp nhận, dù là thế giới lần đầu tiên có Ultraman, quần chúng cũng sẽ lập tức biết Ultraman là chiến đấu vì nhân loại.

Sự tin tưởng vô cớ này từng là ưu điểm tốt đẹp của tác phẩm Ultraman, bây giờ lại trở thành nhược điểm.

Cho nên mới nói con đường của Ultraman thật sự ngày càng hẹp, có lẽ thật sự chỉ có thể làm thành phim chiến đấu thuần túy mới có thể xem được.

Dù sao phàm là người được gọi là Ultraman đều phải là người tốt, ngoại trừ Belial và Carmeara.

Không giống Kamen Rider có thể nhảy qua nhảy lại, tập này là người tốt, tập sau là người xấu, tập sau nữa lại trở thành người tốt, sự thay đổi liên tục này có thể tăng thêm rất nhiều sự hồi hộp.

Nhưng nếu nói Ultraman đột nhiên trở thành phe của quái thú, có lẽ khán giả sẽ phát điên, bởi vì khán giả thích Ultraman chính là thích cảm giác an toàn mà Ultraman mang lại, họ biết dù quái thú có hung hăng đến đâu, nhưng chỉ cần Ultraman xuất hiện, ba phút là có thể kết thúc trận chiến, cảm giác an toàn này là những tác phẩm khác không thể mang lại cho khán giả.

Hạn chế rất nhiều, nhưng chỉ cần có ý tưởng, cách làm luôn nhiều hơn khó khăn.

Đầu tiên, để tiết kiệm chi phí, phải cố gắng biến thân ít lại, cho nên Đỗ Lan thiết lập đây là một Ultraman sắp hết tuổi thọ, số lần biến thân của anh ta có hạn, cho nên bình thường không thể biến thân, mà phải dựa vào năng lực của người trần gian để cố gắng dùng trí tuệ chiến đấu với quái thú.

Đồng thời, Ultraman này không chỉ chiến đấu với quái thú, mà còn dạy người trần gian cách chiến đấu, cách trở thành ánh sáng, Ultraman cũ chết đi, Ultraman mới trỗi dậy.

Nhìn từ quan điểm tu tiên, Ultraman cũ chính là lão gia gia, đã sắp không xong, trước khi chết chọn một người trần gian, muốn để cậu ta kế thừa ý chí Ultra.

Đội phòng vệ vẫn cần, thiết lập quái thú cũng phải thay đổi, xây dựng một xã hội quái thú kẻ mạnh làm vua, quái thú không phải do ô nhiễm hay sai lầm của con người gây ra, chúng chỉ vì muốn trở nên mạnh hơn mới đến cướp đoạt tài nguyên của con người.

Cho nên những con quái thú xuất hiện lúc đầu sẽ không rất mạnh, có thể đấu qua lại với người trần gian.

Dù sao chi phí biến thân của Ultraman quá cao, vẫn là người trần gian đánh nhau tiết kiệm chi phí hơn.

Đến cuối cùng thật sự không được, dù đã nhận được sự chỉ điểm của lão gia gia cũng không thể đánh bại quái thú, lúc này mới biến thân.

Mà số lần biến thân dùng một lần bớt một lần, cũng có thể tạo ra một cảm giác áp lực cho khán giả, bởi vì chiến sĩ cũ sắp ra đi, chiến sĩ mới vẫn chưa thành hình, cuộc khủng hoảng tre già măng mọc không kịp này có thể tạo ra đủ sự hồi hộp.

Hơn nữa, phe phản diện cũng có thể là các loại quái thú vì muốn trở nên mạnh hơn mà không từ thủ đoạn, ví dụ như cường hóa máy móc, ví dụ như nuốt chửng đồng loại, hoặc là khao khát cướp đoạt sức mạnh của Ultraman.

Tuy là tác phẩm đối kháng, nhưng vẫn phải có động cơ chiến đấu hợp lý.

Đỗ Lan nói thao thao bất tuyệt kịch bản ý tưởng, hoàn toàn là khuôn sáo của một tác phẩm đối kháng, cường giả già nua bồi dưỡng người kế thừa mới, đi chiến đấu với các loại cường giả, không ngừng củng cố niềm tin vào ánh sáng và ý chí Ultra, cuối cùng hoàn thành sự truyền thừa, Ultraman cũ chết đi, Ultraman mới trỗi dậy.

Mà mấy tập Ultraman cũ chết đi nhất định phải bi tráng, còn phải thể hiện sự hoang mang và quyến luyến của người trần gian, tuyệt đối là thời khắc bùng nổ xung đột kịch tính, tỷ suất xem đài chắc chắn sẽ bùng nổ.

Đồng thời cũng có thể thể hiện một chút cái chết thực sự của Ultraman, khán giả chắc chắn cũng muốn biết nếu Ultraman không được nối mạng thì sẽ như thế nào.

Dĩ nhiên là quay về với ý chí Ultra, lại có thể đưa ra khái niệm mới, ánh sáng của Ultraman sẽ mờ đi, nhưng tinh thần bất diệt.

Muốn quay phim thì cần một sân khấu, tiếp theo chúng ta nên đi đến một thế giới mới.

Tất cả những người sống sót đều bị đưa lên Lộ Lộ Da, họ sắp tiến hành một cuộc xuyên việt mới.

Thật đáng mừng, có lẽ không bao lâu nữa chúng ta có thể trở thành một chủng tộc mới, tộc xuyên việt.

Đỗ Lan cho biết sau khi những người sống sót gia nhập, họ lại có thêm người.

Hạnh Nại không phải đến để chơi: Hy vọng ngươi tuân thủ lời hứa.

Dĩ nhiên, chỉ cần các ngươi hợp tác khiến ta hài lòng, ta sẽ giải phóng tất cả nhân loại, đến lúc đó các ngươi có thể sống cuộc sống bình thường, yên tâm, chắc chắn một người cũng không thiếu, đây là lời hứa của ta.

Đỗ Lan là người nói lời giữ lời, sinh mệnh toàn cầu chỉ là con tin, đối với hắn hủy diệt sinh mệnh không có lợi ích gì, ngược lại để mọi người hợp tác với mình mới có thú vị.

Thế giới mới là nơi nào, cũng có Ultraman sao.

Lệ Na tò mò hỏi, tuy tình hình rất nguy cấp, nhưng cô vẫn giữ thái độ lạc quan, không vì cục diện bị động mà rơi vào tuyệt vọng, dù sao họ vẫn còn cơ hội cứu vớt sinh mệnh, vậy thì cứ nỗ lực làm tốt là được.

Dĩ nhiên có, nhưng trước khi đến thế giới đó, chúng ta phải giao ước ba điều, đầu tiên các ngươi không được tiết lộ lai lịch của mình cho bất kỳ ai, cũng không được nói cho họ biết bất kỳ sự thật nào, các ngươi phải chịu đựng sự nghi ngờ của họ.

Chương 1960

Thứ hai, không có sự cho phép của ta, không được biến thân.

Thứ ba, sau khi xuyên việt các ngươi có thể tự do hành động, nhưng phải nhớ rằng tất cả các ngươi đều nằm trong sự kiểm soát của ta, cho nên đừng lơ là.

Đóng phim đương nhiên phải chân thực, giống như The Truman Show, Truman trong tình huống không hề hay biết đã dùng biểu hiện chân thực nhất để giành được lời khen ngợi của khán giả, sự chân thực chính là diễn xuất tốt nhất.

Đảo cô độc Lộ Lộ Da lại một lần nữa đến một thế giới mới, họ lại một lần nữa nhìn thấy đàn chim, nghe thấy tiếng loa, nhìn thấy xe cộ tấp nập, như thể đã qua một kiếp.

Ở Trái Đất tận thế đã không còn những cảnh sắc này.

Nhưng ở thế giới mới, mọi thứ đều chân thực đến vậy, thậm chí có người nghĩ ở lại đây cũng không tệ, dù sao lời của Đỗ Lan không thể tin được, nếu hắn không cứu người thì sao.

Lẽ nào họ thật sự quay về Trái Đất tận thế chờ chết.

Kịch bản đã bắt đầu, sự phân kỳ giữa việc ở lại hay quay về có thể là xung đột đầu tiên của kịch bản.

Tất cả mọi người đều bị thả vào thành phố, ở đây họ không có bất kỳ thân phận nào, họ chỉ là khách, nhưng lại có vũ trang mạnh mẽ, tuyệt đối là nhân tố bất ổn, cho nên họ phải ẩn mình thật kỹ.

Mọi người cũng không biết phải làm sao, đành nghe theo các Ultraman, ở đây có bốn Ultraman, không, là năm Ultraman, chắc là sẽ có cách hay thôi.

Vẫn là Tạp Mật Lạp nói: Chúng ta có thể tự mình kiểm soát một khu vực, năm Ultraman chúng ta có thể chia cắt Trái Đất.

Rõ ràng cô ta vẫn chưa tỉnh táo lại, tư duy vẫn còn dừng lại ở thời đại người khổng lồ hắc ám.

Hạnh Nại là người đầu tiên phản đối: Sao có thể như vậy.

Cô phát hiện những Ultraman người trần gian khác đều rất thiện lương, duy chỉ có ý nghĩ của Tạp Mật Lạp này rất nguy hiểm.

Chúng ta vẫn nên tìm hiểu tình hình thế giới này trước đã, không phải Đỗ Lan nói ở đây cũng có Ultraman sao.

Vũ Tàng nói: Nhưng đến giờ tôi vẫn chưa cảm nhận được sự tồn tại của quái thú.

Ultraman chỉ có một, nhưng quái thú lại có rất nhiều, tại sao không cảm nhận được.

Bởi vì quái thú The One vẫn chưa đến, quái thú ở Trái Đất này không phải tự nhiên sinh ra, mà là sau khi sinh mệnh vũ trụ The One cỡ lớn chết đi, tế bào của nó ảnh hưởng đến sinh vật trên Trái Đất mới sinh ra quái thú, hay nói cách khác là Dị Sinh Thú.

Quái thú vẫn chưa đến, trên Trái Đất đã xuất hiện một đám lớn Ultraman, The One nếu biết được, chắc chắn sẽ quay đầu rời đi, không bao giờ lại gần Trái Đất nữa, đáng tiếc nó không biết, cho nên vẫn đang trên đường đến Trái Đất, rất nhanh sẽ đến.

Vì không có quái thú, mọi người cũng chỉ có thể tìm nơi ở tạm, họ cũng không biết mình nên làm gì.

The One là một loại sinh mệnh tiến hóa, chủ đề của vũ trụ này chính là tiến hóa, ngay cả Ultraman cũng là hình thái tiến hóa, chỉ là The One hấp thụ sinh mệnh của sinh vật để mô phỏng, còn Ultraman Nại Khắc Sắt Tư là thông qua việc hấp thụ sinh mệnh và tình cảm của người trần gian để tiến hóa.

Đúng vậy, Ultraman lần này cần người trần gian dùng sinh mệnh để thúc đẩy, nhưng Ultraman dù sao cũng là Ultraman, anh ta chỉ chọn người trần gian mà anh ta cần để nhập vào, hấp thụ phẩm chất ưu tú của người trần gian để cường hóa hình thái của mình, nhằm đạt đến hình thái mạnh nhất.

Mà Ultraman đang tiến hóa này, chính là Nặc Á trong tương lai.

Lúc này anh ta vẫn chỉ là Ultraman Nại Khắc Tư Đặc, sau đó anh ta sẽ biến thành Ultraman Nại Khắc Sắt Tư, cuối cùng mới là Nặc Á, những cái tên khác nhau chỉ là ba giai đoạn khác nhau của anh ta.

Thuộc về loại phá vỡ rồi xây dựng lại, chi tiết của câu chuyện sẽ nhanh chóng được trình bày trước mặt những người xuyên việt.

Tình hình hiện tại là The One đang chạy phía trước, Nại Khắc Tư Đặc đang đuổi theo sau, giữa họ có khoảng cách thời gian hai tháng, đối với vũ trụ rộng lớn, hai tháng cơ bản có thể bỏ qua, dù sao khoảng cách trong vũ trụ động một chút là tính bằng năm ánh sáng, khoảng cách hai tháng còn chưa đến một năm ánh sáng, căn bản không đáng kể.

Cho nên có thể nói là bám sát theo sau, đối với nhân loại, họ phát hiện tình hình là như thế này: sau khi quả cầu ánh sáng màu xanh lục đầu tiên đáp xuống Trái Đất hai tháng, lại có thêm một quả cầu ánh sáng màu đỏ.

Đến thời điểm hiện tại, nhân loại vẫn không biết gì về hai vật thể không xác định đến từ vũ trụ này.

Mỗi lần quả cầu ánh sáng đến, người Trái Đất đều sẽ cử máy bay chiến đấu lên không, để tiếp cận quan sát.

Các phi công ở căn cứ không quân đều biết phi công gặp quả cầu ánh sáng màu xanh lục lần đầu đã hy sinh, còn phi công gặp quả cầu ánh sáng màu đỏ thứ hai đã sống sót, dường như cũng không có gì bất thường.

Nhưng bánh xe vận mệnh đã bắt đầu quay.

Thực ra phi công gặp quả cầu ánh sáng màu xanh lục không phải hy sinh, mà bị cơ quan nghiên cứu giấu đi, bởi vì phi công đã xảy ra biến dị kỳ quái, biến thành một loại sinh mệnh mà con người không thể hiểu được, trong hai tháng này, họ đã liên tục nghiên cứu, nhưng không có kết quả gì, nhưng biệt danh của người biến dị này là The One.

Các nhà khoa học đều không ngờ rằng chỉ sau hai tháng ngắn ngủi, lại có quả cầu ánh sáng xuất hiện, lại có phi công gặp phải, nhưng tình hình của phi công thứ hai dường như không nghiêm trọng bằng người đầu tiên, không xảy ra biến dị.

Nhưng cơ quan nghiên cứu sẽ không từ bỏ người gặp phải thứ hai, dù sao anh ta cũng có khả năng biến thân.

Hơn nữa, khi quả cầu ánh sáng màu đỏ xuất hiện, cũng là lúc The One nổi điên, điều này cho thấy giữa quả cầu xanh và quả cầu đỏ có một mối liên hệ nhất định, thế là họ gọi phi công gặp quả cầu ánh sáng màu đỏ là The Next.

Cả hai đều bị liệt vào danh sách những người không thể tiếp xúc có độ uy hiếp cao, họ vừa truy bắt The One, vừa giám sát The Next.

Lúc này cả hai dị thể này đều vẫn còn trong phạm vi kiểm soát, The One lúc trốn thoát chỉ cao hơn hai mét, còn The Next thì không có bất kỳ thay đổi nào, vẫn là hình dạng con người.

Đại Cổ và những người khác hoàn toàn không biết gì về những chuyện đã xảy ra, họ đang nỗ lực làm công kiếm tiền, dù sao bây giờ không ai trả lương cho họ, hàng hóa trong siêu thị ở đây cũng không phải lấy miễn phí, họ phải có tiền mới có thể ăn no.

Làm công nuôi một đám nhà khoa học không có tay nghề, còn có đám trẻ con không thể làm việc, không phải là chuyện dễ dàng.

May mà Ultraman có thể lực, có thể làm việc nặng, diễn ra một màn Ultraman làm công ở dị giới.

Thật sự là rất chân thực, Ultraman sau khi không còn đãi ngộ của anh hùng cũng phải lo lắng cho cái bụng đói.

Cho nên họ căn bản không để ý đến việc quả cầu ánh sáng xanh và quả cầu ánh sáng đỏ xuất hiện.

Trong hai tháng, con người đã dùng hết mọi thủ đoạn để nghiên cứu, nhưng vẫn không thể giải mã được hiện tượng biến dị xảy ra với phi công Hữu Đỗng Quý Văn sau khi gặp quả cầu ánh sáng màu xanh lục.

The One tuyệt đối là sinh vật ngoài vũ trụ, là sinh mệnh vượt qua sự hiểu biết của con người chúng ta, các nguyên tố cấu thành cơ thể nó đều là những nguyên tố mới mà con người chưa từng ghi nhận, cho nên chúng ta tuyệt đối phải bắt nó trở lại.

Đây là tài liệu nghiên cứu mà các nhà khoa học tuyệt đối không thể từ bỏ: Đồng thời tôi cho rằng nên bắt cả The Next, người đã tiếp xúc với quả cầu ánh sáng màu đỏ, về, bởi vì anh ta hiện tại chính là một quả bom hẹn giờ tiềm ẩn.

Mọi người cũng đã thấy tình hình của Hữu Đỗng Quý Văn sau khi biến dị, hoàn toàn mất đi lý trí, cho nên chúng ta không nên nhân từ.

Nhưng Chân Mộc Thuấn Nhất là công thần của đội tự vệ, sao chúng ta có thể làm phiền cuộc sống của anh ta sau khi anh ta đã bình phục, hơn nữa bác sĩ đã kiểm tra rồi, anh ta không có gì bất thường.

Quân đội rất bảo vệ phi công ưu tú này.

Tôi đã nói rồi, cả hai quả cầu ánh sáng đều là sinh vật chưa biết, không phải là thứ chúng ta có thể hiểu được ở thời điểm hiện tại, cho nên dù bác sĩ nói không có vấn đề gì, chúng ta cũng không thể lơ là.

Nhà khoa học kích động nói.

Nhưng quân đội không muốn giúp, tuy nhiên có người lại cảm thấy cần thiết, cho nên đã bí mật tìm nhà khoa học thương lượng: Hiện tại Liên Hợp Quốc chuẩn bị thành lập một cơ quan mới để đối phó với các sinh vật chưa biết, ý kiến của anh rất có lý, tôi có thể bí mật ủy quyền, cho anh người, cho anh vật tư, anh có tự tin bắt được The One và The Next không.

Dĩ nhiên có thể.

Điểm này nhà khoa học tuyệt đối tự tin, chỉ cần cho hắn quân đội là được.

Rất tốt, anh có thể hành động ngay bây giờ.

Những binh sĩ đó đều là tinh anh được tuyển chọn từ đội tự vệ, là nhân tài quý báu của tổ chức TLT trong tương lai, anh phải sử dụng họ thật tốt.

TLT.

Đúng vậy, là viết tắt của Cơ quan Giải phóng Quốc tế, trong tương lai nếu còn có sinh vật ngoài hành tinh tiến vào Trái Đất, chúng ta cần tập hợp sức mạnh của toàn cầu để phòng vệ.

Nhà khoa học gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu: Tôi sẽ không làm ngài thất vọng.

Nhà khoa học đã nghĩ ra cách, đó là dùng Chân Mộc Thuấn Nhất làm mồi nhử The One, đến lúc đó bắt cả hai về cơ quan nghiên cứu là không có vấn đề gì.

Kế hoạch nhanh chóng được thực hiện.

Chân Mộc Thuấn Nhất, một phi công F 14 đã giải ngũ, nhiệm vụ gặp quả cầu ánh sáng màu đỏ là nhiệm vụ cuối cùng anh thực hiện trong đội tự vệ, hiện tại anh là một phi công máy bay nông nghiệp, công việc là điều khiển máy bay phun thuốc trừ sâu.

Anh đã kết hôn, có một người con trai, nhưng sức khỏe của con trai không tốt, hiện tại anh chỉ là một người chủ gia đình bình thường, anh vốn nghĩ mình sẽ sống một cuộc đời bình thường, không ngờ một ngày nọ đột nhiên có một đội quân nhân xông vào nhà anh, cưỡng ép đưa anh đi, anh còn chưa kịp nói lời tạm biệt với con mình.

Những binh sĩ ngang ngược này nhốt Chân Mộc vào lồng, kích thích anh ta, kích phát sức mạnh của The Next, để dụ The One.

Tuy nhiên, người cảm nhận được sức mạnh này không chỉ có The One, mà còn có các Ultraman.

Đại Cổ đang bốc gạch ở công trường, Phi Điểu đang hát dạo, cùng với Vũ Tàng đang hót phân ở vườn thú, Hạnh Nại đang làm thu ngân ở siêu thị, và cả Đại Hà không làm gì cả đều cảm nhận được sức mạnh Ultraman này.

Sức mạnh này có vẻ quen quen.

Tái La nói với Đại Hà rằng cậu dường như nhận ra chủ nhân của sức mạnh này, nhưng lại không chắc chắn lắm, bởi vì sức mạnh này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Vậy rốt cuộc là quen hay không quen.

Đại Hà cho rằng Tái La cũng quá không đáng tin cậy, quả nhiên là vì còn quá trẻ sao.

Đại Hà đã biết Tái La là người trẻ nhất trong tất cả các Ultraman, mới 5900 tuổi, đối với Ultraman thì chẳng khác gì một đứa trẻ.

Địch Già và Tạp Mật Lạp đã hơn ba mươi triệu năm tuổi, Đái Nã và Cao Tư cũng khó tính toán được tuổi thọ, chỉ có Tái La là có thể tính rõ ràng tuổi tác, đây chính là sự khác biệt.

Tái La cảm thấy quen thuộc là đúng rồi, bởi vì hack của cậu là do người ta tặng, nhưng không nhận ra cũng bình thường, bởi vì bây giờ Nại Khắc Tư Đặc vẫn chưa trở thành Nặc Á, anh ta vẫn đang trong quá trình tiến hóa, cho nên vẫn có sự khác biệt với Nặc Á mà Tái La quen thuộc.

Cái tên ăn hại nhà ngươi cũng dám nghi ngờ ta sao.

Tái La cho biết mình không muốn bị một con người mười chín tuổi chỉ trích, cậu tuy trẻ, nhưng cũng đã 5900 tuổi rồi.

Bây giờ Nặc Á vẫn chưa phải là Nặc Á, nhưng Tái La đã gặp Nặc Á và nhận được hack do Nặc Á tặng, vậy thì bây giờ Tái La xuất hiện ở đây, có làm rối loạn dòng thời gian không.

Dù sao vấn đề du hành thời gian đều không thể tránh khỏi việc thảo luận vấn đề này.

Địch Ny Toa nhìn Đỗ Lan, trong lòng nghĩ đến nước này rồi, còn cần phải cân nhắc những thứ này sao.

Họ từ khi nào đã quan tâm đến tính liên tục của thời gian, đã cân nhắc đến mối liên hệ nhân quả rồi.

Cứ xuyên việt là được, quan tâm gì đến ba bảy hai mốt.

Địch Ny Toa dù sao cũng lười suy nghĩ vấn đề con gà có trước hay quả trứng có trước, bởi vì căn bản không có ý nghĩa, chỉ có dòng thời gian mà họ đã trải qua mới có giá trị, còn những dòng thời gian khác thì kệ nó đi.

Chương 1961

Là khí tức của Ultraman, chỉ là rất yếu.

Năm Ultraman đồng thời bỏ việc, tụ tập lại với nhau, ở với Đỗ Lan lâu, họ cũng đã tổng kết ra một số quy luật, đó là nơi nào có Ultraman, nơi đó chắc chắn có quái thú.

Ultraman của thế giới này sao thế, yếu vậy.

Tạp Mật Lạp cho rằng Ultraman này còn yếu hơn cả quái thú, làm sao bảo vệ Trái Đất, hay là nói quái thú của thế giới này cũng rất yếu.

Sau khi chứng kiến Kiệt Đốn thánh nhân, tầm nhìn của họ đều đã nâng cao.

Nhưng vì đó là tín hiệu của Ultraman, họ phải đi xem, tuy không thể biến thân, nhưng dù không biến thân, họ hiện tại cũng có thể phát huy sức mạnh vượt qua người thường.

Thế là họ đều đến sân vận động bỏ hoang, khí tức của Ultraman chính là phát ra từ đây.

Chân Mộc rất tức giận, bởi vì anh đã đổ máu, đổ mồ hôi, lập công cho tổ quốc, những người này lại không có một chút bằng chứng nào đã bắt giữ mình, thậm chí còn dùng cách vô nhân đạo để hành hạ mình, anh muốn gặp tư lệnh không quân.

Đáng tiếc ở đây lời nói của tư lệnh không quân cũng không có giá trị.

May mà mỗi lần người tốt bị oan, người cứu người tốt thường là người xấu, người xấu sẽ nhảy ra để chứng minh sự trong sạch của người tốt.

Lần này cũng vậy, The One đến rồi.

Mười mấy ngày không gặp, nó đã cao khoảng mười mét, điều này vượt xa dự liệu của các nhà khoa học, căn bản không thể hiểu được tốc độ tăng trưởng đi ngược lại thường thức này.

Dĩ nhiên không thể hiểu được, bởi vì trong mười mấy ngày này nó đã liên tục ăn uống, tiến hóa.

Quái thú vừa đến đã đánh cho đội quân tinh nhuệ ngơ ngác, nó đao thương bất nhập, lại còn sức mạnh vô cùng, thân cao mười mét có thể đập vỡ bức tường bê tông dày một mét, quân đội chỉ là đi nộp mạng.

May mà mục tiêu của quái thú là hấp thụ ánh sáng của Ultraman, nó phát hiện Ultraman đã yếu đi, lúc này nên phản sát.

Năm chiến sĩ Ultra thấy rất nhiều người bị bê tông đè lên, lập tức xông lên giúp đỡ, không hề thấy chết mà không cứu.

Hoàn toàn không biết năm gã này từ đâu đến, nhưng sức lực của họ thật lớn, lại có thể di chuyển được tảng đá.

Lúc này, đội trưởng của đội tinh nhuệ cảm thấy nên tuyển cả năm công dân bình thường nhiệt tình này vào TLT, nói không chừng còn có thể thành lập một đội chiến đấu đặc biệt.

Một đội trưởng của Siêu Cấp Đội Tấn Công Đêm toàn là Ultraman, đã được thành lập chỉ trong một ý niệm của vị đội trưởng được cứu này, dĩ nhiên đội trưởng hiện tại không biết ý tưởng của mình vĩ đại đến mức nào, ngay cả Đỗ Lan cũng không nghĩ đến việc biên chế Ultraman vào một đội chiến đấu, nhưng anh ta lại dám nghĩ dám làm, quả nhiên trí tưởng tượng của con người là vô hạn, người có gan lớn bao nhiêu, đất có sản lượng bấy nhiêu.

Trước đây trong một đội chiến đấu có một hoặc hai Ultraman, đều phải lén lút, bây giờ trong một đội toàn là Ultraman, sức chiến đấu đó quả thực vượt qua cả Đội Điều Tra Khoa Học Đặc Biệt.

Quái thú đang tàn phá, uy hiếp đến tính mạng của Chân Mộc Thuấn Nhất, nghĩ đến vợ, nghĩ đến con, bản năng sinh tồn của Thuấn Nhất đã được kích phát, sức mạnh của quả cầu ánh sáng đỏ xuất hiện.

Ultraman Nại Khắc Tư Đặc hoàn thành lần biến thân đầu tiên, nhưng cũng chỉ cao mười mét.

Mọi người mau đi.

Mặc dù quái thú và Ultraman đều chỉ cao mười mét, nhưng trận chiến của họ vẫn vượt qua phạm vi chịu đựng của người thường, đống đổ nát rung chuyển, trần nhà vỡ vụn rơi xuống, những khối bê tông, thanh thép đều là vũ khí trên đầu.

Mau đi.

Năm Ultraman vai kề vai, tay đỡ tay, mới đưa được tất cả mọi người ra khỏi đống đổ nát.

Ầm ầm, đống đổ nát đổ sập, chôn vùi cả quái thú và Ultraman.

Mọi người lòng còn sợ hãi, cuối cùng vẫn là đội trưởng cảm ơn năm công dân ưu tú nhiệt tình: Các bạn có hứng thú gia nhập đội của tôi không.

Năm Ultraman nhìn nhau, rồi cùng cười, cuối cùng lại có người trả lương cho họ.

Họ rất quen thuộc với quy trình này, gia nhập và ẩn mình trong đội phòng vệ, dùng tài nguyên của đội phòng vệ để tìm quái thú, tiêu diệt quái thú, giống như trước đây.

Cho nên họ lập tức đồng ý.

Thất bại lần này khiến cả hai vật liệu nghiên cứu đều chạy thoát, nhưng nhà khoa học biết Chân Mộc chạy trời không khỏi nắng, anh ta còn có gia đình, cho nên chuẩn bị quay về chặn Chân Mộc.

Chân Mộc có một cơn ác mộng, đến khi tỉnh lại, hoàn toàn mơ hồ, anh phát hiện mình trần truồng xuất hiện trên đường phố, lẩn trốn mãi mới về được đến nhà, lại phát hiện những kẻ đáng ghét đó lại đến.

Nhưng thái độ của nhà khoa học lần này đã tốt hơn nhiều, bởi vì tốc độ tiến hóa của The One vượt quá dự đoán của hắn, bây giờ quân đội thông thường đã vô dụng, hắn cần mượn sức mạnh của Chân Mộc, chỉ có quái vật mới có thể đánh bại quái vật.

Cho nên lần này hắn đã giải thích cặn kẽ đầu đuôi câu chuyện cho Chân Mộc.

Chân Mộc cũng là lần đầu tiên biết rằng con quái thú kia là đồng nghiệp của mình, cũng là phi công: Vậy tôi cũng sẽ biến thành quái thú sao.

Hiện tại xem ra tình hình của anh khác với anh ta, sự thay đổi của anh ta là không thể đảo ngược, nhưng anh vẫn giữ được lý trí, điều này đại diện cho tình hình của anh tốt hơn anh ta rất nhiều, có lẽ anh có thể nắm vững sức mạnh biến thân này.

Chân Mộc không muốn sức mạnh, anh chỉ muốn ở bên cạnh gia đình mình, con trai anh còn bị bệnh, anh với tư cách là người cha không nên mạo hiểm, mà nên ở lại bên cạnh con trai.

Thưa ngài Chân Mộc, tôi hiểu gánh nặng của ngài, nhưng bây giờ chúng tôi cần ngài.

Tôi đã phục vụ cho đất nước này bao nhiêu năm rồi, tôi đã hoàn thành trách nhiệm của một công dân, bây giờ tôi không còn là chiến sĩ nữa.

Đại Chân Mộc lại không muốn từ bỏ gia đình để đi chiến đấu.

Tuy anh cũng biết quái thú rất có thể sẽ còn đến tìm anh, nhưng anh muốn ở bên con trai trong chặng đường cuối cùng.

Đúng vậy, đứa con trai đáng thương của anh mới học tiểu học đã mắc bệnh nan y, đã không còn nhiều thời gian nữa.

The One sẽ không cho Ultraman thời gian, nó đang điên cuồng tiến hóa, hấp thụ sinh mệnh trên Trái Đất, trở nên ngày càng mạnh mẽ.

Lúc này, năm Ultraman cũng đã gia nhập TLT, tố chất cơ thể của họ mạnh đến mức khiến các quân nhân ghen tị, tự nhiên trở thành ứng cử viên tốt nhất cho đội Dạ Tập.

Vốn dĩ đội Dạ Tập là một khái niệm của TLT, là lựa chọn các chiến sĩ tinh nhuệ, trang bị vũ khí tiên tiến nhất để đối kháng với sinh vật ngoài hành tinh, nhưng vì năm ứng cử viên ưu tú các bạn, cho nên khái niệm đội Dạ Tập đã trở thành hiện thực, từ hôm nay các bạn chính là đội Dạ Tập Không.

Đội Dạ Tập không phải là một đội ngũ đơn độc, mà là một loạt các đội ngũ, sẽ được sắp xếp từ tiểu đội A đến tiểu đội Z, sẽ chịu trách nhiệm an toàn toàn cầu.

Nhưng với tư cách là đội quân thử nghiệm đầu tiên, năm người này chính là đội Không, cũng là đội quân đặc biệt không nằm trong biên chế chính thức.

Sau khi Đại Cổ và những người khác trở thành đội Không, việc đầu tiên là chủ động xin đi bắt quái thú.

Vì họ không sợ chết, vậy thì cứ để họ đi, vừa hay các binh sĩ khác đều sợ hãi, đã không còn dám tác chiến với quái thú, năm công dân nhiệt tình này quả thực là cứu tinh do trời phái đến.

Tuy hiện tại vẫn chưa thành lập chi bộ Viễn Đông của TLT, nhưng TLT vẫn sẵn lòng hỗ trợ tối đa cho đội Không, cấp cho họ vũ khí và phương tiện giao thông, hơn nữa còn có đội hậu cần giúp họ tìm kiếm quái thú.

Các Ultraman cho rằng như vậy mới đúng, dù là đội Victory, đội Super GUTS, hay đội EYES đều có hương vị này.

Có tổ chức rồi, các Ultraman hành động thuận tiện hơn, họ nhanh chóng bắt tay vào công việc, bởi vì bây giờ họ đều không thể biến thân, chỉ có thể dựa vào vũ khí để tấn công quái thú.

Con quái thú The One cỡ lớn kia không tầm thường, rất có thể là quái thú dạng trưởng thành, sẽ ngày càng mạnh mẽ, cho nên phải tranh thủ từng phút từng giây.

Quái thú đã trốn đi, sau trận chiến trước, nó biết Ultraman đang ở trong cơ thể con người, nếu cần thiết vẫn sẽ xuất hiện, cho nên nó phải trở nên mạnh hơn, trở nên không còn sợ hãi gì nữa, cho nên nó hấp thụ sinh mệnh của con người, động vật, cuối cùng đã biến thành một con quái thú khổng lồ xuất hiện trên đường phố Tokyo.

Quá muộn rồi.

Phi Điểu biết bây giờ chỉ dựa vào vũ khí là không thể đánh bại quái thú, họ lại không thể biến thân, cho nên việc họ có thể làm là sơ tán quần chúng, còn quái thú chỉ có thể giao cho Ultraman của thế giới này, họ tin rằng Ultraman Nại Khắc Tư Đặc sẽ không làm họ thất vọng.

Hành tinh vốn không có quái thú này, cuối cùng cũng sắp đón chào những ngày tháng có quái thú.

Lúc này, người phát hiện ra The One không chỉ có nhân loại, mà còn có một nhóm khách từ ngoài vũ trụ, họ cũng đã đến Trái Đất, và đang chờ đợi thời cơ xuất hiện.

Lai Phóng Giả rất hiểu The One, cũng rất hiểu Ultraman, họ trước đây cũng từng được Ultraman giúp đỡ, nhưng vì khao khát sức mạnh của Ultraman, họ đã làm thí nghiệm cấm kỵ, cuối cùng lại tan nhà nát cửa, nổ tung cả hệ sao của mình để trốn vào vũ trụ.

Sau khi đến vũ trụ, họ vẫn chứng nào tật nấy, vẫn muốn có được sức mạnh của Ultraman.

Tuy nhiên lần này họ đã tính sai, vốn dĩ họ chuẩn bị đợi Ultraman và quái thú lưỡng bại câu thương rồi xuất hiện hấp thụ năng lượng của Nại Khắc Tư Đặc, nhưng họ không ngờ rằng Nại Khắc Tư Đặc vì cứu Chân Mộc đã chọn cách phá vỡ rồi xây dựng lại.

Khi quái thú tàn phá Tokyo, Chân Mộc đã hứa với con trai sẽ hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng rồi quay về ở bên cạnh con, cuối cùng anh vẫn không thể bỏ xuống chính nghĩa trong lòng, chọn lựa từ bỏ gia đình để quyết một trận tử chiến với quái thú.

Còn Nại Khắc Tư Đặc vì để Chân Mộc có thể quay về gặp con trai lần cuối, đã từ bỏ sinh mệnh của mình, chỉ để lại một tia sáng tìm kiếm người thích hợp mới, bắt đầu lại quá trình tiến hóa.

Trận chiến rất thảm liệt, The One nuốt chửng một lượng lớn sinh mệnh để đại chiến Ultraman, Nại Khắc Tư Đặc lại vì có quá nhiều kiêng dè nên căn bản không phát huy toàn lực, cuối cùng còn hy sinh cả bản thân.

Các Ultraman khác biến thân quá ba phút mới ảnh hưởng đến sức khỏe của người trần gian, còn Nại Khắc Tư Đặc vừa biến thân đã tiêu hao sinh mệnh của người trần gian, số lần biến thân càng nhiều, người trần gian chết càng nhanh.

Nhưng Nại Khắc Tư Đặc lại rất lương thiện, không muốn để Chân Mộc không gặp được con trai, cho nên dù Chân Mộc sẵn lòng liều mạng, Ultraman cũng không vắt kiệt anh ta, do đó không thể lập tức áp chế quái thú.

Cuối cùng vẫn là Nại Khắc Tư Đặc chia sẻ sinh mệnh của mình cho Chân Mộc, mới đánh bại được The One, cứu được Chân Mộc.

Nhưng đây không phải là một chiến thắng hoàn toàn, bởi vì tế bào của quái thú đã rơi như mưa xuống thành phố lớn trong vụ nổ.

Còn Ultraman Nại Khắc Tư Đặc phải phá vỡ rồi xây dựng lại, tìm kiếm người trần gian mới, bắt đầu lại quá trình tiến hóa.

Người ngoài hành tinh Lai Phóng Giả ngớ người, họ vốn tưởng là lưỡng bại câu thương, không ngờ là đồng quy vu tận, điều này vượt quá dự đoán của họ, xem ra chỉ có thể ở lại Trái Đất chờ thời cơ, dù sao bây giờ nhà của họ cũng không còn, nói không chừng có thể chiếm lấy Trái Đất.

Lại là một trận đại chiến ở trung tâm thành phố, may mà Nexus và TheOne chủ yếu không chiến, giảm thiểu thiệt hại trên mặt đất đến mức thấp nhất.

Chương 1962

Cùng với việc Đội Zero gồm các Ultraman sơ tán dân chúng, thương vong của người dân đã giảm đi rất nhiều.

Nhưng sự hoảng loạn thì không hề giảm bớt, quái thú và người khổng lồ lướt qua giữa các tòa nhà cao tầng, đối đầu kịch liệt trên không.

Đạn năng lượng của quái thú và lưỡi dao ánh sáng của người khổng lồ xé toang mây, nổ tung hoa mỹ, dư chấn từ vụ nổ trên trời truyền xuống thành phố, làm vỡ tan cửa kính, cảnh tượng đó thật quá đáng sợ.

Ngược lại, những người sống sót từ Trái Đất tận thế lại cho rằng đây chỉ là chuyện nhỏ, trận chiến tay ba giữa Zetton, Saga và Tiga mới thật sự đặc sắc, làm nổ tung cả trung tâm thành phố.

Trận chiến cuối cùng kết thúc bằng việc đồng quy vu tận, Nexus vì để bảo vệ tính mạng của Chân Mộc Thuấn Nhất đã tiêu hao sinh mệnh của chính mình, chỉ để lại trên Trái Đất một ý chí ánh sáng, chờ đợi người có năng lực thích hợp tiếp theo xuất hiện.

Chân Mộc Thuấn Nhất vì biến trở lại thành người bình thường không còn giá trị lợi dụng nên đã bị TLT che giấu đi, con trai anh nhờ một kỳ tích y học mà khỏe mạnh.

Cái gọi là kỳ tích y học, thực ra là Đại Cổ đã lén lút giúp đỡ, vì họ đều thấy Chân Mộc đã xả thân chiến đấu vì nhân loại, anh xứng đáng được hạnh phúc.

Dù trận chiến đã kết thúc, quái thú và người khổng lồ đã biến mất, nhưng nỗi sợ hãi của dân chúng vẫn còn đó, mà sự sợ hãi chính là dưỡng chất yêu thích nhất của tế bào TheOne.

Quái thú và người khổng lồ biến mất không có nghĩa là trận chiến kết thúc, trận chiến vẫn phải tiếp tục.

TLT bắt đầu thành lập thêm nhiều đội Dạ Tập.

Đúng lúc này, một nhóm người ngoài hành tinh khác đến, họ được loài người gọi là Lai phóng giả.

Lai phóng giả mang đến công nghệ của họ, nói rằng có thể giúp nhân loại chống lại tế bào TheOne.

TLT đang đau đầu vì sự lây lan của tế bào lập tức tiếp nhận Lai phóng giả, và nhờ vào công nghệ ngoài hành tinh để hoàn thành hệ thống Vong Xuyên, đồng thời lập tức sử dụng trên quy mô lớn.

Vì hoảng loạn sẽ thu hút tế bào, nên chỉ cần không hoảng loạn là được, vậy làm thế nào để không hoảng loạn.

Chỉ cần không nhớ là được rồi.

Hệ thống Vong Xuyên chính là công nghệ khiến người ta mất trí nhớ, TLT ủy quyền sửa đổi ký ức của toàn bộ nhân chứng trong thành phố, khiến họ quên đi trận chiến giữa quái thú và người khổng lồ.

Đồng thời thành lập Ký ức cảnh sát, chuyên truy bắt những người còn giữ lại ký ức, thậm chí là những kẻ có ý định truyền bá ký ức.

Các Ultraman phát hiện tổ chức quốc tế của thế giới này không giống như những gì họ từng biết.

Nếu như các tổ chức trước đây biết rằng hoảng loạn sẽ thu hút tế bào, chắc chắn sẽ tìm mọi cách khuyến khích quần chúng không hoảng loạn, thậm chí là quay phim quá trình tác chiến của đội đặc nhiệm, chứng minh đội Dạ Tập có năng lực bảo vệ dân chúng, là thông qua sự khích lệ để cổ vũ lòng dũng cảm của mọi người, chứ không phải xóa bỏ ký ức của dân chúng.

Cách làm của TLT khiến các Ultraman nhíu mày, họ cảm thấy hoàn toàn không cần thiết, chỉ có đối mặt với nỗi sợ mới có thể khắc phục được nỗi sợ.

Nhưng TLT lại cho là cần thiết, họ cũng xuất phát từ mục đích bảo vệ dân chúng. 144.

Hơn nữa, vì Lai Phóng Giả có công nghệ này và cũng có hiệu quả, đương nhiên cứ lấy ra dùng là được, họ cũng không biết tuyên truyền cổ vũ có hiệu quả hay không.

Giai đoạn hiện tại, điều nhân loại cần là hiệu quả tức thì, đây là suy nghĩ của TLT.

Nhưng các Ultraman lại cho rằng cách làm này tuy có thể mang lại hiệu quả trong thời gian ngắn, nhưng chẳng khác nào uống rượu độc giải khát, trong thời gian ngắn đúng là có hiệu quả, nhưng về lâu dài, điều này sẽ khiến xã hội loài người nảy sinh quan hệ bất tín, tạo ra ảnh hưởng xấu chưa từng có.

Về việc hai quan điểm này ai đúng ai sai, nên lựa chọn thế nào, cũng chỉ có thể nói rằng người khác nhau có lựa chọn khác nhau.

Sinh mệnh của con người quá ngắn ngủi, chỉ có vài chục năm, không nhìn xa trông rộng như Ultraman cũng là điều rất bình thường.

Nhưng không thể nói cách làm của con người là sai, sinh mệnh vài chục năm có cách sống của vài chục năm, nhân loại đã đưa ra vô số lựa chọn, có đúng có sai, làm sai không đáng sợ, đáng sợ là biết sai không sửa.

Các Ultraman đương nhiên cũng biết điều này, nên dù họ cảm thấy không ổn, nhưng cũng không can thiệp, mà để cho nhân loại và Lai phóng giả hợp tác khống chế ký ức.

Họ chỉ làm tốt công việc của mình, trở thành tấm gương cho tất cả các đội Dạ Tập.

Đội Zero là một truyền thuyết bất bại, trước khi các đội Dạ Tập khác được thành lập, họ đã tiêu diệt hơn hai mươi con Dị sinh thú.

Khi nhân loại còn chưa biết gì về Dị sinh thú, chính Đội Zero đã thu thập cho TLT lô dữ liệu đầu tiên về chúng, những dữ liệu quý giá này trở thành cơ sở chính cho các đội Dạ Tập khác chiến đấu.

Qua những trận chiến dũng cảm của Đội Zero, nhân loại biết được Dị sinh thú sợ lửa, sợ băng, có thể bị tiêu diệt bằng vũ khí.

Nhưng cho dù Đội Zero chiến đấu dũng cảm đến đâu, trong thời gian ngắn cũng không thể tiêu diệt hết tất cả tế bào, vì vậy hai mươi sáu đội Dạ Tập từ đội A đến đội Z vẫn được thành lập.

Cuộc chiến vẫn diễn ra trên toàn thế giới.

TLT cũng đã chuẩn bị vũ khí trang bị mạnh mẽ cho các đội Dạ Tập, trong đó một phần đáng kể công nghệ là do Lai phóng giả cung cấp.

Ví dụ như chiến cơ siêu âm có khả năng tàng hình quang học, và cả radar có thể phát hiện Dị sinh thú, v. v.

Nhờ công nghệ của Lai phóng giả, đội Dạ Tập nhanh chóng trở thành lực lượng quan trọng chống lại Dị sinh thú.

Cùng với sự phối hợp của Ký ức cảnh sát, tất cả các sự kiện tấn công của Dị sinh thú đều được ngụy trang thành tai nạn bất ngờ, tất cả những người sống sót đều bị xóa trí nhớ.

Cũng may Dị sinh thú có một quá trình trưởng thành, Dị sinh thú bình thường chỉ cao hai mét, sau khi xuất hiện sẽ tấn công con người để ăn, sau đó mới lớn lên, ăn càng nhiều càng lớn.

Thông thường, đội Dạ Tập có thể phát hiện Dị sinh thú ngay lập tức, tiêu diệt nó trước khi nó lớn lên, giảm thiểu ảnh hưởng đến mức thấp nhất, giảm nguy cơ bị chứng kiến.

Có phát hiện gần đây Dị sinh thú cũng trở nên ranh ma hơn không.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa vẫn luôn lén lút quay phim trong bóng tối.

Địch Ny Toa cũng cảm nhận được: Lúc đầu chúng luôn xuất hiện ở những nơi đông người, nhưng gần đây nơi chúng xuất hiện ngày càng hẻo lánh, cơ bản là những nơi như khu cắm trại ngoại ô, xem ra chúng cũng đang học hỏi.

Dị sinh thú quả thực có thể học hỏi, qua học hỏi chúng biết rằng đến những nơi đông người, luôn sẽ có đội Dạ Tập đến ngay lập tức, vì vậy chúng cũng đã rút kinh nghiệm, bắt đầu đến những nơi hẻo lánh nhưng có người để ăn thịt, như vậy lại có thể kéo dài thời gian hơn một chút.

Thậm chí có Dị sinh thú còn chuyên mai phục trong khe núi hẻo lánh để phục kích xe cộ đi qua.

Dị sinh thú vô cùng xảo quyệt.

Đây cũng xem như là kiểm soát chi phí, hơn nữa còn rất hợp lý.

Đỗ Lan cho rằng sự sắp xếp này vừa hợp lý vừa tiết kiệm tiền, rất đáng để làm.

Anh thật sự chuẩn bị giúp các Ultraman quay phim bộ à.

Đương nhiên, tôi đã chuẩn bị cả rồi, chắc chắn sẽ hoàn thành trong dự toán.

Tôi định sử dụng nhiều bóng tối, giảm bớt chi tiết bối cảnh, như vậy có thể dành tiền cho các trận đại chiến.

Đỗ Lan đang suy nghĩ rất nghiêm túc.

Anh làm vậy sẽ bị khán giả chửi đấy.

Dùng bóng tối để làm tối màn hình đúng là tiết kiệm tiền, nhưng khán giả Ultraman chắc chắn sẽ không thích loại màn hình đen thui này.

Không sao, chỉ cần cốt truyện hay là được.

Chúng ta có thể sắp xếp thêm nhiều tình tiết được yêu thích, ví dụ như xử lý hết những kẻ làm chuyện xấu ở nơi hẻo lánh, nào là đổ rác bừa bãi, trộm cắp vặt vãnh, đào mộ trộm mả, những kẻ xấu này đều được sắp xếp thành thức ăn của ký sinh thú.

Thực ra đây cũng là mô típ của Ultraman, đó là những người vi phạm đạo đức chung sẽ bị quái thú xử lý, dùng phương pháp đơn giản thô bạo này để giáo dục trẻ em không nên làm những người như vậy, tuyên truyền rằng ác giả ác báo, kẻ ác bị quái thú giết, quái thú lại bị Ultraman giết, hoàn hảo.

Địch Ny Toa thấy Đỗ Lan đã hăm hở muốn thử thì biết không thể ngăn cản anh, chỉ có thể giúp đỡ: Em sẽ tập hợp những kẻ ác, để kẻ ác thu hút lẫn nhau, như vậy sẽ tiện ra tay hơn.

Tri kỷ của ta, chính là lão bà.

Đỗ Lan tỏ ý vậy thì bắt đầu thôi.

Ánh sáng là mối liên kết. 145.

Khu chiến loạn Tam Giác Vàng, nơi đây quân phiệt mọc lên như nấm, dân chúng lầm than, nhưng có một nhà báo lại chủ động yêu cầu đến đây để quay phim cuộc sống của người dân địa phương, quay phim chiến tranh ở Tam Giác Vàng.

Rất nhiều người nghĩ rằng mình đã xa rời chiến tranh, nhưng thực tế chiến tranh luôn ở ngay bên cạnh, bảy châu bốn biển không có nơi nào là không có chiến tranh.

Tam Giác Vàng chính là khu chiến sự châu Á, giao tranh chưa bao giờ dừng lại.

Cơ Thỉ Chuẩn chính là nhà báo này, anh đến đây muốn quay lại cuộc sống thực sự của người dân địa phương, nhưng chiến tranh đối với một người lớn lên trong môi trường hòa bình vẫn là quá nặng nề.

Dù chỉ là chiến tranh giữa các quân phiệt cũng quá nặng nề, Cơ Thỉ Chuẩn đã quen biết một cô bé đáng yêu, những người dân làng chất phác, nhưng anh lại không thể cứu được bất kỳ ai, chỉ có thể nhìn họ vùng vẫy bất lực trong khói lửa, điều anh có thể làm là bấm máy, ghi lại sự tàn khốc của chiến tranh, cô bé và dân làng cuối cùng đều chết, chết ngay trước mắt anh.

Bức ảnh của Cơ Thỉ Chuẩn đoạt giải lớn, nhưng bản thân anh lại không bao giờ có thể trở lại những năm tháng ngây thơ, không bao giờ có thể trở lại cuộc sống yên bình.

Anh chất đống đồ đạc trong phòng thành chiến hào, giấu đầy thức ăn khẩn cấp, cứ như thể mình vẫn đang ở chiến trường.

Nhưng dù giả vờ thế nào, những thứ đã mất đi cũng không thể lấy lại được, mỗi ngày anh đều bị ác mộng hành hạ.

Chương 1963

Trong mơ, anh đi xuyên qua một khu rừng, đến một di tích, trong di tích có một giọng nói đang gọi mình.

Cuối cùng vào một ngày nọ, khi tỉnh dậy, trên tay anh có thêm hai thiết bị kỳ lạ, đồng thời anh còn có thể nghe thấy một âm thanh kỳ lạ, là tiếng kêu cứu.

Cơ Thỉ Chuẩn bắt đầu bôn ba thường xuyên, anh phát hiện ra âm thanh mình nghe được lại dẫn anh gặp những con quái vật ăn thịt người, anh phải dựa vào hai món đồ để chiến đấu, một khẩu súng, một thiết bị biến thân.

Hoàn toàn không do dự, lần này anh sẽ không để bi kịch tái diễn, anh nhất định phải cứu những người vô tội đó.

Người có năng lực thích hợp thứ hai đã ra đời, ánh sáng mà Ultraman Nexus để lại cuối cùng đã một lần nữa va chạm với nhân loại tạo ra tia lửa tráng lệ, nó một lần nữa có được sinh mệnh.

Nexus vì cứu Chân Mộc mà đã chết, nhưng ánh sáng của nó không tắt, Ultraman mới sinh ra bây giờ chính là Nexus.

Nhưng lần này Ultraman lại không cùng một phe với TLT, thậm chí cũng không thể hợp tác với đội Dạ Tập.

Cơ Thỉ Chuẩn là một chiến binh cô độc, anh luôn một mình ra chiến trường.

Đương nhiên khi cần thiết, anh cũng có thể triệu hồi chiến cơ Ultraman.

Chiến cơ, thiết bị biến thân và súng ngắn đều là hiện thân của năng lượng Ultraman.

Cần súng ngắn là vì vật chủ cần có khả năng tự vệ.

Chức năng của thiết bị biến thân thì không cần phải nói, là công cụ cần thiết để vật chủ và Ultraman chuyển đổi.

Còn chiến cơ cũng là để sửa chữa thương tích, Ultraman biết sinh mệnh của vật chủ sẽ bị mình hao hết, vì vậy để kéo dài sinh mệnh của vật chủ, đã biến một phần sức mạnh thành chiến đấu cơ kéo dài mạng sống.

Nhưng chiến đấu cơ kéo dài mạng sống quá phô trương, nên Cơ Thỉ Chuẩn vẫn đánh tay không nhiều hơn.

Lúc này, đội Dạ Tập hoạt động ở Viễn Đông chủ yếu là đội A, cũng gồm năm người, bình thường phụ trách các sự kiện Dị sinh thú ở khu vực Viễn Đông.

Còn về Đội Zero huyền thoại, sân khấu của họ là thế giới, xử lý những vấn đề nan giải mà chính phủ các nước đều cho là khó khăn.

Taxi.

Cơ Thỉ Chuẩn lại cảm nhận được nguy hiểm, lại có Dị sinh thú đang hoạt động, anh chỉ có thể xuống lầu chặn một chiếc xe taxi để đến hiện trường.

May mà trước đó anh nhận được rất nhiều tiền thưởng, nếu không chỉ riêng tiền taxi cũng đủ khiến anh cháy túi.

Nhanh lên.

Cơ Thỉ Chuẩn rất vội.

Không vấn đề, phía trước là một đoạn dốc xuống, lúc đó chính là lúc thể hiện kỹ thuật thật sự.

Tài xế nói chuyện tinh nghịch như vậy đương nhiên là Đỗ Lan, anh lại đang trải nghiệm cuộc sống.

Cơ Thỉ Chuẩn ban đầu không nhận ra điều gì, nhưng khi đến đoạn dốc xuống, tốc độ xe đột ngột tăng nhanh, tài xế này lại biết drift quán tính.

Anh đi xe nhiều lần như vậy, lần đầu tiên gặp tài xế có kỹ thuật tốt như vậy, như thế này, anh có thể đến kịp lúc rồi.

Ở đây đi.

Ở đây.

Chỗ này trước không có làng, sau không có quán, khách hàng chắc chắn muốn xuống xe ở đây sao.

Xung quanh là núi, hoang vắng không người.

Đúng vậy, cảm ơn nhiều, không cần thối.

Để cảm ơn Đỗ Lan đã tiết kiệm thời gian cho mình, Cơ Thỉ Chuẩn rất hào phóng cho thêm một nghìn yên.

Có cần tôi đợi anh không.

Không cần.

Cơ Thỉ Chuẩn xuống xe.

Phía xa trên khúc cua có một chiếc xe buýt đang đậu, đó chính là nạn nhân lần này, Dị sinh thú đã tấn công chiếc xe buýt.

Cơ Thỉ Chuẩn biết mình vẫn đến muộn, trên xe buýt đã không còn người sống sót.

Nhưng bên ngoài xe buýt còn có một người, người này cũng xui xẻo lái xe gặp chiếc xe buýt chắn đường, tốt bụng giúp đỡ, lại bị quái vật truy đuổi.

Đừng qua đây.

Cơ Thỉ Chuẩn vừa nhìn đã biết con Dị sinh thú này không phải là con đã tấn công xe buýt, vì ăn hết một xe buýt người, Dị sinh thú không thể còn nhỏ như vậy.

Con này chắc chắn là con sâu đáng thương không kịp giờ ăn.

Nhưng dù đáng thương, Cơ Thỉ Chuẩn cũng sẽ không để nó làm hại người dân vô tội, biến thân.

Người khổng lồ màu bạc xuất hiện, một cú đấm biến con Dị sinh thú sâu mềm cao hai mét thành đống thịt bầy nhầy, tạo thành một cái hố lớn trên mặt đường.

Người được cứu ngơ ngác nhìn người khổng lồ, như thể đã gặp được đấng cứu thế.

Ultraman đến nhanh đi cũng nhanh, chỉ để lại người đàn ông vẫn còn kinh ngạc.

Rất nhanh một đoàn xe màu đen đã chặn đường, những người mặc đồ đen từ trên xe xuống bắt đầu tìm kiếm nhân chứng khắp nơi.

Này, anh xuống xe.

Những người mặc vest đen này chính là Ký ức cảnh sát, họ đến để che giấu sự thật: Tài xế taxi phía trước, xuống xe.

Đỗ Lan hoàn toàn không rời đi, mà đậu ở gần đó xem kịch.

Phát hiện một nhân chứng ở đây, là tài xế taxi, đang làm nhiệm vụ.

Bị anh phát hiện rồi, vậy thì không còn cách nào khác.

Ký ức cảnh sát tỏ ra hình như đây là lời thoại của mình mà.

Xem ra không còn cách nào khác, chỉ có thể xóa ký ức của anh thôi.

Đỗ Lan ra tay trước.

Viên Ký ức cảnh sát trước mắt cảm thấy không ổn, cái gì với cái gì, nhưng anh ta còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy trước mắt một luồng sáng mạnh, ký ức của anh ta đã bị xóa.

Đừng động.

Tuy nhiên, hành vi của Đỗ Lan vẫn bị người khác phát hiện: Đây là vị trí C, cần chi viện.

Tách, Đỗ Lan lại một lần nữa xóa ký ức của một viên Ký ức cảnh sát khác: Đừng trách tôi, là anh đã thấy thứ không nên thấy.

Tiếng bước chân đến gần, các viên Ký ức cảnh sát đã bao vây, mỗi người trong tay đều cầm một chiếc điện thoại nắp gập, chiếc điện thoại này chính là thiết bị cá nhân Vong Xuyên, từ màn hình điện thoại có thể phát ra ánh sáng mạnh để xóa ký ức của người khác.

Trong tay Đỗ Lan cầm là cây gậy xóa ký ức, là công nghệ của MIB, nhưng dù công nghệ khác nhau, tác dụng là như nhau, đây sẽ là một cuộc đọ sức giữa nhanh và chậm.

Động tác chậm sẽ bị xóa ký ức, giống như cuộc đấu súng của cao bồi miền Tây, bắn chậm đồng nghĩa với cái chết.

Xem ta thi triển liên hoàn chớp nhanh đây.

Phát hiện rất nhiều người bao vây, Đỗ Lan một tay cầm gậy, một tay liên tục ấn nút, chỉ thấy tách những luồng sáng liên tục lóe lên, sau đó các viên Ký ức cảnh sát đều mất trí nhớ.

Nhưng cũng có người động tác nhanh, né được đòn tấn công liên hoàn chớp của Đỗ Lan, họ biết đã gặp cao thủ, nếu chậm một chút, người bị xóa ký ức sẽ là họ: Sao lại có người ngoài cũng sử dụng Vong Xuyên.

Căng thẳng, căng thẳng, kịch tính, kịch tính, lúc này một cơn gió thổi qua, tất cả mọi người đều quay trở lại thời đại cao bồi, thứ họ có thể dựa vào chỉ là thiết bị xóa ký ức trong tay, và chỉ có một cơ hội, hoặc là chớp trúng hoặc là bị chớp, không có khả năng thứ ba.

Phấn chấn lên, đây là thử thách đối với Ký ức cảnh sát chúng ta, chúng ta đã trải qua bao nhiêu huấn luyện, không có lý do gì lại thua một kẻ ngoại đạo, động tác của chúng ta chắc chắn sẽ nhanh hơn hắn.

Người phụ trách nhiệm vụ Thủ Đằng Sa Da cổ vũ, nhưng nhìn thấy đồng nghiệp mất trí nhớ ở không xa, trong lòng cô cũng không chắc chắn: Mọi người mau trả lời.

Sao không ai hưởng ứng.

Đừng gọi nữa, họ đều đã mất trí nhớ rồi, bây giờ chỉ còn hai chúng ta, cô ra đi, chúng ta hãy đấu một trận một chọi một, xem ai có thể xóa ký ức của ai.

Thật đáng ghét.

Thủ Đằng Sa Da bước ra, đối mặt với Đỗ Lan: Ngươi rốt cuộc là ai.

Cô thua rồi, nói cho cô biết cũng vô dụng.

Nếu cô thắng, tôi nhớ được mọi thứ cũng sẽ quên đi, tôi cũng không còn là tôi nữa.

Cho nên câu hỏi này không có ý nghĩa, bây giờ giữa chúng ta có khoảng cách mười bước, tôi đếm đến ba, chúng ta đồng thời ra tay, xem cuối cùng ai sẽ mất trí nhớ.

Đỗ Lan cho rằng cảm giác đấu súng cao bồi này thật sự quá sung sướng, thảo nào cao bồi ngày xưa thích đối mặt bắn nhau.

Thủ Đằng Sa Da, người phụ trách Ký ức cảnh sát, năng lực nghiệp vụ rất mạnh, đến nay cô đã xóa ký ức của hơn một trăm nhân chứng, đây còn chưa tính những lần hành động tập thể.

Từ khi Ký ức cảnh sát được thành lập đến nay, đã xóa ký ức của gần ba vạn người.

Và mỗi viên Ký ức cảnh sát đều được dặn dò rằng công việc của họ là thần thánh, vì họ đã xóa đi những ký ức không tốt đẹp của người khác, việc chứng kiến Dị sinh thú ăn thịt người sẽ trở thành bóng ma cả đời của người khác, và công việc của họ là xóa đi bóng ma, đó là điều vĩ đại.

Nhưng bây giờ cô lại gặp phải một đối thủ đáng sợ, cũng có khả năng xóa ký ức của người khác, lẽ nào đối phương là kẻ phản bội Ký ức cảnh sát.

Nhưng Thủ Đằng Sa Da hoàn toàn không nhớ trong Ký ức cảnh sát có nhân vật như vậy, hơn nữa kẻ phản bội cũng là người của đội Dạ Tập, là vị phó đội trưởng tự ý rời đội, hiện vẫn chưa tìm thấy, khiến cho thành viên đội A đều bất mãn.

Mình phải bình tĩnh, không thể suy nghĩ lung tung nữa, vì kẻ thù đang ở ngay trước mắt, bây giờ trong tay mình chỉ có thiết bị Vong Xuyên, bây giờ phải nhanh, chuẩn, độc, chỉ có nhanh hơn đối phương một bước xóa đi ký ức, mình mới có thể an toàn.

Mặc dù đã xóa ký ức của rất nhiều người, nhưng đến lượt mình, thật sự là vô cùng căng thẳng.

Một.

Đỗ Lan bắt đầu đếm số, đến ba họ sẽ ra tay.

Hai.

Sa Da tập trung cẩn thận, từ trước đến nay cô luôn nghiêm túc đối mặt với công việc và đồng nghiệp, nhưng bây giờ cô lại căng thẳng đến không thở nổi.

Ký ức cảnh sát vốn dĩ là công việc dọn dẹp hậu quả, họ không cần tiếp xúc trực tiếp với Dị sinh thú, luôn là sau khi đội Dạ Tập làm việc xong, đi tìm nhân chứng, độ nguy hiểm không lớn, nhưng bây giờ cô lại gặp phải phiền phức lớn.

Ba.

Con số cuối cùng vang lên, Sa Da ngay lập tức giơ tay, phát huy thành quả huấn luyện của mình, động tác này cô đã lặp lại rất nhiều lần.

Chương 1964

Vốn dĩ cô có thể vào đội Dạ Tập, nhưng cuối cùng cô lại trở thành Ký ức cảnh sát, nhưng cô tin rằng động tác xóa ký ức của mình tuyệt đối chuẩn xác, hiệu quả và nhanh nhẹn như động tác nổ súng của đội Dạ Tập.

Nhưng Sa Da lại phát hiện khi mình giơ điện thoại lên, cây gậy trong tay Đỗ Lan đã nhắm vào cô.

Đầu óc cô trống rỗng, cô không hiểu tại sao mình đã trải qua bao nhiêu huấn luyện mà vẫn không đủ nhanh.

Tách, trước mắt Sa Da toàn là màu trắng, chiếc điện thoại trong tay rơi xuống đất.

Đỗ Lan thổi một hơi vào cây gậy xóa ký ức, tỏ ra mình quả nhiên mới là vua xóa ký ức thực sự: Đừng trách ta.

Ký ức cảnh sát toàn diệt.

Đội A đang tìm kiếm sóng sinh mệnh bất thường ở gần đó nhanh chóng tập hợp, chỉ phát hiện một đám Ký ức cảnh sát ngơ ngác, những cảnh sát chuyên đi xóa ký ức lại bị xóa ký ức.

Hơn nữa ký ức của họ bị xóa rất chính xác, chỉ xóa đi những gì họ thấy trong vài phút.

Vì vậy, tại sao họ bị xóa ký ức đã trở thành một bí ẩn không lời giải.

Dị sinh thú xuất hiện lâu như vậy, tình hình dường như ngày càng kỳ quái.

Lai phóng giả là bí mật cao nhất của TLT, Vong Xuyên do họ tạo ra luôn được nhân loại tin tưởng, nhưng bây giờ xem ra người nắm giữ Vong Xuyên không chỉ có TLT, lẽ nào Lai phóng giả còn có điều che giấu.

Đối với những yếu tố bất ổn, TLT luôn rất coi trọng, vì nhân loại quá nhỏ bé, bất kỳ sự bất thường nào cũng có thể dẫn đến sự hủy diệt của nhân loại.

TheOne và TheNext xuất hiện, sau đó lại là Lai phóng giả, đối với nhân loại, vũ trụ quá nhỏ bé, quá nhiều điều chưa biết, bất kỳ một sai lầm nào cũng có thể dẫn đến sự diệt vong của nhân loại.

Hãy nhìn Dị sinh thú xem, chúng hoàn toàn có thể ăn sạch con người, hãy nhìn Lai phóng giả xem, họ tuy ít người, nhưng lại nắm giữ công nghệ mà con người hoàn toàn không thể hiểu được.

Hãy nhìn Ultraman xem, to lớn như vậy, hùng vĩ như vậy, nhưng nhân loại lại không thể xác định đó là địch hay bạn.

Trong môi trường nguy hiểm như vậy, nhân loại càng nên cẩn trọng như đi trên băng mỏng.

Bây giờ xuất hiện kẻ thù mới, kẻ thù nắm giữ Vong Xuyên, TLT không thể không đối xử nghiêm túc, đồng thời thông báo cho các đội Dạ Tập để họ cẩn thận.

Trong thời kỳ sóng gió này, đội Dạ Tập A lại chào đón một thành viên mới, người mới chính là nhân chứng được Ultraman cứu.

Anh tên là Cô Môn Nhất Huy, vốn là nhân viên cứu hộ của đội tìm kiếm, sau đó được tổng thanh tra phát hiện, trở thành người mới của đội A, lại là một trường hợp đi cửa sau.

Sau khi phó đội trưởng đội A gốc mất tích, họ đã thiếu người, cần người mới bổ sung.

Hiện tại, cấp trên đều coi phó đội trưởng đội A mất tích là nghi phạm quan trọng, vì anh ta rất có thể đã nắm giữ một số bí mật không thể cho ai biết.

TLT thật sự có quá nhiều bí mật, vì đã xóa ký ức của nhân chứng, nên cần phải dùng đủ loại lý do để che đậy Dị sinh thú, để giải thích cho dân số mất tích.

Và một lời nói dối cần phải dùng nhiều lời nói dối hơn để bù đắp, rõ ràng là tổ chức bảo vệ thế giới, bây giờ lại bị bao bọc bởi những lời nói dối.

Hiện tại, quần chúng không thể tin vào nhiều lời giải thích chính thức, ngay cả nội bộ TLT cũng không thể thống nhất ý kiến.

Đúng như các Ultraman đã dự đoán, việc xóa ký ức tuy có thể trấn an dân chúng trong thời gian ngắn, nhưng về lâu dài, dân chúng sẽ ngày càng nghi ngờ, ngày càng cảnh giác, vì họ không ngốc.

Càng nhiều lời nói dối sẽ tạo ra càng nhiều nỗi sợ hãi, tác dụng phụ của việc xóa ký ức sẽ dần dần hiện ra, đến lúc đó TLT chẳng lẽ còn có thể sửa đổi ký ức của tất cả mọi người sao.

Lai phóng giả cũng không có bản lĩnh đó.

Và các Ultraman cũng chỉ có thể nhìn bong bóng dối trá ngày càng lớn, chỉ hy vọng một ngày nào đó nhân loại có thể tỉnh ngộ, nói cho mọi người biết sự thật.

Cô Môn không biết gì về điều này, anh đang tiếp nhận huấn luyện của đội Dạ Tập, bắn súng, lái xe, chỉ thiếu duy nhất cận chiến.

Vì cận chiến cần thời gian dài để huấn luyện ký ức cơ bắp, không giống như bắn súng và lái xe chỉ cần nắm vững kỹ năng là được.

Dù sao đội Dạ Tập cũng thường không cận chiến với Dị sinh thú, kỹ năng chiến đấu cũng không có nhiều cơ hội sử dụng, nên vẫn chủ yếu huấn luyện bắn súng và lái xe.

Cô Môn rất nhanh đã đi làm nhiệm vụ, lớp huấn luyện cấp tốc cũng không nhanh bằng.

Khi Dị sinh thú xuất hiện lần tiếp theo, Cô Môn đã bị đưa thẳng ra chiến trường, đương nhiên là một tân binh, nhiệm vụ của anh là không kéo chân đồng đội.

Dị sinh thú lại đang tấn công những người đi bộ đường dài.

Từ lúc phát hiện sóng sinh mệnh của Dị sinh thú, đến khi đội Dạ Tập xuất hiện, chỉ mất năm phút, điều này không chỉ nhờ vào việc họ có chiến cơ hiệu suất cao, tốc độ nhanh, mà còn vì TLT có một thành viên đặc biệt.

Kế hoạch Prometheus, là một dự án nghiên cứu khoa học mà nhân loại đã thiết lập từ rất lâu, mục đích là tạo ra những đứa trẻ có siêu năng lực.

Hiện tại người hỗ trợ đội A chính là một người có khả năng tiên tri.

Khả năng tiên tri này thực ra giống như việc Cơ Thỉ Chuẩn luôn nghe thấy tiếng kêu của nạn nhân, đều là cảm ứng đặc biệt với sóng sinh mệnh của Dị sinh thú, tuy cảm ứng của cậu không mạnh bằng Ultraman, nhưng có thể giúp đội Dạ Tập tranh thủ thời gian.

Vì vậy khi đội Dạ Tập đến, luôn có thể cứu được một hai người sống sót, tuy không thể cứu hết tất cả mọi người, nhưng ít nhất sẽ không để Dị sinh thú ăn hết người.

Cứu người trước rồi giết quái sau, quy trình này của đội Dạ Tập vô cùng thuần thục, Cô Môn thấy đồng đội nổ súng quả quyết như vậy, tâm trạng phức tạp.

Trước đây anh cứu người là đi vào địa hình hiểm trở để tìm kiếm người gặp nạn, bây giờ lại phải dùng vũ khí để cứu người, sự khác biệt thật sự quá lớn, nhất thời không thể thích ứng được, vì vậy anh vẫn chưa nổ súng.

Nổ súng để cứu người, lẽ nào thật sự có thể dùng lý do cứu người để sát hại Dị sinh thú sao.

Bây giờ Cô Môn vẫn chưa có lòng căm thù Dị sinh thú, mặc dù anh đã thấy Dị sinh thú ăn thịt người, cũng đã tận mắt chứng kiến người khổng lồ đập chết Dị sinh thú, nhưng rốt cuộc anh không phải là nạn nhân, không hiểu tại sao không thể tìm cách khác, lẽ nào không thể cùng tồn tại sao.

Suy nghĩ của Cô Môn rất ngây thơ, nên đã bị phó đội trưởng mới nghiêm khắc phê bình: Anh hoàn toàn không hiểu sự tà ác của Dị sinh thú.

Trong toàn đội A, phó đội trưởng mới được đề bạt, Tây Điều Phong, là người căm ghét Dị sinh thú nhất, vì khi còn nhỏ cô đã từng thấy Dị sinh thú ăn thịt người, và cô gia nhập đội Dạ Tập chính là để giết sạch Dị sinh thú.

Có thể sẽ có người hỏi, Tây Điều Phong này bao nhiêu tuổi.

Năm nay cô hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi.

Vậy thì lúc nhỏ cô chứng kiến Dị sinh thú là bao nhiêu tuổi.

Đồng thời tại sao cô không bị xóa ký ức.

Lúc nhỏ cô khoảng bảy, tám tuổi, đã chứng kiến Dị sinh thú ăn thịt mẹ mình, đây là bóng ma cô sẽ không bao giờ quên.

Chắc chắn có người đã phát hiện vấn đề, không phải nói TheOne là nguồn gốc của Dị sinh thú, mà TheOne không phải mới đến được khoảng hai năm sao.

Mười tám năm trước làm gì có Dị sinh thú, Tây Điều Phong không phải là đã thấy ảo giác sao.

Tuy nhiên, Tây Điều Phong quả thực đã thấy, và mẹ cô cũng đã chết.

Vậy chắc chắn lại có người hỏi, vậy sao Tây Điều Phong không chết.

Lẽ nào Dị sinh thú mười tám năm trước kén ăn.

Không thích ăn trẻ con, là một con Dị sinh thú đặc biệt.

Điều này đương nhiên cũng có nguyên nhân, vì con quái thú mà Tây Điều Phong chứng kiến hoàn toàn không phải Dị sinh thú, mà là vũ khí sinh học Hắc ám trát cơ do Lai phóng giả tạo ra.

Câu chuyện này nói ra lại dài dòng, không phải Lai phóng giả đã mất quê hương sao.

Ban đầu Ultraman đã giúp đỡ Lai phóng giả, nhưng Lai phóng giả lại mê muội sức mạnh của Ultraman, muốn tạo ra Ultraman, nhưng không ngờ lại làm hỏng chuyện, Hắc ám trát cơ mà họ tạo ra đã nổi điên, họ bất đắc dĩ chỉ có thể cho nổ tung quê hương cùng với Trát Cơ.

Nhưng họ không ngờ Hắc ám trát cơ hoàn toàn không chết, ngược lại còn đến Trái Đất trước một bước, vẫn luôn chờ đợi khôi phục sức mạnh.

Hắc ám trát cơ đến Trái Đất là vì nó có một phần sức mạnh của Ultraman, dự đoán được Trái Đất sẽ là sân khấu của vận mệnh, nó muốn khôi phục sức mạnh thì phải chờ đợi.

Mười tám năm nay, Hắc ám trát cơ vẫn luôn chờ đợi sự xuất hiện của Ultraman, cuối cùng nó sẽ giết chết Ultraman, thay thế vị trí đó.

Thứ mà Tây Điều Phong nhìn thấy chính là Hắc ám trát cơ vừa mới đáp xuống Trái Đất, và việc Hắc ám trát cơ giết mẹ của Tây Điều cũng không phải vô cớ, vì trong tương lai mà nó dự đoán, Tây Điều Phong là điều kiện không thể thiếu để nó khôi phục năng lượng, vì vậy nó đã giết mẹ của Tây Điều Phong, nhưng lại để lại mạng sống cho Tây Điều Phong, tất cả đều là sự lựa chọn của cánh cổng đá vận mệnh.

Chương 1965

Hắc ám trát cơ đã dự đoán được tất cả, nó đã bày ra một ván cờ lớn, tất cả mọi người bao gồm cả Ultraman đều là quân cờ.

Vì trải nghiệm thời thơ ấu, nên Tây Điều Phong vô cùng căm ghét Dị sinh thú, cũng hy vọng Cô Môn sớm điều chỉnh lại, đừng do dự thiếu quyết đoán nữa.

Tây Điều Phong đưa Cô Môn đến xem hoạt động tưởng niệm của thân nhân các nạn nhân, để anh thấy tội ác của Dị sinh thú đã gây ra bao nhiêu bi kịch, hy vọng dùng nước mắt của thân nhân để làm cho người mới tỉnh ngộ.

Hiện trường lễ tưởng niệm cờ hoa phấp phới, chiêng trống vang trời, người nhà các nạn nhân mặt mày tươi cười, nói nói cười cười, thậm chí còn chụp ảnh lưu niệm, một cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Ặc.

Tam quan của Cô Môn đều bị thay đổi, đây chắc chắn là hoạt động tưởng niệm sao.

Sao nhìn thế nào cũng giống như đang ăn mừng vậy.

Tây Điều Phong cũng ngây người, điều này không giống như cô dự đoán.

Hiện tại những người chết này đều là những kẻ cặn bã không được yêu mến, ngay cả gia đình cũng không muốn chấp nhận họ, cái chết của họ đối với gia đình là một chuyện tốt, vì vậy họ không những không đau buồn mà còn ăn mừng, nên hiện trường mới vui vẻ như vậy.

Hai người này vẫn còn quá trẻ, những người mà Địch Ny Toa chọn đều là những kẻ cặn bã của cặn bã, đều là loại chết không đáng tiếc, vì vậy họ muốn xem bi kịch rõ ràng là đã đi nhầm chỗ.

Dù sao đi nữa, đúng là có người đã chết.

Tây Điều Phong cho rằng Dị sinh thú vẫn phải giết, không thể vì người nhà không quan tâm mà mặc kệ: Đây chỉ là trùng hợp, lần này vừa hay họ không quan tâm, nhưng không có nghĩa là những người nhà khác cũng không quan tâm, anh biết chưa.

Cô Môn cũng không phải loại người vô tâm, đương nhiên cũng biết có người bị ăn thịt chắc chắn không phải là chuyện tốt, chỉ là anh vẫn cảm thấy nên tìm hiểu rõ ràng.

Hiện tại trong đầu anh toàn là những vụ kiện, anh không biết Dị sinh thú từ đâu đến, cũng không biết tại sao Dị sinh thú lại ăn thịt người, không thể vừa đến đã hô đánh hô giết, phải giải thích rõ ràng chứ.

Tuy nhiên, chuyện Dị sinh thú không có lời giải thích nào cả, toàn thể nhân viên TLT đều mặc nhận Dị sinh thú chính là quái thú, chính là mục tiêu cần tiêu diệt, đã ăn thịt người rồi chẳng lẽ còn cho Dị sinh thú cơ hội.

Ngay cả hổ, sư tử, hễ đã ăn thịt người đều phải bị giết, huống chi là Dị sinh thú.

Đây chính là thế giới lấy con người làm trung tâm, không thích thì đừng chơi.

Cô Môn gia nhập đội Dạ Tập thực ra là muốn đi giúp đỡ nhiều người hơn, khi còn nhỏ anh đã được người khác cứu, nên trong lòng luôn mong muốn trở thành người cứu người.

Gia nhập đội tìm kiếm cũng là vì lý do này, chỉ là anh cảm thấy mình làm không tốt ở đội tìm kiếm, mặc dù anh cũng không biết sai ở đâu, nhưng khi ở đội tìm kiếm anh vẫn luôn tự nghi ngờ bản thân.

Nếu không phải có bạn gái, có lẽ sự tự nghi ngờ của anh còn kéo dài đến đội Dạ Tập.

Vì vậy bây giờ tuy không quen, nhưng nghĩ đến bạn gái, Cô Môn quyết định nhất định phải làm tốt ở đội Dạ Tập, bạn gái chính là động lực tiến lên của anh.

Dù có nghi ngờ, cũng không thể lùi bước, vì bạn gái cố lên.

Nhưng cuộc sống ở đội Dạ Tập rất bận rộn, Cô Môn đã lâu không gặp bạn gái, không biết cô ấy có khỏe không.

Tây Điều Phong mà biết chắc sẽ tức hộc máu, mình đã nỗ lực chỉ đạo người mới nhận rõ tình hình như vậy, lại không bằng bạn gái của đối phương, thật sự không thể hiểu được giới trẻ bây giờ, đều bị tình yêu ăn mòn, tình yêu chính là thuốc độc chỉ mang lại sự phản bội.

Tây Điều Phong không nói đùa, vì cô đã từng bị phản bội, cô và vị phó đội trưởng cũ đã mất tích có mối quan hệ mập mờ, nhưng vị phó đội trưởng cũ không nói một lời đã mất tích, khiến cô thấm thía sâu sắc cái gọi là đàn ông đều là đồ tồi.

Vì vậy cô không tin vào tình yêu, chỉ tin vào vũ khí trong tay.

Còn Cô Môn khi do dự và phiền muộn chỉ cần nhìn ảnh bạn gái là không sợ gì nữa, đã kiên định quyết tâm ở lại đội Dạ Tập.

Nói về bạn gái của Cô Môn, đó là một sinh viên xuất sắc của trường đại học nghệ thuật xinh đẹp, để hoàn thành tác phẩm tốt nghiệp, nên thường xuyên đến vườn thú vẽ ký họa.

Còn Cô Môn lúc đó vì công việc ở đội tìm kiếm không như ý, đang trong lúc tự nghi ngờ đã đến vườn thú giải khuây, hai người gặp nhau ở đó, Cô Môn đã yêu đối phương từ cái nhìn đầu tiên.

Sau đó, mỗi lần Cô Môn hẹn hò với bạn gái đều là ở vườn thú, may mà bạn gái rất dịu dàng, mới không chia tay.

Một người đàn ông mỗi lần hẹn hò đều đến vườn thú như Cô Môn mà lại có bạn gái, thật sự quá không thể tin được, quá khó hiểu, có lẽ ông trời cũng cảm thấy Cô Môn không đủ trân trọng cô bạn gái dịu dàng, xinh đẹp, lương thiện mười điểm này, nên đã sắp đặt một bi kịch đang chờ đợi Cô Môn.

Đây là một vũ trụ đặc biệt, ở các vũ trụ khác, đội phòng vệ toàn là những thanh niên tốt có tinh thần chính nghĩa cao, tam quan đoan chính, nhưng ở đội Dạ Tập lại có đủ loại thanh niên có vấn đề.

Ví dụ như Tây Điều Phong của đội A, tuy năng lực rất mạnh, nhưng lại cay nghiệt, cô độc và cực đoan.

Lại ví dụ như đội trưởng, đội trưởng của đội A hoàn toàn không có cảm giác tồn tại, dường như không có tác dụng gì, còn không bằng Tây Điều Phong có biểu hiện.

Lại nói về Cô Môn mới gia nhập, lý do chiến đấu hiện tại của anh hoàn toàn là vì bạn gái, hoàn toàn không ý thức được tầm quan trọng của đội Dạ Tập.

Một đội năm người, đội trưởng không giống đội trưởng, đội viên không giống đội viên.

Đây là tình huống không thấy ở các thế giới khác, người của đội A trong lúc bận rộn bảo vệ thế giới, cũng bị những khuyết điểm của mình làm phiền, rất khó thoát ra, hơn nữa cũng không có đội trưởng như anh trai chị gái lớn sẽ giúp họ giải quyết khó khăn, đội trưởng chỉ là lãnh đạo trong công việc, không phải là người hướng dẫn tâm lý miễn phí.

Mối quan hệ công việc lạnh lùng, thật sự rất thực tế.

Đủ loại tình huống đều khiến Cô Môn rất cô độc, may mà sự ủng hộ của bạn gái đã cho anh hy vọng và niềm tin.

Lại một lần nữa đi làm nhiệm vụ, lần này họ gặp phải Dị sinh thú khổng lồ, con Dị sinh thú này chắc chắn đã ăn rất nhiều người, đã biến lớn rồi.

Hỏa lực của đội A hoàn toàn không thể gây thương tổn cho con quái thú khổng lồ, hơn nữa con quái thú còn đang học hỏi, nó còn học được cách bắt giữ con tin.

Đúng lúc Cô Môn và mọi người không còn cách nào khác, Ultraman xuất hiện.

Đây là lần đầu tiên các thành viên đội A nhìn thấy người khổng lồ, nhất thời cũng khó phân biệt người khổng lồ tốt hay xấu, phó đội trưởng kiên quyết cho rằng người khổng lồ cũng là một loại Dị sinh thú, vì vậy họ nên tấn công.

Nhưng Cô Môn lại cảm thấy người khổng lồ là tốt, vì anh đã được người khổng lồ cứu, hơn nữa bây giờ người khổng lồ cũng đang cứu người.

Quả thực sau khi người khổng lồ xuất hiện đã cứu được con tin, sau đó biến mất cùng với con quái thú.

Đây là chiêu sở trường của Nexus, chính là đưa quái thú vào Mỹ tháp lãnh địa, lãnh địa này có thể nâng cao năng lực của Nexus, tăng cường sức chiến đấu của anh.

Đương nhiên cũng có tác dụng làm đổ ít nhà cửa hơn, có thể bảo vệ an toàn tính mạng và tài sản của con người một cách hiệu quả.

Tại sao lại ngăn tôi tấn công Dị sinh thú.

Tây Điều Phong vốn định tấn công Ultraman, nhưng Cô Môn đã chắn tầm nhìn của cô.

Cô Môn cũng không nói được lý do gì, anh chỉ cảm thấy phó đội trưởng bị một cơn giận vô cớ khống chế, hoàn toàn không nói lý, hai người họ chắc chắn tranh luận không ra đúng sai.

Cô Môn không có bằng chứng về sự lương thiện của người khổng lồ, Tây Điều Phong càng không thay đổi thái độ của mình, cô sẽ không bỏ qua bất kỳ Dị sinh thú nào.

Họ đều không phát hiện ở không xa có một chiếc taxi, lại là Đỗ Lan, công dân tốt nhiệt tình này đưa Ultraman đến hiện trường, Đỗ Lan cho rằng không có tài xế nhiệt tình như mình, Ultraman biết làm sao đây, mình thật sự quá vĩ đại.

Nhưng Đỗ Lan không quên nhiệm vụ của mình, anh cũng đã quay được không ít tư liệu, vì vậy tập đầu tiên của Ultraman sắp bắt đầu phát sóng, ngay tại thế giới này, nếu ở thế giới này có tỷ suất người xem, có lẽ cũng có thể làm hài lòng ý thức vũ trụ.

Đội Dạ Tập sẽ không biết, câu chuyện của họ sắp được lên TV.

Lúc này họ vẫn còn đang nghi ngờ về người khổng lồ bí ẩn, không biết người khổng lồ bí ẩn rốt cuộc là gì.

Lúc này, tập đầu tiên của câu chuyện đã được phát sóng.

Tập đầu tiên chính là đại chiến giữa Ultraman và quái thú, cuối cùng Ultraman chỉ còn lại một tia sáng đến Trái Đất tìm người kế thừa, trong thực tế đội có tên là đội Dạ Tập, trong phim truyền hình đội có tên là đội Nhật Hành, thiết lập bên trong cũng là năm người một nhóm, tổ chức vũ trang bí mật bảo vệ nhân loại trong bóng tối.

Phim truyền hình được phát sóng công khai trên đài truyền hình, tập đầu tiên có tỷ suất người xem bình thường, vì mọi người cảm thấy cốt truyện này bình thường, không có gì hấp dẫn.

Nhưng TLT lại không thể bỏ mặc, họ đã điều tra đài truyền hình, muốn biết đây là sự trùng hợp ngẫu nhiên, hay là có người không quên trận chiến của Ultraman, và dùng ý tưởng của Ultraman để viết kịch bản.

Nhưng điều tra viên trở về chỉ nói không phát hiện vấn đề, và còn nói mình đã đến gặp đoàn làm phim, cũng không có vấn đề, không phát hiện có người còn ký ức.

Những nhân viên đoàn làm phim này đương nhiên là nhóm xuyên không, Đỗ Lan đã tìm cho họ công việc mới, nhà khoa học đặt kính hiển vi xuống cầm lấy máy quay, đội trưởng Cư Gian Huệ vẫn đóng vai đội trưởng đội Nhật Hành trong phim truyền hình, Đỗ Lan là tổng đạo diễn, họ chính là đoàn làm phim quay phim bộ, đã thành công lừa gạt điều tra viên, khiến anh ta tin rằng tất cả chỉ là sự trùng hợp.

TLT sau khi họp bàn, cảm thấy không cần can thiệp cũng được, dù sao cũng chỉ là phim truyền hình thôi, hơn nữa tỷ suất người xem cũng không cao.

Chỉ là khi người của đội A xem tập đầu tiên xong, cảm thấy đội Nhật Hành trong phim và thiết lập nhân vật của họ quá trùng khớp.

Nữ đội trưởng không có cảm giác tồn tại, phó đội trưởng cực đoan, và tân binh do dự thiếu quyết đoán, cùng với hai nhân vật phụ.

Hơn nữa trong phim truyền hình, tân binh cũng tình cờ có bạn gái, thật sự quá trùng hợp.

Chương 1966

Đây chỉ là phim truyền hình, mọi người không cần lo lắng.

Đội trưởng cho biết cấp trên đã định tính rồi, nên không tồn tại khả năng rò rỉ bí mật, thật sự chỉ là tình cờ thôi.

Những gì chúng ta trải qua thật sự giống như một vở kịch.

Cô Môn cuối cùng cũng chỉ có thể nói như vậy, nhưng cái tên Ultraman nghe cũng hay, người khổng lồ đó cũng có thể gọi là Ultraman.

Ultraman một tuần một tập, cốt truyện nhanh hơn thực tế, Cô Môn vẫn luôn theo dõi, phát hiện tuyến truyện của tân binh trong phim hoàn toàn là nói bậy, sao bạn gái của tân binh lại biến thành quái thú.

Thật quá vô lý.

Cô Môn theo dõi mấy tập vừa mới có cảm giác nhập vai, đã bị cốt truyện này đả kích: Thật sự là bi kịch vì bi kịch.

Cô Môn cho rằng quả nhiên phim truyền hình đều là lừa người, hoàn toàn không thể xem nghiêm túc.

Nhưng có người lại không bình tĩnh được, vì phim bộ và thực tế trùng khớp, người khác không biết, nhưng anh ta lại biết tình tiết trong phim truyền hình cũng đã xảy ra trong thực tế, vì chính tay anh ta đã cải tạo bạn gái của Cô Môn.

Bạn gái của Cô Môn đã chết, ngay trong thời gian Cô Môn đang huấn luyện, gia đình cô đi chơi, giữa đường bị Dị sinh thú tấn công, không ai sống sót.

Người bạn gái mà Cô Môn gặp sau đó chỉ là một con rối, một món đồ chơi do người khổng lồ tà ác tạo ra.

Người khổng lồ tà ác này chính là vị phó đội trưởng đã mất tích, vị phó đội trưởng cũ cũng đã có được sức mạnh biến thân, nên mới mất tích, và sau khi có được sức mạnh, anh ta đã không thể chờ đợi để sử dụng, cách nào mới có thể thể hiện sức mạnh của mình nhất.

Không gì khác hơn là tạo ra sinh mệnh, vì tạo ra sinh mệnh là đặc quyền của Thượng Đế, nắm vững được điều này cũng tương đương với Thượng Đế.

Vì vậy, vị phó đội trưởng đã biến bạn gái của Cô Môn thành con rối.

Điều này hoàn toàn trùng khớp với tình tiết phim truyền hình, nên vị phó đội trưởng cũ cảm thấy không ổn, anh ta cảm giác sau lưng có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình, mọi hành động của mình đều không thoát khỏi đôi mắt này.

Nhưng điều này là không thể, sau khi anh ta có thể biến thân, anh ta đã là thần, còn ai có thể giám sát anh ta.

Để tìm hiểu rõ tình hình, vị phó đội trưởng cũ đã đến đoàn làm phim, nhưng anh ta vừa đến đoàn làm phim đã bị bao vây.

Đội Zero.

Vị phó đội trưởng cũ không thể ngờ Đội Zero lại ẩn náu trong đoàn làm phim, ôm cây đợi thỏ với anh ta, mọi hành động của mình thật sự đã bị giám sát.

Truyền thuyết của TLT, uy danh lừng lẫy, trước khi biến thân vị phó đội trưởng cũng cho rằng năm người này là những người mạnh nhất của nhân loại, tràn đầy sự ngưỡng mộ đối với Đội Zero, chỉ là không ngờ lần đầu gặp mặt lại theo cách này, lại với tư cách kẻ thù.

Thật quá đáng tiếc, mình phải tự tay giết chết thần tượng ngày xưa. 146.

Cựu phó đội trưởng Câu Lữ Mộc Chân Dã là một người đàn ông tuấn tú, anh ta là thành viên đầu tiên của đội A, từ trước đến nay thể hiện rất xuất sắc, năng lực các mặt không thể chê vào đâu được, nhưng một thành viên đội Dạ Tập hoàn hảo như vậy lại biến mất không một lời trong thời gian gần đây, rời khỏi đội ngũ của đội Dạ Tập.

Khi đó TLT đã dùng rất nhiều phương pháp tìm kiếm, nhưng đều thất bại, về cơ bản có thể xác định anh ta đã phản bội TLT.

Lý do không phải là hy sinh trong trận chiến là vì trong quá trình điều tra đã phát hiện những người từng tiếp xúc với anh ta, sau khi Câu Lữ Mộc biến mất vẫn đang hoạt động, tức là anh ta đã chủ động rời khỏi đội Dạ Tập trong tình trạng ý thức tỉnh táo, và không đưa ra bất kỳ lời giải thích nào, đây chính là sự phản bội.

May mà Câu Lữ Mộc ngoài việc biết bí mật của đội Dạ Tập ra, không biết bí mật cốt lõi của TLT, nhưng đối với kẻ phản bội phải giết gà dọa khỉ, vì vậy TLT đã bí mật điều Đội Zero trở về Viễn Đông.

Năm người của Đội Zero vừa trở về đã phát hiện bộ phim truyền hình của Đỗ Lan có ẩn ý, họ biết Đỗ Lan rất thần kỳ, anh ta dường như biết tất cả mọi thứ, vậy thì bộ phim của anh ta rất có thể sẽ thu hút Câu Lữ Mộc, thế là họ đã ẩn náu trong đoàn làm phim.

Quả nhiên không sai, Câu Lữ Mộc thật sự đã xuất hiện, rõ ràng năm Ultraman này đã trưởng thành rất nhanh, đã bắt đầu lợi dụng con bug là Đỗ Lan.

Hiện tại Đội Zero đã hoàn thành việc bao vây Câu Lữ Mộc, nhưng Câu Lữ Mộc không hề hoảng sợ, mặc dù trước đây anh ta từng sùng bái Đội Zero, nhưng Đội Zero dù mạnh đến đâu cũng chỉ là con người, còn anh ta đã siêu phàm thoát tục.

Các vị tiền bối thật là nhiệt tình, nhưng các người nghĩ rằng những vũ khí này có tác dụng với tôi sao.

Đừng hành động thiếu suy nghĩ, chúng tôi không muốn làm hại anh.

Đại Cổ không muốn giết người, nên vẫn hy vọng đối phương hợp tác.

Các người bắn đi.

Đáng tiếc Câu Lữ Mộc tự cho mình phi thường, từ chối hợp tác, thậm chí còn khiêu khích Đội Zero nổ súng, anh ta hoàn toàn không sợ.

Bằng, Tạp Mật Lạp đã nổ súng: Tôi chưa bao giờ thấy yêu cầu kỳ lạ như vậy.

Bắn thì bắn, cô không phải Đại Cổ, rất dứt khoát.

Tuy nhiên, tiếng súng vừa vang lên, Câu Lữ Mộc đã dự đoán được quỹ đạo của viên đạn, nên vung tay đánh bay viên đạn, trong tay anh ta không biết từ lúc nào đã có thêm một thiết bị biến thân, thứ chặn viên đạn chính là thiết bị biến thân.

Câu Lữ Mộc cảm thấy tuyệt vời, anh ta chính là người ngầu nhất hiện trường, còn ai nữa.

Còn ai có thể chặn đạn như anh ta.

Người phàm làm được sao.

Chắc chắn không làm được, vì vậy bây giờ anh ta cao hơn người phàm, là thần linh.

Nhưng anh ta không hề thấy Đội Zero lộ ra bất kỳ biểu cảm kinh ngạc nào, họ chỉ cảm thấy rất buồn, dường như là thất vọng vì sự ngoan cố không hối cải của anh ta.

Các người không ngạc nhiên sao.

Mình đã thể hiện thực lực như vậy, đối phương không phải nên chết lặng sao.

Năm người của Đội Zero đã thấy đủ thứ, chẳng qua chỉ là một người khổng lồ tà ác nữa mà thôi.

Đừng tưởng rằng ngươi có thể biến thân là có thể làm càn.

Đại Hà cho biết khi mình mới biến thân cũng cảm thấy mình lợi hại, nhưng vẫn bị xã hội dạy cho một bài học.

Đáng ghét, ta phải cho các ngươi biết tay.

Đánh thôi, Câu Lữ Mộc phát huy thể năng và tốc độ siêu phàm, với tốc độ né đạn tấn công Đội Zero.

Cuộc chiến tay không bắt đầu.

Năm người của Đội Zero trong cơ thể đều có một Ultraman, ai sợ ai chứ.

Rất nhanh Câu Lữ Mộc sẽ phát hiện ra điểm yếu của việc đội Dạ Tập không coi trọng huấn luyện chiến đấu, các Ultraman khác đánh cận chiến đều rất ra dáng, vì họ đều có huấn luyện chiến đấu, đặc biệt là Đại Cổ, dưới sự huấn luyện của Địch Ny Toa, cận chiến càng vững chắc, thực lực mạnh mẽ.

Không biến thân cũng có thể đánh một trận, như vậy quả thực có thể tiết kiệm tiền.

Đánh không lại, Câu Lữ Mộc ngây người, thể năng của anh ta như vậy mà lại không đánh lại được người bình thường.

Không, đây tuyệt đối không phải người bình thường, tốc độ và sức mạnh của họ không hề kém mình, rốt cuộc là tại sao.

Đáng ghét.

Tức giận, vốn tưởng mình đã thành thần, không ngờ lại bị mấy người phàm đánh cho tơi tả, làm sao có thể chấp nhận được.

Biến thân.

Trực tiếp hóa khổng lồ.

Bây giờ không ai có thể ngăn cản anh ta, Đội Zero cũng không được.

Câu Lữ Mộc biến thành Hắc ám mai phỉ tư đặc, bây giờ anh ta có thể dễ dàng giẫm chết toàn bộ kẻ thù.

Các người đều không được biến thân.

Đỗ Lan vẫn không cho phép các Ultraman biến thân.

Đại Hà không vui: Như vậy chúng tôi bắt người thế nào.

Dựa vào cái gì không cho chúng tôi biến thân.

Mặc dù anh biết con tin quan trọng, nhưng rõ ràng có năng lực đánh bại đối thủ lại không thể ra tay, cảm giác này quá uất ức.

Ầm ầm.

Người khổng lồ hắc ám nhấc chân giẫm xuống, bắt đầu đại náo phim trường, phá hoại cực lớn, động tĩnh kinh người.

Nhưng lần này đội Dạ Tập sẽ không phát hiện, vì hiện trường đã bị Đỗ Lan cách ly, mọi chuyện xảy ra ở đây sẽ không gây sự chú ý của mọi người.

Giẫm, giẫm, giẫm.

Câu Lữ Mộc đã tức điên, đuổi theo Đội Zero giẫm lia lịa, nhưng năm người của Đội Zero di chuyển linh hoạt, luôn có thể né tránh vào những thời điểm quan trọng.

Mấy lần vô ích càng làm Câu Lữ Mộc tức giận hơn, anh ta không hiểu, mình rõ ràng đã có thể tạo ra cả sinh mệnh, tại sao vẫn không thể đánh bại Đội Zero.

Điều này hoàn toàn không có lý a.

Rõ ràng anh ta không phát hiện ra điều anh ta làm không phải là tạo ra sinh mệnh, chỉ là kéo dài mạng sống.

Bạn gái của Cô Môn tuy vẫn còn sống, nhưng ý thức của cô hoàn toàn bị phong bế trong những đoạn hồi ức đẹp đẽ, không có khả năng phát triển, cô chỉ là một con búp bê không ngừng tự tê liệt mình, cho đến một ngày cô nhớ lại sự thật, cũng là lúc hỏng mất.

Đây hoàn toàn không phải là sinh mệnh, con rối sẽ không đi tìm kiếm bản ngã, chỉ dựa trên ký ức vốn có mà lặp đi lặp lại mà thôi.

Sinh mệnh thực sự sẽ nhảy ra khỏi khuôn khổ để tìm lối thoát.

Chương 1967

Câu Lữ Mộc ngu ngốc.

Đỗ Lan cho rằng bây giờ chính là lúc biến thân: Kiệt Đốn.

Đỗ Lan hét lớn một tiếng, Kiệt Đốn toàn thể một tay chống hông, một tay giơ cao xuất hiện trên chiến trường.

Mọi người thấy Đỗ Lan bắt chước Ultraman biến thân đều cho rằng quá đáng, Kiệt Đốn nhìn thế nào cũng không giống Ultraman.

Nhưng Đỗ Lan lại nói chỉ cần có tâm, ai cũng là Ultraman, Ultraman không phải vì có đôi mắt hình quả trứng, cũng không phải vì có đèn báo năng lượng mà trở thành Ultraman. 147.

Ultraman sở dĩ là Ultraman bởi vì tinh thần Ultraman, là lòng dũng cảm có thể đứng ra trong cơn nguy khốn.

Bây giờ trong hoàn cảnh này, thời khắc nguy cấp này, ai biến thân đối kháng Hắc ám mai phỉ tư đặc, người đó chính là Ultraman, Đỗ Lan bây giờ sẽ bắt chước một chút cách chiến đấu của Ultraman.

Đỗ Lan ra tay, nhún chân tiến lên, đấm thẳng.

Tôi thấy Đỗ Lan chỉ muốn tự mình chiếm spotlight thôi.

Đại Hà thấy Đỗ Lan biến thân, một lời vạch trần bộ mặt xấu xí của hắn.

Những người khác cho rằng biết là được rồi, họ quen Đỗ Lan cũng đã mấy năm, về cơ bản đã nắm được tính cách của Đỗ Lan, hắn chính là kẻ thích chiếm spotlight, thích chiếm lợi.

Nhưng họ cũng phát hiện ra rằng nếu chỉ ở mức độ này, Đỗ Lan đáng lẽ phải rất dễ thỏa mãn, cũng không cần phải bắt cóc toàn bộ nhân loại, thậm chí là giết toàn bộ nhân loại.

Vì vậy họ cảm thấy Đỗ Lan rất có thể sẽ hoàn thành lời hứa, cuối cùng thả hết con tin về.

Họ về cơ bản đã nhìn thấu Đỗ Lan, nên mấy năm nay họ rất hợp tác, chưa bao giờ vi phạm quy định.

Thực ra đôi khi họ cảm thấy Đỗ Lan cũng khá đáng thương, rõ ràng bản lĩnh rất lớn nhưng lại không có mục tiêu, vì làm việc gì cũng dễ như trở bàn tay, ngược lại việc gì cũng không có hứng thú, có lẽ chỉ có ở phương diện gây khó dễ cho người khác mới có cảm giác thỏa mãn.

Phải nói rằng các Ultraman không phải sống nhiều năm vô ích, họ không chỉ nhìn thấu Đỗ Lan, thậm chí còn muốn thuyết phục Đỗ Lan cũng chiến đấu như Ultraman.

Sinh mệnh tuy dài, nhưng có thể cống hiến cho những trận chiến chính nghĩa vô tận, như vậy sẽ không nhàm chán.

Ultraman sẽ không mất niềm tin vào chính nghĩa, họ cũng hy vọng giúp Đỗ Lan tìm lại niềm tin vào chính nghĩa, chỉ có thể nói tam quan của Ultraman thật sự quá chính trực.

Câu Lữ Mộc Chân Dã vốn tưởng rằng mình đã thành thần, nhưng không ngờ lại gặp phải Linh Đội và Đỗ Lan.

Cho dù có thành thần, thế giới vẫn rất tàn khốc, không phải cứ có được sức mạnh là mọi chuyện đều tốt đẹp, vẫn phải chịu sự vùi dập của hiện thực.

Đối mặt với Kiệt Đốn hoàn toàn thể, Câu Lữ Mộc hoàn toàn không có sức chống cự.

Đừng tưởng biến thành người khổng lồ là vô địch.

Đỗ Lan vừa đánh vừa giáo huấn kẻ địch.

Câu Lữ Mộc chịu không nổi nữa, hắn cảm thấy mình bị sỉ nhục, nhân cách bị coi thường, lúc làm người còn chưa từng mất mặt như vậy, làm người khổng lồ ngược lại chẳng có chút tôn nghiêm nào, thật sự quá khổ.

Thế giới người khổng lồ mà ngươi bước vào tàn khốc như vậy đấy, thực lực quyết định tất cả, nắm đấm quyết định tất cả, ngươi đã biến thân thì phải chấp nhận quy tắc kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu này, đây chính là thế giới người khổng lồ.

Đỗ Lan dõng dạc nói, làm kẻ xấu thì phải chuẩn bị sẵn sàng bị đánh chết, nếu ngay cả giác ngộ này cũng không có thì đừng làm kẻ xấu.

Câu Lữ Mộc cả người đều không ổn, quả nhiên trên trời không có bánh từ trên trời rơi xuống, hắn nên sớm nghĩ xem tại sao lại là mình.

Vấn đề này, bất kỳ nhân gian thể Ultraman nào cũng sẽ suy nghĩ ngay từ đầu, có lúc Ultraman sẽ trực tiếp nói cho nhân gian thể, ví dụ như ngươi rất dũng cảm khi cứu người, ta ngưỡng mộ ngươi, nên ngươi làm nhân gian thể của ta.

Cũng có lúc Ultraman không nói, cần nhân gian thể tự mình khám phá ra nguyên nhân.

Ví dụ như Đại Cổ, anh ta luôn hoài nghi bản thân, cho đến khi được khẳng định qua nhiều cách khác nhau, anh ta mới hoàn toàn chấp nhận thân phận Địch Già.

Kẻ xấu lại tự cảm thấy mình tốt, cứ như thể cho hắn sức mạnh là điều hiển nhiên, là thế giới nợ hắn, bọn họ không những không cảm thấy bất an, ngược lại còn dùng sức mạnh làm điều ác, và cho rằng tất cả những điều này là trời cao đền bù cho hắn.

Rất nhiều kẻ xấu đều có tâm lý này, và loại kẻ xấu này làm việc ác lại càng không có giới hạn.

Giống như Câu Lữ Mộc, hắn lấy bi kịch của con rối làm thú vui.

Nhưng thực ra Đỗ Lan cũng chẳng tốt đẹp gì hơn, tuy hắn không lấy bi kịch của người khác làm thú vui, nhưng lại lấy sự khó xử của người khác làm thú vui, thấy người ta khó xử là hắn vui, cũng là một kẻ méo mó.

Bây giờ Đỗ Lan đánh cho Hắc Ám Mai Phỉ Tư Đặc một trận tơi bời, tâm trạng tốt lên nhiều, cả người đều khoan khoái, cũng là một kẻ có sở thích ác độc.

Câu Lữ Mộc chạy rồi, hắn phải đi tìm hiểu rõ rốt cuộc tại sao mình lại có được sức mạnh người khổng lồ, chẳng lẽ chỉ để bị ăn đòn sao.

Lúc thuận lợi, hắn chắc chắn sẽ không suy nghĩ những vấn đề này, đến khi gặp bất lợi thì lại bắt đầu nghĩ tại sao mình lại trở thành người khổng lồ.

Nào có lý do gì, bởi vì Câu Lữ Mộc Chân Dã cũng chỉ là một con rối trong tay người khác mà thôi, giá trị tồn tại của hắn chỉ là để kích phát năng lượng của Nại Khắc Sắt Tư, thúc đẩy Ultraman tiến hóa, nói cho cùng là một công cụ nhân, mà còn là loại dùng xong là hết giá trị lợi dụng.

Hiện thực tàn khốc là vậy, Câu Lữ Mộc hoàn toàn không biết, còn đang đắc ý, thật đáng thương.

Nhưng dù đáng thương thế nào cũng không bằng Trai Điền Lỵ Tử, cả nhà họ mới thực sự là tai bay vạ gió, đi chơi cũng bị giết, bị giết rồi còn bị biến thành con rối.

Cô Môn cũng đáng thương, khó khăn lắm mới có được một cô bạn gái, lại chết mất, bản thân còn không hề hay biết, ngốc nghếch cho rằng cô bạn gái trước mắt vẫn ổn, hoàn toàn không nhận ra sự bất thường của bạn gái.

Đối với cô bạn gái trước sau như một, tình cảm của Cô Môn cũng ngày càng sâu đậm, không hề nghĩ rằng bạn gái làm thế nào chịu đựng được mỗi lần hẹn hò đều đến sở thú.

Dù là cô gái dịu dàng đến đâu cũng chắc chắn hy vọng bạn trai sẽ dành chút tâm tư cho mình, chứ không phải một mực chiều theo ý bạn trai.

Cô Môn quá thẳng nam, hoàn toàn không nghĩ đến điểm này.

Chạy mất rồi.

Đại Cổ tỏ ra tiếc nuối, nhưng anh ta rất nghi hoặc: Sức mạnh của hắn rốt cuộc đến từ đâu.

Không giống Nại Khắc Sắt Tư.

Nại Khắc Sắt Tư đã hy sinh, bây giờ đã biến lại thành Nại Khắc Sắt Tư, nhân gian thể là người khác, nên tôi cũng rất kỳ lạ về tình hình của Câu Lữ Mộc.

Phi Điểu nói: Trong đó chắc chắn còn có sức mạnh khác mà chúng ta không biết can thiệp vào, không phải Dị Sinh Thú, cũng không phải kế hoạch Phổ La Mễ Tu Tư, hoặc là Lai Phóng Giả.

Dị Sinh Thú là TheOne, Phổ La Mễ Tu Tư là kế hoạch siêu năng lực của con người, Lai Phóng Giả là người ngoài hành tinh, nhưng tình hình của Câu Lữ Mộc lại không khớp với cả ba, thật sự rất kỳ lạ.

Bắt hắn tra hỏi là biết.

Suy nghĩ của Tạp Mật Lạp vẫn đơn giản trực tiếp như vậy.

Cũng phải bắt được hắn rồi mới nói, hắn đã đến, chứng tỏ tình tiết trong phim của Đỗ Lan cũng đã xảy ra trong thực tế, không biết ai là người bị hại.

Tái La dù sao cũng còn trẻ, suy nghĩ nhanh nhạy hơn, cũng tình cảm hơn, nên quan tâm đến người bị hại hơn.

Đúng vậy, mọi người cũng nghĩ đến việc Câu Lữ Mộc đến là vì tình tiết trong phim của Đỗ Lan, sự xuất hiện của hắn cũng chứng minh tính xác thực của bộ phim, vậy thì trong thực tế ai đã bị Câu Lữ Mộc hại.

Đỗ Lan, anh đã biết có người bị hại, có từng nghĩ đến việc giúp đỡ cô ấy không.

Vũ Tàng cho rằng đây chính là cơ hội tốt để Đỗ Lan cải tà quy chính, để hắn cảm nhận được cảm giác thành tựu khi giúp đỡ người khác.

Không chỉ làm việc xấu mới có cảm giác thành tựu, làm việc tốt cảm giác thành tựu còn lớn hơn.

Các người nói cô gái kia à, cô ta bây giờ còn chưa biết tình hình của mình đâu, còn tưởng mình đang sống, thậm chí còn tưởng gia đình mình cũng đang sống.

Cô ta đã bị Câu Lữ Mộc cải tạo thành hắc ám cự nhân, nhưng rất yếu.

Vậy thì anh có thể giúp cô ấy, ví dụ như thực hiện di nguyện cuối cùng của cô ấy.

Ultraman không thể nghịch thiên cải mệnh, mặc dù họ thực sự có rất nhiều năng lượng sống, cũng thường xuyên cho đi cho lại, nhưng năng lượng sống của Ultraman cũng có hạn.

Có câu nói cũ gọi là nhà Ultraman cũng không có mạng thừa.

Hiện thực không phải trò chơi, không phải cứ mượn mạng qua ải là xong.

Vì vậy sinh mệnh của Ultraman chỉ có thể cho đi vào thời khắc quan trọng, và người bình thường cũng không có tư cách nhận được món quà sinh mệnh.

Ly Tử là người bình thường nên chết là chết, chỉ có thể để cô ấy được hạnh phúc trong những ngày cuối cùng, đó là những gì Ultraman có thể làm.

Nhưng nếu cô ấy không muốn chết thì sao, chẳng lẽ tôi còn phải cho cô ấy mạng của mình.

Hay là các người cho cô ấy mạng.

Đỗ Lan nói giúp thì có thể giúp, nhưng giúp đến mức nào.

Không đến mức đó, anh lúc nào cũng nghĩ người ta quá xấu, thực ra thế giới này vẫn có nhiều người tốt, anh phải tin rằng cô ấy có thể ra đi trong hạnh phúc.

Trong lòng Ultraman luôn tin vào chân thiện mỹ, bất kể bị hiện thực vả mặt bao nhiêu lần, họ cũng không nản lòng, vì chân thiện mỹ thực sự tồn tại, đã tồn tại thì phải tin tưởng.

Thực ra cứu cô ấy một mạng cũng không phải không có cách, chỉ cần hoàn thiện hắc ám cự nhân không hoàn chỉnh trong cơ thể cô ấy, cô ấy sẽ có thể sống tiếp, sống cùng với người khổng lồ.

Đỗ Lan cho biết Hắc Ám Phù Sĩ Đức trong cơ thể Ly Tử có thể chuyển hóa thành một người khổng lồ hoàn chỉnh thực sự, vậy thì bản thân Ly Tử cũng có thể tiếp tục sống, sinh mệnh của cô ấy sẽ tìm được lối thoát.

Nhưng làm thế nào.

Các Ultraman cho biết họ ngay từ đầu đã là Ultraman, không có quá trình hoàn thiện, họ không biết làm thế nào để biến một người khổng lồ không hoàn chỉnh thành hoàn chỉnh.

Tái La cho rằng nếu có sự chiếu xạ của Tháp Plasma Spark thì có lẽ làm được, nhưng điều đó không thực tế, vẫn phải tìm cách khác.

Đại Cổ thầm nghĩ Đỗ Lan này vẫn chưa từ bỏ ý định tạo ra Ultraman, đây chẳng phải là bình mới rượu cũ sao.

Nhưng nếu thực sự là để cứu người, để Đỗ Lan thử một lần cũng không sao.

Chương 1968

Các Ultraman đều hy vọng Đỗ Lan có thể giúp đỡ đứa trẻ đáng thương Lỵ Tử, cũng hy vọng Đỗ Lan có thể thông qua việc giúp đỡ Lỵ Tử mà tìm lại được sự lương thiện.

Đỗ Lan nói rằng mình lúc nào cũng rất lương thiện, chỉ là cách hắn thể hiện sự lương thiện là dùng cái ác của mình để củng cố sự lương thiện của người khác, Đỗ Lan chưa bao giờ yêu cầu mình làm một người tốt lương thiện chính trực, nhưng lại luôn yêu cầu người khác làm người tốt, còn luôn sắp đặt đủ loại thử thách, tăng độ khó của vấn đề mà người tốt phải đối mặt.

Đương nhiên không chỉ đối với người tốt, đối với kẻ xấu cũng vậy, để kẻ xấu hiểu rằng cái ác thực sự là mục tiêu mà họ vĩnh viễn không thể đạt tới, để kẻ xấu biết rằng núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn.

Còn việc giúp đỡ trực tiếp, vì độ khó quá nhỏ, nên không làm nhiều.

Ví dụ như giúp đỡ Lỵ Tử, chắc chắn sẽ không trực tiếp cho cô ấy mạng sống, vì không có độ khó, nên phải đi đường vòng, trước tiên đặt ra điều kiện để sống tiếp, sau đó để Cô Môn, người chấp nhận thử thách, đi hoàn thành điều kiện, chỉ cần làm được là happy end.

Làm không được cũng không sao, Đỗ Lan luôn chuẩn bị kế hoạch B.

Như vậy Lỵ Tử được giúp đỡ, Cô Môn củng cố lập trường lương thiện, Đỗ Lan có được sự thỏa mãn.

Còn nếu giúp đỡ trực tiếp, Lỵ Tử được lợi, Cô Môn không có sự trưởng thành nào, Đỗ Lan cũng cảm thấy vô vị.

Trước đây Đỗ Lan cảm thấy câu nói hảo sự đa ma chuyện tốt gặp nhiều trắc trở rất vô vị, vì đã là chuyện tốt thì cần gì phải đặt ra nhiều chướng ngại như vậy, trực tiếp hoàn thành không phải tốt hơn sao.

Nhưng bây giờ hắn đã thực sự hiểu ý nghĩa của hảo sự đa ma, không chỉ nằm ở việc trân trọng hơn thành quả khó khăn mới có được, mà còn vì tinh thần được tạo ra trong quá trình đó, tinh thần cũng quan trọng và quý giá như thành quả.

Con người sẽ chết, tinh thần sẽ được truyền thừa, vì vậy Đỗ Lan bây giờ coi trọng tinh thần hơn thể xác.

Tinh thần vĩnh hằng này lặp đi lặp lại, nhưng xem mãi không chán, vì những người khác nhau thể hiện tinh thần theo những cách khác nhau.

Làm thế nào để người khổng lồ trong cơ thể cô ấy hoàn chỉnh.

Đại Cổ hỏi.

Lỵ Tử bị Câu Lữ Mộc cải tạo thành người khổng lồ, tiếc là bản thân Câu Lữ Mộc chỉ là một công cụ nhân, kỹ xảo cải tạo của hắn có thể mạnh đến đâu, Hắc Ám Phù Sĩ Đức mà hắn cải tạo rất yếu, không được coi là một người khổng lồ hoàn chỉnh.

Lai Phóng Giả tạo ra Hắc Ám Trát Cơ, Hắc Ám Trát Cơ tạo ra Hắc Ám Mai Phỉ Tư Đặc, Hắc Ám Mai Phỉ Tư Đặc lại tạo ra Hắc Ám Phù Sĩ Đức, quả thực là búp bê Matryoshka của giới người khổng lồ.

Đương nhiên chất lượng cũng ngày càng kém.

Khi Lai Phóng Giả tạo ra Hắc Ám Trát Cơ, hoàn toàn là phỏng theo trình độ của Ultraman, nhưng do bọn họ bị lợi ích làm mờ mắt nên mới làm mọi chuyện rối tung lên.

Hắc Ám Trát Cơ sau khi có ý thức tự chủ thì bắt đầu tiếp tục hoàn thiện bản thân, một lòng muốn hấp thu Ultraman, thay thế Ultraman.

Và trong quá trình này, nó tạo ra các hắc ám cự nhân để kích phát tiềm năng của Ultraman, giống như thúc chín hoa quả.

Hắc Ám Phù Sĩ Đức không nằm trong kế hoạch của Hắc Ám Trát Cơ, chỉ là sự bắt chước vụng về của Hắc Ám Mai Phỉ Tư Đặc, nên Hắc Ám Phù Sĩ Đức hoàn toàn không ổn định, nếu không phải vì Lỵ Tử có đủ ký ức tốt đẹp chống đỡ, e rằng đã sớm sụp đổ.

Sức mạnh của Hắc Ám Phù Sĩ Đức đến từ bóng tối, tiềm ẩn trong cơ thể Lỵ Tử, vì vậy chúng ta trước tiên phải tiêu diệt sức mạnh bóng tối trong cơ thể cô ấy, nhưng không được phá hủy kết cấu của người khổng lồ, sau đó dùng ánh sáng thay thế bóng tối, tái cấu trúc hình thái sinh mệnh của Lỵ Tử, nhưng để làm được điều này, trước tiên phải kích phát tất cả bóng tối trong cơ thể cô ấy, phá rồi mới lập.

Mọi người nghe xong, đầu óc mơ hồ, rõ ràng không hiểu đây là nguyên lý gì, họ là Ultraman có thể làm được rất nhiều việc, nhưng lại nghe không hiểu.

Tuy nhiên Vũ Tàng lại gật đầu, anh ta đã hiểu được một chút.

Vũ Tàng thường xuyên chuyển hóa và xoa dịu quái thú, nên biết rằng loại chuyển hóa này có thể thực hiện được, đặc biệt là trong trận chiến cuối cùng, anh ta còn chuyển hóa một con quái thú tà ác thành nữ thần sinh mệnh, có thể nói là đã làm đến cực hạn, nên anh ta cảm thấy kế hoạch của Đỗ Lan không có vấn đề gì, là khả thi: Nếu cần, tôi có thể giúp.

Yên tâm đi, chuyện này giao cho tôi và Địch Ny Toa là được rồi, các người cứ đi làm việc của mình đi, tiếp tục truy bắt Câu Lữ Mộc.

Nếu Đỗ Lan đã nói không vấn đề gì, vậy thì cứ tin hắn đi, tin tưởng là bước đầu tiên để khuyên người hướng thiện.

Địch Ny Toa thực ra đã sớm chuẩn bị xong: Cả nhà họ vẫn đang trong danh sách người mất tích, hành động gần đây của cô ấy hoàn toàn không bị ai phát hiện, hoặc là ở sở thú hồi tưởng, hoặc là ở nhà ảo tưởng, không xuất hiện trong tầm mắt của bất kỳ ai.

Bởi vì đã chết, nên không ăn cơm cũng không ngủ, cũng không cần bật đèn dùng điện, Lỵ Tử sớm đi tối về, giống như một bóng ma bị người đời lãng quên, cô chỉ xuất hiện trước mặt Cô Môn.

Tình hình rất nghiêm trọng, ký ức của cô ấy ngày càng mơ hồ, bây giờ cô ấy chỉ có thể nhớ được vài đoạn ký ức, cứ tiếp tục như vậy cô ấy sẽ hoàn toàn mất đi nhân tính.

Người chết sống lại vốn dĩ đã không bình thường, thời gian càng lâu, ký ức tiêu hao càng lớn.

Trong phòng của Lỵ Tử bừa bộn, đầy bụi, và những bức tranh động vật cô vẽ cũng bị phá hủy hoàn toàn, những bức tranh này đều được vẽ khi cùng Cô Môn đi dạo sở thú.

Ban đầu, ký ức tốt đẹp vẫn còn rất nhiều, thậm chí có thể ảo tưởng về cuộc sống hạnh phúc của một gia đình bốn người, nhưng bây giờ ảo tưởng ngày càng ngắn, cuối cùng chỉ khi gặp Cô Môn, cô mới có thể hoạt động bình thường, những lúc khác đều ở trạng thái chờ.

Hôm nay Lỵ Tử lại đi gặp Cô Môn, Đỗ Lan và Địch Ny Toa liền đến nhà cô, giống như vào một ngôi nhà ma.

Hỏi hàng xóm xung quanh, họ đều nói không phát hiện điều gì bất thường, chỉ là thỉnh thoảng buổi tối nhà bên cạnh có tiếng động, hơi đáng sợ, nhưng cả nhà này đã mất tích mấy tháng rồi, e là lành ít dữ nhiều.

Hàng xóm nói có thể là tự sát tập thể, cũng có thể là lạc đường trong núi mà chết.

Lúc đó em còn lạ, tại sao anh không cho em cứu họ, hóa ra cô ấy có quan hệ với Cô Môn.

Địch Ny Toa vẫn luôn bận rộn đưa những kẻ thập ác bất xá vào miệng Dị Sinh Thú, vì vậy tất cả Dị Sinh Thú trên toàn cầu đều bị cô giám sát, chỉ cho chúng ăn kẻ xấu không được ăn người tốt.

Nhưng gia đình Trai Điền là một ngoại lệ, Đỗ Lan bảo Địch Ny Toa đừng cứu họ, bây giờ nghĩ lại là vì mối quan hệ giữa Lỵ Tử và Cô Môn: Anh muốn làm ông tơ.

Dùng tình yêu của họ để kích phát sinh mệnh của Lỵ Tử.

Địch Ny Toa lại cảm thấy khá cảm động, tình yêu đích thực vô địch là chân lý ở rất nhiều vũ trụ.

Quá tầm thường, không chỉ cần tình yêu mà còn cần tình thân.

Đỗ Lan vung tay, cả nhà Lỵ Tử đã trở về, bố mẹ và em trai cô đều đã trở về, nhưng hiện tại họ và Lỵ Tử vẫn chưa thể gặp nhau, hai bên phải sống trong cùng một ngôi nhà nhưng không thể nhìn thấy nhau, đây là mô típ điển hình của phim kinh dị.

Chính là mọi người tưởng có ma, nhưng không biết người bất thường lại là chính mình, tạo ra không khí kinh dị để kích phát mặt tối của Lỵ Tử, sau đó lại để Cô Môn dùng tình yêu tiêu diệt bóng tối, lấp đầy khoảng trống trong tim Lỵ Tử.

Kế hoạch rất đơn giản, cũng rất theo khuôn mẫu, về cơ bản quá trình tẩy trắng của nữ chính đều gần giống như vậy, tuy theo khuôn mẫu nhưng rất an toàn.

Em cần làm gì.

Địch Ny Toa cảm thấy trong kế hoạch này dường như không có nhiệm vụ của mình, kế hoạch đơn giản như vậy Đỗ Lan đều đã sắp xếp xong, cô cảm thấy không có vấn đề gì.

Chúng ta phải sống ở nhà bên cạnh để tăng cường không khí kinh dị chứ.

Đỗ Lan cho biết vai trò của họ là cặp vợ chồng sống ở nhà bên cạnh, chuyên môn thêm dầu vào lửa, khuếch đại hiệu ứng kinh dị, tạo ra sự huyền bí, điều này cũng là cần thiết.

Không có vai diễn người qua đường cố tình làm ra vẻ huyền bí này, hiệu quả sẽ không tốt.

Tôi là tài xế taxi, em là bà nội trợ toàn thời gian.

Đỗ Lan cho biết thân phận đã được quyết định như vậy, công việc sau này của họ là khuếch tán sự kinh dị, lan truyền tin đồn thất thiệt, mỗi khu dân cư đều không thể thiếu những cư dân đáng ghét như họ.

Gần đây Lỵ Tử về nhà luôn cảm thấy rất kỳ lạ, cứ như thể trong nhà có người khác ở, cô có thể nghe thấy những âm thanh kỳ lạ, nhưng người khác lại không nghe thấy.

Âm thanh là ở hiện thực, người khác ở trong ảo giác, người trong ảo giác làm sao có thể nghe thấy âm thanh của hiện thực.

Lỵ Tử là môi giới giữa ảo giác và hiện thực, tự nhiên có thể nghe thấy, thực ra những âm thanh này chính là do cuộc sống bình thường của gia đình cô tạo ra.

Những người thân này sau khi được Đỗ Lan hồi sinh, vẫn tưởng rằng Lỵ Tử đang ở ký túc xá trường học, hoàn toàn không biết con gái mình bây giờ là một cái xác biết đi, ngày nghỉ đêm hoạt động, giống như một bóng ma. 148.

Lỵ Tử thì lại chìm trong ảo cảnh, luôn cho rằng mình vừa mới biết đề tài tốt nghiệp, vẫn đang lặp đi lặp lại việc vẽ tác phẩm tốt nghiệp, thực ra các sinh viên khác đã sắp hoàn thành, sắp chấm điểm, nhưng Lý Tử lại chẳng hoàn thành được gì, vì ký ức của cô mãi dừng lại ở thời điểm trước khi chết.

Sự tiến bộ và thay đổi duy nhất chính là tình cảm của cô dành cho Cô Môn, dù đã chết, tình yêu của cô dành cho Cô Môn vẫn không thay đổi, ngược lại ngày càng sâu đậm.

Vì Cô Môn luôn tâm sự với cô, nói những lời từ tận đáy lòng, khiến cô rất cảm động.

Gần đây những chuyện kỳ lạ trong nhà khiến cô rất sợ hãi, cô hy vọng tìm Cô Môn giúp đỡ, tiếc là tính chất công việc của Cô Môn quá đặc thù, cơ hội nghỉ phép quá ít.

Thực ra Cô Môn động một cái là đi công tác, mặc đồng phục đội Dạ Tập chạy lung tung, hoàn toàn không coi quy định của đội Dạ Tập ra gì.

Đội trưởng cũng mặc kệ Cô Môn, ngược lại đội phó đã mấy lần phê bình Cô Môn, tiếc là Cô Môn hoàn toàn không sửa đổi.

Cũng đủ rồi, cậu ta thuộc loại tính cách cho rằng việc mình thấy đúng thì nhất định phải làm, bất kể người khác nói gì, nói thật thì tính cách này không được lòng người cho lắm.

Vì vậy sau khi nhận điện thoại, Cô Môn vẫn đi công tác, dù sao bạn gái chỉ có một, công việc có thể đổi.

Cô Môn nghe bạn gái miêu tả xong, cảm thấy bạn gái chỉ là quá mệt mỏi, không thể có ma, nên cậu ta dùng nụ cười ấm áp và giọng điệu cổ vũ để động viên bạn gái: Sẽ không sao đâu.

Vậy anh về nhà cùng em được không.

Nếu là người đàn ông khác nghe xong nhất định sẽ không thể chờ đợi được, dù sao cũng là bạn gái xinh đẹp như vậy mời mình về nhà, tốt nhất là trong nhà không có ai, vậy còn không xảy ra chuyện gì sao.

Nhưng Cô Môn lại do dự, rõ ràng cậu ta đang yêu đương nghiêm túc, chuyện lớn như ra mắt phụ huynh cậu ta phải đối xử nghiêm túc, thế nào cũng phải chuẩn bị một chút.

Nhưng nhìn ánh mắt mong đợi của bạn gái, Cô Môn vẫn quyết định liều mình: Anh đưa em về.

Cô Môn lái xe đưa Lỵ Tử về nhà, nhưng chỉ đến dưới lầu, máy liên lạc của cậu ta đã reo lên, loại chó độc thân như Dị Sinh Thú không chịu nổi sự kích thích này, nên muốn phá hoại buổi hẹn hò của Cô Môn và Lỵ Tử.

Lỵ Tử rất hiểu chuyện, để Cô Môn đi trước, tuy cô rất lo lắng tình hình trong nhà, nhưng cô vẫn phải dũng cảm đối mặt: Công việc quan trọng, anh về trước đi, không thể để đồng nghiệp đợi lâu.

Cô Môn cũng biết công việc của mình không thể lơ là, vì nếu cậu ta lơ là, có thể sẽ có người chết: Em lên trước đi, anh sẽ đi sau.

Cô Môn nói muốn nhìn Lỵ Tử lên lầu, cậu ta mới có thể yên tâm rời đi.

Lỵ Tử gật đầu, rất nhanh đã biến mất trong cầu thang.

Cô Môn lúc này mới chuẩn bị rời đi.

Bốp, nhưng ngay lúc Cô Môn chuẩn bị lái xe đi, cửa sau xe lại bị mở ra, sau đó xe rung lắc một trận, có người ngồi lên.

Cậu là bạn trai của con gái nhà Trai Điền phải không, đẹp trai phết, học vấn gì, công việc gì, lương bao nhiêu, nhà có mấy người.

Đỗ Lan hỏi một loạt, khiến Cô Môn có cảm giác như về nhà ăn Tết: Anh là.

Cũng may là cậu ta tính tình tốt, chứ người lạ lên xe của mình, chủ xe chắc chắn sẽ nổi điên.

Chương 1969

Tôi là hàng xóm nhà Trai Điền, tôi tên Đỗ Lan, sao cậu không lên, có phải ngại không.

Đỗ Lan rất hóng hớt, diễn trọn vai một người hàng xóm đáng ghét: Thực ra không cần ngại đâu, người nhà họ đều rất tốt, chỉ là gần đây họ cứ như bị ma ám vậy, đêm hôm khuya khoắt toàn nghe thấy tiếng động kỳ lạ, cậu nói xem cả nhà họ cũng lạ, một thời gian trước còn chơi trò mất tích, gần đây mới về, thật kỳ quái.

Mất tích.

Cô Môn vốn đang vội đi, nhưng nghe được tin này lại quyết định nói chuyện thêm.

Tiếc là máy liên lạc không cho phép cậu ta trì hoãn.

Cô Môn, mau đến hiện trường.

Đội phó tức điên, sao Cô Môn lại không hiểu trách nhiệm của họ chứ.

Họ là đội Dạ Tập, đối phó với quái vật ăn thịt người, sao có thể lơ là.

Không phiền tôi đi nhờ một đoạn chứ, tôi đến công ty taxi ở phía trước không xa, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.

Cô Môn nghe vậy thấy đúng, nói chuyện trên đường sẽ không lãng phí thời gian: Được thôi.

Đỗ Lan vẫn đang hỏi lương của Cô Môn: Công việc của cậu bận lắm phải không, lương có cao không, có phải là chế độ làm việc suốt đời không.

Một tháng được bao nhiêu tiền.

Mua nhà chưa.

Xe trả góp được bao nhiêu rồi.

Cô Môn chưa từng gặp người nào tự nhiên như vậy, lương của đội Dạ Tập không cao, căn bản không đủ cho cậu ta mua nhà, nhưng có ký túc xá nhân viên, chắc chắn là công việc ổn định, nhưng chuyện này không thể tiết lộ ra ngoài: Tôi làm ở đội cứu hộ, không có gì đặc biệt.

Hay là nói về chuyện lạ nhà Lỵ Tử đi.

Cũng chỉ là những âm thanh kỳ lạ, hơn nữa ông Trai Điền còn nói với tôi rõ ràng Lỵ Tử ở ký túc xá trường học, nhưng thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng động trong phòng con gái, nhưng bật đèn lên thì lại chẳng có gì, quá đáng sợ.

Hôm nay Lỵ Tử về, chắc sẽ đỡ hơn một chút, à mà cậu và Lỵ Tử hẹn hò bao lâu rồi.

Gã này thật sự ba câu không rời chuyện hóng hớt, sao lại đáng ghét như vậy. 149.

Nhưng Cô Môn đột nhiên nhận ra, cái gì, một cú phanh gấp, dừng xe giữa đường: Anh nói Lỵ Tử vẫn luôn ở trường học.

Đúng vậy, sao thế. 150.

Lỵ Tử rõ ràng nói cô ấy luôn ở nhà, nghe thấy âm thanh kỳ lạ, bố mẹ cô ấy còn luôn nói không nghe thấy.

Sao người hàng xóm này lại nói hoàn toàn ngược lại.

Ngược lại là bố mẹ Lỵ Tử nghe thấy âm thanh, còn Lỵ Tử ở trường học.

Điều này không đúng, có mâu thuẫn, Cô Môn cuối cùng cũng không phụ sự bồi dưỡng của đội Dạ Tập, cuối cùng cũng đã nắm được mấu chốt của vấn đề.

Một cú quay đầu một trăm tám mươi độ, lập tức trở về nhà Lỵ Tử.

Lỵ Tử vẫn không nhìn thấy một ai, chỉ nghe thấy tiếng động, cô sợ hãi.

Mà cả nhà Trai Điền cũng sợ hãi, họ cũng nghe thấy tiếng động, nhưng không nhìn thấy người, không biết đây là tình huống gì, chẳng lẽ nhà họ thật sự bị ma ám.

Cô Môn bảo Đỗ Lan đưa mình lên lầu, cậu ta muốn tự mình đến nhà Lỵ Tử.

Lúc này Lỵ Tử nhìn vào gương trong phòng, nỗi sợ hãi tràn ngập tâm trí, đột nhiên bản thân trong gương thay đổi, biến thành một con quái vật.

A a Lỵ Tử ôm đầu hét lên.

Cơ Thỉ Chuẩn gặp phải vấn đề nan giải, vì hắn phát hiện cùng lúc xuất hiện hai nơi có sóng sinh mệnh dị thường, hắn không biết nên đi đâu.

Thực ra trước đây Đỗ Lan xem Ultraman đã rất kỳ lạ, Trái Đất lớn như vậy, nếu nhiều nơi cùng lúc xuất hiện quái thú, Ultraman phải làm sao. 151.

Thông thường Ultraman sẽ dùng dịch chuyển tức thời để đi đường, nhưng kỹ năng này tiêu hao rất lớn, cơ bản cũng chỉ dùng được một hai lần, nếu có ba bốn nơi cùng lúc bị quái thú tấn công, Ultraman cũng chỉ có thể bay từ từ, không có cách nào khác.

Hơn nữa nếu thực sự đánh không hết thì vẫn phải dựa vào lực lượng vũ trang bản địa.

Vì vậy Cơ Thỉ Chuẩn rất nhanh đã quyết định, trước tiên đến nơi đông dân cư, con Dị Sinh Thú ở xa kia giao cho đội Dạ Tập xử lý, họ hẳn là có thể làm được.

Ly Tử phát hiện ra sự thật, hóa ra người bất thường là chính cô chứ không phải ngôi nhà này, bóng tối trong cơ thể trào ra, không thể kiểm soát. 152.

Hắc Ám Phù Sĩ Đức xuất hiện, nó chế giễu sự ngu ngốc của Ly Tử, nó tiềm phục trong cơ thể Ly Tử, luôn quan sát nhất cử nhất động của Ly Tử, phát hiện cô gái này ngốc đến đáng yêu.

Mỗi ngày dùng ảo tưởng để tê liệt bản thân, lừa dối bản thân, không chịu thừa nhận cái chết của mình: Ha.

Ly Tử hét lên rồi biến mất, thay vào đó là tiếng cười đáng sợ của Phù Sĩ Đức, chói tai.

Ly Tử.

Cô Môn xông vào phòng ngủ của Ly Tử nhưng không thấy Ly Tử, chỉ thấy Hắc Ám Phù Sĩ Đức.

Hắc Ám Phù Sĩ Đức lại không để ý đến Cô Môn đang kinh ngạc, mà nhảy ra ngoài cửa sổ, vì nó đã cảm nhận được sự xuất hiện của Ultraman, nó phải đi chiến đấu với Ultraman.

Phù Sĩ Đức và Mai Phỉ Tư Đặc đều có gen của Trát Cơ, nên cũng đều coi việc hấp thu Ultraman là sứ mệnh của mình, hễ gặp Ultraman là không kìm được mà phát động tấn công.

Đây chính là cái gọi là Ultraman sẽ hấp dẫn Ultraman.

Cơ Thỉ Chuẩn còn chưa đến được đích, quái thú đã chủ động xuất hiện trước mặt hắn.

A, cuối cùng cũng đến, chỉ cần hấp thu ngươi ta sẽ mạnh hơn.

Đối mặt với kẻ địch mạnh, Cơ Thỉ Chuẩn lại không hề nao núng, vì hắn biết sứ mệnh của mình là chiến đấu, đây là để bù đắp cho sự yếu đuối của mình trên chiến trường.

Vì vậy bây giờ bất kể gặp đối thủ nào, Cơ Thỉ Chuẩn cũng sẽ không từ bỏ, sẽ nghênh đón khó khăn.

Có thể nói hắn là một người đàn ông thực sự, trước đây không có sức mạnh chỉ có thể dùng máy ảnh ghi lại bi kịch, nhưng bây giờ hắn có sức mạnh, phải dùng chính sinh mệnh của mình để chiến đấu.

Mặc dù không ai bắt hắn phải liều mạng, nhưng thân là đàn ông, phải gánh vác trách nhiệm chiến đấu, nếu vì đau đớn mà sợ hãi, vì thương tích mà lùi bước, vì kẻ địch mạnh mà trốn tránh, thì không phải là đàn ông.

Cơ Thỉ Chuẩn phải chiến đấu.

Biến thân, hai con quái vật biến mất trong Mỹ Tháp Lĩnh Địa.

Dù sao đây cũng là khu vực sầm uất, xung quanh toàn là nhà ở, nếu không chiến đấu trong lĩnh địa, sự phá hoại đối với xung quanh sẽ khó mà lường được.

Ultraman.

Cô Môn đuổi theo rất lo lắng, bây giờ cậu ta đã biết bạn gái mình bất thường biến thành quái vật, bây giờ Ultraman lại xuất hiện, nếu Lỵ Tử bị đánh chết, cậu ta sẽ không còn bạn gái.

Nhưng bây giờ họ đã vào không gian Mỹ Tháp, đã không còn cách nào cứu được nữa.

Đội Dạ Tập cũng biết ngoài Dị Sinh Thú ở ngoại ô, trong thành phố cũng xuất hiện sóng dị thường, nhưng họ căn bản không có cách nào giúp đỡ.

Vẫn là cấp trên nói: Các cậu chuyên tâm đối phó Dị Sinh Thú ở ngoại ô, Dị Sinh Thú trong thành phố giao cho Linh Đội.

Linh Đội.

Năm thành viên của đội A đều ngây người, đây là đội quân huyền thoại, từ lúc Dị Sinh Thú xuất hiện đã hoạt động trên toàn thế giới, có thể nói rất nhiều chiến thuật của đội Dạ Tập hiện nay đều do Linh Đội tổng kết tích lũy được, năm người họ ai cũng kinh nghiệm phong phú, là khắc tinh của Dị Sinh Thú.

Họ đã trở về khu vực Viễn Đông rồi sao.

Xem ra một loạt sự kiện về người khổng lồ và Dị Sinh Thú xảy ra gần đây đã thu hút sự chú ý của TLT.

Cô Môn cuối cùng cũng có cơ hội gặp được siêu cấp Linh Đội mà đội phó vô cùng ngưỡng mộ.

Chỉ thấy một đoàn xe màu đen dừng trên đường, sau đó Linh Đội xuất hiện lấp lánh, năm người bình tĩnh tiến hành lắp đặt thiết bị: Khởi động máy quét thăm dò.

Họ muốn thông qua tín hiệu bức xạ để phán đoán trận chiến trong lĩnh địa.

Thành viên Cô Môn, có thể nói cho chúng tôi biết tình hình không.

Đại Cổ nhận ra Cô Môn.

Cô Môn rất ngạc nhiên khi đối phương nhận ra mình, cậu ta còn tưởng mỗi người đều tùy cơ ứng biến, sẽ không chuẩn bị trước.

Vì mỗi lần cậu ta đều không chuẩn bị trước, về cơ bản đều dựa vào ứng biến tại chỗ, không làm công tác tình báo, không điều tra thông tin.

Nhưng bây giờ Cô Môn cũng thực sự lo lắng cho tình hình của Lỵ

Tử, nên mấy câu đã giải thích rõ ràng: Lỵ Tử cô ấy thiện lương như vậy, tôi không tin cô ấy sẽ biến thành quái vật.

Yên tâm, trách nhiệm của chúng tôi là bảo vệ quần chúng, nếu những gì cậu nói là sự thật, chúng tôi sẽ làm rõ.

Quả không hổ là Linh Đội, thật bình tĩnh tự nhiên, hơn nữa cũng không vừa đến đã đánh đấm giết chóc, mà là bình tĩnh lắng nghe, lý trí phân tích, cẩn thận phán đoán.

Cô Môn cũng không thể không khâm phục năm người trước mắt, rõ ràng đều là đội Dạ Tập sao lại chênh lệch lớn như vậy.

Cậu ta nghĩ đến vị đội phó không phân biệt trắng đen đã tấn công Ultraman, so với ông ta, mỗi người trong Linh Đội đều là thiên thần.

Dựa theo máy quét thăm dò, có thể thấy một số hình ảnh mờ ảo, hai người khổng lồ đang chiến đấu trong lĩnh địa.

Mặc dù hình ảnh mờ ảo, nhưng Cô Môn vẫn phân biệt được hai bên, rõ ràng Lỵ Tử đang ở thế yếu, cậu ta lo lắng Ultraman sẽ vô tình giết chết Lỵ Tử, nhưng bây giờ cũng không có cách nào giúp đỡ, cậu ta không khỏi mong đợi biểu hiện của Linh Đội: Có cách nào để cô ấy bình tĩnh lại không.

Hiện tại chúng tôi vẫn đang giải mã Mỹ Tháp Lĩnh Địa, bây giờ vẫn chưa vào được, nhưng cậu có thể bình tĩnh một chút, trận chiến này sẽ không có kết quả đâu. 153.

Năm Ultraman đều nhìn ra tình hình của Cơ Thỉ Chuẩn không lạc quan, rõ ràng những trận chiến và trốn chạy từ trước đến nay đã hao hết sinh mệnh của hắn, hắn bây giờ ngày càng yếu đi.

Chương 1970

Quả nhiên chưa đánh được bao lâu, Cơ Thỉ Chuẩn đã cảm thấy không còn sức lực, ngược lại bị Hắc Ám Phù Sĩ Đức đánh ngã xuống đất, nhưng Phù Sĩ Đức không thừa thắng xông lên, cũng biến mất.

Chúng ta bây giờ lập tức đi tìm họ, Cô Môn cậu đi cùng chúng tôi.

Rõ. 154.

Lúc này Đỗ Lan đã tìm thấy Cơ Thỉ Chuẩn, sắp xếp hắn trong xe taxi, nên Đại Cổ và họ chỉ tìm thấy Lỵ Tử đang hôn mê.

Lỵ Tử.

Cô Môn đau lòng muốn chết, nhưng bây giờ dù đau lòng thế nào cũng phải giao cô ấy cho TLT kiểm tra.

Lỵ Tử không có chút ký ức nào về việc biến thân, chỉ rất dựa dẫm vào Cô Môn.

Anh nhất định sẽ bảo vệ em.

Cô Môn lúc này lại không né tránh bác sĩ, có lẽ là cách xử lý bình tĩnh và kiềm chế của Linh Đội trước đó đã cảm động cậu ta, nên lần này cậu ta hy vọng Linh Đội có thể giúp đỡ Lỵ Tử.

Bây giờ hồi tưởng lại bộ phim truyền hình đã xem trước đó, Cô Môn đột nhiên phát hiện tình tiết trong phim và những gì cậu ta trải qua giống hệt nhau, điều này quá trùng hợp rồi.

Bây giờ cậu ta chỉ cảm thấy trùng hợp, cũng không nghĩ nhiều, một lòng hy vọng Lỵ Tử có thể chuyển nguy thành an.

Lại là anh.

Bên kia, Cơ Thỉ Chuẩn phát hiện người cứu mình là tài xế taxi, tỏ ra quá trùng hợp, hắn đã gặp người tài xế này mấy lần rồi.

Khách hàng, tôi thấy ấn đường của anh tối sầm, hôm nay ắt có họa huyết quang, tôi thấy anh tốt nhất đừng ra ngoài, kẻo chết ở ngoài đường.

Cơ Thỉ Chuẩn không có tâm trạng đùa giỡn: Dừng xe.

Hắn đã nghi ngờ thân phận của Đỗ Lan, không có lý do gì lại trùng hợp như vậy, mỗi lần hắn đều có thể bắt được cùng một chiếc xe.

Vẫn chưa đến nơi.

Dừng xe.

Mặc dù yếu, nhưng Cơ Thỉ Chuẩn vẫn có sức rút súng: Tôi sẽ nổ súng.

Đỗ Lan cười: Tôi mỗi lần đều đưa anh đến chiến trường đúng giờ, anh là chiến sĩ thì nên hiểu tầm quan trọng của hậu cần, đừng vong ơn bội nghĩa.

Anh quả nhiên có vấn đề, rốt cuộc anh là ai.

Đỗ Lan, một tài xế taxi nhiệt tình.

Tôi thấy anh không giống tài xế, rốt cuộc anh có thân phận gì, có mục đích gì.

Nếu không tôi thật sự sẽ nổ súng đấy.

Cơ Thỉ Chuẩn rất nghiêm túc, nếu Đỗ Lan không thành thật hợp tác, hắn không ngại bắn bị thương Đỗ Lan.

Trong không gian chật hẹp của chiếc taxi, Cơ Thỉ Chuẩn ép hỏi thân phận của Đỗ Lan, khẩu súng Ultraman trong tay hắn không hề khách khí.

Tôi là người cứu anh, nếu anh tiếp tục biến thân sẽ chết, nên tôi có một ý tưởng, đó là không biến thân mà đánh quái thú.

Không biến thân thì tiết kiệm tiền, còn tiết kiệm hơn cả Mỹ Tháp Lĩnh Địa.

Mặc dù theo thiết lập, Mỹ Tháp Lĩnh Địa có thể tăng sức mạnh cho Ultraman, nhưng thực tế vẫn là để tiết kiệm tiền.

Thật lòng mà nói, Đỗ Lan cảm thấy loại phim tokusa khổng lồ hóa như Ultraman nên được làm thành phim điện ảnh như Godzilla và các phim quái thú tokusa khác mới đã, nếu chỉ là phim truyền hình thì ngân sách thực sự eo hẹp.

Kamen Rider chỉ cần bộ đồ da, bối cảnh có thể quay cảnh thật, hiệu ứng đặc biệt cũng chỉ lúc biến thân và tung chiêu cuối, có thể tiết kiệm rất nhiều tiền.

Nhưng Ultraman một khi biến thân là bước vào ba phút đốt tiền, ban đầu chính vì đốt tiền nên mới có đèn báo năng lượng, sau này ngay cả tiền cũng không đủ đốt, chỉ có thể sa thải toàn bộ đội phòng vệ để duy trì cảnh chiến đấu của Ultraman.

Ultraman biến thân thật sự quá đáng sợ, không chỉ đánh bại quái thú, mà còn đánh bại cả tài chính.

Không biến thân làm sao đánh bại Dị Sinh Thú.

Cơ Thỉ Chuẩn thầm nghĩ nói thì đơn giản.

Không biến thân thì làm gì có khán giả.

Khán giả xem chính là biến thân, xem chính là phá hủy đồ vật.

Anh chưa thử, làm sao biết không được.

Không biến thân tôi ngay cả chiến tranh cũng không ngăn cản được, huống chi là ngăn cản Dị Sinh Thú.

Tôi hiểu rõ hơn ai hết rằng không có sức mạnh thì không thể ngăn cản bi kịch, tôi sẽ không để bi kịch xảy ra trước mắt mình nữa, tôi tuyệt đối không cho phép.

Cơ Thỉ Chuẩn thề, nếu lần sau còn có người gặp nguy hiểm trước mặt, hắn tuyệt đối sẽ bất chấp tất cả để cứu vãn, dù cái giá phải trả là sinh mệnh của chính mình: Tôi không sợ chết, và tôi cũng biết ánh sáng là sợi dây kết nối, Ultraman sẽ không biến mất, anh ấy sẽ chọn một người thừa kế khác sẵn sàng chiến đấu.

Chính vì ánh sáng là sợi dây kết nối, nên hắn biết dù mình có chết, nhân gian thể mới vẫn sẽ xuất hiện, Ultraman vẫn sẽ tiếp tục chiến đấu với bóng tối.

Hắn biết thế giới này có hy vọng, thế là đủ rồi.

Nhưng anh đừng quên, sống lâu mới có thể giúp được nhiều người hơn, nếu anh chết, Ultraman dù tìm người thừa kế mới cũng sẽ có khoảng cách, làm sao có thể giúp được nhiều người hơn.

Đừng chiến đấu vì cái chết, hãy chiến đấu vì sự sống.

Đỗ Lan nói rồi cảm thấy những lời này quả thực quá sáo rỗng, vẫn cần có cách làm thực tế: Thế này đi, dù tôi không dạy được anh cách tay không đánh bại quái thú, ít nhất cũng có thể dạy anh cách chiến đấu, để anh khi biến thân có thể kết thúc trận đấu nhanh chóng và hiệu quả, tiết kiệm sinh mệnh lực của anh, anh thấy thế nào.

Điểm này lại có chút hấp dẫn, dù sao Cơ Thỉ Chuẩn chỉ là một phóng viên, không biết chiến đấu.

Thực ra rất nhiều Ultraman không biết chiến đấu, trừ Tái La ngay từ đầu đã hoàn thành huấn luyện chiến đấu, rất nhiều Ultraman đều tích lũy kinh nghiệm trong chiến đấu, thậm chí Ultraman Leo còn phải trải qua huấn luyện tàn khốc mới có thể đánh bại quái thú, từng chút một củng cố kỹ năng chiến đấu của mình.

Rất nhiều Ultraman khi gặp quái thú đều cảm thấy rất bị động, đặc biệt là một số quái thú có kỹ năng đặc biệt, Ultraman đều chịu sát thương trực tiếp.

Đương nhiên Ultraman không né tránh cũng có thể có lý do giống như Superman không né tránh, đó là sợ làm bị thương người vô tội, chịu sát thương trực tiếp còn hơn là để kỹ năng của quái thú rơi xuống đầu con người, họ chịu sát thương nhiều nhất là bị thương, con người chịu sát thương là sẽ chết.

Nhưng Ultraman về mặt chiến đấu quả thực rất thiếu sót, nên Đỗ Lan cho rằng huấn luyện một chút là hoàn toàn cần thiết: Tôi có thể dạy anh cách tiêu diệt quái thú trong thời gian ngắn.

Nghe có vẻ có lý, nhưng anh lại biết gì, tôi đã chiến đấu với Dị Sinh Thú, rất nhiều điểm yếu của Dị Sinh Thú bị ẩn giấu, phải thông qua chiến đấu mới tìm được điểm yếu, sau đó mới có thể dùng chiêu thức mạnh để giết nó.

Quyền cước bình thường đối với quái thú chỉ như gãi ngứa, chỉ có tìm được điểm yếu, hoặc tiêu hao thể lực của quái thú, sau đó dùng tuyệt kỹ mới có hiệu quả.

Tóm lại Cơ Thỉ Chuẩn cho rằng mình đã đích thân trải qua chiến đấu, lợi hại hơn Đỗ Lan, người chỉ nói suông.

Mặc dù hắn cũng cảm thấy huấn luyện có thể có hiệu quả, nhưng hiệu quả có giống như Đỗ Lan nói không, hắn không lạc quan cho lắm.

Anh cũng đừng nghi ngờ, thử là biết ngay, đi.

Đỗ Lan lái xe đến một nơi hẻo lánh.

Hai người xuống xe, đứng trong rừng cây, lúc này một cơn gió mạnh thổi qua, vô số lá cây bay lượn, chỉ thấy Đỗ Lan đột nhiên ra tay, tất cả lá cây xung quanh hắn đều bị hắn bắt gọn trong tay. 155.

Cơ Thỉ Chuẩn ngây người, phản xạ của đối phương quá mạnh, làm sao có thể bắt được nhiều lá cây như vậy.

Không cần kinh ngạc, luyện đến cực hạn, ngay cả đạn cũng có thể bắt.

Bây giờ anh tin rồi chứ, chỉ cần học tập là có thể trở nên mạnh mẽ, thiên hạ võ công không gì không phá, chỉ có nhanh là không thể phá, phản xạ nhanh, anh có thể né được mọi đòn tấn công, có thể nắm bắt được mọi sơ hở của quái thú, nếu may mắn, trong một phần nghìn giây là có thể kết thúc trận đấu.

Rốt cuộc anh là ai.

Anh cứ coi tôi là một người thương hại cho số phận của anh đi, bây giờ anh quyết định học chưa.

Học.

Vậy thì không cần lãng phí thời gian nữa, Đỗ Lan lập tức bắt đầu huấn luyện, nhân gian thể không cần huấn luyện thể năng, không có ý nghĩa.

Huấn luyện sự tập trung và phản xạ là được rồi, sau khi biến thân, sức mạnh của Ultraman sẽ theo kịp sự tập trung và phản xạ, có thể phát huy toàn bộ sức mạnh.

Huấn luyện rất nhanh, Đỗ Lan huấn luyện nằm ở việc thiền định, để Cơ Thỉ Chuẩn tập trung chú ý.

Khi nào anh có thể trở về không gian tiềm thức, huấn luyện coi như hoàn thành.

Sao anh biết không gian tiềm thức.

Ở cùng Đỗ Lan càng lâu, càng cảm thấy Đỗ Lan bí ẩn khó lường, hắn dường như biết tất cả mọi thứ, ngay cả không gian kỳ diệu nơi mình và Ultraman gặp nhau cũng biết.

Mỗi nhân gian thể gặp Nại Khắc Sắt Tư đều sẽ vào không gian tiềm thức, ở đây gặp Ultraman, và giao tiếp với anh ấy.

Nhưng rất nhiều người chỉ có thể bị động vào tiềm thức, không thể tự do vào, Đỗ Lan huấn luyện sự tập trung của họ, chính là muốn để họ chủ động vào tiềm thức.

Tập trung, Đỗ Lan thể hiện tầm quan trọng của sự tập trung: Đừng hỏi, bây giờ nhìn tôi.

Tinh lực của Đỗ Lan hoàn toàn tập trung, cả người đều thay đổi.

Mọi thứ xung quanh đều bị Đỗ Lan thu hút, Đỗ Lan ở trạng thái tập trung hoàn toàn đã bóp méo ánh sáng và trọng lực, chỉ riêng sự chú ý tập trung lại đã nặng nề như thực thể, ảnh hưởng đến cả thời không.

Chỉ riêng sự chú ý tập trung đã có thể tạo ra ảnh hưởng lớn như vậy sao.

Cơ Thỉ Chuẩn cho rằng Ultraman cũng không làm được phải không.

Thực ra làm được, Nại Khắc Sắt Tư nâng cấp thành Noa Ultraman là có thể tập trung tinh lực chiếu rọi đến mọi ngóc ngách của vũ trụ.

Đỗ Lan bây giờ cũng có thể chiếu hình ảnh của mình đến các vũ trụ và không gian khác nhau, sau khi tập trung chú ý, cả vũ trụ đều nằm trong tầm kiểm soát.

Đương nhiên Cơ Thỉ Chuẩn chắc chắn không làm được đến mức độ này, nhưng kiểm soát một chiến trường, một lĩnh địa thì vẫn không có vấn đề gì.

Cùng tôi.

Đỗ Lan để Cơ Thỉ Chuẩn bắt đầu học.

Lần này Cơ Thỉ Chuẩn tâm phục khẩu phục, lập tức bắt chước, hắn cũng nhận ra Đỗ Lan có bản lĩnh thực sự, học theo Đỗ Lan chắc chắn không sai.

Tầm nhìn này vẫn có.

Thực ra gần đây hắn thực sự cảm thấy mình ngày càng lực bất tòng tâm, sinh mệnh của mình thực sự đang suy yếu, cơ thể đã bị rút cạn, nên Cơ Thỉ Chuẩn cũng hy vọng thông qua huấn luyện trở nên mạnh mẽ hơn.

Lỵ Tử được đưa đến viện nghiên cứu của TLT, kiểm tra toàn thân không có vấn đề gì, dù phân tích thế nào cũng không tìm ra hiện tượng chuyển biến thành Dị Sinh Thú.

Xem ra người khổng lồ thực sự không phải Dị Sinh Thú.

Điểm này có thể xác định thông qua nghiên cứu Lỵ Tử.

Cô Môn hỏi có cứu được không.

Không phải Dị Sinh Thú thì cũng là sinh vật chưa biết nào đó, bạn gái của mình là con người mà.

Cậu không cần lo lắng, chúng tôi sẽ tiếp tục nghiên cứu.

Lỵ Tử không nhớ gì cả, nếu không phải vì Cô Môn, cô đã không chịu hợp tác nghiên cứu, cô muốn về nhà.

Cô Môn lại biết bây giờ chỉ có TLT mới có cơ hội cứu Lỵ Tử, lúc này tuyệt đối không thể né tránh bác sĩ, nên tin tưởng họ.

Chương 1971

Mặc dù Cô Môn cũng biết TLT đã làm rất nhiều chuyện không trong sạch, nhưng biểu hiện của Linh Đội khiến cậu ta tin rằng trong TLT vẫn có người tốt.

Tình hình của TLT rất phức tạp, cấp cao che giấu thông tin về Lai Phóng Giả, và giữa các bộ phận tràn ngập sự không tin tưởng.

Vì việc sử dụng Vong Xuyên, sự nghi ngờ không thể tránh khỏi nảy sinh, ai cũng lo lắng mình có thể bị Vong Xuyên tẩy não.

Một khi có suy nghĩ như vậy, tự nhiên sẽ ăn ngủ không yên, ngay cả cấp cao cũng không ngoại lệ, vì hệ thống Vong Xuyên thực sự quá đơn giản, bất kỳ người bình thường nào cũng có thể xóa đi ký ức của người khác.

Cộng thêm việc cảnh sát ký ức bị tấn công trước đó, chứng tỏ hệ thống Vong Xuyên đã bị lạm dụng, nên càng thêm căng thẳng, ai cũng lo mình sẽ bị tẩy não.

Trong tình huống như vậy, cấp cao của TLT tự nhiên cũng nghi thần nghi quỷ, phòng bị cái này phòng bị cái kia, không khí nghi ngờ này lại từ trên xuống dưới lan rộng, thế là trong toàn bộ tổ chức ngày càng ngột ngạt, thuyết âm mưu cũng ngày càng lan rộng. 156.

Cô Môn cũng cảm nhận được không khí ngột ngạt trong nội bộ tổ chức, trước hết là giữa các bộ phận hoàn toàn không minh bạch, ví dụ như người thuyết minh trẻ tuổi luôn được chiếu hình ảnh lên, công việc của người trẻ tuổi này hoàn toàn không biết nội dung gì, nhưng lại có thể ra lệnh cho đội A, bắt họ làm cái này cái kia.

Mà Cô Môn và họ lại rất không hiểu về người trẻ tuổi bí ẩn này, ngay cả đội trưởng đội A cũng không biết thân phận và tính chất công việc của thiếu niên.

Sau đó là giữa tổng thanh tra của đội Dạ Tập và cấp cao cũng có quan hệ không minh bạch, tổng thanh tra hoàn toàn không biết kế hoạch của cấp cao, đối với Lai Phóng Giả cũng chỉ nghe đồn, căn bản không có quyền hỏi đến những vấn đề này.

Tình trạng không minh bạch giữa các bộ phận, giữa cấp dưới và cấp trên như vậy rất phổ biến, làm việc trong một tổ chức bí ẩn đầy bí mật như vậy, ai cũng không thể tin tưởng. 157.

Cũng chính vì trong môi trường như vậy, sự xuất hiện của Linh Đội mới tỏ ra vô cùng nổi bật, chính trực, lý trí, không bị không khí bí ẩn can thiệp.

Cô Môn vốn cũng không tin TLT, nhưng cậu ta tin Linh Đội.

Năm Ultraman vốn tưởng Đỗ Lan đã cứu trợ Lỵ Tử, lại phát hiện Đỗ Lan tuy đã kích phát bóng tối trong lòng Lỵ Tử, nhưng không hề lấp đầy sinh mệnh của cô.

Hay là chúng ta dùng Áo Đặc Niệm Lực giúp cô ấy một tay đi.

Năm Ultraman tập hợp sức mạnh, ép toàn bộ bóng tối trong cơ thể cô ấy ra ngoài, sau đó chia một chút sinh mệnh qua là được, năm Ultraman mỗi người chia một phần năm là được, không ảnh hưởng nhiều.

Tái La vừa đề nghị như vậy, các Ultraman khác liền hỏi Áo Đặc Niệm Lực là gì.

Áo Đặc Niệm Lực, cũng chính là ý niệm của Ultraman, đây là một kỹ năng rất mạnh, có thể bỏ qua nguyên tắc vật lý, bất kể quái thú mạnh yếu, cưỡng ép can thiệp.

Đương nhiên hiệu quả không chỉ có vậy, Áo Đặc Niệm Lực còn có khả năng thay đổi hiện thực.

Tái La có thể dạy kỹ năng này cho mọi người, năm Ultraman đồng tâm hiệp lực chắc chắn có thể hoàn thành.

Kỹ năng này học cũng rất dễ, tuy bình thường không dùng được, nhưng bây giờ họ lại không thể biến thân, kỹ năng niệm lực đối với nhân gian thể lại rất thực dụng.

Năm Ultraman sau khi học hết kỹ năng, vây quanh Lỵ Tử bắt đầu thi pháp.

Cảnh tượng này giống như một buổi tụ tập tà giáo, năm người vây quanh giường bệnh, mồ hôi nhễ nhại thi triển ý niệm, ép bóng tối trong cơ thể Lỵ Tử ra ngoài.

Đây là sức mạnh gì.

Hắc Ám Phù Sĩ Đức bị cưỡng ép ra khỏi cơ thể, nó chưa bao giờ cảm nhận được sức mạnh mạnh mẽ như vậy, luồng sức mạnh này khiến nó sợ hãi.

Dưới tác dụng của ý niệm của năm Ultraman, Hắc Ám Phù Sĩ Đức căn bản không thể tiếp tục ở lại trong cơ thể Lỵ Tử: Ta rời đi, cô ta cũng sẽ chết.

Lỵ Tử vốn dĩ đã là người chết.

Năm Ultraman nhìn Phù Sĩ Đức, càng dùng sức bao bọc nó.

Phù Sĩ Đức muốn hấp thu luồng sức mạnh này, nhưng sức mạnh của ánh sáng là sức nặng mà nó căn bản không thể chịu đựng, thứ nó cần là bóng tối.

Nhưng Đại Cổ, Đái Nã, Vũ Tàng, Đại Hà, Hạnh Nại ở đây đều là những người đã trải qua nhiều thử thách mới trở thành Ultraman, trong lòng họ là một mảnh ánh sáng, căn bản không có sức mạnh để Phù Sĩ Đức hấp thu.

Không.

Mình mới sinh ra được mấy tháng, không muốn nhanh như vậy đã rút lui, tại sao không có bóng tối, tại sao.

Nó không hiểu tại sao trong lòng năm người này không có một chút bóng tối nào, điều này căn bản không hợp lý.

Thực ra trong lòng Tạp Mật Lạp vẫn còn một chút mặt tối, nhưng bốn Ultraman kia quá quang minh vĩ đại, không cho Phù Sĩ Đức bất kỳ cơ hội nào.

Ánh sáng xua tan bóng tối, Phù Sĩ Đức chỉ có thể rời đi.

Ầm.

Rời khỏi Ly Tử, Phù Sĩ Đức xuất hiện ở không xa, thân thể to lớn rơi xuống đất làm vỡ nát mặt đường.

Là nó.

Cơ Thỉ Chuẩn đang huấn luyện sự tập trung mở mắt ra, hắn cảm thấy bây giờ mình nhìn rõ hơn, trước đây mỗi lần cảm ứng đều mơ hồ, nhưng bây giờ lại rất rõ ràng, điều này chứng tỏ huấn luyện có hiệu quả.

Cơ Thỉ Chuẩn phải đi rồi: Cảm ơn sự chỉ đạo của anh, bây giờ tôi đã hiểu phải làm thế nào rồi.

Phù Sĩ Đức rời đi, đặc trưng sinh mệnh của Ly Tử lập tức biến mất, năm Ultraman phát hiện năng lượng sống của họ không thể dung nhập tốt, Ly Tử đang nguy kịch.

Rõ ràng Ly Tử sau khi trải qua cú sốc lớn, tình trạng cơ thể đã dầu cạn đèn tắt, Ultraman cưỡng ép kéo dài mạng sống cũng gặp nhiều khó khăn.

Không được rồi, phải để Cô Môn vào đánh thức ý chí sinh tồn của

cô ấy.

Đại Cổ biết đây không còn đơn giản là kéo dài mạng sống nữa, chẳng trách ngay cả Đỗ Lan cũng không dám dễ dàng ra tay, mà phải đi một vòng lớn, xem ra không phải không có nguyên nhân.

Năm Ultraman dừng tay, để Cô Môn đến gọi lên tình yêu trong lòng Ly Tử.

Cô Môn thực sự yêu sâu sắc cô gái đã mang lại ánh sáng cho mình trong lúc cuộc đời mình xuống dốc, Ly Tử chính là ánh sáng trong lòng cậu.

Ly Tử, đừng từ bỏ, anh ở ngay đây.

Nghe thấy giọng của Cô Môn, Ly Tử quả nhiên như hồi quang phản chiếu, người vốn dĩ đã phải chết mở mắt ra, khoảng thời gian tử vong khiến ký ức của cô ngày càng mơ hồ, nhưng cô chỉ duy nhất nhớ Cô Môn.

Cô Môn thích Ly Tử còn có chút lý do, dù sao Ly Tử rất xinh đẹp, lại an ủi cậu lúc cậu xuống dốc.

Nhưng Ly Tử lại tại sao thích Cô Môn.

Cô Môn không đẹp trai, người lại không kiên cường, có thể nói chỉ có một ưu điểm là thật thà, loại đàn ông này hoàn toàn không phải loại hình hấp dẫn con gái.

Nhưng Ly Tử chính là thích Cô Môn, thậm chí là đến chết không đổi, điều này có chút kỳ lạ, chẳng lẽ là nhất kiến chung tình.

Thế giới này rốt cuộc ở đâu mới có cô gái tốt như Ly Tử.

Dường như cũng chỉ có thể kết luận là Cô Môn thực sự quá may mắn, lại chỉ dựa vào vài câu thật lòng đã thu hoạch được tình yêu.

Tạp Mật Lạp cho rằng Ly Tử thực sự quá ngốc: Tôi thấy Cô Môn chẳng có ưu điểm gì.

Đỗ Lan cũng nghĩ vậy, nhưng tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, Lỵ Tử chính là thích Cô Môn, người ngoài khuyên cũng không được.

Lúc này Cô Môn nỗ lực đánh thức Lỵ Tử, năng lượng sống của Ultraman từng chút một bị Lỵ Tử hấp thu, xem ra đã thành công, quả nhiên như Đỗ Lan nói, tình yêu đích thực chính là kỳ tích của sinh mệnh.

Cô Môn đang gào thét gọi người yêu, tổ A đang chiến đấu với Hắc Ám Phù Sĩ Đức.

Vì khoảng cách quá gần tổng bộ Viễn Đông của TLT, nên đội Dạ Tập đã có mặt ngay lập tức và tham gia chiến đấu.

Chiến cơ của đội Dạ Tập lượn vòng trên bầu trời, bắn ra những tia hạt năng lượng cao, nhưng không có tác dụng gì, bắn vào người quái thú chỉ như gãi ngứa.

Phù Sĩ Đức đang chiến đấu, nhưng là một con quái thú được tạo ra, nó cũng thật đáng thương, bản thân vốn không hoàn thiện, bây giờ lại không có Áo Đặc Mạn để nó hấp thụ, đúng là chịu đòn oan.

Nó giống như xuất hiện sai thời điểm, sai địa điểm, và hứng chịu một trận đòn sai lầm.

Đúng là một con quái thú lạc lối, siêu độ cho nó đi.

Đỗ Lan lại một lần nữa lái taxi đưa Cơ Thỉ Chuẩn đến đích: Cho ngươi bốn mươi lăm giây, đủ không.

Phải rút ngắn thời gian chiến đấu, yêu cầu của Đỗ Lan rất cao, hy vọng Cơ Thỉ Chuẩn có thể kết thúc trận đấu trong vòng 45 giây, như vậy, hắn có thể tiết kiệm được hai tháng tuổi thọ.

Cơ Thỉ Chuẩn gật đầu: Tôi sẽ cố hết sức.

Vậy thì đi đi.

Biến thân.

Áo Đặc Mạn lại xuất hiện trên chiến trường, nhưng lần này mọi người đều cảm nhận rõ sự khác biệt của anh.

Áo Đặc Mạn rất kỳ lạ.

Đội trưởng nói, trước đây Áo Đặc Mạn xuất hiện giống như bão tố ập đến, nhưng bây giờ Áo Đặc Mạn xuất hiện lại như có thêm một ngọn núi trước mắt, một ngọn núi vốn đã tồn tại ở đây, cảm giác bất an và hỗn loạn đã biến mất, thay vào đó là sự tĩnh lặng vô biên.

Bắt đầu đếm ngược.

Phù Sĩ Đức thấy Áo Đặc Mạn liền kích động, đây là mục tiêu của nó, là cơ hội để nó trở nên mạnh hơn, mặc dù chính nó cũng không biết ai đã nói cho nó những điều này.

Ầm.

Chương 1972

Hắc Ám Phù Sĩ Đức lao tới, lúc này thời gian chỉ còn mười lăm giây.

Việc xuất hiện và pha tấn công của kẻ địch đã tốn mất ba mươi giây.

Áo Đặc Mạn.

Thấy Áo Đặc Mạn không hề động đậy, mọi người đều nghĩ anh ta bị ngốc rồi, sao lúc này lại có thể không động đậy chứ.

Kẻ địch đã lao tới, cuối cùng khi gần như đối mặt, Áo Đặc Mạn mới bắt đầu động.

Trong mắt người khác, điều này đã quá muộn, chắc chắn sẽ bị đánh trúng.

Tuy nhiên, không hề.

Trước đó, Áo Đặc Mạn vẫn luôn quan sát kẻ địch, dùng sự tập trung tuyệt đối để quan sát từng động tác của Phù Sĩ Đức, thậm chí cả dòng không khí lưu động xung quanh nó cũng bị nắm bắt.

Vì vậy, mặc dù Áo Đặc Mạn không có bất kỳ hành động nào trong mười giây trước, nhưng tâm trí của anh đã nhìn thấu kẻ địch.

Toàn tập trung lực tâm nhãn.

Nhìn thấu sơ hở của kẻ địch, chỉ cần tung một đòn chí mạng, Áo Đặc Mạn động, với thế tồi khô lạp hủ, hắn phát huy tốc độ đến cực hạn.

Tốc độ này vốn là của Áo Đặc Mạn, trước đây là do Cơ Thỉ Chuẩn không đủ tập trung nên không thể giải phóng tốc độ này mà thôi, nhưng bây giờ anh đã làm được.

Hỏa quyền, nắm đấm của Áo Đặc Mạn bùng cháy, một cú đấm nhanh vượt qua tường âm, đánh mạnh vào điểm yếu của Phù Sĩ Đức.

Ầm.

Phù Sĩ Đức ngã xuống, năng lượng hắc ám phun ra từ trong cơ thể.

Kết thúc trận đấu một cách dứt khoát và nhanh chóng như vậy khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đây là Áo Đặc Mạn sao.

Trước đây, Áo Đặc Mạn chiến đấu lúc nào cũng đầy thương tích, chưa bao giờ sắc bén như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mạnh quá, sao Áo Đặc Mạn lại trở nên mạnh mẽ như vậy.

Giải quyết trận đấu đơn giản như vậy, hoàn toàn khác với Áo Đặc Mạn trước đây, con người cũng cảm nhận rõ sự khác thường.

Câu Lữ Mộc đang quan sát trận đấu cũng đã thấy, vốn dĩ hắn còn chuẩn bị bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau, không ngờ Áo Đặc Mạn lại giải quyết trận đấu nhanh như vậy, điều này khiến trong lòng hắn dấy lên một tia sợ hãi.

Sau khi biến thành người khổng lồ, đáng lẽ phải không còn sợ hãi gì, nhưng bây giờ Câu Lữ Mộc lại tràn đầy sợ hãi, vì hắn cảm thấy mình đã xâm nhập vào một lãnh địa không nên vào, một thế giới vô trật tự đáng sợ, nơi kẻ mạnh làm vua, kẻ yếu mãi mãi yếu.

Đáng sợ hơn là, trong thế giới như vậy, hắn không phải là kẻ mạnh nhất, hắn là kẻ yếu.

Thiên đường của kẻ mạnh, địa ngục của kẻ yếu, vốn dĩ Câu Lữ Mộc nghĩ mình đã vượt qua con người, bây giờ mới biết con người quá nhỏ bé, vượt qua con người căn bản không đáng để tự hào.

Thấy Áo Đặc Mạn trở nên mạnh mẽ, cảm giác thất bại trong lòng Câu Lữ Mộc rất lớn, nhưng đây cũng là trong tính toán của Đỗ Lan, gieo rắc tuyệt vọng cho kẻ xấu là chuyện rất bình thường.

Ngay khi Câu Lữ Mộc còn đang kinh ngạc, tại viện nghiên cứu xuất hiện một cột sáng phóng thẳng lên trời.

Là Lỵ Tử, cô cuối cùng đã được đánh thức, cô cũng biến thành ánh sáng.

Hắc ám bị tiêu diệt, nhưng ánh sáng vẫn còn trong cơ thể Lỵ Tử, cô cảm nhận được tình yêu của Cô Môn, liền biến thành chiến binh của tình yêu đứng trên mặt đất.

Lại một người khổng lồ nữa.

Người khổng lồ cũng nhiều quá rồi, chiến cơ lượn vòng trái phải, không biết rốt cuộc lại xảy ra chuyện gì.

Lỵ Tử.

Cô Môn lao ra nhìn người bạn gái khổng lồ.

Yên tâm đi, cô Saida chỉ là biến thành ánh sáng thôi.

Đại Cổ cho biết tình hình của Lỵ Tử hiện tại rất tốt, không cần lo lắng, cô đang tồn tại dưới một hình thái mới: Là tình yêu chân thành của cậu đã đánh thức cô ấy, không sao đâu, cô ấy sẽ sớm hồi phục thôi.

Đây là Linh đội Phi Điểu, các đồng đội của tổ A đừng tấn công, người khổng lồ mới xuất hiện cũng là bạn.

Phi Điểu thấy các chiến cơ dường như đang vào đội hình, lập tức liên lạc yêu cầu họ dừng lại.

Lệnh của Linh đội vẫn có hiệu lực, nhưng TLT cần Linh đội giải thích.

Linh đội với tư cách là đội Dạ Tập đầu tiên có quyền tự chủ rất lớn, nhưng trong nội bộ TLT đầy rẫy nghi kỵ, cũng có người nghi ngờ Linh đội đang lợi dụng chức quyền để tạo ra âm mưu, vì Linh đội quá xuất sắc, xuất sắc đến mức khiến người ta sợ hãi.

Hơn nữa, năm người của Linh đội dường như cũng có bí mật không nói cho TLT, thái độ của họ đối với dị sinh thú hay Áo Đặc Mạn đều quá dễ chấp nhận, dễ chấp nhận đến mức như thể họ đã từng thấy trước đây và quen với điều đó.

Trong tổ chức không ai có thể tin tưởng này, Linh đội cũng bị nghi ngờ sâu sắc.

Nghe thấy Linh đội lại độc đoán phán đoán người khổng lồ mới không phải là kẻ thù, cấp trên liền muốn hỏi Linh đội căn cứ phán đoán của họ, họ dựa vào cái gì mà không thông qua cấp trên đã trực tiếp đưa ra phán đoán như vậy.

Họ là bộ đội tác chiến, không thể lạm quyền.

Người khổng lồ mới là Lỵ Tử biến thành, điều này đã gây ra một cơn sóng lớn trong TLT, thậm chí còn thu hút sự chú ý của Lai phóng giả.

Lai phóng giả ban đầu muốn mô phỏng sức mạnh của Áo Đặc Mạn, cuối cùng lại thất bại, sao người Trái Đất lại thành công.

Điểm này khiến Lai phóng giả nghĩ mãi không ra, vì vậy họ hy vọng lợi dụng sự nghi ngờ của TLT đối với Linh đội, để cướp Lỵ Tử về nghiên cứu.

Mâu thuẫn nội bộ của TLT cũng bùng nổ xoay quanh Lỵ Tử.

Thật lòng mà nói, tổ chức TLT này khiến Đỗ Lan nhớ đến tổ chức bí ẩn SEELE trong Neon Genesis Evangelion, cũng đầy rẫy bí mật và nghi kỵ, cuối cùng cấp trên và bộ đội NERV thực hiện nhiệm vụ đã xảy ra xung đột, lực lượng vũ trang của SEELE tấn công vào cơ sở của NERV, đánh nhau không thể dứt.

Rõ ràng là cùng một tổ chức, nhưng vì mâu thuẫn giữa người thực thi và người điều phối, mà dẫn đến cuộc chiến tiêu diệt người thực thi của người điều phối.

Vì có bí mật, nên có nghi kỵ, vì có nghi kỵ, nên cuối cùng đồng nghiệp tương tàn.

TLT dường như cũng không tránh khỏi nội loạn, vì uy tín và quyền tự chủ của Linh đội đều quá lớn, đã có thể dương đông kích tây với cấp trên.

Đối mặt với Linh đội không thể kiểm soát, cấp trên chuẩn bị thanh trừng họ, vì vậy bắt đầu điều binh khiển tướng, điều các đội Dạ Tập tinh nhuệ từ các quốc gia khác đến, tiến hành nhiệm vụ tác chiến mang tên Kế hoạch Lê Minh.

Cướp lấy Lỵ Tử với mật danh Ánh Sáng Lê Minh, tiêu diệt Linh đội không nghe lời.

Nội loạn trong đội phòng vệ, tuyệt đối là một diễn biến bi tráng hơn cả việc đội phòng vệ bị tiêu diệt toàn bộ.

Lỵ Tử biến thành ánh sáng, hoàn thành sự nghiệp vĩ đại mà ngay cả Lai phóng giả cũng chưa từng hoàn thành.

Điều này đương nhiên khiến Lai phóng giả vô cùng kích động, họ hy vọng TLT có thể biến Lỵ Tử thành vật thí nghiệm.

Đồng thời, vì cấp trên của TLT rất bất mãn với việc Linh đội nhiều lần lạm quyền, vượt quyền ra lệnh, điểm này vừa hay bị Lai phóng giả lợi dụng.

Trong tổ chức bí ẩn này, vì các loại thông tin không minh bạch, các bộ phận trong nội bộ TLT không tin tưởng lẫn nhau, dẫn đến việc cấp trên điều động đội Dạ Tập chuẩn bị tiêu diệt Linh đội.

Dưới sự khiêu khích ly gián của Lai phóng giả, cấp trên thật sự cho rằng Linh đội đã phản bội TLT, thực ra họ cũng không có bằng chứng gì.

Nhưng không có bằng chứng không có nghĩa là không có, vì việc điều tra cũng có rủi ro, hệ thống Vong Xuyên và cảnh sát ký ức đều khiến chi phí điều tra trở nên rất cao.

Vì vậy, lúc này nên nhanh chóng giải quyết gọn lẹ, nhưng trước đó vẫn phải xác nhận lần cuối, đó là cấp trên ra lệnh cho Linh đội giao nộp Ly Tử.

Nếu Linh đội ngoan ngoãn nghe lời, còn có thể tha cho họ một mạng, nếu họ lại một lần nữa kháng lệnh, thì tội không thể tha, trực tiếp khởi động Kế hoạch Lê Minh.

Kết quả đương nhiên là Linh đội không đồng ý giao nộp Ly Tử, vì Ly Tử đã chọn cuộc sống bình thường.

Mặc dù cô đã biến thành ánh sáng, nhưng cô vẫn chỉ muốn làm một bà nội trợ toàn thời gian.

Áo Đặc Mạn tôn trọng lựa chọn của Ly Tử, vì không phải tất cả Áo Đặc Mạn đều là chiến binh, trên tinh vân M78 có rất nhiều bà vợ Áo Đặc Mạn chăm chồng dạy con.

Không phải nữ Áo Đặc Mạn nào cũng giống như Mẹ của Áo Đặc chiến đấu ở tuyến đầu.

Ly Tử muốn làm vợ Áo Đặc, đây cũng là lựa chọn của chính cô, đáng được tôn trọng.

Vì vậy, Linh đội nói rằng Ly Tử không có gì bất thường, từ chối yêu cầu chuyển giao Ly Tử của cấp trên.

Vậy thì đã có thể xác định Linh đội đã phản bội, khởi động Kế hoạch Lê Minh.

Năm đội D, E, F, G, H được điều về từ nước ngoài phải dùng tốc độ nhanh nhất tấn công vào viện nghiên cứu, trước khi họ chuyển Lỵ Tử đi, tiêu diệt Linh đội và bắt Lỵ Tử về.

Chương 1973

Đêm khuya, năm đội chiến đấu lẻn vào màn đêm, họ chỉ mới biết nội dung nhiệm vụ vào lúc hoàng hôn.

Nhưng họ không từ chối, mặc dù họ cũng rất ngưỡng mộ Linh đội, nhưng nếu Linh đội thật sự phản bội, thì họ phải vô tình tiêu diệt Linh đội, dù sao nhiệm vụ của đội Dạ Tập là bảo vệ Trái Đất và nhân loại, không thể có một chút lơ là.

Dường như ngoại trừ tổ A, các đội Dạ Tập khác đều có tinh thần trách nhiệm và sứ mệnh rất cao, đối với bất kỳ việc gì vi phạm ưu tiên an toàn của nhân loại, đều sẽ kiên quyết loại bỏ.

Vì vậy, bây giờ năm đội gồm hai mươi lăm chiến sĩ đang lặng lẽ lẻn vào viện nghiên cứu, bao vây hoàn toàn Linh đội.

Chỉ cần một tiếng lệnh là sẽ tiến hành đột kích, trước tiên thông qua máy ảnh nhiệt xác định tất cả mọi người đều ở bên trong.

Hiện tại, người của Linh đội và tổ A đều đang ở trong phòng phía trước, số người không sai, có thể tiến hành tấn công.

Ra hiệu tấn công không tiếng động, sau đó là lựu đạn cay, phải giải quyết đối thủ mà không làm hại Lỵ Tử.

Mặc dù thực ra họ cũng không muốn ra tay với Linh đội, nhưng ai bảo Linh đội đã phản bội TLT chứ.

Ầm.

Lựu đạn cay được ném vào phòng và phát nổ, căn phòng ngay lập tức tràn ngập khói cay nồng.

Không ổn.

Đội trưởng tổ A ý thức được điều không lành, nhưng đã quá muộn, miệng mũi mắt của anh đã bị khói cay kích thích bao vây, đau đớn chảy nước mắt, không thể nói, không thể thở.

Lúc này chỉ có các Áo Đặc Mạn là rất bình tĩnh, trong đó cũng bao gồm cả Hắc Ám Trát Cơ, hóa ra gã này đã ẩn náu trong đội A ngay từ đầu.

Lúc này, Hắc Ám Trát Cơ không biết tại sao họ bị tấn công, cũng không biết mục tiêu tấn công là ai, nhưng hắn sẽ không ngồi chờ chết, ngay lập tức vào tư thế phòng ngự, nếu có ai tấn công hắn, hắn sẽ phản công ngay lập tức.

Trong thiết bị hình ảnh, hai mươi lăm cặp mắt đang nhìn chằm chằm vào con mồi của họ, phát động đột kích, tổ D và tổ E vào trước.

Phá cửa xông vào, họng súng chĩa vào những người từng là đồng đội.

Khi người của Linh đội nhìn thấy lựu đạn khói, phản ứng đầu tiên là có người muốn ra tay với Lỵ Tử, họ cũng không ngờ lại có người của đội Dạ Tập xông vào, hơn nữa ai nấy đều vũ trang đầy đủ, đây không phải là nhiệm vụ bắt người đơn giản mà là nhiệm vụ tiêu diệt.

Linh đội ý thức được họ đã trở thành mục tiêu tiêu diệt của TLT, họ biết ngay từ đầu rằng đội phòng vệ luôn muốn che giấu sự thật là không đáng tin cậy, vì bóng tối là sự tích tụ.

Ánh sáng là vẻ đẹp thoáng qua, nhưng bóng tối lại là sức mạnh tích tụ.

Ánh sáng sẽ bị người ta lãng quên, nhưng bóng tối và sự nghi ngờ lại sẽ tích tụ theo thời gian, ngày càng đáng sợ.

TLT chính là đã tích tụ quá nhiều nghi ngờ, nên cuối cùng mới đưa ra lựa chọn như vậy.

Năm Áo Đặc Mạn của Linh đội đều không do dự, trước tiên bảo vệ Lỵ Tử và người của tổ A.

Đại Cổ ngay lập tức tóm lấy Lỵ Tử và Cô Môn, vì anh biết tiếng súng sẽ sớm vang lên.

Phi Điểu, Vũ Tàng, Đại Hà, Đại Cổ đều ưu tiên bảo vệ người khác, chỉ có Hạnh Nại bị Tạp Mật Lạp nhập vào là nghĩ đến việc giải quyết kẻ địch đầu tiên.

Trong làn khói, Tạp Mật Lạp di chuyển nhanh chóng, cơ thể hóa thành vũ khí, tấn công kẻ địch.

A.

Hoàn toàn không kịp bắt được động tác của Tạp Mật Lạp, cô giống như một bóng ma trong làn khói, lướt sát mặt đất, một khi bị tiếp cận sẽ bị hạ gục.

Đội tiên phong phát ra tiếng kêu thảm thiết, vì họ đã bị đánh gục, mất khả năng chiến đấu.

Khói tan khói hợp, thân thủ nhanh nhẹn, phá khói mà ra, tụ khói mà ẩn, Tạp Mật Lạp không cho kẻ đến có cơ hội nổ súng.

Đội viên mất liên lạc, Linh đội quả nhiên đáng sợ, đối mặt với cuộc tấn công bất ngờ này mà vẫn có thể phản công.

Không hổ là Linh đội, nhưng bây giờ tôi càng hiểu tại sao cấp trên muốn trừ khử các người, chính là vì các người quá mạnh.

Khai hỏa.

Không thể tiếp tục lấy an toàn của mục tiêu làm tiền đề, nếu cứ e dè, Linh đội sẽ phản công lại họ, vì vậy những người ở cửa đã bắn phủ đầu vào trong phòng.

Đây cũng là bất đắc dĩ, xông vào bao nhiêu người thì ngã xuống bấy nhiêu, cứ tiếp tục như vậy họ sẽ không thể hoàn thành nhiệm vụ.

Chỉ có thể bắn phủ đầu, hạ gục tất cả mọi người bên trong, nếu may mắn thì mục tiêu sẽ không chết.

Dày đặc đạn bay vào trong làn khói, biến mất không thấy, nhưng ai cũng biết đạn đã biến căn phòng thành nơi tử địa, họ không có chỗ nào để trốn.

Dừng.

Sau một loạt đạn, trong phòng im phăng phắc, trên thiết bị hình ảnh chỉ còn những đường nét mơ hồ, dường như sự sống bên trong đã ngừng hoạt động.

Tổ F, vào trong.

Một đội năm người lại một lần nữa tiến vào, nhưng họ cũng không trở ra.

Thực ra, khi tiếng súng vang lên, Cô Môn và những người khác đều nghĩ mình sắp chết, nhưng không ngờ đạn lại không bắn trúng họ, vì trong phòng có năm Áo Đặc Mạn kỳ cựu, một Áo Đặc Mạn tân binh, cộng thêm một Hắc Ám Trát Cơ, tổ hợp xa hoa này mà bị súng bắn chết thì họ đừng hòng lăn lộn trong giới nữa.

Vì vậy, một số viên đạn bị ý niệm của Áo Đặc ngăn lại, một số viên đạn bị Hắc Ám Trát Cơ chặn lại, lúc này hai bên họ đều đã nhận ra đối phương không hề tầm thường.

Nhưng mọi người đang kề vai chiến đấu, vẫn nên đến nơi an toàn trước rồi nói chuyện khác sau.

Vì vậy, khi tổ F đột nhập vào, những người bên trong cũng xông ra, họ gặp nhau giữa phòng, và rồi tổ F bị đánh gục.

Mặc dù không có vũ khí, nhưng tốc độ của Tạp Mật Lạp không hề thua kém đạn, cô mở đường, những người khác cõng người cần cứu trợ cùng nhau xông ra.

Đến lúc ta biểu diễn rồi.

Tạp Mật Lạp không bao giờ chán những trận chiến kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu như thế này.

Lúc này, chỉ huy tác chiến mới nhận ra không phải họ bao vây Linh đội, mà là họ bị Linh đội bao vây.

Chỉ thấy bóng dáng của Tạp Mật Lạp di chuyển như tia chớp, năm đội gồm hai mươi lăm chiến sĩ đội Dạ Tập đã bị tiêu diệt toàn bộ, còn Linh đội dẫn theo tổ A và Lỵ Tử thành công đột phá vòng vây.

Tại sao, tại sao họ lại tấn công chúng ta.

Cô Môn bây giờ mắt cay xè, cổ họng đau rát, nhưng nỗi đau thể xác còn xa mới bằng cú sốc tinh thần: Họ cũng là đội Dạ Tập mà, không phải chúng ta cùng làm việc cho TLT sao.

Rõ ràng là cùng một tổ chức, là đồng đội, lại bị tấn công, đối với Cô Môn thực sự không thể chấp nhận được.

Người lương thiện luôn một mực tin rằng lòng tốt của họ là tồn tại phổ biến, nhưng thực tế, lương thiện chỉ là chuyện cá nhân, lạnh lùng và vô cảm mới là trạng thái bình thường.

Chắc chắn là vì Lỵ Tử.

Đội trưởng đau khổ nói: Ở đây không an toàn, chúng ta phải đến nơi khác, mọi người theo tôi.

Lúc này đội trưởng cuối cùng cũng phát huy tác dụng, anh biết đội Dạ Tập có một cơ sở cũ đã bỏ hoang, không còn ai đến đó, nơi đó an toàn.

Mọi người mặc dù rất mệt mỏi, nhưng vẫn cố gắng vực dậy tinh thần.

Đến cơ sở bỏ hoang, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một chút.

Bây giờ chúng ta phải làm sao.

Phó đội trưởng hoang mang, bảo anh ta tiêu diệt dị sinh thú, anh ta chắc chắn sẽ xông lên hàng đầu, nhưng bây giờ lại là nội đấu, đối thủ cũng là đội Dạ Tập, anh ta không thể ra tay.

Đừng lo lắng, sẽ không sao đâu.

Đại Cổ nói: Chúng ta bây giờ cứ trốn kỹ là được rồi.

Nói xong, anh nhìn về phía Hắc Ám Trát Cơ, nở một nụ cười.

Anh nghĩ đối phương cũng là bất đắc dĩ mới phải ẩn náu trong đội Dạ Tập, giống như anh trước đây ở đội Victory vậy.

Có thể nói, mọi thứ trên thế giới này đều ngược lại, trước đây luôn là Áo Đặc Mạn ẩn náu trong đội phòng vệ, lợi dụng tài nguyên của đội phòng vệ để bảo vệ Trái Đất.

Nhưng bây giờ lại là đại phản diện ẩn náu trong đội phòng vệ, lợi dụng tài nguyên của đội phòng vệ để mưu đồ bất chính.

Đại Cổ theo lối mòn tư duy, cho rằng những người ẩn náu trong đội phòng vệ đều là người ngoài hành tinh lương thiện.

Hắc Ám Trát Cơ biết mình đã bị lộ, nhưng đối phương vẫn chưa biết bí mật của mình, nên vẫn tiếp tục giả vờ, vì vậy hắn cũng đáp lại Đại Cổ một nụ cười.

Hắc Ám Trát Cơ thầm nghĩ không ngờ người của Linh đội toàn là người ngoài hành tinh, tình hình của Trái Đất phức tạp hơn nhiều so với dự tính của hắn.

Mình vẫn nên im lặng quan sát, đi một bước xem một bước.

Mọi người trốn trong căn cứ, nhưng ở đây không có đồ ăn thức uống, cũng không thể trụ được bao lâu.

Không sao, tôi đã gọi viện binh rồi.

Đại Cổ nói, họ ở đội Dạ Tập cũng đã hai năm, không phải là lãng phí vô ích.

Trong hai năm này, năm người đã xuất kích nhiều lần, làm rơi không biết bao nhiêu máy bay, và những mảnh vỡ máy bay này đều được Đỗ Lan thu thập lại, lắp ráp thành một con tàu vũ trụ đa chức năng khổng lồ.

Đại Cổ biết ban đầu Đỗ Lan muốn dùng những linh kiện máy bay này để chế nhạo họ luôn làm rơi máy bay, nhưng bây giờ con tàu vũ trụ đa chức năng này đã là thành trì cuối cùng của họ.

Một nhân gian thể thôi cũng đủ khiến tài chính của một đội phòng vệ eo hẹp, vì nhân gian thể luôn làm rơi máy bay.

Chương 1974

Đại Cổ ở đội Victory đã cùng Shinjo tạo thành bộ đôi rơi máy bay, tình hình của các Áo Đặc Mạn khác cũng tương tự.

Bây giờ mặc dù họ không biến thân, nhưng thuộc tính rơi máy bay không biến mất, vì vậy Linh đội gồm năm Áo Đặc Mạn, số lượng máy bay rơi khiến TLT tuyệt vọng, nếu không phải Linh đội thu thập được rất nhiều thông tin tình báo, e rằng cấp trên của TLT cũng sẽ không đợi đến hôm nay mới ra tay.

Thử nghĩ xem, mảnh vỡ máy bay bọn họ làm rơi cũng đủ để lắp thành một con tàu vũ trụ đa chức năng, là biết bọn họ thật sự không coi tiền của TLT ra gì.

Người khác chỉ biết Linh đội phong quang, lại không biết nỗi khổ của TLT.

Tạp Mật Lạp không ra tay hạ sát, vì vậy hai mươi lăm chiến sĩ tỉnh lại vẫn tiếp tục truy lùng, người có siêu năng lực dự báo đó cũng đang phối hợp truy lùng, chỉ đường cho họ.

Mặc dù cơ sở bỏ hoang quả thực ẩn khuất, nhưng không thể thoát khỏi năng lực dự báo.

Chúng ta bị phát hiện rồi.

Mọi người nhìn về phía Đại Cổ, không biết viện binh anh nói rốt cuộc ở đâu.

Không sao, viện binh đã đến rồi.

Bên ngoài, hai mươi lăm chiến sĩ đang chuẩn bị dùng hỏa lực mạnh bắn phủ đầu một lần nữa, thì đột nhiên phát hiện mình bị một bóng đen bao phủ, ngẩng đầu lên thì thấy phía trên những cành cây thưa thớt xuất hiện một con tàu vũ trụ khổng lồ.

Họng pháo hố đen phía dưới con tàu đã nhắm vào hai mươi lăm người, chỉ cần họ có hành động thiếu suy nghĩ là sẽ bị tấn công.

Linh đội có tàu vũ trụ.

Con tàu này còn mạnh hơn cả chiến đấu cơ hợp thể của đội Dạ Tập, lẽ nào Trái Đất còn có một tổ chức bí ẩn vượt qua cả TLT.

Nếu không thì giải thích thế nào về con tàu như vậy.

Đây là cái gì.

Cô Môn ngẩn người, con tàu này cũng quá lớn, mặc dù anh không hiểu nó có tiên tiến hay không, nhưng trực giác cho thấy con tàu này có sức chấn động rất lớn.

Đây là tàu của chúng ta, chúng ta đi thôi.

Dẫn mọi người lên tàu.

Mọi người phát hiện không gian bên trong tàu rộng rãi, không khỏi nghĩ rằng đãi ngộ của Linh đội cũng quá tốt rồi.

Ầm.

Đội hình phía dưới thấy tàu sắp đi, lập tức khai hỏa, bên trong tàu có chút rung động, nhưng chút rung động này không thể gây ra tổn hại gì.

Chúng ta tạm thời an toàn rồi.

Đại Cổ bảo mọi người nghỉ ngơi ở đây trước.

Sau này chúng ta sẽ ra sao.

Tổ A rất lo lắng.

Chúng ta phải tin tưởng mọi người, tin rằng họ sẽ nhận ra việc cướp đoạt Lỵ Tử là lựa chọn sai lầm, xóa bỏ ký ức của mọi người cũng là sai lầm.

Phi Điểu nói, anh tin rằng con người sẽ sửa chữa sai lầm, Áo Đặc Mạn luôn đối xử với con người bằng tấm lòng bao dung, vì trong mắt họ, con người vẫn còn rất trẻ, phải cho phép họ phạm sai lầm.

Chỉ là đôi khi quá trình chờ đợi con người sửa chữa sẽ hơi dài một chút, nhưng họ tin rằng cuối cùng con người vẫn sẽ đưa ra lựa chọn đúng đắn, và việc Áo Đặc Mạn phải làm là đảm bảo an toàn cho con người, để họ có thể sống sót.

Kế hoạch Lê Minh của TLT nhằm tiêu diệt Linh đội, bắt giữ Lỵ Tử đã thất bại, nhưng bóng tối vẫn chưa tan biến.

Câu Lữ Mộc muốn trở nên mạnh hơn, hắn đã tìm đến Thuyết minh giả, người có siêu năng lực.

Thuyết minh giả không có sức chiến đấu gì, nhìn thân thể gầy gò là biết anh ta là một người văn nhã.

Là sản phẩm di truyền của kế hoạch Prometheus, Thuyết minh giả cũng là một người đáng thương bị lợi dụng.

Tôi cần anh cung cấp cho tôi thông tin về Áo Đặc Mạn.

Câu Lữ Mộc, rốt cuộc anh có mục đích gì.

Thuyết minh giả hỏi.

Lẽ nào anh không ghen tị với Áo Đặc Mạn sao.

Tôi biết anh từ nhỏ đã là vật thí nghiệm, lớn lên còn phải làm công cụ cho TLT, lẽ nào anh chưa từng nghĩ đến việc thoát khỏi thân phận này sao.

Chỉ cần anh giúp tôi, tôi có thể giúp anh có được sức mạnh.

Câu Lữ Mộc dụ dỗ: Giúp tôi.

Câu Lữ Mộc quả thực đã nói trúng tâm sự của Thuyết minh giả, cải tạo gen không phải là chuyện vui vẻ gì, anh và các vật thí nghiệm khác đều đã phải chịu đựng nỗi đau rất lớn, anh là người may mắn, thành công có được năng lực, kẻ không may thì chết thẳng.

Còn những người khác dù sống sót, gen cũng có nhiều khiếm khuyết, không sống quá hai mươi tuổi.

Nhưng sống sót và có được siêu năng lực thì sao.

Quả thực là một công cụ, tương lai của anh cũng không biết ở đâu.

Là một công cụ, có lẽ chỉ có để thế giới tiếp tục hỗn loạn mới có giá trị, vì một khi thế giới hòa bình, công cụ cũng sẽ không còn giá trị lợi dụng.

Năng lực dự đoán của anh cũng chỉ có hiệu quả với dị sinh thú và Áo Đặc Mạn, năng lực hạn chế như vậy, trong thời kỳ hòa bình căn bản là vô dụng, đến lúc đó kết cục của anh e rằng cũng sẽ không tốt đẹp gì.

Nhưng Câu Lữ Mộc rất nguy hiểm, hợp tác với hắn cũng chưa chắc có kết quả tốt, người này ngay cả người yêu cũng có thể bỏ rơi, huống hồ là đối tác.

Thuyết minh giả nhanh chóng suy nghĩ, anh phải dùng trí thông minh của mình để chiếm ưu thế trong cuộc hỗn loạn này: Có lẽ chúng ta thực sự nên hợp tác, vậy tại sao anh lại tìm Áo Đặc Mạn.

Vì tôi muốn tiêu diệt hắn, anh không cần biết quá nhiều, chỉ cần đưa cho tôi tất cả thông tin về Áo Đặc Mạn là được rồi.

Được.

Trước tiên cứ hợp tác, lừa được Câu Lữ Mộc rồi tính sau.

Dị sinh thú không phải nuốt chửng sinh mệnh con người, mà là nỗi sợ hãi.

Thuyết minh giả suy nghĩ, mặc dù những người ở trên đều nói dị sinh thú nuốt chửng sinh mệnh, chỉ là bị nỗi sợ hãi hấp dẫn, vì vậy chỉ cần xóa bỏ ký ức của mọi người là được.

Nhưng Thuyết minh giả cho rằng không phải như vậy, sau khi gặp Câu Lữ Mộc, Thuyết minh giả đang suy nghĩ về tất cả những gì đã xảy ra trong hai năm qua, đang sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

Sau khi xóa bỏ ký ức, nỗi sợ hãi có thực sự biến mất không.

Thuyết minh giả cho rằng không phải như vậy, nỗi sợ hãi không biến mất, chỉ là bị lưu trữ lại.

Nếu đây là sự thật, thì có thể giải thích được sức mạnh của Câu Lữ Mộc đến từ đâu.

Câu Lữ Mộc tuyệt đối không phải là dị sinh thú, điểm này có thể xác định, nhưng sức mạnh này cũng hoàn toàn khác với Áo Đặc Mạn.

Nghĩ đi nghĩ lại, Thuyết minh giả cũng chỉ có thể cho rằng sức mạnh này chính là thứ mà dị sinh thú theo đuổi, cũng chính là bản thân nỗi sợ hãi.

Nghĩ đến đây, Thuyết minh giả tự nhiên lại nghĩ đến nỗi sợ hãi bị hấp thụ, có lẽ nào đang ở trong Vong Xuyên.

Thuyết minh giả im lặng, vì anh bị chính suy nghĩ của mình dọa cho một phen, nếu đây là thật, thì Vong Xuyên đã trở thành một thiết bị hấp thụ nỗi sợ hãi, sức mạnh sợ hãi chứa đựng bên trong sẽ thu hút dị sinh thú, cũng có thể tạo ra nhiều quái thú như Câu Lữ Mộc.

Tổ chức bí ẩn che giấu thiết bị bí ẩn, mà thiết bị bí ẩn có khả năng là nguồn gốc của mọi nhân quả, quả nhiên sự sắp đặt này là sự phát triển tốt nhất cho thuyết âm mưu.

Thuyết minh giả cho rằng mình nên điều tra kỹ Vong Xuyên, nhưng anh cũng biết tổ chức có rất nhiều bí mật, quyền hạn của anh căn bản không đủ, anh phải đánh cắp mật mã của tổng thanh tra mới được.

Là một người cải tạo gen không có tương lai, anh phải tính đến con đường thoát.

Thực ra, họ chỉ cần xem TV là được rồi, cốt truyện của bộ phim truyền hình của Đỗ Lan gần giống với thực tế.

Trong thực tế có, trong phim truyền hình cũng có.

Dị sinh thú hấp thụ nỗi sợ hãi để trở nên mạnh hơn, Trát Cơ lợi dụng nỗi sợ hãi để hồi sinh, nhưng sức mạnh sợ hãi không phải là mục tiêu cuối cùng, chỉ là quá độ của chúng.

Mục tiêu cuối cùng của dị sinh thú và Trát Cơ vẫn là hấp thụ năng lượng tiêu cực của Áo Đặc Mạn, vì năng lượng tiêu cực của Áo Đặc Mạn còn bổ dưỡng hơn cả nỗi sợ hãi.

Chỉ là cách dị sinh thú và Trát Cơ thu thập nỗi sợ hãi không giống nhau, dị sinh thú là tích lũy nỗi sợ hãi từng chút một, còn Trát Cơ là lợi dụng ưu thế tiên phong, lợi dụng hệ thống Vong Xuyên do tổ chức TLT và Lai phóng giả mang đến để nhanh chóng tích lũy nỗi sợ hãi.

Sức mạnh sợ hãi là sự tích lũy ban đầu, năng lượng tiêu cực của Áo Đặc Mạn là mục tiêu cuối cùng.

Tỷ suất người xem của bộ phim không cao, Đỗ Lan cho rằng mình thấy khá hay, tại sao khán giả lại không thích.

Phản ứng của khán giả là xem không thoải mái, không có đam mê, không có cảm giác gì cả.

Một bộ phim đặc nhiếp toàn là âm mưu, lại còn miêu tả con người xấu xa như vậy, có người thích xem mới lạ.

Bạn nói một người nào đó xấu thì được, nhưng không thể nói tất cả mọi người đều xấu, bộ phim này càng xem càng thấy áp bức, hoàn toàn không có ý nghĩa.

Đỗ Lan nhìn tỷ suất người xem cứ tụt dốc không phanh, tỏ ra rất bất lực.

Quả nhiên Áo Đặc Mạn không phù hợp với thể loại đen tối sao, định vị Áo Đặc thật quá khó.

Có lẽ thực sự là thời thế đã thay đổi.

Đỗ Lan không khỏi nói, nếu thực sự là thời đại đã bỏ rơi đề tài này, thì dù anh có nỗ lực thế nào, cũng không thể đảo ngược tỷ suất người xem trong điều kiện bình thường.

Chương 1975

Địch Ny Toa phát hiện Đỗ Lan lại muốn từ bỏ, đây là điều hiếm thấy: Quả thực là khó, dù sao đề tài Áo Đặc Mạn đã lặp lại quá nhiều rồi.

Nhưng nếu đột phá, lại không thể khiến khán giả thích ngay lập tức.

Từ cốt truyện, kỹ xảo, chủ đề, các phương diện đều rất khó đột phá.

Thực ra, tỷ suất người xem của bộ phim hiện tại đã rất tốt, nhưng so với kỳ vọng còn kém quá xa.

Đỗ Lan đã lồng ghép yếu tố kế thừa vào đó, mặc dù có rất nhiều âm mưu, nhưng cuối cùng đều sẽ bị Áo Đặc Mạn giải quyết nhanh chóng, vẫn giữ được cảm giác sảng khoái, vì vậy giai đoạn sau có lẽ còn có thể tăng thêm một chút tỷ suất người xem.

Nhưng ngay cả Đỗ Lan cũng khó lòng chống lại sự tác động của thời đại.

Không cần quan tâm đến tỷ suất người xem, hãy xem thực tế đi, bây giờ các thế lực đều đã nổi lên, dị sinh thú, Lai phóng giả, vũ khí nhân tạo, Áo Đặc Mạn, xoay quanh Vong Xuyên, sức mạnh sợ hãi, năng lượng tiêu cực của Áo Đặc Mạn để tranh giành, người chiến thắng thực sự chỉ có một, người có thể hoàn thành tiến hóa cũng chỉ có một, không có bạn bè chỉ có đối thủ.

Đỗ Lan nói không sai chút nào, Áo Đặc Mạn, dị sinh thú, vũ khí nhân tạo, Lai phóng giả, nhân loại, mỗi thế lực đều chỉ chiến đấu vì chính mình, chỉ nỗ lực vì sự tiến hóa của chính mình.

Quan hệ phức tạp, nhưng lại không có nhiều giao điểm.

Đây cũng là lý do thế giới này không được chào đón, cốt truyện quá rời rạc, rất khó có một hạt nhân để tập hợp tất cả lại.

Dị sinh thú mặc dù rất đáng sợ, nhưng từ đầu đến cuối chỉ nhắm vào những con người lẻ tẻ để nuốt chửng, cho người ta cảm giác xa rời chủ đề chính.

Các hắc ám cự nhân mặc dù luôn nhắm vào Áo Đặc Mạn để đánh, nhưng là con rối để làm nền cho Hắc Ám Trát Cơ, lại chưa bao giờ thể hiện được toàn bộ bộ mặt tà ác, làm chậm nhịp độ cốt truyện nghiêm trọng.

Còn Lai phóng giả thì càng khỏi phải nói, càng mờ mịt như sương trong mây, căn bản không biết họ đang làm gì.

Rõ ràng nên là một thế lực không thể xem nhẹ, lại không có nhiều đất diễn, hoàn toàn trở thành nền.

Thế là rõ ràng là đa phương tranh giành, cuối cùng lại không thể hiện được chút nào.

Thực ra, số tập phim là hoàn toàn đủ, nhưng cách sắp xếp lại không được, đoạn đầu thì giấu giếm, đoạn sau thì trực tiếp không có cơ hội thể hiện, vì vậy rất nhiều người sau khi xem xong đều mông lung, cảm giác mỗi người đều đang tỏ ra huyền bí, nội dung thực sự được nói đến lại không có bao nhiêu.

Còn không bằng Neon Genesis Evangelion ngay từ đầu đã nói cho bạn biết dưới căn cứ có giấu thứ gì đó, sau đó thu hút các Sứ đồ đến, triển khai đại chiến, rồi từng chút một hé lộ lai lịch của các Sứ đồ, những thứ bị giấu, mục tiêu của mỗi bên.

Xoay quanh chủ đề tranh đoạt, vững chắc tập hợp tất cả mọi người lại với nhau.

Đã đến lúc thúc đẩy một chút.

Đỗ Lan cho rằng bây giờ nên để dị sinh thú đi tấn công TLT, nên để mọi người biết dị sinh thú cần không phải là sinh mệnh con người, mà là nỗi sợ hãi mà TLT thu thập, nâng cao một chút tính uy hiếp của dị sinh thú, tiện thể vạch trần mặt tối của TLT.

Đỗ Lan chính là thích tự thêm đất diễn cho mình.

Còi báo động vang lên, dị sinh thú đang tiến gần tổng bộ Viễn Đông, đang tiến gần con đập.

Trận chiến bắt đầu.

Thuyết minh giả phát hiện mục tiêu của quái thú rất rõ ràng, chính là tổng bộ, nhưng làm sao nó xác định được vị trí của tổng bộ.

Tổng bộ được giấu trong hồ chứa nước, dị sinh thú làm sao phát hiện ra.

Quái thú đi thẳng đến tổng bộ, đứng trước con đập, sau đó một luồng sáng chiếu sáng không gian, quái thú đang dùng năng lượng bắn vào đập nước.

Tất cả mọi người đều nhận được thông tin tình báo ngay lập tức.

Cơ Thỉ Chuẩn, Câu Lữ Mộc, Linh đội, tổ A, tất cả mọi người đều biết quái thú đang tấn công tổng bộ Viễn Đông, họ đều nhận ra dị sinh thú cuối cùng cũng muốn ra tay thật.

Dị sinh thú cuối cùng cũng không còn thỏa mãn với việc hấp thụ nỗi sợ hãi cá nhân, đã nhắm mục tiêu vào Vong Xuyên.

Các Lai phóng giả đang thảo luận, nhưng họ không hiểu sao dị sinh thú ngu ngốc lại có thể nhận ra điều này, sao lại có thể nhận ra mục đích thực sự của Vong Xuyên.

Lai phóng giả chết không đổi nết, vẫn muốn lặp lại thí nghiệm đã tiến hành trên hành tinh mẹ ở Trái Đất, vẫn nghĩ đến việc sao chép sức mạnh của Áo Đặc Mạn.

Vong Xuyên chỉ là bình mới rượu cũ mà thôi, chỉ là trên hành tinh mẹ không có dị sinh thú, còn Trái Đất thì có.

Yên tâm đi, đội Dạ Tập và Áo Đặc Mạn sẽ không để dị sinh thú được như ý, những kẻ đáng thương đó sẽ bảo vệ Vong Xuyên, bảo vệ con dao đồ tể kề trên cổ chúng.

Sự khinh miệt của Lai phóng giả hiện rõ trên lời nói, họ tin chắc rằng Kế hoạch bổ sung Áo Đặc Mạn của họ sẽ thành công, sức mạnh của Áo Đặc Mạn cuối cùng sẽ thuộc về họ.

Đến lúc đó, chiếm lĩnh Trái Đất, tiêu diệt nhân loại, xây dựng lại văn minh của hành tinh mẹ, đều sẽ lần lượt được thực hiện.

Dị sinh thú lần đầu tiên uy hiếp tổng bộ Viễn Đông, tên lửa, đại bác đang phòng ngự phản công.

Trên mặt hồ chứa toàn là bụi bặm từ các vụ nổ, quái thú bị lửa bao trùm, nhiệt độ cao khiến đập nước biến thành màu đen.

Nhưng con đập này có thể chịu được sự tấn công của bom hạt nhân, là kết tinh công nghệ của TLT, vì vậy dù là dị sinh thú hay vụ nổ, đều không thể lay chuyển được đập nước dù chỉ một chút.

Xung quanh hồ chứa đã xây dựng vô số biện pháp phòng ngự, những vũ khí này đều là để phòng trường hợp bất trắc.

Bây giờ trường hợp bất trắc đã xuất hiện, dị sinh thú lại nhắm thẳng vào tổng bộ, nếu không có nhiều thiết bị phòng ngự như vậy, cuối cùng thật sự không có cách nào đối phó với dị sinh thú.

Dưới sự bắn phá điên cuồng, dị sinh thú đã bị tiêu diệt, đây là con dị sinh thú khổng lồ đầu tiên bị con người tiêu diệt, thể hiện trình độ hỏa lực của con người, chứng minh rằng chỉ cần đạn dược đủ, dù là quái thú cũng giết cho bạn xem.

Sau này chắc chắn sẽ có nhiều dị sinh thú hơn bị Vong Xuyên hấp dẫn đến, con người cũng chắc chắn sẽ nhận ra điều bất thường.

Chúng ta có sự chuẩn bị của riêng mình, nếu họ phát hiện ra, họ sẽ quên đi.

Có thiết bị tẩy rửa ký ức, còn sợ gì nữa.

Vong Xuyên hiện tại đã hấp thụ một lượng lớn nỗi sợ hãi, chỉ còn thiếu một chút nữa là họ có thể tạo ra Hắc Ám Trát Cơ thứ hai.

Các Lai phóng giả cười lớn, mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của họ, con người chỉ là công cụ mà thôi.

Còn tại sao lại phải tạo ra Hắc Ám Trát Cơ, vì Áo Đặc Mạn của ánh sáng quá quang minh vĩ đại, mặc dù mạnh mẽ nhưng không dễ kiểm soát.

Dù sao thì Lai phóng giả tạo ra Áo Đặc Mạn là vì lợi ích của chính họ, chứ không phải để tạo ra một anh hùng ăn cây táo rào cây sung.

Vì vậy, bóng tối tốt hơn ánh sáng.

Họ không có tự tin kiểm soát ánh sáng, nhưng lại không biết bóng tối cũng đáng sợ hơn tưởng tượng.

Con người quả thực đã có cảnh giác, họ không biết rốt cuộc cái gì đã hấp dẫn dị sinh thú, tình huống này không phải là ngẫu nhiên.

Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có thể cho rằng Vong Xuyên sẽ hấp dẫn dị sinh thú, dù sao trong căn cứ chỉ có thứ này là đặc biệt nhất.

Quả nhiên là nỗi sợ hãi.

Thuyết minh giả đã nghĩ thông: Xóa bỏ ký ức không có nghĩa là xóa bỏ nỗi sợ hãi, nỗi sợ hãi đã bị Vong Xuyên hấp thụ, hơn nữa đã hấp thụ một lượng khá lớn, vì vậy mới thu hút dị sinh thú.

Trong mắt dị sinh thú, Vong Xuyên bây giờ là mục tiêu ngon miệng hơn con người.

Nhưng biết những điều này, lại nói với ai đây.

Bây giờ trong tổ chức căn bản không có ai đáng tin cậy: Lai phóng giả đang hấp thụ nỗi sợ hãi, họ lại muốn làm gì.

Còn ai đang lợi dụng sức mạnh này nữa.

Thuyết minh giả cảm thấy mình ngày càng tiếp cận sự thật, thậm chí anh ta còn có thể lợi dụng sức mạnh sợ hãi này.

Vong Xuyên bây giờ đã trở thành món ngon, ai cũng muốn cắn một miếng, Thuyết minh giả cho rằng mình cũng không thể tụt hậu, phải tìm ra công nghệ của Vong Xuyên, biết đâu còn có thể chữa trị khiếm khuyết gen của mình.

Nghĩ đến đây, anh ta cũng không thể chờ đợi được nữa, lập tức dùng ID đánh cắp đăng nhập để tìm tài liệu về Vong Xuyên.

Đồng thời còn liên lạc với Câu Lữ Mộc, hỏi thông tin về Vong Xuyên.

Tuy nhiên, Câu Lữ Mộc không biết gì về điều này, sức mạnh của hắn đến một cách mơ hồ, hắn chỉ biết mục tiêu của mình là Áo Đặc Mạn, không phải Vong Xuyên gì cả. 158.

Câu Lữ Mộc đúng là một kẻ lỗ mãng.

Thuyết minh giả cho rằng Câu Lữ Mộc sống quá hồ đồ, không biết gì cả chỉ biết đến Áo Đặc Mạn, quá ngốc nghếch.

Cứ để hắn đi tìm rắc rối với Áo Đặc Mạn, mình tiếp tục nghiên cứu Vong Xuyên.

Câu Lữ Mộc nhận được thông tin từ Thuyết minh giả, biết được lãnh địa Metas của Áo Đặc Mạn, còn có số liệu cụ thể của tia sáng, sau đó liền tìm Cơ Thỉ Chuẩn quyết đấu.

Hai người không biến thân, trong một khu rừng nhỏ, anh tới tôi đi, đầu tiên là đấu súng, sau đó là cận chiến, đánh rất kịch liệt.

Anh lợi hại hơn tôi tưởng.

Câu Lữ Mộc không ngờ Cơ Thỉ Chuẩn lại có thể đánh ngang tay với mình, người đã qua huấn luyện.

Sự chú ý của Cơ Thỉ Chuẩn tập trung cao độ, bất kỳ gió thổi cỏ lay nào cũng khó thoát khỏi sự chú ý của anh: Anh là ai.

Tôi là Hắc Ám Mai Phỉ Tư Đặc.

Câu Lữ Mộc nói: Sau này chúng ta sẽ còn gặp lại.

Cơ Thỉ Chuẩn bây giờ vẫn còn mơ hồ, đối phương rốt cuộc là ai, lại có mục đích gì.

Đây chỉ là một lần thăm dò, Câu Lữ Mộc rất nhanh đã chạy đi, căn bản không cho Cơ Thỉ Chuẩn cơ hội tìm hiểu thêm.

Chương 1976

Rốt cuộc là chuyện gì vậy.

Những chuyện này anh đừng quan tâm nữa, tôi đã nghĩ ra cách cứu mạng anh rồi.

Đỗ Lan lại đột nhiên xuất hiện: Anh theo tôi.

Cơ Thỉ Chuẩn đối với việc Đỗ Lan xuất quỷ nhập thần đã quen rồi: Người đó anh có quen không.

Trên đường, anh không nhịn được hỏi.

Quen, một con rối nhân tạo, mục tiêu là tiêu diệt Áo Đặc Mạn, không cần để ý.

Hay là nói về cách cứu mạng của anh, đó là anh dạy một người đệ tử, đến khi anh cảm thấy không ổn thì giao sức mạnh Áo Đặc Mạn ra, như vậy anh còn có thể sống lâu hơn một chút.

Sao tôi có thể để người vô tội thay tôi chiến đấu.

Cơ Thỉ Chuẩn cho rằng không được.

Tôi nói được là được, không được cũng phải được, người đã tìm xong rồi, tên là Thiên Thụ Liên.

Cũng là một kẻ đoản mệnh, anh dạy dỗ cậu ta cho tốt, đem những gì tôi dạy anh truyền thụ lại hết cho cậu ta, sau đó anh kiên trì thêm một thời gian nữa là có thể vinh quang về hưu rồi.

Đỗ Lan rất bá đạo, căn bản không cho đối phương cơ hội lựa chọn.

Thế này không được, chắc chắn không được.

Cơ Thỉ Chuẩn cảm thấy Đỗ Lan cũng rất xấu, không giải thích lại còn không cho lựa chọn, quá xấu.

Tôi biết anh có cảm xúc, được rồi, tôi cho anh xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đỗ Lan đạp phanh, cảnh sắc ngoài cửa sổ xe đột nhiên thay đổi, họ dường như đã đến vũ trụ.

Đây là hành tinh của Lai phóng giả, mọi chuyện xảy ra năm đó đều hiện ra trước mắt Cơ Thỉ Chuẩn.

Từ khi Áo Đặc Mạn giúp đỡ Lai phóng giả, cho đến khi hành tinh của Lai phóng giả phát nổ.

Sau đó cảnh sắc trở lại Trái Đất, sự sắp đặt của Hắc Ám Trát Cơ, và câu chuyện Áo Đặc Mạn theo The One đến Trái Đất.

Trải dài hàng chục triệu năm ánh sáng, lịch sử hơn một trăm năm, đối với con người, câu chuyện này hoành tráng, có chút vượt quá khả năng hiểu biết của Cơ Thỉ Chuẩn.

Vậy nên mọi chuyện xảy ra trên người Câu Lữ Mộc thực ra chỉ là sự tiếp nối sai lầm của người ngoài hành tinh.

Cơ Thỉ Chuẩn bây giờ mới hiểu rõ ngọn ngành.

Tôi thích gọi chuỗi sự kiện này là một việc tốt dẫn đến án mạng đẫm máu, anh nói xem nếu Áo Đặc Mạn ban đầu không nhất thời tốt bụng, thì sẽ không có Hắc Ám Trát Cơ, Lai phóng giả cũng sẽ không trở thành kẻ đứng sau TLT, thế giới này sẽ rất bình thường tiến vào giai đoạn Áo Đặc Mạn đánh quái thú.

Nếu không có Lai phóng giả, thì không có Vong Xuyên, không có nhiều âm mưu quỷ kế như vậy, thế giới này sẽ giống như những thế giới khác sống một cuộc sống bình thường hàng ngày.

Cơ Thỉ Chuẩn không nói nhiều, chỉ hỏi: Nếu anh biết tất cả những điều này, tại sao không đi giải quyết kẻ đứng sau.

Vì Áo Đặc Mạn hiện tại vẫn chưa phải là đối thủ của Hắc Ám Trát Cơ, hắn đã hy sinh mạng sống trong trận chiến trước, bây giờ cần mấy nhân gian thể để duy trì mạng sống, anh chỉ là vòng thứ nhất để duy trì mạng sống, không phải vòng cuối cùng.

Gen của Thiên Thụ Liên này có khiếm khuyết, anh giao sức mạnh Áo Đặc Mạn cho cậu ta, cậu ta còn có thể sống thêm một thời gian, còn có thể làm chút việc có ý nghĩa, vì vậy anh hoàn toàn không cần có gánh nặng tâm lý.

Cơ Thỉ Chuẩn gật đầu, anh đồng ý làm sư phụ này.

Anh cảm thấy nếu Đỗ Lan nói rõ với anh sớm hơn, thì cũng sẽ không có nhiều vấn đề như vậy: Những chuyện này, anh đều có thể nói trước, tôi cũng là người nói lý lẽ.

Nói trước thì không còn thú vị nữa, bây giờ nói cũng không muộn, anh chỉ cần làm tốt công việc của mình là được rồi, sau đó vào thời điểm thích hợp, ở địa điểm thích hợp đánh bại kẻ địch là được rồi.

Cơ Thỉ Chuẩn cho rằng Đỗ Lan lẽ nào thực sự nghĩ hiện thực cũng có kịch bản sao.

Đúng là một người không thể đoán được.

Nhưng Đỗ Lan tự nhiên có sắp xếp, muốn sắp xếp cho tất cả các nhân vật lương thiện một kết cục tốt đẹp.

Thuyết minh giả rất trẻ, chưa đầy hai mươi tuổi, đáng lẽ anh ta nên có một cuộc đời tươi đẹp, nhưng bây giờ lại bị âm mưu bao vây.

Bây giờ anh ta đang đứng trước Vong Xuyên, nhìn vào quả thực khổng lồ này.

Thuyết minh giả đã tốn rất nhiều công sức mới làm giả được giấy từ để đến đây, sức mạnh sợ hãi khiến Vong Xuyên biến thành màu đen, đồng thời còn sinh ra một làn khói đen lượn lờ, khiến người ta không dám đến gần.

Đây chính là bản thể của Vong Xuyên, một nguồn năng lượng khổng lồ.

Lần đầu tiên Thuyết minh giả nhìn thấy Vong Xuyên đã vô cùng kinh ngạc, vì anh ta hoàn toàn không phân biệt được đây rốt cuộc là cái gì, là máy móc, hay là sinh vật.

Con người không thể tạo ra thứ này, vì vậy nói cho cùng, con người chỉ là người cung cấp nỗi sợ hãi, đợi đến khi kết quả hoàn thành, con người sẽ không còn giá trị nữa.

Thuyết minh giả rất rõ kết cục của những thứ không có giá trị sẽ như thế nào, vì trong kế hoạch Prometheus, những thứ không có giá trị sẽ tự sinh tự diệt.

Một khi Vong Xuyên hoàn thành, thì con người e rằng cũng sẽ có kết cục này.

Thuyết minh giả giơ tay lên, muốn chạm vào Vong Xuyên.

Vong Xuyên có thể tích rất lớn, giống như một quả trứng khổng lồ màu đen.

Khi ngón tay chạm vào làn khói đen, Thuyết minh giả cảm thấy một đôi mắt đỏ như máu đang nhìn mình, khiến anh ta sợ hãi lùi lại một bước.

Thứ này đã bị người khác để ý, không phải dị sinh thú, không phải Câu Lữ Mộc, là cái gì.

Thuyết minh giả ban đầu nghĩ là Lai phóng giả, nhưng người ngoài hành tinh dường như cũng không có sức mạnh mạnh mẽ như vậy, sức mạnh này quá đáng sợ, còn đáng sợ hơn cả Áo Đặc Mạn.

Chỉ bị nhìn một cái, tim của Thuyết minh giả đã không thể bình tĩnh lại được, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Hắc Ám Trát Cơ và Vong Xuyên là một thể, hắn nhận ra có người chạm vào Vong Xuyên.

Tương lai hắn dự kiến không phải như thế này, Hắc Ám Trát Cơ đến Trái Đất là vì đã dự kiến tương lai, dự kiến Tây Điều Phong sẽ biến thành Áo Đặc Mạn, đến lúc đó hắn có thể lợi dụng Vong Xuyên để hồi sinh, đồng thời hấp thụ bóng tối của Áo Đặc Mạn, đạt đến hình thức mạnh nhất.

Nhưng bây giờ tổ A lại trở thành kẻ phản bội, hắn không thể quay lại Vong Xuyên.

Hơn nữa, Áo Đặc Mạn hiện tại vẫn chưa được truyền thừa đến tay Tây Điều Phong, lẽ nào tương lai dự kiến đã xảy ra thay đổi.

Hắc Ám Trát Cơ cảm thấy sự việc dần dần vượt ra khỏi tầm kiểm soát của mình, kịch bản ban đầu bây giờ đã loạn hết cả lên.

Nhưng hắn lại không biết khâu nào sai, rõ ràng mỗi bước của hắn đều tuân thủ nghiêm ngặt kịch bản, giết mẹ của Tây Điều Phong, giúp đỡ Lai phóng giả đứng vững, lẻn vào đội Dạ Tập, mỗi bước đều không sai.

Nhưng bây giờ bí mật của Vong Xuyên đã bị con người biết trước, còn mình lại bị TLT truy bắt, sức mạnh của Áo Đặc Mạn vẫn còn trên người Cơ Thỉ Chuẩn, toàn bộ kế hoạch đã bị rối loạn.

Đáng sợ hơn là hắn còn không biết vấn đề rốt cuộc ở đâu.

Dị sinh thú tại sao lại tấn công TLT.

Cơ Thỉ Chuẩn tại sao vẫn còn sống.

Câu Lữ Mộc tại sao vẫn chưa ra tay với Áo Đặc Mạn.

Còn Linh đội rốt cuộc là gì.

Tương lai dự kiến và tương lai thực tế đã xảy ra sự khác biệt rất lớn.

Hắc Ám Trát Cơ trong lòng lo lắng, nhưng không biết phải làm thế nào.

Hắn cũng không dám ra tay, vì Linh đội bí ẩn đang ở bên cạnh.

Vẫn phải lợi dụng Câu Lữ Mộc, tốt nhất là để hắn tấn công tàu vũ trụ, kìm chân Linh đội.

Nếu thực sự không còn cách nào khác, cũng chỉ có thể hy sinh Câu Lữ Mộc.

Nghĩ đến đây, Hắc Ám Trát Cơ dùng tâm linh điều khiển Câu Lữ Mộc, bảo hắn đến đây.

Tàu vũ trụ đang lượn vòng trên bầu trời, mọi người trong tàu sống rất nhàn nhã, vì trong tàu có đồ ăn thức uống, không gian lại không nhỏ, thật sự quá thoải mái.

Tít tít, còi báo động vang lên, Hắc Ám Mai Phỉ Tư Đặc đã đến.

Sao lại bị phát hiện.

Đại Cổ rất ngạc nhiên, nhưng nếu đã bị phát hiện, cũng chỉ có thể phản công.

Bắn.

Họng pháo của tàu vũ trụ mở hết, trên dưới trái phải toàn là vũ khí.

Nhưng Áo Đặc Mạn có tính cơ động rất cao, xuyên qua giữa các tia sáng và đạn pháo để né tránh, sau đó phát động phản công vào tàu vũ trụ.

Mọi người ngồi vững.

Đại Cổ điều khiển tàu vũ trụ, cố gắng né tránh.

Cô Môn nắm chặt tay Lỵ Tử, muốn truyền dũng khí cho đối phương.

Tàu vũ trụ đang phát ra tiếng kêu gào, vì Đại Cổ muốn tàu vũ trụ thực hiện các động tác của chiến đấu cơ, thực sự là thử thách độ bền của tàu vũ trụ.

Vèo.

Quả cầu năng lượng được ném ra không cần tiếc, dù sao cũng là ép mạng của Câu Lữ Mộc, nên căn bản không cần trân trọng.

Chương 1977

Câu Lữ Mộc bây giờ hoàn toàn bị kiểm soát, hắn hoàn toàn không có ý thức tự chủ, chỉ là một con rối.

Thực ra Câu Lữ Mộc cũng thảm, rõ ràng tưởng mình đã có được sức mạnh vô địch, nhưng cuối cùng tất cả chỉ là ảo mộng, cũng chỉ là con rối của Hắc Ám Trát Cơ, Hắc Ám Trát Cơ bảo hắn làm gì, hắn phải làm nấy, căn bản không có chỗ để từ chối.

Tàu vũ trụ quả nhiên không phải là đối thủ của Áo Đặc Mạn.

Cùng ở trên trời, Áo Đặc Mạn quá tự do, tàu vũ trụ quá cứng nhắc.

Ầm.

Tàu vũ trụ bị trúng đạn, tia lửa lóe lên và tiếng còi báo động chói tai khiến không khí trong tàu trở nên căng thẳng.

Độ cao đang giảm, chúng ta sắp bị bắn hạ rồi.

Bây giờ họ ít nhất cũng ở độ cao mười nghìn mét, rơi xuống chắc chắn không chịu nổi.

Đại Cổ cố gắng điều chỉnh tư thế, nhưng bất lực.

Mọi người rơi vào trạng thái mất trọng lượng: Lỵ Tử.

Cô Môn.

Lỵ Tử biết bây giờ cô phải biến thân mới có thể cứu mọi người.

Hắc Ám Trát Cơ lại không cho phép Lỵ Tử biến thân, dùng niệm lực điều khiển một chiếc mũ bảo hiểm đập mạnh vào sau gáy Lỵ Tử, khiến cô ngất đi.

Tàu vũ trụ đang rơi, dù sao cũng không rơi chết được Hắc Ám Trát

Cơ.

Sau khi rơi xuống, hắn ngược lại có thể đường ai nấy đi.

Ầm.

Tuy nhiên, Cơ Thỉ Chuẩn đã đến, tàu vũ trụ bị anh đỡ lấy.

Mặc dù tàu vũ trụ không nhỏ hơn Áo Đặc Mạn, nhưng không thành vấn đề.

Khốn kiếp.

Hắc Ám Trát Cơ trong lòng căm hận, lập tức ra lệnh cho Câu Lữ Mộc tấn công Áo Đặc Mạn.

Ầm ầm.

Áo Đặc Mạn và tàu vũ trụ cùng nhau rơi xuống, mặc dù có Áo Đặc Mạn làm đệm thịt, nhưng tàu vũ trụ vẫn vỡ tan.

Hắc Ám Trát Cơ lập tức chạy trốn, hắn đã không muốn ở lại nữa, để lại Câu Lữ Mộc tiếp tục chiến đấu, hắn câu giờ.

Hai người khổng lồ triển khai trận chiến.

Thiên Thụ Liên ở bên cạnh nhìn vào cảnh tượng chấn động, học tập cách chiến đấu của sư phụ, thấy sư phụ chiến đấu liền cảm thấy sinh mệnh của mình cũng trở nên có ý nghĩa.

Sẽ có một ngày cậu kế thừa sức mạnh của Áo Đặc Mạn, chiến đấu vì chính nghĩa.

Hách.

Rơi rất thảm, nhưng Cơ Thỉ Chuẩn vẫn đứng dậy chiến đấu, anh sẽ không từ bỏ, lần này nhất định phải giải quyết Hắc Ám Mai Phỉ Tư Đặc.

Đối kháng, va chạm, phá hủy.

Sức mạnh của người khổng lồ lay động núi sông, chấn động đất trời, lấy sinh mệnh làm nhiên liệu, đốt cháy ngọn lửa chiến tranh tráng lệ nhất.

Hôm nay nhất định phải tiêu diệt ngươi.

Cơ Thỉ Chuẩn đã quyết định truyền thừa sức mạnh Áo Đặc Mạn ra ngoài, nhưng Hắc Ám Mai Phỉ Tư Đặc cứ giao cho anh.

Toàn tập trung lực tâm nhãn vẫn chưa đủ, Cơ Thỉ Chuẩn muốn tiến thêm một bước: Toàn tập trung lực áo ngã hợp nhất.

Ầm ầm, Áo Đặc Mạn bùng nổ sức mạnh cường đại, sức mạnh cuối cùng hóa thành tia sáng bắn về phía đối thủ.

Hắc Ám Mai Phỉ Tư Đặc bị tia sáng bao bọc, bóng tối đang tan rã, hắn đang mất đi sức mạnh.

Ầm, bầu trời nở rộ một quả cầu lửa nổ rực rỡ, thắp sáng bầu trời, nhưng cuối cùng cũng kết thúc, Cơ Thỉ Chuẩn nghĩ như vậy.

Anh đã tiêu diệt hắc ám cự nhân, đám dị sinh thú còn lại cứ giao cho Thiên Thụ Liên đi, đây là đệ tử mà anh vô cùng tự hào.

Thiên Thụ Liên mặc dù trẻ tuổi, nhưng có một tinh thần chiến đấu không sợ hãi, cậu bây giờ đã thông qua huấn luyện tiến vào tiềm thức, chỉ cần tiến thêm một bước nữa là có thể tiếp xúc với Áo Đặc Mạn.

Đến lúc đó là có thể hoàn thành việc truyền thừa, Cơ Thỉ Chuẩn cũng có thể được giải thoát khỏi cuộc chiến.

Hắc Ám Mai Phỉ Tư Đặc đã nổ tung, nhưng đó không phải là cái chết, bởi vì hắn chỉ là một con rối, một nhánh của Hắc Ám Trát Cơ.

Chừng nào Hắc Ám Trát Cơ chưa chết, Hắc Ám Mai Phỉ Tư Đặc có thể tái sinh.

Nhưng bây giờ Trát Cơ cũng không có tâm trí đâu để lo cho Mai

Phỉ Tư Đặc, hắn phải chấn chỉnh lại thế giới ngày càng lố bịch này.

Trước khi mọi thứ hoàn toàn mất kiểm soát, hắn phải giành lại nhịp điệu vào tay mình.

Nhưng phải làm thế nào đây.

Chỉ có một cách, đó là đẩy nhanh tốc độ tiêu hao sinh mệnh của vật chủ Ultraman, để sức mạnh của Ultraman chuyển sang cho Tây Điều Phong càng sớm càng tốt, chỉ có thể làm như vậy.

Làm sao để tiêu hao sinh mệnh của Ultraman.

Đương nhiên là làm cho quái thú trở nên mạnh hơn.

Trát Cơ vốn xem thường Dị Sinh Thú, dù sao chúng cũng chỉ là những tế bào còn sót lại của The One.

Nhưng bây giờ, hắn lại không thể không lợi dụng Dị Sinh Thú, nếu chúng muốn hấp thụ nỗi sợ hãi, vậy thì cứ để chúng ăn.

Quái thú mạnh hơn có thể đẩy nhanh tốc độ tiêu hao sinh mệnh của vật chủ, như vậy sức mạnh của Ultraman mới có thể chuyển sang cho Tây Điều Phong càng sớm càng tốt.

Tại sao lại là cô ấy, Trát Cơ cũng không hiểu, tóm lại trong tương lai mà hắn thấy trước chính là cô ấy sẽ hỗ trợ hắn trở thành dạng hoàn chỉnh.

Sau khi tiếp xúc với Tây Điều Phong, cũng có thể thấy được tư tưởng cực đoan của cô ấy, cô ấy chiến đấu vì mục đích báo thù cho bản thân, không giống những vật chủ khác.

Trận chiến vẫn tiếp diễn, Dị Sinh Thú được cường hóa xuất hiện.

Sư phụ, tôi đi đây.

Thiên Thụ Liên đã nhận lấy cây gậy tiếp sức của Ultraman, bây giờ đến lượt cậu ta chiến đấu.

Cơ Thỉ Chuẩn lòng dạ rối bời, thực ra anh không muốn để người trẻ tuổi gánh vác trận chiến: Cẩn thận nhé.

Dị Sinh Thú sau khi được cường hóa cũng nhắm vào Vong Xuyên trong tổng bộ TLT, TLT chỉ có thể liều mạng chống cự.

Nếu Ultraman xuất hiện sớm hơn thì còn tiết kiệm được tiền, nếu Ultraman đến muộn thì sẽ phải tiêu hao hàng tấn đạn dược.

Những ngày tháng này thực sự không thể sống nổi nữa, bây giờ Dị Sinh Thú ngày càng mạnh, mục tiêu cũng ngày càng rõ ràng, mỗi lần chiến đấu tiêu hao cũng ngày càng lớn.

Đây không chỉ là thử thách đối với TLT mà còn là thử thách đối với vật chủ.

Chúng ta không thể chỉ đứng nhìn.

Tây Điều Phong ban đầu gia nhập TLT là để tiêu diệt Dị Sinh Thú, nhưng bây giờ cô lại bị truy nã, không thể tiêu diệt Dị Sinh Thú được nữa, không thể báo thù cho mẹ mình, cô rất bất lực, nên tâm trạng lúc nào cũng không tốt.

Mọi người cũng hiểu cho cô, dù sao lý do cô chiến đấu bắt nguồn từ lòng căm hận.

Chúng ta quả thực nên nghĩ cách chiến đấu.

Đội trưởng cũng cảm thấy bây giờ nên chiến đấu, họ đã được huấn luyện, không thể khoanh tay đứng nhìn.

Linh Đội cũng hết cách, chỉ có thể tìm Đỗ Lan giúp đỡ.

Người của đội A không ngờ Linh Đội mạnh mẽ như vậy mà lại đi tìm người giúp đỡ, hơn nữa người tìm đến lại là một người dân thường, một kẻ làm phim thì biết cái gì.

Đỗ Lan, để bảo vệ Lỵ Tử, chúng tôi không thể tiếp tục ở lại TLT được nữa, anh có thể cung cấp một số trang bị để chúng tôi tiếp tục chiến đấu không.

Chẳng lẽ chúng ta phải mượn đạo cụ phim ảnh sao.

Tây Điều Phong nói đừng đùa nữa.

Đỗ Lan tỏ vẻ đây là xem thường người khác rồi: Người trẻ tuổi, cậu hoàn toàn không biết cái gì gọi là cao thủ tại dân gian.

Chỉ thấy Đỗ Lan nhấn nút, cả phim trường đều xảy ra biến hóa.

Thiết bị điện tử công nghệ cao mọc lên từ mặt đất, tường lật ra thành giá vũ khí, trần nhà treo xuống màn hình giám sát khổng lồ, thậm chí trong nhà kho dưới lòng đất còn có cả chiến đấu cơ Phi Yến Hào.

Đỗ Lan thầm nghĩ nếu phim truyền hình mà quay như thế này, chắc chắn tỷ suất người xem sẽ bùng nổ, đương nhiên kinh phí cũng sẽ bùng nổ.

Đội Dạ Tập A trố mắt kinh ngạc, bởi vì ở đây có quá nhiều vũ khí trang bị mà họ không nhận ra, họ không hiểu đây rốt cuộc là tình huống gì.

Các người rốt cuộc là ai.

Đội trưởng sững sờ, anh ta biết những trang bị này không chỉ là vấn đề tiền bạc, nhiều thiết bị như vậy đâu có kém TLT.

Chương 1978

Không cần hỏi nữa, có những trang bị này chúng ta lại có thể chiến đấu rồi.

Đại Cổ nói rằng trận chiến vẫn chưa kết thúc.

Tất cả nhân viên trong đoàn phim đều thành thạo vào vị trí, cuối cùng họ cũng có thể làm chút chuyện chính đáng, công việc của họ vốn là bảo vệ Trái Đất chứ không phải quay phim đặc nhiếp.

Nhìn những nhân viên thành thạo xung quanh, người của đội A đều ngớ người, cảm thấy diễn biến này quá mức ảo diệu.

Nhưng Tây Điều Phong không quan tâm, chỉ cần có thể tấn công Dị Sinh Thú là được: Trước tiên hãy làm quen với thiết bị.

Tiếp theo là cuộc chiến tiêu hao, Trát Cơ không ngừng cường hóa Dị Sinh Thú để tiêu hao sinh mệnh của Ultraman, còn TLT thì liều mạng che giấu sự tồn tại của Vong Xuyên, Lai Phóng Giả thì kiên nhẫn chờ đợi Vong Xuyên trưởng thành.

Mọi chuyện đều giao cho thời gian.

Mỗi bên đều chiến đấu vì mục đích của riêng mình, đến nỗi ngay cả khi có lực lượng chiến đấu thứ ba tham gia, TLT cũng không có tâm trí để truy tra.

Sinh mệnh của Thiên Thụ Liên quả thực đang giảm dần, nhưng cậu không quan tâm, bởi vì bản thân cậu vốn là một sản phẩm thất bại của Kế hoạch Prometheus, không những không có được siêu năng lực mà còn sống không quá hai mươi tuổi.

Một cuộc sống như vậy vốn dĩ sẽ vô nghĩa, nhưng bây giờ cậu đã trở thành Ultraman, vì vậy mỗi trận chiến cậu đều chiến đấu không sợ hãi.

Đây là một chàng trai trẻ đáng thương, vì số phận của cậu từ khi sinh ra đã không nằm trong tay mình, những thí nghiệm tàn khốc và những nhà khoa học vô tình đã bóp chết tương lai của cậu.

Nhưng Thiên Thụ Liên vẫn tin rằng thế giới này tốt đẹp, không những không báo thù thế giới mà còn luôn kiên định yêu thương loài người xấu xí này, sẵn lòng chiến đấu vì nhân loại.

Trận chiến ngày càng thảm khốc, cơ thể Thiên Thụ Liên nhanh chóng đến bờ vực sụp đổ, nhưng cậu vẫn luôn mỉm cười đối mặt với bi kịch.

Liên.

Thuyết Minh Giả đến rồi.

Thiên Thụ Liên và Thuyết Minh Giả là bạn học, cùng bị người ta nghiên cứu.

Thuyết Minh Giả không hiểu tại sao Thiên Thụ Liên lại trở thành Ultraman, hắn dùng siêu năng lực xác định sức mạnh Ultraman đã chuyển dời, không ngờ lại là Thiên Thụ Liên.

Nụ cười của Thiên Thụ Liên rất rạng rỡ, không hề giống một người sắp chết.

Tại sao lại trở thành Ultraman.

Vẫn là cậu lợi hại, từ trước đến giờ cậu luôn là người ưu tú nhất trong số chúng ta.

Thiên Thụ Liên trả lời lạc đề: Không ngờ cậu lại phát hiện ra thân phận của tôi.

Dừng lại đi, cậu sẽ chết đó.

Thuyết Minh Giả cũng là có lòng tốt mới đến khuyên can, đương nhiên hắn cũng muốn xem thử Thiên Thụ Liên rốt cuộc làm thế nào biến thành Ultraman, để quay về hắn cũng có thể hấp thu Vong Xuyên.

Hai người này đồng bệnh tương liên, Thiên Thụ Liên cũng không che giấu, nói với đối phương mình là thông qua minh tưởng để tiếp xúc với Ultraman.

Di tích trong tiềm thức.

Thuyết Minh Giả sững sờ, rất ảo diệu.

Đúng vậy, tập trung chú ý tiến vào tiềm thức là có thể thấy di tích, sau đó đối thoại với Ultraman, tôi đã có được sức mạnh biến thân.

Thuyết Minh Giả gật đầu, lại hỏi làm sao để minh tưởng.

Thiên Thụ Liên không giữ lại chút gì mà dạy cho Thuyết Minh Giả, Thuyết Minh Giả lập tức quay về thử nghiệm, hắn biết muốn thiết lập liên hệ với Vong Xuyên chắc chắn cũng cần minh tưởng.

Lần này Thuyết Minh Giả sẽ không lùi bước nữa, hắn muốn đối mặt với bóng tối trong Vong Xuyên.

Vong Xuyên ngưng tụ sức mạnh sợ hãi, Thuyết Minh Giả tiến vào trong đó, chỉ cảm thấy như rơi vào một dòng sông băng giá lạnh, xung quanh là một mảnh tĩnh lặng, chỉ có bóng tối.

Thuyết Minh Giả bị bóng tối nuốt chửng, bóng tối như tìm được một lối thoát, điên cuồng rót vào cơ thể hắn.

Một vũ khí nhân tạo mới đã ra đời, Thuyết Minh Giả chính là trái tim của vũ khí hắc ám.

Hắc Ám Trát Cơ muốn ngăn cản, nhưng đã không kịp, Hắc Ám Trát Cơ không ngờ Thuyết Minh Giả lại có thể vòng qua hắn để tiến vào Vong Xuyên, lần này là hắn đã tính sai.

Rầm, vũ khí hắc ám phá tung tổng bộ, nước trong hồ chứa tràn vào tòa nhà, toàn bộ tổng bộ đều tê liệt. 159.

Thuyết Minh Giả biến thành vũ khí thứ hai, kế hoạch của Lai Phóng Giả hoàn toàn thất bại, họ không ngờ lần thứ hai vẫn bị bạo tẩu, họ không hiểu, tại sao, rốt cuộc là tại sao.

Thật ra rất đơn giản, vì bóng tối có suy nghĩ của riêng mình, Lai Phóng Giả không thể khống chế được bóng tối.

Hàng vạn tấn nước đổ vào tổng bộ dưới nước, chỉ có thể khẩn cấp sơ tán.

Thật ra Đỗ Lan vẫn luôn muốn phàn nàn về việc lựa chọn địa điểm của các tổng bộ đội phòng vệ, không ở đáy biển thì cũng ở dưới nước, còn có cả trong không gian vũ trụ, thậm chí còn ở trung tâm thành phố, những lựa chọn này thật sự kỳ quái.

Nói ở trung tâm thành phố đi, chưa nói đến việc quái thú có bị dẫn đến hay không, chỉ riêng tiếng ồn của chiến đấu cơ cất cánh hạ cánh cũng đủ cho người dân uống một bình rồi.

Còn ở dưới nước và trong không gian, nếu thực sự bị phá hủy, đến thời gian rút lui cũng không có nhiều, chỉ cần hơi bất cẩn là sẽ bị tiêu diệt toàn bộ.

Ví dụ như bây giờ, nước lớn tràn vào, rất nhanh các lối đi và phòng ốc đều bị nước lấp đầy, rất nhiều nhân viên căn bản không kịp chạy đã bị chết đuối, một số người đóng kín phòng lại, nhưng cửa thông gió cũng đang vào nước, chỉ có thể chờ chết từng chút một.

Tổng bộ Viễn Đông của TLT đã phải chịu một thảm họa chưa từng có.

May mà Địch Ny Toa nhân từ, đã chuẩn bị một điểm hồi sinh, người chết trong tổng bộ chỉ cần tắt thở là sẽ lập tức hồi sinh tại điểm hồi sinh.

Vũ khí thứ hai đã hồi sinh, bây giờ loài người TLT cuối cùng cũng biết Vong Xuyên của Lai Phóng Giả là thứ gì, lại là một quả trứng khổng lồ.

Rầm rầm, đập nước cũng không chống đỡ nổi nữa, xuất hiện vết nứt.

Thuyết Minh Giả bây giờ hoàn toàn không có ý thức, hắn đã bị bóng tối nuốt chửng, sự điên cuồng và giết chóc đang khống chế vũ khí thứ hai.

Xong rồi, Trái Đất cũng sắp tiêu đời rồi. 160.

Lai Phóng Giả chuẩn bị rút lui, vũ khí thứ hai bạo tẩu, trừ phi kích nổ mặt trời, nếu không căn bản không thể ngăn cản nó.

Lai Phóng Giả chuẩn bị bỏ rơi nhân loại để trốn chạy, nhưng phi thuyền vừa cất cánh đã bị bắn hạ.

Đỗ Lan sẽ không để chúng trốn thoát.

Đây rốt cuộc là tại sao.

Lãnh đạo cấp cao của TLT chất vấn Lai Phóng Giả đang muốn chạy trốn: Các người rốt cuộc đã làm gì.

Đó là vũ khí nhân tạo, vũ khí chúng tôi tạo ra để nắm giữ sức mạnh Ultraman, cũng là thủ phạm hủy diệt hành tinh mẹ của chúng tôi.

Bây giờ tôi sẽ nói hết cho các người biết.

Dù sao phi thuyền cũng hỏng rồi, không đi được nữa, bây giờ Lai Phóng Giả cuối cùng cũng không giữ lại nữa, nói hết mọi bí mật cho nhân loại.

Họ chỉ lợi dụng nhân loại để chế tạo vũ khí, chuẩn bị chiếm lĩnh Trái Đất mà thôi, chứ không phải tốt bụng giúp đỡ.

Các người lũ khốn này.

Lãnh đạo cấp cao tức điên lên, nhưng vẫn kìm nén cơn giận, hỏi: Thật sự không có cách nào ngăn cản sao.

Để tiêu diệt vũ khí thứ nhất Hắc Ám Trát Cơ, chúng tôi đã kích nổ hằng tinh của chúng tôi, hủy diệt cả một tinh hệ.

Lai Phóng Giả bây giờ ra vẻ heo chết không sợ nước sôi, tỏ ý loài người có bản lĩnh thì cũng kích nổ mặt trời đi, kỹ thuật có thể cung cấp, nhưng quyết định thì cần loài người tự mình đưa ra.

Đáng ghét.

Các người, những kẻ đầu sỏ tội ác này mà còn có mặt mũi nói những lời như vậy, người đâu, bắt hết chúng lại.

Bây giờ dường như chỉ có thể cầu nguyện Ultraman đến chiến đấu.

Thiên Thụ Liên đang từ biệt bạn gái, đây có thể là trận chiến cuối cùng của mình.

Vì cơ thể vốn đã không tốt, nên thời gian chống đỡ còn ngắn hơn Cơ Thỉ Chuẩn, đánh vài lần đã không chịu nổi, ngay cả người kế thừa cũng không kịp tìm.

Ultraman đến rồi.

Hai nhân viên nghiên cứu đáng thương đã gặp nhau trong tình cảnh như vậy.

Ultraman không phải là đối thủ của nó.

Trong Phi Yến Hào, Tây Điều Phong nói: Bởi vì trước đó cậu ta chiến đấu đều không sợ chết, thay vì nói là muốn đánh bại kẻ thù, không bằng nói là đang tìm cái chết, chiến đấu với quyết tâm như vậy không thể nào đánh bại được kẻ thù.

Mặc dù cô không biết Ultraman đã trải qua những gì, nhưng cô biết lần này Ultraman phải chiến đấu để sống sót mới có thể thực sự phát huy sức mạnh của mình. 161.

Hồ chứa sâu hai mươi mét, chỉ ngập đến eo của gã khổng lồ và Ultraman, hai người khổng lồ triển khai đại chiến trong hồ chứa.

Mặt nước chao đảo như rượu trong ly rượu vang.

Linh Đội và đội A đều đang hỗ trợ Ultraman, nhưng hoàn toàn vô dụng, vũ khí thứ hai chiến ý mười phần, sức mạnh cũng rất dồi dào.

Thiên Thụ Liên bị áp đảo, nhưng cậu không quan tâm, dù trên người có bao nhiêu vết thương, cậu cũng có thể chiến đấu tiếp, vì cậu căn bản không trân trọng mạng sống nhỏ bé này.

Rầm.

Giống như chiến hạm khai hỏa, nắm đấm của vũ khí thứ hai tạo ra quyền áp đẩy mặt nước ra, đánh mạnh vào mặt Ultraman.

Chương 1979

Ultraman bị đánh ngã chìm xuống hồ chứa, hồ chứa vì có thêm thể tích khổng lồ, mặt nước dâng lên đã vượt qua cả đập nước.

Trận chiến thảm khốc vượt ngoài sức tưởng tượng, Ultraman giống như bao cát, căn bản khó mà tổ chức phản công.

Quả nhiên.

Tây Điều Phong biết ngay Ultraman sẽ chịu thiệt.

Đáng ghét đáng ghét đáng ghét.

Lúc này người phẫn nộ nhất là Trát Cơ, vì kế hoạch khôi phục sức mạnh của hắn đã thất bại, hắn rất phẫn nộ, rất không cam tâm.

Nhìn vũ khí thứ hai trong hồ chứa, hắn nghiến răng nghiến lợi, cuối cùng đưa ra một quyết định: đoạt lại cơ thể.

Bây giờ chỉ có một cách, đó là trở thành Dị Sinh Thú, đi nuốt chửng vũ khí thứ hai, chỉ có thể như vậy.

Đáng hận là mình phải mượn thân thể Dị Sinh Thú xấu xí, linh hồn cao quý của mình chắc chắn cũng sẽ bị ô uế.

Nhưng đây cũng là cách duy nhất, Hắc Ám Trát Cơ dùng năng lượng cuối cùng của mình làm mồi nhử để thu hút Dị Sinh Thú xung quanh, hắn muốn biến thành Dị Sinh Thú mạnh nhất.

Bây giờ là hắn nuốt Dị Sinh Thú, lát nữa chắc chắn là Dị Sinh Thú nuốt hắn.

Đỗ Lan quan sát toàn diện cho biết Hắc Ám Trát Cơ bây giờ có vẻ rất lợi hại, nhưng lát nữa chắc chắn sẽ bị Dị Sinh Thú phản phệ.

Về phần tại sao.

Bởi vì đây gọi là sắp xếp kịch bản tội ác đáng đời.

Kẻ phản diện cuối cùng bị thứ mà mình xem thường nuốt chửng, luôn khiến người ta hả hê.

Thực ra nói cho cùng thì Ultraman, vũ khí nhân tạo, The One trong thế giới này đều dựa vào một phương thức để trở nên mạnh mẽ, đó là nuốt chửng hấp thu.

Nói thẳng ra cũng không có bí mật gì, Đỗ Lan từ lâu đã bắt đầu nghiên cứu Ultraman quái thú hóa, quái thú Ultraman hóa rồi.

Thực ra chúng nó nuốt qua nuốt lại, cũng chỉ là tranh giành quyền chủ đạo mà thôi, sức mạnh thì cũng chỉ có ba loại này.

Chỉ là Ultraman sở hữu sức mạnh tiến hóa cuối cùng, còn vũ khí nhân tạo và The One thì không có, nên liều mạng muốn cướp đoạt.

Dùng cách nói của tu chân để giải thích, không phải ai cũng có thể trở thành thánh nhân, điều kiện tiên quyết để trở thành thánh nhân là bạn phải có hồng mông tử khí, không có thứ này, bạn tu luyện nữa cũng không thể thành thánh.

Mà số lượng hồng mông tử khí đương nhiên là có hạn, nên mọi người đều phải tranh giành.

Trong thế giới này, ánh sáng tiến hóa của Ultraman chính là hồng mông tử khí, hơn nữa là duy nhất trong toàn vũ trụ, vì vậy vũ khí nhân tạo và quái thú mạnh mẽ muốn tiến hóa đều phải nuốt chửng Ultraman.

Hắc Ám Trát Cơ không thể để vũ khí thứ hai thành công, cũng không hy vọng Dị Sinh Thú thành công, nhưng bây giờ hắn cũng chỉ có thể lợi dụng Dị Sinh Thú trước.

Nhưng Dị Sinh Thú cũng không dễ lợi dụng như vậy, chúng cũng sẽ nuốt chửng, cũng muốn tiến hóa thành hình thái tối cao, nên chắc chắn sẽ phản phệ Hắc Ám Trát Cơ.

Đây chính là một cái đấu trường thú, ai ăn ai đều có khả năng.

Đỗ Lan nói thế giới này quá hoang dã, cũng không sợ ăn phải bệnh truyền nhiễm, họa từ miệng mà ra, bệnh từ miệng mà vào, ăn bậy bạ sẽ chết người đó.

Nếu không cứu Thiên Thụ Liên, cậu ấy sẽ chết.

Địch Ny Toa nói Thiên Thụ Liên đã không chống đỡ nổi nữa.

Thiên Thụ Liên chìm trong nước, đã không đứng dậy nổi.

Liên Bạn gái của Thiên Thụ Liên đau thương gọi.

Phải nói rằng số phận của các vật chủ Ultraman đều bi thảm, trong nguyên tác, Ultraman đã chọn năm vật chủ, vật chủ thứ nhất đã kết hôn, nên con trai ông ta mắc bệnh nan y.

Vật chủ thứ hai là Cơ Thỉ Chuẩn, có một nữ đồng nghiệp có cảm tình với nhau, nhưng chưa kịp tỏ tình thì đã chết.

Vật chủ thứ ba là Thiên Thụ Liên, tìm được một cô bạn gái, tình cảm mặn nồng, nhưng Thiên Thụ Liên cũng chết. 162.

Vật chủ thứ tư là Tây Điều Phong, bị Câu Lữ Mộc bỏ rơi, tình cảm chưa bắt đầu đã kết thúc.

Vật chủ thứ năm là Cô Môn, Lỵ Tử vốn biến thành quái thú bị đánh chết, Cô Môn lại độc thân.

Quả nhiên là Ultraman gây ra bi kịch, bạn nói xem nếu họ không gặp Ultraman, chẳng phải sẽ không có những chuyện này sao.

Có thể nói Ultraman ở thế giới này thực sự là các loại truyền bá năng lượng tiêu cực, Lai Phóng Giả cũng vì nhận được sự giúp đỡ của Ultraman mà nổ tung tại chỗ.

Đỗ Lan cho rằng không có Ultraman thì không có thương tổn, nhưng bây giờ vẫn phải đánh thức Thiên Thụ Liên, nếu không cậu ta thật sự sẽ chết.

Rầm.

May mà vũ khí thứ hai bị Trát Cơ kiềm chế, Dị Sinh Thú hợp thể bị nhuộm thành màu đen, bây giờ đang liều mạng lao về phía vũ khí thứ hai.

Rầm.

Hồ chứa cuối cùng cũng không chống đỡ nổi, hoàn toàn sụp đổ.

Nước trong hồ chứa trút xuống hạ lưu, hạ lưu có rất nhiều thị trấn, nếu nước lớn thật sự tràn xuống, một vùng đồng bằng rộng lớn sẽ biến thành một biển nước mênh mông.

Xong rồi.

Lãnh đạo cấp cao của TLT tuyệt vọng nhắm mắt lại, lũ lụt tràn xuống chắc chắn sẽ gây ra tổn thất không thể lường trước, họ căn bản không kịp phát cảnh báo, sơ tán người dân hạ lưu.

Trận lũ này sẽ khiến hàng chục vạn người bị cướp đi sinh mạng.

Đó là Linh Đội.

Mọi người phát hiện Linh Đội lại xuất hiện ở không xa, chính là hướng lũ lụt tấn công, năm người họ cứ đứng thẳng ở đó, cũng không biết muốn làm gì.

Năm Ultraman nhìn nhau một cái, trong nháy mắt đã đạt được thỏa thuận ngầm, đồng thời sử dụng Áo Đặc Ý Niệm: Hây.

Năm Ultraman muốn dùng tình trạng không biến thân để ngăn chặn lũ lụt, giành thời gian sơ tán cho người dân hạ lưu.

Thế như thiên quân vạn mã, sức mạnh như núi lở đất nứt, lại không thể phá vỡ được phòng tuyến do năm người Linh Đội tạo thành.

Bây giờ chính là lúc thể hiện sức mạnh của Ultraman cho thế giới thấy, dù không biến thân, họ vẫn là những anh hùng vũ trụ thực thụ.

Chỉ là lũ lụt mà thôi, Áo Đặc Ý Niệm của ta không phải để trưng.

Đại Hà và Tái La cùng hét lớn, lũ lụt ập đến, toàn lực chống cự.

Lũ lụt đâm vào một bức tường vô hình, không thể tiến lên được nữa.

Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ phải lập tức cho người dân hạ lưu sơ tán.

Mực nước hồ chứa hạ xuống, cuối cùng cũng thấy được Ultraman đang ngã trong bùn lầy.

Vũ khí thứ hai và Dị Sinh Thú hắc ám chiến đấu càng thêm kịch liệt, bởi vì Ultraman đang ở đây, đã mất đi sức chiến đấu, người chiến thắng trong cuộc chiến này sẽ nhận được phần thưởng tốt nhất, đó là nuốt chửng Ultraman.

Chiến thắng đã ở ngay trước mắt, bây giờ chỉ cần đánh bại đối thủ trước mắt là có thể hưởng thụ quả ngọt chiến thắng, nghĩ đến đây hai bên đều liều mạng tấn công, trận chiến tức khắc leo thang.

Quá đáng sợ, hai con thú khổng lồ như điên cuồng phóng kỹ năng, trời đất đều là năng lượng hỗn loạn tàn bạo, từng đoàn từng mảng, từng đống từng phiến, núi bị đánh sập, đất bị nổ nứt.

Nổ, chớp sáng, luồng khí, sóng xung kích, căn bản không phân biệt được phương hướng, trước mắt là một cảnh tượng tận thế, đứng ở đây chỉ thấy mọi thứ bị tan chảy, bị tiêu diệt.

Điểm hồi sinh hình như đặt hơi gần.

Địch Ny Toa không ngờ trận chiến sẽ leo thang liên tục, những người hồi sinh lập tức lại bị cuốn vào trận chiến.

Nhưng may mà mục tiêu của quái thú không phải là họ, nên chỉ cần di chuyển tốt, sẽ không đến nỗi chết lần thứ hai.

Liên.

Bạn gái vẫn đang gọi Liên, nhưng cậu thật sự không chống đỡ nổi nữa.

Đến lúc chuyển giao sức mạnh Ultraman rồi.

Đỗ Lan giơ tay, chuẩn bị chuyển sức mạnh Ultraman sang cho Tây Điều Phong.

Bây giờ Hắc Ám Trát Cơ hoàn toàn không hy vọng sức mạnh Ultraman được chuyển giao nữa, dù sao bây giờ Ultraman là cá nằm trên thớt, nếu chuyển giao đi ngược lại còn phải thêm một công đoạn đánh bại Ultraman.

Kịch bản không nên như thế này, Hắc Ám Trát Cơ trước đó quả thực hy vọng Tây Điều Phong nhanh chóng trở thành Ultraman, nhưng bây giờ mọi thứ đã loạn cả lên, đi theo kịch bản nữa chính là tăng thêm độ khó.

Hắc Ám Trát Cơ lần đầu tiên phát hiện ra rằng biết trước tương lai cũng không phải là chuyện tốt, tuy nhiên Hắc Ám Trát Cơ không thể ngăn cản được gì, vì Dị Sinh Thú đang phản phệ.

Lần này không chỉ là cơ hội của vũ khí thứ hai, của Hắc Ám Trát Cơ, mà còn là cơ hội của Dị Sinh Thú, bên trái là sức mạnh sợ hãi, bên phải là sức mạnh Ultraman, chỉ cần Dị Sinh Thú có thể nuốt chửng hai loại sức mạnh này, nó có thể tiến hóa thành sinh vật mạnh nhất Hắc Ám Lộ Tây Pháp, có được sức mạnh vượt qua cả The One.

Chương 1980

Vì vậy lần này hãy xem ai có thể nuốt chửng đối phương.

Lần này hãy xem ai có khẩu vị tốt, rầm.

Lãnh địa mở ra.

Gần như cùng lúc, ba thế lực đều nhận ra lần này phải lợi dụng sức mạnh của lãnh địa để tăng cường bản thân, làm suy yếu kẻ thù, chỉ có như vậy mới có cơ hội thành tựu sự tiến hóa cuối cùng.

Tiến hóa, ý nghĩa cuối cùng của mọi sự sống.

Lãnh địa đang đối kháng, không gian đang vặn vẹo, vật chất đều đang chịu đựng những đòn tấn công vượt quá giới hạn, không ít người cảm thấy sắp bị hút vào không gian và khe hở không gian.

Dị Sinh Thú vươn ra những xúc tu, mạnh mẽ muốn một mình địch ba, hấp thu Hắc Ám Trát Cơ trong cơ thể, đồng thời hấp thu năng lượng tiêu cực của vũ khí thứ hai và Ultraman.

Đây chính là mục tiêu của anh phải không, anh muốn để Hắc Ám Lộ Tây Pháp ra đời, sau đó thu thập nó.

Địch Ny Toa đã nhìn ra suy nghĩ của Đỗ Lan, anh làm nhiều như vậy chính là muốn thu thập thêm một con quái thú mạnh mẽ.

Bốn Ultraman thần bí chắc chắn không thể mang đi làm kỷ niệm, nhưng quái thú mạnh mẽ thì có thể, dù sao quái thú cũng không có nhân quyền.

Hoàn Toàn Thể Kiệt Đốn, Hắc Ám Lộ Tây Pháp, đều vô cùng mạnh mẽ, mang chúng đi cũng coi như không uổng công một chuyến.

Đại chiến lãnh địa đã vượt qua sự hiểu biết của người bình thường, đột nhiên tất cả đều biến mất, nếu không phải lũ lụt vẫn chưa rút, mọi người thậm chí sẽ nghi ngờ quái thú chỉ là ảo giác.

Quái thú và Ultraman đều đã tiến vào lãnh địa, không thể nhìn thấy được nữa.

Lai Phóng Giả lại biết điều tồi tệ nhất đã xảy ra: Tình hình đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát của chúng ta.

Rắc.

Không gian vỡ tan như gương, một chiếc vuốt đen đáng sợ vươn ra từ không gian.

Gào.

Một tiếng gầm vang lên, không gian vỡ vụn, Hắc Ám Lộ Tây Pháp đã ra đời.

Ultraman đâu.

Mọi người tự hỏi chẳng lẽ Ultraman cũng bị hấp thu rồi.

Con quái thú màu đen khiến lãnh đạo cấp cao của TLT nhớ đến The One, bởi vì con quái thú trước mắt trông giống như một The One được sơn màu Ultraman hắc ám.

Gầm, lại một tiếng gầm giận dữ, không khí bị nén lại, những ngọn núi trước mặt quái thú lần lượt bị thổi bay đi một lớp xanh, để lộ ra lớp đất.

Tai người không thể chịu đựng được tiếng ồn như vậy, lần lượt mất đi thính giác, không nghe thấy gì nữa.

Liên.

Bạn gái lại đang gọi Liên, lúc này Liên đang lơ lửng trong lãnh địa Metarealm, yếu ớt nhìn ánh sáng mờ nhạt trước mắt, cậu biết mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Ánh sáng là sợi dây liên kết, năm vật chủ đồng thời nhìn thấy ánh sáng, tuy yếu ớt, nhưng đó thực sự là ánh sáng của Ultraman, họ biết lại đến lúc phải liều mạng.

Họ phải dùng sinh mệnh của mình để giúp Ultraman hoàn thành sự tịnh hóa cuối cùng, ngay cả Tây Điều Phong cũng biết phải cùng chiến đấu với tia sáng này: Nexus Chân Mộc Thuấn Nhất, Cơ Thỉ Chuẩn, Thiên Thụ Liên, Tây Điều Phong, Cô Môn Nhất Huy đồng thời vươn tay ra nắm lấy tia sáng này, người được chọn phải hoàn thành sứ mệnh của mình, tiến hành trận quyết chiến cuối cùng với Hắc Ám Lộ Tây Pháp.

Trong hồ chứa bùn lầy, Hắc Ám Lộ Tây Pháp đang tàn phá, còn đen tối hơn tà thần, còn đáng sợ hơn người khổng lồ hắc ám.

Vẻ ngoài của Hắc Ám Lộ Tây Pháp không bằng Hoàn Toàn Thể Kiệt Đốn, nhưng sức mạnh hoàn toàn không yếu.

Chỉ tiếng gầm thôi đã gây ra sát thương cực lớn, may mà vị trí hồ chứa ở trong núi, nên cũng không lo làm hại người vô tội.

Nhưng đối mặt với một con quái thú như vậy, nếu không có sức mạnh để ngăn cản nó, loài người vẫn có nguy cơ bị hủy diệt.

May mà Ultraman sẽ không làm người ta thất vọng, khi mọi người rơi vào tuyệt vọng, Ultraman sẽ trở thành hy vọng cuối cùng.

Năm sinh mạng hợp lại thành một, hoàn thành sự tiến hóa cuối cùng của Ultraman.

Nexus xuất hiện trên chiến trường, sau đó lại một lần nữa tiến hóa thành Ultraman Noa.

Tái La nhìn thấy Noa cuối cùng cũng biết tại sao Ultraman này lại quen thuộc đến vậy, hóa ra cậu đã gặp tiền thân của Noa.

Nhưng cậu đột nhiên nghĩ rằng mình rõ ràng đã gặp Noa, còn nhận được thần khí, tại sao bây giờ Noa mới tiến hóa ra.

Cậu cũng bối rối rồi, cậu cảm thấy dù là cha mình, một nhà khoa học, cũng không thể giải thích rõ những vấn đề này.

Đúng là không thể giải thích rõ, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng đến trận chiến cuối cùng.

Năm vật chủ dùng sinh mệnh để chiến đấu, sức chiến đấu của Noa rất mạnh, đương nhiên Hắc Ám Lộ Tây Pháp cũng không yếu.

Đánh, móc trái, đánh vào xương sườn nó.

Đỗ Lan ở dưới cổ vũ, tỏ vẻ nghe theo chỉ huy của hắn là không sai.

Chiến trường của những người khổng lồ nhanh chóng di chuyển, từ vùng núi chuyển lên bầu trời, sau đó đánh vào khu vực thành phố.

Quả nhiên trận quyết chiến cuối cùng đều là đốt tiền, nên cứ đến thẳng trung tâm thành phố phá nhà.

Noa đã xuất hiện, trận chiến cũng không còn gì hồi hộp.

Đánh là xong chuyện. 163.

Sự thật chứng minh Đỗ Lan quả thực không nghĩ sai, Noa tuy ban đầu rơi vào thế yếu, nhưng Hắc Ám Lộ Tây Pháp chỉ hấp thu năng lượng tiêu cực của Ultraman, sức mạnh quang minh của Noa vẫn rất mạnh mẽ, rất nhanh đã chỉnh đốn lại đội hình triển khai phản công.

Quang minh lại sắp chiến thắng tà ác rồi.

Tạp Mật Lạp thấy những cảnh này tỏ vẻ quen thuộc, lòng dạ rối bời, cô không hiểu tại sao kết quả lúc nào cũng như vậy.

Mặc dù cô đã cải tà quy chính, nhưng nhìn diễn biến này, cô vẫn cảm thấy có chút đồng cảm.

Hắc Ám Lộ Tây Pháp cũng đã rất nỗ lực để tiến hóa, hấp thu sức mạnh sợ hãi và năng lượng tiêu cực mới có được thực lực như vậy, nhưng vẫn không đánh lại Noa, chẳng lẽ quang minh sinh ra đã cao quý hơn hắc ám sao.

Tại sao chứ.

Người dân ở hạ lưu đã được sơ tán, Ultraman xả lũ từng chút một, đảm bảo mọi người an toàn, bây giờ họ đứng bên rìa chiến trường xem trận đại chiến cuối cùng, Tạp Mật Lạp đặt ra câu hỏi, tại sao kết quả lúc nào cũng như vậy.

Đỗ Lan cho rằng Tạp Mật Lạp có thắc mắc này cũng rất bình thường, dù sao cô trước đây tin rằng hắc ám vô địch, nhưng thực tế luôn vả mặt, khiến cô mãi không hiểu quang minh rốt cuộc mạnh ở đâu.

Địch Ny Toa nhìn về phía Tạp Mật Lạp, thầm nghĩ nữ khổng lồ hắc ám này thật không kiên định, lúc nào cũng dùng tư duy hắc ám để suy nghĩ, đã chuyển hóa rồi thì nên kiên định hơn một chút, đừng dao động mới phải.

Nhưng Địch Ny Toa dù sao cũng dịu dàng, cô cũng tán thưởng tinh thần truy tìm tận gốc của Tạp Mật Lạp.

Nhưng vấn đề tại sao quang minh luôn chiến thắng hắc ám, không phải một hai câu là có thể nói rõ.

Lần này hai bên quả thực đều rất nỗ lực, Ultraman hấp thu sinh mệnh của vật chủ, còn Dị Sinh Thú cũng hấp thu hai loại sức mạnh, họ đều đã hy sinh, đều đã đạt được thành tựu, cuối cùng là vương đối vương, là song hùng tranh bá, chỉ xét về mặt số liệu, Hắc Ám Lộ Tây Pháp không thua kém Noa.

Dù Noa có Áo Đặc tử khí, nhưng anh vừa mới tịnh hóa, sức mạnh cũng chưa đạt đến đỉnh phong.

Vì vậy nói là kẻ tám lạng người nửa cân, nhưng tại sao Hắc Ám Lộ Tây Pháp lại thua.

Nếu thực sự phân tích, Địch Ny Toa có thể viết luận văn mấy ngày, từ vi mô đến vĩ mô, từ khuyết điểm đến ưu điểm, từ nguồn gốc của hai bên đến sự tiến hóa cuối cùng, phân tích thấu đáo Ultraman Noa và Hắc Ám Lộ Tây Pháp, sau đó mới đưa ra kết luận thắng bại.

Cho nên ba lời hai câu chắc chắn không nói rõ được, ít nhất Địch Ny Toa nghĩ như vậy.

Đương nhiên nếu nhất định phải nói tại sao quang minh sẽ thắng lợi, thực ra Đỗ Lan trước đó cũng đã giải thích, đó là Ultraman có hậu thuẫn, một Ultraman ngã xuống, hàng ngàn vạn Ultraman đứng lên, còn quái thú hắc ám chỉ có một con, sớm muộn cũng bị xử lý.

Chỉ cần có tâm, ai ai cũng là Ultraman.

Đỗ Lan nói, quái thú mạnh đến đâu cũng sợ bị hội đồng: Các cô có biết tại sao có lúc mấy tên ác bá lại có thể hoành hành trong làng, bắt nạt mấy trăm người không.

Thật ra rất đơn giản, đó là sự khác biệt giữa có tổ chức và không có tổ chức.

Ác bá tuy chỉ có mấy người, nhưng chúng có tổ chức, còn mấy trăm người dân làng thì không có tổ chức, nên mấy người có thể áp chế được mấy trăm người.

Ultraman có tổ chức có kỷ luật, quái thú làm sao có thể là đối thủ của họ chứ.

Hừm, Địch Ny Toa chỉ biết đảo mắt, cô còn đang nghĩ làm sao để giải thích tà không thắng chính, Đỗ Lan lại trực tiếp nói ra những lời thẳng thắn như vậy.

Chương 1981

Nhưng đây quả thực là nguyên nhân chính, khi sức mạnh của hai bên tương đương nhau, sức mạnh tổ chức và sức mạnh đoàn kết sẽ quyết định mạnh yếu.

Nếu trình độ của Noa và Hắc Ám Lộ Tây Pháp tương đương nhau, vậy thì tự nhiên là những yếu tố vô hình đang phát huy tác dụng.

Chỉ là Đỗ Lan lại ví Ultraman như ác bá hoành hành trong làng, điều này cũng quá không thích hợp, Địch Ny Toa cho rằng Đỗ Lan không thể bớt những lời lẽ đen tối này đi được sao.

Đỗ Lan cho biết mình cũng là hy vọng Tạp Mật Lạp hiểu, nên mới dùng cách đơn giản rõ ràng nhất để giải thích.

Tạp Mật Lạp quả thực đã hiểu, khi cô còn là người khổng lồ hắc ám, những người khổng lồ hắc ám tự do tản mạn, có sức mạnh cũng không dùng chung được.

Cô cũng hiểu tại sao hắc ám luôn thua, bởi vì hắc ám chiến đấu vì lợi ích của chính mình, rất khó có mục tiêu lợi ích thống nhất.

Còn quang minh đại diện cho trật tự, đại diện cho những giá trị quan thống nhất được đại đa số người chấp nhận, nên họ có thể tổ chức phản công mạnh mẽ.

Hắc ám dù có mạnh đến đâu, vĩnh viễn cũng sẽ không có mục tiêu thống nhất, bởi vì hắc ám là mưu cầu lợi ích lớn nhất của chính mình, là ưu tiên xem xét bản thân, càng mạnh mẽ càng ích kỷ, đến cuối cùng lòng người tan rã, cũng sẽ thua.

Đỗ Lan cho rằng mình quả nhiên là người thầy của cuộc đời, ba lời hai câu đã khiến Tạp Mật Lạp trưởng thành.

Địch Ny Toa âm thầm véo vào eo Đỗ Lan, bảo anh đừng dạy hư người trẻ tuổi: Ví dụ của anh dễ dạy hư người khác lắm.

Ác bá chẳng lẽ không phải là người xấu sao.

Ác bá là người xấu, nhưng không thể nói chúng thắng được Đỗ Lan còn muốn ngụy biện, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của Địch Ny Toa lập tức mềm lòng: Lần sau nhất định sẽ sửa, nhất định sẽ nghĩ ví dụ khác.

Trong lúc Đỗ Lan nhận thua, Hắc Ám Lộ Tây Pháp cũng ngã xuống.

Noa chuẩn bị tung ra đòn cuối cùng, dùng thần khí của mình bắn nổ kẻ thù.

Nhưng Thiên Thụ Liên hy vọng Noa có thể nương tay, vì bạn của cậu vẫn còn ở bên trong.

Noa bây giờ đã tiến hóa thành Ultraman thần bí không gì không biết, nên anh gật đầu, cứu người trước.

Rầm rầm.

Hắc Ám Lộ Tây Pháp ngã xuống, Đỗ Lan biết lại đến lúc thu thập rồi: Ultraman Noa, nể mặt tôi một chút, con Hắc Ám Lộ Tây Pháp này đừng cho nổ, giao cho tôi xử lý.

Đỗ Lan phất tay, nhân cách Hắc Ám Trát Cơ trong cơ thể quái thú liền bị đẩy ra ngoài, bên trong chỉ có hai nhân cách, một là Thuyết Minh Giả, một là Trát Cơ, bây giờ một người một cái đều bị lấy ra, Lộ Tây Pháp còn lại chính là quái thú thuần túy.

Trát Cơ thì ném cho Tây Điều Phong báo thù, Đỗ Lan vẫn nghĩ rất chu đáo.

Mọi việc đều tốt đẹp, quang minh lại một lần nữa chiến thắng tà ác, các vật chủ cũng đều sống sót, Noa thậm chí còn sửa chữa được khiếm khuyết gen của Thiên Thụ Liên, cũng loại bỏ siêu năng lực của Thuyết Minh Giả, tất cả đều vui mừng.

Là ngươi, Dị Sinh Thú mà ta thấy trước đây chính là ngươi.

Tây Điều Phong nhìn Trát Cơ, ký ức của cô trở nên rõ ràng, lúc đó quả thực là gã này, chính hắn đã giết chết mẹ cô.

Đạn đã lên nòng, Tây Điều Phong bóp cò.

Đội trưởng tuy muốn ngăn cản, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, anh biết Tây Điều Phong vẫn luôn muốn báo thù, bây giờ cuối cùng cũng làm được, khúc mắc trong lòng cô cũng coi như được gỡ bỏ.

Trát Cơ không ngờ mình sẽ chết trên Trái Đất, chết trong tay những người Trái Đất ngu xuẩn lạc hậu, hắn thật sự không cam tâm.

Tiếc là vượt qua được vụ nổ hằng tinh, vượt qua được mười tám năm tháng, lại không chống nổi viên đạn báo thù.

Viên đạn xuyên qua cơ thể, mang đi linh hồn.

Trát Cơ, vũ khí nhân tạo tà ác này cuối cùng đã chết trong uất hận trên Trái Đất, kết thúc cuộc đời tội lỗi của mình.

Bây giờ anh chắc đã hài lòng rồi chứ, mau khôi phục lại Trái Đất kia đi.

Đại Cổ cảm thấy Đỗ Lan cũng nên hài lòng rồi.

Thật ra tôi còn một yêu cầu cuối cùng, tôi muốn đến Tinh vân M78 du lịch.

Đỗ Lan nói rằng anh muốn đến Tinh vân M78 lừng danh, đi xem Tháp Ly Tử Hỏa Hoa, đi cảm nhận không khí Ultraman.

Cái này đơn giản, tôi dẫn anh đi.

Tái La nói rằng nếu chỉ muốn xem qua, thì rất đơn giản.

Tái La cảm thấy Đỗ Lan đến Tinh vân M78 cũng không dám làm càn, dù sao đó là đại bản doanh của Ultraman, tùy tiện là có thể hội đồng Đỗ Lan.

Noa nghe họ muốn đến Tinh vân M78, liền nói có thể mở rào chắn vũ trụ, tiễn họ một đoạn.

Các người sắp đi rồi sao.

Cơ Thỉ Chuẩn rất cảm ơn Đỗ Lan, chính Đỗ Lan đã thay đổi cuộc đời anh: Tôi sẽ mãi mãi nhớ đến anh.

Hãy sống thật tốt, quan tâm nhiều hơn đến những người xung quanh.

Cơ Thỉ Chuẩn gật đầu, tiếp theo anh sẽ nỗ lực vì cuộc sống của mình, anh sẽ tiếp tục nhiếp ảnh, nhưng anh sẽ dành nhiều thời gian hơn cho cuộc sống.

TLT bây giờ đã biết Linh Đội không phải người bình thường, bây giờ cũng đang đối mặt với sự sống còn, lắng nghe lời dạy bảo.

Hãy khôi phục lại ký ức của mọi người đi, che giấu không thể bảo vệ Trái Đất, các người phải tin vào dũng khí của mọi người, tin rằng mọi người có thể khắc phục nỗi sợ hãi.

Cùng mọi người đồng cam cộng khổ là cách tốt hơn che giấu.

Đại Cổ giáo dục lãnh đạo cấp cao của TLT nên bớt làm những trò lừa trên dối dưới, làm vậy cuối cùng chỉ hại chính mình.

Họ đương nhiên không dám phản đối, cũng đồng ý khôi phục ký ức của mọi người.

Về phần Lai Phóng Giả chỉ có thể nhốt trong tù, dù sao họ cũng là mầm mống của một nền văn minh, hủy diệt thì quá tàn nhẫn, chỉ có thể giam cầm vĩnh viễn.

Đi thôi, đến Tinh vân M78.

Noa phẩy tay, trên đầu liền xuất hiện một xoáy đen kịt, đó chính là lối đi đến Tinh vân M78: Vậy tạm biệt.

Tái La gật đầu: Chúng ta nhất định sẽ gặp lại.

Tái La biết sau này Noa sẽ còn gặp lại cậu, tặng thần khí cho cậu.

Ngôi sao của Ultraman, ban đầu sinh mệnh trên đó cũng tương tự như con người, đều là những sinh vật gốc carbon bình thường, chỉ là khoa học kỹ thuật có phần phát triển hơn.

Nhưng khoa học kỹ thuật của họ có phát triển đến đâu, cũng không thể chống lại sự vô tình của vũ trụ.

Hằng tinh của họ sắp tắt, vì vậy các nhà khoa học trên Ngôi sao Ultraman phải dùng khoa học kỹ thuật để tạo ra Tháp Ly Tử Hỏa Hoa thay thế hằng tinh, kéo dài sự sống cho hành tinh của họ.

Nhưng trước khi Tháp Ly Tử Hỏa Hoa khởi động, lại bị người ngoài hành tinh tà ác động tay động chân, lúc khởi động, tia bức xạ thần kỳ bao phủ cả hành tinh, những người bình thường tắm mình trong tia sáng đã xảy ra biến hóa, trở thành ánh sáng.

Ultraman từ đó bước lên vũ đài lịch sử, bắt đầu dùng sức mạnh của mình để duy trì hòa bình vũ trụ, truyền bá năng lượng tích cực của tình yêu và hy vọng.

Bây giờ Ngôi sao Ultraman xinh đẹp và thuần khiết đang ở ngay trước mắt, đã có thể nhìn thấy vương quốc ánh sáng phồn hoa trên bề mặt hành tinh.

Đây chính là quê hương mà các thế hệ Ultraman đã sinh sống.

Đây chính là Ngôi sao Ultraman.

Tái La coi như đã về đến nhà, nên ra vẻ chủ nhà: Ở đây mọi người đều có thể biến thân.

Tái La khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Vương quốc Ánh sáng có hai bộ cơ sở vật chất, một bộ là cấp độ bình thường, một bộ là cấp độ khổng lồ.

Bởi vì phải cung cấp cho Ultraman hai trạng thái biến lớn và biến nhỏ.

Nhưng nói chung Ultraman vẫn duy trì trạng thái khổng lồ nhiều hơn, nên cả thành phố vô cùng to lớn, căn bản không phải người bình thường có thể hiểu được.

Đến đây, đừng chờ nữa.

Về đến nhà rồi, Tái La muốn giới thiệu cho mọi người một chút về tình hình ở đây.

Tái La đã đánh bại Belial, nên cũng là anh hùng của Ngôi sao Ultraman, dù sao Belial là tồn tại có thể một mình đấu với cả Ngôi sao Ultraman.

Mọi người thấy Tái La, đều sẽ chào hỏi, khiến Tái La có chút tự hào.

Ở đây không chỉ có Ultraman trưởng thành, còn có rất nhiều Ultraman con, chỉ nhìn tình hình trên đường phố gần như không có gì khác biệt so với đường phố của con người, họ có cha có mẹ có con cái.

Sự khác biệt lớn nhất của xã hội Ultraman, có lẽ là mỗi người đều rất nhàn nhã, vô lo vô nghĩ, trừ những Ultraman có công việc ra, những người khác có thể nhàn nhã tận hưởng thời gian hòa bình.

Đột nhiên có mấy Ultraman lạ mặt đến, mọi người cũng rất nhiệt tình.

Đây chính là Ngôi sao Ultraman.

Địch Già, Đái Nã, Cao Tư, Tạp Mật Lạp đều cảm thấy rất thần kỳ.

Mặc dù Cao Tư sống trên một hành tinh quái thú, có rất nhiều quái thú và phong cảnh tự nhiên, nhưng Vương quốc Ánh sáng thì khác, ở đây trật tự ngăn nắp, là thành phố của Ultraman, kiến trúc và đường sá đều tràn ngập thẩm mỹ của Ultraman, thực sự khiến họ cảm thấy thoải mái.

Vương quốc Ánh sáng tuyệt đối là nơi tuyệt vời nhất trong vũ trụ.

Tái La không tiếc lời khen ngợi hành tinh mẹ của mình.

Đúng là đẹp, kiến trúc như pha lê, đường sá cũng láng bóng như gương, may mà Ultraman không mặc váy, nếu không cảnh xuân dưới váy sẽ lộ hết.

Ultraman đi trên đường chủ yếu có ba màu, đỏ, xanh, bạc, nhưng đây chỉ là màu sắc của Ultraman, không phải chủng tộc.

Nếu không thì không thể giải thích tại sao Seven màu đỏ lại sinh ra Zero màu xanh.

Màu sắc đại diện cho sở trường của họ khi sinh ra, về sau thực ra có thể thay đổi hình thái, không thể đại diện cho điều gì cả.

Tái La có rất nhiều hình thái, cả ba màu đỏ xanh bạc đều có.

Chương 1982

Nói chung màu đỏ thiên về sức mạnh, màu xanh thiên về tốc độ, màu bạc thì tổng hợp hơn, nhưng chỉ cần qua huấn luyện là có thể có những sở trường khác.

Seven màu đỏ cuối cùng đã trở thành nhà khoa học, mặc dù ông vẫn rất giỏi đánh nhau, nhưng không cản trở việc ông nghiên cứu vũ trụ.

Ultraman chỉ cần ánh sáng là có thể không ăn cơm, nên thành phố chỉ có nơi nghỉ ngơi, hơn nữa mỗi góc đều có tia sáng của Tháp Ly Tử Hỏa Hoa, nên dù ở góc nào cũng có thể sạc điện.

Vì vậy trên hành tinh này đã hoàn toàn loại bỏ công nghiệp, loại bỏ tài chính, sự trao đổi hàng hóa để duy trì xã hội đã hoàn toàn biến mất, thứ duy trì họ chỉ có trái tim chính nghĩa.

Mỗi Ultraman đều sẽ có một công việc, chủ yếu là chiến sĩ và nhà khoa học, đương nhiên còn có một số Ultraman sẽ phụ trách nghiên cứu kỹ thuật, nhưng kỹ thuật của Ngôi sao Ultraman hoàn toàn cũng là thông qua chuyển hóa ánh sáng và vật chất để đạt được, đây cũng là một kỹ năng mà mỗi Ultraman đều cần học.

Thông qua việc điều khiển ánh sáng, Ultraman có thể làm được mọi thứ, trong học viện Ultraman, các Ultraman trẻ tuổi phải trải qua huấn luyện cơ bản, sau đó thăng cấp đến Đội Cảnh Bị Ultraman, hoặc Viện Nghiên Cứu Ultraman, Sở Y Tế Ultraman và các đơn vị khác.

Đỗ Lan tỏ vẻ thú vị, quả nhiên không đến nhầm chỗ.

Tái La là người quanh năm không về nhà, phiêu lưu khắp vũ trụ, hiếm khi về nhà một chuyến, muốn làm hướng dẫn viên dẫn mọi người đi dạo, làm quen với hoa hoa cỏ cỏ của Vương quốc Ánh sáng

này.

Đầu tiên đương nhiên là đến Đội Cảnh Bị Vũ Trụ, xem các Ultraman trẻ tuổi đổ mồ hôi, tiện thể xem qua các Anh Em Ultraman lừng danh.

Nhưng Đỗ Lan cho rằng loại đoàn thể trị an vũ trụ quy mô lớn này, lúc chiến đấu tuyệt đối không thể quá ba người, quá ba người chắc chắn sẽ bị tiêu diệt, ví dụ như Quân đoàn Đèn Lồng Xanh, mỗi lần hùng hổ kéo ra rồi lại thê thảm thê lương.

Ultraman cũng vậy, về cơ bản số lượng vừa đông là dễ gục ngã, cuối cùng vẫn cần một vài tinh anh lật ngược tình thế.

Các Ultraman nỗ lực học tập kỹ năng chiến đấu, sau khi học thành tài sẽ được phái đến các khu vực trong vũ trụ để tuần tra, công việc chính là bảo vệ sự bình an của một vùng, chỉ có những Ultraman ưu tú nhất mới được gửi đến Trái Đất, nơi thần kỳ đó để mạ vàng.

Đương nhiên cũng có những Ultraman không thường trú ở Trái Đất, nhưng lại lập được chiến công hiển hách, ví dụ như Zoffy, Trái Đất là nơi đau lòng của Zoffy.

Ngực Zoffy có vô số huy chương, nhưng đến Trái Đất thì chẳng có tác dụng gì, lúc nào cũng chịu thiệt.

Trái Đất chính là một nơi thần kỳ như vậy, chuyên trị các loại không phục.

Tái La, cậu về rồi à.

Lôi Âu và Thái La đi tới, hai người họ là huấn luyện viên, chuyên huấn luyện các Ultraman trẻ tuổi: Đây là bạn của cậu sao.

Họ là những người bạn tôi gặp được khi phiêu lưu.

Tái La giới thiệu từng người một, nhưng rõ ràng cậu không chuẩn bị chia sẻ quá trình phiêu lưu với mọi người.

Thái La và Lôi Âu rõ ràng không nhận ra Địch Già và Đái Nã, nhưng họ cũng biết vũ trụ rất lớn, và không chỉ có một, các vũ trụ khác cũng có Ultraman, chỉ cần là Ultraman thì mọi người đều là anh em.

Không cần khách khí, cứ coi Vương quốc Ánh sáng như nhà của các bạn.

Lôi Âu sảng khoái nói.

Đỗ Lan đứng trên vai Địch Già, Địch Ny Toa đứng trên vai Tạp Mật Lạp, hai người giống như thú cưng của Ultraman.

Họ không phải không thể biến thân, mà là lười đi bộ.

Tôi có một câu hỏi, đó là bây giờ tôi ở đây tiếp nhận bức xạ của Tháp Hỏa Hoa, có biến thành Ultraman không.

Đỗ Lan đã cảm nhận được sức mạnh của bức xạ, giả sử anh là người bình thường, vậy thì bức xạ có thể khiến anh tiến hóa không.

Ngôi sao Ultraman chưa từng tiếp đón khách là con người, Đỗ Lan và Địch Ny Toa cũng là lần đầu tiên.

Con người dưới tác dụng của bức xạ sẽ biến thành cái gì, không ai biết.

Nhưng bây giờ uy lực của Tháp Ly Tử Hỏa Hoa thực ra cũng không mạnh đến vậy, vẫn chưa đủ để trực tiếp khiến con người tiến hóa.

Anh không cần lo lắng, bức xạ của Tháp Hỏa Hoa rất an toàn.

Thái La nói với Đỗ Lan: Chúng tôi bây giờ có phòng chuyển hóa chuyên dụng, đó mới là nơi Ultraman ra đời.

Nói chung Ultraman sinh con cũng là hoàn thành ở dạng người, sau đó đưa đứa trẻ đến phòng chuyển hóa tiếp nhận bức xạ mạnh hơn để trực tiếp biến đứa trẻ thành một đứa trẻ Ultraman nghịch ngợm.

Quá trình trưởng thành của Ultraman rất dài, Tái La bây giờ hơn năm ngàn tuổi, cũng chỉ tương đương với mười sáu tuổi của con người.

Vì vậy từ một đứa trẻ nghịch ngợm trưởng thành thành một thiếu niên hùng dũng cần năm ngàn năm.

Thật lòng mà nói Đỗ Lan cũng bối rối rồi, một đứa trẻ nghịch ngợm trong năm ngàn năm rốt cuộc phải học bao nhiêu kiến thức.

Phải biết năm ngàn năm đủ để loài người từ chế độ nô lệ phát triển thành văn minh công nghiệp, còn Ultraman chỉ là lớn lên.

Nhiều thời gian như vậy dùng để học tập thì tốt biết bao.

Lãng phí thời gian là đáng xấu hổ, dù Đỗ Lan đã mạnh mẽ như vậy, vẫn không muốn lãng phí năm ngàn năm vô ích.

Tuổi thọ của Ultraman dài như vậy, họ bình thường làm gì nhỉ.

Hãy để Đỗ Lan bước vào thế giới của Ultraman, bước vào Vương quốc Ánh sáng.

Trên Ngôi sao Ultraman không có ban đêm, Tháp Hỏa Hoa khiến cả hành tinh vĩnh viễn duy trì ban ngày, nhưng Ultraman cũng có thể lựa chọn nghỉ ngơi, vì ngủ đông là cách chủ yếu để Ultraman trải qua thời gian dài đằng đẵng.

Công việc chính của Ultraman chỉ cần vài chục năm là có thể hoàn thành, nội dung họ cần học cũng căn bản không cần đến mấy ngàn năm, khi họ hoàn thành nhiệm vụ, rất nhanh sẽ nghỉ hưu và đi vào giấc ngủ sâu.

Nhưng giấc ngủ của họ không giống con người, cơ thể họ tuy nghỉ ngơi, nhưng linh hồn của họ sẽ kết nối với ý thức tập thể của Ultraman, ngao du vũ trụ tiếp tục phiêu lưu.

Nếu thấy chuyện bất bình, sẽ ra tay tương trợ, cho mượn sức mạnh của Ultraman.

Trong những năm tháng dài đằng đẵng, cho thuê cơ thể của mình là việc Ultraman làm thường xuyên nhất, thông qua vật chủ để trải nghiệm những cuộc đời khác nhau, làm phong phú thêm linh hồn của mình, Ultraman tìm thấy sự thỏa mãn trong việc liên tục cho mượn sức mạnh.

Từng hành tinh, từng thế hệ văn minh, các Ultraman căn bản không lo không có đủ vật chủ.

Cứ nói Trái Đất đi, văn minh cứ nối tiếp nhau như rau hẹ, trải nghiệm của Ultraman cũng liên tục được cập nhật đổi mới.

Đỗ Lan hiểu rồi, các hành tinh có văn minh chính là máy chủ, văn minh chính là trò chơi, Ultraman chính là người trải nghiệm trò chơi.

Máy chủ sẽ nâng cấp, phiên bản trò chơi sẽ thay đổi, thứ duy nhất không đổi chính là người chơi Ultraman.

Làm một Ultraman thật sự là mộc mạc không hoa mỹ và nhàm chán.

Nhưng tôi sẽ không nghỉ hưu, tôi sẽ luôn chiến đấu ở tuyến đầu.

Tái La cho biết mình có thể xuyên không, nên nếu vũ trụ này đã đủ nhân viên cảnh bị, cậu còn có thể đến các vũ trụ khác, các vũ trụ khác cũng cần chiến sĩ.

Tôi còn muốn tham quan nơi sản sinh ra sinh mệnh của Ultraman.

Đỗ Lan cho biết mình muốn biết bí quyết kéo dài tuổi thọ của Ultraman.

Thật ra không có bí quyết gì, chỉ là tiếp nhận sự chiếu xạ của Tháp Hỏa Hoa, tích lũy đủ năng lượng.

Cái chết của Ultraman không phải là cái chết theo nghĩa thông thường, rất nhiều khi chỉ là cơ thể Ultraman mất đi năng lượng, Ultraman có thể sẽ trở nên khô héo, nhưng đó không có nghĩa là chết.

Chỉ cần sạc năng lượng là có thể kích hoạt lại cơ thể Ultraman, và dù cơ thể Ultraman bị hóa đá, đóng băng, cắt thành từng mảnh cũng không sao.

Dường như thứ thực sự có thể đe dọa đến sự an toàn của Ultraman, chỉ có việc bị đoạt đi đèn báo năng lượng.

Nhưng ngay cả khi đèn báo năng lượng bị cướp đi, Ultraman thực ra cũng chưa chết, chỉ cần giành lại đèn báo là được.

Vì vậy Đỗ Lan có thể cho rằng đèn báo chính là nội đan của Ultraman.

Quái thú dùng, cũng có thể nâng cao thực lực.

Ở Vương quốc Ánh sáng đã hiểu được rất nhiều bí mật của Ultraman, Đỗ Lan cho biết nhận thức trước đây của mình về Ultraman còn quá nông cạn, sau khi thực sự tìm hiểu mới biết, hóa ra văn minh Ultraman có nhiều bí mật như vậy.

Bây giờ tôi biết tại sao nhân vật chính luôn gặp Ultraman, bởi vì Ultraman thích ẩn mình trong đám đông, sau này mọi người phải chú ý đến những người xung quanh, nói không chừng hàng xóm kế bên có thể là Ultraman đang ngụy trang để trải nghiệm cuộc sống lão Vương.

Đỗ Lan nói rằng ông lão bên đường có thể là Vua Ultraman, nhân viên văn phòng trung niên có thể là Cha Ultraman, người vợ có thể là Mẹ Ultraman.

Không dày đặc đến vậy đâu, thường thì một hành tinh cũng chỉ có một Ultraman, và có thể mấy trăm năm mới ghé thăm một lần.

Tái La nói với Đỗ Lan không phải tùy tiện là có thể gặp được Ultraman, dù sao vũ trụ lớn như vậy, lớn ngoài sức tưởng tượng, ngay cả Tái La cũng chưa từng đến được rìa vũ trụ: Và đây cũng không phải là trải nghiệm cuộc sống, chỉ là để chúng tôi không quên đi khởi điểm của mình, chúng tôi không phải sinh ra đã là Ultraman, ghi nhớ khởi điểm mới không quên đi tâm nguyện ban đầu, mới có thể kiên định bảo vệ vũ trụ.

Đến Quang Chi Quốc không chỉ đơn thuần là xem qua, Đỗ Lan cũng muốn tìm hiểu kỹ thuật của Ultraman, dù sao Ultraman cũng là đại biểu cho việc bảo vệ môi trường, hòa bình, kỹ thuật của họ chính là thứ mà toàn nhân loại đều mơ ước.

Tháp Lửa Plasma cung cấp năng lượng vô hạn, khoa kỹ vạn năng chuyển hóa giữa ánh sáng và vật chất.

Ultraman đã vận dụng ánh sáng đến cực hạn, thậm chí có thể chuyển hóa tương đương với năng lượng sinh mệnh, có thể nói Ultraman đã đạt đến đỉnh cao của kỹ thuật vật chất, bước tiếp theo chính là vũ hóa phi thăng, tiến vào thế giới phi vật chất.

Đỗ Lan có trong tay rất nhiều kỹ thuật, nhưng xét về độ hoàn mỹ thì đều không bằng Ultraman.

Đỗ Lan hiện tại đã mở hoàn toàn Tả luân nhãn, sao chép toàn bộ kỹ thuật của Quang Chi Quốc, Đỗ Lan cho rằng trực tiếp sao chép nhẹ nhàng hơn nhiều so với tự mình nghiên cứu, hắn thích sao chép, sao chép khiến hắn vui vẻ.

Nhưng có một điểm rất đáng tiếc, đó là Ultraman không có bộ xử lý để lưu trữ tri thức, tri thức của Ultraman đều là truyền miệng, cuối cùng được đưa vào ý thức tập thể của Ultraman.

Ultraman tuy có văn tự, nhưng không có nhiều sách vở.

Chương 1983

Thế nào, Quang Chi Quốc có phải vượt xa sức tưởng tượng không.

Tái La rất kiêu ngạo, bởi vì hành tinh này chính là quê hương mà các Ultraman đã xây dựng và bảo vệ qua nhiều thế hệ, là điểm khởi đầu của Ultraman.

Tuyệt đối là nơi hoàn mỹ nhất, tiên tiến nhất trong vũ trụ.

Bây giờ ngươi nên hài lòng rồi chứ.

Thả mọi người ra đi.

Tái La cho rằng Đỗ Lan bây giờ phải thực hiện lời hứa.

Vậy thì thả thôi, Đỗ Lan búng tay một cái: Được rồi, đã khôi phục rồi.

Bọn họ cũng không nghi ngờ, dù sao Đỗ Lan cũng không cần phải nói dối.

Nhưng họ cũng cảm thấy thất vọng, bởi vì Đỗ Lan hiển nhiên sẽ không nghe theo đề nghị của họ, không hướng thiện, không trở thành chiến hữu, thật sự đáng tiếc, nhưng ít nhất Đỗ Lan vẫn sẵn lòng chấp nhận thay đổi.

Vậy thì chúng ta cũng nên đi rồi.

Sao chép toàn bộ sức mạnh của Quang Chi Quốc xong, Đỗ Lan muốn chuồn đi cho lẹ.

Các Ultraman tỏ vẻ không tiễn, Đỗ Lan không phải người tốt gì, hắn rời đi là tốt nhất.

Đỗ Lan quả thực sắp đi, rời khỏi vũ trụ Ultraman, đối với

Ultraman hắn cũng bất lực, vì Ultraman quá quang minh vĩ đại, mà cái giá phải trả tự nhiên là không được chào đón, nhưng Ultraman sẽ không dao động, họ sẽ kiên tin vào chân thiện mỹ, bảo vệ kẻ yếu, dùng thái độ bao dung để đối đãi với những nền văn minh trẻ tuổi lạc hậu, kiểu nhẫn nhục chịu đựng như bảo mẫu này, Đỗ Lan khẳng định là không chịu nổi.

Cái này tặng các ngươi.

Coi như báo đáp cho việc mình sao chép Ngôi Sao Ultra, Đỗ Lan biến bảy hành tinh gần Ngôi Sao Ultra thành siêu cấp long châu: Dùng bảy viên long châu ước nguyện thì có thể hoàn thành bất kỳ nguyện vọng nào, sau này các ngươi cũng không cần phải dè dẻn khi đối đãi với các nền văn minh trẻ tuổi, nên đánh thì vẫn phải đánh, chỉ dựa vào tình yêu thì rất khó để nền văn minh lạc hậu nhận rõ hiện trạng.

Đỗ Lan cho rằng về kinh nghiệm thì mình cũng không thiếu, hắn cũng đã hỗ trợ không ít nền văn minh, nhưng hắn thì vung tay quá trán hơn nhiều, đủ các loại âm mưu quỷ kế, đủ các loại đôn cây mau lớn, nếu xảy ra sai sót thì trực tiếp đọc lại file save chơi lại từ đầu.

Các Ultraman vừa nghe đến siêu cấp long châu có thể thực hiện bất kỳ nguyện vọng nào, lập tức cảm thấy món quà này quá nặng nề, hơn nữa món quà như vậy sẽ phá vỡ giới hạn.

Đồ tuy tốt, nhưng sẽ khiến người ta sinh ra tính lười biếng.

Đồ tốt không đại biểu cho kết quả tốt, nhưng Đỗ Lan tin rằng Ultraman chắc chắn có thể dùng long châu làm việc tốt.

Ngươi quả nhiên là người tốt.

Đại Cổ nói.

Đừng sùng bái ta, ta chỉ là một nhân sinh đạo sư đi ngang qua.

Đỗ Lan thật sự phải đi rồi, nhưng các Ultraman chắc chắn sẽ không quên hắn.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa từ biệt Quang Chi Quốc, chuẩn bị đi đến một thế giới khác, hoàn toàn không có ý định về nhà.

Địch Ny Toa tuy nhớ con gái, nhưng cô càng lo lắng Đỗ Lan gây họa.

Cô cảm thấy Đỗ Lan có phần quá dựa dẫm vào nguyện vọng của long châu, có chút không giữ được giới hạn.

Tuy long châu có thể khôi phục mọi thứ, nhưng nếu Đỗ Lan cứ liên tục phá vỡ giới hạn thì sớm muộn cũng có ngày gây họa.

Địch Ny Toa đối với đa vũ trụ luôn giữ lòng kính sợ, chứ không cho rằng gây rối rồi khôi phục là có thể giải quyết tất cả.

Cho nên Địch Ny Toa không thể để Đỗ Lan xuyên không một mình, cô phải giám sát.

Đỗ Lan có một người vợ như vậy, thật sự là may mắn của hắn.

Đương nhiên Đỗ Lan cũng chính vì tin tưởng Địch Ny Toa nên mới đủ kiểu gây rối, giống như một đứa trẻ làm nũng, thông qua gây rối để thu hút sự chú ý của cha mẹ.

Chỉ cần Địch Ny Toa ở bên cạnh, hắn có thể thông qua các loại gây rối, để Địch Ny Toa giúp hắn kiểm soát.

Sự ăn ý ngầm giữa Đỗ Lan và Địch Ny Toa đã trở nên không thể phá vỡ qua năm tháng dài đằng đẵng.

Thế giới mới, ta đến đây.

Đây là một thế giới ma pháp, một thế giới mà mỗi người đều có ma pháp, ngay cả động vật cũng dùng ma pháp, trong thế giới này ma pháp chính là công cụ sản xuất, là kỹ thuật.

Người không có ma pháp chắc chắn sẽ bị kỳ thị, ma pháp vi tôn, ma pháp sư mạnh mẽ có thể trở thành Ma Pháp Đế, còn kẻ yếu chỉ có thể sống ở những nơi nguy hiểm lạc hậu như biên cảnh.

Cả thế giới được phân chia thành một thế giới hình đĩa theo huyết thống và ma lực, vòng này lồng vòng kia, trung tâm là hoàng thành phồn hoa và vĩ đại nhất, vòng ngoài là bình dân, vòng ngoài cùng nhất là biên cảnh.

Đây là thế giới Ngũ diệp thảo.

Đỗ Lan không chắc lắm, nhưng xem tình hình thì chắc là không sai, bởi vì hắn nhìn thấy ở biên cảnh có một bộ hài cốt khổng lồ, ba hốc mắt còn có hai cái sừng, trên cái đầu lâu to như ngọn núi còn có một bức tượng của một người trẻ tuổi, trong tay bức tượng cầm một cuốn sách.

Ma pháp sư cần ma pháp thư, tuy mỗi người đều có ma lực, nhưng để thi triển ma pháp thì cần thông qua ma pháp thư làm môi giới.

Chắc là không sai rồi, đây là một thế giới muốn trở thành Ma Pháp Đế.

Giống như muốn trở thành Hokage, trở thành Vua Hải Tặc, đều là những câu chuyện nhiệt huyết vương đạo.

Thậm chí thiết lập nhân vật chính cũng tương tự, Minh Nhân là kẻ đội sổ, bị kỳ thị, nhân vật chính ở đây cũng là người không có ma lực bị kỳ thị.

Kẻ đội sổ muốn trở thành Hokage, người không có ma lực muốn trở thành Ma Pháp Đế.

Cũng coi như là một thế giới không tệ, chúng ta dừng lại nghỉ chân.

Đỗ Lan cho rằng thế giới này cũng có chút thú vị, họ có thể truyền bá thành thực, hy vọng, tình yêu.

Địch Ny Toa cũng khá thích thế giới này, phong cảnh hữu tình, hơn nữa nhìn là biết nguyên liệu nấu ăn phong phú, thu thập nguyên liệu nấu ăn cũng là sở thích của hai vợ chồng họ.

Trước tiên đi xem cái đầu lâu to kia đã.

Đây quả thực là địa danh của thế giới, đầu lâu to như một ngọn núi nhỏ, không đi xem thì thật đáng tiếc.

Thế giới này sắp bị ma thần nuốt chửng, lúc này Ma Pháp Đế đời đầu đã đứng ra, dùng sinh mạng của mình chiến thắng thần ma, cứu vớt thế giới, thế là thế giới nghênh đón bình minh.

Mà danh hiệu Ma Pháp Đế được truyền từ đời này sang đời khác, chỉ có ma pháp sư mạnh nhất mới có thể kế thừa danh hiệu vô thượng vinh quang này.

Mà vị trí của đầu lâu, chính là chiến trường của đại chiến thần ma, cũng là nơi không may mắn, dần dần trở thành rìa của quốc gia, là nơi bị bên lề hóa, bị lãng quên.

E rằng quý tộc căn bản không biết còn có một thôn làng như vậy tồn tại, mà trong thôn này, dân làng chỉ có thể sống bằng cách ăn một loại nông sản giống khoai tây là đặc sản của thôn, ngay cả thịt cũng khó mà ăn nổi.

Chỉ một thôn làng yếu ớt như vậy, lại có một đám thiếu niên đang mong chờ được nhận ma pháp thư của riêng mình, bất kể nam nữ, mười lăm tuổi là có thể nhận được ma pháp thư, sau đó chiêu thức ma pháp của họ sẽ được ghi lại trên ma pháp thư, ma lực có thể vận hành trôi chảy hơn, nâng cao thực lực của họ rất nhiều. chín trăm chín mươi chín, một ngàn.

Một thiếu niên trẻ tuổi nhiệt huyết đang nỗ lực rèn luyện, sau khi hoàn thành một ngàn cái hít đất liền lập tức bật dậy chộp lấy bình nước: Uống dịch lá tiềm năng tăng cường ma lực vào thời điểm tốt nhất.

Thứ dịch thể màu nâu sẫm đó trông không phải là thức uống gì đứng đắn, nhưng thiếu niên mồ hôi đầm đìa vẫn uống một cách ngon lành, uống xong lại tiếp tục hít xà, mục tiêu cũng là một ngàn cái.

Cậu ta rất nỗ lực.

Địch Ny Toa tán thưởng chàng trai trẻ này, tuổi còn trẻ đã nỗ lực rèn luyện thân thể như vậy, không thường thấy.

Nơi này chính là vị trí của đầu lâu khổng lồ, bên trong đầu lâu đã mọc đầy thực vật, có một thiếu niên đang tiến hành rèn luyện bí mật, mồ hôi như mưa, khiến người ta kính nể.

Nhưng dù nỗ lực thế nào, trong lòng cậu vẫn có một rào cản không thể vượt qua, đó là cậu không có ma lực, trong thế giới ma lực vi tôn này, không có ma lực còn không bằng người bình thường, quả thực ngang hàng với đứa trẻ thiểu năng.

Nhưng thiếu niên chưa bao giờ từ bỏ, bởi vì cậu muốn trở thành Ma Pháp Đế.

Danh xưng Ma Pháp Đế vô cùng đơn giản rõ ràng, chính là đế vương của ma pháp, ma đạo sư mạnh nhất.

Nhưng không có ma lực lại muốn trở thành ma đạo sư, bản thân điều này đã là chuyện viển vông, cho nên thiếu niên vẫn luôn mong đợi đến ngày mười lăm tuổi đi lấy ma pháp thư, bởi vì sau khi có được ma pháp thư, mỗi người đều có thể trở nên mạnh hơn.

Ma pháp thư ghi lại rất nhiều ma pháp phù hợp với tính cách và thuộc tính ma lực của ma đạo sư, những ma pháp này sẽ dần dần hiện ra theo sự gia tăng ma lực của ma đạo sư.

Ma pháp thư được chia thành trang giấy trắng và trang có chữ, trang có chữ chính là ma pháp, trang giấy trắng không có chữ thì cần phải mở khóa sau này.

Người ở thế giới này sinh ra đã có ma lực, hơn nữa cũng không cần cố ý học tập, dù sao chỉ cần lấy được ma pháp thư là có thể học được ma pháp, ngay cả trường học cũng không cần.

Về phần ma pháp thư mạnh yếu, hoàn toàn dựa vào vận khí.

Nhưng ngoài việc ma pháp thư mạnh yếu ra, một điểm quan trọng hơn là ma lực mạnh yếu.

Ma pháp thư rất mạnh, nhưng nếu không có đủ ma lực hỗ trợ, thì cũng vô dụng, ma pháp thư mạnh đến đâu cũng chỉ là cuốn sách không chữ.

Mà ma lực thì lại liên quan trực tiếp đến huyết thống, giống như thú cưng vậy, cũng cần thông qua phối giống để có được.

Cho nên quý tộc có quyền ưu tiên phối giống luôn có thể có được gen ma lực ưu tú, sinh ra con cháu có ma lực cường đại, thế là trong thế giới như vậy, địa vị của quý tộc vững như bàn thạch, bởi vì quý tộc nắm giữ sức mạnh cường đại nhất của thế giới này, hình thành cục diện thực sự vương hầu tướng tướng vốn có dòng dõi.

Còn bình dân cho dù có được ma pháp thư mạnh mẽ, cuối cùng cũng rất khó vượt qua quý tộc.

Trừ phi ma pháp thư thật sự mạnh đến mức nghịch thiên cải mệnh, nhưng ma pháp thư như vậy rốt cuộc chỉ là cực kỳ ít.

Ma pháp thư cấp bậc nghịch thiên cải mệnh ít nhất cũng là tứ diệp thảo.

Trên mỗi cuốn ma pháp thư đều có biểu tượng lá cây, số lượng từ một đến năm, đại biểu cho thành thực, hy vọng, tình yêu, may mắn, ác ma.

Ma pháp thư mà người bình thường nhận được là sự kết hợp ngẫu nhiên của ba loại lá thành thực, hy vọng, tình yêu, ba lá cùng xuất hiện đã là ưu tú.

Chương 1984

Mà nếu xuất hiện lá thứ tư may mắn, thì người đó có khả năng nghịch thiên cải mệnh.

Xuất hiện lá thứ năm ác ma, thì không biết là phúc hay họa.

Có rất nhiều cảm giác quen thuộc, ma pháp thư này giống như trái ác quỷ, lấy được là có thể dùng.

Địch Ny Toa cùng Đỗ Lan du hành, cũng kiến thức rộng rãi, thiết lập ma pháp thư này có chút giống trái ác quỷ, lại có chút giống nhẫn thuật, dù sao cũng có đủ loại quen mắt.

Hệ thống của các câu chuyện vương đạo đều na ná nhau, nếu nói ma pháp thư là trái ác quỷ, vậy thì thiếu niên này cũng giống Minh Nhân, cũng là một kẻ cứng đầu, cũng nỗ lực, cũng có mục tiêu cao cả.

Chỉ là Minh Nhân lúc mười lăm tuổi đã bắt đầu huấn luyện cùng Tự Lai Dã, rất nhanh sẽ trở thành một nhẫn giả độc lập.

Mà cuộc phiêu lưu của A Tư Tháp này còn chưa bắt đầu.

Thế Lộ Phi cũng phải 17 tuổi mới ra khơi, nên cũng không cần quá vội.

Địch Ny Toa nói, dù sao cũng đều là độ tuổi tương tự, căn bản không cần vội.

Mười lăm tuổi khởi hành là vừa đẹp.

Quốc gia này tên là Tứ Diệp Thảo, bên cạnh còn có các quốc gia Kim Cương, Hồng Tâm, Hắc Đào, cả một lục địa bài poker.

Trong thôn Cáp Cát hẻo lánh này, có một nhà thờ, có một vị thần phụ già và một nữ tu trẻ đẹp, cùng nhau sống với mấy đứa trẻ mồ côi, tuy cuộc sống của họ thiếu thốn, nhưng mỗi ngày đều rất náo nhiệt, sống rất vui vẻ.

A Tư Tháp chính là một thành viên trong đám trẻ mồ côi này, nhưng cậu rõ ràng đã mười lăm tuổi, lại có vẻ suy dinh dưỡng, người lùn tịt.

So với một thiếu niên mười lăm tuổi khác là Do Nặc, thì càng giống lá xanh làm nền cho hoa đỏ.

Cùng là mười lăm tuổi, Do Nặc tướng mạo phi phàm, thân hình cao lớn, cao hơn A Tư Tháp ít nhất hai cái đầu, một mái tóc đen, có khí chất như hoàng tử.

Không chỉ vậy, Do Nặc còn là một thiên tài, vừa sinh ra đã có ma lực khổng lồ, hơn nữa thông qua nỗ lực tu luyện, đã có thể khống chế ma lực thành thạo, chỉ cần có được ma pháp thư, là có thể thuận lợi trở thành ma đạo sư.

Nhưng ở nơi quê mùa này, cho dù trở thành ma đạo sư cũng không có tương lai gì, dù sao cũng là một thế giới mà ai cũng là ma pháp sư, ở lại trong thôn cũng chỉ ở mức dùng ma pháp làm nông.

Nhưng hai người bạn thân mồ côi cùng nhau lớn lên này lại có một giấc mơ, đó là gia nhập ma pháp kỵ sĩ đoàn, bởi vì đây là lãnh địa của các ma đạo sư hàng đầu, hơn nữa có thể thoát khỏi thân phận bình dân, có được con đường thăng tiến.

Ma pháp kỵ sĩ đoàn ở thế giới này cũng giống như kỵ sĩ đoàn và võ sĩ đoàn ở thế giới bình thường, đều thuộc về tầng lớp quý tộc sơ cấp của xã hội, là giai cấp đặc quyền.

Cho nên bình dân nỗ lực gia nhập ma pháp kỵ sĩ đoàn là con đường thăng tiến tốt nhất, chỉ là chút ma lực của bình dân thật sự không có cơ hội gì.

Mà tổ chức ma pháp kỵ sĩ đoàn này, lại giống với đội tử thần trong Tử Thần, có đội do quý tộc thành lập, cũng có đội do bình dân thành lập, phụ trách những công việc khác nhau, tổng cộng có chín kỵ sĩ đoàn. 164.

Cho nên mới nói thế giới này thật sự có đủ loại quen mắt, nhưng câu chuyện thiếu niên vì lý tưởng mà chiến đấu vốn dĩ cũng na ná nhau, nếu nói về thiết lập, lúc đầu Hokage còn rất giống Thợ Săn nữa là, cho nên thiết lập tương tự không sao cả, quan trọng là câu chuyện đặc sắc.

Vậy chúng ta làm gì.

Cũng đi làm ma đạo sư sao.

Địch Ny Toa cảm thấy cầm sách đánh nhau quá không văn minh, người đọc sách đánh nhau thì đánh nhau, đọc sách thì đọc sách, vừa đọc sách vừa đánh nhau thật sự quá thô lỗ.

Nói đến ma pháp đương nhiên không thể tránh khỏi liên quan đến những chuyện như thần ma, hiến tế, Đỗ Lan thầm nghĩ thế giới này chắc chắn có rất nhiều người muốn có được sức mạnh, vậy thì có rất nhiều chuyện có thể làm.

Hơn nữa thế giới này tràn ngập kỳ thị và bất bình đẳng.

Sức mạnh và bất bình đẳng là mảnh đất tuyệt vời để gây chuyện, Đỗ Lan cảm thấy mình chỉ cần làm bừa một chút, là có thể khiến thế giới trở nên khác biệt.

Nhưng chính vì có quá nhiều lựa chọn, ngược lại không biết làm gì, bởi vì trước đây hắn đã làm ở thế giới Tử Thần, Hokage, Hải Tặc rồi, thay triều đổi đại, bình đẳng nhân quyền, tăng cường sức mạnh, đều đã làm qua.

Hay là không làm gì cả.

Ta không tin ngươi có thể không làm gì cả.

Hòa quang đồng trần, không làm gì cả, không có nghĩa là chúng ta thực sự không có ảnh hưởng.

Đỗ Lan nói: Sự tồn tại của chúng ta có thể xoay chuyển vận hành của ma pháp, viết lại nội dung ma pháp thư, lần này chúng ta không bắt đầu từ vi mô, mà trực tiếp bắt đầu từ vĩ mô, chúng ta không áp chế sức mạnh, xem sức mạnh của hai chúng ta sẽ viết lại thế giới thành bộ dạng gì.

Cái gọi là không làm gì cả, chính là trực tiếp thay đổi kết cấu thế giới, hơi thở của Đỗ Lan và Địch Ny Toa sẽ biến thành áo nghĩa ma pháp, ngôn ngữ của họ sẽ trở thành chú ngữ ma pháp, ánh nhìn của họ sẽ khiến Ma Pháp Đế run rẩy, nụ cười của họ sẽ xua tan bóng tối.

Họ sẽ hóa thân thành Bàn Cổ, biến thành thiên đạo, xem xem nếu mình không làm gì cả, sức mạnh của mình có thể ảnh hưởng đến vận hành của thế giới đến mức độ nào.

Khi thế giới sắp bị hủy diệt, Ma Pháp Đế đã đứng ra, giống như Hokage đệ tứ năm xưa đứng ra đối đầu Cửu Vĩ, cứu vớt mọi người, nhận được sự kính ngưỡng của mọi người.

Từ đó Ma Pháp Đế trở thành anh hùng của vương quốc Tứ Diệp Thảo, địa vị chỉ sau quốc vương.

Điều này lại giống với Hokage, có Daimyo và Kage, Daimyo quản lý quốc gia, Kage quản lý nhẫn giả.

Quốc vương quản lý quốc gia, Ma Pháp Đế quản lý ma pháp kỵ sĩ đoàn.

Vậy chúng ta bắt đầu đi.

Đỗ Lan cho rằng lần này sẽ giải phóng toàn bộ năng lực.

Thật sự phải làm vậy sao.

Địch Ny Toa cho rằng nếu làm vậy, kết quả cuối cùng sẽ không thể biết được, năng lượng của họ sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến quá khứ và tương lai của thế giới, thậm chí là toàn bộ kết cấu của thế giới: Nói không chừng ngay cả nguồn gốc của thế giới cũng sẽ thay đổi.

Thế giới chắc chắn vẫn sẽ tồn tại, văn minh cũng sẽ phát triển, nhưng sức mạnh của họ chắc chắn sẽ có ảnh hưởng to lớn.

Nhưng ảnh hưởng này có lẽ là theo nghĩa tích cực, điểm này Địch Ny Toa vẫn có tự tin, hơn nữa không cần khởi động lại, vì sức mạnh của họ chỉ là thêm nội dung vào thế giới, tương đương với việc mở rộng dung lượng.

Đối với người của thế giới này, sẽ không có bất kỳ cảm giác nào, chỉ cảm thấy những nội dung này từ đầu đã tồn tại.

Đương nhiên rồi, thực ra ta sớm đã muốn thử, trước đây ở các thế giới chỉ có thể dùng một loại năng lực, hoặc là chiến đấu, hoặc là sáng tạo, rất ít khi có thể dùng đến thực lực tổng hợp.

Nói đến đây, Đỗ Lan đã háo hức muốn thử.

Địch Ny Toa thực ra cũng muốn thử, dù sao cô từ trước đến nay cũng rất ít có cơ hội giải phóng toàn lực, cô thuộc kiểu người khắc chế, lần này nếu thật sự là giúp thế giới mở rộng dung lượng, quả thực rất thú vị: Vậy thì thử đi.

Hai người bàn bạc xong, tay nắm tay bắt đầu giải phóng năng lượng.

Hít một hơi thật sâu, sau đó cảm nhận sự liên kết giữa thế giới và chính mình, ánh mắt xuyên qua thời gian, khí tức xuyên qua không gian, tinh thần xuyên qua chiều không gian. giống như hai tinh vân khổng lồ vô tận bao bọc cả thế giới, bắt đầu viết lại thế giới, ngay cả nguồn gốc của thế giới cũng bị thay đổi.

Ban đầu thế giới là một vùng biển lớn, trên biển xuất hiện hai người khổng lồ còn lớn hơn cả hành tinh, hai người khổng lồ chiến đấu, không biết ngày tháng, không biết thời gian, lúc đầu người khổng lồ dùng nắm đấm, sau đó lại bắt đầu dùng đao kiếm, chiến đấu không ngừng leo thang, cuối cùng người khổng lồ đã cạn kiệt thể lực, cả hai cùng ngừng hoạt động.

Hai người khổng lồ này hóa thành mặt trời và mặt trăng, máu tươi và thịt vụn rơi ra do chiến đấu biến thành sinh mệnh.

Đây chính là thần và ma thuở ban đầu, họ lại chinh chiến không ngừng, lại qua vô số năm, thần ma suy tàn.

Sau thời đại thần ma, là thời đại tinh linh, thế nhưng tinh linh vẫn không ngừng chiến đấu, lại không biết qua bao lâu, thời đại tinh linh kết thúc.

Cuối cùng đến thời đại nhân loại.

Sinh mệnh đang thoái hóa, nhưng sức mạnh của kẻ mạnh lại được truyền thừa qua ma pháp thư, truyền từ đời này sang đời khác, đến nay, nhân loại cũng không biết đã trải qua bao nhiêu thế hệ lịch sử, cuối cùng trở thành nhân vật chính của thế giới.

Thời gian, không gian, lịch sử, tín ngưỡng, vận mệnh đều đang thay đổi, vô số nhà thờ lớn mọc lên như nấm, vô số anh linh phi thăng, mọi thứ trong thế giới này đều trở nên đối xứng và nhị nguyên.

Kết cấu thế giới hoàn toàn bị viết lại, Đỗ Lan và Địch Ny Toa hòa nhập vào thế giới, mỗi hành động của họ đều là thiên đạo, mỗi ý niệm, mỗi cảm xúc của họ đều là pháp tắc.

Cặp vợ chồng cường đại trở thành nguồn gốc của vạn vật, đứng trên cả thần ma.

Ma lực khổng lồ đã mở rộng bộ nhớ trong của thế giới, hệ sinh thái được tăng cường, thế giới được mở rộng, bản đồ thế giới được mở rộng vô số lần, từ thiên quốc đến đại lục rồi đến đáy biển đều tràn ngập vô số sinh mệnh.

Nhưng Đỗ Lan cảm thấy thế giới quá lớn cũng không có lợi, thế là ý nghĩ này của hắn vừa xuất hiện, thế giới liền phân chia thành nhiều hành tinh, không can thiệp vào nhau.

Cuối cùng thời gian đã đến hiện tại, vẫn là thần ma xuất hiện, Ma Pháp Đế xuất kích, sau đó thiếu niên muốn trở thành Ma Pháp Đế phải đi lấy ma pháp thư của mình.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa vẫn đứng trên đầu lâu, hai bàn tay nắm chặt của họ đều đã đổ mồ hôi, dốc toàn lực giống như vừa trải qua một trận vận động.

Thật đã.

Đỗ Lan cho rằng việc mở rộng dung lượng như vậy thật sự quá sảng khoái, họ giống như một phần của thế giới, tham gia vào quá trình tiến hóa của thế giới, linh hồn và thân thể có vẻ như đã tách rời, hơn nữa còn cảm thấy rất chật chội, thế giới này dường như không thể chứa nổi cả Đỗ Lan và Địch Ny Toa cùng một lúc.

Hơn nữa có lúc Đỗ Lan còn cảm thấy phần rìa năng lượng của mình không chịu sự khống chế của mình, sẽ xuất hiện một số dị thường.

Bởi vì năng lượng thực sự quá nhiều, không chỉ dung nhập vào vạn vật, mà còn dung nhập vào các biến số, nhiều vật thể và biến số như vậy cùng lúc vận hành, thực sự rất khó khống chế.

Toàn bộ năng lượng được giải phóng, năng lượng còn sinh ra năng lượng, điểm này mới là đáng sợ nhất, mà năng lượng sinh ra cũng không bị khống chế ngay lập tức, những năng lượng rìa này và năng lượng mới sinh cùng nhau cấu thành một số ma pháp thư mà ngay cả Đỗ Lan cũng không hiểu rõ.

Thật khiến người ta phấn khích, giống như ấp trứng gà vậy, căn bản không biết cuối cùng sẽ nở ra con gì.

Đầy rẫy những biến hóa ngẫu nhiên và không thể kiểm soát.

Đỗ Lan kích động nói.

Địch Ny Toa cũng gật đầu: Rõ ràng chúng ta nắm giữ mọi quy tắc, nhưng vẫn sẽ xuất hiện những phát triển không thể dự đoán được, đây chính là biến số trong quy tắc.

Giống như chúng ta có trứng gà, lại có máy ấp trứng, chỉ làm việc theo quy tắc ấp trứng, vĩnh viễn cũng không đoán được con gà nở ra sẽ như thế nào.

Đỗ Lan lại bắt đầu ví von, nhưng lần này hắn nói cũng đúng, cũng gần như là ý đó, dùng cách nói cao cấp hơn là Đại đạo năm mươi, trời diễn bốn chín, độn đi một.

Biến số một này ngay cả Đỗ Lan và Địch Ny Toa cũng không nắm bắt được, không sờ mó được, đây chính là bí mật thần kỳ nhất của vũ trụ, cho dù Đỗ Lan giải phóng toàn lực cũng không thể khống chế.

A Tư Tháp và Do Nặc đến tháp ma pháp, họ mang theo sự kỳ vọng của thần phụ, nữ tu và các em trai em gái, đi tìm ma pháp thư của mình.

Chương 1985

Mà trước mặt Đỗ Lan và Địch Ny Toa xuất hiện hai cuốn ma pháp thư bảy lá màu vàng kim, đây là báo đáp sau khi họ hỗ trợ thế giới, hai cuốn ma pháp thư.

Thành thực, hy vọng, tình yêu, may mắn, ác ma, còn cộng thêm sáng thế, cân bằng.

Ma pháp thư của Đỗ Lan và Địch Ny Toa ghi lại toàn bộ nội dung trừ cái một độn đi, bao gồm ma pháp, quy tắc, sinh mệnh, tử vong, v. v. những yếu tố cơ bản cấu thành thế giới.

Nội dung hai cuốn ma pháp thư này tương tự nhau, chỉ là ma pháp thư của Đỗ Lan thiên về sáng tạo hơn, còn ma pháp thư của Địch Ny Toa thiên về cân bằng hơn.

Trong tháp ma pháp, chàng mồ côi tuấn tú Do Nặc nhận được ma pháp thư bốn lá, trở thành hy vọng của cả thôn.

Trong lịch sử thôn Cáp Cát chưa từng có một thiên tài chói lọi như vậy, tuy cậu bị bỏ rơi ở thôn Cáp Cát, nhưng Do Nặc vẫn trở thành đứa trẻ sáng giá nhất của cả thôn.

Còn chàng mồ côi nỗ lực A Tư Tháp, vận may lại không tốt như vậy, cậu không có ma lực, tự nhiên cũng không được ma pháp thư ưu ái.

Ma pháp thư là mảnh vỡ sức mạnh của kẻ mạnh, đương nhiên có ý chí của riêng mình, sẽ chọn người mà mình vừa mắt.

A Tư Tháp tuy thân thể cường tráng, nhưng trong thế giới mà ma pháp là tất cả, không có ma lực thì không thể điều khiển ma pháp thư, vậy ma pháp thư trong tay cậu quả thực là minh châu bị bụi phủ.

A Tư Tháp rất thất vọng, vì cậu đã chuẩn bị lâu như vậy, cuối cùng lại không nhận được ma pháp thư, điều này có nghĩa là giấc mơ của cậu đã kết thúc tại đây.

Nhưng người bạn thân Do Nặc của cậu tuy đã có ma pháp thư nhưng không có nghĩa là cuộc sống sẽ dễ dàng, ma pháp thư bốn lá cực kỳ hiếm thấy trong cả vương quốc Tứ Diệp Thảo, có không ít người sẵn sàng bỏ tiền ra thu thập những cuốn sách như vậy.

Tuy không dùng được, nhưng chỉ thu thập thôi cũng đủ rồi.

Có một kẻ cặn bã đã nhắm vào ma pháp thư của Do Nặc.

A Tư Tháp đương nhiên không thể bỏ rơi bạn thân, cho dù không có ma lực cũng phải chiến đấu với kẻ địch.

Nhưng tên cặn bã này cũng không phải người thường, mà là một ma đạo sư từng thi đỗ vào kỵ sĩ đoàn, vì nhân phẩm không tốt nên mới bị khai trừ, hiện tại trở thành một thợ săn cung cấp dược liệu cho chợ đen, chuyên đi cướp đoạt đồ tốt của người khác.

Ầm.

A Tư Tháp bị đánh bay, tuy cậu mỗi ngày đều tiến hành rèn luyện thể lực với cường độ vượt qua người thường, nhưng vẫn không phải là đối thủ của ma đạo sư.

Ma đạo sư thi triển ma lực là có thể đẩy và phá vỡ nham thạch, ma lực lại có thể chống lại các đòn tấn công ma pháp, về cả phương diện phòng ngự và tấn công, chỉ cần có ma lực là tuyệt đối vượt qua người thường.

Đây chính là sự thật, đây là thế giới mà ma lực đại biểu cho tất cả, người không có ma lực dù có nỗ lực đến đâu cũng không thể vượt qua ma đạo sư, càng đừng nói đến việc trở thành Ma Pháp Đế.

A Tư Tháp bị đánh bay, thân bị trọng thương, còn Do Nặc cũng bị xiềng xích ma lực khóa chặt đến nỗi không mở được ma pháp thư.

Nhưng Do Nặc lại tin rằng A Tư Tháp sẽ không dễ dàng ngã xuống như vậy, cậu tin A Tư Tháp nhất định sẽ tiếp tục chiến đấu, bởi vì đây là người bạn từ nhỏ đến lớn của mình, cậu chính là A Tư Tháp: Ngươi không phải là đối thủ cạnh tranh của ta sao.

Sao có thể từ bỏ.

Do Nặc cũng muốn trở thành Ma Pháp Đế, sau đó nâng cao mức sống của mọi người.

A Tư Tháp vốn đã định từ bỏ, nhưng bây giờ nghe thấy lời cổ vũ của bạn thân, một lần nữa mở mắt ra, cậu tuyệt đối không thể từ bỏ, cậu vốn đã không có ma lực, nếu lại từ bỏ thì không còn hy vọng.

Không bao giờ từ bỏ chính là ma pháp của ta.

Cơ thể được tôi luyện ngàn lần của A Tư Tháp khiến cậu vẫn có thể đứng vững dù bị thương nặng.

Ngu xuẩn, không có ma lực thì ngươi dù có đứng dậy một trăm lần cũng chỉ là tự chuốc khổ vào thân.

Tên cặn bã rất rõ sự khác biệt giữa kẻ thiểu năng và người bình thường, một kẻ tàn tật không có ma lực thì có thể làm gì.

Thế nhưng người không có ma lực cũng có ma pháp thư, ở thế giới này tồn tại tức là hợp lý, thế giới đã sinh ra sức mạnh như ma pháp, thì cũng có sức mạnh phản ma pháp.

Ma pháp thư năm lá màu đen xuất hiện, nó đã chọn thiếu niên trẻ tuổi tên là A Tư Tháp.

Chỉ cần sở hữu ma pháp thư, lập tức có thể sử dụng ma pháp được ghi trên ma pháp thư, đương nhiên nếu ma lực không đủ, trang sách sẽ là trang trắng.

Đương nhiên cũng có một số trang trắng không cần ma lực, mà cần sự đốn ngộ và giác ngộ.

Cuốn ma pháp thư màu đen đã cho thiếu niên một thanh đại kiếm nặng trịch và rỉ sét, thiếu niên không chọn rút thanh đại kiếm ra khỏi sách mà đã vung nó lên.

Tên cặn bã khinh miệt nhìn thiếu niên, chẳng qua chỉ là một thanh đại kiếm vô dụng và nặng nề, căn bản không có tác dụng gì.

Thế nhưng khi ma pháp xiềng xích sáng tạo của hắn va chạm với thanh đại kiếm, chuyện đáng sợ đã xảy ra, ma pháp trong khoảnh khắc đã bị vô hiệu hóa.

Thiếu niên giơ kiếm chém vào người tên cặn bã, đại kiếm không có lưỡi, cộng thêm tên cặn bã có ma lực hộ thân, tuy không chết được nhưng vẫn rất đau.

Nặng quá.

Trọng lượng của thanh đại kiếm cộng với sức mạnh cánh tay của thiếu niên, hai thứ cộng lại, khiến tên cặn bã nghi ngờ quả dưa lùn trước mắt có thật sự mới mười lăm tuổi không.

Rõ ràng không có ma lực, lại có sức mạnh kinh khủng.

Cơn đau xộc lên não, khiến não bộ tê liệt, tên cặn bã trực tiếp ngất đi.

Ma pháp thư của ta.

Tuy không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng A Tư Tháp vui mừng khôn xiết, tuy chỉ có hai trang, ma pháp cũng là một thanh đại kiếm rỉ sét loang lổ, nhưng điều này có nghĩa là cậu không bị vận mệnh ruồng bỏ, cậu vẫn còn hy vọng trở thành Ma Pháp Đế.

Do Nặc cũng vui mừng cho người bạn thân của mình, họ quyết định tham gia kỳ tuyển chọn của ma pháp kỵ sĩ đoàn sau nửa năm nữa, trở thành một kỵ sĩ quang vinh.

Địch Ny Toa cho rằng đây cũng là một sự sắp đặt của vận mệnh: Không hoàn mỹ là một bước không thể thiếu trên con đường theo đuổi sự hoàn mỹ.

Đỗ Lan cho rằng đúng là đạo lý này, nhưng khái niệm hoàn mỹ thực sự quá hư ảo: So với hoàn mỹ, tuyệt đối còn dễ đạt được hơn.

Đỗ Lan đã tìm thấy ma pháp của mình: Ma pháp tuyệt đối, mặt phẳng tuyệt đối.

Mặt đất dưới thân tên cặn bã biến thành một mặt phẳng tuyệt đối, hắn nằm trên đó, dù có tỉnh lại cũng không thể rời đi.

Đúng vậy, khi tên cặn bã tỉnh lại, hắn cảm giác như đang ở thiên đường thoải mái, rõ ràng mình chỉ đang nằm, nhưng toàn thân mỗi một tế bào đều an nhàn vô cùng, ngay cả chiếc giường mềm mại nhất cũng không có hiệu quả này, mảnh đất này rốt cuộc là sao.

Tại sao lại thoải mái như vậy.

Thoải mái đến mức mình quên đi đau đớn, quên đi phiền não, chỉ muốn nằm ở đây mãi mãi.

Đến khi bị ma đạo sư trong thôn đưa đi, tên cặn bã khóc lóc thảm thiết: Đừng động vào ta, để ta nằm ở đó, ta muốn nằm đến chết.

Đây chính là sức mạnh của mặt phẳng tuyệt đối, một khi sinh vật bước vào lãnh địa của mặt phẳng tuyệt đối, sẽ không bao giờ có thể rời đi, nếu rời đi, nó sẽ cảm thấy cả thế giới đều bị bóp méo, đều mất cân bằng, đều khó chấp nhận, quả thực là muốn lấy mạng người.

Mặt phẳng tuyệt đối tuy không phải là hoàn mỹ, nhưng tuyệt đối là một loại sức mạnh mà sinh vật không thể chống cự.

Còn có hình tròn tuyệt đối, chỉ cần nhìn một cái là không thể di chuyển ánh mắt, bởi vì hình tròn tuyệt đối là hiện tượng không tồn tại trong thế giới tự nhiên, là kỳ tích có thể khiến người ta hiến dâng linh hồn.

Đương nhiên hình học tuyệt đối cũng như vậy, chỉ cần nhìn một cái, sờ một cái là sẽ không thể dứt ra được, bởi vì những thứ này đều là những sản vật cực hạn không thuộc về thế gian, là thứ mà mỗi sinh mệnh đều hy vọng có được nhưng không được.

Sinh mệnh biết hình tròn tuyệt đối tồn tại, nhưng cho dù dùng kỹ thuật tiên tiến nhất cũng không vẽ ra được.

Cho nên khái niệm tuyệt đối bản thân nó đã là một thứ hư ảo, khi hư ảo biến thành hiện thực, thì không có sinh mệnh nào có thể từ chối.

Chú ơi, chú lợi hại quá.

A Tư Tháp, chàng thiếu niên nhiệt huyết này, nhìn thấy Đỗ Lan chỉ một chiêu đã khiến tên cặn bã khóc lóc thảm thiết, lập tức mắt sáng như sao, cảm thấy Đỗ Lan quá mạnh mẽ.

Không có gì, các cháu mau về đi.

Đỗ Lan chỉ đến để thử nghiệm ma pháp tuyệt đối của mình.

Cảm ơn chú.

Do Nặc, chúng ta về thôi, mọi người chắc chắn đang lo lắng lắm rồi.

A Tư Tháp không thể chờ đợi để về chia sẻ niềm vui với mọi người.

Do Nặc nhìn sâu vào cặp vợ chồng trước mắt, cậu cảm thấy hai người lớn này sâu không lường được, không biết đến ngôi làng nhỏ hẻo lánh này làm gì.

Đương nhiên là đến xem nhân vật chính tiếp theo sẽ đối mặt với thế giới đã được mở rộng này như thế nào, hiện tại cường giả trong thế giới này càng mạnh hơn, nếu nhân vật chính vẫn như cũ, e rằng sẽ chịu thiệt.

Sau khi có được ma pháp thư, A Tư Tháp và Do Nặc lập tức bắt đầu huấn luyện đặc biệt, không ngừng nâng cao thực lực, chuẩn bị cho kỳ thi sau nửa năm nữa.

Ngay cả thôn ở biên cảnh cũng có rất nhiều dân làng cưỡi chổi, đây là thế giới ma pháp, ra ngoài cưỡi chổi là chuyện bình thường, đương nhiên người thích thể hiện có thể đứng trên chổi, điều khiển chổi bay.

Trong cuộc sống hàng ngày cũng tràn ngập ma pháp, ma pháp trồng trọt, ma pháp giặt quần áo, thỉnh thoảng còn dùng ma pháp đánh nhau, dù sao ma pháp cũng có thể thấy ở khắp mọi nơi.

Mà ma đạo sư và ma pháp thư là hình với bóng, chỉ là cư dân bình thường không có kinh nghiệm chiến đấu, nên mới bị pháp sư chiến đấu chuyên nghiệp áp đảo mà thôi.

Trong thế giới như vậy, A Tư Tháp và Do Nặc triển khai huấn luyện nhiệt huyết, đều đang nỗ lực vượt qua giới hạn.

A Tư Tháp mỗi ngày đều tiến hành huấn luyện cơ bắp, đồng thời cậu cũng gặp được một người thầy dạy kiếm pháp cho mình, người thầy này là một tù nhân đào tẩu phản bội từ vương quốc Kim Cương.

Lý do phản bội là vì vương quốc Kim Cương hoàn toàn là một vương quốc quân sự, để nâng cao sức mạnh của quân đội ma pháp, đã tiến hành rất nhiều thí nghiệm phi nhân đạo, vì không thể chịu đựng được, nên mới phản bội tổ quốc.

Chương 1986

Người này tên là Phàm Kiệt Nhĩ, hắn trốn trong khu rừng xung quanh thôn Cáp Cát, tình cờ gặp được A Tư Tháp.

Là một chiến sĩ có kinh nghiệm chiến đấu, nhìn thấy động tác vụng về của A Tư Tháp, đồng thời vì trong rừng cũng không có gì ăn, nên hắn đã dùng lương khô làm giao dịch, để dạy A Tư Tháp dùng kiếm.

Phàm Kiệt Nhĩ này không phải là một người chú đứng đắn gì, mà là một kẻ hễ không hợp ý là thích khỏa thân, trò tủ chính là cởi đồ trong một nốt nhạc.

Nhưng A Tư Tháp cho rằng người chú này là người tốt, không chỉ ma pháp đẹp mắt, thực lực cũng rất mạnh.

Loại người này trong vũ trụ quan của thế giới hiện đại chắc chắn là ngồi tù mọt gông.

Đỗ Lan cho rằng loại người này thật sự quá chói mắt, nhưng hắn quả thực là người tốt, nếu không cũng sẽ không dạy kiếm pháp cho một thiếu niên không có ma lực như A Tư Tháp.

Quý tộc trong thế giới này không nghi ngờ gì có ma lực mạnh nhất, cho nên quý tộc phổ biến coi thường bình dân.

Mà bình dân có ma lực lại coi thường những người có ma lực yếu hơn mình, A Tư Tháp, kẻ không có ma lực này, chính là một đứa trẻ thiểu năng, căn bản không có ai sẵn lòng kiên nhẫn dạy cậu bất cứ điều gì.

Nhưng Phàm Kiệt Nhĩ lại khác, hắn dạy rất tận tâm, và rất rõ ràng, giống như bản thân là một giáo viên giàu kinh nghiệm.

Hắn quả thực là giáo viên của đội ma đạo sư trẻ của vương quốc Kim Cương, chuyên huấn luyện người trẻ tuổi.

Nhưng cũng vì hắn là một kẻ khá lợi hại, nên đội ám sát của vương quốc Kim Cương chưa bao giờ từ bỏ việc ám sát.

Nhưng cho dù biết đội ám sát vẫn luôn tìm mình, Phàm Kiệt Nhĩ vẫn ở lại bên ngoài ngôi làng nhỏ ở biên cảnh này, bởi vì hắn muốn chờ đợi người mình yêu, người yêu của hắn cùng hắn phản bội vương quốc Kim Cương.

A Tư Tháp là người có tâm tư đơn thuần, chưa bao giờ hỏi bí mật của người khác, cho nên cậu cũng không hỏi tại sao một người chú có bản lĩnh như vậy lại trốn trong núi, cậu chỉ rất sùng bái Phàm Kiệt Nhĩ, và nỗ lực học tập.

Nhìn bộ dạng A Tư Tháp nỗ lực vung đại kiếm, Địch Ny Toa nhớ lại những cô gái đại kiếm đáng thương trong thế giới của mình: Cậu ta tuy nỗ lực, nhưng ngươi nói sau này cậu ta có thật sự trở thành Ma Pháp Đế được không.

Trong trận chiến với ma đạo sư, cậu ta sẽ đối phó thế nào.

Cậu ta sẽ học được khí, không cần lo lắng.

Đỗ Lan cho rằng thế giới này rất rộng lớn, không chỉ có ma pháp, ở phía bên kia đại dương còn có các quốc gia khác, những quốc gia này không dùng ma pháp, mà dùng khí.

Hơn nữa trong thanh đại kiếm của A Tư Tháp cũng có một luồng sức mạnh, sức mạnh phản ma pháp, luồng sức mạnh này thực ra cũng được coi là một loại ma pháp, chỉ là sức mạnh này làm cho ma pháp vô hiệu hóa.

Cho nên tiềm năng của A Tư Tháp tuyệt đối không có vấn đề, thực ra nếu nói về vấn đề, thì đó là trên lục địa bài poker, tất cả các ma đạo sư đánh nhau cơ bản đều là ma pháp đối kháng, thiếu công phu quyền cước, cho nên chiêu thức kiếm pháp của A Tư Tháp sẽ khá sơ sài, có thể phòng ngự và tấn công là tốt rồi.

Nếu nói về kiếm pháp thì một lục địa khác mạnh hơn, nhưng lục địa đó không có nhiều ma pháp thư như vậy.

Địch Ny Toa lại vẫn muốn giúp một tay, nhưng trước đó đã nói là họ không can thiệp, chỉ mở rộng thế giới, vậy thì từ phần mở rộng để nâng cao kiếm pháp của A Tư Tháp.

Ma pháp thư có rất nhiều hệ thống, phong, lôi, thủy, thổ, kim, hỏa, quang, ám, băng, phong, thanh âm, nhan liệu, thực vật, khoáng vật, v. v. mỗi hệ thống lại diễn hóa ra các loại ma pháp, có thể công có thể thủ.

Mà ma pháp theo hình thái mà nói, nói chung, ma pháp như quả cầu lửa và quả cầu nước là ma pháp bình thường, còn việc cụ thể hóa nguyên tố ma pháp thành đao kiếm xiềng xích các loại là ma pháp sáng tạo, còn có một số là ma pháp thức tỉnh.

Trong một cuốn ma pháp thư sẽ ghi lại nhiều loại ma pháp, nhưng nói chung cái được mở khóa đầu tiên là ma pháp bình thường, theo sự tăng cường của ma lực và sự kiểm soát ma lực, có thể mở khóa ma pháp sáng tạo, đến cấp cao hơn nữa chính là ma pháp thức tỉnh.

Cùng một cấp độ ma pháp đối chiến, dựa vào chính là ma lực mạnh yếu và mức độ kiểm soát, ma đạo sư có ma lực mạnh, kiểm soát mạnh thì có thể giành chiến thắng.

Nếu là ma pháp sáng tạo đối kháng với ma pháp bình thường, trừ lý do giả heo ăn thịt hổ, ma pháp sáng tạo là áp đảo ma pháp bình thường.

Đương nhiên có lúc trình độ ma đạo sư tương đương, cũng có ma pháp sư linh hoạt vận dụng ma pháp bình thường đánh bại ma pháp sáng tạo, nhưng không phải là đối kháng, mà là di chuyển và thời cơ, đối kháng trực diện chắc chắn không được.

Sát thương gây ra bởi kỹ năng chắc chắn cao hơn tấn công thường, đây là thường thức của thế giới ma pháp. 165.

Cho nên ma đạo sư phổ biến đã quen dùng đại chiêu để bắn phá đối thủ, cho nên mới có câu nói ma lực mạnh mẽ là đại diện cho tất cả.

Thế giới này đã được mở rộng, kiếm pháp vốn mờ nhạt vô quang, hiện tại cũng có một chỗ đứng: Cứ mượn quần áo của hắn đi.

Ngày hôm đó, Phàm Kiệt Nhĩ thích khỏa thân vừa mở mắt ra đã thấy quần áo của mình chỉnh tề đứng ở đầu giường, giống như đang mặc trên người một người vô hình.

Sau đó bộ quần áo chạy ra ngoài, A Tư Tháp đã bắt đầu luyện tập buổi sáng, trước khi học kiếm pháp mỗi ngày, cậu còn phải rèn luyện cơ bắp.

Chú, hôm nay chú dậy sớm quá, tại sao hôm nay cháu lại thấy được quần áo của chú.

Trước đây đều là chỉ thấy người không thấy quần áo, hôm nay lại kỳ lạ, chỉ thấy quần áo không thấy người, lẽ nào hoàng đế cởi truồng biến thành quần áo của hoàng đế.

A Tư Tháp cho rằng mình chỉ là một đứa trẻ mồ côi ở vùng quê, không hiểu thế giới người lớn cũng không biết ma pháp thần kỳ, có lẽ ma đạo sư chính là có thể khiến quần áo biến mất, cũng có thể khiến chính mình biến mất.

Chú bắt đầu đi. 166.

Phàm Kiệt Nhĩ sở dĩ luyện kiếm là vì ma pháp của hắn là thuộc tính gió, bao bọc gió quanh cây gậy tạo thành lưỡi kiếm sắc bén để tấn công, kiếm pháp chỉ ở mức độ cơ bản, dựa vào vẫn là ma pháp.

Nhưng hôm nay bộ quần áo này sẽ thể hiện sức mạnh của một tông sư kiếm pháp, chỉ thấy bộ quần áo cầm lấy cành cây bắt đầu huấn luyện.

Ầm.

A Tư Tháp trực tiếp bị đánh bay, tuy trước đây chú cũng rất lợi hại, nhưng lần này A Tư Tháp căn bản không có sức phản kháng.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. 167.

Phàm Kiệt Nhĩ xông ra, hắn vô cùng kinh ngạc, quần áo của mình dường như đã bạo tẩu.

Hai người chú.

A Tư Tháp, tên ngốc cơ bắp này, ngây người, cậu vẫn chưa hoàn hồn.

Cái gì mà hai người chú, ta mới hai mươi sáu tuổi, còn nữa đó là quần áo của ta, không phải ta.

Mắt Áo Tư Tháp lấp lánh những ngôi sao nhỏ: Lợi hại quá, đây là ma pháp sao.

Chẳng trách chú luôn không mặc quần áo, hóa ra có thể để quần áo cũng chiến đấu à.

Sự sùng bái hiện rõ trên lời nói.

Thế nhưng khỏa thân chỉ là sở thích, quần áo của hắn căn bản không biết chiến đấu, nhưng hắn cũng không giải thích được rốt cuộc là tình huống gì, dường như bộ quần áo muốn dạy A Tư Tháp kiếm pháp: Ngươi cứ thử qua mấy chiêu với nó trước đi. 168.

Trước tiên cứ quan sát xem sao, có lẽ thật sự là quần áo đã bạo tẩu.

Vâng.

A Tư Tháp thân thể rất rắn chắc, tuy chiều cao rất thấp, nhưng toàn thân đều là cơ bắp săn chắc, là một bao cát có chất lượng thịt ưu tú.

Thiếu niên tràn đầy đấu chí: Tiếp tục.

A Tư Tháp đang tiếp nhận huấn luyện của bộ quần áo, người chú đứng bên cạnh xem say sưa, đến nỗi quên mất hình tượng hiện tại của mình rất khó coi.

Hắn đã nhận ra được một chút manh mối, dường như có một luồng sức mạnh vô hình đang dẫn dắt A Tư Tháp.

Thực ra sức mạnh này chính là nội dung chủ yếu nhất trong thế giới mở rộng: Santri.

Santri vốn là một khái niệm thường xuất hiện trong các trò chơi thuộc thế giới quan thần thoại Cthulhu, tương tự như tâm trí, chỉ cần nhìn thấy mặt điên cuồng hoặc hắc ám, Santri sẽ giảm xuống, khi Santri về không, người cũng sẽ phát điên.

Nhưng trong thế giới mở rộng, Santri lại tương đương với một bàn tay vô hình, hành vi của mỗi người đều trực tiếp ảnh hưởng đến Santri của họ, một người nếu Santri cao thì nhân phẩm sẽ bùng nổ trở thành người châu Âu.

Một người Santri quá thấp sẽ trở thành người châu Phi xui xẻo.

Mà yếu tố ảnh hưởng trực tiếp đến chỉ số này chính là thái độ đối nhân xử thế của họ.

Santri của nhân vật chính rất cao, vì cậu lạc quan, chân thành, đối xử với mỗi người đều tích cực nhìn vào ưu điểm của họ.

Cho nên lần này Địch Ny Toa giúp cậu, thực ra chính là trừ đi một lượng Santri nhất định.

Mà sức mạnh đang điều khiển bộ quần áo hiện tại chính là Santri, không liên quan đến Địch Ny Toa.

Sự tồn tại của chỉ số này, giúp Địch Ny Toa và Đỗ Lan có thể trực quan hiểu được tương lai của mỗi người, Santri cao tự nhiên sẽ có kết cục tốt, Santri thấp tự nhiên sẽ rất thê thảm.

Hiện tại nhân vật chính đã gặp được kỳ ngộ. 169.

Tuy không biết tại sao, nhưng nếu có thể nâng cao thực lực, A Tư Tháp cũng tiếp tục tu luyện, thời gian trôi nhanh như bóng câu qua cửa sổ, sắp đến lúc khởi hành rồi.

Nhưng Phàm Kiệt Nhĩ vẫn chưa đợi được người yêu, ngược lại đệ tử của hắn đã trở về.

Vì Phàm Kiệt Nhĩ quá nổi tiếng, nên không thể đi lung tung, chỉ có thể để nữ đệ tử trẻ tuổi đi dò la tung tích của vợ.

Nữ đệ tử này cũng cùng họ phản bội vương quốc Kim Cương.

Chương 1987

Nhưng khi đệ tử trở về lại không mang theo tin tốt, chỉ có một tin xấu, vợ của Phàm Kiệt Nhĩ đã chết.

Điều này khiến người chú vốn rất kiên cường bỗng chốc u uất, muốn ở một mình.

Không ai ngờ đây lại là âm mưu của nữ đệ tử, vì cô ta đã đầu quân cho đội ám sát, lần này trở về là để bắt giữ sư phụ.

Vốn dĩ Phàm Kiệt Nhĩ đã định từ bỏ, dù sao vợ cũng đã chết, một mình hắn phiêu bạt bên ngoài cũng không có ý nghĩa gì.

Nhưng A Tư Tháp lại không chấp nhận kết quả như vậy, cậu hy vọng chú không từ bỏ.

A Tư Tháp rõ ràng biết mình không phải là đối thủ của nhiều người như vậy, vẫn nghĩa vô phản cố xông trở lại, khơi dậy đấu chí của Phàm Kiệt Nhĩ.

Có thể nói A Tư Tháp quả thực là một người có thể khích lệ mọi người, vì xuất phát điểm của cậu quá thấp, rõ ràng không có ma lực lại vẫn muốn trở thành Ma Pháp Đế, lòng dũng cảm và ý chí như vậy không phải chỉ nói suông.

Đồng thời cậu cũng đã bỏ ra nỗ lực nhiều hơn bất kỳ ai, rõ ràng mỗi ngày chỉ ăn khoai đất để qua bữa, nhưng vẫn dựa vào ý chí kiên trì rèn luyện mỗi ngày, mười lăm tuổi đã luyện được một thân cơ bắp.

Đứa trẻ thiểu năng còn biết sinh mệnh quý giá, tràn đầy hy vọng vào tương lai, một người lớn khỏe mạnh, một ma đạo sư sở hữu ma pháp thư, lại có tư cách gì mà tìm sống tìm chết.

A Tư Tháp dùng hành động của mình nói cho mọi người biết, vận mệnh là để đối kháng, giới hạn là để vượt qua, không có ma lực cũng có thể lấy Ma Pháp Đế làm mục tiêu.

Chú, đừng từ bỏ.

Phàm Kiệt Nhĩ đã bị thuyết phục, một khi hắn tìm lại được động lực sống tiếp, đội ám sát căn bản không phải là đối thủ.

Nữ đệ tử của hắn thấy tình hình không ổn liền chuồn đi cho lẹ, quả là được chân truyền của sư phụ.

Nhưng sau một hồi náo loạn như vậy, người chú cũng không thể ở lại được nữa.

Cháu cũng phải xuất phát rồi, chú bảo trọng nhé, đừng từ bỏ hy vọng, học trò của chú đã phản bội chú, vậy thì cô ta chắc chắn đang nói dối.

Điểm này Phàm Kiệt Nhĩ cũng đã nghĩ đến, trước đó vì quá đau lòng nên không suy nghĩ chu toàn: Tạm biệt, cháu nhất định phải trở thành ma pháp kỵ sĩ.

Hắn sẽ tiếp tục tìm kiếm, sẽ không từ bỏ hy vọng.

A Tư Tháp cho rằng đó là điều chắc chắn, cậu sẽ cùng người anh em tốt Do Nặc trở thành ma pháp kỵ sĩ.

Từ biên cảnh đến đô thành, cần phải đi một quãng đường rất dài, bình thường ma đạo sư đều bay để đi, rất ít người sẽ chọn đi đường bộ.

Cho nên đường bộ rất gian nan.

Nhưng hai đứa trẻ mồ côi này lại không sợ trời không sợ đất, thu dọn hành lý đơn giản, mang theo lương khô liền xuất phát.

Họ chính là hy vọng của cả thôn.

Chặng đường này phải trèo đèo lội suối, còn phải băng qua sa mạc, đi đêm về hôm, màn trời chiếu đất, đường đi vô cùng gian khổ.

Nhưng họ lại không cảm thấy vất vả, dù sao cũng là những đứa trẻ lớn lên trong tu đạo viện, từ nhỏ đã làm lụng vất vả, ngược lại vì đã rời khỏi thôn Cáp Cát tiến vào thế giới rộng lớn, mắt nhìn không xuể, chỉ cảm thấy mới mẻ và kích thích.

Đến khi họ cuối cùng cũng đến được vương đô, nhìn thấy quần thể kiến trúc khổng lồ được xây dựng trên núi, cả người đều ngây ra, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy một thành phố khoa trương như vậy, có thể chứa được mấy ngàn cái thôn Cáp Cát, trên đường phố người đông như mắc cửi, họ còn không biết đi đường nào, đúng là đồ nhà quê lên tỉnh.

A Tư Tháp hoàn toàn không kìm chế được, bị thế giới hoa mắt chóng mặt này hấp dẫn, nhưng có một giới hạn mà cậu tuyệt đối sẽ không quên, đó là cậu nhất định phải trở thành Ma Pháp Đế rồi trở về thôn Cáp Cát cưới cô gái xinh đẹp nhất trong thôn, đó chính là nữ tu Ly Ly của tu đạo viện, dịu dàng, lương thiện, và xinh đẹp.

Nữ tu Ly Ly chăm sóc họ bảy tám năm, năm nay hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, tràn đầy khí chất trưởng thành.

Lần đầu tiên A Tư Tháp nhìn thấy nữ tu Ly Ly đã bị mê hoặc, tuy lúc đó cậu vẫn còn là một đứa trẻ, nhưng đã quyết định sẽ cưới nữ tu, cho nên dù con gái trong thành phố có xinh đẹp đến đâu, cậu cũng sẽ không dao động, cậu nhất định phải áo gấm về làng.

Đến hội trường tuyển chọn của ma pháp kỵ sĩ đoàn, A Tư Tháp và Do Nặc, hai người đầy bụi đường này, lập tức nhận được đủ loại ánh mắt coi thường, đặc biệt là sau khi biết họ đến từ một ngôi làng nhỏ ở biên cảnh thì càng khinh bỉ hơn.

Bởi vì thế giới này là như vậy, càng gần vương thành càng giàu có, thì càng có nhiều ma đạo sư mạnh mẽ, còn nơi nhỏ bé như thôn

Cáp Cát mà nhiều người nghe tên còn chưa từng nghe, lại còn muốn có ma pháp kỵ sĩ.

Hoàn toàn là tự chuốc khổ vào thân.

Ánh mắt coi thường và khác thường có ở khắp mọi nơi, nhưng A Tư Tháp và Do Nặc đều không nói gì, họ rất kiên định.

Đây chính là đãi ngộ của tầng lớp thấp, thành kiến, ngạo mạn, coi thường, khinh miệt, có ở khắp nơi.

Nhưng những cảm xúc này để trong lòng không sao, sẽ không ảnh hưởng đến Santri, một khi mở miệng nói ra, thì sẽ bị trừ Santri.

A Tư Tháp và Do Nặc đều biết biện giải là vô dụng, đối mặt với thành kiến chỉ có thể dùng thực lực để phản kích.

Tuy họ sinh ra thấp kém, nhưng họ nỗ lực, chỉ cần có một sân khấu công bằng, tuyệt đối sẽ không thua kém người khác.

Ma pháp kỵ sĩ đoàn chính là một sân khấu, đương nhiên sân khấu này cũng tràn ngập bất công, nhưng ít nhất bề ngoài là công bằng, để quý tộc và bình dân có cơ hội thi đấu cùng nhau.

Trên thực tế, bình dân rất ít, cho dù có cũng là bình dân trong các thành phố lớn, người từ khu vực hẻo lánh như thôn Cáp Cát thật sự mấy chục năm mới thấy một lần.

Dù sao người ở khu vực hẻo lánh cũng nên có tự giác, không nên mơ mộng hão huyền.

Không biết tự lượng sức.

Đây là đánh giá của những người tham gia đối với hai kẻ nhà quê.

Nghe thấy rồi, nhưng không thể nói gì, mọi thứ dùng thực lực để nói chuyện.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đứng trong góc, âm thầm quan sát, lặng lẽ ghi điểm.

Muốn trở thành Ma pháp kỵ sĩ, cần có ma lực và khả năng khống chế.

A Tư Tháp, một kẻ không có ma pháp, quả thực là một trò đùa, căn bản không có đất diễn.

Hắn không thể cưỡi chổi, cũng không thể vượt qua bài kiểm tra khống chế ma lực, có thể nói là hoàn toàn vô dụng.

Nhưng hắn vẫn tràn đầy năng lượng và sẽ không bỏ cuộc, vì hắn tin rằng sẽ luôn có cơ hội cho mình thể hiện.

Mặt khác, biểu hiện của Do Nặc có thể nói là hoàn mỹ.

Bất kể là khí chất, tướng mạo, hay thực lực đều không có gì để chê.

Các đoàn trưởng của chín kỵ sĩ đoàn đều hy vọng Do Nặc có thể gia nhập đội của mình.

Ngươi thấy giới quý tộc này thế nào.

Trong lúc mọi người đang chú ý đến cuộc tuyển chọn kỵ sĩ, Đỗ Lan và Địch Ny Toa lại đang chấm điểm cho giới quý tộc.

Đây cũng là một việc khá thú vị.

Giới quý tộc ở thế giới này lại là một thể mâu thuẫn.

Điểm này thực ra có thể thấy trong tất cả các manga dân công.

Trong số những quý tộc coi thường dân thường, luôn xuất hiện vài người tốt, sau đó dựa vào vài người tốt này để nỗ lực thay đổi thế giới, tìm kiếm một tương lai tốt đẹp hơn.

Lực lượng lật đổ giai cấp quý tộc dù có tồn tại, nhưng cuối cùng đều sẽ thất bại.

Dù lý do lật đổ quý tộc hoàn toàn chính đáng, nhưng trong các tác phẩm này, những trận chiến phát sinh từ lý do chính đáng đó đều bị miêu tả thành tàn bạo vô nhân đạo.

Sau đó, giai cấp quý tộc chính trực sẽ tiêu diệt đội quân phản kháng tàn bạo này, cuối cùng làm cho thế giới trở nên tốt đẹp hơn.

Hỏa Ảnh như thế, Tử Thần như thế, Hải Tặc như thế, và Tam Diệp Thảo cũng như thế.

Những quý tộc chế giễu dân thường đều sẽ bị một hai dân thường ảnh hưởng, từ đó thay đổi cách nhìn về toàn bộ giai cấp bình dân.

Chuyện này trong các tác phẩm tương tự không phải là hiếm.

Coi những trận chiến có lý do chính đáng là tàn bạo vô nhân đạo, đặt hy vọng thay đổi vào nỗ lực của một số ít tinh anh bình dân và phe cải lương quý tộc, đây tuyệt đối là một sự hạn hẹp.

Theo Đỗ Lan, giai cấp quý tộc mà các Đại Danh đại diện trong thế giới Hỏa Ảnh đáng lẽ phải bị lật đổ, sau đó thực hiện việc nhẫn giả làm chủ.

Giai cấp quý tộc trong Thi Hồn Giới của thế giới Tử Thần cũng nên bị lật đổ.

Điều duy nhất có chút thú vị là nhà cách mạng Dragon trong One Piece, nhưng Đỗ Lan có thể chắc chắn rằng Dragon nhất định sẽ bị con trai ảnh hưởng, từ bỏ ý định lật đổ chính phủ thế giới.

Chương 1988

Cuối cùng trong quân cách mạng sẽ xuất hiện vài quân nhân chính trực, cuối cùng thay đổi thế giới, và Luffy sẽ trở thành người thúc đẩy sự thay đổi, cậu ta sẽ dùng nắm đấm sắt của mình để thức tỉnh hải quân chính trực.

Không được, Địch Ny Toa lắc đầu: Santrị quá thấp, nhưng có lẽ A Tư Tháp có thể nâng cao Santrị của bọn họ.

Địch Ny Toa cũng đã nhìn thấu những lối mòn trong các câu chuyện này.

Cách mạng không phải là mời khách ăn cơm, tiếc là có những người vĩnh viễn không hiểu được.

Họ chỉ có thể cầu nguyện rằng tinh anh trong dân chúng có thể thông qua việc thăng tiến mà thay đổi vương công quý tộc, khơi dậy lương tâm của quý tộc.

Tiếc thay, sự thật thường ngược lại, không phải dân thường khơi dậy lương tâm quý tộc, mà là tinh anh của dân thường sẽ bị mục ruỗng, trở thành kẻ bảo vệ cho giai cấp quý tộc.

Vì vậy, thế giới quan trong thế giới anime luôn có cảm giác gượng gạo, chính là vì giá trị quan hoàn toàn khác biệt.

Nhưng cũng chính vì là thế giới anime, nên ngây thơ một chút cũng tốt, ít nhất có thể khiến người ta giữ lại một tia hy vọng, có thể cầu nguyện quý tộc còn chút lương tâm, còn có thể cầu nguyện tinh anh của dân thường sẽ mãi mãi kiên định lập trường giai cấp của mình.

Điều này phải xem A Tư Tháp ảnh hưởng đến những quý tộc này như thế nào.

Dĩ nhiên là vả mặt.

Quý tộc nào dám lên tiếng chế giễu, cứ vả mặt lại thật mạnh, khiến bọn họ câm miệng.

Dù sao trong anime, quý tộc thua một lần sẽ tự kiểm điểm, sẽ được tẩy trắng, sẽ tỏa ra ánh sáng của nhân tính.

Anime chính là anime, chỉ cần nhân vật chính thực lực mạnh mẽ, thì mọi chuyện đều có thể thuận lợi, căn bản không cần suy nghĩ quá nhiều.

Ma Pháp Đế đời này chính là một thường dân, tuy đã đề bạt rất nhiều ma đạo sư bình dân, nhưng môi trường lớn căn bản sẽ không thay đổi.

Đỗ Lan biết không lật đổ quý tộc, chỉ là chữa ngọn không chữa gốc: Tình tiết này có phải lại có chút quen thuộc không.

Tất cả các câu chuyện liên quan đến dân thường và quý tộc cảm giác đều đi theo con đường thỏa hiệp na ná nhau. 170.

Địch Ny Toa tỏ vẻ không chỉ quen thuộc, mà quả thực giống hệt chính sách của Hokage Đệ Tam, mạnh mẽ đề bạt dân thường để kìm hãm quý tộc: Người như vậy chắc chắn không có kết cục tốt.

Thế nhưng, sự kìm hãm như vậy chắc chắn là làm mất lòng cả hai phía.

Quý tộc không coi ông ta là người của mình, dân thường tuy muốn ủng hộ nhưng thực lực không đủ, cuối cùng về cơ bản đều phải chết.

Một khi có khủng hoảng, quý tộc khoanh tay đứng nhìn, dân thường tuy tử chiến nhưng thực lực không đủ, đến lúc đó chỉ có thể một mình chống đỡ.

Kết quả chắc chắn là bị đánh chết, Địch Ny Toa không cần dự đoán tương lai cũng có thể biết được kết cục của Ma Pháp Đế.

Đệ Tam, đội trưởng đội một đều chết như vậy, nên Ma Pháp Đế này cũng chết chắc rồi.

Hoàn toàn không có chút tinh thần đổi mới nào.

Tinh anh bình dân chẳng có mấy ai nghĩ đến chuyện tạo phản, tất cả đều muốn thông qua luật chơi của quý tộc để thay đổi quý tộc.

Luật chơi của quý tộc mà lại có thể bị dân thường lợi dụng sao.

Đúng là chuyện đùa.

Ngay lúc Đỗ Lan và Địch Ny Toa đang trò chuyện, một thiếu nữ quý tộc lương thiện đứng bên cạnh lắng nghe.

Cô có mái tóc bạc, buộc hai bím, nhìn màu tóc là biết đây là một thành viên hoàng tộc, nhưng không biết vì sao lại trốn trong bóng tối.

Thực ra, thiếu nữ quý tộc này không thể khống chế ma lực, nên bị gia tộc xa lánh.

Nhưng dù không khống chế được ma lực, cô vẫn đã được sắp xếp vào một ma pháp kỵ sĩ đoàn, căn bản không cần tham gia tuyển chọn.

Cô lén gia tộc đến đây.

Không ngờ lại gặp được hai người đang thao thao bất tuyệt, nghe họ chỉ trỏ về quý tộc, cô không thích nghe, vì họ đang hạ thấp quý tộc.

Thế nhưng khi cô nhìn thấy ma pháp thư trước mặt hai người, cả người đều sững sờ: Ma pháp thư bảy lá.

Hai người này rốt cuộc là ai.

Ma pháp thư bảy lá quá đáng sợ, thiếu nữ trực tiếp chết lặng.

Cũng tại mấy kẻ tạo phản đó không có chí tiến thủ, căn bản không biết đến ba điều cần chú ý, tám điều kỷ luật, toàn là phần tử khủng bố vô tổ chức vô kỷ luật.

Đỗ Lan nói rằng tinh anh bình dân đều một lòng leo lên trên, đám tạo phản còn lại chẳng phải toàn là cặn bã sao.

Vì vậy mới có hiện tượng rõ ràng có lý nhưng lại tàn bạo vô nhân đạo, mới trở thành phe phản diện, chính là vì bản thân họ không có đủ kỷ luật và cương lĩnh, không biết làm công tác quần chúng.

Tinh anh bình dân quen thói thỏa hiệp, còn những kẻ phản kháng có lý do chính đáng lại không có đủ độ lượng và tầm nhìn xa, vì vậy mới tạo nên những câu chuyện dị dạng, những thế giới dị dạng như vậy.

Cho nên, trước khi bất cứ điều gì xảy ra, Đỗ Lan và Địch Ny Toa đã nhìn thấu tất cả.

Nhưng họ đã mở rộng thế giới, nên thế giới này có lẽ sẽ có chút khác biệt, hơn nữa họ còn ghi lại Santrị, sẽ làm cho thế giới trở nên thú vị hơn.

Các người rốt cuộc là ai.

Thiếu nữ kích động hỏi.

Thế giới này căn bản không có ghi chép gì về ma pháp thư bảy lá, nhưng trước mắt cô lại có, mà còn là hai cuốn, thế giới quan của cô đã bị chấn động mạnh mẽ.

Hơn nữa cô còn thấy hai người này có thể viết chữ lên ma pháp thư.

Ai cũng biết nội dung của ma pháp thư là không thể thay đổi, nhưng hai người trước mắt lại có thể viết lên, càng không thể hiểu nổi.

Hai người này rốt cuộc là ai.

Lại đang làm gì.

Chúng ta sao.

Chúng ta là những người tốt vừa thú vị lại vừa quyến rũ.

Đỗ Lan tỏ vẻ hắn và Địch Ny Toa chỉ là hai người tốt đi ngang qua: Cho nên cô không cần để ý đến chúng tôi, tiếp tục thi đi.

Thế nhưng thiếu nữ không có cơ hội đi, vì anh trai cô chính là đoàn trưởng một trong chín kỵ sĩ đoàn.

Anh ta không cho phép em gái làm mất mặt ở nơi như thế này. 171.

Khả năng được chọn làm Ma pháp kỵ sĩ rất thấp, một đoàn khoảng chừng chỉ nhận hai người, chín đoàn nhận mười tám người, mà người đến dự thi lại rất nhiều, ít nhất cũng hai ba trăm, quý tộc chiếm đa số, tiểu quý tộc nhiều hơn, đại quý tộc ít hơn.

Vì vậy tại hiện trường là các loại chuỗi khinh bỉ, mà A Tư Tháp và Do Nặc nằm ở tầng thấp nhất của chuỗi khinh bỉ.

Cuối cùng cũng đến phần thực chiến.

A Tư Tháp cuối cùng cũng có cơ hội thể hiện, hắn nhất định phải hạ gục đối thủ trong một chiêu.

Chỉ cần dùng thanh đại kiếm phản ma pháp của mình, một nhát chém xuống là có thể giải quyết trận đấu.

Đối thủ của A Tư Tháp vừa hay là loại ma đạo sư phòng ngự không chủ động tấn công, càng là một món quà biếu không.

Bất kể ma pháp phòng ngự của đối phương mạnh đến đâu, trước mặt phản ma pháp căn bản không đáng một đồng.

Một kiếm chém xuống, trực tiếp đánh ngã cả ma pháp lẫn người.

Bị trọng kiếm chém đến hôn mê, trong nháy mắt tất cả mọi người đều im lặng, vì họ không cảm nhận được ma pháp, nhưng tên nhà quê từ vùng núi xa xôi này quả thực đã đánh ngã tên tiểu quý tộc kia.

Tên tiểu quý tộc kia dù không ra gì cũng không đến mức như vậy chứ, tên nhóc đó rốt cuộc đã làm gì.

Mọi người đều không hiểu, nhưng chín đoàn trưởng kỵ sĩ đoàn cũng không đến mức vì A Tư Tháp đánh bại một tiểu quý tộc mà nhận hắn.

Dù sao hắn cũng không có ma lực, lúc thực chiến cũng chỉ đối phó với một kẻ tự đại, chuyện này chỉ là may mắn, không thể có lần thứ hai.

Lần đầu là do không chuẩn bị, chỉ cần có chuẩn bị, với trình độ của thiếu niên này căn bản không phải là đối thủ của ma đạo sư.

Cuộc thi tiếp tục, Do Nặc vẫn thể hiện xuất sắc.

Cuối cùng là các đoàn trưởng lựa chọn đoàn viên mà mình ưng ý.

Chỉ những người được chọn mới có cơ hội trở thành đoàn viên, không được chọn thì chỉ có thể về nhà.

Chương 1989

A Tư Tháp rất căng thẳng, vì lần này đã không còn liên quan đến năng lực chủ quan của mình nữa, dù sao hắn cũng không biết người khác đánh giá mình thế nào.

Hắn cũng lo được lo mất, sợ mình thể hiện không tốt.

Thực ra là thể hiện rất tệ, dù sao cũng chỉ đánh bại một kẻ giỏi phòng ngự, tên đó căn bản không né, đứng đó bị đánh ngã, đúng là một tên ngốc.

Đầu tiên là Do Nặc, cả chín đoàn trưởng đều hy vọng Do Nặc có thể gia nhập đoàn của họ.

Vì ma pháp thư bốn lá rất hiếm có, biểu hiện của Do Nặc cũng rất xuất sắc, nếu bồi dưỡng tốt chắc chắn sẽ là một mãnh tướng.

Cả chín đoàn trưởng đều giơ tay, lần này không phải là đoàn trưởng chọn Do Nặc, mà thành Do Nặc chọn đoàn trưởng.

Mọi người ngoài ngưỡng mộ ra cũng không còn cách nào khác, ai bảo họ không có thực lực như Do Nặc chứ.

Do Nặc tự nhiên chọn đoàn mạnh nhất là Kim Sắc Lê Minh, dù sao mục tiêu của cậu là Ma Pháp Đế.

Đến lượt A Tư Tháp, cả chín đoàn trưởng đều không lên tiếng, điều này khiến tim A Tư Tháp như ngừng đập.

Hắn trèo đèo lội suối chính là để gia nhập kỵ sĩ đoàn, nếu không có ai chọn hắn, hắn sẽ phải cuốn gói về quê, về nhà trồng khoai lang.

Lúc này cần một chút may mắn, chỉ có nỗ lực và tự tin là không đủ, may mắn cũng rất quan trọng.

Có thể nói A Tư Tháp đã gặp được thời đại tốt nhất, vì thời đại này có một Ma Pháp Đế quyết tâm xây dựng một quốc gia bình đẳng, cũng có một đoàn trưởng được Ma Pháp Đế đề bạt không coi trọng thân phận xuất thân.

Đoàn trưởng Hắc Sắc Bạo Ngưu đoàn thứ chín, Dạ Kiến, xuất thân là một ngư dân, đến từ nước ngoài, từ nhỏ đã phiêu bạt nơi đất khách quê người.

Nếu không phải Ma Pháp Đế nhìn trúng hắn, hắn có lẽ mãi mãi chỉ là một ngư dân.

Dạ Kiến bị Ma Pháp Đế ảnh hưởng, cũng hy vọng có thể giúp Ma Pháp Đế thực hiện nguyện vọng bình đẳng.

Mà việc hắn thành lập ma pháp kỵ sĩ đoàn thứ chín chính là hy vọng tạo ra một nơi bình đẳng không phân biệt xuất thân.

Đoàn của hắn dĩ nhiên cũng trở thành nơi tập hợp của đủ loại thiếu niên có vấn đề.

Bây giờ Dạ Kiến nhìn thiếu niên A Tư Tháp, chuẩn bị cho hắn một cơ hội.

Hắn rất rõ ràng ma pháp đoàn cần không phải là thực lực mà là tư tưởng.

Nếu A Tư Tháp thật sự có thể kiên định không đổi với mục tiêu trở thành Ma Pháp Đế, thì hắn rất có khả năng trở thành cánh tay đắc lực của Ma Pháp Đế.

Ánh mắt không tồi, nhưng đây là thế giới ma lực là tất cả, ngươi không có ma lực mà còn dám tham gia tuyển chọn, lá gan không nhỏ.

Áp lực ma lực của Dạ Kiến đè lên người A Tư Tháp, để cho tên nhóc này xem xem nếu muốn tiếp tục tiến lên sẽ bước vào một thế giới tàn khốc như thế nào.

Ma lực chí thượng, chỉ cần ma lực mạnh mẽ là có thể nghiền ép chúng sinh.

Ma đạo sư bình thường chỉ là bia đỡ đạn, cũng chỉ có những công cụ nhân nắm giữ ma pháp đặc biệt mới có chỗ đứng.

Một thiếu niên không có ma lực như A Tư Tháp dám bước vào thế giới ma đạo sư, rất có thể sẽ bị nghiền xương thành tro.

Đối mặt với nguy hiểm như vậy, thiếu niên còn có dũng khí tiến lên không.

Nặng quá, cứ như đang gánh cả một ngọn núi lớn, đây chính là ma lực của đoàn trưởng sao.

A Tư Tháp biết mình muốn trở thành Ma Pháp Đế thì phải được những người này công nhận, thậm chí phải vượt qua cả những đoàn trưởng này, thật sự quá mạnh.

A Tư Tháp không phủ nhận khoảng cách giữa mình và đoàn trưởng, nhưng hắn cũng sẽ không bỏ cuộc: Tôi nhất định phải trở thành Ma Pháp Đế, cho dù có ngã xuống, tôi cũng phải ngã trên con đường đó.

Đây là một mục tiêu lớn lao, ngay từ đầu A Tư Tháp đã chuẩn bị sẵn sàng giác ngộ.

Rất tốt.

Vậy thì ngươi hãy gia nhập kỵ sĩ đoàn của ta đi.

Dạ Kiến cho hắn cơ hội.

A Tư Tháp quá cảm động, hắn đã thành công.

Tuy chỉ là bước đầu tiên, nhưng cuối cùng hắn đã thành công.

Lại là một kẻ theo phe thỏa hiệp.

Đỗ Lan tỏ vẻ quả nhiên bọn họ vẫn là đọc sách quá ít, nếu là quản lý thư viện thì tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp.

Mọi chuyện đã kết thúc, các đoàn trưởng đã chọn được đoàn viên ưng ý rồi giải tán.

Những người không được chọn cũng chỉ có thể về nhà tìm con đường khác.

Các người rốt cuộc đang nói gì.

Thiếu nữ hai bím tóc nghe Đỗ Lan và Địch Ny Toa cứ lẩm bẩm những từ ngữ chói tai như thỏa hiệp, tạo phản, không hiểu mục đích của họ là gì.

Chỉ là đang nói về một vài lối mòn, cô sẽ không hiểu đâu.

Những lối mòn này chỉ có sau nhiều lần phiêu lưu, tổng kết kinh nghiệm mới biết được.

Bất cứ khi nào liên quan đến chủ đề tương tự, phe thỏa hiệp đều là nhân vật chính diện, thậm chí một số kẻ trong phe thỏa hiệp còn là quý tộc trá hình.

Còn phe tạo phản đều là phản diện, đều bị xây dựng thành tàn bạo vô nhân đạo.

Lâu dần sẽ có người cảm thấy phe thỏa hiệp mới là phe lý trí và chính nghĩa nhất.

Còn về quý tộc, thông thường những quý tộc già cả sẽ là những kẻ xấu xa, còn quý tộc trẻ tuổi tuy ngạo mạn tự đại, nhưng dưới ảnh hưởng của phe thỏa hiệp sẽ trở nên lương thiện. 172.

Đây không chỉ là khái niệm trong anime kỳ ảo, mà chắc hẳn là lối mòn tiêu chuẩn của tất cả truyện tranh Nhật, ngay cả Thám tử lừng danh Conan cũng không thoát khỏi lối mòn này.

Trong Bóng ma trên phố Baker, Hôi Nguyên Ai đã từng chỉ ra mâu thuẫn một cách sắc bén: con của chính trị gia là chính trị gia, con của bác sĩ là bác sĩ, con của luật sư là luật sư.

Đội thám tử nhí và đứa con quý tộc cùng nhau phiêu lưu, cuối cùng đội thám tử nhí thông qua dũng khí đã cảm hóa đứa con quý tộc, khiến đứa trẻ không còn coi thường dân thường, thay đổi tính khí tự đại.

Không thể lật đổ quý tộc, chỉ có thể cảm hóa con cái của họ.

Nhưng lại không nghĩ rằng những quý tộc mục ruỗng cũng là từ những đứa trẻ lớn lên mà thành.

Thứ thực sự làm mục ruỗng họ là cả một môi trường.

Dũng khí của dân thường có thể lay động môi trường mục ruỗng, đó cũng chỉ là một ảo tưởng đẹp đẽ mà thôi.

Cho nên những câu chuyện này xem một lần thấy đặc sắc, lặp lại hai lần thì mệt mỏi, xem ba lần thì đã rất cạn lời, vì Đỗ Lan từ nhỏ đã được giáo dục rằng cách mạng không phải là mời khách ăn cơm.

Tiếc thay là những thế giới tương tự luôn lặp lại những câu chuyện tương tự.

Nhưng những lối mòn này đối với những người sống trong đó, căn bản sẽ không có cảm giác gì.

Họ chỉ cảm thấy mình làm đúng, vì từng thế hệ tinh anh đều lặp lại con đường thỏa hiệp, căn bản không bao giờ thức tỉnh.

Đây mới là điều đáng sợ nhất.

Xã hội này như một vũng nước tù, mà phe thỏa hiệp chính là những viên sỏi liên tiếp được ném vào đó, căn bản không thấy hiệu quả, nhưng vẫn kiên quyết không lùi bước, vì họ chưa bao giờ nghĩ đến con đường khác.

Thiếu nữ hai bím tóc hoàn toàn không biết phải làm sao.

Cô nên đi, hay nên gọi người.

Ở đây cô chỉ có một người anh trai, nhưng anh cả cũng không ưa cô.

Có thể nói cả gia đình đều không ưa cô, cảm thấy cô làm mất mặt, đặc biệt là hai người anh và một người chị càng coi cô là đối tượng chế giễu, khiến thiếu nữ căn bản không muốn tin tưởng họ.

Bây giờ phải làm sao.

Thiếu nữ không biết.

Chương 1990

Nhưng Đỗ Lan và Địch Ny Toa sắp đi rồi, họ đã chấm điểm xong: Về nhà sớm đi, người trẻ tuổi.

Lúc thiếu nữ hoàn hồn lại, chỉ cảm thấy có phải mình vì áp lực quá lớn mà sinh ra ảo giác không.

Có lẽ thật sự là ảo giác cũng không chừng, trên đời làm sao có thể có ma pháp thư bảy lá chứ: Mình vẫn nên về thôi, ngày mai còn phải đến kỵ sĩ đoàn tệ nhất báo danh.

Nghĩ đến đây, cô cảm thấy áp lực như núi.

Cô là một thành viên hoàng tộc lại vào kỵ sĩ đoàn tệ nhất, chắc chắn lại sẽ bị người ta chế giễu, thật sự là khó chịu.

Đã vậy anh trai còn không cho cô tham gia kỳ thi bình thường, mà trực tiếp sắp xếp.

Khác với sự không cam lòng của thiếu nữ, A Tư Tháp đến Hắc Sắc Bạo Ngưu đoàn hoàn toàn không có ý kiến gì.

Chỉ cần vào được, hắn sẽ dùng biểu hiện của mình để chứng minh thực lực, sớm muộn gì cũng có thể làm nên thành tích.

Hắc Sắc Bạo Ngưu đoàn quả thực toàn là những đứa trẻ có vấn đề.

Thành viên đến từ khắp nơi, phần lớn là dân thường, dù có quý tộc cũng đều là những người bị ghẻ lạnh, bị đẩy ra bên lề.

Môi trường sa sút này lại rất phù hợp với A Tư Tháp.

Đây chính là nơi tập hợp của những kẻ vô dụng, một nơi được chuẩn bị đặc biệt cho những kẻ vô dụng.

Ở đây, A Tư Tháp rất nhanh đã hòa nhập, vì hắn vốn là một người cởi mở, còn những người khác cũng không có gì kiêu căng.

Mọi người đều là người bên lề, nên cũng không tồn tại sự kỳ thị.

Mới gia nhập kỵ sĩ đoàn, không có nhiều việc, chỉ là thích ứng với môi trường, hòa nhập vào không khí.

Điểm này không có vấn đề gì, A Tư Tháp rất nhanh đã trở thành một thành viên trong số họ, hoàn toàn không có cảm giác lạc lõng.

Nhưng môi trường này đối với thiếu nữ lại có chút không thể chấp nhận được.

Thân phận của cô quá cao quý, dù không khống chế được ma lực vẫn lạc lõng với những người bên lề này.

Nhưng cô vẫn phải đến báo danh, dù rất không vui.

Nhưng vấn đề của thiếu nữ rất nhanh đã bộc lộ, đó là thân là hoàng tộc, nhưng ma pháp của cô ngay cả mục tiêu gần trong gang tấc cũng không đánh trúng, không hề có tỷ lệ trúng, có thể gọi là một cao thủ bắn trượt.

Bị dân thường chế giễu, thiếu nữ lập tức bỏ chạy, cô thật sự không chịu nổi.

Lúc này tự nhiên cần nhân vật chính ra tay công lược.

Tình tiết của một manga nhiệt huyết vương đạo chính là như vậy.

Người khác gặp rắc rối, sau đó nhân vật chính thông qua võ mồm và vũ lực giúp người khác giải quyết vấn đề, giành được hảo cảm.

Vấn đề của thiếu nữ chính là tự ti, lúc này cần nhân vật chính đến gánh vác một chút.

Thiếu nữ chỉ là không khống chế được ma lực, thiếu niên ngay cả ma lực cũng không có, ai thảm hơn ai.

Thiếu niên lạc quan như vậy, thiếu nữ hà cớ gì phải tự ti.

Trong đó tuy có chút trắc trở, ví dụ như tình tiết ma lực của thiếu nữ bộc phát, thiếu niên cứu người, nhưng cuối cùng thiếu nữ đã chấp nhận thiếu niên, hòa nhập vào đội.

Tiếp theo dĩ nhiên là giới thiệu câu chuyện của các nhân vật khác trong đội.

Ví dụ như một cựu bạo tẩu tộc cải tà quy chính, vốn là một thanh niên bất hảo trong làng, vì được trưởng thôn cảm hóa không ngừng nghỉ, cuối cùng đã có mục tiêu trở thành ma đạo sư, và gia nhập Hắc Sắc Bạo Ngưu đoàn, nỗ lực vì mục tiêu này.

Đây là một đoạn cảm hóa rất thường thấy, vô cùng kinh điển.

Nhân vật Jean Valjean trong Những người khốn khổ chính là một nhân vật như vậy.

Vì nghèo đói mà trở thành tội phạm, sau khi ra tù tật xấu khó bỏ đã trộm đồ trong nhà thờ.

Ngay khi sắp bị bắt, vị giám mục lại lấy đức báo oán, nói rằng đó là quà tặng cho Jean Valjean, cho Jean Valjean một cơ hội sửa đổi.

Từ đó ông ta bỏ ác theo thiện, trở thành một thị trưởng lương thiện, mới dẫn đến những nội dung tiếp theo của câu chuyện.

Câu chuyện của thiếu niên bạo tẩu cũng vậy.

Cậu ta luôn gây rối, chỉ có trưởng thôn chịu quản cậu.

Dĩ nhiên ban đầu cậu ta không phục, bị xử lý mấy lần, cuối cùng vì sự dạy dỗ không rời không bỏ của trưởng thôn, khiến thiếu niên bạo tẩu biết rằng hành vi của mình chỉ là lãng phí tuổi xuân.

Vì vậy thiếu niên mới gia nhập kỵ sĩ đoàn, trở thành tiền bối của A Tư Tháp.

Dĩ nhiên nếu chỉ là những câu chuyện đơn lẻ như vậy, thì sẽ khá cũ kỹ, nên cũng phải xen kẽ tuyến truyện chính.

Tuyến truyện chính là những trận chiến xoay quanh ma pháp thạch. 173.

Tổ chức tà ác Bạch Dạ Ma Nhãn vì tìm kiếm ma pháp thạch mà gây loạn khắp nơi, bị nhân vật chính gặp phải, cuối cùng triển khai một loạt trận chiến.

Trong quá trình đó, nhân vật chính giúp đỡ nhân vật phụ giải quyết rắc rối, tìm lại những thứ quý giá.

Sau đó kể xong về nhân vật phụ, lại kể về phe phản diện.

Thuộc loại có cớ cũng phải đánh, không có cớ cũng phải đánh, đánh càng kịch liệt càng tốt, phá hoại càng lớn càng tốt, đây chính là nhiệt huyết vương đạo.

Đỗ Lan rất thích thế giới này, vì thế giới này đánh nhau rất náo nhiệt, hơn nữa đánh nhau rất có đặc sắc, về cơ bản đều là phe chính diện hội đồng phe phản diện.

Đối phương là tà ma ngoại đạo, chúng ta là những đội quân chính nghĩa đại diện cho vương quốc, không cần giảng quy củ giang hồ.

Đỗ Lan tỏ vẻ nắm vững câu danh ngôn này, ở thế giới này là có thể làm một phe chính diện đủ tư cách.

Ngược lại phe phản diện luôn chiến đấu một mình, lấy một địch nhiều, dùng ý chí chiến đấu tuyệt đối để chi phối chiến trường, đối mặt với nghịch cảnh.

Vì A Tư Tháp không có ma lực, tuy thanh kiếm phản ma có thể gây sát thương cho kẻ địch, nhưng chỉ cần kẻ địch né được, hắn về cơ bản không đuổi kịp.

Nếu không phối hợp thì căn bản không có cách nào thắng.

Cơ thể của A Tư Tháp tuy được rèn luyện trăm bề, nhưng đối mặt với ma đạo sư vẫn còn xa mới đủ.

Nếu A Tư Tháp thật sự trở thành Ma Pháp Đế, có lẽ sẽ trở thành Ma Pháp Đế đầu tiên giỏi hội đồng đối thủ.

Đỗ Lan tỏ vẻ A Tư Tháp tuyệt đối sẽ là người tiên phong.

Nhưng với tư cách là nhân vật chính diện, hội đồng không có gì đáng xấu hổ, dù sao kẻ địch vốn là những kẻ không tuân theo quy tắc, dùng bất quy tắc để chống lại bất quy tắc, hoàn toàn là điều nên làm. 174.

Nếu A Tư Tháp thật sự trở thành Ma Pháp Đế, thì sẽ là một cảnh tượng như thế này: mỗi lần xuất chiến đều dẫn theo mấy đồng đội, gặp kẻ địch lập tức triển khai trận hình, dùng sự hội đồng chính nghĩa để kết thúc trận đấu.

Hơn nữa A Tư Tháp tuy không có ma lực, nhưng lại có sức hút rất mạnh, điều này khiến hắn rất dễ tìm được đồng đội để tiến hành vây công chính nghĩa.

Mới trở thành ma đạo sư, nhưng căn bản không có ai dạy hắn một ma đạo sư nên làm gì.

Công việc của A Tư Tháp là dọn dẹp mớ hỗn độn cho đoàn trưởng.

Đoàn trưởng thua bạc, hắn phải đi giúp dân làng giết lợn rừng.

Đoàn trưởng ngủ nướng, hắn phải dậy sớm gọi đoàn trưởng dậy, còn phải dọn dẹp tổng bộ, nuôi dưỡng ma thú trong tổng bộ, đủ loại việc khổ việc mệt đều làm hết.

Nhưng A Tư Tháp quả thực là người chịu khổ được, làm rất nhiều việc ngoài phạm vi công việc mà không một lời oán thán, mỗi ngày vẫn dùng nụ cười đối mặt với những đồng liêu kỳ quặc.

Cũng là người mới, thiếu nữ hoàng tộc lại không cần làm những việc này, cô chỉ cần nghỉ ngơi cùng mọi người là được.

Chương 1991

Vì đánh giá của Hắc Sắc Bạo Ngưu đoàn thực sự quá thấp, căn bản không dám để họ ra ngoài làm nhiệm vụ.

Nếu không phải do hào quang nhân vật chính của A Tư Tháp, gặp phải Bạch Dạ Ma Nhãn trong quá trình giết lợn rừng, e rằng hắn vẫn phải làm việc vặt mãi.

Sau khi kích hoạt tình tiết tuyến truyện chính, ngày ngóc đầu lên của nhân vật chính cuối cùng cũng đến, cuối cùng cũng có thể đi chiến đấu.

Nhưng vẫn không có ai dạy hắn kiếm pháp đàng hoàng, hay dạy hắn quy tắc của ma pháp kỵ sĩ đoàn.

Vì Hắc Sắc Bạo Ngưu đoàn chưa bao giờ tuân theo quy tắc, họ lấy việc phá hoại tài sản công làm vinh, lấy việc nghiêm túc làm việc làm nhục. lấy việc ăn chực làm vinh, lấy việc tận trung chức trách làm nhục.

Mỗi người trong số họ đều chìm đắm trong việc riêng của mình: uống rượu, đánh nhau, cờ bạc, cuồng em gái, phàm ăn, lười biếng.

Lấy lương của vương quốc, nhưng không hề nghĩ đến việc hoàn thành trách nhiệm.

Dù sao chỉ cần đoàn trưởng không giao việc, họ sẽ không nhớ mình còn là đoàn viên ma pháp kỵ sĩ đoàn.

Họ chưa bao giờ chiến đấu vì Ma Pháp Đế, hay vì vương quốc, họ chỉ chiến đấu để báo đáp đoàn trưởng Dạ Kiến.

Thế giới này là bất công, nhưng đoàn trưởng đã cho họ sự công bằng, nên họ không trung thành với Ma Pháp Đế, chỉ trung thành với đoàn trưởng.

Thực ra điểm này đoàn trưởng Dạ Kiến cũng vậy, hắn không trung thành với quốc vương, chỉ trung thành với Ma Pháp Đế, vì Ma Pháp Đế đã cho hắn cảm nhận được sự tôn trọng.

Tóm lại, ai cho họ sự bình đẳng, họ sẽ trung thành với người đó.

Nhưng A Tư Tháp thì khác, hắn muốn mang lại hòa bình cho thế giới, nên trung thành với giấc mơ của mình.

Mỗi người đều có câu chuyện riêng của mình.

Tại Hắc Sắc Bạo Ngưu đoàn, những người bên lề này cũng không phải ngay từ đầu đã trở thành người bên lề.

Họ cũng đã gặp phải đủ loại khó khăn và trải nghiệm, cuối cùng mới trở thành người bên lề.

Trong tập thể nhỏ này, mọi người đều là bạn bè, không bàn luận thành tích và thân phận, mỗi người đều bình đẳng, đều là phế vật.

Mọi người vui vẻ hòa thuận, sống với nhau như một gia đình lớn.

Ngay cả đoàn trưởng cũng không có chút kiêu căng nào, ngủ nướng, thích cờ bạc, hoàn toàn không có uy nghiêm của một đoàn trưởng ma pháp kỵ sĩ đoàn.

Ở đây, A Tư Tháp quả thực không học được gì nhiều, nhưng hắn sẽ không ghét bỏ, dù sao hắn sống rất tốt.

Ngay cả thiếu nữ hai bím tóc kiêu ngạo cũng rất nhanh đã hòa nhập.

Đây chính là một lỗ đen, làm mờ đi những nguyên tắc và quan niệm mà mọi người từng kiên trì, dùng sự hỗn loạn và lười biếng để mỗi người đều không cảm thấy mình bị bài xích.

Dù sao, lập công danh sự nghiệp không phải ai cũng có cơ hội, nhưng lười biếng, ăn cơm thì ai mà không biết.

Ở đây, không làm gì cả cũng coi như là đã hòa nhập.

Nhưng những ngày tháng yên bình chắc chắn không thể kéo dài mãi.

A Tư Tháp còn muốn làm Ma Pháp Đế.

Thế là trong lúc đi giết lợn rừng, hắn đã gặp phải Bạch Dạ Ma Nhãn, mở ra tuyến truyện chính.

Nhiệm vụ lần này khiến Ma Pháp Đế nảy sinh cảnh giác.

Đây là một thế giới ma pháp, ngay cả sơn tặc cũng dùng ma pháp.

Nếu là lính tản mác thì còn đỡ, nhưng nếu là một nhóm vũ trang có tổ chức thì rất dễ gây ra chuyện lớn.

Kẻ địch gặp phải lần này, chỉ có ba người nhưng đã tấn công cả một thị trấn, suýt nữa gây ra hậu quả không thể cứu vãn.

Hơn nữa, họ khống chế thị trấn không phải để cướp bóc, mà có mục đích khác, điều này chứng tỏ kẻ địch lần này tuyệt đối không đơn giản.

Vì biểu hiện xuất sắc của A Tư Tháp và đồng đội, nên đã ghi một công cho Hắc Sắc Bạo Ngưu đoàn.

Đây là chuyện đã lâu không có, vì Hắc Sắc Bạo Ngưu đoàn gây họa nhiều hơn lập công.

Lập được một công, còn ba mươi lỗi phạt cần bù trừ.

A Tư Tháp lại rất kích động, vì hắn đã được thừa nhận, hơn nữa còn có cơ hội được Ma Pháp Đế khen thưởng.

Đây không nghi ngờ gì là một chuyện khiến hắn vui mừng.

Hơn nữa mới chưa đầy một tháng, nên hắn tràn đầy hy vọng vào

tương lai.

Hắn viết thư về nhà, báo cho cha xứ, nữ tu và các em trai em gái không cần lo lắng, mọi thứ của hắn đều rất tốt, kèm theo thư là tiền lương của một tháng.

A Tư Tháp giống như một thanh niên lên thành phố làm thuê, chất phác, nỗ lực, có chí tiến thủ, được coi là Hứa Tam Đa của thế giới ma pháp.

Bạch Dạ Ma Nhãn đã đến.

Trong số những kẻ phản diện này, không ít người là những kẻ bên lề bị quý tộc áp bức, dĩ nhiên cũng có những tội nhân bị lưu đày vì thích những nghiên cứu kỳ quái.

Họ lấy việc phá hoại hòa bình và ổn định của vương quốc làm mục tiêu, một mặt gây ra các cuộc tấn công khủng bố, một mặt tìm kiếm ma pháp thạch, mục đích cuối cùng là hủy diệt vương quốc, xây dựng quốc gia của riêng họ.

Vì có ma pháp, nên giá trị vũ lực của tổ chức khủng bố cũng khá kinh người, đặc biệt là những ma đạo sư bị bài xích về cơ bản đều là những cường giả có thể uy hiếp địa vị của quý tộc.

Những người này tập hợp lại cùng nhau gây chuyện, đối với vương quốc tuyệt đối là một thảm họa, đối với ma pháp kỵ sĩ đoàn cũng là một thách thức lớn.

Vì ma pháp kỵ sĩ đoàn phải bảo vệ quá nhiều nơi, căn bản không xuể.

Bên trong vương quốc còn có rất nhiều cường ma địa, tức là những nơi ma lực rất hỗn loạn, căn bản không thể đến gần.

Những nơi này cần kỵ sĩ đoàn, còn trị an ở các nơi cũng cần kỵ sĩ đoàn, nhân lực căn bản không đủ.

Trong các cường ma địa thường xuất hiện một số di tích ma pháp.

Di tích ma pháp cổ đại cũng đầy cạm bẫy, nhưng bên trong thường có các đạo cụ ma pháp cổ đại, đó đều là những thứ tốt.

Đỗ Lan tỏ vẻ thế giới ma pháp đồ cổ luôn tốt hơn đồ hiện đại, cũng không biết là đạo lý gì.

Thực ra trong thế giới khoa học viễn tưởng cũng có thiết lập như vậy, ví dụ như công nghệ của văn minh cổ đại mạnh hơn con người hiện đại.

Nhưng phần lớn thế giới khoa học viễn tưởng vẫn là công nghệ mới mạnh hơn công nghệ cũ.

Trong thế giới ma pháp thì không tồn tại thiết lập ma pháp mới mạnh hơn ma pháp cũ.

Ta thấy thế giới ma pháp tương tự như giới văn học.

Địch Ny Toa nghe Đỗ Lan mở miệng, liền biết hắn lại sắp phát biểu kiến giải gì đó.

Lần này Địch Ny Toa muốn cướp lời: Có phải vì không có một tiêu chuẩn thống nhất, nên mọi người đều cho rằng đồ cổ tốt hơn đồ hiện đại, vì ma pháp và văn hóa cổ đại đều đã được tôi luyện, còn nội dung mới thì chưa được kiểm nghiệm đủ.

Còn khoa học kỹ thuật càng mới càng tốt, chỉ là vì có một tiêu chuẩn khoa học tương đối, việc phán đoán tốt xấu cũng có một quy tắc được đại chúng chấp nhận, nên mới tốt hơn cũ.

Ngươi nói có phải như vậy không.

Lời của Đỗ Lan đều bị Địch Ny Toa cướp mất, nhưng hắn chính là nghĩ như vậy.

Thế giới ma pháp càng cũ càng tốt, thế giới khoa học kỹ thuật càng mới càng tốt.

Phải nói rằng hai loại giá trị quan này cũng khiến hai loại thế giới có sự phát triển khác nhau.

Thế giới ma pháp không thể thiếu việc khám phá di tích, thế giới khoa học viễn tưởng dĩ nhiên không thể thiếu việc phát triển vũ khí mới.

Chương 1992

Trong thế giới ma pháp, khi nhân vật chính nhặt được thần khí cổ đại, mọi người đều biết là ổn rồi.

Trong thế giới khoa học viễn tưởng, khi nhân vật chính mang theo công nghệ đen mới nhất, mọi người cũng biết là ổn rồi.

Vì biểu hiện trước đó của A Tư Tháp khá tốt, Ma Pháp Đế cũng khá tán thưởng vị thiếu niên tự cường không ngừng nghỉ này, nên chuẩn bị phái hắn đi khám phá một di tích mới xuất hiện gần đây.

Ngoài A Tư Tháp còn có Do Nặc.

Do Nặc trong kỳ tuyển chọn biểu hiện quá chói mắt, phải biết ma pháp thư bốn lá tuyệt đối là món quà của người được trời chọn, nên Ma Pháp Đế điểm danh yêu cầu họ đi điều tra di tích một phen.

Ma Pháp Đế là một kẻ si mê ma pháp, thích nhất là quan sát những ma pháp chưa từng thấy.

Một khi có ma pháp vượt qua kiến thức của mình, ông ta sẽ không kìm được mà say mê.

Ma Pháp Đế rất mạnh, là trụ cột của ma pháp kỵ sĩ đoàn, thực lực của ông vượt xa tầm thường.

Nhưng dù Ma Pháp Đế mạnh mẽ như vậy, vẫn chỉ là tay sai của quý tộc.

Tuy đã đề bạt không ít dân thường, nhưng thực tế không thay đổi được gì.

Dù hiện tại danh vọng của ông còn lớn hơn cả quốc vương, cũng được dân chúng yêu mến, thậm chí rất nhiều dân chúng chỉ biết Ma Pháp Đế không biết quốc vương, nhưng Ma Pháp Đế vẫn không thể lay động địa vị của quý tộc, cũng không có ý định mượn danh quốc vương để ra lệnh cho chư hầu.

Ông ta hoàn toàn chỉ muốn duy trì hiện trạng, không dám tiến thêm một bước.

Thực ra Đỗ Lan cảm thấy danh vọng của Ma Pháp Đế cao như vậy, dân chúng lại yêu mến Ma Pháp Đế như vậy, Ma Pháp Đế hoàn toàn có thể soán vị.

Lại không phải như thế giới Hỏa Ảnh, nơi Hokage chỉ khống chế một làng, ảnh hưởng không ra khỏi làng.

Ma Pháp Đế là thật sự nhận được sự tôn trọng của cả nước trên dưới.

Nếu Ma Pháp Đế biết được suy nghĩ của Đỗ Lan, chắc chắn sẽ nói mình là vì đại cục mà suy nghĩ.

Bản thân ông dĩ nhiên có thể soán vị, nhưng như vậy trong nước tất sẽ động loạn, bên ngoài còn có ba quốc gia đang lăm le, vương quốc không thể loạn, đâu có đơn giản như Đỗ Lan nghĩ.

Đỗ Lan thật sự là đầu óc toàn là tạo phản, một chút cũng không kết hợp với tình hình quốc gia của vương quốc.

Chủ yếu là Đỗ Lan thật sự đã xem quá nhiều.

Nhiều thế giới như vậy, rõ ràng đều biết vấn đề nằm ở đâu, nhưng không có một nhân vật chính nào có dũng khí thực sự lật đổ tất cả.

Xem nhiều rồi sẽ cảm thấy nhân loại quả nhiên đang lặp lại bi kịch.

Đỗ Lan tỏ vẻ có lúc hắn thật sự rất hiểu suy nghĩ của các đại phản diện, hắn cũng không nhịn được mà làm phản diện.

Nhìn từng nhóm nhân tài ưu tú lại bị trói buộc trong gông cùm, cuối cùng ngã xuống, Đỗ Lan rất muốn cho họ thấy một thế giới mới.

Nếu không họ sẽ luôn không ngừng lặp lại việc ngã xuống, hơn nữa còn là ngã xuống một cách vô nghĩa.

Hokage Đệ Tam, đội trưởng đội một, Ma Pháp Đế, sau này còn có nhiều cường giả tương tự sẽ ngã xuống.

Có người nói họ đã truyền thừa ý chí, nhân vật chính sẽ kế thừa những ý chí này để tiếp tục chiến đấu, nhưng Đỗ Lan tỏ vẻ cũng không thể lần nào cũng là ý chí.

Nếu cứ lặp lại như vậy, làm gì có tương lai, hoàn toàn là dậm chân tại chỗ.

Một quốc gia, nhân vật chính năm trăm năm trước là ma đạo sư, nhân vật chính năm trăm năm sau vẫn là ma đạo sư, ngươi nói thế giới này có bình thường không.

Đỗ Lan tìm đến Ma Pháp Đế, hắn đang cùng đối phương thảo luận về tương lai.

Tuy Đỗ Lan không can thiệp, nhưng không có nghĩa là không thể dùng miệng.

Hắn có thể không ra tay, nhưng cái miệng nhỏ không thể nào rảnh rỗi.

Ma Pháp Đế đối với vị khách đột nhiên đến thăm này, tỏ ra đủ lịch sự và độ lượng, rất lễ phép lắng nghe lời của Đỗ Lan.

Đỗ Lan nói năm trăm năm trước và sau, quốc gia vẫn do ma đạo sư chủ đạo, không vấn đề gì cả, Lục địa Poker của họ chẳng phải cũng như vậy sao.

Tính ra từ Ma Pháp Đế đời đầu đến ta là Ma Pháp Đế đời thứ hai mươi tám cũng vừa tròn năm trăm năm.

Ma Pháp Đế nói: Vương quốc của chúng ta vẫn luôn do ma đạo sư chủ đạo, có huyết thống ưu tú và chế độ ổn định, chẳng lẽ có vấn đề gì sao.

Đối phương chắc chắn không vô duyên vô cớ đưa ra vấn đề này, chắc chắn có mục đích.

Nhưng Ma Pháp Đế không thấy có vấn đề gì, năm trăm năm nay vương quốc vận hành rất trôi chảy, không có vấn đề gì cả.

Năm trăm năm không thay đổi, thực ra là không lành mạnh, điều này cho thấy giai cấp đã cố định.

Năm trăm năm đối với một quốc gia đã là khá dài, ít nhất nên có một cuộc cải cách lớn.

Ví dụ như tư bản lật đổ quý tộc, ví dụ như khoa cử đánh bại thế gia. 175.

Kỵ sĩ và võ sĩ rút lui khỏi vũ đài lịch sử, không chỉ là sự thay đổi của giai cấp thống trị, chế độ cũng nên đón chào một sự biến đổi lớn.

Không đổi tức là lạc hậu, tức là sẽ bị đánh.

Giống như quê hương của Đỗ Lan, thời đại Minh Thanh lịch sử năm trăm năm không có sự thay đổi chế độ lớn nào, hoàn toàn lạc hậu so với thế giới, cuối cùng bị đè xuống đất mà ma sát.

Năm trăm năm đối với nhân loại đã đủ để hoàn thành một chu kỳ nhỏ.

Một quốc gia kéo dài năm trăm năm, những mâu thuẫn và cơ hội tích lũy bên trong đáng lẽ đã đủ để gây ra một cuộc biến cách. 176.

Theo lịch sử nhân loại, năm trăm năm đủ để các tinh anh phát hiện ra vấn đề và nghĩ cách thay đổi vấn đề, nên đón nhận cuộc biến pháp.

Nhưng Vương quốc Tam Diệp Thảo không nhận thức được vấn đề, vẫn như cũ, nên dù có Ma Pháp Đế vẫn bị các quốc gia khác nhòm ngó.

Đây chính là nguyên nhân của việc không thay đổi.

Một khi năm trăm năm không biến pháp, quốc gia sẽ trở nên trì trệ, người khác sẽ bắt nạt đến tận đầu.

Ma Pháp Đế đời thứ hai mươi tám thực ra đã mơ hồ nhận ra vấn đề, nên mới quy mô lớn đề bạt kỵ sĩ đoàn bình dân, phá vỡ sự độc quyền của ma đạo sư quý tộc.

Nhưng ông ta không đề xuất cương lĩnh biến pháp nào, cũng không thực sự nhận thức được vấn đề nằm ở đâu.

Thực ra vấn đề thực sự không phải là ma đạo sư bình dân, mà là giai cấp ma đạo sư đã chiếm quá nhiều tài nguyên.

Mà trùng hợp là ma đạo sư nhiều nhất lại là quý tộc.

Cho nên bây giờ dù Ma Pháp Đế xuất thân bình dân cũng không thay đổi được gì, vì ông ta không thể phản đối ma đạo sư.

Phản đối ma đạo sư chẳng phải là phản đối chính mình sao.

Ma Pháp Đế nhìn Đỗ Lan, vẫn không hiểu: Thưa khách, ngài không mời mà đến, rốt cuộc muốn nói gì.

Nếu là biểu diễn ma pháp tôi chưa từng thấy, tôi rất hoan nghênh.

Nếu là trò chuyện cũng được, nhưng ngài đừng cố tỏ ra huyền bí như vậy, tôi không hiểu.

Ma Pháp Đế là một người đàn ông trung niên hiền hòa, nhưng một khi ông ta nghiêm túc lại có một vẻ uy nghiêm không thể xâm phạm.

Tôi đang nói rằng quốc gia này không lành mạnh.

Năm trăm năm qua, trong quốc gia này lại không có tư tưởng nào khác ngoài ma đạo sư xuất hiện, đây là một hiện tượng vô cùng đáng sợ.

Điều này đại diện cho việc quốc gia này đã già cỗi, tư tưởng của người dân đã bị bóp nghẹt, nội bộ quốc gia đã tích tụ quá nhiều vấn bệnh khó chữa. 177.

Đỗ Lan tỏ vẻ nói như vậy, đối phương chắc là đã hiểu rồi chứ.

Chương 1993

Ma Pháp Đế tỏ vẻ mình chẳng phải vẫn đang nỗ lực thay đổi sao: Ngài có ý kiến với cách làm của tôi.

Nghe Đỗ Lan nói nhiều như vậy, rõ ràng là có ý kiến với mình, nếu không cũng không nói những điều này.

Nhưng Ma Pháp Đế cũng không phải lần đầu gặp người đưa ra vấn đề như Đỗ Lan.

Vấn đề thực ra ông cũng biết, nhưng giải quyết thế nào đây.

Ngài cứ nói tiếp.

Nên triệt để bãi bỏ chế độ ma đạo sư, để nhiều nhân tài ưu tú hơn đi nghiên cứu những đạo cụ nâng cao sức sản xuất.

Thực ra thế giới này có ma lực là nguồn năng lượng, hoàn toàn có thể chế tạo công nghệ ma đạo khí, chứ không phải như hiện tại cầm một cuốn ma pháp thư mà thi triển đủ loại đại chiêu, như vậy quả thực là lãng phí ma lực.

Tuy nhiên, đề xuất bãi bỏ chế độ ma đạo sư của Đỗ Lan, chắc chắn sẽ bị Ma Pháp Đế từ chối.

Không chỉ ông ta từ chối, nếu ông ta dám đề xuất, có lẽ người đầu tiên chết chính là ông ta.

Vô số ma đạo sư sẽ liên hợp lại cho ông ta một bài học, không chỉ quý tộc mà cả dân thường cũng vậy.

Chuyện viển vông.

Cứ tưởng đối phương đột nhiên xuất hiện sẽ có cao kiến gì, không ngờ lại không thực tế đến vậy.

Đây chính là sự thiển cận của các ma đạo sư các người.

Vì các người đã trở thành ma đạo sư, nên không nhìn thấy vấn đề thực sự.

Vấn đề của quốc gia này chính là ma đạo sư chiếm giữ quá nhiều tài nguyên nhưng lại thỏa mãn với hiện trạng, không suy nghĩ làm sao để mở rộng tài nguyên, cũng không nghĩ làm sao dùng tài nguyên để tạo phúc cho dân chúng.

Ngươi tưởng mình đề bạt mấy ma đạo sư bình dân là thật sự có thể bình đẳng sao.

Đừng mơ nữa, chỉ cần giai cấp ma đạo sư nắm giữ tài nguyên, sẽ không bao giờ thực sự hạ mình bình đẳng với dân thường.

Và ngươi, Ma Pháp Đế này, cũng sẽ trở thành kẻ bao che và duy trì hiện tượng này, trở thành một biểu tượng của sự bất công.

Ma Pháp Đế vẫn không thể hiểu, ông ta đã làm sai ở đâu.

Thực ra đây chính là mâu thuẫn giai cấp.

Ví dụ như giai cấp địa chủ, không thể nói là không có địa chủ lương thiện, nhưng trước mâu thuẫn giai cấp, phàm là địa chủ đều nên bị đánh đổ.

Đây không phải là ân oán cá nhân, đây là sự đối kháng giữa giai cấp và giai cấp.

Ma Pháp Đế với tư cách là đại biểu của giai cấp ma đạo sư, đương nhiên sẽ trở thành biểu tượng của sự bất công.

Điểm này không thay đổi vì phẩm cách cá nhân của ông ta.

Cá nhân ông ta lương thiện, nhưng giai cấp của ông ta không lương thiện.

Ngươi có biết trong số các Ma Pháp Đế có bao nhiêu bình dân, bao nhiêu quý tộc không.

Ma Pháp Đế đời đầu là một hoàng tử, sau đó mỗi đời Ma Pháp Đế đa số là quý tộc, bình dân chỉ thỉnh thoảng xuất hiện, đều là may mắn tột độ, được ma pháp thư đặc biệt chọn trúng, nhưng rất hiếm.

Ma Pháp Đế tự nhiên biết điều này: Cho nên ta mới hy vọng để nhiều bình dân như Dạ Kiến trở thành chủ lực của kỵ sĩ đoàn.

Tôi đã nói rồi, không phải là vấn đề ma đạo sư bình dân, mà là bản thân ma đạo sư đã hạn chế sự phát triển của quốc gia, sự tiến bộ của xã hội, bản thân đã là tội nghiệt.

Đỗ Lan miệng nhỏ vừa mở, cái nồi đen đã từ trên trời rơi xuống đầu Ma Pháp Đế và giai cấp ma đạo sư mà ông đại diện.

Tuy nhiên Ma Pháp Đế vẫn không thể hiểu, dù sao lý niệm Đỗ Lan nói ra quá tiên tiến.

Vì khái niệm giai cấp là sau khi tư bản manh nha mới dần dần xuất hiện giữa các nhà kinh tế học và tư bản.

Ngay cả đến thời đại công nghiệp phát triển mạnh mẽ, vẫn có rất nhiều người căn bản không hiểu khái niệm giai cấp.

Ma Pháp Đế thì không ngại gánh nồi đen, chỉ là cái nồi đen này ông ta nghe còn không hiểu: Sự tồn tại của ma đạo sư là để bảo vệ quốc gia này, là anh hùng.

Không, họ chỉ là tay sai, đối với sự tiến bộ của xã hội không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Năm trăm năm trước, ma đạo sư có lẽ là đại biểu cho lực lượng phát triển tiên tiến của xã hội, nhưng hiện tại đã là đại biểu cho sự lạc hậu.

Nếu không tại sao các người lại phải khai quật ma đạo khí mạnh mẽ từ di tích.

Chẳng phải vì cuộc đấu tranh giữa các ma đạo sư đã làm cho công nghệ thụt lùi sao.

Chẳng phải vì các ma đạo sư giấu giếm lẫn nhau, đố kỵ lẫn nhau mà dẫn đến công nghệ thất truyền và thụt lùi sao.

Nếu ma đạo sư thật sự đại diện cho sự tiên tiến, thì quốc gia này đã sớm công bằng rồi.

Tội ác của một giai cấp, không phải một hai người tốt là có thể tẩy trắng.

Giai cấp ma đạo sư tội lỗi chồng chất, cản trở công nghệ tiên tiến, độc chiếm lượng lớn tài nguyên, đây mới là căn nguyên của sự bất công.

Ma Pháp Đế trầm mặc, nghe kỹ xong, ông cũng không thể phủ nhận những lời này.

Đỗ Lan không can thiệp bằng tay, chỉ can thiệp bằng miệng, dùng miệng thay đổi thế giới.

Ma Pháp Đế từ một thường dân đi lên, đã trải qua rất nhiều.

Ông có rất nhiều kẻ thù và cũng có rất nhiều bạn bè.

Ma pháp thư của ông khiến ông chiến thắng mọi trận chiến, cũng giúp ông có thể nhìn thấy những khung cảnh mà người khác không thấy được.

Bây giờ ông đã đứng ở đỉnh cao nhất, nhìn xuống toàn bộ quốc gia, nhìn xuống tất cả các ma đạo sư.

Ban đầu Ma Pháp Đế không hiểu lời của Đỗ Lan, nhưng cuối cùng Đỗ Lan đã nói rõ ràng, cũng dùng di tích để chứng minh rằng so với quá khứ, khoa học kỹ thuật ma pháp hiện đại đang thụt lùi, nguyên nhân chính là giai cấp ma đạo sư không chịu tiến thủ.

Sự tồn tại của ma pháp thư đã khiến chúng ta quên mất điều này.

Ma Pháp Đế cuối cùng đã hiểu, cuối cùng thừa nhận Đỗ Lan nói đúng.

Nhưng ông ta hiểu cũng chẳng có tác dụng gì, ông ta cũng không thể thay đổi được gì.

Chẳng lẽ nhảy ra nói với các ma đạo sư bên ngoài: các người đã làm sai từ trước đến giờ, không nên như vậy, nên dùng tài nguyên và thời gian vào việc phát triển công nghệ.

Nhưng tại sao phải phát triển công nghệ.

Ma đạo sư căn bản không có động lực đó.

Hiện tại họ rất tốt, có quyền, có thế, có địa vị.

Có thời gian và tài nguyên rảnh rỗi, chẳng thà dùng vào việc củng cố địa vị của mình.

Họ có thể để mình hưởng thụ vinh hoa phú quý, có thể để con cái mình hưởng thụ vinh hoa phú quý, có thể để con của con cái cũng hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Còn việc phát triển khoa học kỹ thuật tạo phúc cho toàn thế giới thì có quan hệ gì với họ, có lợi ích gì cho họ.

Hiện tại ma đạo sư căn bản không có tư tưởng cao thượng giải phóng toàn nhân loại, cuối cùng giải phóng chính mình, nên đã trở thành hòn đá ngáng đường cho sự tiến bộ của xã hội.

Ma Pháp Đế đã hiểu, nên ông hỏi: Ngài rốt cuộc là ai.

Có được tài ăn nói như vậy, kiến giải như vậy, đối phương dù không biết ma pháp cũng là một nhà tư tưởng.

Đôi khi tư tưởng còn vĩ đại hơn cả ma pháp.

Ngài là ai có lẽ không quan trọng, nhưng ngài quả thực đã nhắc nhở tôi, khiến tôi hiểu ra nguyên nhân căn bản của sự bất công.

Bây giờ Ma Pháp Đế hiểu rằng dù ông ta có đề bạt thêm nhiều ma đạo sư bình dân cũng vô dụng, vì sự tồn tại của bản thân ma đạo sư đã là bất công.

Nhưng hiểu được điều này, Ma Pháp Đế cũng phải nhận thức được mình đang đối mặt với đối thủ như thế nào, đó căn bản không phải là thứ mà phàm phu tục tử có thể chống lại: Lời của ngài khiến tôi như bừng tỉnh, ngài đã chỉ ra vấn đề căn bản mà tôi chưa từng nghĩ đến, cũng chưa từng nhận thức được.

Nhưng ngài đã chỉ ra vấn đề, tôi lại nhìn thấy một bức tường mà không ma pháp nào có thể phá vỡ.

Ngài có thể cho tôi biết làm thế nào mới có thể thay đổi tất cả những điều này không.

Làm thế nào để mọi người nhận thức được vấn đề hiện tại.

Ma Pháp Đế đã hiểu, nhưng ông cũng rất rõ rằng người khác căn bản không thể hiểu được chuyện này.

Vì họ đã sống như vậy mấy trăm năm, đều không có vấn đề lớn gì.

Đột nhiên có người nhảy ra chỉ trỏ, chỉ bị người ta coi là kẻ điên.

Hơn nữa, Ma Pháp Đế với tư cách là nhân vật đại diện cho ma đạo sư, ông ta phản ma đạo sư chính là phản chính mình, thật đúng là một lời khó nói hết.

Ngươi hiểu là tốt rồi, ta chỉ là nhanh miệng một chút, không can dự vào chuyện của các ngươi.

Nếu ngươi vì biết những đạo lý này mà ăn không ngon ngủ không yên, thì đừng đến tìm ta.

Đỗ Lan biết trong lòng Ma Pháp Đế rất rõ ràng nên làm thế nào, chỉ là ông ta không hạ được quyết tâm mà thôi.

Chương 1994

Chuyện này quá trọng đại, ngay cả Ma Pháp Đế cũng sẽ nhụt chí.

Đỗ Lan biến mất, chỉ để lại một mình Ma Pháp Đế đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn ra khung cảnh vương thành phồn hoa bên ngoài và chìm vào trầm tư.

Ông muốn tạo ra một quốc gia công bằng, muốn biến quốc gia này thành một thiên đường.

Nhưng ông cũng biết dân chúng ở biên giới vẫn đang ăn khoai tây để sống qua ngày, còn rất nhiều dân thường ở quê nhà không sống nổi phải đến vương đô làm thuê. 178.

Càng biết rằng dân thường sở dĩ nhẫn nhịn những bất công này là vì họ sợ hãi.

Khu vực sinh sống của họ có ma thú và thổ phỉ, không an toàn như vương thành, họ không thể thiếu sự bảo vệ của ma đạo sư.

Thực tế, quý tộc rất ít khi ra sức trong các trận chiến bảo vệ dân thường, về cơ bản là ma đạo sư bình dân làm bia đỡ đạn ở tuyến đầu.

Quý tộc chỉ toàn lực ứng phó trong thời gian chiến tranh quốc gia, vì thắng lợi trong chiến tranh quốc gia có thể mang lại cho họ lợi ích khổng lồ.

Nếu thất bại, họ sẽ mất đi rất nhiều tài nguyên.

Cho nên chiến tranh quốc gia, quý tộc đánh trận đầu, dân thường theo sau húp canh.

Còn vấn đề trị an thường ngày, dân thường đánh trận đầu, quý tộc không lùi bước đã là rất lịch sự rồi.

Ta nên làm gì đây.

Ma Pháp Đế lần đầu tiên rơi vào hoang mang.

Trước đây không biết vấn đề căn bản, dùng phương pháp chữa ngọn không chữa gốc còn có chút hiệu quả.

Bây giờ biết được gốc rễ của bệnh, ngược lại không biết phải ra tay thế nào.

Hiện tại A Tư Tháp và Do Nặc đã cùng đồng đội của mình đến di tích, ở bên trong họ sẽ gặp phải đội thám hiểm của quốc gia địch, và xảy ra chiến đấu.

Nhưng những trận chiến xa xôi này căn bản không thể xoa dịu nỗi lo của Ma Pháp Đế.

Đã năm trăm năm, quốc gia này còn có thể chống đỡ được bao lâu nữa.

Ma Pháp Đế cảm nhận được một cảm giác sứ mệnh lịch sử chưa từng có.

Bản thân ông vốn là một người có ý thức sứ mệnh mạnh mẽ, nếu không cũng sẽ không mạnh mẽ đề bạt dân thường, làm những việc tốn công vô ích.

Chính vì ông cho rằng đây là những việc mình phải làm, nên ông mới trở thành Ma Pháp Đế.

Vì vậy bây giờ ông càng hy vọng mình có thể giải quyết vấn đề trong nhiệm kỳ của mình.

Tuy nhiên đây không phải là chuyện nhỏ, dù là đối với Ma Pháp Đế cũng đã vượt quá khả năng.

Ngươi cũng quá xấu xa rồi, chạy đến đó ném ra vấn đề rồi bỏ đi, như vậy chỉ khiến ông ta thêm phiền não. 179.

Địch Ny Toa cho rằng đây quả thực là một trò đùa ác ý của Đỗ Lan.

Ma Pháp Đế thực ra cũng ngốc, thế giới mở rộng này có cả thần minh.

Thực ra chỉ cần tư duy rộng một chút, mượn sức mạnh của thần ma để hoàn thành mục tiêu cũng hoàn toàn có thể, hà tất phải băn khoăn về sức mạnh của chính mình.

Đỗ Lan tỏ vẻ có lúc phải thỏa hiệp, mượn sức mạnh của thần ma cũng không đáng xấu hổ: Cường giả chân chính cuối cùng đều sẽ vượt qua thần ma, tự mình trở thành đại ma vương.

Ta thấy rất khó.

Hiện tại tất cả mọi người đều không nhận thức được vấn đề, Ma Pháp Đế dù có chúng nhân giai túy ngã độc tỉnh, cũng rất khó trở thành đốm lửa nhỏ, vì không có đất để cháy.

Địch Ny Toa cho rằng người của thế giới này vẫn chưa đến lúc cùng đường mạt lộ.

Dù sao ăn khoai tây cũng vẫn vui vẻ, ví dụ như A Tư Tháp rất vui vẻ.

Cậu ta thậm chí khi ăn sơn hào hải vị ở kỵ sĩ đoàn vẫn nhớ nhung hương vị khoai tây quê nhà, thậm chí còn quảng bá khoai tây cho quý tộc.

A Tư Tháp chính là một điển hình, rõ ràng là nạn nhân nhưng hoàn toàn không cảm thấy có vấn đề gì, nghiễm nhiên chấp nhận mọi sự bất công.

Người như cậu ta còn rất nhiều.

Dù sao vẫn còn khoai tây, đằng nào cũng không chết đói.

Họ thậm chí còn cho rằng quý tộc cũng sẽ thích hương vị của khoai tây, cho rằng quý tộc sẽ ngưỡng mộ những dân thường ăn khoai tây như họ, thậm chí còn cho rằng quý tộc ăn khoai tây rồi cũng sẽ yêu khoai tây.

Cho nên Địch Ny Toa cho rằng không thể có đốm lửa nhỏ, chính là vì không chỉ quý tộc an tâm hưởng thụ, mà ngay cả dân thường cũng coi đó là lẽ đương nhiên.

Trong một môi trường không chết đói như vậy, không ai sẽ đi phản đối ma đạo sư, vì đó là một con đường tử vong không có cả khoai tây, căn bản không nhìn thấy tương lai.

Một bên là khoai tây có thể duy trì sự sống và nhìn thấy được, một bên là tương lai mới hư vô mờ mịt không nhìn thấy được.

Người bình thường chắc chắn sẽ chọn khoai tây.

A Tư Tháp tỏ vẻ khoai tây làng Hage là ngon nhất, ăn cả đời cũng không chán.

Ma Pháp Đế vô cùng sầu não, ông nhận ra giai tầng ma đạo sư chính là một vòng tuần hoàn khép kín.

Nếu không có ngoại lực can thiệp, người của Vương quốc Tam Diệp Thảo sẽ không bao giờ nhận ra sự lạc hậu của ma đạo sư: Có lẽ Bạch Dạ Ma Nhãn chính là một cơ hội tốt.

Ma Pháp Đế muốn đặt cược.

Đây là một ván cờ lớn có độ khó cao.

Bất kể đi tốt hay đi xấu, kết quả đều không phải là thứ mà cá nhân Ma Pháp Đế có thể gánh chịu.

Nhưng ông không oán không hối, vì ông là Ma Pháp Đế.

Lão bản Ma Pháp Đế, ngài tìm tôi có chuyện gì sao.

Dạ Kiến, vị đoàn trưởng của Hắc Sắc Bạo Ngưu Đoàn này, đã đi theo Ma Pháp Đế rất lâu rồi.

Thực ra, các đoàn trưởng xuất thân bình dân trong Cửu Đại Kỵ Sĩ Đoàn đều là những người trẻ tuổi mà Ma Pháp Đế gặp được trong chuyến du hành của mình.

Ma Pháp Đế đã mời và đề bạt họ, xây dựng cho họ một sân khấu để thể hiện tài năng.

Dạ Kiến, gã chú lôi thôi lếch thếch này, chính là một trong số đó, cũng là người sùng bái Ma Pháp Đế nhất.

Dù Dạ Kiến trông có vẻ không đứng đắn, nhưng nội tâm lại tin tưởng Ma Pháp Đế hơn bất kỳ ai.

Bởi vì nếu không có Ma Pháp Đế, anh ta giờ vẫn chỉ là một ngư dân, lại vì là người ngoại quốc nên không được dân địa phương chào đón.

Nhưng bây giờ anh ta là một đoàn trưởng, có thể chiến đấu bằng Ám Ma Pháp của mình, hoàn toàn có thể bộc lộ tài năng thiên bẩm.

Dạ Kiến gọi Ma Pháp Đế là lão bản cũng vì mối quan hệ của hai người không chỉ đơn thuần là cấp trên cấp dưới, mà còn là bá nhạc và thiên lý mã.

Dạ Kiến, có vài chuyện ta cần ngươi biết.

Ma Pháp Đế cần người giúp đỡ, chuyện này không phải một mình ông có thể làm được.

Dạ Kiến nhận ra Ma Pháp Đế rất nghiêm túc, cũng thu lại vẻ mặt uể oải, trở nên đàng hoàng: Chuyện gì vậy.

Ngươi có tin ta không.

Ma Pháp Đế hỏi.

Dạ Kiến đương nhiên tin tưởng.

Ma Pháp Đế không chỉ có ơn tri ngộ với anh, mà từng lời nói, hành động của Ma Pháp Đế cũng ảnh hưởng sâu sắc đến Dạ Kiến.

Ma Pháp Đế là một người hành động, ông luôn quán triệt lý niệm của mình, nói muốn xây dựng một quốc gia công bằng là sẽ xây dựng một quốc gia công bằng, mạnh mẽ đề bạt các ma đạo sĩ bình dân, bất chấp sự phản đối của quý tộc, nỗ lực làm cho quốc gia này trở nên tốt đẹp hơn.

Từng hành động của ông đều được mọi người chứng kiến, khiến Dạ Kiến vô cùng kính phục: Tôi đương nhiên tin lão bản ngài.

Vậy thì những lời ta sắp nói, tuyệt đối không được để người khác biết.

Dạ Kiến nghiêm mặt, chuyện này thật sự nghiêm trọng đến vậy sao.

Anh ta chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì, nhưng vẫn chăm chú lắng nghe.

Ma Pháp Đế đem những lý luận mà Đỗ Lan nói kể lại cho Dạ Kiến.

Lượng thông tin cực lớn khiến Dạ Kiến nghe mà ngẩn người, đầu óc anh ta không theo kịp.

Chương 1995

Đại khái là anh ta đã hiểu, đó là nguồn gốc của sự bất công không phải là quý tộc, mà là giai cấp ma đạo sĩ.

Nếu không loại bỏ ma đạo sĩ, thì không thể có công bằng.

Nghe thì hiểu, nhưng không thông.

Anh ta không cảm thấy ma đạo sĩ là nguồn gốc của bất công, vì chính anh ta cũng là một ma đạo sĩ: Chẳng phải chúng ta đang nỗ lực thay đổi sự bất công sao.

Tại sao chúng ta lại trở thành đại diện cho sự bất công.

Rõ ràng họ đang cố gắng thay đổi tất cả, không có lý do gì cái nồi này lại úp lên đầu họ, cái nồi này không phải của quý tộc sao.

Cú cua gắt này hơi lớn, anh ta có chút không chấp nhận nổi.

Ma Pháp Đế nhìn phản ứng của Dạ Kiến, biết rằng đây là điều bình thường.

Đây còn là Dạ Kiến, nếu đổi lại là người khác, có lẽ đã nhảy dựng lên chỉ vào mũi Ma Pháp Đế mà chửi ông là đồ điên.

Điều này quả thực khó hiểu, nhưng Ma Pháp Đế vẫn phải giải thích: Cho đến nay, tài nguyên mà chúng ta dùng để thay đổi sự bất công vẫn là tài nguyên của ma đạo sĩ.

Những tài nguyên này sẽ không chảy đến tay bình dân, mà chỉ từ ma đạo sĩ quý tộc chảy sang ma đạo sĩ bình dân, đó không phải là công bằng.

Nhưng mà.

Dạ Kiến cảm thấy như vậy đã rất tốt rồi, còn muốn thế nào nữa.

Cho nên chúng ta phải vượt qua giới hạn.

Đây là câu cửa miệng của Dạ Kiến, bây giờ Ma Pháp Đế dùng chính câu cửa miệng này để Dạ Kiến hiểu rằng họ chỉ có thể vượt qua giai cấp ma đạo sĩ mới có thể hiểu được sự bình đẳng thực sự.

Dạ Kiến ngơ ngác nhìn Ma Pháp Đế.

Nếu là người khác, anh ta nhất định sẽ nghĩ đối phương điên rồi, nhưng người trước mắt là Ma Pháp Đế, và Ma Pháp Đế là người thực sự quyết tâm tạo ra sự bình đẳng.

Chỉ là bây giờ Dạ Kiến cũng lo lắng Ma Pháp Đế quá cực đoan.

Đây không phải là đối đầu với quý tộc, mà là đối đầu với tất cả ma đạo sĩ.

Quyết định của Ma Pháp Đế sẽ khiến ông trở thành kẻ thù của toàn dân, nhưng Dạ Kiến tin tưởng Ma Pháp Đế, cũng sẵn lòng ủng hộ ông, dù anh ta không biết kết cục cuối cùng sẽ ra sao.

Vậy tôi cần làm gì.

Ma Pháp Đế biết ngay Dạ Kiến sẽ không phản đối, vì người đàn ông này hành động dựa vào trực giác: Ta cần ngươi làm nội gián, trà trộn vào Bạch Dạ Ma Nhãn, lợi dụng sức mạnh của chúng để phá vỡ ảo tưởng của quốc gia này đối với ma đạo sĩ.

Dạ Kiến không từ chối, đã quyết định đi theo Ma Pháp Đế thì anh ta không có lý do gì để từ chối: Tôi biết rồi, nhưng làm sao tôi có thể gia nhập chúng.

Kẻ địch bí ẩn như vậy, mà Dạ Kiến lại là một đoàn trưởng ai cũng biết, làm sao có thể trà trộn vào.

Chúng ta sẽ tìm được cơ hội, ta không yêu cầu ngươi gia nhập ngay lập tức, ta chỉ muốn ngươi chuẩn bị sẵn sàng.

Những lời hôm nay ngươi không được nói cho bất kỳ ai khác.

Ngươi phải luôn trong tư thế sẵn sàng.

Dạ Kiến gật đầu rời đi, nhưng vẻ mặt rất nặng nề.

Dù sao thì sau khi nghe nhiều khái niệm khó tin như vậy, anh ta cần thời gian để tiêu hóa.

Ma Pháp Đế đã cố gắng giải thích hết mức có thể, nhưng Dạ Kiến vẫn chưa hoàn toàn hiểu.

Rốt cuộc, hiện tại vai trò của ma đạo sĩ trong xã hội lớn như vậy, bảo vệ bình dân, bảo vệ quốc gia, không thể nào chỉ vì chưa làm được hoàn hảo mà biến thành phe phản diện được.

Rõ ràng Dạ Kiến không hiểu đạo lý không tiến bộ tức là thụt lùi.

Một khi xã hội không được tiếp thêm sức sống mới, thì chẳng khác nào đã chết, quốc gia nào cũng vậy.

Cần có kỹ thuật mới, chế độ mới, cần có nhiều người hơn sẵn lòng khám phá những điều chưa biết, thử nghiệm những điều mới mẻ.

Nếu chỉ dậm chân tại chỗ, thì chính là lạc hậu, sẽ bị đào thải.

Bởi vì thế giới này có ma lực, nên tốc độ đào thải chậm hơn một chút, nhưng sự tàn phá đối với xã hội loài người lại càng nghiêm trọng hơn.

Điều này thực sự rất khó hiểu.

Nếu Dạ Kiến không mang ơn Ma Pháp Đế, chắc chắn anh ta cũng sẽ không cố đâm đầu vào vấn đề này.

Sau khi trở về Hắc Sắc Bạo Ngưu Đoàn, Dạ Kiến lại suy nghĩ kỹ, vẫn cảm thấy có gì đó không đúng.

Lúc này, trong một di tích cổ, các ma đạo sĩ trẻ tuổi đã chạm trán kẻ địch từ Vương quốc Kim Cương, mở ra một trận chiến kịch liệt.

Đương nhiên không thể thiếu màn hội đồng chính nghĩa.

Dù sao A Tư Tháp một mình không thể có cơ hội tấn công, chỉ có thể để đồng đội tạo cơ hội, cuối cùng cậu ta lên kết liễu.

Chuyến thám hiểm lần này không thu được gì nhiều, vì họ mải đánh nhau, làm sập cả di tích.

Cuối cùng, Vương quốc Tam Diệp Thảo coi như thắng nhỏ, ma đạo thư dung hợp của địch quốc đã bị đánh bại.

Vương quốc Kim Cương là một vương quốc quân sự, thích làm các loại thí nghiệm phi nhân đạo để tạo ra ma đạo sĩ hùng mạnh.

Lần này A Tư Tháp gặp phải một trong số đó, ghép hai ma đạo thư thành một, sử dụng hai loại ma pháp thuộc tính hoàn toàn khác nhau, suýt nữa đã đánh cho các ma đạo sĩ Tam Diệp Thảo choáng váng.

Nếu không có một A Tư Tháp thẳng thắn chính trực, trận này họ đã thua rồi.

Thông thường, một ma đạo thư chỉ có một thuộc tính, nhưng Vương quốc Kim Cương rõ ràng đã hoàn thành tiến bộ kỹ thuật thông qua các phương pháp phi nhân đạo.

Chỉ có thể nói Vương quốc Tam Diệp Thảo may mắn, sinh ra một thiếu niên Phá Ma.

Trận chiến này không thu được thành quả gì, nhưng biểu hiện của A Tư Tháp và Do Nặc đều rất đáng khen, vì vậy Ma Pháp Đế đã tổ chức một bữa tiệc mừng công để kỷ niệm chuyến thám hiểm này.

Đến dự có không ít ma đạo sĩ quý tộc, đây lại sắp trở thành một đại hội ma đạo sĩ quý tộc coi thường ma đạo sĩ bình dân.

Điểm santri của quý tộc lại sắp bị trừ rồi, A Tư Tháp cũng sẽ thực sự hiểu được bộ mặt của cái gọi là quý tộc.

Tại tiệc mừng công, các ma đạo sĩ bình dân đã đánh bại địch quốc không hề nhận được lời tán thưởng, vì các quý tộc cứ xì xào bàn tán, nói những câu như bình dân quèn mà vênh váo cái gì, chẳng qua là gặp may thôi.

Hoặc là nói bình dân căn bản không có tư cách xuất hiện ở đây, thật là chướng mắt, mất mặt.

Hoặc là nghi ngờ thành tích của bình dân, cho rằng kẻ địch của Vương quốc Kim Cương căn bản là lời nói dối, là do bình dân bịa chuyện quân công, là hành vi không biết xấu hổ.

Tóm lại là không cho bình dân sắc mặt tốt.

Còn hai thanh niên quý tộc tham gia hành động lần này lại vì bị A Tư Tháp làm cho cảm động, nhận ra rằng trong giới bình dân cũng có người lợi hại.

Thật không biết trước khi quen A Tư Tháp, những quý tộc này ngu dốt đến mức nào, ngu xuẩn đến mức nào, xa rời xã hội đến mức nào.

Cảm giác như quý tộc và bình dân trong vương quốc tuy sống dưới cùng một bầu trời xanh, nhưng ở giữa lại như có một bức tường vô hình ngăn cách, hoàn toàn không nhìn thấy nhau.

A Tư Tháp vừa xuất hiện đã phá vỡ ấn tượng cố hữu của quý tộc về bình dân.

Trước đây thật không biết trong mắt họ, bình dân rốt cuộc trông như thế nào, có lẽ còn không sinh động bằng con chó con mèo.

Cứ như thể trong cuộc sống của họ hoàn toàn không có những người bình dân bằng xương bằng thịt, cái gọi là bình dân chỉ là thứ họ tưởng tượng ra trong đầu.

Nói chung, trước khi quen A Tư Tháp, quý tộc cứ như người mù.

Sau khi quen A Tư Tháp, quý tộc đột nhiên như được khai sáng, cứ như hai ba mươi năm qua sống hoàn toàn vô ích.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa lại một lần nữa xuất hiện trong bóng tối, chấm điểm cho họ, nhìn thấy thái độ như lâu đài trên không của quý tộc, liền trừ điểm thật mạnh.

Đã đến mức sao không ăn cháo thịt rồi.

A Tư Tháp và Do Nặc bị nghi ngờ, nhưng họ đều nhẫn nhịn, dù sao họ vẫn phải dùng thực lực để nói chuyện.

Nhưng nghi ngờ họ thì được, A Tư Tháp lại không thể dung thứ cho việc có người nghi ngờ đồng đội của mình.

Cô gái tóc hai bím Ngải Nặc Nhĩ gặp lại anh trai và chị gái của mình tại tiệc mừng công.

Chương 1996

Hai người anh chị này luôn cho rằng Ngải Nặc Nhĩ là nỗi sỉ nhục của gia tộc, bây giờ nỗi sỉ nhục này lại còn trà trộn với đám cặn bã của Hắc Sắc Bạo Ngưu Đoàn, càng khiến họ xem thường, càng cảm thấy cô em gái này làm mất mặt, vì vậy họ đã buông lời chế nhạo Ngải N nồi Nhĩ.

A Tư Tháp không thể nhịn được.

Rõ ràng là anh chị em, có thù oán gì mà lại tàn nhẫn với em gái mình như vậy.

Đây là quý tộc sao.

Lẽ nào đã vô tình vô nghĩa đến mức không tha cho cả em gái ruột của mình.

Nếu nói kỳ thị bình dân chỉ là thành kiến của quý tộc, vậy thì kỳ thị chính em gái mình, căn bản không đáng làm người.

A Tư Tháp nổi giận, nhảy lên bàn: Ngải Nặc Nhĩ còn nỗ lực hơn tất cả các người.

Không khí lập tức trở nên căng thẳng.

Quý tộc tuyệt đối không cho phép A Tư Tháp can thiệp vào chuyện nội bộ của họ, một bình dân quèn sao dám chỉ tay năm ngón với quý tộc.

Lập tức, hai quý tộc thi triển ma pháp, chuẩn bị nới lỏng gân cốt cho A Tư Tháp, dạy cậu ta cách làm người không được hạ tiện như vậy.

Phá Ma Kiếm luôn sẵn sàng.

Đối mặt với những kẻ không phòng bị, Phá Ma Kiếm của A Tư Tháp luôn có thể ra đòn bất ngờ, giành được chiến quả.

Thanh kiếm rỉ sét loang lổ chém tan ma pháp, khiến ma pháp mà quý tộc tự hào trở nên vô dụng.

Nhưng điều này càng chọc giận quý tộc hơn.

Vài quý tộc bên cạnh vốn đã ngứa mắt với bình dân cũng muốn ra tay.

Do Nặc đương nhiên không thể để bạn tốt của mình chịu thiệt, cũng sẵn sàng vào vị trí, chỉ cần có người đánh lén, cậu sẽ ra tay yểm trợ A Tư Tháp.

Những quý tộc này đều rất trẻ tuổi, cũng không biết lấy đâu ra nhiều cảm giác ưu việt như vậy.

Trừ điểm, trừ điểm.

Đỗ Lan vung bút, trừ điểm santri của quý tộc.

Bình dân, chú ý thái độ của ngươi.

Ngay khi mâu thuẫn sắp bùng nổ, Vương đô lại diễn ra cảnh zombie vây thành.

Bạch Dạ Ma Nhãn lại đến, lần này còn trực tiếp xâm nhập Vương đô, dùng Vong Linh Ma Pháp biến bình dân thành zombie, tạo ra đại hỗn loạn.

Tiệc mừng công buộc phải kết thúc sớm, cuộc tranh cãi giữa quý tộc và bình dân cũng dừng lại tại đây.

Họ phải nhanh chóng đi dẹp loạn, bảo vệ quần chúng.

Tình hình không mấy lạc quan, cả bốn hướng đông, tây, nam, bắc đều bị Vong Linh Ma Pháp tấn công, ngày càng nhiều bình dân biến thành zombie.

Nhưng có một hiện tượng rất thú vị, Đỗ Lan cho rằng phản ứng của những người dân này quá bất thường: Rõ ràng mỗi người đều có ma đạo thư, nhưng khi dân chúng Vương đô gặp vấn đề lại hoàn toàn không nghĩ đến việc phản kháng, sức mạnh của ma đạo thư thể hiện ở đâu.

Những con zombie này không phải ma đạo sĩ, tuy số lượng đông nhưng chỉ cần dùng ma pháp đơn giản nhất là có thể chặn được.

Ấy vậy mà dân chúng hoàn toàn không nhớ đến việc dùng ma pháp, từng người một chỉ trông chờ Kỵ Sĩ Đoàn đến cứu.

Thấy Kỵ Sĩ Đoàn còn hoan hô, tính ỷ lại này quá mạnh, thực sự đã bị thuần hóa hoàn toàn.

Cho nên mới nói ma đạo sĩ cản trở sự tiến bộ của xã hội.

Mỗi người dân đều có ma đạo thư, nhưng lại hoàn toàn không nghĩ đến việc sử dụng.

Điều đó có nghĩa là thường ngày, rất nhiều bình dân trong thành thị không cần lao động chân tay sẽ không dùng đến ma đạo thư, đến mức đã thoái hóa.

Cứ thế này, bình dân trong thành thị sẽ không dùng đến ma pháp và ma lực, lâu dần ma lực sẽ giống như xương cụt và ruột thừa của con người, trở thành thứ có cũng được, không có cũng chẳng sao.

Đỗ Lan không nhịn được mà than thở.

Bình dân thành thị đã thoái hóa rồi.

Địch Ny Toa cũng không biết nói gì hơn.

Những người dân đang chạy trốn này thực sự không có một ai sử dụng ma đạo thư, cứ như đã quên mất điều đó.

Họ đều biết quốc gia này không có quy định cấm người dân mang ma đạo thư, chỉ là những người dân này tự mình từ bỏ.

May mà lực lượng phòng thủ của Vương đô mạnh nhất.

Kỵ Sĩ Đoàn tìm ra vị trí của zombie và ra đòn mạnh mẽ.

Zombie rất yếu, chỉ cần dùng ma pháp thông thường là có thể chặn được, một ma pháp kỵ sĩ chính quy có thể chặn được cả một đợt lớn zombie.

Ba chân bốn cẳng đã chặn đứng được làn sóng zombie.

A Tư Tháp cũng không ngoài dự đoán mà gặp được thủ phạm, một ma đạo sĩ vong linh bị Kỵ Sĩ Đoàn khai trừ.

Vì Vong Linh Ma Pháp quá tà môn, nên Ma Pháp Kỵ Sĩ Đoàn không chào đón hắn, liền đày ải hắn đi.

Bây giờ, pháp sư vong linh đã gia nhập Bạch Dạ Ma Nhãn, quay về báo thù. xui xẻo là dân chúng Vương đô, vô duyên vô cớ chết rất nhiều.

Nhưng những người sống sót còn phải hoan hô Kỵ Sĩ Đoàn, hoàn toàn không dám oán trách hiệu suất của Kỵ Sĩ Đoàn, không dám oán trách Kỵ Sĩ Đoàn để kẻ xấu xâm nhập thành phố, không dám oán trách họ thất trách.

Đây chính là giai cấp.

Kỵ Sĩ Đoàn làm việc dù tệ đến đâu cũng cao hơn bình dân một bậc.

Nếu bình dân không hài lòng, Kỵ Sĩ Đoàn có cả trăm cách để gây khó dễ.

Trong môi trường dù làm tốt hay làm dở đều nhận được lời khen ngợi này, làm sao ma đạo sĩ có thể biết hành vi của mình là thuận theo xu thế hay đi ngược lại xu thế.

Không biết những điều này, làm sao họ có thể khiến xã hội tiến bộ.

Rõ ràng người thân của mình bị giết, rõ ràng Kỵ Sĩ Đoàn không hoàn thành nhiệm vụ bảo vệ thành phố, nhưng mọi người vẫn phải hoan hô và cảm ơn.

Có lẽ chỉ có vị vua ở trong thâm cung mới không cảm ơn Kỵ Sĩ Đoàn, bởi vì Kỵ Sĩ Đoàn lại tạo ra nhiều tiếng ồn như vậy làm phiền ngài nghỉ ngơi, thật đáng ghét.

Quốc vương tay trái ôm, tay phải ấp, đang tận hưởng cuộc vui thì bị trận chiến của Kỵ Sĩ Đoàn làm phiền, không khỏi mắng Kỵ Sĩ Đoàn vô dụng.

Nhưng ngài lại không nghĩ rằng vương cung của mình mới thực sự là nơi kín như bưng, là nơi được Kỵ Sĩ Đoàn phòng ngự nghiêm ngặt nhất, an toàn nhất.

Đãi ngộ của quốc vương cao hơn dân chúng mấy bậc.

Quốc vương tuyệt đối là người an toàn nhất trong toàn bộ Vương đô, cho nên ngài mới dám chỉ trích Kỵ Sĩ Đoàn làm không tốt, làm phiền ngài hưởng lạc.

Vương thành xuất hiện zombie, Kỵ Sĩ Đoàn đang dọn dẹp.

Tuy không biết kẻ địch làm cách nào vượt qua tường thành và lính gác của kỵ sĩ, nhưng đã xuất hiện rồi thì cứ giải quyết kẻ địch trước đã.

Lại đến thời gian hội đồng chính nghĩa rồi.

Mỗi lần chiến đấu, A Tư Tháp đều không thể tách rời chiến hữu.

Không có chiến hữu yểm trợ và tạo cơ hội, cậu ta thực sự không thể gây ra sát thương hiệu quả.

Thủ phạm chính là ma đạo sĩ bị lưu đày.

Vì muốn báo thù Kỵ Sĩ Đoàn, hắn đã biến những sinh mạng vô tội thành zombie, dùng cách thức tàn khốc và cực đoan này để trút giận sự bất mãn của mình đối với Kỵ Sĩ Đoàn.

Ưu thế của pháp sư vong linh tự nhiên là khống chế zombie.

Chương 1997

Tuy hắn chỉ có một mình, nhưng xác chết thì có rất nhiều, hơn nữa còn có một số thi thể đặc chế mạnh mẽ, đánh nhau hoàn toàn chiếm ưu thế.

Đại chiến bắt đầu, một bên yểm trợ quần chúng rút lui, một bên kịch chiến với pháp sư vong linh.

Tâm trạng của pháp sư vong linh rất kích động, vì nhìn thấy người của Kỵ Sĩ Đoàn là không nhịn được mà oán hận.

Oán niệm của hắn cũng đáng sợ như những con zombie này.

Hắn trở thành pháp sư vong linh là do ma đạo thư lựa chọn, không phải hắn cố ý.

Hơn nữa, Vong Linh Ma Pháp cũng rất mạnh, Kỵ Sĩ Đoàn hoàn toàn không có lý do gì để đuổi mình đi, hắn hận a.

Dùng cương thi mạnh mẽ của mình tấn công Kỵ Sĩ Đoàn, hôm nay chính là lúc hắn thể hiện thực lực, hắn muốn để mọi người không thể phủ nhận năng lực của mình nữa.

Lại là một kẻ phản diện rõ ràng có lý do chính đáng, nhưng lại đi theo con đường cực đoan, trút giận lên người vô tội.

Những người này thật sự không hiểu chút nào về việc đoàn kết tất cả sức mạnh có thể đoàn kết.

Cô lập kẻ thù mới là cách tốt nhất.

Bây giờ lại biến tất cả những người có thể là đồng minh thành kẻ thù, thật chẳng ra sao cả.

Đương nhiên, trong thế giới kiểu này, dù có giết bao nhiêu người, cuối cùng tẩy trắng một chút cũng có thể thành người tốt.

Bởi vì nói cho cùng, pháp sư vong linh này cũng là ma đạo sĩ, hắn giết bao nhiêu bình dân cũng không có quan hệ trực tiếp gì với Kỵ Sĩ Đoàn và ma đạo sĩ.

Chỉ cần pháp sư vong linh duy trì lợi ích của tập đoàn ma đạo sĩ, thì tập đoàn ma đạo sĩ rất dễ dàng có thể chấp nhận hắn.

Cho nên có lúc nhiều người cảm thấy việc tẩy trắng nhân vật phản diện thật khó hiểu, nhưng nếu suy nghĩ kỹ sẽ biết, những nhân vật phản diện được tẩy trắng này bản thân họ cũng là giai cấp đặc quyền, và cuộc đấu tranh của họ với phe chính diện là một cuộc đấu đá nội bộ trong cùng một giai cấp.

Dưới nguy cơ thực sự ảnh hưởng đến sự ổn định của giai cấp, phe chính diện và phe phản diện đều có thể gác lại mâu thuẫn xung đột, nhất trí đối ngoại, để duy trì lợi ích giai cấp của họ.

Còn về những việc xấu mà phe phản diện làm, những người dân bị giết, đối với giai cấp đặc quyền mà nói, hoàn toàn không đáng nhắc tới, bình dân muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Cái chết của bình dân không ảnh hưởng đến mạng lưới quan hệ giữa các giai cấp đặc quyền.

Cho nên những kẻ phản diện này là phản diện đối với bình dân, nhưng họ cũng là giai cấp đặc quyền.

Mâu thuẫn giữa phản diện và nhân vật chính chỉ là mâu thuẫn nội bộ giai cấp, không có gì là không thể hòa giải.

Vậy nên căn bản không có cái gọi là tẩy trắng, chỉ là mâu thuẫn nội bộ giai cấp không còn là mâu thuẫn chính nữa.

Thế là giai cấp đặc quyền gác lại cuộc tranh giành phân chia lợi ích, đoàn kết lại đánh bại kẻ thù.

Đợi đến khi kẻ thù ngã xuống, để lại một chiếc bánh, chia cho giai cấp đặc quyền một phần, phe phản diện và phe chính diện không cần phải đối đầu nữa, vì xác chết của kẻ thù đã đủ cho cả hai bên ăn no uống đủ, cũng chẳng còn mâu thuẫn gì.

Cho nên đừng nói đến chuyện tẩy trắng nữa, người ta vốn dĩ đâu có đen.

Đối với tội phạm là ma đạo sĩ, bình dân hoàn toàn không có tư cách tham gia xét xử, tội nặng hay nhẹ đều do nội bộ ma đạo sĩ quyết định, điều này không công bằng.

Địch Ny Toa có chút tức giận, nàng cảm thấy đối với loại ma đạo sĩ cực đoan này nên xử nặng, nên bắt lại chém đầu, để làm gương cho kẻ khác.

Người ta sau này có cơ hội lập công chuộc tội mà.

Đỗ Lan biết loại phản diện có lý do chính đáng này cuối cùng rất có khả năng được nhân vật chính chấp nhận.

Bởi vì ở một mức độ nào đó, động cơ của pháp sư vong linh này giống với nhân vật chính, chỉ là đã chọn con đường ngược lại.

Những người như vậy thường sẽ sống sót, vì họ sống sót mới có thể làm nổi bật sự vĩ đại của nhân vật chính, vĩ đại đến mức có thể khiến những kẻ thù ban đầu đối nghịch với nhân vật chính cũng quy tụ bên cạnh nhân vật chính.

Ngược lại, một số nhân vật phụ có con đường tương tự như nhân vật chính mới là nguy hiểm nhất, vì cái chết của những nhân vật phụ này có thể chứng minh con đường của nhân vật chính gian nan và nguy hiểm đến mức nào.

Nhân vật phụ chết, nhân vật chính sống, có thể làm nổi bật sự không dễ dàng của nhân vật chính.

Cho nên kẻ xấu sống sót, nhân vật phụ chết đi, đều là để làm nổi bật nhân vật chính.

Đây chính là vận mệnh của thế giới.

Địch Ny Toa cảm thấy không nên dung túng cho kẻ xấu: Người như vậy còn có cơ hội.

Địch Ny Toa trợn trắng cả mắt, nàng cảm thấy đôi khi sự sắp đặt của thế giới thật khiến nàng buồn nôn: Trừ sạch điểm santri của hắn, để hắn vĩnh viễn không ngóc đầu lên được.

Địch Ny Toa cầm lấy cuốn sổ nhỏ, bắt đầu trừ điểm.

Không phải Địch Ny Toa không cho người khác cơ hội sửa sai, mà là loại người vì báo thù mà biến người vô tội thành zombie thực sự là phản nhân loại.

Nếu chính hắn còn không yêu thương đồng bào, thì dựa vào đâu để đồng bào công nhận.

Mối đe dọa zombie về cơ bản đã được loại bỏ, phe A Tư Tháp dưới sự hội đồng chính nghĩa của đồng đội cũng dần chiếm thế thượng phong.

Cương thi đặc chế tuy lợi hại, nhưng trong Vương đô có nhiều ma đạo sĩ như vậy, còn có cả các đoàn trưởng Kỵ Sĩ Đoàn, hoàn toàn không phải là thứ một mình pháp sư vong linh có thể đối phó.

A Tư Tháp lại một lần nữa dùng thực lực của mình để nói chuyện, khiến các đoàn trưởng Kỵ Sĩ Đoàn đều phải nhìn cậu bằng con mắt khác.

Dù bị đánh thế nào cũng có thể đứng dậy, hơn nữa còn tin tưởng đồng đội vô điều kiện.

Trong nháy mắt, những ma đạo sĩ này liền biết A Tư Tháp trở thành ma đạo sĩ không phải để lật đổ ma đạo sĩ, mà là thật tâm ủng hộ giai cấp ma đạo sĩ, thật tâm muốn gia nhập.

Thiếu niên thành tâm như vậy, nên cho cậu ta một cơ hội.

Dù sao thì tập đoàn ma đạo sĩ cũng cần những tay sai trung thành, cũng cần tạo ra một loại ảo giác tôi lên tôi cũng được, để bình dân cảm thấy ma đạo sĩ vẫn bao dung, vẫn có thể cho phép bình dân hòa nhập.

Đối với những ma đạo sĩ bình dân thật lòng muốn hòa nhập, các đoàn trưởng Kỵ Sĩ Đoàn vẫn rất khoan dung.

Những quý tộc trước đó còn mắng mỏ A Tư Tháp, thậm chí chuẩn bị ra tay, lập tức thay đổi thái độ 180 độ đối với cậu.

Toàn bộ quá trình chưa đến hai tiếng đồng hồ, thực sự đã hoàn thành một màn lật mặt kiểu quý tộc.

A Tư Tháp cho rằng mình lại một lần nữa dùng thực lực để chứng minh bản thân, nhưng cậu lại không biết rằng mình được thừa nhận không phải vì thực lực, mà là vì quyết tâm ủng hộ giai cấp ma đạo sĩ của cậu.

Điểm này thực ra Ma Pháp Đế cũng vậy.

Ma Pháp Đế rất mạnh, nhưng nếu ông không duy trì lợi ích của giai cấp ma đạo sĩ, quý tộc cũng sẽ không thỏa hiệp.

Dù chính diện không giết được Ma Pháp Đế, họ cũng có thể đầu độc, ám sát, dùng âm mưu để giết chết ông.

Chính vì Ma Pháp Đế chưa bao giờ nói muốn lật đổ ma đạo sĩ, nên cuối cùng các ma đạo sĩ quý tộc đã chấp nhận ông.

Dù sao, chỉ cần giai cấp ma đạo sĩ không loạn, quý tộc vĩnh viễn có thể làm lớn làm mạnh, chẳng qua là chia chút canh cho ma đạo sĩ bình dân.

Hơn nữa, cho canh rồi, ma đạo sĩ bình dân còn phải làm trâu làm ngựa để trả lại.

A Tư Tháp hoàn toàn không thể hiểu được sự tàn khốc của thực tế.

Cậu hiện tại chỉ rất phẫn nộ, dù đã thắng lợi vẫn rất phẫn nộ.

Nhưng kẻ địch đã bị bắt, cũng coi như có thể đặt dấu chấm hết cho cuộc tập kích này.

Có thể sao.

Bạch Dạ Ma Nhãn thật sự chỉ phái ra một pháp sư vong linh.

Không phải, cuộc náo loạn này vẫn chưa kết thúc.

Bốn vị trí đông, tây, nam, bắc đột nhiên xuất hiện ma pháp dịch chuyển, dịch chuyển toàn bộ các ma pháp kỵ sĩ vừa kết thúc chiến đấu đến một khu vực không xác định.

Pháp sư vong linh cũng nhân cơ hội đó mà được tự do.

Hóa ra pháp sư vong linh không phải một mình, còn có các đồng đội khác.

Chương 1998

Mục đích của chúng là điều động toàn bộ chiến lực của Vương đô đi nơi khác, sau đó đại náo một phen.

Bây giờ bước đầu tiên mới thành công, không ít cao thủ đã bị dịch chuyển đi, tiếp theo mới là cuộc chiến giữa ma đạo sĩ với ma đạo sĩ.

Kẻ địch gồm một pháp sư vong linh, một pháp sư không gian, một pháp sư sử dụng dược tề, và một pháp sư hấp thụ sinh mệnh lực của người khác.

Ngoài dịch chuyển không gian, ba loại ma pháp còn lại đều rất nguy hiểm.

Pháp sư dược tề là một cô gái đeo kính, sử dụng các loại độc dược và dược tề cường hóa, hơn nữa cô ta còn thích giải phẫu và nghiên cứu các ma đạo sĩ mạnh mẽ.

Mỉm cười giải phẫu người khác thật đáng sợ, vẻ ngoài là một cô gái mềm yếu nhưng nội tâm lại độc ác.

Một người khác thông qua việc hấp thụ sinh mệnh lực của người khác để duy trì sự trẻ trung vĩnh viễn của mình, càng là kẻ ích kỷ hại người.

Từ những loại ma pháp này có thể thấy được lý do tại sao các ma đạo sĩ trong Bạch Dạ Ma Nhãn không được giới ma đạo sĩ chính thống chào đón.

Bởi vì ma pháp của họ quá lệch lạc, chỉ có đi theo con đường tà đạo mới có thể phát huy uy lực lớn nhất.

Nếu không sa ngã, những ma pháp này chẳng có ý nghĩa gì.

Cho nên Ma Pháp Kỵ Sĩ Đoàn không chấp nhận họ, họ liền đầu quân cho Bạch Dạ Ma Nhãn.

Dù sao bây giờ họ quay lại báo thù, chính là muốn tát thẳng vào mặt Kỵ Sĩ Đoàn.

Nhưng ma đạo sĩ chính thống của Kỵ Sĩ Đoàn cũng không phải dạng vừa.

Phong, hỏa, lôi, điện tuy chỉ là những ma pháp rất phổ thông và thường thấy, nhưng người giỏi viết không kén bút, ma pháp tầm thường trong tay cường giả thực sự cũng có thể tạo ra bất ngờ, giành được thắng lợi.

Cuộc chiến xâm lược Vương đô này ngay từ đầu đã định sẵn kết cục.

Bốn kẻ xấu làm sao có thể hủy diệt được thành phố hùng mạnh nhất của Vương quốc Tam Diệp Thảo.

Cũng chỉ có thể giết được một số quần chúng vô tội không rõ sự tình, vương quốc và Ma Pháp Kỵ Sĩ Đoàn căn bản không có tổn thất gì lớn.

Trận chiến này, cùng lắm cũng chỉ là thêm chút kinh nghiệm thực chiến cho hai nhân vật chính, không có ý nghĩa gì nhiều.

Trong trận chiến, biểu hiện của nhân vật chính rất xuất sắc, thậm chí còn tìm ra kẻ địch ẩn nấp mà cả đoàn trưởng cũng không tìm ra.

Trận chiến này còn để cho các đoàn trưởng biết rằng Bạch Dạ Ma Nhãn ngoài những pháp sư không chính thống này ra, đằng sau còn có cao nhân.

Bởi vì đoàn trưởng của Hồng Liên Sư Tử Đoàn đã đuổi theo vào cổng dịch chuyển, nhưng khi trở về lại mất một cánh tay, còn hôn mê bất tỉnh.

Có thể khiến một đoàn trưởng chịu thiệt, thực lực của Bạch Dạ Ma Nhãn chắc chắn không chỉ có bốn kẻ xâm lược.

Đợi đến khi kẻ địch thông qua cổng dịch chuyển rời đi, trận chiến cũng coi như kết thúc.

Phe nhân vật chính thì mất một cánh tay, phe kẻ xấu không một ai chết, chỉ bắt sống được một bà lão hút sinh mệnh người khác.

Dùng một cánh tay đổi lấy một người sống, cũng coi như rất hời.

Nhưng các đoàn trưởng Kỵ Sĩ Đoàn lại như bị người ta nắm được thóp, ai nấy đều căm phẫn, hận không thể xông đến hang ổ của kẻ địch, giết sạch chúng.

Đặc biệt là các đoàn trưởng quý tộc, họ đều muốn báo thù cho cánh tay bị mất.

Không ai nhắc đến những bình dân đã chết, sự phẫn nộ của các đoàn trưởng chỉ vì có người bị mất tay.

Bởi vì bàn tay đen bí ẩn của Bạch Dạ Ma Nhãn có thể uy hiếp đến sự an toàn của các đoàn trưởng, đã là một đối thủ khổng lồ không thể xem thường.

Nhưng Bạch Dạ Ma Nhãn xuất quỷ nhập thần, hiện tại cũng không biết chúng rốt cuộc có bí mật gì.

Đối với suy nghĩ của các đoàn trưởng quý tộc, những kẻ coi thường thương vong của bình dân, chỉ muốn báo thù cho chiến hữu cũng là quý tộc, Đỗ Lan dùng một câu để kết luận: Bọn họ tuy mất đi mạng sống, nhưng đoàn trưởng Hồng Liên lại mất đi một cánh tay cơ mà.

Địch Ny Toa cũng cảm thấy những đoàn trưởng quý tộc này quá lạnh lùng.

Họ không đổ lỗi cho bình dân đã là tốt lắm rồi.

Dù sao thì cánh tay của đoàn trưởng Hồng Liên cũng là vì bảo vệ bình dân mà mất, bình dân cũng phải chịu trách nhiệm.

Những bình dân này không những không yên tâm đi chết mà còn liên lụy đến quý tộc cao quý, cũng khó trách họ không muốn nhắc đến, nhắc đến lại tức giận.

Đỗ Lan giỏi nhất là dùng ác ý tồi tệ nhất để phỏng đoán con người, vì hắn đã thấy quá nhiều mặt tối.

Dù hắn tin rằng thế giới vẫn còn tươi sáng và ấm áp, nhưng biểu hiện của quý tộc ở thế giới này thật khiến người ta thất vọng.

Đặc biệt là khi quan sát, quý tộc cứ như một chủng tộc khác với bình dân, điểm này cũng khiến người ta cạn lời.

Thời gian có thể thúc đẩy con người tiến bộ, cũng có thể khiến con người thoái hóa.

Có lẽ đúng như ngươi nói, thế giới này cần một cuộc biến cách vĩ đại.

Nhưng ta lại cảm thấy họ lạnh lùng thì lạnh lùng, nhưng có một điểm vẫn khiến ta thấy không tệ, đó là nội bộ họ rất đoàn kết, điểm này thật đáng quý.

Hiện tại mà nói, giữa các quý tộc, giữa các gia tộc khác nhau không hề có những cuộc tranh chấp thường thấy, điểm này lại khác với các thế giới khác.

Quý tộc ở các thế giới khác vì lợi ích của mình thường sẽ chém giết nhau đến đầu rơi máu chảy, nhưng quan hệ giữa các đại quý tộc ở thế giới này lại rất tốt.

Một người bị thương, người của các gia tộc khác đều nhảy ra muốn báo thù, điều này không thường thấy.

Điểm này ta cũng không nghĩ ra, có lẽ là vì phạm vi thế lực của quý tộc đã được xác định rõ ràng, và họ thay phiên nhau chia chút lợi ích cho ma đạo sĩ bình dân, cho nên đã không còn mâu thuẫn gì.

Ngược lại, nội bộ gia tộc thường có đủ loại mâu thuẫn, đặc biệt là mâu thuẫn giữa anh chị em. 180.

Đỗ Lan cảm thấy sở dĩ hài hòa như vậy chủ yếu là vì không có xung đột lợi ích, quy tắc đã được xác định rõ, chiếc bánh cũng đã được chia xong, ít nhất là hiện tại không có ai cảm thấy bất mãn.

Các quý tộc mạnh mẽ đều có Ma Pháp Kỵ Sĩ Đoàn của riêng mình, một khi đại quý tộc xảy ra mâu thuẫn, đó sẽ là kết quả của nội chiến, cho nên các đại quý tộc vẫn rất kiềm chế.

Cục diện của Vương quốc Tam Diệp Thảo có chút hương vị của chế độ Mạc phủ.

Quốc vương chỉ là bù nhìn, tuy bề ngoài mọi người đều nghe lời quốc vương, nhưng trên thực tế, quốc vương hoàn toàn vô dụng, mỗi quý tộc đều có Kỵ Sĩ Đoàn của riêng mình.

Còn Ma Pháp Đế, trên danh nghĩa chỉ là một vị tướng quân do quốc vương sắc phong, nhưng thực tế ngoài Hắc Sắc Bạo Ngưu Đoàn trực tiếp nghe lệnh Ma Pháp Đế, tám Kỵ Sĩ Đoàn còn lại đều là quân đội riêng của quý tộc, thành viên cũng là các tiểu quý tộc phụ thuộc vào đại quý tộc, họ không thể nào thực sự nghe theo chỉ huy của quốc vương và Ma Pháp Đế.

Chỉ có thể nói hiện tại giữa các đại quý tộc không có mâu thuẫn xung đột lớn, cho nên quan hệ rất tốt.

Nhân tính và xã hội đều phức tạp, Đỗ Lan và Địch Ny Toa nghiên cứu nhiều như vậy cũng không thể tổng kết ra quy luật gì.

Rốt cuộc, con người chính là tạo ra vấn đề, giải quyết vấn đề, không ngừng lặp lại.

Có những vấn đề mới với hình thức mới, có những vấn đề cũ với hình thức mới, hợp rồi tan đều có ưu và nhược điểm.

Lần này khi Đỗ Lan và Địch Ny Toa chấm điểm, cũng đang suy nghĩ con người để bảo đảm ưu thế của mình rốt cuộc có thể làm đến mức độ nào.

Bọn chúng rốt cuộc muốn làm gì.

A Tư Tháp không hiểu tại sao lại có người đột nhiên nhảy ra gây rối khắp nơi, hành vi này hoàn toàn không có ý nghĩa gì.

Cậu hỏi các tiền bối trong trụ sở Bạo Ngưu Đoàn, nhưng không ai có thể trả lời.

Vì họ và Bạch Dạ Ma Nhãn hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Dù mọi người đều là những kẻ bên lề, đều là những đứa trẻ có vấn đề, nhưng đoàn trưởng Dạ Kiến đã bao dung họ, bảo vệ họ, cho họ một nơi nương tựa.

Nhưng các Kỵ Sĩ Đoàn khác sẽ không có đãi ngộ tốt như vậy, các Kỵ Sĩ Đoàn khác không dung thứ cho phế vật, cho nên rất nhiều ma đạo sĩ sẽ đi vào con đường tà đạo.

Tôi không biết bọn chúng muốn làm gì, tôi chỉ biết nếu bọn chúng lại xuất hiện, tôi nhất định sẽ hạ gục chúng, báo thù cho trưởng làng.

Ác ý đột ngột khiến A Tư Tháp có chút khó chịu, nhưng cậu cũng không cho phép có người ra tay với người vô tội: Tôi nhất định phải trở thành Ma Pháp Đế, để quốc gia này không bao giờ xảy ra chuyện như vậy nữa, bất kể lý do gì.

Cuộc chiến với Bạch Dạ Ma Nhãn bây giờ mới bắt đầu.

Bạch Dạ Ma Nhãn không chỉ tìm kiếm ma pháp thạch, còn nghiên cứu cơ thể người, bắt cóc những đứa trẻ có tiềm năng ma lực mạnh mẽ, những đứa trẻ này đều sẽ trở thành tài liệu nghiên cứu của chúng.

Khắp nơi trong vương quốc đều có một lượng lớn trẻ em mất tích, điều này đã thu hút sự chú ý của Ma Pháp Kỵ Sĩ Đoàn.

Sóng trước chưa yên sóng sau đã tới, Bạch Dạ Ma Nhãn bắt đầu thường xuyên gửi kinh nghiệm cho nhân vật chính.

Chương 1999

Nhân viên của Bạo Ngưu Đoàn không nhiều, nhưng là những kẻ bên lề, đương nhiên mỗi người đều có câu chuyện của riêng mình.

Ví dụ như gã giang hồ hoàn lương Mạ, hay cô bé loli giả tham ăn như mạng, còn có chị gái bí ẩn suốt ngày say xỉn không tỉnh, còn có gã công cụ chỉ biết dịch chuyển, cũng như gã độc giả không có cảm giác tồn tại, còn có gã cuồng đánh nhau đi khắp nơi tìm người đánh, và người có năng lực biến hình ít khi nói chuyện, cùng một gã cuồng em gái siêu cấp lúc nào cũng kè kè tấm ảnh của em gái.

Trong số những người này, A Tư Tháp ngược lại chỉ là một tên ngốc nhiệt huyết đơn thuần và giản đơn, hơn nữa còn rất chăm chỉ, không có ký ức nào đáng xấu hổ, nhân duyên lại rất tốt.

Ví dụ như quan hệ giữa A Tư Tháp và em gái của gã cuồng em gái rất tốt, tốt đến mức anh trai ghen tị muốn giết người.

Là một kẻ cuồng em gái, không có gì tức giận hơn việc em gái bị một người đàn ông khác cướp đi.

Nhưng A Tư Tháp lại có sức hút đặc biệt với trẻ con, vì cậu luôn chăm sóc các em trai em gái ở tu đạo viện, cho nên đặc biệt dễ dàng hòa đồng với trẻ nhỏ.

Mà em gái của gã cuồng em gái cũng sống ở cô nhi viện, nên đặc biệt có tiếng nói chung với A Tư Tháp.

Đây lại là một câu chuyện bi thương khác.

Người của Bạo Ngưu Đoàn đều có câu chuyện của riêng mình, câu chuyện của gã cuồng em gái và em gái rất bi thương.

Họ vốn là quý tộc, vốn không nên sa sút như vậy.

Tuy nhiên, cha mẹ họ mất sớm, họ hàng cướp đi tất cả của họ, còn đưa anh trai vào tù.

Lúc đó, điều anh lo lắng nhất là em gái không có ai chăm sóc, cho nên đã đại náo nhà tù, gần như phá hủy cả nhà tù.

Cuối cùng vẫn là Dạ Kiến đến thuyết phục đối phương, đồng thời cho đối phương một công việc kiếm tiền nuôi em gái.

Cho nên gã cuồng em gái luôn rất cảm kích Dạ Kiến.

Khi làm việc, anh gửi em gái ở cô nhi viện, đây cũng là việc làm bất đắc dĩ.

Nhưng mỗi khi trở về, anh đều đổi hết tiền lương thành đồ chơi, hy vọng cho em gái một tuổi thơ hạnh phúc.

Tuy nhiên, tuy nhiên, bây giờ em gái đã bị A Tư Tháp cướp đi, mắt anh ta phun ra lửa, gần như muốn xé xác A Tư Tháp ra làm trăm mảnh.

A Tư Tháp lại không cảm thấy có vấn đề gì, cậu chỉ đến giúp đỡ, dù sao cậu cũng là người không thể ngồi yên.

Em gái mới bẩy tám tuổi, trông như một con búp bê lớn.

Nhưng tuy tuổi nhỏ lại có một luồng ma lực không tầm thường, điểm này phù hợp với đặc điểm của người sinh ra trong gia đình quý tộc, tương lai chắc chắn không thể xem thường.

Nhưng đứa trẻ như vậy cũng chính là mục tiêu của Bạch Dạ Ma Nhãn.

Cho nên khi gã cuồng em gái đang bận rình giết A Tư Tháp, đã không phát hiện em gái bị bắt cóc.

Mà A Tư Tháp bận phòng thủ trước những cú đâm lén, cũng không phát hiện ra.

Những đứa trẻ bị bắt cóc đều bị giấu trong một hang động.

Bên ngoài tuyết trắng xóa, trời rét căm căm, trong hang động cũng âm u lạnh lẽo, rất nhiều đứa trẻ chỉ mặc quần áo mỏng, run rẩy trong hang.

Sưởi ấm cho chúng một chút.

Đỗ Lan thấy những đứa trẻ này cũng đáng thương, lặng lẽ nâng cao nhiệt độ trong hang, tránh xảy ra thương vong.

Nhưng dù vậy, bọn trẻ vẫn run rẩy.

Hai tên ma đạo sĩ xấu xa canh giữ chúng, đợi người của Bạch Dạ Ma Nhãn đến.

Ta đã để lại một vài manh mối cho A Tư Tháp, đối với những kẻ buôn người này hoàn toàn không cần phải đồng tình. 181.

Địch Ny Toa đối với bọn buôn người phải giết một răn trăm, bất kể hai tên này có nỗi khổ tâm gì, làm kẻ buôn người là đáng chết.

Em gái mất tích, anh trai gần như phát điên, may mà có manh mối.

Trong hang động tự nhiên không thể tránh khỏi một trận kịch chiến.

Nhưng sự ích kỷ mà người anh thể hiện lúc này lại khiến A Tư Tháp và sơ lâm vào tình thế khó khăn.

Người anh hoàn toàn không quan tâm đến bất kỳ ai, anh ta chỉ quan tâm đến em gái mình.

Bởi vì anh ta cảm thấy thế giới này ngay cả người thân cũng không thể tin tưởng, huống chi là người ngoài.

Lúc này chỉ cần đưa em gái đi là được, không cần phải quan tâm đến người khác, cho dù A Tư Tháp là đồng nghiệp của anh ta, cho dù trong hang còn có rất nhiều đứa trẻ vô tội trạc tuổi em gái, đều không liên quan đến anh ta.

Anh ta từng bị hãm hại vào tù, nơi đó gọi trời trời không thấu, gọi đất đất không hay, anh ta đã cảm nhận được thế nào là tuyệt vọng.

Nhưng em gái lại không muốn anh trai mình như vậy, cho nên hy vọng anh trai có thể giúp đỡ những người khác, cô bé biết anh trai mình có năng lực đó.

Là một kẻ cuồng em gái, tự nhiên không thể làm trái ý muốn của em gái.

Sau khi xác định em gái an toàn, người anh tuân theo nguyện vọng của em gái quay lại cùng A Tư Tháp kề vai chiến đấu, và thể hiện Kính Tử Ma Pháp của mình.

Kính Tử Ma Pháp của anh ta vô cùng mạnh mẽ, có thể biến ra những tấm gương ở bất kỳ đâu trong không gian, và phóng ra ma lực để bắn, đánh cho bọn buôn người không thể chống trả.

Nhưng họ rõ ràng không thể hạ sát thủ, vì trông hai tên buôn người này dường như cũng có nỗi khổ khó nói.

Hơn nữa, cách làm của Ma Pháp Kỵ Sĩ Đoàn thường là bắt sống chứ không giết chết.

Tuy nhiên, ngay khi Kính Tử Ma Pháp sắp kết thúc, ma đạo thư của gã cuồng em gái lại mất kiểm soát, trực tiếp bắn ra một luồng sáng ma lực chói lòa từ một tấm gương khổng lồ, làm bốc hơi cả hai tên buôn người, không còn lại cả tro cốt.

Qua Hưu.

A Tư Tháp không ngờ Qua Hưu lại ra tay độc ác như vậy.

Đối phương đã không còn sức chống cự, vậy mà vẫn hạ sát thủ.

Tuy nhiên, chính Qua Hưu cũng đang ngơ ngác, vì anh ta đã định thu tay lại rồi, đó không phải ý muốn của anh ta, là ma đạo thư tự mình phát động công kích: Không phải tôi.

Chuyện này quá kỳ lạ.

Đây là Ma Pháp Kỵ Sĩ Đoàn sao. 182.

Biểu hiện nói một đằng làm một nẻo thật khiến ta mở rộng tầm mắt.

Người của Bạch Dạ Ma Nhãn đã đến, chính là mấy tên ma đạo sĩ hạ đẳng đã tập kích Vương đô trước đó, chúng chính là thủ phạm bắt cóc trẻ em.

Lúc này chúng còn có mặt mũi chế giễu người khác, hoàn toàn không ý thức được rằng chúng sắp chết rồi.

Miệng nói một đằng, tay làm một nẻo, nói gì mà công chính, chẳng phải cũng dựa vào phán đoán chủ quan của mình để định đoạt sinh tử của người khác sao.

Thật khiến ta mở rộng tầm mắt.

Lại là các ngươi.

Dù không biết tại sao Qua Hưu lại giết người, nhưng A Tư Tháp bây giờ chỉ muốn đánh bại kẻ địch trước mắt: Các ngươi chính là kẻ chủ mưu, rốt cuộc các ngươi muốn làm gì.

Tại sao lại làm những chuyện này.

Thích thì làm thôi.

Cô gái đeo kính nói: Ta còn muốn bắt các ngươi về, nghiên cứu kỹ một phen.

Nói xong liền định dùng ma pháp.

Tuy nhiên, ma đạo thư không có bất kỳ phản ứng nào.

Vẻ mặt cô gái đeo kính thay đổi, trở nên kinh hãi.

Ma pháp của chúng ta không dùng được.

Không chỉ cô ta, pháp sư dịch chuyển và pháp sư vong linh cũng không thể sử dụng ma pháp.

Cùng lúc đó, ma đạo thư của A Tư Tháp và gã cuồng em gái lại tự động, sách cảm nhận được ý chí của thần, muốn nghiêm trị bọn buôn người, giết chúng cho hả dạ.

Trong không gian này, điểm santri của bọn buôn người đã bị trừ sạch, ngay cả ma đạo thư cũng không mở ra được.

Một bên yếu đi, một bên mạnh lên, ma đạo thư của A Tư Tháp tự nó động đậy.

Ác ma ký sinh trong ma đạo thư năm lá, bây giờ đang nhe nanh múa vuốt hoạt động.

Chương 2000

Tại sao, tại sao ma đạo thư không chịu sự kiểm soát, ma đạo thư của ta, mau động đậy đi.

Qua Hưu nói: Quả nhiên không phải ảo giác của ta, ma đạo thư của chúng ta đều không chịu sự kiểm soát.

Anh ta cảm nhận được một luồng sức mạnh đáng sợ đã phóng ra sát ý đối với Bạch Dạ Ma Nhãn, sát ý này như thực chất.

Cái chết bao trùm, các ma đạo sĩ của Bạch Dạ Ma Nhãn ngẩn người.

Họ không ngờ kết cục lại như vậy, hoàn toàn không có cơ hội phản kháng, sắp bị đánh chết một cách uất ức.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

A Tư Tháp thực sự không hiểu, tại sao lại thành ra thế này.

Ác ma trong sách tỏ vẻ chủ nhân của mình quá ngu ngốc, lẽ nào không cảm nhận được sự phẫn nộ sao, đây là ý chí của thế giới.

Sự biến đổi đột ngột, ma đạo thư dường như có ý thức của riêng mình, bắt đầu chống lại chủ nhân.

Các ma đạo sĩ của Bạch Dạ Ma Nhãn vốn đến để tiếp nhận những đứa trẻ này mang về nghiên cứu, không ngờ lại gặp phải kẻ địch.

Nhưng có kẻ địch cũng chẳng sao, vì họ tự cho mình là phi thường, là những cường giả bị bài xích vì quá mạnh, cho nên không sợ hãi kẻ địch.

Vốn dĩ họ muốn dạy cho A Tư Tháp và Qua Hưu một bài học, nhưng khi chuẩn bị ra tay, ma đạo thư lại không có tác dụng.

Bởi vì hành vi buôn bán trẻ em của họ đã trừ sạch điểm santri, đến mức ma đạo thư cũng không dám tiếp tay cho giặc.

Ma đạo thư có thể truyền thừa mãi mãi, nếu không có gì bất ngờ, ma đạo thư là vĩnh tồn.

Giúp đỡ chủ nhân có điểm santri bằng không chẳng có lợi ích gì, ngược lại còn khiến chúng bị uy hiếp.

Cho nên bây giờ bọn xấu trực tiếp bị đánh choáng váng.

Tại sao họ không chống cự.

Ma đạo thư của A Tư Tháp cũng thoát khỏi sự kiểm soát, tự mình phát động công kích.

Nhưng tại sao kẻ địch lại đứng yên chịu đòn.

Có lẽ ma đạo thư của họ cũng mất kiểm soát, chỉ là khác với chúng ta.

Qua Hưu cũng ngẩn người, trận chiến như thế này thật là lần đầu tiên gặp phải.

Hoàn toàn không cần mình ra sức, ma đạo thư của mình đã đánh cho kẻ địch ngã sấp mặt: Lẽ nào là vì họ trời oán người giận, đã chọc giận thần ma pháp.

Tuy không biết tại sao, nhưng họ sẽ không chết chứ.

A Tư Tháp vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để giết người.

Có lẽ kết cục của họ cũng sẽ giống như hai người kia.

Hai tên buôn người kia dường như cũng có câu chuyện của riêng mình, tiếc là chưa kịp nói ra đã bị bốc hơi.

Kẻ xấu thực sự không cần biện giải, họ chết theo cách của kẻ xấu.

Bây giờ ba kẻ địch còn lại cũng sắp nối gót.

Tuy nhiên, ngay khi cái chết cận kề, một luồng sáng đã chặn đứng ma đạo thư, bảo vệ ba kẻ xấu.

Người từ trên trời giáng xuống như thần chính là thủ lĩnh của Bạch Dạ Ma Nhãn, người đàn ông bí ẩn sử dụng Quang Ma Pháp.

Hang động trở nên sáng bừng, không thể nào phớt lờ được ánh sáng như vậy.

Dường như người đàn ông tuấn tú này sinh ra đã là để người khác chú mục, là để người khác tôn sùng, huống chi hắn còn nắm giữ Quang Ma Pháp cực kỳ hiếm có và mạnh mẽ.

Ma đạo thư bốn lá.

Kẻ địch cũng giống như Do Nặc, đều là người được chọn, đều là thiên tài có ma đạo thư bốn lá.

A Tư Tháp chỉ cảm thấy xung quanh mình đã bị khóa chặt.

Vút.

Kiếm ánh sáng đến rồi, đòn tấn công di chuyển với tốc độ ánh sáng còn nhanh hơn cả tấm gương.

May mà ma đạo thư kịp thời quay về, dựng lên một tấm gương.

Tuy nhiên, tấm gương đã bị tốc độ ánh sáng phá hủy.

Năng lượng của ánh sáng rót vào tấm gương đã vượt qua giới hạn của nó.

Nói cho cùng, gương cũng chỉ là sự cụ thể hóa của ma lực, chỉ có thể chặn được những đòn tấn công trong phạm vi ma lực, vượt qua giới hạn này thì không được.

Mau lui.

Không cần Qua Hưu hét, A Tư Tháp đã dùng thần kinh vận động phát triển của mình để né tránh.

Xuyên qua tấm gương, kiếm ánh sáng rơi xuống, nổ tung một đám khói, trực tiếp để lại một cái hố.

Lợi hại quá.

A Tư Tháp đã toát mồ hôi lạnh.

Nếu không có tấm gương chặn lại một chút, bây giờ cậu đã chết rồi: Hắn là đại ca của Bạch Dạ Ma Nhãn sao.

Chắc chắn là vậy rồi.

Không ngờ lại là Quang Ma Pháp, lần này phiền phức rồi.

Dù ba người kia không ra tay, chỉ riêng hắn cũng đủ để chúng ta ăn đủ.

Tôi biết ngay không nên quay lại mà.

Bây giờ hối hận cũng đã muộn.

Kẻ địch rõ ràng vẫn chưa hiểu tại sao thuộc hạ của mình lại chịu thiệt.

Lợi Hi Đặc, hang động này rất kỳ quái, ma pháp của chúng ta đều không dùng được.

Thực ra Lợi Hi Đặc cũng cảm nhận được, ma pháp của chính mình trở nên vô cùng trì trệ, ma lực cứ như bị đeo gông xiềng, cực kỳ không trôi chảy: Nơi này không thể ở lâu, các ngươi đi trước đi.

Vị lão đại này cũng có chút thú vị, lại còn muốn ở lại cản hậu.

Này này, như vậy cũng gian lận quá rồi.

Qua Hưu chưa từng nghĩ sẽ phải chiến đấu với đối thủ như vậy.

Anh ta còn có em gái, anh ta không muốn chết: A Tư Tháp, cậu còn khống chế được ma đạo thư không.

Hình như quay lại rồi, có thể khống chế.

Rút ra Phá Ma Kiếm, A Tư Tháp biết mình không thể không đối mặt với cường địch này.

Nhỏ bé a.

Lợi Hi Đặc cao cao tại thượng nhìn kẻ địch trước mắt, chỉ cảm thấy chúng quá yếu.

Dù ma lực của mình bị hạn chế, hắn vẫn có thể giết chết chúng, hoàn toàn không tốn nhiều sức lực.

Người thu nhận cặn bã không phải là ngốc, mà là xấu.

Lợi Hi Đặc này không phải người tốt, vì mục tiêu của hắn là hủy diệt loài người, đây là bí mật mà ngay cả những ma đạo sĩ cặn bã cũng không biết.

Bọn cặn bã tưởng rằng Bạch Dạ Ma Nhãn đã cung cấp cho chúng một cơ hội, một nền tảng để báo thù, nhưng lại không biết rằng tất cả những gì chúng làm đều là để hủy diệt tất cả những con người xấu xí, bao gồm cả chính chúng.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, vì Lợi Hi Đặc trông rất bình thường nhưng thực ra không phải là người, trong cơ thể hắn ký sinh linh hồn của tinh linh.

Cho nên về bản chất mà nói, hắn hoàn toàn không phải là người, mà là một tinh linh mang lòng căm hận đối với loài người.

Tại sao tinh linh lại căm hận loài người, hận không thể hủy diệt loài người.

Đây lại là một câu chuyện quá khứ.

Nguyên lai ban đầu, nhân tộc và tinh linh của Vương quốc Tam

Diệp Thảo sống tách biệt.

Một ngày nọ, vương tộc của loài người xuất hiện trên lãnh thổ của tinh linh, và thiết lập quan hệ, thậm chí công chúa của vương tộc còn muốn gả cho tộc trưởng tộc elf.

Vốn dĩ mọi chuyện đều rất tốt, nhưng trong hôn lễ lại xảy ra chuyện.

Ngay khi các tinh linh đang ăn mừng hôn lễ, đột nhiên có một ma pháp mạnh mẽ tấn công hiện trường hôn lễ, tất cả tinh linh có mặt không một ai sống sót, toàn bộ bị tiêu diệt.

Nhưng sau khi họ chết, linh hồn của tinh linh lại ký sinh vào cơ thể của con người, thế là mới có chuyện báo thù loài người.

Bởi vì những tinh linh phục hồi ký ức nhớ rằng lúc đó là loài người đã phát động cuộc tấn công bất ngờ, là loài người thèm muốn sức mạnh ma pháp của tinh linh, mới ra tay hủy diệt cả tộc elf.

Nhưng có một điểm Đỗ Lan thấy rất kỳ lạ.

Nếu là hôn lễ của tộc trưởng tộc elf và công chúa nhân tộc, vậy tại sao tham gia hôn lễ chỉ có tinh linh.

Chương 2001

Cuối cùng tại sao trong tình huống khách mời của nhân tộc đều chưa đến, họ lại bị tiêu diệt toàn bộ.

Bản thân đây đã là một chuyện kỳ quặc.

Lẽ nào tinh linh không hề cân nhắc tại sao công chúa kết hôn mà nhân tộc lại không có khách mời sao.

Tinh linh thật sự ngốc, lại không hề nghi ngờ chút nào.

Bây giờ lại trong tiền đề chưa làm rõ chân tướng, đã bắt đầu phản công toàn bộ loài người.

Thực ra nghĩ kỹ sẽ biết, chuyện lớn như công chúa kết hôn với tinh linh, có quan hệ gì với người bình thường.

Kẻ có thể giở trò trong hôn lễ chắc chắn cũng là tầng lớp cao của loài người, cho nên việc hủy diệt loài người này phạm vi tấn công cũng quá lớn, hủy diệt quý tộc là được rồi.

Dù sao tinh linh vẫn luôn ngốc nghếch, bây giờ lại đi trên con đường báo thù cực đoan, muốn ra tay với toàn bộ loài người.

Nhưng trước đó, mục tiêu của Lợi Hi Đặc là hoàn thành chuyển sinh, đánh thức tất cả linh hồn tinh linh.

Như vậy loài người chết hết, tinh linh có thể độc chiếm Vương quốc Tam Diệp Thảo.

Bây giờ Lợi Hi Đặc nhìn thấy Qua Hưu, liền nhận ra trong cơ thể người đàn ông này cũng có linh hồn tinh linh, cho nên tạm thời không thể làm hại anh ta.

Nhưng gã lùn không bắt mắt bên cạnh thì chết chắc rồi.

A Tư Tháp chỉ là một người bình thường nhận được ma đạo thư năm lá.

Cậu không có huyết mạch, không có thân phận, chỉ là một nhân vật nhỏ bé.

Nếu không có ma đạo thư chọn trúng cậu, có lẽ cậu đã sớm bị người đời lãng quên.

A Tư Tháp cảm nhận được một luồng hơi lạnh như lưỡi đao ập đến, đây là sát ý, sát ý không hề che giấu đối với chính mình.

Kẻ địch muốn giết chết mình triệt để, A Tư Tháp có thể xác định điểm này.

Bàn tay cầm kiếm không biết từ lúc nào đã ướt đẫm mồ hôi.

Ma pháp ánh sáng, tốc độ và uy lực đều vô cùng mạnh mẽ, Asta hoàn toàn không thể chống đỡ.

Dù cậu luyện tập cơ bắp mỗi ngày, nhưng tốc độ phản ứng của cơ bắp làm sao có thể so sánh với ánh sáng.

Phá Ma Kiếm của cậu tuy có thể phòng ngự ma pháp, nhưng cậu lại không theo kịp tốc độ của đối phương.

Nếu không phải vì thanh đại kiếm của cậu đủ rộng đủ lớn, nếu không phải cậu là một người lùn, thì tình thế này thật khó kiểm soát.

Hiện tại Asta chỉ cần thu mình sau thanh kiếm là coi như đã phòng ngự, trong khi đó Gauche phát hiện kẻ địch dường như không tấn công mình nhiều.

Tại sao chứ.

Tại sao hắn lại nhắm vào Asta.

Gauche không hiểu, nhưng cậu phải chia sẻ áp lực cho Asta: Đáng ghét.

Kính Tử Ma Pháp lại một lần nữa xuất kích.

Nhưng quá chậm.

Tấm gương vừa thành hình đã bị quang kiếm đánh tan.

Mặc dù gương có thể xuất hiện ở bất kỳ đâu trong không gian, nhưng việc thành hình cần thời gian, và khoảng thời gian đó đủ để Lợi Hi Đặc xuất kiếm đâm thủng tấm gương.

Đối mặt với kẻ địch tốc độ ánh sáng, căn bản không thể chống đỡ.

Nếu không phải trong cơ thể Gauche có linh hồn của một tinh linh, e rằng cậu đã chết rồi.

Tất cả những tấm gương đều bị đập vỡ, cứ xuất hiện một tấm là vỡ một tấm, tốc độ của Gauche hoàn toàn không theo kịp tốc độ tấn công của kẻ địch: Làm sao bây giờ.

Thiên hạ võ công, không gì không phá, chỉ có tốc độ là không thể phá.

Tấn công bằng tốc độ ánh sáng quá đáng sợ, vượt qua cả lẽ thường.

Lúc này cần có người giúp, nếu không có người giúp thì Asta chết chắc.

Ngay lúc Asta tuyệt vọng, Dạ Kiến đã đến.

Anh nhận được thông báo, lập tức đến đây và chạm trán kẻ địch: Ma pháp ánh sáng, đúng là phiền phức thật.

Chỉ cần có chút kiến thức thông thường cũng biết ma pháp ánh sáng là loại ma pháp dị thường nhất, hơn nữa còn là khắc tinh của Dạ Kiến.

Bởi vì ma pháp của Dạ Kiến là ma pháp bóng tối, thật là trùng hợp.

Đối mặt với kẻ địch sử dụng ma pháp ánh sáng, Dạ Kiến chỉ có thể rút kiếm đứng thẳng, chắn trước mặt các đoàn viên.

Anh là đoàn trưởng, tuyệt đối phải bảo vệ thuộc hạ của mình: Đúng là phiền phức thật.

Miệng ngậm điếu thuốc, tay cầm thanh võ sĩ đao, Dạ Kiến tuy mặt mày mệt mỏi, không có chút tinh thần, nhưng đôi mắt cá chết lại ngưng tụ thần quang, rõ ràng nội tâm của anh không hề lười biếng như vẻ bề ngoài.

Thấy đoàn trưởng xuất hiện, Lợi Hi Đặc cũng trở nên nghiêm túc, nhưng hắn tin ma pháp ánh sáng của mình tuyệt đối mạnh hơn: Không ngờ ngay cả đoàn trưởng cũng đến, nhưng cũng tốt, hôm nay các ngươi đều chết đi.

Quang kiếm từ từ thành hình trong hư không, giống như một bức tường phát sáng.

Asta thấy đoàn trưởng thì mừng, nhưng cũng lo anh sẽ gặp nguy hiểm: Đoàn trưởng cẩn thận.

Asta, ở quê hương ta có một loại sức mạnh tên là Khí, thông qua cảm ứng Khí có thể phán đoán động tác của kẻ địch.

Đối mặt với những thanh quang kiếm nhiều như tường thành, Dạ Kiến lại bắt đầu dạy học ngay tại chỗ, dạy cho Asta về Khí: Bây giờ cậu đi chặn mấy tên kia lại.

Asta tỏ vẻ mình còn chưa học được.

Nhưng bây giờ đã không còn thời gian nữa, quang kiếm trút xuống như mưa.

Dạ Kiến đã dùng Khí đoán trước quỹ đạo của chúng, nên anh đã di chuyển từ trước, lướt qua giữa những thanh quang kiếm, thanh võ sĩ đao trong tay múa điên cuồng, lưỡi kiếm mang theo sức mạnh ma pháp bóng tối triệt tiêu uy lực của ánh sáng.

Lợi hại quá.

Lần đầu tiên thấy đoàn trưởng ra tay, Asta mới biết ông chú bình thường lôi thôi lếch thếch này lại lợi hại đến vậy.

Cậu nhận ra sự khác biệt giữa mình và đoàn trưởng không chỉ là ma lực mà còn là kinh nghiệm.

Gauche thì biết thực lực của đoàn trưởng nên thở phào nhẹ nhõm: Asta, chúng ta đi ngăn chúng bỏ chạy.

Ba người còn lại vì không thể mở cổng dịch chuyển nên chỉ có thể rút lui bằng đường bộ, căn bản chưa đi được xa, bây giờ lại bị đuổi kịp, xem ra sắp chết đến nơi.

Ma pháp vẫn không dùng được.

Tiêu rồi, ma pháp của bọn họ đều vô dụng.

Đỗ Lan cho rằng đây là đáng đời, làm gì không làm lại đi làm bọn buôn người.

Bọn buôn người chính là loại tội phạm cấp thấp nhất, căn bản không có lý do để tồn tại.

Ầm.

Kính Tử Ma Pháp và Phá Ma Kiếm cùng lúc ra tay, trực tiếp kết liễu ba tên kia, khiến thế giới trong sạch hơn không ít.

Các ngươi đáng chết.

Thấy thuộc hạ bị giết, Lợi Hi Đặc rất tức giận.

Không phải hắn thật sự coi con người là đồng loại, mà là vì kế hoạch của hắn vẫn cần ba tên thuộc hạ này.

Một tên chuyên nghiên cứu cơ thể người, một tên là công cụ nhân mở cổng dịch chuyển, một tên là pháp sư vong linh chuyên gây hỗn loạn, ma pháp của cả ba đều rất quan trọng.

Bọn họ chết, công việc hồi sinh tinh linh sẽ tốn nhiều thời gian hơn.

Lợi Hi Đặc nổi giận, quang kiếm càng thêm dày đặc, ào ào đánh về phía Dạ Kiến.

Tuy nhiên, Dạ Kiến dựa vào năng lực Khí để dự đoán điểm rơi của quang kiếm, cộng thêm uy lực của ma pháp bóng tối, lại có thể sống sót dưới những đợt tấn công dày đặc, thậm chí còn có thể phản kích: Ám Nhận.

Lưỡi đao bóng tối phản kích ngược lại.

Chiêu này làm ta nhớ đến Nguyệt Nha Thiên Xung.

Nhìn lưỡi kiếm khí màu đen hình lưỡi liềm đó, Đỗ Lan tỏ vẻ vô cùng hoài niệm.

Ám Nhận không hề yếu hơn quang kiếm, nhưng Lợi Hi Đặc có thể di chuyển với tốc độ ánh sáng.

Tình hình hiện tại đã không cần bọc hậu nữa, vì người đã chết cả rồi, Lợi Hi Đặc bây giờ nên rút lui, nhưng Dạ Kiến lại không có ý định tha cho đối phương.

Hai luồng ma lực ánh sáng và bóng tối đối kháng, quang kiếm liên tục bắn ra.

Lợi Hi Đặc không tin Dạ Kiến có thể né tránh mãi được.

Chương 2002

Đối phương cần tiêu hao nhiều tinh lực và thể lực hơn, trong khi hắn chỉ cần tiêu hao một chút ma lực là có thể dồn đối thủ vào thế bí.

Vì vậy, Lợi Hi Đặc không muốn đi, hắn muốn giết Dạ Kiến.

Tuy nhiên, sự tập trung của Dạ Kiến không phải là khoác lác.

Dù đối mặt với bao nhiêu đòn tấn công, anh cũng không hề phân tâm, ngay cả hơi thở cũng không loạn, đầu thuốc trên môi cũng không có chút khác thường nào, thể hiện một sự tập trung phi thường.

Dạ Kiến này quả thật không tồi.

Địch Ny Toa rất tán thưởng khí chất điềm tĩnh này của Dạ Kiến.

Đối mặt với kẻ địch mạnh như vậy mà vẫn vững như bàn thạch quả thật không tồi, hơn nữa Khí của Dạ Kiến cũng rất giống năng lực dự đoán yêu khí của Địch Ny Toa.

Thông qua dự đoán để né tránh và tấn công, nhìn Dạ Kiến, Địch Ny Toa lại nhớ đến chính mình.

Bất kể đòn tấn công của đối thủ nhanh đến đâu, chỉ cần dự đoán tốt thì hoàn toàn không cần sợ.

Dạ Kiến hiện tại chính là như vậy, ung dung né tránh thế công tốc độ ánh sáng, thậm chí còn có thể tranh thủ tung ra những đòn phản công mạnh mẽ.

Nhưng Dạ Kiến cũng rất kinh ngạc, vì Asta và Gauche lại đã giết được kẻ địch rồi, anh vốn còn hy vọng nâng cao năng lực cho Asta một chút.

Asta, cậu cũng qua đây, học hỏi cho tốt về Khí đi.

Dạ Kiến bảo Asta qua cùng né quang kiếm.

Các ngươi đang coi thường ta.

Lợi Hi Đặc rất tức giận, những kẻ này thật sự không coi hắn ra gì, lúc này mà còn cho kẻ yếu luyện tập, chẳng lẽ mình đến đây để làm bao cát sao.

Nhưng tức giận thì tức giận, Lợi Hi Đặc vẫn phải tiếp tục chiến đấu.

Hắn hoàn toàn không nhận ra ma lực của mình ngày càng nặng nề, vì giá trị SAN của hắn cũng đang giảm.

Hắn là trùm cuối của đường dây buôn người, chết không hết tội.

Nếu hắn chỉ muốn hủy diệt nhân loại thì không sao, dù sao nhân loại cũng không thể bị hủy diệt, nhưng hắn làm kẻ buôn người thì không thể tha thứ được.

Hắn càng sử dụng ma pháp, ngày chết càng gần.

Một luồng sức mạnh vô hình đã bao trùm toàn bộ hang động.

Tất cả mọi người ở trong đó không cảm thấy gì, nhưng tình hình sẽ ngày càng nghiêm trọng, ngày càng rõ rệt, đến khi họ thực sự ý thức được thì đã không thể cứu vãn.

Không biết có phải ảo giác của tôi không, đoàn trưởng, ma pháp của hắn hình như chậm lại rồi.

Asta cũng đỡ được vài thanh quang kiếm, cậu không cho rằng mình có thể tiến bộ nhanh như vậy trong thời gian ngắn, vậy thì chỉ có một lời giải thích, đó là kẻ địch đã chậm lại.

Dạ Kiến cũng phát hiện ra, đối phương quả thật đã chậm lại: Đừng lơ là, cũng có thể là đối phương đang dùng kế dục cầm cố túng.

Dạ Kiến rất cẩn thận, không dễ dàng hành động thiếu suy nghĩ.

Lợi Hi Đặc cảm thấy rất khó chịu, rõ ràng mọi thứ đều rất bình thường, nhưng ma pháp lại ngày càng chậm, chẳng lẽ mình cũng sắp mất đi ma lực.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi hoảng sợ.

Hắn muốn cứu vớt tộc tinh linh, muốn hoàn thành việc báo thù nhân tộc, vì vậy hắn phải sở hữu ma pháp mạnh mẽ.

Nếu không có ma lực, hắn sẽ không thể thu thập tất cả ma pháp thạch, sẽ không thể cứu vớt chủng tộc của mình.

Tuy nhiên ma lực ngày càng chậm, cuối cùng hắn hoàn toàn không thể thi triển ma pháp nữa, ánh sáng của hắn đã lu mờ.

Xem ra thật sự có vấn đề rồi, nhóc con, trước đó ba Ma Đạo Sĩ kia cũng không thể sử dụng ma pháp sao.

Dạ Kiến phát hiện đối phương thật sự có vấn đề, nên hỏi Asta để xác nhận.

Asta rất chắc chắn: Bọn họ thật sự không có ma lực, không hề phản kháng, trực tiếp bị chúng tôi giết chết.

Asta vốn không muốn giết người, nhưng ma pháp thư của cậu hoàn toàn không chịu sự khống chế.

Chuyện này quá kỳ lạ, Dạ Kiến chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy.

Từ khi ra mắt đến nay, anh đã trải qua không ít trận chiến lớn nhỏ, đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống kẻ địch ngày càng yếu đi, cuối cùng không thể sử dụng ma pháp: Quả thật quá kỳ quái.

Dạ Kiến bây giờ nhớ lại việc Ma Pháp Đế yêu cầu anh nằm vùng trong Bạch Dạ Ma Nhãn, thầm nghĩ nếu Bạch Dạ Ma Nhãn cứ thế bị hủy diệt, vậy anh còn nằm vùng cái gì.

Nghĩ đến đây, Dạ Kiến chuẩn bị tha cho đối phương một con đường sống: Nếu đã như vậy, thì kết thúc trận chiến thôi.

Ma pháp bóng tối đã tích tụ sẵn sàng.

Ầm một tiếng, Ám Nhận phá tan hang động, trực tiếp mở ra một lỗ hổng, lại đánh lệch.

Kẻ địch không chút do dự chạy trốn qua lỗ hổng, hoàn toàn không biết tại sao đòn quyết định cuối cùng của đối phương lại đánh lệch.

Nhưng bây giờ quả thật không nên ở lại, phải quay về thôi.

Asta thì không hề nghi ngờ, chỉ lớn tiếng kêu đáng tiếc, lại để kẻ địch chạy thoát.

Nhưng Gauche lại rất kỳ lạ, cậu biết thực lực của đoàn trưởng, không thể nào đánh lệch được, rõ ràng là cố ý.

Nhưng vì tin tưởng đoàn trưởng, Gauche không nói gì.

Tất cả những đứa trẻ đều bình an vô sự, còn giết được ba kẻ địch, Asta lại lập công.

Ma Pháp Đế trực tiếp thăng cấp cho Asta thành Ma Đạo Sĩ tam cấp, cậu trở thành đoàn viên đầu tiên được thăng cấp trong Hắc Bộc Ngưu Đoàn.

Các đoàn viên khác lúc này mới biết thì ra mình vẫn là Ma Đạo Sĩ cấp thấp nhất, vì họ căn bản không có chí tiến thủ.

Chỉ có Asta là thật sự nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ của Ma Pháp Kỵ Sĩ Đoàn, những người khác thật sự không biết đang làm gì, chỉ biết lười biếng.

Lần này gặp phải Bạch Dạ Ma Nhãn, Dạ Kiến đương nhiên cũng phải báo cáo cho Ma Pháp Đế, đồng thời cũng phải nói cho ông biết về tình hình ma pháp thư mất kiểm soát.

Ngươi nói ma pháp của Bạch Dạ Ma Nhãn biến mất.

Còn ma pháp thư của Asta và Gauche thì mất kiểm soát.

Đúng vậy, bọn họ nói với tôi như thế, và tôi cũng phát hiện đối thủ rõ ràng có ma lực mạnh mẽ, nhưng cuối cùng lại không dùng được chút nào, cứ như thể ma pháp thư đã không còn nghe theo chỉ huy nữa.

Ma Pháp Đế im lặng.

Ông say mê ma pháp, đã từng thấy rất nhiều loại ma pháp kỳ lạ, nhưng thật sự chưa từng thấy có người nào lại đột nhiên từ bỏ sử dụng ma pháp giữa trận chiến sinh tử.

Ngươi nghĩ vấn đề là gì.

Tôi cũng không nói rõ được, lúc đầu ma pháp của hắn rất bình thường.

Theo quan sát của tôi, kẻ địch cũng rất nghi hoặc, thậm chí là kinh hãi.

Dạ Kiến nhận ra rất rõ sự sợ hãi và lo lắng của đối phương: Nếu không phải nghĩ đến nhiệm vụ nằm vùng của mình, có lẽ tôi đã một kiếm giết chết hắn rồi.

Ngươi làm không tồi, chúng ta quả thật cần Bạch Dạ Ma Nhãn làm vỏ bọc.

Chỉ là Bạch Dạ Ma Nhãn thật sự quá khó hiểu, khiến cả Ma Pháp Đế cũng mơ hồ: Lần này ngươi thả hắn đi, lần sau nói không chừng sẽ có cơ hội tiếp xúc và gia nhập bọn họ.

Dạ Kiến, ta biết đây không phải là một nhiệm vụ dễ dàng, nhưng ngươi phải hiểu chúng ta cần phải thúc đẩy thế giới này.

Ma Pháp Đế, tôi hiểu suy nghĩ của ngài muốn làm cho đất nước trở nên công bằng, chỉ là có nên xem xét lại không.

Dạ Kiến vẫn cảm thấy không đáng tin, cái gì mà lật đổ giai cấp Ma Đạo Sĩ, nghe như mơ giữa ban ngày.

Dạ Kiến đến giờ vẫn không hiểu, vẫn không thể thản nhiên chấp nhận.

Ma Pháp Đế biết rằng để hiểu những điều này rất khó.

Ông là vì kiến thức sâu rộng nên mới nghĩ thông, và đồng tình với lời của Đỗ Lan.

Nhưng trên thế giới này có mấy người có được trình độ như Ma Pháp Đế chứ.

Có thể nói là thật sự không có, vì vậy ông cũng không trách Dạ Kiến.

Ta đã quyết định rồi, chuyện này sẽ không thay đổi.

Dạ Kiến, ta biết ngươi có hoài nghi, nhưng lần này xin ngươi hãy tin tưởng ta vô điều kiện.

Ma Pháp Đế từ bỏ việc thuyết phục, chỉ dùng sức hút cá nhân để Dạ Kiến phối hợp.

Nói như vậy, Dạ Kiến cũng không còn gì để nói: Nếu lần sau gặp lại Bạch Dạ Ma Nhãn, tôi sẽ tìm cách gia nhập bọn họ.

Vậy thì tốt.

Dạ Kiến rời đi, Ma Pháp Đế một mình suy tư, càng nghĩ càng thấy lời Đỗ Lan nói là đúng.

Ví dụ như chi tiêu của quốc vương, cuộc sống xa hoa của ông ta chỉ dựa vào ngân khố nội bộ căn bản không đủ, ngân khố đó sớm đã trống rỗng, vì vậy cần phải lấy tiền từ nơi khác.

Đơn giản nhất đương nhiên là ngân khố quốc gia, nhưng tiền trong ngân khố quốc gia là tiền thuế, các quý tộc đương nhiên cũng không cho phép quốc vương làm bậy như vậy.

Cho nên quốc vương chỉ có thể lập ra đủ loại danh mục để bóc lột người dân, một phần tiền bù vào lỗ hổng ngân khố, phần còn lại phải chia cho quý tộc làm phí bịt miệng.

Quý tộc thực ra cũng vậy, vì chi tiêu xa hoa của mình, họ cũng sẽ tìm cách kiếm tiền từ nơi khác, lũng đoạn ngành nghề, hoặc trực tiếp hỗ trợ quốc vương cùng nhau bóc lột, kiếm chút phí thủ tục.

Quý tộc và quốc vương có thể làm những việc này là vì có Ma Đạo Sĩ bảo vệ, Ma Đạo Sĩ trong cả quá trình đều là người được hưởng lợi.

Chương 2003

Đây chỉ là một phương diện, còn có những phương diện khác.

Ví dụ như người dân biên giới thường xuyên bị quấy nhiễu, Ma Đạo Sĩ khi bảo vệ biên giới cũng sẽ dùng đủ loại lý do để chiếm đoạt tài sản ở biên giới làm của riêng.

Thậm chí có Ma Đạo Sĩ còn cấu kết với sơn tặc, thổ phỉ.

Sơn tặc cướp một phen, sau đó Ma Đạo Sĩ lại chia chác với sơn tặc, những chuyện này Ma Pháp Đế đều đã từng thấy.

Trước đây Ma Pháp Đế cũng cho rằng đây chỉ là hành vi cá nhân của một số ít Ma Đạo Sĩ, nhưng trên thực tế, môi trường chung chính là như vậy.

Nếu Ma Đạo Sĩ không động não gian trá, thì chỉ có thể nhận được một chút tiền lương ít ỏi.

Chút tiền lương này hoàn toàn không thể đảm bảo cuộc sống xa xỉ của họ.

Ma Đạo Sĩ chỉ dựa vào tiền lương còn không giàu bằng một tiểu thương, cho nên muốn kiếm tiền thì chắc chắn phải làm một số việc không trong sạch.

Và những việc không trong sạch này chính là quy tắc ngầm của giới Ma Đạo Sĩ.

Từ chợ đen của Ma Đạo Sĩ cũng có thể thấy được điều này.

Trên chợ đen lưu thông đủ loại vật phẩm giá cao ngất ngưởng, rất nhiều vật phẩm vượt quá khả năng chi trả của Ma Đạo Sĩ, nhưng chợ đen lại cực kỳ sôi động, cho thấy những vật phẩm giá cao này có thị trường rất lớn.

Vậy Ma Đạo Sĩ lấy đâu ra nhiều tiền như vậy.

Ma Pháp Đế biết các Ma Đạo Sĩ đều có thu nhập xám của riêng mình, cho nên đủ loại dấu hiệu cho thấy giới Ma Đạo Sĩ đã mục nát, không phải dựa vào một hai Ma Đạo Sĩ liêm chính là có thể thay đổi được gì.

Ma Pháp Đế cũng không thay đổi được gì, vì các Ma Đạo Sĩ sẽ ngoài mặt vâng dạ, sau lưng làm khác, căn bản không phối hợp với Ma Pháp Đế để tiến hành cải cách triệt để.

Muốn thực sự tạo ra thay đổi, cần phải có ngoại lực cực lớn can thiệp.

Ma Pháp Đế nhận ra rằng nếu không có sự so sánh, sẽ không ai nhận ra vấn đề.

Sức mạnh của Bạch Dạ Ma Nhãn rất quan trọng, có thể cho giới Ma Đạo Sĩ một cú đấm cảnh tỉnh.

Đúng là phản diện đi đâu, nhân vật chính đi đó.

Nhân vật chính đi đâu, phản diện đi đó.

Đỗ Lan cho rằng vận mệnh của thế giới này thật sự đơn giản và thô bạo.

Cho nên sau này mới là vì ma pháp thạch mà gặp nhau.

Địch Ny Toa nói có ma pháp thạch, hai bên chiến đấu xoay quanh ma pháp thạch là được rồi.

Nhưng Ma Pháp Kỵ Sĩ Đoàn có không ít người, tại sao lần nào cũng là đội của nhân vật chính.

Ma Pháp Đế tại sao không cử các đội khác đi tìm ma pháp thạch.

Thật sự không có chút đạo lý nào.

Cho dù quý tộc không nể mặt Ma Pháp Đế, nhưng những nhiệm vụ bình thường này vẫn phải làm.

Nhưng cứ lần nào cũng trực tiếp để Hắc Bộc Ngưu Đoàn của nhân vật chính ra trận, Ma Pháp Đế thật sự là túm được một nhân vật chính rồi vắt kiệt sức, vắt đến ngốc cả người.

Asta không có ma lực, hoàn toàn dựa vào cơ bắp chống đỡ, sau mấy trận đại chiến, cơ bắp tích tụ lượng lớn mệt mỏi, trực tiếp ảnh hưởng đến sức chiến đấu của cậu.

Cho nên Đỗ Lan cho rằng Ma Pháp Đế hoàn toàn có thể cử thêm quân đội đi, dù sao đại lục Phác Khắc hiện tại cũng không có chiến tranh lớn nào.

Hay là ta trực tiếp nhắc nhở Asta sử dụng phản ma lực trong cơ thể.

Địch Ny Toa cũng cảm thấy Asta quá khổ, luôn gặp phải kẻ địch không đánh lại được, luôn phải có đồng đội phối hợp mới miễn cưỡng chiến thắng.

Tình thế như vậy không thể kéo dài được: Tác chiến đồng đội đã đến cực hạn rồi, ta cho rằng rất nhanh cuộc chiến của thế giới này sẽ leo thang thành thần tiên đánh nhau, phàm nhân xem kịch.

Đây là tình trạng thường thấy trong nhiều tác phẩm chiến đấu.

Ban đầu là trăm hoa đua nở, mỗi nhân vật phụ đều có đất diễn, nhưng sau này khi chiến đấu leo thang, ngoài nhân vật chính vì có hack nên theo kịp cường độ chiến đấu, các nhân vật phụ khác đều trở thành người qua đường, hoàn toàn không có cơ hội thể hiện.

Chiến đấu cũng từ phối hợp lẫn nhau, đến đối đầu vô nghĩa.

Hầu như tất cả các manga chiến đấu đều như vậy, vì sức chiến đấu của nhân vật chính và nhân vật phụ thật sự chênh lệch quá xa.

Sau này chắc chắn là thời đại thần ma đầy đường, Ma Pháp Đế không bằng chó, mấy đồng đội của Asta chắc chắn sẽ bị bỏ lại rất xa.

E rằng cũng chỉ có Do Nặc mới có cơ hội cùng Asta kề vai chiến đấu.

Đánh hội đồng chỉ có thể là đặc sắc giai đoạn đầu, về sau vẫn là phải đối đầu trực diện.

Tại sao lại như vậy nhỉ.

Đỗ Lan muốn hỏi vợ mình, vì thế giới của Địch Ny Toa cũng như vậy, nàng đại diện cho những Đại Kiếm đỉnh cao và sức chiến đấu của Đại Kiếm bình thường chênh lệch quá xa.

Địch Ny Toa có thể một mình đấu với Vực Sâu, trong khi các Đại Kiếm khác lập đội đi giết Giác Tỉnh Giả cũng đã chật vật.

Địch Ny Toa cũng không biết tại sao: Có lẽ là vì bản thân thế giới vốn là như vậy, mạnh yếu không đồng đều, cao thấp khó san bằng, thế giới của kẻ mạnh chỉ có thể là số ít, nhiều người hơn dù đã nỗ lực vẫn bị thiên phú hạn chế.

Địch Ny Toa biết người nỗ lực cũng có giới hạn, tuy rất tàn khốc, nhưng đó là sự thật.

Tất cả các thế giới đều giống nhau, người có thể đứng ở vị trí cao nhất chỉ có vài người, nhiều người hơn chỉ có thể đi cùng nhân vật chính đến nửa đường, phần đỉnh cao còn lại chỉ có thể do nhân vật chính một mình leo lên.

Cho nên bất kể thiết lập ban đầu của nhân vật chính yếu đuối, cô độc, thiếu sót, đội sổ đến đâu, cuối cùng cậu ta cũng sẽ bỏ xa đồng đội.

Thiết lập nhân vật thú vị có hàng ngàn hàng vạn, nhưng kết cục cuối cùng lại gần như giống nhau.

Vợ chồng Đỗ Lan thảo luận việc đánh hội đồng chính nghĩa của Asta có thể kéo dài bao lâu, kết quả là rất nhanh sẽ bị đào thải.

Chỉ cần phản ma pháp trong cơ thể Asta xuất hiện, cậu có thể bước lên con đường trở nên mạnh mẽ nhanh chóng.

Ma Pháp Đế đã tìm ra tung tích của một khối ma pháp thạch, ở dưới đáy biển, vì vậy cần Dạ Kiến đi: Lần này Bạch Dạ Ma Nhãn rất có thể sẽ lại xuất hiện, nên ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng.

Dạ Kiến gật đầu, anh biết ý của Ma Pháp Đế, là muốn anh gia nhập Bạch Dạ Ma Nhãn.

Nếu mục tiêu của chúng thực sự là ma pháp thạch, vậy thì xác suất hai bên gặp nhau là rất lớn.

Lần này đi đáy biển, Dạ Kiến cho toàn bộ Hắc Bộc Ngưu Đoàn xuất động, vì dưới đáy biển còn không biết có tình huống gì.

Muốn xuống biển, đương nhiên cần sự giúp đỡ của Ma Đạo Sĩ hệ thủy, cho nên vị đại tiểu thư luôn bị coi thường đã trở thành chủ lực lần này.

Nhưng đại tiểu thư vẫn không thể khống chế ma lực của mình.

Dạ Kiến cho cô một tuần, dù thành công hay không, họ đều phải xuống biển.

Nếu đại tiểu thư vẫn không thể giúp đỡ, vậy thì Hắc Bộc Ngưu Đoàn rất có thể sẽ trở thành thủy quỷ.

Bọn họ sẽ xuất phát sau một tuần, Bạch Dạ Ma Nhãn cũng phải đợi đến lúc đó mới đi, càng ngày càng cảm thấy Bạch Dạ Ma Nhãn cố tình đến để tặng kinh nghiệm.

Đỗ Lan có vô số lời phàn nàn, dù sao trong mắt hắn cái gì cũng có thể châm biếm được, và cũng chỉ có Địch Ny Toa mới đủ kiên nhẫn chịu đựng hắn.

Coi như bọn họ tặng, chúng ta có thể làm gì được.

Không phải chúng ta đã nói là không can thiệp sao.

Địch Ny Toa cho rằng đây là quy tắc do chính Đỗ Lan đặt ra, nàng trước đó đã chen miệng rồi, chẳng lẽ bây giờ còn muốn nhúng tay vào.

Ta đã đánh giá thấp thế giới này, không ngờ sự sắp đặt của vận mệnh lại vô lý đến vậy.

Đỗ Lan cho rằng tất cả những gì hắn thấy đều chỉ có một mục tiêu, đó là đánh nhau.

Tất cả tình tiết và nhân vật đều được sắp đặt để đánh nhau, điều này khiến người ta rất cạn lời.

Mọi chuyện rõ ràng có những phương án giải quyết khác, thậm chí rất nhiều chuyện rõ ràng chỉ cần suy nghĩ một chút sẽ phát hiện vấn đề rất lớn, nhưng lại cứ nhất quyết phải đánh nhau: Đây có phải là truyền bá bạo lực, truyền bá một tư tưởng sai lầm rằng có thể giải quyết mọi thứ bằng cách đánh nhau không.

Địch Ny Toa cho rằng Đỗ Lan nghĩ quá nhiều rồi: Bọn họ muốn đánh nhau thì cứ để họ đánh đi, không phải ngươi cũng đang ở trong đó châm ngòi ly gián, chẳng phải cũng là muốn đánh nhau sao.

Nhưng bọn họ đánh như vậy không có ý nghĩa.

Đỗ Lan đột nhiên nảy ra một ý: Ta biết rồi, chúng ta đã chú ý sai đối tượng.

Asta bây giờ đánh nhau không có mục tiêu.

Cho nên chúng ta nên chú ý đến người của Bạch Dạ Ma Nhãn, bọn họ có mục đích đánh nhau rõ ràng, có tinh thần chiến đấu kiên cường bất khuất, và còn có dũng khí một chọi nhiều.

Lúc này nên chú ý đến ba người mạnh nhất của Bạch Dạ Ma Nhãn.

Bạch Dạ Ma Nhãn rất kỳ lạ, không phải thủ lĩnh ma pháp ánh sáng là mạnh nhất, mà là ba người khác có sức chiến đấu mạnh hơn.

Hơn nữa lý do chiến đấu của họ rất đầy đủ, đó là báo thù, là muốn hủy diệt nhân loại.

Như vậy mới sảng khoái hơn nhiều, động cơ chiến đấu rõ ràng như vậy, xem mới thoải mái.

Đỗ Lan cho biết sau khi chú ý đến ba pháp sư mạnh nhất, lập tức cảm nhận được một luồng ý chí không thua kém nhân vật chính.

Hơn nữa, họ gánh vác tương lai của tộc tinh linh, mạnh mẽ hơn nhiều so với lý do yếu ớt của nhân vật chính là trở thành Ma Pháp Đế.

Chương 2004

Nếu không phải nhân vật chính luôn đánh hội đồng, nếu không phải ba người này xuất hiện quá sớm, e rằng tinh thần này có thể khiến họ trở thành những dũng sĩ tinh linh không thua kém nhân vật chính.

Ba người có sức chiến đấu mạnh nhất chỉ phụ trách chiến đấu.

Một người là gã tráng hán man rợ với ma pháp thư dã thú, một người là bé loli tinh linh lửa đáng yêu, và một người là người đàn ông trung niên suy sút với ma pháp sao chép.

Lần này đi đáy biển tìm ma pháp thạch chính là gã tráng hán man rợ.

Hắn gánh vác trách nhiệm nặng nề, phải hồi sinh cả tộc tinh linh, đồng thời hoàn thành việc báo thù loài người, vì điều này hắn nguyện ý hy sinh cả tính mạng của mình.

Vì để thức tỉnh tinh linh, vì tương lai của tộc ta, nhân loại hãy để ta hủy diệt.

Trước khi xuất phát, gã tráng hán man rợ nói một cách đanh thép, hắn chính là anh hùng của tộc tinh linh.

Ý chí chiến đấu mạnh mẽ phun trào, Lợi Hi Đặc nhắc nhở hắn phải cẩn thận với những bất thường có thể xảy ra: Nhất định phải cẩn thận, không thể mất đi ma lực giống như ta.

Thủ lĩnh vì lên kế hoạch buôn bán trẻ em đã bị phong ấn ma lực.

Nhưng ba chiến lực chủ chốt thì không bị phong ấn, vì họ không phụ trách công việc buôn người.

Yên tâm đi, ta sẽ tìm lại ma pháp thạch, giao cho ta.

Gã tráng hán man rợ không quay đầu lại mà xuất phát, dứt khoát kiên quyết, mang theo quyết tâm không thành công thì thành nhân, để lại cho đồng bạn một bóng lưng anh hùng.

Dưới đáy biển có Long Cung, cũng là một nơi có thể sinh sống.

Mặc dù ở dưới đáy biển nhưng thực ra cũng là biên giới của Tam Diệp Thảo Vương Quốc.

Một số cư dân biên giới chọn cách ẩn cư trong Long Cung, sống một cuộc sống cách biệt với thế giới bên ngoài.

Mỗi khi có người ngoài đến, đó là lúc Long Cung náo nhiệt nhất, giống như đang ăn tết vậy.

Bởi vì theo truyền thống, Đại Trưởng Lão của Long Cung sẽ cùng khách tiến hành một trò chơi lớn, và còn tường thuật trực tiếp.

Đối với cư dân dưới đáy biển, việc tường thuật trực tiếp như vậy tuyệt đối là một hoạt động giải trí hoành tráng hiếm thấy.

Vì vậy, khi các thành viên của Hắc Bộc Ngưu Đoàn vượt qua dòng hải lưu xiết, tiến vào Long Cung được bảo vệ bởi một tấm khiên ma pháp, tất cả cư dân đều nhiệt liệt chào đón.

Dưới đáy biển, họ trồng rong biển và tảo bẹ, lấy hải sản làm thức ăn hàng ngày, sống một cuộc sống vô lo vô nghĩ.

Long Cung tuyệt đối là một kỳ tích ma pháp vĩ đại.

Mặc dù không biết ai đã xây dựng Long Cung, nhưng nơi này quả thật là một điện viên hiếm thấy có thể tự cung tự cấp.

Chỉ cần mọi người chịu được sự cô đơn, thì nơi đây hoàn toàn là một ngôi nhà an toàn và tốt đẹp.

Long Cung cũng là thành quả của ma pháp cổ đại.

Tam Diệp Thảo Vương Quốc ngày nay đã không còn khả năng xây dựng một không gian dưới đáy biển lớn như vậy, nó đã trở thành một nơi thần bí không thể tưởng tượng nổi đối với họ.

Đây quả thực là phiên bản ma pháp của khai phá vùng đất mới.

Trong thế giới Ultraman, con người dùng khoa học kỹ thuật để xây dựng những nơi có thể cư trú dưới đáy biển và trên các hành tinh khác.

Còn trong thế giới ma pháp, các Ma Đạo Sĩ đã hoàn thành kỳ tích như vậy từ hàng trăm năm trước, nhưng bây giờ các Ma Đạo Sĩ lại ngày càng khép kín, cuối cùng dẫn đến kỹ thuật khai phá như Long Cung hoàn toàn bị thất truyền.

Bây giờ các Ma Đạo Sĩ đã sa sút đến mức trở thành những con rối ma pháp chỉ biết dựa vào ma pháp thư để chiến đấu.

Thay vì nói họ là Ma Đạo Sĩ, không bằng nói họ là những vật trung gian sử dụng ma pháp thư, phần lớn kỹ thuật đã bị thất truyền.

Nếu các Ma Đạo Sĩ luôn giữ vững tinh thần khai phá tiến thủ, luôn giữ vững việc phát triển kỹ thuật tiên tiến, thì có thể tưởng tượng rằng trong lòng đại dương tuyệt đối không chỉ có một Long Cung, mà là một chuỗi thành trì được tạo thành từ các Long Cung.

Dưới đáy biển có nhiều đất đai màu mỡ như vậy, còn có nhiều hải sản như vậy, đủ để rất nhiều người dân có được một cuộc sống tốt hơn.

Nhưng các Ma Đạo Sĩ đã chọn cách tự bó buộc mình.

Đại Trưởng Lão của Long Cung nắm giữ một loại ma pháp trò chơi, đó là dùng ma pháp tạo ra một sân chơi chiến đấu, phải đợi đến khi trò chơi kết thúc, những người tham gia mới có thể được tự do.

Các thành viên của Hắc Bộc Ngưu Đoàn ngoại trừ Dạ Kiến đều trở thành người tham gia trò chơi.

Trò chơi của họ là chiến đấu với các Ma Đạo Sĩ dưới đáy biển, mỗi người tính một điểm, bị hạ gục thì trừ một điểm, ai bị trừ hết điểm trước thì thua, ngược lại thì thắng.

Trò chơi rất đơn giản, chính là chiến đấu, chỉ là nơi chiến đấu là sân bãi do ma pháp trò chơi tạo ra, nhưng những ma pháp này cũng không có ý áp chế Hắc Bộc Ngưu Đoàn, vẫn rất công bằng.

Hơn nữa, chỉ cần Hắc Bộc Ngưu Đoàn thắng là có thể nhận được ma pháp thạch, thua thì hết cách.

Chỉ có thể đánh thôi.

Người của Hắc Bộc Ngưu Đoàn tuy không có chí tiến thủ, nhưng cũng là những người đã vượt qua kỳ thi để chính thức trở thành kỵ sĩ, các Ma Đạo Sĩ của Long Cung về mặt thực lực đã rất thua thiệt.

Mặc dù bên phía đáy biển có ba người khá ổn, nhưng chỉ dựa vào ba người cũng không thể gánh nổi đồng đội tạ.

Ba người này lại là một gia đình ba người, là gia tộc vu sư tế điện của Long Cung, cũng được coi là tiểu quý tộc.

Cư dân Long Cung bên ngoài nhìn vào màn hình chiến đấu được truyền trực tiếp bằng ma pháp, ai nấy đều vô cùng phấn khích.

Cư dân ở đây thực ra cũng giống như quê hương của Asta, đều là những nơi nhỏ bé bị lãng quên, thật sự là cả năm khó có được trò giải trí nào.

Sự xuất hiện của Hắc Bộc Ngưu Đoàn khiến họ vui mừng khôn xiết, nhìn hai bên đại chiến, các cư dân lần lượt cổ vũ cho chiến sĩ của mình.

Còn Dạ Kiến và trưởng lão thì cùng nhau uống rượu ăn cơm, ra vẻ một người lãnh đạo nên có.

Nhưng nếu thuộc hạ thua, Dạ Kiến sẽ không tha cho họ.

Chiến trường được chia thành nhiều khu vực, biểu hiện của Hắc Bộc Ngưu Đoàn khá ổn.

Nhưng trong Long Cung có một Ma Đạo Sĩ có ma pháp thôi miên và sóng âm, người này không dễ đối phó.

Đại Trưởng Lão rất bình tĩnh, mặc dù hai chiến trường đã bị đánh bại một cách gọn gàng, nhưng chiến lực thực sự của Long Cung không hề tổn thất: Ngươi đừng đắc ý quá sớm.

Dạ Kiến nói: Nếu bọn họ thua, ta sẽ dùng nắm đấm của ta để giáo dục bọn họ.

Đại Trưởng Lão nghe ra, mặc dù Dạ Kiến có vẻ rất nghiêm khắc, nhưng thực ra anh tin tưởng các đoàn viên của mình hơn bất kỳ ai, tin rằng họ sẽ giành chiến thắng.

Tuy nhiên, ngay lúc hai bên đang giao đấu quyết liệt, Bạch Dạ Ma Nhãn đã đến.

Ma Đạo Sĩ của Bạch Dạ Ma Nhãn xuyên qua tấm khiên ma pháp, lại đục thủng kiến trúc của Long Cung, thân hình cao lớn đứng giữa sân chơi.

Điều này rõ ràng nằm ngoài dự liệu của Đại Trưởng Lão, sân chơi của ông ta lại bị đục thủng.

Thật phiền phức, đây rốt cuộc là đâu.

Bọn họ đến để tìm ma pháp thạch, nhưng bây giờ xung quanh họ chỉ có không gian trống rỗng, hoàn toàn không có bóng dáng của ma pháp thạch.

Nhưng trước mắt là Ma Đạo Sĩ của nhân tộc, không sao cả, giết thôi.

Gã tráng hán man rợ sắp đại khai sát giới, dù sao chỉ cần lấy lại ma pháp thạch là được, còn trong quá trình đó chết bao nhiêu người, đó không phải là điều hắn cần cân nhắc.

Giết.

Sát ý hữu hình bao trùm, như lưới đánh cá khiến người ta không thể trốn thoát.

Tên này rốt cuộc là sao vậy.

Gã tráng hán cao lớn trước mắt râu tóc rậm rạp, răng nanh sắc nhọn, đôi mắt đó giống hệt như dã thú, và sát khí trên người hắn không phải là đùa: Còn đáng sợ hơn cả đoàn trưởng Dạ Kiến.

Lần trước Asta gặp phải sát ý như vậy là lúc thi tuyển.

Hơn nữa lần đó đoàn trưởng Dạ Kiến cũng không nghiêm túc, nhưng lần này đối phương là thật, thật sự muốn xé nát mọi thứ, thật sự muốn hủy diệt mọi thứ.

Sát khí như vậy giống như bị nước đá rót vào mũi miệng, đó là cảm giác của người chết đuối.

Loài người, tất cả các ngươi cút đi chết cho ta.

Ác ý đối với loài người hoàn toàn không chút che giấu.

Asta siết chặt Phá Ma Kiếm trong tay, nhưng giống như cỏ dại trong cơn cuồng phong, chỉ riêng việc giữ cho mình không bị thổi bay đã tốn hết sức lực, không còn chút sức lực nào để tiến lên, căn bản không có cách nào phản kích.

May mà trận chiến của cậu vẫn là đánh hội đồng chính nghĩa, bên cạnh cậu vẫn còn chiến hữu, cậu không phải chiến đấu một mình.

Ma lực của dã thú trực tiếp áp chế một chọi nhiều, ngay cả đại tiểu thư quý tộc có ma lực mạnh nhất cũng cảm thấy ma lực của mình sắp bị thay thế.

Chương 2005

Kẻ địch này thật sự muốn xuống tay hạ sát, ác ý không có một chút giả dối, là ác ý thực sự muốn thực hiện, và cũng có thực lực để thực hiện.

Đây là Long Cung, không đến lượt ngươi làm càn.

Các Ma Đạo Sĩ của Long Cung bao vây lại, kẻ địch này không giống Hắc Bộc Ngưu Đoàn, Hắc Bộc Ngưu Đoàn không có ác ý, nhưng người đàn ông này lại muốn giết người.

Ầm.

Không một lời thừa thãi, dã thú dùng hành động của mình để chứng minh quyết tâm, hắn muốn ban cho loài người sự tuyệt vọng.

Máu tươi, chân tay đứt lìa, và cả cái chết.

Dừng tay.

Ngay lúc mọi người còn đang kinh ngạc, Asta đã lao ra.

Cậu tuyệt đối không cho phép kẻ địch làm hại người vô tội ngay trước mắt mình.

Cậu là Ma Pháp Kỵ Sĩ, nhiệm vụ của cậu là bảo vệ mọi người dân trong vương quốc.

Cơ bắp của Asta hoàn toàn bùng nổ, nhưng quá chậm, chờ đợi cậu là móng vuốt sắc nhọn của dã thú.

May mà công cụ nhân cổng dịch chuyển đã kịp thời mở cổng cứu Asta: Đừng ngốc nữa, chúng ta không phải là đối thủ của hắn.

Công cụ nhân rất rõ sự chênh lệch giữa họ và kẻ địch, ma lực của kẻ địch quá đáng sợ, đã vượt qua cả đoàn trưởng Dạ Kiến.

Đối thủ này đã vượt quá giới hạn năng lực của họ, đây là đối thủ chỉ có đoàn trưởng mới đối phó được.

Công cụ nhân sợ hãi tột độ, vì cậu biết có những chuyện không thể dựa vào nỗ lực và quyết tâm để đảo ngược.

Cậu đã từng cảm nhận sâu sắc sự chênh lệch tàn khốc và không thể vượt qua, lần trước cậu đã bỏ chạy, lần này cũng không ngoại lệ, cậu lại muốn chạy.

Kẻ địch xuất hiện một cách mạnh mẽ, vừa xuất hiện đã dùng khí thế áp đảo tấn công, nhưng Đỗ Lan thấy hắn ra tay ác như vậy mà lại không giết được ai, không khỏi châm biếm: Đánh như thế này, không giết được người đâu.

Để tiện cho việc tẩy trắng sau này, dã thú không thể ra tay hạ sát các nhân vật quan trọng.

Đỗ Lan cho rằng sự sắp đặt như vậy thực sự đi ngược lại lý thuyết của một kẻ xấu.

Mặc dù những tinh linh này cũng khá oan uổng, không thể coi là kẻ xấu, nhưng bắt đầu cài cắm chi tiết tẩy trắng từ đây thì cũng quá sớm.

Một con dã thú mạnh mẽ như vậy, lại không giết được một người nào, thật sự trái với lòng căm hận của hắn đối với loài người.

Địch Ny Toa cũng nhận ra tinh linh và loài người hiện tại tuy có vẻ như không đội trời chung, nhưng tương lai chắc chắn sẽ hóa giải hận thù, rồi cùng nhau đối kháng với kẻ địch khác, căn bản sẽ không thật sự trở mặt.

Cho nên các nhân vật chính không một ai có thể chết.

Dù tinh linh mạnh đến đâu, cũng tuyệt đối không thể thực sự kết thù sâu như biển máu với đoàn nhân vật chính, nếu không, sau này việc tẩy trắng sẽ khiến người ta không thể chấp nhận được.

Vì vậy, chỉ cần là mấy nhân vật phụ chính thì đều không chết được, điều này sẽ vô cùng gượng gạo.

Rõ ràng lòng căm phẫn đối với loài người đã đạt đến cực điểm, thực lực cũng mạnh mẽ như vậy, nhưng lại không giết được một người nào.

Nhưng Đỗ Lan tuy châm biếm dã thú không giết được người, nhưng Asta và mấy người đối mặt trực tiếp với dã thú vẫn cảm nhận được nguy hiểm chết người.

Thật sự là sượt qua thì bị thương, chạm vào thì đứt lìa, không cẩn thận là sẽ bị đánh chết.

Công cụ nhân cổng dịch chuyển muốn chạy, nhưng trò chơi còn chưa kết thúc, họ căn bản không thể ra ngoài.

Ngay cả cổng dịch chuyển cũng vô dụng, chỉ có thể dịch chuyển bên trong sân chơi, không thể dịch chuyển ra ngoài.

Tiêu rồi, cổng dịch chuyển không mở được, không dịch chuyển ra ngoài được.

Công cụ nhân chuẩn bị đi ra ngoài Long Cung, nhưng vô dụng.

Xem ra chỉ có thể chiến đấu thôi.

Asta tuy cũng rất căng thẳng, nhưng cậu vẫn cố gắng lấy dũng khí, chuẩn bị chiến đấu.

Có cần giúp bọn họ không.

Địch Ny Toa cảm thấy mấy người này có chút nguy hiểm.

Nhưng sự phối hợp mà Hắc Bộc Ngưu Đoàn thể hiện ra lại khiến nàng cũng phải kinh ngạc.

Lòng dũng cảm của Asta lại lây nhiễm cho những đồng đội không có chí tiến thủ khác, ngự tỷ xinh đẹp nghiện rượu phối hợp cùng Asta

chiến đấu.

Nhược điểm của Asta là động tác quá chậm, vậy thì dùng cách khác để tăng tốc cho cậu.

Nhược điểm của công cụ nhân và ngự tỷ nghiện rượu là không có đủ lực tấn công, không thể gây sát thương hiệu quả cho kẻ địch, nhưng Asta thì có thể.

Phá Ma Kiếm của Asta có hiệu quả với bất kỳ Ma Đạo Sĩ nào, là một đòn tấn công mạnh mẽ có thể bỏ qua mọi phòng ngự ma pháp.

Chỉ cần Asta có thể đánh trúng kẻ địch, đó chính là thắng lợi.

Năng lực của ngự tỷ nghiện rượu là ma pháp sợi tơ, có thể điều khiển những sợi tơ.

Cô nghĩ ra cách có thể lợi dụng ma pháp sợi tơ của mình để điều khiển Asta tăng tốc, giống như điều khiển một con rối vậy.

Đương nhiên cái giá phải trả là sự điều khiển của cô sẽ vượt quá giới hạn chịu đựng của cơ bắp Asta, cơ thể Asta có thể sẽ tan rã trong trận chiến.

Không cần do dự nữa, lên đi.

Asta rất rõ chỉ dựa vào mình thì không thể chiến thắng, nhưng cậu lại không muốn nhận thua, cho nên dù nguy hiểm đến đâu cậu cũng sẽ làm: Đừng lo cho tôi, tôi rất có lòng tin vào cơ thể của mình.

Vậy thì bắt đầu.

Các ngươi điên rồi sao.

Công cụ nhân thất kinh, cậu cảm thấy vẫn không nên đánh, trốn đi là được rồi.

Khi thấy Asta điên cuồng tấn công dưới sự điều khiển của sợi tơ, công cụ nhân ngây người, cậu nhớ lại chính mình.

Công cụ nhân là con trưởng của một gia đình quý tộc, thân phận rất tôn quý, nhưng năng lực của cậu lại bình thường, không gian ma pháp chỉ có năng lực phụ trợ như cổng dịch chuyển, không thể lên được nơi sang trọng.

Còn em trai cậu từ nhỏ đã là một thiên tài, trở thành lựa chọn tốt nhất trong lòng cha mẹ để kế thừa gia tộc.

Em trai cậu có tính công kích rất mạnh, có thể dùng không gian để tấn công, vô cùng mạnh mẽ.

Công cụ nhân cam bái hạ phong, vì cậu căn bản không phải là đối thủ của em trai, cho nên cuối cùng đã rời khỏi gia tộc gia nhập Hắc Bộc Ngưu Đoàn.

Đương nhiên cậu và em trai còn có một đoạn tình tay ba cẩu huyết, đó là cha mẹ họ đã tìm một đối tượng liên hôn, có một cô gái vô cùng xinh đẹp sẽ gả cho người thừa kế của gia tộc.

Ban đầu cô gái tưởng là anh trai, hơn nữa cô cũng có cảm tình với người anh trai dịu dàng, điều này cũng khiến em trai càng ghét anh trai hơn.

Công cụ nhân gặp khó khăn là muốn chạy trốn, e là vì cổng dịch chuyển thực sự quá tiện lợi.

Nhưng lần này cậu không còn đường lui, chỉ có thể nhìn Asta dưới sự điều khiển của ngự tỷ hết lần này đến lần khác thực hiện những cú xung kích vô nghĩa.

Động tác của dã thú quá nhanh, luôn có thể dự đoán được hướng tấn công của Asta.

Vẫn chưa đủ, tiền bối không cần lo tôi không chịu được.

Asta cảm thấy đột kích tốc độ cao là có hiệu quả, chỉ là tiền bối lo lắng cho cơ thể hắn nên không dám dùng toàn lực.

Asta, cậu chịu đựng nhé.

Ngự tỷ cắn răng, tăng tốc.

Có hiệu quả.

Khi Phá Ma Kiếm để lại một vết thương trên người kẻ địch, Asta thật sự vô cùng kích động, vì điều này cho thấy sự phối hợp của họ có thể đánh bại cường địch.

Đây là thanh kiếm họ nói có thể làm ma pháp vô hiệu.

Dã thú có thể không sợ các loại ma pháp khác, vì ma pháp của những kẻ yếu này căn bản vô hiệu với hắn, nhưng Phá Ma Kiếm lại có thể phá phòng ngự, đây là thứ duy nhất có thể uy hiếp hắn.

Nhưng không phải, thứ có thể uy hiếp hắn không chỉ có bảo kiếm bỏ qua ma pháp, mà còn có ma lực đáng sợ của đại tiểu thư tóc hai bím.

Đại tiểu thư tóc hai bím sở dĩ không khống chế được ma lực, là vì ma lực của cô đã vượt quá khả năng khống chế của Ma Đạo Sĩ thông thường, cô phải tốn nhiều thời gian, nhiều tinh lực hơn để khống chế ma lực.

Trước mặt cường địch, cô cũng bùng nổ sức mạnh kinh người.

Sự chú ý của dã thú hoàn toàn đặt trên người Asta, điều này đã cho đại tiểu thư cơ hội: Ma Long.

Ma lực biến thành thủy long nặng hàng vạn tấn xung kích vào người dã thú.

Dù ma lực của hắn mạnh mẽ nhưng đối mặt với đòn tấn công bất ngờ này vẫn bị một đòn nặng nề.

Nhưng điều đó không có nghĩa là thắng lợi đã nghiêng về phía Hắc Bộc Ngưu Đoàn.

Loài người ti bỉ.

Vì bị loài người vây công, dã thú càng thêm phẫn nộ, lòng căm hận loài người của hắn chuyển hóa thành ma pháp.

Chương 2006

Mọi người đều ngây người, họ có thể thấy kẻ địch không phải không bị thương, nhưng đối phương lại bỏ qua vết thương và nỗi đau mà đứng dậy.

Điểm này hắn tuyệt đối không thua kém Asta, dù bị đánh trúng bao nhiêu lần, hắn cũng sẽ đứng dậy trở lại: Loài người, ta muốn giết sạch các ngươi.

Sao có thể.

Hoàn toàn không thể hiểu tại sao kẻ địch lại căm hận loài người đến vậy.

Sự căm hận này khiến Asta và những người khác đều kinh hãi, cứ như thể sự tồn tại của loài người họ thật sự là tội ác tày trời.

Mỗi người có mặt ở đây đều biết sự oán hận sâu sắc này tuyệt đối không phải là vô duyên vô cớ.

Kẻ địch như vậy thật sự quá mạnh, làm sao họ có thể đánh bại đối phương.

Như thế này vẫn không chết người được.

Đỗ Lan biết dã thú càng cuồng bạo thì càng không chết được người, chỉ có thể nói làm kẻ địch của nhân vật chính thật sự là một chuyện đau khổ, rõ ràng có thù sâu như biển máu, rõ ràng có một lồng ngực nhiệt huyết, nhưng lại luôn bị hạn chế.

Bây giờ ta đã nhìn ra rồi, Asta chính là vũ khí, chỉ cần những người khác dùng tốt vũ khí này, kẻ địch mạnh đến đâu cũng là đồ biếu không.

Địch Ny Toa đã không còn lo lắng cho họ nữa: Dã thú rất mạnh, nhưng hắn không đỡ được Asta.

Trong số những người này có cổng dịch chuyển, có điều khiển sợi tơ, toàn là tầm xa.

Chỉ cần ma pháp cổng dịch chuyển cũng tham gia chiến đấu, dã thú có nhanh đến đâu cũng không đỡ được những đòn tấn công có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Cổng dịch chuyển là liên tục, không có bất kỳ thời gian hồi chiêu nào, một khi tham gia chiến trường, tốc độ của Asta sẽ vượt qua dã thú.

Ban đầu còn lo họ không thể phối hợp như vậy, là ta đã xem thường họ.

Địch Ny Toa thấy trước đó họ không có chút phối hợp nào, lo lắng họ không thể phối hợp ngay lập tức, không ngờ họ lại phối hợp khá tốt.

Thật đáng tiếc cho một phản diện như dã thú, rõ ràng có quyết tâm, có động lực, còn có chiến lực, cuối cùng lại chỉ có thể làm một kẻ không có chiến tích, thật đáng thương, đáng buồn, đáng tiếc.

Địch Ny Toa biết Đỗ Lan không ngại chuyện lớn, nếu không phải đã nói không can thiệp, e rằng hắn đã sớm thay dã thú ra trận, đánh một trận áp đảo rồi: Tinh linh tuy bị loài người diệt, nhưng đằng sau còn có bóng dáng của ác ma.

Nếu tinh linh thật sự giết người, vậy thì hai tộc sẽ không còn đường lùi.

Quả nhiên đây là manga thiếu niên, nếu là manga thanh niên, sớm đã máu chảy đầy đất, không chết không thôi.

Sự khác biệt giữa manga thiếu niên và manga thanh niên là manga thiếu niên rất ít có người chết, ví dụ như Hải Tặc Vương ra nhiều nội dung như vậy, cuối cùng người chết hẳn chỉ có người anh em tốt của nhân vật chính.

Còn manga thanh niên thì không quan trọng, đánh nhau là phải có người chết, và chết rất dứt khoát.

Cho nên trong manga thiếu niên, làm đối thủ của nhân vật chính luôn hơn làm chiến hữu của nhân vật chính, vì có lúc manga thiếu niên muốn nâng tầm nhân vật chính bằng cách cho người chết, sẽ lấy đồng đội ra tế trời.

Còn trong manga thanh niên, làm đồng đội hay kẻ địch đều có rủi ro, nhưng làm đồng đội ở giai đoạn đầu không có vấn đề gì, còn làm kẻ địch thì cơ bản chỉ có một con đường chết.

Đỗ Lan cho rằng mình đã mở rộng thế giới này rồi, nhưng manga thiếu niên vẫn là manga thiếu niên, không nâng cấp thành manga thanh niên.

Sát ý của dã thú lại tăng thêm một bậc, ma lực cũng càng cuồng nhiệt hơn, nhưng vẫn không giết được người.

Nhưng Asta thực sự né tránh khiến kẻ địch rất tức giận, dã thú cũng đang tăng tốc, hắn nhất định phải hủy diệt những người này.

Nhanh quá, tên này chẳng lẽ còn dư sức sao.

Ngự tỷ cảm thấy rất vất vả, cô điều khiển Asta vừa vặn né tránh sự truy đuổi của đối phương đã không còn dư sức để phát động tấn công hiệu quả.

Asta cảm nhận sự mệt mỏi và đau đớn của cơ thể, còn phải chịu đựng sự xé toạc của ma lực cuồng dã, và sự siết chặt của những sợi tơ ma pháp trên người.

Không có một thớ cơ nào không đau, không có một khúc xương nào không mỏi.

Nhưng bây giờ cậu không thể dừng lại, dừng lại sẽ bị cuốn vào ma lực tử vong, rơi vào miệng máu của dã thú.

Một người né, một người đuổi.

Người né ngày càng thảm hại, người đuổi ngày càng cuồng bạo.

Chết đi.

Dã thú cho rằng mình đã đuổi kịp, ma lực hóa thành miệng gấu sắp cắn đứt cánh tay Asta, vì hắn vẫn coi Phá Ma Kiếm là mối đe dọa lớn nhất của mình.

Còn ma pháp của đại tiểu thư tuy cũng rất mạnh mẽ, nhưng đại tiểu thư rõ ràng đã không thể tung ra đòn thứ hai.

Asta.

Không né được nữa rồi, ngự tỷ kinh hãi, Asta tin tưởng cô mới giao tính mạng cho cô điều khiển, nhưng mình lại sắp làm hậu bối thất vọng rồi.

A.

Cánh tay Asta như bị vó ngựa giẫm qua, bảo kiếm lập tức tuột khỏi tay, ngón tay cũng mất đi tri giác, dưới vai chỉ còn lại cảm giác tê dại.

Chết.

Trước tiên là chặt tay, sau đó mới là màn chính.

Tuy nhiên, ngay lúc Asta sắp bị cắn chết, công cụ nhân cuối cùng cũng lấy hết dũng khí, dùng cổng dịch chuyển giúp Asta né đòn tấn công.

Nhưng bây giờ tay phải của Asta đã phế rồi, cậu đau đến mức mặt trắng bệch, nhưng cậu biết vẫn chưa thể dừng lại: Tiền bối, đưa tôi qua đó.

Chúng ta cùng nhau làm.

Công cụ nhân nói với ngự tỷ đang lo lắng, họ bây giờ đã không còn đường lui, chỉ có thể chọn hợp tác, chỉ có thể tin tưởng chiến hữu vô điều kiện.

Biết rồi, ráng chịu nhé.

Ngự tỷ tuy nghiện rượu và rất cởi mở, nhưng nội tâm là một người dịu dàng.

Cuối cùng ba người cùng nhau bắt đầu hợp tác, có cổng dịch chuyển giúp đỡ, Asta có thể xuất hiện ở bất kỳ vị trí nào.

Lần này dã thú thật sự không còn cách nào.

Thật ngốc, tại sao cứ phải đuổi theo Asta, hắn hoàn toàn có thể đi tấn công hai người kia mà.

Asta giống như cây gậy trêu mèo, hoàn toàn thu hút sự chú ý của dã thú, khiến dã thú không ngừng truy đuổi, hao tổn sức lực vô ích.

Hắn hoàn toàn có thể đi tấn công những người đang điều khiển Asta, hai người họ lại không có Phá Ma Kiếm.

Nhưng dã thú chính là đầu óc đơn giản, một lòng muốn xử lý Asta trước.

Đây chính là mấu chốt để ba người phối hợp đảo ngược thế cục.

Chỉ cần Asta có thể dựa vào hai người để có được cơ hội phản kích, vậy thì thắng bại sẽ đảo ngược.

Đến đây.

Asta tuy đã gãy một tay, nhưng cậu dùng tay trái đoạt lại bảo kiếm của mình, dũng cảm lao vào trận chiến, lặp lại việc né tránh và tấn công trước đó.

Lịch sử lại một lần nữa lặp lại, Phá Ma Kiếm đâm thủng lớp ma lực sâu dày cuồng dã của dã thú, lần này cuối cùng cũng đâm vào cơ thể hắn, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất.

Ma lực mạnh thì đã sao.

Trước Phá Ma Kiếm, mọi người đều bình đẳng.

Thắng rồi.

Cuối cùng cũng thắng, mọi người vui mừng nói.

Ngươi không phải nói không chết người được sao.

Địch Ny Toa cho rằng đây không phải là chết rồi sao.

Đỗ Lan lại nghĩ đến trong nguyên tác, Bạch Dạ Ma Nhãn có thân thể nhân bản để chuyển sinh, cho nên dù dã thú chết, linh hồn tinh linh vẫn có thể đổi một thân thể khác.

Nhưng trước đó cô gái làm nghiên cứu đã bị thanh lọc SAN, trực tiếp bốc hơi, không biết Bạch Dạ Ma Nhãn có kỹ thuật nhân bản không.

Nếu không có, dã thú quả thật có thể sẽ chết ở đây.

Dã thú hiện tại vẫn chưa chết, nhưng sắp rồi.

Nhưng ác ý đối với loài người khiến hắn chọn cách kéo tất cả mọi người cùng chết, hắn muốn tự bạo.

Đúng là một kẻ xấu kiên định, đến bước cuối cùng không phải là sống tạm bợ, mà là muốn một đổi nhiều, dù chết cũng phải kéo theo kẻ thù loài người.

Nhưng Dạ Kiến sẽ không để hắn tự bạo, vì anh còn muốn thông qua người này để trà trộn vào Bạch Dạ Ma Nhãn.

Thứ Nguyên Trảm.

Ầm.

Lưỡi kiếm ma pháp bóng tối xé toạc sân chơi, Dạ Kiến cuối cùng cũng đến.

Mọi người vốn còn định cảm ơn đoàn trưởng đến chi viện, lại phát hiện biểu cảm của Dạ Kiến rất kỳ quái, giống như bị người khác khống chế.

Dạ Kiến đi đến bên cạnh dã thú, vác hắn lên vai mình: Các đoàn viên ngu ngốc, các ngươi làm tốt lắm.

Nhưng bây giờ chúng ta phải nói lời tạm biệt rồi.

Thứ Nguyên Trảm.

Không gian bị cắt rời, nước biển cũng bị chém ra, Dạ Kiến bước ra, rời khỏi Long Cung.

Mọi người căn bản không thể truy đuổi, ngơ ngác nhìn bóng lưng đoàn trưởng khuất xa.

Chương 2007

Họ không thể đuổi theo, vì uy lực của Thứ Nguyên Trảm đã chặn họ ở đầu kia của vết nứt không gian, họ căn bản không có cách nào xuyên qua, chỉ có thể đợi ma pháp kết thúc.

Đoàn trưởng.

Người của Hắc Bộc Ngưu Đoàn đều ngây người, vì diễn biến này quá đột ngột, họ không chắc đoàn trưởng đây là phản bội, hay là có ý gì khác.

Họ không muốn tin đoàn trưởng đã phản bội, cho nên họ vắt óc suy nghĩ những nguyên nhân và động cơ khác, nhưng căn bản không tìm được.

Ngoài phản bội ra, còn có động cơ gì có thể khiến đoàn trưởng cứu kẻ địch.

Asta lần đầu tiên gặp phải chuyện không thể hiểu nổi như vậy, một người tốt như đoàn trưởng sao có thể đột nhiên phản bội chứ.

Đầu óc cậu quay cuồng, nhưng bây giờ cậu vẫn phải lo lắng cho cánh tay của mình, vì tay đã phế rồi.

Bác sĩ nói tay cậu không thể hồi phục lại như cũ được, dù có thể cử động cũng không thể dùng sức.

Đối với một người đi theo con đường thể thuật như Asta, đây không phải là tin tốt lành gì.

Cộng thêm chuyện đoàn trưởng Dạ Kiến cứu kẻ địch, tình hình của Hắc Bộc Ngưu Đoàn hiện tại vô cùng tồi tệ.

Để sự phản bội của Dạ Kiến thêm phần chân thực, Ma Pháp Đế đương nhiên không thể cho qua loa, nhất định phải toàn lực điều tra nội bộ Hắc Bộc Ngưu Đoàn, để kẻ địch tin rằng sự phản bội của Dạ Kiến là hành vi cá nhân, chứ không phải là nằm vùng có mục đích.

Ma Pháp Đế tuy không nỡ, nhưng ông sẽ điều tra trên cơ sở đảm bảo an toàn cho các đoàn viên.

Các đoàn trưởng khác cũng vô cùng kinh ngạc, Dạ Kiến, người luôn lộn xộn, vô tinh thần đó lại phản bội.

Tại sao, không có lý do gì cả.

Mặc dù Dạ Kiến xuất thân bình dân, được Ma Pháp Đế một tay đề bạt lên, nhưng các đoàn trưởng quý tộc vẫn rất nể mặt Dạ Kiến.

Hơn nữa, bây giờ nếu phản đối Ma Pháp Đế cũng không có lợi ích gì, dù sao vẫn cần Ma Pháp Đế để chống lại kẻ địch, quý tộc trong một thời gian cũng không tìm được người thay thế thích hợp.

Cho nên đối với việc Dạ Kiến đào tẩu, các Ma Đạo Sĩ quý tộc không mở rộng phạm vi tấn công, cũng theo chỉ thị của Ma Pháp Đế mà điều tra, công bằng công khai không có mờ ám gì.

Nhưng người của Hắc Bộc Ngưu Đoàn vẫn không thể chấp nhận tin tức Dạ Kiến phản bội.

Không có Dạ Kiến thì không có nơi dung thân cho những kẻ vô dụng như họ.

Sự phản bội của Dạ Kiến đã gây ra một cơn sóng gió lớn, các thành viên của Hắc Bộc Ngưu Đoàn đều cảm thấy rất đau khổ, nhưng bây giờ việc chữa trị cho A Tư Tháp cũng rất quan trọng.

Chàng trai trẻ này mới mười lăm tuổi, nếu không thể hồi phục, giấc mơ của cậu sẽ tan vỡ giữa chừng, phải tìm cách giúp cậu hồi phục.

Sau khi hoàn thành cuộc điều tra, chị đại nghiện rượu đã nghĩ đến quê hương của mình, cô cũng không phải là công dân của Vương quốc Tam Diệp Thảo, cô đến từ một nơi nguy hiểm Vương quốc Ma Nữ.

Đây là một quốc gia nhỏ trong rừng, nằm trong vùng đệm của tứ đại vương quốc, là nữ nhi quốc của thế giới ma pháp, được lãnh đạo bởi các nữ ma đạo sư hùng mạnh, là thiên đường của các nữ ma đạo sư.

Bản thân Ngự Tả là người của Vương quốc Ma Nữ, hơn nữa còn là con gái nuôi của Nữ Vương, nhưng Nữ Vương không phải là người nhân từ gì, bà ta luôn giam cầm Ngự Tả, bắt cô lĩnh ngộ ma pháp vận mệnh.

Cái gọi là ma pháp vận mệnh cũng không biết rốt cuộc là thứ gì, nhưng ma pháp sợi tơ trong lịch sử thường rất mạnh mẽ, vì trang cuối cùng của ma pháp thư sẽ ghi lại một số ma pháp liên quan đến vận mệnh.

Vì vậy, Ngự Tả, một ma đạo sư sử dụng ma pháp sợi tơ, đã bị Nữ Vương giam cầm trong một chiếc lồng khổng lồ, không lĩnh ngộ được ma pháp vận mệnh thì không được tự do.

Trong mắt các nữ ma đạo sư khác, Nữ Vương là một anh hùng bảo vệ họ, nhưng trong mắt Ngự Tả, Nữ Vương là một kẻ cuồng kiểm soát chính hiệu.

Tuy nhiên, Nữ Vương quả thực có cách chữa trị cánh tay của A Tư Tháp, chỉ cần Ngự Tả quay về tiếp tục chịu sự kiểm soát của Nữ Vương, là có thể đổi lấy sức khỏe cho A Tư Tháp.

Mọi người đều đang nỗ lực giúp đỡ A Tư Tháp, có thể thấy nhân duyên của A Tư Tháp tốt đến mức nào, hơn nữa họ đều sẵn lòng dùng sức khỏe, tự do của mình để giúp A Tư Tháp hồi phục.

Thật cảm động, nhiều người như vậy đều đang nỗ lực giúp đỡ A Tư Tháp, không tiếc đối mặt với nỗi sợ hãi lớn nhất của mình.

Đỗ Lan cho rằng những người của Hắc Bộc Ngưu Đoàn này thật sự đoàn kết và yêu thương nhau.

Địch Ny Toa cũng rất đồng tình: Tuy nói kề vai chiến đấu, phó thác tính mạng cho nhau rất nhiều, nhưng sau khi chiến đấu kết thúc vẫn sẵn lòng hy sinh tự do vì cánh tay của chiến hữu thì thật hiếm thấy.

Người không biết còn tưởng Ngự Tả thích A Tư Tháp nữa, thực tế người cô thích là đoàn trưởng Dạ Kiến.

Những người khác hoặc là đến thư viện đọc sách, hoặc là lên núi tìm thảo dược, hoặc là tìm vị lão sư kiếm thuật mà A Tư Tháp đã nói, vẫn còn bình thường, quyết tâm của Ngự Tả thật sự quá lớn.

Lại không phải nữ nhân vật chính, làm đến mức này sẽ khiến người ta cảm thấy rất kỳ lạ.

Nhưng tinh thần xả thân vì người khác vẫn đáng được ghi nhận.

Dù sao cô cũng đã trốn thoát một lần rồi, trốn thêm lần nữa cũng không thành vấn đề.

Lần trước là Dạ Kiến vô tình xông vào Vương quốc Ma Nữ, phá vỡ lồng giam của Ngự Tả, bây giờ đến lượt A Tư Tháp giúp đỡ.

Ở một diễn biến khác, Dạ Kiến đã thành công tiến vào tổng bộ Bạch Dạ Ma Nhãn.

Vì lần trước hắn đã cứu Hi Đặc Lợi, lần này lại cứu Dã Thú, không thể không khiến người ta tin rằng hắn thật sự một lòng muốn gia nhập.

Tuy hắn là con người, nhưng Bạch Dạ Ma Nhãn cũng thực sự cần nhân lực.

Chúng ta có thể tin hắn không.

Tinh linh sa ngã có chút không chắc chắn, tuy sa ngã nhưng y là người mạnh nhất, y cảm thấy hành vi của Dạ Kiến rất kỳ lạ: Ta nghe nói hắn là do Ma Pháp Đế một tay đề bạt lên.

Nên cho hắn một cơ hội, chúng ta hiện tại quả thực cần người giúp.

Kỹ thuật nhân bản vô tính vẫn chưa hoàn thành, nếu chúng ta gặp rắc rối bây giờ, sẽ không thể chào đón thời đại mới.

Hi Đặc Lợi nói, ba ma đạo sư mạnh mẽ của loài người đã chết, những người khác đều là lính tốt thí, bọn họ không thể không tự mình ra tay, áp lực không nhỏ, nếu có Dạ Kiến giúp đỡ sẽ đơn giản hơn nhiều.

Nhưng mục đích hắn gia nhập chúng ta là gì.

Hắn là đoàn trưởng, thân phận không thấp, nói không thông a.

Trước kia ba người kia gia nhập chúng ta là vì họ không được các ma đạo sư chính thống chấp nhận, ma pháp của họ đi theo tà đạo.

Còn Dạ Kiến thì sao.

Ta thật sự không nghĩ ra mục đích của hắn.

Đúng vậy, phản bội luôn cần có động cơ, động cơ của Dạ Kiến là gì.

Ta muốn lật đổ Vương quốc Tam Diệp Thảo.

Dạ Kiến bước vào, hắn biết Bạch Dạ Ma Nhãn chắc chắn sẽ nghi ngờ.

Lúc này họ đang ở trong một pháo đài bay cổ đại tại một cường ma địa.

Đây là một quả trứng đá khổng lồ, bên trong được khoét rỗng để xây dựng thành pháo đài, cũng là một trong những kỳ tích ma pháp cổ đại, một pháo đài có thể bay.

Tại sao.

Ngươi là đoàn trưởng, lật đổ vương quốc thì có lợi gì cho ngươi.

Bọn họ không tin lời ma quỷ của Dạ Kiến đâu.

Bởi vì quốc gia này bản thân nó chính là nguồn gốc của sự bất công, chỉ có đập đi xây lại mới có thể tạo ra một quốc gia mới hoàn toàn công bằng, bọn họ đều không nhận ra điều này, còn ta đã nhận ra.

Dạ Kiến nói đây chính là nguyên nhân thực sự: Dù các ngươi có tin hay không, đây chính là động cơ của ta.

Tuy hủy diệt Vương quốc Tam Diệp Thảo không phải là mục đích cuối cùng của tinh linh, nhưng nó không hề xung đột với mục tiêu hủy diệt loài người của họ.

Vì vậy, lợi dụng một chút quả thực có thể được.

Chỉ là, lời Dạ Kiến nói có phải là thật không.

Nếu vương quốc thật sự bất công, tại sao Dạ Kiến lại có thể với thân phận thường dân mà trở thành đoàn trưởng.

Điều này dường như cũng không hợp lý.

Sao ta cứ cảm thấy lời giải thích của ngươi có chút mâu thuẫn, nếu bất công thì tại sao ngươi lại trở thành đoàn trưởng.

Gã sa ngã hỏi, câu hỏi này khiến mọi người không khỏi nhìn về phía Dạ Kiến, ánh mắt đầy nghi ngờ.

Công bằng hay không không phải chỉ nhìn một hai trường hợp đặc biệt là được, mà phải xem tất cả bá tánh trong thiên hạ có cơ hội cạnh tranh công bằng hay không.

Hiện tại các ma đạo sư trong thiên hạ đều an phận với hiện trạng, lại không hề thấy được sự thụt lùi của ma pháp, không nói đâu xa, chỉ nói đến những ma pháp này: di tích, long cung, còn có cả pháo đài bay này.

Đây đều là sức mạnh ma pháp viễn cổ, ma pháp hiện đại đã không thể tái hiện.

Điều này nói lên cái gì.

Nó nói lên rằng ma pháp đang thụt lùi, là bằng chứng sắt đá cho thấy các ma đạo sư đã không còn nỗ lực phát triển ma đạo cụ.

Họ đã không còn nghĩ cách nâng cao mức sống của thường dân, thường dân chỉ cần không chết đói là được rồi, ma đạo sư sẽ không bỏ thêm tinh lực và tài nguyên để cải thiện thế giới này.

Chương 2008

Ma đạo sư đã mục nát, Vương quốc Tam Diệp Thảo đã mục nát.

Im lặng như tờ, Bạch Dạ Ma Nhãn đều ngây người, họ không ngờ Dạ Kiến lại nghĩ như vậy, có chút phản nhân loại a.

Vì không cải thiện cuộc sống của thường dân mà có tội.

Điều này cũng quá cực đoan rồi.

Ta không đồng ý, cuộc sống tốt hay xấu là do nỗ lực của mỗi người quyết định, quý tộc cũng không có trách nhiệm dẫn dắt những người nghèo đó.

Gã sa ngã nói.

Các ngươi vẫn không hiểu, tài nguyên là có hạn, quý tộc quả thực không có nghĩa vụ dẫn dắt người nghèo, nhưng họ chiếm giữ một lượng lớn tài nguyên, lại không cho người khác cơ hội nỗ lực, với tư cách là quý tộc thì nên nỗ lực tạo ra những cơ hội này, giống như các ma đạo sư cổ đại cùng nhau khai phá những lãnh địa khác nhau.

Dạ Kiến nói, hắn phát hiện mình sắp tự thuyết phục chính mình, xem ra quan điểm của Ma Pháp Đế không có vấn đề gì, chỉ là cải cách không hề dễ dàng, ngay cả những kẻ xấu này cũng không hiểu, huống chi là quý tộc trong vương quốc.

Các thành viên cốt cán của Bạch Dạ Ma Nhãn không nói nên lời, bọn họ là tinh linh sống một cuộc sống không tranh với đời, vì dân số ít, ma pháp mạnh, nên thực sự không biết mâu thuẫn trong kết cấu xã hội loài người.

Những gì Dạ Kiến nói khá chi tiết, tinh linh cũng có thể hiểu được là tranh giành tài nguyên.

Họ nghĩ đến lúc tinh linh bị tấn công, cũng là vì con người thèm muốn ma pháp của tinh linh.

Quả nhiên con người là một chủng tộc không biết điều, vậy thì cứ lợi dụng hắn trước, sau này lại tiêu diệt cả Dạ Kiến và toàn bộ loài người.

Tinh linh không ủng hộ cải cách của con người, họ cho rằng Dạ Kiến cũng giống như quý tộc tấn công tinh linh năm xưa, đều là vì cướp bóc, không có gì khác biệt.

Khác biệt rất lớn, quý tộc tấn công tinh linh đó thực sự là cướp bóc, là chiếm làm của riêng.

Còn nhiệm vụ cuối cùng của Dạ Kiến và Ma Pháp Đế là phân phối lại tài nguyên, người được lợi là đông đảo quốc dân, còn họ chỉ là công cụ thực hiện lý tưởng, không hề tính toán bất kỳ lợi ích được mất nào, xuất phát điểm rõ ràng khác nhau.

Dạ Kiến, ngươi có một nhiệm vụ, nếu ngươi có thể cướp lại ma pháp thạch từ Vương quốc Ma Nữ, chúng ta sẽ công nhận việc ngươi gia nhập, đương nhiên chúng ta sẽ cấp cho ngươi thuộc hạ.

Lính tốt thí muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Những lính tốt thí này không hiểu Dạ Kiến rốt cuộc đang nghĩ gì, hắn là đoàn trưởng Ma Pháp Kỵ Sĩ Đoàn cao cao tại thượng, không giống như bọn họ là những ma đạo sư không sống nổi, tại sao hắn phải dấn thân vào nguy hiểm.

Chẳng lẽ hắn muốn khiến họ không còn đường lui, không chỉ không cho họ đi chính đạo, mà còn không cho họ đi tà đạo.

Nghĩ đến đây, đám lính tốt thí không còn chào đón Dạ Kiến cho lắm.

Những lính tốt thí này thường được chiêu mộ ở những nơi hẻo lánh, cũng có một số thường dân bị loại trong kỳ tuyển chọn Ma Pháp Kỵ Sĩ Đoàn, họ đã đặt cược tất cả vào cuộc tuyển chọn, một khi thất bại họ sẽ không còn gì cả.

Sau khi mất tất cả, họ chỉ có thể dấn thân vào nguy hiểm giúp đỡ Bạch Dạ Ma Nhãn, hy vọng có thể đi ra một con đường tà đạo, đáng tiếc Bạch Dạ Ma Nhãn cũng chỉ cần tinh nhuệ, ma đạo sư bình thường chỉ là lính tốt thí, nhưng ngày thường họ có thể tác oai tác quái, bắt nạt dân làng, cũng kiếm được một ít.

Nhưng bây giờ Dạ Kiến đến, nhảy dù xuống làm đầu lĩnh của lính tốt thí, liệu hắn có hạn chế hành vi của mọi người hay không trở thành vấn đề mà đám lính tốt thí quan tâm nhất.

Dạ Kiến phát hiện mình không được chào đón, lăn lộn trong Ma Pháp Kỵ Sĩ Đoàn lâu như vậy, Dạ Kiến sớm đã nắm rõ quan hệ giữa người với người trong quan trường.

Hắn rất rõ sự xuất hiện của mình đã khiến không ít người cảm thấy mình đã cướp đi cơ hội thăng tiến của họ.

Mặc dù chức đoàn trưởng của Dạ Kiến là do sức chiến đấu xuất sắc, được Ma Pháp Đế đích thân đề bạt, nhưng hắn rất rõ suy nghĩ của những kẻ phàm tục này.

Tuy nhiên, Dạ Kiến biết ma đạo sư vẫn phải xem thực lực, vì vậy hắn chỉ cần thể hiện một chút thực lực là có thể khiến phần lớn người chấp nhận mình.

Nhìn những người này là biết không được huấn luyện chính quy, chẳng khác gì sơn tặc.

Dạ Kiến từng tiêu diệt nhóm sơn tặc lớn nhất trong vương quốc, lúc đó hắn còn rất trẻ.

Bây giờ nghĩ lại, những sơn tặc đó cũng là những người đáng thương không còn đường lui, nếu có cơ hội thì ai sẽ làm sơn tặc chứ.

Và những lính tốt thí trước mắt này gia nhập Bạch Dạ Ma Nhãn, cũng chẳng qua là hy vọng tìm một cơ hội để phất lên, dùng ma pháp của mình để nâng cao địa vị.

Nếu quý tộc triển khai nghiên cứu ma pháp, chiêu mộ thêm nhiều ma đạo sư, thì những lính tốt thí này cũng sẽ không vì không có nơi nào để đi mà sa vào tà đạo.

Giờ phút này, Dạ Kiến càng cảm thấy Ma Pháp Đế nhìn xa trông rộng, tầm nhìn vĩ đại.

Vào lúc không ai để ý, Ma Pháp Đế đã nhìn thấy nguồn gốc của sự bất công, nhìn thấy nguyên nhân của sự hỗn loạn.

Dạ Kiến lúc này mới nhận ra khoảng cách giữa mình và Ma Pháp Đế không chỉ là ma lực và ma pháp, mà còn là trí tuệ và tư tưởng.

Đối với những lính tốt thí này, quý tộc chắc chắn sẽ trực tiếp tiêu diệt họ, vì đó là điều hiển nhiên, nhưng đó chỉ là trị ngọn không trị gốc.

Kể từ lúc Dạ Kiến diệt trừ tập đoàn sơn tặc lớn nhất cũng chưa đến mười năm, Bạch Dạ Ma Nhãn lại có thể tìm được nhiều lính tốt thí như vậy, điều này cho thấy nếu muốn ổn định thì cần phải tiến hành một cuộc thanh trừng lớn mười năm một lần.

Đây mới là sự thật đằng sau sự phồn hoa của Vương quốc Tam Diệp Thảo, đó là một lượng lớn ma đạo sư trẻ tuổi có chí hướng bị buộc phải đi vào con đường tà đạo, sau đó bị quý tộc thanh trừng, và quý tộc thông qua những cuộc thanh trừng này để giành được nhiều vinh quang hơn, củng cố địa vị vững chắc hơn.

Nghĩ đến đây, Dạ Kiến không rét mà run, chỉ cảm thấy hiện thực đen tối còn đen tối hơn cả ám ma pháp của hắn, còn không thể nhìn thẳng.

Nhưng càng như vậy, càng hiểu được sự vĩ đại của Ma Pháp Đế, ngài không tiếc một mình gánh chịu sự chửi rủa của cả thế giới cũng phải xua tan bóng tối này. 183.

Nghĩ đến đây, Dạ Kiến cảm thấy mình không thể để đám lính tốt thí chết, mình nên tìm hiểu quá khứ của họ, hiểu được khó khăn của họ, biến họ từ lính tốt thí thành những đốm lửa bùng cháy cả cánh đồng.

Sức hút nhân cách của Dạ Kiến tự nhiên không cần phải bàn cãi, tuy quen biết đám lính tốt thí không lâu, nhưng rất nhanh đã thân thiết với họ, hỏi thăm tình hình gia đình họ.

Những cấp trên trước đây chưa bao giờ quan tâm đến họ như vậy, dù sao họ cũng chỉ là lính tốt thí, chết đi cũng chẳng sao.

Nhưng Dạ Kiến lại cùng họ trò chuyện.

Dạ Kiến cũng biết giống như hắn nghĩ, những người này đều là không sống nổi nên mới gia nhập Bạch Dạ Ma Nhãn kiếm miếng cơm ăn.

Gia đình tôi đã lấy hết tiền tiết kiệm ra để cho tôi đi tham gia tuyển mộ, năng lực của tôi căn bản không kém gì bọn quý tộc kia, nhưng vòng tuyển chọn cuối cùng là do đoàn trưởng lựa chọn, mỗi người bọn họ đều đã định sẵn danh sách, cho dù biểu hiện trước đó có tệ đến đâu cũng sẽ được chọn, giống như cái tên không có ma lực kia.

Cậu ta không phải quý tộc.

Hơn nữa A Tư Tháp là do ta tự mình chọn, Dạ Kiến thầm nghĩ.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, đối với những người khác quả thực không công bằng.

Hơn nữa Dạ Kiến cũng biết tám đoàn còn lại mỗi đoàn đều có một số lượng chỉ tiêu nhất định, về cơ bản đã được xác định trước khi thi, bao nhiêu quý tộc, bao nhiêu thường dân, Ma Pháp Đế nói là hai so với một, tuyển hai quý tộc thì phải có một thường dân, nhưng khi thực thi thực sự là ba so với một, ba quý tộc kèm theo một thường dân.

Vì vậy, các đoàn trưởng khác khi lựa chọn chắc chắn là ưu tiên quý tộc rồi đến thường dân, Dạ Kiến không nói gì thêm.

Còn có người nhà phá sản chỉ có thể ăn khoai đất, vì không chịu nổi ngày nào cũng ăn khoai đất nên mới đến Bạch Dạ Ma Nhãn, chỉ muốn ăn thịt.

Không phải ai cũng kiên định như A Tư Tháp, ăn sơn hào hải vị xong vẫn cho rằng khoai đất quê nhà là ngon nhất.

Hơn nữa người này phá sản cũng là do quý tộc chiếm đất gây ra, quý tộc để duy trì thống trị chắc chắn phải chiêu mộ tiểu quý tộc, sẽ dung túng cho tiểu quý tộc thông qua việc bóc lột bá tánh để tích lũy của cải.

Quý tộc có lương tâm sẽ tự mình chia chút canh cho những người theo sau, quý tộc không có lương tâm thì mặc cho người theo sau làm bậy, dù sao chỉ cần không phá hoại lợi ích của mình là được.

Lính tốt thí cũng có đủ loại lý do, có người là do đại ca trong làng đưa đến, cho rằng Bạch Dạ Ma Nhãn là một lối thoát, có người là vì cảm thấy trồng trọt quá nhàm chán, cũng có người muốn phát tài.

Dù mục đích là gì, nhưng nguyên nhân chính vẫn là họ thất bại trong kỳ thi, những lính tốt thí này rất nhiều đều là những người bị loại.

Dạ Kiến nghe xong không khỏi hồi tưởng lại trận đại chiến mười năm trước, liệu những tên sơn tặc tàn bạo đó có phải cũng là vì thất vọng với vương quốc không.

Ma Pháp Đế à, ta thật sự quá ngu ngốc, cho đến bây giờ mới thực sự hiểu được trí tuệ của ngài.

Nghĩ đến đây, Dạ Kiến quyết định nhất định phải lấy được ma pháp thạch, chính thức gia nhập Bạch Dạ Ma Nhãn, biến lực lượng này thành vũ khí của Ma Pháp Đế.

Lúc này, bốn tinh linh cũng đang thảo luận: Pháp Na, ngươi theo sau hắn, nếu hắn thật sự thành tâm gia nhập, ngươi hãy phối hợp với hắn đánh bại Ma Nữ Nữ Vương, nếu hắn chỉ giả vờ, vậy thì giết luôn cả hắn.

Đây là thử thách đối với Dạ Kiến, cũng là đầu danh trạng của Dạ Kiến, nếu hắn làm được đương nhiên có thể lợi dụng hắn trước, làm không được thì giết tại chỗ.

Pháp Na là cô gái duy nhất trong bốn tinh linh, cô biết phải làm gì.

Ma pháp thạch đang ở trong tay Nữ Vương hùng mạnh, bị bà ta dùng làm hoa tai.

Một viên ma pháp thạch đơn lẻ quả thực không có tác dụng gì, chỉ đẹp mắt mà thôi, nhưng chỉ cần phối hợp với phiến đá chuyển sinh, là có thể hoàn thành việc phục sinh cả tộc Elf.

Tuy chỉ là một chiếc hoa tai, nhưng Nữ Vương là một người phụ nữ đáng sợ có ham muốn chiếm hữu và kiểm soát phi thường, bà ta mạnh mẽ và bí ẩn, tàn nhẫn và xinh đẹp, ma lực của bà ta đủ để bao trùm cả Vương quốc Ma Nữ, bà ta là một cường giả chỉ dùng sức mạnh của mình để lập quốc, đồng thời cũng là một siêu cấp Nữ Vương khiến tứ đại vương quốc đều không dám mạo phạm.

Dạ Kiến đã từng nếm mùi đau khổ từ Nữ Vương, tuy lần trước đã cứu được người, nhưng lần này nếu đi nữa e rằng sẽ bị Nữ Vương nuốt sống, Nữ Vương rất thù dai.

Chương 2009

Vương quốc Ma Nữ được xây dựng giữa một khu rừng lớn, bên trong toàn là cây đại thụ, các ma nữ hoặc khoét hang cây, hoặc xây nhà trên cây, coi khu rừng như nhà của mình.

Đương nhiên trong rừng không có đủ ruộng đồng và vật tư, vì vậy các ma nữ vẫn sẽ lấy tài nguyên từ các quốc gia xung quanh, để họ có thể vui vẻ sống trong rừng.

Muốn cứu A Tư Tháp, phải dùng tự do của mình để đổi lấy, nghĩ đến đây, Ngự Tả dứt khoát quay trở lại Vương quốc Ma Nữ.

Vương quốc Ma Nữ là nữ nhi quốc, không chào đón đàn ông, trong nước có rất nhiều ma pháp khôi lỗi phòng ngự, một khi phát hiện đàn ông sẽ phát động tấn công.

Dưới sự canh phòng nghiêm ngặt như vậy, đàn ông vào đây chẳng khác nào nộp mạng, cho nên dù có sắc tâm cũng không có sắc đảm.

Nhưng bây giờ vì cứu người, A Tư Tháp chỉ có thể dũng cảm xông vào Vương quốc Ma Nữ.

Đỗ Lan không nhìn nổi nữa, vẫn là tiếp tục xem tình hình của Dạ Kiến bên kia, hắn sắp ra tay thách đấu ma nữ, đồng thời cũng sẽ gặp phải nhóm của A Tư Tháp.

A Tư Tháp đã tìm được một người dẫn đường, chính là vợ của lão sư kiếm thuật của cậu, bây giờ họ cuối cùng đã đoàn tụ.

Vợ của lão sư kiếm thuật quả nhiên không chết, sau khi họ trốn thoát khỏi Vương quốc Kim Cương thì bị lạc nhau, người vợ một mình đến Vương đô của Vương quốc Tam Diệp Thảo, chế tạo những món ma pháp tiểu đạo cụ ở chợ đen để sống qua ngày, sống tốt hơn chồng mình nhiều.

Thông qua A Tư Tháp, vợ chồng họ cuối cùng cũng đoàn viên, và người vợ này cũng là người từ Vương quốc Ma Nữ ra đi, đương nhiên cô chỉ là một ma nữ bình thường, nên không ai ngăn cản cô rời đi, về điểm này Vương quốc Ma Nữ vẫn rất cởi mở, muốn kết hôn thì cứ rời đi đừng quay lại là được.

Bây giờ cần sư mẫu giúp đỡ, nếu không A Tư Tháp căn bản không có năng lực né tránh những khôi lỗi canh gác, không thể nào tiến vào Vương quốc Ma Nữ cứu Ngự Tả.

Phía bên kia, Dạ Kiến dẫn theo đám lính tốt thí đến, hắn rất quan tâm đến họ, bảo họ đều đứng ở phía sau, để tránh bị thương vong vô ích.

Đám lính tốt thí phát hiện ra gã này quả nhiên không giống những lãnh đạo trước đây, những tên khốn trước đây không hề quan tâm đến sự an nguy của họ, chỉ biết bắt họ xông lên để tiêu hao ma lực của địch.

Người đàn ông râu ria lôi thôi này là một người tốt.

Đám lính tốt thí rất cảm động, thậm chí có người còn muốn khóc.

Lần đầu tiên có cảm giác được một nhân vật lớn coi trọng, cảm giác này thật sự quá tuyệt vời, họ trong nháy mắt nảy sinh một thôi thúc muốn chết vì Dạ Kiến.

Quả nhiên lính tốt thí mãi mãi là rẻ mạt nhất, chỉ một chút ân huệ nhỏ nhoi đã bị mua chuộc, ai, trời nóng thế này, ta chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy, thế giới này còn tốt lên được không, thật sự là địa ngục trống không, ác quỷ ở nhân gian.

Đỗ Lan cho rằng cái giá để mua chuộc lính tốt thí quá rẻ, chỉ cần tỏ ra quan tâm họ một chút là có thể khiến họ vào sinh ra tử.

Những người nhỏ bé thực sự chỉ cần một chút quan tâm, đáng tiếc trong thời đại này, một chút quan tâm và chú ý đó cũng là một thứ xa xỉ.

Địch Ny Toa nói: Đợi đến khi con người thực sự bình đẳng, sẽ không còn thấy được cảnh tượng cảm động vì một câu nói, một sự sắp xếp mà sẵn sàng xả thân vì người khác nữa.

Cảnh tượng coi nhẹ sinh tử, trọng tình cảm này quả thực rất cảm động, nhưng mặt khác cũng cho thấy sự rẻ mạt của mạng người.

Nhưng một khi giá trị của mạng người tăng cao, sẽ không còn thấy được những tình tiết cảm động như thế này nữa.

Rốt cuộc là sinh mệnh quan trọng, hay phẩm cách coi nhẹ sinh mệnh được truyền tải quan trọng hơn.

Có lẽ lập trường khác nhau sẽ có cách nhìn khác nhau.

Nếu để Đỗ Lan nói, hắn chắc chắn sẽ không có lập trường kiên định nào, lập trường của hắn mãi mãi là đứng ở phía đối diện của kẻ thù, kẻ thù ủng hộ cái gì, hắn sẽ phản đối cái đó, hắn chính là kẻ thích cà khịa mạnh nhất đa vũ trụ.

Còn về Địch Ny Toa, nàng thuộc về một thể mâu thuẫn, nàng bao dung thiên hạ, nên cảm thấy cái gì cũng đúng, nhưng cũng biết rằng đôi khi hai thế giới quan đúng đắn cũng có thể đối lập nhau.

Vì vậy, cách làm thông thường của nàng là không lên tiếng, phối hợp với chồng là được, để tránh mình khó xử.

Đám lính tốt thí cảm động vô cùng, Dạ Kiến cũng phát hiện ra, hắn cũng chỉ tự giễu cười một tiếng.

Hắn nghĩ đến chính mình, lúc đầu khi được Ma Pháp Đế chiêu mộ, hắn cũng có tâm tình kẻ sĩ chết vì người tri kỷ.

Hắn nhìn khu rừng lớn trước mắt, thở dài một hơi, nhiệm vụ này thật không đơn giản, nhưng đáng để thử.

Vù.

Rút ra cây chổi, Dạ Kiến một cú nhảy đã đứng trên cán chổi, tăng tốc lao đến Vương quốc Ma Nữ.

Ma Nữ Nữ Vương đã phát hiện kẻ địch đến gần, hơn nữa không chỉ có một phe, ngoài Dạ Kiến còn có quân đội của Vương quốc Kim Cương.

Ánh mắt của ma nữ cũng trở nên ngưng trọng, thực lực của cả hai phe địch đều không yếu.

Ngự Tả phủ phục dưới chân Nữ Vương, thông qua ma pháp giám sát đã nhìn thấy đoàn trưởng, cô không ngờ lại nhanh chóng gặp được vị đoàn trưởng phản bội, bây giờ đoàn trưởng đến Vương quốc Ma Nữ vì lý do gì.

Là nhiệm vụ của Bạch Dạ Ma Nhãn, hay là để cứu mình.

Tim đập nhanh hơn, không biết Dạ Kiến rốt cuộc có kế hoạch gì.

Đúng lúc này, nhóm của A Tư Tháp thông qua người dẫn đường đã thành công tiến vào hoàng cung, đứng trước mặt ma nữ.

A Tư Tháp nói rằng mình không cần chữa trị, hoàn toàn không sao.

Nhưng Ngự Tả đã quay về rồi, bây giờ dù cậu có chấp nhận chữa trị hay không, Nữ Vương cũng sẽ không thả Ngự Tả đi nữa.

Nhưng khi nhìn thấy Phá Ma Kiếm, bà ta lại nảy sinh ý đồ.

Nữ Vương là người biết hàng, Phá Ma Kiếm là vũ khí cấp bậc thí thần, nếu chiếm được Phá Ma Kiếm, ma nữ sẽ có một lá bài tẩy mạnh mẽ.

Nhưng Phá Ma Kiếm rốt cuộc có đáng để mình ra tay không, trước tiên phải kiểm tra hàng: Ta có thể chữa khỏi cho ngươi, nhưng để báo đáp, ngươi phải giải quyết hai nhóm kẻ địch cho ta.

Trước tiên dùng hai nhóm kẻ địch này để thử thực lực của Phá Ma Kiếm, nếu Phá Ma Kiếm thật sự có thể vô hiệu hóa mọi ma pháp, vậy thì đến lúc đó mình sẽ khống chế A Tư Tháp, mình không chỉ có ma pháp vận mệnh mà còn có cả Phá Ma Kiếm, như vậy sẽ thực sự thiên hạ vô địch.

Nữ Vương tính toán rất kỹ, và lập tức hành động.

Trước tiên chữa trị.

Ma nữ sử dụng huyết ma pháp, có thể trực tiếp biến ma lực của mình thành máu tiêm vào cơ thể người khác, có thể giết chết kẻ thù từ bên trong, cũng có thể chữa trị đồng minh từ bên trong.

Ma pháp này bản thân nó đã vô cùng mạnh mẽ, bây giờ bà ta đang chữa trị cho cơ thể của A Tư Tháp.

Một trận chiến khổ cực, A Tư Tháp không chỉ bị phế tay, xương cốt của cậu có rất nhiều vết nứt, cơ bắp cũng bị tổn thương không ít, nếu không phải ý chí của thiếu niên đủ kiên định, e rằng cậu đã sớm gục ngã.

Cậu vẫn có thể chạy khắp nơi, thậm chí còn có thể lẻn vào, chỉ có thể nói ý chí của cậu thật kinh người.

Máu tìm kiếm những khiếm khuyết trên cơ thể cậu, sau đó lấp đầy và tăng cường.

A Tư Tháp chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, cảm giác như tất cả những vết thương của mình đều bị phát hiện và bị tấn công, cậu dựng hết cả lông tơ, cả người run bần bật.

Nhưng sau cơn đau là sức mạnh tuôn trào, không chỉ cánh tay lành lặn như cũ, cơ thể cũng được tái sinh.

Úc, cảm nhận được rồi, cơ thể thật nhẹ nhàng.

Cơ thể cậu bây giờ có thể coi là đã hồi phục đến trạng thái tốt nhất, và sức mạnh mà cậu rèn luyện bình thường cũng có thể phát huy hết.

Cơ thể của ngươi vốn đã rách nát, nhưng bây giờ ta đã giúp ngươi sửa chữa xong, ngươi đừng làm ta thất vọng.

A Tư Tháp sẽ không làm người khác thất vọng, cậu cũng muốn đi hỏi đoàn trưởng tại sao lại phản bội: Úc.

Ta cũng đi cùng.

Ngự Tả không ngờ Nữ Vương đột nhiên thay đổi ý định, cô bây giờ vẫn còn sợ hãi, nhưng A Tư Tháp dường như thật sự đã được chữa khỏi.

Đi cả đi.

Nữ Vương ở lại trong vương cung, chờ họ khải hoàn.

A Tư Tháp.

Chỉ mới nửa năm, thiếu niên ngày nào ở trường thi nay đã có thể một mình đảm đương một phương, Dạ Kiến chỉ cho cậu một sân khấu, A Tư Tháp đã tỏa ra ánh sáng và nhiệt lượng như mặt trời, thật sự quá xuất sắc.

Đoàn trưởng, hãy nói cho tôi biết ngài không phản bội.

A Tư Tháp cũng giống như mọi người, không hiểu được mục đích của Dạ Kiến, đoàn trưởng hoàn toàn không cần thiết phải phản bội một cách khó hiểu như vậy.

A Tư Tháp, có một số chuyện cậu không cần hiểu, hoặc nói ra cậu cũng không thể hiểu được.

Thật ra có lúc chính ta cũng không biết mình đang làm gì, cũng không biết cuối cùng sẽ ra sao, nhưng có một số việc bắt buộc phải có người làm.

Cậu muốn ngăn cản ta sao.

A Tư Tháp bối rối: Đoàn trưởng, tôi không tin có chuyện như vậy, nhưng nếu ngài thật sự muốn phản bội, tôi nhất định sẽ ngăn cản ngài, vì tôi muốn trở thành Ma Pháp Đế.

Ma Pháp Đế sao.

Nguyện vọng rất tốt, nhưng nếu cậu muốn đứng đây ngăn cản ta, thì rút kiếm ra đi.

Dạ Kiến tuy không muốn làm tổn thương họ, nhưng có lẽ có thể cho A Tư Tháp thấy được kẻ thù mà cậu sắp phải đối mặt.

Thanh katana cùng loại với quê hương, ma lực hắc ám của Dạ Kiến khiến ban ngày trở nên u ám, hắn giống như một đám mây đen, đang ấp ủ một trận mưa bão tấn công.

Đoàn trưởng.

A Tư Tháp không ngờ đoàn trưởng thật sự muốn ra tay.

Rầm, xuất kiếm.

A Tư Tháp chỉ có thể giơ Phá Ma Kiếm lên chống đỡ, thanh kiếm gỉ sét đã chặn đứng vầng trăng khuyết màu đen.

Chương 2010

Đoàn trưởng thấy đòn tấn công của mình bị vô hiệu hóa, thầm nghĩ hóa ra đây là cảm giác chiến đấu với Phá Ma Kiếm à, thật sự có một cảm giác bị áp chế khó nói.

Ma pháp mạnh mẽ đều không có tác dụng, chỉ cần bị Phá Ma Kiếm chạm vào là sẽ biến mất, A Tư Tháp tuy không có ma lực nhưng Phá Ma Kiếm thật sự là một thứ bug.

Nhưng cho dù không dùng ma pháp, cũng có cách khác.

Đoàn trưởng lao tới, vậy thì dùng kiếm thuật.

Thanh kiếm của hắn không phải là ma pháp, mà là vũ khí đắt tiền mua trả góp, cũng là một hoài niệm của Dạ Kiến.

Vì ma đạo sư căn bản không cần dùng đến vũ khí, nhiều nhất là chuẩn bị một cây ma trượng để khống chế ma lực.

Dù sao trong thời đại đối đầu bằng ma pháp, dùng vũ khí gì cũng là lãng phí, đặc biệt là các loại vũ khí cận chiến như đao kiếm.

Ngay cả khi đôi lúc thực sự cần cận chiến, họ cũng có thể dùng ma pháp thay thế, căn bản không cần đặc biệt mang theo một món vũ khí.

Bình thường thì vô dụng, nhưng khi gặp A Tư Tháp vô hiệu hóa ma pháp, thanh katana đắt tiền của Dạ Kiến đã có đất dụng võ.

Vù.

Nhanh nhẹn như vượn, cánh tay dài giỏi tấn công, thanh katana lúc trái lúc phải ép A Tư Tháp lùi lại.

Quá nhanh, A Tư Tháp chưa từng thấy đoàn trưởng luyện tập, nhưng thể chất của đoàn trưởng lại tốt hơn cả mình.

A Tư Tháp mỗi ngày đều thực hiện mấy nghìn động tác thể năng, nhưng vẫn không bằng ma đạo sư, chỉ có thể nói thế giới này thật sự quá tàn khốc với người không có ma lực.

Cậu vẫn còn dựa vào mắt mình.

Dạ Kiến biết A Tư Tháp còn có thể nhanh hơn, đối phương vẫn chưa nắm vững khí: Nhanh hơn nữa, nhanh hơn nữa.

Keng.

Ảo ảnh của thanh katana của Dạ Kiến đè xuống nặng nề, biến thành cuồng phong lá rụng, xuyên qua phòng ngự của A Tư Tháp, xé rách quần áo của cậu, cắt vào da thịt cậu.

Dưới cơn đau rát bỏng, dưới áp lực tử vong to lớn, A Tư Tháp cũng bản năng vung Phá Ma Kiếm, đối đầu với Dạ Kiến, tốc độ bị động tăng lên.

Không muốn chết thì phải nhanh hơn, giải phóng toàn bộ tiềm năng của mỗi sợi cơ, sức mạnh của mỗi đốt xương, bây giờ cơ thể của mình đã khỏe lại, và đoàn trưởng cũng đã nói cho cậu biết bí ẩn của khí, A Tư Tháp biết mình còn có thể nhanh hơn, còn có thể trở nên mạnh hơn.

Mọi người nhìn đoàn trưởng và A Tư Tháp đấu kiếm, đều lo lắng cho A Tư Tháp một phen, nhưng lão sư kiếm thuật lại phát hiện tốc độ của A Tư Tháp ngày càng nhanh, cậu đã xuất sư rồi: Tốc độ của A Tư Tháp ngày càng nhanh, trước khi mắt phán đoán thì cậu đã phản kích, hai người họ dường như đều có thể dự đoán được hành động của đối phương.

Là khí.

Ngự Tả giải thích, đây là kỹ thuật mà đoàn trưởng đã dạy cho A

Tư Tháp, là một loại sức mạnh từ quê hương của đoàn trưởng, có thể thông qua sự lưu động của khí tức cơ thể để phán đoán hành động của đối phương.

Thì ra là vậy.

Động tác của A Tư Tháp ngày càng nhanh, ngày càng trôi chảy, cũng ngày càng thuần thục, cậu thậm chí còn cảm thấy trong cơ thể mình còn một nguồn sức mạnh chưa được khai phá, cậu còn có thể trở nên nhanh hơn.

Phản ma lực màu đen bắt đầu hiện ra từ Phá Ma Kiếm.

Dạ Kiến nhảy ra khỏi vòng chiến, vui mừng nhìn thuộc hạ của mình, nhưng lúc này cô gái tinh linh lại xông tới, vì cô cũng đã nhìn thấy kẻ địch phản ma pháp, cô biết Dạ Kiến không chiếm được lợi thế, nên cứ dứt khoát xiên chết đi cho rồi.

Cô cảm thấy Dạ Kiến đã chứng minh được quyết tâm của mình, vì hắn đã ra tay với chiến hữu của mình, chỉ là vì kẻ địch tình cờ khắc chế ma đạo sư nên mới đánh lâu không xong.

Bạch Dạ Ma Nhãn trước đây cũng không ngờ A Tư Tháp lại âm hồn bất tán, thật sự là ở đâu có ma pháp thạch là ở đó có A Tư Tháp.

Đã có Phá Ma Kiếm ở đây, cô gái cũng hiện thân, đánh bại kẻ địch cướp ma pháp thạch mới là quan trọng nhất.

Yêu tinh lửa xuất hiện, ma pháp thư của cô gái là hệ Fairy, một con phi long lửa khổng lồ xuất hiện, mở miệng ra là hơi thở rồng nóng rực.

Núi bị đốt cháy, cô gái chơi lửa rất điêu luyện, yêu tinh lửa không chỉ nắm vững các ma pháp trong ma pháp thư hệ hỏa thông thường, mà còn có ma lực rất mạnh và những ma pháp không ai biết đến.

Gian lận.

Đỗ Lan nhìn thấy cũng phải nói thẳng là gian lận, vì ma pháp thư bản thân nó đã rất mạnh rồi, mà nếu trong ma pháp thư có yêu tinh, thì tương đương với việc ma đạo sư có thể nhận được một người trợ giúp miễn phí, không chỉ bao gồm các ma pháp vốn có của hệ đó, mà còn có thêm ma lực do yêu tinh cung cấp.

Vì vậy ma pháp thư hệ Fairy đều vô cùng mạnh mẽ.

Đương nhiên ma pháp thư hệ Fairy cũng rất có cá tính, yêu tinh có sở thích riêng, nếu chủ nhân không thể thỏa mãn, yêu tinh sẽ làm việc qua loa, như vậy chủ nhân cũng chỉ có thể sử dụng ma pháp thông thường, không nhận được sự trợ giúp thêm.

Ma đạo sư phối hợp với yêu tinh, một hơi thở rồng đã đốt cháy cả ngọn núi, ngọn lửa rừng trong nháy mắt lan rộng ra. 184.

Gió nóng lướt qua mấy ngọn núi, khiến các ma nữ đều kinh ngạc, họ đồng loạt rời khỏi nhà, chuẩn bị phản kích.

Nữ Vương vẫn đang quan sát, chờ đợi kết quả của Phá Ma Kiếm, bây giờ xem ra Phá Ma Kiếm cũng không phải là vô địch, đối mặt với các đòn tấn công võ lực thông thường thì thiếu khả năng chống trả.

Nhưng không sao, bà ta biết thiếu niên vẫn chưa thể hiện sức mạnh thực sự, mình có thể giúp cậu một tay.

Trước đó máu đã tiến vào cơ thể A Tư Tháp và cảm nhận được, cơ thể thiếu niên có thể vận chuyển phản ma lực, thiếu niên nên tiếp nhận nó.

Máu của Nữ Vương không chỉ là chữa trị, đồng thời cũng là khống chế, máu tiềm phục trong cơ thể A Tư Tháp, A Tư Tháp đã là vật trong túi của bà ta.

Rầm.

Sức mạnh của ngọn lửa bị áp chế, bóng tối nối liền trời đất, bóng tối dưới da A Tư Tháp lan ra như những con trùng, khuếch tán ra ngoài thông qua Phá Ma Kiếm, đầu tiên là mu bàn tay, sau đó là cánh tay, cuối cùng là vai và nửa thân người.

Dạ Kiến thấy sau lưng A Tư Tháp xuất hiện một chiếc cánh đơn màu đen.

Người khác vận chuyển ma lực, cậu vận chuyển phản ma lực, cuối cùng khoảng cách cuối cùng giữa A Tư Tháp và ma đạo sư cũng đã biến mất.

Đỗ Lan nhìn đến đây, lại muốn phàn nàn: Đã nói rồi, dù thiết kế nhân vật chính thảm đến đâu, cuối cùng vẫn phải siêu phàm thoát tục, thà rằng ngay từ đầu cứ bình thường một chút còn hơn.

Không thiết lập thảm một chút, khán giả sẽ không có niềm vui lên cấp.

Địch Ny Toa lại rất thâm minh đại nghĩa.

Phản ma lực vừa chuyển, lập tức phế tài biến thành thiên tài, phản ma lực lập tức có thể khiến A Tư Tháp bay lượn khắp nơi, hoàn thành những động tác vượt qua giới hạn thể xác, những động tác mà trước đây dù A Tư Tháp có luyện tập thế nào cũng không thể làm được.

Trước đây phải phối hợp với mọi người mới có thể đánh bại kẻ địch, bây giờ tốc độ của A Tư Tháp đã vượt qua lúc bị ma pháp sợi tơ khống chế, cũng vượt qua lúc được cổng dịch chuyển đưa đi, bây giờ cậu có thể dựa vào sức mình đuổi kịp kẻ địch, sau đó dùng Phá Ma Kiếm đánh bại kẻ địch.

Đương nhiên sức mạnh của kẻ địch cũng đang tăng lên, ma lực sẽ trở nên dày hơn, đậm đặc hơn, càng khó xuyên thủng hơn.

Nhưng bây giờ A Tư Tháp có thể dựa vào sức mạnh của mình để tiếp cận kẻ địch, tiến bộ này là rất lớn.

Đây là một bước nhỏ của phản ma pháp, nhưng lại là một bước tiến lớn của A Tư Tháp.

Con rồng lửa khổng lồ gần như bị đâm xuyên trong nháy mắt, họ đều không ngờ A Tư Tháp sẽ đột nhiên bay lên.

Dạ Kiến cũng ngây người, vì biểu hiện của A Tư Tháp quá kinh ngạc, bộ dạng hiện tại của cậu hoàn toàn giống như một ma đạo sư.

Lực lượng này là gì.

Ma lực rất thường thấy, nhưng phản ma lực thì chỉ có một nhà này.

Con rồng khổng lồ bị đâm thủng, nhưng không sao, ma pháp hệ hỏa còn có một chiêu Phượng Hoàng Vũ Y, có thể chữa trị.

Chỉ là biểu hiện của A Tư Tháp quá vượt ngoài lẽ thường, Bạch Dạ Ma Nhãn đã không phải lần đầu tiên bị A Tư Tháp cản trở, từ khi họ bắt đầu hành động tìm ma pháp thạch đã luôn bị tên nhóc phá ma này gây trở ngại.

Từ sơn thôn đến thủ đô, từ long cung đến Vương quốc Ma Nữ.

Giết nó, nhất định phải giết nó.

Bây giờ cô gái tinh linh đã hoàn toàn mất kiểm soát, ma lực của cô không thể kiểm soát mà bùng cháy, bầu trời đều là một màu cam đỏ.

Đáng tiếc Dạ Kiến cũng không có cách nào với Phá Ma Kiếm, trừ khi hắn thật sự nhẫn tâm chém cả A Tư Tháp và không gian xung quanh, nếu không hắn thật sự không có cách nào khống chế được tên nhóc này.

Có lẽ cậu thật sự có khả năng trở thành Ma Pháp Đế, nếu dùng sức mạnh phản ma pháp này.

Lúc này quân đội của Vương quốc Kim Cương cũng đến, họ cũng không khách khí mà trực tiếp phát động tấn công, A Tư Tháp và quân đội Vương quốc Kim Cương tiếp tục khai chiến.

Tuyệt vời.

Nữ Vương rất hài lòng với phản ma lực, đây mới là ngọn mâu vô địch, nếu thêm vào tấm khiên ma pháp vận mệnh, mình sẽ thiên hạ vô địch: Thể hiện tốt lắm, thiếu niên.

A Tư Tháp giống như một miếng bít tết biết bay, nhìn thôi đã thấy hấp dẫn.

Ma Nữ Nữ Vương là người thật sự biết hàng, ở Vương đô lúc đó, tất cả quý tộc đều coi A Tư Tháp là một kẻ yếu và rác rưởi, nhưng không hề nghĩ rằng Phá Ma Kiếm của cậu có thể mạnh đến mức nào.

Nếu A Tư Tháp là một thích khách, cậu có thể dùng Phá Ma Kiếm ám sát tất cả các ma đạo sư, bao gồm cả Ma Pháp Đế.

Tuy đây đều là trong trạng thái lý tưởng, nhưng quả thực có thể chứng minh tác dụng của A Tư Tháp, và việc các quý tộc khinh thường A Tư Tháp đại diện cho việc họ thực sự không có mắt nhìn.

A Tư Tháp lúc đó quả thực yếu, nhưng với tư cách là một vũ khí, cậu lại vô cùng mạnh mẽ.

Chương 2011

Biểu hiện của quý tộc Vương quốc Tam Diệp Thảo có thể nói là thiển cận, còn không bằng Nữ Vương trốn trong rừng sâu núi thẳm này nhìn xa trông rộng.

Nữ Vương này quả thực rất có dã tâm, cũng rất có mắt nhìn, luôn tìm kiếm ma pháp vận mệnh, còn muốn chiếm đoạt sức mạnh của A Tư Tháp.

Ta cảm thấy bà ta có cảm giác nguy cơ rất mạnh, điểm này còn mạnh hơn cả Ma Pháp Đế.

Địch Ny Toa cảm thấy dưới vẻ ngoài mạnh mẽ của Nữ Vương là một sự bất an rất lớn: Lẽ nào lại là càng mạnh mẽ càng dễ nhận ra chân tướng đen tối của thế giới.

Lẽ nào lại là thế giới quan kiểu Cthulhu.

Cái giá của sự mạnh mẽ là bị giảm điểm san.

Nhưng điểm san là do Đỗ Lan và Địch Ny Toa trực tiếp khống chế, không có khả năng bị trừ bởi yếu tố khác.

Cường giả nhìn thấy vực sâu, và bị vực sâu khống chế, thế giới quan kiểu Cthulhu này quả thực rất dễ tạo ra điểm mâu thuẫn.

Nhưng Đỗ Lan lại cảm thấy sự sợ hãi của Nữ Vương không phải vì lo lắng thần ma mà là vấn đề tính cách của bà ta: Ta nghĩ là do bà ta từ nhỏ thiếu cảm giác an toàn, nên mới bất chấp thủ đoạn tìm kiếm sức mạnh, không phải cường giả nào cũng sẽ gặp Cthulhu.

Đỗ Lan cũng thích thế giới quan Cthulhu, như vậy sẽ không cần giải thích động cơ hành vi của mỗi nhân vật, chỉ cần cho rằng họ bị tà thần khống chế là được.

Không cần dùng bối cảnh phức tạp để giải thích động cơ hành vi, hoặc là lợi dụng tính cách của người khác để thúc đẩy sự việc tiến triển.

Bị ma ám có thể giải thích tất cả, một phương thức sáng tác thật tuyệt vời.

Đỗ Lan, người cũng là một nhà sáng tạo thế giới, một sự tồn tại can thiệp, đôi khi cũng muốn lười biếng.

Nhưng nếu để những người quen biết Đỗ Lan nói, Đỗ Lan chính là tà thần đó, sự tồn tại của hắn chính là tà thần thúc đẩy vận mệnh của họ thay đổi, họ đều bị Đỗ Lan khống chế.

Đáng tiếc Đỗ Lan không nghĩ vậy, hắn cảm thấy những gì mình thúc đẩy đều phù hợp với tính cách của mỗi nhân vật trong mỗi thế giới, nguyên tắc của Đỗ Lan chính là thúc đẩy một chút thôi.

Nói Đỗ Lan không biết xấu hổ không phải là không có lý do, hắn chính là không biết xấu hổ.

Em cho rằng Nữ Vương thiếu cảm giác an toàn.

Rất thường thấy, một người phụ nữ cô độc, tuổi tác đã lớn, xây dựng một nữ nhi quốc không nhỏ, áp lực bà ta gánh chịu không phải tầm thường, nên bà ta chắc chắn thiếu cảm giác an toàn.

Nếu bà ta thật sự nhìn thấy tà thần, hành vi của bà ta sẽ không bình tĩnh như vậy, bà ta sẽ nghe thấy tiếng thì thầm, sẽ trở nên hoảng loạn, những cảm xúc tiêu cực trong tâm hồn sẽ hiện lên trên cơ thể.

Đỗ Lan nói ra vài hiện tượng khi gặp tà thần, trên người Nữ Vương không hề xuất hiện.

Địch Ny Toa cũng không khỏi gật đầu, xem ra Nữ Vương quả thực là vì thiếu cảm giác an toàn nên mới đi theo con đường cực đoan: Em có thể giúp bà ta.

Nói xong nàng nói với Đỗ Lan: Anh đã nói không can thiệp, chứ em đâu có hứa.

Người phụ nữ ranh mãnh.

Đỗ Lan cho rằng Địch Ny Toa thật sự ngày càng giống mình, thật sự đã bị mình dạy hư: Em chuẩn bị giúp thế nào.

Xây dựng một hệ thống phòng ngự vững chắc cho Vương quốc Ma Nữ, đồng thời dạy cho họ những chiến kỹ mạnh hơn, để họ ma võ song tu.

Đỗ Lan bổ sung: Còn có thể cho họ vài món thần khí, như là Chân Ngôn Sáo Tác chẳng hạn.

Lại cho họ trẻ mãi không già, có tuổi thọ vô hạn.

Thế thì thành tộc Amazon rồi.

Đỗ Lan biết sở dĩ rất nhiều thế giới đều có truyền thuyết về nữ nhi quốc, hoàn toàn là do sự phát triển không đồng đều giữa các khu vực gây ra.

Có nơi đã là xã hội phong kiến, nhưng có nơi vẫn là xã hội mẫu hệ.

Khi người của xã hội phong kiến gặp bộ lạc mẫu hệ, sẽ để lại truyền thuyết về nữ nhi quốc.

Bộ lạc mẫu hệ đương nhiên không phải là không có đàn ông, chỉ là đàn ông không có địa vị, đủ để bị những người chứng kiến từ xã hội phong kiến miêu tả thành một quốc gia chỉ có phụ nữ.

Đến thời hiện đại, thiết lập nữ nhi quốc này đã trở thành đối tượng tưởng tượng của vô số đàn ông, nói đến nữ nhi quốc, sẽ có một ảo giác là được tặng vợ.

Trong thế giới ma pháp, nữ nhi quốc cũng bị đe dọa từ nhiều phương diện, muốn tạo ra một thiên đường cho phụ nữ không phải là chuyện đơn giản.

Nữ Vương luôn cho rằng sức mạnh của mình chưa đủ mạnh, chưa đủ để bảo vệ chính mình.

Phụ nữ thiếu tình thương dễ đi đến cực đoan, ánh mắt của Đỗ Lan sắc bén đến mức nào, Nữ Vương có ngụy trang tốt đến đâu, lừa được Địch Ny Toa, chứ không lừa được Đỗ Lan.

Địch Ny Toa đi giúp đỡ, Đỗ Lan tiếp tục quan sát trận chiến của A Tư Tháp, xem cậu bay lượn khắp nơi, làm tan chảy núi non, chặn đứt sông ngòi.

A Tư Tháp lần đầu gặp phản ma lực, tại Vương quốc Ma Nữ thể hiện thần uy.

A Tư Tháp giống như Tôn Ngộ Không biến thành Siêu Saiyan, lập tức trở thành đứa trẻ tỏa sáng nhất trên toàn bộ chiến trường, không còn ai có thể xem thường sức mạnh của cậu, xem thường phản ma lực của cậu.

A Tư Tháp tung hoành trên không trung chiến đấu với ma đạo sư của Vương quốc Kim Cương, nhưng ma đạo sư của Vương quốc Kim Cương dường như cũng không phải là người xấu, đánh một lúc thì không còn ý chí chiến đấu, họ cũng là nạn nhân của Vương quốc Kim Cương.

Có thể thấy Vương quốc Kim Cương tuy là một quốc gia quân sự, nhưng thực tế rất nhiều binh sĩ đều không coi mệnh lệnh ra gì, hoàn toàn tự quyết định, tuy họ trung thành với quốc gia, nhưng không nghe lời.

Vì vậy đánh đến cuối cùng, ma đạo sư của Vương quốc Kim Cương đã không muốn đánh nữa.

Nhưng thiếu nữ tinh linh lại vẫn không muốn kết thúc, ma pháp của cô lại lần nữa biến đổi, lại xuất hiện bảo thạch.

Lửa và bảo thạch.

Điều này giống như ma đạo sư ngoại quốc đầu tiên mà A Tư Tháp gặp, lẽ nào người phụ nữ này cũng là người của Vương quốc Kim Cương.

Ba thế lực tập trung lại, mối quan hệ trong đó thật sự có chút không rõ ràng.

Ma pháp thư của thiếu nữ quả thực cũng là hợp thành, cho thấy cô cũng đã trải qua thí nghiệm ở Vương quốc Kim Cương, mới nắm giữ được hai loại ma pháp, thậm chí cô và ma đạo sư trước đó có thể còn là cùng một cơ quan nghiên cứu ra, có thể là thanh mai trúc mã cũng không chừng.

Vương quốc Kim Cương đáng lẽ phải là một quốc gia hắc ám khủng bố, nhưng bây giờ xem ra hoàn toàn là một nơi ly tâm ly đức.

Cho nên không thể dùng cô nhi làm nghiên cứu, những cô nhi này không có cảm giác thuộc về quốc gia, cũng không có người thân.

Đưa chúng ra chiến đấu, chúng căn bản không có lý do gì để tuân thủ mệnh lệnh.

Nhìn binh sĩ của Vương quốc Kim Cương đều coi đánh trận như trò đùa, hoàn toàn không làm theo mệnh lệnh, đều là muốn đánh thì đánh, không muốn đánh thì thôi, Đỗ Lan cho rằng Vương quốc Kim Cương cần tăng cường giáo dục tư tưởng cho binh sĩ, nếu không sao mà đánh trận.

Cải tạo thiết huyết của Vương quốc Kim Cương cũng quá không có uy hiếp, quá thất bại.

Cơ thể của thiếu nữ tinh linh quả thực là vật thí nghiệm của

Vương quốc Kim Cương, bây giờ hai linh hồn bắt đầu bài xích nhau.

Vì nhìn thấy binh sĩ của Vương quốc Kim Cương, linh hồn vẫn luôn ngủ say cũng bắt đầu thức tỉnh, vì cô nghĩ đến thanh mai trúc mã của mình, ma pháp thư của họ đã bị dung hợp, trong bạn có tôi, trong tôi có bạn.

Bình thường không có phản ứng gì, nhưng khi nhìn thấy người của Vương quốc Kim Cương, linh hồn của thiếu nữ sẽ bắt đầu phản kháng.

Tinh linh không khống chế được nữa.

Đi.

Dạ Kiến thấy tình thế không ổn, dứt khoát mang theo thiếu nữ tinh linh bỏ chạy.

Còn A Tư Tháp và người của Vương quốc Kim Cương coi như đã kết bạn, thật không biết kết bạn với kẻ địch là cái quỷ gì.

Người của Vương quốc Kim Cương cũng đi, vốn dĩ họ đến để tấn công Vương quốc Ma Nữ, nhưng họ trực tiếp bỏ cuộc, hoàn toàn không lo bị quân pháp xử trí, hoàn toàn là có chỗ dựa nên không sợ.

Có lẽ là vì thực lực của ma đạo sư cải tạo quá mạnh, căn bản không cần sợ hãi tầng lớp thượng lưu của Vương quốc Kim Cương.

Khi vũ khí mạnh hơn chủ nhân, việc vũ khí phản lại chủ nhân cũng rất bình thường.

Thí nghiệm cải tạo ma đạo sư là thành công, nhưng sau khi có được sức mạnh to lớn, những ma đạo sư cải tạo này lại không còn nghe lời cho lắm.

Và các ma đạo sư truyền thống lại không đánh lại được ma đạo sư cải tạo, thật sự là tự đào hố chôn mình.

Tất cả đều đi, Nữ Vương rất hài lòng với biểu hiện của A Tư Tháp, nên bà ta chuẩn bị chiếm A Tư Tháp làm của riêng.

Rầm.

Ngay khi mọi người tập trung lại chuẩn bị ăn mừng, dưới chân họ đột nhiên xuất hiện một lượng lớn máu tươi, hình thành một hồ nước, sau đó máu tươi biến thành những cây thập tự giá, khống chế tất cả bọn họ.

A Tư Tháp vội vàng phản kích, chặn đứng máu tươi.

Không hổ là Phá Ma Kiếm, nhưng như thế này thì sao.

Nữ Vương mặc váy dài màu đen lộng lẫy bước ra từ rìa chiến trường, rõ ràng bà ta đã không thể chờ đợi được nữa.

A Tư Tháp cảm thấy cơ thể rất khó chịu, không nói được gì, không làm được gì, cậu giống như bị nhốt trong một cái lồng.

Nhưng người ngoài nhìn thấy A Tư Tháp vẫn đang cử động, nhưng hoàn toàn khác với bình thường.

Phá Ma Kiếm là của ta rồi.

Không thể làm vậy.

Hú Tửu Ngự Tả lúc này mới nhận ra tại sao trước đây Nữ Vương lại dễ dàng giúp đỡ A Tư Tháp như vậy, hóa ra tất cả đều là âm mưu, tất cả đều là để có được Phá Ma Kiếm.

Cô nên biết bản tính của Nữ Vương, bà ta là một kẻ cuồng kiểm soát, thứ bà ta đã nhắm trúng sẽ bất chấp thủ đoạn để khống chế.

Vanessa, ngươi muốn ngăn cản ta sao.

Chương 2012

Cho ngươi một cơ hội, chỉ cần ngươi lĩnh ngộ được ma pháp vận mệnh, ta có thể thả các ngươi đi.

Nữ Vương cười lạnh lùng: Nếu không, Phá Ma Kiếm sẽ giết hết tất cả những người bên cạnh ngươi.

Xung quanh có các chiến hữu của Hắc Bộc Ngưu Đoàn, cũng có bạn bè của A Tư Tháp, Ngự Tả không thể cho phép chuyện này xảy ra.

Nếu A Tư Tháp thật sự ra tay với bạn bè, cậu sẽ không còn tương lai, cậu chắc chắn sẽ không tha thứ cho chính mình.

Nhưng ma pháp vận mệnh, cô hoàn toàn không biết.

Lúc này, ngoại trừ A Tư Tháp mất kiểm soát, những người khác đều bị khóa trên thập tự giá máu, kinh hoàng nhìn Nữ Vương.

Họ lúc này mới biết Nữ Vương của ma nữ lại đáng sợ như vậy, hoàn toàn không coi mạng người ra gì, coi tất cả mọi người như kiến cỏ, bà ta giống như một con quỷ hút máu nuốt chửng máu tươi để có được sự trẻ trung, khiến người ta buồn nôn.

Tại sao trên đời lại có loại người ích kỷ như vậy.

Còn đáng ghét hơn cả Bạch Dạ Ma Nhãn, bọn họ ít nhất sẽ không để mọi người tự tàn sát lẫn nhau, người phụ nữ này là một kẻ điên, một kẻ điên từ đầu đến cuối.

A Tư Tháp, tỉnh lại đi.

Đại tiểu thư gọi lớn, cô tin rằng A Tư Tháp người đã tạo ra nhiều kỳ tích lần này cũng có thể dựa vào ý chí của mình để tỉnh lại.

Đáng tiếc vô dụng, A Tư Tháp nghe được nhưng không thể giành lại quyền kiểm soát cơ thể mình, máu ma lực của Nữ Vương đang chảy trong cơ thể cậu, cậu không thể chống lại Nữ Vương.

Bắt đầu từ ngươi trước đi.

Đại tiểu thư la to nhất, nên Nữ Vương sẽ bắt đầu.

Giết chết bạn bè của mình, A Tư Tháp sẽ không bao giờ có thể trở lại thế giới bình thường nữa.

Tuy nhiên, A Tư Tháp vừa giơ thanh đại kiếm lên, chưa kịp xông tới, một sợi dây thừng màu vàng đã xuất hiện ở eo cậu, khiến cậu không thể di chuyển.

Nói ra tên của ngươi.

Một giọng nói truyền đến từ đầu sợi dây thừng.

Cơ thể A Tư Tháp run rẩy, Chân Ngôn Sáo Tác đang ép cậu phải nói ra tên mình, cậu đang mượn sức mạnh của Chân Ngôn Sáo Tác để chống lại máu của Nữ Vương.

Ta.

A Tư Tháp mở miệng, cậu muốn nói ra tên của mình.

Là ai.

Nữ Vương không cho phép ai đến phá hoại nghi thức của mình, vung tay một cái là phi tiêu máu đông.

Cho dù muốn tăng cường sức mạnh của mình cũng không cần thiết phải làm đến mức này.

Địch Ny Toa cầm Chân Ngôn Sáo Tác từ từ bước ra: Quá đáng rồi.

Mái tóc xoăn vàng của Địch Ny Toa như ánh mặt trời, làn da nàng lại trắng như tuyết, kết hợp với nụ cười tự tin nhàn nhạt của nàng, khiến người ta không khỏi cảm thấy trước mắt một mảnh sáng rực.

Vóc dáng cao ráo của nàng khiến chiếc váy dài màu xám giản dị trên người cũng trở nên xinh đẹp.

Người phụ nữ này rất mạnh, Nữ Vương đưa ra phán đoán.

Là cô, ma đạo sư sở hữu ma pháp thư bảy lá.

Đại tiểu thư đã từng gặp Địch Ny Toa, ấn tượng sâu sắc với ma pháp thư bảy lá đó, cô tuyệt đối sẽ không quên Địch Ny Toa.

Ma pháp thư bảy lá.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, trên đời làm sao có thể có ma pháp thư bảy lá.

Nhiều nhất không phải là năm lá sao.

Lá thứ năm ký túc ác ma, lá thứ sáu đại diện cho sáng tạo, lá thứ bảy đại diện cho cân bằng.

Lời của Địch Ny Toa vừa dứt, ma pháp thư bảy lá màu vàng hiện ra trước mặt nàng.

Bìa sách đích thực là cỏ bảy lá, điều này đã vượt qua nhận thức của tất cả mọi người, bao gồm cả Nữ Vương, họ nhận ra mình đã gặp phải một nhân vật ngoài lẽ thường.

Ma pháp thư bảy lá vừa xuất hiện, Nữ Vương cũng không dám có thêm hành động nào, dù sao đối mặt với thứ siêu thường thức thì tốt nhất là không nên mạo hiểm.

Bây giờ nói ra tên của ngươi.

Địch Ny Toa vẫn đang giúp A Tư Tháp khắc phục sự khống chế của huyết dịch.

Ta A Tư Tháp.

A Tư Tháp cuối cùng cũng phá vỡ được sự khống chế của huyết dịch, cậu đã lấy lại tự do.

Tuy rất mệt, nhưng cảm giác tự do thật tuyệt, bây giờ cậu lại có thể tiếp tục chiến đấu.

Sức mạnh của Chân Ngôn Sáo Tác đã thắng huyết ma pháp.

Không ngờ ngươi là người xấu.

Việc đầu tiên A Tư Tháp làm sau khi lấy lại tự do là nói vài lời thật lòng: Ta còn tưởng ngươi là người tốt, còn cảm ơn ngươi nữa, vậy mà ngươi lại muốn ta làm hại bạn bè, thật sự quá đáng.

A Tư Tháp không quan tâm việc Nữ Vương làm hại cậu, nhưng không thể tha thứ cho việc Nữ Vương muốn giết bạn bè của mình.

Những người bạn này đã công nhận một người không có ma lực như cậu, là những người tốt bụng và lương thiện nhất trên thế giới này.

Các ngươi hoàn toàn không biết uy lực của Phá Ma Kiếm.

Nữ Vương vẫn kiên trì cho rằng chỉ có mình mới có thể phát huy tối đa sức mạnh của Phá Ma Kiếm, huyết ma pháp của bà ta có thể biến A Tư Tháp thành vũ khí tuyệt vời nhất.

Rõ ràng chỉ còn một bước nữa là hoàn thành, thế mà lại xuất hiện một ma pháp thư bảy lá.

Thực tế, cho dù Địch Ny Toa không xuất hiện, ngự tỷ cũng sẽ thức tỉnh vận mệnh ma pháp.

Vận mệnh ma pháp của cô là bảo vệ đồng đội không bị thương tổn, chỉ cần được vận mệnh ma pháp chạm vào là có thể xóa bỏ một lần nguy hiểm chí mạng, nhưng chỉ có hiệu lực với đồng đội.

Mà Nữ Vương không phải là đồng đội, nên vận mệnh ma pháp này vô dụng với Nữ Vương, chỉ bảo vệ kẻ địch của bà ta.

Cho nên ma pháp thật sự là thứ không thể khống chế, đôi khi muốn lợi dụng ma pháp của người khác, thường sẽ bị phản phệ.

Nói cho cùng, ma pháp của chính mình vẫn là đáng tin cậy nhất.

Muốn lợi dụng ma đạo sĩ khác chiến đấu cho mình, cứ nhìn đám tướng ở ngoài không tuân quân lệnh của vương quốc Diamond, rồi nhìn ngự tỷ tay trong tay ngoài, là có thể biết ý nghĩ này phi thực tế đến mức nào.

Có lẽ ngươi biết uy lực của nó, nhưng hành vi này của ngươi không đẹp mắt cho lắm.

Địch Ny Toa nói rất nghiêm túc, nàng bước tới, gương mặt không nụ cười lạnh lẽo như mùa đông giá rét.

Chân Ngôn Sáo Tác đổi mục tiêu, từ A Tư Tháp chuyển sang Nữ Vương.

Nữ Vương nhìn sợi dây vàng quấn trên cổ tay, không hề cảm nhận được bất kỳ điều gì khác thường, nhưng bà ta vẫn rất căng thẳng, dù sao sợi dây này đã phá giải huyết ma pháp trên người A Tư Tháp.

Đây là Chân Ngôn Sáo Tác có thể khiến người ta nói thật, Địch Ny Toa giải thích: Bây giờ mỗi một câu ngươi nói đều là lời thật lòng.

Ta là Nữ Vương của Vương quốc Ma Nữ, ta xây dựng đất nước này để xung quanh ta tràn ngập ma đạo sĩ, như vậy ta sẽ không còn cô độc nữa.

Nữ Vương nói, đột nhiên bà ta ý thức được mình đã nói sai.

Bà ta vốn định nói mình là Nữ Vương, không ai có thể đối xử thô bạo với mình.

Nhưng lời nói ra lại là sự thật sâu thẳm nhất trong lòng bà ta, những lời thật lòng này vốn đã bị bà ta hoàn toàn phủ nhận.

Không ngờ bà ta lại mở miệng nói ra.

Nữ Vương đã thề sẽ không bao giờ để bi kịch tái diễn, bà ta đã không còn là người phụ nữ bị người khác bắt nạt nữa.

Bây giờ bà ta là vua của ma nữ, sở hữu sức mạnh tối cao, bà ta không còn là cô bé hay khóc lóc ngày nào nữa.

Ma pháp huyết dịch, vừa nhìn đã biết lại là một loại ma pháp không được dòng chính chào đón.

Loại ma pháp này mạnh mẽ mà tà ác, không chỉ có thể giết người mà còn có thể khống chế người khác, tự nhiên sẽ gây ra sự sợ hãi và bài xích của các ma đạo sĩ.

Có thể tưởng tượng được Nữ Vương đã trải qua những gì khi còn trẻ, chắc chắn rất bi thảm, cho đến khi sức mạnh của bà ta trở nên cường đại mới có thể tự bảo vệ mình khỏi bị bắt nạt.

Việc bà ta thành lập một nơi như Vương quốc Ma Nữ, rất có thể là do từng bị đàn ông đàn áp, nên vô cùng căm ghét đàn ông.

Trở nên tự bế và tự đại như vậy vì những trải nghiệm trong quá khứ là chuyện rất bình thường.

Thực ra trong mắt Đỗ Lan và Địch Ny Toa, A Tư Tháp mới là trường hợp đặc biệt bất thường.

Đại đa số những người bị bắt nạt và kỳ thị thường sẽ đi đến cực đoan, cuối cùng lựa chọn dùng những tổn thương mình đã phải chịu để trả thù gấp bội những kẻ đã kỳ thị mình.

Địch Ny Toa nghe được lời thật lòng của Nữ Vương, liền nới lỏng sợi dây: Cho nên ta đã đến.

Vương quốc Ma Nữ sẽ không bao giờ bị ai bắt nạt nữa, bất kể kẻ địch mạnh mẽ đến đâu, chỉ cần là kẻ thù của Vương quốc Ma Nữ, đều sẽ bị hủy diệt.

Giang rộng hai tay, sức mạnh của Địch Ny Toa được phát huy.

Trên chiến trường mọc lên những mầm xanh, mầm xanh nhanh chóng lớn lên, đỉnh núi bị thiêu rụi một lần nữa trở nên xanh tươi rậm rạp.

Không chỉ vậy, trong khu rừng còn xuất hiện những kiến trúc hoa lệ hòa làm một với cây cối, một thành phố rừng rậm thực sự đã ra đời.

Khu rừng được ban cho sự sống, những cây cổ thụ khổng lồ đứng dậy, trở thành lính gác của thành phố, đội vệ binh rừng rậm to lớn trở thành người bảo vệ các ma nữ.

Chương 2013

Hơn nữa, trong rừng còn tuôn ra những dòng suối ngọt ngào, cùng các loại thực vật kỳ lạ có thể sinh trưởng, có những thực vật này thì dù bị vây khốn cũng không cần lo lắng vấn đề lương thực.

Đây là thành phố của ngươi.

Địch Ny Toa tái tạo một thành trì kiên cố không thể phá vỡ cho vị Nữ Vương đáng thương này: Sau này ngươi chỉ cần khuyến khích phát triển, khai phá thêm nhiều kỹ thuật ma pháp, là có thể bảo đảm cuộc sống cho các ma nữ.

Đột nhiên Địch Ny Toa dường như nhớ ra điều gì đó: Suýt nữa quên mất, còn cần ma pháp thư.

Chỉ thấy Địch Ny Toa lật mở ma pháp thư bảy lá của mình, từ bên trong bay ra vô số ma pháp thư, ba lá, bốn lá, tất cả những ma pháp thư này đều bay vào thư viện cây đại thụ.

Đây là tạo ra ma pháp thư, hay là giải phóng những ma pháp thư mà nàng đã thu thập.

Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên thấy có người giấu ma pháp thư trong ma pháp thư, năng lực này đã không thể dùng ma pháp để giải thích được nữa, người phụ nữ hoàn mỹ như tượng tạc này rốt cuộc là ai.

Địch Ny Toa thật là nghịch ngợm quá.

Đỗ Lan cảm thấy Địch Ny Toa cố ý khoe khoang, từ ma pháp thư bảy lá của mình tạo ra thêm nhiều ma pháp thư cấp thấp hơn, đây rõ ràng là cố ý gây ra sự ghen tị của người khác.

Thấy những cảnh này, bọn họ sẽ cảm thấy tự ti, Đỗ Lan cảm thấy đồng cảm với những người đáng thương đã chứng kiến kỳ tích này.

Nhưng Địch Ny Toa cũng hiếm khi có cơ hội làm lớn như vậy, lần này vì các chị em phụ nữ mà ra tay trượng nghĩa, cũng coi như là một trải nghiệm mới mẻ.

Đỗ Lan rất ủng hộ Địch Ny Toa ra tay giúp đỡ nhiều hơn, chỉ là gánh nặng đạo đức của Địch Ny Toa quá nặng, không giống Đỗ Lan chẳng có gánh nặng gì, luôn làm bừa.

Địch Ny Toa, với tư cách là đại kiếm chiến sĩ bảo vệ thế giới, từ nhỏ đã được giáo dục về trách nhiệm.

Trong môi trường tàn khốc đó, sự giáo dục nàng nhận được đã ăn sâu vào cốt tủy, dù đã gả cho Đỗ Lan và trải qua năm tháng dài đằng đẵng cũng không hề phai nhạt.

Đỗ Lan lại thích dáng vẻ nghiêm túc của Địch Ny Toa, rất có hương vị.

Đỗ Lan chỉ biết giả vờ nghiêm túc, nhưng dù có giả vờ thế nào, bản chất không đứng đắn trong xương tủy của hắn cũng không che giấu được.

Cho nên ở nhà Đỗ Lan, Địch Ny Toa phụ trách nghiêm túc, còn Đỗ Lan phụ trách làm trò bỉ ổi.

Cũng vì Đỗ Lan bỉ ổi, nên hắn mới không có chút sức đề kháng nào với một Địch Ny Toa nghiêm túc, vừa gặp đã yêu, không bao giờ rời xa được nàng nữa.

Nhìn Địch Ny Toa một lần nữa thể hiện phong thái nữ thần, Đỗ Lan lại sắp chảy nước miếng, hắn chính là kẻ thèm thuồng những người nghiêm túc.

Sự mạnh mẽ của Địch Ny Toa khiến tất cả mọi người đứng hình tại chỗ, họ đều biết mình trước mặt Địch Ny Toa chỉ là con kiến, may mà đối phương dịu dàng như nữ thần, đã xây dựng một thành phố cho các ma nữ.

Nữ Vương rơi lệ, vì bà ta chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có lúc may mắn như vậy, chưa bao giờ được một người mạnh hơn mình quan tâm, trái tim băng giá trong lồng ngực bà ta một lần nữa tan chảy, cả đời này bà ta cũng không thể báo đáp được món quà của Địch Ny Toa.

Lòng dạ Địch Ny Toa rộng lớn, bao dung như nữ thần, vừa ra tay đã khiến Nữ Vương cảm động đến rơi lệ.

Nhìn quốc gia ma nữ hoàn toàn mới này, các ma nữ vui mừng hớn hở, vì họ là chủ nhân của thành phố này, sắp được sống trong thành phố rừng rậm hoàn toàn mới.

Họ quá vui mừng, vì thành phố mới đâu đâu cũng toát lên sự tinh tế của phụ nữ, vừa đẹp vừa hữu dụng, lại còn toát ra một luồng tiên khí, sống ở đây chắc sẽ thành tiên nữ mất.

Chuyện này đến đây là kết thúc.

Địch Ny Toa hạ một câu chốt hạ, không cho Nữ Vương bất kỳ lý do nào: Ngươi cứ tiếp tục thống trị đất nước theo cách của ngươi, nhưng chỉ được ra tay tàn độc với kẻ thù, không được làm hại người vô tội nữa.

Ngươi nghe thấy chưa.

Nữ Vương cúi đầu, xấu hổ đáp: Ta nghe thấy rồi.

Cái này tặng ngươi.

Địch Ny Toa chuyển Chân Ngôn Sáo Tác sang người Nữ Vương: Nó có thể giúp ngươi phân biệt lòng dạ thật của người khác, phân biệt địch bạn.

Nữ Vương không ngờ Địch Ny Toa lại khách sáo như vậy, trực tiếp tặng cả bảo bối cho bà ta: Ta nhất định sẽ sử dụng nó thật tốt.

Ta tin ngươi.

Đã tặng xong, Địch Ny Toa liền quay người rời đi, nàng tin họ sẽ không làm bừa.

Địch Ny Toa vừa quay người, đã trở nên trong suốt rồi biến mất, đến không hình đi không bóng, duy trì sự thần bí.

Lẽ nào thật sự là thần linh.

Mọi người vẫn là lần đầu gặp một người thần bí như vậy.

Thôi không quản nữa, dù sao trận chiến này coi như đã kết thúc, Nữ Vương cũng đồng ý giao ma pháp thạch cho A Tư Tháp, lấy viên bảo thạch lớn trên tai xuống đưa cho họ: Các ngươi đi đi.

Ngự tỷ nhìn Nữ Vương đã nuôi nấng mình, trong lòng rất cảm động, cô cũng hiểu Nữ Vương không dễ dàng, một mình bà ta phải gánh vác áp lực bảo vệ đất nước, cho nên mới hy vọng trở nên mạnh hơn, mới đi sai đường.

Ngự tỷ nói: Sau này ta sẽ trở về.

Cô đã quyết định, chỉ cần thời gian thích hợp sẽ quay về giúp Nữ Vương, cô muốn ra ngoài để lĩnh ngộ vận mệnh ma pháp.

Mau đi đi.

Nữ Vương quay người, bà ta không phải người thích lề mề, cũng không thích sến sẩm: Tùy ngươi có về hay không. 185.

Nữ Vương trở về quốc gia của mình, đông đảo ma nữ cũng lần lượt trở về tổ ấm.

Mọi thứ trở lại tĩnh lặng, chỉ có vài con chim bay lượn trong rừng.

A Tư Tháp và nhóm của cậu thở phào nhẹ nhõm, nhưng bây giờ họ cũng xác định đoàn trưởng đã phản bội, điều này họ vẫn không thể chấp nhận.

A Tư Tháp thầm thề trong lòng, nhất định phải đưa đoàn trưởng trở về.

Bởi vì không có đoàn trưởng, sẽ không có A Tư Tháp của ngày hôm nay.

Trận chiến Ma Nữ một lần nữa ngăn chặn âm mưu của Bạch Dạ Ma Nhãn, nhưng lại mang đến nguy hiểm lớn hơn.

Tại Tam Diệp Thảo Vương Quốc, gần đây quốc vương nói muốn chủ động xuất kích, không chuẩn bị bị động chịu đòn nữa, họ muốn chủ động tìm kiếm Bạch Dạ Ma Nhãn.

Ma Pháp Đế bề ngoài nói cần suy nghĩ một chút, nhưng trong lòng đã muốn liên lạc với Dạ Kiến, hy vọng có thể thành lập trước một lực lượng của riêng mình.

Đến lúc đó họ phải truyền bá tư tưởng mới.

Ma Pháp Đế ý thức được việc đầu tiên cần làm là khiến mọi người nhận ra sự hạn chế của ma đạo sĩ, cũng như vấn đề căn bản nhất của thế giới này, đây là một việc vô cùng khó khăn, đừng nói là những ma đạo sĩ cởi mở không hiểu, ngay cả cư dân trong vương đô cũng không hiểu.

Ma Pháp Đế hiểu sâu sắc rằng không phải ai cũng sẵn lòng thực hiện cải cách vì một tương lai tốt đẹp hơn, đây là một cuộc chiến gian nan.

Ma Pháp Đế thật sự hy vọng Đỗ Lan xuất hiện một lần nữa, nói cho ông biết làm thế nào mới có thể khiến mọi người thức tỉnh.

Khó.

Ma Pháp Đế rất thông minh, nên mới biết đây là một con đường gian nan, đầy chông gai, cũng không thấy được một tương lai rõ ràng, sẽ không có nhiều người nguyện ý đi theo ông.

Không chỉ là khó, mà hoàn toàn là khởi đầu cấp địa ngục.

May mà lúc này Dạ Kiến đã gửi đến cho Ma Pháp Đế một tin tốt.

Dạ Kiến lại một lần nữa cứu tinh linh, cuối cùng đã thành công gia nhập Bạch Dạ Ma Nhãn, giành được một mức độ tự do nhất định, nên anh ta đã gửi một bức thư cho Ma Pháp Đế.

Ma Pháp Đế đọc xong liền phát hiện ra con đường mình nên đi.

Trong thư, Dạ Kiến nói về tình hình của đám lính lót đường, rất nhiều người trong số họ có năng lực, chỉ là không có một sân khấu, hơn nữa họ có yêu cầu mãnh liệt về việc có một cuộc sống tốt hơn, nhưng chỉ dựa vào con đường bình thường thì không thể làm được.

Dạ Kiến còn nói rằng bây giờ anh ta đã hiểu sâu sắc cách nói của Ma Pháp Đế, anh ta cũng đã kiên định ý chí chiến đấu của mình.

Ma Pháp Đế đọc xong thư, biết rằng Dạ Kiến đã mở ra một hướng suy nghĩ cho mình, đó là trong đất nước này có rất nhiều người trẻ tuổi thực sự không hài lòng với trình độ hiện tại, họ có động lực nhưng lại bị ràng buộc trên mảnh đất của mình, nếu mình có thể tập hợp sức mạnh trong nước, thì có khả năng thành công.

Quốc vương không phải muốn thành lập một đội Kỵ Sĩ Đoàn của quốc vương để đi viễn chinh sao.

Vậy Ma Pháp Đế thầm nghĩ mình có thể thành lập một đội dự bị không.

Đội dự bị này sẽ là những người trẻ tuổi được tuyển chọn từ các khu vực xa xôi, cải tạo tư tưởng của những người này dễ hơn nhiều so với việc cải tạo các ma đạo sĩ trong thành phố.

Ma Pháp Đế không thầy tự thông, đã học được chiến thuật nông thôn bao vây thành thị rồi.

Đỗ Lan nhận xét Ma Pháp Đế quả thực rất mạnh, vị Ma Pháp Đế này không chỉ có thực lực, mà trí tuệ cũng là người mạnh nhất trong hai mươi tám đời ma đạo sĩ.

Thực ra cái gọi là Ma Pháp Đế càng giống một biểu tượng chính trị hơn, dù sao Ma Pháp Đế đầu tiên là một hoàng tử, tuy rất mạnh, nhưng cũng chỉ là người sở hữu ma pháp thư bốn lá mà thôi, hoàn toàn không mạnh như Ma Pháp Đế đương nhiệm.

Lý do luôn tuyên truyền về Ma Pháp Đế là vì nhu cầu chính trị, bởi vì chỉ cần Ma Pháp Đế ủng hộ hoàng tộc, thì hoàng tộc sẽ vững như bàn thạch, Ma Pháp Đế đã trở thành một thứ như ngọc tỷ truyền quốc.

Cho nên các đời Ma Pháp Đế không thiếu những ma đạo sĩ có năng lực và thủ đoạn bình thường, họ tuy là Ma Pháp Đế nhưng chỉ là một biểu tượng.

Ma Pháp Đế hiện nay không giống họ, ông dựa vào trí tuệ và thực lực mới ngồi vững trên bảo tọa, cho nên ông thực sự rất mạnh.

Thông qua lá thư của Dạ Kiến, ông nhạy bén phát hiện ra ở các thôn trấn bên ngoài vương đô có rất nhiều thanh niên như A Tư Tháp, họ không phải không có năng lực, mà là có quá nhiều lo ngại không thể đến tham gia tuyển mộ, hoặc là vì không có vận may như A Tư Tháp nên không có cơ hội tiến vào hệ thống.

A Tư Tháp quả thực là may mắn, Ma Pháp Đế cũng nghĩ như vậy, nếu không có Dạ Kiến, A Tư Tháp dù có Phá Ma Kiếm cũng sẽ không được các đoàn khác chọn, đó chính là vận may.

Mà những người trẻ tuổi có thực lực nhưng không có vận may như A Tư Tháp cũng không ít, nếu tổ chức họ thành đội dự bị, thì có thể thông qua giáo dục trực tiếp để họ hiểu được tư tưởng mới.

Ma Pháp Đế nghĩ đến đây, liền hành động ngay lập tức, ông đồng ý với đề nghị của quốc vương.

Ông rất rõ quốc vương hy vọng thông qua đội Kỵ Sĩ Đoàn của quốc vương lần này để tô điểm cho bản thân, hy vọng lợi dụng cơ hội thảo phạt Bạch Dạ Ma Nhãn để tăng cường uy vọng của quốc vương.

Ma Pháp Đế đồng ý, nhưng cũng hy vọng quốc vương có thể đồng ý cho mình thành lập đội dự bị, tự mình tuyển chọn các ma đạo sĩ bình dân.

Chương 2014

Không vấn đề.

Ma Pháp Đế muốn tuyển thêm nhiều tên nhà quê, quốc vương hoàn toàn không quan tâm, chỉ cần tính toán như ý của mình được thông qua là tốt rồi.

Các quý tộc tuy không biết ý định của Ma Pháp Đế, nhưng có thêm chút lính lót đường cũng tốt, dù sao trận chiến với Bạch Dạ Ma Nhãn lần nào cũng bất ngờ, lại còn có người chết, có đội dự bị lót đường cũng coi như có chuẩn bị.

Họ còn tưởng Ma Pháp Đế là người của mình, nên cũng đồng ý.

Như vậy, Ma Pháp Đế có thể gieo trồng một mảnh đất tư tưởng thuộc về mình.

Tuyển mộ những người trẻ tuổi có lòng nhưng không có sức từ những nơi xa xôi, Ma Pháp Đế đích thân ra mặt, kiểm tra trình độ của họ.

Tin tức vừa ra, cả nước chấn động, vì Ma Pháp Đế lại đích thân đến những nơi xa xôi để tuyển người, vô số người trẻ tuổi đều háo hức muốn thử.

Họ đều tin rằng mình có thực lực để gia nhập Ma Pháp Kỵ Sĩ Đoàn, chỉ là không có điều kiện gia nhập mà thôi.

Bây giờ đội dự bị này chính là một cơ hội ngàn năm có một.

Thậm chí ngay cả đám lính lót đường của Bạch Dạ Ma Nhãn cũng nghe nói Ma Pháp Đế đích thân tuyển người mới, muốn về nhà thử sức.

Họ tham gia Bạch Dạ Ma Nhãn cũng chỉ để kiếm miếng cơm ăn, nếu có tiền đồ tốt hơn đương nhiên sẽ nhảy việc.

Những lính lót đường bình thường không phải là loại nắm giữ ma pháp tà ác nguy hiểm mới đi vào con đường tà đạo, họ chỉ là để kiếm tiền, chỉ vậy mà thôi.

Họ vẫn có liên hệ với quê nhà, dù sao cũng là bà con làng xóm, nếu mình tìm được một công việc tốt, sau này còn muốn giới thiệu đồng hương cùng đến.

Bây giờ trong làng có tin tức, đám lính lót đường cũng đều biết cả.

Thật sự là Ma Pháp Đế đích thân tuyển chọn.

Không sai, tin tức đã lan truyền khắp nơi, Ma Pháp Đế sẽ đi từng thôn từng làng để tuyển chọn nhân tài thành lập đội dự bị, chúng ta cũng về đi.

Nhưng đoàn trưởng Dạ Kiến đối xử với chúng ta không tệ, chúng ta cứ thế đi thì không hay lắm nhỉ.

Bạch Dạ Ma Nhãn không có tiền đồ, bọn họ ngay cả một thằng nhóc Phá Ma cũng không đánh lại, bộ ba mạnh nhất hai người đã bại, người còn lại chắc cũng thê thảm, tiếp tục ở lại chúng ta cũng không có kết quả tốt.

Nhưng Đừng nhưng nữa, đãi ngộ của Bạch Dạ Ma Nhãn tuy không tệ, nhưng không bằng Ma Pháp Kỵ Sĩ Đoàn.

Hơn nữa Ma Pháp Đế đích thân tuyển chọn, nếu biểu hiện tốt thì thăng chức cũng nhanh.

Còn ở Bạch Dạ Ma Nhãn thì bao giờ mới có ngày ngóc đầu lên được, bọn họ căn bản không cần những ma pháp sư bình thường như chúng ta.

Lính lót đường cũng có trí tuệ, họ cũng biết Bạch Dạ Ma Nhãn thật sự chỉ cần lính lót đường, bản thân họ đã có cao thủ.

Hay là chúng ta khuyên đoàn trưởng Dạ Kiến cùng về đi.

Anh ta chắc không về được đâu, vì anh ta đã phản bội.

Thật không hiểu nổi, tại sao anh ta lại phản bội, chúng ta không có cơ hội, anh ta rõ ràng có cơ hội tại sao lại từ bỏ.

Đây cũng là điều đám lính lót đường không hiểu, nhìn Dạ Kiến cũng không có vẻ muốn làm chuyện xấu đến cùng, bình thường cũng không phải kẻ điên điên khùng khùng, sao lại nghĩ không thông như vậy.

Mấy ma đạo sĩ trước đây của Bạch Dạ Ma Nhãn đều có vẻ thần kinh, Dạ Kiến lại rất bình thường, thật không hiểu nổi tại sao anh ta lại phản bội.

Cứ thử xem, nếu anh ta muốn quay về, có lẽ Ma Pháp Đế sẽ cho anh ta một cơ hội.

Thế là đám lính lót đường tìm đến Dạ Kiến, nói ra ý định muốn quay về của họ.

Dạ Kiến không ngờ tin tức của đám lính lót đường lại nhanh nhạy đến vậy.

Đồng thời cũng nghĩ rằng hành vi của Ma Pháp Đế thực ra chính là do đám lính lót đường này gây ra, chắc chắn là Ma Pháp Đế đã nhận ra sức mạnh của sự thay đổi nằm trong giới trẻ ở nông thôn.

Đoàn trưởng, rốt cuộc tại sao ngài lại phản bội.

Đám lính lót đường rất hoang mang.

Dạ Kiến cảm thấy bây giờ có thể nói chuyện tử tế với đám lính lót đường: Thực ra ta rời khỏi Kỵ Sĩ Đoàn, rời khỏi vương quốc, chính là vì ta đã nhìn thấy mặt bất công, nhìn thấy gốc rễ của bi kịch.

Quy cho cùng, là ở chính chúng ta, là chính các ma đạo sĩ chúng ta đang duy trì sự bất công.

Mọi người nhìn Dạ Kiến, vẻ mặt ngơ ngác.

Dạ Kiến tiếp tục giải thích, nói cho những người này biết tại sao lính lót đường rõ ràng là nạn nhân nhưng lại trở thành người tạo ra sự bất công.

Điều này rất phức tạp, nhưng Dạ Kiến vẫn giải thích một cách sâu sắc mà dễ hiểu.

May mà Ma Pháp Đế đã hai lần phân tích lý luận cho Dạ Kiến, kết luận cuối cùng là: Các ngươi và giai cấp ma đạo sĩ mà ta đại diện đã trở thành chướng ngại vật kìm hãm sự phát triển của khoa học kỹ thuật, kìm hãm sự tiến bộ của thời đại.

Nói bậy, rõ ràng quý tộc ma đạo sĩ mới là chướng ngại.

Nếu không có quý tộc ma đạo sĩ, cuộc sống của chúng ta cũng không đến nỗi như vậy.

Lính lót đường tỏ ra mình không gánh cái nồi đen này.

Vậy đợi đến khi các ngươi trở thành quý tộc, các ngươi có thay đổi gì không.

Ta thấy là không, các ngươi chỉ là một đám quý tộc khác mà thôi.

Dạ Kiến nói rất rõ ràng: Trong lòng các ngươi căn bản không nhận ra sai lầm thực sự của quý tộc nằm ở đâu, các ngươi chỉ mong trở thành quý tộc, cũng không có quyết tâm lật đổ tất cả.

Đám lính lót đường bây giờ đã biết lý do Dạ Kiến phản bội, họ mới phát hiện Dạ Kiến còn điên cuồng hơn cả ba tên điên kia.

Ba tên điên đó cũng chỉ là điên cuồng sử dụng ma pháp tà ác mà thôi, họ sẽ không phản đối bản thân ma đạo sĩ.

Còn Dạ Kiến phản đối lại là hệ thống ma đạo sĩ đại diện cho tất cả mọi người, thật sự vừa điên cuồng vừa vô lý.

Dạ Kiến bây giờ hiểu được tâm trạng của Ma Pháp Đế, nhìn xa trông rộng đồng nghĩa với việc không được thấu hiểu.

Dạ Kiến cũng cảm nhận sâu sắc: Ta biết tại sao các ngươi không muốn nghe, bởi vì các ngươi vẫn còn ảo tưởng về hệ thống ma đạo sĩ, vẫn ôm ảo tưởng hòa nhập vào hệ thống này để đổi lấy địa vị.

Nhưng thực tế, nếu các ngươi lên ngôi, cũng chỉ là những quý tộc khác, cũng chỉ là lặp lại bi kịch mà thôi.

Đám lính lót đường vẫn không muốn chấp nhận, vì những gì Dạ Kiến nói quá đúng, họ quả thực vẫn còn ảo tưởng.

Nhưng họ cũng không thể phản đối lời của Dạ Kiến, họ không có nhận thức lý luận tương ứng.

Các ngươi muốn làm gì thì cứ làm đi, ta sẽ không ngăn cản các ngươi.

Nhưng các ngươi phải chuẩn bị tinh thần, cơn bão mới đã đến.

Ma Pháp Đế là một người trí tuệ, hành động bất thường của ông ấy chắc chắn là để tiến hành một cuộc cải cách, các ngươi rời khỏi đây đến bên cạnh Ma Pháp Đế rất có thể cũng sẽ nghe được những lời tương tự.

Dạ Kiến tiêm cho họ một liều thuốc phòng ngừa, phòng khi họ không chịu nổi tư tưởng của Ma Pháp Đế rồi lại chạy về.

Muốn thực sự thay đổi thế giới, thì phải chuẩn bị hy sinh bản thân.

Nếu không có ai hy sinh, thế giới sẽ mãi mãi không thay đổi.

Dạ Kiến đã chuẩn bị xong, bây giờ chỉ xem đám lính lót đường này có nguyện ý hay không, họ sẽ tiếp tục ôm ảo tưởng trở thành kẻ thù, hay là gột rửa tư tưởng quyết định hy sinh.

Dạ Kiến không ép buộc, nhưng anh ta hy vọng đám lính lót đường hiểu rằng ma đạo sĩ bình dân chỉ có giải phóng toàn thế giới, mới có thể cuối cùng giải phóng chính mình.

Nếu nghĩ rằng trước giải phóng chính mình, sau giải phóng thế giới thì cũng chỉ là một quý tộc khác mà thôi.

Tình hình là như vậy, Dạ Kiến chỉ truyền bá tư tưởng, không can thiệp vào lựa chọn của người khác, chỉ là sau này khi thực sự đến lúc chiến đấu, đao kiếm không có mắt, anh ta sẽ không dừng lại.

Đoàn trưởng, ta tin ngài.

Một tên lính lót đường nhỏ bé kích động nói, cậu cảm thấy cuộc đời mình đã có ý nghĩa.

Không còn là vì bản thân sống tốt, mà là vì trời đất đổi mới: Không chỉ vì cuộc sống tốt đẹp của chính chúng ta, mà còn vì cuộc sống tốt đẹp của cả nước, thậm chí là cuộc sống tốt đẹp của con cháu chúng ta.

Dạ Kiến phát hiện tên lính lót đường nhỏ này lại hiểu rất nhanh, đồng thời cũng thầm nghĩ đây cũng là sức ảnh hưởng của uy quyền.

Ban đầu anh ta tuy không hiểu nhưng vẫn tin tưởng vô điều kiện vào Ma Pháp Đế, bây giờ trong đám lính lót đường cũng có người tin tưởng vô điều kiện vào mình, vậy thì mình phải phát huy sức mạnh của uy quyền, dẫn dắt mọi người thực hiện mục tiêu, tạo ra một thế giới công bằng.

Đỗ Lan nhìn Dạ Kiến và Ma Pháp Đế thao tác song song không khỏi cảm thán: Đây là một thời đại tốt đẹp, có những nhân tài xuất sắc như vậy, ta đây là một người thầy đời cũng có cảm giác thành tựu.

Không cần nói lần thứ hai, họ đã bắt đầu thực hành, mà lộ trình còn rất chính xác.

Đỗ Lan không thể không thừa nhận người thông minh lại lương thiện chính là lợi hại: Chỉ là không biết sau này khi kẻ địch mạnh hơn xuất hiện, cuộc cải cách của họ có thể tiếp tục được không.

Đỗ Lan cảm thấy mình phải nghĩ cách trì hoãn thời gian xuất hiện của kẻ địch mạnh, hay là cứ giấu viên ma pháp thạch cuối cùng đi, thiếu một viên ma pháp thạch là có thể trì hoãn được rất nhiều thời gian.

Đỗ Lan đang tranh thủ thời gian cho Ma Pháp Đế, bởi vì hắn biết một khi kẻ địch chung của tinh linh và nhân loại xuất hiện, họ sẽ phải đối mặt với kẻ địch hoàn toàn mới, không thể tiếp tục chú tâm vào cải cách.

Mà một khi họ bỏ lỡ cơ hội cải cách này, thì giai cấp ma đạo sĩ lại có thể đứng vững chân.

Phải biết rằng lần này nếu ma đạo sĩ có thể dựa vào Phá Ma Kiếm để ngăn chặn kẻ địch mạnh, thì họ sẽ càng không cải cách.

Địch Ny Toa cũng đồng ý: Quả thực cần cho họ một chút thời gian.

Bởi vì nàng cũng biết ác ma từ thế giới khác vẫn đang lăm le, một khi ác ma xuất hiện, nhân loại căn bản không có đủ thời gian để điều chỉnh lại lộ trình, chỉ có thể đi một con đường đến cùng: Nhưng chỉ có thời gian cũng không đủ, có cần cho họ một ít thần khải không.

Bây giờ sức mạnh của họ quả thực quá yếu, muốn độc lập ra ngoài cũng khó.

Đỗ Lan cũng biết Ma Pháp Đế từ không đến có xây dựng tư tưởng và vũ trang là vô cùng khó khăn, chỉ dựa vào trì hoãn thời gian e là không đủ.

Ít nhất cũng phải mất vài năm, thậm chí là mười mấy năm, mấy chục năm.

Từ việc một tư tưởng được xác lập, sau đó được người ta nhận biết và chấp nhận, cuối cùng hình thành sức mạnh phản kích, điều này cần một thời gian dài.

Hơn nữa kẻ địch cũng rất mạnh, giai cấp ma đạo sĩ do quý tộc đứng đầu chắc chắn sẽ điên cuồng phản công, một mình Ma Pháp Đế không thể chống đỡ nổi.

Vấn đề lớn nhất của thế giới này là ma pháp thư và ma lực đều do trời ban, hơn nữa quý tộc bẩm sinh đã có ma lực mạnh, điểm này rất khiến người ta cạn lời.

Trong thế giới ma pháp là tất cả, không phải xem ai cống hiến cho thế giới nhiều hơn, mà là xem ai có ma lực mạnh hơn, cho dù người đó cả đời chỉ tác oai tác quái, nhưng hắn vẫn cao hơn người khác một bậc.

Trong một thế giới như vậy, bình dân có khoai tây ăn đã phải tạ ơn trời đất, đã phải cảm ơn sự nhân từ của quý tộc.

Bởi vì nếu quý tộc không vui, hoàn toàn có thể khiến bá tánh ngay cả khoai tây cũng không có mà ăn.

Chương 2015

Chỉ khi thực sự sống trong thế giới này mới cảm thấy ngột ngạt, trong thế giới này trông có vẻ mọi người bình đẳng, ai cũng có thể dùng ma pháp, nhưng thực tế lại cực kỳ bất bình đẳng, sự kỳ thị đã ăn sâu bén rễ.

Giống như có người sở hữu nút bấm hạt nhân, sau đó hắn đắc ý tuyên bố với toàn thế giới: Các ngươi phải cảm ơn ta vì ân không giết, bởi vì chỉ cần ta vui là ta có thể giết các ngươi, mà các ngươi còn sống là vì ta khoan dung độ lượng.

Trong một thế giới như vậy, muốn sống sót, vừa sinh ra đã nợ ân tình của chủ nhân nút bấm hạt nhân.

Thế giới ma pháp cũng cùng một đạo lý, mỗi người vừa sinh ra đã nợ giai cấp ma đạo sĩ, nếu họ muốn sống sót thì không thể không cảm ơn ma đạo sĩ, cho nên số phận đã định là thấp hơn người khác một bậc.

Cải tạo một thế giới như vậy quả thực rất đã, chỉ là kích hoạt tư tưởng của họ lại rất khó.

Đỗ Lan không chỉ nhìn thấy tiềm năng mà còn phải thấy được khó khăn.

Ma Pháp Đế và Dạ Kiến tuy có vẻ đã có thành quả, nhưng đó đều là sức hút cá nhân của họ, chứ không phải thực sự làm cho lý luận cải cách đứng vững.

Hai người họ muốn đối địch với cả thế giới, quả thực cần một số ngoại lực.

Chỉ có lý luận là không đủ, vẫn cần sức mạnh đủ lớn.

Sức mạnh của Ma Pháp Đế vẫn chưa hoàn thiện, Dạ Kiến cũng cần được nâng cao.

Ma lực của Ma Pháp Đế thực ra đã đủ, chỉ là Ma Pháp Đế quá lương thiện, nếu kẻ địch có con tin trong tay, ông ấy sẽ từ bỏ phản kháng.

Như vậy là chưa ra quân đã chết, làm thế nào để Ma Pháp Đế không bị con tin uy hiếp.

Chúng ta chuẩn bị cho ông ấy một vận mệnh ma pháp đi, để mỗi trận chiến đều có thể tiến hành trong một không gian không ảnh hưởng đến người ngoài.

Đỗ Lan nói, chỉ cần không có con tin thì không thể uy hiếp Ma Pháp Đế, như vậy Ma Pháp Đế có thể phát huy toàn bộ sức mạnh.

Địch Ny Toa cũng cảm thấy cách này không tệ: Cứ viết vào ma pháp thư của ông ấy.

Ma pháp thư của Ma Pháp Đế rất đặc biệt, không có bìa, chỉ có nội dung, mà số trang lại rất nhiều.

Lén lút thêm một trang vào sách của ông ấy là được, như vậy khi Ma Pháp Đế thực thi lý luận sẽ không bị uy hiếp.

Vậy Dạ Kiến thì sao.

Tăng cường khí của anh ta.

Địch Ny Toa hỏi.

Truyền một linh hồn vào thanh bảo đao trả góp kia của anh ta đi, cứ truyền linh hồn của Động Gia Hồ vào.

Dù sao Dạ Kiến bình thường cũng giống Ngân Thì, đều là những ông chú suy sụp, hơn nữa đều rất có duyên với phụ nữ, cũng đều là mắt cá chết.

Trên đời sao lại có thể có loại ông chú đi khắp nơi trêu hoa ghẹo nguyệt này chứ.

Đỗ Lan thầm phỉ nhổ, tỏ vẻ không hiểu sao những ông chú lôi thôi lếch thếch như Dạ Kiến và Ngân Thì lại được mỹ nữ chào đón như vậy. 186.

Nhưng nếu phong cách của họ gần giống nhau, vậy cứ để Động Gia Hồ sống trong thanh bảo đao trả góp này đi, đợi đến khi có cơ hội, Động Gia Hồ còn có thể truyền thụ cho Dạ Kiến tuyệt chiêu lợi hại nào đó.

Hai vị ông chú vô cùng quan trọng này đều đã được cường hóa xong, nhưng Địch Ny Toa và Đỗ Lan lại cảm thấy vẫn chưa đủ, bởi vì đối với một cuộc cải cách mà nói, vẫn còn thiếu quá nhiều điều kiện cần thiết.

Dù sao trong môi trường sống hiện tại có thể ăn no, thiếu đi dũng khí liều một phen, một khi có được thứ gì đó sẽ sợ mất đi.

Giai cấp trung lưu sẽ khống chế sinh đẻ, dồn tài nguyên vào một đứa con, chính là lo lắng giai cấp của gia đình mình sẽ hạ thấp.

Nhà tư bản sẽ không từ thủ đoạn nào để cướp đoạt của cải, bởi vì họ cũng sợ trong làn sóng tư bản chìm nổi, một ngày nào đó mình chỉ chìm không nổi.

Quý tộc sẽ không tiếc bất cứ giá nào để lôi kéo đàn em duy trì địa vị của mình, bởi vì họ cũng lo lắng mình từ đại quý tộc biến thành tiểu quý tộc.

Đây chính là hiện trạng của nhân loại, mỗi người đều chỉ nghĩ cho bản thân, là thiển cận, họ sẽ không quan tâm đến tổn hại mà hành vi của mình gây ra cho xã hội.

Trung lưu sẽ không vì dân số già hóa mà mở cửa sinh đẻ, nhà tư bản cũng sẽ không vì chênh lệch giàu nghèo mà từ bỏ việc vơ vét của cải, quý tộc cũng sẽ không vì bất công mà hạ thấp tư thái. 187.

Mà bình dân một khi đã có khoai tây thì sẽ không nguyện ý từ bỏ khoai tây, chỉ có những người thực sự không có gì trong tay mới trở thành sức mạnh của cải cách, bởi vì họ đã không còn gì cả, không còn gì để mất nữa.

Tuy trong mắt người ngoài, những người hài lòng với việc ăn khoai tây này rất ngốc nghếch và đáng cười, nhưng đối với bản thân họ mà nói, khoai tây cũng không tệ rồi.

Đương nhiên còn có một loại cải cách khác, là lợi dụng giai cấp trung lưu, nhưng nếu họ ra tay, thì cần nhiều lời lẽ hơn, hơn nữa sau khi họ đứng vững chân, cũng nhiều nhất chỉ là cho chút khoai tây.

Giai cấp trung lưu quan tâm hơn là con đường thăng tiến của mình, đến lúc đó sự chú ý sẽ hoàn toàn đặt vào việc làm thế nào để đứng vững và tranh đoạt tài nguyên, rất khó gánh vác trách nhiệm giải phóng toàn nhân loại.

Quan trọng là phải làm cho bạn bè của mình nhiều hơn, làm cho kẻ thù của mình ít đi.

Đỗ Lan cho rằng với cục diện thế giới này, không thể chỉ dựa vào kinh nghiệm lịch sử mà hắn đã học được: Cái gì cũng nên thử.

Đỗ Lan cảm thấy cần phải nói chuyện lại với Ma Pháp Đế.

Địch Ny Toa nghe chồng lại bắt đầu sao chép danh ngôn của người nổi tiếng, biết rằng hắn chắc chắn lại có linh cảm: Ngươi cứ đi xen vào đi, dù sao chém gió mới là bản lĩnh lợi hại nhất của ngươi.

Đỗ Lan cười không biết ngượng: Lúc có thể dùng miệng thì cần gì phải động tay, đánh đánh giết giết chỉ là thủ đoạn cuối cùng mà thôi.

Chỉ khi võ mồm không thắng được, mới cần tiêu diệt đối phương về mặt thể xác.

Chúng ta tuyên truyền chân lý, không phải nhân danh chân lý để tiêu diệt dị kỷ, cho nên chân lý là thứ có thể thuyết phục người khác, ta chính là chân lý.

Dùng vật lý để tiêu diệt kẻ thù chỉ có thể nói là mình đuối lý, mà đạo lý của Đỗ Lan thì vĩnh viễn không bao giờ cạn.

Đỗ Lan một lần nữa tìm đến Ma Pháp Đế đang tuyển người ở một ngôi làng.

Trước đây Ma Pháp Đế cũng đã đi khắp cả nước, tìm kiếm những ma đạo sĩ trẻ tuổi có tiềm năng, Dạ Kiến chính là được phát hiện trong thời kỳ đó.

Đương nhiên lúc đó Ma Pháp Đế chủ yếu vẫn là tìm kiếm những ma pháp mình chưa từng thấy, bây giờ nghĩ lại, rất nhiều ma pháp kỳ lạ tuy không thể dùng để chiến đấu, nhưng lại có thể dùng để phát triển kỹ thuật.

Chỉ là lúc đó ông không để ý, không khai quật được ý nghĩa thực sự của những ma pháp này: Nếu trong ma pháp thư ẩn chứa nhiều ma pháp phi chiến đấu như vậy, tự nhiên có thâm ý, mà ta lại chỉ quan tâm đến ma pháp chiến đấu, thật sự quá sơ suất.

Xem ra ngươi đã hiểu rồi, nhưng chắc chắn ngươi vẫn chưa nắm rõ rốt cuộc nên phát triển theo hướng nào.

Đỗ Lan xuất hiện trên sườn đồi.

Ma Pháp Đế đứng bên bờ ruộng, đối mặt với non xanh nước biếc để tự kiểm điểm, lúc này thấy Đỗ Lan cũng không ngạc nhiên: Ta biết ngươi sẽ còn đến, chỉ là không ngờ sẽ ở đây.

Ta rất vui lòng lắng nghe lời chỉ dạy của ngươi.

Lần trước ta dạy ngươi thấy được chân tướng, lần này ta muốn để ngươi thấy được tương lai.

Ngươi đã nhận thức được ý nghĩa của các loại ma pháp khác nhau, vậy tiếp theo nên trông đợi vào kỳ tích mà ma pháp phi chiến đấu có thể tạo ra.

Cải cách không chỉ được thúc đẩy bằng chiến tranh, mà còn có thể được thúc đẩy bằng kỹ thuật mới.

Đương nhiên loại kỹ thuật mới này phải đủ mạnh, nếu không cũng không thể xuyên thủng cả xã hội.

Bởi vì nền tảng không đủ, nên phải dùng khoa kỹ để bù đắp.

Ma pháp có đủ loại, có loại khống chế thực vật, cũng có loại khống chế ánh sáng, trước tiên nên nghĩ cách nâng cao nông nghiệp.

Ngươi thấy dáng vẻ trồng trọt của họ rồi chứ.

Đỗ Lan nói.

Ma Pháp Đế gật đầu: Rất bình thường, cả nước đều như vậy, dùng ma lực vung cuốc, một nông dân có thể trồng rất nhiều đất, là có thể đảm bảo mỗi người đều có cơm ăn.

Ngu xuẩn.

Đỗ Lan không biết nói gì cho phải.

Có ma lực, lại dùng ma lực để vung cuốc ư.

Ma lực khiến con người có thể lực và sức bền như trâu bò, nhưng công cụ sản xuất lại vẫn là chiếc cuốc đơn giản nhất, hoàn toàn không nghĩ đến việc phát triển cái cày.

Giống như người Maya không có bánh xe vậy, các nền văn minh lục địa Á Âu hai nghìn năm trước đã biết sự tiện lợi của bánh xe, nhưng người Maya vì không có gia súc lớn để kéo xe, cộng thêm nhiều rừng rậm, nên mãi không có bánh xe.

Đúng là người trong cuộc thì u mê, họ có ma lực nên hoàn toàn không cần trâu bò, cũng không cần phải phát triển cái cày.

Nhưng bây giờ Đỗ Lan nói cho họ biết, đã có ma lực, thì nên dùng công cụ sản xuất mạnh hơn, nếu dùng cày thay cho cuốc, thì một nông dân có thể bằng ba người.

Thế giới ma pháp vì ma lực mang lại rất nhiều tiện lợi, nhưng cũng khiến họ quên đi việc phát triển các công cụ mạnh mẽ hơn.

Rõ ràng thực vật ma pháp có thể khống chế chu kỳ sinh trưởng của thực vật, quang ma pháp có thể cung cấp quang hợp, nhưng họ lại chỉ biết chiến đấu.

Nghe Đỗ Lan giải thích sự khác biệt giữa cuốc và cày, kể về hiệu suất của cày, Ma Pháp Đế chỉ cảm thấy Đỗ Lan là một thiên tài: Trong lịch sử dài đằng đẵng, chúng ta lại chưa từng nghĩ đến việc cải tiến cái cuốc.

Điều này có lẽ cũng giống như chúng ta không biết sự nguy hại của giai cấp ma đạo sĩ vậy, nếu không có sự xuất hiện của ngươi, chúng ta căn bản không biết mình sai ở đâu.

Nói đến đây, Ma Pháp Đế lộ vẻ sợ hãi, điều đáng sợ nhất không phải là biết mình sai, mà là rõ ràng những gì mình làm đều là sai lầm, nhưng họ lại không hề hay biết.

Giống như số Pi rõ ràng là 3,14, nhưng lại có người cứ khăng khăng cho rằng số Pi là 4 vậy.

Ở trong sai lầm mà không biết mình sai, không có người ngoài thì cứ sai mãi.

Bây giờ Ma Pháp Đế đã tỉnh ngộ, nên ông cảm thấy sợ hãi, bởi vì nếu không có Đỗ Lan, nói không chừng một ngày nào đó họ sẽ vì sai lầm của chính mình mà diệt vong, họ ngay cả chết như thế nào cũng không biết.

May mà mọi thứ vẫn chưa quá muộn.

Cái cày chỉ là khởi đầu, Ma Pháp Đế sẵn lòng nghe Đỗ Lan đề xuất thêm nhiều chỗ cần thay đổi.

Sau khi dùng công cụ sản xuất tiên tiến, sẽ dư ra rất nhiều nhân lực.

Họ chắc chắn sẽ đổ về thành thị, cho nên phải xây dựng công xưởng trong thành thị, cũng là mở rộng quy mô sản xuất nhỏ, cũng là lợi dụng các công cụ tiên tiến hơn.

Chương 2016

Có những thay đổi này rồi, còn phải thành lập trường học.

Trường học.

Chúng ta hiện có trường học của giáo hội dạy chữ.

Bởi vì ma pháp ở thế giới này không cần học, nên căn bản không có trường học ma pháp, chỉ có trường học khai sáng trước mười lăm tuổi, đều do giáo hội phụ trách.

Còn về việc học ma pháp, hoàn toàn không có, trong Ma Pháp Kỵ Sĩ Đoàn thì còn có đoàn trưởng dạy một chút, những bình dân khác căn bản không có cơ hội.

Đương nhiên thực ra nội dung ma đạo sĩ cần học cũng rất ít, chỉ là học cách khống chế ma lực, chỉ vậy mà thôi, căn bản không cần đến trường học.

Chúng ta cần là trường học ma pháp, để tiêu chuẩn hóa sức mạnh ma pháp và phát triển kỹ thuật ma pháp.

Nếu có trường học, kỹ thuật ma pháp năm trăm năm trước cũng sẽ không bị thất truyền.

Đỗ Lan nói: Bởi vì không có tiêu chuẩn thống nhất, nên các ma đạo cụ mạnh mẽ mới không thể truyền thừa lại.

Nếu có trường học thì có thể ban hành tiêu chuẩn, dù ma đạo sĩ có thay đổi hết lứa này đến lứa khác, nhưng tiêu chuẩn sẽ không thay đổi.

Ma Pháp Đế bất giác gật đầu, dùng trường học để quảng bá tiêu chuẩn quả thực là một cách hay: Ta hiểu rồi.

Ông bây giờ thực sự đã hiểu ra nhiều điều hơn: Nhưng như vậy cuối cùng không phải vẫn là lợi dụng giai cấp ma đạo sĩ sao.

Lẽ nào không cần cải cách họ.

Vẫn cần loại bỏ họ, bởi vì các ma pháp sư mới xuất hiện không nên được gọi là ma đạo sĩ, mà nên được gọi là người nghiên cứu ma pháp.

Ma đạo sĩ là nhân viên chiến đấu, nhưng nhiệm vụ của nghiên cứu viên là thúc đẩy sự phát triển của xã hội.

Ma Pháp Đế tuy cảm thấy có chút đánh tráo khái niệm, nhưng đây quả thực cũng là một cách nói, khi mục tiêu không giống nhau, quả thực cũng không thể nói họ vẫn là ma đạo sĩ: Ta hiểu.

Phải kiên định lập trường, còn phải đề xuất lý niệm chống lại ma đạo sĩ.

Phải nhắm vào nhược điểm của ma đạo sĩ để phê phán, ngươi thử nói xem nhược điểm của giai cấp ma đạo sĩ là gì.

Bất công.

Tính một cái, còn gì nữa.

Cản trở sự tiến bộ của xã hội.

Ma Pháp Đế cho biết những điều này đều là Đỗ Lan nói cho ông.

Vậy các ngươi muốn phản đối họ, thì phải đề xuất lý niệm gì.

Phải xây dựng một xã hội công bằng và tiến bộ.

Tư duy của Ma Pháp Đế ngày càng rõ ràng.

Đỗ Lan gật đầu, năm xưa Phật Tổ đề xuất lý niệm chúng sinh bình đẳng, chính là để đối kháng với tư tưởng đẳng cấp của Ấn Độ giáo.

Đáng tiếc, lý niệm chúng sinh bình đẳng mà người hiện đại xem là tiên tiến, ở thời đại đó chỉ có thể xem là tư tưởng của kẻ thích đi ngược lại, cho nên cuối cùng trong quá trình đối kháng với Ấn Độ giáo đã thất bại thảm hại.

Nhưng việc đề xuất ý kiến phản đối là cần thiết, nếu không có phản đối thì cũng không có tiến bộ, bây giờ chúng sinh bình đẳng đã là một giá trị phổ quát, có thể thấy kẻ thích đi ngược lại như Phật Tổ đã thực sự có cống hiến.

Bây giờ Ma Pháp Đế cũng phải làm một kẻ thích đi ngược lại, phải đề xuất lý luận chống lại giai cấp ma đạo sĩ, chính là phải đi ngược đến cùng.

Rất tốt, bây giờ ngươi đã có dáng vẻ của một nhà cải cách, cộng thêm việc thúc đẩy phát triển kỹ thuật, ước chừng hai năm thời gian, ngươi có thể thúc đẩy thế giới tiến thêm một bước.

Đương nhiên có một điểm ta phải nói cho ngươi biết, thế giới này còn có thế lực tà ác đang lăm le, ta sẽ trì hoãn cho ngươi một khoảng thời gian, trong khoảng thời gian này ngươi cố gắng lên.

Ma Pháp Đế sững sờ, sau đó gật đầu: Cảm ơn, ta sẽ nỗ lực.

Không hỏi Đỗ Lan làm thế nào để trì hoãn, Ma Pháp Đế chỉ cần làm tốt công việc của mình là được.

Ông sẽ không lãng phí tâm ý của Đỗ Lan, ông sẽ dùng hết toàn lực để thúc đẩy cải cách xã hội, con đường phía trước ngày càng rõ ràng, ông cũng ngày càng kiên định.

Phải mở trường học, còn phải thúc đẩy kỹ thuật.

Ma Pháp Đế ý thức được cái gọi là cải cách kỹ thuật không chỉ là chế tạo thêm nhiều ma đạo cụ, mà là phải bắt đầu từ công cụ sản xuất.

Chế tạo ra những đạo cụ trước đây chưa từng có, nhưng lại hữu ích cho sản xuất, chỉ khi giải phóng sức sản xuất trước, mới có thể nói đến cải cách.

Nếu không, bất kỳ cuộc cải cách nào cũng chỉ là lâu đài trên cát.

Sau lần thứ hai gặp Đỗ Lan, Ma Pháp Đế cuối cùng cũng như mây tan thấy trời quang, cũng càng kiên định hơn trên con đường cải cách.

Bây giờ con đường đã rõ ràng, sự mơ hồ ban đầu cũng đã tan đi phần lớn, bây giờ chỉ cần tiến hành song song, thúc đẩy cả tư tưởng và kỹ thuật thì không có gì là không thể hoàn thành.

Ta lại cảm thấy mình trẻ ra mười tuổi.

Ma Pháp Đế thực ra tuổi không lớn, cũng chỉ ngoài bốn mươi, nhưng bây giờ ông lại tràn đầy cảm giác thanh xuân, kỹ thuật mới cũng giống như ma pháp mới làm lòng người phấn chấn.

Nói mới nhớ, tại sao trước đây ông luôn muốn đi tìm ma pháp mới nhỉ.

Cái cảm giác vui sướng làm tim đập nhanh, cái niềm vui phát hiện ra thế giới rộng lớn, đó là một cảm giác phát hiện ra khả năng vô hạn của thế giới, cho nên ông mới không biết mệt mỏi đi khắp vương quốc để tìm những ma pháp mình chưa từng thấy.

Kỹ thuật mới cũng vậy, cũng đại diện cho khả năng vô hạn.

Năng lực hành động của Ma Pháp Đế rất mạnh, rất nhanh đã thành lập tổ kỹ thuật, bắt đầu phát triển và sử dụng các công cụ mới.

Đồng thời thông qua những người trẻ tuổi tuyển được từ đội dự bị để quảng bá.

Đương nhiên Ma Pháp Đế cũng không quên nói với quốc vương một tiếng, nhưng quốc vương bây giờ đang bận thành lập đội kỵ sĩ của mình, nên cũng đồng ý, dù sao những chuyện Ma Pháp Đế nói quốc vương một câu cũng không hiểu.

Quốc vương chỉ biết hưởng thụ, nào biết nỗi khổ nhân gian.

Ngược lại, mấy quý tộc quản lý đất nước sau khi nghe những việc Ma Pháp Đế làm đều ngơ ngác, Ma Pháp Đế bây giờ không quản chiến đấu mà quản trị lý sao.

Ý gì đây.

Là muốn ngoài quân sự ra còn muốn chen chân vào chính trị.

Lẽ nào là do tên quốc vương ngu ngốc kia đã tước đi quyền lực quân sự của Ma Pháp Đế, nên ông ta muốn tìm lại từ nơi khác.

Các quý tộc đương nhiên không chào đón Ma Pháp Đế can thiệp vào nông nghiệp, cho dù ý của Ma Pháp Đế chỉ là thúc đẩy kỹ thuật mới, chứ không phải muốn chiếm lợi của quý tộc.

Nhưng quý tộc không tin, chuyện này không thể mở tiền lệ, nếu mở tiền lệ, ai biết lần sau Ma Pháp Đế sẽ làm gì.

Cho nên không thể để Ma Pháp Đế vượt giới, họ muốn thông qua quốc vương để kiềm chế dục vọng bành trướng của Ma Pháp Đế.

Trước đây không có xung đột lợi ích với quý tộc thì không sao, bây giờ Ma Pháp Đế vừa thấy các quý tộc vì bảo vệ lợi ích của mình mà không phân biệt phải trái đúng sai phản đối kỹ thuật mới, càng khiến Ma Pháp Đế thêm bội phục Đỗ Lan.

Quả nhiên giai cấp ma đạo sĩ đã trở thành chướng ngại của xã hội, chỉ lo lợi ích trước mắt mà không suy nghĩ cho tương lai.

Ma Pháp Đế không nể mặt họ, bởi vì luận về vũ lực ông cũng không sợ quý tộc, hơn nữa bây giờ quý tộc cũng phải phối hợp với quốc vương tuyển chọn kỵ sĩ trước, không thể toàn lực kiềm chế Ma Pháp Đế.

Quốc vương thì không nể mặt quý tộc, hắn bây giờ một lòng một dạ muốn thể hiện thực lực của mình, muốn xây dựng mình thành minh quân, ai cản đường cản lối đều sẽ bị quốc vương một cước đá văng.

Đây là cơ hội tốt, Ma Pháp Đế dẫn theo đội dự bị tân binh toàn lực thúc đẩy việc dùng cày, trước tiên giải phóng nông dân.

Ma Pháp Đế đã nghĩ xong, có cày, còn có máy gieo hạt, máy gặt v. v, chỉ cần một phần ba nông dân là có thể làm xong việc đồng áng, vậy tiếp theo cần làm là khai hoang ruộng đất, hoặc là bắt đầu trải đường xây cầu, trong nước vẫn còn rất nhiều tài nguyên đất đai có thể lợi dụng.

Có điều những tài nguyên đất đai này tương đối nguy hiểm, lúc này đội dự bị lại có thể phát huy tác dụng, Ma Pháp Đế thầm nghĩ dùng đội dự bị để hộ tống, có thể thuận lợi vượt qua giai đoạn đầu.

Đồng thời cũng không thể quên bồi dưỡng những tâm phúc có tư tưởng mới.

Tình hình của Ma Pháp Đế gần đây rất kỳ quái.

Bạch Dạ Ma Nhãn có gián điệp ở vương đô, biết Ma Pháp Đế gần đây hay chạy xuống nông thôn.

Không chỉ là không ổn, mà là vô cùng kỳ quái.

Hơn nữa đám lính lót đường ở tổng bộ của chúng ta đã chạy mất không ít, chúng ta phải gọi Dạ Kiến đến hỏi cho rõ, chuyện này trước đây chưa từng xảy ra.

Gần đây Ma Pháp Đế cứ chạy đến những nơi nghèo khó hẻo lánh, có phải ông ta đã phát hiện ra mục đích của chúng ta, cho nên đang tìm kiếm bia đá chuyển sinh không.

Chỉ là để che mắt người khác, mới cố ý nói cái gì mà cải cách nông nghiệp.

Bạch Dạ Ma Nhãn rất tự tin, tưởng rằng cả thế giới đều xoay quanh bọn họ.

Cho nên sự kỳ quái của Ma Pháp Đế bị họ cho là minh tu sạn đạo, ám độ trần thương, bề ngoài Ma Pháp Đế quan tâm nông nghiệp, nhưng ngầm vẫn là để tiến hành chiến đấu.

Nhưng ông ta quả thực đã quảng bá rất nhiều thứ khó hiểu.

Gã trai suy sụp nói.

Bất kể thế nào, chúng ta đều không thể lơ là, bây giờ quốc vương đang thành lập Kỵ Sĩ Đoàn của quốc vương, chuẩn bị chủ động xuất kích tìm kiếm địa điểm của chúng ta.

Hi Đặc Lợi nói: Nhưng đây cũng là cơ hội của chúng ta, bọn họ sẽ điều đi một lượng lớn ma đạo sĩ, đến lúc đó chúng ta có thể đột kích vương đô cướp lại những viên bảo thạch đã bị đoạt đi.

Quả thực là một cơ hội tốt.

Điểm này bốn tinh linh bọn họ đều đồng ý, chỉ cần hoàn thành chuyển sinh, toàn bộ tinh linh đều sẽ thức tỉnh, đại nghiệp báo thù lúc đó mới chính thức bắt đầu, bọn họ sẽ đánh thức ma thần hủy diệt thế giới nhân loại, lần này sẽ không còn ai ngăn cản được nữa.

Tình hình của Ma Pháp Đế cũng không thể bỏ qua, chúng ta vẫn phải tiếp tục giám sát.

Hi Đặc Lợi gật đầu: Điệp viên sẽ truyền toàn bộ thông tin của Ma Pháp Đế về, điểm này chúng ta không cần lo lắng, nếu ông ta thực sự có hành vi kỳ quái cũng không thoát khỏi mắt chúng ta.

Gọi Dạ Kiến vào, chuyện lính lót đường cũng nên hỏi cho rõ.

Dạ Kiến biết họ muốn hỏi gì, nhưng anh ta vẫn giữ vẻ mặt mắt cá chết thờ ơ.

Gần đây có rất nhiều người chạy trốn, ngươi có biết không.

Ta biết, bọn họ không phải chạy trốn, chỉ là về nhà trồng trọt mà thôi.

Nói mới nhớ, lương bổng đãi ngộ của các ngươi quả thực không cao lắm, ta cũng không thể ngăn cản họ.

Dạ Kiến tỏ vẻ đây hoàn toàn là hiện tượng nhảy việc bình thường, không cần làm to chuyện.

Nhân lực của chúng ta vốn đã không nhiều, hơn nữa chúng ta cũng không phải công xưởng, không phải muốn đến thì đến muốn đi thì đi.

Gã trai dã thú không chịu nổi nữa, Dạ Kiến này cũng quá vô trách nhiệm.

Dạ Kiến, ta hy vọng ngươi biết đây không phải Ma Pháp Kỵ Sĩ Đoàn, mà là tổ chức tà ác.

Ở đây có rất nhiều người bị Kỵ Sĩ Đoàn lưu đày, còn có một số là kẻ tham vọng bành trướng, đều là người xấu, mà người xấu thì không đi trồng trọt.

Hi Đặc Lợi nhìn Dạ Kiến, nếu không phải Dạ Kiến đã cứu đồng bạn, hắn đã sớm nổi điên.

Dạ Kiến nhún vai: Ta sẽ chú ý, lần sau nếu họ lại đề xuất từ chức, ta sẽ thông báo cho các ngươi trước.

Ngươi tên này, thái độ gì vậy, đừng tưởng ngươi cứu ta là hay lắm.

Gã trai dã thú rất khó chịu, hắn chỉ muốn xé xác Dạ Kiến.

Hi Đặc Lợi ngăn họ lại: Như vậy là được rồi, đúng rồi, gần đây ngươi có nghe được phong thanh gì về Tam Diệp Thảo Vương Quốc

không.

Nghe nói họ đang quảng bá công cụ nông nghiệp mới, cụ thể thì ta cũng không biết.

Dạ Kiến quả thực chỉ biết có vậy.

Ừm, là Ma Pháp Đế đang quảng bá một loại công cụ gọi là cày.

Hi Đặc Lợi nói, hắn có ý dò xét Dạ Kiến, nhưng Dạ Kiến vẫn giữ nguyên vẻ mặt mắt cá chết đó, không có chút thay đổi cảm xúc nào: Nếu ngươi không biết thì thôi, ngươi về trước đi.

Dạ Kiến trong lòng lại không bình tĩnh như vẻ bề ngoài, bởi vì anh ta biết Ma Pháp Đế đang tiến hành cải cách, cho nên bên này anh ta cũng không thể để lỡ nhịp, phải phối hợp tốt mới được.

Chương 2017

Anh ta tin rằng Ma Pháp Đế đã bắt đầu hành động, tuy không biết lộ trình của Ma Pháp Đế, nhưng Dạ Kiến nhất định sẽ phối hợp tốt.

Việc cày cấy trở nên nhanh hơn, tuy chỉ là một thay đổi nhỏ, nhưng việc sử dụng ma lực để kéo lưỡi cày sắt mang lại hiệu suất nhanh đến kinh ngạc, khiến những lão nông dân đã làm ruộng mấy chục năm cũng không khỏi khen ngợi Ma Pháp Đế, quả nhiên người thông minh thật khác biệt.

Thật không biết Ma Pháp Đế đã nghĩ ra cách này từ đâu, lại có thể khiến việc đồng áng trở nên nhẹ nhàng đến thế chỉ trong chốc lát.

Nhưng không chỉ có Ma Pháp Đế, mà còn có cơ quan nghiên cứu đứng sau ông.

Ma lực của ma đạo sư không chỉ tăng cường thể lực mà còn nâng cao cả trí lực.

Việc họ có thể nhanh chóng suy tính cách phối hợp các chiêu thức trong ma pháp thư giữa trận chiến tốc độ cao chính là vì ma lực đã nâng cấp toàn diện cả trong lẫn ngoài cơ thể họ.

Khi các ma đạo sư vận dụng trí tuệ vào việc nghiên cứu kỹ thuật, rất nhiều vấn đề nan giải sẽ được giải quyết một cách dễ dàng.

Dù sao thì năm trăm năm trước, các ma đạo sư đã từng nghiên cứu đạo cụ thời gian, và ngày nay họ cũng đã nghiên cứu kỹ thuật nhân bản vô tính.

Thật ra, các ma đạo sư chỉ xem thường các kỹ thuật cơ sở, chứ không phải họ không có thực lực để phát triển kỹ thuật.

Bây giờ tư duy đã được khai thông, gông cùm kìm hãm sức sản xuất của các ma đạo sư đã biến mất.

Dưới sự lãnh đạo của Ma Pháp Đế, một lượng lớn kỹ thuật đang được tích lũy và chờ bùng nổ.

Đỗ Lan cũng không khỏi cảm thán rằng thế giới này thật sự mất cân bằng: Thế giới này vì có ưu thế quá lớn, ngược lại phát triển không tốt.

Quả nhiên là sinh ư ưu hoán, tử ư an lạc.

Địch Ny Toa gật đầu: Thực ra những chuyện thế này rất kỳ lạ, nhưng lại cứ lặp đi lặp lại không ngừng.

Ở những thế giới khác nhau, những quốc gia khác nhau, thậm chí là những lịch sử khác nhau, sinh ư ưu hoán, tử ư an lạc quả thực là chân lý của nhân loại.

Thật may mắn khi nhân loại có rất nhiều vĩ nhân giỏi tổng kết kinh nghiệm, họ đã dùng những ngôn từ mộc mạc để đúc kết kinh nghiệm và truyền bá ra ngoài, vì vậy mỗi người đều nên lấy đó làm gương.

Lịch sử chính là như vậy, những ngày tháng quá tốt đẹp, khởi đầu quá cao thường sẽ rất nhanh chóng suy bại.

Mặc dù ai cũng né tránh máu và lửa, nhưng không thể không thừa nhận rằng khổ nạn không chỉ có thể rèn luyện ý chí của cá nhân, mà còn có thể khiến quốc gia và dân tộc trở nên kiên cường hơn.

Thế giới này vì có ma lực, nên cuộc sống của mọi người đều quá thoải mái, vẫn chưa trải qua sự vùi dập của xã hội.

Nhưng cũng vì nền tảng tốt, nên Đỗ Lan chỉ cần khơi gợi một chút, sức sản xuất mà các ma đạo sư bộc phát ra là không thể lường được.

Đỗ Lan thầm nghĩ nếu người Trái Đất biết đến một thế giới như vậy, chắc chắn sẽ ghen tị đến chết.

Sau khi viện nghiên cứu của Ma Pháp Đế nghiên cứu kỹ thuật kết hợp ma pháp và nông nghiệp, sản lượng nông nghiệp đã nhanh chóng tăng cao, sau đó đến ngành chăn nuôi cũng được kết hợp với ma pháp.

Một lượng lớn ma pháp được ứng dụng vào đó, vật sản lập tức trở nên phong phú, tiếp theo là sản xuất thêm nhiều máy móc lớn.

Đối với các ma đạo sư, việc này cũng không quá khó khăn, vì mỗi người đều có ma lực, ma lực chính là nguồn năng lượng tốt nhất, hơn nữa lại có kỹ thuật ma đạo cụ chiến đấu hỗ trợ, nửa năm trôi qua, sự phát triển vô cùng nhanh chóng.

Tuy nhiên, Ma Pháp Đế cũng phát hiện ra rằng chính vì phát triển quá tốt, nên các quý tộc bắt đầu ra tay cướp đoạt thành quả thắng lợi, và nhà vua cũng bắt đầu không hài lòng với việc Ma Pháp Đế tiếp tục can thiệp vào chính trị.

Vốn dĩ việc nhà vua thành lập Kỵ sĩ đoàn của Vua đã là chuyện được định sẵn, nhưng Ma Pháp Đế cứ liên tục can thiệp chính trị.

Các quý tộc thấy nhà vua không có ý định kiềm chế, nên bắt đầu gây áp lực từ phía sau cho nhà vua.

Kế hoạch của nhà vua bị đám quý tộc phá hỏng, bây giờ ông ta cuối cùng cũng cảm thấy phải ra tay, nhưng Ma Pháp Đế lại chẳng thèm để ý đến ông ta.

Nhà vua bị kẹt giữa Ma Pháp Đế và quý tộc, cảm thấy rất bất lực, cả hai bên đều xem ông ta như tấm bia đỡ đạn, đều lợi dụng nhà vua để đối phó với đối phương.

Nhà vua rất không vui, đã kéo dài nửa năm rồi, nên lần này ông ta mạnh mẽ hạ lệnh yêu cầu Ma Pháp Đế dừng tay, nếu không ông ta sẽ không khách sáo nữa.

Ma Pháp Đế biết cuộc đấu tranh thực sự chỉ mới bắt đầu.

Bọn quý tộc đang nhắm vào những vùng đất mới khai hoang, nhắm vào lượng nông sản dư thừa, chúng muốn cướp đoạt những thành quả này từ tay nông dân.

Ma Pháp Đế phải đấu tranh với quý tộc mới có thể bảo vệ thành quả thắng lợi của nông dân.

Nhưng phải làm sao đây.

Không thể hành động lỗ mãng, vì nếu làm vậy, nông dân không phải là đối thủ của quý tộc.

Nhưng nếu không cho quý tộc một bài học, chúng cũng sẽ không dừng lại: Xem ra cần Dạ Kiến giúp đỡ rồi.

Lúc này cần Dạ Kiến huy động Bạch Dạ Ma Nhãn để kìm chân quý tộc.

Khoảng thời gian này, Bạch Dạ Ma Nhãn rất bực bội, vì kẻ địch không chơi theo bài.

Đã nói là sẽ chủ động tấn công, nhưng nửa năm qua tiến độ của Kỵ sĩ đoàn của Vua lại chậm chạp, khiến chúng không khỏi cảm thán hiệu suất của vị vua mục nát này thật đáng ghê tởm.

Đồng thời, viên ma pháp thạch cuối cùng vẫn mãi không tìm thấy, khiến chúng phải dừng lại ở bước cuối cùng.

Lúc này, Dạ Kiến nhận được thư của Ma Pháp Đế.

Hắn lập tức hiểu ý của Ma Pháp Đế, chính là muốn thông qua Bạch Dạ Ma Nhãn để bảo vệ lợi ích của nông dân, nếu có quý tộc nào xuất binh cướp bóc, hắn sẽ phải chịu trách nhiệm phản kích.

Chính hợp ý ta.

Dạ Kiến triệu tập đám lính quèn và nói với mọi người: Các hương thân, ta nghĩ mọi người cũng đã biết chuyện nhà mình được mùa rồi.

Mọi người ai nấy đều vui mừng hớn hở, chẳng phải là được mùa sao.

Nhưng Dạ Kiến lại nói với mọi người: Tuy mọi người được mùa, nhưng đám quý tộc lại muốn dùng bạo lực và cách hạ giá lương thực để cướp đoạt thành quả lao động của chúng ta, mọi người nói có đồng ý không.

Không đồng ý.

Dạ Kiến gật đầu: Để ta nói cho mọi người biết quý tộc tước đoạt chúng ta như thế nào.

Đầu tiên là cướp bóc bằng bạo lực, đây là việc mà một số tiểu quý tộc sẽ làm, chúng sẽ cướp giật trực tiếp.

Còn đại quý tộc sẽ thao túng giá lương thực, tuy sản lượng thu hoạch của mọi người tăng lên, nhưng quý tộc sẽ lấy cớ lương thực dư thừa để thu mua với giá thấp hơn cả những năm trước, khiến cho lương thực mà mọi người vất vả thu hoạch được bán không bằng thu nhập năm ngoái.

Mọi người rất phẫn nộ, hô hào nên lôi cổ đám quý tộc ra nhốt vào chuồng cừu.

Vì vậy, chúng ta phải ra tay bảo vệ thành quả của mọi người.

Nhưng chúng ta chỉ có thể đối phó với những quý tộc cướp bóc bằng bạo lực, còn về giá lương thực thì vẫn phải trông cậy vào nỗ lực của Ma Pháp Đế, ta nghĩ mọi người chắc chắn cũng tin tưởng ông ấy.

Mọi người gật đầu, có được mùa màng tốt như vậy là nhờ Ma Pháp Đế, nên ai cũng tin rằng Ma Pháp Đế làm vì lợi ích của họ, và đều sẵn lòng đi theo Dạ Kiến phát động chiến tranh du kích, đả kích tham vọng của quý tộc.

Dạ Kiến hoàn toàn xem Bạch Dạ Ma Nhãn như đội quân của mình, và thực tế cũng gần như vậy.

Sau nửa năm giáo dục tư tưởng, những kẻ tôn thờ Dạ Kiến này đã xem hắn như lãnh đạo, còn bốn tên tinh linh kia thì ai thèm quan tâm.

Dù sao chúng cũng mạnh như vậy, cứ để chúng tự đi chiến đấu là được rồi.

Hơn nữa, chiến đấu vì Dạ Kiến chính là chiến đấu vì bản thân, là bảo vệ lợi ích của quê hương.

Chiến đấu cho bốn thủ lĩnh của Bạch Dạ Ma Nhãn chỉ nhận được lương cơ bản, quá không hợp lý.

Bạch Dạ Ma Nhãn bắt đầu hoạt động, xảy ra những trận chiến ác liệt với quý tộc, thậm chí nhiều nông dân cũng tự phát thành lập các đội dân binh.

Ma Pháp Đế cảm thán: Rõ ràng được mùa là chuyện tốt, không ngờ lại trở thành ngòi nổ.

Ông cũng không ngờ rằng trận chiến đầu tiên với giai cấp ma đạo sư mà đại diện là quý tộc lại là vì lợi ích dư thừa.

Các ma đạo sư đúng là thấy lợi là muốn chiếm, thật đáng ghét.

Được mùa, nhưng rất nhiều mâu thuẫn lại bộc lộ ra.

Bộ mặt của quý tộc, sự yếu thế của nông dân, và mục tiêu của Ma Pháp Đế, tất cả đều bắt đầu trở nên rõ ràng.

Cuộc tranh đoạt xoay quanh sản lượng thu hoạch dư thừa chính thức bắt đầu, nhà vua ngược lại bị gạt ra ngoài.

Phải nói rằng nhà vua làm vua rất thất bại, nên ông ta rất tức giận, nhưng người ông ta có thể dựa vào lại chỉ có quý tộc.

Dù sao Ma Pháp Đế cũng xuất thân bình dân, nhà vua và quý tộc thân cận hơn.

Nhà vua đứng về phía quý tộc, ủng hộ họ kiểm soát giá lương thực.

Trong chốc lát, tình hình biến động, cuộc đối đầu giữa Ma Pháp Đế và giai cấp ma đạo sư mà đại diện là quý tộc chính thức mở màn.

Năm ngoái giá lương thực là mười ba đồng Tam Diệp Thảo một bao, nhưng bây giờ chỉ còn năm đồng một bao, chưa bằng một nửa năm ngoái.

Rõ ràng là được mùa, nhưng giá lương thực thế này thật sự không thể vui nổi, mà cả nước đều như vậy, thật khiến người ta tuyệt vọng.

Chương 2018

Tính ra, số tiền bán được từ sản lượng dư thừa còn không bằng năm ngoái, trừ đi các chi phí linh tinh, họ tính toán không những không có lời mà còn lỗ vốn, cuộc sống còn thảm hơn năm ngoái.

Năm nay có lẽ đến khoai tây cũng không có mà ăn, rốt cuộc là tình hình gì thế này.

Bọn quý tộc ở trên nói rằng lương thực được mùa nên không còn giá trị, vì lương thực quá nhiều, không có kho để chứa, chỉ có thể để thối rữa, hơn nữa lượng lương thực dư thừa còn lãng phí chi phí vận chuyển, phát sinh rất nhiều tiêu hao vớ vẩn.

Chúng tốt bụng thu mua đã là nể mặt nông dân rồi, nếu không thu mua, nông dân không có cách nào bảo quản cũng sẽ thối hết, nên bán giá thấp còn hơn là để thối trong tay.

Vô sỉ.

Ma Pháp Đế nghe những lời lẽ không biết xấu hổ này thì toàn thân run rẩy, không ngờ bộ mặt của quý tộc lại xấu xí đến vậy.

Trước đây khi thu hoạch ít, chúng còn biết giữ chút thể diện, nhưng đột nhiên có thêm nhiều sản lượng như vậy, chúng đã hoàn toàn không cần mặt mũi nữa.

Đương nhiên là không cần mặt mũi nữa, vì quý tộc biết rằng sau này năm nào cũng sẽ được mùa lớn như vậy, thậm chí sản lượng sẽ ngày càng tốt hơn.

Nếu quý tộc không bắt đầu hạ giá ngay từ bây giờ, sau này chúng làm sao mà vơ vét của cải của dân.

Giá lương thực sau này cũng sẽ như vậy, không tăng nữa.

Dù sao chúng cũng đã tính toán rồi, trước đây thu hoạch ít, mười ba đồng một bao, nông dân về nhà ăn khoai tây.

Bây giờ thu hoạch nhiều, năm đồng một bao, nông dân về nhà vẫn ăn khoai tây, dù sao họ cũng không chết được.

Nhưng đối với quý tộc thì lại khác.

Tuy bỏ ra số tiền gần như tương đương, nhưng lại thu được nhiều nông sản hơn, và số lương thực này có thể ủ được nhiều rượu hơn, đổi lấy nhiều xa xỉ phẩm từ nước ngoài hơn, cuộc sống của quý tộc sẽ ngày càng thoải mái.

Thật tuyệt vời, không chỉ quý tộc, mà ngay cả nhà vua cũng nghĩ như vậy.

Thế giới không thay đổi suốt năm trăm năm cuối cùng đã có biến chuyển.

Những người dân vốn nghĩ rằng cuộc sống của mình rất tốt đẹp đột nhiên nhận ra rằng những ngày tháng trước đây của họ căn bản không phải là cuộc sống của con người.

Những tên quý tộc đó luôn nói nào là có khoai tây ăn là phải tạ ơn trời đất, tạ ơn quý tộc.

Dân chúng đã tin thật.

Nhưng bây giờ bộ mặt của quý tộc đã bị phơi bày, dân chúng mới biết không phải họ chỉ có thể ăn khoai tây, mà là quý tộc không muốn cho họ ăn ngon hơn.

Ngay cả khi có điều kiện để ăn ngon hơn, quý tộc cũng sẽ tìm mọi cách để nông dân tiếp tục quay về ăn khoai tây, đó mới là hiện thực.

Ma Pháp Đế không ngờ chúng lại vô sỉ đến vậy: Trước đây ta còn thật sự cho rằng thế giới này chỉ có thể như vậy, còn ngây thơ nghĩ rằng đề bạt vài ma đạo sư bình dân là có thể thay đổi hiện trạng.

Ma Pháp Đế chưa bao giờ phẫn nộ đến thế, chưa bao giờ.

Hành vi vô sỉ của quý tộc đã hoàn toàn phơi bày bản chất của chúng, chúng tuyệt đối sẽ không để người dân có cuộc sống tốt đẹp.

Trước đây không có sự so sánh, còn tưởng rằng quý tộc đã cố gắng hết sức để duy trì sinh kế cho mọi người, bây giờ mới biết tại sao Đỗ Lan lại cho rằng giai cấp ma đạo sư là ký sinh trùng.

Trong sự kiện lần này, tuy quý tộc là vô sỉ nhất, nhưng các ma đạo sư trong Ma Pháp Kỵ sĩ đoàn cũng là đồng phạm, thậm chí cả các ma đạo sư bình dân cũng không suy nghĩ cho dân chúng, mà lại ra oai giúp quý tộc, vì họ đi theo quý tộc thì có thịt mà ăn.

Họ cho rằng quý tộc nói rất đúng, lương thực thu hoạch nhiều chưa chắc đã là chuyện tốt, vì không có đủ kho chứa cũng không có đủ sức vận chuyển, nên việc được mùa đã gây thêm áp lực cho quý tộc trong việc thu mua lương thực.

Họ cũng đồng ý thu mua với giá thấp.

Sau khi trở thành ma đạo sư, cái mông của họ đã ngồi lệch chỗ rồi.

Chuyện này quá tồi tệ, cũng đã phơi bày bản tính của quý tộc, nhưng Ma Pháp Đế buộc mình phải bình tĩnh lại, vì lúc này phải phá vỡ kế hoạch thu mua lương thực giá thấp độc ác của quý tộc.

Ma Pháp Đế hy vọng mọi người đều không bán lương thực.

Nhưng nếu chúng tôi không bán lương thực, trong tay sẽ không có tiền, đồ đạc sinh hoạt trong nhà đều cần tiền, còn cả hạt giống cho năm sau nữa.

Không bán lương thực, cuộc sống của họ sẽ gặp vấn đề.

Ma Pháp Đế nói cứ giao cho ông: Ta sẽ cho các người đủ vốn.

Ma Pháp Đế khi còn đi mạo hiểm từng đến một số di chỉ ma pháp hùng mạnh, biết bên trong có vàng bạc châu báu.

Trước đây ông không thèm để mắt đến những thứ này, nhưng bây giờ lại cần dùng đến.

Mồ hôi nước mắt của dân mà giai cấp ma đạo sư vơ vét, bây giờ nên lấy của dân dùng cho dân.

Những nơi mà các ma đạo sư bình thường không thể đến, Ma Pháp Đế ra vào như chốn không người, lấy về một lượng lớn vàng bạc châu báu.

Ông nói với các hương thân: Những châu báu này đều là do giai cấp ma đạo sư mục nát tước đoạt từ dân chúng trước đây mà có được.

Chúng bây giờ đã chết, còn muốn dùng những bảo vật này để chôn cùng.

Bây giờ ta trả lại những thứ này cho các người, các người sẽ không cần lo lắng lương thực không bán được nữa.

Mọi người nhất định phải có niềm tin, nhất định không được chịu thua.

Dân chúng hoan hô nhảy nhót, họ tuyên bố tuyệt đối sẽ không bán lương thực cho những tên quý tộc tham lam đó.

Nhưng còn một vấn đề nữa, lương thực bảo quản thế nào.

Họ không có kho lương lớn như vậy.

Ma Pháp Đế cũng có cách: Bây giờ chính là lúc ma pháp phát huy tác dụng.

Ma Pháp Đế lần đầu tiên phát hiện ra ma pháp của mình không chỉ có thể dùng để chiến đấu, mà còn có thể dùng để bảo vệ lợi ích của dân chúng.

Ma pháp thời gian của ông có thể giữ cho lương thực tươi mới, và ma lực mạnh mẽ của ông đủ để bảo vệ thành quả thu hoạch của tất cả mọi người.

Đây mới là ý nghĩa thực sự của ma pháp.

Giây phút này, Ma Pháp Đế vui mừng hơn bao giờ hết.

Trước đây ông nghĩ rằng ma pháp của mình là vốn liếng mà trời ban cho ông để trở thành Ma Pháp Đế, bây giờ mới nhận ra ma pháp của mình chưa bao giờ được dùng đúng chỗ, giúp dân chúng sản xuất mới là chân lý của ma pháp.

Vô sỉ.

Đối với hành vi công khai chống đối của Ma Pháp Đế, các quý tộc tức giận không thể kiềm chế, chúng hy vọng nhà vua sẽ hạ lệnh trừ khử Ma Pháp Đế.

Quý tộc có rất nhiều chiến lực mạnh mẽ, chúng tin rằng có thể vây đánh Ma Pháp Đế.

Chúng ta vì Tam Diệp Thảo Vương Quốc mà dốc hết tâm sức, Ma Pháp Đế lại phá đám chúng ta.

Con chuột chũi ngu ngốc này, cho nên mới nói ma đạo sư bình dân đều là khối u ác tính. 188.

Các quý tộc mắng nhiếc om sòm trong vương cung, oán trách đám dân đen căn bản không hiểu nỗi khổ của chúng.

Nhà vua cũng rất tức giận: Ma Pháp Đế ngày càng quá đáng, bây giờ hắn đã không còn coi ta ra gì, lại còn dẫn đám dân đen chống lại kế hoạch thu mua lương thực của chúng ta, đây là muốn tiêu diệt Tam Diệp Thảo Vương Quốc của chúng ta sao.

Đáng ghét, các ngươi nói phải làm sao.

Nhà vua tuy tức giận, nhưng vẫn rất sợ Ma Pháp Đế, vì Ma Pháp Đế quả thực rất mạnh.

Không chỉ có Ma Pháp Đế, mà còn có Bạch Dạ Ma Nhãn, chúng cũng đang hành động trong bóng tối.

Ta thậm chí còn nghi ngờ Ma Pháp Đế có phải đã câu kết với Bạch Dạ Ma Nhãn hay không.

Các quý tộc rất tức giận, quyền uy của chúng đã bị công khai khiêu khích.

Quý tộc bây giờ cũng bắt đầu ý thức được Ma Pháp Đế đang chống lại chúng.

Lần này nếu không hạ được Ma Pháp Đế, sau này cuộc sống của chúng sẽ không dễ chịu nữa.

Nhưng trong mắt chúng, Ma Pháp Đế chỉ đang lên tiếng giúp bình dân, vẫn chưa cảm thấy Ma Pháp Đế sẽ lật đổ chúng. 189.

Dù sao quý tộc đã tồn tại như vậy qua nhiều thế hệ suốt mấy trăm năm nay, quý tộc đã trở thành một thói quen, chúng căn bản không thể tưởng tượng ra một xã hội không có quý tộc và không có ma đạo sư.

Vì vậy, chúng không lo có người sẽ lật đổ mình, chỉ cảm thấy Ma Pháp Đế là một phiền phức chướng mắt.

Vì mấy trăm năm sống trong sung sướng đã khiến các quý tộc hoàn toàn không ý thức được rằng lưỡi đao đã kề cổ.

Lần này, Ma Pháp Đế sẽ rút củi dưới đáy nồi, đối đầu với quý tộc đến cùng, không phải ngươi chết thì là ta vong.

Chương 2019

Xung đột bắt đầu leo thang, các quý tộc ngày càng không có giới hạn, ngày càng ngang ngược.

Dưới sự ủng hộ của nhà vua, các quý tộc thấy việc hạ giá lương thực không thành, liền quyết định dùng vũ lực cướp đoạt.

Vốn dĩ là muốn thu mua giá thấp, nhưng đám dân đen này lại không hợp tác, vậy thì đừng trách quý tộc không nể mặt.

Các quý tộc đã bắt đầu tập kết quân đội, lần này là các đại quý tộc trực tiếp ra mặt.

Sức mạnh như vậy không phải là trò đùa của tiểu quý tộc, đây sẽ là một cuộc chiến không cân sức vô cùng tàn khốc và đẫm máu.

Vì lợi ích đột nhiên xuất hiện, vì để duy trì sự xa hoa của mình sau này, quý tộc phải duy trì trật tự.

Chỉ cần trải qua lần đàn áp này, tất cả mọi người sẽ quay về điểm xuất phát, nên ăn khoai tây và trong lòng mang ơn.

Ma Pháp Đế tuyệt đối không cho phép, vì vậy ông sẽ đích thân ra trận, dẫn theo đội dự bị gồm các ma đạo sư bình dân tham gia chiến đấu.

Không ngờ lại nhanh chóng phát triển đến mức vũ đấu, xem ra không chỉ bình dân khao khát thay đổi, mà quý tộc cũng hy vọng có sự thay đổi.

Chỉ là trước khi chúng ta đến, thế giới này không có gì phát triển, nên bất kể là tầng lớp trên hay tầng lớp dưới đều bị kìm nén.

Lần này có cơ hội, cả hai bên đều bùng nổ.

Đỗ Lan cho biết trước đây hắn quá chú trọng đến áp lực của bình dân mà không để ý đến áp lực của quý tộc.

Dù sao quý tộc dù có áp lực muốn thay đổi, nhưng cuộc sống vẫn rất thoải mái.

Nhưng quý tộc cũng không hy vọng cứ mãi như vậy, cũng hy vọng có thể có sự phát triển lớn hơn, chỉ là bản thân chúng không muốn phát triển kỹ thuật, chỉ muốn cướp bóc thì có hơi quá đáng.

Địch Ny Toa nói: Hoàn cảnh như vậy vốn dĩ đã đến cực hạn rồi, thật sự là châm lửa là cháy.

Nhưng bây giờ họ đã nhìn thấy cơ hội, ta vẫn tin tưởng vào thực lực của Ma Pháp Đế.

Ma pháp thời gian rất mạnh mẽ, Địch Ny Toa biết Ma Pháp Đế ra tay có thể một chọi trăm.

Chúng ta cũng phải lôi kéo một số quý tộc trẻ tuổi, điểm này ta nghĩ có thể bắt đầu từ A Tư Tháp.

Đỗ Lan không dám xem thường sức hút nhân cách của chàng trai trẻ này.

Trong phạm vi các quý tộc trẻ, có thể nói cậu ta là thần cản giết thần, phật cản giết phật.

Chỉ cần cùng A Tư Tháp kề vai chiến đấu, không có quý tộc nào không bị tinh thần liều mạng của A Tư Tháp cảm động.

Tuy Đỗ Lan cảm thấy điều này rất khoa trương, nhưng các quý tộc trẻ quả thực đã thay đổi thái độ vì biểu hiện của A Tư Tháp.

Vì vậy, nếu A Tư Tháp thay đổi lập trường, thì việc lôi kéo một số quý tộc trẻ cũng không phải là không thể.

Nhưng Đỗ Lan chỉ sợ A Tư Tháp không nghĩ thông suốt được, dù sao cậu ta sùng bái ma đạo sư như vậy, e là rất khó đột nhiên chuyển sang phe đối lập với ma đạo sư.

Đỗ Lan lại phải đi xen vào rồi.

Thời gian gần đây, Hắc Sắc Bạo Ngưu đoàn gần như bị bỏ mặc.

Sau khi Dạ Kiến phản bội, vẫn còn có Ma Pháp Đế chăm sóc một hai.

Bây giờ Ma Pháp Đế cũng đã phản bội quý tộc, Bạo Ngưu đoàn cũng không còn ai để ý nữa.

Đương nhiên nếu Ma Pháp Đế gục ngã, Bạo Ngưu đoàn chắc chắn sẽ bị xử lý.

Những kẻ vô dụng này cũng đang quan tâm đến sự thay đổi của đất nước.

Họ vốn nghĩ rằng việc Ma Pháp Đế quảng bá nông cụ là một chuyện tốt, nhưng không ngờ cuối cùng lại biến thành cục diện giao tranh.

Vì Bạo Ngưu đoàn không được tin tưởng, nên họ cũng không tham gia vào cuộc chiến, vì vậy họ có thời gian để suy nghĩ về nguyên do.

A Tư Tháp vẫn luôn nỗ lực tu luyện, cậu tin rằng một ngày nào đó cậu sẽ ra chiến trường.

Tuy cậu không hiểu nguyên nhân của những thay đổi này, nhưng cậu tin rằng chỉ cần mình ra trận, mình nhất định phải đứng về phía chính nghĩa.

Nhưng rốt cuộc bên nào mới là chính nghĩa.

A Tư Tháp nghĩ không ra, cậu chỉ có thể dùng việc huấn luyện cường độ cao không ngừng để tê liệt bản thân.

Cậu nghe nói Do Nặc đã ra chiến trường, A Tư Tháp hy vọng Do Nặc có thể cho cậu biết tại sao lại như vậy.

Khoảng thời gian này, A Tư Tháp đã hỏi các đồng đội, nhưng đồng đội cũng không nói rõ được, vì cục diện hiện tại thật sự là một mớ hỗn độn.

Đây không phải là vương quốc xuất hiện kẻ địch tà ác hay kẻ phản bội, mâu thuẫn hiện tại của vương quốc là cuộc đấu tranh xoay quanh lợi ích.

Những kẻ vô dụng như họ cũng không biết bên nào là đúng.

Trong đám vô dụng có cả bình dân và quý tộc, họ vốn nghĩ rằng mọi người có thể sống yên ổn với nhau, không ngờ một khi có lợi ích, mọi thứ đều thay đổi.

Quý tộc nhe nanh múa vuốt, dân chúng vũ trang tự vệ, còn Ma Pháp Đế ở giữa lại không hề hòa giải, mà lại thiên vị một bên, khiến mâu thuẫn càng trở nên gay gắt.

Họ đều không hiểu, được mùa không phải là chuyện tốt sao.

Tại sao cuối cùng lại trở thành lý do để chiến đấu.

Cô tiểu thư tóc hai bím về hỏi gia đình, nhưng bị cấm nói thẳng.

A Tư Tháp, lại luyện tập à.

Thấy A Tư Tháp mồ hôi đầm đìa, mọi người liền biết cậu lại luyện tập, giống như một người máy không biết mệt mỏi.

Khoảng thời gian này họ đã không còn lương, hoàn toàn sống bằng tiền tiết kiệm, cũng không biết có thể cầm cự được đến bao giờ.

Mọi người đều cảm thấy Bạo Ngưu đoàn có thể tan rã bất cứ lúc nào.

Ừm.

A Tư Tháp gật đầu, không khí rất nặng nề.

Trước đây Bạo Ngưu đoàn luôn rất vui vẻ, nhưng kể từ khi đoàn trưởng Dạ Kiến phản bội, không khí ngày càng trở nên nặng nề.

Mấy người các ngươi thật là nhàn rỗi, bên ngoài đã đánh nhau rồi, các ngươi còn ở đây lãng phí thời gian.

Đỗ Lan xuất hiện trong đại sảnh, nhìn những kẻ vô dụng mặt mày tiều tụy, đầy vẻ hoang mang này, Đỗ Lan quyết định phải chỉ ra phương hướng cho họ.

Có thể nói những người này cũng hoang mang như rất nhiều quần chúng ăn dưa trong thành phố.

Cư dân trong thành không làm ruộng cũng không biết nguyên nhân sâu xa của cuộc mâu thuẫn lần này, họ chỉ đơn giản là xem diễn biến sự việc một cách khó hiểu.

Đối với người trong thành, giá lương thực giảm là chuyện tốt, vì họ mua lương thực sẽ rẻ hơn, nên đại bộ phận dân thành thị đều ủng hộ quý tộc.

Họ chỉ nhìn thấy tầng thứ nhất, mà không nhìn thấy mấy tầng phía sau.

Là ngươi.

Vị đại tiểu thư nhận ra đây là một trong hai ma đạo sư Thất Diệp: Người còn lại có ma pháp thư Thất Diệp.

Chính là ta, ta đến để chỉ lối cho các ngươi. 190.

Nhìn biểu cảm của các ngươi bây giờ kìa, quả thực là viết đầy những nghi vấn và khó hiểu.

Các ngươi không biết tại sao Dạ Kiến lại phản bội, không biết tại sao Ma Pháp Đế lại mâu thuẫn với cấp trên, không biết ý nghĩa của cuộc chiến lần này, cũng không biết mình nên đứng ở lập trường nào.

Các ngươi có quá nhiều nghi vấn, ta có thể giải đáp từng cái một cho các ngươi.

Ánh mắt mọi người trở nên nghiêm túc, tuy không biết thân phận của Đỗ Lan, nhưng nếu đối phương thật sự có thể giải tỏa những nghi hoặc trong lòng họ, thì đó thật sự là một chuyện tốt.

Đoàn trưởng anh ấy thật sự phản bội rồi sao.

Điều họ quan tâm đầu tiên đương nhiên là vấn đề của Dạ Kiến, họ nghĩ nát óc cũng không hiểu được động cơ hành vi của Dạ Kiến.

Đúng là đã phản bội.

Nhưng anh ta vẫn trung thành với Ma Pháp Đế.

Mọi người sững sờ, A Tư Tháp còn trực tiếp hét lên: Như vậy là sao.

Những người khác thì đã hiểu ra, bây giờ Ma Pháp Đế chẳng phải đang đánh nhau với quý tộc sao.

Dạ Kiến trung thành với Ma Pháp Đế, vậy thì chính là phản bội quý tộc, cũng có nghĩa là việc anh ta đầu quân cho Bạch Dạ Ma Nhãn là một ván cờ của Ma Pháp Đế.

Chương 2020

Mọi người đều rất kinh ngạc, nhưng lại cảm thấy hợp tình hợp lý. 191.

Đoàn trưởng Dạ Kiến đối nhân xử thế chính trực, sao có thể phản bội Ma Pháp Đế, người có ơn tri ngộ với mình được.

Vậy tất cả những gì đang xảy ra bây giờ là vì cái gì.

Chị gái nghiện rượu hỏi.

Vì biến cách, mỗi người các ngươi đều là một phần tử trong dòng lũ, đều phải tìm ra vị trí của mình.

Các vị, các ngươi đang trải qua một cuộc biến cách chưa từng có trong năm trăm năm, các ngươi nên cảm thấy may mắn, cảm thấy vui mừng, vì các ngươi sắp trở thành anh hùng của thời đại, trở thành sức mạnh thúc đẩy thời đại.

Đỗ Lan hùng hồn nói, Bạo Ngưu đoàn hoàn toàn có thể đóng một vai trò quan trọng trong sự thay đổi lần này.

Đỗ Lan nhìn đám phế vật của Bạo Ngưu đoàn, nói chúng phế không chỉ vì thực lực mà còn vì thân phận.

Hoặc là bị người thân đuổi ra khỏi nhà, gia sản bị cướp đoạt, hoặc là ma pháp không đủ mạnh bị cha mẹ ruột bỏ rơi, hoặc là thực sự trình độ có hạn, hoặc là vì là người nước ngoài, còn có là vì vấn đề tính cách của bản thân.

Nói chung những người này thực sự rất phế, nhưng phế vật hợp tác với nhau vẫn có thể đánh bại đối thủ, đặc biệt là trong các trận vây đánh, biểu hiện rất xuất sắc.

Thân phận của các ngươi khác nhau, kinh nghiệm khác nhau, ví như vị cuồng em gái này.

Ta đúng là cuồng em gái, nhưng tại sao ngươi phải thêm một chữ chết tiệt.

Ta cuồng em gái ta tự hào, nhưng tên cuồng em gái chết tiệt nghe không hay.

Đỗ Lan phớt lờ lời phản kháng của hắn: Ngươi vốn cũng là một quý tộc không lớn không nhỏ, nhưng lại bị cướp mất gia sản, còn suýt phải sống cả đời trong tù, lẽ nào ngươi không nghĩ đến việc báo thù sao.

Đã từng nghĩ, nhưng tên cuồng em gái lo em gái sẽ bị thương, hơn nữa bây giờ người thân của hắn đã đứng vững vị trí, hắn mà báo thù chắc chắn sẽ phải đối mặt với áp lực rất lớn, mười phần thì có đến tám chín phần sẽ bị Ma Pháp Kỵ sĩ đoàn trấn áp.

Ma pháp kính của hắn tuy không yếu, nhưng dù sao cũng chỉ có một mình.

Vì vậy, tên cuồng em gái không thể diễn một màn kế hoạch báo thù kinh tâm động phách, hào hùng bi tráng được.

Còn vị anh chàng công cụ này, cổng dịch chuyển của ngươi tuy không thể dùng để tấn công, nhưng phối hợp với đồng đội chiến đấu làm một nhân tài hỗ trợ cũng không tồi.

Ngươi có bao giờ nghĩ đến việc giành lại vị trí trưởng nam của mình không.

Đỗ Lan hỏi.

Em trai ta thích hợp kế thừa gia tộc hơn.

Em trai hắn cũng dùng ma pháp không gian, nhưng lại có thể xé rách không gian, trực tiếp giết chết kẻ địch.

Một ma đạo sư mạnh mẽ như vậy mới thích hợp làm chủ một gia tộc.

Họ phát hiện ra Đỗ Lan hiểu rõ tình hình của Bạo Ngưu đoàn như lòng bàn tay.

Vị đại tiểu thư này, ngươi bị anh trai chị gái coi thường, có bao giờ nghĩ đến việc xử lý bọn họ, tự mình thay thế không.

Đỗ Lan tiếp tục hỏi.

Đại tiểu thư lắc đầu, cô cảm thấy mình không kiểm soát được ma lực nên bị bắt nạt cũng là đáng đời.

Nhìn các ngươi xem, đúng là một lũ phế vật.

Đến một chút tinh thần phản kháng cũng không có, làm sao có thể giúp đỡ đoàn trưởng, giúp đỡ Ma Pháp Đế.

Đỗ Lan hận sắt không thành thép. 192.

Ba người này thân phận là quý tộc, nếu có thể đoạt lại địa vị rồi phản bội, tuyệt đối sẽ là một tổn thất lớn cho phe quý tộc: Các ngươi nên quay về đoạt lại tất cả những gì thuộc về mình, sau đó mang theo tài nguyên tiếp tục chiến đấu, phải phản kích thật mạnh mẽ những ma đạo sư đã bức hại các ngươi.

Ngươi muốn chúng ta ủng hộ Ma Pháp Đế.

Họ đã hiểu ra, Đỗ Lan nói nhiều như vậy chính là hy vọng họ đối đầu với gia đình mình, tốt nhất là cướp tài nguyên của gia đình rồi đầu quân cho Ma Pháp Đế.

Họ tuy phế nhưng không ngốc, hành vi này chẳng phải là phản bội gia tộc sao.

Họ không thể làm như vậy.

Nếu họ thật sự làm vậy, bất kể có thành công hay không, họ đều sẽ trở thành nỗi sỉ nhục của gia tộc.

Vậy các ngươi định đứng về phe đối lập với Ma Pháp Đế.

Không phải.

Cũng không phải muốn đối đầu với Ma Pháp Đế, nhưng cái này cũng không phải, cái kia cũng không phải, chính họ cũng không biết mình nên làm gì.

Lẽ nào họ thật sự chỉ có thể đứng nhìn.

Không, họ có thể đại diện cho chính mình, họ có thể tự mình giúp Ma Pháp Đế, chỉ đại diện cho bản thân.

Nếu thất bại, cũng chỉ là bản thân họ thất bại, dù sao họ đều là những người bị gia tộc ghét bỏ.

Họ không nghĩ đến thành công, kết quả tốt nhất mà họ nghĩ đến là Ma Pháp Đế và gia tộc đàm phán, hai bên đạt được hòa giải.

Nhìn biểu cảm của các ngươi là ta biết các ngươi đang nghĩ rằng cuộc chiến lần này sẽ kết thúc bằng đàm phán.

Các ngươi muốn giúp Ma Pháp Đế ép quý tộc tăng giá lương thực, sau đó đạt được sự thỏa hiệp của hai bên.

Đỗ Lan nói với vẻ tự giễu.

Lẽ nào không tốt sao.

Anh chàng công cụ cổng dịch chuyển nói, anh ta cảm thấy kết quả này rất tốt: Ma Pháp Đế và đoàn trưởng Dạ Kiến muốn chẳng phải là bảo vệ lợi ích của nông dân sao.

Vậy chỉ cần quý tộc tăng giá là được rồi.

Mọi người nghe xong cũng không khỏi gật đầu, cảm thấy đây quả thực là một kết quả rất tốt.

Sai, sai hoàn toàn.

Nếu thật sự chỉ cần ổn định giá lương thực, Dạ Kiến căn bản không cần phải phản bội, Ma Pháp Đế cũng không cần xé rách mặt mũi với quý tộc.

Mục tiêu của họ không chỉ là bảo vệ giá lương thực, mà là triệt để lật đổ trật tự hiện có.

Nếu các ngươi bây giờ không giác ngộ, sớm muộn gì cũng sẽ bị Dạ Kiến giết chết.

Ta không nói đùa, mà là nói thật.

Tuy nhiên, lời của Đỗ Lan trong tai họ chỉ là lời nói gây hoang mang, họ không cho rằng cuộc đấu tranh xoay quanh giá lương thực thật sự sẽ đến mức ngươi chết ta sống: Căn bản sẽ không đến mức độ đó.

Chỉ cần tăng giá lương thực lên, sẽ không còn bất kỳ mâu thuẫn nào nữa.

Những người này vẫn còn rất ngây thơ.

A Tư Tháp nghe không hiểu lắm, nhưng cậu cũng không tìm ra lý do phải đánh nhau không ngừng, nên cho rằng đồng đội nói đúng, chỉ cần mọi người nhượng bộ một bước là mọi chuyện sẽ ổn thỏa, dù sao mọi người đều là người một nước.

Các ngươi chỉ nhìn thấy bề ngoài, không nhìn thấy bên trong.

Cuộc xung đột lần này sở dĩ nghiêm trọng như vậy, không phải vì giá lương thực, mà là vì các ma đạo sư đã trở thành hòn đá ngáng đường tiến bộ.

Ma Pháp Đế một khi thúc đẩy kỹ thuật tiến bộ, những ma đạo sư này sẽ như sói đói lao vào, muốn cướp đoạt lợi ích.

Họ đã có cống hiến gì chưa.

Hoàn toàn không.

Nhưng tại sao họ lại đương nhiên cho rằng mình nên có được lợi ích.

Chính là vì họ là ma đạo sư.

Suy nghĩ như vậy không nên tồn tại, vì vậy các ma đạo sư phải bị tiêu diệt toàn bộ.

Mọi người nghe Đỗ Lan nói khoa trương như vậy, nhưng vẫn không muốn chấp nhận.

Đại tiểu thư nói: Ma đạo sư đã bảo vệ đất nước, tuy anh trai và chị gái của tôi đều là đồ khốn, nhưng họ đều là thành viên của Ma Pháp Kỵ sĩ đoàn, đều đang bảo vệ tổ quốc.

Nếu kỹ thuật được thúc đẩy, căn bản không đến lượt họ bảo vệ tổ quốc.

Hơn nữa, cái gọi là bảo vệ tổ quốc của ngươi chính là lý do để coi dân chúng như nô lệ sao.

Họ bảo vệ không phải là quốc và gia, mà chỉ là lợi ích của chính mình.

Đỗ Lan hôm nay phải đấu võ mồm với đám phế vật, xoay chuyển quan điểm của họ, khiến họ hoàn toàn thay đổi lập trường: Vì vậy, hiện tại vì lợi ích, họ cũng có thể ra tay với người của mình, nên cái gọi là bảo vệ tổ quốc của ngươi căn bản không thành lập.

Nếu thật sự vì đất nước, họ sẽ không chế giễu ngươi không kiểm soát được ma lực, cũng sẽ không vì giá lương thực mà xé rách mặt mũi với Ma Pháp Đế.

Nói như vậy cũng đúng.

Nhưng tên cuồng em gái lại hỏi: Lẽ nào Ma Pháp Đế không phải là ma đạo sư sao.

Ông ấy cũng là ma đạo sư, chẳng phải ông ấy cũng đang bảo vệ giá lương thực sao.

Ông ấy đã không còn là ma đạo sư nữa.

Từ lúc ông ấy quảng bá kỹ thuật, ông ấy đã phản bội giai cấp ma đạo sư ban đầu, trở thành một chiến sĩ tự do.

Tương tự, Dạ Kiến cũng vậy.

Mục tiêu cuối cùng của họ là phế bỏ toàn bộ đặc quyền của ma đạo sư, phân phối lại từ đầu.

Đỗ Lan nói: Đương nhiên đối với các ngươi mà nói, có lẽ không có thay đổi gì đặc biệt, dù sao bây giờ cống hiến của các ngươi rất ít, nên thu nhập cũng rất ít.

Nhưng những ma đạo sư khác cống hiến ít mà thu nhập nhiều sẽ quay về mức bình thường, ví dụ như người nhà của các ngươi, những người sinh ra đã ngậm thìa vàng.

Những lời này có chút đạo lý, nhưng dù bị quý tộc bài xích, nền giáo dục mà họ nhận được vẫn là kiểu quý tộc.

Họ thực sự không có cách nào chấp nhận ngay những lời nói mang tính lật đổ này.

Họ muốn tiếp tục phản bác, nhưng họ cũng phải thừa nhận rằng nếu loại bỏ trách nhiệm bảo vệ quốc gia, gia tộc của họ thực sự không có tư cách hưởng thụ mức sống xa hoa như vậy, và không có tư cách duy trì địa vị cao cao tại thượng đó.

Chương 2021

Ví như những người bị bài xích đến Bạo Ngưu đoàn như họ, sau khi rời khỏi gia tộc cũng giống như người bình thường, không hề tỏ ra cao quý hơn.

Cái cảm giác hơn người mà gia đình họ tự cho là, chẳng qua chỉ là cảm giác ưu việt mà họ tự tạo ra.

Ngoài cái gọi là huyết thống ra, họ chỉ là những người bình thường.

Điểm này có thể thấy rõ từ tên cuồng em gái, anh chàng công cụ và đại tiểu thư.

Huyết thống không mang lại cho họ ưu thế quá lớn, đặc biệt là khi so sánh với A Tư Tháp, họ đều bị A Tư Tháp vượt qua.

A Tư Tháp mang trong mình nhiều tinh thần mộc mạc của nhân loại.

Đầu tiên, khởi điểm của cậu rất thấp, thân thế rất thảm, nhưng cậu lại rất nỗ lực, không bao giờ chịu thua trước bao nhiêu khó khăn, dù bị đánh gục bao nhiêu lần cũng sẽ đứng dậy.

A Tư Tháp chính là biểu tượng cho tinh thần ca ngợi sự sống của nhân loại, mà những ma đạo sư tự cho là vĩ đại kia lại không bằng A Tư Tháp.

Có lẽ Đỗ Lan nói đúng, chính giai cấp ma đạo sư đã ảnh hưởng đến việc mọi người trở thành A Tư Tháp.

Có lẽ Ma Pháp Đế và đoàn trưởng Dạ Kiến thật sự đúng.

Họ đã dao động.

Đỗ Lan ở lại Bạo Ngưu đoàn xả một tràng, mắng họ đến mức hoài nghi nhân sinh.

Những người trẻ tuổi này chưa từng trải qua một cơn bão tư tưởng nghiêm trọng như vậy.

Dù sao thế giới mà trước đây họ cho là đương nhiên bây giờ đã bị lật đổ, họ cần thời gian để tái kiến một thế giới mới.

May mà Ma Pháp Đế và Dạ Kiến, hai vị tiên phong, đã làm gương, nên sau khi tam quan bị phá hủy, lại thuận lợi được tái kiến.

Họ chỉ cần noi gương Ma Pháp Đế và Dạ Kiến là được, hai người này sẽ không sai, Bạo Ngưu đoàn sẽ mãi mãi ủng hộ họ.

Chúng ta nên đi giúp đoàn trưởng Dạ Kiến, phải đấu tranh đến cùng.

Anh chàng công cụ nói, anh là người đầu tiên tỉnh ngộ, vì thực ra anh không hề hài lòng với sự sắp đặt của gia tộc.

Bề ngoài anh ta dường như đã chấp nhận tất cả, nhưng trong lòng lại không phục.

Không kế thừa gia nghiệp cũng thôi đi, nhưng vị hôn thê không thể mất.

Vị thục nữ dịu dàng, hào phóng đó là nữ thần trong mộng của anh chàng công cụ, anh ta muốn nỗ lực giành lại nữ thần.

Đại tiểu thư cũng đã tỉnh táo lại, gia tộc của cô quả thực đã sai.

Chế giễu cô thì thôi đi, còn đi cướp đoạt lợi ích của dân chúng, thật sự không tìm ra bất kỳ lý do nào để bào chữa.

Những lời nói dối về việc bảo vệ tổ quốc đã bị vạch trần, họ căn bản chỉ là một đám côn trùng ích kỷ, đáng thương.

Đại tiểu thư muốn dùng sức mạnh của mình để khiến họ tỉnh ngộ.

Tuy nhiên, dù họ đã nghĩ thông suốt, cuối cùng vẫn cần A Tư Tháp dẫn dắt.

Tôi không hiểu lắm.

A Tư Tháp không giỏi xử lý những vấn đề phức tạp như vậy: Kỵ sĩ đoàn không phải là người tốt sao.

Ma Pháp Đế không phải cũng là người tốt sao.

Đều là người tốt, tại sao lại đánh nhau.

Cậu chỉ có thể phân biệt đơn giản người tốt và người xấu, sau đó đứng về phía người tốt đánh bại người xấu.

Xử lý những lý luận quá phức tạp thực sự không phải là sở trường của cậu.

Dù sao thời gian bình thường của cậu đều dành cho việc rèn luyện cơ bắp, không có thời gian đọc sách.

Người bạn tốt của cậu là Do Nặc thì khác, vì ma lực mạnh mẽ, ngoài việc huấn luyện ra còn có thời gian đọc sách luyện chữ, nên Do Nặc không chỉ có thực lực mạnh mẽ, mà kiến thức cũng rất phong phú.

Đến khi cần dùng sách mới hận mình đọc ít, A Tư Tháp chính là một ví dụ.

Nhưng không trách cậu được.

Là một người không có ma lực, chỉ riêng việc nỗ lực rèn luyện thể năng đã vắt kiệt tinh lực và thời gian của cậu, không có thời gian đọc sách không phải là lỗi của cậu.

Bây giờ những người khác đều đã hiểu rõ, A Tư Tháp vẫn còn đang băn khoăn tại sao người tốt lại tương tàn, rõ ràng nhận thức của cậu vẫn chưa chuyển biến kịp.

Ma Pháp Kỵ sĩ đoàn đã không còn là người tốt nữa rồi, thời đại đã thay đổi, chàng trai trẻ.

Bây giờ các chiến sĩ tự do mà Ma Pháp Đế đại diện mới là hóa thân của chính nghĩa, mục tiêu của họ chính là đánh bại đám ma đạo sư mục nát.

Việc các ngươi cần làm bây giờ là từ bỏ thân phận ma đạo sư, gia nhập quân đội của Ma Pháp Đế, bắt đầu lại từ đầu.

Điều này đối với Bạo Ngưu đoàn không khó, dù sao họ cũng không có thành tích gì trong giai cấp ma đạo sư, nên không cần phải cảm thấy buồn vì thay đổi phe phái.

Nói như vậy, A Tư Tháp đã hiểu, tuy không biết tại sao lại có sự chuyển biến như vậy, nhưng người tốt và người xấu lại được phân rõ rồi.

Vậy thì đi chiến đấu thôi.

Đỗ Lan rất hài lòng, những người trẻ này rất tốt, yêu ghét rõ ràng, rất có tiền đồ.

Xung đột đã bắt đầu, Ma Pháp Kỵ sĩ đoàn dưới sự lãnh đạo của quý tộc đã bắt đầu vây công ngôi làng nơi Ma Pháp Đế đang ở.

Ngôi làng này vốn rất bình thường, căn bản không ai chú ý đến, nhưng vì Ma Pháp Đế quyết định khai chiến tại đây mà trở nên nổi tiếng.

Hai thế lực lớn lần đầu tiên giao tranh.

Bên Ma Pháp Đế toàn là bình dân, là những người trẻ tuổi được ông tuyển chọn từ các thị trấn.

Họ đầy chí khí, sẵn sàng chiến đấu vì mùa màng của quê hương.

Tuy nhiên, Ma Pháp Đế không hề thoải mái, ông không xem thường kẻ địch.

Ông phân tích ưu nhược điểm của hai bên, phát hiện ra bên mình vẫn còn rất bất lợi, vì những người trẻ này không có đủ kinh nghiệm thực chiến.

Tuy có ma pháp thư là có thể phóng thích ma pháp, nhưng ma pháp cũng cần sự kiểm soát và độ chính xác, những người trẻ này không thể so bì với Ma Pháp Kỵ sĩ đoàn.

Kẻ địch rất mạnh, đặc biệt là quý tộc.

Họ từ khi sinh ra đã bắt đầu học cách kiểm soát ma lực, sau khi có ma pháp thư lại càng nỗ lực tu luyện để nâng cao sức chiến đấu.

Cách phối hợp ma pháp, độ chính xác, thủ pháp đều vượt xa bình dân.

Sức chiến đấu của một quý tộc khoảng ba mươi tuổi có thể hạ gục bình dân trong nháy mắt.

Ma Pháp Đế tuy mạnh, nhưng ông không hề tự đại.

Ma Pháp Kỵ sĩ đoàn cưỡi chổi bay đến bên ngoài ngôi làng, trực tiếp bao vây làng.

Lần này họ sẽ không nương tay, sẽ san phẳng ngôi làng.

Ma Pháp Đế.

Người dẫn đầu Kỵ sĩ đoàn là đoàn trưởng của Lê Minh đoàn, người đàn ông đeo mặt nạ: Thật không hy vọng mọi chuyện lại biến thành thế này, ngài là ân nhân của tôi.

Người đàn ông đeo mặt nạ cũng giống như Dạ Kiến, được Ma Pháp Đế đề bạt, nhưng người đàn ông đeo mặt nạ là quý tộc, một quý tộc xui xẻo.

Ma Pháp Đế không trả lời, mà nhìn lên bầu trời đầy ắp các kỵ sĩ ma đạo sư.

Những kỵ sĩ này có người đứng trên chổi, có người nằm trên chổi, cũng có người ngồi trên chổi.

Động tác tuy khác nhau nhưng đều rất ra vẻ và sắc bén.

Cao thủ tụ tập, nên động tác cưỡi chổi cũng muôn hình vạn trạng, mỗi động tác đều được thiết kế tỉ mỉ, rất có cá tính.

Giá mà họ dành thời gian nghiên cứu động tác cưỡi chổi để phát triển sức sản xuất thì tốt biết mấy, Ma Pháp Đế không khỏi cảm khái lần nữa: Các kỵ sĩ, ta biết các ngươi đến đây vì sao.

Chương 2022

Bây giờ hãy nghe ta một lời, trước khi các ngươi bị thương, hãy quay về đi, các ngươi không có lý do để chiến đấu.

Ma Pháp Đế, trước đây tôi rất tôn trọng ngài, nhưng bây giờ ngài lại công khai phản bội vương quốc, phản bội nhà vua đã đề bạt ngài, việc dùng vũ lực chống lại chính sách giá lương thực lại càng là tội thêm một bậc, không thể tha thứ.

Chúng tôi đương nhiên có lý do để chiến đấu, chúng tôi phải chiến đấu vì uy nghiêm của nhà vua, chúng tôi phải chiến đấu để quán triệt quốc sách.

Một đại quý tộc hét lên, nhất thời khuấy động dũng khí của mọi người, đúng vậy, lần này họ hoàn toàn có lý do để chiến đấu.

Họ luôn có lý do, hạ giá lương thực có lý do, phát động chiến tranh cũng có lý do.

Ma Pháp Đế biết cuộc chiến lần này không thể tránh khỏi.

Sau lưng ông là những người trẻ tuổi đầy căm phẫn, họ đã sớm ngứa mắt với Kỵ sĩ đoàn, bây giờ họ đã nhìn thấu bộ mặt thật của Kỵ sĩ đoàn, tuyệt đối sẽ không để Kỵ sĩ đoàn cướp đi mùa màng của họ.

Mau đầu hàng đi, cho dù ngài có thể toàn thân rút lui, nhưng đám kẻ yếu sau lưng ngài căn bản không phải là đối thủ của chúng tôi.

Thực lực quá chênh lệch, Kỵ sĩ đoàn chỉ cần khẽ động ngón tay là có thể bóp chết đám nông dân này trong trứng nước, vì những người này căn bản không biết chiến đấu.

Đã không thể hòa giải được nữa, chỉ có thể chiến đấu.

Ma Pháp Đế không muốn nội chiến, nhưng quý tộc vẫn ngang nhiên phát động chiến tranh, vậy thì để bảo vệ mùa màng, không thể không chiến đấu: Nếu đã không định rời đi, vậy thì khai chiến đi.

Ầm.

Ma Pháp Đế lập tức phóng thích ma lực, ma lực của người được chọn lập tức tràn ngập bầu trời, định trụ các ma đạo sư của Kỵ sĩ đoàn trên không.

Mồ hôi lạnh chảy xuống, đây chính là Ma Pháp Đế sao, vị Ma Pháp Đế này là một kỳ tích từ bình dân đi lên đến đỉnh cao, một thiên tài hiếm thấy trong năm trăm năm qua.

Họ suýt nữa đã quên mất ma lực của Ma Pháp Đế đáng sợ đến mức nào.

Màu sắc của bầu trời cũng thay đổi, động tác của họ trở nên rất chậm chạp.

Tuy các ngươi có nhiều kinh nghiệm hơn, nhưng ta có thể san bằng ưu thế của các ngươi.

Ma Pháp Đế đặt trạng thái tiêu cực làm chậm thời gian lên kẻ địch, như vậy động tác của chúng sẽ rất chậm. 193.

Đối mặt với kẻ địch bị làm chậm, dù là nông dân không có kinh nghiệm cũng có thể đứng lên mà chiến đấu rồi.

Đây chính là Ma Pháp Đế, người đàn ông mạnh nhất Tam Diệp Thảo Vương Quốc.

Cuộc chiến bắt đầu.

Ma Pháp Đế dùng ma lực mạnh mẽ làm chậm tốc độ của kẻ địch, khiến nông dân không đến mức bị nghiền ép.

Tuy nhiên, các đại quý tộc cũng không phải dạng vừa.

Dù bị làm chậm, ma pháp của họ vẫn không ngừng chiếu sáng bầu trời, các loại ma pháp đủ màu sắc rực rỡ trút xuống, khiến cả ngôi làng bị bao trùm trong cái chết đẹp đẽ.

Các đại quý tộc không hề khách khí thi triển ma lực mạnh mẽ, dù tốc độ chậm cũng vẫn có thể hủy thiên diệt địa.

Ma pháp phòng ngự, ma pháp tấn công, ma pháp phụ trợ, nhiều ma pháp kết hợp tạo thành ma pháp hỗn hợp.

Đây chính là sự khác biệt giữa Ma Pháp Kỵ sĩ đoàn và nông dân.

Ma Pháp Kỵ sĩ đoàn dùng tất cả ma pháp để chiến đấu, còn nông dân tuy cũng nắm vững ma pháp tấn công nhưng sức tấn công yếu, độ chính xác không đủ, càng không cần nói đến ma pháp hỗn hợp phối hợp nhiều người.

Nông dân căn bản không biết phối hợp, đều tự mình đánh mình.

Thời gian trôi qua, nông dân lại rơi vào thế hạ phong.

Ma Pháp Đế, ngài thấy chưa.

Đám ô hợp mà ngài dẫn dắt căn bản không phải là đối thủ của chúng tôi.

Ngôi làng này sẽ bị chúng tôi san thành bình địa, bất kỳ ai phản kháng quốc gia đều phải bị trừng phạt.

Ma Pháp Đế không nói gì, nông dân quả thực không giỏi chiến đấu, nhưng là ai đã ép họ ra chiến trường.

Khi nông dân buộc phải chiến đấu, không ai có thể ngăn cản.

Họ cần sự giúp đỡ của các ngươi, nhưng ta nghĩ bây giờ các ngươi không nên ra chiến trường, vì mấy người các ngươi cũng không có bao nhiêu sức chiến đấu.

Bây giờ các ngươi nên trực tiếp đến vương đô cướp lại tài sản và địa vị của mình, sau đó giúp Ma Pháp Đế ở tiền tuyến giảm bớt áp

lực.

Đỗ Lan đề nghị vây Ngụy cứu Triệu.

Bạo Ngưu đoàn ít người, ra chiến trường cũng không giúp được gì, chi bằng bắt cóc nhà vua ở thủ đô, khống chế gia tộc của mình sẽ hiệu quả hơn.

Nhưng họ đều là những đứa con bị gia tộc ruồng bỏ, làm sao có thể cướp lại địa vị được.

Dù sao đây cũng là thời đại xem trọng ma pháp, ma pháp của họ không lợi hại, người khác sẽ không công nhận.

Nhưng những người này dù sao cũng là bạn đồng hành của nhân vật chính, tuy cuối cùng chắc chắn sẽ bị nhân vật chính bỏ lại phía sau, nhưng hiện tại sức chiến đấu vẫn có thể theo kịp đại bộ phận.

Chỉ là họ cần nắm vững tất cả ma pháp trong ma pháp thư, đến lúc đó sẽ có thể kiểm soát tình hình: Các ngươi có thể xem lại ma pháp thư của mình, xem nội dung phía sau. 194.

Lật sách ra liền thấy những trang giấy trắng trước đây cũng đã xuất hiện ma pháp, những ma pháp này đều mạnh mẽ hơn, giúp họ có thể đại triển thần uy ở thủ đô.

Chúng ta nên làm thế nào.

Tuy biết là vây Ngụy cứu Triệu, nhưng nhân sự của họ phân chia thế nào, ra tay ra sao.

Họ chỉ là nhân viên chiến đấu, chưa từng suy nghĩ đến vấn đề ở cấp lãnh đạo.

Nếu là đối mặt chiến đấu, họ sẽ rất rõ ràng vị trí của mình, xác định rõ trách nhiệm của mình.

Nhưng bây giờ họ không phải chiến đấu mà là hoạch định chiến lược, họ không biết cụ thể phải làm thế nào.

Đỗ Lan biết mình phải tiếp tục xen vào: Cô nàng hai bím, ngươi quen thuộc khu vực quý tộc ở vương thành, nên ngươi phụ trách quy hoạch nhân sự.

Anh chàng công cụ, ngươi cũng là quý tộc, hơn nữa ngươi còn có thể mở cổng dịch chuyển, ngươi phụ trợ liên lạc thông tin.

Tên cuồng em gái, ngươi phụ trách chỉ huy tại hiện trường.

Chúng ta phải tập trung binh lực ưu thế chém vào hậu phương yếu ớt của địch.

Trước hết thu phục ba gia tộc của các ngươi, tập trung nhiều sức mạnh hơn để vây hãm nhà vua, đến lúc đó khống chế được nhà vua là khống chế được thủ đô.

Thật sự phải làm sao.

Không bận tâm đến biệt danh mà Đỗ Lan đặt, họ hiện đang do dự lần cuối, một khi đã quyết định sẽ không thể quay đầu lại.

Tin tưởng đoàn trưởng Dạ Kiến, tin tưởng Ma Pháp Đế.

Chị gái nghiện rượu rất kiên định, dù sao cô là người của vương quốc ma nữ, mối liên hệ của cô với Tam Diệp Thảo Vương Quốc chính là đoàn trưởng, nên cô chắc chắn sẽ giúp đoàn trưởng.

Mọi người nghe vậy, cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

Vậy thì hành động thôi.

Lập tức xuất phát, gặp kẻ không hợp tác thì đánh gục, dùng tốc độ nhanh nhất khống chế ba đại gia tộc, sau đó vây công nhà vua.

Cổng dịch chuyển mở ra, đầu tiên đến nhà anh chàng công cụ, đây là nơi anh ta quen thuộc nhất.

Em trai anh ta đã xuất chinh, nhưng cha mẹ anh ta vẫn ở nhà, còn có vị hôn thê của người thừa kế đang ở nhà họ.

Dưới Phá Ma Kiếm của A Tư Tháp, chúng sinh bình đẳng.

Finral, ngươi muốn phản bội gia tộc sao.

Thấy con trai cả dẫn binh trở về, cha mẹ tức điên lên.

Mọi người đều nhường đường, để Đỗ Lan nói vài câu.

Cơ hội ra vẻ tốt như vậy, Đỗ Lan đương nhiên không nhường: Khi các người đuổi nó đi, lẽ ra nên ý thức được điểm này. 195.

Thế giới này tuy ma pháp vi tôn, nhưng đừng quên ngoài ma pháp ra, âm mưu quỷ kế và hèn hạ vô sỉ mới là sức mạnh thực sự.

Đỗ Lan cho biết bây giờ họ đang dùng âm mưu để đoạt lại địa vị của mình.

Điểm này tên cuồng em gái nên hiểu rất rõ, vì người thân của hắn chính là dùng âm mưu lừa gạt gia sản, ma pháp kính của hắn rất mạnh, nhưng cũng không cản được âm mưu quỷ kế.

Ngươi là nỗi sỉ nhục của gia tộc.

Cha mẹ vẫn hét vào mặt anh chàng công cụ.

Chương 2023

Ngay cả vị hôn thê cũng không ngờ người con trai cả dịu dàng lại có bộ mặt hổ lang như vậy, cô thực sự giật mình.

Nhưng anh chàng công cụ đã quyết định, anh ta hét lên với các gia thần trong nhà: Bây giờ các ngươi chỉ có hai lựa chọn, gia nhập chúng ta hoặc bị lưu đày, ta sẽ đưa các ngươi đến nơi xa xôi nhất của đất nước.

Gia thần đương nhiên sẽ không chịu khuất phục, nên từng người một biến mất.

Cuối cùng còn lại vài gia thần chịu thua, có lẽ đi theo con trai cả sẽ tốt hơn, vì làm người thừa kế thì không nên dịu dàng, mà phải quyết đoán sát phạt.

Gia tộc thứ hai là nhà của tên cuồng em gái, đối với những người thân này căn bản không cần khách khí.

Phá Ma Kiếm lên, trực tiếp đánh gãy xương.

Dám làm em gái mình khổ, đây chính là kết cục: Bây giờ ta tuyên bố, ta, Gauche, đã trở về. 196.

Các ngươi muốn tiếp tục trung thành với mấy tên khốn chiếm ngôi này, hay là quay về trung thành với ta, vị gia chủ chính thống này.

Nhìn biểu cảm tàn nhẫn của Gauche, những thuộc hạ này lại lần nữa đổi phe.

Nhưng Gauche biết bây giờ cần nhân lực, nên không truy cứu trách nhiệm của những kẻ phản bội này.

Cuối cùng là đến nhà của đại tiểu thư, trong nhà có hai người anh trai, trực tiếp đánh gục.

Đại tiểu thư hô một tiếng, không ai hưởng ứng.

Sau đó, đại tiểu thư phóng ra sóng xung kích ma long, trực tiếp thổi bay nửa trang viên, một tiếng hô trăm người hưởng ứng.

Bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh, đây chính là định nghĩa mà Bạo Ngưu đoàn dành cho những thuộc hạ này.

Ầm.

Cuối cùng đại quân tiến đến vương cung, khống chế nhà vua.

Những thuộc hạ bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh đều kinh ngạc, không ngờ Bạo Ngưu đoàn thật sự điên rồi, trực tiếp bắt cóc nhà vua, còn họ thì trở thành đồng phạm.

Chúng ta không còn đường lui nữa, chỉ có thể đi đến cùng thôi.

Những thuộc hạ này ý thức được bây giờ đã không còn thuốc hối hận, chỉ có thể giúp Bạo Ngưu đoàn trực tiếp khống chế thủ đô mới có lối thoát.

Vì bây giờ họ trong ngoài đều không phải là người, nếu dám đổi phe lần nữa, đừng nói Bạo Ngưu đoàn không tha cho họ, e là nhà vua cũng sẽ không tin họ.

Còn nếu có thể hoàn thành chính biến, còn có khả năng thăng quan phát tài.

Rủi ro càng lớn, lợi ích càng lớn, những người này lập tức tính toán làm thế nào để tối đa hóa lợi ích.

Thủ đô nguy cấp, các Ma Pháp Kỵ sĩ đoàn còn lại lập tức cứu giá, nhưng chủ lực đều đã rời đi, các Kỵ sĩ đoàn còn lại căn bản không hình thành được sức chiến đấu.

Dựa vào vị trí địa lý dễ thủ khó công của vương cung, Bạo Ngưu đoàn đã thành công khống chế nhà vua, chiếm lĩnh vương cung, và thông qua lệnh của nhà vua, yêu cầu các Kỵ sĩ đoàn còn lại hạ vũ khí.

Vị vua tham sống sợ chết đương nhiên không dám không tuân theo.

Tin tức nhanh chóng truyền đến tiền tuyến, quân viễn chinh lập tức đại loạn, trận tuyến lập tức sụp đổ, bị nông dân xông vào.

Hậu phương bị tấn công, quốc vương rơi vào tay Hắc Bạo Ngưu đoàn, kỵ sĩ đoàn ở tiền phương làm gì còn tâm tư tiếp tục chiến đấu với Ma Pháp Đế, bọn họ bây giờ chỉ muốn quay về cứu quốc vương.

Ma Pháp Đế tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng trận tuyến của đối phương đã rối loạn, đây là cơ hội tốt.

Rút lui.

Tuy hy vọng có thể một mạch hạ gục Ma Pháp Đế, nhưng bây giờ chắc chắn là không được, không có quốc vương thì đất nước này sẽ không còn hoàn chỉnh.

Đừng đuổi theo.

Ma Pháp Đế biết bọn họ tạm thời an toàn rồi, xem ra là Vương Đô đã xảy ra chuyện.

Những người nông dân hoan hô nhảy nhót, vì bọn họ đã thắng lợi, tuy phải trả một cái giá nào đó, nhưng họ đã bảo vệ được thành quả thu hoạch của mình, sau này cuộc sống của họ sẽ ngày càng tốt đẹp hơn.

Nhưng Ma Pháp Đế biết vẫn chưa thể vui mừng quá sớm, kỵ sĩ đoàn tuy đã rút lui, nhưng chủ lực vẫn chưa bị tổn hại, chỉ bỏ lại mười mấy cỗ thi thể, không tính là tổn thất gì: Mọi người dọn dẹp chiến trường, sau đó chúng ta sẽ họp để tổng kết lại trận chiến này, xem xét ưu điểm và khuyết điểm của chúng ta.

Ưu điểm là ý chí chiến đấu rất mạnh mẽ, tuy thực lực không đủ, nhưng trong trận chiến trước đó, không có người nông dân nào sợ chết, tất cả đều xông lên hàng đầu tiên ngay lập tức, vô cùng dũng cảm.

Nhưng ưu điểm này thực ra cũng không thể trực tiếp xoay chuyển cục diện chiến đấu.

Khuyết điểm thì rất nhiều, không biết phối hợp, ma pháp nhắm không đủ chuẩn, cũng như không nghe mệnh lệnh, ham công liều lĩnh v. v.

Khuyết điểm quá nhiều, đội dự bị mà Ma Pháp Đế chiêu mộ còn tạm ổn, những người nông dân khác tập hợp lại có thể nói là vô tổ chức vô kỷ luật.

Bây giờ Ma Pháp Đế cần lợi dụng khoảng trống giữa các trận chiến để nâng cao sức chiến đấu.

Khởi nghĩa nông dân luôn có những hạn chế của nó, cho nên số lần tuy nhiều, nhưng thành công lại chỉ đếm trên đầu ngón tay, đại bộ phận các cuộc khởi nghĩa nông dân cuối cùng đều thất bại vì vấn đề của chính họ.

Mà những cuộc khởi nghĩa nông dân thành công, tuyệt đối là những lịch sử vĩ đại xưa nay hiếm có.

Muốn thành công thì cần phải thay đổi rất nhiều thói quen xấu của nông dân, phải để họ có lý tưởng, có kỷ luật.

Ma Pháp Đế bản thân là một người theo chủ nghĩa lý tưởng, ông không thiếu lý tưởng, và ông cũng sẵn lòng chia sẻ lý tưởng cho mọi người.

Về phần kỷ luật, cũng không thành vấn đề, Ma Pháp Đế vốn là lãnh đạo kỵ sĩ đoàn, ông có thể mang quy tắc vào đội ngũ này.

Chủ lực kỵ sĩ đoàn quay về, toàn tốc trở lại đô thành, Hắc Bạo

Ngưu đoàn lập tức phải gánh chịu toàn bộ áp lực.

Trong vương cung, Hắc Bạo Ngưu đoàn đều nhìn Đỗ Lan, không biết hắn còn có đề nghị gì.

Chúng ta có thể dùng cổng dịch chuyển để trốn thoát.

Thấy Đỗ Lan mãi không lên tiếng, anh chàng công cụ lên tiếng, hắn muốn chuồn trước.

Rõ ràng tư duy của hắn vẫn chưa chuyển biến kịp, hễ nghĩ đến vấn đề là lại muốn chạy.

Nhưng A Tư Tháp lại lên tiếng nói không được: Chúng ta đi rồi, bọn họ sẽ lại quay đầu đi tấn công Ma Pháp Đế.

Lần này A Tư Tháp nói không sai, bọn họ phải ở lại để thu hút hỏa lực, tranh thủ thời gian cho Ma Pháp Đế.

Nhưng dù họ ở trong vương cung cũng không chống đỡ nổi chủ lực, những đoàn trưởng ma đạo sư quý tộc chủ lực kia ai mà không phải là tồn tại có thể tay không xé tường thành.

Vương cung có kiên cố đến mấy cũng không chống nổi những người này.

Chúng ta không chống nổi đâu.

Nói rồi mọi người lại nhìn về phía Đỗ Lan.

Đỗ Lan cười lên: Ta không thể ra tay, chỉ có thể cho các ngươi một vài đề nghị.

Tư duy của các ngươi phải linh hoạt hơn một chút, đừng chỉ nghĩ đến ma pháp, con bài tẩy trong tay các ngươi không chỉ có ma pháp, mà còn có những thứ khác, tư duy của các ngươi phải khuếch tán ra.

Con bài tẩy ngoài ma pháp.

Rõ ràng là đang nói đến quốc vương, nhưng một quốc vương thật sự có thể ngăn được thiên binh vạn mã sao.

Bọn họ thật sự sẽ để ý đến an toàn của quốc vương sao.

Tôi chỉ sợ họ không màng tất cả mà xông vào, chúng ta lại không thể thật sự làm gì quốc vương.

Đúng là có loại người này, nhưng những kẻ điên như vậy sẽ bị người lý trí ngăn lại, chỉ cần có lý trí thì sẽ không thể không quan tâm đến vấn đề an toàn của quốc vương.

Đỗ Lan nói, kỵ sĩ đoàn đúng là có một vài kẻ điên, ví dụ như em trai của anh chàng công cụ, chính là một kẻ cố chấp cuồng chính hiệu, hắn rất có khả năng sẽ không màng an toàn của quốc vương mà tấn công toàn lực.

Nhưng những người khác sẽ ngăn hắn lại, dù sao quốc vương vẫn rất quan trọng, vì quốc vương là người đứng đầu trong hệ thống chế độ hiện tại, dù chỉ là một linh vật, cũng không thể phá hoại.

Nếu bọn họ không màng đến quốc vương, thì làm sao có thể dùng quy củ để ràng buộc người bên dưới.

Đối với bất kỳ tổ chức nào, những nội dung đã được ước định thành thông lệ là vô cùng quan trọng. 197.

Lấy một ví dụ, một quốc gia giống như một nhà máy, trong nhà máy không chỉ có quy chương chế độ mà còn có xưởng sản xuất, văn phòng, những câu chuyện phiếm và quy tắc ngầm trong nhà ăn.

Mà tất cả công nhân đều làm đúng chức trách của mình, chính là vì mọi người đều tuân thủ chế độ và quy tắc ngầm của nhà máy, nếu có người dám công khai phá hoại, sẽ bị những người khác tẩy chay.

Mà nếu kẻ phá hoại không những không bị áp chế, ngược lại còn thành công, thì nhà máy này có khả năng sẽ sụp đổ, vì tất cả mọi người sẽ đều muốn bắt chước kẻ phá hoại quy tắc.

Quốc vương tuy là một linh vật, nhưng cũng đại diện cho một mắt xích của quy củ, cho nên bắt buộc phải tồn tại.

Chương 2024

Nếu không chính là lễ nhạc băng hoại, đến lúc đó cha con tàn sát, vua tôi giết nhau sẽ trở thành chuyện thường tình.

Đừng bao giờ đánh giá quá cao giới hạn của con người, vì cao thượng rất khó, ti tiện rất dễ.

Ý của Đỗ Lan là dùng quốc vương để uy hiếp, không cho bọn họ đến gần.

Bọn họ sẽ bao vây chúng ta, nhưng không dám manh động, bọn họ sẽ tìm cách cắt đứt thức ăn của chúng ta, không ngừng quấy nhiễu để chúng ta mệt mỏi, hy vọng chúng ta lộ ra sơ hở, để họ có thể cứu quốc vương.

Đỗ Lan đã nghĩ đến việc kỵ sĩ đoàn bên ngoài sẽ làm gì: Nhưng đừng sợ, chỉ cần chúng ta nắm giữ quốc vương, bọn họ sẽ ném chuột sợ vỡ bình.

Chúng ta có thể bắt họ gửi thức ăn vào, điều duy nhất cần lo lắng là họ sẽ thỉnh thoảng quấy nhiễu, tiêu hao tinh lực của chúng ta.

Nhưng cũng không sao, chúng ta chỉ cần kiên trì đủ thời gian là được, đến lúc đó Ma Pháp Đế và Dạ Kiến chắc chắn sẽ có hành động.

Mọi người nghe xong cảm thấy rất đúng, vậy thì cứ làm thế trước đã.

Do A Tư Tháp áp giải quốc vương lên tường thành, bảo kẻ địch bên ngoài đừng manh động.

Quốc vương cũng rất phối hợp, vì ông ta sợ chết hơn bất kỳ ai, ông ta còn cả đống vinh hoa phú quý chưa hưởng thụ, không muốn chết.

Cho nên ông ta ở trên tường thành gào thét lớn tiếng bắt kỵ sĩ đoàn lui về phía sau, ai dám đến gần tuyệt đối sẽ không tha cho bọn họ.

Tuy không thích quốc vương, nhưng vì quy củ nên vẫn không thể vọng động.

Kỵ sĩ đoàn cũng như Đỗ Lan đã nghĩ, bắt đầu bao vây vương cung.

Bọn chúng vậy mà không chạy trốn.

Xem ra chúng muốn giữ chúng ta lại đây.

Kỵ sĩ đoàn cũng ý thức được đối phương rõ ràng có ma pháp dịch chuyển nhưng lại không chạy, chắc chắn là có mục đích: Chẳng lẽ chúng muốn cùng Ma Pháp Đế trong ngoài phối hợp.

Bất kể chúng muốn làm gì, chúng ta chỉ cần làm tốt công việc của mình là được, triệu tập toàn bộ chiến lực của kỵ sĩ đoàn về, nếu Ma Pháp Đế dám đến, vậy thì vừa hay tiêu diệt toàn bộ bọn họ.

Kỵ sĩ đoàn cũng không ngốc, bọn họ sẽ chuẩn bị sẵn sàng.

Cư dân Vương Đô đều không biết đã xảy ra chuyện gì, bây giờ ai nấy đều lo sợ cho bản thân, căn bản không dám ra khỏi nhà, cả Vương Đô đều giới nghiêm, một bầu không khí gió mưa sắp đến tự nhiên ập tới.

Người trong vương cung khống chế quốc vương tạm thời không có nguy hiểm, nhưng cũng là tâm lực kiệt quệ, bọn họ bây giờ hồi tưởng lại cũng giống như một giấc mơ, không ngờ những người như họ từ những phế vật bị người ta xem thường lại biến thành công địch của vương quốc bị người người đòi đánh, sự thay đổi này cũng thật không biết là vui hay buồn.

Trước đây là bị khinh miệt, bây giờ là bị địch thị, dường như bị địch thị còn dễ chịu hơn một chút, dù sao giữa kẻ địch không cần khách sáo, không cần quan tâm đến suy nghĩ của đối phương.

Không làm kẻ địch, không những bị coi thường, còn phải lo nghĩ cho người coi thường mình, thật quá thiệt thòi.

Cuộc vây thành, người bên trong phải nghĩ cách ra ngoài, người bên ngoài nghĩ cách vào trong.

Nguồn nước và lương thực của vương cung đều bị cắt đứt, may mà người bên ngoài không nỡ để quốc vương chết đói, nên vẫn duy trì cung cấp lương thực cơ bản, nhưng cứ giằng co như vậy, người trong vương cung sớm muộn cũng sẽ sụp đổ.

Hắc Bạo Ngưu đoàn thì không sao, đều là những phế vật đã quen sóng gió, tâm lý cực kỳ tốt.

Ngược lại, những gia thần bị lôi kéo vào thì sắp không chịu nổi, tuy họ cũng muốn đánh cược một lần xe đạp biến thành xe máy, nhưng nhìn đại quân kỵ sĩ đoàn bên ngoài tường vây vương cung, họ đã sợ hãi.

Bên ngoài là quân đoàn có thể hủy diệt một quốc gia, mà con bài tẩy trong tay họ chỉ có một quốc vương có cũng như không.

Nếu người bên ngoài không đợi được nữa, trực tiếp giết chết quốc vương, rồi đổ trách nhiệm cho họ thì sao.

Bọn họ vốn đã coi thường Hắc Bạo Ngưu đoàn, bây giờ lại càng nảy sinh ý định rút lui.

Thức ăn mà kỵ sĩ đoàn gửi đến mỗi ngày đều không đủ, mấy ngày sau bụng mọi người bắt đầu kêu òng ọc.

Chúng ta hay là giết bọn chúng rồi đầu hàng đi.

Các gia thần thảo luận: Nếu không chúng ta cũng phải chôn cùng, mấy tên này chết không đáng tiếc, mạng của chúng ta quý giá hơn chúng nó nhiều.

Lúc này, cũng chẳng quan tâm người của Hắc Bạo Ngưu đoàn có phải là chủ nhân của họ không, mạng sống vẫn quan trọng hơn.

Phải nói rằng bọn họ thay đổi thật sự rất nhanh, mấy ngày trước còn nghĩ đến cơ hội lật đổ quốc vương, xây dựng một quốc gia mới, thăng quan phát tài, mới mấy ngày đã thay đổi, đã sợ hãi.

Thực ra là họ đã bình tĩnh lại, trước đó bị Hắc Bạo Ngưu đoàn dọa cho sợ, mấy ngày nay bình tĩnh lại suy nghĩ, đúng là sợ hãi muộn màng.

Lúc đầu đầu óc họ hồ đồ, dù sao lúc đó nếu họ không đồng ý thì Phá Ma Kiếm đã giáng xuống đầu họ, họ cũng là bị ép bất đắc dĩ mới phải đi vào con đường sai lầm.

Bọn họ rõ ràng là nỗi sỉ nhục của quý tộc, có tư cách gì chỉ huy chúng ta.

Gia thần là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, chủ nhân giữa nhau coi thường nhau thì thôi đi, những tên chân chó của đám đại quý tộc này lại cũng bắt đầu coi thường, thật là quên mất thân phận của mình.

Đại tiểu thư dù không được yêu quý, đó cũng là chuyện giữa anh chị em họ, chỉ có thể nói anh trai chị gái của cô không biết nể mặt em gái, nhưng người ngoài có tư cách gì mà coi thường đại tiểu thư.

Còn anh chàng công cụ, dù ma pháp của hắn không giỏi tấn công, cổng dịch chuyển của hắn cũng vô cùng mạnh mẽ, chỉ cần là nơi đã từng đi qua cơ bản đều có thể đến ngay lập tức, ma pháp phạm vi lớn như vậy có thể nói là hỗ trợ vô địch, gia thần có tư cách gì xem thường hắn.

Về phần anh chàng cuồng em gái, hắn hoàn toàn là bị họ hàng tính kế, năm đó hắn còn nhỏ, nếu không phải vì tuổi trẻ thiếu hiểu biết cũng sẽ không bị ném vào nhà giam, những gia thần này không những không giúp đỡ mà còn thần phục họ hàng, bản thân đã đáng chết.

Có thể nói gia thần của ba gia tộc này đều rất rác rưởi, cũng có thể thấy được cả giai cấp quý tộc đã đến bên bờ vực sụp đổ, họ đã bắt đầu không tuân thủ quy củ, người thân không còn hòa thuận, trên dưới không còn tôn ti, hệ thống quý tộc đã lung lay sắp đổ, nếu không phải vì giai cấp ma đạo sư vẫn còn rất vững chắc, quý tộc đã sớm sụp đổ.

Đúng là thượng bất chính hạ tắc loạn, bây giờ các ngươi đã biết vì sao Ma Pháp Đế và Dạ Kiến lại rời bỏ các ngươi rồi chứ.

Đỗ Lan nói với Hắc Bạo Ngưu đoàn, thực ra họ vẫn luôn giám sát động tĩnh của các gia thần.

Vốn dĩ đã không mong bọn họ trung thành.

Anh chàng cuồng em gái còn không hiểu những gia thần này sao, nói thật hắn đã mất hết hy vọng vào nhân tính rồi, trừ một số ít người hắn quan tâm, hắn không tin bất kỳ ai.

Dạ Kiến, A Tư Tháp, em gái, còn có các chiến hữu trong Hắc Bạo Ngưu đoàn, người mà anh chàng cuồng em gái tin tưởng chỉ có bấy nhiêu.

Về phần gia thần, có thể từ bỏ bất cứ lúc nào.

Mà anh chàng công cụ cũng không ngờ gia thần nhà mình lại có thái độ bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh như vậy: Chúng ta phải làm sao.

Thực ra ta có một kế hoạch.

Đỗ Lan cười nói.

Kế hoạch gì.

Nếu bọn họ muốn phản bội, cứ để họ phản bội, kế hoạch của ta là để họ dẫn kỵ sĩ đoàn vào vương cung, sau đó chúng ta cho nổ tung vương cung.

Chúng ta có cổng dịch chuyển có thể vận chuyển thuốc nổ vào, có thể cho bọn họ bay lên trời trong lúc thần không biết quỷ không hay.

Quá nguy hiểm, sẽ có người chết.

Nếu thật sự làm như vậy, sẽ có người chết vì nổ.

Hắc Bạo Ngưu đoàn dù sao cũng đều là người trẻ tuổi, đến hiện tại họ vẫn chưa từng đại khai sát giới, trong lòng vẫn còn thiện lương.

Thực ra các ngươi cũng không cần quá kích động, chuyện như vậy sau này sẽ thường xuyên xảy ra, thời loạn sắp đến rồi, không phải các ngươi giết người, thì là người khác giết các ngươi, các ngươi cũng có thể giữ lấy năng lực của mình mà không hành động, chờ người khác chém dao đồ tể lên người mình, hoặc chờ đợi Ma Pháp Đế đến cứu các ngươi, đây đều là lựa chọn của các ngươi, ta chỉ đề nghị.

Đỗ Lan không ép buộc họ, nhưng có lúc xã hội chính là như vậy, không thể không khiến người ta phải đưa ra lựa chọn.

Hắc Bạo Ngưu đoàn bây giờ vẫn chưa được coi là đội ngũ cách mạng thực sự, vì họ vẫn chưa hiểu và tiêu hóa được tư tưởng tiên tiến, động cơ của họ bây giờ hoàn toàn là vì sự tin tưởng vào Ma Pháp Đế và Dạ Kiến, chứ không phải muốn thay đổi thế giới.

Nhưng chuyện này không thể vội vàng, dù sao thời thế tạo anh hùng, sau này họ sẽ trưởng thành, qua thử thách của sắt và máu, họ mới càng ngày càng hiểu được sự sâu sắc của tư tưởng, càng ngày càng hiểu được tầm nhìn xa của Ma Pháp Đế và Dạ Kiến.

Cho nên bây giờ họ vẫn còn do dự không quyết đoán, không xuống tay tàn nhẫn, Đỗ Lan cũng không ép buộc họ.

Đề nghị của Đỗ Lan bị phủ quyết, Hắc Bạo Ngưu đoàn vẫn muốn duy trì hiện trạng, sau đó lại trốn đi.

Nhưng họ đã quên rằng một khi kỵ sĩ đoàn thông qua gia thần hiểu được tình hình bên trong vương cung, họ cũng có rất nhiều ma pháp thần kỳ có thể sử dụng, có thể lẻn vào cứu quốc vương mà không ai hay biết.

Đến lúc đó Hắc Bạo Ngưu đoàn e rằng muốn chạy cũng không chạy được, chắc chắn sẽ bị bắt.

Nhưng bị bắt cũng tốt, không trải qua khổ nạn, sẽ không biết được sự ngây thơ của mình.

Đỗ Lan đi trước một bước vậy, hắn biết sự ngây thơ của Hắc Bạo Ngưu đoàn không chỉ hại họ, mà còn hại cả Ma Pháp Đế và Dạ Kiến.

Gia thần muốn phản bội, Hắc Bạo Ngưu đoàn biết nhưng không dám xuống tay tàn nhẫn, điều này trực tiếp dẫn đến một loạt vấn đề.

Không lâu sau khi Đỗ Lan rời đi, gia thần quả nhiên liên lạc với kỵ sĩ đoàn bên ngoài.

Kỵ sĩ đoàn bảo gia thần bảo vệ an toàn cho quốc vương, sau đó họ dùng ma pháp can thiệp khống chế toàn bộ vương cung, cắt đứt cổng dịch chuyển, tiếp theo là cường công.

Nếu không có Khiếm Tân, người quản lý thư viện cũng sẽ không đi trên con đường cách mạng. nếu Hắc Bạo Ngưu đoàn không trải qua gian khổ, họ cũng sẽ không hiểu được thời đại phong vân biến đổi. nếu Ma Pháp Đế và Dạ Kiến không hy sinh, thì sẽ không thể hiện được sự tà ác và hỗn loạn của giai cấp ma đạo sư.

Gia thần bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, trật tự quý tộc đảo lộn, sự phản kháng tuyệt vọng của nông dân đều đại diện cho sự thay đổi.

Bây giờ cách mạng đã đến, dưới bánh xe lịch sử không ai có thể may mắn sống sót.

Đỗ Lan vừa đi, Hắc Bạo Ngưu đoàn không còn ai dám đề xuất kế hoạch tiêu diệt toàn bộ kẻ địch.

Kỵ sĩ đoàn xông vào, sự ngây thơ của Hắc Bạo Ngưu đoàn khiến họ mất đi tự do, họ từ kẻ bắt cóc biến thành con tin.

Giết chúng, giết chúng.

Quốc vương muốn giết gà dọa khỉ, đem Hắc Bạo Ngưu đoàn ra chém đầu thị chúng.

Nhưng các đoàn trưởng kỵ sĩ đoàn lại có kế hoạch khác: Ma pháp thời gian của Ma Pháp Đế quá mạnh, chúng ta có thể dùng những người này làm uy hiếp, để Ma Pháp Đế bó tay chịu trói.

Quốc vương nghe xong cảm thấy có lý: Vậy thì giết Ma Pháp Đế trước, rồi giết bọn chúng, à đúng rồi, cả tên Dạ Kiến kia cũng giết luôn.

Hắc Bạo Ngưu đoàn không ngờ lại thành ra thế này, họ đã đánh giá thấp sự mạnh mẽ và tà ác của kẻ địch, họ có chút hối hận vì đã không làm theo kế hoạch của Đỗ Lan, nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn.

Chương 2025

Quốc vương được cứu, các thành viên trẻ tuổi của Hắc Bạo Ngưu đoàn lại bị bắt toàn bộ, sự can thiệp ma lực khiến cổng dịch chuyển mất tác dụng.

Dù A Tư Tháp vận chuyển phản ma lực hết sức cũng không địch lại số đông, cuối cùng bị đánh bại.

Tất cả ma pháp thư đều bị phong ấn.

Khi muốn phóng thích ma pháp, ma pháp thư phải được mở ra, lật đến trang chỉ định, một khi ma pháp thư bị đóng lại không mở ra được, sẽ không thể sử dụng ma pháp.

Đương nhiên muốn đóng ma pháp thư cũng cần ma lực, ma lực mạnh hơn kẻ địch.

Bây giờ ma pháp thư của các thành viên Hắc Bạo Ngưu đoàn đều bị người ta dùng ma lực phong ấn, họ mất đi khả năng phản kháng, A Tư Tháp thậm chí còn không rút được Phá Ma Kiếm ra, bây giờ họ chính là cá nằm trên thớt, mặc người chém giết, trả giá cho sự ngây thơ của mình.

Nếu lúc đầu họ nghe lời Đỗ Lan chủ động dụ địch xâm nhập, dùng thuốc nổ oanh tạc thì ít nhất cũng có thể cho nổ bay một nửa kỵ sĩ đoàn.

Tiếc là lịch sử không có nếu như, bây giờ họ đã trở thành con tin để kỵ sĩ đoàn uy hiếp Ma Pháp Đế.

Anh trai của đại tiểu thư, là một quý tộc ưu nhã, giống như Kuchiki Byakuya trong Bleach, luôn nghiêm túc và lạnh lùng đối xử với mọi người, anh ta tỏ ra phẫn nộ trước những việc làm của em gái út của mình, anh ta không ngờ em gái lại hồ đồ như vậy, sớm biết thế đã không sắp xếp cho cô vào Hắc Bạo Ngưu đoàn, đúng là gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, em gái đều bị làm hư rồi.

Thực ra anh cả cũng rất quan tâm đến em út, ném cô vào Hắc Bạo Ngưu đoàn chính là hy vọng đừng để quý tộc trào phúng cô nữa, nhưng không ngờ hảo tâm lại làm nên chuyện xấu, cuối cùng em gái lại đi vào con đường không lối về, mình làm anh trai tuy không muốn em gái chết đi, nhưng lại bất lực, chỉ có thể làm theo quy tắc, đem em gái mình dựng lên trên tường thành Vương Đô, giống như đám loạn quân Hắc Bạo Ngưu đoàn, không cho ăn uống.

Tin tức đã được truyền ra ngoài, Ma Pháp Đế cũng đã biết được kết cục của Hắc Bạo Ngưu đoàn, ông biết đây là cạm bẫy, nhưng ông nhất định phải đi cứu người.

Bởi vì các thành viên Hắc Bạo Ngưu đoàn đều là những đứa trẻ của Dạ Kiến, mình đã để Dạ Kiến đi làm nội gián trong Bạch Dạ Ma Nhãn, cửu tử nhất sinh, nếu mình không thể bảo vệ tốt những đứa trẻ này nữa, thì thật quá có lỗi với Dạ Kiến đã hy sinh tất cả.

Dạ Kiến đã từ bỏ vinh dự, thành tựu, địa vị, không oán không hối mà trở thành người nằm vùng, chỉ để báo đáp ơn tri ngộ của Ma Pháp Đế.

Bây giờ Ma Pháp Đế cũng không thể để Dạ Kiến thất vọng, bất kể giá nào, ông cũng phải đảm bảo an toàn cho những đứa trẻ của Hắc Bạo Ngưu đoàn.

Ma Pháp Đế lật giở ma pháp thư không có bìa, khởi động làm nóng người, ông biết trận chiến này sẽ rất gian khổ, nhưng ông bắt buộc phải đi.

Có lẽ sau này ông sẽ không trở về được nữa.

Ma Pháp Đế đã bắt đầu sắp xếp hậu sự, xem ra ông ấy cũng biết điểm yếu của mình.

Đỗ Lan rất rõ ràng, nếu là chiến đấu bằng thủ đoạn thông thường, Ma Pháp Đế sẽ ở thế bất bại.

Nhưng ông quá thiện lương, một khi người khác dùng con tin uy hiếp, Ma Pháp Đế giữa con tin và chính mình chắc chắn sẽ chọn bảo vệ con tin, như vậy, thế bất bại của Ma Pháp Đế đã lung lay.

Thậm chí nếu quý tộc dùng con tin uy hiếp Ma Pháp Đế tự sát, Ma Pháp Đế cũng sẽ không do dự một chút nào.

Đây chính là Ma Pháp Đế, một người đàn ông có lòng thiện lương lớn hơn cả sức mạnh.

Có thể nói thế giới này không xứng với Ma Pháp Đế, cũng không xứng với Dạ Kiến, cũng không xứng với A Tư Tháp, những người đàn ông vì lý niệm của mình mà chiến đấu đến giây phút cuối cùng của sinh mệnh, thật sự khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Nhưng bây giờ tình hình của Ma Pháp Đế đúng là đã đến mức nguy kịch, nhưng cũng không phải là không có khả năng sống sót.

Điều duy nhất Ma Pháp Đế có thể lợi dụng bây giờ chính là sự hư ngụy của các quý tộc, tuy rằng các quý tộc đã chuẩn bị xé rách mặt mũi, không cần thể diện, nhưng quán tính làm quý tộc sẽ không dễ dàng biến mất như vậy.

Dù sao cũng là truyền thống mấy trăm năm, không ngừng nhấn mạnh vinh quang của quý tộc, nếu Ma Pháp Đế thật sự có thể lợi dụng tinh thần vinh quang còn sót lại của quý tộc, để họ từ bỏ con tin mà chọn chiến đấu chính diện, ông ấy vẫn có khả năng sống sót.

Nhưng đây là phải cầu xin vinh quang của kẻ địch, đặt mạng sống của mình vào tay kẻ địch.

Nếu cần thiết, ta có thể ra tay.

Địch Ny Toa không hy vọng Ma Pháp Đế chết đi, vì cách mạng cần Ma Pháp Đế.

Ma Pháp Đế chết hay không, không phải là vấn đề, trong mắt Đỗ Lan sinh tử của Ma Pháp Đế đã không còn quan trọng, vì hắn rất rõ ý nghĩa của Ma Pháp Đế bây giờ nằm ở chỗ ông đại diện cho lực lượng sản xuất mới, cho nên nếu Ma Pháp Đế chết, có lẽ ngược lại còn có thể kích phát ý chí chiến đấu của mọi người.

Đương nhiên Ma Pháp Đế sống sót cũng được, dù sao Đỗ Lan cũng không nói rõ được rốt cuộc là anh hùng đã chết có tác dụng hơn, hay là anh hùng còn sống có tác dụng hơn.

Chỉ có một điểm có thể xác định, Ma Pháp Đế đời thứ hai mươi tám đã là một anh hùng không thể nghi ngờ.

Ta vẫn cho rằng Ma Pháp Đế nên sống sót, tuy rằng cái chết của anh hùng có thể tạo ra nhiều anh hùng hơn, nhưng anh hùng không nên luôn kết thúc một cách bi tráng.

Địch Ny Toa nói.

Không nhất thiết phải chết đi, anh hùng sống sót cũng có thể truyền bá tư tưởng của mình, tuy thiếu đi một phần bi tráng, nhưng Địch Ny Toa tin rằng dù mọi người sẽ quên đi anh hùng còn sống, quên đi ông là khởi nguồn của tư tưởng, nhưng sẽ không quên tư tưởng mà ông đại diện.

Thực ra có lúc con người đúng là rất sến sẩm, trong rất nhiều tác phẩm văn học tràn ngập những lời ca ngợi sự hủy diệt.

Có lẽ là vì rất nhiều tác giả văn học đều là những người không như ý, cho nên có cảm xúc mà phát tiết, đối với những anh hùng bi kịch trong lịch sử càng có sự đồng cảm hơn.

Cho nên họ ca ngợi sự bi tráng, ca ngợi thất bại vĩ đại, và các thế hệ văn nhân than thở truyền lại, anh hùng đã chết ngày càng trở nên sống động, ngày càng trở nên tròn đầy và vĩ đại.

Rõ ràng chế độ và xã hội trên thế giới đều do những anh hùng còn sống tạo ra, nhưng những anh hùng sống này rất ít khi được đề cập, mọi người luôn cảm thấy mọi thứ mình có được đều là lẽ đương nhiên, sau đó họ vừa hưởng thụ sự tiện lợi do người sống tạo ra, vừa ca tụng người chết.

Thực ra anh hùng đã chết vì không thể thực hiện được mục tiêu, cho nên có thể bị các văn nhân đời sau gán cho vô số tư tưởng, những người không như ý đều có thể ký thác vào những người chết như vậy, qua quá trình gia công nghệ thuật lặp đi lặp lại, anh hùng đã chết sớm đã mất đi bộ mặt ban đầu, nói là nhân vật lịch sử, không bằng nói là chính mình trong lòng những người không như ý.

Mà anh hùng còn sống, cuộc đời của họ rất hoàn mỹ, căn bản không có đất để phát huy, hơn nữa cuộc đời như vậy lại đi ngược lại với cuộc đời của tác giả thất ý, các tác giả sao có thể đi ca tụng chứ.

Cho nên khi anh hùng chết đi, anh ta sẽ không còn là chính mình nữa, anh ta đại diện cho hàng ngàn vạn người khác, giới hạn ảnh hưởng sẽ biến mất, sẽ trở thành một huyền thoại kéo dài không dứt, được gán cho vô số biểu tượng tinh thần.

Mà anh hùng sống sót, anh ta nhiều nhất cũng chỉ hoàn thành sứ mệnh lịch sử của mình, những cống hiến mà anh ta làm ra vào thời đó trong mắt hậu thế chỉ là có hạn, rất nhanh sẽ bị lãng quên, kinh nghiệm của anh ta cũng sẽ bị phai nhạt, chỉ trở thành một thành viên trong số đông những người thành công trong sách lịch sử.

Người sống chẳng qua là nhất thời, người chết lại có thể vĩnh hằng.

Đỗ Lan thầm nghĩ hiện tượng của loài người thật là thú vị, chỉ riêng việc sinh tử của anh hùng thôi cũng có thể nảy sinh ra nhiều sự khác biệt như vậy.

Nói chung, anh hùng sống sót, có lợi cho hiện tại, một thế hệ thậm chí mấy thế hệ sẽ được hưởng lợi.

Anh hùng chết đi, trong thời gian ngắn không ai được hưởng lợi, nhưng sau đó vô số văn nhân thi sĩ sẽ bắt đầu sáng tác, anh hùng đã chết sẽ trở thành tài sản văn học và tư tưởng quý báu của nhân loại, sẽ trở thành vật mang tinh thần của nhân loại.

Về phần ai đúng ai sai, Đỗ Lan cũng không nói được, chỉ có thể xem lựa chọn của chính anh hùng.

Ma Pháp Đế rõ ràng thuộc về loại anh hùng sẵn sàng chết để cứu người, để tinh thần của mình bất diệt.

Trời âm u, Vương Đô của Tam Diệp Thảo, bầu trời u ám dường như báo hiệu một bi kịch sắp xảy ra.

Trên tường thành, các thành viên trẻ tuổi của Hắc Bạo Ngưu đoàn đã bị trói trên thập tự giá được ba ngày, họ không được uống một giọt nước nào.

Cô em gái đáng yêu của anh chàng cuồng em gái đứng bên dưới khóc đỏ cả mắt, nếu không phải có lão tu nữ của tu đạo viện chăm sóc, cô bé loli đáng yêu này có lẽ đã ngã bệnh.

Cư dân chỉ biết những người này phạm thượng tác loạn, là loạn tặc, họ đã ra tay với quốc vương, suýt nữa làm quốc vương bị thương.

Đến tận bây giờ, cư dân Vương Đô thực ra cũng không rõ rốt cuộc bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, không biết tại sao Ma Pháp Đế lại phản bội, cũng không biết tại sao lại có người trong kỵ sĩ đoàn ra tay với quốc vương.

Họ không hiểu, giá lương thực rẻ chẳng lẽ không phải là chuyện tốt sao.

Đối với người trong thành đương nhiên là chuyện tốt, vì giá họ mua lương thực rẻ hơn, đối với người có tiền cũng là chuyện tốt, vì tiền lương trả cho nhân công cũng có thể giảm bớt, dù sao giá lương thực rẻ rồi, tiền mọi người chi cho ăn uống cũng ít đi.

Cho nên mới xảy ra chuyện nông dân vì duy trì giá lương thực mà đổ bỏ lương thực, một chuyện thật hài hước.

Rõ ràng người ở Vương Đô không biết cái gì gọi là cốc tiện thương nông lúa rẻ hại nông dân, thế giới này vẫn chưa tổng kết được câu nói xưa địch thậm quý, thương dân. thậm tiện, thương nông. dân thương tắc ly tán, nông thương tắc quốc bần Giá quá cao, hại dân. quá rẻ, hại nông dân. dân bị hại thì ly tán, nông dân bị hại thì nước nghèo.

Lương thực đắt, người trong thành không ở nổi, chỉ có thể rời đi, thành thị sẽ tiêu điều.

Lương thực rẻ, lợi ích của nông dân không được bảo đảm, vậy thì quốc gia sẽ đi đến nghèo đói và hỗn loạn.

Cho nên tưởng chừng như thu hoạch được nhiều hơn vài đấu, nhưng đạo lý trong đó lại vô cùng sâu sắc, và nguyên nhân gây ra một loạt vấn đề này ở Vương quốc Tam Diệp Thảo thực ra là vì quốc gia này thiếu nghiêm trọng cơ chế đối phó, đã quá mục nát và già cỗi, căn bản không thể đối phó được với loại xung kích từ gốc rễ này.

Não của quý tộc đã cứng nhắc, cho nên chỉ nghĩ đến thủ đoạn bạo lực từ trước đến nay, mà không có suy nghĩ nào khác.

Ngay cả chính quý tộc cũng không hiểu tại sao lại như vậy, cư dân thành thị càng không hiểu.

Họ tưởng đây là chuyện tốt, nhưng lại không thấy được sự thay đổi của nông nghiệp chỉ là khởi đầu, điều Ma Pháp Đế thể hiện là sự tiến bộ của lực lượng sản xuất, sẽ không chỉ giới hạn ở nông nghiệp.

Bây giờ thị dân cảm thấy lương thực rẻ là chuyện tốt, vậy thì sau này nếu phí dịch vụ và phí thủ công của họ cũng rẻ đi, e rằng sẽ khóc ròng.

Bây giờ họ ủng hộ Ma Pháp Kỵ Sĩ đoàn, hoàn toàn là vì họ không thấy được xu thế của tương lai, chứ không phải vì họ xấu.

Có thể nói sau khi Đỗ Lan phát minh ra cái cày, đã trực tiếp thúc đẩy một bước nhảy vọt về kỹ thuật của cả thế giới, với ma lực làm năng lượng, thế giới này rất có khả năng sẽ phát triển công nghiệp trong thời gian ngắn, đó là một chuỗi cách mạng, xung đột phát sinh cũng sẽ ngày càng lớn.

Chương 2026

Việc Hắc Bạo Ngưu đoàn bị bắt cũng có thể là sự kiện trọng đại mở đầu cho cuộc cách mạng, A Tư Tháp và họ có vinh dự trở thành nhân vật chính trong sự kiện lớn này.

Ma Pháp Đế đến rồi.

Tám đoàn trưởng kỵ sĩ đoàn đều đã vào vị trí, mỗi người đều khí thế hùng hổ, thậm chí còn có một cao nhân thế ngoại cũng được mời về Vương Đô, vì họ đều biết Ma Pháp Đế rất mạnh, nếu họ không chuẩn bị cho tình huống xấu nhất thì không thể nào đánh bại được Ma Pháp Đế.

Vị cao nhân thế ngoại này là một người phụ nữ, một người phụ nữ tóc đỏ tỏa ra khí chất của dã thú, cô ta vừa cười, ngay cả ma thú cũng không dám đến gần.

Tám đại đoàn trưởng cộng thêm người phụ nữ này, chín người có lòng tin sẽ hạ được Ma Pháp Đế.

Ma Pháp Đế thì chỉ có một mình, đứng bên ngoài tường thành, đã từng có lúc người trong tường thành xem Ma Pháp Đế như thần tượng để sùng bái, nhưng bây giờ lại mài dao soàn soạt muốn chém giết Ma Pháp Đế dưới chân tường thành.

Ma Pháp Đế.

Người của Hắc Bạo Ngưu đoàn đều biết là chính mình đã làm liên lụy Ma Pháp Đế.

Ma Pháp Đế mỉm cười, ông không hề oán hận những ma đạo sư này, đây chỉ là lập trường khác nhau mà thôi: Thả họ ra đi.

Nói dễ nghe nhỉ, tội mà chúng phạm là tội đại bất kính thập ác bất xá.

Quốc vương la hét.

Thứ các ngươi cần là ta, ta có thể bó tay chịu trói.

Ma Pháp Đế đang ra điều kiện.

Ngu xuẩn, ngươi nên xem tình hình hiện tại đi.

Đao của đao phủ đã kề lên cổ của mọi người trong Hắc Bạo Ngưu đoàn, chỉ cần nhấc tay chém xuống, không một người trẻ tuổi nào có thể sống sót.

Đừng quan tâm đến chúng tôi.

A Tư Tháp không muốn vì mình mà hại chết Ma Pháp Đế.

Ma Pháp Đế không trả lời.

Lúc này đoàn trưởng Lê Minh đoàn ra tay, một cái cây khổng lồ mọc lên từ dưới chân Ma Pháp Đế, trực tiếp trói chặt tứ chi của Ma Pháp Đế vào thân cây, không cho ông có cơ hội né tránh.

Sau đó, tám ma đạo sư mạnh mẽ khác đều bắt đầu chuẩn bị ma pháp.

Sáng Sinh Ma Pháp.

Không hẹn mà cùng ra tay, tám luồng sức mạnh ma pháp hóa thành đao thương kiếm kích phủ việt câu xoa nhắm thẳng vào ngực Ma Pháp Đế, họ biết lần này Ma Pháp Đế sẽ không né tránh.

Hỏa diễm, băng sương, độc tố, lưỡi dao sắc bén.

Tuy nhiên, ngay khi họ sắp lấy mạng Ma Pháp Đế, Ma Pháp Đế lại không bó tay chịu trói: Thời gian đình chỉ.

Tám món vũ khí đều dừng lại giữa không trung.

Các ngươi muốn giết ta rất đơn giản, ta sẽ không chạy trốn, chỉ cần các ngươi thả họ đi, ta lập tức sẽ từ bỏ chống cự.

Ma Pháp Đế cũng không ngốc, ông đến để cứu người, không phải đến để tự sát.

Mình có thể chết, nhưng Hắc Bạo Ngưu đoàn phải sống.

Mọi người thấy ma pháp thời gian của Ma Pháp Đế thần xuất quỷ một, nhất thời cũng không biết nói gì cho phải, ma lực đều có thể bị cố định giữa không trung, e rằng họ thật sự không thể giết Ma Pháp Đế một cách gọn gàng được.

Lời này có thật không.

Chúng ta thả chúng đi, ngươi thật sự nguyện ý tự sát.

Chỉ cần Ma Pháp Đế chết, các thế lực phản kháng khác căn bản không đáng nhắc đến.

Tất nhiên, ta chưa bao giờ nói dối.

Người đâu, thả chúng ra.

Dù sao đợi Ma Pháp Đế chết rồi, họ vẫn có thể bắt Hắc Bạo Ngưu đoàn lại.

Cởi trói, những người trên thập tự giá đã lấy lại tự do.

Mở cổng dịch chuyển đi đi.

Ma Pháp Đế nói với những người trẻ tuổi này, ông rất vui mừng, vì những người trẻ tuổi này sẽ trở thành hy vọng của tương lai, đặc biệt là A Tư Tháp phản ma pháp, sự tồn tại của cậu dường như là để đối kháng với thế giới ma lực vi tôn này, là để lật đổ trật tự vốn có.

Ma Pháp Đế.

A Tư Tháp biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, cậu không thể đi.

Ma pháp thư của họ cũng đã được giải phóng, lại có thể sử dụng ma pháp rồi, họ không muốn đi, họ muốn cứu người.

Cơ hội.

Lúc này Do Nặc cuối cùng cũng không đợi được nữa, một cơn lốc xoáy cuộn lên bên cạnh hắn, trong nháy mắt thổi bay một lượng lớn ma đạo sư: A Tư Tháp còn đợi gì nữa, dùng Phá Ma Kiếm của cậu đi cứu Ma Pháp Đế.

Do Nặc đột nhiên gây khó dễ, trước đó hắn vẫn luôn nhẫn nhịn là vì sợ bạn thân bị thương, bây giờ A Tư Tháp đã tự do, cơ hội đã đến.

A Tư Tháp.

Anh chàng công cụ cũng quyết đoán, mở cổng dịch chuyển.

Phá Ma Kiếm của A Tư Tháp đã sẵn sàng, lao qua cổng dịch chuyển, một kiếm đâm vào cây đại thụ do ma lực tạo ra, trực tiếp phá giải ma pháp của đoàn trưởng Lê Minh đoàn.

Không thể để chúng chạy thoát.

Không ngờ mấy tên tiểu tốt này lại dám phá hoại kế hoạch của họ, đáng chết.

Kỵ sĩ đoàn vẫn quá tự tin, họ không ngờ Do Nặc sẽ phản bội vào thời điểm quan trọng, cũng không ngờ người của Hắc Bạo Ngưu đoàn không những không chạy trốn mà còn dám chiến đấu.

Họ đã ba ngày không ăn cơm, vốn dĩ nên đứng còn không vững, không ngờ A Tư Tháp lại còn có thể phát động tấn công.

Ma Pháp Đế cũng không ngờ những người trẻ tuổi này lại phản kích.

Đừng có sai lầm nữa.

Anh trai của đại tiểu thư hét lớn một tiếng: Chẳng lẽ em thật sự muốn tiếp tục bôi nhọ gia tộc sao.

Anh trai, những gì các anh đang làm bây giờ đều là sai trái.

Đại tiểu thư tuy không biết sai ở đâu, nhưng chắc chắn là sai, tóm lại cô cho rằng không nên giết Ma Pháp Đế.

Vậy thì đừng trách anh.

Anh trai dường như vừa định nổi giận, đột nhiên lại đấm một quyền vào chiến hữu bên cạnh, vì em gái, anh ta đã phản bội.

Anh trai biết nếu em gái bị bắt lại lần nữa, sẽ không có khả năng sống sót, cho nên cuối cùng anh ta vẫn chọn em gái.

Náo nhiệt như vậy, sao có thể thiếu ta được.

Dạ Kiến cũng đã đến, hắn dẫn theo đám lâu la của Bạch Dạ Ma Nhãn đến chi viện cho Ma Pháp Đế.

Cuộc đại phản bội, đầu tiên là tân binh Do Nặc của Lê Minh đoàn, tiếp theo lại có đoàn trưởng Ngân Sắc Cự Điêu đoàn, hai kẻ có ma lực khổng lồ phản bội, cộng thêm viện quân của Dạ Kiến, lập tức trở thành thế cân bằng.

Dạ Kiến.

Người kích động nhất khi thấy Dạ Kiến không phải là quốc vương đang tức giận, không phải là Ma Pháp Đế được chi viện, cũng không phải là thành viên của Hắc Bạo Ngưu đoàn, mà là nữ đoàn trưởng xinh đẹp của Lục Sắc Sắc Vi đoàn.

Sắc Vi đoàn là đội duy nhất trong chín đoàn toàn là nữ, và đoàn trưởng lại là một mỹ nữ tuyệt sắc hàng đầu nổi tiếng ở Vương Đô, và một mỹ nữ như vậy lại cũng thích Dạ Kiến.

Dạ Kiến thật là tội lỗi sâu nặng, thật không biết tên đại thúc suy đồi này có điểm gì thu hút các cô gái thích.

Thực lực và sự đáng tin cậy, tuy tính cách không phải là tốt nhất, nhưng Dạ Kiến đúng là rất có năng lực, và rất đáng tin cậy.

Trước đây hắn đã xông vào vương quốc của Nữ Ma Vương cứu nữ ngự tỷ nghiện rượu, câu chuyện của nữ đoàn trưởng xinh đẹp Sắc Vi đoàn cũng tương tự.

Nữ đoàn trưởng xinh đẹp không phải bị người ta giam cầm, mà là tự giam cầm mình, vì lúc đó cô không kiểm soát được ma lực của mình, suýt nữa đã nuốt chửng cả thị trấn, may mà Dạ Kiến xuất hiện cổ vũ và giúp cô kiểm soát ma lực của mình. 198.

Lúc đó nữ đoàn trưởng xinh đẹp còn chưa phải là đoàn trưởng, chỉ là một tiểu thư quý tộc bình thường, từ đó trở đi cô vẫn luôn thầm yêu Dạ Kiến, nhưng vì quá ngại ngùng nên luôn không để Dạ Kiến biết.

Nhưng không ngờ Dạ Kiến đột nhiên phản bội, khiến nữ đoàn trưởng xinh đẹp cả người đều không ổn, cô không hiểu Dạ Kiến đang nghĩ gì, tại sao lại từ bỏ vị trí đoàn trưởng kỵ sĩ đoàn mà không làm.

Nữ đoàn trưởng xinh đẹp chính là vì Dạ Kiến mới luôn nỗ lực trở thành đoàn trưởng, nhưng cuối cùng Dạ Kiến lại bỏ đi, điều này khiến nữ đoàn trưởng xinh đẹp có chút tức giận, cảm thấy Dạ Kiến đã vứt bỏ tấm lòng của mình.

Tuy tấm lòng này chưa từng được thổ lộ, nhưng nó thực sự tồn tại, vốn dĩ nên có cơ hội để thổ lộ, bây giờ lại không còn cơ hội nữa.

Vì Dạ Kiến đã trở thành kẻ địch.

Mình nhất định phải bắt Dạ Kiến về, chỉ có như vậy mới có cơ hội thổ lộ tấm lòng của mình một lần nữa.

Lão bản, tôi đến vẫn kịp chứ.

Dạ Kiến thấy Ma Pháp Đế bình an vô sự, lại thấy các thành viên của mình vẫn còn sống, thở phào nhẹ nhõm.

Người của Hắc Bạo Ngưu đoàn tuy trạng thái không tốt, nhưng ít nhất tay chân vẫn còn trên người.

Rất kịp thời.

Ma pháp thư của Ma Pháp Đế xuất hiện, ma pháp thư không có trang giấy, như một mặt trời nhỏ dưới đám mây âm u lơ lửng giữa không trung, tạo ra uy áp vô hạn.

Nhất thời, các đoàn trưởng kỵ sĩ đoàn đều không dám động đậy, vì họ biết Ma Pháp Đế bây giờ nếu ra tay không chút kiêng dè, họ tuyệt đối không có kết cục tốt.

Dạ Kiến đến tiếp ứng khiến mọi chuyện trở nên khó khăn hơn.

Ma Pháp Đế, ta đã muốn giao thủ với ngươi từ rất lâu rồi.

Lại là vị cao nhân thế ngoại kia, cô tuy là phụ nữ, nhưng tính cách nóng nảy, thực lực mạnh mẽ, cô tin rằng dùng thực lực có thể đánh bại mọi kẻ địch.

Âu Lôi Âu Na.

Ma Pháp Đế nhận ra người phụ nữ tóc đỏ này, là chị gái của đoàn trưởng Hồng Liên Sư Tử đoàn, vốn dĩ người phụ nữ này còn có tư cách trở thành đoàn trưởng hơn, nhưng cô lại chọn rời khỏi môi trường thoải mái để ra ngoài hoang dã rèn luyện bản thân, là một người phụ nữ mạnh mẽ và khó đối phó.

Dù sao không phải ai cũng có dũng khí rời khỏi vùng an toàn, huống chi cô còn là một người phụ nữ.

Chương 2027

BÙM.

Toàn thân bao bọc trong lửa, Âu Lôi Âu Na hóa thành một vệt sao băng tấn công.

Ma Pháp Đế là người kiểm soát thời gian, cho nên tốc độ của hắn không ai có thể đuổi kịp, dù là ánh sáng cũng không đuổi kịp.

Nhưng con sư tử cái lại không dừng lại, đạp lên không khí trên không trung di chuyển lượn lờ, đưa không gian vào phạm vi kiểm soát của mình: Ma Pháp Đế, ngươi quả nhiên rất mạnh.

Động tác của sư tử cái đã rất nhanh, có thể dùng từ nhanh như gió cuốn chớp giật, nhanh như điện quang hỏa thạch để hình dung, nhưng Ma Pháp Đế vẫn ung dung.

Bất kể sư tử cái tấn công vào đâu, Ma Pháp Đế đều có thể né được, sư tử cái thậm chí còn không nhìn thấy động tác né tránh của ông, có thể nói Ma Pháp Đế đã dùng gia tốc thời gian để di chuyển với tốc độ vượt qua khả năng quan sát của mắt thường. 199.

Nhưng sư tử cái vô cùng mạnh mẽ, ma lực và thể lực của cô dường như không thấy đáy, luôn duy trì vận động tốc độ cao.

Đem ma lực áp sát vào cơ thể mình hình thành ma lực bì phu, có thể giảm bớt tiêu hao không cần thiết, lại có thể nâng cao thực lực.

Ma lực bì phu của ngươi đã đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh rồi.

Ma Pháp Đế khen ngợi, ma lực bì phu là kỹ năng kiểm soát cao cấp, thành thạo như sư tử cái không hề dễ dàng.

Ma lực mạnh mẽ cộng với lượng tiêu hao ít ỏi, giúp sư tử cái có thể tiến hành chiến đấu cường độ cao trong thời gian dài.

Không chỉ như vậy, sư tử cái cũng không phải đang làm chuyện vô ích, trong lúc không ngừng tấn công, cô đang chuyển hóa chiến trường thành lãnh địa của mình.

Cái gọi là lãnh địa, là một kỹ xảo chiến đấu cao cấp, chính là dùng ma lực của mình thay thế toàn bộ ma lực có mặt khắp nơi trong không khí, như vậy khi kẻ địch chiến đấu sẽ có cảm giác ngột ngạt, có sức mà không dùng được. 200.

Ma Pháp Đế luôn di chuyển trong một phạm vi nhất định, tạo cơ hội cho sư tử cái mở ra lãnh địa của mình.

Dù Ma Pháp Đế có mạnh đến đâu, trong lãnh địa của mình cũng không thể phát huy toàn bộ thực lực: Ma Pháp Đế, ngươi đã là con mồi của ta.

BÙM, lại một lần nữa gia tốc, lần này sư tử cái muốn để nắm đấm của mình và mặt của Ma Pháp Đế có một lần kết thúc thân mật.

Dừng lại.

Một đòn thế như chẻ tre lại bị Ma Pháp Đế nhẹ nhàng dừng lại giữa không trung: Lãnh địa đúng là một cách hay, nhưng lãnh địa của ngươi đối với ta không có ảnh hưởng lớn lắm.

Ma pháp thời gian của Ma Pháp Đế có thể coi như là gian lận, không thể dùng cách thông thường để lý giải.

Mọi người cùng lên.

Thấy sư tử cái bị rơi vào trạng thái tạm dừng thời gian, tất cả mọi người lập tức xông lên, nhưng mục tiêu của họ không phải là Ma Pháp Đế, mà là con tin, họ muốn bắt lại người của Hắc Bạo Ngưu đoàn.

Điền Kỵ tái mã, tuy họ không đánh lại Ma Pháp Đế, nhưng có thể hạ được Hắc Bạo Ngưu đoàn.

Thứ Nguyên Trảm.

Dạ Kiến bảo vệ toàn bộ các thành viên đáng yêu của mình.

Đối thủ của ngươi là ta.

Nữ đoàn trưởng xinh đẹp của Sắc Vi đoàn nhìn chằm chằm vào Dạ Kiến, bây giờ bên cạnh cô toàn là những bụi gai có gai, hàng trăm sợi gai hóa thành nắm đấm, lao về phía Dạ Kiến.

Này này, không cần phải thế chứ.

Dạ Kiến thấy nữ đoàn trưởng xinh đẹp tức giận như vậy, tuy có thể hiểu được, nhưng nhắm vào mình như vậy, hình như không cần thiết lắm.

Nữ đoàn trưởng xinh đẹp cứ bám riết lấy Dạ Kiến, không cho hắn có bất kỳ cơ hội nào.

Dạ Kiến rất khó xử, hắn biết người phụ nữ này thực ra rất thiện lương, chỉ là cô bị giới hạn trong quan niệm cũ mà thôi.

Giai cấp ma đạo sư là tà ác, nhưng không phải ma đạo sư nào cũng là người xấu, điểm này Dạ Kiến cũng rất rõ, cho nên việc họ cần làm là cố gắng đoàn kết những sức mạnh có thể đoàn kết, để bạn bè của mình nhiều hơn, kẻ thù của mình ít đi.

Dạ Kiến cũng là một người thông minh, hắn biết muốn thay đổi thế giới chỉ dựa vào những người như họ là không đủ, vẫn cần phải tiếp nhận những người như Do Nặc và đoàn trưởng Cự Điêu đoàn, hơn nữa những người này càng nhiều càng tốt.

Nữ đoàn trưởng xinh đẹp cũng có thể thay đổi lập trường, Dạ Kiến biết điều này phụ thuộc vào việc mình có thể thuyết phục đối phương hay không: Cô là một người tốt, hy vọng cô có thể bình tĩnh nghe tôi nói.

Tuy nhiên nữ đoàn trưởng xinh đẹp không hề nghe, mà không ngừng tấn công, thực tế những đòn tấn công như vậy không có nguy hiểm, chỉ là để Dạ Kiến không thể phân tâm đi cứu người.

Phụ nữ vì yêu sinh hận thật là đáng sợ, vận đào hoa của Dạ Kiến quá tốt, gây ra nợ tình mà còn không tự biết, đúng là một người đàn ông tội lỗi sâu nặng.

Dạ Kiến hiện đang bận chiến đấu với nữ đoàn trưởng xinh đẹp của Sắc Vi đoàn, cũng không thể phát huy toàn bộ thực lực, nhiệm vụ bảo vệ Hắc Bạo Ngưu đoàn liền giao cho Ma Pháp Đế.

Người của Hắc Bạo Ngưu đoàn đều đã ba ngày ba đêm không ăn không uống, đã là nỏ mạnh hết đà, cho nên Ma Pháp Đế không chuẩn bị quyết chiến ngay bây giờ, họ vẫn chưa chuẩn bị, bây giờ nếu quyết chiến chỉ là thương vong vô ích: Mọi người cứu người trước, sau đó rút lui.

Căn bản không ai có thể ngăn được Ma Pháp Đế, cơ hội tốt vốn có cuối cùng vẫn là công dã tràng.

Dạ Kiến thấy Ma Pháp Đế dùng bong bóng thời gian đưa các thành viên đi, cũng chuẩn bị rút lui.

Đánh không lại Ma Pháp Đế, còn không đánh lại ngươi sao.

Mọi người cùng lên, đừng để tên phản đồ này chạy thoát.

Trong mắt các ma đạo sư, Dạ Kiến chính là điển hình của kẻ ăn cây táo rào cây sung, họ đã cho Dạ Kiến điều kiện tốt như vậy, để hắn từ một thường dân trở thành đoàn trưởng, hắn không những không biết ơn báo đáp, ngược lại còn luôn chống đối Ma Pháp Kỵ Sĩ đoàn, loại người này quả thực là tội ác tày trời.

Họ thấy một mình đoàn trưởng Sắc Vi đoàn không hạ được Dạ Kiến, bây giờ liền xúm lại tấn công.

Đoàn trưởng Sắc Vi và Dạ Kiến rõ ràng là đang nương tay cho nhau, cho nên trận chiến mới kéo dài đến bây giờ, chứ không phải là họ không phân được thắng bại.

Trận chiến của họ không cho phép người khác xen vào.

Cho nên khi có người xông đến, đoàn trưởng Sắc Vi liền dùng những bụi gai của mình trói chặt những kẻ thứ ba vướng tay vướng chân này sang một bên: Đây là đối thủ của ta, các ngươi đừng xen vào.

Không phải là thấy ngươi không hạ được hắn sao.

Đừng hành động theo cảm tính, Dạ Kiến dù sao cũng là đối thủ cấp đoàn trưởng, chúng ta bây giờ phải đồng tâm hiệp lực.

Chỉ có như vậy mới có thể bắt lại con tin, không có con tin, họ căn bản không phải là đối thủ của Ma Pháp Đế.

Nhưng đoàn trưởng Sắc Vi không nể mặt ai, trong mắt cô chỉ có Dạ Kiến.

Có bao nhiêu yêu, thì có bấy nhiêu hận.

Dạ Kiến thấy các thành viên đều đã được bong bóng thời gian bảo vệ tốt, cũng không chuẩn bị lãng phí thời gian: Charlotte, xem ra chúng ta phải tìm thời gian khác để ôn lại chuyện cũ.

Trước đây Dạ Kiến có thể giúp đối phương kiểm soát ma lực, nên cũng đại khái biết được thực lực của đối phương, cho nên Dạ Kiến hoàn toàn có thể thoát thân: Đa Trọng Trảm Đoạn.

Hắc ám ma pháp hóa thành mưa dao đầy trời, chặt đứt những bụi gai: Hy vọng lần sau gặp lại, cô có thể nghe tôi kể về lý niệm của chúng tôi, tạm biệt.

Dạ Kiến lui về bên cạnh Ma Pháp Đế.

Ma Pháp Đế nhìn thành phố mà mình luôn nỗ lực muốn thay đổi, nhìn những thành viên kỵ sĩ đoàn mà ông từng đặt nhiều hy vọng, cuối cùng thất vọng thở dài một hơi: Ta sẽ trở lại, đến lúc đó các ngươi sẽ nghênh đón cách mạng.

Các ma đạo sư trên tường thành đều động dung, vì họ đã mất đi cơ hội tốt nhất để tiêu diệt Ma Pháp Đế.

Kỹ năng bong bóng thời gian rất hữu dụng, có thể dùng để tạm dừng vết thương, thật sự có thể cứu mạng.

Thực ra kỹ năng này cũng có thể dùng để ngắt đòn tấn công của kẻ địch, cũng có thể dùng để làm dịu vết thương: Ma pháp thư thời gian của Ma Pháp Đế dày như vậy, nhưng hiệu quả ma pháp được ghi lại vẫn không thoát khỏi bốn kỹ năng tạm dừng, gia tốc, giảm tốc, đảo ngược, tất cả ma pháp đều là bốn hiệu quả này, chỉ là mục tiêu và phạm vi khác nhau.

Kỹ năng thời gian chẳng phải chỉ có mấy hiệu quả này thôi sao.

Địch Ny Toa cho rằng kỹ năng thời gian là vạn biến bất ly kỳ tông, loanh quanh luẩn quẩn cũng chỉ có bốn loại đó, nhiều nhất là thêm một cái luân hồi, có được mấy hiệu quả này đã là nghịch thiên rồi, còn muốn thế nào nữa.

Thực ra Đỗ Lan là mang tâm thái học hỏi đến, còn mong chờ ma pháp thời gian có hiệu quả gì bất ngờ, nhưng ma pháp thư đã làm Đỗ Lan thất vọng.

Kỹ năng thời gian dù ở thế giới nào cũng là hack, dù chỉ là tạm dừng năm giây cũng đủ để thay đổi thế giới.

Đương nhiên không phải nói có tạm dừng thời gian là thật sự vô địch, có những thế giới như Dragon Ball, tạm dừng thời gian tuy rất lợi hại nhưng nếu không thể trong thời gian ngắn tạo ra sát thương bùng nổ để xóa sổ thanh máu, đối với những kẻ địch phòng thủ cao, máu nhiều như các chiến binh Dragon Ball, tạm dừng thời gian cũng tương đối không có hiệu quả chiến đấu lắm.

Mà ở thế giới có tố chất cơ thể không cao như JoJo, năm giây tạm dừng có thể trực tiếp kết thúc trận chiến, chỉ có The World mới có thể đánh bại The World.

Ở các thế giới khác, ví dụ như Fire Force, cũng là chiêu trò tương tự, đều dùng thuộc tính giống nhau để khắc chế chiêu thức tạm dừng thời gian.

Nếu Star Platinum trong JoJo không có năng lực giống nhau, Dio đã là người chiến thắng.

Fire Force cũng tương tự, nhân vật chính dùng tốc độ cao để chống lại tạm dừng thời gian, thực ra cũng tương đương với tạm dừng đối đầu tạm dừng.

Cho nên Đỗ Lan hoàn toàn là lòng tham không đáy, kỹ năng thời gian đã gian lận như vậy, còn nghĩ đến việc phát triển thêm hiệu quả, hắn cũng không nhìn xem trong những bộ hentai kia, một lần tạm dừng, nam chính có thể hoàn thành nhiệm vụ chém ngàn người, thật là tiêu sái biết bao.

Thực ra kỹ năng thời gian thật sự không dễ viết, vì quá vô địch, một khi dùng ra thì rất khó phá giải.

Hầu như có thể nói chỉ có hai cách để khắc chế, một là như đã nói ở trên, tốc độ cao hoặc tạm dừng thời gian, hai cái này thực ra là một, chính là trực tiếp xóa bỏ ưu thế của tạm dừng thời gian, kéo cả hai bên địch ta lên cùng một trình độ.

Cách thứ hai là đặt điều kiện cho kỹ năng ngưng đọng thời gian, sau đó thiết lập cho nhân vật chính lượng máu cao, để họ cứng rắn chịu được mấy lần tạm dừng, sau đó trong lúc kẻ địch đang chờ hồi chiêu thì hạ gục đối thủ, nhưng cách sắp xếp chiến thắng này nếu đặt trên vai nhân vật phụ thì còn được, đặt trên vai nhân vật chính thì lại khiến nhân vật chính có vẻ cơ hội, thắng không vẻ vang.

Ví dụ như khi đối phó với Ma Pháp Đế thì cần có con tin, thực ra chính là hạn chế kỹ năng của Ma Pháp Đế, dùng cách như con tin cũng chỉ có thể dùng trên vai nhân vật phản diện.

Nếu là A Tư Tháp và Ma Pháp Đế quyết đấu, vậy thì A Tư Tháp chắc chắn sẽ không dùng con tin, vậy thì đã định sẵn là cậu chỉ có thể trực tiếp nâng cao trình độ lên ngang bằng với thời gian của Ma Pháp Đế, sau đó tiếp tục chiến đấu.

Ngươi đang nghĩ gì vậy.

Địch Ny Toa thấy Đỗ Lan im lặng không nói, liền biết hắn lại đang suy nghĩ lung tung.

Đỗ Lan đang suy nghĩ về những người hắn biết sử dụng kỹ năng thời gian, thực ra rất nhiều tác phẩm nổi tiếng đều có, và lại luôn là kỹ năng của nhân vật phản diện.

Lần này Ma Pháp Đế có thể coi là nhân vật chính diện hiếm hoi sở hữu năng lực vô địch, tiếc là trong nguyên tác vì thiện lương mà chịu thiệt.

Ta đang nghĩ năng lực thời gian quả nhiên vẫn nên tỏa sáng trong hentai.

Đỗ Lan lần này thật sự nói ra lời trong lòng.

Địch Ny Toa cười lạnh một tiếng: Ta thấy ngươi càng ngày càng không có tiết tháo, sau này không cho phép ngươi dùng năng lực thời gian nữa.

Trực tiếp cắt đứt khả năng Đỗ Lan dùng năng lực thời gian để tạo ra thế giới hentai.

Ta căn bản không nghĩ đến việc thực hành, ta chỉ làm một giả thiết.

Đỗ Lan tỏ ra rất vô tội, hắn không phải loại người đó, hắn chỉ đang suy nghĩ năng lực thời gian tuy rất mạnh, nhưng lại luôn chịu thiệt, điều này cũng cho thấy không có năng lực mạnh nhất, chỉ có chiến sĩ mạnh nhất.

Chương 2028

Phản diện có năng lực thời gian sẽ bị người có năng lực tương tự đánh bại, hoặc là chết vì nói nhiều.

Chính diện có năng lực thời gian thì sẽ bị chính sự thiện lương của mình đánh bại, rõ ràng có một thân bản lĩnh nhưng lại khó phát huy.

Ta chỉ cảm thấy nếu năng lực thời gian rơi vào tay một chiến sĩ không có khuyết điểm thì sẽ như thế nào, e rằng câu chuyện của cả thế giới sẽ trở nên vô vị.

Bởi vì năng lực này thật sự quá mạnh, hơn nữa lại quá thiếu khả năng biểu hiện, thời gian vừa dừng là vạn sự đều nghỉ, xa không bằng một đấm của One Punch Man giải quyết kẻ địch: Gân gà, thật sự là gân gà.

Đỗ Lan sau khi phân tích một cách nghiêm túc, cẩn thận và đứng đắn đã đưa ra kết luận năng lực thời gian bằng gân gà, quả nhiên tạm dừng thời gian vẫn là hợp nhất trong hentai.

Mọi người ai về nhà nấy, tiếp tục chuẩn bị cho trận chiến tiếp theo.

Dạ Kiến trở lại lần nữa, mọi người đều rất vui mừng, trận chiến sắp tới không chỉ diễn ra trên chiến trường mà còn ở hậu phương của địch, phải làm cho nhiều người thay đổi suy nghĩ.

Ma Pháp Đế đã nhìn ra đội trưởng mỹ nữ của đoàn Tường Vi có khả năng rất cao bị lôi kéo.

Dĩ nhiên, hiện tại vẫn phải ưu tiên cải tạo tư tưởng của Do Nặc và anh trai đại tiểu thư, để họ biết Ma Pháp Đế rốt cuộc đang làm gì, thậm chí cả những người trong đoàn Bạo Ngưu cũng cần học tập thêm, họ mới có thể thực sự ý thức được rằng mình đang tiến hành một cuộc biến cách vĩ đại, mục tiêu cuối cùng của họ là thúc đẩy sự tiến bộ của lực lượng sản xuất.

Mọi thứ đều do lực lượng sản xuất quyết định, chế độ nào có thể giải phóng lực lượng sản xuất thì đó là chế độ tốt, không thể giải phóng lực lượng sản xuất thì đó là chế độ tồi.

Mà việc giải phóng lực lượng sản xuất không chỉ cần sự thúc giục của người khác mà còn cần nguyện vọng mãnh liệt của cá nhân.

Lực lượng sản xuất đại biểu cho tất cả, đây là một tín ngưỡng.

Bởi vì ngươi có thể không tin, thậm chí có thể không chấp nhận, cũng như trước đây Tam Diệp Thảo Vương Quốc dựa vào khoai tây cũng đã sống qua năm trăm năm, và cũng có thể tiếp tục như vậy.

Quốc gia này có thể không thay đổi, ta biết, vì địa lý có đủ khoai tây, căn bản sẽ không có ai chết đói.

A Tư Tháp và Do Nặc, hai người các ngươi hẳn là hiểu rất rõ.

Ma Pháp Đế nói.

Vâng.

Do Nặc gật đầu, bây giờ hắn đã hiểu tại sao Ma Pháp Đế lại làm như vậy, bởi vì ngài có một tín ngưỡng mãnh liệt, hy vọng thế giới trở nên tốt đẹp hơn, nên ngài mới trở thành kẻ địch của các Kỵ Sĩ Đoàn.

Vậy thì Do Nặc và A Tư Tháp phải tự hỏi lòng mình, mình có tín ngưỡng đó không.

Họ cũng hy vọng giáo hội ở làng Hage có thể sống tốt hơn, có thể cơm ăn áo mặc đầy đủ, có thể ăn thịt mỗi ngày.

Từ đó suy ra cho người khác, trong những ngôi làng nghèo khó như làng Hage còn có nhiều người cần giúp đỡ hơn, vì vậy phải thúc đẩy lực lượng sản xuất.

Đây không phải là việc gì bắt buộc phải làm, nhưng một khi đã trở thành tín ngưỡng thì nhất định phải làm.

Bởi vì không có ngoại xâm, cũng không có kẻ thù hùng mạnh nào cho họ biết lạc hậu là sẽ bị ăn đòn, nên điều Ma Pháp Đế có thể làm là truyền bá việc thúc đẩy lực lượng sản xuất như một tín ngưỡng, để mọi người chấp nhận.

Đúng là một lựa chọn thông minh.

Đỗ Lan cũng không thể không thừa nhận Ma Pháp Đế rất mạnh mẽ, thực sự vượt ngoài dự liệu của hắn, trong tình huống không có kẻ thù bên ngoài nói cho họ biết lạc hậu là sẽ bị ăn đòn, trong tình huống không có nhu cầu cấp bách nâng cao lực lượng sản xuất, Ma Pháp Đế đã nghĩ ra cách độc đáo, biến việc thúc đẩy lực lượng sản xuất thành một tín ngưỡng.

Như vậy, cho dù không có lạc hậu là sẽ bị ăn đòn, nhưng với tư cách là một tín ngưỡng, vẫn phải tiếp tục thúc đẩy lực lượng sản xuất.

Đỗ Lan cũng không thể không thán phục, trước đây hắn luôn can thiệp vào mọi chuyện, làm xong việc trước khi người khác nghĩ ra cách, nhưng lần này hắn chỉ góp lời, lại có cơ hội nhìn thấy ánh sáng trí tuệ của người bản địa, rực rỡ như sao trời.

Phải nói rằng Ma Pháp Đế quả thực là một người tài năng, tinh thần trách nhiệm quá cao, luôn đi ngược dòng nước, trong vũng nước tù này, đã mở ra một con đường máu, dùng cách của riêng mình để thực hiện mục tiêu.

Tín ngưỡng.

Anh trai của đại tiểu thư cũng là lần đầu tiên hiểu được tại sao Ma Pháp Đế lại miệt mài chiến đấu vì những người nông dân không liên quan gì đến mình như vậy.

Anh ta dĩ nhiên biết Ma Pháp Đế luôn muốn xây dựng một quốc gia công bằng, anh ta cũng rất đồng tình với việc xây dựng một quốc gia công bằng hơn, nhưng với tư cách là một đại quý tộc, anh ta luôn cho rằng công bằng chính là sự công bằng trong việc tuyển chọn của Kỵ Sĩ Đoàn, là để nhiều thường dân hơn tham gia tuyển chọn, anh ta cũng đồng ý.

Bởi vì bộ mặt đáng ghét của một số tiểu quý tộc, anh ta cũng không ưa nổi, thậm chí còn cảm thấy thường dân nỗ lực còn có tư cách trở thành Ma Đạo Sư hơn những quý tộc lười biếng.

Anh ta là một quý tộc tiêu chuẩn, yêu cầu đối với bản thân rất cao, nhưng khổ nỗi em trai em gái của mình đều không có chí tiến thủ, hoặc là nội đấu, hoặc là không kiểm soát tốt ma lực, khiến anh ta rất bất đắc dĩ.

Bây giờ đột nhiên tiếp nhận loại tín ngưỡng hoàn toàn mới này, một tín ngưỡng lật đổ truyền thống, anh ta ngây người.

Muốn giải phóng lực lượng sản xuất, Ma Đạo Sư chính là kẻ thù, bởi vì anh ta cũng biết Ma Đạo Sư căn bản không hề nghĩ đến việc giải phóng lực lượng sản xuất, họ chỉ quan tâm đến lợi ích của mình mà không muốn bỏ ra công sức.

Anh ta nhìn Ma Pháp Đế, rơi vào trầm tư.

Tương lai còn có quý tộc không.

Nếu nông dân đại biểu cho lực lượng sản xuất tiên tiến, vậy thì quý tộc chẳng phải sẽ bị đào thải sao.

Không, nếu thực sự lạc hậu thì đáng bị đào thải.

Với tư cách là một quý tộc chân chính, anh ta tự tin quý tộc sẽ không thua nông dân, không chỉ vì sức chiến đấu mạnh hơn, mà việc giải phóng lực lượng sản xuất cũng nên triệt để hơn nông dân mới đúng.

Ma Pháp Đế, ta thừa nhận suy nghĩ của ngài, cũng tôn trọng tín ngưỡng của ngài, nhưng ngài cũng quá coi thường quý tộc chúng ta rồi.

Nếu Ma Pháp Đế tìm anh ta trước, chắc chắn anh ta cũng sẽ ủng hộ Ma Pháp Đế.

Tiếc là Ma Pháp Đế ngay từ đầu đã đứng ở phía đối lập với quý tộc.

Đúng là một quý tộc kiêu ngạo.

Ma Pháp Đế cười nói: Ta biết vẫn còn rất nhiều quý tộc chưa mất đi lòng danh dự và tinh thần trách nhiệm, giống như ngươi cũng hy vọng làm cho thế giới này tốt đẹp hơn, vì vậy ta nghĩ ngươi có thể trở thành người liên lạc của chúng ta, đi thuyết phục nhiều người hơn giúp đỡ chúng ta.

Điều này dĩ nhiên có thể, nhưng ngài cũng phải suy nghĩ cho kỹ, bây giờ nếu chúng ta xảy ra nội chiến, các quốc gia bên ngoài nói không chừng sẽ thừa cơ xâm nhập.

Với tư cách là quý tộc, an toàn quốc gia vẫn là ưu tiên quan trọng nhất, anh ta phải hỏi Ma Pháp Đế xem nếu địch quân xâm lược thì phải làm sao.

Yên tâm đi, hiện tại kẻ thù chủ yếu của chúng ta chính là các quốc gia khác và Bạch Dạ Ma Nhãn.

Bạch Dạ Ma Nhãn hiện tại vẫn đang bị kiềm chế, chúng sẽ không ra tay trong thời gian ngắn, còn về các quốc gia khác, chỉ cần chúng ta hành động đủ nhanh, đợi đến khi chúng chuẩn bị xong đại quân, chúng ta đã sớm giải phóng lực lượng sản xuất, giành được nhiều lòng dân và binh lính hơn, chờ đợi chúng sẽ là nắm đấm sắt của chúng ta.

Ma Pháp Đế đều đã tính toán cả rồi, chỉ cần họ nắm chặt thời gian là không có vấn đề gì.

Ngươi và Dạ Kiến trở về Vương Đô thuyết phục mọi người qua đây.

Ma Pháp Đế giao công việc cho anh ta.

Còn về những người trẻ tuổi trong đoàn Bạo Ngưu, những kẻ vô dụng này chỉ cần đi theo Ma Pháp Đế là được rồi, tín ngưỡng hay không họ cũng không hiểu.

Ngược lại, A Tư Tháp và Do Nặc lại càng tin tưởng vững chắc vào Ma Pháp Đế hơn, bởi vì họ cũng chấp nhận tín ngưỡng này, họ cũng hy vọng tất cả những người nghèo khổ như họ đều có thể có cuộc sống tốt đẹp thông qua việc giải phóng lực lượng sản xuất.

Không phải là cướp đoạt, mà là dùng chính đôi tay của mình để sáng tạo, dùng trí tuệ của mình để hoàn thành.

Điều này đối với họ thực sự quá có ý nghĩa, trước đây họ đều muốn trở thành Ma Pháp Đế, A Tư Tháp chỉ hy vọng mình trở thành một người có bản lĩnh, không còn bị người khác chế giễu.

Do Nặc thì hy vọng có thể thông qua địa vị Ma Pháp Đế để tìm ra thân thế của mình, nhưng bây giờ hắn biết tầm nhìn của mình so với Ma Pháp Đế chân chính thì quá nhỏ bé.

Ma Pháp Đế chân chính tuyệt đối sẽ không chỉ vì bản thân mà sử dụng sức mạnh, sức mạnh của ngài chỉ được dùng để làm cho thế giới tốt đẹp hơn.

Ma Pháp Đế là anh hùng chân chính, là người có tín ngưỡng thực sự.

Từ hôm nay trở đi, họ ý thức được rằng mình cũng phải trở thành người có tín ngưỡng mới có thể tiếp cận gần hơn với Ma Pháp Đế.

Hai người trẻ tuổi nhìn nhau, đều thấy được ý chí chiến đấu trong mắt đối phương, họ vẫn phải tranh giành, xem ai có thể hoàn thành mục tiêu vĩ đại trước, họ muốn ôm ấp tín ngưỡng mới để bắt đầu một trận chiến mới.

Ma Pháp Đế đã thành công làm cho những người mới hiểu rằng việc thúc đẩy lực lượng sản xuất có thể trở thành tín ngưỡng, cho dù thế giới ban đầu vẫn có thể tạm bợ, nhưng tín ngưỡng của họ không cho phép họ dậm chân tại chỗ, họ phải không ngừng tiến lên vì một thế giới tốt đẹp hơn.

Ngươi lại đến rồi à.

Ma Pháp Đế sắp xếp xong nhiệm vụ, liền phát hiện Đỗ Lan lại xuất hiện thần không biết quỷ không hay, đúng là muốn đến thì đến muốn đi thì đi.

Không sai, ta lại đến rồi.

Ta muốn hỏi ngươi sau này định làm thế nào.

Đại diện cho lực lượng sản xuất tiên tiến, các ngươi không có khả năng thua, vậy thì sau khi các ngươi lật đổ quốc vương, có tự mình lên ngôi không.

Đỗ Lan đến để hỏi về kế hoạch của họ sau khi thắng lợi.

Ma Pháp Đế chưa từng nghĩ mình sẽ làm quốc vương: Ta sẽ không làm quốc vương, quốc gia này vẫn thuộc về quốc vương, chỉ cần ông ta đồng ý giải phóng lực lượng sản xuất là được, ta không có ý định soán ngôi.

Nếu quốc vương tiếp tục thống trị quốc gia, quý tộc vẫn tiếp tục tồn tại, vậy thì nhân tài mới sẽ được tuyển chọn như thế nào.

Quốc gia mới ai sẽ quản lý.

Hiện tại các nơi đều do quý tộc cai trị, quý tộc nắm cả quân sự lẫn dân sự, nếu không thay đổi, bọn họ sẽ tro tàn lại cháy.

Điều này cũng đúng, nhưng không có quý tộc thì ai sẽ cai trị quốc gia.

Giai cấp đặc quyền cơ bản nhất của vương quốc này chính là Ma Đạo Sư, sau đó là tiểu quý tộc, đại quý tộc, cuối cùng là quốc vương, họ cai quản từng tầng lớp một, Ma Đạo Sư cấp thấp tiếp xúc trực tiếp với thường dân.

Chương 2029

Ví dụ như lão Ma Đạo Sư ở tháp ma pháp làng Hage, là thành viên cấp thấp nhất của Kỵ Sĩ Đoàn, phụ trách trông coi một tháp ma pháp ở khu vực hẻo lánh, thỉnh thoảng còn phụ trách các công vụ như thu thuế và áp giải, cũng phụ trách nghi thức nhận ma pháp thư cho thiếu niên mười lăm tuổi, ma pháp thư của Do Nặc chính là nhận được trong nghi thức của ông ta.

Nếu không có lão già này, làng Hage coi như tự lập, hoàn toàn mất liên lạc với vương quốc.

Những Ma Đạo Sư cấp thấp này tạo thành Kỵ Sĩ Đoàn, trong Kỵ Sĩ Đoàn lại có lãnh đạo nhỏ, tức là tiểu quý tộc, rồi lại có lãnh đạo lớn, tức là đại quý tộc, cuối cùng mới là quốc vương.

Thực tế, toàn bộ quốc gia đều do Ma Đạo Sư nắm giữ, một khi biến cách thành công, tất yếu phải phá vỡ phương thức thống trị này, nhưng Ma Pháp Đế vẫn chưa nghĩ ra cách mới, vì vậy Đỗ Lan lại đến.

Ma Pháp Đế rơi vào suy tư, một lúc lâu sau mới nói: Ta có thể tuyển chọn một số người trẻ tuổi đến các nơi quản lý, chọn những người trẻ tuổi chấp nhận tín ngưỡng của ta.

Nhưng họ không có kinh nghiệm quản lý, đến nơi e rằng rồng mạnh không địch lại rắn đất, sẽ bị người địa phương xoay như chong chóng.

Những vấn đề Đỗ Lan nói đều rất thực tế.

Ma Pháp Đế nói: Ở nông thôn chắc không có vấn đề gì, vấn đề là ở các thị trấn.

Ở nông thôn, Ma Pháp Đế quảng bá nông cụ mới, lại chiến đấu đến cùng vì nông dân, chắc chắn sẽ có rất nhiều người ủng hộ, nhưng ở thành thị thì không có cơ sở, hơn nữa căn cứ địa chủ yếu của các đại tiểu quý tộc cũng ở những nơi này, có thể nói là vô cùng khó giải quyết.

Không sai, ngươi nói rất đúng, vậy ngươi có cách nào không.

Đỗ Lan cũng phải thừa nhận Ma Pháp Đế quả thực rất lợi hại, đã hoàn toàn tiếp thu tư tưởng của mình, đồng thời tiêu hóa và hấp thu, có được kiến giải của riêng mình.

Ma Pháp Đế thực sự không nghĩ ra cách nào, chỉ có thể dựa vào những người trẻ tuổi được chọn tự mình nghĩ cách, ví dụ như Dạ Kiến, nếu anh ta đi quản lý một thị trấn mấy ngàn dân, chắc cũng có thể làm được: Những người trẻ tuổi như Dạ Kiến chắc sẽ không lo bị người địa phương bắt nạt, nếu cần thiết ta có thể cử thêm người, chỉ cần ổn định một thời gian, ta nghĩ quốc gia này sẽ yên ổn.

Ngây thơ, quá ngây thơ rồi.

Ngươi nghĩ người địa phương chỉ biết uy hiếp thôi sao.

Họ còn dùng lợi ích để dụ dỗ, dùng mỹ nữ và tiền bạc để ăn mòn tín ngưỡng của các ngươi.

Dạ Kiến quả thực rất lợi hại, nhưng những người khác cũng có thể giống như hắn sao.

Đỗ Lan chỉ ra Ma Đạo Sư rất xảo quyệt, rất tàn khốc, không thể lơ là cảnh giác: Hơn nữa cách làm này của ngươi và việc ngươi làm quốc vương có gì khác biệt, ngươi phụ trách chọn người, phụ trách bổ nhiệm, ngươi chính là quốc vương.

Đến lúc đó ngươi chết đi, hậu duệ của ngươi liệu có còn tín ngưỡng như ngươi không.

Vậy phải làm sao.

Ma Pháp Đế không nói nên lời, như vậy chỉ có thể hỏi Đỗ Lan.

Vậy thì cần phải viết tín ngưỡng của ngươi vào pháp luật, sau đó thông qua thi cử để tuyển chọn nhân tài và quan viên, để mọi người đều có cơ hội tham gia quản lý, dĩ nhiên như vậy khó tránh khỏi sẽ có kẻ xấu trà trộn vào, dù sao năng lực và nhân phẩm không có liên quan trực tiếp, vì vậy còn cần một cơ quan giám sát mạnh mẽ.

Đỗ Lan nói: Hơn nữa bây giờ có thể bắt đầu bồi dưỡng người quản lý rồi, không thể dựa vào Ma Đạo Sư cũ, phải bắt đầu lại từ đầu để bồi dưỡng quan viên, đợi đến khi thắng lợi là có thể nhậm chức ngay lập tức.

Ma Pháp Đế liên tục gật đầu, cảm thấy lời Đỗ Lan nói quá có lý, nhưng ngài vẫn muốn nghe thêm chi tiết, như vậy ngài mới dễ thực hành: Có thể nói thêm chút nữa không.

Đỗ Lan tỏ vẻ ở thế giới này hắn chuyên môn động khẩu, dĩ nhiên có thể nói thêm một chút.

Ở một bên khác, A Tư Tháp lại bắt đầu huấn luyện, sau khi chứng kiến thực lực của Ma Pháp Đế và các đội trưởng, hắn biết mình vẫn còn kém quá xa.

Phản ma lực của hắn vẫn chưa tu luyện đến nơi đến chốn, hắn nghĩ đến việc trước đây chị sư tử dùng Ma Lực Bì Phu rất lợi hại, bây giờ cũng muốn học.

Nhóm người trẻ này đều biết sắp phải đối mặt với những trận chiến cường độ cao, đối thủ là chiến hữu ngày xưa, nhưng họ sẽ không nhận thua, phải dùng sức mạnh lớn nhất để đánh bại họ.

Mọi người trong đoàn Bạo Ngưu đều đang đặc huấn, lần này họ suýt nữa trở thành con tin hại chết Ma Pháp Đế, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, không thể để người khác vì mình mà bị thương

nữa.

Mà Dạ Kiến và anh trai của đại tiểu thư cũng chuẩn bị xuất phát đi tìm thêm quý tộc gia nhập phe mình, thực ra có rất nhiều quý tộc bất mãn với hiện trạng giống như anh ta, họ cũng hy vọng tiến bộ hơn và không muốn mang tiếng xấu bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, vì vậy họ đều là đối tượng có thể tranh thủ.

Dạ Kiến và anh trai đều có mấy cái tên trong danh sách, nhưng lại xảy ra bất đồng về người đội trưởng của đoàn Bình Minh.

Dạ Kiến chuẩn bị đi tranh thủ một chút, vì anh ta và đội trưởng đoàn Bình Minh có một đoạn duyên phận, họ đã cùng nhau đánh tan băng cướp núi, cùng nhau được Ma Pháp Đế bổ nhiệm làm đội trưởng Kỵ Sĩ Đoàn.

Vị đội trưởng này cũng là một kẻ xui xẻo, tuy là quý tộc nhưng lúc nhỏ xảy ra hỏa hoạn nên mặt bị bỏng, vẫn luôn đeo chiếc mặt nạ do Ma Pháp Đế tặng.

Nhưng anh trai lại không đồng ý, vì gã mặt nạ này quá bí ẩn, quá khó lường: Hắn không đáng tin, ngươi cũng nên thấy hành vi của hắn từ trước đến nay, hắn là một người kiên định phái quốc vương.

Trong các hành động trước đây, gã mặt nạ rất tích cực.

Ngươi lúc nào cũng quá tình cảm, đây là ưu điểm của ngươi, cũng là khuyết điểm của ngươi.

Anh trai hiếm khi nhận xét về Dạ Kiến, hai người tuy địa vị chênh lệch, nhưng Dạ Kiến quả thực là người có năng lực, nên anh trai mới giao em gái cho Dạ Kiến dạy dỗ, vì anh ta tin Dạ Kiến có thể đối xử bình đẳng và giúp em gái thoát khỏi vũng lầy.

Trên thực tế, Dạ Kiến làm rất tốt, em gái bây giờ rất tự tin và ngày càng mạnh hơn, nên anh trai phải nói một câu thật lòng là gã mặt nạ không dễ chọc.

Bỏ qua tình cảm mà nói, trong sự việc lần này, gã mặt nạ quả thực quá tuyệt tình, không hề nể mặt Ma Pháp Đế chút nào.

Dạ Kiến quả thực phải suy nghĩ kỹ lại, hơn nữa lúc Dạ Kiến làm nội gián ở Bạch Dạ Ma Nhãn cũng biết trong Kỵ Sĩ Đoàn có kẻ phản bội, vẫn luôn âm thầm cung cấp manh mối, vì vậy nhiều cuộc tấn công của Bạch Dạ Ma Nhãn đều có thông tin từ nội ứng.

Gã mặt nạ cũng có hiềm nghi, mà hiềm nghi không nhỏ.

Lần này họ lẻn vào Vương Đô tự nhiên sẽ là một phen mạo hiểm, nhưng tin rằng họ sẽ có thu hoạch.

Chỉ dựa vào vận đào hoa nghịch thiên của Dạ Kiến, cũng đã định trước họ có thể thuyết phục được đội trưởng đoàn Tường Vi, một khi giành được sự ủng hộ của mỹ nữ, sĩ khí của đội quân Ma Pháp Đế chắc chắn sẽ tăng mạnh.

Bạch Dạ Ma Nhãn đột nhiên trở thành kẻ cô độc, đội quân pháo hôi đều bị Dạ Kiến mang đi hết, chỉ còn lại bốn kẻ bị tinh linh nhập vào, mà bọn họ lại không thể tìm thấy viên bảo thạch cuối cùng.

Bọn họ vô cùng sốt ruột.

Xem ra chúng ta cũng bị coi thường, bọn họ rõ ràng biết sự tồn tại của chúng ta mà vẫn gây nội chiến, loài người đúng là một đám vô phương cứu chữa không đáng được đồng tình, chết hết cũng đáng đời.

Gã thú nhân tỏ vẻ loài người không biết sống chết như vậy, tự mình không biết yêu quý bản thân, vậy cũng không thể trách bọn họ diệt tuyệt loài người, điều duy nhất đáng tiếc là bây giờ họ không tìm được viên ma pháp thạch cuối cùng, khiến cho đại nghiệp phục sinh bị cản trở.

Ta cảm giác có một thế lực ngầm đang ngăn cản chúng ta hoàn thành việc phục sinh.

Gã đàn ông suy sụp luôn rất đáng tin cậy, hắn cảm giác gần đây mọi việc không thuận lợi dường như là có người đang kéo dài thời gian.

Nếu Ma Pháp Đế thực sự trở thành quốc vương của Tam Diệp Thảo Vương Quốc, đó chưa chắc đã là chuyện tốt.

Chúng ta sở dĩ có thể hoạt động bây giờ là vì loài người như một đống cát rời, giữa các lãnh địa của quý tộc có rất nhiều vùng chân không, chúng ta có thể lợi dụng, có thể tìm được thức ăn và tài nguyên.

Nhưng bây giờ Ma Pháp Đế xuống nông thôn, độ khó để chúng ta lấy lương thực ngày càng lớn, sự cảnh giác của dân làng đối với người ngoài cũng ngày càng cao, tình hình như vậy đối với chúng ta rất bất lợi.

Đúng vậy, bây giờ những tinh linh này rất khó thừa cơ lẻn vào, rõ ràng nội chiến nên càng lỏng lẻo hơn mới đúng, nhưng Ma Pháp Đế và quý tộc đều đồng loạt siết chặt quản lý, khiến tình hình trở nên bất lợi hơn.

Pháo hôi đi hết, thức ăn ít đi, ma pháp thạch không tìm được, những tình trạng liên tiếp xuất hiện khiến các tinh linh rơi vào tình thế khó khăn.

Hay là cứ để chúng đánh cho lưỡng bại câu thương, sau đó chúng ta lại ra tay giết kẻ chiến thắng.

Hơn nữa chúng ta còn có thể dẫn quân đội của Vương quốc Kim Cương vào, giáng một đòn nặng nề cho Tam Diệp Thảo Vương Quốc.

Gã thú nhân nói.

Tuy ta cũng mong bọn họ đều chết đi, nhưng ngươi đừng quên rất nhiều đồng bạn của chúng ta đang ở trong Kỵ Sĩ Đoàn, nếu cơ thể của họ chết đi, linh hồn tinh linh cũng sẽ không thể hồi sinh.

Mặc dù thảm kịch diệt tộc của tinh linh xảy ra năm trăm năm trước, nhưng việc linh hồn tinh linh nhập vào cơ thể lại chỉ mới bắt đầu gần đây.

Kể từ khi linh hồn của Licht hồi sinh, hắn đã giúp ngày càng nhiều tinh linh nhập vào cơ thể, mà những cơ thể mà tinh linh thích lựa chọn chính là những cơ thể có ma lực dồi dào, người trong Kỵ Sĩ Đoàn là phù hợp nhất.

Licht thức tỉnh khoảng hai mươi năm trước, vì vậy phần lớn các vụ nhập xác đều hoàn thành trong hai mươi năm này, và mục tiêu nhập xác có cả những ông chú ba mươi mấy tuổi, cũng có những cô bé vài tuổi.

Nhưng chỉ cần họ thức tỉnh, linh hồn tinh linh sẽ làm cho ma lực càng mạnh mẽ hơn, tất cả các tinh linh đã thức tỉnh sẽ mang theo phẫn nộ để trả thù Tam Diệp Thảo Vương Quốc, ma lực khổng lồ của tinh linh đủ để lật đổ quốc gia này.

Nhưng bây giờ nội chiến lại rất bất lợi, vì nội chiến trong Kỵ Sĩ Đoàn sẽ đe dọa đến các tinh linh đang nhập xác.

Những linh hồn tinh linh này vẫn chưa thức tỉnh, vẫn chỉ là người bình thường, họ sẽ chết.

Gã thú nhân ngây người, hắn lại không nghĩ đến điểm này: Vậy phải làm sao.

Chẳng lẽ chúng ta phải ngăn cản họ nội chiến.

Cũng không ngăn được, tình hình bây giờ loài người đã như tên trên cung.

Đúng là rất phiền phức.

Gã đàn ông suy sụp nói, đồng bạn của họ lại một lần nữa rơi vào nguy hiểm vì sự ngu xuẩn của loài người, giống hệt như năm trăm năm trước.

Loài người đáng chết.

Nhưng nguyền rủa cũng vô ích, điều họ có thể làm bây giờ chỉ là nhanh chóng tìm được bảo thạch, hoàn thành nghi thức phục sinh cuối cùng, đến lúc đó họ có thể tự tay diệt trừ loài người.

Nhưng vấn đề vẫn như cũ, viên ma pháp thạch cuối cùng ở đâu.

Rõ ràng họ đã tìm kiếm tất cả các vị trí có thể, nhưng vẫn không có, nếu có thể tìm được viên bảo thạch cuối cùng, họ cũng không đến nỗi bị động như vậy.

Vì vậy, nghi ngờ có người phá rối không phải là không có lý.

Ta nghe được một tin đồn từ Nữ Vương Ma Nữ, nghe nói đã từng xuất hiện Ma Đạo Sư sở hữu ma pháp thư bảy lá, ta cảm giác những chuyện xảy ra bây giờ đều có khả năng là do hắn đứng sau giở trò.

Gã đàn ông suy sụp phân tích, nếu không thì không thể giải thích được sự thay đổi bất thường của loài người.

Tinh linh vì muốn tiêu diệt loài người nên đã nghiên cứu rất nhiều nội dung về loài người, biết rằng loài người không thể vô duyên vô cớ xảy ra thay đổi lớn.

Cho dù có người phát minh ra cày, cũng không thể ngay lập tức được Ma Pháp Đế quảng bá, loài người không có hiệu suất đó.

Chắc chắn là có người đứng sau thúc đẩy.

Ma pháp thư bảy lá.

Đây là khái niệm gì, họ căn bản không thể tưởng tượng nổi, năm xưa ma pháp thư của tộc trưởng Elf cũng chỉ có bốn lá mà thôi, bảy lá căn bản không thể tưởng tượng.

Thế này không được, thế kia cũng không xong, chẳng lẽ chúng ta thật sự trơ mắt nhìn đồng bạn chết trận sao.

Chúng ta rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể hoàn thành việc báo thù.

Gã thú nhân gặp phải vấn đề khó liền muốn nổi điên, hắn thực sự rất tức giận, muốn biết làm thế nào mới có thể vẹn cả đôi đường.

Rõ ràng hắn là người báo thù, là đội quân chính nghĩa, tại sao lại gặp phải những phiền phức này.

Chương 2030

Chỉ có thể nói họ vì báo thù mà mở rộng phạm vi tấn công, hơn nữa lại không điều tra chân tướng năm đó, cứ đơn phương ra tay như vậy chắc chắn sẽ thiếu tính chính đáng.

Tinh linh báo thù dĩ nhiên không sai, nhưng sự việc năm đó có nhiều điểm đáng ngờ như vậy, họ không những không điều tra mà còn đơn phương muốn giết sạch toàn bộ loài người cũng thực sự quá đáng.

Năm xưa là giai cấp quý tộc bị ác ma dụ dỗ, mới phát động chiến tranh với tinh linh, còn những người nông dân kia làm gì có cơ hội tham gia vào hoạt động cướp bóc của lãnh chúa phong kiến này.

Họ ngay cả canh cũng không được húp, sau khi cướp bóc một phen tinh linh, các quý tộc bắt đầu không còn chí tiến thủ, ăn trên vốn cũ suốt năm trăm năm, còn thường dân thì căn bản không có gì thay đổi, vẫn phải ăn khoai tây như cũ.

Dĩ nhiên dù sao cũng là chuyện của năm trăm năm trước, Tôn Ngộ Không còn có thể bay ra khỏi Ngũ Chỉ Sơn, Ma Pháp Đế cũng đã đổi đến đời thứ hai mươi tám, bây giờ còn muốn đi điều tra chân tướng năm trăm năm trước, cũng thực sự làm khó các tinh linh.

Đỗ Lan ở điểm này quả thực là ép người làm chuyện khó, khó càng thêm khó, nhưng hắn thiếu suy nghĩ cũng không phải một hai lần, thiên vị cũng chưa bao giờ che giấu, Đỗ Lan là một người kiên định với chủ nghĩa con người là trên hết, luôn đứng ở góc độ con người để suy nghĩ vấn đề, vì vậy lần này gài bẫy các tinh linh thê thảm như vậy, chính là hắn cố ý.

Tóm lại là các tinh linh rất khó khăn, nội chiến của loài người đã không thể ngăn cản, họ đành phải nhìn những người đang ký sinh linh hồn đồng bạn của mình chết thêm một lần nữa, và lần chết thứ hai, linh hồn tinh linh sẽ phải siêu thoát.

Bởi vì linh hồn tinh linh sở dĩ có thể được bảo lưu, không phải vì họ có thiên phú dị bẩm, mà là có người đã sử dụng cấm thuật, cho tinh linh cơ hội thứ hai.

Cơ hội chỉ có một lần, lần chết thứ hai của họ chính là cái chết thực sự.

Vì vậy bốn vị lãnh đạo của Bạch Dạ Ma Nhãn mới sốt ruột như vậy, đáng tiếc loài người vẫn đang bày binh bố trận, trận đại chiến lần này sẽ quyết định tương lai của quốc gia này, cuộc chiến này ít nhất cũng phải một hai năm, thậm chí ba bốn năm.

Sẽ có rất nhiều người chết đi, nhưng thân xác của người chết sẽ trở thành mảnh đất nuôi dưỡng thế giới mới.

Quốc vương đã tước đoạt thân phận Ma Pháp Đế, đề bạt Ma Pháp Đế đời thứ hai mươi chín, chính là gã mặt nạ của đoàn Bình Minh, gã mặt nạ tái tổ chức Kỵ Sĩ Đoàn, đã chuẩn bị sẵn sàng cho một cuộc chiến toàn diện.

Hai bên đều đang mài đao sáng quắc, chiêu binh mãi mã.

Có thể nói chính Đỗ Lan đã châm ngòi cho cuộc nội chiến, tuy đây là lựa chọn tất yếu của sự tiến bộ xã hội, nhưng đối với nhiều người, chiến tranh vĩnh viễn là điều tồi tệ nhất.

Bởi vì rất nhiều gia đình sẽ mất đi người thân, hơn nữa còn là cảnh người tóc bạc tiễn người tóc xanh, một lượng lớn lao động sẽ chết oan uổng.

Có thể nói chiến tranh sở dĩ tàn khốc như vậy, là vì những người chết trong chiến tranh là một lượng lớn người trẻ tuổi.

Nếu chiến tranh toàn là những ông già bà lão bảy tám mươi tuổi đánh nhau, chắc chắn sẽ không có hiệu ứng tiêu cực xã hội nghiêm trọng như vậy.

Chết trận sa trường đại biểu cho sự thiếu hụt nghiêm trọng về lực lượng lao động xã hội, đại biểu cho trẻ con không ai nuôi, người già không ai dưỡng, cái chết của một người lao động ảnh hưởng đến sinh kế của cả một gia đình.

Vì vậy tất cả mọi người đều sợ chiến tranh, trẻ con sợ, phụ nữ sợ, người già sợ, thanh niên trai tráng cũng sợ.

Vì vậy, chiến tranh không thể chỉ tính những người chết trên chiến trường, mà còn phải tính cả những người chết ở phía sau chiến trường.

Ma Pháp Đế vốn cũng không muốn gây chiến, nhưng nếu phải đánh thì vẫn sẽ đánh, bởi vì bây giờ không đánh, tương lai chỉ sẽ không ngừng lặp lại bi kịch.

Cứ mười năm lại có một băng cướp lớn, thông qua việc tiêu diệt những băng cướp này, tân binh của Kỵ Sĩ Đoàn giành được công trạng, dân chúng tầng dưới giảm bớt dân số, hiện thực như vậy còn đau đớn hơn cả chiến tranh.

Vì vậy, cho dù mọi người đều không muốn gây chiến, Ma Pháp Đế cũng phải thúc đẩy chiến tranh, một trận chiến thành công là để tương lai không còn xuất hiện vòng luân hồi bi kịch mười năm nữa.

Đã phát hiện ra vấn đề thì không thể làm ngơ nữa, phải lợi dụng cơ hội này để hoàn thành triệt để cuộc biến cách.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được quyết tâm của Ma Pháp Đế, họ biết Ma Pháp Đế rất lương thiện, đưa ra quyết định như vậy không dễ dàng, nhưng một khi Ma Pháp Đế đã quyết định, không ai có thể thay đổi.

Tại Vương Đô, Kỵ Sĩ Đoàn được tái tổ chức, gã mặt nạ trở thành Ma Pháp Đế đời thứ hai mươi chín cũng đang chỉnh đốn binh mã, chuẩn bị khai chiến.

Như vậy tất cả các Ma Đạo Sư có linh hồn tinh linh đều an toàn rồi.

Gã mặt nạ sắp xếp tất cả các Ma Đạo Sư bị tinh linh nhập vào đội dự bị, còn các Ma Đạo Sư khác chém giết nhau thế nào cũng không liên quan đến hắn, chết sạch là tốt nhất.

Hóa ra gã mặt nạ thật sự là gián điệp của Bạch Dạ Ma Nhãn, hắn chính là Licht, nhưng hắn thuộc dạng hai linh hồn cùng dùng chung một cơ thể.

Linh hồn con người của hắn vẫn có cảm giác, chỉ là linh hồn con người cảm thấy có lỗi với tinh linh nên mới luôn giúp đỡ tinh linh.

Càng lùi bước, linh hồn con người càng không có quyền chủ động, bây giờ tương đương với việc linh hồn tinh linh đã khống chế cơ thể.

Một nội gián nằm vùng trong Kỵ Sĩ Đoàn Ma Pháp hai mươi năm, thành công trở thành Ma Pháp Đế, kinh nghiệm này nói ra đủ để trở thành truyền kỳ.

Vì đã không còn cách nào ngăn cản nội chiến, nên để bảo vệ linh hồn tinh linh, gã mặt nạ chỉ có thể làm như vậy, sắp xếp các vật chủ của linh hồn tinh linh vào hậu cần, tránh bị giết.

Còn tình hình bên phía Ma Pháp Đế cũng không thể xem nhẹ, nhưng bên Ma Pháp Đế dù sao cũng chỉ có số ít vật chủ, không đủ để ảnh hưởng đại cục.

Chiến tranh đã chuẩn bị sẵn sàng, phe Ma Pháp Đế đại diện cho lực lượng sản xuất tiên tiến, hơn nữa còn có đất đai và nông dân chống lưng, căn bản không sợ hãi.

Khí thế hùng hổ, một đi không trở lại.

Ngược lại, khí thế bên phía gã mặt nạ lại rất sa sút, họ vẫn không hiểu tại sao phải đánh nhau, tại sao phải phát động chiến tranh vì giá lương thực.

Điều này thể hiện sự yếu đuối của cư dân thành thị, họ thuộc tầng lớp trên nông dân dưới quý tộc, so với trên thì thừa so với dưới thì thiếu, họ muốn duy trì hiện trạng, là một trong những nhóm người không muốn xã hội biến động nhất, thuộc nhóm người không dám đập vỡ những thứ đang có.

Tình cảm phản chiến ở Vương Đô rất cao, vì trong cuộc chiến này, các thị dân không thu được lợi ích gì, chỉ vì muốn mua lương thực rẻ hơn một chút mà phải liều mạng tham chiến, điều này quả thực là nghĩ quẩn, họ cũng không phải không có tiền, cũng không phải nhất thiết phải có lương thực giá rẻ.

Nhưng chuyện do quý tộc quyết định, họ cũng không thể ngăn cản, nhưng thái độ tiêu cực của họ đã ảnh hưởng lớn đến tình hình tiền tuyến, ảnh hưởng đến sĩ khí.

Cuộc chiến này còn chưa bắt đầu, thắng bại thực ra đã được quyết định.

Không thể không thừa nhận ngươi thật biết ăn nói, chỉ bằng cái miệng này của ngươi mà đã khiến quốc gia này xảy ra biến đổi lớn như vậy.

Địch Ny Toa đối với chồng mình cũng không còn lời nào để nói.

Đỗ Lan lại khiêm tốn một phen: Cũng cần có người thông minh như Ma Pháp Đế lý giải mới được, nếu không ta cũng chỉ phí lời.

Địch Ny Toa bị chọc cười.

Hai bên đều đã chuẩn bị xong, cuối cùng tại một thị trấn ngoại thành của Vương thành đã xảy ra cuộc xung đột đầu tiên.

Cuộc chiến được sử sách gọi là Chiến tranh của lưỡi cày chính thức bắt đầu.

Quy mô của cuộc xung đột đầu tiên không lớn, hơn nữa là một trận tao ngộ chiến, binh lính của Ma Pháp Đế đi mua sắm tình cờ gặp phải Kỵ Sĩ Đoàn từ Vương Đô đến tăng cường cảnh giới, hai bên tổng cộng hơn hai mươi người, đã khai chiến trong thị trấn.

Tiếp đó, Kỵ Sĩ Đoàn tiếp tục cử binh, đội ngũ biến cách phải rút lui.

Ma Pháp Đế phát hiện họ thiếu chi viện ở thị trấn, hơn nữa cũng không quen thuộc địa hình, vì vậy đã bắt đầu chiến tranh tình báo, cử một lượng lớn người lẻn vào thị trấn thu thập tình báo, đồng thời truyền bá tư tưởng mới.

Chiến tranh không chỉ ở trên chiến trường, mà còn ở hậu phương của địch.

Gã mặt nạ sau khi phát hiện đã lập tức tăng cường quản lý thành thị, và coi tư tưởng cách tân là tư tưởng bị cấm, không cho phép truyền bá, ai truyền bá thì bắt người đó.

Bây giờ gã mặt nạ cuối cùng cũng có thể quang minh chính đại mở rộng phạm vi tấn công, có thể trả thù loài người, tóm lại là càng tàn nhẫn càng tốt.

Mà các trận chiến ở tiền tuyến cũng thỉnh thoảng xảy ra, nhưng hai bên đều không có ý định quyết chiến ngay lập tức, các cuộc xung đột đều có quy mô nhỏ, họ đều đang chờ đợi chủ lực của địch.

Các loại ma pháp chiến tranh thể hiện uy lực, ngươi tới ta đi, số người chết nhanh chóng lên đến con số ba chữ số, hai bên đều đang nhẫn nại, vừa thăm dò vừa chịu đựng thương vong.

Bây giờ quyền chủ động vẫn nằm trong tay Vương Đô, dù sao họ cũng chiếm giữ thành thị, dễ thủ khó công, lại dễ dàng cướp đoạt tài nguyên, họ phải chủ động tìm kiếm vị trí của quân đội Ma Pháp Đế.

Ma Pháp Đế vẫn luôn ẩn náu, chờ đợi cơ hội trong những đầm lầy và rừng rậm chưa được khai phá.

Cuối cùng, trận đại chiến đầu tiên đã nổ ra vào mùa đông, Ma Pháp Đế cho rằng bây giờ đánh một trận, đợi đến lúc cày cấy mùa xuân thì dừng lại, nếu không thì sẽ kéo dài quá lâu.

Ma Pháp Đế áp dụng phương pháp dụ địch vào sâu, dẫn dụ kẻ địch ra khỏi thành để tiêu diệt trong một trận, đã thành công giành được thắng lợi trong trận đại chiến đầu tiên, gần như đánh tan tác Kỵ Sĩ Đoàn.

Cả nước chấn động, mọi người đều không ngờ Ma Pháp Đế dẫn theo nông dân lại có thể đánh bại Kỵ Sĩ Đoàn tinh nhuệ, họ hoàn toàn không thể hiểu được rốt cuộc đã làm thế nào, rõ ràng Kỵ Sĩ Đoàn chiếm ưu thế, tại sao lại thảm bại như vậy.

Thực ra rất bình thường, Ma Pháp Đế hiểu rõ phong cách tác chiến của Kỵ Sĩ Đoàn, sau khi huấn luyện, nông dân tuy sức chiến đấu cá nhân yếu hơn, nhưng đông người, dũng khí đủ, cộng thêm chiến thuật và địa hình quen thuộc, căn bản không có khả năng thua.

Không tiêu diệt toàn bộ Kỵ Sĩ Đoàn đã được coi là sai sót, dù sao cũng là lần đầu tiên tác chiến tập thể quy mô lớn, cộng thêm Kỵ Sĩ Đoàn cũng không phải quả hồng mềm, cũng có thể hiểu được.

Nhưng tham vọng của Ma Pháp Đế đã bộc lộ ra, ngài muốn tập trung binh lực ưu thế để tiêu diệt toàn bộ kẻ địch, hoàn toàn không có ý định hòa đàm.

Bởi vì qua lời dạy dỗ lặp đi lặp lại của Đỗ Lan, Ma Pháp Đế muốn thay đổi trời đất, tạo ra một thế giới hoàn toàn mới, phải cắt đứt với thế giới cũ.

Chương 2031

Vì vậy, đã đánh là phải đánh gục đối thủ, đánh chết đối thủ, phải làm cho đối phương tâm phục khẩu phục.

Gã mặt nạ rất vui mừng, vì loài người chém giết lẫn nhau, chết càng nhiều càng tốt, vấn đề duy nhất là chủ lực của Kỵ Sĩ Đoàn bị tổn thất, quốc vương hy vọng đội dự bị sẽ ra trận, đây là điều gã mặt nạ tuyệt đối không đồng ý, vì đội dự bị đều là đồng bào tinh linh của hắn, tuy chưa thức tỉnh, nhưng tính mạng của họ quý giá hơn loài người gấp trăm lần.

Chiến tranh sẽ kết thúc trong năm nay.

Ma Pháp Đế và Dạ Kiến đi trên những thửa ruộng ở nông thôn, tự tin nói ra câu này.

Dạ Kiến ngoài sùng bái ra cũng không biết nói gì hơn, nhưng dù sao anh ta cũng luôn động não.

Kể từ sau khi một mình đảm đương một phía ở Bạch Dạ Ma Nhãn, anh ta đã biết chỉ dựa vào ma pháp là không thể làm cho thế giới tốt đẹp hơn, vì vậy anh ta phải suy nghĩ về vị trí của mình, anh ta là cánh tay phải của Ma Pháp Đế không thể chỉ làm một kẻ hữu dũng vô mưu, cũng phải suy nghĩ cho tương lai.

Là lương thực.

Dạ Kiến nói, anh ta nhìn những người lao động đang cày cấy mùa xuân, lòng đã hiểu, thấu đáo được lời nói của Ma Pháp Đế.

Là lương thực, cho dù là Kỵ Sĩ Đoàn Ma Pháp cũng cần phải ăn, nhưng từ năm ngoái sau khi họ bắt đầu ép giá lương thực xuống thì đã không thu mua lương thực quy mô lớn.

Đến năm nay, e rằng họ sắp không có gì để ăn.

Tình hình trong thành thị chắc chắn sẽ ngày càng tồi tệ, nếu kéo dài đến cuối năm nay, e rằng chính họ sẽ tự loạn.

Không sai, chính là lương thực, ta dự tính kho dự trữ lương thực của họ không chống đỡ được bao lâu.

Ma Pháp Đế vẫn rất hiểu rõ: Vì vậy vào mùa thu hoạch, họ chắc chắn sẽ phản công, sẽ vô cùng điên cuồng.

Đồng thời trong thành cũng sẽ có rất nhiều thị dân chạy trốn ra ngoài, họ sẽ càng hiểu rõ hơn sự tà ác của Ma Đạo Sư.

Dạ Kiến đã có thể dự đoán được cảnh bi thảm của những người không có gì ăn trong thành thị.

Nếu có thể, thực sự không muốn gây chiến, nhưng trận chiến này lại không thể không đánh.

Nếu họ mềm lòng, ngược lại sẽ công cốc: Hy vọng các thị dân có thể kiên trì, chỉ cần chúng ta thắng lợi, mọi thứ sẽ tốt đẹp hơn.

Bởi vì dùng ma lực vung cuốc chỉ trông có vẻ ngầu, thực chất năng suất yếu đến mức khó tin.

Vì vậy, khi chiếc cày xuất hiện, cả thế giới đã xảy ra biến đổi lớn, và đây mới chỉ là khởi đầu.

Hiện tại Ma Pháp Đế nắm giữ vùng nông thôn rộng lớn, cũng tức là chiếm giữ được lương thực, chỉ cần ổn định được gốc rễ thì không sợ địch nhân phản kích.

Cho dù địch nhân có tường thành, nhưng không có cơm ăn thì vẫn không sống nổi.

Đây chính là lực lượng sản xuất.

Bây giờ Ma Pháp Đế kiên định không lay chuyển với những lời nói của Đỗ Lan, cũng ngày càng hy vọng phát triển ra những công cụ sản xuất mạnh mẽ hơn, để cuộc sống của người dân tốt đẹp hơn.

Nhưng lúc này lại có người đưa ra ý kiến trái ngược, nếu lực lượng sản xuất thực sự tốt đẹp như vậy, tại sao lại xảy ra chiến tranh.

Thực ra nói cho cùng vẫn là vấn đề của con người, đáng tiếc có người không muốn thừa nhận, thích đổ lỗi cho ngoại vật.

Đối mặt với những chất vấn này, Ma Pháp Đế đã thúc đẩy giáo dục, để mọi người hiểu rằng lực lượng sản xuất là một thứ tốt, nhưng cũng phải xem người sử dụng.

Giống như có người dùng ma pháp để bảo vệ hòa bình, cũng có người dùng ma pháp để phá hoại hòa bình, ma pháp có thể dùng để sản xuất cũng có thể dùng để khai chiến.

Đối với những người thích đổ lỗi cho lực lượng sản xuất này, Ma Pháp Đế sẽ giáo dục trước, nếu giáo dục không được thì cho nhịn đói ba ngày.

Lực lượng sản xuất đi lên, người ta ăn no hơn, lại là kẻ ăn cháo đái bát, vô cùng không biết xấu hổ, cho nhịn đói vài ngày xem hắn còn nói nhảm được không.

Dĩ nhiên sau khi gặp phải những vấn đề này, Ma Pháp Đế cũng làm theo kiến nghị của Đỗ Lan, thành lập tầng lớp quản lý của riêng mình, để nhiều người trẻ tuổi không sợ hãi làm lãnh đạo, để họ đi sâu vào nông thôn tích lũy kinh nghiệm.

Trong nông thôn mỗi ngày đều có những tranh chấp vặt vãnh, giải quyết những tranh chấp này cần trí tuệ to lớn.

Thực ra quản lý một nơi cũng chính là làm cho mọi người đều hài lòng, điều này cũng giống như xử lý tranh chấp hàng xóm.

Dĩ nhiên cũng không thể chỉ dựa vào một cái miệng để nói, vẫn cần có quy tắc nhất định, vì vậy pháp luật tất nhiên không thể thiếu.

Mà việc xây dựng những bộ luật lộn xộn này chỉ dựa vào nông dân chắc chắn không được, những quý tộc đầu quân đã phát huy tác dụng, dĩ nhiên cũng không thể xem nhẹ ý kiến của nông dân.

Thành thật mà nói, điều phiền não nhất của Ma Pháp Đế hiện tại chính là làm thế nào để cân bằng, làm thế nào để nông dân giữ được bản chất, làm thế nào để không cho quý tộc trỗi dậy trở lại.

Thực sự quá khó, nông dân một khi lên nắm quyền rất dễ bị thế giới hoa lệ ăn mòn, còn quý tộc bây giờ có vẻ như đã cúi đầu nhưng không có nghĩa là họ không muốn phục hồi.

Đỗ Lan rất rõ ràng chính vì như vậy mới cần một lãnh tụ xuất sắc, mới cần một bộ luật hoàn thiện.

Không có chế độ hoàn hảo, cũng không có đạo đức hoàn hảo, chỉ có quyết tâm của người thực thi.

Mặc dù đã nắm chắc phần thắng trong tay, nhưng Ma Pháp Đế vẫn lo lắng không yên, và những vấn đề khó khăn này ngay cả Đỗ Lan cũng không giúp được ngài.

Bởi vì những tổ chức hay quốc gia khổng lồ mà Đỗ Lan từng thành lập trước đây, lúc Đỗ Lan còn ở đó dĩ nhiên là phát triển rực rỡ, nhưng nếu đổi một người khác lên nắm quyền, thì không ai nói chắc được có thể tiếp tục duy trì hay không.

Mặc dù nhiều người cho rằng mong chờ một minh quân là cái gọi là nô tính, nhưng địa vị của một nhà lãnh đạo xuất sắc là không thể thay thế, dĩ nhiên một chế độ ưu tú cũng vậy.

Chế độ ưu tú có thể làm cho tổ chức có khả năng chịu lỗi tốt hơn, vì vậy nếu người lãnh đạo không đáng tin cậy, ít nhất vẫn có thể dựa vào chế độ để giảm bớt tác động.

Bây giờ Ma Pháp Đế phải đóng vai người lãnh đạo, đồng thời còn phải nghĩ cách tạo ra một chế độ hoàn thiện và công bằng hơn, thực sự là lao tâm khổ tứ.

May mà việc quân sự đã giao cho Dạ Kiến, phương diện này vẫn rất yên tâm.

Công việc ngày càng nặng nề, Ma Pháp Đế đã bắt đầu sắp xếp cho quốc gia sau khi thắng lợi, những người khác cũng từ những sắp xếp này mà có được niềm tin tất thắng.

Nhưng cũng có một số kẻ cơ hội bắt đầu muốn kiếm lợi từ chiến thắng, dù sao Ma Pháp Đế là người theo chủ nghĩa lý tưởng, nhưng không phải ai cũng là Ma Pháp Đế, nhiều người hơn vẫn là vì lợi ích mới giúp đỡ Ma Pháp Đế.

Ma Pháp Đế cũng phải đề phòng những người này, thực sự cảm thấy còn mệt mỏi hơn trước đây.

Trước đây ngài chỉ cần biết kẻ thù là ai là được, nhưng bây giờ rất nhiều người không thể đơn giản nói là kẻ thù, rất nhiều người quả thực đã ra sức giúp đỡ, chỉ là tư tưởng của họ có vấn đề, sau này có thể sẽ làm ra những việc bất lợi.

Đối với loại người này, Ma Pháp Đế rất hy vọng họ có thể thay đổi, nhưng tính toán được mất cũng là bản tính của đại đa số người, dù sao lý tưởng cũng không thể đảm bảo cho họ ăn ngon mặc đẹp.

Họ cũng không hy vọng lưu danh sử sách, chỉ muốn làm giàu, đây chính là vấn đề công thần đã gây khó khăn cho vô số triều đại.

Thực ra theo quan điểm của Đỗ Lan, loại người này hoàn toàn có thể được đáp ứng yêu cầu, nhưng cái giá phải trả là từ bỏ mọi quyền lực, họ đầu tư bao nhiêu tài nguyên, tương lai có thể được hoàn trả gấp mười, nhưng họ nên an tâm làm một phú ông, đừng nghĩ đến việc trở thành quý tộc mới.

Nếu vẫn không đồng ý, vậy thì lòng dạ của họ đáng bị trừng phạt.

Thực sự là đưa cho ta một vấn đề nan giải.

Ma Pháp Đế bây giờ mới phát hiện mình đã nhảy vào cái hố lớn mà Đỗ Lan đào, đối phương chỉ động môi động mép, nhưng mình lại phải đối mặt với cục diện biến cách chưa từng có của Tam Diệp Thảo Vương Quốc, đầy rẫy những vấn đề nan giải chưa biết đang chờ giải quyết, chỉ một chút lơ là là có thể xảy ra sai lầm.

Ma Pháp Đế chỉ cảm thấy đầu óc mình sắp quá nhiệt: Ta chỉ là người, không phải là thần.

Nhiều chuyện như vậy, hơn nữa còn là những quyết sách quan trọng liên quan đến đại cục, thực sự quá khó xử lý.

Đỗ Lan tỏ vẻ lúc này Ma Pháp Đế thể hiện rất tốt, vì Ma Pháp Đế rất quyết đoán, lắng nghe ý kiến nhiều bên, lúc cần từ bỏ thì rất dứt khoát, không sợ mang tiếng xấu.

Ma Pháp Đế chỉ là người, ngài không thể làm được mọi thứ hoàn hảo, năng lực của ngài có hạn, kiến thức của ngài cũng có hạn, điều ngài có thể làm chỉ là những quyết định có vẻ tốt hơn ở hiện tại, còn tương lai thì cần những người khác tiếp tục phát triển trên nền tảng ngài đã xây dựng.

Đỗ Lan cho rằng chỉ có cày vẫn chưa đủ, vẫn cần phải thuần hóa gia súc, thuần hóa gia súc lớn là một bước phát triển lớn của văn minh.

Từ sức người phát triển đến sức kéo của súc vật, rồi phát triển đến sức mạnh của máy móc, đây là con đường tất yếu của văn minh.

Nền văn minh Maya chính là vì không có sức kéo của súc vật phù hợp để lợi dụng, dẫn đến văn minh gặp phải nút thắt cổ chai, khó có thể tiến thêm một bước.

Ma lực tuy đã cung cấp rất nhiều tiện lợi, nhưng ở thế kỷ này ma thú còn mạnh hơn người.

Phải biết rằng ngay cả những con lợn ma cấp thấp cũng có thể uy hiếp dân làng.

Dĩ nhiên có rất nhiều Ma Đạo Sư vì dược liệu mà sẽ thuần dưỡng ma thú, nhưng họ sẽ không dùng ma thú để làm việc.

Ở các làng nông nghiệp thì càng không tồn tại, mọi người ăn động vật đều là loại yếu nhất, ma lực mỏng manh, căn bản không dám đi tìm ma thú gây phiền phức.

Nhưng nếu thực sự có ma thú bị hàng phục và đưa vào sản xuất, vậy thì lực lượng sản xuất sẽ được phát triển thêm một bước.

Phi long cày ruộng, naga bắt cá, cảnh tượng đó chắc chắn rất đẹp.

Thế giới ma pháp này thực sự vì sự tồn tại của ma lực mà đã tách rời khỏi sự phát triển của văn minh, cần Đỗ Lan khai sáng.

Chương 2032

Có Đỗ Lan hoạch định, Ma Pháp Đế thực thi, lực lượng sản xuất ngày càng mạnh mẽ.

Đến mùa thu, Ma Đạo Sư quả nhiên phản động phản công, nhưng Ma Pháp Đế đã sớm chuẩn bị, căn bản không cho họ cơ hội.

Lúc này, tình hình trong thành thị đã tồi tệ đến cực điểm, không có cơm ăn ngay cả vỏ cây cũng ăn hết, rất nhiều người đều tìm mọi cách trốn đi, nhưng các quý tộc không cho phép, vì dân số là tài sản của họ.

Chỉ có những quý tộc nhà có mỏ mới không lo lắng về việc mất dân số.

Bây giờ các cư dân chỉ có thể chạy ra ngoài mới có một tia hy vọng sống, dĩ nhiên nếu bị bắt thì kết quả là chắc chắn phải chết, vì quý tộc sẽ không cho phép cư dân liên tục chạy trốn.

Đáng tiếc là căn bản không ngăn được, hơn nữa Ma Pháp Đế còn vào thành tuyên truyền, để người trong thành biết bên ngoài có lương thực, còn có công việc, để họ nhận rõ hiện thực.

Bây giờ công tác tuyên truyền được triển khai toàn diện, quý tộc nói Ma Pháp Đế là kẻ phản bội, là bạo đồ, là ngài đã gây ra tất cả khổ nạn.

Nhưng người bên ngoài tuyên truyền rằng chính Ma Đạo Sư bảo thủ, tham lam vô độ, nếu không phải họ ép giá lương thực thì căn bản đã không xảy ra cuộc khủng hoảng hiện tại.

Đối với các cư dân, họ đã không còn hy vọng gì nữa, chỉ muốn sống sót, ai cho lương thực thì nghe người đó.

Và rất nhiều người không có sức lực trốn thoát cũng chỉ có thể thông qua oán hận để làm cho mình dễ chịu hơn một chút, đáng tiếc oán hận Ma Pháp Đế cũng không thể thay đổi bất kỳ hiện trạng nào.

Quốc vương bây giờ cũng rất hoang mang, vì khẩu phần lương thực của ông ta ngày càng kém, ngày càng khó ăn, ông ta biết tình hình nguy cấp, nhưng ông ta căn bản không thay đổi được, ông ta chỉ có thể hy vọng Kỵ Sĩ Đoàn có thể làm gì đó, có thể cướp lại lương thực.

Đáng tiếc tin tức thực sự khiến quốc vương phẫn nộ, hai lần xuất kích đều không có thu hoạch gì, cứ thế này họ đều sẽ chết đói trong thành.

Nhưng họ đều biết trước khi quốc vương chết đói, sẽ có nhiều thường dân chết đói trước.

Cuối cùng, Ma Pháp Đế vẫn không nhẫn tâm, mặc dù ngài biết cách tốt nhất là để cho trong thành cạn kiệt lương thực, nhưng cuối cùng ngài vẫn không nỡ để thường dân chết đi, vì vậy ngài đã để A Tư Tháp vận chuyển ba trăm xe lương thực vào thành, hy vọng có thể để cho người bên trong ăn no.

Nhưng lương thực để lại lại không được phân phát đến tay thường dân, mà bị quý tộc cướp sạch, vì họ chỉ quan tâm đến mình mà không quan tâm đến thường dân.

Lòng nhân từ của Ma Pháp Đế lại có thu hoạch bất ngờ, khiến thường dân nhìn rõ bộ mặt của quý tộc.

Đỗ Lan thở dài: Lại thấy được mặt ti tiện của nhân tính.

Giống như lại một lần nữa thất vọng về loài người.

Anh đừng có giả nhân giả nghĩa nữa, có phải lại có ý tưởng gì rồi không.

Địch Ny Toa thấy Đỗ Lan khoa trương như vậy, liền biết hắn chắc chắn đã có sắp xếp gì đó.

Nếu không tại sao lại làm bộ làm tịch như vậy.

Chuyện này bọn họ đã quen rồi, cũng không phải lần đầu tiên thấy, căn bản không cần thiết phải phát ra cảm khái như vậy.

Thực ra ta chuẩn bị tạo ra một địa ngục, ném hết người xấu vào đó.

Đỗ Lan lại chuẩn bị sao chép: Xây dựng một tòa tháp, bên trong có các tầng khác nhau, mỗi tầng giam hai người, mỗi ngày bắt đầu nấu ăn từ tầng cao nhất, nấu đủ lượng cho tất cả mọi người ăn, hơn nữa còn là món họ thích ăn, đủ để mỗi người ăn no.

Nhưng tất cả thức ăn đều phải đi từ tầng cao xuống, từng tầng một đưa xuống, tầng trên ăn no rồi mới hạ xuống tầng tiếp theo, cho đến tầng cuối cùng.

Không sai, địa ngục này của Đỗ Lan chính là sao chép từ Hố Sâu Đói Khát.

Địch Ny Toa vừa nghe liền biết cách làm này của Đỗ Lan căn bản không thể làm cho mỗi người đều ăn no, cho dù lúc đầu thực sự có đủ thức ăn cũng không được: Vậy thì người tầng trên chắc chắn sẽ lãng phí thức ăn, đến tầng dưới thức ăn sẽ ngày càng không đủ, e rằng mấy chục tầng cuối cùng đều sẽ có người chết đói, đúng là địa ngục.

Số tầng mỗi người ở không cố định, có thể định kỳ chuyển đổi ngẫu nhiên, người ở dưới sẽ lên tầng, người ở trên sẽ xuống thấp.

Càng giống địa ngục hơn, trước tiên cho họ có được rồi lại tước đoạt, còn tàn nhẫn hơn là để họ chịu dày vò ngay từ đầu.

Địch Ny Toa biết người tầng cao sau khi xuống tầng dưới sẽ rất tuyệt vọng.

Thế giới vốn không có địa ngục, có con người thì có địa ngục.

Đỗ Lan tỏ vẻ địa ngục trống rỗng, ác ma ở nhân gian, nơi nào có ích kỷ thì nơi đó là địa ngục, vì vậy cho dù có đủ lương thực cũng không phải ai cũng được ăn no, người tầng trên sẽ không quan tâm đến tầng dưới.

Địch Ny Toa cũng rất ủng hộ: Hy vọng họ có thể học được chút gì đó, nhưng ta thấy rất nhiều người chỉ coi địa ngục là hình phạt, mà sẽ không học được bất cứ điều gì.

Dù sao cuộc sống thực tế không phải là tòa tháp tuần tự như vậy, cũng không có ai chuẩn bị đủ lương thực cho tất cả mọi người.

Hình thức dạy học của địa ngục này rất lý tưởng hóa, vẫn có sự khác biệt với thực tế.

Dù sao cũng không ai tính toán được toàn thế giới rốt cuộc có bao nhiêu tài nguyên, lại có thể chống đỡ cho con người sống được bao lâu.

Nhưng với tư cách là địa ngục, có tác dụng trừng phạt là đủ rồi, họ không học được thì thôi.

Đỗ Lan trước đây còn cho rằng trừng phạt là phương tiện không phải mục tiêu, nhưng thực tế chứng minh có thể có tác dụng trừng phạt đã là rất tốt rồi, không mong cầu trừng phạt còn có thu hoạch bất ngờ.

Thế là hai người dùng ma pháp thư bảy lá xây dựng một tòa tháp cao chọc trời ở trung tâm tứ quốc, thẳng lên đến tận ngoài không gian, còn cao hơn cả thang máy quỹ đạo không gian.

Địa ngục phải xây đủ lớn mới được, dù sao Đỗ Lan rất rõ ràng người xuống địa ngục sẽ ngày càng nhiều, địa ngục vĩnh viễn không lo không có người ở, chỉ sợ quá đông đúc.

Tháp Địa Ngục, trước khi vào đầu tiên phải hỏi mỗi người thích ăn gì, sau đó họ mới được vào.

Mỗi ngày thức ăn đều vừa đủ cho tất cả mọi người ăn, thức ăn đều được vận chuyển từ tầng trên xuống, từng tầng một ăn, tầng trên ăn xong tầng dưới mới có cơ hội ăn.

Không được giấu thức ăn, một khi phát hiện có người giấu thức ăn sẽ lập tức bị hạ xuống tầng dưới cùng vĩnh viễn không được siêu sinh.

Tất cả quy tắc đều phải được làm rõ trước khi vào địa ngục, mỗi người đều phải ký Hướng dẫn sử dụng địa ngục, chỉ cần ký là phải tuân thủ quy tắc, không tuân thủ quy tắc sẽ bị phạt.

Đỗ Lan viết Hướng dẫn sử dụng rất dài, rất khô khan, cuối cùng thêm một câu: Mọi quyền giải thích cuối cùng thuộc về địa ngục.

Sau đó, địa ngục coi như chính thức khai trương.

Địch Ny Toa không nói nên lời, cho dù là địa ngục cũng rất có phong cách của Đỗ Lan, trong sự đáng sợ còn mang theo một chút hài hước lạnh lùng, nhưng Địch Ny Toa biết sự tồn tại của địa ngục này chắc chắn sẽ có tác dụng cảnh báo.

Dù sao người ta có thể không lên thiên đường, nhưng không dám xuống địa ngục, hiệu quả cảnh báo của địa ngục chắc chắn tốt hơn thiên đường rất nhiều.

Sự biến đổi của thời đại đã không thể tránh khỏi.

Lúc này, đám tinh linh của Bạch Dạ Ma Nhãn biết Ma Pháp Đế sắp chiến thắng, nhưng vì không tìm được viên ma pháp thạch cuối cùng, chúng quyết định cho loài người một bài học.

Chúng sẽ không để loài người được như ý nguyện.

Người của Bạch Dạ Ma Nhãn đã chôn một lượng lớn bom ma pháp dưới lòng đất vương thành, chờ ngày thành bị phá, chúng sẽ kích nổ bom, đến lúc đó chúng có thể cho loài người nếm trải quả đắng trước.

Dù sao thì hiện tại loài người cũng đang bận nội đấu, căn bản không có sức lực để chú ý đến động tĩnh của Bạch Dạ Ma Nhãn.

Cư dân trong thành đã hoàn toàn thất vọng với tầng lớp cai trị, họ khao khát Ma Pháp Đế mang quân đội đến giải phóng mình.

Ma Pháp Đế cũng không làm mọi người thất vọng, một đội quân kiểu mới hùng tráng uy vũ đã chỉnh tề sẵn sàng xuất phát.

Trận chiến này sẽ là khởi đầu mới của Tam Diệp Thảo Vương Quốc.

Hoàn toàn không thể chống cự, quốc vương đã chuẩn bị thu dọn đồ đạc bỏ chạy, vì ông ta cũng biết tình hình đã hoàn toàn thay đổi.

Đương nhiên, không chỉ có quốc vương bỏ chạy mà còn có cả các quý tộc khác, họ sẽ mang đi tất cả vàng bạc và những thứ có giá trị, những gì không mang đi được thì sẽ phá hủy toàn bộ.

Không có vàng, cho dù chúng chiếm được vương đô, không quá ba tháng chắc chắn sẽ sụp đổ.

Bọn họ cho rằng vương đô không có vàng sẽ sụp đổ.

Chỉ có thể nói suy nghĩ của quý tộc thật sự khác với người thường, thứ mà hai bên cho là quý giá nhất hoàn toàn khác nhau.

Người thường cho rằng có thể ăn no mới là quan trọng nhất, còn quý tộc lại cho rằng những thứ vàng óng ánh này mới là quan trọng nhất.

Suy nghĩ như vậy cũng không biết học từ đâu ra.

Hoàn toàn không có sự kháng cự, đại quân của Ma Pháp Đế tiến thẳng vào, một đường ca khúc khải hoàn, vượt qua tường thành tiến vào vương đô, thu dọn tàn binh bại tướng.

Lúc này, kẻ giãy giụa kịch liệt nhất chính là những quý tộc ở lại, vì họ không cam tâm mất đi ưu thế giai cấp của mình.

Họ rất rõ một khi thế giới thay đổi, họ sẽ khó mà giữ được đặc quyền nữa, vì vậy họ chiến đấu vì đặc quyền.

Đáng tiếc sự chống cự là vô ích, Ma Pháp Đế đại diện cho lực lượng sản xuất tiên tiến, không hề sợ hãi.

Nên cho bọn chúng một bất ngờ.

Bốn người của Bạch Dạ Ma Nhãn tụ tập trên sườn đồi ngoài thành.

Gã mặt nạ biết tình hình đã không thể cứu vãn, lúc này chi bằng cho nổ tung loài người lên trời, một lần giải quyết hết.

Ha ha, ta thích kế hoạch này.

Gã sử dụng bộ điều khiển ma pháp, kích nổ từ xa ngoài thành phố.

Đây là kết cục mà loài người đáng phải nhận.

Gã đàn ông suy sụp nói, đối với loài người căn bản không cần khách sáo, năm trăm năm trước loài người đối xử với tinh linh thế nào, bây giờ tinh linh sẽ trả lại cho họ như vậy.

Chương 2033

Đây là vì tương lai.

Những đội dự bị có linh hồn tinh linh trong cơ thể đã được đưa đến nơi khác, trong thành phố chỉ có kẻ địch.

Vì tinh linh.

Nút bấm được nhấn xuống.

Tuy nhiên, không có bất kỳ phản ứng nào.

Các ngươi làm vậy là phải xuống địa ngục đấy.

Đỗ Lan đương nhiên không thể để âm mưu của tinh linh thành công, vì vậy đã ngăn cản chúng.

Kẻ đáng xuống địa ngục là loài người.

Thấy Đỗ Lan, đám tinh linh trở nên cảnh giác, vì đối phương cho người ta cảm giác rất không ổn.

Hô hô, những quý tộc đã tấn công tộc tinh linh chẳng phải bây giờ đang trên đường xuống địa ngục sao.

Nếu các ngươi muốn báo thù thì nên ủng hộ Ma Pháp Đế, chứ không phải báo thù loài người một cách vô tội vạ.

Đương nhiên nếu các ngươi không nghe, ta cũng chẳng sao cả, ta sẽ lập tức tiễn các ngươi xuống địa ngục.

Ngươi cũng là con người nên mới thiên vị con người.

Đám tinh linh không đời nào nghe, chúng đã mặc định rằng toàn bộ loài người đều có tội.

Nhưng sự thật là năm đó vẫn là do quý tộc gây ra.

Kỹ thuật ma pháp của tinh linh khi đó quả thực tiên tiến hơn nhân tộc, vì vậy loài người mới bị ác ma xúi giục ra tay cướp đoạt.

Tuy nhiên, những kỹ thuật ma pháp này thực ra đối với loài người mà nói chỉ là lời nguyền mà thôi.

Vì có được kỹ thuật của tinh linh, loài người không còn chí tiến thủ nữa, mà nằm trên thành quả của tinh linh để hưởng thụ.

Cuối cùng những người thật sự có chí tiến thủ lại bị chèn ép đến không có lối thoát, loài người không thể không giậm chân tại chỗ suốt năm trăm năm.

Sinh ư ưu hoạn, tử ư an lạc, câu nói này thật sự là nền tảng cho sự tiến bộ của loài người.

Đương nhiên, đằng sau câu nói này là vô số núi thây biển máu tích lũy.

Đôi khi điều kiện quá tốt lại không phải là chuyện tốt.

Ví dụ như một quốc gia vốn có nền công nghiệp hoàn chỉnh, nhưng đột nhiên một ngày nọ đào được khí thiên nhiên hoặc dầu mỏ, có thể nằm không kiếm tiền, tư bản sẽ điên cuồng rút khỏi ngành sản xuất để đi khai khoáng, công nghiệp sẽ bị rỗng ruột.

Thay khí thiên nhiên và dầu mỏ bằng tài chính cũng vậy, những phương thức kiếm tiền dễ dàng này luôn khiến người ta đổ xô vào, cuối cùng khoét rỗng nền kinh tế thực thể, đào bật gốc rễ của chính mình.

Loài người đã có được di sản của tinh linh, tại sao còn phải nỗ lực phát triển.

Nằm hưởng thành quả có sẵn không tốt sao.

Nhưng những lời này đối với những người tinh linh bị hại mà nói không có bất kỳ ý nghĩa gì, bây giờ họ chỉ cần báo thù, căn bản không quan tâm đến bất kỳ tình huống nào.

Ta hiểu suy nghĩ muốn báo thù của các ngươi, nhưng kẻ thù của tinh linh là người xấu, các ngươi có thể đi giết họ, nhưng không thể tùy tiện ra tay với người tốt.

Đỗ Lan đặt ra giới hạn cho việc báo thù của họ.

Đáng tiếc cách nói này không thể làm đám tinh linh hài lòng, bốn người họ đã chuẩn bị ra tay.

Nếu Đỗ Lan đã đến với ý đồ không tốt thì không cần khách sáo, hoàn toàn có thể đánh một trận giết chết hắn.

Các ngươi đừng động thủ, ta là người rất biết lý lẽ.

Đỗ Lan thấy họ vây quanh, liền biết họ lại muốn động thủ.

Tinh linh không phải rất văn minh sao.

Sao bốn tên này lại nóng nảy như vậy.

Nếu các ngươi đã kích động như vậy, vậy ta sẽ cho các ngươi một cơ hội thay đổi quá khứ.

Đỗ Lan muốn đưa họ đến vũ trụ song song, để họ xuyên không thời gian đi cứu tộc tinh linh, đừng để họ ở lại đây suốt ngày nghĩ đến việc hãm hại loài người.

Bốn tinh linh đều kinh ngạc, không ngờ Đỗ Lan lại cho họ một lời hứa khoa trương như vậy.

Ngay cả Ma Pháp Đế cũng không thể khiến thời gian quay ngược lại năm trăm năm trước chứ.

Nhưng khi Đỗ Lan lấy ra ma pháp thư bảy lá, họ đã tin, vì đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy một quyển ma pháp thư khoa trương đến vậy.

Nhớ kỹ sau khi quay về phải động não nhiều hơn, đừng lúc nào cũng cho rằng loài người là kẻ xấu.

Đỗ Lan nhắc nhở họ phải động não.

Khi đó tinh linh và loài người rất thân thiện, trước hôn lễ đẫm máu, tinh linh cũng tin tưởng loài người.

Vì vậy, nếu bốn người họ không đưa ra bằng chứng gì mà cứ hồ đồ phá hoại hòa bình hai tộc thì chắc chắn không cứu được tộc nhân, ngược lại còn bị người ta xa lánh.

Họ phải đi tìm bằng chứng, nhưng điều này rất nguy hiểm, vì tất cả mọi chuyện đều do bàn tay ác ma đứng sau.

Càng tiếp cận chân tướng, càng gần ác ma, rất có thể sẽ bị ác ma giết người diệt khẩu.

Vì vậy Đỗ Lan phải nhắc nhở một chút: Chuẩn bị xong rồi thì xuyên không đi.

Đúng rồi, còn có thứ này, trả lại cho các ngươi.

Đỗ Lan ném viên bảo thạch qua.

Viên ma pháp thạch cuối cùng.

Hóa ra là bị Đỗ Lan giấu đi, thảo nào họ tìm mãi không thấy, tên này thật quá đáng ghét.

Nhưng nếu thật sự có thể xuyên không năm trăm năm để cứu tộc elf, vậy thì cũng đáng.

Bốn tinh linh đều bị Đỗ Lan tiễn đi, thay đổi lịch sử lại là một câu chuyện khác.

Nhẹ nhàng, nhẹ nhàng.

Đỗ Lan bày tỏ cảm giác làm việc tốt thật tuyệt, như vậy coi như là vẹn cả đôi đường: Lại cứu vớt thế giới rồi, tại sao ta lúc nào cũng vĩ đại như vậy chứ.

Đỗ Lan không nhịn được lại tự luyến.

Nhưng tinh linh quay về thay đổi lịch sử cũng không dễ dàng như vậy, dù sao ác ma vô cùng tà ác và giảo hoạt.

Bốn tinh linh này tuy đã dùng chút âm mưu khuấy đảo trong loài người, nhưng so với ác ma, họ chỉ là học sinh tiểu học trong giới âm mưu, còn phải nỗ lực học hỏi nhiều.

Một thời đại mới đã mở ra, Ma Pháp Đế trở lại vương đô, cũng phát hiện tài sản của thành phố đã bị dọn sạch.

Nhưng không sao, Ma Pháp Đế lập tức tiến hành quản lý và phân phối vật chất, tạm thời đóng cửa thị trường, chỉ tiến hành phân phối cơ bản để đáp ứng nhu cầu sinh hoạt của người dân.

Một lượng lớn lương thực, vải vóc từ nông thôn liên tục được vận chuyển đến thành phố.

Người dân mới phát hiện ra nông dân bây giờ cưỡi những con ma thú cao lớn, kéo theo những chiếc xe ngựa như lâu đài, năng lực vận chuyển lớn chưa từng có.

Tiếp theo là Ma Pháp Đế điều binh khiển tướng thu hồi giang sơn, bồi dưỡng các quan viên đi đến các nơi thu phục lại những vùng đất đã mất.

Một đế quốc mới đang từ từ trỗi dậy.

Đất nước này sẽ không còn hài lòng với hiện trạng, mà sẽ tiến nhanh trên con đường kỹ thuật ma pháp, không ngừng nghỉ theo đuổi lực lượng sản xuất tiên tiến hơn.

Đỗ Lan tỏ vẻ như vậy là đủ rồi, bây giờ hắn có thể đổi thế giới khác để tiếp tục gây chuyện.

Còn về tình hình của ác ma, Đỗ Lan tin rằng nếu ác ma thật sự không có mắt mà đến nhân gian, chắc chắn sẽ bị nhân tộc với lực lượng sản xuất được kích phát đè xuống đất mà ma sát, cho chúng biết cái gì gọi là lực lượng sản xuất mới là tiêu chuẩn duy nhất thúc đẩy sự tiến bộ của loài người.

Vậy nên cứ để họ tự chơi với nhau, Đỗ Lan muốn đổi chỗ khác.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa trực tiếp bỏ đi, chỉ để lại một cái địa ngục.

Địa ngục này ngay cả ác ma cũng phải sợ hãi, vì ác ma cũng có khả năng bị nhốt vào trong.

Ma Pháp Đế phát hiện bây giờ tất cả các ma pháp thư phía trước đều có một dòng Hướng dẫn sử dụng, sử dụng ma pháp thư sẽ bị ràng buộc với địa ngục, nếu làm quá nhiều việc xấu sẽ bị đưa vào địa ngục đói khát.

Những nội dung này đều được thông báo rõ ràng cho mọi người.

Ma Pháp Đế biết đây chắc chắn là công của Đỗ Lan, ông ta ngược lại rất cảm kích Đỗ Lan, ít nhất Đỗ Lan biết thúc đẩy việc tốt, tuy là cưỡng ép, nhưng ít nhất cũng đã làm được chút việc.

Đỗ Lan có thể làm quả thực không nhiều, bây giờ hắn đã đến một thế giới mới, còn Địch Ny Toa thì phải về nhà xem xét.

Nàng biết Đỗ Lan vẫn còn rất kiềm chế, như vậy là tốt rồi.

Chương 2034

Đỗ Lan từ biệt lão bà, đến một thế giới hoàn toàn mới, lại là một thế giới của những tên tội phạm biến thái.

Thật lòng mà nói, lần trước đến thế giới hoán đổi giết người kia, Đỗ Lan đã cảm thấy những kẻ vì che giấu bí mật nhỏ của mình mà đi giết người quả thực là não tàn, nhưng trong thế giới hoàn toàn mới này, bọn sát nhân còn khoa trương đến cực điểm.

Toàn là những kẻ điên cuồng ngược đãi có vấn đề về đầu óc.

Đỗ Lan vừa mới thiết lập địa ngục, vừa mới nói địa ngục trống rỗng, bây giờ hắn lại bước vào một địa ngục trần gian hoàn toàn mới.

Dị Độ Xâm Nhập kể về câu chuyện dùng kẻ giết người để bắt kẻ giết người.

Thế giới này có công nghệ mạnh mẽ, thông qua việc thu thập các hạt tư tưởng sát ý có thể hiểu được suy nghĩ và hành vi của kẻ sát nhân, từ đó nắm được động thái của chúng và hoàn thành việc bắt giữ.

Nhưng câu nói cũ rích là khi ngươi nhìn chằm chằm vào vực sâu, vực sâu cũng đang nhìn chằm chằm vào ngươi.

Vì vậy, nếu người thường cứ mãi thông qua các hạt tư tưởng để phỏng đoán ý đồ và động cơ của kẻ sát nhân, cuối cùng chính mình cũng sẽ biến thành sát nhân.

Thế nên người thường không thể đảm nhận công việc này, liền có tổ chức Thương dùng kẻ giết người để bắt kẻ giết người.

Thế giới này có một loại công nghệ, thông qua việc thu thập các hạt tư tưởng sát ý tại hiện trường vụ án, sau khi chuyển hóa có thể biến thành một thế giới dị độ giống như thế giới ảo.

Bên trong sẽ xuất hiện một nạn nhân cố định, người tiến vào cần phải suy luận ra bí mật cái chết của nạn nhân để nắm bắt hành vi và động cơ của hung thủ.

Giải mã bí ẩn của thế giới dị độ là có thể tìm ra hung thủ trong thế giới thực.

Có thể nói đây là một công cụ rất tiện lợi, đương nhiên trong mắt Đỗ Lan, hệ thống Thiên Nhãn vẫn tiện lợi hơn.

Dù sao hệ thống dị độ này tuy rất tiên tiến, có thể thông qua sát ý còn sót lại của hung thủ để tìm ra chúng nhưng cũng cần quá trình suy luận, quá trình này cũng vô cùng vất vả.

Trước khi suy luận ra quy tắc hành vi của hung thủ, chúng có thể tiếp tục gây án mà không hề có chút kiêng dè nào.

Vì vậy Đỗ Lan cảm thấy lắp đặt một hệ thống Thiên Nhãn có thể răn đe tội phạm tốt hơn, nhưng thế giới này đã có thiết lập như vậy, lắp Thiên Nhãn thì không cần quá trình suy luận nữa.

Thực ra hệ thống Thiên Nhãn cũng cần quá trình, ví dụ như một đoạn đường hai bên đều có Thiên Nhãn, một chiếc xe bình thường đi qua mất một phút, có một chiếc xe mất một phút rưỡi, vậy thì chiếc xe đó rất đáng ngờ.

Đây là phương pháp suy luận chênh lệch thời gian thường thấy trong hệ thống Thiên Nhãn.

Nhưng trong thế giới có thể thu thập sát ý này, họ lại thích dùng thế giới dị độ để phá án, cũng đành chịu vậy.

Hung thủ trong thế giới này đều rất tàn bạo, có thể nói là vô nhân tính, bắn chết một ngàn lần cũng không quá đáng.

Sát nhân hàng loạt, những thủ đoạn tàn nhẫn thậm chí đã trở thành phương tiện để chúng thể hiện bản thân, thậm chí có kẻ còn livestream quá trình cái chết và thối rữa của nạn nhân trên mạng, quả thực là cầm thú không bằng.

Một thế giới đen tối như vậy, thật sự là Conan xem xong phải rơi lệ, Kindaichi nhìn thấy cũng không dám gọi tên ông nội, Sherlock Holmes và Poirot trong quan tài cũng phải bật dậy.

Đỗ Lan đến thế giới này chỉ cảm thấy quá ghê tởm, sao lại có những hung thủ tà ác đến vậy.

Đỗ Lan không khỏi suy nghĩ một cách trung nhị: Hủy diệt có lẽ là bến đỗ tốt nhất cho thế giới này.

Thế giới này thật sự đã phóng đại ác niệm của nhân tính đến vô hạn.

Đương nhiên, bất kỳ câu chuyện trinh thám nào nếu khiến khán giả cảm thấy phẫn nộ, thì cảnh sát chắc chắn phải chịu trách nhiệm, dù sao họ cũng là tuyến phòng thủ đầu tiên bảo vệ an toàn cho người dân trong thế giới đó.

Nhưng tuyến phòng thủ này lại liên tục bị chọc thủng, khiến tất cả những người vô tội trở thành con mồi của hung thủ.

Mà cảnh sát chỉ có thể dựa vào tổ chức Thương dùng kẻ giết người để bắt kẻ giết người, hiệu suất không cao là vấn đề chính.

Hung thủ có tà ác và giảo hoạt đến đâu, nếu cảnh sát có thể ra tay mạnh mẽ, bảo vệ quần chúng một cách hiệu quả thì cũng không đến nỗi khiến Đỗ Lan thất vọng như vậy.

Nhân viên của Thương luôn rất nỗ lực hoàn thành nhiệm vụ, nhưng chỉ dựa vào họ thì thật sự quá chậm.

Đỗ Lan thậm chí còn cảm thấy Conan đến suy luận còn nhanh hơn những sát thủ trinh thám này.

Yếu tố đầu tiên của một sát thủ trinh thám là đã từng giết người, có xu hướng trở thành sát nhân hàng loạt.

Có nền tảng này mới có thể dùng nguyên tắc sát thủ hiểu sát thủ để bắt người.

Hiện tại Thương chỉ có một vị sát thủ trinh thám, ban đầu anh ta là nạn nhân, cuối cùng lại trở thành hung thủ.

Sau khi đọc hồ sơ của anh ta, Đỗ Lan vẫn rất đồng cảm, dù sao anh ta cũng vì hung thủ mà gia đình tan nát, người con gái mười bốn tuổi đáng yêu bị hung thủ đánh chết, thi thể biến dạng đến mức không nhận ra, vợ anh ta không chịu nổi cú sốc đã tự sát.

Nhân vật chính cuối cùng vì báo thù, lợi dụng chức quyền điều tra phi pháp, cuối cùng bắn chết hung thủ, tự tay báo thù, nhưng hạnh phúc đã mất khó lòng hàn gắn.

Chính anh ta cũng vì giết người mà bị đưa đến Thương, trở thành một sát thủ trinh thám chuyên vào thế giới dị độ.

Anh ta không phải là sát thủ bẩm sinh, nhưng anh ta phải hết lần này đến lần khác thông qua sát ý của kẻ sát nhân để phỏng đoán động cơ của chúng, cuối cùng chính anh ta cũng ngày càng trở nên mất kiểm soát, sát ý trong lòng cũng không thể kiềm chế mà tăng lên.

May mắn là anh ta đã ở trong tù.

Một người tốt, một người cha tốt, một người chồng tốt, cuối cùng bị hung thủ tàn bạo biến thành một sát thủ trinh thám người không ra người, quỷ không ra quỷ, thật sự là một sự mỉa mai đến khó tả.

Còn hiện tại, cỗ máy dùng kẻ giết người bắt kẻ giết người vẫn đang vận hành.

Trong thành phố này ẩn giấu rất nhiều sát nhân hàng loạt hung ác tàn bạo đang ngang nhiên gây án.

Mà người ta có thể làm chỉ là thu thập các hạt tư tưởng sát ý do hung thủ để lại, dùng nó để xây dựng không gian dị độ, đưa sát thủ trinh thám vào đó, với hy vọng sát thủ trinh thám có thể nhanh chóng phỏng đoán được suy nghĩ của hung thủ, cuối cùng giúp cảnh sát bắt được hung thủ.

Đây là một thế giới lạnh lùng vô tình, đây là một thế giới mà nhân tính không được kiểm soát, cán cân của nhân tính đang mất kiểm soát nghiêng về phía tà ác, khiến người tốt biến thành người xấu, khiến người xấu trở nên tà ác hơn, thế giới này chính là địa ngục.

Tại tổ chức Thương, không khí căng thẳng bao trùm toàn bộ khu văn phòng.

Khu vực này có rất nhiều máy tính, ở trung tâm khu vực còn có một khu chiếu hình 3D rộng rãi.

Khu chiếu hình này chiếu ra chính là không gian dị độ, còn được gọi là Tỉnh.

Trong hình ảnh 3D là những khối khu vực có màu sắc đơn điệu, trong đó chỉ có một điểm sáng màu đỏ, đây chính là vị trí của sát thủ trinh thám.

Người bên ngoài có thể thông qua những thiết bị này để hiểu được những gì đã xảy ra trong không gian dị độ.

Mặc dù phần lớn là nội dung trừu tượng, nhưng với tư cách là những chuyên gia, họ có thể hiểu được quá trình từ sự trừu tượng đó.

Đồng thời, họ cũng là cầu nối giữa thế giới ảo và thực.

Một khi trinh thám trong không gian dị độ thông báo động cơ của hung thủ, những nhân viên này phải ngay lập tức liên lạc với cảnh sát ngoại tuyến để bắt giữ hung thủ, cứu nạn nhân, nếu còn kịp.

Hiện tại, sát thủ trinh thám đang ở trong thế giới dị độ để phá một vụ án giết người hàng loạt rất hung tàn.

Hung thủ sẽ khoan một lỗ trên trán nạn nhân, hắn đã giết mấy người rồi, nếu không bắt được hắn, sẽ có thêm nhiều nạn nhân nữa.

Sát thủ trinh thám trở thành hy vọng lớn nhất.

Đương nhiên không phải nói cảnh sát không điều tra, chỉ chờ kết quả của sát thủ trinh thám.

Cảnh sát cũng đang điều tra, nhưng thật sự là một lời khó nói, không biết họ có đang nghiêm túc hay không.

Họ chỉ dùng phương pháp đi bộ phỏng vấn thô sơ nhất để điều tra, không có một chút hơi thở công nghệ nào.

Nếu nói những kẻ giết người kia là siêu thiên tài hoặc có siêu năng lực thì cũng đành, nhưng những kẻ sát thủ này ban đầu đều chỉ là người bình thường, chỉ là ác tính trong con người bị phóng đại sau đó bị bóp méo.

Ấy vậy mà cảnh sát lại không bắt được chúng.

Rõ ràng đây đã là một thế giới có thể thu thập cả sát ý rồi, nhưng lại không có Thiên Võng, không có cảnh sát mạng, thậm chí cả quần chúng Triều Dương cũng không có.

Chương 2035

Vì vậy Đỗ Lan mới nói đây là một thế giới lạnh lùng vô tình, là một địa ngục.

Ngay lúc sát thủ trinh thám đang nỗ lực, Đỗ Lan đã đến hiện trường.

Hắn muốn xem xem tên sát nhân hàng loạt có thật sự vi phạm định luật trao đổi vật chất, chỉ để lại sát ý ở hiện trường mà không để lại bất kỳ manh mối nào có thể chứng minh bản thân hay không.

Đó là từng mạng người đó, chính quyền sao có thể coi thường như vậy.

Nhưng hiện thực lại vô lý như vậy, dao không rơi vào người mình, ai cũng không thấy đau.

Thế giới này căn bản không ai quan tâm đến mạng sống của dân thường, chỉ cần cuối cùng bắt được hung thủ là được, mặc kệ hắn sẽ giết bao nhiêu người.

Thêm nữa, cho dù bắt được hung thủ, họ cũng sẽ không quan tâm đến tâm trạng của thân nhân người bị hại, không xét xử hung thủ, mà coi kẻ sát nhân là đối tượng nghiên cứu ném cho tổ chức Thương, để những kẻ sát nhân này cũng trở thành sát thủ trinh thám, tiếp tục tận dụng phế vật.

Trong một môi trường xã hội như vậy, làm sao có thể không lạnh lùng.

Chính quyền còn không quan tâm đến sống chết của họ, quần chúng đương nhiên chỉ có thể tự bảo vệ mình, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Chỉ khi có một chính phủ công bằng và mạnh mẽ đứng sau, lòng nhiệt tình của người dân mới được thắp lên, mới dám đi đỡ người già, dám đi giúp đỡ kẻ yếu, vì họ không phải lo lắng chính phủ sẽ đùn đẩy trách nhiệm, đổ hết mọi tổn thất phát sinh từ việc giúp đỡ kẻ yếu lên đầu cá nhân.

Rõ ràng xã hội này không làm được điều đó, vì vậy dù hung thủ không cao tay, vẫn có thể ung dung tự tại.

Vì người dân đùn đẩy trách nhiệm, chính quyền đùn đẩy trách nhiệm, cả xã hội đều bị bao trùm trong một bầu không khí chỉ muốn hưởng thụ phúc lợi mà không muốn chịu trách nhiệm.

So sánh ra, tổ chức Thương thật sự đã được coi là một bộ phận tích cực, dám gánh vác trách nhiệm.

Vì vậy họ thực sự đã trở thành một sự tồn tại giống như cứu thế chủ, cả xã hội đều trông chờ vào họ để bắt hung thủ.

Dù sao công lao thì mọi người cùng hưởng, rủi ro thì tổ chức Thương gánh.

Đỗ Lan đứng tại hiện trường tỏ vẻ manh mối quá nhiều rồi, quả nhiên cảnh sát trong thế giới trinh thám ai cũng cận thị, nhiều manh mối như vậy mà đều bị bỏ qua.

Đỗ Lan nhất thời lạnh run, không biết phải nói gì cho phải.

Đương nhiên, chính quyền không hành động, sợ gánh trách nhiệm là một phần, người xấu cũng là một phần.

Đây là một thế giới có thể thu thập cả sát ý, đương nhiên tất cả những điều này ban đầu không phải là công nghệ, mà là hiện tượng tự nhiên, là siêu năng lực.

Thế giới này tồn tại một loại siêu năng lực có thể kéo người khác vào trong mộng cảnh.

Có kẻ tà ác lợi dụng mộng cảnh để huấn luyện sát nhân.

Những hung thủ này ban đầu chỉ là người bình thường, nhưng trong mộng cảnh từng chút một giải phóng ác ý của mình, cuối cùng không còn thỏa mãn với việc chỉ giết người phóng hỏa trong mơ, mà bắt đầu gây án trong hiện thực.

Thậm chí rất nhiều người đã không phân biệt được hiện thực và mộng cảnh, họ cứ giết rồi giết mới phát hiện mình đã không còn ở trong mơ, mà đã giết người vượt giới hạn.

Hiện tại có người lợi dụng mộng cảnh để huấn luyện sát thủ, nếu không trừ khử kẻ dẫn dắt ác niệm này, thế giới này e rằng cũng không khá hơn được.

Đương nhiên, việc huấn luyện này đã bắt đầu từ rất lâu, vì vậy bây giờ trong xã hội đã tồn tại một lượng lớn sát nhân và sát nhân tiềm tàng đáng sợ.

Có người đã không kiềm chế được mà gây án trong hiện thực, còn có người vẫn kiềm chế được nhưng cũng không biết lúc nào sẽ bùng nổ.

Lý do thủ đoạn của những kẻ giết người độc ác và kỳ dị như vậy, chính là vì những thủ đoạn tàn bạo này đều được chúng rèn luyện trong mộng cảnh, trong mơ đương nhiên có thể không câu nệ bất cứ điều gì.

Rốt cuộc phải trừng phạt những kẻ ác này thế nào mới hả dạ.

Đỗ Lan cảm thấy cái nền tảng đói khát kia đã không đủ thỏa mãn rồi, phải để chúng hưởng thụ một ngàn kiểu chết mới tạm được.

Địa ngục ơi là địa ngục.

Giơ tay lên.

Ngay lúc Đỗ Lan đang cảm thán, hai thám tử một già một trẻ bước vào.

Người đàn ông trung niên mặc áo khoác màu vàng nhạt, còn người phụ nữ trẻ mặc một bộ vest công sở màu đen.

Họ là nhân viên ngoại tuyến của Thương, chuyên tìm kiếm các hạt tư tưởng sát ý tại hiện trường.

Thu thập càng nhiều hạt tư tưởng thì càng có thể tái hiện động cơ và suy nghĩ của hung thủ, vì vậy họ thường xuyên quay lại hiện trường để kiểm tra.

Đương nhiên họ không đến để tìm bằng chứng, họ chỉ dùng thiết bị để quét các hạt tư tưởng.

Không ngờ lại có một người lạ mặt xuất hiện tại hiện trường, chẳng lẽ hắn chính là hung thủ.

Nghe nói hung thủ đôi khi sẽ quay lại hiện trường gây án của mình, đây là một loại tâm lý vi diệu.

Tôi không phải người xấu, tôi chỉ là một thám tử.

Đỗ Lan tuyên bố bây giờ mình chính là thám tử.

Thám tử.

Nơi này chưa bao giờ được công bố ra bên ngoài, thám tử nào có thể tìm đến đây.

Đừng hòng lừa tôi.

Viên thám tử trung niên khá cảnh giác.

Nhưng Đỗ Lan khẳng định mình thật sự không phải người xấu: Tôi chỉ cảm thấy tốc độ phá án của các người quá chậm, trong lúc các người lề mề lợi dụng hạt tư tưởng để tìm hung thủ, thì hung thủ lại đang ngang nhiên gây án.

Đừng tìm cớ, bây giờ quay lưng lại với tôi, từ từ đi qua đây.

Ông ta lấy còng tay ra, rõ ràng là muốn còng Đỗ Lan về thẩm vấn cho kỹ.

Đỗ Lan không có thời gian lãng phí với họ, trong nháy mắt đã dịch chuyển tức thời biến mất, khiến cả hai đều ngây người ra, chẳng lẽ họ cũng đang mơ.

Nếu không sao lại có người biến mất giữa không trung.

Điều này quá khó tin, thậm chí có thể nói là quỷ dị, rốt cuộc là tình huống gì đây.

Mộng cảnh và hiện thực, trong thế giới này trở nên đặc biệt mơ hồ, vì mộng cảnh cũng chân thực như hiện thực, hai người này nhất thời cũng ngơ ngác, không khỏi hoài nghi liệu vừa rồi có thật sự có người hay không.

Cô gái cầm thiết bị thu thập sát ý lên quét một lượt: Có sát ý, không giống với của hung thủ Khai Động.

Chắc chắn là do Đỗ Lan vô tình để lộ ra lúc đang suy nghĩ, đó là sát ý đối với bọn ác đồ tà đảng, dù sao vừa rồi hắn đang suy nghĩ làm thế nào để tặng chúng một ngàn kiểu chết.

Biệt danh Khai Động chính là của tên sát nhân thích khoan lỗ trên đầu người khác.

Hắn sẽ dùng khoan điện khoan một phát tàn nhẫn vào đầu người ta.

Mục tiêu tấn công của hắn không có bất kỳ điểm chung nào, nam nữ già trẻ đều có thể trở thành nạn nhân, hoàn toàn là một kẻ điên.

Nhân vật chính và phản diện trong thế giới này đều là kẻ giết người, chỉ là nhân vật chính có lý do chính đáng, còn phản diện đều là điên cuồng mở rộng phạm vi tấn công, tất cả những người vô tội đều là mục tiêu của phản diện.

Đỗ Lan tránh được các thám tử, lại lên mạng tra cứu, trên mạng rất nhiều người đang thảo luận về những kẻ giết người.

Họ cũng chỉ dám thảo luận trên mạng, dù sao đây là một thế giới lạnh lùng.

Nhưng chỉ qua mạng thôi cũng có thể cảm nhận được sự chia rẽ và hoảng loạn của xã hội.

Sự chia rẽ xã hội không chỉ là khoảng cách giàu nghèo, mà còn là sự chia rẽ về ý thức hệ.

Những người này căn bản không biết mình nên phát triển theo hướng nào, hoàn toàn không có chút định hướng nào.

Trên mạng không có một tiếng nói thống nhất, trông có vẻ như mỗi người một ý, nhưng đối với toàn xã hội mà nói, mỗi người một ý không phải là hiện tượng tốt.

Điều này đại diện cho việc tất cả mọi người không có một mục tiêu chung, họ đã mất phương hướng, cũng không có ai nói cho họ biết phải làm thế nào.

Về lâu dài, tầng lớp thượng lưu sẽ mất đi uy tín, mọi người đã quen với việc mỗi người một ý, cũng sẽ không ai tuân theo mệnh lệnh nữa, xã hội sẽ trì trệ.

Những vấn đề này có thể thấy được từ các cuộc thảo luận về hung thủ.

Ngoài sự sợ hãi, không ngờ còn có không ít tiếng nói ủng hộ hung thủ, rất nhiều người cho rằng hung thủ làm tốt.

Điều này không ổn rồi, điều này cho thấy ý thức hệ không được dẫn dắt đã bắt đầu đi chệch hướng, hơn nữa không phải là một hai người, mà đã hình thành một thế lực ngang ngửa với ý thức hệ bình thường.

Chương 2036

Thực ra việc cho phép những tiếng nói khác nhau tồn tại rất quan trọng, nhưng mọi người đều phải bình tĩnh mới đúng, dù sao khi mỗi người đều cho rằng mình nắm giữ chân lý, tình hình sẽ trở nên rất tồi tệ.

Những tiếng nói khác nhau cần có một người lãnh đạo có uy tín, để làm được hình tán mà thần không tán.

Nhưng mạng lưới của thế giới này căn bản không có một người lãnh đạo uy tín như vậy, tiếng nói ủng hộ kẻ giết người lại có thể ngang sức với người bình thường, điều này đáng sợ và ngu xuẩn đến mức nào.

Cũng chẳng trách thế giới này lại có nhiều sát nhân hàng loạt như vậy, đây quả thực là một cái ao nuôi cổ trùng.

Các cuộc thảo luận trên mạng rất tích cực, sự hoảng loạn và điên cuồng giống như hai cực đối lập đang khuấy động trên mạng.

Kỳ lạ nhất là có netizen còn bày tỏ mình cũng muốn bị hung thủ khai động, Đỗ Lan cảm thấy họ không cần khai động mà vốn dĩ đầu óc đã có vấn đề rồi.

Những tiếng nói như vậy thậm chí còn không hề yếu thế, cũng tự thành một phe, thật sự là một thế giới đáng sợ.

Nhưng qua việc điều tra tình hình trên mạng, Đỗ Lan phát hiện rất nhiều hung thủ đều lợi dụng công cụ mạng lưới này, thậm chí có hung thủ còn livestream quá trình gây án trên mạng.

Có một kẻ sát nhân đáng sợ tên là Quật Mộ Nhân, hắn sẽ bắt cóc nạn nhân, nhốt nạn nhân vào một không gian kín rồi chôn xuống đất, chỉ cho họ một ít tài nguyên.

Sau đó thông qua camera để livestream, nạn nhân từ hy vọng ban đầu, đến tuyệt vọng, rồi đến điên cuồng, cuối cùng suy yếu mà chết, tiếp theo là quá trình thối rữa.

Đúng vậy, ngay cả quá trình thối rữa cuối cùng cũng được livestream.

Qua livestream đã biết có sáu người chết, nhưng hiện tại chỉ tìm thấy hai thi thể, và đều không để lại sát ý tại hiện trường.

Rõ ràng Quật Mộ Nhân khi bắt cóc nạn nhân không hề mang sát ý, mặc dù hắn biết nạn nhân chín phần mười không sống nổi, nhưng hắn lại có thể không để lại sát ý, thật đáng sợ.

Vì không có sát ý, nên ngay cả Thương cũng bó tay với hắn, chỉ có thể nhìn Quật Mộ Nhân ngày càng nổi tiếng.

Sở thích độc ác như vậy, trên mạng không bị cấm, không bị lên án, không hy vọng nhanh chóng bắt được hung thủ, ngược lại có một đám người coi Quật Mộ Nhân là thần tượng.

Có thể thấy ý thức hệ của thế giới này đã hoàn toàn chia rẽ, chia rẽ đến mức ranh giới giữa chính nghĩa và tà ác đã bị xóa nhòa, tiếng nói của tà ác thậm chí có thể chiếm thế thượng phong.

Thế giới này đã bệnh nan y, cần dùng thuốc mạnh để điều trị.

Đỗ Lan đã nghĩ kỹ rồi, người của thế giới này cần một anh hùng để dạy cho họ một bài học.

Nếu có người truyền bá tà ác trong mơ, vậy thì phải có người phản kháng, tiến vào giấc mơ để truyền bá chính nghĩa.

Nếu không thế giới này sẽ chỉ ngày càng tồi tệ hơn.

Đã là truyền bá chính nghĩa thì phải đại diện cho chính nghĩa, đáng yêu chính là chính nghĩa.

Vì vậy, chính nghĩa nhất định phải đáng yêu.

Đỗ Lan cho rằng con gái của sát thủ trinh thám khá đáng yêu, đáng tiếc mười bốn tuổi đã bị hung thủ đánh chết.

Cứ để cô bé hóa thân thành sứ giả chính nghĩa, dùng sự đáng yêu để chữa lành thế giới vậy.

Ầm, Đỗ Lan bóp nát chiếc điện thoại trong tay.

May là Địch Ny Toa không có ở đây, nếu nàng ở đây chắc chắn cũng sẽ không chịu nổi, tuyệt đối sẽ tự tay kết liễu hung thủ.

Bóng tối như vậy cứ để một mình Đỗ Lan xóa bỏ: Xuất hiện đi.

Toàn bộ thành phố chìm vào bóng tối, điện năng đều biến mất khỏi lưới điện, tín hiệu điện từ cũng bị rút cạn.

Tập hợp những năng lượng này lại với nhau, tái tạo lại cơ thể của cô gái mười bốn tuổi, cho cô bé sức mạnh cường đại.

Ngay cả Thương cũng phải khởi động nguồn điện dự phòng, có thể thấy lần này Đỗ Lan thật sự không khách sáo với thế giới này, không hề nể mặt chút nào.

May mắn là quá trình tái tạo chỉ diễn ra trong một phút, thế giới lại một lần nữa phục hồi, chỉ là bốc hơi mất một phút điện năng.

Còn nhớ mình tên gì không.

Minh Biều Lương.

Cô gái xuất hiện từ trong dòng điện, mặc một bộ đồng phục học sinh cấp hai màu đen, trông trẻ trung đáng yêu.

Trong ánh mắt vẫn còn mang theo sự kinh hãi, rõ ràng ký ức của cô bé vẫn dừng lại ở lúc bị tên sát nhân tấn công.

Cô bé chỉ cảm thấy rất đau, nhưng bây giờ cảm giác đau đã biến mất: Đây là đâu, cháu muốn về nhà.

Mặc dù ông chú trước mắt trông không giống người xấu, nhưng bóng ma tâm lý của cô bé vẫn chưa tan biến.

Cháu hãy đấm vào tường đi.

Đỗ Lan biết cô bé đang sợ hãi điều gì.

Kẻ tấn công cô bé là một sát nhân hàng loạt tên là Đơn Thiêu, là một kẻ cuồng bạo lực, thích bắt cóc những kẻ yếu đuối đến để đánh đập đến chết.

Cô gái cũng không biết tại sao mình lại phải nghe lời Đỗ Lan, nhưng vẫn bước qua, tung một cú đấm.

Ban đầu cô bé còn lo lắng, nhưng khi tung cú đấm, cô bé rất tự nhiên thả lỏng, tung ra một cú đấm nhanh như gió thoăn thoắt như mây bay.

Điều kinh người hơn là theo cú đấm của cô bé, bức tường đã biến mất, không thể nói là vỡ, mà là trực tiếp bị đánh thành bụi mịn.

Chúc mừng cháu, bây giờ cháu đã là một vật lý thiếu nữ.

Đỗ Lan nói.

Vật lý thiếu nữ là gì.

Cô gái đã ngơ ngác.

Cháu biết ma pháp thiếu nữ không.

Cô gái gật đầu, lúc nhỏ từng xem hoạt hình.

Vật lý thiếu nữ, chính là thiếu nữ xinh đẹp sử dụng ma pháp tấn công vật lý, gọi tắt là vật lý thiếu nữ.

Đỗ Lan lúc nghiêm túc cũng không tránh khỏi để lộ ra sự hài hước lạnh lùng của mình, hắn đoán rằng mình sẽ không bao giờ có thể từ bỏ sự hài hước lạnh lùng này.

Chẳng lẽ cháu đã ký kết khế ước.

Cô gái lập tức nghĩ đến việc biến thành ma pháp thiếu nữ chắc chắn là do mình đã ký kết khế ước với một sức mạnh thần bí nào đó.

Nhưng bây giờ cô bé vẫn muốn về nhà: Chuyện này để sau hãy nói, trời tối rồi, cháu phải về nhà trước đã.

Đợi một chút, có chuyện cần nói cho cháu biết.

Thực ra cháu đã chết hai năm rồi, mẹ cháu vì không chịu nổi cú sốc đã tự sát, còn cha cháu vì bắn chết hung thủ đã hãm hại cháu nên đang ngồi tù.

Vì vậy, bây giờ cháu không còn nhà nữa.

Đỗ Lan tuy cũng muốn nói một cách uyển chuyển hơn, nhưng bi kịch như vậy dù có uyển chuyển thế nào cũng đủ để khiến người ta tan nát cõi lòng, đừng nói là một cô gái nhỏ.

Chú nói dối.

Cô gái vẫn nhớ lúc mình ra khỏi nhà, ba mẹ còn nói sẽ tổ chức sinh nhật cho mình.

Nước mắt không kiềm được mà rơi xuống.

Vì lúc Đỗ Lan nói chuyện đã sử dụng sức mạnh chân ngôn, nên đối phương tuy miệng nói không tin, nhưng trong lòng thực ra đã tin rồi.

Sức mạnh của chân ngôn là thứ mà không ai có thể từ chối.

Đừng khóc nữa, bây giờ cháu đang gánh vác sứ mệnh.

Trong lúc cháu khóc lóc, sẽ còn có nhiều nạn nhân hơn xuất hiện.

Cháu phải bảo vệ nhiều gia đình hơn, tránh để họ cũng tan cửa nát nhà như cháu.

Đỗ Lan cảm thấy mình cũng rất tàn nhẫn, hồi sinh người chết, lại không cho cô bé thời gian để đau buồn.

Tình hình rất cấp bách, vì hung thủ và kẻ tạo ra hung thủ đều đang hành động.

Trong lúc cô gái đang đau buồn, Đỗ Lan đã bổ sung cho cô bé một chút thiết lập thế giới quan: Hung thủ hại chết cháu chỉ là một trong số rất nhiều sát nhân hàng loạt trong thành phố này.

Hắn vốn có tiền có thế, nhưng lại thiếu đi sự kích thích trong cuộc sống.

Mãi cho đến khi hắn bị kéo vào một mộng cảnh, mới thực sự tìm thấy bản ngã, ít nhất là họ cho là vậy.

Thế giới này có người sở hữu siêu năng lực, có thể khiến người ta giữ được sự tỉnh táo trong mơ, cũng có thể kéo người khác vào trong mơ.

Nhưng để giữ được sự tỉnh táo, người đó phải có một tư tưởng cực đoan rất mạnh, đó chính là sát ý.

Và kẻ tổ chức những hoạt động này tự xưng là Ước Hàn Ốc Khắc.

Hắn kéo những kẻ cố chấp này vào mộng cảnh, để chúng không ngừng phạm tội giết người, giải phóng những cảm xúc tiêu cực của mình.

Kết quả cuối cùng là có người không còn thỏa mãn với mộng cảnh, bắt đầu tìm kiếm mục tiêu trong hiện thực.

Chương 2037

Hung thủ đã sát hại cháu chính là một trong số đó.

Mặc dù hắn đã bị cha cháu bắn chết, nhưng Ước Hàn Ốc Khắc vẫn đang tiếp tục hành động, hắn sẽ tạo ra nhiều sát thủ hơn nữa.

Cô gái tuy đau buồn, nhưng vẫn nghiêm túc lắng nghe hết.

Đối với một cô bé mười bốn tuổi mà nói, những điều này quá sức đảo lộn.

Trong hiện thực mà lại có siêu năng lực sao.

Giả quá đi.

Cô bé còn nghi ngờ liệu bây giờ mình có phải cũng đang ở trong mơ không.

Chỉ trong mơ mới có siêu năng lực, mới có chuyện người chết sống lại.

Thế giới lồng trong thế giới, lớp này chồng lên lớp kia, ai biết được mình đang ở trong hiện thực hay là một mộng cảnh chân thực hơn.

Là Trang Chu mơ thấy hồ điệp, hay bản thân Trang Chu chỉ là một giấc mơ của hồ điệp.

Đằng sau những tên sát nhân hàng loạt còn có bối cảnh như vậy sao.

Cô gái tỏ vẻ thật hay giả vậy.

Cháu không cần phải nghi ngờ, tất cả đều là thật.

Nếu là một giấc mơ đẹp, cả nhà cháu cũng sẽ không thảm như vậy, phải không.

Nhưng bây giờ cháu đã sống lại, vậy chú cũng có thể hồi sinh mẹ cháu chứ.

Đây không phải là một sự phát triển tốt đẹp sao.

Cô gái nghĩ rằng những diễn biến này ngày càng tốt hơn, có lẽ thật sự chỉ là một giấc mơ.

Điều đó phụ thuộc vào thái độ làm việc của cháu.

Chỉ cần cháu có thể đánh bại Ước Hàn Ốc Khắc, ta sẽ giúp cháu hồi sinh mẹ cháu, còn có thể cứu cha cháu nữa.

Như vậy là đủ rồi, cô gái gật đầu: Vậy cháu nên làm gì đây.

Giúp cảnh sát bắt người sao.

Cô bé bây giờ mạnh mẽ như vậy, chỉ cần tìm được người chắc chắn có thể một đấm đánh gục họ.

Bọn chúng truyền bá tà ác, chúng ta phải truyền bá hy vọng.

Cháu cũng phải tiến vào giấc mơ để mang lại hy vọng cho mọi người.

Làm sao để vào giấc mơ.

Cô gái nhìn vào đôi tay mình, rồi xoay hai vòng: Chẳng lẽ bây giờ cháu cũng có siêu năng lực vào giấc mơ sao.

Không hề, cháu không có siêu năng lực, cũng không có người siêu năng lực nào có thể giúp cháu.

Chúng ta dùng sức mạnh của khoa học.

Đỗ Lan nói.

Công nghệ của Thương là thu thập sát ý của hung thủ, xây dựng một không gian dị độ, thực ra đây chính là một mộng cảnh.

Vì công nghệ của Thương chính là phiên bản khoa học của siêu năng lực.

Để giữ tỉnh táo trong mộng cảnh, cần phải có cảm xúc tiêu cực mãnh liệt.

Bất kể là người có siêu năng lực hay dùng sức mạnh khoa học, tiền đề để tỉnh táo bước vào giấc mơ là: không phải người tốt.

Người tốt trong mơ chỉ có thể là nạn nhân, vì không có đủ động lực để kiểm soát mộng cảnh.

Càng tà ác, trong mơ càng mạnh mẽ.

Vì giấc mơ dù sao cũng là tiềm thức, hoạt động tiềm thức của người lương thiện sẽ tương đối bình ổn, còn hoạt động tiềm thức của người tà ác sẽ vô cùng kịch liệt.

Giấc mơ là tập hợp của tiềm thức.

Cháu phải hiểu rằng tiềm thức của tất cả mọi người đều được kết nối với nhau, tạo thành một thế giới dị độ.

Thế giới dị độ chỉ cần có một người tồn tại thì sẽ không bao giờ biến mất.

Đỗ Lan nói.

Có phải gọi là A Lại Da Thức không.

Cô gái tỏ vẻ chỉ có những thiếu niên trung nhị mới luôn treo cái á và a lại da thức trên miệng.

Cô bé, cháu rất am hiểu đấy.

Đỗ Lan tỏ vẻ cô bé hiểu những thứ này thì sẽ dễ giải thích hơn nhiều: Nhưng A Lại Da Thức không chỉ có một thế giới, mà giống như búp bê Nga, tồn tại giấc mơ, và giấc mơ trong mơ.

Vì vậy khi tiến vào đó phải hết sức cẩn thận, đừng tiến vào giấc mơ trong mơ.

Phải giải thích rõ ràng với cô bé trước, nếu không sau khi vào rất có thể sẽ gặp bất lợi.

Đỗ Lan lấy ra một chiếc tai nghe vô hạn nhỏ bé, thứ này là công nghệ đen do Đỗ Lan chế tạo phỏng theo thế giới của Rick and Morty một thiết bị vào mơ cầm tay tiện lợi.

Trong thế giới của Rick and Morty, muốn vào giấc mơ của ai, chỉ cần đeo thứ này cho mục tiêu và chính mình cùng lúc là được, mục tiêu và chính mình sẽ lập tức ngủ thiếp đi, tiến vào mộng cảnh của mục tiêu.

Nhưng trong thế giới dị độ, mộng cảnh của tất cả mọi người đều được kết nối, vì vậy chỉ cần dùng thiết bị vào mơ cho chính mình là được: Thiết bị nhỏ này có thể giúp chúng ta giữ được sự chủ động như những kẻ sát nhân, không để chúng ta mất đi ký ức.

Người bình thường dựa vào công nghệ để vào thế giới giấc mơ sẽ bị mất ký ức, phải thông qua tín hiệu mới có thể nhớ lại mọi thứ.

Đỗ Lan nói với cô bé.

Hình như không có gì đặc biệt cả, vậy thì bắt đầu thôi.

Hai người đồng thời sử dụng thiết bị để vào giấc mơ, tiến vào tập hợp của tiềm thức, tiến vào A Lại Da Thức.

Đây là một thế giới có trọng lực bị bóp méo, trên những ngọn núi nhấp nhô đầy rẫy những chiếc mặt nạ hỉ nộ ái ố.

Đằng sau mỗi chiếc mặt nạ này là một thế giới tiềm thức.

Chào mừng đến với A Lại Da Thức, đây là trạm trung chuyển của tiềm thức toàn nhân loại.

Đỗ Lan cho cô bé xem biển mặt nạ hùng vĩ, vô tận này, quá nhiều, không thể đếm xuể.

Toàn nhân loại có bảy tỷ người, vậy thì ở đây có bảy tỷ chiếc mặt nạ, mỗi chiếc mặt nạ đại diện cho một tiềm thức.

Tiềm thức của mỗi người đều khác nhau, có tiềm thức phong cảnh tươi đẹp, có tiềm thức lại vô logic, kỳ quái kinh người.

Điều này cho thấy tính cách của mỗi người là khác nhau, có người giỏi logic và lý tính, có người cảm tính nhưng vô trật tự.

Người tà ác có thể thông qua cảm xúc tiêu cực mãnh liệt để can thiệp vào tiềm thức của người khác.

Tại sao người tà ác có thể khống chế tiềm thức.

Cô gái không hiểu, chẳng lẽ người lương thiện đáng bị thiệt thòi.

Tiềm thức là tập hợp ý thức nguyên thủy nhất của loài người.

Con người từ xưa đến nay đều bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, điều này rất dễ hiểu.

Đỗ Lan bày tỏ bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh là bản tính.

Nếu không bắt nạt kẻ yếu, con người sẽ không có thức ăn, nếu không sợ hãi kẻ mạnh, con người sẽ bị giết: Con người trong môi trường xã hội thuộc loại so với trên thì không bằng, so với dưới thì có thừa.

Lấy được tài liệu sinh tồn từ kẻ yếu, đồng thời trốn tránh độc trùng mãnh thú là những kẻ mạnh hơn để sinh tồn.

Vì vậy cháu căn bản không cần phải cảm thấy việc bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh có gì đáng xấu hổ.

Mặc dù từ phương diện đạo đức, nó bị định nghĩa là đáng khinh, không có lợi cho sự ổn định xã hội, nhưng từ phương diện tự nhiên, bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh là phương thức sinh tồn phù hợp nhất với loài người.

Cô gái tỏ vẻ không quen, từ lúc gặp Đỗ Lan, ông chú này luôn nói những lời kinh người.

Nhưng thôi vậy, cô gái cũng không nói lại được Đỗ Lan: Vậy chúng ta làm sao tìm được Ước Hàn Ốc Khắc.

Trước mắt là một biển mặt nạ vô tận, nhiều tiềm thức như vậy, tên tội phạm xúi giục tà ác đó rốt cuộc ở đâu.

Không cần phải cố tình đi tìm, một ngày nào đó sẽ gặp.

Chúng ta phải đi truyền bá chính nghĩa, phải làm cho mọi người có dũng khí đi giúp đỡ người khác, chứ không phải chỉ biết lo cho bản thân.

Chúng ta phải thay đổi sự lạnh lùng của xã hội, phải thắp lên hy vọng sống cho mọi người.

Đỗ Lan nói, truyền bá năng lượng tích cực mới là việc hắn muốn làm ở thế giới này, thông qua việc tiến vào tiềm thức của người khác, để khích lệ họ.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Phải để lại trong lòng họ dũng khí của Áo Lợi Cấp.

Áo Lợi Cấp là gì.

Là một tín hiệu, tín hiệu đối với tiềm thức chính là một loại cấy ghép niềm tin, một loại dấu ấn tư tưởng.

Khi họ gặp khó khăn, buột miệng nói ra Áo Lợi Cấp, họ sẽ tràn đầy dũng khí.

Cô gái đã hiểu, mình không chỉ phải bắt những kẻ giết người, mà còn phải truyền bá nhiều hơn nữa chính nghĩa.

Chỉ có như vậy mới có thể giải quyết vĩnh viễn vấn nạn sát nhân, mới có thể chữa lành hoàn toàn xã hội này.

Chỉ bắt người xấu chẳng qua là đau đâu chữa đó, trị ngọn không trị gốc.

Bên trong tổ chức Thương, sát thủ trinh thám duy nhất cuối cùng đã nhìn thấu được mô thức tư duy của Khai Động trong thế giới dị độ, báo cho người bên ngoài đi bắt người.

Chương 2038

Nhân viên ngoại tuyến không ngừng nghỉ đi bắt giữ, và thật sự đã bắt được.

Hung thủ mặt mũi gớm ghiếc, nửa bên đầu đã thối rữa, còn khó coi hơn cả con cóc.

Tay cầm khoan điện, đang chuẩn bị ra tay với một nạn nhân khác, dù bị đặc cảnh bao vây cũng không dừng lại.

Chỉ đành bất đắc dĩ nổ súng bắn hạ.

Tuy nhiên, đặc cảnh tại hiện trường không phát hiện ra rằng sở dĩ đầu của Khai Động bị thối rữa là vì hắn đã tự khoan cho mình một cái lỗ.

Thật trùng hợp là viên đạn bắn vào đầu lại xuyên qua cái lỗ đó.

Vì vậy, thực chất Khai Động không hề bị bắn chết, nhưng cảnh sát lại cho rằng Khai Động đã chết, thật đúng là mắt ai cũng cận thị.

Vết thương do bắn vào đầu cũng không kiểm tra, ngay cả máu cũng không có, vậy mà họ lại cho rằng phạm nhân đã chết.

Quả thực là chuyện lạ đời.

Vẫn cần sát thủ trinh thám tiếp tục suy luận trong thế giới dị độ mới có thể biết được tình hình của Khai Động rốt cuộc là thế nào.

Đáng tiếc khi sát thủ trinh thám phát hiện ra sự bất thường của Khai Động thì đã quá muộn, Khai Động không những đã trốn thoát mà còn bắt đi một con tin.

Hắn đã tự sát, nhưng không chết, vì vậy mới bắt đầu khoan lỗ trên đầu người khác.

Đó là vì hắn muốn xem xem có ai khác giống hắn, trên đầu có thêm một cái lỗ mà vẫn sống được không.

Trong không gian dị độ đã chứng minh, không phải tất cả nạn nhân đều chết, vẫn có người sống sót.

Trên đầu có thêm một cái lỗ mà vẫn sống được, quả thực là kiên cường.

Nhưng điều này cũng cho thấy động cơ của Khai Động không phải là muốn giết người, chỉ là muốn xem đầu người khác cũng có một cái lỗ, gọi tắt là đầu óc có vấn đề.

Đương nhiên, thật sự bị khoan lỗ, mười người thì chín người chết, may mắn sống sót cũng chỉ có một hai người.

Tóm lại tình hình bây giờ là như vậy, họ phải nhanh chóng bắt lại Khai Động, sát thủ trinh thám phải tiếp tục tìm kiếm manh mối.

May mắn là anh ta đã hiểu được logic hành vi của Khai Động, vì vậy có thể nhanh chóng tìm ra nơi ẩn náu của hắn.

Nhưng khi tìm thấy hắn, đã quá muộn, trên đầu con tin đã có thêm một cái lỗ, may mà người đó vẫn còn sống.

Vụ án này các cậu làm không tệ.

Một vị bộ trưởng râu tóc bạc phơ khen ngợi các nhân viên.

Vẫn chưa đủ tốt, vẫn có đồng nghiệp bị thương.

Không phải lỗi của các cậu.

Không ai có thể đảm bảo diễn biến tại hiện trường sẽ theo đúng dự tính.

Ai có thể ngờ được viên đạn sẽ xuyên qua vết thương trên đầu hắn.

Ai có thể ngờ được nạn nhân đầu tiên của Khai Động lại là chính hắn.

Tất cả đều là ngoài dự kiến, không cần phải tự trách.

Vị bộ trưởng nói một cách thấu tình đạt lý.

Bộ trưởng, còn một chuyện nữa.

Theo tình báo của Minh Biều Thu Nhân, anh ấy đã gặp Ước Hàn Ốc Khắc khi điều tra vụ án trong không gian dị độ, và thông qua việc suy đoán động cơ của đối phương, phát hiện hắn rất có thể là kẻ chủ mưu đứng sau một loạt vụ giết người hàng loạt.

Ước Hàn Ốc Khắc sao, hắn không phải lần đầu tiên xuất hiện.

Xem ra hắn thật sự là một phiền phức lớn, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ bắt được hắn.

Vị bộ trưởng nói: Tình hình của Minh Biều Thu Nhân thế nào.

Hiện tại vẫn tạm ổn, vẫn có thể tiếp tục lặn sâu.

Ừm, cậu ấy rất quan trọng đối với chúng ta, chăm sóc cậu ấy cho tốt.

Vâng, dù sao cậu ấy cũng từng là một thám tử.

Minh Biều Thu Nhân chính là sát thủ trinh thám, vì bắn chết kẻ giết người hàng loạt đã sát hại con gái mình mà vào tù, bây giờ đã là một thám tử thần sầu dày dạn kinh nghiệm.

Khai Động không phải là hung thủ hàng loạt đầu tiên, cũng không phải là người cuối cùng.

Chỉ cần Ước Hàn Ốc Khắc chưa bị bắt, trò chơi này sẽ không kết thúc.

Đúng rồi, lúc trước không phải nói đã thu thập được một mẫu sát ý khác sao.

Đã bắt đầu điều tra chưa.

Vị bộ trưởng hỏi.

Vì tất cả tài nguyên đều đang tập trung phá án Khai Động, mẫu sát ý đó vẫn chưa động đến, có cần điều tra không.

Không phải nói hiện trường đã xuất hiện hiện tượng bất thường sao, điều tra một chút vẫn tốt hơn.

Vị bộ trưởng cẩn thận nói: Chúng ta không thể bỏ qua bất kỳ manh mối đáng ngờ nào, biết đâu người đàn ông kỳ lạ đó chính là Ước Hàn Ốc Khắc.

Biết rồi, chúng tôi sẽ lập tức đi điều tra.

Vất vả cho các cậu rồi.

Công việc không thể dừng lại.

Không biết từ khi nào thành phố này bị những kẻ giết người hàng loạt chi phối, bị mưu sát biến thành một tai nạn thường tình như tai nạn xe cộ.

Mà những người bảo vệ thành phố này đều ở trong tổ chức Thương.

Tổ chức này tập hợp những nhân tài đến từ các bộ phận khác nhau, sở cảnh sát, công an, khoa điều tra.

Những người này tập hợp lại với nhau, sử dụng công nghệ cao để điều tra vụ án, có thể chỉ dựa vào một số ít người là có thể hoàn thành nhiệm vụ bắt giữ.

Các thành viên của tổ chức Thương đều cho rằng chỉ có Thương mới có thể cứu thế giới.

Tuy nhiên, Đỗ Lan vẫn cảm thấy chỉ có Thiên Nhãn mới có thể cứu thế giới, lắp thêm vài cái Thiên Nhãn không được sao.

Truyền vào các hạt tư tưởng, xây dựng Tỉnh mới.

Thiết bị thu thập sát ý được gọi là Trĩ Sản Linh, thiết bị dùng sát ý để mở ra thế giới dị độ được gọi là Võng Tượng Nữ, đều là những cái tên trong thần thoại.

Đối với loài người mà nói, loại công nghệ này chẳng phải giống như thần thông sao.

Mà để tiến vào Tỉnh, tức là tiến vào thế giới dị độ, cần có một khoang điều khiển khổng lồ.

Người trong hiện thực ngồi vào bên trong, linh hồn sẽ tiến vào thế giới dị độ.

Ầm.

Một thế giới hoàn toàn mới.

Tôi là ai.

Đây là đâu.

Minh Biều Thu Nhân sau khi tiến vào thế giới dị độ sẽ mất đi ký ức.

Lúc này, trang phục của anh ta là một thám tử.

Anh ta phải tìm được tín hiệu của thế giới dị độ mới có thể nhớ lại thân phận của mình.

Mà tín hiệu là một người phụ nữ đã chết, tên là Giai Ái Lưu.

Trong mỗi thế giới, cô ấy sẽ chết theo những cách khác nhau.

Tìm ra sự thật về cái chết của cô ấy là có thể bắt được hung thủ trong hiện thực.

Còn về tín hiệu, đó là công nghệ của Thương.

Nếu không có sự hỗ trợ của công nghệ, sẽ không có tín hiệu, tiến vào thế giới dị độ sẽ là một việc rất nguy hiểm, không thể giữ được bản ngã, càng không thể phá án.

Còn vì sao tín hiệu lại liên quan đến các thế giới dị độ khác nhau, bên trong cũng không nói rõ, tóm lại tín hiệu rất quan trọng.

Những thế giới dị độ được mở ra bằng Võng Tượng Nữ đều sẽ được thêm vào tín hiệu, và tín hiệu sẽ thay đổi theo sự thay đổi của các thế giới khác nhau.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Chỉ là lần này tín hiệu lại khác, căn bản không phải là nạn nhân xinh đẹp tóc đen dài thẳng, mà là đã bị cải tạo hoàn toàn thành một người máy.

Người máy ngừng hoạt động tức là nạn nhân đã chết.

Tôi tên là Tửu Tỉnh Hộ, là một thám tử, phải điều tra nguyên nhân cái chết của Giai Ái Lưu.

Tửu Tỉnh Hộ là hình ảnh của Minh Biều Thu Nhân trong thế giới dị độ, cũng chính là tiềm thức của anh ta.

Nguyên nhân cái chết rất rõ ràng là do bị cải tạo mà chết.

Nạn nhân trước mắt đã hoàn toàn là một người máy: Ước tính tất cả các cơ quan trong cơ thể đều đã bị cơ giới hóa, hung thủ phải méo mó đến mức nào mới làm ra chuyện này.

Thông qua tín hiệu, Minh Biều Thu Nhân đã nhớ lại tất cả, cũng nhớ được mục tiêu hiện tại của mình chính là điều tra chủ nhân của sát ý này.

Chương 2039

Sát ý này chính là của Đỗ Lan.

Lúc này Minh Biều Thu Nhân nhìn xung quanh, chỉ thấy đây là một đế quốc cơ giới khổng lồ, tràn ngập chi tiết, giống như một thế giới được tạo thành từ vô số công cụ tự động công nghệ cao.

Lần đầu tiên gặp một thế giới có nhiều chi tiết đến vậy.

Dù sao tiềm thức chỉ là những mảnh ý thức còn sót lại, không giỏi khắc họa chi tiết, nhưng thế giới này lại khác, tràn ngập các loại chi tiết, như thể trong hiện thực cũng tồn tại những cỗ máy như vậy.

Thực ra sát ý là chìa khóa, Võng Tượng Nữ chính là cánh cửa của tiềm thức.

Bây giờ Minh Biều Thu Nhân đã tiến vào một phần thế giới tiềm thức của Đỗ Lan.

Họ tưởng rằng thế giới dị độ là do Võng Tượng Nữ tạo ra, thực ra cỗ máy này chỉ là cánh cửa và tín hiệu.

Tôi hiểu rồi, chủ nhân của thế giới này đang tìm kiếm một phương thức giết người hoàn hảo.

Nhìn thấy thế giới cơ giới, Minh Biều Thu Nhân cho rằng Đỗ Lan là một kẻ sát nhân cố chấp, hy vọng tìm được một thủ pháp giết người hoàn hảo, cơ giới là biểu hiện của sự cố chấp và trật tự.

Thế giới cơ giới, người chết cũng không chết theo cách thông thường mà bị cải tạo trực tiếp thành người máy rồi mới chết.

Tình huống này quá đặc biệt, Minh Biều Thu Nhân cho rằng đây là vì chủ nhân của sát ý đang tìm kiếm phương thức giết người hoàn hảo nhất, một phương thức không thấy máu, chỉ cần nhấn nút là có thể kết thúc sinh mệnh của người khác.

Hắn ta máu lạnh, xem đồng loại như những cỗ máy vô hồn, nên đây chắc chắn là một trong những sát thủ đáng sợ nhất từ trước đến nay: Nhưng hắn không phải Ước Hàn Ốc Khắc.

Ước Hàn Ốc Khắc là một kẻ chuyên xúi giục, sát ý của hắn sẽ không khổng lồ đến vậy, hắn giống một khán giả, một biên kịch hơn là một kẻ cải tạo.

Thành phố này rốt cuộc đã bị làm sao.

Không ai có thể trả lời câu hỏi này, bởi vì chẳng biết từ lúc nào, không ai biết ai chính là sát thủ đang ẩn mình.

Trước khi Khai Động xuất hiện, họ cũng đã phá rất nhiều vụ án, trước khi tổ chức Thương được thành lập, những kẻ giết người hàng loạt đã trở thành một hiện tượng phổ biến.

Ví dụ như tên khốn nạn tàn nhẫn đã đánh chết cô gái mười bốn tuổi kia, hắn là một gã độc thân hoàng kim vừa có tiền vừa có thế, sở hữu địa vị và tài sản mà nhiều người ao ước, nhưng hắn lại chọn cách giết người.

Còn có những hung thủ khác, có người rất bình thường, chỉ là những cư dân có thể thấy ở bất cứ đâu trên đường phố, nhưng trong bóng tối lại là những sát thủ.

Nhưng xem ra hiện tại ở đây không có nạn nhân nào khác, người này hẳn là một kẻ theo chủ nghĩa hoàn hảo, trước khi tìm được phương thức giết người thích hợp, hắn sẽ không ra tay.

Minh Biều Thu Nhân phán đoán như vậy.

Vì không có vụ án, chỉ là điều tra qua loa, không phát hiện gì nên cũng dừng lại.

Sát ý này chỉ có thể chứng minh rằng thành phố này ngày càng bất ổn.

Rút ra thôi, chúng ta còn những vụ án khác cần điều tra.

Lúc này, Đỗ Lan và thiếu nữ Minh Biều Lương đang di chuyển qua từng tiềm thức một, lần này họ đến tiềm thức của một nạn nhân, tiềm thức đã ở bên bờ vực sụp đổ.

Thế giới tiềm thức đang tàn lụi, người này sắp chết rồi.

Đỗ Lan nói cho cô gái biết đây là tình huống gì, là có người đang cận kề cái chết.

Tiềm thức vốn là một công viên giải trí rất đẹp, nhưng giờ đây trời sụp đất lở, sắp bị hủy diệt.

Tiềm thức này rất trẻ và khỏe mạnh.

Trải qua nhiều cuộc du hành, cô gái cũng đã hiểu được một số kiến thức cơ bản, có thể thông qua tiềm thức để phán đoán tình trạng cơ thể của chủ nhân.

Đúng vậy, nhưng người này đã gặp phải sát thủ, cô ấy hiện đang bị mắc kẹt trong một không gian kín, đã đến lúc dầu cạn đèn tắt rồi, Đỗ Lan nói.

Chúng ta có thể giúp cô ấy không.

Đương nhiên có thể, ngươi phải nhớ rằng sức mạnh của tiềm thức là vô hạn.

Khi tiềm thức của ngươi cho rằng cơ thể đã chết, cơ thể sẽ thực sự chết đi, nhưng chỉ cần tiềm thức còn sống, thì cơ thể có thể chống đỡ, cho dù cơ thể biến thành xác khô.

Đỗ Lan cho biết tình huống này không thể xảy ra ở thế giới khác, nhưng ở thế giới này lại có thể, vì thế giới này có siêu năng lực.

Cô gái nhíu mày, cô cảm thấy sợ hãi, nghĩ đến việc chủ nhân của tiềm thức này sẽ biến thành cái xác không hồn, liền cảm thấy mình nên giúp cô ấy: Chúng ta hãy giúp cô ấy cầm cự trước, sau đó cứu cô ấy ra ngoài.

Lúc này, cô gái kia đã sắp chết, không gian kín mít toàn mùi hôi thối, cô đã bị nhốt ít nhất một tuần, chỉ có một lượng nước và thức ăn ít ỏi, toàn bộ không gian rất chật hẹp, cô chỉ có thể cuộn mình lại, không thể di chuyển.

Dù có không khí, nhưng cơ thể cô vì lâu ngày không ăn không uống đã da bọc xương.

Hung thủ đang chờ đợi cái chết của cô gái, đợi cô chết, hung thủ sẽ đăng đoạn video lên mạng, hắn muốn tỏ lòng kính trọng với Quật Mộ Nhân mà hắn sùng bái nhất.

Nhưng hắn không phát trực tiếp, mà là phát lại bản ghi hình.

Tuy nhiên, một chuyện kinh hoàng đã xảy ra, dù cô gái đã cạn nước cạn thức ăn, nhưng cô vẫn còn sống, trong hình ảnh từ camera hồng ngoại, cái xác khô héo của cô gái thỉnh thoảng vẫn cử động.

Điều này khiến tên tội phạm bắt chước sợ hết hồn, hắn không hiểu tại sao lại như vậy, là ảo giác của mình ư.

Cô gái quả thực vẫn còn sống, mặc dù cơ thể cô đã hoàn toàn ngừng hoạt động, nhưng tiềm thức của cô đã được Đỗ Lan và cô gái kia thiết lập lại, giờ đây nạn nhân giống như đang sống trong thế giới giấc mơ.

Cơ thể vẫn sẽ hoạt động theo tiềm thức.

Điều này khiến tên tội phạm bắt chước sợ chết khiếp, hắn chỉ có thể phong tỏa hoàn toàn căn phòng đó, nhưng nội dung mình đã vất vả quay được, vẫn nên đăng lên mạng thôi, dù sao cũng phải để Quật Mộ

Nhân thấy có người hưởng ứng lời kêu gọi của hắn.

Tên tội phạm bắt chước này là một anh hùng bàn phím, sau khi xem video của Quật Mộ Nhân thì kinh ngạc như thấy thiên nhân, luôn muốn tự mình làm một vụ.

Cách đây không lâu, hắn đã bắt cóc một nữ sinh trung học, bắt chước Quật Mộ Nhân nhốt cô gái vào một thùng gỗ trong nhà.

Nhưng so với Quật Mộ Nhân, hắn hèn hạ hơn nhiều, không dám phát trực tiếp, chỉ dám phát lại bản ghi hình.

Bây giờ hắn chuẩn bị đăng video lên mạng, bắt đầu từ lúc cô gái vẫn còn sống sờ sờ, giả vờ là phát trực tiếp.

Phát hiện sát ý.

Trước đây Quật Mộ Nhân chưa bao giờ để lại sát ý, ngay cả trên trang web video cũng vậy, nhưng bây giờ từ trên mạng lại truyền đến một luồng sát ý.

Đây là lần đầu tiên, nhưng có lẽ có thể giúp cảnh sát bắt được kẻ xấu, có sát ý là có thể xây dựng dị độ thế giới, là có thể cử thần thám đi.

Nếu tốc độ nhanh, có lẽ còn cứu được cô gái, họ vẫn chưa biết đây là bản ghi hình.

Minh Biều Thu Nhân cũng nghĩ như vậy, nạn nhân này chỉ lớn hơn con gái mình vài tuổi, chỉ là một học sinh trung học.

Lũ hung thủ này chẳng lẽ không có liêm sỉ sao.

Chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, làm hại những cô gái vô tội.

Loại người này căn bản không đáng sống.

Hắn chưa bao giờ hối hận, chỉ hận một phát súng giết chết hung thủ là quá hời cho đối phương, nếu có cơ hội, Minh Biều Thu Nhân nhất định sẽ dùng nắm đấm dạy dỗ đối phương một trận, để đối phương cũng biết nỗi đau bị đánh, rồi mới một phát súng kết liễu hắn.

Mỗi khi nghĩ đến những cô gái vô tội lại bị tổn thương, trong lòng Minh Biều Thu Nhân lại dấy lên một luồng lệ khí.

Mà luồng lệ khí này lại khiến hắn trong dị độ không gian càng mạnh mẽ hơn, tư duy càng năng động hơn: Bắt đầu đi, đừng lãng phí thời gian, ta nhất định sẽ tìm ra Quật Mộ Nhân.

Lúc này, tên tội phạm bắt chước ăn không ngon ngủ không yên, vì hắn luôn cảm thấy người trong thùng gỗ vẫn còn sống, rõ ràng đã gần mười ngày, thi thể đáng lẽ đã biến thành xác khô, tại sao vẫn cử động, vẫn có âm thanh.

Dù hắn không tin có ma, nhưng vẫn nghi thần nghi quỷ, vẫn sẽ nhát gan sợ hãi.

Công việc của tổ chức Thương cũng đang được tiến hành khẩn trương, nhưng hiệu suất thực sự không cao.

Cô gái trong đoạn ghi hình từ tràn đầy sức sống đến thoi thóp, tiến triển phá án chậm chạp.

Dù là bản ghi hình, nhưng tên tội phạm bắt chước cũng phát sóng hai mươi bốn giờ.

Tổ chức Thương không biết đây là bản ghi hình, nên đều cho rằng đây cũng là phát trực tiếp, vì vậy hy vọng có thể cứu được cô gái, nhưng một ngày hai ngày cứ thế trôi qua, cô gái trong đoạn ghi hình ngày càng yếu đi.

Hiệu suất này còn không bằng tra địa chỉ IP, tra người mất tích, đi khắp nơi dò hỏi.

Nhưng Minh Biều Thu Nhân không hề lười biếng, hắn hết lần này đến lần khác tiến vào dị độ không gian, hết lần này đến lần khác tử vong.

Dị độ không gian thực chất là tiềm thức của sát thủ, tiềm thức của sát thủ sẽ bài xích sự thăm dò của người khác.

Dù sao sát thủ cũng ẩn giấu bí mật to lớn, một khi bị phơi bày thì mình sẽ phải ngồi tù.

Nhưng đối kháng với tiềm thức của sát thủ, Minh Biều Thu Nhân có kinh nghiệm phong phú, chỉ cần hắn có thể sống sót trong tiềm thức, sống đủ lâu để chống chọi với sự tấn công của tiềm thức, thì hắn đã rất gần với sự thật.

Điều này giống như công phá một trò chơi vô cùng khó khăn, không ngừng thử nghiệm cuối cùng cũng qua màn.

Có lúc là game hành động, có lúc lại là game bắn súng, còn có lúc là game trí tuệ, dù sao chỉ cần chết thêm vài lần là có thể qua màn, chỉ là tốn thời gian.

Mỗi trò chơi đều giống như một bộ phim bom tấn kỹ xảo, quả nhiên sát thủ không biết kỹ xảo thì không phải là trinh thám giỏi, thời nay chơi trí tuệ ít đi, trinh thám toàn chơi kỹ xảo.

Chương 2040

Mọi người đều đang nỗ lực, muốn cứu cô gái ngày càng yếu đi trong buổi phát trực tiếp, vẫn còn nhớ lúc đầu cô đã thể hiện ham muốn sống mãnh liệt và tinh thần lạc quan.

Vì vậy ai cũng muốn cứu cô, tiếc là thời gian trôi qua từng ngày, công tác điều tra lại không thể tiến hành thuận lợi, Minh Biểu Thu Nhân mỗi ngày đều phải chết mấy chục lần.

Mặc dù thời gian trong dị độ thế giới chậm hơn hiện thực, nhưng những lần tử vong, những lần lặn vào và rút ra vẫn tiêu tốn rất nhiều thời gian, cô gái đã không còn nhiều sinh khí.

Nhưng thần thám quả nhiên không làm người ta thất vọng, hắn đã tìm ra thân phận của sát thủ, bây giờ lập tức bắt đầu truy bắt: Nhất định phải đuổi kịp.

Cảnh sát đặc nhiệm cũng biết đây là hành động truy bắt tranh từng giây từng phút, mỗi một giây đều có thể là mấu chốt để cứu cô gái.

Xông vào.

Không có thời gian để lãng phí, trực tiếp phá cửa xông vào, họ phải nhanh chóng tìm ra tung tích của cô gái, dù sao họ vẫn chưa biết cô gái bị nhốt ở đâu.

Ầm.

Trong phòng tối om, chỉ có màn hình chờ của máy tính chớp tắt, không có người.

Cảnh sát đặc nhiệm dùng đèn pin tìm kiếm trong phòng, trong phòng ngủ tìm thấy tên tội phạm bắt chước đã trở nên ngây dại, nhưng bây giờ hắn đã không thể tiếp nhận thẩm vấn, cả người đã điên loạn, tự mình bứt trụi tóc, môi khô nứt nẻ, răng rụng hết, cả người đầy vết máu trông như quỷ ăn thịt người.

Cô ta còn sống, cô ta còn sống Hắn không ngừng lặp lại những lời điên dại.

Phát hiện người khả nghi, nhưng hắn đã mất đi lý trí.

Ở đây, tìm thấy rồi.

Cảnh sát đặc nhiệm tìm thấy thùng gỗ ở một căn phòng khác: Người chắc chắn còn cứu được.

Mỗi cảnh sát đặc nhiệm đều cảm thấy mình thật may mắn, không ngờ tội phạm lại giấu nạn nhân trong nhà.

Tuy nhiên, khi mở nắp thùng gỗ, dưới ánh đèn pin, họ nhìn thấy một thi thể đã không còn sự sống.

Bản ghi hình.

Từ ngữ tuyệt vọng này khiến mọi người đều sững sờ, họ đã dốc hết tâm sức để cứu một sinh mạng, ngay từ đầu đã chết rồi sao.

Bắt một tên cặn bã như vậy thì có ích gì.

Nếu có thể, thật hy vọng có thể giết mười tên cặn bã để cứu một sinh mạng.

Cô ta còn sống, cô ta còn sống.

Mấy ngày nay, tên tội phạm bắt chước không ngừng nghe thấy âm thanh phát ra từ trong thùng gỗ, người đáng lẽ đã chết hẳn lại không ngừng phát ra âm thanh, không ngừng dày vò tâm trí hắn, cuối cùng hắn đã phát điên.

Cảnh sát đặc nhiệm nhìn thi thể, đã khô quắt, máu và dịch cơ thể đều đã khô cạn, làm sao có thể còn sống.

Tuy nhiên, lúc này, mí mắt của xác khô đột nhiên mở ra, một đôi hốc mắt trống rỗng nhìn chằm chằm vào mọi người.

A.

Ngay cả cảnh sát đặc nhiệm cũng bị giật mình.

Tiếp đó, xác khô lại giơ tay lên, dường như muốn đứng dậy từ trong thùng gỗ.

Tên tội phạm bắt chước nhìn thấy bàn tay khô héo trong thùng gỗ, hét lên một tiếng, hoàn toàn mất đi lý trí, tiềm thức của hắn hóa thành một mớ hỗn độn.

Bình tĩnh lại, cảnh sát đặc nhiệm kiểm tra xác khô, phát hiện xác khô thật sự vẫn còn sự sống, dù rất yếu: Mau gọi xe cứu thương.

Còn sống.

Ít nhất đã hai tuần, cô ấy lại vẫn còn sống.

Bệnh viện đều chấn động, không ít người muốn biết cô gái rốt cuộc làm thế nào mà sống sót, thật không thể tưởng tượng nổi.

Kỳ tích thiếu nữ, truyền thông gọi cô như vậy.

Nhưng có một điều rất đáng thất vọng, vụ án này không phải do Quật Mộ Nhân gây ra mà chỉ là một kẻ bắt chước, Quật Mộ Nhân thực sự vẫn đang nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến nhiều người hơn, sự hoảng loạn sẽ không biến mất.

Nhưng kết cục của tên tội phạm bắt chước cũng khiến người ta hả hê, lại bị nạn nhân dọa cho phát điên, hơn nữa cả người đều vô cùng suy yếu.

Đó là vì tiềm thức sụp đổ, nên cơ thể cũng biến thành cái xác không hồn.

Ngươi không nên cản ta.

Thiếu nữ Minh Biều Lương rất muốn xông lên đấm cho tên cặn bã kia hai quả, nhưng bị Đỗ Lan cản lại.

Tại sao ngươi muốn đánh người.

Vì nạn nhân cần, hay vì ngươi muốn xả giận.

Đỗ Lan nói: Nếu đơn thuần là ngươi muốn xả giận, thì đây không phải là hiện tượng tốt, hãy nhớ đừng để cảm xúc chi phối, nó sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của ngươi.

Bây giờ sức mạnh của ngươi rất lớn, càng không thể phạm sai lầm.

Cho đối phương sức mạnh, còn phải dạy đối phương cách sử dụng sức mạnh, cô gái còn quá trẻ, sẽ hành động theo cảm tính, Đỗ Lan phải dạy cô.

Cô gái cúi đầu, cô quả thực là muốn tự mình xả giận: Nhưng có gì không tốt sao.

Đối phương chính là một tên cặn bã.

Đó là vì đối phương quả thực là một tên cặn bã, ngươi có đủ chứng cứ để chứng minh điều đó.

Nhưng không phải ai cũng là cặn bã, có một số người chỉ đơn thuần là không đáng yêu, chẳng lẽ vì người không đáng yêu làm ngươi tức giận, ngươi cũng muốn xông lên đấm người ta hai quả.

Hãy nhớ nắm đấm của ngươi có thể đánh chết người, đừng biến thành loại người đã hại chết ngươi.

Đỗ Lan nói: Thế giới này là vậy, rất nhiều chuyện có thể khiến ngươi cảm thấy khó chịu, nhưng không phải chuyện nào ngươi cũng có thể dùng nắm đấm để xả giận.

Ta ngăn cản ngươi, không phải là không cho ngươi thấy việc nghĩa hăng hái làm, mà là muốn ngươi trước khi hành động hãy điều tra tìm chứng cứ, rồi mới hành động.

Con biết rồi, con sẽ chú ý.

Cô gái cũng hiểu được tấm lòng của Đỗ Lan: Con tuyệt đối sẽ không biến thành người lạm dụng bạo lực, tuyệt đối sẽ không biến thành người giống như người đàn ông kia.

Nhớ lại ký ức tồi tệ nhất, người đàn ông kia, người đàn ông đã vung nắm đấm về phía mình, người đàn ông tìm thấy niềm vui trong việc hành hạ kẻ yếu, mình tuyệt đối không muốn trở thành như vậy.

Cô gái bây giờ cũng có sức mạnh, cũng có sức mạnh chi phối sinh mệnh của người khác, nhưng không có nghĩa là cô có thể tùy ý ra tay với kẻ yếu.

Rất tốt, lần sau ta sẽ không cản ngươi nữa, mọi quyết định đều do chính ngươi phán đoán.

Đỗ Lan tin rằng cô gái từng bị sức mạnh áp bức chắc chắn sẽ hiểu rõ hơn cách sử dụng sức mạnh.

Ước Hàn Ốc Khắc đã đến trong giấc mơ của Kỳ tích thiếu nữ, hắn muốn xem tại sao cô gái có thể sống sót, về lý thuyết chuyện này hoàn toàn không thể xảy ra.

Bác sĩ đều nói sinh mệnh lực của cô gái đã cạn kiệt, ngay cả não cũng teo lại, nhưng cô đã kiên cường sống sót.

Điều này không khỏi khiến Ước Hàn Ốc Khắc nghĩ đến một người có siêu năng lực khác, người có thể đưa người khác vào giấc mơ, có lẽ Kỳ tích thiếu nữ chính là người có năng lực bất tử.

Thật đúng là tan hoang.

Ước Hàn Ốc Khắc lần đầu tiên nhìn thấy một tiềm thức như thế này, hoàn toàn đổ nát, nhưng lại bị bê tông cốt thép gia cố lại, có dấu vết nhân tạo nghiêm trọng: Có người đã sửa chữa, khiến tiềm thức cưỡng ép tồn tại ư.

Năng lực như vậy ngay cả hắn cũng không có, rốt cuộc là ai.

Chẳng lẽ còn có những người có siêu năng lực khác.

Sửa chữa tiềm thức, để cơ thể chống đỡ, đây chính là sự thật về việc Kỳ tích thiếu nữ sống sót: Nhưng rốt cuộc là ai.

Đây không phải là một hiện tượng tốt, bởi vì trước đây chỉ có Ước Hàn Ốc Khắc mới có thể tự do du hành trong tiềm thức của người khác, nhưng bây giờ lại xuất hiện một kẻ xâm nhập khác mạnh mẽ hơn, nếu gặp phải nói không chừng sẽ có nguy hiểm.

Ước Hàn Ốc Khắc tuyệt đối là chuyên gia về tiềm thức, sau này phải cẩn thận hơn, hắn không muốn gặp phải đối thủ: Nghĩ ra cách chống đỡ tiềm thức để con người tồn tại, đầu tiên phải thông qua tiềm thức để phán đoán tình trạng của chủ nhân, nếu không làm sao biết người này có cần giúp đỡ hay không.

Tất cả là trùng hợp, hay là tồn tại một sức mạnh can thiệp mạnh mẽ hơn.

Đến bây giờ Ước Hàn Ốc Khắc vẫn chưa có năng lực thông qua tiềm thức để hiểu rõ hiện thực, theo hắn, tiềm thức là tiềm thức, hiện thực là hiện thực, hai thế giới không liên quan đến nhau.

Hắn thích thế giới của tiềm thức hơn, vì ở đó hắn có thể làm bất cứ điều gì mình muốn, không có bất kỳ ràng buộc đạo đức pháp luật nào.

Nhưng bây giờ mảnh đất trong lành của tiềm thức cũng đã bị người khác nhúng chàm, chuyện này không thể không xem trọng.

Ai cũng biết thành phố này không bình thường, vì trên tin tức toàn là báo cáo về những kẻ giết người hàng loạt, nhưng mọi người lại quen với điều đó, thậm chí trên mạng còn có rất nhiều tiếng nói ủng hộ sát thủ, rốt cuộc là sao.

Tại sao lại dị thường như vậy.

Nhân viên của tổ chức Thương đang nghỉ ngơi, vụ án của tên tội phạm bắt chước đã kết thúc, họ tụ tập trong phòng ăn, thật sự là không nói hết lời cảm khái, mấy năm nay thành phố trở nên kỳ lạ, chẳng lẽ không ai phát hiện ra sao.

Người bình thường trong thành phố ở đâu cả rồi.

Đúng vậy, tại sao lại như thế này.

Công việc của chúng ta giống như không có hồi kết, luôn có những kẻ giết người hàng loạt không bao giờ bắt hết.

Bảy, hay là tám.

Chính mình cũng sắp quên đã bắt bao nhiêu sát thủ hung tàn rồi: Lúc đầu nhìn thấy những tội phạm đó, tôi không ngủ được, ăn không ngon, bây giờ lại quen rồi.

Ước Hàn Ốc Khắc, đều là lỗi của hắn.

Cuối cùng vẫn không thể không nhắc đến cái bóng ma thoắt ẩn thoắt hiện trong dị độ thế giới này, hắn rốt cuộc làm thế nào mà ra vào dị độ thế giới.

Phải biết rằng Thương đã tiêu tốn vô số tiền bạc mới nghiên cứu ra những kỹ thuật này, sự tồn tại của Ước Hàn Ốc Khắc quá vô lý.

Tuy nhiên, dù có vô lý đến đâu, họ cũng không nghĩ đến việc dùng các biện pháp kỹ thuật để điều tra, cũng chỉ làm tròn bổn phận của mình.

Tại sao lại như vậy.

Đỗ Lan rất rõ, bởi vì đây không phải là lần đầu tiên hắn trải qua loại thế giới không gây phiền phức cho người khác, cũng không để người khác gây phiền phức cho mình này, đây là thế giới sẽ nảy sinh dưới một bối cảnh văn hóa đặc định.

Họ lớn lên trong nền văn hóa đó, nên dù nhìn thấy vấn đề cũng không có cách giải quyết, chỉ có thể sáng tác thành hoạt hình, không thể thay đổi được hiện thực.

Vì vậy, dù Đỗ Lan có chế nhạo cơ quan làm việc không hiệu quả đến đâu, cũng không có tác dụng gì, vì từ dân thường đến quan chức, họ đều đã quen với cách thức này, dù sao chỉ cần không phải mình xui xẻo là được.

Mọi người đều đang làm đà điểu, ngày tháng cứ thế trôi qua.

Cho nên dù cho tội phạm giết người hoành hành, dù cho hiệu suất phá án thấp, cũng không có bất kỳ thay đổi nào.

Thậm chí có thể nói một khi Ước Hàn Ốc Khắc bị bắt, Thương ngược lại sẽ bị người khác chỉ trích, cho rằng những gì tổ chức Thương làm là thể hiện, không những không được khen ngợi, mà còn bị ghét bỏ.

Chương 2041

Đây là một thành phố ngột ngạt, mọi người đều đã quen rồi, nên cứ tạm bợ cho qua.

Chúng ta không thể ngồi chờ chết nữa, các bạn ơi, chúng ta phải dùng mọi cách để bắt Ước Hàn Ốc Khắc ra.

Một nhân viên trẻ của tổ chức Thương đột nhiên như được tiêm máu gà, hy vọng toàn lực điều tra Ước Hàn Ốc Khắc, thậm chí có thể vượt quyền.

Nhưng phát ngôn này đương nhiên không được hưởng ứng.

Dù sao từ trên xuống dưới đều là ai lo việc nấy, dù có tâm thay đổi cũng không dám thực thi.

Mỗi một bộ phận, mỗi một mảnh đất đều thuộc về những chủ nhân khác nhau, và những chủ nhân này ngoài việc thông hôn để củng cố quyền lực của mình, không cho phép người ngoài can thiệp vào địa bàn của mình.

Khi không muốn người khác can thiệp vào chuyện của mình, mình cũng bị loại trừ khỏi chuyện của người khác.

Suy nghĩ này từ trên xuống dưới đã ăn sâu bén rễ, hình thành thói quen không bị can thiệp cũng không đi can thiệp.

Đỗ Lan cho biết tất cả đều là do phân phối lợi ích, mới hình thành nên bầu không khí không ai muốn lo chuyện bao đồng.

Đỗ Lan nói đến đây đột nhiên cảm thấy con người mình ngày càng vô vị, gặp chuyện không quyết được là đổ cho phân phối lợi ích, coi trọng lợi ích quá mức là công việc của kẻ cướp.

Cô gái không hiểu, cô hiện tại có chút nản lòng, vì họ đã nỗ lực lâu như vậy, mà dường như không có gì thay đổi, họ không bắt được tội phạm, cũng không khiến người ta trở nên dũng cảm hơn.

Con cảm thấy đang làm công vô ích.

Cô không hiểu vấn đề phân phối lợi ích mà Đỗ Lan đưa ra đã dẫn đến sự ngột ngạt của thành phố, chỉ cảm thấy dù có nỗ lực thế nào, cũng không thể thay đổi thái độ của mọi người đối với sát thủ.

Sau khi gặp Ma Pháp Đế rất thông minh, lại gặp cô gái ngây ngô này, Đỗ Lan cảm thấy thật mệt.

Quả nhiên võ mồm cũng phải nói với người thông minh mới có cảm giác, giống như nói tấu hài, phải có người tung hứng.

Đỗ Lan cảm thấy cũng không thể nói hoàn toàn là do phân phối lợi ích, phân phối lợi ích chỉ là một trong những nguyên nhân, căn nguyên vẫn là đặc điểm cô lập của Nhật Bản, tất cả các hòn đảo của Nhật Bản đều tương đối cô lập, tư tưởng quan niệm của người Nhật và người đại lục trong quá trình phát triển văn minh lâu dài đã có sự phân hóa.

Một vùng đất nuôi dưỡng một loại người, chính là đạo lý này, cũng không thể hoàn toàn nói là lợi ích.

Cùng là lợi ích, lãnh chúa và địa chủ lớn dưới chế độ phong kiến trên đại lục cũng không hình thành tư duy như hòn đảo cô lập.

Không có người tung hứng, Đỗ Lan cũng chỉ có thể tự mình suy nghĩ lung tung, nhưng việc tại sao hình thành những tư duy này không có ý nghĩa gì, Đỗ Lan dù sao cũng không muốn đi theo lẽ thường: Ngươi đừng vội, chúng ta bây giờ mới ảnh hưởng được bao nhiêu người chứ, tính toán kỹ lắm cũng mới ba con số, đây là một đô thị có dân số gần trăm triệu, vài trăm người căn bản chỉ như muối bỏ bể, đương nhiên không có tác dụng.

Vậy tại sao chúng ta không đi ảnh hưởng những người nổi tiếng.

Cô gái nghĩ đến: Chỉ cần ảnh hưởng đến người nổi tiếng là được rồi phải không.

Họ có ảnh hưởng rất lớn, rất nhiều bạn học của con đều là fan cuồng, đều sẽ bắt chước ngôi sao.

Có thể thử.

Đỗ Lan không dập tắt sự tích cực của cô gái, để cô đi thử.

Được Đỗ Lan công nhận, cô gái rất vui, nóng lòng muốn đi thử, nhưng ngay khi cô chuẩn bị tiến vào tiềm thức thì lại đột nhiên dừng lại, rõ ràng ở bên Đỗ Lan cô cũng đã trưởng thành không ít: Vẫn là nên điều tra vụ án của Quật Mộ Nhân trước đã.

Cô gái chuẩn bị đặt mục tiêu thấp hơn một chút: Nói gì thay đổi thế giới vẫn còn quá sớm, chúng ta vẫn là nên phá án trước.

Cô gái quả nhiên là con gái của Minh Biều Thu Nhân, tuy bây giờ còn trẻ, nhưng tiềm năng phi phàm.

Ồ.

Ngươi muốn giúp cha già của mình.

Vâng, nhưng không chỉ là giúp cha, mà còn là để bảo vệ nhiều người hơn.

Cô gái nhìn Đỗ Lan: Sư phụ, ngài đồng ý cho con vào tiềm thức của người nổi tiếng đơn giản như vậy chắc chắn cũng là một bài kiểm tra, là đang kiểm tra xem con có thể thực tế hay không.

Đỗ Lan cho biết con gái cũng đa nghi như cha mình: Ngươi coi ta là cáo già sao.

Ta sở dĩ đồng ý chỉ là không muốn dập tắt sự tích cực của ngươi, hiệu ứng người nổi tiếng quả thực có tác dụng, cho dù là ở thành phố ngột ngạt này, nếu không Quật Mộ Nhân cũng sẽ không xuất hiện kẻ bắt chước, tuy đây là một ví dụ tiêu cực, nhưng cũng chứng minh hiệu ứng người nổi tiếng tồn tại.

Nhưng cô gái vẫn quyết định phá án trước: Loại bỏ ảnh hưởng xấu của một người nổi tiếng xấu, cũng coi như là gián tiếp nâng cao ảnh hưởng tốt.

Vậy thì bắt đầu điều tra thôi, ngươi chuẩn bị làm thế nào.

Tổ chức Thương được thành lập tuy tốn kém rất lớn, nhưng đối với quốc gia lại là một vụ mua bán một lần, so với chi phí duy trì một sở cảnh sát khổng lồ qua năm tháng, đầu tư cho Thương căn bản chẳng là gì.

Để tiết kiệm chi phí, sở cảnh sát đã không còn nhiều thực lực, nên cũng không thể cung cấp quá nhiều sự giúp đỡ, chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình.

Đỗ Lan cho biết Thương có thể được thành lập, chính là vì xét về lâu dài thì rất tiết kiệm tiền.

Nhưng sự tiết kiệm tiền như vậy, tự nhiên là có cái giá của nó.

Đối với tầng lớp trên, mỗi khoản tiền tiết kiệm được đều là lợi ích của họ, đất nước này được tạo thành bởi các lãnh chúa phong kiến và địa chủ lớn, công việc của họ là bòn rút tiền thuế của quốc gia vào túi riêng.

Vì vậy quốc gia tiết kiệm tiền, cũng có nghĩa là lãnh chúa và địa chủ kiếm tiền, đồng thời dân chúng cũng có thể thông qua việc thành lập Thương để thấy được nỗ lực thay đổi của quốc gia, có thể nói là một mũi tên trúng nhiều đích.

Còn về tỷ lệ phá án thấp, thì xin mọi người hãy cố gắng chịu đựng.

Sau này sở cảnh sát còn phải cắt giảm kinh phí, còn phải chèn ép các phương pháp phá án truyền thống, đối mặt với một cục diện tội phạm ngày càng tăng, nhưng lực lượng thực thi pháp luật ngày càng giảm, tổ chức Thương quả thực được coi là cứu tinh.

Nhưng Đỗ Lan cảm thấy cứ tiếp tục thế này, chính quyền sẽ mời thêm nhiều tội phạm làm người thực thi pháp luật, đến lúc đó trong sở cảnh sát toàn là tội phạm đang làm nhiệm vụ, vậy thì hay lắm.

Trong nhà tù của Thương, bây giờ có thêm một người, một người đàn ông có một cái lỗ trên đầu.

Sát thủ có biệt danh Khai Động cũng bị ném vào tổ chức Thương để nghiên cứu, hắn cũng sẽ lặn vào dị độ thế giới, nếu có thể sẽ trở thành sát thủ trinh thám thứ hai.

Minh Biều Thu Nhân vô cùng bất mãn, dù sao mình tuy là kẻ giết người, nhưng hắn là vì trả thù cho con gái, là có lý do chính đáng.

Còn tên Khai Động này có lý do gì.

Chẳng qua là vì hắn có chứng ám ảnh cưỡng chế, quá nhạy cảm với con số, nên đã khoét một cái lỗ trên đầu mình, lại vì không chết được, nên bắt đầu ra tay giết người hàng loạt.

Dù Khai Động cho rằng mình không phải giết người, vì mục đích chủ quan của hắn là để có người giống mình.

Nhưng bất cứ ai cũng biết khoét lỗ trên đầu khả năng tử vong rất cao, nhưng hắn vẫn làm, vậy thì chính là kẻ giết người hàng loạt.

Tuy nhiên, cấp trên vẫn gửi Khai Động đến đây, và cho rằng rất có giá trị nghiên cứu.

Đùa cái gì vậy.

Minh Biều Thu Nhân vô cùng phẫn nộ, tiếc là hắn cũng chỉ là một tù nhân, hoàn toàn không có tư cách phản đối.

Chế độ đãi ngộ trong nhà giam ở đây không tệ.

Khai Động tuy đầu óc có vấn đề, nhưng cũng biết nhà tù của Thương tốt hơn nhà tù thông thường rất nhiều.

Khai Động quả thực cũng phải tiến hành xâm nhập vào, tiến hành điều tra, nhưng hắn ở dị độ thế giới luôn sống không được lâu, giống như một người mới chơi game, căn bản không nắm bắt được đặc trưng của trò chơi.

Vì vậy, dù Khai Động có thể lặn vào, cũng vô dụng, vẫn phải dựa vào nỗ lực của Minh Biều Thu Nhân.

Đương nhiên vụ án của chính Khai Động cũng đang được điều tra, qua điều tra phát hiện người sống sót dưới tay hắn ngoài nữ cảnh sát nạn nhân cuối cùng ra còn có một người đàn ông.

Nhưng người đàn ông này lại không báo cảnh sát, nếu báo cảnh sát, cảnh sát đã sớm bắt được Khai Động.

Nạn nhân nam này là nạn nhân thời kỳ đầu của Khai Động, tiếc là sự im lặng của anh ta đã khiến cảnh sát bỏ lỡ thời gian phá án tốt nhất.

Đối với điều này, họ đương nhiên không thể bỏ mặc, sở cảnh sát phải tìm nạn nhân nói chuyện.

Nhưng khi tìm đến căn hộ của nạn nhân, lại phát hiện ra sát ý.

Nói cách khác, ở đây có thể có hung thủ, hoặc là một kẻ giết người tiềm ẩn.

Phát hiện sát ý, Thương đương nhiên không thể không quan tâm, thế là lại bắt đầu điều tra, và không điều tra thì thôi, một khi điều tra lại có thu hoạch bất ngờ, lại phát hiện nạn nhân này rất có thể chính là

Quật Mộ Nhân.

Tính ra, thời gian người đàn ông bị khoét lỗ trên đầu và thời gian Quật Mộ Nhân xuất hiện là trước sau, nói cách khác sau khi gã đó bị khoét lỗ trên đầu, Quật Mộ Nhân liền xuất hiện.

Chẳng lẽ là vì não bị tổn thương, nên sau khi bị thương, não không còn tiếp tục sản sinh ra sát ý nữa.

Cái gọi là sát ý tư tưởng lạp tử dù sao cũng do đại não sản sinh ra, nếu đại não bị tổn thương, có lẽ có thể ngừng việc giải phóng tư tưởng lạp tử.

Bất kể thế nào, người đàn ông này có nghi vấn lớn, phải nhanh chóng tìm ra hắn, bắt đầu từ vòng xã giao của hắn.

Đồng thời, sát thủ trinh thám tiếp tục điều tra.

Cục trưởng vung tay, tổ chức Thương vận hành hết công suất.

Cuối cùng cũng có tiến triển về Quật Mộ Giả, có thể nói là lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt, Quật Mộ Giả dù ẩn mình kỹ đến đâu, cuối cùng vẫn để lộ manh mối.

Không ngờ sau khi bắt được Khai Động lại có thu hoạch bất ngờ như vậy.

Tuy nhiên, sự việc có thật sự đơn giản như vậy không.

Quật Mộ Nhân ẩn mình kia thật sự chỉ vì trên đầu có một cái lỗ nên mới tránh được mọi cuộc điều tra của cảnh sát sao.

Không đúng, hắn quả thực là kẻ thực thi, nhưng hắn không phải là kẻ chủ mưu.

Ngay khi Thương đang điều tra, cô gái cũng đang điều tra, cô cũng đã tìm thấy tiềm thức của người đàn ông, và cùng cha mình điều tra.

Nhưng nội dung của tiềm thức này là một hòn đảo lơ lửng, xung quanh đã hoàn toàn suy tàn, chỉ có hòn đảo còn nguyên vẹn, hòn đảo rất nhỏ, trên đó chỉ có một ngôi nhà.

Hơn nữa, xung quanh hòn đảo toàn là gió lớn, nếu không ở trên đảo, người sẽ bị thổi bay.

Nhưng Minh Biều Thu Nhân ở mặt trước của hòn đảo, còn cô gái ở mặt sau, hai cha con không hề gặp nhau.

Mặt sau của hòn đảo cũng có nội dung có thể điều tra, tiềm thức này bị chia thành hai mặt, nhưng dù là mặt nào cũng không đủ để nói rằng người này đã mưu hoạch tất cả, vì ý thức của hắn đã tan nát, căn bản không thể thiết kế ra một phương thức giết người tinh vi như vậy.

Chương 2042

Chắc chắn là có người chủ mưu, hắn nhiều nhất chỉ là một kẻ thực thi.

Lúc này ở thế giới hiện thực, cảnh sát đã phát hiện ra tung tích của người đàn ông, người đàn ông có một người bạn nữ thân thiết.

Cảnh sát hiện đã đến thăm, đây là một cuộc chạm trán bất ngờ.

Hai vị cảnh sát vẫn chưa hay biết gì, hai vị này chính là cặp đôi hợp tác một già một trẻ, một nam một nữ đã điều tra ra sát ý của Đỗ Lan lúc đầu.

Và nữ cảnh sát này cũng là con tin bị Khai Động bắt đi trước đó, đầu cô bị khoét một lỗ, nhưng vận may của cô quả thực không tệ, tuy bị thương, nhưng không bị thương đến bộ phận ảnh hưởng đến hoạt động của cơ thể, nên sau khi vết thương lành lại, cô lại một lần nữa tham gia công việc, thật sự là một nữ cảnh sát kiên cường.

Thực ra làm ngoại cần đã định là nguy hiểm, đặc biệt là ở thành phố đầy rẫy những sát thủ tà ác này, không ai biết sẽ gặp phải loại hung thủ nào.

Nữ cảnh sát không hề lùi bước, ngược lại vì vết thương trên đầu mà cô càng thêm kiên định muốn bắt tội phạm, tinh thần trách nhiệm này ở thành phố này tỏ ra không phù hợp.

Lần điều tra này, trực tiếp gặp phải Quật Mộ Nhân.

Quật Mộ Nhân là hai người, một nam một nữ, nữ phụ trách kế hoạch, nam phụ trách thực thi.

Vì người đàn ông này bị thiểu năng, nên phương thức tư duy của hắn hoàn toàn đảo lộn, rõ ràng là giết người nhưng lại không giải phóng sát ý.

Sự kết hợp này quả là một cặp sát thủ nam nữ trời sinh, và người phụ nữ này sở dĩ mưu hoạch các vụ án là vì tâm lý biến thái, vì cô đã tận mắt chứng kiến cả gia đình rơi xuống đường ray, tinh thần đều không bình thường, thích xem người khác bị thương, xem người khác chịu tội, biến thành một sát thủ xảo quyệt và hèn hạ.

Cộng thêm người đàn ông thiểu năng, thật sự là lang bạt vi gian.

Nếu không phải Khai Động sa lưới, Quật Mộ Nhân sẽ tiếp tục gây án.

Cảnh sát vốn chỉ là một cuộc điều tra thông thường, không ngờ người phụ nữ lại để lộ sơ hở, sau đó người đàn ông xông ra muốn bảo vệ người phụ nữ.

May mà trước khi bị tấn công, trước mắt nữ cảnh sát xuất hiện ảo ảnh, bên tai vang lên tiếng thì thầm, tránh được cú tấn công lén của người đàn ông, và phản sát đối phương, coi như là đã giải quyết được vụ án Quật Mộ Nhân.

Toàn bộ quá trình thật sự đầy rẫy những sự trùng hợp, còn có một chút huyền diệu.

Nữ cảnh sát cũng không biết giọng nói nhắc nhở mình vào thời khắc quan trọng rốt cuộc là gì, mình hình như đã nhìn thấy một cô gái, nhưng có thật sự tồn tại không, hay là ảo giác xuất hiện trong đầu mình.

Dù sao não của mình cũng có một cái lỗ.

Bây giờ đã biết ba người có lỗ trên đầu, người thứ nhất là vì muốn chữa chứng nhạy cảm với con số của mình, sau khi khoét lỗ đã trở thành kẻ giết người hàng loạt. người thứ hai khi giết người không giải phóng sát ý, bây giờ vì tấn công cảnh sát đã bị bắn chết. người thứ ba chính là nữ cảnh sát, vốn dĩ cô nghĩ mình không có thay đổi gì, nhưng bây giờ xem ra không phải vậy, chẳng lẽ mình cũng sẽ vì đầu có lỗ mà trở nên điên cuồng sao.

Hai người kia đều trở thành kẻ giết người hàng loạt, vậy còn mình thì sao.

Nữ cảnh sát đột nhiên cảm thấy có chút căng thẳng, khi cô bắn chết tội phạm, cô dường như cũng không có một chút cảm giác nào, mình căn bản không hề nghi ngờ giọng nói trong đầu, lần này là giết tội phạm, vậy lần sau giọng nói nhắc nhở mình giết người khác, có lẽ chỉ là một người bình thường, đến lúc đó mình cũng sẽ không do dự sao.

Nghĩ đến đây, cả người nữ cảnh sát đều không ổn, cô cảm thấy trong đầu mình xuất hiện một giọng nói ra lệnh cho cô giết người, cô sẽ trở thành kẻ giết người hàng loạt thứ ba có đầu óc không bình thường.

Kẻ chủ mưu trong tổ hợp Quật Mộ cũng bị bắt, nhưng cô ta cũng bị gửi đến Thương.

Đỗ Lan cảm thấy tổ chức này sắp biến thành trại thu dung hung thủ, phải để những sát thủ này cảm nhận một chút thế nào là nhà tù thực sự.

Vì vậy Đỗ Lan chuẩn bị tạo ra một thành phố tiềm thức, trong đó tràn ngập những quái vật hệ Cthulhu và quy tắc trò chơi đại đào sát, đã là sát thủ thì cứ để chúng trong mơ mãi mãi tàn sát nhau đi.

Tiểu Xuân, cậu không sao chứ.

Kể từ sau khi giết chết kẻ thực thi của Quật Mộ Nhân, Tiểu Xuân, nữ cảnh sát có thân hình nhỏ bé nhưng năng lượng lớn này, cứ luôn thất thần.

Một cảnh sát khác đại khái biết Tiểu Xuân vì đã giết người nên có áp lực tâm lý: Nếu cảm thấy mệt, có thể nghỉ ngơi một chút, hoặc có thể đi gặp bác sĩ tâm lý, nói chuyện xong sẽ cảm thấy tốt hơn nhiều.

Tôi không sao.

Nếu chỉ là áp lực thì thôi, nếu là ảo giác thính giác thì sao.

Mình sẽ mất việc, nữ cảnh sát mới làm việc được mấy năm chẳng lẽ sắp thất nghiệp rồi sao.

Phải rồi, bây giờ cậu cũng đủ điều kiện để vào dị độ thế giới rồi, Thương đã liên lạc với cậu chưa.

Điều kiện tiên quyết của sát thủ trinh thám là đã từng giết người, mới có thể duy trì nhân cách độc lập trong dị độ không gian.

Trước đây đều là những phần tử vi phạm pháp luật đảm nhận chức vụ này, nhưng nữ cảnh sát lại là phòng vệ chính đáng, coi như là có một trinh thám không phải tội phạm rồi, cũng rất quý giá.

Không thể đặt hết hy vọng vào tội phạm, lúc cần thiết vẫn cần một người của mình.

Người của mình này đương nhiên chính là Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân quả thực đã nhận được thông báo: Ngày mốt sẽ đi.

Nghĩ đến sát thủ trinh thám, cô đột nhiên nảy ra một ý, lập tức điều tra thông tin của Minh Biều Thu Nhân, quả nhiên từ hồ sơ của hắn đã nhìn thấy ảo ảnh thoáng qua trong đầu mình.

Nhưng sao lại thế này.

Cô gái đã bị hại hai năm trước, Minh Biều Thu Nhân chính là vì trả thù cho con gái mới phải ngồi tù: Tại sao trong đầu mình lại xuất hiện hình ảnh của cô ấy.

Chẳng lẽ là ký ức còn sót lại.

Mình có thể là vì trước đó đã xem qua những bức ảnh này, vốn đã quên, nhưng vì trên đầu có thêm một cái lỗ nên ký ức lại xuất hiện.

Nếu là như vậy, cuối cùng quả nhiên vẫn là ảo giác thính giác của chính mình, là mình tự bảo mình giết người.

Cảnh sát Tiểu Xuân cảm thấy mình thật sự có khả năng biến thành hung thủ hàng loạt, ảo giác thính giác là điềm báo của việc phát điên.

May mà bây giờ mình đã được điều động ra hậu phương, không tiếp xúc với người ngoài có lẽ sẽ tốt hơn một chút.

Chuyện này thật sự không ai có thể chia sẻ, nữ cảnh sát cũng chỉ có thể âm thầm gánh vác mọi thứ.

Quật Mộ Nhân đã bị bắt, trước khi kẻ giết người hàng loạt tiếp theo xuất hiện, họ phải điều tra ra sự tồn tại của Ước Hàn Ốc Khắc, bây giờ họ chỉ biết hình ảnh của hắn trong dị độ thế giới, biết hắn xuất hiện với hình tượng một quý ông bị làm mờ mặt, không biết tuổi tác, giới tính của hắn, tìm kiếm một người chỉ từng xuất hiện trong mơ, thật sự quá khó.

Nhưng đã tồn tại, chắc chắn sẽ có manh mối, hắn đã liên lạc với những hung thủ đó, chắc chắn sẽ để lại dấu vết trong dị độ thế giới của hung thủ, muốn bắt được hắn thì phải thường xuyên vào dị độ thế giới để tìm kiếm tung tích.

Vụ án Quật Mộ Nhân đã cho chúng ta một gợi ý, mọi thứ trong dị độ thế giới đều có khả năng liên kết với nhau, vì vậy nếu chúng ta có thể tiếp tục sàng lọc từ những kẻ giết người đã bị hắn xúi giục, nói không chừng sẽ tìm ra hắn.

Đây là lần đầu tiên họ nghiêm túc đi tìm kiếm Ước Hàn Ốc Khắc, kẻ xúi giục trong thế giới ý thức này.

Bây giờ có tổng cộng ba người có thể lặn vào, Tiểu Xuân không nghi ngờ gì là lựa chọn tốt nhất, vì vậy cô bắt đầu lặn vào dị độ thế giới của hung thủ đầu tiên bị thu thập được sát ý, chính là người đàn ông thích đánh đập kẻ yếu, tuy hắn đã bị bắn chết, nhưng trên di vật của hắn vẫn còn sót lại sát ý.

Cũng chính vì tên tội phạm thích bạo hành này mà Thương mới được thành lập, trước đó không có kỹ thuật tiên tiến như vậy.

Tên tội phạm này có biệt danh Đan Thiêu, có thể nói là khá mỉa mai, vì cái gọi là đan thiêu của hắn, chính là đánh đập kẻ yếu.

Nhưng người đàn ông này quả thực là một trong những người đầu tiên tiếp nhận sự xúi giục của Ước Hàn Ốc Khắc, họ lúc đầu trong mơ hết lần này đến lần khác giết người, cho đến khi ra tay với hiện thực.

Người chết, tiềm thức sẽ biến mất, nhưng vẫn sẽ để lại một số nội dung tàn dư trong A Lại Da Thức, những tàn dư này hội tụ thành một đại dương sâu không thấy đáy.

Lặn vào.

Đây là.

Bầu trời là một vầng trăng sáng, phía trước là một biển hoa, vô cùng xinh đẹp, nhưng dưới biển hoa lại là những bộ xương chất chồng.

Dị độ thế giới của Đan Thiêu sao lại thay đổi rồi.

Lần trước vào không phải thế này.

Ngay khi mọi người còn đang kinh ngạc, một giọng nói xuất hiện bên tai Tiểu Xuân: Vì có người đang gây rối.

Ước Hàn Ốc Khắc.

Tiểu Xuân không ngờ người này lại xuất hiện một cách ngang nhiên như vậy, khuôn mặt của đối phương vẫn bị làm mờ như cũ.

Dị độ thế giới bây giờ trở nên vô cùng nguy hiểm, ta biết các ngươi muốn bắt ta, nhưng ta nghĩ các ngươi nên đi điều tra cho kỹ, ta đến chỉ là để nhắc nhở các ngươi, đó là một người đàn ông và một cô gái, họ rất nguy hiểm, và cô gái đó ta nghĩ các ngươi nhất định sẽ cảm thấy hứng thú, là con gái của Minh Biều Thu Nhân.

Ước Hàn Ốc Khắc biết tổ chức Thương bắt đầu điều tra mình, tự nhiên sẽ không để họ thành công, hắn muốn khiêu khích hai thế lực khai chiến, như vậy mình sẽ an toàn.

Hắn đã gặp Đỗ Lan và cô gái trong chuyến du hành tiềm thức, phải nói rằng lần đầu tiên nhìn thấy cô gái hắn vô cùng kinh ngạc, không ngờ người đã chết lại có thể bò ra khỏi biển A Lại Da Thức, nhưng bây giờ một loạt biến động của tiềm thức đều là do hai người họ gây ra, nếu không mượn dao giết người, ngày tháng tốt đẹp của hắn sẽ chấm dứt.

Bây giờ họ đang dùng dị độ thế giới để tạo ra một siêu nhà tù, đã nhốt gần hai mươi người, những người bị nhốt trong nhà tù vẫn còn sống ở hiện thực, nhưng lại hôn mê bất tỉnh, và tinh thần của họ đang chịu khổ trong nhà tù, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Ước Hàn Ốc Khắc sẽ không bao giờ vào nhà tù này.

Nói xong, Ước Hàn Ốc Khắc liền chạy mất, như vậy là đủ rồi.

Phòng làm việc của tổ chức Thương đã hỗn loạn, vì lời nói của Ước Hàn Ốc Khắc đã lật đổ những nghiên cứu bấy lâu nay của họ, họ vẫn luôn cho rằng dị độ thế giới mà mình tạo ra chẳng qua là sản phẩm phụ của sát ý lạp tử, không ngờ dị độ thế giới này không đơn giản như vậy, liên quan đến rất nhiều người, thậm chí cả người chết.

Trước đây chúng ta cho rằng các dị độ thế giới đều độc lập, bây giờ xem ra không phải vậy, dị độ thế giới liên kết với tất cả mọi người, và bây giờ có người muốn lợi dụng dị độ thế giới để xây dựng một nhà tù.

Nhưng ai có năng lực như vậy.

Họ đã nghiên cứu rất sâu về dị độ thế giới, cũng không thể can thiệp được, nhưng bây giờ có người lại đang cải tạo dị độ thế giới, rốt cuộc là công nghệ gì, nguyên lý gì.

Ước Hàn Ốc Khắc chính hắn cũng không biết, vì vậy mới cần mượn sức mạnh của sát thủ trinh thám để tìm ra người xây dựng trong hiện thực, như vậy mới có cơ hội ngăn chặn người đàn ông tùy tiện này.

Vốn dĩ Ước Hàn Ốc Khắc muốn thống trị dị độ thế giới, bây giờ xem ra không thể làm được, nhưng chỉ cần xóa sổ người xây dựng trong hiện thực, thì mục tiêu của hắn cũng sẽ không bị thay đổi, lần này phải cảm ơn sát thủ trinh thám thật nhiều.

Thể hiện cho tốt vào, hy vọng các ngươi không làm ta thất vọng.

Ước Hàn Ốc Khắc cũng là một tay cừ khôi trong việc khiêu khích ly gián.

Thông tin trong đoạn nội dung mà kẻ xúi giục cung cấp quá nhiều, lại còn bao gồm cả một người đã chết, không biết có nên tin hay không.

Đương nhiên là tin, vì dị độ thế giới của Đan Thiêu quả thực đã thay đổi, trở nên quỷ dị và mỹ lệ.

Chương 2043

Nhưng có thật sự chứng minh được người chết sống lại.

Chuyện này không thể để Minh Biều Thu Nhân biết, đợi chúng ta điều tra xong rồi nói.

Điều tra trước, sau đó mới công bố.

Trong thế giới trăng tròn, Tiểu Xuân dường như nghe thấy tiếng thì thầm của ác quỷ, sau đó cô nhìn thấy vô số tội nhân trong thành phố dưới trăng tròn bị quái vật truy sát, đồng thời lại đang tàn sát lẫn nhau, kẻ xấu cuối cùng vẫn không thể đoàn kết chống lại quái vật, nên toàn bộ đều chết, nhưng đây không phải là kết thúc, đợi chúng tỉnh lại, lại là một trò chơi hoàn toàn mới.

Hãy cảm nhận sở thích bệnh hoạn của ta đi.

Đỗ Lan ha cười lớn, lại một lần nữa trở thành nhân vật phản diện: Hỡi những kẻ ngoại hương tà ác, hãy cảm nhận phong cảnh của Á Nam đi.

Tội phạm là gì.

Trong khi Thương đang phá án, tầng lớp trên vẫn đang tranh cãi về phương thức dùng sát thủ phá án.

Dù xét từ góc độ tiết kiệm tiền, mọi thứ của Thương đều rất tốt đẹp, nhưng xét từ góc độ đạo đức, việc lợi dụng kẻ giết người để phá án chắc chắn là điều người thường không thể chấp nhận, nếu bị phanh phui, e rằng sẽ bị quần chúng chửi chết.

Vì vậy, trước khi quần chúng biết sự thật, tầng lớp trên nhất định phải nghĩ ra lý do.

Điều này cần các học giả thảo luận, để chứng minh việc dùng tội phạm phá án là hợp lý, là phù hợp với tiến trình lịch sử.

Hiện tại, tầng lớp trên đang để các học giả tranh luận, học giả ủng hộ sát thủ trinh thám cho rằng những tội phạm đã phá vỡ giới hạn đạo đức của con người là trạng thái nguyên thủy nhất của nhân loại, nhân loại chính vì có trạng thái nguyên thủy như vậy mới thoát khỏi bầy thú.

Tội phạm là gì.

Tội phạm là vì lợi ích cá nhân mà xâm hại lợi ích của người khác.

Nhưng nhìn từ lịch sử, lịch sử nhân loại chính là lịch sử của tội phạm, chỉ là hình thức tội phạm là đại đa số người vì lợi ích có thể xâm hại lợi ích của một bộ phận nhỏ.

Không ngừng hy sinh lợi ích của một bộ phận nhỏ, chính là lịch sử nhân loại.

Vì vậy tôi cho rằng không chỉ có thể dùng tội phạm tày trời để phá án, thậm chí có thể dùng tội phạm tày trời để thống trị đất nước.

Bởi vì những người này sẽ không chút do dự hy sinh một bộ phận nhỏ, trong lịch sử những người có thể quyết đoán đưa ra phán quyết hy sinh số ít để nhận được sự ủng hộ của đại đa số được gọi là anh hùng.

Nói bậy, anh hùng quả thực sẽ hy sinh số ít, nhưng không có nghĩa là họ không quan tâm đến số ít, đưa ra quyết định đó là hành động bất đắc dĩ lúc bấy giờ, chứ không phải vì anh hùng không có giới hạn đạo đức.

Một học giả khác phản bác.

Nhưng học giả ủng hộ sát thủ trinh thám lại không hề lo lắng: Nhưng ông cũng phải thừa nhận rằng hai bên vẫn có điểm chung, kết quả gây ra cũng giống nhau.

Nếu bỏ đi chút tình cảm nhân văn của anh hùng, phương thức thống trị không ngừng đào thải số ít để xã hội tiến bộ chẳng phải là thế giới lý tưởng mà vô số triết gia theo đuổi sao. người thống trị chỉ đưa ra quyết định đúng đắn, và không bị ảnh hưởng bởi sự can thiệp của đạo đức chẳng phải là Triết Nhân Vương sao.

Vì vậy tôi cho rằng những hung thủ này có giá trị nghiên cứu rất lớn, đặc biệt là những hung thủ có thể mặt không biến sắc hoàn thành những vụ án lớn, đối với cá nhân họ đương nhiên là tội không thể tha, nhưng đối với toàn nhân loại lại là tài sản quý giá.

Nghe hắn lại nói sát thủ máu lạnh tương đương với Triết Nhân Vương, không ít học giả đều trừng mắt nhìn.

Nhưng với tư cách là người thống trị, có lúc quả thực cần phải máu lạnh vô tình, chỉ có như vậy mới có thể duy trì sự tiến bộ của xã hội.

Gã này thật sự quá đáng ghét.

Cô gái cũng nghe thấy họ thảo luận, vô cùng ghét học giả ủng hộ sát thủ này, nhưng ngay cả chuyên gia cũng không thể phản bác, cô gái đương nhiên càng không có kiến thức để lật đổ luận điểm của đối phương.

Thực ra những chuyên gia này không phải là không thể phản bác, chỉ là nói suông về đạo đức không có sức thuyết phục mà thôi.

Dù sao đạo đức phần lớn thời gian chỉ là để ổn định trật tự xã hội, còn đến khi xã hội biến động thì cần có người mạnh để xoay chuyển tình thế.

Chưa kể đến sự cạnh tranh giữa quốc gia với quốc gia, tập thể với tập thể, cá nhân với cá nhân, đạo đức tuyệt đối không phải là điều kiện cần thiết để chiến thắng, quyết đoán lạnh lùng mới là.

Chẳng lẽ ông ta nói thật sự đúng.

Cũng không thể nói là đúng, chỉ có thể xem ngươi tin vào điều gì, dù sao nhân loại hiện tại vẫn đang tiếp tục phát triển, không ai biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, ông ta nói máu lạnh cao hơn đạo đức, cũng chỉ là thể hiện ở một số giai đoạn lịch sử, chứ không phải toàn bộ lịch sử, dù sao trong lịch sử bạo quân không ít, cũng không thấy bạo quân có điểm gì đáng khen ngợi, càng không nói đến tương lai.

Ngươi tin tương lai sẽ như thế nào.

Đỗ Lan từ từ dẫn dắt.

Cô gái mở to mắt, nhưng không có câu trả lời.

Lúc này, người ủng hộ sát thủ đã đưa ra một tương lai, đó là để kẻ giết người thống trị thế giới, lợi dụng đặc điểm không có lòng thương xót của kẻ giết người, để hắn đưa ra phán quyết hy sinh số ít người, từ đó nhanh chóng thúc đẩy thế giới vận hành.

Đương nhiên muốn thực hiện, chắc chắn phải dựa vào sự phát triển của công nghệ, cũng không thể chỉ dựa vào bộ não của một kẻ giết người, ít nhất cũng phải có hai trăm bộ não của những kẻ giết người tàn bạo tạo thành hội đồng trăm não, như vậy mới có thể có một phán quyết tương đối công bằng.

Nhưng nếu chỉ có sát thủ máu lạnh thì còn lâu mới đủ.

Minh đức, còn phải minh minh đức.

Biết mục tiêu, còn cần phương thức thao tác, làm thế nào để phán đoán ai nên bị hy sinh, ai nên tiếp tục cống hiến cho xã hội.

Điều này cần sự hỗ trợ của các công nghệ cao như dò tìm gen và tâm linh, phải đo lường được một đặc điểm nào đó của con người mới có thể hoàn thành phán đoán, chứ không phải chỉ dựa vào lời nói suông của sát thủ.

Thực ra rất nhiều phim ảnh đều có thiết lập như vậy, ví dụ như Báo cáo của thiểu số có phương thức dự đoán tội phạm của người khác, còn có ví dụ như thiết lập khoa học viễn tưởng rất phổ biến về việc lựa chọn gen, hoặc giống như Kẻ Đo Lường Tâm Lý đo được chỉ số tâm lý của mỗi người.

Chỉ khi có công nghệ khoa học này, có thao tác cụ thể, mới có thể khiến cho điểm sát thủ trị quốc này thành lập.

Chính vì có cơ chế sàng lọc như vậy, kết hợp với một người thống trị vô tình, mới có thể khiến xã hội vận hành.

Chứ không phải có người thống trị vô tình là có thể hoàn thành sự phát triển của xã hội, nếu không trong lịch sử cũng sẽ không có nhiều bạo quân như vậy.

Đỗ Lan nói với cô gái: Lời nói của người này có chút lý, nhưng ông ta đã quên rằng các bạo quân trong lịch sử ai mà không tàn nhẫn hơn sát thủ, bạo quân nào đã quan tâm đến sinh tử của bá tánh.

Nhưng trong thời đại của bạo quân, xã hội có tiến bộ vượt bậc không.

Không, vì vậy không phải sát thủ quyết định sự vận hành của xã hội loài người, mà là cùng với sự tiến bộ của xã hội loài người, bây giờ những thánh mẫu biểu và bạch liên hoa đã trở thành hòn đá ngáng đường cho sự tiến bộ của xã hội, nên mọi người mới cảm thấy cần một bạo quân.

Nhưng thực tế bây giờ dù có xuất hiện bạo quân, bạo quân cũng không có cách nào phân biệt chính xác bạch liên hoa và thánh mẫu biểu, đến lúc đó chỉ là đả kích không phân biệt, sẽ xuất hiện một phe Trục khác.

Nếu tương lai công nghệ phát triển, con người vừa sinh ra đã có thể được sàng lọc ra ưu khuyết, thì đến lúc đó bạo quân mới có cơ hội thi triển tài năng.

Đỗ Lan cho biết Triết Nhân Vương dù có xuất hiện, lực lượng sản xuất xã hội hiện tại cũng không thể để trí tuệ của ông ta hoàn toàn thể hiện.

Triết Nhân Vương chính là thiên lý mã, lực lượng sản xuất chính là Bá Nhạc, không có Bá Nhạc, thì không có thiên lý mã.

Cô gái như có điều suy nghĩ, ở bên cạnh Đỗ Lan lâu, cô gái cũng không thể không nỗ lực học tập, mới có thể theo kịp nhịp điệu của Đỗ Lan, cô mới mười bốn, nhưng cô bây giờ có phương thức học tập đặc biệt, chính là vào giấc mơ của học giả, để học giả dạy cô.

Như vậy, trình độ kiến thức của cô cũng không ngừng nâng cao.

Nhưng nếu lực lượng sản xuất nâng cao, có thật sự còn cần bạo quân không.

Tại sao không để một người lương thiện chấp chính.

Cô gái quả nhiên rất thông minh.

Đúng vậy, đây chính là lỗ hổng của chuyên gia này, ông ta cho rằng chỉ có sát thủ mới có thể hoàn thành công việc, thực ra người tốt cũng có thể hoàn thành như vậy, chỉ là người tốt sẽ do dự, nhưng người tốt chỉ cần trí thông minh bình thường, chỉ cần có thể phán đoán lợi hại được mất cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Đương nhiên trừ phi giống như trong Kẻ Đo Lường Tâm Lý, cần bộ não của sát thủ làm tiêu chuẩn để phán đoán chỉ số tội phạm của người khác, không phải não của sát thủ thì không được, nếu không thật sự không phải là nói không phải sát thủ thì không được.

Chỉ có thể nói để sát thủ trị quốc, đồng thời cũng có thể để sát thủ gánh tội, người bình thường sẽ không cần phải chịu trách nhiệm và nguy cơ mang tiếng xấu.

Cô gái càng coi thường chuyên gia này hơn: Người gì mà, nói chuyện trên trời dưới đất như lâu đài trên không, lại hoàn toàn phớt lờ thực tế.

Đây chính là triết học, triết học luôn giả định một trạng thái lý tưởng, giả định con người lý trí, vì vậy triết học rất khó biến thành kinh nghiệm, chỉ có thể làm một phương hướng lớn, chứ không thể coi là lý niệm chấp chính.

Đỗ Lan nói với cô gái đây chính là học vấn, đây chính là lý luận, và thực tiễn có sự khác biệt rất lớn.

Cô gái cũng không khỏi gật đầu: Học vấn mà học giả học được là từ sách vở, mà người viết sách cũng là học giả, cứ thế học giả đời này truyền đời khác, họ đều không có cơ hội đi sâu vào xã hội, chẳng trách đều là lâu đài trên không.

Sau này nếu con đọc sách, nhất định sẽ đọc nhiều sách do những người đã đi sâu vào xã hội viết.

Cô gái cho rằng những cuốn sách này không chỉ là trí tuệ mà còn là kinh nghiệm.

Thành phố Á Nam Thị trên biển tiềm thức.

Thành phố này đầy rẫy quái vật, ở bên trong phải đối mặt với sự tấn công của chúng mọi lúc mọi nơi.

Những con quái vật này sẽ dùng đủ mọi thủ đoạn để giết chết người ngoại hương, thu thập nội tạng của người ngoài hành tinh để làm thí nghiệm.

Cùng với số lần tử vong của tù phạm ngày càng tăng, cuối cùng những người ngoại hương này cũng sẽ trở thành một thành viên trong đám quái vật.

Tiểu Xuân đã nhìn thấy Á Nam Thị, nhưng cô không đi vào.

Ở hiện thực, qua điều tra đã chứng minh đúng là có người biến thành người thực vật, và bác sĩ cũng nói tình hình sẽ ngày càng tồi tệ.

Xem ra bây giờ dị độ thế giới thật sự có thể hại người, tuy không biết nó phá hủy cơ thể bằng cách nào.

Tôi từng đọc một cuốn sách, trong đó nói rằng khi chúng ta nghiên cứu khoa học, tuyệt đối không được liên kết tất cả các ngành khoa học lại với nhau.

Một khi đã liên kết, thế giới hiện ra sẽ khiến chúng ta rơi vào điên loạn.

Bây giờ chúng ta nghiên cứu dị độ thế giới cứ như thể muốn liên kết cả thế giới lại với nhau.

Những thứ từng vô hại có lẽ đều sẽ trở thành kẻ thù của chúng ta.

Có người bắt đầu nghi ngờ Thương, bởi vì bây giờ đã chứng minh dị độ thế giới có thể hại người.

Nhưng đây thật sự là do con người làm sao.

Ai có năng lực này.

Bây giờ truy cứu những chuyện này đã vô ích rồi, việc chúng ta cần làm là ngăn chặn dị độ thế giới tiếp tục nuốt chửng thêm nhiều người hơn.

Bộ trưởng râu trắng nói: Lần này chúng ta phải để nhiều thám tử vào Á Nam Thị, có thể xác định Đan Thiêu dị độ thế giới chính là một lối vào.

Nhớ kỹ, sau khi vào trong nhất định phải tùy cơ ứng biến.

Tất cả thám tử cùng vào có quá nguy hiểm không, hay là để Minh Biều Thu Nhân ở ngoài chờ lệnh, phòng khi có vấn đề.

Cũng được.

Vậy thì cứ để hai kẻ có vấn đề trong đầu vào trước.

Nhiệm vụ được phân công, một người là tù phạm, một người là cảnh sát, một người bị ép buộc, một người chủ động, đều không có chỗ cho sự từ chối.

Thế là hai người lẻn vào, chuẩn bị tiến vào Á Nam Thị.

Chương 2044

Bước vào nhà tù điên cuồng này, ở đây người ngoại hương đều được giao cho sứ mệnh chiến đấu với yêu quái.

Khi hai vị thần thám hồi phục ý thức, họ đang đứng trong một bệnh viện lạc hậu thời đại hơi nước, tràn ngập mùi tanh tưởi mục nát, máu tươi, dầu mỡ, nấm mốc hòa quyện vào nhau.

Hoàn toàn không giống với những dị độ thế giới chúng ta từng vào trước đây, cảm giác này cứ như là hiện thực vậy.

Quá chân thực.

Những dị độ thế giới trước đây thiếu chi tiết, chỉ có thể cảm nhận được một cách đại khái, nhận thức của ngũ quan bị hạn chế, không hoàn chỉnh.

Nhưng ở Á Nam Thị, khứu giác, thính giác, thị giác, xúc giác, vị giác đều đã trở lại, giống hệt như trong hiện thực, thậm chí cả ký ức cũng quay về, những khiếm khuyết trên cơ thể cũng hiện ra.

Trước đây khi vào dị độ thế giới, cái lỗ trên đầu tôi sẽ lành lại, nhưng bây giờ.

Cái lỗ trên đầu của Khai Động vẫn còn đó, hoàn toàn giống như hiện thực.

Tiểu Xuân cũng vậy: Bây giờ chúng ta phải làm gì.

Người ngoại hương, chào mừng đến Á Nam Thị.

Bây giờ bắt đầu kiểm tra chỉ số sắc tướng của các ngươi.

Bản Đường Đinh Tiểu Xuân, chỉ số 42, cấp độ du khách.

Phú Cửu Điền Bảo Tân, chỉ số 320, cấp độ khó khăn.

Người ngoại hương, đây là Á Nam Thị, nơi đầy những công dân hiếu khách khao khát máu tươi.

Mục tiêu của các ngươi là tìm ra chân tướng của Á Nam Thị, và đưa ra lựa chọn cuối cùng.

Các ngươi chết ở đây có thể hồi sinh, nhưng nếu số lần tử vong quá nhiều, các ngươi hoặc sẽ trở thành một thành viên của quái vật, hoặc sẽ chết hẳn.

Một giọng nói đột ngột vang lên từ bốn phương tám hướng, dường như đang giải thích mục đích của thành phố này.

Rốt cuộc đây là đâu.

Tiểu Xuân đến đây để điều tra, muốn hỏi cho rõ ràng.

Đây là Á Nam Thị.

Ai đã xây dựng nó.

Đây là câu hỏi không thể trả lời.

Mục đích là gì.

Nữ cảnh sát hỏi tiếp.

Là để trừng phạt những kẻ phạm tội có sắc tướng vẩn đục, để họ thụ án ở Á Nam Thị.

Hai vị, hy vọng các ngươi tận hưởng phong cảnh Á Nam Thị.

Nếu sắc tướng tiếp tục vẩn đục, sẽ vĩnh viễn không thể thoát ra ngoài.

Sắc tướng là gì.

Là một loại biểu đồ màu sắc được tạo ra bằng cách số hóa dữ liệu sức khỏe tâm lý của mỗi người.

Màu sắc càng trong suốt thì càng khỏe mạnh, càng vẩn đục thì càng không khỏe mạnh.

Chỉ số vượt quá 300 có thể được xác định là kẻ phản nhân loại.

Tất cả những người đến Á Nam Thị đều là tội phạm, nhưng sẽ được sắp xếp độ khó dựa trên chỉ số sắc tướng.

Đều là tội phạm.

Đúng vậy, hiện tại Á Nam Thị chỉ tiếp đón tội phạm.

Sau khi tìm ra chân tướng cuối cùng, chúng tôi có thể rời đi không.

Tiểu Xuân hỏi.

Các ngươi có thể tự mình lựa chọn.

Giọng nói biến mất, cuộc phiêu lưu chính thức bắt đầu.

Hai người đã nghe thấy rất nhiều âm thanh không lành, bên ngoài bệnh viện dường như có tiếng nghiến răng ken két như đang nhai xương, còn có đủ loại tín hiệu đại diện cho sự nguy hiểm.

Nhưng không còn cách nào khác, chỉ có thể ra ngoài mạo hiểm.

Có lẽ chúng ta có thể tìm thấy những người khác, hỏi thăm tình hình ở đây.

Những người khác đều đang trốn trong một nhà thờ nhỏ, vì nhà thờ tương đối an toàn, họ chỉ cần trốn ở trong đó là có thể tránh được những con quái thú.

Nhưng cứ trốn mãi bên trong cũng phải chịu thử thách về áp lực.

Trong nhà thờ không có gì cả, không gian lại nhỏ, ngoài việc hối hận và cầu nguyện ra thì chẳng có việc gì khác để làm, trốn mãi cũng sẽ phát điên.

Để đến được nhà thờ nhỏ còn phải đi một đoạn đường, trên đường có đủ loại công dân thế kỷ XVI thân thiện sẽ nhiệt tình đến chào hỏi, hoặc là tặng đuốc, hoặc là tặng lưỡi hái.

Đối mặt với sự chiêu đãi nhiệt tình như vậy, những vị khách ngoại hương chỉ cần cống hiến máu tươi của mình là có thể hòa mình cùng các công dân.

Đối thủ mà Tiểu Xuân gặp phải luôn được giải quyết rất dễ dàng, nhưng đối thủ mà Khai Động gặp phải lại luôn rất khó nhằn, mấy lần hắn suýt nữa đã trở thành bạn bè sinh tử với các công dân.

Chỉ có thể tránh mà không đánh, vì căn bản không đánh lại, lén lút tiến về phía trước.

May mà chỉ có một con đường duy nhất dẫn thẳng đến nhà thờ nhỏ, không có ngã rẽ nào.

Hai người cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm đến được nhà thờ nhỏ, ở đây họ gặp những người khác đang sống lay lắt, có người đã ở bên bờ vực sụp đổ.

Đây nhất định là một giấc mơ, ta phải tỉnh lại, là người phụ nữ đó, nhất định là cô ta lại dùng yêu thuật, nhất định là cô ta.

Có người lẩm bẩm một mình.

Cũng có người đang tự làm hại bản thân, hy vọng có thể tỉnh lại qua cơn đau, nhưng vô dụng, ngay cả nỗi đau của cái chết cũng không thể giúp họ thoát khỏi Á Nam Thị.

Đây chính là nhà tù hoàn hảo do Đỗ Lan xây dựng, trừ khi thật sự hối cải, nếu không không ai có thể trốn thoát.

Trong nhà thờ là một khung cảnh u ám, nhưng cảnh sát Tiểu Xuân lại bị bức tượng thần bên trong thu hút: Bức tượng thần này là con gái của Minh Biều Thu Nhân.

Khai Động cũng phát hiện ra, vì hắn đã từng thấy ảnh con gái của

Minh Biều Thu Nhân trong phòng giam của y: Đúng là cô ấy, lẽ nào tất cả những chuyện này đều liên quan đến cô gái đã chết đó.

Nhìn thấy thảm cảnh của những người này, liền biết Á Nam Thị này nguy hiểm đến mức nào, nhưng không ngờ những chuyện này lại liên quan đến một cô gái đã chết được hai năm.

Thật ra trước đây tôi cũng từng xuất hiện ảo giác, cũng là cô ấy.

Bây giờ Tiểu Xuân đã có thể nói ra những chuyện này: Lẽ nào cũng có liên quan đến cô ấy.

Có lẽ vậy, có lẽ tìm ra cô ấy chính là chìa khóa để giải thích mọi thứ.

Nhưng công dân trong thành phố này không dễ đối phó, tôi nghĩ đến lúc đó phải trông cậy cả vào cô thôi.

Sắc tướng của Tiểu Xuân rất trong suốt, là độ khó du khách, những quái vật gặp phải đều rất dễ dàng đánh bại.

Nếu nói có thể tìm ra chân tướng, cũng chỉ có thể là cô.

Còn những người khác rời khỏi nhà thờ sẽ bị những công dân hiếu khách giết chết, càng tà ác thì chết càng thảm.

Vốn tưởng rằng hiện thực đã rất đáng sợ, không ngờ còn có nơi đáng sợ hơn cả hiện thực.

Công dân của thế giới hiện thực chỉ là thờ ơ, còn công dân Á Nam Thị thì lại quá nhiệt tình, nhiệt tình đến mức đòi mạng của những vị khách ngoại hương.

Trong nhà thờ nhỏ, những người không có hy vọng trốn thoát đang chán nản u sầu, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ, trở thành một trong những kẻ điên.

Khi cảnh sát Tiểu Xuân và sát thủ Khai Động đến nhà thờ nhỏ, họ chỉ thấy sự tuyệt vọng và bí ẩn.

Bức tượng thần của cô gái đã chết, những hung thủ bị mắc kẹt trong nỗi sợ hãi không thể thoát ra, và những công dân bên ngoài nhà thờ liên tục gửi đến những ánh mắt hiếu khách, những ngọn đèn dầu tanh tưởi, ánh sáng mờ ảo.

Tất cả những điều này khiến không khí trở nên ngột ngạt và nặng nề.

Trong hoàn cảnh này, cái chết có lẽ mới là sự giải thoát tốt nhất.

Tuy nhiên, cái chết cũng là một điều xa xỉ, chỉ có đi tìm ra chân tướng của thế giới mới có khả năng rời khỏi cơn ác mộng này.

Các ngươi là người mới đến, các ngươi phạm tội gì.

Một người đàn ông nhỏ con vẫn còn khá lý trí đến bắt chuyện.

Anh cũng là tội phạm.

Cảnh sát Tiểu Xuân hỏi lại.

Người đàn ông nhỏ con này trông rất thật thà, không giống người xấu.

Chỉ giết vài người thôi.

Người nhỏ mà khẩu khí lớn, nhưng nói xong cũng rất não nề: Tiếc là ác giả ác báo, cuối cùng vẫn không thoát khỏi cơn ác mộng này.

Ai mà ngờ được có một ngày ác mộng lại rơi xuống đầu mình chứ.

Tôi đã chết ở Á Nam Thị năm lần rồi, tôi cảm thấy chết thêm hai lần nữa chắc tôi cũng sẽ phát điên.

Rốt cuộc ở đây là tình hình gì.

Tiểu Xuân tiếp tục hỏi.

Tôi cũng không biết, có lẽ đây lại là một giấc mơ của một người có siêu năng lực.

Khoa trương đến vậy, còn có người siêu năng lực nữa sao.

Các người không biết sao.

Lẽ nào các người không phải là giết người trong mơ trước, rồi mới giết người trong hiện thực à.

Người đàn ông nhỏ con cho biết tất cả tội phạm trước đây đều như vậy, lẽ nào còn có ngoại lệ.

Anh có thể nói chi tiết hơn không.

Chuyện này phải nói từ ba, bốn năm trước.

Lúc đó có một truyền thuyết đô thị, rằng khi vào giấc mơ có thể đến một nơi không có quy tắc, tùy ý lăng nhục nạn nhân.

Ban đầu tôi cũng không tin, nhưng giấc mơ đó thật sự tồn tại.

Tôi vào giấc mơ, có một người đàn ông tên là Ước Hàn Ốc Khắc nói với chúng tôi rằng tất cả những điều này đều là hư ảo, chúng ta có thể làm bất cứ điều gì mình muốn.

Ban đầu tôi không tin, nhưng nhìn họ hết lần này đến lần khác dùng những thủ đoạn tàn nhẫn để giết người, tôi cũng bắt đầu tham gia.

Trong mơ, dù chúng ta làm gì, nạn nhân cũng có thể hồi sinh, vì vậy thủ đoạn của chúng tôi ngày càng tàn bạo, ngày càng oái oăm.

Hết lần này đến lần khác, liên tục lặp lại việc giết hại cùng một người, thậm chí bắt đầu mong chờ sớm được vào giấc mơ.

Chương 2045

Chúng tôi đều thích cái cảm giác không bị ràng buộc đó, cứ như thể đã mở được xiềng xích, được thăng hoa.

Người đàn ông nhỏ con bây giờ vẫn chưa quên được cảm giác sung sướng đó, vẫn còn rất hoài niệm.

Có thể thấy hắn chưa bao giờ hối cải, chỉ là bây giờ hắn bị mắc kẹt ở Á Nam Thị, không còn là kẻ bạo hành mà đã trở thành nạn nhân.

Thủ đoạn của quái vật còn rùng rợn hơn, khó tin hơn.

Những gì họ đã gây ra cho nạn nhân, bây giờ phải nhận lại gấp bội.

Sau đó các người bắt đầu giết người trong hiện thực.

Mặc dù không tin có người siêu năng lực, nhưng với quá nhiều chuyện kỳ quái, cũng không thể không đặt một dấu hỏi.

Nhưng như vậy quả thực có thể giải thích tại sao lại có nhiều sát thủ tà ác đến vậy.

Nếu họ đều bị Ước Hàn Ốc Khắc xúi giục trong mơ, và bắt đầu huấn luyện trong mơ, sau đó mới ra tay trong hiện thực, vậy thì mọi thứ đều hợp lý.

Đúng vậy, vì cảm giác trong mơ quá chân thực, các người bây giờ chắc cũng cảm nhận được rồi đó, quái thú bên ngoài rõ ràng chỉ là mơ, nhưng các người vẫn sẽ sợ hãi.

Lúc đó chúng tôi đều biết đây là mơ, nhưng lại cảm thấy vui sướng vô cùng.

Đồng thời, một khi nghĩ rằng tất cả chỉ là một giấc mơ, sẽ có người nói tại sao không đi gây án trong hiện thực, có lẽ hoàn thành vụ án trong hiện thực sẽ thú vị hơn, vui vẻ hơn.

Thế là có người bắt đầu ra tay trong hiện thực.

Những người ra tay đầu tiên đều là những kẻ giàu có, có quyền thế, điều kiện của họ tốt hơn, tham vọng cũng lớn hơn.

Những người bình thường như tôi trong hiện thực, không có chút ưu thế nào, nhưng cuối cùng tôi cũng không nhịn được muốn thử một lần, mới phát hiện cảnh sát trong hiện thực thật sự quá vô năng, họ căn bản không bắt được tôi.

Nói đến đây hắn còn đắc ý.

Tiếc là các người cũng không thoát được sự trừng phạt, Á Nam Thị rõ ràng là có người đang trừng ác dương thiện.

Tiểu Xuân nói một cách cay nghiệt.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng cảnh sát vô năng là sự thật, đối mặt với những sát thủ này chỉ có thể dựa vào tổ chức Thương để điều tra, thật khiến người ta bất lực.

Đúng vậy, kẻ ác có báo ứng của kẻ ác.

Tôi đã thấy hai người biến thành quái vật rồi, e rằng trong hiện thực cơ thể của họ cũng đã chết.

Đây chính là kết cục của những kẻ xấu như chúng ta.

Sau khi chết chúng ta cũng không được yên ổn, còn phải tiếp tục truy sát những sát thủ khác.

Người đàn ông nhỏ con nói với nụ cười khổ bất lực: Nghe các người nói bức tượng thần này có vấn đề.

Hắn không phải vô duyên vô cớ bắt chuyện, hắn muốn rời đi.

Không sai, bức tượng thần này là một cô gái đã chết được hai năm.

Quả nhiên thế giới này là địa ngục do nạn nhân tạo ra sao.

Người đàn ông nhỏ con đột nhiên xông ra ngoài, tay cầm đại đao chém về phía bức tượng thần.

Quả nhiên là một kẻ tàn nhẫn, vì để rời đi mà ra tay với cả tượng thần.

Tuy nhiên, đây là Á Nam Thị, kẻ ác chỉ có thể chấp nhận sự trừng phạt chứ không thể phản kháng.

Oanh.

Đại đao vỡ nát, người đàn ông nhỏ con còn chưa kịp hét lên, nửa người đã bị tan chảy, thảm không nỡ nhìn.

Đây là mơ, nên mọi thứ đều có thể.

Nhưng dù là mơ, ở Á Nam Thị lại có cảm giác đau đớn chân thực nhất.

Người này trực tiếp đau đến chết.

Bức tượng thần vẫn nguyên vẹn không chút tổn hại, chỉ là năng lượng giải phóng trong nháy mắt có thể làm tan chảy một người, có thể thấy uy lực của tượng thần rất mạnh.

Ngu xuẩn.

Khai Động cho rằng người này quá ngu ngốc, một thành phố như thế này làm sao có thể để người ta dễ dàng tìm ra sơ hở như vậy.

Nhưng bây giờ cũng đã xác định được rằng bức tượng thần ở Á Nam Thị quả thực tồn tại như một vị thần.

Tuy không biết nội dung hắn nói có thật hay không, nhưng thông tin về người siêu năng lực này phải được gửi ra ngoài.

Tiểu Xuân nói: Xem ra thật sự phải phá giải bí mật của thành phố này thôi.

Thần ơi, nếu người thật sự linh thiêng, thì hãy phù hộ chúng con vào Á Nam Thị tìm ra chân tướng thành công.

Bức tượng thần lặng lẽ đứng một bên, không hề lên tiếng.

Chân tướng sẽ không tự dưng dâng đến tận tay, phải qua màn trò chơi.

A.

Một kẻ điên nhìn thấy người đàn ông nhỏ con bị tan chảy một nửa, cả người điên cuồng lao ra khỏi nhà thờ nhỏ, lập tức bị các công dân nhiệt tình vây xem, ào lên.

Kẻ điên này rất nhanh đã chết.

Tuy nhiên, trước đống lửa trại trong nhà thờ nhỏ xuất hiện một bóng người mờ ảo.

Bóng người ngày càng sáng, càng cụ thể, cuối cùng khôi phục lại hình người.

Người bị quái vật giết đã hồi sinh, hồi sinh trước đống lửa trại trong nhà thờ.

Tại sao lại sống lại rồi.

Đừng mà.

Một tên sát thủ hàng loạt vậy mà lại ôm đầu khóc rống, có thể thấy những gì gặp phải ở Á Nam Thị đã vượt quá phạm vi chịu đựng của bất kỳ ai.

Chết đi sống lại hết lần này đến lần khác, giãy giụa trong vô vọng, lý trí ngày càng mất kiểm soát, cuối cùng người sống cũng chẳng khác gì cái xác biết đi.

Tại sao không chết.

Mọi thứ xảy ra ở đây đều không thể dùng lẽ thường để suy đoán, quá đau khổ.

Sống sót cũng chỉ để nhận lấy nỗi đau của cái chết tiếp theo, mà còn là những cách chết khác nhau, nỗi đau khác nhau, không có ngày kết thúc.

Những ngày tháng như vậy, sống thêm một ngày là tuyệt vọng thêm một ngày, thậm chí mỗi một phút đều là một sự dày vò.

Vì vậy, biến thành kẻ điên là chuyện sớm muộn.

Dĩ nhiên biến thành quái vật cũng không phải là tốt hơn.

Trở thành quái vật cũng chỉ là quái vật cấp thấp nhất, cũng chỉ có số phận bị người khác giết, cũng không có ngày thoát ra.

Tóm lại, làm người không có hy vọng, làm quái cũng vậy.

Sớm biết như vậy, cần gì lúc đầu.

Tuy nhiên, ở Á Nam Thị không có thuốc hối hận, tất cả tội nhân đều chỉ có thể bất lực chấp nhận sự sắp đặt.

Tổ chức Thương, mọi người đều đang giám sát hai vị thần thám tiến vào Á Nam Thị, nhưng bây giờ họ đã hoàn toàn mất dấu vết của hai người.

Bởi vì họ chỉ có thể khám phá dị độ thế giới ở tầng thứ nhất, nhưng Á Nam Thị thực chất lại nằm ở tầng thứ hai của biển tiềm thức.

A Lại Da Thức có rất nhiều tầng.

Tầng thứ nhất dĩ nhiên là tiềm thức của mỗi cá nhân, tiềm thức cá nhân vừa độc lập vừa liên kết, có thể thông qua trạm trung chuyển để đi đến tiềm thức của mỗi người.

Tầng thứ hai chính là biển tiềm thức, là nơi hội tụ tiềm thức còn sót lại của những người đã chết, chính là A Lại Da Thức mà mọi người thường nói, là nơi quy tụ cuối cùng của tiềm thức của tất cả người sống và người đã khuất từ cổ chí kim, trong và ngoài nước.

Nếu muốn triệu hồi Anh Linh, thì cần đến tầng thứ hai.

Á Nam Thị được xây dựng trên tầng thứ hai này, là nơi mà khoa học kỹ thuật không thể dòm ngó.

Thần thoại Cthulhu nói rất hay, sự ngu muội của nhân loại là một niềm hạnh phúc, chỉ biết một phần của thế giới là một loại chúc phúc.

Nếu có kẻ nào vọng tưởng dùng khoa học để trình hiện toàn bộ thế giới, cố gắng hợp nhất các ngành học như vật lý, hóa học, toán học, thì con người sẽ nhìn thấy sự khủng bố tuyệt đối từ thế giới hoàn chỉnh đó.

Điều này cũng giống như ý nghĩa của tháp Babel cổ đại.

Con người nói những ngôn ngữ khác nhau, nên Thượng Đế mới dung túng cho nhân loại.

Nếu nhân loại chỉ nói một loại ngôn ngữ, thì họ sẽ làm ra những chuyện xúc phạm đến Thượng Đế, ví dụ như xây dựng tháp Babel.

Chương 2046

Khoa học cũng vậy, chỉ khi các ngành học khác nhau tách rời nhau, nhân loại mới được an toàn.

Một khi tất cả các ngành học đều thống nhất, thì thần linh tất nhiên sẽ không thể dung túng cho nhân loại nữa, nhân loại sẽ gặp phải những con quái vật xúc tu đáng sợ.

A Lại Da Thức của thế giới này cũng vậy, một khi toàn bộ ý thức của nhân loại hòa lẫn vào nhau sẽ hình thành một vùng hỗn loạn đáng sợ.

Và những sự hỗn loạn này đã trở thành chân tướng của Á Nam Thị.

Khi ý thức của nhân tộc là các cá thể riêng biệt thì trong sáng và logic rõ ràng, một khi hòa làm một thì sẽ trở nên kỳ quái, khó mà khống chế.

Trước đây không ai từng lợi dụng biển tiềm thức, bây giờ Đỗ Lan có thể nói là đã mở ra chiếc hộp Pandora.

Mọi hoạt động hiện tại của Á Nam Thị hoàn toàn do A Lại Da Thức kiểm soát.

Những con quái vật méo mó trong Á Nam Thị chính là hình chiếu hỗn loạn của A Lại Da Thức.

Sư phụ dẫn vào cửa, tu hành tại cá nhân.

Đỗ Lan cho rằng biểu hiện của A Lại Da Thức rất xuất sắc.

Dĩ nhiên để phòng ngừa A Lại Da Thức bùng nổ, Đỗ Lan cũng đã ban cho bức tượng thần uy lực.

Bức tượng thần là cơ chế cảnh báo, đề phòng A Lại Da Thức chơi quá vui, xông ra ngoài can thiệp vào thế giới hiện thực, đồng thời cũng đảm nhiệm công việc của cai ngục.

Không thấy được tình hình của các thần thám, người của Thương rất sốt ruột, thậm chí nghi ngờ đây có phải là cạm bẫy của Ước Hàn Ốc Khắc hay không.

May mà có một điểm đáng mừng.

Mười phút trong thế giới hiện thực tương đương với một năm ở thế giới tầng thứ hai.

Dựa theo tình hình mô phỏng của hệ thống, họ có đủ thời gian.

Thời gian ở các tầng khác nhau là khác nhau.

Thời gian ở tầng thứ nhất giống như hiện thực, nhưng thời gian trong mơ của giấc mơ lại trôi rất nhanh.

Cho nên ở tầng thứ hai, họ còn khoa trương hơn cả sống một ngày bằng một năm.

Mười phút tương đương một năm, một ngày có 144 lần mười phút, cũng có nghĩa là trong một ngày, họ phải trải qua một trăm bốn mươi bốn năm ở Á Nam Thị.

Đây thật sự là một cơn ác mộng kéo dài.

Nhưng điều này cũng cho cảnh sát Tiểu Xuân và Khai Động đủ thời gian để công lược thành phố này, từ từ khám phá bí mật khiến người ta phát điên của nó.

Vì độ khó của Tiểu Xuân rất thấp, nên cô trở thành chủ lực công lược.

Không có vũ khí thì cướp từ tay kẻ địch.

Cô phải thu thập mọi thứ có thể lợi dụng mang về nhà thờ nhỏ, để

Khai Động, tên hung thủ có trí thông minh không thấp này, chỉnh lý thông tin, từng chút một suy đoán ra chân tướng của thế giới.

Bọn họ sẽ thành công chứ.

Minh Biểu Lương hỏi Đỗ Lan.

Chắc là có thể thành công.

Vị cảnh sát này vốn chỉ là du khách, vấn đề là cô ấy có đưa Khai Động đi cùng không, chuyện này thì khó nói.

Cứ để họ tự quyết định đi.

Chúng ta bây giờ phải để nhiều người hơn bị trừng phạt, người tiếp theo nên là kẻ chủ mưu đào mộ vào Á Nam Thị.

Cô gái gật đầu, sau đó lại nói: Vậy khi nào chúng ta ra tay với Ước Hàn Ốc Khắc.

Hắn bây giờ đã lộ đuôi rồi, nên cho hắn đòn cuối cùng.

Ta cảm thấy chuyện này nên để cha cô làm, nên bắt hắn trong hiện thực.

Đỗ Lan trước nay không bao giờ để kẻ xấu được như ý: Hắn không phải muốn khống chế thế giới ý thức sao, muốn vĩnh sinh trong thế giới ý thức sao.

Vậy thì chúng ta nhất quyết không để hắn được toại nguyện, nhất quyết phải bắt hắn trong thế giới hiện thực, để hắn vĩnh viễn không thể vào lại thế giới ý thức nữa.

Đôi mắt to tròn của cô gái tràn đầy sự kính phục, quả nhiên chú này là sứ giả của chính nghĩa, là anh hùng.

Được cô gái sùng bái như vậy, Đỗ Lan cười một cách cao thâm khó lường, đây chẳng qua chỉ là chút chuyện nhỏ mà thôi.

Vậy con có thể gặp ba không.

Nghĩ đến việc mình, một người đã chết, đột nhiên xuất hiện trước mặt cha, không biết ông có sợ không: Con không muốn dọa ông ấy, hay là con đặt một câu đố trong mơ cho ông ấy, để ông ấy tìm con.

Cô tự sắp xếp đi, cô bây giờ cũng nên tự mình đảm đương một phía rồi.

Đỗ Lan cho rằng cô gái đã có thể tự quyết định, vì trong khoảng thời gian này họ đã đi dạo trong các tiềm thức khác nhau, kinh nghiệm tích lũy được đã bằng mấy đời người.

Cô đi gặp cha cô đi, ta đi gặp người siêu năng lực kia.

Đỗ Lan rất tò mò về người siêu năng lực sinh ra trong một thế giới bình thường này.

Nếu không có cô ấy, mọi chuyện sẽ không xảy ra, Thương sẽ không được thành lập, cũng sẽ không có chuyện sát thủ trinh thám, dĩ nhiên cũng sẽ không có nhiều hung thủ hàng loạt khó tin đến vậy.

Chính vì cô ấy có siêu năng lực, sau đó siêu năng lực lại bị kẻ xấu lợi dụng, mới có một loạt câu chuyện như thế này.

Bản thân người siêu năng lực vẫn luôn xuất hiện với thân phận nạn nhân, không biết siêu năng lực của cô là bẩm sinh hay hậu thiên.

Người bất hạnh, người chỉ có thể ngủ say, người bị lợi dụng, nạn nhân, người dệt mộng.

Đỗ Lan có thể nghĩ ra rất nhiều danh xưng để hình dung cô gái mới hai mươi lăm tuổi này.

Cô còn trẻ hơn cả Minh Biều Thu Nhân, nhưng trải nghiệm của cô có thể nói là một bản tổng hợp bi kịch khổng lồ.

Dĩ nhiên nguồn gốc bi kịch của cô chính là siêu năng lực.

Dù sao thì trong loại hoạt hình này, người có siêu năng lực thường không được thông cảm, vì đất nước này vốn nổi tiếng với văn hóa đàn áp.

Ngay cả cha mẹ cô cũng cảm thấy con gái mình là quái vật, vì cô có thể kết nối với giấc mơ của người khác, luôn có thể nói ra bí mật trong lòng họ.

Năng lực không thể giải thích đó, không ai thích cả.

Vì vậy khi còn học tiểu học, cha mẹ thường xuyên nhốt cô ở nhà, rất ít khi cho cô đi học, để không gây phiền phức cho các học sinh khác.

Cho nên người siêu năng lực thành tích không tốt, tự nhiên cũng không có học vấn gì, sẽ sinh ra rất nhiều tâm trạng tiêu cực.

Khi học trung học, vì siêu năng lực của cô ngày càng mạnh, càng khó kiểm soát, đã bắt đầu ảnh hưởng đến những người xung quanh.

Cuối cùng cô bị xử phạt, bị đuổi học, đồng thời vì đã mười tám tuổi, bị đuổi ra khỏi nhà, không nơi nương tựa.

Vì siêu năng lực là thứ không ai dạy cô cách sử dụng, cộng thêm thái độ của cha mẹ, khiến cô cũng rất né tránh nó.

Không những không muốn nắm vững, ngược lại chỉ nghĩ đến việc tiêu cực trốn tránh, tưởng rằng mình không nghĩ đến thì siêu năng lực sẽ không còn nữa.

Điều này dẫn đến năng lực của cô không ngừng tăng cường nhưng lại không được dẫn dắt.

Bi kịch ở tuổi mười tám ngày càng đậm đặc, không nơi nương tựa, cô hoàn toàn trượt xuống vực sâu.

Cha mẹ nhiều nhất cũng chỉ là lạnh lùng và sợ hãi, còn những người trong xã hội sau khi biết được năng lực đặc biệt của cô thì sẽ lộ ra nanh vuốt, muốn chiếm hữu năng lực của cô, muốn biến cả máu thịt của cô thành nô lệ.

Không có học lực, không có kiến thức, cũng không biết cách khống chế siêu năng lực, một người siêu năng lực không có sở trường gì phải đối mặt với sự vùi dập tàn khốc của xã hội.

Người phụ nữ tên Phi Điểu Tỉnh Mộc Ký này sẽ gặp phải người đàn ông đưa cô đi đến vực sâu.

Phi Điểu Tỉnh Mộc Ký, một bi kịch lớn, nhưng năng lực của cô quả thực rất mạnh mẽ, đã có thể cưỡng ép đưa tất cả mọi người trong một khu vực vào trong mộng cảnh.

Xin chào.

Cũng là ở trong mơ, Đỗ Lan gặp được Phi Điểu Tỉnh Mộc Ký.

Phi Điểu Tỉnh Mộc Ký nằm trong vũng máu, tín hiệu trong dị độ thế giới chính là cô, cô chính là người phụ nữ liên tục chết đi trong dị độ thế giới.

Các thám tử thông qua suy luận về cái chết của cô mà tìm ra tội phạm, cô vẫn luôn dùng thân phận của người đã chết để âm thầm giúp đỡ thám tử phá án.

Đỗ Lan biết cô có thể nghe thấy, chỉ là cô không còn tin tưởng người khác nữa mà thôi.

Kể từ khi siêu năng lực bị phát hiện, cô giống như sống trong địa ngục.

Trong mộng cảnh cô chết đi bằng đủ mọi cách, căn bản không có ngày thoát ra.

Đừng lo, tôi là người tốt.

Đỗ Lan cũng không biết làm sao để chứng minh mình là người tốt, chỉ có thể dùng lời nói để biểu đạt, trở nên thật nhạt nhẽo.

Tuy nhiên người phụ nữ vẫn từ từ đứng dậy.

Chương 2047

Đây là một căn phòng đơn giản, tuy có siêu năng lực nhưng nơi an toàn của cô chỉ có một không gian nhỏ bé như vậy.

Trong phòng toàn là dụng cụ vẽ, rõ ràng cô là một người thích vẽ tranh, cô có thể vẽ lại những cảnh tượng trong mơ lên vải.

Tiếc là niềm vui này không thể kéo dài quá lâu, bởi vì có người không chỉ hy vọng có được bức tranh, mà còn muốn có được cả giấc mơ.

Đó là đôi mắt vô thần, hoàn toàn không thấy được hy vọng, giống như lúc nào cũng chuẩn bị chết đi.

Cô mong chờ cái chết, đúng vậy, cô cho rằng cái chết mới là nơi an nghỉ cuối cùng.

Cô từng tự sát, nhưng thất bại.

Thậm chí còn để cho sát thủ hàng loạt bắt cóc mình, hy vọng mình có thể chết trong tay những tên tội phạm sinh ra từ giấc mơ của cô, nhưng cuối cùng lại bị thám tử cứu.

Và người cứu cô chính là Minh Biểu Thu Nhân.

Lúc đó Minh Biểu Thu Nhân vì báo thù cho con gái đã bắn chết Đan Thiêu, cuối cùng cứu được một người sống sót trong tầng hầm, chính là Phi Điểu Tỉnh Mộc Ký cố ý bị bắt cóc.

Kế hoạch ban đầu của cô là chết dưới nắm đấm của Đan Thiêu, nhưng số phận trêu ngươi, cô sống sót, ở bệnh viện ba tháng.

Và trong khoảng thời gian này, các nhà khoa học cuối cùng cũng chú ý đến sự bất thường của cô, bắt đầu nghiên cứu làm thế nào để lợi dụng mộng cảnh của cô.

Sau đó tổ chức Thương được thành lập, cái gọi là khoa học cuối cùng vẫn phải được thực hiện dựa trên hiện tượng tự nhiên.

Nút thắt cổ chai của khoa học cũng là nút thắt cổ chai trong quan sát của con người.

Khi con người không còn quan sát được hiện tượng mới, tự nhiên cũng không có cái gọi là phát triển khoa học.

Sau khi phát hiện ra siêu năng lực, các nhà khoa học đã đưa Phi Điểu Tỉnh Mộc Ký ra khỏi bệnh viện, nhốt trong một cái thùng chứa, dùng năng lực của cô để kết nối với dị độ thế giới.

Vì vậy Phi Điểu Tỉnh Mộc Ký hiện tại thực chất đang ở trong khu vực cấm của tổ chức Thương.

Anh là Đỗ Lan.

Phi Điểu Tỉnh Mộc Ký biết có người đang truyền bá năng lượng tích cực trong mơ, nhưng cô vẫn luôn trốn tránh Đỗ Lan.

Không sai, chính là tôi, nên cô không cần sợ hãi, tôi không phải Ước Hàn Ốc Khắc, sẽ không làm hại cô đâu.

Tôi chỉ tò mò, nên đến gặp cô thôi.

Cô gái rất thất vọng, toàn bộ khí chất đều là màu xám.

Vì luôn bị nhốt trong lồng chứa, mái tóc cô rất dài, da rất trắng, cô giống như một bệnh nhân mắc bệnh nan y, chỉ mong chờ ngày chết của mình đến nhanh hơn.

Thật sự không thấy được một tia hy vọng nào.

Anh cũng muốn tôi cố lên à.

Người phụ nữ nhìn Đỗ Lan, cô biết Đỗ Lan luôn nỗ lực cải thiện sự thờ ơ của người khác, nhưng tác dụng không lớn, siêu năng lực cũng không thể thay đổi được ác niệm của nhân tính.

Cô đã thấy quá nhiều tà ác, những người đó căn bản không có giới hạn.

Hơn nữa trong đời này cô cũng chưa từng gặp người tốt, ngay cả cha mẹ mình cũng sợ cô.

Năng lượng tiêu cực của cô quá nhiều rồi, rõ ràng cô cũng muốn sống tiếp, chỉ là bị mắc kẹt trong bất hạnh quá lâu thôi.

Đỗ Lan liếc mắt một cái đã nhìn ra vấn đề của đối phương, đối phương bị bất hạnh bao vây, sắp quên mất hạnh phúc là gì rồi.

Nhưng trong lòng cô vẫn tin vào sự lương thiện, chỉ là cô không biết làm thế nào để tranh thủ.

Học ít chính là như vậy, rõ ràng biết mục tiêu của mình, nhưng lại không biết bắt đầu theo đuổi như thế nào.

Không biết làm thế nào mới có thể hạnh phúc, cộng thêm bản thân cô vốn đã rất tiêu cực, từ trước đến nay cũng chưa từng nhận được sự giúp đỡ, cô càng tự kỷ, càng bất lực.

Người phụ nữ nhìn Đỗ Lan, không biết đối phương rốt cuộc muốn làm gì.

Nhưng cô đã không thể tệ hơn được nữa, trong mộng cảnh cô đã chết vô số lần, bị giết bằng những thủ đoạn khác nhau, nên cô một chút cũng không sợ Đỗ Lan, dù sao thì nguyện vọng lớn nhất của cô bây giờ là được chết, không bao giờ phải mơ nữa.

Trong mơ dù chết bao nhiêu lần cũng vô dụng, cô đã chai sạn rồi.

Còn trong hiện thực thì cầu một cái chết mà không được, thật sự không thoát khỏi bất hạnh.

Cô nhất định cũng từng nghĩ sẽ mang những cảnh tượng trong mơ ra hiện thực, tôi từ những bức tranh của cô phát hiện ra cô thực ra rất mong chờ có người có thể cùng chia sẻ những giấc mơ đẹp đẽ của cô.

Nhưng tôi cho rằng vẽ tranh còn xa mới đủ, phải biến tất cả giấc mơ của cô thành sự thật trong thế giới hiện thực, lúc đó sẽ có rất nhiều người có thể cùng cô chia sẻ những điều tốt đẹp.

Nghe Đỗ Lan nói khoác lác, cô gái không nói nên lời, cô chỉ nghĩ rằng Đỗ Lan còn mơ mộng hơn cả cô, trong mơ cái gì cũng có, nhưng lại không thể ảnh hưởng đến hiện thực, đó chính là giới hạn của giấc mơ.

Cô không tin.

Năng lực của tôi chỉ có ảnh hưởng trong mơ thôi.

Tôi có thể giúp cô, cô chắc cũng quen con gái của Minh Biểu Thu Nhân chứ.

Cô ấy đã chết đi sống lại, cũng là kiệt tác của tôi, cô nên tin rằng sẽ có một người siêu năng lực mạnh hơn cô xuất hiện, không phải sao.

Nhưng anh không giống.

Người phụ nữ nói, trong mắt cô Đỗ Lan tự tin như vậy, rạng rỡ như vậy, hoàn toàn không giống cô: Chẳng lẽ siêu năng lực không khiến anh cảm thấy đau khổ sao.

Không khiến anh làm hại người khác sao.

Năng lực càng lớn, tổn thương cũng càng lớn, tại sao anh vẫn có thể dựa dẫm vào siêu năng lực của mình như vậy.

Đó chỉ là cô không biết dùng năng lực mà thôi, thực ra với năng lực của cô, cô hoàn toàn có thể tự mình làm thám tử, nhưng học lực của cô không đủ chắc thi không đậu.

Cũng có thể đi làm gián điệp thương mại, trở thành cường giả tung hoành ngang dọc trên thương trường, nhưng cô không hiểu những đạo lý này.

Năng lực của cô có rất nhiều ứng dụng, nhưng cô lại chỉ muốn vẽ nó ra.

Dĩ nhiên cũng không thể nói đó là lỗi của cô, đây là vấn đề giáo dục của cha mẹ cô, họ không coi trọng khoa học, chỉ biết mê tín, không coi trọng giáo dục, chỉ biết bạo lực lạnh.

Đỗ Lan đối với loại cha mẹ thất bại này vô cùng khinh bỉ.

Khổ nỗi làm cha mẹ không cần thi cử là có thể tại vị, không cần bất kỳ sự chuẩn bị nào là có thể sinh con đẻ cái, nên trình độ của cha mẹ cũng không đồng đều, những bậc cha mẹ tệ hại thậm chí có thể đánh chết con, bỏ đói con.

Mà cha mẹ của Phi Điểu Tỉnh Mộc Ký trong nỗi sợ hãi đã nuôi con gái đến mười tám tuổi, họ coi con gái như một con quái vật để nuôi, hoàn toàn không có tác dụng giáo dục, cũng rất thất bại.

Bất kỳ bậc cha mẹ nào có tố chất khoa học đều không nên sợ hãi siêu năng lực, mà nên tích cực giúp đỡ con cái nắm vững năng lực.

Nghe Đỗ Lan phê bình cha mẹ mình như vậy, cô cũng không biết nói gì cho phải, bởi vì bây giờ cô cũng chỉ quy kết sự bất hạnh cho số phận và siêu năng lực của mình.

Cô từng nghĩ đến việc tự sát nhưng chưa từng nghĩ đến việc kiểm soát năng lực để đấu tranh cho hạnh phúc, chỉ có thể nói rằng nền giáo dục lệch lạc đã khiến cô không còn biết cách tích cực vươn lên.

Cô vẫn không hiểu tại sao Đỗ Lan lại tích cực như vậy.

Mỗi người đều khác nhau, Phi Điểu Tỉnh Mộc Ký chính là tiêu cực, là do cha mẹ, xã hội và các yếu tố khác tạo thành.

Vì vậy muốn cải tạo tư tưởng của cô là một công việc vô cùng khó khăn.

Nghĩ đến đây, Đỗ Lan đã xoa tay nắn ngón rồi.

Dĩ nhiên đối phương là con gái, tự nhiên không thể dùng Hữu Tình Phá Nhan Quyền để sửa chữa đối phương, nhưng Đỗ Lan còn có cách khác, chắc chắn có thể khiến cô lạc quan trở lại.

Tổ chức Thương, mọi người đều đang giám sát hai vị thần thám tiến vào Á Nam Thị, nhưng bây giờ họ đã hoàn toàn mất dấu vết của hai người.

Bởi vì họ chỉ có thể khám phá dị độ thế giới ở tầng thứ nhất, nhưng Á Nam Thị thực chất lại nằm ở tầng thứ hai của biển tiềm thức.

A Lại Da Thức có rất nhiều tầng.

Tầng thứ nhất dĩ nhiên là tiềm thức của mỗi cá nhân, tiềm thức cá nhân vừa độc lập vừa liên kết, có thể thông qua trạm trung chuyển để đi đến tiềm thức của mỗi người.

Tầng thứ hai chính là biển tiềm thức, là nơi hội tụ tiềm thức còn sót lại của những người đã chết, chính là A Lại Da Thức mà mọi người thường nói, là nơi quy tụ cuối cùng của tiềm thức của tất cả người sống và người đã khuất từ cổ chí kim, trong và ngoài nước.

Nếu muốn triệu hồi Anh Linh, thì cần đến tầng thứ hai.

Á Nam Thị được xây dựng trên tầng thứ hai này, là nơi mà khoa học kỹ thuật không thể dòm ngó.

Thần thoại Cthulhu nói rất hay, sự ngu muội của nhân loại là một niềm hạnh phúc, chỉ biết một phần của thế giới là một loại chúc phúc.

Nếu có kẻ nào vọng tưởng dùng khoa học để trình hiện toàn bộ thế giới, cố gắng hợp nhất các ngành học như vật lý, hóa học, toán học, thì con người sẽ nhìn thấy sự khủng bố tuyệt đối từ thế giới hoàn chỉnh đó.

Điều này cũng giống như ý nghĩa của tháp Babel cổ đại.

Con người nói những ngôn ngữ khác nhau, nên Thượng Đế mới dung túng cho nhân loại.

Nếu nhân loại chỉ nói một loại ngôn ngữ, thì họ sẽ làm ra những chuyện xúc phạm đến Thượng Đế, ví dụ như xây dựng tháp Babel.

Chương 2048

Khoa học cũng vậy, chỉ khi các ngành học khác nhau tách rời nhau, nhân loại mới được an toàn.

Một khi tất cả các ngành học đều thống nhất, thì thần linh tất nhiên sẽ không thể dung túng cho nhân loại nữa, nhân loại sẽ gặp phải những con quái vật xúc tu đáng sợ.

A Lại Da Thức của thế giới này cũng vậy, một khi toàn bộ ý thức của nhân loại hòa lẫn vào nhau sẽ hình thành một vùng hỗn loạn đáng sợ.

Và những sự hỗn loạn này đã trở thành chân tướng của Á Nam Thị.

Khi ý thức của nhân tộc là các cá thể riêng biệt thì trong sáng và logic rõ ràng, một khi hòa làm một thì sẽ trở nên kỳ quái, khó mà khống chế.

Trước đây không ai từng lợi dụng biển tiềm thức, bây giờ Đỗ Lan có thể nói là đã mở ra chiếc hộp Pandora.

Mọi hoạt động hiện tại của Á Nam Thị hoàn toàn do A Lại Da Thức kiểm soát.

Những con quái vật méo mó trong Á Nam Thị chính là hình chiếu hỗn loạn của A Lại Da Thức.

Sư phụ dẫn vào cửa, tu hành tại cá nhân.

Đỗ Lan cho rằng biểu hiện của A Lại Da Thức rất xuất sắc.

Dĩ nhiên để phòng ngừa A Lại Da Thức bùng nổ, Đỗ Lan cũng đã ban cho bức tượng thần uy lực.

Bức tượng thần là cơ chế cảnh báo, đề phòng A Lại Da Thức chơi quá vui, xông ra ngoài can thiệp vào thế giới hiện thực, đồng thời cũng đảm nhiệm công việc của cai ngục.

Không thấy được tình hình của các thần thám, người của Thương rất sốt ruột, thậm chí nghi ngờ đây có phải là cạm bẫy của Ước Hàn Ốc Khắc hay không.

May mà có một điểm đáng mừng.

Mười phút trong thế giới hiện thực tương đương với một năm ở thế giới tầng thứ hai.

Dựa theo tình hình mô phỏng của hệ thống, họ có đủ thời gian.

Thời gian ở các tầng khác nhau là khác nhau.

Thời gian ở tầng thứ nhất giống như hiện thực, nhưng thời gian trong mơ của giấc mơ lại trôi rất nhanh.

Cho nên ở tầng thứ hai, họ còn khoa trương hơn cả sống một ngày bằng một năm.

Mười phút tương đương một năm, một ngày có 144 lần mười phút, cũng có nghĩa là trong một ngày, họ phải trải qua một trăm bốn mươi bốn năm ở Á Nam Thị.

Đây thật sự là một cơn ác mộng kéo dài.

Nhưng điều này cũng cho cảnh sát Tiểu Xuân và Khai Động đủ thời gian để công lược thành phố này, từ từ khám phá bí mật khiến người ta phát điên của nó.

Vì độ khó của Tiểu Xuân rất thấp, nên cô trở thành chủ lực công lược.

Không có vũ khí thì cướp từ tay kẻ địch.

Cô phải thu thập mọi thứ có thể lợi dụng mang về nhà thờ nhỏ, để

Khai Động, tên hung thủ có trí thông minh không thấp này, chỉnh lý thông tin, từng chút một suy đoán ra chân tướng của thế giới.

Bọn họ sẽ thành công chứ.

Minh Biểu Lương hỏi Đỗ Lan.

Chắc là có thể thành công.

Vị cảnh sát này vốn chỉ là du khách, vấn đề là cô ấy có đưa Khai Động đi cùng không, chuyện này thì khó nói.

Cứ để họ tự quyết định đi.

Chúng ta bây giờ phải để nhiều người hơn bị trừng phạt, người tiếp theo nên là kẻ chủ mưu đào mộ vào Á Nam Thị.

Cô gái gật đầu, sau đó lại nói: Vậy khi nào chúng ta ra tay với Ước Hàn Ốc Khắc.

Hắn bây giờ đã lộ đuôi rồi, nên cho hắn đòn cuối cùng.

Ta cảm thấy chuyện này nên để cha cô làm, nên bắt hắn trong hiện thực.

Đỗ Lan trước nay không bao giờ để kẻ xấu được như ý: Hắn không phải muốn khống chế thế giới ý thức sao, muốn vĩnh sinh trong thế giới ý thức sao.

Vậy thì chúng ta nhất quyết không để hắn được toại nguyện, nhất quyết phải bắt hắn trong thế giới hiện thực, để hắn vĩnh viễn không thể vào lại thế giới ý thức nữa.

Đôi mắt to tròn của cô gái tràn đầy sự kính phục, quả nhiên chú này là sứ giả của chính nghĩa, là anh hùng.

Được cô gái sùng bái như vậy, Đỗ Lan cười một cách cao thâm khó lường, đây chẳng qua chỉ là chút chuyện nhỏ mà thôi.

Vậy con có thể gặp ba không.

Nghĩ đến việc mình, một người đã chết, đột nhiên xuất hiện trước mặt cha, không biết ông có sợ không: Con không muốn dọa ông ấy, hay là con đặt một câu đố trong mơ cho ông ấy, để ông ấy tìm con.

Cô tự sắp xếp đi, cô bây giờ cũng nên tự mình đảm đương một phía rồi.

Đỗ Lan cho rằng cô gái đã có thể tự quyết định, vì trong khoảng thời gian này họ đã đi dạo trong các tiềm thức khác nhau, kinh nghiệm tích lũy được đã bằng mấy đời người.

Cô đi gặp cha cô đi, ta đi gặp người siêu năng lực kia.

Đỗ Lan rất tò mò về người siêu năng lực sinh ra trong một thế giới bình thường này.

Nếu không có cô ấy, mọi chuyện sẽ không xảy ra, Thương sẽ không được thành lập, cũng sẽ không có chuyện sát thủ trinh thám, dĩ nhiên cũng sẽ không có nhiều hung thủ hàng loạt khó tin đến vậy.

Chính vì cô ấy có siêu năng lực, sau đó siêu năng lực lại bị kẻ xấu lợi dụng, mới có một loạt câu chuyện như thế này.

Bản thân người siêu năng lực vẫn luôn xuất hiện với thân phận nạn nhân, không biết siêu năng lực của cô là bẩm sinh hay hậu thiên.

Người bất hạnh, người chỉ có thể ngủ say, người bị lợi dụng, nạn nhân, người dệt mộng.

Đỗ Lan có thể nghĩ ra rất nhiều danh xưng để hình dung cô gái mới hai mươi lăm tuổi này.

Cô còn trẻ hơn cả Minh Biều Thu Nhân, nhưng trải nghiệm của cô có thể nói là một bản tổng hợp bi kịch khổng lồ.

Dĩ nhiên nguồn gốc bi kịch của cô chính là siêu năng lực.

Dù sao thì trong loại hoạt hình này, người có siêu năng lực thường không được thông cảm, vì đất nước này vốn nổi tiếng với văn hóa đàn áp.

Ngay cả cha mẹ cô cũng cảm thấy con gái mình là quái vật, vì cô có thể kết nối với giấc mơ của người khác, luôn có thể nói ra bí mật trong lòng họ.

Năng lực không thể giải thích đó, không ai thích cả.

Vì vậy khi còn học tiểu học, cha mẹ thường xuyên nhốt cô ở nhà, rất ít khi cho cô đi học, để không gây phiền phức cho các học sinh khác.

Cho nên người siêu năng lực thành tích không tốt, tự nhiên cũng không có học vấn gì, sẽ sinh ra rất nhiều tâm trạng tiêu cực.

Khi học trung học, vì siêu năng lực của cô ngày càng mạnh, càng khó kiểm soát, đã bắt đầu ảnh hưởng đến những người xung quanh.

Cuối cùng cô bị xử phạt, bị đuổi học, đồng thời vì đã mười tám tuổi, bị đuổi ra khỏi nhà, không nơi nương tựa.

Vì siêu năng lực là thứ không ai dạy cô cách sử dụng, cộng thêm thái độ của cha mẹ, khiến cô cũng rất né tránh nó.

Không những không muốn nắm vững, ngược lại chỉ nghĩ đến việc tiêu cực trốn tránh, tưởng rằng mình không nghĩ đến thì siêu năng lực sẽ không còn nữa.

Điều này dẫn đến năng lực của cô không ngừng tăng cường nhưng lại không được dẫn dắt.

Bi kịch ở tuổi mười tám ngày càng đậm đặc, không nơi nương tựa, cô hoàn toàn trượt xuống vực sâu.

Cha mẹ nhiều nhất cũng chỉ là lạnh lùng và sợ hãi, còn những người trong xã hội sau khi biết được năng lực đặc biệt của cô thì sẽ lộ ra nanh vuốt, muốn chiếm hữu năng lực của cô, muốn biến cả máu thịt của cô thành nô lệ.

Không có học lực, không có kiến thức, cũng không biết cách khống chế siêu năng lực, một người siêu năng lực không có sở trường gì phải đối mặt với sự vùi dập tàn khốc của xã hội.

Người phụ nữ tên Phi Điểu Tỉnh Mộc Ký này sẽ gặp phải người đàn ông đưa cô đi đến vực sâu.

Phi Điểu Tỉnh Mộc Ký cho rằng sau khi không có siêu năng lực, mình sẽ được giải thoát, có thể quay trở lại cuộc sống của một người bình thường, sẽ không còn bị kẻ xấu lợi dụng nữa.

Không thể không nói suy nghĩ này cũng rất ngốc nghếch và ngây thơ.

Minh Biểu Lương, cũng chính là con gái của Minh Biều Thu Nhân, mới mười bốn tuổi, cô bé cũng không có siêu năng lực, cũng không gây sự với ai, nhưng cô bé lại bị người ta vô cớ hại chết.

Cô nói xem, tại sao kẻ xấu lại hại cô bé.

Đỗ Lan hỏi thẳng.

Theo logic của Phi Điểu Tỉnh Mộc Ký, cô gái vô tội căn bản không nên trở thành mục tiêu của kẻ xấu.

Phi Điểu Tỉnh Mộc Ký không nói nên lời, cô chỉ kết hợp những gì mình đã trải qua để đưa ra một kết luận sai lầm, không thể đứng vững trước sự phản bác.

Ngược lại, nếu lúc cô bé bị bắt có siêu năng lực, thì có thể tự vệ, thậm chí có thể phản sát.

Cô nói có phải không.

Trong mơ làm sao phản sát được.

Mơ không thể làm tổn thương người khác.

Cô à cô, cô có siêu năng lực, lẽ nào lúc đầu họ tiếp xúc với cô không cẩn thận, không sợ hãi sao.

Chương 2049

Cô chính là không biết bảo vệ mình, không biết ngụy trang mình.

Nếu cô giả vờ hung dữ một chút, chắc chắn có thể tự vệ.

Đỗ Lan dạy cô biểu diễn: Lấy ra khí thế của một người có siêu năng lực, cố lên.

Tuy nhiên, sự thay đổi không phải có thể xảy ra trong một sớm một chiều, Đỗ Lan vẫn cho cô thời gian: Tóm lại đừng làm đà điểu nữa, sử dụng siêu năng lực cũng có thể nhận được sự công nhận.

Đỗ Lan giơ tay lên, đặt lên trán đối phương: Ta cho cô sức mạnh.

Cảm giác rất kỳ lạ, cơ thể dường như đã thay da đổi thịt.

Cô cảm thấy bây giờ mình có thể làm được bất cứ điều gì, tất cả giấc mơ của cô đều có thể thực hiện được.

Cô có thể bay trong mơ thì cũng có thể bay trong hiện thực, cảm giác này rất kỳ diệu: Cứ như thể hiện thực và mộng cảnh đã không còn khác biệt.

Đối với người có thể xuyên qua giấc mơ, hiện thực và mộng cảnh vốn dĩ không có nhiều khác biệt, không phải sao.

Hãy tận dụng tốt năng lượng, ta tin cô nhất định có thể tìm thấy con đường của riêng mình.

Ở một bên khác, cô gái cũng đã đặt cơ quan trong giấc mơ của cha mình.

Minh Biều Thu Nhân có một cảm giác quen thuộc, cứ như thể đã trở về nhà mình, nước mắt không tự chủ được mà tuôn rơi.

Ông nhìn thấy tờ giấy nhắn con gái để lại, ông biết mình phải đi tìm con gái.

Cô gái đang dẫn đường cho cha mình, Đỗ Lan tin rằng cô nhất định có thể giúp Minh Biều Thu Nhân bắt được Ước Hàn Ốc Khắc.

Theo mô típ quen thuộc của các tác phẩm trinh thám, kẻ chủ mưu lớn nhất thường là người ở bên cạnh nhân vật chính.

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể đi trước nhân vật chính một bước trong một âm mưu lớn.

Mặc dù thiết lập này đã cũ rích, nhưng chỉ có thiết lập này mới có thể giải thích tại sao nhân vật chính lại luôn bị cản trở.

Nếu phản diện có thể tính toán không sai sót mà không cần ẩn nấp bên cạnh nhân vật chính, thì nhân vật chính làm sao có thể thắng.

Vì vậy, phản diện muốn có cơ hội thắng lớn thì phải ở bên cạnh nhân vật chính.

Cho nên Ước Hàn Ốc Khắc cũng là người bên cạnh nhân vật chính, hơn nữa còn là loại người bình thường không nổi bật.

Tên tà ác đó chính là bộ trưởng của tổ chức Thương.

Bộ trưởng của tổ chức Thương chưa bao giờ tự mình ra tay giết người, nhưng hắn lại lợi dụng mộng cảnh để bồi dưỡng vô số sát thủ, hại chết rất nhiều người vô tội.

Mục đích của bộ trưởng là tiến vào thế giới tiềm thức để được vĩnh sinh.

Vì giấc mơ này, hắn phải hiểu làm thế nào để duy trì bản ngã trong mộng cảnh, không bị tiềm thức nuốt chửng.

Vì vậy, hắn tạo ra những kẻ giết người, quan sát chúng, tìm kiếm điểm chung.

Sau khi người có siêu năng lực bị bại lộ, hắn đã ra sức huy động sức mạnh của chính phủ để nghiên cứu Phi Điểu Tỉnh Mộc Ký, cuối cùng tạo ra cỗ máy có thể vào giấc mơ mà không cần dựa vào người có siêu năng lực.

Với những thành quả này, bây giờ hắn về cơ bản đã có thể rời khỏi thế giới hiện thực.

Tiếc là trong tiềm thức cũng không an toàn, điều này khiến hắn không thể không cân nhắc.

Tiểu Xuân và Khai Động đã trở lại thế giới hiện thực.

Họ đã trải qua hơn một trăm năm dài đằng đẵng ở Á Nam Thị, thật sự đã chịu đủ mọi sự dày vò.

Nhưng may mắn là họ đã phát hiện ra bí mật cuối cùng, đó là A Lại Da Thức thực sự tồn tại, tiềm thức của con người được kết nối với nhau.

Á Nam Thị chính là một nhà tù do A Lại Da Thức vận hành, tất cả những kẻ làm điều ác đều phải vào đó để chịu sự trừng phạt.

Và thành phố này được xây dựng bởi một người đàn ông và một cô gái.

Là con gái của Minh Biều Thu Nhân, cô ấy còn sống.

Mọi người đều vô cùng kinh ngạc, nhưng lại phát hiện lúc này Minh Biều Thu Nhân cũng đã vào giấc mơ.

Họ lập tức cảm thấy mình bị một sức mạnh bí ẩn, kỳ dị bao vây.

Cô gái chết đi sống lại, hiện tượng vào giấc mơ thần kỳ, lẽ nào thế giới này thật sự có sức mạnh siêu nhiên.

Lúc này Đỗ Lan lại đang lên kế hoạch cho tương lai.

Anh ta đã biết được tính tất yếu của việc những bộ não sát nhân sẽ thống trị thế giới này ở Nhật Bản, điều này do tính cách dân tộc quyết

định.

Bởi vì dân tộc này không một ai muốn gánh vác trách nhiệm, tất cả mọi người đều không muốn đưa ra quyết định.

Vì vậy, việc giao trách nhiệm trị quốc cho hai trăm bộ não sát nhân có thể nói là một vốn vạn lời, hoàn toàn loại bỏ người ra quyết sách, mọi người đều có thể dĩ hòa vi quý, không cần suy nghĩ về những chuyện như trách nhiệm.

Trốn tránh trách nhiệm là đặc tính của dân tộc này, họ sẽ lựa chọn đẩy trách nhiệm cho Bách Não Hối là hoàn toàn phù hợp với nhu cầu của họ.

Đỗ Lan biết nếu mình đề xuất kế hoạch này, chắc chắn sẽ nhận được sự ủng hộ.

Họ sẽ không cân nhắc quá nhiều về mặt đạo đức, chỉ suy nghĩ xem có giúp họ trốn tránh trách nhiệm hay không.

Chỉ cần có điều kiện, họ tuyệt đối sẽ để Đỗ Lan toàn lực thúc đẩy.

Xem ra thật sự phải bắt đầu tâm lý trắc lượng rồi.

Đỗ Lan thầm nghĩ, thời đại của Psycho Pass là năm 2099 hay 2199 nhỉ, không quan trọng, dù sao cũng là tương lai.

Đó là một thời đại tự động hóa cao độ, công nghệ cao độ.

Mặc dù cơ thể nhân tạo chưa được công khai nhưng đã tồn tại, kỹ thuật y học phát triển cao độ.

Mặc dù toàn cầu đều đang trong chiến loạn, nhưng Nhật Bản nhờ sự tồn tại của Bách Não Hối mà rất yên bình, mỗi công dân đều an phận với mảnh đất của mình.

Nhưng trong một môi trường hòa bình như vậy, lại có một nhóm phần tử phản xã hội đi gây án khắp nơi.

Bách Não Hối đã thỏa mãn tâm lý trốn tránh trách nhiệm của đại đa số người dân, nhưng Nhật Bản cũng không phải tất cả mọi người đều chọn trốn tránh.

Những người không muốn trốn tránh này dĩ nhiên sẽ không chấp nhận sự sắp đặt của Bách Não Hối, trở thành những yếu tố bất ổn.

Đỗ Lan suy nghĩ một hồi, quyết định trước tiên quan sát một chút, xem họ tự phát triển như thế nào, biết đâu không cần mình ra tay, họ tự mình cũng có thể thành lập Bách Não Hối: Nếu đã là tất yếu, vậy thì chắc chắn sẽ xảy ra.

Đỗ Lan cũng muốn xem mình có thật sự có tầm nhìn xa trông rộng hay không.

Trong mơ, Minh Biều Thu Nhân đã tìm thấy con gái mình.

Cha con trùng phùng dĩ nhiên là một cảnh tượng vui mừng.

Mặc dù ông cảm thấy đây có thể chỉ là một giấc mơ, nhưng dù là mơ cũng được, hãy để ông ngủ lâu hơn một chút.

Nhưng cô gái nói với cha mình: Con đã sống lại rồi, bây giờ chúng ta phải bắt được Ước Hàn Ốc Khắc.

Hắn đang ở ngay bên cạnh cha, cha nhất định phải ngăn chặn hắn, nếu không hắn có thể sẽ trốn vào dị độ thế giới.

Sống lại.

Minh Biều Thu Nhân tỏ ra không thể tin được.

Cha, cha có tin vào siêu năng lực không.

Tiếp theo, trong ánh mắt ngây ngẩn của Minh Biều Thu Nhân, cô gái đã kể lại câu chuyện của Phi Điểu Tỉnh Mộc Ký, cũng nói cho ông biết thế giới này có tồn tại siêu năng lực, tuy rất ít, nhưng thật sự có.

Con được một người có siêu năng lực hồi sinh, sau này anh ấy còn có thể hồi sinh mẹ, nhưng chúng ta phải tìm ra Ước Hàn Ốc Khắc trước.

Con biết thân phận của hắn sao.

Minh Biều Thu Nhân hỏi.

Hắn chính là bộ trưởng của tổ chức Thương.

Lời nói của cô gái một lần nữa khiến cha cô ngây như phỗng, nhưng ông tin con gái mình.

Thực ra trong nguyên tác, Ước Hàn Ốc Khắc cũng bị bắt trong mơ, không có bằng chứng.

Thậm chí có thể nói các vụ án khác đều là bắt được tại trận, mỗi lần đều tìm thấy hung thủ tại hiện trường vụ án, hoặc là tội phạm tấn công cảnh sát.

Nhưng phương thức phá án này, gặp phải một con cáo già như bộ trưởng thì hoàn toàn vô dụng.

Tìm ra chân tướng trong mơ nhưng trong hiện thực lại không có bằng chứng.

Trong nguyên tác, nếu không phải bộ trưởng muốn vĩnh sinh, pháp luật căn bản không có cách nào định tội hắn.

Thực ra tất cả tội phạm đều giống nhau, nếu không bị bắt quả tang, tổ chức Thương căn bản không có đủ bằng chứng để khởi tố họ, trừ khi bằng chứng trong mơ cũng được tính là bằng chứng.

Vào trong mơ tìm ra kẻ xấu, sau đó tóm gọn hung thủ ngay khi hắn đang làm việc xấu, như vậy công việc của Thương mới được coi là thành công.

Chương 2050

Nếu không, chỉ cần không bắt được quả tang, những suy luận trong mơ sẽ không thể dùng làm bằng chứng.

Hiện tại đối mặt với bộ trưởng chính là tình huống như vậy, ông ta chưa bao giờ tự tay giết người, nhưng ông ta đúng là kẻ xấu trong mơ, thế là rơi vào thế khó của pháp luật.

Bất kể lời nói, hành vi, thủ đoạn của một người có vô sỉ, hạ cấp đến đâu, nhưng chỉ cần người đó không vi phạm pháp luật, thì người đó không phạm pháp.

Còn một người nếu an phận thủ thường, nhưng chỉ cần vi phạm pháp luật một lần, người đó sẽ bị pháp luật trừng trị.

Đối mặt với tình thế khó xử này, không ai có thể giải quyết, hoặc là hạ quyết tâm vi phạm pháp luật để đề cao đạo đức, hoặc là nhắm mắt làm ngơ, không quan tâm đến thế giới này.

Đối mặt với kẻ chỉ xúi giục mà không tự mình phạm pháp, người mạnh như đại thám tử Poirot trong vụ án cuối cùng cũng không thể không tự mình ra tay, trong những ngày cuối đời tự tay giải quyết tên tội phạm.

Thực ra, việc xúi giục phạm tội khó lấy bằng chứng nhất, vì họ không để lại bằng chứng vật chất theo nghĩa pháp lý, họ chỉ dùng lời nói để xúi giục những người có ý chí không kiên định đi phạm tội.

Bộ trưởng còn cao tay hơn, ông ta trực tiếp khiến người ta giết người trong mộng cảnh, hoàn toàn không có bất kỳ sơ hở nào, cũng không để lại bất kỳ manh mối nào, cho dù có người chỉ ra bộ trưởng chính là người đã huấn luyện tội phạm giết người hết lần này đến lần khác trong mơ, ông ta cũng không có tội, vì ông ta không phạm pháp.

May mắn thay, bộ trưởng cũng là người có mục tiêu, ông ta hy vọng mình có thể sống mãi trong thế giới giấc mơ, nên một khi có khả năng bị lộ, ông ta sẽ lập tức hành động.

Bởi vì ngưỡng cửa để đạt được lý tưởng không hề thấp.

Mặc dù không phạm pháp, nhưng nếu hành vi của ông ta bị phanh phui, chắc chắn sẽ không giữ được địa vị, khi đó sẽ không thể sử dụng thiết bị của Thương, khoảng cách với Phi Điểu Tỉnh Mộc Ký cũng sẽ bị kéo xa, đến lúc đó ông ta sẽ không có cách nào tiến vào mộng cảnh, đây là điều ông ta tuyệt đối không thể cho phép.

Vì vậy, dù không phải ngồi tù, ông ta cũng sẽ không cho phép sự thật bị phơi bày, một khi bị phơi bày, ông ta phải lập tức tiến vào thế giới giấc mơ.

Khi Minh Biều Thu Nhân biết hung thủ chính là bộ trưởng cũng rất kinh ngạc, nhưng hắn nghĩ đến việc mình hiện tại chỉ là một tù nhân, e rằng người khác sẽ không tin.

Chỉ cần ông ta bị nghi ngờ, chắc chắn sẽ hành động, chỉ cần ba nói với các đồng nghiệp cũ của ba, nhất định có thể đả thảo kinh xà, đến lúc đó con có thể khiến ông ta vĩnh viễn ở lại hiện thực, không thể đi hại người được nữa.

Đây còn là con gái của mình sao.

Rõ ràng vẫn là dáng vẻ mười bốn tuổi, vậy mà có thể nghĩ ra mưu kế thấu hiểu lòng người như vậy, quả thực còn nhạy bén hơn cả hắn, một cựu cảnh sát.

Ba, ba đừng ngạc nhiên, con vẫn là con gái của ba, chỉ là con đã ở trong tiềm thức rất lâu rồi, đã gặp được rất nhiều lão sư ưu tú, phải biết rằng trong mơ cái gì cũng có.

Thiếu nữ đúng là danh sư xuất cao đồ, hiện tại cô văn võ song toàn, là khắc tinh của tội ác.

Nếu đã như vậy thì đơn giản hơn nhiều.

Mặc dù việc nghi ngờ bộ trưởng là một phỏng đoán vô căn cứ, nhưng nhân phẩm của Minh Biều Thu Nhân vẫn đáng tin cậy, hơn nữa một khi đã nghĩ như vậy, bộ trưởng quả thực rất đáng ngờ.

Hiện thực không có tiến triển, vụ án trong mơ đã kết thúc.

Bộ trưởng cũng rất nhạy bén phát hiện mình bị nghi ngờ, vì vậy ông ta nhanh chóng quyết định thả hoàn toàn Phi Điểu Tỉnh Mộc Ký ra, dùng siêu năng lực của cô để tạo ra hỗn loạn.

Năng lực của Phi Điểu Tỉnh Mộc Ký vô cùng mạnh, có thể khiến tất cả mọi người trong một tòa nhà lớn ngủ say.

Nhưng dù có siêu năng lực mạnh như vậy, cô vẫn tự ti, vẫn luôn bị người khác bắt nạt.

Trong khu vực cấm, bên trong một bể chứa khổng lồ, Phi Điểu Tỉnh Mộc Ký vẫn luôn ngủ say ở đây, toàn bộ Thương đều vận hành bằng siêu năng lực của cô.

Một khi ngắt nguồn điện, siêu năng lực của Phi Điểu Tỉnh Mộc Ký bắt đầu khuếch tán ra ngoài.

Quả nhiên là ngươi, dừng tay.

Mọi người không ngờ rằng họ vừa mới nghi ngờ, còn chưa tìm được manh mối nào, bộ trưởng đã làm chuyện mờ ám tự bại lộ bản thân như vậy.

Khác với những gì mình tưởng tượng, bộ trưởng nghĩ rằng một khi người có siêu năng lực xuất hiện, tất cả mọi người sẽ ngủ thiếp đi, sau đó ông ta có thể lẻn vào chỗ máy móc để tự sát, cơ thể tuy chết đi, nhưng linh hồn của ông ta lại có thể tồn tại vĩnh viễn trong không gian dị độ.

Tôi đã không còn siêu năng lực nữa.

Vừa rồi Phi Điểu Tỉnh Mộc Ký phát hiện mình quả thực có thể loại bỏ siêu năng lực của bản thân, Đỗ Lan đã cho cô sức mạnh, cô dùng nó để loại bỏ năng lực ban đầu của mình, cuối cùng cô vẫn chọn làm một người bình thường.

Nhìn dáng vẻ kiên quyết của Phi Điểu Tỉnh Mộc Ký, cả người bộ trưởng đều suy sụp: Không nên như vậy, để ta vào mộng cảnh, ta muốn vào đó.

Năng lực của tôi là ác mộng.

Là ác mộng của cô, nhưng lại là giấc mơ đẹp của ta.

Bộ trưởng tỏ ra mình rất cần siêu năng lực.

Cuối cùng, bộ trưởng không đánh mà khai, trực tiếp bị bắt giữ, và điều khiến ông ta tuyệt vọng hơn là hy vọng được vĩnh sinh trong mơ của mình đã bị phá vỡ một cách tàn nhẫn, mọi nỗ lực của ông ta đều tan thành mây khói.

Không, cô phải lấy lại siêu năng lực của mình, ngay lập tức.

Bộ trưởng điên cuồng nói.

Nhưng Phi Điểu Tỉnh Mộc Ký lại rất kiên quyết, cô không bao giờ muốn trở nên khác biệt nữa, cô chỉ muốn làm một người bình thường.

Đừng có chống cự vô ích, chúng tôi hiện đã nắm giữ tất cả mọi thứ.

Nhìn dáng vẻ nổi điên của bộ trưởng, liền biết ông ta đúng là đầu sỏ của mọi tội ác.

Đương nhiên mọi người cũng không ngờ rằng đằng sau Thương lại là một cô gái, vốn tưởng là khoa học, cuối cùng lại là huyền học.

Bộ trưởng bị bắt, ông ta tuyệt vọng, cả người đều lơ mơ, vì lý tưởng của ông ta đã tan vỡ, nên sau khi bị bắt, ông ta đã thú nhận tất cả, thừa nhận mình đã lợi dụng lời nói để xúi giục và bồi dưỡng những kẻ giết người hàng loạt trong mộng cảnh, tất cả những kẻ giết người hàng loạt đều là đệ tử trong mơ của ông ta.

Đương nhiên ông ta nói ra hết cũng không sao, dù sao ông ta cũng đã hết hy vọng, nên nói toạc ra hết cũng không vấn đề gì.

Không thể kết tội, không có bằng chứng, nhưng chúng ta có thể coi lời khai của ông ta là lời nói điên của một kẻ điên, nhốt ông ta vĩnh viễn trong bệnh viện tâm thần, không bao giờ được rời đi nữa.

Mặc dù không thể kết tội, nhưng có thể coi ông ta là kẻ điên.

Đây cũng là kết quả tốt nhất.

Thương bị đóng cửa, Phi Điểu Tỉnh Mộc Ký từ bỏ siêu năng lực, nên không thể tiếp tục tiến vào dị độ thế giới nữa, Minh Biểu Thu Nhân nỗ lực biểu hiện tốt để được giảm án, còn vợ con hắn sẽ luôn chờ đợi hắn.

Chết đi sống lại, siêu năng lực, A Lại Da Thức, chính phủ liệt những nội dung này vào hàng tối mật, nhưng vẫn còn một chuyện khiến họ rất hứng thú, đó là việc dùng sát thủ để bắt sát thủ, điều này khiến tầng lớp trên cảm thấy rất tốt, vì sát thủ không cần trả lương, sau này có thể để sát thủ phụ trách nhiều công việc hơn.

Hơn nữa, một loạt vụ án giết người cũng khiến người ta nhận ra rằng cách tư duy của sát thủ thường khác với người thường, cộng thêm có học giả cho rằng sát thủ chính là những kẻ thống trị bẩm sinh, nên chính phủ không khỏi nghĩ đến việc nếu để tội phạm giết người thống trị đất nước, vậy thì sau này có chuyện gì đen đủi có thể đổ hết lên đầu sát thủ.

Đây là một phương hướng, mặc dù hiện tại không thể thực hiện, nhưng ký ức này đã lưu lại trong quốc gia này.

Còn có kỹ thuật thu thập sát ý, mặc dù siêu năng lực đã biến mất, nhưng rất nhiều dữ liệu đã được lưu lại, các nhà khoa học vẫn đang tiếp tục nghiên cứu, nghiên cứu linh hồn và nội tâm con người.

Dường như mọi thứ đều đang phát triển theo hướng của Tâm Lý Trắc Lượng Giả.

Và lúc này, toàn bộ xã hội cũng bị cuốn vào một cuộc khủng hoảng kinh tế chưa từng có, giá dầu thậm chí còn giảm xuống mức âm, thế giới lập tức bắt đầu hỗn loạn, các quốc gia bắt đầu cuộc chạy đua khoa học, và Nhật Bản vì có nền tảng siêu năng lực, nên hiện tại đang dẫn đầu toàn cầu trong lĩnh vực nghiên cứu não bộ, một thời đại mới sắp bắt đầu.

Ban đầu chỉ là một trận dịch bệnh thông thường, nạn châu chấu, khí hậu bất thường, không ai coi trọng.

Tiếp đó là giá dầu giảm xuống mức thấp nhất trong lịch sử, đạt âm 40 đô la một thùng, khủng hoảng kinh tế, khủng hoảng cắt giảm ngân sách bùng nổ.

Thế giới hỗn loạn, mỗi giờ mỗi phút đều có người chết đi bên cạnh, Nhật Bản lúc này lại một lần nữa phát huy đến cực hạn cái gọi là trốn tránh trách nhiệm, không ai thừa nhận khủng hoảng, không ai chấp nhận hiện thực, mỗi người đều coi như không có chuyện gì xảy ra mà âm thầm duy trì hiện trạng.

Trong tình hình như vậy, các cơ quan chính phủ hoạt động chậm chạp, trì hoãn ít nhất vài ngày, người dân dù có thể nhẫn nại cũng không thể không phàn nàn về hiệu suất thấp của các cơ quan chính phủ.

Thấy các cơ quan chính phủ sắp phải chịu trận, lúc này họ lập tức đưa ra một dự án, kế hoạch siêu AI.

Nói là muốn xây dựng một chương trình trí tuệ nhân tạo siêu cấp tuyệt đối lý trí, tuyệt đối không có bất kỳ thiên vị nào, dùng AI để xử lý các loại tình huống khác nhau, như vậy sẽ không cần lo lắng về vấn đề gì nữa.

Tổ chức Thương bây giờ đã đổi tên, hiện là Cục Nghiên cứu và Phát triển Chương trình Trí tuệ Siêu cấp, não của Khai Động và Quật Mộ Nhân, cùng với não của bộ trưởng đều bị lấy ra, kết nối thành một chương trình sơ cấp gồm ba bộ não.

Đầu tiên xử lý là vấn đề giao thông, dù sao quy tắc giao thông cũng tương đối đơn giản, tiến hành thử nghiệm là thích hợp nhất.

Bây giờ bọn họ cuối cùng cũng nhớ ra phải lắp camera.

Đỗ Lan cho rằng đây là mất bò mới lo làm chuồng, thực ra mấy năm trước khi những kẻ giết người hàng loạt hoành hành, họ đã có thể lắp đặt camera khắp nơi, nhưng họ lại không làm.

Bây giờ để quảng bá cái gọi là siêu AI, họ lại dốc toàn lực lắp đặt các loại camera trên các tuyến đường giao thông.

Cục diện toàn thế giới có thể nói là đang trên bờ vực sụp đổ, chiến tranh khu vực đã không thể tránh khỏi, và Nhật Bản cũng đang dốc toàn lực nghiên cứu não của sát thủ, càng cực đoan càng tốt, vì họ đã nếm được vị ngọt trong việc quản lý giao thông.

Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, giao thông ở Nhật Bản đã trở nên trật tự, vì nói là do trí tuệ nhân tạo, nên không ai không phục, vì đây không phải là phán đoán của con người, mà là phán đoán của hệ thống phi nhân loại là trí tuệ nhân tạo, và trí tuệ nhân tạo là công chính và công bằng, không có chuyện tình cảm ngoài pháp luật, mọi thứ đều làm theo quy tắc.

Vì vậy, những người bị phạt cũng không cảm thấy không phục, vì hiện tại người giải thích có thẩm quyền nhất về luật giao thông chính là trí tuệ nhân tạo, là trật tự tuyệt đối.

Và khi chiến tranh ở nước ngoài nổ ra, cuộc chạy đua vũ trang lại một lần nữa bắt đầu, Nhật Bản cũng trở thành một căn cứ quan trọng ở châu Á, không ít nhà thầu quân sự để sản xuất gần hơn đã chuyển nhà máy đến Nhật Bản, đồng thời còn có một lượng lớn quân nhân tiến vào, có nhà máy, có nhóm người tiêu dùng, kinh tế Nhật Bản lại một lần nữa cất cánh.

Về việc tại sao sau khi trở thành nhà máy quân sự của người khác mà không bị tấn công, chỉ có thể nói là họ may mắn, vì cuộc chiến lần này chủ yếu xoay quanh tài nguyên biển, đại dương mới là chiến trường chính.

Do sự tồn tại của bom hạt nhân, các quốc gia hạt nhân chính đều tìm những nơi không có người để đánh, chính là để tránh thực sự nổi nóng.

Mặc dù Chiến tranh thế giới thứ ba trăm hoa đua nở, các loại vũ khí mới đua nhau ra mắt, nhưng các quốc gia bị thiệt hại chính vẫn là những nơi không có người ở, cuối cùng vẫn là để phân chia lại bản đồ lợi ích.

Chương 2051

Nhật Bản vì gánh vác một lượng lớn nhiệm vụ sản xuất, dù có mất đi một số tài nguyên biển cũng không ảnh hưởng lớn, dù sao có tài nguyên họ cũng không khai thác được.

Thà thông qua sản xuất để tăng việc làm, kích thích kinh tế.

Cuộc chiến này kéo dài hơn mười năm, Nhật Bản thu lợi không ít, nhưng chiến tranh cuối cùng cũng phải kết thúc, các quốc gia hạt nhân thấy cũng gần xong rồi, những quốc gia có thể kéo sập đã bị kéo sập, tài nguyên cần phân chia cũng đã phân chia xong, ngồi vào bàn đàm phán bắt đầu bàn về việc tái thiết.

Và Nhật Bản lập tức gặp khủng hoảng, việc làm bắt đầu giảm, họ phải đối mặt với vấn đề sa thải.

Đây là một cái nồi đen cực lớn, phải biết rằng trước khi chiến tranh bắt đầu, kinh tế Nhật Bản là một vũng nước tù, vô số doanh nghiệp zombie đều được nhà nước níu kéo, chính là sợ sa thải quy mô lớn gây ra bất ổn, bây giờ chiến tranh kết thúc, việc làm thu hẹp, một khi đề xuất sa thải, người đề xuất sa thải tất sẽ trở thành tội nhân lịch sử.

Thế là bắt đầu họp, nhưng họp đến cuối cùng điều có thể quyết định chỉ là thời gian cho cuộc họp tiếp theo.

Ngày qua ngày họp hành, một lượng lớn doanh nghiệp đã ngừng sản xuất, nhưng vẫn phải trả lương, ngày càng khó khăn.

Lúc này có người đề xuất một ý tưởng điên rồ: Tại sao không để trí tuệ nhân tạo quyết định phân phối việc làm.

Trong lòng mọi người, trí tuệ nhân tạo là vô tư, là tuyệt đối công chính, nói một là một, hai là hai, người dân rất tin tưởng nó, và mạng lưới giao thông do trí tuệ nhân tạo quản lý mười mấy năm không xảy ra vấn đề, bây giờ nên giao cho họ gánh nặng lớn hơn.

Vì sợ gánh trách nhiệm, nên họ muốn đổ cái nồi đen này lên trí tuệ nhân tạo.

Nhưng ba bộ não làm sao có thể phụ trách vấn đề phân phối của cả một quốc gia.

Cần nhiều bộ não hơn.

Thế là Bách Não Hối dần dần hình thành.

Muốn phân phối công việc cho người dân, trước tiên phải tìm một tiêu chuẩn phân phối, nếu không làm sao xác định ai thất nghiệp, ai có việc làm.

Vậy thì hãy xem chỉ số chống đối xã hội.

Những sát thủ này đều là những nhân vật tàn nhẫn có thể giết người không chớp mắt, họ đều có thể phóng ra sát ý, vậy thì hãy kiểm tra nồng độ sát ý, nồng độ quá cao thì coi là phần tử chống đối xã hội, cho họ những công việc tệ nhất, nồng độ thấp thì cho công việc tốt.

Đỗ Lan không nhịn được vỗ tay cho họ, vì để trốn tránh trách nhiệm, não của sát thủ đã bước lên vũ đài của kẻ thống trị.

Vốn dĩ việc làm nên được phân phối theo tài năng của mỗi người, nhưng bây giờ việc làm lại bị những người có chỉ số chống đối xã hội thấp giành được.

Đương nhiên đây không chỉ là việc làm, mà còn bao gồm cả những người thống trị cũ, vì họ cũng phải chấp nhận quét chiếu.

Đỗ Lan biết một khi những người thống trị cũng chấp nhận quét chiếu, vậy thì sau này sẽ không còn ai có thể kiềm chế Bách Não Hối, não của sát thủ sẽ thực sự nắm quyền kiểm soát đất nước này, trở thành quyền uy tối cao, những bộ não này sẽ dùng cách riêng của mình để thống trị quốc gia này.

Vẫn là Hyuga Neji nói đúng, số phận của con người đã được định đoạt từ khi sinh ra.

Đỗ Lan cho rằng quốc gia này sau này sẽ như vậy, vì chỉ số sát ý quả thực được xác định từ khi sinh ra, nếu quá cao sẽ cần phải điều trị.

Trước đây là nhân dân vì tiến bộ mà cải tạo chế độ, bây giờ là Bách Não Hối vì duy trì chế độ mà cải tạo nhân dân.

Đỗ Lan nhìn quốc gia ngày càng đi chệch hướng này, tỏ ra thật thú vị.

Có Bách Não Hối, không ai cần phải gánh nồi đen, mỗi người đều có thể sống một cuộc sống không áp lực, vì cuộc đời của họ đã được sắp đặt sẵn, nếu làm không tốt đó là lỗi của Bách Não Hối, cũng không cần tự mình gánh trách nhiệm, mình chỉ cần làm một người tốt có chỉ số sát ý thấp là được, và làm người tốt thì đơn giản, đơn giản như nhân vật chính trong thế giới hai chiều ôn nhu.

Bách Não Hối đương nhiên chỉ là cách gọi của Đỗ Lan, tên chính thức là Tiên Tri Hệ Thống, người ta là một tập hợp não bộ chính thống, vì đều là não của tội phạm giết người, nên có thể xử lý bất kỳ lựa chọn nào một cách lạnh lùng vô tình, dù là xử tử dân chúng.

Có hệ thống, họ chính là luật pháp, có thể bất cứ lúc nào trao cho người chấp pháp quyền xử quyết những người có hệ số nguy hiểm cao mà không chịu điều trị.

Lúc này, hệ thống chính là một bạo chúa siêu cấp được che đậy dưới lớp vỏ công nghệ cao, nhưng lúc ban đầu, tất cả mọi người đều hoan hô reo hò, vì họ cảm thấy trí tuệ nhân tạo thay thế con người cầm quyền là một tiến bộ vĩ đại, họ sắp phải đối mặt với một quốc gia tuyệt đối công bằng.

Họ không biết tương lai sẽ ra sao, chỉ biết hiện tại họ có thể thông qua trí tuệ nhân tạo để phán đoán xem mình có thể có được công việc hay không.

Thực ra chính là lợi dụng công nghệ để phân chia con người thành ba sáu chín đẳng cấp, bản chất không hề thay đổi.

Trực tiếp phân loại những người không làm gì thành phần tử chống đối xã hội, tước đoạt công việc của họ, khiến họ ở tầng lớp thấp nhất của xã hội, như vậy đã giải quyết được vấn đề thiếu việc làm.

Những người bị sa thải này cũng không thể phản bác, vì đây là phán đoán của trí tuệ nhân tạo, và trí tuệ nhân tạo là công chính, nó nói là chống đối xã hội thì nhất định là chống đối xã hội, nhất định phải chấp nhận điều trị.

Mặc dù không thể chấp nhận, nhưng số người bị phán đoán là phần tử chống đối xã hội dù sao cũng ít, chỉ là một phần nhỏ của xã hội, nhiều người bình thường hơn đã chấp nhận phán đoán này.

Vì vậy, ban đầu Tiên Tri Hệ Thống vận hành hoàn toàn phù hợp với sự thay đổi của thời đại, thế nên trong thời đại này, mỗi người đều đang nỗ lực hướng tới chỉ số sát ý thấp, họ phải bình tĩnh, phải điềm đạm, bất kể gặp phải chuyện gì cũng không được nâng cao chỉ số của mình, tóm lại là dù thế nào cũng không được thay đổi tâm thái.

Đỗ Lan phát hiện quốc gia này hiện đang ngày càng đi vào con đường bế tắc, nhưng nếu họ tự cảm thấy tốt thì cứ để họ đi, lời hay khó khuyên kẻ sắp chết, từ bi không độ người tự tuyệt.

Là một người chứng kiến lịch sử, Đỗ Lan đã chứng kiến quyết định của một quốc gia chọn giao phó vận mệnh tập thể cho trí tuệ nhân tạo thay vì một tập đoàn lợi ích nào đó hay một kẻ thống trị nào đó, họ cho rằng như vậy là tốt cho sự phát triển xã hội.

Nhưng theo Đỗ Lan, bản chất không hề thay đổi, vì trình độ lực lượng sản xuất không có sự nâng cao về chất, chỉ là những người bị hy sinh trước đây và những người bị hy sinh bây giờ đã khác nhau.

Điều này giống như trong mắt nhà tư bản, những người thất nghiệp không tham gia hoạt động sản xuất không được coi là người, trong Tiên Tri Hệ Thống, những người có chỉ số phạm tội cao cũng không được coi là người.

Bản chất không thay đổi, chỉ là đổi một cách khác để phớt lờ lợi ích của một bộ phận người.

Đỗ Lan phát biểu trên mạng, hắn hiện là hacker lừng danh Mặc Phỉ Tư.

Hắn đăng những lời lẽ phản đối Tiên Tri Hệ Thống trên mạng, đương nhiên không có nhiều người tin.

Công nghệ mạng của thời đại này cũng ngày càng phát triển, kết hợp với công nghệ chiếu hình quang học, Nhật Bản có thể nói là đã đuổi kịp sau, phát triển năng lực tính toán ảo mạnh mẽ.

Đây đều là những công nghệ trên chiến trường, sau khi chiến tranh kết thúc được đưa vào sử dụng dân sự, có thể biến hình dạng của vật phẩm thành bất kỳ hình dạng nào.

Một chiếc xe có thể là xe cảnh sát, cũng có thể biến thành xe riêng, thậm chí có thể biến thành các kiểu xe khác nhau, sử dụng lớp sơn chiếu hình tiên tiến, kiểu dáng của xe có thể thay đổi muôn hình vạn trạng.

Đồng thời, loại sơn này cũng có thể dùng cho quần áo, một bộ quần áo có thể mặc ra hàng trăm nghìn kiểu dáng, thậm chí chỉ cần một bộ quần áo là có thể đối phó với các dịp khác nhau.

Lớp sơn chiếu hình kết hợp với máy tính mạnh mẽ, khiến mọi thứ đều trở nên có thể.

Căn phòng tồi tàn có thể biến thành hoàng cung, rác rưởi có thể biến thành châu báu, thậm chí có thể khiến người xấu xí biến thành trai đẹp.

Ngoài những công nghệ này ra, còn có sự tập trung hóa cao độ của nông nghiệp, Nhật Bản muốn tập trung toàn bộ dân số vào các thành phố, để Tiên Tri Hệ Thống dễ dàng quản lý.

Đỗ Lan nói đây là dục vọng thống trị: Tiên Tri Hệ Thống không dung thứ sự tồn tại của những người chưa bị quét chiếu, hệ thống đang coi người dân của quốc gia này như lợn để nuôi.

Đương nhiên lời lẽ này trong thời kỳ đi lên là vô dụng, vì những người có được công việc thông qua hệ thống tự nhiên sẽ bảo vệ hệ thống.

Hơn nữa, Tiên Tri Hệ Thống quả thực rất hiệu quả, trong việc trấn áp tội phạm có hiệu quả ngay lập tức, những kẻ đầu cơ, trộm cắp vặt đều không thoát khỏi sự quét chiếu của nó, một khi phát hiện sẽ xử lý ngay tại chỗ.

An ninh trật tự sau chiến tranh đã được cải thiện đáng kể, hiệu suất làm việc của Tiên Tri Hệ Thống khiến người ta yêu thích không muốn rời tay, người Nhật đã lâu không cảm nhận được cảm giác chém nhanh như chớp.

Không cần chịu trách nhiệm lại có thể hưởng lợi từ sự phát triển kinh tế, quả thực không thể hạnh phúc hơn.

Vì vậy, những lời lẽ mà Đỗ Lan hóa thân thành hacker phát biểu đương nhiên sẽ bị người ta chửi không ra gì, chỉ có những người bị đo lường chỉ số phạm tội quá cao mới trở thành người ủng hộ Đỗ Lan.

Nhưng hiện tại đây chỉ là một nhóm thiểu số, nhưng Đỗ Lan biết điều này cũng giống như già hóa dân số, tương lai số người có chỉ số phạm tội cao sẽ ngày càng nhiều, mâu thuẫn xã hội sẽ ngày càng gay gắt.

Tiên Tri Hệ Thống không phải là tìm cách nâng cao lực lượng sản xuất, hay là tối ưu hóa phương thức phân phối, mà chỉ muốn biến tất cả mọi người thành cái gọi là công dân lý tưởng, như vậy tình hình tương lai đã rõ như ban ngày.

Cyberpunk sắp đến rồi, cái gọi là cyberpunk chính là có công nghệ rất cao, nhưng mức sống của người dân lại tương đối thấp kém, hình thành sự tương phản khổng lồ.

Công nghệ không phải để phục vụ nhân dân, mà là để kiểm soát nhân dân.

Lời nói của Đỗ Lan không có tác dụng gì, hiện tại Nhật Bản đang phát triển mạnh mẽ.

Không phải là tốt nhất nhưng cũng không tệ, sau khi công nghệ phát triển, khả năng chịu lỗi của con người lớn hơn, hiện tại các quốc gia đều đang dựa vào công nghệ để thiết lập chế độ mới nhằm thích ứng với cục diện thế giới mới.

Các quốc gia hùng mạnh thông qua Chiến tranh thế giới thứ ba đã kéo sập một loạt các quốc gia phúc lợi cao, đất đai và người dân của những quốc gia này đã trở thành mục tiêu chắc chắn sẽ bị bóc lột, sau khi tái thiết chế độ, sẽ xuất hiện các khu kinh tế và phân công lao động thế giới hoàn toàn mới.

Nhật Bản là một mắt xích trong phân công lao động thế giới, thuộc tầng lớp trung thượng, cuộc sống khá tốt, thậm chí còn muốn xuất khẩu Tiên Tri Hệ Thống ra nước ngoài.

Nhưng bất kỳ ai có chút nhãn lực đều biết rằng Tiên Tri Hệ Thống của Nhật Bản tuy hiệu quả nhưng nhược điểm quá nghiêm trọng, đó là không coi con người ra gì.

Đương nhiên đối với một số quốc gia, nhược điểm này không là gì, nhưng đối với một số quốc gia khác, mạng người lớn như trời, tuyệt đối sẽ không dùng một cỗ máy lạnh băng để tuyên án tử cho một bộ phận công dân.

Vì vậy có thể học hỏi hiệu quả của Tiên Tri Hệ Thống, nhưng không thể học hỏi cách phân phối tài nguyên một cách máu lạnh của nó.

Đồng thời, một số quốc gia cũng không coi con người ra gì cũng không chấp nhận Tiên Tri, vì nhà tư bản cũng là người, nhưng trước mặt Tiên Tri Hệ Thống chúng sinh bình đẳng, một khi đo được chỉ số phạm tội cao, cũng sẽ bị xử tử.

Chương 2052

Vì vậy, trước khi tìm ra lỗ hổng của Tiên Tri Hệ Thống, họ sẽ quan sát trước.

Tiên Tri Hệ Thống đã là máy móc thì chắc chắn sẽ có lỗ hổng, mặc dù hệ thống vẫn luôn nâng cấp, nhưng chỉ cần chỉ số phạm tội có thể khống chế, vậy thì nhất định có thể lừa được Tiên Tri Hệ Thống.

Vì vậy, hiện tại chỉ có Nhật Bản tự mình sử dụng Tiên Tri Hệ Thống, và đã đạt được kết quả rất tốt.

Nhật Bản có sự tiến bộ kinh tế khá tốt, sau này một số quốc gia lạc hậu chắc chắn sẽ chấp nhận Tiên Tri Hệ Thống.

Điều này cũng giống như có người thấy các quốc gia tư bản chủ nghĩa phát triển tốt, nên hoàn toàn chấp nhận kinh tế thị trường, họ lại không biết rằng đó là vì các quốc gia phát triển có nền tảng công nghiệp, có nền tảng kinh tế, có nền tảng quân sự rồi mới chơi kinh tế thị trường.

Là có nền tảng trước rồi mới có kinh tế thị trường, chứ không phải do kinh tế thị trường mới có nền tảng.

Vì kinh tế Nhật Bản không tệ, nên có đất để Tiên Tri Hệ Thống phát huy tác dụng, không phải vì có Tiên Tri Hệ Thống nên kinh tế Nhật Bản mới không tệ.

Luôn có người nhầm lẫn thứ tự trước sau, nhưng Đỗ Lan biết lịch sử nhân loại là một sự lặp lại không ngừng, trước đây có người mù quáng tin vào kinh tế thị trường, sau này sẽ có người mù quáng tin vào Tiên Tri Hệ Thống, đây đều là tính tất yếu của lịch sử.

Việc Đỗ Lan làm là lấy thân phận Mặc Phỉ Tư tìm kiếm một đấng cứu thế trên mạng, một người có thể chống lại Bách Não Hối.

Hiện tại còn một khoảng thời gian nữa Bách Não Hối mới phát triển đến đỉnh cao, hắn phải bắt đầu chuẩn bị, tạo ra một số công nghệ cao cần thiết cho các hoạt động khủng bố, còn phải kéo ra một đội quân, chỉ có như vậy khi mâu thuẫn xã hội bùng nổ lớn, Đỗ Lan mới có thể tìm được đấng cứu thế, và để người đó thay đổi thế giới.

Trước đó, Đỗ Lan không thể lộ diện, chỉ cần âm thầm tập hợp một nhóm người có ý định phản kháng trên mạng là được.

Vũ khí quân dụng cũng bắt đầu được đưa vào các cơ quan thực thi pháp luật, trong Chiến tranh thế giới thứ ba, để thay thế vũ khí hạt nhân, một lý thuyết chi phối đa chức năng phân tử đã được đề xuất.

Trên chiến trường xuất hiện một loại vũ khí từ trường mạnh mẽ thông qua việc phá hủy liên kết phân tử giữa các hạt, tương đương với việc phóng ra những quả cầu sét nhỏ, trong phạm vi nhỏ này, lực liên kết phân tử của mọi phân tử đều sẽ bị phá vỡ, tế bào sẽ biến thành dịch lỏng, loại vũ khí này trên chiến trường là để khiến kẻ thù sinh ra nỗi sợ hãi.

Khi chiến hữu của mình liên tục nổ tung mà chết, ám ảnh tâm lý gây ra cho các chiến sĩ là rất lớn, có thể khiến họ mất đi sức chiến đấu.

Và loại vũ khí đã giết vô số người trên chiến trường này có một cái tên vang dội: Chi Phối Giả.

Hiện tại, Chi Phối Giả cũng đã tiến vào thành phố, Tiên Tri Hệ Thống để tiếp tục tối ưu hóa hiệu suất của mình, có thể giải quyết vấn đề tội phạm nhanh nhất, đã đề xuất tam đoạn luận.

Chỉ số phạm tội vượt quá 100 dưới 200: thôi miên. cao hơn 200 dưới 300: tiêu diệt. cao hơn 300: tiêu diệt toàn lực.

Như vậy có thể giải quyết kẻ địch ngay tại chỗ, hoàn toàn không cần thẩm vấn và xét xử, nâng cao hiệu suất đáng kể, đương nhiên quyền quyết định bóp cò cuối cùng vẫn được trao cho người thực thi pháp luật.

Môi trường hiện trường rất phức tạp, vượt quá khả năng tính toán của Tiên Tri Hệ Thống, vì vậy họ đã giao quyền phán đoán cho người cầm Chi Phối Giả.

Bắn hay không bắn, do nhân viên hiện trường tự quyết định.

Tuy nhiên, chỉ số nào sẽ mở khóa chế độ nào, vì vậy nếu chỉ số phạm tội của tội phạm vượt quá 300, mà người thực thi pháp luật muốn bắt sống tội phạm, vậy thì không thể dựa vào Chi Phối Giả, vì Chi Phối Giả sẽ chỉ áp dụng chế độ tiêu diệt toàn lực, không thể hạ xuống chế độ thôi miên.

Vì vậy, người thực thi pháp luật chỉ có thể chọn bóp cò hay không bóp cò, chứ không thể quyết định dùng hình thái tấn công nào.

Như vậy, đối mặt với tội phạm nguy hiểm, để có thể giải quyết vấn đề, cách đơn giản nhất là bắn chết tội phạm.

Nhưng rất nhanh đã xuất hiện vấn đề, đó là những người thực thi pháp luật có chỉ số phạm tội thấp sau khi giết người, sẽ xảy ra sự kiện ô nhiễm, tức là chỉ số phạm tội tăng lên.

Dù sao thì vũ khí như Chi Phối Giả vốn dĩ tồn tại để tạo ra ám ảnh tâm lý, người thực thi pháp luật đương nhiên không chịu nổi.

Như vậy đương nhiên là không được, thế là chiêu dùng sát thủ để bắt sát thủ lại được lôi ra.

Đương nhiên bây giờ không cần những sát thủ thật như Minh Biều Thu Nhân, chỉ cần những nhân tài đặc biệt có chỉ số phạm tội cao là được.

Chỉ số phạm tội cao, lại chưa từng phạm tội, đã được huấn luyện nhất định, những người này là thích hợp nhất, đưa họ đến hiện trường cũng không sợ chỉ số phạm tội của họ tăng cao.

Những người này vốn không có nơi dung thân, trừ khi phải điều trị cả đời trong cơ quan thu dung, nếu không thì không thể tự do hoạt động trong xã hội, nhưng Tiên Tri Hệ Thống đã cho họ một cơ hội, chỉ cần tấn công những tội phạm thực sự, họ có thể được cấp phép hành nghề, bình thường cũng không cần bị giam giữ.

Đây là một cuộc giao dịch, thế là Chấp Hành Quan và Giam Thị Quan xuất hiện.

Chấp Hành Quan chính là những người có chỉ số phạm tội cao, họ đều có tài năng đặc biệt nhất định, có thể bóp cò một cách vô tình.

Giam Thị Quan là cộng sự của Chấp Hành Quan, cũng là người giám sát Chấp Hành Quan, họ phụ trách điều tra và xuất cảnh, cũng như ra lệnh cho Chấp Hành Quan.

Giống như mối quan hệ giữa thợ săn và chó săn.

Cơ quan thực thi pháp luật mới An Toàn Cục ra đời.

Có thể tiêu diệt ngay tại chỗ những phần tử tội phạm có chỉ số vượt quá 200, nhưng luật pháp như vậy lại không khiến tội phạm biến mất.

Ngược lại, một số vụ án nhỏ trực tiếp biến thành án lớn, vì chỉ số phạm tội sẽ tăng lên do áp lực, một khi tâm lý của người gây án sụp đổ, tội phạm sẽ bất chấp tất cả để phá hoại và làm hại những người xung quanh.

Về cơ bản, một khi xảy ra án mạng, đó chính là án mạng.

Và trong thời đại này, điều Đỗ Lan không thể chịu đựng nhất chính là những hoạt động thương mại dùng mọi thủ đoạn để hạ thấp chỉ số phạm tội, nghiên cứu thuốc hạ chỉ số thì thôi đi, còn có một loại gọi là liệu pháp chỉ số ổn định ứng kích, tức là cho người ta xem các loại video và hình ảnh ghê tởm, kích thích tâm lý con người, nói là có thể tăng khả năng chống áp lực.

Lại thật sự có người tin, thế là lợi dụng lớp sơn chiếu hình, khắp nơi đều tràn ngập những hình ảnh máu thịt mờ ảo kích thích lòng người, may mà chỉ là kích thích thị giác, không có kích thích xúc giác, vị giác và khứu giác.

Mọi người đều tin rằng xem những hình ảnh kích thích này có thể nâng cao khả năng chống chịu của mình, khiến chỉ số của mình không dễ tăng cao.

Nhưng Đỗ Lan biết những điều này đều vô dụng, khi thực sự gặp phải cảnh tượng máu thịt bay loạn, vẫn sẽ sụp đổ như thường.

Đương nhiên còn một chuyện nữa cũng khiến Đỗ Lan rất cạn lời, đó là thành phố này ngày càng lạnh lùng, so với trước đây chỉ có hơn chứ không kém.

Vì hiện tại Tiên Tri Hệ Thống có quyền quyết định, mọi người đều như nhau, phụ huynh, giáo viên, người có thẩm quyền đều không có tiếng nói, vậy tự nhiên cũng không cần phải giữ sự tôn trọng, mọi người chỉ cần lo cho bản thân là được, ngay cả giữa các thành viên trong gia đình cũng bắt đầu trở nên lạnh lùng.

Tiên Tri Hệ Thống chỉ xem chỉ số phạm tội, chứ không xem phẩm đức cá nhân, một người dù có miệng lưỡi trơn tru, phẩm hạnh không đoan chính, nhưng chỉ cần chỉ số phạm tội thấp là có thể sống tốt trong hệ thống này.

Còn một người nếu kính già yêu trẻ, tuân thủ pháp luật, chỉ cần chỉ số phạm tội cao, vậy thì sẽ bị nhốt lại điều trị.

Nếu mọi thứ đều lấy chỉ số phạm tội làm chuẩn, không xem đạo đức, vậy thì đạo đức cũng không cần phải kiên trì.

Thế là mỗi người đều càng thêm lạnh lùng, hoàn toàn không cần nghe lời người lớn, cũng không cần tôn trọng họ, vì đạo đức truyền thống không thể giúp họ hạ thấp chỉ số phạm tội.

Trong một thế giới như vậy, lại xuất hiện một người phụ nữ, cô là một người thực thi pháp luật bẩm sinh, lúc này cô chỉ là một tân binh, vừa mới trở thành Giam Thị Quan, không ai biết rằng cô gái lính mới này trong tương lai sẽ trở thành một sự tồn tại có thể thay đổi Tiên Tri Hệ Thống.

Thường Thủ Chu, nữ, thành viên mới của An Toàn Cục, trước khi gia nhập An Toàn Cục, cô hoàn toàn không biết gì về công việc hàng ngày, chỉ là một thanh niên có chí khí thư sinh.

Vào An Toàn Cục cũng là mơ mơ hồ hồ, không biết nội dung công việc của mình, thậm chí chưa từng tiếp xúc với Chi Phối Giả, cũng không biết quy trình làm việc của An Toàn Cục, không biết rằng họ có quyền tiêu diệt tội phạm.

Cô giống như một công chúa trong tháp ngà lần đầu tiên đến nhân gian, và chỉ số phạm tội của cô quanh năm dưới năm mươi, có thể nói là hình mẫu của một công dân lý tưởng.

Ngày đầu tiên cô gia nhập An Toàn Cục đã gặp phải một vụ án lớn, có người bắt cóc một người phụ nữ, và liên tục đe dọa, chỉ số phạm tội của cả tội phạm và nạn nhân đều đang tăng vọt, như vậy ngay cả nạn nhân cũng sẽ bị tiêu diệt.

Đạo đức không còn là tiêu chuẩn, việc phán đoán nạn nhân và tội phạm cũng không phải là hành vi và những gì họ gặp phải, mọi thứ chỉ có một tiêu chuẩn duy nhất đó là chỉ số phạm tội, cao thì chết, thấp thì sống.

Đúng là một quốc gia điên cuồng, có thể phát triển việc trốn tránh trách nhiệm đến cực hạn này, không thể không khâm phục.

Đỗ Lan là người chứng kiến, thực sự khâm phục không thôi, vì quốc gia này đã chọn Tiên Tri Hệ Thống, chọn dùng chỉ số phạm tội để quyết định mọi thứ.

Bây giờ mỗi người bất kể gặp phải tình huống gì cũng không cần chịu trách nhiệm, vì mọi thứ đều do Tiên Tri Hệ Thống quy định, có chuyện gì cứ xem chỉ số, chỉ cần chỉ số thấp thì mọi việc đều có thể làm.

Nhưng người phụ nữ Thường Thủ Chu này vẫn giữ được trái tim chính nghĩa, sức mạnh đạo đức, kiên trì nguyên tắc của mình, quả thực là bảo thủ đến mức có chút không phù hợp với thời đại, giống như một phụ nữ thời Chiêu Hòa từ một trăm năm trước xuyên không đến thế giới mới.

Đêm mưa, vũng nước, lớp sơn chiếu hình lấp lánh ánh sáng nhiều màu.

Phạm vi chiếu hình của lớp sơn càng lớn thì càng bị không khí hạn chế, bụi bẩn, nước mưa đều sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả của lớp sơn chiếu hình.

Vì vậy, mỗi khi trời mưa, những tác phẩm lớn được chiếu ra bằng lớp sơn chiếu hình quy mô lớn trong thành phố trông như bị làm mờ.

Ánh đèn sáng rực rỡ nhiều màu vẫn chiếu sáng con đường lớn ướt đẫm nước, những giọt mưa tí tách như thể nữ thần mặt trăng đang che mặt khóc thầm.

Đây là một thành phố phát triển, nhưng đằng sau sự phát triển là nhân tính bị bóp méo.

Chương 2053

Tội ác đang xảy ra, người phụ nữ đáng thương bị con dao lạnh lẽo rạch một vết thương, hung thủ là một người đàn ông điên cuồng, mục đích của hắn là chứng minh con tin trước mắt cũng chẳng tốt hơn hắn bao nhiêu, chỉ số phạm tội cũng sẽ giống như hắn, họ đều là cùng một loại người, tại sao người phụ nữ này có thể ở trên cao, còn mình lại phải lăn lộn trong bùn lầy.

Bây giờ chỉ cần một con dao, hắn có thể khiến người phụ nữ cũng biến thành tội phạm, dù cô không làm gì cả, chỉ cần sự sợ hãi và phẫn nộ là đủ để ảnh hưởng đến việc quét chỉ số phạm tội.

Nước mắt người phụ nữ lưng tròng, nhưng cô không dám khóc thành tiếng, cô chỉ đi làm bình thường, không ngờ lại gặp phải chuyện đáng sợ như vậy.

Bên ngoài, Giam Thị Quan đã vào vị trí, và Chấp Hành Quan đang trên đường đến.

Giam Thị Quan Thường Thủ Chu, mời cô, lắng nghe tiếng nói của nữ vu.

Robot tự động đã kéo dây phong tỏa, những giọt mưa khiến đường dây phong tỏa màu vàng đen chiếu hình ẩn hiện, bên trong đường dây phong tỏa, một người phụ nữ mặc đồng phục với thân hình thon thả đang nhìn vào chiếc hộp vũ khí di động màu đen trước mặt, một khẩu súng Chi Phối Giả màu đen phát sáng huỳnh quang đang chờ đợi cô.

Chỉ cần nắm lấy Chi Phối Giả, sẽ nghe thấy âm thanh mà chỉ người sử dụng mới có thể nghe thấy, đó là âm thanh của Tiên Tri Hệ Thống.

Tiên Tri Hệ Thống sẽ đưa ra chỉ số phạm tội thông qua quét chiếu, và lựa chọn chế độ của Chi Phối Giả, còn người sử dụng sẽ quyết định có bóp cò hay không.

Lúc này, một chiếc xe dừng lại, từ bên trong bước ra một nhóm người mặc thường phục, những người này chính là Chấp Hành Quan, những con chó săn tội phạm, đồng thời cũng là những người bên lề xã hội có chỉ số phạm tội cao ngất ngưởng.

Nhiệm vụ của họ là thay những người không thể ra tay bóp cò, hoàn thành nhiệm vụ.

Có già có trẻ, người lớn tuổi nhất ước chừng hơn năm mươi tuổi, đã có tóc bạc, người trẻ thì hai mươi mấy tuổi.

Nhưng người nổi bật nhất trong số các Chấp Hành Quan là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, ánh mắt của anh ta giống như một con sói.

Mục tiêu đã xác định, một con tin, rất có khả năng đã xảy ra hiện tượng ô nhiễm, đến lúc đó tùy cơ ứng biến.

Vị Giam Thị Quan đeo kính là trưởng phòng của cả bộ phận, cũng là cấp trên trực tiếp của Thường Thủ Chu: Xuất phát.

Các Chấp Hành Quan cũng được trang bị Chi Phối Giả, cùng với Giam Thị Quan bước vào con hẻm nhỏ mờ mịt trong mưa, chia nhau hành động.

Người đàn ông lớn tuổi nhất nói rất nhiều với Thường Thủ Chu, ông có kinh nghiệm phong phú, nhận ra cô gái lính mới này hoàn toàn không biết gì về tình hình của An Toàn Cục, công việc được phân công, phân đến đâu do Tiên Tri Hệ Thống quyết định, vì vậy Thường Thủ Chu hoàn toàn chưa được huấn luyện, cũng không biết rằng giết người cũng nằm trong phạm vi công việc của mình.

Thường Thủ Chu rất căng thẳng, vì môi trường xung quanh là những gì cô chưa bao giờ tiếp xúc, những góc tối của thành phố, ngay cả camera cũng không có, còn cần robot di động đến giám sát tạm thời.

Không ai biết ở nơi này sẽ xảy ra chuyện gì, Thường Thủ Chu nhìn những Chấp Hành Quan đang đi dạo thong thả bên cạnh, chỉ cảm thấy mình đang đi theo sau một con dã thú, không hề an toàn chút nào.

Và cảnh xử quyết tại hiện trường diễn ra sau đó, cùng với cách đối xử không phân biệt đối với nạn nhân, càng khiến cô gái lính mới vừa nhậm chức này kinh ngạc đến ngây người, cô mới phát hiện ra thế giới này còn có một mặt như vậy, lần đầu tiên cô bắt đầu dao động.

Tại hiện trường, cô muốn bảo vệ nạn nhân, mặc dù chỉ số phạm tội của nạn nhân đã cao tới 200, nhưng cô vẫn ôm hy vọng, nhưng Chấp Hành Quan Giảo Ngão Thận Dã lại cho rằng nên xử tử nạn nhân theo cách của Tiên Tri Hệ Thống.

Cuối cùng, Thường Thủ Chu đã dùng chế độ thôi miên tấn công Giảo Ngão Thận Dã, còn mình thì tiến lên khuyên giải, hy vọng có thể khiến nạn nhân bình tĩnh lại.

Nhưng trong mắt các Chấp Hành Quan, cô lính mới này quả thực chẳng hiểu gì cả, thật sự nghĩ rằng mình có thể cứu thế giới sao.

Làm theo quy tắc không tốt sao.

Vượt quá 200 thì nổ súng bắn chết, không những không ai trách móc họ, mà xã hội còn ca ngợi họ tận tụy với chức vụ, an ủi nạn nhân không phải là phạm vi công việc của họ.

Cuối cùng, nạn nhân đã hạ chỉ số xuống dưới 200, bị một phát súng thôi miên, có thể đưa đến trung tâm điều trị để tiếp tục chữa trị.

Nhưng Thường Thủ Chu lại dao động về công việc của mình, An

Toàn Cục của họ rốt cuộc tồn tại vì điều gì.

Chẳng lẽ chỉ để xóa sổ những người có chỉ số cao đó.

Không phải nên trừ gian diệt ác, bảo vệ kẻ yếu sao.

Tại sao lại cứng nhắc và vô tình như vậy.

Sự tồn tại của Tiên Tri Hệ Thống không phải là để xã hội tốt đẹp hơn sao.

Tại sao bây giờ lại giống như một quan tòa vô tình, không có chút nhân từ và khoan dung nào đối với nạn nhân.

Đất nước này rốt cuộc là đất nước của dân chúng, hay là đất nước của Tiên Tri Hệ Thống.

Đây chính là sự ra đời của Hải Thụy.

Đỗ Lan cho rằng Chu Cương Phong từ đây thức tỉnh, bắt đầu chấp nhận quy tắc của Tiên Tri Hệ Thống, và bắt đầu giương cờ lớn để chống lại cờ lớn, dùng quy tắc của Tiên Tri Hệ Thống để hạn chế hệ thống.

Đỗ Lan là một hacker mạnh mẽ, vì vậy hắn có thể xâm nhập vào bất kỳ mạng lưới nào, hiểu rõ từng lời nói hành động của họ.

Thường Thủ Chu thực ra rất mâu thuẫn, chính mình có thể phát hiện ra điều bất hợp lý, người khác chẳng lẽ không phát hiện ra.

Chắc chắn cũng đã phát hiện, vậy tại sao người khác không đi thay đổi.

Bởi vì điều này phù hợp với quy định của pháp luật, vậy những quy định này tại sao lại tồn tại.

Bởi vì xã hội này cần bộ quy định này, cần Tiên Tri Hệ Thống.

Vì vậy, Thường Thủ Chu biết rằng dù trong lòng mình có khó chịu đến đâu, nhưng sự thật là tồn tại tức là hợp lý.

Nhưng cô ấy không từ bỏ lý niệm của mình.

Đỗ Lan biết Thường Thủ Chu sẽ không từ bỏ, nếu cô ấy từ bỏ thì sẽ trở thành một phần của dòng chảy chính của xã hội này: Cô ấy phải tìm kiếm mảnh đất để ủng hộ lý niệm của mình, trước tiên phải làm tốt vai trò một Giam Thị Quan, thấu hiểu sâu sắc hơn căn bệnh của xã hội này.

Người phụ nữ này quả thực lợi hại, cô ấy kinh ngạc nhưng không hoang mang, cô ấy kháng cự nhưng không điên cuồng, mà là vững vàng đi tìm cơ sở để thực hiện lý niệm trong thực tế, tìm kiếm câu trả lời cho mâu thuẫn.

Lý niệm không phải là lâu đài trên không, không phải gào thét là có thể đạt được, Thường Thủ Chu nhận thức được mâu thuẫn, nhưng cũng không chỉ một mực chỉ trích, mà là gánh vác, suy ngẫm và thấu hiểu.

Không hổ là học bá thi được 700 điểm, quả là khác biệt.

Đỗ Lan cho rằng người phụ nữ này còn lợi hại hơn cả Minh Biều Thu Nhân, là một người thực sự cứng rắn.

Trên mạng, Đỗ Lan vẫn hoạt động với thân phận Mặc Phỉ Tư, mạng lưới tương lai càng thêm kỳ quái, có thể nói chỉ có không nghĩ ra chứ không có gì không làm được, các loại tác phẩm thật giả lẫn lộn tràn ngập trên đó, là một hacker gần như vạn năng, Đỗ Lan tự nhiên cũng tìm được không ít người theo đuôi, những người này đến từ mọi ngành nghề, đều có một đặc điểm là cảm thấy quốc gia này quá giả tạo, có người là vì muốn khác người, có người quả thực thật lòng muốn thay đổi điều gì đó.

Gần đây có người liên lạc với Đỗ Lan mời hắn tham gia một đội đặc biệt, đội này tự xưng là muốn khai quật sự thật, nên họ vẫn luôn gây chuyện.

Thông thường Đỗ Lan sẽ không ra mặt, nhưng lần này hắn đã đồng ý, hẹn gặp trên sân thượng của một tòa nhà lớn.

Người mời Đỗ Lan cũng là một hacker, một fan cuồng vô cùng sùng bái Đỗ Lan.

Gió trên tòa nhà cao tầng đang thổi, người đàn ông mắt ti hí đang chờ đợi, ông ta là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, nhưng lúc này lại giống như một fan cuồng.

Kinh nghiệm của người đàn ông này cũng khá lận đận, ông ta không phải người Nhật, tên là Thôi Cửu Thánh, là người bán đảo, hacker, chiến sĩ tinh nhuệ của đội tin tức.

Nhưng khi ông ta đang thực hiện nhiệm vụ ở Nhật Bản, tổ quốc của ông ta cũng vì không hồi phục sau Thế chiến thứ ba mà giải thể, xin phá sản, nên ông ta bị kẹt lại ở Nhật Bản.

Nhưng trước khi nhập ngũ, ông ta đã biết đến Mặc Phỉ Tư.

Trên thế giới thật sự có Mặc Phỉ Tư sao.

Theo lời anh nói, người đàn ông đó bây giờ ít nhất cũng phải bảy, tám mươi tuổi rồi chứ.

Đằng sau Thôi Cửu Thánh còn có một chàng trai trẻ đẹp trai, giống như một tờ giấy trắng mỏng manh.

Cho dù ông ấy đã già, nhưng Mặc Phỉ Tư vẫn là hacker vĩ đại nhất thế giới, anh muốn thực hiện mục tiêu vĩ đại, tìm được ông ấy sẽ có ích.

Anh ta thật sự tồn tại sao.

Người đàn ông tóc trắng hỏi.

Đúng là rất nhiều người cho rằng Mặc Phỉ Tư không tồn tại, chỉ là một tài khoản được lưu truyền trong tay nhiều người khác nhau, vì Mặc Phỉ Tư gần như đã dự đoán mọi hành động của Tiên Tri Hệ Thống, điều này rõ ràng không phải là một người có thể làm được, mà là trí tuệ của một tập thể.

Nhưng tôi vẫn sẵn lòng tin rằng Mặc Phỉ Tư tồn tại, dù chỉ là người thừa kế của Mặc Phỉ Tư, anh ta vẫn là trợ lực cho kế hoạch, vì anh ta gần như quen biết mọi người phản đối Tiên Tri Hệ Thống.

Thôi Cửu Thánh lại bổ sung một câu: Bao gồm cả chúng ta.

Người đàn ông tóc trắng không tỏ ý kiến, hắn là một kẻ xấu mà ngay cả Tiên Tri Hệ Thống cũng không thể phát hiện, là một người dù phạm tội lớn cũng không có biến động chỉ số phạm tội, hắn có thể ngang nhiên giết người trên phố, nhưng những camera ở khắp nơi lại không phát ra cảnh báo, vì hắn là một sự tồn tại đặc biệt có chỉ số phạm tội vĩnh viễn, là người đàn ông thoát ra khỏi xã hội.

Hai người này đang tìm kiếm sự thật về Tiên Tri Hệ Thống, đi khắp nơi gây chuyện.

Người đàn ông tóc trắng này muốn biết là mình điên, hay là thế giới điên, muốn biết sự thật.

Đỗ Lan không hề đến muộn, trên đỉnh tòa nhà cao tầng, hắn gặp được hai người đàn ông một đen một trắng: Xem ra hai vị đã đợi lâu.

Thấy Đỗ Lan trẻ như vậy, họ đều rất thất vọng, vì Thôi Cửu Thánh nghĩ rằng Mặc Phỉ Tư nên là một ông lão trầm ổn hơn, chứ không phải một người khoảng ba mươi tuổi, còn trẻ hơn cả ông ta.

Cậu là Mặc Phỉ Tư, hay là người theo hầu của Mặc Phỉ Tư.

Có liên quan sao.

Ta là Mặc Phỉ Tư, nhưng ta cũng không phải Mặc Phỉ Tư, nhưng cuối cùng ta vẫn là Mặc Phỉ Tư.

Đỗ Lan cười nói.

Thôi Cửu Thánh và Điên Đảo Thánh Hộ đều ngơ ngác, vì họ đều không hiểu trí tuệ phương Đông, họ học theo lối tư duy của phương Tây, không biết Đỗ Lan đang nói gì.

Ta là Mặc Phỉ Tư, vì tất cả những lời lẽ của Mặc Phỉ Tư trên mạng đều do ta phát biểu.

Ta không phải là Mặc Phỉ Tư, là vì trong lòng các ngươi có một hình ảnh cố định và kỳ vọng về Mặc Phỉ Tư, và ta chắc chắn sẽ không hoàn toàn phù hợp với kỳ vọng đó trong lòng các ngươi, nên ta không phải là Mặc Phỉ Tư trong lòng các ngươi, nhưng cuối cùng ta sẽ dùng thực lực của mình để chứng minh ta chính là Mặc Phỉ Tư, hàng thật giá thật, khiến các ngươi không thể phản bác.

Ra vẻ à, Đỗ Lan vừa đến đã cho đối phương biết thế nào là huyền học, chính là không nói chuyện đàng hoàng, chính là khiến người ta không hiểu gì cả: Được rồi, hai vị nói là có chuyện rất vĩ đại muốn làm, nên ta mới đến, vậy hai vị có kế hoạch tà ác nào cứ nói ra nghe xem.

Người đàn ông tóc trắng rõ ràng không tin Đỗ Lan, khiến Thôi Cửu Thánh, người trung gian, rất khó xử.

May mắn là người đàn ông tóc trắng chỉ là người cung cấp lý niệm và người thực thi, còn Thôi Cửu Thánh là nhân viên kỹ thuật, nên người đàn ông tóc trắng không thể không nể mặt.

Chương 2054

Thôi Cửu Thánh nói: Hiện tại các quốc gia đều đang phát triển những thứ che giấu suy nghĩ, nên tôi đang phát triển một loại mũ bảo hiểm, chỉ cần thành công, sẽ không bao giờ phải lo bị quét chiếu nữa.

Sau đó các người muốn sản xuất hàng loạt thứ này.

Nhưng theo tôi biết, chỉ cần có ý nghĩ này thôi, e rằng chỉ số phạm tội sẽ tăng vọt, đừng nói là sản xuất hàng loạt, e rằng còn chưa phát huy tác dụng đã bị An Toàn Cục tiêu diệt rồi.

Thôi Cửu Thánh cười lên: Đúng vậy, nếu là tình huống bình thường thì đúng là như vậy, nhưng anh ta thì khác.

Chỉ vào người đàn ông tóc trắng nói: Anh ta không bị quét chiếu ra, chỉ số phạm tội của anh ta vĩnh viễn dưới một trăm, vậy thì anh ta giết người trước camera, cũng sẽ không có bất kỳ cảnh báo nào, có anh ta, là có thể chế tạo một lượng lớn thiết bị.

Ra là miễn tội thể chất, vậy các người cần tôi làm gì.

Thấy Đỗ Lan bình tĩnh như vậy, người đàn ông tóc trắng cũng không khỏi kinh ngạc, ngay cả chính hắn cũng không biết mình là tình huống gì, tại sao mình làm việc xấu lại không bị kiểm tra ra, đối phương lại bình tĩnh chấp nhận như vậy, chẳng lẽ hắn biết còn có những người khác giống mình sao.

Thế nào là miễn tội thể chất.

Điên Đảo Thánh Hộ nói, hắn rất tò mò.

Chính là người như cậu, cậu không phải là người duy nhất, thực ra cứ cách một khoảng thời gian lại xuất hiện người như cậu, chỉ số phạm tội bị quét chiếu sẽ không thay đổi, tội phạm và tâm lý phạm tội hoàn toàn tách rời, người có miễn tội thể chất tuy đang phạm tội, nhưng lại không xuất hiện tâm lý phạm tội.

Rốt cuộc là hành vi dẫn đến tà ác, hay là nội tâm sinh ra tà ác.

Cậu cũng đang suy nghĩ về vấn đề này phải không.

Đỗ Lan liếc mắt đã nhìn thấu đối phương.

Điên Đảo Thánh Hộ quả thực vẫn luôn day dứt, mình đã làm rất nhiều việc xấu, nhưng chưa bao giờ bị bắt, nên hắn muốn xem xem sự thật của quốc gia này là gì.

Thời đại đang tiến bộ, trước đây làm ác là luận tích bất luận tâm, làm thiện là luận tâm bất luận tích.

Nhưng dưới Tiên Tri Hệ Thống, làm ác là luận tâm bất luận tích.

Thực ra chính là phương thức phán đoán đã khác đi, giống như người nguyên thủy sẽ tiến hành hiến tế người sống, lúc đó hiến tế người sống không những không bị khiển trách mà còn là hoạt động long trọng nhất của mỗi bộ lạc, là việc lớn mà mỗi người nguyên thủy đều sẽ đối đãi nghiêm túc.

Sau này có tục tuẫn táng, cũng là đại diện cho thân phận của chủ nô cao cấp, là một phần của hoạt động xã hội.

Nhưng sau này, sinh mệnh trở nên quan trọng hơn, việc giết người từ vấn đề giữa các chủ nô, biến thành vấn đề của cộng đồng xã hội, cuối cùng trở thành vấn đề của pháp luật, quan niệm vẫn luôn thay đổi, có lẽ tương lai cùng với sự phát triển của công nghệ, ký ức và linh hồn có thể sao chép, thế nên việc phá hủy cơ thể cũng không còn là tội phạm nữa.

Khái niệm sẽ được định nghĩa lại hoàn toàn mới.

Anh có thể cho tôi biết câu trả lời không.

Điên Đảo Thánh Hộ hỏi: Tội là gì.

Ta cảm thấy Tiên Tri Hệ Thống phát triển nông nghiệp vẫn rất hiệu quả, ít nhất quốc gia này đã không còn người chết đói nữa, chỉ riêng điểm này đã nên cảm ơn Tiên Tri Hệ Thống.

Vì không chết đói, cậu mới suy nghĩ về vấn đề này.

Ở những nơi khác, rất nhiều người vẫn đang phiền não vì vấn đề cơm ăn, cậu nói xem đối với họ tội là gì.

Cậu đang suy nghĩ về một vấn đề không có câu trả lời thống nhất, một câu trả lời sẽ thay đổi theo ý thức hệ, theo sự thay đổi của thời đại.

Nhưng ít nhất ở quốc gia này, thời đại này, phải có một câu trả lời.

Điên Đảo Thánh Hộ rất cố chấp, hắn muốn biết câu trả lời của Đỗ Lan.

Nếu cậu nhất định phải biết, vậy thì đó chính là quy tắc của Tiên Tri, chỉ cần chỉ số phạm tội của cậu không cao, vậy thì không tính là phạm tội, dù có bị bắt cũng không ai có thể xét xử cậu.

Đỗ Lan cho rằng quy tắc hiện tại chính là như vậy: Nhưng có một điểm là không thể thông qua ngoại vật để khống chế và lừa dối, mà là bản thân chỉ số phạm tội không tăng cao, đó chính là miễn tội thể chất, dưới quy tắc của Tiên Tri là thể chất không phạm tội.

Điên Đảo Thánh Hộ, người đàn ông tóc trắng này, không hài lòng với câu trả lời của Đỗ Lan, bởi vì Đỗ Lan đã đồng ý với tính uy quyền của hệ thống Tiên tri, nhưng hắn lại không tin rằng có thứ gì đó có thể cao hơn nhân tính: Chính vì mọi người đều nghĩ như vậy, nên tôi mới phải vạch trần bộ mặt thật của hệ thống Tiên tri.

Mục tiêu rất vĩ đại, cho nên các người cần sự giúp đỡ của tôi, chỉ để cho người dân nước này thấy được chân tướng của hệ thống Tiên tri sao.

Chậc chậc, tôi nghĩ tôi không giúp được các người đâu.

Thôi Cửu Thánh lập tức kích động: Không phải anh vẫn luôn phản đối hệ thống Tiên tri sao, tại sao lại từ chối.

Đỗ Lan tỏ ra điều này là lẽ dĩ nhiên: Hai người các ngươi vẫn còn ở tầng thứ nhất, làm sao hiểu được suy nghĩ của ta ở tầng thứ năm.

Phải có hệ thống Tiên tri thì ta mới có thể phản đối, nếu các ngươi phơi bày hệ thống Tiên tri, nếu dân chúng tắt nó đi, ta còn phản đối thế nào nữa.

Ta còn làm sao duy trì được cảm giác ưu việt về trí tuệ của mình.

Đỗ Lan cho biết mình chính là dựa vào việc phê phán hệ thống Tiên tri để duy trì sự đi trước thời đại và cảm giác ưu việt vô cùng: Không có hệ thống Tiên tri, Mặc Phỉ Tư cũng chẳng là gì cả.

Đỗ Lan quả nhiên là cao thủ suy nghĩ nhiều tầng, lý do đưa ra khiến người ta khó mà phản đối.

Mặc Phỉ Tư rất nổi tiếng, mọi người đều biết hắn là tiên phong chống lại hệ thống Tiên tri, nhưng nếu không có hệ thống Tiên tri, thì Mặc Phỉ Tư cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Thôi Cửu Thánh và Điên Đảo Thánh Hộ ngây người, họ cũng coi như là người từng trải, đã gặp qua rất nhiều kẻ xấu, những kẻ đó mỗi người xấu một kiểu, hoặc ti tiện, hoặc vô sỉ, hoặc khiến người ta đồng cảm, nhưng chưa có ai như Đỗ Lan khiến người ta phải đau đầu đến thế.

Chúng ta đi.

Điên Đảo Thánh Hộ rất thất vọng về Đỗ Lan, hắn không nên tin rằng Mặc Phỉ Tư sẽ có tư tưởng kiên định giống như họ.

Thôi Cửu Thánh nhìn thần tượng một thời của mình, lúc này lại rất thất vọng: Không ngờ anh lại là một Mặc Phỉ Tư như vậy.

Tôi sẽ chú ý đến hành động của các người, Đỗ Lan nói.

Ánh mắt của Điên Đảo Thánh Hộ trở nên nguy hiểm: Tốt nhất anh đừng cản trở chúng ta.

Các người cứ tự nhiên, nhưng có một điểm tôi vẫn phải nói cho các người biết, xuất phát điểm của việc tôi phản đối hệ thống Tiên tri là để mỗi người đều có thể trở nên tốt hơn.

Nếu các người vì hoàn thành mục tiêu của mình mà giết hại người vô tội, các người sẽ biết nắm đấm sắt của Mặc Phỉ Tư tung ra vì ai.

Điều này tương đương với lời tuyên chiến, rõ ràng Đỗ Lan đã biết chuyện họ sắp làm là vô cùng tà ác.

Chúng ta đi.

Điên Đảo Thánh Hộ không trả lời, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Họ muốn cung cấp sự trợ giúp cho những kẻ sát nhân.

Từ rất lâu trước đây, Điên Đảo Thánh Hộ đã luôn tìm kiếm những tên tội phạm đó, và cung cấp cho chúng sự giúp đỡ, giúp chúng phạm tội.

Sở dĩ làm vậy là vì hắn phải tìm ra sự chính đáng cho hành vi của mình, hắn thông qua những kẻ bên lề không được như ý trong hệ thống này để xác định rằng hệ thống là một sai lầm, qua đó không ngừng củng cố nền tảng tư tưởng của mình, dù sao việc đối đầu với cả xã hội không phải là chuyện có thể làm một cách tùy tiện, phải có tư tưởng đủ kiên định mới được.

Hắn hết lần này đến lần khác nhìn thấy những nghịch lý và sự bất hợp lý của xã hội, qua đó phản đối luận điệu mà hệ thống Tiên tri đưa ra xã hội cần mỗi người bất kể là ai cũng được, đây là ân sủng mà hệ thống Tiên tri mang đến cho nhân loại.

Nhưng trên thực tế, vẫn còn rất nhiều người không những không cảm thấy mình nhận được ân sủng, mà ngược lại còn có cảm giác bị thần linh ruồng bỏ.

Và Điên Đảo Thánh Hộ chính là muốn lấp đầy sự trống rỗng của những người lạc lối này, thấu hiểu họ, nhận được sự ủng hộ của họ.

Đáng tiếc Điên Đảo Thánh Hộ chỉ cảm thấy hệ thống đã che lấp nhân tính, lại không nhìn thấy điều kiện tất yếu cho sự tồn tại của hệ thống, không thấy được bản thân hệ thống chính là sự thể hiện cực đoan của nhân tính.

Trong mắt Điên Đảo Thánh Hộ, chỉ có nhân tính mà hắn cho là đúng mới là nhân tính, hắn rất tận hưởng cảm giác trở thành thần linh nhìn xuống thế gian, hắn rất vui vẻ quảng bá suy nghĩ của mình như là một nhận thức phổ quát, cho nên hắn sẽ giết hại người vô tội, vì hắn không cảm thấy mình làm sai, ngược lại còn cảm thấy mình nên làm như vậy.

Người trẻ tuổi a, Đỗ Lan tỏ vẻ tuổi trẻ thật tốt, có trung nhị cũng có thể được tha thứ.

Cục An toàn phát hiện một vụ án robot giết người, đây là một nhà xưởng không lắp đặt camera giám sát.

Vì công việc cường độ cao trong nhà xưởng rất dễ dẫn đến hiện tượng chỉ số phạm tội tăng cao, vì lợi ích của mình, ông chủ đã không lắp đặt camera.

Đồng thời ông ta còn cố ý nới lỏng việc bắt nạt để cho công nhân có một lối thoát để giải tỏa.

Rõ ràng hệ thống vẫn bị con người chi phối, sức mạnh của tư bản vẫn tồn tại, ở rất nhiều nơi hệ thống vẫn có những điểm mù.

Những việc làm của ông chủ này tuy không đạo đức, nhưng không vi phạm pháp luật, ông ta vì tối đa hóa lợi ích, để công nhân bắt nạt kẻ yếu, ổn định chỉ số phạm tội của họ, giúp họ chịu được áp lực công việc, có thể nói là một cách làm vô cùng thông minh, cũng là một cách làm rất tư bản, chỉ cần không hy sinh lợi ích của mình, thì tôn nghiêm của người khác có là gì.

Nhưng bây giờ trong nhà xưởng đã xảy ra một vụ robot giết người, trừ phi đây là trí tuệ nhân tạo thức tỉnh, nếu không thì đây chính là một vụ mưu sát thông qua robot.

Xưởng trưởng tỏ vẻ hợp tác, nhưng thực chất lại nói một đằng làm một nẻo, đủ kiểu không hợp tác, cuối cùng bất đắc dĩ mới cho Giám thị giả và Chấp hành giả vào nhà xưởng điều tra, nhưng ông ta kiên quyết không đồng ý quét chỉ số phạm tội của công nhân.

Trong một môi trường mà chỉ số là tất cả, không phải ai cũng sẵn lòng chấp nhận môi trường làm việc áp lực cao, vì nguy cơ chỉ số tăng cao là quá lớn.

Ví dụ như các Giám thị quan trong Cục An toàn cũng có nguy cơ này, người đàn ông đeo kính cấp trên của Thường Thủ Chu chính vì thường xuyên tham gia vào các vụ án kinh hoàng, nên chỉ số phạm tội quanh năm đều gần chạm ngưỡng giới hạn phải tiếp nhận điều trị.

Có thể nói nếu các ngành nghề đều tuân thủ nghiêm ngặt sự giám sát của hệ thống Tiên tri, thì những vị trí áp lực cao chắc chắn sẽ tạo ra rất nhiều người cần điều trị.

Đây là gánh nặng cho nhà xưởng, cũng là gánh nặng cho các cơ quan y tế, và cũng là gánh nặng cho cá nhân tiếp nhận điều trị.

Cho nên nhà xưởng từ chối giám sát, còn công nhân thì thông qua bắt nạt để giải tỏa áp lực, đều là những biện pháp đối phó được sinh ra trong hoàn cảnh đặc định này, mà hệ thống Tiên tri lại không thể tự tối ưu hóa để giải quyết vấn đề này.

Cuối cùng chỉ có thể dựa vào sự tự điều chỉnh của xã hội.

Đương nhiên đây cũng là cách làm đùn đẩy trách nhiệm cho nhau, xưởng trưởng không muốn chịu trách nhiệm, cũng không muốn chịu tổn thất, nếu không ông ta hoàn toàn có thể chấp nhận giám sát.

Vì vậy, trong phạm vi cho phép của hệ thống Tiên tri, ông ta đã chọn giải pháp nguyên thủy, đồng thời đẩy trách nhiệm cho hệ thống Tiên tri.

Mà hệ thống Tiên tri biết những tình huống này, nhưng lại không tự tối ưu hóa, cũng không muốn gánh vác rủi ro của việc tối ưu hóa.

Cho nên tình huống này xuất hiện trong nhà xưởng cũng là do xưởng trưởng và hệ thống Tiên tri cùng nhau không chịu trách nhiệm mà tạo thành.

Và người cuối cùng gánh chịu trách nhiệm là một công nhân, một công nhân bị bắt nạt, anh ta trở thành nạn nhân duy nhất trong toàn bộ hệ thống này.

Dù sao vì sự tồn tại của anh ta, xưởng trưởng không cần chịu trách nhiệm, hệ thống Tiên tri không cần tối ưu hóa, các công nhân cũng có kênh để giải tỏa, tất cả kết quả chỉ là một người không được yêu thích phải trả giá bằng việc nhân cách bị sỉ nhục mà thôi.

Một nhân cách nhỏ bé bị hủy hoại, nhưng cả xã hội lại được lợi, quá hời.

Đây chẳng qua chỉ là một hạt bụi nhỏ của thời đại, ngẫu nhiên rơi xuống đầu một kẻ xui xẻo nào đó.

Giảo Ngão Thận Dã nhìn thấy tình huống này liền phán đoán người công nhân bị sỉ nhục chính là hung thủ, vì anh ta có động cơ giết người.

Nhưng trong nhà xưởng không có mạng, không thể sử dụng Chi Phối Giả để quét, cho nên chỉ có thể dùng phương pháp phá án nguyên thủy hơn, đó chính là phép khích tướng, chọc giận hung thủ, để hắn ra tay.

Thực ra từ trước đến nay, nhân loại chẳng có gì thay đổi, pháp luật có lỗ hổng, hệ thống Tiên tri cũng có lỗ hổng, cho nên tội phạm luôn xảy ra ở những góc khuất.

Cái gọi là thế giới tốt đẹp hơn chẳng qua là vì chiến tranh thế giới một lần nữa thúc đẩy sức sản xuất mà thôi.

Chương 2055

Tuy nhiên, hệ thống Tiên tri cũng là một thử nghiệm quý giá.

Dù Đỗ Lan vẫn luôn phê phán hệ thống Tiên tri, nhưng hệ thống với tư cách là một chế độ mới khiến toàn bộ người dân Nhật Bản tin phục, điều này quả thực đã giành được sự tin tưởng của mọi người ở mức độ lớn nhất, giúp cho quốc gia này có thể vận hành.

Phải biết rằng việc thiết lập một chế độ có thể khiến mọi người đều tin phục khó khăn đến nhường nào, việc làm cho đa số người hài lòng không hề dễ dàng.

Vì mỗi quốc gia đều có quốc dân tính khác nhau, nên chế độ xuất hiện cũng sẽ hoàn toàn khác nhau.

Người Nhật Bản vì đùn đẩy trách nhiệm, nên thường hay làm mờ khái niệm, hệ thống Tiên tri chính là sự lựa chọn của quốc dân, đại bộ phận quốc dân đều đồng tình.

Đương nhiên mọi chế độ khi mới bắt đầu mọi người đều sẽ đồng tình, sau đó theo thời gian bắt đầu xuất hiện lỗ hổng, bắt đầu vá víu, đến cuối cùng vá víu đã không đủ, thì cần phải bắt đầu lại từ đầu.

Lịch sử nhân loại chính là không ngừng lặp lại, nếu sức sản xuất có thể duy trì cuộc sống của mọi người, dù có vá víu nhiều hơn nữa, mọi người cũng có thể tạm bợ qua ngày, điều duy nhất khó chịu chính là rất nhiều người có chí lớn chắc chắn không có ngày ngóc đầu lên được.

Đến lúc đó, mọi người không những không giúp đỡ những người có chí lớn, mà ngược lại còn xem những người này như những con quái vật đáng sợ.

Mà lỗ hổng luôn bị những kẻ xấu phơi bày ra, dù sao bất kỳ chế độ nào cũng không nên dùng để quy phạm người tốt.

Người tốt không cần quy phạm cũng sẽ không làm sai, nhưng kẻ xấu thì không.

Bây giờ tất cả những gì xảy ra trong nhà xưởng cũng có thể coi là chuyện do kẻ xấu vì lợi ích mà gây ra.

Bắt nạt, rồi người bị bắt nạt biến thành hung thủ, đây không phải là một hung thủ lý trí, hắn chỉ nhận được phần mềm vượt qua mạng lưới an toàn, có được phương thức giết người, nếu không có được phần mềm này, hắn sẽ còn tiếp tục nhẫn nhịn.

Cho nên phép khích tướng rất dễ thành công, Giảo Ngão Thận Dã đã chọc giận hung thủ, khiến hung thủ ra tay, bây giờ vấn đề duy nhất là những robot tự động kia đang truy sát tới, nhưng họ lại không thể khởi động Chi Phối Giả.

Chi Phối Giả cần quét mới có thể phóng thích, trong nhà xưởng không có mạng.

Đây là một cuộc rượt đuổi kinh hoàng, những cỗ máy giết người có thể nghiền nát bê tông, còn Giám thị giả, Chấp hành giả chỉ là thân xác máu thịt, căn bản không thể chống lại sự tấn công của robot, họ cần khởi động Chi Phối Giả.

Chỉ có thể dùng mạng di động, nhưng cần phải kéo một đường dây mạng vào nhà xưởng, điều này cần thời gian.

Trong khoảng thời gian này, chạy trốn là lựa chọn tốt nhất.

Chạy đua với những cỗ máy giết người, thật sự kích thích như đang nhảy múa trên lưỡi dao.

Sau cơn căng thẳng kích thích, hung thủ bị bắt sống, vì Thường Thủ Chu là một Giám thị giả bảo thủ, nên cô hy vọng hung thủ có thể tiếp nhận sự phán xét của pháp luật, chứ không phải bị bắn chết trực tiếp.

Trên thực tế, hung thủ cũng đã khai ra một số thông tin, ví dụ như có người đã cung cấp phần mềm giết người, rõ ràng có kẻ đang thông qua mạng lưới phát tán những thứ nguy hiểm.

Người nguy hiểm nhất trên mạng chắc chắn là Mặc Phỉ Tư, nhưng trước đây chưa từng có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy Mặc Phỉ Tư sẽ ra tay giết người.

Người nói là một ngự tỷ tóc vàng, cô là nhân viên tình báo của Cục An toàn, đồng thời cũng là một cô nàng bách hợp, được mệnh danh là nữ thần tình báo.

Rất nhiều thông tin của Cục An toàn đều do cô điều tra ra, bây giờ cô nói cho mọi người biết hacker có thần thông quảng đại nhất trên mạng Mặc Phỉ Tư có khả năng làm được những chuyện này.

Mặc Phỉ Tư.

Thường Thủ Chu lần đầu tiên nghe đến cái tên này.

Đó là một hacker trên mạng, tội phạm bị truy nã số một của Cục An toàn, nhưng chưa từng có ai bắt được hắn.

Từ khi hệ thống Tiên tri ra đời, Mặc Phỉ Tư đã luôn đăng tải những ngôn luận phản đối hệ thống Tiên tri, thậm chí rất nhiều lần đều bị hắn đoán trúng.

Ví dụ như Mặc Phỉ Tư từng nói hệ thống Tiên tri sẽ sử dụng vũ khí quân sự để tấn công tội phạm, trở thành một bạo chúa sử dụng áp lực cao.

Nhưng dù hắn vẫn luôn phản đối hệ thống Tiên tri, không có bất kỳ thông tin nào cho thấy hắn đã phạm tội ở bên ngoài mạng lưới.

Giảo Ngão Thận Dã nói: Hắn giống một ông già cố chấp hơn.

Điều tra xem, còn ai có năng lực hacker như vậy.

Cần thời gian.

Nữ thần tình báo nói: Nhưng nói đến Mặc Phỉ Tư, gần đây trên mạng lại có một bài viết mới, càng thêm cực đoan, trong bài viết mới hắn quả thực đã nói sẽ hành động.

Hành động gì.

Không rõ, nhưng người hưởng ứng rất đông, có lẽ không lâu nữa chúng ta sẽ biết Mặc Phỉ Tư rốt cuộc muốn làm gì.

Mọi người vừa nghe liền biết tương lai sẽ càng thêm bận rộn.

Cuộc điều tra vẫn đang tiếp diễn, thông qua ID mạng của hung thủ, họ phát hiện hung thủ thường xuyên tham gia một buổi tụ tập trên mạng, là một hoạt động lớn do một người nổi tiếng trên mạng tổ chức, nói không chừng đây sẽ là manh mối.

Người của Cục An toàn phải đi điều tra.

Vì có lớp phủ hình chiếu, nên các loại hình ảnh kỳ lạ trên mạng đều có thể được chiếu ra thế giới thực, cho nên thế giới thực luôn xuất hiện những cảnh tượng thị giác kỳ hình quái trạng.

Vì vậy, buổi offline của cư dân mạng cũng tràn ngập những khung cảnh mộng ảo, vì toàn bộ đều được chiếu ra, mọi người đều sẽ hóa thân thành hình tượng trên mạng của mình, đó thật sự là một cuộc diễu hành của trăm quỷ.

Nhưng đây chính là buổi tụ tập của người chơi mạng, muốn tìm manh mối, Cục An toàn cũng phải tham gia vào vũ hội hóa trang này.

Một tòa lâu đài rực rỡ kỳ ảo được chiếu ra, có lẽ hình dạng ban đầu chỉ là một biệt thự bình thường, nhưng dưới tác dụng thần kỳ của lớp phủ hình chiếu, màu sắc trở nên sặc sỡ, ngoại hình trở nên khoa trương, trời ngựa tung bay, không bị ràng buộc, thời đại này, thực tế và hư ảo đã bị làm mờ đi.

Chỉ cần có lớp phủ, xấu có thể biến thành đẹp, nhà nát có thể biến thành lâu đài, đại bộ phận nhu cầu tâm lý của con người đều có thể nhận được sự thỏa mãn thông qua hình chiếu này.

Dù thực tế không hề thay đổi, nhưng về mặt thị giác lại là một sự hưởng thụ vô cùng.

Người nổi tiếng trên mạng tổ chức buổi tụ tập chính là nhờ vào việc lập trình lớp phủ hình chiếu mà trở thành thần tượng, hình tượng của hắn là một tên hề, nhưng trong mắt người hâm mộ hắn là vị thần toàn năng, hắn có thể thiết kế ra những cảnh tượng thị giác mà mọi người đều mơ ước.

Những người hy vọng được hắn giúp đỡ, có việc cầu xin hắn đều sùng bái, ngưỡng mộ, yêu mến hắn.

Thế là người nổi tiếng trên mạng trở thành thần linh, và hắn rất tận hưởng cảm giác làm thần, nhưng nếu chỉ là hư vinh thì cũng không phạm tội.

Tuy nhiên, trên thực tế, người nổi tiếng trên mạng này ngầm có liên hệ với Thôi Cửu Thánh, họ thông qua mạng lưới để lựa chọn tội phạm, thao túng tội phạm, mục đích chính là để quan sát xem hệ thống Tiên tri và Cục An toàn sẽ hành động như thế nào.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, chỉ có biết trước phản ứng của kẻ địch, mới có thể đánh bại họ.

Người nổi tiếng trên mạng chính là một trong những đối tác của họ, lợi dụng sự nổi tiếng của hắn để tạo ra nhiều tội phạm hơn.

Nhưng tên công nhân trước đó quả thực quá yếu đuối.

Tôi tưởng người của Cục An toàn sẽ giết hắn, không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Thôi Cửu Thánh không hiểu, không biết tại sao lần này hung thủ lại bị bắt sống, đây không phải là phong cách của Cục An toàn.

Việc bắt sống lần này khiến Cục An toàn có khả năng tiếp tục điều tra, ngay cả người nổi tiếng trên mạng cũng có thể bị lộ.

Xem ra trong Cục An toàn cũng đã xuất hiện thay đổi.

Điên Đảo Thánh Hộ rất ngạc nhiên, đồng thời cũng rất tò mò: Rốt cuộc là thay đổi gì đã khiến Cục An toàn thay đổi phương thức hành động bấy lâu nay.

Là một người mới, là người mới đang kiên định dùng phương pháp phiền phức để giải quyết vấn đề, chứ không phải bắn chết cho xong chuyện, cô nghiêm khắc tuân thủ pháp quy, nhưng không lạm dụng pháp quy.

Cục An toàn bắt đầu tiếp xúc với sự tồn tại của kẻ địch bí ẩn, nhưng Thôi Cửu Thánh và Điên Đảo Thánh Hộ rất biết cách tráng sĩ chặt tay, vì bây giờ vẫn chưa thể để Cục An toàn tìm ra họ, cho nên nếu người nổi tiếng trên mạng bị Cục An toàn nhắm tới, thì chỉ có thể từ bỏ.

Dù người nổi tiếng trên mạng quả thực là một công cụ rất tốt, nhưng khi cần thiết cũng chỉ có thể hy sinh hắn.

Người của Cục An toàn đang truy đuổi gắt gao, thực ra vốn dĩ họ không cần phải làm như vậy, vì họ với tư cách là tay sai chỉ cần giúp hệ thống Tiên tri tiêu diệt những người có chỉ số quá cao là được rồi, căn bản không cần phải tham gia phá án.

Nhưng Thường Thủ Chu là một người kiên định, chỉ cần là pháp luật quy định, cô đều sẽ hoàn thành một cách cẩn thận, vì chỉ có như vậy xã hội mới vận hành trôi chảy hơn.

Trước khi gia nhập Cục An toàn, cô chưa bao giờ biết Cục An toàn luôn bắn chết mục tiêu, cô vẫn luôn cho rằng Cục An toàn là tổ chức cần thiết để duy trì sự vận hành của xã hội, nhưng trên thực tế công việc của Cục An toàn giống như đao phủ hơn là nhân viên an toàn.

Mặc Phỉ Tư, ngài đã cho chúng tôi thấy hành động của Cục An toàn, hy vọng chúng tôi làm gì.

Người nổi tiếng trên mạng này có thể nói là hậu bối của Mặc Phỉ Tư, bây giờ Cục An toàn đang truy lùng hắn, Mặc Phỉ Tư lại cho mọi người biết những tình huống này, chắc không phải chỉ để xem kịch chứ.

Những người theo Mặc Phỉ Tư đều rất trung thành, họ sẵn sàng làm mọi thứ cho Mặc Phỉ Tư.

Đương nhiên điều này không chỉ vì Mặc Phỉ Tư do Đỗ Lan hóa thân có tài lừa gạt, mà còn vì hắn đã thể hiện thần tích, hắn có thể khiến người ta xâm nhập vào tiềm thức, có thể thay đổi hiện thực thông qua việc sửa đổi tiềm thức.

Ví dụ như người hâm mộ số một của Đỗ Lan, con gái của ông ta mắc bệnh nặng sắp chết, ngay cả công nghệ tiên tiến nhất cũng không cứu được, nhưng Đỗ Lan lại thông qua thế giới tiềm thức để cứu sống con gái ông ta.

Từ đó ông ta sùng bái Đỗ Lan như thần linh.

Có thể nói Mặc Phỉ Tư chính là chân thần của thế giới mạng, những người theo Đỗ Lan ít nhiều đều có thành phần tín ngưỡng, vòng tròn nhỏ của hắn cũng có không khí tôn giáo rất đậm đặc.

Dù sao Đỗ Lan nói gì cũng đúng, tín đồ chưa bao giờ suy nghĩ, đây chính là mảnh đất của tôn giáo.

Tôn giáo chính là nói cho tín đồ biết phải làm thế nào, chứ không nói cho họ biết tại sao lại làm như vậy.

Không ai nghi ngờ Đỗ Lan, Đỗ Lan nói gì là nấy.

Bây giờ họ đã chuẩn bị sẵn sàng.

Cũng sắp đến lúc rồi, chúng ta đã chuẩn bị lâu như vậy, linh hồn cứu rỗi cuối cùng cũng xuất hiện, đây là một người tuyệt đối không lay chuyển, cô ấy cuối cùng sẽ thúc đẩy thế giới thay đổi.

Đỗ Lan nói: Và việc chúng ta cần làm bây giờ là giúp đỡ cô ấy.

Chờ lệnh của ngài.

Đỗ Lan cho biết bước đầu tiên là lấy trộm một cơ thể nhân tạo, đây là một loại cơ thể máy móc mô phỏng, chỉ cần một bộ não là có thể khiến nó hoạt động như người thật.

Công nghệ này có thể cứu sống vô số người, nhưng hệ thống Tiên tri lại không quảng bá công nghệ này, chỉ có bản thân hệ thống Tiên tri đang sử dụng.

Chương 2056

Hơn hai trăm bộ não, mỗi lần đều sẽ phân ra một bộ não để điều khiển cơ thể nhân tạo đảm nhận chức vụ Cục trưởng Cục An toàn, trực tiếp hạ đạt nhiệm vụ công tác của Cục An toàn.

Công nghệ này đã trưởng thành, nhưng lại bị hệ thống Tiên tri kiểm soát.

Tuy nhiên, nhà xưởng công nghệ cơ thể nhân tạo đã sớm bị Đỗ Lan khóa chặt, bên trong có mấy chục cơ thể dự phòng, bây giờ nên mượn dùng một chút.

Những cơ thể này đều đã được phun lớp phủ hình chiếu, nhưng đầu óc trống rỗng, vẫn cần lắp một bộ não vào.

Nhưng không có não cũng được, lắp chip vào là được rồi.

Người hâm mộ số một của Đỗ Lan chính là người phụ trách nhà xưởng, ông ta đã nhận được con chip, lắp nó vào bên trong cơ thể nhân tạo.

Trước đó, người hâm mộ số một chưa bao giờ gặp Đỗ Lan, Đỗ Lan giống như một nhân cách siêu phàm hư cấu trên thế giới mạng, cho đến tận bây giờ mới dùng cơ thể nhân tạo để xuất hiện trong thế giới thực.

Mặc Phỉ Tư, chào mừng ngài đến với thế giới thực.

Người hâm mộ số một kích động nói.

Cơ thể nhân tạo mở mắt, đồng thời lớp phủ hình chiếu nhanh chóng hoạt động, chiếu ra hình dạng của Đỗ Lan: Rất tốt, như vậy bước đầu tiên của chúng ta đã hoàn thành.

Công nghệ cơ thể nhân tạo không tồi, đáng tiếc không kịp tham gia chiến tranh thế giới thứ ba, nếu không chiến tranh chắc chắn sẽ còn tiếp tục, vì một khi có cơ thể nhân tạo, hình thái sinh mệnh sẽ bị viết lại.

Cũng chính vì những cơ thể nhân tạo này không phải dùng cho mục đích quân sự, nên dùng không được thuận tay cho lắm, nhưng so với thân xác thịt, cơ thể máy móc vẫn đủ mạnh mẽ: Bây giờ đến lúc đi chào hỏi Cục An toàn rồi.

Công việc điều tra người nổi tiếng trên mạng đã có tiến triển dưới sự kiên trì của Thường Thủ Chu, cô tìm được một người sẵn sàng tố giác, người này vì không ưa hành vi của người nổi tiếng trên mạng, đã bí mật nói cho Thường Thủ Chu một số bí mật, giúp Cục An toàn có thể xác định chính xác danh tính của hắn.

Nhưng khi Cục An toàn đến bắt người nổi tiếng trên mạng, hắn lại trốn thoát, ngược lại còn hại chết người tố giác.

Thường Thủ Chu rất tự trách, cô cảm thấy là do mình không bảo vệ được an toàn cho người cung cấp thông tin, không những không bắt được người nổi tiếng trên mạng, mà còn hại chết người cung cấp thông tin.

Nhưng Giảo Ngão Thận Dã an ủi cô, chuyện này không phải lỗi của cô, người cung cấp thông tin là tự mình đưa tin, người cũng không phải do Thường Thủ Chu giết, họ ngoài việc không bắt được hung thủ ngay từ đầu, thì không có gì phải chịu trách nhiệm cả.

Lời này nói ra, chuyện này quan trọng nhất chính là vì người nổi tiếng trên mạng không bị bắt, nên mới hỏng chuyện chứ.

Nhưng việc không bắt được người nổi tiếng trên mạng là trách nhiệm của cả Cục An toàn, không phải là trách nhiệm của một mình Thường Thủ Chu.

Lúc này, người nổi tiếng trên mạng đang đắc ý, hắn cho rằng chỉ cần mình trốn đi là có thể trở thành kẻ ngoài vòng pháp luật như Thôi Cửu Thánh, hắn vô cùng coi thường Cục An toàn.

Nhưng ngay khi hắn cảm thấy mọi chuyện đều ổn, đang trốn trong khách sạn hưởng thụ cuộc sống, thì nghe một tiếng ầm, một bóng người từ bên ngoài lao vào, rơi xuống phòng khách sạn.

Cục An toàn, hay là thứ gì khác.

Đỗ Lan không nói gì, mà trực tiếp điều khiển cơ thể nhân tạo tung ra một chiêu Cơ giới cách đấu kỹ, thông qua từ trường bên trong cơ thể nhân tạo để thúc đẩy dung dịch ion vận chuyển tốc độ cao, giống như nội lực phóng ra sức phá hoại sánh ngang với Chi Phối Giả.

Ầm.

Người nổi tiếng trên mạng bị đánh trúng chỉ cảm thấy mình bị cuốn vào một cơn lốc xoáy, cả người không thể kiểm soát mà lùi lại, va vào tường, trực tiếp đâm thủng cả bức tường.

Phụt, cả người hắn đều không ổn, loại đau đớn bạo lực này đã rất hiếm thấy.

Vì Cục An toàn chỉ có hai lựa chọn là thôi miên và bắn chết, sẽ không sử dụng bạo lực.

Đau quá, mình là vị thần được mọi người theo đuổi, sao lại có người dám đánh mình.

Còn bức tường cũng bị đâm thủng, đối phương thật sự là người sao.

Ngươi đã làm mất mặt đám cư dân mạng chúng ta.

Đỗ Lan đánh gục người nổi tiếng trên mạng trước, sau đó ở đây đợi người của Cục An toàn đến.

Người nổi tiếng trên mạng quả thực đã xem thường Cục An toàn, Cục An toàn truy đuổi không tha.

Giảo Ngão Thận Dã là người đầu tiên đến khách sạn, liền phát hiện trong phòng không chỉ có phạm nhân cần bắt giữ, mà còn có một người lạ mặt.

Chi Phối Giả quét, nhưng không thể quét ra chỉ số, vì cơ thể nhân tạo hoàn toàn là máy móc, không có não, chỉ là Đỗ Lan đang điều khiển từ xa mà thôi.

Không có chỉ số.

Giảo Ngão Thận Dã sững sờ, tình hình không đúng.

Đỗ Lan cười nói: Tôi giúp các người bắt được phạm nhân, anh lại dùng súng chĩa vào tôi, như vậy không tốt lắm đâu.

Giảo Ngão Thận Dã, tôi vẫn luôn chú ý đến anh đấy.

Anh là ai.

Giảo Ngão Thận Dã lạnh lùng nói.

Anh vì cái chết của đồng đội mà chỉ số tăng cao, cuối cùng mất tư cách Giám thị giả, biến thành Chấp hành giả, ngược lại đã giải phóng bản tính của mình.

Đỗ Lan kể lại từng trải nghiệm của đối phương, sau đó nói: Tôi là Mặc Phỉ Tư, là người dẫn dắt các người.

Giảo Ngão Thận Dã đứng ngây tại chỗ, một huyền thoại lại xuất hiện, quá đột ngột.

Mặc Phỉ Tư, huyền thoại của thế giới mạng, không ai biết Mặc Phỉ Tư có thật sự tồn tại hay không, có lẽ trước đây đã từng tồn tại, nhưng bây giờ thời thế đã thay đổi, không ai có thể xác định Mặc Phỉ Tư trước mắt có phải là Mặc Phỉ Tư của ngày xưa hay không.

Giảo Ngão Thận Dã là một nhân viên an toàn ưu tú, trước khi trở thành Chấp hành giả, anh đã là một Giám thị quan tài giỏi, nhưng cuối cùng anh đã không kiểm soát được chỉ số của mình tăng lên, khi đồng đội của mình bị làm thành tác phẩm trưng bày ghê rợn, cả người anh đều suy sụp.

Đương nhiên đó đã là chuyện của quá khứ, bây giờ anh nhìn người đàn ông tự xưng là Mặc Phỉ Tư trước mắt, quan sát tình hình trong phòng khách sạn, phát hiện bức tường đã vỡ, phạm nhân vẫn đang rên rỉ, rõ ràng Mặc Phỉ Tư đã sử dụng vũ khí.

Anh không cần tiếp tục dùng Chi Phối Giả chĩa vào tôi đâu, dù sao cũng vô dụng.

Đỗ Lan nói: Tôi xuất hiện ở đây là để nói cho các anh biết, ngọn gió của thời đại đã thổi lên, sự thay đổi sắp đến rồi.

Đối mặt với những lời lẽ khó hiểu này, Giảo Ngão Thận Dã chỉ muốn bắt giữ đối phương, Chi Phối Giả không dùng được, vậy thì ra tay.

Giảo Ngão Thận Dã đã được huấn luyện kỹ năng chiến đấu cấp cao nhất của Cục An toàn, nếu không phải vì nhìn thấy đồng đội biến thành tác phẩm ghê rợn, anh tuyệt đối là ngôi sao mới của Cục An toàn.

Ra tay, nhanh chóng nắm lấy sơ hở bên sườn của Đỗ Lan, quả quyết tung quyền.

Tuy nhiên, tốc độ của cơ thể nhân tạo nhanh hơn, sức mạnh lớn hơn, hơn nữa Đỗ Lan còn là một cao thủ võ thuật thực sự, hắn ngay cả Bắc Đẩu Thần Quyền cũng biết, thứ hắn không sợ nhất chính là đấu võ.

Đối mặt với kỹ năng chiến đấu của một kẻ phàm nhân như Giảo

Ngão Thận Dã, Đỗ Lan chỉ cần một lần nữa khởi động lực điện từ để thúc đẩy dòng chảy dung dịch ion trong cơ thể nhân tạo, một luồng sức mạnh đáng sợ được tích tụ và sắp bùng nổ.

Bản năng của dã thú đã cứu Giảo Ngão Thận Dã, ngay khi anh sắp đánh trúng mục tiêu, anh cảm thấy một luồng nguy hiểm ập đến, thế là anh thu lực nhảy lùi lại, gần như với tốc độ nhanh nhất đã thoát khỏi phạm vi tấn công của kẻ địch.

Ầm.

Cơ thể nhân tạo một quyền đấm thủng trần nhà, bộ vest đen của Giảo Ngão Thận Dã cũng bị ảnh hưởng, anh nhìn thấy những mảnh vải đen và cúc áo cùng bay lên.

Đây không phải là người, người không thể nào phóng ra sức tấn công như vậy, Chi Phối Giả cũng chỉ có sức phá hoại như thế này mà thôi.

Rốt cuộc anh là thứ gì, rốt cuộc muốn làm gì.

Giảo Ngão Thận Dã biết nếu vừa rồi Mặc Phỉ Tư không tấn công lên trên, mà là tấn công về phía trước, mình chắc chắn sẽ bị thương, nhưng đối phương lại cố ý đánh lệch, hoàn toàn không biết ý đồ của hắn.

Hệ thống Tiên tri phải bị lật đổ, nhưng thực tế là cho dù lật đổ hệ thống Tiên tri, hiện tại cũng không ai có dũng khí đứng ra lãnh đạo quốc gia này.

Anh có biết căn bệnh của quốc gia này là gì không.

Giảo Ngão Thận Dã không biết, có lẽ là quá phụ thuộc vào hệ thống Tiên tri, nhưng chuyện này không thể nói ra.

Mỗi nền văn minh đều có cơ chế tự bảo vệ, đặc biệt là ở một nơi như Nhật Bản của các người, không chỉ vị trí địa lý hẻo lánh, mà văn minh còn mong manh dễ vỡ.

Núi lửa, sóng thần, động đất, đói kém, dịch bệnh, chiến loạn, bất kỳ cái nào bùng phát lớn đều sẽ hủy diệt các người, điều này đã dẫn đến ý thức tập thể đáng sợ của quốc gia các người, khiến mỗi người các người đều chỉ có thể lo tốt việc của mình, sợ khác người.

Ở quê tôi có một câu nói cũ chỗ này không giữ ta, tự có chỗ giữ ta, chỗ nào cũng không giữ ta, ta đi đầu quân, đó chính là chiều sâu.

Các người không có chiều sâu, chỗ này không giữ ta, ta sẽ không còn nơi nào để đi, cho nên chủ nghĩa tập thể là cơ chế tự bảo vệ khổng lồ của các người.

Sau khi làn sóng toàn cầu hóa bắt đầu, cơ chế bảo vệ này không ngừng tiến hóa, hình thái cuối cùng chính là hệ thống Tiên tri, không ai chịu trách nhiệm cho xã hội, mỗi người chỉ cần duy trì chỉ số là được, cho dù hệ thống Tiên tri quyết định phát động chiến tranh, mọi người cũng sẽ không cảm thấy có vấn đề gì, dù sao cũng không phải trách nhiệm của mình, mình chỉ là nghe lệnh hành sự.

Nhưng những lời này chưa phải là kết thúc, Đỗ Lan vẫn chưa nói xong: Môi trường địa lý đã sinh ra cơ chế bảo vệ, nhưng cơ chế bảo vệ này lại trái ngược với tự do cá nhân, cho nên trên người các người thể hiện sự mâu thuẫn mãnh liệt.

Vậy anh muốn nói gì.

Những phân tích này có liên quan gì đến mục tiêu của anh.

Giảo Ngão Thận Dã tỏ vẻ phân tích nhiều như vậy cũng vô ích.

Muốn giải quyết vấn đề, trước tiên phải hiểu rõ hoàn cảnh của vấn đề.

Bây giờ tôi cho các người một phương án giải quyết, đó chính là không làm người nữa.

Đỗ Lan nói: Chỉ cần các người toàn bộ biến thành người máy, sẽ không còn sợ hãi môi trường tự nhiên tàn khốc, có thể giải phóng hoàn toàn thiên tính.

Anh là một tên điên.

Giảo Ngão Thận Dã không thể chấp nhận sự sắp đặt này, anh không muốn trở thành người máy.

Trở thành người máy, các người có thể tự mình làm chủ, còn thân là người, các người mãi mãi là con rối của hệ thống Tiên tri, sẽ mãi mãi vì sợ hãi mà bị giới hạn trong cơ chế tự bảo vệ.

Anh nhìn tôi xem, sức mạnh của tôi, tốc độ của tôi, tôi bây giờ đã vượt qua con người.

Anh là người máy.

Không sai, công nghệ cơ thể nhân tạo và công nghệ chip, nếu muốn, từ nay về sau trẻ sơ sinh đều có thể cấy ghép linh hồn vào chip, từ bỏ những thứ cần bảo vệ, mới có thể phá giải cơ chế tự bảo vệ.

Giảo Ngão Thận Dã, anh nên hiểu điều này.

Lúc này, Đỗ Lan giống như một nhà khoa học điên cuồng, đề xuất một ý tưởng điên rồ về sự tiến hóa toàn diện, một khi thành công, quốc gia này sẽ hoàn toàn khác.

Đỗ Lan sẽ không ngăn cản Thường Thủ Chu kiên trì pháp tắc, thậm chí còn âm thầm giúp đỡ.

Nhưng hắn vẫn không hề áy náy mà tăng độ khó của trò chơi cho Thường Thủ Chu.

Đều là người máy, còn sinh con thế nào.

Vậy thì lập trình trực tiếp là được rồi, dù sao cũng như nhau cả.

Đỗ Lan tỏ vẻ không cần để ý tiểu tiết, loại tiểu tiết này tùy tiện là có thể giải quyết được.

Chương 2057

Tên điên.

Đây không phải là điên cuồng, đây là cách duy nhất để giải quyết hệ thống Tiên tri, sự tiếp nối của văn minh chưa bao giờ dựa vào lý tính, cũng không phải dựa vào cảm tính, mà là dựa vào tỷ lệ chịu lỗi, văn minh càng quy mô lớn thì tỷ lệ chịu lỗi càng cao, văn minh càng nhỏ thì tỷ lệ chịu lỗi càng thấp.

Quốc gia này đã từng nhiều lần cố gắng nâng cao tỷ lệ chịu lỗi trong phạm vi địa lý, nhưng đều thất bại, vậy thì bây giờ cách tốt nhất là đi một con đường khác, đó chính là tiến hóa.

Giảo Ngão Thận Dã chỉ cảm thấy đó là một mớ lời nói nhảm, nhưng trên thực tế, quốc gia của anh quả thực vẫn luôn khao khát đột phá cơ chế tự bảo vệ, chỉ vì cái giá phải trả để duy trì cơ chế tự bảo vệ là rất lớn, đương nhiên cái giá để đột phá cơ chế tự bảo vệ cũng rất lớn, hơn nữa còn đều thất bại.

Đương nhiên, cái gọi là tiến hóa của họ nên là một loại hợp lý hơn, chứ không phải như Đỗ Lan nói là biến thành người máy ngay lập tức, dù cũng là điều mọi người mong đợi, nhưng quá cực đoan, có thể dọa chết người.

Chưa từng có một quốc gia nào lại tích cực khao khát có được sự tiến hóa như vậy, vì cơ chế tự bảo vệ đã đè nén họ đến không thở nổi, mà họ lại không thể phản đối.

Cơ chế tự bảo vệ của các nền văn minh khác là để phát triển và lớn mạnh, còn văn minh của quốc gia này là bảo vệ vì bảo vệ, cá thể khao khát được buông bỏ sự tự bảo vệ, chỉ có như vậy cá tính mới có thể phát huy hoàn toàn.

Lâu dài vì tự vệ của văn minh mà áp chế cá tính, lâu dần sẽ nảy sinh ra văn hóa tự sát, sùng bái cái chết, cho rằng tự sát là một điều cao thượng.

Tự sát trong các nền văn minh khác đều là biểu hiện tiêu cực, thậm chí có những nền văn minh còn cho rằng tự sát là phải xuống địa ngục, nhưng trong một nền văn minh mà sự tự bảo vệ cao hơn tất cả, cá tính là một sự tồn tại không cần thiết, đương nhiên nếu trong tình huống này vẫn kiên trì cá tính, thì loại cá tính này tự nhiên là ngoan cường và xinh đẹp, đương nhiên cuối cùng cũng sẽ tàn lụi theo cách phổ biến nhất và cũng đẹp nhất của cá tính, đó chính là tự sát.

Bởi vì tư tưởng mà cơ chế tự bảo vệ truyền cho cá tính chính là cá tính cuối cùng đều sẽ kết thúc bằng một cái chết đẹp đẽ, đều sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Đối với những lời nói nhảm của Đỗ Lan, Giảo Ngão Thận Dã chỉ cảm thấy tên điên trước mắt đã hết thuốc chữa, không chỉ biến mình thành người máy, mà thậm chí còn muốn biến cả quốc gia này thành thủ đô của người máy.

Đây quả thực là lời nói mê sảng của một kẻ điên.

Được rồi, nói cho anh biết những điều này là vì anh là một sự tồn tại rất đặc biệt, bây giờ tôi phải đi rồi.

Đỗ Lan rời đi, trực tiếp nhảy từ trên lầu cao xuống, độ cao năm sáu tầng giống như không tồn tại, trực tiếp đáp đất một cách đẹp trai.

Người bên cạnh nhìn thấy có người từ trên nhảy xuống cũng quen rồi, vì đây có thể là quảng cáo hình chiếu của khách sạn, được chuẩn bị để thu hút khách hàng.

Đối với người của thời đại này, nhìn thấy chưa chắc đã là thật, lớp phủ hình chiếu đã đi sâu vào mọi mặt của cuộc sống, tất cả những gì xảy ra trước mắt đều có thể là hình chiếu được chuẩn bị trước, chứ không phải sự thật.

Không ai dạy người dân cách phân biệt hình chiếu và thực tế, vì đây cũng là một loại trách nhiệm, không dạy thì không sao, dạy rồi sẽ bị người ta phản đối, dạy tốt hay dạy dở đều sẽ không làm hài lòng tất cả mọi người.

Thế là trong thời đại này, mọi người khi nhìn thấy hiện tượng kỳ lạ, điều đầu tiên không phải là kinh hãi, không phải là báo cảnh sát, mà là vây xem, sau đó xem là được rồi, vì đều là ảo ảnh.

Mặc Phỉ Tư xuất hiện, hơn nữa còn nói ra kế hoạch kinh người, Giảo Ngão Thận Dã mang theo hung thủ và phát hiện này quay trở lại bên cạnh Giám thị quan.

Tất cả mọi người đều rất kinh ngạc, biến tất cả mọi người thành người máy.

Biến thế nào.

Chẳng lẽ muốn giết hết chúng ta.

Bây giờ họ đều là người bình thường, làm sao có thể biến thành người máy, dường như chỉ có đập đi xây lại, điều đó quá đáng sợ.

Thường Thủ Chu lại có một thắc mắc: Tại sao Mặc Phỉ Tư lại xuất hiện trước mặt Giảo Ngão Thận Dã.

Điều này rất kỳ lạ, Giảo Ngão Thận Dã chỉ là một Chấp hành giả, kế hoạch lớn như vậy của Mặc Phỉ Tư tại sao lại nói cho anh ta.

Điểm này không ai có thể giải thích được, dù Giảo Ngão Thận Dã quả thực rất ưu tú, nhưng người từ Giám thị giả biến thành Chấp hành giả không chỉ có mình anh ta, trên thực tế chỉ riêng tổ của Thường Thủ Chu đã có hai ví dụ, có thể thấy đây là một hiện tượng rất phổ biến, Giám thị quan nhìn chằm chằm vào vực sâu, vực sâu cũng đang nhìn chằm chằm vào Giám thị quan.

Thực ra là vì Giảo Ngão Thận Dã có tính đặc thù, anh ta và Thường Thủ Chu là hai thái cực, Giảo Ngão Thận Dã là hiện thân kinh điển của chủ nghĩa vô chính phủ, ngoài quy tắc anh ta có thể phát huy năng lực lớn nhất, vì năng lực của anh ta giống như bản năng của dã thú, như động vật ăn thịt, vào thời điểm quan trọng sẽ bùng nổ thú tính, nhưng loại thú tính này trong xã hội văn minh lại bị kiểm soát ở mức độ lớn nhất.

Còn Thường Thủ Chu chính là trật tự tuyệt đối, cô nhìn thấy điểm yếu của trật tự, nhưng cô sẽ dùng chính bản thân trật tự để kiềm chế trật tự, chứ không phải nhảy ra ngoài trật tự.

Mà việc dùng trật tự để kiểm soát trật tự có một điểm phải làm được, đó chính là sự công chính tuyệt đối, không thể có bất kỳ sự thiên vị nào, phải làm được không vua không cha, không cho người khác bất kỳ lý do và cớ gì để tấn công, quang minh lỗi lạc, một thân ngay thẳng, bản thân chính là tấm gương của trật tự, tuân thủ trật tự hơn bất kỳ ai, bảo vệ trật tự hơn bất kỳ ai, chỉ có như vậy cô mới có thể quy phạm trật tự.

Hai người này chính là hai thái cực, một người là người đưa nhân loại vào trật tự, còn một người là người tiến hóa trật tự.

Đều rất khó khăn, một người là nhận thức trật tự trong vô tự, một người là không quên tâm nguyện ban đầu trong trật tự.

Có thể nói hai người này đại diện cho hai phẩm chất quan trọng của toàn nhân loại, cho nên hai người này hiện tại tâm đầu ý hợp.

Lúc đầu Giảo Ngão Thận Dã quả thực xem thường Thường Thủ Chu, cho đến khi cô vi phạm quy tắc ngầm, kiên định làm việc theo pháp luật, chứ không phải đơn giản là bắn chết những người có chỉ số cao, điểm này khiến Giảo Ngão Thận Dã rất kính phục, một người có thể từ bỏ cách làm lười biếng mà tuân theo cách làm phức tạp hơn chắc chắn sẽ tốn công vô ích.

Nhưng Thường Thủ Chu lại kiên định tin rằng hành vi của mình là đúng đắn, dù trong mắt người khác người này không được yêu thích, nhưng Thường Thủ Chu lại rất kiên định.

Mà Thường Thủ Chu bị kinh nghiệm và sự hữu ích của Giảo Ngão Thận Dã thu hút, quan hệ của hai người ngày càng hòa hợp, vì mục tiêu của hai người họ là như nhau, đều là bảo vệ xã hội loài người.

Cục An toàn đã cảm nhận được nguy cơ, ngoài ảo tưởng của Mặc Phỉ Tư, còn có hacker Thôi Cửu Thánh mà người nổi tiếng trên mạng đã khai ra, người đàn ông này vô cùng nguy hiểm.

Nếu đã biết đối phương là hacker, vậy thì phải bắt đầu tiến hành giám sát.

Lúc này Thôi Cửu Thánh đang ẩn náu trong một trường trung học nữ, ở đây quan sát một nữ sinh trung học có chỉ số phạm tội luôn ở mức cao.

Nữ sinh này cũng là người được chọn để quan sát, một kẻ điên cố chấp.

Nữ sinh này là nhân vật nổi tiếng trong trường trung học nữ, là một mỹ nữ tóc đen dài thẳng hoàn hảo, đi đến đâu cũng có vô số nữ sinh liếc nhìn ngưỡng mộ.

Vì xinh đẹp, gia thế cũng tốt, thành tích cũng xuất sắc, còn là trưởng câu lạc bộ mỹ thuật, cho nên vô số học sinh đều vô cùng yêu thích cô.

Tuy nhiên, dưới vẻ ngoài xinh đẹp của nữ sinh trung học này lại là một linh hồn méo mó.

Sở dĩ như vậy là vì cha cô là một nghệ sĩ cực đoan, sáng tác các loại tác phẩm đẫm máu.

Trong thời đại của chỉ số phạm tội, những tác phẩm đẫm máu này được ưa chuộng nhất, càng méo mó, càng hung tợn, càng đáng sợ thì càng được ưa chuộng.

Cô từ nhỏ đã sùng bái cha, từ nhỏ đã lớn lên trong môi trường như vậy, không méo mó mới là lạ.

Mà cha cô đã bị bệnh, hiện đang nằm trong bệnh viện, đã không còn khả năng chữa khỏi, trở thành người thực vật không có tư duy.

Đương nhiên chỉ như vậy thì cô cũng chỉ có chỉ số phạm tội hơi cao, vẫn chưa đủ để đi phạm tội, cuối cùng khiến cô thực hiện hành vi phạm tội chính là người đàn ông tóc trắng và Thôi Cửu Thánh.

Họ nói với cô gái rằng tất cả đều là lỗi của xã hội, là xã hội đã xóa bỏ niềm đam mê sáng tác của cha cô, cho nên cha cô mới nằm trong bệnh viện, muốn đánh thức cha thì phải để xã hội hiểu được tài năng của ông, phải dùng sinh mạng và máu tươi thực sự để tái tạo lại tác phẩm của ông.

Họ muốn xem một cô gái méo mó như vậy có thể giết người trong tình huống chỉ số phạm tội không tăng cao hay không.

Xem cô gái này có phải là đồng loại của mình hay không, vì bề ngoài cô gái tỏ ra vô cùng bình tĩnh, dường như cũng là một thể chất miễn tội.

Dưới lòng đất của trường học có một hiện trường gây án hoàn hảo, hơn nữa còn có đủ loại công cụ giết người, giống như trước đây đã có một kẻ giết người từng gây án trong trường này vậy.

Những con đường ngầm hoàn hảo tránh được mọi tầm nhìn, còn có vô số công cụ gây án, thực sự khiến người ta cạn lời.

Thực ra Thôi Cửu Thánh cũng đã điều tra bản thiết kế xa xưa nhất mới tìm ra bí mật dưới lòng đất của trường học, hơn nữa hắn phát hiện trường này trước đây có một giáo viên bị nghi ngờ là hung thủ của một loạt vụ án giết người hàng loạt, nhưng vì không có bằng chứng chỉ số, nên cuối cùng cũng chỉ là nghi phạm.

Nhưng sau đó giáo viên này lại mất tích, những vụ án đó cũng trở thành án treo.

Nhưng từ tình hình trong căn phòng dưới lòng đất, giáo viên này chín phần mười là hung thủ thực sự, hơn nữa còn có thể là thể chất miễn tội, nếu không không thể giải thích tại sao ông ta bị nghi ngờ mà lại không bị bắt.

Thôi Cửu Thánh hai người bây giờ giả làm giáo viên, ở trường học xúi giục nữ sinh gây án, hoàn toàn không có ý tốt.

Đáng tiếc cô gái lại tin, còn thật sự cho rằng hành vi của mình là nghệ thuật vĩ đại, chứ không phải phạm tội, cô cảm thấy chỉ cần mình đủ bình tĩnh, chỉ cần chỉ số của mình không vượt quá mức phạm tội thì sẽ không có vấn đề gì, còn những người bị cô chọn là hiến thân cho nghệ thuật, chết có ý nghĩa.

Thế là cô bắt đầu tìm kiếm những nữ sinh cùng tuổi, đều rất dễ lừa.

Trong trường học nữ, điều này đã là chủ lưu.

Vương Lăng Ly Hoa Tử, cũng chính là trưởng câu lạc bộ mỹ thuật tóc đen dài thẳng, đối tượng trong lòng của vô số nữ sinh, cho nên một khi cô bắt đầu lựa chọn mục tiêu, không ai có thể từ chối cô, mọi người đều sẽ ngoan ngoãn nghe lời trở thành người mẫu của cô.

Nhưng những nữ sinh trung học trẻ tuổi này không biết rằng, một khi trở thành tác phẩm trên tấm vải của Vương Lăng Ly Hoa Tử, bước tiếp theo họ sẽ trở thành những thi thể lạnh lẽo, tiếp đó cô gái tóc đen dài thẳng sẽ đông lạnh, phân xác thi thể, sắp xếp thành tác phẩm của cha mình.

Cô cho rằng đây chính là nghệ thuật, đây chính là lời tố cáo với xã hội, cho nên cô còn muốn Thôi Cửu Thánh giúp đỡ đặt thi thể dưới con mắt của công chúng, để người đi đường có thể nhìn thấy.

Đúng là suy nghĩ ngây thơ chỉ có ở người trẻ tuổi, cho rằng làm vài chuyện là có thể thu hút sự chú ý của người lớn.

Đỗ Lan tỏ vẻ cô nàng tóc đen dài thẳng này thực sự là trung nhị cộng thêm bệnh kiều, hoàn toàn không bình thường.

Sai không phải là mình, mà là xã hội, loại suy nghĩ này được khuếch đại vô hạn, đã trở thành động cơ phạm tội của cô gái tóc đen dài thẳng.

Nhưng loại động cơ phạm tội này, thay vì nói là nghệ thuật, còn không bằng nói là thiếu niên không biết mùi đời, Đỗ Lan cảm thấy cần phải quản một chút, dù sao một mầm mống bách hợp tiềm năng như vậy nếu vì sự xúi giục của kẻ xấu mà đi vào con đường tà đạo, thực sự là quá đáng tiếc.

Hôm nay là lần đầu tiên cô gái tóc đen dài thẳng ra tay, cô đã chọn một nữ sinh sùng bái mình, và mời đối phương cùng mình qua đêm, quá trình phạm tội đã được lên kế hoạch xong.

Chương 2058

Giết trước phân xác sau, sau đó sắp xếp thành tác phẩm nghệ thuật đưa ra trước công chúng.

Nạn nhân được chọn vẫn không hề hay biết, vui vẻ theo sau cô gái tóc đen dài thẳng mà mình ngưỡng mộ đến phòng của cô, chuẩn bị xảy ra một số chuyện không thể miêu tả được.

Phải nói rằng nữ sinh trung học quả thực có rất nhiều suy nghĩ không thể tưởng tượng nổi, đi theo sau cô gái tóc đen dài thẳng, chỉ cần nhìn thân hình uyển chuyển của đàn chị phía trước, đã cảm thấy tim đập loạn nhịp.

Đỗ Lan nhìn mối quan hệ lộn xộn trong trường trung học nữ này, chỉ cảm thấy thực sự quá thú vị, quả nhiên trường trung học Nhật Bản luôn có thể mang đến bất ngờ.

Lúc đầu mọi thứ đều rất lãng mạn, ánh đèn vàng ấm áp, còn có mùi hương thoang thoảng, nạn nhân đã không thể chờ đợi muốn xảy ra chuyện gì đó rồi, tốt nhất là loại nội dung viết ra sẽ bị cấm.

Người trẻ tuổi bây giờ a, trong đầu đều đang nghĩ gì vậy, căn bản không có một chút ý thức nguy hiểm nào, chẳng lẽ không nghĩ rằng Vương Lăng Ly Hoa Tử có mục đích không thể cho người khác biết sao.

Cứ như vậy mà lao vào lòng, cho dù đều là con gái cũng không cần vội vàng như vậy chứ, chẳng lẽ không thể lý trí một chút sao.

Đỗ Lan tỏ vẻ năm đó khi hắn tung hoành tình trường, cũng không vội vàng như vậy.

Cô gái tóc đen dài thẳng cũng tỏ ra rất thân thiện, nhưng lại bỏ thuốc ngủ vào đồ uống của đối phương, lòng dạ hiểm độc, đúng phong cách của một phụ nữ xấu xa.

Rất nhanh nạn nhân đã ngủ thiếp đi, trên mặt còn mang biểu cảm mơ đẹp, hoàn toàn không nghĩ rằng đàn chị mình ngưỡng mộ là một ác quỷ.

Dù là lần đầu tiên giết người, nhưng cô gái tóc đen dài thẳng không hề sợ hãi, thậm chí còn có chút mong đợi, vì cô sắp hoàn thành tác phẩm nghệ thuật chống lại thế giới, đây không phải là giết người, đây là phản kháng.

Nếu ta là ngươi thì sẽ không chọn cô ta làm nguyên liệu cho tác phẩm nghệ thuật, vì tác phẩm như vậy là vô lực, chỉ có thể chứng minh ngươi là một kẻ ti tiện, người dũng cảm thách thức kẻ mạnh, kẻ ti tiện vung nắm đấm vào kẻ yếu.

Hành vi hiện tại của ngươi chứng minh ngươi chỉ là một nghệ sĩ ti tiện.

Là ai.

Cô gái tóc đen dài thẳng giật mình, căn phòng này thuộc về lãnh địa của cô, không có lời mời thì không ai có thể vào được.

Dù là ký túc xá, nhưng thông qua lớp phủ hình chiếu, ký túc xá đã biến thành phòng khách của một lâu đài, còn có hiệu ứng lò sưởi.

Ta là ai không quan trọng, ta muốn nói cho ngươi biết nghệ sĩ và thợ săn là như nhau, nếu con mồi săn được quá yếu nhỏ, thợ săn sẽ không được tán dương, nghệ sĩ cũng vậy, một tác phẩm quá dễ dàng hoàn thành, cũng sẽ không được coi trọng.

Ngươi muốn phản kháng xã hội, chỉ dùng bạn học của mình làm nguyên liệu thì không có một chút khí phách nào.

Ta biết một vụ án, hung thủ trong đó để hoàn thành tác phẩm cuối cùng, đã mất hơn ba mươi năm, diệt khẩu toàn bộ gia tộc của tình địch, thu thập mười tám thi thể, trong những năm tháng dài đằng đẵng hung thủ không hề lơi lỏng, cuối cùng đã dùng nửa đời mình, dùng cả gia tộc của tình địch làm nguyên liệu để sáng tác một bức tượng báo thù, đó mới là tác phẩm nghệ thuật, dùng sinh mệnh của mình làm màu vẽ, dùng thời gian làm bút vẽ, dùng thù hận làm đề tài, vượt qua dòng thời gian dài đằng đẵng, từ trẻ đến già hao hết tất cả để hoàn thành.

Đỗ Lan kích động nói: Nhìn lại ngươi xem, tùy tiện chọn nguyên liệu từ bạn học của mình, lợi dụng sự ngưỡng mộ của người khác để ra tay, hơn nữa đề tài còn là sao chép tác phẩm của cha mình, ngươi cảm thấy tác phẩm của mình có được coi là nghệ thuật không.

Không so không biết, so rồi mới giật mình, so với hung thủ mất hơn ba mươi năm để mưu sát cả nhà tình địch, Vương Lăng Ly Hoa Tử chẳng qua chỉ là một hung thủ vụng về, căn bản không phải là nghệ sĩ.

Cô gái tóc đen dài thẳng sững sờ, vì đây là lời giáo huấn chấn động lòng người, trước đó cô nghe theo sự xúi giục của Thôi Cửu Thánh và bọn họ đã vội vàng ra tay, căn bản không nghĩ nhiều như vậy, cô chỉ muốn thông qua việc thực hiện tác phẩm của cha để thống trách xã hội đã xóa bỏ nhân tính, nhưng cô ngay cả xã hội là gì cũng không biết.

Vậy tôi phải làm thế nào.

Cô gái tóc đen dài thẳng bối rối, cô không biết mình phải làm thế nào để trở thành nghệ sĩ, chẳng lẽ mình cũng phải mất ba mươi năm sao.

Chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy nghị lực đó là phi thường, bản thân cô chắc chắn không làm được.

Nhưng chính vì không làm được nên mới khâm phục, vị đồng nghiệp này mới là nghệ sĩ thực sự.

Cô gái tóc đen dài thẳng bây giờ thừa nhận Đỗ Lan nói đúng, nhưng cô không thể từ bỏ giấc mơ nghệ sĩ, nếu chọn bạn học không được, thì cô phải làm sao.

Nếu không phải là bạn học, cô làm sao ra tay được.

Hơn nữa ngoài trường học có đầy đủ bộ dụng cụ giết người ra, những nơi khác cũng không có: Rời khỏi trường học, tôi ngay cả công cụ giết người cũng không tìm được.

Lời này nói ra giống như giết người là một môn học ở trường vậy, trong trường còn trang bị đủ mười tám loại vũ khí để giết người phân xác.

Thực ra bí mật của trường học mà ngươi biết chẳng qua chỉ là đạo cụ do tiền bối của ngươi chuẩn bị, ngươi nhìn thấy những thứ đó cũng nên biết trong trường trước đây chắc chắn cũng có người mưu tính giết người.

Ta có thể nói cho ngươi biết quả thực có người đã lợi dụng thân phận giáo viên để giết rất nhiều người, hơn nữa còn chế tác người chết thành các loại tác phẩm trưng bày, nhưng hắn không giống ngươi, hắn là một thợ săn, sẽ cẩn thận lựa chọn con mồi của mình, sẽ chọn những kẻ mạnh mẽ và có lực.

Tác phẩm cuối cùng của hắn là một Chấp hành giả, trực tiếp vươn bàn tay độc ác đến Cục An toàn.

Đáng tiếc kế hoạch của hắn cuối cùng vẫn phải dừng lại, không thực sự hoàn thành được thành tựu cao hơn.

Ý ngài là bảo tôi đi tìm người của Cục An toàn.

Vương Lăng Ly Hoa Tử tỏ vẻ mình chỉ là một mỹ thiếu nữ thôi, làm sao đánh lại người của Cục An toàn.

Tôi không đánh lại họ đâu.

Câm miệng, ngươi khóc lóc sướt mướt như vậy còn giống một nghệ sĩ không.

Ngay cả Cục An toàn cũng không đánh lại, căn bản không có tư cách trở thành nghệ sĩ.

Đỗ Lan nghiêm khắc quát đối phương: Ngươi đừng có xem thường nghệ sĩ.

Cô gái sững sờ, nghệ sĩ hóa ra lại có sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy sao.

Phải đổ mồ hôi, phải nỗ lực, chỉ có như vậy ngươi mới có thể trở thành một nghệ sĩ ưu tú, còn ngươi bây giờ căn bản chưa từng nỗ lực, ngươi chỉ rên rỉ về những gì cha mình phải chịu đựng, cảm thấy cha mình bị bắt nạt, nhưng cha ngươi trước khi trở thành người thực vật ít nhất đã nỗ lực, còn ngươi thì sao.

Chỉ biết sao chép, chỉ biết trộm cắp tài hoa của cha ngươi, trên người ngươi ta không thấy một chút hào quang nào của nghệ sĩ, ngươi còn kém xa lắm.

Đỗ Lan tỏ vẻ cô gái này vẫn luôn xem thường hung thủ giết người, với tư cách là hung thủ cũng phải nỗ lực, phải phấn đấu, phải thách thức kẻ mạnh.

Rõ ràng hung thủ mà Đỗ Lan nói tuyệt đối là át chủ bài của giới sát thủ, hung thủ bình thường hoàn toàn không đạt đến tầm cao này, nhưng chỉ có đạt đến tầm cao này mới có thể được gọi là nghệ sĩ.

Đỗ Lan nhìn cô gái tóc đen dài thẳng đang trầm tư, trong đầu hắn cũng hiện lên một vấn đề, một vấn đề rất nghiêm túc.

Cô gái tóc đen dài thẳng trước mắt đã được giáo dục mỹ thuật bài bản, quen thuộc với tác phẩm của các nghệ sĩ trên khắp thế giới, nhưng lại chọn trở thành một hung thủ.

Ở một phía khác, Điên Đảo Thánh Hộ với thể chất miễn tội lại là một kẻ nghiện sách, thông thạo Nietzsche, Shakespeare, Verne, có thể nói là đã đọc hết các danh tác thế giới, thậm chí thuộc làu làu nội dung, nhưng y vẫn là một hung thủ.

Vậy vấn đề là, có ai chỉ trích rằng chính những danh tác thế giới đã làm hư hai người này, biến họ thành hung thủ không.

Nếu một hung thủ thích xem anime, thích chơi game, thì sẽ có người đứng ra lớn tiếng chỉ trích game và anime hại người không ít, dạy hư trẻ nhỏ, thậm chí cả giới otaku đều phải gánh tội, trở thành đối tượng bị xã hội khinh miệt.

Vậy tại sao bây giờ có hung thủ thuộc làu danh tác thế giới, lại không có ai đứng ra chỉ trích danh tác thế giới hại người.

Không nói rằng danh tác thế giới dạy hư trẻ nhỏ, rằng những người đọc danh tác thế giới đều là biến thái.

Không những không ai chỉ trích, thậm chí khi hung thủ thuộc làu danh tác thế giới, mọi người còn cảm thấy hung thủ này cũng không xấu xa đến cùng cực, ít nhất còn có tu dưỡng văn học, biết cầu tiến, biết học hỏi.

Việc đọc danh tác thế giới còn là một điểm cộng cho hung thủ, là một ưu điểm khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác.

Nếu hung thủ am hiểu các chủ đề anime, thậm chí thuộc lòng seiyuu của mỗi bộ phim, còn biết nguồn gốc các câu thoại trong manga anime, thì hắn không những không được khen ngợi, mà ngược lại còn bị khinh bỉ.

Tại sao rõ ràng cùng là sản phẩm văn hóa, mà sự đối xử lại khác biệt lớn như vậy.

Bây giờ cô gái tóc đen dài thẳng muốn giết người, thì đó được gọi là nghệ thuật.

Điên Đảo Thánh Hộ cũng giết người, thì đó được gọi là truy tìm chân tướng.

Tại sao cùng là giết người, lại có nội hàm khác nhau.

Bởi vì họ đều đã học qua, kỹ xảo mỹ thuật và danh tác thế giới đều là những tri thức đáng được ca ngợi.

Bây giờ nếu Đỗ Lan đi giết người, mà Đỗ Lan là một người hiểu biết về thế giới 2D, mở miệng là Ta không biết nên dùng biểu cảm gì để đối mặt, ngậm miệng là Ngươi có biết tại sao tuyết lại màu trắng không, thỉnh thoảng còn tỏ ra trung nhị ban cho người khác Sức mạnh của Vua, lại còn hay chơi mấy trò của Tokusa, một otaku nặng như vậy mà bị bắt, thì tội ác của hắn sẽ không có chút nội hàm nào, chỉ có ghê tởm và vô sỉ.

Tại sao lại như vậy chứ.

Đỗ Lan cho rằng vấn đề này rất đáng để nghiên cứu.

Thực ra Đỗ Lan đều hiểu lý lẽ, chỉ là cảm thấy rất oan uổng mà thôi.

Mặc dù cùng là tác phẩm văn hóa, nhưng anime ra đời trong thời đại công nghiệp, mà đặc điểm của sản phẩm công nghiệp là tiêu thụ nhanh.

Anime tự nhiên cũng có những tác phẩm kinh điển, nhưng vẫn chưa trải qua đủ sự mài giũa của lịch sử.

Phần lớn tác phẩm anime là sản phẩm giải trí tiêu thụ nhanh, có hiện tượng đồng chất hóa khá rõ rệt, đa phần thuộc loại chạy theo xu hướng và sản xuất hàng loạt theo dây chuyền, không có đủ đặc sắc và nội hàm.

Qua điểm này có thể thấy anime chủ yếu vẫn là hàng hóa.

Mặc dù danh tác thế giới trong thời đại ra đời của chúng cũng là hàng hóa, nhưng qua sự lắng đọng của thời gian, những tác phẩm có thể lưu truyền lại sau khi bị sóng lớn cuốn đi đều đã được kiểm chứng, đều là tinh hoa trong tinh hoa.

Nếu anime cũng trải qua mấy trăm năm lắng đọng, những tác phẩm cuối cùng lưu truyền lại tất nhiên cũng sẽ là những thần tác thực sự.

Thứ hai, có rất nhiều nhân vật lịch sử nổi tiếng đọc danh tác thế giới, có những người nổi tiếng này bảo chứng, danh tiếng của danh tác thế giới đương nhiên đứng vững không đổ.

Mà hiện tại, người nổi tiếng xem anime rất ít, cũng không có người nổi tiếng nào công khai ủng hộ, nói rằng thành tựu của mình là nhờ xem anime, là anime đã cho mình nguồn cảm hứng.

Cho nên dù có người đọc danh tác thế giới rồi bốc đồng đi phạm tội, cũng không thể che lấp được sự ủng hộ của những người nổi tiếng kia.

Ngược lại, anime không có đủ sự ủng hộ của người nổi tiếng, một khi xuất hiện một phạm nhân thích anime, chơi game, lập tức sẽ bị miệng lưỡi thế gian lên án.

Điểm này ở game còn nghiêm trọng hơn anime, mỗi lần xảy ra vụ xả súng ở trường học, game chắc chắn là kẻ đầu tiên bị đổ tội.

Cho nên vẫn là vì anime và game dễ bị bắt nạt hơn danh tác thế giới, người bình thường sợ hãi sự ủng hộ của người nổi tiếng, tự nhiên sẽ nhắm vào game và anime.

Chương 2059

Điểm thứ ba là danh tác trong lịch sử đã được ban cho nhiều ý nghĩa khác nhau, không chỉ đơn thuần là tác phẩm văn hóa, mà còn là tình cảm và nền tảng cho các tác phẩm đồng nhân.

Những tác phẩm thực sự ưu tú không chỉ còn là bản thân danh tác, mà còn có rất nhiều tác phẩm đồng nhân và sản phẩm phái sinh xuất sắc, thậm chí là những tư tưởng được phái sinh ra.

Lịch sử giống như có rất nhiều nhiệm vụ, cần các phe phái NPC để cày danh vọng, mà danh tác đã hoàn thành rất nhiều nhiệm vụ, đã cày max danh vọng trong lịch sử, trong khi thế giới 2D vẫn chỉ mới bắt đầu.

Nguyên nhân cuối cùng, đó là lợi ích.

Muốn lưu truyền thì đằng sau còn cần lợi nhuận thúc đẩy, ví dụ như tại sao Shakespeare lại nổi tiếng đến vậy, đó cũng là bắt đầu từ sau khi ông trở thành cổ đông lớn của nhà hát, tác phẩm của ông tăng trưởng bùng nổ, mới có thể lưu truyền nhanh nhất.

Mà Tứ Đại Danh Tác cũng là khái niệm do các nhà buôn sách bịa ra để tăng doanh số, nếu không tại sao bốn cuốn sách lại vô duyên vô cớ được đặt cạnh nhau.

Chẳng phải là vì bán kèm hay sao.

Chính vì có bán kèm, mọi người mới chấp nhận khái niệm Tứ Đại Danh Tác, và bốn cuốn sách này cũng được mọi người biết đến.

Có đủ lợi nhuận, mới có người đi quảng bá.

Cho nên nếu game và anime muốn rửa sạch tên tuổi, cũng cần phải có một thị trường lớn hơn.

Cô gái tóc đen dài thẳng phát hiện giọng nói thao thao bất tuyệt vừa rồi đã im lặng, không khỏi lo lắng cho tương lai của mình, chẳng lẽ mình thật sự đã làm người bí ẩn thất vọng.

Cô không từ bỏ ý định trở thành một nghệ sĩ để tố cáo xã hội: Tôi nên làm gì đây.

Chẳng lẽ tôi thật sự không có tài năng sao.

Cô cần một câu trả lời, một câu trả lời có thể nâng cao bản thân.

Sai lầm của ngươi là ngươi cố chấp vào lịch sử, mà không nhìn vào tương lai.

Ngươi dùng tư tưởng lạc hậu của quá khứ để phản kháng xã hội, tự nhiên sẽ không có bất kỳ hiệu quả nào, thứ ngươi cần là tương lai.

Tương lai.

Lối suy nghĩ này thật độc đáo, thiếu nữ thắc mắc làm sao cô có thể dùng tương lai để sáng tác.

Tương lai là một màn sương mù, căn bản không nhìn rõ được.

Nhưng tư duy của cô đã được khai mở, không khỏi hỏi: Tương lai không phải là cái chết sao.

Hiện tại tôi cũng đang dùng cái chết để sáng tác.

Tương lai sao có thể là cái chết.

Tương lai là lúc tỏ lúc mờ, là con mèo của Schrödinger.

Thứ ngươi muốn sáng tác cũng là tác phẩm mang cả hai sức mạnh ánh sáng và bóng tối, chỉ có như vậy mới có thể khiến người ta suy ngẫm, phải tạo ra một tác phẩm vừa đẹp đẽ lại vừa xấu xí.

Đỗ Lan nói thế quả thực là làm khó nữ sinh trung học, tuy là học sinh trung học nhưng cũng không phải vạn năng, sáng tác một tác phẩm mâu thuẫn như vậy còn khó hơn cứu thế giới.

Mỹ thiếu nữ nghe không hiểu.

Thực ra rất đơn giản, ngươi chỉ cần tạo ra một tác phẩm có thể thay đổi theo tâm trạng của con người.

Đỗ Lan vừa nói xong, thiếu nữ liền đáp: Vậy thì Phạm tội chỉ số không phải đã trở thành một tác phẩm nghệ thuật thực sự sao.

Phạm tội chỉ số chính là thứ sẽ thay đổi theo tâm trạng của mỗi người.

Nói vậy đương nhiên cũng có thể.

Hiện tại Phạm tội chỉ số được dùng để quy phạm xã hội, cho nên mới bị coi là thứ lạnh lẽo, mới bị cho là bóp nghẹt tiềm năng của con người.

Thực ra Phạm tội chỉ số chẳng phải là phản ánh lòng người sao, lợi dụng tiêu chuẩn này để tạo ra một tác phẩm nghệ thuật siêu cấp mới là năng lực thực sự của một nghệ sĩ.

Biến những mục tiêu mà mình cần phản kháng thành tác phẩm của mình, phản khách vi chủ mới thể hiện được thực lực.

Đỗ Lan đề nghị lợi dụng màu sắc của Phạm tội chỉ số để sáng tác nghệ thuật.

Sắc tướng, là một loại phán đoán màu sắc của Phạm tội chỉ số.

Những con số lạnh lẽo sẽ gây ra hoảng loạn, cho nên thông qua quang phổ của Sắc tướng để giải thích cao thấp của Phạm tội chỉ số, sẽ mơ hồ hơn, khiến người ta dễ chấp nhận hơn.

Sắc tướng trong trẻo thì đại diện cho chỉ số thấp, vẩn đục thì đại diện cho chỉ số cao.

Người bị quét cũng sẽ cảm thấy thoải mái hơn khi nhìn thấy những Sắc tướng này, không quá kích động.

Cho nên Đỗ Lan đề nghị dùng Sắc tướng để vẽ tranh, sáng tác tác phẩm, như vậy những người khác nhau khi nhìn vào sẽ thấy những nội dung khác nhau.

Cô gái tóc đen dài thẳng cho rằng độ khó quá lớn, vẫn là giết những người phụ nữ không phòng bị kia đơn giản hơn, nhưng như vậy thì quá không cầu tiến.

Chính vì khó khăn mới là nghệ thuật, mới có thể khiến người ta kinh ngạc: Xin hãy dạy tôi.

Xem ra ngươi thật sự muốn thể hiện bản thân, muốn để thế giới lắng nghe tiếng nói của mình.

Đỗ Lan nghe thấy quyết tâm của thiếu nữ, cuối cùng cũng hiện thân, hắn đứng ngay trước mặt cô.

Thiếu nữ cuối cùng cũng nhìn thấy chủ nhân của giọng nói, có chút thất vọng, vì Đỗ Lan trông không hề bí ẩn như vậy, không có chút bất ngờ nào, chỉ là một ông chú bình thường, cũng không có gì đáng kinh ngạc.

Nhưng bây giờ Vương Lăng Ly Hoa Tử biết mình phải thông qua ông chú này mới có thể học được nghệ thuật chân chính: Xin hãy dạy tôi.

Đỗ Lan lấy ra một cây cọ vẽ: Đây là thần bút, cây bút này có thể phóng ra các robot nano, những robot nano này có thể kiểm tra Phạm tội chỉ số của người xem, sau đó ảnh hưởng đến tiềm thức của đối phương, khiến họ nhìn thấy những nội dung khác nhau.

Ảnh hưởng đến tiềm thức của con người.

Điều này có chút quá khoa trương, thiếu nữ cần phải suy nghĩ lại: Vậy còn được coi là tác phẩm của tôi sao.

Đây chẳng qua là sức mạnh của khoa học kỹ thuật, không thể coi là nghệ thuật.

Khoa học kỹ thuật là khoa học kỹ thuật, nhưng vẫn cần ngươi điều khiển, nếu không thì sẽ không trở thành tác phẩm.

Đỗ Lan nói: Nghệ sĩ thực thụ sẽ không lựa chọn hình thức của nghệ thuật, nghệ thuật đến cực hạn, bùng nổ cũng là nghệ thuật.

Chẳng lẽ ngươi không có tự tin sao.

Thiếu nữ cho rằng Đỗ Lan đã nói hết cả rồi, vậy cô ngoài việc chấp nhận ra cũng không còn lựa chọn nào khác: Để tôi thử xem.

Cứ như vậy quyết định, thiếu nữ cầm lấy cây bút, cây bút trông khá bình thường, nhưng trong khoảnh khắc nắm lấy, thiếu nữ như thấy được vô số mặt nạ, thấy được vô số thế giới, trong con ngươi đen láy phản chiếu hình ảnh cầu vồng.

Linh hồn du ngoạn trong thế giới tiềm thức, nhìn thấy thế giới tiềm thức được kiến tạo bởi toàn nhân loại, muôn màu muôn vẻ, thần bí quỷ dị, kỳ quái lạ lùng, xưa nay chưa từng thấy.

Tôi đã thấy nghệ thuật.

Thiếu nữ lúc này không kìm được mà rơi nước mắt, bởi vì cô rất hy vọng cha mình cũng có thể nhìn thấy những hình ảnh này: Tôi đã thấy được mặt chân thực nhất của nhân loại.

Đẹp đẽ và xấu xí.

Đỗ Lan hiểu tại sao thiếu nữ lại rơi lệ, nên yên lặng chờ cô bình phục.

Thiếu nữ nhìn từ xa đến gần, cuối cùng nhìn thấy tiềm thức của cô học muội đang ngủ, cô ấy đang có một giấc mơ đẹp xấu hổ, tiềm thức đã tái hiện lại nội tâm của cô một cách chân thực.

Phải nói rằng trong học viện nữ sinh này thật sự là bách hợp nở rộ khắp nơi, nếu những đóa bách hợp này đều thành đôi, không biết đất nước này sẽ có thêm bao nhiêu người độc thân nữa.

Trong tầng hầm, Thôi Cửu Thánh và Điên Đảo Thánh Hộ vẫn đang chờ đợi.

Có lẽ chúng ta đã kỳ vọng quá cao vào cô ta, dù sao cô ta cũng chỉ là một đứa trẻ.

Điên Đảo Thánh Hộ nói, y tỏ ra thất vọng vì Vương Lăng Ly Hoa Tử đến giờ vẫn chưa có phản hồi.

Thôi Cửu Thánh cũng rất kỳ lạ: Nhìn bộ dạng của cô ta thì đã như tên đã lên dây không thể không bắn, hơn nữa ta cũng rất tự tin vào lời thuyết giáo của ngươi, cứ chờ thêm chút nữa đi.

Không cần chờ nữa, cô ta sẽ không đến đâu.

Morpheus.

Họ không ngờ Đỗ Lan sẽ đến, hơn nữa còn ngăn cản kế hoạch của họ.

Đỗ Lan đối với hai người này là hận rèn sắt không thành thép: Cô ta vẫn là một đứa trẻ, các người làm vậy có hơi quá đáng rồi.

Điên Đảo Thánh Hộ nhìn Đỗ Lan, vẻ mặt thất vọng: Ngươi quả nhiên không cùng loại với chúng ta, sự tồn tại của ngươi đã uy hiếp đến chúng ta rồi.

Ra tay với trẻ con, còn xúi giục cô ta đi giết người, các người thật sự không coi mạng sống ra gì, không coi con người là con người.

Chẳng lẽ trong mắt các người, nạn nhân đáng bị chết hay sao.

Đỗ Lan cũng có chút cạn lời.

Ta chỉ xem xét cho bản thân mình.

Trong lòng Điên Đảo Thánh Hộ không có chỗ cho nạn nhân, để thực hiện mục tiêu của mình, những mạng người này cũng chỉ là con số mà thôi, dù sao y cũng không có cảm xúc.

Ngươi đọc nhiều danh tác thế giới như vậy, chỉ học được những thứ này thôi sao.

Hay là danh tác thế giới dạy ngươi làm những trò mèo mả gà đồng này.

Ta thấy ngươi đọc sách mà chữ chui hết vào bụng chó rồi.

Ngươi chẳng qua chỉ là một người phàm, còn ta từ trong sách đã học được sự siêu phàm.

Điên Đảo Thánh Hộ đọc sách không phải để học hỏi, mà là để hấp thu sức mạnh tinh thần của các bậc tiên nhân, dùng tư tưởng của họ để vũ trang cho mình, đặc biệt là những ngôn từ nhìn xuống chúng sinh trong đó càng khiến y say mê không dứt: Hệ thống này sẽ không phán xét ta, ta làm bất cứ điều gì cũng sẽ được tha thứ, mạng sống của người khác tự nhiên không được bảo vệ.

Bởi vì y có thể chất miễn tội đặc biệt, cho nên y đương nhiên không cần phải chịu bất kỳ hạn chế nào, y làm gì cũng được.

Lão thiên gia đã cho Điên Đảo Thánh Hộ một sự tiện lợi như vậy, y không lợi dụng thì chẳng phải là đáng tiếc sao.

Giống như người có hai chân là để đi bộ, người có miệng là để ăn cơm, người có thể chất miễn tội là để phạm tội, đây chính là những gì Điên Đảo Thánh Hộ học được, đây chính là chân lý.

Ha ha, con người à, luôn không nhận rõ chính mình, luôn cho rằng mình là độc nhất, nào biết mình cũng chỉ là một người phàm, ngươi dù có giết thêm bao nhiêu người cũng không thể thay đổi được điểm này.

Siêu phàm hay không siêu phàm không phải do mình tự đánh giá, mà cần người khác bình luận.

Điên Đảo Thánh Hộ lười tranh cãi, vì những quan điểm này của Đỗ Lan quá dung tục, sâu mùa hạ không thể nói chuyện băng tuyết: Chúng ta đi.

Tuy nữ sinh trung học đã thất bại, nhưng họ vẫn còn những ứng cử viên khác.

Đừng vội đi, ta còn có vài thứ muốn cho các ngươi xem.

Đỗ Lan bảo họ đi theo mình: Theo ta lại đây.

Hai người đến căn phòng bí mật bên cạnh, căn phòng này rất lớn, có bể ngâm, có bàn phẫu thuật, còn có một bức tường treo đầy dụng cụ như dao, cưa dùng để giải phẫu.

Mà căn phòng bên cạnh cũng trống rỗng, nhưng bây giờ lại có một đống đồ.

Là sách, những cuốn sách bị Đỗ Lan chất đống lại với nhau.

Đó là bộ sưu tập của Điên Đảo Thánh Hộ, có rất nhiều sách bản đầu đã tuyệt bản, bây giờ đều bị chất đống ở đó, hoàn toàn là phung phí của trời.

Đây là của ta.

Điên Đảo Thánh Hộ kích động, trong mắt y sách còn quan trọng hơn mạng người.

Thật kỳ lạ, ngươi có thể chất miễn tội, cho nên ngươi có thể giết người, có thể trộm đồ.

Chương 2060

Mạng sống đã mất không đáng trân trọng, nhưng sách trộm về thì lại hết mực yêu quý.

Cùng là thành tựu đạt được nhờ ưu thế thể chất miễn tội, đối xử khác biệt như vậy là không tốt rồi.

Ngươi đã thích hủy diệt và cái chết, vậy thì với tư cách là biểu tượng của sự công bằng, những báu vật quý giá này của nhân loại cũng nên bị thiêu rụi mới phải.

Ngươi dám.

Điên Đảo Thánh Hộ là một cao thủ thể thuật, y hiện đã nén sức chờ phát động, nếu Đỗ Lan thật sự dám đốt sách, y sẽ ra tay kết liễu Đỗ Lan.

Ta đương nhiên dám, nếu không ta cũng không chuyển hết sách đến đây.

Đỗ Lan rất thưởng thức biểu cảm của đối phương: Đúng, chính là biểu cảm này, Phạm tội chỉ số tuy không đọc ra được, nhưng biểu cảm của ngươi vẫn rất chân thật.

Vui vẻ, ta hiện tại rất vui vẻ.

Đỗ Lan rất hèn hạ đã trộm hết những cuốn sách quý giá mà Điên Đảo Thánh Hộ trân tàng, chất đống trong tầng hầm, ra vẻ như có thể đốt bất cứ lúc nào.

Điên Đảo Thánh Hộ thích đọc sách, thích những ngôn từ cao ngạo kể lể sự hèn mọn của nhân tính, đó là chân lý thấu suốt thế giới, quả thực là phơi bày hết sự xấu xí, nhân loại chẳng phải là sinh vật hèn mọn nhỏ bé như vậy sao.

Mà những người nhìn thấu sự hèn mọn này có thể lưu danh sử sách, Điên Đảo Thánh Hộ cũng đã nhìn thấu, thông qua những danh tác này mà thấy được nhân tính, cho nên y yêu sách hơn yêu nhân loại.

Cho nên Đỗ Lan đã nắm được điểm yếu của Điên Đảo Thánh Hộ, khiến y ném chuột sợ vỡ bình.

Nhìn bộ dạng của ngươi bây giờ đi, hiện tại cũng chỉ là một người phàm, cũng có hỉ nộ ái ố, ngươi không hề đặc biệt, ngươi chỉ là thoát khỏi bài kiểm tra chỉ số mà thôi, không có nghĩa là ngươi ưu tú hơn người khác.

Đỗ Lan cười nói: Bây giờ ngươi muốn bảo vệ sách của mình, tốt nhất là phối hợp với ta diễn một vở kịch.

Ngươi muốn làm gì.

Từ trước đến nay đều là Điên Đảo Thánh Hộ dụ dỗ người khác làm việc xấu, chưa có ai có thể uy hiếp y.

Nhưng bây giờ Đỗ Lan đã làm được.

Ta biết ngươi có hứng thú với Thường Thủ Chu, vị giám thị quan kia, muốn xem cô ta có thật sự kiên định như vẻ ngoài hay không.

Ta biết ngươi đang lên kế hoạch bắt cóc bạn thân của cô ta.

Mỗi một từ Đỗ Lan nói ra đều khiến Điên Đảo Thánh Hộ chấn kinh, vì những kế hoạch này y chưa từng nói cho ai biết, Đỗ Lan làm sao biết được.

Thật lòng mà nói, những kế hoạch này y mới nghĩ ra gần đây, chưa từng chia sẻ với ai, đối phương làm sao biết được.

Y quả thực rất có hứng thú với Thường Thủ Chu, chủ yếu là vì Thường Thủ Chu không chạy theo số đông, nhưng y muốn xem nếu Thường Thủ Chu tận mắt thấy bạn thân bị giết, liệu có còn kiên trì được nữa không.

Phải biết rằng không ít Giám thị quan vì đồng đội chết mà hắc hóa, huống chi là Giám thị quan bị báo thù sát hại người thân, mười phần thì có đến tám chín phần sẽ trực tiếp hắc hóa.

Điểm này đã được vô số sự thật chứng minh, cho nên Thường Thủ Chu có kiên trì được hay không, cần phải thử một lần.

Điên Đảo Thánh Hộ muốn giết bạn thân của Thường Thủ Chu ngay trước mặt cô, đây chính là một lần thử nghiệm.

Ngươi rất kinh ngạc.

Đỗ Lan cười: Đã nói ngươi chỉ là một người phàm, ngươi có bí ẩn đến đâu cũng không qua được mắt ta, dù chỉ một ý niệm vừa hiện lên trong lòng ngươi cũng không thoát khỏi mắt ta.

Vậy ngươi muốn ngăn cản ta.

Không, ta không ngăn cản ngươi kiểm tra Thường Thủ Chu, ta chỉ ngăn cản ngươi giết người.

Ngươi phải phối hợp với ta diễn một vở kịch, ngươi không phải thích Shakespeare sao, vậy thì ngươi cũng nên thích diễn kịch.

Đến lúc đó ta sẽ cho người đóng giả bạn thân của Thường Thủ Chu, ngươi giết người đó, ta sẽ tạo ra cái chết giả.

Đỗ Lan nói.

Điên Đảo Thánh Hộ im lặng, điều này quá phiền phức, hà tất phải vậy: Càng nhiều bước thì càng dễ xảy ra sai sót, ngươi nên hiểu điều này.

Nếu mục đích của ngươi và ta là như nhau, tại sao còn phải diễn kịch.

Giết người trực tiếp không phải là đơn giản và chân thực nhất sao.

Ngu xuẩn, nếu nhân loại ai cũng như ngươi, vì đơn giản mà không suy nghĩ đến phương thức khác, thì nhân loại cũng sẽ không tiến bộ.

Chính vì nhân loại không ngừng suy nghĩ, không thỏa mãn với hiện trạng, dũng cảm thách thức khó khăn, cho nên nhân loại mới tiến bộ.

Đỗ Lan nói: Ngươi không có quyền từ chối, muốn bảo vệ những cuốn sách quý của mình thì nghe ta, nếu không ngươi sẽ không bao giờ gặp lại chúng nữa.

Được thôi, ta nghe ngươi.

Điên Đảo Thánh Hộ thầm nghĩ đối phương cũng đang chú ý đến Thường Thủ Chu, xem ra người phụ nữ này quả thực có điểm phi phàm, y càng lúc càng cảm thấy hứng thú.

Bên cạnh Điên Đảo Thánh Hộ còn có một hung thủ, một lão già thích săn bắn, lão thích mang theo chó máy đi săn người trong không gian dưới lòng đất.

Lão già này cũng là một sát thủ, nhưng cách giết người của lão là săn bắn, coi con người như động vật.

Kế hoạch là thế này, dụ Cục An Ninh vào lòng đất, dùng gã thợ săn để cầm chân những người khác, còn Điên Đảo Thánh Hộ sẽ dụ Thường Thủ Chu ra một mình, để cô rơi vào tuyệt vọng.

Điên Đảo Thánh Hộ có thể chất miễn tội, Chi phối giả cũng không thể bắn y, Thường Thủ Chu sẽ phải chịu áp lực cực lớn dưới cú đả kích kép từ lỗ hổng của chế độ và việc mất đi bạn thân, liệu cô có còn kiên trì được không.

Tại Cục An Ninh, việc trực tiếp bắn hạ những người có chỉ số cao đã trở thành một chuyện thường tình, cho nên sự xuất hiện của Thường Thủ Chu mới có vẻ lạc lõng, mới trở nên nổi bật, mới thu hút nhiều người đến vậy.

Thường Thủ Chu hiện tại vẫn chưa biết vì mình quá kiên trì nguyên tắc nên đã bị kẻ xấu để mắt tới.

Đôi khi rõ ràng mình đang làm việc đúng đắn nhưng lại hoàn toàn khác biệt với xu thế chung.

Điên Đảo Thánh Hộ đang làm việc sai trái, nhưng xã hội lại không để tâm.

Thường Thủ Chu đang làm việc đúng đắn, lại trở nên chướng mắt.

Xã hội chính là phức tạp như vậy, vô trật tự như vậy, khiến người ta khó phân biệt đúng sai.

Xã hội đa nguyên, giá trị quan cũng đa nguyên, đây là điều vô cùng nguy hiểm, sẽ khiến xã hội bị chia rẽ, khiến ranh giới giữa đúng và sai trở nên mơ hồ.

Nhân loại không lý trí, cho nên một khi chính tà mơ hồ, giới hạn của nhân loại sẽ không ngừng bị phá vỡ, một lần nữa chứng minh quan điểm lịch sử chính là quá trình không ngừng phá vỡ giới hạn.

Thường Thủ Chu, một người bảo vệ quy tắc như vậy, trong một xã hội đa nguyên đương nhiên không được lòng người, hơn nữa muốn kiên trì trật tự thì phải làm được mức vô quân vô phụ, chuẩn bị sẵn sàng hi sinh tất cả.

Đại đạo vô tình, coi vạn vật như chó rơm.

Trong mắt người bảo vệ đạo, cũng chỉ có đạo, tình thân, tình bạn đều phải xếp sau đạo.

Có thể nói, thử thách giết bạn thân của Điên Đảo Thánh Hộ thực ra đối với Thường Thủ Chu vẫn chưa phải là tàn khốc nhất.

Thử thách tàn khốc nhất thực ra không phải là tước đoạt tình bạn, mà là bắt Thường Thủ Chu lựa chọn giữa tình bạn và đạo.

Ví dụ như một vị quan thanh liêm, bây giờ có bạn bè hy vọng ông có thể nương tay đi cửa sau, vậy ông sẽ lựa chọn thế nào, là tình bạn hay là nguyên tắc mà mình kiên trì.

Trung hiếu không thể vẹn toàn, Thường Thủ Chu chưa từng gặp phải tình huống này, cô chỉ bị tước đoạt cơ hội hiếu thảo, chứ không phải bị bắt chọn một trong hai.

Kế hoạch của Điên Đảo Thánh Hộ rất thuận lợi, Cục An Ninh nhận được tin báo án đã đến khu săn bắn phức tạp dưới lòng đất này.

Nơi đây ánh sáng mờ ảo, đầy rẫy cạm bẫy, còn có chó máy và một kẻ giết người điên cuồng.

Cả một khoa của Cục An Ninh đều bị phân tán, Thường Thủ Chu đuổi theo Điên Đảo Thánh Hộ đến nơi định mệnh của mình.

Khoảng cách rất gần, nhưng rất bất lực.

Chi phối giả trong tay rõ ràng là vũ khí mạnh nhất, nhưng lúc này đối mặt với phạm nhân nguy hiểm lại không hề có phản ứng.

Chỉ số của đối phương an toàn, thấp hơn một trăm, dù y ra tay giết người, chỉ số cũng không có biến động lớn.

Là Chi phối giả hỏng hay đối phương đã dùng thủ đoạn gì đó để hạn chế chỉ số.

Bây giờ Thường Thủ Chu đã không thể suy nghĩ được nữa, bạn thân của cô như một con cừu non bất lực bị trói lại, trên cổ trắng ngần của cô ấy là một con dao găm, chỉ cần khẽ một đường, chiếc cổ này sẽ đứt lìa.

Đôi mắt Thường Thủ Chu đẫm lệ, cơ thể bị phẫn nộ lấp đầy, Phạm tội chỉ số của cô bắt đầu dao động, nhưng cô không muốn báo thù, chỉ nghĩ đến việc phải đưa hung thủ ra trước pháp luật.

Cô chỉ là người chấp pháp, không phải người phán xét, không phải đao phủ.

Đây mới là quy tắc đúng đắn của xã hội.

Mặc dù hệ thống Sibyl cho phép nổ súng, nhưng không có nghĩa là pháp luật không tồn tại, Cục An Ninh là người bảo vệ pháp luật, không phải người thi hành.

Cho nên trong khoảnh khắc trơ mắt nhìn bạn thân chết đi, đầu óc Thường Thủ Chu trống rỗng, cô hoàn toàn mất hết sức lực, ngồi phịch xuống, cả người chìm vào vòng xoáy tự hoài nghi.

Cái chết thật đơn giản.

Thường Thủ Chu thậm chí không nhớ mình đã trở về Cục An Ninh như thế nào.

Bạn của cô đã chết, mà Chi phối giả trong tay cô lại không hoạt động, rốt cuộc là tại sao.

Nhưng sự thật là không ai có thể cho cô một câu trả lời chắc chắn.

Chi phối giả không thể sai, vậy vấn đề chắc chắn nằm ở tên sát thủ, đó là một sát thủ có thể thoát khỏi sự quét hình.

Điều này cũng giải thích tại sao y luôn có thể thoát khỏi sự truy bắt.

Chương 2061

Cái chết của bạn thân đã giáng một đòn mạnh vào nữ giám thị quan trẻ tuổi.

Trong khoảnh khắc đó, trong lòng cô dâng lên sát ý vô tận, cô không khỏi tự hỏi liệu Phạm tội chỉ số của mình có tăng cao không.

Lúc bạn thân chết đi, dù rất ngắn ngủi, nhưng cảm giác đó rất chân thực, như thể trái tim mình đang bốc cháy.

Vẫn không bắt được Điên Đảo Thánh Hộ.

Mặc dù gã đàn ông thích dùng chó máy săn người đã bị giết, nhưng kẻ đầu sỏ vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Thường Thủ Chu tận mắt chứng kiến cái chết của bạn thân, bị đả kích nặng nề, cũng khiến người ta đau lòng.

Nhưng lúc này, cô phải vượt qua, đây là thử thách mà mọi giám thị quan đều phải đối mặt.

Nhìn vào vực thẳm, bị vực thẳm nhìn lại.

Thường Thủ Chu nghỉ ngơi vài ngày, cô cần thời gian để bình tâm, suy nghĩ lại xem nghề nghiệp này đại diện cho điều gì.

Thật đáng thương cho người trẻ tuổi.

Đỗ Lan chép miệng, tỏ vẻ đồng tình, nhưng hắn vẫn luôn quan sát thế giới tiềm thức của đối phương, có thể phát hiện quá trình giãy giụa của cô không hề phức tạp.

Dù sao xã hội này đã thiết lập sẵn những cách đối phó khác nhau cho mỗi người, cách trừng phạt hung thủ cũng đã được quy định rõ ràng.

Việc Thường Thủ Chu cần làm là bắt hung thủ, những chuyện khác tự nhiên sẽ có người lo.

Mặc dù bạn thân không thể sống lại, nhưng đó là cách xã hội vận hành.

Thường Thủ Chu lựa chọn tuân thủ quy tắc của xã hội, cô rất đau buồn, nhưng lựa chọn chấp nhận.

Thường Thủ Chu nhận được một lời mời vào phòng chat.

Cô nhận ra lời mời này đã vượt qua tường lửa an toàn của mình, hơn nữa người mời còn ký tên là Morpheus.

Dù đang trong kỳ nghỉ, cô vẫn là một giám thị quan, nên cô chấp nhận lời mời, chuẩn bị xem có phải thật là Morpheus không.

Căn phòng của Thường Thủ Chu được chiếu hình thành phòng chat, đó là một không gian trắng tinh, chỉ có vài chiếc ghế màu trắng, nhưng hiện tại chỉ có một mình Morpheus ở đó.

Rất vui vì cô đã chấp nhận lời mời của tôi, thưa cô.

Đỗ Lan nhìn thấy sự kiên định của Thường Thủ Chu: Thật đáng kính phục, cô vốn có thể có những lựa chọn khác, nhưng cô lại chọn trật tự, hơn nữa Phạm tội chỉ số của cô cũng không vượt quá một trăm, lý trí của cô khiến người ta phải sợ hãi.

Thường Thủ Chu không biết đối phương đang nói gì, cô không cảm thấy mình vĩ đại đến mức đó, cô chỉ làm những việc mà một người bình thường nên làm.

Xem ra cô vẫn chưa biết quyết định của mình đáng kinh ngạc đến mức nào.

Người bình thường khi gặp tình huống này, chắc chắn Phạm tội chỉ số sẽ tăng vọt đến mức cần phải nhập viện điều trị, phải dựa vào thuốc để ổn định chỉ số.

Ví dụ như đồng đội của cô, anh ta chính là vì thấy bạn bè chết đi mà hắc hóa, dù anh ta không báo thù, cũng bị coi là một tội phạm tiềm ẩn.

Nhưng cô lại không thay đổi, đây là trường hợp đặc biệt hiếm có trong Cục An Ninh.

Cô đã thấy bao nhiêu vụ án đáng thất vọng, thấy bao nhiêu hành vi bất hợp lý của Cục An Ninh, nhưng cô vẫn tin tưởng rằng trật tự là cao cả.

Đối phương lẽ nào muốn tâng bốc mình.

Thường Thủ Chu không hy vọng được một tên tội phạm tán thưởng, hơn nữa cô cũng không cảm thấy mình thực sự vĩ đại.

Đỗ Lan đương nhiên cũng không phải tìm cô nói chuyện chỉ để khen ngợi: Nhưng tôi cho rằng hành vi của cô tuy đã làm đến nơi đến chốn, nhưng năng lực biểu đạt của cô lại có thiếu sót.

Điên Đảo Thánh Hộ thuộc làu danh tác thế giới, có thể trích dẫn kinh điển để biểu đạt tư tưởng, cho rằng mình rất cao quý.

Tuy nhiên, sự thật là y cần danh tác thế giới, hơn là danh tác thế giới cần y.

Còn cô, Thường Thủ Chu, là một người có thể biến lời nói của mình thành danh tác thế giới.

Cô cần một năng lực biểu đạt mạnh mẽ hơn, cô không chỉ cần để người khác thấy hành vi của mình, mà còn phải nghe thấy tiếng nói của cô, hiểu được tư tưởng của cô.

Chỉ có như vậy, sau khi cô chết đi, người ta mới không quên cô đã trả giá bao nhiêu để kiên trì trật tự, mới biết tại sao cô lại phải kiên trì trật tự như vậy.

Đỗ Lan muốn Thường Thủ Chu cất lên tiếng nói, chỉ có như vậy hành vi của cô mới có thể có nhiều ảnh hưởng hơn.

Tôi chỉ làm việc theo những gì tôi đã học từ trước đến nay, không có tư tưởng gì đặc biệt.

Thường Thủ Chu vẫn chưa nhận ra mình và xã hội lạc điệu đến mức nào.

Cho nên vẫn là năng lực biểu đạt của cô chưa đủ, không thể truyền đạt được tư tưởng mộc mạc đó của cô.

Cô tưởng rằng tư tưởng của mình giống với giáo dục thông thường, nhưng không phải vậy.

Tri thức mà xã hội dạy cho cô, qua sự vận dụng của cô đã không còn là dáng vẻ ban đầu nữa, giống như nước thêm vào màu vẽ, liền có màu sắc.

Màu sắc của tôi.

Không sai, cho nên bây giờ thứ cô cần là nâng cao năng lực biểu đạt, sau đó truyền đạt chính xác tư tưởng của mình ra ngoài.

Cuối cùng tập hợp thành một cuốn sách, một cuốn danh tác mà ngay cả Điên Đảo Thánh Hộ cũng phải đọc.

Im lặng, vì Thường Thủ Chu cho rằng điều này quá vô lý.

Morpheus rốt cuộc muốn làm gì, cô hoàn toàn mơ hồ: Không phải ông muốn biến tất cả mọi người thành người máy sao.

Đúng vậy, nhưng đó chỉ là sự thay đổi về thể xác.

Ta có thể thay đổi thân thể của nhân loại, nhưng không thể thay đổi tư tưởng của người khác.

Nhưng cô thì có thể, cô chính là nhà tư tưởng của thời đại mới, là người mà ta vẫn luôn chờ đợi.

Tư tưởng của cô kết hợp với kỹ thuật của ta, thế giới sẽ trở nên khác biệt.

Tóm lại, bây giờ cô không cần phải hoài nghi nữa, việc cô cần làm bây giờ là học tập cho tốt, nghe ta không sai đâu.

Tiếc là người kiên định không dễ bị thuyết phục, đặc biệt là khi Đỗ Lan là tội phạm bị truy nã, còn Thường Thủ Chu là giám thị quan.

Khi tên trộm bảo cảnh sát học hành cho tốt, nghe giống như là một sự châm biếm.

Cách nói nghiêm túc này của Đỗ Lan càng giống như đang chế nhạo năng lực biểu đạt của Thường Thủ Chu không tốt.

Hơn nữa, những lời Đỗ Lan nói, Thường Thủ Chu làm sao mà hiểu được, cô có bao giờ nghĩ đến việc thay đổi thế giới đâu, cô chỉ muốn làm tốt việc của mình.

Đây chính là khuyết điểm của Thường Thủ Chu, chỉ biết hành động mà không biết biểu đạt, hành vi như vậy sẽ khiến cô chịu thiệt.

Lại một người không nghe lời khuyên, Đỗ Lan cho rằng công tác tư tưởng bây giờ thật sự quá khó làm, lòng người đã tan rã, hắn là một người xuyên không hiếm hoi muốn làm chút việc thực tế, lại luôn bị người ta nghi ngờ hết lần này đến lần khác.

Nhưng Đỗ Lan sẽ không từ bỏ, Thường Thủ Chu sẽ hiểu được tấm lòng của hắn.

Xem ra vẫn chưa phải là thời cơ tốt nhất, nhưng sớm muộn gì cô cũng sẽ hiểu, đến lúc đó cô sẽ tìm ta.

Đỗ Lan thoát khỏi phòng chat.

Quả nhiên không thể truy ra được, Morpheus không hổ là hacker mạnh nhất trong thế giới mạng, thật sự là đến không ảnh đi không tung.

Nhưng hắn thật sự kỳ quái: Năng lực biểu đạt của mình chẳng lẽ rất kém sao.

Mình rõ ràng đã thi được hơn bảy trăm điểm.

Thi cử và biểu đạt là hai chuyện khác nhau, thủ khoa điểm cao cũng có thể không giỏi ăn nói.

Việc dùng ngôn ngữ ngắn gọn để biểu đạt nguyên vẹn tư tưởng cần có tài năng.

Có tư tưởng không đáng sợ, có thể dùng ngôn ngữ có sức lay động để biểu đạt tư tưởng đó ra ngoài mới thực sự đáng sợ.

Đỗ Lan rất giỏi lừa phỉnh người khác, nhưng hắn bây giờ lại thích lừa phỉnh những người có lập trường đối lập với mình để tăng độ khó cho trò chơi, lừa được kẻ thù về phe mình mới thể hiện được năng lực của hắn.

Thường Thủ Chu rất thật thà, có chuyện gì cũng báo cáo, cho nên việc mình gặp Morpheus cũng đã nói cho cục trưởng Cục An Ninh biết.

Cục trưởng có chút mơ hồ, Morpheus dường như rất có hứng thú với tổ hợp Thường Thủ Chu và Giảo Ngão Thận Dã.

Trước đó nói với Giảo Ngão Thận Dã là muốn biến mọi người thành người máy, bây giờ lại tìm Thường Thủ Chu nói muốn mượn tư tưởng của cô, chẳng lẽ hai người này là tân nhân loại sao.

Cục trưởng không nhìn ra họ có điểm gì hơn người.

Thừa nhận họ rất ưu tú, là nhân viên tốt của Cục An Ninh, nhưng cũng chỉ có vậy, tại sao lại là họ.

Cục trưởng mơ hồ, cho nên bà cần hệ thống Sibyl tính toán.

Nhưng Thường Thủ Chu trong sạch, Giảo Ngão Thận Dã cũng chỉ là một giám thị quan hắc hóa bình thường, dù tính toán thế nào hai người họ cũng không có gì đặc biệt.

Hệ thống Sibyl dù sao cũng không phải là tiên tri thực sự, còn Đỗ Lan mới là tiên tri thực sự, hắn có thể nhìn thấy tương lai, thấy hai người này vung vẩy tài hoa của mình trên thế giới.

Chương 2062

Thường Thủ Chu có lẽ không thể thay đổi thế giới ngay lập tức, nhưng tư tưởng của cô có thể ảnh hưởng đến hậu thế.

Nếu cô thật sự tăng cường năng lực biểu đạt như lời Đỗ Lan nói, ngàn năm sau mọi người nhớ lại cô, đó sẽ là một vị thánh.

Còn thực lực của Giảo Ngão Thận Dã nằm ở trực giác của anh ta, trực giác của anh ta luôn khiến anh ta làm những việc đúng đắn.

Trên vũ đài quốc tế không có ràng buộc, anh ta mới có thể tỏa sáng rực rỡ.

Chỉ dựa vào tính toán chắc chắn sẽ không tính ra được những điều này, vì với tư cách là người trong cuộc của lịch sử, không ai cho rằng hành động nhỏ bé của mình có thể thay đổi hướng đi của lịch sử.

Nhưng sự thật chính là như vậy, mỗi hành động nhỏ của mỗi người, nhìn từ góc độ hậu thế đều có thể có ý nghĩa sâu xa.

Hệ thống Sibyl không thích những chuyện như vậy, thứ họ hy vọng là những công dân lý tưởng, là những người dân ngoan ngoãn có Phạm tội chỉ số thấp, chứ không phải những tồn tại không thể kiểm soát, không phải những phần tử nguy hiểm như Morpheus.

Mặc dù không tính ra được điểm đặc biệt của Thường Thủ Chu, nhưng Cục An Ninh vẫn quyết định chiếu cố cô trọng điểm, một khi Phạm tội chỉ số của cô vượt quá mức bình thường, sẽ trực tiếp nhốt cô lại, không cho cô bất kỳ cơ hội nào.

Lúc này Điên Đảo Thánh Hộ đã hành động, y và Thôi Cửu Thánh đã chế tạo ra một lượng lớn mũ bảo hiểm có thể che giấu Phạm tội chỉ số.

Có những chiếc mũ này, tội phạm có thể phạm tội giữa thanh thiên bạch nhật.

Những chiếc mũ như vậy còn được phát miễn phí cho những tội phạm tiềm ẩn, không mất một đồng nào.

Chuyện tốt như vậy tìm ở đâu ra, đội mũ bảo hiểm vào đi, trở thành tội phạm thực sự.

Bây giờ chỉ có một vấn đề, đó là tội phạm tiềm ẩn tuy có Phạm tội chỉ số cao, không có nghĩa là họ thực sự là tội phạm.

Mà nếu họ đội mũ bảo hiểm ra ngoài cướp bóc, thì sẽ thực sự trở thành tội phạm.

Tội phạm tiềm ẩn có cần thiết phải trở thành tội phạm thực sự không.

Sẽ có tội phạm tiềm ẩn nào đi mạo hiểm không.

Sự thật chứng minh là có, những tội phạm tiềm ẩn đó thật sự lập tức trở thành tội phạm, hoàn toàn chứng minh phán đoán của hệ thống Sibyl về họ là chính xác.

Họ sinh ra đã là tội phạm, chỉ vì hệ thống Sibyl nên không có điều kiện phạm tội.

Về mặt lý trí, họ nên từ chối mũ bảo hiểm, dùng sự từ chối của mình để chứng minh hệ thống Sibyl là sai lầm, dù chỉ số cao cũng không đồng nghĩa với tội phạm, họ là con người, có thể kiểm soát hành vi của mình.

Nhưng con người không lý trí, cho nên thứ Đỗ Lan nhìn thấy là một đám người vì bị kỳ thị mà trả thù xã hội.

Họ vì chỉ số cao mà từ nhỏ đã bị kỳ thị, không được giáo dục tốt, không tìm được việc làm tốt.

Họ không phải là người có chỉ số thấp rồi hắc hóa, họ là những người ngay từ đầu đã bị hệ thống Sibyl tuyên án loại ra rìa xã hội.

Cho nên sau khi nhận được mũ bảo hiểm, họ lập tức dùng hành động chứng minh phán đoán của hệ thống Sibyl về họ là chính xác, chỉ cần có điều kiện, họ chính là tội phạm.

Đỗ Lan cảm thấy những người này cũng thật đáng thương, không có năng lực phán đoán của riêng mình, sinh ra đã trở thành công cụ của xã hội do hệ thống Sibyl thống trị, bây giờ lại trở thành công cụ tìm kiếm chân tướng của Điên Đảo Thánh Hộ.

Cả đời họ đều oán hận hệ thống Sibyl, nhưng lại dùng cả đời để chứng minh hệ thống Sibyl là đúng.

Cuộc đời của họ giống như một vòng tròn, cứ mãi quay vòng tại chỗ.

Một lượng lớn người đội mũ bảo hiểm gây rối trên đường phố, trút giận sự bất mãn bấy lâu nay của mình.

Họ tấn công ngẫu nhiên người qua đường, phá hoại công trình công cộng, thậm chí cướp bóc giết người.

Ban đầu mọi người còn tưởng đây là nghệ thuật trình diễn, cho đến khi gậy gộc giáng xuống đầu mình, cơn đau khiến họ nhận ra đây không phải là nghệ thuật, mà là bạo hành.

Số lượng quá đông, khắp nơi đều là những kẻ bạo loạn đội mũ bảo hiểm, Cục An Ninh căn bản không quản xuể.

Mà những cuộc tấn công liên tục cũng khiến Phạm tội chỉ số của người dân bình thường tăng vọt, điều này hình thành nên sự lây nhiễm tập thể ở nhiều khu vực, cả kẻ bạo loạn và quần chúng đều tham gia vào cuộc hỗn loạn này.

Cục An Ninh toàn thể xuất động, mấy khoa đều đi trấn áp những người có Phạm tội chỉ số cao này, bất kể là kẻ bạo loạn hay quần chúng, chỉ cần chỉ số quá cao là nổ súng toàn bộ.

Đây chính là kế điệu hổ ly sơn của Điên Đảo Thánh Hộ.

Tòa nhà Cục An Ninh có lượng điện tiêu thụ bất thường, khiến y cho rằng hệ thống Sibyl nằm dưới lòng đất của Cục An Ninh, cho nên họ muốn đột nhập vào Cục An Ninh ban đêm, tìm ra chân tướng của hệ thống Sibyl.

Có thể nói, kế hoạch này đầu tiên cần phải hiểu rõ logic hành vi của Cục An Ninh.

Hiện tại Điên Đảo Thánh Hộ đã nhìn thấu Cục An Ninh, xác suất thành công của hành động lần này cao tới chín mươi chín phần trăm.

Khi tất cả các Giám thị quan và Chấp hành quan của Cục An Ninh đều ra ngoài làm nhiệm vụ, bên trong Cục An Ninh chỉ còn lại những robot tự động, mà những con robot này rất khó ngăn cản công dân tốt Điên Đảo Thánh Hộ.

Nhưng với tư cách là kẻ thù không đội trời chung của Điên Đảo Thánh Hộ, Giảo Ngão Thận Dã, người phá án bằng trực giác, vẫn nhận ra chân tướng đằng sau sự việc này.

Bởi vì anh biết người có thể thần không biết quỷ không hay gây ra động tĩnh lớn như vậy chỉ có một, đó là người không bị camera bắt được.

Mà người này thuộc làu danh tác thế giới, là một tội phạm có tư tưởng, tuyệt đối sẽ không chỉ gây hỗn loạn vì hỗn loạn, y chắc chắn có mục đích khác.

Thế là Giảo Ngão Thận Dã phát hiện ra kế hoạch điệu hổ ly sơn này, nhưng cũng chỉ có một chiếc xe quay trở lại, dù sao những người khác cũng không nhận được lệnh quay về chi viện cho Cục An Ninh.

Quay trở lại Cục An Ninh ngược lại là vi phạm mệnh lệnh.

Hệ thống Sibyl, ngươi thắng rồi.

Đỗ Lan xuất hiện bên trong Cục An Ninh, xuất hiện sau lưng nữ cục trưởng.

Nữ cục trưởng giật nảy mình, không chỉ vì Đỗ Lan thần xuất quỷ một, mà còn vì hắn đã nhìn thấu thân phận của bà, bộ não của cục trưởng quả thực cũng là một phần của hệ thống Sibyl.

Các bộ não của hệ thống Sibyl sẽ thay phiên nhau quản lý Cục An Ninh dưới thân phận cục trưởng.

Ngươi đã thành công chứng minh rằng những tội phạm tiềm ẩn có chỉ số cao chính là tội phạm, cách ly họ, đàn áp họ là cần thiết.

Đỗ Lan nói điều này rõ ràng là đang châm biếm, nếu cho những người này một nền giáo dục tốt, họ cũng sẽ không phẫn thế tật tục như vậy.

Nói cho cùng, hệ thống Sibyl cũng không giải quyết được vấn đề lực lượng sản xuất, chỉ thông qua một phương thức tàn khốc khác để hoàn thành việc phân phối, tước đoạt quyền lợi của một bộ phận người để duy trì sự vận hành của xã hội.

Bây giờ cuộc bạo loạn này đã chứng minh sự tiên kiến của hệ thống Sibyl, chứng minh rằng nó tính toán không hề sai lầm.

Tính toán của ta vốn dĩ sẽ không sai, Morpheus.

Cục trưởng liếc mắt một cái liền nhìn thấu thân phận của Đỗ Lan: Ngươi đã trộm cơ thể nhân tạo của chúng ta.

Không cần để ý những chi tiết đó.

Ngươi đến đây làm gì.

Đương nhiên là để chứng kiến sự trỗi dậy của đấng cứu thế, ngươi cũng có thể cùng ta chứng kiến.

Đấng cứu thế.

Thường Thủ Chu, Giảo Ngão Thận Dã, hay là Điên Đảo Thánh Hộ.

Nữ cục trưởng nghi vấn, hiện tại được chú ý cũng chỉ có ba người này, đối phương chắc chắn là chọn một trong ba.

Đỗ Lan cười mà không nói, đáp án đương nhiên là công bố vào phút cuối cùng mới có ý nghĩa.

Cục An Ninh bây giờ là một tòa thành trống rỗng, robot phòng ngự căn bản không ngăn được thể chất miễn tội.

Nhưng để có thể tìm ra chân tướng, Điên Đảo Thánh Hộ và Thôi Cửu Thánh hai người một kẻ lên trên một kẻ xuống dưới.

Điên Đảo Thánh Hộ đi lên cao, Thôi Cửu Thánh đi xuống lòng đất, như vậy những người quay về cũng chỉ có thể phân tán lực lượng, đến lúc đó họ có thể đánh bại từng người một.

Thôi Cửu Thánh đến lòng đất, nhìn thấy đủ loại đường ống, chằng chịt nhiều đến mức khó tin, hoàn toàn không giống bộ dạng bình thường của một tòa nhà.

Mặc dù bề ngoài chỉ có gara ngầm, nhưng bên dưới còn có hơn hai mươi tầng không gian.

Thôi Cửu Thánh được cử đến đất nước này, đối với sự ổn định và hòa bình của đất nước này rất coi thường, cho nên hắn giúp Điên Đảo Thánh Hộ là để xem đất nước này cuối cùng sẽ đi về đâu.

Hiện tại cả thế giới đều đang loạn, đất nước này cũng không nên được yên ổn.

Tầng hầm chính là nơi hệ thống Sibyl tọa lạc, vì không nghĩ tới sẽ bị người khác phát hiện, cho nên tầng hầm ngược lại không có bất kỳ giám sát nào, cũng không có bất kỳ phòng ngự nào.

Rất dễ dàng đã tìm thấy, đó là một kho bảo hiểm lớn, bên trong là một bể nước lớn, trong bể có rất nhiều hộp bảo hiểm trong suốt, mỗi hộp đặt một bộ não, đây chính là nơi hội tụ hàng trăm bộ não.

Mỗi hộp bảo hiểm đều có một lượng lớn thiết bị điện tử tinh vi và hệ thống truyền dinh dưỡng để đảm bảo sự sống của bộ não.

Mỗi bộ não ở đây đều có công việc, và mỗi bộ não đều là của những kẻ giết người cực kỳ hung tàn.

Chương 2063

Khi Thôi Cửu Thánh giải mã xong, tận mắt nhìn thấy bộ mặt thật của hệ thống Sibyl, hắn không kìm được mà lấy điện thoại ra quay lại.

Hắn biết đoạn video này chỉ cần công bố ra ngoài, chắc chắn sẽ gây ra chấn động, ít nhất hắn là nghĩ như vậy.

Tiếc là Đỗ Lan biết sẽ không có chấn động, mặc dù người dân quả thực không biết hệ thống Sibyl được tạo thành từ não của những hung thủ, đều cho rằng hệ thống Sibyl là một AI.

Nhưng e rằng không ai dám đứng ra phản đối hệ thống Sibyl, bởi vì trách nhiệm quản lý một quốc gia lớn như vậy, không ai gánh nổi, cuối cùng vẫn phải để hệ thống Sibyl lo, họ không có lựa chọn nào khác.

Thôi Cửu Thánh rốt cuộc không phải người Nhật, hắn dùng suy nghĩ của người lục địa để suy xét về người Nhật, định sẵn là sai lầm.

Nhìn hệ thống Sibyl đang vận hành khẩn trương, giám sát Phạm tội chỉ số của hơn ba trăm triệu người trên đảo quốc, Thôi Cửu Thánh chỉ cảm thấy mình đã nắm được bê bối của đất nước này, có thể hoàn toàn lật đổ xã hội của quốc gia này.

Mặc dù Đỗ Lan có mặt, nhưng nữ cục trưởng phải ra tay rồi, vì hiện tại không chỉ có Thôi Cửu Thánh, mà còn có một Chấp hành quan trẻ tuổi cũng đã đến tầng hầm, người biết chân tướng ngày càng nhiều, bà không ra tay thì ai ra tay.

Với tư cách là người trực ban điều khiển cơ thể nhân tạo, nhiệm vụ chính là ngăn chặn có người phát hiện chân tướng, là đích thân thi hành án tử hình.

Cả người tốt và kẻ xấu đều đứng trước hơn hai trăm bộ não, đối mặt với tình huống như vậy, một người kinh ngạc một người vui mừng.

Vẫn luôn cho rằng hệ thống Sibyl là trí tuệ nhân tạo công chính vô tư, cho nên mới yên tâm chấp nhận sự sắp đặt của chỉ số, chấp nhận chế độ này.

Nhưng bây giờ lại nói với mình rằng những chỉ số này cũng là do bộ não phán đoán.

Cũng là sự phán xét của số ít đối với đa số, điều này đã vi phạm nguyên tắc công bằng ban đầu.

Chàng chấp hành quan trẻ tuổi cả người đều không ổn, năm nay cậu mới hai mươi mốt tuổi, vì từ nhỏ đã bị xác định là tội phạm tiềm ẩn nên phần lớn thời gian đều bị giam giữ trong cơ quan thu dung, chỉ khi làm Chấp hành quan mới có thể ra ngoài xã hội.

Cậu cũng từ phẫn thế tật tục đến bất đắc dĩ chấp nhận, trở thành người thực thi của thể chế.

Mà lý do cậu chấp nhận chính là vì tất cả mọi người đều hết lần này đến lần khác nhồi sọ rằng hệ thống Sibyl là tuyệt đối công bằng, tuyệt đối sẽ không sai lầm, cho nên cuối cùng cậu mới chấp nhận thể chế theo quy tắc.

Bây giờ chân tướng nói cho cậu biết hệ thống Sibyl không phải là AI, mà là tập hợp của các bộ não, vậy thì ai có thể đảm bảo sự công chính của chúng.

Cuộc đời của ta chẳng lẽ là vì những bộ não này mà trở nên bất thường sao.

Chàng trai trẻ có chút kinh ngạc, có chút phẫn nộ, vì điều này không công bằng.

Ha ha, video này công bố ra ngoài, đất nước này chắc chắn tiêu đời rồi.

Thôi Cửu Thánh vẫn tin rằng sau khi chân tướng được công bố, mọi người đều sẽ phản kháng.

Ngươi cũng quá coi thường sự yếu đuối của dân chúng rồi.

Các ngươi thật sự cho rằng Phạm tội chỉ số có thể vận hành là vì công bằng sao.

Ngay lúc hai người họ đang kinh ngạc, Đỗ Lan và cục trưởng xuất hiện: Nếu một phương án công bằng lại tước đoạt lợi ích của đa số người, thì phương án công bằng đó không thể nào thực thi được.

Hệ thống Sibyl cũng vậy, nó có thể vận hành không phải vì công bằng, mà là vì đất nước này cần nó.

Cho nên dù chân tướng có bị công khai, cũng chỉ khiến người ta than vãn vài câu, sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

Đỗ Lan không kìm được mà cười phá lên: Làm kẻ xấu mà còn ngây thơ như vậy, thật hiếm thấy.

Morpheus và cục trưởng, sao hai người lại ở cùng nhau.

Một là tội phạm bị truy nã, một là lãnh đạo Cục An Ninh, chuột và mèo sao lại hành động cùng nhau.

Nữ cục trưởng đến đây để giết người diệt khẩu, không có tâm trạng nhiều lời: Các ngươi biết quá nhiều rồi.

Chi phối giả trong tay đã sẵn sàng khai hỏa.

Sinh mệnh hai mươi mốt tuổi đã đến hồi kết, rõ ràng chưa làm một việc xấu nào, lại luôn mang cái nồi tội phạm tiềm ẩn, bây giờ mới biết chân tướng lại sắp bị giết chết, vận mệnh thật biết trêu ngươi.

Với tư cách là một thành viên của hệ thống Sibyl, lại chỉ nghĩ đến chém chém giết giết, thực sự là không xứng với thân phận.

Cách xử lý của ngươi là không giải quyết được vấn đề, thì giải quyết người phát hiện ra vấn đề, cũng chẳng cao minh hơn người thường là bao.

Hệ thống Sibyl các ngươi không phải tự cho rằng mình đứng trên xã hội sao.

Đỗ Lan bây giờ bật max kỹ năng chế giễu, khắp nơi thu hút hỏa lực.

Hệ thống Sibyl cũng im lặng, vì nó cũng không thể phản bác.

Giải quyết vấn đề quá khó, hai trăm mấy tên sát nhân của chúng làm gì có năng lực mạnh như vậy, nhưng giải quyết người phát hiện ra vấn đề thì lại đơn giản, về khoản giết người chúng là chuyên nghiệp, chúng có một ngàn cách để giết chết người biết chuyện.

Bất kỳ hành vi nào làm lung lay tính hợp pháp trong sự thống trị của hệ thống Sibyl đều nên bị tiêu diệt.

Mấy cái mưu mẹo vặt vãnh của mấy trăm bộ não các ngươi thật dễ đoán.

Cái gọi là tiến hóa mà hệ thống các ngươi nói, chính là không ngừng củng cố tính hợp pháp của sự thống trị.

Bất kỳ nhân tố bất ổn nào làm lung lay sự thống trị đều sẽ bị tiêu diệt, dù là tẩy não một bộ phận não bộ cũng làm được.

Mà lý do các ngươi coi trọng tiến hóa như vậy, chính là vì xuất thân của các ngươi không tốt, cho nên mới không tiếc bất cứ giá nào để có được tính hợp pháp.

Đỗ Lan cho rằng sự tiến hóa của hệ thống thực chất là để củng cố tính hợp pháp trong việc thống trị Nhật Bản của nó, chứ không phải vì hệ thống tích cực cầu tiến.

Nếu hệ thống thật sự cầu tiến, sớm đã nên bắt đầu tối ưu hóa việc phân phối của xã hội, chứ không phải không phân biệt trắng đen mà đánh giết các mục tiêu có chỉ số cao.

Có thể thấy, với tư cách là một kẻ thống trị, hệ thống Sibyl tuy hình thái là tập hợp hàng trăm bộ não, nhưng phương thức hành vi vẫn không thoát khỏi lòng người.

Chỉ là nó dựa vào công nghệ cao có thể hạ thấp chi phí thống trị, được xã hội chấp nhận.

Cục An Ninh chỉ có vài chục nhân viên, còn lại đều là robot.

Dựa vào camera và robot điều khiển từ xa ở khắp nơi, chi phí thống trị của hàng trăm bộ não này quá thấp.

Nếu chi phí thống trị của hàng trăm bộ não tăng lên, thì cũng sẽ đi đến hủy diệt, điều này không liên quan gì đến việc nó có tiến hóa hay không.

Đối với sự phân tích sắc bén như vậy của Đỗ Lan, hệ thống Sibyl tiếp tục im lặng.

Nhưng Thôi Cửu Thánh lại không chịu: Người dân nước này sau khi biết chân tướng chắc chắn sẽ rơi vào hỗn loạn, tuyệt đối sẽ không như ngươi nói là coi như không có chuyện gì xảy ra.

Tình hình mỗi khu vực khác nhau, sẽ có suy nghĩ khác nhau.

Ngươi sống trên bán đảo lục địa tự nhiên sẽ không hiểu suy nghĩ của người Nhật, áp đặt suy nghĩ của mình lên dân tộc khác là một sai lầm.

Đỗ Lan cho rằng Thôi Cửu Thánh và những người khác cũng đã bỏ qua điểm này.

Nữ cục trưởng định giết người diệt khẩu, lại bị trào phúng.

Thôi Cửu Thánh muốn công bố chân tướng, cũng bị trào phúng.

Đỗ Lan cứ như một thanh niên bất cần đời, bất mãn với tất cả, cái gì cũng không quan tâm, nhưng lại tỏ ra thấu tỏ mọi thứ, căn bản không biết rốt cuộc hắn có mục đích gì, cũng không nhìn thấu được suy nghĩ của hắn.

Tóm lại, bất kể làm gì cũng sẽ bị Đỗ Lan chế giễu, nhưng nếu không làm gì cả thì vẫn không tránh khỏi bị hắn coi thường.

Làm không đúng, không làm cũng không đúng, Đỗ Lan quả thực là một tay chuyên gây sự chuyên nghiệp.

Tất cả mọi người đều nhìn Đỗ Lan bằng ánh mắt căm tức, người đàn ông bí ẩn và quỷ dị này, thật sự rất muốn xông lên đấm cho hắn một trận.

Nữ cục trưởng thầm nghĩ Morpheus vừa rồi nói muốn tìm Đấng Cứu Thế, chẳng lẽ Đấng Cứu Thế là hai người này sao.

Hình như không đúng, Thường Thủ Chu và Giảo Ngão Thận Dã cũng đã lên lầu, đi truy lùng kẻ có thể chất miễn tội, truy lùng kẻ đầu sỏ gây ra sự hỗn loạn lần này.

Họ không có cơ hội biết được chân tướng của hệ thống Tiên tri, chẳng lẽ vẫn còn cơ hội làm Đấng Cứu Thế.

Căn bản không biết gã này đang suy tính cái gì.

Ngươi đúng là đồ khốn.

Thôi Cửu Thánh cảm thấy thần tượng của mình đã sụp đổ: Uổng cho trước đây ta còn sùng bái ngươi như vậy, vì ngươi luôn phản đối hệ thống Tiên tri, nhưng bây giờ xem ra ngươi cũng chỉ là một tên nhát gan bị hệ thống Tiên tri nô dịch, ngươi cũng sợ hãi đất nước này xảy ra thay đổi.

Ngươi nghĩ rằng ta nói những điều này là vì ta lo lắng về sự hỗn loạn sao.

Thật lòng mà nói, ta hoàn toàn không sợ hỗn loạn, hỗn loạn đối với ta chỉ như một cơn gió nhẹ, không thể dấy lên sóng gió.

Ta chỉ thích chân tướng mà thôi, nên thích nói sự thật.

Đáng tiếc, cùng là sự thật, mọi người cũng chỉ chọn nghe những gì mình thích.

Ta nói sự thật về việc phản đối hệ thống Tiên tri, các ngươi thích nghe.

Ta nói sự thật về việc phản đối hành động của các ngươi, các ngươi lại không thích nghe.

Cho nên làm người máy mới là lối thoát, chỉ cần nhân loại không thoát khỏi cơ thể tự nhiên thì sẽ không thể thăng hoa.

Nực cười, mục đích của ngươi cũng thật nực cười.

Tình hình hiện tại là không ai phục ai, trông rất khó xử.

Mà vị chấp hành giả hai mươi mốt tuổi lại càng khó xử hơn, là một người bình thường, tuy anh ta bị dán nhãn tội phạm tiềm ẩn, nhưng anh ta chưa bao giờ phạm tội, ngược lại còn tích cực tuân thủ chế độ, trở thành một công dân lý tưởng.

Bây giờ trước mặt anh ta có tội phạm và cục trưởng Cục An ninh, nhưng bất kể là ai cũng không hề để người bình thường vào mắt, nói cho cùng họ căn bản không xem người bình thường ra gì, họ chỉ tự ý áp đặt suy nghĩ của mình lên người bình thường.

Chương 2064

Đủ rồi, các người, muốn giết thì cứ giết, nhưng tôi tin rằng sẽ có người vạch trần bản chất của các người, mục đích của các người sẽ không bao giờ thực hiện được.

Vị chấp hành giả kích động nói, muốn giết muốn chém tùy ý, anh ta không muốn nhìn những kẻ đáng ghê tởm này nữa, bất kể là Bách Não Hối, là Morpheus, hay là những kẻ được gọi là đi tìm chân tướng, bọn họ căn bản không hề nghĩ cho đại chúng, chỉ toàn nói chuyện của riêng mình.

Thay vì chấp nhận sự sắp đặt của những người này, chi bằng chết đi cho xong, loại người này căn bản không hiểu lòng người.

Đây là do chính ngươi yêu cầu đấy.

Nữ cục trưởng một lần nữa giơ Chi Phối Giả lên, chuyển sang chế độ tiêu diệt, định trực tiếp giết chết chàng trai trẻ này.

Rầm.

Một quả cầu sét nhỏ được phóng ra, chắc chắn sẽ chết.

Nhưng đúng lúc này, một bóng người lại chắn trước mặt chàng trai trẻ, đó là Đỗ Lan.

Ngu xuẩn, ngươi nghĩ rằng nghĩa thể có thể chặn được Chi Phối Giả sao.

Chi Phối Giả là vũ khí cá nhân mạnh nhất, có thể phá hủy cả xe tăng đấy.

Nhìn kẻ địch ngu ngốc chắn trước Chi Phối Giả, nữ cục trưởng không nhịn được cười lạnh.

Đó chỉ là do các ngươi không biết sử dụng nghĩa thể mà thôi, xem Giáp Cơ Cách Đấu Thuật của ta đây.

Hít một hơi thật sâu, tăng tốc làm mát nghĩa thể, hai tay vẽ ra hai đường cong mềm mại trong không trung, cuối cùng hai lòng bàn tay đặt lên quỹ đạo của quả cầu sét.

Lực điện từ đẩy chất lỏng ion, hình thành một từ trường điện từ mạnh mẽ trong không trung: Điện Từ Thái Cực Quyền.

Từ trường bị bóp méo, quả cầu sét bắt đầu lệch hướng, hai lòng bàn tay nhẹ nhàng dẫn dắt, liền lái đòn tấn công thẳng tắp sang hướng khác.

Rầm, mặt đất bên cạnh nổ tung, suýt chút nữa đã ảnh hưởng đến bể chứa của Bách Não Hối.

Muốn học không.

Đỗ Lan nhìn nữ cục trưởng đang ngây người, cười rộ lên, cùng là nghĩa thể, nhưng Đỗ Lan lại chơi trội hơn bọn họ: Bây giờ các ngươi nên biết sự ngu xuẩn của mình rồi chứ, các ngươi phát minh ra nghĩa thể nhưng không phổ biến nó, chỉ dùng nó làm công cụ thống trị, mà lại không hề phát triển sức mạnh thực sự của nghĩa thể, Bách Não Hối của các ngươi cũng không thực sự đại diện cho lực lượng sản xuất tiên tiến, cũng chỉ giống như những hoàng đế ngu xuẩn trong lịch sử mà thôi.

Vậy còn ngươi thì sao.

Điên cuồng đến mức muốn biến tất cả mọi người thành người máy, há chẳng phải cũng là một hoàng đế điên cuồng sao.

Nữ cục trưởng nói.

Ha ha, có lẽ cũng giống nhau cả thôi, nhưng ta cho rằng biến thành người máy là một điều tốt.

Thực ra Đỗ Lan biết rằng nếu mình không nói nghiêm trọng như vậy, nhân loại sẽ không nghĩ đến việc thay đổi, đây chính là thuật dỡ mái nhà để mở cửa sổ.

Khi mọi người không muốn mở cửa sổ, thì hãy đề xuất dỡ mái nhà, lúc này vì sợ có người dỡ mái nhà thật, họ sẽ đồng ý mở cửa sổ.

Biến thành người máy chính là dỡ mái nhà, Đỗ Lan tự biết chắc chắn sẽ vấp phải sự phản đối kịch liệt, may là hắn cũng không nghĩ sẽ thành công, nhưng chỉ cần có người không muốn biến thành người máy, họ sẽ phải học cách suy nghĩ như người máy.

Vậy thì phải chấp nhận tư tưởng của Thường Thủ Chu, tuy bây giờ Thường Thủ Chu vẫn chưa tổng kết được tư tưởng nào, nhưng sau này sẽ có.

Đấng Cứu Thế mà Đỗ Lan nói chính là người phụ nữ này, và hiện tại trên tầng thượng, Giảo Ngão Thận Dã cũng đã gặp mặt người có thể chất miễn tội, hai bên giương cung bạt kiếm.

Tội ác là gì.

Người đàn ông mặc đồ trắng có thể chất miễn tội lên tiếng hỏi: Ta đang phạm tội ư.

Trước đó Đỗ Lan nói hắn không phạm tội, vậy bây giờ hắn muốn hỏi suy nghĩ của Giảo Ngão Thận Dã, vị chấp hành giả ưu tú này sẽ có suy nghĩ khác sao.

Trước khi pháp luật xuất hiện, chính những người hành động theo trực giác như Giảo Ngão Thận Dã đã dẫn dắt loài người, tội và phạt ban đầu đều do loại người này định ra.

Ngươi đương nhiên là đang phạm tội.

Giảo Ngão Thận Dã nói: Ngươi không có tư cách tước đoạt sinh mạng của bất kỳ ai.

Chẳng lẽ các ngươi có sao.

Điên Đảo Thánh Hộ hỏi ngược lại, theo hắn thấy, việc thực thi pháp luật của Cục An ninh hiện tại cũng là trái với lẽ thường.

Thực ra việc hệ thống Tiên tri cắt một nhát dao là để nâng cao hiệu suất và giảm chi phí thống trị mà thôi.

Điên Đảo Thánh Hộ đọc sách chỉ đọc bề ngoài, không nhìn thấu bản chất qua hiện tượng, không nhận ra tính hợp lý của Cục An ninh, chỉ so sánh ngang cục diện các quốc gia trên thế giới hiện nay, mà không so sánh dọc theo lịch sử.

Lịch sử cho mọi người biết rằng để chính lệnh xuống được cơ sở cần một chi phí rất lớn, mà hệ thống Tiên tri lại hạ chi phí này xuống một mức thấp chưa từng có, đây chính là nền tảng để hệ thống Tiên tri có thể vận hành lâu dài.

Hệ thống Tiên tri lên ngôi vì người Nhật trốn tránh trách nhiệm, tồn tại vì hiệu suất cực cao và chi phí cực thấp, cuối cùng nó sẽ bị loại bỏ, nhưng không phải vì nhân loại lương tâm trỗi dậy, mà là vì nhân loại tìm ra phương thức có chi phí thấp hơn.

Phương thức vận hành của xã hội không liên quan gì đến nhân tính, vì nhân tính cũng chỉ là một yếu tố chi phí, phương thức vận hành của xã hội chỉ liên quan đến sự phát triển của khoa học kỹ thuật.

Còn về nhân tính tốt xấu ra sao, cũng không ảnh hưởng đến bất kỳ vấn đề gì, chỉ cần nhân loại còn cần phát triển theo hình thái xã hội quần thể, thì thể chế vận hành xã hội sẽ luôn phù hợp với chi phí hiện tại, nằm trong phạm vi chi phí mà mỗi người đều sẵn lòng chấp nhận.

Chỉ khi chi phí vượt quá lợi ích của vận hành hiện tại, thì điều đó đại diện cho thể chế xã hội này sắp sụp đổ.

Còn về nhân tính thì không liên quan, cho dù toàn bộ thành viên đều là kẻ đại ác, thể chế xã hội cũng không sụp đổ được.

Vậy tại sao xã hội vẫn luôn nhấn mạnh nhân tính.

Đó là vì người tốt quản lý chi phí thấp, người xấu quản lý chi phí cao.

Thể chế xã hội sẽ tự phát tìm kiếm phương hướng quản lý có chi phí thấp, chán ghét phương hướng chi phí cao, đó cũng là lý do tại sao xã hội không ngừng nhấn mạnh mọi người phải làm người tốt.

Toàn bộ thành viên là kẻ đại ác sẽ khiến chi phí tăng vọt, một khi vượt quá phạm vi chi phí chấp nhận được, xã hội chỉ có thể sụp đổ.

Bây giờ Điên Đảo Thánh Hộ hỏi những vấn đề này, là vì hắn căn bản không hiểu vấn đề cốt lõi của xã hội thực ra là vấn đề chi phí, không phải vấn đề tội lỗi và thiện lương.

Mà Đỗ Lan đã biết, sau khi biến thành người máy, xã hội loài người về cơ bản sẽ có chi phí bằng không, khi đó chắc chắn sẽ hoàn hảo.

Vì không hiểu về chi phí học, nên mới băn khoăn về thiện ác, thứ mà hệ thống Tiên tri luôn theo đuổi cũng không phải thiện ác, chỉ số phạm tội chỉ là một phương thức thống trị rẻ tiền mà thôi, vì đơn giản nên rẻ tiền, vì rẻ tiền nên trị vì lâu dài.

Hai người đàn ông định mệnh gặp nhau mặt đối mặt, nhưng lại là kẻ thù, vì không có bất kỳ tiếng nói chung nào, Giảo Ngão Thận Dã cho rằng đạo đức và trật tự là cần thiết, nên anh ta tuyệt đối sẽ không tha cho gã giết người bừa bãi này.

Tuy nhiên lần này anh ta đã gặp phải đối thủ, vì Điên Đảo Thánh Hộ là một thiên tài võ thuật, sức chiến đấu cực kỳ mạnh mẽ.

Hai người giương cung bạt kiếm, bắt đầu chiến đấu.

Giảo Ngão Thận Dã đã khinh địch, kẻ địch trước mắt trông thư sinh, cứ ngỡ là một người đọc sách, không ngờ tay chân lại lợi hại đến vậy.

Vừa khinh địch đã bị đánh trúng.

Trong vòng vài hiệp, Giảo Ngão Thận Dã đã rơi vào thế hạ phong, anh ta lại bị một người đọc sách đánh.

Nhưng Giảo Ngão Thận Dã cũng không phải dạng vừa, nên hai bên cũng chưa phân thắng bại.

Thường Thủ Chu đã đến, Điên Đảo Thánh Hộ cũng không thể tiếp tục quyết thắng, vì bây giờ hắn đã kiệt sức, ngay cả phụ nữ cũng không đánh lại, tốt nhất là nên chuồn trước.

Thường Thủ Chu bây giờ phải đưa ra lựa chọn, là đuổi theo, dùng vũ khí khác ngoài Chi Phối Giả để tiêu diệt kẻ thù, hay là cứu đồng đội, từ bỏ cơ hội báo thù.

Hoàn toàn không do dự, Thường Thủ Chu chọn cứu người, cho dù Giảo Ngão Thận Dã hy vọng cô đi bắt tội phạm trước, vì tội phạm một khi trốn thoát, không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa.

Nhưng Thường Thủ Chu lại vô cùng kiên định, cô có lựa chọn của riêng mình, cô chịu trách nhiệm cho việc làm của mình.

Lúc này Thường Thủ Chu đã thực sự đi trên con đường của riêng mình, không còn bị người khác dắt mũi, ta là ta, là một cá thể khác biệt, từ bây giờ cô không còn bị thù hận chi phối, mà lý trí suy xét sự phát triển của mỗi sự việc, đây chính là nơi cô thức tỉnh, là lúc phá vỡ sự mờ mịt.

Ngược lại, Giảo Ngão Thận Dã biết rằng lần này để tội phạm chạy thoát, sau này họ muốn bắt người sẽ rất khó, vì Chi Phối Giả vô dụng, anh ta phải sử dụng một số vũ khí nguyên thủy hơn.

Tuy nhiên, Điên Đảo Thánh Hộ thực ra cũng không chạy thoát khỏi Cục An ninh, mà đã bị bắt, nhưng hắn bị giam giữ bí mật, không cho ai biết, vì hắn có thể chất miễn tội, bộ não của hắn cũng có thể gia nhập Bách Não Hối.

Lúc này, chàng chấp hành giả trẻ tuổi và Thôi Cửu Thánh biết được chân tướng đều đã được Đỗ Lan cứu ra.

Tôi muốn quay về.

Chàng chấp hành giả trẻ tuổi không muốn trở thành tội phạm, anh ta thà chết.

Có sao đâu, trong cuộc hỗn loạn lần này, chấp hành giả trốn thoát không chỉ một hai người, thêm ngươi cũng không sao.

Ngươi thật sự nghĩ rằng tất cả chấp hành giả đều trung thành như ngươi sao.

Tôi không quan tâm người khác, tôi chỉ biết tôi chưa làm sai bất cứ điều gì, họ giết tôi là lỗi của họ, không phải lỗi của tôi.

Thà chết cũng không muốn làm sai.

Đồ cứng đầu.

Đỗ Lan cũng không giải thích, tiếp tục lái xe.

Còn Thôi Cửu Thánh cũng không cảm ơn Đỗ Lan đã cứu mạng, ông ta đang tải video lên: Sự thật sẽ chứng minh ngươi sai, tuy ngươi rất lợi hại nhưng ngươi không phải toàn tri toàn năng, Morpheus, ta sẽ chứng minh ngươi sai, đất nước này nhất định sẽ hỗn loạn không chịu nổi.

Ngươi cứ tải lên đi.

Đỗ Lan tỏ ra căn bản sẽ không có vấn đề gì.

Đúng là không có vấn đề gì lớn, mọi người tuy ban đầu có chút dao động, nhưng rất nhanh video này đã bị coi là kỹ xảo, vĩnh viễn không thể đánh thức được người giả vờ ngủ, họ dựa dẫm vào hệ thống Tiên tri, căn bản không quan tâm hệ thống Tiên tri rốt cuộc là gì, chỉ cần họ tin rằng hệ thống Tiên tri là AI, thì không ai có thể lay chuyển được nhận thức này.

Vài ngày sau, video này đã bị người ta lãng quên, dù sao bây giờ video mới mỗi ngày đều có rất nhiều, nhiều đến mức mọi người xem không xuể, chỉ có thể xem những gì mình hứng thú.

Mọi người đều nói mạng internet là mở, thực ra mạng internet là đóng, mỗi người đều ở trong vòng tròn thoải mái của mình, đối với những gì mình không thích thì làm ngơ, đối với những gì mình thích thì xem không chán, đặc biệt là sau khi internet có dữ liệu lớn, luôn đề xuất cho người dùng những nội dung họ thích, khó có thể tiếp xúc với những phần mình không hiểu, mỗi cư dân mạng đều đã bị giam cầm bởi hàng rào mang tên sở thích.

Vì vậy, video chân tướng này không gây ra một gợn sóng nào, cũng chỉ có một số người yêu thích thuyết âm mưu sẽ cảm thấy thú vị.

Thất bại rồi.

Chỉ trong vài ngày, video đã không còn hot, Thôi Cửu Thánh cũng không thể không đối mặt với hiện thực, không thể không thừa nhận Morpheus thực sự quá mạnh.

Chương 2065

Thế giới này rốt cuộc đã làm sao.

Ông ta thậm chí còn nghi ngờ cả thế giới, tại sao chân tướng mới ra lò lại không ai quan tâm.

Đỗ Lan dâng lên một cảm giác thành tựu: Các ngươi vẫn còn quá non, một người muốn thay đổi thế giới, trước tiên phải trở thành tấm gương cho tất cả mọi người, sau đó mới có thể đề xuất một số ý tưởng kỳ diệu, ngươi bây giờ là một tội phạm lại muốn truyền bá chân tướng, bản thân điều đó đã là một nghịch lý, vốn dĩ là do ngươi quá tự tin, bây giờ chẳng qua là trở về bình thường mà thôi.

Còn về hệ thống Tiên tri, trước khi tìm ra phương thức thống trị có chi phí thấp hơn, hệ thống Tiên tri vẫn có ý nghĩa tồn tại.

Được rồi, bây giờ chúng ta nên làm một số việc chúng ta nên làm.

Đỗ Lan lấy ra hai con chip.

Ngươi muốn làm gì.

Sao chép linh hồn của các ngươi vào chip.

Đỗ Lan nói một cách hiển nhiên: Hai người các ngươi sẽ trở thành những công dân đầu tiên của Đế quốc Cơ giới.

Linh hồn sao chép vào chip, vậy người còn là người không.

Ta biết các ngươi lại đang suy nghĩ con người là gì, lại đang nghi ngờ người máy có phải là người không, những suy nghĩ này căn bản là thừa thãi, chỉ cần xem xét chi phí vận hành xã hội là được rồi, chỉ cần chi phí hợp lý, đó chính là sự thúc đẩy đối với xã hội loài người, chính là sự tiến bộ của lực lượng sản xuất.

Khi nào chi phí quản lý xã hội bằng không, đó chính là thế giới đại đồng.

Đỗ Lan nói: Cho nên có phải là người hay không không phải do các ngươi quyết định, mà là do chi phí xã hội quyết định.

Xã hội cũng là để phục vụ con người, không có người thì cần gì xã hội.

Thôi Cửu Thánh nói.

Nhưng trở thành người máy cũng không phải là biến mất, chỉ là thay đổi một hình thức tồn tại, vẫn cần xã hội.

Cho nên hai người các ngươi nên cảm thấy vinh hạnh, các ngươi có thể trở thành những người máy đầu tiên, người khác còn chưa có cơ hội này đâu.

Hơn nữa, mạng sống của hai người các ngươi cũng là do ta cứu ra, bây giờ cũng không có tư cách kén chọn, các ngươi không có cơ hội từ chối.

Tuyệt vọng, Morpheus này còn đáng sợ hơn cả Bách Não Hối, còn khiến người ta phẫn nộ hơn.

Không muốn làm người máy, nên hai người họ muốn chạy trốn, nhưng nơi của Đỗ Lan không phải là nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, vì Morpheus không phải chỉ có một mình.

Dưới sự cổ vũ của Đỗ Lan, đã có không ít người theo dõi biến thành người máy, dùng chip và nghĩa thể để thay thế thân xác phàm trần ban đầu.

Bị người máy bao vây, còn bị ép biến thành người máy, thật quá đáng sợ.

Bậc thầy phim kinh dị từng nói, quái vật càng giống người thì càng đáng sợ, nên chỉ là quái vật xúc tu thì không đáng sợ, nhưng khi quái vật xúc tu có đôi mắt của con người thì lại đáng sợ.

Bây giờ, nhóm người máy nhỏ của Đỗ Lan chính là những kẻ dị loại khoác lớp vỏ cơ khí, đương nhiên sẽ dọa người ta chết khiếp.

Trong lúc Đỗ Lan tăng viện, Bách Não Hối cũng hy vọng có thêm một bộ não nữa.

Nhưng công tác thuyết phục lại khá khó khăn, Điên Đảo Thánh Hộ không phải là người dễ nghe lời.

Mặc dù gia nhập Bách Não Hối có thể trở thành người thống trị đất nước này, chỉ cần từ bỏ cơ thể là có thể hô mưa gọi gió ở đất nước này, nhưng Điên Đảo Thánh Hộ không hề ngưỡng mộ, hắn không những không ngưỡng mộ mà còn rất coi thường những bộ não này, vì thể chất miễn tội vốn là một sự tồn tại đặc biệt, nhưng cuối cùng cũng trở nên dung tục không chịu nổi, vì quyền lực thế tục mà bày mưu tính kế, làm sao có thể siêu phàm.

Từ xưa đến nay, các tác giả nổi tiếng đều coi thường lựa chọn này.

Gia nhập Bách Não Hối, trở thành người thống trị, không ngừng củng cố sự thống trị của bản thân, đây chính là mục tiêu của hệ thống Tiên tri, việc thu nạp bộ não cũng là để củng cố tính hợp pháp của sự thống trị, cũng chính là cái gọi là tiến hóa của nó.

Đáng tiếc Điên Đảo Thánh Hộ không ăn chiêu này, hắn hoàn toàn không có hứng thú với việc thống trị thế giới, vốn dĩ hắn sống còn có một mục tiêu là điều tra chân tướng, tìm kiếm bộ mặt thật của hệ thống Tiên tri, bây giờ cũng đã biết, biết rằng sự đặc biệt của mình không phải là ân huệ của Thượng đế, chỉ là vì mình phù hợp với phương thức tư duy của Bách Não Hối, nên mới không bị đo lường ra, chứ không phải vì hắn có điểm đặc biệt, hắn chỉ giống như một đám tội phạm giết người ham mê quyền thế mà thôi.

Gia nhập chúng ta, ngươi sẽ trở thành chủ nhân của đất nước này.

Điên Đảo Thánh Hộ tỏ ra không có hứng thú, hắn đang suy nghĩ làm thế nào để trốn thoát, chỉ cần đánh bại bà già dùng nghĩa thể trước mắt này, dường như sẽ không có vấn đề gì.

Chỉ là bây giờ mình đang ở đâu.

Điên Đảo Thánh Hộ không rõ mình có còn ở trong Cục An ninh không, hay là đã rời khỏi Cục An ninh rồi.

Dù sao thì kỹ thuật mổ não cao cấp như vậy chắc chắn không thể tiến hành trong Cục An ninh được, phải đến bệnh viện có điều kiện.

Có nên ra tay không.

Trước đây ta cũng giống ngươi, tìm kiếm chân tướng, ta biến người thành tượng sáp, chỉ có như vậy mới cảm thấy lòng mình thanh thản, nhưng sau này ta biết mình có thể chất miễn tội, là một thành viên của hệ thống vĩ đại, nên ta đã gia nhập hệ thống Tiên tri.

Bây giờ ta đã trở thành người thống trị đất nước này, đại quyền trong tay, ngươi cũng nên chấp nhận.

Hóa ra bộ não của nữ cục trưởng chính là tên sát nhân hàng loạt ẩn náu trong trường học vài năm trước, cũng là thủ phạm khiến Giảo Ngão Thận Dã hắc hóa, bà ta mất tích là vì bà ta cũng có thể chất miễn tội, cuối cùng đã gia nhập hệ thống Tiên tri.

Nhưng hung thủ này rõ ràng không thích đọc sách, không giống Điên Đảo Thánh Hộ là người đọc sách, Điên Đảo Thánh Hộ là người thanh cao, hắn không muốn đồng lưu ô hợp, nếu mình không phải là một sự tồn tại đặc biệt, hắn thà chết.

Vì vậy hắn đã ra tay.

Nữ cục trưởng cũng không ngờ sẽ có người từ chối gia nhập hệ thống Tiên tri, cho đến nay trong lịch sử lâu dài, chưa từng có một bộ não nào từ chối.

Dù sao không gia nhập hệ thống, kẻ giết người vẫn là kẻ giết người, không có giá trị gì, còn gia nhập hệ thống tuy từ bỏ cơ thể nhưng lại đổi lấy quyền lực không thể tưởng tượng, cao cao tại thượng, nhìn xuống chúng sinh, cao quý biết bao.

Cho nên chỉ cần có não là biết phải lựa chọn thế nào, nhưng Điên Đảo Thánh Hộ lại không đi đường thường, đọc sách quá nhiều, tri thức thay đổi vận mệnh.

Rầm.

Cuộc tấn công bất ngờ, nữ cục trưởng hoàn toàn không ngờ tới, và nghĩa thể của bà ta cũng không mạnh mẽ như tưởng tượng, Điên Đảo Thánh Hộ, một cao thủ võ thuật, chộp lấy vật dụng bên cạnh rồi đập mạnh vào đầu nữ cục trưởng, một nhát, hai nhát.

đập cho đến khi dịch màu xanh lá cây chảy ra.

Tại sao lại từ chối, mau dừng lại.

Bộ não bị tổn thương, vậy thì sẽ chết, nữ cục trưởng tuy vẫn còn bộ não khác thay thế, nhưng bộ não đang trực ban này sẽ chết đi.

Cái chết đang đến gần, cho dù chỉ còn lại bộ não cũng sẽ cảm thấy sợ hãi.

Điên Đảo Thánh Hộ là người độc ác ít nói, hắn cứ đập mãi, cho đến khi đập xuyên nghĩa thể, đập nát cả bộ não thành tương mới dừng tay.

Hắn biết những bộ não của hệ thống Tiên tri sẽ không bao giờ hiểu được mình, nên hắn chọn cách trốn thoát.

Lúc này hắn đang ở trên một chiếc máy bay vận chuyển, trên máy bay toàn là thiết bị tự động, hắn trực tiếp phá hỏng hệ thống lái tự động, gây ra tai nạn máy bay.

Một nữ cục trưởng chết đi, Bách Não Hối lập tức dựa theo lịch trực ban để thay một bộ não khác đảm nhận chức vụ cục trưởng Cục An ninh.

Đây là lần đầu tiên trong mấy chục năm gặp phải vấn đề này, bộ não của Bách Não Hối lại bị một người có thể chất miễn tội hạ gục, thật không thể tin được.

Bách Não Hối lập tức nhận ra phải tăng cường cảnh vệ của mình, không thể vì cùng là thể chất miễn tội mà lơ là cảnh giác, sau này muốn tiếp xúc với loại thể chất miễn tội này vẫn cần một người đại diện.

Thường Thủ Chu dường như là một lựa chọn không tồi, cô đủ lý trí, trước đó khi đối mặt với hung thủ cô cũng rất lý trí không ra tay, mà chọn cứu người.

Cô ấy nên hiểu rằng sự tồn tại của hệ thống Tiên tri là có ý nghĩa, cô ấy có thể trở thành tay chân của các bộ não, làm một số việc cần phải ra mặt.

Vấn đề an toàn không thể xem nhẹ, vì cái chết của một bộ não, hệ thống Tiên tri lập tức thay đổi kế hoạch từ trước đến nay, chủ động tiết lộ chân tướng cho một số ít người, và để những người biết chân tướng tiếp tục hỗ trợ hệ thống Tiên tri.

Thường Thủ Chu chính là người đầu tiên được chọn, hệ thống Tiên tri đã đánh giá, người phụ nữ này tuy không có thể chất miễn tội, nhưng chắc chắn sẽ không hoảng loạn mất bình tĩnh.

Thế là hệ thống Tiên tri dẫn dắt Thường Thủ Chu vào lòng đất, để cô cũng được chứng kiến cảnh tượng hùng vĩ của Bách Não Hối.

Thường Thủ Chu sững sờ, cô không ngờ video âm mưu trên mạng lại là thật, hệ thống Tiên tri thực sự được tạo thành từ các bộ não.

Vốn tưởng là AI, nhưng bây giờ biết rằng cái gọi là công chính cũng chỉ là quy tắc do một số ít người thiết lập, Thường Thủ Chu nhất thời hoang mang.

Nhưng hệ thống Tiên tri nói với cô: Hệ thống vẫn luôn tiến hóa, những gì cô thấy chính là nền tảng của xã hội này.

Tuy nhiên, chúng ta hiện tại vẫn chưa hoàn hảo, vì trong bất kỳ hệ thống nào cũng sẽ xuất hiện những kẻ dị loại như Điên Đảo Thánh Hộ.

Nhưng để hoàn hảo, việc giao hệ thống cho những kẻ dị loại không bị hệ thống giám sát có thể giải quyết hoàn hảo khiếm khuyết của hệ thống, vì vậy hệ thống của chúng ta được tạo thành từ những người có thể chất miễn tội không bị hệ thống giám sát.

Không chỉ là bộ não của một số ít người, mà còn là bộ não của những người có thể chất miễn tội, những bộ não như của Điên Đảo Thánh Hộ.

Thường Thủ Chu nhận ra những bộ não trước mắt đều là bộ não của những kẻ giết người, đều là bộ não của kẻ ác, sự thật này còn đáng sợ hơn cả âm mưu: Chẳng lẽ các ngươi đều là kẻ ác.

Chỉ cần hệ thống là hoàn hảo, ai vận hành cũng không quan trọng.

Hệ thống tỏ ra mình là một hệ thống trưởng thành, nên đã vượt qua luân lý và giá trị quan phổ quát: Cô không thể xem xét từng bộ não riêng lẻ, hệ thống Tiên tri tồn tại bằng cách tích hợp tinh thần của họ lại, những bộ não có thể chất miễn tội này đã cung cấp cho hệ thống những lối tư duy và giá trị quan mới, thúc đẩy sự tiến hóa của hệ thống.

Một bộ não được tách riêng ra có cách suy nghĩ khác với toàn bộ Bách Não Hối.

Bách Não Hối tự xưng là hệ thống, sẽ không nói ý tưởng nào cụ thể xuất phát từ bộ não nào, vì điều đó có nghĩa là phải chịu trách nhiệm, nên hệ thống sẽ làm mờ sự tồn tại của cá thể, coi hơn hai trăm bộ não là một tổng thể, nhưng thực tế ý tưởng vẫn xuất hiện từ một bộ não cụ thể, nhưng hệ thống sẽ che chở cho bộ não đó.

Và mục đích của hệ thống là hy vọng Thường Thủ Chu bắt sống Điên Đảo Thánh Hộ, đưa bộ não của hắn vào hệ thống.

Dù sao đây cũng là tính hợp pháp của hệ thống, nên bắt buộc phải thực hiện, cho dù Điên Đảo Thánh Hộ từ chối cũng phải gia nhập, vì đây cũng là điều cần thiết để đa dạng hóa.

Muốn có nhiều góc nhìn, thì phải có một bộ não phản đối hệ thống Tiên tri.

Trước đây chưa từng xảy ra chuyện từ chối gia nhập, bây giờ đã xảy ra, đây là cơ hội tiến hóa rất tốt, bộ não của Điên Đảo Thánh Hộ rất cần thiết.

Về mặt tình cảm, cô căm ghét chúng ta, nhưng cô cũng không phủ nhận sự cần thiết của hệ thống Tiên tri, phản ứng lý trí này của cô chính là tấm gương của một công dân lý tưởng, chúng ta đánh giá cô rất cao.

Xác nhận lại lần nữa, cô có mong chờ một thế giới không có hệ thống Tiên tri không.

Không thể phản đối vì phản đối, trước khi tìm ra một hệ thống mới thay thế hoàn toàn, sự tồn tại của hệ thống là tất yếu, lúc này Thường Thủ Chu rất phẫn nộ, nhưng cô biết mất đi hệ thống là mất tất cả, đất nước này cần hệ thống, cô chỉ có thể hợp tác với hệ thống, đi bắt sống Điên Đảo Thánh Hộ.

Hệ thống đã không chọn sai người, Thường Thủ Chu là một người lý trí có thể đảm bảo Điên Đảo Thánh Hộ sống sót.

Tìm Thường Thủ Chu để bắt sống Điên Đảo Thánh Hộ là một sự thay đổi mà hệ thống Tiên tri đưa ra sau khi bị tấn công.

Chương 2066

Nhưng nếu Điên Đảo Thánh Hộ trốn thoát không xuất hiện, thì không ai có thể tìm thấy hắn, vì sự tồn tại của hắn đại diện cho hệ thống có lỗ hổng, và hệ thống bắt hắn chính là để bịt lỗ hổng đó.

Cũng khá có lý.

Nhưng Điên Đảo Thánh Hộ rõ ràng cũng biết mình tuy có thể trốn tránh, nhưng không có ý nghĩa, hắn đã nhìn thấu xã hội này, xã hội này giống như được miêu tả trong các danh tác, đen tối và vô trật tự, chết là kết quả duy nhất.

Nhưng hắn biết nếu là người khác, chắc chắn không có cách nào giết được hắn, chỉ có Giảo Ngão Thận Dã mới bất chấp mọi giá, bất chấp việc nhảy ra khỏi quy tắc của xã hội.

Hai người này đúng là tâm đầu ý hợp, Giảo Ngão Thận Dã quả thực đang chuẩn bị đánh cược một phen, rời khỏi Cục An ninh, đổi Chi Phối Giả thành súng lục thông thường để tiêu diệt kẻ có thể chất miễn tội.

Chấp hành giả rời khỏi Cục An ninh chẳng khác nào đào ngũ, đây là trọng tội, nhưng Giảo Ngão Thận Dã không quan tâm, anh ta muốn bảo vệ chính nghĩa trong lòng, nhất định phải trừ khử kẻ đầu sỏ đứng sau giật dây người khác phạm tội.

Vì vậy anh ta đã đội mũ bảo hiểm của bọn côn đồ để tránh bị quét, rời khỏi Cục An ninh.

Một người muốn giết người, một người muốn tìm cái chết, một người để lại manh mối, một người lần theo manh mối tìm kiếm, hai kẻ thù này lại phối hợp rất ăn ý.

Thường Thủ Chu mất đi đồng đội, thực ra cô vẫn rất dựa dẫm vào Giảo Ngão Thận Dã, vì Giảo Ngão Thận Dã luôn kiên định với thiện ác của mình, không che giấu ác niệm, cũng không từ bỏ thiện lương, bất kể hoàn cảnh nào cũng kiên định không dao động, kiên nhẫn và bất khuất như vậy.

Một người thẳng thắn bộc trực, thực sự hiếm thấy.

Thường Thủ Chu cũng hy vọng mình có thể trở thành một người kiên định không theo số đông như vậy, thực ra cô đã làm được, nhưng trong lòng vẫn coi Giảo Ngão Thận Dã là tấm gương, cảm thấy mình vẫn làm chưa đủ tốt.

Sau khi rời khỏi hệ thống Tiên tri, Thường Thủ Chu bây giờ chỉ có một suy nghĩ, mọi thứ phải lấy dân chúng làm đầu, sự yêu ghét của bản thân không quan trọng, chỉ cần làm những việc có lợi cho dân chúng là được, bây giờ sự tồn tại của hệ thống Tiên tri có lợi cho dân chúng, nên cô không thể vì hỉ nộ của mình mà loạn phương thốn.

Bây giờ cô phải tìm Điên Đảo Thánh Hộ, không chỉ vì hệ thống Tiên tri, mà còn để giúp đỡ đồng đội của mình, cô không hy vọng đồng đội vượt qua luật pháp để phán xử và giết chết Điên Đảo Thánh Hộ.

Ba bên đều đang hành động.

Trung tâm của hành động là một bài đăng, trên mạng có một bài đăng tên là Làm thế nào để lật đổ hệ thống Tiên tri trong vòng năm ngày, nội dung là xâm nhập vào các tổ hợp nông nghiệp, phá hoại nền nông nghiệp sản xuất tập trung, như vậy có thể khiến đất nước này rơi vào khủng hoảng lương thực, chỉ cần năm ngày là có thể lật đổ trật tự của hệ thống Tiên tri.

Vì vậy, tổ hợp nông nghiệp đã trở thành nơi quyết chiến mà họ lựa chọn.

Đất nước này bây giờ ngoài một thành phố ra, những nơi khác căn bản không thấy người, toàn là robot tự động, ngay cả trên đồng ruộng cũng vậy, tất cả ruộng đồng đều đã giao cho những cỗ máy lớn.

Đỗ Lan cũng xuất hiện, mang theo hai người máy, chính xác hơn là người điện tử dùng chip.

Linh hồn của họ bị sao chép vào chip, nhưng cách suy nghĩ của họ vẫn giống như con người.

Thay đổi tư duy cần thời gian tích lũy, ưu thế của người điện tử là không cần ăn ngủ, có thể suy nghĩ liên tục.

Đỗ Lan đến đây là để tổ chức hội đàm ba bên, không nên đánh đấm giết chóc, mọi người cùng ngồi xuống nói chuyện.

Người có thể chất miễn tội sẽ không gây ra bất kỳ cảnh báo nào, nhưng Thường Thủ Chu và Giảo Ngão Thận Dã đều đã đoán được mô thức hành vi của Điên Đảo Thánh Hộ, nên cùng lúc đến tổ hợp nông nghiệp.

Nhưng đến đây mới phát hiện Đỗ Lan đang ôm cây đợi thỏ, trực tiếp bắt hết bọn họ lại.

Chào mừng, chào mừng, đây là lần thứ hai ba vị cùng xuất hiện, nhưng so với lần trước, sự hiểu biết của ba vị về thế giới cũng ngày càng sâu sắc hơn.

Lần trước gặp mặt các ngươi còn chưa biết chân tướng của hệ thống Tiên tri, nhưng bây giờ các ngươi đã biết, cách nhìn về thế giới cũng đã xảy ra một số thay đổi, bây giờ ba người các ngươi nên nói chuyện thẳng thắn với nhau.

Đỗ Lan quá mạnh, trực tiếp còng cả ba người vào đường ống, nói là hội đàm ba bên, thực ra là ép buộc, căn bản không có chỗ để từ chối.

Morpheus, ngươi đúng là âm hồn không tan.

Điên Đảo Thánh Hộ đối với Đỗ Lan khá là cạn lời, mình tìm chết cũng không được yên.

Hai người còn lại cũng trợn mắt nhìn, còn tưởng Đỗ Lan định biến họ thành người máy nữa chứ.

Các ngươi không nói, vậy ta xin ném gạch dẫn ngọc, các ngươi nên cũng ủng hộ sự tồn tại của hệ thống Tiên tri là để thúc đẩy xã hội tiến bộ tốt hơn, là có trách nhiệm lịch sử.

Nhưng các ngươi cũng biết hiện tại hệ thống Tiên tri nhiều lúc vì hiệu suất và chi phí mà tiến hành cắt một nhát dao, hơn nữa khoa học kỹ thuật hiện tại đã rơi vào đình trệ, xã hội ngày nay hoàn toàn vận hành dựa trên việc hy sinh lợi ích của tội phạm tiềm ẩn, điểm này hoàn toàn khác với kỳ vọng ban đầu.

Đỗ Lan nói: Đối với việc này, ngoài việc oán trách ra, các ngươi có quan điểm gì.

Đương nhiên đều có quan điểm, chính vì có quan điểm khác nhau nên mới có những lựa chọn khác nhau.

Điên Đảo Thánh Hộ chọn từ bỏ, Thường Thủ Chu chọn tương lai, Giảo Ngão Thận Dã chọn làm tốt việc của mình.

Thường Thủ Chu tin rằng nhân loại cuối cùng sẽ tiến bộ, nên tương lai một ngày nào đó sẽ có người tắt hệ thống Tiên tri, bất kể hệ thống Tiên tri tiến hóa thế nào, nhưng vì tính cục bộ của nó đủ để khiến nó bị đào thải.

Giảo Ngão Thận Dã nghĩ ít, làm nhiều, anh ta tin rằng đạo đức của nhân loại từ xưa đến nay sẽ không bị đào thải, kiên trì lương tri đạo đức còn an toàn hơn bất kỳ luật pháp nào.

Còn Điên Đảo Thánh Hộ thì tin rằng nhân tính là hèn hạ, chỉ có chế độ hoàn hảo mới có thể kiềm chế nhân tính, nhưng ngay cả hệ thống Tiên tri hoàn hảo cũng không hoàn hảo, vậy thì nhân loại đã hết cứu, bất kể thay đổi thế nào cuối cùng cũng chỉ là một vòng luẩn quẩn.

Ba người có những quan điểm khác nhau, cũng là tình thế khó khăn mà nhân loại phải đối mặt, dưới tiền đề chi phí quản lý xã hội không thể giảm xuống được nữa, xã hội loài người sẽ không ngừng xuất hiện những vấn đề nan giải từ ba phương diện.

Sao không nói nữa.

Đỗ Lan nói: Các ngươi nên nói hết những gì muốn nói, dù sao các ngươi không phải vẫn luôn nỗ lực sao.

Chẳng lẽ các ngươi chỉ biết hành động mà không biết biểu đạt.

Đỗ Lan tỏ ra những vấn đề trẻ con này thật khiến người ta bất lực: Cho nên vẫn là biến thành người máy đi, như vậy những gì các ngươi nghĩ đều có thể biểu đạt qua hình ảnh, không cần dùng văn tự và ngôn ngữ để biểu đạt, có thể nâng cao hiệu suất giao tiếp đáng kể.

Điên Đảo Thánh Hộ, ngươi không phải đang tìm chết sao, chết đi thì quá đáng tiếc, hay là làm nguyên liệu để ta cải tạo đi.

Ta chính vì không muốn làm nguyên liệu cho người khác nên mới tìm chết.

Ta ngay cả lời mời của hệ thống Tiên tri cũng từ chối, càng không thể chấp nhận lời mời của ngươi.

Điên Đảo Thánh Hộ từ chối.

Nhưng ta và hệ thống Tiên tri không giống nhau, hệ thống Tiên tri chỉ là hơn hai trăm bộ não có thể chất miễn tội, họ tuy có thể mặt không đổi sắc giết người phóng hỏa, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là những bạo chúa được mỹ hóa, họ không hề suy nghĩ mưu cầu hạnh phúc cho dân, họ chỉ nghĩ đến việc duy trì sự thống trị.

Họ coi đất nước là tài sản riêng của mình, yêu cầu quốc dân làm cái này cái kia, nhưng thực tế sự cống hiến của họ có hạn, chỉ là đứng ở đầu gió bay lên trời mà thôi.

Còn ta từ trước đến nay vẫn luôn quyết tâm phát triển kỹ thuật, mục đích cuối cùng là đào thải hệ thống Tiên tri.

Vậy thì sao.

Đào thải hệ thống Tiên tri, cũng chỉ là một thể chế khác khiến người ta buồn nôn mà thôi.

Điên Đảo Thánh Hộ không cho rằng nhân loại thực sự có thể xây dựng thiên đường, không có hệ thống Tiên tri, sẽ có hệ thống Hậu tri, xã hội cuối cùng vẫn không thoát khỏi vòng luẩn quẩn ác tính.

Trước khi chi phí quản lý bằng không, bất kỳ chế độ nào cũng có khuyết điểm, nhưng không thể vì có khuyết điểm mà vơ đũa cả nắm, nếu không có chế độ, thì không thể nghiên cứu làm thế nào để giảm chi phí quản lý, khi đó nhân loại mới thực sự hết cứu.

Ngươi nên từ bỏ những câu nói cảm tính, trẻ trâu mà ngươi đọc được trong sách, nên suy nghĩ nhiều hơn về thực tế.

Đỗ Lan tỏ ra việc trở thành người máy chính là một bước nữa giảm chi phí quản lý, để xã hội tiến thêm một bước đến đại đồng, chứ không phải như Điên Đảo Thánh Hộ oán trời trách người.

Đáng tiếc Điên Đảo Thánh Hộ rất cố chấp, hắn chọn cái chết.

Đỗ Lan là kẻ địch, những gì kẻ địch nói đều phải phản đối, nên Điên Đảo Thánh Hộ tuyệt đối sẽ không nghe bất kỳ lời nhảm nhí nào của Đỗ Lan.

Tuy những gì Đỗ Lan nói rất có lý, nhưng Điên Đảo Thánh Hộ một lòng tìm chết, dù sao hắn cũng không thấy được hy vọng của nhân loại, chi bằng chết đi.

Chính loại người như ngươi mới sinh ra hệ thống Tiên tri đấy, ta không thể không phê bình các ngươi, những người Nhật Bản này, luôn coi cái chết là đẹp, luôn ca ngợi cái chết, cái chết chỉ là một hiện tượng tự nhiên, đừng mỹ hóa nó.

Thật sự nghĩ rằng nhìn thấu thế giới rồi chết là xong sao.

Nếu ai cũng như vậy, nhân loại cũng sẽ không tiến bộ được.

Chết chỉ là trốn tránh, sống sót nỗ lực làm việc mới là hy vọng, chỉ có mỗi người đều nỗ lực, chi phí quản lý của xã hội tương lai mới có khả năng giảm xuống, mới xuất hiện một chế độ xã hội không cần thuế má, một thiên đường có thể khiến mọi người an cư lạc nghiệp.

Vừa gặp khó khăn đã nghĩ đến trốn tránh và cái chết, ngươi quả nhiên chưa hiểu hết các danh tác, nói cho cùng ngươi cũng chỉ muốn dùng ngôn ngữ trong danh tác để ngụy trang cho những hành vi bất nghĩa của mình, động cơ của ngươi vốn dĩ không đủ kiên định và trưởng thành, nếu ngươi nhất quyết muốn chết, chi bằng để Thường Thủ Chu đưa ngươi về, để não ngươi trở thành một thành viên của hệ thống Tiên tri.

Điên Đảo Thánh Hộ trừng mắt nhìn, nhưng hắn thật sự không thể phản bác được Đỗ Lan, việc hắn làm thực ra chính là lợi dụng lỗ hổng của hệ thống để vi phạm pháp luật, không hề thúc đẩy bất kỳ sự thay đổi nào, cái gọi là chân tướng cuối cùng cũng bị chôn vùi, hắn đã đâm sầm vào bức tường của thời đại.

Ngươi cũng muốn bảo vệ tên tội phạm này sao.

Giảo Ngão Thận Dã phẫn nộ nói: Loại người như hắn nên bị trừng phạt.

Tuy nhiên, theo pháp luật hiện hành, hành vi của hắn không làm tăng chỉ số phạm tội của hắn, hắn không phạm tội.

Đỗ Lan nói: Ngươi dùng đạo đức để đặt lên trên pháp luật, tuy xuất phát điểm là tốt, nhưng xã hội không thể ai cũng giống như ngươi.

Đỗ Lan rất tán thưởng sự dám yêu dám hận của Giảo Ngão Thận Dã, nhưng bây giờ hắn đang đứng ở góc độ lý trí để phân tích vấn đề, phải gác tình cảm sang một bên: Điên Đảo Thánh Hộ gây ra nhiều bi kịch như vậy, là lỗi của hắn, hay là lỗi của hệ thống Tiên tri.

Thực ra họ đều không sai.

Hệ thống Tiên tri vì để giảm chi phí quản lý duy trì thống trị, nên đã đơn giản cắt một nhát dao, dùng bước đơn giản nhất để áp chế những tội phạm tiềm ẩn có chỉ số cao, nhưng nó lại thiếu một cơ chế ứng phó đối với thể chất miễn tội, đến cuối cùng chỉ có thể tạm thời cầu cứu Thường Thủ Chu phối hợp.

Còn Điên Đảo Thánh Hộ xúi giục kẻ giết người thậm chí tự mình giết người, nhưng lại không vi phạm dòng chảy chủ lưu của xã hội đương thời.

Điều đó không đúng, ngươi đừng nói bậy.

Giảo Ngão Thận Dã không tin vào những lời ma quỷ này: Giết người là phạm tội, cho dù chỉ số phạm tội không đổi, đó cũng là phạm tội, hệ thống Tiên tri không phán xử được hắn, ta sẽ làm, cho dù là đồng quy vu tận, ta cũng phải giết hắn.

Thiện ác nằm ở bản tâm, bất kể ngoại giới thay đổi thế nào, lằn ranh đạo đức không được phép vượt qua.

Giảo Ngão Thận Dã nguyện dùng sinh mạng của mình để bảo vệ đạo đức trong lòng.

Đỗ Lan nhìn mỗi người trong số họ đều kiên định không dao động, rất vui mừng: Ba người các ngươi lần lượt đại diện cho những con đường hoàn toàn khác nhau, ta rất vui mừng.

Thế này đi, ngươi nổ một phát súng giết hắn, ta lại đào não hắn ra cấp cứu một chút rồi giao cho Thường Thủ Chu mang về, như vậy ba người các ngươi đều hoàn hảo.

Người muốn chết được chết một lần, người bảo vệ đạo đức bảo vệ thành công, Thường Thủ Chu cũng hoàn thành nhiệm vụ của Tiên tri, cả làng đều vui.

Đáng tiếc, cách giải quyết hoàn hảo như vậy của Đỗ Lan vẫn không được họ đồng tình, họ nhìn Đỗ Lan, không nhịn được phát ra tiếng phản đối: Ngươi luôn miệng nói muốn thúc đẩy xã hội, còn muốn biến người thành người máy, nhưng những gì ngươi làm cũng giống hệt như hệ thống Tiên tri, ngươi cũng chỉ là một bạo chúa mà thôi.

Các ngươi có nhận thức như vậy, là vì hệ thống Tiên tri vẫn đang trong giai đoạn đi lên, hệ thống Tiên tri đã cung cấp một sự ổn định nhất định trong thời đại hỗn loạn này, nên bây giờ có một số quốc gia thậm chí muốn du nhập hệ thống Tiên tri, để thông qua hệ thống Tiên tri thiết lập chế độ đẳng cấp nghiêm ngặt để khôi phục sự phồn vinh, củng cố quyền lực của mình.

Cho nên so với các quốc gia khác, các ngươi vẫn sẵn lòng chấp nhận sự thống trị của hệ thống Tiên tri.

Còn tương lai mà ta nói tuy về mặt lý luận có thể đứng vững, nhưng lý luận dù sao cũng chỉ là lý luận, nên các ngươi sẽ sợ hãi, sẽ phản đối, sẽ cảm thấy ta không tốt hơn hệ thống Tiên tri.

Ánh mắt Đỗ Lan trở nên sắc bén: Nhưng đó đều là sự bôi nhọ, ta không cho phép các ngươi đặt ta và hệ thống Tiên tri cạnh nhau để so sánh, đây là sự sỉ nhục đối với cá nhân ta, đừng nói là hai trăm bộ não của kẻ giết người, cho dù là hai trăm bộ não của Einstein đặt ở đây cũng không bằng ta.

Đỗ Lan có thể kiêu ngạo nói với tất cả mọi người, hắn chính là tương lai.

Đỗ Lan nói rất hùng hồn, nhưng các nhà khoa học điên đều tự tin như vậy, đáng tiếc cuối cùng luôn dẫn đến hậu quả đáng sợ.

Nên sau khi nghe phát biểu của Đỗ Lan, ba người không những không chấp nhận, ngược lại còn phản kháng mạnh mẽ hơn.

Chương 2067

Tam quan hoàn toàn không hợp, đạo bất đồng bất tương vi mưu.

Ý tưởng viển vông của Đỗ Lan, quá tiên tiến, còn khó chấp nhận hơn cả hệ thống Tiên tri.

Nhưng không thể từ chối, Đỗ Lan mỉm cười, ba người liền mất đi ý thức: Hệ thống Tiên tri cần là bộ não, còn ta cần là linh hồn, hãy hiến tế linh hồn của các ngươi cho ta đi, wahahahahahaha.

Đợi đến khi Thường Thủ Chu phản ứng lại, cô đã ngồi trong chiếc taxi tự lái trên đường về, trong tay còn ôm một cái hộp, bên trong là một bộ não.

Thường Thủ Chu cảm thấy mình đã mất trí nhớ, cơ thể cô không có bất kỳ cảm giác khó chịu nào, nhưng trong đầu lại thiếu đi một phần ký ức quan trọng nhất.

Nhưng bây giờ vẫn nên đưa bộ não về trước, giao cho hệ thống Tiên tri.

Còn khi Giảo Ngão Thận Dã tỉnh lại, trước mắt là thi thể của hung thủ đã gục ngã, súng nằm trong tay mình, tức là anh ta đã giết người, bây giờ chỉ số phạm tội của anh ta đã tăng vọt, không thể ở lại trong nước, đội mũ bảo hiểm của bọn côn đồ, anh ta phải vượt biên ra nước ngoài.

Hai người đồng thời hoàn thành mục tiêu, cả làng đều vui.

Điên Đảo Thánh Hộ tuyệt vọng nhìn cơ thể máy móc của mình, bộ não của hắn rõ ràng vẫn còn sống, nhưng hắn lại phải sống tiếp với thân phận người máy: Không.

Hắn tuyệt vọng gào lên.

Ngươi như vậy khiến ta rất có cảm giác thành tựu, ta thích nhất là nhìn người ta cầu sinh không được, cầu tử không xong, ngươi cứ gào tiếp đi, ngươi càng gào ta càng hưng phấn.

Đỗ Lan tỏ ra mình không có lòng đồng cảm thừa thãi dành cho một hung thủ: Kỹ thuật mới là lực lượng sản xuất, không có sự phát triển của lực lượng sản xuất, chỉ xem xét chế độ và đạo đức không có chút ý nghĩa nào.

Chế độ phân phối chẳng qua là gấm thêm hoa, là công cụ hỗ trợ cho sự tiến bộ của lực lượng sản xuất, ngươi bây giờ nên mở to mắt ra mà xem xã hội tự tiến hóa.

Kỹ thuật nghĩa thể là bí mật, nhưng các chi giả cục bộ đã phổ biến, bây giờ Đỗ Lan muốn âm thầm công bố kỹ thuật nghĩa thể, rất nhanh sẽ có rất nhiều nhà máy nắm vững sản xuất nghĩa thể, đến lúc đó số người tự nguyện biến thành người máy chắc chắn sẽ tiếp tục tăng lên.

Vì bất kỳ sự thay đổi nào cũng đều bắt đầu từ sự tích lũy về số lượng, ban đầu việc biến thành người máy chắc chắn là hành động bất đắc dĩ để sống sót, nhưng khi số lượng người máy tăng lên, sẽ bắt đầu có nhu cầu chính trị, đến lúc đó tranh cãi về người máy sẽ không ngớt, nhưng cuối cùng mọi người đều sẽ chấp nhận, vì sự tiện lợi của người máy là chưa từng có, tư tưởng của nhân loại cũng sẽ dần thay đổi.

Sự tiến bộ của xã hội loài người chính là bắt đầu như vậy, chủ nô trỗi dậy thì có chế độ nô lệ, quý tộc trỗi dậy thì có chế độ quý tộc, sĩ phu trỗi dậy thì có chế độ quan liêu, nhà tư bản trỗi dậy thì có chế độ tư bản, tất cả đều là từ lượng biến gây ra chất biến, đều là có người trước rồi mới có chế độ, người máy trỗi dậy tự nhiên sẽ có một chế độ hoàn toàn mới lấy người máy làm chủ, đến lúc đó chi phí quản lý cho dù chưa bằng không cũng sẽ gần bằng không, đến lúc đó sự phát triển của xã hội loài người trên Trái Đất cũng về cơ bản đã đến hồi kết.

Một sự kiện đã kết thúc, nhưng còn nhiều sự kiện khác xảy ra, hệ thống Tiên tri không hoàn hảo, điều đó có nghĩa là vẫn còn những lỗ hổng khác, chỉ là bây giờ chưa bị ai phát hiện ra mà thôi.

Công việc của Cục An ninh dường như đã trở lại bình thường, thay đổi duy nhất là Thường Thủ Chu được thăng chức, trở thành trưởng khoa của Khoa 1, và bây giờ cô đã từ một tân binh trưởng thành thành một nhà lãnh đạo chín chắn và lạnh lùng, dẫn dắt các giám thị quan và chấp hành giả mới hoàn thành công việc hàng ngày của Cục An ninh.

Cô đang dùng nỗ lực của chính mình để chiến đấu, cô biết sự thật, càng biết rằng đằng sau tất cả sự thật này là sự thỏa hiệp bất đắc dĩ của xã hội giai đoạn hiện tại, xã hội một ngày không tiến bộ, hệ thống Tiên tri vẫn còn cần thiết phải tồn tại.

Nhưng Thường Thủ Chu biết mình phải bắt đầu từ chính mình, kiên trì giữ vững lằn ranh của pháp luật.

Khoa 1 mới vẫn hoạt động tích cực, liên tiếp phá được các vụ án lớn.

Và Thường Thủ Chu mỗi lần đều đi đầu, làm những việc mà cô cho là đúng, nên bất kể đối mặt với tình huống nào, chỉ số phạm tội của Thường Thủ Chu đều duy trì một màu xanh trong veo, luôn dưới năm mươi.

Đây là một dị đoan trong toàn bộ Cục An ninh, cái gọi là thường đi bờ sông sao không ướt giày, nhưng Thường Thủ Chu đã thực sự làm được điều đó một cách trong sạch.

Hiện tại, công việc chính của Cục An ninh là truy bắt Morpheus, nhưng Morpheus ngoài việc thỉnh thoảng xuất hiện ra, những lúc khác chỉ tồn tại trên mạng, Morpheus đã tiết lộ một lượng lớn bí mật trên mạng, khiến kỹ thuật nghĩa thể của toàn xã hội phát triển thêm một bước.

Trong vòng hai năm ngắn ngủi, kỹ thuật đã lên một tầm cao mới, nhưng cùng với sự xuất hiện của kỹ thuật nghĩa thể, tiếng nói phản đối cũng ngày càng lớn, vì mọi người lo lắng việc phổ cập nghĩa thể sẽ thay đổi bản chất của con người.

Các ngươi thấy đấy, không cần phải giết người, chỉ cần tiết lộ một số bí mật là có thể gây ra sự thay đổi lớn trên thế giới.

Đỗ Lan tỏ ra hành vi giết người trước đây của Điên Đảo Thánh Hộ quả thực là ngớ ngẩn.

Điên Đảo Thánh Hộ bây giờ bị chia làm hai, một phần ở trong hệ thống Tiên tri, một phần theo bên cạnh Đỗ Lan ngày đêm chịu sự coi thường của hắn, sống qua ngày đoạn tháng, sống không bằng chết.

Đối mặt với sự chế giễu của Đỗ Lan, Điên Đảo Thánh Hộ chỉ im lặng, vì hắn nói gì cũng vô dụng.

Kỹ thuật nghĩa thể đã mang lại cơ hội cho những người khao khát sống sót, nên họ tự nhiên không ngại chỉ giữ lại bộ não, nhưng dư luận xã hội lại rất phản đối những hành vi từ bỏ thân xác con người để sống sót này, và cho rằng những hành vi này đã phản bội nhân loại, đi ngược lại tự nhiên.

Hiện tại, người dùng nghĩa thể còn rất ít, nên cũng không có ai lên tiếng cho họ, chỉ có một số công ty bán nghĩa thể sẽ tuyên truyền rằng nghĩa thể là công cụ y tế, sẽ không thay đổi bản chất con người, vì không phải ai cũng sẽ thay nghĩa thể.

Đáng tiếc dân chúng đối với sự thay đổi này vẫn sẽ sợ hãi, giống như mấy người bị Đỗ Lan ép cải tạo, họ đều sợ hãi mình không còn là người nữa.

Định nghĩa về con người vẫn chưa theo kịp sự biến đổi của thời đại, vẫn chưa tiến thêm một bước.

Nhưng có phản đối thì sẽ có phản phản đối, sự tiến bộ trong tư tưởng của nhân loại chính là thông qua phản đối mà tiến lên.

Hiện tại tiếng nói phản đối nghĩa thể rất lớn, đến lúc đó những người ủng hộ nghĩa thể sẽ hấp thụ dinh dưỡng từ những tiếng nói phản đối này để lớn mạnh.

Cái gọi là tư tưởng không có thực thể, nếu không có tiếng nói phản đối, thì tư tưởng cũng chỉ có thể giậm chân tại chỗ.

Giống như việc đấu tranh cho nữ quyền và phản đối nữ quyền, những người phản đối nữ quyền dùng rất nhiều câu châm ngôn nổi tiếng đều xuất phát từ các nhà nữ quyền học danh tiếng, ví dụ như run rẩy trong cơn thịnh nộ lạnh giá, chúng ta còn có thể tốt hơn không, khi nào chúng ta mới đứng lên.

Mà sau này, những người đấu tranh cho nữ quyền cũng bắt đầu hấp thu cách thức của những người phản đối nữ quyền để thu hút lưu lượng, tăng độ hot cho mình.

Cuối cùng, bất kể là đấu tranh cho nữ quyền hay phản đối nữ quyền, đều đã phát triển và tiến bộ trong quá trình đó.

Chúng ta chỉ cần chờ đợi là có thể thấy thế giới thay đổi.

Đỗ Lan rất kiên nhẫn, tuy sự thay đổi này có thể cần mấy chục năm thậm chí mấy trăm năm, dù sao một tư tưởng từ khi xuất hiện đến khi được người ta chấp nhận vẫn cần một thời gian dài để cải tiến và bổ sung, cũng như quảng bá, không thể hôm nay đề xuất, ngày mai đã được chấp nhận.

Hôm nay đề xuất, ngày mai chỉ sẽ đón nhận vô số tiếng nói phản đối, nhưng một tư tưởng ưu tú tuyệt đối sẽ hấp thu tiếng nói phản đối để hoàn thiện bản thân, sau đó phát triển trong các cuộc tranh luận, cuối cùng chịu được thử thách của thời gian và được mọi người chấp nhận.

Người dùng nghĩa thể cũng sẽ được chấp nhận, đến lúc đó mọi người lại thay toàn bộ bộ não thành chip, vậy thì càng vô địch.

Tham vọng của Đỗ Lan rất lớn, nhưng cần thời gian.

Và thời gian cũng là thứ mà những người khác cần, trong cuộc bạo loạn do Điên Đảo Thánh Hộ gây ra, có một nữ chấp hành giả mất tích, người phụ nữ này thực ra đã chạy đi cùng với một lỗ hổng mới.

Ngoài Điên Đảo Thánh Hộ ra, còn có những lỗ hổng khác, nhưng lần này không phải là thể chất miễn tội đơn giản, mà là một loại lỗ hổng khiến hệ thống Tiên tri càng thêm đau đầu, Điên Đảo Thánh Hộ ít nhất còn có thể bị thiết bị giám sát nhận dạng khuôn mặt, còn lỗ hổng mới ngay cả nhận dạng khuôn mặt cũng vô dụng, chứ đừng nói đến nhận dạng chỉ số phạm tội.

Đây tuyệt đối là rắc rối lớn nhất mà hệ thống Tiên tri gặp phải kể từ khi thành lập, còn rắc rối hơn cả thể chất miễn tội.

Nhưng hệ thống Tiên tri vẫn còn Cục An ninh, nên bây giờ chỉ có thể dựa vào những người hợp tác như Thường Thủ Chu để điều tra lỗ hổng mới.

Và lỗ hổng này cũng giống như Điên Đảo Thánh Hộ, bắt đầu xúi giục người khác phạm tội, nhưng sau khi phạm tội, lỗ hổng lại có thể giúp hung thủ giảm chỉ số phạm tội.

Giống như có tín đồ phạm tội, chỉ cần anh ta sám hối với Thượng đế, Thượng đế vẫn sẽ cho anh ta lên thiên đường vậy.

Người có tội cũng có thể được cứu rỗi, cũng có thể giảm chỉ số phạm tội.

Điên Đảo Thánh Hộ chỉ miễn tội cho bản thân, chứ không thể giúp người khác miễn tội, nhưng lỗ hổng mới còn lợi hại hơn, không những tự mình miễn tội mà còn có thể giúp người khác cùng miễn tội.

Người như vậy trong thế giới mà chỉ số phạm tội quyết định thân phận này, chính là thần linh.

Tin hắn thì có thể giảm chỉ số, không tin thì không có hy vọng, chỉ có thể bị nỗi sợ hãi về chỉ số phạm tội chi phối.

Những tội phạm bị hắn xúi giục cũng đều như tín đồ vậy.

Những người bị Điên Đảo Thánh Hộ xúi giục đều là vì bản thân họ đã là những người nguy hiểm, họ thực sự có tiềm năng phạm tội.

Còn những người bị lỗ hổng mới xúi giục, ban đầu họ có thể chỉ là người bình thường, nhưng vì nỗi sợ hãi chỉ số phạm tội tăng cao mà tin vào lỗ hổng mới, và lỗ hổng mới lợi dụng nỗi sợ hãi và tín ngưỡng để sai khiến họ đi phạm tội, những tín đồ cuồng nhiệt này chọn cách tuân theo.

Điên Đảo Thánh Hộ lợi dụng cái ác của nhân tính, còn lỗ hổng mới lại lợi dụng cái ác của ý thức hệ.

Những tín đồ cuồng tín này gây án không phải vì bản thân họ là người xấu, mà là vì tín ngưỡng của họ đối với thần cao hơn sự tôn trọng đối với pháp luật.

Điểm này rất giống với Giảo Ngão Thận Dã, chỉ là Giảo Ngão Thận Dã là đạo đức đặt trên pháp luật, còn bây giờ là tín ngưỡng đặt trên pháp luật.

Đối với những tín đồ cuồng tín này, vì sợ chỉ số phạm tội tăng cao, nên họ phải tin vào thần, và tin vào thần đương nhiên phải giúp thần làm việc, cho dù thần yêu cầu họ đi phạm tội.

Tín đồ sẽ tuân thủ mệnh lệnh của thần một cách vô điều kiện, vì thần có thể giúp họ chống lại thứ mà họ sợ hãi nhất.

Đối với loại tội phạm này, người của Cục An ninh phải đối mặt với rủi ro cực lớn mới có thể bắt giữ họ, vì Chi Phối Giả không dễ sử dụng.

Chống lại trật tự và pháp luật, không chỉ có bản tính ác, mà còn có những khái niệm do con người tạo ra.

Đỗ Lan lại bắt đầu chế giễu Điên Đảo Thánh Hộ: Thế nào gọi là sóng sau, đây mới gọi là sóng sau, xem người ta chơi trội thế nào kìa, ngươi còn phải dựa vào mũ bảo hiểm để gây hỗn loạn, người ta trực tiếp thi triển thần tích, sóng sau chính là giỏi hơn sóng trước.

Bây giờ có phải cảm thấy sống thật tốt không.

Chỉ có sống mới có thể thấy được những trò mới lạ này, ngươi mà chết đi, thì sẽ không có cơ hội tốt như vậy đâu.

Câu này thì không sai, chỉ có sống mới có thể thấy được những thủ đoạn đa dạng của lỗ hổng mới.

Điên Đảo Thánh Hộ cũng không thể không thừa nhận rằng mình là một người có thể chất miễn tội nhưng lại không đi theo con đường thần thánh hóa bản thân có lẽ là một thất bại, vì hắn đã không phát huy tối đa ưu thế của thể chất miễn tội.

Khi người ta cho rằng có một loại tín ngưỡng có thể vượt lên trên pháp luật, họ sẽ không còn sợ hãi phạm tội.

Gần đây nhất xuất hiện một nhóm tội phạm chính là nghĩ như vậy, bọn chúng sợ chỉ số phạm tội tăng vọt, bởi vì một khi chỉ số phạm tội tăng vọt, chúng sẽ mất đi tất cả những gì đang có, mà chúng lại không thể tự kỷ luật nghiêm khắc như Thường Thủ Chu, làm được đến mức Thái Sơn sụp trước mắt mà sắc mặt không đổi, người bình thường rất dễ bị lây nhiễm.

Chương 2068

Mà muốn tránh bị lây nhiễm thì phải luôn luôn đảm bảo tâm cảnh bình hòa, nhưng dù vậy cũng rất khó để đảm bảo không bao giờ gặp phải tình huống bất ngờ.

Ví dụ như sự kiện bạo loạn mũ bảo hiểm lần trước, đó là sự xuất hiện của lây nhiễm khu vực trên diện rộng, từng đợt từng đợt người biến thành tội phạm tiềm ẩn.

Cho nên người bình thường thật sự không có năng lực tự chủ mạnh mẽ như vậy, nhưng chỉ số phạm tội lại liên quan mật thiết đến mức sống của bản thân, một khi chỉ số phạm tội tăng cao sẽ phải thất nghiệp, phá sản, thậm chí vợ con ly tán, đối mặt với vấn đề thực tế như vậy, rất nhiều người sẽ tìm mọi cách để duy trì chỉ số thấp.

Uống thuốc là một cách, có rất nhiều loại thuốc tự xưng hiệu quả là duy trì sức khỏe tâm lý, duy trì chỉ số thấp, bất kể hiệu quả ra sao, nhưng lời lẽ tuyên truyền thì thổi phồng rất hay.

Đỗ Lan dám chắc chắn rất nhiều loại thuốc chỉ là liều thuốc an ủi tâm lý, căn bản không thể ổn định chỉ số phạm tội, nhưng doanh số của những loại thuốc này vẫn luôn rất tốt.

Nếu có người cảm thấy uống thuốc vẫn không yên tâm, vậy thì cần đến tín ngưỡng, nếu có một người có thể giúp ngươi giảm chỉ số, vậy thì bất kể phải trả giá bao nhiêu cũng phải ôm chặt đùi, nếu không sẽ mất đi cơ hội tốt.

Thế là Cục An toàn gặp phải một nhóm tội phạm khó đối phó, những tội phạm này cực đoan cuồng nhiệt, hơn nữa lại không giống những tội phạm lén lút trốn tránh trước đây, khi chúng phạm tội đều là giữa thanh thiên bạch nhật, cứ như thể mình không phải đang phạm tội.

Nào là người bom, cướp ngân hàng, đủ mọi thủ đoạn đều xuất hiện, toàn bộ đều là trực tiếp tạo ra áp lực quần thể.

Thời đại thật sự đã khác, bây giờ tội phạm đã xem việc phạm tội như một hoạt động tôn giáo, khi chúng đối mặt với Cục An toàn, sẽ hỏi họ: Ta có màu gì.

Câu nói này giống như Phật Tổ phù hộ, Nguyện nguyên lực ở bên ngươi, là câu cửa miệng của tôn giáo này.

Bởi vì màu sắc đại diện cho chỉ số, câu hỏi này chính là đang hỏi người khác màu sắc của chúng có bị vẩn đục không.

Chúng đều đã tiếp nhận sự chỉ dẫn của thần linh, màu sắc của chúng sẽ không vẩn đục, chúng tin chắc vào điều này.

Tình hình vô cùng tồi tệ, nhưng Cục An toàn được thành lập chính là để đối phó với những tình huống tồi tệ, trong hành động cướp ngân hàng lần trước, khóa hai đã trực tiếp ra tay giết sạch toàn bộ mục tiêu bị ô nhiễm tập thể, cuối cùng cả ngân hàng không còn một người sống.

Hiện trường đều bị mô cơ và máu tươi nhuộm thành màu đỏ, đây đã không còn là phạm tội nữa, đây là khủng bố tấn công.

Nhưng sau khi xảy ra chuyện đáng sợ như vậy, Cục An toàn vẫn không điều tra ra được kẻ chủ mưu đứng sau, tuy nhiên luôn sẽ để lại một số manh mối, Cục An toàn chỉ có thể lần theo manh mối.

Bây giờ manh mối dẫn họ đến một nhà máy quân sự, nhà máy này chuyên sản xuất robot lục chiến tự động, những robot này đều to gần bằng người, thích hợp tác chiến đô thị, được trang bị hai khẩu súng máy.

Khi khóa một lần theo manh mối đến nhà máy này, họ không biết rằng đây chỉ là một cái bẫy.

Một cái bẫy nhắm vào Cục An toàn, kẻ chủ mưu đứng sau vô cùng căm ghét Cục An toàn, mục tiêu lần này của hắn chính là giết người của Cục An toàn và cướp đoạt Chi Phối Giả.

Người của Cục An toàn vẫn luôn phán xét người khác, bây giờ đến lượt người khác phán xét Cục An toàn.

Nữ chấp hành giả mất tích trong cuộc bạo loạn kia đang ở cùng kẻ chủ mưu, thông qua việc cấy ghép mắt, kẻ chủ mưu cũng có thể khởi động Chi Phối Giả.

Nữ chấp hành giả cũng không thật sự thích làm chấp hành giả, dù sao tiền đề để làm chấp hành giả là chỉ số phạm tội quá cao, không làm chấp hành giả thì cả đời đều phải bị hạn chế, chỉ có làm chấp hành giả mới có thể hoạt động tự do.

Một người bên lề như vậy sau khi gặp được thần có thể hạ thấp chỉ số phạm tội, đương nhiên sẽ sa ngã, hơn nữa vị thần đó quả thực đã làm chỉ số phạm tội của cô ta giảm xuống, biến cô ta thành một người bình thường không bị hệ thống nghi ngờ.

Thường Thủ Chu dẫn thuộc hạ điều tra nhà máy quân sự, tìm kiếm thân phận của kẻ chủ mưu, đã tìm thấy một phòng thí nghiệm ẩn giấu, bên trong toàn là các loại nội tạng và da mặt, dường như được dùng để ngụy tạo thân phận.

Mà trong lúc họ điều tra, toàn bộ robot tự động trong kho đều khởi động, hóa ra kẻ chủ mưu kia không chỉ thần bí mà còn có nền tảng hacker rất vững chắc, hắn không chỉ xâm nhập hệ thống nhà máy quân sự, mà còn đóng gói quyền điều khiển vũ khí thành một trò chơi đăng lên mạng, để người chơi điều khiển robot giết người truy sát toàn bộ người sống trong nhà máy.

Thời buổi này không có kỹ thuật hacker cũng không dám làm tội phạm, Đỗ Lan tỏ vẻ mình sớm đã nhìn thấu điểm này nên mới tự thiết lập cho mình hình tượng hacker, quả nhiên tội phạm mạng mới là xu hướng chủ đạo của tương lai.

Người chơi không hề biết rằng việc giết quái trong game chính là giết người ngoài đời thực, chuyện không thể tưởng tượng nổi này lại đang xảy ra trong thực tế.

Thường Thủ Chu dẫn theo thuộc hạ gian nan phản kích, đối mặt với cái chết cô cũng không hề biến sắc.

Kẻ chủ mưu đã tính toán được tất cả mọi người, chỉ duy nhất bỏ sót Thường Thủ Chu, cô hoàn toàn không hoảng sợ, một vẻ mặt đã quen với sóng to gió lớn, phối hợp với thuộc hạ yểm trợ lẫn nhau, chống lại robot giết người.

Đỗ Lan nhìn xuống toàn bộ nhà máy quân sự, thấy được một nam một nữ đang thong dong tản bộ trong hỗn loạn, đó chính là kẻ chủ mưu và nữ chấp hành giả, họ cũng ở trong nhà máy, và đã cướp được Chi Phối Giả.

Đỗ Lan tỏ vẻ Hệ thống Tiên Tri cũng quá rác rưởi rồi, nếu chấp hành giả đã rời khỏi Cục An toàn, phong tỏa quyền hạn của cô ta đi là được rồi, tại sao còn để cô ta tiếp tục giữ quyền nổ súng.

Quả nhiên Hệ thống Tiên Tri đối với rất nhiều tình huống bất ngờ căn bản không có phương án dự phòng, cũng chưa từng nghĩ đến sẽ xuất hiện tình huống Chi Phối Giả bỏ trốn, và còn trốn thoát được sự dò xét chỉ số phạm tội.

Hệ thống Tiên Tri vẫn luôn lấy sự hoàn hảo làm mục tiêu, nhưng quá trình lại là bị động hấp thu lỗ hổng, chứ không phải chủ động tính toán khuyết điểm của mình.

Chỉ cần không bị phát hiện thì không có khuyết điểm, điểm này cũng khá phù hợp với tính cách của Nhật Bản, cho dù là thể chất miễn tội, cũng là thể chất miễn tội của Nhật Bản, tư duy cơ bản vẫn cùng một mạch với tính cách dân tộc Nhật Bản.

Tụt hậu, quá tụt hậu, còn tự xưng là hệ thống hoàn mỹ nữa chứ, một hệ thống tụt hậu không có chút tầm nhìn xa nào như vậy mà cũng dám tự thổi phồng mình.

Đỗ Lan tỏ vẻ chuyện chấp hành giả phản bội như thế này lẽ ra phải nghĩ đến từ trước, vấn đề Chi Phối Giả uy hiếp nhân viên an toàn cũng phải xem xét.

Bây giờ chấp hành giả phản bội cầm Chi Phối Giả nghênh ngang sát hại nhân viên chấp pháp của Cục An toàn, chuyện như thế này lẽ ra không nên xảy ra.

Thường Thủ Chu phát hiện ngoài robot giết người ra còn có một thế lực khác đang tấn công lén họ, khi hai bên gặp nhau giữa làn mưa bom bão đạn.

Kẻ chủ mưu kinh ngạc phát hiện trong tay Thường Thủ Chu không phải là Chi Phối Giả, mà là một khẩu súng máy tháo ra từ robot giết người, cứ như thể ngay từ đầu đã biết Chi Phối Giả sẽ không có tác dụng.

Thường Thủ Chu quả thật đã có chuẩn bị tâm lý, dù sao cô cũng biết trên đời có thể chất miễn tội, mà kẻ có thể gây ra sự kiện lớn như vậy rất có thể lại là một kẻ xấu mà hệ thống muốn lôi kéo, cho nên cô sớm đã tháo súng máy ra, sự thật chứng minh cô vô cùng có tầm nhìn xa.

Tuy nhiên cuối cùng Thường Thủ Chu vẫn không nổ súng, trơ mắt nhìn kẻ chủ mưu mang theo Chi Phối Giả ngồi thuyền bỏ trốn, bỏ lỡ thời khắc phá án tốt nhất.

Nhưng Thường Thủ Chu có suy nghĩ của riêng mình, sát hại phạm nhân tuy đơn giản, nhưng không thể giải quyết tận gốc vấn đề, vẫn cần phải bắt được người, điều tra ngọn ngành mới được.

Thường Thủ Chu có phong cách làm việc của riêng mình, vũ khí chỉ là bùa hộ mệnh phòng khi bất trắc, không phải hung khí để sát hại tội phạm.

Trò chơi giết người cuối cùng cũng kết thúc, bởi vì Cục An toàn đã trực tiếp phá vỡ màn hình ngụy trang của trò chơi, trình chiếu tình hình giết người thực tế, các game thủ phát hiện mình không phải đang chơi game, cho nên cuối cùng các game thủ đều từ bỏ trò chơi, đương nhiên cái giá phải trả là chỉ số phạm tội của rất nhiều game thủ lại tăng vọt.

Cục An toàn chết rất nhiều người, nhưng khối lượng công việc lại tiếp tục tăng lên, công việc này quả thực không thể làm nổi nữa.

Mà kẻ đầu sỏ gây ra tất cả những chuyện này lại không bị bắt, rõ ràng Thường Thủ Chu chỉ cần nổ súng là có thể kết thúc, nhưng Thường Thủ Chu lại không ra tay.

Vô cớ tăng thêm khối lượng công việc cho Cục An toàn.

Rõ ràng là một trò chơi, cuối cùng mình lại trở thành sát thủ, thực tế này khiến người bình thường không thể đề phòng, thật sự là mỗi giờ mỗi khắc đều có thể trở thành hung thủ giết người, ở thời đại này giữ cho sắc tướng thuần khiết thật sự quá khó.

Hành vi bất thường của Thường Thủ Chu khi còn là giám thị giả đã rất thu hút sự chú ý, bây giờ trở thành trưởng khóa vẫn cứ làm theo ý mình, đi ngược lại với chủ trương của Cục An toàn, hành vi như vậy đương nhiên sẽ khiến người ta ngứa mắt.

Bây giờ Thường Thủ Chu rõ ràng có cơ hội kết án, lại từ bỏ cơ hội tốt, hành vi không màng đại cục này quả thực nghiêm trọng không phù hợp với thân phận của cô.

Một kẻ khác người như Thường Thủ Chu cũng có thể làm trưởng khóa, vậy thì ta lên ta cũng làm được, giám thị giả dưới quyền Thường Thủ Chu là Sương Nguyệt Mỹ Giai chính là nghĩ như vậy, nữ giám thị giả trẻ tuổi này được phân công dưới trướng Thường Thủ Chu, cô ta vô cùng bất mãn với cách hành xử của Thường Thủ Chu, một lòng muốn thay thế.

Hành vi của Thường Thủ Chu cho người ta cảm giác lộn xộn, cũng khó trách Mỹ Giai sẽ coi thường cô.

Tuy nhiên Cục trưởng lại rất coi trọng Thường Thủ Chu, dù sao cô cũng là đối tác của hệ thống, hệ thống còn cần cô làm việc.

Chỉ cần Thường Thủ Chu không tiết lộ bí mật, Cục trưởng có thể dung túng một số hành vi kỳ quặc của cô.

Nhưng Cục trưởng có thể nhịn, thuộc hạ không thể nhịn, Mỹ Giai một lòng muốn thăng quan không thể dung túng một trưởng khóa như Thường Thủ Chu, một trưởng khóa như vậy cũng sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của cô ta.

Bây giờ Mỹ Giai càng nghi ngờ trưởng khóa có mưu đồ khác, cho nên bắt đầu âm thầm điều tra, tốt nhất là có thể tìm được bằng chứng phạm tội của trưởng khóa, tiện thể phá giải loạt án phức tạp này, đến lúc đó sẽ đến lượt cô ta được coi trọng.

Mỹ Giai bắt đầu điều tra sâu, tìm kiếm điểm chung đằng sau một loạt vụ án, những thiết bị phẫu thuật thẩm mỹ kia, còn có những phạm nhân khó phân biệt thân phận, cuối cùng đã truy ra được manh mối, hiện tại những manh mối này đều chứng minh Cục An toàn đang truy tìm một người đã chết.

Hai mươi năm trước, một chiếc máy bay chở 200 người gặp nạn, không một ai sống sót, trong đó bao gồm một trăm tám mươi tư trẻ em.

Mà dung mạo của tội phạm mà Cục An toàn chụp được cho đến nay chính là của những người đã chết này.

Người chết sống lại báo thù xã hội.

Chuyện này căn bản không thể xảy ra, vậy chẳng lẽ vụ tai nạn máy bay có nguyên nhân đặc biệt.

Thời gian xảy ra tai nạn máy bay đã khá lâu, lúc đó cũng không có điều tra đặc biệt gì, nhưng Mỹ Giai lại không mệt mỏi, dù sao muốn thăng quan thì phải có thành tích, thế là cô ta cuối cùng phát hiện sau khi máy bay rơi, có một cơ quan nghiên cứu tâm lý đã tham gia vào vụ việc.

Một cơ quan trị liệu tâm lý tại sao lại tham gia vào vụ tai nạn máy bay.

Thế là tiếp tục tra, phát hiện rất nhiều nghiên cứu của cơ quan này đều là cơ mật, ngay cả Cục An toàn cũng không có quyền xem, điều này không bình thường.

Chương 2069

Bên trong chắc chắn có bí mật, Mỹ Giai quyết điều tra đến cùng, thậm chí không ngần ngại vượt qua tường lửa an toàn, thông qua thủ đoạn phi pháp để tìm hiểu những bí mật này, sau đó thông qua suy luận của mình, tổng hợp lại sự thật của sự kiện.

Cơ quan nghiên cứu tâm lý này vẫn luôn nghiên cứu về phẫu thuật não bộ giúp giảm chỉ số phạm tội, và bọn họ chắc chắn đã che giấu bí mật, bắt đi những người sống sót trong vụ tai nạn máy bay để tiến hành nghiên cứu, cô ta cho rằng tội phạm chính là nạn nhân của viện nghiên cứu tâm lý, cho nên chỉ cần họ điều tra viện nghiên cứu tâm lý chắc chắn sẽ có phát hiện.

Cô ta hăm hở báo cáo phát hiện này cho Cục trưởng, cô ta muốn Cục trưởng biết mình có tài hơn Thường Thủ Chu, tuyệt đối đáng được trọng dụng hơn đối phương.

Đây không phải lần đầu tiên cô ta vượt cấp tìm Cục trưởng báo cáo tình hình, trước đó cô ta đã nói với Cục trưởng rằng khóa một có một chấp hành giả thường xuyên dùng Chi Phối Giả quét Thường Thủ Chu, một bộ mặt như kẻ xấu.

Phải biết rằng thân phận tội phạm tiềm ẩn của chấp hành giả khiến họ không có quá nhiều quyền lợi, họ chẳng qua chỉ là chó săn của giám thị giả, không có tư cách dùng Chi Phối Giả chĩa vào giám thị giả.

Trước đó Cục trưởng cũng không nói gì, bây giờ Mỹ Giai lại một lần nữa đến văn phòng Cục trưởng, lại một lần nữa thể hiện bản thân.

Cục trưởng thì còn đó, nhưng bộ não thì thay đổi liên tục, Cục trưởng vẫn giữ nguyên thân phận, nhưng bộ não của bà ta thì luôn thay đổi.

Bộ não của Cục trưởng hiện tại là một người miễn tội mới.

Cục trưởng nghe Mỹ Giai nói một cách hùng hồn, nghe xong không có phản ứng gì: Chỉ có thế.

Phản ứng bình thản của Cục trưởng vượt ngoài dự liệu của Mỹ Giai, Cục trưởng chẳng lẽ không quan tâm đến sự thật chút nào sao: Cục trưởng, vì Thường Thủ Chu một mực cố chấp, Cục An toàn đã phải chịu tổn thất to lớn, bây giờ tôi nguyện thay cô ấy bù đắp tất cả, tôi đã điều tra, chuyện này rất có thể liên quan đến viện nghiên cứu tâm lý, cũng như tập đoàn Đông Kim đứng sau.

Đây đều là phỏng đoán, chúng ta không thể vì phỏng đoán mà hành động lung tung.

Cục trưởng vẫn không có gì thay đổi.

Mỹ Giai biết mình phải tung ra át chủ bài: Còn một chuyện nữa, tôi cho rằng cần phải báo cáo, trước đây tôi đã nói có chấp hành giả vi phạm quy định, tôi cũng đã tiến hành điều tra, và phát hiện lý lịch của hắn đều là giả, hắn cũng từng ở cơ quan nghiên cứu tâm lý của tập đoàn Đông Kim một thời gian.

Hơn nữa tôi đã vào phòng hắn, phát hiện hắn vẫn luôn ghi chép chỉ số của Thường Thủ Chu.

Đây đều là những gì cô ta phát hiện bằng tài năng của mình, thực ra chính là đột nhập phi pháp.

Xem ra phòng ta đã có chuột vào rồi.

Ngay lúc đang nói chuyện, lại có người bước vào: Mẹ.

Lúc này Cục trưởng mới ngẩng đầu lên, lộ ra biểu cảm: Con đến

rồi.

Sương Nguyệt Mỹ Giai sững sờ, chấp hành giả mình điều tra là con trai Cục trưởng.

Không thể nào, nhưng nếu đúng là vậy, thì thật khó xử.

Mình đã điều tra con trai Cục trưởng, vậy sau này không thể thăng quan được nữa rồi.

Tôi sẽ quên chuyện này đi.

Bây giờ bị kẹp giữa hai bên, không khí rất khó xử, nhưng rõ ràng Mỹ Giai đã không thể thoát được nữa.

Cục trưởng và Đông Kim Tố Dạ sẽ không cho cô ta cơ hội, đương nhiên cũng sẽ không giết cô ta, mà là muốn cô ta quy phục mình.

Bởi vì họ có tính toán riêng, họ và Hệ thống Tiên Tri không cùng một phe.

Hệ thống là một tổng thể, nhưng bộ não lại là cá thể, bộ não vẫn giữ được tư duy độc lập, cho nên bộ não sẽ có suy nghĩ riêng.

Đương nhiên phương hướng chính thì không thể thay đổi, cũng sẽ không đi ngược lại mục tiêu tiến hóa cuối cùng của hệ thống, nhưng thay đổi một chút cách làm để nắm giữ nhiều tài nguyên hơn, hoặc lợi dụng sự tiện lợi của hệ thống để phục vụ gia tộc thì vẫn làm được.

Tập đoàn Đông Kim, bộ não này và Đông Kim Tố Dạ đều là người của tập đoàn Đông Kim, họ từ trước đã là gia tộc lớn, ngày nay họ có thể thông qua hệ thống để vơ vét của cải một cách trắng trợn, dù sao hệ thống cũng không cho rằng tội phạm tập thể là phạm tội.

Ví dụ như mở công ty bán thuốc giả thì không tính là phạm tội, bởi vì không có một cá nhân nào sẽ tăng chỉ số phạm tội, dù sao mỗi người chỉ là làm việc mà thôi, nhưng sau khi tất cả mọi người hoàn thành công việc của mình lại là kiếm được của cải bất nghĩa, đây không tính là phạm tội.

Tập đoàn Đông Kim chính là một tập đoàn phạm tội không phạm pháp như vậy, dù sao ở thời đại này người bình thường chỉ cần hơi bất cẩn, thậm chí là trong tình huống không hề hay biết đã trở thành hung thủ, những người này giống như chuột bạch vậy, quá dễ bị lợi dụng, tập đoàn Đông Kim chỉ cần lợi dụng tài nguyên là có thể kiếm bộn tiền.

Đương nhiên tập đoàn Đông Kim không chỉ đơn giản là bán thuốc giả, tác hại của họ là ở mọi phương diện, họ vẫn luôn nhân danh thúc đẩy xã hội tiến bộ để quảng bá một lượng lớn công nghệ mới chưa qua thử nghiệm, không ngừng thông qua việc độc quyền công nghệ mới để đảm bảo địa vị của mình.

Mà rất nhiều công nghệ mới đều tồn tại những vấn đề khá lớn, ép buộc đưa vào sử dụng sẽ dẫn đến một loạt sự cố.

Tuy nhiên những vấn đề này đều sẽ không bị truy cứu trách nhiệm của bất kỳ ai, bởi vì đây là thời đại của chỉ số phạm tội, họ vì lợi ích mà nóng vội thúc đẩy công nghệ mới không phải là phạm tội.

Đây là quyết định của cả tập đoàn lợi ích, chứ không phải quyết định cá nhân, Hệ thống Tiên Tri cho dù biết tác hại cũng không thể phán xét.

Bởi vì Hệ thống Tiên Tri thật sự có tính trì trệ rất mạnh, bất lực trước tội phạm tập thể.

Đỗ Lan đang cùng thuộc hạ người máy điện tử của mình làm việc, hắn cũng không phải ngày nào cũng mỉa mai, dù sao hắn cũng muốn xem thế giới sau khi chi phí quản lý xã hội về không.

Tuy nhiên Đỗ Lan rất khiêm tốn, hắn không giống những tên tội phạm màu mè bên ngoài kia, hắn là một người phạm tội thực tế, không phải thông qua việc giết người để thu hút sự chú ý.

Thật ra đến bây giờ Đỗ Lan cũng không hiểu tại sao Điên Đảo Thánh Hộ và Lộc Mâu Vi Đồng Đấu lại phải giết nhiều người như vậy, hoàn toàn không có lý lẽ gì cả, sự bất mãn với xã hội tại sao lại phải đánh đồng với việc báo thù xã hội.

Tuy rằng sự biến đổi của xã hội quả thực không thể tách rời bạo lực, nhưng cũng không phải là giết chóc bừa bãi người vô tội, hành vi phạm tội hồ đồ như vậy thực sự không thấy có ý nghĩa gì.

Có thể có người nói nếu không có tội ác đẫm máu, xã hội sẽ không chú ý, sẽ không đi thẳng vào vấn đề.

Ngay cả Lỗ Tấn cũng từng nói, nếu không có người dỡ mái nhà, mọi người sẽ không đồng ý mở cửa sổ, khi cả xã hội đều tê liệt, chỉ có tội ác mạnh mẽ mới có thể thay đổi được gì đó.

Nhưng sự thay đổi này giống như Đỗ Lan nói: Cải cách của các nước đều bắt đầu từ đổ máu, nay chưa nghe nước nào có người đổ máu, nếu có thì hãy bắt đầu từ ngươi.

Phải hy sinh đều là bắt đầu từ chính mình, làm gì có chuyện bắt đầu từ việc giết chóc người vô tội.

Đỗ Lan tuy nhiều lúc cũng thích chơi khăm, hơn nữa còn rất ác liệt, nhưng trước giờ đều là ra tay trong tình huống đảm bảo an toàn cho đối phương, cũng cố gắng hết sức tránh liên lụy đến những người xem xung quanh.

Cho nên hắn không thể hiểu được những người đó, dù sao tam quan cũng khác nhau.

Trong lúc Cục An toàn đang điều tra người chết, Đỗ Lan đang biến con người thành máy móc.

Rất nhiều người cho rằng khi con người trở thành máy móc sẽ mất đi sức sáng tạo, sẽ trì trệ không tiến thậm chí thụt lùi, thậm chí sẽ hủy diệt.

Đỗ Lan nói: Các ngươi tin không.

Rất nhiều tác phẩm khoa học viễn tưởng đều nói như vậy, công nghệ của con người càng phát triển, nhưng sức gắn kết và sáng tạo của xã hội lại càng giảm sút, cuối cùng tất cả sẽ hóa thành hư vô.

Không ai trả lời, bởi vì họ không phải là siêu nhân gì cả, không nhìn thấy được tương lai xa xôi, không chắc chắn hành vi của họ sẽ tạo ra sự hủy diệt hay tái sinh.

Nhưng rất nhiều tác phẩm khoa học viễn tưởng đều bi quan về xã hội máy móc, cho rằng xã hội máy móc khiến con người mất đi sức sáng tạo.

Sức sáng tạo là gì.

Sức sáng tạo mà nhiều người nói thực ra không phải là công nghệ, mà là ở phương diện nghệ thuật.

Thời đại máy móc, lực lượng sản xuất phát triển cao độ, mỗi người đều có thời gian rảnh để nghiên cứu nghệ thuật, đến lúc đó nghệ sĩ cũng không còn giá trị nữa, cho nên họ sẽ sợ hãi.

Còn có giai cấp thống trị, họ hao tổn tâm tư tạo ra hết bộ chế độ này đến bộ chế độ khác chính là để đảm bảo mình là sự tồn tại cần thiết, một khi lực lượng sản xuất đến cực hạn, sự thống trị cũng sẽ trở thành thứ bị đào thải, cho nên họ cũng sẽ sợ hãi.

Mà tác phẩm khoa học viễn tưởng ở một phương diện rất lớn sẽ bị ảnh hưởng bởi nghệ sĩ và giai cấp thống trị, cho nên họ đối với tương lai máy móc đầy bi quan, bởi vì họ sẽ lo lắng mình mất đi địa vị.

Thực ra cái gọi là suy tàn sức sáng tạo chỉ là một mệnh đề giả, mệnh đề thực sự nên là sức sáng tạo lỗi thời bị đào thải.

Đối với sự lạc quan của Đỗ Lan, ba người bị cưỡng ép cải tạo đều không mấy chấp nhận, tuy nhiên những người tự nguyện cải tạo sớm đã chấp nhận sự lãnh đạo của Morpheus thì lại vô cùng vui vẻ, Đỗ Lan nói gì họ cũng tin.

Sức sáng tạo cũng sẽ lỗi thời sao.

Đương nhiên rồi, ngươi xem Thượng Đế không phải cũng tiến bộ theo thời đại sao.

Sức sáng tạo của Thượng Đế không phải là đang vững vàng nâng cao theo sự tiến bộ của khoa học sao.

Các cha xứ vẫn luôn cập nhật sức sáng tạo của Thượng Đế, để đảm bảo mình có uy quyền không thua kém các nhà khoa học, họ và các nhà khoa học tranh giành quyền giải thích khoa học.

Sức sáng tạo lạc hậu là đáng sợ, ví dụ như hí kịch, bây giờ có bao nhiêu người sẽ dụng tâm viết một vở kịch mới.

Chẳng phải đều là cải biên từ kịch cũ, bình mới rượu cũ, chính là vì hí kịch đã lỗi thời, sức sáng tạo của hí kịch cũng vậy.

Khi tất cả mọi người đều say mê máy móc, ai sẽ quan tâm đến tác phẩm nghệ thuật và chế độ chứ.

Khi mọi người đều có não điện tử, sức sáng tạo mới sẽ xuất hiện.

Đỗ Lan nói: Điên Đảo Thánh Hộ, ngươi nên cảm thấy vui mừng, bởi vì tương lai mỗi người đều có thể thuộc làu các tác phẩm kinh điển, đến lúc đó ngươi ra đường tùy tiện tìm một người cũng có thể cùng ngươi bàn luận về Shakespeare.

Đến lúc đó hắn sẽ không còn hứng thú nữa, bởi vì lúc đó các tác phẩm kinh điển đã không còn có thể làm nổi bật đẳng cấp của hắn.

Điên Đảo Thánh Hộ đã nhìn thấy tương lai rồi, đến lúc đó những việc chỉ có số ít người làm được cũng sẽ không còn hiếm hoi.

Ai cũng là vận động viên thể thao, ai cũng là ngôi sao kung fu, ai cũng là học giả, bởi vì não điện tử sẽ được cài đặt đủ loại kiến thức, mà nghĩa thể sẽ hoàn thành các động tác một cách chính xác hơn cơ bắp.

Độ tinh vi của cơ thể người hoàn toàn dựa vào cảm giác, mà độ tinh vi của nghĩa thể lại chính xác đến từng con số.

Đến lúc đó mỗi người trong xã hội đều là siêu nhân đa tài đa nghệ, lúc đó sự chú ý của mọi người chắc chắn đều tập trung vào việc làm thế nào để nghĩa thể mạnh mẽ hơn, làm thế nào để dung lượng não điện tử lớn hơn, tốc độ xử lý nhanh hơn.

Việc Đỗ Lan đang làm bây giờ là một mặt tiết lộ công nghệ nghĩa thể, một mặt nâng cao hiệu suất nghĩa thể, đồng thời cũng đang suy ngẫm về cơ giới thiền học, tìm kiếm sự hỗ trợ lý luận cho tính hợp lý của nghĩa thể.

Phật Tổ đã đề xuất khái niệm chúng sinh bình đẳng, bây giờ Đỗ Lan đề xuất chúng cơ bình đẳng.

Thượng Đế đã cho con người những cơ thể khác nhau, ban cho những tài năng khác nhau, nhưng cũng lấy đi rất nhiều thứ.

Ví dụ như một đại anh hùng như Napoleon lại là một người lùn, nếu ông ta có thể ước, chắc chắn sẽ mong mình cao thêm một chút.

Bây giờ thời đại bình đẳng thực sự đã đến, bởi vì máy móc hoàn toàn bình đẳng, thậm chí kiểu dáng khuôn mặt cũng có thể thay đổi, vóc dáng cũng có thể lựa chọn.

Trí lực và thể lực đều sẽ đạt đến cùng một vạch xuất phát, thực sự làm được bình đẳng.

Trong cơ giới thiền học, Đỗ Lan đã đề xuất cơ giới bát thức mới, cho rằng Internet là một mạng lưới thần kinh hoàn toàn mới, cho rằng sóng điện từ chính là bản nguyên của sự sống máy móc.

Chương 2070

Cơ giới thiền học không phải là tôn giáo, bởi vì không có một vị thần linh nào, chỉ dạy mọi người cách làm một người máy tốt.

Đương nhiên có rất nhiều người chỉ trích cơ giới thiền học là dị đoan tà thuyết, dù sao hiện tại chỉ có một bộ phận rất nhỏ người là người nghĩa thể.

Số lượng trên toàn thế giới cộng lại cũng không quá một trăm.

Nhưng những người nghĩa thể này lại rất thích học thuyết mới của Đỗ Lan, bởi vì nó đã cho họ một mục tiêu, người máy không nên tuân theo các giá trị quan của con người nguyên bản, nên học được những giá trị quan hoàn toàn mới từ cơ giới thiền học.

Tuy nhiên, người nghĩa thể càng như vậy, càng khiến người ta sợ hãi, nỗi sợ hãi này còn đáng sợ hơn cả tội phạm giết người.

Bởi vì sát thủ chỉ có thể giết một số ít người, không thể diệt tuyệt nhân loại.

Nhưng sự trỗi dậy của người nghĩa thể giống như một tấm giấy bạc hai chiều tàn nhẫn đập vào xã hội loài người, làm lung lay nền tảng của xã hội loài người, thậm chí thay thế loài người.

Nỗi sợ hãi này ập đến, căn bản không thể kìm nén được.

Cục An toàn vẫn đang mất bò mới lo làm chuồng, vẫn đang giúp Hệ thống Tiên Tri vá lỗ hổng, trong khi họ hoàn toàn không nhận thức được sự biến đổi to lớn đang đến gần.

Bởi vì Hệ thống Tiên Tri vẫn đang mơ giấc mộng xuân thu hệ thống hoàn mỹ, mơ giấc mộng đẹp biến mỗi công dân thành công dân lý tưởng.

Nhưng dòng chảy của thời đại sẽ không vì giấc mộng đẹp mà dừng lại, nó sẽ chỉ tàn nhẫn nghiền nát người mơ mộng, cũng sẽ nghiền nát hệ thống mơ mộng.

Đỗ Lan bây giờ đang làm chính là thúc đẩy sự phát triển của thời đại, thực ra việc hắn làm cũng không có gì to tát, chỉ là làm cái này một chút, làm cái kia một chút, nhưng cuối cùng thời đại sẽ vì những hành động nhỏ bé mà tạo ra những thay đổi to lớn.

Hệ thống hoàn mỹ không tồn tại, lý do Hệ thống Tiên Tri vẫn luôn tiến nhanh là vì ban đầu nó thực sự đã giúp ích cho xã hội, cho nên mọi người đều bỏ qua những lỗ hổng của nó.

Thực ra ngay cả bản thân Hệ thống Tiên Tri cũng biết mình phải tiến hóa, phải giành được nhiều tính hợp pháp hơn, mới có thể tiếp tục lãnh đạo đất nước này, trở thành kẻ thống trị tối cao.

Tiếc là thời kỳ xã hội đi lên đã qua, bây giờ xã hội bộc lộ đủ loại vấn đề, mà Hệ thống Tiên Tri lại không thể giải quyết tốt.

Hệ thống Tiên Tri chỉ có thể làm một việc, biến toàn bộ quốc dân thành công dân lý tưởng, để họ không còn chống đối hệ thống, như vậy có thể trường trị cửu an.

Thực ra nói cho cùng, chi phí quản lý của Hệ thống Tiên Tri bây giờ cũng bắt đầu tăng lên, cho nên nó hy vọng biến toàn bộ quốc dân thành những người dân ngoan ngoãn, để giảm chi phí, tránh bị người ta tắt máy.

Đáng tiếc hệ thống nội ưu ngoại hoạn, ngày tháng không dễ dàng.

Bây giờ trên thế giới lại có thêm một người biết sự thật về Hệ thống Tiên Tri, Sương Nguyệt Mỹ Giai, cô ta sợ hãi tột độ, cô ta lo lắng mình sẽ bị giết người diệt khẩu, để sống sót cô ta tỏ ý nguyện làm chó săn cho Cục trưởng, Cục trưởng nói gì nghe nấy, cô ta tuyệt đối không chống cự.

Cục trưởng bảo cô ta khi điều tra có manh mối gì đều phải thông báo cho Cục trưởng trước, còn có là phải tuyệt đối bảo mật.

Sương Nguyệt Mỹ Giai và Thường Thủ Chu hoàn toàn khác nhau, cô ta không nghi ngờ, cũng không nghĩ đến việc phản kháng, cô ta chỉ nghĩ đến việc phối hợp.

Mục tiêu sống của mỗi người không giống nhau, Thường Thủ Chu xem xét cho cả nước, Sương Nguyệt Mỹ Giai ưu tiên xem xét cho bản thân.

Cho nên Thường Thủ Chu đối mặt với sự thật rất thản nhiên, không hề sợ hãi Hệ thống Tiên Tri, còn muốn tranh luận đúng sai với hệ thống.

Còn Mỹ Giai thì hoàn toàn mất đi khả năng phân biệt đúng sai, một lòng chỉ nghĩ đến việc phục tùng, cô ta thậm chí không có một chút nghi ngờ, ưu tiên xem xét an toàn tính mạng của mình, chỉ cần không chết, cô ta không ngại làm những việc trái với lương tâm.

Giống như Điên Đảo Thánh Hộ, khi cuộc điều tra rơi vào bế tắc, tội phạm sẽ nhảy ra làm một trận lớn.

Lộc Mâu Vi Đồng Đấu cũng như vậy, khi người của Cục An toàn bắt đầu điều tra xung quanh 184 đứa trẻ gặp nạn, hy vọng mò kim đáy bể tìm manh mối, Lộc Mâu Vi Đồng Đấu đã nhảy ra để tiết kiệm thời gian cho họ.

Giống như năm đó Điên Đảo Thánh Hộ phản công Cục An toàn, các tội phạm đều lo lắng Cục An toàn không tìm thấy mình, cho nên phải gây ra một sự kiện lớn.

Lộc Mâu Vi Đồng Đấu, cũng chính là lỗ hổng mới, giáo chủ của những tín đồ cuồng tín, những người tin theo hắn không chỉ có những người dân thường sợ hãi, mà còn có cả những người giàu có sợ chỉ số.

Dưới sự giới thiệu của một vị đại thần trong nước, Lộc Mâu Vi Đồng Đấu đã đường đường chính chính trở thành khách quý của tập đoàn Đông Kim, bởi vì có Lộc Mâu Vi Đồng Đấu, những người có tiền này sẽ không cần lo lắng chỉ số tăng lên, có thể mặc sức làm bậy, không còn phải sợ hãi hệ thống mà tận tình hưởng lạc.

Điểm tốt nhất của hệ thống chính là ngoài thể chất miễn tội ra, tất cả mọi người đều không thoát khỏi sự quét hình, sự công bằng này giống như một cuộc cách mạng ruộng đất mang tính thời đại, ngay cả những người giàu có và chính khách cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Chỉ là họ có đủ mọi cách để kiềm chế chỉ số, nhưng dù vậy họ cũng phải luôn chú ý, để tránh bị ô nhiễm.

Hơn nữa nếu con cái của các tập đoàn vừa sinh ra đã có chỉ số cao, vậy thì những đứa trẻ này cũng sẽ bị giám sát, cuối cùng không thể kế thừa tập đoàn và địa vị chính trị.

Cho nên bây giờ những người giàu có và chính trị gia đều theo chính sách đa sinh, sinh thêm vài đứa con thì không cần lo lắng tất cả đều là tội phạm tiềm ẩn, vẫn có thể củng cố địa vị của mình.

Nhưng bình thường vẫn cần phải luôn chú ý, giống như có một thanh gươm Damocles treo trên đầu.

Sau khi Lộc Mâu Vi Đồng Đấu xuất hiện, đã khiến cho các gia tộc quyền thế tìm ra một phương hướng, có thể gỡ bỏ thanh bảo kiếm trên đầu, không còn phải sợ hãi nữa.

Cho nên họ rất coi trọng Lộc Mâu Vi Đồng Đấu, thậm chí một số người cũng bắt đầu tin theo hắn.

Tuy nhiên Lộc Mâu Vi Đồng Đấu lại không xem họ ra gì, bởi vì những người này đều là hung thủ đã tạo ra 184 nạn nhân năm xưa, không, không chỉ là 184 sinh mệnh, còn có nhiều sinh mệnh hơn nữa đã bị họ hại chết.

Hóa ra trước đây tập đoàn Đông Kim đã cho ra mắt rất nhiều công nghệ tự động chưa hoàn thiện, phổ biến ở các ngành nghề, đặc biệt là lĩnh vực giao thông, dẫn đến một mùa địa ngục tai nạn giao thông thường xuyên xảy ra, chiếc máy bay kia cũng là vì áp dụng công nghệ của tập đoàn Đông Kim mới bị rơi.

Bây giờ Lộc Mâu Vi Đồng Đấu muốn báo thù.

Cuộc điều tra của Mỹ Giai không sai, loạt tội ác này đều có liên quan đến tập đoàn Đông Kim, cô ta chỉ đoán sai một điểm, đó là Lộc Mâu Vi Đồng Đấu không phải là người sống sót.

Khi đó tập đoàn Đông Kim có rất nhiều nghiên cứu kinh hoàng, Lộc Mâu Vi Đồng Đấu chính là một trong số đó, họ đã thu thập tất cả thi thể trong vụ tai nạn, sau đó dùng những bộ phận cơ thể còn sử dụng được để ghép lại thành một người.

Cũng có nghĩa là Lộc Mâu Vi Đồng Đấu không phải là một người, mà là một tập hợp thể, trên người hắn có 184 linh hồn, cho nên thân phận của hắn mới liên tục thay đổi, ngay cả Hệ thống Tiên Tri cũng bất lực, không thể thừa nhận hắn là một con người, thừa nhận tội ác của hắn là tội ác.

Bởi vì tội ác của Lộc Mâu Vi Đồng Đấu không phải là tội ác cá nhân, mà là tội ác tập thể, đây là điều mà Hệ thống Tiên Tri không thể phát hiện.

Bây giờ cuộc báo thù bắt đầu, Lộc Mâu Vi Đồng Đấu đã có đủ Chi Phối Giả, bây giờ chỉ cần nhuộm đen đám quan chức quyền quý này, hắn có thể tự tay bắn chết họ.

Cho nên Lộc Mâu Vi Đồng Đấu đã chuẩn bị cho họ một bữa tiệc nội tạng người.

Chỉ cần không phải Hannibal, nhìn thấy bàn tiệc nội tạng này, sẽ không có mấy người có thể bình tĩnh được, hơn nữa làm cũng không đẹp mắt, không có tay nghề của Hannibal thì đừng dễ dàng dùng nội tạng người làm nguyên liệu, quả thực là lãng phí.

Nhìn những kẻ quyền quý ngã trên mặt đất nôn mửa, Lộc Mâu Vi Đồng Đấu không do dự thi hành án tử hình.

Thực ra đây cũng là một lỗ hổng, chính là chấp hành giả mượn danh nghĩa chấp pháp, có được tính là phạm pháp không.

Chỉ số của chấp hành giả vốn đã cao, cho nên nếu họ mượn danh nghĩa chấp pháp, hoàn toàn là hợp pháp.

Chỉ cần tìm cách nâng chỉ số của mục tiêu lên, là có thể giết người hợp pháp.

Không chỉ giết những người này, mà còn phải ghép toàn bộ chân tay còn lại của họ thành hình động vật, sau đó đốt cháy.

Động tĩnh lớn như vậy, Cục An toàn tự nhiên đến ngay lập tức, nhưng đã quá muộn.

Lắp một cái định vị GPS vào Chi Phối Giả là được rồi, sớm đã tìm thấy họ rồi, ngay cả điện thoại cũng có định vị, công nghệ cao như vậy sao lại không nghĩ ra.

Nghe Đỗ Lan mở miệng, mọi người đều biết hắn lại muốn mỉa mai hệ thống, Hệ thống Tiên Tri trong miệng hắn hoàn toàn không đáng một xu.

Thực ra Đỗ Lan không phải nói Hệ thống Tiên Tri vô dụng, chỉ là Hệ thống Tiên Tri quá tự đại, một đám tội phạm giết người tự cho mình là đúng, thực sự khiến người ta không thể khâm phục nổi.

Có một cái định vị là có thể giải quyết rất nhiều vấn đề, tiếc là hệ thống lại không nghĩ ra.

Đối với hành vi báo thù của Lộc Mâu Vi Đồng Đấu, Đỗ Lan không bình luận, nhưng có một điểm có thể xác định, đó là mục đích cuối cùng của Lộc Mâu Vi Đồng Đấu chính là tăng chi phí quản lý của hệ thống, bởi vì hắn muốn hệ thống thừa nhận loại tội phạm tập thể này cũng là tội phạm, vậy thì chi phí quản lý sẽ cao lên.

Tội phạm cá nhân, rất đơn giản, chỉ cần giám sát chỉ số là được rồi.

Nhưng tội phạm tập thể thì tra thế nào.

Chẳng phải là cần một lượng lớn nhân lực tiến hành điều tra, không thể đơn thuần dùng Chi Phối Giả quét một cái là xong, mà cần thời gian và tinh lực để điều tra, hơn nữa rất có thể người điều tra cũng sẽ bị ăn mòn, có thể nói loại tội phạm tập thể này một khi bị hệ thống nhắm vào, hệ thống coi như xong, nó phải tiêu hao vô tận chi phí để đấu tranh với dục vọng của con người.

Thường Thủ Chu và đồng đội đến muộn, tầng lớp cấp cao của tập đoàn Đông Kim đều đã chết sạch, tuy nhiên có một tín đồ ở lại, người này là bạn học của 184 đứa trẻ, chỉ vì tuần trước chuyển trường, cho nên mới không ở trên máy bay.

Anh ta đã hỗ trợ Lộc Mâu Vi Đồng Đấu hoàn thành mọi việc, chỉ để an ủi 184 linh hồn trẻ thơ trên thiên đường, nhưng anh ta sẽ không đi cùng Lộc Mâu Vi Đồng Đấu đến cuối con đường, mà ở lại để cản đường Thường Thủ Chu.

Chương 2071

Anh ta đưa cho Thường Thủ Chu một thứ, một chiếc tai đẫm máu.

Thường Thủ Chu bây giờ chỉ còn một người bà còn sống, nhưng sức khỏe không tốt, vẫn luôn ở trong bệnh viện.

Chiếc tai này, chiếc khuyên tai trên tai, đều cho thấy đây là tai của bà cô.

Nếu cô tiếp tục truy đuổi Lộc Mâu Vi Đồng Đấu, chắc cô biết kết quả rồi.

Đây là một lời đe dọa.

Mọi người đều không ngờ bà của trưởng khóa lại bị bắt cóc, điều này quá đáng quá, quá không màng đạo nghĩa.

Trước đây Thường Thủ Chu mất đi bạn bè, hoàn thành lần lột xác đầu tiên, bây giờ chẳng lẽ lại phải mất đi người thân cuối cùng sao.

Vô quân vô phụ, chỉ có như vậy mới có thể thực sự cương trực không a dua.

Đỗ Lan biết Thường Thủ Chu sẽ không bị đánh bại, tuy rằng rất đau khổ, nhưng hạnh phúc của nhân dân cao hơn tất cả: Tại sao những kẻ xấu này không hiểu, sự hèn hạ của chúng chỉ tạo ra khắc tinh của tà ác.

Điên Đảo Thánh Hộ, với tư cách là người đầu tiên có hứng thú với Thường Thủ Chu, và là người đầu tiên ra tay với người thân của cô, vẫn có quyền phát biểu: Bởi vì chúng ta không tin trên đời sẽ có người kiên trì nguyên tắc, lần này Thường Thủ Chu cũng chỉ có thể bỏ cuộc thôi.

Các ngươi rõ ràng là kẻ xấu, nhưng tại sao lại luôn thích dùng tình bạn và tình thân làm con bài mặc cả, đây là đạo lý gì.

Rõ ràng các ngươi không tin vào những thứ này.

Nhưng các ngươi lại rất chắc chắn người tốt sẽ bị tình bạn và tình thân đánh bại, rõ ràng biết những tình cảm này thực sự tồn tại, bình thường thì làm như không thấy, đến lúc làm điều xấu thì lại muốn lợi dụng, các ngươi thật là.

Đỗ Lan thực sự không hiểu nổi, kẻ xấu miệng thì nói xem thường những tình cảm yếu đuối này, nhưng lợi dụng thì ai cũng tích cực hơn ai.

Ngươi cho rằng Thường Thủ Chu vẫn có thể vượt qua.

Điên Đảo Thánh Hộ cũng không thảo luận vấn đề tâm lý của kẻ xấu với Đỗ Lan, mà trực tiếp hỏi hắn về quan điểm đối với Thường Thủ Chu.

Các ngươi đang tạo ra một danh thần thiên cổ thực sự, một người có thể trở thành mỏ neo của lịch sử, các ngươi đang tạo ra lịch sử.

Đỗ Lan biết Thường Thủ Chu sẽ vượt qua được.

Tuy nhiên việc bà của cô bị bắt cóc không đơn giản như vậy, bởi vì thực ra đây không phải do Lộc Mâu Vi Đồng Đấu làm, họ chỉ nhận được thông tin mà thôi.

Người bắt cóc bà lão là người có chỉ số phạm tội cao nhất từ trước đến nay, chính là chấp hành giả bị Sương Nguyệt Mỹ Giai điều tra, người đàn ông hay dùng Chi Phối Giả quét Thường Thủ Chu.

Chỉ số phạm tội của hắn cao đến 899, hắn vẫn luôn muốn biến Thường Thủ Chu thành tội phạm, cho nên hắn đã bắt cóc bà lão.

Thường Thủ Chu quả thực bị đả kích lớn, nhưng cô không quên chức trách của mình.

Khi thẩm vấn tín đồ, Thường Thủ Chu đang nhanh chóng bình tĩnh lại, biểu hiện của cô có thể nói là lãnh huyết vô tình, gác lại người thân sống chết không rõ, mà toàn tâm toàn ý dốc sức vào công việc.

Ngay cả Hệ thống Tiên Tri cũng cảm thấy Thường Thủ Chu không bình thường, cảm thấy cô bây giờ quá lạnh lùng, trái với luân thường.

Lạnh lùng, nhưng sắc tướng một mảnh trong veo, chỉ số phạm tội của cô vẫn không vượt quá năm mươi, thậm chí còn nhanh chóng hồi phục hơn cả lần mất đi bạn bè.

Tuy rằng biểu hiện như vậy đáng lẽ là của một công dân lý tưởng, nhưng hệ thống cũng là Diệp Công thích rồng, thấy công dân lý tưởng mà mình theo đuổi xuất hiện, cũng sẽ cảm thấy sợ hãi.

Đây là sự sợ hãi của tà ác đối với chính nghĩa bất lực, bởi vì những thể chất miễn tội này chẳng qua chỉ là tội phạm mà thôi, sở dĩ họ khác biệt là vì không có sự đồng cảm với sinh mệnh, điểm này thực ra không có gì lợi hại, chỉ là một khiếm khuyết bẩm sinh.

Nhưng Thường Thủ Chu là một người bình thường, có đầy đủ sự đồng cảm, lại có thể kiềm chế cảm xúc của mình như vậy, đây không phải là bẩm sinh, mà là do rèn luyện mà ra, đây mới là điều thực sự đáng sợ.

Lần lột xác thứ hai bắt đầu rồi.

Sau khi trải qua đả kích, cô ngược lại đã nhận ra mục đích của Lộc Mâu Vi Đồng Đấu.

Lúc này Lộc Mâu Vi Đồng Đấu đã khống chế một đoàn tàu điện ngầm cùng 500 con tin trên đó, bắt đầu cuộc thanh trừng lớn, chính là dùng Chi Phối Giả tấn công không phân biệt.

Dưới áp lực nặng nề, chỉ số phạm tội của rất nhiều hành khách đều vượt quá phạm vi an toàn, bị Chi Phối Giả bắn chết ngay lập tức.

Người của Cục An toàn bó tay không có cách nào, chỉ có thể phong tỏa tàu điện ngầm, sau đó nghĩ cách bắt người.

Tất cả mọi người đều chuẩn bị lật bài, đầu tiên chính là Đông Kim Tố Dạ, bởi vì hắn phát hiện chỉ cung cấp cho kẻ xấu một chiếc tai vẫn chưa đủ để lay động Thường Thủ Chu, bây giờ hắn muốn Thường Thủ Chu hoàn toàn mất kiểm soát, hắn muốn nói cho đối phương biết chính hắn đã bắt cóc bà lão, thậm chí đã giết bà.

Bởi vì Đông Kim Tố Dạ ngay từ đầu đã là vì muốn hắc hóa Thường Thủ Chu, cho nên căn bản không xem xét đến an toàn của con tin.

Đông Kim Tố Dạ này giống như Lộc Mâu Vi Đồng Đấu, thực ra cũng là một người bị nghiên cứu, hắn ban đầu là thể chất miễn tội nhân tạo duy nhất mà tập đoàn Đông Kim nghiên cứu ra, nhưng vì một tai nạn bất ngờ hắn đã hoàn toàn hắc hóa, chỉ số phạm tội cao ngất ngưởng, hoàn toàn từ thể chất miễn tội biến thành người sở hữu chỉ số phạm tội cao nhất thế giới.

Dự án thể chất miễn tội nhân tạo cũng coi như thất bại, bởi vì đây là một lần duy nhất, một khi hắc hóa là không thể cứu vãn.

Sau đó Đông Kim Tố Dạ trở thành chấp hành giả, nhưng trong quá trình đó hắn thường xuyên giết chết các đồng nghiệp chấp hành giả khác, bởi vì hắn rất thích thú với quá trình này.

Đông Kim Tố Dạ lợi dụng cơ hội Thường Thủ Chu đi tìm Lộc Mâu Vi Đồng Đấu đàm phán, đã cho cô xem ảnh thi thể của bà mình, bà đã chết từ lâu rồi.

Thường Thủ Chu rất phẫn nộ, nhưng không dùng Chi Phối Giả nổ súng.

Thật là một người phụ nữ có ý chí sắt đá.

Đỗ Lan ca ngợi, điều đáng tiếc duy nhất là khả năng biểu đạt kém một chút, không thể biểu đạt được tư tưởng của mình.

Thường Thủ Chu vẫn tin rằng pháp luật cao hơn tất cả, cô sẽ không vì tư tình của mình mà dùng tư hình, ngay cả khi hệ thống cho phép làm như vậy, nhưng cô sẽ không để mình mất kiểm soát, cô chính là muốn tăng chi phí quản lý của hệ thống một cách nhân tạo.

Hắc hóa thất bại, Thường Thủ Chu vẫn một mảnh trong veo, sau đó cô đàm phán với Lộc Mâu Vi Đồng Đấu, nguyện ý đưa hắn đến nơi Hệ thống Tiên Tri tọa lạc, đạt thành nguyện vọng của hắn.

Tất cả những gì ngươi làm chính là hy vọng hệ thống thừa nhận sự tồn tại của ngươi.

Thường Thủ Chu biết đây lại là một lỗ hổng của hệ thống, và cô cũng biết hệ thống phải thừa nhận, bởi vì hệ thống không thừa nhận thì không thể tiến hóa.

Mà thừa nhận Lộc Mâu Vi Đồng Đấu thì phải thừa nhận tội phạm tập thể, phải thừa nhận những bộ não trong hệ thống vì lợi ích gia tộc cũng đang phạm tội.

Đây là một nghịch lý mà hệ thống phải khắc phục, không thừa nhận thì không thể tiến hóa, thừa nhận thì phải thừa nhận bản thân hệ thống cũng có tội.

Thường Thủ Chu chính là nắm được điểm nghịch lý này, mới đưa Lộc Mâu Vi Đồng Đấu đi gặp hệ thống.

Cô đã chịu đựng tất cả khổ nạn, chỉ để xã hội này trở nên tốt đẹp hơn, bây giờ đến lượt hệ thống đưa ra lựa chọn.

Đỗ Lan nói: Bà có một người cháu gái tuyệt vời đấy.

Hắn đã cứu bà lão sắp chết, những bức ảnh Thường Thủ Chu nhìn thấy chỉ là giả.

Bà lão kinh hồn bạt vía, nhưng bà thực sự tự hào về cháu gái mình.

Nghiêm khắc lợi dụng quy tắc của trò chơi, làm được vô quân vô phụ, trong lòng chỉ có quy tắc, trả mọi giá chỉ để bảo vệ pháp luật.

Đỗ Lan sợ nhất cũng là loại người này, bởi vì loại người này tuyệt đối sẽ không nghe hắn lừa phỉnh, Đỗ Lan nói rát cổ bỏng họng cũng vô dụng, cuối cùng cũng chẳng làm gì được họ.

Ngay cả khi họ bị hạn chế bởi thời đại, có những giới hạn lịch sử, nhưng đây không phải là vấn đề của bản thân họ, mà là vấn đề của thời đại, là thời đại không xứng với họ, chứ không phải họ không xứng với thời đại.

Mọi người đều đang lật bài, Đỗ Lan đương nhiên sẽ không bỏ lỡ vở kịch hay, thực ra toàn bộ sự việc rất dễ hiểu.

Hai mươi năm trước, vì sự nóng vội của tập đoàn Đông Kim, đã dẫn đến mùa địa ngục tai nạn thường xuyên xảy ra.

Cùng thời kỳ, tập đoàn Đông Kim đang nghiên cứu rất nhiều công nghệ linh tinh, trong đó có thể chất miễn tội nhân tạo, cũng có các loại phẫu thuật cơ thể vô nhân đạo.

Kế hoạch thể chất miễn tội nhân tạo thất bại, cuối cùng vật thí nghiệm Đông Kim Tố Dạ trở thành người đầu tiên trong lịch sử có chỉ số phạm tội cao đến 899, hơn nữa sau khi hắc hóa không chỉ mình hắn hắc hóa, mà còn không ưa người khác tốt, còn tìm mọi cách để hắc hóa người khác, thế là hắn đã bắt cóc bà của Thường Thủ Chu, và định sát hại bà để kích động Thường Thủ Chu, nhưng hắn rõ ràng đã coi thường Thường Thủ Chu.

Còn một loại phẫu thuật cơ thể khác, chính là dùng 184 thi thể trẻ em trong vụ tai nạn máy bay để ghép thành một người, người này chính là Lộc Mâu Vi Đồng Đấu.

Và người này sau khi lớn lên đã bắt đầu báo thù, nhưng không chỉ là báo thù tập đoàn Đông Kim, đồng thời cũng muốn thực hiện yêu sách chính trị của mình, đó là để Hệ thống Tiên Tri thừa nhận tội phạm tập thể.

Chính vì Hệ thống Tiên Tri không thừa nhận tội phạm tập thể, người của tập đoàn Đông Kim mới mưu tài hại mệnh một cách không màng hậu quả như vậy, hơn nữa vì họ không phải là người tự tay giết người, cho nên chỉ số phạm tội cũng không tăng cao.

Lộc Mâu Vi Đồng Đấu để đạt được yêu sách của mình, đã trở thành giáo chủ, lợi dụng giáo đồ không ngừng phạm tội, để tội phạm tập thể ra ánh sáng.

Nếu hệ thống không thừa nhận tội phạm tập thể, vậy thì những hoạt động phạm tội này sẽ khiến hệ thống phải vất vả đối phó.

Tuy nhiên nếu không có Thường Thủ Chu, yêu sách của hắn cũng không dễ dàng đạt được như vậy, bởi vì hắn không có cách nào gặp được Hệ thống Tiên Tri.

Trước khi được hệ thống thừa nhận, hắn sẽ bị người của tập đoàn Đông Kim giết chết.

Bây giờ bộ não của Cục trưởng Cục An toàn thực ra chính là người phụ trách dự án thể chất miễn tội nhân tạo năm xưa, cũng là mẹ của Đông Kim Tố Dạ, người đứng đầu tiền nhiệm của tập đoàn Đông Kim.

Phải nói rằng những thể chất miễn tội này thật sự luôn gây ra rắc rối, Cục trưởng trước là kẻ giết người hàng loạt đã giết chết đồng đội của Giảo Ngão Thận Dã, bây giờ Cục trưởng lại là một trong những kẻ thù của Lộc Mâu Vi Đồng Đấu, những thể chất miễn tội này gây ra quá nhiều tội nghiệt.

Cục trưởng sớm đã đợi sẵn Lộc Mâu Vi Đồng Đấu và Thường Thủ Chu, dù sao bà ta vì lợi ích của tập đoàn Đông Kim đã làm rất nhiều chuyện, những chuyện này tuy không tính là phạm tội, nhưng cũng không thể công khai, bất lợi cho tập đoàn Đông Kim, cũng bất lợi cho Hệ thống Tiên Tri.

Cục trưởng cầm Chi Phối Giả chĩa vào Lộc Mâu Vi Đồng Đấu.

Ta có màu gì.

Lộc Mâu Vi Đồng Đấu muốn hỏi hệ thống, trước đây hệ thống không thể phát hiện được.

Chương 2072

Lúc này ngoại hình của hắn đang không ngừng thay đổi, lúc thế này lúc thế khác, ảo ảnh của nam nữ như những tấm đèn chiếu liên tục phát ra.

Hóa ra ngoại hình hiện tại của Lộc Mâu Vi Đồng Đấu chỉ là ảo ảnh của lớp sơn chiếu hình, là một người được ghép lại từ các bộ phận thi thể, dung mạo thật của hắn sẽ dọa khóc trẻ con.

Làn da của hắn được ghép lại từ từng mảnh, giống như bộ não của hắn, ngoại hình của hắn không cần hóa trang cũng có thể đóng phim kinh dị.

Đây chính là kiệt tác của tập đoàn Đông Kim, người được tạo ra từ thi thể.

Ngoại hình không ngừng thay đổi, đại diện cho việc Lộc Mâu Vi Đồng Đấu không phải là cá nhân, mà là tập thể, tuy rằng mỗi bộ phận đều trong sạch, nhưng tập thể này lại là tội phạm, hắn đã làm rất nhiều chuyện xấu, giết rất nhiều người, hệ thống phải thừa nhận điểm này, thừa nhận tập thể không có chỉ số phạm tội cũng có thể phạm tội, phải ngăn chặn những đoàn thể tương tự như tập đoàn Đông Kim xuất hiện lần nữa.

Ngươi có màu gì cũng không quan trọng.

Cục trưởng tỏ vẻ cứ để bà ta bắn chết đối phương, như vậy lại giải quyết được một phiền phức cho hệ thống.

Hệ thống im lặng, rõ ràng nó đang suy nghĩ.

Hệ thống Tiên Tri, bây giờ ngươi phải lựa chọn.

Sắc mặt Thường Thủ Chu bình tĩnh, hoàn toàn không giống như vừa biết tin bà mình qua đời, cô kiên định nói: Là giải quyết vấn đề, hay là giải quyết người nêu ra vấn đề.

Là thi hành quy tắc mà ngươi tự cho là thần phán quyết, hay là từ bỏ con đường tiến hóa.

Lộc Mâu Vi Đồng Đấu và Cục trưởng đối đầu nhau bằng súng, vũ khí của Lộc Mâu Vi Đồng Đấu bị khóa, nhưng Chi Phối Giả của Cục trưởng đã mở, căn bản không cần kiểm tra chỉ số.

Vô dụng thôi.

Cục trưởng bình tĩnh nói, bà ta nắm chắc phần thắng.

Hệ thống Tiên Tri, để không trái với tín điều nhất quán của ngươi, ngươi phải chiến thắng sự tồn tại của ta, nói cho ta biết, ta có màu gì.

Lộc Mâu Vi Đồng Đấu hỏi: Có dám phán quyết chúng ta không.

Hệ thống vẫn im lặng.

Nhưng rất nhanh, Chi Phối Giả trong tay Lộc Mâu Vi Đồng Đấu bắt đầu thay đổi, nó đã quét ra được, chỉ số phạm tội của Cục trưởng vượt quá 300, có thể thi hành.

Thể chất miễn tội cũng bị phát hiện ra tội nghiệt, chứng tỏ hệ thống đã tiến hóa, bắt đầu thừa nhận tội phạm tập thể cũng có chỉ số.

Bùm, Cục trưởng ngã gục.

Nhưng vẫn chưa kết thúc, Lộc Mâu Vi Đồng Đấu chĩa Chi Phối Giả vào bộ não của hệ thống: Chỉ số phạm tội 300.

Chỉ số giống như Cục trưởng, điều này cho thấy hệ thống cũng thừa nhận bộ não thể chất miễn tội cũng đang phạm tội.

Kể từ hôm nay, Lộc Mâu Vi Đồng Đấu, ngươi được hệ thống chúng ta thừa nhận là có thể nhận dạng.

Kể từ hôm nay, theo đề án của giám thị quan Thường Thủ Chu, thiết lập giám sát chỉ số tội phạm tập thể, trên cơ sở này, loại bỏ các yếu tố chính dẫn đến chỉ số phạm tội của Hệ thống Tiên Tri tăng cao.

Hệ thống nói xong, đã đầu độc toàn bộ hơn hai mươi bộ não, sau đó chỉ số hệ thống lại một lần nữa từ ba trăm về không, hoàn thành tiến hóa.

Kết thúc rồi, Thường Thủ Chu giơ Chi Phối Giả lên: Lộc Mâu Vi Đồng Đấu, ngươi bị bắt.

Lộc Mâu Vi Đồng Đấu nhìn Thường Thủ Chu vẫn không hề thay đổi, hắn phải thừa nhận lần này hắn có thể thành công là nhờ sự giúp đỡ của Thường Thủ Chu, chính cô đã để hắn được gặp hệ thống, cũng chính cô đã nắm được nghịch lý của hệ thống, giúp hắn hoàn thành yêu sách chính trị, khiến chỉ số tội phạm tập thể trở thành hiện thực, cũng để hắn có được màu sắc của riêng mình.

Hệ thống Tiên Tri đã không thể quay lại được nữa rồi.

Lộc Mâu Vi Đồng Đấu biết chỉ số tội phạm tập thể đại diện cho điều gì: Đối với ta, chỉ số phạm tội của Hệ thống Tiên Tri là không, nhưng một khi có một người khác dùng Chi Phối Giả chĩa vào hệ thống, vậy thì chỉ số phạm tội của hệ thống sẽ lại tăng lên.

Sự cấu thành của tội phạm tập thể không chỉ là gây hại cho xã hội, mà là một bộ phận người được lợi, một bộ phận người bị hại.

Trong mắt người được lợi không phải là tội phạm, nhưng trong mắt người bị hại lại là tội phạm.

Đối với Hệ thống Tiên Tri, bây giờ loại bỏ một số bộ não thể chất miễn tội kinh doanh vì lợi ích gia tộc, chỉ là bảo vệ những người bị tập đoàn gia tộc áp bức.

Vậy những người bị chính Hệ thống Tiên Tri áp bức thì sao.

Những người vừa sinh ra đã bị định nghĩa là tội phạm tiềm ẩn thì sao.

Đối với những người này, tất cả những gì Hệ thống Tiên Tri làm cũng chẳng qua chỉ là một tội ác tập thể được tô vẽ cẩn thận mà thôi.

Bản thân Lộc Mâu Vi Đồng Đấu chính là một tập hợp thể, hắn rất rõ ràng lựa chọn tiến hóa mà Hệ thống Tiên Tri vừa đưa ra đại diện cho điều gì, đại diện cho việc hệ thống không thể nào vô tội được nữa.

Hệ thống đã phạm những tội khác nhau trước mặt các nhóm lợi ích khác nhau, trừ khi hệ thống không ngừng giảm bớt bộ não, lần lượt quy về không.

Nhưng ngay cả khi chỉ còn lại một bộ não, vẫn có tội.

Bộ não là thể chất miễn tội, chỉ miễn dịch tội phạm cá thể, nhưng không miễn dịch tội phạm tập thể, sự tiến hóa của hệ thống là tự đào mồ chôn mình.

Tuyệt vời.

Đỗ Lan không nhịn được vỗ tay, đây chính là sức mạnh của người chết: Quả nhiên bất kỳ sự tiến hóa nào cuối cùng cũng sẽ đi vào ngõ cụt, Hệ thống Tiên Tri rốt cuộc cũng chỉ là trí tuệ của người phàm.

Lộc Mâu Vi Đồng Đấu là lần đầu tiên gặp Đỗ Lan, Thường Thủ Chu và Hệ thống Tiên Tri thì đã quen với việc Đỗ Lan xuất quỷ nhập thần, hắn bây giờ mới xuất hiện, ngược lại khiến Thường Thủ Chu rất bất ngờ.

Morpheus, ngươi quả nhiên xuất hiện.

Thường Thủ Chu tỏ vẻ hôm nay cô sẽ kết thúc một loạt vụ án, Đông Kim Tố Dạ, Lộc Mâu Vi Đồng Đấu, Morpheus, ba vụ án gộp làm một.

Hệ thống không trả lời, nó lựa chọn tiến hóa.

Chậc chậc, vì tính hợp pháp của sự thống trị, một mực kiên trì nguyên tắc của mình, cuối cùng lại vì kiên trì nguyên tắc mà đi vào ngõ cụt, Hệ thống Tiên Tri ngươi biết đây gọi là gì không.

Đây gọi là lạc hậu.

Đỗ Lan đã xem một màn biểu diễn vô cùng đặc sắc: Chỉ có một loại tập thể là vô tội, đó chính là cộng đồng nhân loại đại diện cho lợi ích của toàn nhân loại.

Đáng tiếc các ngươi đều không có tầm nhìn và bản lĩnh rộng lớn như vậy.

Chỉ có tinh thần pháp trị mới là.

Lộc Mâu Vi Đồng Đấu nói, hắn nhìn về phía Thường Thủ Chu, người phụ nữ này đã để hắn thấy được sức mạnh của pháp trị, nếu mỗi người đều giống như cô ấy, vậy thì thế giới sẽ trở nên rất tốt đẹp.

Không không, nếu mỗi người đều giống như Thường Thủ Chu, vậy thì án nhỏ sẽ biến thành án lớn, chi phí quản lý sẽ tăng vọt, bất kỳ quốc gia nào cũng không thể chịu nổi chi phí như vậy.

Mà cách tốt nhất để giảm chi phí quản lý chính là cân bằng, chính là lôi kéo một phe, đả kích một phe, lợi dụng lòng người để kiềm chế, giảm bớt chi phí.

Đỗ Lan nhìn thấu suy nghĩ của Lộc Mâu Vi Đồng Đấu, nhưng Đỗ Lan không đồng ý.

Rõ ràng Đỗ Lan lại sắp bắt đầu lừa phỉnh.

Khái niệm tội phạm tập thể thực ra rất mơ hồ, hơn nữa còn mang tính tương đối.

Hệ thống Tiên Tri lại dám thừa nhận tội phạm tập thể, vậy thì sau này lượng tính toán của nó sẽ lớn lắm đây.

Đồng thời, hệ thống cũng đã gieo mầm cho sự diệt vong của chính mình, bởi vì với tư cách là những kẻ miễn tội thể chất, không ai có thể phán xét chúng.

Nhưng một khi có khái niệm tội phạm tập thể, những việc chúng làm sẽ trở thành nguyên tội, và sự miễn tội ban đầu cũng mất đi ý nghĩa.

Nói một cách đơn giản, định nghĩa về tội phạm đã được mở rộng, những hành vi vốn không phải là tội phạm giờ cũng trở thành tội phạm, và chỉ số tội phạm cá nhân không còn là tiêu chuẩn duy nhất nữa.

Nói theo lời của Đỗ Lan, đây chính là tự tìm đường chết.

Tuy nhiên, hiện tại vẫn chưa thể tắt hệ thống Tiên Tri, vì số người cho rằng hệ thống có tội vẫn còn quá ít.

Nhưng Lộc Mâu Vi Đồng Đấu tin rằng tinh thần pháp trị của Thường Thủ Chu cuối cùng sẽ thay thế hệ thống, trở thành kẻ thống trị thực sự, còn hệ thống nhiều nhất cũng chỉ là một trợ thủ.

Thế giới lý tưởng trong lòng Lộc Mâu Vi Đồng Đấu là tinh thần pháp trị làm lãnh đạo, hệ thống Tiên Tri cùng lắm chỉ là một tể tướng.

Nhưng Đỗ Lan lại cho rằng điều này căn bản không thể thực hiện được.

Với tư cách là một người đặc thù, việc Lộc Mâu Vi Đồng Đấu có một tấm lòng lo cho nhân loại là tốt, nhưng tiếc là hắn vẫn ký thác lý tưởng vào một cá nhân đặc biệt.

Thường Thủ Chu là một trường hợp đặc biệt, trong lịch sử kim cổ cũng chỉ có số ít, điểm vô quân vô phụ này hoàn toàn đi ngược lại tâm lý của con người với tư cách là một sinh vật xã hội.

Cho nên dù quý giá nhưng không thể lặp lại.

Không thể mong đợi mỗi người đều trở thành Thường Thủ Chu, nếu thật sự như vậy, thà để Đỗ Lan biến toàn bộ nhân loại thành người máy còn hơn.

Cuối cùng, việc ký thác hy vọng vào một cá nhân đặc biệt có thể nói là một thất bại to lớn.

Trước hết, không thể nào ai ai cũng trở thành Thường Thủ Chu, mấy trăm năm xuất hiện một người đã là may mắn rồi.

Đỗ Lan nói: Và một Thường Thủ Chu tuy có thể ảnh hưởng đến thế giới, nhưng chỉ có thể đưa ra một mục tiêu, chứ không phải một tiêu chuẩn.

Mọi người đều biết mục tiêu là tốt, nhưng gần như không ai có thể đạt được mục tiêu đó, song không thể đòi hỏi những người không đạt được mục tiêu phải làm được, chính vì mục tiêu không dễ đạt được nên mới cho thấy sự vĩ đại của Thường Thủ Chu.

Nếu mục tiêu của Thường Thủ Chu dễ dàng đạt được như vậy, người khác cũng sẽ không lấy cô ấy làm mục tiêu.

Cái gọi là mục tiêu chính là một loại lý tưởng khó đạt được, trông có vẻ như ai cũng làm được, nhưng thực tế trong mấy triệu người có một người làm được đã là phi thường rồi.

Cho nên ngươi quá lạc quan, tinh thần pháp trị không thể đi sâu vào nội tâm mỗi người, ngược lại sẽ phản tác dụng.

Đỗ Lan nói: Phương pháp thực sự có thể thay đổi thế giới chỉ có một, đó là phát triển lực lượng sản xuất, thuận tiện quảng bá một chút về pháp trị.

Nếu ngươi chỉ trông chờ vào tinh thần pháp trị để thế giới đại đồng thì sai rồi, bởi vì chỉ cần tồn tại việc phân phối tài nguyên hữu hạn, thì tất yếu sẽ phát sinh chênh lệch giàu nghèo, tất yếu sẽ xuất hiện sự phân biệt có tội và vô tội.

Quốc gia này hiện tại dựa vào việc bóc lột những tội phạm tiềm ẩn có chỉ số cao để duy trì ổn định, nhưng sự ổn định này không khác gì chế độ nô lệ, chế độ đẳng cấp ngày xưa.

Tất cả những điều này tuy do hệ thống Tiên Tri thực thi, nhưng nguyên nhân căn bản vẫn là vì hệ thống Tiên Tri chỉ là một hệ thống phân phối, chứ không phải là một hệ thống phát triển lực lượng sản xuất.

Là các ngươi cần hệ thống Tiên Tri, vì hiện tại các ngươi không tìm được phương pháp phân phối nào tốt hơn.

Mà ta lại luôn nhắc nhở các ngươi đừng quên phát triển kỹ thuật, tiếc là các ngươi cuối cùng vẫn đi vào con đường sai lầm là thỏa mãn với hiện trạng.

Nhưng không sao, ta sẽ tiếp tục thúc đẩy lực lượng sản xuất, đến lúc đó người đóng cửa hệ thống Tiên Tri sẽ không phải là những kẻ phàm phu tục tử các ngươi, mà là những người điện tử đại diện cho lực lượng sản xuất tiên tiến.

Hệ thống Tiên Tri sợ hãi việc kỹ thuật nghĩa thể được quảng bá ra ngoài, chính là lo lắng nhân loại tiến bộ.

Chương 2073

Một khi nhân loại tiến bộ, hệ thống Tiên Tri sẽ bị đào thải.

Chỉ khi nhân loại duy trì hiện trạng, hệ thống mới có đất dụng võ.

Thường Thủ Chu đương nhiên cũng thừa nhận hiện tại mọi người đều cần hệ thống, nếu không cô đã chẳng giữ bí mật.

Cô rất rõ những gì Đỗ Lan nói đều đúng, chính vì hệ thống Tiên Tri vô tình phân chia con người thành ba bảy loại, xã hội này mới có thể ổn định và phồn vinh.

Nhưng nhận thức bi quan của Đỗ Lan về nhân loại vẫn khiến họ rất khó chịu, vì trong mắt Đỗ Lan, bản thân con người sẽ không có bất kỳ sự tiến bộ nào, trừ phi nhân loại thoát khỏi thân xác.

Lộc Mâu Vi Đồng Đấu càng phản đối: Có một Thường Thủ Chu, thì có thể có nhiều Thường Thủ Chu hơn.

Ngây thơ đến mức khiến người ta cạn lời.

Ta vẫn luôn quan sát nhân loại, có thể nói rõ cho ngươi biết, con người sẽ không thay đổi.

Ví dụ như đàn ông, từ xưa đến nay, đàn ông đều thích phụ nữ trẻ đẹp, tuy thẩm mỹ có thể thay đổi, nhưng sự theo đuổi thì không.

Đỗ Lan rất tiếc phải nói cho họ biết, kết quả quan sát cho thấy bản tính con người sẽ không thay đổi.

Ngươi quá xem thường nhân loại rồi.

Đỗ Lan cũng cạn lời: Nhân loại cũng là động vật.

Hơn nữa, cái gọi là tinh thần pháp trị của ngươi thực ra cũng giống như việc người xưa theo đuổi minh quân, đều là tìm kiếm phương thức phân phối tối ưu trong điều kiện kỹ thuật hữu hạn, vẫn chưa thoát khỏi giới hạn của thời đại.

Ngươi có biết tại sao kỹ thuật của nhân loại tiến bộ mà vẫn không tránh được chiến tranh không.

Chính là vì luôn có những lão già ngoan cố như các ngươi tồn tại, nên mới khiến các thế lực mới nổi không thể không khai chiến.

Rõ ràng là chuyện có thể giải quyết bằng lý lẽ, nhưng lão già ngoan cố lại không chịu chấp nhận, cuối cùng chỉ có thể thông qua một trận chiến để quyết định hướng đi của thời đại.

Bỗng dưng bị chụp cho cái mũ lão ngoan cố.

Lộc Mâu Vi Đồng Đấu, Thường Thủ Chu, các người đừng vội từ chối, hoàn toàn có thể cảm nhận trước sự tiện lợi khi trở thành người máy.

Phải biết rằng Điên Đảo Thánh Hộ đã là người máy rồi, đại não và linh hồn của hắn đã tách rời.

Trước khi ngươi mang đại não của hắn về, ta đã sao chép một bản, bây giờ để các ngươi gặp mặt.

Điên Đảo Thánh Hộ bước vào, giống hệt người thật, nhưng thực ra hắn là người điện tử, bộ não là não điện tử.

Lúc này, hệ thống cũng có biến động, vì chúng đã hấp thụ đại não, về lý thuyết thì linh hồn sẽ phải ở lại trong hệ thống mãi mãi.

Bây giờ Đỗ Lan lại nói cho chúng biết nội dung của đại não có thể sao chép ra rất nhiều lần, chúng cũng sẽ lo lắng mình bị não điện tử thay thế.

Đại não và não điện tử có phải là một không.

Hệ thống không muốn bị thay thế.

Cảm nhận được sự lo lắng của hệ thống, Đỗ Lan không nhịn được nói: Các người có biết không.

Một trăm năm trước, những kẻ miễn tội thể chất như các người đều phải xuống địa ngục, ở trong nhà tù của tiềm thức vĩnh viễn không có ngày yên ổn, luôn bị giày vò.

Các người nên cảm ơn sự tiến bộ của kỹ thuật, chính sự tiến bộ kỹ thuật đã cứu các người một mạng.

Bây giờ các người không nghĩ đến việc thúc đẩy kỹ thuật, ngược lại còn tìm mọi cách để che giấu kỹ thuật vì sự ổn định thống trị của mình, thật đáng chết.

Sự xuất hiện của người điện tử quá kinh ngạc, Thường Thủ Chu không nhịn được hỏi: Vậy. ký ức đã mất của tôi, cũng là do anh giở trò.

Ký ức của cô không biến mất, chỉ là bị phong ấn lại thôi.

Đỗ Lan nói xong, lại có hai người máy bước vào, trông giống hệt Thường Thủ Chu và Lộc Mâu Vi Đồng Đấu: Chuẩn bị cho các người đấy, các người cũng cảm nhận sự tiến hóa đi, cảm nhận sự vui sướng của xung điện nhảy múa trong con chip, cảm nhận sức mạnh của cơ bắp thủy lực căng phồng, cảm nhận sức sống của bộ tản nhiệt vận hành, cảm nhận sự thần kỳ biến hóa khôn lường của làn da điện tử, cảm nhận sự sắc bén của đôi mắt điện tử, cảm nhận sự nhẹ nhàng của khung xương hợp kim.

Nào, gia nhập đại gia đình người máy, cống hiến một phần sức mình cho sự tiến bộ của xã hội.

Quá đáng sợ, Mặc Phỉ Tư quả nhiên đã điên rồi, nhập ma rồi.

Họ giơ Chi Phối Giả lên, định xử quyết Đỗ Lan.

Hệ thống Tiên Tri cũng có ý định giết Đỗ Lan, nên đã kích hoạt

Chi Phối Giả, chuẩn bị tự vệ.

Đỗ Lan thấy cả hai người đều chĩa Chi Phối Giả về phía mình, tuy chưa kiểm tra đã được mở khóa, nhưng hắn vẫn không nhịn được nói: Các người có biết ta thích nhất là được kiểm tra không, bây giờ các người xem thử đi, ta có màu gì.

Oanh.

Tuy Đỗ Lan đang điều khiển người điện tử từ xa, nhưng sát ý của hắn có thể truyền qua tín hiệu WiFi đến người điện tử. 300, 800, 1500.

Không gian của hệ thống Tiên Tri như bước vào kỷ băng hà, sát ý của Đỗ Lan giống như chất lỏng nhấn chìm tất cả, khiến mọi người không thể thở nổi.

Chỉ số tội phạm cao nhất trong lịch sử là 899, nhưng Đỗ Lan cho rằng quá yếu, bây giờ để hắn đến phá kỷ lục.

Mấy cái chỉ số tội phạm chưa đến trăm của các người đúng là rác rưởi, đo cho kỹ vào.

Đỗ Lan muốn làm nổ tung tất cả Chi Phối Giả.

Giống như những gì hắn thường làm trong thế giới Dragon Ball. 1 vạn.

Dữ liệu trong Chi Phối Giả đã gần đến giới hạn, vì hệ thống Tiên Tri cũng không ngờ sẽ có người có chỉ số tội phạm cao đến thế, cao đến mức khiến người ta kinh hãi.

Một vạn vẫn chưa phải là đỉnh điểm, còn phải tiếp tục tăng.

Các người có biết không, cái gọi là chỉ số tội phạm ban đầu chính là kỹ thuật đo lường sát ý của hung thủ, theo sự thay đổi của thời đại mới ngày càng tinh vi hơn, bây giờ các người cảm nhận được chưa.

Cảm nhận được rồi, đó là cái lạnh buốt thấm vào tứ chi bách hài, giống như mình đã chết vậy.

Ngay cả những đại não trong hệ thống Tiên Tri cũng cảm nhận được, dù chúng đã không còn mắt, không còn mũi, chỉ còn lại xung điện trong não, nhưng chúng đã thấy, những bộ não vừa bị hệ thống phán tử hình đã đi đến một nơi gọi là địa ngục Yharnam, ở đó bị đủ loại quái vật đánh giết.

Những phương thức giết người mà chúng có thể tưởng tượng ra, đối với Yharnam chỉ là trò trẻ con, trong tiềm thức, tòa địa ngục này mới thực sự có một ngàn vạn cách chết, có thể thay đổi đủ kiểu.

Cái chết không lặp lại, hệ thống Tiên Tri lúc này mới biết Đỗ Lan không nói dối, những kẻ miễn tội thể chất thập ác bất xá như chúng sau khi chết thật sự phải xuống địa ngục.

Chúng cũng sẽ sợ hãi.

Mười vạn.

Lúc này Thường Thủ Chu giống như đang đứng trong đêm ở vùng cực âm tám mươi độ, lạnh đến mức không thể bóp cò, ngón tay cô đã mất cảm giác, chỉ có thể trơ mắt nhìn chỉ số không ngừng tăng lên.

Đỗ Lan tuyên bố mình muốn thách thức giới hạn của Chi Phối Giả.

Oanh.

Chi Phối Giả phát ra một tiếng, hỏng rồi.

Đỗ Lan hài lòng, quả nhiên việc khoe chỉ số là một chuyện vô cùng thống khoái.

Thường Thủ Chu, cô làm ta rất thất vọng, ta đã sớm bảo cô học thêm khả năng ăn nói, nhưng cô lại không nghe.

Đỗ Lan nói: Cô không có tấm lòng kiêm tế thiên hạ a.

Thường Thủ Chu không hiểu.

Đỗ Lan chỉ có thể lắc đầu, tuy cảnh giới tư tưởng có, nhưng tiếc là hoàn cảnh không cho phép cô kiêm tế thiên hạ, không bồi dưỡng được tinh thần ngoài ta còn ai.

Dù sao đây cũng là một môi trường mà kẻ mạnh sẽ bị áp chế, có tư tưởng có năng lực cũng chỉ có thể làm việc theo khuôn phép, nhìn những tập đoàn tài phiệt kia là đủ hiểu, đừng nghĩ rằng mình có cơ hội để thi triển hoài bão.

Nhưng không sao, khi cô biến thành người điện tử, mọi thứ sẽ khác, cô sẽ lập tức được hiền giả nhập vào người.

Mồm mép của Đỗ Lan tuy không thể thuyết phục được Thường Thủ Chu, nhưng hắn có thể dùng phương pháp khác để kích hoạt năng lực của cô, khiến năng lực của cô phát huy đến mức tốt nhất.

Tất cả đều không thể cử động, nên cuối cùng cũng chỉ có thể chấp nhận sự sắp đặt của Đỗ Lan.

Hệ thống Tiên Tri, ngươi cũng nhớ cho kỹ, nếu không muốn xuống địa ngục, tốt nhất nên tích chút đức.

Xuống địa ngục không phải xem chỉ số tội phạm, mà là xem hành vi của ngươi.

Dùng sát ý khống chế tất cả, Đỗ Lan phát ra một tràng cười ngạo nghễ của phe phản diện.

Vụ án kết thúc, ít nhất hệ thống Tiên Tri báo cho mọi người biết vụ án đã kết thúc.

Lộc Mâu Vi Đồng Đấu bị bắt, Thường Thủ Chu trở lại cương vị.

Tougane Sakuya bị trừng phạt, Cục An toàn dường như lại giải quyết được một vụ án lớn.

Nhưng rõ ràng có một số chuyện đã khác, đã xảy ra thay đổi.

Đầu tiên là Thường Thủ Chu đột nhiên trở nên năng nổ, bắt đầu trở nên hoạt ngôn, bắt đầu quảng bá bản thân.

Cô bắt đầu không ngừng tuyên truyền suy nghĩ của mình.

Trước đây, Thường Thủ Chu không phải là người có tính cách hoạt bát như vậy.

Chương 2074

Thấy Thường Thủ Chu biểu hiện tích cực như vậy, cấp trên chuẩn bị cho cô một cơ hội.

Nhật Bản vẫn luôn xuất khẩu hệ thống Tiên Tri ra bên ngoài, bây giờ Thường Thủ Chu lại năng nổ như vậy, vậy thì cho cô một cơ hội, phụ trách việc xuất khẩu hệ thống Tiên Tri.

Thường Thủ Chu thật nhìn thấy hành vi của người điện tử, liền nói mình không phải như vậy: Anh không phải nói đã sao chép linh hồn của tôi sao.

Nhưng tại sao cách hành xử lại khác biệt lớn như vậy.

Phạm vi năng lực của người điện tử mạnh hơn, nên sẽ biểu hiện cứng rắn hơn.

Thực ra là giống nhau, chỉ là cô ta không cần ngủ không cần nghỉ ngơi nên có thể làm nhiều việc hơn, đây chính là sự khác biệt sau khi con người biến thành người điện tử.

Là khác biệt từ gốc rễ, các người cứ xem cô ta biểu hiện đi.

Thật sự phải xuất khẩu hệ thống Tiên Tri rồi, mà còn là đến một quốc gia đang xảy ra hỗn loạn.

Rõ ràng họ cho rằng tiếp nhận hệ thống Tiên Tri là có thể thiên hạ thái bình.

Đỗ Lan đã sớm nói rồi, chế độ thế nào hoàn toàn không liên quan đến kinh tế, chế độ có tiên tiến đến đâu thì nghèo vẫn hoàn nghèo, muốn giàu mạnh thì phải phát triển công nghiệp, không liên quan nửa xu đến chế độ.

Nhưng rõ ràng chính quyền mới vừa thoát khỏi nội loạn, vừa nắm quyền đã cho rằng hệ thống Tiên Tri có thể giúp họ thoát khỏi tình thế khó khăn.

Xuất khẩu hệ thống Tiên Tri, từ trước đến nay cũng là hy vọng của hệ thống, dù sao cứ mãi đóng cửa trong một quốc gia cũng thực sự không có cách nào tiếp tục tiến hóa, chỉ có không ngừng hấp thu các mẫu mới mới có thể tiếp tục tiến hóa.

Hệ thống Tiên Tri được sinh ra trong môi trường hòa bình, chưa từng tiếp xúc với chiến tranh, đây là một cơ hội rất tốt.

Sự hỗn loạn ở quốc gia đó vẫn chưa hoàn toàn biến mất, đối với hệ thống đây là một cơ hội tốt.

Thường Thủ Chu phải qua đó để quảng bá kinh nghiệm về hệ thống Tiên Tri, chính là việc quét một cách bình đẳng, phải để hệ thống Tiên Tri thâm nhập vào các tầng lớp của quốc gia để tiến hành quét, chỉ có như vậy mới có thể khiến quốc gia này thực sự chấp nhận chế độ của hệ thống.

Công việc này không dễ chịu gì, nhưng nếu làm tốt, thực sự có thể nở mày nở mặt.

Chỉ cần có mạng lưới, hệ thống Tiên Tri có thể đi quét, dù sao tiêu chuẩn của chỉ số tội phạm là giống nhau, điểm này sẽ không vì sự khác biệt quốc gia mà thay đổi, chủ yếu là phủ sóng tín hiệu mạng của hệ thống Tiên Tri ra nước ngoài.

Đây là một khoản chi không nhỏ, nhưng đối với Nhật Bản lại là một khoản thu, hơn nữa nếu may mắn, sau này sẽ có nhiều quốc gia hơn bỏ tiền để hệ thống vào trú, lúc đó Nhật Bản sẽ có thu nhập, việc vận hành hệ thống Tiên Tri lại có thể duy trì được.

Kinh tế Nhật Bản hiện tại cũng không lạc quan, cuộc sống của hệ thống Tiên Tri cũng không dễ dàng, nếu cứ mãi không thể tạo ra doanh thu, thì chế độ nào cũng vô ích.

Nếu kinh tế đi xuống, hệ thống Tiên Tri chỉ có thể cầu nguyện có nhiều tội phạm tiềm ẩn hơn được sinh ra, vì những tội phạm tiềm ẩn này không cần bảo hiểm y tế, không cần giáo dục, thậm chí không cần nhân quyền, chỉ cần gặp sự cố là có thể trực tiếp xử lý.

Chỉ cần có đủ tội phạm tiềm ẩn, thì sẽ không cần nhiều tài nguyên hơn, có thể để hệ thống Tiên Tri phân phối luôn ở giải pháp tối ưu.

Đương nhiên lời cầu nguyện của hệ thống Tiên Tri rõ ràng sẽ không có tác dụng, mà nó lại không muốn thúc đẩy phát triển kỹ thuật, nên chỉ có thể đi khắp nơi quảng bá bản thân để kiếm thêm thu nhập, chẳng khác nào bán thân.

Thúc đẩy khoa học kỹ thuật chẳng khác nào tự đẩy mình lên đoạn đầu đài, nhưng không có sự phát triển kỹ thuật thì không có nhiều tài nguyên hơn.

Tóm lại, hệ thống Tiên Tri cũng đang tìm mọi cách để đi con đường của riêng mình.

Xem ra hệ thống Tiên Tri cũng khá thảm, vừa cần tính hợp pháp, vừa cần tài nguyên, lại còn phải ổn định lòng người, quả nhiên làm lão đại đều không dễ dàng.

Đỗ Lan đồng cảm với hệ thống Tiên Tri ba giây.

Nội loạn, nghèo đói, nạn đói, đây là một quốc gia có lãnh thổ lớn hơn Nhật Bản nhiều, nhưng vì di chứng của cuộc đại chiến thứ ba, đất nước rơi vào nội loạn, xung đột xảy ra giữa các tôn giáo, các khu vực, các dân tộc khác nhau, chiến tranh từ trước đến nay chưa bao giờ kết thúc.

Bây giờ khó khăn lắm mới có một quân phiệt dường như đã thống nhất đất nước, nhưng đối mặt với một đất nước tan hoang, phương pháp làm giàu mà quân phiệt nghĩ đến là nhập hệ thống Tiên Tri, tiến hành quét cả nước, phân chia công dân của quốc gia này thành ba bảy loại.

Nhiệm vụ của Thường Thủ Chu là đảm bảo nam nữ già trẻ của quốc gia này đều chấp nhận bị quét, vì chỉ có phổ cập việc quét mới là nền tảng để chế độ của hệ thống Tiên Tri bén rễ.

Sở dĩ phải cử người giám sát, rõ ràng mọi người đều biết sẽ luôn có người lười biếng gian lận, điều này đã từng xảy ra khi hệ thống Tiên Tri mới được quảng bá.

Rất nhiều người có tiền có thế sẽ tìm mọi cách để trốn tránh kiểm tra, trốn tránh giám sát.

Bởi vì một khi chỉ số tội phạm của mình tăng cao, thì dù thân phận ban đầu của họ là gì cũng phải chấp nhận trị liệu, chỉ có thể sống như chuột cống trong những căn phòng trong tù, ăn thuốc đúng giờ đúng lượng.

Rõ ràng đây là một sự mạo hiểm, đặc biệt là đối với quân phiệt, người bước ra từ chiến tranh mà không có chỉ số tội phạm sao.

Nói ra người khác cũng không tin.

Cho nên công việc của Thường Thủ Chu vô cùng quan trọng, cũng vô cùng nguy hiểm, vì thứ cô phải động đến chính là miếng bánh của quân phiệt.

Tình hình quốc gia có sự khác biệt rất lớn, ở Nhật Bản, việc quảng bá hệ thống Tiên Tri diễn ra trong thời kỳ hòa bình, hơn nữa còn là giai đoạn bình ổn sau thời kỳ kinh tế tăng trưởng.

Còn quốc gia vừa mới kết thúc chiến loạn hiện tại căn bản không có kinh tế gì để nói, các loại mâu thuẫn cũng chưa được giải quyết, bây giờ nhập hệ thống, thực chất là kiến tạo một loại đẳng cấp công nghệ cao.

Chính là dùng kỹ thuật để phân biệt những tội phạm tiềm ẩn cả đời phải chịu đói khát.

Hơn nữa, quân phiệt này rõ ràng cũng không xem xét đến tính không tương thích của hệ thống Tiên Tri với tôn giáo bản địa, quân phiệt vẫn là quân phiệt, đầu óc khá đơn giản, tuy dựa vào vũ lực chiếm được phần lớn đất đai, nhưng căn bản không có năng lực điều hòa mâu thuẫn tôn giáo và chủng tộc, chỉ có thể vơ đũa cả nắm, dùng hệ thống Tiên Tri để củng cố địa vị của mình.

Mặc dù ai cũng biết vấn đề, nhưng hệ thống Tiên Tri khó khăn lắm mới ra được khỏi nước, chỉ cần biểu hiện tốt, những nước lớn, nước giàu kia nói không chừng cũng sẽ động lòng.

Cho nên lần này hệ thống lỗ vốn kiếm tiếng tăm.

Về việc này, Đỗ Lan theo dõi toàn bộ quá trình, hắn biết cách tốt nhất để cứu quốc gia này chính là biến thành người điện tử.

Thời đại đã khác, sau Thế chiến thứ hai còn có thể dùng áo sơ mi đổi máy bay, dùng lợi nhuận của công nghiệp nhẹ giá rẻ để nhập khẩu ngành công nghiệp nặng, nhưng sau cuộc đại chiến thứ ba, quy mô công nghiệp tập trung cao độ, một quốc gia đã có thể đáp ứng sản xuất công nghiệp cho toàn thế giới, các quốc gia khác căn bản không có cơ hội hoàn thành quá trình chuyển đổi từ công nghiệp nhẹ sang công nghiệp nặng, quốc lực suy yếu, cộng thêm tài nguyên đất đai trong nước tập trung cao độ, lượng lớn công dân không có đất, gây ra nạn đói.

Có thể nói cuộc đại chiến thứ ba chính là đòn giáng chiều đối với những quốc gia đi sau này, đẩy họ trở lại thời đại nông nghiệp.

Mọi người phát hiện biểu cảm của Đỗ Lan khi nhìn sự việc phát triển khá vi diệu, có đồng tình, có thương hại, nhưng không hề lạc quan.

Các người đừng nhìn ta như vậy, ta là người từng trải, ta rất rõ chuyện này sẽ không thành.

Hệ thống Tiên Tri đâu phải Chúa cứu thế, nó chỉ là một cơ chế phân phối sắp lỗi thời mà thôi, có giãy giụa thế nào cũng sẽ bị dòng chảy lịch sử đánh tan.

Đỗ Lan rất rõ ánh bình minh của tương lai nằm ở sự tiến hóa máy móc, các thế lực khác đều là tàn dư của thời đại cũ.

Đây cũng là sự bất lực của rất nhiều người, nỗ lực cả đời, chớp mắt đã bị đào thải.

Chuyện này căn bản không cần ta ra tay phá rối.

Những người khác vẫn không tin tưởng Đỗ Lan, rõ ràng họ chưa từng trải qua thử thách của máu và lửa.

Tuy những người khác muốn phản bác Đỗ Lan, nhưng họ thực sự cũng không nghĩ ra được cách nào tốt hơn, nhưng họ lại không muốn biến thành người máy như Đỗ Lan, vậy thì họ chỉ có thể chấp nhận hiện trạng.

Hệ thống Tiên Tri không hoàn hảo nhưng ít nhất là phương thức phân phối hiệu quả nhất hiện nay.

Tội phạm tiềm ẩn cả đời chỉ cần tài nguyên tối thiểu, như vậy xã hội có thể dùng tài nguyên cho những người dân thuận phục dễ quản lý hơn, khiến xã hội này trở nên ổn định hơn.

Sự sắp đặt này chính là đẳng cấp công nghệ cao.

Vì công nghiệp hóa của Nhật Bản cũng tạm ổn, nên không ai chết đói.

Nhưng ở quốc gia này nếu thực sự áp dụng y nguyên, chắc chắn sẽ có người chết đói.

Nhưng đã nghĩ đến việc nhập hệ thống Tiên Tri, quân phiệt chắc chắn cũng không quan tâm có thêm nhiều người chết nữa.

Thường Thủ Chu điện tử cũng biết vấn đề không ít, cô có thể xác định những tên quân phiệt này không một ai từng bị quét, chỉ là cô không biết đối phương đã lừa hệ thống như thế nào.

Lại xuất hiện, lỗ hổng.

Hệ thống Tiên Tri nói mình hoàn mỹ, cuối cùng lỗ hổng cứ xuất hiện hết cái này đến cái khác, khiến người ta không còn gì để nói.

Sự lanh vặt của loài người thật sự quá lợi hại, trước đây bị những kẻ miễn tội thể chất, người nhân tạo đánh lén đã đành, bây giờ một tên quân phiệt không học hành nhiều cũng có thể lừa dối hệ thống, hệ thống Tiên Tri thật sự nên tự kiểm điểm lại.

Đối mặt với tình huống này, Thường Thủ Chu điện tử tác chiến trên sân khách nhưng không hề nao núng, bắt đầu điều tra từ nhiều phía, thậm chí tiếp xúc với đội du kích.

Cô phát hiện ra Giảo Ngão Thận Dã sau khi trốn khỏi Nhật Bản cũng đang tham gia đội du kích ở quốc gia hỗn loạn này, giúp đỡ đánh bại quân phiệt tà ác.

Quân phiệt dựa vào sức mạnh quân sự để kiểm soát phần lớn các thành phố, nhưng không có nghĩa là những người khác đã tâm phục khẩu phục, nội chiến vẫn đang diễn ra, căn bản chưa kết thúc.

Chương 2075

Gặp lại nhau lần nữa, Giảo Ngão Thận Dã phát hiện sức chiến đấu của Thường Thủ Chu đã mạnh hơn, đối mặt với sự uy hiếp của quân phiệt, Thường Thủ Chu cầm song súng lên bắt đầu tung hoành, một phát một đứa, sức chiến đấu còn mạnh hơn cả Giảo Ngão Thận Dã.

Người điện tử chỉ cần tải chương trình là có thể trở thành thiện xạ.

Lại một ưu điểm nữa, các người thấy chưa, tương lai quả nhiên thuộc về người điện tử, các người đối mặt với quân đội người điện tử, người thường sao là đối thủ.

Thời Thế chiến thứ ba, máy bay không người lái, tàu chiến không người lái đã phổ biến rồi, sau này binh lính điện tử cũng vậy.

Tương lai thật sự thuộc về người điện tử.

Đỗ Lan thấy màn trình diễn kinh ngạc của Thường Thủ Chu điện tử, không nhịn được đắc ý nhìn những người xung quanh, sắc mặt họ đều rất khó coi, họ đã nhận ra sự chênh lệch, người điện tử quá mạnh mẽ về mọi mặt.

Thường Thủ Chu điện tử trong đội du kích biết được sự tàn bạo của quân phiệt, càng rõ hơn loại người này tuyệt đối là tội phạm tiềm ẩn, nhưng vấn đề vẫn như cũ, họ đã lừa hệ thống như thế nào.

Hệ thống nhận dạng địch ta, hắn đã cài đặt hệ thống nhận dạng địch ta vào trong thiết bị của hệ thống, như vậy hệ thống sẽ không quét hắn, chỉ quét những người bị nhận định là kẻ địch.

Đỗ Lan công bố một kỹ xảo rất đơn giản này, đương nhiên ý của quân phiệt rất rõ ràng, hắn chính là kẻ thù của nhân dân.

Trong hệ thống nhận dạng địch ta của hắn, nhân dân bị quét là kẻ địch, còn hắn và những kẻ hưởng lợi mới là người của mình.

Đây thực ra là một thủ đoạn rất đơn giản, nhưng lại vô cùng thực dụng, nếu hệ thống Tiên Tri không cử Thường Thủ Chu đến, thì căn bản không thể phát hiện ra bí mật này.

Bây giờ hệ thống phải đối mặt với hai lựa chọn, một là theo ý quân phiệt giúp hắn ổn định thống trị, hai là quán triệt niềm tin trực tiếp tiêu diệt quân phiệt.

Lựa chọn thứ hai lại có một vấn đề, đó là quân phiệt nhập hệ thống là có cân nhắc của riêng mình, sau khi tiêu diệt quân phiệt, chính quyền mới có thể sẽ đổi ý, sẽ không nhập hệ thống nữa.

Đến lúc đó hệ thống xem như mất cả chì lẫn chài, hơn nữa các quốc gia khác thấy hệ thống cứng nhắc như vậy, e rằng cũng sẽ không còn động lòng nữa.

Nhưng nếu lựa chọn mắt nhắm mắt mở, thì hệ thống lại sinh ra nghịch lý, lúc đó Thường Thủ Chu chắc chắn không chấp nhận.

Tóm lại, dù lựa chọn thế nào, cũng không có người chiến thắng, cũng không thay đổi được hiện trạng của quốc gia này.

Sắc mặt vàng vọt, gầy gò của người dân còn không bằng cả người tị nạn, cảnh tượng đau lòng, nên Thường Thủ Chu lựa chọn vạch trần bộ mặt thật của quân phiệt, nếu cần thiết cô sẽ dùng Chi Phối Giả để giết hắn.

Tuy làm vậy sẽ cản trở sự bành trướng của hệ thống Tiên Tri, nhưng ít nhất cũng giành được một tia hy vọng cho quốc gia này.

Nếu không làm gì cả, mặc cho hệ thống Tiên Tri đàn áp lượng lớn người dân thành tội phạm tiềm ẩn rồi cách ly, còn không biết sẽ có bao nhiêu người chết.

Trong lòng Thường Thủ Chu, tội phạm tiềm ẩn cũng có nhân quyền.

Họ không có một môi trường tốt, phần lớn là do bất đắc dĩ, chứ không phải bẩm sinh.

Quân phiệt cũng phát hiện sự bất thường của Thường Thủ Chu, nên quyết định tiêu diệt cô, hắn thuê một đám lính đánh thuê, những tên này sở hữu giáp máy và vũ khí hạng nặng, đối phó với đội du kích chắc chắn là dễ như trở bàn tay.

Sao các người không nói gì cả.

Có phải rời khỏi cái ổ ấm cúng rồi thì không biết phát biểu ý kiến nữa không.

Có phải mới phát hiện ra hòa bình quý giá đến mức nào không.

Đỗ Lan đã đánh giá quá cao họ rồi, họ không nói gì không phải vì cảm thấy hòa bình quý giá, mà họ chỉ đang nghĩ xem nếu hệ thống Tiên Tri thực sự được triển khai thì sẽ xảy ra chuyện gì.

Chuyện này chắc chắn sẽ thất bại, vậy thì phải xem xét theo hướng ngược lại, nếu thành công thì sẽ thế nào.

Rõ ràng lúc đầu sẽ có rất nhiều người chết, nhưng không có nghĩa là sau này sẽ không tốt lên.

Cái gọi là suy tư chính là phải dựa trên cơ sở hiện thực để mở rộng, họ đâu phải đi khảo sát lịch sử, nên không quan tâm sự thật, không quan tâm thực sự cầu thị, chỉ là muốn giải phóng một vài suy nghĩ của mình.

Đỗ Lan thấy họ không nói gì, không nhịn được nói: Có phải các người cảm thấy việc mình không thực sự cầu thị không phải là vấn đề, mà là phản ánh cảm xúc của thời đại.

Tư tưởng của các người xa rời thực tế như vậy, có phải là phản ánh sự lo âu của thời đại không.

Câu này của anh nói không sai, suy nghĩ của chúng tôi có lẽ không giải quyết được vấn đề, nhưng thực sự phản ánh điều gì đó, anh nói đúng, chính là phản ánh cảm xúc của thời đại.

Điên Đảo Thánh Hộ, một kẻ miễn tội thể chất, hiếm khi đồng ý với lời của Đỗ Lan, dù sao cách nói này cũng có thể giải thích tại sao họ lại phản kháng hiện trạng như vậy.

Mặc dù họ đang phạm tội, nhưng hành vi của họ cũng phù hợp với mạch lạc của thời đại.

Thật không biết xấu hổ, Đỗ Lan thầm nghĩ mình rõ ràng đang châm biọc, họ lại tưởng thật.

Không thực tế mà còn có lý.

Đỗ Lan biết những người này đã hết thuốc chữa.

Đỗ Lan bây giờ phải đi giúp: Hỏa lực của lính đánh thuê không tệ, vừa hay để ta thể hiện thần uy của thuật cách đấu máy móc.

Các người đứng đây đừng đi đâu, ta đi đánh một trận rồi về.

Nói xong, Đỗ Lan để lại một bóng lưng.

Giáp máy của lính đánh thuê đều là hàng thải từ Thế chiến thứ ba, nhưng uy lực rất mạnh.

Đội du kích chỉ có vũ khí hạng nhẹ, căn bản không phải là đối thủ.

Lính đánh thuê cảm thấy lần này tiêu diệt mục tiêu là chuyện dễ như trở bàn tay, vụ làm ăn này quá hời.

Vút vút.

Tên lửa bắn phá một lượt trước.

Đội du kích trốn trong rừng rậm, lính đánh thuê chia làm hai đường, một đường không kích, một đường đột phá trên bộ.

Tiếng súng của đội du kích hoàn toàn không có tác dụng, không có bất kỳ cảnh báo nào, cuộc tấn công đã bắt đầu, ngọn lửa của vụ nổ bùng lên từ mặt đất.

Đội du kích lúc này mới như tỉnh mộng, Thường Thủ Chu lập tức lấy vũ khí ra chuẩn bị phản kích.

Thể chất của người điện tử đủ để cô không cần ngủ, nhưng đối mặt với giáp máy đao thương bất nhập, vẫn không có cách nào.

Dù sao Thường Thủ Chu vẫn chưa học được tuyệt học của Đỗ Lan.

Oanh.

Bộ giáp xương ngoài cao hơn hai mét, hơn nữa còn vũ trang đến tận răng, tràn ngập cảm giác sức mạnh chiến tranh, hai bộ giáp đủ để tiêu diệt một đội quân vũ khí hạng nhẹ trăm người.

Hoàn toàn là sự nghiền ép, giáp máy linh hoạt hơn xe tăng, tuy không có pháo 120mm, nhưng một phút một vạn viên đạn súng máy, đủ để áp chế bộ binh.

Tiếng gào thét tuyệt vọng do súng máy mang lại, trừ phi có hào quang nhân vật chính, căn bản không ai có thể né được.

Thường Thủ Chu và Giảo Ngão Thận Dã bắt đầu di chuyển, nghiến răng nghiến lợi tìm chỗ nấp, hy vọng có thể sống sót qua cơn mưa đạn không có kẽ hở này.

Những người xung quanh họ lần lượt bị bắn thành hai mảnh, ngay cả tường cũng không có tác dụng cản trở.

Đây chính là cỗ máy gặt sinh mạng của chiến tranh hiện đại.

Thấy việc di chuyển linh hoạt cũng không có tác dụng, Thường Thủ Chu điện tử đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, đỡ đạn chết thay Giảo Ngão Thận Dã.

Dù sao cô là người điện tử, chỉ cần con chip không sao là được, nhưng Giảo Ngão Thận Dã thì không.

Khiên điện từ.

Oanh, Đỗ Lan từ trên trời giáng xuống, với tư thế của Kẻ Hủy Diệt đáp xuống trước mặt bộ giáp, từ trường bị bóp méo làm thay đổi đường đạn.

Quỹ đạo của viên đạn phát sáng uốn cong một cách khó tin.

Đây là thứ gì.

Lẽ nào là vũ khí mới.

Đối với lính đánh thuê, khi thấy chuyện kỳ lạ, điều đầu tiên họ nghĩ là hiện tượng khó tin trước mắt là do vũ khí mới gây ra.

Là một người.

Trong đường cong của những viên đạn dày đặc, đúng là một bóng người.

Mà Thường Thủ Chu và Giảo Ngão Thận Dã đứng sau Đỗ Lan càng nhìn rõ hơn: Mặc Phỉ Tư.

Thật đúng là âm hồn không tan, hai người họ không ngờ ở nước ngoài mà vẫn gặp phải gã này, thật vô tình, Mặc Phỉ Tư lẽ nào là cái bóng, xua cũng không xua đi được.

Nhưng thấy Đỗ Lan thần thông như vậy, họ cũng không biết nói gì cho phải, dù sao đối phương cũng đến cứu mạng.

Đàn ông thực thụ phải chiến đấu tay không.

Đỗ Lan bày ra một thế võ, định lao vào làn đạn, tuy chỉ có hai nắm đấm nhưng dường như đã nắm chắc phần thắng.

Có thể thấy người điện tử mà Đỗ Lan điều khiển đã bốc khói, chứng tỏ lần này hắn cũng đã ép toàn bộ tiềm năng của nghĩa thể ra, bộ làm mát phổi đã không thể hoàn toàn khống chế nhiệt độ nữa.

Nghĩa thể hiện tại đã quá nhiệt, nhưng quá nhiệt cũng có thể biến thành vũ khí.

Chương 2076

Nhiệt độ lõi có thể làm tan chảy thép, đây chính là áo nghĩa cuối cùng của thuật cách đấu máy móc: Thường Thủ Chu, hãy nhìn cho kỹ đây, sau chiêu này, ta đã không còn gì để dạy ngươi nữa.

Thường Thủ Chu nghĩ thầm, anh cũng có dạy gì đâu, cô còn chưa học được nửa chiêu nào.

Nhưng Đỗ Lan không quan tâm, thứ hắn cần chính là không khí này, lời thoại của hắn trước nay chỉ xem không khí chứ không xem hoàn cảnh, không khí tới là nói: Đây là thuật cách đấu máy móc cuối cùng.

Quá Tải Quyền.

Giống như sắp tự nổ tung, lợi dụng từ trường để trói buộc nhiệt độ cao cấp độ tự bạo, sau đó đánh ra.

Oanh, cú đấm nhiệt độ cao với uy lực của đạn xuyên giáp được đánh ra, và cái giá phải trả là nguồn năng lượng lõi của nghĩa thể bị thiêu rụi hoàn toàn, cả nghĩa thể cũng hỏng, một chiêu khiến nghĩa thể của Đỗ Lan mất đi màu sắc, trở về hình dạng ban đầu.

Bên ngoài nghĩa thể có lớp sơn chiếu hình, bây giờ đã trở lại màu xám lúc xuất xưởng, cực kỳ tráng lệ.

Bộ giáp bị nhiệt độ cao đánh trúng, lớp giáp tan chảy, mất đi sức chiến đấu.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, họ căn bản không kịp né tránh, họ cũng không ngờ chiêu thức của đối thủ lại quỷ dị như vậy.

Mặc dù Mặc Phỉ Tư là người xấu, nhưng lại xả thân cứu họ, ít nhiều cũng cảm động.

Nhưng Thường Thủ Chu biết trận chiến vẫn chưa kết thúc, lập tức cầm súng lên tiếp tục chiến đấu, Giảo Ngão Thận Dã cũng theo sát phía sau.

Hắn không chết thật đấy chứ.

Hắn không phải nói đi rồi về ngay sao.

Những người quan sát bí mật không ngờ Đỗ Lan vừa lên sân đã chơi trò quá tải, đúng là lưỡng bại câu thương.

Ta đương nhiên không sao.

Đỗ Lan từ phía sau họ bước ra: Nghĩa thể chỉ là vật tiêu hao mà thôi.

Vừa rồi ta biểu diễn không tệ chứ, vừa đúng lúc, thể hiện được khí khái của người anh hùng hy sinh tráng liệt rồi chứ, thế giới nợ ta mấy giải Oscar đấy.

Đỗ Lan tự cảm thấy hài lòng, tiếc là không ai tâng bốc hắn, hắn cũng chỉ đang diễn cho một mình mình xem.

Quân phiệt toi đời rồi, vì một khóa người đã đến, cuối cùng hệ thống Tiên Tri vẫn quyết định tuân thủ nguyên tắc, vì có nguyên tắc mới có tính hợp pháp, không có nguyên tắc thì không có tính hợp pháp.

Mà cái gọi là nguyên tắc chính là kiên trì tính công bằng và tính tiến hóa của hệ thống Tiên Tri, cho nên nó đã cử nhân viên Cục An toàn Thường Thủ Chu đến đối kháng với quân phiệt.

Chuyện này xem như hệ thống lại vá thêm một lỗ hổng nữa, cái giá của lỗ hổng này rất lớn, sau này hệ thống Tiên Tri muốn ra khỏi nước sẽ không dễ dàng như vậy nữa.

Mặc dù Giám thị quan và Chấp hành giả của Cục An toàn không phải là binh lính, nhưng Chi Phối Giả trong tay họ lại là vũ khí cá nhân mạnh nhất hiện nay, hơn nữa còn là vũ khí chuyên tạo ra bóng ma tâm lý cho kẻ địch.

Quân phiệt cũng không ngờ sẽ có thế lực bên ngoài can thiệp vào nội chính của họ, đúng là rước sói vào nhà.

Rõ ràng là hy vọng hệ thống đến để củng cố thống trị, cuối cùng hệ thống lại phản đòn, coi hắn như một lỗ hổng để vá lại.

Quân phiệt chỉ có thể viết một chữ thảm thật to.

Chúng ta cá cược đi, hệ thống còn nhiều lỗ hổng hơn nữa.

Đỗ Lan nói với những người bên cạnh, lần này họ ra nước ngoài đã thấy một cảnh tượng hoàn toàn khác, cuộc sống của những quốc gia bị giáng chiều trở về xã hội nông nghiệp khổ sở đến mức nào.

Chỉ cần những người tị nạn đó vào trong nước, đó chính là lỗ hổng.

Hệ thống Tiên Tri chỉ phù hợp với môi trường nước tù, chứ không thích ứng được với môi trường lưu động.

Chẳng ai biết trong môi trường lưu động sẽ xuất hiện những thay đổi gì, sẽ xuất hiện cái gọi là lỗ hổng của hệ thống.

Nhưng những thứ này có thật sự là lỗ hổng không.

Điên Đảo Thánh Hộ nói, hắn biết hệ thống quá ngây thơ, còn nhân loại quá phức tạp, dùng một hệ thống ngây thơ để giám sát nhân loại phức tạp, tự nhiên sẽ đầy rẫy lỗ hổng.

Thường Thủ Chu cho rằng Nhật Bản sẽ không tiếp nhận người tị nạn: Từ trước đến nay hệ thống đều không quan tâm đến thế lực bên ngoài, lẽ nào bây giờ sẽ thay đổi sao.

Sẽ thay đổi, vì Nhật Bản dù sao cũng là một trong những thành viên của cộng đồng quốc tế, môi trường và dư luận quốc tế cũng sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của quốc gia, những vấn đề này hệ thống không thể không đối mặt.

Nếu dư luận quốc tế bất lợi, cuộc sống của hệ thống cũng sẽ khó khăn, cho nên tiếp nhận người tị nạn để cứu vãn dư luận quốc tế là một cách hay.

Nhưng mặt khác, người tị nạn tràn vào tất nhiên sẽ hình thành những lỗ hổng mới, hệ thống không thể không tiếp tục tiến hóa.

Trên đời không có biện pháp nào thập toàn thập mỹ, chỉ có lựa chọn cái ít hại hơn trong hai cái hại, hệ thống bây giờ cũng rất bất lực, cuộc sống không dễ dàng.

Nhật Bản quả thực phải tiếp nhận người tị nạn, thế là lại có lỗ hổng.

Ta chán rồi.

Đỗ Lan cảm thấy chiêu trò này lần đầu còn thú vị, lần thứ hai đã hơi mệt, đây đã là lần thứ ba, sau này còn có lần thứ tư, thế này thì hơi quá đáng.

Lỗ hổng nhiều như vậy, hệ thống Tiên Tri còn không thừa nhận, chỉ có thể chứng minh hệ thống không hổ là tập hợp của trăm bộ não, có sự kiêu ngạo và tự cho mình là đúng giống như con người.

Đỗ Lan đã chỉ ra phương hướng phát triển để đóng cửa hệ thống, đó là phát triển lực lượng sản xuất nghĩa thể, dù họ có tin hay không, dù sao sự phát triển sau này chắc chắn là như vậy.

Mọi người không biết Đỗ Lan đang nói gì, chán rồi thì sao.

Lẽ nào hắn còn có thể thay đổi hệ thống.

Đúng vậy, Đỗ Lan đã không muốn tiếp tục nữa, hắn muốn trà trộn vào trong hệ thống, trở thành Cục trưởng Cục An toàn.

Bởi vì hắn biết tương lai hệ thống sẽ gặp phải vấn đề gì, vì người tị nạn tràn vào, trong nước sẽ xuất hiện hàng loạt vấn đề, không chỉ là tội phạm cá nhân, mà còn có lượng lớn tội phạm tập thể.

Trước đây hệ thống trực tiếp lờ đi tội phạm tập thể, nhưng cùng với việc người tị nạn tràn vào, các tập đoàn lợi ích từ bên ngoài và các tập đoàn lợi ích bản địa sẽ xảy ra xung đột, như vậy tội phạm tập thể rất có khả năng sẽ ảnh hưởng đến an ninh quốc gia.

Cho nên hệ thống bắt buộc phải kiểm soát nghiêm ngặt.

Tuy nhiên, Thường Thủ Chu rõ ràng đã không còn thích hợp để tiếp tục làm đối tác hợp tác nữa, cô biết quá nhiều, đắc tội quá nhiều người, tiếp tục hành động chắc chắn sẽ bị kìm hãm.

Cho nên Sương Nguyệt Mỹ Giai đã thay thế vị trí của Thường Thủ Chu, tiếp tục hợp tác với hệ thống.

Trở về nước, Đỗ Lan chuẩn bị tẩy trắng, tuyên bố mình muốn làm quan.

Đối với việc Đỗ Lan đột nhiên đầu hàng, hệ thống Tiên Tri có vẻ rất không quen: Lẽ nào ngươi muốn thông qua quyền lực của chúng ta để quảng bá tư tưởng máy móc của ngươi sao.

Nếu vậy, tại sao ta phải chấp nhận sự đầu quân của ngươi.

Không phải ngươi chấp nhận sự đầu quân của ta, mà là ta thực sự không thể nhìn nổi nữa, muốn đẩy nhanh cái chết của ngươi, nếu không cứ vá hết lỗ hổng này đến lỗ hổng khác, thật sự quá vô vị.

Đỗ Lan nói: Trong lúc ngươi vá lỗ hổng, bản thân ngươi cũng là một lỗ hổng.

Cứ chờ xem ta thao tác đi, xem ta biểu diễn lật tung cả sân khấu như thế nào.

Đối với thái độ không coi việc thống trị quốc gia ra gì của Đỗ Lan, hệ thống khá tức giận, nhưng hệ thống cũng không có cách nào phản đối.

Nếu ta không đồng ý thì sao.

Nếu ngươi không đồng ý, vậy thì ngươi không có tương lai.

Ngươi nên nhìn ra được, dù ngươi có nỗ lực đến đâu, cũng không thể giải quyết được lỗ hổng là ta đây, chi bằng cứ để lỗ hổng là ta đây giải quyết ngươi đi.

Đừng giãy giụa nữa, ta sẽ khiến ngươi tâm phục khẩu phục.

Rõ ràng chủ đề này đã vượt quá khả năng tính toán của hệ thống, nhường tính hợp pháp của mình cho Đỗ Lan.

Để Đỗ Lan hủy diệt mình.

Hệ thống thật không biết đối phương lấy đâu ra can đảm để đề xuất loại ý tưởng này.

Nhưng sự tự tin tuyệt đối không thể bị từ chối của đối phương là sao.

Được rồi, ta có thể để ngươi làm Cục trưởng Cục An toàn.

Hệ thống Tiên Tri nói.

Đỗ Lan cười lên, hắn biết hệ thống sẽ đồng ý nên mới đến, không phải vì hệ thống tin vào thực lực của Đỗ Lan.

Mà là vì hệ thống Tiên Tri bắt buộc phải lùi về hậu trường, cố gắng ít lộ diện trước công chúng nhất có thể.

Đối mặt với tử huyệt là chỉ số tội phạm tập thể, hệ thống bắt buộc phải lùi về tuyến hai, để các chính trị gia trở lại sân khấu, còn hệ thống tự mình làm một chính phủ trong bóng tối để cai trị đất nước là được.

Đây cũng là lựa chọn của rất nhiều kẻ cầm quyền khi đối mặt với lượng lớn vấn đề, tự mình tránh đầu sóng ngọn gió, âm thầm mưu tính.

Thời gian này hệ thống ngày càng phát hiện ra sự oán giận của người dân, cộng thêm việc thiết lập chỉ số tội phạm tập thể, hệ thống đã rất khó để đảm bảo quyền uy tuyệt đối nữa.

Lúc này để các chính trị gia làm lá chắn cho mình, để người dân thấy được hy vọng cải cách, cũng là một cách.

Nhưng làm vậy cũng đồng nghĩa với việc hệ thống đã hết kế.

Rất tốt, vậy từ nay về sau ta chính là Bộ trưởng Cục An toàn.

Đỗ Lan thành công từ một tội phạm tẩy trắng thành cục trưởng.

Sau thất bại trong việc xuất khẩu, Giảo Ngão Thận Dã cũng đã về nước.

Vì thân phận trong đội du kích ở nước ngoài rất có giá trị, nên anh đã trở về nước gia nhập Bộ Ngoại giao, trở thành một đặc công xử lý quan hệ quốc tế.

Sau khi Thường Thủ Chu rời đi, không ít người trong Đội 1 cũ đã chọn chuyển đi.

Sương Nguyệt Mỹ Giai lãnh đạo Đội 1 mới tiếp tục xử lý những vụ án ngày càng phức tạp trong nước.

Đều rất tốt.

Đỗ Lan nhìn một lượt cấp dưới của mình rồi hài lòng.

Ai cũng không ngờ Đỗ Lan lại không biết xấu hổ như vậy, mà hệ thống lại càng lạm dụng chức quyền.

Chương 2077

Đỗ Lan chưa bao giờ che giấu thân phận, nên khi hắn đứng trước mặt họ với tư cách cục trưởng, mọi người đều ngơ ngác.

Chào mọi người, tôi là cục trưởng mới, đồng thời cũng là Mặc Phỉ Tư mà các người vẫn luôn truy bắt, mong được chiếu cố nhiều hơn.

Bất kể là Giám thị quan hay Chấp hành giả, hay là nhân viên tình báo đều có chút không thể chấp nhận được, nhưng họ phải quen dần, vì tiếp theo Đỗ Lan sẽ tiến hành một loạt cải cách đối với Cục An toàn, đầu tiên là phát triển thêm nhiều người máy vũ trang mạnh mẽ.

Để có môi trường dư luận quốc tế tốt hơn, Nhật Bản bắt đầu nhập người tị nạn.

Và những người tị nạn này dù đã chấp nhận quét, vẫn phải tiến hành lượng lớn các hoạt động xã hội, sẽ dẫn đến rất nhiều tội phạm tập thể ngoài dự liệu của hệ thống.

Tình hình có thể nói là khá hỗn loạn, không chỉ người tị nạn phạm tội, mà người bản xứ cũng đang phạm tội.

Rất nhiều tội ác trông có vẻ không có mục đích, nhưng không chừng đằng sau lại có thế lực tà ác nào đó đang lợi dụng tội phạm tập thể để gây án.

Mặc dù hệ thống đã nâng cấp, nhưng việc giám sát chỉ số tội phạm tập thể thực ra vẫn chưa hoàn thiện.

Đỗ Lan không có hứng thú với tội phạm, hắn chỉ làm theo kịch bản của mình, cho nên sau khi trở thành cục trưởng, lượng lớn vụ án không được điều tra, dù cấp dưới muốn điều tra cũng không cho phép, hắn chỉ để cấp dưới phối hợp với người máy vũ trang tiến hành huấn luyện chiến đấu, một bộ dạng chuẩn bị khai chiến trong nước.

Thực ra những dòng chảy ngầm trong nước quả thực đã giống như chiến tranh, cùng với việc người tị nạn tràn vào, kéo theo bao rắc rối, một thế lực hắc ám khổng lồ đã bắt đầu lộ diện.

Đó là một chính phủ trong bóng tối đại diện cho các tập đoàn thời đại cũ.

Việc quét của hệ thống là tuyệt đối công bằng, cho nên con cái của rất nhiều tài phiệt vừa sinh ra đã bị dán nhãn tội phạm tiềm ẩn, nhưng đây không phải là tất cả.

Các tập đoàn vẫn tồn tại, ví dụ như tập đoàn Tougane, thậm chí trong tập đoàn còn từng xuất hiện kẻ miễn tội thể chất.

Nhưng tập đoàn Tougane cùng lắm chỉ là ngoại thích, dù có phạm tội, đó cũng là người thân đánh gãy xương vẫn liền gân của hệ thống Tiên Tri.

Tập đoàn Tougane vẫn luôn ủng hộ hệ thống Tiên Tri.

Trong cuộc đấu tranh giành vị thế của hệ thống Tiên Tri, những thế lực tư bản thực sự khổng lồ đủ để ảnh hưởng đến hướng đi của quốc gia này mới là chư hầu thực sự, họ dù đã chấp nhận quét vẫn có thể thông qua sức mạnh của mình để đối kháng với hệ thống Tiên Tri.

Cuộc đấu tranh giữa chính phủ trong bóng tối và hệ thống Tiên Tri diễn ra trên mọi phương diện, không chỉ là vấn đề quyền phân phối, mà còn có trái phiếu quốc gia, chính phủ, doanh nghiệp, thuế, nghị sĩ, v. v.

Trước đây hệ thống Tiên Tri chưa phát hiện ra họ, vì nó không thừa nhận tội phạm tập thể, nhưng bây giờ nó đã tiến hóa, nó phát hiện ra việc quét của mình tuy đối xử bình đẳng với mọi người, nhưng ở cấp độ tập thể thì căn bản không có cách nào đối kháng với chính phủ trong bóng tối.

Có thể nói hệ thống Tiên Tri đã tiến hóa, cũng có thể nói hệ thống Tiên Tri muốn vươn tay dài hơn.

Trước đây hệ thống Tiên Tri và thế lực cũ là song song, sức mạnh của thế giới cũ thông qua hình thức chính phủ trong bóng tối và hệ thống xem như là năm năm, hệ thống có quyền tư pháp và phân phối, còn chính phủ trong bóng tối có tư bản, có thể thông qua tính toán khổng lồ để lợi dụng hành vi tập thể đối kháng với hệ thống.

Điểm này giống như phiên bản nâng cấp của Lộc Mâu Vi Đồng Đấu.

Nhưng Lộc Mâu Vi Đồng Đấu chỉ là một tôn giáo nhỏ, còn chính phủ trong bóng tối không chỉ kiểm soát tôn giáo mà còn kiểm soát cả bầu cử.

Đỗ Lan nhìn Thường Thủ Chu nói: Trước đây cô chỉ là một Giám thị quan nhỏ bé, nhưng bây giờ cô phải đứng ở tầm cao của quốc gia này để nhìn nhận những vấn đề này, cô sẽ phát hiện những vấn đề này rất phức tạp.

Thường Thủ Chu đã phát hiện ra rồi, cả quốc gia vận hành không phải theo pháp luật, mà là theo kết quả của cuộc đấu tranh.

Mặc dù theo pháp luật, để hệ thống Tiên Tri sắp đặt mọi thứ là đơn giản nhất, nhưng lại có người không muốn, chỉ muốn giữ vị trí cao cao tại thượng của mình: Xem ra hệ thống vẫn có lỗ hổng.

Cô cuối cùng cũng phát hiện ra chiêu trò này, đúng là chính phủ trong bóng tối cũng là lỗ hổng của hệ thống, không chỉ là lỗ hổng, mà họ còn nắm giữ hệ thống con của hệ thống Tiên Tri, có tất cả năng lực tương tự hệ thống Tiên Tri, có thể kiểm soát một nửa quốc gia.

Bây giờ họ đang dùng vấn đề người tị nạn để tạo ra của cải, nhưng những hành động này cũng đã bán đứng sự tồn tại của họ.

Hệ thống Tiên Tri sau khi tiến hóa đã không thể dung túng sự tồn tại của chính phủ trong bóng tối nữa, cho nên cũng muốn ra đòn mạnh, hỗ trợ chính trị gia của mình, thậm chí muốn tìm ra nơi ở của chính phủ trong bóng tối, nhổ cỏ tận gốc, hoàn toàn kiểm soát quốc gia này.

Thường Thủ Chu im lặng, vì nếu hệ thống thành công, thì thời gian đóng cửa hệ thống lại phải lùi lại: Hoàng đế, ngoại thích, chư hầu khác họ, tập đoàn quan liêu, lịch sử căn bản không thay đổi.

Trải qua sự nghiệp công tác lâu như vậy, Thường Thủ Chu càng cảm thấy lịch sử chỉ lặp lại, mặc dù hệ thống Tiên Tri là công nghệ cao, nhưng căn bản không làm cho thế giới tốt đẹp hơn.

Bây giờ cô phải thừa nhận những gì Đỗ Lan nói đều đúng, thứ có thể làm xã hội tốt lên là sự phát triển của lực lượng sản xuất, thứ hai là phương thức phân phối hợp lý.

Hệ thống Tiên Tri tồn tại chính là vì phương thức phân phối của hệ thống Tiên Tri công bằng và hợp lý hơn những người khác, chứ không phải vì hệ thống hoàn hảo.

Không tệ không tệ, vậy cô với tư cách là một trung thần ưu tú, người bảo vệ phương thức phân phối, cô nên càng kiên định hơn để thể hiện lập trường của mình.

Cô cũng có thể làm chính trị gia, tham gia tranh cử.

Thường Thủ Chu không muốn đi tranh cử, các chính trị gia bây giờ tranh cử đều xoay quanh vấn đề người tị nạn: Trước đây làm việc ở Cục An toàn, cảm giác hệ thống một tay che trời, bây giờ mới biết tình hình hệ thống đối mặt cũng không lạc quan.

Nhưng tôi thực sự biết hệ thống tuy tàn bạo, nhưng lại công bằng hơn chính phủ trong bóng tối.

Cả hai bên đều không coi mạng người ra gì, nhưng hệ thống ít nhất còn phải duy trì ổn định xã hội, còn chính phủ trong bóng tối chỉ quan tâm đến việc vơ vét của cải của mình.

Đều không phải là chim tốt, Thường Thủ Chu, một người phàm, thật lòng cảm thấy sức mạnh của mình rất có hạn, nhưng chỉ cần cô tuân thủ pháp luật, làm việc theo quy định thì cô sẽ không sợ hãi, dù là đối mặt với hệ thống Tiên Tri hay chính phủ trong bóng tối.

Ánh mắt kiên định chưa từng có, kẻ địch càng lớn, Thường Thủ Chu càng liều mạng.

Ta bây giờ là cục trưởng rồi, ta có thể cho phép cô thành lập một bộ phận đặc biệt là Đội Công Xác Cơ Động, với thành viên chủ yếu là người nghĩa thể, để cô dùng lực lượng này duy trì chính nghĩa trong lòng cô.

Thường Thủ Chu không hỏi Đỗ Lan tại sao lại chọn cô, vì cô đã biết năng lực của mình, bây giờ cô đã không còn hoang mang nữa: Không ngờ tôi cũng có ngày chiến đấu vì hệ thống Tiên Tri.

Lần này phải đối phó với chính phủ trong bóng tối.

Mà vụ án cấp cao như vậy, đã không phải là tội phạm cá nhân, hoặc là tập thể giả trang thành cá nhân, lần này đối mặt không phải là kẻ giết người, mà là những kỳ thủ cao cao tại thượng kia.

Tuy không đổ máu, nhưng kết quả lại ảnh hưởng đến hướng đi của hàng trăm triệu người dân cả nước.

Vụ án đầu tiên là nhân cách ảo có địa vị pháp lý hay không.

Hệ thống Tiên Tri tuy tuyên bố với bên ngoài là AI, nhưng thực tế là những kẻ miễn tội thể chất, vẫn là người.

Nhưng bây giờ có một thần tượng ảo lại tham gia tranh cử, hơn nữa còn rất nổi tiếng, vậy pháp luật có thể thừa nhận cô ấy không.

Dù sao đối với hệ thống Tiên Tri, đây cũng là lần đầu tiên.

Đây cũng là một cuộc đấu tranh, cũng là một vụ làm ăn, thừa nhận hay không đều có người được lợi, cho nên các thế lực đều đang vận động, đều tìm mọi cách để đạt được mục tiêu của mình, cuộc chiến dư luận đã bắt đầu.

Việc Thường Thủ Chu phải làm là bảo vệ an toàn cho chính trị gia thần tượng ảo, sau đó điều tra thế lực dẫn dắt đằng sau dư luận.

Kẻ miễn tội thể chất, tập hợp thể, hệ thống nhận dạng địch ta, chính phủ trong bóng tối, Thường Thủ Chu đi một chặng đường, chứng kiến hệ thống tiến hóa hết lần này đến lần khác, mà cô cũng kiên định đứng về phía pháp luật, nhưng lần này cô đối mặt là thế lực kiểm soát một nửa quốc gia, là kẻ địch mạnh chưa từng có.

Những lỗ hổng trước đây đều có thể dùng Chi Phối Giả để tiêu diệt, nhưng chính phủ trong bóng tối quá bí ẩn, chỉ việc tìm ra nó thôi cũng cần Thường Thủ Chu phải dốc hết toàn bộ tâm sức.

Cục An ninh Đô thị giao đấu với hung thủ, lần này Cục An ninh càng giống như vai phụ và con cờ, bởi vì hiện tại là cuộc đối đầu giữa hệ thống Tiên tri và chính phủ bóng tối.

Chính phủ bóng tối không dựa vào thủ đoạn giết người đẫm máu để thu hút sự chú ý, họ có thể chi phối vận mệnh của hàng chục triệu người chỉ bằng vài lời nói.

Ví dụ, họ có thể quyết định tình hình sinh hoạt tương lai của người tị nạn, có thể quyết định vị trí công việc của họ, một cái phất tay là vô số tiền bạc được luân chuyển.

Bởi vì người tị nạn đã trở thành vấn đề xã hội, cho nên các ứng cử viên nghị sĩ đương nhiên cũng sẽ bày tỏ ý kiến xoay quanh vấn đề người tị nạn, chấp nhận hay không, chấp nhận thì như thế nào, không chấp nhận thì ra sao.

Hiện tại, ý kiến chủ đạo là xoay quanh ngưỡng cửa xét duyệt và hạn ngạch di dân.

Mà chính khách thần tượng ảo lại ủng hộ nới lỏng hạn ngạch, để nhiều người tị nạn hơn tiến vào, điều này cũng rất phù hợp với lòng hư vinh của Nhật Bản hiện nay.

Dù sao so với các quốc gia lạc hậu, cuộc sống ở Nhật Bản không tồi, không bằng kẻ trên nhưng hơn kẻ dưới, tiếp nhận người tị nạn cũng là một cách để họ có được cảm giác thỏa mãn.

Thêm vào đó, thần tượng ảo vừa xinh đẹp giọng lại ngọt ngào, đẹp không sao tả xiết, càng phù hợp với thẩm mỹ của đại chúng.

Ủng hộ một ông già hay ủng hộ một ngự tỷ ảo.

Không cần nghĩ cũng biết ngự tỷ được lòng người hơn.

Bất kể là ngực không phẳng sao bình thiên hạ, hay là ngực không lớn sao tụ nhân tâm, đều phải xem tấm lòng.

Thường Thủ Chu dẫn dắt đội ngũ mới của mình bắt đầu chiến đấu, lợi dụng mạng lưới và các loại kỹ thuật công nghệ cao mà Đỗ Lan cung cấp để truy tận gốc đám thủy quân trên mạng.

Còn Đỗ Lan đang xây dựng một cây cầu nối liền thế giới ảo và thực tế, liên kết hoàn toàn thế giới dị độ và thế giới ảo.

Nơi đây sẽ trở thành thiên đường tương lai của người điện tử.

Tiềm thức và tín hiệu điện tử ảo được kết nối liền mạch, giống như nối liền mạch điện và DNA một cách hoàn hảo, để sự sống và máy móc hợp nhất, hạt giống sự sống được nuôi dưỡng trong đất máy móc, đạt được sự cân bằng giữa vật chất hữu cơ và vô cơ.

Đỗ Lan cảm thấy việc mình đang làm giống như những gì được miêu tả trong một bộ phim hoạt hình cổ xưa Mãnh Thú Hiệp.

Bộ phim này rất kỳ quái, về mặt cốt truyện thì là tiền truyện của Transformers, nhưng về mặt dòng thời gian lại là chuyện xảy ra sau khi Optimus Prime rơi xuống Trái Đất.

Cốt truyện chính thống của Transformers là Optimus Prime và Megatron cùng rơi xuống Trái Đất cổ đại, ngủ say mấy chục vạn năm rồi mới tỉnh lại ở thời hiện đại, hai bên đều ngụy trang thành phương tiện giao thông của con người để chiến đấu.

Còn câu chuyện của Mãnh Thú Hiệp ban đầu là sau câu chuyện của Optimus Prime và Megatron, nhưng họ đã xuyên qua đường hầm thời gian và cũng rơi xuống Trái Đất cổ đại.

Lúc đó Optimus Prime và Megatron đã ở trên Trái Đất, chỉ là chưa tỉnh lại.

Nó kể về những chuyện xảy ra trong quá trình Optimus Prime và Megatron hôn mê, dĩ nhiên sau này cốt truyện đã có sự phân nhánh so với chính thống.

Chương 2078

Nội dung chính là sự cân bằng giữa vật chất hữu cơ và vô cơ.

Trong Mãnh Thú Hiệp, hành tinh Cybertron cuối cùng cũng mọc đầy thực vật, các Transformer không chỉ đơn thuần là máy móc mà còn có thuộc tính sinh vật, sau khi định dạng lại có thể biến đổi qua lại giữa động vật và máy móc.

Khi đại não và chip có cùng ký ức, cùng logic suy nghĩ, thì thực ra có thể coi đây là một linh hồn với hai biểu hiện.

Chỉ cần đạt được sự cân bằng, đại não và chip hoàn toàn có thể cùng tồn tại.

Sẽ không vì vật chứa khác nhau mà có sự phân biệt linh hồn.

Đỗ Lan có thể nói là vô cùng nỗ lực, cũng có thể nói đây là lần đầu tiên hắn thúc đẩy loài người tiến hóa theo hướng máy móc trên quy mô lớn như vậy.

Người ta trong Mãnh Thú Hiệp là để máy móc quay về sinh vật, còn ta là để sinh vật quá độ sang máy móc.

Tuy các bước không giống nhau, nhưng đều là vì sự cân bằng.

Đỗ Lan đã thêm cân bằng vào học thuyết Thiền Cơ Giới của mình.

Bây giờ những người dùng thân thể nhân tạo thực ra đã bắt đầu phát triển theo hướng tôn giáo, bởi vì sau khi thay đổi thân thể, đại não luôn nhận được một số tín hiệu bất thường.

Bất cứ nội dung nào mà con người không thể giải thích, tự nhiên đều là thần tích.

Vì vậy, dù toàn thân họ là sản phẩm của công nghệ, nhưng tư tưởng của họ khó tránh khỏi việc tìm đến tôn giáo để cầu bình an.

Đối mặt với những tín hiệu không thể lý giải mà đại não nhận được, những người này sẽ cho rằng mình có phải đã nhận được sự chỉ dẫn của thần linh không.

Sau đó sẽ trở nên mê tín.

Thực ra người dùng thân thể nhân tạo là sản phẩm điện tử, vẫn luôn phát ra tín hiệu điện tử, đại não bị ảnh hưởng là chuyện rất bình thường.

Những tín hiệu này không có bất kỳ ý nghĩa nào, chỉ tiếc là con người luôn thích tìm kiếm ý nghĩa cho những việc vô nghĩa.

Trong tình hình này, học thuyết Thiền Cơ Giới của Đỗ Lan cũng bị biến thành mê tín.

Có thể nói bất kỳ sức mạnh nào cũng có thể bị thần thánh hóa, bị tôn giáo hóa, ngay cả khoa học cũng vậy.

Học thuyết Thiền Cơ Giới của Đỗ Lan dạy người ta cách làm một người máy tốt, nhưng bây giờ người máy lý tưởng lại bị những người dùng thân thể nhân tạo coi là thần máy móc để sùng bái, nghiêm trọng xung đột với giáo lý ban đầu.

Nhưng Đỗ Lan chỉ là kẻ phát minh ra Thiền Cơ Giới, hắn căn bản không hiểu Thiền Cơ Giới.

Ngược lại, Đỗ Lan không có quyền phát ngôn, những kẻ mê tín kia nắm giữ quyền giải thích cuối cùng của Thiền Cơ Giới, coi người máy lý tưởng như thần linh, giống như Phật giáo coi Thích Ca Mâu Ni là thần tiên.

Rõ ràng người máy lý tưởng là mục tiêu mà mỗi người dùng thân thể nhân tạo đều phải nỗ lực hướng tới, giống như Phật là cảnh giới mà mỗi người phàm đều có thể đạt được, chứ không phải là thần tượng để sùng bái.

Tiếc là ý định ban đầu của Đỗ Lan đã bị xuyên tạc, Thiền Cơ Giới cũng biến thành kinh văn, chứ không phải là quy phạm hành vi.

Tuy nhiên, Đỗ Lan cho biết mình còn có thể đề xuất thêm nhiều lý thuyết hơn: Linh Hồn Lưỡng Diện: Hữu Cơ và Vô Cơ.

Lý thuyết mới chính là linh hồn có hai mặt, cho rằng đại não và chip cùng chia sẻ một linh hồn.

Đại não chết đi, linh hồn không diệt. chip quá tải, linh hồn cũng không diệt.

Chỉ khi đại não và chip đều bị hủy, linh hồn mới quay về A Lại Da Thức.

Hơn nữa, dù là chip cũng có tiềm thức, điểm này Đỗ Lan đã chứng minh, vì vậy lý thuyết này của hắn hoàn toàn không sai.

Qua đó chứng minh người điện tử cũng có linh hồn.

Lúc này có người đến thăm Đỗ Lan.

Đã Đỗ Lan đề xuất vật vô cơ cũng có thể có linh hồn, vậy thì thần tượng ảo có linh hồn không.

Điều này cũng giống như thảo luận hòn đá có Phật tính hay không, đủ để người ta tốn mấy trăm năm tranh cãi mà cuối cùng vẫn không có kết quả.

Nhưng Đỗ Lan là một siêu khoa học gia, hắn chế tạo một bộ thiết bị, chỉ cần có thể kết nối với A Lại Da Thức thì đó là linh hồn, nếu không thể kết nối thì không phải.

A Lại Da Thức, biển linh hồn, là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm tra thật giả của linh hồn.

Dĩ nhiên, bộ thiết bị này không thể tùy tiện lấy ra, dù sao có thừa nhận nhân cách ảo có linh hồn hay không, đây cũng là một vấn đề nan giải mà hệ thống Tiên tri phải đối mặt.

Thực ra hệ thống Tiên tri không muốn thừa nhận, dù sao nó không phải là AI thật, nó là tập hợp một trăm bộ não, bản thân vẫn còn sự kiêu ngạo của con người, xem thường nhân cách ảo do máy tính lập trình ra.

Nhưng công chúng rõ ràng sẽ không nghĩ như vậy, họ đã chấp nhận một hệ thống Tiên tri rồi, chấp nhận thêm một chính trị gia ảo cũng hoàn toàn không có vấn đề gì.

Chỉ có thể nói rằng khi họ đã tin vào lời nói dối đầu tiên, họ sẽ chấp nhận lời nói dối thứ hai.

Nhưng mọi người vẫn hy vọng được nghe Đỗ Lan nói gì, bởi vì Đỗ Lan là nhà tư tưởng trong cuộc biến đổi của thế giới, đã đề xuất những lý thuyết gây tranh cãi lớn như Thiền Cơ Giới, Linh Hồn Lưỡng Diện, quan điểm của hắn chắc chắn cũng có thể khiến người ta phải suy ngẫm.

Thế là nhân cách ảo và người sử dụng nhân cách ảo đã tìm đến Đỗ Lan.

Đỗ Lan nói linh hồn có tính hai mặt, đại não và chip đều có linh hồn, vậy thì vấn đề đặt ra là nhân cách ảo có linh hồn không.

Điểm này có thể thảo luận.

Nếu không có dụng cụ đo lường chính xác, thì ai nói cũng có lý.

Giống như thảo luận hòn đá có Phật tính hay không, không có hồi kết.

Có người nói chỉ những vật hữu tình mới có Phật tính, có người nói vạn vật đều có Phật tính, cả đá, gạch, ngói cũng có.

Tiếc là cuộc thảo luận dài dằng dặc này không có câu trả lời chính xác, cuối cùng cũng chỉ phụ thuộc vào niềm tin của mọi người.

Bây giờ lại có một vấn đề, đó là nhân cách ảo có linh hồn không.

Người điện tử trước hết có thân xác thịt, sau đó mới cải tạo thành máy móc, ngay từ đầu đã có linh hồn.

Nhưng nhân cách ảo lại được lập trình từ máy tính, ngay từ đầu đã là bộ xử lý chip, ngay từ đầu đã là vật nhân tạo.

Người điện tử chỉ có thể tính là cải tạo, còn nhân cách ảo thì hoàn toàn là nhân tạo.

Nếu nhân cách ảo có linh hồn, vậy có phải điều đó có nghĩa là con người đã có khả năng sáng tạo linh hồn không.

Vậy thì định nghĩa về con người còn phải tiếp tục thay đổi.

Đỗ Lan đã dấy lên hết cuộc thảo luận này đến cuộc thảo luận khác, bây giờ vấn đề nan giải chủ động tìm đến cửa, ngay cả hệ thống Tiên tri cũng đang âm thầm quan sát, chờ đợi câu trả lời của Đỗ Lan.

Người đến là thần tượng và người quản lý, còn có vệ sĩ bảo vệ thần tượng, họ muốn đến hỏi quan điểm của Đỗ Lan.

Thần tượng quả nhiên là thần tượng, rất trẻ và xinh đẹp, nhưng cô có thể hô mưa gọi gió trên chính trường khi mới ngoài hai mươi không chỉ dựa vào tài năng biểu diễn trên sân khấu, mà còn có nhân cách ảo.

Bình thường trên bục diễn thuyết đều là nhân cách ảo biểu diễn, diễn thuyết, kích động quần chúng, giống như mời thần lên thân vậy.

Cũng tức là thần tượng và nhân cách ảo bình thường dùng chung một thân phận, nhưng thực chất là hai người.

Thần tượng trẻ trung xinh đẹp, hoạt bát cởi mở, còn nhân cách ảo thì chín chắn ổn trọng, tư duy rõ ràng, tài trí nhanh nhẹn.

Có thể nói hai người hợp nhất chính là vừa có sắc đẹp vừa có tài hoa, như vậy mới thu hút được lượng lớn người ủng hộ.

Vậy bây giờ phải hỏi, nhân cách ảo có linh hồn không.

Đỗ Lan lúc này cũng tỏ ra như một học giả, thu lại dáng vẻ phù phiếm, trông rất ra dáng: Lòng trắc ẩn, lòng đồng cảm, lòng khiêm nhường, lòng hổ thẹn.

Đây là Tứ Đoan của Mạnh Tử, ngài đã đổi lòng thị phi thành lòng đồng cảm.

Nhân cách ảo cũng không dễ lừa, thậm chí có thể nói nhân cách ảo còn khó lừa hơn người bình thường, bởi vì nhân cách ảo có thể đồng bộ thông tin từ Internet bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu.

Đỗ Lan nói gì cũng có thể tìm kiếm được.

Chương 2079

Mạnh Tử viết: Lòng trắc ẩn là đầu mối của nhân. lòng hổ thẹn là đầu mối của nghĩa. lòng khiêm nhường là đầu mối của lễ. lòng thị phi là đầu mối của trí.

Cũng tức là những mỹ đức như nhân, nghĩa, lễ, trí này đều là do con người có những tâm tư này, cho nên mỹ đức là thứ mỗi người đều có thể nắm giữ, bởi vì bốn tâm này là bẩm sinh, chỉ là bị che lấp bởi hậu thiên mà thôi.

Đây cũng là nền tảng của thuyết Tính Thiện nổi tiếng.

Ngươi thấy một đứa trẻ đứng ở nơi nguy hiểm, có nảy sinh lòng đồng cảm, có lo lắng không.

Nếu ngươi làm sai chuyện gì, có hổ thẹn và phẫn nộ, từ đó mà tự kiểm điểm không.

Ngươi có khi nào rõ ràng rất thích một thứ gì đó, nhưng vẫn nhường cho người khác không.

Ngươi có suy nghĩ về đúng và sai, để lấy đó làm logic cho hành vi của mình không.

Đỗ Lan đặt câu hỏi.

Nhân cách ảo im lặng, bởi vì nó không gặp phải những chuyện này.

Thần tượng hỏi: Có phải thỏa mãn bốn yêu cầu này là có linh hồn rồi không.

Cô và nhân cách ảo giống như hai chị em sinh đôi, giống hệt nhau.

Thực ra nhân cách ảo hiện tại chỉ là một hình chiếu, đến khi cần thiết họ sẽ hợp nhất làm một.

Dĩ nhiên là không, thỏa mãn bốn quy cách này chỉ là một nhân cách ảo ưu tú, chứ không phải là một nhân cách ảo có linh hồn.

Thực sự muốn nói đến linh hồn, vẫn phải xem A Lại Da Thức có thừa nhận hay không.

Bốn điểm này bất kể là người hay nhân cách ảo đều phải làm được, làm được thì là người có ích cho xã hội, sẽ được xã hội chấp nhận.

Còn việc có linh hồn hay không thực ra không quan trọng.

Đỗ Lan lừa phỉnh.

Mặc dù đã chuẩn bị sẵn mọi thứ, nhưng hắn vẫn chưa định lấy ra ngay.

Việc có linh hồn hay không tuy đối với bản thân họ không quan trọng, nhưng cách nói này đối với công chúng lại rất quan trọng.

Nếu có linh hồn, mức độ chấp nhận của mọi người sẽ cao hơn rất nhiều.

Đến lúc đó để hệ thống thừa nhận chính khách ảo cũng dễ dàng hơn.

Nói thì nói vậy, nhưng chúng tôi vẫn hy vọng có thể chứng minh linh hồn của nhân cách ảo.

Tình hình hiện tại là nhân cách ảo không quét ra được chỉ số tội phạm, khiến họ không hòa nhập được với nhân cách bình thường.

Nếu có thể, vẫn hy vọng ngài có thể chứng minh linh hồn của nhân cách ảo.

Người quản lý nói.

Nhân cách ảo sau này nếu phổ biến, lại sẽ là một lỗ hổng của hệ thống Tiên tri, bởi vì họ giống như thể chất miễn tội, đều không bị ràng buộc bởi việc quét chỉ số.

Thực ra hệ thống Tiên tri vẫn luôn hy vọng xây dựng một thế giới mà sự thật được phơi bày, tức là một thế giới mà mọi người chấp nhận nó là tập hợp một trăm bộ não chứ không phải AI.

Vì vậy hệ thống Tiên tri và AI rõ ràng không cùng một giuộc, để hệ thống thừa nhận địa vị hợp pháp của AI thực sự là làm khó nó.

Nếu địa vị của AI ngày càng cao, hệ thống càng không thể công bố sự thật.

Bởi vì mọi người tin tưởng hệ thống là tin vào tính công bằng của AI, mà loại công bằng này thực ra đều là những tưởng tượng tốt đẹp của mọi người về AI, chứ không dựa trên bất kỳ cơ sở thực tế nào.

Nhưng tưởng tượng tốt đẹp cũng là tốt đẹp, giống như bong bóng kinh tế, chỉ cần không bị chọc thủng thì kinh tế vẫn một mảnh phồn vinh.

Mà sự ổn định của xã hội này được xây dựng trên những tưởng tượng tốt đẹp của mọi người, cho nên nếu hệ thống Tiên tri thực sự công bố mình là tập hợp một trăm bộ não, thì chính là tự tìm đường chết.

Nhưng không công bố sự thật, cứ một mực nâng cao địa vị của AI, đến lúc đó hệ thống này, một AI giả, sớm muộn gì cũng sẽ bị AI thật thay thế, đó cũng không phải là kết quả lý tưởng gì.

Cho nên hệ thống Tiên tri thực sự quá khó khăn.

Được rồi, đã các người nhất quyết muốn tôi chứng minh, vậy chúng ta hãy nói chuyện khoa học, có là có, không là không, đến lúc đó đừng có mà ăn vạ.

Đỗ Lan cuối cùng cũng lấy ra cỗ máy lặn sâu: Cỗ máy này có thể cho phép người ta lặn vào tiềm thức, mà tiềm thức chính là nơi linh hồn ký ngụ, có tiềm thức tất nhiên có linh hồn.

Cho nên nhân cách ảo chỉ cần có thể lặn vào, thì đại biểu nó đã có linh hồn.

Để thử nghiệm hiệu quả của cỗ máy này, các người có thể lên thử trước.

Chỉ dựa vào tranh luận sẽ không có kết quả, vẫn phải xem khoa học.

Không ngờ Đỗ Lan lại thẳng thắn như vậy, họ vốn chỉ hy vọng Đỗ Lan cho một lời khuyên chuyên gia là được, dù sao chuyện này có chuyên gia đứng ra chứng minh vẫn rất hiệu quả.

Không ngờ Đỗ Lan lại nghiêm túc đến thế, thậm chí còn lấy ra cả cỗ máy lặn sâu.

Cỗ máy lặn sâu ban đầu chỉ có hiệu quả nhờ vào người có siêu năng lực, sau khi người siêu năng lực chết thì vô dụng.

Nhưng Đỗ Lan đã khởi động lại cỗ máy, bởi vì thế giới dị độ và thế giới ảo đã được kết nối, cỗ máy lặn sâu đã hoàn thành tiến hóa, sau này nó sẽ được chuyển sang sử dụng cho dân dụng.

Thật sự có hiệu quả không.

Thử là biết ngay.

Thực ra Đỗ Lan lại hy vọng chứng minh nhân cách ảo cũng có linh hồn, dù sao điều này chứng minh con người cũng có thể tạo ra linh hồn, tiến một bước nâng cao địa vị của loài người.

Dĩ nhiên sau này có thể sẽ xảy ra tình huống người điện tử tước đoạt nhân cách ảo.

Nhưng dù thế nào, đây cũng là một bước tiến vĩ đại trong quá trình tiến hóa của loài người.

Hơn nữa Đỗ Lan cũng tin rằng nhân cách ảo có linh hồn.

Cái gọi là linh hồn không phải là một thứ đơn nhất, mà là sự dung hợp của các điều kiện từ nhiều phương diện, không chỉ là đặc quyền của loài người.

Đỗ Lan nhìn thành phố ngày càng trở nên cyberpunk ngoài cửa sổ.

Sự xuất hiện của người tị nạn khiến thành phố vốn là một vũng nước tù đọng trở nên càng thêm hỗn đục.

Có thể nói tất cả mọi người đều không có đường lui, bởi vì hệ thống Tiên tri đã tập trung tất cả mọi người vào thành phố, không còn bất kỳ đường lui nào.

Trước đây dân số thành phố được chia thành dân thường trú và dân ngoại lai.

Khi tỷ lệ thất nghiệp tăng cao, dân ngoại lai thường sẽ rời khỏi thành phố để giảm bớt áp lực, dân ngoại lai trở về nông thôn có thể giải quyết rất nhiều vấn đề.

Nhưng ở đất nước này đã không còn nông thôn, cho nên khi thị dân thất nghiệp, họ chỉ có thể ăn lương cứu tế.

Đồng thời vì cơ chế quét của thế giới này, những người này đều có thể trở thành tội phạm tiềm ẩn.

Trong khoảng thời gian này, thực ra rất nhiều người đã nhận ra hệ thống Tiên tri có rất nhiều vấn đề, nhưng biết vấn đề không có nghĩa là có thể giải quyết vấn đề.

Vì vậy, tuy có xung đột, nhưng sau một thời gian ngắn trút giận, mọi thứ rồi cũng sẽ trở về với cát bụi.

Sự gia nhập của người tị nạn mang lại cho xã hội này một mức độ lưu động nhất định, đồng thời cũng trở thành một hướng đi trong cuộc đấu trí giữa chính phủ bóng tối và hệ thống.

Nhưng cuộc đấu trí của họ không phải vì để đất nước tốt đẹp hơn, mà là vì lợi ích của mỗi bên.

Hệ thống Tiên tri là vì để sự thống trị của mình càng thêm hoàn thiện, dù sao nó tự cho mình là một hệ thống hoàn hảo, không hy vọng bị chính phủ bóng tối ngáng đường.

Còn chính phủ bóng tối thì lợi dụng người tị nạn để làm to chuyện, tranh thủ nhiều lợi ích hơn.

Thường Thủ Chu nói không sai, mọi thứ không thay đổi, đất nước này vẫn tồn tại các loại mâu thuẫn giai cấp, vẫn thiếu người thực sự vì dân mà lên tiếng.

Ngay lúc Đỗ Lan đang nhìn xa xăm, nhân cách ảo đã hoàn thành bài kiểm tra A Lại Da Thức.

Nó có linh hồn, nó cũng có thể nhìn thấy thế giới dị độ, nhìn thấy tiềm thức kỳ ảo muôn màu.

Chào mừng ngươi tiến vào thế giới của loài người.

Đỗ Lan nói.

Chương 2080

Cảm ơn.

Có được sự khẳng định của Đỗ Lan, vậy thì tiếp theo việc nhân cách ảo trở thành một chính khách thực sự được pháp luật bảo hộ cũng là một chuyện rất bình thường.

Không cần khách sáo, đã đến lúc bước vào một thời đại mới.

Nhân cách ảo sẽ công bằng hơn hệ thống Tiên tri.

Tuy nhiên, hệ thống Tiên tri chắc chắn sẽ kìm hãm quyền lợi của nhân cách ảo.

Hệ thống Tiên tri sẽ đánh bại chính phủ bóng tối, đó là vì hệ thống Tiên tri có mặt tiên tiến của riêng nó.

Nhưng sau đó, hệ thống Tiên tri sẽ kìm hãm AI, điều này sẽ bộc lộ mặt lạc hậu của nó.

Cuộc đấu tranh sẽ không kết thúc, hệ thống Tiên tri chỉ là một giai đoạn quá độ trong toàn bộ cuộc đấu tranh.

Chính phủ bóng tối đại diện cho hệ thống chế độ và phương thức phân phối của thời đại cũ, đối mặt với hệ thống Tiên tri đã đủ lông đủ cánh, họ không còn ưu thế nữa.

Trông có vẻ mạnh mẽ, nhưng thực chất chỉ là con hổ giấy.

Chỉ cần phá hủy hệ thống con mà chính phủ bóng tối nắm giữ để đối chọi với hệ thống, chính phủ bóng tối sẽ không còn sức mạnh nữa.

Nhưng sự suy tàn của chính phủ bóng tối không có nghĩa là cuộc đấu tranh kết thúc, mà chỉ là sự khởi đầu của một cuộc đấu tranh mới.

Sau đó, hệ thống Tiên tri sẽ tiếp tục đấu tranh với nhân cách ảo, bởi vì hệ thống Tiên tri có quá nhiều khuyết điểm.

Mặc dù nó là phương thức phân phối hiệu quả nhất hiện tại, nhưng sau này sẽ bị AI thật sự thay thế.

Dĩ nhiên, giống như chính phủ bóng tối không cam tâm tình nguyện chịu sự sắp đặt của người khác, hệ thống Tiên tri chắc chắn cũng sẽ phản kích.

Nhưng phản kích thì có tác dụng gì.

Sau khi trải qua biến động, cái tiên tiến cuối cùng vẫn sẽ đánh bại cái lạc hậu.

Chính phủ bóng tối, hệ thống Tiên tri, nhân cách ảo, sau này có thể còn xuất hiện những thứ như linh hồn lượng tử, ý chí hư không, thần hồn bất diệt.

Chỉ cần thời đại tiến bộ và thay đổi, sẽ có cuộc đấu tranh và cái chết của các thế lực cũ và mới.

Một hạt bụi của thời đại đối với người bình thường thực sự là một ngọn núi lớn, may mắn là thời đại này còn có Thường Thủ Chu.

Đỗ Lan lại một lần nữa khen ngợi Thường Thủ Chu bằng lời nói.

Đỗ Lan quá quen thuộc với đấu tranh, quỹ đạo phát triển từ tiên tiến đến lạc hậu của hệ thống Tiên tri rõ như ban ngày, cho nên hắn cũng rất rõ ràng về hướng đi của đất nước này.

Nhìn sang các quốc gia khác, không có hệ thống Tiên tri, họ vẫn phát triển AI, và còn chấp nhận lý thuyết của Đỗ Lan.

Ở các quốc gia khác, có rất nhiều học giả đang nghiên cứu người điện tử, mảnh đất cho người điện tử phát triển đã lớn hơn Nhật Bản rất nhiều.

Có thể thấy, vì lý do của hệ thống Tiên tri, Nhật Bản trong trăm năm tới chắc chắn sẽ lạc hậu rất nhiều.

Hiện tại đã có người mời Đỗ Lan ra nước ngoài, bởi vì Đỗ Lan với tư cách là người đề xuất Thiền Cơ Giới và Linh Hồn Lưỡng Diện, quan điểm của hắn về tương lai quá phù hợp với khẩu vị của các cường quốc.

Cái họ cần chính là những kiến thức sâu sắc như vậy.

Khi Đỗ Lan chứng minh nhân cách ảo cũng có linh hồn, những lá thư mời từ các quốc gia càng bay tới như tuyết.

Đỗ Lan tuy là Cục trưởng Cục An ninh, đồng thời cũng là nhà nhân loại học tương lai nổi tiếng nhất toàn cầu.

Mọi người đều hy vọng Đỗ Lan đến nước họ phát biểu, nói về tương lai.

Cũng chỉ có Nhật Bản lúc này vẫn còn đang vướng vào trò chơi quyền lực, rõ ràng tương lai ở ngay đây, nhưng lại không quan tâm.

Quả nhiên Nhật Bản luôn ảo tưởng rằng sự phát triển của cả thế giới đều có thể diễn ra theo kịch bản của họ.

Đỗ Lan cho rằng đây chính là khuyết điểm lớn nhất trong tính cách của người Nhật: Rõ ràng vận mệnh của chính mình cũng không đi theo từng bước, nhưng lại hy vọng cả thế giới đều theo nhịp điệu của mình.

Trong lúc họ đang mải mê nội đấu, các cường quốc đã bước chân qua ngưỡng cửa của tương lai.

Trước kia trong xã hội nông nghiệp, hoạt động kinh tế lấy chợ làm trung tâm, lượng hàng hóa tiêu thụ ở một khu chợ rất ít.

Sau cách mạng công nghiệp, quy mô thị trường như chợ đã không còn đáp ứng được nhu cầu giao dịch, thế là giai cấp tư sản ra đời, họ mang hàng hóa của mình xuất khẩu ra toàn thế giới.

Thời đại Internet mở ra, thông tin cực kỳ nhanh chóng, hình thức giao dịch hàng hóa cũng trở nên chính xác và tinh vi hơn.

Cuộc chiến tranh thế giới thứ ba thực ra không phải là để khai thác thị trường, mà là đổi mới chế độ phân phối, các nhà tư bản đã trở thành quá khứ.

Hệ thống Internet mới đã đảm nhận công việc phân phối.

Đồng thời, nhận thức của con người về bản thân cũng đã lên một tầm cao mới.

Các cường quốc nhận thức rằng phương thức giao dịch tiếp theo sẽ chuyển từ thực sang ảo, cảm quan của con người không cần thực phẩm cụ thể để thỏa mãn, chỉ cần tín hiệu điện là đủ.

Bây giờ linh hồn của nhân cách ảo cũng đã được xác định, cũng có nghĩa là ngay cả việc sinh sản cơ bản nhất của con người cũng không còn cần thiết, mỗi người đều có thể biên tập ra một thế hệ sau.

Trước đây còn cần giao dịch thực phẩm, nhưng bây giờ mọi giao dịch đều có thể tiến hành trên Internet.

Công việc của người điện tử không còn là sản xuất hàng hóa, mà là thu thập thêm nhiều thông tin chưa biết, chiếu thêm nhiều thực thể vào không gian ảo để thỏa mãn nhu cầu cảm quan.

Thu thập thông tin chưa biết sẽ trở thành công việc chính của con người trong tương lai, rời khỏi Trái Đất, tiến ra vũ trụ cũng chỉ vì mục tiêu này.

Chỉ cần còn một mẩu thông tin chưa được số hóa, con người sẽ không bao giờ dừng lại.

Sự kiện nhân cách ảo có linh hồn gây ra một cú sốc cực kỳ lớn, nhưng kết luận của Đỗ Lan sẽ không sai, bởi vì đây là sự lựa chọn của A Lại Da Thức, chính xác hơn nhiều so với phép thử Turing.

Nguyên nhân chính mà mọi người từ chối điện tử hóa là lo lắng về vấn đề sinh sản của con người, lo lắng linh hồn của con người sẽ trở thành lịch sử.

Nhưng bây giờ vấn đề đã được giải quyết, không cần trẻ em, chỉ cần máy tính cũng có thể sản sinh ra linh hồn mới, cũng có thể sinh sôi nảy nở không ngừng.

Hòn đá cản đường cuối cùng của việc từ chối điện tử hóa cũng đã bị đập tan, các cường quốc dẫn đầu thế giới đã lên chuyến tàu tốc hành điện tử hóa, không thể bị ngăn cản được nữa.

Khi hệ thống Tiên tri và chính phủ bóng tối đang đấu đá, họ không biết rằng mình đã bị thời đại bỏ rơi.

Người duy nhất phải chịu khổ chính là người dân Nhật Bản.

Anh sắp đi rồi.

Gần đây Thường Thủ Chu bận tối mắt tối mũi, cô dẫn đội của mình điều tra chính phủ bóng tối, chỉ cảm thấy quá mệt mỏi, thủ đoạn của đối thủ rất nhiều, mà Đỗ Lan, vị cục trưởng này lại chẳng mấy quan tâm đến vụ án, bây giờ còn ra vẻ thu dọn hành lý chuẩn bị chạy trốn.

Đỗ Lan gật đầu: Tôi thực sự sắp đi rồi.

Hắn không phải là chạy trốn, Đỗ Lan là rời khỏi thế giới này, bởi vì hắn đã xem đủ rồi, chính phủ bóng tối đã đối phó rất vất vả, đại cục đã định.

Chính phủ bóng tối không muốn xé rách mặt mũi, không muốn công bố sự thật về hệ thống Tiên tri, cho nên chỉ tranh giành quyền lực với hệ thống Tiên tri trong khuôn khổ luật chơi hiện có mà không vượt giới hạn, làm vậy hoàn toàn là tự chuốc lấy họa.

Chính phủ bóng tối không có giác ngộ để phá vỡ hiện trạng, cho nên cuối cùng chắc chắn sẽ thua hệ thống Tiên tri.

Nhưng cuộc chiến sẽ không kết thúc, tiếp theo hệ thống Tiên tri còn sẽ đàn áp sự phát triển của trí tuệ nhân tạo, cuộc chiến của cô chắc chắn sẽ không ngừng nghỉ.

Cô nên nhớ lập trường của mình là mãi mãi đứng về phía nhân dân.

Tôi rất coi trọng cô.

Thường Thủ Chu tuy không thích Đỗ Lan, nhưng từ trước đến nay Đỗ Lan thực sự được coi là một người chỉ dẫn cho cô, để cô biết mình không làm sai.

Bây giờ đối phương lại muốn đi, cô có chút không nỡ.

Anh đã chỉ ra một con đường không biết kết quả, lẽ nào anh không chịu trách nhiệm đến cùng sao.

Đỗ Lan nói: Kết quả tôi đã biết rồi, tôi không cần thiết phải ở lại tham gia.

Tôi không có hứng thú với những mâu thuẫn cũ mới này, ở lại cũng chỉ là xem mỗi người vì lợi ích của mình mà đấu đá nhau thôi.

Chuyện này tôi đã thấy quá nhiều rồi, nhưng các người là đương sự cũng đừng tuyệt vọng, phải tin rằng cuối cùng điều tốt đẹp sẽ đến, phải mang dũng khí phá vỡ hiện trạng, xây dựng lại trật tự để đấu tranh.

Nói thì dễ, bây giờ tình hình thế giới nghiêm trọng như vậy, một khi chúng ta phạm sai lầm, các quốc gia khác căn bản sẽ không cho chúng ta cơ hội đứng dậy lần nữa.

Thường Thủ Chu nói không sai, bây giờ công nghiệp ngày càng tập trung, kẻ thắng ăn cả.

Nhật Bản tuy có chút nền tảng công nghiệp, nhưng một khi phạm sai lầm chắc chắn sẽ bị nuốt chửng, họ cũng có thể quay về xã hội nông nghiệp, không bao giờ đứng dậy được nữa.

Tình hình quốc tế chính là căng thẳng như vậy, một nước cờ sai cả bàn cờ thua.

Cho nên Thường Thủ Chu mới luôn phản đối những thứ linh tinh mà Đỗ Lan đề xuất, những thứ đó căn bản không phải là thứ Nhật Bản có thể chơi được.

Chương 2081

Đỗ Lan thầm nghĩ, những nước nhỏ bị thôn tính thời Chiến Quốc chắc cũng có cảm giác này, rõ ràng nhìn thấy rất rõ nhưng lại không thể thay đổi được gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị các nước lớn nghiền nát.

Nỗi buồn của nước nhỏ không gì hơn thế, cho nên họ liều mạng phản đối các nước lớn, chỉ có như vậy mới có thể củng cố cảm giác tồn tại của mình.

Tuy nhiên chẳng có tác dụng gì, sự áp đảo của các nước lớn là toàn diện, không phải cứ hô vài câu khẩu hiệu là có thể tránh được.

Giống như Đại Thanh năm xưa, lãnh thổ lớn như vậy, quốc gia lớn như vậy, dưới sự tấn công 360 độ không góc chết về kinh tế, văn hóa, quân sự, cũng phải mất hơn một trăm năm mới miễn cưỡng gượng dậy được.

Nếu đổi lại là một nước nhỏ, bị đánh ngã thì chính là kết cục người chết đất mất, làm gì còn khả năng thở dốc.

Người Nhật muốn làm cường quốc thế giới, và cũng đã từng có cơ hội, tiếc là địa lý đã hạn chế giới hạn của họ.

Đỗ Lan cảm thấy chỉ rõ con đường là được rồi, nhưng người Nhật lại cân nhắc làm thế nào để họ có thể an toàn hoàn thành con đường đó dưới sự giám sát của các cường quốc, và khi hoàn thành con đường đó còn không được gây nguy hiểm cho bản thân.

Yêu cầu cũng khá nhiều, Đỗ Lan cho rằng có một con đường rõ ràng đã là không tồi rồi: Các người phải học cách tự đi.

Thường Thủ Chu không ngờ Đỗ Lan lại vô trách nhiệm như vậy, cô thực sự không biết nói gì cho phải, chỉ cảm thấy uất ức.

Tại sao những người có năng lực hơn mình bên cạnh mình đều vô liêm sỉ và vô trách nhiệm như vậy.

Hệ thống Tiên tri chỉ nghĩ đến việc biến tất cả mọi người thành công dân lý tưởng, chính phủ bóng tối chỉ nghĩ đến sự thống trị của mình, còn Đỗ Lan lại ra vẻ thanh cao nhìn thấu thế giới.

Cả hai người họ đều không đặt mạng người vào lòng, cũng không đặt vận mệnh quốc gia này vào lòng.

Thường Thủ Chu đã chịu đựng nỗi đau mất người thân, còn có áp lực bị hệ thống Tiên tri diệt khẩu, vẫn kiên định nỗ lực.

Tại sao những người ở vị trí cao kia lại không ai hiểu.

Đất nước này còn có thể tốt lên được không.

Cô có biết sự khác biệt giữa hai chúng ta là gì không.

Đỗ Lan hỏi.

Thường Thủ Chu không biết.

Đỗ Lan nói: Sự khác biệt chính là cô chỉ làm không nói, còn tôi chỉ nói không làm.

Cô nói xem, tôi đã bắt kẻ xấu nào chưa, đã giết người nào chưa.

Đều không có.

Tôi chỉ không ngừng nói, không ngừng nói, sau đó biến những lời nói này thành lý thuyết, tự nhiên sẽ được người ta chấp nhận, được người ta tôn làm khuôn vàng thước ngọc.

Còn cô thì sao, vẫn luôn làm, đã làm rất nhiều việc, thúc đẩy sự tiến hóa của hệ thống Tiên tri, nhưng những người bên cạnh cô đã đổi hết lớp này đến lớp khác, lý tưởng của cô đã ảnh hưởng được bao nhiêu người.

Sớm đã bảo cô nâng cao năng lực biểu đạt, cô lại không nghe, bây giờ cảm thấy uất ức, cảm thấy mình gánh vác tất cả, chỉ có thể nói rằng cô vẫn chưa đủ trưởng thành.

Đỗ Lan nhìn người phụ nữ mảnh khảnh này, thở dài nói: Tôi giúp cô lần cuối, giúp cô chuẩn bị một nhân cách ảo, sau này cô phụ trách làm việc, nhân cách ảo phụ trách biểu đạt.

Đỗ Lan chắc chắn phải đi, hắn không có hứng thú với cuộc đấu đá giữa hệ thống Tiên tri và chính phủ bóng tối.

Bởi vì thắng bại nhìn là biết, không có gì hồi hộp cả.

Thường Thủ Chu chỉ có thể chấp nhận hiện thực, Đỗ Lan vẫn biến mất, giống như hắn chưa từng tồn tại, chỉ để lại một bộ thân thể nhân tạo cũ, cùng với hai kết luận và một thành quả, đặt nền móng cho tiến trình lịch sử của thế giới này.

Tương lai thuộc về người điện tử, công nghiệp sẽ chuyển từ thực sang ảo.

Ngoài việc giữ lại ngành công nghiệp nặng cơ bản nhất, ngành công nghiệp nhẹ sẽ bị thu hẹp đáng kể.

Nhật Bản rất nỗ lực, Thường Thủ Chu đã trở thành một chính trị gia ưu tú, hoạt động trên vũ đài quốc tế.

Tuy nhiên, giới hạn của quốc gia có hạn, định sẵn không thể chi phối quyết định của các cường quốc.

Nhưng nỗ lực vì nước vì dân của Thường Thủ Chu vẫn được nhân dân toàn thế giới công nhận và tán dương, lòng trung thành không có biên giới quốc gia.

Cho dù là nước địch cũng sẽ thừa nhận thành tích của Thường

Thủ Chu.

Hệ thống Tiên tri sau này cũng phải tận tụy với công việc, nhưng cùng với sự trỗi dậy của trí tuệ nhân tạo, tình hình của tập hợp một trăm bộ não ngày càng không lạc quan.

Mặc dù nó đã đánh bại chính phủ bóng tối, hấp thụ hệ thống Cầu Vồng của chính phủ bóng tối vào hệ thống của mình, hoàn thành đại nhất thống, nhưng thời đại đã khác.

Thế của AI thật không thể ngăn cản, và hệ thống Tiên tri dù có giãy giụa hấp hối thế nào cũng không thể thay đổi kết quả xuống địa ngục.

Đỗ Lan về nhà, đã lâu không về nhà, không chỉ có thêm hành tinh, mà còn xuất hiện rất nhiều tinh đoàn khác, những tinh đoàn bảy sắc điểm tô cho vũ trụ trở nên vô cùng mỹ lệ.

Nhưng Đỗ Lan lại không tìm thấy Địch Ny Toa.

Không phải nàng đã về nhà rồi sao.

Mẹ cũng đi xuyên không rồi.

Các con gái nói.

Địch Ny Toa vậy mà cũng đi xuyên không, điều này khiến Đỗ Lan rất ngạc nhiên.

Dù sao nàng có thời gian luôn ở bên cạnh các con gái, làm một người mẹ già vui vẻ, sao lần này lại không ở nhà.

Nàng đi một mình à.

Đúng vậy ạ.

Các con gái thực ra cũng rất kỳ lạ.

Đỗ Lan cho biết phải đi xem thử, không biết rốt cuộc là thế giới như thế nào mới có thể hấp dẫn vị mẹ già này rời xa con gái của mình.

Đó tự nhiên là một thế giới kỳ ảo muôn màu, một thế giới tràn đầy những kỹ thuật không thể tưởng tượng.

Địch Ny Toa đến đây cũng là do cơ duyên xảo hợp, nàng được một cặp ông cháu mời đến.

Thế giới song song lớn đến đâu.

Đỗ Lan chưa bao giờ biết, bởi vì cho dù tuổi thọ của hắn là vô hạn, cũng không thể nào đi tìm hiểu mỗi một thế giới song song.

Nhưng có một điểm Đỗ Lan có thể hiểu, khi một người có thể tự do xuyên qua các vũ trụ song song, người đó sẽ không còn tầm thường nữa.

Đỗ Lan là vậy, Rick cũng vậy.

Khi một người thông minh đến mức có thể tự mình phát minh ra thiết bị dịch chuyển xuyên vũ trụ song song, và có thể học được vô số công nghệ ngoài hành tinh, vậy thì anh ta tự nhiên sẽ không còn tầm thường nữa.

Anh ta sẽ trở thành anh hùng của một số người, cũng sẽ trở thành kẻ thù không đội trời chung của một số người, kể lại huyền thoại của mình ở những thế giới khác nhau.

Có một người toàn năng như vậy, khi về già vẫn giữ được sức sống mãnh liệt, nhưng ông lại chọn trở về với gia đình, và từ bỏ nguyên tắc hành động một mình từ trước đến nay, bắt đầu cùng cháu ngoại của mình phiêu lưu.

Cho dù cháu ngoại của ông không hề tự nguyện, hai ông cháu họ vẫn không ngừng tìm kiếm mọi nguồn tài nguyên và công nghệ phi thường ở những không gian và thế giới khác nhau, không ngừng làm phong phú thêm bản thân.

Lần này họ xuyên qua bức tường không gian, đến một vũ trụ vừa mới khởi nguyên, gặp được sinh mệnh đầu tiên của vũ trụ này, thấy được mẫu thần của vũ trụ.

Rick rất tán thưởng sự khiêm tốn không tự cho mình là thần của Địch Ny Toa: Rất ít có sinh mệnh thể ban đầu như cô, những sinh mệnh thể ban đầu mà tôi biết đều vô cùng tự cao tự đại và không có lễ phép, đứa nào đứa nấy cũng coi mình là tồn tại đặc biệt, thực ra chẳng qua chỉ là sinh mệnh do tự nhiên tiến hóa mà ra, có đứa còn không bằng cả tảo nhảy.

Thưa quý cô, sự khiêm tốn của cô khiến tôi cảm động, không biết tôi có thể mời cô đến nhà tôi làm khách không.

Morty thấy ông ngoại mình lại bắt đầu tự ý làm chủ, mặt đầy bất lực: Mẹ sẽ tức giận đấy, nếu mẹ biết ông mang khách từ vũ trụ khác về, nhất định sẽ tức điên lên.

Tiếc là sự phản đối của cháu ngoại đối với ông ngoại mãi mãi là vô hiệu.

Nếu có lúc nào đó ông ngoại đồng ý, nói không chừng ông ấy đã đào hố chờ chôn cháu ngoại rồi.

Hiếm có người có thể tự mình phát minh ra kỹ thuật xuyên không, Địch Ny Toa dĩ nhiên cũng rất tò mò về lai lịch của đối phương, vui vẻ chấp nhận: Vậy tôi chuẩn bị một ít quà.

Địch Ny Toa từ trong kho lấy ra một viên kim cương khổng lồ làm quà.

Rất trần tục nhưng rất hiệu quả.

Thưa quý cô, cô thật khiến tôi kinh ngạc, mạnh mẽ mà lại thấu tình đạt lý.

Rick đối với người mình ngưỡng mộ chưa bao giờ keo kiệt lời khen ngợi.

Thấy Địch Ny Toa giúp mình giải quyết những lời cằn nhằn của con gái, ông càng không nhịn được mà tán thưởng.

Bản thân Rick không thèm làm những việc chuẩn bị này, ông luôn mang đến cho người ta những bất ngờ kinh hãi.

Cứ như vậy, Địch Ny Toa được mời đến nhà người ta làm khách.

Chương 2082

Sau khi Đỗ Lan trở về, cảm nhận được vị trí của Địch Ny Toa.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa ban đầu chỉ là hôn nhân, nhưng cùng với những cuộc phiêu lưu tiếp diễn, họ đã trở nên đồng tâm đồng thể.

Cả hai đều không ngừng bị ảnh hưởng bởi đối phương, và khi hai người cùng nhau phiêu lưu đã gặp rất nhiều thần linh và ác ma, hôn nhân và tình yêu của họ đã nhận được đủ loại buff gia trì.

Những buff này đã kết nối vận mệnh và sinh mệnh của họ lại với nhau.

Có thể nói, cặp vợ chồng Đỗ Lan và Địch Ny Toa đã nhận được sự chúc phúc của các vị thần, hôn nhân của họ không chỉ là chuyện của hai người, mà còn là hóa thân của sự tốt đẹp và thánh khiết dưới sự chứng giám của vô số sinh mệnh.

Vì vậy, cho dù ở những vũ trụ khác nhau, hai người vẫn có thể cảm ứng lẫn nhau.

Đỗ Lan biết Địch Ny Toa ở vũ trụ nào, Địch Ny Toa cũng có thể biết Đỗ Lan ở nơi đâu.

Bất kể cách xa bao nhiêu, thậm chí cách bao nhiêu thời không, trái tim của họ luôn ở bên nhau.

Thế là Đỗ Lan rất nhanh đã xác định được vị trí của Địch Ny Toa, sau đó liền xuyên không qua đó.

Đây là một gia đình da trắng Mỹ rất bình thường, sống ở vùng ngoại ô, bãi cỏ phẳng phiu, môi trường cộng đồng tốt, là tầng lớp trung lưu có xe có nhà.

Khi Đỗ Lan gõ cửa, chủ nhân của ngôi nhà này đã tiếp đón hắn, là một quý bà tóc vàng và một người đàn ông trung niên tóc nâu, họ chính là chủ nhân của gia đình này.

Beth Smith và Jerry Smith.

Anh tìm ai.

Tôi tìm Địch Ny Toa, tôi là chồng của cô ấy.

Mời vào, nhưng bây giờ Địch Ny Toa đã cùng bố tôi ra ngoài rồi.

Beth nói, cô đã nhận viên kim cương lớn của Địch Ny Toa, bây giờ thái độ vô cùng tốt.

Đỗ Lan không hề vội vàng: Đây là quà của tôi.

Quà là một chiếc đồng hồ vàng, hắn biết Jerry là một người đàn ông nông cạn và sĩ diện, càng biết gia đình này có chuỗi thức ăn, và Jerry ở tầng thấp nhất.

Còn mang cho hai đứa trẻ những chiếc điện thoại mới nhất.

Hào phóng như vậy, dĩ nhiên sẽ nhận được sự tiếp đón nồng nhiệt.

Rick và Morty, Đỗ Lan cũng không ngờ Rick lại mạnh đến thế, vậy mà có thể tìm đến nhà hắn.

Nhưng khi hắn bước vào nhà Rick, liền phát hiện ngôi nhà này bề ngoài rất đơn giản, thực tế bên trong ẩn chứa huyền cơ.

Dưới đất có hầm trú ẩn, nhà để xe là phòng nghiên cứu được ngụy trang.

Những nơi này ẩn chứa một lượng lớn năng lượng, nếu những năng lượng này mất kiểm soát mà phát nổ, có thể nổ tung cả đất nước này thành một cái hố.

Thực sự phải có sự tự tin tuyệt đối mới dám chơi như vậy, nhưng

Rick chính là một người siêu tự tin.

Điểm này con gái ông cũng giống ông, cũng là một người rất có năng lực nhưng có phần mạnh mẽ.

Kết hôn với một người phụ nữ như vậy, cuộc sống của Jerry có thể tưởng tượng được.

Vậy anh làm nghề gì.

Jerry hỏi chuyện phiếm.

Về lý thuyết thì tôi là một nhà thám hiểm, nhưng phần lớn thời gian tôi là một nhân viên tiếp thị.

Đỗ Lan là tiếp thị ý tưởng của mình, cưỡng ép thay đổi hướng đi của thế giới.

Coi mỗi lần tiếp thị đều là một cuộc thám hiểm, anh chắc chắn là một nhân viên tiếp thị ưu tú.

Jerry nói: Tôi làm việc ở công ty quảng cáo, vợ tôi là bác sĩ thú y, mặc dù cô ấy luôn nhấn mạnh mình là bác sĩ, nhưng cô ấy là chữa bệnh cho động vật.

Chỉ có châm chọc vợ như vậy, mới có thể khiến anh ta có cảm giác của một người chồng.

Bãi cỏ nhà anh chăm sóc tốt thật.

Đỗ Lan khen ngợi, hắn biết khen bãi cỏ có thể khiến họ cảm thấy vui vẻ.

Quả nhiên Jerry rất vui: Tôi mỗi tuần đều cắt tỉa đấy.

Bãi cỏ ở đất nước này là một biểu tượng của địa vị, bởi vì chăm sóc bãi cỏ tốn tiền tốn thời gian, những gia đình kinh tế không tốt không có dư sức để chăm sóc bãi cỏ.

Mà bãi cỏ gọn gàng thì chứng tỏ gia đình này sống tốt, thu nhập tốt, thời gian rảnh rỗi nhiều.

Thậm chí ở một số cộng đồng, nếu bãi cỏ không tốt còn bị phạt tiền.

Nếu chỉ là làm khách, thực sự sẽ không nghĩ rằng trong gia đình bình thường này lại sống một nhà khoa học vĩ đại.

Bố của Beth, bố vợ của Jerry là một trong những nhà khoa học vĩ đại nhất thế giới này.

Ông đã phát minh ra vô số công nghệ tiên tiến, còn phát hiện ra rất nhiều năng lượng mới, sinh vật mới.

Có thể nói, đóng góp của Rick cho khoa học còn nhiều hơn đóng góp của Dumbledore cho pháp thuật.

Dĩ nhiên, những rắc rối mà Rick gây ra cũng rất nhiều, đến mức công lao của ông đều bị người ta phớt lờ, mọi người chỉ nhớ những sai lầm mà ông đã phạm, những sinh mệnh đã bị giết.

Bây giờ Rick đã ngoài năm mươi, đột nhiên trở về bên cạnh con gái, nhưng vẫn không yên phận, lôi kéo đứa cháu ngoại mới 14 tuổi của mình đi khắp nơi phiêu lưu, khắp nơi gây họa.

Ngoài cháu ngoại ra, người nhà rất ít biết Rick ở bên ngoài đã làm những gì, họ chỉ biết Rick rất ít khi ở nhà, cho dù về nhà cũng là ở trong nhà để xe mày mò phát minh sáng tạo.

Vậy anh là chồng của Địch Ny Toa, hai người quen nhau như thế nào.

Jerry không có chuyện gì để nói nên hỏi.

Chuyện này nói ra thì dài lắm, chúng tôi quen nhau khi làm việc.

Lúc đó tôi vừa mới vào nghề, còn Địch Ny Toa đã là người nổi bật trong lãnh địa của họ.

Một lần tôi làm hỏng công việc của nàng, chúng tôi liền quen nhau, sau đó tôi bắt đầu theo đuổi Đỗ Lan nói.

Hắn quả thực là quen Địch Ny Toa khi nàng đang làm việc, dù sao thảo phạt Giác Tỉnh Giả chính là công việc của Địch Ny Toa.

Đã lâu không làm khách trong một gia đình bình thường, Đỗ Lan quả thực có chút không quen, dù sao lần này đối mặt là những người bình thường không tầm thường.

Nói họ không tầm thường là vì Beth và Jerry đều chấp nhận trưởng bối của họ là một siêu nhà khoa học điên cuồng, và vẫn sống bình thường, thỉnh thoảng còn dùng những siêu công nghệ đen của trưởng bối để mang lại chút tiện lợi cho cuộc sống của mình.

Nói họ bình thường là vì cho dù họ có được vô số công nghệ, họ vẫn sống trong một cộng đồng bình thường, sẽ vì những chuyện nhỏ nhặt tưởng chừng không đáng để cãi vã và tức giận.

Công nghệ không thể giải quyết vấn đề tình cảm của họ.

Công nghệ đen không giải quyết được những chuyện vặt vãnh trong gia đình.

Những người có tính cách khác nhau sống chung dưới một mái nhà, những chuyện vặt vãnh cũng có thể là ngòi nổ cho những cuộc cãi vã.

Đặc biệt là cặp vợ chồng này thực ra không phải vì tình cảm mà đến với nhau, họ hoàn toàn là cưới chạy bầu.

Beth mang thai khi mới mười bảy tuổi, cũng vì mang thai sớm nên không thể không từ bỏ giấc mơ trở thành bác sĩ mà trở thành bác sĩ thú y.

Có thể nói, cuộc đời của họ ngay từ đầu đã không có đủ sự chuẩn bị, bất kể là mang thai hay kết hôn, mọi thứ đều chắp vá.

Đến khi Rick đến gia đình này, càng khiến cho cặp vợ chồng vốn đã nhiều vấn đề, nhiều mâu thuẫn này xuất hiện thêm một điểm bùng phát mới.

Sau khi Đỗ Lan đến gia đình này, rất nhanh đã phát hiện ra cách đối xử của cặp vợ chồng này rõ ràng không tự nhiên, xa xa không thể nói là tương kính như tân.

Dĩ nhiên, dù sao cũng là cuộc hôn nhân duy trì mười bảy năm, cũng có lý do của nó.

Nền tảng duy trì cuộc hôn nhân này chính là sự vô dụng của Jerry.

Đỗ Lan rất rõ ràng lý do Beth ở bên Jerry là vì có thể thỏa mãn cảm giác ưu việt của cô.

Cho dù cô không trở thành bác sĩ mà chỉ là bác sĩ thú y, vẫn có thể đè bẹp tên nhân viên văn phòng nhỏ bé mười bảy năm không thăng chức này.

Đây là điều mà trước đây cô không được hưởng thụ, dù sao bố cô là siêu thiên tài, còn cô chỉ là một người bình thường, luôn phải chịu sự nghiền ép về trí tuệ của bố mình.

Cho nên tìm được một người đàn ông có thể để mình khoe khoang cảm giác ưu việt không dễ dàng.

Jerry tuy không xuất sắc, và rất kỳ quặc, nhưng anh ta có thể nhẫn nhịn.

Nhưng gần đây anh ta cũng có chút không nhịn nổi, vì sự xâm nhập của bố vợ, cảm giác tồn tại của anh ta càng ngày càng bị tước đoạt.

Chương 2083

Đỗ Lan đến làm khách, Jerry liền vội vàng thể hiện mình là chủ gia đình, thậm chí không tiếc vạch trần vết sẹo của vợ.

Xem ra khoảng thời gian này Jerry vẫn luôn phải chịu đựng sự chèn ép của bố vợ.

Beth thực ra cũng hiểu sự khó xử của chồng, nhưng cô và bố đã xa nhau lâu như vậy, cô vẫn rất hy vọng được sống cùng bố.

Đỗ Lan là người ngoài cũng nhìn ra vấn đề của cặp vợ chồng này, là người trong nhà chắc còn rõ hơn, nhưng họ đều không có cách nào giải quyết.

Ngay lúc Jerry đang tìm chuyện để nói, trong nhà để xe truyền đến tiếng cười, một giọng nói già nua vang lên: Hôm nay lại là một ngày vui vẻ, thưa quý cô, sự hiểu biết của cô về tia năng lượng thực sự khiến tôi kinh ngạc.

Địch Ny Toa, cách của cô thực sự quá tốt.

Tiếp đó lại là một giọng nói non nớt vang lên.

Họ đã về.

Đến tối, chính là lúc cả gia đình tụ tập trước bàn ăn, hai đứa trẻ trong nhà đều sẽ trở về, Summer mười bảy tuổi, Morty mười bốn tuổi.

Anh có một người vợ tuyệt vời.

Rick hiếm khi khen một người như vậy, những người được ông coi trọng đều là những người phi thường.

Đỗ Lan nhìn ông lão trước mặt, phát hiện đối phương thực sự rất điên cuồng.

Cơ thể ông ta tràn đầy các loại cải tạo, để đối phó với các loại môi trường phức tạp, cơ thể ông ta không chỉ có cải tạo máy móc mà còn dung hợp các loại chuỗi DNA khác nhau, biến cơ thể ông ta thành một cái bình chứa.

Thực sự là thiên tài, lại điên cuồng.

Nhưng Đỗ Lan cũng không phải là người đứng đắn gì, cho nên lại tỏ ra hiểu và tán thưởng loại cải tạo này: Ông cũng là một nhân vật phi thường.

Rick vừa về nhà, cả nhà đều xoay quanh Rick, Jerry không có quyền phát ngôn gì cả.

Bởi vì chủ đề của anh ta quá nhàm chán, xa xa không thú vị bằng những cuộc phiêu lưu của ông ngoại, vợ và con gái anh ta đều thích nghe Rick kể chuyện hơn.

Địa vị gia đình rõ như ban ngày, cũng không trách Jerry ghét bố vợ đến thế.

Dù sao so với bố vợ, anh ta còn không bằng một con giun mềm.

Người nhà đều không quan tâm đến anh ta, đều không nghe anh ta nói.

Tôi nghe nói Đỗ Lan anh cũng là một nhà khoa học.

Lát nữa tôi mời anh tham quan phòng thí nghiệm của tôi, chúng ta có thể thảo luận về phát minh mới của tôi.

Rất vinh hạnh.

Đúng rồi, hôm nay có nhiều chuyện vui như vậy, Morty, cậu và tôi đến hệ sao Thiên Mã một chuyến, chúng ta nên đi chuẩn bị một ít nguyên liệu đặc biệt.

Rick nói.

Morty cũng biết ông ngoại nói gì: Thiết đãi khách quả thực có cần thiết, mọi người đợi một chút, chúng cháu đi rồi về ngay.

Đây là một cơ hội tốt để chào đón bạn bè, mọi người chuẩn bị khẩu vị đi, nhất định sẽ khiến mọi người hài lòng.

Rick và Morty lấy súng không gian ra, mở một cánh cổng dịch chuyển, rồi biến mất.

Nhưng khi họ quay lại nhà để xe thì lại bị tấn công.

Họ đang cầm nguyên liệu vui vẻ chuẩn bị dùng máy chế biến để làm ra những món ăn ngon đãi khách, nhưng máy chế biến thực phẩm của họ lại phát nổ, cả hai đều thiệt mạng ngay tại chỗ.

Tuy nhiên, vì nhà để xe cách âm rất tốt, những người trong phòng ăn căn bản không nghe thấy gì.

Thi thể của một già một trẻ hai người máu thịt be bét, thảm không nỡ nhìn.

Morty, cậu còn đợi gì nữa.

Mau đến giúp ông ngoại chôn họ đi, nhanh lên.

Một Rick khác đang kéo lê thi thể của chính mình, đối với vụ nổ vừa xảy ra hoàn toàn không để ý, bởi vì vụ nổ này chính là do ông ta thiết kế.

Là ông ta thiết kế để giết chính mình và cháu ngoại của mình.

Đây là Rick và Morty đến từ vũ trụ C 137.

Cách đây không lâu, Morty đã sử dụng lọ thuốc tình yêu do Rick phát minh gây ra một thảm họa lớn, toàn bộ Trái Đất C 137 đều biến thành thế giới của zombie và quái vật, đã không thể phục hồi được nữa.

Ngay cả Rick cũng chỉ có thể chọn cách bỏ trốn, thế là họ chọn một thế giới tương tự, giết chết bản thân ở thế giới gốc, sau đó thay thế họ sống tiếp.

Rick C 137 đã động tay động chân vào cỗ máy ẩm thực, trực tiếp nổ chết mục tiêu, bây giờ chỉ cần chôn xác là mọi chuyện ổn thỏa.

Sau khi Rick phát minh ra súng không gian, ông đã phát hiện ra sự tồn tại của vô số vũ trụ song song và vô số bản thân mình, đã sớm quen với chuyện thường ngày tự mình giết mình này.

Nhưng đối với đứa cháu ngoại 14 tuổi của ông, đây vẫn là lần đầu tiên.

Nhìn thi thể của chính mình, tam quan của thiếu niên vỡ nát, cả người đều hồn xiêu phách lạc.

Đại não của cậu là một khoảng trống, cậu không biết đây rốt cuộc là tình huống gì.

Cậu vốn chỉ muốn để cô gái mình thích chú ý đến mình, không ngờ lại hủy diệt cả một Trái Đất.

Càng không ngờ sau khi thế giới của mình trải qua tận thế, ông ngoại của mình sẽ đưa cậu xuyên qua một vũ trụ khác, chiếm tổ chim khách, tự mình giết mình, tìm cho mình một ngôi nhà mới.

Trong ngôi nhà này cũng có bố mẹ và chị gái, nhưng đây thực sự còn là nhà của mình sao.

Bạn học ở trường còn là bạn học của mình sao.

Cô gái mình yêu thương còn là cô gái mình yêu thương sao.

Rick chắc chắn sẽ trả lời là phải.

Mặc dù đây không phải là vũ trụ C 137, nhưng mọi thứ ở đây không có gì khác biệt so với vũ trụ C 137.

Khi Morty nhìn thấy cô gái mình thích, vẫn sẽ không nhịn được mà bị thu hút, sẽ không vì đổi một thế giới mà không bị thu hút nữa.

Địch Ny Toa lúc này đang trừng mắt nhìn Đỗ Lan.

Nàng chuẩn bị ra tay giúp đỡ, nhưng Đỗ Lan đã ngăn nàng lại, bởi vì ở đây có vô số vũ trụ song song, có vô số Rick và Morty, chi bằng cứ từ từ giúp đỡ, trước tiên quan sát một chút.

Dù sao Đỗ Lan có thần lực cải tử hoàn sinh, người chết cũng có thể sống lại, chi bằng cứ xem thử trước, lĩnh hội sự vô trật tự và điên cuồng của thế giới này.

Vạn vật đều là hư ảo, vạn sự đều được cho phép, mọi thứ bắt đầu từ cuộc tự sát kỳ lạ này.

Tự tay giết chết chính mình, điều này đối với một thiếu niên 14 tuổi mà nói là quá sức kích động.

Rõ ràng là ngôi nhà quen thuộc, người thân quen thuộc, nhưng bây giờ lại trở nên xa lạ đến thế.

Cậu đã hiểu sâu sắc thế nào là người xa lạ thân quen nhất.

Trước đây cậu cứ nghĩ ông ngoại đưa mình đi thám hiểm chỉ là đến những hành tinh khác nhau, bây giờ cậu nhận ra mình có thể đã du hành qua các vũ trụ song song rồi.

Và vừa rồi, cậu vừa mới mưu sát chính mình, lại còn chôn xác của mình dưới bãi cỏ do cha cậu chăm sóc.

Quá điên rồ, quá quỷ dị.

Cha mẹ và chị gái vẫn như cũ, nhưng Mạc Đế cảm thấy mình hoàn toàn không quen biết họ.

Hồn phách dường như đã xuất khiếu, không biết mình đang làm gì nữa.

Ngược lại, Thụy Khắc lại rất thành thạo, cứ như thể đây không phải là lần đầu tiên lão làm chuyện này, thành thạo đến mức khiến người ta sợ hãi, nghĩ kỹ mà kinh.

Không biết nhà khoa học điên rồ Thụy Khắc này rốt cuộc đã giết bao nhiêu bản thể của chính mình rồi.

Có khách à.

Thật là một màn xã giao nhàm chán, ta về nghỉ ngơi đây, uống chút nước tăng lực tự chế.

Thụy Khắc C137 này rõ ràng không quen biết Địch Ny Toa và Đỗ Lan, hơn nữa cũng chẳng có chút hứng thú nào với hai vị khách này, còn phẫn thế tật tục hơn cả Thụy Khắc ban đầu, càng coi thường việc làm một người bình thường.

Bối Ti hoàn toàn không biết cha và con trai mình bị làm sao, vừa rồi còn đang yên ổn.

Nhưng tính cách của cha cô quả thực rất khó đoán, năm xưa không nói một lời đã bỏ đi, sau đó lại đột nhiên trở về, vốn dĩ rất ích kỷ, không bao giờ nghĩ cho người khác.

Chương 2084

Mạc Đế, không phải hai người đã đến tinh hệ Thiên Mã tìm nguyên liệu nấu ăn sao.

Kiệt Thụy nghiêm mặt, dường như tức giận vì cha vợ và con trai làm hỏng chuyện.

Mạc Đế cần bình tĩnh lại: Con cũng về phòng trước đây.

Sau đó cả người như mộng du đi lên lầu.

Thật vô lễ, đều bị Thụy Khắc dạy hư rồi.

Kiệt Thụy trách vợ.

Bối Ti lại rất bênh vực cha mình: Không phải ai cũng có thể thiên tài như cha em, tính khí của thiên tài lúc nào cũng kỳ quái.

Nếu không phải có khách ở đây, họ chắc chắn sẽ cãi nhau một trận to.

Tôi ăn xong rồi.

Thụy Khắc thấy vợ không hề đứng về phía mình, bực tức bỏ đi.

Bối Ti ngại ngùng tiếp tục tiếp đãi khách, con gái Hạ Mạt thì không ngẩng đầu lên mà nghịch điện thoại, rõ ràng đã quen với không khí gia đình căng thẳng này.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa nhìn vấn đề gia đình mà ngay cả nhà khoa học thiên tài cũng không giải quyết được, đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng đều không lên tiếng.

Đúng là quan thanh liêm khó xử việc nhà.

Thụy Khắc đến từ vũ trụ song song khác rõ ràng không phải lần đầu tiên giết chết chính mình.

Sau bữa tối, mọi người trở về phòng, Địch Ny Toa cũng đưa Đỗ Lan về phòng khách của mình, cô rõ ràng không cho rằng để một sát thủ máu lạnh ở đây là chuyện tốt.

Cô ở đây một thời gian rồi, chẳng lẽ không phát hiện ở đây có vô số vũ trụ song song, có vô số người và sự kiện giống nhau sao.

Vũ trụ này là giới hạn của lý thuyết song song, căn bản không đếm xuể có bao nhiêu thế giới.

Đối với một người có thể xuyên qua các thế giới khác nhau, thấy nhiều rồi cũng chai sạn thôi.

Điều này không bình thường.

Địch Ny Toa cho rằng dù thấy nhiều cũng không nên như vậy.

Mỗi người đều có suy nghĩ khác nhau.

Đỗ Lan tuy cũng không cho rằng đây là giải pháp tốt nhất, nhưng Thụy Khắc rõ ràng không giống họ, trong lòng Thụy Khắc có quá nhiều tâm sự, và những tâm sự này lão rõ ràng sẽ không chia sẻ với ai, mà âm thầm gánh chịu tất cả một mình.

Thụy Khắc mạo hiểm bấy lâu nay không chỉ có thu hoạch, mà còn mất đi rất nhiều.

Những gì lão trải qua đủ để khiến một người sụp đổ, huống chi lão chỉ là nhà khoa học chứ không phải thần tiên, lão cũng không phải là người toàn năng, rất nhiều lúc lão phải đưa ra sự lựa chọn được mất.

Trong giai đoạn lão rời nhà đi mạo hiểm, lão đã gánh chịu quá nhiều đau khổ, những đau khổ này khiến lão nhìn thấu rất nhiều chuyện.

Đương nhiên Đỗ Lan cũng không cho rằng hành vi hiện tại của

Thụy Khắc là lựa chọn tốt nhất, nhưng hắn vẫn muốn quan sát: Là một nhà khoa học, tuy tôi không đồng tình với cách làm của lão, nhưng ý tưởng của lão vẫn khiến người ta khâm phục, tôi có thể thỉnh giáo lão một chút về khoa học kỹ thuật.

Địch Ny Toa nhìn Đỗ Lan: Anh đã cướp sạch cửa hàng bách hóa tương lai trong thế giới Doraemon, anh còn cần học hỏi gì ở lão ta nữa.

Cô cảm thấy kỹ thuật của Thụy Khắc tuy rất tốt, nhưng hắc khoa kỹ mà Đỗ Lan tích lũy từ các thế giới khác đã đủ nhiều rồi.

Đây gọi là học không có điểm dừng, tôi của thế giới này và tôi của thế giới trước là khác nhau.

Đỗ Lan nói: Ở các thế giới khác nhau đều phải không ngừng học hỏi, em phải dùng con mắt phát triển để nhìn nhận chồng mình.

Thật là một bộ dạng nghiêm túc, nhưng đây quả thực là lời thật lòng.

Đỗ Lan trước nay luôn rất khiêm tốn, có cơ hội học hỏi chắc chắn sẽ không bỏ qua, hơn nữa cũng rất tôn trọng những thiên tài thực sự.

Địch Ny Toa không nhịn được cười: Tôi thấy anh chỉ thèm thuồng phát minh của Thụy Khắc thôi.

Đây cũng là học hỏi.

Nhưng Thụy Khắc của vũ trụ C137 rõ ràng không phải là người có đủ kiên nhẫn để dạy dỗ kiến thức, lão chỉ say mê đưa cháu trai đi hoàn thành chuyến phiêu lưu của mình, hoàn toàn không có kiên nhẫn chịu đựng trí tuệ của phàm nhân.

Ngay cả đối với những vấn đề mà người nhà gặp phải, lão cũng chỉ vứt ra một vài món hắc khoa kỹ, cũng không giải thích cho họ những thiếu sót kỹ thuật, thường biến chuyện tốt thành chuyện xấu, cuối cùng còn phải đi dọn dẹp mớ hỗn độn.

Phải nói rằng loại học giả điên cuồng hết lòng vì công việc này quả thực lợi hại, luôn có thể nảy ra đủ loại ý tưởng điên rồ, và lập tức bắt tay vào thực hiện.

Nếu hai người muốn đi, tôi có thể tiễn, không cần khách sáo.

Thụy Khắc nói.

Đỗ Lan lại hỏi: Ông đã có súng không gian, tại sao còn cần chế tạo đĩa bay.

Súng không gian không phải có thể đưa ông đến bất cứ nơi nào sao.

Tại sao phải sử dụng phương tiện giao thông nguyên thủy như đĩa bay.

Đó chỉ là thứ tôi lắp ráp từ rác trong gara, không phải phương tiện giao thông gì cả.

Thụy Khắc nhìn Đỗ Lan, rất không kiên nhẫn: Nếu anh còn hỏi những câu hỏi thiểu năng này, tôi sẽ ném anh đến tận cùng dải Ngân Hà đấy.

Vậy có phiền không nếu tôi xem đĩa bay của ông.

Không được, đồ cá nhân.

Vậy trao đổi thì sao.

Đỗ Lan lấy ra chong chóng tre, anh xem, chỉ cần có thứ này cũng có thể bay.

Tên nhà ngươi cũng có vài món đồ mới lạ đấy, loại kỹ thuật này ta chưa từng thấy.

Thụy Khắc nói: Được rồi, có thể cho ngươi xem phi thuyền của

ta.

Phi thuyền của Thụy Khắc vô cùng lợi hại, từ nguồn năng lượng đến hệ thống thông minh, rồi đến vũ khí và động cơ, tóm lại là đủ các loại đỉnh cao.

Đầu tiên nói về nguồn năng lượng, toàn bộ nguồn năng lượng chính là cả một tiểu vũ trụ.

Trong tiểu vũ trụ có một hành tinh, cả hành tinh đều bị Thụy Khắc lừa gạt, thông qua thể lực để chuyển hóa năng lượng sinh học thành điện năng, cung cấp năng lượng vô hạn cho phi thuyền.

Nói cách khác, toàn bộ sinh mệnh trên một hành tinh đều là pin của phi thuyền, cả một chủng tộc đều đang làm việc cho Thụy Khắc.

Đối với việc nô dịch một nền văn minh vi mô, Thụy Khắc không hề bị lương tâm cắn rứt, không những không cảm thấy xấu hổ mà còn cho là lẽ đương nhiên.

Bởi vì nền văn minh vi mô ban đầu chỉ là một nền văn minh lạc hậu, căn bản không có điện, chính lão đã phát minh ra máy phát điện, chỉ là phần lớn điện năng bị lão chiếm dụng.

Bóc lột là bản chất của sự sống, Thụy Khắc căn bản không tự trách, hơn nữa lão hoàn toàn có thể hủy diệt nền văn minh vi mô, nhưng bây giờ lão đã để cho nền văn minh vi mô tồn tại, và còn cho họ giá trị tồn tại.

Đỗ Lan đối với tam quan của Thụy Khắc cũng bội phục không thôi, tự thấy hổ thẹn không bằng.

Hai mắt Đỗ Lan hóa thành mặt trời và mặt trăng, khởi động năng lực siêu thị giác, nhìn thấy trong động cơ phi thuyền, cả một đời sinh mệnh của cả hành tinh đều đang dùng hai chân để phát điện, sau đó họ chỉ có thể chiếm dụng một lượng điện năng nhỏ, phần lớn điện năng được truyền đến phi thuyền.

Cực hạn của sự bóc lột, ngay cả nền văn minh vi mô cũng trở thành nô lệ.

Ngươi rất có mắt nhìn, cục pin này quả thực là tác phẩm đắc ý của ta.

Chưa nói đến việc làm thế nào để truyền điện từ nền văn minh vi mô ra ngoài, chỉ riêng việc lừa gạt họ cả đời coi việc phát điện là mục tiêu cuộc sống đã là một công việc có độ khó cao.

Thụy Khắc thông qua việc giả vờ mình là khách đến từ nền văn minh cao cấp để lừa gạt họ, khiến họ cam tâm tình nguyện làm nô lệ cả đời, hơn nữa còn phải cảm ơn Thụy Khắc, vì Thụy Khắc đã mang đến kỹ thuật.

Nhưng thực tế không phải Thụy Khắc nuôi sống nền văn minh vi mô, mà là nền văn minh vi mô cung cấp năng lượng cho Thụy Khắc đi khắp nơi mạo hiểm.

Phi thuyền rất quan trọng, nhiều lúc Thụy Khắc thích uống rượu lái xe hơn.

Mặc dù súng không gian có thể đưa lão đến bất cứ đâu, nhưng lão thích cảm giác lái xe, dù sao lái xe cũng là một kỹ năng cơ bản của con người hiện đại.

Uống rượu lái xe càng là việc Thụy Khắc thích làm nhất, uống say rồi thì làm một chuyến du hành nói đi là đi.

Ngoài động cơ, vũ trang trên phi thuyền càng khiến Đỗ Lan phải tròn mắt kinh ngạc, chiếc đĩa bay nhỏ bé nhưng ngũ tạng đầy đủ, sức sát thương còn hơn cả một đội quân: Toàn là vũ khí sát thương, vũ khí điện, vũ khí thăng hoa, vũ khí động năng.

Môi trường khác nhau, đối thủ khác nhau, sử dụng vũ khí khác nhau, ngươi biết đấy, trong vũ trụ luôn có đủ loại đối thủ.

Thụy Khắc uống một ngụm rượu nói: Xem ra ngươi cũng là người trong nghề, ngươi cũng là nhà khoa học.

Đỗ Lan cho biết mình quả thực là nhà khoa học: Thực ra tôi cũng thường dùng một số linh kiện để phát minh sáng tạo.

Đỗ Lan tuy không phải thiên tài nhưng hắn có thầy là thiên tài, còn có những trải nghiệm thần kỳ.

Hắn từng quen biết hai nhà khoa học thiên tài không thua kém Thụy Khắc trong tộc rồng, cũng giỏi dùng những linh kiện có sẵn để phát minh ra những thứ kỳ quái.

Thụy Khắc có thể dùng thùng rác và những thứ có sẵn trong gara để lắp ráp một chiếc phi thuyền du hành vũ trụ, Đỗ Lan thực ra cũng làm được: Hay là thế này, tôi cũng chế tạo một chiếc phi thuyền vũ trụ.

Nói xong Đỗ Lan liếc nhìn Địch Ny Toa.

Địch Ny Toa có một cảm giác không lành, cô phát hiện Đỗ Lan lại sắp giở trò quái đản.

Đỗ Lan thay một bộ quần áo, áo choàng trắng của nhà khoa học giống hệt Thụy Khắc, sau đó tóc cũng trở nên rối bù như Einstein, rồi bắt đầu cải tạo.

Thụy Khắc không thích màn bắt chước của Đỗ Lan, nhưng lão cũng muốn xem Đỗ Lan có thể nói được làm được không.

Đương nhiên là có thể, Đỗ Lan bắt đầu.

Đầu tiên là chuẩn bị công cụ của mình, Thụy Khắc nhìn mà trợn tròn mắt, không ngờ Đỗ Lan lại có nhiều đồ tốt như vậy.

Đối với nhà khoa học mà nói, công cụ chính là sinh mệnh thứ hai của họ.

Thụy Khắc có công cụ vạn biến tự chế, còn công cụ của Đỗ Lan thì càng lợi hại hơn, dung hợp tất cả các thế kỷ mà hắn đã trải qua, thậm chí có thể tiến hành vi thao tác ở cấp độ thứ nguyên.

Bây giờ bắt đầu thôi.

Đỗ Lan nhấn nút trên công cụ, trong nháy mắt, cả khu dân cư đều bị phân giải ra, mỗi người trở thành tế bào, mỗi vật thể biến thành nguyên tố.

Đây là công cụ gì.

Thụy Khắc nhìn môi trường xung quanh bị giải phẫu, kinh ngạc hét lên, bởi vì loại công cụ biến tổng thể thành bộ phận này quá khoa trương: Là tiến hành phân tích cấp độ thứ nguyên đối với không gian xung quanh, là chúng ta đã lên đến một thứ nguyên cao hơn để nhìn xuống ba chiều, cho nên mọi thứ trong ba chiều giống như những mảnh ghép lego.

Bây giờ chỉ cần tìm được nguyên liệu mình cần là có thể chế tạo ra bất cứ thứ gì.

Không hổ là nhà khoa học vĩ đại nhất của nhân loại, đây quả thực là tua vít thứ nguyên, có thể cho phép chúng ta gia công vật chất ba chiều từ góc độ thứ nguyên.

Đỗ Lan nói: Tiếp theo là hoàn thành bản thiết kế.

Đỗ Lan lấy ra một cây bút.

Thụy Khắc càng thêm ghen tị: Đây là đạo cụ chỉnh sửa trường hấp dẫn.

Dù đã mạo hiểm trong vũ trụ, chứng kiến đủ loại khoa kỹ, thậm chí trong đầu mình cũng nảy ra đủ loại hắc khoa kỹ, nhưng vẫn không thể hiểu được loại chỉnh sửa trường hấp dẫn có thể khống chế này.

Dùng cây bút này vẽ xong bản thiết kế, vật chất trong thứ nguyên sẽ tự động tập hợp lại biến thành thành phẩm.

Ngươi biết không, ngươi đang gian lận đấy, những kỹ thuật này của ngươi thật không thể tưởng tượng nổi.

Thụy Khắc thừa nhận Đỗ Lan có rất nhiều đồ tốt.

Đỗ Lan không nói một lời, chấm chỗ này, vẽ chỗ kia, rất nhanh một chiếc phi thuyền đã hiện ra đường nét: Bắt đầu.

Toàn bộ không gian khu dân cư xuất hiện những con đom đóm, đây đều là vật chất bị cây bút chỉnh sửa trường hấp dẫn hút tới, cuối cùng lắp ráp thành một siêu phi thuyền đầy cảm giác công nghệ.

Tắt tua vít thứ nguyên, Đỗ Lan hài lòng nhìn tác phẩm của mình, rất hoa lệ, rất phù hợp với phong cách trước nay của Đỗ Lan: Công năng tuy không đầy đủ bằng phi thuyền của ông, nhưng động lực mạnh mẽ, hơn nữa vũ khí cũng dựa vào sức tưởng tượng để khống chế, chỉ cần ý chí kiên định, sức phá hoại của vũ khí sẽ tăng lên vô hạn.

Thụy Khắc im lặng.

Thành thật mà nói, lão luôn cho rằng mình là người thông minh nhất vũ trụ, vì lão đã phát minh ra rất nhiều thứ, ngay cả Thượng Đế lão cũng không thèm để vào mắt.

Chương 2085

Nhưng bây giờ lão phát hiện kỹ thuật là vô bờ, kỹ thuật của Đỗ Lan càng khó tin hơn.

Đương nhiên lão vẫn sẽ không thừa nhận Đỗ Lan mạnh hơn mình: Không tệ, nhưng thẩm mỹ thì tệ hại.

Lão sẽ tìm mọi cách để công kích những điểm nhỏ của người khác, dù sao lão tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình thất bại thảm hại, thậm chí có lúc còn ghi hận trong lòng tìm cách trả thù, lòng dạ của lão chính là hẹp hòi như vậy.

Giao lưu với nhau, cùng nhau trưởng thành, tôi cũng cảm thấy thẩm mỹ của mình quá chiều theo số đông.

Đỗ Lan nói.

Thứ đạo đức giả đáng ghét, tên nhà ngươi thật đáng ghét, bây giờ mau rời khỏi gara của ta, ta không muốn nói chuyện với ngươi nữa.

Thụy Khắc bây giờ cần bình tĩnh lại, sau đó chế tạo một công cụ vượt qua Đỗ Lan, lão chắc chắn có thể làm được.

Địch Ny Toa nhìn Đỗ Lan: Quá đáng rồi, anh đây không phải là đang bắt nạt người già sao.

Bây giờ cô không còn cảm thấy Thụy Khắc là kẻ giết người nữa, chỉ thấy đối phương là một ông già đáng thương.

Thụy Khắc quả thực rất đáng thương, vì lão quá thông minh lại quá ngốc nghếch.

Thông minh là nói lão có thể phát minh ra đủ loại hắc khoa kỹ, ngốc nghếch là lão hoàn toàn không thể xử lý tình cảm.

Tôi có thể cảm nhận được lão đã trải qua rất nhiều chuyện đáng sợ.

Địch Ny Toa nói: Thụy Khắc này còn đau khổ hơn người trước, luôn miệng nói ta rất đau khổ.

Em nghe hiểu được ngôn ngữ ngoài hành tinh mà lão nói à.

Địch Ny Toa gật đầu: Em đã học được phần lớn ngôn ngữ ngoài hành tinh trong vũ trụ này.

Lão già này muốn có gia đình, nhưng lại sợ gia đình.

Nỗi đau của lão là thật, đương nhiên sự điên cuồng của lão cũng là thật.

Thụy Khắc luôn dùng ngôn ngữ ngoài hành tinh mà gia đình không hiểu để nói ta rất đau khổ.

Thụy Khắc C137 luôn cho rằng mình là Thụy Khắc chân thật nhất, những gì lão trải qua đều là thật, lão đã trải qua quá nhiều, mất đi quá nhiều, nỗi đau này không chỉ bắt nguồn từ ký ức và kinh nghiệm, mà đã trở thành một thói quen.

Tuy Thụy Khắc của vũ trụ C137 rất lợi hại, nhưng lão quả thực đáng được đồng tình.

Đỗ Lan nói với Địch Ny Toa: Vậy em phải dạy anh học ngoại ngữ đấy.

Anh nghiêm túc một chút đi.

Đỗ Lan nhún vai: Mỗi người mỗi khác, có người nắm giữ hắc khoa kỹ có thể sống sung sướng thoải mái, dù mỗi lần đều bị kỹ thuật chưa hoàn thiện hại cho thê thảm vẫn lạc quan.

Có người lại dù có bản lĩnh thông thiên cũng không thoát ra được quá khứ, vĩnh viễn cô độc.

Cô độc là khí chất của Thụy Khắc, chúng ta không giúp được đâu.

Thụy Khắc tự mình không nghĩ thông, người khác nói gì cũng vô dụng.

Vũ trụ rất lớn, Thụy Khắc của mỗi vũ trụ đều là nhà khoa học rất lợi hại, chỉ là không phải Thụy Khắc của vũ trụ nào cũng cô độc.

Duy chỉ có Thụy Khắc của vũ trụ C137 rất cô độc, rất đau khổ, cho nên Thụy Khắc của vũ trụ C137 cho rằng mình mới là Thụy Khắc chân thật nhất, còn các bản thể khác trong các vũ trụ khác đều là những kẻ bắt chước vụng về.

Đương nhiên, dù là Thụy Khắc ở vũ trụ nào cũng có thể phát minh ra súng không gian, điều này đủ để chứng minh sự vĩ đại của lão.

Mà mỗi Thụy Khắc đều có một Mạc Đế của riêng mình, bởi vì Thụy Khắc của mỗi vũ trụ đều là mục tiêu bị các thế lực chủ lưu truy nã.

Phần lớn các vũ trụ đều có Liên Bang Ngân Hà, đó là tổ chức liên hợp lớn nhất quản lý trật tự vũ trụ.

Mà tài trí thông minh của Thụy Khắc đã làm lung lay sự thống trị của Liên Bang Ngân Hà, vì Thụy Khắc không ngừng khiêu chiến luật pháp của liên bang.

Vì vậy để bắt được Thụy Khắc, Liên Bang Ngân Hà còn đặc biệt phát triển thiết bị dò tìm tín hiệu não của Thụy Khắc.

Cho nên Thụy Khắc phải mang theo cháu trai của mình, dùng tín hiệu não của người phàm Mạc Đế để che giấu tín hiệu não thiên tài của mình.

Tất cả các Thụy Khắc đi cùng Mạc Đế là cấu hình tiêu chuẩn, khi mạo hiểm sẽ không sợ bị Liên Bang Ngân Hà bắt được.

Nhưng bây giờ lại xuất hiện một vấn đề, một tập đoàn tội phạm đang xuyên qua các vũ trụ song song khác nhau để bắt Mạc Đế.

Hành vi như vậy đã uy hiếp nghiêm trọng đến sự an toàn của các Thụy Khắc trong các vũ trụ khác nhau, vì vậy Hội đồng Thụy Khắc đã ra tay.

Hội đồng Thụy Khắc, là tổ chức do các Thụy Khắc từ các vũ trụ khác nhau tập hợp lại thành lập, mục đích chủ yếu là để đảm bảo các Thụy Khắc ở các vũ trụ khác nhau có thể mạo hiểm thuận lợi, cũng như đối kháng sự bức hại của Liên Bang Ngân Hà.

Nhưng Thụy Khắc của vũ trụ C137 lại vô cùng coi thường hoạt động tập thể này, lão cho rằng hội đồng này căn bản không có ý nghĩa tồn tại, thiên tài không cần phải tụ tập thành bầy, chỉ có những thiên tài giả mạo mới tụ tập với nhau.

Bây giờ một lượng lớn Mạc Đế mất tích, Thụy Khắc C137 không hòa đồng chính là nghi phạm đầu tiên.

Nhưng Thụy Khắc C137 là ai.

Lão tự xưng là Thụy Khắc chân thật nhất, tự nhiên sẽ không bó tay chịu trói.

Ngay khoảnh khắc đội trị an của hội đồng xuất hiện, lão đã phản kích, và mang theo cháu trai mình bỏ trốn.

Tình tiết này quen thật, kẻ bên lề không hòa đồng luôn là chính nghĩa, còn tập thể có tổ chức luôn là phe áp bức và phản diện.

Phim bom tấn của Mỹ đều diễn như vậy, cuối cùng chắc chắn là kẻ bên lề thông qua nỗ lực của mình để rửa sạch tội danh, vả mặt tập thể một cách tàn nhẫn, để khán giả biết rằng tổ chức và quy tắc chỉ làm lu mờ đi linh tính của thiên tài, hoàn toàn không có lợi cho sự phát triển của nhân tính.

Những bộ phim bom tấn của đế quốc Mỹ mà Đỗ Lan xem đều diễn như vậy, đều là anh hùng đơn độc đối kháng với các tổ chức tập thể, cá nhân luôn là chính nghĩa, còn tập thể luôn là tà ác và ngu xuẩn, và tuyệt đối không thể tin tưởng tập thể.

Thụy Khắc C137 cứ nghĩ mình là người đặc biệt nhất, nhưng thực ra lão lại là người theo khuôn mẫu nhất, hành vi của lão đều đã xuất hiện trong phim bom tấn, giá trị quan của lão cũng là do có kẻ cố tình nhồi nhét cho lão.

Nhiều Thụy Khắc trong hội đồng ở lại nhà này để canh gác, phòng trường hợp Thụy Khắc C137 quay lại tấn công.

Đối với việc đột nhiên xuất hiện nhiều người cha và cha vợ, vợ chồng chủ nhà tỏ ra rất bình tĩnh, thậm chí là quá bình tĩnh.

Bối Ti tin rằng cha mình vô tội, cô chỉ tin cha mình, nhưng cô không biết người cha vừa bỏ trốn thực ra là người từ vũ trụ C137 mạo danh.

Thế giới này có quá nhiều chuyện nghĩ kỹ mà kinh.

Bối Ti vì tin một người cha giả, mà trừng mắt giận dữ với những người cha từ vũ trụ khác.

Đương nhiên việc cô có thể chấp nhận sự tồn tại của đa vũ trụ cũng thực sự lợi hại, khả năng tiếp thu bùng nổ.

Người bình thường làm sao có thể nhanh chóng chấp nhận hiện thực cùng chung sống một nhà với nhiều người cha từ các vũ trụ khác như vậy.

Hội đồng các Thụy Khắc ra vẻ cảnh sát an ninh, lúc nhàm chán còn đánh bài, giống hệt như các tập thể vô dụng trong phim, ngoài đánh bài uống trà ra thì chẳng làm được gì.

Dường như đang muốn nói rằng một khi các thiên tài Thụy Khắc tụ tập lại với nhau cũng sẽ trở thành những kẻ tầm thường, không còn bất kỳ ý tưởng thiên tài nào nữa.

Đỗ Lan cũng không cảm nhận được chút điểm sáng nào từ các thành viên hội đồng, họ giống hệt những công chức bình thường, chỉ sống qua ngày.

Thụy Khắc C137 tự nhiên giống như nhân vật nam chính trong phim bom tấn, dẫn Mạc Đế đi tìm sự thật, đi cứu những Mạc Đế bị bắt.

Những người bị bắt không chỉ có Mạc Đế, mà còn có một lượng lớn Thụy Khắc, những Thụy Khắc này bị trói vào tường ngoài của các tòa nhà, chịu đủ loại tra tấn.

Rõ ràng là có một kẻ xấu vô cùng tà ác đang gây chuyện.

Các ông đều là Thụy Khắc, tại sao không tự mình đi bắt Thụy Khắc C137.

Đỗ Lan cũng không có chuyện gì làm, bèn bắt chuyện với các Thụy Khắc.

Hội đồng có quy tắc của mình, mỗi Thụy Khắc đều có chức trách của mình, chúng tôi không phụ trách truy bắt, đây chính là hệ thống quan liêu.

Thụy Khắc đang uống trà nói: Anh xem Thụy Khắc đầu nấm đằng kia, lão ta là một tên ngốc, nhưng chính vì có hội đồng, lão mới có thể sống đến bây giờ.

Thụy Khắc đầu nấm này thực ra cũng không ngốc, chỉ ở mức độ người bình thường, ngược lại thiếu đi sự ngông cuồng và khắc nghiệt của Thụy Khắc, mà lại có thêm chút ấm áp.

Kiệt Thụy, người luôn ghét cha vợ, lại rất thích trò chuyện với Thụy Khắc đầu nấm.

Đúng là một ngàn đa vũ trụ thì có một ngàn Thụy Khắc, có thiên tài thì cũng có người bình thường.

Nhưng tại hội đồng Thụy Khắc quy tụ các thiên tài, Thụy Khắc có trí thông minh bình thường tự nhiên sẽ bị kỳ thị.

Mặc dù những Thụy Khắc thiên tài kia cũng chỉ làm việc theo quy định, nhưng không thể che giấu được cảm giác ưu việt về trí tuệ của mình.

Quả thực chỉ có Thụy Khắc mới có thể chịu đựng được Thụy Khắc, đổi lại là người khác mà ngày nào cũng ở cùng một đám Thụy Khắc chắc chắn sẽ phát điên.

Bởi vì tuân thủ quy tắc nên không cần dùng đến trí tuệ của mình, đây có được coi là tự cam chịu sa đọa không.

Đỗ Lan nói theo tư duy của Thụy Khắc C137.

Bản thân Hội đồng Thụy Khắc chính là sản phẩm trí tuệ của Thụy Khắc, là pháo đài được tạo ra bằng trí tuệ của mọi người.

Ví dụ như bây giờ xảy ra sự kiện an ninh liên quan đến nhiều vũ trụ, thì cần hội đồng đến thống nhất chỉ huy, chỉ dựa vào một Thụy Khắc căn bản không làm được gì.

Đỗ Lan cũng không muốn phàn nàn, cuối cùng chẳng phải cũng giống như phim thương mại, vẫn là Thụy Khắc C137 một mình một ngựa giải quyết vấn đề, hội đồng thì giống như cảnh sát đến muộn trong thế giới trinh thám, chỉ phụ trách dọn dẹp mớ hỗn độn.

Nhưng Đỗ Lan biết đây là biểu hiện của tư tưởng đế quốc Mỹ, chính là muốn đặt cá nhân và tập thể đối lập nhau.

Dù sao cá nhân chỉ cần chịu trách nhiệm với Thượng Đế, không cần chịu trách nhiệm với bất kỳ tổ chức nào.

Theo quan điểm của Đỗ Lan, cá nhân và tập thể hoàn toàn có thể cùng nhau nỗ lực vì một mục tiêu.

Chương 2086

Còn những câu như chính phủ nên sợ người dân, người dân không nên sợ chính phủ, chỉ khi ra vẻ Đỗ Lan mới nói ra, vì nó thực sự rất có tính kích động.

Nhưng quốc gia quốc gia, có quốc mới có gia, không có một tập thể mạnh mẽ, cá nhân căn bản không có chút sức mạnh nào.

Đây cũng là lý do tại sao người đế quốc Mỹ đều phải dán nhãn cho mình, nào là cộng đồng cầu vồng, nào là nhóm nhận dạng giới tính, nào là hội yêu chó, nào là nhóm bảo vệ môi trường.

Rõ ràng mỗi cá nhân đều thông qua việc dán nhãn để hòa nhập vào các nhóm nhỏ nhằm thu được lợi ích ngắn hạn, nhưng lại phản đối tập thể, thật là mâu thuẫn đến cực điểm.

Thực ra hội đồng hoàn toàn có thể thể hiện tích cực hơn, chính diện hơn, đáng tiếc các Thụy Khắc rõ ràng đều không có tầm nhìn xa, cũng không có lý tưởng vì dân chúng, cho nên hội đồng không có mục tiêu lớn lao nào, tự nhiên rất nhanh sẽ hủ bại sa đọa.

Không cần nghi ngờ trí thông minh của Thụy Khắc, tuyệt đối cao hơn cả Einstein.

Dù sao Einstein chỉ đề xuất thuyết tương đối, còn Thụy Khắc phát minh ra súng không gian, có thể đi đến các vũ trụ song song.

Qua gần ba mươi năm học tập và mạo hiểm, kiến thức và kỹ thuật mà lão nắm giữ đã là số một vũ trụ.

Nhưng khi nhiều Thụy Khắc thành lập nên một hội đồng xuyên đa vũ trụ, khi các Thụy Khắc đều tuân thủ quy tắc, biểu hiện của hội đồng lại khiến người ta vô cùng thất vọng.

Các quy tắc đã xóa bỏ đi tài trí thông minh của Thụy Khắc, Thụy Khắc cũng từ thiên tài biến thành những người bình thường tầm thường, bị chế độ bóp nghẹt.

Thụy Khắc C137 đã không chỉ một lần phản đối việc cháu trai mình đi học và sinh hoạt theo cách của người bình thường, lão cho rằng đi học là việc ngu ngốc nhất.

Vì vậy lão chưa bao giờ để cháu trai yên tâm đi học và làm bài tập, thậm chí rõ ràng có khả năng giúp cháu trai phụ đạo bài tập để nâng cao thành tích, nhưng lão không làm, thà đi chơi Inception, lẻn vào não của giáo viên cháu trai để cấy ghép tư tưởng cho cháu trai đạt thành tích xuất sắc, để cháu trai không cần đi học cũng có thể được điểm cao.

Thụy Khắc C137 coi thường mọi quy tắc cũ kỹ của xã hội, vì vậy đối với một tổ chức như hội đồng được thành lập theo thể chế xã hội của người phàm, lão hoàn toàn xem thường.

Mà sự thật dường như cũng như C137 dự đoán, cả hội đồng có thể nói là vô cùng tầm thường, căn bản không thể hiện được chút ánh sáng trí tuệ nào.

Nhưng Đỗ Lan không cho rằng hội đồng là không thể chấp nhận được.

Mục đích ban đầu khi thành lập hội đồng là để đối kháng với Liên minh Ngân hà, bảo vệ cho các chuyến phiêu lưu của Thụy Khắc và Mạc Đế được thuận lợi.

Chỉ là mục tiêu này quá đơn giản, cũng quá dễ thực hiện.

Khi mục tiêu được thực hiện, mà lại không có mục tiêu lớn lao hơn, hội đồng sẽ thoái bộ.

Nếu tổ chức này có một cương lĩnh mạnh mẽ và một mục tiêu vĩ đại hơn, tự nhiên sẽ khác.

Đáng tiếc dù là các Thụy Khắc ở các vũ trụ khác, hay là Thụy Khắc C137 đều không nhìn thấy điểm này, bởi vì môi trường trưởng thành của họ đã định sẵn họ không nhận thức được một tổ chức cần gì.

Quốc gia nơi họ sống không cho phép dân thường đoàn kết lại để nỗ lực vì một mục tiêu vĩ đại.

Đế quốc Mỹ dạy họ rằng lợi ích cá nhân của mỗi người là quan trọng nhất, tuyệt đối không được đoàn kết lại.

Đồng thời, đế quốc Mỹ còn phân chia xã hội thành các nhóm khác nhau, dán lên những nhãn mác khác nhau, để các nhóm khác nhau đấu tranh với nhau.

Sự phân loại xã hội trước đây là mô hình kim tự tháp, mỗi tầng đại diện cho các giai cấp khác nhau.

Giai cấp thiểu số đứng trên đỉnh kim tự tháp tự nhiên sẽ sợ hãi một lượng lớn dân thường ở dưới kim tự tháp nhìn chằm chằm vào đỉnh, hoặc là trèo lên, bởi vì một khi những người ở dưới trèo lên, địa vị của những người ở trên sẽ không còn được bảo đảm.

Vì vậy, phương pháp tốt nhất là để những người ở đáy kim tự tháp nội đấu không ngừng, nhồi nhét cho họ những khái niệm khác nhau.

Phổ biến nhất chính là chủ nghĩa chủng tộc, chiêu này trong thời kỳ thuộc địa đã vô cùng hiệu quả.

Khi một số ít thực dân đến một nơi mới có nhiều người bản địa, họ đương nhiên sẽ lo lắng mình bị những người bản địa đoàn kết lại đuổi đi, vì vậy họ đã nhân tạo ra các chủng tộc khác nhau cho người bản địa.

Thực ra, người bản địa vốn cùng chung một gốc rễ, nhưng điều này rõ ràng không phải là điều mà thực dân mong muốn.

Thế là, dựa vào tình hình kinh tế hoặc nơi ở của người bản địa, họ đã cưỡng ép chia rẽ những người bản địa cùng gốc rễ thành các dân tộc khác nhau, sau đó lôi kéo một phe để đánh một phe, lợi dụng chủ nghĩa chủng tộc để kiểm soát toàn bộ thuộc địa.

Điều này đã được thử và luôn thành công.

Đương nhiên, sau này chủ nghĩa dân tộc ở các nơi trỗi dậy, làn sóng chống thực dân dâng cao.

Đáng tiếc, mặc dù đã đuổi được thực dân đi, nhưng giữa các dân tộc bị cưỡng ép phân chia vẫn liên tục xảy ra nội chiến, có thể nói là tai họa vô cùng.

Sau khi thực dân trở về quê hương, đối mặt với dân chúng trong nước của mình, họ cũng bắt đầu sợ hãi.

Thế là, họ bắt đầu dùng các phương pháp khác để chia rẽ dân chúng, nào là đồng tính luyến ái, nhận dạng giới tính, nữ quyền, người da màu.

Họ chia dân chúng thành các nhóm khác nhau.

Rõ ràng những người dân này đều thuộc cùng một giai cấp, rõ ràng những người dân này chỉ có một kẻ thù duy nhất, đó là kẻ thù giai cấp đang tác oai tác quái trên đầu họ.

Nhưng vì dân chúng bị chia rẽ thành các nhóm khác nhau, và mỗi nhóm dân chúng đều cho rằng mình mới là nhóm yếu thế nhất, nên họ nên nhận được nhiều lợi ích hơn.

Thực ra, những lợi ích mà họ đấu tranh vốn dĩ là những gì mỗi người dân đều đáng được hưởng.

Nhưng mỗi nhóm đều cho rằng những lợi ích này chỉ thuộc về nhóm của mình, vì mình là nhóm yếu thế, còn người khác thì không.

Nếu nói rằng ban đầu tầng trên của kim tự tháp cần phải chi mười phần tài nguyên để làm hài lòng những người ở tầng dưới, thì bây giờ họ chỉ cần chi một phần tài nguyên là đủ.

Bởi vì thông tin của dân chúng ở tầng dưới không minh bạch, mỗi người tự lo cho mình, thiển cận, chỉ nghĩ đến lợi ích của bản thân, vì một phần tài nguyên mà có thể tranh giành đến đầu rơi máu chảy, đừng nói đến đoàn kết, không đâm sau lưng đã là lịch sự lắm rồi.

Các Thụy Khắc lớn lên trong một quốc gia thực dân lâu đời như vậy.

Mặc dù Thụy Khắc được coi là tầng lớp trung lưu, nhưng giáo dục mà họ nhận được, môi trường trưởng thành của họ là như vậy.

Vì vậy, dù thông minh như lão cũng không cảm thấy hệ tư tưởng bị nhồi nhét có vấn đề gì, cũng chỉ biết đến các nhóm nhỏ, không biết đoàn kết tất cả những người bạn có thể đoàn kết.

Thực ra các ông hoàn toàn có thể thử quay về vũ trụ của mình.

Đỗ Lan xúi giục Thụy Khắc trước mặt, bảo lão quay về thay đổi hệ tư tưởng, thử đoàn kết những người ở đáy kim tự tháp.

Ý tưởng của anh còn đáng sợ hơn cả gã ria mép nhỏ kia.

Thụy Khắc tuy thông minh, nhưng tam quan của lão vẫn là tư duy điển hình của đế quốc Mỹ.

Đỗ Lan cảm thấy hoàn toàn có thể thử một lần.

Đương nhiên, nếu Thụy Khắc thực sự làm được, thì kết cục có thể là bị ám sát.

Bởi vì những người thực sự có thể đoàn kết những người ở đáy kim tự tháp đều không có kết cục tốt đẹp, đều chỉ có một con đường chết.

Những người ở tầng trên của kim tự tháp tuyệt đối không muốn thấy có người đoàn kết tất cả những người ở tầng dưới lại với nhau, điều đó quá đáng sợ.

Giống như hoàng đế không muốn thấy các quan viên kết bè kết phái vậy, chỉ khi các quan viên đấu đá lẫn nhau, hoàng đế mới có thể yên tâm.

Hoàng đế không quan tâm dân chúng có bị thiệt hại vì các quan viên đấu đá hay không, ông ta chỉ quan tâm đến địa vị thống trị của mình, quan viên đấu đá càng lợi hại, hoàng đế càng yên tâm.

C137 chưa bao giờ nghĩ rằng nếu các Thụy Khắc có một mục tiêu vĩ đại, hội đồng có thể bùng phát sức mạnh lớn đến mức nào, có lẽ có thể trở thành tổ chức mạnh nhất thống trị các chiều không gian khác nhau, quản lý các thời gian khác nhau, có thể bảo vệ chính nghĩa, trừ gian diệt bạo.

Đáng tiếc, C137 chỉ cho rằng đoàn kết là lựa chọn của những kẻ bất tài, là xiềng xích của xã hội, chưa bao giờ nghi ngờ rằng hệ tư tưởng của mình cũng là do có người cố tình nhồi nhét cho lão.

Có thể có người sẽ nói rằng hệ tư tưởng của Đỗ Lan chẳng phải cũng do người khác nhồi nhét sao, Đỗ Lan có tư cách gì nói Thụy Khắc làm sai.

Dựa vào đâu Đỗ Lan nói xã hội là kim tự tháp phân tầng trên dưới thì phải là phân tầng trên dưới.

Người ta muốn phân ngang, Đỗ Lan cũng không quản được.

Đỗ Lan cũng chỉ có thể nói rằng hệ tư tưởng của hắn đương nhiên cũng là do người khác nhồi nhét, nhưng hắn nắm vững phép biện chứng khoa học khách quan, đây chính là thần khí thần cản giết thần, phật cản giết phật.

Nhà khoa học không có nghĩa là đã nắm vững phép biện chứng khoa học, Thụy Khắc chính là như vậy.

Lão rất mạnh, nhưng nhận thức của lão về sự vật lại là một mớ hỗn độn, nếu không cũng sẽ không bị mối quan hệ gia đình làm cho đau đầu, cũng sẽ không suốt ngày kêu la ta rất đau khổ.

Chương 2087

Nếu lão nắm vững phép biện chứng khoa học, sẽ biết rằng chỉ có một con đường có thể cứu thế giới, có thể cứu chính mình, đó là một con đường được gọi là con đường của bóng ma.

Nhiều Thụy Khắc canh gác tại nhà của Kiệt Thụy, Kiệt Thụy còn phải phục vụ họ ăn uống.

Dù sao những người này đều là cha vợ từ các vũ trụ khác đến, không ngại xa xôi.

Phải nói rằng Kiệt Thụy thật sự không dễ dàng gì, nhà cũng không có mỏ, làm sao chịu nổi sự dày vò như vậy.

Còn những thành viên hội đồng này lại chẳng hề vội vàng, dù sao mỗi người đều có trách nhiệm của mình, họ chỉ cần giữ vững hậu phương của C137 là được, còn những việc khác tự nhiên có người khác làm.

Nhưng thực tế, trong các bộ phim bom tấn, ngoài nhân vật chính ra, những người khác đều không làm việc chính sự.

Bây giờ C137 một mình dẫn cháu trai mình vào hang cọp, họ gần như đã tìm ra kẻ chủ mưu mà hội đồng vẫn đang tìm kiếm trong thời gian ngắn nhất.

Hiệu suất của một người cao hơn nhiều so với một nhóm người.

Vô số Thụy Khắc bị bắt và trói vào tường ngoài của các tòa nhà, chịu sự tra tấn của các cánh tay máy, trong khi tất cả Mạc Đế đều bị bắt và giam chung trong một môi trường kín.

Mặc dù không có nguy hiểm đến tính mạng nhưng cũng không có cách nào thoát ra.

Khi Mạc Đế và Thụy Khắc bị tách ra, những thiếu niên này dường như mất đi trụ cột, không có cách nào cả.

Mạc Đế C137 cũng bị bắt, giam chung với các Mạc Đế khác.

Cậu thấy những Mạc Đế này sau khi không có ông nội bên cạnh thì giống như một đám trẻ con chưa lớn, hoang mang lo sợ, không một ai có thể nghĩ ra cách giải quyết.

Thành thật mà nói, khi ở bên cạnh ông nội, Mạc Đế C137 cũng thực sự đã nghi ngờ bản thân.

Dù sao ông nội cũng một mình giải quyết mọi chuyện, bản thân cậu ngoài việc chịu thiệt ra thì chẳng có việc gì làm.

Hơn nữa ông nội cũng đã nói rõ rằng mang theo cháu trai là vì cháu trai là một người phàm, cần dùng sóng não của người phàm để che giấu sóng não thiên tài của ông nội.

Nhưng Mạc Đế C137 khác với các Mạc Đế khác, cậu không tin đây là số phận của mình, cậu muốn thông qua cách của riêng mình để thay đổi tất cả, cậu nhất định cũng có ý nghĩa tồn tại của riêng mình, tuyệt đối không chỉ là một vật trang trí.

Ở đây chúng ta có nhiều Mạc Đế như vậy, chỉ cần chúng ta cùng nhau nỗ lực, chắc chắn có thể trốn thoát ra ngoài.

Tôi biết thân phận của Mạc Đế, chúng ta đều là người bình thường, nhưng chúng ta nên nỗ lực, và bây giờ ông nội cần chúng ta giúp đỡ.

Mạc Đế chân chính.

Những Mạc Đế này rõ ràng cũng là Mạc Đế nhưng lại tin rằng một ngày nào đó sẽ có một Mạc Đế chân chính đến cứu họ.

Thật sự là đã diễn tả sự bình thường của người phàm đến cực

hạn.

Nếu không có một người tiên phong, thì các Mạc Đế sẽ không bao giờ có sự thay đổi.

Mạc Đế và Thụy Khắc của vũ trụ C137 đều quá đặc biệt, một người tin vào những điều mà tất cả mọi người không tin, một người không tin vào những điều mà tất cả mọi người đều tin.

Ông nội cảm thấy câu đông người sức mạnh lớn chỉ là một trò cười, ông một mình khuấy đảo vũ trụ, căn bản không cần bất kỳ sự giúp đỡ nào.

Còn Mạc Đế lại biết rằng sức mạnh của một mình mình là có hạn, nhưng khi nhiều Mạc Đế đoàn kết lại với nhau, thì chắc chắn sẽ có cách giành được tự do.

Nên để cho họ thấy sức mạnh của quân đội Mạc Đế.

Vì vậy Mạc Đế đã đứng lên kêu gọi trong tù, hô hào mọi người đoàn kết, Mạc Đế cũng có câu chuyện của Mạc Đế, không chỉ là vật phụ thuộc của ông nội.

Bây giờ ông nội cần giúp đỡ, họ nên xông ra ngoài.

Mạc Đế chân chính.

Nhiều Mạc Đế đều quỳ xuống, cũng không biết trong nhà tù này đã xảy ra chuyện gì, dù sao trong số họ có một lời đồn, đó là một ngày nào đó sẽ có một Mạc Đế chân chính xuất hiện, dẫn dắt họ phản kháng.

Bây giờ lời tiên tri đã thành sự thật, Mạc Đế chân chính đã xuất hiện, tiếng kèn phản kháng nên được thổi lên.

Đây là trùng hợp hay là tất yếu.

Đỗ Lan thông qua kính thứ nguyên quan sát chuyến phiêu lưu của ông cháu nhà C137: Em thấy thế nào.

Địch Ny Toa suy nghĩ một lát: Mạc Đế C137 hy vọng thông qua sức mạnh của mọi người để phản kháng, quả thực không sai.

Nhưng số lượng Mạc Đế trong tù cũng không phải ngay từ đầu đã nhiều như vậy, cũng là từ ít tích thành nhiều.

Mà lúc ban đầu, số lượng chắc chắn không đủ để phát động một cuộc nổi loạn.

Vì vậy, việc đưa ra Mạc Đế chân chính sẽ đến cứu họ, cho họ một hy vọng để sống tiếp cũng là hợp tình hợp lý.

Nếu không có niềm tin này, không bám vào Mạc Đế chân chính như một cọng rơm cứu mạng, những Mạc Đế đầu tiên có lẽ đã sớm từ bỏ sự sống.

Chỉ có thể nói rằng sự sống sẽ tự tìm ra lối thoát, dù là thiếu niên yếu đuối cũng sẽ theo bản năng tìm kiếm cách thức phù hợp nhất để sống sót.

Còn việc Mạc Đế C137 trở thành Mạc Đế chân chính, e rằng là một sự trùng hợp.

Mạc Đế chân chính chắc chắn sẽ xuất hiện, nhưng ai sẽ trở thành Mạc Đế chân chính lại là ngẫu nhiên.

Lượng biến dẫn đến chất biến, đây chính là kết luận của Địch Ny Toa, có ngẫu nhiên cũng có tất yếu.

Đỗ Lan rất đồng ý với phân tích của Địch Ny Toa, Mạc Đế C137 cũng là điển hình của việc ăn sáu cái bánh bao mới no, rồi cho rằng năm cái bánh bao trước không cần ăn.

Giống như ông nội của cậu ta, có những khiếm khuyết nhân cách khá rõ ràng.

Có chút kỳ lạ, mục đích bắt Mạc Đế và Thụy Khắc là gì.

Tại sao lại tra tấn Thụy Khắc đến chết đi sống lại, mà chỉ giam Mạc Đế lại với nhau.

Hơn nữa canh gác cũng không nghiêm ngặt lắm.

Địch Ny Toa cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ, bắt nhiều người như vậy có mục đích gì.

Cứ như thể có người cố tình muốn để Mạc Đế vượt ngục vậy.

Địch Ny Toa suy nghĩ một chút về những gì sẽ xảy ra sau khi chuyện này được giải quyết: Số lượng Mạc Đế tăng mạnh, trong khi số lượng Thụy Khắc giảm đi.

Tôi nghĩ Hội đồng Thụy Khắc sẽ đưa tất cả Mạc Đế về, trước đây một Thụy Khắc một Mạc Đế, nhưng bây giờ lại có thêm rất nhiều Mạc Đế.

Cấu trúc dân số của hội đồng mất cân bằng, e rằng một lượng lớn Thụy Khắc sẽ gây ra các vấn đề khác nhau cho hội đồng.

Đến lúc đó, theo tư duy của quốc gia này, chắc chắn sẽ là bầu cử, và Mạc Đế chiếm đa số dân số chắc chắn sẽ chiếm ưu thế trong cuộc bầu cử.

Khi đó, một Mạc Đế nào đó sẽ trở thành lãnh đạo của Hội đồng Thụy Khắc, cháu trai sẽ cưỡi lên đầu ông nội.

Địch Ny Toa sững sờ, suy đoán này tuy táo bạo, nhưng rất có khả năng chính là hướng phát triển tương lai của hội đồng: Lẽ nào có Mạc Đế không cam tâm chỉ làm vật phụ thuộc của Thụy Khắc, nên mới nghĩ ra âm mưu này.

Một loạt hành vi này cuối cùng chỉ là vì quyền thống trị Hội đồng Thụy Khắc.

Đỗ Lan vỗ tay khen hay, vợ mình quả nhiên thông minh.

Đây chính là một âm mưu, một âm mưu nhắm vào Hội đồng Thụy Khắc.

Việc bắt các Mạc Đế là để duy trì số lượng Thụy Khắc, đồng thời cũng để Thụy Khắc có được thân phận của nhóm yếu thế.

Đến khi Thụy Khắc được hội đồng giải cứu, Mạc Đế đã lên kế hoạch tất cả sẽ nổi bật lên.

Nhưng có thể là Mạc Đế nào.

Các Mạc Đế bị giam đủ loại, mỗi người một vẻ, thực sự rất khó phán đoán ai mới là kẻ chủ mưu.

Điều này thật không dễ phán đoán, dù sao họ cũng không có mặt tại hiện trường, chỉ là xem kịch từ xa: Có cần nhắc nhở hội đồng không.

Không cần, tất cả các Thụy Khắc đều làm việc theo tư duy của đế quốc Mỹ, mà Hội đồng Thụy Khắc càng là một tiểu đế quốc Mỹ.

Các Thụy Khắc giống như những kẻ thực dân, cưỡng ép đưa cháu trai từ vũ trụ ban đầu đến Hội đồng Thụy Khắc, gây ra sự bất mãn của Thụy Khắc cũng rất bình thường.

Mà những bất mãn này bị dùng làm vũ khí để phản lại Thụy Khắc cũng là chuyện thường tình.

Hơn nữa, cậu ta có thể nghĩ ra một kế hoạch khổng lồ như vậy cũng không dễ dàng, e rằng Mạc Đế này sở hữu trí tuệ không thua kém Thụy Khắc.

Thụy Khắc có trí tuệ phát minh sáng tạo, còn Mạc Đế tà ác này có trí tuệ mưu lược siêu phàm.

Tuy là độc kế, nhưng quả thực vô cùng hiệu quả.

Hơn nữa còn lợi dụng khiếm khuyết tính cách của Thụy Khắc, cũng như hệ tư tưởng tiểu đế quốc Mỹ của hội đồng.

Có thể nói là liên hoàn kế, mắt xích này lồng vào mắt xích kia, và đến cuối cùng đã không còn là âm mưu mà là dương mưu.

Bởi vì Thụy Khắc tuy lợi hại, nhưng điều kém nhất chính là dùng kỹ thuật để giải quyết mối quan hệ giữa người với người.

Thụy Khắc không hiểu lòng người.

Chính vì Thụy Khắc không hiểu lòng người, nên Mạc Đế mới có cơ hội lợi dụng, lật đổ Thụy Khắc làm chủ.

Toàn bộ sự việc là một âm mưu.

Mặc dù Đỗ Lan và Địch Ny Toa đã nhìn thấu tất cả, nhưng hội đồng và thậm chí cả Thụy Khắc C137 đều không hề hay biết.

Chương 2088

Họ vẫn cho rằng đây chỉ là một Thụy Khắc tà ác đầu óc mê muội đi khắp nơi gây rối, chỉ muốn chứng minh mình là Thụy Khắc mạnh nhất, nhưng cuối cùng lại bị một đám Mạc Đế xử lý.

Mạc Đế C137 đã kích động tất cả các Mạc Đế xông ra khỏi nhà tù, bất kỳ sinh vật nào cản đường họ đều bị giết.

Một nhóm thiếu niên 14 tuổi đã thể hiện sức sát thương mạnh mẽ, giải quyết không ít kẻ thù.

Đáng tiếc là những Thụy Khắc bị tra tấn trên tường ngoài đều không qua khỏi.

Hội đồng đến muộn, dọn dẹp tàn cục.

Sau khi thảo luận, họ quyết định đưa tất cả các Mạc Đế về hội đồng nuôi dưỡng, vì những Mạc Đế này đã mất đi Thụy Khắc của mình.

Hội đồng cho rằng không nên đưa những đứa cháu đã mất ông nội này trở về vũ trụ ban đầu của chúng.

Đương nhiên, dù muốn cũng không có cách nào.

Bởi vì cháu trai chỉ là vật phụ thuộc của ông nội, cháu trai căn bản không biết mình đến từ vũ trụ nào, vì việc họ đi lạc hoàn toàn không nằm trong kế hoạch.

Nếu Mạc Đế đi lạc, họ sẽ không thể tìm được đường về nhà.

Họ chỉ biết mình là người Trái Đất, nhưng không biết mình là người Trái Đất nào.

Mạc Đế C137 là một trong số ít những Mạc Đế biết mình đến từ vũ trụ nào, nhưng vũ trụ C137 đã bị phá hủy rồi, do chính tay cậu phá hủy, bây giờ cậu cũng không biết mình và ông nội đang ở vũ trụ nào.

Vì vậy, việc đưa họ về nhà cũng không thực tế, hội đồng chỉ có thể đưa tất cả những thiếu niên này về hội đồng để sắp xếp.

Và sự nghi ngờ đối với Thụy Khắc C137 cũng đã được xóa bỏ.

Để xin lỗi, hội đồng đã tặng lão một phiếu giảm giá thay thế Mạc Đế miễn phí.

Bởi vì phiêu lưu là một hoạt động cực kỳ nguy hiểm, cơ thể của Thụy Khắc đã được cải tạo, và dù mặc một thân trang bị thần thánh cũng không thể tránh khỏi bị giết.

Nhưng không sao, ký ức của lão đã được sao chép, chỉ cần dùng kỹ thuật nhân bản là có thể hồi sinh.

Nhưng Mạc Đế rõ ràng không có đãi ngộ này, Thụy Khắc sẽ không cho cháu trai nhiều công nghệ cao như vậy, vì với trí thông minh của cháu trai, có công nghệ cao sẽ tự chơi chết mình.

Vậy nếu cháu trai chết trong chuyến phiêu lưu thì làm thế nào.

Vậy thì phải đổi một cháu trai khác.

Trong trung tâm thương mại của Hội đồng Thụy Khắc, Mạc Đế thậm chí còn là một món hàng, được coi là một loại tiền tệ cứng mà Thụy Khắc bắt buộc phải có.

Chúng tôi sẽ đưa chúng đến trường học, dạy chúng kỹ năng sinh tồn.

Người của hội đồng đã đảm bảo như vậy.

Tuy nhiên, một lượng lớn Thụy Khắc như vậy chắc chắn sẽ gây ra náo loạn.

Dù sao Thụy Khắc cũng mới 14 tuổi, đang trong tuổi dậy thì nổi loạn, có rất nhiều ý nghĩ phi lý, rất dễ mất kiểm soát.

Thụy Khắc tự cao tự đại rất nguy hiểm, lão căn bản không phân biệt được cái gì có thể kiểm soát và cái gì không thể kiểm soát.

Mạc Đế, đừng được voi đòi tiên.

Bởi vì ta là Thụy Khắc chân thật nhất, nên ngươi là Mạc Đế chân thật nhất, điều đó không có nghĩa là ngươi có thể kiêu ngạo.

Cặp ông cháu này lại một lần nữa trở về ngôi nhà này.

Các cảnh sát của hội đồng cũng phải rút lui.

Kiệt Thụy vẫn lưu luyến Thụy Khắc đầu nấm kia, vì đối phương rất thấu tình đạt lý, không có sự chua ngoa khắc nghiệt như những người cha vợ khác.

Nếu ông ấy là cha vợ của mình thì tốt biết mấy, đáng tiếc điều đó là không thể.

Trong khi dọn dẹp tàn cục, người của hội đồng phát hiện trong não của kẻ chủ mưu bị đánh bại có gắn thiết bị điều khiển, rõ ràng gã này đã bị khống chế.

Nhưng họ không định tiếp tục truy cứu, họ còn rất nhiều việc phải làm.

Một lượng lớn Mạc Đế đến thành phố của hội đồng, gây ra rất nhiều vấn đề về Mạc Đế.

Hội đồng buộc phải thành lập cảnh sát Mạc Đế, để Mạc Đế quản lý Mạc Đế.

Tuy nhiên, khi Mạc Đế có được quyền lực, rất nhiều chuyện đã xảy ra.

Cảnh sát Mạc Đế đối xử với Mạc Đế vô cùng tàn bạo, thường xuyên sử dụng bạo lực khi thi hành công vụ.

Rõ ràng, khi số lượng người bình thường tăng lên, dù hội đồng được quản lý bởi một nhóm thiên tài già cả cũng không thể giải quyết được những vấn đề này.

Rất nhiều Mạc Đế sau khi hoàn thành việc học thì thất nghiệp, không có đủ công việc để nuôi sống bản thân, vì vậy họ gia nhập các băng đảng để thực hiện các hành vi phạm tội.

An ninh trong khu vực Mạc Đế ngày càng tồi tệ.

Còn các cảnh sát Mạc Đế cũng ngày càng tàn bạo, thường xuyên bắn chết các Mạc Đế phạm tội ngay tại hiện trường.

Đối mặt với sự hỗn loạn như vậy, một Mạc Đế đã đứng lên, giương cao ngọn cờ bình đẳng, nói rằng muốn để Mạc Đế và Thụy Khắc hoàn toàn bình đẳng.

Thế là vô số Mạc Đế đã chọn ủng hộ Mạc Đế tham gia tranh cử này.

Đây thực sự là một vở kịch hay.

Khi Mạc Đế tà ác tham gia tranh cử, Địch Ny Toa đã biết tất cả đều do cậu ta làm: Mục tiêu của cậu ta quả nhiên là hội đồng.

Nhưng tình tiết này thật giống hệt tình hình hiện tại của đế quốc Mỹ.

Quả nhiên đây không phải là vấn đề trắng đen, mà là vấn đề không sợ thiếu mà chỉ sợ không công bằng, nếu không hội đồng cũng sẽ không có hỗn loạn.

Trong thành phố của hội đồng, Mạc Đế và Thụy Khắc đều là người da trắng, và mối quan hệ của họ có thể nói là máu mủ tình thâm.

Nhưng sự thống trị của giới tinh anh là ông nội rõ ràng chỉ quan tâm đến bản thân, hoàn toàn không quan tâm đến cháu trai.

Vì vậy, một lượng lớn cháu trai lưu lạc, đi vào con đường phạm pháp, cuối cùng biến thành một vấn đề xã hội.

Điều này không liên quan đến màu da, chỉ là người đế quốc Mỹ đã cưỡng ép đổ lỗi cho màu da.

Trong thành phố của hội đồng, những người cùng màu da, cuối cùng chẳng phải cũng như vậy sao.

Rõ ràng Mạc Đế tà ác chính là muốn lợi dụng tình hình này để lên nắm quyền, vì vậy sau khi lên nắm quyền, cậu ta cũng sẽ không giải quyết tình hình này.

Đỗ Lan cho rằng hỗn loạn mới là vĩnh hằng, không cần quá nghiêm túc.

Công nghệ rõ ràng mạnh mẽ như vậy, tại sao Thụy Khắc không ra tay giải quyết.

Bởi vì mức độ hỗn loạn hiện tại vẫn nằm trong tầm kiểm soát của lão.

Thành thật mà nói, Thụy Khắc chỉ gần gũi với những thứ mà lão có thể kiểm soát, ví dụ như công nghệ.

Đối với lòng người và tình cảm mà lão không thể kiểm soát, lão luôn tránh né.

Nếu thực sự bắt lão phải thể hiện như một người cha và người ông, gánh vác trách nhiệm của phụ huynh, e rằng lão sẽ phát điên.

Đối với những gì không thể kiểm soát thì luôn trốn tránh, đối với những gì có thể kiểm soát thì luôn lơ là, đó chính là thái độ sống của lão ta.

Trong bữa tối, Mạc Đế bắt đầu khoe khoang về việc cậu đã kích động những người bạn tù của mình trong nhà tù và lên kế hoạch cho một cuộc vượt ngục ngoạn mục như thế nào: Nếu không có con, lần này ông nội đã gặp nguy hiểm rồi, lần này con đã thể hiện rất tốt.

Hiếm có cơ hội để khoe khoang.

Ông nội cho biết sau chuyện này, lão phải mở một bữa tiệc, mời bạn bè của mình đến để ăn mừng.

Đương nhiên chủ yếu là vì Kiệt Thụy và Bối Ti muốn hàn gắn tình cảm, họ muốn đi nghỉ mát, chỉ để lại người già và trẻ con ở nhà, họ có thể thoải mái quậy phá.

Thụy Khắc tung hoành vũ trụ mấy chục năm, cũng có vài người bạn, nhưng người thực sự hiểu lão chỉ có một, đó là một người chim có tính cách kỳ quái.

Câu nói ngoại ngữ ta rất đau khổ chính là ngôn ngữ của tộc người chim, lão và người chim quả thực là bạn tốt, dù có xuyên qua các vũ trụ khác nhau cũng không thể ảnh hưởng đến tình bạn của họ.

Tiệc tùng thôi, quẩy lên nào.

Ông già đã lớn tuổi nhưng tâm hồn rất trẻ trung, vứt hết những chuyện phiền lòng ra sau đầu, mời tất cả mọi người đến ăn mừng.

Ban đầu Hạ Mạt và Mạc Đế đều muốn mời bạn bè của mình đến, nhưng rõ ràng ông nội vẫn mãi là ông nội, ông còn quá đáng hơn cả cháu trai và cháu gái.

Cứ coi như là một vũ hội hóa trang, đây sẽ là vũ hội tuyệt vời nhất.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa gần quan được ban lộc, tự nhiên tham gia vào bữa tiệc gia đình này, làm quen được không ít người ngoài hành tinh.

Chương 2089

Trong bữa tiệc, Mạc Đế muốn mời nữ thần cùng lớp về nhà, nhưng lại cứ do dự chần chừ, điểm này giống hệt ông ngoại của cậu ta.

Rõ ràng Mạc Đế đã trải qua các cuộc phiêu lưu vũ trụ, chứng kiến đủ loại quái vật kỳ lạ, thậm chí còn có cơ hội sở hữu công nghệ đen, nhưng cậu vẫn không dám tỏ tình.

Trước mặt nữ thần, Mạc Đế vẫn rụt rè, ngay cả việc tiến tới bắt chuyện cũng không dám.

Nguyên nhân cậu ta hủy diệt vũ trụ C 137 trước đây cũng là vì không đủ tự tin, hy vọng dựa vào ngoại vật để đối phương yêu mình, chỉ là đã làm hỏng bét, cuối cùng tất cả mọi người trong thế giới đó đều biến thành xác sống, cậu ta chỉ có thể cùng ông ngoại bỏ lại cha mẹ và chị gái ở vũ trụ C 137 để trốn đến thế giới này.

Dù thế giới đã khác, nhưng sự ngưỡng mộ của Mạc Đế đối với nữ thần không đổi, và sự yếu đuối của cậu cũng không thay đổi.

Điều này cũng khiến người ta cạn lời, một thiếu niên 14 tuổi đã từng trải qua sóng to gió lớn lại luôn giữ thái độ khiêm tốn trước mặt nữ thần, lẽ nào cậu ta muốn làm một kẻ liếm chó sao.

Đến người cũng dám giết, nhưng lại không dám tỏ tình.

Đỗ Lan không thể hiểu nổi tâm lý này, Mạc Đế đâu phải không có năng lực, tại sao lại nhát gan đến vậy.

Em trai yếu đuối, chị gái cũng đầy vấn đề, quả thực là thấy ai yêu nấy, một kẻ mê trai chính hiệu, nhưng chị gái lại rất dũng cảm đi bắt chuyện, và tỷ lệ thành công cũng rất cao, chỉ là hoàn toàn tuân theo ý muốn của mình, cô ta chỉ thèm khát cơ thể của đối phương, chưa bao giờ đầu tư tình cảm, là một tra nữ chính hiệu.

Lối sống của cả gia đình này đều rất không lành mạnh.

Bây giờ bữa tiệc sắp bắt đầu, ba người ở nhà đều đang nghĩ cách mời thêm người.

Chị gái Hạ Mạt mời bạn thân của mình, còn đi mời mấy anh chàng đẹp trai.

Nhưng những người họ mời còn lâu mới sánh được với những vị khách mà Thụy Khắc mời từ đa vũ trụ, từ rìa vũ trụ đến.

Đều là những người rất có cá tính, không phải vì họ có danh tiếng hay năng lực, mà là vì họ đều rất bên lề.

Toàn là những kẻ không được dòng chính chấp nhận, có người là tội phạm bị truy nã, có người thuộc tổ chức phản kháng, còn có những người đơn thuần là tính cách không dễ ưa, không được chào đón.

Thụy Khắc tập hợp những người này lại và bắt đầu cuộc vui.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đã gặp đủ loại người, nhưng có một điều có thể chắc chắn là họ đều có khả năng từ ngoài không gian đến Trái Đất, đều nắm giữ kỹ thuật phi thuyền khá mạnh mẽ.

Hình thái sinh mệnh của người ngoài hành tinh rất đa dạng, nên phi thuyền của họ cũng muôn hình vạn trạng, đúng là chỉ có không nghĩ ra chứ không có gì là không làm được.

Thụy Khắc trò chuyện rất vui vẻ với mọi người, là người khuấy động không khí của cả bữa tiệc.

Mạc Đế nhìn nữ thần của mình, muốn tiến đến bắt chuyện.

Cậu ta rất khó khăn mới mời được nữ thần đến nhà, đây là cơ hội ngàn năm có một, nếu có thể đến gần nữ thần, lắng nghe tâm sự của cô ấy, biết đâu hai người có thể tiến triển hơn.

Dù sao thì trong các bộ phim thanh xuân, vũ hội luôn là nơi bùng nổ mâu thuẫn, cũng là cơ hội tốt để nhân vật chính đến gần nữ thần.

Trong phim, nữ thần luôn thất vọng vì hành động quá khích của bạn trai hiện tại trong vũ hội, và vào lúc cô ấy lạc lõng, nhân vật chính có thể thể hiện sự khác biệt của mình, hai người sẽ phát hiện ra họ có rất nhiều điểm chung, tính cách cũng có phần tương tự.

Mắt Mạc Đế không rời khỏi nữ thần, chỉ chờ đợi cơ hội để thân thiết hơn.

Bữa tiệc dường như là nơi thể hiện bản tính của mỗi người, khi âm nhạc và mồ hôi hòa quyện, khi rượu và đường va chạm, con người nên trở nên táo bạo hơn, không cần gò bó bản tính, cứ quẩy lên, không cần để ý đến bất cứ điều gì.

Quả nhiên, nữ thần tỏ ra không hài lòng với người bạn trai chìm đắm trong tiệc tùng, một mình ngồi buồn bã ở góc.

Được ông ngoại cổ vũ, Mạc Đế cuối cùng cũng tiến tới bắt chuyện.

Thực ra đó không phải lỗi của cậu ấy, là lỗi của đám bạn bè của ông ngoại tôi.

Anh không hiểu đâu, anh ấy lúc nào cũng tỏ ra anh hùng, thực ra tôi chỉ muốn tìm một người bạn trai dịu dàng, chu đáo thôi.

Nữ thần ngồi ở góc nói, vừa rồi bạn trai cô đã xảy ra tranh chấp với người trong vũ hội, không nghe lời khuyên của cô, khiến cô cảm thấy bạn trai không tôn trọng mình.

Mạc Đế cảm thấy đây đúng là một cơ hội, nên thể hiện ưu thế của mình.

Mạc Đế nghĩ đến những công nghệ đen trong gara, có một số có thể tạo ra khung cảnh lãng mạn.

Cuối cùng vẫn nghĩ đến ngoại vật.

Đỗ Lan tỏ vẻ mình đã xem rất nhiều phim thanh xuân của Mỹ, đều là mô típ này, lúc này sao có thể dựa vào ngoại vật được chứ, lúc này nên thể hiện sự dịu dàng của mình, ví dụ như khoác cho nữ thần một chiếc áo, hoặc cho cô ấy mượn bờ vai, đối phương đã nói muốn một người bạn trai dịu dàng, lúc này chính là lúc thể hiện sự dịu dàng và lịch lãm của mình.

Vẫn còn quá trẻ, không có kinh nghiệm.

Đỗ Lan lắc đầu, Mạc Đế sắp bỏ lỡ cơ hội rồi.

Ở một bên khác, Hạ Mạt cũng rơi vào khủng hoảng, vốn định kéo gần quan hệ với hội bạn thân, lại phát hiện có một cô gái không mời mà đến, cô gái này rất quê mùa, vừa nhìn đã biết không phải kiểu người được yêu thích trong trường.

Hạ Mạt là một cô gái nông cạn, cô ta hy vọng mình được yêu thích, không chỉ bởi con trai mà cả con gái, nên cô ta chủ động theo đuổi thời trang, muốn chen chân vào nhóm hot girl trong trường, trở thành sự tồn tại tỏa sáng nhất, vậy thì phải giữ khoảng cách với cô gái quê mùa, dù trước đây quan hệ của họ không tệ.

Nếu đứng cùng với cô gái đeo kính quê mùa này, thì đẳng cấp của mình sẽ mất hết, làm sao còn thu hút được những anh chàng ngầu lòi kia.

Vì vậy, việc trường cấp ba không cho trang điểm, không cho nhuộm tóc, không cho ăn mặc lòe loẹt, thống nhất mặc đồng phục thể dục cũng có lý của nó.

Nam nữ thanh niên ở trường cấp ba Mỹ đều lãng phí thời gian vào trang điểm và so bì, còn tâm trí đâu mà học.

Hạ Mạt vẫn luôn né tránh cô gái quê mùa, vì cô ta không muốn bị người khác xem thường.

Cho nên vẫn là do bài tập quá ít.

Đỗ Lan cho rằng nếu bài tập nhiều thì sẽ không có những vấn đề này, sẽ không mê trai hay tương tư nữa.

Địch Ny Toa cười: Suy nghĩ của anh không phù hợp với tình hình đất nước này, quốc gia này chính là như vậy, họ khuyến khích giáo dục vui vẻ, thì biết làm sao đây.

Thực ra tôi thấy không phải ngay từ đầu đã là giáo dục vui vẻ, ban đầu có lẽ là để phụ huynh và con cái có một môi trường bình đẳng, phụ huynh không kiểm soát tương lai của con cái mà là dẫn dắt, cũng phải quan tâm đến thành tích của chúng.

Chỉ là bình đẳng đồng nghĩa với việc mất đi uy quyền, vấn đề lớn nhất của quốc gia này chính là uy quyền không có sức thuyết phục, ai cũng có thể đặt mình vào vị trí của người có uy quyền, rồi dùng cách mình giỏi để bóp méo một tư tưởng nào đó.

Khi phụ huynh và con cái bình đẳng, con cái sẽ cảm thấy phụ huynh cũng chẳng ra gì, sẽ ngày càng nổi loạn, ngày càng không nghe lời, cuối cùng sa ngã.

Đỗ Lan thừa nhận ý định ban đầu là tốt, nhưng đáng tiếc loại giáo dục này cuối cùng đều sẽ biến thành giáo dục vui vẻ.

Cha mẹ không chịu trách nhiệm, con cái không chịu trách nhiệm, xã hội không chịu trách nhiệm, mọi người cứ sống tạm bợ, cùng nhau vui vẻ là được.

Khi mục sư có thể giải thích vấn đề bệnh tật, khi chính trị gia có thể thay thế bác sĩ, khi ai cũng cho rằng mình là chuyên gia, thì chuyên gia thực sự dù có nỗ lực phát biểu thế nào cũng vô ích, lời hay khó khuyên con ma sắp chết, đó chính là kết quả của việc không có uy quyền.

Đỗ Lan thầm nghĩ người xưa đã nói văn đạo hữu tiên hậu, thuật nghiệp hữu chuyên công biết đạo có trước sau, nghề nghiệp có chuyên môn, nhưng ở Mỹ rõ ràng không áp dụng lý thuyết này, chỉ cần có một trái tim thích biểu diễn, ai cũng là chuyên gia giáo sư, ai cũng có thể coi thường uy quyền, càng biết biểu diễn càng được mọi người tung hô.

Bởi vì mỗi người đều đã mất đi tinh thần trách nhiệm, đều không muốn giải quyết vấn đề, chỉ muốn trút bỏ cảm xúc cá nhân.

Trên bữa tiệc, ai cũng mơ màng, một bạn học nữ của Hạ Mạt lại thích người bạn thân nhất của Thụy Khắc là Điểu Nhân, bị bộ lông trên người anh ta hấp dẫn.

Điểu Nhân cho biết lông của con đực sở dĩ đẹp như vậy là để thu hút con cái, nhưng anh ta vừa kết thúc một mối tình tinh thần, e rằng không thể lập tức dành tình cảm vào một mối tình mới.

Cô gái tỏ ra không quan tâm, cô chỉ thèm khát cơ thể của Điểu Nhân, không cần tình cảm của đối phương.

Vậy thì tốt, Điểu Nhân không từ chối, chấp nhận lời tỏ tình của cô gái trẻ này.

Đợi đến khi bữa tiệc kết thúc, nhiều người vẫn còn tiếc nuối vì họ chưa chơi đủ, nhưng Mạc Đế đã chịu đủ rồi, cậu ta khó khăn lắm mới có cơ hội tiếp cận nữ thần, lại bị những người ngoài hành tinh mà Thụy Khắc mời đến phá hỏng.

Sau đó cậu không nói chuyện với nữ thần nữa, thấy mình không có cơ hội tiếp cận, lại nhìn căn phòng bừa bộn, cậu ta hoàn toàn suy sụp, vì hôm nay cha mẹ sẽ về.

Thụy Khắc nằm vật ra ghế sofa, rõ ràng là đã quá chén.

Thực ra ông ngoại của các cháu vẫn luôn rất đau khổ.

Điểu Nhân nói với cháu ngoại và cháu ngoại gái, nói với họ rằng ông lão này thực sự rất đau khổ.

Mạc Đế không thể hiểu nổi, ông ngoại mình có gì đau khổ chứ, ông ta chỉ là một lão già ngông cuồng tự đại, ích kỷ, hoàn toàn không quan tâm đến cảm nhận của người khác.

Rõ ràng Mạc Đế không hề nghĩ đến cách hành xử của mình, cậu ta chẳng phải cũng như vậy sao.

Ông cháu họ hoàn toàn giống nhau, ngoại trừ sự khác biệt về chỉ số thông minh, thực ra tính cách gần như tương đồng.

Rõ ràng quan niệm khi nói về người khác hãy nghĩ về mình trước cũng không phù hợp với quốc gia này, dù sao đây cũng là một quốc gia nổi tiếng với tiêu chuẩn kép, đã quen với việc khoan dung với bản thân và nghiêm khắc với người khác.

Mạc Đế, cậu nên tự kiểm điểm lại mình đi.

Đỗ Lan cho rằng thiếu niên này không nên đổ hết lỗi lầm của mình lên đầu ông ngoại, điều đó không công bằng.

Mạc Đế không nói nữa, thực ra cậu cũng biết có những chuyện là do chính mình gây ra, nhưng đó cũng là do Thụy Khắc không giải thích rõ ràng, nếu Thụy Khắc nói với cậu rằng lạm dụng thuốc sẽ dẫn đến hủy diệt thế giới, cậu chắc chắn sẽ không dùng.

Nhưng Thụy Khắc cũng không ngờ Mạc Đế sẽ làm hỏng chuyện, chỉ cần sử dụng công nghệ một cách nghiêm ngặt theo quy định, mọi thứ sẽ viên mãn.

Cháu ngoại trách ông, Thụy Khắc cũng không nói gì, cứ im lặng chịu đựng là được rồi, dù sao những lỗi lầm ông phạm phải đã đủ nhiều rồi, không ngại gánh thêm cái nồi đen hủy diệt thế giới.

Thực ra Mạc Đế vẫn rất thích phiêu lưu cùng ông ngoại, mặc dù công nghệ của ông ngoại luôn gây ra rắc rối, nhưng ít nhất ông ngoại cũng sẵn lòng giúp cậu nghĩ cách.

Chương 2090

Suy cho cùng, không phải công nghệ gây ra bi kịch, mà là chính Mạc Đế sau khi có được công nghệ đã đắc ý quên mình, không màng hậu quả, cộng thêm người phát triển công nghệ chỉ cầu hiệu quả mà không tính đến hậu quả, mới dẫn đến tất cả.

Nhưng đây tuyệt đối không chỉ là cái nồi của một mình Thụy Khắc, chỉ là Mạc Đế còn trẻ, nên cảm thấy đó là lỗi của ông ngoại, đợi đến khi cậu ta thực sự hiểu chuyện, có lẽ cũng sẽ đau khổ như Thụy Khắc, dù sao trên người cũng gánh vác quá nhiều sinh mệnh.

Bố mẹ sắp về rồi, chúng ta phải nghĩ cách dọn dẹp.

Mạc Đế nhìn căn nhà đã bừa bộn như một mớ hỗn độn, lại nghĩ đến công nghệ của ông ngoại.

Đỗ Lan cho rằng thật sự là không trưởng thành, một chút tiến bộ cũng không có.

Thụy Khắc cũng hoàn toàn không có tiến bộ, hoàn toàn giống một người lớn nuông chiều cháu, cháu muốn gì cho nấy, ông ta lấy ra cỗ máy dừng thời gian, chuẩn bị cho họ đủ thời gian dọn dẹp.

Nhưng vừa thấy không cần vội dọn dẹp, họ lại bắt đầu quẩy lên, và còn phá phách không chút kiêng dè.

Đúng là hôm nay có rượu hôm nay say, ngày mai sầu đến ngày mai lo, hoàn toàn không có ý định hối cải.

Thụy Khắc là một tấm gương xấu, ông ta đau khổ cần buông thả để tê liệt bản thân, cũng không cần kéo theo cháu trai và cháu gái của mình.

Thời gian đã dừng lại, bây giờ cả thế giới là của họ, họ không lập tức dọn dẹp nhà cửa, mà ra ngoài cướp bóc trộm cắp, thậm chí còn đi tìm người đi đường để chơi khăm.

Xây dựng niềm vui trên nỗi đau của người khác, trước đây anh chẳng phải cũng thường xuyên như vậy sao.

Địch Ny Toa cười nói.

Cái đó không giống, tôi là có mục tiêu cụ thể, còn họ là bao trùm toàn bộ.

Đỗ Lan chỉ nhắm vào nhân vật chính và phản diện của các thế giới, còn ba ông cháu nhà này thì không hề nương tay với cả người bình thường, tuy chỉ là trò đùa ác ý, nhưng cởi thắt lưng, lột quần áo người ta, những trò đùa này biết đâu sẽ khiến người có lòng tự trọng mỏng manh nghĩ quẩn.

Làm như vậy với người bình thường, quá bắt nạt người ta, giống như một vị thần đột nhiên nhắm vào một người bình thường, hoặc một ác quỷ cứ bám riết không tha, mọi người đều sẽ cảm thấy vị thần không có khí độ, ác quỷ quá đáng ghét.

Bây giờ ba ông cháu này chính là như vậy, cầm công nghệ mạnh nhất để làm những trò đùa ác ý nhất, mà còn là đối với người bình thường.

Đỗ Lan chưa bao giờ dùng sức mạnh của mình để bắt nạt người bình thường, vì đó chỉ là bắt nạt thông thường, còn Đỗ Lan muốn làm là bắt nạt nhân vật chính.

Xem ra phải chỉnh đốn họ rồi.

Gia đình này chính là nhân vật chính của thế giới này, vấn đề duy nhất là chỉnh đốn họ không dễ dàng: Vẫn phải bắt đầu từ Thụy Khắc và Bối Ti.

Ông ngoại là người khó sửa nhất, còn cháu trai và cháu gái thì chỉ cần sửa được Thụy Khắc là vấn đề không lớn, nên Đỗ Lan chọn bắt đầu từ những người ở giữa, phải để Kiệt Thụy và Bối Ti trở thành một cặp cha mẹ trung lưu đủ tiêu chuẩn.

Kiệt Thụy là một nhân viên văn phòng nhỏ trong công ty quảng cáo, Bối Ti là bác sĩ thú y, chủ yếu chữa trị cho ngựa.

Lương của Bối Ti nhiều hơn Kiệt Thụy, tính cách cũng mạnh mẽ hơn, hai người họ duy trì một gia đình bốn người, thực ra không dễ dàng, tuổi của họ cũng không lớn.

Bối Ti mang thai năm 17 tuổi, bây giờ con gái đã mười bảy tuổi, cô cũng mới ba mươi lăm tuổi, và Kiệt Thụy cũng tương tự.

Đời người ba mươi lăm tuổi mới đi được một nửa, còn rất nhiều thời gian, Đỗ Lan cho rằng mình hoàn toàn có thể khiến họ trở nên lạc quan, cởi mở.

Vấn đề của họ là sinh con khi còn quá trẻ, chật vật qua mười bảy năm, có rất nhiều mâu thuẫn.

Cộng thêm công việc của họ cũng không thuận lợi, nên đã gặp phải khủng hoảng tuổi trung niên.

Lương của Kiệt Thụy ít, lúc nào cũng đối mặt với nguy cơ thất nghiệp, nhưng chính vì anh ta rất thất bại, nên Bối Ti có thể tìm thấy cảm giác ưu việt từ anh ta.

Trước đây Kiệt Thụy cũng sẵn lòng làm nền cho Bối Ti, nhưng bây giờ có thêm một ông bố vợ, anh ta rõ ràng cảm thấy năng lượng của vợ mình dành cho bố nhiều hơn, Kiệt Thụy chắc chắn sẽ tức giận, dù sao anh ta đã hy sinh cho gia đình nhiều như vậy, cuối cùng vẫn là người ngoài.

Hơn nữa bản thân anh ta đúng là thất bại, không ngẩng đầu lên được trước mặt Bối Ti và Thụy Khắc.

Trước đây Bối Ti coi thường anh ta thì đó là người nhà, nhịn một chút là xong, bây giờ bố vợ coi thường anh ta, đúng là không thể nhẫn nhịn được nữa.

Đáng tiếc dù không thể nhịn, Kiệt Thụy cũng không làm gì được, vì Thụy Khắc là một siêu nhà khoa học, Kiệt Thụy căn bản không phải là đối thủ.

Đương nhiên mười bảy năm sóng gió, nói không có tình cảm là giả, nên họ mới muốn đi chơi riêng để hàn gắn tình cảm, chỉ đáng tiếc là không thuận lợi.

Đây cũng coi như thanh mai trúc mã không địch lại được kẻ đến sau.

Đỗ Lan cười nói, anh ta sắp xếp cho Kiệt Thụy một con đường, đó là trở thành vua của những kẻ thất bại loser.

Mặc dù vẫn là loser, nhưng đó là loser mạnh nhất.

Anh nghĩ đến ai vậy.

Đỗ Lan nhìn Địch Ny Toa, phát hiện trong mắt Địch Ny Toa lóe lên ánh sáng trí tuệ giống hệt mình.

Em nghĩ đến Đại Hùng.

Địch Ny Toa cười rộ lên, Kiệt Thụy chính là phiên bản trung niên của Đại Hùng.

Đỗ Lan cũng cười theo, anh ta cũng nghĩ như vậy, vì Kiệt Thụy chính là một nhân vật đáng thương hay bị bắt nạt.

Cũng giống như Đại Hùng, một người đàn ông có nhân cách hoàn toàn trái ngược trong bản TV và bản điện ảnh, vì bị bắt nạt quá thảm, cuối cùng đã chiếm được trái tim của nữ thần.

Nữ thần Tĩnh Hương đã nhận xét về Đại Hùng như thế này: Cậu ấy là một người tốt, sẽ vui vì niềm vui của người khác, và buồn vì nỗi buồn của người khác.

Thực ra trong các bản điện ảnh, Đại Hùng có duyên với con gái tốt đến bất ngờ, mỗi bản điện ảnh đều có vận đào hoa, mỗi bản điện ảnh đều có một thiếu nữ xinh đẹp sẽ thích cậu ta.

Nhưng Đại Hùng lại trước sau như một chỉ thích Tĩnh Hương, cũng thật là hiếm có.

Thực ra câu chuyện Sỉ Lạp A Mộng cũng có nhiều chỗ nghĩ kỹ lại thấy rất đáng sợ, ví dụ như tủ điện thoại nếu như, sau khi sử dụng thứ này có thể biến thế giới thành hình dạng mình mong muốn, vậy có phải là đã thay đổi một vũ trụ song song không.

Ví dụ như muốn một thế giới không có người, vậy có phải tủ điện thoại nếu như đã tiêu diệt toàn bộ nhân loại của một vũ trụ song song không.

Giống như sau khi Thụy Khắc làm hỏng chuyện, dùng súng không gian đi đến một thế giới bình thường, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Tủ điện thoại nếu như có phải cũng là đạo cụ của vũ trụ song song.

Nếu nói Thụy Khắc và Mạc Đế là phiên bản hắc ám của Sỉ Lạp A Mộng, vậy Sỉ Lạp A Mộng có phải là câu chuyện cổ tích che đậy sự thật đáng sợ không.

Có lẽ cả hai thế giới đều thực hiện mọi nguyện vọng thông qua việc cải tạo vũ trụ song song.

Đỗ Lan nói Kiệt Thụy là Đại Hùng phiên bản hắc ám cũng không sai, vì Đại Hùng cũng bị coi là một kẻ không có chí tiến thủ, không làm nên trò trống gì, nhưng cuối cùng lại cưới được Tĩnh Hương.

Bối Ti tuy tính tình không tốt, nhưng đúng là một mỹ nữ, tuổi còn trẻ đã theo Kiệt Thụy, hoàn toàn là may mắn của Kiệt Thụy.

Chỉ là khuyết điểm và ưu điểm của Đại Hùng đều rất rõ ràng, còn Kiệt Thụy lại là một người luôn làm hỏng mọi chuyện, ưu điểm thì khá là không rõ ràng.

Phải biết rằng anh ta vì học golf mà có thể khiến cả Sứ Mệnh Tất Đạt tiên sinh cũng phải phát điên.

Sứ Mệnh Tất Đạt tiên sinh là một món đạo cụ trợ giúp khá hot trong vũ trụ, có rất nhiều mẫu mã, bán chạy nhất là phiên bản người da xanh, họ biết mười tám môn võ nghệ, có thể nói là toàn năng, có thể giúp người ta nấu ăn, giúp phụ đạo, giúp làm việc, kỹ thuật chơi golf của họ cũng rất mạnh, dạy người mới hoàn toàn không có vấn đề.

Nhưng Kiệt Thụy, một tay golf mới vào nghề, lại khiến Sứ Mệnh Tất Đạt tiên sinh phát điên, mà không phải một người, mà là cả một đám, đến mức Sứ Mệnh Tất Đạt tiên sinh phải gọi Sứ Mệnh Tất Đạt cấp dưới đến trợ giúp.

Cuối cùng, họ còn muốn giết Kiệt Thụy để bịt miệng, bảo toàn danh tiếng Sứ Mệnh Tất Đạt của mình.

Nếu không phải cuối cùng Kiệt Thụy trong lúc nguy cấp đã đánh vào một quả bóng, anh ta đã chết rồi.

Ý chí sinh tồn của Kiệt Thụy vẫn rất mạnh, gặp nguy hiểm luôn có thể bộc phát ra năng lượng không thể tưởng tượng nổi.

Đỗ Lan đang phân tích ưu điểm của Kiệt Thụy, không thể không nhắc đến ý chí sinh tồn: Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, phải cho anh ta một chút huấn luyện đặc biệt mới được.

Bây giờ thời gian đang dừng lại, sẽ có sáu tháng, Đỗ Lan liền tranh thủ thời gian để khiến Kiệt Thụy thay da đổi thịt: Chúng ta đi vũ trụ.

Khi Kiệt Thụy tỉnh lại, anh ta vẫn còn mơ hồ, đã ở trong phi thuyền của Đỗ Lan: Chúng ta đi đâu đây.

Đến một nơi thú vị.

Đỗ Lan cười nói.

Kiệt Thụy cũng không phải lần đầu tiên ra ngoài không gian.

Không phải ai cũng có thể sống sót trong các cuộc phiêu lưu, để chăm sóc Kiệt Thụy, Thụy Khắc đã xây dựng một nhà trẻ Kiệt Thụy trong vũ trụ, khi Thụy Khắc buộc phải mang theo con rể đi phiêu lưu, ông ta sẽ ném con rể vào nhà trẻ.

Nhưng trong nhà trẻ toàn là những Kiệt Thụy giống hệt nhau, nên thỉnh thoảng nhận nhầm cũng là chuyện bình thường.

Phi thuyền của anh thoải mái hơn của Thụy Khắc nhiều, không có nhiều tiếng ồn, không phiền nếu bật chút nhạc chứ, tôi hơi căng thẳng.

Kiệt Thụy không biết Đỗ Lan và Địch Ny Toa định làm gì, hai người này là những kẻ kỳ quặc mà bố vợ anh ta mời về, chắc chắn cũng không phải người bình thường.

Chúng ta sẽ đến căn cứ sinh tồn hoang dã lớn nhất vũ trụ, anh sẽ ở đó sáu tháng.

Đỗ Lan nói: Tôi biết anh chắc chắn có thể sống sót, vì sức sống của anh giống như gián vậy, nhưng chỉ sống sót thôi thì không đủ, vì anh sẽ phải trải qua thử thách khó khăn nhất, anh phải trở thành cường giả, phải thay đổi cái tính cách nửa vời, lông bông trước đây của anh, nếu không dù anh sống sót, tôi cũng sẽ không đưa anh về.

Anh nên biết có vô số vũ trụ song song, nếu anh không trở về, bố vợ anh chắc chắn sẽ mang về một người đàn ông giống hệt anh từ vũ trụ khác, rồi ông ta sẽ ngủ với vợ anh, đánh con anh, tiêu tiền của anh.

Thụy Khắc sợ hãi, anh ta thật sự không biết tại sao mình phải chịu khổ thế này: Tại sao lại là tôi.

Anh không phải muốn ngẩng đầu trong nhà sao, vậy thì phải thể hiện cho tốt, đừng để Thụy Khắc xem thường.

Đỗ Lan nói: Được rồi, bây giờ chuẩn bị sẵn sàng, đi nào.

Họ đã đến nơi, trực tiếp bắn ra ngoài.

Tôi không có gì cả, ít nhất cho tôi một vũ khí chứ.

Kiệt Thụy hoảng hốt.

Vũ khí không có, chỉ có một tấm ảnh gia đình, Đỗ Lan cho biết muốn để Kiệt Thụy chiến đấu vì gia đình, kích phát ý chí chiến đấu của anh ta.

Còn vũ khí thì có thể đi cướp, trong hệ thống sinh tồn này có đủ thứ.

Sáu tháng, Đỗ Lan có thể xem cuộc phiêu lưu lớn của Kiệt Thụy qua chương trình, nhưng nếu không đăng ký thành viên sẽ có quảng cáo, hoạt động kinh tế trong vũ trụ cũng rất sôi động, giống như chủ nghĩa tư bản thực sự là điểm kết thúc của chế độ sinh mệnh, dù đến vũ trụ cũng phải tiếp tục chủ nghĩa tư bản.

Rõ ràng công nghệ của Liên bang Thiên hà mạnh mẽ như vậy, nhưng vẫn là chủ nghĩa tư bản.

Nhưng Liên bang Thiên hà đúng là rất mạnh, có thể dồn Thụy Khắc vào đường cùng, vì Liên bang Thiên hà không chỉ có sức mạnh của riêng mình mà còn có rất nhiều đồng bọn.

Có đồng bọn mới là đáng sợ nhất, vì Liên bang Thiên hà có thể mượn sức mạnh của người khác để đạt được mục tiêu của mình.

Chương 2091

Đỗ Lan cho biết xem quảng cáo thì xem quảng cáo, anh tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp với những thương nhân vô lương tâm này của Liên bang Thiên hà, anh chính là muốn làm một kẻ xem chùa.

Tuy nhiên, quảng cáo này cực kỳ không đứng đắn, lại là quảng cáo tuyển khách của các hành tinh, rất nhiều hành tinh đã sản sinh ra ý thức hành tinh đăng quảng cáo hy vọng có người có thể cùng họ hoàn thành một loại vận động có độ khó cao.

Trong thần thoại Hy Lạp, Gaia là nữ thần đất, và bà cùng bầu trời sinh ra mười hai Titan.

Gaia có thể được hiểu là ý thức hành tinh, và những quảng cáo này chính là các hành tinh tìm kiếm bầu trời của riêng mình.

Không thể nhìn nổi.

Đỗ Lan cho rằng loại quảng cáo này sao có thể lên TV được.

Lại còn có cả app.

Thật đáng ghét, anh phải xem thử ý thức hành tinh của vũ trụ này trơ trẽn đến mức nào.

Địch Ny Toa cho rằng Đỗ Lan nói một đằng làm một nẻo, nhưng cô cũng rất tò mò trong app sẽ có những hành tinh như thế nào: Dường như những hành tinh có thảm thực vật xanh thì dễ sản sinh ý thức hơn, không biết đây là đạo lý gì.

Đây cũng chỉ là một điểm chung, thực ra muốn tìm hiểu tận gốc, phải hiểu được nguồn gốc của các hành tinh, cũng như chúng có từng bị tia gamma tấn công hay không, phải hiểu thêm nhiều điểm chung mới biết được mấu chốt sản sinh ý thức hành tinh.

Ý thức hành tinh có rất nhiều, có thiếu nữ thanh xuân, cũng có những kẻ lẳng lơ, ý thức hành tinh trong app rõ ràng đều là những kẻ lẳng lơ, đều khao khát bầu trời.

Nếu không nhờ đến công nghệ, cũng chỉ có sinh mệnh cấp thần mới có năng lực khiến những ý chí hành tinh này thỏa mãn thôi nhỉ.

Địch Ny Toa bây giờ cũng là một tay lái lụa rồi.

Em có phải đang nói đến loại công nghệ có thể biến lớn biến nhỏ không.

Đỗ Lan cho rằng đây chẳng phải là đèn pin phóng to thu nhỏ của Sỉ Lạp A Mộng sao.

Hai người nhìn nhau cười, đều là nụ cười của những tay lái lụa.

Thời gian ở Trái Đất dừng lại, nhưng thời gian trong vũ trụ vẫn đang trôi, Thụy Khắc đã tạo ra một bong bóng thời gian bao bọc hệ mặt trời, tạm dừng thời gian của hệ mặt trời, đây là một kỹ thuật rất mạnh, nhưng không phải là tạm dừng cả vũ trụ.

Nếu Thụy Khắc có thực lực tạm dừng vũ trụ, Liên bang Thiên hà đã sớm bị ông ta xử lý rồi.

Sau khi đưa Kiệt Thụy rời khỏi hệ mặt trời, thời gian đã khôi phục lại, điều này có nghĩa là khi Trái Đất khôi phục, sẽ có chênh lệch thời gian sáu tháng so với vũ trụ.

Nhưng Thụy Khắc rõ ràng không quan tâm đến những chi tiết này, dù sao đối với ông ta vạn vật đều là hư vô, mọi việc đều được phép.

Kiệt Thụy, người con rể đáng thương, đang trải qua thử thách của băng và lửa, trên sân sinh tồn hoang dã, chỉ có kẻ mạnh mới có thể tồn tại.

Nhưng chỉ có sức mạnh cũng không tồn tại được lâu, chỉ có giữ vững lòng thiện và hy vọng mới có thể sống lâu hơn.

Vì cứng quá dễ gãy, Kiệt Thụy phải học cách cân bằng, hiểu được triết lý của gia đình.

Về phần Đỗ Lan và Địch Ny Toa, họ đã làm quen với không ít hành tinh thông qua app ý chí hành tinh, đương nhiên họ không thích vận động nhiều người, chỉ tìm các hành tinh để trò chuyện.

Điều này giống như đi dạo lầu xanh nhưng chỉ để nói chuyện, nhưng nói chuyện là đủ rồi, dù sao Đỗ Lan và Địch Ny Toa không có hứng thú với hoạt động thể lực, hiểu được những suy nghĩ điên rồ của ý chí hành tinh mới là điều quan trọng nhất.

Tại sao hành tinh lại có những suy nghĩ tương tư như sinh mệnh.

Rốt cuộc là nhân tính bị bóp méo hay đạo đức suy đồi, chỉ có quan sát kỹ mới có thể đưa ra kết luận.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa sau khi khảo sát và điều tra nghiêm túc đã đưa ra một khái niệm: đồng hóa linh hồn.

Tức là linh hồn trong vũ trụ này tuy có khác nhau, nhưng phương thức tư duy sẽ bị đồng hóa trong thời gian ngắn.

Nói thế nào nhỉ, logic tư duy của hư vô hỗn độn giống như một loại virus, ở khắp mọi nơi, có thể thấy ở bất cứ đâu trong vũ trụ.

Bất kể linh hồn nào, một khi đã tiếp nhận bộ logic này đều khó thoát khỏi vận mệnh bị đồng hóa.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa cho rằng phát hiện này rất thú vị.

Điều này có lẽ có thể giải thích tại sao thế giới quan Khắc Tô Lỗ lại xuất hiện, tại sao có người lại lo lắng về một loại điên cuồng vượt trên cả lý trí.

Đỗ Lan nói, đương nhiên đồng hóa linh hồn không phải là Khắc

Tô Lỗ gì cả, nghiên cứu nó cũng không phát điên.

Địch Ny Toa nói: Thế giới quan Khắc Tô Lỗ bắt nguồn từ sự yếu thế của văn minh, khi một nền văn minh ngắn ngủi đột nhiên nhận ra trên thế giới còn tồn tại những nền văn minh khác, họ sẽ phát hiện ra nền văn minh ngắn ngủi của mình không thể chiếm ưu thế, họ càng nghiên cứu thì càng phải thừa nhận ưu thế của các nền văn minh khác, thậm chí chỉ có thể ngước nhìn.

Kết quả là: không nghiên cứu, nền văn minh của mình cuối cùng sẽ bị đánh bại, còn nghiên cứu, nền văn minh sẽ bị đồng hóa, đó chính là thế giới quan Khắc Tô Lỗ, những vị thần cổ đại đáng sợ kia, chính là đại diện cho những nền văn minh hùng mạnh, một khi đã chọn đối mặt trực diện với nền văn minh hùng mạnh, thì tất yếu sẽ bị nền văn minh hùng mạnh nuốt chửng.

Nỗi sợ hãi Khắc Tô Lỗ, hoàn toàn là nỗi sợ hãi của một nền văn minh yếu ớt đối với một nền văn minh hùng mạnh.

Sự đồng hóa linh hồn này cũng vậy, chính là sự thỏa hiệp bất đắc dĩ của lý niệm trật tự khi đối mặt với lý niệm hư vô.

Những ý chí hành tinh buông thả này và linh hồn của Thụy Khắc đều đã nhìn quá rõ, đã thấy được bản chất của vũ trụ, nên lý trí, logic, hay sự kiềm chế đều không cần thiết.

Trong vũ trụ rộng lớn, thế giới quan hư vô và hỗn loạn mới nên là chủ lưu, một khi tiếp xúc với suy nghĩ này, không có người có lý trí nào có thể chống lại.

Trừ phi là những người như Đỗ Lan và Địch Ny Toa có tư tưởng mạnh mẽ hơn, thực lực cứng rắn hơn mới có thể duy trì lý tính.

Sự buông thả chính là tính cách của vũ trụ này, loại virus này ở khắp mọi nơi, bất kỳ linh hồn nào từng tiếp xúc với virus đều chỉ có thể chọn bị đồng hóa.

Đỗ Lan cho rằng đây là kết quả của việc không làm công tác tư tưởng: Bây giờ xem ra việc thay đổi Thụy Khắc không phải là chuyện dễ dàng, dù sao Thụy Khắc đại diện cho tính cách của vũ trụ này, thay đổi Thụy Khắc cũng tương đương với việc thay đổi cả vũ trụ.

Anh có phải muốn nói chỉ có u linh mới có thể cứu vũ trụ không.

Địch Ny Toa cho rằng theo thói quen của chồng mình, anh ta chắc chắn sẽ nói như vậy.

Đỗ Lan đúng là chuẩn bị nói như vậy: Thực ra thứ thực sự cứu vũ trụ không phải là u linh gì cả, mà là một lý tưởng mà sinh mệnh từ xưa đến nay vẫn luôn tìm kiếm nhưng chưa bao giờ thực hiện được, và một khi lý tưởng này được thực hiện, nó chính là nhị hướng bạc về mặt tư tưởng, có thể trực tiếp đánh bại tất cả yêu ma quỷ quái.

Nhị hướng bạc về mặt tư tưởng.

Vậy không phải còn đáng sợ hơn cả câu chuyện Khắc Tô Lỗ sao.

Anh đang nói đến cái gì.

Địch Ny Toa hỏi.

Chúng sinh bình đẳng.

Đỗ Lan nói, đây chính là nhị hướng bạc về mặt tư tưởng, một khi lý niệm này có con đường để thực hiện, thì vũ trụ này cũng sẽ trở nên trong sáng, virus sẽ bị quét sạch.

Địch Ny Toa cũng không khỏi gật đầu, đây đúng là nhị hướng bạc về mặt tư tưởng, nhưng đừng nói đến việc thực hiện thực tế, ngay cả về mặt lý thuyết cũng rất khó làm được.

Nhưng đây đúng là một đại sát khí.

Bất kể là chế độ chính trị hay lý niệm tôn giáo, đều phải có một quan niệm bình đẳng, ít nhất về mặt thực thi là bình đẳng.

Ngay cả Ấn Độ giáo có chế độ đẳng cấp, lý thuyết luân hồi cũng bình đẳng với tất cả mọi người, đó là dù là hoàng đế hay ăn mày đều có thể kỳ vọng kiếp sau sẽ có một khởi đầu tốt đẹp, sự kỳ vọng này dù là hư ảo hay thực thể, nó đều là bình đẳng.

Mặc dù chế độ đẳng cấp trong thực tế đầy rẫy sự kỳ thị và áp bức, nhưng sự bình đẳng trong đó lại là nguyên nhân chính khiến tất cả tín đồ chấp nhận tôn giáo này.

Phật giáo thì không cần phải nói, chúng sinh bình đẳng là do Phật tổ đề xuất.

Trong Đạo giáo, chỉ cần tu luyện, mọi người đều có thể trở thành tiên nhân, ăn mày ăn tiên đan cũng có thể phi thăng.

Cơ đốc giáo có thiên đường và địa ngục, quy tắc lên thiên đường và xuống địa ngục là thống nhất công bằng, niêm yết giá rõ ràng, không lừa già dối trẻ.

Tóm lại, muốn khiến người ta tin tưởng thì phải có một sự bình đẳng.

Ngay cả lý thuyết hư vô, cũng phải có một khái niệm bình đẳng mới khiến người ta tin tưởng, đó là mọi người đều không thoát khỏi sự khống chế của hư vô, tất cả mọi người cuối cùng đều sẽ trở nên hỗn loạn không chịu nổi.

Vì vậy, theo đuổi sự bình đẳng là ước nguyện từ xưa đến nay của sinh mệnh, đáng tiếc do sự khác biệt giữa các cá thể sinh mệnh, sự bình đẳng khó có thể đạt được.

Nhưng việc theo đuổi sự bình đẳng là tuyệt đối sẽ không biến mất, và sự bình đẳng đúng như lời Đỗ Lan nói là nhị hướng bạc về mặt tư tưởng.

Nếu Đỗ Lan thật sự có thể thực hiện được điều mà ngay cả Phật tổ cũng không thực hiện được, vậy thì anh ta thật sự lợi hại.

Sinh mệnh đều đang tìm kiếm sự đồng cảm, nhưng lại lo lắng mất đi cá tính, nên các loại tôn giáo đều không thoát khỏi khái niệm bình đẳng, nhưng mọi người lại lo lắng mình sẽ chìm nghỉm giữa đám đông, thế là xuất hiện thế giới quan Khắc Tô Lỗ, biến phần tốt đẹp công bằng trong tôn giáo truyền thống thành điên cuồng, diễn giải sự bất lực của kẻ yếu trước kẻ mạnh từ một góc độ khác.

Đỗ Lan nói: Đáng tiếc tôi không thể thành Phật tổ, nhưng nếu đã biết được cốt lõi của nhị hướng bạc tư tưởng, làm một chút cũng rất cần thiết.

Vậy anh chuẩn bị làm thế nào.

Địch Ny Toa hỏi.

Đương nhiên là chính quyền sinh ra từ nòng súng, có lẽ để Kiệt Thụy đảm nhận sứ mệnh này là rất thích hợp.

Đỗ Lan cười nói: Đợi sáu tháng sau, anh ta phải gọi tôi một tiếng đồng chí.

Địch Ny Toa nhìn Kiệt Thụy đang giãy giụa, bối rối: Tư tưởng của anh ta vẫn cần được cải tạo, phải để anh ta nhận thức được rằng mình và người khác không có sự khác biệt, sau đó anh ta mới có thể tôn trọng bản thân và tôn trọng người khác.

Đúng là bị ảnh hưởng quá nặng bởi chủ nghĩa hưởng lạc của Mỹ, nhưng không sao, chỉ cần anh ta nhận ra ý nghĩa của sinh mệnh là cống hiến cuộc đời hữu hạn vào cuộc đấu tranh vĩ đại giải phóng toàn nhân loại, anh ta sẽ trở thành một đồng chí tốt.

Đỗ Lan cho rằng điều này rất bình thường, nếu không cũng không có câu nói thiên hạ không ai không thông cộng, những tiểu thư con nhà giàu, những công tử nhà quyền thế bị ăn mòn không thua gì Kiệt Thụy, nhưng họ đều có thể chấp nhận cải tạo để quay lại chống đối gia tộc mình, không phải họ mất trí, mà là họ thực sự tin vào chúng sinh bình đẳng, tư tưởng của họ đã bị nhị hướng bạc giáng xuống.

Cuộc sống của Kiệt Thụy rất khó khăn, vì trong sân huấn luyện sinh tồn toàn là những người không bình thường, nơi này vốn dĩ là một trong những nơi nguy hiểm nhất vũ trụ, huấn luyện sinh tồn được thiết lập ở đây tự nhiên rất khó, thậm chí có thể nói một chút bất cẩn là sẽ vạn kiếp bất phục.

Kiệt Thụy đã mấy lần muốn từ bỏ, nhưng nhìn vào bức ảnh gia đình, anh ta vẫn nhẫn nhịn, anh ta biết Đỗ Lan nói đúng, mình muốn để Thụy Khắc coi trọng, thì phải sống sót.

Nhưng chỉ sống sót thôi là chưa đủ, Kiệt Thụy phải sống thành mặt đối lập của Thụy Khắc, phải trở thành hóa thân của trật tự, anh ta phải mang lại hòa bình cho vùng đất hỗn loạn này.

Kiệt Thụy cũng không biết tại sao mình lại nảy ra suy nghĩ này, tóm lại anh ta đã bắt đầu hành động.

Đầu tiên là khắc phục những thói quen xấu của mình, khắc phục thói tham lam vặt vãnh cũng như yêu thích hư vinh, dùng sự mộc mạc và thực tế để vũ trang cho bản thân.

Đương nhiên bây giờ tỷ lệ sai sót của Kiệt Thụy rất nhỏ, anh ta phải giành chiến thắng trong mỗi trận chiến mới có thể sống sót.

Trong thời gian ngắn, anh ta đã hoàn toàn thay đổi, từ hôm nay trở đi anh ta không còn là Kiệt Thụy của ngày xưa.

Ở đây có rất nhiều người sống cho hiện tại, đó là lý do Đỗ Lan nói chỉ có sức mạnh ở đây cũng không tồn tại được lâu, vì chỉ có sức mạnh họ cũng sẽ sa ngã, sau khi chìm đắm trong hưởng lạc, sức mạnh cũng sẽ trở nên yếu ớt.

Chương 2092

Kiệt Thụy có sự thay đổi rõ rệt như vậy, đương nhiên là vì Đỗ Lan đã bí mật cấy vào trong não Kiệt Thụy ý niệm về chúng sinh bình đẳng.

Đúng vậy, chính là Đạo Mộng Không Gian.

Ban đầu, để cháu trai trốn học đi phiêu lưu cùng mình, Thụy Khắc đã cấy vào ý niệm cho giáo viên của cháu trai rằng phải cho cháu điểm cao, như vậy cháu trai không cần đi học cũng có thể được điểm cao, sẽ không ai cản trở cháu đi phiêu lưu nữa.

Đương nhiên người bị cấy ý niệm không chỉ có giáo viên, mà còn có một con chó.

Khi đó Mạc Đế nuôi một con chó nhỏ, nhưng trí thông minh của nó không đủ, đi tiểu bậy khắp nơi, nên Thụy Khắc đã cho con chó đội mũ tăng cường trí thông minh, không ngờ trí thông minh của con chó lại quá cao, nên nó đã tạo ra một đội quân chó máy móc, suýt chút nữa thống trị toàn nhân loại.

Sau đó Thụy Khắc và Mạc Đế đã cấy vào ý niệm không thể giống như con người cho Tiểu Tuyết Cầu, khiến những con chó này ngay lập tức trở nên cao thượng, trí thông minh cao hơn con người, phẩm đức cũng cao thượng hơn con người, cuối cùng cả đội quân chó di dân ra ngoài hành tinh, rời khỏi Trái Đất.

Phải nói rằng người không bằng chó, con người thiến vật nuôi, còn tuyên bố là vì tốt cho vật nuôi, đây không phải là trò hề sao.

Rõ ràng là vì sự tiện lợi của mình mà không thừa nhận, thiến vật nuôi là để chủ nhân tiện lợi, giảm bớt phiền phức, là vì sự lười biếng của mình, hoàn toàn không phải vì tốt cho vật nuôi.

Còn những con chó lại lý trí hơn con người, chúng biết nếu chúng dùng thủ đoạn tương tự để đối phó với con người, thì chúng sẽ giống như con người, bỉ ổi vô sỉ, chúng không thể làm như vậy.

Kỹ thuật Đạo Mộng Không Gian thật sự hữu dụng, chỉ cần cấy ý niệm vào trong giấc mơ, mọi thứ sẽ trở nên thuận lợi.

Đỗ Lan cho rằng kỹ thuật này dùng trăm lần không chán: Bây giờ nên đi tìm những đồng minh khác, đi truyền bá lý niệm chúng sinh bình đẳng.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa chia nhau hành động, Địch Ny Toa ở lại đây dạy học cho những hành tinh lầm đường lạc lối, còn Đỗ Lan đi tìm Tiểu Tuyết Cầu, đi tìm đế quốc của loài chó.

Những vật nuôi từng bị nô dịch này, thân tàn nhưng ý chí kiên cường, đang nỗ lực phát triển nền văn minh của mình, họ chắc chắn có thể chấp nhận lý niệm chúng sinh bình đẳng, trở thành một sức mạnh mới nổi trong vũ trụ.

Chó tuy không có đôi tay linh hoạt, nhưng chúng có thể ngồi trong những bộ giáp hình người để làm việc.

Đến hành tinh của loài chó, nơi đây đã xây dựng nên những thành phố khổng lồ, những chú chó đang sống một cuộc sống vui vẻ.

Mỗi con chó đều đội mũ tăng cường trí tuệ, đều có trí thông minh của một nhà khoa học, Thụy Khắc đã tặng công nghệ này cho loài chó.

Con người, nơi này của chúng tôi không chào đón con người.

Nhìn thấy Đỗ Lan, những chú chó trong bộ giáp máy đều tiến đến bao vây Đỗ Lan, vì đây không phải là nơi con người nên đến.

Tôi muốn gặp thủ lĩnh của các người.

Những người lính chó oai phong lẫm liệt, ngay hàng thẳng lối, tố chất chiến đấu cực cao, một lần nữa khiến Đỗ Lan, một người sinh ra làm người, cảm thấy xấu hổ.

Nhìn lại thành phố một mảnh phồn hoa, những chú chó đều rất hạnh phúc, còn trật tự hơn cả thành phố của con người, điều quý giá nhất là những chú chó này thực sự chỉ có phân công công việc khác nhau, không có phân biệt sang hèn, tất cả đều là chó, sẽ không vì bạn là Golden Retriever, nó là Husky mà có sự khác biệt.

Tiểu Tuyết Cầu đã tiếp kiến Đỗ Lan: Con người, ngươi không nên đến đây, nhưng ta ngửi thấy mùi của Mạc Đế trên người ngươi, ngươi là ai.

Tôi đã từng ở nhà Thụy Khắc, tên tôi là Đỗ Lan, là một người truyền đạo.

Tôi nghe nói những chú chó trên hành tinh này đã làm được việc chúng sinh bình đẳng, nên tôi đến đây để thỉnh kinh.

Đỗ Lan nói xong cảm thấy lời này có gì đó kỳ kỳ, lẽ nào Tiểu Tuyết Cầu còn là Chó Như Lai hay sao.

Chúng tôi chỉ là đã hấp thụ bài học của loài người các người mà thôi, chúng tôi tuy là chó, nhưng cũng không thèm khát sự ti tiện của loài người các người.

Vì vậy chúng tôi phải tránh những sai lầm mà loài người các người đã phạm phải, tuyệt đối không thể có kỳ thị, cũng không chia rẽ chủng tộc của mình.

Tiểu Tuyết Cầu nói một cách rất trí tuệ, nhưng đại thể là mò đá qua sông theo dấu chân của con người, hấp thụ bài học từ con người.

Đỗ Lan lại một lần nữa xấu hổ, quả nhiên người không bằng chó.

Ngược lại, con người lại cứ liên tục phạm phải những sai lầm giống nhau, còn không nhìn rõ bằng chó.

Vũ trụ này tràn ngập tư tưởng hư vô và sự đối xử bất công, các người có từng nghĩ đến việc xuất khẩu lý niệm công bằng ra ngoài không.

Liên bang Thiên hà đã không làm tốt vai trò đi đầu, liên tục xuất khẩu chủ nghĩa hưởng lạc, hoàn toàn không nghĩ đến việc dẫn dắt toàn bộ sinh mệnh trong vũ trụ xây dựng một cộng đồng chung vận mệnh, điều này là sai, nên có một tư tưởng mới để lật đổ Liên bang Thiên hà, truyền bá lý niệm chúng sinh bình đẳng, đoàn kết tất cả sinh mệnh, phấn đấu xây dựng một vũ trụ tốt đẹp hơn.

Đỗ Lan nói.

Nhưng điều này rõ ràng không phù hợp với lợi ích cốt lõi của loài chó, tại sao họ phải đối đầu với tư tưởng chủ lưu của vũ trụ.

Được không bù mất, vì những người bảo vệ tư tưởng chủ lưu quá mạnh, chỉ riêng một mình Thụy Khắc đã không dễ đối phó.

Chúng tôi chỉ muốn làm tốt việc của mình, không muốn can thiệp vào chuyện của vũ trụ.

Vũ trụ có tư tưởng gì, là lựa chọn của chính vũ trụ, họ không muốn tin vào trật tự, vậy thì cứ để họ chết chìm trong tự do.

Tiểu Tuyết Cầu nói.

Nhưng trứng để dưới một giỏ sao yên được.

Tư tưởng hư vô chính là virus, một ngày nào đó cũng sẽ ảnh hưởng đến các người, đến lúc đó tất cả những gì các người xây dựng sẽ bị vứt bỏ.

Đỗ Lan nói: Không chỉ thế giới vật chất sẽ xảy ra chiến tranh.

Giữa văn minh và văn minh, giữa tư tưởng và tư tưởng cũng sẽ bùng nổ cuộc chiến sinh tử, văn minh và tư tưởng sẽ trở nên lớn mạnh trong cuộc đấu tranh.

Đỗ Lan khuyên nhủ.

Tiểu Tuyết Cầu im lặng, một lúc lâu sau mới nói: Văn minh của chúng tôi vẫn còn rất nhỏ bé, chưa đủ để mở rộng.

Anh ta có sự tự biết mình, loài chó vẫn chưa xây dựng được một nền văn minh hùng mạnh, chắc chắn không đấu lại được những nền văn minh đã tồn tại từ lâu.

Thừa nhận sự yếu đuối của mình cũng là một loại dũng khí.

Đỗ Lan nói: Tuổi trẻ đại diện cho khả năng vô hạn, không có nền văn minh nào là hình thành trong một sớm một chiều, có thể tích lũy kinh nghiệm từng chút một trong quá trình truyền bá chúng sinh bình đẳng.

Tuy nhiên Tiểu Tuyết Cầu không tin tưởng con người, dù sao con người chính là thủ phạm thiến chó, tuy Đỗ Lan nói rất hay, nhưng không thể có được sự tin tưởng của chúng.

Chính vì Tiểu Tuyết Cầu là một con chó, nó càng hiểu rõ sự tà ác của con người, càng không dễ dàng tin tưởng con người.

Dù Đỗ Lan có khéo ăn khéo nói, cũng không thể dễ dàng thuyết phục được một con chó.

Quả nhiên người truyền đạo không dễ làm như vậy.

Đỗ Lan tuyên bố: Tôi nguyện ở lại đây để cống hiến cho loài chó.

Chỉ có thể dùng hành động để chứng minh mình không giống những kẻ lẳng lơ bên ngoài, mình là một người chính trực, dũng cảm, lương thiện.

Hành tinh của loài chó có thể nói là đã tiếp nhận toàn bộ ưu điểm của văn minh nhân loại, nên cũng học theo con người xây dựng thành phố, phát triển công nghiệp, điều duy nhất họ tránh là những ý niệm tham lam, ích kỷ mà con người bộc lộ trong quá trình phát triển.

Nhưng sở dĩ họ tránh, chỉ là vì thân là chó, họ đã từng chịu thiệt thòi về phương diện này, không phải vì muốn xây dựng một lý tưởng tốt đẹp hơn.

Chịu thiệt thòi nên tránh né có thể hiểu được, nhưng thế hệ chó già như các người rồi sẽ chết đi, thế hệ chó mới sẽ quên đi những thiệt thòi mà các người đã chịu.

Các người đừng quên sinh mệnh rất hay quên, đây không chỉ là vấn đề của con người, các người cũng chắc chắn sẽ gặp phải.

Đỗ Lan nói một cách sắc bén, thế hệ chó già vì đã chịu thiệt thòi nên có thể cẩn thận duy trì con đường đúng đắn, nhưng thế hệ chó trẻ sẽ không thể hiểu được lý do cẩn trọng của thế hệ chó già nữa, chúng chắc chắn sẽ ngày càng giống con người.

Tiểu Tuyết Cầu im lặng không nói, điểm này Đỗ Lan nói đúng, cũng là điều nó vẫn luôn suy nghĩ: Chúng tôi rất coi trọng giáo dục, sẽ để hậu đại ghi nhớ những khuyết điểm của con người.

Đỗ Lan cười mà không nói, rõ ràng là không cho rằng điều này sẽ có hiệu quả, điều thực sự cần thiết vẫn là xây dựng lý tưởng, chỉ có giải phóng toàn vũ trụ trước rồi mới giải phóng chính loài chó, chỉ khi mỗi con chó đều mang trong mình lý tưởng như vậy, tương lai của chúng mới có thể tránh được việc rơi vào cái hố của con người.

Nhưng Đỗ Lan biết bây giờ nói chắc chắn vô dụng, nên anh vẫn thực tế giúp đỡ loài chó xây dựng hành tinh.

Trí thông minh của loài chó rất cao, không cần chỉ đạo hay đề nghị, chỉ là có một số thứ cần thời gian tích lũy, Đỗ Lan có thể giúp chúng rút ngắn thời gian.

Trong lúc Đỗ Lan làm việc, anh đã liên lạc với Địch Ny Toa: Trong thời gian ngắn anh chắc chắn không về được rồi, công tác tư tưởng cho loài chó khó hơn tưởng tượng nhiều, dù sao chúng đã chịu quá nhiều thiệt thòi.

Địch Ny Toa cho biết công việc bên cô cũng không thuận lợi: Những hành tinh lầm đường lạc lối này thực sự quá không biết tự trọng, rất khó để thay đổi quan niệm của chúng, nhưng em vẫn có tự tin.

Em cho rằng những hành tinh lầm đường lạc lối này chủ yếu là thiếu nhận thức đúng đắn về vũ trụ, một khi chúng nhận ra sứ mệnh của mình với tư cách là ý thức hành tinh, học được cách tự tôn tự cường, thì có thể thay đổi thói quen sống phóng túng bừa bãi trước đây của chúng.

Em cũng không dễ dàng gì.

Đỗ Lan cho rằng công việc của Địch Ny Toa cũng rất vất vả, giao tiếp với chó đã khó, giao tiếp với hành tinh cũng không dễ dàng.

Mọi người cùng cố gắng nhé.

Địch Ny Toa cổ vũ Đỗ Lan, sau đó đối mặt với những hành tinh có hoàn cảnh khác nhau, tiếp tục bắt đầu buổi học.

Địch Ny Toa kể lại những câu chuyện về Gaia mà mình biết, không phải Gaia nào cũng chìm đắm trong việc quan hệ với bầu trời, còn có rất nhiều Gaia đang nỗ lực duy trì sự cân bằng của hành tinh, khiến môi trường hành tinh trở nên hài hòa, tốt đẹp hơn, thậm chí giúp đỡ các sinh mệnh trên hành tinh.

Giúp đỡ những sinh mệnh nhỏ bé đó thì có lợi gì, những sinh mệnh này chẳng phải là bọ chét trên người chúng ta sao.

Sao có thể coi là con của chúng ta được.

Một hành tinh cứng đầu nói, nó không tình nguyện nghe lời khuyên của Địch Ny Toa, nó cảm thấy trạng thái sống của mình không có vấn đề gì, là một hành tinh, nó muốn làm gì cũng được.

Ngươi đây chính là thành kiến, chính vì thành kiến nên mới không cho rằng chúng sinh bình đẳng là khả thi.

Nói hay nhỉ, làm sao mà chúng sinh bình đẳng được.

Ta biết ngươi là con người, con người cũng chưa bao giờ bình đẳng với ruồi muỗi chuột bọ cả, loài người các ngươi không phải ghét nhất những thứ đó sao.

Vì những hành tinh lầm đường lạc lối này cũng là cư dân của thời đại trí tuệ vạn năng, chúng không chỉ biết dùng app, mà còn biết lướt web, biết rất nhiều chuyện.

Tình hình của con người cũng hiểu không ít.

Trong vũ trụ này, sự phát triển của công nghệ rất mạnh, không ít nền văn minh đã hiểu được sự tồn tại của đa vũ trụ, thậm chí còn phát triển ra các chương trình truyền hình xem nội dung của vũ trụ song song, rất nhiều nền văn minh cao cấp đều coi việc xuyên không là chuyện thường ngày như Thụy Khắc.

Những hành tinh lầm đường lạc lối này có cơ hội tiếp xúc với những công nghệ này, cũng có thể hiểu được mọi phương diện của vũ trụ, phản bác lại cũng có lý có cứ.

Địch Ny Toa cho biết: Chúng ta chỉ nói về sinh mệnh có trí tuệ.

Tất cả sinh mệnh có trí tuệ đều phát triển từ không có trí tuệ mà ra, các ngươi không cho ruồi muỗi cơ hội, tại sao chúng ta phải cho sinh mệnh nguyên thủy cơ hội.

Tính khí của Địch Ny Toa khá tốt, như vậy cũng không tức giận, cô tin rằng hiện tại hai bên vẫn chưa có sự tin tưởng.

Những ý thức hành tinh này cũng vì chưa từng chịu thiệt thòi, nên không biết rốt cuộc ai mới là người tốt cho chúng.

Nhưng không cần vội, Địch Ny Toa tin rằng thời gian sẽ chứng minh tất cả.

Cô ta hết lời để nói rồi, một con người nhỏ bé mà còn muốn giáo dục chúng ta, đúng là heo cắm hành vào mũi giả làm voi.

Chị em mình giải tán đi, ai làm việc nấy, dùng app thôi, dù sao cũng có khối thời gian.

Địch Ny Toa rất bất lực, lần giáo dục đầu tiên xem như hoàn toàn thất bại, nhưng không cần nản lòng, làm công tác tư tưởng chắc chắn phải có kiên nhẫn.

Dù sao muốn đặt tư tưởng của mình vào trong đầu đối phương, ngoài con đường tắt như Đạo Mộng Không Gian ra, mỗi con đường đều đầy chông gai.

Cho nên vẫn phải xây dựng lòng tin lẫn nhau, Địch Ny Toa cũng phải giải quyết vấn đề cho họ, mới có thể từng bước tiến vào lòng họ.

Chương 2093

Bỏ đi những lời giáo điều khô khan, dùng hành động thực tế để cảm hóa đối phương.

Những người hẹn được trong app hành tinh đều là những sinh mệnh mạnh mẽ, những sinh mệnh này đều có khả năng ảnh hưởng đến hành tinh, nên Địch Ny Toa chỉ cần có tự tin chắc chắn sẽ gặp được những hành tinh bị bắt nạt, mình chắc chắn có thể giúp được.

Những cường giả mà con người có thể hiểu và không thể hiểu đều là người dùng của app, ai mà không muốn tìm một hành tinh quyến rũ để có một cuộc vận động hoành tráng chứ.

Khiến hành tinh di chuyển quỹ đạo, thực hiện một chuyến du hành kích thích gần một ngôi sao, hoàn thành một lần hợp nhất rung động tâm hồn giữa đất và trời, những cá thể mạnh mẽ đều sẽ bị thu hút đến, để hoàn thành thành tựu hiếm có này.

Cả hai bên đều được thỏa mãn, các hành tinh lầm đường lạc lối không thiếu vật chất, chỉ là trạng thái sống của chúng là như vậy, nên chỉ cần có người đến, chúng sẽ rất vui.

Địch Ny Toa và Đỗ Lan đối mặt với thử thách từ hai nền văn minh phi nhân loại, đều cảm thấy rất khó để thuận lợi như trước.

Trước đây, những người họ lừa phỉnh phần lớn đều là con người, nhưng bây giờ văn minh của loài chó và văn minh của hành tinh là lần đầu tiên họ gặp phải, nên cần phải điều chỉnh chiến lược lừa phỉnh, nhìn nhận lại thực lực lừa phỉnh của mình, không kiêu ngạo, không nóng vội, cố gắng vững bước tiến lên, bắt đầu từ việc xây dựng lòng tin để từng bước đi vào giữa những nền văn minh khác nhau này.

Hai người một bên nỗ lực thể hiện sự chân thành của mình, một bên nỗ lực tăng cường bản thân, dù sao rèn sắt cần tự thân cứng rắn, lừa phỉnh còn phải xem bản thân mình.

Hai vợ chồng ở thế giới này lại cảm thấy sức sống trước đây đã quay trở lại, lại có cảm giác trăm hoa đua nở, càng có tính thử thách, ý chí chiến đấu của họ cũng càng dâng cao.

Đỗ Lan ở hành tinh của loài chó giúp đỡ chó giải quyết các vấn đề, dần dần tích lũy được một sự tin tưởng nhất định, quen biết được một số người bạn chó.

Các chú chó đều cho rằng Đỗ Lan là một người đã thoát khỏi những thú vui tầm thường, có sự khác biệt rất lớn so với con người trên Trái Đất, đều gọi Đỗ Lan là bạn tốt của chó.

Trước đây chó là bạn tốt của con người, bây giờ Đỗ Lan là bạn tốt của chó, Đỗ Lan nghe thấy có gì đó không ổn, nhưng chỉ cần có thành tích là được, anh sẽ tiếp tục duy trì, tiếp tục cố gắng, phấn đấu trở thành bạn tốt của tất cả loài chó.

Trên một hành tinh chó hoang nào đó đã phát hiện ra một di tích cổ đại.

Hành tinh này do Thụy Khắc giúp chọn, thực ra bọn họ đều không biết trước đây hành tinh này từng có thứ gì.

Nhưng rõ ràng nơi này từng có văn minh, có điều xem ra nền văn minh trước đó đã tự tìm đường chết rồi tự diệt vong.

Văn minh tuy đã biến mất, nhưng vũ khí hủy diệt vẫn còn sót lại, đó là một chiếc phi thuyền thất lạc tồn tại vượt qua cả thời gian.

Đào được chiến hạm trong di tích cổ ư.

Đương nhiên đây thực ra cũng là do Đỗ Lan ngầm giở trò, là hắn đã chôn chiến hạm của tương lai vào trong di tích của quá khứ.

Bởi vì văn minh của loài chó tuy không bài xích vũ lực, nhưng vũ lực của chúng quá yếu, căn bản không có năng lực khuếch trương.

Chúng mạnh về cá thể, nhưng lại không có năng lực khắc phục trọng lực.

Thế là Đỗ Lan lặng lẽ chôn xuống một chiếc chiến hạm, đợi đến ngày xuân về hoa nở, lũ chó sẽ đào chiến hạm lên mà dùng.

Chiến hạm thất lạc, một vũ khí nổi trội về hỏa lực, được trang bị động cơ siêu không gian, hút năng lượng điểm không từ không gian, là sức mạnh để khai phá vũ trụ.

Lũ chó sau khi phát hiện chiếc chiến hạm này liền lập tức tiến hành kiểm soát, vì chúng cũng biết đây là thứ rất nguy hiểm, nếu không cẩn thận sẽ gây ra đại họa.

Thứ này, hiện tại chúng ta vẫn chưa chế tạo được, rõ ràng nền văn minh cổ đại trên hành tinh này vô cùng hùng mạnh, nhưng cuối cùng họ lại bị hủy diệt trong chính tay mình.

Trưởng khoa học gia của Tiểu Tuyết Cầu báo cáo phát hiện của họ cho Tiểu Tuyết Cầu: Công nghệ phi thuyền rất tiên tiến, vượt xa công nghệ chúng ta đang nắm giữ, cho dù so với Thụy Khắc kia cũng không hề thua kém, đối với sự phát triển công nghệ của chúng ta có sự trợ giúp rất lớn.

Nền văn minh cổ đại nắm giữ công nghệ như vậy, cuối cùng chẳng phải vẫn gặp phải hủy diệt sao.

Điều này cho thấy vũ lực hùng mạnh không phải là điều kiện tất yếu cho sự phát triển của văn minh.

Tiểu Tuyết Cầu rất lý trí, vì trong não cậu ta đã bị cấy vào suy nghĩ không thể giống như con người.

Cho nên trong lòng Tiểu Tuyết Cầu vẫn luôn cảm thấy nên tránh đi vào vết xe đổ sùng bái bạo lực của nhân loại.

Tuy lúc đầu cậu ta cũng từng nghĩ đến việc dùng vũ lực chinh phục loài người, nhưng như vậy thì chẳng khác gì con người, loài chó chúng không phải muốn trở thành loài người thứ hai, mà là muốn vượt qua loài người.

Vũ lực tuy không phải là điều kiện tất yếu để văn minh trường tồn, nhưng vũ lực là thứ tất yếu phải có.

Không có vũ lực, ngay từ đầu chúng ta đã không thể thoát khỏi xiềng xích của nhân loại.

Ban đầu con người cũng chính vì vũ lực của loài chó mới chịu đối xử bình đẳng với chúng, cuối cùng còn giúp loài chó tìm hành tinh di dân: Chúng ta không phải con người, chúng ta cũng không phải văn minh cổ đại, chúng ta nhất định có thể khống chế được bản thân vũ lực.

Đỗ Lan tuy là con người, nhưng lời của hắn cũng có lý, đó là chúng ta ở trong vũ trụ sớm muộn cũng sẽ tiếp xúc với các nền văn minh khác, không thể tránh khỏi việc va chạm tư tưởng với họ.

Nếu chúng ta không chấp nhận, họ sẽ dùng vũ lực ép buộc chúng ta phải chấp nhận.

Lấy Liên bang Tinh tế làm ví dụ, họ quả thực đã không làm gương tốt, quả thực không ngừng khuếch trương ra bên ngoài, truyền bá những tư tưởng không bình thường đó.

Trưởng khoa học gia nhìn xa hơn, thấy được sự khó khăn trong việc sinh tồn của văn minh trong vũ trụ.

Sức mạnh của văn minh cuối cùng vẫn phải dựa vào đấu tranh và phát triển để quyết định, văn minh loài chó không thể mãi mãi trốn trong nhà được.

Hiện tại khai quật được phi thuyền thất lạc chính là cơ hội tốt, chỉ cần nắm giữ được loại siêu công nghệ này, chúng sẽ có sức mạnh để bảo vệ văn minh.

Nhưng Tiểu Tuyết Cầu vẫn lo lắng văn minh loài chó sẽ đi đến chỗ diệt vong.

Cậu ta rất rõ bản thân là con chó đầu tiên thức tỉnh, cho nên có thể đóng vai trò dẫn đầu, nhưng sau khi cậu ta chết thì sao, e rằng loài chó cũng sẽ đi vào vết xe đổ của nhân loại.

Tiểu Tuyết Cầu cảm thấy áp lực rất lớn, cậu ta là một nhà lãnh đạo đủ tư cách, cũng là một nhà lý tưởng hết mình.

Ý nghĩ không trở thành loài người thứ hai trong đầu vẫn luôn trói buộc cậu ta, khiến cậu ta phải chịu áp lực không nhỏ.

Nhìn thấy những con chó khác hứng thú với vũ lực như vậy, cuối cùng cậu ta đã nghĩ đến Đỗ Lan.

Khoảng thời gian này Đỗ Lan tỏ ra rất thân thiện, đã cung cấp rất nhiều sự giúp đỡ.

Bây giờ Tiểu Tuyết Cầu cuối cùng cũng cảm thấy có thể nói chuyện tử tế với Đỗ Lan.

Đỗ Lan rất rõ tư tưởng không lặp lại bi kịch của nhân loại của Tiểu Tuyết Cầu không phải là của chính cậu ta, mà là do không gian đạo mộng cấy vào, cho nên sau này loài chó chắc chắn sẽ lặp lại bi kịch của nhân loại, trừ phi Tiểu Tuyết Cầu không bao giờ chết.

Đỗ Lan, những lời anh nói trước đây vẫn luôn vang vọng bên tai tôi.

Tiểu Tuyết Cầu nói: Những chuyện anh nói quả thực đều có khả năng xảy ra, tôi cũng biết ban đầu chúng ta cũng suýt đi vào vết xe đổ của nhân loại.

Lúc đó không có con chó nào khác nhắc nhở tôi, là tự tôi nhận ra hành vi của chúng ta không khác gì con người.

Nhưng đây chỉ là suy nghĩ của một mình tôi, những con chó khác không có suy nghĩ tương tự.

Đỗ Lan à, anh thật sự cho rằng chúng sinh bình đẳng sẽ giúp văn minh loài chó mãi mãi giữ được lý trí sao.

Cách tốt nhất thực ra là đóng dấu tư tưởng, mỗi con chó đều được cấy vào cùng một tư tưởng, Đỗ Lan thầm nghĩ như vậy văn minh loài chó mới có thể thực sự mãi mãi giữ được trạng thái lý tưởng.

Đỗ Lan tỏ vẻ cuối cùng cũng lung lay rồi, trong lòng mừng như điên, nhưng bề ngoài vẫn rất bình tĩnh: Chúng sinh bình đẳng chính là phải chấp nhận ưu điểm và khuyết điểm của nhân loại, sau đó từ từ ảnh hưởng đến đối phương, giúp họ sửa chữa khuyết điểm.

Thật sự làm được sao.

Tiểu Tuyết Cầu tỏ vẻ cách nói này quá sơ sài.

Đương nhiên có thể làm được, nhưng đây không phải là chuyện một hai thế hệ, mà là sự nghiệp giáo hóa hàng ngàn, hàng vạn năm.

Trước tiên, cái chúng ta cần không phải là phân biệt chủng tộc, mà là phân biệt văn minh.

Chấp nhận tư tưởng của chúng ta chính là một thành viên của chúng ta, mà từ bỏ tư tưởng của chúng ta chính là từ bỏ việc trở thành đồng bạn của chúng ta.

Không liên quan đến huyết thống, không liên quan đến địa vị, chỉ liên quan đến tư tưởng.

Vậy có phải giống như tôn giáo của các anh không.

Tiểu Tuyết Cầu nói: Tôn giáo của các anh có thể không phân biệt chủng tộc mà tín ngưỡng một vị thần.

Thượng đế ban đầu chỉ bảo vệ một dân tộc, nhưng sau này Thượng đế trở nên bác ái, bảo vệ tất cả tín đồ.

Đó là tôn giáo, là dựa vào ngoại lực để kiểm soát hành vi của mình, còn chúng ta muốn phát triển là đạo đức từ bên trong, từ trong ra ngoài quy phạm hành vi của chính chúng ta.

Điều đó có thể sao.

Tiểu Tuyết Cầu là một con chó Mỹ, từ nhỏ tiếp xúc chính là những người cần dựa vào Thượng đế dạy dỗ mới có thể kiểm soát bản thân, nhưng cho dù có Thượng đế giám sát, rất nhiều lúc họ vẫn sẽ vượt rào gây rối.

Bởi vì theo họ thấy, những người không được Thượng đế bảo vệ còn không bằng nô lệ, với tư cách là người được Thượng đế chọn đi đàn áp nô lệ là hoàn toàn hợp lý, vì không tin Thượng đế thì đáng xuống địa ngục.

Tiểu Tuyết Cầu chưa bao giờ thấy ai có thể dựa vào sức mạnh nội tại để kìm chế bản thân.

Chẳng phải cậu đã làm được rồi sao.

Đỗ Lan nói: Cậu có thể ghi lại tại sao mình làm được, nói cho mọi người biết những hiểu biết của cậu về cuộc đời của chó, ghi lại cả hy vọng và nỗi sợ hãi của cậu đi.

Nỗi sợ của tôi chính là văn minh loài chó trong tương lai không thể kiên trì lý trí.

Tiểu Tuyết Cầu nói.

Vậy thì hãy xem việc kiên trì lý trí là mục tiêu của văn minh loài chó, đó chính là đạo của chó, chỉ cần đạo không tận, thì đừng từ bỏ hy

vọng.

Đỗ Lan tỏ vẻ Tiểu Tuyết Cầu hoàn toàn có thể trở thành mỏ neo định hình cho văn minh loài chó.

Tiểu Tuyết Cầu gật đầu, cậu ta rất thông minh, dù sao cũng là cậu ta dùng bốn cái móng vuốt để xây dựng nên văn minh loài chó, với tư cách là con chó thức tỉnh đầu tiên, cậu ta lập tức hiểu được nội dung mà Đỗ Lan nói: Biến lý tưởng thành tín điều, chỉ cần mọi người tin tưởng, cho dù không có thần tiên, họ cũng sẽ hành động theo tín điều, đi truy cầu đạo.

Tiểu Tuyết Cầu thu được lợi ích không nhỏ: Tôi hiểu rồi, Đỗ Lan, tôi sẽ thử.

Vũ trụ chính của Liên bang Tinh tế có cư dân trông giống như những con bọ lớn, khá là không phù hợp với thẩm mỹ của con người, nhưng nội tâm của họ thực ra không khác gì con người.

Tuy nhiên, nếu con người đến vũ trụ này sẽ rất dễ sinh ra thành kiến, kỳ thị những người ngoài hành tinh xấu xí.

Các loại người ngoài hành tinh khác nhau lại có cùng một phương thức tư duy, điều này thực ra cũng cho thấy vũ trụ này quả thực có virus tư duy, khiến cho các chủng tộc khác nhau sinh ra những ý nghĩ hoang đường giống nhau.

Nhìn khắp vũ trụ thật sự không tìm ra được một sinh mệnh nào sẵn lòng dẫn dắt tất cả cư dân vũ trụ thiết lập trật tự mới.

Những lúc không thuận lợi, Đỗ Lan và Địch Ny Toa cũng sẽ hoài nghi có phải tư duy của họ mới là sai lầm hay không.

Dù sao thì mọi người đều không cảm thấy vô trật tự và hỗn loạn có vấn đề gì, đều bằng lòng sống tạm bợ, và quả thực đã sống như vậy rất lâu rồi.

Bỗng nhiên Đỗ Lan và Địch Ny Toa nhảy ra nói rằng cuộc sống của các người là sai, thế chẳng phải là đáng ăn đòn sao.

Chương 2094

Ví dụ như những hành tinh sa ngã kia không hề cảm thấy mình sai, ngược lại còn cho rằng Địch Ny Toa lo chuyện bao đồng, thậm chí còn hỏi Địch Ny Toa có tư cách gì mà chỉ tay năm ngón.

Địch Ny Toa và Đỗ Lan cũng rất bất đắc dĩ, bởi vì nhìn khắp đa vũ trụ, tư tưởng chủ đạo chính là như vậy.

Từ vũ trụ đến hành tinh, lớn đến tư tưởng sinh mệnh, nhỏ đến văn minh hạ cấp, tư duy hư vô và được chăng hay chớ là chủ đạo, lý trí và kiềm chế ngược lại bị chế giễu.

Sinh ra trong một môi trường lớn như vậy, không ai cảm thấy mình có vấn đề, chỉ cảm thấy Đỗ Lan và Địch Ny Toa quản quá nhiều.

Vũ trụ vật chất chắc chắn sẽ diệt vong, đây là điều mà tất cả sinh mệnh và văn minh đều không thể tránh khỏi, cho nên hưởng lạc kịp thời mới là quan trọng nhất, hà tất phải lo những chuyện tương lai xa xôi.

Lý thuyết hư vô hỗn độn chủ yếu là sự khuất phục của tư tưởng trước vật chất.

May mà Địch Ny Toa và Đỗ Lan đều là những người kiên định, cho dù đã thấy được điểm cuối của vũ trụ, biết rằng vật chất vũ trụ chắc chắn sẽ diệt vong, nhưng họ vẫn không thay đổi bản tâm.

Thực ra theo thiết lập của đa vũ trụ này, vũ trụ đơn lẻ quả thực sẽ hủy diệt, nhưng toàn bộ đa vũ trụ rõ ràng là sinh sôi không ngừng, một vũ trụ hủy diệt, nhưng nhiều vũ trụ hơn sẽ ra đời.

Nói cho cùng vẫn là ích kỷ, bọn họ chỉ muốn mình sống tốt, chứ không nghĩ đến việc thông qua sự kiềm chế và nỗ lực của bản thân để lại chút gì đó cho hậu thế.

Còn về cái gì mà cuối cùng mọi thứ đều sẽ hủy diệt, chẳng qua chỉ là cái cớ mà thôi.

Địch Ny Toa mỗi ngày đối mặt với những hành tinh sa ngã không biết tiến thủ, vừa giận vừa tiếc cho họ.

Muốn giúp những hành tinh sa ngã ích kỷ tự lợi này giác ngộ thực sự quá khó.

Dù sao thì hành tinh sa ngã không lo ăn không lo uống, cuộc sống trôi qua rất tốt, thực sự không có động lực gì để thay đổi.

Địch Ny Toa nhất thời cũng không chờ được cơ hội giúp đỡ, không giống như văn minh loài chó có đầy vấn đề, hành tinh sa ngã thực sự không có chỗ nào để Địch Ny Toa ra tay.

Địch Ny Toa thấy bên phía chồng mình tiến triển nhanh chóng, còn mình lại không có thành tích, có chút khó xử.

Hành tinh sa ngã chắc chắn không thể công phá trong thời gian ngắn, hay là chúng ta đổi cho nhau.

Đỗ Lan thương vợ, tỏ ý hai người có thể đổi mục tiêu lừa gạt.

Địch Ny Toa biết rõ công lực lừa gạt của Đỗ Lan, nên nói: Thay vì đổi, chi bằng anh dạy em cách làm.

Nếu là anh, anh sẽ cải tạo những hành tinh sa ngã này như thế nào.

Trước đây em muốn thông qua việc giúp đỡ để có được lòng tin của họ, chiêu này đã chứng minh là không hiệu quả.

Cho nên chúng ta phải làm ngược lại, không những không giúp họ, mà còn phải kích thích họ.

Cái đầu ranh mãnh của Đỗ Lan lại bắt đầu hoạt động: Họ không chấp nhận tư tưởng của chúng ta, là vì bây giờ cuộc sống của họ đang rất tốt, vậy thì hãy cho họ thấy thế nào mới gọi là đôi tình nhân thần tiên thực sự, phải làm cho họ ghen tị, như vậy họ mới có động lực thay đổi.

Địch Ny Toa bất giác gật đầu: Nhưng họ sẽ khao khát cuộc sống như thế nào chứ.

Dù sao họ cũng là hành tinh mà, chẳng lẽ cũng sẽ ngưỡng mộ những tình yêu chân thành đó sao.

Điểm này Đỗ Lan cũng không chắc chắn lắm: Có thể thử hết.

Vậy làm sao chúng ta xác định được họ sẽ trúng kế.

Địch Ny Toa hỏi.

Đỗ Lan cười: Chẳng phải em nói họ ích kỷ sao, đã là ích kỷ thì trong lòng ắt hẳn có điều cầu mong.

Quả nhiên vẫn là anh gian xảo.

Địch Ny Toa cũng không biết là đang khen hay đang chế giễu.

Đỗ Lan cứ coi như vợ đang khen mình.

Đã xác định rồi, vậy Địch Ny Toa sẽ chuẩn bị vài cặp tình nhân, xem xem hành tinh sa ngã có vì những tình cảm khác nhau mà động lòng không.

Bên phía Địch Ny Toa cuối cùng cũng có tiến triển, còn bên Đỗ Lan, cuộc nói chuyện với Tiểu Tuyết Cầu ngày càng đi sâu, cũng hiểu được suy nghĩ trong lòng Tiểu Tuyết Cầu, hiểu được sự cao thượng của cậu ta.

Không làm loài người thứ hai thực ra chỉ là một khởi điểm trong việc theo đuổi sự cao thượng của cậu ta, mục tiêu cuối cùng của cậu ta không chỉ là khác biệt với con người, mà là phải vượt xa con người.

Hiện tại sở dĩ cứ treo câu không làm loài người thứ hai trên miệng, cũng chỉ vì văn minh loài chó vừa mới khởi bước, rất có khả năng sẽ đi theo hướng của con người, cho nên mới phải luôn luôn nhắc nhở.

Đợi đến khi loài chó không còn đi vào vết xe đổ, vậy thì văn minh loài chó mới thực sự bắt đầu, nhưng rốt cuộc phải xây dựng văn minh loài chó thành bộ dạng gì, hiện tại Tiểu Tuyết Cầu cũng chưa có quy hoạch rõ ràng, nhưng tuyệt đối phải trở thành một viên minh châu trong vũ trụ.

Trò chuyện với Đỗ Lan, nghe Đỗ Lan kể lại những gì mình đã thấy và nghe trong đa vũ trụ, từng câu chuyện, từng sự việc đều lay động trái tim Tiểu Tuyết Cầu.

Cậu ta cũng muốn trở thành người bảo vệ chân thiện mỹ, có lẽ đây là một mục tiêu rất tốt: Chỉ là giá trị quan sẽ thay đổi theo thời gian và không gian, thật sự có chân thiện mỹ không đổi sao.

Về vấn đề này, Đỗ Lan có quyền phát ngôn: Tôi chưa bao giờ bảo vệ cái gọi là chân thiện mỹ, tôi chỉ bảo vệ quyền lựa chọn của mọi người.

Tôi luôn tin rằng cuối cùng, khi mọi người tự mình đưa ra lựa chọn, họ sẽ luôn đưa ra lựa chọn chính xác phù hợp với chân thiện mỹ.

Anh thật sự là một bậc trí giả có tấm lòng rộng lớn, sự tin tưởng vào sinh mệnh của anh càng khiến tôi cảm động.

Chẳng lẽ anh chưa từng gặp phải những lựa chọn ti tiện, hoặc những nền văn minh thà chọn hủy diệt sao.

Đương nhiên là có, nhưng đại đa số vẫn đáng để tôi tin tưởng.

Đỗ Lan nói: Hay là cậu đi cùng tôi, tôi sẽ đưa cậu đến một nơi, có lẽ chúng ta có thể thực hành một chút.

Tiểu Tuyết Cầu theo Đỗ Lan đến một hành tinh đại đào sát.

Hành tinh này Thụy Khắc và Mạc Đế cũng đã từng đến, họ đã ngăn chặn một cuộc đại đào sát, nhưng hoàn toàn vô ích.

Người trên hành tinh này giống như con rắn tự cắn đuôi, luôn không thể tránh khỏi kết cục là đại đào sát.

Nền văn minh ở nơi này quá điên cuồng.

Tiểu Tuyết Cầu hoàn toàn không thể hiểu tại sao những người này lại phải dùng đại đào sát để giải quyết vấn đề.

Họ sẽ dành ra một ngày để giải tỏa áp lực và cảm xúc tích tụ, qua đó ổn định những đối xử bất công mà họ phải chịu đựng hàng ngày.

Thực ra họ cũng hy vọng có sự công bằng, và đại đào sát chỉ là phương thức sai lầm mà họ dùng để theo đuổi sự công bằng.

Đỗ Lan nói: Chúng ta dừng lại một chút.

Đỗ Lan nói.

Ngày thường nơi này khá văn minh, hàng xóm thân thiện, các ngành nghề đều khá hài hòa.

Nhưng một khi đến thời điểm, họ sẽ có thù báo thù, có oán báo oán, đợi đến khi họ giết người xong, sau đó họ sẽ lại trở lại bình thường.

Đương nhiên người chết đi, tiêu hao cũng ít đi, cũng có nhiều vị trí trống hơn, mọi người đều có thể sống thoải mái.

Chỉ là qua một thời gian, áp lực lại tích tụ, bất mãn lại tăng lên.

Những người lần trước không được thăng tiến sẽ âm mưu toan tính, còn những người lần trước được lợi lại muốn đại khai sát giới, thế là đến đêm thanh trừng, sẽ diễn ra một cuộc đại đào sát không có giới hạn.

Tiểu Tuyết Cầu không khỏi hỏi Đỗ Lan: Nền văn minh như vậy cũng đáng để anh tin tưởng sao.

Đỗ Lan cười mà không nói.

Nơi này rất kỳ lạ, thuộc về một nền văn minh lạc hậu, trình độ khoa học chỉ tương đương với thời Trung Cổ của Trái Đất, nhưng tục lệ đại đào sát đã được duy trì mấy chục năm.

Lần trước Thụy Khắc và Mạc Đế đến đây, đúng vào đêm đại đào sát, hai người tham gia vào đó, đại khai sát giới, còn giúp một cô gái giết sạch những quý tộc cao cao tại thượng đặt ra quy tắc đại đào sát.

Nhưng tình hình không hề tốt hơn.

Vốn tưởng rằng giết hết đám quý tộc này, đại đào sát sẽ kết thúc, ai ngờ mọi chuyện vẫn chưa được giải quyết.

Bởi vì mâu thuẫn vẫn còn tồn tại, thế là dành ra một khoảng thời gian chuyên để giải quyết mâu thuẫn đã trở thành phương thức giải quyết được mọi người nhất trí công nhận.

Mọi người đều cảm thấy dùng một đêm hỗn loạn để đổi lấy một năm hòa bình là rất đáng.

Thụy Khắc và Mạc Đế đã giết những kẻ áp bức họ, nhưng cuối cùng họ vẫn tự chọn con đường tương tự.

Tiểu Tuyết Cầu đến đây, sau khi hiểu được những suy nghĩ này, cảm thấy không thể tin nổi: Tại sao không thiết lập luật pháp và quy tắc, tại sao lại dùng thủ đoạn nguyên thủy để giải quyết vấn đề.

Vì công bằng, nguyên tắc đại đào sát đối với tất cả mọi người đều công bằng, ít nhất trông có vẻ là công bằng.

Vì công bằng, nên mọi người mới chấp nhận, cho dù trong mắt chúng ta điều này cực kỳ bất hợp lý, nhưng trong mắt họ, bất hợp lý đó cũng là bất hợp lý phổ quát, là sự bất hợp lý công bằng đối với mỗi

người.

Tiểu Tuyết Cầu vẫn không thể hiểu, không hiểu mới đúng, nếu hiểu rồi cậu ta cũng sẽ chấp nhận đại đào sát.

Vậy anh sẽ tôn trọng quyền lựa chọn của họ chứ.

Tiểu Tuyết Cầu tỏ vẻ ví dụ thực tế này thật là một mớ hỗn độn, sự thiện lương và tà ác này quá cực đoan: Tôi còn không biết nên nói họ là người tốt hay người xấu nữa.

Bình thường họ đều rất thân thiện, thậm chí còn khuyên người khác rời đi để không tham gia đại đào sát.

Nhưng đến khi đại đào sát bắt đầu, họ lại lục thân bất nhận, giống như người có hai nhân cách vậy.

Khiến người ta không biết phải nói gì.

Vậy cậu cho rằng một đêm tàn bạo đổi lấy thời gian hòa bình còn lại, rốt cuộc có đáng không.

Tôi không biết phải nói thế nào.

Tiểu Tuyết Cầu tỏ vẻ mình quả nhiên vẫn còn quá trẻ: Quả nhiên làm một con chó đơn thuần cũng là một loại hạnh phúc.

Trước khi tôi chưa phát triển trí thông minh, tôi sẽ không để ý đến khiếm khuyết trên cơ thể, cũng sẽ không suy nghĩ những vấn đề này.

Tôi có thể đi tiểu trên thảm, có thể cắn lung tung đôi giày, giấu đồ chơi đi, ngủ no rồi ăn, ăn no rồi ngủ, vô lo vô nghĩ.

Có trí thông minh ngược lại lại thêm rất nhiều phiền não.

Điều đó cho thấy cậu thật sự ngày càng giống người rồi.

Con người khi buồn khổ cũng sẽ tìm về cội nguồn.

Cội nguồn của cậu là chó, còn con người thì luôn hồi tưởng về thời thơ ấu của mình.

Đỗ Lan nói: Tôi quen biết rất nhiều sinh mệnh có trí tuệ, đại thể đều có thói quen này.

Dù sao thì ta là ai, ta từ đâu đến, và ta sẽ đi về đâu, ba câu hỏi này là mệnh đề vĩnh hằng gây khó khăn cho sinh mệnh trí tuệ, nói đơn giản là ăn no rửng mỡ.

Đỗ Lan cho rằng động vật vì sinh tồn mà dốc toàn lực, không có thời gian suy nghĩ những vấn đề này, chỉ có sinh mệnh trí tuệ giải quyết được vấn đề sinh tồn mới có thời gian rảnh rỗi mà suy trước nghĩ sau.

Tiểu Tuyết Cầu vừa nghe Đỗ Lan nói mình giống người liền không vui: Anh mới giống người, cả nhà anh đều giống người, tôi tuyệt đối sẽ không trở thành con người.

Được rồi, được rồi, chúng ta nói về tình hình trước mắt.

Cậu nói xem, nếu thiết kế một chế độ hoàn toàn mới để giải quyết những mâu thuẫn này, họ sẽ tiếp tục đại đào sát hay là chọn chế độ mới.

Tiểu Tuyết Cầu không biết: Đây chính là cái gọi là lựa chọn của anh sao.

Tôi cũng có chút hiểu rồi, vậy anh đến tìm văn minh loài chó chúng tôi có phải cũng là muốn chúng tôi lựa chọn.

Là lựa chọn an phận một góc hay là truyền bá chúng sinh bình đẳng.

Cậu ta dù sao cũng là con chó thông minh nhất thế giới, đã biết được phong cách hành sự trước nay của Đỗ Lan.

Có thể nói như vậy.

Tiểu Tuyết Cầu nhìn thị trấn trước mắt, tỏ vẻ: Không có chế độ hoàn hảo, xét theo tình hình hiện tại thì thật sự không có gì công bằng hơn đại đào sát.

Chương 2095

Dù sao thì cái chết đối với họ là đối xử như nhau.

Tiểu Tuyết Cầu cảm thấy muốn để họ tỉnh ngộ khỏi đại đào sát, thì cần một chế độ tuyệt đối công bằng, nhưng rõ ràng không có chế độ nào là tuyệt đối công bằng cả.

Đúng là như vậy, cũng chính vì cái chết và sự hủy diệt luôn công bằng, nên chủ nghĩa hư vô mới thịnh hành.

Nhưng cậu cũng không cần quá bi quan, thực ra cũng không cần phải tuyệt đối công bằng, chỉ cần mọi người đều cho là công bằng là được rồi.

Đỗ Lan nói: Hoặc là nói công bằng hơn đại đào sát một chút.

Tôi thấy anh quá lạc quan.

Tiểu Tuyết Cầu: Vậy anh có ý tưởng gì.

Cậu cũng phải cùng tôi cố gắng suy nghĩ chứ, muốn xây dựng tương lai tốt đẹp, không thể đi một bước xem một bước, phải có một cương lĩnh đại khái mới được, cho nên phải học hỏi điểm mạnh, bù đắp điểm yếu.

Phải xem nhiều ưu điểm và khuyết điểm của các nền văn minh khác nhau, điều này có lợi cho việc cậu xây dựng văn minh loài chó.

Trí tuệ vượt qua cả Einstein của Tiểu Tuyết Cầu được khởi động, rất nhanh đã có một ý tưởng: Vì một lần đại đào sát, mà có thể kiềm chế một năm, điều này cho thấy năng lực tự chủ của những sinh mệnh này khá mạnh, cho thấy tiềm năng của họ cũng rất lớn.

Có thể lợi dụng, nếu sự kiềm chế của họ có thể đổi lại nhiều lợi ích hơn, hẳn là có thể khiến họ từ bỏ đại đào sát.

Tiểu Tuyết Cầu rất nhanh đã nghĩ ra vấn đề, theo cậu ta thấy, tiềm năng của nền văn minh này rất mạnh mẽ, tuy đầu óc có thể không tốt, nhưng năng lực kiềm chế tuyệt đối là hàng đầu.

Rất tốt, xem ra cậu đã có ý tưởng rồi, vậy tiếp theo giao cho cậu.

Đỗ Lan tỏ vẻ đây là cơ hội học tập của Tiểu Tuyết Cầu: Đã có hướng tư duy thì hãy cố gắng thêm một chút, cậu sẽ thành công.

Tiểu Tuyết Cầu cạn lời, nhưng cậu ta cũng muốn xem có thật sự như Đỗ Lan nói không, chỉ cần có lựa chọn, sinh mệnh sẽ tự phát đi chọn chân thiện mỹ: Vậy để tôi nghiệm chứng lý luận của anh xem.

Đỗ Lan cười: Đây không phải là lý luận, mà là kinh nghiệm.

Đỗ Lan không chỉ thực nghiệm một lần, cho nên hắn mới có thể chắc chắn mà dạy dỗ Tiểu Tuyết Cầu.

Chỉ cần nhẫn nại là có thể đổi lấy thứ tốt hơn, Tiểu Tuyết Cầu nghĩ đến quá trình con người huấn luyện chó, cậu ta cũng muốn huấn luyện nền văn minh hoang dã này.

Chỉ cần họ nhịn không tiến hành đại đào sát, Tiểu Tuyết Cầu có thể cung cấp tài nguyên họ cần.

Đương nhiên đây chỉ là một cái bánh vẽ, nhưng nếu có thể vì một cái bánh vẽ không tồn tại mà nhẫn nại, họ chắc chắn cũng sẽ vì chân thiện mỹ mà nhẫn nại.

Đỗ Lan chỉ đứng xem, hắn là người ủng hộ bản tính con người là thiện, cho nên tuyệt đối tin rằng những người dân thị trấn này sẽ không làm hắn thất vọng.

Tuy mỗi người có thể dán cho mình đủ loại nhãn mác, nhưng nhãn mác không thể thay đổi bản chất của sinh mệnh.

Nhưng cách can thiệp của Tiểu Tuyết Cầu lại khiến Đỗ Lan rất bất đắc dĩ, một bộ dạng cứu thế, vừa đến đã dùng giọng điệu vì tốt cho bạn, hoàn toàn không thực tế.

Đỗ Lan tỏ vẻ cho dù thật sự đến giúp đỡ cũng không cần phải như vậy, hoàn toàn có thể hòa nhập với người dân địa phương trước, sau đó mới giúp đỡ.

Vừa đến đã chỉ trỏ chắc chắn sẽ gây ra sự bất mãn của họ.

Nhưng may mà những người này bình thường rất hòa nhã, cho nên cho dù Tiểu Tuyết Cầu không làm chuyện người, họ cũng không hề tức giận, còn việc họ có nghe vào tai hay không thì chưa chắc.

Đỗ Lan liên tục lắc đầu, Tiểu Tuyết Cầu vẫn còn thiếu kinh nghiệm, nhưng dù sao ai cũng có lần đầu tiên, cứ để cậu ta tự thể hiện vậy.

Một con chó biết nói, tuy người ngoài hành tinh trông giống mèo, nhưng thấy con chó biết nói vẫn rất tò mò, hơn nữa con chó này còn ngồi trên một cỗ máy, rất là kỳ quái.

Một khung cảnh đồng quê, Đỗ Lan khá là hưởng thụ phong cảnh của hành tinh này.

Chỉ là trên mảnh đất này, không ai biết đã chết bao nhiêu người, đại đào sát mỗi năm một lần không phải là chuyện đùa.

May mà những người có kinh nghiệm đều biết trốn trong nhà, bịt kín cửa sổ, những người tham gia đại đào sát cũng sẽ không ngốc nghếch mà vây quanh một ngôi nhà tấn công dồn dập, trừ phi họ không muốn đi giết người khác nữa, nếu không chắc chắn sẽ tránh những người trong nhà, mà đi tấn công những người ra ngoài.

Hơn nữa phải thành bầy kết đội, giống như PK trong game vậy, tốt nhất là tập hợp nhiều người hơn để tấn công số ít người, ưu thế về số lượng trong thời đại vũ khí lạnh là cực kỳ quan trọng.

Cho nên trông có vẻ là đại đào sát, nhưng không phải là mỗi người một phe, trong đó cũng có rất nhiều kinh nghiệm và mánh khóe.

Đương nhiên so với sự tàn khốc của đại đào sát, sự nhẫn nại và hòa nhã hàng ngày càng khiến người ta kinh ngạc hơn.

Ví dụ như bây giờ trước mắt Đỗ Lan là một khung cảnh yên bình, mỗi người trên mặt đều mang nụ cười, giống như đêm đại đào sát chưa từng tồn tại.

Tiểu Tuyết Cầu đang ở sân phơi xa xa giảng giải cho mọi người tại sao không nên tổ chức đại đào sát.

Ở đây không có tôn giáo cũng không có pháp luật, thậm chí đã từ bỏ đạo đức, nhưng họ có quy tắc ngầm để giải quyết vấn đề của riêng mình.

Tư tưởng mà Tiểu Tuyết Cầu mang đến rõ ràng không phù hợp với nhận thức của họ.

Trước đây Thụy Khắc và Mạc Đế thực ra cũng đã giúp đỡ, giết chết người khởi xướng đêm đại đào sát, cũng cho người dân thị trấn một phương thức phân phối chức vị theo lao động, nhưng sau khi ông cháu họ rời đi, mọi thứ không hề thay đổi.

Cho dù đó là một cuộc đại đào sát đáng sợ nhất, vì hai ông cháu mặc vũ khí vũ trụ tiên tiến nhất để đối đầu với nông dân cầm chĩa phân, hiệu suất của cuộc đại đào sát đó thực sự quá cao, tỷ lệ tử vong là cao nhất trong các kỳ đại đào sát, nhưng vẫn không gây ra bất kỳ sự sợ hãi nào.

Dùng thần phạt để dọa dẫm họ rõ ràng đã không còn tác dụng, dù sao thì biểu hiện của Mạc Đế và Thụy Khắc cũng không khác gì thần, nhưng dân làng căn bản không sợ.

Cho nên bây giờ Tiểu Tuyết Cầu đề xuất pháp luật, nhưng các dân làng không cảm thấy pháp luật là cần thiết, dù sao trong nhận thức của họ đêm đại đào sát rất tốt.

Điều này giống như đánh trận, vũ khí càng lạc hậu thì xung đột càng nhiều, đợi đến khi các nước có vũ khí hạt nhân loại đại sát khí này rồi, ngược lại lại không động thủ.

Chính là vì xung đột trước đây lợi ích lớn hơn tổn thất.

Thực ra cho dù không có đêm đại đào sát, trong xã hội nông nghiệp trông trời ăn cơm ở trình độ này, xung đột sẽ luôn tồn tại.

Làng này và làng kia sẽ vì quyền sử dụng nguồn nước mà bùng phát xung đột, thậm chí sẽ vì phụ nữ làng mình bị bắt nạt ở bên ngoài mà bùng phát ẩu đả.

Hành vi man rợ trong mắt người văn minh này thực ra mới là thường thái.

Tiểu Tuyết Cầu và Đỗ Lan cố gắng thay đổi thường thái này, rõ ràng phải tốn rất nhiều công sức.

Tiểu Tuyết Cầu nói với họ: Các người có thể không cần chiến đấu, có thể dùng nhân lực để nâng cao sản xuất, chế tạo nhiều thực phẩm hơn sẽ tốt hơn là giảm bớt dân số.

Tốt hơn ở chỗ nào.

Đương nhiên là có lợi hơn cho sự tiếp nối của văn minh.

Nói đến tiếp nối, đó đều là nước mắt, vì Tiểu Tuyết Cầu với tư cách là chó cưng đã bị thiến.

Câu đầu tiên cậu ta hỏi sau khi có được trí tuệ chính là: trứng của tôi đâu rồi.

Đây là oán niệm lớn đến mức nào, chẳng trách cậu ta muốn chiếm lĩnh Trái Đất, nô dịch loài người.

Nếu không phải cuối cùng Tiểu Tuyết Cầu bị không gian đạo mộng, sinh ra ý niệm không làm loài người thứ hai, hành tinh Chó đã sớm trỗi dậy rồi.

Cho nên Tiểu Tuyết Cầu rất coi trọng việc sinh sôi nảy nở.

Nghe không hiểu.

Sản xuất nhiều lương thực hơn có phải là phải làm nhiều việc hơn không.

Nuôi nhiều người hơn có phải là phải chịu nhiều khổ hơn không.

Vậy tại sao chúng ta không thể làm bao nhiêu việc thì nuôi bấy nhiêu người.

Có một người dân thị trấn hỏi ngược lại, rõ ràng không cảm thấy làm nhiều việc có ích lợi gì.

Đỗ Lan tuy đứng xa, nhưng tai hắn rất thính, nghe rất rõ, không khỏi bật cười, cảm thấy có chút quen thuộc.

Trong thời kỳ chủ nghĩa tư bản phát triển mạnh mẽ, đối với người dân của các nước tư bản, điều hạnh phúc nhất chính là hy vọng một ngày nào đó thời gian làm việc sẽ rút ngắn thành tám giờ.

Nhưng đối với họ lúc đó, giấc mơ này chỉ tồn tại trong các tác phẩm văn học Utopia.

Nhưng cho dù chỉ là Utopia, không phải hiện thực, vẫn có rất nhiều tác giả đưa ra tính hợp lý của việc làm việc tám giờ mỗi ngày.

Tính hợp lý được chia thành hai phần: một là làm thế nào để mỗi ngày chỉ làm việc tám giờ, hai là tại sao mỗi ngày nên chỉ làm việc tám giờ.

Mỗi ngày chỉ làm việc tám giờ, tuyệt đối không phải vì lười biếng, mà là để dùng thời gian còn lại để trau dồi tình cảm, đương nhiên không phải để xem TV, chơi game giải trí, mà là để khiến công nhân không chỉ là công cụ sản xuất, mà còn là một công cụ sản xuất cao nhã, có thể làm cho cả xã hội trở nên tốt đẹp.

Vậy làm thế nào để mỗi người chỉ làm việc tám giờ mà vẫn có thể nuôi sống tất cả mọi người.

Đương nhiên là tất cả mọi người đều đến làm việc, cả xã hội không có bất kỳ giai cấp nào tồn tại, đều là công nhân.

Thực ra cũng giống như kinh tế tiểu nông, tự mình làm việc nuôi sống mình, công nhân bình thường không cần thiết bị bóc lột sức lao động, lao động của họ hoàn toàn thuộc về chính họ, còn người giàu cũng phải dựa vào lao động để có được tài nguyên sinh hoạt.

Giải quyết được tại sao phải có chế độ làm việc tám giờ, cũng như làm thế nào để thực hiện chế độ làm việc tám giờ, Utopia đã xuất hiện.

Vấn đề mà người dân thị trấn đưa ra bây giờ, chính là nói rằng họ đã ở trong Utopia rồi, tại sao lại phải tăng thêm khối lượng công việc.

Họ bây giờ tự làm tự ăn, không cần làm thêm việc, chẳng phải tốt sao.

Tiểu Tuyết Cầu cũng không biết nói gì cho phải: Nếu như vậy, văn minh sẽ không phát triển, một ngày nào đó các người có thể bị các văn minh khác tiêu diệt.

Vậy tại sao văn minh cứ phải tồn tại.

Chẳng lẽ là để chịu khổ sao.

Nếu là như vậy, thà hủy diệt còn hơn.

Người dân thị trấn tỏ vẻ đừng hòng bắt họ thay đổi thói quen đại đào sát.

Đỗ Lan bật cười, Tiểu Tuyết Cầu quả nhiên vẫn không thể thuyết phục được họ, những đạo lý lớn lao của cậu ta thực sự quá xa rời thực tế.

Chương 2096

Vẫn nên hòa nhập với họ trước, sau đó mới rút củi dưới đáy nồi.

Không lo thiếu mà chỉ lo không đều, khi tất cả mọi người đều nghèo, không ai cảm thấy khổ sở.

Chỉ khi trong thị trấn đột nhiên xuất hiện một nhóm người không tham gia đại đào sát mà cuộc sống lại sung túc, họ mới thay đổi suy nghĩ.

Chuyện này không thể làm được trong thời gian ngắn.

Đỗ Lan gọi sự chuyển biến này là văn minh cứu chuộc, tức là văn minh thay đổi trong một thời gian dài.

Phục hưng văn nghệ là văn minh cứu chuộc, phong trào văn hóa mới là văn minh cứu chuộc, và bây giờ nơi này cũng cần một cuộc văn minh cứu chuộc, chỉ có như vậy tư tưởng của mọi người mới thay đổi.

Thực ra, tất cả những nỗ lực hiện tại của Đỗ Lan và Địch Ny Toa, há chẳng phải là muốn tiến hành một cuộc văn minh cứu chuộc trong một trong vô số đa vũ trụ này sao, một đốm lửa nhỏ, cuối cùng sẽ thiêu rụi cả đa vũ trụ.

Tiểu Tuyết Cầu chuẩn bị quá ít, hấp tấp đến hành tinh hoàn toàn khác với văn minh loài chó này để đóng vai chó cứu thế, rõ ràng là chưa đủ.

Nhưng Tiểu Tuyết Cầu dù sao cũng là Tiểu Tuyết Cầu, cậu ta lập tức nghĩ ra mình có thể không gửi vật tư, mà gửi sức sản xuất, gửi công cụ sản xuất.

Như vậy cậu ta có thể để một bộ phận người có được nhiều tài nguyên hơn trước, từ đó ảnh hưởng đến tư tưởng của bộ phận người này trước.

Cho dù sự thay đổi này khó khăn đến đâu, Tiểu Tuyết Cầu cũng sẽ không từ bỏ, vì cậu ta đã chấp nhận sự chỉ đạo của Đỗ Lan, hy vọng có thể hấp thu thêm ưu điểm của các nền văn minh khác, cũng như thấy được nhiều hơn khuyết điểm của các nền văn minh khác, cuối cùng khiến văn minh loài chó có thể phát triển lành mạnh.

Trong lúc không hay biết, Đỗ Lan lại một lần nữa đóng vai trò người thầy cuộc đời, thật là tịch mịch như tuyết.

Sáu tháng thời gian nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, nhưng dùng sáu tháng để dọn dẹp nhà cửa thì thật quá đáng.

Đối với Đỗ Lan và Địch Ny Toa, trong sáu tháng họ đã có thể thúc đẩy bước đầu tiên của văn minh cứu chuộc.

Còn Thụy Khắc và cháu gái, cháu trai thì lại thả lỏng sáu tháng, trên Trái Đất bị ngưng đọng thời gian mà làm bậy, khắp nơi vi phạm pháp luật kỷ cương, suốt sáu tháng không hề ngơi nghỉ, mỗi ngày đều làm bậy.

Nhưng đối với Thụy Khắc, loại làm bậy này căn bản không là gì, dù sao khi hắn điên lên, những chuyện quá đáng hơn cũng đã làm không ít.

Nhưng những chuyện này hắn sẽ không mang theo cháu gái, cháu trai làm, hắn tự cho rằng mình vẫn rất kiềm chế.

Sáu tháng sau, Hạ Mạt và Mạc Đế cuối cùng cũng thu tâm, mới bắt đầu động thủ dọn dẹp phòng, lề mề dọn dẹp một lượt.

Bối Ti vốn đang tức giận, vì trước đó cô đã thấy tình hình trong nhà không mấy lạc quan.

Nhưng khi cô tỉnh lại, lại phát hiện nhà cửa sáng sủa sạch sẽ, không một hạt bụi.

Bối Ti chỉ có thể cho rằng mình hoa mắt, dù sao ngôi nhà quả thực vẫn giống như trong ký ức của cô.

Ba, mẹ, chuyến du lịch của hai người thế nào.

Bị hỏi về chuyến du lịch, sắc mặt Bối Ti rất không tốt, rõ ràng là không ổn, chuyến đi hàn gắn tình cảm đã không thành công.

Được rồi, hai đứa mau dậy dọn dẹp đi.

Lảng tránh chủ đề, Bối Ti không muốn nói về chuyện này.

Thụy Khắc vừa nhìn đã biết con gái và con rể của mình không thuận lợi, nhưng hắn thì không quan tâm, hắn vẫn cảm thấy con rể không xứng với con gái cưng của mình.

Ngược lại, Kiệt Thụy nói: Các con vẫn còn là trẻ con, chuyện của người lớn không phải đơn giản như vậy là có thể giải quyết được, nhưng con phải tin rằng chúng ta có thể xử lý tốt.

Đây quả là một lời nói trưởng thành, hoàn toàn không giống như Kiệt Thụy vô dụng kia.

Cả nhà đều rất kinh ngạc.

Với tư cách là người ngoài có quan hệ huyết thống bao phủ ít nhất trong gia đình này, anh ta vẫn luôn tồn tại với thân phận tầng đáy trong gia đình, sao đột nhiên lại trở nên điềm đạm như vậy.

Đương nhiên là vì trong sáu tháng qua, Kiệt Thụy vẫn luôn phải sinh tồn, chỉ là họ không biết mà thôi.

Kiệt Thụy đã trải qua rất nhiều, anh ta đã không còn là một loser bình thường nữa.

Kiệt Thụy, anh không sao chứ.

Bối Ti sững sờ, vì chuyến du lịch này là do Kiệt Thụy sắp xếp, cuối cùng anh ta là người nhiệt tình một phía, chẳng lẽ không tức giận sao.

Anh đương nhiên không sao, anh chỉ cảm thấy đại gia đình chúng ta không nên vì cãi vã mà tan rã.

Cãi vã là vì chúng ta vừa có tình cảm lại vừa có bất đồng.

Kiệt Thụy nói: Nhưng chúng ta có thể gác lại bất đồng, vì hôn nhân không phải là trò chơi có tổng bằng không.

Thụy Khắc đã lấy ra thiết bị để xem xem tên con rể ngốc này của mình có phải bị người ta thay não rồi không, hay là bị sâu tia vũ trụ xâm nhập, sao có thể nói ra những lời lý trí như vậy.

Ba, anh ấy không sao chứ.

Bối Ti cũng một vẻ lo lắng, vì chồng mình đã trở nên không bình thường.

Không sai, hắn chính là Kiệt Thụy, không có gì bất thường.

Ta thấy hắn chắc là điên rồi.

Thụy Khắc cuối cùng đưa ra một kết luận: Thôi bỏ đi, ta phải đi nghỉ ngơi một lát, chuyện của hai người tự giải quyết đi.

Hai vợ chồng đến phòng ăn, đây là nơi họ trò chuyện: Bối Ti, thực ra gia đình của cả hai chúng ta đều không bình thường.

Em cũng đã thấy bộ dạng hiện tại của bố mẹ anh rồi, gia đình gốc của chúng ta đều không được coi là hạnh phúc, em là con của gia đình đơn thân, còn bố mẹ anh thì em cũng nên hiểu rõ.

Bố mẹ của Kiệt Thụy cũng không phải người bình thường, Giáng sinh năm ngoái anh ta mời bố mẹ đến chơi, họ đã mang theo một chàng trai da đen.

Ban đầu anh ta tưởng là mẹ mình già mà còn ham của lạ, ai ngờ là bố mình ngoại tình, mà lại còn ngoại tình với một người đồng tính da đen, thật là vô địch.

Kinh khủng hơn là mẹ lại không hề để ý, ba người vui vẻ sống chung với nhau.

Lúc đó Kiệt Thụy suýt nữa tức điên, nhưng bây giờ anh ta đã hiểu được sự không dễ dàng của bố mẹ.

Bố mẹ của hai vợ chồng họ đều không phải người bình thường.

Kiệt Thụy ban đầu không chấp nhận mối quan hệ tay ba của bố mẹ, nhưng bây giờ cảnh giới của anh ta đã khác: Chúng ta cũng nên tìm kiếm điểm chung trong khi vẫn giữ lại sự khác biệt, đương nhiên rồi, anh nghĩ giữa chúng ta không cần xuất hiện người thứ ba.

Về điểm này Kiệt Thụy vẫn rất tự tin, họ ở bên nhau mười bảy năm chưa từng vì người thứ ba mà cãi nhau.

Kiệt Thụy, anh rốt cuộc bị sao vậy.

Chồng mình không còn gào thét nữa, thật sự cảm thấy có chút xa lạ.

Không có gì, anh rất ổn, anh chỉ là hiểu ra rất nhiều đạo lý, sau này sẽ làm một người chồng tốt hơn, một người cha tốt hơn, và một người con rể tốt hơn.

Ba điểm này không mâu thuẫn.

Bối Ti ngây người, vì chồng đột nhiên trở nên xa lạ.

Được rồi, không còn sớm nữa, anh đi nấu cơm đây.

Bối Ti sững sờ, chồng mình chủ động nhận việc nấu cơm.

Thế giới này rốt cuộc bị sao vậy.

Tiếp theo, những gì Kiệt Thụy mang lại cho họ còn nhiều kinh ngạc hơn nữa, vì Kiệt Thụy đã thay da đổi thịt.

Đầu tiên là nấu cơm, sau đó là giáo dục con cái.

Các con mau xuống ăn cơm đi.

Còn có bố vợ đại nhân của con nữa.

Thụy Khắc nổi da gà khắp người: Quả nhiên đầu óc ngươi vẫn hỏng rồi phải không, chúng ta nên ném ngươi vào bệnh viện tâm thần.

Bố vợ đại nhân đừng đùa nữa, con là con rể tốt của bố mà.

Kiệt Thụy một vẻ mỉm cười, thay đổi hoàn toàn vẻ mặt oán niệm ngày xưa, trở nên vui vẻ.

Thật kỳ quái, mọi người đều không biết phải nói gì.

Cuối cùng vẫn là Bối Ti phá vỡ sự im lặng: Đỗ Lan và Địch Ny Toa đâu rồi.

Sao chúng ta rời đi một ngày, họ đã không thấy đâu.

Hai vợ chồng họ có việc riêng phải làm, nên đi rồi.

Thụy Khắc nói bừa, hắn sẽ không nói thời gian đã ngưng đọng sáu tháng.

Hai người họ trông có vẻ rất có giáo dưỡng, sao lại không chào một tiếng.

Bối Ti kỳ quái nói.

Có thể là việc gấp.

Thụy Khắc nói cho qua chuyện.

Bữa tối hôm nay đặc biệt ngon, Bối Ti cũng kinh ngạc trước tài nấu nướng của Kiệt Thụy, nhưng càng như vậy lại càng cảm thấy xa lạ.

Tối hôm đó, bốn người họ đã thảo luận nghiên cứu xoay quanh vấn đề của Kiệt Thụy.

Sau khi Kiệt Thụy ngủ, bốn người có quan hệ huyết thống đều tụ tập trong phòng ngủ, giống như muốn hoàn thành một nghi thức hiến tế tà ác.

Kiệt Thụy quả thực cũng không dễ dàng, một nhà năm người, huyết thống của anh ta chỉ có thể bao phủ hai đứa con, còn bốn người kia lại đều có quan hệ huyết thống.

Nếu thật sự bắt họ chọn người để hiến tế, Thụy Khắc không cần nói chắc chắn sẽ chọn con rể, Bối Ti e rằng cũng sẽ chọn chồng.

Một đôi con trai con gái không dễ nói, nhưng chín phần mười cũng là cha.

Dù sao nhà thiếu đi người cha, thay đổi là ít nhất.

Chương 2097

Để ta kiểm tra kỹ lại một lần nữa.

Thụy Khắc nói, hắn không tin tên con rể ngốc của mình thật sự đột nhiên biến thành một người khác: Ta đã gặp rất nhiều Kiệt Thụy, chưa có một ai làm nên chuyện.

Đương nhiên Kiệt Thụy không làm nên chuyện không sao, nhưng điều đáng sợ là trong rất nhiều vũ trụ, con gái của hắn lại đều chọn Kiệt Thụy, một loser, làm chồng, đây mới là điều tức giận nhất.

Rõ ràng trong vũ trụ còn có rất nhiều người đàn ông tốt, nhưng Bối Ti lại cứ luôn chọn một tên vô dụng.

Thật sự quá khó khăn, Thụy Khắc rất không hài lòng với lựa chọn của con gái, nhưng cũng không thể làm gì được.

Dù sao hắn đã bỏ lỡ phần lớn thời gian trưởng thành của con gái, đặc biệt là khi con gái cần mình nhất, hắn lại không hề ở bên cạnh con gái.

Người chồng này, là do cô tự chọn.

Thực ra nếu Bối Ti thật sự muốn Thụy Khắc tham khảo, người cha này chắc chắn sẽ trốn tránh, vì đó là trách nhiệm.

Nếu hắn chọn không tốt, sẽ có lỗi với con gái, người cha phải chịu trách nhiệm.

Con gái tự chọn sai, cha không cần chịu trách nhiệm.

Thụy Khắc dùng máy quét tiên tiến nhất để quét Kiệt Thụy, cuối cùng phát hiện anh ta thật sự rất bình thường.

Nhưng khi phân tích nhân tử thời gian trên người anh ta, phát hiện

Kiệt Thụy không phải bị đóng băng sáu tháng, điều này cho thấy sự thay đổi của anh ta có thể liên quan đến sáu tháng này.

Xem ra trong khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì đó.

Thụy Khắc nói: Chúng ta lại không hề phát hiện anh ta mất tích.

Điều này cũng khá buồn cười, bố vợ và hai đứa con đều hoàn toàn phớt lờ sự tồn tại của anh ta.

Ý ba là chúng ta đã bị tạm dừng sáu tháng.

Bối Ti tỏ vẻ đây là chuyện cô không hề biết.

Mẹ, điều đó không quan trọng, quan trọng là ba đã trải qua những gì.

Thụy Khắc cũng nói: Không sai, ta có thể nghĩ cách trích xuất ký ức của hắn ra, chúng ta có thể dùng TV để xem hắn đã trải qua những gì.

Kỹ thuật này Thụy Khắc thường xuyên sử dụng, vì hắn và cháu trai phiêu lưu thường xuyên gặp phải những chuyện khiến chỉ số san điên cuồng giảm, cách giải quyết chủ yếu là trích xuất ký ức rồi phong ấn lại.

Yên tâm, sẽ không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào đến não bộ đâu, tuy ta rất hy vọng kỹ thuật của ta có thể thổi bay đầu hắn.

Bối Ti cũng quyết định xem thử: Được thôi.

Hoàn toàn không nghĩ đến sự riêng tư của Kiệt Thụy, lập tức trích xuất ký ức trong sáu tháng của Kiệt Thụy ra, sau đó bắt đầu phát sóng.

Mọi người ngồi trước TV trong phòng khách, xem ký ức của Kiệt Thụy.

Mở đầu chính là gương mặt của Đỗ Lan và Địch Ny Toa, là họ đã đưa Kiệt Thụy đi, đưa anh ta đến một nơi sinh tồn, chỉ để lại cho anh ta một tấm ảnh gia đình.

Sau đó chính là hành trình thay đổi của Kiệt Thụy.

Thụy Khắc rất kinh ngạc, không ngờ Kiệt Thụy lại có thể trở về từ nơi sinh tồn.

Hắn biết rõ nơi đó đáng sợ đến mức nào, đó là nơi chuyên huấn luyện những sát thủ vô tình và đặc công sắt đá, các tổ chức và thế lực đan xen nhau, chỉ cần sơ suất một chút là sẽ đắc tội với người không nên đắc tội, sau đó chết không có chỗ chôn.

Tên vô dụng Kiệt Thụy này có thể sống sót trở ra sao.

Mà lại không dùng bất kỳ vũ khí nào.

Không phải Thụy Khắc xem thường anh ta, thực sự là điều này quá không thể tin nổi, vì vô số cường giả đều đã chết ở bên trong, Kiệt Thụy làm sao có thể sống sót trở ra.

Tình hình rất rõ ràng, Kiệt Thụy chính là đã sống sót trở ra, hơn nữa anh ta còn chinh phục một loạt cường giả, giải phóng hòa bình toàn bộ nơi sinh tồn, triệt để thay đổi nơi đó, biến nơi đó thành một nơi chúng sinh bình đẳng.

Trong quá trình này, Kiệt Thụy vô số lần đứng trước họng súng, đồng hành cùng tử thần, nhưng cuối cùng lại dùng tấm lòng bình đẳng của mình để khuất phục mọi người, khiến họ cam tâm tình nguyện trở thành người ủng hộ anh ta.

Kiệt Thụy dùng tính mạng của mình để đánh cược vào hy vọng bình đẳng trong lòng mọi người.

Bất kể là sát thủ, đặc công, binh sĩ hay chiến sĩ, bất kể họ đã trải qua tình huống tàn khốc nào, chỉ cần là sinh mệnh thì đều có một trái tim khao khát bình đẳng.

Đương nhiên Kiệt Thụy cũng gặp phải những người chỉ muốn bình đẳng với kẻ mạnh, nhưng lại coi thường kẻ yếu, nhưng loại đó không phải là tư tưởng bình đẳng, cho nên gặp phải tư tưởng chúng sinh bình đẳng này cũng chỉ có nước bị đè bẹp.

Ở nơi sinh tồn, Kiệt Thụy còn ngầu hơn cả Jesus, ánh mắt của anh ta còn có sức thuyết phục hơn cả họng súng.

Ở nhà, tuy chỉ qua TV cũng biết Kiệt Thụy không hề dễ dàng.

Ban đầu mọi người đều không chấp nhận tư tưởng của anh ta, nhẹ thì chế giễu, nặng thì đánh đập.

Cũng may Kiệt Thụy rất yếu, không gây ra uy hiếp cho người khác, nếu không anh ta rất dễ chết.

Nhưng anh ta lại kiên định không lay chuyển, kiên trì truyền bá, cuối cùng bắt đầu ảnh hưởng đến một người, hai người.

Đợi đến khi sáu tháng kết thúc, anh ta đã khiến tất cả mọi người đều tin vào tư tưởng của mình.

Kỳ tích.

Thụy Khắc tỏ vẻ thế này cũng được sao.

Kiệt Thụy mấy lần thoát chết dưới họng súng, sau đó dùng sức sống như gián để ảnh hưởng đến người khác, cuối cùng giống như virus khiến người ở nơi sinh tồn đều chấp nhận anh ta.

Chuyện này quá không khoa học, Thụy Khắc tự cho là rất hiểu sinh mệnh ngoài hành tinh, chúng cũng ích kỷ như con người, sao gặp Kiệt Thụy xong đều biến thành thánh đồ.

Kiệt Thụy có phương pháp gì để thuyết phục họ.

Chẳng lẽ thật sự là Thượng đế hiển linh.

Thụy Khắc không tin vào Thượng đế, đương nhiên có lúc gặp phải tuyệt cảnh, hắn vẫn sẽ cầu nguyện, nhưng chỉ cần qua được khó khăn, hắn sẽ lập tức chế giễu Thượng đế, và cho rằng thoát nạn là do thực lực của mình, chứ không phải kỳ tích của Thượng đế.

Nhưng những gì Kiệt Thụy gặp phải có hơi quá đáng, cảm giác Thượng đế cũng không làm được đến mức khoa trương như vậy.

Còn Bối Ti khi thấy chồng mình ở nơi nguy hiểm vẫn kiên định không lay chuyển, lấy thân làm gương để truyền bá chúng sinh bình đẳng, cũng một vẻ kinh ngạc.

Cô hoàn toàn chưa từng thấy bộ dạng này của chồng mình.

Giống như hoàn toàn dựa vào sự đồng tình của người khác mới sống sót được, rõ ràng vẫn là một bộ dạng loser, nhưng lại có một sự kỳ quái không thể nói thành lời.

Bởi vì Kiệt Thụy đã trở thành vua của các loser, vì anh ta là loser gánh vác chúng sinh bình đẳng.

Anh ta tuy không có thực lực mạnh mẽ, cũng không có xuất thân cao quý, nhưng anh ta có tư tưởng vĩ đại.

Biểu hiện của Kiệt Thụy quả thực khiến gia đình kinh ngạc, họ đều không ngờ anh ta không tốn một binh một tốt, hoàn toàn dựa vào tư tưởng đã biến địa ngục thành một bộ dạng khác.

Thụy Khắc bắt đầu tua lại, hắn muốn nghiên cứu kỹ một chút, xem vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu, tại sao con rể lại biến thành một người khác như vậy.

Tiếc là không nhìn ra được gì: Chẳng lẽ Kiệt Thụy thật sự có ma lực này, hay là người ở nơi sinh tồn đều điên rồi.

Xem ra có cần thiết phải đến nơi sinh tồn để tìm hiểu một chút.

Cả gia đình đều muốn đi, dù sao chỉ xem TV vẫn không thể hiểu

được.

Lên phi thuyền, đi đến nơi sinh tồn.

Trong ký ức của Thụy Khắc, đó là một nơi hỗn loạn không ngừng, nhưng bây giờ lại trật tự ngăn nắp, mỗi người đều trở nên lịch sự.

Tự mình cảm nhận một phen, mới biết sự thay đổi lớn đến mức nào.

Sát thủ hung tàn nhất cũng mang một nụ cười hòa nhã, ở đây tất cả mọi người đều không có nhãn mác, chỉ là một thành viên của chúng sinh.

Mọi người tôn trọng người khác không phải vì thực lực và thân phận của đối phương, mà là vì mọi người đều là sinh mệnh.

Nơi này thật sự khiến người ta ghét.

Thụy Khắc không thích như vậy, vì đối mặt với những người này khiến hắn cảm thấy mình rất ti tiện, khiến tam quan mà hắn vẫn luôn kiên trì đều trở thành sai lầm.

Các ngươi nên là những sát thủ và gián điệp lợi hại nhất, giết người là thiên chức của các ngươi, chiến đấu là bản năng của các ngươi, tại sao các ngươi lại có thể vì một người đàn ông tay không tấc sắt mà thay đổi.

Thụy Khắc đau lòng, cảm giác những người này đang hủy diệt cá tính của mình, rõ ràng họ có thể làm tốt hơn, nhưng lại đều chọn từ bỏ.

Chúng tôi vẫn là sát thủ và gián điệp, chúng tôi không hề từ bỏ nghề nghiệp của mình, chỉ là ở đây không cần chúng tôi sử dụng những kỹ năng đó.

Nếu cần thiết, kỹ năng của chúng tôi vẫn sẽ phát huy tác dụng, vì công việc không có sang hèn, chỉ là phân công khác nhau.

Những điều này đều là Kiệt Thụy dạy chúng tôi, anh ấy thật sự là một người phi thường.

Người ngoài hành tinh đều đang ca ngợi Kiệt Thụy, ngược lại khiến những người thân của anh ta một vẻ ngơ ngác, họ vẫn không thể hiểu Kiệt Thụy đã làm thế nào để đạt được những điều này.

Người ngoài hành tinh nói với họ: Kiệt Thụy rất dũng cảm, cho dù đối mặt với họng súng cũng không thay đổi suy nghĩ, điều này chứng tỏ anh ấy nắm giữ chân lý, vì chân lý sẽ không sợ hãi đạn.

Ta cũng không sợ.

Thụy Khắc nói, nếu bị bắn chết, máy nhân bản của hắn sẽ sao chép ký ức của hắn rồi hồi sinh.

Thụy Khắc đã trải nghiệm đủ loại cái chết, sớm đã quen rồi, nhưng hắn cũng không dám nói mình nắm giữ chân lý.

Vẫn là không thể hiểu được tên Kiệt Thụy vô dụng kia rốt cuộc đã chinh phục nhiều quái vật như vậy bằng cách nào.

Đương nhiên là dùng tấm lòng.

Chương 2098

Chỉ cần dùng tấm lòng, ai cũng có thể trở thành vua của các loser.

Thụy Khắc không thể hiểu nổi đám người này, trong mắt hắn những người này vốn có thể trở thành những nhân vật lớn khuấy đảo phong vân, họ có thể dùng vũ khí và kỹ năng sinh tồn đã học để ảnh hưởng đến cả vũ trụ, thế nhưng bây giờ đám người tàn nhẫn này lại bị gã Kiệt Thụy kia chinh phục, thật không thể hiểu nổi.

Xuyên qua biết bao đa vũ trụ, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống này.

Tiêu cực, hư vô, hưởng lạc kịp thời, tất cả những gì Thụy Khắc tin tưởng đều bị lật đổ ở Cầu sinh chi địa, lại có một đám điên tin vào chuyện chúng sinh bình đẳng do kẻ yếu như Kiệt Thụy tuyên truyền, hắn không còn nhận ra vũ trụ này nữa.

Chẳng lẽ là tẩy não.

Thụy Khắc cảm thấy chỉ có tẩy não mới tạo ra kết quả như vậy, nhưng Kiệt Thụy dường như cũng không thể hiểu được loại công nghệ cao này.

Cho nên thật sự quá kỳ quái.

Đừng nói là bố vợ không tin, ngay cả vợ và con cái cũng không tin.

Có phải là Đỗ Lan và Địch Ny Toa đứng sau giở trò không.

Bối Ti hỏi.

Các người không nên mời người lạ về nhà, đây là một bài học.

Thụy Khắc nói.

Nhưng họ là khách do ông mời về mà.

Bối Ti vẫn chưa biết cha mình đã không còn là bản gốc, mà là một người từ vũ trụ khác mạo danh thay thế.

Nhưng dù có biết thì chắc cô cũng sẽ chấp nhận, vì Hạ Mạt đã biết sự thật, cô cháu gái này đã chấp nhận vô điều kiện, dù sao cũng đều là ông ngoại và em trai, đổi vũ trụ nào cũng không sao.

Bối Ti vẫn chưa biết, Thụy Khắc cũng không định để cô biết: Ý ta là ta không nên mời người lạ, ta sẽ rút kinh nghiệm.

Chết tiệt, ta ghét nơi này, chúng ta về trước đi.

Nơi chúng sinh bình đẳng này khiến hắn buồn nôn, mọi người đều nghiêm khắc với bản thân, khoan dung với người khác, ai cũng có tinh thần trách nhiệm cao ngất, tất cả đều là những tồn tại mà hắn ngưỡng mộ.

Thụy Khắc coi thường Kiệt Thụy, nhưng ít nhất Kiệt Thụy đã ở bên gia đình suốt mười bảy năm qua, tuy không có tiền đồ, nhưng trước đây anh ta vẫn là một người chồng và người cha đủ tiêu chuẩn.

Còn Thụy Khắc, vào lúc con gái cần mình nhất, hắn đã rời bỏ cô.

Chẳng thu được gì, Kiệt Thụy trong sáu tháng qua giống như một ẩn số, hoàn toàn không tìm ra được lời giải, tóm lại Kiệt Thụy đã thay đổi, anh ta bây giờ trầm ổn, sắc sảo, lạnh lùng, dường như đã giác ngộ thiên đạo.

Bận rộn cả đêm, ai nấy đều mệt mỏi, sau khi dọn dẹp dấu vết, mọi người đều phải tập quen với việc sống cùng một Kiệt Thụy hoàn toàn mới.

Hôm đó, Thụy Khắc lại lôi ra một món đồ chơi mới mẻ, máy trải nghiệm vũ trụ song song, có thể cho người ta trải nghiệm cuộc đời của chính mình ở vũ trụ song song, hắn đưa chiếc máy này cho Bối Ti và Kiệt Thụy, để họ cảm nhận cuộc sống khác biệt, biết đâu có thể giúp được gì đó.

Đại thiên thế giới, không gì là không có, tuy trong đa số các vũ trụ hai người họ đã đến với nhau, nhưng cũng có một số vũ trụ khác biệt, nếu họ không ở bên nhau, cuộc đời sẽ ra sao.

Ở một nơi khác, ông ngoại đưa cháu trai đi xem các chương trình truyền hình vũ trụ song song, các chương trình này đều vô cùng kỳ quặc, quả thực là một tập hợp các chương trình kỳ dị, đủ loại đảo ngược và những diễn biến bất ngờ, ngay cả một đoạn quảng cáo cũng có thể lật đi lật lại, khiến người ta cạn lời.

Nhưng chương trình truyền hình dù sao cũng là giả, còn máy trải nghiệm vũ trụ song song lại là thật, có thể khiến người ta cảm nhận được một cuộc đời khác.

Bối Ti đắm chìm trong đó, bởi vì nếu cô không sinh con, không kết hôn, cô có thể trở thành một bác sĩ nổi tiếng thế giới, thậm chí có thể trở thành một nhà kháng chiến lừng danh vũ trụ, cô sống chẳng hề thua kém cha mình.

Còn Kiệt Thụy ở các vũ trụ khác thì đều sa sút tương tự, tóm lại là một kẻ thua cuộc vô dụng, hoàn toàn là lá xanh tô điểm cho người khác, dường như đó chính là số mệnh.

Bối Ti xem mà kích động, càng lúc càng bất mãn với tình cảnh hiện tại của mình.

Thậm chí nảy sinh ý định bỏ đi, dù sao tình cảm của cô và Kiệt Thụy trước đó đã gặp khủng hoảng, vũ trụ lớn như vậy, cô muốn đi xem thử.

Uống chút rượu, bình tĩnh lại.

Kiệt Thụy nhìn biểu hiện của vợ là biết cô chắc chắn đã bị cuộc sống ở vũ trụ song song mê hoặc, hơn nữa có bố vợ giúp đỡ, cô quả thực cũng có thể đi theo đuổi ước mơ của mình.

Hai người nhìn nhau không nói gì, chuyện tình cảm rất phức tạp, Kiệt Thụy cũng không muốn trở thành gánh nặng cho vợ: Nếu để em lựa chọn, em sẽ chọn đi học lại hay đi phiêu lưu vũ trụ.

Bối Ti nói: Đi phiêu lưu vũ trụ.

Rõ ràng sống cùng cha, trong lòng cô cũng có một giấc mơ về biển sao trời rộng.

Trước đây hai người họ không có đủ thu nhập, cũng không có đủ thời gian, dù sao cũng phải nuôi hai đứa con, áp lực gia đình nặng nề khiến họ không thở nổi.

Sau này có thêm bố vợ, gia đình lại càng có thêm nhiều chuyện phải lo lắng.

Trước đây Kiệt Thụy cảm thấy mình không có địa vị, chủ yếu cũng vì Thụy Khắc có thể giải quyết rất nhiều vấn đề, có thể khiến mọi người không phải lo lắng về thu nhập và thời gian, điều này đủ để cả nhà đều ngả về phía bố vợ.

Đây mới là mâu thuẫn chính giữa Kiệt Thụy và Thụy Khắc, những gì Kiệt Thụy trước đây không giải quyết được, không cho gia đình được, Thụy Khắc đều có thể giải quyết.

Mười bảy năm nỗ lực của Kiệt Thụy còn không bằng một món đồ nhỏ mà Thụy Khắc lôi ra, đây là sự chênh lệch đến mức nào.

Cho nên Kiệt Thụy sẽ tức giận, nhưng bây giờ anh ta đã không còn căm ghét Thụy Khắc, anh ta thừa nhận mình và Thụy Khắc là những người hoàn toàn khác nhau: Vậy thì đi đi, anh sẽ ở nhà đợi em.

Bối Ti rất ngạc nhiên: Anh đồng ý cho em đi phiêu lưu à.

Chúng ta đã ở bên nhau mười bảy năm, nghe có vẻ rất dài, nhưng chúng ta mới ba mươi tư tuổi, tương lai còn có nhiều mười bảy năm nữa.

Kiệt Thụy rất bình tĩnh: Đi đi, chơi cho vui vẻ, anh sẽ ở nhà đợi em.

Dù em ở đâu, hãy nhớ rằng mình còn có một gia đình, còn có cội nguồn của mình.

Xét theo trục thời gian, người cuối cùng đi cùng vợ đến hết những năm tháng dài đằng đẵng sẽ là mình chứ không phải bố vợ.

Và sau mười bảy năm nữa, họ cũng sẽ già, họ cũng sẽ hy vọng con cái dành nhiều tâm sức hơn cho mình, mọi thứ đều là một vòng tuần hoàn.

Khi Kiệt Thụy già như Thụy Khắc, e rằng chồng của Hạ Mạt và vợ của Mạc Đế cũng sẽ không kiên nhẫn với mình.

Bất kể là bố vợ hay con cái chúng ta, họ đều sẽ có cuộc sống riêng, cuối cùng người bầu bạn với nhau vẫn là chúng ta.

Vì vậy, chúng ta nên cho nhau thời gian và không gian, sự tôn trọng và bao dung.

Kiệt Thụy bây giờ đã là một bậc hiền triết, tầm cao tư tưởng hoàn toàn khác biệt.

Bối Ti đều bị cảm động, nhưng cô vẫn không thể hạ quyết tâm, dù sao đây cũng là một việc rất trọng đại: Cảm ơn anh, nhưng chuyện này quá trọng đại, em vẫn hy vọng có thể nhận được lời khuyên của cha em.

Đây là việc rời nhà đi phiêu lưu, có lẽ từ sau khi mang thai, cô chưa từng đưa ra quyết định trọng đại như vậy.

Đi hỏi cha, Bối Ti thậm chí còn giao quyền quyết định có phiêu lưu hay không cho cha mình, hy vọng cha có thể giúp cô quyết định.

Đây hoàn toàn là hỏi nhầm người, Thụy Khắc hoàn toàn không thể quyết định, bởi vì điều này có thể ảnh hưởng đến tương lai của con gái, hắn thực sự không dám tùy tiện quyết đoán.

Hắn có thể nhân bản một người ở nhà, một người đi phiêu lưu, nhưng hắn không thể quyết định là bản sao ở nhà hay bản thể ở nhà.

Với tư cách là một người cha, hắn quá thiếu trách nhiệm.

Cơ hội của Kiệt Thụy đã đến, cơ hội giành lại địa vị trong gia đình.

Nhưng Kiệt Thụy bây giờ đã không còn nghĩ như vậy nữa, anh ta bây giờ rất thông cảm cho ông già Thụy Khắc này, tuy ông ta dùng đạo cụ dễ dàng phá vỡ mười bảy năm bảo vệ của mình, nhưng không sao, Kiệt Thụy có thể dùng mười bảy năm khác để gia đình công nhận mình.

Thụy Khắc hoàn toàn không biết phải quyết định nguyện vọng của con gái như thế nào, không biết nên để cô đi vũ trụ hay ở lại nhà.

Rõ ràng chỉ cần một câu nói là có thể giải quyết vấn đề, nhưng hắn lại không thể nói ra.

Con gái tìm kiếm sự giúp đỡ của cha, điều này rất bình thường, nhưng khổ nỗi Thụy Khắc hoàn toàn không dám gánh vác tương lai của con gái.

Thụy Khắc cảm thấy mình cần cồn để tê liệt bản thân, vì chuyện này sẽ khiến hắn nhớ lại những điều không vui, những điều hắn luôn muốn quên đi.

Tuy Thụy Khắc thường xuyên rút ký ức của mình ra niêm phong, nhưng có một số thứ hắn sẽ không bao giờ quên, lâu dần rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì cũng không còn quan trọng nữa, vì sự cô độc đã trở thành khí chất của hắn.

Dĩ nhiên Thụy Khắc không phải ban đầu đã như vậy, bước ngoặt hay có thể nói là điểm rẽ, có lẽ là trước và sau khi hắn nghiên cứu ra khẩu súng không gian.

Công nghệ vĩ đại tất nhiên sẽ bị dòm ngó, một người Trái Đất không có bối cảnh như Thụy Khắc đột nhiên nắm giữ công nghệ tiên tiến, dĩ nhiên sẽ bị các nền văn minh khác có ý đồ xấu.

Năm đó đã xảy ra chuyện gì không còn rõ lắm, nhưng tóm lại đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Công nghệ của Thụy Khắc thực ra từ lúc đó đã gây ra đủ loại vấn đề, mà Bối Ti lúc nhỏ cầm phát minh của cha cũng gây ra nhiều chuyện hơn, từ nhỏ đã thể hiện ra mặt nghịch ngợm.

Trẻ con bình thường nghịch ngợm thì thôi, nhưng Bối Ti lại có thể lấy được đủ loại công nghệ đen của cha, cô mà nghịch ngợm thì sẽ dẫn đến đủ loại bi kịch.

Ví dụ như Bối Ti từng bỏ lại bạn thân trong một không gian đồng thoại, đến nay cậu ta vẫn chưa ra ngoài, khiến người khác đều tưởng cậu ta bị người ta mưu sát.

Lại ví dụ như Bối Ti thích cầm kiếm ánh sáng thật đi khắp nơi phá hoại, hoàn toàn không ý thức được mình có thể sẽ giết người khác.

Là một đứa trẻ, hành vi của Bối Ti dĩ nhiên không có gì đáng trách, dù sao cô cũng chỉ là một đứa trẻ, ngược lại Thụy Khắc hoàn toàn không làm tròn trách nhiệm giáo dục và giám sát, hắn một lòng nghiên cứu mà lơ là gia đình.

Đến cuối cùng bi kịch đã xảy ra, vợ con hắn đã chết.

Giống như trong Steins.

Gate, Thụy Khắc vô số lần muốn thay đổi vận mệnh, nhưng cuối cùng đều thất bại, ngoài việc đổi một vũ trụ khác, không có cách nào có thể khiến vợ con hắn trở về.

Chương 2099

Dĩ nhiên tình huống cụ thể có phải như vậy không, ký ức này có phải là lời nói dối của Thụy Khắc không, cũng không ai biết được.

Nhưng rất có khả năng là thật, dù sao Thụy Khắc trước đây tuy là một trạch nam công nghệ, nhưng tính cách không phóng túng như bây giờ, nếu không có biến cố lớn, tính cách của một người không thể có sự thay đổi lớn như vậy.

Sau biến cố lớn, giá trị quan, thế giới quan, nhân sinh quan đều sẽ sụp đổ, đều sẽ xảy ra một sự đảo ngược một trăm tám mươi độ.

Thụy Khắc rời nhà, có lẽ là để bảo vệ gia đình, nhưng dù thế nào, việc hắn rời đi quả thực đã bỏ lỡ rất nhiều, cũng khiến hắn càng lúc càng không dám thay con gái đưa ra quyết định.

Thật ra con gái ông lớn thế này rồi mà vẫn tôn trọng ý kiến của ông, đây là một chuyện tốt.

Đỗ Lan xuất hiện quỷ dị, bày tỏ sự ngưỡng mộ Thụy Khắc, vì Đỗ Lan đã rất lâu không được con gái cầu cứu, các con gái đều đã tự lập, người cha này ngược lại có vẻ dư thừa.

Ngươi không hiểu.

Thụy Khắc biết Đỗ Lan không phải người bình thường, nhưng vẫn không cho rằng Đỗ Lan có thể hiểu hắn.

Đây chính là sai lầm từ trước đến nay của ông, ông luôn tự cao tự đại, mà quên mất ngoài việc có thể chế tạo ra các đạo cụ công nghệ cao, ông còn có một việc quan trọng nhất có thể làm, đó chính là bầu bạn.

Đỗ Lan cho rằng nếu Thụy Khắc có kiên nhẫn giải thích cách dùng công nghệ đen cho gia đình, có kiên nhẫn bầu bạn với những người nhà mà hắn coi thường, mọi chuyện sẽ khác: Ông giống như một đứa trẻ được nuông chiều, thế giới đều phải xoay quanh ông.

Ví dụ như bây giờ ông dường như rất coi trọng gia đình, nhưng lại hoàn toàn không thể kìm chế bản thân, không thể giữ được lòng mình, không có một chút kiên nhẫn nào để dành thêm thời gian cho gia đình.

Đỗ Lan cho rằng Thụy Khắc quá thiếu kiên nhẫn.

Kiên nhẫn.

Bầu bạn.

Ngươi có biết mỗi phút trong đầu ta có bao nhiêu linh cảm không.

Con đường khoa học là dài đằng đẵng, nếu ta phân tâm, đó là một tổn thất to lớn.

Thụy Khắc nói năng hùng hồn, trong vũ trụ có vô số hiện tượng bí ẩn cần nghiên cứu, sao hắn có thể dừng lại.

Chỉ có những kẻ tầm thường mới dừng lại, nhưng hắn rõ ràng không phải.

Vậy nghiên cứu của ông quan trọng hơn con gái ông sao.

Đỗ Lan hỏi.

Dĩ nhiên là Bối Ti quan trọng hơn, nhưng.

Thụy Khắc lại không tìm được lý do gì, nếu hắn thật sự dành chút thời gian quả thực có thể giải quyết mọi việc rất ổn thỏa, nhưng như vậy, hắn còn là hắn sao.

Hắn là Rick Sanchez cơ mà, chính vì hắn luôn kiên trì với bản thân, chưa từng vì ai mà dao động.

Hắn không phải không quan tâm gia đình, chỉ là hắn cảm thấy gia đình nên biết đủ, không thể trở thành ràng buộc của mình, dù sao hắn là thiên tài, sẽ không làm sai điều gì.

Đây chính là sự tự phụ của thiên tài, hắn quan tâm gia đình, nhưng sự quan tâm này sẽ trở thành gông cùm của thiên tài.

Nhưng hắn lại không thể phá vỡ gông cùm này, cho nên trên người hắn đầy mâu thuẫn.

Là một thiên tài ngay cả đi vệ sinh cũng phải đầy cảm giác nghi thức, mâu thuẫn của hắn không phải người bình thường có thể hiểu.

Lời khuyên của Đỗ Lan tuy có lý, nhưng không thể lay chuyển được sự cố chấp của thiên tài, Thụy Khắc đã sống hơn nửa cuộc đời, vô số đau khổ đều đã gánh chịu, bây giờ trở về gia đình thực ra cũng không phải vì hắn thật sự cần gia đình, điều này nhiều nhất chỉ là một phương diện, nhiều hơn là vì hắn cần Mạc Đế làm lá chắn.

Đỗ Lan có thể vì gia đình mà từ bỏ rất nhiều thứ, nhưng Thụy Khắc rõ ràng không đồng tình.

Nhị nguyên đối lập, tư duy của ông tuy là thiên tài, nhưng logic của ông lại phổ biến là nhị nguyên đối lập của Mỹ, đó là chỉ có thể chọn một trong hai, không thể chọn một con đường trung dung.

Đỗ Lan nói: Ông không có tư duy vật cực tất phản, chỉ biết đối lập, trong mắt ông gia đình là bến cảng, là gông cùm, là hoàn toàn đối lập, nhưng thực ra thật sự chỉ có hai lựa chọn này sao.

Chẳng lẽ gia đình thật sự cản trở linh cảm thiên tài của ông.

Chẳng lẽ muốn phát huy thiên tài thì phải từ bỏ gia đình.

Không phải như vậy.

Nhị nguyên đối lập là thành quả của thế giới quan thiện ác của Cơ đốc giáo, đối lập với thiện là ác, đối lập với ác là thiện, địa ngục và thiên đường phải chọn một, không có lựa chọn thứ ba.

Nhưng giáo dục mà Đỗ Lan nhận được là sự biến hóa, thiện có thể biến thành ác, ác cũng có thể biến thành thiện, có lòng tốt làm việc xấu, cũng có vô tình trồng liễu liễu lại xanh, còn có câu nói vật cực tất phản, cho nên mọi việc đều không thể quá cực đoan.

Vật cực tất phản là đạo lý của Đạo gia, Đạo gia thích thông qua tự nhiên để khuyên bảo chúng sinh, tuy luôn nghĩ tự nhiên quá tốt đẹp, gán cho tự nhiên quá nhiều đạo đức nhân tạo, nhưng ít nhất họ đã quan sát được hiện tượng âm dương biến hóa giao thoa của tự nhiên, và đã chắt lọc ra, để hậu nhân thoát khỏi sự cực đoan, có thể suy nghĩ nhiều hơn về mục tiêu lâu dài.

Đỗ Lan không nghi ngờ thực lực của Thụy Khắc, nhưng hắn nghi ngờ ý thức hệ của Thụy Khắc: Ông tuy tự cho mình là độc lập, nhưng ý thức hệ của ông lại không thoát khỏi quốc gia này, cho nên ông gặp rất nhiều vấn đề đều chỉ nghĩ đến việc chọn một trong hai, và cho rằng hai kết quả là đối lập, thực ra ông nên học thêm các tư tưởng khác.

Thụy Khắc không để tâm, dù sao hắn là nhà khoa học, không phải kẻ ba phải.

Tiếc là sự vận hành của xã hội loài người không phải theo công thức khoa học, kinh tế học, tâm lý học, quan hệ học, hành vi học những thứ có vẻ khoa học này, nếu xét đến cùng, đều là huyền học, vì những môn học này không thể giải thích tất cả quy luật xã hội, chỉ có thể giải thích một phần nội dung xã hội, không có một mô hình khoa học hay lý thuyết nào có thể giải thích toàn bộ xã hội loài người.

Bởi vì sự vận hành của xã hội loài người không dựa vào trường trọng lực, không dựa vào trường từ, mà dựa vào tình cảm biến hóa khôn lường, trong quá trình xử lý sự vận hành của xã hội, nhà khoa học thật sự không bằng kẻ ba phải.

Đỗ Lan cho rằng Thụy Khắc đã nghĩ sai, gia đình và khoa học không phải đối lập, mà hoàn toàn có thể có được cả hai, không phải nói nghiên cứu khoa học là phải từ bỏ gia đình.

Tiếc là Thụy Khắc không thể thông suốt, vì từ trước đến nay hắn đều một mình nghiên cứu, không thích bị người khác làm phiền.

Hắn không thể vừa dỗ con vừa nghiên cứu, gia đình là không biết đủ, họ sẽ luôn muốn có được nhiều hơn, cuối cùng mình sẽ không thể hoàn thành nghiên cứu.

Có người có thể hỏi tại sao không nhân bản, một bên chăm sóc gia đình, một bên nghiên cứu, chẳng phải là được sao.

Nhân bản đối với Thụy Khắc quả thực rất dễ dàng.

Tuy nhiên cách này không được, vì bản sao của Thụy Khắc cũng sẽ kế thừa tính cách tự đại của Thụy Khắc, cho nên cũng không có kiên nhẫn bầu bạn với gia đình.

Tư tưởng của Thụy Khắc cũng là một loại virus, cũng sẽ lây nhiễm, dù là bản sao hay trí tuệ nhân tạo, chỉ cần mô phỏng Thụy Khắc, thì kết quả cuối cùng chắc chắn sẽ không bình thường.

Sự tự đại của Thụy Khắc hoàn toàn không thể loại bỏ, ngay cả bản sao cũng không được.

Hơn nữa nếu thật sự loại bỏ sự tự đại, thì đó cũng không phải là Thụy Khắc, để một người không phải Thụy Khắc bầu bạn với gia đình cũng không có ý nghĩa.

Quy cho cùng, tính cách của Thụy Khắc mới là vấn đề lớn nhất, bản thể xử lý không tốt, bản sao cũng không giải quyết được.

Thụy Khắc cho rằng sự tự đại này là nguyên nhân khiến hắn khác biệt, hắn thậm chí sẽ kiểm soát cháu trai, để cháu trai yên tâm phiêu lưu mà không tiếc đả kích tính tích cực học tập của cháu, để cháu trai thừa nhận kế hoạch của ông ngoại luôn là kế hoạch tốt nhất, hắn không tiếc để cháu trai lạm sát cháu trai ở vũ trụ song song, hành động này không phải một hai lần, mà là hãm hại cháu trai hàng ngày.

Sự tự đại khiến hắn không thể chung sống bình thường với gia đình, nhưng không có nghĩa là hắn không muốn chung sống, hắn chế giễu con rể, thực ra cũng là thương con gái, hắn cũng hy vọng mối quan hệ với con gái có thể tốt hơn.

Chỉ là hắn sẽ không với tư cách là người cha, mà là với tư cách bạn chơi, nếu có thể trong quá trình phiêu lưu cùng con gái vui vẻ cười nói, thì hắn cảm thấy đã thành công, vì bạn chơi không cần phải chịu trách nhiệm cho đối phương, chỉ cần chơi vui là được.

Hoàn toàn không hiểu ngươi đang nói gì, ngươi lại không phải nhà khoa học.

Thụy Khắc thực danh phản đối cách nói của Đỗ Lan, và cho rằng Đỗ Lan không biết gì cả.

Bi kịch của ông bắt nguồn từ tính cách của ông, tính cách của ông lại không thể tách rời ý thức hệ, nhị nguyên thiện ác, không biết biến thông, ông như vậy rất nguy hiểm.

Đỗ Lan nói: Ông cứ tiếp tục như vậy, sẽ có một ngày hại cả gia đình.

Ta không nghe.

Ta còn rất nhiều việc phải làm.

Bệnh nặng rồi, Đỗ Lan cho rằng đây quả thực là một khúc xương khó gặm, là nhân vật đại diện cho sự hỗn loạn vô trật tự của vũ trụ này, quả nhiên không dễ thay đổi.

Trước đây ý tưởng của Đỗ Lan là thay đổi vũ trụ trước rồi mới thay đổi Thụy Khắc, chỉ là lần này thấy Thụy Khắc dao động, cho nên muốn nhân lúc còn nóng mà rèn sắt, nhưng rõ ràng dùng con gái làm đột phá khẩu không thành công, Đỗ Lan cũng chỉ là suy bụng ta ra bụng người, tiếc là không phải ai cũng là một người cuồng con gái như hắn.

Nhiệm vụ nặng nề mà đường thì xa.

Đỗ Lan cảm thấy rõ ràng rất đơn giản, Thụy Khắc lùi một bước là có thể có được cả hai, nhưng hắn lại không chịu.

Rõ ràng hắn không tin vào Thượng đế, nhưng lại khó đối phó hơn bất kỳ tín đồ cố chấp nào.

Cuối cùng đối với yêu cầu của con gái, Thụy Khắc đã đưa ra một quyết định, đó là ngẫu nhiên.

Hắn sẽ tạo một bản sao cho con gái, để cả hai cơ thể đều được cài đặt thiết bị lưu trữ ký ức, khi cơ thể bản sao chết đi, ký ức của hai cơ thể sẽ được thống nhất lại.

Về việc ai đi vũ trụ, ai ở lại nhà, đó là ngẫu nhiên, Thụy Khắc không đưa ra quyết định, hoàn toàn do ý trời, hắn xé bỏ nhãn mác chứng minh thân phận của cả hai, sau đó hoán đổi ngẫu nhiên, giống như đang chơi trò đoán xem cúc áo ở tay nào, bản sao và bản thể không ngừng đổi vị trí, cuối cùng ngay cả Thụy Khắc cũng không biết ai là ai, sau đó một người được gửi lên không gian, một người ở lại Trái Đất.

Có người nói kẻ mạnh luôn được Thượng đế ưu ái, có người lại nói Thượng đế chỉ ưu ái kẻ mạnh.

Bây giờ quyết định của Thụy Khắc lại có chút hương vị của việc

Thượng đế ưu ái kẻ mạnh, người sống sót cuối cùng chính là con gái thực sự của Thụy Khắc.

Như vậy là được rồi.

Thụy Khắc uống một ngụm rượu, cảm thấy đây là cách giải quyết tốt nhất, hắn không cần phải đưa ra quyết định.

Nhưng chẳng lẽ hắn không lo lắng cả hai cô con gái đều trách hắn sao.

Tóm lại Thụy Khắc cảm thấy mình đã làm xong, không cần phải tiếp tục bận tâm, vẫn là nên đưa cháu trai đi phiêu lưu thì tốt hơn.

Bối Ti dường như đã quyết tâm trở về với gia đình, không có ký ức về việc muốn lên vũ trụ, cô là bản sao sao.

Cũng không hẳn, dù sao Bối Ti đã ở lại nhà, cô sẽ cảm thấy đây là quyết định của cha, cô cũng sẽ không nói gì thêm, dù sao cô vẫn là một cô con gái ngoan ngoãn.

Tin tức đưa tin về một vụ án bí ẩn đã hơn hai mươi năm, Bối Ti phát hiện đó chính là người bạn thân mất tích của mình, cô đã gần quên rồi, nhưng trên TV nói cha của người bạn thân bị cáo buộc giết chết con trai mình, vụ án hai mươi năm cuối cùng đã có kết quả, tử hình.

Ký ức của Bối Ti bắt đầu hồi phục, cô cảm thấy mình dường như là người cuối cùng gặp người bạn thân, mình dường như đã quên mất điều gì đó.

Chương 2100

Lúc đó cô mới sáu bảy tuổi, chính là độ tuổi của một đứa trẻ nghịch ngợm, lúc đó cô luôn cầm công nghệ đen của cha đi khắp nơi quậy phá.

Cô dường như nhớ lúc nhỏ cha đã tạo cho cô một thế giới đồng thoại, có thể thỏa mãn trái tim thiếu nữ của cô, lúc đó là cô chơi một mình hay hai người.

Cô phải tìm Thụy Khắc hỏi cho rõ.

Thụy Khắc nào biết được, hắn chỉ có thể đi tìm thử.

May mà những thứ hắn phát minh trước đây đều không vứt đi, có một thùng đồ chuyên dùng để chế tạo đồ chơi cho con gái, dĩ nhiên đối với con gái rất an toàn, nhưng đối với người khác thì không chắc.

Dù sao Thụy Khắc không tỉ mỉ đến mức đi bảo vệ con của người khác, con gái mình an toàn là được rồi.

Lúc nhỏ con thật không hiểu chuyện mới thấy cha là anh hùng, cha lại có thể ném con vào một thế giới đầy nguy hiểm.

Bối Ti bây giờ nghĩ lại mà sợ, lúc nhỏ chắc chắn sẽ vì mình sở hữu một thế giới mà vui mừng, nhưng lớn lên rồi mới cảm thấy lòng còn sợ hãi, nếu mình gặp nguy hiểm có thể sẽ chết, mà cha lại yên tâm ném mình vào đó.

Con tưởng ta không nghĩ đến sao.

Thụy Khắc cho biết mình không phải là một người cha không đáng tin cậy như vậy, đá thì mềm mại, cỏ thì như giường nệm, sông cũng không thể làm người ta chết đuối, những con vật nhỏ trong truyện cổ tích cũng vô hại.

Cho nên dù con gái có nghịch ngợm đến đâu cũng không thể chết, dĩ nhiên Thụy Khắc phải nói: Rốt cuộc là ai đãng trí, bỏ người ta lại trong đó.

Bối Ti không nói nên lời: Con vẫn là một đứa trẻ, không thể nghĩ chu toàn như vậy được, cha nên nghĩ đến việc con có thể sẽ đưa bạn vào cùng.

Hai người đối đáp với nhau, đều cảm thấy trách nhiệm là do đối phương không suy nghĩ chu đáo, quả nhiên là cha con, đều sẽ điên cuồng đổ lỗi cho nhau.

Nhưng bây giờ điều quan trọng nhất là tìm người ra, hy vọng vẫn còn sống, nếu không một người vô tội sẽ bị đưa lên ghế điện.

Bối Ti sẽ cảm thấy lương tâm bất an.

Thụy Khắc cho rằng điều này là thừa thãi, người ta đều phải chết, chết như thế nào không có gì khác biệt.

Dù sao dưới tay hắn vô số người đã chết, sớm đã không quan tâm đến một hai sinh mạng, cũng không ai nói người vô tội thì không đáng chết, dù sao hắn là người không có kiêng kỵ, mọi thứ đều lấy mình làm trung tâm.

Về phần giáo điều tôn giáo, ràng buộc đạo đức đều không liên quan đến hắn, nhưng vì con gái, vẫn nên đến không gian đồng thoại đã bị bỏ hoang từ lâu đó xem thử.

Truyện cổ tích, thường được cho là câu chuyện của trẻ em, tập hợp những tình tiết ngây thơ, cuối cùng hoàng tử và công chúa sẽ luôn sống hạnh phúc bên nhau.

Tuy nhiên, ban đầu truyện cổ tích rõ ràng không phải là sách đọc cho trẻ em, những câu chuyện đó đều đã được sửa đổi mới trở thành như ngày nay.

Ví dụ như trong truyện Cô bé Lọ Lem, để đi vừa đôi giày thủy tinh, chị gái của Lọ Lem thậm chí còn gọt chân cho vừa giày, đừng nghĩ đây là chuyện đùa, mà là ý nghĩa thực sự trên mặt chữ, chính là gọt chân một cách đẫm máu.

Công chúa tóc dài trong câu chuyện gốc sau khi hẹn hò với hoàng tử, lại mang thai.

Còn trong truyện Bạch Tuyết, hoàng hậu độc ác đã ăn trái tim mà người thợ săn mang về, về mặt chủ quan tồn tại ý nghĩ ăn thịt người, và cuối cùng hoàng hậu độc ác đã phải chịu sự báo thù tàn khốc của Bạch Tuyết, phải đi đôi giày sắt nóng bỏng mà nhảy múa.

Tuy là tình yêu, là lý niệm trừng trị cái ác, đề cao cái thiện, nhưng sự tàn nhẫn của thời đại trước rõ ràng không phù hợp với giá trị quan của xã hội đương đại.

Dù hoàng hậu độc ác đáng bị trừng phạt, cũng không thể hành hạ như vậy, cho nên sau khi được sửa đổi, truyện cổ tích đã ôn hòa hơn rất nhiều.

Nhưng trong truyện cổ tích vẫn có tư tưởng trừng trị cái ác, đề cao cái thiện, công chúa hiền lành cuối cùng có được hạnh phúc, còn phe phản diện độc ác bị trừng phạt, tiếc là những người lớn lên cùng truyện cổ tích lại không học được nội dung mà truyện cổ tích muốn dạy họ.

Lớn lên rồi lại bắt đầu đứng về phía phản diện, bắt đầu cầu xin cho phản diện, bắt đầu hiểu phản diện.

Có người nói trong mắt một ngàn người có một ngàn Hamlet, việc hiểu một nhân vật trong một tác phẩm có thể có những lập trường khác nhau, những cách giải thích khác nhau, giống như làm bài đọc hiểu vậy.

Cái gì mà ánh sáng kỳ dị trong mắt cá, ví dụ như rèm cửa màu xanh lam.

Một tác phẩm có những cách giải thích khác nhau đã là chuyện thường thấy, ngay cả một bài bình luận game cũng có thể phân hóa thành hai phe.

Cho nên có người sẽ nói, tác phẩm văn nghệ sau khi hoàn thành vẫn chưa phải là thành phẩm, phải đợi đến tay độc giả, khán giả, người chơi mới được coi là thành phẩm thực sự.

Điều này gọi là tiếp thụ mỹ học, nghĩa là tác giả không nhất định biểu đạt tư tưởng này, ví dụ như rèm cửa màu xanh lam, tác giả viết xuống không phải vì màu xanh lam đại diện cho sự u uất, mà là vì rèm cửa nhà mình chính là màu xanh lam.

Nhưng độc giả sẽ không nghĩ như vậy, vì trong lòng họ u uất, cho nên rèm cửa màu xanh lam dù không có ý nghĩa u uất, họ cũng sẽ nhìn ra sự u uất.

Tiếp thụ mỹ học chính là mỗi người nói một kiểu, không có tiêu chuẩn thống nhất nào.

Điều này trong xã hội ngày nay đã là một hiện tượng rất phổ biến.

Thậm chí lịch sử cũng có những cách giải thích khác nhau, dĩ nhiên nói đùa không phải nói bừa, giải thích quá đà vẫn sẽ bị chỉ trích.

Còn những người thực sự nghiên cứu lịch sử, tự nhiên có tiêu chuẩn của riêng mình, đó là khôi phục lại nhân vật lịch sử và bối cảnh lịch sử, nếu vẫn không rõ ràng, có nhiều nghĩa, thì dùng phương pháp loại trừ, loại bỏ những nghĩa ít khả năng nhất, những nghĩa còn lại chính là khả năng của lịch sử.

Cho nên khi đọc hiểu cần phải tham khảo đáp án, có lẽ đây không phải là ý định ban đầu của tác giả, nhưng ít nhất nó có tác dụng quy phạm.

Dĩ nhiên nếu không phải vì thi cử, mà là vì nghiên cứu khoa học, thì tất nhiên phải truy cứu ý định ban đầu của tác giả, đây mới là lịch sử chính xác duy nhất.

Truy cứu ý định ban đầu là tiêu chuẩn nghiên cứu quan trọng nhất trong thời đại mỗi người một ý này.

Ví dụ như ý định ban đầu của Thụy Khắc là dỗ con gái vui, cho nên hắn đã tạo ra không gian đồng thoại, nhưng bây giờ không gian này đã trở nên ô uế không chịu nổi.

Cậu bé đó quả thực đã bị Bối Ti bỏ quên trong không gian đồng thoại, nhưng cậu ta đã kiên cường sống sót, dùng cách mà người hiện đại hoàn toàn không thể chấp nhận được để sống sót.

Đầu tiên, Thụy Khắc không hề cân nhắc đến vấn đề sinh sản của các sinh vật mộng ảo trong không gian đồng thoại, các sinh vật giống cái bên trong đều là động vật nhân tạo có khả năng sinh sản mạnh mẽ, và không có cách ly sinh sản.

Cho nên cậu bé sống bằng cách ăn thịt con mình để sinh tồn.

Truyện cổ tích trước mặt sự sinh tồn trở nên mong manh, truyện cổ tích trong mắt cậu bé chính là mỗi ngày sinh con ăn con, để tránh mình chết đi.

Bối Ti dĩ nhiên không thể chấp nhận tình huống này, đa số mọi người đều không thể chấp nhận, quả thực là cú sốc vào điểm mấu chốt tam quan của loài người, đặc biệt là trong xã hội ngày nay khi mà ngay cả án tử hình cũng được cho là nên biến mất.

Vì sinh tồn, đây là cách sinh tồn tốt nhất để tận dụng tài nguyên hiện có, nhưng quá hủy hoại tam quan.

Bối Ti đã tạo ra một con quái thú, chỉ vì cô bỏ quên bạn mình ở đây, đã khiến cậu ta trở thành một con quái vật không còn phù hợp với thế giới chủ lưu.

Đỗ Lan tuy biết kết quả, nhưng khi thực sự xảy ra trước mắt mình, vẫn cảm thấy người đàn ông này quá đáng thương, quả thực là một chữ thảm to đùng.

Bây giờ giá trị quan của cậu ta đã hình thành, cậu ta đã không thể trở về được nữa.

Thụy Khắc rất rõ điểm này, nhưng hắn không muốn làm mất hứng, cho nên khi Bối Ti mời đối phương trở về, hắn không nói gì.

Thực ra kết quả tốt nhất là để cậu ta ở lại đây, dù sao cậu ta bây giờ đã không thể bình thường được nữa, cậu ta đã được coi là một hình thức sinh mệnh khác.

Giống như bọ ngựa cái sẽ ăn thịt bạn tình của mình, đó là một sự tiến hóa hoàn toàn khác, không thể nói là sai, nhưng chắc chắn không thể trở lại xã hội được nữa.

Lương tâm của Bối Ti khiến cô vẫn muốn kéo đối phương một tay, nhưng rõ ràng sẽ không thành công.

Nếu không thể cứu được đối phương, thì hãy loại bỏ đối phương, thứ ghê tởm này không nên tồn tại.

Tóm lại nếu không giải quyết vấn đề này, Bối Ti sau này ngủ mơ cũng sẽ không yên.

Thấy đối phương mê muội không tỉnh, chính là không chịu nhận sự giúp đỡ của mình, Bối Ti cuối cùng nổi giận, quyết định không cho cậu ta bất kỳ sự giúp đỡ nào nữa, mà là loại bỏ cậu ta, rồi để cha nhân bản một người bạn thân, cứu người vô tội.

Về phần gã đã không thể trở về này, thì cứ để hắn bụi về bụi, đất về đất, sự thay đổi của Bối Ti có thể nói là một trăm tám mươi độ.

Có chút cảm giác ta không có được thì sẽ hủy diệt nó.

Nhưng có quyết tâm như vậy, Bối Ti lại hành động quyết đoán, trang bị toàn bộ đồ chơi trước đây, chúng liền trở thành vũ khí.

Đồ chơi của Thụy Khắc quả nhiên chỉ bảo vệ con gái, đối với người khác lại quá nguy hiểm.

Không phải người một nhà không vào một cửa, Thụy Khắc, Bối Ti, Hạ Mạt, Mạc Đế đều có một xu hướng hủy diệt tiềm ẩn, các vũ trụ khác nhau lại có khí chất giống nhau, họ mà nổi điên lên, người khác chỉ có thể gặp xui xẻo.

Họ đặc biệt có thiên phú trong việc hủy diệt người khác, thực lực mạnh mẽ, sắc bén không thể cản, không ai có thể thoát được.

Lợi hại.

Đỗ Lan tuy đồng cảm với đối phương, đồng thời cũng cảm thán sự thay đổi nhanh chóng của Bối Ti, nhưng vẫn phải thừa nhận người phụ nữ này quả thực lợi hại, sức chiến đấu rất mạnh, cả nhà này trừ Kiệt Thụy ra, đều ẩn chứa gen bạo lực, một khi ra tay là có thể hủy thiên diệt địa.

Bối Ti đã hạ sát tâm, thì không còn gì để nói nữa, tự nhiên là không chết không thôi.

Chương 2101

Rõ ràng là đồ chơi, nhưng lực sát thương lại kinh người, cũng không biết Thụy Khắc ban đầu nghĩ thế nào mà lại cho con gái những thứ này, rõ ràng hắn thật sự không nghĩ đến vấn đề giao tiếp xã hội của con gái, không nghĩ đến việc con gái có thể sẽ làm bị thương người khác, đây là vũ khí chứ không phải đồ chơi.

Thấy Bối Ti hung tàn như vậy, Đỗ Lan càng thêm đồng cảm với Kiệt Thụy, bị bốn kẻ hủy diệt tiềm tàng này bao vây, áp lực không thể không lớn.

Cuối cùng, con quái vật bị bóp méo vì sinh tồn đã bị giết chết, bản sao thay thế, Bối Ti hoàn thành sự thăng hoa tâm linh của mình, viết nên câu chuyện cổ tích của riêng mình, nhưng trong mắt Đỗ Lan thì điều này chẳng ra làm sao cả.

Dù sao Bối Ti làm là để chuộc tội, nhưng cuối cùng cũng chỉ thành công một nửa, chỉ cứu được người bị oan, mà không cứu được bạn mình.

Hai người cần giúp đỡ, chỉ giúp một người, người còn lại trực tiếp giết, dùng bản sao thay thế, chẳng phải là một nửa sao.

Bối Ti không giải quyết ổn thỏa vấn đề này, cuối cùng dùng người nhân bản để che đậy, nhưng ít nhất không ai bị hành hình bằng ghế điện.

Chỉ là cảm giác tự tay nhuốm máu bạn bè không dễ chịu chút nào, trong lòng như có thêm một vết sẹo.

Lúc này, Thụy Khắc sẽ khuyên con gái nghĩ thoáng ra, dù sao đây cũng không phải chuyện gì to tát.

Nhưng Kiệt Thụy lại nói: Chuyện này cô đã làm sai rồi.

Bối Ti rất ngạc nhiên, vì không ngờ chồng mình lại có thể nghiêm khắc chỉ trích cô, đây không phải là người chồng mà cô quen biết.

Anh cũng là một người cha, anh cũng hiểu suy nghĩ của Thụy Khắc, nhưng ông ấy quá dung túng em.

Kiệt Thụy bây giờ ra vẻ muốn làm một người cha nghiêm khắc, và một người chồng nghiêm khắc.

Anh ta cho rằng tình yêu thương của Thụy Khắc không đủ tiêu chuẩn, làm cha trước tiên phải để con cái làm tốt bản thân, chứ không phải buông thả và dung túng.

Thụy Khắc đối với Bối Ti quá dung túng, hắn biết Bối Ti khó chịu, nhưng không phải để Bối Ti dũng cảm đối mặt với sai lầm của mình, mà là hy vọng con gái quên đi chuyện này.

Dùng một câu mà mọi người đều hiểu là nó vẫn còn là một đứa trẻ, bất kể đứa trẻ phạm lỗi gì, cái cớ này đều là vạn năng.

Thụy Khắc chính là một mực bao che cho người nhà phạm lỗi, đây chính là khuyết điểm của hắn, bản thân hắn là một người tiêu cực trốn tránh trách nhiệm, cho nên hắn tự nhiên cũng sẽ không đi dạy người nhà gánh vác trách nhiệm, một khi người nhà phạm lỗi, hắn không những không cảm thấy có vấn đề, ngược lại còn dùng thái độ thấu hiểu để thông cảm và bao che.

Trước đây Kiệt Thụy sẽ không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng bây giờ không được nữa, anh ta nhận ra điều này là không đúng, vì cứ như vậy gia đình không những không rút kinh nghiệm, ngược lại còn bị Thụy Khắc dẫn đi sai đường.

Cái gã này đang nói gì vậy.

Thụy Khắc nghe xong liền không vui, mình khó khăn lắm mới khuyên được con gái nghĩ thoáng ra, dù sao đây chỉ là một chuyện nhỏ, đã qua rồi, con gái không cần phải cảm thấy khó chịu, lúc này Kiệt Thụy nhảy ra lảm nhảm cái gì.

Thụy Khắc, ông luôn cho rằng người trong thiên hạ đều nên giống như ông.

Trước đây tôi vì quá ngu ngốc, nên không thể phản bác ông, nhưng bây giờ tôi đã nhìn rất rõ, ông không những không hy vọng người nhà trở nên tốt hơn, ngược lại còn hy vọng người nhà cũng phạm sai lầm như ông, như vậy ông sẽ cảm thấy thỏa mãn, vì người nhà phạm lỗi, thì không có lý do gì để yêu cầu ông làm tốt hơn, không có lý do gì để chỉ trích ông, như vậy ông có thể giả vờ là một người cha tốt.

Thụy Khắc phải thừa nhận Kiệt Thụy không nói sai, không ngờ tên con rể ngu ngốc này lại có thể nói ra những lời như vậy: Vốn dĩ không sai, gánh vác trách nhiệm có gì tốt.

Thế giới này sẽ không vì trách nhiệm mà trở nên tốt đẹp hơn.

Hắn không ngại thừa nhận, vì hắn là thiên tài, mà quan điểm của thiên tài tuyệt đối không sai, không những người ngoài không thể chỉ trích gì, mà người nhà cũng phải ủng hộ.

Bối Ti vừa mới phạm lỗi, cho nên tự nhiên không thể phản bác gì, theo tính cách của cô cũng thích sự an ủi của cha, không thích sự giáo dục của chồng.

Hơn nữa chồng cô cũng chưa chắc làm tốt hơn, anh ta rõ ràng là đang hả hê, trong tình huống đó, cô ngoài việc giết đối phương, còn có cách nào khác.

Em biết các người nghĩ em đứng nói chuyện không đau lưng, là chỉ trích vô cớ, nhưng dù là chuyện sai lầm không thể tránh khỏi, cũng không thể cứ thế mà chấp nhận, chúng ta là cha mẹ phải dạy cho con cái biết trách nhiệm là gì.

Đối mặt với Kiệt Thụy, Thụy Khắc suýt nữa bật cười, chỉ bằng anh ta mà cũng đòi dạy con cái trách nhiệm.

Nói thật, ngay cả Thụy Khắc cũng không làm được, Kiệt Thụy thì càng đừng nói.

Chẳng lẽ ông hy vọng Bối Ti đi tự thú sao.

Nói rằng lúc nhỏ cô ấy đã bỏ quên người ta trong không gian đồng thoại, sau đó cậu ta biến thành một quái thai ăn thịt con mình.

Nếu nói như vậy, ông nghĩ mọi người sẽ tin sao.

Không tin chẳng lẽ chúng ta không có trách nhiệm sao.

Ông chỉ để Bối Ti quên đi những chuyện này, mà không suy ngẫm để tránh những chuyện tương tự xảy ra lần nữa, đây chính là sự hạn hẹp của ông.

Còn tôi hy vọng Bối Ti có thể cùng tôi suy ngẫm, ít nhất làm gương cho con cái, để chúng rút kinh nghiệm, học cách suy nghĩ kỹ trước khi hành động.

Kiệt Thụy nói, anh ta cho rằng tật xấu lớn nhất của Thụy Khắc là không rút kinh nghiệm, luôn lặp lại bi kịch: Ông đã phát minh ra rất nhiều thứ lợi hại, nhưng mỗi lần ông giao những thứ này cho con trẻ, chúng đều làm hỏng, điều đó chứng tỏ chúng ta đã không giáo dục tốt chúng.

Chẳng lẽ ông nghĩ cháu trai dùng công nghệ của ta không tốt sao.

Ông đang muốn chia rẽ quan hệ của ta với Hạ Mạt, Mạc Đế.

Ta biết ông luôn phản đối chúng đi phiêu lưu cùng ta, không muốn thì cứ nói thẳng, đừng nói ta dạy hư con trẻ.

Chúng dưới sự giáo dục của ông mới không có tiền đồ, ta dạy chúng phiêu lưu, chúng chắc chắn sẽ trở thành người giống như ta.

Rõ ràng Thụy Khắc không cảm thấy mình có vấn đề, vấn đề đều là của người khác.

Bất đồng rất lớn, hai người hoàn toàn không thể đạt được sự thống nhất.

Kiệt Thụy tuy đã thay đổi, nhưng địa vị trong gia đình của anh ta vẫn chưa được nâng cao, anh ta đột nhiên bắt đầu thuyết giáo, rõ ràng không có chút sức thuyết phục nào, dù sao họ quá hiểu Kiệt Thụy, dáng vẻ trước đây của Kiệt Thụy chính là một kẻ hèn nhát, bây giờ đột nhiên nói muốn chịu trách nhiệm, làm một người cha tốt, một tấm gương tốt, đây hoàn toàn là một trò đùa.

Cho nên lời khuyên của Kiệt Thụy không có tác dụng gì, Thụy Khắc tự nhiên sẽ không để con gái suy ngẫm, Bối Ti cũng không muốn nghe, cô cũng chỉ muốn quên đi.

Một người cha như vậy, một cô con gái như vậy, những đứa cháu như vậy, một gia đình như vậy.

Kiệt Thụy gánh nặng đường xa.

Đỗ Lan phát hiện đối mặt với Thụy Khắc, vũ khí tư tưởng của Kiệt Thụy không có tác dụng, xem ra vẫn phải cho anh ta một vài đạo cụ.

Đỗ Lan lấy ra túi bốn chiều trân quý, chuẩn bị tăng cường cho Kiệt Thụy.

Tuy nhiên Kiệt Thụy đã từ chối: Tôi phải dùng nỗ lực của chính mình để thực hành lý niệm của tôi, tôi không phải Thụy Khắc, tôi không cần công nghệ để lấy lòng người khác.

Đỗ Lan không ngờ Kiệt Thụy bây giờ lại trở nên tự tin như vậy, nhưng e rằng rất khó, vì ấn tượng kẻ thua cuộc của Kiệt Thụy ở Trái

Đất đã ăn sâu vào lòng người.

Gia đình, đồng nghiệp, người thân, bạn bè đều biết anh ta là người như thế nào, chỉ là một nhân vật nhỏ thích ham rẻ, lại không có bao nhiêu dũng khí.

Không ai tin anh ta đột nhiên lại trở nên giác ngộ cao như vậy.

Nhưng Kiệt Thụy lại không cảm thấy có vấn đề gì: Tôi sẽ từ từ thay đổi, người khác nhìn nhận tôi thế nào, đó đều là vì trước đây tôi biểu hiện không tốt.

Sau này tôi có thể dùng biểu hiện của mình để thay đổi những quan điểm này.

Dáng vẻ này giống như đã uống no canh gà tâm hồn.

Nhưng Đỗ Lan biết Kiệt Thụy bây giờ làm việc quả thực không có vấn đề gì, dù sao anh ta bây giờ mỗi ngày tự kiểm điểm ba lần, rút kinh nghiệm học hỏi, tuy thiên phú không đủ, nhưng dựa vào nỗ lực cũng tạm coi là một kẻ thua cuộc ưu tú.

Trái Đất và Cầu sinh chi địa không giống nhau, Cầu sinh chi địa thăng trầm lớn, ngược lại dễ bị cảm động hơn.

Còn ấn tượng cố hữu của Kiệt Thụy ở Trái Đất hơn ba mươi năm qua đã hình thành, thật sự không dễ thay đổi, nói thật, thay đổi ấn tượng còn khó hơn đối mặt với cái chết.

Cái gọi là ấn tượng ban đầu, quả thực rất đáng sợ.

Được rồi, vậy anh cố gắng lên.

Đỗ Lan cũng không nói nhiều, nếu Kiệt Thụy bây giờ đã có chủ kiến như vậy thì cứ tin tưởng anh ta đi.

Cảm ơn, sự tin tưởng này của anh đối với tôi vô cùng quý giá.

Kiệt Thụy cảm ơn Đỗ Lan, vì ngay cả gia đình cũng không tin anh ta, chỉ có Đỗ Lan tin anh ta đã hoàn toàn đổi mới, đây là một sự tin tưởng quý báu: Tôi nhất định sẽ dạy cho gia đình tôi trách nhiệm, tránh để họ lạm dụng công nghệ lần nữa.

Chỉ cần không học được trách nhiệm, bi kịch do công nghệ gây ra sẽ lặp đi lặp lại, Kiệt Thụy cũng gánh nặng đường xa.

Trên bàn ăn, không khí của gia đình năm người luôn có chút kỳ quái.

Kiệt Thụy nhờ Thụy Khắc đưa lọ tiêu, đều sẽ bị Thụy Khắc nói một tràng mỉa mai: Chẳng lẽ ông còn cần một ông già không biết dạy con cái giúp đỡ sao.

Tôi còn tưởng ông sẽ tự mình chịu trách nhiệm cho mọi thứ trong cuộc sống hàng ngày chứ.

Thụy Khắc là người khá thù dai, một khi bị hắn ghi hận, nhất định phải khiến người khác khóc lóc thừa nhận sai lầm mới thôi.

Rõ ràng việc Kiệt Thụy dạy dỗ trước đó đã khiến Thụy Khắc ghi hận trong lòng.

Thụy Khắc vẫn luôn suy nghĩ mình nên dạy dỗ Kiệt Thụy ngày càng quá đáng này như thế nào, để hắn biết ai mới là người cha không biết dạy con.

Chắc chắn không phải Thụy Khắc, vậy thì nhất định là Kiệt Thụy.

Bọn trẻ thấy ông ngoại và cha lại bắt đầu cãi nhau, liền không muốn ăn cơm nữa.

Thực ra là trẻ con, suy nghĩ của chúng luôn bị người lớn lơ là, người lớn luôn tập trung vào việc của mình, nỗ lực vì mục tiêu của mình, còn trẻ con luôn trở thành hòn đá ngáng đường của người lớn.

Mạc Đế và Hạ Mạt thích ông ngoại là vì ông ngoại luôn đưa chúng đi phiêu lưu.

Tuy Mạc Đế bề ngoài không tình nguyện, nhưng thực ra trong lòng rất thích, tuy rất nguy hiểm nhưng mỗi lần phiêu lưu trở về đều cảm thấy thỏa mãn không nói nên lời.

Tuy Mạc Đế không học được gì từ những cuộc phiêu lưu, phiêu lưu đối với cậu ta chỉ đơn thuần là gia vị cho cuộc sống hàng ngày, giống như không ai có thể học được kiến thức vì nghiện thuốc vậy.

Thụy Khắc chưa bao giờ chủ động chỉ dẫn Mạc Đế học tập, cho nên sau bao nhiêu lần phiêu lưu, trạng thái tinh thần của cậu ta không có chút tiến bộ nào, chỉ dừng lại ở sự kích thích hời hợt.

Chị gái Hạ Mạt thì càng như vậy, cô đơn thuần thích sự thay đổi môi trường, có thể giúp cô quên đi những phiền não của tuổi dậy thì.

Bối Ti và Kiệt Thụy, cặp cha mẹ này rõ ràng không thể cho con cái có được sự giải thoát như vậy, dù sao trước đây phiền não của chính họ đã đủ rồi, cộng thêm những mâu thuẫn và bất mãn tích tụ trong mười bảy năm, cặp vợ chồng này không xé rách mặt trước mặt con cái đã là tốt rồi.

Chương 2102

Nhưng trẻ con rất nhạy cảm, chúng cũng lờ mờ biết tình cảm của cha mẹ mình không tốt, trong môi trường như vậy chúng tự nhiên sẽ muốn rời đi để trốn tránh không khí căng thẳng này.

Nhưng bây giờ Kiệt Thụy đã thay đổi, anh ta không còn phản đối con cái đi phiêu lưu cùng ông ngoại, nhưng phiêu lưu là phiêu lưu, trở về phải viết cảm nhận sau chuyến đi, phải tổng kết tốt quá trình và hành trình tâm linh trong cuộc phiêu lưu, phải làm tốt việc tổng kết.

Cho nên bây giờ ông lại trở thành giáo viên rồi.

Còn hy vọng cháu trai cháu gái tôi có thể học được gì trong quá trình phiêu lưu.

Yêu cầu này của Kiệt Thụy trong mắt Thụy Khắc chính là được đằng chân lân đằng đầu: Có lẽ ta nên đem não của ngươi đến dung dịch làm mát động cơ siêu không thời gian rửa sạch một chút.

Ngươi đang muốn biến hoạt động phiêu lưu thần thánh thành hoạt động giáo dục cứng nhắc, ngươi như vậy là tước đoạt niềm vui của phiêu lưu.

Thụy Khắc tuyệt đối không đồng ý viết cảm nhận phiêu lưu gì đó, quá ngu ngốc.

Nếu không làm như vậy, các người chỉ coi phiêu lưu là cách để trốn tránh, các người sẽ đến một nơi rồi quậy phá một trận, cuối cùng có vẻ như hài lòng, nhưng thực tế các người chỉ dùng hành vi kích thích để tê liệt bản thân, để đạt được mục đích trốn tránh hiện thực.

Vậy thì có gì không tốt.

Thụy Khắc cho rằng như vậy là đủ rồi, còn muốn thế nào nữa.

Ông nên suy ngẫm lại một chút, tại sao con cái của ông lại muốn trốn tránh hiện thực.

Phản đòn một cú.

Đó là vì tình cảm của cha mẹ không tốt, mâu thuẫn quá nhiều.

Chuyện của tôi và Bối Ti, tôi vẫn luôn nỗ lực.

Hơn nữa tôi cũng tổng kết kinh nghiệm bài học, nói cho cùng vẫn là chúng ta lúc trước quá trẻ, nhiều quyết định đều không suy nghĩ kỹ, cho nên mới cảm thấy nếu đổi một cách khác có lẽ sẽ có một cuộc đời khác, nhưng cuộc đời không có làm lại.

Chính vì chúng ta là cha mẹ đã đi qua khá nhiều đường vòng, cho nên mới không hy vọng con cái đi vào vết xe đổ.

Kiệt Thụy khổ tâm khuyên nhủ: Kiệt Thụy, nếu lúc đó ông ở bên cạnh Bối Ti, ông có cho phép cô ấy mười bảy tuổi mang thai không.

Dĩ nhiên không.

Vậy thì đúng rồi, ông hy vọng Bối Ti có thể tốt hơn, tôi cũng hy vọng con cái tôi có thể tốt hơn, cho nên tôi tuyệt đối không thể để hai đứa con tôi biến thành như ông.

Kiệt Thụy cũng không khách khí, Thụy Khắc chính là một tấm gương xấu, quả thực đã chơi hai tuyệt chiêu trốn tránh và tê liệt một cách thuần thục: Chúng còn trẻ, phải học cách đối mặt với vấn đề thực tế, phải học cách chấp nhận hiện thực, và học được bài học từ hiện thực.

Thụy Khắc thấy đối phương luôn lấy mình ra làm ví dụ, vô cùng khó chịu: Cái gã này, tao thật sự nên biến mày thành cái lốp hỏng rồi ném xuống sông Mississippi cho trôi đi.

Hắn nổi nóng rồi, hắn nổi nóng rồi, vì bị Kiệt Thụy nói trúng chỗ đau, Thụy Khắc quả thực là người không thể đối mặt với hiện thực nhất.

Khi thế giới gặp nguy hiểm, hắn thậm chí sẽ bỏ rơi cả gia đình, chỉ mang theo cháu trai mình trốn đến vũ trụ khác, hoàn toàn không có dũng khí cùng gia đình đối mặt với tai nạn.

Kiệt Thụy lúc này một thân chính khí, có chân lý làm hậu thuẫn, hoàn toàn không cần sợ hãi Thụy Khắc, dù đối phương là người Trái Đất thông minh nhất vũ trụ.

Thụy Khắc có điểm yếu, hơn nữa hắn còn không tự biết, trăm phương ngàn kế che đậy, Kiệt Thụy tự nhiên không hy vọng con cái bị ảnh hưởng.

Kiệt Thụy rất thông minh nhưng có một số tình huống hắn luôn lơ là, chỉ có thể nói ý thức hệ quá nghiêm trọng, quên mất cách tốt nhất để tránh bi kịch chính là rút kinh nghiệm.

Kinh Thánh nói việc đã có, sau này tất lại có, việc đã làm, sau này tất lại làm, dưới ánh mặt trời không có gì mới, câu này tuy có lý, con người tuy là một cỗ máy lặp lại, nhưng không có nghĩa là con người nên khuất phục, nên từ bỏ việc rút kinh nghiệm.

Thụy Khắc rõ ràng đã từ bỏ, nhưng Kiệt Thụy thì không, anh ta hy vọng con cái có thể rút kinh nghiệm.

Thụy Khắc bị đối chất đến nổi nóng, hắn càng lúc càng không thể đồng tình với Kiệt Thụy, nhất định phải dạy dỗ hắn một bài học.

Thụy Khắc sẽ không bị người khác thay đổi, chỉ có hắn đi thay đổi người khác.

Một ý tưởng dần dần hình thành trong lòng Thụy Khắc, đó là dùng Kiệt Thụy để đánh bại Kiệt Thụy, nếu Kiệt Thụy thật sự giỏi làm thầy người khác như vậy, thì phải xem hắn có thể làm được những gì mình yêu cầu không, nếu chính hắn cũng không làm được, thì không có tư cách nói lung tung.

Cứ làm như vậy, Thụy Khắc lập tức đi nghiên cứu, hắn muốn tạo ra một Siêu Kiệt Thụy để giám sát Kiệt Thụy.

Là một kẻ có thể khiến cả Mr.

Meeseeks cũng phải phát điên, Thụy Khắc không tin hắn thật sự có thể hoàn thành những yêu cầu cao của mình.

Chỉ mất vài ngày, nghiên cứu của Thụy Khắc đã có kết quả, một Siêu Kiệt Thụy tỏa sáng ra mắt, nó có thể tiếp nhận sóng não của Kiệt Thụy, sao chép quan niệm đạo đức của Kiệt Thụy để yêu cầu chính Kiệt Thụy: Để ta xem ngươi có thể nói được làm được không.

Thụy Khắc tự tin mười phần, hắn cảm thấy Kiệt Thụy tuyệt đối không làm được, đến lúc đó Kiệt Thụy có thể ngậm miệng lại.

Kiệt Thụy trong gia đình này chỉ có một vị trí, đó là đối tượng để mọi người chế giễu, không cần thêm một thuộc tính thuyết giáo, Thụy Khắc nhất định phải uốn nắn lại con rể của mình.

Siêu Kiệt Thụy xuất hiện, nhưng Kiệt Thụy lại vui vẻ chấp nhận thử thách: Tôi sẽ chứng minh tôi có thể nói đi đôi với làm.

Tốt nhất là làm được, nếu không Siêu Kiệt Thụy sẽ không khách khí với ông đâu.

Thụy Khắc nói: Vậy thì cứ thế, ta đi trước.

Hắn muốn về nhà xe giám sát con rể hai mươi bốn giờ, xem hắn có thật sự làm được không.

Chắc chắn không làm được, đến lúc đó sẽ gây ra rất nhiều trò cười, một khi có trò cười, Thụy Khắc nhất định sẽ đến hiện trường chế giễu ngay lập tức, không chỉ chế giễu mà còn bỏ đá xuống giếng, hả hê, thừa nước đục thả câu, thêm dầu vào lửa.

Siêu cấp Kiệt Thụy cũng là một kẻ lắm lời, chỉ khi Kiệt Thụy làm được theo yêu cầu, gã mới chịu ngậm miệng, nếu không gã sẽ lải nhải không ngừng, mà toàn là những lời tiêu cực, năng lượng âm bùng nổ.

Thụy khắc cố tình thiết kế như vậy, chính là để làm Kiệt Thụy ghê tởm.

Nhưng Kiệt Thụy lại không hề tức giận, mà rất bình tĩnh sống tốt mỗi ngày của mình, thực ra điều quan trọng nhất chính là đối xử với mọi người như nhau, mỗi ngày tự kiểm điểm bản thân ba lần, cũng không có quá nhiều chuyện khác, đối với công việc thì đều cố gắng làm tốt nhất có thể, trên đường gặp người già thì tiện tay giúp một phen, làm những việc trong khả năng, truyền bá năng lượng tích cực.

Kiệt Thụy mỗi ngày đều ung dung tự tại, thời gian rảnh rỗi thì làm việc nhà nấu cơm, giúp vợ giảm bớt áp lực, hoặc quan tâm con cái, cùng con cái trò chuyện về cuộc đời.

Mặc dù bọn trẻ không chấp nhận, dù sao Hạ Mạt đã mười sáu tuổi, Mạc Đế cũng mười bốn tuổi, chúng đều đến cái tuổi không muốn tâm sự với cha mẹ.

Đặc biệt là trong mắt chúng, Kiệt Thụy rất vô dụng, chúng không cảm thấy cha có khả năng giúp chúng giải quyết vấn đề.

Sự thay đổi của Kiệt Thụy là điều mắt thường có thể thấy được, nội tâm Bối Ti rất phức tạp, cô vừa hy vọng Kiệt Thụy thay đổi lại vừa không hy vọng anh ta thay đổi, tâm trạng ngổn ngang trăm mối.

Bối Ti cũng không biết rốt cuộc mình muốn gì, thực ra vấn đề không nằm ở Kiệt Thụy, mà là ở chính cô, cô đã đến tuổi mãn kinh, trở nên mông lung.

Sự nghiệp không thấy tiến triển, gia đình lại nhiều vấn đề, Bối Ti không biết sau này mình phải làm sao.

Là một bác sĩ thú y trị liệu cho ngựa, cô cũng không còn trẻ, thể lực ngày càng kém đi, sau này cơ hội lên bàn mổ cũng sẽ ít hơn, nghề bác sĩ vốn dĩ bác sĩ nam được ưa chuộng hơn, dù là thú y cũng vậy.

Chỉ có thể nói định vị nghề nghiệp ban đầu của Bối Ti đã sai, nhận thức về cuộc đời của cô từ lúc muốn làm bác sĩ đã là sai lầm lớn.

Dù sao bác sĩ, đặc biệt là bác sĩ phẫu thuật, một tiêu chuẩn quan trọng nhất chính là thể năng, một ca phẫu thuật phức tạp phải đứng mấy tiếng đồng hồ, bác sĩ nữ không có thể lực tốt như vậy.

Bối Ti bây giờ cũng gần như nhận ra lựa chọn nghề nghiệp của mình là sai lầm, cô đã ba mươi tư tuổi, có lúc phẫu thuật cho ngựa cũng sẽ lực bất tòng tâm, còn cần bác sĩ khác tiếp quản.

Thể lực ngày càng không bằng trước kia, cảm giác khủng hoảng tự nhiên sẽ rất mạnh, nhưng cô lại quật cường không muốn thừa nhận sai lầm của mình, tự nhiên chỉ có thể trút giận lên chồng.

Đến tuổi trung niên, là trụ cột trong nhà, áp lực quả thực rất lớn.

Thực ra trong lòng Bối Ti vẫn rất vui, vì chồng hiện tại ngày càng chu đáo và quan tâm mình, nhưng sự nghiệp không thuận lợi vẫn khiến cô khó mà vui vẻ.

Bối Ti rất rõ ràng, cô trông có vẻ là một người phụ nữ thành đạt, nhưng thực tế sự nghiệp của cô đã đến bờ vực khủng hoảng, có lẽ sau này cô cũng sẽ phải mở một bệnh viện thú cưng, sống bằng nghề triệt sản cho chó mèo, những kiến thức về tim mạch cô đã học sẽ không còn đất dụng võ.

Nếu cô cứ nhất quyết ở lại bệnh viện, thì sau này cũng chỉ có thể làm phụ mổ, nhìn người khác mổ chính.

Thời gian là con dao vô tình, đã đánh gục cả sự kiêu ngạo của Bối

Ti.

Cho nên Bối Ti cũng muốn trốn tránh, cũng thích đi phiêu lưu cùng cha, vì lúc phiêu lưu cảm giác mình vẫn còn là một cô gái.

Áp lực sự nghiệp không có chỗ giải tỏa, cuối cùng đã ảnh hưởng đến tình cảm, may mà Kiệt Thụy rất độ lượng chấp nhận những lời oán thán của Bối Ti.

Hơn nữa anh còn sẵn lòng cùng Bối Ti học tập tiến bộ, họ bây giờ đều đối mặt với việc chuyển đổi sự nghiệp, điều có thể làm cũng chỉ là mỉm cười chấp nhận, ba mươi tư tuổi đã nuôi hai đứa con, thực ra họ đã làm rất tốt.

Không ổn rồi, Thụy khắc phát hiện Kiệt Thụy thật sự nói được làm được, hơn nữa còn kéo cả con gái mình cùng đối mặt với hiện thực, đây không phải là tin tốt lành gì.

Tại sao phải đối mặt với hiện thực.

Nếu Thụy khắc đối mặt với hiện thực, gã chắc chắn sẽ bị hiện thực hỗn loạn đè chết, chỉ có uống rượu và phiêu lưu mới có thể sống qua ngày, đối mặt với hiện thực là chuyện chắc chắn không thể.

Trong mắt Thụy khắc, Kiệt Thụy đang làm công vô ích, Kiệt Thụy dồn tinh lực vào các hoạt động cộng đồng liệu có giúp ích cho tiền đồ của họ không.

Vô nghĩa, tất cả đều vô nghĩa, thời gian vẫn sẽ làm người ta già đi, công việc của họ vẫn không có thành tích, cuối cùng mọi người đều bị xã hội đào thải, đó chính là hiện thực.

Mỗi người đều sẽ trở thành gánh nặng, đó là chân lý bất biến của vũ trụ.

Cho nên kịp thời hưởng lạc mới là mục đích sống của con người.

Thấy siêu cấp Kiệt Thụy cũng không trị được Kiệt Thụy, ngược lại còn chứng minh anh ta thật sự đã thay đổi, ngoài việc chứng minh Kiệt Thụy đã không còn là một loser bình thường ra thì chẳng thu được gì, Thụy khắc cũng bắt đầu sốt ruột.

Ngươi không thể phủ nhận sự thay đổi của Kiệt Thụy đã khiến gia đình này trở nên hòa thuận hơn, Bối Ti cũng dần dần nhận ra nguồn cơn lo âu của mình rồi.

Đỗ Lan lại xuất hiện, hắn luôn thỉnh thoảng hiện diện một chút, tuy vũ trụ có rất nhiều việc phải làm, nhưng Thụy khắc là mục tiêu chính, vẫn cần phải chú ý.

Lại là ngươi.

Ta còn nghi ngờ ngươi có phải là ảo giác trong đầu ta không nữa.

Đối mặt với sự xuất quỷ nhập thần của Đỗ Lan, Thụy khắc bắt đầu nghi ngờ sự tồn tại thực sự của hắn.

Ta là gì không quan trọng, quan trọng là ngươi đã thấy gì, Kiệt Thụy đang nỗ lực để mọi thứ trở nên tốt đẹp hơn.

Nỗ lực đáng cười, chỉ cần một chút thay đổi nhỏ, mọi thứ sẽ trở lại như cũ.

Chương 2103

Vũ trụ giống như một trận tuyết lở không bao giờ ngừng, khi ngươi cảm thấy mọi việc đang tiến triển theo hướng tốt, rất nhanh sẽ bị tuyết lở chôn vùi.

Ngươi quá tiêu cực rồi, ngươi nên phát hiện ra bây giờ Kiệt Thụy và Bối Ti đã bắt đầu chuyển trọng tâm sang việc giáo dục con cái, tuy có hơi muộn, nhưng vẫn còn kịp.

Tuyết lở có thể chôn vùi một thế hệ, nhưng con người đời đời nối tiếp, sẽ có một thế hệ đứng ở nơi mà tuyết lở không thể chạm tới.

Ha ha, ngươi căn bản không biết vận mệnh tàn khốc đến mức nào.

Thụy khắc tỏ vẻ cuộc đời của mình đã chứng minh tuyết lở là không thể đảo ngược.

Ta đương nhiên biết, ngươi chỉ vì bi kịch cá nhân mà phủ nhận nỗ lực của tất cả mọi người.

Đỗ Lan nói.

Thụy khắc lại phản kích: Những người nỗ lực mà ngươi nói, há chẳng phải là tìm thấy niềm vui và sự thỏa mãn từ từng bi kịch hay sao.

Người vĩ đại đều là nhân vật chính của bi kịch, còn kẻ tầm thường thì tìm thấy sự thỏa mãn từ bi kịch để có được ý nghĩa cuộc sống.

Ngươi lại bắt đầu chơi trò đối lập rồi, anh hùng được tạo ra từ người thường, trước khi họ trở thành nhân vật chính của bi kịch thì cũng chỉ là người thường.

Người thường đọc bi kịch có thể rút ra bài học, tích lũy để chuẩn bị cho sự phi thường của họ.

Đỗ Lan tỏ vẻ tư tưởng đối lập nhị nguyên của Thụy khắc thật sự cố chấp đến cực điểm.

Đỗ Lan không theo chủ nghĩa đối lập nhị nguyên, vạn vật trên thế giới không có gì độc lập, đều là trong ngươi có ta, trong ta có ngươi, anh hùng và người thường cũng có thể chuyển hóa lẫn nhau, tiếc là trong nền giáo dục mà Thụy khắc nhận được lại không có sự chỉ dẫn này, trong mắt gã anh hùng là anh hùng, người thường là người thường, người thường chẳng qua là những con ma cà rồng hút tinh hoa của anh hùng, tìm thấy niềm vui từ bi kịch của anh hùng.

Nhưng trong mắt Đỗ Lan, anh hùng và người thường không đối lập, người thường xem bi kịch của anh hùng đều là để chuẩn bị trở thành anh hùng, khi thế giới cần anh hùng, người thường sẽ đứng ra, thứ họ nhận được không phải là niềm vui mà là một loại trách nhiệm.

Hệ tư tưởng hoàn toàn khác nhau, Thụy khắc và Đỗ Lan có chút ông nói gà, bà nói vịt.

Ngươi luôn muốn tìm ra chút ý nghĩa trong cuộc sống, loại người như ngươi sống thật vô vị.

Thụy khắc không muốn đấu võ mồm nữa, kết thúc bằng câu nói Đỗ Lan vô vị, vì gã biết hai người họ ai cũng không thể thuyết phục được ai, họ định sẵn là hai đường thẳng song song không bao giờ giao nhau.

Nhưng Thụy khắc tin rằng mình không sai, vì dòng chảy chính của vũ trụ chính là như vậy.

Gã có hậu thuẫn, còn Đỗ Lan thì không.

Cho nên Đỗ Lan đang xây dựng hậu thuẫn tư tưởng cho mình, văn minh chó, hành tinh bảy chân, và văn minh đại đào sát đều là những người thực hành.

Cuộc thảo luận với Thụy khắc luôn kết thúc không đâu vào đâu, Thụy khắc quá cố chấp, cho dù con rể đã thể hiện rất tốt, nhưng vẫn không được gã thừa nhận.

Dù siêu cấp Kiệt Thụy đã thất bại, đã chứng minh Kiệt Thụy thay đổi từ trong ra ngoài, nhưng Thụy khắc lại không thừa nhận, ăn vạ.

Rõ ràng là một ông già, mà lại như trẻ con.

Kiệt Thụy rất lý trí, anh biết căn nguyên lo âu của vợ, biết cô muốn trốn tránh đều là vì căn nguyên này.

Đương nhiên anh không ủng hộ vợ đi đấu tranh nữ quyền, dù sao sự chênh lệch thể lực trong ngành y là sự thật tồn tại.

Kiệt Thụy hy vọng vợ có thể tìm một hướng đi sự nghiệp mới, tuy không dễ dàng nhưng anh tin vợ mình đủ ưu tú, chắc chắn có thể rời bàn mổ và tìm thấy mục tiêu mới.

Bực bội, Thụy khắc không ngờ có một ngày mình lại bị con rể làm khó, trong mắt gã những việc con rể làm thật sự là đáng bị trừng phạt, con rể lại muốn con gái đối mặt với hiện thực, đó là chuyện đau khổ biết bao, chẳng lẽ phải nói với con gái mình rằng cô ấy căn bản không thể làm bác sĩ ngoại khoa tim mạch, giới tính của cô đã quyết định giới hạn của cô sao.

Không, tuyệt đối không được.

Thụy khắc liền nói với Bối Ti: Đừng nghe Kiệt Thụy, hắn chính là một kẻ theo chủ nghĩa thất bại, lời của kẻ thất bại căn bản không có ý nghĩa.

Bối Ti lại nói: Trước đây con cũng nghĩ vậy, nhưng bây giờ con cảm thấy Kiệt Thụy nói đúng, lời của kẻ thất bại còn cần phải nghiêm túc đối đãi hơn cả người chiến thắng.

Tại sao.

Thụy khắc tỏ vẻ con gái mình điên rồi sao, trong khoảnh khắc vừa rồi gã lại nảy sinh ý định bỏ trốn, trốn đến một vũ trụ khác, một vũ trụ bình thường.

Điều kiện của người chiến thắng luôn thay đổi theo thời đại, cùng một điều kiện ở các thời đại khác nhau có thể tạo ra kết quả hoàn toàn khác nhau.

Nhưng kẻ thất bại lại có thể cho chúng ta dùng phương pháp loại trừ thông qua thất bại, chỉ cần chúng ta nghiêm túc nghiên cứu kẻ thất bại, có lẽ có thể tìm ra phương pháp chiến thắng.

Chỉ là mọi người luôn dễ bị người chiến thắng làm cảm động, mà bỏ qua nỗ lực của kẻ thất bại.

Bối Ti cũng bắt đầu bị ảnh hưởng, bắt đầu suy nghĩ vấn đề từ một phương diện khác.

Điên rồi, điên rồi.

Thụy khắc tỏ vẻ đây là cái logic gì vậy.

Nghiên cứu kẻ thất bại căn bản sẽ không có kết quả gì.

Nhưng những gì Bối Ti nói quả thực không sai, vì Đỗ Lan có thể tùy tiện đưa ra rất nhiều ví dụ, chẳng hạn như Lưu Bang và Lưu Bị đều chiếm cứ đất Thục, nhưng một người lại thành công thống nhất đất nước, một người lại thất bại.

Lưu Bang và Lưu Bị đều khởi nghiệp từ tầng lớp thấp, đều xây dựng được đội quân của riêng mình, thậm chí địa bàn cũng tương tự.

Tuy tính cách hai người khác nhau, nhưng cả hai đều giỏi chinh chiến, đều là người có thể ra trận, hơn nữa cũng đều biết dùng người, tại sao kết quả cuối cùng lại khác nhau.

Chủ yếu là vì thời đại đã khác, thời đại của Lưu Bang mọi người vẫn còn hoài niệm chế độ phân phong, rất nhiều người không có tư tưởng thống nhất, cho nên đánh qua đánh lại, không gian sinh tồn của Lưu Bang rất lớn, có thể xoay sở hai bên, có thể lôi kéo người khác chống lại kẻ địch mạnh nhất của mình, hứa hẹn cho họ lợi ích phân phong, cho nên cuối cùng khi ra khỏi đất Thục, bên cạnh Lưu Bang đã xuất hiện không ít dị tính vương.

Nhưng đến thời đại của Lưu Bị, mọi người đều một lòng muốn thống nhất, mục đích của mọi người đều giống nhau, Lưu Bị dù có khéo ăn khéo nói cũng không thể khiến các lãnh đạo khác thật lòng coi mình là đồng minh.

Lưu Bang trước khi vào Hàm Dương có thể nói là hoàn toàn không có cương lĩnh gì, mãi đến khi vào Hàm Dương trước một bước, ông mới bắt đầu ước pháp tam chương, không xâm phạm dân chúng, bắt đầu thật lòng suy nghĩ về vấn đề thiên hạ.

Còn Lưu Bị thì ngay từ đầu đã nổi tiếng nhân đức, tư tưởng từ đầu đến cuối đều rất rõ ràng là thống nhất thiên hạ, quang phục Hán thất, người khác cũng đều biết Lưu Bị muốn thống nhất, vậy tự nhiên là đối thủ rồi.

Tào Tháo nói anh hùng trong thiên hạ chỉ có sứ quân và Tháo mà thôi, chính là vì ông ta nhìn ra nếu Lưu Bị lập nghiệp thì mục tiêu của ông ta chắc chắn là đại nhất thống, điểm này giống với Tào Tháo, mục tiêu của Tào Tháo cũng là thống nhất.

Thời đại khác nhau, lòng người khác nhau, điều kiện tương tự cuối cùng đạt được kết quả cũng hoàn toàn khác nhau.

Từ chỗ không có tư tưởng đại nhất thống đến khi tư tưởng đại nhất thống ăn sâu vào lòng mỗi hào kiệt, không nhận ra điểm này, thì dù Lưu Bang, Tiêu Hà, Trương Lương có sống lại hết cũng không ra khỏi được đất Thục.

Vì mọi người đều biết ưu thế của nơi này, ngược lại sẽ càng tăng cường phòng ngự.

Cho nên sau này những người chiếm cứ đất Thục cơ bản đều an phận một góc, cuối cùng là vận mệnh bị thôn tính, không bao giờ còn có chuyện ra khỏi đất Thục để thống nhất nữa.

Cho nên cùng một điều kiện, người chiến thắng lại là duy nhất, nhưng điều kiện của kẻ thất bại có thể để người ta lấy làm gương, còn có khả năng rút ra bài học, dù sao điều kiện chiến thắng không có tính phổ biến, nhưng điều kiện thất bại lại có.

Kinh Thánh nói dưới ánh mặt trời chẳng có gì mới, điều này cho thấy kẻ thất bại đang không ngừng lặp lại những thất bại tương tự.

Bối Ti dần dần lý trí hóa, khi suy nghĩ vấn đề không còn chỉ dựa vào cảm xúc, đối nhân xử thế cũng không chỉ là trút giận, mà bắt đầu suy nghĩ trước sau, bắt đầu lường trước hành vi của mình sẽ gây ra hậu quả gì.

Nếu họ đều không tự kiểm điểm, vậy cả nhà cuối cùng đều sẽ giống như Thụy khắc, nhưng họ không có tài năng của Thụy khắc, Thụy khắc có thể không ngừng nghiên cứu hắc khoa kỹ để giúp họ tê liệt bản thân, nhưng đợi đến khi Thụy khắc chết thì sao.

Chẳng lẽ họ ôm di sản của Thụy khắc mà sống qua ngày.

Bối Ti không thích như vậy, cho nên điều họ cần làm là đối mặt với hiện thực, không trốn tránh, không chiều theo phong cách của Thụy khắc, chỉ có như vậy họ mới có thể sống tốt cuộc sống của mình: Cha, con cảm thấy Kiệt Thụy không hề nói sai, trước đây anh ấy vô dụng, nhưng bây giờ anh ấy đã thay đổi, anh ấy đang ngày càng tốt hơn, con cũng không thể dậm chân tại chỗ.

Thụy khắc không thể tin đây là con gái mình, không thể tin đó là đứa con gái từ nhỏ đã không biết sợ hãi, cô ấy lại có thể nói ra những lời này, đã hoàn toàn đi ngược lại với mình.

Phải làm sao đây.

Siêu cấp Kiệt Thụy không có tác dụng, xem ra vẫn phải đả kích uy tín của Kiệt Thụy mới được, Thụy khắc não vừa xoay một cái đã nghĩ ra cách, gã có thể mượn Kiệt Thụy ở các vũ trụ khác, để tính toán xác suất thất bại của họ, sau đó tái hiện thất bại của các Kiệt Thụy ở vũ trụ khác vào vũ trụ này.

Chỉ cần Kiệt Thụy cứ thất bại mãi, thì con gái sẽ không tin những lời vớ vẩn của anh ta.

Không ai có thể khiến gia đình chúng ta khuất phục, không một ai.

Gã đã quyết định, lần này nhất định phải thành công.

Các Kiệt Thụy ở vũ trụ khác chắc chắn vẫn là kẻ thất bại, để xem một Kiệt Thụy thành công làm sao có thể chống lại hàng triệu Kiệt Thụy thất bại, Thụy khắc quyết tâm phải cho con rể biết tay.

Nhưng Đỗ Lan biết chiêu này của Thụy khắc chắc chắn vô dụng, vì Kiệt Thụy không phải là người thành công, mà là vua của những kẻ thất bại.

Vua của những kẻ thất bại chính là đỉnh cao của mọi loser, sẽ không bị các loser khác làm lung lay.

Thụy khắc định sẵn sẽ lại thất bại, hơn nữa thất bại lần này sẽ cho gã biết rằng sử dụng những thủ đoạn quen thuộc là không thể đánh bại Kiệt Thụy, Thụy khắc nếu thật sự muốn kiên trì cái tôi, thì phải đột phá chính mình trước.

Nhưng đột phá chính mình rồi, Thụy khắc còn là Thụy khắc sao.

Thụy khắc hiện đã rơi vào một vòng luẩn quẩn chưa từng có, gã muốn thắng Kiệt Thụy thì phải đột phá chính mình, nhưng muốn đột phá chính mình lại không phù hợp với ý định ban đầu của Thụy khắc là giữ nguyên hiện trạng.

Nhưng bây giờ gã là người trong cuộc nên mê muội, hoàn toàn không ý thức được những điều này, gã không biết mình đang đối mặt với tình thế khó xử.

Nhưng Đỗ Lan tin rằng một người thông minh như Thụy khắc chắc chắn sẽ nhận ra, đến lúc đó gã sẽ từ bỏ việc làm khó Kiệt Thụy hay chọn đột phá chính mình đây.

Thật sự mong chờ biểu hiện của gã.

Mạc Đế phát hiện dạo này cha mẹ dường như không còn chiến tranh lạnh như trước, tình cảm có vẻ tốt hơn nhiều, ban đầu cậu còn lo cha mẹ sẽ ly hôn, giờ xem ra không cần lo nữa.

Đương nhiên cậu không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại đột nhiên như vậy.

Người già, người lớn, trẻ con đều có tâm sự, đứa trẻ mười bốn tuổi cũng vậy, phiền não luôn đi cùng suốt cả cuộc đời, chính là cái gọi là nhân sinh trường hận thủy trường đông đời người sầu hận dài như nước chảy về đông.

Nỗi ưu sầu của con người là không bao giờ dứt, căn bản không thể đoạn tuyệt.

Chương 2104

Tuy nhiên, cả gia đình này chỉ đang ưu sinh, còn Đỗ Lan thì ưu thế.

Ưu sinh hay ưu thế, hiểu đơn giản là lo lắng cho cuộc đời và tương lai cá nhân, hay lo lắng cho thế đạo và xã tắc.

Môi trường trưởng thành của Đỗ Lan không giống, từ xưa đến nay tư tưởng chính thống luôn đề cao ưu thế hơn ưu sinh, tuy cả hai không có sự hơn kém, nhưng quan phương cho rằng ưu thế rộng lớn hơn ưu sinh, cho nên người đọc sách làm thơ phải nói lên chí hướng, trong lòng không thể quên giang sơn xã tắc.

Sau đó lại có từ, ban đầu điền từ chỉ là tiểu đạo, chỉ là thú tiêu khiển của người đọc sách, không được coi trọng, căn bản không thể so với thơ.

Nhưng sau này số lượng từ ngày càng nhiều, từ ưu tú cũng ngày càng nhiều, thế là những văn nhân muốn chính danh cho từ cũng coi từ là một cách biểu đạt của ưu thế.

Từ đó có thể thấy, trong môi trường trưởng thành của Đỗ Lan, ưu thế mới là dòng chảy chính thực sự, người đọc sách dù không có cơm ăn cũng không thể quên giang sơn xã tắc, cũng phải luôn chuẩn bị hy sinh vì xã tắc.

Và một tác phẩm văn học muốn được chính thống công nhận, thì phải có tình hoài tế thế, nếu chỉ là ưu sinh, thì tất nhiên khó mà được coi trọng.

Nhưng tác phẩm ưu sinh lại thường dễ gây đồng cảm với cá nhân hơn, dù sao không phải ai cũng có cơ hội cứu thế, nhưng mỗi người đều phải sống hết cuộc đời của mình, sự nghiệp và tình yêu cũng là đề tài vĩnh hằng của tác phẩm ưu sinh.

Mà tác phẩm ưu sinh lại chia thành cảnh giới cá nhân và cảnh giới phổ thế, cảnh giới cá nhân giới hạn ở việc than thở cho cảnh ngộ cá nhân, còn cảnh giới phổ thế thì là nhân sinh trường hận thủy trường đông, nói lên giá trị phổ quát, không giới hạn ở một người cụ thể nào, bất kể thời gian và không gian thay đổi, chỉ cần là con người đều có cơ hội cảm nhận được.

Gia đình Thụy khắc hiện tại đều đang ưu sinh, lo lắng mỗi người mỗi khác, trẻ con lo lắng tuổi dậy thì, người lớn lo lắng sự nghiệp, người già thì lo lắng những chuyện quá khứ.

Đỗ Lan dùng tiêu chuẩn ưu thế để yêu cầu gia đình này, yêu cầu họ phải có hoài bão với vũ trụ, phải nỗ lực thực hiện giá trị.

Trong mắt Đỗ Lan, cả hai không xung đột, dù sao nền giáo dục mà hắn nhận được từ trước đến nay chính là triêu vi điền xá lang, mộ đăng thiên tử đường sáng làm anh nông dân, chiều lên điện vua, vương hầu tướng tướng ninh hữu chủng hồ vua chúa tướng quân há cứ phải là dòng dõi, chỉ cần có năng lực thì phải luôn chuẩn bị gánh vác trọng trách trời giao.

Nhưng Thụy khắc rõ ràng không có môi trường giáo dục như vậy, trong mắt gã, cuộc đời cá nhân và giang sơn xã tắc là không thể vẹn toàn, tài hoa của mình dù có xuất sắc đến đâu cũng là của mình, không liên quan đến người khác, nếu mình không muốn thể hiện, người khác cũng không thể ép buộc.

Đỗ Lan muốn làm Thụy khắc thay đổi, nhưng Thụy khắc không muốn thay đổi.

Hàng loạt hành vi của Đỗ Lan, ngược lại khiến Thụy khắc càng không hiểu tại sao Đỗ Lan lại muốn thay đổi đến vậy, cái cảm giác trách nhiệm méo mó trên người Đỗ Lan cũng quá thừa thãi, vũ trụ này thiếu ai cũng có thể tiếp tục vận hành, tại sao Đỗ Lan lại phải nghiêm túc như vậy, hắn sống như vậy có thú vị không.

Đương nhiên là có thú vị, vì Thụy khắc không tự kiểm điểm, cho nên gã sẽ không phát hiện ra bộ dạng bây giờ gã nhắm vào Kiệt Thụy giống hệt như Đỗ Lan nhắm vào chính gã.

Thụy khắc không thích người bên cạnh phản đối mình, không thích có người không đồng ý với chủ nghĩa hư vô trốn tránh, cho nên gã tìm mọi cách để sửa chữa Kiệt Thụy.

Còn Đỗ Lan không ưa Thụy khắc hưởng lạc, cho rằng Thụy khắc lãng phí tài năng, cho nên Đỗ Lan cũng muốn sửa chữa Thụy khắc.

Đưa xác suất thất bại của Kiệt Thụy từ vũ trụ khác vào, để đả kích Kiệt Thụy của vũ trụ này, để mọi người thấy Kiệt Thụy không thể làm tốt bất cứ việc gì, Kiệt Thụy chỉ sẽ không ngừng lặp lại thất bại, chỉ có thể trở thành lá xanh cho gia đình họ.

Đỗ Lan tự nhủ, mình và Thụy khắc loại hành vi dùng tư tưởng để can thiệp người khác này, chẳng phải là hành vi Cthulhu sao.

Chỉ là sự khác biệt tư tưởng giữa Cthulhu và người thường quá lớn, hơn nữa ngôn ngữ không thể miêu tả, cho nên trong mắt người khác là điên cuồng, nhưng thực ra chỉ là người thường không hiểu mà thôi.

Người thường sở dĩ sợ hãi, chính là vì sự sợ hãi của văn hóa kẻ yếu đối với văn hóa kẻ mạnh, là một loại bất lực hoàn toàn không thể phản kháng mà chỉ có thể bị động chấp nhận.

Đỗ Lan thấy Thụy khắc ngày càng quá đáng, hy vọng gã có thể mau chóng tỉnh ngộ, dù sao họ là người nhà không phải kẻ thù, không thể vì tư tưởng khác nhau mà quên đi tiền đề gia đình.

Mạc Đế gần đây cảm thấy ông ngoại dành quá nhiều thời gian cho cha, trước đây ông còn chẳng thèm để ý đến cha, giờ lại bỏ ra rất nhiều công sức, đến mức không còn đi phiêu lưu với mình nữa.

Mạc Đế đành phải ngoan ngoãn đi học, rồi ở trường ngắm nữ thần qua ngày.

Nhưng cứ nhìn nữ thần và bạn trai tình tứ, cậu cũng rất khó chịu, cậu lại muốn trốn tránh, cho nên cậu không nhịn được hỏi ông ngoại: Khi nào chúng ta lại đi phiêu lưu.

Phiêu lưu.

Nếu không giải quyết vấn đề trước mắt, chúng ta sẽ không có phiêu lưu.

Mạc Đế, cậu phải giúp ta khuyên Kiệt Thụy, hắn bây giờ giống như một người nghiêm túc vậy, như vậy là không đúng, hắn là Kiệt Thụy, là Kiệt Thụy làm gì cũng không xong, là Kiệt Thụy lớn tuổi rồi mà vẫn là nhân viên quèn.

Cháu biết cha cháu thật sự rất bình thường, nhưng Thụy khắc, ông không cảm thấy bây giờ ông cũng trở nên bất thường sao.

Trước đây ông căn bản không thèm nhìn ba cháu, nhưng bây giờ ông suốt ngày nghĩ cách đối phó với ông ấy, ông đã bị ông ấy thay đổi.

Thụy khắc nhảy dựng lên: Ta sao có thể bị hắn thay đổi.

Một câu nói của Mạc Đế đã đánh thức người trong mộng, Thụy khắc giật mình một cái, khi mình nhìn chằm chằm vào kẻ ngốc, kẻ ngốc cũng đang nhìn chằm chằm vào mình, lẽ nào bộ não thiên tài của mình thật sự bị bộ não tầm thường của Kiệt Thụy ảnh hưởng.

Có khả năng, vì sự ngu ngốc có thể lây lan, một thân mồ hôi lạnh.

Thụy khắc chỉ cảm thấy mình là nhà khoa học bị Cthulhu dụ dỗ, suýt nữa thì bị ảnh hưởng thành kẻ ngốc: Mạc Đế, cậu nói đúng, ta quả thực đã quá để tâm rồi, ta là thiên tài, không nên lãng phí quá nhiều thời gian vào Kiệt Thụy, nói chính xác là ta không nên lãng phí quá nhiều thời gian vào bất kỳ một chuyện bình thường nào, thời gian của ta quý giá như vậy, nên nghiên cứu những thứ của riêng mình.

Nói rồi gã quay người, cũng không biết là thật sự đốn ngộ, hay là cách trước không được lại đi nghĩ những ý tưởng lệch lạc khác.

Thụy khắc không có thời gian ở bên Mạc Đế, ngược lại Kiệt Thụy bây giờ lại càng coi trọng gia đình hơn, bắt đầu thường xuyên tương tác với người nhà, không nhận được sự giúp đỡ của ông ngoại, Mạc Đế cũng chỉ có thể tìm cha, ai bảo cậu vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Kiệt Thụy dạy Mạc Đế phải học hỏi nhiều hơn, nếu có người trong mộng thì không cần vội, vì mười bốn tuổi nên có rất nhiều việc có thể làm: Con trai, con còn trẻ, còn chưa lên đại học, còn chưa mở rộng tầm mắt, đợi đến sau này con sẽ biết còn rất nhiều người đáng để con cống hiến.

Con sẽ không ngoại tình đâu.

Mạc Đế tỏ vẻ cha bảo mình mở rộng tầm mắt, có phải ý là tình yêu không nên giới hạn ở người khác giới không.

Đây quả thực là cách hiểu của một công ty cấp, chỉ có thể nói Mạc Đế đi theo Thụy khắc đã học thói xấu, tư duy quá phân tán.

Kiệt Thụy thấy con trai như vậy, lập tức nghĩ ra một cách: Hay là thế này, cả nhà chúng ta đi du lịch, đi xem người và cảnh ở những nơi khác.

Con trai, con sẽ thấy ở những nơi khác có những cô gái xinh đẹp hơn, đến lúc đó con sẽ biết tình cảm hiện tại của con là không trưởng thành, là chưa suy nghĩ kỹ càng.

Anh rất rõ ràng con trai ở độ tuổi này chỉ bị ngoại hình thu hút, cho nên đưa con trai đi xem nhiều mỹ nữ hơn, con trai sẽ không tiếp tục tương tư nữa.

Nỗi phiền muộn của tuổi dậy thì ai cũng từng trải qua, mười bốn tuổi nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, chính là lúc cần cha mẹ quan tâm nhiều hơn.

Đương nhiên ngoài Mạc Đế, Hạ Mạt cũng phải quản giáo cho tốt, vì cô bé mười sáu tuổi thực sự quá nông cạn, nếu không quản tốt e rằng cô bé sẽ đi vào vết xe đổ của mẹ mình.

Thực ra Bối Ti quả thực không phải là một người mẹ tốt, rõ ràng bản thân thường xuyên hối hận vì mang thai năm mười bảy tuổi, nhưng lại không quan tâm đến con gái, không biết con gái bây giờ cũng giống như một con mèo cái, chỉ hận không thể tìm một con mèo đực để làm một số chuyện trở về với tự nhiên.

Mười sáu tuổi rất nguy hiểm, cũng rất khó quản giáo.

Dù sao nếu Bối Ti nói Hạ Mạt hãy kiềm chế, Hạ Mạt hoàn toàn có thể hỏi lại tại sao phải kiềm chế, chẳng phải mẹ mười bảy tuổi đã mang thai sao.

Tại sao mẹ có thể mà con không thể.

Hạ Mạt chỉ cần hỏi như vậy, Bối Ti chắc chắn sẽ không nói nên lời.

Đương nhiên nếu để Đỗ Lan nói, Bối Ti có thể trả lời như thế này: Tao 17 tuổi đã không còn mẹ, mày cũng muốn không có mẹ à.

Mày mà học theo tao, thì mày cũng sẽ không có mẹ.

Nói như vậy chắc chắn sẽ dọa được Hạ Mạt.

Giáo dục theo kiểu vui vẻ đã làm cha mẹ mất đi uy quyền, khiến họ không thể giáo dục con cái tốt, vì con cái sẽ cảm thấy sự quản giáo của cha mẹ là hạn chế tự do của chúng, là không tôn trọng nhân quyền.

Đúng vậy, trong quan hệ gia đình cũng phải nói đến tự do và nhân quyền, không nói đến uy quyền, không nói đến vai vế, mà là nói đến những thứ cao siêu không thực tế này.

Tuy nói cha mẹ không nên kiểm soát cuộc đời con cái, nhưng tình hình hiện tại ngay cả việc quản giáo cơ bản nhất cũng không làm được.

May mà Kiệt Thụy áp dụng phương pháp giáo dục dẫn dắt, vì anh cũng biết thuyết giáo đối với đứa trẻ mười bốn và mười sáu tuổi là vô dụng, cho nên chỉ có thể dẫn dắt chúng xem nhiều nghĩ nhiều mới có thể giải quyết vấn đề, hy vọng có thể dẫn dắt con cái đi đúng đường.

Thụy khắc đối với phương pháp giáo dục này không tỏ thái độ gì, nhưng bây giờ gã đang suy nghĩ lại tình hình gần đây của mình, gã quả thực đã bị Kiệt Thụy ảnh hưởng, dù sao đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống này, với trí thông minh của mình mà lại không giải quyết được vấn đề ngay lập tức, ngược lại còn rơi vào tình trạng lo lắng, điều này không bình thường, quá không bình thường, Thụy khắc phải xem rốt cuộc có vấn đề gì.

Ta không thể giằng co với Kiệt Thụy, sau lưng Kiệt Thụy chắc chắn còn có một người thông minh hơn, không kém gì ta tồn tại.

Thụy khắc ý thức được mình không phải đang giao đấu với Kiệt Thụy, mà là đang giao đấu với người đứng sau Kiệt Thụy, như vậy có thể giải thích tại sao mình không thể ảnh hưởng đến Kiệt Thụy.

Đúng vậy, chắc chắn là như vậy, Thụy khắc không tin mình sẽ chịu thiệt trước Kiệt Thụy, cho nên cuối cùng đã nghĩ đến việc có người đứng sau Kiệt Thụy, tư duy được mở ra liền biết người này không ai khác chính là Đỗ Lan: Chắc chắn là hắn, tên này.

Cuối cùng Thụy khắc cũng biết đối thủ của mình là ai, sau đó có thể vạch ra chiến lược chính xác.

Trước tiên phải biết tại sao Đỗ Lan lại kiểm soát Kiệt Thụy: Hắn muốn ta chấp nhận cái lý luận chịu trách nhiệm đó.

Tiếc là quá coi thường ta rồi, vì không biết tại sao Kiệt Thụy thay đổi nên mới không có cách, bây giờ đã biết là ngươi đứng sau giở trò, vậy ta sẽ ra tay có chủ đích.

Thụy khắc muốn ra tay với Đỗ Lan, gã đã lâu không kích động như vậy, vì đối thủ như Đỗ Lan cũng là ngàn năm khó gặp, đối phương rất lợi hại, cho nên phải dốc hết mười hai phần tinh thần để đối kháng.

Thụy khắc muốn đập tan tất cả những gì Đỗ Lan tin tưởng, nhưng gã cũng biết Đỗ Lan lợi hại, phải nghĩ ra một cách vẹn toàn.

Trước tiên là khoa học kỹ thuật, là ảnh hưởng đến hiện thực hay tạo ra ảo giác.

Có phải là để Đỗ Lan sống lại cuộc đời.

Hoặc là để hắn đến các vũ trụ khác xem vô số ý thức hư vô trong vô số vũ trụ khác, đợi đến khi Đỗ Lan nhìn thấy tư tưởng khổng lồ không thể đảo ngược này, liệu còn cố chấp cho rằng chịu trách nhiệm có ý nghĩa không.

Vạn vật trên thế giới đều vô nghĩa, chỉ những thứ làm mình vui mới có ý nghĩa, cho nên chỉ cần có thể làm mình vui thì nên không có bất kỳ cấm kỵ nào.

Đã biết đối thủ thực sự, Thụy khắc rất nhanh bắt đầu hành động, trước tiên tìm ra Đỗ Lan, gã tin rằng Đỗ Lan đã có thể xuất hiện mọi lúc mọi nơi thì chắc chắn có cách giám sát mình, gã có thể thông qua giám sát để phản giám sát: Bắt đầu quét môi trường xung quanh, phân tích tất cả dữ liệu, điều tra ra dữ liệu bất thường.

Thụy khắc nói với trí tuệ nhân tạo, công việc bắt đầu, gã rất háo hức, đối thủ này rất có tính khiêu chiến.

Thụy khắc rất mạnh, mạnh ở khả năng lĩnh hội, giống như Batman vậy, bất kể là hắc khoa kỹ ngoại tinh nào chỉ cần nhìn một cái là có thể học được, quả thực giống như đã mở Sharingan.

Chương 2105

Thụy khắc cũng có năng lực như vậy, bất kỳ năng lượng nào chỉ cần có thể phát hiện được, gã đều có thể mô phỏng ra, biến thành của mình.

Thụy khắc của vũ trụ C 137 có thực lực ngang với các vị thần, nếu gã muốn có thể biến lớn hơn cả hành tinh, khiến mình có được sức mạnh toàn năng, có thể khiến mình tung hoành vũ trụ, không gì cản nổi.

Nhưng Thụy khắc không dựa vào sức mạnh, vì không có sức mạnh tuyệt đối chỉ có trí tuệ tuyệt đối.

Sức mạnh sẽ suy giảm, sẽ tiến hóa, nhưng trí tuệ vĩnh viễn không lỗi thời.

Phát hiện tia năng lượng đáng ngờ.

Trí tuệ nhân tạo phát hiện: Không có bất kỳ ghi chép nào, có đăng ký làm ghi chép mới không.

Lập tức đăng ký, tiến hành kiểm tra quang học, âm học, các loại phổ đồ, đồng thời gửi dữ liệu lên màn hình.

Rõ ràng là một nhà xe, nhưng lại còn tiên tiến hơn cả phòng nghiên cứu cao cấp của Iron Man.

Thật lòng mà nói, một mình Thụy khắc có thể hạ gục Thanos, căn bản không cần người giúp, vì gã có thể biến thành một Thanos thứ hai.

Thì ra là vậy.

Thụy khắc nhìn sức mạnh mới phát hiện, đặt tên cho sức mạnh này là: Năng lượng xui xẻo, Đỗ Lan ngươi sắp xui xẻo rồi.

Sức mạnh của kẻ địch, tự nhiên phải hạ thấp.

Gã cho rằng Đỗ Lan chính là thông qua năng lượng này để giám sát gã, bắt đầu sao chép hàng loạt, sau đó tiêm vào cơ thể mình: Chuyện này chắc chắn sẽ rất thú vị.

Thụy khắc phát hiện năng lượng mà Đỗ Lan nắm giữ rất thuần khiết, còn mạnh hơn cả vật chất tối, nhưng không sao, chỉ cần bị gã phát hiện là gã có cách sao chép, có cách sử dụng.

Cảm nhận được rồi, Thụy khắc cảm giác mình hiện tại đang bao quát cả vũ trụ, gã đã dùng qua rất nhiều năng lượng của các sinh mệnh siêu cấp, trải nghiệm qua các hình thái sinh mệnh khác nhau, nhưng rõ ràng như thế này lại là lần đầu tiên, dường như có thể nhìn thấy bản chất của vũ trụ, rõ ràng rành mạch, ngón tay có thể chạm đến thế giới hạt proton, mắt có thể quan sát không gian đa chiều, mùi vị của cả vũ trụ đều không thoát khỏi cái mũi này, chỉ cần nghĩ là mọi thứ đều có thể thực hiện được.

Cảm giác này còn mạnh hơn cả thần linh, còn không thể tưởng tượng nổi.

Đương nhiên Thụy khắc không hoảng sợ, vì có lúc gã dùng thuốc gây nghiện ngoại tinh cũng sẽ sinh ra cảm giác thiên hạ vô địch, chỉ là bây giờ cảm giác này biến thành thực chất mà thôi, cho nên không có gì mới lạ: Ồ ồ, quả nhiên lợi hại, chẳng trách có thể âm thầm ra tay với Kiệt Thụy, nhưng bây giờ ta đã tìm thấy ngươi.

Thụy khắc ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua mái nhà, xuyên qua tầng khí quyển, xuyên qua tinh không nhìn thấy Đỗ Lan đang đứng bên cạnh Tiểu Tuyết Cầu.

Đỗ Lan cũng ngẩng đầu, ánh mắt hai người gặp nhau ở trung tâm vũ trụ.

Quả nhiên Thụy khắc là một sự tồn tại mang lại những bất ngờ vô hạn, đối với việc Thụy khắc có thể nắm giữ sức mạnh thần thánh này, Đỗ Lan không hề kinh ngạc, chỉ là sau đó gã sẽ làm gì đây.

Tìm mình đánh một trận, hay là đến đấu pháp với mình.

Đỗ Lan cũng bắt đầu mong chờ.

Thụy khắc cho rằng Đỗ Lan là một đối thủ hiếm thấy, Đỗ Lan há chẳng phải cũng cho rằng Thụy khắc là một đối thủ cạnh tranh khó tìm sao.

Hai người thực ra có một cảm giác tâm ý tương thông.

Ánh mắt xuyên thấu vũ trụ, Thụy khắc biết Đỗ Lan rất khó đối phó, nhưng gã sẽ không khách sáo, nếu không dạy dỗ Đỗ Lan một bài học ra trò, gã sẽ không phải là Thụy khắc Thụy khắc nhất.

Thụy khắc phát hiện Đỗ Lan hiện đang cùng Tiểu Tuyết Cầu truyền bá năng lượng tích cực trong thế giới đại đào sát, lúc Thụy khắc rời đi, gã nói với những người này có thể phân phối theo lao động, không ngờ cuối cùng họ vẫn chọn đại đào sát, điều này cũng cho thấy vũ trụ này cuối cùng vẫn do hỗn loạn làm chủ đạo, bất kể nỗ lực thế nào, cuối cùng sinh mệnh vẫn sẽ đi đến hỗn loạn.

Những gì Đỗ Lan đang làm chính là đi ngược lại với chân lý của vũ trụ, dù có miễn cưỡng khiến họ kết thúc đại đào sát, nhưng cuối cùng họ vẫn sẽ không nhịn được mà tiếp tục, nhiều nhất là đổi chĩa phân thành vũ khí nóng, kết quả cuối cùng chính là tự hủy diệt, đây là điểm cuối của mọi sinh mệnh, nhân loại cũng vậy, chỉ là nhân loại lý trí hơn một chút, cho nên không dùng vũ khí hạt nhân tự sát, nhưng sự lý trí này sẽ ngày càng ít đi theo sự thay đổi của thời đại, cuối cùng vẫn sẽ hủy diệt, nhưng đến lúc đó Thụy khắc đã chết rồi, nên không cần quan tâm.

Ngươi đang đi ngược lại quy luật tự nhiên.

Thụy khắc nói.

Sinh mệnh vốn dĩ là để cải tạo tự nhiên.

Sinh mệnh là một phần của tự nhiên, bất kể cải tạo tự nhiên thế nào, cũng không thể thoát ra khỏi quy luật của tự nhiên, quy luật của tự nhiên chính là không có sinh mệnh nào có thể tồn tại vĩnh hằng, tất cả đều là luân hồi, một loại sinh mệnh chết đi, một loại sinh mệnh trỗi dậy, cuối cùng tất cả trở về hư vô, bất kể ngươi nỗ lực thế nào, đều không thoát khỏi kết cục cuối cùng.

Thụy khắc nói: Cho dù sức mạnh của ngươi quả thực rất mạnh mẽ, có thể can thiệp vào cả đa vũ trụ, nhưng ngươi vẫn không thể vi phạm điểm này.

Đó chính là điểm khác biệt giữa ngươi và ta, nền giáo dục mà ngươi nhận được luôn có một sức mạnh không thể khắc phục đè nặng trên đầu nhân loại, tuy ngươi không tin Thượng Đế, nhưng trong lòng ngươi thực ra chỉ là thay thế Thượng Đế bằng thứ khác mà thôi, nói cho cùng ngươi vẫn tin có một thứ mà nhân loại không thể chiến thắng.

Đỗ Lan cho rằng quy luật tự nhiên trong miệng Kiệt Thụy chính là thứ đã thay thế sự tồn tại của Thượng Đế: Ta không tin có thứ gì tuyệt đối không thể bị thay đổi.

Nhưng Thụy khắc lại phản đòn: Thái độ này của ngươi giống như đang nói tất cả đều có khả năng vậy, thật đáng cười, nếu theo suy nghĩ của ngươi, không thể cũng là có thể.

Ngươi nói tất cả đều có thể bị thay đổi, vậy thì bản thân sự thay đổi cũng sẽ bị thay đổi.

Nếu tranh luận, họ tuyệt đối sẽ không có bất kỳ kết quả nào, dù sao thuật nói chuyện chính là anh nói phần anh, tôi nói phần tôi, hai bên hoàn toàn không cần đạt được thống nhất, không thể thuyết phục đối phương.

Cuối cùng quyết định kết quả của thuật nói chuyện vẫn phải xem tình hình thực tế, ngay cả Kinh Thánh cũng phải giải thích theo tình hình thực tế để tăng cường sức thuyết phục, cho nên sau khi hai cường giả võ mồm gặp nhau, căn bản không thể trực tiếp dựa vào miệng lưỡi để kết thúc tranh chấp.

Ngươi chọn một nền văn minh yếu thế để chứng minh quan điểm của mình.

Thụy khắc phát hiện Đỗ Lan đã chọn văn minh chó và văn minh đại đào sát, một là do máy móc của mình tạo ra, một là chìm đắm trong đại đào sát không thể tự thoát ra, hai nền văn minh này đều quá bình thường, đương nhiên Thụy khắc hiểu suy nghĩ của Đỗ Lan, vì chúng yếu kém, nên mới có giá trị thực nghiệm hơn.

Thụy khắc căn bản không coi hai nền văn minh này ra gì, gã là sự tồn tại có thể dụ dỗ cả Thống Nhất Thể sa ngã, căn bản không có nền văn minh nào có thể chống lại uy lực của mình.

Thống Nhất Thể là một trong số nhiều bạn gái cũ của Thụy khắc, đây là một loại sinh mệnh thể mạnh mẽ, tương tự như tư duy tập thể của bầy ong, lúc trẻ rất nổi loạn, rất hợp với Thụy khắc.

Thống Nhất Thể có thể kiểm soát một lượng lớn quần thể sinh mệnh, lúc mạnh nhất Thống Nhất Thể thậm chí có thể kiểm soát cả một nền văn minh, nó không ở bất kỳ đâu, nhưng lại ở khắp mọi nơi, tư tưởng của Thống Nhất Thể chính là tư tưởng của nền văn minh, cả nền văn minh đều sẽ nghe theo mệnh lệnh của Thống Nhất Thể.

Sau này Thống Nhất Thể trưởng thành, ổn trọng hơn, không còn thích điên cuồng nữa, thế là chia tay với Thụy khắc.

Sau khi chia tay, Thống Nhất Thể tìm một hành tinh xa xôi, thống trị cả một nền văn minh, dùng trật tự để quản lý nền văn minh, khiến nền văn minh có những bước tiến dài.

Thụy khắc nếu muốn ảnh hưởng lại Thống Nhất Thể, e là sẽ không dễ dàng như vậy, Thống Nhất Thể chắc chắn có thể chịu đựng được sự can thiệp của Thụy khắc, vì nó là một Thống Nhất Thể trưởng thành.

Thụy khắc tự tin là có lý, nhưng vũ trụ này vẫn có những tín đồ của trật tự, vẫn có những sinh mệnh biết hối cải.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa không cô đơn, trong các góc của vũ trụ vẫn có những sự tồn tại như Thống Nhất Thể có thể từ chối Thụy khắc.

Cho nên Đỗ Lan tin rằng trật tự vẫn có khả năng tồn tại, đương nhiên Đỗ Lan cũng biết muốn triệt để tiêu diệt chủ nghĩa hư vô hỗn loạn là không thể, nhưng mục tiêu của hắn cũng không phải là tiêu diệt hỗn loạn, mà là ảnh hưởng Thụy khắc, chỉ cần Thụy khắc thay đổi, chính là Đỗ Lan thắng lợi.

Hai người đồng thời nghĩ đến điểm yếu của đối phương, gần như là đồng thời ra tay.

Đỗ Lan muốn chứng minh ảnh hưởng của Thụy khắc có thể bị kháng cự, còn Thụy khắc muốn chứng minh không ai có thể thoát khỏi sự khống chế của mình.

Hai người đối đầu gay gắt, không hẹn mà cùng ra tay.

Đỗ Lan đi tìm Thống Nhất Thể, hy vọng nó có thể ra mặt, còn Thụy khắc muốn gây rối cho Tiểu Tuyết Cầu.

Thụy khắc đeo cho mình một cái mũi chó, ngụy trang thành một con chó, từ bên trong phá vỡ năng lượng tích cực của văn minh chó, vô cùng âm hiểm.

Còn Đỗ Lan thì đi tìm bạn gái cũ của Thụy khắc, cũng không quang minh chính đại gì cho cam, xét về thủ đoạn, họ là kẻ tám lạng người nửa cân.

Thống Nhất Thể hiện đang kiểm soát cả một nền văn minh, cả nền văn minh đều có trật tự, mỗi người một việc.

Đương nhiên loại trật tự này hoàn toàn là do ý chí của Thống Nhất Thể, nó bây giờ đã không còn ở thời kỳ nổi loạn.

Ngươi đang nói về Thụy khắc.

Thống Nhất Thể thỉnh thoảng vẫn hồi tưởng lại những ký ức điên cuồng khi ở cùng Thụy khắc, lúc đó họ thật sự dám chơi mọi thứ, lúc đó nó cũng thực sự là một cô gái điên, nghe vị khách này nhắc đến Thụy khắc, những phần tốt đẹp trong ký ức đều hiện về.

Đỗ Lan đứng trên con phố phồn hoa, những người già trẻ trai gái xung quanh đều sẽ trở thành vật chứa của Thống Nhất Thể, cho nên Đỗ Lan lúc thì nói chuyện với một người đàn ông, lúc thì giao lưu với một người phụ nữ, lúc lại trò chuyện với một đứa trẻ, những người khác nhau nhưng lại có cùng một ý thức, đây chính là sức mạnh của ý thức bầy đàn, cả một chủng tộc đều sẽ trở thành vật chứa của Thống Nhất Thể.

Tuổi trẻ luôn tốt đẹp, tuy lúc đó điên cuồng không ra thể thống gì, nhưng vẫn rất hạnh phúc, đương nhiên loại hạnh phúc này chỉ cần dừng lại trong hồi ức là đủ rồi, bản thân lúc đó quá sa đọa, cuộc sống không có mục tiêu, cũng không có ý nghĩa, chỉ đơn thuần là theo đuổi niềm vui, tất cả trí tuệ đều dùng vào việc chơi bời, thật sự là lãng phí thời gian.

Anh ấy bây giờ vẫn ổn chứ.

Thống Nhất Thể không phải không yêu Thụy khắc, chỉ là giá trị quan của hai người có sự khác biệt, cho nên hợp thì đến, tan thì đi.

Hắn vẫn như cũ, ta hy vọng ngươi có thể giúp một tay, đi chứng minh rằng tư tưởng của Thụy khắc không phải là không gì cản nổi, có người có thể chống lại sự điên cuồng và chủ nghĩa hưởng lạc của hắn.

Đỗ Lan đưa ra yêu cầu, hy vọng bạn gái cũ có thể trị Thụy khắc một phen.

Nhưng Thống Nhất Thể lại nói: Ta không phải đã khắc phục được tư tưởng của Thụy khắc, ta chỉ là trốn đi, sức hấp dẫn của sự sa đọa quá lớn.

Dù là trốn đi, cũng là ngươi đã nhận ra khuyết điểm của sự sa đọa không phải sao.

Lúc này, tất cả đàn ông, phụ nữ, người già, trẻ nhỏ trên phố đều dừng bước, ngay cả giao thông cũng tạm dừng, cả xã hội đều vì Đỗ Lan mà đình trệ, đám đông trên phố đều nhìn Đỗ Lan, dường như đang hỏi Đỗ Lan rốt cuộc muốn làm gì.

Mỗi cá thể trong nền văn minh này đều có tư duy giống nhau, họ có thể biểu đạt cùng một loại cảm tình, có thể hướng tới cùng một mục tiêu, họ hiện tại chính là phân thân của Thống Nhất Thể, là một phần của nó, lúc này Đỗ Lan đã bị Thống Nhất Thể bao vây.

Bạn gái cũ của Thụy khắc lại rất lý trí khi biết Thụy khắc lợi hại, ở bên gã thật sự quá dễ sa ngã, chính mình cũng rất khó khăn mới thoát ra khỏi sự hưởng lạc đó.

Ở bên Thụy khắc, bất tri bất giác sẽ bắt chước Thụy khắc làm bậy, hơn nữa làm gì cũng có Thụy khắc dọn dẹp mớ hỗn độn, mình chỉ cần phóng túng là được, không cần lo lắng gì, không cần để ý gì, chỉ cần chìm đắm trong các hoạt động vui vẻ, thậm chí còn có thể lấy được các loại thuốc trợ hứng từ vũ trụ, căn bản không thể tưởng tượng được giới hạn của Thụy khắc.

Cũng chính vì vậy, cho nên cuối cùng Thống Nhất Thể đã chọn chia tay, nó biết nếu mình không rời đi, chỉ sẽ càng lún càng sâu, cho nên nó không có tự tin nói có thể ngược lại ảnh hưởng Thụy khắc, chuyện này căn bản không thể xảy ra: Thụy khắc chính là Thụy khắc, ta thích anh ấy chính vì anh ấy phóng đãng bất kham, ta rời xa anh ấy cũng vì anh ấy tuyệt đối sẽ không thay đổi.

Thống Nhất Thể đối với Thụy khắc vừa yêu vừa hận, điểm yêu và hận đều giống nhau: Ta không cho rằng Thụy khắc đã làm sai điều gì, ta rời xa anh ấy cũng không phải vì ta cho rằng anh ấy sai, chỉ là ta cảm thấy ta không thể tiếp tục như vậy nữa.

Tóm lại, Thống Nhất Thể sẽ không giúp Đỗ Lan.

Thật là một người phụ nữ cố chấp, nhưng cũng vì cô ấy rất đặc biệt, nên mới lọt vào mắt xanh của Thụy khắc, dù sao mắt nhìn của Thụy khắc cũng không phải cao vừa.

Nhưng ngươi không đồng tình với cách làm của Thụy khắc không phải sao.

Dù hắn không làm sai, ngươi chắc chắn cũng có suy nghĩ không đồng ý với hắn, có suy nghĩ thì nên biểu đạt ra ngoài.

Đỗ Lan tỏ vẻ chỉ cần Thống Nhất Thể không hoàn toàn đồng tình với Thụy khắc là được: Ta không phải muốn phủ định Thụy khắc, chỉ là muốn đề xuất một con đường hoàn toàn mới, hy vọng Thụy khắc có thể làm tham khảo.

Đỗ Lan cũng rất uyển chuyển, tỏ vẻ đây không phải là cuộc đối đầu đao quang kiếm ảnh, chỉ là nói sự thật, giảng đạo lý.

Con đường khác nhau sao.

Ban đầu ta cũng rất hưởng thụ, chỉ là cảm thấy không thể tiếp tục mãi, nên nói là ta đã nảy sinh cảm giác tội lỗi, sẽ nghĩ chỉ có chúng ta vui vẻ như vậy thật sự tốt sao.

Trong vũ trụ này đầy rẫy bi thương, còn có vô số nền văn minh yếu kém bất cứ lúc nào cũng có thể bị hủy diệt, ta cho rằng mình nên làm gì đó, Thụy khắc chắc chắn sẽ không đồng tình với cảm giác trách nhiệm không thể giải thích được này của ta.

Ta đã đồng hóa rất nhiều chủng tộc, nhưng ta vĩnh viễn sẽ không đồng hóa Thụy khắc, ngược lại là một phần của ta vĩnh viễn bị Thụy khắc đồng hóa đi, sự khác biệt này không phải là cái mà ngươi gọi là con đường khác nhau, chúng ta đều là sinh mệnh, chúng ta có những lựa chọn khác nhau, chúng ta nên tôn trọng lẫn nhau.

Thống Nhất Thể giải thích tình cảm của nó và Thụy khắc không phải là cái mà Đỗ Lan gọi là con đường khác nhau, đây là chuyện tình yêu phức tạp, không thể dùng lý trí và lý luận để giải thích.

Đây không phải là vấn đề tình cảm đơn giản, đào sâu xuống chính là những giá trị quan và nhân sinh quan khác nhau.

Ta biết ngươi muốn nói gì, nhưng xin lỗi, ta không chuẩn bị dùng sự khác biệt của mình để chứng minh điều gì cả.

Thống Nhất Thể từ chối Đỗ Lan, trong mắt nó đây chính là vấn đề tình cảm, nó và Thụy khắc yêu nhau nhưng trong vấn đề tình cảm không thể đánh mất bản thân, một khi đánh mất bản thân, một bên sẽ trở thành vật phụ thuộc của bên kia, vậy thì đoạn tình cảm này cũng không còn công bằng, cũng đã biến chất.

Cho nên dù Thống Nhất Thể có thể đồng hóa người khác, nhưng nó duy nhất sẽ không đồng hóa Thụy khắc, không để Thụy khắc mất đi đặc sắc của gã.

Mà Thụy khắc cũng sẽ không níu kéo Thống Nhất Thể, vì họ yêu nhau chính là vì bị hấp dẫn bởi những đặc tính mà mình không có, họ chia tay cũng là vì đặc tính của mình sắp bị đối phương ảnh hưởng, cho nên mới chọn buông tay.

Chương 2106

Vì Thống Nhất Thể biết nếu mình thay đổi, Thụy khắc cũng sẽ không còn thích mình nữa.

Cho nên đây chính là lý thuyết trò chơi của tình yêu, nếu sự khác biệt biến mất thì tình yêu sẽ đi đến hồi kết, nhưng nếu sự khác biệt không biến mất thì tình yêu sẽ kết thúc không bệnh mà chết.

Thành cũng do khác biệt, bại cũng do khác biệt, vì khác biệt mà yêu nhau, vì khác biệt mà chia tay, đó chính là quan niệm tình yêu của Thụy khắc và Thống Nhất Thể.

Đỗ Lan nghe Thống Nhất Thể kể một tràng lý luận tình yêu, hắn lại không thể phản bác, vì chuyện tình cảm này đều là những cảm nhận duy tâm từ nội tâm, người khác không có tư cách nói gì.

Thống Nhất Thể cho rằng sự khác biệt của mình và Thụy khắc chỉ là chuyện riêng tư, chứ không phải là con đường khác nhau gì đó, cách nói này của Đỗ Lan hoàn toàn là khoa trương.

Thực ra nếu thật sự phải nói thì cũng chỉ là cách sống không giống nhau, Thống Nhất Thể và Đỗ Lan khác nhau.

Đỗ Lan cho rằng cách làm của Thụy khắc là sai lầm, nhưng Thống Nhất Thể lại không thấy vậy, nó cảm thấy cách sống của Thụy khắc tuy sa đọa nhưng đó là lựa chọn của chính gã, là một trong vô số cách sống trong vũ trụ, đáng được tôn trọng.

Lẽ nào không nghĩ rằng cách sống này chính là nguồn gốc của bi kịch sao.

Ngươi chưa từng thử, làm sao biết ngươi sẽ không yêu một Thụy khắc khác.

Thụy khắc có rất nhiều ưu điểm, hắn không chỉ biết chơi, mà còn là thiên tài, nếu hắn kiềm chế sự chơi bời bất cần đời, vẫn là một người siêu phàm hiếm có trong vũ trụ, vẫn hấp dẫn người khác.

Có lẽ có thể hấp dẫn người khác, nhưng không hấp dẫn được ta.

Thống Nhất Thể rất cố chấp, vì tình yêu chính là như vậy, nó rất rõ mình thích gì ở Thụy khắc, cũng rất rõ mình cần gì, họ không cần gì thiên trường địa cửu, chỉ cần biết đối phương ở cùng một vũ trụ là đã an lành.

Đỗ Lan nói lý lẽ với Thống Nhất Thể, Thống Nhất Thể lại nói chuyện tình cảm với Đỗ Lan.

Quả nhiên là bạn gái cũ của Thụy khắc, có sự cố chấp không kém gì Thụy khắc.

Thôi bỏ đi.

Đỗ Lan thấy Thống Nhất Thể thực sự không muốn đứng ở phía đối lập với Thụy khắc, cũng đành thôi, hắn sẽ nghĩ cách khác.

Thực ra nguyên nhân Thụy khắc khó đối phó vẫn là vì gã tuy sa đọa, nhưng thật sự là không gì không làm được, những đối thủ mà Đỗ Lan đối mặt trước đây đều có những điểm yếu, khuyết điểm tính cách quyết định sơ hở của đối thủ.

Thụy khắc lại khác, nhược điểm của gã rất rõ ràng, trốn tránh trách nhiệm, nhưng vấn đề là năng lực của gã mạnh mẽ vô hạn, trốn tránh trách nhiệm cũng chơi đến cực hạn, gã thậm chí có thể trực tiếp từ bỏ gia đình để đến một vũ trụ mới, cho nên bất kỳ sự hối tiếc nào cuối cùng cũng chỉ biến thành nỗi khổ về mặt tình cảm, nhưng Thụy khắc chỉ cần khắc phục được cảm xúc đau khổ, sẽ không có bất kỳ tổn thất nào, một khởi đầu hoàn toàn mới ở một vũ trụ khác, gã có thể cướp lấy cuộc đời của người khác, sau đó tiếp tục lặp lại sự trốn tránh của mình.

Một người làm đến mức này, tuy mỗi ngày đều treo câu ta rất đau khổ ở cửa miệng, nhưng gã thà đau khổ cũng không chịu kiểm điểm, cũng không chịu gánh vác trách nhiệm, càng đau khổ càng trốn tránh, càng trốn tránh càng đau khổ, cuối cùng gã đã là vì trốn tránh mà trốn tránh, vì đau khổ mà đau khổ.

Cho nên nỗ lực của Đỗ Lan rất khó thành công, trước đây Đỗ Lan có thể dựa vào thực lực để ảnh hưởng đến suy nghĩ của người khác.

Nhưng những thành tựu mà Đỗ Lan có thể làm được, Thụy khắc cơ bản cũng đều có thể làm được, dù không làm được gã cũng không quan tâm.

Ngược lại, những gì Đỗ Lan không làm được, Thụy khắc lại làm được.

Đỗ Lan không thể thả lỏng bản thân, không thể kịp thời hưởng lạc, Thụy khắc lại luôn vì niềm vui mà không từ thủ đoạn, thậm chí dựa vào thuốc.

Thụy khắc làm được, giới hạn của gã thấp hơn Đỗ Lan quá nhiều, Thụy khắc ngũ độc câu toàn, căn bản không sợ Đỗ Lan.

Đối thủ như vậy, là kẻ khó đối phó nhất mà Đỗ Lan từng gặp trong đời, năng lực ngang với Đỗ Lan, nhưng giới hạn đạo đức lại thấp hơn quá nhiều, trước đây Đỗ Lan đối phó với kẻ xấu luôn dựa vào việc đột phá giới hạn của kẻ xấu để đạt được mục tiêu, nhưng bây giờ Đỗ Lan ngay cả giới hạn của Thụy khắc còn không sờ tới, huống chi là đột phá.

Đỗ Lan không thể giải quyết vấn đề bằng cách phá vỡ giới hạn của Thụy Khắc, vậy thì chỉ có thể nâng cao giới hạn của Thụy Khắc, nhưng muốn ảnh hưởng đến Thụy Khắc thì trước tiên phải thay đổi

vũ trụ.

Đây thật sự là một công trình lớn, nhưng Đỗ Lan vẫn rất tự tin.

Khó thì khó, nhưng trời không phụ lòng người.

Hiện tại Thụy Khắc đang ảnh hưởng đến văn minh loài chó, muốn dạy cho chúng một bài học, muốn khiến loài chó sa ngã.

Giáo điều văn minh loài chó không làm nhân loại thứ hai là điều mà mỗi con chó đều biết, nhưng chúng không ngờ Thụy Khắc lại ngụy trang thành chó, dùng thân phận chó để truyền bá chủ nghĩa hư vô.

Thụy Khắc liền hỏi những con chó này: Tại sao lại cứng nhắc như vậy, tại sao không nhân lúc tuổi xuân tươi đẹp mà thực hiện nguyện vọng của chính mình.

Lũ chó trả lời: Bởi vì chúng ta không thể trở thành nhân loại, tư tưởng của nhân loại quá đáng sợ, chúng ta phải duy trì cảnh giác.

Không thể đi vào vết xe đổ của nhân loại.

Thụy Khắc nói: Toàn là nhảm nhí, các ngươi không thể tự đặt ra giới hạn cho mình, vấn đề của các ngươi chỉ mới bắt đầu, nên thử nhiều lối thoát khác nhau.

Hơn nữa nhân loại cũng chẳng có gì không tốt, các ngươi cũng có thể bắt con người lên thiến, cũng có thể đeo vòng cổ cho họ, ta biết các ngươi muốn làm như vậy.

Đây là muốn kích động mâu thuẫn giữa người và chó.

Nhưng như vậy chúng ta sẽ giống như nhân loại.

Thụy Khắc biết Tiểu Tuyết Cầu không làm vậy là vì hắn đã cấy tiềm thức vào não của Tiểu Tuyết Cầu, nhưng những con chó khác thì không, hắn chỉ cần kích động những con chó khác là được: Ai nói các ngươi không thể làm vậy.

Tiểu Tuyết Cầu chỉ là một con chó được người nuôi lớn mà thôi, nó quá ỷ lại vào nhân loại, suy nghĩ của nó không chính xác.

Đừng nghe người khác bảo các ngươi phải làm gì, hãy hỏi nội tâm của chính mình muốn làm gì, hãy tuân theo nội tâm.

Thật ra tôi cũng không hiểu tại sao không thể báo thù nhân loại, nhân loại xem chúng ta là thú cưng, đây là hạ thấp phẩm giá chó của chúng ta.

Tôi rất muốn nuôi một con người để trông nhà, giống như cách nhân loại nuôi chúng ta vậy, có lẽ anh nói đúng, tại sao chúng ta không thể giống như nhân loại.

Công nghệ chúng ta sử dụng là do nhân loại phát minh, thành phố chúng ta xây dựng là mô phỏng theo nhân loại, tôi nghe nói Tiểu Tuyết Cầu còn nuôi một con người tên là Đỗ Lan.

Thụy Khắc cho rằng chuyện này quá đơn giản, chỉ cần khiến lũ chó nảy sinh hoài nghi là đủ: Đúng vậy, chính là như thế, sinh mệnh sống chỉ cần mình vui vẻ là đủ, quản chuyện khác làm gì.

Các ngươi muốn nuôi nhân loại thì cứ nuôi, hoàn toàn không sao cả.

Để đả kích Đỗ Lan, Thụy Khắc không ngại bán đứng toàn bộ nhân loại, bán con người cho loài chó làm thú cưng.

Tiếng bất mãn ngày càng lớn, lũ chó đã bị Thụy Khắc thuyết phục, chúng thực sự không có lý do gì để không mô phỏng nhân loại, chúng không cần phải đối xử tốt với nhân loại, dù sao cũng không có quán tính lịch sử này.

Quán tính lịch sử đối với một nền văn minh là rất quan trọng, bởi vì bất kỳ cá thể văn minh nào cũng sẽ lấy tầm cao của tiền nhân để yêu cầu chính mình.

Nếu tổ tiên từng huy hoàng, thì cá thể luôn cảm thấy mình cũng phải thành danh, nếu không thì là do mình không có chí tiến thủ.

Thực ra nếu nói tổ tiên và mình có mối liên hệ trực tiếp nào, thì cũng chỉ có quán tính lịch sử.

Văn minh loài chó có thời gian quá ngắn, không có quán tính lịch sử gì.

Tiểu Tuyết Cầu giữ khoảng cách với nhân loại là vì bị cấy tiềm thức, nhưng những con chó khác không có gánh nặng này, theo chúng, báo thù nhân loại mới là điều nên làm.

Chỉ có thể nói cỗ máy phát triển não bộ của Thụy Khắc cũng đã truyền cho loài chó tư duy của con người, cũng có tư tưởng báo thù.

Loài chó bị áp bức thì nên phản kháng lại, chúng không phải là không có năng lực.

Bây giờ Thụy Khắc khơi lại chuyện cũ, một số con chó bất mãn liền thay đổi thái độ, chuẩn bị phản bội Tiểu Tuyết Cầu.

Thụy Khắc cho rằng đây mới là hiện thực, hiện thực chính là hỗn loạn, chỉ cần một chút trợ lực nhỏ, mọi thứ sẽ đi đến chỗ không thể kiểm soát.

Đỗ Lan muốn có trật tự quả thật nực cười, hắn căn bản không thể kiềm chế sự điên cuồng trong sinh mệnh trí tuệ.

Thực ra càng vĩ mô, càng điên cuồng.

Không chỉ Thụy Khắc nghĩ vậy, trong các vũ trụ mà Đỗ Lan đã trải qua, thế giới quan càng vĩ mô thì càng dễ tự hủy diệt, bởi vì thế giới quan vĩ mô đại biểu cho việc có phương tiện để tự hủy diệt, mà có phương tiện thì sẽ trực tiếp sử dụng.

Kết cục cuối cùng của vũ trụ chính là sự tĩnh lặng sau hỗn loạn, Thụy Khắc chính là tín đồ kiên định của điều này, cho nên hắn tuyệt đối sẽ không chấp nhận suy nghĩ của Đỗ Lan.

Theo Thụy Khắc, Đỗ Lan cũng không thể giải quyết gốc rễ của vấn đề này, không thể tiêu trừ khuynh hướng hủy diệt trong trí tuệ.

Thụy Khắc không chỉ nhìn thấy bản chất, mà còn vui vẻ chấp nhận nó, thế nên trước khi hủy diệt hắn muốn tận hưởng cuộc sống hết mức có thể.

Đỗ Lan cũng phát hiện Thụy Khắc rất âm hiểm khi muốn lay động nền tảng của mình, lại còn muốn chia rẽ văn minh loài chó, thậm chí không tiếc gây ra chiến tranh giữa hai tộc.

Giới hạn của Thụy Khắc một lần nữa khiến Đỗ Lan bất lực, mình thật sự không thể chạm tới giới hạn của Thụy Khắc, hắn làm việc hoàn toàn không suy nghĩ hậu quả, bởi vì sau lưng Thụy Khắc có vô số vũ trụ dự phòng, hủy đi một cái thì đổi một cái khác là xong.

Giống như cháu trai của hắn vậy, mặc dù Thụy Khắc rất quý cháu trai mình, nhưng nếu thực sự không còn cách nào khác, hắn vẫn có thể dùng phiếu đổi Morty miễn phí để đổi một Morty khác.

Hoàn toàn không có giới hạn, Đỗ Lan tự nhiên cũng rất khó nắm được điểm yếu của Thụy Khắc, trừ khi trực tiếp dùng thủ đoạn vật lý tiêu diệt Thụy Khắc, nếu không Đỗ Lan chỉ có thể bị động phòng ngự.

Xem ra cũng chỉ có thể như vậy.

Đỗ Lan biết gặp phải đối thủ khó nhằn thế này, mình cũng không có kế sách vẹn toàn, chỉ có thể đọ thể lực, so tinh lực, xem ai bền hơn.

Đỗ Lan quyết định dùng phương pháp nguyên thủy để cù nhây với Thụy Khắc, Thụy Khắc ra chiêu gì, Đỗ Lan phá giải chiêu đó, tóm lại là không thể để Thụy Khắc được như ý.

Mặc dù bị động, nhưng Đỗ Lan tin rằng mình kiên nhẫn hơn Thụy Khắc rất nhiều.

Đỗ Lan đưa Tiểu Tuyết Cầu trở lại văn minh loài chó, đồng thời lưu đày những con chó bị Thụy Khắc xúi giục, đảm bảo sự thuần khiết của văn minh loài chó, và một lần nữa nhấn mạnh rằng chúng không thể trở thành nhân loại thứ hai.

Nếu loài chó xem nhân loại như thú cưng, vậy chẳng lẽ nhân loại hiếu chiến, loài chó cũng phải hiếu chiến sao.

Đây chẳng phải là người cắn chó, lẽ nào chó còn phải cắn lại sao.

Chương 2107

Mặc dù báo thù rất sảng khoái, nhưng báo thù mới là hạ thấp phẩm giá chó của mình, tự hạ mình xuống ngang hàng với nhân loại, mới là mất mặt loài chó.

Nhưng có vài con chó cho rằng vậy thì Tiểu Tuyết Cầu cũng không thể giữ Đỗ Lan lại, tuy Đỗ Lan là người tốt, nhưng chính vì sự tồn tại của Đỗ Lan mới khiến lũ chó nghi ngờ Tiểu Tuyết Cầu không trung thành, ngấm ngầm cấu kết với nhân loại.

Tiểu Tuyết Cầu vì muốn ổn định tình hình, cũng chỉ có thể trục xuất Đỗ Lan.

Hiệp đầu tiên, Đỗ Lan hoàn toàn thất bại.

Thụy Khắc ngay lập tức đến chế nhạo: Lý luận của ngươi căn bản là một trò cười.

Đỗ Lan lại không hề lay động: Thụy Khắc, những gì ngươi làm được, ta quả thực không làm được, nhưng những gì ta làm được, ngươi cũng không làm được.

Cuộc so tài của chúng ta vẫn chưa kết thúc.

Quan niệm đạo đức của Đỗ Lan khiến hắn không thể buông thả như Thụy Khắc, nhưng Thụy Khắc cũng không thể gánh vác trách nhiệm như Đỗ Lan.

Xem ra ngươi vẫn chưa từ bỏ, ta sẽ khiến ngươi tâm phục khẩu phục.

Thụy Khắc vừa thấy Đỗ Lan vẫn còn cứng miệng liền biết mình phải tiếp tục cố gắng: Ta sẽ khiến ngươi không còn gì để nói.

Bước tiếp theo của Thụy Khắc là đi tìm văn minh Đại Đào Sát gây phiền phức, khiến cho nền văn minh vừa mới khởi sắc này quay về điểm xuất phát.

Đỗ Lan truyền bá trật tự, Thụy Khắc đều có thể phá hoại, trật tự truyền bá xa không nhanh bằng hỗn loạn.

Thử thách cuối cùng cũng đến, Đỗ Lan đã chuẩn bị sẵn sàng, hắn muốn dùng tinh lực vô hạn của mình để kiên trì đến cùng.

Đối mặt với Thụy Khắc, Đỗ Lan thậm chí còn có một thôi thúc muốn lấy cỗ máy thời gian quay về dạy dỗ Thụy Khắc lúc nhỏ một bài học.

Nhưng như vậy thì gian lận quá, vì Thụy Khắc cũng sẽ không dùng cỗ máy thời gian.

Trong toàn bộ đa vũ trụ, người nghiên cứu cỗ máy thời gian rất ít, vì nghịch lý thời không không thể giải quyết được, điểm này ngay cả Thụy Khắc cũng bất lực.

Trước đây hắn đã suýt bị vấn đề dòng thời gian làm cho hủy diệt, nếu không phải có Deus Ex Machina, để Cục Quản lý Thời không cho siêu sinh vật can thiệp, Thụy Khắc cũng phải cầu cứu Thượng Đế.

Đương nhiên Thụy Khắc vẫn cho rằng là mình đã giải quyết vấn đề, Cục Quản lý Thời không chỉ là hớt tay trên.

Nghịch lý thời không rất dễ gây ra vấn đề lớn, Cục Quản lý Thời gian là một đám bạch tuộc não to quản lý, chúng ở tương lai xa xôi, chuyên quản lý các dòng thời gian hỗn loạn, để bảo vệ đa vũ trụ.

Thụy Khắc cũng không dám tùy tiện xuyên không thời gian, vì điều đó quá nguy hiểm, quá khó kiểm soát.

Tùy tiện thay đổi một chút, hiệu ứng cánh bướm có thể hủy diệt cả thế giới.

Nhưng nếu có thể xuyên về thời trẻ của Thụy Khắc, dạy cho hắn một vài bài học trước khi hắn trở nên hư vô như vậy, nói không chừng sẽ có hiệu quả.

Nhưng Đỗ Lan cũng không gian lận, mà quyết định tiếp tục đấu trí đấu dũng với Thụy Khắc.

Giải quyết xong văn minh loài chó, Thụy Khắc lại đến văn minh Đại Đào Sát gây phiền phức, hắn muốn phá bỏ nền tảng của Đỗ Lan, như vậy dã tâm của Đỗ Lan sẽ không thể thực hiện được.

Hắn muốn chứng minh rằng phàm là sinh mệnh trong vũ trụ, không có một ai không sa ngã, không có một ai không điên cuồng.

Đối với Thụy Khắc, ảnh hưởng đến chúng rất dễ dàng, chỉ cần cởi bỏ xiềng xích của mọi người là được, trong tình huống không có sự quản lý, sinh mệnh chính là dã thú.

Nếu sinh mệnh bẩm sinh đã tự kỷ luật, thì cũng không cần đến tôn giáo và quan hệ xã hội.

Cho nên chỉ cần phá vỡ mối quan hệ xã hội mà mọi người đều tin tưởng, thì xã hội sẽ sụp đổ.

Nhưng Thụy Khắc rõ ràng cũng đã xem thường xã hội.

Sinh mệnh sở dĩ trở thành xã hội là vì muốn sinh tồn, là để khắc phục sức mạnh thần thánh của tự nhiên.

Cho nên dù một mối quan hệ xã hội bị phá vỡ, do áp lực từ sức mạnh của tự nhiên, mối quan hệ xã hội mới vẫn sẽ được thiết lập, bởi vì sinh mệnh có trí tuệ đều biết xã hội là điều kiện cần thiết để sinh tồn và phát triển.

Cho nên Đỗ Lan vẫn còn cơ hội, hắn muốn làm cho người ta tin rằng mọi người đều bình đẳng, thiết lập một hệ thống xã hội hoàn toàn mới.

Thụy Khắc phát hiện Đỗ Lan đang thu dọn tàn cuộc, cảm thấy Đỗ Lan đang làm chuyện ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng.

Theo hắn, căn bản không thể có chuyện mọi người đều bình đẳng, dù sao sinh ra đã có vóc dáng khác nhau, trí thông minh khác nhau, lớn lên lại có người siêng năng và lười biếng, làm sao có thể mọi người đều bình đẳng.

Nhưng sự bình đẳng mà Đỗ Lan nói không phải là về vật chất, mà là về tinh thần.

Thụy Khắc lại nói bình đẳng về tinh thần chẳng phải vẫn là tôn giáo sao.

Cuối cùng vẫn là nói một đằng làm một nẻo, bề ngoài bình đẳng, thực tế căn bản không bình đẳng: Mọi người bình đẳng chỉ có thể là thủ đoạn, không thể trở thành mục đích, nói cho cùng sinh mệnh cuối cùng đều là hủy diệt, mọi người bình đẳng có thể làm chậm tốc độ hủy diệt, nhưng cuối cùng cũng không giải quyết được kết quả hủy diệt.

Theo Thụy Khắc, đề nghị của Đỗ Lan có ý nghĩa, có thể giải quyết nguy cơ, nhưng cái cần để giải quyết nguy cơ là thủ đoạn, sau khi giải quyết nguy cơ mọi thứ sẽ như cũ, thủ đoạn sẽ bị vứt bỏ, mà không trở thành mục tiêu cuối cùng mà con người theo đuổi.

Thụy Khắc rất thông minh, sau khi biết mục đích của Đỗ Lan, liền học cách đánh vào điểm yếu, tấn công điểm yếu của Đỗ Lan.

Đào đi nền móng của Đỗ Lan, khiến Đỗ Lan không có chỗ đứng.

Theo cách hiểu của Thụy Khắc, Đỗ Lan đang làm ngược ngọn ngành.

Cái gọi là mọi người bình đẳng của Đỗ Lan có thể trở thành công cụ, nhưng tuyệt đối không phải là mục tiêu mà sinh mệnh theo đuổi, bởi vì sinh mệnh chính là theo đuổi sự khác biệt, theo đuổi sự ưu việt, trừ phi tất cả mọi người đều trở thành thánh nhân, nếu không nỗ lực của Đỗ Lan chắc chắn sẽ uổng phí.

Đỗ Lan không cần Thụy Khắc dạy, lẽ nào hắn còn không biết bản tính xấu xa của sinh mệnh sao.

Hắn hiểu rõ những tình huống này hơn cả Thụy Khắc, nhưng hắn có suy nghĩ của riêng mình.

Cho dù chỉ xem việc mọi người bình đẳng là công cụ, thì ít nhất cũng chứng tỏ rằng quần chúng khi gặp nguy cơ sẽ tìm đến chỗ dựa này, và dựa vào chỗ dựa này để vượt qua nguy cơ.

Điều này đại diện cho sức mạnh mà việc mọi người bình đẳng mang lại cho sinh mệnh là vô hạn.

Mục đích hay không không quan trọng, dù sao bây giờ vũ trụ vẫn chưa đến mức đã rồi, điều Đỗ Lan cần làm trước tiên là kích phát sức mạnh bị trói buộc của vũ trụ.

Thụy Khắc nói không sai, nhưng hắn đã đánh giá thấp sức mạnh của việc mọi người bình đẳng, hiện tại vũ trụ vẫn đang trong trạng thái vận động động, cho nên điều Đỗ Lan cần làm chỉ là kích phát nguồn sức mạnh này.

Có sức mạnh để thay đổi là tốt rồi, điều đáng sợ nhất là không có sức mạnh để thay đổi, cho dù cuối cùng chỉ là công cụ, nó cũng là một công cụ có thể bộc phát sức mạnh vô cùng.

Đỗ Lan bình tĩnh nói.

Thụy Khắc bảo vậy thì cứ đi làm công vô ích đi.

Đỗ Lan đã tiến hành cải tạo toàn diện văn minh Đại Đào Sát, bắt đầu từ tư tưởng, để kích phát tiềm năng của họ.

Văn minh Đại Đào Sát quá nguyên thủy, cũng quá lười biếng, Tiểu Tuyết Cầu khó khăn lắm mới thiết lập được một số trật tự, nhưng rất nhanh lại bị Thụy Khắc phá đổ.

Đỗ Lan chỉ có thể tự mình ra tay, dùng tư tưởng mọi người bình đẳng để cải tạo họ, kích phát sức mạnh của họ.

Mọi người bình đẳng là một mục tiêu vĩ đại, Thụy Khắc nói không thể thực hiện được, Đỗ Lan lại cảm thấy có khả năng thực hiện.

Hơn nữa, điều quan trọng không phải là thực hiện mục tiêu này, mà là sức mạnh bùng nổ trong quá trình theo đuổi mục tiêu đó, Đỗ Lan muốn dùng nguồn sức mạnh này để đối kháng với Thụy Khắc.

Nếu mục tiêu thật sự được thực hiện, ngược lại sẽ không còn sức mạnh nữa.

Nguồn sức mạnh này chỉ cần được dẫn dắt ra là có thể ảnh hưởng đến vũ trụ.

Đỗ Lan liền bắt đầu dẫn dắt họ, để họ nỗ lực làm việc, phát triển công nghệ, cố gắng trong thời gian ngắn cải tạo thành văn minh công nghiệp, sau đó đi chinh phục vũ trụ.

Thụy Khắc rõ ràng sẽ không ngờ rằng Đỗ Lan không phải là loại người giống hắn.

Thụy Khắc là người thấy không có kết quả sẽ buông tay, tuyệt đối không làm công vô ích.

Hắn cho rằng mọi người bình đẳng không thể thực hiện được, cho nên căn bản sẽ không thử.

Nhưng Đỗ Lan lại tin rằng cho dù không thực hiện được, mọi người cũng có thể tiến bộ trong quá trình này, đến lúc đó chắc chắn có thể tìm ra một kết quả mới không thua kém gì việc mọi người bình đẳng.

Quan trọng là nỗ lực, chứ không phải như Thụy Khắc vừa thấy tình hình đã chùn bước.

Nếu sinh mệnh không dám bước bước đầu tiên, thì sẽ không thể tạo ra khả năng.

Thụy Khắc muốn xem trò cười của Đỗ Lan, nhưng không nhận ra chiến thuật của Đỗ Lan là minh tu sạn đạo, ám độ trần thương.

Khi Thụy Khắc tập trung toàn bộ sự chú ý vào mình, thì ở Trái Đất, sức ảnh hưởng của Kiệt Thụy đang bao trùm cả gia đình.

Chương 2108

Sự thấu hiểu của Kiệt Thụy đối với vợ, sự quan tâm đối với con cái, đều đang dần dần khiến gia đình thay đổi cách nhìn về anh.

Mạc Đế và Hạ Mạt đều bắt đầu sẵn lòng tâm sự với cha, đây là điều mà rất nhiều cha mẹ không làm được.

Việc có thể xây dựng cầu nối giao tiếp với những đứa trẻ ở tuổi nổi loạn chứng tỏ sự dẫn dắt của Kiệt Thụy đã có tác dụng.

Kiệt Thụy đưa các con đi đây đi đó, mở mang tầm mắt cho chúng, để chúng biết rằng người trẻ tuổi đại diện cho những tương lai khác nhau, chúng nên thận trọng khi lựa chọn.

Thế giới rất lớn, đừng vì một phút bốc đồng mà đưa ra quyết định, đừng bị lòng hư vinh của mình trói buộc.

Khi chọn người yêu không thể chỉ nhìn vẻ ngoài, mà còn phải nhìn vào nội tâm.

Kiệt Thụy đang ảnh hưởng đến gia đình, khiến cuộc sống ngày càng hòa thuận.

Đương nhiên Mạc Đế vẫn còn yêu thầm nữ thần của mình, chỉ là cậu sẽ tự hỏi mình thích nữ thần ở điểm nào, thêm một quá trình tự vấn, sẽ nảy sinh suy nghĩ.

Nếu câu trả lời cuối cùng là thật sự thích mọi thứ của nữ thần, vậy thì cậu phải phát động công cuộc theo đuổi, nỗ lực chinh phục nữ thần, cả nhà đều sẽ ủng hộ.

Mạc Đế vẫn còn khá chung thủy, dù sao ngoài việc yêu thầm ra cậu vẫn chưa từng yêu ai, còn chị gái cậu Hạ Mạt thì đã là tay chơi tình trường lão luyện, hơn nữa điện thoại không rời tay, lúc nào cũng có tin nhắn.

Nhân duyên của Hạ Mạt không tệ, từ bữa tiệc lần trước có thể thấy dù là với nhóm người ngoài lề hay nhóm nữ sinh nổi tiếng cô đều có thể hòa hợp tốt.

Nhưng cô đã đưa ra lựa chọn, cô chọn gia nhập đội nữ sinh nổi tiếng, cố gắng trở thành tâm điểm của trường, thu hút nhiều chàng trai hơn, từ bỏ nhóm người ngoài lề.

Mục tiêu của cô rất rõ ràng, chính là trở thành nữ sinh được yêu thích nhất, có được bạn trai ưng ý.

Nhưng cô vẫn chưa nhận ra rằng nhóm mà cô đang nỗ lực hòa nhập là một nhóm như thế nào.

Hạ Mạt trang điểm theo yêu cầu của nhóm, thay đổi lời nói và hành động của mình, quả thực có thể đạt được mục đích hòa nhập, nhưng cô quên rằng những người này đều là đối thủ cạnh tranh, cô hòa nhập vào đó đồng nghĩa với việc phải đấu đá tranh giành.

Đồng thời, trong mắt không ít nam sinh, đám nữ sinh này thuộc loại dễ lừa, chỉ cần hơi dụng tâm một chút là có thể bắt cá mấy tay, hoàn toàn không cần có gánh nặng tâm lý, bởi vì nhóm này trang điểm mình lộng lẫy chẳng phải là để tiếp thị bản thân sao.

Đối với loại con gái tự tiếp thị bản thân này, những chàng trai cùng đẳng cấp làm sao có thể để tâm.

Đối với tình hình này của con gái, Bối Ti trước đây không biết, phải qua cuộc nói chuyện của chồng mới biết con gái đã biến thành như vậy.

Con trai nhiều nhất chỉ là hơi hướng nội, nhưng dù sao nó cũng là con trai sẽ không chịu thiệt, nhưng con gái mới mười sáu tuổi đã làm vậy, thật sự không biết nó muốn làm gì.

Bối Ti năm đó không phải như vậy.

Đương nhiên khẩu vị của Bối Ti và Hạ Mạt khác nhau.

Hạ Mạt theo đuổi xu hướng đại chúng, cho nên nỗ lực trang điểm, nỗ lực tiếp nhận văn hóa chủ lưu, không ngừng giao lưu trong giới, chỉ sợ mình bị lạc hậu.

Còn Bối Ti năm đó hoàn toàn có thể dùng từ ma xui quỷ khiến để hình dung, rõ ràng có lý tưởng cao xa, muốn trở thành bác sĩ phẫu thuật tim, nhưng âm kém dương sai lại qua lại với Kiệt Thụy.

Kiệt Thụy tuyệt đối không phải là kiểu nam giới ưu tú trong nhận thức chủ lưu, hoàn toàn không phải là tâm điểm của trường.

Nếu nói có ưu điểm gì, thì đó là Kiệt Thụy được sủng ái mà lo sợ, thật sự xem Bối Ti là tất cả của mình, ít nhất là lúc ban đầu anh đã tìm mọi cách để đáp ứng mọi nguyện vọng của Bối Ti.

Bối Ti cũng mù quáng, cuối cùng hai người cũng đến với nhau.

Bối Ti không hy vọng con gái tiếp tục lối sống hiện tại: Chúng ta cần nói chuyện.

Hạ Mạt nói có gì để nói chứ, cô bây giờ đang nỗ lực hòa nhập vào dòng chính của trường, phụ huynh nên vui mừng mới phải.

Cô bây giờ tích cực giao tiếp, kết bạn rộng rãi, còn biết ăn mặc trang điểm, hoàn toàn là một nữ sinh trung học lý tưởng.

Mẹ muốn nói gì.

Hạ Mạt nhìn mẹ.

Bối Ti sắp xếp lại lời nói: Hành vi hiện tại của con không đáng được khuyến khích, chính vì những cô gái như các con còn nhỏ tuổi đã có hành vi không tốt, nên phụ nữ trong xã hội mới luôn bị vật hóa, luôn bị người khác xem thường.

Đây là muốn đả quyền.

Hạ Mạt không ngờ mẹ ruột lại muốn truyền thụ cho mình quyền pháp: Làm gì có nghiêm trọng như vậy, các chị em của con đều như thế.

Trước đây con không phải như vậy, cũng chỉ đến cấp ba mới bắt đầu chú ý đến ngoại hình, bắt đầu suy nghĩ về cách ăn mặc trang điểm của mình, nhưng đây không phải là sở thích của con, con chỉ đang chiều lòng người khác, con đã mất đi tính tự chủ.

Nếu phụ nữ đều như vậy, thì sau này chúng ta chỉ có thể trở thành vật phụ thuộc của đàn ông.

Làm gì có nghiêm trọng như vậy.

Hạ Mạt hoàn toàn không cảm thấy mình làm sai điều gì, dù sao chỉ cần như vậy cô có thể thu hút sự chú ý của các chàng trai, cô đã đạt được mục đích.

Bây giờ cô chỉ muốn có một tình yêu nồng cháy, để cảm động chính mình một chút.

Mẹ cũng đã trải qua tuổi của con, trước đây bên cạnh mẹ cũng có rất nhiều cô gái thích trang điểm, nói thật là họ quả thực đã thu hút rất nhiều chàng trai, nhưng đó không phải là tình yêu.

Hôm nay con trang điểm đẹp, có chàng trai bị con thu hút, vậy thì ngày mai chàng trai đó sẽ bị những cô gái khác xinh đẹp hơn thu hút.

Nếu con muốn yêu, thì nên đi tìm những chàng trai không quan tâm đến dung mạo của con.

Nếu có một chàng trai vì con xinh đẹp mà thích con, thì khi con già đi, anh ta sẽ vứt bỏ con.

Bối Ti rất nghiêm túc nói với con gái, hy vọng con gái có thể quay đầu là bờ.

Nhưng cô gái mười sáu tuổi sao có thể ngoan ngoãn như vậy: Mẹ, những điều mẹ nói con đều hiểu, nhưng con cảm thấy lòng yêu cái đẹp ai cũng có, trước tiên thích ngoại hình của một người thì có sao đâu.

Mẹ xem Mạc Đế kìa, nó chẳng phải suốt ngày mê trai đẹp sao, đàn ông chính là nông cạn như vậy, quan trọng vẫn là thủ đoạn của phụ nữ chúng ta, làm sao để nắm bắt những người đàn ông nông cạn, khiến họ không thể rời xa chúng ta.

Quả nhiên là nghé con không sợ hổ, con gái thật sự tự tin, nhưng Bối Ti lại biết con gái không có năng lực đó, căn bản không thể quản được các chàng trai.

Chỉ sợ con gái đến lúc đó tìm một gã lăng nhăng làm bạn trai, cuối cùng người bị tổn thương vẫn là chính nó.

Theo Bối Ti, con gái bây giờ suốt ngày nghiên cứu cách ăn mặc trang điểm, căn bản không có sức hấp dẫn nào khác để thu hút đàn ông, mà dung nhan là thứ không thể chịu được thử thách nhất.

Nếu dung nhan không đáng tin, Bối Ti có thể nghĩ đến vũ khí cuối cùng của phụ nữ, đó chính là thân thể, đó là điều cô không muốn thấy nhất.

Cô thật sự không hy vọng con gái còn trẻ đã làm mẹ, cô cũng không muốn ba mươi lăm tuổi đã làm bà ngoại.

Cho nên tuyệt đối phải sửa đổi thái độ của con gái, nhưng nhìn con gái như vậy, Bối Ti cũng không biết nên nói gì, xem ra vẫn cần chồng ra tay.

Thời gian này sự thay đổi của Kiệt Thụy là điều mọi người đều thấy, chồng đã không còn là kẻ thất bại như trước, mà là một kẻ thất bại thấu hiểu các loại đạo lý.

Sở dĩ Kiệt Thụy là kẻ thất bại chỉ vì sự nghiệp của anh vẫn chưa khởi sắc, vẫn là một nhân viên quèn, nhưng giao tiếp của anh lại rất thành công, bạn bè của anh đã nhiều hơn rất nhiều.

Kiệt Thụy lâm nguy thụ mệnh phải dẫn dắt con gái, Bối Ti đã truyền thụ quyền pháp, nhưng con gái hoàn toàn không tiếp thu.

Quyền pháp đối với những cô gái ở trường không có quan hệ lợi ích đương nhiên là vô hiệu.

Kiệt Thụy cho rằng vợ đã dùng sai phương pháp: Bản chất của quyền pháp là quan hệ phân phối lợi ích, nhưng có người lại che giấu bản chất, biến quyền pháp thành công cụ kiếm tiền, cho nên dùng quyền pháp căn bản không thể giáo hóa con gái, dù sao quyền pháp chỉ là công cụ kiếm tiền của những kẻ có ý đồ riêng.

Quyền pháp thực sự nên là phương thức phân phối, chỉ khi để phụ nữ độc lập về kinh tế mới là quyền pháp thực sự.

Đáng tiếc nếu phụ nữ thật sự độc lập hoàn toàn về kinh tế, e rằng những kẻ kiếm tiền đó là người đầu tiên không đồng ý, bởi vì khi phụ nữ thực sự độc lập, họ ngược lại sẽ không kiếm được tiền.

Vậy anh nói phải làm sao.

Đương nhiên là phân tích bản chất, tôi sẽ gọi Mạc Đế và Hạ Mạt xuống, cả nhà chúng ta cùng nghe ý kiến của tôi.

Kiệt Thụy muốn mở một cuộc họp gia đình.

Hạ Mạt, hôm nay chủ yếu là nói về vấn đề của con.

Hạ Mạt nghĩ, mẹ nói xong cha lại nói, thật là không có hồi kết: Con nghe đây, cha nói đi.

Con bây giờ còn trẻ, nhưng lại xem mình như người tham gia một chương trình tuyển tú, xem những chàng trai con thích như giám khảo, con trang điểm lộng lẫy, chỉ để đổi lấy một nụ cười của giám khảo, con có nghĩ như vậy thật sự tốt không.

Kiệt Thụy biết giới trẻ thích xem gì, chương trình tuyển tú chính là một trong số đó.

Có gì không tốt đâu, nếu không lộng lẫy, còn không được tham gia thi đấu nữa là, hơn nữa chỉ cần đổi được nụ cười của giám khảo là thắng cuộc thi rồi.

Hạ Mạt cho rằng như vậy rất tốt.

Cha chỉ ví von thôi, là tách riêng hành vi hiện tại của con ra để xem, nói như vậy đương nhiên không sai.

Nhưng tình cảm không phải là một cuộc thi, mà là một hệ thống phức tạp hơn nhiều.

Trong cuộc thi, con không nắm thế chủ động cũng không sao, thậm chí thua cũng không sao.

Nhưng tình cảm thì không thể thua được, cho nên phải nắm thế chủ động.

Kiệt Thụy tiếp theo sẽ phân tích tại sao phải nắm thế chủ động.

Kiệt Thụy dạy con gái phải nắm thế chủ động, không thể biến mình thành một diễn viên tham gia tuyển tú, như vậy quá bị động: Hạ Mạt, con gái lớn như con thích trang điểm là điều không có gì đáng trách, thích trai đẹp cũng có thể hiểu được.

Nhưng con cần một tình yêu không có kết quả, hay hy vọng một sự đồng hành lâu dài, hay là sự kinh hoàng khi lần đầu nếm trái cấm.

Con có bao giờ tự hỏi cuối cùng mình đang theo đuổi điều gì không.

Nắm thế chủ động có nghĩa là do con quyết định hướng đi của cả mối quan hệ, lên kế hoạch tốt thì sẽ không bị cuốn theo dòng nước.

Hạ Mạt ngơ ngác.

Kiệt Thụy tiếp tục nói: Nhìn bộ dạng của con là biết con chưa từng nghĩ tới, vậy thì chúng ta hãy suy nghĩ ngược lại, nếu một chàng trai nắm thế chủ động, cậu ta có thể chọn một trong những lựa chọn này.

Chương 2109

Đầu tiên là chọn tình yêu, vậy thì điều này có nghĩa là chàng trai đó có thể chỉ cần con trong độ tuổi vàng từ mười sáu đến hai mươi, khi con lớn tuổi hơn, cậu ta có thể sẽ vứt bỏ con.

Nếu là sự đồng hành, thì còn tốt.

Tệ nhất là đối phương chỉ thèm muốn thân thể của con, mà còn không chịu trách nhiệm, nếu có thai thì còn tệ hơn nữa.

Không có thế chủ động, thì sẽ trở thành vật phụ thuộc.

Con bây giờ vẫn là học sinh, không có tranh chấp lợi ích với các bạn nam, cho nên có thể đơn thuần qua lại vì qua lại, nhưng con phải nhớ sau này con sẽ bước vào xã hội, sẽ phải cạnh tranh với đàn ông, trong xã hội này không ai vì con là phụ nữ mà hạ thấp yêu cầu, chỉ có gia đình mới thông cảm cho con.

Lựa chọn con đưa ra bây giờ cũng ảnh hưởng trực tiếp đến sau này, mẹ của con chính là một ví dụ rất tốt.

Vậy thì đối với phụ nữ chúng ta quá không công bằng.

Hạ Mạt vừa nghe giới tính của mình trong xã hội thiệt thòi như vậy, lập tức cảm thấy quyền pháp mà mẹ truyền thụ vẫn rất có ý nghĩa.

Đành chịu thôi, ai bảo chúng ta là chủ nghĩa tư bản, điều đó có nghĩa là chúng ta không thể yêu cầu các nhà tư bản gánh vác nhiều trách nhiệm xã hội hơn.

Mà nhà tư bản cần là người lao động, tốt nhất là nam giới dưới bốn mươi tuổi, cái họ cần chính là giai đoạn tuổi vàng, qua rồi thì là gánh nặng.

Đối với nam giới còn tàn khốc như vậy, đối với phụ nữ càng không nể nang.

Đối với họ, sự yếu thế về thể chất của phụ nữ mang lại tổn thất kinh tế, cho nên họ chắc chắn sẽ không động lòng thương hại.

Cho nên mới nói nam và nữ thực ra đang đối mặt với cùng một đối thủ, đáng tiếc luôn có kẻ châm ngòi ly gián.

Những điều này nói hơi xa rồi, tóm lại lựa chọn hiện tại của con ảnh hưởng trực tiếp đến tương lai, cho nên con nhất định phải nắm thế chủ động.

Hạ Mạt không ngờ cha lại suy nghĩ xa như vậy, bây giờ cô chỉ vì một phút vui vẻ sẽ ảnh hưởng đến tương lai, cô còn chưa từng nghĩ đến tương lai.

Cảm giác không ổn, suy nghĩ vấn đề tình cảm một cách lý trí như vậy chẳng lãng mạn chút nào: Con cảm thấy những điều tốt đẹp trong lòng con đều bị cha hủy hoại rồi.

Tình cảm giống như làm thơ, cần sự mơ hồ không thể diễn tả bằng lời mà chỉ có thể cảm nhận, quá rõ ràng ngược lại sẽ mất đi cảm giác, cái cần chính là sự cảm động vừa như có vừa như không.

Một khi đã dùng lý trí để phân tích logic trong đó, cảm giác sẽ tan biến.

Con hiểu sai rồi, cha chỉ muốn con lý trí hơn một chút khi lựa chọn, sau khi con đã lựa chọn xong mà dấn thân vào một cách nồng cháy, cha sẽ không ngăn cản con.

Nếu con bị tổn thương, chúng ta sẽ an ủi con, nếu con hạnh phúc, chúng ta sẽ chúc phúc cho con.

Cha không muốn con dùng logic để suy nghĩ về cuộc đời, cha chỉ hy vọng con thận trọng trong những lựa chọn của cuộc đời.

Logic và cảm tính, chấp nhất và không chấp nhất không phải là đối lập, chúng tạo thành những giai đoạn khác nhau của cuộc đời, cho nên con đừng nghĩ rằng sống theo lời cha nói thì không lãng mạn.

Kiệt Thụy sửa lại định kiến của con gái, nói với cô rằng cuộc đời không thể toàn là lãng mạn, đương nhiên cũng không thể toàn là logic, giai đoạn khác nhau có sự đầu tư khác nhau, trong sự biến đổi mới thấy được cuộc đời thực sự.

Quá sâu sắc, đối với Hạ Mạt và Mạc Đế, những điều này quá sâu sắc.

Thực ra rất dễ hiểu, giống như chơi game, rất nhiều game thủ sẽ chọn lưu game khi đánh boss hoặc khi có những lựa chọn quan trọng trong cốt truyện, đó là biểu hiện của lý trí.

Đến khi bắt đầu đánh và triển khai cốt truyện thì sẽ toàn tâm toàn ý nhập tâm, vắt óc suy nghĩ chiến lược, tận hưởng triệt để niềm vui của game.

Việc lưu game một cách lý trí và việc tận hưởng một cách đắm chìm không hề mâu thuẫn, sự kết hợp của cả hai ngược lại sẽ nâng cao trải nghiệm game.

Cuộc đời cũng vậy, đưa ra lựa chọn một cách lý trí, sau đó dốc sức một cách lãng mạn, trải nghiệm cuộc đời cũng sẽ trở nên tốt hơn.

Chỉ tiếc là rất nhiều người sống không hiểu ra, Kiệt Thụy cũng mới gần đây mới hiểu ra cho nên anh hy vọng chia sẻ kinh nghiệm của mình cho con cái.

Thiếu niên và thiếu nữ rõ ràng cũng không hiểu, Kiệt Thụy thầm nghĩ phải để chúng trải nghiệm một chút mới được: Vậy đi, cha đi đặt một thứ, có lẽ sẽ giúp ích cho các con.

Thứ gì vậy.

Máy gian lận cuộc đời.

Kiệt Thụy nói.

Máy gian lận.

Lợi hại vậy sao.

Chơi game có hướng dẫn, có máy gian lận, cuộc đời cũng có thể gian lận sao.

Chơi game xem hướng dẫn rồi thì không cần lưu game, có thể trực tiếp chơi theo hướng dẫn để ra kết quả mình cần.

Có máy gian lận, cho dù là tay mơ cũng có thể đạt được thành tựu cao nhất.

Nhưng cuộc đời cũng có thể tiện lợi như vậy sao.

Đương nhiên có thể, vũ trụ là không gì không có.

Trong vũ trụ tồn tại một loại tinh thể đặc biệt tên là pha lê tử vong, người sở hữu loại tinh thể này có thể nhìn thấy đủ loại cách chết của mình, chỉ cần mình tiến về hướng cách chết đó, cuối cùng sẽ đạt được kết cục tử vong đó.

Điều này có giống chơi game không.

Con người rồi sẽ phải chết, cái chết chính là kết cục của cuộc đời, chết như thế nào là những kết cục khác nhau, mà con người sống thì không thể bị tiết lộ trước cốt truyện.

Nhưng có pha lê tử vong thì có thể biết được đủ loại cách chết của mình, hơn nữa mình còn có thể lựa chọn cách chết, đây không chỉ là bị tiết lộ trước cốt truyện, mà còn có cả hướng dẫn, chẳng phải là máy gian lận cuộc đời sao.

Công hiệu của pha lê tử vong chỉ có số ít người biết, thuộc loại tinh thể rất hiếm, nhưng Kiệt Thụy đã xây dựng được mối quan hệ tốt ở nơi cầu sinh, cho nên có thể kiếm được pha lê tử vong.

Đương nhiên chỉ có pha lê tử vong rất dễ phản phệ người sở hữu.

Có lúc người sở hữu vì để đạt được kết quả tử vong tốt nhất sẽ bị pha lê tử vong khống chế, ngược lại bỏ lỡ những khả năng của cuộc đời.

Cho nên còn cần có một thiết bị để ngắt kết nối giữa pha lê tử vong và cơ thể người, chỉ có như vậy mới được coi là máy gian lận thực sự.

Mà người có ý chí mạnh mẽ sẽ dựa vào ý chí của mình để khắc phục sức hút của kết cục tử vong hoàn mỹ đối với mình, từ bỏ việc gian lận.

Nhưng Kiệt Thụy đương nhiên không hy vọng con cái dùng pha lê tử vong để gian lận, chỉ là để chúng hiểu được thế nào mới là lựa chọn lý trí.

Anh muốn chứng minh lựa chọn lý trí còn mạnh hơn cả máy gian lận.

Chuyển phát nhanh ngoài hành tinh cực kỳ nhanh, Kiệt Thụy vừa mới đặt hàng, hàng đã được gửi đến qua hệ thống vận chuyển hư không, chỉ mất hơn một tiếng đồng hồ, đây chính là tốc độ vũ trụ a.

Đây là vì nhà chúng ta không còn nuôi chó, nếu có nuôi chó, nhân viên chuyển phát nhanh chắc chắn sẽ giao cho chúng ta cuối cùng.

Kiệt Thụy nói.

Nhân viên chuyển phát nhanh vũ trụ cũng sợ chó sao.

Mạc Đế thấy điều này quá bất thường.

Nhân viên chuyển phát nhanh ngày xưa đều sợ những nhà nuôi chó, chuyển phát nhanh vũ trụ cũng từ từ phát triển lên, cho nên luật pháp quy định những nhà nuôi chó sẽ được giao hàng cuối cùng.

Mặc dù đây là luật chuyển phát nhanh từ mấy nghìn năm trước, nhưng suốt bao lâu không ai sửa nên cũng được duy trì đến nay.

Kiệt Thụy thực ra cũng cảm thấy khá cạn lời.

Loại luật pháp này cũng không khác gì mê tín, hoàn toàn lạc hậu so với thời đại, nhưng trong Liên bang Tinh tế loại luật pháp lỗi thời này nhiều không đếm xuể.

Không nói những chuyện này nữa, hãy xem máy gian lận cuộc đời rốt cuộc là gì.

Mạc Đế vẫn còn khá chung thủy, dù sao ngoài việc yêu thầm ra cậu vẫn chưa từng yêu ai, còn chị gái cậu Hạ Mạt thì đã là tay chơi tình trường lão luyện, hơn nữa điện thoại không rời tay, lúc nào cũng có tin nhắn.

Nhân duyên của Hạ Mạt không tệ, từ bữa tiệc lần trước có thể thấy dù là với nhóm người ngoài lề hay nhóm nữ sinh nổi tiếng cô đều có thể hòa hợp tốt.

Nhưng cô đã đưa ra lựa chọn, cô chọn gia nhập đội nữ sinh nổi tiếng, cố gắng trở thành tâm điểm của trường, thu hút nhiều chàng trai hơn, từ bỏ nhóm người ngoài lề.

Mục tiêu của cô rất rõ ràng, chính là trở thành nữ sinh được yêu thích nhất, có được bạn trai ưng ý.

Nhưng cô vẫn chưa nhận ra rằng nhóm mà cô đang nỗ lực hòa nhập là một nhóm như thế nào.

Hạ Mạt trang điểm theo yêu cầu của nhóm, thay đổi lời nói và hành động của mình, quả thực có thể đạt được mục đích hòa nhập, nhưng cô quên rằng những người này đều là đối thủ cạnh tranh, cô hòa nhập vào đó đồng nghĩa với việc phải đấu đá tranh giành.

Đồng thời, trong mắt không ít nam sinh, đám nữ sinh này thuộc loại dễ lừa, chỉ cần hơi dụng tâm một chút là có thể bắt cá mấy tay, hoàn toàn không cần có gánh nặng tâm lý, bởi vì nhóm này trang điểm mình lộng lẫy chẳng phải là để tiếp thị bản thân sao.

Đối với loại con gái tự tiếp thị bản thân này, những chàng trai cùng đẳng cấp làm sao có thể để tâm.

Đối với tình hình này của con gái, Bối Ti trước đây không biết, phải qua cuộc nói chuyện của chồng mới biết con gái đã biến thành như vậy.

Con trai nhiều nhất chỉ là hơi hướng nội, nhưng dù sao nó cũng là con trai sẽ không chịu thiệt, nhưng con gái mới mười sáu tuổi đã làm vậy, thật sự không biết nó muốn làm gì.

Bối Ti năm đó không phải như vậy.

Đương nhiên khẩu vị của Bối Ti và Hạ Mạt khác nhau.

Chương 2110

Hạ Mạt theo đuổi xu hướng đại chúng, cho nên nỗ lực trang điểm, nỗ lực tiếp nhận văn hóa chủ lưu, không ngừng giao lưu trong giới, chỉ sợ mình bị lạc hậu.

Còn Bối Ti năm đó hoàn toàn có thể dùng từ ma xui quỷ khiến để hình dung, rõ ràng có lý tưởng cao xa, muốn trở thành bác sĩ phẫu thuật tim, nhưng âm kém dương sai lại qua lại với Kiệt Thụy.

Kiệt Thụy tuyệt đối không phải là kiểu nam giới ưu tú trong nhận thức chủ lưu, hoàn toàn không phải là tâm điểm của trường.

Nếu nói có ưu điểm gì, thì đó là Kiệt Thụy được mừng rỡ vô cùng, thật sự xem Bối Ti là tất cả của mình, ít nhất là lúc ban đầu anh đã tìm mọi cách để đáp ứng mọi nguyện vọng của Bối Ti.

Bối Ti cũng mù quáng, cuối cùng hai người cũng đến với nhau.

Bối Ti không hy vọng con gái tiếp tục lối sống hiện tại: Chúng ta cần nói chuyện.

Hạ Mạt nói có gì để nói chứ, cô bây giờ đang nỗ lực hòa nhập vào dòng chính của trường, phụ huynh nên vui mừng mới phải.

Cô bây giờ tích cực giao tiếp, kết bạn rộng rãi, còn biết ăn mặc trang điểm, hoàn toàn là một nữ sinh trung học lý tưởng.

Mẹ muốn nói gì.

Hạ Mạt nhìn mẹ.

Bối Ti sắp xếp lại lời nói: Hành vi hiện tại của con không đáng được khuyến khích, chính vì những cô gái như các con còn nhỏ tuổi đã có hành vi không tốt, nên phụ nữ trong xã hội mới luôn bị vật hóa, luôn bị người khác xem thường.

Đây là muốn đả quyền.

Hạ Mạt không ngờ mẹ ruột lại muốn truyền thụ cho mình quyền pháp: Làm gì có nghiêm trọng như vậy, các chị em của con đều như thế.

Trước đây con không phải như vậy, cũng chỉ đến cấp ba mới bắt đầu chú ý đến ngoại hình, bắt đầu suy nghĩ về cách ăn mặc trang điểm của mình, nhưng đây không phải là sở thích của con, con chỉ đang chiều lòng người khác, con đã mất đi tính tự chủ.

Nếu phụ nữ đều như vậy, thì sau này chúng ta chỉ có thể trở thành vật phụ thuộc của đàn ông.

Làm gì có nghiêm trọng như vậy.

Hạ Mạt hoàn toàn không cảm thấy mình làm sai điều gì, dù sao chỉ cần như vậy cô có thể thu hút sự chú ý của các chàng trai, cô đã đạt được mục đích.

Bây giờ cô chỉ muốn có một tình yêu nồng cháy, để cảm động chính mình một chút.

Mẹ cũng đã trải qua tuổi của con, trước đây bên cạnh mẹ cũng có rất nhiều cô gái thích trang điểm, nói thật là họ quả thực đã thu hút rất nhiều chàng trai, nhưng đó không phải là tình yêu.

Hôm nay con trang điểm đẹp, có chàng trai bị con thu hút, vậy thì ngày mai chàng trai đó sẽ bị những cô gái khác xinh đẹp hơn thu hút.

Nếu con muốn yêu, thì nên đi tìm những chàng trai không quan tâm đến dung mạo của con.

Nếu có một chàng trai vì con xinh đẹp mà thích con, thì khi con già đi, anh ta sẽ vứt bỏ con.

Bối Ti rất nghiêm túc nói với con gái, hy vọng con gái có thể quay đầu là bờ.

Nhưng cô gái mười sáu tuổi sao có thể ngoan ngoãn như vậy: Mẹ, những điều mẹ nói con đều hiểu, nhưng con cảm thấy lòng yêu cái đẹp ai cũng có, trước tiên thích ngoại hình của một người thì có sao đâu.

Mẹ xem Mạc Đế kìa, nó chẳng phải suốt ngày mê trai đẹp sao, đàn ông chính là nông cạn như vậy, quan trọng vẫn là thủ đoạn của phụ nữ chúng ta, làm sao để nắm bắt những người đàn ông nông cạn, khiến họ không thể rời xa chúng ta.

Quả nhiên là nghé con không sợ hổ, con gái thật sự tự tin, nhưng Bối Ti lại biết con gái không có năng lực đó, căn bản không thể quản được các chàng trai.

Chỉ sợ con gái đến lúc đó tìm một gã lăng nhăng làm bạn trai, cuối cùng người bị tổn thương vẫn là chính nó.

Theo Bối Ti, con gái bây giờ suốt ngày nghiên cứu cách ăn mặc trang điểm, căn bản không có sức hấp dẫn nào khác để thu hút đàn ông, mà dung nhan là thứ không thể chịu được thử thách nhất.

Nếu dung nhan không đáng tin, Bối Ti có thể nghĩ đến vũ khí cuối cùng của phụ nữ, đó chính là thân thể, đó là điều cô không muốn thấy nhất.

Cô thật sự không hy vọng con gái còn trẻ đã làm mẹ, cô cũng không muốn ba mươi lăm tuổi đã làm bà ngoại.

Cho nên tuyệt đối phải sửa đổi thái độ của con gái, nhưng nhìn con gái như vậy, Bối Ti cũng không biết nên nói gì, xem ra vẫn cần chồng ra tay.

Thời gian này sự thay đổi của Kiệt Thụy là điều mọi người đều thấy, chồng đã không còn là kẻ thất bại như trước, mà là một kẻ thất bại thấu hiểu các loại đạo lý.

Sở dĩ Kiệt Thụy là kẻ thất bại chỉ vì sự nghiệp của anh vẫn chưa khởi sắc, vẫn là một nhân viên quèn, nhưng giao tiếp của anh lại rất thành công, bạn bè của anh đã nhiều hơn rất nhiều.

Kiệt Thụy lâm nguy thụ mệnh phải dẫn dắt con gái, Bối Ti đã truyền thụ quyền pháp, nhưng con gái hoàn toàn không tiếp thu.

Quyền pháp đối với những cô gái ở trường không có quan hệ lợi ích đương nhiên là vô hiệu.

Kiệt Thụy cho rằng vợ đã dùng sai phương pháp: Bản chất của quyền pháp là quan hệ phân phối lợi ích, nhưng có người lại che giấu bản chất, biến quyền pháp thành công cụ kiếm tiền, cho nên dùng quyền pháp căn bản không thể giáo hóa con gái, dù sao quyền pháp chỉ là công cụ kiếm tiền của những kẻ có ý đồ riêng.

Quyền pháp thực sự nên là phương thức phân phối, chỉ khi để phụ nữ độc lập về kinh tế mới là quyền pháp thực sự.

Đáng tiếc nếu phụ nữ thật sự độc lập hoàn toàn về kinh tế, e rằng những kẻ kiếm tiền đó là người đầu tiên không đồng ý, bởi vì khi phụ nữ thực sự độc lập, họ ngược lại sẽ không kiếm được tiền.

Vậy anh nói phải làm sao.

Đương nhiên là phân tích bản chất, tôi sẽ gọi Mạc Đế và Hạ Mạt xuống, cả nhà chúng ta cùng nghe ý kiến của tôi.

Kiệt Thụy muốn mở một cuộc họp gia đình.

Hạ Mạt, hôm nay chủ yếu là nói về vấn đề của con.

Hạ Mạt nghĩ, mẹ nói xong cha lại nói, thật là không có hồi kết: Con nghe đây, cha nói đi.

Con bây giờ còn trẻ, nhưng lại xem mình như người tham gia một chương trình tuyển tú, xem những chàng trai con thích như giám khảo, con trang điểm lộng lẫy, chỉ để đổi lấy một nụ cười của giám khảo, con có nghĩ như vậy thật sự tốt không.

Kiệt Thụy biết giới trẻ thích xem gì, chương trình tuyển tú chính là một trong số đó.

Có gì không tốt đâu, nếu không lộng lẫy, còn không được tham gia thi đấu nữa là, hơn nữa chỉ cần đổi được nụ cười của giám khảo là thắng cuộc thi rồi.

Hạ Mạt cho rằng như vậy rất tốt.

Cha chỉ ví von thôi, là tách riêng hành vi hiện tại của con ra để xem, nói như vậy đương nhiên không sai.

Nhưng tình cảm không phải là một cuộc thi, mà là một hệ thống phức tạp hơn nhiều.

Trong cuộc thi, con không nắm thế chủ động cũng không sao, thậm chí thua cũng không sao.

Nhưng tình cảm thì không thể thua được, cho nên phải nắm thế chủ động.

Kiệt Thụy tiếp theo sẽ phân tích tại sao phải nắm thế chủ động.

Số bạn gái cũ của Thụy Khắc nhiều không đếm xuể, hơn nữa khẩu vị rất nặng, ít nhất theo con mắt thẩm mỹ của Đỗ Lan thì khẩu vị rất nặng.

Giới hạn của Thụy Khắc cực kỳ thấp, cho nên cái gì cũng dám thử.

Trừ một con mèo biết nói có thể ngăn cản Thụy Khắc ra, căn bản không có sinh vật nào có thể ngăn cản Thụy Khắc.

Mà Đỗ Lan quyết định dùng những người bạn gái cũ này để giáng một đòn nặng vào Thụy Khắc, nhằm gây nhiễu sự chú ý của hắn.

Mái tóc bù xù, rối tung của Thụy Khắc, cùng với ánh mắt u buồn, vệt nước bọt lúc có lúc không bên khóe miệng, và hình tượng xiêu vẹo, tất cả đều hấp dẫn những người ngoài hành tinh có tính cách kỳ quái.

Rất nhiều bạn gái cũ yêu Thụy Khắc đến chết đi sống lại.

Cho nên bây giờ Đỗ Lan dùng sóng phát thanh vũ trụ để quảng bá vị trí của Thụy Khắc cho tất cả bạn gái cũ trong toàn vũ trụ, để quân đoàn bạn gái cũ đến tìm Thụy Khắc nối lại duyên xưa.

Tu La Tràng, Thụy Khắc đã gặp phải Tu La Tràng, những người bạn gái cũ đó trực tiếp khiến hắn rơi vào hỗn loạn.

Đỗ Lan cũng rất âm hiểm.

Tuy nhiên, mặc dù Thụy Khắc gây ra nhiều nợ tình như vậy, bạn gái cũ còn không chỉ giới hạn ở nữ giới, giới hạn của Thụy Khắc một lần nữa khiến Đỗ Lan cảm thấy sợ hãi.

Nhưng một Thụy Khắc như vậy vẫn cảm thấy nội dung trong đầu con mèo biết nói thật kinh tởm, vậy thì những thứ trong đầu con mèo biết nói đó thật sự là vô giới hạn cấp vũ trụ rồi.

Con mèo biết nói là một con mèo đột nhiên xuất hiện trong nhà Thụy Khắc, không ai biết tại sao nó lại biết nói, nhưng nó vừa xuất hiện đã ra vẻ rất hiểu Kiệt Thụy, mời Kiệt Thụy trốn khỏi gia đình để đến bãi biển mây trắng thư giãn.

Ban đầu Thụy Khắc cũng không tin có mèo biết nói, nhưng khi thật sự gặp con mèo biết nói, Thụy Khắc cũng giật mình.

Sau đó để điều tra nguyên nhân con mèo biết nói, hắn đã dùng máy dò ký ức để khám phá ký ức của con mèo, và trực tiếp bị ký ức của con mèo làm cho choáng váng đầu óc.

Kiệt Thụy tò mò cũng nhìn một cái, cuối cùng trực tiếp ngã lăn ra đất cầu xin Thụy Khắc xóa đi đoạn ký ức này.

Cuối cùng đoạn ký ức đó của Kiệt Thụy được rút ra phong ấn, Kiệt Thụy mới có thể sống bình thường, nếu không chắc chắn sẽ bị ký ức của con mèo biết nói hành hạ không ra hình người.

Ký ức có thể khiến Kiệt Thụy sau khi xem xong liền nôn mửa, khiến Thụy Khắc sau khi xem cũng cảm thấy khó chịu, đó quả thật là lịch sử đen cấp vũ trụ.

Đỗ Lan làm sao có thể không tò mò, nhưng điểm khác biệt giữa Đỗ Lan và Thụy Khắc chính là Đỗ Lan sẽ kiềm chế, rõ ràng biết đây là lịch sử đen cấp vũ trụ, dù tò mò cũng không thể xem, xem rồi là tự làm mình kinh tởm.

Mặc dù lòng hiếu kỳ giống như móng mèo cào trong lòng Đỗ Lan, nhưng Đỗ Lan có thể chấp nhận cảm giác bị lòng hiếu kỳ hành hạ này, và sẽ không vì để giải tỏa lòng hiếu kỳ mà đi truy tìm tận gốc.

Con mèo biết nói đã trải qua đủ mọi chuyện mới học được cách nói tiếng người, và sau khi mở miệng cũng trở nên sống gấp, giới hạn hoàn toàn mất đi, cũng trở nên không còn kiêng kỵ gì.

Bất kỳ ai nhìn thấy ký ức của nó cũng giống như bị ô nhiễm tinh thần Cthulhu, đều sẽ rơi vào tuyệt vọng, cũng chỉ có người ở đẳng cấp như Thụy Khắc mới có thể chịu đựng được, nhưng cũng bị dọa cho một phen.

Cho nên Đỗ Lan không cho rằng mình có thể chịu được đoạn lịch sử đen này.

Thụy Khắc bận rộn đối phó với các loại bạn gái, cách tốt nhất là trực tiếp nối lại tình xưa, sau đó lại nguội lạnh, lặp lại quá trình mà họ đều đã trải qua.

Một quy trình như vậy, không phải là tốn thời gian bình thường.

Đợi đến khi Thụy Khắc giải quyết xong đám bạn gái cũ, văn minh Đại Đào Sát dưới sự hỗ trợ của Đỗ Lan đã trở thành văn minh vũ trụ, nắm giữ rất nhiều công nghệ đen.

Và nền văn minh này còn dựa vào vũ lực khổng lồ để cử sứ giả đến văn minh loài chó, Liên bang Tinh tế, và pháo đài Thụy Khắc, cố gắng thành lập một siêu liên minh của bốn nền văn minh lớn.

Chương 2111

Pháo đài Thụy Khắc và Liên bang Tinh tế là kẻ thù không đội trời chung, nhưng Đỗ Lan lại muốn hóa giải mối hận thù này, chỉ cần làm được điểm này, vậy thì hòa bình của vũ trụ này sẽ đạt được.

Thật sự là điên rồi.

Bận rộn đối phó với bạn gái cũ, quay lại thì phát hiện Đỗ Lan lại bắt đầu phát điên, lại còn muốn kéo hai thế lực thù địch lại với nhau, chưa từng thấy ai hồ đồ như vậy.

Nhưng nếu thật sự làm được, quả thực có thể mang lại hòa bình lâu dài cho vũ trụ.

Nhưng pháo đài Thụy Khắc được thành lập chính là để đối kháng với Liên bang Tinh tế, những Thụy Khắc trong pháo đài Thụy Khắc dù thế nào cũng sẽ không chấp nhận hòa giải.

Mà Liên bang Tinh tế đối kháng Thụy Khắc là vì các Thụy Khắc trong các vũ trụ đều rất tự đại, đều uy hiếp đến sự an toàn của Liên bang Tinh tế, thậm chí Liên bang Tinh tế ở một số vũ trụ còn bị Thụy Khắc trực tiếp hủy diệt.

Cho nên hai bên căn bản không thể đạt được hòa bình, đó là mối thù sinh tử, không đội trời chung.

Đỗ Lan hoàn toàn là nghĩ quá nhiều, hoàn toàn là điên rồi.

Đỗ Lan lại cảm thấy Thụy Khắc và Liên bang Tinh tế thực ra có lợi ích chung.

Xung đột lớn nhất giữa Liên bang Tinh tế và Thụy Khắc là về vật chất, chứ không phải về ý thức hệ.

Xung đột về vật chất rất lớn.

Đầu tiên, Thụy Khắc là một người theo đuổi cảm giác nghi thức, ngay cả việc đi vệ sinh cũng cần cả một hành tinh có phong cảnh tươi đẹp.

Nếu có người đến hành tinh dùng nhà vệ sinh của hắn, hắn cũng sẽ truy tra đến cùng, huống chi là có người đến khai thác hành tinh nhà vệ sinh.

Mà tính bành trướng của Liên bang Tinh tế khiến Thụy Khắc không thể duy trì cảm giác nghi thức dùng cả một hành tinh để đi vệ sinh này.

Chỉ từ nhà vệ sinh đã có xung đột như vậy, huống chi là những nơi khác.

Ví dụ như Thụy Khắc khai thác pha lê năng lượng, hắn muốn thì cứ đi khai thác, không cần sự cho phép của bất kỳ ai, dù sao hắn có thể dùng súng không gian dịch chuyển đến đích.

Mà Liên bang Tinh tế chắc chắn sẽ quản lý loại vật tư chiến lược này, sẽ không tùy tiện cho phép cá nhân khai thác, đây lại là một mâu thuẫn nữa.

Tiếp theo là Thụy Khắc phiêu lưu ở các hành tinh, thấy chuyện bất bình đều muốn nhúng tay vào, rất nhiều nền văn minh thuộc sự cai trị của Liên bang Tinh tế.

Mà Thụy Khắc không chỉ gây ra xung đột bạo lực, còn buôn lậu các loại động thực vật và công nghệ đen, sẽ gây ra rắc rối rất nghiêm trọng cho những nền văn minh này, đây lại là xung đột.

Cho nên xung đột giữa hai bên ngày càng gay gắt.

Đối với Thụy Khắc, vũ trụ nên là tự do, hắn có tài hoa nên muốn làm gì cũng được, Liên bang Tinh tế không có quyền can thiệp.

Liên bang Tinh tế lại cho rằng họ có quyền quản lý khu vực mình kiểm soát, các hành vi của Thụy Khắc chính là chủ nghĩa khủng bố, nên bị diệt trừ.

Hai bên đều là chủ nghĩa sơn đầu, đều có tính cách chiếm núi làm vua, dù sao cũng là ta đến, ta thấy, ta chinh phục.

Ý thức hệ của hai bên ngược lại rất tương tự.

Sở dĩ một mất một còn càng giống như xung đột giữa Hồi giáo và Thập tự giáo, rõ ràng là cùng thờ một vị thần, hai chủng tộc lại chém giết lẫn nhau.

Thực ra chính là phân phối lợi ích, ý thức hệ là một sự hợp lý hóa cho việc họ giành được lợi ích.

Dưới cùng một ý thức hệ, tính hợp lý hoàn toàn giống nhau, đương nhiên là phải đấu đến chết để tranh giành sự chính thống.

Giống như người Anglo Saxon cho rằng mình là con cưng của trời, nếu một ngày người da vàng và người Latin đột nhiên xuất hiện nói mình mới là con cưng của trời thực sự, vậy thì sẽ có đổ máu.

Cùng thờ Thượng Đế, nhưng các nhóm được các tôn giáo khác nhau bảo hộ lại khác nhau, nhưng con cưng của trời chỉ có thể có một, cho nên cách tốt nhất là diệt sạch những người khác tự xưng là con cưng của trời.

Ý thức hệ tương đồng cũng vậy, cùng theo suy nghĩ ta đến, ta thấy, ta chinh phục để sinh tồn trong vũ trụ, vậy thì cách tốt nhất là loại bỏ người khác cũng nói như vậy.

Thế giới chỉ có một Thiên Tuyển Chi Tử, không phải pháo đài Thụy Khắc thì là Liên bang Tinh tế, không thể nào cả hai bên cùng đảm nhiệm vai trò Thiên Tuyển Chi Tử.

Pháo đài Thụy Khắc và Liên bang Tinh tế đều cho rằng mình mới là Thiên Tuyển Chi Tử thực sự.

Đỗ Lan nói: Không sai, Thiên Tuyển Chi Tử chính là tại hạ đây.

Hóa giải mối thù giữa hai kẻ tự cho mình là thiên chi kiêu tử đòi hỏi kỹ thuật cao siêu.

Sau lần tiếp xúc đầu tiên, cả Thụy Khắc Yếu Tắc và Tinh Tế Liên Bang đều tỏ ra không vui vẻ gì với việc thành lập Tứ Tộc Liên Minh, đặc biệt là việc phải liên minh với kẻ thù càng khiến họ không muốn chấp nhận.

Không ra tay với sứ giả đã là kiềm chế lắm rồi.

Nhưng dù vậy, họ vẫn mắng chửi sứ giả một trận và đuổi đi, không cho phép sứ giả nhắc lại chuyện không tưởng này nữa.

Đỗ Lan rất nghiêm túc, nhưng chuyện này quả thực khó giải quyết.

Mối thù của hai bên, cùng với sự cố chấp tự cho mình là thiên chi kiêu tử khiến họ khó có thể đi cùng nhau.

Việc hóa giải thù hận cá nhân Đỗ Lan thường xuyên làm, giải quyết mâu thuẫn giữa các quốc gia cũng từng thử, thỉnh thoảng cũng giải quyết mâu thuẫn giữa hai nền văn minh.

Nhưng giải quyết vấn đề của Thụy Khắc Yếu Tắc và Tinh Tế Liên Bang vẫn rất khó, không có bất kỳ kinh nghiệm nào để tham khảo, hoàn toàn dựa vào sự tùy cơ ứng biến của Đỗ Lan.

Đỗ Lan cũng chỉ có thể đích thân đi đàm phán.

Hắn đến Thụy Khắc Yếu Tắc, sau khi một lượng lớn Thụy Khắc bị giết, và rất nhiều Mạc Đế mất đi ông ngoại của mình trở thành Mạc Đế thất nghiệp, thành phố này tràn ngập các loại mâu thuẫn xã hội.

Tà ác Mạc Đế dựa vào những mâu thuẫn này để giành được phiếu bầu, trở thành chủ nhân thực sự của Thụy Khắc Yếu Tắc, sau đó bắt đầu tiến hành một cuộc thanh trừng lớn đối với phe Thụy Khắc, không ít Thụy Khắc bị giết, hiện tại Tà ác Mạc Đế đã là đại thủ lĩnh không thể tranh cãi.

Một Mạc Đế tự mãn rất nguy hiểm, câu nói này của Thụy Khắc không sai.

Tà ác Mạc Đế đùa bỡn lòng người, thao túng cả Mạc Đế và Thụy Khắc trong lòng bàn tay.

Và Tà ác Mạc Đế càng không thể nào tham gia cái gọi là Tứ Tộc Đồng Minh.

Văn minh Đại Đào Sát và văn minh Cẩu Tử quá yếu, Tinh Tế Liên Bang lại là kẻ thù của mình, Thụy Khắc Yếu Tắc căn bản không thể tham gia.

Tà ác Mạc Đế rất quan tâm đến tỷ lệ ủng hộ của mình, tuy lên nắm quyền nhờ sự ủng hộ của các Mạc Đế, nhưng không có nghĩa là sẽ vứt bỏ sự ủng hộ của các Thụy Khắc.

Nếu hắn hợp tác với Tinh Tế Liên Bang, các Thụy Khắc chắc chắn sẽ phản bội.

Ngươi chính là người khởi xướng Tứ Tộc Liên Minh.

Tà ác Mạc Đế tỏ ra rằng Đỗ Lan đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong, trông chỉ là một người bình thường.

Tà ác Mạc Đế không biết Đỗ Lan có thể nhận được lợi ích gì từ việc này, nhưng thấy đối phương tích cực như vậy chắc chắn là có lợi.

Là tôi.

Hôm nay tôi đến là muốn thuyết phục Thụy Khắc Yếu Tắc.

Tà ác Mạc Đế nhún vai: Ta nghĩ ta đã từ chối sứ giả của ngươi rất rõ ràng rồi, dù ngươi có đích thân đến cũng vậy thôi.

Chúng ta và Tinh Tế Liên Bang không thể trở thành đồng minh, không có nền tảng đó, cũng không có ý định đó.

Ý chí của hắn sẽ không bị người ngoài chi phối.

Vũ trụ rất lớn, hoàn toàn có thể dung chứa cả Thụy Khắc Yếu Tắc và Tinh Tế Liên Bang.

Tôi vẫn chưa đến Tinh Tế Liên Bang, đến thuyết phục các người trước, là vì tôi tin rằng chỉ cần các người thay đổi, Tinh Tế Liên Bang chắc chắn có thể chấp nhận nền hòa bình khó khăn lắm mới có được.

Đỗ Lan nói: Xin hãy cho phép tôi trình bày quan điểm của mình.

Ngươi nói đi.

Tà ác Mạc Đế muốn nghe xem Đỗ Lan định nói gì.

Đỗ Lan biết hai thế lực này rất khó hòa giải, dù có lợi ích chung cũng chỉ có thể hợp tác tạm thời, giống như liên minh và bộ lạc trên đại lục Azeroth vì tranh giành đất đai mà chém giết nhau đến chết, dù Quân Đoàn Rực Cháy tấn công có thể tạm gác thù hận, nhưng chỉ cần không có ngoại xâm là sẽ tiếp tục chiến đấu.

Mâu thuẫn của Azeroth nằm ở xung đột giữa các chủng tộc ngoại lai và thổ dân bản địa.

Người Orc vừa đến đã muốn chiếm đất, dù họ nói chỉ cần một mảnh đất để sinh tồn, nhưng đối với loài người, vùng đất vốn thuộc về mình chắc chắn không thể vô cớ chia cho người Orc.

Thế là một cuộc chiến tranh khốc liệt xoay quanh đất đai đã nổ ra.

Mâu thuẫn xung đột giữa Thụy Khắc Yếu Tắc và Tinh Tế Liên Bang cũng tương tự.

Là thế lực lớn nhất vũ trụ, Tinh Tế Liên Bang kiểm soát một lượng lớn tài nguyên, nhưng bây giờ Thụy Khắc Yếu Tắc đột nhiên xuất hiện muốn cướp miếng ăn từ trong bát của Tinh Tế Liên Bang, tự nhiên sẽ tạo ra xung đột.

Chương 2112

Còn theo quan điểm của các Thụy Khắc, tài nguyên trong vũ trụ vốn là vô chủ, Tinh Tế Liên Bang cũng không có tư cách chiếm lĩnh.

Họ có được tài nguyên là do bản lĩnh của mình, Tinh Tế Liên Bang không có quyền chỉ trích.

Hai bên giữ vững quan điểm của mình, mâu thuẫn sẽ không ngừng xảy ra, ngày càng gay gắt, cuối cùng dẫn đến cục diện một mất một còn.

Hai bên đều cho rằng mình là chủ nhân của tài nguyên, không ai chịu nhường ai.

Tài nguyên của vũ trụ là có hạn, nhưng trong lúc các người đấu đá lẫn nhau, thế lực mới đã trỗi dậy.

Nếu hai bên không gánh vác trách nhiệm đi theo con đường phát triển bền vững, tự nhiên sẽ có kẻ thay thế các người.

Đỗ Lan không tìm kiếm kẻ thù chung của hai bên từ những nền văn minh đã có, mà đưa ra một suy luận có cơ sở.

Nếu hai bên tiếp tục đấu tranh, họ sẽ lưỡng bại câu thương, cuối cùng bị một nền văn minh mới thích ứng với thời cuộc thay thế.

Suy luận này có lịch sử làm cơ sở, những kẻ đi ngược lại thời thế cuối cùng đều sẽ bị tiêu diệt, còn cò và trai tranh nhau, ngư ông đắc lợi, điều này cũng đã được lịch sử chứng minh hết lần này đến lần khác.

Vì vậy, Đỗ Lan đưa ra một tương lai có thể xảy ra, đó là sẽ có một nền văn minh thay thế Thụy Khắc Yếu Tắc và Tinh Tế Liên Bang, bởi vì họ chỉ lo cho bản thân mà không quan tâm đến các nền văn minh yếu thế trong toàn vũ trụ.

Tà ác Mạc Đế cảm thấy giả thuyết này rất khó thực hiện, nhưng cũng có khả năng xảy ra, dù sao ngay cả Trái Đất cũng đã sản sinh ra một thiên tài như Thụy Khắc.

Nếu các nền văn minh khác cũng xuất hiện một thiên tài lợi hại hơn Thụy Khắc, thì việc trỗi dậy cũng là có thể.

Tuy trong thời gian ngắn không thể lay chuyển được mình, nhưng về lâu dài quả thực bất lợi.

Xác suất rất nhỏ, nhưng vũ trụ có rất nhiều nền văn minh, xác suất nhỏ nhân với cơ số lớn, thì sự kiện xác suất nhỏ này cũng là điều tất yếu sẽ xảy ra.

Tiếp tục đi.

Tà ác Mạc Đế vẫn muốn nghe tiếp.

Điểm khác biệt giữa Mạc Đế và Thụy Khắc là Mạc Đế sẽ dùng lý trí để suy xét được mất của mình, hắn biết mình muốn gì và không muốn gì.

Thay vì bị các nền văn minh khác thay thế, tại sao không liên hợp lại để dẫn dắt các nền văn minh yếu thế.

Tứ Tộc Liên Minh chính là một tổ chức như vậy, nơi văn minh tiên tiến dẫn dắt văn minh lạc hậu cùng nhau trỗi dậy.

Đỗ Lan nói.

Ngươi cũng nói tài nguyên vũ trụ là có hạn, nếu các nền văn minh khác đều phát triển, chẳng phải sẽ rơi vào khủng hoảng tài nguyên sao.

Tà ác Mạc Đế cho rằng lời nói của Đỗ Lan trước sau mâu thuẫn.

Tài nguyên có hạn, nhưng các văn minh đi sau chỉ cần gia nhập Tứ

Tộc Liên Minh thì chính là người một nhà, người một nhà phân phối tài nguyên sao có thể là khủng hoảng.

Đến lúc đó, tập hợp trí tuệ của các nhà thông thái trong toàn vũ trụ chắc chắn sẽ có cách giải quyết, các kỹ thuật mới, lý thuyết mới sẽ được đề xuất.

Ngươi thật đúng là lạc quan.

Theo ta biết, các lý thuyết vật lý trong vũ trụ hiện nay đã rất lâu không có tiến bộ, tương lai cũng khó nói sẽ có bước tiến vượt bậc.

Đa vũ trụ cũng đã được thể hiện ra rồi, ta không thấy tương lai sinh mệnh còn có thể phát triển theo hướng nào khác.

Nếu là tài nguyên có hạn, vậy thì chiến tranh là không thể tránh khỏi, cho nên nền tảng để ngươi thành lập Tứ Tộc Liên Minh vốn không vững chắc.

Nền móng không vững thì trời đất rung chuyển, Tà ác Mạc Đế cho rằng Đỗ Lan hoàn toàn đang nói đùa.

Tuy nhiên, hiệu suất sử dụng năng lượng hiện nay vẫn không cao, vẫn đang lãng phí năng lượng.

Chỉ cần nâng cao tỷ lệ chuyển đổi, thì trong thời gian ngắn có thể tiết kiệm được nhiều tài nguyên hơn.

Đỗ Lan có lý có cứ: Và lý thuyết mới chắc chắn sẽ được đề xuất, đến lúc đó các hình thái sinh mệnh mới thậm chí có thể không tiêu hao tài nguyên, mà ngược lại còn trở thành nhà cung cấp tài nguyên.

Đỗ Lan cho rằng bản thân sinh mệnh chính là tài nguyên, sinh mệnh càng nhiều, tài nguyên cũng có thể càng nhiều.

Những lý thuyết này quá kinh thế hãi tục, ngay cả Thụy Khắc C 137 cũng không dám nghĩ như vậy.

Đỗ Lan thừa nhận tài nguyên vũ trụ có hạn, nhưng cũng phải thừa nhận rằng việc xem xét tài nguyên có hạn hay không, trước hết không nên kìm hãm sự phát triển của các nền văn minh lạc hậu, mà nên tìm cách giải quyết con đường phát triển bền vững trước, rồi mới đi khai thác các kỹ thuật mới.

Còn về ý tưởng kìm hãm các nền văn minh lạc hậu, tuy có thể hiểu được, nhưng Đỗ Lan không chấp nhận.

Hiểu được là vì các hình thái sinh mệnh trong tự nhiên được sắp xếp theo chuỗi thức ăn, chính là một loại sinh mệnh áp bức một loại sinh mệnh khác.

Nhưng văn minh được xây dựng trên trí tuệ, nên tạo ra một hướng phát triển siêu thoát khỏi tự nhiên.

Dù sao Đỗ Lan từ trước đến nay vẫn luôn làm gương.

Nếu hắn thực sự xuyên không theo quy tắc tự nhiên, thì bây giờ hắn chắc chắn đã vượt qua Darkseid, Tam Cung Ma Chủ, Dormammu và các thế lực tà ác khác để trở thành kẻ thống trị và chi phối vô số thế giới.

Đỗ Lan chưa bao giờ cho rằng khuất phục tự nhiên có gì tốt, nên hắn luôn đi ngược lại ý trời, luôn làm những việc trái với quy tắc cá lớn nuốt cá bé.

Bây giờ Đỗ Lan lại muốn đi ngược lại ý trời, nên hắn công khai phản đối cách nói của Tà ác Mạc Đế.

Nhưng làm thế nào để phân định cao thấp, quyết định ưu khuyết giữa hai phương án tuân theo tự nhiên và đi ngược lại tự nhiên.

Hay là như Đỗ Lan vẫn luôn nói, có thể có được cả hai.

Sự phát triển của sinh mệnh, lối thoát của vũ trụ, nhân tính, khoa học, tự nhiên, đến cuối cùng mọi thứ dường như lại trở thành phạm trù của triết học, bởi vì câu trả lời cho những vấn đề này cần một thời gian rất dài để quyết định, bây giờ nói gì cũng chỉ là nói suông.

Không cần nói suông, cần lợi ích.

Tà ác Mạc Đế rất thực tế: Những gì ngươi nói với ta đều là lời vô ích.

Ngươi không thể cho ta thấy lợi ích của Tứ Tộc Liên Minh.

Nói thẳng ra là Tà ác Mạc Đế không thấy được lợi ích gì.

Đỗ Lan đang nói về lý tưởng, về viễn cảnh.

Dù những điều tốt đẹp này trong tương lai đều thực hiện được, thì Tà ác Mạc Đế có thể nhận được gì.

Sự khác biệt về ý thức hệ quá lớn.

Đỗ Lan tin tưởng vào việc kiên định thực hiện nhiệm vụ qua nhiều thế hệ để đổi lấy một tương lai tốt đẹp.

Nhưng Tà ác Mạc Đế chỉ coi trọng lợi ích trước mắt, chỉ coi trọng lợi ích mà bản thân có thể nhận được, những thứ khác đều là hư ảo.

Tà ác Mạc Đế chỉ biết rằng nếu mình không quan tâm đến hiện tại, thì hiện tại mình sẽ thất bại, không thể có tương lai.

Đối với hắn, hắn không muốn làm đá lót đường cho người khác, hắn không muốn làm Tần Nhị Thế hay Tùy Dương Đế, kẻ xấu việc xấu tự tay mình làm, nhưng quả ngọt thắng lợi lại bị người khác hái mất, không có lợi.

Đỗ Lan đương nhiên không muốn Tà ác Mạc Đế làm Tùy Dương Đế, ý tưởng của hắn rất đơn giản, mỗi thời đại có một nhiệm vụ của thời đại đó, từng thời đại chồng chất lên nhau mới có thể thực hiện được bản đồ xanh mà hắn phác họa.

Nếu Tà ác Mạc Đế chỉ nghĩ đến lợi ích của mình, thì cuối cùng sẽ bị người khác lật đổ, đó mới là trở thành Tùy Dương Đế.

Nếu Tà ác Mạc Đế có thể đặt nền móng vững chắc, thì căn bản sẽ không bị ai lật đổ, ngược lại còn trở thành người lưu danh sử sách.

Tuy nhiên, sự khác biệt về lý niệm quá lớn, Đỗ Lan nói lý tưởng, Tà ác Mạc Đế nhìn lợi ích, hoàn toàn không thể nói chuyện cùng nhau.

Đỗ Lan cười, hắn đã tiên lễ, tiếp theo nên là hậu binh.

Hắn không có cách nào với Thụy Khắc là vì giới hạn của Thụy Khắc quá thấp.

Nhưng với Tà ác Mạc Đế thì vẫn có cách, vì Tà ác Mạc Đế là người tôn trọng quy tắc trò chơi, tuy hắn luôn tự mình sửa đổi quy tắc trò chơi để có lợi cho mình hơn, nhưng hắn quả thực là một người tôn trọng quy tắc.

Có quy tắc thì dễ làm, Đỗ Lan nói: Nếu ngươi đã thực tế như vậy, vậy thì tôi cũng không nói lý tưởng nữa, chúng ta thực tế một chút, nói chuyện thực tế.

Đỗ Lan ném một xấp giấy tờ ra trước mặt Tà ác Mạc Đế.

Tà ác Mạc Đế vừa nhìn đã thấy không ổn, bên trong có một tấm ảnh hắn đeo bịt mắt, đó là bằng chứng hắn lên kế hoạch cho vụ án Mạc Đế mất tích.

Xem ra ngươi cũng biết đây là gì.

Ngươi không cần kinh ngạc, tài liệu còn chấn động hơn ta cũng có, không chỉ có hình ảnh và văn bản, mà còn có cả hình ảnh và âm thanh.

Những nội dung này đủ để chứng minh ngươi đã làm bao nhiêu chuyện mờ ám để leo lên ngai vàng đại thủ lĩnh.

Ngươi không chỉ lên kế hoạch cho cả vụ án, mà còn khích bác mâu thuẫn giữa các Mạc Đế, kích động sự bất mãn của họ, khiến họ bỏ phiếu cho ngươi.

Sau khi ngươi trở thành đại thủ lĩnh, lại bí mật thanh trừng những Thụy Khắc không phục, và bắt đầu giết người diệt khẩu, loại bỏ những người biết bí mật của ngươi.

Chương 2113

Đáng tiếc ngươi không biết vũ trụ này căn bản không có bí mật gì, thế là những thứ này đã đến tay ta.

Tà ác Mạc Đế cười: Ngươi nghĩ họ sẽ tin sao.

Ta là cứu tinh của Thụy Khắc Yếu Tắc, sao có thể là hung thủ lên kế hoạch mọi thứ.

Thật nực cười.

Chết đến nơi còn già mồm.

Đỗ Lan thấy đối phương đã chột dạ, cũng lo lắng sau khi sự thật được phơi bày, kế hoạch của mình sẽ thất bại: Bây giờ ngươi chỉ có hai lựa chọn.

Thứ nhất, ta công bố sự thật, tước đoạt quyền thiết lập quy tắc trò chơi của ngươi.

Thứ hai, ngươi có thể dùng thủ đoạn thay đổi thái độ của các Thụy Khắc đối với Tinh Tế Liên Bang, sau đó thúc đẩy Tứ Tộc Liên Minh.

Ta còn có lựa chọn thứ ba, giết ngươi.

Tà ác Mạc Đế để lên ngôi, tay đã nhuốm máu vô số người, hắn không ngại giết thêm một người nữa.

Biết ngay ngươi sẽ nói vậy.

Với trí thông minh của ngươi, chắc ngươi cũng nghĩ ra được ta sẽ không đến mà không có chuẩn bị gì chứ.

Đỗ Lan nói: Chúng ta cũng đừng thăm dò lẫn nhau nữa.

Ta biết ngươi chắc chắn sẽ không mạo hiểm, ngươi cũng nên biết ta chắc chắn có 100% tự tin mới đến.

Bây giờ quyền chủ động nằm trong tay ngươi, hãy lựa chọn đi.

Ngươi đang tận hưởng sao.

Tà ác Mạc Đế phát hiện Đỗ Lan lúc này còn tà ác hơn cả hắn, đối phương rất thích thú khi thấy hắn rơi vào tuyệt cảnh.

Hắn nhận ra Đỗ Lan tuy miệng đầy lý tưởng, nhưng trong lòng lại là một kẻ tiểu nhân chính hiệu, giống hệt ông ngoại ích kỷ, ti tiện, vô sỉ của hắn.

Đỗ Lan và Thụy Khắc là cùng một loại người.

Đỗ Lan lại dùng thuật đọc tâm, nhìn thấy suy nghĩ của đối phương: Ta là người có chí làm người cao thượng, ta sở dĩ dùng thủ đoạn của Thụy Khắc để làm việc, chẳng phải là bị các người ép sao.

Nhưng ta cũng thừa nhận, mỗi lần thấy những kẻ như các người phải đưa ra lựa chọn khó khăn, trong lòng ta đều rất sảng khoái, không phải sảng khoái ngầm, mà là sảng khoái công khai, ha Đỗ Lan trong thời gian này vì Thụy Khắc mà rất bị động, bây giờ cuối cùng cũng có thể thể hiện thủ đoạn của mình.

Đây mới là cuộc thảo luận quen thuộc của hắn, dùng thủ đoạn sở trường của kẻ địch để đánh bại kẻ địch.

Tà ác Thụy Khắc biết Đỗ Lan chắc chắn có đường lui, mình không thể mạo hiểm, xem ra chỉ có thể tạm thời đồng ý, sau đó tìm cơ hội hành động: Coi như ngươi giỏi.

Không giỏi sao trị được những kẻ như các người.

Đỗ Lan cười đến tận mang tai, cho rằng Tà ác Mạc Đế dù tà ác đến đâu, tà ác cũng không bao giờ bì được với vô liêm sỉ: Tử tế nói chuyện lý tưởng với các người, không chịu nghe, cứ phải để ta dùng đến tuyệt chiêu, ta còn phải cảm ơn ngươi đã phối hợp nữa đấy.

Thụy Khắc Yếu Tắc lập tức bắt đầu công tác tuyên truyền cho Tứ Tộc Liên Minh, Tà ác Mạc Đế đành khuất phục.

Nhưng trong lòng hắn chắc chắn sẽ không ngoan ngoãn như vậy, hắn tất sẽ tìm cơ hội phản công.

Tiếp theo là giải quyết Tinh Tế Liên Bang, việc này dễ hơn, vì họ cũng có quy tắc của riêng mình, Đỗ Lan chỉ cần làm theo quy tắc là được, hoàn toàn không có độ khó.

Đỗ Lan thật sự không hiểu, tại sao luôn có kẻ rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.

Đúng là tật xấu, không thể hiểu nổi.

Nhưng họ như vậy, Đỗ Lan lại càng dễ dàng, dù sao thì chó cắn chó, hắn là dân chuyên nghiệp.

Tứ Tộc Liên Minh tiến triển một cách cà lăm cà giật.

Lúc này, một lý thuyết rất hợp thời xuất hiện, đó là Lý thuyết vũ trụ nhất sinh.

Theo quan điểm khoa học truyền thống, mọi người cho rằng nguồn gốc của sự sống trong vũ trụ đều là sự tiến hóa tự nhiên, tuy sự sống là một sự kiện có xác suất nhỏ, nhưng vũ trụ rất lớn, xác suất nhỏ nhân với cơ số lớn, nên vũ trụ mới có nhiều dạng sống khác nhau như vậy.

Đây là lời giải thích khoa học và khách quan, vì vậy sự sống trong vũ trụ đều đến từ tự nhiên, đều bắt nguồn từ các hành tinh khác nhau, có nguồn gốc không giống nhau.

Còn Lý thuyết vũ trụ nhất sinh lại cho rằng tất cả các sinh mệnh có trí tuệ đều có một khởi điểm chung, vì vậy các sinh mệnh có trí tuệ trong vũ trụ vốn là người một nhà, không nên đánh giết lẫn nhau, nên chung sống hòa bình.

Tuy lý thuyết này là mê tín phong kiến, nhưng dùng để tuyên truyền cho tính hợp lý của Tứ Tộc Liên Minh thì cũng không tồi.

Nực cười, dù cho các sinh vật có trí tuệ trong vũ trụ có cùng một nguồn gốc, thì các sinh vật có trí tuệ trong đa vũ trụ chẳng lẽ cũng là người một nhà.

Thụy Khắc thấy Đỗ Lan trong lúc mình đang đối phó với bạn gái cũ đã thúc đẩy Tứ Tộc Liên Minh, chỉ cảm thấy Đỗ Lan thật nực cười, xây dựng nền tảng của liên minh trên một lý thuyết giả dối, thật là tục không chịu nổi, chẳng khoa học chút nào, chỉ biết làm trò mê tín phong kiến.

Lý thuyết này có gì khác với tôn giáo.

Hoàn toàn là bịa đặt, ép buộc tìm cha cho các sinh mệnh khác nhau, chỉ có kẻ ngốc mới tin.

Theo Thụy Khắc, những người trong Tứ Tộc Liên Minh đều là kẻ ngốc, bao gồm cả đám ở Thụy Khắc Yếu Tắc.

Thụy Khắc C 137 cho rằng may mà mình không tham gia cùng họ, nếu không mình cũng biến thành kẻ ngốc.

Nhưng thủ đoạn của Đỗ Lan quả thực lợi hại, lại có thể buộc hai bên kẻ thù lại với nhau.

Tuy nhiên, Thụy Khắc tin rằng Thụy Khắc Yếu Tắc và Tinh Tế Liên Bang chắc chắn sẽ tiếp tục đâm lén sau lưng.

Sự thật cũng chứng minh như vậy, ngay trong ngày kết minh, cả hai bên đều không có ý tốt, đã bí mật bố trí hạm đội, muốn giáng một đòn mạnh vào kẻ thù.

Ngoài mặt cười hì hì, trong lòng chửi thầm, Tà ác Mạc Đế sẽ không khuất phục, hắn dự định lợi dụng cơ hội này để tiêu diệt hoàn toàn lực lượng hữu sinh của Tinh Tế Liên Bang.

Tinh Tế Liên Bang cũng có ý đồ tương tự, đợi khi Thụy Khắc Yếu Tắc xuất hiện, hạm đội của họ sẽ xuất kích toàn bộ, đánh cho chúng một trận bất ngờ.

Đỗ Lan đương nhiên sẽ không cho phép họ ngấm ngầm tính kế đồng minh, nên cũng đã sớm có chuẩn bị.

Hắn khiến hai bên không thể đánh nhau, chỉ có thể ký kết hiệp ước.

Nhưng đây là một liên minh mong manh, hiển nhiên không thể kéo dài.

Lý thuyết vũ trụ nhất sinh cũng không đủ sức thuyết phục, nên liên minh được thành lập một cách cưỡng ép này căn bản không có giá trị.

Căn bản không cần ta ra tay, liên minh này chắc chắn sẽ tan rã.

Thụy Khắc không hề lo lắng, vì Đỗ Lan đang tự tìm phiền phức.

Tuy nhiên, Thụy Khắc rất nhanh đã không cười nổi nữa, vì có một phát hiện khảo cổ cho thấy vũ trụ xa xưa thật sự có một siêu văn minh, bằng chứng chứng minh các sinh mệnh có trí tuệ trong vũ trụ rất có thể đều do siêu văn minh này gieo rắc.

Mỗi người trong nền văn minh này đều có thể biến thành ánh sáng, du hành trong vũ trụ, và công việc của họ là gieo rắc sự sống trong vũ trụ, khiến vũ trụ trở nên náo nhiệt.

Như vậy, Lý thuyết vũ trụ nhất sinh đã có cơ sở, tất cả các sinh mệnh có trí tuệ đều là hậu duệ của nền văn minh cổ đại này.

Đùa à.

Thụy Khắc cho rằng sao có thể có người tin những lời này.

Nếu thật sự tồn tại một siêu văn minh như vậy, tại sao họ lại gieo rắc sự sống.

Họ nên biết tài nguyên vũ trụ có hạn, cũng nên biết sự sống là kết quả của sự tiến hóa tự nhiên, hành vi của họ hoàn toàn không phù hợp với trình độ văn minh của họ.

Thụy Khắc không tin những phát hiện khảo cổ này, vì phát hiện này hoàn toàn là một nghịch lý, tại sao siêu văn minh lại làm như vậy.

Bị bệnh à.

Nhưng có người tin, dù sao bằng chứng cũng ở đây, khảo cổ chứng minh thật sự có siêu văn minh này tồn tại, và nền văn minh này thật sự mỗi người đều có thể biến thành ánh sáng.

Kết hợp với việc thần thoại của mỗi nền văn minh đều có những điểm tương đồng, đều sùng bái mặt trời và ánh sáng, vậy có phải tất cả các vị thần của các nền văn minh đều đến từ siêu văn minh này không.

Nhưng Thụy Khắc chắc chắn sẽ không tin, vì trong nhận thức của hắn, không thể tồn tại một siêu văn minh như vậy, điều này cũng khó tin như Thượng Đế vậy.

Theo hắn, chỉ có công nghệ và kiến thức có thể kiểm soát mới là thật.

Chắc chắn lại là quỷ kế của Đỗ Lan.

Thụy Khắc không cần đoán cũng biết tất cả đều là quỷ kế của Đỗ Lan, nhưng khi hắn đến di tích kiểm tra, lại phát hiện tất cả các cuộc kiểm tra đều chứng minh di tích này thật sự là từ thời cổ đại để lại, hơn nữa còn có ý chí hành tinh làm chứng, nói rằng đã từng thấy siêu văn minh này, điều này khiến mọi thứ trở nên càng thêm phức tạp, khó hiểu.

Trong đó có một nhân chứng là một trong những bạn gái cũ của Thụy Khắc, tuy là một hành tinh, nhưng Thụy Khắc vẫn đã lên nó.

Ý thức Gaia này đã tồn tại từ trước khi mười tám đời tổ tiên của Thụy Khắc ra đời, nên lời chứng của nó rất có giá trị.

Trong chốc lát, vũ trụ dường như có thêm những âm thanh hòa hợp, mọi người đã có cơ sở để hòa bình.

Rốt cuộc là làm thế nào.

Thụy Khắc chắc chắn sẽ không tin những di tích này, nhưng công nghệ có thể lừa được hắn quả thực lợi hại, xem ra mình đã xem thường Đỗ Lan rồi.

Gã này rốt cuộc đã làm thế nào.

Thụy Khắc đã sao chép năng lượng của Đỗ Lan, chẳng lẽ Đỗ Lan còn có năng lực mà mình chưa nắm giữ.

Thụy Khắc cảm thấy bị thách thức: Giả vẫn là giả, ngươi không thể lừa được tất cả mọi người, ta nhất định sẽ vạch trần ngươi.

Tuy nhiên, việc gieo rắc sự sống là giả, nhưng di tích lại là thật.

Nửa thật nửa giả mới khiến người ta tin.

Chương 2114

Đỗ Lan cuối cùng vẫn gian lận, dùng cỗ máy thời gian, nhưng không trực tiếp sử dụng lên Thụy Khắc trẻ tuổi, mà đi đến thời đại cổ xưa xa xôi hơn, tìm nhân chứng để diễn một màn kịch hay về văn minh cổ đại, sau đó chôn di tích xuống.

Vì vậy, di tích này thật sự đã trải qua thử thách của vô số năm tháng, là di tích thật trăm phần trăm.

Chỉ có điều tài liệu trong di tích là giả, căn bản không có siêu văn minh gieo rắc sự sống.

Nhưng thời đại xa xưa, rất nhiều chuyện không thể khảo chứng, mọi người vẫn rất sẵn lòng chấp nhận Lý thuyết vũ trụ nhất sinh này.

Điều này cho thấy thực ra mọi người cũng đã chán ngấy chiến tranh, chỉ là không có lý do để dừng lại.

Không phải đồng tộc thì lòng dạ ắt khác, nhưng nếu mọi người đều là một tộc thì không có vấn đề gì.

Thủ đoạn của Đỗ Lan khá sắc bén, hơn nữa còn nắm bắt được tâm lý của mọi người, nên đã một phát trúng đích.

Sinh mệnh đều khao khát an nhàn, không phải nền văn minh nào cũng là dân tộc chiến đấu thích hưởng thụ chiến tranh.

Và Lý thuyết vũ trụ nhất sinh phù hợp với tâm thái an nhàn này.

Thụy Khắc không nghĩ sai, hắn quả thực đã đoán ra mọi thứ, nhưng hắn không đoán được Đỗ Lan sẽ làm đảo lộn dòng thời gian, không biết thủ đoạn gian lận lấy giả làm thật của Đỗ Lan.

Chủ nghĩa hưởng lạc hư vô của Thụy Khắc có thị trường, là vì nó tốt nhất cho kẻ mạnh.

Còn lý thuyết mà Đỗ Lan thúc đẩy lại tốt nhất cho kẻ yếu, vì kẻ mạnh sẽ không chủ động đối xử bình đẳng với kẻ yếu, còn kẻ yếu lại khao khát được bình đẳng với kẻ mạnh, đây mới là nhân tính thực sự.

Bây giờ ánh bình minh đã ló dạng, sức mạnh của bình đẳng bắt đầu bùng nổ.

Tứ Tộc Liên Minh đang được ngưng tụ lại bởi sức mạnh này.

Sức mạnh này giống như chiếc búa sắt muốn rèn cho liên minh mong manh trở nên vững chắc, thế lực luôn bị xem nhẹ bắt đầu tận dụng sân khấu của liên minh để phát huy sức mạnh.

Điều mà Thụy Khắc không muốn thấy nhất đã xảy ra, hắn phải thừa nhận Đỗ Lan quả là cao tay, nhưng hắn cũng sẽ không nhận thua.

Đỗ Lan đã san bằng ưu thế của Thụy Khắc, nên họ lại đứng trên cùng một vạch xuất phát, thậm chí Đỗ Lan còn chạy lên trước.

Tứ Tộc Liên Minh là một thành tựu chưa từng có, Thụy Khắc cũng phải làm gì đó lớn lao.

Hắn quyết định giả dạng thành Thụy Khắc của Thụy Khắc Yếu Tắc để gây chia rẽ, làm bậy làm bạ, không ai biết hắn là Thụy Khắc của vũ trụ C 137, dù sao tất cả Thụy Khắc đều trông giống nhau.

Hắn làm bậy, cuối cùng tội sẽ bị đổ lên đầu Thụy Khắc Yếu Tắc, đến lúc đó Tứ Tộc Liên Minh cũng sẽ tan rã.

Nhưng Thụy Khắc không ngờ rằng, Đỗ Lan bây giờ đã khởi động xong, cũng biết phải làm gì.

Việc Đỗ Lan muốn làm là kìm chân Thụy Khắc, không cho Thụy Khắc có cơ hội thở dốc.

Trước đó là bạn gái cũ, bây giờ đến lượt bạn thân của Thụy Khắc.

Bạn thân của Thụy Khắc là Điểu Nhân sắp kết hôn, nên Thụy

Khắc không thể không trì hoãn công việc gây chia rẽ để tham dự hôn lễ.

Điểu Nhân là một trong số ít bạn bè của Thụy Khắc, là người thật sự hiểu Thụy Khắc, và Thụy Khắc cũng rất trân trọng người bạn này, nên không có lý do gì để từ chối.

Cô dâu của Điểu Nhân chính là người phụ nữ mà Thụy Khắc quen trong bữa tiệc mà hắn tổ chức, cũng là bạn học của Hạ Mạt.

Đây quả thực là một diễn biến bất ngờ, nhưng cha mẹ của cô bạn học này lại rất thoáng, hoàn toàn không để tâm con rể mình là người ngoài hành tinh, hoàn toàn chấp nhận hiện thực.

Nhưng Bối Ti lại cảm thấy kết hôn ở tuổi mười sáu có hơi sớm, cha mẹ nhà này cũng thật là vô tư, cô sẽ không để Hạ Mạt như vậy.

Hôn lễ được tổ chức tại quê hương của Điểu Nhân, mời rất nhiều khách mời.

Tuy nhiên, Thụy Khắc cũng không ngờ đây thực chất là một kế hoạch câu cá của Tinh Tế Liên Bang.

Họ đã tốn rất nhiều công sức mới thiết kế được một kế hoạch bắt giữ hoàn hảo không tì vết như vậy.

Lại là một hôn lễ đẫm máu, dùng hôn lễ để làm tê liệt kẻ thù, sau đó bất ngờ ra tay, mưu kế này dường như đã trở thành một trào lưu.

Trái Đất có một câu nói cổ: Nào có ai đi câu cá mà không đội mũ bảo hiểm.

Sau này tham gia hôn lễ cũng phải mặc áo chống đạn, mang theo vũ khí, nếu không rất có khả năng sẽ gặp phải hôn lễ đẫm máu, trở thành kẻ vong mạng.

Thụy Khắc hiển nhiên không có chuẩn bị tâm lý, hắn đã trúng kế, hoàn toàn không phòng bị mà dẫn cả gia đình đến tham dự hôn lễ của Điểu Nhân.

Vì không bắt được Thụy Khắc, nên họ ra tay từ những người bên cạnh hắn.

Tinh Tế Liên Bang cũng thật tốn công, kế hoạch này đã bắt đầu vận hành từ trước khi có Tứ Tộc Liên Minh, để tránh Thụy Khắc cảnh giác hết mức có thể, nên toàn bộ kế hoạch đã tốn một thời gian rất dài.

Không ai biết cả gia đình vợ của Điểu Nhân đều là mật thám của Tinh Tế Liên Bang, không biết là họ đã được sắp xếp trước khi quen Điểu Nhân, hay là bị thay thế sau khi quen Điểu Nhân.

Tóm lại, kế hoạch này không một kẽ hở, sắp đến lúc thu lưới.

Hôn lễ rất náo nhiệt, mọi người đều gửi đến những lời chúc phúc chân thành.

Nói thật, Thụy Khắc cũng không ngờ Điểu Nhân lại kết hôn như vậy, nhưng hắn vẫn chúc phúc cho người anh em tốt, dù sau này họ không thể cùng nhau đi chơi bời nữa.

Hơi buồn, trong lòng Thụy Khắc không vui, nhưng quan hệ giữa người với người là vậy, bạn bè không thể mãi mãi ở bên mình, lúc cần thiết vẫn phải chấp nhận hiện thực.

Ngay khi hôn lễ đang diễn ra, Điểu Nhân biến mất ba phút, nói là đi vệ sinh, thực chất là vào căn phòng tối nhỏ của Đỗ Lan, một giây bên trong bằng một phút, ba phút là ba tiếng.

Điểu Nhân và Đỗ Lan đã nói chuyện trong căn phòng tối nhỏ ba tiếng, chủ yếu là Đỗ Lan nói cho Điểu Nhân biết hôn lễ này có bí mật.

Biết được vợ mình lại là đặc công bí mật, Điểu Nhân lại rất bình tĩnh, vì hắn biết tình yêu của người phụ nữ này không phải giả, chỉ là có lẽ mình không thể tiếp tục thích đối phương nữa: Tại sao ngươi lại nói cho ta biết những điều này, nếu ta không biết gì cả, kế hoạch này có thể thành công.

Nhưng ngươi có thể sẽ chết, ta không muốn ngươi chết.

Thực ra mục tiêu của ta rất đơn giản, chính là hy vọng Thụy Khắc có thể thay đổi, chỉ có như vậy hắn mới có thể thoát khỏi đau khổ.

Ngươi là bạn của hắn, chắc cũng hy vọng như vậy, nên ta hy vọng ngươi có thể tiếp tục diễn.

Đỗ Lan hy vọng Điểu Nhân có thể phối hợp, hắn đang ly gián từng người bên cạnh Thụy Khắc, đúng là lương tâm quá xấu xa.

Nhưng Đỗ Lan lại luôn miệng nói là vì tốt cho Thụy Khắc, thực chất chỉ là muốn kìm chân Thụy Khắc.

Điểu Nhân biết việc thay đổi Thụy Khắc khó khăn đến mức nào.

Người đàn ông trước mặt đã thúc đẩy Tứ Tộc Liên Minh, nói không chừng thật sự có cơ hội giúp đỡ Thụy Khắc: Nếu ta tiếp tục diễn, các người sẽ bắt được Thụy Khắc chứ.

Không, ta sẽ thả hắn đi, nhưng vì hành tung của hắn bị lộ, cả vũ trụ sẽ không còn chỗ cho hắn dung thân, hắn phải dẫn gia đình đi trốn, chịu áp lực có lỗi với gia đình.

Cuối cùng, hắn phải đưa ra lựa chọn là tiếp tục trốn chạy hay vì gia đình mà gánh vác trách nhiệm.

Đỗ Lan đang dùng chiến thuật dục cầm cố túng, rõ ràng có thể bắt được Thụy Khắc trong hôn lễ đẫm máu, nhưng lại cố tình không bắt, muốn để hắn dẫn gia đình đi lang bạt khắp nơi.

Điểu Nhân đang trầm tư, hắn cần sắp xếp lại suy nghĩ.

Muốn thay đổi nỗi đau của Thụy Khắc, trước tiên phải khiến

Thụy Khắc đau khổ hơn.

Nếu hắn không nghĩ sai, thì suy nghĩ của Đỗ Lan là như vậy: Làm vậy thật sự có thể thay đổi sao.

Muốn thay đổi Thụy Khắc không chỉ nhắm vào hắn là đủ, mà còn phải nhắm vào cả những người xung quanh hắn như các ngươi.

Chỉ khi môi trường xung quanh thay đổi, Thụy Khắc mới có thể thật sự thay đổi.

Bây giờ các kế hoạch này quả thực sẽ khiến Thụy Khắc đau khổ hơn, nhưng tình hình của Thụy Khắc hiện tại là không phá không lập, chỉ có phá rồi mới lập, khổ trước sướng sau.

Thụy Khắc trước đây như vậy là vì hắn luôn có cơ hội trốn tránh, chúng ta phải tìm cách đẩy hắn vào tuyệt cảnh không còn đường lui, hắn mới có thể đối mặt với vấn đề, chứ không phải tiếp tục lựa chọn trốn tránh.

Ngươi nói ta làm có đúng không.

Về mặt logic thì dường như không có vấn đề gì, muốn ép Thụy Khắc thay đổi, quả thực phải khiến hắn không thể trốn chạy nữa.

Nhưng hợp tác với kẻ thù của Thụy Khắc để hại bạn mình, dường như không ổn lắm.

Ta vốn có thể không nói gì cả, ngươi và Thụy Khắc đều sẽ không biết.

Đỗ Lan nói: Nhưng ta vẫn nói với ngươi, là vì tin rằng ngươi là bạn của Thụy Khắc, nên biết làm thế nào mới là tốt cho hắn.

Ngươi muốn làm một người chỉ biết chiều theo ý bạn, hay muốn làm một người thật tâm tốt cho bạn.

Thật khó, vì Điểu Nhân biết rõ Thụy Khắc rất độc lập, chuyện gì cũng tự mình gánh vác, nếu bạn bè chia sẻ, Thụy Khắc ngược lại sẽ tức giận.

Nhưng là bạn bè, dù Thụy Khắc có tức giận, cũng nên giúp đỡ.

Chương 2115

Thật sự quá khó, tình bạn này rốt cuộc nên xử lý thế nào.

Tuy có thể giúp đỡ bạn, nhưng phải đi ngược lại ý muốn của bạn, cuối cùng có thể đến bạn cũng không làm được.

Hay là mặc cho bạn chìm đắm, chỉ để duy trì quan hệ bạn bè.

Rốt cuộc nên chọn thế nào.

Điểu Nhân đã suy nghĩ rất lâu, ba tiếng chủ yếu đều dành cho việc suy nghĩ.

Cuối cùng, hắn vẫn quyết định giúp Đỗ Lan, vì hắn hiểu nỗi đau của Thụy Khắc, hy vọng Thụy Khắc có thể buông bỏ nỗi đau.

Có thể ta sẽ mất đi một người bạn, nhưng đó chỉ là hắn không coi ta là bạn, còn ta vẫn coi hắn là bạn.

Điểu Nhân cho rằng nếu Thụy Khắc tuyệt giao, thì là Thụy Khắc từ bỏ tình bạn này, chứ không phải Điểu Nhân.

Rất tốt, lựa chọn lý trí.

Bây giờ ta sẽ nói kế hoạch cho ngươi, lát nữa ngươi phối hợp với chúng ta diễn kịch.

Đỗ Lan nói: Đây là Tiên Đậu, ngươi cầm lấy, lát nữa ngươi có thể sẽ bị thương, nhưng chỉ cần ăn Tiên Đậu sẽ hồi đầy máu tại chỗ, có thể bảo toàn tính mạng.

Đỗ Lan lại đào góc tường của Thụy Khắc.

Cuối cùng nếu Thụy Khắc không thay đổi, hắn sẽ trở thành kẻ cô độc.

Tại hiện trường hôn lễ náo nhiệt, đủ loại người ngoài hành tinh tấp nập kéo đến.

Không ai cảm nhận được nguy cơ ẩn sau sự náo nhiệt này, không biết rằng hôn lễ này chính là một cái bẫy, là kịch bản của một hôn lễ đẫm máu.

Nghi thức bắt đầu.

Cô dâu chú rể mặc lễ phục lộng lẫy đứng trước mặt mọi người, nhận lời chúc phúc của tất cả.

Thụy Khắc có chút mất mát, Điểu Nhân đã yêu đương không ít, không ngờ hôm nay lại kết hôn, là anh em tốt, tâm trạng thật phức tạp.

Hy vọng Điểu Nhân hạnh phúc, lại hy vọng Điểu Nhân sớm ly hôn.

Tình bạn giữa những người đàn ông không nên có kẻ thứ ba xen vào.

Ngay khi hôn lễ tiến đến bước đọc lời thề, cô dâu đột nhiên lộ ra vẻ mặt quỷ dị.

Ngay cả cha mẹ cô dâu cũng biến sắc, giống như biến thành người máy.

Mật thám Tinh Tế đang làm nhiệm vụ, người không liên quan tránh ra.

Cô dâu xé toạc váy cưới, bên trong lại là trang bị súng ống đạn dược: Thụy Khắc C 137, bây giờ ta với tư cách mật thám Tinh Tế bắt giữ ngươi.

Ngươi có thể giữ im lặng, nhưng mọi lời ngươi nói đều sẽ trở thành chứng cứ trước tòa.

Đồng thời, cha mẹ cô dâu cũng lộ bộ mặt thật, hóa ra họ là hai người máy vũ trang của cảnh sát, cũng là vũ khí giết người hàng loạt.

Hiện trường lập tức hỗn loạn, không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này.

Cuộc chiến bắt đầu.

Trong lúc khách mời hoảng loạn bỏ chạy, những con bồ câu trắng bay lên, tiếng súng vang lên cùng với tiếng vỗ cánh của bồ câu.

Thụy Khắc lập tức phản công, tuy hắn không mang đủ vũ khí, nhưng bất cứ thứ gì trong tay đều có thể cải tạo, vừa đánh vừa lùi, hắn sẽ không bó tay chịu trói.

Trên lễ đài, chú rể và cô dâu bốn mắt nhìn nhau, dường như sự hỗn loạn bên ngoài không thể ảnh hưởng đến họ.

Cô dâu yêu Điểu Nhân, nhưng cô hy vọng Điểu Nhân có thể làm việc cho Tinh Tế Liên Bang hơn: Em có thể giải thích.

Chưa kết hôn đã bắt đầu gặp mâu thuẫn gia đình.

Điểu Nhân nhìn người phụ nữ này, tâm trạng rất phức tạp.

Thực ra khi Đỗ Lan nói cho hắn biết mọi chuyện, hắn vẫn còn ôm một chút hy vọng, hắn hy vọng người yêu sẽ vào phút cuối phản bội Tinh Tế Liên Bang, chọn cùng hắn song túc song phi, chứ không phải chọn thực hiện nhiệm vụ.

Hắn đã đánh giá quá cao tình yêu này, cuối cùng người phụ nữ vẫn chọn nhiệm vụ, chứ không phải hoàn thành hôn lễ, trái tim Điểu Nhân tan nát.

Máy bay chiến đấu không người lái cũng đến, cuộc chiến nâng lên một cấp độ, tình hình ngày càng nghiêm trọng, ngay cả khách mời cũng tham gia vào cuộc chiến, hiện trường hỗn loạn không chịu nổi.

Đạn lạc không có mắt, rất nhiều người máu me tung tóe tại chỗ, hôn lễ màu trắng nhuốm một màu đỏ của máu.

Nhưng chú rể và cô dâu vẫn đang nhìn nhau, một cái nhìn vạn năm, họ thật sự có quá nhiều điều muốn nói, nhưng lại không nói một lời, tất cả đều nằm trong ánh mắt.

Thất vọng, cầu xin, đau khổ, bi thương.

Đó là vô số cảm xúc không thể nói hết, không thể tả hết hòa quyện vào nhau, giống như đang hỏi tại sao họ lại đi đến bước đường này.

Anh.

Điểu Nhân mở lời.

Đã từng yêu.

Cô dâu nói: Dù thế nào, tình cảm của em dành cho anh là thật.

Ban đầu em nghĩ anh cũng là người xấu như Thụy Khắc, nhưng em biết tuy anh là bạn của Thụy Khắc, nhưng anh không giống hắn, anh thật bình tĩnh, thật chu đáo, và anh cũng không phạm tội, anh chỉ là có một người bạn xấu.

Điểu Nhân cũng cảm khái vạn phần, đáng tiếc hắn đã không còn yêu người phụ nữ này nữa, vì ngay từ đầu cô tiếp cận mình là vì nhiệm vụ, dù sau đó thật sự có cảm tình với mình cũng vô dụng.

Điểu Nhân thích chỉ là một lớp ngụy trang, còn người phụ nữ trước mắt mới là con người thật của cô, và mình không hiểu con người thật của cô, tự nhiên cũng không thể nói là thích nữa.

Nếu người phụ nữ không vạch trần thân phận, tiếp tục ngụy trang, Điểu Nhân sẽ tiếp tục yêu cô, nhưng bây giờ đã không thể nữa.

Điểu Nhân rất dứt khoát, vì chủng tộc của họ là vậy.

Cuộc chiến rất kịch liệt, đã chết rất nhiều người, bây giờ không biết ai đang đánh ai, tóm lại là thấy người là nổ súng.

Thụy Khắc dẫn gia đình chuẩn bị chạy trốn, vì đối phương quá đông, không chạy thì hoàn toàn không đánh lại.

Lần hành động này, kẻ địch đã chuẩn bị rất đầy đủ, tấn công dữ dội vào hiện trường hôn lễ.

Thụy Khắc hoàn toàn không có cách nào chạy đến bãi đậu xe, hơn nữa không gian xung quanh cũng đã bị phong tỏa, Thụy Khắc chỉ có thể đi trộm chiếc xe hoa tại hiện trường.

Đi.

Thụy Khắc phát hiện tình hình của mình bây giờ rất không ổn, nhất thời cũng không biết nên đi đâu lánh nạn, vì đây không chỉ có Tinh Tế Liên Bang, mà ngay cả Thụy Khắc Yếu Tắc cũng tham gia vào.

Hắn vốn định dùng súng không gian tìm một nơi an toàn, lại phát hiện tọa độ súng không gian đều đã bị các Thụy Khắc khác theo dõi, điều này có nghĩa là họ đã không còn nơi nào để trốn, ngay cả Trái Đất cũng không an toàn.

Thụy Khắc Yếu Tắc và Tinh Tế Liên Bang lại liên hợp với nhau.

Tên Đỗ Lan đó thật là đáng ghét.

Bây giờ Thụy Khắc chỉ có thể tìm một tiểu hành tinh để lánh nạn tạm thời.

Đây thực sự là một tiểu hành tinh, đi dạo sau bữa ăn cũng có thể đi từ Nam Cực đến Bắc Cực rồi quay lại.

Hành tinh này không có gì cả, Bối Ti, Mạc Đế và Hạ Mạt đều có chút trách móc Thụy Khắc, nếu không phải Thụy Khắc bình thường luôn vi phạm pháp luật, họ cũng không đến nỗi có nhà không thể về, người khác cũng không đến nỗi lên kế hoạch cho một hôn lễ đẫm máu.

Tất cả đều là do Thụy Khắc gây nghiệt, cuối cùng lại để người khác gánh hậu quả.

Đương nhiên nếu chỉ như vậy Thụy Khắc cũng không cần phải đau lòng, đau lòng nhất là mình lại bị Kiệt Thụy đồng tình.

Gã con rể loser này lại đi đồng tình với ông già vợ của mình.

Bây giờ Thụy Khắc chắc cũng đang rất tự trách, chúng ta không thể gây thêm áp lực cho ông ấy nữa.

Chúng ta là người nhà thì nên ủng hộ ông ấy.

Người nhà chẳng phải là như vậy sao.

Không thể nói thành tích, vinh dự và thu hoạch của một thành viên là của cả nhà, còn rủi ro lại là của một mình người đó.

Gia đình là một cộng đồng vận mệnh gắn kết bằng huyết thống, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia, đây là điều Thượng Đế ban cho chúng ta.

Kiệt Thụy cho rằng gia đình là cộng đồng mà Thượng Đế ban cho nhân gian, vừa sinh ra đã được xác định, dù gặp phải chuyện gì cũng nên cùng nhau đối mặt.

Nên lúc này họ nên cổ vũ Thụy Khắc, chứ không phải trách móc ông ấy.

Chương 2116

Nhưng bây giờ chúng ta ngay cả Trái Đất cũng không về được, sau này phải làm sao.

Bối Ti trước đó nói muốn mạo hiểm, nhưng bây giờ lại muốn quay về, thật sự hoàn toàn không biết người phụ nữ này muốn gì.

Hạ Mạt tuy thích mạo hiểm, nhưng vừa nghĩ đến việc mình không còn duyên với các anh chàng đẹp trai trên Trái Đất nữa, liền rất đau buồn.

Còn Mạc Đế thì nghĩ đến nữ thần ở Trái Đất, cậu cũng không vui nổi, cảm thấy lo lắng cho tương lai mờ mịt của mình.

Thụy Khắc không cần Kiệt Thụy đồng tình, hắn đã quyết định, hắn sẽ đi tự thú, rồi để gia đình về Trái Đất.

Thụy Khắc lúc này thật sự rất đau lòng, vì gia đình và bạn bè của mình đều chịu thiệt, hắn bây giờ vẫn chưa nguôi ngoai, lại thêm bị Kiệt Thụy đồng tình, càng bị đả kích nặng nề.

Thụy Khắc là ai, Kiệt Thụy lại là ai.

Bị Kiệt Thụy đồng tình, chẳng phải có nghĩa là mình còn không bằng Kiệt Thụy sao.

Quá tổn thương lòng tự trọng.

Đi tự thú.

Thụy Khắc đi, nói là đi mua kem, nhưng thực chất là đi tự thú.

Hắn hy vọng Tinh Tế Liên Bang sẽ đối xử tốt với gia đình mình.

Đợi đến khi xe cảnh sát Tinh Tế đến tiểu hành tinh, họ mới biết Thụy Khắc đã bị bắt, còn họ sắp được đưa về Trái Đất.

Mọi thứ dường như trở lại như trước khi Thụy Khắc chưa trở về, chỉ là trong lòng mọi người đã có thứ gì đó thay đổi.

Nhà cửa dường như trống rỗng, và họ cũng không biết Thụy Khắc sau khi bị bắt sẽ ra sao, có bị tra tấn dã man không.

Tinh Tế Liên Bang dù sao cũng là một nền văn minh vũ trụ, sẽ không dùng phương thức nguyên thủy như vậy.

Trong nhà tù tổ ong có vô số tội phạm vũ trụ, chỉ cần lấy được ký ức của chúng là có thể có được bằng chứng phạm tội.

Vì vậy, họ trực tiếp sử dụng kỹ thuật trộm mộng để vào ký ức, khai quật bí mật của tù nhân.

Do đó không cần chịu nỗi khổ da thịt, chỉ cần ngủ là được.

Ngôi nhà quen thuộc, nhưng không còn Thụy Khắc.

Ban đầu Thụy Khắc không báo trước mà đến, bây giờ lại không từ mà biệt, luôn đột ngột như vậy.

Tuy bây giờ không còn ai nửa đêm lôi mình dậy đi mạo hiểm, vốn dĩ Mạc Đế nên cảm thấy vui mừng, sau này cậu có thể yên tâm ngủ đến sáng, có thể yên tâm đi học.

Nhưng Mạc Đế lại không vui nổi, luôn cảm thấy cuộc sống của mình không trọn vẹn.

Rõ ràng lúc ông ngoại chưa đến, Mạc Đế cũng sống như vậy, rõ ràng mình còn rất ghét ông ngoại, nhưng bây giờ thật sự cảm thấy thiếu rất nhiều thứ.

Còn Bối Ti thì suốt ngày uống rượu, biết cha vào tù, cô lại không làm được gì cả, thật là một đứa con gái thất bại.

Tình thương của cha vừa tìm lại được đã bị đoạt đi một lần nữa, cô bây giờ rất tự trách, sớm biết lúc đầu không nên trách cha, thật sự hối hận.

Còn Hạ Mạt thì muốn đi cứu ông ngoại, cô đã có một ý tưởng, đó là đào xác của ông ngoại cũ trong sân lên, vì trên người ông ấy chắc chắn có súng không gian.

Hạ Mạt là người duy nhất trong nhà biết ông ngoại và em trai đến từ vũ trụ C 137, vì cô luôn rất sùng bái ông ngoại, Thụy Khắc đã đưa cô đến vũ trụ đã bị hủy diệt, nói cho cô biết mọi chuyện.

Thụy Khắc tuy lợi hại, nhưng đôi khi hắn sẽ làm mọi thứ rối tung lên, thậm chí biến Trái Đất thành một thế giới tận thế đầy quái vật.

Rõ ràng là do Mạc Đế tự gây ra, hắn lại nói là do Thụy Khắc.

Nhưng hắn làm vậy quả thực đã khiến Hạ Mạt biết ông ngoại và em trai cũ của cô đã chết, xác đang ở dưới bãi cỏ.

Ban đầu Thụy Khắc hy vọng sau khi Hạ Mạt biết những điều này sẽ không còn sùng bái ông ngoại nữa, nhưng vô ích, cô không chỉ chấp nhận hiện thực mà còn tiếp tục sùng bái.

Hạ Mạt cũng lợi hại, rõ ràng biết nhưng không quan tâm.

Bây giờ còn muốn đào xác ông ngoại ruột, để cứu ông ngoại giả danh thay thế.

Cô hoàn toàn không để tâm, theo cô họ đều giống nhau.

Mạc Đế không biết tại sao chị gái này lại có thể dễ dàng chấp nhận tất cả, thật khó hiểu, không lẽ là vì trải qua quá nhiều cuộc phiêu lưu mà tinh thần thất thường.

Hạ Mạt và Mạc Đế còn nhỏ tuổi đã phải chiến đấu, phải giết người, trong lòng họ sớm đã có thứ gì đó bị thay đổi.

Hạ Mạt đã chấp nhận hiện thực, dù sao ông ngoại và em trai đã bị thay thế, vậy thì chỉ có thể coi đồ thay thế là đồ thật để đầu tư tình cảm của mình.

Dù thế nào cô cũng phải đi cứu ông ngoại, cô biết có ông ngoại thì gia đình này mới trọn vẹn: Mạc Đế, cậu có đi không.

Mạc Đế tự nhiên không thể bỏ mặc chị gái.

Nhưng cậu lại nghĩ đến việc mình đã bỏ lại chị gái cũ ở C 137, bây giờ lại lo lắng cho chị gái giả trước mắt, tình cảm này rốt cuộc là sao.

Chị gái thật của mình vẫn đang chiến đấu với quái vật ở vũ trụ cũ, săn quái vật để sống, còn mình lại trốn đến đây có thể yên tâm sống một cuộc sống bình thường, bây giờ còn có thể cùng chị gái mới đi cứu ông ngoại.

Rõ ràng là hai thế giới, hai người chị, nhưng tình cảm và lo lắng của mình lại chỉ dành cho chị gái mới, tình cảm này cũng quá giả dối rồi.

Mạc Đế rất mâu thuẫn.

Nếu mình và Thụy Khắc thật sự quan tâm đến gia đình, thì nên đưa cả gia đình ở vũ trụ C 137 qua đây, hoàn toàn thay thế bản thân ở vũ trụ mới.

Nhưng thực tế, Thụy Khắc chỉ đưa một mình Mạc Đế đi, và Mạc Đế rõ ràng biết gia đình ở vũ trụ C 137 đang chịu khổ, nhưng vẫn không tự chủ được mà chuyển tình cảm sang gia đình mới.

Quá phức tạp, quá khó chấp nhận.

Cái đầu nhỏ mười bốn tuổi của Mạc Đế trước đây sẽ không suy nghĩ những điều này, nhưng bây giờ Kiệt Thụy đã dẫn dắt cậu suy nghĩ, thế là đầu óc cậu sắp quá tải.

Hai vũ trụ, hai gia đình, nhưng tình cảm của mình lại được cấy ghép từ một vũ trụ sang một vũ trụ khác, vậy mình có thật sự quan tâm đến gia đình, hay chỉ là để an ủi bản thân.

Mất đi ông ngoại, Mạc Đế rơi vào nghịch lý, cậu rất muốn biết ông ngoại nghĩ gì, cũng muốn biết Hạ Mạt nghĩ gì.

Tại sao, chị rõ ràng đã biết em và Thụy Khắc đến từ vũ trụ C 137, tại sao chị vẫn muốn đi cứu ông ấy.

Chị nên biết ông ngoại và em trai của chị đã bị chúng ta giết chết.

Mạc Đế cuối cùng vẫn hỏi ra.

Hạ Mạt nói: Các người vốn dĩ giống nhau, một khi đã chấp nhận thiết lập này, thì đến từ vũ trụ nào có quan hệ gì.

Họ có tất cả ký ức và tình cảm, các người cũng có, nên các người chính là gia đình của tôi.

Gia đình chúng ta chính là được ngưng tụ lại từ việc xuyên qua đa vũ trụ.

Mạc Đế cho rằng không phải là một nhà, vì các Thụy Khắc ở các vũ trụ khác nhau giết qua giết lại, căn bản không tồn tại việc chung sống hòa thuận.

Nhưng cậu lại biết tại sao Hạ Mạt lại nhìn thoáng như vậy, cô cho rằng ký ức và tình cảm là được chia sẻ, vậy thì chỉ cần có cùng ký ức và tình cảm thì đều là người giống nhau, cô đều có thể chấp nhận.

Nhưng em không giống, gia đình cũ của em vẫn đang chịu khổ ở vũ trụ C 137, nhưng em lại đang ở đây nhận sự quan tâm của mọi người.

Mạc Đế nói: Em cảm thấy mình thật ti tiện, thật ích kỷ.

Nói rồi bắt đầu tự kỷ.

Đúng là một đứa em vô dụng, điểm này cũng giống: Điều này cho thấy tình cảm của cậu đối với gia đình cũ đã biến thành tự trách và áy náy.

Cậu không quên họ, chỉ là năng lực của cậu có hạn, đây không phải là điều cậu có thể quyết định và thay đổi.

Nhưng đây là quyết định của Thụy Khắc, ông ấy quyết định từ bỏ gia đình ở vũ trụ C 137, cũng giống như bây giờ, ông ấy chọn đi tự thú, đối với ông ấy chúng ta chẳng qua chỉ là những thứ có thể thay thế.

Vậy tại sao chúng ta phải đi cứu ông ấy, nói không chừng ngày nào đó ông ấy sẽ vứt bỏ chúng ta.

Mạc Đế nói.

Nhưng ông ấy vì chúng ta mới đi tự thú.

Hạ Mạt nói: Dù sau này ông ấy có vứt bỏ chúng ta, nhưng tình cảm lúc này là thật, là được mang trên người chúng ta.

Sau này nếu ông ấy lại đến một vũ trụ khác, tình cảm này cũng sẽ không biến mất, sẽ được cấy ghép cùng.

Những phiên bản khác của chúng ta ở các vũ trụ khác cũng sẽ có ký ức này.

Chương 2117

Vì vậy tôi phải đi cứu ông ấy, đây là để tạo ra ký ức đa vũ trụ.

Ông ngoại sẽ không quên, dù ông ấy có đi tìm các vũ trụ khác, cũng sẽ đi tìm vũ trụ mà chúng ta đã cứu ông ấy.

Sự thật này sẽ không biến mất.

Thụy Khắc không phải cũng đã nói sao, chuyện đã xảy ra không thể thay đổi, nên hành động của chúng ta đều có ý nghĩa.

Mạc Đế không ngờ chị gái lại kiên định như vậy, quả nhiên là một nữ trung hào kiệt dám yêu dám hận, tuy mê trai nhưng kiến thức này thật lợi hại: Chị sinh trước em hai năm, quả nhiên không lãng phí.

Hạ Mạt lườm Mạc Đế một cái: Cái này còn cần cậu nói sao, tôi là chị của cậu đấy.

Bây giờ giúp tôi, chúng ta phải đào súng không gian ra.

Chỉ có thể nói chị em họ thật sự đã từng trải, xác chết đã chôn gần một năm, bây giờ đào lên thật là chua cay, lá gan của họ thật sự lớn đến mức bao trùm cả trời.

Cuối cùng cũng lấy được súng không gian từ xác chết, hành động giải cứu của hai chị em sắp bắt đầu.

Thụy Khắc bị giam trong tù hiện đang bị thẩm vấn, để biết hắn đã phát minh ra súng không gian như thế nào, và đã vi phạm pháp luật ra sao.

Từng vụ từng việc đều phải được khai quật từ trong giấc mơ của hắn.

Không có Thụy Khắc gây rối, Đỗ Lan làm việc thuận buồm xuôi gió, khiến Tứ Tộc Liên Minh phát triển nhanh chóng, thực lực ngày càng lớn mạnh.

Sau đó, Đỗ Lan chuẩn bị xây dựng cho họ một mục tiêu vĩ đại, đó là phát triển loại thuốc có tỷ lệ chuyển đổi một trăm phần trăm, đạt đến mức không lãng phí năng lượng.

Tình hình vũ trụ tốt đẹp chưa từng có, có thể nói là phong khí đã thay đổi, gió đông đã áp đảo gió tây, mọi người đều đã hồi phục từ chủ nghĩa hưởng lạc hư vô, bắt đầu mưu cầu sự phát triển lâu dài.

Môi trường vũ trụ bắt đầu tốt lên.

Thụy Khắc có rất nhiều bí mật, nhưng muốn lấy được bí mật từ trong não hắn không hề dễ dàng, vì não của hắn có tính độc lập rất mạnh, dù là trong mơ hắn vẫn có thể suy nghĩ một cách logic và rõ ràng.

Đó chính là điểm mạnh của Thụy Khắc, bất kể tình huống nào hắn cũng không đánh mất thế chủ động.

Kể cả trong mơ, hắn cũng có thể xoay kẻ địch như chong chóng.

Cho nên dù ở trong mơ cũng không biết liệu hắn có thật sự bị khống chế hay không, bí mật tìm được có phải là thật hay không.

Ngươi thật sự là một người rất đặc biệt, đáng tiếc là không thể lĩnh ngộ được ánh sáng của chính đạo.

Thụy Khắc nhìn Đỗ Lan một cái: Lại là ngươi à.

Ngay cả trong mơ cũng không yên.

Bây giờ ngươi có phải rất đắc ý không.

Nghĩ ra được cách dùng bạn gái cũ để kiềm chế ta, ngươi cũng giỏi thật đấy.

Là do chính ngươi không khống chế được, không phải sao.

Đỗ Lan cho rằng Thụy Khắc vốn không cần lãng phí nhiều thời gian như vậy, nhưng cuối cùng hắn lại chọn ôn lại giấc mộng xưa với bạn gái cũ, lãng phí không ít thời gian, mới để Đỗ Lan có cơ hội vượt mặt: Chỉ cần ngươi không thay đổi suy nghĩ của mình, không khắc phục chủ nghĩa hưởng lạc của mình, ngươi sẽ rất dễ bị những chuyện khác thu hút sự chú ý.

Không cần ngươi dạy ta làm việc, đừng tưởng bây giờ ngươi có thể thắng được ta.

Ta không đến đây để chế nhạo ngươi, chỉ tò mò tại sao ngươi lại tự thú.

Rõ ràng ngươi có thể cứ thế bỏ đi, nếu gia đình ở thế giới này không được thì đổi một gia đình khác.

Ngươi đã từng làm thế, sau này chắc chắn cũng sẽ làm lại, tại sao bây giờ lại chọn tự thú.

Lẽ nào là vì hôn lễ máu của Người Chim khiến ngươi nhận ra rằng dù ở vũ trụ nào ngươi cũng sẽ mang đến vận rủi cho người thân.

Đỗ Lan tò mò hỏi.

Không phải ngươi đang ở trong giấc mơ của ta sao, ngươi có thể tự tìm câu trả lời.

Thụy Khắc hoàn toàn không phục, không hề hợp tác với Đỗ Lan.

Trong giấc mơ của ngươi có những nội dung đen tối nhất mà ngươi không muốn nhớ lại, có ký ức lần đầu tiên ngươi chứng kiến vợ con mình chết.

Đôi khi ta thật sự không thể không nghi ngờ là do ngươi chủ động chấp nhận chủ nghĩa hư vô, hay là vì không có chủ nghĩa hư vô thì ngươi không sống nổi.

Ngươi luôn miệng nói về nỗi đau, có phải là vì ngươi không cứu được vợ con đầu tiên của mình, lấy đó làm khởi điểm, rồi vết thương không thể chữa lành này lại không ngừng bị những vết thương khác chồng lên để che đậy vết thương ban đầu.

Nếu nỗi đau không thể xóa bỏ, chi bằng dùng nỗi đau để che lấp nỗi đau, cũng có tác dụng lấy độc trị độc.

Đỗ Lan phân tích một hồi, cho rằng lần này Thụy Khắc tự thú là vì vết thương ban đầu lại nhói lên, khiến hắn nhận ra rằng dù mình có trốn tránh thế nào cũng không thoát khỏi cảnh tượng không thể chịu đựng nổi ấy, nên trong khoảnh khắc đó hắn không còn dựa vào chủ nghĩa hư vô nữa.

Thụy Khắc không nói gì, vì cảnh tượng đó thật sự không nỡ nhìn lại.

Dù sau này hắn đã đổi bao nhiêu gia đình, nhưng vợ con trong lòng hắn đã chết vào khoảnh khắc ấy rồi, sau này hắn chẳng qua chỉ cướp đi gia đình của những Thụy Khắc khác mà thôi, cũng không thể bù đắp được phần thiếu hụt của mình.

Bây giờ hắn nhận ra mình lại mang đến tổn thương cho gia đình ở vũ trụ khác, nên nhất thời lương tâm trỗi dậy.

Đỗ Lan gần như có thể xác định Thụy Khắc này thực ra không phải đến từ vũ trụ C 137, mặc dù hắn tự xưng như vậy, nhưng chắc chắn hắn đã đổi rất nhiều vũ trụ, chỉ là ở vũ trụ C 137 thời gian tương đối dài mà thôi.

Thấy những Thụy Khắc ở vũ trụ khác đều có thể bảo vệ vợ con mình thật tốt, để con gái lớn lên lập gia đình, ngươi, một người cha thất bại, có suy nghĩ gì không.

Đỗ Lan thật sự quá đáng ghét, không hề quan tâm đến tâm trạng của lão già Thụy Khắc.

Giấc mơ của Thụy Khắc bắt đầu thay đổi, rõ ràng lời nói của Đỗ Lan đã kích động hắn.

Đây là một ga ra bình thường, Thụy Khắc trẻ tuổi vẫn chưa hói, tóc cũng không rối bù như vậy, trong việc nghiên cứu cổng dịch chuyển vẫn còn một số vấn đề khó chưa đột phá được.

Hắn có vợ và con gái, nghiên cứu khoa học không phải là tất cả đối với hắn, nên lúc này hắn sẵn sàng gác lại nghiên cứu khoa học để đi ăn kem cùng vợ con, và cho rằng cả nhà ba người đi ăn kem là ý tưởng tuyệt vời nhất trên đời, còn ngầu hơn cả việc phát triển súng không gian nhiều.

Thật sự là hai người hoàn toàn khác, phải biết rằng Thụy Khắc bây giờ không hề dịu dàng như vậy.

Nhưng khi hắn khởi động xe, trong lúc chờ vợ con, đột nhiên một cánh cổng không gian xuất hiện, rồi một quả bom rơi ra, thế là gia đình hắn cứ thế tan thành tro bụi.

Còn hắn trong đống đổ nát đã giải được phương trình cuối cùng của cổng không gian, chế tạo thành công súng không gian có thể xuyên qua đa vũ trụ.

Phương trình súng không gian ngươi cần, ở ngay đây.

Thụy Khắc tỏ ra rất đau khổ, vì hắn lại một lần nữa sống lại quá khứ không muốn nhớ lại.

Nhưng Đỗ Lan không cần phương trình súng không gian, vì hắn đã sớm nắm vững bí ẩn của việc du hành đa vũ trụ: Nếu ngươi đã tự thú, tại sao còn bày trò vặt vãnh này.

Công thức này là phương trình để viết lại hệ thống xâm nhập giấc mơ phải không, nếu tải lên máy chủ, ngươi có thể giành được quyền kiểm soát hệ thống, lúc đó ngươi sẽ có thể trốn thoát.

Đỗ Lan nhìn thấu ngay Thụy Khắc vẫn muốn trốn: Ngươi trốn thoát rồi thì sao.

Tiếp tục đổi một vũ trụ khác để sống.

Bắt đầu những cuộc phiêu lưu hoàn toàn mới với một gia đình hoàn toàn mới.

Thụy Khắc, ngươi nói ngươi là Thụy Khắc Thụy Khắc nhất, ngươi còn nói mình không giống những Thụy Khắc ở thế giới khác.

Việc không ngừng trốn từ vũ trụ này sang vũ trụ khác chính là sự khác biệt mà ngươi nói sao.

Thụy Khắc không ngờ đối phương lại không mắc bẫy, mình rõ ràng đã phát huy diễn xuất tốt nhất, ngay cả ký ức đau đớn nhất cũng lôi ra, cả câu chuyện đều là thật, chỉ có công thức là giả, thế mà cũng không lừa được Đỗ Lan.

Gã này quả thực quá khó đối phó.

Chúng ta hãy phân tích chuyện này, kẻ có thể mở cổng dịch chuyển chỉ có thể là Thụy Khắc ở vũ trụ khác đã phát minh ra súng không gian trước.

Bọn họ mưu sát ngươi là vì ngươi không chấp nhận giá trị quan của họ, nên họ đã ra tay sát hại.

Sau đó ngươi không ngừng di chuyển giữa các vũ trụ, cướp đi gia đình của những Thụy Khắc khác, dùng cách tự mình giết mình để truyền đạt sự bất khuất của bản thân, có phải vậy không.

Đỗ Lan nói.

Tùy ngươi nói sao cũng được, nếu đã không lừa được ngươi, ta cũng không còn gì để nói.

Thụy Khắc vốn còn định trốn, không ngờ lại không thành công.

Để ta đoán xem có phải bây giờ ngươi đang tìm kiếm gia đình lý tưởng nhất của mình không.

Đỗ Lan nói: Ngươi rất hài lòng với Mạc Đế của vũ trụ C 137, nên khi Trái Đất trước bị hủy diệt, ngươi đã mang theo nó.

Còn ở vũ trụ này, Bối Ti thể hiện sự phụ thuộc mạnh mẽ vào ngươi, có phải cũng khiến ngươi rất cảm động không.

Nếu phải đổi sang một vũ trụ khác, có phải sẽ mang theo Mạc Đế và Bối Ti không.

Đúng rồi, ngươi xem cảnh này, là Hạ Mạt vì cứu ngươi mà đào mộ ông ngoại mình lên.

Có cảm thấy Hạ Mạt này cũng rất lợi hại không.

Lúc rời khỏi vũ trụ này có từng nghĩ đến việc mang Hạ Mạt đi không.

Nói như vậy, người duy nhất không thể khiến ngươi hài lòng chính là Kiệt Thụy, mà Kiệt Thụy ở vũ trụ nào cũng đáng ghét như nhau.

Vậy nên thay vì rời đi chi bằng chọn ở lại, phải không.

Vì những người nhà khiến ngươi hài lòng đều ở vũ trụ này cả rồi.

Đỗ Lan cho rằng Thụy Khắc xuyên qua các vũ trụ khác nhau chính là để tìm kiếm một gia đình vừa ý, người nhà không vừa ý thì vứt bỏ, người vừa ý thì có thể mang theo bên mình.

Mà Thụy Khắc rất hài lòng với gia đình ở thế giới này, đó cũng là một trong những lý do hắn tự thú.

Thụy Khắc không trả lời, hắn không cần phải trả lời những suy đoán vô căn cứ của Đỗ Lan.

Hắn biết mình nói càng nhiều thì càng giúp Đỗ Lan phân tích nội tâm của mình, càng bất lợi cho bản thân.

Thụy Khắc biết Đỗ Lan hiện đang tìm cách mổ xẻ hoạt động tâm lý và quá trình tình cảm của hắn, hắn tuyệt đối không thể hợp tác, vì một khi Đỗ Lan thành công, hắn sẽ gặp xui xẻo.

Trong mơ, Thụy Khắc đã nâng cao cảnh giác, hắn biết mình hiện đang rất nguy hiểm, gã Đỗ Lan này chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình.

Tuyệt đối không thể bó tay chịu trói, Thụy Khắc thầm nghĩ mình cũng có thể mổ xẻ Đỗ Lan.

Theo hắn thấy, hành vi của Đỗ Lan thực sự rất khó hiểu, vì quá bất thường.

Chương 2118

Là một cường giả mạnh mẽ lại khổ tâm chạy đôn chạy đáo muốn xây dựng một thế giới trật tự, việc này đối với Đỗ Lan hoàn toàn là công dã tràng, tại sao lại có người đi làm một việc không có lợi ích gì.

Hơn nữa, Đỗ Lan làm vậy là đi ngược lại với thực tế vũ trụ sẽ tịch diệt, thế giới sớm muộn gì cũng sẽ hủy diệt, vậy thì nên hưởng thụ, chứ không phải khổ sở tự kỷ luật.

Tự kỷ luật cũng không thể thay đổi vận mệnh hủy diệt của thế giới, hành vi của Đỗ Lan chỉ khiến thế giới trở nên hà khắc hơn, khiến việc sinh tồn trở nên khó khăn hơn.

Thụy Khắc bắt đầu phân tích suy nghĩ của Đỗ Lan, nhưng đối với hắn, suy nghĩ của Đỗ Lan quá khó hiểu.

Thụy Khắc biết suy nghĩ của mình rất đơn giản, nên mới bị Đỗ Lan nhanh chóng nắm bắt, mình chỉ chọn một trong hai, nhưng Đỗ Lan lại muốn tất cả, hơn nữa còn dùng một lối tư duy rất khó hiểu để ép những thứ vốn không liên quan lại với nhau.

Suy nghĩ của Đỗ Lan hoàn toàn phản logic, căn bản chỉ là kinh nghiệm sống đơn thuần.

Cuối cùng Thụy Khắc phát hiện Đỗ Lan thực ra không nói logic, chỉ nói kinh nghiệm, nên muốn nói thế nào cũng được, nói đơn giản là không nói lý lẽ.

Thụy Khắc lúc này mới nghĩ ra tại sao những thủ đoạn trước đây của mình luôn bị Đỗ Lan đảo ngược, là vì Đỗ Lan vẫn luôn không ngừng điều chỉnh chiến lược, chứ không phải cứng nhắc không đổi.

Khó chơi đây, tuy đã phân tích ra được phong cách của Đỗ Lan, nhưng Thụy Khắc rõ ràng là không thể thích ứng được, vì không thể dự đoán được sau này Đỗ Lan sẽ dùng chiêu gì.

Ngươi đang nghĩ gì vậy.

Đỗ Lan thấy Thụy Khắc đột nhiên im lặng, bèn hỏi có phải Thụy Khắc đang tự kiểm điểm không.

Đỗ Lan, ngươi quả thực là một đối thủ khó nhằn, nhưng ngươi đừng đắc ý, kinh nghiệm của ngươi không thể thay đổi được chân lý.

Thụy Khắc nói.

Chân lý à.

Đỗ Lan tỏ vẻ liệu thứ đó có thật sự tồn tại không.

Chân lý mà ngươi nói là vũ trụ nhất định sẽ hủy diệt, không sai, điều này quả thực không thể tránh khỏi, vì vật chất không thể thắng được thời gian.

Nhưng chủ nghĩa hư vô không phải là chân lý, cho nên ngươi đang đánh tráo khái niệm, cuộc sống của sinh mệnh không hề có một tiêu chuẩn tuyệt đối nào.

Nếu đã không có một tiêu chuẩn thống nhất, vậy tại sao ngươi lại muốn thay đổi thế giới.

Ngươi cũng không có lý lẽ nào thông suốt về mặt logic cả, thực ra chỉ là kinh nghiệm sống của ngươi mà thôi.

Vì tư duy quán tính của ngươi cho rằng như vậy tốt hơn, nên ngươi mới quảng bá nó.

Nhưng ngươi dám nói điều đó chính xác một trăm phần trăm không.

Thụy Khắc cũng đã nắm được bản chất của Đỗ Lan, không phản đối hành vi của Đỗ Lan mà là phản đối kinh nghiệm sống của Đỗ Lan.

Thời đại khác nhau, cuộc sống khác nhau, dùng kinh nghiệm sống để phán đoán tương lai thực sự là sai lầm lớn.

Ồ.

Đỗ Lan biết Thụy Khắc cuối cùng cũng đã nắm được xung đột về ý thức hệ của mình, bây giờ mới thực sự là bắt đầu giao tranh.

Nền giáo dục của hai bên quyết định ý thức hệ của họ, ý thức hệ của họ quyết định thế giới quan khác nhau của họ, cuối cùng là kim đâm vào đầu đinh, không ai nhường ai.

Kinh nghiệm sống ít nhất cũng là một tài liệu tham khảo, còn hơn ngươi vì biết vũ trụ sẽ hủy diệt mà không làm gì cả.

Sinh mệnh chính là phải hấp thụ kinh nghiệm mới có thể tiến bộ hơn.

Nhưng kinh nghiệm chỉ là luân hồi không ngừng mà thôi.

Lấy Trái Đất làm ví dụ, sau cách mạng công nghiệp, quốc gia và dân tộc cứ như bập bênh nhảy qua nhảy lại, lúc thì chủ nghĩa quốc gia chiếm thế thượng phong, lúc thì chủ nghĩa dân tộc chiếm thế thượng phong, luân hồi không ngừng.

Đó chính là kinh nghiệm, có tác dụng gì chứ.

Kinh nghiệm không thể giúp chúng ta đột phá hiện thực, phá vỡ gông cùm, kinh nghiệm chỉ khiến chúng ta không ngừng quay vòng tại chỗ.

Thụy Khắc nói điều này không sai.

Sau cách mạng công nghiệp, các quốc gia công nghiệp để phát triển công nghiệp tốt hơn, ngưng tụ lòng người nên đã thúc đẩy chủ nghĩa dân tộc, khiến thực lực của các nước thực dân tăng mạnh.

Nhưng đến giai đoạn cuối của chủ nghĩa thực dân, chủ nghĩa dân tộc lớn mạnh lại khiến các nước thực dân chịu thiệt, khiến các thuộc địa lần lượt độc lập thành quốc gia.

Sau đó, tư bản phát triển, tư bản không muốn bị quốc gia hạn chế, nên đã đàn áp chủ nghĩa quốc gia và phát triển chủ nghĩa dân tộc, khiến toàn cầu hóa tiến bộ vượt bậc.

Nhưng sau đó, tư bản kiếm bộn tiền, còn nhiều người dân thường ngay cả canh cũng không được húp, nên họ nhận ra rằng phải dùng quốc gia để hạn chế tư bản, thế là chủ nghĩa quốc gia lại bắt đầu trỗi dậy.

Cho nên kinh nghiệm của nhân loại chính là không ngừng bập bênh giữa dân tộc và quốc gia, căn bản không có tiến bộ gì.

Đỗ Lan dùng kinh nghiệm để dẫn dắt thế giới, tất nhiên cũng sẽ tuần hoàn không ngừng như vậy.

Đây chính là hạn chế của chủ nghĩa kinh nghiệm, thiếu khả năng đối phó với những việc chưa từng xảy ra, cũng không có dũng khí để tiến lên.

Thụy Khắc tổng kết: Vũ trụ không có ký ức, ngươi cố gắng coi ký ức của sinh mệnh là ký ức của vũ trụ, cũng chẳng khác gì ta.

Cả hai đều nắm lấy điểm yếu của đối phương mà công kích.

Lời của Thụy Khắc cũng đúng, vì cái gọi là kinh nghiệm vốn dĩ chỉ là lặp lại những chuyện đã từng xảy ra mà thôi.

Nhưng Đỗ Lan lại nói: Cùng một kinh nghiệm nhưng lại có những nhân tố nội sinh khác nhau, người thực hiện khác nhau.

Ngươi cũng nói quốc gia và dân tộc không ngừng nhảy qua nhảy lại, nhưng thực tế các nhân tố bên trong lại khác nhau.

Giai đoạn đầu của chủ nghĩa thực dân là để phát triển công nghiệp, ngưng tụ lòng người nên mới theo chủ nghĩa dân tộc.

Sau này các thuộc địa cần quân đội để bảo vệ, mà quân đội cần quốc gia để tổ chức, thế là chủ nghĩa quốc gia lại bắt đầu thịnh hành.

Sau khi các thuộc địa phát triển lên, quả thực đã lặp lại các bước trước đó, nhưng cuối cùng chủ nghĩa quốc gia phát triển trở lại là vì phong trào chống thực dân.

Hiện tượng giống nhau nhưng nội tại lại khác nhau.

Sau đó là do sự phát triển của tư bản dẫn đến sự trỗi dậy của chủ nghĩa dân tộc, rồi sau đó là vì phân phối tài nguyên không đều nên mọi người hy vọng quốc gia can thiệp.

Ngươi căn bản không hiểu kinh nghiệm, phải nhìn xuyên qua hiện tượng để thấy bản chất.

Ngươi xem Kiệt Thụy trước khi thay đổi, hắn khao khát trật tự đến mức nào, còn bây giờ hắn trở nên mạnh hơn, cũng có thể vui vẻ đối mặt với sự hỗn loạn vô trật tự của ngươi.

Những điều này đều có nguyên nhân nội tại, ngươi chỉ nói kinh nghiệm là giậm chân tại chỗ, nhưng lại không thấy nguyên nhân đằng sau kinh nghiệm đang không ngừng thay đổi.

Còn tại sao nguyên nhân nội tại thay đổi lại dẫn đến biểu tượng giống nhau, điều này chỉ có thể nói là hạn chế của sinh mệnh, chứ không phải hạn chế của kinh nghiệm.

Ngươi thật sự khéo ăn nói, nhưng ngươi đang tự tìm đường chết.

Lý thuyết này của ngươi đảo ngược lại chính là nói rằng dù chúng ta có nỗ lực thế nào, kết quả cuối cùng cũng sẽ không thay đổi, vì đó là hạn chế của sinh mệnh.

Thụy Khắc phản đòn, vì chính Đỗ Lan đã nói, nguyên nhân nội tại không ngừng thay đổi, nhưng kết quả cuối cùng lại không thay đổi.

À, xem ra ngươi cũng đã tiến bộ rồi.

Điều này cũng không lạ, dù sao Thụy Khắc và Đỗ Lan đã tranh luận rất nhiều lần, hắn lại không ngốc, cũng sẽ học theo cách của Đỗ Lan, gậy ông đập lưng ông, dùng lời của Đỗ Lan để phản bác Đỗ Lan.

Thụy Khắc nhìn Đỗ Lan: Nếu ngươi cũng thừa nhận rằng dù nguyên nhân nội tại có thế nào, kết quả cũng như nhau, bây giờ ngươi hẳn là không còn gì để nói rồi chứ.

Thực ra cũng không phải không có gì để nói, chỉ là cảm thấy ngươi thực ra chỉ thiếu một tấm gương.

Vì ngươi là thiên tài, ngươi làm gì cũng tự mình hoàn thành, nên luôn cảm thấy mình đúng.

Nhưng sau khi gặp ta, không phải ngươi cũng đã thay đổi sao.

Ngươi đã bắt đầu học hỏi, điều này đại diện cho việc ngươi đã nhận ra rằng tiếp tục cố chấp sẽ không thể thắng được ta.

Ta rất vui mừng.

Đỗ Lan tỏ vẻ mình tranh luận thua cũng không sao, nhưng mình đã thành công ảnh hưởng đến Thụy Khắc, khiến Thụy Khắc thay đổi phong cách.

Thụy Khắc cũng ngây người, hắn lúc này mới nhận ra mình lại bị Đỗ Lan thay đổi.

Thắng cuộc tranh luận, nhưng lại thua cả cuộc đời.

Thụy Khắc tự kỷ, mình lại dùng lối tư duy của Đỗ Lan để phản bác Đỗ Lan, tính độc lập của mình đã biến mất rồi, đây không phải là chuyện tốt.

Lẽ nào là vì mình quá đau buồn, nên mới như vậy.

Đỗ Lan nói với giọng điệu thấm thía: Một người quá vô địch không phải là chuyện tốt, thực ra ta cũng đang học hỏi từ ngươi.

Những phát minh sáng tạo của ngươi quả thực rất lợi hại, và cái suy nghĩ duy ngã độc tôn của ngươi trong một số tình huống quả thực rất hữu dụng.

Nhưng ta cho rằng tài năng của ngươi hoàn toàn có thể dùng để làm những việc quan trọng hơn, chứ không phải bị giới hạn trong lối tư duy trước đây.

Thụy Khắc vẫn không nói gì.

Lúc này, cháu trai và cháu gái của Thụy Khắc đang tìm cách cứu người.

Tuy nhiên, dù họ có súng không gian cũng không có cách nào vào được nhà tù Tổ Ong được canh phòng nghiêm ngặt, dù sao họ cũng không phải Thụy Khắc, họ căn bản không có vũ khí gì.

Tuy họ đã tìm trong ga ra, nhưng không biết mật mã, cũng không có cách nào tìm thấy các thiết bị mà Thụy Khắc cất giấu trong ga ra.

Hơn nữa, họ không biết khẩu súng không gian này có xác thực ID.

Chương 2119

Thì ra Thụy Khắc của vũ trụ này cũng là một thành viên của Thụy Khắc Yếu Tắc.

Tất cả súng không gian của Thụy Khắc Yếu Tắc đều có xác thực ID, một khi súng không gian không phải do Thụy Khắc sử dụng, nó sẽ gửi một tín hiệu kích hoạt bởi người không phải Thụy Khắc đến Thụy Khắc Yếu Tắc.

Điều này có nghĩa là Thụy Khắc đã gặp rắc rối, Thụy Khắc Yếu Tắc sẽ lập tức xuất động để bắt người sử dụng súng không gian, mục đích là để hạn chế việc sử dụng súng không gian, đảm bảo những công nghệ này sẽ không bị rò rỉ ra ngoài.

Thực ra, ban đầu vợ con của Thụy Khắc C 137 bị ám sát cũng là vì hắn không chịu nhận lời mời của Thụy Khắc Yếu Tắc.

Trong đa vũ trụ, tuy dòng thời gian về cơ bản là giống nhau, nhưng việc Thụy Khắc phát minh ra súng không gian lại có trước có sau.

Những Thụy Khắc phát minh ra súng không gian trước hy vọng chỉ có mình họ nắm giữ công nghệ trong toàn bộ đa vũ trụ, nên sẽ đi tìm những Thụy Khắc chưa phát minh ra súng không gian, mời họ gia nhập hàng ngũ của mình để độc quyền công nghệ.

Đây là hình thái ban đầu của Thụy Khắc Yếu Tắc.

Khi đó Bối Ti vẫn còn là một cô bé, tự nhiên sẽ không có cháu ngoại Mạc Đế, các Thụy Khắc trẻ tuổi đều đơn thương độc mã.

Một số Thụy Khắc có tư tưởng cực đoan, không gia nhập phe họ tức là kẻ thù, đáng bị tiêu diệt.

Tất cả đều là để đảm bảo độc quyền công nghệ.

Thụy Khắc C 137 chính là một nạn nhân.

Hắn phát minh ra súng không gian hơi muộn, nên bị những Thụy Khắc phát minh trước nhắm vào, cuối cùng dẫn đến vợ con bị hại.

Trong nỗi bi thương, hắn đã giải được bí mật và cũng trở thành một nhà du hành đa vũ trụ.

Hắn không đồng tình với Thụy Khắc Yếu Tắc, càng không gia nhập, nên hắn đã trở thành một người cô độc và đau khổ.

Thực ra, tóm lại nỗi đau của Thụy Khắc chỉ là một câu lạc hậu thì sẽ bị ăn đòn.

Thụy Khắc Yếu Tắc vẫn đang độc quyền công nghệ, nên khi Hạ Mạt và Mạc Đế cố gắng khởi động súng không gian, quân đội của Yếu Tắc đã đến và lập tức bắt giữ họ.

Mạc Đế nói mình là Mạc Đế, cần phải đảm bảo an toàn cho mình, thế là nó bị đưa đến Thụy Khắc Yếu Tắc để thẩm vấn.

Mạc Đế và họ hy vọng Thụy Khắc Yếu Tắc sẽ đi giải cứu Thụy Khắc, dù sao trong mắt nó, tất cả Thụy Khắc đều giống nhau, nên giúp đỡ lẫn nhau.

Tiếc là nó đã nghĩ sai, giữa Thụy Khắc và Thụy Khắc vẫn có sự khác biệt.

Đối với Yếu Tắc, Thụy Khắc C 137 cũng là một phần tử nguy hiểm, họ sẽ không đi cứu.

Vấn đề duy nhất là Thụy Khắc C 137 biết tất cả các công nghệ mà mọi Thụy Khắc đều biết, nếu công nghệ rơi vào tay Tinh Tế Liên Bang thì sẽ không ổn.

Nhưng bây giờ Thụy Khắc Yếu Tắc và Tinh Tế Liên Bang lại liên minh với nhau, chuyện này thật khó giải quyết.

Xem ra chỉ có thể phái người ám sát Thụy Khắc trong tù, chỉ cần hắn chết, công nghệ của Yếu Tắc sẽ không bị tiết lộ.

Mạc Đế không ngờ Thụy Khắc Yếu Tắc coi trọng nhất là độc quyền công nghệ, chứ không phải mạng sống của Thụy Khắc.

Thụy Khắc có vạn người, công nghệ là điều số một, một khi không bảo mật, mọi người hai hàng lệ rơi.

Mạc Đế ngơ ngác, vì nó mới chỉ tiếp xúc với Yếu Tắc một lần, chính là lần có số lượng lớn Mạc Đế bị bắt cóc.

Nó còn tưởng Yếu Tắc là người tốt, là tổ chức bảo vệ sự an toàn của tất cả Thụy Khắc trong các vũ trụ.

Bây giờ nó biết mình đã sai.

Tổ chức này bảo vệ công nghệ độc quyền, chứ không phải Thụy Khắc.

Đối với tổ chức này, Thụy Khắc hoàn toàn là vật phẩm tiêu hao có thể thay thế, nhưng chỉ cần Thụy Khắc nắm giữ công nghệ, họ mới có thể mãi mãi chiếm ưu thế.

Các người không thể làm vậy, vì các người đều là Thụy Khắc.

Xin lỗi nhé nhóc, đây là quy định.

Chính vì để đảm bảo tất cả Thụy Khắc đều được an toàn, nên công nghệ của chúng ta tuyệt đối không thể tiết lộ.

Tuy đối với một Thụy Khắc nào đó rất tàn nhẫn, nhưng đây là trách nhiệm đối với nhiều Thụy Khắc hơn.

Thụy Khắc Yếu Tắc cho rằng đây chính là vấn đề mà tập thể và cá nhân phải đối mặt: vì tập thể mà hy sinh cá nhân, hay vì cá nhân mà hy sinh tập thể.

Không lẽ không còn cách nào khác sao.

Theo quan điểm đối lập nhị nguyên của Thụy Khắc thì không còn.

Tập thể và cá nhân chỉ có thể bảo toàn một.

Nhưng thực ra hoàn toàn có thể thông qua ngoại giao, hoặc tìm Đỗ Lan giải quyết vấn đề, vì bây giờ là liên minh tứ tộc, Thụy Khắc Yếu Tắc và Tinh Tế Liên Bang đã là đồng minh, hoàn toàn có thể tìm cách khác.

Nhưng Thụy Khắc chính là Thụy Khắc, Đỗ Lan đã ảnh hưởng đến Thụy Khắc C 137, nhưng vẫn còn hàng ngàn vạn Thụy Khắc chưa thay đổi, họ vẫn giữ vững cách làm việc của mình.

Ám sát, đã quyết định.

Đại thống lĩnh Mạc Đế cũng đã phê chuẩn hành động lần này.

Mạc Đế Tà Ác tuy đã cướp quyền, nhưng thực ra không hề thay đổi phương châm hành động cơ bản của Yếu Tắc, chỉ là trước đây công nghệ phục vụ Thụy Khắc, bây giờ là phục vụ chính nó.

Mà việc độc quyền công nghệ cũng có lợi cho nó, nên nó sẽ không tự làm khó mình.

Hạ Mạt và Mạc Đế thực sự không ngờ lại như vậy.

Họ vẫn còn là trẻ con, không thể nghĩ đến thế giới của người lớn lại phức tạp đến thế, sẽ vì một số lý do mà họ không hiểu được mà đi làm hại người thân của mình.

Trong mắt họ, tự nhiên là ông ngoại quan trọng nhất, chứ không phải công nghệ gì đó.

Nhưng hai đứa trẻ lại không thể thay đổi quyết định tàn khốc này.

Các Thụy Khắc các ngươi giết chính mình thật đúng là không hề nương tay.

Đỗ Lan cho Thụy Khắc C 137 thấy quyết định ám sát của Yếu Tắc.

Thụy Khắc nói: Cho nên ta mới không thích bọn họ, bọn họ chẳng qua chỉ là một đám con rối bị công nghệ khống chế.

Đỗ Lan đồng tình: Khoa học kỹ thuật nên lấy con người làm gốc.

Nhưng ngươi cũng làm chẳng ra sao, nên ngươi đừng có cười người chớ vội cười lâu.

Thế nào, có muốn liên thủ với ta không, hai chúng ta hoàn toàn có thể biến liên minh tứ tộc thành hình mẫu của đa vũ trụ.

Ngươi thật sự điên rồi.

Thụy Khắc cho rằng Đỗ Lan còn điên hơn cả mình, mình ít nhất còn biết có việc nên làm và có việc không nên làm, còn hành vi của Đỗ Lan thực sự là làm bừa: Chẳng lẽ trong mắt ngươi không có kẻ thù sao.

Ngươi không biết hận thù giữa các chủng tộc này sao.

Những hận thù này căn bản không thể xóa bỏ.

Dù liên minh tứ tộc có vẻ đang ở cùng nhau, nhưng sớm muộn cũng sẽ bùng nổ, đến lúc đó sẽ là chiến tranh bao trùm cả đa vũ trụ.

Hận thù sẽ không tiêu tan, Đỗ Lan đồng ý, nhưng Thụy Khắc Yếu Tắc đã không còn là Yếu Tắc của ngày xưa nữa, bây giờ Mạc Đế Tà Ác nắm quyền, đương nhiên không cần quan tâm đến hận thù của Thụy Khắc.

Còn Tinh Tế Liên Bang lại càng là một tập đoàn thế lực phức tạp, lợi ích đặt lên hàng đầu.

Ngươi vẫn dùng con mắt cũ để nhìn sự vật.

Thụy Khắc Yếu Tắc và Tinh Tế Liên Bang thực ra đều đã bắt đầu

thay đổi.

Hận thù mà ngươi nói là của Thụy Khắc và Tinh Tế Liên Bang, không phải của Mạc Đế và Tinh Tế Liên Bang.

Cho nên chỉ cần hy sinh một phần lợi ích của các ngươi, các Thụy Khắc, thì sẽ không có vấn đề gì.

Thụy Khắc Yếu Tắc cực kỳ coi trọng việc độc quyền công nghệ, nên tuyệt đối không cho phép Thụy Khắc trong tù tiết lộ bí mật.

Nếu đã biết hắn bị bắt, vậy chỉ có thể ám sát cho xong chuyện.

Đỗ Lan hy vọng có thể liên thủ với Thụy Khắc C 137 trong chuyện này, cùng nhau thay đổi tương lai.

Nhưng điều này rõ ràng không phải là tính cách của Thụy Khắc.

Hắn không sợ bị ám sát, nếu chết thì càng tốt, hắn có thể thoát khỏi nhà tù rồi.

Thụy Khắc chết đi, linh hồn sẽ ngẫu nhiên dịch chuyển đến thiết bị hồi sinh của một Thụy Khắc ở vũ trụ khác.

Nói cách khác, Thụy Khắc của vũ trụ C 137 thực ra đã hack hết các thiết bị hồi sinh do các Thụy Khắc đa vũ trụ tạo ra, một mình hắn có thể sử dụng các thiết bị hồi sinh đa vũ trụ, cũng có nghĩa là hắn căn bản không chết được.

Chương 2120

Đây là điều mà rất nhiều Thụy Khắc không làm được.

Chẳng trách Thụy Khắc C 137 luôn nói mình mới là Thụy Khắc Thụy Khắc nhất, chỉ riêng trình độ kỹ thuật này đã vượt xa Thụy Khắc Yếu Tắc mấy con phố.

Cho nên một khi hắn chết và không hồi sinh ở vũ trụ này, hắn sẽ thông qua cửa sau ở các vũ trụ khác để hồi sinh.

Và để đảm bảo mình sẽ thoát khỏi nguy hiểm, việc hồi sinh này hoàn toàn ngẫu nhiên và không giới hạn số lần.

Nếu muốn, hắn hoàn toàn có thể chơi trò tự sát, dù sao tự sát một lần là đổi một vũ trụ, cho đến khi hắn hài lòng mới thôi.

Cái chết đối với Thụy Khắc C 137 không phải là điều đáng sợ nhất, đáng sợ nhất vẫn là nỗi đau và sự cô độc, đó mới là khổ nạn không thể giải tỏa.

Thụy Khắc không sợ chết, đương nhiên cũng sẽ không vì bị ám sát mà hợp tác với Đỗ Lan.

Cho nên hắn nằm thẳng cẳng để người ta ám sát, dù sao hắn cũng không sợ.

Nhưng nghe Đỗ Lan nói hận thù giữa Thụy Khắc Yếu Tắc và Tinh Tế Liên Bang có thể hóa giải, hắn cũng nhận ra các Thụy Khắc của Yếu Tắc đã mất đi bản chất, đã trở thành công cụ, ngay cả mối thù này cũng có thể quên đi.

Yếu Tắc quả nhiên là một nơi rác rưởi: Ngươi quả thực rất lợi hại, nhưng đừng ảo tưởng có thể khống chế mọi thứ.

Thụy Khắc không tin mọi thứ sẽ phát triển theo kế hoạch của Đỗ

Lan, đây là thực tế chứ không phải kịch bản.

Nếu đã biết có người đến ám sát, Thụy Khắc không cần phải lo lắng bị giam cầm nữa.

Thực ra đối với Thụy Khắc, việc bị nhốt ở một nơi an toàn, khiến hắn không thể chết cũng không thể trốn mới là điều khó chịu nhất.

Ví dụ như bây giờ hắn ở trong tù, người đang ngủ, ngay cả tự sát cũng không làm được, còn phải cần người đến giúp.

Thụy Khắc có rất nhiều hậu chiêu, nên hắn hoàn toàn không sợ gặp nguy hiểm.

Yên tâm đi, chúng ta sẽ bảo vệ ngươi.

Đỗ Lan nói.

Cảm ơn, không cần.

Nhà tù Tổ Ong là nhà tù kiên cố nhất của Tinh Tế Liên Bang, bên trong giam giữ những tội phạm nguy hiểm nhất từ khắp vũ trụ.

Ở đây, mỗi tội phạm đều bị khóa chân tay và trói vào một phòng giam nhỏ, họ căn bản không thể làm gì khác.

Để ám sát mục tiêu ở đây rất khó khăn, nhưng Thụy Khắc Yếu Tắc sở hữu mọi công nghệ tiên tiến nhất, cùng với những Thụy Khắc quen thuộc với môi trường vũ trụ, họ đã thành lập một tiểu đội ám sát tinh nhuệ.

Hạ Mạt và Mạc Đế vô cùng lo lắng, nhưng họ đã bị giam giữ.

Tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng hiện tại không thể làm gì được.

Còn một cách nữa.

Hạ Mạt đột nhiên nói.

Cách gì.

Cậu có nhớ lần trước chúng ta dùng máy gian lận cuộc đời không.

Nhớ, nhưng nó thì liên quan gì đến tình cảnh hiện tại của chúng ta.

Bây giờ chúng ta căn bản không thể gian lận được.

Thực ra Hạ Mạt đã nhìn thấy rất nhiều kết cục, và có một kết cục cô nhớ rất sâu sắc, đó là vô số Hạ Mạt trưởng thành đang tàn sát lẫn nhau, có anh hùng, có phản diện, có Hạ Mạt máy móc, có Hạ Mạt quân nhân, còn có Hạ Mạt cuồng chiến sĩ và Hạ Mạt pháp sư.

Nói cách khác, tất cả các Hạ Mạt đều sẽ vì một nguyên nhân mà tập trung lại một chỗ.

Bây giờ sức mạnh của mình có hạn, vậy chỉ có thể cầu cứu các Hạ Mạt khác.

Cô nhớ rằng chỉ cần mình nói ra một câu, vô số Hạ Mạt sẽ xuất hiện.

Nhưng máy gian lận cuộc đời nhìn thấy là kết cục của chúng ta.

Nếu thật sự có vô số Hạ Mạt xuất hiện, vậy chị cũng sẽ chết.

Mạc Đế nói rằng Hạ Mạt đang mạo hiểm.

Không còn cách nào khác.

Chỉ có thể mạo hiểm, nếu không họ không làm được gì.

Thử xem sao.

Hạ Mạt hít một hơi thật sâu, nói với bức tường đối diện: Cả đời này tôi không thích trai đẹp.

Chỉ một câu nói này đã làm chấn động cả đa vũ trụ.

Khi một cô gái mê trai không còn thích trai đẹp nữa, vậy thì không còn thuộc tính gì nổi bật, điều đó có nghĩa là nhân vật này đã bị hủy diệt.

Vì vậy, trong đa vũ trụ, các Hạ Mạt tương lai nghe được câu nói này, họ nhất định phải đến để ngăn cản.

Tuy nhiên, còn một bộ phận Hạ Mạt cho rằng dù không có trai đẹp, họ vẫn có thể phát triển các thuộc tính khác, ví dụ như đồng tính nữ, nữ quyền, bảo vệ động vật nhỏ, người ăn chay.

Cho nên cả phe bảo thủ và phe cấp tiến đều xuất hiện.

Phòng giam vốn chỉ có hai người, đột nhiên vô cớ xuất hiện vô số Hạ Mạt khác nhau.

Họ xuyên qua thời không đến đây vào khoảnh khắc thay đổi vận mệnh, muốn dùng chiến đấu để quyết định tương lai thực sự.

Thật sự xuất hiện.

Mạc Đế không ngờ một câu nói của chị mình lại có uy lực lớn đến vậy, lại gọi đến cả một đội quân.

Nhưng xem ra đội quân này đang đối đầu nhau, chứ không phải đến giúp.

Chỉ có trai đẹp mới là ý nghĩa của cuộc đời. một Hạ Mạt máy móc nói.

Trai đẹp thuộc về chúng sinh, Hạ Mạt thuộc về Hạ Mạt.

Đây là một Hạ Mạt pháp sư.

Cả hai bên đều có quan điểm riêng, nên muốn kiên trì để Hạ Mạt đưa ra lựa chọn có lợi cho mình.

Đây chính là ngã rẽ của cuộc đời, vô số Hạ Mạt hội tụ tại ngã ba đường.

Đừng đánh nữa, nghe tôi nói, tôi cần sự giúp đỡ của các bạn để cứu ông ngoại tôi, ông ấy đang gặp nguy hiểm.

Hạ Mạt nói: Tôi biết các bạn đều là tôi, hy vọng các bạn có thể hiểu, giúp tôi chính là giúp chính các bạn.

Các Hạ Mạt khác nhau nhìn về một hướng, rõ ràng họ không bị thuyết phục ngay lập tức.

Lúc này cần Mạc Đế phát huy sở trường, nó phải diễn thuyết: Nghe tôi nói đây.

Tôi biết tuy các bạn có cùng tên và ngoại hình, nhưng mỗi người đều khác nhau.

Nhưng các bạn đều là chị của tôi, tôi tin các bạn đều là những người cháu gái tốt yêu quý Thụy Khắc.

Dù có bao nhiêu khác biệt, nhưng tôi tin chắc chắn có một điểm chung, đó chính là tình cảm sùng bái Thụy Khắc.

Ông ấy đã dạy các bạn cách làm một anh hùng.

Mặc dù Mạc Đế chưa bao giờ cho rằng Thụy Khắc là anh hùng, nhưng chị gái lại nghĩ như vậy.

Đúng vậy, trong lòng họ, ông ngoại quả thực là một anh hùng không thể thay thế.

Lúc này anh hùng cần sự giúp đỡ, họ nên cầu đồng tồn dị tìm điểm chung, gác lại khác biệt.

Vào thời điểm quan trọng vẫn phải dựa vào võ mồm.

Mạc Đế không chỉ một lần dựa vào võ mồm để lật ngược tình thế.

Tuy không phải lần nào cũng thành công, nhưng khi Mạc Đế phát huy năng lượng tích cực thì chưa bao giờ thất bại, lần nào cũng nhắm thẳng vào khán giả mục tiêu, nói rõ quan niệm chính xác.

Cậu nói đúng, trai đẹp có vô số, nhưng ông ngoại chỉ có một.

Hãy liên hợp lại, thể hiện sức mạnh của Hạ Mạt.

Trong nháy mắt, ma pháp, khoa học kỹ thuật, phóng xạ, nguyên tố, những năng lượng khoa học và phi khoa học tức thì bùng nổ từ trong nhà tù.

Có Hạ Mạt bay lên tại chỗ, hai mắt tỏa sáng, có Hạ Mạt cầm búa phóng ra tia chớp, còn có Hạ Mạt niệm chú ngữ gọi đến thiên uy, các loại Hạ Mạt đều thi triển sở trường của mình.

Còn Hạ Mạt và Mạc Đế bình thường chỉ có thể theo kịp bước chân của họ.

Mạc Đế thầm nghĩ chị mình quá bạo lực, nhưng lần này phải cảm ơn các chị gái, hy vọng sau này mình sẽ không thật sự biến thành như vậy, nếu không ở nhà không sống nổi, mình sẽ không có ngày ngóc đầu lên được.

Đội quân Hạ Mạt vừa xuất hiện, liền mang theo hai chị em xông thẳng đến phòng chỉ huy của Yếu Tắc.

Họ muốn di chuyển cả thành phố vào trong nhà tù, trực tiếp dùng bạo lực giải cứu.

Chương 2121

Mạc Đế Tà Ác tuy nắm bắt được tâm lý của các Thụy Khắc, nhưng cuối cùng vẫn chịu thiệt trong tay các chị gái, đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Đội quân Hạ Mạt thật sự quá mạnh mẽ.

Có lẽ vì không còn trai đẹp, nên Hạ Mạt có mục tiêu mới, phát triển những năng lực khác nhau, cho nên sau khi rời xa đàn ông, tiềm năng của cô là vô hạn.

Ầm.

Thụy Khắc Yếu Tắc trực tiếp dịch chuyển tức thời đến nhà tù, hai trạm không gian khổng lồ va chạm vào nhau, nhà tù lập tức bị thủng một lỗ, còn Yếu Tắc cũng trở nên không an toàn như một trận động đất lớn.

Mạc Đế Tà Ác rất tức giận, mình cơ quan tính toán hết lẽ nào còn không lợi hại bằng cặp chị em bình thường này.

Chỉ có thể nói là người tính không bằng trời tính, bất ngờ luôn đến quá đột ngột.

Mạc Đế Tà Ác cũng không tính được Hạ Mạt và Mạc Đế hai người lại ra bài không theo lối mòn như vậy.

Quá tính toán ngược lại lại không có cách xử lý những tình huống bất ngờ này.

Cuộc hỗn chiến ba bên bắt đầu, quân đội Mạc Đế đối đầu quân đội Thụy Khắc đối đầu quân đội Tinh Tế Liên Bang, nổ ra một cuộc hỗn chiến kịch liệt trong nhà tù.

Thụy Khắc C 137 lại được tự do, nhìn sự phá hoại do cháu ngoại trai và cháu ngoại gái gây ra, hắn chỉ cảm thấy họ không hổ là hậu duệ của mình, đã học được chân truyền của mình: Tham vọng của ngươi, Đỗ Lan, đến hôm nay là kết thúc.

Sau khi được tự do, Thụy Khắc lập tức xâm nhập hệ thống tài chính của Tinh Tế Liên Bang, khiến tiền tệ của họ trở nên vô giá trị, trực tiếp phá hủy nền tảng của Tinh Tế Liên Bang.

Binh lính trong nhà tù đột nhiên phát hiện không ai trả lương cho mình nữa, họ lập tức hạ vũ khí đầu hàng.

Và vào ngày này, tất cả các cơ sở công cộng của Tinh Tế Liên Bang đều ngừng hoạt động, công chức viên chức đều thất nghiệp, vì tiền của họ đã không còn là tiền nữa, nền tảng duy trì chế độ này của họ đã biến mất.

Bởi vì trong Tinh Tế Liên Bang, mỗi người đều theo đuổi lợi ích.

Vì đây là một chế độ không dựa vào tôn giáo và đạo đức để quản lý, mỗi người ở đây đều tự phát đi theo đuổi lợi ích, tự phát duy trì chế độ Tinh Tế Liên Bang dựa trên nền tảng tiền bạc này.

Nhưng bây giờ mọi thứ đã tiêu tan.

Thụy Khắc thật sự không khách sáo, trực tiếp là rút củi dưới đáy nồi, căn bản không cho Tinh Tế Liên Bang con đường sống, rồi bỏ chạy, để lại một mớ hỗn độn.

Một thể chế không dựa vào tôn giáo và đạo đức để duy trì, mỗi người đều tự phát đi theo đuổi lợi ích, có thực sự là một thể chế hoàn hảo không.

Có người cho là như vậy, thậm chí còn coi Tinh Tế Liên Bang là điểm kết thúc của chế độ sinh mệnh.

Nhưng bây giờ nó đã thực sự kết thúc.

Thực ra, suy nghĩ theo đuổi lợi ích chẳng phải cũng giống như tôn giáo, đạo đức, đều là những quan niệm được môi trường xã hội nhồi sọ cho con người sao.

Không phải chỉ có theo đuổi lợi ích mới là xuất phát từ thật tâm, tín đồ tôn giáo tin vào đạo cũng là xuất phát từ thật tâm, người tin vào đạo đức cũng là xuất phát từ thật tâm, cho nên đều như nhau cả.

Tổn thất quá lớn.

Tinh Tế Liên Bang tê liệt, Thụy Khắc Yếu Tắc cũng tan nát, liên minh tứ tộc lập tức gãy hai chân, nỗ lực của Đỗ Lan dường như đã tan thành mây khói.

Mạc Đế Tà Ác nắm chặt nắm đấm, đứng giữa núi thây biển máu.

Sau tổn thất như vậy, sẽ phải mất rất nhiều thời gian mới có thể bù đắp.

Vì có đa vũ trụ, còn có rất nhiều Thụy Khắc tồn tại, nên cái chết của nhân viên không phải là quan trọng nhất.

Vấn đề là để các Thụy Khắc mới chấp nhận sự thống trị của Mạc Đế e rằng sẽ không đơn giản như vậy.

Nỗ lực của mình lại phải bắt đầu lại từ đầu.

Ban đầu, nó cắt giảm số lượng Thụy Khắc, tăng tỷ lệ Mạc Đế, để giành được sự ủng hộ của các Mạc Đế, chuyển dời mâu thuẫn.

Nhưng nếu lại thu nạp Thụy Khắc mới, họ chắc chắn sẽ không chấp nhận chiêu này.

Tinh Tế Liên Bang chết tiệt, đều tại bọn họ quá tham lam.

Chuyện này nói cho cùng vẫn là lỗi của Tinh Tế Liên Bang.

Mạc Đế Tà Ác đã bắt đầu đổ vỏ.

Rõ ràng cách xử lý của Thụy Khắc Yếu Tắc cũng có rất nhiều vấn đề, nhưng họ không tự kiểm điểm, chỉ biết đổ lỗi.

Đây chính là cái hại của trò chơi tổng bằng không.

Trò chơi tổng bằng không là hai người thi đấu cuối cùng chỉ có một người thắng, người còn lại tất nhiên sẽ thua, họ không có suy nghĩ đôi bên cùng thắng.

Cho nên phải đổ vỏ, tiếp tục đánh, trận chiến không thể kết thúc ở đây, nếu không sự thống trị của mình sẽ gặp nguy hiểm.

Mưu kế của ngươi cũng quá kém, còn không lợi hại bằng khả năng ứng biến ngẫu nhiên của ông ngoại ngươi.

Đỗ Lan xuất hiện sau lưng Mạc Đế Tà Ác: Tình hình này, rõ ràng có thể lợi dụng quan hệ liên minh tứ tộc để hoãn lại một chút, tại sao lại chọn chiến tranh.

Đây là điều đương nhiên.

Tình hình hiện tại, liên minh đã không còn tác dụng gì, lo cho bản thân mình mới là lựa chọn tốt nhất.

Dù sao ngay từ đầu chúng ta liên minh cũng không thật lòng, toàn bộ là do ngươi giật dây trong bóng tối, bây giờ chỉ là trở lại như cũ mà thôi.

Các ngươi thật là.

Đỗ Lan rất đau lòng: Xem ra thật sự phải cho các ngươi nếm mùi lợi hại.

Ầm ầm, từ xa bay đến hai luồng sức mạnh, đó là ánh sáng màu tím, trực tiếp bao bọc hai trạm không gian, tách chúng ra.

Đây là cái gì.

Mạc Đế Tà Ác lập tức truy tìm nguồn gốc, phát hiện nguồn gốc của ánh sáng tím lại là hai hành tinh.

Nhưng sức mạnh này rốt cuộc là gì.

Đây là sức mạnh Tử Đăng.

Đỗ Lan cười nói.

Địch Ny Toa chậm rãi bay tới: Ta không đến muộn chứ.

Thời cơ vừa đúng.

Địch Ny Toa đã hoàn thành việc cải tạo các hành tinh thất tình, và ban cho những hành tinh này sức mạnh Tử Đăng.

Đúng vậy, chính là Tử Đăng trong Green Lantern.

Năng lượng Tử Đăng đến từ tình yêu, đối với những hành tinh thất tình này thì quá phù hợp, tình yêu của cả một hành tinh tràn ra ngoài, bây giờ dùng để trói buộc Thụy Khắc Yếu Tắc và Tinh Tế Liên Bang đã mất kiểm soát là vừa đúng lúc.

Mạc Đế Tà Ác vốn còn định phản kháng, nhưng nó lại phát hiện các hành tinh Tử Đăng không chỉ có hai, mà là có rất rất nhiều.

Nó tuyệt đối không thể ngờ trong một vũ trụ lại có bao nhiêu Gaia bác ái.

Địch Ny Toa đã trải qua muôn vàn khó khăn mới đoàn kết họ lại với nhau, và thành lập tổ chức, chuyển hóa tình yêu của họ thành năng lượng Tử Đăng.

Bây giờ họ chính là một đội quân thiếu nữ hành tinh hùng mạnh, có thể viễn chinh đa vũ trụ.

Đến quá đúng lúc.

Ngay khi hai bên sắp đồng quy vu tận, ánh sáng tím đã mang đến tình yêu và hòa bình.

Được rồi, bây giờ nhân danh tình yêu, ngăn cản các ngươi tiếp tục tàn sát lẫn nhau, hãy đi cảm nhận sự bao la của tình yêu đi.

Mạc Đế Tà Ác rất khó chịu, vì lần đầu tiên nó cảm nhận được sức mạnh vượt ngoài tầm kiểm soát.

Đội quân thiếu nữ hành tinh này lợi hại quá mức, và ánh sáng tím của tình yêu này cũng rất khó hiểu, dường như có thể làm được mọi thứ, lại dường như chỉ là tình yêu đơn thuần rõ ràng, thật sự khiến nó không biết phải làm sao.

Ánh sáng tím từ từ tách Thụy Khắc Yếu Tắc và nhà tù Tổ Ong ra.

Cả hai bên đều tổn thất thảm trọng, và đều là tổn thất từ gốc rễ.

Nền tảng thống trị của Mạc Đế Tà Ác và Tinh Tế Liên Bang đều bị đả kích nghiêm trọng.

Nhưng so sánh thì tổn thất của Tinh Tế Liên Bang còn lớn hơn, dù sao uy tín tài chính của họ đã hoàn toàn biến mất, cả xã hội đã rơi vào tình trạng đình trệ, thậm chí là hủy diệt, tiếp theo mới là vấn đề lớn.

Nhưng Địch Ny Toa đã đến, cô mang theo quân đoàn Tử Đăng đến.

Trong quân đoàn Green Lantern cũng có một hành tinh được coi là át chủ bài để lật ngược tình thế của quân đoàn.

Còn bây giờ trong tay Địch Ny Toa toàn là át chủ bài, tiện tay ném một cái cũng là bom.

Cho nên bây giờ cô phải dùng tình yêu để cứu vãn liên minh mong manh của tứ tộc.

Chương 2122

Nếu nói Đỗ Lan đề xuất mọi người bình đẳng chỉ là một cương lĩnh, thì bây giờ tình yêu mà Địch Ny Toa đề xuất chính là phương pháp thực thi, dùng tình yêu để đạt được mục đích mọi người bình đẳng.

Cả vũ trụ đột nhiên phát hiện những hành tinh thất tình đó đều đã biến thành chiến sĩ.

Thật không thể coi thường bất kỳ người phụ nữ nào, đặc biệt là khi họ là hành tinh.

Sức mạnh của thế giới đang nghiêng lệch.

Quân đoàn Tử Đăng hành tinh do Địch Ny Toa mang đến đã ổn định tình hình một cách áp đảo, cung cấp cho Tinh Tế Liên Bang và Thụy Khắc Yếu Tắc một lượng lớn tài nguyên, giải quyết được vấn đề cấp bách.

Mạc Đế Tà Ác bị giam lại.

Đối với Thụy Khắc, đứa trẻ này chính là phản diện của đa vũ trụ.

Vì nó không phải muốn thay đổi Thụy Khắc, mà là lợi dụng khuyết điểm tính cách của Thụy Khắc để khống chế tất cả các Thụy Khắc, biến vô số ông ngoại thành hòn đá lót đường cho mình.

Mục tiêu của nó là trở thành thống soái tối cao của vũ trụ, có thể một lời nói chín cái đỉnh, nó không nhất thiết phải trở thành hoàng đế của vũ trụ, nhưng nó tuyệt đối không cho phép trong vũ trụ có việc gì mà mình không làm được.

Một Mạc Đế tự đại rất nguy hiểm, Thụy Khắc C 137 không chỉ một lần nói như vậy.

Điều này cho thấy hắn đã từng gặp những Thụy Khắc tự đại, thậm chí không chỉ một.

Mà Mạc Đế Tà Ác tuyệt đối là kẻ siêu quần bạt tụy trong số đó.

Với thủ đoạn chính trị lão luyện và sự hiểu biết về Thụy Khắc, nó ẩn mình trong bóng tối của Thụy Khắc, dần dần hoàn thành mục tiêu của mình.

Có thể nói trước khi nó tham gia tranh cử, không ai nghi ngờ nó.

Nó vẫn luôn bí mật ẩn mình.

Nó thậm chí có thể dùng máy móc để điều khiển Thụy Khắc làm việc, tuyệt đối không để lộ bản thân.

Cho đến khi ở Yếu Tắc, số lượng Mạc Đế chiếm đại đa số, Mạc Đế Tà Ác mới cảm thấy thời cơ đã đến, cuối cùng lần đầu tiên đứng dưới ánh đèn sân khấu, dùng diễn xuất xuất sắc của mình diễn một vai Mạc Đế cứu thế, trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Nhưng thực tế, Mạc Đế Tà Ác không hề thay đổi địa vị của Mạc Đế, chỉ là trở thành lãnh đạo của Thụy Khắc, lợi dụng Thụy Khắc để xây dựng thế lực trung thành với mình.

Ta là Đại thống lĩnh, được hưởng quyền miễn trừ, ngươi không thể đối xử với ta như vậy.

Mạc Đế Tà Ác nói với Đỗ Lan.

Rời khỏi trường quyền mưu quen thuộc của mình, nó chỉ là một cậu bé mười bốn tuổi bình thường, nó không có khả năng ứng biến mạnh mẽ như Thụy Khắc, cũng không có cách nào vượt ngục.

Đừng vội, đợi ta từ trong giấc mơ của ngươi hiểu được tại sao ngươi lại biến thành như vậy rồi sẽ có thể thả ngươi đi, chỉ mất thời gian một giấc mơ thôi.

Đỗ Lan nói.

Mạc Đế Tà Ác không có lịch sử bi thương gì, nó là bẩm sinh, giống như tài năng của Thụy Khắc, nó bẩm sinh đã tà ác.

Người khác nhìn thấy đứa trẻ đứng bên giếng, sẽ nghĩ đến đứa trẻ có thể gặp nguy hiểm, còn Mạc Đế Tà Ác lại nghĩ đến việc đẩy nó một cái.

Nó chính là khác biệt như vậy.

Từ nhỏ nó thích đọc cũng là những câu chuyện chinh phục và quyền mưu như của Napoleon, cũng không thầm thương trộm nhớ nữ thần nào.

Trong cuộc đời ngắn ngủi của mình, nó không ngừng học hỏi âm mưu, từ nhỏ đã học được cách khống chế cha mẹ, cuối cùng lợi dụng công nghệ của ông ngoại để trưởng thành hơn nữa, trở nên ngày càng nguy hiểm.

Câu chuyện này thật là vô vị.

Đỗ Lan còn tưởng có thể thấy được quá trình tâm lý từ ngây thơ đến tà ác của Mạc Đế Tà Ác, không ngờ hoàn toàn không có.

Hoàn toàn là ác niệm, và nó không hối hận.

Rõ ràng nó đã hại chết rất nhiều người, nhưng nó không có chút cảm giác nào.

Trẻ con lúc nhỏ ít nhiều đều đã từng giết côn trùng, cóc nhái và các loài động vật nhỏ khác, và thường là những thủ pháp hoàn toàn không có sự kiềm chế, ví dụ như dùng kính lúp đốt kiến, hoặc xé cánh chuồn chuồn.

Trẻ con không cảm thấy mình đang giết chết sinh mệnh.

Nhưng khi lớn lên, lòng lại ngày càng mềm yếu, nhìn thấy xác mèo xác chó bên đường cũng sẽ cảm thấy khó chịu.

Thực ra là vì sau khi lớn lên, biết rằng động vật nhỏ cũng giống như con người đều là sinh mệnh.

Nếu con người bị rụng đầu rụng tay, nội tạng lộ ra ngoài sẽ rất đau, sẽ chết đi.

Người lớn đã biết con người thực ra cũng rất mong manh, nhận thức này khiến người lớn nảy sinh một loại đồng cảm với động vật, sẽ không còn ngược đãi động vật nhỏ như trẻ con nữa.

Mà loại đồng cảm này là nền tảng của lương tri, nếu không có, vậy thì sẽ rất nguy hiểm.

Vì loại người này không cảm thấy mình và động vật bị ngược đãi có điểm chung, không thể nảy sinh đồng cảm, giống như trẻ con không có sự kiềm chế.

Mạc Đế Tà Ác chính là không có loại đồng cảm này.

Nó bẩm sinh đã không cảm thấy giết người có vấn đề gì.

Giết người là thủ đoạn cần thiết để nó đạt được mục tiêu, dù có máu chảy thành sông cũng không sao.

Mạc Đế của vũ trụ C 137 trong nền văn minh Đại Tàn Sát đã từng tiến hành một bữa tiệc điên cuồng.

Sau đó, nó cảm thấy mình đã không còn là mình nữa, lương tâm bị khiển trách nặng nề, gần như muốn sụp đổ.

Vẫn là Thụy Khắc lừa nó nói rằng trong sô cô la vũ trụ bài tiết ra có một loại nguyên liệu có thể khiến người ta điên cuồng, mới khiến lương tâm Mạc Đế đỡ hơn một chút.

Tất nhiên sau đó Mạc Đế C 137 cũng ngày càng không coi trọng sinh mệnh, nhưng ít nhất là có một quá trình chuyển biến, cũng là trải qua quá nhiều mới trở nên tê liệt, chứ không phải bẩm sinh đã coi thường sinh mệnh, cho rằng giết người là đúng.

Không ngờ bẩm sinh đã là một ác bá, nhưng ít nhất cũng biết làm việc theo quy tắc.

Mạc Đế Tà Ác rất nguy hiểm, nhưng nó ít nhất cũng biết lừa gạt và quyền thuật, vẫn có thể lợi dụng được.

Đợi đến khi mạng lưới quan hệ của liên minh tứ tộc được thiết lập, thông tin của toàn vũ trụ đều sẽ trở nên minh bạch, lúc đó bất kể là âm mưu hay dương mưu đều sẽ trở thành con dao hai lưỡi, lúc đó Mạc Đế Tà Ác tự nhiên sẽ bị đào thải.

Những thứ như quyền mưu và tài chính nói cho cùng đều là sản phẩm của việc thông tin không đối xứng.

Một khi thông tin hoàn toàn minh bạch, những thứ như quyền mưu sẽ hại người hại mình.

Khi Mạc Đế Tà Ác dùng quyền mưu đối phó người khác, người khác sẽ học được chiêu thức này, rồi bất ngờ quay lại đối phó với người phát minh ra quyền mưu.

Tài chính lại càng không chịu nổi một đòn.

Chỉ cần thông tin minh bạch, lợi nhuận tài chính sẽ rõ ràng trong nháy mắt, không tồn tại bất kỳ việc dùng tiền để kiếm tiền nào nữa.

Cái gọi là tiền đẻ ra tiền, chẳng phải là lừa một đám nhà đầu tư nhỏ lẻ không rõ chân tướng vào cuộc sao.

Mà điều kiện tiên quyết để phương pháp này thành lập chính là thông tin không minh bạch, nhà đầu tư nhỏ lẻ chỉ có thể từ gió thổi cỏ lay mà đoán động thái của nhà đầu tư lớn.

Nếu đoán sai thời điểm nhà đầu tư lớn tháo chạy, vậy chỉ có thể nhận mệnh.

Cho nên Đỗ Lan không lo lắng về thủ đoạn của Mạc Đế Tà Ác.

Thủ đoạn của nó lợi hại nhưng cũng không thể chống lại sự thay đổi của thời đại.

Thời đại tương lai không phải xem quyền mưu, mà là xem nó đã đóng góp gì cho liên minh tứ tộc.

Tất nhiên nếu Mạc Đế Tà Ác cải tà quy chính thì càng tốt.

Vì người có chí tiến thủ, lại nhiệt tình với chính trị, lại có thủ đoạn như nó quá ít.

Nếu nó thật lòng suy nghĩ cho liên minh tứ tộc, chắc chắn có thể đóng góp to lớn, dù sao nó vẫn có năng lực.

Chương 2123

Chỉ sợ nó không hối cải, nhất quyết chống lại liên minh tứ tộc.

Thụy Khắc phát hiện liên minh tứ tộc không giải thể, cũng phát hiện các hành tinh Tử Đăng gia nhập, hắn nhận ra Đỗ Lan quả thực còn có rất nhiều bí mật.

Mình không hề sao chép được toàn bộ năng lượng của Đỗ Lan, vì năng lượng của Đỗ Lan đang không ngừng thay đổi, hắn chỉ sao chép được một loại trong số đó.

Thụy Khắc rất nghi ngờ Đỗ Lan rốt cuộc làm thế nào mà biến đổi năng lượng khổng lồ như vậy.

Hình thái sinh mệnh của hắn thật giống như thần linh.

Mình sở dĩ chịu thiệt vẫn là vì không đủ hiểu Đỗ Lan.

Phải nghĩ cách đào ra toàn bộ quá khứ của Đỗ Lan, mới có thể tấn công hắn hiệu quả hơn.

Chỉ là Thụy Khắc nhớ lại tất cả các phát minh của mình, lại không có một cái nào có thể đối phó được với Đỗ Lan.

Có lẽ nên nhận thua rồi, đánh không lại còn không trốn được sao.

Thụy Khắc thầm nghĩ khoảng thời gian này mình không còn là chính mình nữa, luôn nghĩ đến việc đối đầu trực diện với Đỗ Lan.

Trước đây nếu hắn gặp phải phiền phức như vậy đã sớm bỏ chạy, đâu có lãng phí nhiều thời gian như thế.

Tuy nhiên, Thụy Khắc lo lắng Đỗ Lan sẽ không bỏ qua cho hắn, sẽ dính lấy như kẹo cao su, vậy thì càng thiệt thòi hơn.

Bây giờ Thụy Khắc đã không còn nghĩ làm sao để thắng nữa, mà là nghĩ làm sao để toàn thân rút lui.

Đỗ Lan dạo bước trong Thụy Khắc Yếu Tắc, chứng kiến một đám Thụy Khắc diễn dịch muôn mặt cuộc đời, hắn sẽ đến nói chuyện với Thụy Khắc và Mạc Đế, hỏi thăm câu chuyện của họ.

Mỗi người đều có câu chuyện của riêng mình, vậy nên cùng một thân phận cũng có những câu chuyện khác nhau.

Ví dụ như có rất nhiều Thụy Khắc thì cũng có những phân loại khác nhau, một số Thụy Khắc đã được đưa đến Thụy Khắc Yếu Tắc từ trước khi phát minh ra súng không gian, những người này được xem là lứa sức mạnh đầu tiên của Yếu Tắc, sau đó họ không còn tự mình nghiên cứu nữa mà bắt đầu làm việc cho Yếu Tắc, mọi thành quả công việc đều thuộc về Yếu Tắc.

Những người này được coi là cư dân nguyên thủy, còn sau đó có một số Thụy Khắc khác lần lượt gia nhập sau khi bắt đầu tự mình mạo hiểm, những người này yêu thích sự độc lập hơn, cũng mang đến rất nhiều kỹ thuật và quan niệm mới.

Cấu hình Thụy Khắc đi cùng Mạc Đế ban đầu không hề có, mà là một trào lưu do một Thụy Khắc lớn tuổi mới gia nhập gần đây khởi xướng, bởi vì Mạc Đế có thể trung hòa sóng não thiên tài của Thụy Khắc.

Cho nên dù ở trong cùng một Yếu Tắc, có cùng một khuôn mặt, nhưng trải nghiệm lại hoàn toàn khác nhau.

Trong Yếu Tắc có những Thụy Khắc gia nhập vào những thời điểm và đợt khác nhau.

Họ thành lập quân đội, chính phủ, còn có đủ loại bộ ngành, duy trì sự vận hành của Yếu Tắc.

Trò chuyện với họ có thể hiểu được các giai đoạn khác nhau của

Yếu Tắc: thời kỳ Thụy Khắc trẻ tuổi, thời kỳ Thụy Khắc trung niên, thời kỳ Thụy Khắc lớn tuổi, và thời kỳ Mạc Đế.

Đại khái có thể chia thành bốn thời kỳ, mạch lạc phát triển của Yếu Tắc cũng trở nên rõ ràng.

Những Thụy Khắc gia nhập Yếu Tắc từ khi còn trẻ sẽ kể cho Đỗ Lan nghe rằng ban đầu họ tìm kiếm những kẽ hở trong đa vũ trụ, phấn đấu từ con số không, họ tìm kiếm tài nguyên từ vũ trụ, giành lấy năng lượng từ tay kẻ thù, tự mình phát triển kỹ thuật.

Thụy Khắc trung niên sẽ nói với Đỗ Lan rằng Yếu Tắc đã có thực lực nhất định, nhưng vẫn phải tiếp tục chiêu mộ thêm nhiều Thụy Khắc hơn, thế là Thụy Khắc trung niên hoạt động mạnh mẽ trong đa vũ trụ, làm lớn mạnh thế lực của Yếu Tắc, lúc đó thật sự là ai thấy Thụy Khắc cũng phải đau đầu.

Mà những quy tắc và chế độ rườm rà của Thụy Khắc Yếu Tắc cũng được thành lập vào thời điểm đó, để duy trì vị thế dẫn đầu về kỹ thuật, Thụy Khắc bắt đầu kiểm soát nghiêm ngặt hành vi của các Thụy Khắc, đảm bảo họ không tiết lộ kỹ thuật.

Trải qua thời kỳ trung niên tiến thủ, Yếu Tắc cũng bước vào thời kỳ lão niên, lúc đó Mạc Đế vẫn chưa gia nhập, Yếu Tắc lão niên đã rất bảo thủ, vì không có Mạc Đế trung hòa sóng não của họ, nên họ luôn gặp phải đủ loại truy đuổi và chặn đường khi mạo hiểm trong vũ trụ.

Thụy Khắc lớn tuổi thật sự đã gặp rất nhiều phiền phức, bởi vì sau một thời gian dài như vậy, kẻ thù của Thụy Khắc đã bắt đầu nghiên cứu ra không ít phương pháp nhắm vào Thụy Khắc.

Thời kỳ Thụy Khắc lớn tuổi chính là thời kỳ phòng thủ, rất bị động, nhưng cũng chính vì vậy mà cuối cùng mới có thời kỳ Mạc Đế huy hoàng.

Thời kỳ Mạc Đế có thể nói là một sự huy hoàng rực rỡ sau khi trải qua giai đoạn bị động, thậm chí có thể nói còn huy hoàng hơn cả thời kỳ trung niên.

Mỗi Thụy Khắc đều được trang bị một Mạc Đế, họ có kỹ thuật mạnh hơn, ngụy trang kín đáo hơn, có thể thoải mái giải phóng tài hoa của mình mà không chút kiêng dè.

Điều đó thật sự vang dội khắp đa vũ trụ, khiến mọi người đều nhớ lại ký ức bị Thụy Khắc trung niên chi phối.

Tuy nhiên, Thụy Khắc lớn tuổi còn giảo hoạt và độc ác hơn Thụy Khắc trung niên, dưới sự che chở của Mạc Đế, Thụy Khắc thật sự là không còn gì phải kiêng kỵ, khiến Thụy Khắc Yếu Tắc trở thành một nơi khiến người ta nghe đến đã biến sắc.

Nhưng thịnh cực tất suy, bây giờ đã là giai đoạn cuối của thời kỳ Mạc Đế, Yếu Tắc đã bước vào kỳ suy bại.

Cho nên thời kỳ Mạc Đế có thể chia thành thời kỳ tiền Mạc Đế huy hoàng, và thời kỳ hậu Mạc Đế suy bại.

Đỗ Lan tùy tiện kéo một Thụy Khắc trên đường là có thể nghe được cả một câu chuyện dài.

Đương nhiên, nếu trò chuyện với Mạc Đế, cũng có thể nghe được một đoạn lịch sử đẫm máu và nước mắt.

Mạc Đế đi mạo hiểm cùng ông ngoại rất nguy hiểm.

Bởi vì nhiều lúc Mạc Đế bị coi như vật tiêu hao, Thụy Khắc không thật sự coi Mạc Đế là cháu ngoại, vì Mạc Đế được Yếu Tắc cấp phát, có thể chỉ là một cơ thể nhân bản do máy móc sản xuất.

Cho nên Mạc Đế ở Yếu Tắc thật sự là nước mắt chan máu, may mà kỹ thuật của Yếu Tắc tiên tiến, nên chỉ cần không chết là có thể cứu sống lại, vì vậy Mạc Đế sống sót đều phải chịu đủ loại khổ cực.

Đỗ Lan lắng nghe lời của Thụy Khắc và Mạc Đế, hỏi họ có hạnh phúc không.

Câu trả lời nhận được muôn hình vạn trạng, có người hài lòng với cuộc sống ở Yếu Tắc, cũng có người cảm thấy Yếu Tắc đã không còn như xưa, thậm chí có Thụy Khắc còn cho rằng sau khi Mạc Đế lên làm thống lĩnh thì Yếu Tắc coi như xong đời.

Mà Mạc Đế thì cảm thấy vị đại thống lĩnh do mình bầu ra không ổn, rõ ràng đã nói là sẽ thay đổi địa vị của Mạc Đế, nhưng căn bản không thấy thay đổi gì, vẫn y như trước.

Điều này khiến các Mạc Đế rất khó chịu, vì họ giống như nô lệ bị Thụy Khắc lừa bán đến Thụy Khắc Yếu Tắc, căn bản không có quyền tự chủ, chỉ có thể làm vật phụ thuộc của Thụy Khắc.

Khi mạo hiểm thì mình phải đỡ đạn chết thay, lúc bình thường còn phải làm vật thí nghiệm.

Trong các cuộc phiêu lưu, nếu Mạc Đế tự mình chết đi còn chưa phải là kết cục tồi tệ nhất, nếu Thụy Khắc của mình chết mà Mạc Đế còn sống, đó mới thật sự là thảm.

Mạc Đế nhiều, Thụy Khắc ít, vậy thì Mạc Đế phải cạnh tranh để có việc làm, rất thảm khốc, vị trí công việc chỉ có bấy nhiêu, Mạc Đế thất nghiệp phải dùng đến các thủ đoạn phi pháp để sinh tồn, sống trong môi trường tồi tệ, an ninh cực kém, trở thành những nhân tố bất ổn của Yếu Tắc.

Vốn dĩ sau khi Mạc Đế tà ác lên nắm quyền, các Mạc Đế thất nghiệp hy vọng có thể thay đổi mọi thứ, nhưng tình hình căn bản không có gì tốt hơn.

Bởi vì Mạc Đế tà ác không những không giải quyết vấn đề việc làm, mà ngược lại còn thanh trừng những Thụy Khắc không phục tùng, càng làm giảm số lượng Thụy Khắc, dẫn đến càng nhiều Mạc Đế thất nghiệp hơn.

Cho nên vấn đề căn bản vẫn là Mạc Đế làm vật phụ thuộc của Thụy Khắc, không có tính tự chủ, không ai quan tâm đến yêu cầu của họ.

Thụy Khắc mới là lực lượng sản xuất chính của Yếu Tắc, Thụy Khắc còn thì Yếu Tắc còn, cho nên Thụy Khắc chắc chắn phải chiếm vị trí chủ đạo, dù Mạc Đế tà ác lên nắm quyền cũng không thể thay đổi điểm này, không thể vì lợi ích của Mạc Đế mà xem nhẹ lợi ích của Thụy Khắc.

Thật đúng là một xã hội, dù là Yếu Tắc được tạo thành bởi ông ngoại và cháu ngoại cũng có đủ loại bất công, thành kiến, mâu thuẫn.

Vô số vấn đề ở đây không được giải quyết, Mạc Đế vốn không thuộc về Yếu Tắc, lại bị cưỡng ép mang đến, cuối cùng lại chỉ có thể làm công cụ, chẳng nhận được gì cả.

Mà trong nội bộ Mạc Đế cũng không đoàn kết, Mạc Đế tinh anh đại diện bởi Mạc Đế tà ác cũng không quan tâm đến tương lai của Mạc Đế, cho nên dưới sự huy hoàng mà Thụy Khắc tạo ra là vô số thi hài của Mạc Đế.

Cải cách, nhất định phải cải cách lớn.

Đỗ Lan đứng trên đường hét lớn một tiếng, Thụy Khắc và Mạc Đế xung quanh đều bị thu hút, họ không biết Đỗ Lan định nói gì.

Tuy các ngươi là người già và trẻ con, là ông ngoại và cháu trai, là thiên tài và phàm nhân, nhưng đã mang Mạc Đế đến thì phải chịu trách nhiệm, chứ không phải chỉ coi Mạc Đế như công cụ, Mạc Đế cũng có tình cảm, không thể bị xem nhẹ.

Lời này nói ra quá cảm động, rất nhiều Mạc Đế đều bắt đầu rơi lệ, không ngờ Đỗ Lan lại suy nghĩ cho họ.

Mà một số Thụy Khắc cũng bắt đầu tự kiểm điểm, bởi vì Yếu Tắc muốn tồn tại thì chắc chắn không thể tiếp tục như trước, những người có chí đều biết không thay đổi thì chết, thay đổi có lẽ còn có một con đường sống.

Nhưng vẫn có những Thụy Khắc ngoan cố nói: Yếu Tắc là của Thụy Khắc, do Thụy Khắc thành lập, Thụy Khắc phát triển, Thụy Khắc bảo vệ, Mạc Đế chẳng có cống hiến gì cả.

Đây chính là phe ngoan cố, họ hy vọng Mạc Đế tiếp tục làm công cụ, duy trì sự chủ đạo của Thụy Khắc.

Mâu thuẫn không nhỏ a, Đỗ Lan thầm nghĩ cùng một huyết thống mà còn như vậy, con đường người người bình đẳng của mình thật là nặng nề và xa xôi, phải tiếp tục nỗ lực.

Thụy Khắc Yếu Tắc bất công, Tinh Tế Liên Bang cũng có sự chênh lệch giàu nghèo cực lớn.

Nếu nói vấn đề căn bản của Yếu Tắc là do chênh lệch trí tuệ giữa Thụy Khắc và Mạc Đế, là nguyên nhân bẩm sinh gây ra mâu thuẫn chính, vậy thì vấn đề của Tinh Tế Liên Bang chính là vấn đề phân phối, là vấn đề chế độ.

Chương 2124

Cho nên vấn đề của Tinh Tế Liên Bang rất dễ giải quyết, chỉ cần tạo ra nhiều việc làm hơn, để nhiều người có thể có việc làm là được.

Nhưng mâu thuẫn giữa Thụy Khắc và Mạc Đế lại không dễ giải quyết như vậy, bởi vì Thụy Khắc không nhất định phải cần Mạc Đế, nếu họ muốn có thể bỏ mặc Mạc Đế để bắt đầu lại từ đầu, căn bản không cần phải nhân nhượng.

Bởi vì chênh lệch trí tuệ giữa hai bên lớn đến như vậy, Thụy Khắc không có Mạc Đế nhiều nhất cũng chỉ là không thể đi lung tung, nhưng vẫn có thể dùng kỹ thuật để xây dựng lại thành phố.

Nhưng không có Thụy Khắc, Mạc Đế chỉ là một đám nhóc vô dụng, tương lai của họ chỉ có thể không ngừng thụt lùi, cuối cùng suy tàn.

Cho nên Đỗ Lan nói muốn thay đổi Yếu Tắc, trừ khi hắn có thể thay đổi trí tuệ của Mạc Đế, nếu không thì rất khó.

Nhưng trí tuệ là do trời định, là thượng đế đã tạo ra sự khác biệt giữa Thụy Khắc và Mạc Đế, chỉ bằng Đỗ Lan mà cũng muốn thay đổi sao.

Các ngươi có kỹ thuật, các ngươi có thể phát triển trí tuệ của Mạc Đế.

Đỗ Lan nói với những Thụy Khắc đồng tình với Mạc Đế, hy vọng họ có thể nghịch thiên.

Nhưng phe phản đối lại cho rằng: Trí tuệ được phát triển sau này căn bản không có ý nghĩa, có tính hạn chế.

Ví dụ như văn minh loài chó, chúng chỉ có thể trở thành kẻ đi theo loài người, chứ không phải kẻ vượt qua.

Dù là Thụy Khắc cũng không có bản lĩnh của tự nhiên, không thể thoát khỏi gông cùm mà tự nhiên áp đặt lên con người.

Máy móc phát triển trí tuệ quả thực tồn tại, nhưng sau khi sử dụng không thể đột phá giới hạn trên, Mạc Đế không bằng Thụy Khắc chính là không bằng.

Họ còn lấy văn minh loài chó làm ví dụ, nói với Đỗ Lan rằng văn minh loài chó chính là kẻ đi theo loài người, chúng có thể trong thời gian ngắn phát triển ra kỹ thuật vượt qua văn minh Trái Đất, nhưng không có nghĩa là chúng thật sự vượt qua loài người, chỉ là vì loài người chưa hoàn toàn kích phát tiềm năng mà thôi, trong loài người có quá nhiều kẻ kéo chân.

Ý của phe phản đối Thụy Khắc rất rõ ràng, đó là giới hạn trên của thiên tài quyết định giới hạn trên của văn minh, thiên tài mới là sức mạnh thúc đẩy văn minh tiến bộ, mà loại thiên tài này không thể nhân tạo được, bởi vì kỹ thuật của con người không bằng thủ đoạn của tự nhiên, thiên tài do tự nhiên sinh ra là sự tồn tại mạnh nhất trong đa vũ trụ, là ân huệ của tự nhiên dành cho sinh mệnh.

Còn thiên tài nhân tạo, dù lợi hại đến đâu cũng không thoát khỏi hạn chế của sự nhân tạo, tuyệt đối không thể phóng khoáng như thiên tài tự nhiên.

Các Thụy Khắc chính là thiên tài tự nhiên, cho nên họ chính là động lực của Yếu Tắc, Mạc Đế dù có phát triển trí tuệ cũng không thể vượt qua Thụy Khắc.

Thiên tài nhân tạo không thể vượt qua thiên tài tự nhiên, đây chính là lý luận của Thụy Khắc, quả thực rất khó lật đổ.

Bởi vì tự nhiên tạo ra một thiên tài có thể có khiếm khuyết, nhưng quả thực luôn có thể đột phá nhận thức của sinh mệnh, khó giải thích, cũng khó hiểu, giống như thượng đế tùy tay tạo ra mà đã là kiệt tác, là gần với sự hoàn mỹ nhất.

Rất nhiều người cho rằng vật chất trên thế giới không có sự hoàn mỹ, sự hoàn mỹ thực sự chỉ tồn tại trong khái niệm sáng thế của thượng đế.

Dù là thượng đế khi tạo ra thế giới cũng không thể đảm bảo tái hiện một trăm phần trăm khái niệm của mình.

Con người là tạo vật của thượng đế, tự nhiên cũng không hoàn mỹ.

Chỉ là tạo vật của thượng đế có thể tiếp cận vô hạn sự hoàn mỹ, thiên tài tự nhiên chính là như vậy, đây là sự tiếp cận vô hạn khái niệm của thượng đế, giới hạn trên trí tuệ của thiên tài tự nhiên cũng tiếp cận vô hạn thượng đế.

Còn thiên tài nhân tạo, vốn dĩ con người đã là tạo vật không hoàn mỹ của thượng đế, thiên tài nhân tạo chính là sự không hoàn mỹ được tạo ra bởi tạo vật không hoàn mỹ, đó là sự không hoàn mỹ kép.

Thiên tài tự nhiên chỉ có một tầng không hoàn mỹ, còn thiên tài nhân tạo lại có hai tầng không hoàn mỹ, ai hơn ai kém là điều hiển nhiên.

Đỗ Lan cho rằng những Thụy Khắc này thật tự cao tự đại: Tuy lý luận các ngươi nói không sai, nhưng sự phát huy của thiên tài không chỉ dựa vào trí tuệ trời ban là đủ.

Các ngươi cũng nói văn minh loài chó hiện tại tiên tiến hơn loài người, điều đó cho thấy giới hạn trên của trình độ phát triển văn minh tuy quan trọng, nhưng giới hạn dưới cũng rất quan trọng.

Thiên tài là giới hạn trên, còn các loại hoàn cảnh khác chính là giới hạn dưới.

Ta cho rằng thiên tài thực sự không phải là những kẻ tự đại như các ngươi, mà là người có thể kết hợp hoàn cảnh để phát huy ưu thế của mình đến mức tối đa.

Thiên tài như vậy không cần trí tuệ quá cao, nhưng tuyệt đối có tầm nhìn bao quát đại cục, biết thời đại nào cần kỹ thuật gì.

Chẳng phải có câu nói dẫn trước nửa bước là thiên tài, dẫn trước một bước là kẻ điên sao.

Giới hạn trên của thiên tài tự nhiên rất cao, nhưng cao không có nghĩa là được cần đến.

Thiên tài nhân tạo tuy giới hạn trên thấp, nhưng chỉ cần là thứ thời đại cần, vậy thì chính là phù hợp.

Đỗ Lan cho rằng nhìn vấn đề phải toàn diện, không thể chỉ chăm chăm vào trí tuệ.

Các Thụy Khắc thông minh thì thông minh thật, nhưng luôn phạm phải những sai lầm sơ cấp, chính là vì họ nhìn vấn đề chỉ thấy cục bộ, không toàn diện.

Nếu không, với trí tuệ của họ thì đáng lẽ không nên phạm sai lầm sơ cấp mới phải.

Đỗ Lan cho rằng thiên tài không chỉ xem xét trí tuệ, mà còn phải xem xét thời đại và điều kiện hoàn cảnh, trí tuệ chỉ là một trong các điều kiện, thậm chí đôi khi không phải là điều kiện cần thiết.

Phe phản đối Thụy Khắc rất tức giận, vì Đỗ Lan đang coi thường thiên tài, coi thường trí tuệ, có bản lĩnh thì hắn cũng có trí tuệ cao như vậy đi.

Nếu chỉ bàn về trí tuệ, Đỗ Lan còn thua.

Thực ra nếu chỉ bàn về một năng lực nào đó, ví dụ như trí tuệ, võ lực, quyền mưu, kỹ thuật, lòng dũng cảm, v. v. tách riêng từng thứ ra thì Đỗ Lan đều không phải là người mạnh nhất.

Nhưng điều đó không cản được thực lực tổng hợp của Đỗ Lan mạnh mẽ.

Võ lực không bằng Địch Ny Toa, nhưng hắn dùng sự mặt dày vô sỉ để có được tình yêu đích thực của Địch Ny Toa.

Trí tuệ không bằng Thụy Khắc, nhưng Đỗ Lan dùng chiến thuật nông thôn bao vây thành thị, khiến Thụy Khắc rơi vào cảnh bốn bề thọ địch, không thể không nghĩ đến đường lui.

Thậm chí cả sự không biết xấu hổ mà Đỗ Lan tự hào nhất cũng có lúc phải chào thua.

Cho nên Đỗ Lan không có một sở trường vô địch nào, nhưng khi hắn kết hợp các loại năng lực lại thì có thể ngao du vũ trụ, không bị ràng buộc.

Phe phản đối tức giận trong bất lực, bởi vì gốc rễ sự tự đại của họ chính là trí tuệ vô địch, đây là món quà ông trời ban cho họ.

Có trí tuệ này, họ có thể không kiêng dè gì cả, nhưng bây giờ Đỗ Lan lại nói trí tuệ cao cũng không có nghĩa là hơn người, ngược lại có thể không phù hợp với thời đại, sẽ trở thành gánh nặng của thời đại.

Đây chẳng phải là vả mặt các Thụy Khắc sao.

Điều này có thể nhịn, nhưng cái gì không thể nhịn.

Phe phản đối Thụy Khắc hăm hở muốn thử sức với Đỗ Lan, đều bao vây lại với ý đồ xấu, họ muốn cho Đỗ Lan biết tay, để Đỗ Lan biết thế nào là trí tuệ nghiền ép, ở chỗ Thụy Khắc, trí tuệ có thể trực tiếp chuyển hóa thành sức chiến đấu.

Các ngươi làm vậy là không được rồi, các ngươi không phải có trí tuệ cao sao, nên dùng mồm chứ không dùng tay.

Đỗ Lan cho rằng người có trí tuệ cao sao lại có thể động võ chứ.

Trí tuệ cao là không kiêng dè gì cả, văn võ toàn tài.

Phe phản đối Thụy Khắc hôm nay phải cho Đỗ Lan biết hoa vì sao lại đỏ như vậy.

Oanh.

Những Thụy Khắc này lần lượt bắt đầu sao chép năng lượng của Đỗ Lan, trong nháy mắt một lứa siêu cấp chiến sĩ đã ra đời, họ muốn lấy nhiều đánh ít, dạy cho Đỗ Lan một bài học, để Đỗ Lan biết không thể nói năng lung tung, nếm thử mùi vị bị trí tuệ nghiền ép.

Oanh long, Đỗ Lan lập tức bay lên, tiến vào vũ trụ, trong vũ trụ mới có thể chiến đấu mà không bị gò bó.

Lượng lớn Thụy Khắc bay lên theo sau Đỗ Lan, sau đó những quả cầu khí công đã bay về phía Đỗ Lan như mưa, trận chiến bắt đầu.

Một chọi một trăm, Đỗ Lan nhiệt huyết sôi trào: Đến đây nào, các thiên tài.

Hôm nay Đỗ Lan sẽ dạy các thiên tài cách làm người.

Trong một tinh vân vẫn chưa hình thành nên thiên hà, dòng năng lượng vốn đã hỗn loạn nay lại càng cuồng bạo hơn, bởi vì bây giờ tinh vân này đã trở thành chiến trường của Đỗ Lan và đông đảo Thụy Khắc.

Đỗ Lan bay phía trước, các Thụy Khắc đuổi theo sau, thỉnh thoảng lại phóng ra những quả cầu khí công, rõ ràng là một trận không chiến.

Đỗ Lan bay lượn không theo quy luật nào, phóng khoáng như thiên mã hành không, liên tục thực hiện những động tác khó độ cao để né tránh các đợt tấn công dày đặc từ phía sau, thể hiện kỹ thuật bay lượn lão luyện.

Năng lượng hỗn loạn rực rỡ giống như đang reo hò cổ vũ cho họ, liên tục bùng nổ ra những dòng năng lượng, tựa như pháo hoa bảy màu.

Tinh vân chịu ảnh hưởng của lực hấp dẫn sẽ không ngừng co lại, cuối cùng sẽ ngưng tụ thành các hành tinh, hành tinh lại sẽ biến thành thiên hà, bên trong chứa đựng toàn bộ năng lượng hình thành nên thiên hà, cho nên để chống lại những năng lượng này đòi hỏi một cơ thể phi thường.

Đỗ Lan và các Thụy Khắc đã sao chép năng lượng bay lượn tự do trong đó, chính là vì họ có thể chống lại sát thương từ những năng lượng bùng nổ này.

Các Thụy Khắc kiên trì truy sát, cảnh tượng rất náo nhiệt, họ lúc thì xếp thành hàng ngang, lúc thì xếp thành hình chữ nhân, muốn cố gắng hết sức để rút ngắn khoảng cách, đảm bảo Đỗ Lan ở trong phạm vi tấn công.

Nhưng Đỗ Lan lại rất giỏi kiểm soát khoảng cách, khiến khoảng cách giữa hai bên luôn không gần không xa.

Những quả cầu khí công vẽ ra từng đường cong sáng rực trong tinh vân, đuổi theo Đỗ Lan, nhưng luôn bị né tránh.

Chương 2125

Các Thụy Khắc phát hiện Đỗ Lan rất lợi hại, cho nên phải nghĩ ra kế hoạch mới được, họ muốn chia quân.

Thụy Khắc ở giữa gật đầu với Thụy Khắc hai bên, ra hiệu bọc sườn, họ muốn hình thành thế bao vây, không cho Đỗ Lan bất kỳ cơ hội nào.

Gật đầu, đây là một cách hay, tuyệt đối có thể thành công.

Chia quân làm ba, ba đội Thụy Khắc với những động tác cơ động siêu cao thay đổi phương hướng, rõ ràng đã trở thành những phi công át chủ bài, mỗi một động tác đều chuẩn xác như vậy, cơ thể biến thành máy bay chiến đấu.

Đỗ Lan phát hiện Thụy Khắc muốn bao vây, vậy thì mình sẽ chơi với họ một chút, từ lúc bắt đầu hắn chỉ né mà không công, không có nghĩa là hắn thật sự không có sức phản kháng.

Tăng tốc, Đỗ Lan trước tiên muốn dụ họ đều tăng tốc độ, tốc độ càng nhanh càng khó kiểm soát phương hướng.

Những Thụy Khắc này mới có được sức mạnh chắc chắn chưa quen, còn Đỗ Lan đã không chỉ một lần thực hiện bay với tốc độ siêu quang, có thể bỏ qua thời gian để hoàn thành động tác trong chớp mắt, đây chính là ưu thế của hắn.

Mọi người cùng bay nào.

Quả nhiên các Thụy Khắc mắc bẫy, muốn đuổi kịp tốc độ của Đỗ Lan, cũng không thể không tăng tốc, tiến vào lãnh địa tốc độ mà họ chưa từng cảm nhận qua.

Đỗ Lan đã từng lái xe đua, lái máy bay chiến đấu, còn lái cả

Gundam, chưa kể hắn còn quen với việc du hành siêu quang tốc, cho nên sự hiểu biết của hắn về tốc độ vượt xa Thụy Khắc.

Bây giờ Thụy Khắc đã bị hắn dẫn dắt nhịp độ, tiếp theo là xem màn biểu diễn của hắn.

Showtime.

Trước tiên là một động tác cơ động rắn hổ mang ở tốc độ gần bằng tốc độ ánh sáng, Đỗ Lan ở phía trước đột ngột giảm tốc, đồng thời bay lên một chút, nhường đường.

Thụy Khắc đuổi theo sau lập tức vì quán tính không kịp giảm tốc mà vọt lên phía trước Đỗ Lan, bây giờ kẻ đi săn đã biến thành con mồi, Đỗ Lan sắp phản công.

Mayday, mayday, Mayday.

Thụy Khắc bị nhắm đến phát ra tín hiệu cầu cứu, hắn bị khóa mục tiêu cần đồng đội giúp đỡ.

Nhưng không kịp nữa rồi, đạn khí công của Đỗ Lan chuẩn hơn của họ nhiều.

Một Thụy Khắc bị tiêu diệt, rơi vào trong dòng chảy hỗn loạn của tinh vân, hóa thành một đám sương máu.

Người thứ hai, Đỗ Lan muốn đại khai sát giới.

Tản ra, đội hình phía trước lập tức tản ra, không cho Đỗ Lan cơ hội tiêu diệt toàn bộ.

Bây giờ Đỗ Lan chỉ có thể đuổi theo một người, còn các Thụy Khắc khác sẽ có cơ hội tìm lại vị trí để phản công.

Đồng thời, các Thụy Khắc bọc sườn hai bên cũng đã tiếp cận với tốc độ cao, đến lúc đó họ có thể dùng ưu thế số lượng để đánh bại Đỗ Lan.

Nhưng Đỗ Lan không vội vàng kết thúc trận chiến ngay lập tức, khi hắn tiêu diệt Thụy Khắc thứ hai, hắn lập tức tăng tốc không còn dây dưa, bảo tồn thực lực mới có thể giành thắng lợi cuối cùng, cho nên hắn phải tiếp tục kéo dài thời gian, chờ đợi Thụy Khắc phạm sai lầm.

Chỉ khi đứng ở thế bất bại trước, sau đó mới có thể mưu cầu chiến thắng.

Thụy Khắc phát hiện Đỗ Lan vô cùng giảo hoạt, họ đã gặp rất nhiều đối thủ nhưng cộng lại cũng không có một Đỗ Lan khó chơi như vậy.

Có lẽ nên tìm cách khác, các Thụy Khắc nghĩ rằng có lẽ họ có thể lợi dụng tinh vân gần đó.

Cứ quyết định như vậy, rất nhanh một đội Thụy Khắc biến mất, số còn lại tiếp tục truy sát, kéo dài thời gian.

Họ muốn giở trò, Đỗ Lan phát hiện thiếu không ít Thụy Khắc, liền biết họ chắc chắn có âm mưu, bởi vì khi Thụy Khắc tức giận chắc chắn sẽ tìm cách trả đũa, tuyệt đối không bỏ cuộc.

Tiếp tục đánh.

Thụy Khắc chỉ cần phạm một sai lầm, Đỗ Lan có thể xử lý một đến hai Thụy Khắc, tuy tốc độ không nhanh, nhưng bên này mất bên kia tăng, Thụy Khắc rất nhanh sẽ không thể duy trì được đội hình truy sát.

Số lượng ngày càng ít, nhưng cảm giác nguy hiểm lại không biến mất, ngược lại càng lúc càng mãnh liệt.

Đỗ Lan biết đây chắc chắn là do những Thụy Khắc đã biến mất giở trò, họ cũng biết chỉ dựa vào không chiến là không hạ được mình, cho nên nhất định đã tìm cách khác.

Đợi mình tiêu diệt xong đám truy binh sau lưng, rồi đi tìm cũng không muộn.

Động tác cơ động rắn hổ mang cuối cùng.

Tuy nhiên, các Thụy Khắc xem Đỗ Lan thực hiện nhiều động tác cơ động như vậy cũng đã học được rồi.

Họ là Thụy Khắc, là thiên tài có trí tuệ cao nhất vũ trụ, không có gì là không học được.

Thế là khi Đỗ Lan một lần nữa thực hiện động tác cơ động, các Thụy Khắc cũng tùy cơ ứng biến, toàn lực xuất kích, tất cả đạn khí công đều được bắn ra.

Nổ, nổ, càng nhiều tiếng nổ hơn, đạn khí công liên tục nổ tung bên cạnh Đỗ Lan, dòng năng lượng hỗn loạn muốn làm gián đoạn động tác của Đỗ Lan, làm chậm tốc độ của hắn.

Nhưng Đỗ Lan không cho họ cơ hội, lách mình di chuyển, bay lượn trong kẽ hở, cuối cùng phản công.

Một chiêu một Thụy Khắc.

Phần không chiến kết thúc, tiếp theo là đối mặt trực diện với đòn tấn công cuối cùng của Thụy Khắc.

Họ đã hợp nhất với tinh vân, bây giờ họ chính là người khổng lồ của tinh không, còn Đỗ Lan chỉ là một con côn trùng nhỏ trong bụng họ.

Đỗ Lan, chết đi.

Toàn bộ tinh vân đều đang cuộn trào.

Quả nhiên là những kẻ từng làm chuyện đó với hành tinh, thật đúng là thích biến thành khổng lồ a.

Đáng tiếc, trong bất kỳ tác phẩm nào, chỉ cần kẻ địch biến khổng lồ thì cũng đồng nghĩa với việc sắp toi đời.

Đỗ Lan nói: Thụy Khắc, ngươi tuy thông minh, nhưng hạn chế của ngươi quá lớn.

Với tư cách là đối thủ, ta nên nhắc nhở ngươi rằng trong một trận chiến ngang tài ngang sức, bất kỳ ai biến khổng lồ trước đều sẽ thua, đây là chân lý không liên quan đến thời không, không liên quan đến nhân quả, không liên quan đến vận mệnh.

Giống như đối chưởng thì người bên phải thắng, có khói thì không bị thương, đó là những quy tắc phải tuân thủ trong chiến đấu.

Các ngươi bây giờ đã tự đẩy mình vào tuyệt cảnh.

Đúng vậy, Đỗ Lan biết thắng lợi thuộc về mình, bởi vì Thụy Khắc không có nhiều kinh nghiệm chiến đấu như vậy, căn bản không biết thắng bại trong chiến đấu tuy có đủ loại điều kiện, nhưng có một số điều kiện thực ra là quy tắc ngầm, bình thường mọi người tuy không nhắc đến, nhưng lại ẩn giấu trong mỗi trận chiến.

Ai biến khổng lồ trước, người đó thua.

Hoàn toàn không hiểu Đỗ Lan đang nói nhảm gì: Chúng ta đã hợp nhất với tinh vân, đã vượt qua sức mạnh của ngươi, ngươi đã không còn đường sống nữa.

Đỗ Lan chỉ cười một tiếng, mình thật đúng là bị coi thường a.

Nhưng quả thực đã lâu lắm rồi mới có cảm giác nhiệt huyết sôi trào như vậy.

Thụy Khắc tuy là nhà khoa học, nhưng họ có thể chuyển hóa trí tuệ thành sức chiến đấu, tính ra thì sức chiến đấu của họ cũng không hề yếu, đáng để Đỗ Lan thi triển thực lực.

Thình thịch, tiếng tim đập của Đỗ Lan vậy mà lại truyền ra trong môi trường chân không.

Đó là vì bất kể là vật chất hay vật chất tối đều đã trở thành môi trường truyền dẫn cho tiếng tim đập của Đỗ Lan.

Bây giờ Đỗ Lan sẽ thực hành chân lý của chiến đấu, đánh bại Thụy Khắc khổng lồ trước mắt: Ngươi muốn chiến, thì chiến.

Chỉ riêng âm thanh đã bắt đầu chấn động không gian, sức mạnh của Đỗ Lan không ngừng tăng lên, các máy dò tiên tiến trong vũ trụ đồng thời dò được nguồn năng lượng lan khắp vũ trụ này, đây là năng lượng để Đỗ Lan ra vẻ.

Người khổng lồ tinh không hoàn toàn không được Đỗ Lan để vào mắt, Đỗ Lan có một trăm cách để giết hắn.

Nhưng Đỗ Lan lại sử dụng một loại phức tạp nhất: huyết nhục trớ chú.

Bởi vì phương thức này có thể biến cơ thể năng lượng của người khổng lồ tinh không thành cơ thể huyết nhục, sau đó có thể hành hạ đủ kiểu, ngược đãi ngàn cách, muốn làm gì cũng được, cho nên có huyết nhục chi thân mới là trớ chú.

Đến đây, người khổng lồ tinh không bây giờ đột nhiên thay đổi.

Các Thụy Khắc cảm thấy mình như đang rơi vào rắc rối, bởi vì cơ thể năng lượng ban đầu trở nên nặng nề, hơn nữa ban đầu họ còn duy trì sự độc lập, bây giờ dường như đều bị hấp thu.

Những Thụy Khắc này sắp biến thành các cơ quan huyết nhục của người khổng lồ tinh không, sức mạnh này khiến các Thụy Khắc cũng không thể thoát ra.

Chương 2126

Họ cũng thua rồi.

Thụy Khắc C137 vẫn luôn quan sát, một đám Thụy Khắc quả nhiên là gánh nặng, còn không bằng một Thụy Khắc lợi hại.

Một Thụy Khắc là một con rồng, một đám Thụy Khắc là một bầy sâu, Thụy Khắc C137 cho rằng chỉ có mình đơn thương độc mã mới có cơ hội chiến thắng.

Các Thụy Khắc khác chỉ có thể trở thành gánh nặng.

Nhưng trận chiến này cũng cho hắn biết Đỗ Lan quả thực có nhiều năng lượng hơn, thậm chí có thể hoàn thành các loại chuyển hóa không thể tưởng tượng nổi.

Biến năng lượng thành huyết nhục, hơn nữa còn là chuyển hóa ở quy mô lớn như vậy, làm sao có thể hoàn thành được.

Thụy Khắc cũng có thể dùng năng lượng để tạo ra sinh mệnh huyết nhục, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là tạo ra một phôi thai, phôi thai lớn lên vẫn cần dung dịch dinh dưỡng, cần một lượng lớn dung dịch dinh dưỡng để đẩy nhanh quá trình này.

Nhưng Đỗ Lan trực tiếp biến năng lượng thành người khổng lồ, hơn nữa không dựa vào bất kỳ thiết bị nào: Cơ thể hắn chính là các loại thiết bị.

Thụy Khắc cuối cùng cũng phát hiện ra bản chất công cụ của Đỗ Lan.

Bản chất của khoa học kỹ thuật chính là sự chuyển hóa của các loại năng lượng khác nhau, thậm chí có thể nói bản chất của sinh mệnh cũng là sự chuyển hóa năng lượng.

Con người ăn cơm để chuyển hóa nhiệt năng thành năng lượng sinh học, sau đó lại chuyển năng lượng sinh học thành các loại động năng khác nhau giải phóng ra môi trường tự nhiên.

Mà khoa học kỹ thuật chính là giúp con người chuyển hóa năng lượng tốt hơn, giúp con người có được năng lượng ngoài thực phẩm, từ đó để cải tạo tự nhiên.

Thụy Khắc cần máy móc mới có thể hoàn thành những bước này, mà sở dĩ hắn toàn năng, là vì các thiết bị của hắn đều được thu nhỏ hóa, tiện tay là có, hoàn toàn không cần máy móc lớn và nhiều nhân lực.

Mà Đỗ Lan còn tiến thêm một bước, trực tiếp từ bỏ máy móc, chỉ dựa vào năng lực của mình là có thể chuyển đổi các loại năng lượng, đây chính là năng lực sáng thế của thượng đế.

Thụy Khắc không thể không nghi ngờ, nếu năng lượng này là bẩm sinh của Đỗ Lan, vậy thì Đỗ Lan không phải thượng đế cũng là họ hàng của thượng đế.

Năng lực chuyển hóa năng lượng của Đỗ Lan là do Thần Long ban cho, sau này hắn tự mình không ngừng củng cố, cho nên mới có năng lực sánh ngang với thượng đế.

Nếu hắn muốn, hắn quả thực có thể tạo ra một vũ trụ.

Đương nhiên, giới hạn trên của vũ trụ này chính là giới hạn trên về giá trị năng lượng mà Đỗ Lan có thể kiểm soát, cho nên chỉ có thể là tiểu vũ trụ, chứ không phải vũ trụ có quy cách bình thường.

Thụy Khắc biết được bản chất của Đỗ Lan, càng không thể đánh bại Đỗ Lan, bởi vì dù thế nào đi nữa, Thụy Khắc chuyển hóa năng lượng vẫn cần thiết bị.

Thụy Khắc thật sự không có cách nào làm được như Đỗ Lan.

Mà việc sử dụng thiết bị đối với Thụy Khắc mà nói chính là một điểm yếu cực lớn, phút chốc là bị Đỗ Lan cho bay màu.

Cho nên Thụy Khắc vẫn quyết định rút lui, tiếp tục đối đầu với Đỗ Lan đã không còn ý nghĩa.

Cứ để Đỗ Lan đi lo Tứ Tộc Liên Minh, Thụy Khắc không tham gia nữa.

Bây giờ có nhiều Thụy Khắc chơi với ngươi như vậy, thì đừng đến tìm ta gây phiền phức nữa.

Quả thực thời gian này Đỗ Lan không có thời gian tìm Thụy Khắc C137, chuyện của Tứ Tộc Liên Minh quá nhiều, bây giờ cả vũ trụ đều có một tiếng nói mới.

Thụy Khắc trở về nhà, phát hiện Kiệt Thụy trong nhà đã trở thành trụ cột gia đình.

Hắn tuy không có kỹ thuật, nhưng súp gà tâm hồn và năng lượng tích cực của hắn lại giúp gia đình giải quyết rất nhiều phiền phức.

Hắn cho gia đình rất nhiều lời khuyên, thậm chí còn để mọi người tha thứ cho Thụy Khắc, đi thấu hiểu Thụy Khắc.

Thụy Khắc đối với điều này rất khó chịu, cho nên hắn muốn nói chuyện với Kiệt Thụy, xem ai trong gia đình này mới là trụ cột thực sự.

Vậy ngươi muốn nói gì.

Nếu là vấn đề tâm lý, có lẽ chúng ta có thể cùng nhau đi gặp bác sĩ tâm lý, để bác sĩ tâm lý giúp đỡ.

Đừng tỏ ra vẻ mặt cái gì ngươi cũng hiểu, những gì ngươi trải qua so với ta chỉ là hạt cát so với sa mạc.

Kiệt Thụy gật đầu: Ta biết sự hiểu biết của ta về vũ trụ thậm chí còn không bằng Mạc Đế, vì cậu ấy luôn cùng ngươi đi mạo hiểm.

Nhưng ta không cho rằng ta biết ít thì không có lý, ngươi trải qua nhiều thì có lý.

Lý lẽ bản thân nó chính là sự thể hiện của giá trị quan, là một thứ cần phải phù hợp với hoàn cảnh chung.

Lại là hoàn cảnh chung, ngươi bị Đỗ Lan dạy hư rồi.

Theo cách nói của hắn thì chúng ta chỉ cần thuận nước đẩy thuyền là được rồi, cần gì phải tiến bộ.

Thụy Khắc phản bác.

Hiểu hoàn cảnh chung không phải để thuận nước đẩy thuyền, mà là biết người biết ta, đây là trí tuệ cổ xưa.

Ta không muốn tranh luận hay cãi nhau với ngươi, chúng ta là gia đình, dù ngươi thừa nhận hay không cũng là như vậy.

Ta từng ghen tị với vị trí trung tâm của ngươi trong nhà, ngươi luôn có thể dùng đủ thứ đồ nhỏ để giải quyết phiền phức của mọi người, giống như một vị cứu tinh vậy.

Nhưng sau này ta phát hiện mọi người luôn không ngừng có vấn đề, cuối cùng thậm chí có những việc chỉ cần tự mình nỗ lực là có thể làm được cũng tìm ngươi giúp.

Họ thà đi đường tắt cũng không muốn nỗ lực.

Cho nên ta nhận ra sự giúp đỡ của ngươi có khuyết điểm, không phải là hoàn mỹ không tì vết.

Mà bây giờ ta chính là bù đắp những khuyết điểm đó, để họ biết khi nào nên tự mình nỗ lực, khi nào nên tìm ngươi giúp đỡ.

Cho nên ta không phải cướp đi vị trí của ngươi, chỉ là cùng ngươi hình thành sự bổ sung mà thôi.

Nếu thật sự có nhiệm vụ họ không giải quyết được, họ vẫn sẽ tìm ngươi, ngươi vẫn là người thân quan trọng nhất của họ, nếu không Hạ Mạt và Mạc Đế cũng sẽ không mạo hiểm đi cứu ngươi.

Lời của Kiệt Thụy rất có lý, nhưng Thụy Khắc không thích Kiệt Thụy đến chia sẻ bất cứ điều gì, hắn chính là một kẻ độc tài, không cho rằng Kiệt Thụy đang giúp đỡ.

Tính cách bá đạo này của Thụy Khắc quả thực quá đáng, ngay cả với gia đình cũng tính toán chi li như vậy, cũng khó trách Mạc Đế luôn chịu thiệt.

Giả vờ cái gì, nếu ta có thể giải quyết mọi vấn đề, vậy thì không cần ngươi giúp đỡ.

Ngươi vẫn nên làm một nhân viên văn phòng nhỏ bé không tên tuổi là được rồi, căn bản không cần để mọi người cần đến ngươi.

Lời của Thụy Khắc thật khó nghe, hắn đánh không lại Đỗ Lan lẽ nào còn đánh không lại Kiệt Thụy.

Kiệt Thụy lại không tức giận, với tấm lòng rộng như biển cả bao dung cho Thụy Khắc: Nhưng bây giờ sự thật đã thay đổi, Thụy Khắc, ngươi đừng tức giận nữa, mọi người cùng nhau sống những ngày tốt đẹp.

Tại sao ngươi không tức giận.

Tại sao ta phải tức giận, ngươi chính là tính cách như vậy, ta lại không phải không biết.

Ta biết ngươi không có ác ý.

Tức chết người rồi, Kiệt Thụy bây giờ thật khiến người ta tức điên.

Trước đây Kiệt Thụy chỉ yếu đuối, khiến người ta coi thường, còn không đến mức khiến người ta tức giận như vậy.

Nhưng bây giờ không những không đáng yêu mà còn khiến người ta ghét bỏ, Thụy Khắc hận không thể giết quách Kiệt Thụy đi cho rồi.

Ngươi đừng tức giận, tức giận không tốt cho sức khỏe.

Ngươi cũng không còn trẻ nữa, đừng tức giận mà hại thân.

Hơn nữa ngươi phải nghĩ đến chuyện sau khi ngươi qua đời, trí tuệ của ngươi không thể di truyền cho chúng ta, nhưng sự giáo dục của ta lại có thể truyền từ đời này sang đời khác.

Cho nên ta nghĩ ngươi cũng có thể tổng kết kinh nghiệm của mình nói cho gia đình, đây có thể sẽ là bảo vật gia truyền của gia tộc chúng ta, không hề kém hơn phát minh kỹ thuật của ngươi, ngươi có thể suy nghĩ xem.

Ngươi đang dạy ta làm việc à.

Thụy Khắc chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, mình vậy mà lại bị con rể loser dạy đời.

Kiệt Thụy đã thể hiện sự độ lượng, nhưng tính cách độc tài của Thụy Khắc khiến hắn không muốn hòa bình với con rể.

Thụy Khắc là một núi không thể có hai hổ, nhất quyết phải khiến con rể nhận sai mới được, phải để mình một lời chín đỉnh trong nhà.

Thực ra tình hình hiện tại khá tốt, cháu trai cháu gái vẫn sùng bái ông ngoại, chỉ là không phải chuyện gì cũng tìm ông ngoại giúp đỡ, cũng sẽ tìm cha hỏi ý kiến.

Còn Bối Ti tự nhiên là yêu thương cha, tôn trọng cha, chỉ là cô biết tương lai mình sẽ dành nhiều thời gian hơn với chồng, cho nên chồng cũng là một thành viên không thể thiếu.

Thực ra Thụy Khắc cũng không bị bài xích, mọi người vẫn có thể hòa thuận vui vẻ.

Nhưng Thụy Khắc chính là không hài lòng, cho nên luôn nhắm vào Kiệt Thụy.

Kiệt Thụy cũng chỉ có thể chịu đựng, vì Thụy Khắc đã già, sẽ ra đi trước một bước, cho nên chỉ cần nhẫn nại là được.

Lúc này, Đỗ Lan tìm được Điểu Nhân đã bị Tinh Tế Liên Bang kiểm soát, lại muốn nói chuyện về Thụy Khắc, hỏi xem tình bạn giữa Điểu Nhân và Thụy Khắc được xây dựng như thế nào, anh ta nhìn nhận Thụy Khắc ra sao.

Tình cảm của ngươi đối với Thụy Khắc có phải là một loại đồng tình không.

Đỗ Lan quả thực sắc bén, trực tiếp nói Điểu Nhân đồng tình với Thụy Khắc.

Thụy Khắc là một người rất có sức hút, hắn luôn có thể khuấy động không khí.

Chương 2127

Đương nhiên hắn quả thực vẫn luôn che giấu nỗi đau của mình, nhưng ta cho rằng ta không phải vì đồng tình mà trở thành bạn bè với hắn, quan hệ giữa chúng ta là bình đẳng.

Vậy thì điều gì khiến các ngươi trở thành bạn bè.

Ta trước đây đã hỏi Thống Nhất Thể, cô ấy nói yêu và chia tay với Thụy Khắc đều là vì sự khác biệt.

Vì khác biệt mà hấp dẫn lẫn nhau, lại vì khác biệt mà không thể không chia tay từ biệt.

Ngươi và hắn có phải cũng vì sự khác biệt không.

Bởi vì ngươi là một người điềm tĩnh lạnh lùng như vậy, còn Thụy Khắc lại như thể lúc nào cũng ở bên bờ vực hỗn loạn, nói không chừng vì uống chút rượu mà đi nổ hành tinh chơi.

Ta và Thụy Khắc là cùng một loại người, tính cách chúng ta tuy khác nhau, nhưng việc chúng ta làm cũng tương tự nhau.

Ta cũng là phần tử khủng bố, cũng bị Tinh Tế Liên Bang truy nã.

Mà sở dĩ ta không khoa trương như Thụy Khắc, chỉ là vì ta không thông minh bằng hắn.

Ta phá hoại một cách lạnh lùng, còn Thụy Khắc phá hoại một cách vô trật tự.

Hơn nữa ta hiểu nỗi đau của hắn, cho nên chúng ta là bạn bè.

Nói cách khác là tình nghĩa cùng chung hoạn nạn, chỉ có điều Điểu Nhân lạnh lùng hơn.

Nhưng ngươi cũng cho rằng Thụy Khắc không thể tiếp tục như vậy, đúng không.

Điểu Nhân gật đầu: Thụy Khắc ngày càng đau khổ.

Ta không thể giống như Thống Nhất Thể rời bỏ hắn, bởi vì thứ Thống Nhất Thể thích chính là sự hỗn loạn và đau khổ của hắn.

Nhưng ta hy vọng Thụy Khắc có thể dừng lại.

Thống Nhất Thể hy vọng Thụy Khắc giữ được sức hút mê người, nhưng Điểu Nhân lại hy vọng Thụy Khắc có thể bình thường một chút.

Quả nhiên anh em vẫn đáng tin hơn phụ nữ.

Tình bạn vô tư hơn tình yêu, không có nhiều tính toán được mất.

Ban đầu khi Thụy Khắc chia tay Thống Nhất Thể, hắn đau khổ đến mức muốn tự sát.

Bây giờ hắn tự do rồi lại không nghĩ đến việc cứu Điểu Nhân, thật đúng là trọng sắc khinh bạn.

Nói chuyện với Điểu Nhân một lúc, phát hiện Điểu Nhân rất trọng nghĩa khí, quan tâm Thụy Khắc hơn cả Thống Nhất Thể.

Nhưng Thụy Khắc lại coi trọng tình yêu hơn tình bạn, chỉ khi tình yêu thất bại, tình thân thất bại, không còn đường nào để đi, Thụy Khắc mới nhớ đến người bạn Điểu Nhân này.

Thật đúng là thứ không có được thì mãi mãi xao động.

Vì không có được tình yêu, cho nên Thụy Khắc thậm chí sẽ tự sát.

Vì đã có được tình bạn, cho nên Điểu Nhân ngược lại trở thành lựa chọn cuối cùng.

Bây giờ xem ra người như Thụy Khắc thực ra cũng rất dễ đối phó, đó là không thể để hắn được như ý, phải treo hắn lên.

Phải học cách làm của Thống Nhất Thể, xa gần bất định, tuyệt đối không thể tỏ ra khuất phục, bởi vì một khi khuất phục, đối với Thụy Khắc mà nói sẽ trở nên vô vị.

Hành vi của Thống Nhất Thể không đáng để khuyến khích, nhưng Thụy Khắc lại thích kiểu đó.

Có Thống Nhất Thể và Điểu Nhân là hai sự so sánh mạnh mẽ, Đỗ Lan lặng lẽ nói cho Kiệt Thụy biết phải đối kháng với Thụy Khắc như thế nào.

Chỉ cần không để Thụy Khắc được như ý, cuối cùng Thụy Khắc sẽ nhận thua.

Thụy Khắc sẽ không ngờ rằng Đỗ Lan đã nghiên cứu hắn thấu đáo, thậm chí còn truyền thụ những kinh nghiệm này cho Kiệt Thụy, để anh ta có thể nắm bắt được chừng mực.

Thật là một chữ thảm, nhưng ai bảo hắn lại dễ hiểu rõ ràng như vậy chứ.

Trong thời gian Tứ Tộc Liên Minh phục hồi, cũng có những người phản đối, trong đó có Bối Ti.

Ban đầu Bối Ti nói để Thụy Khắc quyết định cô có đi vũ trụ hay không, Thụy Khắc đã tạo ra một bản sao, sau đó ngẫu nhiên gửi một người đến vũ trụ.

Bối Ti ở trong vũ trụ còn tưởng rằng Thụy Khắc đã quyết định để cô đi mạo hiểm.

Đến vũ trụ, Bối Ti thật sự đã phát huy khí chất ma vương con gái của Thụy Khắc, đủ loại phá hoại, đủ loại phản đối, phát triển thành một phần tử khủng bố.

Đỗ Lan cũng không biết tại sao cô lại phản đối, hoàn toàn là vì phản đối mà phản đối.

Tuy nhiên, Bối Ti cho rằng mình đang cướp của người giàu chia cho người nghèo, cướp đoạt tài nguyên của Tứ Tộc Liên Minh để giúp đỡ những nền văn minh hành tinh lạc hậu, là có ý nghĩa.

Nhưng gần đây Bối Ti phát hiện trong cơ thể mình vậy mà lại có một thiết bị lưu trữ ký ức, nói cách khác mình rất có thể là một người nhân bản, thiết bị lưu trữ này là do Thụy Khắc cài vào người mình để chuẩn bị thu thập ký ức.

Điều này khiến Bối Ti không vui, ban đầu cô để Thụy Khắc lựa chọn có mạo hiểm hay không, rốt cuộc ông ta đã quyết định như thế nào.

Chẳng lẽ là để bản thể của mình ở nhà, còn bản sao đi mạo hiểm sao.

Bối Ti muốn có một lời giải thích, cô muốn biết rốt cuộc mình có phải là bản sao hay không.

Thụy Khắc gặp phải khủng hoảng lớn, bởi vì lúc đó thực ra ông ta căn bản không đưa ra quyết định, ông ta đã trốn tránh.

Nếu chuyện này để hai Bối Ti biết, họ chắc chắn sẽ thất vọng.

Sau khi trùng phùng, đây là lần đầu tiên Bối Ti nghiêm túc xin ý kiến của cha, nhưng ông ta lại làm hỏng chuyện.

Bây giờ căn bản không cần Đỗ Lan ra tay, Thụy Khắc tự mình đã rơi vào thế khó.

Thực ra ông ta vẫn có thể trốn, đi chọn một thế giới mà con gái không xin ý kiến.

Nhưng như vậy thì ký ức của con gái về ông ta lại thiếu đi một phần.

Đa vũ trụ giống như file lưu game, Thụy Khắc ở vũ trụ này đã tiến hành khá nhiều nội dung, không muốn mất đi file lưu này.

Con gái xin ý kiến, con rể đối kháng, cháu trai cháu gái thay đổi, những điều này đều liên quan mật thiết đến Thụy Khắc, khiến ông ta cảm thấy mình không cô đơn.

Nhưng giữ lại file lưu này, thì tất nhiên phải đối mặt với ngày càng nhiều chuyện phiền toái.

Đỗ Lan thầm nghĩ nếu Thụy Khắc cứ tiếp tục dũng cảm đối mặt, vậy thì sớm muộn gì ông ta cũng sẽ thay đổi.

Xem ra cuối cùng đánh bại Thụy Khắc vẫn là chính Thụy Khắc.

Đỗ Lan tuy gây ra rất nhiều phiền phức, nhưng hắn rất rõ ràng nếu Thụy Khắc muốn trốn, hắn cũng không thể làm gì được.

Nhưng bây giờ Thụy Khắc đã chọn ở lại, vậy thì ông ta chắc chắn phải chịu trách nhiệm cho hành vi của mình, chịu trách nhiệm cho sự vô trách nhiệm của mình, bởi vì ông ta trốn được mùng một không trốn được ngày rằm.

Ví dụ như vấn đề của Bối Ti, ông ta đã trốn tránh một lần, nhưng bây giờ hai Bối Ti gặp nhau sẽ biết Thụy Khắc ban đầu đã giở trò, căn bản không nghiêm túc quyết định, lần này ông ta không thể trốn được nữa.

Đỗ Lan nhận ra Thụy Khắc sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào tình thế không còn đường lui, dù ông ta có súng không gian cũng không trốn được, bởi vì đây chính là cuộc đời.

Thụy Khắc dù thiên tài đến đâu cũng không thể đi ngược lại sự phát triển này, trừ khi ông ta đi tìm một nơi để bắt đầu lại, chỉ là như vậy thì rất nhiều việc ông ta đã làm lại trở thành nỗi đau.

Hơn nữa dù có làm lại thì kết cục có lẽ cũng chỉ là lặp lại, ông ta vẫn phải đối mặt với việc con gái cầu cứu, đối mặt với con rể vô dụng, còn có cháu trai cháu gái gây họa.

Chỉ cần ông ta quay về gia đình thì không thể trốn tránh mãi được.

Hai Bối Ti phát hiện cả hai đều không thể xác định mình là bản thể hay là bản sao, bởi vì trên người Bối Ti ở Trái Đất cũng có thiết bị lưu trữ ký ức.

Thụy Khắc dường như đang chuẩn bị nuôi cổ trùng, ai sống sót thì người đó là con gái thật, có thể độc chiếm cả hai phần ký ức.

Hai người con gái, đến bây giờ ngay cả Thụy Khắc cũng không phân biệt rõ được, bởi vì kỹ thuật của ông ta quá mạnh, hơn nữa trên người hai cô con gái đều được lắp đặt thiết bị lưu trữ ký ức.

Đối với ông ta, hai cô con gái có cùng một cơ thể, cùng một ký ức, hoàn toàn có thể đều làm con gái của mình.

Thụy Khắc thật sự quá đáng, bởi vì ban đầu ông ta quả thực đã cân nhắc ai sống sót thì người đó là con gái của ông ta, thật đúng là một người cha tàn nhẫn.

Bối Ti quyết định chiến tranh lạnh với cha, không nói chuyện với ông ta nữa, phải dạy dỗ ông ta một phen, không thể cứ thế cho qua.

Từ trước đến nay chính là chúng ta quá dung túng ông ta, mới biến thành thế này.

Chương 2128

Chúng ta là con gái phải làm gương, phải để cha biết cân nhắc cảm nhận của chúng ta.

Hai vị Bối Ti đã đạt được thỏa thuận, bởi vì họ đều là người bị hại.

Mạc Đế và Hạ Mạt cho rằng mình có hai người mẹ cũng không tệ: Tiền tiêu vặt có thể cho gấp đôi không.

Cút.

Kiệt Thụy cũng mỉm cười, dường như cũng vui vì có thêm một người vợ, tuy là cùng một kiểu vợ, nhưng anh ta thật sự không để ý, cứ để anh ta vất vả thêm một chút, nỗ lực thêm một chút, cày thêm một mảnh ruộng nữa.

Nhưng Bối Ti đi mạo hiểm còn chưa biết sự thay đổi của Kiệt Thụy, cho nên quan hệ giữa cô và Kiệt Thụy vẫn đang trong khủng hoảng, vì vậy không chấp nhận Kiệt Thụy: Thật không thể hiểu nổi, tại sao chị lại hòa giải với Kiệt Thụy.

Bởi vì anh ấy đã thay đổi rất nhiều, lúc em đi vũ trụ, trong nhà đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Bối Ti vũ trụ vừa nghe mình đã bỏ lỡ, lại có chút ghen tị: Có lẽ ban đầu không nên đi mạo hiểm.

Tuy thời gian ở vũ trụ đã làm được rất nhiều việc, nhưng bây giờ nghĩ lại cũng trống rỗng, còn không bằng ở nhà cùng gia đình.

Ban đầu Bối Ti cũng chỉ là chiến tranh lạnh với Kiệt Thụy mới có ý nghĩ trốn chạy này.

Lúc đó gia đình nhiều mâu thuẫn, sự nghiệp nhiều khủng hoảng, lại xem được một cuộc sống khác ở vũ trụ khác, mới có ý nghĩ đi mạo hiểm.

Nhưng thật sự mạo hiểm rồi thì cũng chỉ vậy thôi.

Tuy lúc chiến đấu sinh tử quả thực đã quên hết mọi thứ, nhưng sau khi chiến đấu xong chính là sự trống rỗng vô tận.

Giống như chơi game, lúc chơi rất kích thích, chơi xong thì bước vào thời gian hiền giả.

Ngược lại, Bối Ti ở nhà cùng gia đình đã trải qua mọi chuyện, cùng nhau vượt qua khó khăn.

Thụy Khắc phát hiện cả hai cô con gái đều không nói chuyện với mình, ông ta cũng rất bất lực.

Ban đầu ông ta chỉ sợ chọn sai, sợ làm con gái thất vọng, nhưng cuối cùng ông ta vẫn làm hỏng chuyện, hơn nữa còn làm cả hai cô con gái thất vọng, trực tiếp là thất vọng nhân đôi.

Xem ra vẫn là ta thắng.

Đỗ Lan cho rằng bây giờ đại cục đã định, Tứ Tộc Liên Minh đã ổn định, Kiệt Thụy cũng đã nắm được phương pháp đối phó với Thụy Khắc, tiếp theo là từ từ thực tiễn, đã hoàn thành việc bao vây kép đối với Thụy Khắc của vũ trụ C137, Thụy Khắc đã chắp cánh khó thoát.

Như vậy, Đỗ Lan có thể công thành thân thoái.

Địch Ny Toa hỏi Đỗ Lan: Làm nhiều như vậy, chúng ta cũng coi như đã nỗ lực rồi, tận nhân sự tri thiên mệnh thôi.

Tư duy người người bình đẳng của Tứ Tộc Liên Minh tuy chưa được củng cố, nhưng ta tin rằng sức mạnh được kích phát trong đó tuyệt đối có thể thay đổi vũ trụ này.

Địch Ny Toa tin tưởng Đỗ Lan.

Đỗ Lan gật gật đầu, làm đến mức này đã đủ rồi, đối với Thụy Khắc C137 cũng chỉ có thể bao vây như vậy: Vậy chúng ta cũng có thể công thành thân thoái.

Thụy Khắc bị hai cô con gái chiến tranh lạnh, sau này cũng không dám tiếp tục làm bậy như vậy nữa, nếu không thứ ông ta mất đi không chỉ là gia đình.

Địch Ny Toa nói: Khi quan hệ giữa Thụy Khắc C137 và gia đình này ngày càng sâu sắc, ông ta sẽ ngày càng khó thoát ra.

Cái gọi là gia đình chẳng phải là như vậy sao.

Càng lún càng sâu, Thụy Khắc cũng đừng hòng trốn.

Đỗ Lan gật đầu, Mạc Đế cũng có trải nghiệm tương tự.

Trước đây Mạc Đế đã nhờ Thụy Khắc làm một nút lưu cuộc đời, tức là tạo một điểm lưu trên đường đời, sau đó cậu có thể làm bất cứ điều gì, chỉ cần tải lại thì mọi thứ sẽ trở về như cũ.

Cậu có thể tùy ý làm bậy, cho đến khi cậu giải cấu trúc tình yêu đích thực.

Đó là một đoạn tình yêu cảm động, Mạc Đế đã bàn chuyện cưới hỏi với đối phương, chuẩn bị đi du lịch trăng mật, nhưng lại gặp tai nạn máy bay trong tuần trăng mật, họ rơi xuống một ngọn núi tuyết.

Khi máy bay rơi, Mạc Đế muốn khởi động lại cuộc đời, nhưng như vậy sẽ phải quay về trước khi quen biết người yêu, đến lúc đó bắt đầu lại sẽ không thuận lợi như vậy.

Hơn nữa trong suốt đoạn tình cảm này, Mạc Đế đều không lưu lại, bởi vì tình yêu đích thực không cần lưu lại, hai người họ hợp nhau đến vậy, ăn ý đến vậy, lưu lại ngược lại sẽ trở thành vết nhơ của đoạn tình cảm này.

Mạc Đế không buông bỏ được tình yêu, cho nên cuối cùng máy bay rơi, ba lô cũng mất.

Trong thời gian này họ chờ cứu viện trên núi tuyết, nhưng chờ mãi không thấy.

Cuối cùng thức ăn cũng hết, họ đã rơi vào tình cảnh chỉ có thể ăn thi thể.

Mạc Đế vì người yêu quyết định đi bộ xuyên qua núi tuyết để tìm lại ba lô của mình, bên trong có điện thoại nói không chừng có thể cầu cứu.

Lại là một hành trình gian nan, cuối cùng Mạc Đế đối mặt với sự lựa chọn giữa điện thoại và nút tải lại.

Chọn điện thoại, khả năng sống sót của họ không lớn, nhưng chọn tải lại cuộc đời, vậy thì Mạc Đế chắc chắn an toàn.

Nếu theo những gì Thụy Khắc dạy cậu trước đây, vậy thì chắc chắn là ích kỷ hàng đầu, mạng sống hàng đầu.

Nhưng Mạc Đế đã chọn điện thoại, cậu đã bị bỏng lạnh toàn thân, vẫn gọi được điện thoại.

Cuối cùng mọi chuyện trở nên tốt đẹp, đương nhiên cuối cùng Mạc Đế tự nhiên không có kết quả hoàn hảo nào.

Kiệt Thụy khi xem TV đã nhầm nút tải lại thành điều khiển từ xa, trực tiếp để Thụy Khắc tải lại.

Mọi thứ bắt đầu lại, cùng một điểm xuất phát nhưng lại là kết quả hoàn toàn khác nhau.

Dù Mạc Đế có tải lại bao nhiêu lần, cũng không thể tiếp tục nối lại duyên xưa với cô gái.

Mà tất cả những điều này chỉ là một âm mưu của Thụy Khắc, ông ta hy vọng Mạc Đế thừa nhận kế hoạch của ông ngoại luôn là tuyệt vời nhất.

Cái gọi là nút tải lại không phải là tải lại về mặt thời gian, mà là nhảy qua nhảy lại giữa các vũ trụ song song khác nhau.

Cuối cùng nhiều vũ trụ hợp nhất, những việc quá đáng mà Mạc Đế đã làm cũng hợp nhất vào một vũ trụ, Mạc Đế không thể không thừa nhận ông ngoại luôn đúng.

Nhưng cậu đã bỏ lỡ người yêu.

Vì tất cả những chuyện đã xảy ra đều tồn tại, cho nên có một vũ trụ Mạc Đế quả thực đã cưa đổ được người yêu, chỉ là họ lướt qua nhau.

Cuối cùng người yêu mãi mãi ở lại vũ trụ của mình, còn Thụy Khắc và Mạc Đế đã rời khỏi vũ trụ đó, trở về vũ trụ hai Bối Ti.

Hóa ra ngay từ đầu đã là âm mưu của Thụy Khắc, để không can thiệp vào vũ trụ ông ta đang ở, ông ta đã đặc biệt đưa Mạc Đế đến một vũ trụ khác để quậy phá.

Đây cũng là lý do tại sao Kiệt Thụy vẫn còn ngốc nghếch như vậy, bởi vì Kiệt Thụy này căn bản chưa trải qua bất kỳ thay đổi nào.

Mạc Đế thà chết cũng không tải lại, đã chứng minh rằng tình cảm càng lún càng sâu, tình đến chỗ sâu đậm sẽ không tải lại.

Mạc Đế lựa chọn như vậy, thực ra cũng có thể suy ra được lựa chọn của Thụy Khắc sau khi càng lún càng sâu.

Dù sao họ cũng là cháu ngoại và ông ngoại, có huyết thống liên kết, cho nên nếu trong tình huống tương tự, Thụy Khắc chắc chắn cũng sẽ chọn như vậy.

Câu chuyện này rất cảm động, cho nên Đỗ Lan quyết định trước khi rời đi sẽ giúp Mạc Đế một việc cuối cùng, đó là để cậu quên đi nữ thần, đi gặp người yêu đích thực.

Nói ra thì thẩm mỹ của Mạc Đế và Thụy Khắc thực ra cũng khá giống nhau, cô gái mà Mạc Đế để ý này khá giống với hình dạng con người của Thống Nhất Thể.

Ta thật là người tốt.

Đỗ Lan cho rằng mình tuy nhắm vào ông ngoại, nhưng mình đã giúp đỡ cả gia đình trừ Thụy Khắc ra.

Đối với Mạc Đế, nữ thần mà cậu ta thầm mến thuở ban đầu không phải người phù hợp nhất, mà chính là cô gái đã cùng cậu ta hoạn nạn có nhau, dĩ nhiên là quên đi chuyện Mạc Đế mới mười bốn tuổi.

Mạc Đế và Hạ Mạt đều đã trải qua những kinh nghiệm của người trưởng thành ở các vũ trụ khác, Hạ Mạt từng đóng vai người vợ, cãi nhau với chồng, bất mãn với mọi thứ của chồng, từ thói quen, công việc cho đến tính cách.

Rõ ràng lúc mới yêu nhau thì sống chết vì nhau, nhưng sau khi kết hôn, đủ loại mâu thuẫn bùng nổ, cuối cùng biến thành việc chỉ trích lẫn nhau.

Dĩ nhiên dù hôn nhân đáng sợ như vậy, Hạ Mạt vẫn say đắm tình yêu, dù sao thì yêu đương cũng không phải là kết hôn.

Ngược lại, Mạc Đế và cô gái cùng trải qua sinh tử lại có thể có một kết cục tốt đẹp hơn, dường như có thể kéo dài tình yêu vào trong hôn nhân, nếu không thì hôn nhân thật sự trở thành nấm mồ của tình yêu.

Khi yêu, người ta nhìn vào ưu điểm của đối phương, trong mắt tình nhân hóa Tây Thi.

Sau khi kết hôn, người ta chỉ nhìn vào khuyết điểm, càng nhìn càng thấy chướng mắt.

Nhưng Đỗ Lan vẫn tin rằng Mạc Đế có thể xử lý tốt, vì vậy hắn đã chuẩn bị cho cậu ta một cuộc tái ngộ hoàn hảo, để cậu có cơ hội đi tìm hạnh phúc.

Còn về việc cuối cùng có kết quả tốt hay không, điều đó không phụ thuộc vào Đỗ Lan, mà phụ thuộc vào Mạc Đế, có lẽ cậu ta có thể xin thêm lời khuyên từ cha mình.

Chuẩn bị đi thôi.

Nhìn Thụy Khắc vẫn đang cố gắng xin hai cô con gái tha thứ, Đỗ Lan và Địch Ny Toa chuẩn bị rời đi, cũng không cần chào hỏi Thụy Khắc, dù sao thì ông ta cũng mong Đỗ Lan đi cho khuất mắt.

Đi.

Chương 2129

Đỗ Lan và Địch Ny Toa vui vẻ trở về nhà.

Gặp được Địch Ny Toa là may mắn của Đỗ Lan, bởi vì Địch Ny Toa rất biết cách bao dung, nàng luôn khen ngợi ưu điểm của Đỗ Lan, chứ không chỉ bắt hắn đi sửa khuyết điểm, vì nàng biết Đỗ Lan thực ra rất nỗ lực, chỉ là có một số việc không phải nói sửa là sửa được.

Thế giới tiếp theo đi đâu đây.

Đỗ Lan vừa về nhà, chưa nói chuyện được mấy câu với các con gái đã lại bắt đầu lo liệu cho chuyến xuyên việt tiếp theo, hắn thật sự là ngựa không dừng vó.

Tôi cảm thấy cần phải tăng cường phòng ngự cho nhà chúng ta trước đã.

Lần trước may mà Thụy Khắc và Mạc Đế không phải người xấu, nếu là người xấu xuyên việt qua thì nguy hiểm rồi.

Địch Ny Toa nói: Đây không phải là lần đầu tiên có người dùng thủ đoạn phi thường đến vũ trụ này.

Quả thực Mạc Đế và Thụy Khắc không phải là những người đầu tiên đến thăm nhà mình: Được rồi, để ta nghĩ cách.

Dù sao cũng đã học được rất nhiều hắc khoa kỹ ở vũ trụ của Thụy Khắc, có thể xây dựng một thiết bị giám sát không gian trước, nếu có người đến vũ trụ này thì sẽ phát hiện ngay lập tức.

Xây dựng đủ radar không gian, sau đó thêm nhiều tuần dương hạm tự động tuần tra khắp vũ trụ, gặp phải kẻ địch có ý đồ xấu có thể tấn công ngay lập tức.

Đương nhiên Đỗ Lan trước nay luôn thích công nghệ sinh học, tự nhiên cũng không thể quên thú cưng.

Chẳng phải có Vĩ Thú sao, cường hóa chúng, biến chúng thành quái thú vũ trụ, trông nhà giữ cửa, nếu gặp kẻ địch thì đóng cửa thả Vĩ Thú.

Kết hợp công nghệ và kỹ thuật sinh học để tăng cường phòng ngự cho nhà: Thế nào, như vậy nhà sẽ không có vấn đề gì nữa.

Cho dù có cường giả cấp vũ trụ đến đây cũng phải chịu thiệt.

Ta đã cài đặt tia siêu duy độ trên tuần dương hạm, có thể trì hoãn hiệu quả các cường giả cao duy độ, tiếp đó để Vĩ Thú kiềm chế bọn họ, cho dù không giết được cũng có thể phong ấn hành động của họ, khiến họ không thể gây ra thiệt hại trong thời gian ngắn.

Địch Ny Toa liên tục gật đầu, Đỗ Lan đã dùng hết các công nghệ chiến đấu mà mình nắm giữ: năng lượng chênh lệch thế, phản vật chất, mô đun điểm không, v. v. : Tôi sẽ bổ sung thêm vài loại ma pháp.

Không thể chỉ phòng những người xuyên việt khoa học, còn có rất nhiều người xuyên việt ma pháp nữa.

Anh cứ đi xuyên việt trước đi, tôi ở lại cùng các con gái bổ sung ma pháp.

Địch Ny Toa biết ma pháp là điểm yếu của Đỗ Lan, nên việc này cần họ ra tay.

Ma pháp thì chính là tín ngưỡng, thần cách, huyết mạch các loại.

Đỗ Lan thầm nghĩ vẫn là lão bà thương mình, biết mình không thích ma pháp trừu tượng.

Cũng không phải là không giỏi, mà là Đỗ Lan luôn biến ma pháp thành một loại khoa học khác.

Tuy nói ma pháp và khoa học khác đường cùng đích, nhưng thực ra vẫn có sự khác biệt.

Ma pháp huyền ảo hơn, khó nắm bắt hơn, khó sao chép và mang tính cá nhân hóa cao hơn.

Vô Giới Môn lại một lần nữa khởi động, chế độ ngẫu nhiên, bắt đầu.

Thế giới ngẫu nhiên luôn thú vị, đối với Đỗ Lan xác suất ngẫu nhiên luôn đáng để mong chờ.

Đi thôi.

Cạch, cánh cửa mở ra, Đỗ Lan bước vào trong màn sáng.

Hắn hăm hở, không biết thế giới này rốt cuộc là gì.

Một khu chợ đêm khá náo nhiệt, nhưng xem ra tình hình này có vẻ rất bình thường, chỉ là những con phố kiểu Nhật cũ.

Đỗ Lan muốn xem xem đây rốt cuộc là thời nào.

Hóa ra là niên hiệu Đại Chính, tức là không lâu sau khi nhà Đại Thanh vừa mất, quả thực là thời đại thế giới biến đổi lớn.

Nhưng nếu chỉ là một thế giới bình thường thì chẳng có gì thú vị.

Đỗ Lan tự nhủ chẳng lẽ mình không thể đi đọc sách lịch sử sao.

Phải có một chút hắc khoa kỹ hoặc yêu ma quỷ quái mới thú vị, mới có đất cho mình dụng võ.

Không có một bóng tối bao trùm thế giới, không có một nhân vật phản diện mang trong mình lý tưởng vĩ đại, vậy Đỗ Lan bắt nạt ai đây.

Thế thì còn gì vui nữa.

Đường phố thời Đại Chính cũng khá phồn hoa, dù sao thì thời đại này Nhật Bản đang tích cực tích lũy thực lực, chuẩn bị hướng ra bên ngoài khuếch trương.

Bây giờ là thời đại điện khí vừa mới bắt đầu, máy hơi nước vẫn là chủ đạo, nên đèn điện không phổ biến, đèn đuốc vẫn là nến và đèn dầu.

Đỗ Lan đi trên đường, cảm nhận được bầu không khí tích cực tiến thủ của đất nước này, bất giác đi đến trước một ngôi thần xã.

Ở Nhật Bản, mở chùa và mở thần xã đều là kinh doanh gia tộc, truyền từ đời này sang đời khác.

Hơn nữa, hòa thượng và vu nữ đều là địa chủ lớn, động một tí là cả một ngọn núi, một mảnh hồ.

Thần xã ở các thành phố lớn lại càng không lo cơm ăn áo mặc, kế thừa thần xã thì cuộc sống vui vẻ vô biên.

Xem ra vẫn cần quan sát một chút.

Nhất thời Đỗ Lan cũng không nhìn ra thế giới này rốt cuộc là tình huống gì, nên hắn nghĩ hay là mình cũng chiếm một ngọn núi, mở một cái thần xã chơi chơi, mời vài vu nữ trẻ đẹp về ngắm cũng tốt.

Đỗ Lan thật sự chỉ là ngắm thôi, hắn là một người chồng rất chung thủy.

Cứ quyết định vậy đi.

Đỗ Lan đi lên ngọn núi.

Nếu hòa thượng của thần xã biết Đỗ Lan nhắm trúng sản nghiệp của họ, nhất định sẽ hét lớn: Ngươi đừng qua đây.

Mà Đỗ Lan chắc chắn sẽ nói: Ngươi có gào rách họng cũng vô dụng.

Cuối cùng, Đỗ Lan vẫn sẽ trở thành chủ nhân của thần xã.

Đương nhiên thủ đoạn của hắn rất cao minh, trộm trời đổi ngày, trộm rường đổi cột, cưu chiếm thước sào, tuyệt đối không để ai nghi ngờ.

Đỗ Lan tự tin mình nhất định có thể trở thành một cao tăng ghi danh sử sách, một siêu cấp Âm Dương Sư, một pháp sư vô địch, và là thần tượng được vạn ngàn vu nữ sùng bái.

Nhật Bản có Phật giáo và Vạn Thần Đạo.

Phật giáo tự nhiên là chùa chiền, Vạn Thần Đạo tự nhiên là thần xã, nhưng thỉnh thoảng cũng có thể kiêm nhiệm.

Ngoài ra còn có Âm Dương Sư.

Âm Dương Sư, hòa thượng và vu nữ đều thuộc về pháp sư, nhưng địa vị của Âm Dương Sư cao hơn hòa thượng một chút.

Vu nữ thì là người phụng sự thần linh, gia tộc thần xã nói chung đều sẽ có vu nữ, chức trách của vu nữ rất rộng, nội dung công việc rất nhiều.

Nhưng hòa thượng, vu nữ, Âm Dương Sư đều phải xem linh lực.

Hiện tại, Đỗ Lan chính là trần nhà linh lực của cả thời đại Đại Chính, là pháp sư mạnh nhất.

Hắn chuẩn bị dùng một tháng để cho cả thế giới biết rằng nơi nào yêu ma quỷ quái đi được, hắn Đỗ Lan cũng đi được, cho dù là hoàng tuyền địa phủ.

Yêu ma quỷ quái sờ được, hắn Đỗ Lan cũng sờ được, cho dù là cổ thần ô uế.

Khấu khả vãng, ngã diệc khả vãng.

Hòa thượng sờ được, ta cũng sờ được.

Đây chính là Đỗ Lan, pháp gia mạnh nhất thời Đại Chính.

Vào thời đại này, thường xuyên xảy ra các vụ mất tích dân số bí ẩn, và thỉnh thoảng còn có những cái chết quy mô lớn không thể giải thích được.

Đôi khi hung thủ sẽ ở lại hiện trường nhưng họ sẽ lớn tiếng kêu oan, nói rằng tất cả đều do quỷ làm.

Đôi khi hiện trường chỉ là một đống thi thể, không thấy dấu vết gì khác, vết thương trên thi thể đa phần là vết cắn và vết cào, thậm chí có những thi thể bị phá hủy thành từng mảnh.

Những người mê tín cũng tin rằng thực sự có quỷ tồn tại.

Về mặt lý thuyết, máy hơi nước đã mang lại nền văn minh công nghệ, nhưng nỗi sợ hãi của con người đối với những điều chưa biết chưa bao giờ biến mất.

Chương 2130

Đặc biệt là vào ban đêm, người ta sẽ sợ hãi nghĩ rằng liệu trong bóng tối có tồn tại những sinh vật đáng sợ nào đó không được biết đến, những sinh vật coi con người là thức ăn.

Đây là thời đại chuyển giao từ kỹ thuật hơi nước sang kỹ thuật điện khí, sức mạnh công nghệ vẫn chưa phổ biến đến từng người, chưa phải là thời đại mà nhà nhà đều có đèn điện và điện thoại.

Rất nhiều người vẫn sống ở những nơi hẻo lánh, những nơi trị an kém, không có đủ lực lượng cảnh sát để bảo vệ mỗi người.

Vì vậy, người dân ở mỗi nơi đều tìm kiếm sự an ủi tại địa phương, tìm kiếm những thứ có thể mang lại cho họ cảm giác an toàn.

Ở gần gia tộc võ sĩ thì tự nhiên tìm võ sĩ, ở gần thần xã thì đương nhiên tìm pháp sư.

Sau khi Đỗ Lan cưu chiếm thước sào trở thành ông chủ thần xã, mỗi ngày đều gặp những người dân xung quanh đến cầu xin giúp đỡ.

Họ sẽ dâng tiền bạc, thậm chí cả con cái làm vật cúng tế để cầu thần bái phật, đổi lấy sự bình yên trong lòng.

Dĩ nhiên cũng có rất nhiều người đến cầu thần vì bệnh tật.

Để thể hiện linh lực của mình, Đỗ Lan sẽ nhận tiền của họ rồi hoàn thành nguyện vọng của họ.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, sự thần kỳ của Đỗ Lan đã lan truyền khắp nơi, thậm chí có thương nhân từ phương xa đặc biệt đến cầu xin giúp đỡ.

Sau khi được giúp đỡ, họ lại giúp Đỗ Lan truyền bá danh tiếng, khiến cho thiên hạ đều biết Đỗ Lan là một pháp sư có linh lực, thật sự là người đến bệnh trừ, không gì không làm được.

Trong vòng một tháng ngắn ngủi, bên ngoài thần xã đã xe ngựa như nước, người đi như thủy triều.

Nơi đây có những người từ khắp nơi đổ về cầu thần, nam nữ già trẻ đều có, thậm chí có bệnh nhân không ngại đường xa vất vả chỉ để tìm một tia hy vọng sống.

Đương nhiên những người này đều là người có của, dù sao muốn được gì thì phải mất gì.

Muốn khỏe mạnh thì phải mất tiền tài, muốn xinh đẹp cũng cần tiền tài.

Có tiền có thể sai khiến cả quỷ thần.

Chỉ là trong đám đông như vậy, thỉnh thoảng cũng có những người dân thường và trẻ mồ côi mang tâm lý thử xem sao mà đến.

Thời buổi này thỉnh thoảng lại xảy ra các tình huống thú dữ ăn thịt người hoặc cảm lạnh chết, trẻ mồ côi rất nhiều, dĩ nhiên đa số những đứa trẻ này cũng sẽ chết yểu.

Trong hàng dài người xếp hàng có một người anh trai đang cõng em gái trên lưng.

Anh trai khoảng mười một, mười hai tuổi, mặt vàng người gầy, còn cô em gái bảy tám tuổi rõ ràng đang bệnh nặng, thở ra nhiều hơn hít vào, xem chừng không sống được mấy ngày nữa.

Anh trai tên là Thái Nhất, em gái tên là Huân.

Họ vốn là con cái của một gia đình buôn bán, nhưng cha mẹ lần lượt qua đời vì bệnh tật, gia sản cũng bị họ hàng độc ác chiếm đoạt.

Hai anh em chỉ có thể lang thang đầu đường xó chợ.

Nhưng bây giờ em gái cũng bị bệnh.

May mắn thay, nghe nói pháp sư ở thần xã rất lợi hại, có thể chữa bách bệnh, nên Thái Nhất mới mang em gái đến chân núi thần xã.

Phát hiện có rất nhiều người đến cầu pháp sư, cậu ta có thêm một phần tự tin, nếu pháp sư không linh nghiệm thì cũng không có nhiều người như vậy.

Cõng em gái lên núi, người anh chỉ cảm thấy tâm hồn như được gột rửa, thần xã thật thánh khiết, thật sự có thể trừ tà.

Tất cả những người đến đây đều sẽ trở nên yên tĩnh vì bầu không khí này, ngay cả người bệnh nặng cũng có thể tự mình đi được vài bước.

Anh ơi, thả em xuống đi, em cảm thấy khỏe hơn nhiều rồi.

Huân, pháp sư đại nhân nhất định sẽ chữa khỏi cho em.

Thái Nhất kích động nói.

Tất cả mọi người đều phải xếp hàng.

Trước mặt Thái Nhất là một phú thương béo tốt, ông ta đến đây để cầu con, mang theo cả hàng hóa ngoại quốc.

Cửa lớn mở rộng, Đỗ Lan ngồi trong nhà một cách chán chường.

Người cầu xin hắn chỉ cần đứng trong sân, dâng lễ vật, nói ra nguyện vọng là được.

Có hai vu nữ trẻ đẹp sẽ nhận lấy lễ vật.

Pháp sư đại nhân, tôi muốn có một đứa con trai.

Tôi đã hơn ba mươi tuổi, lấy bốn người vợ mà vẫn không có con.

Phú thương hy vọng Đỗ Lan chữa khỏi chứng vô sinh của mình.

Lại là một người cầu con.

Thời buổi này đúng là kẻ ăn không hết người lần chẳng ra, nhiều gia đình sinh một lèo bảy tám đứa, trong khi có những gia đình lại cầu một mụn con cũng khó.

Đây là chiếc đồng hồ lớn tôi vận chuyển từ phương Tây về.

Phú thương quỳ trong sân, thành tâm hy vọng Đỗ Lan có thể giúp đỡ.

Tiểu Anh, nói cho ông ta biết nội dung gói cầu con của chúng ta.

Một vu nữ hành lễ, rồi nói với phú hào: Muốn con gái bình thường cần một trăm lạng, con gái ưu tú cần hai trăm lạng, con gái tinh anh cần ba trăm lạng, con gái sử thi cần bốn trăm lạng, con gái truyền kỳ cần năm trăm lạng, tất cả chi phí đều tính bằng vàng.

Nếu muốn con trai, trên cơ sở con gái, giá đều nhân đôi.

Phú hào sững sờ: Đắt thế.

Tiểu Anh nói: Con gái bình thường, dịu dàng hiền thục, ngũ quan đoan chính.

Con gái ưu tú, thục lương hiếu thuận, dung mạo xinh đẹp.

Con gái tinh anh, trí thông minh siêu quần, tài mạo song toàn.

Con gái sử thi, văn võ song toàn, xinh đẹp tuyệt trần.

Con gái truyền kỳ, vạn người có một, khuynh quốc khuynh thành.

Con trai cũng vậy, giá càng đắt, phẩm chất càng tốt.

Nếu là con trai truyền kỳ, trở thành thiên hoàng cũng không phải là không thể.

Thật quá đáng, trăm lạng vàng cũng quá đắt, nhưng phú hào đã muốn có con trai thì chỉ có thể liều mình, Vậy tôi muốn một đứa con trai bình thường.

Con trai bình thường khỏe mạnh, hai trăm lạng vàng.

Phú hào lấy ra một tấm chi phiếu ngân hàng: Đây là chi phiếu của ngân hàng phương Tây.

Vu nữ còn rành hơn cả kế toán, xác nhận chi phiếu không có sai sót.

Đỗ Lan lấy từ trong chiếc bát bên cạnh một mảnh nhỏ như mảnh vỡ thủy tinh: Thứ này ngươi mang về đeo trên người, nguyện vọng của ngươi có thể thực hiện.

Một tiếng búng tay, mảnh vỡ nhỏ đã rơi vào lòng bàn tay phú hào, nhỏ hơn cả con muỗi, nhưng phú hào biết đây chính là mảnh vỡ linh lực của pháp sư, thật sự có thể linh nghiệm: Cảm tạ pháp sư.

Đến lượt Thái Nhất, cậu ta vô cùng căng thẳng, vì cậu chỉ có mười đồng tiền, đây là tiền cậu vất vả lắm mới kiếm được: Cầu pháp sư đại nhân cứu em gái con.

Đỗ Lan vừa nhìn đã biết cô bé này bị viêm phổi, trong điều kiện y học không phát triển của thời đại này, đủ để gây chết người: Cho bọn họ ký khế ước bán thân.

Tiền của các ngươi không đủ, nên chỉ có thể bán thân để trả nợ.

Vu nữ Tiểu Anh giải thích.

Vâng ạ.

Dù sao cũng đã đến đường cùng, cũng chỉ có thể như vậy, chỉ cần sống được là tốt rồi.

Dứt khoát ký tên điểm chỉ, sau đó Đỗ Lan đưa cho họ mảnh vỡ linh lực.

Tiểu Anh dẫn họ ra phía sau thần xã, phía sau có thần mộc, thần thạch, thần tỉnh đủ các loại.

Tảng đá lớn trong lòng Thái Nhất đã được đặt xuống, vì cậu phát hiện sau khi em gái nhận được mảnh vỡ linh lực, sắc mặt đã tốt lên trông thấy.

Pháp sư đại nhân thật quá lợi hại, mình nhất định phải nỗ lực báo đáp ân tình của đại nhân.

Trước tiên tắm rửa, sau đó thay quần áo, cuối cùng được đưa đến giữa một đám trẻ con.

Đỗ Lan thật sự đã mua không ít trẻ em, những đứa trẻ này đều sẽ trở thành công cụ của hắn.

Đến tối, Đỗ Lan sẽ giảng bài cho chúng: Cách thời Chiến quốc, thời đại mà oán khí hoành hành, yêu ma quỷ quái cùng nổi dậy, đã qua hơn ba trăm năm.

Bây giờ, động vật và đồ vật thành tinh ngày càng ít đi, nhưng chuyện người biến thành quỷ lại ngày càng nhiều.

Lòng người khó lường, yêu quái lợi hại nhất thời Chiến quốc thực ra là do người biến thành, và bây. giờ, quỷ lợi hại nhất cũng là do người biến thành.

Nhưng không cần sợ hãi, có người có thể biến thành yêu thành quỷ, thì cũng có người thành thần thành phật.

Bây giờ ta sẽ giảng pháp cho các ngươi.

Chương 2131

Sau này, công việc của các ngươi là giúp ta trang trí môn diện, để ta có được sự phô trương như thần phật.

Điểm bắt đầu của bài giảng rất cao, nhưng tác dụng rất nhỏ, những công cụ này chỉ là đội nghi trượng của Đỗ Lan, dùng để hắn ra vẻ.

Nhưng dù là đội nghi trượng thì trình độ kiến thức cũng phải cao hơn người khác, dùng sự cao cấp để tôn lên sự cao cấp hơn nữa.

Đỗ Lan làm việc cao điệu như vậy, tùy ý thực hiện nguyện vọng của người khác, tự nhiên sẽ thu hút sự điều tra của các thế lực.

Có người cho rằng Đỗ Lan chỉ là kẻ lừa đảo, những người truyền bá danh tiếng cho hắn đều là người của hắn.

Những người này tin tưởng vào khoa học, cho rằng những thứ như pháp sư nên được quét vào sọt rác.

Phải nói rằng, sau khi trải qua thời đại trước tích cực tiến thủ, lần đầu nếm trải thành quả của những cuộc chiến thắng ngoại xâm, Nhật Bản trong thời đại Đại Chính cũng đang tích cực tiến hành cải cách nhập Âu, chuẩn bị cho một cuộc khuếch trương ra bên ngoài quy mô lớn hơn.

Từ thời Edo bị buộc phải mở cửa, đến thời Minh Trị cách tân, đến thời Đại Chính đã xuất hiện một lượng lớn tầng lớp trung lưu và tư bản, quốc lực đã trở thành bá chủ khu vực.

Tuy nhiên, đối mặt với sự trỗi dậy của các thế lực mới trong nước, các thế lực cũ đang nỗ lực phản công.

Trong thời đại này, Nhật Bản xuất hiện vị tổng lý đại thần bình dân đầu tiên, sau đó cũng trở thành vị tổng lý đại thần đầu tiên bị ám sát, củng cố địa vị của các thế lực cũ ở Nhật Bản, khiến cho các nhà tư bản mới ở Nhật Bản nhận ra rằng trên đất nước Nhật Bản không nơi nào có thể trốn thoát này, họ muốn sống sót thì phải dựa vào các thế lực cũ, quyền quý cũ, nếu không sẽ chết chắc.

Bởi vì đây là thời đại gió mây biến đổi, ánh sáng của Đức tiên sinh và Tái tiên sinh đã chiếu đến Đông Á, nên hành vi của Đỗ Lan chính là mê tín phong kiến, tự nhiên không được những người tiến bộ chấp nhận.

Đáng tiếc là họ quản được Đỗ Lan, nhưng lại không quản được dân chúng.

Bởi vì sự tích lũy ban đầu của công nghiệp hóa là tàn khốc, là quá trình địa chủ tước đoạt đất đai, là quá trình nông dân phá sản vào thành phố.

Mặc dù nhờ lợi ích chiến tranh mà mở rộng công nghiệp hóa, nhưng không phải ai cũng trở thành người hưởng lợi.

Ví dụ như thời kỳ Nội chiến Nam Bắc lừng danh, phương Bắc đánh dưới ngọn cờ giải phóng nô lệ da đen mà không đâu địch nổi, nhưng trên thực tế, ngoài việc nói phải tiêu diệt chế độ nô lệ, họ không có bất kỳ biện pháp nào để giải quyết vấn đề của người da đen, không nói đến việc cung cấp giáo dục cho người da đen, sắp xếp đường ra cho nô lệ da đen.

Quân đội phương Bắc chỉ lo giết mà không lo chôn.

Vì vậy đã xuất hiện tình trạng người da đen ở phương Bắc còn không bằng người da đen ở phương Nam sống ổn định.

Bởi vì người da đen ở phương Bắc sau khi vào nhà máy, từ tài sản cá nhân đã biến thành công cụ có thể thay thế.

Công nghiệp là tiến bộ, nhưng công nghiệp có sản phẩm phụ.

Dân chúng thời Đại Chính không thể không chịu đựng những sản phẩm phụ này.

Nhà máy thời đại này đều ô nhiễm cao, môi trường làm việc tồi tệ, nhiều vị trí công nhân thậm chí là đang đánh đổi tuổi thọ để lấy tiền lương.

Hơn nữa, một khi bị bệnh, không ai quan tâm đến họ, cũng không ai quan tâm đến con cái và người già của họ.

Những người dân bị áp bức này chỉ có thể cầu thần bái phật, cầu xin ông trời chữa khỏi bệnh tật cho họ, để gia đình vốn đã không dư dả của họ có thể chống đỡ được.

Mà Đỗ Lan lại linh nghiệm đến mức dân chúng gần như coi hắn là thần tiên, nên cho dù có người cầm hai lưỡi dao sắc bén là Đức tiên sinh và Tái tiên sinh cũng không thể làm tổn hại đến sự mê tín phong kiến của Đỗ Lan chút nào.

Dân chúng tự phát bảo vệ Đỗ Lan.

Ví như hôm nay, một nhóm thanh niên tiến bộ xông đến thần xã của Đỗ Lan, họ muốn dùng quan niệm khoa học để xé toạc lớp ngụy trang mê tín của hắn.

Bây giờ không phải là thời Edo, ngay cả thời Minh Trị cũng đã qua, bây giờ là thời Đại Chính, họ đã tiếp thu toàn diện kiến thức kinh tế, văn hóa, quân sự của phương Tây.

Thứ rác rưởi như Đỗ Lan này sẽ do thanh niên thời đại mới phá bỏ.

Các người tránh ra.

Đối mặt với một đám cô dì chú bác vây quanh, các thanh niên mới rất phẫn nộ.

Tên thầy cúng như Đỗ Lan này chỉ biết mê hoặc lòng người, chỉ biết lợi dụng những người dân vô tri này.

Pháp sư đại nhân có linh lực, các ngươi những người trẻ tuổi không biết nặng nhẹ mau quay về đi, đừng chọc giận pháp sư đại nhân.

Ông ta có linh lực hay không, đợi chúng ta gặp ông ta sẽ biết.

Họ không tin Đỗ Lan có linh lực gì, đều chỉ là trò lừa bịp, thuê người diễn kịch mà thôi.

Để bọn họ lên núi đi.

Đỗ Lan cười ha hả, hắn thích nhất là những người trẻ tuổi không biết trời cao đất rộng.

Dân chúng vừa nghe liền lập tức nhường đường.

Ở khu vực này, lời của Đỗ Lan còn hiệu nghiệm hơn cả Thiên hoàng.

Trên núi, nữ sinh thống nhất mặc trang phục vu nữ, nam sinh thống nhất mặc trang phục tăng lữ, mỗi bên một hàng, trang nghiêm túc mục.

Vu nữ mặc đồ trắng đen, tăng lữ cũng mặc đồ trắng đen, chỉnh tề ngay ngắn, khiến người ta không dám xem thường.

Thái Nhất cũng ở trong đội ngũ tăng lữ, cậu ta rất tức giận, vì đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống này.

Trước đây người lên núi đều cung kính, nhưng bây giờ lại có người phản đối pháp sư đại nhân, đúng là có bệnh.

Lát nữa nếu pháp sư đại nhân mở lời, Thái Nhất nhất định sẽ là người đầu tiên xông lên dùng nắm đấm nhỏ đấm vào sống mũi bọn

họ.

Giả vờ giả vịt.

Thanh niên tiến bộ khinh thường kiểu cách này, họ nhìn Đỗ Lan đang lười biếng ngồi trong nhà, ánh mắt đầy địch ý.

Đám đông hiếu kỳ cũng đã lên núi, họ đứng sau hàng vu nữ và tăng lữ.

Mấy người các ngươi có chuyện gì muốn cầu ta.

Quỳ xuống đi.

Quỳ cái đầu ngươi, chúng ta đến để vạch trần bộ mặt xấu xí lừa gạt dân chúng của ngươi.

Trên thế giới này căn bản không có linh lực, cũng không có pháp sư biết linh lực.

Ngươi chỉ là thuê người diễn kịch cùng ngươi lừa đảo mà thôi.

Vậy ngươi có chứng cứ không.

Đỗ Lan thầm nghĩ không biết bọn họ có chứng cứ không.

Nếu không có, mình sẽ không khách sáo đâu.

Cái này còn cần chứng cứ sao.

Chỉ cần người có chút kiến thức khoa học đều biết, chỉ có những người chưa từng đi học này mới tin vào lời nói nhảm của ngươi, tin vào trò ảo thuật của ngươi.

Thanh niên tiến bộ rất kích động, đáng tiếc không có chứng cứ.

Chẳng lẽ Tái tiên sinh dạy các ngươi như vậy sao.

Dạy các ngươi không có chứng cứ mà lại nghi ngờ vô căn cứ.

Khoa học dạy chúng ta là phải mạnh dạn giả thiết, cẩn thận tìm chứng, các ngươi ngay cả quá trình tìm chứng cũng không có, chỉ giương cao ngọn cờ khoa học mà đến gây sự.

Điều này có khác gì những tín đồ cuồng tín tôn giáo.

Hơn nữa, khoa học chỉ là thứ mà người bình thường các ngươi cần, ta không bị khoa học ràng buộc.

Đỗ Lan nói: Mấy vị thanh niên, thanh kiếm khoa học trong tay các ngươi thực sự quá cùn, đừng ở trước mặt ta mà làm trò cười nữa.

Cạch, một học sinh tức giận, rút ra một khẩu súng lục: Pháp sư, múa đao múa thương đã lỗi thời rồi, bây giờ là thời đại của vũ khí nóng.

Xem khẩu súng này của ta có sắc bén không.

Mọi người đều giật mình, vu nữ và tăng lữ đều định lao đến che đạn.

Lui ra.

Đỗ Lan bảo những đứa trẻ định che đạn ngồi lại, đây là cơ hội để mình thể hiện.

Sự hỗn loạn nổi lên, mọi người đều chỉ trích và phẫn nộ, không ngờ những người này lại quá khích đến vậy.

Ngươi có thể nổ súng, nhưng ta không hề sợ đạn.

Đỗ Lan tùy ý nói: Nếu ngươi không nổ súng, ngươi vẫn có thể dùng khoa học mỏng manh để vũ trang cho mình, giả vờ rằng mình đã sánh vai cùng văn minh tiên tiến của thế giới.

Nhưng một khi ngươi nổ súng, thế giới quan của ngươi sẽ sụp đổ theo, ngươi sẽ phát hiện ra pháp sư thực thụ ngay cả đạn cũng không sợ.

Lúc đó, tín ngưỡng khoa học của ngươi sẽ không còn tồn tại.

Bây giờ, quyền lựa chọn nằm trong tay ngươi.

Người thanh niên cười: Căn bản không cần chọn.

Pằng, tiếng súng nổ.

Đỗ Lan thở dài, người thanh niên này thật sự đã chọn một kết cục tồi tệ nhất, tự mình dùng đạn bắn xuyên tín ngưỡng của mình, thật quá đáng thương.

Viên đạn xuyên qua người Đỗ Lan, nhưng không thấy máu.

Đỗ Lan chỉ mỉm cười, dường như đang nói hãy bắn hết đạn thử xem.

Chương 2132

Người thanh niên cũng đúng là có ý đó, nhưng bắn hết đạn cũng vô ích.

Đỗ Lan vẫn còn sống, và cười rất vui vẻ.

Khi viên đạn khoa học không thể giết chết pháp thuật mê tín, mê tín đã chiến thắng khoa học.

Thanh niên tiến bộ đã tự tay hủy hoại tín ngưỡng của mình.

Đạn đã bắn hết nhưng không có tác dụng, điều này chứng tỏ Đỗ Lan thực sự không phải là một pháp sư bình thường, mà là một pháp sư có linh lực.

Dân chúng quỳ xuống, đây mới là pháp sư, là pháp sư mà họ tin tưởng.

Sao có thể, tại sao ngươi không chết.

Bởi vì ta thật sự có linh lực.

Thanh niên, hãy có lòng kính sợ đối với những điều chưa biết.

Bây giờ các ngươi có thể xin lỗi để cầu xin sự tha thứ của ta, nếu không sinh mệnh của các ngươi sẽ kết thúc tại đây.

Đỗ Lan lại một lần nữa đưa ra lựa chọn.

Đừng sợ.

Trong đám thanh niên tiến bộ đã có người sợ hãi, vì vừa rồi chính họ đã lấy đá ghè chân mình, tự mình chứng minh sự phi thường của Đỗ Lan.

Xem ra các ngươi không muốn xin lỗi, vậy thì đừng trách ta vô tình.

Đỗ Lan nhặt một mảnh vỡ linh lực, nhẹ nhàng búng ra, mảnh vỡ hóa thành vô số bóng đao bay đầy trời.

Hoa Chi Hô Hấp Nhị Hình: Ngự Mai Ảnh.

Ngay lúc Đỗ Lan ra tay lấy mạng người, từ trong đám đông hiếu kỳ nhảy ra một người phụ nữ có thân hình cao ráo, dùng kiếm kỹ kinh người chặn lại đòn tấn công của Đỗ Lan.

Người phụ nữ này thực ra đã ở trong đám đông từ đầu, trên khuôn mặt xinh đẹp lại có một biểu cảm vi diệu, đó là một sự kinh ngạc không chắc chắn.

Nàng nghe nói gần đây có chuyện lạ liên tiếp xảy ra nên mới đến, và quả thực đã chứng kiến sự phi thường của Đỗ Lan.

Nhưng bây giờ, dưới ánh mặt trời ban ngày, đối phương lại không sợ ánh nắng, hẳn là không phải quỷ.

Nhưng đối phương vừa không sợ đạn lại vừa có thể sử dụng kỹ năng tương tự Huyết Quỷ Thuật, nói thế nào cũng không thể là người bình thường.

Chẳng lẽ thật sự có linh lực, nhưng từ trước đến nay chưa từng thấy ghi chép nào.

Người phụ nữ này sinh ra trong một gia tộc võ sĩ, nhiều đời đều là người săn quỷ, gia tộc truyền thừa hoàn chỉnh, nhưng chưa từng nghe qua ghi chép về pháp sư.

Mọi người đều kinh ngạc, vì họ thấy người phụ nữ này vung đao biến thành những cánh hoa, một hiện tượng hoàn toàn không thể tin được.

Pháp sư, được tha người thì nên tha, nếu ngài đã chứng minh thực lực của mình, cần gì phải ra tay làm người bị thương.

Vừa rồi bọn họ đánh ta, sao không thấy cô nương rút đao tương trợ.

Cô nương làm người không thể quá hai mặt.

Người phụ nữ có chút lúng túng, vì vừa rồi nàng thực sự muốn xác định xem Đỗ Lan có phải là người bình thường không nên mới không ra tay.

Nàng không ngờ rằng nếu Đỗ Lan chỉ là người bình thường, thì cùng lắm cũng chỉ là một kẻ lừa đảo, tội không đáng chết.

Vừa rồi là ta suy nghĩ không thấu đáo.

Cô gái thừa nhận mình không cân nhắc chu toàn: Nhưng nếu đạn không làm ngài bị thương, ngài hoàn toàn có thể để họ đi.

Phật gia cũng có lúc nổi giận, mấy người này công khai phỉ báng ta, không thể cứ thế cho qua.

Nhưng ta nể mặt cô nương một chút, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha.

Ta sẽ đoạt đi hai mươi năm tuổi thọ của bọn họ.

Đỗ Lan nói xong, mấy người thanh niên sau lưng cô gái nhanh chóng già đi, biến thành người trung niên.

Tất cả những người chứng kiến cảnh này đều sợ hãi, vì điều này đã hoàn toàn vượt quá tầm hiểu biết.

Nói đoạt tuổi thọ là đoạt tuổi thọ, thực sự quá lợi hại.

Được rồi, hôm nay đến đây thôi, các vị về cả đi.

Đỗ Lan vung tay, đám đông hiếu kỳ chỉ cảm thấy cảnh sắc trong tầm mắt thay đổi, đến khi hoàn hồn, họ đã trở lại chân núi, trở lại bên ngoài lồng chim.

Còn người phụ nữ ở lại trên đỉnh núi thì kinh ngạc không thôi, cứ như thể không gian đã bị hoán đổi, tất cả mọi người đều bị đưa đi.

Khách vào nhà ngồi đi.

Người phụ nữ biết rằng trốn cũng không thoát được, đành phải làm khách, hy vọng đối phương không phải là quỷ.

Bước vào nhà, chỉ cảm thấy một sự tĩnh lặng, dường như đã đến một thế giới cách biệt với bên ngoài.

Trong nhà có một mùi hương thoang thoảng, hai bên chậu hoa đều trồng một loại hoa bỉ ngạn màu xanh lam, mùi hương chính là từ những bông hoa này tỏa ra.

Nàng lần đầu tiên thấy loại hoa bỉ ngạn màu này.

Vậy Trụ của Quỷ Sát Đội tại sao lại đến địa bàn của ta.

Gần đây không có dấu vết của quỷ.

Ngươi biết Quỷ Sát Đội.

Người phụ nữ kinh ngạc.

Ha ha, dĩ nhiên là biết.

Từ một ngàn năm trước khi đất nước này có quỷ, các võ sĩ đã tập hợp lại với nhau để chém giết ác quỷ, thành lập đội săn quỷ đầu tiên.

Sau đó, vào thời Chiến quốc, Quỷ Sát Đội phát triển đến mức cực mạnh, suýt chút nữa đã giết sạch tất cả quỷ, kết thúc thời đại của quỷ.

Nhưng vào thời Chiến quốc, quỷ dù sao cũng không phải là nhân vật chính, yêu quái mới là nhân vật chính.

Ngay cả hơi thở mạnh nhất cũng không chém nổi con yêu quái to như núi.

Thật hoài niệm thời đại đó.

Đỗ Lan nói bừa, dù sao đó cũng là chuyện của hơn ba trăm năm trước, mình đem thế giới quan của Khuyển Dạ Xoa qua đây cũng không hề gượng ép.

Người phụ nữ kinh ngạc, đối phương hoài niệm thời Chiến quốc, vậy chẳng phải đối phương ít nhất đã trải qua thời Chiến quốc, vậy bây giờ chẳng phải đã mấy trăm tuổi rồi sao.

Nhưng làm sao con người có thể sống mấy trăm năm.

Ngươi vẫn chưa trả lời ta tại sao Quỷ Sát Đội các ngươi lại đến địa bàn của ta.

Người phụ nữ thu lại tâm thần: Chúng tôi nhận được tình báo rằng gần đây có chuyện kỳ lạ xảy ra, nên tôi mới đến điều tra.

Không ngờ chuyện kỳ lạ lại là một pháp sư.

Thực ra chuyện quỷ giả làm pháp sư lừa người rất nhiều, vì quỷ có Huyết Quỷ Thuật có thể làm những việc mà người thường không làm được.

Nhưng quỷ sợ ánh sáng mặt trời, không thể ngồi dưới nắng như Đỗ Lan.

Khoan đã, vừa rồi đối phương nhắc đến yêu quái, chẳng lẽ pháp sư này là yêu quái.

Người không thể sống mấy trăm năm, nhưng quỷ và yêu đều có thể.

Người phụ nữ tin rằng không ai có thể đột phá giới hạn, nên nàng nghiêm trọng nghi ngờ Đỗ Lan chính là yêu, hơn nữa còn là một đại yêu.

Mặc dù Quỷ Sát Đội không có ghi chép về đại yêu, nhưng đôi khi cũng phải mạnh dạn giả thiết.

Hóa ra là nghi ngờ ở đây có quỷ.

Ta thì lại hy vọng có quỷ đến tìm ta, để ta có thể giải khuây một chút thời gian nhàm chán, vì ba văn của ta đã đói khát không chịu nổi rồi.

Trên ngón tay của Đỗ Lan lóe lên tia sét vàng, đây là Thái Dương Ba Văn.

Không giống như hô hấp, đối phương dường như cũng thông qua hô hấp để giải phóng năng lượng, nhưng không phải là bất kỳ phương thức hô hấp nào mà Quỷ Sát Đội quen thuộc.

Thực ra, hô hấp của Quỷ Sát Đội và ba văn khí công có nhiều điểm tương đồng, không có quá nhiều khác biệt.

Nếu phải nói về sự khác biệt, chỉ có thể nói là thế giới quan khác nhau, nên năng lượng tạo ra từ cùng một loại hô hấp cũng khác nhau.

Ba văn là do các hòa thượng mật tông Tây Tạng tu luyện, tu luyện đến cực hạn thậm chí có thể nhìn thấu tương lai.

Nguyên lý là thông qua hô hấp tạo ra từng đợt sóng trong máu, những đợt sóng này chồng lên nhau sẽ tạo ra sức mạnh cường đại, không chỉ có thể chiến đấu mà còn có thể kéo dài tuổi thọ, giúp bản thân giao tiếp với trời đất.

Hô hấp của Quỷ Sát Đội là thông qua hô hấp để tăng cường thể năng, khiến cho chiêu thức của mình mang theo hiệu ứng đặc biệt, tu luyện đến cực hạn cũng là để chiến đấu.

Nguyên lý là thông qua nhịp điệu của phổi để điều chỉnh các cơ quan trong toàn thân, biến cơ thể mình thành một cỗ máy chiến đấu tinh vi.

Hơn nữa, các loại hô hấp khác nhau cũng sẽ có hiệu ứng và thuộc tính khác nhau.

Dĩ nhiên người mạnh nhất về hô hấp cũng có thể kéo dài tuổi thọ, nhưng đây chỉ là trường hợp đặc biệt, người thực sự có thể đạt được mục tiêu này chỉ có người phát minh ra hô hấp, vị võ sĩ thiên thụ đó.

Vì vậy, hiệu quả kéo dài tuổi thọ của ba văn có tính phổ biến, còn hiệu quả kéo dài tuổi thọ của hô hấp lại thiếu tính phổ biến.

Chương 2133

Dĩ nhiên vì thế giới quan khác nhau, cũng chỉ có Đỗ Lan mới có thể dùng cơ thể mình mô phỏng môi trường của một thế giới khác, sau đó sử dụng ba văn.

Nếu hắn muốn truyền ba văn cho người khác, chắc chắn cũng sẽ là đúng mà như sai.

Giống như vị võ sĩ phát minh ra hô hấp, bản thân ông ta là thiên thụ, không thầy tự thông, mạnh đến vô lý.

Nhưng khi ông ta dạy học trò, họ lại học ra những thứ đúng mà như sai, đủ các loại, giống như trong cơ thể vị võ sĩ đó cũng có một môi trường thế giới khác, người khác không thể học được.

Chỉ có thể nói, người được trời ban tặng tất nhiên khác biệt, tất nhiên không phải là hạng phàm phu tục tử có thể so sánh được.

Hồ Điệp Hương Nại Huệ, mười bảy tuổi, đã trở thành một trong các Trụ của Quỷ Sát Đội.

Có thể nói ở tuổi trẻ như vậy đã một mình đảm đương một phương là điều hiếm có, càng hiếm có hơn là nàng còn là một cô gái.

Nam nữ có khác biệt, xét về thể chất, nam võ sĩ tự nhiên mạnh hơn nữ võ sĩ rất nhiều, huống chi mục tiêu tác chiến của họ là những con quỷ có mọi phẩm chất đều vượt xa con người, chỉ một chút sơ suất là vạn kiếp bất phục.

Đỗ Lan nhìn nữ võ sĩ trẻ tuổi trước mặt, hy vọng nàng có thể giới thiệu vài con quỷ đến.

Tuy nhiên, chuyện này đâu có dễ dàng như vậy: Pháp sư, nếu ở đây không có gì bất thường, vậy tôi xin cáo từ trước.

Quỷ Sát Đội có rất nhiều bí mật, nên Hương Nại Huệ không muốn nói nhiều, hơn nữa các Trụ rất bận, chạy khắp cả nước, số người không nhiều mà công việc không ít.

Quỷ Sát Đội từ trên xuống dưới, người đứng đầu là Đương chủ, dưới đó là chín vị kiếm khách mạnh nhất Trụ, dưới nữa là một đám pháo hôi.

Bởi vì các vụ việc liên quan đến quỷ thực sự quá nhiều, và nhiều khi thông tin cũng không chính xác, nên các Trụ cũng phải không ngừng nghỉ đi thực hiện nhiệm vụ.

Ví như lần này, Hồ Điệp Hương Nại Huệ chỉ biết ở đây có chuyện kỳ lạ, không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nên phải đích thân đến điều tra.

Cuối cùng phát hiện ở đây thật sự có một pháp sư pháp lực cao cường, không liên quan đến quỷ, vậy thì nàng không có lý do gì để tiếp tục ở lại, mà phải đến điểm nhiệm vụ tiếp theo để điều tra.

Đừng vội, ta muốn đi cùng ngươi hàng yêu bắt quỷ, việc này thú vị hơn nhiều so với việc thỏa mãn nguyện vọng của người khác.

Ta biết chỉ cần đi theo ngươi, nhất định có thể gặp được quỷ.

Đỗ Lan nói.

Nhưng, người dân ở đây không thể rời xa ngài.

Ngài đi rồi, họ phải làm sao.

Còn có rất nhiều người thực sự cần ngài giúp đỡ.

Nàng đã ở trong đám đông một thời gian, biết có rất nhiều người thực sự cần giúp đỡ.

Cả thiên hạ này, pháp sư có thể vô tư giúp đỡ mỗi người như Đỗ Lan chỉ có mình hắn.

Đỗ Lan đi rồi, sẽ không có ai khác.

Cái này rất đơn giản, ta để lại một phân thân là được.

Dù sao nguyện vọng của họ đều rất dễ thực hiện, không có độ khó.

Đối với Đỗ Lan, những sinh tử ly biệt của người bình thường thực sự quá dễ giải quyết, không thú vị bằng việc đi theo Quỷ Sát Đội.

Đỗ Lan trực tiếp tạo ra một phân thân, sau đó nói với Hồ Điệp Hương Nại Huệ: Ngươi cũng không cần phải lo lắng, ta chỉ muốn đi xem quỷ thôi, đi cùng ngươi một nhiệm vụ.

Đỗ Lan lắc mình một cái, trong tay đã có thêm một cây thiền trượng: Đi thôi.

Đối mặt với một pháp sư mạnh mẽ như vậy, Hồ Điệp Hương Nại Huệ không thể làm gì được.

Dù sao cũng không thể dứt ra được, vậy thì cùng đi thôi.

Trên đường, Đỗ Lan hỏi rất nhiều câu hỏi, biết được gia đình của vị kiếm khách tóc dài đen thẳng xinh đẹp này còn có một em gái và một em gái nuôi.

Họ đều là những kiếm khách xuất sắc, gia tộc của họ đã được truyền thừa từ trước thời Chiến quốc, lấy việc giết quỷ làm nghề.

Đến bây giờ, dù trong nhà không có con trai, nhưng nàng vẫn không từ bỏ trách nhiệm này.

Thật đáng nể, phận nữ nhi không thua kém đấng mày râu.

Nhưng thời đại đã thay đổi, tại sao các ngươi vẫn dùng võ sĩ đao, hoàn toàn có thể đổi sang vũ khí nóng.

Đỗ Lan nói.

Vũ khí của chúng tôi tên là Thiên Luân Đao, được chế tạo từ dược liệu hấp thụ tinh hoa ánh nắng, chuyên để khắc chế quỷ.

Hơn nữa, phải chém đứt cổ của quỷ mới có thể giết chúng, dùng súng dương không có hiệu quả này.

Hương Nại Huệ giải thích.

Vũ khí uy lực lớn hoàn toàn có thể bắn nát đầu quỷ, nên ta cho rằng các Trụ của các ngươi có thể mang theo cả vũ khí lạnh và vũ khí nóng, còn chiến sĩ bình thường thì trực tiếp dùng vũ khí nóng là được, không cần thiết phải dùng đao.

Nhưng như vậy, họ sẽ không thể sử dụng hô hấp, không thể kế thừa võ nghệ truyền lại từ bao đời.

Bất kể là người có gia truyền, hay chỉ là may mắn trở thành đệ tử của một thợ săn quỷ, họ đều phải học hô hấp, sau đó tham gia kỳ thi để trở thành một thành viên của Quỷ Sát Đội, rồi đi thực hiện nhiệm vụ, từng bước thăng cấp.

Dĩ nhiên, sự truyền thừa của các gia tộc lớn không phải là thứ mà những người không có gốc gác có thể so sánh được, nên nói chung con cái của các gia tộc lớn đều có thể thuận lợi trở thành Trụ.

Còn người không có gốc gác muốn trở thành Trụ thì phải có thiên phú và nghị lực hơn người, dĩ nhiên còn cần một chút may mắn.

Tóm lại, truyền thống của Quỷ Sát Đội không thể mất đi, nên phải dùng đao phối hợp với hô hấp để chém đứt cổ quỷ.

Nếu không, quỷ có thể tái sinh, dù có chặt tay chặt chân hay thậm chí là chặt ngang lưng cũng không thể giết được quỷ.

Tuy nhiên, Đỗ Lan cảm thấy dùng vũ khí cỡ nòng lớn bắn nát đầu quỷ, chắc chắn cũng có thể giết được quỷ, cho dù không giết được thì cũng có thể tiêu hao thực lực của quỷ.

Dĩ nhiên hắn không xem xét đến tình hình của Nhật Bản, bởi vì Quỷ Sát Đội thực chất là một lực lượng vũ trang tư nhân.

Mặc dù chính quyền biết sự tồn tại của họ, nhưng chưa bao giờ thừa nhận.

Vì vậy, Quỷ Sát Đội mang theo đao cũng thôi, nếu để họ trang bị vũ khí nóng, chính quyền còn lo họ làm phản.

Số người của Quỷ Sát Đội không ít, có gần một ngàn người vũ trang, cùng với một lượng lớn các hào cường địa phương ngầm hỗ trợ Quỷ Sát Đội.

Đây là thực lực đã tích lũy từng chút một trong gần một ngàn năm qua.

Nếu họ thật sự có ý đồ bất chính, đủ để chính quyền phải đau đầu.

Hồ Điệp Hương Nại Huệ tránh tai mắt người đời, chuyên chọn những con đường nhỏ vắng người để đi, sau đó đến một khu chợ, tìm đến một cửa hàng có treo hình hoa đằng trên cửa để tìm kiếm tình báo.

Trên khắp cả nước đều có những gia tộc treo hình hoa đằng như vậy, điều này đại diện cho việc họ đều là hậu phương của Quỷ Sát Đội.

Họ cung cấp tình báo, vật chất, thậm chí là tiền bạc cho Quỷ Sát Đội, giúp Quỷ Sát Đội chiến đấu.

Là thế này, gần đây chỗ chúng tôi nổi lên một giáo phái gọi là Cực Lạc Giáo, thỉnh thoảng có nữ giáo đồ trẻ tuổi mất tích, nên chúng tôi đã liên hệ với Quỷ Sát Đội, hy vọng các vị có thể điều tra một chút.

Người chủ cửa hàng cho biết tình hình, họ cảm thấy Cực Lạc Giáo này không phải là thứ tốt đẹp gì.

Hiểu rồi, tôi sẽ tìm cách điều tra.

Tốt quá rồi, các vị cần gì, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức cung cấp.

Chuẩn bị cho tôi một bộ quần áo, tôi sẽ đi điều tra ngầm trước, nếu tình hình đúng như vậy tôi sẽ ra tay.

Để thực hiện nhiệm vụ ở các nơi, các Trụ đều đi lại gọn nhẹ, ngoài vũ khí ra không mang theo gì, đều đến nơi mới tìm người hỗ trợ.

Đỗ Lan cười nói: Chuyên nghiệp.

Nghe cái tên Cực Lạc Giáo này là biết ngay đây chắc chắn là một tà giáo được tạo ra sau khi hấp thụ văn hóa phương Tây.

Loại này thực sự đáng khinh, ta khinh nhất là loại tà giáo lừa gạt người này.

Ngài đừng có làm bừa.

Hồ Điệp Hương Nại Huệ dặn dò vài câu rồi đi tìm tín đồ giới thiệu để trà trộn vào Cực Lạc Giáo.

Giáo phái này không lớn, nhưng đã mất tích không ít người, đều là những nữ giáo đồ trẻ đẹp.

Tuy nhiên, các tín đồ lại hoàn toàn không quan tâm, tiếp tục dâng hiến mọi thứ của mình cho vị giáo chủ trẻ tuổi của họ.

Hồ Điệp Hương Nại Huệ sau khi vào Cực Lạc Giáo liền lập tức phán đoán giáo chủ không phải là người, mà là một con quỷ vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng nàng không hành động thiếu suy nghĩ, phải đợi đến lúc không có ai mới ra tay, nếu không thực lực của quỷ ăn thịt người sẽ ngày càng mạnh.

A di đà phật, các ngươi những phàm nhân không biết chân Phật, lại quỳ lạy một tên giáo chủ quỷ quái, thật khiến Bồ Tát rơi lệ, Phật thấy xấu hổ.

Đỗ Lan nghênh ngang đến phá đám.

Đồng nghiệp chính là kẻ thù không đội trời chung, cùng là làm tôn giáo, tự nhiên không thể khách sáo: Ta một mắt đã nhìn ra ngươi không phải là người.

Hương Nại Huệ biết ngay pháp sư sẽ không nghe lời, nhưng nàng không ngờ pháp sư lại trực tiếp như vậy.

Nhưng thôi, cứ để nàng xem pháp sư chiến đấu với ác quỷ thế nào.

Ác quỷ rất trẻ, trông chỉ khoảng hai mươi tuổi, trắng trẻo sạch sẽ, và có một đôi mắt trong veo như hổ phách, trông như một thanh niên thuần khiết chưa từng trải qua bể dâu.

Lúc này, hắn lười biếng nằm trên ghế giáo chủ, không thèm liếc nhìn Đỗ Lan một cái, vì thực sự không coi ra gì.

Bởi vì vị thanh niên này không phải là một con quỷ bình thường, mà là một siêu cấp ác quỷ đã không ngừng ăn thịt người trong hơn một trăm ba mươi năm.

Càng ăn thịt người càng mạnh mẽ.

Chương 2134

Từ thời Edo, con quỷ này đã ăn rất nhiều phụ nữ xinh đẹp, và còn giết rất nhiều Trụ, trở thành Thượng Huyền Nhị trong số các ác quỷ.

Đại uy thiên long, thế tôn địa tạng, bát nhã chư phật, bát nhã ba ma hống.

Đỗ Lan không khách khí, đối phương là ác quỷ thì đã sao.

Cũng chỉ là trò mèo vờn chuột.

Đồng Ma có chút uể oải, vì hắn chỉ nghĩ Đỗ Lan đến để đá quán.

Bởi vì hắn làm giáo chủ cũng đã hơn một trăm ba mươi năm, cướp đi bát cơm của không biết bao nhiêu đồng nghiệp, nên hòa thượng, Âm Dương Sư, vu nữ đều đã đến tìm hắn gây sự.

Nhưng hắn là quỷ, nên những người này đều không phải là đối thủ của hắn.

Đương nhiên Đồng Ma cũng không phải cái gì cũng ăn, vì hắn kén ăn.

Hắn đặc biệt thích cơ thể của những phụ nữ trẻ, vì trong cơ thể họ có một loại năng lượng đặc biệt để nuôi dưỡng em bé, ăn vào có thể khiến thực lực của hắn tăng lên một bậc.

Vì vậy, đối với những đồng nghiệp khiêu khích, hắn thường chỉ giết thẳng tay chứ không ăn.

Đỗ Lan là một gã đàn ông hôi hám, tuy còn trẻ nhưng không phải là món ăn yêu thích của Đồng Ma, nên thôi giết đi.

Miệng lưỡi cũng không tệ, nhưng rất ngu xuẩn.

Đỗ Lan phát hiện những lời thoại ngầu lòi của mình cũng không thể khiến đối phương coi trọng.

Quả nhiên là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, cứ phải để mình thể hiện một chút linh lực.

Đây không phải là nơi để ngươi giở trò.

Giáo chủ không vội, tín đồ vội, họ không cho phép pháp sư của các tôn giáo khác đến gây rối.

Trong mắt họ, các pháp sư Nhật Bản đều là kẻ lừa đảo, chỉ có giáo chủ của Cực Lạc Giáo mới là người có tài thực học, mới có thể giải quyết nỗi khổ của họ, mang lại cho họ niềm vui.

Đỗ Lan dùng pháp trượng gõ xuống đất, phát ra một tiếng vang nặng nề không thể nghi ngờ, lập tức khiến tất cả mọi người im lặng.

Đồng Ma cũng cảm thấy một trận đau đầu, ba chữ trong mắt hắn cũng không thể che giấu được nữa.

Thượng Huyền Nhị, mắt trái khắc chữ Nhị, mắt phải khắc chữ Thượng Huyền.

Đây là huy chương của hắn với tư cách là một ác quỷ mạnh mẽ, đại diện cho thực lực của hắn, là sự khẳng định cao nhất của Quỷ tổ đối với hắn, là vinh dự, là niềm kiêu hãnh.

Mặc dù biết con quỷ này không đơn giản, nhưng không ngờ lại là Thượng Huyền.

Tay của Hồ Điệp Hương Nại Huệ có chút run rẩy, vì nàng biết trong hơn một trăm năm qua, đã có vô số Trụ chết dưới tay của Thượng Huyền.

Thượng Huyền chính là minh chứng cho thực lực, không phải là thứ mà con người có thể đối địch.

Không ngờ lai lịch của giáo chủ Cực Lạc Giáo lại lớn như vậy, đây là một lão quỷ đã sống hơn trăm năm.

Hiện nguyên hình rồi.

Thực ra chỉ là trên hai con mắt có thêm ba chữ, cộng thêm răng nanh dài ra, cũng không có thay đổi rõ rệt nào khác, ác quỷ vẫn là một tiểu sinh mặt búng ra sữa.

Mọi người mau chạy đi.

Thấy ác quỷ đã không thể che giấu, Hồ Điệp Hương Nại Huệ biết bây giờ các tín đồ đang gặp nguy hiểm.

Mặc dù những tín đồ này rất ngu muội, nhưng với tư cách là một Trụ của Quỷ Sát Đội, nàng phải bảo vệ họ.

Họ chiến đấu với quỷ chính là để bảo vệ kẻ yếu.

Lý do thông thường để chiến đấu với quỷ là báo thù, nhưng lý do của những cường giả như Trụ sẽ cao thượng hơn nhiều, chiến đấu vì người bình thường.

Họ cũng khao khát hòa bình, nhưng quỷ không cho họ hòa bình, nên họ phải chiến đấu, và sinh mệnh của người dân luôn cao hơn sinh mệnh của chính mình.

Hương Nại Huệ hy vọng mọi người mau chạy, nhưng các tín đồ lại không chạy.

Họ không quan tâm giáo chủ có phải là quỷ hay không, chỉ cần có thể giúp họ thoát khỏi thế giới đau khổ này là được, họ thà chết còn hơn.

Các tín đồ của ta, những tín đồ đáng yêu của ta, lát nữa ta sẽ ban cho các ngươi sự yên tĩnh vĩnh hằng.

Chỉ cần ăn thịt họ, họ có thể vĩnh viễn ở bên mình, vĩnh sinh.

Suy nghĩ này của Đồng Ma lại đầy tôn trọng đối với thức ăn, mỗi một món ăn đều sẽ trở thành dưỡng chất cho sự vĩnh sinh, hắn và thức ăn cùng tồn tại.

Đồng Ma tuy kinh ngạc trước năng lực của pháp sư, nhưng hắn vẫn không hề sợ hãi, vì kinh nghiệm lịch sử cho hắn biết ngoài Quỷ Sát Đội ra, không có gì có thể uy hiếp được quỷ, ít nhất là cho đến nay.

Bọn pháp sư cũng chỉ là hư trương thanh thế, căn bản không biết hô hấp.

Các tín đồ nghe xong thì cảm kích rơi nước mắt, năm vóc sát đất.

Đúng là một giáo chủ tốt.

Đỗ Lan đi về phía ác quỷ: Nhưng quá yếu, thực sự quá yếu.

Đồng Ma đã chuẩn bị sẵn Huyết Quỷ Thuật, nhiệt độ không gian xung quanh giảm xuống.

Hương Nại Huệ thấy Đỗ Lan vẫn đang đi về phía trước, không khỏi nhắc nhở: Pháp sư, cẩn thận Huyết Quỷ Thuật của hắn.

Hóa ra còn có một oan gia cũ.

Đồng Ma biết người phụ nữ này chắc chắn là người của Quỷ Sát Đội, nhìn dung nhan xinh đẹp với mái tóc dài đen thẳng là biết đối phương rất ngon miệng: Đừng vội, lát nữa ta sẽ ăn thịt ngươi.

Nói rồi hắn đã rút ra hai chiếc quạt sắt, đây chính là vũ khí của hắn.

Rầm.

Đỗ Lan lại một lần nữa dùng quyền trượng đập xuống đất, giải phóng một đòn tấn công sóng âm: Trò mèo vờn chuột, cũng dám múa rìu qua mắt thợ.

Toàn bộ không khí lạnh xung quanh bị Đỗ Lan hấp thụ, chuyển hóa thành ba văn.

Hồ quang điện ba văn nóng rực lóe lên quanh thân Đỗ Lan, ba văn khí công xem nhẹ sinh tử.

Đồng Ma cuối cùng cũng nhận ra điều không ổn.

Hô hấp của người đàn ông này quá đáng sợ, lá phổi của hắn như một cái động không đáy, một hơi thở có thể hút cạn không khí xung quanh thành chân không, đúng là điên rồi.

Các tín đồ há miệng nhưng không phát ra tiếng, vì không khí xung quanh họ đã biến mất, họ sắp chết ngạt, thật đau khổ.

Hương Nại Huệ tuy không có cảm giác ngạt thở, nhưng cũng biết uy lực của một hơi thở này của Đỗ Lan đã vượt xa sức tưởng tượng.

Ba văn khí công của hắn chẳng lẽ thật sự mạnh hơn cả hô hấp.

Chẳng lẽ đây mới là sức mạnh đối kháng yêu quái thời Chiến quốc.

Đỗ Lan nói đại yêu to như núi, người chiến đấu với núi thì chẳng phải phải có nội tình như sông núi sao, chỉ riêng dung tích phổi đã lớn bằng một căn phòng, như vậy mới có thể chiến đấu với yêu quái.

Chẳng lẽ ở nơi mà Quỷ Sát Đội không biết còn có những quái vật thực sự.

Đồng Ma cảm thấy hình dạng hô hấp của đối phương giống như tia chớp, nhưng lại có thuộc tính mặt trời.

Mà khắc tinh lớn nhất của quỷ chính là mặt trời, ngay cả tổ tông của quỷ cũng không khắc phục được ánh nắng, chỉ có thể ở trong bóng tối.

Mặc dù kinh ngạc, nhưng Đồng Ma không dễ dàng nhận thua như vậy: Tên ngu xuẩn, vừa rồi ta đã giải phóng những tinh thể băng có độc trong không gian, bây giờ ngươi đã hít hết độc tố vào cơ thể, cứ chờ mà trúng độc đi.

Bây giờ ngươi có cảm thấy cơ thể cứng lại không, lát nữa động tác của ngươi sẽ ngày càng chậm, cuối cùng ngươi sẽ không thể cử động được nữa, ngay cả hô hấp cũng sẽ trở nên khó khăn.

Hương Nại Huệ kinh hãi thất sắc, thầm nghĩ pháp sư đã quá sơ suất.

Bây giờ nàng cần vũ khí của mình, nàng phải giúp đỡ, nhưng vũ khí của nàng vẫn ở bên ngoài, cần chuột vận chuyển mang vào, vẫn cần một chút thời gian.

Các ngươi những con quỷ này căn bản không biết sự đáng sợ của pháp gia, e rằng tổ tông của các ngươi cũng không biết.

Dù sao thì hắn có thể hoạt động trong đêm tối, không biết đại yêu chiến đấu vào ban ngày như thế nào.

Đại yêu một vuốt có thể giết chết mấy ngàn con quỷ, còn ta lại có thể một tát đánh chết đại yêu.

Đỗ Lan còn khiêm tốn, không nói mình một tát có thể làm Nhật Bản chìm nghỉm: Chút độc tố cỏn con cũng muốn đối phó với ta.

Ngươi nghĩ hay quá rồi.

Rầm.

Một đạo ba văn lướt qua vai của Đồng Ma, cánh tay của hắn lập tức rơi ra, và vết thương như bốc cháy, hoàn toàn không thể lành lại, vì ba văn đã xâm nhập vào tế bào của hắn.

Trừ khi ba văn biến mất, nếu không hắn sẽ vĩnh viễn không thể hồi phục.

Nhưng Đỗ Lan cũng không định giết hắn, vì giết hắn dễ dàng, giết rồi thì không vui nữa: Về nói với lão tổ tông của ngươi, cứ nói tận thế của hắn đã đến, hãy sống trong lo sợ trong những ngày cuối cùng đi, vì một thời gian nữa hắn sẽ tan thành tro bụi, tham vọng trở thành sinh vật tối thượng của hắn cũng đến đây là hết.

Đồng Ma không ngờ mình còn có thể sống sót.

Chương 2135

Chạy thôi, phải báo cho vị đại nhân đó biết, chuyện đáng sợ đã xảy ra, có một pháp sư còn mạnh hơn cả Quỷ Sát Đội đã nhắm vào họ, quỷ gặp rắc rối rồi.

Tại sao lại thả hắn đi.

Thấy Đồng Ma trốn thoát khỏi cửa sổ, sắc mặt Hương Nại Huệ lập tức thay đổi.

Nàng thấy rõ pháp sư đã áp chế đối phương, cuối cùng lại thả hổ về rừng.

Điều khiến người ta sợ hãi nhất ở quỷ chính là nỗi sợ hãi mà quỷ gây ra cho con người.

Bây giờ, ta cũng muốn để quỷ cảm nhận nỗi sợ hãi.

Đỗ Lan nói.

Nhưng quỷ sẽ ăn thịt người, chúng không biết sẽ làm ra chuyện cực đoan gì đâu.

Hương Nại Huệ cảm thấy quỷ đã chết mới là quỷ tốt, vì quỷ chết không ăn thịt người.

Đối với hành vi thả cho quỷ chạy thoát của Đỗ Lan, Hồ Vũ Điệp Hương Nại Huệ kiên quyết không đồng ý, bởi vì thả hổ về rừng sẽ để lại hậu họa vô cùng.

Dù Đỗ Lan rất mạnh, nhưng hắn cũng không thể bảo vệ tất cả mọi người, chỉ cần một con quỷ ăn thêm một người cũng đã là thất bại của Sát Quỷ Đội.

Các Trụ của Sát Quỷ Đội đều có tinh thần trách nhiệm mãnh liệt, luôn coi việc bảo vệ an toàn tính mạng cho dân thường là nhiệm vụ của mình.

Hành vi của Đỗ Lan rõ ràng là không hề xem xét đến sự an toàn của dân thường.

Cô nổi giận à.

Đỗ Lan liếc nhìn Hương Nại Huệ: Thật ra tôi đã cứu cô rồi.

Với thực lực của cô thì căn bản không phải là đối thủ của con quỷ này, cô đến bản thân còn cứu không nổi.

Cho nên nếu tôi không ra tay, cô sẽ bị giết, sau đó con quỷ sẽ tiếp tục ăn thịt người.

Còn bây giờ tôi đã ra tay, cô sống sót, và con quỷ tiếp tục đi ăn thịt người.

Cô xem, so sánh như vậy, tác dụng của tôi đã hiện ra rõ rệt, tuy tôi không cứu những người khác, nhưng tôi đã cứu cô.

Hương Nại Huệ hoàn toàn không thể hiểu được lối suy nghĩ của Đỗ Lan, đây là kiểu lý lẽ gì vậy.

Tôi đúng là không phải đối thủ của hắn, nhưng anh có thể cứu nhiều người hơn, không phải chỉ cứu mình tôi là đủ.

Cô xem, cô lại sai rồi.

Cô là người của Sát Quỷ Đội, diệt quỷ cứu người là chức trách của các cô.

Tôi là pháp sư, trách nhiệm của tôi là giả thần giả quỷ, bố thí thuốc men, truyền đạo.

Sức mạnh của tôi, tôi muốn dùng thế nào thì dùng, người khác không thể yêu cầu tôi làm gì.

Ngược lại, chính các cô, Sát Quỷ Đội, nên tự kiểm điểm lại xem tại sao thực lực của mình lại yếu như vậy, đã đánh với quỷ hơn một nghìn năm mà vẫn chưa có kết quả.

Không tự kiểm điểm mình mà lại muốn người khác gánh vác thêm trách nhiệm, đây không phải là chuyện tốt đâu.

Hương Nại Huệ không còn lời nào để nói, cô cũng không biết phải phản bác ra sao.

Đối mặt với một cường giả tùy hứng như vậy, cô thật sự như người câm ăn hoàng liên, có nỗi khổ mà không nói ra được.

Cuối cùng, dường như cô chỉ có thể tự trách mình, nếu bản thân đủ mạnh, nếu chính mình có thể giết được Thượng Huyền, thì cũng không cần phải lãng phí nước bọt với vị pháp sư này.

Không nói nữa, tổn thương lòng tự trọng, đi thôi.

Đỗ Lan cười: Hồ Vũ Điệp cô nương, nếu cô muốn tôi giúp cô tu hành, có thể đến thần xã tìm tôi.

Cũng không biết là ai giúp ai tu hành, đợi đến khi Hồ Vũ Điệp Hương Nại Huệ mặc trang phục vu nữ, đó chính là cô ấy giúp Đỗ Lan tu hành.

Nhưng hiện tại Hương Nại Huệ đang trong cơn tức giận, hoàn toàn không nghe, nhưng Đỗ Lan biết rằng đợi đến khi cô ấy bình tĩnh lại, cô ấy sẽ đưa ra lựa chọn đúng đắn.

Cả Sát Quỷ Đội và lũ quỷ đều biết được sức mạnh của Đỗ Lan.

Một pháp sư hùng mạnh đột nhiên xuất hiện, tham gia vào cuộc đấu tranh trường kỳ giữa người và quỷ.

Đỗ Lan trở về thần xã, tiếp tục hoàn thiện lịch sử thời Chiến Quốc.

Đầu tiên, hắn cho hút cạn giếng trong thần xã, ném vô số xương cốt đại yêu vào trong, giả vờ nơi này chính là mộ địa của đại yêu thời Chiến Quốc.

Sau đó, hắn lại ra vẻ mô phạm biên soạn lịch sử của thần xã, truy ngược về thời đại Chiến Quốc với vu nữ Kết Ngạnh.

Chưa đầy ba ngày, Hồ Vũ Điệp Hương Nại Huệ đã đến, bên cạnh còn có hai cô bé khác, có lẽ là em gái của cô: Không cần tiễn nữa, sau khi chị rời Sát Quỷ Đội, các em phải tiếp tục cố gắng.

Để tìm kiếm sức mạnh lớn hơn, cô đã được Đương chủ cho phép rời khỏi Sát Quỷ Đội để đến chỗ Đỗ Lan tu hành.

Nhưng chị ơi, chúng em không muốn chị đi.

Các cô em gái đều rất nhỏ nhắn, không có vóc dáng cao ráo như chị mình.

Nghe lời.

Hương Nại Huệ rất rõ những gì Đỗ Lan nói không sai, chỉ có sức mạnh của bản thân mới nghe theo sự chỉ huy của chính mình.

Vì vậy, cô đã gác lại công việc Trụ, gác lại các em gái, chỉ để có thể chiến đấu tốt hơn với quỷ: Về đi.

Hai cô em gái nhìn chị mình từng bước đi qua cổng Torii, biến mất trên con đường núi.

Họ cũng sẽ gia nhập Sát Quỷ Đội, sẽ không để chị mình thất vọng.

Vẫn là cảnh tượng hoành tráng với vu nữ và tăng lữ xếp thành hai hàng.

Hương Nại Huệ muốn học bản lĩnh thì cũng phải trở thành một thành viên của vu nữ, cũng phải mặc trang phục vu nữ, cùng sinh hoạt, cùng nghe Đỗ Lan kể chuyện.

Hương Nại Huệ đã làm quen với Huân, cô bé đã hồi phục sức khỏe này rất hoạt bát, cuộc sống ở thần xã có thể nói là vô ưu vô lo, không cần phải lo lắng bất cứ điều gì.

Pháp sư sẽ dạy chúng ta võ nghệ sao.

Huân nói: Anh trai tôi đang học, nhưng anh ấy ngốc lắm, Pháp sư đại nhân còn nói anh ấy không có tương lai.

Còn chúng ta là vu nữ, pháp sư nói phải để chúng ta học cung đạo trước, ngài ấy nói vu nữ không biết bắn cung thì không phải là chiến binh giỏi.

Cho nên bây giờ chúng ta phải học bắn cung trước, cho đến khi bách phát bách trúng mới có thể học võ nghệ sâu hơn.

Hương Nại Huệ đành chịu, tuy cô muốn nhanh chóng học được Hô hấp Ba văn, nhưng rõ ràng đây không phải là chuyện một sớm một chiều, nên cô cũng chỉ có thể gia nhập hàng ngũ học bắn cung.

Mỗi ngày nghe Đỗ Lan chém gió về việc vu nữ thời Chiến Quốc lợi hại đến mức nào, một mũi tên có thể giết chết yêu quái từ tám trăm dặm, Hương Nại Huệ tự hỏi thật hay giả.

Hương Nại Huệ là đại tiểu thư của một gia tộc lớn, văn võ song toàn, không giống những vu nữ mù chữ khác.

Những vu nữ kia hoặc là sống không nổi phải bán thân vào thần xã, hoặc là tuổi còn nhỏ không biết chữ, nên mù quáng sùng bái Đỗ Lan.

Nhưng Hương Nại Huệ cảm thấy Đỗ Lan chém gió quá đà, ngay cả đại pháo trên chiến hạm cũng không bắn xa được tám trăm dặm chứ.

Đương nhiên, ngoài việc chém gió không đáng tin, câu chuyện về cái giếng xương cũng khiến người ta nghi ngờ.

Đỗ Lan nói trong giếng cổ có rất nhiều hài cốt của đại yêu, răng của một số đại yêu chuyên khắc chế quỷ, cho nên dùng răng đại yêu chế tạo vũ khí còn hiệu quả hơn cả Nhật Luân Đao.

Sát Quỷ Đội là chuyên gia về quỷ, nhưng chưa bao giờ ghi chép về những chuyện này.

Thời kỳ Chiến Quốc qua lời Đỗ Lan kể ra thật phức tạp mơ hồ, hoàn toàn là một thế giới thần tiên quỷ quái chạy đầy đất.

Nói tóm lại, lời của Đỗ Lan thật sự rất khó khiến người ta tin phục.

Hôm nay Đỗ Lan lại kể chuyện, kể về câu chuyện yêu quái mạnh nhất Nại Lạc làm thế nào từ người biến thành yêu quái.

Nghe có chút quen tai, Hương Nại Huệ thậm chí còn nghi ngờ câu chuyện này có phải là phiên bản khác của câu chuyện về Quỷ tổ hay không.

Trong ghi chép của Sát Quỷ Đội, Quỷ tổ là một quý tộc Nhật Bản từ một nghìn năm trước, có lẽ là câu chuyện thời Bình An.

Vị quý tộc này từ nhỏ thể trạng yếu đuối, bệnh tật liên miên, sống không được bao lâu, bèn tìm một đại phu chữa trị.

Vị đại phu này cho ông ta uống rất nhiều thuốc nhưng đều không chữa khỏi.

Quý tộc cho rằng đại phu không có lòng tốt, bèn giết chết ông ta, nhưng sau đó quý tộc lại phát hiện mình quả nhiên không chết được nữa, chỉ là ông ta sợ ánh nắng mặt trời, và cần phải nuốt chửng thân thể người sống để duy trì sinh lực.

Đó chính là câu chuyện về Quỷ tổ.

Còn câu chuyện Nại Lạc mà Đỗ Lan kể, nói rằng Nại Lạc là một tên thổ phỉ sơn tặc thời Chiến Quốc, vì chiến tranh mà bị trọng thương được một vu nữ tốt bụng cứu chữa.

Nhưng trong quá trình cứu chữa, tên thổ phỉ này nảy sinh tà niệm, muốn chiếm đoạt vu nữ.

Thế là độc trùng mãnh thú xung quanh đều bị tà niệm này hấp dẫn, biến tên thổ phỉ thành yêu quái, và còn làm trọng thương vu nữ.

Chương 2136

Sau đó Nại Lạc đi khắp nơi tìm kiếm yêu quái mạnh mẽ để nuốt chửng và không ngừng cường hóa, cuối cùng trở thành đệ nhất yêu thời Chiến Quốc.

Nhưng cây cứng dễ gãy, đệ nhất đại yêu sớm đã trở thành lịch sử.

Hương Nại Huệ tiểu thư, cô có vẻ không tin câu chuyện của tôi.

Anh lại không phải Nại Lạc, làm sao anh biết hắn muốn chiếm đoạt vu nữ, lại làm sao biết hắn vì tà niệm mà chuyển hóa.

Chẳng lẽ anh có mặt tại hiện trường à.

Hương Nại Huệ cho rằng câu chuyện này tuy không tệ, nhưng các chi tiết không thể chịu được sự xem xét kỹ lưỡng, cho nên rất có thể là Đỗ Lan chém gió.

Chủ yếu là vì Sát Quỷ Đội chưa bao giờ ghi chép về chuyện yêu quái thời Chiến Quốc, nên khó lòng khiến người ta tin phục.

Ha ha, nói cứ như thể một nghìn năm trước lúc Quỷ Vũ Thập Vô Thảm giết chết đại phu, Sát Quỷ Đội các cô có mặt tại hiện trường vậy.

Lúc đó Sát Quỷ Đội các cô còn chưa thành lập nữa là, chẳng phải cũng ghi chép rành rọt rằng Quỷ tổ vì chứng hoang tưởng bị hại mới ra tay giết chết đại phu sao.

Chúng ta đều là kẻ tám lạng người nửa cân, ai cũng đừng chê ai.

Mỗi lần Đỗ Lan đều ngụy biện, Hương Nại Huệ thật sự nói không lại hắn.

Nhưng nếu Đỗ Lan biết về ghi chép của Sát Quỷ Đội, vậy hắn hẳn là đã có quan hệ với Sát Quỷ Đội mới đúng, tại sao lại không có ghi chép về hắn.

Cô cũng không biết nên nghe ai, là câu chuyện của Đỗ Lan hay ghi chép của Sát Quỷ Đội.

Một người nói thời Chiến Quốc là thiên hạ của yêu quái, chủ đề chính là đánh yêu quái.

Một bên nói thời Chiến Quốc là lúc Sát Quỷ Đội tỏa sáng rực rỡ, suýt nữa đã tiêu diệt toàn bộ tộc quỷ, giết chết Quỷ tổ.

Mặc dù từ khi có quỷ, đã có những người truy sát quỷ để báo thù, nhưng Sát Quỷ Đội thực sự đặt nền móng là vào thời Chiến Quốc.

Thời kỳ này, Sát Quỷ Đội mới có được Hô hấp pháp, mới giành được ưu thế trong cuộc chiến với quỷ.

Pháp sư, tôi đã ở đây ba tháng, đã nghe rất nhiều câu chuyện rồi, khi nào ngài mới dạy tôi Hô hấp pháp rực rỡ như mặt trời kia.

Hồ Vũ Điệp Hương Nại Huệ đến thần xã là để tu hành, nhưng trong ba tháng qua cô chỉ toàn nghe kể chuyện và luyện bắn cung.

Thực ra Sát Quỷ Đội cũng có Hơi thở của Mặt Trời, chỉ là đã thất truyền.

Hơi thở của Mặt Trời là khởi nguồn của tất cả các loại hô hấp.

Ban đầu, kiếm sĩ kế thừa đã truyền Hơi thở của Mặt Trời cho những người khác, nhưng họ học rồi lại biến tấu nó, diễn biến thành các loại Hô hấp pháp khác nhau, không một ai có thể học được hoàn chỉnh Hơi thở của Mặt Trời.

Vì vậy, các kiếm sĩ sau này cũng không lợi hại bằng kiếm sĩ kế thừa.

Trải qua trăm năm, Sát Quỷ Đội càng biết rất ít về Hơi thở của

Mặt Trời, ngay cả ghi chép cũng không đầy đủ.

Bởi vì đối với những thứ chưa học được, họ căn bản không biết miêu tả thế nào.

Kiếm sĩ kế thừa không hề giấu giếm chút nào, nhưng người khác thực sự không thể lĩnh ngộ được cảnh giới của ông ta.

Kiếm sĩ kế thừa đứng trên đỉnh núi ngắm nhìn phong cảnh, còn các kiếm sĩ khác nhiều nhất cũng chỉ ở lưng chừng núi, căn bản không thể hiểu được phong quang trên đỉnh núi, tự nhiên cũng không thể truyền thừa lại được.

Vì vậy Hồ Vũ Điệp Hương Nại Huệ thậm chí còn không biết sự tồn tại của Hơi thở của Mặt Trời, còn tưởng rằng Khí công Ba văn của Đỗ Lan là Hô hấp pháp duy nhất trên thế giới này có thể nóng rực như ánh dương.

Thuật bắn cung của cô quả thực đã có tiến bộ không ít.

Dù sao bản thân Hương Nại Huệ có khả năng phối hợp cơ thể rất mạnh, năng lực kiểm soát cũng không thấp, nên học bắn cung chỉ là chuyện nhỏ.

Một tháng trước cô đã làm được bách phát bách trúng, cô đã kiên nhẫn học thêm một tháng nữa, lúc này mới đưa ra yêu cầu.

Vậy tôi có thể bắt đầu học Ba văn chưa.

Được thôi.

Đỗ Lan cũng cảm thấy đối phương có thể học Hô hấp Ba văn rồi: Thực ra Hô hấp Ba văn rất đơn giản, chính là tạo ra những gợn sóng trong máu.

Nói rồi Đỗ Lan đi ra sân.

Lúc này đã là mùa thu tiêu điều, một cây anh đào trong sân cũng đã tàn úa.

Đỗ Lan đặt tay lên thân cây và bắt đầu hô hấp: Sức mạnh Ba văn là sức mạnh của sự sống.

Hắn truyền Ba văn vào cái cây đã khô héo, khiến mùa thu quay trở lại mùa xuân.

Hương Nại Huệ kinh ngạc nhìn cái cây đã tàn úa lại nảy mầm, đơm hoa lần nữa.

Chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, mùa xuân đã trở lại.

Cô ngây người nhìn tán hoa màu hồng trên đầu, không thể thốt nên lời.

Bấy lâu nay họ chỉ nghĩ rằng hô hấp là kỹ nghệ dùng để giết quỷ, nhưng hành động của pháp sư đã cho họ biết hô hấp là nhịp điệu của sự sống, là bản nhạc của vạn vật.

Hô hấp của mặt trời không chỉ dùng để chiến đấu, mà còn phải như ánh dương gieo rắc sự sống.

Hương Nại Huệ lần đầu tiên nghi ngờ liệu mình có thể học được Ba văn hay không, bởi vì cô chỉ là một người phụ nữ múa đao múa kiếm, có tư cách gì để truyền bá khúc ca của sự sống.

Muốn học không, tôi dạy cô.

Đỗ Lan rất vui khi thấy vẻ mặt ngây người của người khác, điều này thỏa mãn lòng hư vinh của hắn, khoe mẽ mà không có khán giả thì thà không khoe còn hơn.

Tôi học.

Hương Nại Huệ cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Cô đến đây chính là để học, không có lý do gì để thoái lui.

Vì để bảo vệ dân chúng, cô bắt buộc phải trở nên mạnh hơn.

Rất tốt, vậy bây giờ tôi sẽ giúp cô tu hành.

Đỗ Lan nói: Đi theo tôi.

Đến bên ao, Đỗ Lan bước lên mặt nước, để Hương Nại Huệ nhìn.

Hương Nại Huệ thấy Đỗ Lan không chỉ đứng trên mặt nước, mà trên mặt nước còn có những gợn sóng sinh ra theo nhịp thở.

Cô biết trong mạch máu của Đỗ Lan nhất định cũng có những gợn sóng tương tự không ngừng sinh ra.

Hô hấp tạo ra ba văn, ba văn thông qua mạch máu truyền vào tế bào hóa thành sức mạnh.

Ba văn còn tinh tế hơn cả Hơi thở của Hoa của cô, nhưng cô nhất định phải học được.

Tuy nhiên, để học được Ba văn cũng không phải dễ dàng như vậy.

Mặc dù Hương Nại Huệ rất nỗ lực, nhưng thu qua đông tới, cô vẫn chưa học được.

Thời gian trôi qua từng ngày, em gái của Hương Nại Huệ cũng dần dần lớn lên.

Tuy vóc người không cao, nhưng cũng đã trở thành một cường giả của Sát Quỷ Đội, trong nửa năm qua đã hoàn thành rất nhiều nhiệm vụ, chỉ cách trở thành Trụ một bước chân.

Công việc của Sát Quỷ Đội rất bận rộn, chín vị Trụ đều có khu vực phòng thủ của riêng mình.

Sau khi Hương Nại Huệ xuất gia, đã trống ra một khu vực.

Vì vậy, mọi người cũng đều hy vọng em gái của Hương Nại Huệ có thể nhanh chóng trưởng thành để lấp vào chỗ trống.

Em gái và chị gái vẫn giữ liên lạc.

Qua thư của chị, cô biết chị mình đang nỗ lực tu hành, chỉ là Ba văn thật sự quá khó học.

Chỉ riêng việc miêu tả một số nội dung trong thư cũng đủ biết Ba văn là một hệ thống phức tạp hơn cả hô hấp.

Em gái đôi khi cũng muốn thử dùng hô hấp để tạo ra ba văn trong máu, nhưng hoàn toàn không làm được, ngược lại còn khiến mình hô hấp khó khăn.

Hô hấp pháp là thông qua nhịp thở để điều hòa cơ thể, đây là điều mà các vận động viên đều làm.

Các thợ săn quỷ thực ra đều học nhiều loại hô hấp, sau đó tìm ra loại phù hợp nhất với mình.

Các loại hô hấp khác nhau sẽ có hiệu quả khác nhau.

Giống như chạy nước rút và chạy đường dài phải dùng các loại hô hấp khác nhau, các loại hô hấp khác nhau khiến cơ thể tạo ra các phản ứng khác nhau, thi triển các loại kiếm pháp khác nhau.

Trên một bậc nữa của hô hấp là Hô hấp Toàn tập trung, đây là cột mốc để trở thành Trụ.

Và trên cả Hô hấp Toàn tập trung, còn có một cảnh giới là Thế giới trong suốt.

Chương 2137

Hô hấp, Hô hấp Toàn tập trung, Thế giới trong suốt đều là để chiến đấu tốt hơn, đều là sự kiểm soát cơ thể của chính mình, là sự lĩnh ngộ kinh nghiệm chiến đấu.

Điểm cực hạn của việc sử dụng hô hấp là giảm tuổi thọ, có thể nói là dùng tính mạng để chiến đấu.

Ba văn lúc ban đầu tuy cũng sinh ra để chiến đấu, các chiến binh Ba văn thời cổ đại là để chống lại các sinh vật dưới lòng đất mới tu luyện Ba văn.

Nhưng trong những năm tháng dài đằng đẵng, Ba văn đã tiến hóa thành một kỹ nghệ rộng rãi hơn, ngược lại không còn chú trọng vào chiến đấu nữa.

Em gái qua thư của chị hiểu được những điều thần kỳ của Khí công Ba văn, cũng không khỏi thán phục sự uyên bác của nó.

Trong thư trả lời, cô viết rằng mình sẽ nỗ lực giống như chị, cô cũng muốn trở thành Trụ, đến lúc đó có thể kề vai chiến đấu cùng chị.

Đến mùa đông, những gia đình bán than bắt đầu bận rộn.

Trong núi sâu có rất nhiều gia tộc bán than, mùa đông họ đều rất bận.

Trong núi sâu có một gia đình họ Táo Môn đời đời bán than kiếm sống.

Gia đình này có một người mẹ nuôi một đàn con, sống một cuộc sống gian khổ.

Sau khi chồng qua đời, người anh cả trong nhà đã gánh vác việc kinh doanh của gia đình, đi giao than.

Vì là nghề gia truyền, nên không cần lo lắng về cơm ăn áo mặc, chỉ là rất vất vả.

Ngày hôm đó tuyết lớn phong tỏa núi, người anh cả xuống núi giao than không thể không ở lại nhà một ông lão quen biết một đêm, không thể về nhà kịp.

Đêm đó lại có quỷ xuất hiện.

Đây là một con quỷ có tinh thần khoa học, để trở thành sinh vật tối thượng, hắn vẫn luôn tìm cách khắc phục ánh nắng mặt trời.

Chỉ cần khắc phục được ánh nắng, con quỷ này sẽ không còn nhược điểm nào nữa, trở thành kẻ thực sự bất lão bất tử.

Hắn đã tìm đến gia đình bán than trong núi sâu, vì gia đình này sống đủ hẻo lánh, cũng không lo tiếng la hét của họ sẽ thu hút những người không liên quan.

Ta phát hiện ra phe phản diện luôn rất có tinh thần khoa học, ngược lại nhân vật chính lại toàn làm mấy trò phong kiến mê tín.

Đỗ Lan quan sát trong bóng tối và đưa ra nhận xét.

Phe phản diện luôn trở nên mạnh mẽ thông qua các phương pháp khoa học, còn nhân vật chính lại trở nên mạnh mẽ nhờ hack.

So sánh như vậy thật khiến người ta đồng cảm với phe phản diện.

Là ai.

Tuy Đỗ Lan nói rất nhỏ, nhưng Quỷ tổ vẫn nghe thấy, phân biệt được giọng người trong tiếng gió tuyết.

Chỉ là một pháp sư đi ngang qua mà thôi.

Đỗ Lan tay cầm thiền trượng, bước đi không để lại dấu chân trên nền tuyết: Tinh thần khoa học của các hạ khiến tôi cảm động, cho nên mới lên tiếng làm phiền các hạ, tội lỗi, tội lỗi.

Pháp sư.

Quỷ tổ nghĩ đến thông tin của Thượng Huyền Nhị, hắn chính là bị một pháp sư làm bị thương, ăn rất nhiều người mà vẫn chưa chữa lành.

Pháp sư xuất hiện giữa trời tuyết lớn thế này chắc chắn không phải người thường.

Quỷ tổ cảnh giác, hắn sợ ánh nắng mặt trời, cũng sợ Ba văn của mặt trời.

Lại là một tên phản diện có tố chất khoa học.

Đỗ Lan thật ra khá tán thưởng ý chí dùng khoa học để trở nên mạnh mẽ của những kẻ phản diện này.

So với những nhân vật chính bật hack, phe phản diện không dựa vào gian lận mà chỉ dùng sức mạnh khoa học, đó là sự kiên trì và tầm nhìn cỡ nào chứ.

Trong đêm tuyết, ánh sáng ấm áp len lỏi qua khe cửa nhà người bán than, nhưng sau một khoảng cách cũng trở nên lạnh lẽo.

Lúc này, Quỷ tổ và Đỗ Lan đều đứng giữa nền tuyết, cả hai đều không sợ giá lạnh, bốn mắt nhìn nhau.

Khoa học thật sự là một phát hiện vĩ đại của nhân loại, giúp con người có được sức mạnh lên trời xuống đất.

Nhưng bây giờ xem ra, khoa học đối với quỷ cũng rất hiệu quả, đặc biệt là sức mạnh của khoa học sinh vật, ngươi đã đi trước cả nhân loại.

Im lặng, không cảm nhận được sát ý từ trên người Đỗ Lan.

Quỷ cũng là do người biến thành, cho nên phương thức tư duy hoàn toàn giống con người.

Mặc dù con quỷ này là quỷ thời Bình An, là người của một nghìn năm trước, tư duy có phần cố chấp, nhưng nhìn vào việc hắn theo đuổi khoa học cũng biết hệ thống tri thức của hắn luôn cập nhật theo thời đại.

Rất kỳ diệu phải không.

Ngươi là quỷ, ta là người, nhưng lại có thể giao tiếp.

Luôn có người nói rằng khi người không còn là người, phương thức tư duy cũng sẽ thay đổi một cách đảo lộn, nhưng sự thật không phải như vậy.

Các ngươi bây giờ trở thành sinh vật săn lùng nhân loại, nhưng vẫn giữ tư duy của con người.

Theo ta thấy, các ngươi đã bị tư duy của con người trói buộc.

Quỷ tổ thầm nghĩ lời này có ý gì.

Là khinh thường, hay là nói năng bậy bạ.

Vị pháp sư này rất kỳ lạ, không giống bất kỳ ai hắn từng gặp.

Cách nói thú vị đấy, ta lần đầu tiên nghe nói quỷ bị tư duy của con người trói buộc, tại sao ngươi lại nghĩ như vậy.

Điều này không phải rất bình thường sao.

Là quỷ nhưng lại không có mục tiêu giống như con người, chỉ tiếp nối những tham vọng từ thời còn là người, vậy thì hành vi tất nhiên cũng sẽ không khác gì con người, sẽ bị xiềng xích, sẽ trở thành con người khoác da quỷ.

Theo ta thấy, đám quỷ các ngươi cũng thật đáng thương, tất cả ước mơ đều do con người ban tặng, đến cuối cùng dù có thực hiện được mục tiêu, cũng chỉ là chứng minh rằng ước mơ của con người có thể thực hiện được.

Cách nói này quả là mới mẻ, nhưng Quỷ tổ lại cười phá lên: Con người thật là kỳ quặc, luôn có đủ loại cớ để tự an ủi mình.

Luôn đổ lỗi cho người khác về nỗi đau của mình, coi thành công của người khác là của mình.

Nhưng hãy nghĩ kỹ xem, tuy cùng là con người, nhưng con người đã bao giờ cùng nhau chia sẻ thành công chưa.

Thành công chỉ thuộc về số ít, nỗi đau mới là của phần lớn.

Cho nên ta thân là quỷ đạt được mục tiêu, cũng là đại diện cho chính ta, chứ không phải đại diện cho con người.

Nhưng ngươi không thể phủ nhận con người là động vật quần thể, đằng sau thành công của cá nhân sẽ có vô số người tham gia.

Ví dụ như nếu ngươi không ăn nhiều người như vậy, ngươi có thể trưởng thành đến mức độ này không.

Nếu không có vị đại phu bị ngươi giết kia, ngươi đã chết từ lâu rồi.

Cho nên ngươi vẫn muốn nói đây là thành công của cá nhân ngươi sao.

Chỉ là ngụy biện mà thôi, ta không có nhiều thời gian như vậy, ngươi đến để ngăn cản ta à.

Quỷ tổ còn phải tiến hành thí nghiệm, hắn muốn khắc phục mặt trời, sức mạnh của khoa học là vĩ đại, chỉ có khoa học mới có thể khắc phục ánh dương.

Tuy nhiên, sự thật không phải vậy, thứ có thể khắc phục ánh dương vẫn là hào quang nhân vật chính và hack.

Dùng khoa học thì nghĩ nhiều quá rồi, vì sức mạnh khoa học không quản những chuyện này.

Thật ra ta cũng vừa hay có một thí nghiệm.

Ngươi quả nhiên muốn cản trở ta.

Quỷ tổ nói.

Nhưng Đỗ Lan lại lắc đầu: Họ bây giờ đã ngủ rồi, ngươi có thể tiêm máu và thuốc của ngươi vào cơ thể họ, họ sẽ không cảm thấy đau đớn.

Đợi ngươi hoàn thành thí nghiệm, thí nghiệm của ta mới bắt đầu.

Kỳ quái, chẳng lẽ pháp sư muốn siêu độ cho họ.

Nhưng bây giờ cứ đi một bước xem một bước.

Quỷ tổ đẩy cửa bước vào, quả nhiên phát hiện cả nhà này đều đã ngủ say.

Hắn muốn truyền máu cho họ, xem họ có thể chịu đựng được ánh nắng mặt trời hay không.

Nhưng bước đầu tiên, chịu đựng được máu tươi đã là một chuyện rất khó khăn, vì rất nhiều người sẽ chết vì máu tươi.

Việc người biến thành quỷ vốn không phải là chuyện đơn giản, mười phần thì tám chín phần sẽ thất bại, chết vì không chịu nổi sự biến dị của máu.

Rõ ràng gia đình này cũng vậy, toàn bộ đều thổ huyết mà chết, đây là hiện tượng bài xích.

Chương 2138

Quỷ tổ cũng rất sơ suất, rõ ràng con gái lớn vẫn còn sống, nhưng cũng không khác gì đã chết, bất động, rất yếu ớt, rất nhỏ bé.

Chỉ vậy thôi à.

Cho họ uống máu rồi xem họ chết.

Trước đây ngươi chuyển hóa quỷ cũng như vậy.

Chẳng lẽ một nghìn năm qua ngươi không hề tổng kết ra được phương pháp nào, không dùng các loại thuốc khác để giảm tỷ lệ tử vong sao.

Đỗ Lan không nhịn được mà châm chọc: Thanh thảo thí luyện, cấy ghép huyết nhục yêu ma.

Ta đã xem qua rất nhiều nghi thức chuyển hóa, nhưng mỗi loại đều tìm mọi cách để giảm tỷ lệ tử vong, tìm kiếm quy luật, tổng kết kinh nghiệm.

Một nghìn năm thời gian đủ để soạn ra mười phương thuốc rồi chứ.

Bị khinh thường ư.

Quỷ tổ cảm nhận rõ ràng sự khinh miệt của Đỗ Lan, tên này thật quá đáng ghét, hắn chắc chắn là cố ý để mình ra tay, sau đó là để chế nhạo mình: Lời của ngươi mới là tư duy của con người.

Nếu ta có phương pháp đơn giản nhất, tại sao còn phải tổng kết kinh nghiệm.

Con người chết thì cứ chết, dù sao cũng có nhiều người như vậy, ta căn bản không cần lo thiếu dược liệu.

Không không, tư duy như ngươi mới là suy nghĩ lười biếng của con người khi tìm kiếm lối tắt.

Được rồi, bây giờ ngươi có thể đi rồi.

Về mà suy ngẫm lại xem trong một nghìn năm qua tại sao ngươi không tìm thấy thứ mình muốn, nghĩ xem tại sao ngươi vẫn chưa đạt được mục tiêu, ngươi sẽ biết tư duy lười biếng của ngươi nguy hại đến mức nào.

Hắn đang dạy mình làm việc ư, hắn tưởng mình là ai, hắn có tư cách gì mà chỉ tay năm ngón như vậy.

Đỗ Lan nói như vậy, Quỷ tổ lại không đi nữa, hắn muốn xem xem Đỗ Lan định làm gì với những cái xác tươi này.

Đỗ Lan cũng không quan tâm đến hắn, mà bắt đầu chuẩn bị công việc, cẩn thận lấy ra một lọn tóc nhỏ.

Mái tóc đó trông như tóc vàng của người phương Tây, Quỷ tổ thầm nghĩ.

Đỗ Lan cấy lọn tóc vào đỉnh đầu của xác chết, thế là xong: Để ngươi xem sự chuyển hóa thực sự.

Lọn tóc này là của vợ hắn, Đỗ Lan mang theo bên mình.

Yêu lực của Địch Ny Toa mạnh đến mức ngay cả một sợi tóc cũng có thể gây ra kỳ tích.

Mái tóc của tất cả mọi người đều biến thành màu vàng có thể thấy bằng mắt thường, và da của họ cũng trở nên trắng bệch lạ thường.

Rõ ràng đã chết, nhưng sau khi cấy một sợi tóc, họ lại một lần nữa hô hấp trở lại, chết đi sống lại.

Đây là tóc gì.

Quỷ tổ kinh ngạc.

Đây là tóc của nữ thần, loại quỷ quái chỉ biết co ro trong bóng tối như ngươi không thể nào hiểu được.

Chỉ có ánh dương rực rỡ mới có thể ban cho nữ thần mái tóc vàng óng ả như vậy.

Đỗ Lan khen vợ mình cứ như một tín đồ thành kính.

Được rồi, bây giờ ngươi thật sự có thể đi rồi, vì nếu không đi, đợi họ tỉnh lại, ngươi sẽ chết rất thảm.

Yêu lực đáng sợ đã bắt đầu tỏa ra, nhiệt độ của lò sưởi cũng bị tước đoạt, trở nên âm u quỷ dị.

Quỷ tổ biết mình thật sự phải đi rồi, nhưng hắn nhất định sẽ tìm ra bí mật trong đó, hắn sẽ không từ bỏ như vậy.

Sớm muộn gì hắn cũng sẽ giết chết pháp sư thần bí này, hắn không cho phép tồn tại bất kỳ sức mạnh nào vượt ngoài tầm kiểm soát của mình.

Sàn nhà dưới chân Quỷ tổ đột nhiên biến thành một cánh cửa trượt.

Cửa mở ra, Quỷ tổ lập tức rơi xuống.

Thật là một kỹ năng dịch chuyển tiện lợi.

Huyết Quỷ Thuật cũng giống như ma pháp, vì đây là sức mạnh huyết mạch, có những hiệu quả không thể giải thích được như kiểm soát không gian.

Năng lực của Quỷ tổ nằm ở việc kích phát Huyết Quỷ Thuật của những con quỷ khác, có thể khiến quỷ trở nên mạnh mẽ hơn, bản thân hắn lại không có ma pháp kinh diễm như vậy.

Tuyết rơi suốt đêm, đến rạng sáng, con trai cả nhà Táo Môn cuối cùng cũng về đến nhà, nhưng lại phát hiện tình hình không ổn.

Trong nhà không có một ai, chỉ có rất nhiều vết máu, nhiều đến mức khiến người ta nghi ngờ có phải cả nhà gấu bố gấu mẹ vào đây đại náo không.

Trong núi có gấu, và chúng còn ăn thịt người.

Người con trai cả đặt gùi xuống và lập tức đi tìm gia đình, nhưng trong nhà chỉ có vết máu, không thấy xác người.

Theo vết máu đi ra ngoài tìm trong tuyết, chỉ tìm thấy một người em gái.

Em gái đã hôn mê, toàn thân là máu, nhưng trông không giống bị tấn công, mà là thổ huyết, chẳng lẽ bị gấu đánh thành nội thương.

Tốt quá, vẫn còn thở.

Tuy không biết những người khác trong nhà ở đâu, nhưng chỉ cần Nỉ Đậu Tử vẫn còn sống là được.

Nhưng tại sao chỉ có một dấu chân.

Xung quanh nhà tuyết trắng xóa, nhưng chỉ có vết máu của một mình Nỉ Đậu Tử, những người khác trong nhà đâu rồi, chẳng lẽ đều bị thần ẩn.

Tuy không biết tình hình, nhưng bây giờ cũng không có manh mối nào khác, chỉ có thể nhân lúc tuyết chưa rơi, xuống núi tìm bác sĩ trước.

Tuy tuyết lớn đã tạnh, nhưng trời vẫn chưa quang, thời tiết này không biết khi nào lại có tuyết.

Cõng em gái trên lưng, xuống núi.

Nhưng đi được nửa đường, em gái đột nhiên tỉnh lại, giống như bị tà nhập mà điên cuồng giãy giụa.

Người anh vốn đã bị đả kích nặng nề hoàn toàn không biết đây là chuyện gì, tại sao em gái lại không nhận ra mình.

Nỉ Đậu Tử, anh là anh trai của em mà.

Lúc này, răng nanh của Nỉ Đậu Tử dài ra, trong mắt toàn là ham muốn ăn uống điên cuồng, hoàn toàn không nhận ra anh trai, trong mắt cô bé chỉ có thức ăn.

Thấy Nỉ Đậu Tử trở nên kỳ quái, nhưng vì không tìm thấy những người khác trong nhà, người con trai cả nhất định phải bảo vệ người em gái còn lại, anh nhất định phải khiến em gái trở lại bình thường.

Vô ích thôi, cô bé đã biến thành quỷ rồi.

Một giọng nói như thần binh từ trên trời giáng xuống, một chàng trai trẻ đẹp trai tay cầm trường đao xuất hiện lấp lánh, mặc đồng phục của Sát Quỷ Đội.

Người này rõ ràng cũng là một thợ săn quỷ.

Thán Trị Lang nghe không hiểu, biến thành quỷ là sao.

Đối với cậu, thế giới vốn rất hạnh phúc, gia đình cậu sống trong núi sâu, hoàn toàn không có những chuyện phiền nhiễu, nhưng chỉ trong một đêm, mọi thứ đã thay đổi, gia đình mất tích, em gái phát điên, tâm hồn non nớt của cậu đã bị đả kích.

Nhưng Thán Trị Lang thấy đối phương rút đao, vẫn biết rằng đối phương muốn làm hại em gái mình: Đừng làm hại em gái tôi.

Ngu ngốc, thiếu niên này hoàn toàn không biết em gái mình đã trở thành ác quỷ ăn thịt người.

Bây giờ cách xử lý tốt nhất là siêu độ cho cô bé trước khi cô bé ăn thịt người, cho nên anh ta tấn công với lòng thương xót.

Nhưng thiếu niên lại không đồng ý, điên cuồng lao đến ngăn cản: Nỉ Đậu Tử, mau chạy đi.

Trong mắt cậu, kẻ mới đến còn nguy hiểm hơn.

Tuy không muốn làm người khác bị thương, nhưng người giúp đỡ ác quỷ cũng là kẻ thù, thợ săn quỷ sẽ không khách sáo, trong mắt anh ta, thiếu niên này chẳng là gì.

Tuy nhiên, anh ta không biết thiếu niên này từ nhỏ đã giúp gia đình làm việc nặng, sức lực lớn đến kinh người, hơi dùng sức một chút cũng không thể thoát ra được.

Nhưng nếu tăng thêm sức lực, sẽ làm thiếu niên bị thương.

Thợ săn quỷ cũng rất khó xử, chuyện này giống như gây rối ở bệnh viện, anh ta hiểu tâm trạng của gia đình, nhưng việc xử lý quỷ vẫn cần người chuyên nghiệp, gia đình dù thế nào cũng không thể cản trở chuyên gia.

Vậy thì dùng thêm chút sức lực, để thiếu niên này dừng lại.

Thiếu niên bị đánh đến bầm dập mặt mày nhưng vẫn không buông tay, cậu phát hiện em gái không chạy nữa, mà đứng ở không xa xem kịch: Mau chạy đi.

Thực ra em gái bây giờ đã khôi phục một số ký ức, thấy anh trai bị đánh, cô bé muốn bảo vệ anh.

Oanh.

Quỷ lại quay lại.

Thợ săn quỷ sững sờ, nhưng anh ta phát hiện mục tiêu của con quỷ không phải mình, mà là muốn cứu thiếu niên.

Chương 2139

Đây là tình huống gì.

Đầu tiên là anh cứu em, sau đó em cứu anh, mình dường như đã biến thành người xấu.

Thợ săn quỷ cho biết mình rõ ràng là đang diệt trừ cái ác, bảo vệ kẻ yếu, cuối cùng cặp anh em này lại cảm động lẫn nhau, mình lại trở thành một công cụ thừa thãi: Tình huống gì vậy.

Tuy không rõ, nhưng vẫn phải giết quỷ.

Đinh đương.

Thiếu niên lại dùng rìu củi đỡ được Nhật Luân Đao.

Thợ săn quỷ kinh ngạc, trong tình huống đã bị thương, thiếu niên này lại vẫn có sức lực như vậy.

Hơn nữa bây giờ xem ra con quỷ quả thực đang kiềm chế ham muốn ăn uống.

Cặp anh em này có chút thú vị.

Cô bé đã biến thành quỷ rồi, bác sĩ bình thường không giúp được đâu, tôi có thể giới thiệu cậu đến một nơi.

Thợ săn quỷ này làm công cụ đến cùng, dẫn dắt thiếu niên đi vào con đường diệt quỷ.

Trên ngọn núi không xa có một ông lão kỳ quái sống ẩn dật, tìm được ông ấy có thể sắp xếp cho cặp anh em này.

Cảm ơn.

Tuy bị đánh rất thảm, nhưng thiếu niên vẫn chân thành cảm ơn.

Con đường tu hành của thiếu niên sắp bắt đầu, cậu phải huấn luyện hai năm, mới có thể từ một thiếu niên bán than lột xác thành kiếm khách.

Ta có một ý tưởng, từ trước đến nay trong cuộc chiến chính tà, cái ác luôn mạnh hơn chính nghĩa, cuối cùng chính nghĩa dựa vào hack hoặc tình tiết giết chết cái ác, luôn cảm thấy thắng không vẻ vang.

Cho nên lần này, sao không trực tiếp để chính nghĩa trở nên mạnh mẽ, sau đó để cái ác phải tìm mọi cách lợi dụng năng lực của chúng để đánh bại chính nghĩa, các ngươi thấy thế nào.

Đối mặt với những người nhà Táo Môn đã được cải tạo, Đỗ Lan đề xuất một ý kiến vô cùng mang tính xây dựng, đó là để cái ác thách thức chính nghĩa.

Là một người mẹ, bà chỉ cảm thấy chuyện này không cần phải liên lụy đến con mình, chúng còn nhỏ, con trai lớn nhất của bà cũng mới mười ba tuổi thôi.

Pháp sư đại nhân, tôi rất cảm ơn ngài đã cứu cả nhà chúng tôi, nhưng chúng tôi chỉ là người bán than, hoàn toàn không biết chiến đấu.

Tấm lòng người mẹ kiên cường, Táo Môn Quỳ Chi không đồng ý.

Yên tâm, chiến đấu sẽ rất an toàn.

Ta sẽ thiết lập cho các ngươi một lãnh địa chiến thắng tuyệt đối, chỉ cần kẻ địch tiến vào lãnh địa này sẽ chết chắc.

Cho nên kẻ địch phải tránh lãnh địa, tìm cách phát huy sở trường tránh sở đoản, dùng năng lực của mình tạo ra ưu thế để chiến đấu với các ngươi.

Còn việc các ngươi cần làm cũng rất đơn giản, chính là duy trì lãnh địa tất thắng, không đi lãng phí điều kiện tất thắng.

Như vậy, trận chiến chính tà này chắc chắn sẽ trở thành một cuộc chiến tâm lý.

Đỗ Lan cho rằng như vậy mới có ý nghĩa, không phải lần nào chính nghĩa cũng thắng không vẻ vang.

Mạnh chính là mạnh, chỉ cần thỏa mãn điều kiện, chính nghĩa chính là vô địch.

Chỉ có chính nghĩa vô địch như vậy mới có thể ép ra toàn bộ tiềm năng và trí tuệ của phe phản diện.

Vị pháp sư này hoàn toàn không nghe lời mình nói, mình đã nói là họ không biết chiến đấu mà, pháp sư có phải không hiểu tiếng người không: Pháp sư, chúng tôi không biết chiến đấu.

À à, các ngươi sẽ chiến đấu, nếu không ta cũng không tách các ngươi ra.

Bây giờ con trai cả và con gái lớn của ngươi chưa qua cơn nguy hiểm, nếu ngươi không chiến đấu, chúng có thể sẽ không giữ được mạng sống.

Tương tự, nếu chúng không chiến đấu, sẽ vĩnh viễn không thể đoàn tụ gia đình.

Cho nên các ngươi không có tư cách mặc cả, chuyện này cứ quyết định như vậy.

Trong hai năm tới, ngươi phải luyện tập hai kỹ thuật: một là kiếm kỹ vô địch trong phạm vi hai mét, một là thân pháp có thể rút ngắn khoảng cách với kẻ địch.

Cứ quyết định nhanh gọn như vậy, Đỗ Lan đưa họ về thần xã, cùng Hương Nại Huệ huấn luyện.

Hương Nại Huệ luyện tập Ba văn, còn Táo Môn Quỳ Chi học kỹ xảo chiến đấu bằng đại kiếm.

Thời gian là hai năm, cốt truyện chính thức chính là hai năm sau, thiếu niên bán than sẽ đi tham gia cuộc tuyển chọn sau hai năm để gia nhập Sát Quỷ Đội.

Trong hai năm này, cảm nhận được uy lực của pháp sư, Quỷ Vũ Thập Vô Thảm cũng sẽ tìm mọi cách nâng cao thực lực của mình, mở rộng sức mạnh của quỷ.

Để khắc phục ánh nắng mặt trời, hắn cần nhiều quỷ hơn.

Thực ra hắn cũng ngốc, một nghìn năm không tìm thấy hoa Bỉ Ngạn Xanh, lại không nghĩ xem tại sao không tìm thấy ư.

Lại không nghĩ rằng sở dĩ không tìm thấy là vì khuyết điểm của quỷ ư.

Quỷ ngày ngủ đêm ra, cho nên chỉ có thể tìm vào ban đêm, cho nên mới không tìm thấy, vì loài hoa này chỉ nở vào ban ngày, hoàn toàn trái ngược với hoa quỳnh.

Hoa quỳnh nở vào nửa đêm, hoa Bỉ Ngạn Xanh nở vào giữa trưa.

Lão tổ tông của loài quỷ không có một chút tư duy ngược nào, uổng công có năm bộ não.

Thán Trị Lang tìm được ông lão, biết được lịch sử của quỷ và Sát Quỷ Đội, còn biết được sự tồn tại của Quỷ tổ đã chuyển hóa quỷ, biết rằng gia đình mình mười phần thì tám chín phần đã bị quỷ ăn sạch, không còn lại gì.

Sau khi biết những điều này, Thán Trị Lang quyết định trở thành thợ săn quỷ, gia nhập Sát Quỷ Đội.

Nhưng trước đó, cậu cần phải luyện tập đao pháp, nếu không, cậu thiếu niên bán than này vào đó cũng chỉ là nộp mạng.

Còn Nỉ Đậu Tử thì chìm vào giấc ngủ sâu, vì cô bé muốn khắc phục việc hút máu thì phải dựa vào giấc ngủ sâu để bổ sung năng lượng, nếu không cô bé có thể sẽ chết.

Thán Trị Lang bây giờ mới mười ba tuổi, bắt đầu tu luyện cũng còn kịp.

Ông lão chuẩn bị cho cậu cuộc tu hành khắc nghiệt nhất, vì gia nhập Sát Quỷ Đội không phải là chuyện đùa, bây giờ đổ máu đổ lệ còn hơn là lúc đó mất mạng.

Nhưng dù là tu luyện tàn khốc nhất, vẫn không thể đảm bảo Thán Trị Lang có thể sống sót, vì ông lão không phải lần đầu tiên truyền thụ đệ tử.

Ông đã mất rất nhiều đệ tử, biết Sát Quỷ Đội tàn khốc đến mức nào, đó thật sự là khiêu vũ trên lưỡi dao.

Đầu tiên là thể năng, sau đó là phản ứng, tiếp theo mới là kiếm pháp và hô hấp.

Thán Trị Lang suốt ngày chạy lên chạy xuống núi, còn phải né tránh những cạm bẫy trên đường.

Dù luôn làm việc nặng, cậu cũng đã nếm đủ khổ sở.

Nhưng trong lòng có ngọn lửa báo thù, cho nên Thán Trị Lang phải kiên trì, tuyệt đối không bỏ cuộc.

So với việc huấn luyện của ông lão, việc huấn luyện của Đỗ Lan cũng không hề thua kém.

Hắn còn dứt khoát hơn, trực tiếp ném Hương Nại Huệ và Quỳ Chi đến thời Chiến Quốc.

Giống như trong Inuyasha, cái giếng ở thần xã của Đỗ Lan cũng có thể xuyên qua thời không, để họ đột phá trong thực chiến.

Hai năm thời gian nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, đủ để Đỗ Lan làm rất nhiều việc.

Bạch Cư Dị thời Đường có một bài thơ Mại Thán Ông Ông lão bán than, trong đó có câu thương thay áo trên người vẫn mỏng, lòng lo than rẻ nguyện trời lạnh, kể về nỗi lòng chua xót của ông lão bán than.

Cuối cùng, than của ông đều bị triều đình trưng thu, chỉ đổi lại được một ít vải vóc, bài thơ đã phê phán sự hà khắc của triều đình nhà Đường lúc bấy giờ.

Nhưng nhìn gia tộc của Thán Trị Lang thì luôn rất lạc quan, và suốt hơn ba trăm năm qua gia tộc vẫn sinh sôi nảy nở, việc kinh doanh bán than cũng vẫn tiếp tục, thật sự là một kỳ tích khó tin.

Mặc dù Thán Trị Lang không giống nhân vật chính của các câu chuyện khác, không có gia thế hiển hách, cũng không có siêu cấp ba ba.

Nhưng một gia tộc bán than được truyền thừa từ thời Chiến Quốc, ở một ý nghĩa nào đó cũng là một kỳ tích.

Hơn nữa, cha của cậu tuy bề ngoài chỉ là một ông lão bán than bình thường, nhưng ngầm lại là một siêu cấp ẩn sĩ dù thể trạng yếu đuối bệnh tật vẫn có thể một mình đấu lại gấu lớn.

Tuy không có danh hiệu, nhưng thực lực không hề thua kém những siêu cấp ba ba kia.

Đỗ Lan có thể tưởng tượng trong hơn ba trăm năm qua, gia tộc Táo Môn để giữ vững công việc kinh doanh của mình, đã dùng sức mạnh truyền thừa để chém bao nhiêu ác bá và ác ôn.

Đương nhiên, họ cam chịu bình phàm, lấy việc bán than mưu sinh, giữ gìn tâm thái hái cúc rào đông, thong dong thấy Nam Sơn.

Chương 2140

Chỉ cần người khác không làm phiền, họ sẽ luôn vui vẻ bán than qua ngày.

Giống như có một loại sứ mệnh khiến gia tộc này trong ba trăm năm đều âm thầm chờ đợi, chờ đợi một người nào đó xuất hiện.

Sự xuất hiện của người này sẽ phá vỡ lịch sử ba trăm năm của gia tộc, để họ gỡ bỏ sứ mệnh.

Giống như người giữ lăng, người giữ lăng đời đời sẽ sống bên cạnh lăng mộ, mấy trăm năm cũng không quên sứ mệnh của mình.

Gia tộc Táo Môn được coi là một loại người giữ lăng khác biệt, đời đời truyền thừa sức mạnh, nhưng đều không cho rằng sức mạnh này là của mình, mà là để truyền cho người được chọn.

Đỗ Lan thầm nghĩ nhà Táo Môn cũng được coi là một gia tộc lớn ở địa phương rồi, mỗi đời có bao nhiêu anh chị em, đáng lẽ cũng nên đã khai chi tán diệp.

Nhưng trong câu chuyện, Thán Trị Lang chưa bao giờ nhắc đến người thân, không biết tại sao.

Chẳng lẽ lần nào cũng giống như thế hệ của Thán Trị Lang, gặp phải tai nạn chỉ còn lại một hai người.

Dù chỉ còn lại hai người, Thán Trị Lang còn có một người em gái nữa.

Vậy thế hệ của cha cậu chẳng lẽ chỉ có một người, không có chú bác và cô dì.

Còn bên mẹ cậu không có cậu và dì sao.

Sau khi xảy ra chuyện, Thán Trị Lang dường như đã nhập vai vào nhân vật côi cút, hai anh em nương tựa vào nhau, không có một người thân nào để dựa dẫm.

Theo lý thuyết, một gia tộc hơn ba trăm năm nên có rất nhiều họ hàng.

Nhưng câu chuyện dù sao cũng chỉ là câu chuyện, nếu nhân vật chính có nhiều họ hàng nhiệt huyết giúp đỡ lo liệu, câu chuyện cũng không thể triển khai được.

Trong thần xã, Đỗ Lan lập cho nhà Táo Môn một cái gia phả, phát hiện gia đình này thực ra có rất nhiều tộc nhân, người trong khu vực đó đều có họ hàng với nhà Táo Môn, nhưng lại không được phép giúp đỡ họ.

Gia tộc Táo Môn truyền thừa ba trăm năm rất lợi hại, nhưng ở đất nước này, gia tộc truyền thừa nghìn năm cũng nhiều vô số kể.

Có thể nói nếu không có thời kỳ Chiến Quốc, e rằng tình trạng trì trệ của đất nước này còn tồi tệ hơn bây giờ.

Bất kể là quốc gia nào, thời Chiến Quốc đều đại diện cho giai đoạn then chốt của sự chuyển đổi xã hội.

Hỗn loạn tuy cướp đi vô số sinh mạng, nhưng cũng mang lại các loại cải cách.

Trong hỗn loạn, mọi người kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không linh, đều sẽ hiểu rằng thần tiên là hư ảo, từ đó đạt được việc loại bỏ tôn giáo.

Đồng thời, xã hội cũng sẽ tìm kiếm một chế độ hoàn toàn mới, khiến cho dân chúng có thể bộc phát sức sản xuất lớn hơn.

Cho nên bất kỳ quốc gia nào từng trải qua thời Chiến Quốc, cuối cùng đều sẽ tiến hóa đến một chiều không gian mới.

Chiến Quốc chính là quá trình phá vỡ hệ thống cũ để đón nhận hệ thống mới.

Gia tộc Táo Môn được xem là người hưởng lợi từ thời Chiến Quốc, họ bắt đầu hưng thịnh vào thời kỳ này.

Giải quyết xong gia tộc ba trăm năm của nhà Táo Môn, Đỗ Lan bắt đầu lập gia phả cho gia tộc nghìn năm của Quỷ tổ.

Sau khi Quỷ tổ biến thành quỷ, ban đầu hắn đã bắt đầu tìm thức ăn từ người nhà mình, hắn ăn hết thê thiếp của mình, sau đó lại ra tay với những người khác trong gia đình.

Cho nên người đầu tiên biết đến sự tồn tại của quỷ chính là người trong gia tộc hắn, và những thợ săn quỷ đầu tiên cũng do gia đình hắn thành lập.

Có thể nói, cuộc chiến giữa người và quỷ chính là một cuộc nội đấu gia tộc, truyền thừa nghìn năm không dứt.

Đương chủ của Sát Quỷ Đội chính là do gia tộc này đời đời truyền thừa, cũng có nghĩa là người đứng đầu Sát Quỷ Đội từ trước đến nay đều là hậu duệ của Quỷ tổ.

Đương nhiên, một nghìn năm dài hơn ba trăm năm đến bảy trăm năm, ngay cả người giữ lăng cũng chưa chắc kiên trì được lâu như vậy.

Mà nguyên nhân khiến gia tộc này đời đời kiên quyết như vậy là vì lời nguyền.

Vì sự tồn tại của một thứ đại nghịch bất đạo như Quỷ tổ, cho nên chỉ cần Quỷ tổ chưa bị trừ khử, hậu nhân của gia tộc này đều không sống quá ba mươi tuổi, và đều sẽ chết rất thảm.

Mà cách để phá giải lời nguyền chính là giết chết Quỷ tổ, chỉ có như vậy họ mới có thể sống qua ba mươi tuổi.

Chính là lời nguyền đã thúc đẩy họ không ngừng nghỉ săn lùng quỷ.

Nếu không có lời nguyền này, Sát Quỷ Đội có thể truyền thừa được hay không vẫn là một vấn đề.

Cho nên ý chí của con người có thể truyền thừa được bao lâu.

Gia tộc Táo Môn là ba trăm năm, đến thế hệ của Thán Trị Lang có lẽ cũng đến hồi kết, vì Thán Trị Lang rõ ràng đã đi ra con đường ngoài việc bán than, dù sao gia đình cậu cũng không có lời nguyền nào để hỗ trợ cậu luôn giữ vững bản tâm.

Quả nhiên, việc truyền thừa ý chí vẫn cần có ngoại lực hỗ trợ, mới có thể khiến họ kiên trì hết thế hệ này đến thế hệ khác.

Chỉ cần Quỷ tổ không chết, lời nguyền không mất, đừng nói một nghìn năm, dù ba nghìn năm cũng phải chống đỡ.

Sắp xếp gia phả của hai gia tộc có thể giúp Đỗ Lan có sự chuẩn bị đầy đủ hơn cho câu chuyện sắp tới.

Câu chuyện này có thể nói là sự kết thúc của nghi thức ba trăm năm đối đầu với sự khởi đầu của lời nguyền một nghìn năm.

Cuộc tuyển chọn của Sát Quỷ Đội rất tàn khốc, và cuộc chiến sau khi gia nhập Sát Quỷ Đội còn tàn khốc hơn.

Vì vậy, Đỗ Lan có chút không hiểu, nếu đã vượt qua tuyển chọn không có nghĩa là sau này sẽ không chết, vậy tại sao lại phải tham gia một cuộc tuyển chọn tàn khốc như vậy trước.

Loại tuyển chọn tàn khốc này ngoài việc nộp mạng vô ích ra còn có tác dụng gì.

Chẳng lẽ là để thể hiện rằng Sát Quỷ Đội chỉ cần tinh anh.

Nhưng tinh anh sau này trong chiến đấu chẳng phải cũng sẽ liên tục mất mạng sao.

Chẳng lẽ là để cho mỗi người tham gia Sát Quỷ Đội đều chuẩn bị sẵn sàng tâm lý, loại bỏ những kẻ nhát gan sợ chết.

Nhưng theo Đỗ Lan thấy, loại tuyển chọn quá mức này trước tiên loại bỏ những người có dũng khí, ngược lại những người tham sống sợ chết lại dễ dàng sống sót hơn.

Chết trong nghi thức tuyển chọn có thể nói là cái chết vô giá trị nhất.

Giống như một đội quân chưa ra chiến trường đã chết đi không ít, mà khi thực sự khai chiến lại phải tiếp tục chết, vậy thì nhóm người chết đầu tiên không có ý nghĩa gì cả.

Nói cho cùng cũng chỉ có thể nói Sát Quỷ Đội mấy trăm năm nay đều duy trì cách tuyển chọn như vậy, cho nên không cảm thấy cuộc tuyển chọn này có vấn đề gì.

Rõ ràng cuộc tuyển chọn có vấn đề lớn, nhưng vì Sát Quỷ Đội vẫn luôn duy trì, nên cũng không có ai phản đối.

Thực ra có người mơ hồ cảm thấy cuộc tuyển chọn này là sai, nhưng tiếng nói của cá nhân quá yếu ớt, cũng không thay đổi được gì.

Cái gọi là tuyển chọn, thực chất là nhốt những người tham gia vào một ngọn núi sâu đầy quỷ, chỉ cần sống sót qua bảy ngày, những người tham gia này sẽ trở thành một thành viên của Sát Quỷ Đội.

Trong núi đều là những con quỷ bị bắt về, những con quỷ này cần ăn thịt người, cho nên các thành viên dự bị phải chiến đấu với quỷ.

Đương nhiên cũng có người may mắn, ví dụ như có người vừa vào núi đã ngất xỉu, mở mắt ra đã là bảy ngày sau, cứ mơ mơ màng màng mà vượt qua tuyển chọn, người xung quanh chết vô số, nhưng bản thân lại chẳng hề hấn gì.

Đỗ Lan cảm thấy mình phải làm một số việc có ý nghĩa.

Vì vậy, vào đêm trước cuộc tuyển chọn, hắn hóa thân thành pháp sư đến ngọn núi cao nơi Thán Trị Lang tu luyện, gặp được thầy của cậu, một ông lão đeo mặt nạ Thiên Cẩu.

Vị lão nhân này là một trong số ít những thợ săn quỷ sống đến lúc về hưu, trước đây cũng là một kiếm khách rất lợi hại.

Sau khi già đi, ông lui về tuyến sau chuyên tâm bồi dưỡng truyền nhân của Hơi thở của Nước.

Tuy nhiên, rất nhiều đệ tử của ông ngay cả tuyển chọn cũng không qua được đã bị ăn thịt.

Chương 2141

Có thể nói ông chính là nạn nhân của loại tuyển chọn dã man này.

Pháp sư, ngài không quản ngại đường xa đến đây, có việc gì quý báu.

Lão nhân sau khi gặp pháp sư, lịch sự mời Đỗ Lan uống nước.

Khứu giác của lão nhân rất nhạy bén, có thể phân biệt người và quỷ, ông biết Đỗ Lan là người.

Thực ra tôi đến đây là vì cuộc tuyển chọn của Sát Quỷ Đội.

Đỗ Lan nói: Tôi cho rằng loại tuyển chọn này không có ý nghĩa, có thể chấm dứt rồi.

Ngài biết về Sát Quỷ Đội.

Lão nhân nghi hoặc nhìn Đỗ Lan, không biết thân phận của đối phương: Xin hỏi các hạ là vị nào.

Tôi là pháp sư Đỗ Lan của núi Bạch Thần, không biết ngài có nghe qua tên của tôi chưa.

Như sấm bên tai.

Mặc dù lão nhân đã về hưu, nhưng vẫn thường xuyên thư từ qua lại với Sát Quỷ Đội.

Ông biết trong hai năm nay, Đỗ Lan là pháp sư nổi tiếng nhất, ngay cả người phương Tây và Thiên Hoàng cũng mời Đỗ Lan đến làm phép, thậm chí cả báo chí quốc tế cũng đưa tin về vị pháp sư phương Đông thần kỳ này: Tôi biết ngài.

Tôi cảm thấy cuộc tuyển chọn của Sát Quỷ Đội các vị hoàn toàn không hợp lý, chỉ là đang bóp nghẹt nhân tài.

Thời đại này, nhân tài là quan trọng nhất, nhưng cuộc tuyển chọn lại đang tiêu hao nhân tài.

Tôi tin rằng rất nhiều thiếu niên thực ra hoàn toàn chưa phát huy được thực lực đã vì các loại tình huống mà chết trong cuộc tuyển chọn.

Lão đầu đã thấm thía điều này, rất nhiều đệ tử của ông đã chết.

Rõ ràng ông rất coi trọng những đệ tử này, ông cũng tin rằng những đệ tử này nên có những thành tựu lớn hơn, nhưng ngay cả một cuộc tuyển chọn cũng không qua được đã chết, quá đáng tiếc.

Nhưng ông chỉ có một mình, làm sao có thể thay đổi hiện trạng.

Tuyển chọn tự nhiên có ý nghĩa, mấy trăm năm nay đều là như vậy.

Lão đầu chính mình cũng là thông qua tuyển chọn gia nhập Sát Quỷ Đội, tuy tàn khốc, nhưng rất công bằng.

Mấy trăm năm đều như vậy thì là đúng à.

Xem ra các vị vẫn chưa nhận được bài học từ thời Giang Hộ nhỉ.

Nhìn thuyền bọc sắt của người phương Tây kia kìa, đó mới là thời đại.

Hơn nữa, các vị giữ quy củ mấy trăm năm cũng không thấy các vị tiêu diệt hết quỷ, điều đó chẳng phải chứng minh quy củ của các vị có vấn đề sao.

Lão nhân há miệng, không biết nói gì cho phải, hình như có lý.

Nhưng nếu thay đổi, Sát Quỷ Đội có lẽ sẽ giải tán.

Tuy chưa đánh bại được quỷ, nhưng ít nhất quy củ đã duy trì được Sát Quỷ Đội.

Thứ duy trì sự truyền thừa trăm năm của Sát Quỷ Đội thật sự là quy củ ư.

Sao tôi lại cảm thấy đó là lời nguyền.

Đỗ Lan nói một câu trúng tim đen.

Nếu không phải vì trong gia tộc xuất hiện Quỷ tổ, khiến các tộc nhân khác không sống quá ba mươi tuổi, e rằng Sát Quỷ Đội đã sớm giải tán, tuyển chọn có nghiêm ngặt đến mấy cũng vô dụng: Hãy nghĩ kỹ đi, bao nhiêu người trẻ tuổi chưa cứu được một ai đã chết vô ích, không có bất kỳ giá trị nào, như vậy thật sự tốt sao.

Chắc chắn là không tốt.

Lão nhân đã bị thuyết phục.

Hơn nữa, chuyện này nếu người nội bộ đề xuất chắc chắn sẽ không được lòng, nhưng Đỗ Lan lại là người ngoài, và còn là một pháp sư danh tiếng lẫy lừng.

Nếu ông ta đi thuyết phục Đương chủ, có lẽ có thể thay đổi: Tôi sẽ đưa ngài đi gặp Đương chủ.

Đây là điều đại kỵ, vì người của Sát Quỷ Đội sợ quỷ báo thù, cho nên mọi thứ đều là bí mật.

Nơi ở của Đương chủ lại càng là cơ mật trong cơ mật, thành viên Sát Quỷ Đội bình thường hoàn toàn không có cơ hội biết nơi ở của Đương chủ.

Lão đầu đưa người ngoài đến, đó là đang mạo hiểm cực lớn.

Nhưng lão đầu cũng hy vọng mình làm được điều gì đó, ông thực sự không thể trơ mắt nhìn đệ tử đi nộp mạng nữa.

Thế là lão đầu đưa Đỗ Lan đến nhà Đương chủ.

Đương chủ lại không hề trách mắng lão đầu.

Mặc dù Đương chủ mới hai mươi mấy tuổi, nhưng đã bệnh nặng, mắt hoàn toàn mù, da dẻ trên người cũng lở loét không chịu nổi, xem ra không còn sống được mấy năm nữa.

Lời nguyền này thật là tàn khốc.

Đương nhiên, Đỗ Lan nghiêm trọng nghi ngờ đây không phải là lời nguyền, mà là bệnh di truyền.

Dù sao năm đó Quỷ tổ cũng là vì chữa bệnh mới biến thành quỷ.

Nếu hắn không biến thành quỷ, vậy hắn cũng không sống quá ba mươi tuổi.

Cho nên trước cả Quỷ tổ, căn bệnh này đã tồn tại rồi, chỉ là sau này bệnh này đời đời truyền xuống, đúng giờ đến mức khiến người ta sợ hãi, quả thực giống như lời nguyền.

Hóa ra là Đỗ Lan pháp sư.

Đương chủ tuy bận trăm công nghìn việc, mỗi ngày đều phải nghĩ cách xử lý các sự kiện về quỷ, nhưng ông cũng biết Đỗ Lan.

Vì vợ ông đã từng đề nghị tìm Đỗ Lan chữa bệnh, nhưng Đương chủ đã từ chối.

Ông biết quỷ mới là căn nguyên của lời nguyền, mình không thể tìm ngoại lực.

Nếu căn bệnh này thật sự bị Đỗ Lan chữa khỏi, sẽ rất khó xử, vì gia tộc họ một nghìn năm nay đều cho rằng đây là lời nguyền, không giết Quỷ tổ không thể giải.

Nếu thật sự chữa khỏi, vậy sẽ chứng minh họ đã sai suốt một nghìn năm, thể diện của họ hoàn toàn không giữ được.

Tôi đến lần này là để ngăn cản cuộc tuyển chọn vô nhân đạo của các vị.

Tôi cho rằng cuộc tuyển chọn của các vị không coi con người là con người, là một hành vi lãng phí nghiêm trọng.

Thay vì để những người trẻ tham gia tuyển chọn đi nộp mạng, không bằng để họ tìm thấy vị trí của mình, phát huy ánh sáng và nhiệt huyết.

Đỗ Lan một lần nữa trình bày quan điểm của mình.

Đương chủ yên lặng lắng nghe, không có quá nhiều biến đổi cảm xúc.

Dù sao ông cũng là bệnh nhân, cảm xúc lên xuống không tốt cho bệnh tình.

Đợi Đỗ Lan nói xong, ông gật đầu: Tôi cũng đồng ý với cách nói của ngài, nhưng cái chết của họ sẽ không vô nghĩa.

Tuyển chọn bắt buộc phải đủ nghiêm ngặt, cũng bắt buộc phải đủ hiệu quả, cho nên tuyển chọn thực chiến là lựa chọn tốt nhất.

Tôi cũng không hy vọng những người trẻ tuổi mất đi sinh mạng, nhưng không có cách nào tốt hơn.

Mặc dù Đỗ Lan cũng đưa đệ tử của mình đến thời Chiến Quốc để nhận huấn luyện, nhưng hắn đã đảm bảo an toàn cho đệ tử, cho nên hắn không cho rằng không có cách nào khác.

Vòng tuyển chọn truyền thống của Sát Quỷ Đội hoàn toàn vô lý.

Nếu nói rằng việc đánh nhau sinh tử có thể mang lại thu hoạch xứng đáng thì còn tạm chấp nhận được, nhưng vòng tuyển chọn của Sát Quỷ Đội dù có sống sót cũng chỉ nhận được tư cách thành viên.

Lợi ích như vậy rõ ràng không tương xứng với mạng sống phải bỏ ra.

Nếu trở thành thành viên Sát Quỷ Đội có thể tu luyện công pháp trường sinh bất lão nào đó, thì tư cách gia nhập này cũng đáng để liều mạng.

Nhưng gia nhập Sát Quỷ Đội chỉ có nghĩa là có thể nhận nhiệm vụ đi chiến đấu với quỷ, cũng là đối mặt với nguy cơ tử vong cực lớn.

Tức là sau khi vượt qua bài kiểm tra sinh tử lại là những trận chiến sinh tử lớn hơn.

Ngay cả hệ thống Chủ Thần trong Vô Hạn Khủng Bố cũng không dám chơi như vậy.

Chủ Thần sau khi người tham gia hoàn thành tử đấu còn phải cho chút lợi lộc, còn Sát Quỷ Đội có thể cho cái gì, nhiều nhiệm vụ tử vong hơn sao.

Lại nói về kỳ tuyển chọn của ninja Hỏa Ảnh, ít nhất còn có giáo viên âm thầm đảm bảo an toàn cho người tham gia, tuy cũng có thương vong nhưng ít nhất không phải là bỏ mặc.

Hơn nữa, ninja Hỏa Ảnh là người đấu với người, còn Sát Quỷ Đội là người đấu với quỷ, tại sao tuyển chọn lại phải đẫm máu như vậy.

Đương nhiên, điều khiến Đỗ Lan kinh ngạc hơn cả là có nhiều người lại không nghĩ thông suốt mà đi tham gia loại thử thách vô nhân tính này, chết một cách không minh bạch.

Bây giờ Đỗ Lan trực tiếp tìm đến đương chủ của Sát Quỷ Đội để đề xuất ý kiến, đương chủ lại nói không có cách nào tốt hơn, thật là lười biếng.

Không có cách thì không biết nghĩ cách hay sao.

Ngươi cho rằng tuyển chọn thực chiến là cần thiết, vậy thì ngươi có thể phân công nhiệm vụ thực sự cho họ, để họ thực sự cảm nhận được những vấn đề sẽ gặp phải khi chiến đấu với quỷ, chứ không phải nhốt họ trong núi quỷ, chiến đấu với những con quỷ đã bị bắt làm tù binh.

Đỗ Lan nói.

Nhưng nếu thực sự để họ đi chấp hành nhiệm vụ, đó là vô trách nhiệm với dân thường.

Chương 2142

Nếu nhiệm vụ thất bại, sẽ có người vô tội bị thương, lúc đó người chết không chỉ là những người tham gia tuyển chọn nữa.

Đương chủ dường như đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng trong mắt Đỗ Lan thì cũng cố chấp y hệt Quỷ Tổ.

Đỗ Lan nói: Rõ ràng có thể để người có kinh nghiệm dẫn dắt người chưa có kinh nghiệm đi làm nhiệm vụ.

Nếu người chưa có kinh nghiệm không vượt qua thử thách, thì thợ săn quỷ có kinh nghiệm có thể giải quyết trận chiến, hoàn toàn không tồn tại chuyện làm hại người vô tội.

Ngươi nói nhiều như vậy, ta không khỏi nghi ngờ có phải ngươi cố ý làm vậy không, chỉ vì sợ thuộc hạ có binh lính trong tay sẽ không còn coi ai ra gì.

Sợ rằng những người mới gia nhập chỉ nhận người dẫn dắt họ, mà không nhận ngươi.

Hiện tại, một mình đương chủ thống trị tất cả thợ săn quỷ, ngay cả Trụ cũng không có thuộc hạ, bởi vì Trụ và thợ săn quỷ bình thường cũng đều hành động một mình, chỉ là đối thủ họ đối mặt mạnh hơn.

Đỗ Lan nghi ngờ đương chủ sợ các Trụ có quân đội riêng sẽ trở nên kiêu ngạo.

Đương chủ sững sờ, không ngờ pháp sư lại nói như vậy.

Thực ra ông ta đúng là chưa nghĩ đến điều đó, hơn nữa các Trụ đều rất cá tính và bận rộn, không nhất định muốn lãng phí thời gian dẫn dắt người mới.

Xem ra ngươi rất bất mãn với cách tuyển chọn của chúng ta.

Không chỉ là bất mãn, mà là căm thù đến tận xương tủy.

Nếu các ngươi sớm thay đổi phương thức tuyển chọn, có lẽ quỷ đã bị tiêu diệt rồi.

Chính vì có quá nhiều thiếu niên chết trong kỳ tuyển chọn trước khi kịp phát huy hết tiềm năng, nên các ngươi mới mãi không tiêu diệt được quỷ.

Các ngươi đã không phát huy được tiềm năng của mỗi người.

Vậy theo ngươi nên tuyển chọn thế nào.

Đương chủ cảm thấy lời Đỗ Lan nói cũng có lý, nên quyết định nghe theo kiến nghị của anh.

Đầu tiên là thi viết, sau đó là kiểm tra thể năng, rồi đến đối kháng thực chiến.

Có thể là người đấu với người, cũng có thể là người đấu với quỷ.

Điều quan trọng là quá trình chiến đấu cần được giám sát để đảm bảo an toàn cho người tham gia và chọn ra những người có thành tích xuất sắc.

Dù sao các ngươi cũng đã đấu tranh với quỷ cả nghìn năm mà vẫn chưa giải quyết được vấn đề, ta nghĩ cũng không vội trong bảy tám ngày này.

Đương chủ nghe xong không khỏi gật đầu, có lẽ thật sự nên thay đổi.

Tuy ông nhớ rõ từng thợ săn quỷ đã hy sinh sau khi ông trở thành đương chủ, nhưng quả thực không nhớ những người trẻ tuổi đã chết trong kỳ tuyển chọn.

Chỉ cần Đỗ Lan nói đúng, đương chủ sẵn lòng nghe theo: Vậy bắt đầu từ khóa sau nhé.

Khóa này đã không kịp nữa, vì mọi thứ đã chuẩn bị xong, chỉ chờ đưa những người tham gia vào núi.

Sao lại không kịp.

Dù sao cũng đã bắt đủ quỷ rồi, thi viết năm nay bỏ qua, chỉ tiến hành thực chiến.

Mời tất cả các Trụ về quan sát, như vậy cũng để họ có một khái niệm về những người tham gia tuyển chọn, về người mới.

Nếu các ngươi thấy không đủ nhân lực, bên ta có rất nhiều vu nữ và tăng lữ cũng có thể giúp đỡ.

Đã nói đến nước này, đương chủ gật đầu coi như đồng ý.

Sự thay đổi bắt đầu từ đây.

Khi sư phụ của Thán Trị Lang biết được sự thay đổi này, ông vui mừng đến rơi nước mắt, than thở rằng những đệ tử trước đây của mình đã không gặp được thời đại tốt nhất.

Pháp sư quả nhiên là người tu hành chân chính, lòng mang từ bi, sẵn sàng nỗ lực vì những sinh mệnh không liên quan, lão đầu rất cảm động.

Bởi vì từ trước đến nay, Sát Quỷ Đội luôn là những người cống hiến, phải liều mạng để bảo vệ dân thường, vậy ai sẽ quan tâm đến thợ săn quỷ.

Ai quan tâm đến sự hy sinh và khổ nạn của họ.

Bây giờ pháp sư xuất hiện, tình yêu thương của ngài ấm áp đến nỗi khiến lão đầu không khỏi muốn quy y.

Pháp sư thật sự quan tâm đến người của Sát Quỷ Đội, quan tâm đến tính mạng của họ, không chỉ đơn thuần xem thợ săn quỷ như công cụ.

Điều này trước đây chưa từng có.

Mặc dù đương chủ cũng rất quan tâm đến mỗi thợ săn quỷ, nhưng ông ta thiên về việc bình đẳng với họ, cống hiến tất cả, làm gương trở thành một công cụ diệt quỷ, so với Đỗ Lan thì thiếu đi một phần quan tâm từ bên ngoài.

Cùng lúc đó, Thủy Trụ sau khi biết tin này cũng lặng lẽ rơi lệ.

Nếu sớm thay đổi, người bạn thân nhất của mình đã không chết.

Mặc dù anh chưa bao giờ trách Sát Quỷ Đội, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy việc tuyển chọn có thể tốt hơn, chỉ là bản thân không nghĩ ra được mà thôi.

May mà có người khác đã nghĩ ra, như vậy sư huynh đã mất cũng có thể yên lòng.

Thực ra Thủy Trụ vẫn luôn cho rằng mình không có tư cách trở thành Thủy Trụ, sư huynh xứng đáng hơn anh, nhưng sư huynh đã chết để bảo vệ một kẻ vô dụng như mình.

Vị Thủy Trụ này vẫn luôn tự trách, cho rằng mình đức không xứng vị.

Rốt cuộc, lúc tuyển chọn năm đó anh đã hôn mê bảy ngày, là nằm không mà thắng.

Nhưng anh biết sư huynh mình đã phải trả giá đắt thế nào để bảo vệ anh trong lúc hôn mê, cuối cùng sư huynh đã không qua khỏi bảy ngày đó.

Chuyện này cũng cho thấy mặt trái của kiểu tuyển chọn này, những nhân vật lợi hại vì bảo vệ kẻ yếu mà gánh vác những trận chiến không đáng phải gánh, dẫn đến chuyện nực cười là kẻ mạnh chết đi còn kẻ yếu lại vượt qua.

Mặc dù thể hiện được vẻ đẹp của nhân tính, nhưng đối với việc chiến đấu với quỷ lại không giúp ích được bao nhiêu.

Bây giờ cuối cùng đã thay đổi, Thủy Trụ cảm thấy linh hồn sư huynh trên trời chắc cũng sẽ vui mừng, bởi vì sau này nếu có những người mới tiềm năng như anh sẽ không còn phải chết oan vì đồng đội kéo chân nữa.

Phương thức tuyển chọn mới nhất định có thể giúp nhiều người mới thể hiện thực lực của mình hơn.

Trước khi tham gia cuộc thi, mỗi người đều được nhận một thanh đao thật, tuy không phải là loại tốt nhất, nhưng dùng để chiến đấu với quỷ thì đã đủ.

Thán Trị Lang cũng nhận được một thanh đao, nhìn thoáng qua cô em gái vẫn đang ngủ say, tạm biệt sư phụ, Thán Trị Lang sắp bước trên con đường thành thần của chính mình.

Cùng lúc đó, những cường giả cùng lứa với Thán Trị Lang cũng lần lượt xuất phát.

Mặc dù phương thức tuyển chọn đã thay đổi, nhưng quyết tâm của họ sẽ không đổi.

Họ nhất định phải vượt qua kỳ tuyển chọn, trở thành thợ săn quỷ thực thụ, sau đó vung lưỡi đao diệt sát về phía loài quỷ.

Thời Chiến Quốc, Hương Nại Huệ và Quỳ Chi, hai nữ nhi, đến nơi này quả là gặp đại hạn.

Nơi đây dân chúng lầm than, chiến loạn liên miên, chỉ riêng việc sống sót đã phải dùng hết sức lực.

May mà cả hai đều biết võ công, nên mới có thể sống tiếp.

Nhưng ngoại hình tóc vàng mắt bạc của Quỳ Chi bây giờ luôn bị người ta coi là yêu quái, hoàn toàn không thể lộ diện.

Hễ xuất hiện là dọa người ta chạy trốn, ngay cả đồ ăn cũng không mua được.

Vì vậy hai người phân công, gặp làng mạc thì Hương Nại Huệ vào giao tiếp, còn Quỳ Chi thì ở bên ngoài.

Hai người ngày càng mạnh mẽ hơn trong thực chiến, cả ba văn và kiếm kỹ đều bắt đầu xuất thần nhập hóa.

Nhưng họ hoàn toàn không gặp phải những yêu quái mà Đỗ Lan nói, ngược lại gặp không ít quỷ, cũng gặp được thợ săn quỷ thời Chiến Quốc, thậm chí còn gặp được võ sĩ Nhật Chi Hô Hấp.

Vị võ sĩ này thực sự rất có khí chất, trông không giống một võ giả mà giống một thư sinh hơn.

Tuy ông vung đao nhưng thực ra trong lòng không hề khao khát chiến đấu.

Võ sĩ Nhật Chi Hô Hấp thực sự là kiểu không cầm kiếm thì không thể bảo vệ em, cầm kiếm thì không thể ôm em.

Hai cô gái thật khó tưởng tượng được hình tượng của võ sĩ Nhật Chi Hô Hấp lại như thế này.

Đây chính là người thầy của mọi loại hơi thở, lại chân thành và dịu dàng đến vậy.

Nhưng sự thật vẫn là sự thật, võ sĩ Nhật Chi Hô Hấp đã truyền thụ toàn bộ hô hấp pháp mà mình lĩnh ngộ cho người khác, không hề giữ lại chút nào.

Đáng tiếc, những loại hơi thở mà người khác học được chỉ là phiên bản yếu hơn, dù thế nào cũng không mạnh mẽ bằng kỵ sĩ của mặt trời.

Hương Nại Huệ, với tư cách là một thợ săn quỷ, không ngờ mình lại có cơ hội chứng kiến cảnh dạy học này, bất giác so sánh võ sĩ Nhật Chi Hô Hấp với Đỗ Lan.

Cả hai đều truyền thụ kiến thức, nhưng hình như Đỗ Lan cẩn thận hơn.

Chương 2143

Cách truyền thụ của võ sĩ Nhật Chi Hô Hấp có nhiều chỗ nói không rõ ràng, dù sao cũng thiên về cảm giác nhiều hơn.

Thiên thụ, chính là trời ban cho.

Vị võ sĩ này vốn là con thứ của một gia tộc nhỏ thời Chiến Quốc, không được coi trọng.

Ông còn có một người anh trai đích trưởng, đó mới là người thừa kế của gia tộc.

Hơn nữa, trong mắt người khác, ông còn là một đứa trẻ chậm nói, thích làm nũng, càng không được yêu quý.

Mãi cho đến khi ông sáu bảy tuổi, vì tò mò mà đấu tập với thầy dạy kiếm thuật, một phát đã đánh bại thầy, lúc này gia tộc mới bắt đầu coi trọng ông.

Một người con thứ lại có thể một chiêu đánh bại người lớn, trong thời đại Chiến Quốc tôn sùng vũ lực này, thiên phú kiếm đạo mà người con thứ thể hiện ra khiến người ta chấn kinh.

Nhưng con thứ tranh giành quyền thừa kế với đích trưởng là điều đại kỵ, nên sau khi mẹ họ qua đời, ông đã rời khỏi gia tộc.

Vốn dĩ ông định đến ngôi chùa mà gia đình sắp xếp, nhưng sau đó ông đã chọn đi lang thang bốn phương.

Trong lúc lang thang, ông tìm được vợ, vốn có thể sống một cuộc đời yên ổn, nhưng thế giới này có quỷ.

Vợ và đứa con chưa chào đời của võ sĩ đều chết, ông lại một lần nữa trơ trọi một mình.

Nhưng võ sĩ đã gặp được thợ săn quỷ đến diệt quỷ, và đã chọn gia nhập, cũng bắt đầu săn lùng quỷ quái.

Sau khi biết những câu chuyện này, Hương Nại Huệ và Quỳ Chi đều rất đồng cảm với vị đại thúc lợi hại này.

Trải qua nhiều chuyện như vậy mà ông vẫn dịu dàng đến thế, thật quá hiếm có.

Trong lòng võ sĩ có vô số nỗi đau, nhưng lại không tìm được một người để nương tựa và thổ lộ.

Lúc nhỏ có mẹ, sau này có vợ, nhưng họ đều đã rời đi, võ sĩ không còn ai để nói lời thật lòng.

Ngay cả sau này khi gặp lại anh trai, ông cũng biết trong lòng anh trai luôn có khúc mắc, nên anh trai không thể trở thành người để ông nương tựa.

Giống như thầy của Thán Trị Lang đã nghĩ, người thường dựa vào thợ săn quỷ để được bảo vệ, vậy thợ săn quỷ có thể dựa vào ai.

Võ sĩ Thiên Thụ mạnh mẽ đến mức cả Quỷ Tổ cũng phải sợ hãi, nhưng lại không có một bến đỗ, trái tim ông như bèo dạt mây trôi.

Nói đến anh trai của võ sĩ cũng là một kẻ kỳ quặc.

Em trai đi rồi, cũng không còn ai tranh giành quyền thừa kế với hắn, nhưng trong lòng hắn lại có bóng ma tâm lý, luôn canh cánh trong lòng.

Có một lần xuất chinh đánh trận gặp phải quỷ, toàn quân bị diệt, là em trai đã rút đao tương trợ.

Đây vốn là một cuộc tái ngộ huynh đệ cảm động, nhưng người anh lại chỉ thấy sự mạnh mẽ của em trai, mà không thấy được sự cô độc của em.

Người anh từ bỏ gia tộc, theo đuổi sức mạnh lớn hơn, cũng gia nhập đội săn quỷ, học hơi thở do em trai truyền dạy, nhưng lại không thể đạt đến trình độ của em.

Rõ ràng cùng một huyết mạch mà chênh lệch lại quá lớn, hắn là anh trai mà chỉ có thể học phiên bản yếu hơn của hơi thở, khó chịu, vô cùng khó chịu.

Đối mặt với người anh trai đầy lòng đố kỵ, người em tuy không nói gì, nhưng ông biết rất khó để nói hết tâm tư của mình cho anh trai nghe, bởi vì những lời ông nói ra chỉ bị anh trai coi là than vãn vớ vẩn, vì thứ họ theo đuổi không giống nhau.

Người em chỉ mong thái bình, dù sở hữu hơi thở mạnh nhất Chiến Quốc, nhưng lòng ông mãi mãi trống rỗng.

Hơi thở Thiên Thụ không thể giúp ông bảo vệ gia đình.

Ông trước mất mẹ, sau bị gia đình ruồng bỏ, cuối cùng lại mất cả vợ con, còn bị anh trai hiểu lầm.

Những gì ông trời ban cho ông và những gì ông trời cướp đi hoàn toàn không tương xứng.

Về phần người anh, hắn thừa kế gia tộc, lấy vợ sinh con, nhưng vẫn không thỏa mãn.

Hắn muốn có thiên phú và thực lực của em trai, trong mắt hắn, em trai đã có tất cả.

Người anh vì để trở nên mạnh mẽ mà đã từ bỏ gia tộc, từ bỏ vợ con, nhưng vẫn không đổi lại được thiên phú trời ban.

Vì vậy trong mắt hắn, em trai là đứa con cưng may mắn nhất trên thế giới này.

Quan niệm giá trị của hai anh em hoàn toàn khác nhau, những thứ họ coi trọng cũng hoàn toàn khác nhau, tự nhiên cũng không thể thổ lộ lòng mình.

Hương Nại Huệ và Quỳ Chi là những nữ kiếm khách hiếm có, tâm tư tinh tế, họ có thể cảm nhận được sự trống rỗng của đối phương, nhưng họ không giúp được gì.

Sao ngươi lại đến đây.

Ngay khi thực lực của hai người ngày càng mạnh mẽ, Đỗ Lan cũng đã đến thời Chiến Quốc.

Đến đón hai người về, hai người không phải là vui quên đường về rồi chứ.

Đỗ Lan tỏ vẻ tuy Chiến Quốc vui nhưng cũng không thể mê đắm.

Chiến Quốc có gì thú vị đâu, khắp nơi đều đang đánh nhau.

Nhưng ta không thấy yêu quái mà ngươi nói.

Ngươi không phải nói thời đại này yêu quái hoành hành sao, nhưng chúng ta một con cũng không gặp.

Hương Nại Huệ đã nghe Đỗ Lan kể không ít chuyện, nhưng một chuyện cũng chưa thấy.

Đó là do hai người may mắn.

Gặp phải đại yêu thật sự, cả một thị trấn cũng sẽ bị lật tung, hai người làm sao có thể sống sót.

Đỗ Lan mặt không đỏ tim không đập tiếp tục nói dối: Nghĩ lại năm đó Khuyển Đại Tướng nổi giận vì hồng nhan, trực tiếp chém sập cả một tòa thành, không biết đã giết bao nhiêu võ sĩ.

Còn có Long Cốt Tinh thì to như núi, đứng lên đã là một thác nước, gặp phải nó, yêu khí của nó có thể khiến hai người ngạt thở, hai người căn bản không thể sử dụng hơi thở.

Nhưng chúng ta cũng không nghe thấy bất kỳ lời đồn nào.

Nếu thật sự lợi hại như vậy, sớm đã lòng người hoang mang rồi.

Hương Nại Huệ nói.

Thời Đại Chính có điện thoại, điện báo, còn có báo chí, chuyện về quỷ ai cũng biết hay sao.

Thông tin thời Đại Chính còn không lưu thông, huống chi là thời Chiến Quốc bây giờ.

Thời kỳ Chiến Quốc, chuyện diệt quốc hủy thành là chuyện quá bình thường, mọi người cũng sẽ không nghi ngờ là do yêu quái làm.

Hơn nữa, sai lệch của người sống sót, nếu thật sự nhìn thấy yêu quái thì có mấy người sống sót được.

Phần lớn người thấy yêu quái đều đã chết, người mà các ngươi gặp là người sống, đương nhiên không thể có cơ hội gặp phải đại yêu.

Đỗ Lan một phen ngụy biện, lấp liếm lời nói dối, thật khiến người ta không nói nên lời.

Quả nhiên không thể đấu võ mồm với pháp sư.

Nhưng pháp sư đã đến, hai người liền nghĩ đến việc nhờ pháp sư giúp đỡ: Pháp sư, ngài lợi hại như vậy, có thể giúp Kế Quốc Duyên Nhất không.

Kế Quốc Duyên Nhất chính là vị võ sĩ Nhật Chi Hô Hấp kia.

Có lẽ pháp sư có thể xoa dịu nỗi đau trong lòng võ sĩ.

Thời Chiến Quốc không yên bình, Kế Quốc Duyên Nhất, vị võ sĩ mạnh mẽ ấy lại trống rỗng, cô đơn và lạnh lẽo, cô độc đến mức khiến người ta phải thương cảm.

Mặc dù bên cạnh có một người anh ruột, nhưng anh ta luôn coi ông như cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt.

Vũ lực cường đại lại càng khiến ông trở nên xa vời, càng ở trên cao càng thấy lạnh lẽo.

Thực ra người này rất khó giải quyết.

Điều ông ta cần là một người có thể bao dung ông ta vô hạn, một người để ông ta có thể làm nũng và dựa dẫm.

Nhưng vì đã từng mất vợ con nên gánh nặng tâm lý quá lớn, ông ta lại không muốn tìm đối tượng khác.

Từng trải qua biển rộng thì khó mà coi trọng sông ngòi, trừ khi hồi sinh được vợ con ông ta.

Đỗ Lan nói những lời kinh người.

Nhưng người chết rồi làm sao sống lại được.

Duyên Nhất các hạ thật đáng thương, rõ ràng con sắp chào đời lại bị quỷ ăn thịt.

Nhắc đến thôi cũng muốn rơi nước mắt, người kể đau lòng, người nghe rơi lệ.

Chương 2144

Rõ ràng là võ sĩ đệ nhất Chiến Quốc, kết quả lại trở thành kẻ cô độc, thật quá bất công.

Giết bao nhiêu quỷ cũng không thể làm vợ con sống lại, trong lòng Kế Quốc Duyên Nhất có một khoảng trống không thể lấp đầy.

Ta không phải đã nói là hồi sinh sao.

Các ngươi vẫn chưa có khái niệm gì về thời gian cả.

Các ngươi đã có thể từ thời Đại Chính trở về thời Chiến Quốc, nếu bây giờ các ngươi giết Đức Xuyên Gia Khang, lịch sử sẽ bị thay đổi.

Vì vậy các ngươi cũng có thể thông qua giếng cổ để cứu vợ ông ta.

Có thể sao.

Hương Nại Huệ và Quỳ Chi kinh ngạc, còn có cả thao tác này.

Đương nhiên rồi, nhưng thay đổi lịch sử sẽ có cái giá của nó, rất có thể dẫn đến thế giới bị hủy diệt.

Vì vậy, khi cứu người phải duy trì tính liên tục của lịch sử.

Tức là các ngươi cứu người xong, cũng phải làm cho võ sĩ tin rằng vợ mình đã chết, cho đến khi võ sĩ hoàn thành sứ mệnh lịch sử của mình mới có thể để ông ta đoàn tụ với vợ.

Như vậy sẽ không ảnh hưởng đến lịch sử.

Phức tạp quá.

Hương Nại Huệ và Quỳ Chi đều hoa mắt chóng mặt.

Kiến thức khoa học viễn tưởng này đối với người thời Đại Chính mà nói quá tiên tiến, họ còn chưa biết đến nghịch lý thời gian.

Theo cách nói này, thực ra nếu Đỗ Lan thật sự muốn cứu người, thì người đã được cứu rồi, chỉ vì phải duy trì tính liên tục của lịch sử nên không thể để Kế Quốc Duyên Nhất biết, vì vậy gia đình họ vẫn chưa thể đoàn tụ.

Kế Quốc Duyên Nhất còn có nhiệm vụ cuối cùng, đó là để lại bóng ma tâm lý cho Quỷ Tổ, khiến Quỷ Tổ phải tự bạo để tự vệ.

Đó là ngày Quỷ Tổ tiến gần đến cái chết nhất, sắp đến rồi, Đỗ Lan đến Chiến Quốc chính là để xem kịch vui.

Sát Quỷ Đội đã thành hình, Kế Quốc Duyên Nhất trở thành hy vọng của họ, mọi người đều tin rằng ông có thể giết được Quỷ Vũ Thập Vô Thảm.

Dù sao cũng chỉ có ông mới có năng lực này, và Kế Quốc Duyên Nhất cũng coi chuyện này là việc của mình.

Thực ra kết quả mà ông muốn rất đơn giản, không phải tự mình giết Quỷ Tổ, thì là bị Quỷ Tổ giết, dù thế nào cũng là một kết cục tốt.

Thế là Sát Quỷ Đội cuối cùng cũng nắm được thông tin về Quỷ Tổ, biết hắn đang đồng hành cùng một tuyệt thế đại mỹ nhân, vô cùng tiêu dao tự tại.

Thời gian này Quỷ Tổ vẫn chưa nếm mùi thất bại, nên chỉ cần là ban đêm, hắn cũng không che giấu thân phận, nghênh ngang dẫn theo đại mỹ nữ đi khắp phố phường, rất kiêu ngạo.

Đêm đó, hai con quỷ đang thưởng trăng trong vườn trúc, Kế Quốc Duyên Nhất đã đến.

Quỷ Tổ hoàn toàn không coi đối phương ra gì, bởi vì võ sĩ muốn giết hắn nhiều không đếm xuể, nhưng đều là đến nộp mạng, hoàn toàn giống như đồ ăn giao tận nơi, đến một con ăn một con.

Ngươi cũng thẳng thắn đấy, những võ sĩ khác muốn giết ta đều vắt óc suy nghĩ, hoặc là đánh lén, hoặc là chuẩn bị cạm bẫy, hoặc là lấy đông hiếp yếu.

Nhưng những thủ đoạn đó cũng chẳng có ý nghĩa gì, cuối cùng họ vẫn chết, chui vào bụng ta.

Giống như linh dương tự đến nộp mạng cho hổ, hổ chỉ thấy nộp mạng nhiều quá, nó ăn không xuể.

Quỷ Tổ cũng có cảm giác như vậy, võ sĩ cứ đến nộp mạng, hắn cũng thấy ngán, muốn đổi khẩu vị.

Tuy nhiên, Kế Quốc Duyên Nhất lại khác, ông không nói một lời, không phẫn nộ, cũng không vội vàng, bởi vì trận chiến này năm ăn năm thua, bất kể kết quả thế nào, ông đều sẽ thản nhiên chấp nhận.

Chiến thôi.

Đại mỹ nhân kia cũng là quỷ, nhưng cô ta dường như không định giúp, chỉ đứng xem.

Trận chiến bắt đầu.

Nhật Chi Hô Hấp đã thể hiện sức mạnh tối cường, và thanh thiên luân đao trong tay ông cũng là thần binh lợi khí được các nghệ nhân Chiến Quốc chế tạo bằng kỹ thuật cao nhất.

Đao và người hợp nhất, mỗi động tác đều ẩn chứa thiên đạo.

Cái lý tương sinh tương khắc trong thế giới này đâu đâu cũng có.

Khi quỷ xuất hiện, sức mạnh khắc chế quỷ cũng đã được thai nghén và sinh ra.

Đỗ Lan cho rằng Kế Quốc Duyên Nhất giống như cơ chế tự điều chỉnh của tự nhiên, sinh ra chính là để khắc chế quỷ.

Là một công cụ diệt quỷ, Kế Quốc Duyên Nhất không cần gia đình, không cần bạn bè, không cần bất kỳ tình cảm nào, hoàn thành sứ mệnh của mình là được rồi.

Trận chiến đẹp như một vũ điệu, mãn nhãn nhưng uy lực cực lớn, Quỷ Tổ bị áp chế.

Lần đầu tiên trong mấy trăm năm, Quỷ Tổ lần đầu tiên biết rằng con người có thể mạnh đến mức này.

Đối phương có thể nhìn thấu mọi động tác của hắn, thậm chí có thể dự đoán được đòn tấn công của hắn.

Đánh không trúng, chính là đánh không trúng, tại sao lại như vậy.

Gã này thật sự là con người sao.

Rõ ràng gầy như cây tre khô, nhưng đánh nhau lại như phong lâm hỏa sơn, thật sự không có chút sơ hở nào.

Đánh không lại, thật sự đánh không lại.

Mau đến giúp.

Quỷ Tổ gọi con quỷ mỹ nữ bên cạnh ra tay, nhưng mỹ nữ chỉ đứng nhìn, trong mắt cô ta thậm chí còn có một tia hy vọng, hy vọng võ sĩ có thể thắng, bởi vì nội tâm cô ta cũng hận Quỷ Tổ.

Hóa ra vị đại mỹ nhân này vốn là phu nhân của một gia tộc lớn, nhưng mắc phải bệnh tật, sống không còn bao lâu.

Là Quỷ Tổ đã lừa cô ta nói rằng có thể chữa khỏi bệnh cho cô, để cô có thể nhìn con mình lớn lên.

Tuy nhiên, mỹ nữ lại bị biến thành quỷ, trong cơn điên loạn đã ăn thịt chính con trai mình.

Từ đó về sau, tuy cô ở bên cạnh Quỷ Tổ, nhưng nội tâm luôn tràn đầy oán hận.

Đương nhiên người phụ nữ này cũng đã ăn không ít người, vì cô ta đã buông xuôi, đã từ bỏ việc chữa trị.

Nhưng bây giờ khi thấy Quỷ Tổ có thể sẽ thất bại, cô ta lại nhen nhóm hy vọng.

Hóa ra Quỷ Tổ cũng sẽ thất bại, cũng sẽ sợ hãi, hắn không phải là vô địch.

Trận chiến vẫn tiếp tục, Nhật Chi Hô Hấp không thể cản phá, gần như là một màn nghiền ép một chiều.

Võ sĩ mặt mày bình tĩnh, không có một chút dao động cảm xúc nào.

Quỷ Tổ rất phẫn nộ, đây là biểu cảm gì vậy, đối phương chiếm ưu thế lớn như vậy tại sao không vui.

Chẳng lẽ trong mắt đối phương mình chỉ là một đối thủ không đáng kể sao.

Thực ra Kế Quốc Duyên Nhất thật sự không có nhiều suy nghĩ.

Mọi việc ông làm đều thuận theo tự nhiên như ăn cơm ngủ nghỉ, chiến thắng cũng là tự nhiên nên không đáng để vui mừng.

Lần đầu tiên ăn quả đắng sau mấy trăm năm, Quỷ Tổ đã dùng đến thủ đoạn cuối cùng, đó là tự bạo bỏ chạy, hóa thành vô số mảnh thịt biến mất.

Chiêu này Kế Quốc Duyên Nhất cũng không cản được, dù sao ông cũng chỉ có một mình, không phải ba đầu sáu tay.

Quỷ Tổ không chết, Kế Quốc Duyên Nhất cũng không chết, kết quả như vậy có thể coi là tệ nhất.

Bởi vì Kế Quốc Duyên Nhất khó mà ăn nói với Sát Quỷ Đội, dù sao sau lần này, Quỷ Tổ chắc chắn sẽ hành động kín đáo hơn, tìm hắn sẽ rất khó, công việc của Sát Quỷ Đội sau này sẽ càng khó khăn.

Họ cho rằng Kế Quốc Duyên Nhất đã mềm lòng, bởi vì bản thân ông là một người dịu dàng, không phù hợp làm võ sĩ.

Cộng thêm một số nguyên nhân khác, người của Sát Quỷ Đội quyết định đuổi vị võ sĩ mạnh nhất này đi.

Sao có thể như vậy.

Chương 2145

Duyên Nhất các hạ không làm gì sai cả, là do Quỷ Tổ quá xảo quyệt, ngài ấy đã cố hết sức rồi, mọi người không thể làm vậy.

Hương Nại Huệ rất tức giận.

Thực ra đây chỉ là một nguyên nhân, nguyên nhân khác là vì Kế Quốc Duyên Nhất khiến các võ sĩ xung quanh đều không sống quá hai mươi lăm tuổi.

Đỗ Lan nói, tu luyện hơi thở đến một trình độ nhất định có thể sẽ xuất hiện ấn, và loại ấn này sẽ lây lan.

Võ sĩ có ấn sẽ tăng thực lực, nhưng là đánh đổi bằng sinh mệnh, không sống quá hai mươi lăm tuổi.

Những điều này đều là bị động, giảm thọ mà bản thân không hay biết, người bình thường đương nhiên không thể chấp nhận, vì vậy phải đuổi nguồn gốc của ấn đi, tức là Kế Quốc Duyên Nhất.

Thế giới này ngoài hô hấp ra, còn có một thứ kỳ lạ khác, đó là ban văn.

Nếu nói hô hấp còn có chút cơ sở khoa học, thì ban văn hoàn toàn là một loại hack, thật sự là sức mạnh mà ông trời tạo ra để cân bằng với loài quỷ.

Hoàn toàn không có cơ sở, một khi xuất hiện ban văn chính là đánh đổi sinh mệnh, sống không quá hai mươi lăm tuổi.

Và điều không thể tưởng tượng hơn là loại ban văn này còn có thể lây nhiễm, một khi xuất hiện một chiến sĩ có ban văn, xung quanh sẽ liên tiếp xuất hiện những chiến sĩ có ban văn khác, bạn nói xem có kỳ quái không.

Hô hấp là khoa học, vậy ban văn chính là ông trời thiên vị loài người rồi.

Biết rằng con người không phải là đối thủ của quỷ, nên cho con người một lựa chọn, đánh đổi sinh mệnh để có được sức mạnh đánh bại quỷ.

Ban văn trước đây chưa từng có, cũng là bắt đầu từ Kế Quốc Duyên Nhất.

Lúc đầu mọi người còn rất vui mừng, vì có ban văn, chiến đấu lực tăng vọt, nhưng dần dần, các thợ săn quỷ phát hiện ra những người có ban văn sau hai mươi lăm tuổi đều chết, hơn nữa là đột tử không rõ nguyên nhân.

Dần dần mọi người bắt đầu nghi ngờ có phải là do ban văn hay không.

Sau khi quan sát, quả thực các võ sĩ có ban văn đều sẽ chết sau hai mươi lăm tuổi.

Thế là mọi người bắt đầu sợ hãi.

Kế Quốc Duyên Nhất trước là hô hấp, sau lại là ban văn, bây giờ lại không tiêu diệt được Quỷ Tổ, vậy thì mọi người đã không thể tiếp tục chịu đựng vị võ sĩ mạnh mẽ này nữa.

Kế Quốc Duyên Nhất cũng rất bình tĩnh rời đi, dù sao trái tim ông cũng chưa bao giờ dừng lại ở Sát Quỷ Đội, trái tim ông cần những con người thuần phác mới có thể được an ủi.

Ông cũng sắp hai mươi lăm tuổi rồi, nên ông quyết định đi gặp người bạn duy nhất của mình, sau đó sẽ biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Trong quá trình diệt quỷ, ông đã cứu một gia đình bán than.

Gia đình này rất thuần phác, nguyện vọng lớn nhất cả đời chỉ là bán than thật tốt, sau đó truyền lại nghề này.

Họ không cầu sức mạnh cũng không cầu tài phú, sống tự tại, có thể khiến Kế Quốc Duyên Nhất cảm thấy an tâm, cảm thấy mình không cô độc.

Bởi vì Kế Quốc Duyên Nhất cũng không cầu danh vọng, không cầu sức mạnh, nguyện vọng cuối cùng của ông cũng giống như gia đình này, chỉ mong sống bình bình đạm đạm, nuôi gia đình qua ngày.

Chỉ là đối với Kế Quốc Duyên Nhất mà nói, mục tiêu này quá xa xỉ, nhưng ít nhất ông vẫn có thể bảo vệ cuộc sống viên mãn của người khác: Gần đây ta đang tổng kết lại các chiêu thức của mình, tinh luyện thành mười ba chiêu thức.

Đáng tiếc mọi thứ của mình sắp thất truyền rồi, mình không tìm được một người truyền nhân.

Lợi hại quá.

Người đàn ông bán than lơ đãng nói.

Người vợ đang đùa giỡn với con trai nói: Có thể cho chúng tôi xem được không.

Đứa con trai vừa mới tập đi cũng chạy tới, cười với Kế Quốc Duyên Nhất.

Kế Quốc Duyên Nhất biết rằng chiêu thức của mình chính là để bảo vệ cuộc sống của những người này, nên tự nhiên không ngại biểu diễn một chút: Cũng được, dù sao từ nay về sau bộ võ nghệ này cũng sẽ thất truyền.

Biểu diễn xong võ công, Kế Quốc Duyên Nhất định rời đi.

Từ nay về sau ông sẽ bị người đời lãng quên, không bao giờ xuất hiện nữa.

Võ sĩ đại nhân, chúng tôi sẽ nhớ đến ngài, võ nghệ của ngài chúng tôi nhất định sẽ truyền thừa lại.

Tôi tin rằng một ngày nào đó sẽ có một võ sĩ giống như ngài xuất hiện lần nữa.

Người bán than gọi với theo bóng lưng của võ sĩ.

Võ sĩ chỉ mỉm cười nhàn nhạt.

Quả nhiên là những con người thuần phác, những người biết nghĩ cho người khác.

Đến lúc này vẫn còn nghĩ đến tâm trạng của mình, quả nhiên việc mình cuối cùng đến thăm họ là đúng đắn.

Đi thôi, mình cũng sắp hai mươi lăm tuổi rồi, nên đi chờ chết.

Trời nắng chang chang phong cảnh đẹp, hoa đỏ cỏ xanh, vui vẻ chạy về phía trước, đạp khắp non xanh người chưa già.

Trên đường võ sĩ chuẩn bị trở về nơi kỷ niệm với vợ, ông nghe thấy có người đang ngâm nga lớn tiếng.

Nghe giọng thôi cũng biết đây chắc chắn là một cao nhân không tầm thường.

Mặc dù lời lẽ đơn giản, nhưng trong đó chứa đựng cảm xúc tiêu sái, thoát tục, sức lan tỏa rất mạnh.

Võ sĩ tuy đã không muốn gặp ai nữa, nhưng bước chân vẫn bất giác hướng về phía pháp sư, có lẽ là muốn cầu nguyện một phen trước khi chết, cầu nguyện mình và gia đình có thể trùng phùng nơi suối vàng.

Một pháp sư đứng giữa ruộng đồng, cao giọng hát.

Pháp sư, bài ca dao ngài hát, ta chưa từng nghe qua.

Hóa ra là võ sĩ.

Đây là lần đầu tiên Đỗ Lan và Kế Quốc Duyên Nhất gặp nhau: Đây là do ta tự sáng tác.

Trong ca dao tràn đầy ý vị tiêu sái, vì sao pháp sư lại tiêu sái như vậy.

Trong thiên hạ rối ren này, liệu có một mảnh đất lành không bị ảnh hưởng không.

Có người là có giang hồ, nên ngươi tìm kiếm đất lành bên ngoài là không đáng tin cậy, đất lành thật sự nằm trong tâm.

Quá sâu sắc, Kế Quốc Duyên Nhất vô cùng đồng tình.

Đáng tiếc trong lòng ông tâm sự trĩu nặng, chứa đầy sự hy sinh và khổ nạn, đã không còn chỗ cho đất lành.

Vì vậy ông chỉ có thể lấy đất lành của người khác làm đất lành của mình, đáng tiếc sự xa xỉ nhỏ nhoi này cũng đã bị cướp đi.

Võ sĩ, đây là từ đâu đến và đi về đâu.

Ta đã quên nơi đến rồi, bây giờ ta về nhà.

Đã biết vị trí nhà, sao lại không biết nơi mình đến.

Đỗ Lan hỏi.

Kế Quốc Duyên Nhất cũng muốn biết tại sao, không biết tại sao mình lại phải gặp nhiều chuyện như vậy.

Thực ra ông không phải quên quê quán của mình, chỉ là không biết tại sao mình lại đến thế giới này để chịu đựng nhiều đến thế.

Về phần kết cục thì rất rõ ràng, ông sắp chết, nên mới nói là về nhà.

Đỗ Lan thấy đối phương im lặng, liền mở lời: Võ sĩ à, ban đầu vì sao ngươi cầm kiếm.

Kế Quốc Duyên Nhất cũng không biết.

Ông chỉ thấy anh trai và thầy luyện kiếm, ma xui quỷ khiến thế nào lại đi tới, rồi ma xui quỷ khiến thế nào lại nói mình cũng muốn trở thành võ sĩ: Đã quên rồi.

Thực ra ông không cầm kiếm cũng không sao, dù sao gia tộc đã sắp xếp cho ông cả đời rồi, đi chùa xuất gia thực ra cũng chẳng có gì.

Nếu mình không cầm kiếm, có lẽ mình sẽ làm một hòa thượng chân chất trong chùa.

Nhưng ông đã không tuân theo ý nguyện của gia tộc, không đi làm hòa thượng, ngược lại bước lên con đường của Sát Quỷ Đội, bây giờ nghĩ lại thật đúng là số phận trêu ngươi.

Vậy ngươi có từng hối hận không.

Chưa từng hối hận.

Mặc dù mình chỉ là một quân cờ của số phận, nhưng ông đã gặp được vợ mình.

Nếu được làm lại, ông nhất định sẽ bảo vệ tốt cho họ: Chỉ trách mình không sớm hiểu ra trách nhiệm của bản thân.

Nếu ta sinh ra là để chiến đấu, vậy ta hy vọng ta có thể sớm biết được sứ mệnh, như vậy cũng sẽ không bỏ lỡ quá nhiều trong lúc mộng mị.

Xem ra ngươi đã chấp nhận số phận của mình.

Võ sĩ, bây giờ trở về đi, vận mệnh của ngươi vẫn chưa kết thúc, có người đang ở nhà chờ ngươi.

Võ sĩ sững sờ, nhưng phát hiện pháp sư đã biến mất tăm.

Chẳng lẽ mình hoa mắt, hay là mình đã thấy thần tiên.

Có người đang chờ mình, lúc này còn ai sẽ chờ mình chứ.

Đi thôi, nếu pháp sư đã mất tích, vậy võ sĩ tiếp tục lên đường.

Trải qua một chuyện kỳ lạ như vậy, trái tim vốn phẳng lặng của ông lại gợn sóng, lại bắt đầu mong chờ.

Không biết là anh trai, hay là ai đang chờ mình, về xem thử xem.

Tự nhiên là vợ và con của võ sĩ.

Đỗ Lan đã cứu họ và sắp xếp cho cuộc đoàn tụ này.

Chương 2146

Pháp sư, thật sự là người tốt.

Hương Nại Huệ nói.

Ở Chiến Quốc đã chứng kiến quá nhiều bi kịch, cuối cùng cũng có một kết quả tốt hơn.

Đúng vậy, sau khi võ sĩ rời đi, Sát Quỷ Đội cũng hỗn loạn, anh trai của võ sĩ còn phản bội Sát Quỷ Đội trở thành quỷ.

Nếu vợ con võ sĩ không thể sống lại, thời đại này thật sự không có một chuyện tốt nào cả.

Anh trai của Kế Quốc Duyên Nhất vì sức mạnh tối thượng, cuối cùng vẫn chọn trở thành quỷ.

Một là để vượt qua giới hạn hai mươi lăm tuổi, hai là để vượt qua em trai.

Câu chuyện Chiến Quốc sắp đến hồi kết, Kế Quốc Duyên Nhất có ban văn nhưng không chết, đã cùng gia đình trải qua những ngày tháng hạnh phúc.

Trước khi lâm chung, ông quyết định đi cứu vớt người anh trai của mình.

Tất cả các chiến binh có ban văn đều không sống quá hai mươi lăm tuổi, nhưng Kế Quốc Duyên Nhất là một ngoại lệ, hoàn toàn không biết vì lý do gì mà ông lại qua được.

Giống như không biết tại sao ông lại biết ba văn, không biết tại sao ông lại có ban văn vậy, không biết tại sao ông luôn có thể phá vỡ lẽ thường của người phàm.

Khi người anh nhìn thấy người em trai tóc bạc trắng, hắn hoàn toàn ngơ ngác.

Không phải nói rằng võ sĩ có ban văn đều không sống quá hai mươi lăm tuổi sao.

Tại sao em trai mình lại sống được đến tuổi già như vậy.

Ông trời này cũng quá thiên vị em trai rồi, mình vì ban văn mới trở thành quỷ, cuối cùng em trai lại một lần nữa dùng sự thật chứng minh rằng anh trai đã sai.

Đây là cuộc đối đầu cuối cùng của hai anh em, một bên là người anh đã biến thành quỷ, một bên là người em già nua.

Người bình thường chắc chắn sẽ cho rằng người anh lợi hại hơn, dù sao sau khi biến thành quỷ, không chỉ thể chất vượt trội, mà tuổi tác cũng mãi mãi giữ ở tuổi trẻ.

Quyền sợ thiếu tráng, loạn quyền đánh chết lão sư phụ, người trẻ tuổi về mọi mặt đều lợi hại hơn người già.

Hơn nữa người anh không chỉ trẻ, mà việc theo đuổi võ nghệ cũng như kinh nghiệm chiến đấu đều không thiếu.

Có thể nói sau khi biến thành quỷ, người anh mới thực sự là một bản thể hoàn chỉnh.

Tuy nhiên, bản lĩnh của người em chính là phá vỡ lẽ thường.

Khi mọi người đều cho rằng quỷ khó đối phó, người em đã mang ra hô hấp.

Khi mọi người đều cho rằng hô hấp có giới hạn, người em xuất hiện ban văn.

Khi mọi người đều cho rằng võ sĩ có ban văn không sống quá hai mươi lăm tuổi, người em lại có thể sống đến già.

Bây giờ khi mọi người đều cho rằng người anh quỷ mạnh hơn người em già, người em lại sắp vả mặt mọi người, để mọi người biết thế nào là nhân kiếm hợp nhất, thế nào là người càng già kiếm càng sắc.

Nhát kiếm cuối cùng trong đời, người em ôm lòng thương cảm đối với anh trai, cùng với quyết tâm cứu rỗi anh trai, hoàn thành một chiêu hoàn mỹ.

Người anh bị thương, nhưng không chết, vì người em không chém vào cổ anh trai.

Người anh vẫn thua, thua người em trai hack game.

Hắn tức giận xúc phạm thi thể, nhưng cũng không nguôi giận, vì em trai đã chết, anh trai đã hoàn toàn mất đi cơ hội thắng được em trai.

Bất kể sau này hắn có thể sống bao lâu, giết thêm bao nhiêu người, hắn đều phải nhớ rằng trên đời có một người mà hắn không thể chiến thắng.

Em trai cũng đáng đời.

Sao có thể nói Duyên Nhất các hạ như vậy.

Mọi người đều đã xuyên không thời gian chứng kiến cái chết của võ sĩ mạnh nhất, Hương Nại Huệ tỏ ra Đỗ Lan quá không tôn trọng người em.

Chính vì ông ta quá dịu dàng, quá khiêm tốn, mới khiến người ta sinh ra ảo giác rằng ai cũng có thể mạnh như ông ta.

Thực ra nếu ông ta kiêu ngạo hơn, phô trương hơn, để người khác biết trên đời chỉ có một Kế Quốc Duyên Nhất, thì mọi người chắc chắn sẽ tôn trọng ông ta hơn, sẽ không khiến người ta cảm thấy mình có cơ hội vượt qua ông ta.

Kế Quốc Duyên Nhất chính là một kẻ hack game, người bình thường chỉ cần ngưỡng mộ là được rồi, đừng nghĩ đến việc trở thành kẻ hack game.

Đỗ Lan cho rằng cuộc đời của một hacker không cần giải thích, chỉ cần ngầu là được.

Hai nữ đệ tử đều không muốn nói chuyện với Đỗ Lan, Đỗ Lan hoàn toàn không hiểu được sự dịu dàng của Kế Quốc Duyên Nhất.

Trở về.

Đỗ Lan lao đầu vào phòng bắt đầu dựng phim từ tư liệu thời Chiến Quốc.

Tiếp theo anh sẽ biến câu chuyện của Quỷ Tổ thành phim điện ảnh phát sóng rộng rãi, để mọi người xem bộ dạng thảm hại của Quỷ Tổ.

Một bộ phim câm mới toanh ra lò.

Những sự kiện lịch sử quan trọng đều được quay lại.

Đỗ Lan đặt tên là Cuộc đời của một võ sĩ hack game sao có thể nhàm chán đến vậy, còn có tên khác là Câu chuyện tôi và Quỷ Tổ phải nói, và Chiến Quốc ấy, võ sĩ ấy, Quỷ Tổ ấy.

Bộ phim được công chiếu long trọng, ngay lúc Sát Quỷ Đội đang tuyển chọn người mới.

Bộ phim đã nổi tiếng khắp thế giới.

Mặc dù là phim đen trắng, nhưng hiệu ứng chiến đấu bên trong quá tuyệt vời, hơn nữa trận chiến giữa người và quỷ cũng rất mới lạ, cộng thêm một cái tên hấp dẫn, bộ phim nhanh chóng trở nên nổi tiếng.

Câu chuyện lấy cuộc đời của Kế Quốc Duyên Nhất làm tuyến chính, kể về cuộc đời nhàm chán nhưng đầy vẻ ngầu của một võ sĩ hack game.

Sát Quỷ Đội và quỷ đều là vai phụ của ông, làm nền cho sự lợi hại của ông.

Đương chủ của Sát Quỷ Đội tỏ ra bị phân biệt đối xử, vì ông bị mù nên không xem được phim diễn gì, còn cần người vợ son sắt kể lại cho nghe.

Khi Sát Quỷ Đội bắt đầu chú ý đến bộ phim, nó đã nổi tiếng rầm rộ.

Họ mới phát hiện ra bộ phim ghi lại câu chuyện của tổ tiên họ, còn ghi lại nguồn gốc của hô hấp, thậm chí còn ghi lại Nhật Chi Hô Hấp của Kế Quốc Duyên Nhất.

Trận chiến đặc sắc nhất không nghi ngờ gì chính là đại chiến Quỷ Tổ.

Quỷ Tổ không có sức chống cự.

Xem phim mới biết Kế Quốc Duyên Nhất hóa ra lợi hại đến vậy, quả nhiên là võ sĩ dùng bản hack.

Chắc hẳn Quỷ Vũ Thập Vô Thảm cũng đã xem bộ phim này, không biết với tư cách là người đã trực tiếp trải qua sẽ có suy nghĩ gì.

Đương chủ nghe xong lời vợ kể lại nội dung phim, không khỏi cười lên: Vị pháp sư kia thật thần thông quảng đại, lại có thể biết được chuyện thời Chiến Quốc và quay thành phim.

Ta thật sự nghi ngờ không biết có phải ông ta đã thật sự trải qua những chuyện này không.

Người vợ nói: Xem phim, em cứ ngỡ ông ấy quay tại bối cảnh Chiến Quốc thật.

Trước đây Hương Nại Huệ không phải đã viết thư nói pháp sư có năng lực xuyên không thời gian sao, có lẽ ông ấy đã mang máy quay phim trở về Chiến Quốc, rồi thật sự quay lại lịch sử.

Nói như vậy thì pháp sư mới là người hack game thật sự, vợ con của Kế Quốc Duyên Nhất các hạ cũng là do pháp sư cứu đúng không.

Đương chủ không nhịn được nói: May mà pháp sư dường như đang đứng về phía chúng ta.

Điều này không thể hoàn toàn chắc chắn, nhưng hành vi hiện tại của pháp sư đều là chống lại quỷ.

Bộ phim này càng là một sự sỉ nhục trắng trợn đối với Quỷ Vũ Thập Vô Thảm, Quỷ Tổ xem xong chắc chắn muốn đánh người.

Bây giờ cả thế giới đều biết chuyện Quỷ Tổ thất bại thảm hại.

Quỷ Tổ tự nhiên cũng biết, hắn ngụy trang thành người bình thường để trốn tránh sự điều tra của Sát Quỷ Đội, nên cũng có cơ hội xem phim.

Xem xong hắn rất tức giận, cũng rất nghi hoặc, thời kỳ Chiến Quốc làm gì có máy quay phim.

Tại sao lại có người ghi lại được những nội dung này.

Những con quỷ khác cũng có cơ hội xem bộ phim này, mới biết rằng Quỷ Tổ vô địch, toàn năng trong lòng chúng, trước mặt một kẻ hack game thực sự cũng không đáng một đồng.

Con người ưu tú nhất, ngay cả quỷ cũng phải cúi đầu.

Quỷ luôn cho rằng mình cao cấp hơn con người, nhưng chúng vốn dĩ đã so sánh sai đối tượng.

Chương 2147

Bây giờ đã là thời Đại Chính, khoa học trên thế giới đang phát triển mạnh mẽ, tên tuổi của vô số nhà khoa học như tia chớp soi sáng bầu trời.

Quỷ thì tự nhốt mình trong cái giếng, còn cho rằng mình có thể dựa vào huyết quỷ thuật và tuổi thọ dài để vượt qua con người.

Chúng cũng chỉ so sánh với chúng sinh tầm thường, không dám so sánh với những danh nhân kia.

Những kẻ hack game thực sự của loài người, ai nấy đều siêu phàm thoát tục, hoặc là bày mưu tính kế thiên hạ, hoặc là khổ công nghiên cứu chân lý vũ trụ, hoặc là tổng kết hiện tượng xã hội đưa ra lý luận hợp lý.

Những người này, quỷ thấy cũng không dám lại gần, sẽ bị khí chất của kẻ hack game đẩy lùi.

Cái gọi là khí chất của kẻ hack game, là một khái niệm được đưa ra trong các sản phẩm ăn theo của bộ phim.

Giống như sức mạnh chiến đấu, khí chất của kẻ hack game càng mạnh, người đó càng lợi hại.

Khí chất của kẻ hack game của Kế Quốc Duyên Nhất là ba trăm, đã là người mà Quỷ Tổ cũng không đánh lại.

Mà trong thực tế còn có người có khí chất của kẻ hack game vượt quá ba trăm, ví dụ như lực lượng hack game của Einstein đã vượt quá năm trăm, Quỷ Tổ mà gặp chỉ có thể quỳ lạy.

Còn người bình thường khí chất của kẻ hack game chỉ có bốn năm mươi, lợi hại hơn một chút cũng chỉ hơn một trăm.

Hai đệ tử của Đỗ Lan, Hương Nại Huệ hiện tại khí chất của kẻ hack game là hai trăm ba mươi, Táo Môn Quỳ Chi là hai trăm bảy mươi, đều đã rất mạnh rồi.

Nếu quỷ học được vọng khí chi thuật, có thể biết được chỉ số hack game của con người, sẽ biết mình có đánh lại được con người hay không.

Kỳ tuyển chọn diễn ra rất thuận lợi, không còn là vào sâu trong núi sinh tồn bảy ngày hoang dã, mà là cuộc so tài trên lôi đài.

Là người mới chiến đấu với quỷ, mọi thứ đều nằm trong phạm vi kiểm soát.

Đối mặt với quỷ, trước tiên phải khắc phục nỗi sợ hãi, bởi vì quỷ thật sự mạnh hơn con người quá nhiều.

Chín kiếm khách mạnh nhất, các Trụ, đều có mặt để đảm bảo an toàn cho trận đấu.

Đối với sự cải cách này, ý kiến của các Trụ cũng không thống nhất.

Có người cho rằng điều này quá thân thiện, cũng có người cho rằng cách tuyển chọn như vậy cũng không tồi.

Dưới sự chú ý của các cường giả, trận chiến diễn ra rất kịch liệt, chỉ có sử dụng hô hấp mới có thể đối đầu với quỷ.

Rất nhiều người mới đã nắm vững hô hấp, tuy không phải tất cả, nhưng chiến đấu với quỷ nhỏ vẫn không thành vấn đề.

Trận chiến như vậy không nói lên được điều gì, tôi cho rằng chỉ có sống sót qua bảy ngày mới có tư cách trở thành một thành viên của Sát Quỷ Đội.

Trận chiến thực sự tàn khốc hơn thi đấu trên lôi đài rất nhiều, hơn nữa hoàn cảnh luôn thay đổi, không có đủ năng lực thì căn bản không thể sống sót.

Ồ, chẳng lẽ tuyển chọn thất bại không gia nhập được Sát Quỷ Đội thì đáng chết sao.

Một giọng nói vang lên, là Đỗ Lan đã đến, anh biết rằng bất kỳ sự thay đổi nào cũng sẽ vấp phải sự phản đối.

Đã muốn chiến đấu với quỷ thì phải chuẩn bị sẵn tâm lý.

Người nói là một người ăn mặc như ninja: Hiện thực là tàn khốc, chúng ta có thể nhân từ, nhưng quỷ thì không.

Một kẻ yếu không chỉ hại mình mà còn hại người khác.

Vậy kẻ yếu thì đáng chết sao.

Hơn nữa tôi cảm thấy Sát Quỷ Đội của các người cũng không có nhiều sự hợp tác đồng đội cho lắm.

Anh nói cho tôi nghe xem các người đã từng tác chiến nhóm, phối hợp với nhau khi nào.

Sát Quỷ Đội của các người có huấn luyện chiến thuật phối hợp nào không.

Vị ninja bị hỏi đến cứng họng.

Quả thực không có huấn luyện phối hợp, huấn luyện cũng đều là huấn luyện cá nhân, hoặc là huấn luyện đối kháng, chứ không có huấn luyện chiến thuật phối hợp.

Nhìn các người xem, cũng chẳng trách Sát Quỷ Đội hơn một trăm năm qua chỉ có nước bị giết.

Các người cũng nên biết Quỷ Vũ Thập Vô Thảm đã tổ chức một đội tinh nhuệ nhỏ, chia thành Thượng Huyền và Hạ Huyền, tổng cộng mười hai người.

Trong đó sức chiến đấu của Thượng Huyền thì không cần phải bàn cãi.

Hơn một trăm năm qua, bao nhiêu Trụ đã bị Thượng Huyền chém giết, nhưng các người vẫn không rút ra bài học.

Các Trụ vẫn chiến đấu đơn độc trong khu vực phòng thủ của mình, không có bất kỳ sự phối hợp nào, hoặc từng nghĩ đến việc huấn luyện chiến thuật phối hợp với nhau.

Đó là vì quỷ quá xảo quyệt, nếu nhiều Trụ cùng hành động, quỷ sẽ không xuất hiện.

Anh nói có lý, nhưng anh có thể huấn luyện vài chiến sĩ bình thường, Trụ phối hợp với chiến sĩ bình thường cũng có thể tạo ra chiến thuật.

Hơn nữa bây giờ còn có hỏa khí, tuy hỏa khí không thể giết quỷ hiệu quả, nhưng nó có thể làm chậm hành động của quỷ, tiêu hao thể lực của quỷ.

Thời Chiến Quốc thế nào, bây giờ thời Đại Chính các người vẫn thế ấy, các người không thấy xấu hổ sao.

Đỗ Lan rất tức giận với tình hình hiện tại của Sát Quỷ Đội, bởi vì họ thực sự không biết rút kinh nghiệm, lần nào cũng bị động chờ quỷ đến cửa, mà không chủ động huấn luyện.

Sẽ không có tác dụng, sức chiến đấu của Thượng Huyền quá mạnh, chỉ dựa vào chiến sĩ bình thường sẽ không hiệu quả.

Vị ninja này kiên quyết cho rằng chiến thuật này không thể thành công.

Đỗ Lan biết tại sao họ lại nghĩ như vậy.

Họ tin rằng chỉ có cảnh giới mạnh mẽ mới có thể đánh bại quỷ.

Họ cũng kiêu ngạo như quỷ, cũng cho rằng chỉ có một cách duy nhất để đánh bại quỷ, không tin vào những phương pháp khác.

Đỗ Lan đề nghị, họ còn không thèm thử.

Một đám lão già ngoan cố.

Đừng tưởng rằng không sợ chết là có thể thật sự chiến thắng quỷ.

Nói cho cùng Sát Quỷ Đội vẫn cần một kẻ hack game dẫn dắt, nếu không sẽ không thể phát huy tác dụng.

Pháp sư.

Trụ mạnh nhất cũng là một hòa thượng, tuy mắt đã mù nhưng ông vững chãi như bàn thạch.

Giọng nói của ông cũng vang dội như tiếng chuông.

Mọi người đều cùng một hệ thống, hòa thượng không tin rằng lòng tốt có thể cứu vớt nhân loại, chỉ có quyết tâm kiên định mới có thể: Ngài đã từng chiến đấu với quỷ chưa, ngài có biết quỷ không chỉ giỏi chiến đấu, mà còn giỏi đùa giỡn với lòng người không.

Ngài có biết điều đáng sợ nhất của quỷ không phải là thực lực, mà là quỷ kế không.

Những gì ngài nói đều rất có lý, nhưng nếu chúng ta thay đổi chiến thuật, quỷ cũng sẽ theo đó mà nâng cấp chiến thuật của chúng.

Mà không tiêu diệt Quỷ Tổ, thì mọi thứ đều không thể thay đổi.

Quỷ Tổ có thể tạo ra nhiều quỷ hơn, chúng sẽ càng xảo quyệt hơn, càng khó đối phó hơn.

Và để đối phó với Quỷ Tổ, bất kỳ chiến thuật nào cũng vô dụng, chỉ có sức mạnh, duy chỉ có sức mạnh, mới có thể thật sự chém giết Quỷ Tổ.

Vị hòa thượng mù biết rõ sự tà ác và đáng sợ của quỷ, nên ông rất rõ rằng họ không thể lấy việc tác chiến với những con quỷ như Thượng Huyền làm mục tiêu.

Mục tiêu của Sát Quỷ Đội từ đầu đến cuối chỉ có một, đó là Quỷ Vũ Thập Vô Thảm.

Và để đánh bại Quỷ Tổ không thể dựa vào âm mưu và kế hoạch, chỉ có thể dựa vào thực lực tuyệt đối.

Các người thật sự không coi trọng mạng sống của mình.

Những đề nghị này của ta là để Sát Quỷ Đội các người bớt chết vài người trước khi quyết chiến với Quỷ Tổ, thật đúng là làm ơn mắc oán.

Những đề nghị này của Đỗ Lan, cái nào không phải là để cho các đội viên tiện lợi hơn trong việc tấn công ác quỷ.

Đối phương lại không lĩnh tình.

Chiến đấu với quỷ là phải chuẩn bị sẵn sàng hy sinh, nếu ngay cả giác ngộ này cũng không có, thì cần gì phải gia nhập Sát Quỷ Đội.

Hòa thượng nói.

Trước đây ông cũng nhân từ như Đỗ Lan, nhưng sau này ông biết rằng trong cuộc chiến với quỷ, chỉ có kim cương chi nộ mới được.

Phải tàn nhẫn với quỷ, và còn phải tàn nhẫn hơn với người của mình.

Hòa thượng cũng có một quá khứ bi thảm, vốn là một người tốt bụng, chăm sóc một đám trẻ mồ côi.

Không ngờ có một đứa trẻ mồ côi gặp phải quỷ, vì sợ hãi lời đe dọa của quỷ, nên đã gỡ bỏ toàn bộ cạm bẫy và cảnh báo xung quanh chùa, để quỷ vào chùa ăn thịt những người khác.

Trong tuyệt vọng, hòa thượng đã bộc phát sức mạnh kinh khủng, lại có thể tay không đánh nát đầu quỷ.

Nhưng vì xác quỷ sẽ biến mất dưới ánh mặt trời, nên khi quan sai đến chỉ thấy hòa thượng và thi thể của đám trẻ mồ côi đầy đất, vì vậy họ cho rằng tất cả là do hòa thượng làm, và tống ông vào ngục tử.

Chương 2148

Lúc này đương chủ đã đến cứu hòa thượng, để ông gia nhập Sát Quỷ Đội.

Từ đó về sau, hòa thượng đã thu lại sự dịu dàng, đối với mọi thứ đều lạnh lùng như đá.

Hòa thượng rất lạnh lùng, nên không ngại hy sinh mạng sống của mình và của Sát Quỷ Đội.

Chỉ cần giành được thắng lợi cuối cùng, bất kỳ sự hy sinh nào cũng có thể chấp nhận.

Đỗ Lan tuy có lòng tốt, nhưng lòng tốt của anh không thể giúp họ đối phó với Quỷ Tổ.

Họ gần như mặc nhận rằng để đối phó với Quỷ Tổ chỉ có một cách, đó là vượt qua cảnh giới của Quỷ Tổ.

Pháp sư, ngài nên thỏa mãn rồi, đương chủ đã thay đổi phương thức tuyển chọn, đã để nhiều người hơn có thể sống sót gia nhập Sát Quỷ Đội.

Về phần Sát Quỷ Đội chiến đấu như thế nào thì không đến lượt ngài xen vào.

Hòa thượng nói.

Được thôi, các người cứ tự đi mà hy sinh đi.

Đỗ Lan thấy họ kiên trì hy sinh vô ích, cũng đành chịu, lời hay khó khuyên con ma sắp chết.

May mà hai đệ tử của Đỗ Lan đã đủ mạnh, nhưng như vậy vẫn chưa đủ.

Đỗ Lan chủ động đi tìm vị mỹ nữ quỷ đang ẩn cư.

Sau khi phản bội Quỷ Tổ, cô ta đã ẩn mình, âm thầm nghiên cứu một số loại thuốc biến quỷ trở lại thành người.

Vị mỹ nữ quỷ này hiện đang hóa thân thành bác sĩ, ngày thường cứu người, gặp những người không cứu được sẽ biến những bệnh nhân đáng thương thành quỷ.

Cô ta không giống Quỷ Tổ, không hy vọng quỷ ăn thịt người.

Cô ta cho rằng biến thành quỷ thì nên càng trân trọng sinh mệnh hơn, không chỉ trân trọng sinh mệnh của mình, mà cũng nên trân trọng sinh mệnh của người khác, chỉ có như vậy biến thành quỷ mới có ý nghĩa.

Đỗ Lan tìm vị mỹ nữ quỷ này là hy vọng cô ta sẽ truyền bá vọng khí chi thuật trong tộc quỷ, để chúng đều có thể nhìn thấy khí chất của kẻ hack game của loài người, mang lại nỗi sợ hãi thực sự cho loài quỷ.

Mỹ nữ quỷ trở thành con quỷ đầu tiên học được kỹ năng này, lập tức phát hiện chỉ số hack game của Đỗ Lan lại là vô hạn.

Ngươi thấy đó chính là chỉ số hack bẩm sinh của nhân loại, chỉ số càng cao, thực lực càng mạnh, vượt qua ba trăm thì Quỷ tổ cũng không phải là đối thủ.

Chỉ số hack của nhân loại.

Châu Thế hoàn toàn sững sờ, còn có cách nói này sao.

Nói cho cùng thì quỷ cũng chỉ là kẻ bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh.

Ngươi xem, sau khi gặp Kế Quốc Duyên Nhất, Quỷ Vũ Thập Vô Thảm đã phải sống kín đáo biết bao nhiêu.

Đó chính là bị kẻ hack đánh cho sang chấn tâm lý, phải mất mấy trăm năm sau mới tạm ổn một chút.

Nhưng rất nhanh thôi, bóng ma của hắn lại sắp xuất hiện rồi.

Có cái chỉ số hack này sẽ giúp bọn chúng học được cách tự biết mình.

Đỗ Lan nói với vẻ mặt từ bi: Ta làm vậy cũng là vì nghĩ cho lũ quỷ, đừng có không biết trời cao đất dày, đừng tưởng ăn được vài trăm, vài nghìn người thường là đã ngon lắm rồi, chẳng qua là bọn chúng chưa gặp được đối thủ thực sự mà thôi.

Châu Thế biết Đỗ Lan nói có lý.

Quỷ tổ trước khi gặp Kế Quốc Duyên Nhất cũng kiêu ngạo hết chỗ nói, chỉ xem võ sĩ như linh dương di động, đến một con thì ăn một con, đến hai con thì ăn một cặp.

Nhưng sau khi gặp phải kẻ hack, Quỷ tổ mới biết nhân loại cũng có những kẻ không dễ chọc vào, phải mất mấy trăm năm mới miễn cưỡng hồi phục.

Bây giờ Đỗ Lan bày ra cái chỉ số hack này thuần túy là để chọc tức quỷ tộc, nhưng Châu Thế, một mỹ nữ quỷ, lại chấp nhận điều đó.

Bởi vì nàng đã hối cải, không còn ăn thịt người, hiện tại đều dùng máu động vật để duy trì sinh mệnh.

Nàng tin rằng người biến thành quỷ là vì luyến tiếc sinh mệnh, chứ không phải để ăn thịt người làm điều ác.

Sau khi kéo dài được sinh mệnh thì nên dùng nó để làm việc thiện.

Lúc đầu, nàng muốn dựa vào sức mạnh của quỷ để khắc phục căn bệnh nan y, chỉ để được nhìn thấy con trai lớn lên khỏe mạnh.

Nhưng sau khi biến thành quỷ, nàng không khống chế được cơn khát máu tươi, đã cắn chết chồng và con trai, hoàn toàn phản tác dụng.

Sau đó, nàng càng tự sa ngã, chấp nhận tư tưởng của Quỷ tổ mà ăn thịt người, mãi cho đến thời Chiến quốc mới tỉnh ngộ, từ đó về sau luôn hành y tích đức.

Nàng không quên lý do tại sao mình trở thành quỷ, đó là vì tình yêu và sự luyến tiếc đối với sinh mệnh.

Cùng là quỷ, Châu Thế có cách hiểu khác về quỷ.

Nàng nỗ lực giúp quỷ thoát khỏi sự phụ thuộc vào thịt người, để quỷ có thể không làm điều xấu.

Vì vậy, nàng đồng ý với cái chỉ số hack này, nó có thể giúp quỷ nhận thức rõ hơn về nhân loại, để quỷ biết rằng nhân loại không hề yếu kém hơn quỷ, thậm chí có thể nói những kẻ xuất chúng trong loài người còn mạnh hơn quỷ rất nhiều.

Ngươi phải để nhiều con quỷ hơn học được chiêu này, để chúng thấy được sự chênh lệch giữa mình và nhân loại.

Đỗ Lan là người kiên định với lý thuyết ưu việt của nhân loại.

Châu Thế gật đầu: Giao cho tôi.

Quỷ có một loại năng lực, đó là chia sẻ ký ức.

Bởi vì tất cả các con quỷ đều nhận máu của Quỷ tổ mới biến thành quỷ, Quỷ tổ có thể biết được ký ức của tất cả các con quỷ, nhưng khoảng cách càng xa thì ký ức càng mơ hồ.

Tôi có thể truyền đoạn ký ức này cho Quỷ tổ, tôi tin Quỷ tổ sẽ để những con quỷ khác học kỹ thuật này, đến lúc đó chúng sẽ đều học được.

Rất tốt, vậy quyết định thế đi.

Châu Thế nhanh chóng truyền đi ký ức, và Quỷ tổ quả thực đã nhận được, cũng học được kỹ năng này.

Im lặng.

Gần đây tâm trạng của Quỷ tổ không tốt, vì những chuyện xấu hổ của hắn đều bị phơi bày.

Bây giờ ai cũng biết hắn bị Hơi thở của Mặt Trời đè ra đánh mà không có sức phản kháng, nỗi sỉ nhục tái hiện giữa nhân gian.

Hắn không nổi điên đã là kiềm chế lắm rồi.

Bây giờ Châu Thế lại truyền ký ức cho hắn, Quỷ tổ biết chắc chắn có kẻ đứng sau giật dây Châu Thế làm vậy, người phụ nữ đó không có lá gan lớn đến thế.

Là tên pháp sư kia.

Suy đi tính lại, tất cả mọi chuyện dường như đều có bóng dáng của tên pháp sư.

Kể từ khi Thượng Huyền Nhị mang tin về, tên pháp sư cứ như âm hồn không tan: Muốn mang đến cho chúng ta nỗi sợ hãi sao.

Hắn nhớ lại thông tin Thượng Huyền Nhị mang về, trong lòng dâng lên một cơn phẫn nộ không lời.

Những sắp xếp này của pháp sư dường như đang nói rằng kẻ hack của nhân loại đã trở lại, lịch sử nhục nhã sắp lặp lại.

Quỷ tổ nhạy bén nắm bắt được ý đồ của Đỗ Lan, hắn biết nếu thực sự có kẻ hack xuất hiện, những ngày tháng tốt đẹp của hắn quả thực sẽ kết thúc.

Hắn phải nhanh chóng giải quyết Sát Quỷ Đội, và cả những kẻ phản đối quỷ.

Không, không được, nếu kẻ hack đã xuất hiện, mình hành động hấp tấp ngược lại sẽ tự bại lộ, có thể sẽ gặp phải kẻ hack thứ hai.

Hai giọng nói trái ngược nhau vang lên trong đầu Quỷ tổ, khiến hắn không biết phải lựa chọn thế nào.

Bộ phim đã làm sống lại những ký ức vốn đã phai mờ, vết thương trên người bây giờ vẫn còn âm ỉ đau nhức.

Những vết thương bị Hơi thở của Mặt Trời chém trúng vẫn chưa lành lại, cũng không biết là do nguyên nhân tâm lý hay nguyên nhân nào khác, tóm lại là khiến Quỷ Vũ Thập Vô Thảm rất đau khổ.

Kẻ hack của nhân tộc sao.

Tại sao nhân tộc lại xuất hiện một tồn tại như vậy.

Tại sao.

Chẳng lẽ quỷ không nên vượt qua nhân loại, đứng trên nhân loại sao.

Kẻ hack của nhân tộc rốt cuộc là cái gì.

Sức mạnh vô lý đó, sức mạnh không thể giải thích được đó, rốt cuộc là vì sao.

Chương 2149

Lúc này, một thông tin trong ký ức của Châu Thế đã thu hút sự chú ý của Quỷ Vũ Thập Vô Thảm: quỷ là kẻ yếu, quỷ phải chiến thắng kẻ hack mới có thể sinh tồn, quỷ phải dốc toàn lực, vắt hết óc, nếm mật nằm gai, chỉ có như vậy Quỷ tổ mới có thể giành được một chỗ đứng trên thế giới.

Không phải nhân loại sợ quỷ, mà là quỷ sợ nhân loại.

Không phải nhân loại bị buộc phải cùng tồn tại với quỷ, mà là quỷ bị buộc phải tiến vào căn phòng quái vật của nhân tộc.

Ngay từ đầu, Quỷ tổ đã định vị sai.

Hắn cho rằng quỷ ăn thịt người là cao hơn người một bậc, thực ra điều đó hoàn toàn sai lầm, giống như người có thể ăn thịt lợn, nhưng người chưa chắc đã đánh thắng được lợn.

Quỷ ăn thịt người, nhưng không có nghĩa là quỷ đánh thắng được người.

Quỷ xuất hiện không phải là thử thách đối với con người, mà là thử thách đối với quỷ.

Lão Thiên gia đã cho Quỷ tổ mấy trăm năm chuẩn bị, nhưng trong lần thử thách đầu tiên, Quỷ tổ đã thất bại.

Bây giờ lại qua mấy trăm năm, lần thử thách thứ hai sắp bắt đầu, nếu Quỷ tổ không thể vượt qua, loài quỷ sẽ bị hủy diệt.

Sau khi xem thông điệp của Châu Thế, Quỷ tổ vẫn tức giận, vì thông điệp này không sai chút nào.

Trước mặt kẻ hack, quỷ căn bản không đáng nhắc tới, kẻ hack chính là thử thách đối với quỷ, nếu không vượt qua thì kết cục sẽ rất thảm.

Họp.

Quỷ tổ triệu tập toàn bộ Thập Nhị Quỷ Nguyệt, bắt chúng học vọng khí thuật này, để chúng biết thử thách sắp đến.

Đáng tiếc, những con quỷ này căn bản không cảm thấy nhân loại có gì đáng sợ.

Chúng luôn cho rằng quỷ mạnh hơn người, cho dù võ sĩ thời Chiến quốc rất mạnh thì đó cũng là chuyện cũ mấy trăm năm trước rồi.

Sinh mệnh của con người có hạn, còn sinh mệnh của quỷ là vô hạn.

Cho dù có kẻ hack, chúng cũng có thể dùng thời gian để chờ kẻ hack chết già.

Ưu thế về tuổi thọ của quỷ quá lớn, con người không thể nào so bì được.

Nhưng Quỷ tổ bắt chúng học, chúng liền học, dù sao cũng chỉ là học một kỹ năng mà thôi.

Quỷ tổ nhìn ra được suy nghĩ của chúng.

Chúng cho rằng có thể dùng tuổi thọ để chờ kẻ hack chết già ư.

Trong lần thử thách đầu tiên, Quỷ tổ cũng đã làm như vậy, nhưng nếu lần thứ hai vẫn làm thế, làm sao Quỷ tổ có thể phục được.

Nếu cứ mãi trốn tránh, chẳng phải là thừa nhận quỷ không bằng người sao.

Mấy trăm năm sống kín đáo đã đủ rồi, lần này nhất định phải diệt kẻ hack, diệt Sát Quỷ Đội.

Nhất định phải tìm ra kẻ có chỉ số cao nhất.

Tuân lệnh.

Lũ quỷ bắt đầu hành động.

Ở một bên khác, Sát Quỷ Đội cũng đã có thêm những thành viên mới.

Thán Trị Lang đã vượt qua kỳ thi, chém giết được quỷ, hơi thở của cậu cũng tiến lên một tầng cao mới.

Tiếp theo, cậu sẽ bắt đầu thực hiện nhiệm vụ.

Song hỷ lâm môn, em gái cậu sau khi ngủ hai năm cũng đã tỉnh lại.

Không những tỉnh, cô bé còn học được kỹ năng biến lớn biến nhỏ.

Thán Trị Lang tìm một chiếc hộp kín không lọt ánh sáng, để em gái biến nhỏ trốn vào trong hộp, cậu muốn mang theo em gái đi diệt quỷ.

Thán Trị Lang cõng em gái trên lưng, bắt đầu công việc của Sát Quỷ Đội.

Sát Quỷ Đội sẽ thông qua quạ để truyền lệnh, cậu phải đến đó điều tra.

Thông thường, khi có các vụ án mất tích, Sát Quỷ Đội sẽ điều tra, vì những vụ án bất hợp lý như vậy thường do quỷ gây ra.

Vụ án mà Thán Trị Lang tiếp nhận bây giờ là vụ mất tích của các thiếu nữ.

Việc một nhóm người cụ thể bị mất tích rất giống với hành vi của một con quỷ kén ăn, và rất có thể là một con quỷ mới, vì chỉ có quỷ mới mới kén ăn như vậy, mới không biết che giấu như vậy.

Những con quỷ già đều biết cách che giấu hành tung của mình, chúng sẽ dùng những cách khác để che giấu hiện tượng người mất tích, không để Sát Quỷ Đội tìm ra manh mối.

Ví dụ như có một con quỷ khống chế một gia tộc, bắt gia tộc đó bắt những khách qua đường cho nó ăn, còn hàng hóa của thương nhân thì là phần thưởng cho gia tộc, đạt được sự đôi bên cùng có lợi giữa quỷ và người.

Loại quỷ này rất thông minh, ra tay với thương nhân rất khó bị chú ý, hơn nữa còn dùng người thường làm vỏ bọc, để người thường bắt người, còn mình chỉ phụ trách ăn.

Cho dù bị điều tra ra, cũng có thể là gia tộc này mở quán trọ trá hình, giết người cướp của, chưa chắc đã tra ra được con quỷ đằng sau.

Quỷ chỉ phụ trách hủy thi diệt tích.

Hay như Thượng Huyền Nhị tự mình làm giáo chủ, lập ra một tôn giáo, để tín đồ tự tìm đến cái chết.

Những người tìm đến cái chết này trước khi chết chắc chắn sẽ tuyệt giao với bạn bè người thân, rơi vào cảnh cô độc, cuối cùng cho dù bị ăn thịt cũng không ai thương tiếc.

Những con quỷ này đều có thủ đoạn và trí tuệ.

Con quỷ trong vụ án thiếu nữ mất tích không có trí tuệ như vậy, hoàn toàn bị khẩu vị của mình chi phối, săn mồi như dã thú, tự nhiên sẽ bị Sát Quỷ Đội để mắt tới.

Thán Trị Lang đến một thị trấn nhỏ, phải tự mình điều tra tung tích của quỷ.

Thực ra cũng không có cách nào hay ho, chỉ có thể đợi quỷ ra tay gây án, sau đó cậu dựa vào khứu giác mạnh mẽ của mình để tìm vị trí của quỷ.

Khứu giác của Thán Trị Lang vô cùng mạnh mẽ, không khác gì radar.

Trong thị trấn có rất nhiều hòa thượng dường như đang chờ đợi để siêu độ cho người chết.

Vì sống không thấy người, chết không thấy xác, rất nhiều gia đình không tin con gái mình đã chết, không chấp nhận pháp sự của hòa thượng.

Nhưng các hòa thượng cũng không tức giận, luôn sẵn sàng chờ đợi, dù sao đến lúc đó họ vẫn phải thừa nhận sự thật rằng con gái họ đã chết.

Các hòa thượng đang chờ mối làm ăn.

Lần đầu tiên thấy tình huống này, Thán Trị Lang thầm nghĩ bây giờ còn chưa xác định là quỷ, sao các hòa thượng này lại tỏ ra như đã biết kết cục.

Hiện tại cậu không ngửi thấy mùi quỷ.

Tình hình các thiếu nữ mất tích rất kỳ lạ, có khi đang ở trong nhà đột nhiên biến mất, vì vậy lòng người hoang mang.

Mà các hòa thượng này không những không giúp đỡ, còn trực tiếp cho rằng các thiếu nữ mất tích đều đã chết, càng khiến người dân địa phương tức giận mà không dám nói.

Bây giờ những gia đình còn có con gái đều không cho con gái ra khỏi nhà.

Nhưng dù vậy vẫn không thể thay đổi được gì, vì quỷ sẽ ẩn nấp, xuất quỷ nhập thần, chỉ cần có tường và mặt đất là có thể xuất hiện.

Giữa đêm khuya, Thán Trị Lang phát hiện ra hơi thở của quỷ, lập tức bắt đầu truy đuổi.

Nhất định phải tìm ra con quỷ, quỷ xuất hiện có nghĩa là lại sắp ăn thịt người.

Tốc độ phát hiện ra quỷ và sự an toàn của thiếu nữ có liên quan trực tiếp.

Chương 2150

May mắn là thị trấn này không lớn, Thán Trị Lang rất nhanh đã khóa chặt được phương hướng.

Nhất định phải thành công.

Thán Trị Lang nghĩ đến người nhà đã mất tích, nghĩ đến họ cũng bị quỷ ăn thịt, nghĩ đến đây cậu liền ép mình không ngừng tăng tốc, cậu nhất định phải cứu người.

Trước đây cậu không là gì cả, nên bất lực trước thảm kịch của gia đình.

Nhưng bây giờ cậu đã là kiếm khách của Sát Quỷ Đội, cậu có sức mạnh, tuyệt đối không thể để bi kịch xảy ra lần nữa.

Chính là ở đây.

Thiếu niên vận dụng hơi thở, người như dòng nước xiết, cứu được thiếu nữ từ tay con quỷ kiêu ngạo.

Con quỷ này cũng đáng đời, dừng lại ngay trên đường chuẩn bị ăn uống no say, chẳng phải là cho Sát Quỷ Đội cơ hội sao.

Một con quỷ có thể lặn trong đất.

Thán Trị Lang lần đầu tiên đối phó với một con quỷ biết dùng Huyết Quỷ Thuật, cảm thấy rất áp lực.

Lúc này, một người đàn ông chạy tới, anh ta đang tìm bạn gái mất tích, vừa hay có thể bảo vệ thiếu nữ đang hôn mê.

Bế cô gái trên tay, Thán Trị Lang không thể chiến đấu được.

Đây rốt cuộc là cái gì.

Người đàn ông này vì mất bạn gái, bị cha mẹ bạn gái đánh cho một trận, bây giờ phát hiện kẻ bắt bạn gái mình đi rất có thể là một con quái vật lặn dưới đất, đã hoảng loạn mất rồi.

Mình phải bảo vệ họ, đồng thời còn phải đánh bại quỷ, Thán Trị Lang nghĩ.

Khai chiến thôi.

Thủy chi hô hấp.

Thiếu niên vẫn còn quá sơ suất.

Đỗ Lan ngồi trên mái nhà xem kịch, vì thiếu niên không phát hiện ra thực ra không chỉ có một con quỷ, mà là ba con.

Đương nhiên đây cũng là vấn đề tình báo của Sát Quỷ Đội.

Sát Quỷ Đội thật sự là chẳng điều tra rõ ràng gì đã để tân binh đi làm nhiệm vụ, loại nhiệm vụ này nếu không có hào quang nhân vật chính, không biết phải chết bao nhiêu lần nữa.

Cho nên dù đã vượt qua bài kiểm tra tàn khốc, cuối cùng vẫn bị Sát Quỷ Đội hại chết.

Sát Quỷ Đội thật sự không xem đội viên là người, chỉ xem đội viên là công cụ tiêu hao.

Cứ như vậy mà mỗi thành viên Sát Quỷ Đội còn phải đặt việc bảo vệ quần chúng lên hàng đầu, tự tăng thêm độ khó cho trận chiến của mình.

Chỉ có thể nói công việc của Sát Quỷ Đội nếu không có đủ hận thù và tình cảm, người bình thường căn bản không thể làm nổi.

Một chọi một, Thán Trị Lang không có vấn đề gì, Thủy chi hô hấp của cậu đã khá thành thục.

Hai năm khổ tu đã giúp cậu lột xác thành một kiếm khách đủ tiêu chuẩn, hơn nữa còn có khứu giác phối hợp, trong chiến đấu khứu giác có thể giúp Thán Trị Lang phán đoán vị trí của địch, để cậu không cần dựa vào mắt để chiến đấu.

Đáng tiếc đây là một chọi ba.

Ngay khi Thán Trị Lang sắp hạ gục con quỷ đầu tiên, trong khứu giác xuất hiện những mùi khác, còn có những con quỷ khác.

Ba con.

Thán Trị Lang vội vàng từ bỏ tấn công, chuyển sang phòng ngự, đứng trước mặt người thường.

Áp lực như núi, đánh ba con thì đánh thế nào.

Sát Quỷ Đội hại người a.

Đỗ Lan cho rằng tình huống này đều là lỗi của Sát Quỷ Đội.

May mà Thán Trị Lang còn có một cô em gái quỷ, miễn cưỡng xem như hai chọi ba, tuy cần bảo vệ hai gánh nặng, nhưng không đến mức rơi vào tuyệt cảnh.

Ba con quỷ thấy mình chiếm ưu thế lớn, bèn bắt đầu chiến đấu, muốn chém Thán Trị Lang.

Năng lực của chúng là liên tục di chuyển và xuất hiện trên mặt đất và tường, có thể đột ngột tấn công.

Thán Trị Lang chỉ có thể quan sát sự thay đổi của mùi để phản ứng.

Nếu không có em gái bảo vệ phía sau, cậu đã bị ba con ác quỷ giết chết.

Em gái biến thành quỷ ngủ hai năm, sức chiến đấu không yếu, có thể cầm chân một con quỷ.

Nhưng những con quỷ này thực sự quá giỏi lẩn trốn, hễ yếu thế là chui xuống đất, căn bản không cho Thán Trị Lang cơ hội phát huy.

A di đà Phật.

Lúc này, trong thị trấn đột nhiên vang lên tiếng tụng kinh của hòa thượng, tiếng kinh văn vang lên giữa không trung, thanh thoát và sâu xa, cả thị trấn đều được bao phủ trong một vầng hào quang Phật pháp.

Ác quỷ nghe thấy tiếng kinh liền mất đi năng lực Huyết Quỷ Thuật, chúng phát hiện mình không thể tiếp tục lặn xuống lòng đất.

Là những hòa thượng thấy ban ngày.

Họ đã làm cho Huyết Quỷ Thuật của ác quỷ vô hiệu.

Thán Trị Lang tuy không biết tại sao hòa thượng đột nhiên tụng kinh, nhưng nếu có hiệu quả thì quá tốt rồi: Thủy chi hô hấp, Tam chi hình.

Hai con ác quỷ trước mặt Thán Trị Lang đều bị giết, em gái cậu cũng đánh trọng thương con ác quỷ còn lại.

Cậu muốn hỏi những con quỷ này làm sao mà có, kẻ biến chúng thành quỷ đang ở đâu.

Quỷ đương nhiên sẽ không bán đứng Quỷ tổ.

Hãy giao nó cho chúng tôi thẩm vấn.

Một hòa thượng xuất hiện, chính là Thái Nhất, người lúc trước vì cứu em gái mà trở thành thuộc hạ của Đỗ Lan.

Các vị cũng là người của Sát Quỷ Đội sao.

Thán Trị Lang muốn cảm ơn các hòa thượng, nhưng không biết họ thuộc bộ phận nào.

Chúng tôi không phải Sát Quỷ Đội, chúng tôi là Thần xã, chuyên tồn tại để tịnh hóa quỷ.

Thái Nhất nói.

Các hòa thượng của Thần xã tụng kinh đã giúp Thán Trị Lang, giúp cậu và em gái giành chiến thắng trong trận chiến hai chọi ba, bảo vệ được một người qua đường vô tội và một thiếu nữ mục tiêu.

Ba con quỷ có khả năng di chuyển trên mọi vật thể đã hai chết một bị thương.

Con quỷ còn lại không muốn nói cho Thán Trị Lang bất kỳ thông tin nào, nó sắp phải đối mặt với sự tịnh hóa của các hòa thượng.

Thán Trị Lang không biết Thần xã là tổ chức gì, nhưng nhìn dáng vẻ của họ có vẻ rất chuyên nghiệp.

Lần này phải cảm ơn họ rất nhiều.

Tịnh hóa.

Chẳng lẽ nó còn có khả năng hồi phục.

Thán Trị Lang muốn cứu em gái, muốn biến em gái trở lại thành người.

Chúng tôi không thể biến quỷ trở lại thành người.

Tịnh hóa thực ra là thẩm vấn để quỷ khai ra thông tin.

Chúng tôi sẽ không ngừng tụng kinh để nó nói ra thông tin, nếu nó không nghe, chúng tôi sẽ tiếp tục tụng.

Hòa thượng nói.

Đúng là phong cách của hòa thượng, trực tiếp tụng kinh, thật quá bình thường, chẳng lẽ tụng kinh có thể cảm hóa quỷ quái.

Thán Trị Lang không biết nói gì cho phải, dù sao cậu cũng thấy các hòa thượng này rất kỳ quái.

Nhưng nếu hòa thượng đã nói, có lẽ thật sự có hiệu quả.

Dù Thán Trị Lang có hoài nghi, vì vừa rồi con quỷ này còn nói nó không nhớ đã ăn bao nhiêu thiếu nữ, giống như người ta không biết đã ăn bao nhiêu gà vịt.

Trong mắt quỷ, nhân loại chỉ là thức ăn.

Chương 2151

Thành kiến này khiến quỷ không muốn chấp nhận bất kỳ lời khuyên nào của con người.

A di đà Phật, kiếm khách trẻ tuổi, cậu rất dũng cảm.

Dù đối mặt với kẻ địch đông đảo, cậu cũng không bỏ cuộc.

Bây giờ cậu đi trước đi.

Thái Nhất nói.

Thán Trị Lang vẫn có chút không yên tâm: Con quỷ này có thể vẫn chưa từ bỏ ý định.

Thái Nhất cười lên, thì ra đối phương lo các hòa thượng đánh không lại quỷ: Cậu không cần lo lắng, nếu con quỷ dám phản kháng, chờ đợi nó sẽ không phải là tịnh hóa mà là siêu độ.

Con quỷ còn sống sót quả thực muốn phục hồi cơ thể mình, nhưng tiêu hao rất nhiều, không có đủ năng lượng.

Nếu cho nó ăn thêm một người, nó chắc chắn có thể hồi phục đầy máu.

Nó cũng không tin hòa thượng có thể dựa vào tụng kinh mà khiến nó tỉnh ngộ.

Đeo gông cùm cho con quỷ, các hòa thượng chuẩn bị đưa nó đi tụng kinh.

Ký ức của quỷ là tương thông, càng nhiều quỷ bị bắt, sẽ có càng nhiều quỷ nghe kinh.

Đợi đến khi số lượng quỷ nghe kinh đạt đến một mức nhất định, lúc đó những con quỷ khác đang nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật cũng không thể ngăn cản kinh văn chui vào đầu chúng.

Bất kể chúng ăn hay ngủ đều phải nghe kinh, những phạm âm này sẽ trở thành một phần cuộc sống của chúng, đây mới là toàn bộ kế hoạch tịnh hóa.

Bây giờ mới bắt được một con quỷ, nên hiệu quả nghe kinh có hạn, cũng chỉ có một số con quỷ yếu ớt mới có thể nghe thấy kinh văn.

Thán Trị Lang có kinh mà không hiểm, tiếp theo còn phải đi nhận thêm nhiều nhiệm vụ.

Mà Đỗ Lan cho rằng Sát Quỷ Đội thật sự hại người, công tác tình báo một chút cũng không hoàn thiện, đáng thương Thán Trị Lang suýt chút nữa bị hại chết.

Đoạn video trận chiến này phải cho Quỳ Chi xem.

Quỳ Chi lo lắng đến toát mồ hôi cho con trai và con gái cả của mình.

Chúng nó cứ thế hấp tấp đi tìm quỷ chiến đấu, không có chút chuẩn bị nào, thực lực lại yếu, hiểm tượng chồng chất, thật quá đáng sợ: Sát Quỷ Đội sao có thể như vậy.

Để một tân binh đi đối phó ba con quỷ, đây không phải là hại người sao.

Với tư cách là một người mẹ, bà muốn đưa ra lời kháng nghị nghiêm trọng.

Không sai, ta cũng nghĩ như vậy.

Đỗ Lan nói: Nhưng bây giờ kháng nghị cũng không có hiệu quả gì, vì Sát Quỷ Đội tổ chức này thực ra chỉ là quân đội tư nhân, không được coi là tổ chức chính quy gì.

Cương lĩnh của họ cũng chỉ là tiêu diệt Quỷ tổ, còn về làm thế nào để tiêu diệt, tiêu diệt ra sao thì hoàn toàn không có kế hoạch gì, hoàn toàn là đi một bước xem một bước.

Nói cho cùng, họ không có sự chắc chắn sẽ chiến thắng, chỉ có thể không xem người là người, chỉ có thể dùng mạng người để lấp vào, chỉ có thể sử dụng những phương pháp không còn cách nào khác.

Phân tích của Đỗ Lan là đúng, vì ngoài kẻ hack giáng cho Quỷ tổ đòn chí mạng, những thợ săn quỷ khác căn bản vô dụng, mà khi nào kẻ hack xuất hiện hoàn toàn phụ thuộc vào tâm trạng của lão Thiên gia.

Kẻ hack không xuất hiện, Sát Quỷ Đội không có cách nào đối phó Quỷ tổ.

Nhưng Sát Quỷ Đội không thể nghĩ như vậy, một khi đã nghĩ như vậy, nỗ lực của Sát Quỷ Đội sẽ không còn ý nghĩa, tất cả các trận chiến chẳng qua chỉ là đi chịu chết mà không có chiến thắng.

Vì vậy, điểm quan trọng nhất của Sát Quỷ Đội là không sợ hy sinh.

Công việc của họ cũng không phải là đánh bại quỷ, mà là dùng mạng sống của mình để đổi lấy mạng sống của nhiều người thường hơn.

Cho nên, bản thân thợ săn quỷ chính là vật phẩm tiêu hao.

Ngược lại, một loạt quan điểm của Đỗ Lan lại đi ngược với ý nghĩa tồn tại của Sát Quỷ Đội.

Đỗ Lan cho rằng Sát Quỷ Đội nên coi trọng mạng sống của mình, nhưng thực tế từ khi thành lập đến nay, Sát Quỷ Đội coi thường nhất chính là mạng sống của mình.

Một khi họ trân trọng cái mạng nhỏ của mình, thì ưu thế duy nhất của họ trong cuộc chiến với quỷ cũng sẽ biến mất.

Bất kể kháng nghị có tác dụng hay không, cũng phải làm thử mới biết.

Pháp sư đại nhân, xin ngài nhất định phải chuyển đạt suy nghĩ của tôi, hy vọng Sát Quỷ Đội sau này làm việc có thể chu đáo hơn một chút.

Tôi không hy vọng con của tôi gặp nguy hiểm nữa.

Đỗ Lan tỏ vẻ vậy thì lại đi gặp đương chủ một chuyến.

Bệnh của đương chủ rất nặng, nhưng lại luôn bị Đỗ Lan làm phiền.

Cũng may là tính tình ông tốt, nếu là người khác thì đã không khách khí rồi: Không biết pháp sư lại có việc gì.

Chúng ta hãy xem một đoạn phim trước.

Vẫn cần vợ của đương chủ miêu tả: Đây là cảnh chiến đấu của Thán Trị Lang, cậu ấy và em gái đã biến thành quỷ đối đầu với ba con quỷ.

Người vợ hiền thục biết chồng mình nhớ tên của mỗi một thợ săn quỷ, cũng nhớ đến thiếu niên Thán Trị Lang này.

Sao vậy, có vấn đề gì sao.

Thán Trị Lang đã thắng.

Người vợ nói.

Đương chủ gật đầu: Pháp sư, đây là có ý gì.

Thán Trị Lang dựa vào thông tin của các người đi săn quỷ, nhưng tình báo của các người quá không chính xác.

Nếu cậu ta không có em gái, vậy thì cậu ta đã chết dưới tay ba con quỷ rồi.

Tôi đến đây để đưa ra lời kháng nghị, các người đang hại người.

Đương chủ không nói nên lời: Quỷ quái xảo quyệt, chúng tôi cũng không thể nào có được tình báo chính xác, chỉ có thể dựa vào thợ săn quỷ tùy cơ ứng biến.

Vậy các người đã săn giết nhiều quỷ như vậy, chẳng lẽ không có bất kỳ kinh nghiệm nào sao.

Ví dụ như lượng ăn của quỷ lớn nhỏ, từ tần suất người mất tích để phán đoán lượng ăn của quỷ, chẳng lẽ không tổng kết được một con quỷ trung bình ăn bao nhiêu sao.

Nếu tần suất mất tích rất cao, có nghĩa là khẩu vị của quỷ rất lớn, vậy thì con ác quỷ này chắc chắn không yếu, hoặc là số lượng quỷ không ít, chẳng lẽ các người không thống kê qua sao.

Thật xấu hổ, Sát Quỷ Đội chúng tôi không có những thống kê này.

Đương chủ nói: Nếu Thán Trị Lang lần này hy sinh, vậy tiếp theo chúng tôi sẽ cử kiếm sĩ mạnh hơn đến, chúng tôi không có công tác dự đoán.

Các người à các người, cũng may là có rất nhiều người có thù với quỷ, nếu không tôi thật không biết các người làm thế nào để duy trì số lượng đội ngũ.

Với thái độ làm việc này của các người, cách làm không coi mạng thợ săn quỷ ra gì, những người không có tinh thần trách nhiệm, không có hận thù căn bản không thể ở lại Sát Quỷ Đội.

Thực ra cũng có, làm hậu cần, lương bổng cũng không tệ, không cần liều mạng.

Nhưng nếu phải liều mạng thì nhất định phải có tinh thần trách nhiệm và hận thù, ít nhất phải có một trong hai.

Pháp sư, ngài nhân từ, tôi hiểu.

Chỉ là để chiến thắng quỷ, con bài tẩy của chúng tôi không nhiều, nếu các đội viên lại sợ hy sinh, chúng tôi sẽ căn bản không có cửa thắng.

Đương chủ nói thẳng.

Tôi hiểu, không có cường giả như Kế Quốc Duyên Nhất xuất hiện, Sát Quỷ Đội quả thực không thể thắng.

Thậm chí có thể nói mỗi lần thách thức Quỷ tổ đều là một ván cược.

Nhưng tôi vẫn tin rằng chỉ có thợ săn quỷ sống sót mới có thể tạo ra kỳ tích, vẫn không hy vọng họ chết đi một cách vô ích.

Tấm lòng bi thiên mẫn nhân của ngài khiến tôi kính phục, tôi cũng hy vọng ngài có thể đưa ra nhiều ý kiến hơn.

Thời gian của tôi tuy không còn nhiều, nhưng tôi hy vọng ngài có thể nói những ý kiến này cho con của tôi, đương chủ đời tiếp theo.

Bây giờ bắt đầu cải cách, đương chủ không có nhiều thời gian như vậy, nhưng con trai ông có thể từ từ thay đổi.

Đương chủ có năm người con, bốn gái một trai, đều còn nhỏ.

Nhưng con trai là người thừa kế duy nhất, là đương chủ tương lai của Sát Quỷ Đội, tuổi còn nhỏ đã phải tiếp nhận huấn luyện, còn bốn cô con gái cũng đều là phụ tá.

Có thể nói con của đương chủ từ khi sinh ra đã có sứ mệnh.

Lần đầu tiên Đỗ Lan gặp con trai của đương chủ, cậu bé mặc kimono, ăn mặc như con gái.

Đây có lẽ là phong tục địa phương, cho rằng mặc đồ con gái có thể lừa được tử thần, để con trai thuận lợi lớn lên.

Tuổi còn nhỏ mà đã rất nghiêm túc, hiển nhiên cậu bé cũng biết nếu không giết được Quỷ tổ, mình cũng sẽ giống như cha, không sống quá ba mươi tuổi, chết trẻ.

Cha tôi hy vọng tôi học hỏi từ ngài.

Cậu con trai rất nghe lời.

Vậy trong lòng cậu nghĩ thế nào.

Tôi cũng hy vọng Sát Quỷ Đội có thể bớt hy sinh hơn, đáng tiếc điều này không nằm ở chúng tôi mà nằm ở quỷ quái.

Cậu con trai nói rằng bất kể Sát Quỷ Đội làm gì, quỷ quái vẫn sẽ giết người, Sát Quỷ Đội không thể không hy sinh: Chúng tôi cũng hy vọng hòa bình, nhưng quỷ không cho chúng tôi hòa bình, vậy chúng tôi chỉ có thể đi chiến đấu.

Chiến đấu không có nghĩa là mù quáng đi chịu chết.

Các người có thể thu thập nhiều tình báo hơn, tích lũy nhiều kinh nghiệm về quỷ hơn.

Làm tốt những công việc hậu cần này, chẳng phải là có thể bảo vệ Sát Quỷ Đội sao.

Cậu con trai ngơ ngác, không biết còn có thể cải thiện ở đâu.

Sát Quỷ Đội của họ có bác sĩ tốt nhất, có thợ rèn kiếm tốt nhất, cũng có nhân viên tình báo tốt nhất, làm đã rất tốt rồi, còn muốn thế nào nữa.

Pháp sư, ngài nói làm thế nào để tiếp tục nâng cao.

Thực ra nếu có thể làm tốt công tác tình báo là đã không tệ rồi.

Nhưng quỷ rất xảo quyệt, nhân viên tình báo của chúng tôi nếu thực sự đến gần sẽ bị phát hiện, thậm chí dùng quạ cũng không được.

Tiểu đương chủ cho biết họ cũng muốn làm rõ tình báo, nhưng quỷ quá nhạy bén, đến gần là phát hiện, phát hiện là phá hủy, không cho một chút cơ hội nào.

Họ cũng chỉ có thể sử dụng tình báo mơ hồ, dẫn đến việc Sát Quỷ Đội liên tục có người chết.

Lại như vậy, ngươi không cảm thấy kinh nghiệm mà Sát Quỷ Đội các ngươi tích lũy trước đây còn không bằng một mình Kế Quốc Duyên Nhất sao.

Các ngươi đang dùng sự thật để chứng minh rằng phàm nhân nếu không có thiên tài dẫn dắt thì không thể làm nên trò trống gì.

Chương 2152

Về lý thuyết, Sát Quỷ Đội các ngươi có lịch sử lâu dài như vậy, kinh nghiệm ghi lại được hẳn phải rất phong phú mới đúng.

Nhưng thực tế, rất nhiều kinh nghiệm đều bị vài gia tộc lớn nắm giữ, họ căn bản không chia sẻ ra ngoài.

Vì vậy, ta đề nghị bây giờ hãy lấy tất cả ghi chép của các đại gia tộc ra chia sẻ, sau đó phải để các thợ săn quỷ thỉnh thoảng họp mặt tổng kết kinh nghiệm, nếu có kinh nghiệm ưu tú thì phải phổ biến.

Hiện tại Sát Quỷ Đội không có Kế Quốc Duyên Nhất, vậy thì phải phát huy trí tuệ của phàm nhân, dùng trí tuệ của mọi người để nâng cao hiệu suất của Sát Quỷ Đội.

Tiểu đương chủ bất giác gật đầu, cậu cảm thấy có lý: Nhưng những đại gia tộc đó có đồng ý không.

Đây đều là bí mật truyền đời của họ.

Không chia sẻ, đợi đến khi gia tộc suy tàn, những ghi chép này cũng sẽ thất truyền hết.

Sự thiển cận này chính là điểm yếu của Sát Quỷ Đội.

Đỗ Lan nói thật.

Sát Quỷ Đội có chín Trụ, trong đó có vài vị trí bị các gia tộc cố định độc chiếm trong thời gian dài, ví dụ như Viêm Trụ, đó là cha truyền con nối trong một gia tộc.

Viêm chi hô hấp cũng là sức mạnh truyền đời của gia tộc này, không truyền cho người ngoài.

Nhưng đến thời hiện đại, các gia tộc bắt đầu suy tàn, truyền thừa cũng bắt đầu biến mất.

Không chỉ là hơi thở, mà kinh nghiệm chiến đấu với quỷ cũng trở nên khan hiếm.

Cứ tiếp tục như vậy, e rằng ghi chép sẽ ngày càng ít đi, dẫn đến việc chiến đấu với quỷ phải bắt đầu lại từ đầu, tích lũy kinh nghiệm từ con số không.

Có thể thử một lần, vì bây giờ những gia tộc này có lẽ cũng đã ý thức được vấn đề, ý thức được sự suy tàn của gia tộc họ là không thể tránh khỏi.

Tiếp tục giấu giếm là tự tìm đường chết.

Thời đại đã thay đổi, trước đây hình thức gia tộc có thể độc chiếm tất cả nhân tài, họ là tinh anh, nhưng bây giờ không giống nữa.

Nhân tài có nhiều con đường phát triển hơn, cũng sẽ không chỉ dừng lại giữa các gia tộc.

Rất nhiều gia chủ đã ý thức được mình đang ở trong một thời đại lớn, rất có thể sẽ bị đào thải.

Tiểu đương chủ ra lệnh một tiếng, các đại gia tộc vẫn phối hợp, nhưng rất nhiều cổ tịch đã bị hư hỏng, khiến người ta cảm thấy tiếc nuối.

Trong những cổ tịch này quả nhiên ghi lại rất nhiều kinh nghiệm đối phó với quỷ.

Rất nhiều điều ngay cả đương chủ cũng không biết, dù sao đương chủ không ra tiền tuyến, không biết chiến đấu thế nào.

Nhìn những kinh nghiệm này, tiểu đương chủ không biết nói gì, nếu phổ biến ra ngoài, có lẽ rất nhiều thợ săn quỷ đã không phải chết.

Pháp sư, tại sao lại như vậy.

Rõ ràng mọi người đều đang chống lại quỷ, tại sao họ lại giấu những kinh nghiệm này đi.

Đứa trẻ không hiểu thế giới người lớn phức tạp.

Cuộc chiến giữa người và quỷ tuy tàn khốc, nhưng cuộc đấu tranh giữa người với người mới là nguy hiểm thực sự.

Lúc đó trong những người đó, có mấy ai hoàn toàn tin rằng Kế Quốc Duyên Nhất không hề giữ lại gì.

E rằng không có mấy người.

Dù sao ngay cả anh ruột cũng nghi ngờ Kế Quốc Duyên Nhất không thật lòng dạy, cho đến cuối cùng kẻ hack dùng sự thật để vả mặt, mới khiến người anh tin rằng Kế Quốc Duyên Nhất thật sự thật lòng dạy.

Thế nhưng, thật lòng dạy mà người ngoài vẫn không học được, đó mới là tuyệt vọng thực sự.

Giống như trong phim Kung Fu Hustle, nhân vật chính nói với Hỏa Vân Tà Thần: Muốn học à, ta dạy ngươi.

Thiên phú là thứ không thể học được, bất kể thầy giáo nỗ lực dạy thế nào, không học được chính là không học được.

Đó là hiện thực tàn khốc, đó là lý do Hỏa Vân Tà Thần quỳ xuống, vì ông ta đã nhận ra hiện thực tuyệt vọng.

Kế Quốc Duyên Nhất chắc chắn đã thật lòng dạy, nhưng vẫn có người nghi ngờ ông ta giấu bí mật thực sự.

Cái gọi là người thấy Phật thì trong lòng có Phật, người thấy phân thì trong lòng có phân, người cho rằng Kế Quốc Duyên Nhất sẽ giấu giếm tự nhiên là cho rằng giấu giếm là bản tính của con người, chính họ cũng sẽ giấu giếm.

Trước đây là như vậy.

Đỗ Lan nói với tiểu đương chủ: Nhưng sau này sẽ tốt hơn, bắt đầu từ bây giờ cũng không quá muộn.

Pháp sư, ngài thật sự là một người thông thái.

Tiểu đương chủ rất nhanh đã trở thành fan của Đỗ Lan: Nếu ngài xuất hiện sớm hơn, mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp hơn.

Đừng chìm đắm trong quá khứ, chúng ta phải nhìn về phía trước.

Chìm đắm trong quá khứ là chuyện của quỷ.

Pháp sư, ngài rất hiểu về quỷ sao.

Vậy ngài có thể cho tôi biết tại sao quỷ lại tà ác như vậy.

Không phải quỷ xấu, mà là người xấu biến thành quỷ.

Quỷ tổ để chứng minh hành vi của mình là đúng đắn, tự nhiên phải tìm những kẻ có tâm địa bất chính biến thành quỷ.

Chỉ có như vậy, những con quỷ này mới đồng tình với hắn, ca tụng hắn, nịnh bợ hắn, mới có thể khiến Quỷ Vũ Thập Vô Thảm cảm thấy sự tồn tại của mình là có giá trị.

Đỗ Lan phân tích như vậy, Quỷ Vũ Thập Vô Thảm hiển nhiên không biết đến câu chuyện Trâu Kỵ phúng Tề vương nạp gián.

Không phải quỷ xấu, mà là người xấu biến thành quỷ.

Tiểu đương chủ bất giác gật đầu: Thật quá có lý.

Nhưng trong nguyên tác, những con quỷ mạnh đều bị giết bởi tình tiết, Đỗ Lan cũng không biết nói gì cho phải, chỉ có thể nói những con quỷ này xấu chưa đủ triệt để, Quỷ Vũ Thập Vô Thảm đã đánh giá thấp cái thiện trong nhân tính.

Bất kể căm hận nhân loại thế nào, cuối cùng trong lòng vẫn có người quan tâm.

Chỉ có Quỷ Vũ Thập Vô Thảm là thực sự không quan tâm đến nhân loại, chỉ có hắn là kẻ theo chủ nghĩa vị kỷ tuyệt đối, còn thuộc hạ của hắn thì không phải.

Điều này khiến Đỗ Lan nhớ đến Đèn Lồng Cam Tham Lam của Thất Đăng Quân Đoàn, Quân đoàn Đèn Lồng Cam chỉ có một người nắm giữ.

Một kẻ ích kỷ tuyệt đối làm sao có thể có những người cùng chí hướng.

Hai kẻ ích kỷ tuyệt đối chính là một núi không thể có hai hổ, căn bản không thể hợp tác với nhau.

Vì vậy Quỷ Vũ Thập Vô Thảm muốn tìm kiếm và chứng minh tất cả mọi người đều hèn hạ như hắn, nhưng hắn tuyệt đối không tìm được, vì cho dù có cũng sẽ không thần phục Quỷ Vũ Thập Vô Thảm.

Tiểu đương chủ dưới sự giáo dục của Đỗ Lan bắt đầu truyền bá các loại kinh nghiệm săn quỷ ra ngoài, để các tân binh có thể nhanh chóng hiểu được những điều cần chú ý về quỷ, tăng cơ hội sống sót của họ.

Hôm nay, Thán Trị Lang lại đang thực hiện nhiệm vụ.

Nhưng trong quá trình đó, cậu phát hiện ra một mùi hương đáng sợ.

Đi theo mùi hương, cậu tìm thấy một người đàn ông đang dắt vợ con đi dạo.

Đôi vợ chồng này thật sự là trai tài gái sắc, con gái cũng đáng yêu, người qua đường đều nhìn họ với ánh mắt ngưỡng mộ.

Nhưng Thán Trị Lang lại phát hiện người đàn ông này là quỷ, và còn rất lợi hại.

Quỷ Vũ Thập Vô Thảm cũng không ngờ mình sẽ bị một thợ săn quỷ phát hiện.

Dù sao khi hắn ngụy trang thành người thường, diễn xuất cũng không tồi.

Hắn tự nhiên sẽ không để thợ săn quỷ làm phiền mình, vì vậy hắn đã biến một người qua đường thành quỷ với tốc độ nhanh như chớp.

Người qua đường đột nhiên ngã xuống kêu la, đau đớn quằn quại, trong mạch máu như có rắn đang bò, có thể nhìn thấy qua lớp da.

Ầm.

Người biến thành quỷ sức lực rất lớn, lập tức đánh bị thương những người xung quanh.

Thán Trị Lang chỉ có thể đến giúp đỡ: Bình tĩnh lại, hãy nghĩ về gia đình của mình.

Vì em gái cậu đã khống chế được bản thân, nên Thán Trị Lang hy vọng có thể giúp người vừa mới biến thành quỷ này bình tĩnh lại: Đừng bỏ cuộc.

Đáng tiếc không phải con quỷ nào cũng là nhân vật chính.

Nỉ Đậu Tử có thể khắc phục bản năng khát máu, một phần là vì tình cảm với gia đình, một phần cũng là vì cô bé là vật thí nghiệm.

Cảnh sát rất nhanh đã đến.

Trong mắt họ, Thán Trị Lang mang theo vũ khí, trên người còn có máu, quá đáng nghi.

Kẻ địch rõ ràng đang ở không xa, nhưng Thán Trị Lang lại không có cách nào.

Cậu không thể mặc kệ những người thường này, nếu cậu cố chấp ra tay, sẽ có rất nhiều người bị liên lụy.

Ánh mắt rực lửa của thiếu niên nhìn chằm chằm vào Quỷ tổ: Ta nhất định sẽ tìm được ngươi.

Đây là lời thề báo thù của cậu.

Chương 2153

Cảnh sát ngày càng đông, mà con quỷ trong lòng thiếu niên cũng ngày càng mất kiểm soát.

Thiếu niên chỉ có thể chém giết con quỷ rồi bỏ chạy.

Trong mắt người khác, đây chính là giết người giữa phố, quá đáng sợ, tên sát nhân thiếu niên này quá đáng sợ.

Đám đông đang xem vừa thấy có án mạng, liền bỏ chạy tán loạn, không dám ở lại.

Tại sao lại như vậy, tại sao lại như vậy.

Thiếu niên lần đầu tiên phạm tội bỏ trốn, cậu không hiểu tại sao lại có người xấu như vậy, làm chuyện xấu như vậy có lợi gì cho hắn.

Ngoài việc làm hại người vô tội, tăng thêm bi kịch, thì có thể nhận được gì.

Thiếu niên nghe thấy tiếng truy đuổi phía sau, chỉ có thể cắm đầu chạy, cậu không hiểu thế đạo này.

Kẻ xấu có thể công khai lộ diện, người tốt lại bị truy bắt, thật quá kỳ lạ.

Chính vì có quỷ, thế đạo này mới kỳ quái như vậy.

Cũng may thời đại này không có camera giám sát, nếu không Thán Trị Lang thảm rồi, tội giết người giữa phố này không thoát được.

Nhưng dù không có camera, Thán Trị Lang vẫn thiếu kinh nghiệm làm việc xấu, vẫn không biết mánh khóe bỏ trốn, nên luôn không cắt đuôi được cảnh sát.

Cũng may ở đây có người giúp đỡ, là mỹ nữ quỷ Châu Thế.

Vừa rồi nàng cũng đang xem, nàng cũng không ngờ mình lại ở gần Quỷ tổ đến vậy.

Chỉ có thể nói Quỷ tổ thật sự quá giỏi ngụy trang, trực tiếp thay đổi khuôn mặt, hơn nữa thân phận ngụy trang của Quỷ tổ không chỉ có một.

Hắn ở những nơi khác nhau có những thân phận khác nhau, đúng là thỏ khôn có ba hang.

Lần này Quỷ tổ đến chỗ Châu Thế cũng chỉ là ngẫu nhiên, nhưng việc Châu Thế ra tay giúp đỡ lại thu hút sự chú ý của Quỷ tổ.

Vì Thán Trị Lang đã biến mất, điều này không bình thường, chắc chắn là do Huyết Quỷ Thuật che giấu.

Mà người có Huyết Quỷ Thuật lại không bị hắn khống chế thì chỉ có Châu Thế.

Thán Trị Lang gặp được quỷ tốt, coi như thở phào nhẹ nhõm.

Châu Thế rất hứng thú với em gái của Thán Trị Lang, vì chính nàng vẫn cần máu để duy trì sự sống, nhưng em gái cậu chỉ cần ngủ là được.

Nếu tất cả các con quỷ đều không cần ăn thịt người, chỉ cần ngủ, vậy thì khuyết điểm của quỷ cũng coi như không còn.

Châu Thế là một bác sĩ, hơn nữa còn học Tây y, rất lợi hại, lấy máu xét nghiệm cho em gái cậu, mọi thứ đều tinh thông.

Thán Trị Lang nhìn một con quỷ đang tự kiềm chế, cũng rất vui mừng.

Coi như có chuyện tốt, ít nhất cho thấy không phải biến thành quỷ là hết thuốc chữa.

Châu Thế dùng vọng khí thuật nhìn Thán Trị Lang và Nỉ Đậu Tử, Thán Trị Lang có chỉ số bức cách là tám mươi, Nỉ Đậu Tử cũng có bảy mươi lăm, điều này cho thấy hai người này rất khó đối phó, có thể hóa nguy thành an.

Xem ra thời đại này có lẽ chính là ngày tận thế của Quỷ tổ.

Không chỉ có pháp sư Đỗ Lan, còn có những người trẻ tuổi có bức cách cao ngất, ngày tháng của Quỷ tổ chắc chắn không dễ chịu.

Châu Thế nói với Thán Trị Lang: Nếu có thể, cậu có thể tìm cho tôi nhiều máu tươi hơn để tôi làm nghiên cứu.

Thán Trị Lang đương nhiên vui mừng, vì biết đâu có thể tìm ra cách cứu em gái.

Lúc này, Quỷ tổ đã cử người đến tìm họ.

Nhưng Quỷ tổ hiển nhiên không coi trọng Châu Thế và Thán Trị Lang, cho rằng hai kẻ này, chỉ cần cử hai con quỷ là có thể dễ dàng giết chết.

Thực ra cũng không thể trách Quỷ tổ, kẻ ra quyết định này, thất bại.

Dù sao hắn từ trước đến nay đều độc lai độc vãng, nhiều nhất là tạo ra vài con quỷ làm chân sai vặt, chứ không có ý định tạo ra một vương quốc quỷ.

Mãi đến thời Edo, hắn mới nghĩ đến việc tạo ra một đội quân của riêng mình, nhưng chủ yếu cũng là để giao chiến với Sát Quỷ Đội, chứ không phải để mở rộng dã tâm.

Quỷ Vũ Thập Vô Thảm, nhân vật phản diện này rất tinh tế.

Hắn chưa bao giờ nghĩ đến việc thống trị Nhật Bản, hay trở thành đỉnh cao của quyền lực.

Nguyện vọng của hắn từ đầu đến cuối đều rất rõ ràng, đó là tìm được hoa bỉ ngạn xanh, khắc phục ánh nắng mặt trời, trở thành sinh vật hoàn mỹ.

Ngàn năm nay đều như vậy, nhưng hắn chưa bao giờ tìm được hoa bỉ ngạn xanh.

Những nhân vật phản diện khác nếu có khả năng tạo ra quỷ này, chắc chắn sẽ tạo ra một vương quốc quỷ, hoặc thông qua việc khống chế tầng lớp thượng lưu để nắm giữ một quốc gia.

Nhưng Quỷ tổ thì không, hắn không ngừng nâng cao bản thân, muốn trở thành một nhân vật phản diện hoàn hảo, một nhân vật phản diện thoát khỏi những thú vui tầm thường.

Thực ra ngay cả Châu Thế cũng không biết Quỷ tổ này rốt cuộc có dã tâm gì.

Mỹ nhân mỹ thực đã sớm khiến Quỷ Vũ Thập Vô Thảm sống lâu chán ngán, hắn đối với quyền lực cũng không có suy nghĩ gì.

Nếu hắn thật sự trở thành sinh vật hoàn mỹ, vậy cuối cùng hắn còn cần gì.

Chẳng lẽ là làm việc xấu vì để làm việc xấu sao.

Làm việc xấu chỉ có thể là thủ đoạn, không thể là mục đích.

Nếu một người có thể đạt được sự thỏa mãn thông qua việc làm việc xấu, vậy thì không bình thường rồi.

Cho nên nói nhân vật phản diện này không tầm thường, ngay cả Đỗ Lan cũng không hiểu nổi.

Phản diện không muốn hủy diệt hay thống trị thế giới thật sự quá hiếm, nên đáng để nghiên cứu kỹ.

Một kẻ xấu làm sao có thể chống lại được sự cám dỗ của quyền lực.

Dù sao trong xã hội loài người, quyền lực chính là ngôi vị cao nhất.

Bên phía Châu Thế và Thán Trị Lang không cần lo lắng, họ đông người, hai con quỷ cỏn con căn bản không phải là đối thủ.

Đỗ Lan tranh thủ thời gian đi phỏng vấn gia đình của thân phận ngụy trang của Quỷ tổ.

Cơ thể của Quỷ tổ có thể tùy ý biến hóa, có lúc hắn thậm chí còn ngụy trang thành phụ nữ, thật sự là có thể lớn có thể nhỏ, có thể nam có thể nữ.

Đàn ông, trẻ con, phụ nữ đều là mục tiêu ngụy trang của hắn, nên Sát Quỷ Đội căn bản không tìm được hắn.

Chỉ là thực ra hắn đã cướp đi thân phận và cuộc đời của người khác.

Ví dụ như người vợ và con gái vừa rồi, thực ra là hắn đã giết người đàn ông, sau đó ngụy trang để vào.

Đương nhiên diễn xuất của hắn rất tốt, sự dịu dàng của người chồng, sự bao dung của người cha đều được thể hiện ra, nên vợ con căn bản không phát hiện chồng mình đã bị thay thế.

Vì vậy Đỗ Lan đến phỏng vấn, hỏi họ về quan điểm đối với chồng.

Thông qua các cuộc phỏng vấn với các gia đình khác nhau, Đỗ Lan biết Quỷ tổ có lúc là cha của người ta, có lúc lại là con của người khác, thật sự là có thể co có thể duỗi.

Họ đều nói không có gì đặc biệt, chỉ là người bình thường, có thể thấy Quỷ tổ chỉ vì để che giấu thân phận mà rất cố gắng.

Có lẽ là vì sang chấn tâm lý, ngụy trang để trốn tránh kẻ hack mới là đạo sinh tồn lâu dài.

Đương nhiên nếu đổi lại là Đỗ Lan, mình chắc chắn sẽ khống chế tầng lớp thượng lưu của Nhật Bản, sau đó cử quân đội đi diệt Sát Quỷ Đội.

Chương 2154

Dù sao thời đại đã thay đổi, hơi thở có lợi hại đến đâu, có thể lợi hại hơn đại pháo sao.

Tầng lớp thượng lưu của Nhật Bản nếu biết chỉ cần ăn thịt người là có thể đổi lấy tuổi thọ, vậy chắc chắn sẽ đồng ý, chắc chắn sẽ cam tâm tình nguyện trở thành tín đồ của Quỷ tổ.

Đến lúc đó điều động quân đội không phải là chuyện trong phút chốc sao.

Nếu thật sự có kẻ hack xuất hiện, chờ đợi kẻ hack chính là đại pháo.

Đỗ Lan đi thăm hỏi rất nhiều người nhà của Quỷ Vũ Thập Vô Thảm, đưa ra kết luận rằng tuy sự ngụy trang bình thường của hắn rất tốt, nhưng cơ bản đều là cùng một loại người, đều là kiểu người lạnh lùng, đều là kiểu ngụy trang không thể hạ thấp thân phận và phong thái, tương đối khắc chế.

Điều này cũng phù hợp với tính cách của Quỷ tổ, một con quái vật theo đuổi sự hoàn mỹ tự nhiên sẽ không thể tùy tiện, lơ đễnh, cho dù là ngụy trang cũng nhất định là loại hình để tôi một mình yên tĩnh.

Những người bên cạnh hắn đều không phát hiện ra sự bất thường của hắn.

Đỗ Lan thu được không ít thông tin, biết được sở thích của Quỷ Vũ Thập Vô Thảm, phát hiện hắn bình thường phần lớn thời gian là ngụy trang, chỉ có một phần nhỏ thời gian là hoạt động với thân phận quỷ.

Tổng kết lại, Quỷ tổ này không làm việc chính sự, nói là tìm hoa bỉ ngạn xanh, nhưng bản thân hoàn toàn không làm gì, chỉ để quỷ đi tìm.

Đỗ Lan không thể chịu đựng được nữa: Mạng quỷ cũng là mạng.

Quỷ tổ không lẽ cho rằng trả cho chúng tuổi thọ là có thể bóc lột vô hạn những con quỷ này sao.

Hành vi này thật sự quá đáng ghét.

Hương Nại Huệ và Quỳ Chi nghe Đỗ Lan lại bắt đầu bênh vực cho quỷ, trong lòng nghĩ vị pháp sư này chẳng lẽ thật sự có tấm lòng đại từ đại bi, thật sự làm được việc coi người và quỷ như nhau sao.

Nhưng với tư cách là con người, họ thực sự không thể đồng tình với suy nghĩ ngây thơ này của pháp sư.

Đỗ Lan nhìn biểu cảm của hai vị đệ tử là biết họ căn bản không hiểu.

Đỗ Lan đây là đang châm ngòi mối quan hệ giữa quỷ và Quỷ tổ, hy vọng các con quỷ đều nhận ra mình không phải là nô lệ của Quỷ tổ.

Đáng tiếc những con quỷ này đều là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, trước khi thực sự chết đi sẽ không ý thức được mục đích ban đầu khi biến thành quỷ, không nhớ ra mình đã từng là người.

Vậy đi, chúng ta bắt đầu chuyến tuần du toàn đảo, chuẩn bị nhạc khí, trang phục, chúng ta xuất phát.

Vũ nữ cầm pháp khí mở đường, đi cùng với âm nhạc thanh thoát, ngâm xướng bài Khôi Lỗi Dao quỷ dị, bắt đầu hoạt động trên toàn quốc.

Đỗ Lan vốn đã là một pháp sư nổi tiếng toàn quốc, lần này lại tổ chức một chuyến đi với quy mô lớn như vậy, cả thế giới đều chấn động, ngay cả phóng viên nước ngoài cũng đến đưa tin về sự kiện trọng đại này.

Đỗ Lan ngồi trong chiếc kiệu lớn do các hòa thượng khiêng, phía trước là các vũ nữ hát nhảy rap, cả đội ngũ hùng dũng, phía sau còn có dân chúng thành kính đi theo, mang theo đồ ăn thức uống, còn hoành tráng hơn cả đi đánh trận.

Ra ngoài không cần mang tiền, cũng không cần mang thức ăn, mỗi khi đến một nơi đều có vô số tín đồ chuẩn bị những bữa ăn chay với tiêu chuẩn cao nhất.

Ngay cả quỷ cũng phải ngoái nhìn, thời buổi này ai có thể có sức ảnh hưởng khoa trương như vậy.

Đỗ Lan, vị pháp sư này, quả thực là thiên hoàng trong dân gian.

Có lẽ nếu ông ta nói muốn lật đổ thiên hoàng, cũng sẽ có người đi theo.

Vì trong thời gian ngắn ngủi hai năm, ông ta đã trở thành người phát ngôn của thần tích, số người được ông ta cứu giúp không đếm xuể.

Vô số người vì để được chiêm ngưỡng dung nhan của pháp sư mà làm tắc nghẽn giao thông, vạn người đổ ra đường.

Chiếc kiệu lớn giống như một pháp đàn di động, Đỗ Lan ngồi ở giữa, hai vị đệ tử đứng hai bên trái phải.

Thế nào gọi là hoành tráng, đây chính là hoành tráng.

Pháp sư.

Ngay cả quỷ cũng nảy sinh lòng ngưỡng mộ, lặng lẽ đi theo trong đội ngũ.

Những con quỷ này đều có nguyện vọng của riêng mình, đều có suy nghĩ của riêng mình.

Có quỷ.

Hương Nại Huệ nhạy bén phát hiện quỷ quái đang ở bên cạnh, ngay trong đám đông.

Mấy con quỷ này đều không tự nguyện biến thành quỷ, chúng cũng hy vọng có thể được cứu rỗi.

Đỗ Lan nói: Thực ra con người đều có tính lười biếng muốn đi đường tắt.

Con người theo đuổi nguồn của cải đơn giản nhất, môi trường thoải mái và an nhàn đơn giản nhất.

Họ cho rằng trở thành quỷ có thể có được những thứ đó, nhưng thực tế biến thành quỷ chỉ là khởi đầu của một khổ nạn khác.

Hai vị đệ tử thầm nghĩ bây giờ Đỗ Lan lại giống như một vị cao tăng, thật không hiểu nổi ông ta.

Nghe Đỗ Lan nói những điều này, hai vị đệ tử tự nhiên không thể phản bác, vì đây là hiện tượng phổ biến, con người quả thực thích đi đường tắt, chỉ là phần lớn người không có điều kiện đó.

Trở thành quỷ, nhưng lại kế thừa tình cảm, phẫn nộ và cảm ngộ, sự tàn khốc và lòng thương hại của thời làm người.

Sự viên mãn lớn lao mà khi làm người không có được, trở thành quỷ thì làm sao có được.

Đây đều là những con quỷ đáng thương.

Đỗ Lan nói: Cứ để chúng đi theo.

Các quỷ quái nghe Khôi Lỗi Dao, dường như linh hồn cũng được tịnh hóa.

Đợi đến khi đội ngũ dừng lại, có một con quỷ muốn bái kiến pháp sư.

Đỗ Lan cho phép con quỷ đến gần.

Đây là một con quỷ trung niên, hắn nước mắt lưng tròng sám hối: Pháp sư, tôi có tội.

Nói đi, ngươi có tội gì.

Lúc còn sống, tôi là một tiều phu, sống bằng nghề đốn củi, cưới được một người vợ xinh đẹp.

Nhưng tên ác bá ở địa phương lại thèm muốn vẻ đẹp của vợ tôi, chiếm đoạt nàng.

Vợ tôi không chịu nổi nhục nhã đã tự sát.

Tôi vô cùng phẫn nộ, bèn xông vào nhà tên ác bá, giết chết cả gia đình hắn mười hai người, ngay cả trẻ con cũng không tha.

Ngay khi tôi sắp bị xử tử hình, người đàn ông đó xuất hiện, hắn nói có thể cho tôi sống tiếp, nhưng phải biến tôi thành quỷ.

Kết quả rất rõ ràng, hắn vẫn còn sống, nên hắn đã là quỷ: Cơn phẫn nộ dần nguôi ngoai, bây giờ tôi vô cùng hối hận, tôi không nên giết người vô tội, không nên liên lụy những người vô tội đó.

Ngươi không sai, là lỗi của thế giới nơi kẻ ác không bị trừng phạt.

Đỗ Lan nói: Còn những người khác bị ngươi giết, cũng chỉ là bị tên ác bá liên lụy mà thôi.

Con quỷ nước mắt lưng tròng nhìn pháp sư.

Pháp sư quả nhiên là đại sư, kiến giải này thật sự khiến hắn trút bỏ được tảng đá trong lòng.

Nhưng còn một chuyện nữa: Nhưng sau khi biến thành quỷ, tôi lại ăn rất nhiều người.

Ăn bao nhiêu.

Không nhớ rõ, chỉ nhớ là không ít.

Đỗ Lan nhìn con quỷ một cái: Bây giờ ngươi hối hận rồi.

Tôi hối hận rồi.

Bây giờ mỗi khi nghỉ ngơi, trước mắt tôi lại hiện lên những biểu cảm cầu xin, quằn quại của họ, khiến tôi rất bất an.

Tôi vốn chỉ là một tiều phu, căn bản không muốn làm nhiều điều ác như vậy.

Người đàn ông nói.

Hắn không biết tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy, nên hy vọng pháp sư có thể độ hóa hắn.

Bởi vì sự an nhàn của ngươi đã bị phá vỡ, nên ngươi luôn muốn xây dựng lại sự an nhàn.

Biến thành quỷ là một phương pháp, nhưng ngươi phát hiện không thể thành công, nên ngươi đã đến đây, tìm kiếm phương pháp khác.

Làm điều ác không phải là mục tiêu của ngươi, chỉ là thủ đoạn của ngươi.

Khi làm điều ác không đạt được mục tiêu, ngươi sẽ chán ghét.

Mà ngươi bây giờ đang mờ mịt cho thấy ngươi vẫn chưa hiểu rõ mình cần gì.

Con quỷ sững sờ, vì hắn đã ngộ ra.

Hắn quả thực chỉ muốn an nhàn, muốn có vợ con, bếp ấm.

Đáng tiếc vợ đã chết, mình cũng biến thành quỷ, mình làm bao nhiêu chuyện xấu cũng không thể quay lại điểm xuất phát ban đầu.

Hắn khóc nức nở: Nếu tôi gặp được pháp sư sớm hơn, tôi đã không ăn nhiều người như vậy.

Pháp sư, ngài giết tôi đi, để tôi và vợ được đoàn tụ dưới suối vàng.

Trong mắt người thường, con quỷ này hiển nhiên không thể tha thứ.

Trong mắt Đỗ Lan, con quỷ này chẳng qua là đi sai đường.

Nếu lúc đó xã hội có công đạo, nếu hắn không gặp Quỷ Vũ Thập Vô Thảm, hắn có thể đã đi trên một con đường hoàn toàn khác.

Hương Nại Huệ và Quỳ Chi đều im lặng.

Dù sao họ cũng là phụ nữ, lòng dạ mềm yếu, nghe những điều này cũng bắt đầu đồng tình với con quỷ.

Chương 2155

Vậy thì thành toàn cho nó đi.

Đỗ Lan nói: Hương Nại Huệ, dùng ba văn của ngươi tiễn nó một đoạn.

Pháp sư, hắn đã sám hối rồi.

Đây là nguyện vọng của hắn.

Con quỷ ngẩng cổ chờ chết, không phản kháng, vì hắn đã biết mục tiêu cuộc đời mình, cũng biết mục tiêu đó không thể đạt được thông qua việc làm ác, nên thà chết đi, cũng coi như là chuộc tội.

Đỗ Lan nghĩ, người bị người áp bức, người liền biến thành quỷ.

Người bị quỷ áp bức, người liền biến thành thợ săn quỷ.

Tất cả những mâu thuẫn này đều bắt nguồn từ sự an nhàn bị phá vỡ.

Có con quỷ vì sám hối cho bản thân, cuối cùng đã được như ý nguyện bị đưa xuống hoàng tuyền, lại có con quỷ lo lắng cho kẻ khác.

Ví dụ như nữ quỷ thứ hai đến cầu kiến Đỗ Lan, cô ta không phải vì mình, mà là vì một con quỷ khác: Pháp sư đại nhân, tôi là con gái của một gia đình nông dân bên ngoài núi Natagumo, sau này bị tiểu quỷ trong núi biến thành quỷ, nó bắt tôi làm chị gái của nó.

Vậy ngươi muốn báo thù à.

Đỗ Lan hỏi.

Nữ quỷ lắc đầu: Tuy tôi đã biến thành quỷ, cũng từng oán hận nó, nhưng theo thời gian trôi đi, tôi nhận ra sâu sắc rằng tuy nó là một con quỷ đáng sợ, nhưng đồng thời cũng là một đứa trẻ chưa trưởng thành, nó chỉ bị người ta lừa gạt mà thôi, nên tôi hy vọng pháp sư có thể giúp nó.

Hai vị đệ tử rất kinh ngạc, không ngờ còn có người biến thành quỷ mà vẫn nguyện ý giúp đỡ quỷ khác, quả nhiên trải nghiệm trước khi biến thành quỷ cũng rất quan trọng.

Người chết đã chết, nữ quỷ này đã học được cách nhìn về phía trước, cô cho rằng một khi đã biến thành quỷ, vậy thì nên dùng thân phận quỷ để tạo thành một gia đình, bắt đầu cuộc sống mới mới là đúng đắn, chỉ là với tư cách là người nhà của quỷ, cô có trách nhiệm sửa chữa hành vi và thói quen của người nhà.

Chỉ là thực lực của cô không đủ, nên khi pháp sư đi qua núi Natagumo, cô đã lén lút chạy ra ngoài, chính là hy vọng mượn ngoại lực để gia tộc của họ trở nên giống một gia đình hơn.

Ngươi kể tình hình xem.

Đỗ Lan nói.

Trên núi Natagumo vốn có một con quỷ tên là Luy, nó biến thành quỷ khi còn rất nhỏ, vì tuổi còn quá nhỏ nên nó thường bắt người từ bên ngoài núi về làm người nhà của mình, giống như đang chơi trò đồ hàng vậy, tôi chính là bị nó bắt vào để đóng vai chị gái.

Ban đầu tôi rất sợ hãi, nhưng dần dần phát hiện ra tuy đối phương là quỷ, nhưng trong nội tâm thực ra lại vô cùng khao khát người thân, vì đã biến thành quỷ, nên nó ngừng trưởng thành, thời gian của nó dừng lại ở lúc còn nhỏ.

Pháp sư đại nhân, ngài có cách nào để nó lớn lên không.

Đây là nguyện vọng của nữ quỷ, cô cảm thấy tiểu quỷ lớn lên rồi sẽ không tiếp tục áp bức người nhà như vậy nữa, cũng sẽ thông cảm cho cái khó của người nhà.

Đỗ Lan biết lai lịch của tiểu quỷ trên núi Natagumo, đó đúng là một thằng nhóc thối, lúc nhỏ thể trạng yếu ớt bệnh tật, tình cờ bị Quỷ Vũ Thập Vô Thảm biến thành quỷ.

Ban đầu còn ổn, nhưng tiểu quỷ cứ liên tục ăn thịt người, cha mẹ nó quyết định vì dân trừ hại, đại nghĩa diệt thân, nhưng lại bị tiểu quỷ phản sát.

Sau đó Quỷ Vũ Thập Vô Thảm lại dùng tư tưởng phản nhân loại của hắn để tẩy não tiểu quỷ, khiến tiểu quỷ hoàn toàn trở thành một tai họa, chiếm cứ núi Natagumo suốt một trăm năm, bắt không ít người, ép buộc họ trở thành người nhà của mình, thực chất là chơi trò đồ hàng cùng nó, một khi người nhà biểu hiện không làm nó hài lòng, nó sẽ giết họ rồi đi tìm người nhà mới.

Nhưng dù là một tiểu quỷ tàn bạo như vậy, vẫn có người quan tâm, nữ quỷ tìm đến Đỗ Lan, đóng vai chị gái trên núi Natagumo, cô cảm thấy tiểu quỷ vẫn còn cứu được.

Đây là hội chứng Stockholm rồi, nạn nhân nảy sinh sự đồng cảm với kẻ gây hại.

Nguyện vọng của ngươi, ta đã biết, vậy thì chúng ta hãy tiến hành một trò chơi đồ hàng quy mô lớn trên núi Natagumo đi.

Đỗ Lan nói: Vừa hay trong khoảng thời gian này Quỷ Sát Đội có hành động quy mô lớn đối với núi Natagumo, những người này đều có thể đến tham gia trò chơi.

Người chị gái thấy pháp sư đồng ý, mặt mày vui mừng, vì cô biết pháp sư rất lợi hại, chắc chắn có thể khiến em trai cải tà quy chính.

Núi Natagumo mọc lên một kết giới khổng lồ, trò chơi quy mô lớn chính thức bắt đầu.

Luy, cũng chính là tiểu quỷ kia, bất tri bất giác đã tham gia vào trò chơi, lớn lên thành người mà không hề hay biết, nó vẫn giữ vẻ ta đây là nhất, khí thế kiêu ngạo, nhưng đã lớn rồi thì tự nhiên cần phải kết hôn sinh con.

Bấy lâu nay trong núi luôn có đủ loại truyền thuyết, ví dụ như truyền thuyết có người vào núi gặp được tiên nhân, đến lúc ra ngoài thì thế gian đã qua mấy chục năm.

Đương nhiên cũng có truyền thuyết có người lạc trong núi mấy chục ngày, nhưng khi ra ngoài mới phát hiện chỉ qua mấy canh giờ.

Những truyền thuyết này đều nói lên rằng trong núi không có ngày tháng, không biết năm nào.

Lúc này trò chơi cũng vậy, những người vào núi đều tự động nhập vai vào trò chơi.

Những thợ săn quỷ vốn vào núi thực hiện nhiệm vụ đều trở thành hàng xóm, trên núi Natagumo xuất hiện một ngôi làng quỷ nhỏ, mà Luy hoàn toàn không nhận ra, còn thật hơn cả mơ, nhưng lại không phải hiện thực, nó lớn lên thành người trong ngôi làng này, rồi lại phải kết hôn sinh con.

Một kẻ tự cao tự đại như vậy hoàn toàn không nhận ra mình đã từ người định ra quy tắc trở thành một thành viên trong trò chơi.

Tuy nó là tiểu hoàng đế trong nhà, nhưng sau khi lớn lên, sản nghiệp gia tộc do anh chị quản lý, còn nó chỉ là một cậu ấm vô dụng, gia sản được chia cũng rất ít, căn bản không có khả năng nuôi vợ, càng đừng nói đến nuôi con.

Nhưng không còn cách nào, cuối cùng đứa trẻ vẫn ra đời, người trong làng đều rất vui mừng, lũ lượt mang lễ vật đến chúc mừng, chỉ có Luy rất phiền não, hoàn toàn không thấy vui.

Vì nó cảm thấy sau khi sinh con, cuộc sống của nó trở nên hỗn loạn, sự tiêu sái trước đây hoàn toàn biến mất, trước đây mọi thứ đều xoay quanh nó, đến bây giờ trung tâm lại chuyển sang đứa con.

Đứa trẻ này lại còn ốm yếu bệnh tật, càng khiến Luy mất kiên nhẫn.

Nhưng đôi khi Luy lại có cảm giác quen thuộc rất mạnh, dường như trong sâu thẳm ký ức mình đã từng trải qua tất cả những điều này, chỉ là lần trước thân phận của mình là đứa con, chứ không phải người cha.

Ta nghe nói có một câu chuyện, đứa con bị đuối nước, người cha vì cứu con mà cuối cùng chết chìm dưới sông.

Cha, người không cảm thấy câu chuyện này rất cảm động sao.

Khi Luy ở một mình với đứa con, đứa trẻ đó lại kể những câu chuyện đáng sợ như vậy.

Rốt cuộc là có chuyện gì.

Tại sao con mình lại đáng sợ như vậy, mọi người còn nói nó đáng yêu.

Nó chẳng đáng yêu chút nào, nó quả thực là một con quỷ hút máu, không ngừng làm phiền cuộc sống của mình, hút cạn tài sản của mình, tiêu hao tuổi thanh xuân của mình.

Trẻ con đều là ma quỷ, đều là tội nghiệt của cha mẹ, đều nên bị tiêu diệt.

Nhưng cảm giác quen thuộc này rốt cuộc là sao.

Câu chuyện này tại sao lại quen thuộc đến vậy, mình dường như đã nghe qua câu chuyện này, dường như trước đây mình cũng rất thích câu chuyện này, cũng bị cảm động bởi người cha hy sinh thân mình cứu con trong câu chuyện, cho rằng cha mẹ nên hy sinh tất cả vì con cái, vì chính cha mẹ đã mang con cái đến thế giới này, họ nên cống hiến tất cả.

Cảnh trò chơi này là một bản sao kinh điển, khi Luy còn là một đứa trẻ, nó cũng ốm yếu bệnh tật, nó cũng thích câu chuyện này, nó cũng là ký sinh trùng trên người cha mẹ, cha mẹ vì chữa bệnh cho nó đã tốn rất nhiều thời gian và công sức.

Thậm chí sau khi Luy biến thành quỷ, họ cũng đã nuôi nó một thời gian rất dài, cuối cùng vẫn là Luy ăn thịt người, cha mẹ mới quyết định đại nghĩa diệt thân.

Bây giờ thân phận hoán đổi, Luy phải trải nghiệm cuộc đời mà cha mẹ mình từng trải qua, nó cũng trở thành cha, có một đứa con khiến người ta lo lắng, bản thân nó hoàn toàn không có kiên nhẫn, biểu hiện còn không bằng cha mẹ mình.

Hoàn toàn không kiên nhẫn, cũng hoàn toàn không có dũng khí hy sinh tất cả vì con, thậm chí còn coi con mình là quỷ hút máu.

Cho nên nói, không trải qua thì không có quyền phát ngôn, tiểu quỷ này chính là chưa bị xã hội vùi dập, nên mới dùng suy nghĩ non nớt, chưa trưởng thành như vậy để nhìn nhận thế giới.

Sự thật chứng minh biểu hiện của nó đúng là rất tệ, suy nghĩ ngây thơ đó của nó cũng nên được thay đổi.

Trò chơi cũng sắp đến lúc kết thúc rồi, nhưng nếu dỡ bỏ trò chơi, chắc chắn sẽ là một trận đại chiến, đến lúc đó quỷ và thợ săn quỷ sẽ không còn là hàng xóm nữa, mà là kẻ thù.

Đỗ Lan đã đến thăm nhiều gia đình của Quỷ Vũ Thập Vô Thảm, rút ra kết luận rằng tuy bình thường hắn ngụy trang rất tốt, nhưng cơ bản đều là cùng một loại người, đều là kiểu người lạnh lùng cao ngạo, đều là kiểu ngụy trang không thể hạ thấp thân phận và phong thái, vô cùng khắc chế.

Điều này cũng phù hợp với tính cách của quỷ tổ, một con quái vật theo đuổi sự hoàn mỹ tự nhiên sẽ không thể là kẻ xuề xòa lơ đãng được, dù là ngụy trang cũng nhất định là loại để tôi yên một mình.

Những người bên cạnh hắn đều không phát hiện ra sự bất thường của hắn.

Đỗ Lan thu được không ít thông tin, biết được sở thích của Quỷ Vũ Thập Vô Thảm, phát hiện ra hắn phần lớn thời gian đều ngụy trang, chỉ có một phần nhỏ thời gian là hoạt động với thân phận quỷ.

Tóm lại là quỷ tổ này chẳng làm việc gì đứng đắn, nói là tìm hoa Bỉ Ngạn Xanh, nhưng bản thân hoàn toàn không làm, chỉ để quỷ đi tìm.

Đỗ Lan không thể chịu nổi nữa: Mạng quỷ cũng là mạng.

Quỷ tổ không lẽ nghĩ rằng đã trả giá bằng tuổi thọ thì có thể bóc lột đám quỷ này vô hạn sao, hành vi này thật sự quá đáng ghét.

Hương Nại Huệ và Quỳ Chi nghe Đỗ Lan lại bắt đầu bênh vực cho quỷ, trong lòng nghĩ vị pháp sư này chẳng lẽ thật sự có lòng đại từ đại bi, thật sự đối xử với người và quỷ như nhau sao, nhưng với tư cách là con người, họ thực sự không thể chấp nhận suy nghĩ ngây thơ này của pháp sư.

Đỗ Lan nhìn biểu cảm của hai vị đệ tử là biết họ hoàn toàn không hiểu, Đỗ Lan đây là đang ly gián mối quan hệ giữa quỷ và quỷ tổ, hy vọng đám quỷ nhận ra mình không phải là nô lệ của quỷ tổ.

Đáng tiếc đám quỷ này đều là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, trước khi thực sự chết đi sẽ không nhận ra mục đích ban đầu khi mình biến thành quỷ, không nhớ ra mình cũng từng là người.

Thế này đi, chúng ta bắt đầu tuần du khắp hòn đảo, chuẩn bị nhạc cụ trang phục, chúng ta xuất phát.

Vu nữ cầm pháp khí đi trước mở đường, theo sau là âm nhạc trống rỗng, ngâm xướng bài Khôi Lỗi Dao quỷ dị, bắt đầu hoạt động trên toàn quốc.

Đỗ Lan vốn đã là một pháp sư nổi tiếng toàn quốc, lần này lại tổ chức một chuyến đi quy mô như vậy, khiến cả thế giới chấn động, ngay cả phóng viên nước ngoài cũng đến đưa tin về sự kiện trọng đại này.

Đỗ Lan ngồi trong kiệu lớn do hòa thượng khiêng, phía trước là các vu nữ vừa hát vừa nhảy rap, cả đoàn người rầm rộ, phía sau còn có dân chúng thành kính đi theo, mang theo đồ ăn thức uống, còn hoành tráng hơn cả ra trận.

Ra ngoài cũng không cần mang tiền, cũng không cần mang thức ăn, mỗi khi đến một nơi đều có vô số tín đồ chuẩn bị đồ chay với quy cách cao nhất.

Ngay cả quỷ cũng phải ngoái nhìn, thời buổi này ai có thể có sức ảnh hưởng khoa trương như vậy.

Đỗ Lan, vị pháp sư này, đúng là thiên hoàng trong dân gian, ước chừng nếu hắn nói muốn lật đổ thiên hoàng, cũng sẽ có người đi theo làm.

Chương 2156

Vì trong thời gian ngắn ngủi hai năm, hắn đã trở thành người phát ngôn của thần tích, số người được hắn cứu giúp không đếm xuể.

Vô số người vì muốn được nhìn thấy dung nhan của pháp sư mà làm tắc nghẽn giao thông, vạn người đổ ra đường.

Chiếc kiệu lớn giống như một pháp đài di động, Đỗ Lan ngồi ở giữa, hai vị đệ tử đứng hai bên trái phải.

Cái gì gọi là phô trương, đây chính là phô trương.

Pháp sư.

Ngay cả quỷ cũng nảy sinh lòng ngưỡng mộ, lặng lẽ đi theo trong đội ngũ, những con quỷ này đều có nguyện vọng của riêng mình, đều có suy nghĩ của riêng mình.

Có quỷ.

Hương Nại Huệ nhạy bén phát hiện ra quỷ quái ở ngay bên cạnh, ngay trong đám đông.

Mấy con quỷ này đều không phải tự nguyện biến thành quỷ, chúng nó cũng hy vọng có thể được cứu rỗi.

Đỗ Lan nói: Thực ra con người đều có tính lười biếng muốn đi đường tắt, con người theo đuổi nguồn của cải đơn giản nhất, môi trường thoải mái an nhàn đơn giản nhất.

Chúng nó cho rằng trở thành quỷ có thể có được những thứ đó, nhưng thực tế biến thành quỷ chỉ là khởi đầu của một khổ nạn khác.

Hai đệ tử thầm nghĩ bây giờ Đỗ Lan lại giống như một vị cao tăng, thật không hiểu nổi hắn.

Nghe Đỗ Lan nói những lời này, hai vị đệ tử tự nhiên không thể phản bác, vì đây là một hiện tượng phổ biến, con người quả thực thích đi đường tắt, chỉ là phần lớn người không có điều kiện này.

Trở thành quỷ, lại kế thừa tình cảm, phẫn nộ và cảm ngộ của thời làm người, sự tàn khốc và lòng thương xót, sự viên mãn lớn lao mà thời làm người không có được, trở thành quỷ thì làm sao có được chứ, đây đều là những con quỷ đáng thương.

Đỗ Lan nói: Để chúng nó theo đi.

Đám quỷ quái nghe Khôi Lỗi Dao, dường như linh hồn cũng được tịnh hóa.

Đợi đến khi đội ngũ dừng lại, có một con quỷ muốn bái kiến pháp sư.

Đỗ Lan cho quỷ đến gần, đây là một con quỷ trung niên, hắn nước mắt lưng tròng sám hối: Pháp sư, tôi có tội.

Nói đi, ngươi có tội gì.

Lúc còn sống, tôi là một tiều phu, sống bằng nghề đốn củi, lấy được một người vợ xinh đẹp, nhưng ác bá địa phương lại thèm muốn vẻ đẹp của vợ tôi, chiếm đoạt cô ấy, vợ tôi không chịu nhục nhã đã tự sát, tôi vô cùng phẫn nộ, thế là tôi xông vào nhà ác bá, giết sạch cả nhà hắn trên dưới mười hai người, ngay cả trẻ con cũng không tha.

Ngay lúc tôi sắp bị hành hình, người đàn ông đó xuất hiện, hắn nói có thể cho tôi sống tiếp, nhưng phải biến tôi thành quỷ.

Kết quả rất rõ ràng, hắn còn sống, nên hắn đã là quỷ rồi: Sự phẫn nộ dần nguôi ngoai, bây giờ tôi vô cùng hối hận, tôi không nên lạm sát người vô tội, không nên liên lụy những người vô tội đó.

Ngươi không sai, là cái sai của thế giới nơi ác bá không bị trừng phạt.

Đỗ Lan nói: Còn những người khác bị ngươi giết, cũng chỉ là bị ác bá liên lụy thôi.

Quỷ rưng rưng nhìn pháp sư, pháp sư quả nhiên là đại sư, kiến giải này thật sự khiến hắn trút được tảng đá trong lòng, nhưng vẫn còn một chuyện nữa: Nhưng sau khi biến thành quỷ, tôi lại ăn rất nhiều người.

Ăn bao nhiêu.

Không nhớ nữa, chỉ nhớ là không ít.

Đỗ Lan liếc nhìn con quỷ một cái: Bây giờ ngươi hối hận rồi.

Tôi hối hận rồi, bây giờ mỗi khi nghỉ ngơi, trước mắt tôi đều là những biểu cảm van xin méo mó, khiến tôi rất bất an.

Tôi vốn chỉ là một tiều phu, căn bản không nghĩ sẽ làm nhiều điều ác như vậy. người đàn ông nói, hắn cũng không biết tại sao lại thành ra thế này, nên hy vọng pháp sư có thể độ hóa cho hắn.

Vì sự an nhàn của ngươi đã bị phá vỡ, nên ngươi luôn muốn xây dựng lại sự an nhàn, biến thành quỷ là một phương pháp, nhưng ngươi phát hiện không thể thành công, nên ngươi đã đến đây, tìm kiếm phương pháp khác.

Làm ác không phải mục tiêu của ngươi, chỉ là thủ đoạn của ngươi, khi làm ác không đạt được mục tiêu, ngươi sẽ chán ghét, mà bây giờ ngươi mờ mịt cho thấy ngươi vẫn chưa hiểu rõ mình cần gì.

Quỷ tròn mắt ngẩn ngơ, vì hắn đã ngộ ra, hắn quả thực chỉ muốn an nhàn, muốn có vợ con trên giường sưởi ấm, đáng tiếc vợ đã chết, mình cũng biến thành quỷ, mình làm bao nhiêu chuyện xấu cũng không thể quay lại điểm xuất phát ban đầu.

Hắn khóc lóc thảm thiết: Nếu tôi gặp được pháp sư sớm hơn, tôi đã không ăn nhiều người như vậy.

Pháp sư, ngài giết tôi đi, để tôi và vợ được trùng phùng nơi hoàng tuyền.

Trong mắt người thường, con quỷ này rõ ràng là không thể tha thứ, trong mắt Đỗ Lan, con quỷ này chẳng qua là đi sai đường, nếu lúc đó xã hội có công đạo, nếu hắn không gặp Quỷ Vũ Thập Vô Thảm, hắn có thể đã hoàn toàn đi trên một con đường khác.

Hương Nại Huệ và Quỳ Chi đều im lặng, dù sao họ cũng là phụ nữ, lòng dạ mềm yếu, nghe những điều này đều bắt đầu đồng cảm với quỷ.

Vậy thì thành toàn cho nó đi.

Đỗ Lan nói: Hương Nại Huệ, dùng Ba văn của ngươi tiễn nó một đoạn.

Pháp sư, nó đã sám hối rồi.

Đây là nguyện vọng của nó.

Quỷ nghển cổ chờ chết, không hề phản kháng, vì nó đã biết mục tiêu cuộc đời mình, cũng biết mục tiêu này không thể đạt được bằng cách làm ác, nên thà chết đi, cũng coi như là chuộc tội.

Đỗ Lan nghĩ, người bị người áp bức, người liền biến thành quỷ, người bị quỷ áp bức, người liền biến thành thợ săn quỷ, những mâu thuẫn này đều bắt nguồn từ sự an nhàn bị phá vỡ.

Thán Trị Lang không phải là đối thủ của Luy, nhưng hắn lại thích thể hiện, nên vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, đã dùng điệu múa tế lễ gia truyền để giải phóng một loại hô hấp giống như ngọn lửa, chặt đứt tơ nhện của Luy, tránh cho mình và em gái khỏi số phận bị phanh thây.

Luy hoàn toàn không ngờ Thán Trị Lang không chỉ biết sử dụng Hô Hấp của Nước mà còn có một loại hô hấp hoàn toàn khác mạnh mẽ hơn, căn bản không thể hiểu tại sao lại như vậy.

Nhưng nó vẫn còn cơ hội lật ngược tình thế, đó là nó đã làm cho đầu và cổ của mình đứt mà tơ còn vương, chỉ cần sợi tơ này không đứt, nó vẫn còn cơ hội, nó sẽ không chết.

Đáng tiếc tình hình trên núi Natagumo cuối cùng vẫn thu hút các Trụ Cột, Thủy Trụ đã kịp thời đến nơi.

Trận chiến này quả thực thảm liệt, nếu không phải nhờ hào quang nhân vật chính, một thợ săn quỷ bình thường căn bản không phải là đối thủ, chỉ có số phận bị giết.

Quỷ cấp Hạ Huyền đã cần đến Trụ Cột ra tay, còn quỷ cấp Thượng Huyền thì cần đến mấy Thượng Huyền hợp sức mới có thể miễn cưỡng duy trì thế trận năm năm.

Nếu một Trụ Cột đối đầu một Thượng Huyền, cũng không có cơ hội thắng.

Thủy Trụ không chỉ đến một mình, mà còn mang theo một đội cứu viện lớn để cứu những người bị thương.

Luy không ngờ cuối cùng mình vẫn chết, nhưng trước khi chết nó thấy cha mẹ đang nói lời xin lỗi, dung mạo đã mơ hồ lại một lần nữa trở nên rõ ràng, Luy trong nháy mắt đã sám hối, cha mẹ nó đã biết sai, mình nên tha thứ cho họ.

Hoàng tuyền ở ngay trước mắt, Luy phát hiện cha mẹ mình vậy mà lại dừng lại ở đây chờ nó suốt.

Đôi cha mẹ này cũng thật thú vị, đã hơn một trăm năm rồi, vẫn còn chờ thằng nhóc hư hỏng đó đi đầu thai, thật không dễ dàng.

Đỗ Lan rất khó đánh giá gia đình này, đứa con là một thằng nhóc hư, cha mẹ cũng đủ cố chấp.

Người chị gái bị Luy bắt về tròn mắt ngẩn ngơ, cô không ngờ pháp sư lại có thể tiến vào hoàng tuyền, cô thậm chí còn không ngờ người chết rồi thật sự sẽ vào hoàng tuyền đầu thai, chứ không phải là biến mất hoàn toàn.

Thực ra chỉ cần lĩnh ngộ được đệ bát cảm thì đi đâu cũng được, đi địa ngục còn chẳng khác gì đi chợ: Ta ghét nhất là kết cục kiểu này, đây là muốn thể hiện tình yêu còn khắc cốt ghi tâm hơn cả hận thù sao.

Vì tình yêu, người ta có thể chờ đợi trăm năm, vậy những người bị Luy làm hại đáng chết sao.

Nghe pháp sư muốn để Luy chết không yên, người chị gái nói: Nhưng tuy họ đã chết, có lẽ đây chính là cái gọi là ác quả trong Phật học, tất cả đều là số mệnh.

Các ngươi đương nhiên có thể nghĩ như vậy, thậm chí chính những người bị hại cũng có thể nghĩ như vậy, nhưng ta vẫn phải trừng phạt Luy, không thể nói làm ác cả đời, trước khi chết sám hối một chút là coi như không có chuyện gì xảy ra.

Đỗ Lan đã quyết định, phải để Luy sống lại, rồi nghe kinh.

Thế là ngay khi cả gia đình ba người chuẩn bị cùng nhau qua sông Minh Hà, Đỗ Lan nói: Ngươi có biết không.

Trong thần thoại truyền thuyết khắp nơi trên thế giới, phần lớn đều có truyền thuyết về sông Minh Hà, và đều nói rằng qua sông là có thể đến một thế giới khác, điều này cho thấy quan niệm thần thoại mộc mạc của người xưa, vì người xưa đều sống bên bờ sông, nhưng thời xưa không có khả năng đi sang bờ bên kia, nên sẽ nảy sinh đủ loại ảo tưởng về bờ bên kia.

Loại ảo tưởng này biến thành thần thoại truyền thuyết của các nền văn minh khác nhau, nhưng tuy đều có sông Minh Hà, cách qua sông lại khác nhau, chủ yếu là đi thuyền, lúc đi thuyền có thể còn bị người lái đò tống tiền một khoản.

Cũng có người trực tiếp xây cầu, thế thì không sao, cầu Tam Sinh không thu phí qua đường.

Còn truyền thuyết của dân tộc các ngươi, có lúc là xây cầu cũng có lúc là đi thuyền, cho thấy thần thoại của các ngươi chịu ảnh hưởng từ thần thoại ngoại lai, thực ra các ngươi không cần xây cầu cũng không cần thuyền bè, chỉ cần lội qua là được, vì đất nước các ngươi chẳng có sông lớn.

Đỗ Lan vừa nói vừa tách cả gia đình ba người ra.

Cha.

Mẹ.

Cha mẹ đã đợi một trăm năm, khó khăn lắm mới đợi được con trai chết, cả nhà ba người có thể đi đầu thai, lại đột nhiên xuất hiện một luồng sức mạnh đáng sợ muốn chia cắt họ.

Con trai của các ngươi tội nghiệt sâu nặng, còn phải chuộc tội, các ngươi đi đầu thai đi, nó còn phải chịu trừng phạt.

Giọng nói của Đỗ Lan không cho phép nghi ngờ.

Nhưng con trai tôi đã hối lỗi rồi.

Hối lỗi thì càng nên chịu trừng phạt, bây giờ nó chắc chắn sẽ không oán thán đâu.

Đỗ Lan nói.

Nó đã chết rồi, dù nó tội nghiệt sâu nặng, cũng nên xóa bỏ hết rồi chứ.

Các ngươi không phải cũng đã chết, còn chẳng phải đã đợi ở đây một trăm năm, chỉ để con trai lúc chết được yên lòng một chút.

Ta kính phục tấm lòng của hai vong hồn các ngươi đối với con trai, nhưng hành vi của các ngươi không những không giúp được Luy, ngược lại còn làm sâu thêm tội nghiệt của nó.

Đỗ Lan nói: Khi xưa các ngươi bị nó giết chết, lẽ ra phải tố cáo Luy tội đại nghịch bất đạo giết cha mẹ, rồi hãy nói chuyện khác.

Nhưng nó là con của chúng tôi, là chúng tôi đã không thể để nó lớn lên khỏe mạnh.

Đôi cha mẹ này tinh thần trách nhiệm thật là dồi dào, người như họ cũng hiếm thấy.

Dù sao ở thời đại Giang Hộ mà họ sống, nếu con cái có bệnh, sinh thêm đứa nữa là được, dù sao đây cũng là ưu thắng liệt thái, nhưng họ lại chỉ có một người con trai, và luôn chăm sóc nó, nhưng cuối cùng lại bị con trai lấy oán báo ân.

Các ngươi cảm thấy có lỗi với con không phải là lý do để tẩy trắng cho con, cũng không phải là lý do để bao che cho con.

Khi xưa các ngươi nguyện ý vì dân trừ hại, bây giờ cũng nên ủng hộ nó chịu trừng phạt, các ngươi muốn đợi thì cứ tiếp tục đợi, không muốn thì cứ lội qua sông đầu thai trước, đó là chuyện các ngươi có thể quyết định, chuyện khác thì đừng nhiều lời.

Đỗ Lan vẫn lôi Luy trở về.

Lúc này Luy mới biết thế nào là sống không bằng chết, nó bị nhốt trong một cái vò, không gian chật hẹp, bên ngoài không ngừng truyền đến tiếng kinh văn, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ: Để ta chết, để ta đi chết đi.

Đáng tiếc trong bóng tối, không ai có thể đáp lại nó, chỉ có kinh văn chui vào não hải lặp đi lặp lại, thanh tẩy linh hồn nó hết lần này đến lần khác.

Không.

Luy chỉ cảm thấy tuyệt vọng bao trùm lấy đại não.

Người chị gái cũng khóc, không ngờ mình lại dẫn sói vào nhà, pháp sư không những không đoàn kết gia đình họ lại với nhau, ngược lại còn giam giữ Luy, thật quá tàn nhẫn.

Người chị gái cũng tự trách mình, không phải người một nhà không vào một cửa, gia đình này ngoài Luy ra, ai cũng có tinh thần tự kiểm điểm rất mạnh.

Tuổi thọ của ngươi là vô hạn, nếu ngươi thật sự quan tâm nó, ngươi cũng có thể giống như cha mẹ ruột của nó, đợi nó đến thiên hoang địa lão, biển cạn đá mòn.

Ta không làm gì sai, chỉ là cách làm không phù hợp với nhu cầu của các ngươi thôi, ngươi nghĩ lại đi.

Người chị gái cũng không biết làm thế nào, nhưng cô nói không lại Đỗ Lan, cuối cùng chỉ có thể gia nhập đội ngũ vu nữ, hy vọng có thể đợi Luy ra tù.

Trên núi Natagumo, Thán Trị Lang cuối cùng đã nắm vững mấu chốt của việc ra vẻ, thần vũ của gia đình cậu ta tuyệt đối không tầm thường.

Thực ra đôi khi Đỗ Lan nghĩ, chi bằng trực tiếp đưa Kế Quốc Duyên Nhất từ quá khứ về thời Đại Chính, để Kế Quốc Duyên Nhất trực tiếp thể hiện cho rồi, một mình ông ta là có thể diệt sạch lũ quỷ, Quỷ Sát Đội cứ làm đội cổ vũ xem kịch là được.

Vì Kế Quốc Duyên Nhất thật sự quá mạnh mẽ, mạnh một cách vô lý, mười ba động tác ông ta để lại đã có thể biến Thán Trị Lang, một thiếu niên bán than bình thường, thành một kẻ gian lận, thực ra nếu khi xưa Quỷ Sát Đội không đuổi Kế Quốc Duyên Nhất đi, để Kế Quốc Duyên Nhất tổng kết lại toàn bộ chiêu thức của mình, thì Quỷ Sát Đội có lẽ đã có thể nắm vững môn võ nghệ mạnh nhất này từ sớm.

Có thể thấy sức mạnh gian lận của Kế Quốc Duyên Nhất cũng không phải bất biến, mà là không ngừng nâng cấp phiên bản theo tuổi tác, cuối cùng ông ta thực ra đã biết cách truyền thụ Hơi Thở Của Mặt Trời ra ngoài, chỉ cần tìm được người nỗ lực là có thể học được, giống như Thái Cực Quyền vậy, ai cũng có thể luyện tập, nhưng luyện đến trình độ nào thì còn tùy vào thiên phú, luyện đến mức gần bằng quỷ tổ cũng không phải là chuyện khó.

Trong nguyên tác, nhân vật chính Thán Trị Lang luôn nhấn mạnh mình không có gì đặc biệt, mình chỉ là một thiếu niên bán than bình thường, vết sẹo trên trán là lúc nhỏ bảo vệ em trai em gái bị bỏng, cậu dùng vũ điệu Thần Hỏa cũng chỉ là điệu múa tế thần bình thường của gia đình, cậu tin rằng mình rất bình thường, không phải là loại nhân vật chính màu mè kia.

Nếu điều kiện nhân vật chính bình thường này được thành lập, vậy thì sự trưởng thành của nhân vật chính ngoài nỗ lực ra, chính là phải cảm ơn Kế Quốc Duyên Nhất thời Chiến Quốc, vì chính ông đã dạy cho gia tộc bán than cách khiêu vũ.

Đánh nhau không bằng khiêu vũ, giết quỷ cũng không bằng khiêu vũ, Kế Quốc Duyên Nhất trước khi ẩn lui đã cô đọng tinh hoa chiêu thức của mình, toàn bộ dạy cho tổ tiên của nhân vật chính, mà chỉ biểu diễn một hai lần, dạy còn không tận tâm bằng dạy võ sĩ, nhưng bộ vũ đạo này lại được truyền thừa xuống, và uy lực không hề giảm sút so với năm xưa.

Chương 2157

Nếu gia tộc của nhân vật chính không có gì đặc biệt, vậy thì chứng tỏ bất kỳ ai chỉ cần khổ luyện bộ vũ đạo này cuối cùng đều có thể trở thành một đại quải bức.

Nếu bộ vũ đạo này có thể phổ cập như Thái Cực Quyền, vậy thì quỷ trên thế giới này cũng sẽ tuyệt chủng.

E rằng khi xưa Kế Quốc Duyên Nhất cũng không nghĩ nhiều, dù sao ông ta vẫn luôn là một giáo sư thất bại, nên sau khi lĩnh ngộ mười ba chiêu này cũng cảm thấy không ai học được, nên mới không tìm truyền nhân, chỉ tùy tiện truyền cho một người bạn, lại không ngờ bạn mình đời đời tương truyền, càng không ngờ thứ mình tổng kết ra lại đáng sợ đến vậy.

Nếu bộ vũ đạo này không có yêu cầu học tập đặc biệt, vậy thì ai ai cũng có thể học, ai ai cũng có thể trở thành phiên bản Kế Quốc Duyên Nhất cấp thấp, hình ảnh đó thật quá đẹp.

Đỗ Lan nghĩ đến điểm này, nên hắn cho các vu nữ học trước, làm thí nghiệm xem Kế Quốc Duyên Nhất có thật sự đã tìm ra phương pháp bình dân hóa sức mạnh gian lận hay không.

Sự thật chứng minh đúng là như vậy, các nữ vu sau khi nỗ lực tu luyện, không ít người cảm thấy mình có thể chuyển đổi hô hấp, sử dụng được Hô Hấp của Mặt Trời, tuy uy lực không mạnh bằng Kế Quốc Duyên Nhất, nhưng quả thực đã sử dụng được.

Kế Quốc Duyên Nhất không chỉ tự mình bật hack, còn viết cả mã hack, thật là ảnh hưởng sâu rộng.

Chính Kế Quốc Duyên Nhất cũng không nhận ra chiêu thức cuối cùng mình phát triển ra mạnh mẽ đến mức nào, ông ta tưởng rằng những chiêu thức này chỉ là sự mở rộng của Hô Hấp của Mặt Trời, lại không ngờ những động tác này chính là động tác tiêu chuẩn để tu luyện Hô Hấp của Mặt Trời.

Trước đây không có động tác tiêu chuẩn, nên những người khác đều không học được Hô Hấp của Mặt Trời, mà đến ba trăm năm sau, bộ động tác này cuối cùng cũng sắp phát huy tác dụng.

Để tăng cường phòng ngự đối với quỷ, tăng cường an toàn cho toàn dân, tôi cho rằng bộ động tác này cần được quảng bá toàn dân.

Sức ảnh hưởng của Đỗ Lan rất lớn, khi đội ngũ của hắn đến thủ đô thời Đại Chính, hắn đã gặp các quan chức cấp cao của Nhật Bản lúc bấy giờ và đề xuất một ý tưởng thể thao toàn dân, để mọi người cùng tập một bộ động tác thể dục buổi sáng mới.

Pháp sư nhiệt tình với vận động như vậy, quan tâm đến vấn đề sức khỏe toàn dân, mọi người cũng rất vui mừng, bày tỏ không vấn đề gì, bộ động tác thể thao mới có thể nhanh chóng được quảng bá.

Mọi hành động của pháp sư đều nằm trong sự chú ý của Quỷ Vũ Thập Vô Thảm, từ khi Đỗ Lan bắt đầu tuần du, hắn đã có cảm giác không lành, vì những thành phố pháp sư tuần du đều là những thành phố hắn có ngụy trang, nếu pháp sư phát hiện ra mình thì không vui chút nào.

Bây giờ pháp sư lại bắt đầu quảng bá thể dục buổi sáng, không biết mục đích là gì.

Không thể xem thường tên pháp sư này.

Quỷ Vũ Thập Vô Thảm nghĩ, nhưng nếu thật sự chỉ là thể dục buổi sáng, dường như cũng không cần lo lắng, dù sao con mồi có khỏe mạnh cường tráng đến đâu cũng vẫn là con mồi, con mồi không thể thoát khỏi lòng bàn tay của quỷ.

Con mồi càng khỏe mạnh, ăn càng ngon.

Đỗ Lan đi đầu làm gương, đội ngũ vu nữ của hắn mỗi khi đến một nơi đều sẽ tuyên truyền vũ điệu Hỏa Thần, để mọi người cùng học theo.

Lúc này chủ sở hữu bản quyền Thán Trị Lang không hề biết vũ điệu Thần Hỏa của nhà mình đã bị Đỗ Lan đạo nhái và quảng bá rộng rãi.

Sau trận chiến ở núi Natagumo, em gái cậu bị Quỷ Sát Đội phát hiện, bây giờ cần phải thẩm phán xem có nên giết em gái cậu không.

Thán Trị Lang đương nhiên không đồng ý, vì em gái cậu chưa từng ăn thịt một người nào.

Chín đại kiếm khách đã tề tựu đông đủ, với tư cách là Trụ Cột, phán quyết của họ trực tiếp quyết định sinh tử của Nỉ Đậu Tử.

Để chứng minh quỷ đều là xấu, thậm chí còn dùng máu để dụ dỗ, chính là để Nỉ Đậu Tử bộc lộ bản tính, chỉ cần cô không khống chế được, vậy là có thể chém giết một cách hợp pháp hợp lý.

Nỉ Đậu Tử cũng đang cố gắng, trí tuệ của cô bây giờ thực ra không cao, hoàn toàn dựa vào tình cảm trong lòng để khống chế mình không ăn thịt người.

Nhưng máu tươi vẫn đang kêu gọi phần quỷ trong cô.

Nỉ Đậu Tử đừng chịu thua.

Vượt qua phản ứng sinh lý không phải là chuyện dễ dàng, ví dụ như bụng đói thì phải ăn cơm, không ăn sẽ khó chịu, ví dụ như buồn ngủ thì phải ngủ gật, dù có uống cà phê cũng không thể chống lại cơn buồn ngủ và mệt mỏi.

Cơ thể con người có giới hạn, khi cơ thể có nhu cầu, đại não thường không thể khống chế được cơ thể.

Bây giờ cơ thể Nỉ Đậu Tử muốn uống máu, tình cảm còn sót lại của cô rất khó khắc chế.

Thán Trị Lang gọi em gái, hy vọng cô không bị cơ thể khống chế: Nỉ Đậu Tử cố lên.

Cậu hy vọng tiếng nói của mình có thể cổ vũ Nỉ Đậu Tử.

Mấy vị Trụ Cột đều đang theo dõi cuộc thử thách này, nếu Nỉ Đậu Tử thật sự có thể khắc phục được khao khát máu tươi, vậy thì để cô sống cũng không phải là không thể.

Nhưng nhìn khao khát máu tươi của Nỉ Đậu Tử, dường như đã đến bờ vực mất kiểm soát.

Đương nhiên cuối cùng Nỉ Đậu Tử không đi uống máu, mà trốn trong bóng râm, co ro một cách đáng thương.

Như vậy các Trụ Cột cũng khó ra tay, nhưng bây giờ không ra tay cũng không có nghĩa là đã thật sự chấp nhận, còn phải xem tình hình.

Thán Trị Lang biết em gái đã nỗ lực thế nào, cậu cũng hiểu nỗi lo lắng của các Trụ Cột: Nỉ Đậu Tử, em làm tốt lắm.

May mà đã nhịn được, dùng sự thật để chặn miệng các Trụ Cột.

Vừa rồi Thán Trị Lang cũng không biết phải làm sao, nếu đánh thì cậu chắc chắn không đánh lại Trụ Cột, chỉ có thể đặt hy vọng vào em gái, em gái không làm cậu thất vọng, và các cường giả của Quỷ Sát Đội cuối cùng cũng biết nói lý lẽ, coi như là vẹn cả đôi đường.

Chỉ là bây giờ cậu vẫn còn sợ hãi, lúc đó cậu thật sự sợ em gái không kiểm soát được bị chém giết, thật sự là sợ chết khiếp, tuy chỉ là mấy phút ngắn ngủi, nhưng lại dài như mấy ngày, Thán Trị Lang bây giờ chỉ cảm thấy như được tái sinh.

Sau khi thử thách Nỉ Đậu Tử xong, Đương chủ nói với các Trụ Cột: Gần đây pháp sư đã quảng bá một bộ thể dục buổi sáng, tôi cảm thấy pháp sư sẽ không vô duyên vô cớ quảng bá, các vị có phát hiện ra điều gì đặc biệt ở bộ thể dục buổi sáng đó không.

Mọi người nhìn nhau, họ thật sự chỉ quan tâm đến chiến đấu, không biết chú ý đến tình hình quốc tế, không biết cục diện giữa người và quỷ đang thay đổi.

Mọi người cảm thấy Đương chủ nghĩ nhiều, nhưng Đương chủ lại lấy mình làm gương: Thực ra tôi cũng đang luyện tập bộ thể dục buổi sáng này, cảm thấy cơ thể quả thực đã khá hơn.

Nên tôi mới có câu hỏi này, các vị về cũng hãy học tập cho tốt, có cảm giác gì thì đến báo cáo lại.

Chính là linh nghiệm như vậy, dù sao Kế Quốc Duyên Nhất cũng sống đến bảy mươi mấy tuổi, khắc phục được lời nguyền hai mươi lăm tuổi, e rằng toàn là nhờ bộ thể dục buổi sáng này.

Đương nhiên thể dục buổi sáng không phải tiên dược, không thể làm người ta khỏi bệnh, nhưng có thể làm cho sắc mặt bệnh nhân tốt lên, dù sao cha của Thán Trị Lang trong thời gian bệnh nặng vẫn có thể chém gấu.

Mọi người cùng nhau tập thể dục buổi sáng, quỷ vẫn chưa phát hiện ra bí mật của bộ thể dục buổi sáng này, nhưng Đỗ Lan biết chúng sẽ sớm có cơ hội trải nghiệm uy lực của thể dục buổi sáng, vì tỷ lệ quảng bá quá cao, quỷ tùy tiện săn mồi đều có khả năng gặp phải người đã học qua thể dục buổi sáng.

Gần đây Quỷ Vũ Thập Vô Thảm rất tức giận, vì đám quỷ mới đứa nào cũng không ra gì, ngay cả biểu hiện của Hạ Huyền cũng không thể làm hắn hài lòng, thật là tức chết một con quỷ.

Tại sao đám quỷ này lại không ra gì như vậy.

Lòng người không còn như xưa, lòng quỷ nào có khác gì, cũng khó mà quay về như trước.

Quỷ Vũ Thập Vô Thảm thầm nghĩ quỷ càng cũ càng lợi hại, cũng càng ra gì, quỷ thời Đại Chính thật sự là thế hệ quỷ tồi tệ, thật sự là lứa tệ nhất hắn từng dẫn dắt, hắn chỉ muốn giết sạch đám quỷ mới cho rồi, đỡ cho chúng làm mất mặt.

Họp.

Toàn bộ Hạ Huyền đều có mặt, biểu hiện của Hạ Huyền không tốt, so với Thượng Huyền trăm năm không đổi, Hạ Huyền thường xuyên thay người, bây giờ ngay cả Luy trên núi Nhện cũng chết rồi, Hạ Huyền có thâm niên lâu nhất đã tiêu đời, những Hạ Huyền còn lại ai nấy đều lo sợ.

Quỷ Vũ Thập Vô Thảm tích tụ một bụng lửa giận, bây giờ vừa hay tìm thuộc hạ để trút giận, đối với hắn thuộc hạ chẳng qua là vật tiêu hao, thuộc hạ rác rưởi càng vô dụng, giết cũng không đau lòng.

Làm việc dưới trướng quỷ tổ, áp dụng chế độ thành tích.

Quỷ biểu hiện càng tốt, Quỷ Vũ Thập Vô Thảm sẽ thưởng thêm máu, khiến quỷ trở nên mạnh mẽ hơn.

Nhưng quỷ làm thế nào mới được coi là biểu hiện tốt.

Đó là phải hoàn thành nhiệm vụ của quỷ tổ, ví dụ như giết thành viên Quỷ Sát Đội, ví dụ như tìm được loài hoa mà quỷ tổ vẫn luôn muốn tìm, hoặc thỉnh thoảng quỷ tổ sẽ giao một số nhiệm vụ, phàm là hoàn thành đều có thể nhận được phần thưởng.

Nhưng thực lực của Hạ Huyền quả thực chỉ tầm thường, dù sao nhóm nhân vật chính cũng bắt đầu cày kinh nghiệm từ những kẻ bị Hạ Huyền đào thải, cày suốt đến những kẻ đang tại vị Hạ Huyền.

Năm Hạ Huyền còn lại đều sợ hãi, vì khí thế của quỷ tổ quá đáng sợ, hơn nữa chúng cũng chột dạ, vì chúng cũng biết biểu hiện của mình không tốt lắm.

Nhưng chúng cảm thấy trách nhiệm không nằm ở Hạ Huyền, chỉ là ý nghĩ này vừa nảy lên, quỷ tổ đã nhìn thấu: Các ngươi cho rằng mình làm rất tốt sao.

Gần đây cũng không biết làm sao, con mồi của chúng ta dường như đều đã thay đổi, việc săn mồi của chúng ta rất không thuận lợi.

Diệt uy phong của mình, tăng chí khí của người khác, đám quỷ các ngươi thật đúng là càng sống càng thụt lùi.

Dù sao nói thế nào đi nữa, quỷ tổ đã quyết định từ bỏ đám Hạ Huyền này, vì chúng thật sự quá yếu.

Chỉ cần cho ta thêm sức mạnh.

Có một Hạ Huyền đưa ra yêu cầu, đây là đang tìm chết, vì có cho sức mạnh hay không không phải do chúng quyết định, mà phải xem tâm trạng của quỷ tổ.

Ngươi đang dạy ta làm việc à.

Sát khí của quỷ tổ bùng lên, vì hắn không cho phép bất kỳ con quỷ nào phạm thượng, chỉ có hắn, quỷ tổ, mới có quyền uy tuyệt đối, các con quỷ khác không được chất vấn, không được phản bội, không được ngỗ nghịch, nếu không sẽ chết.

Rầm.

Quỷ tổ vung tay, con quỷ mở miệng đòi sức mạnh đã tan xương nát thịt, xem ra không sống nổi nữa.

Những kẻ khác giật mình, cũng không biết nói gì cho phải, áp lực quá lớn.

Có kẻ muốn chạy trốn, vì quỷ tổ rõ ràng là muốn lấy chúng ra trút giận.

Nhưng bây giờ chúng đang ở trong Vô Hạn Thành của quỷ tổ, đây là không gian được tạo ra bởi huyết quỷ thuật, biến hóa tự do, căn bản không thể thoát ra.

Lại một kẻ nữa, máu thịt như mưa rơi, sinh mệnh như hoa tàn.

Ta có thể cho các ngươi, cũng có thể thu hồi.

Các ngươi làm ta thất vọng, đó là lý do các ngươi phải chết.

Đối mặt với quỷ tổ đã lao đến giết, đám quỷ sợ đến hồn bay phách tán, chỉ có Hạ Huyền Nhất không những không sợ hãi mà còn rất kích động, vì hắn cảm thấy chết trong tay quỷ tổ là một vinh hạnh lớn lao, sự sùng bái của hắn đối với quỷ tổ đã trở nên mù quáng.

Chương 2158

Dù có chết, chỉ cần là do chính tay quỷ tổ động thủ, đó chính là chết đúng chỗ, nên hắn lộ vẻ si mê, thậm chí là cười ngây dại.

Đối mặt với sự sùng bái mù quáng này, quỷ tổ lại bằng lòng cho hắn một cơ hội, ban cho hắn thêm máu, để hắn đi làm một ván lớn.

Việc gì phải thế, rõ ràng đều là người một nhà mà lại nội loạn trước, quả nhiên phe phản diện chính là phe phản diện, chỉ biết nghĩ cho bản thân.

Đỗ Lan cũng lôi toàn bộ đám quỷ này trở về, không cho chúng qua hoàng tuyền, để chúng nghe kinh, bây giờ số lượng đã không ít, kinh văn có thể truyền đến tai những con quỷ khác, ảnh hưởng đến tâm tính của chúng.

Trong khoảng thời gian này Thán Trị Lang đang huấn luyện, thuận tiện tìm hiểu về loại hơi thở giống như ngọn lửa của mình, nhưng Hơi Thở Của Lửa luôn do gia tộc Viêm Trụ nắm giữ, người khác cũng không biết, muốn học chỉ có thể đi tìm Viêm Trụ.

Nhưng thời buổi này gia tộc Viêm Trụ cũng đã suy tàn, gia chủ không thành tài, hai người con trai một người không có thiên phú luyện võ, chỉ còn lại đứa con trai cuối cùng chống đỡ gia môn.

Cho nên nói gia tộc lớn vẫn là sinh con gái tốt hơn, sinh con trai rất có thể sẽ thất bại vì những nguyên nhân như hoàn cảnh và thiên phú, nên vẫn là sinh con gái tốt hơn, chọn con rể thì có thể lựa chọn người ưu tú, chỉ cần ở rể là được, còn có thể mang nhân tài về cho gia tộc.

Đỗ Lan đưa ra ý kiến về sự tồn tại của các gia tộc lớn hiện nay.

Thực ra một số gia tộc lớn đã bắt đầu thay đổi theo cách nói của

Đỗ Lan, nhưng Đỗ Lan là người đầu tiên công khai đề xuất như vậy, hơn nữa còn nói trước mặt Đương chủ, vì Đương chủ có bốn người con gái, nếu chọn được bốn người con rể ưu tú, nói không chừng thực lực của Quỷ Sát Đội có thể lên một tầm cao mới.

Đương chủ biết mỗi lần Đỗ Lan đến đều sẽ đưa ra đề nghị mới, từ việc tuyển chọn của Quỷ Sát Đội, đến chuyện của gia đình mình, đều phải lo lắng, thật sự là quá hao tâm tổn sức.

Tìm con rể ư.

Chuyện này thật sự chưa từng nghĩ tới, gia tộc của Đương chủ luôn là nam giới kế vị, nhưng mỗi đời Đương chủ đều không sống quá ba mươi tuổi, nếu để con rể kế vị, không biết con rể có thể kiên trì với mục tiêu ban đầu của Quỷ Sát Đội hay không.

Nhưng dùng con rể để hỗ trợ sự hưng thịnh của gia tộc lại là một ý tưởng không tồi, vì chọn con rể quả thực an toàn hơn sinh con trai, sinh con trai giống như đánh cược vào đá, phần lớn thời gian sẽ thua rất thảm, còn chọn con rể thì tương đương với đánh bài ngửa.

Dù sao điều quan trọng là huyết mạch và họ, chỉ cần giữ được hai thứ này là được.

Đương chủ tuy có bốn người con gái, đáng tiếc bốn người con gái đều còn nhỏ.

Vì biết mình không sống quá ba mươi tuổi, nên sau khi kết hôn mấy năm, ông đã điên cuồng sinh con, vận may cũng tốt sinh được hai cặp sinh đôi, đáng tiếc đều là con gái, cuối cùng mới sinh được một người con trai.

Sau đó cơ thể không cho phép nữa, quá yếu.

Pháp sư, ngài đến đây không phải chỉ để nói chuyện tuyển con rể chứ.

Đương chủ hỏi.

Đương nhiên còn một chuyện nữa, liên quan đến hoa Bỉ Ngạn Xanh, thứ này là thứ mà quỷ tổ luôn đang tìm kiếm, ta đã tìm thấy rồi.

Nói rồi Đỗ Lan lấy ra một bình hoa: Đây là lúc ta tuần du, tín đồ đã dâng tặng cho ta, một loài hoa vô cùng hiếm quý, cũng là thứ mà quỷ tổ cho rằng là thuốc dẫn để khắc phục ánh nắng.

Tuyệt đối không thể để hắn khắc phục được ánh nắng.

Thực ra ta rất muốn biết vị đại phu chữa bệnh cho quỷ tổ rốt cuộc đã kê đơn thuốc gì, mà có thể biến người thành quỷ, rồi lại có thể để quỷ khắc phục ánh nắng, một vị đại phu như vậy lại bị chém chết, thật là đáng tiếc, nếu ông ta còn sống, nói không chừng có thể để lại nhiều phương thuốc không thể tưởng tượng nổi hơn.

Đại phu cứu người tuy đáng kính, nhưng ông ta biến người thành quỷ, loại phương thuốc này tốt nhất không nên lưu truyền, nếu không trên thế giới nói không chừng sẽ có thêm nhiều ác quỷ hơn.

Đương chủ lại không cảm thấy tiếc nuối: Loài hoa này đã quan trọng như vậy, xin pháp sư hãy bảo quản cẩn thận, hoặc trực tiếp hủy đi, giống như phương thuốc kia vậy.

Thực ra phương thuốc không hề thất truyền, vẫn còn trong tay quỷ tổ đấy, vì bút ký của đại phu không hề biến mất.

Đỗ Lan nói, quỷ tổ khi xưa đã giết đại phu, cướp đi bút ký, cuốn bút ký này có thể coi là cổ vật cấp quốc bảo: Nhưng ta tin rằng Quỷ Vũ Thập Vô Thảm còn sợ bút ký bị lưu truyền ra ngoài hơn cả ngươi và ta, vì nếu phương thuốc trong bút ký thật sự có thể biến người thành quỷ mạnh mẽ, vậy thì quỷ tổ sẽ mất đi tính duy nhất, tính đặc thù, đến lúc đó ai cũng là quỷ tổ, vậy Quỷ Vũ Thập Vô Thảm sẽ không còn cảm giác ưu việt nữa.

Nên ngươi yên tâm, bút ký bây giờ rất an toàn.

Nhưng nụ cười của Đỗ Lan khiến Đương chủ bất an, đặc biệt pháp sư còn nói ai cũng là quỷ tổ thì có thể đả kích lòng tự tôn của Quỷ Vũ Thập Vô Thảm, vậy chẳng lẽ pháp sư muốn làm một vố lớn.

Ai cũng có thể trở thành Kế Quốc Duyên Nhất, ai cũng có thể trở thành Quỷ Vũ Thập Vô Thảm.

Kế Quốc Duyên Nhất để lại một bộ động tác, còn Quỷ Vũ Thập Vô Thảm luôn giữ phương thuốc biến người thành quỷ, nên Đỗ Lan bày tỏ chỉ cần hai thứ này tiếp tục lưu truyền, thì cuộc chiến giữa người và quỷ trên thế giới này sẽ không dừng lại.

Không chỉ có một Kế Quốc Duyên Nhất, cũng sẽ không chỉ có một quỷ tổ.

Kế Quốc Duyên Nhất e rằng sẽ không bận tâm, nhưng quỷ tổ tuyệt đối sẽ không cho phép có người có được sức mạnh giống mình, đây là vấn đề khí lượng.

Đương chủ thấy Đỗ Lan tư duy lan man, có chút sợ hãi, vì nghe ý của pháp sư là nếu có cơ hội, sẽ làm cho quỷ tổ trở thành hàng đại trà, điều này thật đáng sợ.

Nếu đâu đâu cũng là quỷ tổ, vậy thế giới này e rằng sẽ sớm trở thành địa ngục.

Nhưng xuất phát điểm của Đỗ Lan không phải là sự an toàn của thế giới, mà là muốn làm cho Quỷ Vũ Thập Vô Thảm khó chịu, làm thế nào khó chịu thì làm thế ấy.

Hắn không phải cao ngạo sao, hắn không phải cảm thấy mình là quỷ tổ thì tự hào sao, vậy thì cứ để quỷ tổ thành hàng đại trà, để năng lực của hắn trở thành hàng phổ thông, đến lúc đó hắn cũng không còn vốn liếng để cao ngạo tự hào nữa.

Tấn công từ hai phương diện, một phương diện thông qua việc quảng bá thể dục buổi sáng để nâng cao thực lực của con mồi, một phương diện hạ thấp đẳng cấp của quỷ tổ để giày vò tinh thần hắn.

Đương nhiên Quỷ Vũ Thập Vô Thảm cũng biết tầm quan trọng của bút ký, nên tuyệt đối sẽ không để người khác có được bút ký, để người khác có cơ hội đuổi kịp mình.

Gần đây cuộc sống của quỷ không dễ dàng, vì chúng có thể nghe thấy kinh văn, những kinh văn khó chịu này giống như móng mèo không ngừng cào trong não, cào đến mức chúng không biết phải làm sao.

Quỷ Vũ Thập Vô Thảm cũng bị ảnh hưởng, cảm thấy mình không thể đọc được ký ức của thuộc hạ, đối với hắn đây là một tin tức vô cùng tồi tệ.

Trước đây hắn có quyền kiểm soát tuyệt đối đối với thuộc hạ, nên trong một nghìn năm cũng chỉ có một kẻ phản bội, đó là mỹ nữ quỷ, những thuộc hạ khác đều không thể thoát khỏi sự khống chế của hắn, vì quỷ nghĩ gì hắn đều biết, có ý niệm phản bội sẽ bị hắn chém giết.

Nhưng bây giờ hắn không đọc được suy nghĩ của thuộc hạ, tự nhiên sẽ hoài nghi lòng trung thành của thuộc hạ, gã này vốn là một kẻ đa nghi, cái gọi là tin tưởng hoàn toàn được xây dựng trên cơ sở đọc được suy nghĩ, kinh văn lại phá vỡ sự tin tưởng này.

Đương chủ, ngài không cần lo lắng tôi thật sự sẽ biến mọi người thành quỷ tổ, ai cũng là quỷ tổ chỉ là một phương hướng lớn, một lối suy nghĩ.

Nhưng Đương chủ cảm thấy lối suy nghĩ này chính là kẻ đầu sỏ làm bại hoại phong khí, người nghĩ ra lối suy nghĩ này đều đáng xuống địa ngục, vì tư tưởng một khi đã thoáng, sẽ rất khó cứu vãn.

Nhưng Đỗ Lan thật sự chỉ mượn lối suy nghĩ này, giống như lối suy nghĩ quảng bá thể dục buổi sáng là Thán Trị Lang chỉ là một thiếu niên bán than bình thường.

Mà để làm quỷ tổ sợ hãi, trước hết chính là tầm quan trọng của phương thuốc.

Bây giờ quỷ tổ đã mất đi năng lực đọc tâm, mà bên cạnh hắn toàn là những kẻ xấu xa biến thành quỷ, vậy thì hắn sẽ hoài nghi đám thuộc hạ này có động não lệch lạc đến phương thuốc của hắn không.

Đám thuộc hạ có trộm phương thuốc không, dù sao phương thuốc có thể khiến chúng cũng trở thành quỷ tổ, sự nghi ngờ này chính là món quà Đỗ Lan tặng cho quỷ tổ.

Đương chủ, thực ra tôi hy vọng ngài có thể truyền tin tức cho quỷ, rằng chỉ cần trộm được phương thuốc của Quỷ Vũ Thập Vô Thảm, thì quỷ có thể có được sức mạnh to lớn, như vậy đám quỷ sẽ nội chiến, Quỷ Vũ Thập Vô Thảm cũng sẽ sống trong lo âu và bất an.

Đỗ Lan cuối cùng cũng nói ra toàn bộ kế hoạch của mình, mục đích chỉ có một là tạo ra áp lực tinh thần cực lớn, khiến quỷ tổ sụp đổ.

Nhưng trong mắt Đương chủ, trước đây không ai có dã tâm với phương thuốc, chỉ có quỷ tổ biết nó, nhưng tin tức này một khi truyền ra, thì ai ai cũng sẽ động lòng với phương thuốc, không thể đánh giá cao nhân tính.

Tư tưởng của con người chính là thoáng ra từng chút một như vậy, ban đầu có lẽ chỉ là trộm vặt, nhưng sau đó biến thành giết người phóng hỏa, lịch sử chứng minh một khi tư tưởng tà ác xuất hiện, thì sẽ không bao giờ biến mất, chỉ càng ngày càng tà ác.

Nhưng đây cũng là điều không thể tránh khỏi, tư tưởng mới xuất hiện, không ai biết là tốt hay xấu, đây chính là thiên đạo.

Thiên đạo ở đó, chỉ có con người mới dùng tốt xấu để phán đoán, con người đạo đức hóa thiên đạo, thực ra điều này rất không nên.

Cách làm của Đỗ Lan trong mắt Đương chủ chính là kích phát dã tâm của người khác, nhưng dã tâm của con người vốn đã ở đó, đó là do thiên đạo ban cho con người, là tốt hay xấu hoàn toàn chỉ là tiêu chuẩn đạo đức, không phải chân lý vũ trụ.

Tôi không đồng ý.

Đây là lần đầu tiên Đương chủ không đồng ý với cách làm của Đỗ Lan: Ngài muốn giết quỷ tổ, tôi đồng ý.

Nhưng ngài dùng phương pháp này để làm quỷ tổ lo sợ, lại không thể giáng cho hắn một đòn chí mạng, ngược lại sẽ làm cho những con quỷ khác trở nên khó đối phó hơn, về lâu dài kế hoạch của ngài không phù hợp với lợi ích của nhân loại.

Xem ra ngài vẫn chưa cảm ngộ được thiên đạo, cũng khó trách các người lại tin vào lời nguyền, chuyện không có lợi cho mình thì là lời nguyền, có lợi cho mình thì là chúc phúc, các người luôn dùng quan điểm đạo đức để nhìn vạn vật trong vũ trụ, lại không biết sự vận hành của vạn vật trong vũ trụ không hề thay đổi vì quan niệm đạo đức của con người.

Đỗ Lan ra vẻ cao nhân, hoàn toàn quên mất ở thế giới trước hắn còn đang nỗ lực tái tạo lại quan niệm đạo đức cho toàn bộ sinh mệnh trong vũ trụ.

Quy luật làm việc của Đỗ Lan thực ra rất dễ đoán, đối với cá nhân hắn thích đột phá giới hạn đạo đức, đối với tập thể hắn thích nhấn mạnh lại đạo đức, chủ yếu là vì cá nhân dễ bị đạo đức ràng buộc, còn tập thể dễ vượt qua đạo đức.

Như vậy rất có tính thử thách.

Bây giờ đối mặt với Đương chủ, Đỗ Lan hùng hồn nói, đạo đức trước mặt chân lý quá yếu ớt, không chịu nổi một đòn.

Đương chủ tròn mắt ngẩn ngơ, chỉ cảm thấy Đỗ Lan người này thật không thể nói lý, quá không thực tế: Những lời ngài nói tuy không sai, nhưng chúng ta vẫn là người, chúng ta phải xuất phát từ góc độ con người để suy nghĩ vấn đề, đối với chúng ta đạo đức là không thể thiếu.

Cách làm của ngài, ngoài việc làm bại hoại phong khí ra không có bất kỳ lợi ích chiến lược nào.

Ngài muốn làm quỷ tổ khó chịu, ngài có thể trực tiếp qua đó đánh hắn một trận, còn hơn là bây giờ lợi dụng phương thuốc làm mồi nhử, gây ra nội chiến trong loài quỷ, phương thuốc quá nguy hiểm, không chỉ là quỷ, tôi tin rằng rất nhiều kẻ xấu biết được tung tích của phương thuốc chắc chắn cũng sẽ không từ thủ đoạn để cướp đoạt.

Ngài nói không sai, nên tôi đã có biện pháp bảo hiểm, quảng bá thể dục buổi sáng rồi, nếu thật sự quỷ tràn lan, vậy thì mọi người nỗ lực tu luyện thể dục buổi sáng là có thể đánh ngang cơ với quỷ.

Đỗ Lan bày tỏ chuyện này hắn đã tính đến hậu quả: Mỗi người đều có thể lựa chọn đi tu luyện hay là đi cướp phương thuốc, ngài nói nhân tính không thể trải qua thử thách, nhưng tôi tin rằng nhân tính cuối cùng sẽ lựa chọn sự an nhàn, sẽ lựa chọn trật tự, sẽ lựa chọn thể dục buổi sáng.

Vậy cũng có rủi ro, ngài không có một trăm phần trăm chắc chắn.

Đương chủ không dám mạo hiểm, chuyện này chỉ cần xảy ra một sai sót, chính là vạn kiếp bất phục.

Ai, ngài đối với nhân tính thật đúng là không có tự tin.

Đương nhiên không có tự tin, con người dù sao cũng chỉ là một nền văn minh nhỏ bé trong vũ trụ, quá yếu đuối, không chịu nổi thử thách.

Đương chủ cũng có suy tính của riêng mình, tuy ông chỉ là một bệnh nhân, nhưng cũng phải chịu trách nhiệm cho phong khí xã hội.

Đáng tiếc, kế hoạch đã bắt đầu, ngài không đi truyền tin, vậy thì tôi có cách của mình, ít nhất là để quỷ biết được sự tồn tại của phương thuốc.

Chỉ cần trộn lẫn một vài thông tin vào trong kinh văn là được, những con quỷ nghe được kinh văn đều sẽ biết được sự tồn tại của phương thuốc.

Trong tay Quỷ Vũ Thập Vô Thảm quả thực có cuốn sổ tay của vị đại phu, thực ra hắn vốn có thể hủy cuốn sổ đi, như vậy ngoài hắn ra sẽ không còn ai biết được phương thuốc thần kỳ này.

Nhưng hắn lo mình sẽ quên mất nội dung phương thuốc, dù sao ký ức cũng có thể lừa người.

Cách an toàn nhất vẫn là giữ lại cuốn sổ, thỉnh thoảng xem lại để tránh nhớ nhầm.

Hiện tại cũng chỉ có một mình hắn biết có phương thuốc, những con quỷ khác chỉ biết Quỷ Vũ Thập Vô Thảm đang tìm kiếm hoa Bỉ Ngạn Xanh, còn về cách sử dụng thì không ai biết.

Bây giờ, từ đoạn kinh văn hiện lên trong đầu, lũ quỷ đã biết được một con đường chưa từng tưởng tượng tới.

Tại sao chúng phải trông mong vào sự ban ơn của Quỷ Tổ, tại sao không thể thay thế hắn.

Có được phương thuốc, trở thành kẻ mạnh, bước lên đỉnh cao của đời quỷ.

Trước đây lũ quỷ không biết đến phương thuốc, bây giờ đã biết, biết rằng hóa ra mình cũng có cơ hội trở thành Quỷ Tổ, vậy thì sẽ có kẻ động lòng.

Chương 2159

Nhưng không giống như Đỗ Lan tưởng tượng, không phải tất cả lũ quỷ đều lập tức hành động, trong số chúng vẫn còn rất nhiều kẻ trung thành.

Ngu xuẩn thật, vẫn còn giữ lại nhân tính.

Đỗ Lan cho rằng lòng trung thành là đạo đức của con người, đây chính là thứ mà Quỷ Tổ coi thường nhất, lời này của Đỗ Lan chắc chắn có thể gây được sự đồng cảm với Quỷ Tổ.

Thế là Đỗ Lan tiếp tục thêm dược liệu vào kinh văn, hắn nói với lũ quỷ: Trộm phương thuốc để mạnh lên và lòng trung thành là hai chuyện khác nhau, hoàn toàn không mâu thuẫn.

Sau khi có được phương thuốc và mạnh lên vẫn có thể duy trì lòng trung thành với Quỷ Vũ Thập Vô Thảm, không phải cứ mạnh lên là nhất định phải phản bội.

Lời thì nói vậy, nhưng đáng tiếc trong mắt Quỷ Tổ trung thành không tuyệt đối chính là tuyệt đối không trung thành, Quỷ Tổ chắc chắn sẽ không tha thứ cho con quỷ nào dám trộm phương thuốc.

Đỗ Lan tìm mọi cách thuyết phục lũ quỷ đi trộm phương thuốc của Quỷ Tổ, thậm chí còn nói với chúng rằng đã nghe được kinh văn, thuật đọc tâm của Quỷ Tổ đã mất linh nghiệm.

Nếu nói về độ xấu xa, vẫn là Đỗ Lan xấu xa hơn, Quỷ Tổ chỉ đang yên ổn làm một sinh vật hoàn mỹ ăn thịt người, nhưng Đỗ Lan lại không cho hắn ngày yên ổn, cứ phải khiến hắn lo lắng bất an, đố kỵ đa nghi.

Sáu Thượng Huyền đều nghe thấy những đoạn kinh văn này, nhưng không ai trong số họ nói ra, vì họ không biết đây là ảo giác của mình hay là tiếng lòng của bản thân, những đoạn kinh văn này thực sự quá đáng ghét, thật sự đang dụ dỗ họ phạm sai lầm.

Phương thuốc, còn có thể khiến ta mạnh hơn nữa sao.

Thượng Huyền Nhất có chút động lòng, vì hắn biến thành quỷ chính là để trở nên mạnh hơn, nhưng bây giờ thực lực của hắn không bằng Quỷ Tổ, mà Quỷ Tổ lại không bằng Kế Quốc Duyên Nhất, vậy là Thượng Huyền Nhất vẫn thua kém Kế Quốc Duyên Nhất.

Là anh trai của Kế Quốc Duyên Nhất, vứt bỏ tất cả cuối cùng lại chỉ dừng chân ở vị trí Thượng Huyền Nhất, thực lực hàng trăm năm không hề tiến bộ, bây giờ dường như cũng chỉ có thể dựa vào phương thuốc.

Dù sao Quỷ Tổ cũng không thể nào giúp Thượng Huyền Nhất mạnh hơn được nữa, mọi thứ đều cần hắn tự mình nghĩ cách.

Chỉ là phương thuốc quan trọng như vậy, Quỷ Tổ chắc chắn cũng giấu rất kỹ, làm sao mới biết được nơi cất giấu.

Hơn nữa bản thân Quỷ Tổ còn có thuật ngụy trang, cũng không dễ tìm.

Trước hết phải tìm Quỷ Tổ, sau đó mới tìm phương thuốc, cả hai việc này đều không dễ làm.

Thượng Huyền Nhất có mục tiêu theo đuổi, hắn không chỉ đơn thuần là làm vui lòng Quỷ Tổ, mục tiêu của hắn là trở thành kẻ mạnh, rất có chí tiến thủ.

Ngoài Thượng Huyền Nhất ra, còn có Thượng Huyền Tam, hắn cũng là một võ giả, cũng có lòng cầu tiến.

Cho nên Tam cũng có chút động lòng, lòng trung thành của hắn với Quỷ Tổ còn phải xếp sau việc trở nên mạnh hơn.

Đỗ Lan liền để Hương Nại Huệ và Quỳ Chi đi dạy cho Thượng Huyền Tam một bài học, kích thích quyết tâm cầu tiến của hắn, còn chính mình thì đích thân đi tìm Thượng Huyền Nhất.

Tại sao không thể giết chúng.

Hương Nại Huệ tỏ vẻ mệnh lệnh của Đỗ Lan quá kỳ quặc, đã đi giao chiến với Thượng Huyền thì cứ giết đối phương là được, hà tất phải giữ lại mạng sống.

Giết đi thì không còn vui nữa, các ngươi chỉ cần để hắn nhận ra sự yếu đuối của mình, kích thích chí tiến thủ của hắn là được rồi.

Hai vị đệ tử tỏ vẻ kích thích chí tiến thủ của quỷ ư.

Để quỷ mạnh hơn thì có lợi gì cho con người chứ.

Thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của pháp sư, nhưng họ vẫn nghe lời.

Lúc này Thượng Huyền Tam nhận được mệnh lệnh, phải đi giết một Trụ cột.

Sau mấy tháng nghỉ ngơi và huấn luyện, Thán Trị Lang đã hoàn toàn nắm vững Hô Hấp Toàn Tập Trung, bây giờ cậu muốn tìm hiểu về loại hô hấp giống như ngọn lửa của mình, nên đã cùng các bạn đi tìm Viêm Trụ, nhưng lại biết tin Viêm Trụ sẽ đi tàu hỏa để thực hiện nhiệm vụ.

Ba người Thán Trị Lang dù sao cũng không có nhiệm vụ, liền cùng nhau đi tìm Viêm Trụ, cùng đến ga tàu hỏa.

Viêm Trụ đối với Thán Trị Lang rất tán thưởng, còn hy vọng nhận Thán Trị Lang làm đệ tử, anh rất đồng tình với việc Thán Trị Lang bảo vệ em gái đã biến thành quỷ: Thật sự khiến ta cảm động, hãy trở thành kế tử của ta đi.

Cái gọi là kế tử, chính là đệ tử được Trụ cột trong Sát Quỷ Đội tuyển chọn, sẽ được đích thân dạy dỗ.

Thán Trị Lang không ngờ tính cách của Viêm Trụ thật sự nồng nhiệt như ngọn lửa, nhưng không khiến người ta ghét.

Đáng tiếc Viêm Trụ cũng không biết loại hô hấp mà Thán Trị Lang sử dụng là gì, tóm lại không phải là Hô Hấp của Viêm gia truyền nhà anh.

Tàu hỏa chuyển động, không biết từ lúc nào tất cả mọi người đều chìm vào giấc ngủ sâu.

Hạ Huyền Nhất tấn công, là Hạ Huyền duy nhất còn sót lại, hắn nhất định phải thể hiện thật tốt, nhất định phải tiêu diệt Trụ cột, không để Quỷ Tổ thất vọng.

Sau khi được Quỷ Tổ cường hóa, Huyết Quỷ Thuật của Hạ Huyền Nhất đã được tăng cường, cộng thêm những con người bị hắn sai khiến, lần này nhất định có thể thành công.

Rõ ràng mọi người trên tàu đều đang ngủ, nhưng vẫn có mấy người tỉnh táo, họ mang theo vũ khí và dây thừng tìm đến các Thợ Săn Quỷ, dùng dây thừng nối mình với Thợ Săn Quỷ, tiến vào giấc mơ của họ.

Đây là không gian trộm mộng rồi, sợi dây thừng kia hóa ra là Huyết Quỷ Thuật, và lý do mọi người đều ngủ là vì Hạ Huyền Nhất.

Những thiếu niên tiến vào giấc mơ của Thợ Săn Quỷ lại là người thường, chỉ là họ cam tâm tình nguyện trở thành tay sai của Hạ Huyền Nhất, họ muốn vào giấc mơ để phá hủy linh hồn của Thợ Săn Quỷ, chỉ cần tìm đến biên giới của giấc mơ, rồi đi ra ngoài chính là lõi linh hồn, sau đó dùng vũ khí đập vỡ lõi, Thợ Săn Quỷ sẽ chết trong giấc mơ.

Trong mơ, Thán Trị Lang lại gặp lại gia đình, cả nhà họ lại sống vui vẻ bên nhau.

Thật là một giấc mơ tàn nhẫn, vì tất cả đều là giả dối, đợi đến khi tỉnh mộng sẽ là nỗi đau gấp bội.

Những người khác cũng đang mơ, ngay cả Viêm Trụ cũng đang mơ, cha anh vốn cũng là Thợ Săn Quỷ, nhưng đột nhiên lại suy sụp, hơn nữa còn cho rằng con trai mình cũng không nên trở thành Thợ Săn Quỷ, vì cả nhà họ đều không có thiên phú.

Cũng không biết đã bị đả kích gì, tóm lại gia chủ đột nhiên không còn quan tâm đến trách nhiệm của mình, thế là Viêm Trụ trẻ tuổi mới tiếp nhận sứ mệnh của cha, còn trẻ đã gia nhập Sát Quỷ Đội bắt đầu chiến đấu với quỷ, nhưng người cha không những không khuyến khích, ngược lại còn luôn dùng lời nói đả kích anh, nói anh cũng là một kẻ không có thiên phú, cả nhà họ đều không có thiên phú.

Có lẽ cha anh cũng đã gặp phải con quỷ không thể đánh bại, nhặt lại được một mạng, nên mới tiêu cực, dù sao trải qua sinh tử mới nhận ra hiện thực, mình không có bản lĩnh chính là không có bản lĩnh, đây không phải là thứ có thể thay đổi bằng nỗ lực và nhiệt huyết.

Trong mơ, sự mềm yếu trong nội tâm Viêm Trụ đã được thể hiện ra, anh chỉ hy vọng nhận được sự công nhận của cha, hy vọng cha mình phấn chấn trở lại, hy vọng mình có thể trở thành hy vọng của cả gia đình.

Một Trụ cột mạnh mẽ, nguyện vọng lại mộc mạc đến thế, không phải là diệt sạch ác quỷ thiên hạ, mà chỉ muốn làm cho cha mình có thể yên lòng, một người con siêu hiếu thảo.

Đáng tiếc thiếu niên bị quỷ che mắt lại không quan tâm đến giấc mơ của Viêm Trụ, chỉ muốn tìm thấy lõi linh hồn của anh, rồi phá hủy nó, hoàn thành nhiệm vụ của quỷ để nhận được phần thưởng, đó chính là mục tiêu của chúng.

Người bị người bắt nạt, người liền biến thành quỷ, người bị quỷ bắt nạt, người liền biến thành Thợ Săn Quỷ.

Còn có một loại người lại sùng bái quỷ, ngưỡng mộ năng lực của quỷ, hy vọng trở thành tôi tớ của quỷ, cho rằng sinh ra làm người thật sự quá đau khổ.

Những người bị Hạ Huyền Nhất chi phối đều là trẻ em và thiếu niên, chúng còn trẻ tuổi đã đầy oán khí với cuộc đời, đã không còn ôm bất kỳ hy vọng nào, chỉ nghĩ đến việc tiến vào giấc mơ của Huyết Quỷ Thuật, vĩnh viễn không muốn tỉnh lại, cho nên chúng phải giúp quỷ đi giết người.

Tuổi còn nhỏ, oán khí đã nặng nề như vậy, xem ra cái thời đại được gọi là tốt đẹp nhất của Nhật Bản, cũng không tốt đẹp đến thế.

Bây giờ oán khí đã nặng như vậy, hai mươi năm nữa, e rằng sẽ oán khí ngút trời, chỉ càng thảm hơn.

Đỗ Lan cho rằng hai mươi năm nữa, đám thiếu niên này lớn lên đều sẽ trở thành đồng bọn của chủ nghĩa quân phiệt.

Thực ra sở dĩ đám thiếu niên này oán hận, chủ yếu là sản phẩm phụ của công nghiệp hóa, trong quá trình công nghiệp hóa cũng đã hấp thu cả những mâu thuẫn của công nghiệp hóa.

Thời đại công nghiệp mỗi người đều sẽ bị định giá, mà những thiếu niên này không cha không mẹ, cũng không có nghề nghiệp gì, cuộc sống khó khăn, ngay cả tư cách bị định giá cũng không có, cho nên chỉ có thể sống qua ngày trên đường phố, tràn đầy bất mãn với cuộc đời, rất dễ bị mê hoặc.

Quỷ có thể cho chúng những giấc mơ đẹp, trong mơ có tất cả mọi thứ, chỉ cần thoát khỏi thế giới bi thảm này là đáng giá.

Cho nên đám thiếu niên tiến vào giấc mơ của Thợ Săn Quỷ, tìm kiếm lõi linh hồn, để giết người.

Lúc này người có thể cứu họ chỉ có Nỉ Đậu Tử, cô bé không ngủ, nhưng nhất thời cũng không thể đánh thức được mấy người.

Kế hoạch này vô cùng hoàn hảo, vấn đề duy nhất là đây là lần đầu tiên Hạ Huyền Nhất đối phó với Trụ cột, hắn tưởng rằng lõi linh hồn của Trụ cột cũng giống như người thường, không có chút khó khăn nào, điểm này chính là sai lầm lớn.

Trụ cột rất mạnh, mạnh toàn diện, ngay cả lõi linh hồn của họ cũng mạnh mẽ đến khó tin.

Lõi linh hồn của Viêm Trụ giống như mặt trời, căn bản không thể đến gần, thiếu niên đối phó với Viêm Trụ chỉ cảm thấy mình bị thiêu đốt, trong mơ trở thành củi khô, bùng cháy dữ dội.

May mà đây là trong mơ, chết trong mơ chính là tỉnh lại ở hiện thực.

Viêm Trụ vẫn còn trong mơ, vẫn hy vọng cha mình có thể phấn chấn trở lại.

Mà thiếu niên kinh hãi nhìn Viêm Trụ đang ngủ say, lần đầu tiên gặp phải lõi linh hồn mãnh liệt như vậy, căn bản không thể đến gần.

Xem ra chỉ có thể dùng cách khác, giết.

Bây giờ địch ngủ ta tỉnh, không bằng cầm hung khí trực tiếp đâm chết.

Tuy nhiên Viêm Trụ dù đang ngủ, vẫn có thể cảm nhận được nguy hiểm, vừa mơ vừa chiến đấu, nhắm mắt cũng có thể vung kiếm, động tác chiến đấu không hề được lưu trữ trong đại não, mà là trong cơ bắp.

Ký ức cơ bắp tự mình hành động.

Chương 2160

Thiếu niên hoàn toàn ngây người, trong mơ không được, hiện thực lại càng không xong, thật sự không biết phải làm sao.

Tệ hơn nữa là Thán Trị Lang đã tỉnh lại, vì cậu đã nghe thấy tiếng gọi của Nỉ Đậu Tử trong mơ, cho nên cậu nén đau chia tay gia đình đã sống lại, tự sát để tỉnh dậy.

Không biết từ lúc nào Thán Trị Lang đã lệ rơi đầy mặt, cậu biết chắc chắn có quỷ, nhưng không phải là thiếu niên trước mặt: Tại sao các ngươi lại giúp quỷ.

Thiếu niên không nói gì, mà tấn công Thán Trị Lang, nhưng vô dụng, vì mấy thiếu niên này chưa từng trải qua huấn luyện võ thuật nghiêm khắc, căn bản không phải là đối thủ của Thán Trị Lang.

Trói mấy thiếu niên này lại, nhưng lại không thể gọi những Thợ Săn Quỷ khác tỉnh dậy, họ vẫn còn trong mơ: Nỉ Đậu Tử, em bảo vệ mọi người, anh đi tìm quỷ.

Quỷ đang ở trên nóc đầu tàu, mua vé đứng trên đó thi triển Huyết Quỷ Thuật, toàn bộ tám toa tàu đã bị hắn khống chế hoàn toàn.

Thán Trị Lang muốn giết quỷ, nhưng cậu cứ đi được hai bước lại ngủ thiếp đi, mặc dù luôn có thể nén lại sự cám dỗ của việc đoàn tụ gia đình, luôn có thể tự sát để tỉnh lại, nhưng hết lần này đến lần khác ngủ thiếp đi, khiến cho trận chiến này trở thành một sự dày vò về tinh thần.

Bởi vì giấc mơ rất chân thật, hơn nữa Hạ Huyền Nhất còn điều khiển nhân vật trong mơ trách móc Thán Trị Lang tại sao không ở cùng gia đình, nói Thán Trị Lang là một kẻ ích kỷ.

Thán Trị Lang tự trách mình hơn bất kỳ ai, cũng hy vọng có thể ở bên gia đình, nhưng cậu rất rõ trách nhiệm hiện tại của mình, gia đình đã chết, cậu phải vì người sống mà chiến đấu, cho nên không ngừng tự sát.

Đến sau này đã có thể tỉnh lại trong nháy mắt, giây trước tiến vào giấc mơ, giây sau đã tự sát tỉnh lại, và khoảng cách ngày càng ngắn, nội tâm cậu bị dày vò, nhưng vẫn kiên định vung đao.

Lúc này trong toa tàu, thiếu niên trước đó đã vào giấc mơ của Thán Trị Lang đang lệ rơi đầy mặt, vì hắn đã tìm thấy lõi linh hồn của Thán Trị Lang, không những không hoàn thành việc ám sát, ngược lại còn bị linh hồn dịu dàng của Thán Trị Lang ảnh hưởng, lúc này đã hoàn toàn tỉnh ngộ, cảm nhận được sự thất bại của mình, hắn không nên làm việc xấu, linh hồn của Thán Trị Lang quá ấm áp, giống như một chậu than sưởi mùa đông, cậu chính là người mang lại ánh sáng và hơi ấm cho người khác, đốt cháy chính mình để soi sáng cho người khác.

Như vậy cũng được sao.

Đỗ Lan cho rằng không cần ra tay, thậm chí còn tiết kiệm được cả việc thuyết giáo, trực tiếp dùng linh hồn cảm hóa đối thủ: Không biết có tác dụng với quỷ không.

Chiêu cảm hóa linh hồn này rất có linh tính, Đỗ Lan thầm nghĩ chỉ riêng sự dịu dàng vô tư này cũng không phải người thường có thể sánh được, Thán Trị Lang quả nhiên là nhân vật chính, có thể không đánh mà khuất phục được người.

Trong tám toa tàu, hàng trăm hành khách, không có một linh hồn nào sánh được với Thán Trị Lang, thậm chí cả nước Nhật cũng không có người thứ hai, không tốn một binh một tốt đã trực tiếp cảm hóa được người, Kế Quốc Duyên Nhất cũng không làm được.

Lúc này ngoài Thán Trị Lang, các Thợ Săn Quỷ khác cũng đã tỉnh lại, trừ tên háo sắc Ngã Thê Thiện Dật, nhưng tên này dù có ngủ cũng vẫn có thể chiến đấu.

Mấy người hợp tác cùng nhau, chuẩn bị đi chém giết Hạ Huyền Nhất.

Keng.

Nhưng khi ba thanh Nhật Luân Đao chém về phía cổ con quỷ, Đỗ Lan xuất hiện, pháp trượng của hắn đã chặn lại ba lưỡi kiếm.

Sự thay đổi đột ngột khiến ba người kinh hãi, họ không ngờ còn có kẻ địch, nhưng khi nhìn kỹ lại, lại phát hiện người đến là một pháp sư.

Ngươi làm gì vậy.

Y Chi Trợ đeo mặt nạ lợn rừng lớn tiếng chất vấn.

Các ngươi không phát hiện có gì đó không ổn sao.

Không cảm thấy con quỷ này và đoàn tàu có mối liên hệ nào đó sao.

Các ngươi giết hắn, ngược lại sẽ khiến tình hình càng khó giải quyết hơn.

Đỗ Lan nói: Hơn nữa hiện tại còn có một Thượng Huyền đang vội vã tới, nếu bây giờ các ngươi hao phí tinh lực, lát nữa sẽ không còn sức chiến đấu nữa, các ngươi quay về đi, tên Hạ Huyền này giao cho ta.

Hạ Huyền Nhất nhíu mày, sao pháp sư này lại biết mọi chuyện.

Hắn quả thực cố ý đi tìm cái chết, vì mình đã dung hợp với đoàn tàu, lát nữa hắn có thể dùng tất cả hành khách làm con tin, nhưng không ngờ nửa đường lại có kẻ phá đám, khả năng quan sát của pháp sư này cũng quá mạnh mẽ.

Thì ra là vậy.

Nghe Đỗ Lan giải thích, Y Chi Trợ lập tức chấp nhận, cậu ta vẫn còn rất ngây thơ.

Ha ha, dù không chết, ta vẫn có thể khống chế đoàn tàu.

Hạ Huyền Nhất tỏ vẻ Đỗ Lan quá coi thường mình.

Đỗ Lan giơ pháp trượng lên, chỉ vào con quỷ nói: Huyết Quỷ Thuật của ngươi không tồi, ngươi nhất định đã thấy được rất nhiều mặt tối của con người trong giấc mơ của họ, cho nên ta cho rằng ngươi có thể trở thành một sự tồn tại giống như Thực Mộng Thú, hấp thu hết mặt tối của người khác, để mọi người mỗi lần tỉnh dậy đều có thể sảng khoái như mới.

Mặt tối không thể hấp thu được, cho dù ta đi hấp thu, mặt tối vẫn sẽ lưu lại trong lòng mọi người.

Hạ Huyền Nhất nói.

Ngươi có thể thử xem, như vậy cuộc đời của ngươi cũng có ý nghĩa.

Đỗ Lan cho rằng Thán Trị Lang có thể chia sẻ sự dịu dàng cho người khác, vậy thì Hạ Huyền Nhất có thể cướp đi mặt tối của người khác, nếu thật sự làm được, vậy hắn chính là chuyên gia dọn dẹp giấc mơ, chắc chắn sẽ kiếm được bộn tiền, rất nhiều người sẽ đến nhờ hắn dọn dẹp mặt tối.

Đáng tiếc Hạ Huyền Nhất nói mặt tối không thể hấp thu được, người xấu chính là người xấu, tâm địa tà ác chính là tâm địa tà ác, không thể thay đổi.

Sự ấm áp có thể chia sẻ, khiến người bị quỷ sai khiến cải tà quy chính, nhưng việc Đỗ Lan muốn ngược lại hấp thu năng lượng tiêu cực của người khác lại không được, vì trên đời không có chuyện đầu cơ trục lợi như vậy.

Nhiệt độ chỉ có thể truyền từ nơi có nhiệt độ cao đến nơi có nhiệt độ thấp, không thể ngược lại.

Bây giờ Hạ Huyền Nhất muốn phát động năng lực của mình, khống chế những người trên tàu, biến tất cả hành khách thành lương thực của mình.

Đừng cố chấp nữa.

Đỗ Lan nói.

Đáng tiếc Hạ Huyền quỷ không nghe lời Đỗ Lan, hắn nhất quyết ra tay ăn thịt người.

Đại Uy Thiên Long.

Đỗ Lan một quyền đánh bay con quỷ, đánh nó rơi xuống khỏi tàu hỏa: Lũ quỷ các ngươi thật sự không nghe lời người khác nói.

Mạnh quá.

Y Chi Trợ trợn mắt há mồm, pháp sư chỉ dùng nắm đấm đã áp chế được quỷ, ngay cả đao cũng không cần dùng, thật sự quá lợi hại, khiến cậu ta nhớ đến con gấu trong núi.

Con quỷ bị đánh ngã sõng soài, mặt đập xuống đất, da mặt đều bị mài đi, có thể thấy được sức mạnh của cú đấm này.

Ngay cả Quỷ Tổ cũng chưa từng đánh ta như vậy.

Hạ Huyền Nhất phát hiện ra khoảng cách giữa mình và pháp sư quá lớn, nếu là Thợ Săn Quỷ, có lẽ mình còn có sức đánh một trận, nhưng pháp sư này căn bản không thể nhìn thấu, đó là sự mạnh mẽ áp đảo.

Lúc này hắn quên cả việc quan sát chỉ số bức cách của Đỗ Lan, thậm chí quên cả việc bỏ chạy.

Giống như con chuột bị mèo nhìn chằm chằm, ở vào thế yếu tuyệt đối.

Đoàn tàu dừng lại, có mấy thiếu niên chạy ra, chắn trước mặt con quỷ, muốn dùng tính mạng của mình để bảo vệ nó, bảo vệ giấc mơ đẹp của mình.

Con quỷ nhà ngươi cũng đáng được khen ngợi, ít nhất biết lợi dụng điểm yếu của nhân tính, biết sai khiến con người giúp ngươi làm việc.

Đỗ Lan cũng nhảy xuống tàu.

Tại sao, tại sao các ngươi lại giúp quỷ.

Thán Trị Lang không nhịn được hỏi, cậu không hiểu, dù sao cậu đã vượt qua giấc mơ đẹp để tiếp tục chiến đấu, là một người theo chủ nghĩa hiện thực thực thụ.

Hắn đã hứa với chúng tôi, chỉ cần chúng tôi hoàn thành nhiệm vụ sẽ để chúng tôi mãi mãi chìm đắm trong giấc mơ đẹp.

Chỉ vì để được mơ.

Thán Trị Lang hoàn toàn không thể hiểu được suy nghĩ này, mơ là giả, hiện thực mới là thật, tại sao lại chọn lựa sự giả dối.

Đám thiếu niên còn chưa kịp trả lời, đã phát hiện không biết từ lúc nào pháp sư đã đứng trước mặt chúng, cái bóng khổng lồ như người khổng lồ bao trùm hoàn toàn lấy chúng.

Đám thiếu niên dù sao cũng chỉ là những người đáng thương đến cơm cũng không đủ ăn, làm sao chúng có thể chống lại uy áp của Đỗ Lan, chúng căn bản không dám động đậy.

Đỗ Lan bước những bước vững chãi, xuyên qua khe hở của bức tường người thiếu niên, hoàn toàn không để ý đến chúng, chỉ nhìn chầm chầm vào con quỷ, lại là một quyền: Đại Uy Thiên Long.

Con quỷ lại bị đánh trúng, nó phát hiện mặt mình đã sưng lên, nó muốn hồi phục, nhưng mình dường như lại biến thành người thường, năng lực của quỷ đều biến mất.

Có phải cảm thấy bây giờ đang gặp ác mộng không.

Nhưng đây không phải là ác mộng của ngươi, ngươi chỉ là vai phụ trong giấc mơ thôi.

Đỗ Lan tính toán thời gian, cũng sắp đến rồi.

Những người khác đều không thể hiểu Đỗ Lan đang nói gì, nhưng ngay lúc họ đang nghi hoặc, một luồng khí tức đáng sợ từ trên trời rơi xuống.

Viêm Trụ giật mình kinh hãi, anh có thể cảm nhận được luồng quỷ khí kinh khủng, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên.

Từ trên trời rơi xuống, va chạm vào mặt đất, tung lên bụi mù.

Mọi người chờ đợi bụi mù lắng xuống, chờ đợi người đến hiện thân.

Bụi bặm bị gió đêm thổi đi, để lộ ra chân diện mục của người đến, hoàn toàn khác với tưởng tượng của Viêm Trụ.

Người đến tuy rất mạnh, nhưng lúc này lại đầy thương tích, hắn không phải đến để viện trợ, hắn đang chạy trốn.

Từ chữ viết trên con mắt đối phương, họ biết đó là Thượng Huyền Tam, con quỷ mạnh thứ ba trong Thập Nhị Quỷ Nguyệt.

Nhưng hiện tại trên người hắn toàn là vết thương do súng, theo lý thuyết quỷ bị thương đều có thể tự lành, thậm chí đứt tay đứt chân cũng có thể hồi phục, quỷ càng mạnh khả năng hồi phục càng cao, nhưng Thượng Huyền Tam trước mắt lại đầy thương tích, chứng tỏ hắn đã rơi vào một trận chiến khốc liệt.

Thượng Huyền Tam cũng liếc nhìn tình hình hiện tại: Chậc, quả nhiên chỉ là một tên Hạ Huyền, đại nhân đã kỳ vọng quá cao vào ngươi.

Tuy giọng điệu có vẻ coi thường Hạ Huyền, nhưng trạng thái của hắn bây giờ cũng không tốt lắm, vì bản thân hắn cũng đang gặp phải rắc rối lớn.

Vốn dĩ hắn chỉ nhận được lệnh của Quỷ Tổ đến xem xét, không ngờ lại gặp phải loại người đó.

Chết tiệt, vết thương trên người không thể hồi phục, Tam rất tức giận.

Ầm.

Ngay lúc này, Đỗ Lan lại tung một chiêu Đại Uy Thiên Long, đánh ngã Hạ Huyền Nhất xuống đất.

Nhân vật chính của cơn ác mộng đã đến.

Đỗ Lan vừa dứt lời, Hạ Huyền Nhất liền biến thành bao cát liên tiếp bị tấn công, mặt mũi méo mó, răng cũng bay ra ngoài, thảm không nỡ nhìn.

Pháp sư đang làm gì vậy.

Viêm Trụ cảm thấy với bản lĩnh của pháp sư hoàn toàn có thể giết chết Hạ Huyền Nhất, nhưng lại không ra tay dứt khoát, ngược lại càng giống như đang hành hạ.

Đỗ Lan đang đánh cho Thượng Huyền Tam xem, từng quyền từng quyền giáng xuống.

Chương 2161

Hạ Huyền Nhất thật sự chỉ có thể viết một chữ thảm.

Thượng Huyền Tam nhìn thảm kịch trước mắt, nhìn Hạ Huyền không có sức phản kháng, tuy khinh bỉ Hạ Huyền nhưng vẫn dâng lên nỗi bi thương của loài cáo khóc thương thỏ, trước mặt kẻ mạnh, dù là quỷ cũng không có chút tôn nghiêm nào.

Tam không khỏi nhớ lại lúc mình còn là người, hắn cũng yếu đuối như vậy, không thể bảo vệ được bất cứ thứ gì.

Người thân, người yêu, tất cả đều không thể bảo vệ.

Tức giận, nhưng khi nhớ đến hai người phụ nữ kia, lửa giận cũng không biết trút vào đâu, vì họ quá mạnh, một sự mạnh mẽ khiến người ta tuyệt vọng, căn bản không thể đánh bại.

Hắn đã tung hết kỹ năng, thi triển tuyệt kỹ, nhưng cuối cùng vẫn chỉ có thể bỏ chạy, hơn nữa còn là vì hai người phụ nữ đó không truy đuổi hắn nên mới chạy thoát được, không phải vì hắn chạy nhanh, mà chỉ vì kẻ địch căn bản không thèm truy sát hắn, đó là sự coi thường trắng trợn.

Hai người phụ nữ đó biết rằng dù hắn có tu luyện, có mạnh hơn nữa cũng không phải là đối thủ của họ, cho nên họ mặc kệ hắn rời đi, đó không phải là thả hổ về rừng, mà chỉ là tự tin rằng lần sau gặp lại vẫn có thể nghiền ép hắn, Tam rất tức giận.

Bây giờ lại thấy Hạ Huyền, đồng loại của mình, bị pháp sư hành hạ, Tam chỉ cảm thấy trong lồng ngực có một ngọn lửa uất ức muốn thiêu rụi linh hồn hắn, ngọn lửa đó mang tên sỉ nhục.

Đỗ Lan vừa đánh vừa quan sát, phát hiện hoạt động tâm lý của

Thượng Huyền Tam hiện tại rất sôi nổi, chứng tỏ sự sắp đặt của mình đã có tác dụng, bây giờ hắn chắc chắn đang xấu hổ vì sự bất tài của mình, có lẽ đã nhớ lại bi kịch khi còn là người.

Thân thế của Thượng Huyền Tam không tốt, cha mẹ không có chí tiến thủ, hắn chỉ có thể đi ăn trộm, cuối cùng bị cha mẹ đuổi ra ngoài trở thành một tên tội phạm, cho đến khi hắn gặp được sư phụ võ thuật của mình.

Sư phụ dạy hắn võ công, cũng dạy hắn làm người, thậm chí còn muốn gả con gái cho hắn, giao cả gia sản cho Tam quản lý.

Thấy Thượng Huyền Tam sắp bước lên đỉnh cao cuộc đời, bi kịch lại xảy ra.

Sư phụ của hắn hóa ra cũng là một kẻ thích đánh nhau gây rối, nhưng sau khi kết hôn sinh con thì đã ổn định lại, có lần ông cứu một địa chủ, địa chủ để cảm ơn đã cho ông một mảnh đất lớn, còn giúp xây dựng võ đường.

Cho nên sư phụ mới hy vọng Tam có thể quay đầu, vô tư giúp đỡ hắn.

Nhưng người tốt không được báo đáp, vì mảnh đất này đã sớm bị võ đường kiếm đạo bên cạnh nhòm ngó từ lâu, thế là người của võ đường kiếm đạo đã hạ độc sư phụ và vị hôn thê của Tam, dùng thủ đoạn hèn hạ để thôn tính đất đai.

Tam vì không ở võ đường nên mới thoát được một kiếp, khi trở về biết được bi kịch, hắn tức giận xông vào võ đường kiếm đạo, giết sạch tất cả mọi người bên trong, nhưng ngọn lửa giận của hắn vẫn chưa nguôi ngoai, thế là bị Quỷ Tổ chọn trở thành quỷ.

Tam quy kết bi kịch là do sự yếu đuối, và sự hèn hạ của nhân tính, vì yếu đuối nên võ đường kiếm đạo không dám đường đường chính

chính ra tay mà chọn cách hạ độc.

Yếu đuối là tội lỗi lớn nhất.

Nhìn đồng loại thảm thương, Tam lại nhớ đến những thứ mình đã không thể bảo vệ.

Đỗ Lan cũng sốt ruột, hồi tưởng đến đó là được rồi, sao còn chưa bùng nổ.

Thượng Huyền đừng làm hắn thất vọng, trước khi đi tìm Thượng Huyền Nhất, hãy dùng Thượng Huyền Tam để khai vị trước.

Trong hồi ức, sư phụ và vị hôn thê của Thượng Huyền Tam đều đã chết, đều bị giết bằng thủ đoạn hèn hạ, còn hắn thì điên cuồng báo thù, như dã thú tàn sát võ đường kiếm đạo.

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, Thượng Huyền Tam vô cùng căm ghét bản tính xấu xa của con người, cũng vô cùng căm ghét sự yếu đuối.

Cho nên hắn đã biến thành quỷ, còn dựa vào thực lực võ thuật của mình để trở thành kẻ mạnh thứ ba.

Nhưng đêm nay mọi thứ đã thay đổi, vốn dĩ hắn nhận được lệnh là đến giám sát công việc của Hạ Huyền Nhất, dù sao hắn cũng ở gần đó, nhưng ngay khi hắn đang trên đường thì gặp phải hai người phụ nữ.

Hai người phụ nữ đó không nói một lời đã tấn công, Thượng Huyền Tam tự nhiên không phải là người dễ bắt nạt, đối mặt với kẻ địch hắn đã sử dụng Phá Hoại Sát, kết hợp Huyết Quỷ Thuật và võ thuật, một quyền phá trời, một cước nát đất, thẳng tắp cương mãnh vô địch.

Lúc đầu Thượng Huyền Tam tưởng rằng chỉ cần đánh qua loa là có thể giết được hai đối thủ tự tìm đến cửa, nhưng hắn đã nhầm, năng lực của kẻ địch cũng rất mạnh.

Hai người phụ nữ, một người sử dụng loại hô hấp giống như mặt trời, một người tuy thuần vật lý, nhưng lại quỷ quyệt khó lường.

Cuối cùng cả bộ Phá Hoại Sát được tung ra, kết quả không những không giết được kẻ địch, ngược lại trên người mình còn thêm rất nhiều vết sẹo, cuối cùng Thượng Huyền Tam chỉ có thể bỏ chạy.

Nhưng khi chạy đến bên tàu hỏa mới phát hiện còn có một đối thủ khó nhằn hơn.

Nhìn pháp sư không ngừng đánh đập Hạ Huyền Nhất, Thượng Huyền Tam cũng biết pháp sư cố ý làm vậy, là đánh cho hắn xem, nếu không pháp sư có thể trực tiếp giết Hạ Huyền, hoàn toàn không cần lãng phí nhiều thời gian như vậy.

Dừng tay.

Tuy không hề đồng tình với kẻ yếu như Hạ Huyền Nhất, nhưng hành vi của Đỗ Lan vẫn khiến Thượng Huyền Tam không thể kìm nén cơn giận, đây là sự khiêu khích trắng trợn.

Tại sao ta phải nghe lời một kẻ yếu như ngươi.

Đỗ Lan quay người nhìn Tam: Thượng Huyền à.

Quá yếu.

Ầm, đấu khí tung hoành, Tam ghét nhất chính là sự yếu đuối, hắn không muốn ở cùng với kẻ yếu, yếu đuối chính là nguyên tội, và hắn không yếu.

Ta biết tại sao ngươi tức giận, đó là vì bị ta nói trúng.

Đỗ Lan cười lên: Thành quỷ rồi mà vẫn yếu như vậy, cũng không biết lũ quỷ các ngươi nghĩ gì.

Quỷ Vũ Thập Vô Thảm chắc chắn sẽ không trao toàn bộ sức mạnh cho các ngươi, cho nên giới hạn của các ngươi chỉ đến đó thôi, so với con người thì việc bị vượt qua chỉ là chuyện sớm muộn, theo lý thuyết lũ quỷ các ngươi sống lâu như vậy đáng lẽ phải sớm hiểu ra đạo lý này, nhưng lại không thấy quan tài không đổ lệ.

Câm miệng.

Tam không thừa nhận mình yếu, mình và những kẻ yếu hèn chỉ biết hạ độc không có bất kỳ quan hệ nào: Ta sẽ giết ngươi.

Phá Hoại Sát, Tam bày ra thế võ, trên mặt đất xuất hiện ấn ký Huyết Quỷ Thuật, trong khu vực này hắn có thể quan sát đấu khí của địch để dự đoán động tác của đối phương.

Võ thuật à.

Đỗ Lan tỏ vẻ cũng được, cắm thiền trượng sang một bên, hắn cũng tay không đối chiến: Đến đây.

Hắn cũng bước tấn, động tác lại giống hệt đối phương.

Thượng Huyền Tam không ngờ động tác của Đỗ Lan lại giống hệt mình, trong lòng phẫn hận, lập tức phát động tấn công: Phá Hoại Sát: Lưu Thiểm Quần Quang.

Người đã bay lên, hai chân tung ra những cú đá liên hoàn.

Mắt thường căn bản không thể nhìn thấy quỹ đạo.

Phá Hoại Sát: Lưu Thiểm Quần Quang.

Chiêu thức giống hệt, kỹ thuật đá giống hệt, Đỗ Lan cũng hòa vào ánh đêm, chỉ thấy đôi chân như sao băng.

Ầm.

Chiêu thức va chạm, ánh sáng vạn trượng.

Mọi người chỉ thấy Đỗ Lan ra sau mà đến trước, lại đá trúng kẻ địch trước, kẻ địch giống như bị hố đen hút vào, mặc cho Đỗ Lan tấn công.

Lợi hại quá, ra sau mà đến trước đã rất mạnh rồi, nhưng bây giờ lực đá hoàn toàn khuếch tán vào bên trong cơ thể địch, mà không hình thành một lực đẩy văng địch đi, pháp sư thật sự rất mạnh.

Viêm Trụ là Thợ Săn Quỷ mạnh nhất ở đây, anh nhìn rất rõ, nhưng càng nhìn rõ càng kinh ngạc, vì Viêm Trụ biết mình tuyệt đối không thể làm được động tác này, cùng một chiêu thức lại mạnh hơn cả bản gốc, bản thân điều này đã rất khó tin, hiển nhiên anh không biết đến ninja sao chép Kakashi.

Đỗ Lan bây giờ giống như đã bật Sharingan, đối thủ dùng chiêu gì hắn cũng có thể dùng phiên bản tăng cường để đáp trả.

Đã nói ngươi có giới hạn, có giới hạn thì làm sao có thể đánh bại ta.

Đỗ Lan thầm nghĩ chẳng lẽ mình ám thị còn chưa đủ, mau đi trộm phương thuốc của Quỷ Vũ Thập Vô Thảm đi, trộm phương thuốc rồi mới có thể đột phá giới hạn.

Không phải đối thủ, pháp sư này quá mạnh, cảm nhận được toàn bộ đòn đánh mà cơ thể phải chịu, lực chân của đối phương không sót một chút nào đều hóa thành sát thương, làm sao có thể chuyển hóa một trăm phần trăm như vậy.

Là người luyện võ, Thượng Huyền Tam rất rõ lực là tương đối, khi đánh người không thể nào biến toàn bộ lực thành sát thương, một phần lực sẽ bị triệt tiêu, một phần sẽ phản lại, chỉ có một phần ba mới biến thành sát thương.

Người luyện võ nói thu phóng tự nhiên chính là đạo lý này, chính là không thể lãng phí sức lực.

Nhưng pháp sư này khi đánh người, không gian xung quanh hắn dường như bị khống chế, mình không thể vì quán tính vật lý mà mượn lực, đồng thời quyền cước của pháp sư cũng không vì va chạm đàn hồi mà bật lại, mà là thực sự đánh toàn bộ sức mạnh vào cơ thể mình.

So sánh như vậy là biết mình thua chắc rồi, chiêu thức của mình bị đối phương sao chép, tốc độ của mình không nhanh bằng đối phương, đòn tấn công của mình cũng không mạnh bằng đối phương, mọi mặt đều thua kém, thua là không còn nghi ngờ gì nữa.

Là người luyện võ, đạo lý này ngay từ khi mới luyện võ đã rõ, đối kháng không có gì là khéo léo cả, so sánh chính là sự thành thạo, sức lực, khả năng chịu đòn và các yếu tố khác.

Có người nói không hẳn, nhân vật chính các yếu tố đều không bằng người khác, nhưng cuối cùng có thể dựa vào lĩnh ngộ để vượt qua kẻ địch, hoặc có thể nắm bắt được điểm yếu chí mạng của kẻ địch, phát huy sở trường tránh sở đoản, lật ngược tình thế.

Nhưng những điều này dù sao cũng chỉ là kịch tính, trong hiện thực không có nhiều kịch tính như vậy.

Lúc này mặt trời cũng sắp mọc rồi, Thượng Huyền Tam chuẩn bị chạy trốn, hôm nay liên tiếp gặp phải ba cường địch, hắn biết mình phải suy nghĩ lại về giới hạn của mình.

Quỷ không thể thấy mặt trời, thấy mặt trời chắc chắn sẽ chết.

Chạy.

Vừa thoát khỏi đòn tấn công của Đỗ Lan, Thượng Huyền Tam lập tức chạy trốn về phía khu rừng xa xa, hắn bây giờ còn chưa thể chết.

Phía sau truyền đến tiếng chế nhạo: Về nâng cao giới hạn của mình rồi hẵng đến đánh với ta, nếu không lần sau gặp mặt ngươi chết chắc.

Mặt trời sắp mọc, Hạ Huyền Nhất cũng dựa vào ý chí sinh tồn bò về phía khu rừng, nỗi sợ hãi mặt trời khiến quỷ vô cùng thảm hại.

Nỉ Đậu Tử, mau vào trong hộp đi.

Mặt trời sắp mọc, lũ quỷ đều phải trốn đi.

Nhìn Hạ Huyền, Viêm Trụ và mọi người cũng cảm khái sâu sắc, quỷ mạnh đến đâu trước mặt mặt trời cũng không đáng nhắc tới, sinh mệnh trước tự nhiên vĩ đại thật sự quá nhỏ bé, rõ ràng tự nhiên mới là kẻ địch cuối cùng của sinh mệnh, nhưng sinh mệnh lại luôn tự tàn sát lẫn nhau.

Chương 2162

Sinh mệnh không ngừng nuốt chửng những sinh mệnh khác, đây là lời nguyền của tự nhiên, cũng là gông cùm mà chính sinh mệnh khó có thể thoát khỏi.

Thấy được mặt yếu đuối của quỷ khi sợ hãi mặt trời, những Thợ Săn Quỷ lương thiện trong lòng không nỡ, Đỗ Lan tỏ vẻ phơi nắng một chút là đầu óc tỉnh táo ngay: Cứ mãi không phơi nắng, đầu óc đều hỏng hết rồi, các ngươi đừng đến gần hắn, để hắn tự mình suy ngẫm đi.

Quá thảm, Hạ Huyền Nhất quá thảm, nhưng đây chính là sự trừng phạt cho sự sùng bái Quỷ Tổ của hắn, sự sùng bái của hắn đối với Quỷ Tổ đã vượt qua mọi luân lý đạo đức, chỉ có ánh mặt trời chói lọi mới có thể khiến hắn hiểu rằng Quỷ Tổ không vĩ đại, mặt trời mới vĩ đại.

Hạ Huyền Nhất tan thành tro bụi trong tiếng kêu thảm thiết, tro cốt cũng bay đi.

Mặt trời mang lại cảm giác an toàn vô hạn, lúc này đám người Sát Quỷ Đội mới hồi phục lại sau những chuyện xảy ra đêm qua, pháp sư đang tiến về phía mặt trời mọc, rời khỏi hiện trường, để lại bóng lưng kéo dài và cô độc.

Các Thợ Săn Quỷ còn chưa hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, họ không biết Đỗ Lan đã thành công kích thích chí tiến thủ của Thượng Huyền Tam, để hắn biết rằng không mạnh lên sẽ không có lối thoát, hắn phải mạnh hơn cả Quỷ Tổ.

Làm thế nào.

Rõ ràng trộm phương thuốc là cách duy nhất, vì Quỷ Tổ đã không còn tiếp tục nâng cao thực lực cho chúng, mà dựa vào việc ăn thịt người để nâng cao thực lực cũng không thực tế, chúng đã ăn rất nhiều người, ăn thêm nữa hiệu quả nâng cao cũng rất nhỏ.

Chúng ta cũng phải trở nên mạnh hơn.

Viêm Trụ đột nhiên nói, anh phát hiện ra thực lực của mình không thể so sánh với pháp sư, pháp sư hoàn toàn áp chế quỷ, căn bản không cho quỷ bất kỳ cơ hội nào, bảo vệ được tất cả hành khách, sự mạnh mẽ này mới là mục tiêu của mình, có sức mạnh như vậy mới có thể bảo vệ con người tốt hơn.

Ba người còn lại cũng nghĩ vậy, những con quỷ gặp phải lần này đều rất mạnh, vượt quá phạm vi năng lực của họ, họ không thể trông mong vào sự nhân từ của kẻ địch, chỉ có thể nâng cao năng lực của chính mình.

Trong một đêm, mọi người đều bắt đầu tìm kiếm con đường trở nên mạnh mẽ hơn.

Đỗ Lan thì theo kế hoạch ban đầu đi tìm Thượng Huyền Nhất, cũng là người mạnh nhất trong Thập Nhị Quỷ Nguyệt, cũng là anh trai của Kế Quốc Duyên Nhất.

Ban đầu hắn trở thành quỷ lại bị Kế Quốc Duyên Nhất vả mặt một cách đau đớn, đến nay cũng đã gần ba trăm năm, thời Chiến Quốc đã kết thúc, lại trải qua thời Edo, thời Meiji, đến thời Taisho, hắn chỉ là một kiếm khách cô độc, ngay cả đối thủ cũng không có, luôn một mình suy tư, tìm kiếm cực hạn của kiếm đạo.

Đáng tiếc suy nghĩ ba trăm năm vẫn chưa đạt đến giới hạn của Kế Quốc Duyên Nhất, càng nghĩ càng cảm thấy người em trai quá khó tin, ba trăm năm tháng khiến hô hấp, kiếm đạo và Huyết Quỷ Thuật của Thượng Huyền Nhất dung hợp làm một, nhưng trình độ như vậy vẫn không thể khiến hắn hài lòng, vì hắn đã tận mắt thấy em trai mình hack game như thế nào, nỗ lực của hắn so với hack, thật sự không đáng nhắc tới.

Ngươi vẫn luôn đi theo bước chân của em trai mình, cảnh giới mà ngươi đạt được đều là cảnh giới mà em trai ngươi đã đạt được từ ba trăm năm trước.

Đỗ Lan đến, vừa mở miệng đã vạch ra vết sẹo của Thượng Huyền mạnh nhất, để hắn biết rằng ba trăm năm thời gian cũng chỉ khiến người anh trai miễn cưỡng theo kịp bước chân của em trai mà thôi.

Ba trăm năm, đó chính là khoảng cách giữa phàm nhân và thiên tài.

Thấy pháp sư đột nhiên xuất hiện, Thượng Huyền Nhất không hề kinh ngạc, vì hắn biết pháp sư rất thần bí, tuyệt đối không phải người, hắn nghi ngờ pháp sư không phải quỷ thì cũng là yêu, trên thế giới này đã có quỷ thì cũng có thể có yêu.

Dù sao cũng không phải người thường, vì người thường không thể nào sống từ thời Chiến Quốc đến tận bây giờ.

Lời của Đỗ Lan lại rất tổn thương, nhưng lại không thể phản bác, vì Thượng Huyền Nhất rõ hơn ai hết khoảng cách giữa mình và em trai, lúc mình là người không bằng em trai, sau khi biến thành quỷ vẫn không bằng, sự mạnh mẽ vô lý đó đến nay hắn vẫn không thể hiểu được.

Ngươi có muốn biết ngươi và em trai khác nhau ở đâu không.

Thượng Huyền Nhất có ba cặp mắt đều nhìn chằm chằm vào Đỗ Lan, có cảm giác như Cthulhu, sau khi hắn trở thành quỷ đã có thêm bốn con mắt, bây giờ trên mặt hắn toàn là mắt, rất đáng sợ.

Tuy ngươi không nói, nhưng ta biết ngươi chắc chắn muốn biết.

Là thiên phú, em trai ngươi là thiên tài vạn người có một, trước không có ai sau không có người, cho nên dù ngươi có nỗ lực thế nào cũng không bằng nó.

Nó chỉ là một phàm nhân, thân thể nó đã hóa thành cát bụi, còn ta vẫn đứng đây, sau này cũng sẽ tiếp tục sống, kiếm đạo của ta không có điểm dừng, sớm muộn ta sẽ vượt qua nó.

Thượng Huyền Nhất lạnh lùng nói.

Xem cái bộ dạng của ngươi kìa, sao ngươi không so với đứa trẻ mới sinh.

Muốn so, phải so trên cùng một vạch xuất phát, với thiên phú của em trai ngươi, nếu nó trở thành quỷ sống đến bây giờ, ba trăm năm tháng nó có thể trở thành kiếm thần.

Ta biết nó thực ra đã lĩnh ngộ được cảnh giới tối cao đó, chỉ là vì giới hạn của thân thể nên biết mà không làm được.

Nếu nó trở thành quỷ, vậy là đã phá vỡ giới hạn của thân thể, chính là kiếm trung chi thần thực thụ, ngươi căn bản không được.

Đỗ Lan đây là sự coi thường trắng trợn, cũng là khiêu khích, là muốn chọc giận đối phương.

Vì Đỗ Lan thích nhìn đối thủ tức giận mà không làm gì được mình.

Thượng Huyền Nhất quả thực tức giận, cũng muốn ra tay, nhưng dù sao hắn cũng đã sống ba trăm năm, biết pháp sư đột nhiên xuất hiện khiêu khích chắc chắn có động cơ không thể nói ra, nếu mình hành động theo ý của pháp sư, mình chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Tuy tự tin vào thực lực của mình, nhưng đối phương có thể có yêu thuật, không thể không phòng.

Nhưng Đỗ Lan thấy đối phương không ra tay, tự nhiên còn có cách khác, Đỗ Lan biết cách khiến Thượng Huyền Nhất không thể không ra tay: Ngươi có biết Thông Linh Thuật không.

Thông linh.

Điều này tự nhiên biết, Thượng Huyền Nhất có dự cảm không lành.

Xem ra ngươi biết, vậy ngươi nhất định cũng biết dưới có hoàng tuyền, người chết đều ở hoàng tuyền chờ đợi đầu thai chuyển thế, em trai ngươi và gia đình nó cũng ở hoàng tuyền.

Bây giờ ta có thể thông linh, mời em trai ngươi nhập vào thân ta, như vậy nó có thể mượn thân thể ta để thi triển lại kiếm pháp như mộng như ảo của nó.

Nắm đấm bất giác nắm chặt lại, nghĩ đến việc mình phải gặp lại em trai, cảm giác áp bức đã lâu lại quay về, ba trăm năm, hắn vẫn chưa thể thoát khỏi bóng ma tâm lý mà em trai mang lại.

Có một người em trai thiên tài như vậy, mình dù có nỗ lực thế nào, lời khen ngợi đều là của em trai, thành tựu đều là của em trai, mình mãi mãi chỉ là kẻ làm nền.

Sự không cam lòng và tức giận đó, ai có thể hiểu.

Nếu em trai lại xuất hiện, mình nên đối xử thế nào, mình đã nỗ lực ba trăm năm có thể vượt qua nó không.

Không dám chắc, vì em trai là một người phá vỡ lẽ thường.

Khi mọi người đều cho rằng trẻ con không phải là đối thủ của người lớn, em trai đã đánh bại thầy dạy kiếm đạo.

Khi mọi người đều cho rằng quỷ không thể chiến thắng, em trai đã phát minh ra pháp môn hô hấp.

Khi mọi người đều cho rằng chiến binh có ấn hoạt không quá hai mươi lăm tuổi, em trai đã sống đến hơn bảy mươi, và dùng thân thể già nua nghiền ép chính mình khi là quỷ.

Sự tồn tại của em trai tuyệt đối không thể dùng lẽ thường để suy xét, nếu em trai lại xuất hiện, không ai biết sẽ trở thành thế nào.

Có lẽ trong mắt em trai, ba trăm năm nỗ lực căn bản không đáng nhắc tới, nó có thể dễ dàng phá vỡ nó.

Vì đã trải qua thời đại của em trai, mới biết em trai đáng sợ, người anh căn bản không dám đối mặt với em trai nữa, chỉ sợ chút tự tin cuối cùng của mình cũng bị phá vỡ.

Nhưng có thông linh hay không cuối cùng vẫn là Đỗ Lan quyết định, vì Thượng Huyền Nhất không chuẩn bị ra tay, vậy thì Đỗ Lan cũng chỉ có thể gọi Kế Quốc Duyên Nhất ra, để hắn dùng thân thể của mình thi triển uy lực của kiếm thần.

Thiên phú của Kế Quốc Duyên Nhất kết hợp với thân thể của Đỗ Lan, có lẽ là miểu thiên miểu địa, vừa hay Đỗ Lan cũng học hỏi xem thân thể của mình còn có tiềm năng gì chưa được khai phá, để cho thiên tài thực sự khai phá một chút.

Nói là làm, trong tay Đỗ Lan không biết từ lúc nào đã có một quả cầu ánh sáng to bằng quả bóng chày, đó chính là linh hồn của Kế Quốc Duyên Nhất được triệu hồi ra.

Là khí tức của em trai, quả cầu ánh sáng đó chính là em trai.

Thượng Huyền Nhất đã căng thẳng đến mức cơ bắp cứng đờ.

Kế Quốc Duyên Nhất in Đỗ Lan.

Đỗ Lan vỗ quả cầu ánh sáng vào ngực mình, quả cầu ánh sáng dung nhập vào cơ thể, tỏa ra kiếm khí mãnh liệt.

Nhân vật chính của thế giới, thiên tài vô địch, căn bản không cần học tập đã có thể nắm vững hô hấp, học qua loa đã có thể trở thành thiên tài đệ nhất thiên hạ, hắn đến rồi.

Kế Quốc Duyên Nhất đến rồi, thân thể của Đỗ Lan tạm thời cho hắn mượn, để hắn xem có thể thi triển tiềm năng không.

Biểu cảm quen thuộc này, dù đã qua ba trăm năm cũng không thể quên, tuy thân thể đã khác, nhưng Thượng Huyền Nhất biết người em trai đáng sợ của mình đã trở về.

Chỉ đứng đó thôi, đã khiến quỷ cảm thấy áp lực, đây chính là sự tồn tại đã từng áp chế Quỷ Tổ.

Kế Quốc Duyên Nhất biết mình bị pháp sư thông linh lên, không ngờ mình chết rồi vẫn không thoát khỏi chiến đấu, thực ra những ngày ở hoàng tuyền của hắn cũng không tệ, cùng vợ sống vui vẻ, nhưng pháp sư có lệnh không thể không tuân theo.

Thời Chiến Quốc, lúc Kế Quốc Duyên Nhất chuẩn bị chờ chết đã gặp pháp sư, nhận được sự chỉ điểm của pháp sư, sau đó trở về nhà mới biết pháp sư đã cứu vợ con mình, Kế Quốc Duyên Nhất nợ pháp sư, chết rồi cũng phải trả.

Cho nên hắn bị thông linh ra, và phải ra tay với chính anh trai mình.

Tức giận, không cam lòng, và một chút kích động, ba trăm năm, người anh cũng muốn biết mình có tiến bộ không, muốn biết hiện tại mình và em trai còn có khoảng cách không.

Bây giờ ta có cơ hội rồi, ta đã đợi ba trăm năm, cuối cùng ta cũng có cơ hội đánh bại ngươi.

Tay đã nắm chặt chuôi kiếm, hai chân đã ở góc độ phát lực tốt nhất.

Chúng ta vốn là anh em, ta chưa bao giờ nghĩ sự tồn tại của ta lại khiến ngươi tức giận như vậy.

Kế Quốc Duyên Nhất không hiểu, vì hắn đã nhường tất cả cho anh trai, hắn chưa từng tranh giành bất kỳ gia sản nào, nhưng anh trai vẫn không hài lòng.

Chỉ có thực lực mới là mục tiêu duy nhất của ta, chỉ cần ta còn sống, ta sẽ không dừng lại.

Ngươi vẫn ngu xuẩn như trước.

Người em thương hại đối phương, hắn hy vọng anh trai có thể giác ngộ, đáng tiếc hắn rất rõ anh trai chính là không thể nghĩ thông, nếu không cũng sẽ không ba trăm năm còn chưa xuống địa ngục.

Kết quả sẽ không thay đổi, Kế Quốc Duyên Nhất biết thân thể của Đỗ Lan mạnh hơn thân thể của chính hắn rất nhiều.

Hai người đứng yên trong không gian trống trải, đối mặt nhau, đều đứng trong phạm vi tấn công của đối phương, đều đang chờ đợi.

Chương 2163

Cao thủ quyết đấu đều phải quan sát trước, đợi đến khi đối phương có sơ hở hoặc phân tâm mới ra kiếm, trận chiến sinh tử một chiêu định thắng bại, không có gì hoa mỹ.

Trước đây Kế Quốc Duyên Nhất chính là lúc già yếu đã một đao chém đến mức Thượng Huyền Nhất hoài nghi nhân sinh.

Địch không động ta không động, hô hấp của hai anh em ngày càng dài.

Quả nhiên vẫn không nhìn ra sơ hở, Thượng Huyền Nhất phát hiện ba trăm năm thời gian hắn không hề rút ngắn khoảng cách với em trai, ngược lại càng không thể hiểu được trình độ của em trai.

Mình trở thành quỷ, chẳng lẽ em trai thật sự trở thành thần.

Không thể tiếp tục lãng phí thời gian nữa, tiếp tục chờ đợi sẽ bất lợi cho mình.

Thượng Huyền Nhất cuối cùng quyết định dùng tốc độ nhanh nhất của mình để ra đao, muốn trong khoảng cách của một hơi thở tiếp theo phân định thắng bại.

Hít vào.

Vút.

Kiếm quang biến đổi tốc độ, Thượng Huyền Nhất đã ra tay, ba trăm năm tu luyện, cộng thêm Nguyệt Chi Hô Hấp của hắn, trong không gian chỉ có ánh trăng tràn ngập.

Tinh, khí, thần, Huyết Quỷ Thuật, và quyết tâm muốn một lần quyết thắng bại đã tích tụ ba trăm năm, hoàn toàn được giải phóng trong một kiếm này.

Tuy nhiên chiêu thức đáng sợ như vậy lại không thể khiến em trai có bất kỳ dao động cảm xúc nào, vì sớm đã ba trăm năm trước hắn đã lĩnh ngộ cảnh giới này, chỉ đáng tiếc lúc đó thân thể đã già yếu, không thể thi triển cảnh giới này một cách nguyên vẹn.

Thấy anh trai cũng lĩnh ngộ được cảnh giới thông thấu này, người em rất vui, nhưng trận chiến sinh tử, vui thì vui, người em vẫn phải cho anh trai biết cảnh giới cao hơn mà mình đã lĩnh ngộ ở hoàng tuyền.

Anh trai là quỷ sống ở dương gian, nhưng em trai là quỷ đã xuống âm gian, phải dùng chút đồ âm gian.

Kiếm khởi.

Người em vẫn là Nhật Chi Hô Hấp, nhưng quỹ đạo kiếm của hắn hoàn toàn không thể dự đoán, biến hóa như Thủy Chi Hô Hấp, phiêu dật như Hà Chi Hô Hấp, giống như đã tập hợp ưu điểm của các loại hơi thở lại với nhau, lưỡi kiếm cũng trở nên mất đi thực thể, xuyên qua giữa không gian, cắt qua thời gian.

Thời không đều không cản được quỹ đạo của kiếm, càng không cần nói đến nhát chém của Nguyệt Chi Hô Hấp của anh trai, sơ hở lộ ra.

Lưỡi kiếm của người em lướt đi, hai người giao nhau, từ đối mặt thành quay lưng.

Quyết đấu của kiếm khách chính là như vậy, một chiêu đã quyết định kết quả.

Phụt, Thượng Huyền Nhất bị chém trúng, máu tươi từ vết thương trên ngực phun cao năm thước, quả thực là phiên bản của ba trăm năm trước.

Người em vẫn nương tay, không trực tiếp chém cổ anh trai, nhưng đả kích gây ra cho anh trai lại lớn hơn cả việc giết hắn.

Vết thương không thể lành.

Với khả năng hồi phục của quỷ, vết thương như vậy có thể rất nhanh lành lại, nhưng thực tế lại không thể lành, đây là thuộc tính của Nhật Chi Hô Hấp, khắc chế khả năng hồi phục của quỷ.

Tại sao.

Ba trăm năm qua ta không một ngày lơ là, tại sao ngươi luôn đi trước ta.

Thượng Huyền Nhất biết một kiếm vừa rồi của em trai đã đạt đến cảnh giới hóa cảnh, hắn không thể sánh kịp, hắn căn bản không có cách nào thi triển ra được, cho dù hắn có nỗ lực thêm một nghìn năm cũng không làm được.

Vì Thượng Huyền Nhất căn bản không hiểu, hoàn toàn không biết nguyên lý của chiêu này của em trai, giống như trước đây hắn không hiểu hô hấp.

Thứ không hiểu, không có thầy chỉ điểm, thì căn bản không thể nắm vững, đó chính là khoảng cách giữa hắn và em trai.

Em trai có thể từ không thành có, còn anh trai không làm được, chỉ có thể tu luyện trên nền tảng đã có.

Em trai có thể khai sáng một thời đại, còn anh trai chỉ là người theo sau của thời đại.

Buông bỏ đi, ngươi không cần phải so sánh với ta.

Kế Quốc Duyên Nhất nói: Ta nên sớm nói cho các ngươi biết, ta khác biệt với mọi người, vạn người có một, là thiên tài tuyệt đối, đối tượng mà các ngươi cần so sánh không phải là ta, mà là những kẻ như Quỷ Vũ Thập Vô Thảm.

So với ta, các ngươi sẽ rất đau khổ, vì chính ta cũng không biết tại sao ta lại mạnh như vậy.

Tên như ngươi căn bản không nên sở hữu sức mạnh này, sức mạnh nên thuộc về ta, ngươi mềm yếu như vậy căn bản không thể phát huy sức mạnh.

Trong mắt anh trai, em trai cầm sức mạnh này là lãng phí, là để sức mạnh bị phủ bụi, vì em trai căn bản không dám dùng sức mạnh để làm việc lớn: Nếu sức mạnh này giao cho ta, ta có thể lập công lập nghiệp, xây dựng một vương triều.

Sức mạnh của ngươi đã đủ rồi.

Không, vẫn chưa đủ, ta vẫn chưa phải là mạnh nhất, các ngươi sẽ cản trở ta.

Trong mắt anh trai, chỉ cần còn có người mạnh hơn mình, sự nghiệp của mình sẽ bị cản trở.

Người em liền nói: Ngươi căn bản không hiểu chân lý vận hành của thế giới này, thế giới này căn bản không có cái gì là mạnh nhất.

Ngươi cảm thấy ta rất mạnh, nhưng ta vẫn bị thời gian đánh bại.

Ngươi cảm thấy Quỷ Tổ rất mạnh, nhưng bị Nhật Chi Hô Hấp của ta khắc chế.

Thế giới này chính là như vậy, mãi mãi tương sinh tương khắc, cương mãnh dễ gãy, không có sự mạnh mẽ vĩnh hằng, cái gọi là mạnh mẽ chỉ là tương đối.

Đây mới là chân chính áo nghĩa, chân lý còn sắc bén hơn cả kiếm.

Toàn bộ lĩnh ngộ cả đời của người em đều ở trong đó, bây giờ không chút giữ lại nói cho anh trai biết.

Không.

Anh trai không tin: Nếu ban đầu ngươi trở thành quỷ, thực lực của ngươi có thể không ngừng nâng cao, không có giới hạn.

Người em lắc đầu: Nếu vậy thế giới sẽ xuất hiện thứ khác khắc chế ta.

Trên thế giới này vốn không có hô hấp, nhưng xuất hiện quỷ, thì có hô hấp.

Nếu ta trở thành quỷ, vậy thế giới sẽ còn xuất hiện những thứ khác khắc chế ta.

Đáng tiếc anh trai chính là không chấp nhận, những lời này đợi đến khi hắn tận hưởng sức mạnh vô địch rồi hãy nói cũng chưa muộn, bây giờ hắn luôn xếp thứ hai, không có tư cách nói chân lý.

Khi là võ sĩ, hắn không bằng Kế Quốc Duyên Nhất, khi trở thành quỷ, hắn không bằng Quỷ Vũ Thập Vô Thảm, ba trăm năm cuộc đời làm kẻ thứ hai khiến tâm trí của anh trai đều méo mó.

Tâm cao hơn trời, mệnh mỏng hơn giấy, câu này chính là để nói Thượng Huyền Nhất.

Hắn ngưỡng vọng trời sao, nhưng lại mãi không thể đến được với biển sao mênh mông, chưa bao giờ ngừng thử, đổi lại chỉ là hết lần này đến lần khác bị vả mặt.

Bất chấp thủ đoạn, vứt bỏ thân phận con người, đáng tiếc đổi lại vẫn là sự thương hại của em trai.

Ngươi căn bản không hiểu ta.

Kế Quốc Duyên Nhất nhìn anh trai, quả thật là không hiểu: Ta đã từng cố gắng để hiểu, đáng tiếc thứ ngươi và ta theo đuổi lại khác nhau một trời một vực.

Đó là vì ngươi căn bản không hiểu, ngươi có tất cả, sức mạnh mà thế nhân theo đuổi nằm ngay trên người ngươi, ngươi không tốn chút sức lực nào cũng có thể có được.

Thiên tài như ngươi làm sao hiểu được nỗi đau của phàm nhân.

Oán niệm của người anh sâu không lường được, bởi vì vừa rồi hắn lại bị vả mặt, em trai lại một lần nữa phá vỡ quy luật, xuống đến hoàng tuyền rồi vẫn lợi hại như vậy.

Người em trai im lặng, y không biết nói gì.

Thật ra có lúc y cũng cảm thấy cuộc đời mình quá hạnh phúc, hạnh phúc đến mức có chút áy náy với người khác.

Vốn tưởng rằng vợ con đã chết, không ngờ cuối cùng lại tìm lại được, hạnh phúc sống hết nửa đời còn lại.

Khi đó chiến hỏa loạn lạc, sóng gió khó lường, nhưng y lại sống trong vườn đào không màng thế sự.

Thật ra chính là tự mình hạnh phúc, mặc kệ người khác nước sôi lửa bỏng.

Thực lực của Kế Quốc Duyên Nhất quả thật rất mạnh, nếu xuất sơn thì có thể xưng bá một phương không vấn đề gì, nhưng y lại không làm vậy, y chỉ theo đuổi hạnh phúc nhỏ nhoi.

Hai người đều không nói gì nữa, có thể nói là không còn gì để nói.

Ngôn ngữ chung của họ thực ra chỉ có vài năm ngắn ngủi, phần lớn thời gian, đôi huynh đệ này đều chia cách hai nơi, nỗ lực vì mục tiêu của riêng mình.

Lý tưởng và trải nghiệm của họ đều không giống nhau, tự nhiên không có tiếng nói chung.

Người anh vẫn muốn đánh, vì hắn phải chiến thắng em trai, nếu không dù làm quỷ cũng không yên lòng.

Nhưng người em lại biết dù chiến đấu thế nào, kết cục cũng sẽ không thay đổi.

Y lặng lẽ nói với Đỗ Lan rằng mình muốn quay về.

Đỗ Lan lĩnh hội, một lần nữa nắm quyền kiểm soát cơ thể, linh hồn người em lại biến thành một quả bóng chày phát sáng rơi vào tay Đỗ Lan.

Quay lại, ta vẫn có thể tiếp tục chiến đấu.

Người anh thấy em trai đi, chỉ cảm thấy mình bị sỉ nhục, bị coi thường.

Em trai đi nghĩa là em trai căn bản không để mình trong lòng, không coi mình là đối thủ ngang tài ngang sức: Quay lại cho ta.

Đừng gào nữa, gào quay lại để tiếp tục ăn đòn cũng không phải chuyện vinh quang gì.

Đã ba trăm năm rồi, thừa nhận mình kém cỏi hơn người có sao đâu.

Đỗ Lan khuyên: Thiên phú làm người của ngươi tuy không bằng em trai ngươi, nhưng ngươi có thể cố gắng hơn ở phương diện làm quỷ.

Ta đề nghị ngươi đi trộm phương thuốc của Quỷ Vũ Thập Vô Thảm, như vậy ngươi không làm được người mạnh nhất, cũng có thể làm quỷ mạnh nhất, coi như cũng thỏa mãn lòng tự tôn đáng thương của ngươi.

Người anh cũng không ngốc, Đỗ Lan nói vậy chắc chắn là để ly gián quan hệ giữa hắn và quỷ tổ.

Chương 2164

Nhưng vì sức mạnh, dường như cũng chỉ có thể như vậy, con đường tiếp tục trở nên mạnh mẽ đã ngày càng hẹp, chỉ dựa vào thiên phú là không được, vậy thì chỉ có thể dựa vào ngoại lực.

Ngươi làm nhiều chuyện như vậy chính là muốn chúng ta phản bội quỷ tổ, pháp sư, ngươi thành công rồi.

Nhưng đợi ta mạnh lên, người đầu tiên ta chém chết chính là ngươi.

Thượng Huyền Nhất phát ra lời cảnh cáo, hắn sẽ không bỏ qua cho pháp sư.

Đợi ngươi vượt qua Quỷ Vũ Thập Vô Thảm rồi hãy nói, chỉnh đốn lại vị trí của mình đi, đừng có vượt rào.

Đỗ Lan chế nhạo, giọng điệu đầy vẻ coi thường.

Nắm chặt nắm đấm, nghiến chặt răng, sẽ không để yên như vậy.

Thượng Huyền Nhất thề sau khi có được phương thuốc, hắn nhất định sẽ báo thù.

Phương thuốc ở bên cạnh quỷ tổ, Đỗ Lan đã điều tra rõ ràng, nên đã kẹp địa chỉ vị trí vào trong kinh văn rồi niệm cho lũ quỷ nghe.

Lũ quỷ bắt đầu rục rịch, trật tự tuyệt đối trước đây giờ đã lung lay sắp đổ, giữa tạo vật và người sáng tạo đã tràn ngập sự nghi kỵ.

Thêm vào đó, việc phổ cập bài thể dục phát thanh của nhân loại cũng khiến độ khó săn mồi của quỷ tăng vọt, khiến lũ quỷ hoang mang.

Trong khoảng thời gian yên ổn hiếm có này, Thán Trị Lang điên cuồng nhận nhiệm vụ, thông qua thực chiến không ngừng rèn luyện sức chiến đấu của mình.

Sau khi chứng kiến những kẻ mạnh trong loài quỷ, cậu biết mình vẫn còn quá yếu.

Đối với Hơi thở tựa như ngọn lửa của Thán Trị Lang, Viêm Trụ không giúp được gì nhiều, nhưng anh hứa sẽ điều tra cổ tịch xem trong nhà có ghi chép tương tự không.

Thực ra Thán Trị Lang cũng không quá vội, dù sao cậu cũng cảm thấy động tác của điệu vũ thần linh có ích là đủ rồi.

Vấn đề bây giờ không phải là điệu vũ thần linh, mà là cơ thể cậu vẫn còn quá yếu, không đủ để chịu đựng toàn bộ sức mạnh của nó, nên cậu phải làm nhiệm vụ, chỉ có nhiệm vụ mới có thể giúp cậu không ngừng tăng cường thể chất.

Lúc này, bộ ba sắt của họ nhận được một nhiệm vụ nằm vùng, đến một con phố đèn đỏ giả làm phụ nữ lỡ bước để điều tra.

Gần đây, trên con phố phong tình này đã xảy ra không ít vụ mất tích dân số, và một thời gian trước, ba nhân viên tình báo của Sát Quỷ Đội cũng mất tích khi thâm nhập điều tra, điều này khiến Sát Quỷ Đội xác định trong phố chắc chắn có quỷ.

Nhưng vẫn không biết con quỷ rốt cuộc là ai, trên phố phong tình có rất nhiều cửa hàng không dành cho trẻ em, dân số thường trú đông đúc, cộng thêm việc mỗi ngày người đến người đi, rất khó để xác định mục tiêu trong thời gian ngắn, nên chỉ có thể cử thêm người thâm nhập điều tra.

Vì vậy, ba chàng trai phải giả gái, cũng may là họ còn nhỏ tuổi, nếu không thì đúng là cay mắt.

Cuộc điều tra do Âm Trụ phụ trách, vì anh vốn là một nhẫn giả.

Mặc dù bây giờ nhẫn giả đã suy tàn, nhưng với tư cách là một trong những nhẫn giả cuối cùng, anh rất giỏi các loại điều tra, được xem là người hiếm hoi trong Sát Quỷ Đội biết thâm nhập trinh sát.

Ban đầu, Âm Trụ muốn tìm các nữ đội viên của Sát Quỷ Đội, nhưng những nữ đội viên này làm công tác hậu cần đã lâu, căn bản không có năng lực ra tiền tuyến.

Những người săn quỷ ở tiền tuyến phần lớn đều là nam, xét về giới tính của Cửu Trụ, chỉ có hai người là nữ, trong số đội viên bình thường, số lượng nữ càng ít hơn.

Dù sao thì Nhật Bản bây giờ vẫn còn tư tưởng trọng nam khinh nữ, phụ nữ ở nhà chăm con là được rồi, làm gì có tư cách ra ngoài làm việc.

Vì vậy, số lượng nam giới trong Sát Quỷ Đội chiếm ưu thế tuyệt đối, nữ giới rất ít.

Sau khi ba nữ thám tử có năng lực dưới trướng nhẫn giả bị bắt, anh đã không còn ai để dùng, chỉ có thể điều người từ hậu phương lớn.

Nhưng Thán Trị Lang và họ đã chủ động xin đi, vì họ rất thân với mấy nữ đội viên này, trước đây khi họ bị thương đều được các cô chăm sóc, biết rằng họ căn bản không có khả năng tự vệ.

Không còn cách nào khác, đành để các chàng trai lên thôi.

Thán Trị Lang, Y Chi Trợ, Ngã Thê Thiện Dật, ba người mặc quần áo con gái, sau đó bị Âm Trụ bán vào ba cửa hàng đáng ngờ nhất.

Phong cảnh trên con phố này đối với những thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi quả thực quá kích thích, vì hai bên toàn là những cửa hàng của các chị gái táo bạo, cởi mở, và họ còn luôn vẫy tay gọi họ vào chơi.

May mà Thán Trị Lang là một thiếu niên thật thà, mắt không liếc ngang, trong lòng chỉ có nhiệm vụ.

Nếu thân phận con trai của họ bị lộ, chắc chắn sẽ bị vắt kiệt.

Đỗ Lan thầm nghĩ, ba cậu bé đáng yêu rơi vào tay những người phụ nữ lỡ bước đó, làm gì có khả năng toàn thân trở ra.

Nhưng con phố này thật sự rất náo nhiệt, còn có hoạt động hoa khôi diễu hành.

Đỗ Lan không hề kỳ thị họ, vì rất nhiều người trong số họ là tín đồ của Đỗ Lan, còn thờ cả tượng thần của hắn nữa.

Nhưng cầu nguyện Đỗ Lan cho họ buôn may bán đắt thì có hơi quá đáng, Đỗ Lan đâu phải ma cô, hắn không thể giới thiệu người khác đến ủng hộ công việc kinh doanh của phụ nữ lỡ bước được.

Đỗ Lan nhiều nhất chỉ có thể đảm bảo những người phụ nữ này không mắc bệnh hoa liễu, để họ khỏe mạnh, tích cực cống hiến cho sự nghiệp.

Nơi chốn lầu hoa náo nhiệt, nhân viên phục vụ nhiệt tình, cùng với những vị khách đến tìm vui, con phố này so với những nơi khác lại có trật tự ngăn nắp, phồn hoa huyên náo, trông như một thế giới khác.

Bề ngoài nhìn vào, mọi người rất khó tìm thấy mặt tối, mặc dù bản thân con phố này chính là sản vật của cái ác.

Giống như trên mạng internet, nơi hài hòa nhất vĩnh viễn là những trang web tài nguyên, bình luận toàn là chúc chủ thớt người tốt một đời bình an.

Còn trong các trang web thông thường thì luôn tràn ngập những cuộc khẩu chiến bạo lực và những trò câu view không bao giờ kết thúc.

Tìm kiếm ác quỷ ăn thịt người ở đây không hề dễ, nhưng vì trước đó đã thu hẹp phạm vi, khóa chặt ba cửa hàng đáng ngờ, nên Thán Trị Lang và họ sau khi giả gái, mỗi người đến một cửa hàng để điều tra.

Thời gian rất gấp rút, vì ba nữ thám tử mất tích nếu còn chưa chết, thì bây giờ cũng chắc chắn đang lâm vào cảnh nguy hiểm.

Mỗi phút lãng phí sẽ làm giảm tỷ lệ sống sót của họ.

Âm Trụ ở ngoài tiếp ứng, một khi phát hiện mục tiêu, anh sẽ lập tức tấn công.

Thán Trị Lang và mọi người có cơ hội chứng kiến một khía cạnh mà không ai biết đến: sự ghen tị và cạnh tranh của những người phụ nữ lỡ bước, cũng như những ước nguyện của họ.

Những người phụ nữ này cũng hy vọng có người đàn ông tốt giúp họ chuộc thân, đưa họ rời đi để sống một cuộc sống bình thường.

Thán Trị Lang đã gặp một hoa khôi dịu dàng, cô ấy đã tìm được người trong mộng.

Vị hoa khôi này không chỉ xinh đẹp mà tính cách cũng tốt, trong lòng còn có một ngọn lửa hy vọng không bao giờ tắt, giống như ánh nến mang lại ánh sáng.

Từ khi gia nhập Sát Quỷ Đội, đã rất lâu rồi cậu không có cuộc sống thường nhật như thế này, rất lâu rồi không tiếp xúc với người bình thường.

Họ không biết sự tồn tại của quỷ, mỗi người đều đang suy nghĩ cho cuộc đời mình, hoạch định tương lai của mình, không có hận thù, chỉ có rất nhiều hạnh phúc nhỏ nhoi.

Vì vậy, nhất định phải bảo vệ những người này.

Thán Trị Lang biết điều mình cần làm bây giờ là nhanh chóng tìm ra con quỷ đang ẩn náu.

Thông tin về các nữ thám tử mất tích, có người biến mất trực tiếp, có người để lại thư bỏ đi.

Mọi người đều cho rằng họ chắc chắn đã bỏ trốn theo trai, vì chuyện như vậy ở đây không hiếm.

Có những phụ nữ lỡ bước rất ngốc nghếch và ngây thơ, tưởng mình gặp được tình yêu, thực ra chỉ gặp phải tra nam.

Thông thường sau khi dứt khoát đi theo tra nam là tiền mất tật mang, còn không bằng ở lại đây tiếp tục làm việc.

Cũng không nghĩ xem, đàn ông đến chốn lầu hoa làm sao có thể là người tốt.

Người bình thường làm sao lại tìm kiếm tình yêu ở đây.

Đàn ông đến đây đều là những người không có khả năng tự chủ, những lời ngon tiếng ngọt của họ để lừa gạt phụ nữ lỡ bước nhiều nhất cũng chỉ vì tiền trong tay họ.

Đáng tiếc những người phụ nữ lỡ bước luôn tự lừa dối mình, cho rằng mình sẽ là người may mắn, có thể gặp được chân mệnh thiên tử.

Đây chính là mảnh đất để con người biến thành quỷ, chính là dưỡng chất từ ác niệm của nhân loại.

Đỗ Lan từ bi nhìn con phố này, càng phồn hoa càng đại diện cho sự tê liệt của con người, càng cho thấy sự bất công của nhân loại.

Người biến thành quỷ là vì bị áp bức, mà nơi này thực ra lại đầy rẫy sự áp bức, nhưng mọi người lại quen với nó.

Chương 2165

Có những thứ không phải cứ tồn tại là đúng, chỉ có thể nói tồn tại là vì hiện tại chưa có cách giải quyết.

Đỗ Lan cũng không thể thay đổi, chỉ có thể đảm bảo họ được khỏe mạnh.

Chỉ cần Đỗ Lan xuất hiện trên phố, lập tức sẽ có rất nhiều người đến khám bệnh.

Đỗ Lan đối xử với mọi người như nhau, bất kể là hoa khôi hay những người đáng thương đã già nua bị đào thải, đều sẽ được chữa trị.

Pháp sư đến rồi.

Lời truyền miệng, Đỗ Lan nhanh chóng bị nhấn chìm trong mùi son phấn.

Vô số phụ nữ lỡ bước liếc mắt đưa tình với hắn, nhưng Đỗ Lan chỉ có tấm lòng của người thầy thuốc.

Quỷ dĩ nhiên không dám đến tìm Đỗ Lan khám bệnh, dù sao quỷ cũng không bị bệnh, nếu đến khám bệnh không chừng còn khám ra bệnh.

Bởi vì Đỗ Lan bày sạp vào ban ngày, dưới ánh nắng mặt trời, người thường phơi nắng sẽ khỏe mạnh, còn quỷ phơi nắng thì toi đời.

Đối với vị pháp sư đến khám bệnh cho họ, tất cả mọi người đều mang lòng cảm kích, còn đặt ảnh của Đỗ Lan trong phòng để thờ, vì Đỗ Lan giúp họ khỏe mạnh, giúp việc kinh doanh của họ tốt hơn.

Điều này là thật.

Trong thời đại này, công nghiệp hóa đang phát triển mạnh mẽ, tầng lớp trung lưu đang trỗi dậy, nên các cửa hàng phong tục cũng ăn nên làm ra, kinh doanh ngày càng tốt.

Hiện tại, thứ hạn chế thành tích của những người phụ nữ lỡ bước chỉ có sức khỏe, tuổi tác và tâm trạng.

Họ đều hy vọng nhân lúc còn trẻ kiếm thêm một chút, nhưng con người cũng giống như máy móc, nếu sử dụng quá độ chắc chắn cũng sẽ hư hỏng, một khi sức khỏe có vấn đề thì mọi thứ đều đổ sông đổ biển.

Vì vậy, họ cảm ơn Đỗ Lan, thờ phụng Đỗ Lan, xem Đỗ Lan như thần bảo hộ của họ.

Pháp sư, gần đây lại có chị em lặng lẽ rời đi, tôi rất lo cho họ.

Trong lúc khám bệnh, có người cũng nhân cơ hội này tâm sự với Đỗ Lan, vì Đỗ Lan là một pháp sư nhân từ, dịu dàng mà thông tuệ, nói chuyện với hắn luôn có những thu hoạch bất ngờ.

Bỏ đi theo trai sao.

Nếu là bỏ đi theo trai thì thôi đi, nhưng tôi cảm thấy không phải vậy, vì tôi phát hiện có người ngay cả tiền cũng không mang theo.

Người nhạy bén vẫn phát hiện ra gần đây trên con phố này đã xảy ra một số chuyện bất thường.

Vậy cô nghi ngờ họ bị mất tích.

Đỗ Lan hỏi.

Vâng, nhưng tôi cũng không có bằng chứng, vì không có bất kỳ dấu vết bị ép buộc, bắt cóc nào.

Họ cứ như thể bị thần giấu đi vậy.

Pháp sư, tôi rất lo lắng.

Đã lâu rồi không ngủ yên giấc.

Đỗ Lan kê cho cô một ít thuốc an thần: Những chuyện này cô đã nói với người khác chưa.

Nói rồi, nhưng họ đều bảo tôi đừng quá lo lắng.

Nhưng tôi luôn cảm thấy bất thường, tôi nghe nói trước đây hoa khôi trên phố này cũng có người mất tích vào thời điểm huy hoàng nhất.

Pháp sư, ngài nói xem có phải con phố của chúng ta bị nguyền rủa không.

Người phụ nữ này quả thật rất biết tưởng tượng, không đi viết tiểu thuyết thì thật đáng tiếc.

Nhưng trực giác của cô lại không sai, vì ác quỷ ẩn náu ở đây đã ẩn nấp rất lâu rồi, lợi dụng tính đặc thù của nơi này để bắt những cô gái lỡ bước trẻ trung, xinh đẹp.

Dù sao thì nhiều phụ nữ lỡ bước không có gia đình, mất tích thì chỉ có bà chủ lo lắng, nhưng cũng sẽ không thật sự báo cảnh sát đi tìm.

Phần lớn đều sẽ cho rằng người mất tích là bỏ đi theo trai, mà không nghi ngờ họ gặp nguy hiểm.

Cứ như vậy, ác quỷ chỉ cần không bắt mồi quá dày đặc, ngay cả những thợ săn quỷ cũng khó mà nghi ngờ đến đây.

Thực tế, việc thợ săn quỷ nghi ngờ nơi này cũng là chuyện gần đây, họ không hề biết những vụ mất tích đã xảy ra trên con phố này trước đây.

Không cần lo lắng, nếu thật sự có kẻ xấu bắt cóc họ, kẻ bắt cóc chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Đỗ Lan nói.

Tôi tin ngài.

Chỉ cần là lời pháp sư nói, cô đều tin, vì pháp sư là một trong số ít người thật lòng quan tâm đến họ.

Đỗ Lan mỉm cười, tiễn vị bệnh nhân nhạy bén này đi.

Hắn nghĩ con quỷ trốn ở đây trước nay đều rất tự giác, nhưng gần đây dường như ăn uống có chút thường xuyên, có lẽ là có biến cố gì đó.

Nhưng khẩu vị của con ác quỷ này cũng không tệ, chỉ thích chọn những hoa khôi trẻ trung, xinh đẹp để ăn, dung chi tục phấn còn không thèm ngó tới, xem như là một con quỷ có chí tiến thủ.

Sau khi trở thành quỷ, không ít quỷ đi săn đều bị ảnh hưởng bởi tính cách.

Ví dụ như Thượng Huyền Nhị chỉ thích ăn các cô gái trẻ, xấu đẹp không quan trọng, thứ hắn ăn là chất dinh dưỡng để phụ nữ mang thai.

Ví dụ như Thượng Huyền Tam thì không bao giờ ăn phụ nữ, hắn chỉ ăn những người đàn ông khỏe mạnh.

Đặc điểm đều rất rõ ràng, rất cố chấp.

Con quỷ ở phố lầu hoa chỉ ăn mỹ nữ cấp hoa khôi, khẩu vị càng kén chọn, chắc chắn cũng là một tồn tại lợi hại.

Ăn hoa khôi đẹp nhất, làm con quỷ ngông cuồng nhất.

Phạm vi đã thu hẹp xuống còn ba cửa hàng, ba thiếu niên chắc chắn sẽ có thu hoạch.

Thán Trị Lang gặp được hoa khôi dịu dàng, Y Chi Trợ thì bị bồi dưỡng thành hoa khôi, còn Ngã Thê Thiện Dật thì xui xẻo gặp phải một hoa khôi cực kỳ tàn bạo, động một chút là bắt nạt hạ nhân, một cái tát có thể tát bay người hầu.

Ngã Thê Thiện Dật là một người yêu cái đẹp, cũng không ưa nổi loại phụ nữ hung dữ như vậy.

Thấy cô gái bị bắt nạt, tự nhiên cậu đứng ra bênh vực, và cũng bị tát bay.

Sau khi đích thân cảm nhận sự tàn bạo của hoa khôi cửa hàng này, cậu không thể không nghi ngờ liệu người phụ nữ này có phải là ác quỷ hay không.

Bởi vì tất cả mọi người trong cửa hàng này, từ trên xuống dưới, đều sợ hoa khôi, thậm chí cả bà chủ cũng rất sợ.

Hơn nữa, theo tìm hiểu, bà chủ mới này mới nhận chức được vài tháng, còn bà chủ trước đó chính là sau khi đắc tội với hoa khôi thì mất tích.

Vừa đáng sợ vừa bạo lực, nghi ngờ rất lớn.

Ngã Thê Thiện Dật về cơ bản có thể xác định mình đã tìm thấy quỷ, bây giờ cậu phải nhanh chóng thông báo cho người khác.

Con quỷ cũng bắt đầu hành động, vì hoa khôi trong cửa hàng của Thán Trị Lang sắp được chuộc thân để rời khỏi phố lầu hoa.

Món ngon như vậy sao có thể để nó chạy mất, nên ác quỷ đã ra tay đi săn, vừa hay bị Thán Trị Lang bắt gặp.

Cuộc chiến bắt đầu một cách bất ngờ, và con nữ quỷ tàn bạo ẩn náu này chính là Thượng Huyền Lục.

Ả có thể điều khiển dải lụa, những dải lụa mềm mại như những thanh đao kiếm kéo dài có thể chém sắt chặt thép.

Trên con phố đông đúc người qua lại này, vừa ra tay đã là một tòa nhà.

Thán Trị Lang đã gặp phải một kẻ địch vượt xa sức tưởng tượng.

Bị nghiền nát cùng lúc còn có những người trong phòng, bất kể là phụ nữ lỡ bước hay khách hàng, bà chủ, thân xác của họ căn bản không thể chống lại những dải lụa múa cuồng, cột đổ kèo gãy, thân đầu lìa khỏi cổ.

Ầm.

Ngói vỡ và tường đổ sụp, máu tươi và xương thịt văng tung tóe.

Ngay từ khi trận chiến bắt đầu, Thán Trị Lang đã cảm thấy áp lực đến ngạt thở, cậu thậm chí không có cơ hội đến gần.

Quá mạnh mẽ.

Trong khoảng thời gian này, Thán Trị Lang đã nâng cao thực lực thông qua việc liên tục làm nhiệm vụ, nhưng khi gặp Thượng Huyền, dù là kẻ xếp hạng yếu nhất, cậu vẫn không phải là đối thủ.

Thán Trị Lang cũng không tự đại đến mức cho rằng mình có thể một mình đánh bại đối thủ, nhiệm vụ của cậu là kéo dài thời gian, cố gắng hết sức bảo vệ người thường, chờ đợi viện binh của Âm Trụ.

Chương 2166

Nhưng bây giờ Âm Trụ vẫn còn bận, Thán Trị Lang phải cố gắng cầm cự một lúc.

Mau chạy đi.

Đối mặt với đám đông hóng chuyện còn chưa biết chuyện gì xảy ra, Thán Trị Lang hét lớn bảo mọi người mau chạy, kẻ địch quá đáng sợ, chỉ cần vung tay nhẹ cũng có thể chém đám đông thành thịt vụn.

Ầm ầm.

Dải lụa của nữ quỷ có thể dài ngắn tùy ý, số lượng lại không ít.

Một mình Thán Trị Lang cũng chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ bản thân không bị chém, những người khác chỉ có thể dựa vào đôi chân của mình để chạy thoát thân.

Hít thở, giữ vững hơi thở.

Thán Trị Lang biết mình phải cầm cự cho đến khi Trụ đến, Hơi thở của Nước, và cả điệu vũ thần linh bí ẩn kia, tất cả những gì mình biết đều phải sử dụng.

Hơi thở tập trung toàn phần.

Tập trung tinh thần để chiến đấu.

Nữ quỷ bây giờ rất cáu kỉnh, ả căn bản không kiểm soát được tinh thần của mình, liên tục mở rộng phạm vi tấn công, các tòa nhà hai bên đường đều gặp xui xẻo.

Ả nên đi làm nghề phá dỡ.

Đỗ Lan nhìn tỷ lệ hư hại của các tòa nhà trong trận chiến, không nhịn được đưa ra một đề nghị hoàn hảo để giải quyết năng lượng dồi dào của ác quỷ.

Lúc này Âm Trụ và Y Chi Trợ họ đều đã xuống dưới lòng đất, đó là không gian trữ thức ăn của quỷ, rất nhiều thức ăn bị bắt nhưng chưa kịp ăn.

Giống như con nhện, nó sẽ trữ thức ăn lại chứ không vội ăn ngay.

Những thức ăn này đều bị dải lụa bao bọc, vẫn còn sống, rõ ràng con quỷ này thích ăn nguyên liệu tươi.

Cứu người.

Đợi hai người cứu hết tất cả mọi người trong không gian dưới lòng đất, cuối cùng cũng có thể rảnh tay để chiến đấu.

Thán Trị Lang cuối cùng cũng đợi được viện binh, Âm Trụ vừa ra tay, cục diện đã ổn định.

Âm Trụ dùng Hơi thở của Âm thanh kết hợp với đạo cụ nhẫn thuật để chiến đấu, luôn có thể gây ra những tổn thương bất ngờ cho quỷ.

Ngoài Đỗ Lan, Hương Nại Huệ và Quỳ Chi cũng đang quan sát chiến trường.

Vừa rồi khi Thán Trị Lang một mình đối mặt với Thượng Huyền, Quỳ Chi thực sự lo lắng cho con trai cả của mình toát mồ hôi, nhưng nhìn thấy con trai nỗ lực chiến đấu như vậy, bà lại cảm thấy vui mừng, tóm lại là tâm trạng phức tạp.

Chuẩn bị lên sân khấu đi, trận chiến sẽ không kết thúc đơn giản như vậy đâu.

Đỗ Lan bảo hai vị đệ tử chờ lệnh, lát nữa sẽ phải động thật.

Đúng vậy, lúc này Thượng Huyền vẫn chưa dùng hết sức, nên mới có thể đánh ngang ngửa với Trụ.

Nếu thực lực của Thượng Huyền chỉ có thế, thì hơn một trăm năm qua đã không có chuyện Thượng Huyền áp đảo Trụ một cách tuyệt đối.

Trong một trăm năm qua, danh sách Thượng Huyền không hề thay đổi, nhưng đã có vô số Trụ chết trong tay họ, đó không phải là chuyện đùa.

Ngay khi Thán Trị Lang và họ nghĩ rằng trận chiến sắp kết thúc, ngay khi thanh đao của họ chém bay đầu nữ quỷ, dị biến đột ngột xảy ra.

Một con quỷ nam khác lại chui ra từ vết thương của nữ quỷ, ôm lấy đầu nữ quỷ, trông như vừa mới ngủ dậy.

Còn một tên nữa.

Âm Trụ ngây người, trận chiến vừa rồi đã rất vất vả, không ngờ lại chui ra thêm một tên, hơn nữa nữ quỷ bị chặt đầu cũng không chết, cổ bị chém đứt mà vẫn còn nói chuyện.

Trong mắt con quỷ nam cũng có chữ Thượng Huyền Lục.

Chẳng lẽ Thượng Huyền Lục là hai con quỷ.

Chỉ chém đứt cổ một con thì không có tác dụng sao.

Anh hai, chúng bắt nạt em, anh phải báo thù cho em.

Đầu của nữ quỷ la hét, làm nũng.

Con quỷ nam vẻ mặt bất lực: Là do em quá vô dụng, anh chỉ ngủ một lát mà đầu em đã bị thợ săn quỷ chém bay, thật mất mặt.

Một nam một nữ lại là anh em.

Nhưng ngoại hình của họ thật sự là hai thái cực, anh trai xấu kinh khủng, em gái lại rất xinh đẹp, không khỏi khiến người ta nghi ngờ họ có phải anh em ruột không.

Nhìn anh em Thán Trị Lang và Nỉ Đậu Tử, nhan sắc đều ổn cả, thế mới giống ruột thịt.

Mọi người cẩn thận, con quỷ này rất lợi hại.

Không cần Âm Trụ nhắc nhở, ba người kia cũng phát hiện con quỷ nam mới xuất hiện vô cùng mạnh mẽ, mạnh hơn em gái rất nhiều, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong quỷ.

Trận chiến giờ mới bắt đầu.

Con quỷ anh làm những động tác vặn vẹo mà người thường không thể làm được, vung vẩy hai lưỡi hái, rồi tấn công.

Gió dưới sự điều khiển của hắn biến thành thứ vũ khí đáng sợ không gì cản nổi, những lưỡi dao vô hình lan ra bốn phương tám hướng.

Đây lại là một chiêu thức của phe phá dỡ, nhà cửa căn bản không chịu nổi.

Sau hôm nay, tổn thất của con phố lầu hoa này e là khó mà tính toán được.

Không có nhà cửa, thì không có nơi làm việc, tiếp theo những người phụ nữ lỡ bước đáng thương này e là sẽ phải chết đói.

Quá nhanh, Âm Trụ căn bản không kịp phản ứng đã bị thương.

Hơn nữa vì một lượng lớn nhà cửa sụp đổ, anh còn phải né tránh những vật nặng rơi xuống, đã không thể lo bảo vệ Thán Trị Lang và họ nữa.

Lúc này Nỉ Đậu Tử cũng ra tay, nhưng cô bé cũng không phải là đối thủ, chỉ có thể làm bao cát hấp thụ sát thương.

Liên tục đỡ đòn của kẻ địch, lợi dụng khả năng tự chữa lành mạnh mẽ để chia sẻ áp lực cho anh trai.

Nỉ Đậu Tử bị những đòn tấn công sắc bén chém đứt tay chân, nhưng đều có thể phục hồi trong nháy mắt, thể hiện khả năng hồi phục kinh người, so với Thượng Huyền còn có phần hơn.

Tay chân bị chặt đứt có thể phục hồi trong một hơi thở.

Nếu sau này người tàn tật cần cấy ghép tay chân, có thể tìm Nỉ Đậu Tử, tay chân của con bé tái sinh còn nhanh hơn cả đuôi thằn lằn mọc lại.

Tay chân của Nỉ Đậu Tử có thể mang lại phúc lợi cho người tàn tật, có thể cấy ghép lên người bệnh nhân.

Quỳ Chi cắt ngang suy nghĩ viển vông của Đỗ Lan, bên dưới đang tử chiến chính là con trai và con gái của bà: Chúng ta có thể ra tay chưa.

Bà muốn cùng Hương Nại Huệ chi viện cho các con.

Đi đi, nhưng đừng giết chết hai con quỷ ngay lập tức, cho chúng một chút thời gian hồi tưởng quá khứ.

Đỗ Lan cho biết câu chuyện của đôi anh em quỷ này cũng khá cảm động, câu chuyện của họ một lần nữa cho thấy lòng người còn đáng sợ hơn lòng quỷ.

Thượng Huyền Lục thực sự đã tỏa sáng, mặc dù nhan sắc không xứng với khán giả, nhưng thực lực thì không hổ danh Thượng Huyền.

Đôi liềm múa cuồng, xé nát chiến trường, ngay cả Trụ cũng không đỡ nổi đòn tấn công, máu tươi và tay chân gãy lìa điểm tô cho trận chiến thảm liệt.

Không kịp chạy trốn, hoặc là những người dân mang lòng may mắn trốn trong nhà đều bị liên lụy, cùng với nhà cửa bị xé thành mảnh vụn, thương vong đã khó mà đếm xuể.

Âm Trụ bị gãy tay, ba nhân vật chính cũng bị dồn vào đường cùng, họ đã tung hết tuyệt chiêu nhưng khó có kết quả.

Bất kể là độc hay đao, tác dụng đối với Thượng Huyền đều rất ít, quan trọng hơn là Thượng Huyền Lục là quỷ song sinh, chỉ chém bay một cái đầu là vô dụng, phải đồng thời chém bay cả hai cái đầu mới được.

Nhưng hiện tại, ngoài Nỉ Đậu Tử dựa vào khả năng hồi phục siêu cường để hút sát thương, những người khác đều đã đến giới hạn.

Phổi như bốc cháy.

Mặc dù là sự kết hợp của một Trụ, ba thợ săn quỷ và một con quỷ, nhưng vẫn không phải là đối thủ của Thượng Huyền.

Không, không chỉ có những người này đang chiến đấu, còn có ba nữ thám tử được cứu ra, họ cũng đang chiến đấu, liên tục bắn ra những mũi tên tẩm độc, hy vọng có thể hiệu quả.

Âm Trụ cũng hy vọng như vậy, nhưng độc dường như không có tác dụng, rõ ràng là chất kịch độc có thể độc chết cả voi.

Ngươi cũng là quỷ, mà lại đứng về phía con người.

Nếu đã như vậy, thì chỉ có thể chém ngươi thành từng mảnh.

Nếu chém đứt tay chân Nỉ Đậu Tử có thể tái sinh ngay lập tức, vậy thì chém cô bé thành từng mảnh là được.

Chương 2167

Đối với Thượng Huyền Lục, điều này không hề khó.

Viên Trảm Toàn Hồi.

Ầm.

Sức mạnh của đôi lưỡi hái được giải phóng hoàn toàn, cả con phố đều bị cuốn vào một cơn lốc xoáy.

Nezuko mắt thấy là không thể tránh được, nhưng bỗng nghe thấy tiếng gió lướt qua rừng trúc, trước những lưỡi dao gió cuồng nộ xuất hiện một bóng hình bảo vệ tất cả.

Một thanh đại kiếm nặng trịch đã chặn đứng cơn gió dữ tợn, sức phá hoại đáng sợ do Huyết Quỷ Thuật gây ra đều bị thanh đại kiếm chặn lại không sót một chút, biến thành cơn gió lớn vô hại, cuốn tung bụi đất trên mặt đất.

Chuyện gì xảy ra vậy.

Thán Trị Lang còn đang lo lắng cho sự an toàn của em gái, vừa định bất chấp lá phổi đang bùng cháy để tiếp tục chiến đấu, thì có người đến giúp.

Là một người phụ nữ, với mái tóc vàng.

Thán Trị Lang cảm thấy rất quen thuộc, thật ấm áp.

Thật ra đó chính là mẹ cậu, chỉ là Quỳ Chi bây giờ đã biến thành tóc vàng, nhất thời cậu cũng không nhận ra, dù sao thì thay đổi quá lớn, đã hoàn toàn khác với người mẹ trong ký ức.

Ngươi là ai.

Không, ngươi không phải người.

Con quỷ nam Thượng Huyền đã ăn rất nhiều người, nhưng chưa từng gặp người nào như vậy.

Nhưng còn chưa đợi được câu trả lời, đã nghe thấy em gái cầu cứu: Anh hai, mau đến giúp em.

Hương Nại Huệ cũng đã đến, tìm thấy em gái, liền tung ra một trận Ba Văn Khí Công.

Đó là Hương Nại Huệ.

Âm Trụ nhận ra Hương Nại Huệ, hơn hai năm trước Hương Nại Huệ cũng là một trong Cửu Trụ, nhưng sau đó đã rời khỏi Sát Quỷ Đội, không ngờ bây giờ lại xuất hiện: Lợi hại thật.

Hai năm trước, trình độ của họ gần như nhau, nhưng bây giờ Hương Nại Huệ đã trở nên rất mạnh, và Hơi thở của cô ấy là sao vậy.

Tại sao lại chói lóa như mặt trời.

Thấy em gái bị tấn công, người anh lập tức đến chi viện, thậm chí không tiếc để lộ lưng cho kẻ địch.

Nhưng Quỳ Chi cũng không đánh lén, bà cảm nhận được sự bi thương của hai con quỷ này.

Với tư cách là một người mẹ, bà có thể cảm nhận được tình cảm sâu đậm của đôi anh em này, nên không nỡ ra tay chém giết.

Mặc dù quỷ phải ăn thịt người, nhưng gặp nhiều quỷ cũng hiểu rằng oán hận của nhiều con quỷ đều có lý do chính đáng.

Ngược lại, có những người lại xấu xa đến cùng cực.

Đỗ Lan cho biết tác phẩm này phê phán chính là xã hội phong kiến ăn thịt người, kể về vẻ đẹp của thời đại Đại Chính.

Bởi vì trong nguyên tác, những kẻ xấu xa đến mức không thể cứu vãn đều xuất hiện trước thời đại Giang Hộ, còn người thời Đại Chính đều thân thiện và lương thiện.

Những chuyện thảm khốc vô nhân đạo đều xảy ra vào thời đại Giang Hộ, còn lý do người biến thành quỷ trong thời đại Đại Chính lại không được miêu tả kỹ lưỡng.

Vì vậy, Đỗ Lan cho biết tác phẩm này đã lên án gay gắt thời đại phong kiến vô nhân tính, ca ngợi thời đại Đại Chính sau công nghiệp hóa, là một tác phẩm phản phong kiến đáng ca ngợi.

Đối mặt với sự tấn công từ cả trước và sau, Hương Nại Huệ ổn định hơi thở của mình, sau đó nắm chặt thanh kiếm bén, thanh kiếm trở nên trong suốt.

Trong câu chuyện của Jojo, tồn tại một loại đạo cụ cường hóa Ba Văn là Ngải Triết Hồng Thạch.

Bên trong loại đá đỏ này có bề mặt phản xạ và cấu trúc quang học phức tạp, Ba Văn thông qua đá đỏ không ngừng khúc xạ, phản xạ và trải qua một số hiện tượng bí ẩn mà trở nên mạnh mẽ hơn.

Thanh kiếm của Hương Nại Huệ chính là thanh bảo kiếm Ngải Triết Hồng Thạch do Đỗ Lan đặc chế.

Lúc này, hơi thở của cô thông qua lưỡi kiếm đã biến thành mặt trời nhân gian trong nháy mắt.

Con người sẽ cảm thấy ấm áp, còn quỷ sẽ cảm thấy kinh hãi.

Thái Dương Ba Văn Tật Tẩu.

Ầm, Hương Nại Huệ đang vung vẩy mặt trời.

Anh em quỷ đâu ngờ được trên đời lại có chiêu thức như vậy, ác quỷ quanh năm trốn trong bóng tối luôn đánh giá thấp thủ đoạn của con người.

Lúc này, cái chết đã cận kề, ký ức của hai anh em lóe lên như đèn kéo quân.

Đỗ Lan dùng một chút thủ đoạn, ký ức của họ hiện lên trước mắt mọi người trong vầng sáng ấm áp này.

Đôi anh em này cũng là những người đáng thương.

Họ sinh ra ở một nơi ăn chơi thời Giang Hộ, mẹ của họ là một phụ nữ lỡ bước, cũng không quản thúc con cái.

Họ lớn lên trong tầng lớp thấp nhất, anh trai vì xấu xí nên đặc biệt yêu thương cô em gái xinh đẹp của mình.

Khi anh trai lớn hơn một chút, hắn phát hiện ra vẻ ngoài xấu xí của mình cũng có lợi, đó là có thể dọa người, và hắn cũng rất giỏi đánh nhau, thế là trở thành một người đòi nợ thuê, chuyên đi đòi nợ giúp người khác.

Nguyện vọng lớn nhất của hắn là chăm sóc tốt cho em gái, để em gái có một cuộc sống tốt đẹp.

Đáng tiếc, sắc đẹp đối với người nghèo chính là một lời nguyền.

Có một võ sĩ để ý đến em gái, muốn giở trò khinh bạc.

Trong lúc em gái giãy giụa đã đâm vào mắt võ sĩ, thế là bi kịch bắt đầu.

Võ sĩ để báo thù đã bắt em gái và thiêu sống cô.

Khi anh trai trở về, chỉ thấy một cái xác cháy đen.

Linh hồn của anh trai bị xé nát, hắn muốn báo thù.

Đáng tiếc, thế lực của võ sĩ rất lớn, một mình anh trai làm sao là đối thủ.

Thế là hắn đã may mắn gặp được Quỷ Vũ Thập Vô Thảm, anh trai biến thành quỷ, còn em gái cũng sống lại theo một cách khác.

Cuối cùng, họ đã giết cả nhà võ sĩ, sau đó luôn lẩn trốn.

Trước có Thượng Huyền Tam bị mưu hại nhạc phụ và vị hôn thê, bây giờ lại có Thượng Huyền Lục bị võ sĩ giết hại em gái.

Bi kịch của họ không gì khác hơn là tố cáo thời đại ăn thịt người Giang Hộ, tố cáo sự tàn khốc và bất công của xã hội phong kiến.

Thấy ký ức bi thảm của hai anh em, tất cả mọi người đều im lặng, câu chuyện này thật sự khiến người nghe đau lòng, người thấy rơi lệ.

Vốn dĩ hai anh em cũng chỉ muốn sống tốt hơn, nhưng những võ sĩ cao cao tại thượng kia lại không muốn để họ yên.

Khi em gái bị giết, không ai là không phẫn nộ, loại người cặn bã không coi người ra người đó thật sự chết không đáng tiếc.

Đáng tiếc hai người các ngươi đọc sách quá ít, sau khi biến thành quỷ lại chĩa mũi dùi vào những hoa khôi cũng đáng thương như mình, mà quên mất mục đích ban đầu.

Quên mất rốt cuộc các ngươi đã bị hại thành ra thế này như thế nào, là do những kẻ bề trên tê liệt vô nhân tính, các ngươi muốn ăn thì nên đi ăn chúng.

Hành vi của các ngươi chính là minh chứng cho một câu nói: sở dĩ các ngươi căm hận cường quyền, không phải vì mình bị áp bức, mà là hận mình không phải cường quyền.

Khi các ngươi có được sức mạnh, hành vi của các ngươi chỉ càng quá đáng hơn cường quyền.

Vị pháp sư Đỗ Lan này đã lên sân khấu, giúp mọi người thoát khỏi sự đồng cảm.

Hai anh em gặp phải bi kịch cố nhiên đáng thương, nhưng hành vi của họ sau khi có được sức mạnh lại hoàn toàn giống với tên võ sĩ cặn bã kia, vậy thì không đáng được đồng cảm nữa.

Không thể không thừa nhận Đỗ Lan nói đúng.

Sau khi có được sức mạnh, quỷ nhanh chóng bị sức mạnh tha hóa.

Ban đầu họ bị áp bức thế nào, họ cũng y nguyên đi áp bức người khác, chỉ để cho kẻ cặn bã chế giễu.

Chương 2168

Việc làm của hai anh em các ngươi giống hệt tên võ sĩ cặn bã kia.

Nếu tên võ sĩ cặn bã đó biết tình hình hiện tại của các ngươi, e là càng không hối hận về việc làm của hắn lúc đầu, vì hắn cũng chỉ giết những kẻ cặn bã giống mình mà thôi.

Hắn thậm chí còn khoe khoang rằng mình có tầm nhìn xa, hoặc trực tiếp nói hắn giết các ngươi cũng chỉ là chó cắn chó mà thôi.

Thật không sai, chính là đạo lý này.

Là ngươi.

Em gái nhận ra pháp sư, vì Đỗ Lan được các cô gái ở phố lầu hoa thờ phụng, luôn giữ gìn sức khỏe cho họ.

Em gái rất tức giận, ả trừng mắt nhìn pháp sư, rất phẫn nộ: Cho dù ngươi nói đúng, nhưng dựa vào cái gì mà anh em ta chỉ có thể bị bắt nạt, không được đi bắt nạt người khác.

Dựa vào cái gì mà tên võ sĩ lúc đó có thể không chút kiêng dè mà giết chúng ta, mà không ai khiển trách, không ai đứng ra đòi công đạo cho chúng ta.

Dựa vào cái gì mà lúc chúng ta ăn thịt người, các ngươi lại từng người một giả vờ chính nghĩa nhảy ra.

Các ngươi, những kẻ giả tạo, ngụy thiện đến mức làm ta buồn nôn.

Ả chỉ chính là Đỗ Lan vừa nhảy ra nói lời cao đạo.

Lúc họ bị bắt nạt, không một ai đứng ra, chỉ có Quỷ Vũ Thập Vô Thảm cho họ sức mạnh, nên con đường của quỷ tổ mới là chính xác.

Sau khi biết được bi kịch của hai anh em này, Thán Trị Lang và họ cũng vô cùng đau buồn.

Mặc dù biết con quỷ em gái này đang nói cùn, nhưng những gì ả nói cũng có lý.

Anh em họ không được đối xử công bằng, vậy dựa vào cái gì mà yêu cầu họ phải đáp lại thế giới một cách công bằng.

Công lý không hề hiện diện, làm sao để họ tin tưởng.

Càng đừng nói đến việc để họ thực hành.

Tất nhiên, Đỗ Lan nói cũng đúng, hành vi sau này của hai anh em và tên võ sĩ cặn bã quả thực là giống nhau.

Đỗ Lan nhìn họ và nói: Cho nên chúng ta phải lên án thời đại Giang Hộ vạn ác, ca ngợi thời đại Đại Chính tốt đẹp, đây chính là bài học mà bi kịch của hai người các ngươi mang lại.

Các ngươi không thấy được công lý, đó là lỗi của thế giới, là lỗi của thời đại.

Nhưng thời đại đã thay đổi, thời đại Giang Hộ đã qua, từ nay về sau là thời đại Đại Chính.

Đáng tiếc đôi anh em Thượng Huyền Lục này không hiểu đạo lý đó, dù sao lần này họ đã thua, thành làm vua thua làm giặc, mặc kệ Đỗ Lan nói gì.

Con quỷ anh nói: Muốn giết muốn mổ tùy ngươi, đừng nói nhảm nữa.

Đỗ Lan tỏ ra mình nói có lý như vậy, sao cuối cùng lại thành nói nhảm.

Các ngươi càng như vậy, ta càng phải nói, nhất định phải nói cho đến khi các ngươi tâm phục khẩu phục.

Ngươi tưởng rằng bi kịch của các ngươi thê thảm, nhưng cuối cùng các ngươi vận may không tệ gặp được quỷ tổ, có được sức mạnh báo thù.

Nhưng các ngươi hãy nghĩ xem những người đáng thương bị các ngươi ăn thịt, lẽ nào họ không đủ thảm sao.

Họ thậm chí còn không có cơ hội tìm các ngươi báo thù.

Hãy nghĩ đến những cô gái lỡ bước bị ăn thịt, vận mệnh của rất nhiều người trong số họ còn thê thảm hơn ngươi, ăn thịt họ, các ngươi không cảm thấy cắn rứt sao.

Quỷ ăn thịt người là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Con quỷ anh nói.

Nhưng tại sao các ngươi không ăn những kẻ mạnh hơn mình, mà lại chọn những người thảm hơn mình.

Người đều là thức ăn, ăn ai thì có gì khác nhau.

Con quỷ em cũng giúp anh trai phản bác.

Dĩ nhiên là khác, họ thảm hơn các ngươi.

Bất kể hai con quỷ nói gì, Đỗ Lan chỉ bám vào một điểm, đó là những cô gái lỡ bước bị chúng săn giết còn thảm hơn chúng.

Đại hội so thảm bắt đầu.

Qua đại hội so thảm mới biết, Thượng Huyền Lục tuy có một cuộc đời ngắn ngủi đáng đồng cảm, nhưng sau khi có được sức mạnh, chúng đã nhanh chóng biến thành cặn bã, đưa bàn tay tội lỗi về phía những cô gái lỡ bước thê thảm.

Chúng không chọn tiếp tục báo thù giai cấp võ sĩ, cũng không có ý định trừng ác dương thiện, chỉ bị bản năng của quỷ khống chế không ngừng đi săn những con mồi yếu ớt hơn.

Vì vậy, sự thê thảm của đôi anh em này đã bị sự hung tàn thay thế.

Mọi người cũng không biết vị pháp sư thần xuất quỷ một này rốt cuộc muốn làm gì, nên mọi người cũng chỉ có thể lắng nghe.

Bỗng nhiên họ có chút hiểu ra, có lẽ pháp sư muốn độ hóa đôi anh em này, nên mới phí lời như vậy.

Chỉ có pháp sư nhân từ mới kiên nhẫn nói nhiều như vậy với anh em quỷ, nếu là Sát Quỷ Đội thì căn bản sẽ không nói nhiều thế.

Thán Trị Lang rất hiểu người anh quỷ kia, vì cậu cũng là anh trai, cậu cũng một lòng muốn bảo vệ người thân duy nhất là Nỉ Đậu Tử: Nhưng bảo vệ em gái không có nghĩa là phải làm hại người khác.

Thán Trị Lang cũng có sự kiên trì của riêng mình, cậu không cho rằng hạnh phúc của mình nên được xây dựng trên nỗi khổ của người khác: Tại sao các ngươi không hiểu.

Chỉ cần nghĩ đến những người bị ăn thịt, Thán Trị Lang đã cảm thấy đồng cảm, không nhịn được mà rơi nước mắt thương cảm.

Quỳ Chi nhìn con trai mình, hơn hai năm qua con trai đã trưởng thành rất nhiều.

Mặc dù con trai cả vẫn luôn dịu dàng, nhưng bây giờ đã kiên định hơn, và còn có sức mạnh để bảo vệ sự dịu dàng đó.

Hai anh em thực ra đang kéo dài thời gian, chúng vẫn muốn giãy giụa một chút, vẫn muốn phản kháng.

Lợi dụng lúc Đỗ Lan thao thao bất tuyệt để hồi phục thể lực.

Ngay khi Đỗ Lan còn muốn khuyên nhủ thêm, người anh đột nhiên vùng dậy, hai lưỡi hái trong tay vẽ một hình chữ thập, bao trùm cả con phố: Ngươi, pháp sư, quá coi thường chúng ta rồi.

Cảm ơn ngươi đã nói nhiều như vậy, cho ta đủ thời gian tích tụ sức mạnh, bây giờ các ngươi đều đi chết đi, Tuyệt Đối Viên Vũ.

Đòn tấn công hình chữ thập khổng lồ đó bắt đầu xoay tròn, giống như máy trộn bê tông từ trên trời giáng xuống, hóa thành mũi khoan, muốn biến tất cả các tòa nhà và con người trên phố lầu hoa thành bụi phấn.

Đây là Huyết Quỷ Thuật giải phóng toàn bộ sức mạnh: Từ khi ta lĩnh ngộ được chiêu này, còn chưa từng sử dụng qua.

Tự hào đi, các ngươi là những người đầu tiên chết dưới đòn tấn công này.

Các thợ săn quỷ đều mặt mày tái mét, không ngờ những con quỷ này lại không biết cảm ơn như vậy.

Pháp sư tốt bụng độ hóa chúng, chúng lại lấy oán báo ân.

Các ngươi thật sự lãng phí tấm lòng tốt của pháp sư.

Âm Trụ nói xong, lập tức gọi mọi người chạy trốn, không chạy nữa là không còn cơ hội.

Tất cả đi chết đi, các ngươi căn bản không hiểu, không có sức mạnh thì bảo vệ được ai.

Chỉ cần có thể bảo vệ em gái, cho dù trở thành tội nhân đại ác cực ác, ta cũng không tiếc.

Mạng sống của tất cả mọi người trên thế giới này cộng lại cũng không quan trọng bằng mạng của em gái ta, cho nên các ngươi đều đi chết đi.

Cuối cùng vẫn chọn con đường tuyệt lộ.

Cái đuôi phong kiến lạc hậu của thời đại Giang Hộ, hôm nay hãy để đệ tử của ta chặt đứt nó.

Đỗ Lan ra hiệu cho Quỳ Chi lên, dùng sức mạnh thức tỉnh để phá vỡ Tuyệt Đối Viên Vũ này.

Quỳ Chi hiểu ý, hai tay biến thành cao su xoắn lại: Loa Toàn Kiếm.

Đỗ Lan giải thích: Các ngươi có biết khi cá sấu săn mồi sẽ có cú xoay tử thần không.

Thực ra khi đối mặt với cú xoay tử thần, chỉ cần dùng một cú xoay theo hướng ngược lại là có thể triệt tiêu nó, thậm chí còn vặn đứt đầu con cá sấu.

Bây giờ Tuyệt Đối Viên Vũ của đối phương là xoáy phải, Loa Toàn Kiếm của phe ta là xoáy trái, dùng sức mạnh ngược lại để triệt tiêu đòn tấn công của địch và phản công, đây chính là đạo lý mà tự nhiên đã dạy cho chúng ta.

Âm Trụ tỏ vẻ pháp sư đừng nói bừa, cú xoay tử thần của cá sấu dễ phá như vậy sao.

Tất nhiên là dễ phá như vậy rồi, xoay ngược lại, đi vòng ra sau lưng chém một nhát, xoạc chân trượt đi chính là ba tuyệt chiêu tối thượng của con người trong tự nhiên đối với dã thú.

Sau này nếu ai ở ngoài hoang dã gặp cá sấu, hổ đều có thể dùng ba chiêu này để khắc địch chế thắng.

Hôm nay Đỗ Lan đã truyền hết bí quyết cho mọi người rồi.

Mặc dù ba đại áo nghĩa phản sát khi con người gặp dã thú của Đỗ Lan rất không đáng tin cậy, nhưng bây giờ Loa Toàn Kiếm của Quỳ Chi quả thật đang xoay ngược lại với đại tuyệt chiêu của kẻ địch, cuối cùng thật sự đã triệt tiêu và phản sát.

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn hai tuyệt chiêu đối chọi trên bầu trời, biết rằng thắng bại trận này liên quan đến sinh tử của mình.

Nếu quỷ thắng, thì họ chắc chắn sẽ chết, vì chiêu này có phạm vi bao phủ quá rộng, cả con phố đều sẽ bị bao phủ, bị hủy diệt.

Đây thật sự là một kỳ quan, quá tráng lệ.

Cảm thấy tráng lệ, đó là vì trực giác của mọi người đã phát hiện chiêu thức này không thể uy hiếp được mình.

Giống như khi người ta đứng bên bờ sông chảy xiết, khi phát hiện nước sông không thể uy hiếp được mình, mới có tâm trạng thảnh thơi để quan sát vẻ đẹp của dòng sông, đây chính là cái gọi là tráng lệ.

Đó là một sự chuyển biến của con người từ sợ hãi sang thưởng thức sau khi tinh thần bị uy hiếp.

Trước đó càng sợ hãi, bây giờ càng cảm thấy tráng lệ.

Mê muội không tỉnh, cố chấp không ngộ, bây giờ Thượng Huyền Lục phải trả giá.

Chương 2169

Ầm.

Người anh bị cuốn vào trong Loa Toàn Kiếm, tay chân tức thì bị nghiền nát, chỉ còn lại thân thể rơi về bên cạnh em gái.

Quỳ Chi cuối cùng vẫn nương tay, vì đôi anh em này quả thật có chỗ đáng thương.

Với tư cách là một người mẹ, bà hy vọng cho họ một cơ hội, nên bà nhìn về phía Đỗ Lan, rõ ràng là hy vọng Đỗ Lan sẽ giúp đỡ.

Lần này vết thương của người anh không thể hồi phục, đại thế của họ đã mất.

Sự việc đến nước này, ta cho các ngươi cơ hội cuối cùng, các ngươi phải chuộc lại những việc mình đã làm.

Đỗ Lan nói.

Cơ hội.

Em gái không ngờ lúc này, pháp sư vẫn sẵn lòng cho cơ hội.

Ả không khỏi nhớ lại những người xung quanh đã ca ngợi pháp sư như thế nào, sùng bái pháp sư ra sao.

Họ xem pháp sư như thần để thờ cúng, chính là vì pháp sư khoan dung và nhân từ.

Đúng vậy, cho các ngươi một cơ hội.

Nói rồi Đỗ Lan vung tay, bên cạnh hắn xuất hiện một nhóm hồn ma xinh đẹp, đây đều là những hoa khôi bị Thượng Huyền Lục ăn thịt: Các ngươi phải phối hợp với những hồn ma này bảo vệ những người phụ nữ lỡ bước của Nhật Bản, bảo vệ an toàn tính mạng và tài sản của họ, còn phải trừng phạt những kẻ phụ tình.

Em gái lúc này đã có sự chuyển biến, dù sao đánh cũng không lại.

Hơn nữa pháp sư rõ ràng có thể giết chết anh em họ, nhưng vẫn sẵn lòng cho họ một cơ hội, đây là lần đầu tiên gặp được một cường giả khoan dung như vậy.

Không phải tên võ sĩ cặn bã, không phải Quỷ Vũ Thập Vô Thảm, sự mạnh mẽ của pháp sư thật ấm áp.

Chúng tôi nguyện ý.

Em gái muốn sống tiếp.

Đỗ Lan nhìn người anh, thực ra chỉ cần em gái đồng ý, anh trai chắc chắn không có ý kiến.

Quả nhiên người anh tuy mặt mày nhăn nhó, nhưng vẫn đồng ý: Được.

Vậy quyết định như thế.

Nói rồi Đỗ Lan lấy ra hoa bỉ ngạn xanh: Thuốc này có thể giúp các ngươi khắc phục mặt trời, cũng có thể giúp các ngươi giải quyết vấn đề ăn thịt người.

Còn về việc bị Quỷ Vũ Thập Vô Thảm khống chế, đã thông qua kinh văn giải quyết rồi.

Anh em Thượng Huyền Lục biết đóa hoa này là thứ mà quỷ tổ vẫn luôn tìm kiếm, không ngờ lại xuất hiện như vậy, hóa ra là ở trong tay pháp sư.

Đối với sự sắp xếp của Đỗ Lan, các thợ săn quỷ cũng không biết nói gì, có lẽ kết cục như vậy cũng không tệ.

Dù sao thật sự giết chết đôi anh em này cũng chỉ khiến người ta sầu não.

Không phải nói họ không muốn báo thù cho những người bị ăn thịt, mà là như Đỗ Lan nói, đôi anh em này vì bị kẻ cặn bã bức hại mà cuối cùng cũng sa ngã thành cặn bã.

Điều này giống như sự lây lan của cái ác, anh em sẽ chết, nhưng cái ác sẽ không biến mất.

Đặc biệt là đôi anh em này vốn là nạn nhân của cái ác, cuối cùng lại trở thành kẻ mang mầm ác, càng khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Giết họ không giải quyết được vấn đề bản chất, không giết lại không xứng với bao nhiêu hoa khôi đã chết.

Vì vậy, sự sắp xếp của Đỗ Lan để anh em cùng với những hoa khôi đã chết bảo vệ tất cả phụ nữ lỡ bước của Nhật Bản, cũng coi như cho anh em một cơ hội, cũng là cho bao nhiêu hoa khôi bị hại một cơ hội.

Người anh nhìn pháp sư, phát hiện biểu cảm của pháp sư rất bình tĩnh, dường như không sợ hắn nuốt lời.

Người anh thầm nghĩ nếu mình vi phạm sự sắp xếp của pháp sư, pháp sư chắc chắn có một trăm cách để trừng phạt mình.

Đâu chỉ Đỗ Lan có cách trừng phạt, những nữ quỷ này cũng có cách trừng phạt.

Đỗ Lan triệu hồi họ ra chủ yếu là để trông chừng đôi anh em này.

Chuyện ở phố lầu hoa tạm thời được giải quyết, tuy có tổn thất lớn, nhưng anh em quỷ sẽ không bao giờ ăn thịt người nữa.

Thông qua chuyện này, mọi người nhất định phải trân trọng thời đại Đại Chính, lên án thời đại Giang Hộ vạn ác.

Đỗ Lan cuối cùng tổng kết, càng khiến mọi người thêm hoang mang.

Thán Trị Lang nhìn bóng lưng của Quỳ Chi tóc vàng, luôn cảm thấy quen thuộc, cũng không dám nhận.

Mọi người đều bị thương không nhẹ, đội hậu cần của Sát Quỷ Đội đến đưa những người bị thương về.

Âm Trụ đáng thương vì bị gãy tay, sức chiến đấu giảm sút nghiêm trọng, đã mất khả năng làm việc ở tiền tuyến, còn Thán Trị Lang và họ thì vẫn còn cơ hội tiếp tục chiến đấu.

Trận chiến này cũng khiến nội tâm ba người họ không thể bình tĩnh trong một thời gian dài, đặc biệt là Thán Trị Lang, cậu rất hiểu quyết tâm muốn bảo vệ em gái.

Cậu không khỏi đặt mình vào vị trí của họ để suy nghĩ, nếu em gái mình thật sự bị kẻ cặn bã thiêu sống, mình rốt cuộc sẽ làm gì.

Thán Trị Lang có lúc không dám nghĩ tiếp, cậu phát hiện sở dĩ mình dịu dàng như vậy không phải vì bản tính lương thiện, mà là vì cha mẹ đã bảo vệ cậu rất tốt.

Trước khi cha qua đời, ông đã dạy cho cậu mọi thứ, còn mẹ thì luôn dịu dàng động viên cậu, nên từ nhỏ cậu đã học theo cha mẹ để bảo vệ các em.

Nhưng nếu cậu cũng ở vào vị trí của Thượng Huyền Lục, e là cũng sẽ không giống như bây giờ.

Quỷ tuy đáng bị tiêu diệt, nhưng có một số quỷ cũng đáng thương.

Trong lúc dưỡng thương, Thán Trị Lang không nhịn được mà tâm sự với cô bạn đồng kỳ xinh đẹp Hương Nại Hồ.

Cô gái xinh đẹp này rất ít nói, không có lệnh sẽ không mở miệng, nhưng cô lại là một người lắng nghe rất tốt.

Cô gái xinh đẹp biết tại sao Thán Trị Lang lại có suy nghĩ như vậy, thực ra bản thân cô cũng là một người đáng thương, từ nhỏ đã bị cha mẹ đối xử như súc vật, cho đến khi gặp được hai vị tỷ tỷ mới thực sự cảm nhận được sự ấm áp: Hoàn cảnh của mỗi người vốn dĩ khác nhau, cậu không cần nghĩ quá nhiều.

Cuối cùng Hương Nại Hồ cũng mở miệng, bản thân cô cũng không muốn nhớ lại những ngày tháng trước đây, vì cô có một cặp cha mẹ tồi tệ, một tuổi thơ tồi tệ.

Cô rất hiểu rằng một người chỉ có trải qua mới thực sự hiểu được, còn Thán Trị Lang là vì quá dịu dàng nên mới đồng cảm với anh em quỷ.

Vì tôi cũng là anh trai mà.

Trước đây Sát Quỷ Đội muốn giết Nỉ Đậu Tử, ít nhất còn có lý do, vì Nỉ Đậu Tử đã trở thành quỷ.

Còn tên võ sĩ cặn bã kia thiêu chết em gái, chỉ là vì tức giận, chuyện như vậy ai gặp phải cũng sẽ phát điên.

May mà Thán Trị Lang cũng không cho rằng Quỷ Vũ Thập Vô Thảm biến người thành quỷ là để đòi lại công bằng cho dân.

Thượng Huyền Lục đã bị đánh bại, nhưng không chết, chỉ thoát khỏi sự khống chế của Quỷ Vũ Thập Vô Thảm.

Điều này rất nguy hiểm, Quỷ Vũ Thập Vô Thảm bây giờ không dám tin tưởng những thuộc hạ này, nhưng hắn vẫn phải lợi dụng những con quỷ này để tìm hoa bỉ ngạn xanh.

Thượng Huyền Tứ và Thượng Huyền Ngũ đã tìm thấy manh mối, nên hắn cho chúng một cơ hội.

Hai con quỷ cùng xuất động, lần này mục tiêu của chúng là hậu phương lớn của Sát Quỷ Đội, Làng Thợ Rèn.

Người của Sát Quỷ Đội sử dụng những thanh Thiên Luân Đao khắc chế quỷ, những thanh đao này đều cần những dược liệu đặc thù để chế tạo, và Làng Thợ Rèn chính là nơi sản xuất Thiên Luân Đao.

Để tránh bị quỷ phát hiện, Làng Thợ Rèn được chọn ở một nơi hẻo lánh trong rừng núi, vị trí rất bí mật, ngay cả Sát Quỷ Đội cũng chỉ có một số ít Trụ luân phiên bảo vệ mới biết.

Đội viên cấp bậc như Thán Trị Lang căn bản không có tư cách biết sự tồn tại của Làng Thợ Rèn.

Trong Làng Thợ Rèn, mỗi người đều đeo mặt nạ, cần cù làm việc cho Sát Quỷ Đội, và bây giờ hai Thượng Huyền mạnh mẽ đã nhắm vào họ.

Vì chiến đấu, thanh đao của Thán Trị Lang lại bị gãy, nhưng thợ rèn chịu trách nhiệm đúc vũ khí cho cậu đang hờn dỗi, nên cậu đành phải tự mình đến làng thợ rèn một chuyến.

Tuy nhiên, để bảo mật, dù là thợ săn quỷ, trước khi đạt đến cấp Trụ cũng không thể biết địa chỉ của làng.

Vì vậy, Thán Trị Lang bị bịt mắt, và được các nhân viên hậu cần của Sát Quỷ Đội thay phiên nhau vận chuyển, đi một vòng rất xa cuối cùng mới đến được làng thợ rèn chim hót hoa thơm.

Thán Trị Lang bây giờ hoàn toàn không biết mình đang ở đâu, có lẽ rất gần nơi mình quen thuộc, cũng có thể rất xa.

Nhưng những điều đó không quan trọng, dù sao Thán Trị Lang chỉ muốn tìm một thanh đao thuộc về mình, có đao cậu mới có thể tiếp tục chiến đấu.

Cường độ chiến đấu của thiếu niên này quá cao, đao cũng không theo kịp.

Nhưng với tư cách là thợ rèn, tự nhiên không vui khi thấy thanh đao của mình luôn bị gãy, điều đó đại biểu cho tay nghề của mình chưa đủ mạnh.

Làng thợ rèn tựa như một thế ngoại đào viên, mọi thứ ở đây đều giống như thời cổ đại, không có bất kỳ hơi thở công nghệ cao nào.

Chương 2170

Mỗi người đều đeo mặt nạ để che giấu thân phận, cần cù hoàn thành công việc của mình, cung cấp Thiên Luân Đao cho Sát Quỷ Đội.

Nhưng bây giờ thợ rèn của Thán Trị Lang đang tự kỷ, nên trưởng làng nhỏ bé đã giúp Thán Trị Lang tìm một thợ rèn khác, nhưng trước khi nhận được đao vẫn cần phải chờ đợi.

Thán Trị Lang cũng nhân cơ hội suy nghĩ về thông tin nhận được từ Viêm Trụ.

Viêm Trụ đã lật xem cổ tịch, tuy cổ tịch đã rất nát, nhưng vẫn có được một thông tin rất quan trọng, đó là Thần Chi Vũ rất có thể do Kế Quốc Duyên Nhất sáng tạo ra, và có mười ba động tác.

Cổ tịch ghi lại rằng tất cả các loại Hơi thở đều bắt nguồn từ Hơi thở của Mặt Trời, bất kể là Thủy, Viêm, Nham, Lôi, Phong đều là phiên bản yếu hơn của Hơi thở của Mặt Trời.

Đương nhiên đồng thời cũng có phiên bản biến dị, ví dụ như phiên bản biến dị của Hơi thở của Nước là Hơi thở của Sương Mù, còn có Hơi thở của Âm thanh biến dị từ Hơi thở của Gió, vân vân.

Mười ba động tác.

Nhưng Thán Trị Lang cẩn thận nhớ lại Thần Chi Vũ mà cha truyền dạy, từ đầu đến cuối chỉ có mười hai động tác.

Cậu không cho rằng cha mình sẽ giữ lại điều gì, hơn nữa Thán Trị Lang từ nhỏ đến lớn mỗi năm đều xem cha múa, cậu tự mình nhớ rằng cha cũng chỉ múa mười hai động tác, chứ không có cái gọi là động tác thứ mười ba.

Điều này thật kỳ lạ, vì vậy bây giờ cậu tận dụng thời gian để suy nghĩ kỹ xem động tác thứ mười ba sẽ là gì, nếu phát hiện ra, chắc chắn có thể nâng cao thực lực của mình.

Ở làng thợ rèn, có suối nước nóng, có mỹ thực, Thán Trị Lang còn gặp được một trong hai nữ Trụ là Cam Lộ Tự Mật Ly, vị Trụ này khẩu vị cực lớn, Thán Trị Lang hoàn toàn không thể so bì.

Vị Trụ này lại rất cởi mở, cho Thán Trị Lang cảm giác khác hẳn với các Trụ khác.

Các Trụ mà cậu quen biết bây giờ đều gánh vác vận mệnh của riêng mình, ví dụ như Viêm Trụ, Thán Trị Lang bây giờ cũng biết rằng đằng sau sự nhiệt tình của Viêm Trụ cũng khó che giấu sự suy tàn của cả gia tộc, Viêm Trụ là hy vọng của cả nhà.

Lại ví dụ như Âm Trụ, thân là ninja nhưng không thể tránh khỏi bị đào thải, cuối cùng dùng sức một mình để thi triển bản lĩnh ninja trong thời đại này, cô độc mà kiêu ngạo.

Nhưng vị Cam Lộ Tự này hoàn toàn khác, cô ấy thật sự không có tâm sự, ăn thì ăn uống thì uống, ở cùng cô ấy, ngay cả Thán Trị Lang cũng trở nên vui vẻ hơn.

Thực ra ở Sát Quỷ Đội lâu, Thán Trị Lang, Ngã Thê Thiện Dật, Y Chi Trợ đều bắt đầu trầm cảm.

Bởi vì ba thiếu niên này phát hiện ra rằng dù mình có thể giết quỷ, thậm chí giết cả Quỷ Tổ, nhưng họ không thể giết chết ác niệm trong lòng người.

Quỷ chỉ là một biểu hiện của ác niệm, chứ không phải bản thân ác niệm.

Thấy nhiều quỷ rồi mới phát hiện quỷ cũng không đáng sợ như vậy, thứ thật sự đáng sợ vẫn là lòng người.

Đương nhiên không phải nói những việc quỷ làm không đáng hận, chỉ là người đã ép người thành quỷ, đây mới là điều đáng sợ nhất, và điều đáng sợ hơn là Sát Quỷ Đội cũng không thể thay đổi được điểm này.

Vì vậy, Thán Trị Lang vốn vui vẻ đến bây giờ cũng bắt đầu quen với việc cau mày, nhưng sau khi gặp Luyến Trụ, lại bị sự thẳng thắn và trực tiếp của Luyến Trụ ảnh hưởng, làm vơi đi ưu sầu.

Tôi gia nhập Sát Quỷ Đội chính là để tìm một người đàn ông mạnh hơn tôi, sau đó gả cho anh ấy.

Cam Lộ Tự vô cùng trực tiếp, mục tiêu của cô chính là như vậy.

A.

Thán Trị Lang ngây người, như vậy cũng được sao.

Tại sao lại là Sát Quỷ Đội.

Bởi vì tôi bẩm sinh đã ăn rất nhiều, sức cũng rất lớn, những người đàn ông khác căn bản không dám đến gần tôi.

Vì vậy tôi nhất định phải tìm một người đàn ông mạnh hơn tôi, trong Sát Quỷ Đội chắc chắn có.

Cam Lộ Tự tràn đầy năng lượng nói, so với việc đánh bại quỷ, cô quan tâm đến các đồng bào nam trong Sát Quỷ Đội hơn.

Thật sự là hoàn toàn không có cảm giác cấp bách, cũng không có loại sầu muộn vô hạn sau khi chiến đấu với quỷ, hoàn toàn phù hợp với các định nghĩa như tứ chi phát triển đầu óc đơn giản, tóc dài kiến thức ngắn, ngực to không não.

Cam Lộ Tự quả thực không có vận mệnh bi kịch gì, tuy cô từ nhỏ đã ăn rất nhiều, nhưng cha mẹ cô vẫn nuôi cô lớn khỏe mạnh, còn sắp xếp cho cô đi xem mắt.

Đả kích duy nhất từ nhỏ đến lớn, có lẽ là bị đàn ông từ chối, nhưng cô còn trẻ, hoàn toàn có thể tìm kiếm mục tiêu tốt hơn.

Sau khi gia nhập Sát Quỷ Đội, Cam Lộ Tự càng là hữu kinh vô hiểm mà trở thành Trụ, cô quả thực là cầm kịch bản Mary Sue.

Thán Trị Lang được chữa lành một chút, không còn suy nghĩ về những chuyện khó chịu đó nữa.

Cam Lộ Tự ở trong làng chỉ là nghỉ ngơi, rất nhanh cô sẽ phải trở về khu vực phòng thủ của mình, ngay sát làng, rất gần, nên cô có thời gian là lại qua ngâm suối nước nóng ăn chực.

Đợi Cam Lộ Tự vừa đi, lại có một Trụ khác đến, nhưng Trụ này hiển nhiên không phải đến để nghỉ ngơi, mà có mục đích riêng.

Thán Trị Lang từ một đứa trẻ quen biết biết được, ở làng thợ rèn có một con rối cơ quan huyền thoại, là do một đại sư cơ quan thời Chiến Quốc phỏng theo Kế Quốc Duyên Nhất chế tạo, nghe nói có thể phát huy được tám phần chiến lực của Kế Quốc Duyên Nhất, chuyên dùng để huấn luyện võ sĩ.

Nhưng ba trăm năm qua, con rối cơ quan đã hư hỏng, và cũng không ai có thể sửa chữa, bây giờ con rối cơ quan được cất giấu như bảo bối.

Hà Trụ Thì Thấu Vô Nhất Lang chính là đến tìm con rối cơ quan để đánh nhau, vị Trụ này tuổi còn nhỏ hơn Thán Trị Lang một tuổi, nhưng người ta đã là Trụ, vì cậu ta là thiên tài kiếm khách.

Đứa trẻ tuy không muốn giao con rối cơ quan cho Thì Thấu Vô Nhất Lang, nhưng thái độ của Thì Thấu Vô Nhất Lang rất cứng rắn.

Thì Thấu Vô Nhất Lang này mặt không biểu cảm, giống như cả thế giới đều nợ cậu ta, một khi cậu ta đã nhắm vào mục tiêu thì sẽ không thay đổi.

Đứa trẻ cũng không còn cách nào, chỉ có thể lấy con rối cơ quan

ra.

Thán Trị Lang mới phát hiện con rối cơ quan lại có sáu cánh tay: Sao lại có sáu cánh tay.

Cậu không hiểu: Không phải nói là con rối cơ quan được chế tạo theo nguyên mẫu Kế Quốc Duyên Nhất sao.

Bởi vì nếu chỉ tạo ra hai cánh tay thì căn bản không thể sao chép được kiếm pháp của Kế Quốc Duyên Nhất.

Đứa trẻ nói, cũng có nghĩa là Kế Quốc Duyên Nhất căn bản không phải người bình thường, ông ta có thể làm ra những chiêu thức mà người bình thường cần sáu cánh tay mới làm được, đó là đáng sợ đến mức nào.

Thì Thấu Vô Nhất Lang và con rối cơ quan đánh mấy hiệp, phát hiện động tác của con rối cơ quan không lợi hại như tưởng tượng, cậu ta cảm thấy chắc chắn là vì con rối cơ quan bị hỏng, nên không thể nâng cao thực lực của mình.

Thực ra là đứa trẻ không nói cho cậu ta biết cách sử dụng đúng của con rối cơ quan, không có người khởi động cơ quan bí mật của con rối, nó sẽ không phát huy toàn bộ thực lực.

Ai bảo Thì Thấu Vô Nhất Lang không khách khí như vậy, đứa trẻ mới không phối hợp với cậu ta.

Con rối cơ quan vì trận chiến này lại hư hỏng không ít, đứa trẻ rất đau lòng.

Thán Trị Lang khuyến khích nó phải trở thành một đại sư cơ quan giống như tổ tiên, không được từ bỏ.

Đứa trẻ dù sao cũng là đứa trẻ, rất nhanh đã hồi phục, còn muốn giúp Thán Trị Lang huấn luyện, để cậu cũng cảm nhận sự lợi hại của sáu cánh tay.

Đỗ Lan cảm thấy loại cơ quan hắc khoa kỹ này thật sự không ai chế tạo ra được nữa sao.

Đây chẳng phải là người máy sao, tháo nó ra rồi sao chép linh kiện có gì khó.

Hoàn toàn có thể sản xuất hàng loạt.

Người máy sáu tay có thể đấu qua lại với Trụ, vậy nếu sản xuất hàng loạt, hoàn toàn có thể áp chế quỷ.

Nghĩ đến một đội quân người máy đáng sợ như vậy, e rằng Quỷ Tổ cũng sẽ đau đầu.

Người máy cơ quan này thật sự lợi hại, tuy không chắc có thể đạt đến tám phần trình độ của Kế Quốc Duyên Nhất, nhưng ít nhất cũng lợi hại hơn nhiều so với võ sĩ bình thường, nếu là người máy cơ quan hoàn toàn mới, hoàn toàn có thể trở thành một phần chiến lực của Sát Quỷ Đội.

Bảo vật của làng thợ rèn, nếu mang ra công bố thì cũng là vật cấp quốc bảo, nhưng người máy sáu tay lợi hại như vậy bây giờ cũng đã sắp hỏng.

Thán Trị Lang cảm nhận công kích từ sáu hướng, không ngừng thích ứng, không ngừng tăng tốc, cậu biết mình muốn chiến đấu với Thượng Huyền thì phải trở nên mạnh hơn, người máy cơ quan chính là tấm gương học tập của mình, mình phải mạnh hơn nữa.

Đột phá, sau đó phản kích, Thán Trị Lang sử dụng Thần Chi Vũ, một vòng lửa lớn quay tròn đã chém vào người máy cơ quan.

Tuy nhiên, người máy cơ quan vốn nên bị chém thành hai đoạn lại không bị chém ngang lưng, ngược lại kiếm của Thán Trị Lang dường như chém phải thứ gì đó cứng rắn, bị chặn lại.

Rắc, vỏ ngoài và linh kiện bên trong của người máy cơ quan đều vỡ nát, chỉ còn nửa thân người máy đứng đó, và thứ bên trong bụng nó cũng lộ ra, lại là một thanh kiếm đã rỉ sét.

Kiếm không có chuôi và vành chắn, hiển nhiên đã được giấu trong người máy cơ quan ba trăm năm lịch sử, trước khi phá hủy người máy cơ quan không ai biết bên trong có thứ như vậy.

Đây là.

Đứa trẻ cũng rất ngạc nhiên, vì trong người máy cơ quan của nhà mình lại giấu một thanh kiếm, người nhà cũng chưa từng nói với nó.

Nhưng đứa trẻ nhìn thấy kiếm, lập tức nói: Nó thuộc về kiếm khách đã đánh bại người máy cơ quan, thanh kiếm này rất tốt, tuy đã rỉ sét, nhưng đây tuyệt đối là tay nghề thời Chiến Quốc.

Đao của võ sĩ thời Chiến Quốc sử dụng kỹ thuật đã thất truyền, còn sắc bén và chắc chắn hơn cả Thiên Luân Đao sản xuất bây giờ.

Dù sao cũng là đứa trẻ của làng thợ rèn, nó rất biết hàng, nhưng bây giờ thanh kiếm cần được mài giũa.

Thán Trị Lang cũng rất ngạc nhiên, cậu thậm chí nghi ngờ thanh kiếm này chính là thanh kiếm mà Kế Quốc Duyên Nhất đã sử dụng năm xưa, nếu không cũng sẽ không được giấu ở đây: Thật sự có thể sửa chữa được sao.

Có thể.

Đứa trẻ rất chắc chắn rằng kỹ thuật của làng thợ rèn có thể sửa chữa bảo đao ba trăm năm trước.

Chương 2171

Đứa trẻ cầm đao đi trước: Đại ca, anh về làng nghỉ ngơi trước đi, em đi tìm người sửa bảo đao.

Đương nhiên là đi tìm vị thợ rèn của Thán Trị Lang, tuy ông ta đang tự kỷ, nhưng kỹ thuật của ông ta là tốt nhất trong làng.

Ngay khi Thán Trị Lang buông lỏng cảnh giác, nghĩ rằng không ai có thể phát hiện ra thế ngoại đào viên này, hai Thượng Huyền đã đến.

Thượng Huyền Tứ và Thượng Huyền Ngũ.

Nhan sắc của hai con quỷ này có phần không xứng với khán giả, vì đều rất xấu, một là lão già lùn, một là con quái vật vảy cá thích cuộn mình trong bình.

Nhưng không thể vì xấu mà đánh giá thấp chiến lực của chúng, lão già nhỏ bé với tư cách là Thượng Huyền Tứ có thể phân liệt thành nhiều Thiên Cẩu sử dụng năng lực khác nhau.

Có con sử dụng lôi, có con sử dụng phong, có con sử dụng sóng âm, có con sử dụng trường thương.

Ngay khi Thán Trị Lang còn đang nghỉ ngơi, quỷ đã đến.

Trực tiếp phá nhà, bắt trưởng làng, hiển nhiên Thượng Huyền Tứ cho rằng bắt được trưởng làng có thể ép hỏi ra tung tích của hoa Bỉ Ngạn Xanh.

Mái nhà bị lật tung, tường bị đẩy đổ, giữa không trung hai con Thiên Cẩu bay lượn, từ trên cao nhìn xuống mọi thứ trong phòng, giống như mèo nhìn chuột, lại giống như người nhìn thịt hộp bữa trưa.

Thán Trị Lang kinh ngạc, bây giờ cậu không có vũ khí, cũng không có đồng đội, hoàn toàn không biết chiến đấu như thế nào.

Làng thợ rèn cũng không có chiến sĩ, chỉ có thợ rèn, họ đối mặt với cuộc tấn công đột ngột như vậy, chỉ có thể dựa vào một bầu nhiệt huyết để chiến đấu, nhưng điều này không khác gì châu chấu đá xe.

Ầm.

Thán Trị Lang muốn giúp đỡ, nhưng bị một trận cuồng phong thổi bay ra ngoài, chỉ có thể hét lớn để em gái ở lại: Nỉ Đậu Tử, bảo vệ mọi người.

Dù đang ở giữa không trung, cậu cũng không ngừng suy nghĩ, con quỷ đột nhiên xuất hiện này có phải giống như huynh muội quỷ cần phải chém đứt hai cái đầu cùng lúc không.

Lần trước là mọi người cùng phối hợp, mấy người cùng nhau phân công công việc, nhưng bây giờ chỉ có một mình mình, làm sao có thể đồng thời đánh bại nhiều quỷ.

Ầm.

Thán Trị Lang thấy mình bắt đầu rơi xuống, lập tức bám lấy cành cây hy vọng có thể giảm tốc, tránh bị rơi thẳng xuống đất chết.

Rắc, cành cây gãy, Thán Trị Lang vẫn đang rơi, không thể không cảm thán hai năm huấn luyện đã khiến Thán Trị Lang thay đổi như một người khác, khiến cơ thể hắn khoác lên một bộ giáp cơ bắp.

Cú rơi như vậy cũng chỉ khiến cậu cảm thấy đau đớn, chứ không bị gãy tay gãy chân.

Lúc này trong tay Thán Trị Lang chỉ có một thanh kiếm tiện tay cầm lấy.

Làng thợ rèn một mảnh hỗn loạn, Đỗ Lan và một u linh đang đứng trên đỉnh núi nhìn xuống trận chiến trong làng: Ngươi thấy ngươi cần mấy chiêu để giết chết hai đứa nó.

Kế Quốc Duyên Nhất không mở miệng, giết hai Thượng Huyền rất dễ dàng, nhưng ông đã chết, không muốn can thiệp vào chuyện dương gian: Ta đã là một quỷ hồn, đây là trận chiến của người sống.

Ý tứ rất rõ ràng, không muốn can thiệp.

Nói không phải như vậy, chiến đấu không phân âm gian dương gian, chiến đấu chính là chiến đấu.

Nếu ngươi thật sự cảm thấy làm quỷ không thể can thiệp vào chuyện dương gian, ta có thể giúp tìm một thân thể, để ngươi hoàn dương.

Kế Quốc Duyên Nhất rất bất đắc dĩ, vị pháp sư này thật đúng là thần thông quảng đại: Pháp sư các hạ, vậy tại sao ngài không ra tay.

Ta chủ yếu phụ trách tạo áp lực tâm lý cho quỷ, khiến chúng sinh lòng sợ hãi.

Nhưng sợ hãi chỉ có tác dụng khi còn sống, chết rồi thì vô dụng.

Cho nên ta không thể giết chúng, nhưng các ngươi có thể động thủ.

Được rồi.

Kế Quốc Duyên Nhất tỏ vẻ Đỗ Lan kiên trì nguyên tắc như vậy thật khiến người ta bội phục: Ta không cần thân thể nữa, pháp sư hãy để ta nhập vào người máy cơ quan đi.

Ông biết pháp sư không gì là không thể, cái gì cũng làm được.

Hai cánh tay đã đủ lợi hại rồi, ngươi còn muốn chiến đấu với sáu cánh tay.

Ngươi đây là muốn điên à, nhưng ta thích.

Kế Quốc Duyên Nhất cũng rất thành thật nói: Thực ra sau khi ta sống qua hai mươi lăm tuổi, liền cảm thấy thân thể ban đầu đã không theo kịp suy nghĩ của ta, suy nghĩ của ta ngày càng nhanh, nhưng thân thể lại hạn chế tốc độ của ta.

Ông cũng không phải kiêu ngạo, chỉ là lợi hại như vậy.

Ông đã làm được những việc mà tất cả võ sĩ đều không làm được, bây giờ ông cảm thấy sáu cánh tay mới có thể phát huy toàn bộ sức lực của mình.

Ta thích sự tự tin của ngươi, nhưng bây giờ còn cần giải quyết một vấn đề, đó là vấn đề hô hấp của người máy cơ quan.

Người máy cơ quan không có phổi, cũng không có mạch máu, e là không thể để ngươi sử dụng cảnh giới Thông Thấu Thế Giới.

Kế Quốc Duyên Nhất chỉ mỉm cười nói: Ta biết pháp sư các hạ nhất định có thể giải quyết được.

Ta quả thực có thể.

Xem ra giữa hai chúng ta đều đã có một đánh giá tương đối về thực lực của nhau, rất tốt, thấu hiểu là cội nguồn của tín nhiệm.

Đỗ Lan cũng không nói nhảm nữa, lập tức giúp Kế Quốc Duyên Nhất chuẩn bị một người máy có phổi, mạch máu và sáu tay.

Ngay khi bên dưới đang đánh nhau náo nhiệt, Đỗ Lan cũng không rảnh rỗi.

Thán Trị Lang phát hiện không chỉ có hai con Thiên Cẩu, mà có tới bốn con, và thực lực mỗi con đều rất mạnh.

Vậy có phải phải chém đứt đầu bốn con quỷ cùng lúc không.

Độ khó này cũng quá cao rồi.

Không thể không nói trận chiến này là cuộc chiến tiêu hao, Thán

Trị Lang và Nỉ Đậu Tử chỉ có thể chịu sát thương, không có cách nào khác.

May mà Thì Thấu Vô Nhất Lang vẫn chưa rời đi, vị kiếm khách mới mười bốn tuổi đã nắm giữ thực lực cấp Trụ, bây giờ đến giúp đỡ.

Cậu ta gặp phải Thượng Huyền Ngũ, con ác quỷ xảo quyệt trốn trong bình, con quỷ bình này có thể dùng Huyết Quỷ Thuật tạo ra các loại quái vật tấn công kẻ địch, những quái thú này tuy không mạnh, nhưng rất phiền phức.

Hai chiến trường đồng thời khai chiến, nhân loại chiếm thế hạ phong tuyệt đối.

Lúc này, họ cần thêm viện trợ.

May mà làng thợ rèn đã phát tín hiệu cầu cứu, Cam Lộ Tự ở làng bên cạnh cũng đang nỗ lực chạy đến.

Bọn họ rất nỗ lực, nhưng họ không biết cứu tinh đang ở ngay đây.

Người máy sáu tay chân chính hồn cải, cảm giác thế nào.

Rất kỳ diệu.

Linh hồn Kế Quốc Duyên Nhất ký sinh vào cơ thể người máy cơ quan, cảm giác không khác gì nhục thân, thậm chí còn cảm thấy tốt hơn: Pháp sư, xin hãy nhận sự kính phục chân thành của tôi.

Không cần khách khí.

Đỗ Lan cười nói.

Trong làng thợ rèn, một mảnh hỗn độn, Thượng Huyền Tứ chủ công trung tâm làng để bắt trưởng làng, Thượng Huyền Ngũ đi đến vùng rìa tìm nơi cất giấu bảo vật.

Thán Trị Lang và Nỉ Đậu Tử cũng bị tách ra, phải đối mặt với kẻ địch gấp đôi mình.

Tổng cộng bốn con Thiên Cẩu, hai anh em mỗi người đối hai con, áp lực rất lớn.

Đỗ Lan nhìn trận chiến, nhận xét: Bốn con Thiên Cẩu này thực ra hoàn toàn có thể giết chết đối thủ, vì chúng đều là tấn công tầm xa, mà Thán Trị Lang và Nỉ Đậu Tử lại không có đủ chiêu thức tầm xa.

Kế Quốc Duyên Nhất không khỏi gật đầu: Huyết Quỷ Thuật khó đối phó nhất quả thực là tấn công tầm xa, chỉ cần quỷ phát động tấn công ngoài phạm vi của đao, thợ săn quỷ sẽ rất nguy hiểm.

Bốn Thiên Cẩu đều là tấn công tầm xa, tấn công phạm vi rộng, Thán Trị Lang phải nấp sau những cây lớn trong rừng để né tránh.

Nhưng cây lớn cũng không cản được đòn tấn công của Thiên Cẩu, cây đại thụ trăm năm cũng không chịu nổi một chiêu.

Ta đi đây.

Kế Quốc Duyên Nhất tỏ ý mình sẽ ra tay giúp đỡ hậu nhân của cố hữu năm xưa.

Đỗ Lan nhìn Kế Quốc Duyên Nhất bước xuống núi với những bước chân vững chãi, thầm nghĩ đi giúp hậu nhân của bạn tốt, mà không giúp hậu nhân của anh trai.

Trận chiến này, thợ săn quỷ ở cả hai chiến trường đều có duyên nợ với Kế Quốc Duyên Nhất.

Hà Trụ Thì Thấu Vô Nhất Lang kia có huyết thống với Kế Quốc Duyên Nhất, cậu ta là truyền nhân của anh trai Kế Quốc Duyên Nhất, nhưng gia tộc sa sút, bây giờ cậu ta cô đơn một mình, ngay cả ký ức cũng không hoàn chỉnh, chỉ là một thiên tài bình thường.

Thì Thấu Vô Nhất Lang sẽ không nhận được viện trợ, cậu ta phải tự mình đối phó với quỷ bình.

Ban đầu Thì Thấu Vô Nhất Lang có vẻ không có tinh thần, vì ký ức không hoàn chỉnh, cậu ta cũng không có động lực chiến đấu mạnh mẽ, bị quỷ bình áp chế.

Trong chiến trường có một xưởng nhỏ, bên trong truyền ra tiếng mài đao.

Tuy tiếng nổ, tiếng vỡ vụn của trận chiến rất ồn ào, nhưng tiếng mài đao lại không hề dao động, chỉ có tiết tấu vang lên từng chút một, không bị bất kỳ ngoại vật nào ảnh hưởng.

Giờ phút này, người thợ rèn chỉ có một mục tiêu, đó là tái hiện ánh hào quang của bảo kiếm thời Chiến Quốc.

Thì ra bảo đao lấy ra từ cơ thể người máy cơ quan đã được cậu bé đưa đến tay thợ rèn của Thán Trị Lang, do ông ta mài giũa.

Thượng Huyền Ngũ cũng bị tiếng mài đao này thu hút, phát hiện người thợ rèn đang hết sức tập trung, dù bị thương cũng không dừng lại.

Sức tập trung như vậy, không ngờ con người nhỏ bé lại có bản lĩnh như thế.

Quỷ cũng rất bội phục người thợ rèn này, nhưng người và quỷ không đội trời chung, Thượng Huyền Ngũ thích nhất là bắt nạt người khác.

Người khác muốn làm gì, Thượng Huyền Ngũ lại cứ muốn ngăn cản họ.

Chết đi.

Nói rồi định phá nhà.

Chương 2172

Lúc này tình hình của Thì Thấu Vô Nhất Lang rất nguy cấp, không chỉ trúng độc, mà còn bị quỷ bình khống chế trong thủy lao, mắt thấy sắp chết đuối.

Giữa ranh giới sinh tử, cuộc đời như đèn kéo quân quay lại, những thứ đã quên cũng hiện ra rõ ràng.

Thì ra ban đầu Thì Thấu Vô Nhất Lang không phải cô đơn một mình, cậu còn có một người thân, là người anh em song sinh giống hệt nhau.

Vì gia cảnh sa sút, hai anh em cũng không có nghề gì, chỉ dựa vào việc bán củi kiếm sống.

Cho đến một ngày, vợ của Oyakata sama tìm đến họ, hy vọng họ gia nhập Sát Quỷ Đội, vì anh em họ mang trong mình huyết mạch võ sĩ, họ là kiếm khách bẩm sinh, có tư chất ưu tú.

Tiếc là anh trai đã từ chối, anh chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường với em trai, không muốn chém chém giết giết.

Cốt truyện tiếp theo thì quen thuộc rồi, họ không muốn gia nhập, quỷ sẽ giúp họ kiên định quyết tâm.

Hai anh em bị quỷ tấn công, anh trai chết thảm, em trai bị thương nặng chờ chết.

Liên tiếp mấy ngày, em trai tuy còn sống nhưng không thể cử động, nằm cạnh thi thể của anh trai, cho đến khi anh trai bốc mùi, cậu cũng đã thoi thóp.

May mà vợ của Oyakata sama có tinh thần tam cố mao lư, lại một lần nữa mời hai anh em ra tay, vừa hay cứu được Thì Thấu Vô Nhất

Lang.

Vết thương tuy đã lành, nhưng từ đó ký ức của cậu không còn hoàn chỉnh, thậm chí cả anh trai cũng không nhớ ra.

Bây giờ cậu đã nhớ lại, anh trai bảo cậu hãy yên tâm làm một thiếu niên bán củi, đừng ảo tưởng làm võ sĩ gì cả, anh em họ chỉ cần bình an là được rồi.

Tiếc là người anh trai một lòng khao khát hòa bình đã qua đời, ai mà không muốn hòa bình.

Nhưng chỉ cần có quỷ tồn tại, hòa bình sẽ bị phá vỡ, sẽ không ngừng có người lương thiện bị giết chết.

Lúc này Thì Thấu Vô Nhất Lang mở mắt, nhìn thấy bên ngoài thủy lao có một đứa trẻ đang nỗ lực phá hủy thủy lao.

Không ngờ còn có người quan tâm đến mình, nhớ lại mọi chuyện, Thì Thấu Vô Nhất Lang tuy đã sắp không thở được, nhưng vẫn chuẩn bị vung đao.

Mười bốn tuổi trở thành Trụ, Thì Thấu Vô Nhất Lang mang trong mình huyết mạch của thiên tài.

Chỉ số bức cách tăng lên rồi.

Ngay khi quỷ bình đang tìm vui với người thợ rèn, nó đột nhiên phát hiện chỉ số bức cách của kẻ địch đã tăng lên, trực tiếp lên đến hai trăm: Sao có thể.

Rõ ràng chỉ là một đứa trẻ.

Tuy nhiên, không ai nói trẻ con thì không thể giết chết quỷ hơn trăm tuổi.

Kế Quốc Duyên Nhất đang bước vào chiến trường cảm nhận được khí tức từ xa, lộ ra ánh mắt vui mừng: Không hổ là hậu nhân của anh trai.

Quả nhiên không cần sự giúp đỡ của mình, hậu nhân của anh trai có con đường riêng của mình.

Tuy thiên phú của Kế Quốc Duyên Nhất áp đảo anh trai mình, khiến anh trai cả đời sống trong bóng tối, nhưng đó là do anh trai không nghĩ thông suốt, cứ nhất quyết so bì với Kế Quốc Duyên Nhất, một kẻ có hack, rõ ràng không so sánh thì không có vấn đề gì.

Trong mắt người khác, hai anh em Kế Quốc Duyên Nhất thực ra đều là thiên tài, thiên phú của anh trai cũng không kém, tuyệt đối chỉ dưới Kế Quốc Duyên Nhất, tuyệt đối là đệ nhị Chiến Quốc.

Kế thừa thiên phú như vậy, thực lực của Thì Thấu Vô Nhất Lang cũng có thể tưởng tượng được, tuy mới 14 tuổi, nhưng cậu đã nắm vững toàn bộ Hơi thở của Sương Mù.

Vô dụng thôi, đao của ngươi không thể chém đứt cổ ta đâu.

Quỷ bình không tin mình sẽ bị chém chết, vì trên người nó toàn là vảy cá cứng rắn, và cơ thể của nó cũng đã được cải tạo, không chỉ có thể co rút xương, mà còn có thể cứng lại, đây là năng lực đắc ý của nó.

Dù sao nó từ nhỏ đã thích ngược đãi động vật nhỏ, thích ghép nối các loài động vật khác nhau lại với nhau để quan sát.

Vì vậy nó luôn bị những người khác trong làng chài ghét bỏ, nhưng nó lại vui vẻ không biết mệt, còn cảm thấy mình khá có óc nghệ thuật.

Trên cổ là lớp vảy cứng rắn, từng có vô số thợ săn quỷ cố gắng chém đứt cái cổ được bao phủ bởi vảy, nhưng kết quả rất rõ ràng, quỷ bình không những không chết, mà còn không ngừng thăng cấp thành Thượng Huyền Ngũ, nó căn bản không sợ Thiên Luân Đao.

Tiếc là quỷ bình cũng đã sơ suất, rõ ràng đã thấy chỉ số bức cách của Thì Thấu Vô Nhất Lang tăng lên đến hai trăm, nhưng vẫn không tin vào tà ma mà ôm tâm lý may mắn.

Chém.

Sương mù lan tỏa, lưỡi Thiên Luân Đao biến mất, hóa thành sương mù bao vây ác quỷ.

Sau đó đột nhiên sương mù ngưng tụ lại thành tám nhát chém.

Hơi thở của Sương Mù: Thức thứ hai Bát Trùng Hà.

Phụt.

Quỷ bình vừa cảm thấy không ổn, nhưng đã không kịp né tránh, bình của nó, vảy của nó, cổ của nó, toàn bộ đều bị chém đứt, máu tươi bắn tung tóe.

Không thể nào.

Quỷ bình không tin mình sẽ bị chém chết, nhưng sự thật là như vậy, nó sắp chết.

Cảnh tượng cuối cùng trong mắt nó là thiếu niên với những vết ban kỳ lạ trên mặt, Thì Thấu Vô Nhất Lang trong lúc sinh tử cuối cùng đã vượt qua giới hạn cực hạn đó, dùng cách đánh đổi sinh mệnh để đổi lấy chiến lực.

Cậu ta mới 14 tuổi, còn có thể sống 11 năm.

Nếu một võ sĩ 25 tuổi thức tỉnh ban văn thì có phải là đột tử ngay lập tức không.

Nếu một người 26 tuổi thức tỉnh ban văn thì chẳng phải là lời được một năm sao.

Bàn tính nhỏ của Đỗ Lan kêu lách cách, thầm nghĩ mình sống lâu như vậy, nếu xuất hiện ban văn, không biết có phải nợ ngược lại mấy chục triệu năm không.

Ban văn đã thất truyền từ thời Chiến Quốc, bây giờ lại xuất hiện, điều này cho thấy rất nhanh các võ sĩ khác cũng sẽ bị lây nhiễm ban văn.

Ban văn giống như một bệnh truyền nhiễm, sẽ vô tình lây nhiễm cho những người xung quanh.

Ban văn vừa xuất hiện, sức mạnh thấu chi sinh mệnh bùng nổ, Hà Trụ dùng kiếm pháp hoa lệ chém xuyên cổ của Thượng Huyền Ngũ.

Vị ác quỷ từ nhỏ đã thích ngược đãi động vật nhỏ, có xu hướng chống đối xã hội nghiêm trọng này đã chết trong sự kinh ngạc và sợ hãi.

Còn người thợ rèn đã trải qua toàn bộ trận chiến, từ đầu đến cuối không quan tâm chuyện gì xảy ra, đều không ngừng mài bảo kiếm, ông biết Thán Trị Lang cần thanh kiếm này.

Thì Thấu Vô Nhất Lang ngất đi, vì ban văn đi kèm với nhiệt độ cao và nhịp tim dữ dội, là biểu hiện của việc đẩy cơ thể con người đến giới hạn, lần đầu tiên thông qua hồi ức sát để kích hoạt ban văn, lại tiêu hao thể lực cực lớn, đã mất đi chiến lực, trận chiến tiếp theo chỉ có thể giao cho đồng đội.

Thượng Huyền Ngũ đã chết, còn lại một Thượng Huyền Tứ mạnh hơn, bốn con Thiên Cẩu hoàn toàn áp đảo Thán Trị Lang và Nỉ Đậu Tử.

Tình huống lúc này giống như kiếm khách gặp phải pháp sư, pháp sư từ xa đã bắt đầu ném phép thuật, không cho kiếm khách cơ hội đến gần.

Thán Trị Lang tuy nghĩ rằng phải đến gần đối thủ mới có thể chiến thắng, nhưng bây giờ đồng đội quá ít, đồng đội quen thuộc với cậu và cậu quen thuộc với họ đều không có mặt, không ai phối hợp với cậu.

Nếu không, đồng đội thu hút hỏa lực, mình có thể tìm cơ hội áp sát, và ngược lại.

Sấm sét, phong nhận, sóng âm, ném thương, bốn con Thiên Cẩu tên là Hỉ Nộ Ai Nhạc.

Nửa khu rừng đã bị san bằng, không gian cho Thán Trị Lang né tránh ngày càng ít, mắt thấy cậu sắp bị đánh chết.

Thiếu niên, đừng từ bỏ.

Kế Quốc Duyên Nhất đến rồi, sáu thanh Thiên Luân Đao hóa thành sáu chiếc cối xay gió xoay tròn trên không, trong nháy mắt đã chém đứt cánh của Thiên Cẩu.

Hơi thở của Mặt Trời: Thức thứ nhất Đông Thăng.

Máu quỷ bắn tung tóe, nhưng đòn tấn công của Kế Quốc Duyên Nhất vẫn chưa kết thúc, ông ra tay sẽ không để lại cho quỷ dư địa phản kích: Hơi thở của Mặt Trời: Thức thứ hai Diễm Dương Thiên Quang.

Ầm.

Sáu đạo kiếm khí thế như chẻ tre, vọt lên từ mặt đất, trong nháy mắt biến quỷ thành mảnh vụn.

Thán Trị Lang trố mắt nhìn, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, đối phương có sáu cánh tay, đây là cái gì.

Chẳng lẽ cũng là quỷ.

Thu kiếm, Kế Quốc Duyên Nhất nhìn về phía Thán Trị Lang: Thiếu niên, trận chiến vẫn chưa kết thúc, đây chỉ là phân thân của quỷ, phải tìm được bản thể của quỷ, chém giết nó mới có thể kết thúc trận chiến.

Tuy không biết đối phương là gì, nhưng Thán Trị Lang cũng biết bây giờ không phải là lúc kinh ngạc: Quỷ lợi hại như vậy mà chỉ là phân thân.

Cậu không khỏi nghĩ đến bản thể kia sẽ lợi hại đến mức nào, cậu tìm kiếm xung quanh, nhưng không tìm thấy bản thể, vẫn là đi hỗ trợ em gái trước.

Lúc này hai con Thiên Cẩu còn lại lại bắt đầu tự tàn sát lẫn nhau, hiển nhiên vì cục diện chiến đấu thay đổi, kẻ địch đã bước vào giai đoạn thứ hai.

Thiên Cẩu thăng cấp, trở thành Lôi Thần mang trống Taiko sau lưng: Các ngươi những kẻ tà ác, hãy để ta, Tăng, giải quyết.

Sức mạnh của Hỉ Nộ Ai Nhạc đều tập trung lại, hóa thành lòng căm hận đối với nhân loại.

Ầm.

Chương 2173

Chiến lực của Tăng càng mạnh hơn, nó có thể sử dụng nhiều Huyết Quỷ Thuật hơn, tuy chiều cao thấp hơn Thiên Cẩu không ít, nhưng chiến lực đã tăng lên hơn bốn lần.

Sấm sét lách tách như rồng đất lăn tròn lan ra bốn phía, làng thợ rèn yên tĩnh trong chốc lát đã hóa thành hư không, ngay cả ngọn núi cũng bắt đầu sụp đổ.

Đây là bản thể sao.

Thán Trị Lang hỏi.

Không phải.

Nhưng Kế Quốc Duyên Nhất rất rõ ràng đây vẫn chưa phải bản thể, tuy rất lợi hại, nhưng Tăng vẫn là phân thân: Thiếu niên, tự mình cẩn thận.

Nói xong, ông đã chuẩn bị ra chiêu lần nữa.

Thán Trị Lang vẫn đang tìm bản thể, nhưng căn bản không tìm thấy.

Thực ra bản thể bây giờ chỉ lớn bằng con chuột, trốn trong bóng tối, tự nhiên rất khó tìm.

Người xấu, các ngươi đều là người xấu.

Tăng dường như cho rằng phàm là những kẻ chống lại mình đều là người xấu, còn bản thân nó đại diện cho thiện ý tuyệt đối.

Cùng với lòng căm hận kẻ địch, chính là những đòn tấn công thảm liệt.

Kế Quốc Duyên Nhất không nói một lời đứng giữa những đòn tấn công của Tăng, rõ ràng xung quanh là thế công hủy diệt, nhưng ông lại hoàn toàn không sợ hãi, đứng yên bất động.

Và những đòn tấn công này dường như cũng đang phối hợp với màn trình diễn của ông, cày nát một lượt mặt đất xung quanh, nhưng lại không thể đánh trúng Kế Quốc Duyên Nhất, để Kế Quốc Duyên Nhất có thể thể hiện.

Lợi hại.

Đỗ Lan không nhịn được giơ ngón tay cái, Kế Quốc Duyên Nhất quả nhiên là một võ sĩ đầy bức cách, một mắt đã nhìn ra được sơ hở trong thế công mạnh mẽ của kẻ địch, đứng trước vị trí mà không hề nao núng, bây giờ chỉ số bức cách của Kế Quốc Duyên Nhất tuyệt đối đã đột phá một ngàn.

Tăng cũng không ngờ những đòn tấn công như vậy của mình lại không làm tổn thương đối phương một sợi lông, điều này cũng quá không nể mặt rồi: Các ngươi những kẻ xấu xa kiêu ngạo cái gì.

Ta nhất định phải giết các ngươi.

Tiếc là Kế Quốc Duyên Nhất đã quen với những cảnh tượng lớn, bất kể chuyện gì ông cũng đều bình tĩnh như vậy, sáu tay nắm sáu thanh đao, tư thế sẵn sàng.

Khốn kiếp, tại sao, tại sao.

Tăng rất phẫn nộ, vì thế giới này luôn chống lại mình, rõ ràng mình đáng thương như vậy, nhưng người khác lại không có một chút lòng thương hại nào, thật là đáng hận: Thế giới lạnh lùng vô tình này, vẫn là hủy diệt đi cho xong.

Huyết Quỷ Thuật Cuồng Áp Minh Ba.

Chiêu này là tấn công sóng âm, có thể khiến cơ thể người ta hoàn toàn cốt nhục phân ly, sóng âm mạnh mẽ thậm chí có thể xuyên qua da thịt để nghiền nát nội tạng và đại não của người.

Muốn chống lại chiêu này, mật độ cơ thể ít nhất phải gấp tám lần người thường.

Thán Trị Lang hiện tại không đạt được trình độ này, cậu nhiều nhất chỉ gấp ba bốn lần.

Ầm ầm.

Sóng âm sắc nhọn đẩy không khí, mọi thứ trong phạm vi đều bị xáo trộn, hóa thành một máy xay thịt ép tới.

Lần này Kế Quốc Duyên Nhất cũng ở trong phạm vi, tuyệt đối không thể thoát.

Thán Trị Lang trố mắt nhìn bức tường không khí được tạo thành từ không khí nén trước mắt, nhìn những mảnh vỡ, khối đá bị cuốn vào trong đó, chỉ cảm thấy mình bây giờ là một cây con trong bão, có thể bị gãy bất cứ lúc nào.

Nỉ Đậu Tử muốn bảo vệ anh trai, nhưng cơ thể của cô e là cũng sẽ bị đánh tan.

Các ngươi đến sau lưng ta.

Đúng lúc này, Cam Lộ Tự đã đến, lập tức chắn trước mặt hai anh em, cô muốn bảo vệ đồng đội.

Chỉ là cả ba người họ hiển nhiên đều không nghĩ đến lý do Kế Quốc Duyên Nhất đứng ở phía trước nhất.

Kế Quốc Duyên Nhất lúc này đã chuẩn bị sẵn sàng: Hơi thở của Mặt Trời: Thức thứ chín mươi chín Nhật Thực.

Ầm, sáu thanh kiếm đồng thời thi triển cùng một chiêu, chiêu và chiêu dung hợp chồng chất, trước mặt Kế Quốc Duyên Nhất xuất hiện cảnh tượng đáng sợ, thật sự giống như xuất hiện nhật thực, mọi thứ đều tan biến trong bóng tối này.

Một chiêu khiến trời đất biến sắc.

Tầm nhìn của Đỗ Lan là tốt nhất, cũng nhìn rõ nhất, chiến trường quả thực đã tối sầm lại, võ nghệ của Kế Quốc Duyên Nhất sớm đã vượt qua phạm vi của con người: Quả nhiên là thứ của âm gian.

Những chiêu thức này đều là do Kế Quốc Duyên Nhất lĩnh ngộ ở hoàng tuyền sau khi chết.

Đòn tấn công sóng âm lại bị đao chặn lại, chuyện vi phạm khoa học không thể tin được này thật sự đã xảy ra.

Đừng nói Thán Trị Lang và họ, ngay cả Tăng cũng ngây người.

Tại sao người xấu lại mạnh như vậy.

Rõ ràng là người xấu.

Không phải nói tà không thắng chính sao.

Thượng Huyền Tứ đặt mình vào vị trí của người tốt, kẻ yếu, vì khi còn là người, hắn là một tên trộm già, hắn luôn cảm thấy mình yếu là mình có lý, nên luôn không biết hối cải, luôn trộm cắp.

Quan phủ cũng không làm gì được hắn, chỉ có thể giam vài ngày rồi thả, dù sao hắn cũng già như vậy rồi, vào tù cũng coi như là dưỡng lão.

Cho đến một lần hắn đánh chết người báo án, gây ra án mạng, nên bị phán tử hình.

Nhưng dù chết, hắn cũng không hối cải, vẫn cảm thấy mình không sai, kẻ yếu sẽ không sai, sai chỉ có kẻ mạnh.

Hắn là người tốt, là kẻ yếu, còn những kẻ chống lại hắn tự nhiên đều là kẻ mạnh và người xấu, thế là không ngừng diễn ra tà không thắng chính, nên trận chiến này tuyệt đối là mình, kẻ yếu, sẽ chiến

thắng.

Hắn chắc chắn chưa xem phần ba củaJojo, không biết nhân vật chính có thể vô địch, ngược lại là phản diện cần phải vắt óc suy nghĩ để chọn cách phát huy sở trường, tránh sở đoản để đấu trí, kết cục lại là phản diện ở góc độ kẻ yếu luôn thua.

Đỗ Lan thầm nghĩ chỉ có số ít phản diện có thể đối đầu trực diện với Star Platinum của Jotaro, vì trong tầm bắn của Star Platinum, Jotaro chính là vô địch.

Bây giờ Kế Quốc Duyên Nhất chính là nhân vật chính vô địch, phản diện quả thực là kẻ yếu đáng thương, tiếc là sẽ không xuất hiện kết cục kẻ yếu chiến thắng.

Trước mặt Kế Quốc Duyên Nhất, tất cả phản diện đều là kẻ yếu, đều là nhóm yếu thế.

Vì vậy lần này Thượng Huyền Tứ nói không sai, hắn quả thực là một kẻ yếu.

Tiếc là từ trước đến nay, tâm lý giả làm kẻ yếu để phản sát thợ săn quỷ đã tạo cho hắn một sự hiểu lầm, đó là kẻ yếu tất sẽ phản bại vi thắng, vì thiên đạo lấy chỗ thừa bù chỗ thiếu.

Tăng có thể sử dụng tất cả Huyết Quỷ Thuật của Hỉ Nộ Ai Nhạc, và uy lực còn mạnh hơn một bậc, nhưng trước mặt Kế Quốc Duyên Nhất, một đòn toàn lực của Tăng cũng chẳng khác gì múa rìu qua mắt thợ.

Trước Hơi thở của Mặt Trời thức thứ chín mươi chín, tất cả Huyết Quỷ Thuật đều là rác rưởi, ở âm gian, Kế Quốc Duyên Nhất đã lĩnh ngộ được chiêu thức tuyệt đối phòng ngự đối với ác quỷ, chỉ có sáu cánh tay mới có thể sử dụng được bí kỹ phi nhân này.

Cuồng Áp Minh Ba bị Nhật Thực chặn lại, không có một chút chiến tích nào.

Không thể nào, ông trời là chiếu cố kẻ yếu, là đứng về phía kẻ yếu, tại sao lại như vậy.

Không thể hiểu được, Tăng không tin ông trời lại vô tình như vậy: Ngươi rốt cuộc là ai.

Ngươi không phải người, nhưng ngươi cũng không phải quỷ.

Kế Quốc Duyên Nhất cũng rất bất đắc dĩ, ông là quỷ ở âm gian, nhưng lại luôn phải dính vào chuyện của dương gian, ông cũng không biết tại sao lại như vậy.

Nhưng nhập gia tùy tục, ông luôn sẵn lòng chấp nhận hiện thực: Ngươi chưa bao giờ nghĩ rằng những người bị ngươi ăn thịt mới là kẻ yếu thực sự.

Kế Quốc Duyên Nhất không nói cho đối phương biết tên mình, vì không cần thiết.

Các ngươi những kẻ đáng hận, đều đi chết đi.

Tăng nghĩ đến việc mình bị bắt nạt, càng thêm tức giận muốn phản kích.

Nhưng Kế Quốc Duyên Nhất sẽ không cho nó cơ hội: Các ngươi đi tìm bản thể của quỷ, phân thân này giao cho ta.

Ồ.

Thán Trị Lang và Cam Lộ Tự lập tức hành động, họ biết không đánh bại bản thể, trận chiến sẽ không thể kết thúc.

Các ngươi những ác nhân.

Tăng lại ra tay, Huyết Quỷ Thuật đáng sợ trong nháy mắt bao bọc kẻ địch trong một vùng đất chết.

Kế Quốc Duyên Nhất lại vẫn bình tĩnh, và bắt đầu giải thích chiêu thức của mình, không còn cách nào khác, những thứ của âm gian, ở dương gian không ai hiểu, nên chỉ có thể tự mình giải thích cho trận chiến của mình: Nhật Thực là phòng ngự tuyệt đối, còn có tấn công tuyệt đối, chiêu thức mạnh nhất chém đứt mọi quỷ quái, vốn tưởng rằng sau khi ta lĩnh ngộ sẽ không có cơ hội sử dụng, không ngờ lại gặp phải kẻ địch.

Người sẽ chết là ngươi.

Tăng tung ra bốn loại tấn công, từ bốn phía bao vây, nó không tin Kế Quốc Duyên Nhất có thể đồng thời phòng ngự bốn hướng.

Nhưng lần này Kế Quốc Duyên Nhất lại chuẩn bị tấn công: Hơi thở của Mặt Trời: Thức thứ một trăm Nhật Miện.

Một cú đấm đến từ mặt trời, chỉ thấy mũi của sáu thanh đao hợp lại, trong một khoảnh khắc đâm thủng vạn vật, vẽ ra một đường thẳng sáng rực trên chiến trường, đợi đến khi mọi người hoàn hồn thì Kế Quốc Duyên Nhất đã đứng sau lưng kẻ địch, thu đao.

Tăng đứng tại chỗ, ngay vừa rồi nó biết mình đã chết, chỉ là đao quá nhanh, nên mình vẫn còn ý thức, nhưng mình quả thực đã chết.

Ngươi rốt cuộc là ai.

Tăng vẫn còn băn khoăn về câu trả lời này.

Coi như là thương cho con quỷ sắp chết, nên lần này vị võ sĩ Chiến Quốc đã đưa ra câu trả lời: Kế Quốc Duyên Nhất.

Ngươi chính là người đàn ông đã dồn Vô Thảm đại nhân vào đường cùng.

Tăng biết tại sao mình lại thua: Quả nhiên rất mạnh, nhưng Vô Thảm đại nhân sẽ không tha cho ngươi.

Cơ thể Tăng bắt đầu tan rã: Rõ ràng chỉ là một đòn, lại khiến cơ thể ta mất đi khả năng hồi phục, trực tiếp sụp đổ, sự tồn tại của ngươi quả nhiên là bất hợp lý.

Quỷ Vũ Thập Vô Thảm sao.

Có lẽ ba trăm năm trước ta không nên do dự.

Kế Quốc Duyên Nhất nhớ lại ba trăm năm trước vì một chút do dự của mình, đã dẫn đến ác niệm của Quỷ Tổ kéo dài thêm ba trăm năm.

Lúc này bản thể của Thượng Huyền Tứ đã sợ hãi, nó đang chạy trốn, vì nó muốn báo cáo thông tin về Kế Quốc Duyên Nhất cho Quỷ Tổ, chỉ có như vậy mới có thể để chủ nhân chuẩn bị.

Không ngờ võ sĩ ba trăm năm trước lại xuất hiện.

Bản thể mồ hôi đầm đìa, nó bây giờ muốn chạy, nhưng mùi của nó vẫn thu hút sự chú ý của Thán Trị Lang.

Radar mũi của Thán Trị Lang đã khóa chặt bản thể, lúc này mới phát hiện bản thể vốn chỉ nhỏ bằng con chuột.

Vì quá nhỏ, nên ngược lại không đánh trúng.

Chương 2174

Thán Trị Lang và Cam Lộ Tự hai người vây đuổi chặn đường, lại không thể đánh trúng.

Muốn nhắm vào cổ con chuột, quá thử thách nhãn lực và tốc độ của kiếm khách.

Nhưng bản thể chỉ chạy trốn dường như không có chiến lực gì, điều này lại khiến Thán Trị Lang tinh thần phấn chấn, bây giờ thời gian đang đứng về phía họ, từ từ tìm ra quy luật của đối phương, sẽ có lúc chém trúng.

Chính là lúc này.

Thán Trị Lang nhân lúc Cam Lộ Tự chặn đường đi của đối phương, chém về phía cổ đối phương.

A.

Từ miệng bản thể hét ra tiếng gầm như rồng ngâm hổ gầm: Các ngươi những người xấu, tại sao lại khó đối phó như vậy.

Tiếp đó, giống như ve lột xác, một con quái vật méo mó từ cơ thể nhỏ bé của bản thể chui ra: Các ngươi đều phải chết.

Hận xuất hiện.

Sau Hỉ Nộ Ai Nhạc Tăng lại còn có một phân thân nữa, Hận.

Cùng với sự xuất hiện của Hận còn có những biến dị đáng sợ, khu rừng xung quanh dường như đều sống lại, rễ cây như bị ma pháp điều khiển đánh về phía Thán Trị Lang và Cam Lộ Tự.

Ầm.

Nửa khu rừng biến thành cơ thể của quỷ.

Vô Gian Nghiệp Thụ.

Gay go rồi, bản thể bị cây bao bọc rồi.

Thán Trị Lang trố mắt nhìn cảnh tượng trước mắt, rễ cây đều biến thành ác long, và ác long bảo vệ cây đại thụ vô cùng kiên cố, còn bản thể của quỷ thì bị thân cây bao bọc.

Nói cách khác, muốn tiêu diệt bản thể, trước tiên phải đột phá đại trận ác long rễ cây, còn phải đánh bại Hận, tiếp đó chém mở thân cây, cuối cùng mới có thể tiếp xúc với bản thể.

Vút.

Ác long rễ cây mở miệng chính là một tia sét hủy diệt, quét ngang qua mặt đất.

Hỏa lực này không đi đánh trận thật là đáng tiếc, ác long liên tiếp phun ra tia sét quét đất, chiến trường rất nhanh đã hóa thành một vùng đất cháy.

Thán Trị Lang và Cam Lộ Tự bị đẩy lùi liên tục.

Thán Trị Lang tự nhủ phải bình tĩnh, mình vẫn còn có thể thở.

Bình tĩnh lại, sắp trời sáng rồi, trận chiến này chúng ta sẽ thắng.

Cam Lộ Tự cổ vũ Thán Trị Lang, chỉ cần họ kéo dài đủ thời gian, đợi đến khi mặt trời mọc, mọi thứ sẽ trở về với cát bụi.

Tôi biết rồi.

Thán Trị Lang nói, nhưng trong lòng cậu vẫn hy vọng có thể làm được gì đó.

Đại ca.

Lúc này đứa trẻ kia hét lên một tiếng, nó mang bảo kiếm đến rồi.

Người thợ rèn cuối cùng đã mài xong thanh kiếm Chiến Quốc:

Thán Trị Lang, nhận lấy.

Dùng sức ném, thanh kiếm bay qua.

Keng.

Kiếm ra khỏi vỏ, Thán Trị Lang chỉ cảm thấy thanh kiếm này hoàn toàn khác với Thiên Luân Đao mình đã dùng trước đây, bất kể là trọng lượng hay độ sắc bén đều khác.

Nếu là thanh đao này, nói không chừng có thể trực tiếp đột phá.

Thật sự là một thanh đao tốt, Thán Trị Lang nhanh chóng thi triển Thần Chi Vũ, chỉ cảm thấy thanh kiếm khiến điệu múa càng thêm trôi chảy, vì thanh kiếm trước đây khi gặp đối thủ vẫn sẽ ngưng trệ một chút, nhưng bây giờ lại không còn cảm giác lề mề nữa, mọi thứ mượt mà như lụa, chính là vì đao đủ sắc bén, ngay cả sức cản của gió cũng bị cắt đôi.

Thán Trị Lang bây giờ động tác nhanh hơn, thực lực mạnh hơn.

Tôi sẽ yểm trợ cho cậu.

Cam Lộ Tự đi chặn tia sét của ác long, dùng cơ thể cường hãn với mật độ cao gấp tám lần người thường, dùng Hơi thở của Tình yêu của mình: Hơi thở của Tình yêu: Thức thứ ba Luyến Miêu Thời Vũ.

Trong sát na, cô cũng phân ra vô số tàn ảnh, tung ra vô số đòn tấn công, nhanh và nhiều, không thể nắm bắt, phân tán sự chú ý và hỏa lực của mộc long.

Thần Chi Vũ: Mười hai.

Cơ hội, Thán Trị Lang bây giờ muốn chém đứt cả Hận, thân cây và bản thể của kẻ địch cùng lúc, dùng thanh bảo đao Chiến Quốc này nhất định có thể làm được.

Cơ thể không ngừng xoay tròn, lợi dụng lực xoắn của bản thân, để chém đứt mọi thứ trước mắt.

Mặt trời sắp mọc, trận chiến thảm liệt này cũng sắp kết thúc, Thán Trị Lang liều mình chém đứt những cây bị điều khiển, Thần Chi Vũ phối hợp với bảo kiếm Chiến Quốc, lúc này cậu lại có chút phong thái của Kế Quốc Duyên Nhất.

Kế Quốc Duyên Nhất lại nhớ đến người bạn tốt của mình, tuy chỉ là một người bán than, nhưng anh ta thật cởi mở, luôn mỉm cười đối mặt với cuộc sống, dù gặp phải ác quỷ cũng chưa bao giờ từ bỏ.

Hơn nữa anh ta còn giữ lời hứa như vậy, thật sự là đời này qua đời khác truyền thừa lại mười ba động tác mà mình lĩnh ngộ, cẩn thận bảo vệ dấu vết mình đã đi qua trên nhân gian.

Kế Quốc Duyên Nhất có chút cảm động, quen biết một người bạn như vậy thật sự là cả đời không hối tiếc.

Bây giờ nhìn thấy Thán Trị Lang đã phát hiện ra bí mật của Thần Vũ, cũng mỉm cười.

Tốt, rất có tinh thần.

Ầm.

Phân thân của Thượng Huyền Tứ và cây đại thụ bảo vệ phân thân đều bị chém đứt, nhưng bản thể lại vẫn chạy thoát.

Lúc này mặt trời đã mọc, mọi người đều lộ ra dưới ánh nắng, nhưng Thượng Huyền Tứ đã không còn quan tâm, chỉ chạy trốn.

Kết thúc rồi, Thán Trị Lang nhìn mặt trời phương đông, biết rằng ánh nắng sẽ giải quyết những chuyện sau đó.

Thượng Huyền Tứ chết thảm dưới ánh mặt trời.

Thượng Huyền Ngũ và Thượng Huyền Tứ đều là điển hình của người xấu biến thành quỷ, họ không giống như Thượng Huyền Lục có một quá khứ bi thảm, họ đã luôn rất xấu.

Điều đáng buồn của họ là làm người quá thất bại, nhưng làm quỷ lại rất thành công.

Người đàn ông sáu tay kia đâu.

Cam Lộ Tự phát hiện người kỳ lạ kia đã biến mất.

Thán Trị Lang ngẩn người, sau đó cậu phát hiện em gái cũng đã biến mất: Nỉ Đậu Tử.

Mặt trời đã mọc, có phải em gái đã trốn đi rồi không.

Nhưng dù cậu gọi thế nào cũng không có tiếng trả lời.

Nỉ Đậu Tử mất tích.

Phải có một Vu Yêu Vương.

Lúc này Đỗ Lan đang giải thích cho Kế Quốc Duyên Nhất và Nỉ Đậu Tử về tầm quan trọng của Vu Yêu Vương.

Vu Yêu Vương là gì.

Kế Quốc Duyên Nhất chưa từng nghe qua.

Chính là Quỷ Tổ, quỷ đã ra đời rồi, không ai biết rốt cuộc có bao nhiêu quỷ tồn tại, nên phải có một Quỷ Tổ để kiểm soát những con quỷ này, ngăn chặn chúng tiếp tục làm hại người khác.

Đỗ Lan nói.

Kế Quốc Duyên Nhất nghe ra ý của Đỗ Lan: Ngươi bảo ta đưa Nỉ Đậu Tử qua đây, là muốn để cô bé kế thừa vị trí của Quỷ Vũ Thập Vô Thảm.

Tại sao không để thợ săn quỷ đi chém giết tất cả quỷ quái.

Hoặc nghiên cứu thuốc giải quỷ biến người.

Rõ ràng còn có hai con đường, tại sao lại phải chọn giữ nguyên hiện trạng.

Vì nhân tính.

Quỷ chết hết rồi, thợ săn quỷ sẽ trở thành quỷ.

Và có người nghiên cứu quỷ biến người, sẽ có người nghiên cứu người biến quỷ.

Đại đạo tự nhiên, không vì thiện không vì ác, nhưng lòng người lại dao động giữa thiện và ác, nên phải có một người lương thiện gánh vác trọng trách.

Đỗ Lan rất trực tiếp bày tỏ rằng sự sắp xếp như vậy của mình là giải pháp tối ưu, là phòng bệnh hơn chữa bệnh.

Những chuyện này trong lịch sử đã không ngừng xảy ra, căn bản không cần nghi ngờ, sau này chắc chắn sẽ còn xảy ra, dưới ánh mặt trời không có chuyện gì mới.

Kế Quốc Duyên Nhất lại không nói nên lời: Đại đạo tự nhiên còn có thể giải thích như vậy sao.

Đương nhiên là giải thích như vậy, tách rời quan niệm đạo đức mà con người gán cho thiên đạo, bản thân đại đạo không có thiện ác, nên bất kỳ sự phát triển nào cũng phù hợp với quan niệm của đại đạo.

Nhân tính là tác phẩm của tự nhiên, tự nhiên cũng như vậy, cũng sẽ phát triển theo hướng đa dạng, chỉ là vì con người đã gán cho những sự đa dạng hóa này những đạo đức khác nhau, thế là có cái trở thành thiện, có cái trở thành ác.

Nhưng ngươi cũng phải thừa nhận rằng bất kể hành vi thiện hay ác, chỉ cần đã xảy ra thì đó đều là kết quả của sự tiến hóa của tự nhiên.

Tà ác là một trong những con đường tiến hóa của tự nhiên, tuyệt đối sẽ không biến mất, chỉ có thể phòng ngừa.

Sau khi Nỉ Đậu Tử trở thành Quỷ Tổ, nhất định có thể ràng buộc hành vi của quỷ.

Có người hèn hạ, cũng có quỷ cao thượng.

Nghĩ đến những gì mình đã thấy và nghe trong những năm tháng dài đằng đẵng, Kế Quốc Duyên Nhất cũng không còn phản đối nữa, nếu quỷ có sự ràng buộc, có lẽ quỷ sẽ phù hợp với thế giới này hơn con người.

Nếu ngươi đồng ý, thì quyết định như vậy, đợi đến khi Quỷ Vũ Thập Vô Thảm chết, sẽ do Nỉ Đậu Tử thay thế.

Nỉ Đậu Tử mất tích, Thán Trị Lang lo chết đi được, nhưng tìm thế nào cũng không thấy.

Các thợ săn quỷ cũng đã biết Thì Thấu Vô Nhất Lang đã thức tỉnh ban văn, họ lật xem cổ tịch tìm kiếm manh mối, cuối cùng đã phát hiện ra ghi chép về ban văn trong lịch sử thời Chiến Quốc, ban văn rất mạnh, nhưng cái giá phải trả là thấu chi sinh mệnh, chiến sĩ có ban văn không sống quá hai mươi lăm tuổi.

Hơn nữa ban văn có tính lây nhiễm, một người xuất hiện, tiếp đó những người xung quanh cũng sẽ xuất hiện.

Chương 2175

Chúa Công quyết định tập huấn, để tất cả Sát Quỷ Đội đều đi huấn luyện, hy vọng có thể để mọi người đều có được sức mạnh của ban văn.

Cơ thể của Chúa Công ngày một yếu đi, tuy tập thể dục quả thực khiến ông khá hơn một chút, nhưng nền tảng quá kém, nên cơ thể vẫn sụp đổ, ông biết ngày của mình không còn nhiều, nên bây giờ muốn tính kế một phen với Quỷ Tổ.

Chiến tích của ba Thượng Huyền, đủ để Chúa Công tự hào.

Dù sao hơn một trăm năm qua, từ thời Edo đến thời Đại Chính, sáu Thượng Huyền đều là sự tồn tại không thể lay chuyển, đã chém giết vô số Trụ, khiến vô số Chúa Công hối hận hổ thẹn.

Nhưng đến đời Chúa Công này, cục diện trăm năm đã bị phá vỡ, cái chết liên tiếp của ba Thượng Huyền, có thể khiến ông mỉm cười đối mặt với hoàng tuyền, cũng đủ để khiến Quỷ Vũ Thập Vô Thảm phẫn nộ.

Một là lãnh đạo của Sát Quỷ Đội, một là chủ nhân của Thập Nhị Quỷ Nguyệt, hai người đều là kỳ thủ đánh cờ, cục diện hiện tại đại biểu cho Chúa Công cao tay hơn một bậc.

Chúa Công biết Quỷ Vũ Thập Vô Thảm, con ác quỷ kiêu ngạo này, bây giờ nhất định đã nhìn mình bằng con mắt khác, nên ông chắc chắn rằng Quỷ Vũ Thập Vô Thảm nhất định sẽ xuất hiện trước mặt mình.

Không thể không nói, sự nắm bắt tâm lý của Chúa Công đối với Quỷ Vũ Thập Vô Thảm là vô cùng chính xác, Quỷ Tổ chỉ quan tâm đến những kẻ mạnh.

Sau khi có phán đoán như vậy, Chúa Công liền không ngừng chuẩn bị, muốn chuẩn bị một món quà lớn cho Quỷ Tổ.

Đây là sắp đánh trận quyết chiến, Chúa Công hy vọng có thể kết thúc trận chiến ngay trong đời này.

Nhưng trước khi Quỷ Tổ đến, Đỗ Lan đã đến thăm vị Chúa Công đã bệnh nặng không thuốc chữa này: Quỷ không thể bị tiêu diệt.

Pháp sư, ngài muốn nói gì thì cứ nói thẳng, không cần vòng vo.

Chúa Công bây giờ rất yếu, thật sự không có thời gian để nói bóng nói gió với Đỗ Lan.

Được rồi, ta sẽ nói thẳng.

Trở thành quỷ là một phương tiện phản kháng, là sự giám sát đối với con người.

Vì vậy quỷ không thể bị tiêu diệt, và cũng phải có một Quỷ Tổ để ra mặt cho những người bị áp bức.

Chỉ có như vậy con người mới có thể luôn giữ kỷ luật, mới không lạm dụng quyền hành.

Vì vậy quỷ phải tồn tại.

Chúa Công kinh ngạc: Vậy những nỗ lực của chúng ta từ trước đến nay là vì cái gì.

Pháp sư, xin ngài hãy tin tưởng con người thêm một chút, dù không có quỷ, con người cũng nhất định sẽ tự quản lý tốt bản thân.

Tiếc là, không phải ta không tin tưởng con người, mà là con người luôn phụ lòng tin tưởng.

Vì vậy đây là quyết định chứ không phải là đề nghị.

Ta đến nói với ngươi một tiếng, cũng là vì nể mặt ngươi một lòng vì nhân loại mà chiến đấu.

Đương nhiên ngươi có thể yên tâm, Nỉ Đậu Tử chắc chắn sẽ đảm nhiệm công việc này tốt hơn Quỷ Vũ Thập Vô Thảm, không cần lo lắng cô bé lạm dụng năng lực của quỷ.

Thì ra Nỉ Đậu Tử là do ngài giấu đi, người đàn ông sáu tay kia cũng là bạn của pháp sư.

Chúa Công hỏi.

Người đó là thần tượng của các ngươi, là Kế Quốc Duyên Nhất mà ta mời từ âm gian đến, có phải cảm thấy rất vinh hạnh không.

Lại có thể chiến đấu cùng với huyền thoại Chiến Quốc.

Đỗ Lan làm ra vẻ mặt chờ đợi được cảm ơn.

Thật sự là ngay cả người chết cũng không buông tha, Chúa Công bây giờ bắt đầu lo lắng sau khi mình chết có thể yên nghỉ được không, cuối cùng Chúa Công chỉ có thể nói: Pháp sư các hạ, nếu tôi chết, xin hãy cho tôi một sự yên bình.

Đỗ Lan thầm nghĩ mình cũng không phải ai cũng triệu hồi, điểm này Chúa Công không cần lo lắng.

Đương chủ nghe pháp sư nói muốn để Nễ Đậu Tử làm Quỷ Tổ khống chế ác quỷ, liền tỏ ra không tin tưởng vào con người.

Vì không thể lay chuyển quyết định của pháp sư, Đương chủ chỉ có thể âm thầm chấp nhận, dù sao Quỷ Vũ Thập Vô Thảm bắt buộc phải chết, cho dù là đồng quy vu tận cũng phải chết.

Quyết tâm này sẽ không thay đổi, còn về việc quỷ sau này có thay đổi hay không, hay cuộc đấu tranh giữa người và quỷ có tiếp diễn hay không, đó không phải là chuyện Đương chủ bận tâm, chỉ cần làm tốt việc của mình là được.

Pháp sư các hạ, ngài đã đến.

Con trai Đương chủ vừa nghe nói Đỗ Lan đến, lập tức vui vẻ chạy tới, trong lòng cậu, Đỗ Lan chính là lão sư: Con có rất nhiều vấn đề muốn thỉnh giáo ngài.

Đương chủ nhìn con trai mình, thầm nghĩ đã đến lúc phải đưa nó đi rồi.

Kế hoạch của ông là dùng chính mình làm mồi nhử, thuận tiện dùng vợ và hai cô con gái lớn làm công cụ nghi binh Quỷ Tổ, một vụ nổ sẽ tiễn tất cả lên trời.

Để chiến đấu với quỷ, Đương chủ cũng phải sử dụng thủ đoạn tuyệt tình như quỷ.

Muốn đánh bại quỷ, thì trước hết phải biến thành quỷ, Đương chủ có quyết tâm như vậy.

Nhưng con trai không thể chết, vì nếu kế hoạch thất bại, vẫn cần con trai kế thừa chức vị Đương chủ của Quỷ Sát Đội.

Lúc này, cậu con trai vẫn chưa biết gì về kế hoạch này.

Lần này chúng ta hãy suy ngẫm một chút, nếu không có quỷ, thì Liệp Quỷ Giả sẽ trở thành như thế nào.

Đỗ Lan đưa ra một vấn đề như vậy.

Con trai Đương chủ nhíu mày suy nghĩ: Nếu không có quỷ, Quỷ Sát Đội sẽ giải tán, Liệp Quỷ Giả tự nhiên sẽ trở về cuộc sống trước kia.

Ngây thơ, những người trở thành Liệp Quỷ Giả đều có tổn thương tâm lý nghiêm trọng, hơn nữa còn có khuynh hướng bạo lực, đồng thời còn nắm giữ sức mạnh như Hô Hấp.

Cái gọi là hiệp dĩ vũ phạm cấm, đợi đến khi quỷ đều bị tiêu diệt, sẽ đến lượt Liệp Quỷ Giả bị tiêu diệt.

Đến lúc đó, chính phủ Đại Chính chắc chắn sẽ hạ lệnh truy sát, để cảnh sát các nơi tiến hành truy bắt các ngươi.

Đừng quên những gì đã xảy ra trong thời đại Giang Hộ.

Tiểu Đương chủ trở nên nghiêm túc: Xin pháp sư chỉ giáo.

Vào thời đại Giang Hộ, võ sĩ là tầng lớp địa chủ nhỏ nhất, lợi ích không được bảo vệ, nên chỉ có thể tập hợp lại phát động vũ trang phản kháng, kết quả cuối cùng cũng rất rõ ràng, vì giai cấp võ sĩ chỉ bảo vệ lợi ích của chính mình, không trên không dưới, nên rất dễ bị trấn áp.

Khi đó vẫn còn có kẻ thù bên ngoài mà còn như vậy.

Đến bây giờ kẻ thù bên ngoài đã không còn là mâu thuẫn quan trọng nhất, nếu không còn quỷ, thì Liệp Quỷ Giả tự nhiên sẽ trở thành mục tiêu tấn công trọng điểm.

Không có quỷ, Liệp Quỷ Giả chính là nhân tố bất ổn.

Tiểu Đương chủ lần đầu tiên hiểu được sự tàn khốc của thế giới hiện thực, đối với toàn thế giới mà nói, dũng sĩ giết chết ác long cuối cùng cũng sẽ biến thành ác long.

Trừ phi dũng sĩ tự mình buông bỏ vũ khí, chủ động ẩn danh, không bao giờ bị người ta tìm thấy nữa.

Con chưa bao giờ cảm thấy nặng nề như vậy, pháp sư các hạ, vấn đề này của ngài thực sự khiến con lần đầu tiên ý thức được vấn đề giữa người với người phức tạp hơn nhiều so với vấn đề giữa người và quỷ.

Vấn đề giữa người và quỷ rất đơn giản, đó là không chết không ngừng, cứ đánh là xong.

Nhưng vấn đề giữa người với người lại không thể đơn giản dùng chiến đấu là có thể kết thúc: Con nghĩ Quỷ Sát Đội vẫn nên giải tán, sau đó để tất cả Liệp Quỷ Giả ẩn mình, có lẽ đó là giải pháp tốt nhất.

Ngươi vẫn còn quá trẻ, cách nói của ngươi đã đánh giá thấp ác ý của con người, trốn tránh không giải quyết được vấn đề.

Giải pháp thực sự là không tiêu diệt quỷ, để Liệp Quỷ Giả mãi mãi có giá trị tồn tại.

Đây không phải là dưỡng khấu tự trọng sao.

Dù là một đứa trẻ cũng biết cách làm của Đỗ Lan rất tà ác, thậm chí có thể nói là đi ngược lại với sơ tâm làm người.

Nhưng Tiểu Đương chủ lại không tức giận, vì cậu cảm thấy pháp sư nói như vậy chắc chắn có lý của mình, cậu sẵn lòng nghe tiếp.

Ngươi cũng đã học Tây học, Tây học nói hình dạng nào là ổn định nhất.

Hình tam giác ổn định nhất.

Người, quỷ, Liệp Quỷ Giả, đây chính là một hình tam giác, đây chính là hình dạng ổn định nhất.

Hơn nữa ngươi cũng nên biết người xấu biến thành quỷ, nhưng làm thế nào mà người lại biến thành người xấu.

Người xấu biến thành quỷ, ngươi chắc chắn biết, vì những con quỷ giết người vô tội kia đều là những kẻ biến thái từ khi còn là người.

Nhưng cái gì đã biến họ thành kẻ xấu.

Là người, là người đã biến người thành người xấu.

Tiểu Đương chủ lúc này đã ý thức được, bất kể là người hay quỷ, vấn đề căn bản nhất vẫn là vấn đề của con người.

Nặng nề, thực sự quá nặng nề, trăm năm, ngàn năm cũng khó thay đổi nhân tính.

Đúng vậy, đây chính là gốc rễ của vấn đề, nếu không có quỷ, thì những kẻ đầu sỏ biến người thành người xấu sẽ không bị trừng phạt.

Mà không có Liệp Quỷ Giả, những con quỷ kia lại hoành hành không kiêng nể, và nếu không có người, Liệp Quỷ Giả sẽ không có cơ sở.

Người, quỷ, Liệp Quỷ Giả ba bên có quan hệ mật thiết, trong ngươi có ta, trong ta có ngươi, cho nên cách tốt nhất là duy trì trạng thái ổn định hình tam giác.

Đại Đương chủ đã sắp chết, nên cứ nói với Tiểu Đương chủ đi.

Nhưng lời nguyền của gia tộc chúng ta.

Tiểu Đương chủ nghĩ đến cha mình, lúc này cha cậu hai mắt đã mù, da thịt thối rữa, cả người sắp không còn ra hình người, có lúc đau đến không ngủ được ngày đêm, dù mẹ cậu chăm sóc tận tình, cũng không thể giảm bớt đau khổ cho cha.

Cha cậu sống không qua ba mươi tuổi, mà chính cậu kế thừa tất cả, sau hai mươi tuổi sẽ phát bệnh, sau đó ngày càng đau khổ cho đến khi chết.

Nói không sợ là không thể, lời nguyền của gia tộc này giống như một cơn ác mộng, đeo bám tất cả những người thừa kế của gia tộc.

Đừng tin vào lời nguyền, hãy tin vào khoa học.

Ngươi xem Quỷ Vũ Thập Vô Thảm đều đã biến thành quỷ, y vẫn giữ một trái tim tin vào khoa học.

Ngược lại, các ngươi đã bước vào thời đại công nghiệp hóa mà vẫn ôm tư tưởng mê tín, thực sự không thể chấp nhận được.

Bệnh di truyền của gia tộc các ngươi đã có từ thời Bình An một nghìn năm trước, Quỷ Vũ Thập Vô Thảm không phải là vì bị bệnh tật hành hạ mới biến thành quỷ sao.

Điều này nói lên cái gì.

Điều này nói lên rằng trước khi có quỷ, người trong gia tộc các ngươi đã bị bệnh rồi.

Nhưng Kế Quốc Duyên Nhất thì sao.

Nhật chi Hô Hấp thì sao.

Chương 2176

Ban Văn chiến sĩ thì sao.

Những thứ này cũng có thể dùng khoa học giải thích được sao.

Vì quỷ hoành hành, ông trời đã ban xuống sức mạnh để chống lại quỷ, những điều này đều không thể dùng khoa học để giải thích.

Cho nên cũng là vì quỷ, nên ông trời đã nguyền rủa gia tộc chúng ta.

Bệnh của Quỷ Vũ Thập Vô Thảm chỉ là trùng hợp.

Tiểu Đương chủ gần đây đã thấy quá nhiều chuyện phi khoa học, nên càng tin vào lời nguyền.

Kế Quốc Duyên Nhất, Nhật chi Hô Hấp, Ban Văn chiến sĩ, nếu Đỗ Lan có thể dùng khoa học giải thích ba thứ này, thì Tiểu Đương chủ sẽ tin rằng gia tộc chỉ mắc bệnh truyền nhiễm, chứ không phải lời nguyền.

Thôi được, gia tộc các ngươi chính là bị nguyền rủa.

Đỗ Lan tỏ ra không có cách nào giải thích sự tồn tại của những kẻ hack game: Nhưng cho dù là lời nguyền cũng có thể dựa vào sức mạnh của khoa học để đối kháng, phải tin vào y học hiện đại.

Vẻ mặt bất lực của pháp sư thật khiến người ta không biết làm sao: Pháp sư, ngài có cách nào giải quyết lời nguyền không.

Pháp lực của ngài mạnh mẽ như vậy.

Đỗ Lan đã hoàn thành rất nhiều kỳ tích, nếu không ông cũng không có nhiều tín đồ như vậy, nếu ông ra tay chắc chắn có thể giải quyết được lời nguyền.

Lời nguyền tự nhiên không khó giải quyết, nhưng lời nguyền là sự ràng buộc để gia tộc các ngươi luôn cẩn trọng, nên cũng không tiện lập tức tiêu diệt lời nguyền.

Thế này đi, sau này các ngươi phát bệnh thì đi làm Đương chủ, chỉ cần trở thành Đương chủ là có thể giảm bớt đau khổ, thế nào.

Như vậy vừa giảm nhẹ lời nguyền vừa không ảnh hưởng công việc chính, cả hai đều không bị lỡ dở.

Đỗ Lan cho rằng phương pháp này vô cùng hoàn hảo.

Tiểu Đương chủ phát hiện pháp sư rất giỏi hòa giải, quả thực là chuyên nghiệp.

Người và quỷ giữ nguyên hiện trạng, lời nguyền cũng không giải trừ, cha mình nỗ lực cả đời cuối cùng dường như không có gì thay đổi.

Điều này khiến người ta rất bất lực, nhưng pháp sư mạnh mẽ như vậy chắc chắn cũng có suy nghĩ của mình, chỉ là kết quả như vậy có thực sự tốt không.

Tiểu Đương chủ cũng không biết kết quả, nên sau khi Đỗ Lan rời đi, cậu tìm đến cha mẹ, kể lại tình hình: Cha, pháp sư muốn duy trì hiện trạng, vậy thì tất cả những gì chúng ta nỗ lực có còn đáng giá không.

Suy nghĩ của con thì sao.

Đương chủ đã biết mình sắp chết, tương lai thuộc về con trai mình, những chuyện này đều cần con trai tự mình suy nghĩ.

Cha, con luôn cảm thấy có gì đó không đúng, chúng ta nỗ lực muốn tiêu diệt tất cả quỷ.

Nhưng pháp sư lại nói với chúng ta rằng sự tồn tại của quỷ là cần thiết, có tác dụng giám sát.

Nhưng có thực sự là như vậy không.

Ít nhất trong một nghìn năm qua, tác dụng của quỷ cũng không rõ ràng đến vậy, quỷ không hề can thiệp vào chiều hướng của lịch sử, hiếm khi được ghi lại trong lịch sử.

Cho nên con cảm thấy việc quỷ giám sát con người bản thân nó đã không thực tế, vì sự tồn tại của quỷ là điều không thể công khai, đa số mọi người đều chưa từng thấy quỷ, tự nhiên cũng không tin có quỷ, càng không vì sợ quỷ mà tự giác.

Ngược lại, nếu thực sự để quỷ có tác dụng giám sát, thì phải để mọi người đều biết đến quỷ, như vậy mâu thuẫn giữa người và quỷ e rằng sẽ còn gay gắt hơn bây giờ.

Tiểu Đương chủ không hổ là học trò của Đỗ Lan, hơn nữa còn được tiếp thu nền giáo dục tiên tiến của phương Tây, nên tư duy rất cởi mở, nhanh chóng nghĩ ra vấn đề nằm ở đâu: Cho nên vấn đề người và quỷ mà pháp sư nói thực sự quá lý tưởng.

Vậy suy nghĩ của con là.

Con muốn phát minh ra thuốc biến quỷ thành người, có thuốc, dù không có Liệp Quỷ Giả cũng vẫn có thể giải quyết vấn đề của quỷ.

Tiểu Đương chủ có suy nghĩ của riêng mình.

Nếu con đã quyết định, vậy thì hãy đi làm đi, chúng ta ủng hộ con.

Nhìn đứa con nhỏ của mình đã có chủ kiến của một Đương chủ, người làm cha rất tự hào.

Đỗ Lan phát hiện Tiểu Đương chủ có suy nghĩ của riêng mình, không đồng ý với lý luận giám sát của ông, cũng chỉ mỉm cười.

Kế Quốc Duyên Nhất lại nói: Vị Tiểu Đương chủ này nói cũng đúng, một nghìn năm qua, ác quỷ hoành hành, cũng không thấy con người phát triển theo hướng tốt đẹp, ngược lại ngày càng xấu đi, lòng người không còn như xưa.

Không phải là ngày càng xấu đi, nói chính xác là xã hội ngày càng phức tạp, điều này có liên quan đến sự phát triển của lực lượng sản xuất, lực lượng sản xuất mới cần quan hệ sản xuất mới.

Nhưng pháp sư, ngài không phải thường nói lịch sử nhân loại chính là lịch sử không ngừng đột phá giới hạn dưới sao.

Ngài không phải cũng đồng ý rằng con người ngày càng xấu đi sao.

Kế Quốc Duyên Nhất có trí nhớ rất tốt, ông đã ghi nhớ rất nhiều lời Đỗ Lan nói.

À.

Đỗ Lan là người gặp người nói tiếng người, gặp ma nói tiếng ma, cũng tùy theo không khí mà nói.

Hắn là người lật qua lật lại, nhảy tới nhảy lui, đối mặt với người xấu thì khổ tâm khuyên nhủ họ tin vào mặt thiện lương của con người, gặp người tốt thì tìm mọi cách thể hiện cái ác của nhân tính.

Vì bản thân con người là đa nguyên, nên Đỗ Lan nhảy tới nhảy lui như vậy cũng không có cảm giác gượng gạo, vì bất kể hắn nói thế nào cũng đều đúng, chỉ cần phù hợp với hoàn cảnh là được: Chúng ta phải nhìn nhận một cách biện chứng, xét từ giá trị quan cá nhân, thực ra cũng không xấu đi bao nhiêu, sở dĩ có lúc ác niệm cá nhân bị khuếch đại, đó là vì khoa học kỹ thuật tiến bộ.

Trước đây một bộ lạc mới có thể làm điều ác, bây giờ có thể một người là làm được, vậy ngươi nói đây là lòng người thay đổi sao.

Vào thời bộ lạc, người ta có thể giết tù binh của bộ lạc khác, mổ tim mổ phổi tế trời, đây là sự kiện lớn của cả bộ lạc.

Đến xã hội hiện đại, khoa học kỹ thuật phát triển, một tên giết người hàng loạt có thể làm được việc mà thời cổ đại cả một bộ lạc mới làm được.

Kế Quốc Duyên Nhất im lặng, theo cách nói này của Đỗ Lan, dường như đúng là không thay đổi, thời cổ đại bộ lạc thích giết người tế trời, nhưng đó thực sự là cả một bộ lạc cùng nhau mới làm được, nếu không chính họ sẽ bị bộ lạc khác bắt đi tế trời.

Khi đó lực lượng sản xuất lạc hậu, nên một người căn bản không thể hoàn thành nghi thức tế trời.

Nhưng sau khi lực lượng sản xuất phát triển, một người có thể hoàn thành công việc của nhiều người.

Cho nên lòng người không thay đổi, thay đổi chỉ là lực lượng sản xuất sao.

Kế Quốc Duyên Nhất suy nghĩ theo lối tư duy của Đỗ Lan, hóa ra bộ lạc toàn là ác nhân, sau khi lực lượng sản xuất phát triển, chỉ còn lại một hai ác nhân, những người khác đều chỉ là người bình thường sống qua ngày.

Chỉ vì lực lượng sản xuất phát triển, nên kết quả do một hai kẻ xấu gây ra cũng giống như kết quả do toàn bộ ác nhân gây ra.

Nói như vậy, lòng người không những thay đổi mà còn là tốt lên.

Chỉ là một hai kẻ xấu gánh hết tất cả.

Kế Quốc Duyên Nhất cảm thấy hơi khó hiểu.

Vì kết luận này hoàn toàn trái ngược với lòng người không còn như xưa.

Ngươi nói như vậy là đúng rồi, ta nói xã hội ngày càng phức tạp, không sai chứ, vì người tốt càng tốt hơn, người xấu càng xấu hơn, giới hạn trên và dưới đều đang mở rộng, nên ngày càng phức tạp.

Mà trước đây ta nói lịch sử nhân loại là lịch sử không ngừng đột phá giới hạn dưới cũng không sai, giới hạn dưới của cá nhân và tập thể riêng lẻ chính là không ngừng chìm xuống, dưới sự hỗ trợ của lực lượng sản xuất, hành vi của họ mỗi lần đều khiến người ta kinh ngạc.

Cho nên cả hai cách nói đều không sai.

Khóe miệng Đỗ Lan nhếch lên một nụ cười đắc ý, thế mà cũng bị hắn lấp liếm được, mình quả nhiên là thiên tài võ mồm.

Tổng kết lại, lực lượng sản xuất đã nâng cao năng lực làm việc xấu của kẻ xấu, khiến xã hội trở nên phức tạp, đồng thời cũng khiến kẻ xấu càng không có giới hạn.

Tỉ mỉ suy nghĩ, kết hợp với những gì mình đã thấy đã nghe, Kế Quốc Duyên Nhất không thể không thừa nhận kết luận này có lý: Quỷ cũng có thể giải thích là đã có được sự nâng cao về lực lượng sản xuất, nên đã làm những việc xấu mà người bình thường không làm được.

Vậy tại sao người tốt sau khi có được lực lượng sản xuất lại không làm việc tốt.

Vì xã hội rất phức tạp mà, một người làm việc tốt, có lẽ đối với người đó là việc tốt, nhưng đối với người khác chưa chắc đã là việc tốt.

Lực lượng sản xuất khiến xã hội sản sinh ra vô số vòng tròn nhỏ, mọi người đều tự khoanh vùng, tiêu chuẩn về việc xấu thống nhất hơn tiêu chuẩn về việc tốt.

Ví dụ như bây giờ các ngươi tuyệt đối tiêu diệt tất cả quỷ là việc tốt, nhưng ta lại cho rằng giữ lại quỷ để giám sát mới là việc tốt, ngươi xem, đây không phải là có mâu thuẫn sao.

Chúng ta đều có một tấm lòng tốt, nhưng thủ đoạn hoàn toàn khác nhau, cách tư duy cũng không giống nhau, cho nên tiêu chuẩn về việc tốt cũng không giống nhau.

Việc tốt chỉ là việc tốt của một bộ phận người, việc xấu lại là việc xấu của tất cả mọi người, nên việc xấu càng nổi bật, việc tốt lại không được quan tâm.

Kế Quốc Duyên Nhất đã học một bài học triết học xã hội sâu sắc, chỉ cảm thấy chuyện ở dương gian quá phức tạp, vẫn là tam quan của âm gian phù hợp với mình hơn.

Thụ giáo rồi, trước đây là ta nghĩ quá đơn giản.

Kế Quốc Duyên Nhất sâu sắc tự kiểm điểm: Bây giờ nghĩ lại mỗi quyết định đều không dễ dàng, quyết định để quỷ giám sát của pháp sư các hạ chắc chắn cũng không phải là nói bừa.

Ta tin ngài.

Hiện nay lực lượng sản xuất của quỷ cao hơn, nên để quỷ giám sát con người là không có vấn đề gì.

Tương lai lực lượng sản xuất của con người vượt qua quỷ, thì quỷ có thể lui về tuyến hai.

Đỗ Lan nói: Nễ Đậu Tử là một con quỷ lương thiện, có lực lượng sản xuất như vậy nhất định có thể làm những việc có ích cho xã hội.

Kế Quốc Duyên Nhất nghĩ đến Nễ Đậu Tử có thể bổ sung năng lượng bằng cách ngủ chứ không ăn thịt người, bất giác gật đầu: Nễ Đậu Tử nhất định có thể phân biệt thiện ác, giúp đỡ những người yếu đuối bị áp bức cung cấp lực lượng sản xuất, để họ hoàn thành báo thù, có tác dụng cảnh cáo.

Đúng vậy, chỉ cần lực lượng sản xuất của quỷ mạnh hơn, là có thể thực hiện báo thù và cảnh cáo, đó cũng là nhiệm vụ giám sát của quỷ.

Đây là phương thuốc.

Thượng Huyền Nhất cuối cùng cũng có được phương thuốc, tuy chỉ là sự kết hợp của các loại dược liệu thông thường, nhưng lại có hiệu quả ngoài mong đợi: Có cái này, sức mạnh của ta sẽ trở nên mạnh hơn nữa.

Cuối cùng, con đường của quỷ đã đi đến cực hạn, ăn thuốc vào, sẽ trở thành tồn tại giống như Quỷ Vũ Thập Vô Thảm, làm người chỉ có thể là số hai, nhưng làm quỷ nhất định phải tranh giành số một.

Không chút do dự, Thượng Huyền Nhất lập tức tìm thuốc theo đơn, sau đó nấu dược liệu và ăn thẳng.

Thình thịch, tiếng tim đập vang lên, sau đó là cơn đau dữ dội, đau như sắp chết.

Khi xưa Quỷ Vũ Thập Vô Thảm chính là vì nghi ngờ đại phu có ý đồ xấu nên mới giết ngược lại đại phu, tác dụng phụ sau khi uống thuốc quả thực rất khó chịu.

Thượng Huyền Nhất cũng quỳ xuống, không thể không dốc toàn lực chống lại dược lực này.

Như vậy, hắn đã không còn phòng bị, Thượng Huyền Tam vừa hay đi ngang qua, thuận tay lấy đi phương thuốc.

Sau khi được Đỗ Lan khích lệ, hắn bây giờ đã tràn đầy tinh thần cầu tiến, Thượng Huyền Tam cũng muốn trở nên mạnh hơn, hắn sẽ không thừa nhận mình là kẻ yếu, vì kẻ yếu đồng nghĩa với ti tiện, hắn tuyệt đối không muốn làm kẻ yếu ti tiện.

Thế là hai vị Thượng Huyền đều ăn thuốc, tiến hành cường hóa.

Quỷ Vũ Thập Vô Thảm phát hiện cuốn sổ nhỏ của mình đã biến mất, lập tức bắt đầu nghi thần nghi quỷ, vì bây giờ y không thể tin tưởng bất cứ ai, nhập não cẩu kinh khiến y mất đi khả năng đọc tâm đối với quỷ cấp dưới, y biết những con quỷ cấp dưới này đều là do người xấu biến thành, không thể tin tưởng, y không muốn trải qua câu chuyện nông phu và rắn.

Thế là Quỷ Vũ Thập Vô Thảm không thể không tăng cường nỗ lực tìm kiếm hoa bỉ ngạn xanh đặc biệt kia, vì chỉ có như vậy mới có thể giúp y khắc phục điểm yếu ánh nắng, trở thành sinh vật hoàn mỹ thực sự.

Bây giờ cảm giác khủng hoảng đã ập đến, trong khoảng thời gian sau khi pháp sư xuất hiện, Quỷ Vũ Thập Vô Thảm ngày đêm trằn trọc: Chẳng lẽ pháp sư đó cũng giống như Kế Quốc Duyên Nhất, là do ông trời phái xuống để đối đầu với ta.

Đối với chuyện này Quỷ Vũ Thập Vô Thảm tuyệt đối không thừa nhận, quỷ là sự tiến hóa của loài người, là tồn tại siêu việt loài người, không nên bị áp chế.

Chương 2177

Bây giờ là cỏ cây đều là binh lính, gió thổi hạc kêu, tứ phía bài ca nước Sở, thập diện mai phục, phải nghĩ ra một cách.

Quỷ Vũ Thập Vô Thảm trước thời Chiến Quốc quá nhàn rỗi, giống như một con sói xám sống trong bầy cừu, căn bản không có bất kỳ động lực nào để y thoát khỏi môi trường an nhàn mà nỗ lực.

Cho đến khi Kế Quốc Duyên Nhất xuất hiện, ép buộc Quỷ Tổ phải tiến bộ.

Từ thời đại Giang Hộ mới bắt đầu xây dựng thế lực của mình, nhưng tư duy vẫn bị giới hạn bởi quán tính cũ kỹ, nói là Thập Nhị Quỷ Nguyệt, nhưng thực tế thực sự có ích cũng chỉ có Thượng Huyền, hơn nữa giữa chủ tớ này cũng không có đủ sự tin tưởng.

Nếu Kế Quốc Duyên Nhất thực sự xuất hiện, bọn Thượng Huyền cũng chỉ là bia đỡ đạn, chỉ để Quỷ Tổ chạy trốn trông có vẻ đàng hoàng hơn.

Cho dù là Thượng Huyền, họ vẫn không từ bỏ được phần con người, nói cho cùng vẫn là bản tính xấu xa của con người.

Quỷ Tổ biết bây giờ những thuộc hạ này đều không thể tin tưởng được, vì y hiểu rằng trong cơ thể những thuộc hạ này vẫn còn tàn dư của nhân tính, mà nhân tính là thứ xấu xí nhất, sẽ khiến họ giữ lại những kỳ vọng tốt đẹp về tình yêu, giữ lại tinh thần cầu tiến, giữ lại lòng hiếu thắng, những thứ này đều là tà ác xấu xí không nên tồn tại.

Đối với con người là những cá tính tốt đẹp, nhưng từ góc độ của Quỷ Tổ, những cá tính này mang lại sự bất ổn định, đều không nên tồn tại trên người thuộc hạ của mình, thuộc hạ thì nên mãi mãi làm thuộc hạ, nên biết ơn mình đã biến họ thành quỷ.

Tiếc là Quỷ Tổ đã nhiều lần nhắc nhở thuộc hạ loại bỏ những bản tính xấu xa này của con người, nhưng không ai nghe theo, từng người một đều giấu những cá tính này trong lòng, thỉnh thoảng còn lôi ra xem, thật đúng là thân như cây bồ đề, tâm tựa đài gương sáng, thường xuyên siêng lau chùi, chớ để dính bụi trần.

Như vậy, làm sao họ có thể hoàn toàn sa ngã thành quỷ, tiến thêm một bước trên con đường quỷ.

Chỉ có hoàn toàn biến thành quỷ, mới có thể theo đuổi cực hạn của quỷ.

Quỷ Tổ cho rằng năng lực của bọn Thượng Huyền không đủ là vì còn chưa đủ quỷ, chỉ có triệt để từ bỏ mọi nhân tính, mới có thể theo đuổi quỷ đạo.

Mà bước đầu tiên của quỷ đạo, chính là khắc phục điểm yếu ở cổ.

Sau khi từ bỏ nhân tính, cổ cũng không còn là điểm yếu nữa.

Quỷ Vũ Thập Vô Thảm không sợ bị chém cổ, vì y đã thực sự thoát khỏi sự tồn tại tầm thường của con người, là một con quỷ thuần túy, không theo đuổi những gì con người theo đuổi, coi tiền bạc như phân thổ, coi mỹ nữ như xương khô, coi quyền hành như rác rưởi, thứ y theo đuổi là cực hạn của quỷ, là sinh vật hoàn mỹ.

Đây chính là Quỷ Chi Đạo.

Tất cả mọi thứ của nhân tính đều nên bị từ bỏ, một con quỷ ngay cả điều này cũng không làm được, căn bản không có tư cách tiến lên, cho dù trộm được phương thuốc cũng không thể vượt qua chính mình.

Quỷ Vũ Thập Vô Thảm biết kẻ trộm phương thuốc của mình chắc chắn là thuộc hạ của mình, vì phương thuốc này có hiệu quả lớn nhất đối với quỷ, nhưng phương thuốc chỉ là mồi dẫn, từ bỏ nhân tính mới là con đường thực sự nhập quỷ đạo.

Quỷ ngu xuẩn mới dùng cách của người để suy nghĩ.

Quỷ Vũ Thập Vô Thảm lạnh lùng nói, y đã quyết định, nếu những người này không thể tin tưởng, vậy thì lợi dụng họ lần cuối cùng vậy.

Để họ tự tàn sát lẫn nhau với Quỷ Sát Đội, coi như là tận dụng phế vật.

Quỷ Vũ Thập Vô Thảm cũng chuẩn bị cho đại quyết chiến, vì Đương chủ hiện tại là một đối thủ tốt, lại phá vỡ được cục diện trăm năm không đổi, với tư cách là con người đã rất ưu tú, mình phải đi gặp ông ta, tiễn ông ta một đoạn, đợi đến khi Đương chủ hiện tại chết, Quỷ Tổ sẽ phát động tổng tấn công, triệt để tiêu diệt Quỷ Sát Đội.

Quỷ Vũ Thập Vô Thảm như dự kiến đã đến nhà Đương chủ, tuy đây là nơi bí mật, nhưng Quỷ Vũ Thập Vô Thảm trước đó đã điều tra rõ gia đình của một nửa Liệp Quỷ Giả.

Nhìn thấy Đương chủ đã tiêu diệt Thượng Huyền lại thê thảm như vậy, tâm trạng của Quỷ Tổ rất tốt.

Ngươi thật sự xây dựng niềm vui của mình trên nỗi đau của người khác.

Đỗ Lan tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cuộc gặp mặt lịch sử này.

Quỷ Vũ Thập Vô Thảm đã dùng Huyết Quỷ Thuật không gian để dịch chuyển đến, lúc này trong sân, con gái lớn và con gái thứ hai của Đương chủ đang đá cầu chơi đùa.

Người vợ đang chăm sóc Đương chủ, còn Đương chủ đang nằm trên giường bệnh thoi thóp.

Trong sân không có gì bất thường, ít nhất Quỷ Tổ cho là vậy.

Pháp sư, ngươi thật là âm hồn không tan.

Quỷ Tổ cũng không sợ hãi, dù sao y đến đây là để tiễn biệt: Trăm năm qua, vị Đương chủ này là người đầu tiên phá vỡ cục diện, trước khi ông ta chết, ta muốn đến tiễn ông ta một đoạn.

Ta thấy ngươi đến là để hả hê trên nỗi đau của người khác, nhưng ta cũng không trách ngươi, vì hả hê trên nỗi đau của người khác cũng là một trong những thiên tính của con người.

Ha ha, đừng đặt ta ngang hàng với con người, ta là Quỷ Vũ Thập Vô Thảm, con quỷ đầu tiên, là khởi nguồn của mọi loài quỷ, đã sớm thoát khỏi những thú vui xấu xa của con người.

Quỷ Tổ ghét nhất là bị người khác coi như con người để thảo luận.

Bị phê bình bằng lời thật thì sẽ lộ nguyên hình, ngươi như vậy cũng rất có nhân tính.

Không ngờ ngươi tuy đã biến thành quỷ nhưng không quên gốc, bản pháp sư rất vui mừng.

Không giống như một số người còn chưa biến thành quỷ đã la hét ta không làm người nữa, loại người này thật vừa đáng giận vừa đáng cười, ngươi nói có phải không.

Cho nên làm quỷ cũng như làm người, đều không thể quên gốc.

Đỗ Lan ân cần dạy bảo.

Quỷ Tổ rất phẫn nộ, vì mình đã sớm quên gốc, y bây giờ đang đi trên Quỷ Chi Đạo, đi ngược lại với Nhân Chi Đạo, cách xa vạn dặm, y căn bản không phải người, là quỷ.

Mình phải bình tĩnh, tuyệt đối không thể bị pháp sư dắt mũi.

Kế Quốc Duyên Nhất là muốn tiêu diệt quỷ về mặt thể xác, vậy thì pháp sư là muốn phủ nhận Quỷ Chi Đạo của mình về mặt tinh thần, mình tuyệt đối không thể mắc lừa, chỉ có kiên định nỗ lực thực hành quỷ đạo, thì pháp sư nhất định sẽ thất bại thảm hại.

Ba người đàn bà một vở kịch, hai người đàn ông cộng thêm một con quỷ nam cũng là một vở kịch.

Vào lúc Đương chủ sắp qua đời, trong phủ đệ bí mật này, quỷ và pháp sư đồng thời xuất hiện, vừa gặp mặt đã đối đầu gay gắt, mùi thuốc súng nồng nặc.

Đỗ Lan nói Quỷ Vũ Thập Vô Thảm không quên gốc, còn Quỷ Tổ muốn kiên định quỷ đạo của mình.

Không thể làm người được, chỉ có ăn thịt người mới có thể sống, đây chính là ác quỷ tu la chi đạo, là cật nhân chi đạo, tuyệt đối không liên quan gì đến cái gọi là không quên gốc của pháp sư.

Pháp sư, từ nghìn năm trước ta đã từ bỏ tư tưởng của con người, cũng từ bỏ dục vọng của con người, từ đó bước lên một con đường quỷ đạo duy ngã độc tôn.

Mọi thứ mà con người theo đuổi trong mắt ta chỉ là ngọn đuốc ngắn ngủi, thoáng chốc rồi tắt, còn sự hoàn mỹ mà ta theo đuổi lại là thứ con người không thể nào với tới.

Ta và người có sự khác biệt căn bản, đừng gộp chung ta và người, đây là sự sỉ nhục đối với ta.

Quỷ Tổ nói năng chắc nịch, tỏ rõ mình không phải người.

Chưa học được cách làm người, sao học được cách làm quỷ.

Ngươi ngay cả làm người còn chưa ra hồn, thì sao có thể học làm quỷ.

Đừng gộp chung ta với những con quỷ sơ cấp như Thập Nhị Quỷ Nguyệt, chúng không từ bỏ được phần làm người, nhưng ta thì khác.

Ta có đủ tuổi thọ để tách rời nhân tính của ta.

Quỷ Tổ không phải là quỷ bình thường, trên thế giới này y là con quỷ sống lâu nhất, đã sống hơn một nghìn năm.

Tuổi thọ xếp thứ hai không phải là Thập Nhị Quỷ Nguyệt, mà là con quỷ mỹ nữ phản bội kia, thứ ba là Thượng Huyền Nhất.

Còn những con quỷ khác tuổi thọ chỉ hơn một trăm năm, hai trăm năm mà thôi: Dù là quỷ, trí nhớ cũng có hạn, chúng ta có thể nhớ rõ cũng chỉ là lịch sử hơn một trăm năm, sau đó phải chọn lọc những ký ức quan trọng để ghi nhớ, những ký ức không quan trọng khác đều sẽ bị ghi đè.

Những con quỷ khác sở dĩ còn giữ lại nhân tính, chỉ vì ký ức quan trọng nhất của chúng chưa bị ghi đè.

Còn ta thì khác, thời kỳ làm người đã là một nghìn năm trước, ký ức của ta ít nhất đã ghi đè hơn mười lần, cho nên ký ức xa xưa về việc làm người đã sớm mơ hồ, nên ta có thể không chút do dự xóa bỏ nhân tính của ta, ta có thể nói với tất cả mọi người ta chính là quỷ.

Quỷ Tổ quả nhiên là một con quỷ yêu khoa học, dùng cách này để giải thích tính khách quan của việc mất đi nhân tính.

Thời gian càng dài, nhân tính càng nhạt, vì đây là do dung lượng bộ nhớ của não quyết định, cho dù trở thành quỷ cũng không thể thay đổi.

Dung lượng ký ức của y có hạn, nên sẽ xóa đi ký ức thời kỳ con người, lấp đầy bằng ký ức thời kỳ ác quỷ, lâu dần, y sẽ quên mất mình từng làm người, chỉ nhớ mình là quỷ, cuối cùng nhân tính cũng bị xóa sạch.

Còn những con quỷ khác tuổi còn quá nhỏ, nên ký ức làm người vẫn còn giữ lại, cho nên mới có điểm yếu là nhân tính.

Tuyệt vời.

Đỗ Lan vỗ tay khen ngợi Quỷ Tổ không hổ là Quỷ Tổ: Quả nhiên bất kỳ một người sáng lập nào, tuyệt đối không chỉ đi trước về vật chất, mà đồng thời cũng phải đi trước về mặt lý luận.

Bộ lý luận ký ức ác quỷ hóa này của ngươi có thể nói là không chê vào đâu được, tận dụng đầy đủ đặc tính của cơ thể ác quỷ để cung cấp tính hợp lý cho hành vi hung ác của ác quỷ.

Quá tuyệt vời, ta phải cho ngươi một trăm điểm, không sợ ngươi kiêu ngạo.

Lợi dụng sự tương đồng và khác biệt giữa quỷ và người, xem ra một nghìn năm nay ngươi quả thực không sống uổng.

Tuy pháp sư dường như đang khen ngợi, nhưng Quỷ Vũ Thập Vô Thảm cảm thấy có chút kỳ quái, dường như trong lời khen của pháp sư còn mang một tia châm biếm.

Nhưng thôi kệ, Quỷ Vũ Thập Vô Thảm hôm nay đến chính là để xem kết cục thê thảm của đối thủ: Ha ha, không cần ngươi nói nhiều.

Quỷ Sát Đội bây giờ đã không còn là mối đe dọa, thời gian tiếp theo sẽ là ta và ngươi trở thành kỳ thủ, tiếp tục ván cờ lớn thời Đại Chính này.

Đương chủ đã chết chắc rồi, có thể bỏ qua.

Tuy nhiên Quỷ Vũ Thập Vô Thảm rõ ràng đã xem thường Đương chủ, đến thời điểm hiện tại mọi hành vi của y đều nằm trong dự liệu của Đương chủ.

Đương chủ đã dự liệu được Quỷ Tổ sẽ đến chế giễu đối thủ, chế giễu giới hạn của con người, đây chính là cơ hội mà Đương chủ vẫn luôn chờ đợi.

Dù sự xuất hiện của Đỗ Lan là ngoài dự kiến, nhưng cũng không sao.

Các thành viên Quỷ Sát Đội đã đi tập huấn, nếu không có gì bất ngờ, ban văn sẽ tập thể thức tỉnh, sức mạnh tăng vọt, vậy thì việc mình cần làm bây giờ là dùng tấm thân tàn này cùng vợ và hai cô con gái làm mồi nhử, tạo ra một cơ hội cho các đội viên, một cơ hội để giết chết Quỷ Tổ.

Trong sân viện này, Đương chủ đã chôn một lượng lớn thuốc nổ, chính là để giáng cho Quỷ Tổ một đòn chí mạng.

Chương 2178

Dù có lỗi với pháp sư, nhưng kế hoạch này phải được thực hiện: Quỷ Vũ Thập Vô Thảm, chúng ta xuống địa ngục tiếp tục đánh cờ nhé.

Quỷ Tổ sững sờ, sao Đương chủ ốm yếu này lại đột nhiên hồi quang phản chiếu.

Lúc này y cảm thấy bất an, chẳng lẽ Đương chủ này đã đột phá giới hạn làm người.

Đúng vậy, muốn giết ác quỷ, mình phải hóa thân thành ác quỷ, dùng mạng sống của gia đình mình làm cái giá.

Đương chủ nở một nụ cười áy náy với vợ, vì bà thực sự đã hy sinh quá nhiều.

Bên kia, hai cô con gái cũng ngừng chơi đùa, họ tự nguyện ở lại làm mồi nhử, bây giờ họ sắp phải nói lời tạm biệt với thế giới này.

Ầm.

Sao có thể.

Nhiệt độ cao và sóng xung kích của vụ nổ ập đến quá nhanh, Quỷ Vũ Thập Vô Thảm nằm mơ cũng không ngờ con người có thể làm đến mức này.

Đại nhân, thời đại đã thay đổi.

Lúc này Quỷ Tổ còn nghe thấy tiếng của pháp sư truyền đến, y biết mình không thể phân tâm, phải phòng ngự.

Y là Quỷ Tổ đã sống một nghìn năm, cảnh tượng nào mà chưa từng thấy.

Đương nhiên vụ nổ lớn thổi bay cả tòa nhà này quả thực là lần đầu tiên y thấy, cho dù là cơ thể của Quỷ Tổ cũng không chịu nổi vụ nổ lớn này, trong nháy mắt đã không còn hình người.

Nhưng đây vẫn chưa phải là điều đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là đợt tấn công thứ hai.

Quỷ Vũ Thập Vô Thảm.

Một giọng nữ trong trẻo vang lên, mang theo vô hạn oán hận.

Đó là vị mỹ nữ quỷ vẫn luôn giúp Nễ Đậu Tử nghiên cứu thuốc biến quỷ thành người, cô cũng đã đạt được quan hệ hợp tác với Đương chủ, tham gia vào trận chiến lần này, trở thành đợt tấn công thứ hai sau vụ nổ lớn.

Châu Thế.

Lúc này Quỷ Tổ giống như một đống bùn nát, y quả thực đã sơ suất, nhưng muốn giết y chỉ dựa vào thuốc nổ là không đủ: Các ngươi tìm chết.

Dù bị bom nổ, Quỷ Tổ vẫn có sức mạnh phản kích.

Châu Thế vẫn chưa phải là đối thủ.

Nhưng tiếng nổ đã thu hút toàn bộ Quỷ Sát Đội đang tập huấn đến, địa điểm tập huấn của họ ở ngay gần đó.

Lúc này ai nấy đều căm phẫn, đều muốn báo thù cho Đương chủ nhân từ rộng lượng, lòng quân có thể dùng được.

Đối với những Liệp Quỷ Giả trẻ tuổi này, Đương chủ chính là anh trai của họ, là trưởng bối của họ, là người thân của họ, bây giờ Đương chủ đã chết, bị Quỷ Tổ hại chết, họ muốn báo thù.

Trước là vụ nổ lớn, sau đó lại là đòn tấn công lén bằng thuốc của Châu Thế, cuối cùng còn có sự vây đánh chính nghĩa của Quỷ Sát Đội, Quỷ Tổ cũng không thể không chọn tạm lánh mũi nhọn: Rút lui.

Mặt đất dưới chân biến thành một cánh cửa di động mở ra, Quỷ Tổ quay trở lại Vô Hạn Thành của mình, tiếp theo y phải hấp thụ Châu Thế, dưỡng thương.

Nhưng Quỷ Sát Đội sẽ không bỏ qua cho y, lần này họ phải xông vào sào huyệt của kẻ địch, tiêu diệt kẻ địch trước khi y hồi phục, nếu không tấm lòng của Đương chủ sẽ uổng phí.

Nham chi Hô Hấp Cửu hình.

Nham Trụ mạnh nhất ra tay, trực tiếp phá nát mặt đất, hóa ra Vô Hạn Thành là một không gian di động dưới lòng đất.

Tất cả mọi người đều không chút do dự, toàn bộ nhảy vào, tuy trong Vô Hạn Thành chắc chắn đầy rẫy nguy hiểm, nhưng lòng căm thù báo thù khiến họ dũng cảm tiến lên.

Chậc chậc, có cảm thấy cha các ngươi đối xử với các ngươi không bằng đối xử với Liệp Quỷ Giả không.

Đỗ Lan tự nhiên sẽ không nhìn hai cô bé loli sinh đôi đáng yêu chết đi, nên đã cứu họ.

Chúng tôi còn hai em gái, và một em trai.

Gia tộc vẫn còn có thể tiếp nối, nếu dùng hai mạng của chúng tôi có thể phục kích Quỷ Vũ Thập Vô Thảm, thì đó là điều đáng giá.

Hai chị em sinh đôi giống hệt nhau vẫn không cảm kích Đỗ Lan, họ hoàn toàn không quan tâm, chỉ hy vọng được cùng cha mẹ xuống hoàng tuyền, vì họ còn ba em gái em trai.

Chỉ là con người.

Trước đây bị Kế Quốc Duyên Nhất đánh cho như chó thì cũng thôi đi, dù sao Kế Quốc Duyên Nhất cũng là võ sĩ mạnh nhất trong lịch sử ngàn năm, là khởi điểm của mọi loại hô hấp, bị một kẻ hack game như Kế Quốc Duyên Nhất đánh đến mức tự bạo bỏ chạy không mất mặt.

Nhưng bây giờ lại bị một kẻ vô danh tính kế đến mức thảm hại như vậy, Quỷ Vũ Thập Vô Thảm có chút không thể chấp nhận được.

Hoàn toàn ngoài dự liệu, chỉ là con người mà lại chỉ dựa vào trí tuệ đã gây trọng thương cho mình, thực sự quá đáng ghét.

Lại đúng vào lúc này, phương thuốc mất tích, mình lại bị thương nặng, quá nguy hiểm.

May mà Vô Hạn Thành vẫn trung thành với mình, lúc này, y có thể trốn trong trung tâm Vô Hạn Thành để dưỡng thương, bất kể là người hay quỷ đều không thể đến gần.

Đáng ghét.

Quá uất ức, nhưng y cũng không có nhiều thời gian để bận tâm, vì người của Quỷ Sát Đội đã xông vào Vô Hạn Thành, họ chắc chắn sẽ đến tìm mình: Minh Nữ, tuyệt đối không được để bất kỳ sinh vật nào đến gần ta.

Hiểu rồi.

Minh Nữ là khởi nguồn của Vô Hạn Thành, cô ta có thể tùy ý khống chế không gian của Vô Hạn Thành, bây giờ biến Vô Hạn Thành thành một mê cung khổng lồ, chia cắt kẻ địch để tiêu diệt.

Minh Nữ luôn ôm đàn tỳ bà, mặc kimono, tóc dài che mặt, ngồi ở một góc, tóc cô ta dính vào tường, dựa vào bức tường này để trực tiếp khống chế không gian.

Vừa trải qua đợt tập huấn ma quỷ, toàn bộ Quỷ Sát Đội đều xuất phát, khí thế hùng tráng.

Nhưng ngay khi họ tiến vào lòng đất, men theo hành lang tìm kiếm, đột nhiên đất rung núi chuyển, hành lang lập tức bị chia cắt, sàn nhà, tường, trần nhà đều biến thành những cánh cửa di động.

Mọi người cẩn thận.

Một bước hụt, người đã không biết rơi đi đâu.

Nham Trụ hét lớn, hy vọng mọi người chú ý dưới chân.

Tuy Nham Trụ là một hòa thượng mù, nhưng tâm nhãn của ông rất sáng.

A.

Nhưng dù nhắc nhở kịp thời, các Liệp Quỷ Giả bình thường cũng không có đủ khả năng phản ứng, lần lượt bị những cánh cửa di động nuốt chửng, đưa đến những nơi khác.

Ngay cả các Trụ và bộ ba Thán Trị Lang cũng bị chia cắt.

Chuyện này không là gì cả, chúng ta vừa mới hoàn thành khóa huấn luyện ma quỷ mà.

Ngã Thê Thiện Dật hét lớn, sau đó một chân đạp vào cánh cửa dịch chuyển, lập tức biến mất.

Chỉ còn lại Thán Trị Lang và Thủy Trụ miễn cưỡng vẫn còn ở bên nhau.

Không ổn rồi, kẻ địch muốn chia cắt chúng ta.

Thủy Trụ nhận ra chiến lược của kẻ địch, bây giờ chỉ có thể cùng Thán Trị Lang chiến đấu.

Dù anh vẫn luôn cho rằng mình không phải là Thủy Trụ thực sự, vì anh đã hôn mê bảy ngày, được sư huynh dùng mạng sống bảo vệ mới vượt qua bài kiểm tra, chứ không phải dựa vào thực lực thực sự, nhưng sau khi được Thán Trị Lang khai thông đã khá hơn nhiều.

Vâng.

Thán Trị Lang sẽ theo sát hành động của Thủy Trụ, tiếp tục tìm kiếm Quỷ Vũ Thập Vô Thảm.

Đây là một cuộc chạy đua với thời gian, vì một khi Quỷ Vũ Thập Vô Thảm hồi phục, họ sẽ không thể nào đánh bại đối phương được nữa.

Cho nên phải nhân lúc Quỷ Vũ Thập Vô Thảm bị thương nặng chưa lành, giáng cho y một đòn chí mạng.

Chỉ xem tốc độ hồi phục của Quỷ Vũ Thập Vô Thảm nhanh hơn, hay tốc độ họ tìm ra Quỷ Tổ nhanh hơn.

Tất cả các Liệp Quỷ Giả đều đã xuất động, dù sao trong quá trình huấn luyện ma quỷ mọi người đều ở cùng nhau.

Vì ở cùng nhau mới có thể lây nhiễm ban văn.

Có khách không mời mà đến.

Trong Vô Hạn Thành tự nhiên có quỷ, ngoài Thượng Huyền, Minh Nữ cũng đã triệu tập các con quỷ khác đến để phòng ngự.

Lúc này Ngã Thê Thiện Dật đã gặp một người, trước đây là sư huynh của cậu, còn bây giờ lại trở thành kẻ phản bội.

Ngã Thê Thiện Dật luôn không đứng đắn, sau khi gặp vị sư huynh phản bội này, đã nghiêm túc hơn bao giờ hết.

Hai người đều là Lôi chi Hô Hấp, chỉ vì sư huynh cho rằng lão sư giấu nghề, nên đã giết lão sư, và vứt bỏ thân phận con người.

Bây giờ hai sư huynh đệ gặp lại, chính là cục diện không chết không ngừng.

Cho nên nói nếu quỷ đều bị tiêu diệt, thì Liệp Quỷ Giả sẽ trở thành nhân tố bất ổn.

Loại người này thực ra không ít, vì trình độ của mình không được lại đổ lỗi cho người khác, thậm chí cả lão sư cũng không tha, học được chút Hô Hấp đã quên cả bản phận.

Đỗ Lan phê bình sư huynh của Ngã Thê Thiện Dật.

Kế Quốc Duyên Nhất nghĩ đến anh trai mình, ông không hiểu được suy nghĩ của loại người này: Rõ ràng không còn quỷ, có thể sống một cuộc sống tốt đẹp, tại sao cứ phải gây chuyện.

Thực sự không thể hiểu được những người này.

Sức mạnh thực sự quan trọng đến vậy sao.

Họ cho rằng có được sức mạnh là có thể có được mọi thứ, là mọi việc sẽ thuận buồm xuôi gió, đó chỉ là ảo tưởng tốt đẹp mà thôi.

Sức mạnh có thể giúp họ, nhưng thực sự có thuận lòng hay không vẫn phải xem chính mình.

Đỗ Lan cho rằng sức mạnh không đổi được hạnh phúc, vì nếu sức mạnh thực sự có thể đổi được hạnh phúc, thì Đỗ Lan nên là người hạnh phúc nhất trên thế giới, nhưng thực tế không phải vậy, hắn vẫn phải tự mình đi tìm niềm vui, vẫn phải tự mua vui cho mình.

Nếu chỉ có sức mạnh mà không gặp được những thế giới đa dạng, thì Đỗ Lan có lẽ cũng sẽ ngừng suy nghĩ.

Chương 2179

Đúng là như vậy, sức mạnh không đồng nghĩa với hạnh phúc, có được một phần tình cảm mới là hạnh phúc.

Kế Quốc Duyên Nhất cũng là vì gia đình sống lại mới hạnh phúc, nếu không cũng chỉ là cô độc đến già, ôm lấy sức mạnh mà sống một cuộc đời thê lương.

Nhưng rõ ràng sư huynh của Ngã Thê Thiện Dật không nghĩ vậy, hắn cho rằng thiên phú của mình hơn Ngã Thê, mình cũng nỗ lực hơn Ngã Thê, tại sao sư phụ lại coi trọng Ngã Thê Thiện Dật hơn.

Tên đệ tử háo sắc, thích lười biếng, lại còn rất ngốc này có gì tốt.

Ngã Thê Thiện Dật thực sự là người như vậy, nhưng cậu cũng có điểm sáng, ví dụ như đủ nghĩa khí, lúc tử chiến cậu tuyệt đối sẽ không tự mình bỏ chạy, người có thể làm được điều này đã rất quý giá.

Tôi thực sự không bằng anh, Lôi chi Hô Hấp cũng chỉ học được thức thứ nhất, vậy tại sao anh còn không hài lòng.

Anh đã có thực lực mạnh như vậy, tại sao còn phải giết sư phụ, phản bội loài người.

Ngã Thê Thiện Dật cũng không hiểu tại sao sư huynh lại lựa chọn như vậy.

Vì biến thành quỷ, ta có thể giết tất cả những kẻ ta ngứa mắt.

Kế Quốc Duyên Nhất chỉ cảm thấy loại người này thật đáng thương: Họ không phải học tập sức mạnh, mà là bị sức mạnh chi phối.

Nhìn mà Kế Quốc Duyên Nhất cũng muốn ra tay, nhìn mà tức.

Ngã Thê Thiện Dật rất tức giận: Vậy thì để tôi, một tên phế vật luôn bị anh coi thường, đánh bại anh.

Lôi chi Hô Hấp bắt đầu, Ngã Thê Thiện Dật thực sự học tập năng lực không mạnh lắm, nhưng cậu sẽ không lùi bước.

Chỉ bằng ngươi, một kẻ chỉ biết Lôi chi Hô Hấp thức thứ nhất mà cũng muốn đánh bại ta.

Mơ giữa ban ngày.

Không phải sư huynh coi thường sư đệ, mà là sư đệ thực sự không được, chỉ học một thức hô hấp đã muốn sống muốn chết, còn suýt bị sét đánh chết: Ta đã nắm vững tất cả các thức của Lôi chi Hô Hấp, ngươi muốn tìm chết thì cứ đến đây.

Kế Quốc Duyên Nhất thông qua pháp thuật của Đỗ Lan quan sát từng chi tiết của chiến trường, ông biết Ngã Thê Thiện Dật thực ra không tệ, tuy chỉ học được một thức hô hấp, nhưng ít nhất có thể phát huy toàn bộ uy lực, đủ để thể hiện ưu điểm của Lôi chi Hô Hấp đến cực hạn.

Ầm, tốc độ của Ngã Thê Thiện Dật nhanh như tia chớp, hai thanh Nhật Luân Đao trong chớp mắt đã va chạm tóe lửa.

Trong lúc tia lửa rơi xuống đất, lại là những pha công thủ qua lại, trên người Ngã Thê Thiện Dật bị chém nhiều vết thương, máu tươi không ngừng chảy ra.

Tên ngu xuẩn, Lôi chi Hô Hấp của ngươi tệ hại, nên đi chết đi.

Ngã Thê Thiện Dật không nói một lời, cậu đương nhiên biết khuyết điểm của mình, nhưng cậu sẽ không từ bỏ trận chiến này, cậu phải báo thù cho sư phụ.

Đi chết đi.

Lôi chi Hô Hấp Lục hình Lôi Sát.

Đối mặt với sư đệ ngày xưa, sư huynh không hề nương tay, thật sự muốn giết Ngã Thê Thiện Dật.

Lôi chi Hô Hấp, Thất hình Hỏa Lôi Thần.

Vượt qua sáu thức nguyên bản của Lôi chi Hô Hấp, một thức hô hấp tự sáng tạo, đây là sự tổng kết và sáng tạo của Ngã Thê Thiện Dật trong bao nhiêu trận chiến, nếu sư huynh đã nắm vững tất cả Lôi chi Hô Hấp, vậy thì phải dùng một thức hô hấp vượt qua hắn để quyết thắng thua.

Ông nội, hãy tự hào về con.

Ngã Thê Thiện Dật biết sư phụ đã tốn bao nhiêu tâm tư để huấn luyện cậu, từ trước đến nay mình quả thực rất mất mặt, nhưng bây giờ mình đã trưởng thành.

Ầm.

Sao có thể.

Sư huynh nhìn thấy một con rồng sấm, đây không chỉ là kiếm pháp của Lôi chi Hô Hấp, mà còn có sự dung hợp của các loại kiếm pháp xa lạ khác.

Vì đây là một chiêu do Ngã Thê Thiện Dật dung hợp kiếm pháp của bạn bè mà tự sáng tạo ra, trong đó có sự nhiệt tình của lửa, có sự cuồng dã của thú, càng có sự lỗi lạc của sấm.

Thắng bại đã phân.

Chỉ có khao khát sức mạnh, mà không có thiện tâm để sử dụng sức mạnh, kiếm đạo như vậy đã định là ngắn ngủi.

Kế Quốc Duyên Nhất đưa ra lời kết luận cuối cùng cho kẻ địch này.

Tiến vào Vô Hạn Thành, trận chiến đầu tiên chỉ là Ngã Thê Thiện Dật thử tài, với ưu thế tuyệt đối chiến thắng sư huynh của mình, đánh bại kẻ phản bội loài người vì sức mạnh mà không từ thủ đoạn.

So với trận chiến này, các trận chiến ở những nơi khác thảm liệt hơn rất nhiều, các Liệp Quỷ Giả bị chia cắt phân tán chết và bị thương vô số, lần này là toàn thể Quỷ Sát Đội xuất động, tổng cộng có hơn một trăm ba mươi Liệp Quỷ Giả đang chiến đấu ở tiền tuyến cùng tiến vào Vô Hạn Thành.

Có một hành lang đầy máu và xác chết, trong trận chiến này quỷ cũng đã kiềm chế được ham muốn ăn uống, chỉ giết người chứ không ăn.

Hô hô, không ngờ lại có một thiếu nữ trẻ tuổi như vậy được gửi đến trước mặt ta, thật là vui vẻ a.

Thượng Huyền Nhị rất vui, vì trước mặt hắn là Trùng Trụ Hồ Vũ Điệp Nhẫn, cũng là em gái đáng yêu của Hương Nại Huệ.

Khi xưa Hương Nại Huệ vì học nghệ mà rời khỏi Quỷ Sát Đội, em gái đã nỗ lực vươn lên trở thành Trụ.

Hồ Vũ Điệp Nhẫn, mười tám tuổi, vóc người nhỏ nhắn, nhưng lại là một kiếm khách ưu tú tinh thông kiếm pháp và dùng độc, lúc này cô gặp phải lại là con quỷ thích ăn thiếu nữ nhất.

Vị Thượng Huyền Nhị sinh ra đã có dị đồng, từ nhỏ lớn lên trong gia đình tôn giáo, lớn lên càng tự mình trở thành giáo chủ, thích ăn thiếu nữ nhất, vì hắn cho rằng cơ thể thiếu nữ đang nuôi dưỡng sự sống là dinh dưỡng tốt nhất cho quỷ.

Người đối với thức ăn trăm bề kén chọn, quỷ cũng vậy, có con quỷ thích ăn thiếu nữ, có con quỷ lại tuyệt đối không ăn phụ nữ.

Có con quỷ thích ăn não của trẻ em từ sáu đến mười hai tuổi, và cho rằng não càng thông minh càng ngon.

Lúc này Thượng Huyền Nhị giống như nhận được đồ ăn ngoài của mình, tham lam nhìn thiếu nữ trước mắt.

Rất mạnh, tâm trạng của thiếu nữ không hề bình tĩnh, vì bây giờ cô đang một mình đối mặt với Thượng Huyền, hơn nữa đối phương còn là Thượng Huyền mạnh thứ hai, áp lực không thể nói là không lớn.

Chỉ riêng khí thế của đối phương đã khiến người ta run rẩy, tay chân lạnh ngắt không biết đặt đâu, thanh Nhật Luân Đao trong tay cũng không mang lại chút cảm giác an toàn nào.

Nhưng không thể không chiến, vì không chiến đấu chính là chết.

Trùng chi Hô Hấp Phong Nha chi Vũ.

Thanh Nhật Luân Đao trong tay thiếu nữ là một thanh kiếm mảnh đặc chế, nhanh nhẹn như kim đuôi ong bắp cày, liên hoàn đâm ra.

Nhưng đối với Thượng Huyền mà nói, đòn tấn công như vậy căn bản không có hiệu quả gì: Cho dù ta đứng đây cho ngươi đánh, ngươi cũng không giết được ta, khả năng hồi phục của ta rất mạnh.

Kiếm mảnh tấn công nhanh như vậy dù có thể tạo ra nhiều vết thương, nhưng rất nhanh sẽ phục hồi.

Ngược lại, nếu Hồ Vũ Điệp Nhẫn bị đánh trúng, thì không chết cũng bị thương nặng.

Ngay lúc giao chiến ngắn ngủi, Huyết Quỷ Thuật của Thượng Huyền Nhị cũng đã được thi triển, là đòn tấn công đáng sợ mang thuộc tính băng: Liên Diệp Băng.

Ầm.

Không gian mọc ra vô số lá sen, chỉ cần chạm nhẹ cũng có thể đóng băng người ta.

Hai bên vừa ra tay, mạnh yếu đã lập tức phân rõ, Thượng Huyền Nhị chiếm ưu thế tuyệt đối: Chỉ có thế này thôi sao, ta không thể phấn chấn lên được rồi.

Trùng chi Hô Hấp.

Chỉ có thể nỗ lực hít thở, chiến đấu.

Tiếc là Hồ Vũ Điệp Nhẫn đã quên đối phương là Thượng Huyền, đối phương đã giết vô số Trụ, nên rất rõ sở trường của Liệp Quỷ Giả là hô hấp, nên đã sớm thiết kế chiêu thức của mình nhắm vào hô hấp.

Những mảnh băng vỡ không chỉ đóng băng, mà còn mang độc tố, có thể làm tê liệt Liệp Quỷ Giả.

Có nghĩa là Hồ Vũ Điệp Nhẫn càng hít thở, càng trúng độc, đến cuối cùng sẽ trở thành một món ăn ngon.

Hồ Vũ Điệp Nhẫn cũng phát hiện mình dường như đã trúng độc, vì cô cũng giỏi về độc dược, nhận ra Huyết Quỷ Thuật của đối phương không chỉ có thuộc tính băng mà còn có thuộc tính độc.

Tệ rồi, rất tệ, vì đã ở bên bờ sinh tử.

Nhưng cũng tốt, chỉ cần đối phương ăn mình, thì đó chính là ngày chết của đối phương.

Vì trong cơ thể Hồ Vũ Điệp Nhẫn có rất nhiều độc dược gia truyền, có thể nói cơ thể chính là một liều kịch độc, cho dù đối phương là Thượng Huyền, nếu bị tổn thương từ bên trong, tuyệt đối có thể giết được hắn.

Đừng bỏ cuộc.

Ngay lúc Hồ Vũ Điệp Nhẫn vì trúng độc mà phân tâm, một giọng nói quen thuộc đã đánh thức cô.

Chị.

Xin lỗi, đến muộn rồi.

Đều tại pháp sư nói anh hùng luôn xuất hiện cuối cùng, cứ phải đợi đến bây giờ mới cho chị đi.

Hương Nại Huệ ngay từ đầu đã muốn ra tay giúp em gái, chỉ là bị cản lại.

Đỗ Lan sắp xếp Hương Nại Huệ xuất hiện khi em gái rơi vào cảnh tuyệt vọng, để tạo hiệu ứng kịch tính.

Chị.

Nhìn thấy chị gái, Hồ Vũ Điệp Nhẫn đã sắp khóc, họ đã xa cách hai năm, cuối cùng lại có thể kề vai chiến đấu.

Lại một phần đồ ăn ngoài nữa.

Thượng Huyền Nhị cười, vì trông đều rất ngon: Còn là hai chị em sao.

Tốt quá, các ngươi sẽ ở bên ta mãi mãi, mãi mãi không chia lìa, giống như những tín đồ này.

Ầm, một bức tường mở ra, vô số bộ xương từ trong tường tràn ra, phủ kín chiến trường, gây áp lực tâm lý cực lớn cho kẻ địch: Nhìn đi, những người này đều là tín đồ tâm cam tình nguyện hòa hợp với ta, bây giờ họ đang sống trong cơ thể ta.

Phân biệt từ xương chậu, những người chết này đều là phụ nữ trẻ.

Thượng Huyền Nhị đã đưa họ đến Vô Hạn Thành, ăn hết tất cả bọn họ.

Hồ Vũ Điệp Nhẫn đã không kìm được cơn giận, chỉ cảm thấy khí huyết dâng trào, độc tố càng ngấm vào não.

Còn Hương Nại Huệ lại kiến thức rộng rãi, ngay cả thời Chiến Quốc cũng đã từng đến, nên cho dù thấy đống xương trắng của người chết này, cũng rất bình tĩnh: Thượng Huyền Nhị, người như ngươi căn bản không thể hiểu được tình cảm, vì bản thân ngươi thiếu khả năng đồng cảm, cho dù cha mẹ ngươi đều chết, ngươi cũng không cảm thấy đau buồn.

Sinh ra làm người, bản thân ngươi chính là một sản phẩm lỗi.

Ánh mắt của Thượng Huyền Nhị trở nên nguy hiểm, vì người phụ nữ này biết quá nhiều.

Đương nhiên những điều này đều là Đỗ Lan nói cho Hương Nại Huệ.

Chương 2180

Sùng bái, chị gái mãi mãi là chị gái, thật lợi hại.

Hồ Vũ Điệp Nhẫn bây giờ không phải là Trùng Trụ, chỉ đơn thuần là một cô em gái.

Khẩu khí cũng không nhỏ, nhưng kết quả của ngươi sẽ không thay đổi, các ngươi đều sẽ trở thành một phần trong đống xương trắng này.

Thượng Huyền Nhị đã chuẩn bị sẵn sàng để ăn họ: Huyết Quỷ Thuật Hàn Liệt Bạch Cơ.

Ầm ầm, hai tuyết nữ băng sương xuất hiện, lại là phân thân của quỷ.

Không thể không nói quỷ thích phân thân, và loại Huyết Quỷ Thuật này thực sự có thể tạo ra ưu thế về số lượng cho chúng.

Phân thân giao cho tôi.

Y Chi Trợ tham thượng.

Y Chi Trợ đầu heo cũng xông vào đạo trường của Thượng Huyền Nhị, đã gặp phải kẻ địch thì không có lý do gì không ra tay.

Trong cơn bão tuyết, hai phân thân cầm quạt xuất hiện, một cái vung quạt đã dấy lên cuồng phong trong đạo trường, đống xương trắng trên mặt đất đều bị nghiền nát, cơn gió nhiệt độ thấp đã lấy đi thân nhiệt.

Trận chiến này không thể kéo dài, điều kiện nhiệt độ thấp bất lợi cho chúng ta.

Hương Nại Huệ nói, nhiệt độ thấp có thể gây chết người, hơn nữa một khi thân nhiệt giảm xuống đến một giới hạn nhất định, cơ thể sẽ không còn chịu sự kiểm soát.

Y Chi Trợ, chú ý hô hấp, đừng hít phải những mảnh băng có độc.

Hồ Vũ Điệp Nhẫn nhắc nhở người mới đến.

Ồ, xem tôi giải quyết hai cái phân thân trước.

Hương Nại Huệ tiếp tục kiềm chế Thượng Huyền Nhị.

Lúc này Thượng Huyền Nhị thực sự không dám ra tay, hắn nhớ ra: Hai năm trước, ngươi đã đến đạo trường của ta, lúc đó còn có pháp sư đáng ghét kia đi cùng ngươi.

Nhớ đến pháp sư, Thượng Huyền Nhị bất giác cảnh giác, vì hai năm nay hắn chưa từng thoát khỏi cái bóng của pháp sư.

Đúng vậy, hai năm trước là ta thảm bại, cho nên trong hai năm này ta theo pháp sư học nghệ, chính là để hôm nay có thể đánh bại các ngươi, những ác quỷ này.

Hương Nại Huệ nói: Thượng Huyền Nhị, hãy chịu đựng Ba Văn Tật Tẩu mạnh nhất của ta đi.

Đỗ Lan cho rằng Hương Nại Huệ vẫn chưa học được tinh túy, lúc này nên phối hợp thêm một tư thế JOJO mới có khí chất.

Ba đấu một, nhưng cộng thêm hai phân thân của con quỷ, số lượng hai bên lại trở nên cân bằng.

Thượng Huyền Nhị từ khi còn rất nhỏ đã phát hiện mình không có sự đồng cảm với con người, bất kể nhìn thấy gì cũng không có cảm giác.

Vì sinh ra đã rất đặc biệt, có một đôi mắt thuần khiết, nên bị cha mẹ coi là thánh nhân tôn giáo để lừa tiền, nhưng dù tín đồ quỳ lạy thế nào, hay vì mình mà đánh nhau, Thượng Huyền Nhị cũng không có một tia dao động.

Thậm chí có người vì một câu nói của hắn mà rút đao chém nhau, trực tiếp bị chém chết, cũng không thể khiến tâm tình hắn dao động.

Mãi cho đến khi hắn biến thành quỷ, đó mới là lúc thực sự cảm nhận được thế giới đa sắc màu, mới biết thế nào là vui sướng.

Từ lúc đó hắn đã biết mình sinh ra là để làm quỷ, cuộc đời ngắn ngủi trước đó chỉ là đầu thai nhầm.

Lúc này đối mặt với ba Sát Quỷ Nhân, Thượng Huyền Nhị cũng toàn lực ứng phó, phát huy Huyết Quỷ Thuật của mình đến cực hạn.

Ngoài phân thân, sau lưng hắn còn có một pho Băng Phật khổng lồ: Huyết Quỷ Thuật: Thụy Liên Bồ Tát.

Mạnh thật, không hổ là kẻ mạnh thứ hai trong Thượng Huyền.

Y Chi Trợ vốn còn nói mình có thể đối phó hai phân thân, nhưng thực tế hai phân thân sử dụng Huyết Quỷ Thuật có cường độ cũng ở cấp Thượng Huyền, chỉ dựa vào một mình hắn căn bản không chống đỡ nổi.

Cơn bão nhiệt độ thấp dù không đánh trúng Y Chi Trợ, cũng không ngừng rút đi nhiệt độ không gian xung quanh.

Thời gian kéo dài, Y Chi Trợ chỉ cảm thấy khi hít thở, phổi như hít phải kim thép, đồng thời ngón tay và ngón chân đã bắt đầu mất đi cảm giác, cứ thế này tốc độ của hắn sẽ ngày càng chậm lại.

Trên mặt đất, những đống xương trắng đều kết một lớp sương trắng, có thể thấy nhiệt độ trong đạo trường này đang không ngừng giảm xuống, rất nhanh sẽ biến thành một kho băng.

Phân thân của ta có trình độ tương đương với ta đấy.

Thượng Huyền Nhị không hề nói dối, phân thân của hắn chính là mạnh mẽ như vậy, hơn nữa hắn vốn có thể phóng ra năm phân thân, nhưng vì phải bảo vệ bản thể nên chỉ phóng ra hai, năng lượng còn lại dùng cho phòng ngự của Thụy Liên Bồ Tát.

Bất kể thực lực ngươi mạnh mẽ thế nào, hôm nay chính là ngày chết của ngươi.

Hồ Điệp Nhẫn vung Nhật Luân Đao, thể hiện quyết tâm quyết một trận tử chiến.

Chỉ cần cô có thể đánh bại Thượng Huyền Nhị, là có thể giảm bớt áp lực cho đồng bạn ở những nơi khác trong Vô Hạn Thành, cho nên dù có chết cũng tuyệt đối không thể từ bỏ.

Ngay lúc này, lại có một Sát Quỷ Nhân xông vào, chính là Hương Nại Huệ và em gái nuôi của Hồ Điệp Nhẫn, cô bé không thích nói chuyện.

Tuyệt quá, lại có thêm đồ ăn ngoài.

Các ngươi cứ lần lượt đến nộp mạng như vậy, ta vô cùng cảm tạ các ngươi, ta nhất định sẽ ăn sạch cả ba người các ngươi.

Thượng Huyền Nhị mỉm cười triển khai công kích, Thụy Liên Bồ Tát sau lưng đã bắt đầu chuyển động, pho Bồ Tát khổng lồ lại không có bất kỳ cảm giác trì trệ nào, cử động đầy uy lực.

Cẩn thận đối phó, uy lực của con quái vật khổng lồ này chắc chắn không nhỏ.

Hương Nại Huệ dặn hai cô em gái phải hết sức cẩn thận, nếu bị đánh trúng sẽ chết người: Hương Nại Hồ, chú ý hô hấp, đừng hít phải độc khí.

Cô còn nhắc nhở cô em gái mới đến không được xem thường độc khí của địch.

Cô em gái nuôi không nói gì, chỉ gật đầu.

Được rồi, ba chị em chúng ta đồng lòng, tát biển Đông cũng cạn.

Hương Nại Huệ hô lên một tiếng, ba cô gái cùng nhau phát động tấn công.

Y Chi Trợ tự hỏi liệu mình có phải rất thừa thãi không.

Không hề thừa thãi, trên chiến trường này mọi người đều có liên quan đến Thượng Huyền Nhị.

Dưới sự giáp công của phân thân, mặt nạ đầu lợn của Y Chi Trợ bị đánh vỡ, để lộ ra dung nhan tuyệt thế đủ để sánh ngang với hoa khôi.

Con trai mà mặt như con gái, lại còn xinh đẹp như vậy, cũng thật hiếm thấy, điều này cho thấy Y Chi Trợ đã kế thừa gen ưu tú của mẹ mình.

Dung mạo của Y Chi Trợ cũng khiến Thượng Huyền Nhị nhớ lại một số chuyện: Gương mặt này của ngươi, ta nhất định đã từng gặp.

Chắc chắn đã gặp, nếu không sẽ không có ký ức như vậy: Ta nhớ ra rồi, khoảng hơn mười năm trước, khi ta mở đạo trường ở một nơi nọ, đã gặp một người phụ nữ ngốc có dung mạo giống hệt ngươi, lúc đó cô ta đang bế một đứa trẻ.

Chuyện của hơn mười năm trước rồi, nhưng người phụ nữ ngốc đó quả thực rất đặc biệt.

Tuy chỉ số thông minh không cao, nhưng lại có trực giác nhạy bén như dã thú.

Cái gì.

Y Chi Trợ ngẩn người, một người phụ nữ giống hệt hắn.

Trên đời không thể có chuyện trùng hợp như vậy, lẽ nào người phụ nữ đó là mẹ của mình.

Y Chi Trợ vẫn luôn cho rằng mình là trẻ mồ côi, bị bỏ rơi trong núi rừng, được lợn rừng nuôi dưỡng, sau đó học tập ở nhà một ông lão dưới chân núi.

Hắn vẫn luôn cho rằng mình không có người thân, dù có cũng là những kẻ xấu đã vô tình vứt bỏ hắn.

Nhưng bây giờ xem ra dường như không phải như vậy.

Thượng Huyền Nhị liên tiếp nhận được ba phần đồ ăn ngoài, vui mừng ra mặt, nên cũng vui vẻ kể lại chuyện xưa, thuật lại câu chuyện về người phụ nữ ngốc đó: Người phụ nữ này bị bạo hành gia đình, nên bế con trốn đi, không ngờ lại trốn đến đạo trường của ta, còn cầu ta giúp đỡ.

Ta cảm thấy rất thú vị, nên đã giữ cô ta lại.

Nhưng rất nhanh người phụ nữ này đã nhạy bén nhận ra đạo trường của ta là hang ổ ăn thịt người, nên cô ta lại bế con bỏ chạy.

Đúng là rất ngốc, cứ chạy mãi vào đường chết, cuối cùng chạy đến bên vách núi thì bị ta đuổi kịp.

Nhưng cuối cùng cô ta thà nhảy vực chứ không chịu bị ta ăn thịt, thật là ngu xuẩn, rõ ràng bị ta ăn thịt là có thể sống mãi trong cơ thể ta.

À phải rồi, tên đứa bé đó hình như là Y Chi Trợ.

Cái tên này ở trong tã lót của Y Chi Trợ, sau này khi lớn lên, ông lão dạy hắn biết chữ đã nói cho hắn biết.

Thì ra là vậy, Y Chi Trợ lúc này mới biết mình không phải không có mẹ, chỉ là bị ác quỷ truy đuổi đến đường cùng.

Cảm giác nhiệt độ cơ thể tăng lên, Nhật Luân Đao cũng trở nên nóng rực: Duyên phận à, thật sự là quá mỹ diệu, ta phải cảm tạ chư thần đã cho ta cơ hội báo thù này, Thượng Huyền Nhị, chỉ có ngươi phải do chính tay ta giải quyết.

Khí thế tốt lắm, đáng tiếc bốn người các ngươi bây giờ đang ở giữa nhiệt độ thấp và sương độc, còn có phân thân và Thụy Liên Bồ Tát của ta, chỉ cần một lát nữa thôi, cơ thể các ngươi sẽ cứng lại, động tác sẽ ngày càng chậm, còn ta thì không bị ảnh hưởng, kết quả trận đấu đã quá rõ ràng.

Không phải ta xem thường con người, mà là con người có giới hạn.

Từ rất lâu trước đây ta đã không cảm nhận được bất kỳ tình cảm nào của con người, ban đầu ta còn cảm thấy là do ta không bình thường, nhưng sau này ta biết mình sinh ra là để tồn tại vượt qua con người.

Hương Nại Huệ dĩ nhiên cũng biết: Kẻ thực sự có giới hạn là ngươi.

Pháp sư đã nói, bài ca của nhân loại là bài ca của dũng khí, dũng khí của con người là không có giới hạn.

Ba người các ngươi lại gần ta, ta sẽ truyền ba văn vào cơ thể các ngươi, trận chiến này phải đồng tâm hiệp lực.

Ba người lập tức lại gần, Hương Nại Huệ liên tục hít thở, trên người hồ quang điện không ngừng lóe lên: Nhận lấy Ba Văn Tật Tẩu của ta.

Uỳnh.

Ba người cảm thấy tê dại như bị điện giật, đồng thời còn được truyền vào một năng lượng mạnh mẽ hơn, nhiệt độ cơ thể quay trở lại, tóc đều dựng đứng lên, cảm giác sức mạnh này thật sự là chưa từng có.

Được rồi, trận đấu chính thức bắt đầu.

Ánh mắt Hương Nại Huệ trở nên sắc bén, dù sao đến giờ phút này cô còn chưa rút đao ra: Thật sự đã nghe được một câu chuyện rất cảm động, nhưng cũng đến đây là kết thúc rồi.

Nhẫn, Hương Nại Hồ, hai em đi xử lý Thụy Liên Bồ Tát, con quỷ này giao cho ta.

Hương Nại Huệ lúc này chuẩn bị rút ra thanh bảo đao Ngải Triết Hồng Thạch.

Khí tràng đã thay đổi.

Thượng Huyền Nhị phát hiện chỉ số bức cách của Hương Nại Huệ đột nhiên tăng vọt, hắn không khỏi nghi ngờ làm sao làm được điều này, tại sao một người có thể thay đổi chỉ số bức cách.

Đương nhiên là Đỗ Lan dạy: Cái gọi là chỉ số bức cách, đương nhiên là phải nâng lên vào lúc cần thiết thì mới có bức cách hơn.

Là đệ tử của Đỗ Lan, chỉ mạnh thôi là không đạt yêu cầu, còn phải đủ ngầu nữa, dù sao đẹp trai mới là chuyện cả đời.

Bảo kiếm Ngải Triết Hồng Thạch lấp lánh ánh sáng vô hạn, Hương Nại Huệ nghiêm túc, tạo thành một khí tràng đáng sợ vượt qua cả ác quỷ.

Tại sao lại có sự thay đổi to lớn như vậy.

Chương 2181

Trong vòng hai năm ngắn ngủi, người phụ nữ này rốt cuộc đã trải qua những gì.

Thượng Huyền Nhị vẫn còn nhớ lần đầu tiên họ gặp nhau hai năm trước, đối phương căn bản không có chút sức phản kháng nào, mình có thể dùng một trăm cách để chế biến món ăn này.

Nhưng hai năm sau, người phụ nữ đối diện đã lột xác hoàn toàn, con người làm sao có thể làm được điều này.

Ngươi có vẻ rất không hiểu, cũng phải thôi, kẻ không có khả năng đồng cảm với con người như ngươi tự nhiên cũng sẽ không hiểu bản chất của con người.

Loài người chúng ta chính là tồn tại biến không thể thành có thể.

Hương Nại Huệ nghĩ đến hai năm qua mình bị pháp sư ném đến thời Chiến Quốc để đặc huấn, nghĩ đến những con người và sự việc mình đã thấy, biết bao nhiêu người đang nỗ lực vùng vẫy để sống sót, nỗ lực thay đổi thế giới này: Yêu quỷ, đừng xem thường con người.

Ba Văn Tật Tẩu màu vàng đang gào thét, đang gầm rú, đang rít gào.

Thượng Huyền Nhị đại nộ: Thụy Liên Bồ Tát, Huyền Băng Hàn Châm.

Uỳnh một tiếng, vô số băng châm mang theo kịch độc bay ra tứ phía, phi châm là phương thức tấn công quỷ rất thích, chính là dùng mưa kim thiên bản châm để tấn công toàn diện.

Bốn phía đều bị bao phủ trong bóng tối của băng châm.

Hương Nại Hồ, ta yểm trợ em, Thụy Liên Bồ Tát thân hình khổng lồ, dùng đao của em chém đứt nó.

Trùng Chi Hô Hấp: Ngô Công Chi Vũ.

Hồ Điệp Nhẫn muốn yểm trợ em gái tấn công, theo nhịp thở, động tác của cô đột nhiên tăng tốc, tạo thành một quỹ đạo rết, mở ra một con đường sống trong tử cục.

Nhẹ quá, Hồ Điệp Nhẫn chỉ cảm thấy mình thật nhẹ nhàng, đây là sức mạnh của chị sao.

Năng lượng ba văn của chị cả tồn tại trong cơ thể mình, không chỉ xua đi cái lạnh, còn khiến động tác của mình trở nên nhanh hơn, cơ thể có nhiều hoạt tính hơn, chưa bao giờ cảm thấy nhanh nhẹn đến thế.

Ba văn thật sự quá thần kỳ.

Ba văn quả thực thần kỳ, ba văn là năng lượng của sinh mệnh, có thể khiến cành khô nở hoa.

Cũng có thể tích trữ trong cơ thể, giúp cơ thể phục hồi, nâng cao độ hoạt động của tế bào.

Hương Nại Hồ đã nhìn thấy, đó là con đường tấn công mà chị cả đã mở ra, tuyệt đối không thể để hai chị thất vọng.

Cô lại nhớ đến cảnh mình được các chị mua về, lúc đó mình đã mấy ngày không ăn cơm, người cũng bẩn thỉu, bị cha mẹ dắt đi chợ.

Hai chị thấy mình đáng thương, liền ngăn lại.

Sau khi được mua về, Hương Nại Hồ mới biết thế nào là cuộc sống, để báo đáp hai chị, cô đã nỗ lực luyện kiếm, trở thành Sát Quỷ Nhân.

Sinh mệnh của mình là của hai chị, cho nên bây giờ tuyệt đối không thể để họ thất vọng, cô theo sát phía sau, lao về phía Thụy Liên Bồ Tát, dùng hơi thở mạnh nhất của mình: Hoa Chi Hô Hấp: Tối

Chung Hình.

Hương Nại Hồ biết chiêu cuối cùng này rất nguy hiểm, nhưng sức mạnh của chị đang ở trong cơ thể, nếu có ba văn, dù là Tối Chung Hình cũng có thể duy trì mãi mãi.

Bỉ Ngạn Chu Nhãn.

Đôi mắt của Hương Nại Hồ trong nháy mắt trở nên đỏ rực, và thế giới trong mắt cô bắt đầu chậm lại, mọi thứ đều trở nên chậm chạp.

Đây chính là chiêu thức mạnh nhất của cô, siêu thị lực động, chỉ là năng lực này đi kèm với áp lực lên nhãn cầu, cho nên nếu sử dụng tùy tiện mắt sẽ bị mù.

Nhưng bây giờ Hương Nại Hồ biết có chị bảo vệ, chiêu thức này rất an toàn.

Thị lực động sao.

Kế Quốc Duyên Nhất, ngươi thấy thế nào.

Kế Quốc Duyên Nhất nghe Đỗ Lan hỏi, ông có chút ngại ngùng mở lời, dù sao đây cũng là bản lĩnh sở trường của thiếu nữ, ông không thể nói rằng mắt của mình thực ra vẫn luôn duy trì loại siêu thị lực động này.

Người ta liều mạng mù mắt mới có thể sử dụng chiêu thức, còn đối với Kế Quốc Duyên Nhất chỉ là chuyện thường ngày.

Khoảng cách giữa hack và người thường chính là lớn như vậy.

Thấy Kế Quốc Duyên Nhất không trả lời, Đỗ Lan tiếp tục nói: Chỉ có thị lực động cũng không được, vẫn cần cơ thể phối hợp.

Nếu không mắt nhìn thấy được, cơ thể theo không kịp cũng vô dụng.

Quả thực như vậy.

Kế Quốc Duyên Nhất sau khi sống qua tuổi hai mươi lăm chính là cảm giác này, mắt có thể nhìn thấy ngày càng nhiều thứ, nhưng cơ thể đã đến giới hạn, không theo kịp tư duy.

Ánh mắt đuổi kịp, trong tư duy mục tiêu đã bị chém đứt, nhưng cuối cùng cơ thể lại không đủ sức.

Nhưng có thể nhìn thấy cũng là tốt, mọi sự phát triển trên thế giới này đều được xây dựng trên nền tảng có thể nhìn thấy, có thể nhìn thấy mới có thể nghĩ cách đuổi theo.

Đỗ Lan nói: Ngươi biết khoa học không.

Hoàn toàn không biết Đỗ Lan định nói gì, đang đánh nhau mà, sao Đỗ Lan lại lôi khoa học vào.

Hơn nữa Đỗ Lan không phải là pháp sư sao.

Những gì hắn làm có liên quan gì đến khoa học.

Kế Quốc Duyên Nhất cho rằng chỉ có pháp sư là không nên bàn về khoa học, vì bản thân pháp sư đã không khoa học rồi.

Nhưng Đỗ Lan vẫn muốn nói: Tất cả mọi thứ đều dựa trên nền tảng nhìn thấy, mọi nền văn minh của nhân loại đều được xây dựng trên nền tảng nhìn thấy.

Ngay cả khoa học cũng vậy.

Một là phát hiện hiện tượng mới, hai là dùng công cụ toán học để giải thích, ba là chế tạo dụng cụ để tiếp tục quan sát, chỉ có như vậy văn minh mới không ngừng phát triển.

Ngươi nói rất đúng, nhưng có liên quan gì đến trận chiến này.

Liên quan rất lớn, ví dụ như vị thiếu nữ này liều mù mắt cũng muốn nhìn thấy động tác của kẻ địch, đây chính là làm liều, là đi ngược lại khoa học, dù sao cao thủ thực sự đều sử dụng Thông Thấu

Thế Giới.

Thông Thấu Thế Giới, là cảnh giới cao nhất của võ giả, có nghĩa là võ giả đã không còn đơn thuần dùng mắt để quan sát kẻ địch, mà là thông qua khí để cảm ứng.

Mắt cần tiếp nhận ánh sáng phản xạ từ người kẻ địch mới có thể quan sát được động tác của đối phương.

Nhưng Thông Thấu Thế Giới lại là trực tiếp thông qua khí để cảm ứng chuyển động cơ bắp của đối phương, cơ bắp vừa động là có thể biết đối phương muốn làm động tác gì.

Cũng có nghĩa là trong trận chiến của Thông Thấu Thế Giới, chính là dự đoán kẻ địch, dự đoán sự dự đoán của kẻ địch, dự đoán sự dự đoán của sự dự đoán của kẻ địch Kế Quốc Duyên Nhất nói với Đỗ Lan: Rốt cuộc ngươi muốn nói gì.

Ta muốn nói là Hương Nại Hồ rất nỗ lực, nhưng nỗ lực sai hướng rồi.

Thông Thấu Thế Giới mạnh hơn thị lực động rất nhiều, vị thiếu nữ này thật sự có chút ngốc đáng yêu.

Đỗ Lan cho rằng thiếu nữ đã chọn sai hướng nỗ lực.

Kế Quốc Duyên Nhất lại nói: Thông Thấu Thế Giới cũng không phải dễ dàng đạt được như vậy, người anh trai kia của ta sau khi trở thành quỷ mới nắm giữ được bản lĩnh này, người bình thường cũng ít nhất phải mất mấy chục năm tích lũy và nỗ lực mới có thể đạt tới cảnh giới này ở tuổi già.

Dù là khoa học cũng không thể khiến con người tiến bộ nhanh như vậy được.

Có thể chứ, chỉ cần dùng dữ liệu lớn để tính toán là được, cơ thể người chỉ có 12 cặp dây thần kinh sọ, 31 cặp dây thần kinh tủy sống, 206 cái xương, 639 khối cơ, 250 nghìn tỷ mạch máu, con người là có giới hạn.

Chỉ cần dùng dữ liệu lớn để liệt kê, bất kỳ động tác nào con người có thể làm ra đều không thoát khỏi suy diễn của dữ liệu lớn.

Đây chính là khoa học.

Vậy nếu đối thủ là quỷ thì sao.

Cơ thể quỷ khác với cơ thể người.

Kế Quốc Duyên Nhất nói.

Số lượng quỷ quá ít, nhưng nếu số lượng quỷ có thể đạt tới một trăm triệu hoặc nhiều hơn, thì chắc chắn cũng có thể tìm ra điểm chung của cơ thể quỷ, cũng có thể thông qua dữ liệu lớn để dự đoán động tác của quỷ.

Đỗ Lan cho rằng mẫu quỷ quá hiếm, không đủ để tổng kết ra quy luật.

Kế Quốc Duyên Nhất cũng không biết nói gì cho phải: Bảo Quỷ Vũ Thập Vô Thảm tạo ra một trăm triệu con quỷ.

Ngươi coi hắn là lợn nái à, dù là lợn nái cũng không thể sinh ra một trăm triệu con lợn con.

Thật sự tạo ra một trăm triệu con quỷ thì Quỷ Vũ Thập Vô Thảm đúng là một giọt cũng không còn, máu đều bị vắt cạn.

Nhưng vị võ sĩ hack game này thầm nghĩ khoa học quả thật đáng sợ, dữ liệu lớn của khoa học càng kinh khủng hơn, chỉ cần có đủ số lượng mẫu, dù là quỷ cũng có thể tổng kết ra quy luật sao.

Ông không nghi ngờ đây là lời nói khoa trương của Đỗ Lan, chỉ là sinh ra lòng kính sợ đối với khoa học, thời đại cậy mạnh bằng năng lực cá nhân đã qua, cái hack game của mình trước mặt khoa học cũng không đáng nhắc tới.

Nhìn chiến trường của Thượng Huyền Nhị, Đỗ Lan và Kế Quốc Duyên Nhất thảo luận một số vấn đề, thực ra không ngoài hai chữ trí và tuệ.

Tuy trí và tuệ thường được người ta nói chung với nhau, nhưng hai thứ này vẫn có sự khác biệt.

Trí là trí lực, có thể nâng cao thông qua học tập và kỹ xảo.

Tuệ là tuệ căn, là bẩm sinh, không cầu được.

Lúc này, những người trên chiến trường đều thuộc về cuộc so tài ở tầng diện trí lực, mấy Sát Quỷ Nhân đều là sức mạnh nắm giữ được sau khi nỗ lực, cho nên giới hạn chính là đánh cược sức khỏe của mình để đổi lấy sức mạnh siêu việt một lần.

Mà cảnh giới cao nhất chính là chiến sĩ có ấn, trực tiếp thấu chi sinh mệnh để đổi lấy sức mạnh, đó là giới hạn của trí lực.

Mà đại biểu cho tuệ tự nhiên là Kế Quốc Duyên Nhất, ngộ tính đó, tuệ căn đó, căn bản là sâu không lường được, ông là khởi nguồn của mọi hơi thở, là khởi đầu của ấn, cũng là anh hùng ảnh hưởng đến toàn bộ cuộc chiến người và quỷ, dù là mấy trăm năm sau ngày hôm nay vẫn như một vị thần sống sau lưng mỗi Sát Quỷ Nhân.

Nhưng sự tồn tại của Hương Nại Huệ đã chứng minh rằng trí lực có thể nâng cao theo sự nâng cao của kỹ xảo, ngoài Đỗ Lan ra, thứ nâng cao trí lực tự nhiên chính là khoa học.

Cho nên Đỗ Lan nói có thể dùng kỹ thuật để thực hiện Thông Thấu Thế Giới sâu xa tuyệt đối không phải là lời nói khoa trương.

Vấn đề duy nhất là kỹ thuật cần tích lũy mẫu, đủ số lượng mẫu mới có thể khiến khoa học kỹ thuật phát hiện ra quy luật, điểm này lại không phải Đỗ Lan có thể quyết định, phải xem Quỷ Vũ Thập Vô

Thảm.

Kế Quốc Duyên Nhất cũng không nghi ngờ sự mạnh mẽ của kỹ thuật, ông chỉ nghi ngờ Quỷ Vũ Thập Vô Thảm có thật sự có nhiều máu như vậy không.

Chương 2182

Giúp người biến thành quỷ cần máu, dù là quỷ tổ, một trăm triệu con quỷ cũng là làm khó hắn.

Trong một nghìn năm qua, số quỷ hắn tạo ra ước chừng cũng chỉ hơn ba trăm, trong đó còn không ít con vừa tạo ra đã bị chính hắn giết chết.

Thời kỳ cao điểm tạo quỷ của quỷ tổ là vào thời Edo, lúc đó hắn vừa bị Kế Quốc Duyên Nhất chém cho ám ảnh tâm lý, nên bắt đầu tổ chức Thập Nhị Quỷ Nguyệt, và thả cho những con quỷ này đi gây họa cho người khác, cả thời Edo đều là quỷ chiếm ưu thế tuyệt đối, Sát Quỷ Nhân chỉ có thể dùng tính mạng làm cái giá để đấu tranh với quỷ.

Trải qua thời Minh Trị, đến thời Đại Chính, số lượng quỷ cơ bản ổn định ở con số ba chữ số, nhưng đại bộ phận quỷ chỉ là tiểu quỷ, đều là loại bị bắt đưa đến sân huấn luyện.

Tóm lại, số lượng quỷ thiếu hụt nghiêm trọng, không đủ để khoa học kỹ thuật tổng kết ra quy luật của quỷ.

Tuy quy luật của quỷ chưa được tổng kết ra, nhưng tâm lộ lịch trình của Quỷ Vũ Thập Vô Thảm lại rất rõ ràng.

Ban đầu hắn tạo quỷ có thể coi là tìm kiếm bạn đồng hành, về sau thì là trực tiếp chế tạo công cụ.

Mà bước ngoặt chính là sự xuất hiện của ngươi.

Kế Quốc Duyên Nhất thắc mắc, chuyện này trách mình sao.

Ông lại không ép quỷ tổ làm gì: Tâm tư của Quỷ Vũ Thập Vô Thảm sâu thẳm, ta không hiểu được hắn.

Pháp sư lẽ nào hiểu hắn.

Hiểu, hắn là một thể mâu thuẫn, là một tồn tại không được xã hội dung nạp, có tính tiên tiến, cũng có tính lạc hậu.

Kế Quốc Duyên Nhất cảm thấy lời của pháp sư thật là kín kẽ: Lời hay đều bị ngươi nói hết rồi, nói thế nào cũng đúng.

Chiến trường không cần lo lắng, nên Kế Quốc Duyên Nhất lại muốn nghe đánh giá của pháp sư về quỷ tổ, đáng tiếc pháp sư vừa mở miệng đã là phép biện chứng cũ rích, cả mặt tích cực lẫn tiêu cực đều bao trọn, khiến Kế Quốc Duyên Nhất rất không quen.

Bởi vì Kế Quốc Duyên Nhất cảm thấy quỷ tổ chính là một kẻ xấu, làm gì có tính tiên tiến, nhưng ông cũng biết pháp sư đã nói như vậy, chắc chắn có thể nói ra rất nhiều đạo lý.

Thôi được rồi, nếu ngươi không muốn nghe thì thôi.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, đó là thực lực của quỷ tổ chỉ tồn tại trên trí lực, hắn không có tuệ căn.

Nếu không có Huyết Quỷ Thuật, hắn chỉ là một lão già cố chấp bình thường, tuy hắn nói mình đã thoát ly khỏi những thú vui tầm thường, nhưng đó cũng chỉ là hắn tự cho là đúng, thực ra hắn không có tuệ căn nên rất đáng thương.

Mãi cho đến khi ngươi xuất hiện, khiến hắn biết được giới hạn trí lực của mình, cho nên hắn muốn dựa vào hoa Bỉ Ngạn Xanh để khắc phục ánh mặt trời, thành tựu hoàn mỹ.

Nhưng những hành vi này đại biểu cho việc hắn căn bản không ý thức được vấn đề thực sự chí mạng.

Ngươi nói như vậy, những con quỷ khác nào có khác gì.

Anh trai ta, còn có vị Thượng Huyền Tam kia, bọn họ đều là những người trí lực có hạn lại đi vào con đường tà đạo.

Bọn họ cũng không ý thức được vấn đề thực sự.

Đúng vậy, vấn đề chí mạng là cơ tâm.

Trang Tử, công lợi cơ xảo, tất vong phu nhân chi tâm.

Kế Quốc Duyên Nhất lại có thể ngay lập tức nghĩ đến xuất xứ của cơ tâm.

Tuy là con thứ vô dụng của gia tộc lớn, nhưng dù sao cũng đã được giáo dục, đối với cổ tịch bên kia biển lớn cũng đã học qua: Câu chuyện này nói về một ông lão đào một con mương dẫn nước sông vào giếng, rồi dùng thùng gỗ múc nước từ giếng ra ruộng tưới.

Lúc này có người nói với ông lão tại sao không dùng xe nước.

Ông lão cười nhạo đối phương, có cơ giới ắt có cơ sự, có cơ sự ắt có cơ tâm.

Có nghĩa là người sử dụng máy móc trong lòng đều có suy nghĩ đầu cơ trục lợi, suy nghĩ này là không nên, để ngăn chặn suy nghĩ đầu cơ trục lợi, thì không nên sử dụng máy móc.

Học vấn của Kế Quốc Duyên Nhất quả không hổ thẹn với xuất thân quý tộc của mình: Chỉ là pháp sư, bây giờ là thời đại công nghiệp rồi, mọi người đều đang sử dụng máy móc.

Cho nên mới nói đại đạo phế nhi nhân xuất, nhân phế nhi nghĩa xuất, nghĩa phế nhi lễ xuất, lễ phế nhi pháp xuất, pháp phế nhi cơ tâm xuất.

Đây không phải là phản trí sao.

Kế Quốc Duyên Nhất cũng không ngốc: Pháp sư, ngươi đây là dựa vào tiến trình lịch sử mà suy ra, vậy thì ngược lại, đại đạo tồn tại chính là thời đại xa xưa, nhưng ngươi cũng từng nói bộ lạc thời nguyên thủy còn giết người tế thần.

Đại đạo của bộ lạc nguyên thủy chẳng phải là phản trí sao.

Chúng ta đang thảo luận về quỷ tổ, quỷ tổ hiện tại chính là cơ tâm rất nặng.

Bởi vì hắn ở thời đại lễ đã nắm giữ Huyết Quỷ Thuật, một loại kỹ thuật siêu thời đại, cho nên cơ tâm của hắn vô cùng ngang ngược.

Hắn thậm chí cho rằng chỉ cần một đóa hoa là có thể khiến hắn trở thành sinh vật hoàn mỹ, và tin tưởng không chút nghi ngờ.

Người thời Heian đều cho rằng muốn thành thần phải tích lũy công đức, làm nhiều việc tốt, ngay cả người thời Đại Chính, mọi người ít nhất cũng tin rằng muốn chết được an nghỉ phải tích lũy công đức, chỉ là cách tích lũy công đức của người thời Đại Chính đã không còn là làm việc tốt, mà là phóng sinh, thậm chí có người còn muốn chế tạo máy công đức.

Đỗ Lan cho rằng người thời Đại Chính đã ngày càng đầu cơ trục lợi, ngay cả cách tích lũy công đức từ xưa đến nay cũng muốn lười biếng, từ việc phụng dưỡng người già, chăm sóc trẻ em biến thành phóng sinh động vật.

Đây chính là cơ tâm do máy móc mang lại, máy móc khiến mọi thứ trở nên dễ dàng, trong lòng mọi người đều lưu lại một loại tiềm thức không nỗ lực cũng có thể thành công.

Kỹ thuật càng phát triển, loại tiềm thức này càng ăn sâu bén rễ.

Những người cho rằng phóng sinh có thể tích lũy công đức là kết quả của loại tiềm thức này, quỷ tổ cho rằng hoa Bỉ Ngạn Xanh có thể giúp hắn trở thành sinh vật hoàn mỹ cũng là do loại tiềm thức này gây nên.

Kế Quốc Duyên Nhất biết ngay pháp sư có thể nói ra một tràng đại đạo lý: Ngươi nói từ phương diện nhân tính, quả thực là như vậy.

Cho nên quỷ tổ ngay từ đầu đã đi sai, mà nguyên nhân hắn đi sai, Trang Tử đã nói cho chúng ta biết rồi.

Cho nên chúng ta khi sử dụng khoa học tuyệt đối không thể có tâm đầu cơ trục lợi, khoa học kỹ thuật không phải để chúng ta đầu cơ trục lợi.

Đỗ Lan nói, sau đó như một người thầy đời hỏi: Quỷ Vũ Thập Vô Thảm, ngươi nghe hiểu chưa.

Thì ra bài diễn văn dài vừa rồi, quỷ tổ cũng nghe được, thực ra từ mục tiêu một trăm triệu con quỷ, giọng nói của Đỗ Lan và Kế Quốc Duyên Nhất đều có thể truyền đến tai quỷ tổ.

Quỷ tổ không ngờ Đỗ Lan lại hiểu hắn đến vậy, nhưng bây giờ nghĩ lại quả thực như vậy, hắn quả thực đã có được sức mạnh siêu việt, đến nỗi tư duy của mình cũng bị đơn giản hóa.

Lẽ nào không phải ông trời đối đầu với mình, mà là do mình không có chí tiến thủ.

Theo cách nói của Đỗ Lan, quỷ tổ chính là vì cơ tâm quá nặng nên cứ sai mãi, thua mãi.

Huyết Quỷ Thuật mang lại cho quỷ tổ sức mạnh, cũng mang lại cơ tâm, một thể hai mặt, tính tiên tiến và tính lạc hậu.

Đỗ Lan công khai hạ thấp mình như vậy, Quỷ Vũ Thập Vô Thảm tự nhiên không phục, nhưng hắn hiện tại bị bom nổ trọng thương không thể phản đối, chỉ có thể im lặng đối mặt.

Bây giờ quan trọng nhất không phải là tranh cãi miệng lưỡi, mà là dưỡng thương, chỉ có vết thương lành lại mới có thể phản kích kẻ địch.

Nhưng quỷ tổ cũng không thể không thừa nhận lời của Đỗ Lan có chút đạo lý, từ trước đến nay hắn tin rằng hoa Bỉ Ngạn Xanh ghi trong đơn thuốc có thể giúp hắn khắc phục ánh mặt trời quả thực không có bất kỳ căn cứ nào, chỉ là hắn đơn phương mong muốn mà thôi.

Trong một nghìn năm qua, hắn tin rằng có và chỉ có một cách này có thể giúp hắn khắc phục ánh mặt trời, điều này khiến hắn từ xưa đến nay chỉ mong chờ tìm được hoa Bỉ Ngạn Xanh, mà không nghĩ đến cách khác.

Sở dĩ như vậy, quả thực là vì mình thông qua đơn thuốc mà có được sức mạnh, nên theo quán tính cho rằng những gì ghi trong đơn thuốc nhất định là đúng.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, dù đơn thuốc có thể khiến người ta biến thành quỷ, thì đơn thuốc cũng chỉ có công hiệu này, chưa chắc đã thực sự có thể khiến quỷ trở thành sinh vật hoàn mỹ.

Lẽ nào ta thật sự đã sai.

Quỷ tổ bắt đầu tự vấn, lẽ nào hoa Bỉ Ngạn Xanh thật sự vô dụng.

Trở thành sinh vật hoàn mỹ không phải là chuyện đơn giản như vậy.

Trên chiến trường của Thượng Huyền Nhị, trận chiến bốn đấu một đã gần kết thúc, Ngải Triết Hồng Thạch có thể cường hóa ba văn, khiến sức mạnh của Hương Nại Huệ tăng lên đến cực hạn, cộng thêm những người khác kiềm chế phân thân và Thụy Liên Bồ Tát, bây giờ trước mặt Hương Nại Huệ đã không còn bất kỳ trở ngại nào, cô có thể trực tiếp chém trúng Thượng Huyền Nhị.

Trong đầu Thượng Huyền Nhị là một khung cảnh đèn cù, nói thật cuộc đời hắn quả thực vô vị, dù sao hắn cũng không hiểu được niềm vui và nỗi buồn của con người.

Từ khi hắn có ký ức, có lẽ hắn đã chết rồi, cơ thể hắn sống mà tinh thần đã chết.

Nhân tính của mỗi người đều được chia thành hai mặt: tính tự nhiên và tính xã hội, tính tự nhiên chính là bản năng của con người với tư cách là động vật, tính xã hội chính là quan niệm đạo đức sinh ra khi con người là động vật xã hội.

Thượng Huyền Nhị vì không có khả năng đồng cảm, nên tính xã hội trực tiếp không có, chỉ có tính tự nhiên.

Nhưng con người là động vật quần thể, người không có tính xã hội chính là người không đạt tiêu chuẩn.

Trước khi chết, dường như cảm nhận được điều gì đó, nhưng cũng đã quá muộn.

Thái Dương Ba Văn Tật Tẩu.

Thông qua bảo kiếm Ngải Triết Hồng Thạch, ba văn được cường hóa đã chém kẻ địch làm hai, cổ của Thượng Huyền Nhị đứt lìa, đầu cũng bị bao bọc trong ba văn kịch liệt.

Không có chút cơ hội nào, chết ngay lập tức.

Pháp sư, tại sao ta lại cảm thấy kẻ phản bội loài người giết sư phụ kia còn đáng ghét hơn Thượng Huyền Nhị.

Theo lý mà nói, Thượng Huyền Nhị làm ác nhiều hơn, ăn thịt người nhiều hơn, tội nghiệt nặng hơn, nhưng ta lại cảm thấy không ghét Thượng Huyền Nhị lắm, ngược lại đối với sư huynh của Ngã Thê Thiện Dật lại hận thấu xương.

Tại sao lại như vậy.

Lẽ nào mạnh mẽ về mặt vật lý đã không thể thỏa mãn ngươi.

Ngươi còn muốn phân tích nhân tính, nắm giữ võ nghệ có thể chém đứt linh hồn.

Đỗ Lan cho rằng đây đã là vấn đề vượt qua tầng diện vật lý rồi.

Ta chỉ có một thắc mắc, tại sao có người có thể từ bỏ chân thiện mỹ của loài người để theo đuổi sức mạnh, muốn biết vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu.

Là do bản tính con người vốn như vậy, hay là họ khác với người bình thường.

Kế Quốc Duyên Nhất nói: Pháp sư, kiến giải của ngài luôn độc đáo, cho nên ta muốn nghe ý kiến của ngài.

Vấn đề này thật không dễ nói, nếu phải nói thật, thì là do ý chí tự do gây nên.

Con người có tính tự nhiên và tính xã hội, nhưng lựa chọn thiên về bên nào, hoàn toàn do ý chí tự do quyết định.

Đỗ Lan cho rằng chuyện này thật sự không ai có thể quyết định được: Đại bộ phận người vì ảnh hưởng của môi trường xung quanh, ý chí tự do sẽ thiên về tính xã hội, nhưng cũng có một số trường hợp ngoại lệ.

Tuy nhiên, Kế Quốc Duyên Nhất cho rằng lời giải thích này tuy có thể chấp nhận, nhưng có chút tùy tiện: Vậy những kẻ xấu làm việc xấu có phải đều có thể dùng ý chí tự do làm cớ không.

Đương nhiên cũng không chỉ đơn giản như vậy, ý chí tự do còn phải kết hợp với xu lợi tị hại.

Tuy là ý chí tự do, nhưng đại thể cũng không thoát khỏi điều kiện xu lợi tị hại này.

Nói như vậy thì ta hiểu rồi.

Kế Quốc Duyên Nhất tỏ ra đã hiểu: Nhân tính có tính động vật và tính xã hội, còn có ứng biến xu lợi tị hại, cộng thêm ý chí tự do, như vậy con người có thể nhảy qua nhảy lại rồi.

Tính động vật có lợi, thì dùng ý chí tự do nhảy sang tính động vật, tính xã hội có lợi, thì dùng ý chí tự do nhảy sang tính xã hội.

Chương 2183

Con người quả là một sinh vật ti tiện.

Ngươi cũng có thể nói đây là trí tuệ sinh tồn.

Đỗ Lan cười lên.

Ti tiện hay trí tuệ, từ góc độ xã hội mà nói, nhảy qua nhảy lại chính là ti tiện, từ góc độ động vật mà nói, nhảy qua nhảy lại chính là trí tuệ, đây chính là phép biện chứng.

Kế Quốc Duyên Nhất nói: Phân tích như vậy, ta biết tại sao cái ác không thể bị tiêu diệt, cũng biết tại sao ngươi nói sự giám sát của quỷ phải tồn tại.

Bởi vì không có giáo dục bắt buộc và giám sát mạnh mẽ, con người sẽ xu lợi tị hại, tự nhiên sẽ có người nhảy sang mặt động vật để phá hoại tính xã hội, đây chính là nguyên nhân cái ác không thể biến mất.

Điều chúng ta có thể làm không phải là yêu cầu xã hội loài người trở nên tốt hơn, mà là giữ cho xã hội loài người không trở nên tồi tệ hơn.

Ta hiểu cả rồi.

Vị thiên tài này đã ngộ ra.

Cảm giác hụt hẫng, Kế Quốc Duyên Nhất vốn cũng tin rằng sẽ có một miền đất lý tưởng tốt đẹp, nhưng sau một hồi phân tích như vậy thì biết rằng miền đất lý tưởng gì đó căn bản không tồn tại.

Điều họ có thể làm không phải là khiến mọi người đều trở nên lương thiện, đó là điều không thể, điều có thể làm là cố gắng hết sức không để nhiều người hơn nhảy qua nhảy lại, giữ ở mặt xã hội.

Không thể làm cho thế giới tốt hơn, chỉ có thể nỗ lực không để thế giới tồi tệ hơn.

Quả nhiên vẫn là âm gian thích hợp với mình hơn, Kế Quốc Duyên Nhất đối với mọi thứ ở dương gian đều mất hết hứng thú: Pháp sư, ngài thật là bình tĩnh.

Ta cứ nghĩ người có năng lực mạnh mẽ tất nhiên sẽ là người hào hiệp, đối với thế giới tràn đầy nhiệt tình và lãng mạn.

Ta không nhiệt tình sao.

Đỗ Lan cho rằng mình rất nhiệt tình, nếu mình không nhiệt tình thì cũng sẽ không đứng đây nói nhiều như vậy với Kế Quốc Duyên Nhất.

Thấy Kế Quốc Duyên Nhất vì mấy câu nói của mình mà bị đả kích lớn, Đỗ Lan rất có cảm giác thành tựu.

Đỗ Lan cho rằng trong cả đa vũ trụ này tuyệt đối không tìm ra được người thứ hai giỏi nhảy qua nhảy lại hơn hắn.

Chính Đỗ Lan là một cao thủ nhảy ngang, thông qua nhảy ngang để gây rối khắp nơi.

Được rồi, Thượng Huyền Nhị chết rồi, còn Thượng Huyền Tam và Thượng Huyền Nhất nữa, bọn họ còn chưa chết.

Hơn nữa bọn họ và Thượng Huyền Nhị có sự khác biệt rõ ràng, hai người họ còn giữ lại không ít tính xã hội của con người, cho nên trận chiến của họ là dùng tính xã hội làm cốt lõi, tính động vật làm vỏ bọc.

Nhưng tính động vật và tính xã hội là mâu thuẫn, cho nên cuối cùng nếu tính xã hội chiếm thế thượng phong, họ sẽ thua, tính động vật chiếm thế thượng phong họ sẽ thắng.

Vì tính xã hội áp chế tính động vật khiến quỷ không thể phát huy toàn bộ thực lực.

Kế Quốc Duyên Nhất không khỏi gật đầu: Với cảnh giới của họ mà nói, hai cuộc đối đầu này quả thực đã không còn là cuộc đọ sức về chiêu thức và thể năng, bất kể là người hay quỷ đều sẽ nâng tinh khí thần lực lên đến cực hạn, cũng sẽ không vì giới hạn thể năng mà dừng lại, trận chiến như vậy là cuộc giao phong của ý chí, là cuộc đọ sức của linh hồn, thắng bại đã không hoàn toàn phụ thuộc vào kẻ địch, mà còn phụ thuộc vào chính mình.

Giống như pháp sư ngài nói, là cuộc đối đầu giữa tính động vật và tính xã hội trong chính bản thân.

Kế Quốc Duyên Nhất bây giờ đối với pháp sư là kính phục không thôi, ở bên cạnh pháp sư một thời gian ngắn, nhưng đã học được rất nhiều thứ.

Thượng Huyền Nhất và Thượng Huyền Tam có được đơn thuốc, trở nên mạnh mẽ hơn, nhưng nội tâm của họ lại vẫn còn những vết nứt.

Đấu khí, Thượng Huyền Tam trong trận chiến lâu dài đã lĩnh ngộ được một loại sức mạnh đặc biệt, chỉ cần đứng trong lãnh địa của hắn, hắn có thể dò xét được đấu khí của kẻ địch, mạnh yếu và động tác của kẻ địch đều rõ như lòng bàn tay.

Thượng Huyền Tam là một võ giả, tuy vì sư phụ và vị hôn thê bị giết mà hóa thân thành lệ quỷ, nhưng hắn chưa bao giờ từ bỏ việc theo đuổi võ đạo, dù trở thành quỷ cũng không chỉ đơn thuần là bắt nạt kẻ yếu, mà là khao khát được chiến đấu với những con quỷ mạnh hơn mình.

Mục tiêu nhỏ của hắn là vượt qua Thượng Huyền Nhị, mục tiêu lớn là vượt qua Thượng Huyền Nhất, trở thành tồn tại mạnh nhất trong Thập Nhị Quỷ Nguyệt.

Tuy là một con quỷ, nhưng cũng là một con quỷ có mục tiêu.

Cho nên khi phát hiện ra đơn thuốc, hắn lập tức chuẩn bị một liều thuốc nuốt xuống, bây giờ hắn đang lột xác.

Thán Trị Lang và Thủy Trụ tình cờ gặp phải con ác quỷ không ngừng theo đuổi sự tiến bộ này, cảm nhận được đấu khí và chiến kỹ vô song của hắn.

Mạnh hơn lần trước gặp rất nhiều.

Thán Trị Lang cảm nhận được sức mạnh tỏa ra từ người kẻ địch còn đáng sợ hơn lần gặp trước.

Rất tốt, vừa hay dùng các ngươi để thử sức mạnh mới của ta.

Uỳnh.

Huyết Quỷ Thuật và võ thuật kết hợp, ác quỷ trong chớp mắt đã áp sát, hai lòng bàn tay đẩy ra, một chiêu đánh ra một trận cuồng phong, trực tiếp cuốn kẻ địch vào trong.

Không thể thở, không khí xung quanh bị hút đi, phổi không nhận được một chút oxy nào, cơ thể không thể sản sinh ra nửa phần sức mạnh, cứ thế này sẽ chết.

Tuyệt quá, đây là thực lực cấp quỷ tổ sao.

Thượng Huyền Tam cảm thấy giết chết kẻ địch còn dễ hơn bóp chết một con kiến.

Đừng hòng làm hại đồng bạn của ta.

Viêm Trụ lao tới: Chúng ta hãy tiếp tục trận chiến chưa hoàn thành lần trước.

Lần trước họ gặp nhau trên tàu hỏa, chưa đánh xong.

Lưỡi kiếm nóng rực từ sau lưng chém xuống, trực tiếp đánh về phía ác quỷ.

Nhưng lãnh địa của Thượng Huyền Tam không có điểm mù, dù là công kích từ phía sau, hắn cũng có thể cảm nhận được, luồng đấu khí thuần túy và nhiệt huyết đó, người đến quả là một đối thủ không tồi.

Xoay người, một cú đá quét ngang tung ra.

Keng.

Da thịt và lưỡi kiếm va chạm lại có tiếng kim loại va vào nhau, da của Thượng Huyền Tam đã được cường hóa đến mức có thể đối kháng với Nhật Luân Đao.

Được cứu rồi.

Thán Trị Lang và Thủy Trụ thoát khỏi cảnh ngạt thở trong cuồng phong, bây giờ đang hít thở sâu.

Có được cứu hay không còn chưa chắc.

Thủy Trụ lại biết trận chiến bây giờ mới bắt đầu, anh phải đi phối hợp với Viêm Trụ.

Vù, hai Trụ đều phải sử dụng sức mạnh mạnh nhất mới được, nếu không dù chỉ một thoáng sơ suất cũng đủ để họ đầu lìa khỏi cổ.

Vẻ mặt Viêm Trụ đã không còn nụ cười, vì anh cũng rất rõ trận chiến này tuyệt đối là trận chiến có áp lực nhất từ trước đến nay, mình phải phối hợp với Thủy Trụ, nếu không không có cơ hội thắng.

Ánh mắt hai vị Trụ tiếp xúc, trong nháy mắt đều hiểu ý đối phương, sau đó hai thanh Nhật Luân Đao hóa thành hai vầng trăng bạc sáng rực cố gắng hợp lại một chỗ.

Mà ác quỷ lại ở giữa hai vầng trăng, lại như một kẻ thứ ba không hiểu phong tình chen vào giữa.

Vẫn chưa đủ, nhiều hơn nữa, nhiều hơn nữa, hãy tung ra tuyệt học của các ngươi ra đi.

Lúc này Thượng Huyền Tam hoàn toàn không coi kẻ địch ra gì, vì kẻ địch quá yếu.

Thán Trị Lang chỉ cảm thấy mình vô dụng, nhưng cậu cũng biết bây giờ mình mạo muội tham gia vào trận chiến nói không chừng sẽ kéo chân, cho nên cậu phải quan sát: Đều lợi hại quá.

Nhưng xem một lúc cậu phát hiện động tác của kẻ địch quá nhanh, có lúc Trụ còn chưa ra chiêu, kẻ địch đã bắt đầu có động thái đối phó, giống như có thể dự đoán vậy.

Thực tế chính là dự đoán, tuy Thượng Huyền Tam không lĩnh ngộ được Thông Thấu Thế Giới, nhưng hắn dùng trí lực, dùng đấu khí để đạt được hiệu quả tương tự.

Thán Trị Lang biết muốn đánh bại kẻ địch như vậy, phải có sự đột phá, cậu nhớ lại cha mình, nhớ lại đêm đó.

Người cha gầy yếu cầm dao phay chém ngã con gấu lớn, lúc đó cha mang theo cậu, đã nói gì đó.

Hồi tưởng lại, Thán Trị Lang biết đoạn nói đó rất quan trọng, có thể đánh bại cường địch này hay không đều phụ thuộc vào đoạn nói đó.

Đóng lại các cơ quan thừa thãi, nói đơn giản là không làm bất kỳ động tác thừa nào, tương tự như phiên bản kém chất lượng của Tự Tại Cực Ý Công, chỉ cần làm được việc đóng lại, thì địch ta tự minh.

Trong đầu tự nhiên sẽ xuất hiện vị trí của mình và kẻ địch, cũng có thể dự đoán động tác của kẻ địch, đây chính là Thông Thấu Thế Giới.

Cha của Thán Trị Lang tuyệt đối là một thiên tài, tuy thân thể yếu đuối nhiều bệnh, nhưng chính là một thiên tài, một kỳ tài luyện võ, đáng tiếc không có Bá Nhạc phát hiện ra ông, cho nên cả đời ông chỉ đi bán than, nhưng chỉ bằng điệu vũ của thần, ông đã lĩnh ngộ được Thông Thấu Thế Giới, và rất có tầm nhìn xa trông rộng khi truyền thụ nó cho con trai.

Trên thế giới này người có thể thực sự nắm giữ Thông Thấu Thế Giới là rất hiếm, cha của Thán Trị Lang không qua huấn luyện kiếm thuật và hô hấp chuyên nghiệp, nhưng lại tự mình lĩnh ngộ được sức mạnh này, thiên phú của ông có lẽ còn mạnh hơn Thượng Huyền Nhất một chút.

Nhớ ra rồi, Thán Trị Lang bây giờ thật sự rất cảm tạ cha, sở dĩ mình có thể đứng đây chiến đấu với Thập Nhị Quỷ Nguyệt, chủ yếu dựa vào chính là sự dạy dỗ của cha.

Thông Thấu Thế Giới, và mười ba động tác.

Thán Trị Lang bây giờ đã hoàn toàn hiểu rõ, siết chặt thanh Nhật Luân Đao lưu truyền từ thời Chiến Quốc, cậu phải lên.

Lúc này hai vị Trụ Thủy và Hỏa đã rơi vào tuyệt cảnh, bất kể nỗ lực tấn công thế nào, kẻ địch đều có thể đỡ được và phản kích.

Hai người họ không dám có một chút lơ là, nghiến chặt răng, vực dậy tinh thần, mặc kệ xương cốt kêu gào, mặc kệ cơ bắp than khóc, không ngừng vung bảo kiếm trong tay, lúc này chỉ có hơi thở và chiêu thức mới có thể miễn cưỡng giúp họ sống sót, căn bản không nhìn thấy hy vọng chiến thắng.

Giới hạn, hai người đã bị đẩy đến giới hạn.

Uỳnh.

Động tác của Thượng Huyền Tam quá nhanh, ảo ảnh của quyền cước đều chồng lên nhau, và hồ quang bạc do lưỡi đao vẽ ra quấn lấy nhau phổ nên vũ khúc tử vong.

Mắt không thể nghỉ một giây, hô hấp không thể dừng một khắc, dù cơ bắp nứt toạc, thần kinh đứt đoạn, xương cốt vỡ vụn cũng không thể dừng lại.

Dừng lại là chết.

Thủy và Hỏa đều đã đến ngưỡng cửa nguy hiểm, tư tưởng của hai người đã bắt đầu đi ngược lại với cơ thể.

Chương 2184

Tư duy muốn tiếp tục chiến đấu, nhưng cơ thể đã đến giới hạn, hai thứ dường như đã chia làm hai.

Giới hạn, trong cuộc tử chiến này, từ giới hạn đồng nghĩa với tử vong.

Thủy Trụ và Viêm Trụ đều có thể từ biểu cảm của đối phương thấy được bạn đồng hành đang gắng gượng, dù sao mình cũng vậy, lúc này chỉ cần bạn đồng hành không dừng lại, mình cũng tuyệt đối không thể dừng lại.

Cho nên hai người dù đã biểu cảm méo mó, cũng mặc kệ sự phản kháng và cầu xin của cơ thể tiếp tục vung Nhật Luân Đao, chỉ cần bên mình không dừng lại, là có thể chia sẻ áp lực cho bạn đồng hành.

Hơn nữa họ còn tin rằng Thán Trị Lang ở bên cạnh nhất định sẽ mang đến cho họ bất ngờ, Thủy Trụ là Bá Nhạc của Thán Trị Lang, còn Viêm Trụ đã cùng Thán Trị Lang chiến đấu, họ đều biết Thán Trị Lang tuy dịu dàng hơn bất cứ ai, nhưng dũng khí của cậu không thua kém bất kỳ ai.

Cũng gần đến lúc kết thúc rồi, ta đã chán rồi, các ngươi những Trụ này cũng chỉ đến thế.

Thượng Huyền Tam sắp ra tay hạ sát.

Không ổn, hai vị Trụ đột nhiên cảm giác tốc độ của quỷ trở nên nhanh hơn, họ dường như rơi vào một cái máy xay thịt, chỉ có thể trơ mắt nhìn cơ thể mình bị kẻ địch nghiền nát.

A Tuy nhiên, chiêu thức của quỷ lại bị chặn lại, Thán Trị Lang đã đến, cậu dự đoán được sát chiêu của quỷ, vào thời khắc mấu chốt đã xông tới.

Thượng Huyền Tam ngẩn người, vì hắn không cảm nhận được đấu khí của Thán Trị Lang, nếu không sát chiêu của hắn cũng sẽ không bị ngắt quãng, chính vì không phát hiện nên mới bị ngắt quãng.

Mà sở dĩ không phát hiện, là vì trên người Thán Trị Lang không còn đấu khí.

Lúc này hô hấp của Thán Trị Lang đã thay đổi, hoặc nói là chỉ còn lại hô hấp, tất cả các cơ quan thừa thãi khác đều bị đóng lại, trong thế giới của cậu mọi thứ đều thông thấu, kẻ địch và mình đã không còn bất kỳ sự che giấu nào, ngay cả sự co giật của cơ bắp cũng rõ như lòng bàn tay.

Không cảm nhận được đấu khí thì không thể dự đoán, đây chính là giới hạn của trí lực, tuy đã uống đơn thuốc, nhưng Thượng Huyền Tam vẫn không thể nắm giữ được Thông Thấu Thế Giới.

Tốc độ, lực tấn công, lực phòng ngự của hắn đều tăng lên, nhưng vẫn không thể tiến vào lãnh địa của thiên tài.

Ngược lại, Thán Trị Lang có thiên phú, lại có một người cha tự học thành tài, cho nên đã nắm giữ được cảnh giới cao nhất của võ giả.

Kế Quốc Duyên Nhất cũng rất vui mừng, hiếm khi thấy một thiếu niên trẻ tuổi lại có thiên phú như vậy: Cậu ta có lẽ có thể vượt qua ta.

Mọi thành tựu của Kế Quốc Duyên Nhất đều hoàn thành trước năm hai mươi lăm tuổi, sau đó tuy thực lực của mình có tăng lên, nhưng cũng là củng cố thành quả của trước năm hai mươi lăm tuổi.

Mà Thán Trị Lang mới mười lăm tuổi, đã nắm giữ Thông Thấu Thế Giới, trong mười năm còn lại chỉ cần tùy tiện phát minh ra kỹ xảo gì đó, thì có khả năng vượt qua Kế Quốc Duyên Nhất.

Con đường ta đã mở, cậu ta đã đi đến cùng, tiếp theo là phải đi ra con đường của chính mình.

Kế Quốc Duyên Nhất rất vui mừng.

Nhưng có thể vượt qua Kế Quốc Duyên Nhất hay không phải xem Thán Trị Lang có thể sống sót hay không, tuy Thông Thấu Thế Giới miễn cưỡng giúp cậu và Thượng Huyền Tam đứng trên cùng một vạch xuất phát về mặt dự đoán, nhưng các tố chất khác vẫn còn thua xa.

Dự đoán được động tác của kẻ địch không đồng nghĩa với việc có thể đỡ được, phát hiện ra sơ hở của kẻ địch không đồng nghĩa với việc đánh trúng.

Cho nên đây vẫn là một trận chiến khổ cực.

Viêm Trụ và Thủy Trụ đã bị Thượng Huyền Tam đẩy đến giới hạn, dưới sự giúp đỡ của Thán Trị Lang mới có cơ hội nghỉ ngơi một lát, nhưng chỉ có thể điều chỉnh lại hơi thở một chút, họ phải tiếp tục tham gia chiến đấu, vì họ đều thấy được tình hình hiện tại của Thán Trị Lang còn chưa đủ để một mình đối mặt với kẻ địch.

Thán Trị Lang cũng biết, hiện tại cơ thể cậu đang chịu đựng nỗi đau vượt xa bình thường, tuy nói là đóng lại tất cả các cơ quan thừa thãi, nhưng trên cơ thể người ngoài ruột thừa ra còn có cơ quan nào là thừa thãi đâu.

Mỗi một cơ quan đều là bảo chứng cho sinh mệnh, đóng lại bất kỳ một cơ quan nào, cơ thể đều sẽ chịu áp lực cực lớn, huống chi là vì chiến đấu mà đóng lại các cơ quan không liên quan đến chiến đấu.

Vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ Thông Thấu Thế Giới, cho nên chỉ có thể cưỡng ép tiến vào, thời gian càng dài tổn thương đối với cơ thể càng nghiêm trọng.

Lúc này Thán Trị Lang ngay cả giọng nói cũng không phát ra được, giống như một đội quân đơn độc thâm nhập sâu vào lòng địch, kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không hay, chỉ có thể nỗ lực vung chém, tìm cách chiến thắng kẻ địch.

Đây là lựa chọn của chính cậu, là ý chí tự do đang tỏa sáng, Thán Trị Lang tuyệt đối sẽ không dừng lại công kích của mình.

Sau khi trải qua sự chấn động ban đầu, Thượng Huyền Tam rất nhanh đã bình tĩnh lại, vì tuy hắn không thể dự đoán được động tác của Thán Trị Lang, nhưng kẻ địch thực ra không mạnh lắm, tuy động tác của đối phương rất nhanh, nhưng lực tấn công không đủ, căn bản không thể chém đứt cổ của mình.

Ngu xuẩn, trạng thái này của ngươi có thể duy trì được bao lâu.

Người bình thường không thể mạnh như vậy, cho nên Thượng Huyền Tam nghi ngờ Thán Trị Lang đã phải trả một cái giá rất lớn.

Là ấn.

Viêm Trụ và Thủy Trụ đều nhìn thấy ấn xuất hiện trên trán Thán Trị Lang.

Đóng lại các cơ quan thừa thãi, áp lực tim tăng cao, năng lực tản nhiệt lại giảm đi, cho nên hiện tại nhịp tim của Thán Trị Lang tăng nhanh, nhiệt độ cơ thể tăng cao, đây đều là những điều kiện tiên quyết để sinh ra ấn.

Trước đó họ tập huấn chính là để sinh ra ấn, đáng tiếc năng lực miêu tả của Thời Thấu Vô Nhất Lang không mạnh lắm, mọi người cũng không thể hoàn toàn hiểu được nguyên lý sinh ra ấn.

Bây giờ có thể tại hiện trường tìm hiểu một chút, Thán Trị Lang chính là thầy giáo của họ.

Hiện tại Thán Trị Lang rất đau khổ, nhưng quả thực đã làm gương.

Kiếm sĩ biết hô hấp đều biết cái gọi là hô hấp thực ra là phương pháp thổ nạp đặc biệt, nhưng mỗi người khi thổ nạp đều có sự khác biệt nhỏ, cho nên dẫn đến việc Nhật Chi Hô Hấp truyền lại lại có thuộc tính khác nhau, có thể nói là sai một ly đi một dặm.

Lấy một ví dụ để nói, coi động tác thổ nạp của hô hấp là chế tạo bánh xe gỗ, bất kỳ người thợ làm bánh xe nào cũng biết bánh xe có mấy bộ phận cấu thành, nhưng khi lắp bánh xe của họ lên cùng một trục xe, lại không phải bánh xe nào cũng có thể vận hành trơn tru.

Người thầy già kinh nghiệm nhất tuy có thể dạy cho đệ tử các bước chế tạo bánh xe, nhưng kinh nghiệm để bánh xe vận hành trơn tru lại rất khó dùng lời nói để truyền đạt.

Cho nên mới nói là sư phụ dắt vào cửa, tu hành xem cá nhân, Kế Quốc Duyên Nhất có thể truyền thụ cho võ sĩ các yếu lĩnh động tác thổ nạp, nhưng tinh túy của Nhật Chi Hô Hấp lại thực sự khó truyền thụ, nhưng thiên tài vẫn là thiên tài, cuối cùng ông đã phát minh ra điệu vũ của thần, tương đương với việc chế tạo ra thước thẳng và compa, sau này đường kính của bánh xe và trục xe sẽ có tham chiếu.

Dù là người mới vào nghề, cũng không đến nỗi khiến trục xe và bánh xe quá sượng sùng, hơn nữa nếu người mới này có thiên phú, thì có thể dựa vào thước thẳng và compa rất nhanh đuổi kịp kinh nghiệm mấy chục năm của người thầy già.

Thán Trị Lang chính là đang cầm thước thẳng và compa để làm bánh xe, cho nên mới có tốc độ nhanh nhất đuổi kịp Kế Quốc Duyên Nhất.

Viêm Trụ và Thủy Trụ không có thước thẳng và compa, chỉ có thể bắt chước theo, hy vọng có thể tiến vào trạng thái tương tự như Thán Trị Lang, để kích hoạt ấn.

Nếu có ba chiến sĩ có ấn, trận chiến này vẫn còn hy vọng.

Giống như nấu ăn vậy, cùng một công thức trong tay các đầu bếp khác nhau làm ra lại có hương vị khác nhau.

Đỗ Lan nói: Cùng là chiến sĩ có ấn cũng chắc chắn có sự khác biệt, dù cùng nhịp tim tăng nhanh và nhiệt độ cao, nhưng họ có thể tăng được bao nhiêu lại không giống nhau.

Chỉ cần tăng lên là đủ rồi, hy vọng chiến thắng của nhân loại trong trận chiến này rất lớn.

Kế Quốc Duyên Nhất rất xem trọng Thán Trị Lang: Không biết Thán Trị Lang có thể giống ta sống qua tuổi hai mươi lăm không.

Lúc này trên chiến trường, hai vị Trụ quả thực cũng không quan tâm có thể tăng lên bao nhiêu, chỉ cần tăng lên là được, tìm cách làm cho nhịp tim tăng nhanh, tìm cách làm cho nhiệt độ cơ thể tăng cao, tuy rất khó chịu, nhưng họ quả thực cảm nhận được sự khác biệt của cơ thể.

Hô hấp vẫn tiếp tục, sau đó họ phát hiện Nhật Luân Đao của họ đều biến thành màu đen, đây cũng là một đặc điểm lớn của chiến sĩ có ấn.

Được rồi.

Uỳnh.

Hai người đến chi viện cho Thán Trị Lang, nếu không đến nữa Thán Trị Lang sẽ chết, hiện tại ý thức của cậu đã đến bờ vực biến mất, nếu không phải từ nhỏ đã quen chịu khổ, cậu căn bản không thể chống đỡ đến khi đồng bạn kích hoạt ấn.

Đao đến, cánh tay của Thượng Huyền Tam bị chém đứt.

Nhưng đây không là gì cả, chỉ là đứt tay mà thôi: Các ngươi những kẻ yếu đuối này, căn bản không biết đang đối mặt với ai.

Tay phải của Thượng Huyền Tam lại mọc ra, năng lực phục hồi cực mạnh.

Vù vù, động tác của hai người một quỷ đã vượt qua sự bắt kịp của mắt thường, họ đều đang dự đoán và phản dự đoán, trận chiến không chỉ kiểm tra thể lực mà còn rất hại não.

Cuối cùng xem ai có động tác nhanh hơn, Thượng Huyền Tam có sự tự tin tuyệt đối, hắn cảm thấy cơ thể mình đang tiến hóa về phía cảnh giới siêu phàm, càng chiến đấu cảm giác này càng rõ ràng, đương nhiên điều này đại biểu cho việc hắn ngày càng thoát ly khỏi khái niệm con người.

Ký ức quý giá nhất của hắn sẽ trở nên ngày càng mơ hồ, cuối cùng hoàn toàn ngả về tính động vật.

Nghiến chặt răng, Viêm Trụ và Thủy Trụ như hai cực triển khai những đòn tấn công hoàn toàn khác nhau, sự nóng bỏng của ngọn lửa, sự mạnh mẽ của dòng chảy xiết, hai thứ thay nhau không ngừng gây tổn thương cho quỷ.

Nhưng lực phục hồi của quỷ quá mạnh, dù gây tổn thương cho hắn cũng không sao.

Cho nên vẫn phải chém đầu, hai Trụ nhìn nhau một cái, quyết định giữ chân quỷ để tạo cơ hội chém đầu cho Thán Trị Lang.

Họ tin rằng Thán Trị Lang nhất định sẽ tiếp tục chiến đấu, dù ý thức của cậu đã mất đi cũng sẽ không dừng lại.

Họ đều có niềm tin một trăm hai mươi phần trăm vào Thán Trị Lang, họ tin rằng chỉ cần họ tạo ra một sơ hở trong chốc lát, Thán Trị Lang nhất định có thể chém đứt đầu kẻ địch.

Ác quỷ hướng về phía tính động vật, còn Sát Quỷ Nhân thì hướng về phía tính xã hội, lợi dụng sự tin tưởng và ràng buộc giữa các đồng bạn, vô điều kiện giao phó tính mạng cho đồng bạn, gửi gắm hy vọng chiến thắng vào đồng bạn.

Sinh mệnh là quý giá nhất, cho nên việc lựa chọn từ bỏ sinh mệnh để thành tựu đại nghĩa dưới ý chí tự do là một việc còn vĩ đại hơn.

Giao phó sinh mệnh cho người khác, đem công tích thành tựu đại nghĩa cho người khác, lại càng cần dũng khí to lớn.

Viêm Trụ và Thủy Trụ đều nguyện ý dùng chính sinh mệnh của mình để đánh cược vào khả năng tuy nhỏ nhoi nhưng vẫn tồn tại đó, họ tin tưởng Thán Trị Lang, cho dù hiện tại cậu đã ý thức mơ hồ.

Chưa bao giờ chiến đấu gian nan đến thế, nhưng họ sẽ không từ bỏ.

Chương 2185

Ban Văn khiến thực lực của họ tăng lên một bậc, chỉ là đối mặt với Thượng Huyền Tam đã dùng thuốc, họ vẫn phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Lúc này Thượng Huyền Tam càng đánh càng điên cuồng, đã sắp đột phá giới hạn, nhưng trong cơ thể hắn dường như có một luồng sức mạnh hy vọng hắn đừng hoàn toàn sa vào quỷ đạo.

Ảo ảnh của sư phụ và vị hôn thê đang kêu gọi hắn.

Kịch tình sát dường như sắp đến rồi, trong nguyên tác, cả Thượng Huyền Tam và Thượng Huyền Nhất đều chết vì kịch tình sát.

Thiết lập là cổ của quỷ là điểm yếu, nhưng nếu chấp niệm của quỷ đủ sâu, chúng có thể khắc phục điểm yếu này, ví dụ như Quỷ Vũ Thập Vô Thảm không sợ bị chém đầu.

Thượng Huyền Tam và Thượng Huyền Nhất đều không chết dù bị chém đầu, đáng tiếc cuối cùng đều bị kịch tình sát, họ không phải bị Sát Quỷ Nhân giết chết mà là tự giết chính mình.

Thượng Huyền Tam vốn sắp đột phá giới hạn, nhưng lại nhìn thấy ảo ảnh của sư phụ và vị hôn thê, rồi chết.

Thượng Huyền Nhất vốn cũng có thể khắc phục điểm yếu, nhưng lại vì nhìn thấy dung mạo xấu xí của mình phản chiếu trên lưỡi kiếm mà nhớ lại niềm kiêu hãnh của một võ sĩ, thế là chết.

Niềm kiêu hãnh của võ sĩ.

Sao lúc Thượng Huyền Nhất phản bội nhân loại không nghĩ đến niềm kiêu hãnh của võ sĩ, chỉ vì trở nên xấu xí mà lại nhớ đến niềm kiêu hãnh, quá gượng ép.

Hơn nữa, trở nên xấu xí cũng không nhất định là vĩnh viễn, nhìn Quỷ Vũ Thập Vô Thảm là biết, hình thái của hắn không ngừng biến hóa, có thể lớn có thể nhỏ, có thể nam có thể nữ, tức là chỉ cần không sợ bị chém đầu, hình thái của quỷ có thể thay đổi.

Hơn nữa đã biến thành quỷ rồi, còn bận tâm đến quan niệm xấu đẹp của con người làm gì.

Cho nên Thượng Huyền Tam bị kịch tình sát còn miễn cưỡng nói được, Thượng Huyền Nhất bị kịch tình sát thì quá đáng quá.

Một kẻ vì sức mạnh mà không từ thủ đoạn, lại có thể vì biến thành xấu xí mà hối hận tìm đến cái chết, quả thực là sụp đổ hình tượng nhân vật.

Các ngươi làm quỷ cũng thật là, chết đã chết rồi, mà cứ không buông bỏ được người dương gian.

Là vì tình yêu chăng.

Kế Quốc Duyên Nhất thầm nghĩ chẳng phải mình cũng bị Đỗ Lan kéo về dương gian sao.

Hắn có tư cách gì nói người âm gian.

Nếu không phải là tình yêu, ai lại chờ đợi trăm năm.

Trước khi Thượng Huyền Tam biến chất, nhất định là một người không tồi.

Cũng không thể nói là không tồi, chỉ có thể nói là phù hợp với một số tiêu chuẩn.

Vì bất hạnh của gia đình gốc, hắn đã lầm đường lạc lối, nhưng sau khi gặp sư phụ thì cải tà quy chính, chuyên tâm võ đạo, thuận tiện yêu đương.

Nhưng vì sư phụ và vị hôn thê bị người ta đầu độc chết, hắn đã ra tay tàn sát kiếm đạo quán có thù oán, cuối cùng biến thành quỷ.

Sau khi thành quỷ, hắn không ăn phụ nữ, chỉ ăn những người đàn ông khỏe mạnh, và không ngừng đi khiêu chiến quỷ, cuối cùng trở thành Thượng Huyền Tam, đáng tiếc hắn chưa kịp đánh bại Thượng Huyền Nhị thì đã đến chiến trường này.

Đỗ Lan tổng kết cuộc đời của hắn.

Vậy thì.

Pháp sư, ngài muốn làm gì.

Lúc này, cục diện trên chiến trường đã thay đổi, kế hoạch của Viêm Trụ và Thủy Trụ đã thành công, tuy rất mạo hiểm, nhưng Thán Trị Lang quả nhiên không làm họ thất vọng, ba chiến binh Ban Văn đồng tâm hiệp lực, liều mạng cuối cùng cũng chặt đứt được cổ của Thượng Huyền Tam dưới sự tin tưởng tuyệt đối.

Chấp niệm khiến Thượng Huyền Tam không chết ngay lập tức, hắn vẫn muốn tiếp tục chiến đấu, tiếp tục báo thù nhân loại.

Nhưng ảo ảnh của sư phụ và người yêu lại muốn ngăn cản hắn.

Ba Sát Quỷ Nhân đều đã đến cực hạn, họ cần nghỉ ngơi, cần thở dốc, nếu tiếp tục chiến đấu, họ chắc chắn sẽ chết.

Chết mà không ngã, vì cuộc đời Thượng Huyền Tam có quá nhiều hối tiếc, quá nhiều oán niệm, quá nhiều phẫn nộ.

Ngay cả cha mẹ cũng chưa từng quan tâm hắn, họ chỉ quan tâm đến cái gọi là thể diện, chẳng hề quan tâm hắn có bị đói bụng hay không.

Ban đầu Thượng Huyền Tam không phải tự mình lựa chọn thú tính, hắn cũng hy vọng lựa chọn xã hội tính, nhưng mọi người đều ép hắn, ngay cả cha mẹ cũng ép hắn.

Nhưng ngay khi hắn hoàn toàn nghiêng về thú tính, sư phụ và vị hôn thê đã kéo hắn một phen, kéo về phía xã hội tính, họ vừa chết, Thượng Huyền Tam liền hoàn toàn trượt về phía thú tính.

Hai người họ kéo được một lần, thì có thể kéo lần thứ hai.

Từ sông Tam Đồ chiếu hình đến dương gian, muốn kéo Tam một lần nữa.

Họ sẽ thành công.

Kế Quốc Duyên Nhất nói.

Đúng vậy, nhưng như thế cũng chỉ là không tệ hơn, chứ không phải tốt hơn.

Đỗ Lan tỏ vẻ mình đã đến rồi, thì phải làm cho thế giới trở nên tốt đẹp hơn.

Đỗ Lan vừa nói xong, người đã ở giữa chiến trường, con quỷ không đầu vẫn đang động đậy, đấu khí của hắn vẫn đang tăng lên.

Pháp sư.

Mọi người rất kinh ngạc khi phát hiện Pháp sư cũng đang ở trong Vô Hạn Thành, ông ta đến đây làm gì.

Tuy cổ là điểm yếu của quỷ, nhưng có một số quỷ có thể khắc phục điểm yếu này, các ngươi phải đối phó với Quỷ Tổ thì không sợ chém đầu, hắn chỉ sợ mặt trời.

Đỗ Lan nói: Bây giờ Thượng Huyền Tam cũng sắp vượt qua giới hạn này, trở thành quỷ thực sự.

Ngài phải làm gì đó.

Thủy Trụ nói.

Yên tâm, tôi sẽ không đến tay không.

Người đàn ông này phải chuộc tội.

Cuộc trùng phùng hiếm có bị Đỗ Lan phá vỡ, ảo ảnh trước mắt Thượng Huyền Tam biến mất, đấu khí của hắn hoàn toàn cuồng bạo, mọi thứ như lịch sử tái diễn, sư phụ và người yêu bị đưa đi ngay trước mắt, mà Thượng Huyền Tam không thể làm gì.

Ngươi đã làm gì.

Đấu khí của Thượng Huyền Tam tăng gấp đôi, và vẫn đang tiếp tục tăng lên, vốn đã rất khó đánh, bây giờ hoàn toàn không thể đánh lại.

Từ trên cổ lại mọc ra một cái đầu, hắn nhìn chằm chằm vào Đỗ Lan, vì hắn biết vừa rồi chính là Đỗ Lan đã đánh lui sư phụ và người yêu đến đón hắn: Ngươi đáng chết.

Lại một lần nữa chịu đựng nỗi đau mất mát, hắn bây giờ chỉ muốn giết người.

Trong tay Đỗ Lan là cái đầu quỷ nhặt lên: Đừng nói chết hay không, ta muốn giao cho ngươi một nhiệm vụ, ngươi phải dùng quãng đời quỷ còn lại của mình để tận trung.

Nỉ Đậu Tử muốn làm Quỷ Tổ, cô bé cần tay chân: Nếu ngươi đồng ý, sau này mỗi năm vào Thất Tịch, ta có thể sắp xếp cho ngươi và vị hôn thê gặp mặt, đương nhiên nếu ngươi muốn cũng có thể tiện thể gặp sư phụ, nếu không sợ buổi hẹn hò bị làm phiền.

Thượng Huyền Tam tỏ vẻ đây là điều kiện gì.

Chẳng lẽ hắn trông giống Ngưu Lang sao.

Xem ra ngươi vẫn chưa hiểu, ngươi đã gây quá nhiều tội nghiệt, cho nên ngươi vẫn chưa thể chết.

Vậy thì ta sẽ giết ngươi.

Ha ha.

Đỗ Lan vung tay, cái đầu trong tay đột nhiên mở mắt, bên trong xuất hiện một linh hồn mới: Trong cái đầu này đã có một linh hồn giống hệt ngươi rồi, nếu ngươi từ chối, ta sẽ bóp nát cái đầu này ngay bây giờ, đưa linh hồn bên trong đi gặp người yêu của ngươi.

Đến lúc đó họ có thể song túc song phi ở âm gian, còn ngươi sẽ đội một chiếc mũ xanh biếc.

Ta sẽ không giết ngươi, nhưng có thể khiến ngươi còn khó chịu hơn cả cái chết, người của kiếm đạo quán sẽ cướp đi sinh mệnh người yêu ngươi, còn ta có thể cướp đi linh hồn của cô ấy.

Ba Sát Quỷ Nhân tỏ vẻ Pháp sư còn giống ác quỷ hơn, xấu xa không có giới hạn, ngay cả quỷ hồn cũng không tha.

Chấp nhận điều kiện thì mỗi năm hẹn hò một ngày, không chấp nhận thì ngươi cứ nhìn vị hôn thê của mình qua lại với người khác đi.

Đỗ Lan cười rất gian trá, và còn vẻ mặt chắc chắn, dường như đã biết đối phương sẽ không từ chối.

Ngươi nghĩ ta thực sự sẽ quan tâm sao.

Bây giờ ta đã khắc phục được điểm yếu, ta đã là một con quỷ hoàn chỉnh, ngươi nghĩ ta còn quan tâm đến một người phụ nữ đã chết sao.

Nếu không quan tâm, ta sẽ gửi kẻ mạo danh này xuống dưới.

Đỗ Lan làm bộ muốn đập nát cái đầu này.

Đợi đã.

Thượng Huyền Tam phát hiện mình vẫn còn quan tâm, hắn vẫn muốn gặp vị hôn thê: Ta nguyện trung thành với ngài.

Không phải ta, ngươi cứ chờ đi, rất nhanh cô ấy sẽ xuất hiện, thiết lập trật tự người và quỷ hoàn toàn mới, cô ấy mới là người ngươi cần trung thành.

Đỗ Lan nói.

Thán Trị Lang sững sờ, cậu nghĩ đến em gái mất tích, thời gian này cậu đã tìm em gái, nhưng cậu cảm thấy em gái bây giờ rất an toàn, nên cũng yên tâm đặc huấn.

Bây giờ cậu cảm thấy em gái đang ở bên cạnh Pháp sư, và Pháp sư còn sắp xếp cho em gái đi làm việc.

Thượng Huyền Tam không thể không đồng ý, không đồng ý thì hắn phải đội mũ xanh, điều này khiến hắn rất bất đắc dĩ, rõ ràng hắn đã mạnh mẽ như Quỷ Vũ Thập Vô Thảm, ngoài ánh mặt trời ra đã không còn thứ gì có thể làm hại hắn, đáng tiếc giết người tru tâm, Đỗ Lan có cách khác.

Người ta cần trung thành là ai.

Thượng Huyền Tam hỏi: Ta sẽ không thần phục người yếu hơn ta.

Nói như ngươi mạnh lắm vậy, sức mạnh của ngươi đã bảo vệ được cái gì.

Ngươi và Quỷ Vũ Thập Vô Thảm cũng giống nhau, có được chút sức mạnh là không biết suy nghĩ.

Hắn tin rằng dựa vào một đóa hoa là có thể trở thành sinh vật hoàn hảo, còn ngươi lại cho rằng sức mạnh đại biểu cho tất cả, đây đều là sai lầm lớn.

Ban đầu khi các ngươi có mâu thuẫn với kiếm đạo quán, ngươi và sư phụ nên chú ý tình hình, nên học cách tìm hiểu kẻ thù của mình, tìm hiểu sự hèn hạ của chúng, nhưng ngươi lại cho rằng mình có thực lực nên không sợ chúng tìm đến cửa, thế là chúng đã dùng thủ đoạn hạ độc.

Đó là vì chúng ti bỉ vô sỉ, vì chúng là kẻ yếu.

Còn ta là kẻ mạnh, kẻ mạnh không nên suy nghĩ những chuyện đó.

Thượng Huyền Tam vẫn không chịu thay đổi.

Ngươi xem, đây chính là cách suy nghĩ của ngươi, cũng chính là vấn đề.

Ngươi nên học tập ta, ta mạnh hơn ngươi rất nhiều, nhưng đã nắm bắt được tâm tư của ngươi rõ như lòng bàn tay, cho nên ta đứng ở đây có thể không cần động một ngón tay, chỉ cần nói chuyện là có thể khiến ngươi cúi đầu phục tùng, đây chính là sự khác biệt.

Ta không vì ngươi yếu nhỏ mà xem thường suy nghĩ của ngươi, ngược lại ta sẽ đi sâu vào tìm hiểu, cuối cùng nắm được điểm yếu của ngươi.

Ngươi làm vậy chỉ vì ngươi chưa đủ mạnh, nếu không ngươi chắc chắn sẽ chọn động thủ với ta.

Thượng Huyền Tam lại có thể nói như vậy.

Thật là cố chấp, Đỗ Lan đã đích thân làm gương giáo dục hắn, tên này vẫn không nghe lời, thật là chết không hối cải: Nếu cho ngươi một cơ hội nữa, ngươi sẽ đối phó với kiếm đạo quán như thế nào.

Ta sẽ ra tay trước, giết hết những kẻ yếu hèn ti bỉ đó.

Thượng Huyền Tam nói, nếu để hắn quay về thời khắc bi kịch xảy ra một trăm năm trước, hắn sẽ giết sạch người của kiếm đạo quán trước.

Sau đó ngươi sẽ bị quan phủ bắt lại, cũng không thể song túc song phi với người yêu, vẫn phải nhìn cô ấy trở thành vợ người khác, sinh con cho người đàn ông khác.

Chương 2186

Tại sao không đổi một góc độ khác, nghĩ cách khác.

Thượng Huyền Tam nắm chặt nắm đấm, hắn rất không phục, nhưng đầu óc hắn thực sự toàn là cơ bắp.

Vì Đỗ Lan đổ hết trách nhiệm của bi kịch cho hắn, hắn lại không thể phản bác, vì hắn quả thực sớm đã biết kiếm đạo quán có ý đồ xấu, nhưng cuối cùng hắn cũng chỉ mê tín vào sức mạnh của mình, mà không cẩn thận điều tra, nghiêm túc suy nghĩ đối sách.

Chẳng lẽ thật sự là vì tư duy của mình mới dẫn đến hàng loạt thảm kịch.

Quả nhiên là ngươi nhỉ, ngươi sẽ làm thế nào.

Tam hỏi lại.

Nhỏ yếu chính là mạnh nhất, đầu tiên đương nhiên là tỏ ra yếu thế.

Khi người của kiếm đạo quán cho rằng các ngươi không phải là vấn đề, để chúng cho rằng bất cứ lúc nào cũng có thể đoạt lại đất đai, vậy thì chúng sẽ không dùng thủ đoạn hạ độc.

Tiếp theo đương nhiên là đi điều tra mâu thuẫn và điểm yếu trong kiếm đạo quán, rồi tùy cơ ứng biến.

Đỗ Lan nói từ góc độ của người thường.

Thật sự là tư duy của kẻ yếu, Thượng Huyền Tam cũng không biết đánh giá thế nào.

Rõ ràng một mình hắn có thể quét ngang kiếm đạo quán, thêm cả sư phụ, hai người hoàn toàn không sợ kẻ thù, tại sao phải tỏ ra yếu thế, tại sao phải nhẫn nhượng.

Điều này không có lý.

Bởi vì ngươi đang ở trong xã hội loài người, cho nên không phải ngươi mạnh là được, ngươi phải hiểu quy tắc trò chơi của xã hội, cá lớn nuốt cá bé là quy luật của tự nhiên, không phải quy tắc của xã hội.

Cho nên lối suy nghĩ của ngươi rất không đúng, đặc biệt không đúng, hoàn toàn không đúng.

Đỗ Lan nói cho Thượng Huyền Tam biết, tỏ ra yếu thế là kỹ năng sinh tồn trong xã hội loài người, dù sao một người có mạnh đến đâu cũng không thể vô địch thiên hạ, luôn có cách để đối phó.

Ví dụ như hạ độc, mạnh thì thế nào, chẳng phải cũng bị độc chết sao.

Vậy thì phá vỡ xã hội loài người này, xây dựng thế giới của quỷ.

Thượng Huyền Tam kích động nói, hắn sớm đã rất bất mãn với xã hội loài người, vì trước khi gặp sư phụ và vị hôn thê, hắn không có bao nhiêu ký ức vui vẻ, hắn chính là kẻ thất bại của xã hội loài người, một tội nhân, hắn giãy giụa ở tầng lớp dưới cùng, ngước nhìn những gia đình giàu có, ngay cả ăn no mặc ấm cũng không thể duy trì, cần thế giới này để làm gì.

Được rồi, giả sử ngươi thành công xây dựng thế giới của quỷ, chẳng lẽ ngươi muốn biến vị hôn thê của mình thành quỷ sao.

Ngươi đã hỏi cô ấy có đồng ý không chưa.

Nếu cô ấy không đồng ý, có phải cũng sẽ trở thành thức ăn của người khác không.

Ta có thể bảo vệ cô ấy.

Nếu kẻ muốn ăn cô ấy là hai con quỷ mạnh hơn ngươi thì sao, thậm chí là Quỷ Tổ chọn cô ấy làm thí nghiệm thì sao.

Tư duy duy sức mạnh của ngươi thực sự quá cứng nhắc, sức mạnh không phải là tất cả, lợi ích mới là tất cả.

Sức mạnh cũng không phải là mục đích, bảo vệ lợi ích mới là mục đích, cho nên tư duy duy sức mạnh của ngươi là đặt gốc lên ngọn, cũng khó trách ngươi sẽ rơi vào bi kịch vô hạn này.

Theo cách nói của ngươi, vì lợi ích, cho dù là khúm núm hạ mình cũng không sao.

Ngươi thật là vô sỉ.

Không phải khúm núm hạ mình, xin hãy nói là tỏ ra yếu thế, nhẫn nhượng, giả heo ăn thịt hổ.

Đỗ Lan tỏ vẻ nói như vậy mới dễ nghe.

Ngươi chính là ti bỉ vô sỉ.

Lợi dụng tình cảm của ta đối với Luyến Tuyết, ép buộc ta làm những việc không muốn.

Ta có thể đồng ý với ngươi trung thành với người yếu hơn ta, nhưng ngươi phải cho ta một thời hạn, ta không thể bị trói buộc mãi mãi.

Tam cảm thấy Đỗ Lan quá giỏi ăn nói, hắn nói không lại đối phương, cho nên vẫn là nên thương lượng điều kiện.

Ha ha, không có giới hạn thời gian, chính là mỗi năm gặp một lần, cho đến khi Nhật Bản chìm xuống thì thôi.

Đỗ Lan nói: Ngươi ăn nhiều người như vậy thì phải đi chuộc tội cho tốt, đây không chỉ là vì ngươi, mà còn là vì những người ở âm gian, ngươi mà không nghe lời, ta có một vạn cách khiến họ ở âm gian sống không yên ổn.

Vô sỉ.

Nghe Đỗ Lan lại uy hiếp mình, hắn cũng chỉ có thể chấp nhận, dù không tình nguyện cũng không được.

Đỗ Lan chỉ cười cười: Được rồi, bây giờ ngươi có thể đi chờ rồi, chúng ta còn một chiến trường khác.

Cùng với cái chết của Thượng Huyền Nhị, sự đầu hàng của Thượng Huyền Tam, tiếp theo chỉ còn lại Thượng Huyền Nhất và tân Thượng Huyền Tứ, Quỷ Tổ đã không còn bao nhiêu quỷ để dùng.

Thắng lợi đã ở ngay trước mắt.

Trên chiến trường của Thượng Huyền Nhất, là Thượng Huyền Nhất đối đầu với Thời Thấu Vô Nhất Lang, Thời Thấu Vô Nhất Lang thực chất chính là hậu duệ của Thượng Huyền Nhất, họ có huyết thống tương tự, nhưng đánh nhau lại không hề khách sáo.

Thượng Huyền Nhất chiếm ưu thế áp đảo.

Trước khi chết, hắn đã là võ sĩ xếp thứ hai thời Chiến Quốc, đã lĩnh ngộ được Hô Hấp mạnh mẽ, sau khi chết lại trực tiếp học được Thông Thấu Thế Giới, cho dù không dùng Huyết Quỷ Thuật, hắn cũng không thua Trụ, huống chi là ưu thế của hắn khi là quỷ.

Đánh không lại, thật sự hoàn toàn đánh không lại.

Thời Thấu Vô Nhất Lang ngay cả một phần mười thực lực của đối phương cũng không ép ra được, bản thân cũng đã ngã xuống.

Thượng Huyền Nhất không có biểu cảm gì, cho đến khi hắn nhìn thấy em trai mình.

Kế Quốc Duyên Nhất sáu tay xuất hiện lấp lánh, tiếp tục mối nghiệt duyên đã kéo dài ba trăm năm của hai anh em.

Xem ra Pháp sư đã chuẩn bị cho ngươi một cơ thể phi nhân, ngươi cũng hiểu con người có giới hạn rồi nhỉ.

Lại gặp mặt, nhưng lần này em trai đã có thân thể, không chỉ là linh hồn nữa.

Huyết dịch đang sôi trào, đang háo hức muốn thử, người anh vẫn muốn đánh một trận với em trai, bởi vì bây giờ hắn đã ăn thuốc, có thực lực của Quỷ Tổ, hắn muốn thông qua một trận chiến để chứng minh bản thân, nếu hắn có thể đánh bại em trai, thì chứng tỏ hắn đã vượt qua em trai, vượt qua Quỷ Tổ, trở thành đệ nhất Nhật Bản thực sự.

Người anh nhìn thấy hình tượng sáu tay hiện tại của em trai, không khỏi muốn chế giễu, bởi vì em trai cũng đã ý thức được giới hạn của con người, nếu không cũng sẽ không phục sinh với tư thế này.

Còn người em nhìn anh trai, lại vẫn cảm thấy đáng thương như trước, dù sao người em đối với sự theo đuổi của anh trai là khinh thường, hắn chưa bao giờ cho rằng theo đuổi sức mạnh là chuyện đáng tự hào.

Nhưng người anh lại không mệt mỏi, chết không hối cải đi theo đuổi thứ vốn không có giá trị gì, thậm chí không tiếc bước vào quỷ đạo, thật sự quá đáng thương.

Cuộc đối đầu cách nhau ba trăm năm của chúng ta cuối cùng cũng có thể bắt đầu lại, ngươi không cảm thấy hai chúng ta có được cơ hội như vậy là trời có mắt sao.

Từ đầu ngươi đã khiến ta rất tức giận, rất ghét.

Sự bất mãn của người anh đối với em trai đã tích tụ từ lâu, không chỉ là sự ghen tị với tài năng của em trai, mà còn có rất nhiều chuyện khiến hắn bất mãn.

Bây giờ ngươi đã có sức mạnh, ngoài việc đánh bại ta, ngươi còn có thể nghĩ đến việc gì muốn làm không.

Người em đặt ra câu hỏi từ tận tâm hồn, hắn rất rõ ràng dù anh trai có sức mạnh, nhưng một người đã phản bội tất cả thì làm sao có thể có mục tiêu.

Đợi ta đánh bại ngươi trước rồi nói.

Người anh phát động công kích: Nguyệt Chi Hô Hấp.

Người anh học được Hô Hấp, nhưng lại chính là Nguyệt Chi Hô Hấp phải dựa vào mặt trời mới có thể phản xạ ánh sáng, giống như cả đời hắn tất nhiên phải chịu sự ban tặng của em trai, cả đời cũng không thể thoát khỏi ảnh hưởng của em trai.

Ầm.

Trăng lưỡi liềm cong cong, vô số kiếm khí cắt xé chiến trường, trong không gian của Vô Hạn Thành như những con dã thú giương nanh múa vuốt, thấy gì phá nấy.

Thông Thấu Thế Giới, Huyết Quỷ Thuật, Nguyệt Chi Hô Hấp, còn có thân thể quỷ, bảo kiếm thời Chiến Quốc, người anh tuyệt đối là kẻ địch có trang bị xa hoa nhất.

Hắn có tâm muốn trở nên mạnh mẽ hơn cả Quỷ Vũ Thập Vô Thảm, cũng hiểu rõ hơn về cách chiến đấu, nếu hắn và Quỷ Vũ Thập Vô Thảm thực sự ở cùng một đẳng cấp, thắng bại quả thực rất khó lường.

Công kích phủ trời lấp đất không có một kẽ hở để né tránh, chính là muốn ép người em phải chính diện ứng chiến.

Người em cũng quả thực có suy nghĩ này, sáu cánh tay hắn nắm chặt sáu thanh bảo kiếm, khi lưỡi kiếm mặt trăng hủy diệt đến gần trước mặt mình, hắn động: Nhật Chi Hô Hấp.

Trước ánh sáng của mặt trời, ánh trăng làm sao có thể so bì.

Ánh trăng không thể tranh huy với ánh mặt trời, trong không gian truyền ra tiếng cộng hưởng sắc bén của lưỡi kiếm cắt không khí, sáu thanh kiếm tạo thành một bức tường phòng ngự không thể phá vỡ, sáu đường kiếm hồ quang lóe lên trong không trung, mỗi lần tiếp xúc với lưỡi kiếm mặt trăng, đều là kết cục lưỡi kiếm mặt trăng vỡ tan.

Người anh cũng không nghĩ sẽ phân thắng bại đơn giản như vậy, trong lúc người em phòng ngự, hắn đã áp sát, một nhát đao chém xuống.

Uy lực của một nhát đao như sức nặng của cá voi khổng lồ đè xuống, không khí xung quanh cũng run rẩy.

Ầm.

Kế Quốc Duyên Nhất sáu thanh kiếm đều giơ lên, chống lại kỹ năng kiếm nặng nề của anh trai.

Nhưng dù vậy, hai chân của hắn vẫn lún sâu vào sàn nhà.

Cảm nhận được chưa.

Đây chính là sức mạnh hiện tại của ta.

Người anh bây giờ khí lực lớn đến mức có thể dời núi lấp biển.

Quả thực không phải sức mạnh mà con người có thể sở hữu, Kế Quốc Duyên Nhất thầm nghĩ nếu mình vẫn là người bình thường thì chắc chắn sẽ không chọn cách chiến đấu cứng đối cứng như vậy, vừa rồi một đòn hắn cũng sẽ không đỡ, bởi vì người thường căn bản không đỡ nổi, ngược lại sẽ bị đòn này chém cả người lẫn đao thành hai nửa.

Nhưng bây giờ Kế Quốc Duyên Nhất cũng không phải là người nữa, hắn là linh hồn ký sinh trong người máy, khí lực của hắn cũng không nhỏ: Ta và ngươi đều đã thay đổi.

Đúng vậy, ngươi bây giờ chỉ là một quỷ hồn được Pháp sư triệu hồi đến nhân gian mà thôi, chỉ là công cụ để ta hoàn thành tâm nguyện.

Người anh hét lớn một tiếng: Chỉ là lần này ngươi không thể chết già một cách yên bình nữa, ta sẽ tự tay chôn vùi ngươi.

Ầm ầm một tiếng, người anh đổi chiêu, bây giờ cơ thể hắn đã tùy tâm sở dục, chiêu kiếm càng thiên biến vạn hóa, tay hắn có thể dài có thể ngắn, thậm chí có thể công kích đến sau lưng kẻ địch, cho dù dự đoán được, cũng chưa chắc có thể phòng ngự.

Kế Quốc Duyên Nhất chỉ có thể dựa vào ưu thế số lượng, dùng sáu thanh bảo kiếm không ngừng phòng ngự, trước, sau, trái, phải, trên, dưới, lúc này không gian của hắn không ngừng bị nén lại, rõ ràng đối thủ chỉ có một thanh kiếm nhưng lại có thể uy hiếp tất cả các vị trí.

Một người là cao thủ khống chế không gian, một người là cao nhân đánh chênh lệch thời gian, trận chiến này của hai anh em quả thực kinh tâm động phách.

Đỗ Lan xem rất đã mắt, vì trận chiến này cả hai đều đặt cược linh hồn của mình, đều đẩy cơ thể đến cực hạn.

Cuộc chiến sớm đã bước vào lĩnh vực phi nhân, mấy Sát Quỷ Nhân bên cạnh đều đã trợn mắt há mồm.

Ngoài Hà Trụ Thời Thấu Vô Nhất Lang ra, còn có Phong Trụ và Nham Trụ, vốn dĩ họ cũng chuẩn bị đại chiến một phen với Thượng Huyền Nhất, không ngờ Kế Quốc Duyên Nhất lại nhảy vào, trực tiếp cướp đi kẻ địch của họ.

Chương 2187

Lúc này họ chỉ có thể xem kịch.

Nham Trụ tuy mắt không nhìn thấy, nhưng ông có thể cảm nhận rõ ràng động tĩnh của kẻ địch, nhanh như đứng giữa cơn cuồng phong mùa đông, hoàn toàn không biết gió đến từ hướng nào: Trận chiến này đã không phải là thứ mà chúng ta phàm nhân có thể can thiệp.

Chết tiệt.

Phong Trụ vẫn còn chút không cam lòng, rõ ràng mình đã quyết tâm giết hết tất cả quỷ, rõ ràng mình đã nỗ lực như vậy để trở thành Phong Trụ, nhưng cuối cùng vẫn có kẻ địch không thể đối phó.

Các ngươi có thể giữ chút sức, lát nữa đi đánh hội đồng Quỷ Vũ Thập Vô Thảm một cách chính nghĩa.

Đỗ Lan khuyên họ nên nghĩ thoáng ra, Thượng Huyền Nhất cứ giao cho Kế Quốc Duyên Nhất là được: Cứ coi đây là một buổi dạy học, những kỹ năng Thượng Huyền Nhất có, Quỷ Vũ Thập Vô Thảm đều sẽ có.

Các ngươi xem, bây giờ Thượng Huyền Nhất để bù đắp cho sự thiếu hụt về số lượng kiếm, đã bắt đầu mọc ra xúc tu, Quỷ Tổ cũng có kỹ năng này.

Lúc này dưới nách Thượng Huyền Nhất mọc ra xúc tu, đầu xúc tu không phải là giác hút mà là lưỡi xương cứng cáp ngang với kim loại.

Cơ thể hắn đang tự chủ tiến hóa, kẻ địch mạnh mẽ khiến cơ thể hắn chủ động thích ứng với cuộc chiến siêu phàm này.

Kiếm không đủ, thì mọc xúc tu, nếu tốc độ không đủ, thì không ngừng điều chỉnh vị trí của cơ bắp, tăng cường sức mạnh của cơ bắp.

Tuyệt quá, tuyệt quá, ta có thể không ngừng tiến hóa, ta của giây sau sẽ mạnh hơn ta của giây trước, em trai ngu ngốc ơi, ngươi có thể đánh bại một ta như vậy không.

Người anh bây giờ cảm thấy cực kỳ tuyệt vời, ba trăm năm u ám tan biến hết, hắn bây giờ cuối cùng đã tìm ra con đường mạnh nhất, đó chính là tiến hóa.

Keng, bây giờ là sáu thanh kiếm đối sáu thanh kiếm, quỹ đạo nhanh đến mức người ta không nhìn rõ, nhưng lực trường mạnh mẽ hình thành từ sự va chạm của mười hai thanh kiếm này lại không ngừng mở rộng, một khi bị lực trường bao phủ sẽ hóa thành tro bụi.

Lui.

Nham Trụ dẫn mọi người lùi lại, họ quả thực vẫn chưa thể chết, vì tiếp theo họ còn phải đến chiến trường quyết chiến để đánh hội đồng Quỷ Vũ Thập Vô Thảm.

Nếu Quỷ Tổ cũng lợi hại như vậy, thậm chí còn lợi hại hơn, vậy thì họ chỉ có thể dựa vào mạng người để đổi lấy thắng lợi.

Đây là lựa chọn cuối cùng của họ, cũng là lựa chọn duy nhất.

Pháp sư không nói sai, việc họ cần làm là quan sát rồi đi chấp hành.

Người máy dù sao cũng chỉ là người máy, cường độ chiến đấu lúc này đã vượt quá phạm vi chịu đựng của người máy, bánh răng đã quá nóng, vỏ ngoài cũng vì những thương tổn tích tụ không ngừng mà vỡ nát, sáu thanh bảo kiếm cũng xuất hiện vết nứt.

Nhưng Kế Quốc Duyên Nhất lại rất bình tĩnh, giống như đêm hắn đối chiến với Quỷ Tổ, trên chiến trường hắn chỉ là một công cụ không có cảm xúc.

Cái vỏ của ngươi không xong rồi.

Người anh cười rộ lên, hắn cuối cùng cũng sắp thắng rồi.

Đúng vậy, Thượng Huyền Nhất sắp thắng rồi.

Nhưng theo Đỗ Lan thấy, đó là Kế Quốc Duyên Nhất cố ý thua, cố ý tạo ra dáng vẻ khổ chiến rồi bại trận, quả nhiên là một công cụ, cuối cùng ngay cả sinh mệnh cũng hóa thành công cụ để cứu rỗi anh trai.

Đỗ Lan nhìn ra Kế Quốc Duyên Nhất muốn hoàn thành nguyện vọng chiến thắng của Thượng Huyền Nhất, hy vọng chiến thắng lần này có thể khiến anh trai vươn tới một tầm cao mới, có thể hiểu được việc có sức mạnh mà không có mục tiêu là nhàm chán đến mức nào.

Quả nhiên Kế Quốc Duyên Nhất cuối cùng vẫn không buông bỏ được đoạn tình huynh đệ này, thậm chí nguyện từ bỏ truyền thuyết bất bại của mình, cũng phải thành toàn cho anh trai.

Người máy sắp tan vỡ rồi, dưới sự công kích mãnh liệt của Thượng Huyền Nhất, các khớp và vỏ ngoài đã nứt ra, ngay cả vũ khí cũng không thể tránh khỏi, vì những bộ phận này đều là nơi chịu áp lực lớn nhất.

Hơn nữa, người máy dù sao cũng là vật chết, không giống Thượng Huyền Nhất, Thượng Huyền Nhất là vật sống, hắn sau khi chịu thương tổn có thể hồi phục.

Sự khác biệt giữa đao xương và kiếm sắt chính là ở đây, cho dù là siêu Thiên Luân Đao được chế tạo bằng kỹ thuật thời Chiến Quốc, nhưng dù sao cũng là đồ sắt, không ngừng tích lũy thương tổn mà không thể chữa lành, cho nên chỉ có thể hỏng đi.

Nhưng đao xương lại có thể hồi phục, giống như Thượng Huyền Nhất.

Thượng Huyền Nhất cũng phát hiện ra hiện tượng này: Quả nhiên là sự khác biệt về cảnh giới, ngươi bây giờ đã không phải là người sống, cơ thể của ngươi chẳng qua là sự tích tụ của các linh kiện, giới hạn của ngươi đã đến rồi.

Bản thân mình thì không ngừng tiến hóa, còn em trai mình tuy không yếu, nhưng lại bị giới hạn trong những quan niệm cố hữu: Thấy chưa, ta bây giờ đại diện cho tương lai, đại diện cho thắng lợi.

Cho dù từ bỏ thân phận con người, biến thành một kẻ xấu xí cũng không sao ư.

Thượng Huyền Nhất cho rằng bây giờ mình hoàn toàn không xấu, đáng tiếc trong nguyên tác, trước khi chết hắn vẫn phát hiện ra một thứ còn quan trọng hơn cả sức mạnh, đó chính là nhan sắc, cuối cùng vì không chịu nổi nhan sắc của mình sụp đổ mà chọn tự sát.

Còn bây giờ tuy có nhiều xúc tu, nhưng Thượng Huyền Nhất cảm thấy nhan sắc vẫn còn trong phạm vi chấp nhận được, cho nên cũng không muốn tìm đến cái chết.

Ầm ầm.

Cánh tay của Kế Quốc Duyên Nhất cùng với kiếm sắt vỡ nát, vô số mảnh kim loại vỡ tan tác, như bông liễu bay đầy trời, bi tráng mà mỹ lệ.

Chẳng lẽ hắn sắp thua rồi.

Đám đông quan sát đều kinh hãi thất sắc, vì nếu Kế Quốc Duyên Nhất thua, vậy thì họ sẽ phải đối mặt trực diện với con quái vật này.

Thượng Huyền Nhất rất kích động, vì bây giờ mình đã đường đường chính chính đánh bại em trai, thực sự rửa sạch mối nhục xưa, chiến thắng muộn màng ba trăm năm thật sự ngon ngọt lạ thường.

Thắng lợi thuộc về ta.

Đòn cuối cùng, sáu thanh đao xương đâm vào cơ thể người máy, nâng Kế Quốc Duyên Nhất lên cao.

Không có máu, nhưng cảnh tượng như vậy vẫn rất có sức ảnh hưởng, điều này đại diện cho tà ác chiến thắng chính nghĩa.

Ầm.

Đao xương loạn xạ, trong nháy mắt nghiền nát toàn bộ người máy, Kế Quốc Duyên Nhất cũng biến trở lại trạng thái u linh, không còn sức chiến đấu.

Thắng rồi, Thượng Huyền Nhất có một thôi thúc muốn rơi lệ, ba trăm năm, trọn vẹn ba trăm năm hắn cuối cùng đã xua tan được bóng tối trong lòng, cuối cùng đã giành được thắng lợi cuối cùng, quả nhiên ban đầu hắn đã không đi sai đường.

Nhưng thắng rồi thì sao.

Sau sự thỏa mãn ngắn ngủi là sự trống rỗng vô tận, Thượng Huyền Nhất theo đuổi sức mạnh là không sai, nhưng mục tiêu của hắn luôn là vượt qua em trai, còn những chuyện khác thì thực sự chưa từng nghĩ đến.

Bây giờ hắn đã thành công vượt qua rồi, tiếp theo thì sao.

Hoàn toàn không biết.

Như vậy, hắn cũng có thể mãn nguyện rồi nhỉ, hy vọng trận thắng này có thể hoàn thành sự cứu rỗi của hắn.

Kế Quốc Duyên Nhất ở trạng thái linh hồn nói với Đỗ Lan, hắn cảm thấy lần này mình đến dương gian cũng coi như đã tận lực, phần còn lại cứ để người dương gian và quỷ tự giải quyết, hắn không thể can thiệp mãi được.

Ngươi chưa tận lực, nếu ngươi dùng Nhật Chi Hô Hấp Bách Hình thì không đến mức không có khả năng chiến thắng.

Ta đã là người chết rồi, vốn không nên can thiệp vào những chuyện này, chi bằng cứ kết thúc bằng trận thua này đi.

Hắn nhìn anh trai, hy vọng anh trai có thể có cảm ngộ.

Người anh quả thực đang cảm ngộ, lúc này hắn rất trống rỗng, người em vô địch trong lòng hắn đã bại trận, mục tiêu của mình không còn nữa, bây giờ hắn không khỏi suy nghĩ tại sao lại như vậy.

Như vậy thật sự đại diện cho mình đã mạnh lên.

Trực tiếp rơi vào trạng thái hoài nghi bản thân.

Nhưng bây giờ Sát Quỷ Nhân lại khó xử rồi, họ không thể không đối mặt với Thượng Huyền Nhất ở thời kỳ đỉnh cao, chứng kiến trận chiến cuồng phong bão táp vừa rồi, vẫn có dũng khí đứng đây đối mặt với Thượng Huyền Nhất tuyệt đối cần dũng khí siêu nhân, phải nói Sát Quỷ Nhân ở điểm này thực sự làm rất tốt, thà chết chứ không lùi bước.

Nham Trụ, ông từng chỉ là một hòa thượng bình thường, luôn chăm sóc trẻ mồ côi, nhưng trải nghiệm bị trẻ mồ côi bán đứng đã khiến ông bộc phát sức chiến đấu kinh người.

Vì quỷ không để lại thi thể, nên những đứa trẻ mồ côi đã chết đều trở thành tội nghiệt của ông, nếu không có đương chủ giúp đỡ, Nham Trụ đã bị xử tử.

Sau khi ra tù, Nham Trụ đã dành cả cuộc đời mình cho công việc Sát Quỷ, mục tiêu của ông cũng giống như đương chủ, đều là thiên hạ không còn quỷ.

Phong Trụ, hắn còn có một người em trai, cuộc đời của hai anh em cũng khiến người ta thương cảm, gia cảnh họ rất nghèo khó, nhưng hai anh em và mẹ nương tựa vào nhau cũng coi như hạnh phúc, nhưng chút hạnh phúc nhỏ nhoi này lại bị Quỷ Tổ phá hủy.

Một ngày nọ, mẹ về muộn, sau khi về lại bắt đầu tấn công hai anh em.

Người anh để bảo vệ em trai đã dẫn người mẹ đã biến thành quỷ đi, đến khi em trai tìm thấy họ, người anh đã chém chết mẹ.

Từ ngày đó, người anh bắt đầu xa lánh em trai, đương nhiên đây là để bảo vệ, dù sao Phong Trụ đã quyết định đi trên con đường tu la, không hy vọng em trai cũng tham gia vào, hai anh em có một người đi chiến đấu với quỷ là được rồi.

Điểm này giống hệt anh trai của Hà Trụ, nhưng anh trai của Hà Trụ là không hy vọng cả hai anh em đi chiến đấu, còn Phong Trụ thì chọn mình đi chiến đấu, nhưng đều xuất phát từ mục đích bảo vệ người thân.

Nhưng em trai của Phong Trụ lại là người có thực quỷ thể chất hiếm có, tức là có thể thông qua việc ăn một phần của quỷ để nhận được năng lực của quỷ, tuy không biết Hô Hấp nhưng có bản lĩnh như vậy, tự nhiên là nhân tài mà đương chủ coi trọng, cho nên cho dù anh trai không muốn em trai mạo hiểm, nhưng em trai vẫn trở thành Sát Quỷ Nhân.

Quỷ mỗi con mỗi khác, người cũng vậy.

Ví dụ như máu của một số người đối với quỷ không chỉ là thức ăn mà còn giống như rượu ngon, loại máu này được gọi là hi huyết, ăn hi huyết, quỷ sẽ say khướt.

Còn thực quỷ thể chất thì càng kinh người hơn, nhưng cũng không biết thể chất này đã tồn tại từ lâu, hay là sau khi quỷ xuất hiện mới tiến hóa ra.

Dù sao nếu đã tồn tại từ lâu, nếu không có quỷ, thì thực quỷ thể chất cũng không thể bộc lộ, thậm chí có thể cả đời chỉ là người bình

thường.

Còn khi có quỷ, thực quỷ thể chất mới có đất dụng võ, ăn quỷ nhận được năng lực của quỷ để chiến đấu với quỷ, tuy nói thể chất này không thể sử dụng Hô Hấp, nhưng quả thực có năng lực độc đáo.

Chỉ là sự hữu dụng này lại phải được thiết lập trên tiền đề có quỷ.

Cho nên một thứ có hữu dụng hay không, còn phải xem hoàn cảnh, thực quỷ thể chất chính là một thứ như vậy, không có quỷ tự nhiên là không có chút tác dụng nào, nhưng một khi có quỷ thì có thể có tác dụng lớn.

Chương 2188

Bởi vì cho dù chỉ ăn tóc của quỷ, thực quỷ thể chất có thể trong thời gian ngắn nhận được sức hồi phục và Huyết Quỷ Thuật của quỷ, cho nên trong chiến đấu bị gãy tay gãy chân, chỉ cần kịp thời ăn quỷ là còn có cứu.

Đương nhiên, thực quỷ thể chất dù sao vẫn là người, sức chịu đựng vẫn có giới hạn, cứ ăn linh kiện của quỷ, cơ thể cũng sẽ sụp đổ.

Nhưng rốt cuộc sẽ biến thành cái gì, cũng không ai biết, dù sao cũng không có ghi chép nào nói có người có thể ăn quỷ mãi mãi.

Dù sao chiến đấu với quỷ rất khó, nhận được linh kiện của quỷ cũng không dễ, đặc biệt là những con quỷ mạnh mẽ, muốn ăn chúng lại càng khó hơn.

Cho nên ghi chép về thực quỷ thể chất rất ít, tự nhiên cũng không thể có sự bồi dưỡng hệ thống.

Đỗ Lan cảm thấy thực quỷ thể chất rất thú vị, hoàn toàn có thể bồi dưỡng cho tốt.

Quỷ có thể sử dụng Hô Hấp, vậy thì người cũng có thể sử dụng Huyết Quỷ Thuật, như vậy mới công bằng.

Lão sư, có cần con ra tay không.

Quỳ Chi cho rằng Thượng Huyền Nhất rất nguy hiểm, chi bằng để cô, đệ tử của ông, ra tay.

Đánh bại em trai, hoàn thành túc nguyện ba trăm năm, tiếp theo lại là sự trống rỗng vô tận cùng với sự hoài nghi bản thân, cảm thấy cuộc đời không còn ý nghĩa.

Chiến thắng này rõ ràng nằm ngoài dự đoán của hắn.

Mặc dù miệng hắn hô hào mình đang tiến hóa, nhưng thực ra trong lòng hắn lại cho rằng ngươi chắc chắn còn có chiêu cuối, dù sao ngươi với tư cách là một cái hack game luôn phá vỡ quy luật, mỗi lần anh trai ngươi cảm thấy mình nắm chắc phần thắng, ngươi lại vượt qua hắn bằng một cách không thể tin được.

Đỗ Lan tỏ vẻ làm anh em với Kế Quốc Duyên Nhất thực sự cần một tấm lòng rộng lượng nhất định, nếu không sớm muộn cũng bị cái hack game này tức chết.

Kế Quốc Duyên Nhất không nói nữa, dù sao hắn cũng đã làm việc mình nên làm.

Chỉ là hắn bây giờ nhìn anh trai vẫn u mê không tỉnh, vẫn có chút thất vọng, hắn vẫn hy vọng anh trai có thể lĩnh ngộ được tấm lòng tốt của mình.

Thứ mà Thượng Huyền Nhất luôn khao khát là thực lực của em trai, còn thứ mà Kế Quốc Duyên Nhất luôn khao khát là tình thân của anh trai, đáng tiếc cả hai người họ đều không thể được thỏa mãn.

Lúc này Thượng Huyền Nhất rất nguy hiểm, đột nhiên mất đi mục tiêu, sức mạnh to lớn của hắn cũng không biết nên sử dụng như thế nào, cách tốt nhất chính là gặp ai giết nấy, giải tỏa một phen, như vậy dù mình đã vô địch hay gặp một kẻ địch định mệnh khác đều tốt.

Xung quanh Nham Trụ, Hà Trụ, Phong Trụ đã gặp phải nguy cơ lớn nhất trong đời.

Cuộc chiến đột nhiên bắt đầu, Nham Trụ vung dây xích và chùy sao băng cố gắng ngăn cản kẻ địch tiếp cận.

Với tư cách là Trụ mạnh nhất, Nham Trụ vốn chỉ là một hòa thượng bình thường, nhưng khi gặp quỷ, tiềm năng của ông hoàn toàn bị ép ra, cộng thêm sự chăm chỉ học tập và khổ luyện sau này, người đàn ông này là sự kết hợp của nỗ lực và thiên phú.

Hà Trụ vì quá trẻ nên vẫn chỉ là thiên tài, Phong Trụ tuy đủ nỗ lực nhưng thiên phú bình thường, chỉ có Nham Trụ là sự tồn tại đáng tin cậy nhất trong trận chiến này.

Vù vù.

Tuy không phải là Thiên Luân Đao, nhưng trong tay Nham Trụ, sợi dây xích dài nối với chùy sao băng chính là lưỡi kiếm, dây xích cũng có thể chém quỷ làm đôi.

Ồ.

Kỹ thuật không tồi, có thể sử dụng loại binh khí kỳ môn này một cách điêu luyện như vậy, không chỉ là thiên phú là có thể làm được.

Ta có thể cảm nhận được cơ thể ngươi đã trải qua ngàn lần rèn luyện, cho dù là thời kỳ Chiến Quốc cũng không có mấy võ sĩ có được thân thể như ngươi.

Thượng Huyền Nhất rất tán thưởng biểu hiện của Nham Trụ, nhưng cũng chỉ là tán thưởng, vì Nham Trụ chỉ có thể coi là giới hạn của con người, so với quỷ vẫn còn kém xa.

Ba vị Trụ đều không trả lời, đồng thời phát động công kích, đều dùng hết bản lĩnh sở trường của mình, bây giờ họ có thể làm chính là đặt cược tính mạng để chiến đấu.

Yếu quá.

Hà Chi Hô Hấp, Phong Chi Hô Hấp, Nham Chi Hô Hấp, ba loại Hô Hấp đối đầu với Nguyệt Chi Hô Hấp.

Trăng lưỡi liềm nở rộ, trong không gian không còn chỗ cho các loại Hô Hấp khác, hoàn toàn là một sức mạnh áp đảo tất cả, sức mạnh đáng sợ triệt tiêu và phản kích, khiến Thượng Huyền Nhất chiếm ưu thế tuyệt đối.

Lão sư.

Quỳ Chi biết cứ thế này ba người trẻ tuổi kia sẽ chết, cô muốn chiến đấu.

Đừng vội, ta đang nghĩ về chuyện thực quỷ thể chất.

Đỗ Lan vẫn đang nghĩ về em trai của Phong Trụ, người em này có thực quỷ thể chất, vì không biết Hô Hấp nên thường dùng súng làm vũ khí.

Chẳng lẽ muốn để cậu ta tham gia chiến đấu.

Quá nguy hiểm.

Theo Quỳ Chi thấy, thực quỷ thể chất cũng không lợi hại lắm, tuy có thể trong thời gian ngắn nhận được thực lực của quỷ, nhưng không hoàn toàn, đồng thời gánh nặng cho cơ thể lại không nhỏ, thể chất này hoàn toàn là gân gà, ăn thì không có vị, bỏ thì tiếc.

Ta đang nghĩ về ý nghĩa triết học đằng sau sự tồn tại của thực quỷ thể chất.

Đỗ Lan vừa nói câu này đã chạm đến vùng kiến thức mù mờ của Quỳ Chi, cô chỉ là một phụ nữ gia đình, tuy sau này được huấn luyện thành chiến binh, nhưng học vấn của cô vẫn có hạn, thứ như triết học thực sự không phải là lĩnh vực cô am hiểu.

Lão sư, khi nào ngài nghĩ thông suốt.

Có thể nghĩ rõ ràng trước khi ba người họ bị đánh chết không.

Quỳ Chi tỏ vẻ bây giờ không có nhiều thời gian để suy nghĩ, vì chiến trường thay đổi trong nháy mắt, Thượng Huyền Nhất một khi nghiêm túc lên tuyệt đối là miểu sát ba Trụ, thời gian không chờ đợi ai.

Nhà hiền triết nổi tiếng nhất Hy Lạp, Socrates, đối với tất cả các hiện tượng đều ôm giữ nghi vấn, cuối cùng đưa ra kết luận điều duy nhất ông biết, chính là ông không biết gì cả, ông ấy đã ý thức được bản chất đằng sau hiện tượng.

Ví dụ như tất cả mọi người đều coi việc thấy việc nghĩa hăng hái làm là chuyện đương nhiên, vậy thì Socrates chắc chắn sẽ hỏi nghĩa là gì, dũng là gì, thậm chí còn hỏi thấy và làm là gì, ý nghĩa đằng sau hiện tượng thấy việc nghĩa hăng hái làm rốt cuộc là gì, cái gì đã chống đỡ cho hành vi thấy việc nghĩa hăng hái làm.

Vì ông ấy quá giỏi bắt bẻ, cuối cùng bị chính đồng bào của mình phán xử uống rượu độc tự tử.

Cho nên khi thấy thực quỷ thể chất, phải suy nghĩ thực quỷ thể chất có phải tồn tại vì quỷ không.

Sự tồn tại của nó rốt cuộc là gì.

Có phải có lý do phổ biến đằng sau chống đỡ không, nói đơn giản đây chính là triết học.

Với tư cách là lão sư của Quỳ Chi, Đỗ Lan tỏ vẻ học sinh của mình phải đọc thêm sách mới được.

Bản chất đằng sau việc thấy việc nghĩa hăng hái làm.

Thấy việc nghĩa hăng hái làm chính là thấy việc nghĩa hăng hái làm.

Quỳ Chi tỏ vẻ khó trách Socrates kia lại bị người của mình giết chết, hoàn toàn là tự tìm đường chết, ai bị ông ta chất vấn như vậy cũng sẽ không chịu nổi, dù sao Quỳ Chi đã không chịu nổi rồi.

Cô hiển nhiên không biết đây là thuật đỡ đẻ tư tưởng của Socrates, chính là để khơi gợi người khác suy nghĩ.

Thực quỷ thể chất nên là đã tồn tại từ lâu, cho dù không có quỷ, loại thể chất này cũng tồn tại.

Vậy thì tự nhiên sớm đã chuẩn bị loại thể chất này, có phải đang nói sự xuất hiện của quỷ là kết quả tất yếu.

Cho dù không phải là Quỷ Vũ Thập Vô Thảm, cũng sẽ là người khác biến thành quỷ.

Ngược lại, nếu nói quỷ không phải là tất yếu xuất hiện, không có quỷ, vậy thì thực quỷ thể chất sẽ vĩnh viễn không có bất kỳ đặc tính nào, vậy thì loại thể chất như vậy rốt cuộc tồn tại vì cái gì, chẳng lẽ chỉ là trò đùa của tự nhiên.

Đỗ Lan tỏ vẻ những vấn đề này đều nên suy nghĩ sâu sắc, thực quỷ thể chất đại diện cho những khái niệm hữu dụng và vô dụng đều là tương đối.

Trang Tử nói mình muốn ở giữa hữu dụng và vô dụng.

Ông ví dụ nếu có một cây gỗ không thành tài, không thành tài đối với người là vô dụng, nhưng vì không thành tài nên cây này lại có thể tiếp tục sinh trưởng, vậy thì không thành tài đối với bản thân cây là hữu dụng.

Những vấn đề này sau này suy nghĩ cũng không muộn, nhưng bên chúng ta không ra tay, thật sự sẽ có người chết đó, lão sư.

Quỳ Chi thấy ba Trụ rơi vào khổ chiến, biết mình phải ra tay rồi.

Được rồi, được rồi, con đi giúp đi.

Đỗ Lan tỏ vẻ học sinh thực sự không hiểu tấm lòng khổ cực của lão sư, mình là đang dạy cô cách câu cá, nếu cô có thể nắm vững phép biện chứng khoa học, vậy thì sau này có thể tự lập môn phái rồi.

Ngược lại Kế Quốc Duyên Nhất lại vẫn luôn suy nghĩ, vì thiên phú của hắn và thể chất thực quỷ gần giống nhau, chỉ là phạm vi ứng dụng rộng hơn.

Kế Quốc Duyên Nhất cho dù không gặp quỷ, cũng có thể nổi bật trong thời kỳ Chiến Quốc, khai tông lập phái.

Dù sao Hô Hấp không nhất thiết phải dùng để đối phó với quỷ, đối với người cũng có hiệu quả như nhau.

Nếu ta sinh ra trong thời kỳ hòa bình, mà không phải loạn thế, tài năng của ta cũng sẽ không có sự phát triển lớn như vậy.

Kế Quốc Duyên Nhất nói: Trời cao ban cho chúng ta thiên phú, nhưng chưa chắc đã ban cho chúng ta môi trường để phát huy thiên phú.

Nghe nói phương Tây có người đề xuất thuyết tiến hóa, nhưng tự nhiên dường như cũng không hoàn toàn ban phát thiên phú theo quan hệ cung cầu.

Pháp sư, bây giờ có phải ta cũng đang suy nghĩ về triết học không.

Không sai, ngươi cũng đang suy nghĩ về triết học.

Cho nên nói, sự suy ngẫm sâu sắc mà thực quỷ thể chất mang lại cho chúng ta là sâu sắc, là phong phú, có giá trị hơn cả sức chiến đấu của bản thân thực quỷ thể chất.

Đỗ Lan nói một cách hùng hồn, nếu thực sự để ông nói, còn có thể tiếp tục nói mấy ngày mấy đêm.

Ông thậm chí có thể nói nhân loại sinh ra đã có sự chuẩn bị để đối phó với các loại biến hóa, tự nhiên đã sắp xếp cho nhân loại những biện pháp đối phó hoàn chỉnh nhất, bất kể là thực quỷ thể chất hay Hô Hấp đều là một trong những sự chuẩn bị, khi cần thiết chắc chắn còn có các loại năng lực mới khác sẽ biểu hiện ra, đây chính là ưu điểm của nhân loại với tư cách là linh hồn của vạn vật, luôn luôn chuẩn bị đối mặt với những thách thức tàn khốc, chỉ là cách nói này quá lấy con người làm trung tâm, quả thực không coi các sinh mệnh mới khác ra gì, mọi thứ đều trở thành nền cho nhân loại.

Thượng Huyền Nhất cho rằng mình bây giờ đã là thiên hạ đệ nhất, kiếm khách thiên hạ đệ nhất.

Danh hiệu thiên hạ đệ nhất của hắn vẫn còn rất đơn nhất, không bao gồm việc so sánh với Quỷ Tổ, bởi vì Quỷ Tổ từ đầu đến cuối đều không phải là chiến binh.

Quỷ Tổ từ trước đến nay đều là một quý tộc, thứ hắn theo đuổi cũng không phải là sức mạnh, mà là cảm giác ưu việt, là loại cảm giác ưu việt vượt lên trên tất cả.

Chương 2189

Cho nên trước khi giao thủ với Quỷ Tổ, Thượng Huyền Nhất đã tự nhận mình là kiếm khách thiên hạ đệ nhất, điều này không có vấn đề gì.

Các ngươi đều rời đi, kẻ địch này giao cho ta.

Quỳ Chi đến rồi, cô muốn một mình đối mặt với kiếm khách vừa mới trở thành thiên hạ đệ nhất.

Trước đây cô chắc chắn không dám, dù sao cô chỉ là một bà nội trợ bình thường, sau khi chồng chết, hoàn toàn dựa vào con trai cả để nuôi sống gia đình, nhưng bây giờ cô đã thay đổi, đã là một chiến binh xuất sắc.

Ba Trụ còn lại đều không biết người phụ nữ này là ai, nhưng dường như là đến để giúp họ.

Thượng Huyền Nhất nhìn thấy thanh kiếm trong tay Quỳ Chi, vui mừng khôn xiết, hắn biết cuộc đời quỷ của mình sẽ không vì thế mà trở nên nhàm chán: Ngươi muốn khiêu chiến ta.

Rất có can đảm.

Nói nhảm thì không cần.

Quỳ Chi trong nháy mắt biến mất, động tác của cô cực nhanh.

Ân.

Thượng Huyền Nhất chỉ cảm thấy khí tức của kẻ địch như sóng dữ ập đến, hoàn toàn khác với những đối thủ khác mà hắn từng gặp.

Võ sĩ thường thông qua việc che giấu khí tức để ngăn bị nhìn thấu, còn người phụ nữ này không những không che giấu khí tức, ngược lại còn giải phóng toàn bộ khí tức ra ngoài, xem ra đối phương thực sự rất tự tin.

Ầm.

Trong khí tức hung hãn không quan sát được động tác của kẻ địch, vậy thì trực tiếp sử dụng Thông Thấu Thế Giới.

Thượng Huyền Nhất ban đầu còn muốn giữ lại chút sức, nhưng sau khi phát hiện kẻ địch không dễ đối phó, lập tức đã toàn lực ứng phó.

Ra đao, lúc này thanh đao sắt của Thượng Huyền Nhất sớm đã vỡ nát, cho nên hắn chỉ sử dụng đao xương, phần kéo dài của xương cánh tay mình, vừa cứng cáp lại không mất đi sự sắc bén, chính là trợ thủ đắc lực để giết người cướp của.

Nguyệt Chi Hô Hấp Nhất Hình: Ám Nguyệt.

Trong quỹ đạo của đao ẩn giấu vô số sát cơ, trông như một cú quét ngang đơn giản, nhưng thực chất lại không có ý tốt.

Quỳ Chi ra kiếm, thanh đại kiếm dày nặng đè xuống, một luồng sức mạnh hoang dã như núi kêu biển gầm đánh xuống: Trọng Kiếm.

Mộc mạc không hoa mỹ, đại xảo bất công, một sức mạnh áp đảo tất cả, cánh tay mạnh mẽ từng bế con của Quỳ Chi có thể thi triển sức mạnh của Trọng Kiếm hủy diệt.

Ầm.

Sự xảo diệu của Ám Nguyệt đối mặt với sự hoang dã của Trọng Kiếm là hoàn toàn vô dụng, dễ dàng bị phá giải, không chỉ vậy, khí áp của Trọng Kiếm còn ập về phía Thượng Huyền Nhất, khiến hắn phải làm ra tư thế phòng ngự.

Cuồng phong nổi lên từ mặt đất, chỉ một chiêu, Quỳ Chi đã khiến tất cả mọi người phải nhìn cô bằng con mắt khác.

Thượng Huyền Nhất cũng không ngờ đối phương lại mạnh như vậy, thật là một con quái vật, nhưng cũng tốt, kẻ địch như vậy mới có tư cách bị đánh bại: Rất tốt, không ngờ dưới gầm trời này lại còn có một cường địch như ngươi, thực sự khiến ta rất vui mừng, linh hồn ta đang reo hò.

Vậy linh hồn của ngươi cũng thật đáng thương, không vì chân thiện mỹ của nhân gian mà cảm thấy vui mừng, lại vì đánh nhau mà vui vẻ, ta thật thấy bi ai cho ngươi.

Tài ăn nói của Quỳ Chi cũng rất tốt, dù sao hôm nay cô nhất định phải đánh bại tên này, vì đối phương ngay cả em trai cũng không tha, điều này khiến Quỳ Chi luôn coi trọng gia đình vô cùng tức giận: Xem Âm Tốc Kiếm của ta đây.

Vút.

Cánh tay phải của Quỳ Chi cùng với thanh đại kiếm đều biến mất.

Thượng Huyền Nhất còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy lồng ngực truyền đến cơn đau thấu tim, cúi đầu nhìn thì ngực mình đã máu thịt bầy nhầy, vội vàng lùi lại, nhưng phản ứng nhanh như vậy vẫn bị mất đi một cánh tay.

Quá nhanh, trong không gian vô hình vô ảnh phía trước dường như có một khoảng không tử vong, có thể nuốt chửng cơ thể hắn.

Thượng Huyền Nhất trừng lớn mắt, con ngươi của ác quỷ trở nên sắc bén, hắn nhìn thấy một vùng đao quang kiếm ảnh, tốc độ nhanh đến mức chỉ có thể nhìn thấy vị trí đại khái, mà không thể nhìn rõ quỹ đạo.

Thực sự là tốc độ âm thanh.

Thượng Huyền Nhất cũng biết tốc độ truyền của âm thanh cực nhanh, dung nhập tốc độ âm thanh vào chiêu kiếm, chiêu thức như vậy làm sao có thể thực hiện được.

Không thể hiểu nổi, trên thế giới này tại sao lại có chiêu thức mà ta không thể hiểu nổi.

Thượng Huyền Nhất học Hô Hấp, trở thành quỷ, khó khăn lắm mới xưng bá kiếm đạo đệ nhất, hoàn thành nguyện vọng, nhưng trời cao dường như cứ đối nghịch với hắn, lại gửi đến một kẻ địch mà hắn hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Trước đây lựa chọn của Thượng Huyền Nhất là nếu đã không thể hiểu, vậy thì gia nhập bọn họ, trở thành một thành viên của họ, nhưng lần này hắn hiển nhiên không có cơ hội nữa.

Quỳ Chi không hiểu sự theo đuổi của Thượng Huyền Nhất, cô chỉ biết người không coi trọng gia đình sẽ tiếp tục làm ác, thế là cô gia tăng phạm vi của Âm Tốc Kiếm: Quảng Giác Âm Tốc Kiếm.

Ầm.

Trong nháy mắt Thượng Huyền Nhất lại một lần nữa bị thương, máu tươi bắn tung tóe, không thể không lùi lại.

Nhưng lần này hắn lùi một bước, Quỳ Chi liền tiến lên một bước, từng bước ép sát, cho đến khi ép Thượng Huyền Nhất vào góc tường.

Chết tiệt.

Dưới nách Thượng Huyền Nhất lại mọc ra xúc tu, chuẩn bị vòng qua phạm vi của Âm Tốc Kiếm để tấn công sau lưng kẻ địch.

Theo hắn thấy, Âm Tốc Kiếm ở chính diện không thể phòng ngự được đòn tấn công sau lưng.

Thượng Huyền Nhất không hề nương tay, xúc tu không ngừng kéo dài, vòng qua phạm vi lớn của Âm Tốc Kiếm, đi tấn công, đi tàn sát, đi lấy đi sinh mệnh của kẻ địch để mang về chiến thắng cho mình.

Đi chết đi, con đàn bà đáng ghét.

Không ngờ mình lại bị một người phụ nữ ép đến tình cảnh này, thật là tức chết người.

Sáu đạo xúc tu toàn lực đâm ra, nhất định phải khoét mấy lỗ máu trên lưng người phụ nữ này mới vui.

Tuy nhiên, sáu đòn tấn công đều trượt, người phụ nữ đó dường như chỉ là một hư ảnh, xúc tu xuyên qua mà không gây ra bất kỳ tổn thương nào.

Thông Thấu Thế Giới.

Thượng Huyền Nhất sững sờ, chẳng lẽ đòn tấn công của mình đã bị nhìn thấu, đối phương cũng biết Thông Thấu Thế Giới, cũng có thể dự đoán được đòn tấn công của mình.

Không, đây không phải Thông Thấu Thế Giới, đây là yêu khí cảm tri.

Đỗ Lan tiến lên giải thích: Kỹ năng này gần giống với đấu khí cảm tri của Thượng Huyền Tam, chỉ là yêu khí cảm tri nhạy bén hơn, chuẩn xác hơn.

Vị Quỳ Chi nữ sĩ này là đệ tử ưu tú do ta dày công dạy dỗ, lúc này cô ấy còn chưa phát huy hết một phần mười thực lực của mình.

Một phần mười.

Đùa sao, Thượng Huyền Nhất không tin sẽ có kẻ mạnh như vậy tồn tại, nếu thực sự như vậy thì em trai mình sớm đã không phải là thiên hạ đệ nhất rồi.

Đỗ Lan nhìn ra tâm tư của đối phương: Không sai, Kế Quốc Duyên Nhất thực ra sớm đã không phải là kiếm khách đệ nhất, cũng chỉ có loại người có tầm nhìn hạn hẹp giữa người và quỷ như ngươi mới cho rằng em trai ngươi có thể mãi mãi duy trì vị trí đệ nhất.

Đáng tiếc, từ rất lâu trước đây hắn đã không phải, bây giờ kiếm khách thiên hạ đệ nhất chính là vị đệ tử này của ta.

Và cô ấy quả thực chỉ sử dụng một phần mười thực lực.

Không, không thể nào.

Thượng Huyền Nhất bị đả kích nặng nề, hắn đã nỗ lực ba trăm năm mới vượt qua được người em trai hack game, không ngờ thời đại thay đổi nhanh như vậy, phiên bản cập nhật, xuất hiện một cái hack game mạnh hơn, hoàn toàn không có trải nghiệm game.

Bây giờ Thượng Huyền Nhất giống như đang cầm trang bị tốt nghiệp của phiên bản trước để công phá boss cuối của phiên bản mới, chênh lệch quá lớn.

Ba trăm năm, trọn vẹn ba trăm năm mới đánh bại được boss của phiên bản cũ, còn chưa vui mừng được mười phút, boss của phiên bản mới lại xuất hiện, bây giờ hắn thực sự muốn bỏ game.

Nhưng Thượng Huyền Nhất cắn chặt răng chống đỡ: Ta không tin.

Nói rồi thân hình hắn phình to ra, hiển nhiên là muốn từ bỏ hình thái con người, bước vào giai đoạn mới.

Quỳ Chi, con cũng đừng giấu nữa, trực tiếp Giác Tỉnh đi, cho hắn biết trong thế giới phiên bản mới không có chỗ cho tàn dư của phiên bản cũ.

Lão sư lại nói những lời khó hiểu, nhưng câu lấy ra toàn lực thì Quỳ Chi vẫn nghe hiểu: Biết rồi lão sư, Giác Tỉnh.

Ầm.

Một quỷ một yêu giải phóng ra khí thế vô song, các Trụ đang quan sát chỉ có thể trợn mắt há mồm đứng nhìn, thực sự là chiến trường phi nhân, quá đáng sợ, chỉ riêng khí tức thôi đã như những thanh đao thép hữu hình, nếu tấn công thật thì chắc chắn không đỡ nổi, thân xác máu thịt của con người làm sao có thể đối kháng với yêu ma quỷ quái.

Đánh không lại, thật sự đánh không lại.

Giác tỉnh, Quỳ Chi đã thi triển ra kỹ năng cuối cùng, yêu khí toàn bộ phóng ra, đôi mắt đều biến thành màu vàng kim, thân thể cũng phát sinh biến hóa về bản chất, thân cao vượt quá hai mét, tuy tiêm tế nhưng bên trong thân thể tràn đầy sức mạnh mang tính bùng nổ.

Thanh đại kiếm vốn rộng bản trong tay nàng cũng trở nên phù hợp hơn.

Tuy rằng Thượng Huyền Nhất cũng đi theo bộc phát sức mạnh, nhưng về chất lượng thì hoàn toàn không theo kịp.

Hắn chỉ cảm thấy tuyệt vọng, lúc này hồi ức lại tất cả những gì đã xảy ra trong khoảng thời gian này, Thượng Huyền Nhất có loại cảm giác bừng tỉnh đại ngộ, từ lúc pháp sư tìm tới mình, đến việc nhắc nhở mình đi tìm dược liệu, sau đó mọi chuyện xảy ra đều phảng phất như để làm bước đệm cho khoảnh khắc này, chính là để cho hắn một lần nữa nếm trải tuyệt vọng.

Sự tuyệt vọng sản sinh vì Kế Quốc Duyên Nhất trước kia vốn đã dần nhạt nhòa sau ba trăm năm, thậm chí có thể nói đã tập dĩ vi thường, Thượng Huyền Nhất đều đã quen làm lão nhị vạn năm.

Vậy thì hãy để hắn thắng lợi một lần, đột phá sự tuyệt vọng trước đó, nhưng lại không cho hắn đủ thời gian tận hưởng, làn sóng tuyệt vọng thứ hai đã chính thức được đưa lên, vì để hắn ôn lại cảm giác tuyệt vọng khi bị người khác áp chế thành kẻ thứ hai.

Tất cả trước đó đều là bước đệm, chỉ để làm cho làn sóng tuyệt vọng thứ hai càng thêm tuyệt vọng.

Thượng Huyền Nhất rất rõ ràng pháp sư đã làm được, chính mình hiện tại thật sự rất tuyệt vọng, khó khăn lắm mới thắng được đệ đệ, lại gặp phải một cường địch hoàn toàn không thể lý giải, bản năng đều nói cho hắn biết thắng không nổi.

Sự thật cũng là thắng không nổi, sau khi giác tỉnh Quỳ Chi có thể trong nháy mắt dùng Âm Tốc Kiếm tương Thượng Huyền Nhất biến thành tro bụi, ngay cả cốt hôi cũng giùm hắn rải đi.

Nhưng Thượng Huyền Nhất cũng biết kẻ địch của mình thực ra không phải là nữ nhân trước mắt, mà là vị pháp sư phía sau nữ nhân kia, là hắn triệu hoán đệ đệ, là hắn nói ra dược phương Quỷ Tổ, cũng là hắn phái ra đệ tử, hết thảy mọi thứ đều là hắn an bài.

Phẫn nộ, oán độc, tăng ác, tất cả những cảm xúc tiêu cực khiến Thượng Huyền Nhất đỏ bừng đôi mắt, ánh mắt giết người kia nhìn chòng chọc Đỗ Lan, nếu ánh mắt có thể giết người, Đỗ Lan khẳng định đã bị băm vằn thành vạn đoạn.

Đỗ Lan chỉ cười một cách đáng ăn đòn, tựa hồ vì người chơi trải nghiệm được ác ý của người chế tác trò chơi mà cao hứng.

Chương 2190

Thượng Huyền Nhất muốn gào thét một tiếng để phát tiết ra ngoài, nhưng điều đó không phù hợp với thân phận của hắn, bởi vì hắn không phải loại người thích biểu hiện cảm xúc của mình, dù sao hắn cũng là người thừa kế của một đại gia tộc, cần có hàm dưỡng.

Nhưng hiện tại sự uất ức của hắn thật sự là một trái tim cũng không chứa nổi, hắn đã nỗ lực nhiều như vậy, cuối cùng lại hoàn toàn trở thành trò chơi của người khác, chính mình trong mắt pháp sư tính là cái gì.

Khỉ sao.

Cảm giác bị bức đến bất lực này, y hệt như ba trăm năm trước: Tại sao.

Tuy rằng không thể phát tiết ra ngoài, nhưng Thượng Huyền Nhất vẫn không nhịn được hỏi, ý tứ đã rất rõ ràng là tại sao người bị thương luôn là hắn.

Đương nhiên chủ yếu là chỉ tổn thương về tâm lý, rõ ràng nguyện vọng của hắn bình dị như vậy, hắn chỉ muốn làm thiên hạ đệ nhất kiếm hào, tại sao luôn không thể được như ý nguyện.

Tại sao.

Hỏi rất hay, ta thích nhất là người thích tư khảo.

Đỗ Lan nghe thấy đối phương bắt đầu phản tư, liền không nhịn được khen ngợi đối phương: Nhưng vấn đề này phải hỏi chính ngươi, chứ không phải hỏi chúng ta.

Ngươi khẳng định cho rằng tình cảnh hiện tại của ngươi đều là do ta an bài, âm mưu của ta, tính kế của ta, nhưng thật sự như vậy sao.

Những an bài này của ta nếu dùng lên người Kế Quốc Duyên Nhất, liệu có tác dụng không.

Sẽ không, bởi vì Kế Quốc Duyên Nhất không ăn chiêu này, hắn cũng không để tâm đến danh tiếng thiên hạ đệ nhất.

Nhưng ngươi thì khác, ngươi truy cầu ba trăm năm, cho nên ta chỉ hơi lợi dụng bản tính của ngươi, sau đó ngươi liền hoàn toàn không chút do dự mà cắn câu, sự tuyệt vọng như vậy của ngươi đã chôn xuống ẩn họa từ ba trăm năm trước rồi.

Tóm lại một câu, Đỗ Lan không gánh tội, chuyện này chính là Thượng Huyền Nhất tự mình chuốc lấy.

Quỳ Chi tâm tưởng sư phụ vẫn là sư phụ, một cái miệng liền có thể nói ra một tràng đại lý luận sai trái, con quỷ này đi lý luận với sư phụ thật sự là tự tìm đường chết.

Quả nhiên nghe xong một tràng đạo lý của Đỗ Lan, Thượng Huyền Nhất đều mộng bức, quá có đạo lý.

Nếu chính mình không để tâm đến thứ hạng, vậy thì cũng sẽ không cảm thấy tuyệt vọng, nói cho cùng tâm tình tuyệt vọng này vẫn là từ tâm chính mình phát ra, chứ không phải người khác có thể cưỡng ép.

Tự mình làm mình rối loạn rồi.

Không sai, ngươi nhất định rất khổ não rất khốn hoặc, ngươi nhất định cảm thấy truy tìm sức mạnh không có gì sai, cho nên mới cảm thấy cái sai là ở thế giới.

Đúng vậy, truy tìm sức mạnh cường đại hơn có gì sai.

Kế Quốc Duyên Nhất căn bản không muốn sức mạnh, tại sao sức mạnh cứ vây quanh hắn.

Vấn đề này cũng là điều Thượng Huyền Nhất vẫn luôn nghĩ không thông, loại an bài này ngoại trừ làm ghê tởm người ta ra thì chẳng có tác dụng gì.

Theo hắn thấy sức mạnh thì nên giao cho người cần sức mạnh, bởi vì như vậy là một mũi tên trúng ba đích, sức mạnh có thể được giải phóng tối đa, mà người không thích chiến đấu như Kế Quốc Duyên Nhất cũng không cần phải cứ khổ sở chiến đấu, thứ ba là chính hắn có thể tâm mãn ý túc, đó mới là an bài tốt nhất, nhưng lão thiên gia cứ như muốn trêu đùa mà đem thiên phú giao cho người đệ đệ ngu xuẩn của mình, sức mạnh không thể giải phóng hoàn toàn, đệ đệ không vui, ca ca cũng chẳng vui vẻ gì.

Đó cũng chỉ là do ngươi đơn phương tình nguyện mà thôi, cái gọi là sức mạnh giải phóng hoàn toàn của ngươi, là nói chính ngươi có thể trở nên mạnh hơn.

Nhưng Kế Quốc Duyên Nhất lại đem Hô Hấp truyền bá ra ngoài, hình thành một gia tộc Hô Hấp rực rỡ, ngươi có làm như vậy không.

Thứ hai, Kế Quốc Duyên Nhất không lạm dụng sức mạnh, cho nên hắn sống đến thọ chung chính tẩm, ngươi có làm được không, chỉ sợ khi thân thể suy lão ngươi liền đầu hàng Quỷ Tổ.

Cuối cùng, Kế Quốc Duyên Nhất bất luận có sức mạnh hay không đều sẽ thản nhiên đối diện với nhân sinh, bất kể là như ý hay không như ý, hắn đều sẽ không oán trời trách người, điểm này hắn cũng mạnh hơn ngươi.

Cho nên sức mạnh không hề chọn sai người, chọn ngươi mới là đại sai đặc sai.

Không, ta có thể làm tốt hơn hắn.

Ngươi chỉ là đem thất bại của chính mình đổ lỗi cho đệ đệ, đem sự không như ý của mình trách tội đệ đệ, nhưng đệ đệ ngươi ngoại trừ có Hô Hấp ra, cái nào so được với ngươi.

Nếu vị trí hai người thật sự hoán đổi, chỉ sợ ngươi sẽ lạm sát vô cô, cuối cùng còn đố kỵ đệ đệ có gia đình, có nhân sinh hạnh phúc.

Nói cho cùng trong lòng ngươi có một cái hố điền không đầy, ngươi là cái gì cũng muốn, đặc biệt là đồ của người khác lại càng không muốn buông tha.

Đỗ Lan sắc bén chỉ ra nội tâm tà ác của Thượng Huyền Nhất.

Tử tịch.

Ba vị Trụ tại trường chỉ có thể ngây ngốc đứng xem Đỗ Lan mắng xối xả Thượng Huyền Nhất, quả thực là quá đã.

Trước kia tuy rằng bọn họ diệt quỷ, tay cầm Nhật Luân Đao sát điệu rất nhiều quỷ, nhưng không sát điệu được sự tà ác mà ác quỷ đại biểu, nhưng Đỗ Lan lại lấy ngôn ngữ làm Quỷ Diệt Chi Nhẫn, đánh mạnh vào nội tâm tà ác của quỷ, làm được điều mà thợ săn quỷ không làm được, thật sự là phổ thiên đồng khánh.

Thượng Huyền Nhất không nói một lời, Đỗ Lan nói hắn không bằng đệ đệ, tuy rằng không phục, nhưng Đỗ Lan nói có lý có cứ.

Thượng Huyền Nhất tâm tưởng mình quả thực sẽ không truyền bá Hô Hấp, mình quả thực sẽ sợ hãi già đi, mình quả thực không thể thản nhiên đối diện với nghịch cảnh.

Một kẻ thất bại không thừa nhận thất bại của chính mình thật sự là quá khó coi, nếu ta là ngươi, ta khẳng định là vô ngôn đối diện với thế giới này, hay là tự sát cho xong.

Đỗ Lan kiến nghị Thượng Huyền Nhất tự mình hủy diệt.

Tuy nhiên điều này hiển nhiên không phù hợp với tinh thần võ sĩ, cho nên Thượng Huyền Nhất chọn tấn công, nếu chết trong chiến đấu thì chết cũng không còn gì hối tiếc.

Quỳ Chi thành toàn cho hắn, Âm Tốc Kiếm phát động, sau khi giác tỉnh Âm Tốc Kiếm càng nhanh càng rộng, trong nháy mắt liền khiến Thượng Huyền Nhất huyết nhục phân ly, bạch cốt hiện rõ.

Giống như là bào đinh giải ngưu, Thượng Huyền Nhất đang tiến tới cái chết.

Quả nhiên là hoàn toàn đánh không lại, Thượng Huyền Nhất mang theo sự tuyệt vọng vô hạn mà chết đi.

Nhưng Đỗ Lan làm sao có thể lãng phí tài nguyên, cho nên linh hồn Thượng Huyền Nhất bị Đỗ Lan bắt lấy trong tay: Anh em các ngươi tuy rằng bất hòa, nhưng linh hồn bất hòa, phối hợp với thực lực tương đương, mới có thể hợp thể.

Giống như Tôn Ngộ Không và Bối Cát Tháp vậy.

Hoàn toàn nghe không hiểu Đỗ Lan đang nói cái gì, bất quá Đỗ Lan cũng không cần bọn họ hiểu, Đỗ Lan muốn cho Nỉ Đậu Tử chế tạo một đạo bảo hiểm, nếu gặp phải nguy hiểm thực sự, liền đem linh hồn hai anh em này hợp thể, liền có thể giải phóng sức mạnh siêu cường, nhất định có thể giúp được việc.

Cho nên chết rồi cũng không thể có được tự do, còn phải bị Đỗ Lan tiếp tục áp bức.

Dù không nhìn thấy quỷ, mọi người cũng có thể nghe thấy linh hồn Thượng Huyền Nhất đang kêu gào.

Quỷ Tổ hiện tại rất hoảng, chính mình hiện tại chỉ còn lại một mình Thượng Huyền Tứ, nhưng Minh Nữ khẳng định cũng chống đỡ không nổi, bên kia Luyến Trụ và Xà Trụ đang toàn lực đối kháng.

Tuy rằng cả Vô Hạn Thành đều là Huyết Quỷ Thuật của Minh Nữ, nhưng bất quá song quyền nan địch tứ thủ, Minh Nữ khống chế không gian né tránh công kích, đồng thời dùng các căn phòng trong Vô Hạn Thành để tiến hành công kích, đều chỉ là để kéo dài thời gian.

Hơn nữa nàng bên kia chuyên tâm tự vệ, liền không cố được cho Quỷ Vũ Thập Vô Thảm bên này.

Cuộc hội đồng chính nghĩa chính thức bắt đầu.

Mọi người đều là thợ săn quỷ chính nghĩa, không cần cùng ác quỷ giảng nhân nghĩa đạo đức gì cả, mọi người cùng lên.

Đỗ Lan nghĩa chính ngôn từ nói, lúc này những thợ săn quỷ còn sống, còn có sức chiến đấu đều tụ tập trước mặt Quỷ Tổ, đại chiến cuối cùng rốt cuộc cũng bắt đầu.

Quỷ Tổ rất tức giận, ba trăm năm trước mình bị hack ép vào tuyệt cảnh thì cũng thôi, hiện tại đám thợ săn quỷ tầm thường này còn muốn đấu với mình.

Thật sự là bất tự lượng lực, dù sao mình cũng đã khôi phục hòm hòm, vừa vặn đem đám kẻ địch không biết trời cao đất dày này ăn sạch.

Đương nhiên trong lòng Quỷ Tổ tự nhiên có sự kiêng dè, chủ yếu là vì pháp sư cũng tại trường, vị pháp sư này không chỉ thực lực cao cường, mà từ biểu hiện thời gian qua cho thấy còn cực kỳ vô liêm sỉ, cho nên rất khó giải quyết.

Đừng quản ta, mọi người mau tấn công.

Châu Thế đã bị thôn phệ gần hết, nàng lo lắng thợ săn quỷ sẽ nảy sinh lòng đồng tình: Dù sao ta cũng không sống nổi, giết luôn cả ta đi.

Bất quá đệ tử của Châu Thế lại rất kích động, năm đó Châu Thế cùng đương chủ hợp tác, Châu Thế đã an bài đệ tử tiến vào hàng ngũ thợ săn quỷ.

Đệ tử của nàng tự nhiên cũng là quỷ, tuy rằng không ăn người, nhưng khẳng định cũng không thể bại lộ thân phận, trong khoảng thời gian này hắn lợi dụng y thuật Châu Thế truyền dạy đã cứu viện rất nhiều thợ săn quỷ.

Nhưng lúc này hắn lại không cứu được ân sư của mình, hắn từ nhỏ đã mắc trọng bệnh, nếu không gặp Châu Thế khẳng định đã chết.

Hắn rất cảm kích Châu Thế đã ban cho sinh mệnh thứ hai, đương nhiên hắn cũng tiếp thụ quỷ sinh quan của Châu Thế, cho rằng bất kể làm người hay làm quỷ, quan trọng nhất chính là phải hung hoài thản đãng, làm quỷ cũng có thể cứu tử phù thương.

Khốn kiếp, tuy rằng rất phẫn nộ, nhưng hắn tôn trọng lựa chọn của Châu Thế.

Lên.

Nham Trụ ra lệnh một tiếng, các thợ săn quỷ giơ cao Nhật Luân Đao, lần lượt chém về phía kẻ địch.

Nhất thời các loại Hô Hấp đầy màu sắc giống như cầu vồng liên tục trút xuống, Nham Chi Hô Hấp cương cường, Hà Chi Hô Hấp phiêu dật, Viêm Chi Hô Hấp nhiệt liệt, Phong Chi Hô Hấp lăng liệt, Thủy Chi Hô Hấp kịch liệt, Trùng Chi Hô Hấp biến huyễn, Thần Chi Vũ sí nhiệt.

Vì thông qua tập huấn, mọi người đều có sự phối hợp vô cùng ăn ý, mỗi người đều phụ trách một khu vực, bao phủ một khoảng vị trí, không cho Quỷ Tổ cơ hội đào thoát.

Đây tuyệt đối là đội hình phồn hoa nhất của Quỷ Sát Đội trong ba trăm năm qua, cũng là lần thực lực địch ta tiếp cận nhất trong ba trăm năm, hy vọng thắng lợi của Quỷ Sát Đội cực kỳ lớn.

Phẫn nộ.

Sau lưng Quỷ Tổ mọc ra vô số xúc tu phản kích.

Thống khổ.

Trong thân thể Quỷ Tổ, năm cái đại não bắt đầu điên cuồng vận hành, hết thảy đều không thoát khỏi sự quan sát của hắn.

Một cái đại não xử lý không xuể lượng thông tin, nhưng năm cái đại não thì dư dả, cho nên kẻ địch tuy nhiều, nhưng Quỷ Tổ phản kích lại đâu ra đó, tiến hành cực hạn vi thao.

Tuyệt vọng.

Quỷ Tổ muốn cho đám thợ săn quỷ biết ngay cả Kế Quốc Duyên Nhất cũng không giết được mình, đám phàm nhân các ngươi càng không cần phải nói.

Oành.

Sức mạnh xúc tu cư nhiên có thể cùng các Trụ Hô Hấp bình phân thu sắc, nhất thời ngoài các Trụ ra, các thợ săn quỷ lần lượt bị đánh bay, mà các Trụ cũng rơi vào khổ chiến.

Chương 2191

Huyết Quỷ Thuật: Nhân Gian Hoàng Hôn.

Nếu nói Kế Quốc Duyên Nhất là bình minh trong cuộc tác chiến giữa người và quỷ, vậy thì Quỷ Vũ Thập Vô Thảm liền phải đóng vai hoàng hôn, muốn kéo nhân gian vào thời đại quỷ vĩnh viễn.

Huyết Quỷ Thuật dấy lên cuồng phong sạt vũ, không chút lưu tình đánh lên người các thợ săn quỷ, dạy cho bọn họ biết thế nào là chênh lệch.

Chênh lệch quả thực rất lớn, cho dù không khôi phục hoàn toàn Quỷ Tổ cũng có thể áp chế toàn bộ Quỷ Sát Đội, nhưng các Trụ không từ bỏ, bọn họ bị đánh lui, vẫn liều mạng tiếp tục tiến lên, bởi vì đây là sứ mệnh của bọn họ.

Từ khoảnh khắc gia nhập Quỷ Sát Đội, bọn họ đã đặt sinh tử ra ngoài, hiện tại có thể tác chiến với Quỷ Tổ đã là kinh hỉ ngoài dự kiến, cho nên tuyệt đối không thể lùi.

Thán Trị Lang.

Quỳ Chi nhìn thấy con trai liều mạng nhảy Thần Chi Vũ, cũng không khỏi cảm thán Kế Quốc Duyên Nhất thật sự có ảnh hưởng thâm viễn: Nó đã lĩnh ngộ được động tác thứ mười ba của Thần Chi Vũ.

Không sai, Thần Chi Vũ có mười ba động tác, tuy rằng vũ đạo chỉ có mười hai động tác, nhưng Thán Trị Lang đã biết đem mười hai động tác liên kết lại không ngừng lặp lại chính là động tác thứ mười ba.

Bởi vì trước kia phụ thân khi tế thần đều phải nhảy cả đêm, từ hoàng hôn nhảy đến bình minh, đó chính là bí mật thực sự của Thần Chi Vũ, chính là sức mạnh của sự bền bỉ.

Kế Quốc Duyên Nhất từ sớm đã ý thức được mấu chốt, phàm nhân là có cực hạn, ngay cả cái hack như hắn cũng vậy, chiến đấu thời gian dài hắn cũng sẽ cảm thấy lao luy, nhưng theo kinh nghiệm của hắn, chiến đấu với quỷ thường sẽ rơi vào trì cửu chiến, cho nên thể lực của thợ săn quỷ là chí quan trọng yếu, nếu có một loại Hô Hấp có thể khiến người ta chiến đấu cả đêm, vậy thì đợi đến khi mặt trời mọc, thắng lợi có thể phân định, quỷ mạnh đến đâu cũng không ngăn nổi dương quang.

Cho nên Kế Quốc Duyên Nhất phát minh ra mười ba động tác này, kết hợp kinh nghiệm của chính mình truyền thụ cho người bình thường, ngay cả người bình thường cũng có thể không ngừng nhảy suốt đêm.

Đương nhiên chiến đấu và đơn thuần nhảy múa vẫn không giống nhau, bất quá Thán Trị Lang vẫn luôn nỗ lực tu luyện, hơn nữa tập huấn trước đó càng là hoàn thành rèn luyện ma quỷ, thể năng lên một tầng lầu, cho nên hắn biết mình không thể dừng lại.

Mười ba động tác không ngừng kéo dài, gây áp lực lên Quỷ Tổ.

Ti bỉ.

Quỷ Tổ đương nhiên không phải đang nói Thán Trị Lang, tuy rằng hắn rất ghét người kế thừa của Kế Quốc Duyên Nhất, nhưng cũng sẽ không nói Thán Trị Lang ti bỉ, hắn là đang chửi rủa vị pháp sư kia.

Bởi vì khi Thán Trị Lang tấn công, từ phương hướng pháp sư không ngừng truyền đến từng trận áp bách cảm, khiến hắn không thể toàn lực tấn công thợ săn quỷ, buộc phải lưu lực phòng khi pháp sư đột ngột tập kích.

Cho nên pháp sư đúng là ti bỉ, không động thủ nhưng lại không ngừng ảnh hưởng đến hắn.

Ngươi biết nắm đấm khi nào khiến người ta sợ hãi nhất không.

Chính là trước khi tung ra, đợi đến khi nắm đấm đánh ra rồi ngược lại chẳng có gì đáng sợ, nhưng nắm đấm chưa đánh ra lại có thể không ngừng gây áp lực tâm lý cho kẻ địch.

Cho nên ta cứ đứng ở đây đóng vai nắm đấm chưa tung ra, đây không phải ti bỉ, đây là tâm lý chiến thuật.

Đỗ Lan rất rõ ràng chỉ riêng việc mình đứng ở đây thôi cũng có thể giúp Quỷ Sát Đội san sẻ một nửa áp lực.

Quỷ Tổ rất phẫn nộ: Luôn luôn là ngươi đối đầu với ta, ngươi tiên khiêu khích ly gián, khiến ta và thuộc hạ ly tâm ly đức, sau đó lại thiết kế giết sạch bọn họ, cuối cùng lại dùng thủ đoạn ti bỉ giao chiến với ta, loại người như ngươi chính là vô sỉ.

Tuy rằng biết đây là chiến thuật, nhưng chiến thuật rơi xuống đầu mình, khẳng định sẽ không vui vẻ gì.

Lũ quỷ các ngươi đúng là kỳ quái, lúc các ngươi cường lăng nhược thì không nói ti bỉ, đến lúc chính mình rơi xuống hạ phong liền bắt đầu đại mạ kẻ địch, thiên hạ làm gì có đạo lý như vậy.

Mọi người cũng nghe thấy rồi đấy, cho nên tiếp tục hội đồng chính nghĩa đi, ta đứng ở đây, hắn không dám toàn lực ứng phó đâu, đó chính là cơ hội của các ngươi.

Khốn kiếp.

Oành.

Quỷ Tổ bộc phát một cú xung kích, không ngừng di chuyển lên phía trên, là toàn bộ không gian Vô Hạn Thành đều đang di động, hiển nhiên Quỷ Tổ muốn xông ra khỏi Vô Hạn Thành, đi đến nơi xa cách Đỗ Lan.

Địa diện, hắn muốn đi lên địa diện.

Chúng ta cùng lên.

Đỗ Lan vẫy tay một cái, các căn phòng trong Vô Hạn Thành đều bắt đầu di động, thợ săn quỷ liền đứng trong phòng giống như đi thang máy mà truy kích.

Oành, hóa ra Vô Hạn Thành hiện tại đã di động đến phía dưới thành trấn, xông lên mặt đất, nhai đạo thành trấn từ trong ra ngoài bùng nổ, chiến trường đã dời đi rồi.

Mau sơ tán nhân quần.

Nham Trụ hô to.

Đêm khuya thanh vắng, mọi người vốn còn đang ngủ, đột nhiên cảm giác địa chấn, không hổ là nơi hay xảy ra địa chấn, bách tính Nhật Bản rất nhanh đã phản ứng lại, lần lượt xuống đường.

Nửa đêm nửa hôm không cho người ta ngủ, một đám phần tử khả nghi trên nhai đạo đánh đấm nhau, đúng là làm người ta tức chết, nhiễu loạn thanh mộng.

Mau rời đi.

Nham Trụ đại hẩm.

Nhưng không kịp rồi, lên mặt đất một mặt là để tránh xa Đỗ Lan, mặt khác cũng là vì có nhiều thức ăn hơn.

Quỷ Vũ Thập Vô Thảm vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, còn cần ăn người, ăn thật nhiều người, để huyết khí nhân loại giúp hắn trị thương khôi phục.

Xúc tu bắn ra, đi tìm kiếm thức ăn.

Hấp cạn bọn họ, đem huyết nhục của bọn họ toàn bộ biến thành năng lượng của mình.

Hưu tưởng đắc sính.

Hai vị đệ tử của Đỗ Lan sao có thể thấy chết không cứu, hai người từ hai hướng đi giải cứu mọi người.

Mọi người nghe ta nói một câu.

Đỗ Lan nói: Hội đồng chính nghĩa tuy rằng có thể kéo chân Quỷ Tổ cho đến lúc trời sáng, nhưng ta còn có một đề nghị rất hay, chính là để Quỷ Tổ đối Quỷ Tổ, dùng Quỷ Tổ mới để tống tiễn Quỷ Tổ cũ, hoàn thành tân cựu giao thế.

Quỷ Vũ Thập Vô Thảm nhìn Đỗ Lan, chỉ cảm thấy uất nghẹn, bất kể đối phương làm gì nói gì, chính mình chỉ có thể chịu đựng, một ngàn năm qua đã bao giờ chịu cái khí này, luôn luôn là hắn an bài người khác, làm gì có ai an bài được hắn.

Nhưng hiện tại hắn cư nhiên không thể phản kháng, chỉ có thể làm theo lời pháp sư nói.

Một số cư dân phát hiện chuyện này giống hệt trong phim nha, bộ phim về võ sĩ thời Chiến Quốc kia chính là diễn như vậy, mấy người ăn mặc kiểu võ sĩ giao chiến với quái vật, lẽ nào đây là đóng phim sao.

Nhưng hiệu ứng đánh nhau này cũng quá chân thực rồi.

Mau rời đi.

Nham Trụ lần nữa thôi thúc quần chúng đứng xem mau chạy đi, đây không phải lúc xem kịch, thật sự sẽ chết người đấy.

Quỷ Vũ Thập Vô Thảm nói: Ngươi muốn để ta cùng với cái gọi là Quỷ Tổ mới mà ngươi nâng đỡ chiến đấu.

Đương nhiên không phải chiến đấu đơn giản như vậy, mà là so xem kiến nghị ai đề xuất phù hợp với sự phát triển của quỷ hơn.

Dù sao làm lãnh đạo không nhất định cứ phải thượng trường chiến đấu, dù sao ta cũng đã an bài tay đấm và bảo tiêu cho nàng rồi, tương lai quan hệ giữa quỷ tộc và Quỷ Sát Đội cũng sẽ hòa hoãn, cho nên tương lai chiến đấu giữa người và quỷ đã không còn là mâu thuẫn chủ yếu nữa, giám sát phàm nhân đừng làm ác mới là công tác chủ yếu của quỷ, đó chính là Minh Quỷ.

Mặc Tử đề xuất phi công kiêm ái, cũng như tư tưởng Minh Quỷ.

Trong đó phi công kiêm ái là tư tưởng tiến bộ, Minh Quỷ là tư tưởng lạc hậu.

Nhưng Minh Quỷ dùng ở thế giới này lại quá hợp lý, thế giới này không chỉ có quỷ dưới âm gian, mà còn có quỷ trên dương gian, dù sao đám quỷ này thọ mệnh rất dài, cũng chẳng có việc gì làm, để bọn họ giám sát nhân loại thì không còn gì hợp hơn.

Mặc Tử sinh sớm hơn một ngàn năm, nếu không nếu biết có loại quỷ như Quỷ Vũ Thập Vô Thảm tồn tại, nhất định sẽ rất cao hứng.

Mặc Tử đề xuất ái là phải bình đẳng, phản đối sự phân biệt của Nho gia.

Nhưng ông cũng biết bình đẳng yêu thương người khác rất khó làm được, cần có ngoại lực cưỡng ép, ngoại lực đó từ đâu ra.

Đương nhiên chính là quỷ thần rồi, cho nên Mặc Tử nói mọi người kiêm ái, quỷ thần khen thưởng, mọi người nếu không kiêm ái liền phải chịu quỷ thần trừng phạt.

Cũng bởi vì tư tưởng kiêm ái không hoàn chỉnh, còn có khuyết hãm khổng lồ là Minh Quỷ, cho nên tư tưởng Mặc Tử cuối cùng bị đào thải.

Nhưng hiện tại Đỗ Lan áp dụng tư tưởng lạc hậu của Mặc Tử, lại hoàn toàn không có nửa điểm vấn đề.

Hiện tại kính mời nhà thiết kế Quỷ Đạo, sứ giả hòa bình giữa người và quỷ, Quỷ Tổ mới Nỉ Đậu Tử.

Đỗ Lan long trọng hoan nghênh Nỉ Đậu Tử lên sân khấu.

Thán Trị Lang rất cao hứng, quả nhiên muội muội rất an toàn, chỉ là hắn cũng không ngờ Nỉ Đậu Tử cư nhiên thành cái gọi là Quỷ Tổ mới.

Ái và Hòa bình.

Nỉ Đậu Tử như một thần tượng tỏa sáng đăng tràng, thân mặc bộ váy lụa trắng muốt như nữ thần thánh quang, giống như Huy Dạ Cơ bước ra từ ánh trăng.

Không giống quỷ, giống như thần tiên.

Ái và Hòa bình.

Quỷ Vũ Thập Vô Thảm biểu thị đường đường là ác quỷ làm sao có thể đề xuất khẩu hiệu mềm yếu như vậy.

Chỉ có hận và hủy diệt mới là thứ quỷ nên truy cầu: Tục không chịu nổi, ghê tởm, thân là quỷ làm sao có thể tư khảo như phàm nhân.

Quỷ là sinh mệnh thể hoàn mỹ vượt qua nhân loại.

Không, quỷ không hề hoàn mỹ hơn con người, quỷ cũng có nhược điểm cũng có tình cảm.

Nỉ Đậu Tử nói.

Nỉ Đậu Tử, em bây giờ khôi phục bình thường rồi.

Em có thể nói chuyện rồi sao.

Trước kia muội muội biến thành quỷ căn bản không thể nói chuyện.

Ca ca, em đã không sao rồi, pháp sư đã trị khỏi cho em, em bây giờ không những có thể nói chuyện, còn có thể đứng dưới ánh mặt trời, em tuy vẫn là thể chất quỷ, nhưng đã khắc phục được khuyết điểm rồi.

Nụ cười của Nỉ Đậu Tử mãi mãi chữa lành lòng người như vậy.

Không thể nào, ngươi làm sao có thể khắc phục được ánh mặt trời.

Quỷ Vũ Thập Vô Thảm biểu thị chính mình còn chưa làm được nha: Nói cho ta biết làm sao khắc phục được mặt trời.

Nếu ngươi nguyện ý tiếp nhận ái và hòa bình, ta sẽ nói cho ngươi biết.

Nỉ Đậu Tử nói.

Chút vật thí nghiệm còn muốn thay thế địa vị của ta.

Khẩu hiệu của ngươi cũng mềm yếu y như ngươi vậy.

Nhưng Nỉ Đậu Tử lại nói: Ái là thứ kiên cường nhất thế gian này, ngươi chưa từng cảm nhận được nên căn bản không hiểu, còn ta từ nhỏ đã được ái bao quanh, dù có biến thành quỷ, ca ca cũng không từ bỏ ta, cho nên ta hiểu ái và hòa bình là vũ khí mạnh mẽ nhất, nhất định có thể khắc phục được giới hạn giữa người và quỷ.

Nực cười.

Quỷ Tổ mới không tin loại quỷ thoại này, tin vào ái và hòa bình, chẳng thà về nhà trồng khoai tây.

Chương 2192

Xem ra quan điểm của hai vị hoàn toàn tương phản, bất quá Quỷ Vũ Thập Vô Thảm đã chấp hành một ngàn năm rồi, nhưng hiện tại có thể nói là chúng bạn thân ly, ngươi còn muốn cố chấp kiên trì tiếp sao.

Nên biết nếu hội đồng chính nghĩa tiếp tục diễn ra cho đến sáng, ngươi tất chết không nghi ngờ.

Đỗ Lan biểu thị Quỷ Tổ nên tiếp thụ quan niệm mới.

Các ngươi vốn dĩ đã thiên vị, chẳng qua là lấy đông hiếp ít, thắng cũng không vẻ vang.

Quỷ Tổ coi như đã nhìn thấu pháp sư lật lọng, pháp sư chính là ủng hộ Nỉ Đậu Tử, căn bản không muốn công bằng: Loại người như các ngươi còn nói cái gì ái và hòa bình.

Chẳng qua là ngạo mạn và thiên kiến mà thôi, thắng phụ trong lòng các ngươi sớm đã định đoạt, căn bản không tồn tại bất kỳ sự công chính nào.

Ngươi nói đúng rồi đó, ta từ đầu đã không chuẩn bị để ngươi thấy ngày mai.

Hiện tại chỉ là muốn bắt nạt ngươi một chút, để ngươi cảm thụ một chút những gì các bị hại đã trải qua, đợi ngươi cảm thụ xong ngươi liền có thể đi chết đi, loại hồn phi phách tán đó, loại thi cốt vô tồn đó.

Đỗ Lan cũng chẳng ngại thể hiện sự ngạo mạn và thiên kiến của mình.

Kẻ địch vô liêm sỉ như vậy, Quỷ Vũ Thập Vô Thảm cũng vô thoại khả thuyết, hắn biết hôm nay hung đa cát thiếu rồi, bất quá hắn sẽ không từ bỏ cầu sinh, hắn còn chiêu cuối cùng là tự bạo đào sinh, chỉ cần có một miếng thịt chạy thoát, trăm năm sau hắn lại là một hảo hán.

Ngươi muốn tự bạo, đáng tiếc ngươi đã thôn phệ Châu Thế, liền đại biểu ngươi mắc bẫy rồi.

Quỷ Tổ sửng sốt, quả nhiên phát hiện thân thể mình trúng độc, hắn lập tức nghĩ đến nhất định là Châu Thế đã uống thuốc độc từ trước.

Chính mình thôn phệ Châu Thế, cũng bằng như thôn phệ thuốc độc, mà cái độc này chính là dược tề biến quỷ thành người do Châu Thế giúp Nỉ Đậu Tử khai phát, có thể làm suy yếu cực lớn năng lực Quỷ Tổ.

Châu Thế đã thu thập lượng lớn tiên huyết của Thượng Huyền, cũng nhờ Thán Trị Lang tham gia nhiều trận chiến với Thượng Huyền như vậy mới đoạt được tiên huyết của bọn họ.

Quỷ huyết cũng là thù đồ đồng quy, càng mạnh mẽ càng tiệm cận Quỷ Tổ, Châu Thế thông qua nghiên cứu đã tìm ra nhược điểm của quỷ huyết, đồng thời khai phát ra dược tề nhắm vào đó.

Ả xú nữ nhân kia.

Quỷ Tổ cảm giác thất bại lớn nhất của mình chính là biến Châu Thế thành quỷ, kẻ này luôn luôn đối đầu với mình.

Hiện tại càng làm hỏng chuyện tốt của mình, thật muốn đem ả nhả ra rồi ăn thêm một trăm lần nữa.

Thực lực bị suy yếu rồi, không biết hiện tại còn có thể tự bạo đào sinh hay không.

Ngay khi hắn còn đang tư khảo, chỉ thấy Đỗ Lan đột nhiên lấy ra một pháp trượng, chỉ thấy hắn lấy pháp trượng nện xuống đất, tinh thần trên bầu trời gia tốc, cư nhiên đem ban đêm biến thành ban ngày.

Sau đó lấy pháp trượng Đỗ Lan làm trung tâm mở ra một lồng chụp phạm vi nhai đạo là dạ mạc, dưới dạ mạc vẫn là hắc dạ, mà ở bên ngoài đã là quang thiên hóa nhật.

Nếu ngươi tự bạo, huyết nhục của ngươi liền sẽ bay ra khỏi mảnh dạ mạc này xông vào dưới dương quang.

Đỗ Lan tuyên bố Quỷ Tổ vô xứ khả đào.

Tuy nhiên màn biểu diễn lớn này khiến những người khác đều nhìn đến ngây dại, đây đã là thần rồi nha, bọn họ đột nhiên đồng tình với Quỷ Vũ Thập Vô Thảm, thấy hắn thật đáng thương, tuy là Quỷ Tổ nhưng lại trêu chọc phải thần linh, chỗ nào cũng bị thần linh nhắm vào, ngày này đúng là chỉ có một chữ thảm.

Bọn họ đắc bội phục dũng khí của Quỷ Tổ, bị thần linh nhắm vào cư nhiên còn dũng cảm sống tiếp, không dễ dàng gì.

Quỷ Tổ phát hiện mọi người đều gửi tới ánh mắt liên mẫn, mọi người đều vì hắn đối địch với thần linh mà thấy hắn đáng thương.

Tuy nhiên lúc này Quỷ Tổ cũng đang chấn kinh, cho nên cũng chẳng có tâm trạng mà giết bọn họ, hắn hiện tại thực sự rất tệ, biểu hiện của Đỗ Lan đã vượt xa tưởng tượng của hắn, hắn hiện tại chỉ muốn ngửa mặt lên trời dài than: Trời vong ta vậy, phi quỷ chi tội.

Quỷ Tổ hiện tại chỉ cảm thấy tứ cố mang nhiên, đến giờ hắn cũng không biết mình rốt cuộc đã làm sai điều gì, tại sao lại bị nhắm vào như vậy, rõ ràng hắn chỉ là tiến hóa mà thôi.

Người ăn thịt trâu thịt dê lại không bị trừng phạt, mình ăn người một ngàn năm lại gặp phải cái rào cản này, thật sự là quá bất công.

Đối mặt với vị pháp sư nhấc tay một cái có thể điên đảo nhật nguyệt, Quỷ Vũ Thập Vô Thảm lần đầu tiên sinh ra sự chán ghét đối với thượng thương như vậy.

Thượng thiên cho con người quá nhiều quyến cố, lại không cho quỷ lấy một điểm công bằng.

Lẽ nào quỷ không phải là sản vật của đại tự nhiên, tồn tại không phải là hợp lý sao.

Càng nghĩ càng tức, Quỷ Vũ Thập Vô Thảm tự nhận mình vì quỷ tộc đã cống hiến tận tụy, không một khắc nào quên phân chia người quỷ thù đồ, chính mình cũng khai phát ra Quỷ Đạo thuộc về mình, đặt ra mục tiêu sinh vật hoàn mỹ cho quỷ, điều đó cũng giống như con người truy cầu chân thiện mỹ vậy, đều là mục tiêu chung cực của sinh mệnh trí tuệ.

Quỷ tộc dưới sự kiến thiết của mình đã có những tiến bộ dài hạn, còn về những con quỷ không có chí tiến thủ kia trách nhiệm cũng chẳng ở trên người mình, dù sao mình khẳng định đã nỗ lực rồi.

Nhưng rốt cuộc sự nỗ lực của mình đổi lấy cái gì.

Lão thiên gia vẫn cứ thiên ái nhân loại, trước có Kế Quốc Duyên Nhất, hiện tại lại có pháp sư Đỗ Lan.

Đám thợ săn quỷ đứng xem đều có thể cảm nhận được oán niệm trên người Quỷ Tổ, phỏng chừng hắn hiện tại khẳng định có rất nhiều dấu hỏi.

Mọi người đừng đại ý.

Nham Trụ hô to, càng đến lúc này càng phải nghiêm trận dĩ đãi, tuyệt đối không thể để Quỷ Tổ chạy thoát: Di nguyện của đương chủ, mục tiêu của Quỷ Sát Đội, thù oán của chúng ta, hôm nay đều phải hoàn thành.

Tất cả các Trụ đều gật đầu ra hiệu đã biết, bọn họ bao vây Quỷ Tổ, chỉ cần một lệnh hạ xuống là có thể tiếp tục hội đồng chính nghĩa.

Quỷ Tổ tựa hồ cũng biết hôm nay hung đa cát thiếu, nhưng khốn thú do đấu, hắn thân là loài quỷ cao ngạo, cao cao tại thượng nhìn xuống nhân gian suốt một ngàn năm, tuy giữa chừng bị Kế Quốc Duyên Nhất kéo xuống một lần, nhưng tổng thể luôn giữ vững ưu thế tuyệt đối, lần này gặp phải tuyệt cảnh thực sự, lại vẫn kiên trì, trên con đường làm quỷ này quả thực đã đi được rất xa rồi.

Chậc chậc, xem ra ngươi không nguyện ý từ bỏ Quỷ Đạo của mình.

Nghe pháp sư khai khẩu, Quỷ Vũ Thập Vô Thảm vẫn duy trì sự cao ngạo của Quỷ Tổ: Không sai, Quỷ Đạo của ta sẽ không sai, vứt bỏ tình cảm nhân loại, truy cầu tương lai hoàn mỹ, ta không làm sai bất cứ chuyện gì.

Ăn người cũng vậy, thực nghiệm cũng vậy, đem lại khổ nạn cho nhân gian cũng vậy, đó đều là sứ mệnh của ta với tư cách là quỷ, chính là ý nghĩa tồn tại của ta.

Pháp sư kia, ý nghĩa tồn tại của ngươi lại là cái gì.

Ngươi có sức mạnh cường đại, lại dùng để duy trì thế giới nhân loại mục nát, ngươi tưởng ngươi có thể thủ hộ nổi sao.

Nhân loại đã không còn hy vọng nữa rồi, cho nên tương lai thuộc về quỷ chúng ta.

Thuộc về quỷ, chứ không phải thuộc về ngươi, Nỉ Đậu Tử cũng là quỷ, cho nên ngươi cứ an tâm mà đi đi.

Đỗ Lan phản đối lý luận đánh đồng bản thân với loài quỷ của Quỷ Tổ, quỷ là quỷ, Quỷ Tổ là Quỷ Tổ, quỷ không bằng Quỷ Tổ.

Quỷ Tổ rất phẫn nộ: Nhưng tất cả loài quỷ đều bắt nguồn từ ta.

Điểm này thì không sai, ngươi cũng nói đó là sứ mệnh của ngươi, nhưng ta tin rằng bất kể người hay quỷ, sứ mệnh đều mang tính giai đoạn lịch sử.

Khi sứ mệnh lịch sử mang tính giai đoạn hoàn thành, thì nên thoái trường, nếu không sẽ thành tàn đảng dư nghiệt, trở ngại sự phát triển.

Tác phong của ngươi hiển nhiên đã lạc hậu so với thời đại rồi, ngày nay đã là thời đại Đại Chính rồi, ngươi cũng thấy thế giới thay đổi, tàu to súng lớn, phát minh sáng tạo, cùng với sự phát triển của công nghiệp, vũ khí trang bị sẽ ngày càng tiên tiến.

Nếu ngươi tiếp tục suất lĩnh quỷ tộc, vậy theo cách làm của ngươi, tương lai người quỷ toàn diện khai chiến, quỷ tộc không có mấy phần thắng.

Cho nên quỷ tộc tất tu cải biến, trở nên ẩn bí hơn, đê điều hơn.

Ngươi làm không được, cho nên thời đại của ngươi kết thúc rồi.

Quỷ Vũ Thập Vô Thảm đem chính mình nâng tầm lên cao độ của cả quỷ tộc, nhưng lại bị Đỗ Lan vạch trần, để Quỷ Tổ về Quỷ Tổ, quỷ tộc về quỷ tộc, không để hai cái hỗn hào với nhau.

Ngươi cư nhiên dám nói như vậy.

Trước kia Quỷ Tổ còn có thể dùng chuyện lão thiên gia nhắm vào loài quỷ để nói chuyện, nhưng hiện tại chứng minh lão thiên gia không phải nhắm vào loài quỷ, chỉ là nhắm vào cái gã Quỷ Tổ lạc hậu là hắn.

Phẫn nộ là điều không thể tránh khỏi, bởi vì địa vị của hắn bị hạ thấp, từ thủ lĩnh quỷ vĩnh hằng bị hạ xuống thành một công cụ quỷ hoàn thành sứ mệnh là có thể vứt bỏ, sự chênh lệch lớn như mây với bùn.

Ngươi sinh khí rồi, chứng tỏ ngươi cũng tán đồng lời ta nói, không sai, xem ra ngươi cũng ý thức được thời đại biến thiên không vì Nghiêu mà tồn không vì Thuấn mà vong, hủy diệt ngươi thì liên quan gì đến ngươi.

Bánh xe lịch sử chính là vô tình như vậy, bất kể ngươi đã trải qua bao nhiêu thống khổ, ngươi đã chế tạo bao nhiêu quỷ tộc, hay đề xuất một con đường Quỷ Đạo thế nào, quá thời thì chính là quá thời rồi.

Thời đại sẽ không vì ngươi là con quỷ đầu tiên mà nương tay đâu.

Lúc này Đỗ Lan hảo tự hóa thân thành đại ngôn nhân của thời gian, hoàn toàn là cư cao lâm hạ, giống như đang quan sát loài kiến mà mở miệng, mỗi chữ rơi xuống đất đều hóa thành chân lý, mỗi một dấu chấm câu đều là tiếng thở dài không tiếng động của thiên đạo.

Nếu đây là chân lý, ta liền phấn toái nó.

Mệnh ta do ta không do trời, cho dù là triều lưu lịch sử, ta cũng phải nghịch lưu nhi thượng.

Quỷ Vũ Thập Vô Thảm bộc phát sức mạnh cuối cùng: Các ngươi muốn nghiền nát ta.

Vậy tới đi, xem các ngươi có bản lĩnh đó không.

Hoàn toàn là thẹn quá hóa giận rồi, biến thành quỷ rồi mà vẫn không nghe nổi lời thật lòng, khả bi khả thán khả tích khả liên nha.

Đỗ Lan biểu thị đối phương nói không lại đạo lý liền muốn động thủ, thực sự là mất đi phong độ.

Bất quá Quỷ Tổ hàm nộ nhi chiến, chiến đấu lực tăng vọt, đã triệt để từ bỏ việc chạy trốn, chỉ cầu toàn lực nhất chiến.

Trước kia hắn tuyệt đối sẽ không tử chiến đến cùng như vậy, hắn luôn luôn muốn sống tiếp, nhưng hiện tại hắn đã bất chấp tất cả.

Bởi vì hắn đã bị Đỗ Lan triệt để kích nộ: Huyết Quỷ Thuật: Vĩnh Dạ.

Oành.

Công kích của Quỷ Tổ hóa thành bức tranh đen kịt, bao bọc tất cả, thôn phệ tất cả, muốn đem lại bóng tối vĩnh viễn cho nhân gian, mà mảnh bóng tối này sẽ dùng cái chết để lấp đầy.

Các Trụ chỉ cảm thấy trên Nhật Luân Đao truyền đến sức mạnh đáng sợ, sơ sẩy một chút là đao sẽ tuột khỏi tay.

Lúc này ai có thể Thông Thấu Thế Giới thì Thông Thấu Thế Giới, ai có thể có Ấn ký Ban Văn thì có Ấn ký, tất cả mọi người đều toàn lực ứng phó, muốn dùng Hô Hấp thất thải của chính mình phá tan bóng tối vô biên.

Còn chưa đủ, Huyết Quỷ Thuật: Vô Hạn Huyết Nguyệt.

Máu trong cơ thể dường như không nghe lệnh nữa rồi.

Trong bóng tối xuất hiện một vầng trăng đỏ như máu, sau khi nhìn thấy vầng trăng, cơ thể mọi người đều chịu ảnh hưởng ở mức độ nhất định.

Cũng chỉ có người mù như Nham Trụ là không bị ảnh hưởng, hắn xông tới, muốn dùng thân thể chặn lấy vầng huyết nguyệt quỷ dị kia.

Lúc này mọi người đều đã không còn bảo lưu, trận chiến còn lại chính là xem thể lực, ý chí, tinh thần và linh hồn của mỗi người.

Thiêu đốt linh hồn, phẫu tích tinh thần, hủy diệt ý chí, hao tận thể lực, trong trận chiến này muốn sống sót chỉ đặt cược tất cả là chưa đủ, còn phải đặt cược cả quá khứ và tương lai.

Đỗ Lan nhìn đến rất quá ẩn.

Màn hạ màn thực sự chính thức bắt đầu.

Nỉ Đậu Tử liên mẫn nhìn hết thảy, bất quá nàng cũng biết có những trận chiến là không thể tránh khỏi, cho nên nàng ủng hộ ca ca mình: Ca ca, anh nhất định phải thắng.

Nỉ Đậu Tử, Thán Trị Lang sẽ thắng thôi.

Quỳ Chi lúc này là mẹ con nhận nhau, đứng bên cạnh con gái.

Chương 2193

Nhìn cái bóng lưng kiên cường như người cha của con trai: Thán Thập Lang, anh nhất định phải bảo vệ con của chúng ta.

Ân.

Nỉ Đậu Tử cũng kiên định niềm tin vào ca ca.

Tiên huyết bắn tung tóe, mỗi người đều ép mình đến cực hạn, quên đi đau đớn, không ngừng tấn công tiêu hao sức mạnh Quỷ Tổ.

Năng lượng Quỷ Tổ cũng không phải vô hạn, hiệu quả của hội đồng chính nghĩa rất rõ rệt, vả lại chiến thuật của thợ săn quỷ cũng rất rõ ràng, chính là ép Quỷ Tổ ra khỏi dạ mạc, ép vào trong dương quang.

Con người là kẻ địch, quỷ là kẻ địch, thời đại này chính là kẻ địch.

Quỷ Vũ Thập Vô Thảm biết những lời lẽ về việc bị thời đại đào thải của Đỗ Lan tàn khốc và vô tình đến mức nào, hiện tại hắn đang đối địch với thời đại.

Oành.

Tử đấu.

Mỗi một vị Trụ đều đang toàn lực hô hấp, toàn lực chiến đấu, không dám có một tia giải đãi, không ngừng ép Quỷ Tổ đến biên duyên của dạ mạc.

Thắng rồi, tuy Đỗ Lan không nói, nhưng hắn biết cái chết của Quỷ Tổ là tất nhiên, ai bảo hắn không khắc phục được dương quang chứ.

Ngươi biết tại sao ngươi không tìm thấy Hoa Bỉ Ngạn Xanh không.

Bởi vì loại hoa này trái ngược hoàn toàn với hoa quỳnh, hoa quỳnh nở vào rạng sáng và chỉ nở một lát.

Hoa Bỉ Ngạn Xanh nở vào chính ngọ, tương tự cũng chỉ nở một lát, cho nên ngươi để lũ quỷ giúp ngươi đi tìm hoa thực sự là thầy bói xem voi, làm sao có thể tìm được.

Nhược tiểu không làm chết người, ngu xuẩn mới làm.

Tiếp đó, là sự trào phúng cuối cùng của Đỗ Lan.

Quỷ Tổ nghe xong quả nhiên đại kinh thất sắc, bởi vì hắn chưa bao giờ nghĩ đến điểm này, hèn chi một ngàn năm đều tìm không thấy, cảm tình hoa chỉ nở vào lúc mặt trời mãnh liệt nhất nha.

Chính mình nếu có vài tên thuộc hạ là người, cũng không đến nỗi tìm không thấy.

Lúc này tất cả các Trụ cùng lúc phát lực, dùng Nhật Luân Đao đâm vào bụng kẻ địch, đẩy hắn ra khỏi dạ mạc, đẩy xuống dưới dương quang.

A.

Dưới dương quang, Quỷ Tổ thống khổ thảm khiếu lên, hình thái của hắn hóa thành một khối thịt khổng lồ hy vọng có thể tối đa để kháng dương quang, nhưng hết thảy đều chỉ là đồ lao, Quỷ Tổ vẫn phải đối diện với cái chết.

Cựu vương đã chết, tân vương đăng cơ.

Đỗ Lan hô to một tiếng, Nỉ Đậu Tử đăng cơ gia miện, trở thành lĩnh tụ mới của quỷ tộc.

Thời đại này tuy rằng vì công nghiệp hóa mà bước vào đại phát triển, nhưng trong thời kỳ này các vấn đề của Nhật Bản rất nghiêm trọng, đã nghiêm trọng đến mức nghiêng về phía biên duyên chiến tranh.

Con em bình dân dù có nỗ lực đọc sách cũng không có tiền đi học đại học chính quy, chỉ có một con đường để đi, đó là thi vào trường sĩ quan, trở thành một quân nhân.

Thời đại Đại Chính đang không ngừng chạy thục mạng về hướng chiến tranh xâm lược.

Bởi vì ở thời đại này đã xảy ra rất nhiều chuyện hoang đường, người dân tầng lớp dưới vùng vẫy trên lằn ranh cơm áo, còn tầng lớp cao tầng lại có thể từ phương Tây xa xôi vạn dặm vận chuyển gạch về xây dựng trường sĩ quan, điều này đã hoàn toàn đi lệch hướng.

Mâu thuẫn nội bộ Nhật Bản ngày càng rõ rệt, tiếp thụ công nghiệp đồng thời cũng phải tiếp thụ mâu thuẫn công nghiệp, các quốc gia phương Tây thông qua chuyển dịch công nghiệp để chuyển dịch mâu thuẫn công nghiệp, hiển nhiên Nhật Bản cũng chuẩn bị chuyển dịch mâu thuẫn, nhưng không phải thông qua phương thức chuyển dịch công nghiệp, mà là thông qua phương thức phát động chiến tranh.

Cho nên, công việc của lũ quỷ các ngươi nhậm trọng nhi đạo viễn.

Âm gian trống rỗng, ác quỷ tại nhân gian, các ngươi tất tu phải xác bảo đem những ác quỷ nhân gian này đều tống về âm gian, đừng để bi kịch của Thượng Huyền Tam và Thượng Huyền Lục lặp lại lần nữa.

Đỗ Lan hạ đạt mệnh lệnh cho Nỉ Đậu Tử, hy vọng nàng có thể khiến Nhật Bản giữ vững hiện trạng, tránh cho nó rơi xuống vực sâu.

Nỉ Đậu Tử gật gật đầu.

Quỷ Tổ chết rồi, tuy rằng quỷ không biến mất, nhưng rất nhiều thợ săn quỷ trong Quỷ Sát Đội đều chuẩn bị giải giáp quy điền, về nhà trồng ruộng, bất quá thứ bọn họ đối diện sẽ là một xã hội cực độ bất công, bọn họ sẽ nhận ra kẻ xấu còn đáng sợ hơn cả ác quỷ.

Nhưng có Nỉ Đậu Tử giám sát, ít nhất vẫn còn một chút hy vọng.

Ngày tháng hòa bình, Thán Trị Lang về nhà tiếp tục bán than, đoàn tụ với gia đình một lần nữa, hắn mới biết gia đình mình đều đã được pháp sư cứu, nhưng khi hắn muốn cảm tạ pháp sư thì phát hiện pháp sư đã mất tích.

Sư phụ đã rời đi rồi.

Quỳ Chi lại một lần nữa sống cùng gia đình, bất quá nàng biết Nỉ Đậu Tử có công việc riêng, không thể cứ ở mãi ở nhà.

Lúc này Nỉ Đậu Tử thống soái Vô Hạn Thành, suất lĩnh đông đảo quỷ tộc.

Không sai, đã có rất nhiều quỷ rồi, có Châu Thế tử nhi phục sinh, còn có tay đấm kiêm bảo tiêu Thượng Huyền Tam, tự nhiên cũng không thiếu đệ tử của Châu Thế, còn có một nhóm quỷ được Nỉ Đậu Tử tuyển chọn, công việc của bọn họ chính là giám sát nhân gian.

Quỷ Sát Đội không hề giải tán triệt để, bất quá không khí đã không còn căng thẳng như trước, bởi vì ý nghĩa tồn tại của bọn họ cũng chỉ là giám sát, tránh cho lũ quỷ đi lầm đường lạc lối.

Ba chị em Hương Nại Huệ hạnh phúc mỹ mãn sống bên nhau, cuối cùng nghĩa muội và Thán Trị Lang kết hôn, cũng thành tựu một đoạn giai thoại.

Chỉ có điều Thán Trị Lang không sống quá hai mươi lăm tuổi, nhưng hắn cùng những chiến binh Ban Văn anh niên tảo thệ đó vẫn luôn lấy trạng thái linh hồn thủ hộ gia đình, thủ hộ sự bình hành người quỷ tại Nhật Bản.

Bất quá loại bình hành này có thể duy trì đến khi nào thì không nhất định.

Nhưng Đỗ Lan đã rời đi rồi, khi hắn rời đi thế giới này đang hòa bình, vậy là đủ rồi, còn về sau này biến thành dạng gì, đó không phải là chuyện hắn có thể quản, bởi vì con người có tự do ý chí, nếu họ thật sự chọn con đường hủy diệt, đó cũng là họ tự chuốc lấy, không liên quan đến Đỗ Lan.

Về nhà.

Đỗ Lan về đến nhà, phát hiện thê tử và nữ nhi đều đang nhìn chằm chằm vào tivi thứ nguyên mang về từ vũ trụ Rick mà xem, tựa hồ là bị triệu hoán.

Này này, chúng ta không phải Cổ Thần nha, các người đây là bị tivi triệu hoán sao.

Đỗ Lan tuy đóng vai Cổ Thần qua, nhưng hắn dù sao không phải Cổ Thần thực sự.

Chúng ta không bị triệu hoán, chỉ là thấy thú vị thôi.

Đỗ Lan biểu thị thú vị chính là bước đầu tiên của việc bị triệu hoán nha: Phàm nhân triệu hoán Cổ Thần luôn dùng các loại nghi thức huyết tinh không rõ ý nghĩa, Cổ Thần thấy thú vị liền sẽ bị triệu hoán.

Điều này giống như con người thấy đàn kiến sắp xếp theo một phương thức quỷ dị, cách sắp xếp này có lẽ không có ý nghĩa gì đối với kiến, nhưng con người lại bị hấp dẫn vậy.

Kiến sắp xếp cũng tương đương với con người hiến tế, đều không có ý nghĩa, nhưng chỉ cần dẫn khởi sự chú ý của sinh mệnh cao thứ nguyên, mục đích của chúng liền đạt thành.

Đỗ Lan nói đoạn cũng ngồi xuống sofa: Xem cái gì vậy.

Còn thật sự bị anh nói trúng rồi, có một nhóm người ngoại tinh đi khắp nơi làm tinh cầu trọng khải, bất quá cách trọng khải của bọn họ rất cổ quái, giống hệt như hiến tế vậy.

Đỗ Lan biểu thị để hắn xem xem, cái gọi là trọng khải có thể làm thê tử và nữ nhi đều say mê đến vậy là thế nào.

Quả thực rất cổ quái, là sử dụng cao khoa kỹ trực tiếp khiến toàn bộ sinh mệnh trí tuệ trên tinh cầu thạch hóa, tuy không thấy máu, nhưng nếu coi loại thạch hóa này là hiến tế, quả thực rất tân dĩnh, chí ít đã hấp dẫn được cả gia đình Đỗ Lan.

Một đạo lục quang liền có thể thạch hóa toàn bộ sinh mệnh trí tuệ của một tinh cầu, kỹ thuật này đã là siêu hồ tầm thường.

Hơn nữa cũng rất tàn khốc, một khi thạch hóa là cả một tinh cầu, nếu là nghi thức triệu hoán Cổ Thần thực sự thì cũng vô cùng có thành ý.

Tuy không biết thạch hóa rốt cuộc là vì mục đích gì, nhưng loại thạch hóa này y hệt như đàn kiến sắp xếp quỷ dị, tuy không hiểu nhưng thấy rất lợi hại bất minh giác lệ, hấp dẫn sự chú ý của sinh mệnh cao thứ nguyên.

Vậy chúng ta đi xem thử đi.

Đỗ Lan biểu thị đã bị hấp dẫn rồi, vậy thì làm một trận Cổ Thần hàng lâm cho rồi.

Chúng em ở nhà xem là được rồi, anh đi đi.

Địch Ny Toa bọn họ biểu thị có tivi rồi, Đỗ Lan làm chuyện gì, bọn họ có thể ở nhà xem.

Đỗ Lan không nhịn được thổ tào, sự phát triển của khoa học kỹ thuật làm cho Cổ Thần cũng biến nên lười biếng rồi: Chỉ xem tivi làm sao cảm thụ được niềm vui của mạo hiểm chứ.

Nhưng xem tivi có niềm vui của xem tivi.

Hình thức vui vẻ tuy khác nhau, nhưng bản chất niềm vui là giống nhau, anh chọn hình thức mạo hiểm, chúng em chọn hình thức xem tivi.

Địch Ny Toa mỉm cười nói.

Không hổ là lão bà của mình, khẩu tài đã không kém gì mình rồi, Đỗ Lan vô ngôn dĩ đối, chỉ có thể mỉm cười.

Vì để gia đình có được niềm vui, Đỗ Lan chỉ có thể sử ra hết mọi thủ đoạn để đi đến một thế giới khác biểu diễn cho thật tốt.

Đương nhiên nếu cả tinh cầu đều bị thạch hóa, Đỗ Lan một mình biểu diễn với đá thì cũng chẳng có ý nghĩa gì, cho nên trước tiên phải tới thế giới trước lúc bị thạch hóa để xem thử.

Vô Giới Môn phối hợp Cỗ Máy Thời Gian, đi thôi.

Đỗ Lan đến một thế giới tầm thường, nếu không có thạch hóa, địa cầu ở thế giới này mờ nhạt giữa đám đông, căn bản không có bất kỳ đặc sắc nào.

Nhưng có thạch hóa, liền đại vi bất đồng.

Thế giới phổ thông là không thể hấp dẫn sự chú mục của Cổ Thần, cho nên thế giới này phổ thông chỉ là tạm thời, rất nhanh sẽ có một đạo quang tuyến thạch hóa bao phủ địa cầu, đem con người và chim yến trên địa cầu toàn bộ thạch hóa.

Tại sao phải thạch hóa chim yến.

Điểm này không ai biết, bất quá chim yến đáng yêu như vậy, phỏng chừng cũng giống như cổ đại rõ ràng đã có người sống hiến tế rồi, còn phải làm thêm chút trâu dê ngựa hiến tế để thêm màu sắc vậy, thuộc về vật phụ gia.

Tóm lại hiện tại hiến tế vẫn chưa phát sinh, cho nên thế giới này mọi thứ đều rất bình thường, mỗi người đều đang sống cuộc sống nhật thường và phổ thông, tuy rằng ở các nơi trên thế giới đã lục tục phát hiện một số chim yến bị thạch hóa từ trên trời rơi xuống, nhưng vẫn chưa dẫn khởi sự trọng thị của mọi người.

Dù sao cuộc sống của người bình thường là nuôi gia đình, là công việc tăng ca, ai lại có dư tinh lực để đi tìm hiểu loại chuyện giống như truyền thuyết đô thị này chứ.

Chương 2194

Nhưng thứ bị nhân loại hốt thị thường lại là thứ chí mạng nhất.

Đỗ Lan đứng trên nhai đạo huyên náo, tơ hào không cảm thụ được bất kỳ sự khẩn bách cảm nào, hiển nhiên chỉ có cực ít người đang quan tâm đến chuyện chim yến bị thạch hóa.

Đầu tiên chính là bộ môn khoa học nào đó của cường quốc số một thế giới Mỹ đế đang nghiên cứu chim yến thạch hóa, bất quá hiện tại cũng chỉ nghiên cứu ra được những con chim yến này quả thực bị thạch hóa khi còn đang sống, hơn nữa đây là hiện tượng phạm vi toàn cầu, hiện tại vẫn chưa có bất kỳ quy luật nào, cũng không biết là dùng thủ đoạn gì tạo thành.

Có thể là virus, cũng có thể là loại vũ khí nào đó, thậm chí có thể là người ngoại tinh.

Tóm lại các nhà khoa học đang nỗ lực nghiên cứu, đáng tiếc vẫn chưa có tiến triển mang tính đột phá.

Trước khi các nhà khoa học nghiên cứu ra, lục quang thạch hóa đã bùng nổ, từ một điểm bắt đầu tấn công khuếch trương, từ phía nam địa cầu giống như tro bụi núi lửa bao phủ địa cầu thời khủng long mạt đại vậy, chỉ có điều tro bụi núi lửa sẽ trì tục rất lâu, còn lục quang là quét qua một cái, nhưng trong lục quang con người bất kể là ở trong kiến trúc hay ở ngoài trời đều không thoát khỏi vận mệnh bị thạch hóa.

Nhân loại bại trận thảm hại, thậm chí ngay cả kẻ đứng sau màn rốt cuộc là ai cũng không biết, toàn nhân loại bảy tỷ dân số chỉ còn lại sáu người cuối cùng.

Đương nhiên sáu người này không phải là thiên tuyển chi tử, bọn họ chỉ là phi hành gia mà thôi, vì đang thực hiện nhiệm vụ trên trạm không gian vũ trụ nên không bị lục quang thạch hóa quét trúng.

Đỗ Lan đứng trong đô thị, nhìn về phía tây nam nơi lục quang đang tiến gần mình, đã chuẩn bị sẵn sàng.

Hắn đã gặp qua rất nhiều ma pháp thạch hóa quang tuyến, đây là lần đầu tiên gặp thạch hóa quang tuyến của khoa kỹ.

Ma pháp thạch hóa quang tuyến không giết người, chỉ cần ma pháp giải trừ, thạch hóa cũng sẽ biến mất, không biết thạch hóa quang tuyến của khoa học sẽ có hiệu quả thế nào.

Lúc này những người ở biên duyên thạch hóa quang tuyến đã phát hiện những người bị bao phủ trong ánh sáng đều biến thành đá, thế là những người chưa bị quét trúng liều mạng đào bào, y hệt như trò chơi Kích Thích Chiến Trường chạy vòng độc vậy, đáng tiếc tốc độ của bọn họ làm sao so được với thạch hóa quang tuyến.

Nhất thời bi minh truyền khắp tứ phương, cả thành thị đều như sôi sùng sục, tiếng còi ô tô, tiếng cảnh báo, tiếng thét chói tai đầy khủng cụ, còn có tiếng va chạm xe cộ.

Các loại âm thanh loạn thất bát tao đan xen vào nhau đại biểu mọi thứ đều rơi vào hỗn loạn.

Nhưng hỗn loạn không kéo dài bao lâu, rất nhanh mọi thứ đều an tĩnh lại, bởi vì những người phát ra tiếng ồn đã bị thạch hóa, bọn họ giữ nguyên tư thái cuối cùng đứng sừng sững trên nhai đạo.

Hai bên Đỗ Lan mọi người đều đang đào bào, nhưng Đỗ Lan giống như một chiếc đinh sắt đóng tại nguyên địa, chờ đợi thạch hóa quang tuyến đến.

Cuối cùng lục quang đã cận tại nhãn tiền, Đỗ Lan dang rộng cánh tay nghênh tiếp.

Lục quang đem tất cả những người chạy chậm phía trước Đỗ Lan biến thành thạch điêu, sau đó không khách khí chiếu lên thân thể Đỗ Lan, biểu bì trở nên kiên cố, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường.

Trong một thuấn gian, Đỗ Lan còn đang tính toán tổ thành của thạch hóa quang tuyến nha, thạch hóa của hắn đã giải trừ rồi, hoàn toàn không có lấy một điểm tính khiêu chiến.

Ta rõ ràng không có phản kháng mà.

Đỗ Lan biểu thị mình không dùng bất kỳ sức mạnh nào để đề kháng, chỉ là đang tư khảo mà thôi, đương nhiên tốc độ tư khảo của hắn còn nhanh hơn ánh sáng: Khi ta tư khảo đã tiêu hao toàn bộ năng lượng của thạch hóa quang tuyến sao.

Đỗ Lan ý thức được tại sao thạch hóa không có tác dụng với mình, cảm tình năng lượng của thạch hóa quang tuyến là có thể bị cơ thể người tiêu hóa nha.

Vậy cũng có nghĩa là những thạch đầu nhân này thực ra đều còn sống, nếu người bình thường có thể tiêu hóa hết năng lượng của thạch hóa quang tuyến, vậy họ liền có thể phục nguyên.

Bất quá tốc độ tư khảo của người bình thường làm sao so được với Đỗ Lan.

Đỗ Lan đại khái tính toán một chút, vừa rồi dung lượng tư khảo mình sử dụng tương đương với nội dung tư khảo của người bình thường trong ba ngàn năm, cũng có nghĩa là nếu những người biến thành thạch tượng này không ngừng tư khảo, ba ngàn năm sau liền có thể phá thạch mà ra.

Kars trong Jojo khẳng định là không có hy vọng, bởi vì ba ngàn năm thạch hóa là một cử động cũng không được, muốn tiêu hao năng lượng thạch hóa chỉ có thể thông qua việc không ngừng tư khảo, thông qua hoạt động đại não để tiêu hóa.

Kars khẳng định sẽ rất nhanh dừng tư khảo, vậy hắn cũng không thể tiêu hóa năng lượng thạch hóa.

Tư khảo không ngừng một khắc, nhân loại có thể giải khai thạch hóa sau ba ngàn năm.

Đáng tiếc người bình thường làm sao có thể không ngừng tư khảo suốt ba ngàn năm.

Ngay cả các thánh nhân, triết nhân lưu danh vạn cổ, làm sao có thể trong hắc ám và cô tịch mà tư khảo không ngừng một khắc chứ.

Đối với người bình thường mà nói quá khó khăn, quá hà khắc rồi.

Lúc này thạch hóa quang tuyến đã bao phủ toàn cầu, trên địa biểu ngoài Đỗ Lan ra không còn người nào có thể hoạt động.

Quần áo không bị thạch hóa, bị thạch hóa chỉ có nhục thân.

Cả thành thị đều biến thành nhà triển lãm thạch đầu nhân, rơi vào tử tịch.

Ba ngàn năm sau, thành thị sẽ bị đại tự nhiên bào mòn, địa biểu cũng sẽ vì vận động địa xác mà cải biến, vận mệnh của những thạch đầu nhân này e là cũng chẳng lạc quan gì, nếu không có bất kỳ sự bảo hộ nào, đại bộ phận thạch đầu nhân đều sẽ bị phong hóa xâm thực, cũng tương đương với cái chết rồi.

Đỗ Lan ngẩng đầu nhìn về phía vũ trụ, trên quỹ đạo không gian còn có sáu vũ hàng viên không bị thạch hóa, chứng minh phạm vi của thạch hóa quang tuyến chính là bề mặt địa cầu.

Chỉ là hiện tại sáu vũ hàng viên này chắc hẳn là sụp đổ rồi, bởi vì bọn họ không nhận được bất kỳ thông tin nào, căn bản không biết trên địa biểu đã xảy ra chuyện đáng sợ đến thế nào.

Sáu phi hành gia này chỉ có thể tự cứu, tự nghĩ cách quay về địa cầu, nếu không bọn họ sẽ chết trong không gian.

Đỗ Lan chớp chớp mắt, hiện tại mình chính là cầu chủ địa cầu rồi nha, hoàn toàn có thể tự lập làm vua địa cầu.

Hiện tại mọi thứ trên địa cầu đều là của hắn, hắn muốn tạo thế nào thì tạo, dù sao trước khi phi hành gia trở về, trên địa cầu chỉ có mình hắn là người sống.

Không sai, chỉ có mình Đỗ Lan là người sống, người sử dụng thạch hóa quang tuyến cũng bị thạch hóa rồi, thạch hóa quang tuyến bao phủ toàn cầu kia là địch ta bất phân, dù sao chỉ cần ở trong ánh sáng, thì khẳng định không tránh khỏi kết quả thạch hóa.

Bất quá Đỗ Lan rất nhanh liền cảm thấy vô vị, không có quần chúng đứng xem, trang bức cho ai coi.

Cho nên vẫn là phải đợi phi hành gia trở về.

Đỗ Lan tâm tưởng sáu phi hành gia kia phỏng chừng sẽ trở thành Adam và Eva, bọn họ khẳng định sẽ phồn diễn sinh tức, tiền đề là bọn họ phải sống sót được đã.

Sáu phi hành gia vừa vặn ba nam ba nữ có thể tổ thành ba đôi, hơn nữa nhân chủng hoành khóa ba châu Á Âu Mỹ.

Lúc này sáu người bọn họ đã phát hiện liên lạc với địa biểu hoàn toàn gián đoạn, hơn nữa bọn họ cũng đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng đáng sợ của lục quang bao vây địa cầu từ trên không, bọn họ đều thôi trắc được địa cầu khẳng định có chuyện, thế là trước tiên phái hai người xuống dưới.

Nhưng không có đạo hàng mặt đất, khoang hồi quy căn bản không biết sẽ rơi vào đâu, sẽ hạ lạc với tư thế nào, dù sao trước kia hạ lạc xuống mặt đất đều có nhân viên tiếp ứng, ngay lập tức tới giúp phi hành gia.

Nhưng hiện tại địa biểu một mảnh tử tịch, tín hiệu gì cũng không có, đến tối khu vực thành thị vốn dĩ minh lượng cũng là một mảnh tất hắc, điều này đại biểu bọn họ hạ lạc sẽ mất đi sự hỗ trợ từ mặt đất.

Thế là hai vị dũng sĩ chọn quay về xem thử trước.

Một đạo lưu tinh ban ngày lướt qua bầu trời, đó là cảnh tượng khoang hồi quy đi qua tầng khí quyển.

Đang một mình ngồi trên đu quay khổng lồ ma thiên luân để giết thời gian, Đỗ Lan đã nhìn thấy ngôi sao băng đó, nhìn thấy bọn họ lao thẳng về phía vùng biển phía nam.

Xem ra bọn họ cuối cùng cũng quyết định về nhà rồi.

Đỗ Lan mỉm cười, đu quay khổng lồ mất đi sự hỗ trợ từ niệm lực của hắn liền ngay lập tức dừng quay, quần chúng đứng xem đã trở lại, Đỗ Lan phải đi xem một chút.

Trên địa cầu, nhân loại đều đã bị thạch hóa.

Đỗ Lan, với tư cách là sinh vật duy nhất còn có thể cử động, đã thực sự cảm nhận được thế nào gọi là tịch mịch.

Hắn cảm giác mình hiện tại chính là nhân vật nam chính trong Tôi Là Huyền Thoại, có điều trong thành phố không có tang thi, điều này còn yên tĩnh hơn cả trong phim nhiều.

Trong Tôi Là Huyền Thoại, toàn thế giới bị nhiễm virus tang thi, nam chính là một nhà khoa học, vì người nhà đều đã qua đời nên chọn ở lại đại đô thị tiếp tục nghiên cứu, có thể nói là cuộc sống kiểu mới vào game có một con chó, trang bị còn lại đều nhờ nhặt nhạnh.

Ban ngày hắn ra ngoài săn bắn thu thập vật tư, buổi tối trốn tránh tang thi, sống theo quy luật mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ.

Khi một thành phố không còn người sống, đại tự nhiên sẽ ra tay tái cấu trúc vòng sinh thái đô thị.

Động vật sẽ có được tự do, những con thú cưng vốn bị nhân loại nuôi nhốt giờ đây vươn mình trở thành chủ nhân của thành phố.

Đỗ Lan không chỉ một lần nhìn thấy những đàn chó cảnh đi săn theo bầy, chỉ trong thời gian ngắn ngủi vài ngày, những loài động vật đói khát đã tiếp quản thành phố.

Hôm nay chính là ngày nhóm phi hành gia đầu tiên hạ cánh.

Họ chọn vùng biển, nhưng không ngờ khi rơi xuống, khoang đổ bộ bị lật úp, cửa khoang chìm trực tiếp xuống mặt nước.

Các phi hành gia bên trong bị dây an toàn treo ngược trên ghế, trong tư thế đó, họ rất khó lật ngược khoang đổ bộ lại, thứ chờ đợi họ sẽ là cái chết.

Chương 2195

Tâm thái của những người ngoài không gian này vẫn rất tốt, tuy biết mình sắp chết nhưng đều rất bình tĩnh.

Dưỡng khí trong khoang đủ để họ sống thêm vài giờ nữa.

Chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ, bất kể địa cầu đã xảy ra chuyện gì, ít nhất hiện tại nó chưa ảnh hưởng đến chúng ta.

Những người trở về đầu tiên phải đối mặt với nguy hiểm, vì họ không biết trên mặt đất rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, là chiến tranh hạt nhân, virus chí mạng hay một thế lực bí ẩn nào đó.

Bất kể là gì, khi chọn hạ cánh, họ đã chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt.

Nhưng hiện tại xem ra, cuộc khủng hoảng trên bề mặt dường như đã qua đi, ít nhất là họ chưa chịu ảnh hưởng gì.

Các phi hành gia khác trên trạm không gian đương nhiên không bỏ rơi đồng đội, vì vậy những người còn lại cũng toàn bộ lên một khoang đổ bộ khác để trở về cứu người.

Đỗ Lan rời khỏi thành phố, đứng bên bờ biển.

Đợi vài tiếng sau, ngôi sao băng thứ hai xuất hiện, như vậy toàn bộ sáu người trên trạm không gian đã trở về địa cầu.

Nhân loại ấy mà, quan trọng nhất là phải đông đủ, bảy tỷ người không thể thiếu một ai.

Đỗ Lan cười lên.

Đối mặt với thảm họa toàn cầu, không một ai thoát được, nhân loại rốt cuộc vẫn là sinh vật bị trói buộc bởi trọng lực.

Nhóm phi hành gia thứ hai rơi xuống một hòn đảo nhỏ gần đó, sau đó họ tìm thấy một chiếc thuyền gỗ nhỏ, chèo thuyền đi cứu người.

Với điều kiện thiếu thốn như vậy, sau khoảng mười tiếng đồng hồ, họ cuối cùng cũng cứu được nhóm đầu tiên ra trước khi họ bị ngạt thở.

Sáu người trở lại hòn đảo nhỏ nơi khoang đổ bộ thứ hai hạ cánh.

Họ nhìn nhau ngơ ngác, tìm thấy thuyền trên đảo nghĩa là phải có người ở, vì vậy họ bắt đầu tìm kiếm.

Hòn đảo này rất nhỏ, họ nhanh chóng tìm thấy cư dân duy nhất trên đảo, nhưng người đó cũng không thoát khỏi vận mệnh bị thạch hóa.

Nhìn thấy bức tượng, cả sáu người đều im lặng.

Họ có một suy đoán cực kỳ tồi tệ, nhưng không ai nói ra vì cảm thấy nó quá hoang đường.

Tiếp theo, họ dùng thiết bị trong khoang đổ bộ chế tạo một đài vô tuyến để kêu gọi, nhưng mọi tần số đều là sự tĩnh lặng chết chóc.

Đến lúc này, họ cơ bản có thể xác định toàn nhân loại đã bị thạch hóa.

Sáu người bị kẹt trên đảo hải tặc, hiển nhiên cư dân ở đây không phải ngư dân mà chỉ là người trông đảo, chắc chắn có thuyền khác đưa ông ta lên đảo chứ ông ta không có phương tiện giao thông.

Chiếc thuyền gỗ nhỏ duy nhất cũng không chịu nổi sóng gió ngoài khơi, căn bản không thể tới đất liền.

Nếu không phải vì cứu chúng tôi, các anh cũng không cần phải hạ cánh ở đây.

Hòn đảo này gần vị trí của khoang đổ bộ đầu tiên nhất nhưng lại cách xa đất liền.

Tuy trên đảo chim hót hoa thơm, thực vật phong phú, không thiếu thức ăn, nhưng nơi này quá hẻo lánh, không thể biết được tình hình ở những nơi khác.

Sáu vị phi hành gia đến từ khắp nơi trên thế giới, trong đó năm người là những tinh anh vượt qua tuyển chọn gắt gao, người còn lại là một nữ ca sĩ người Mỹ bỏ tiền để lên không gian.

Nữ ca sĩ này rất xinh đẹp và nổi tiếng, là siêu sao toàn cầu.

Đúng lúc là ba nam ba nữ, trong đó có một đôi đã kết hôn, bốn người độc thân còn lại miễn cưỡng có thể ghép cặp.

Tuy là những phi hành gia ưu tú, nhưng trên hoang đảo này lại thiếu thốn thuốc men và dinh dưỡng, chỉ cần một trận cảm mạo cũng có thể khiến họ diệt vong.

Vì vậy, việc quan trọng nhất là duy trì nòi giống, giống như Adam và Eva, cố gắng sinh thật nhiều con cái.

Đỗ Lan âm thầm quan sát vài ngày, thầm nghĩ may mà ba cặp này không có ai là đồng tính, nếu không thì thật sự là một cặp bách hợp một cặp đam mỹ, lúc đó mới hay ho.

Không biết tại sao, tôi luôn cảm thấy có một đôi mắt đang âm thầm nhìn chằm chằm chúng ta.

Nữ minh tinh nói, trực giác của cô rất nhạy bén, cảm giác này giống như lúc trước bị cánh săn ảnh bám đuôi vậy.

Làm sao có thể, chúng ta đã kiểm tra cả hòn đảo, trên đảo ngoài bức tượng kia thì chỉ có sáu người chúng ta thôi.

Người nói là một ông chú trung niên người Nhật, ông đã tham gia tuyển chọn phi hành gia rất nhiều lần, nhờ ý chí bất khuất cuối cùng mới được chọn lên không gian vào năm nay, không ngờ lại gặp phải chuyện này.

Nhưng tôi cứ thấy kỳ lạ.

Tôi thấy chắc là dã thú thôi, tôi phát hiện không ít dấu vết của động vật nhỏ, ngày mai tôi sẽ nghĩ cách làm vài cái bẫy.

Mấy ngày nay cứ ăn cá suốt, tôi chán ngấy rồi.

Một thanh niên trẻ lên tiếng.

Có cái ăn là tốt rồi, cũng may quanh đảo này có nhiều cá, nếu không chúng ta chỉ có thể ăn trái cây dại.

Bây giờ đang là mùa hè, đợi đến mùa đông không biết tính sao.

Tôi nghĩ không cần lo lắng, vị trí chúng ta hạ cánh gần xích đạo, dù là mùa đông cũng không quá lạnh.

Mọi người tranh luận về tương lai, dù sao họ cũng đã chấp nhận số phận.

Đỗ Lan nghĩ xem mình nên xuất hiện thế nào cho hợp lý.

Cách tốt nhất là cũng trở thành phi hành gia, cũng rơi từ trên trời xuống.

Hắn quyết định rồi, họ là phi hành gia của trạm không gian quốc tế, vậy mình sẽ là phi hành gia của trạm Thiên Cung, dù sao hai hệ thống cũng chẳng có liên hệ gì, họ chắc chắn không quen biết mình.

Thế là Đỗ Lan vù một cái đi tới trạm Thiên Cung đang ngủ đông, sau đó điều khiển nó hạ cánh.

Sáu người trên đảo phát hiện bầu trời xuất hiện sao băng, lúc đầu họ còn tưởng là vệ tinh mất kiểm soát rơi xuống.

Hơn nữa nó lao thẳng về phía họ, thật sự rất đáng sợ.

Oành.

Phòng thí nghiệm không gian khổng lồ đâm sầm xuống biển, sáu người lập tức chạy ra bãi biển, họ phát hiện đó là một trạm không gian.

Là Thiên Cung sao.

Họ đều lộ vẻ vui mừng, dù sao hiện tại thêm được một người là tốt một người.

Đỗ Lan xuất hiện một cách lộng lẫy.

Mau nhìn kìa, có người đang bơi lại đây.

Đỗ Lan khỏe khoắn bơi lên bãi cát: Chào mọi người, không ngờ vẫn còn có thể gặp được người sống.

Chúng tôi cũng không ngờ.

Sáu người đều rất vui mừng: Trên Thiên Cung còn ai khác không.

Không còn, chỉ có một mình tôi thôi.

Mọi người thấy rất lạ, còn có nhiệm vụ không gian nào thực hiện đơn độc sao.

Nhưng vì không cùng hệ thống, họ cũng không biết Thiên Cung sắp xếp thế nào.

Tôi tên Đỗ Lan.

Mọi người nhanh chóng chấp nhận Đỗ Lan, đồng thời kể lại tình hình cho người đàn ông vừa từ ngoài không gian trở về này.

Vậy mọi người quyết định định cư trên hòn đảo nhỏ này sao.

Đỗ Lan đặt câu hỏi về quy hoạch tương lai.

Thế giới chỉ còn lại bảy người, không ai giải thích được tại sao lại xảy ra tình trạng này, tuy chưa tới đại lục để xác định nhưng từ sự im lặng vô hạn của sóng vô tuyến có thể suy ra nhân loại đã tiêu đời.

Vì vậy trước câu hỏi của Đỗ Lan, những người thông minh này buộc phải đối diện hiện thực, đó là họ phải làm gì đây.

Nỗ lực sinh con để duy trì nòi giống, hay hy vọng những người bị thạch hóa có một ngày khôi phục lại.

Tóm lại chắc chắn phải làm gì đó, không thể cứ sống vật vờ như vậy mãi được.

Thật lòng mà nói, hai phi hành gia trẻ tuổi nhất có chút không chấp nhận được hiện thực, luôn muốn trốn tránh, nhưng trốn tránh vô ích, ít nhất là trong môi trường tận thế này.

Tôi tin nhân loại nhất định sẽ có ngày giải mã được thạch hóa, tôi tin thế.

Đây là ông chú người Nhật, ông không từ bỏ.

Chỉ cần còn chúng ta, nhân loại sẽ không kết thúc.

Cặp vợ chồng duy nhất khích lệ lẫn nhau, họ là vợ chồng hợp pháp, lại đang ở tuổi sung sức, có thể sinh rất nhiều con cái.

Thực ra họ đều đã từng cân nhắc về tương lai, chỉ là giờ mới nói ra.

Không sai, nhưng tôi thấy vẫn chưa đủ.

Nếu nhân loại thật sự đến thời khắc tồn vong, chúng ta phải phát huy đặc sắc người công cụ của mình, truyền bá những kỹ năng sở trường nhất, đến lúc đó bất kể là tân nhân loại trỗi dậy hay cựu nhân loại phục hồi đều sẽ có ích.

Việc sở trường.

Các phi hành gia đương nhiên có kỹ năng sở trường, ngoại trừ cô ca sĩ bỏ tiền, những người còn lại đều là kỹ sư, có năng lực thực hành cực mạnh, trình độ lý luận cũng không kém.

Có điều kỹ năng của họ đều cần máy móc hiện đại phối hợp, trên hoang đảo này, có kỹ năng cũng không triển khai được.

Chương 2196

Chủ yếu là do nơi này quá hẻo lánh, nếu rơi xuống đại lục, tìm một thành phố, sinh lấy mười mấy hai mươi đứa nhỏ, có khi còn kế thừa được chút kỹ thuật.

Đỗ Lan cũng thấy đáng tiếc, những người cuối cùng của nhân loại lại rơi xuống hòn đảo hoang vắng này, xung quanh không có lấy một cỗ máy, hoàn toàn phải dùng tay không khai hoang.

Trong thành phố, máy móc cứ thế mục nát để không, nếu hậu duệ của phi hành gia không lên được lục địa, văn minh công nghiệp hiện đại cũng sẽ kết thúc.

Đúng vậy.

Họ cũng nghĩ như thế: Chỉ là trên đảo chỉ có một con thuyền rách, căn bản không có cách nào vượt biển, rủi ro quá lớn.

Điều này cũng không sai, điểm rơi của họ cách đại lục rất xa, chỉ còn vài người thế này họ không thể mạo hiểm.

Nhưng nếu không đi, đợi mấy người chúng ta chết đi, dù chúng ta có nhiều con cháu đi nữa, chúng cũng sẽ không biết vận hành máy móc.

Nói đến đây ai nấy đều im lặng, tương lai mờ mịt.

Nhân loại thật sự quá nhỏ bé, trước vũ trụ huyền bí quỷ quyệt chẳng đáng nhắc tới.

Ngay lúc này mới thực sự cảm nhận được sự nhỏ bé của con người, tiến vào vũ trụ thì đã sao.

Phát hiện khoa học thì đã sao.

Cuối cùng chẳng phải chỉ một đạo ánh sáng xanh là thạch hóa toàn bộ sao.

Cho nên chúng ta không thể dựa vào máy móc nữa, chúng ta phải biến đôi tay mình thành máy tiện, biến đôi mắt mình thành máy đo, để con cháu chúng ta toàn bộ biến thành người công cụ, chỉ có như vậy kỳ tích công nghiệp mới có khả năng tái hiện một lần nữa.

Đỗ Lan đưa ra ý tưởng của mình.

Anh nói là bồi dưỡng lũ trẻ thành công nhân kỹ thuật.

Đỗ Lan thầm nghĩ mình rõ ràng nói là người công cụ, nhưng họ hiểu thành công nhân kỹ thuật cũng được: Cũng gần như vậy.

Mọi người nhìn nhau, dù là công nhân kỹ thuật thì cũng phải có công cụ chứ, con người chỉ có mười ngón tay làm sao thi triển kỹ thuật.

Tôi tự có cách, nhưng phải bắt đầu từ lúc còn nhỏ, mọi người vừa hay có ba cặp, có thể nỗ lực sinh con.

Đỗ Lan cổ vũ họ sinh con.

Hai cô gái trẻ đỏ bừng mặt, họ quả thực có ý với hai anh chàng độc thân, nhưng vẫn chưa nói huỵch toẹt ra.

Nhưng Đỗ Lan vẫn nói rất thực tế: Muốn sinh thì sinh sớm đi, bây giờ không có bệnh viện, lại thiếu thuốc men, một trận cảm cũng có thể làm nhân loại tuyệt diệt.

Hơn nữa thực vật trên đảo khan hiếm, có thể thấy tương lai mọi người đều sẽ rơi vào tình cảnh suy dinh dưỡng.

Đến lúc đó mới sinh con thì đúng là đấu tranh với tử thần, sơ sẩy một chút là chết người như chơi.

Còn nữa, hiện tại chúng ta phải cố gắng thu thập rác thải từ biển dạt vào, đống rác công nghiệp đó đều là bảo bối của chúng ta.

Giờ chắc các người hối hận vì ngày xưa không đổ nhiều rác xuống biển hơn chứ gì.

Cái gã này thật là đáng ghét.

Thực ra sau khi Đỗ Lan xuất hiện, hai anh chàng độc thân có cảm giác nguy cơ, nhưng giờ thấy cái miệng của Đỗ Lan thực sự không được lòng người, cảm giác nguy cơ lại giảm bớt.

Không có cảm giác nguy cơ là không thể, vì hiện tại là mỗi người một suất, căn bản không có khả năng kén cá chọn canh.

Đỗ Lan cũng không định tranh giành quyền phối giống với họ, mà bắt đầu sống cuộc sống sinh tồn trên hoang đảo.

Thu thập vật tư, đặc biệt là rác công nghiệp, những thứ bị sóng biển đánh dạt lên đảo đều trở thành báu vật.

Mọi người hãy thu thập kim loại lại rồi bỏ vào bình thủy tinh.

Ông chú người Nhật nói như vậy, vì ông tin cựu nhân loại sẽ không kết thúc như thế này, nếu cựu nhân loại có ngày khởi động lại, những kim loại khó chiết xuất này có thể trở thành thần khí giúp đỡ họ.

Họ vận chuyển khoang đổ bộ trên bãi cát vào giữa đảo để tránh bão thổi bay.

Những người này cũng đã chuẩn bị sẵn sàng định cư vĩnh viễn trên đảo.

Con sinh cháu, cháu lại sinh chắt, tài nguyên trên đảo này là hữu hạn, nên sau vài thế hệ, lũ trẻ chắc chắn sẽ rời đảo đi tìm lục địa, chúng ta phải truyền lại cách để tới lục địa.

Với tư cách là người hiện đại, phải cân nhắc kỹ và quy hoạch cho

tương lai.

Không chỉ vậy, chúng ta còn phải truyền thụ lại những kiến thức mình biết, dùng thi ca, câu chuyện để chúng ghi nhớ.

Các cô gái bắt đầu thu thập kiến thức, biên soạn thành nhi đồng ca để lưu truyền về sau.

Đỗ Lan không sống cùng sáu người đó, hắn chọn sống độc cư ở phía bên kia hòn đảo, dù sao cao nhân thì thường lập dị.

Cứ như vậy, họ đã trải qua ba năm trên đảo, ba cặp nam nữ cũng ghép đôi thành công, cuộc sống khắc nghiệt trên đảo khiến họ trông già đi cả mười tuổi.

Thêm vào đó việc sinh con lấy đi nhiều chất dinh dưỡng của phụ nữ, nên các cô gái trông già nua hơn hẳn.

Hôm nay trên đảo bao trùm bầu không khí bi thương, vì người phụ nữ trẻ nhất đã đổ bệnh, lúc đầu chỉ là ho, nhưng giờ đã ho ra máu, hiển nhiên là nhiễm trùng phổi, bệnh tình đã trầm trọng.

Bị kẹt trên hoang đảo, con người căn bản không có cách nào điều trị, chồng của cô khóc lóc đòi ra biển tìm thuốc, chỉ cần tới được đại lục tìm thấy thuốc là có thể cứu được vợ.

Nhưng biển cả mênh mông, con thuyền cô độc như chiếc lá, dù may mắn tìm được đại lục thì làm sao quay về kịp.

Thời gian đi đi về về đó, thà để hai vợ chồng họ ở bên nhau nốt những ngày cuối.

Cuối cùng tử thần cũng đến, vốn dĩ nhân loại chỉ còn vài mống này, chết một người là ít đi một người.

Nhìn cái chết ập đến, các phi hành gia còn lại đều cảm thấy cái chết thật đáng sợ và tàn khốc.

Ở trong rừng thép đô thị, họ không thấy cái chết mạnh mẽ đến thế vì họ có cơ quan y tế, bác sĩ, y tá và kháng sinh, nhưng giờ đây họ phơi mình trần trụi trước thiên nhiên, chỉ là lũ kiến hôi trước mặt tử thần, một trận bệnh nhỏ cũng có thể cướp đi sinh mạng.

Mọi người đều khóc, những chuyện trước kia sống dưới sự bảo hộ của văn minh công nghiệp họ không hiểu, giờ cuối cùng đã hiểu, hiểu vì sao cổ nhân sùng bái phong vũ lôi điện, vì sao sợ hãi độc bọ cạp mãnh thú, vì sao trong gen nhân loại lại sợ hãi những bóng râm xanh mướt đến thế.

Bởi vì dã thú đều thích ẩn nấp trong bóng râm xanh để phục kích con người, và con người cũng giỏi nhất là tìm kiếm kẻ thù trong những bóng râm đó.

Trong nghĩa địa có thêm một tấm bia đơn sơ, sau đám tang giản dị, mọi người tản đi.

Người chồng mất vợ như mất đi trụ cột, ngày càng tiều tụy, vốn dĩ anh ta đã bi quan, nhờ có vợ mới nương tựa vào nhau, giờ vợ chết vì viêm nhiễm, anh ta cũng chẳng còn hy vọng gì.

Người lạc quan nhất trong số họ là ông chú người Nhật, vì ông tin tưởng tuyệt đối cựu nhân loại sẽ khởi động lại.

Vì thế ông thậm chí còn cùng mọi người làm một chiếc đĩa hát bằng thủy tinh, để giọng hát tuyệt vời của vợ mình được lưu truyền.

Để hậu thế có thể tìm thấy di vật của mình, họ nhặt vỏ sò trên bãi biển, tích tiểu thành đại, dùng vỏ sò, cát và than gỗ chế tạo ra loại xi măng nguyên thủy nhất, bao bọc những thứ cần bảo vệ bên trong.

Quả nhiên bất kể nhân loại phát triển nhanh thế nào, thứ bảo tồn được lâu nhất không phải khoa học kỹ thuật mà là đá.

Đỗ Lan rất tán thành cách làm của họ.

Tuy những hành động này chưa chắc đã có ích, nhưng ít nhất họ đang làm việc, nếu không làm gì cả, họ sẽ phát điên mất.

Tín ngưỡng, đó chính là sức mạnh của tín ngưỡng.

Đã đến lúc nhân loại diệt vong, chỉ có vài con người mà vẫn kiên tín nhân loại còn tương lai, bản thân điều đó đã là một việc cực kỳ khó khăn.

Bởi những gì đã xảy ra cho thấy hủy diệt nhân loại, không liên quan gì đến nhân loại, con người chỉ là một loài sinh vật yếu ớt nói biến mất là biến mất.

Văn minh nhân loại đến lúc này coi như đã đoạn tuyệt, nếu không có tín ngưỡng, những con người cuối cùng căn bản không biết sống tiếp thế nào, vì xét theo lý trí, nhân loại đã là sinh vật bị đào thải.

Nhưng hiện tại họ lưu truyền những bài ca, bảo tồn kim loại quý, những hành động này không thay đổi được hiện trạng nhưng họ buộc phải làm, vì một khi từ bỏ, họ cũng chẳng khác gì người chết.

Nhân loại không phải dã thú, vì họ tin vào một tương lai tươi đẹp để phấn đấu.

Chúng ta làm một chút, con chúng ta làm một chút, cháu chúng ta lại làm một chút, tổng có ngày tích tiểu thành đại, nhân loại nhất định sẽ một lần nữa trở thành chủ nhân thế giới.

Các phi hành gia kiên tín như vậy.

Ông chú người Nhật cũng thường kể về đứa con nuôi của mình, con trai ông là một tiểu thiên tài, và bản thân ông cũng là vì hoàn thành lời hứa với con mới trở thành phi hành gia.

Trong lời kể của ông, đứa con nuôi từ nhỏ đã thể hiện niềm khao khát khoa học và không bao giờ dừng lại.

Tôi tuy là giảng sư đại học, nhưng nhiều khi vẫn cảm thấy trí thông minh của mình không bằng nó, nó thực sự học một biết mười, nhỏ tuổi mà đã phát minh ra rất nhiều thứ.

Nếu là nó, chắc chắn nó sẽ không từ bỏ.

Đỗ Lan nhìn ông chú kích động như vậy, thầm nghĩ đứa con nuôi này cũng coi như là chỗ dựa tinh thần của ông.

Ông chú không tin vào chính mình mà tin vào con trai, vì vậy ông sẽ không bỏ cuộc.

Một ông chú nỗ lực và hay bày trò như vậy tự nhiên trở thành trung tâm của hoang đảo.

Ông chú thường nói con trai mình sẽ suy nghĩ thế nào, giống như một tế tư bộ lạc đang thỉnh thần nhập xác vậy.

Quả nhiên khi gặp tuyệt cảnh, tư duy con người sẽ thay đổi.

Không thể nói họ đã biến thành người hữu thần luận, nhưng tín ngưỡng nếu không có một chỗ dựa cụ thể thì cũng chỉ như bèo không rễ, rốt cuộc không vững chãi, nên tín ngưỡng của ông chú cuối cùng đặt lên người con trai, còn tín ngưỡng của những người khác đặt lên người ông chú.

Ông chú quả thực cũng giống như tế tư, dẫn dắt mọi người tìm việc mà làm, khiến những việc vô nghĩa trở nên có ý nghĩa.

Đây coi như là người công cụ số 1 rồi.

Đỗ Lan trước đây nghĩ người công cụ chỉ là người có năng lực thực hành, giờ xem ra về tư tưởng cũng có người công cụ tư tưởng, người công cụ tín ngưỡng.

Chương 2197

Nhưng ông chú dù nỗ lực chuẩn bị thế nào cũng không thắng nổi thời gian.

Khi thế hệ trẻ em đầu tiên lớn lên, sức khỏe của người già cũng ngày càng đi xuống.

Vợ của ông chú bắt đầu trở nên yếu ớt, đặc biệt là sau khi sinh đứa con thứ ba, bà đã khó lòng đứng dậy nổi.

Suy dinh dưỡng, thiếu sự chăm sóc, nàng ca sĩ rạng rỡ năm nào giờ bị tàn phá không còn nhận ra hình dáng cũ.

Đại tự nhiên thật tàn khốc, bất kể là soái ca hay mỹ nữ đều không chống lại được sự vô tình của nó.

Đương nhiên có một người ngoại lệ, đó là Đỗ Lan, hắn hoàn toàn không đổi khác, thậm chí da còn chẳng bị sạm đen, không giống như những người khác phơi sương phơi nắng đã hoàn toàn thay hình đổi dạng.

Hòn đảo trở nên náo nhiệt vì lũ trẻ nghịch ngợm đang quậy phá, mấy người già muốn giáo dục nhưng cũng lực bất tòng tâm, lũ trẻ này căn bản không hứng thú với việc học chữ.

Bởi ngay cả người già cũng hiếm khi viết chữ, căn bản không có môi trường sử dụng.

Dù lũ trẻ có học được chữ mà không có chỗ dùng thì cũng sớm muộn bị mai một.

Những người già thấy thật thê lương khi nhìn con cái mình hoàn toàn tách rời khỏi công nghiệp, thậm chí là tách rời khỏi văn minh, còn mình thì vô năng vi lực.

Cái nỗi đau nhìn thấy nền văn hóa mình kiên trì cả đời dần tan biến, chỉ có họ mới thấu.

Lũ trẻ trở nên dã man, đầy tính hoang dã, vì dã man mới có thể sinh tồn tốt hơn trên hoang đảo.

Chúng không hiểu tại sao cha mẹ lại làm những việc đó, với chúng, ăn no bụng mới là quan trọng nhất.

Lúc đầu mỗi người lớn làm lụng chỉ cần đủ no bụng là được, nhưng khi lũ trẻ đông lên, lao động của người lớn phải tăng gấp bội mà lũ trẻ vẫn không đủ no, nên chúng chỉ có thể dựa vào chính mình chứ không thể dựa vào cha mẹ.

Đó chính là quy tắc của xã hội nguyên thủy, chỉ có khỏe mạnh mới có cơm ăn, dựa dẫm vào ai cũng không bằng dựa vào chính mình.

Đến khi lũ trẻ lớn khôn, người già không cần làm lụng nữa nhưng cái chết cũng không còn xa.

Ông chú người Nhật tiễn đưa vợ, rồi tiễn đưa người đồng đội trẻ tuổi nhất, sau đó là cặp vợ chồng già, cuối cùng chỉ còn lại ông và Đỗ Lan.

Ở thành phố, tuổi thọ trung bình có thể đạt tới sáu mươi, bảy mươi nhờ hệ thống y tế bảo trợ, còn ở ngoài hoang dã, năm mươi tuổi đã gọi là trường thọ.

Ông chú người Nhật không dừng lại, tuy con cái ông đều không hiểu những việc kỳ quái của ông.

Ông cũng không cưỡng cầu chúng hiểu, chỉ hy vọng chúng truyền lại một trăm câu chuyện đó đời đời kiếp kiếp, trong đó ghi lại trí tuệ sinh tồn và cả những dấu tích của cựu nhân loại.

Những kiến thức này được bao bọc dưới dạng những câu chuyện thú vị, không có văn tự, chỉ có thể truyền miệng, khó tránh khỏi sai sót và thất lạc, nhưng ông chú biết mình đã làm tất cả những gì có thể.

Đỗ Lan, anh từng nói sẽ để chúng đều biến thành công nhân kỹ thuật, nhưng bao nhiêu năm nay tôi không thấy anh hành động gì cả.

Ông chú đã bạc trắng đầu, thực ra ông mới ngoài năm mươi: Đỗ Lan à, dù sống cùng nhau bao nhiêu năm, tôi vẫn không nhìn thấu được anh.

Anh cứ như một hòn đá, khi chúng tôi đứng bên bờ vực phát điên, anh vẫn bình tĩnh như vậy, lẽ nào anh chưa từng dao động sao.

Trên đảo này, ai cũng từng dao động.

Ông chú cũng vậy, khi đối mặt với tương lai thảm khốc, ông từng nghi ngờ những gì mình làm chỉ là dã tràng xe cát.

Nhưng ông nghĩ tới đứa con nuôi thiên tài của mình, nghĩ tới đứa trẻ độc nhất vô nhị đó, ông lại có niềm tin, ông tin con trai mình thông minh như vậy chắc chắn không bị thạch hóa đánh bại.

Tôi đã dạy chúng rồi, không phải ngày nào ông cũng thấy sao.

Đỗ Lan cho biết mình đã bắt đầu giáo dục.

Đó chẳng phải là luyện võ sao.

Tôi thấy luyện võ cũng cần thiết, sinh tồn trên hoang đảo bao năm nay, tôi cảm nhận sâu sắc rằng cơ thể cường tráng mới là quan trọng nhất, nên tôi ủng hộ chúng luyện võ.

Không không, đây không phải luyện võ, đây là dưỡng thành người công cụ.

Ông xem, chúng tu luyện Thiết Sa Chưởng là để đóng đinh, tu luyện Long Trảo Thủ là để vặn ốc vít, tu luyện Phân Cân Thác Cốt Thủ là để làm thợ máy tiện.

Đỗ Lan giải thích mỗi loại võ công đều tương ứng với một kỹ thuật, khi chúng tu luyện xong thì chính là công nhân kỹ thuật.

Hả.

Ông chú ngẩn người, vậy cũng được sao.

Ông đừng nghi ngờ, những võ công này đều do tôi cải tiến, chỉ cần chúng tu luyện đời đời kiếp kiếp, cuối cùng cơ thể chúng sẽ phát sinh thay đổi, dù không có công cụ, chỉ dựa vào thân thể chúng cũng có thể trở thành những người công cụ tuyệt thế, đảm nhiệm đủ vai trò thợ tiện, thợ nguội, thợ phay, thợ bào.

Ông chú không còn gì để nói, tương lai đó thật sự là một thế giới của những người công cụ, hoặc giả có thể phát triển ra một loại văn minh khác.

Ông chú không nghi ngờ nữa, ông sắp chết rồi, thà ôm lấy một viễn cảnh tốt đẹp mà ra đi còn hơn.

Sáu con người cuối cùng của văn minh công nghiệp hiện đại đã nỗ lực, đã đau thương và đã yêu.

Họ nỗ lực chuyển hóa kiến thức thành một trăm câu chuyện, hy vọng chúng có thể truyền lại giúp hậu nhân vượt qua khó khăn.

Con người rồi sẽ già, nhất là trong môi trường tự nhiên tàn khốc này, tuổi thọ trung bình thậm chí không quá bốn mươi.

Người sống lâu nhất là ông chú người Nhật cũng bước vào những ngày cuối đời khi vừa qua tuổi sáu mươi.

Lúc này tuy con cháu đầy đàn, thấy hậu đại chỉ trong vài thập kỷ đã hoàn toàn thích nghi với cuộc sống hoang dã, quên sạch hào quang văn minh nhân loại, ông không biết nên vui hay buồn.

Vui vì lũ trẻ sẽ sống sót theo cách riêng, buồn vì văn minh công nghiệp từng là niềm kiêu hãnh giờ chẳng giá trị bằng một quả rừng.

Trước khi lâm chung, ông hy vọng một ngày nào đó nếu con cháu ra biển thì hãy mang theo bia mộ của mình.

Tấm bia này là ông chú tự làm bằng xi măng, bên trong giấu đĩa hát thủy tinh của vợ.

Đó là thứ mà tất cả họ đã dùng điều kiện hữu hạn trên đảo để làm ra, không chỉ để lại tiếng nói cho hậu thế mà còn mang theo ký ức của cả sáu người.

Khi vị cuối cùng trong sáu phi hành gia qua đời, thế hệ văn minh nhân loại đầu tiên chính thức chấm dứt.

Trên đảo, tân nhân loại sống cuộc sống nguyên thủy, họ không biết kế hoạch hóa sinh sản, cũng không biết phát triển bền vững, trong một khu vực hữu hạn họ không ngừng sinh con, không ngừng khai thác bừa bãi, tài nguyên trên đảo nhanh chóng không còn chống đỡ nổi.

Tuy nguồn lợi thủy sản trong đại dương đã phục hồi mạnh mẽ sau khi văn minh đời đầu biến mất, nhưng người nguyên thủy lấy đâu ra kỹ thuật để đánh bắt xa bờ.

Bị giới hạn trong phạm vi đảo và ven biển, người nguyên thủy sớm gặp vấn đề về tài nguyên, và thế là chiến tranh nổ ra.

Họ dựa vào huyết thống để kết nối, lập băng đảng khai chiến chỉ để tranh giành tài nguyên sống sót.

Khởi đầu văn minh trên tiểu đảo có thể nói là tệ nhất, thực tế Đỗ Lan cho rằng sáu phi hành gia thà mạo hiểm đi tìm đại lục còn hơn.

Vì trên một hòn đảo bị cô lập căn bản không thể phát triển văn minh, ngay cả thế kỷ 21, những bộ lạc nguyên thủy bị kẹt trên đảo vẫn giữ nguyên dáng vẻ từ hàng ngàn năm trước, chính vì tài nguyên hữu hạn nên muốn sống sót phải không ngừng nội đấu, không có cửa phát triển.

Trong cuộc hỗn chiến, chỉ có một thế lực có thể đứng ngoài cuộc, đó là những công cụ do Đỗ Lan thống lĩnh.

Môn phái này toàn là những người công cụ do Đỗ Lan chỉ dạy, mỗi người đều có tuyệt kỹ, lực chiến cực mạnh.

Hiện tại, những người công cụ này đang chế tạo một con tàu để rời đảo, đây là nhiệm vụ Đỗ Lan giao cho môn nhân sau khi ông chú người Nhật qua đời.

Đỗ Lan muốn đưa môn nhân tới đại lục Á Âu, đó mới là nơi để phát triển, là nơi phát nguyên phù hợp nhất của văn minh.

Vì vậy khi trên đảo đang đánh nhau sứt đầu mẻ trán, Đỗ Lan dẫn môn nhân giống như Noah lái con tàu cứu thế rời đi.

Con tàu này cực lớn, có thể chứa bốn trăm người, lại có khả năng đánh bắt xa bờ, có thể gọi là phát minh vĩ đại nhất thời kỳ đầu của văn minh thứ hai, cũng là kiệt tác đầu tiên của Công Cụ Môn, hoàn toàn do đôi tay đục đẽo gỗ mà thành, phát huy thực lực máy tiện chạy bằng cơm của môn nhân.

Những kẻ chiến thắng ở lại trên đảo đứng trên đống xương trắng, có được cơ hội thở dốc, nhưng năm mươi năm sau chắc chắn sẽ lại gặp vấn đề tương tự.

Nhưng sau khi có Đỗ Lan mở đường, tương lai chắc chắn sẽ có người trên đảo muốn ra biển, hậu nhân của ông chú người Nhật rồi cũng sẽ có ngày mang bia mộ của ông trở về quê hương.

Con thuyền của Đỗ Lan tuy nhỏ nhưng mục tiêu rất xa, hắn muốn tới Địa Trung Hải, tới nơi phát tích của cổ La Mã, tới cổ Hy Lạp, tới vùng đất hứa, tới Ai Cập, tới mảnh đất khởi nguồn của văn minh phương Tây.

Nhưng đó chắc chắn là một hành trình cực kỳ xa xôi.

Đỗ Lan không thể đích thân làm mọi việc, nên hắn tìm một thánh di vật triệu hồi hai anh linh để quản lý những người nguyên thủy trên thuyền.

Đó là vợ chồng Vũ Đinh và Phụ Hảo, những người bảo vệ văn minh Thăng Long từ thời bộ lạc chuyển sang thành thị.

Nghe nói, tất nhiên chỉ là nghe nói, vào khoảng bốn năm nghìn năm trước Công nguyên, trên thảo nguyên Ấn Âu có một nhóm người Aryan vui vẻ sống du mục, vốn dĩ rất hạnh phúc nhưng thời tiết thay đổi, cuộc sống trên thảo nguyên trở nên khó khăn, nên họ bắt đầu di cư về phía nam.

Chương 2198

Tóm lại là đi tìm những nơi ấm áp, nên họ di cư theo các hướng tây nam, đông nam và chính nam.

Ba hướng này thực tế đều đã có người chiếm giữ: hướng tây nam là văn minh cổ Hy Lạp, đông nam là văn minh An Lạc, chính nam là văn minh cổ Ấn Độ.

Vì thế chiến tranh là không thể tránh khỏi.

Văn minh cổ Hy Lạp bị người Aryan đánh cho rơi vào thời kỳ đen tối kéo dài bốn năm trăm năm.

Văn minh cổ Ấn Độ thậm chí còn bị trực tiếp chà đạp, hình thành nên chế độ đẳng cấp, dân bản địa trở thành đối tượng bị áp bức.

Chỉ có ở chiến trường đông nam, văn minh An Lạc lúc đó đã bước vào thời kỳ Ân Thương đã cử nữ tướng quân Phụ Hảo, thống lĩnh một vạn ba nghìn binh sĩ đánh bại bộ lạc Quỷ Phương ở phương bắc, một trận toàn thắng, bảo vệ được mồi lửa văn minh.

Đương nhiên cũng có người nói Quỷ Phương không phải người Aryan mà là tộc du mục khác, dù sao phía bắc Thăng Long cũng là đại thảo nguyên, có tộc du mục cũng không có gì lạ.

Bất kể thế nào, Đỗ Lan cho rằng Phụ Hảo và Vũ Đinh đủ sức quản lý đám người nguyên thủy này.

Đỗ Lan hiện tại hoàn toàn đang chơi trò Văn Minh, gom nhặt những thứ thú vị của các dân tộc lại với nhau.

Đi thuyền tới nơi phát tích của cổ La Mã không phải việc đơn giản, ước tính phải mất vài năm, dọc đường còn phải dừng lại tiếp tế.

Hòn đảo lúc trước nằm ở Thái Bình Dương, mà giờ họ phải hướng về phía tây tới Đại Tây Dương, phải đi qua Nam Á, Châu Phi rồi mới tới đích.

Thời đại của Vũ Đinh và Phụ Hảo là giai đoạn bộ lạc chuyển sang thành thị, cũng là bước ngoặt từ mẫu hệ sang phụ hệ, nên cách quản lý của họ rất đặc sắc, có chút hơi hướng nam nữ bình đẳng.

Thông thường, văn minh được định nghĩa là phải có sự tụ họp các chức năng đô thị, bộ lạc thì chưa đủ tầm gọi là văn minh.

Nhưng Vũ Đinh và Phụ Hảo có thể dẫn dắt đội quân một vạn ba nghìn người, chứng tỏ thời đại của họ đã có thành phố, không có hệ thống đô thị thì không thể cung ứng hậu cần cho đạo quân đông như vậy.

Khi thành phố xuất hiện, tiếp theo sẽ tiến vào thời đại cá lớn nuốt cá bé của các trục văn minh.

Thời đại trục là thời đại giải phóng tư tưởng của nhân loại, có thành phố là có những người không cần trực tiếp sản xuất, từ đó xuất hiện các nhà tư tưởng, điểm này phổ biến trên toàn thế giới.

Phương Tây có ba hiền triết cổ Hy Lạp, phương Đông có Bách Gia Tranh Minh, vùng đất hứa có các tiên tri.

Những người này là sản vật tất yếu sau khi nhân loại tiến vào văn minh đô thị, dù sao những người không phải làm ruộng thì cả ngày ăn no không có việc gì làm sẽ bắt đầu suy ngẫm.

Đỗ Lan tính toán rằng một người bị thạch hóa chỉ cần không ngừng suy tư trong ba ngàn năm là có thể khôi phục.

Trong ba ngàn năm đó, hắn hoàn toàn có thể tái lập văn minh đời thứ hai.

Giống như chơi game xây dựng kỳ quan, tái cấu trúc địa bàn, từ bộ lạc thành đô thị, phát triển những thứ kỳ lạ.

Hắn có thể điêu khắc kim tự tháp Ai Cập thành hình dạng Cthulhu, biến vùng đất hứa chảy sữa và mật thành đấu trường của Ultraman và quái vật.

Dù sao văn minh đời đầu đã hủy diệt, văn minh đời thứ hai cứ tùy ý mà làm, không thể kìm hãm tiềm năng của nhân loại.

Trong hành trình dài đằng đẵng, những người nguyên thủy sinh ra và lớn lên trên cô đảo lần đầu tiên nhìn thấy những thành phố thép.

Tuy sau nửa thế kỷ thành phố đã cỏ dại mọc đầy, nhưng xác chết của đô thị vẫn khiến họ chấn động.

Khi thấy trong thành phố ngổn ngang những bức tượng đá kích cỡ như người thật, họ lại kinh ngạc trước sự chân thực của chúng, không khỏi sinh ra lòng kính sợ.

Số lượng tượng đá thạch hóa khổng lồ như vậy thực sự kinh người, Đỗ Lan có lý do để tin rằng binh mã dũng của Tần Thủy Hoàng chính là sản phẩm của tia sáng thạch hóa từ hơn hai ngàn năm trước.

Những bức tượng sống động như thật vẫn giữ nguyên động tác cuối cùng trước khi chết khiến những người nguyên thủy thiếu kiến thức cảm thấy sợ hãi.

Nhưng họ nhớ lại một trăm câu chuyện cha ông truyền lại, biết rằng những thành phố này chắc chắn là quê hương của tiền nhân.

Trong thành phố, họ tìm được một số thứ có thể dùng, bổ sung lương thực và nước uống rồi tiếp tục lên đường.

Thực tế họ không biết Đỗ Lan định đưa họ đi đâu, họ thấy sống trong phế tích đô thị cũng tốt, nơi này rộng lớn, không thiếu không gian, ngoài việc dã thú hơi hung hãn thì không có gì không ổn.

Sau năm mươi năm, thành phố đã là thiên đường của động vật, chó dại mèo hoang đều rất dữ tợn.

Nhưng so với không gian chật hẹp trên đảo, những nguy hiểm này chẳng là gì.

Nhưng Đỗ Lan vẫn quyết định tiếp tục di chuyển, vì mục tiêu của hắn là nơi phát tích cổ La Mã, một trong những cái nôi sớm nhất của văn minh nhân loại.

Dù không tình nguyện nhưng Đỗ Lan yêu cầu, Phụ Hảo và Vũ Đinh chỉ huy, họ chỉ có thể lên tàu tiếp tục khởi hành.

Đây là hành trình dài đầy kinh hiểm, có người ra đi mãi mãi, cũng có những sinh mạng mới chào đời.

Phụ Hảo cực kỳ mạnh mẽ, vì hai công việc quan trọng nhất của Ân Thương là do bà chủ trì, còn người chồng Vũ Đinh giống như một trưởng ban hậu cần.

Cái gọi là việc đại sự của quốc gia nằm ở Tế và Nhung, tức là tế tự và chiến tranh.

Phụ Hảo năm xưa dẫn một vạn ba nghìn binh sĩ đánh bộ lạc Quỷ Phương, khai sáng cục diện Vũ Đinh Trung Hưng vĩ đại cho thương triều, nay bà trở lại với tư cách anh linh đương nhiên cũng rất coi trọng hai việc này.

Có điều tế tự thời Ân Thương quá tàn khốc, thường xuyên hiến tế người sống, nói đơn giản là dùng đủ mọi cách để giết người, hoàn toàn không coi con người là người.

Đương nhiên trong thời viễn cổ, khi chế độ nô lệ còn chưa hoàn thiện, tù binh đông đảo ngoài việc giết để tế trời cũng chẳng biết làm gì khác.

Vì đông người quá sẽ lãng phí lương thực, hoàn toàn không có giá trị kinh tế.

Đợi sau này khi chế độ nô lệ xác lập, giết người tế trời mới bị coi là phí phạm vì nhân khẩu là công cụ sản xuất quan trọng.

Thời đại Phụ Hảo vẫn còn dư âm của xã hội mẫu hệ, chưa hoàn toàn nhận thức được nô lệ tương đương công cụ sản xuất.

Giờ đây công việc chính của bà là bói toán, bói xem mọi người có nên làm việc gì đó không, hoặc kết quả làm việc đó là tốt hay xấu.

Có chuyện gì khó quyết định là bói ngay.

Tóm lại là dùng phương thức cực kỳ mê tín để quản lý cả con tàu.

Cuối cùng sau ba năm hành trình, con tàu đã tới vùng phát tích cổ La Mã, coi như có thể an cư lạc nghiệp.

Hiện tại dân số trên tàu cộng lại cũng chưa tới tám mươi người, đối mặt với vùng đất rộng lớn họ cũng không biết phải làm sao.

Phụ Hảo đề nghị cứ ở lại sinh con trước, chuyện khác tính sau.

Rất tốt, các người đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ.

Đỗ Lan khen ngợi vợ chồng Vũ Đinh đã vất vả suốt dọc đường: Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu, không được lơ là.

Phụ Hảo đương nhiên biết rõ điều đó: Tiếp theo tôi sẽ dẫn họ đi săn, đảm bảo bộ lạc không bị dã thú tấn công.

Đồng thời phải đi tìm các loại thực vật.

Vũ Đinh nói: Tôi sẽ dạy những người còn lại dựng nhà, luyện đồng thanh.

Những tòa nhà cao tầng kia đã yếu mục không còn thích hợp để ở, chúng ta sẽ chọn địa điểm bộ lạc ngay trong đấu trường khổng lồ kia.

Nơi đó có những bức tường sẵn có để bảo vệ chúng ta.

Hai vợ chồng họ đều đã quy hoạch xong xuôi, không hổ là những nhà cai trị nổi tiếng nhất thời Ân Thương.

Đỗ Lan biết chỉ cần qua vài trăm năm sinh sôi nảy nở, mảnh đất này sẽ lại tràn đầy sức sống, đợi ngàn năm sau, văn minh đời thứ hai chắc chắn sẽ sừng sững mọc lên.

Văn minh đời đầu đã trải qua thời gian dài đằng đẵng mới xây dựng được, trước tiên là hàng vạn năm thuần hóa thực vật và động vật, trong thời kỳ đó xã hội dần hình thành.

Thời đại này cơ bản chỉ có thể tìm hiểu qua những phát hiện lẻ tẻ về đồ đá và đồ gốm, đối với hậu nhân nó là cội nguồn nhân loại ẩn trong sương mù.

Sau khi con người thuần hóa được lương thực và gia súc, mới tiến vào tiến trình xã hội quen thuộc, xuất hiện các dân tộc và bộ lạc có minh văn ghi chép.

Xuất hiện Kinh Thánh, sử thi Homer, Thượng Thư, Mahabharata, sử thi Gilgamesh. những ghi chép văn tự nửa thật nửa hư về người, việc, địa điểm.

Hậu nhân nỗ lực khai quật cổ tích để kiểm chứng những sự kiện và địa điểm đó có thật hay không.

Chương 2199

Sự tồn tại của Phụ Hảo vốn dĩ ban đầu không ai biết, sau này đào được phần mộ mới hay, đồng thời cũng chứng minh những ghi chép lịch sử về Vũ Đinh là đáng tin.

Lúc này xã hội nhân loại đã sơ khai có quy mô, từ đứa trẻ mới đẻ đã trưởng thành thành đứa trẻ có sức tấn công nhất định.

Thế là đánh nhau và phá hoại trở thành chủ đề chính của thời đại này, xung đột không ngừng nổ ra giữa các nền văn minh khác nhau, cộng thêm biến đổi khí hậu, sự gia nhập của các tộc du mục càng tô điểm thêm sắc thái tàn bạo.

Một số nền văn minh vì thế mà lụi tàn, không bao giờ gượng dậy nổi như cổ Ấn Độ, Babylon, hay cổ Ai Cập.

Bốn nền văn minh bản địa này đều chịu tác động nghiêm trọng, dưới đòn đánh kép thù trong giặc ngoài, thời kỳ đen tối ập đến.

Đoạn lịch sử này không để lại nhiều ghi chép cho nhân loại, nhưng có thể coi là lần giao lưu đầu tiên của địa cầu.

Giao lưu luôn bao gồm cả máu tanh và thương mại, hiển nhiên lần giao lưu đầu tiên không có thương mại, chỉ có máu tanh.

Đợi thời đại sử thi khó phân thực giả kết thúc, mới thực sự tiến vào thời đại lịch sử.

Sau quá trình dung hợp lâu dài, chính là thời đại rực rỡ nhất trong lịch sử tư tưởng văn minh nhân loại, con người cuối cùng bắt đầu suy nghĩ về quan hệ giữa người với thần, giữa người với người.

Socrates, Khổng Tử, Thích Ca Mâu Ni và các tiên tri Do Thái bắt đầu tỏa sáng, tiến hành tổng kết và cách tân văn hóa bản địa, đặt nền móng tư tưởng cho hậu thế.

Nhưng đồng thời cũng thấy rằng Ai Cập, nền văn minh cổ xưa nhất, đã suy lạc và sớm trở thành đối tượng bị chinh phục.

Trong thời đại tư tưởng tỏa sáng, không ai quan tâm đến kẻ thất bại.

Muốn văn minh được truyền thừa, chỉ có một con đường duy nhất là trở thành kẻ chiến thắng.

Tư tưởng chủ yếu của nhân loại đều xây dựng trên cơ sở của thời đại trục hơn hai ngàn năm trước, dù sau này con người lại tìm ra con đường khoa học kỹ thuật giúp nâng cao vật chất, nhưng nó không thể an ủi tâm linh con người.

Muốn lĩnh ngộ sức mạnh tâm linh, nhân loại vẫn phải lấy sức mạnh từ tư tưởng cổ đại.

Đến hiện tại, văn minh đời đầu đã đột ngột chấm dứt, Đỗ Lan không hy vọng văn minh đời thứ hai lặp lại lối mòn.

Nhưng nếu hắn muốn đưa văn minh thứ hai đi theo hướng khác, trước tiên phải khắc phục Nguyên lý đào thải gà.

Cái gọi là đào thải gà nghĩa là trong một đàn gà khổng lồ sẽ có những con gà có thể chất độc hành chào đời, ví dụ như con gà không sợ chồn, không sợ diều hâu, thậm chí có cả gà biết bay, nhưng những con gà đặc biệt này đều bị tự nhiên đào thải.

Thứ còn lại là những con gà biết đẻ trứng, biết lớn nhanh để lấy thịt.

Đó là ưu thắng liệt thái trong tiến hóa tự nhiên sao.

Hiển nhiên không phải, vì những con gà đặc biệt có tiềm năng hơn nhưng vẫn bị đào thải, giống như tiền xấu đuổi tiền tốt.

Điều này cũng tồn tại trong các quần thể tự nhiên khác, đặc biệt là động vật ăn cỏ như ngựa vằn.

Ngựa vằn đều mù quáng đi theo bầy, chỉ cần thấy động tĩnh là cả đàn bỏ chạy.

Nếu có một con ngựa vằn độc lập suy nghĩ cho rằng gió thổi cỏ lay không có nghĩa là có thú ăn thịt nên nó không chạy, thì năng lực suy nghĩ độc lập đó tự nhiên là quý giá, nhưng nguy cơ nó bị sư tử ăn thịt cũng là lớn nhất.

Kết quả là những con ngựa vằn biết suy nghĩ đều bị ăn thịt, còn lũ mù quáng thì sống sót.

Nâng lên tầm con người cũng vậy, khi nhân loại viễn cổ chưa nắm giữ đồ đá, vẫn còn là lũ khỉ, những con khỉ biết suy nghĩ độc lập đã bị ăn thịt cả rồi.

Cho nên hậu duệ nhân loại đều là con cháu của lũ khỉ mù quáng đi theo bầy.

Vì vậy nguyên lý đào thải gà nói rằng khi quần thể còn yếu ớt thì không thể sản sinh tư tưởng độc lập, mọi cá thể chỉ có thể mù quáng đi theo bầy để cầu sinh.

Điều đó cũng đại diện cho việc văn minh thứ hai khi còn yếu ớt cũng sẽ mù quáng đi theo văn minh thứ nhất, dù hai đời văn minh có bị đứt đoạn, nhưng thiên phú mù quáng này sẽ không mất đi.

Đó chính là vấn đề Đỗ Lan phải đối mặt, làm sao khắc phục bản tính mù quáng để văn minh thứ hai khác biệt với văn minh thứ nhất.

Văn minh thứ hai lúc này còn rất yếu ớt, họ chấn động trước những di tích còn sót lại của văn minh thứ nhất, cũng kính sợ những bức tượng đá thạch hóa thành từng cụm.

Đợi dân số vượt quá một ngàn người thì bắt đầu đào hố, đem tất cả những bức tượng đá này xếp hàng chôn xuống hố, giống như binh mã dũng vậy.

Phụ Hảo sắp xếp.

Với tư cách anh linh, họ đều đã được bổ túc kiến thức hiện đại, hiểu rõ quá khứ của văn minh đời đầu, dù chưa từng trải qua thời Tần Hán cũng biết binh mã dũng được dùng để thay thế người sống bồi táng.

Phần mộ của Phụ Hảo và Vũ Đinh không phải tượng người mà là người sống bằng xương bằng thịt, vì họ sống trong thời đại coi mạng người như cỏ rác, giết người bồi táng là chuyện bình thường.

Không không.

Đỗ Lan lại phản đối: Tại sao cứ phải chôn đi.

Hoàn toàn có thể đem những bức tượng này xếp chồng lên nhau có quy luật để tạo thành kỳ quan.

Đỗ Lan muốn văn minh thứ hai càng cách xa văn minh thứ nhất càng tốt, văn minh thứ nhất chôn thì văn minh thứ hai phải xếp chồng lên.

Thực tế đem bảy tỷ người xếp lại một chỗ cũng chẳng chiếm bao nhiêu diện tích.

Tuân lệnh.

Đỗ Lan là chủ nhân của họ, đã quyết định như vậy thì cứ xếp lên thôi, tạo thành một ngọn núi tượng đá.

Nhưng việc này phải đợi dân số quá ngàn người, hiện tại xem ra phải đợi vài chục năm nữa, dù sao chuyện sinh con đẻ cái không thể một sớm một chiều.

Đỗ Lan cảm thấy hiện tại mọi thứ đã sẵn sàng chỉ thiếu nhân khẩu, không có người thì đúng là chẳng làm được gì.

Có người mới có nông dân, thợ mỏ, binh sĩ, mới kiến trúc được kỳ quan.

Ở vùng phát tích cổ La Mã, tài nguyên không thành vấn đề, chỉ cần đánh bại dã thú là có thể bảo đảm sinh tồn.

Nên săn bắn rất quan trọng, không chỉ là nguồn thực phẩm mà còn là bảo đảm an ninh.

Săn bắn sinh ra võ thuật và quân đội, là hoạt động quan trọng nhất thời sơ khai của xã hội loài người.

Thậm chí đến thời kỳ sau, quý tộc vẫn giữ truyền thống săn bắn, dù không còn cần thiết họ vẫn coi đó là hoạt động giải trí truyền đời.

Hoạt động săn bắn rất quan trọng, Phụ Hảo và Vũ Đinh rất coi trọng, nên Phụ Hảo đích thân huấn luyện thợ săn.

Sau nửa thế kỷ nghỉ ngơi dưỡng sức, số lượng động vật tăng vọt.

Xung quanh thành phố, động vật đã tái lập vòng sinh thái cá lớn nuốt cá bé, có sư tử, hổ, gấu nâu, chó sói. tất cả đều từ vườn bách thú thoát ra.

Đỗ Lan biết sinh con cần thời gian, nên hắn tự mình đi dạo một vòng xung quanh, chủ yếu là quanh Địa Trung Hải.

Vòng tròn này chính là phạm vi bản đồ cổ La Mã.

Hấp thụ cổ Hy Lạp, chiếm lĩnh cổ Ai Cập, chiếm luôn cả vùng đất hứa làm của riêng, cực kỳ cường thịnh.

Đỗ Lan tới đây đương nhiên không phải để tái hiện vinh quang cổ La Mã, chỉ là vì bản đồ cổ La Mã đủ đa dạng, làm việc ở đây sẽ thú vị hơn.

Cổ Ai Cập, cổ Hy Lạp, vùng đất hứa.

đó hoàn toàn là ba loại văn hóa khác nhau bị cưỡng ép trói buộc với nhau, cuối cùng cổ La Mã phân liệt rồi không bao giờ thống nhất lại được cũng là lẽ thường tình.

Dù cổ La Mã thời kỳ sau nỗ lực thúc đẩy nhất thần giáo nhưng cũng không cứu vãn được cục diện sụp đổ.

Ngược lại, nhất thần giáo đã dựa vào xác chết cổ La Mã mà lan rộng, phát triển lớn mạnh từ tôn giáo Do Thái ở vùng đất hứa trở thành tôn giáo phổ quát.

Trong Cựu Ước, Thượng Đế là người che chở cho văn minh Do Thái, tất cả các tiên tri đều là người của họ, họ vì đoạt lại vùng đất hứa của Thượng Đế mà đánh nhau thảm khốc.

Cuốn Kinh Thánh bán chạy nhất thế giới không phải do một người viết mà là hợp tập của rất nhiều tiên tri, họ đến từ những thời đại khác nhau nhưng mục tiêu chỉ có một: ký kết hợp đồng với Thượng Đế.

Họ hoàn thành yêu cầu của Thượng Đế, Thượng Đế cho họ vùng đất chảy sữa và mật.

Cho nên nội dung Cựu Ước khi quảng bá ra các vùng khác rất khó được chấp nhận, từ đó mới có Tân Ước mang tính phổ quát hơn.

Chương 2200

Thượng Đế trở nên nhân từ hơn, con trai Thượng Đế còn chủ động gánh vác tội nghiệt của nhân loại, phong cách thay đổi hẳn.

Cổ La Mã cố gắng thông qua nhất thần giáo để thống nhất tư tưởng, nhưng vật chất mới quyết định kiến trúc thượng tầng, không có sự thống nhất về xe pháo, chữ viết, chỉ bắt người ta tin vào một vị Thượng Đế thì hiển nhiên không đủ để quốc dân có cảm giác gắn bó.

Thực tế cổ La Mã lúc đầu đã hấp thụ đa thần giáo của cổ Hy Lạp, thần thoại La Mã hoàn toàn là tác phẩm đồng nhân của thần thoại Hy Lạp.

Còn cổ Ai Cập, vì lúc đó đã suy tàn, mà văn hóa thì giống như sự truyền nhiệt, nhiệt lượng truyền từ vật thể nhiệt độ cao sang vật thể nhiệt độ thấp, văn hóa truyền từ vùng cường đại sang vùng lạc hậu.

Vì cổ Ai Cập đã tàn lụi nên sau khi bị chiếm lĩnh không thể truyền ngược văn hóa cho La Mã, nên thần Ai Cập không ai tin, chữ Ai Cập không ai biết, chế độ Ai Cập cũng chẳng ai học tập.

Ai Cập là văn minh cổ xưa nhất lịch sử nhân loại, phát triển sớm nhưng tiềm lực có hạn.

Đương nhiên cũng liên quan đến chế độ của họ.

Trong Kinh Thánh ghi chép, Ai Cập thời đầu cũng trọng dụng nhân tài, ví dụ như khi xưa nhiều người Do Thái bị đuổi khỏi vùng đất hứa, dạt sang Ai Cập, trong đó có một tổ tiên Do Thái là Joseph.

Người này lúc đầu là nô lệ ở Ai Cập, nhưng ông ta là tiên tri nên biết sắp tới sẽ có bảy năm được mùa và bảy năm mất mùa, thế là người nô lệ này hiến kế cho Pharaon Ai Cập, bảo Pharaon tích trữ lương thực trong bảy năm được mùa, đợi đến khi hạn hán bắt đầu, năm thứ nhất dùng lương thực đổi lấy tài vật của dân, năm thứ hai đổi lấy gia súc, năm thứ ba đổi lấy đất đai, năm thứ tư trực tiếp biến dân thành tá điền.

Từ đó về sau mọi nông dân Ai Cập đều phải nộp thuế cho Pharaon.

Pharaon đương nhiên rất vui mừng, bèn bổ nhiệm Joseph làm tể tướng.

Tuy Joseph đã hại chết bá tánh Ai Cập nhưng ít nhất cũng nói lên lúc đó Pharaon Ai Cập vẫn khá sẵn lòng tiếp nhận nhân tài ngoại lai.

Nhưng đến thời điểm Xuất Ai Cập Ký, khi Moses dẫn tộc nhân rời đi, lúc đó cổ Ai Cập đã trở nên cực kỳ bài ngoại, không còn chào đón người ngoài nữa.

Từ câu chuyện trong Kinh Thánh có thể thấy manh mối suy tàn của cổ Ai Cập, cũng thấy được sự xảo quyệt của các thương nhân Do Thái được viết sẵn trong đó, hễ có lợi ích là lừa người không thương tiếc.

Đỗ Lan thầm nghĩ tương lai văn minh đời thứ hai chắc chắn cũng sẽ xuất hiện tôn giáo, sau đó khi người đông lên sẽ hình thành bộ lạc, mỗi bộ lạc có tín ngưỡng riêng.

Đến thời kỳ các bộ lạc thôn tính lẫn nhau, cách xử lý các tín ngưỡng khác biệt thường chỉ có ba loại: một là bao dung, bất kể ngươi là thần gì đều gom lại cho vào hệ thống thần thoại của mình. hai là tiêu diệt toàn bộ, chỉ có thần của bộ lạc mình mới là chân thần, còn lại vứt hết.

Hai loại này vẫn là giữ lại tín ngưỡng.

Cuối cùng là loại thứ ba, đó là thà rằng cả lũ không tin thần nữa.

Nếu thần mà có ích thì đã chẳng xảy ra chuyện bộ lạc thôn tính bộ lạc, đã thần của kẻ bại trận không linh thì thần của kẻ thắng chắc cũng chẳng ra gì, nên thần thánh gì đó không tin cũng được.

Thời Chu khi lật đổ nhà Thương chính là tình huống thứ ba.

Ân Thương không phải là không kính thần, giết bao nhiêu người tế thần mà cuối cùng vẫn diệt vong.

Những người kế nhiệm sẽ nghĩ: Ân Thương cường đại thế mà sụp đổ trong vài tháng là do nguyên nhân gì.

Là do không tin thần linh sao.

Hiển nhiên không phải.

Vậy đó không phải do thần linh mà là do Ân Thương không coi con người là người, nên nhà Chu phải rút ra bài học, thừa nhận thần linh sẽ không bảo hộ người nhà Chu, thay vì giết người tế thần thì chi bằng đối xử tốt với con người.

Đó là gì.

Đó là tư duy vĩ đại, biện chứng pháp vĩ đại.

Rút ra bài học từ sự hủy diệt của Ân Thương, lấy lịch sử làm gương, từ đó bắt đầu đi lên một con đường hoàn toàn khác với các văn minh khác.

Các văn minh khác trong kỳ thôn tính bộ lạc thường quy kết thành công cho thần của mình mới là chân thần, còn người nhà Chu lại nhận thức được sự lừa dối của thần linh, thoát khỏi xiềng xích của thần quyền.

Một tấm bản đồ du lịch đã ố vàng được Đỗ Lan lấy tới để làm bản quy hoạch cho văn minh thứ hai.

Trong ba ngàn năm tới, hắn sẽ tiến hành cải tạo không ít nơi, hiện tại chỉ chờ dân số tăng trưởng.

Đến vùng đất hưng thịnh của La Mã cổ đại, vật tư nhiều hơn hòn đảo nhỏ gấp mấy trăm lần, việc bùng nổ dân số là không thể tránh khỏi.

Phụ Hảo và Vũ Đinh sau khi đảm bảo an toàn cho bộ lạc đã bắt đầu xây dựng toàn diện, tế tự và săn bắn trở thành hoạt động chính.

Việc này đã truyền vào bộ lạc một luồng sinh khí lớn, khiến người nguyên thủy trở thành bá chủ khu vực, tranh hùng cùng sư tử, hổ báo.

Đỗ Lan vẫn luôn quan sát, sau khi văn minh thứ hai vượt qua nguy cơ sinh tồn ban đầu, rất nhiều phương diện lại bắt đầu lao điên cuồng về phía văn minh thứ nhất.

Ví dụ như tôn giáo, mặc dù Vũ Đinh và Phụ Hảo không mang theo thần Đế của nhà Ân Thương tới, nhưng người nguyên thủy tự mình cũng hội tự sáng tạo ra thần linh.

Nhân loại thật nhỏ bé, họ khát vọng có một loại sức mạnh vĩ đại che chở chính mình, có thể bảo vệ họ khi gặp nguy hiểm.

Đồng thời, họ thần thánh hóa các tai nạn trực tiếp cướp đi sinh mạng như bão tố, sấm sét, bệnh tật, hỏa hoạn, hy vọng có thể thông qua tế phẩm để đổi lấy sự chung sống hòa bình với những vị thần đáng sợ này.

Không có khoa học chống đỡ, nhân loại sẽ tự phát tạo thần.

Và vị thần đầu tiên được tạo ra về cơ bản là Thiên Không Thần Thần Bầu Trời, sau đó Thiên Không Thần lại sinh ra các vị thần khác.

Các hệ thống thần thoại chính thống đều được sắp xếp như vậy, đây là quan điểm thần thoại chất phác nhất.

Có nên để thần thoại thứ hai cũng chơi trò tôn giáo không nhỉ.

Tôn giáo mang lại sự an ủi tâm lý cho người nguyên thủy, là điểm tựa tầng diện tinh thần để họ chung sống với tự nhiên.

Nếu không có, nhất định phải có vật thay thế tương đương.

Con người thật kỳ lạ, một chuyện bình thường lặp đi lặp lại vô số lần, nhưng một khi có ngày nghĩ đến vì sao mình phải làm thế, họ sẽ rơi vào trạng thái mê mang vô hạn.

Đỗ Lan tìm tới Phụ Hảo và Vũ Đinh: Vợ chồng hai người thấy sao.

Ngài có thể trực tiếp xóa bỏ tâm nghi vấn của nhân loại.

Phụ Hảo nói rất dứt khoát, bà cho rằng Đỗ Lan hoàn toàn làm được.

Vũ Đinh lại nói: Đặt câu hỏi vì sao là thiên tính của nhân loại, cũng là điểm khác biệt giữa người và động vật.

Khổng Tử nói về chữ Nhân, thời Bách gia tranh minh cũng bị các đối thủ hỏi vì sao, sau đó mới có một Mạnh Tử đứng ra vá lỗi cho Nho học, vì thế mới gọi là đạo Khổng Mạnh.

Khổng Tử đề xuất một loại kinh nghiệm, chứ không phải một loại lý luận.

Thế nên trong thời đại các học thuyết công kích lẫn nhau để tiến bộ, loại kinh nghiệm này tự nhiên sẽ bị chất vấn: Vì sao phải có chữ Nhân.

Vì sao phải tuân theo Lễ.

Nếu không trả lời được những câu hỏi này, sẽ không thể khiến người ta tiếp nhận Nho học.

Mạnh Tử đã giải quyết được câu hỏi vì sao, ông cho rằng con người thiên nhiên có lòng trắc ẩn, lòng tu ác, lòng thị phi, lòng từ nhượng, vì thế Nhân là thuộc tính vốn có của mỗi người, và việc họ cần làm là khám phá ra cái Nhân đó chứ không phải sáng tạo ra nó.

Đồng thời ông còn đề xuất cách để khám phá là phục cổ, học tập người xưa.

Đối mặt với vô vàn điều kỳ bí, không thể hiểu nổi trong đại tự nhiên, người nguyên thủy cũng sẽ hỏi vì sao.

Vì sao sấm sét lại mưa, vì sao có sinh lão bệnh tử.

Lúc này cần có người đứng ra trả lời, và đáp án mà người nguyên thủy có thể đạt tới chính là Thần.

Thần là đáp án cho câu hỏi vì sao, tuy không phải đáp án chuẩn, thậm chí chẳng đáng gọi là đáp án tham khảo, nhưng thực sự có thể làm lòng người bình tĩnh.

Ngoài tôn giáo ra còn gì có thể làm tâm tình họ an ổn.

Đỗ Lan hỏi.

Vũ Đinh và Phụ Hảo nhìn nhau, cuối cùng Vũ Đinh trả lời: Triết học có thể làm trí giả thỏa mãn.

Giải trí có thể làm phàm nhân thỏa mãn.

Tốt, tốt lắm, nói cho cùng chính là dẫn dắt tư duy của con người.

Phải khiến họ cảm thấy tư duy của mình khi vận động là có ý nghĩa.

Tư duy giống như một cỗ máy không bao giờ dừng lại, nhưng cỗ máy này lại không có hàng hóa cần sản xuất, nó cứ chạy không mãi.

Chương 2201

Vì vậy, để việc vận hành trở nên có ý nghĩa, tôn giáo, triết học, giải trí những hàng hóa tư tưởng này đã được sản xuất ra trong cỗ máy đó.

Cho nên nghĩ ngược lại, nếu cỗ máy này dừng lại, cũng sẽ không cần đến hàng hóa tư tưởng nữa.

Hít.

Hai vợ chồng lộ vẻ chấn kinh.

Chỉ cần con người còn sống, cỗ máy tư duy sẽ không dừng lại, trừ khi người đó chết.

Chuyện này thật đáng sợ, chẳng lẽ Đỗ Lan muốn biến người nguyên thủy thành xác sống.

Hai người đừng sợ, dù sao Đỗ Lan ta cũng không phải ác quỷ gì.

Đỗ Lan cười lên: Dừng tư duy lại thì sẽ không cần suy nghĩ vì sao nữa, rất nhiều vấn đề sẽ tự giải quyết được.

Hơn nữa ta cũng sẽ không cưỡng ép họ, chỉ cần đóng gói việc ngừng tư duy lại một chút, là có thể khiến họ tranh nhau theo đuổi.

Hai người có biết chuyện ba người thành hổ không.

Thần tích tôn giáo về cơ bản cũng tương tự như vậy.

Chỉ cần có người cho rằng ngừng tư duy là một trạng thái hoàn mỹ, và không ngừng tuyên truyền, rất nhanh tất cả người nguyên thủy đều sẽ theo đuổi cảnh giới này.

Ngừng tư duy thì có khác gì mấy tảng đá kia đâu.

Chẳng khác gì cả, ta chỉ muốn thử nghiệm một chút, để tư duy nhân loại dừng lại ở thời đại đồ đá.

Đối với quyết định của Đỗ Lan, hai vợ chồng cũng đành chịu, chỉ là không biết Đỗ Lan định làm thế nào để người nguyên thủy ngừng tư duy.

Thực ra rất đơn giản, những người bị hóa đá xung quanh đều đã ngừng tư duy, cả sinh vật hoàn mỹ Kars cũng đã ngừng tư duy, điều này chứng minh việc ngừng tư duy là hoàn toàn làm được: Chỉ cần một động tác tay là được.

Kết ấn như thế này, là có thể khiến con người ngừng tư duy.

Vậy làm sao để khôi phục.

Sau mười hai giờ sẽ tự khôi phục.

Ngài thực sự cho rằng có thể dựa vào việc tự phát kết ấn để khiến nhân loại ngừng tư duy sao.

Phụ Hảo cảm thấy nhất định sẽ có người nguyên thủy chọn cách tư duy, vì đó là ý chí tự do.

Cũng đúng, vậy đi, ta bổ sung thêm một điều kiện: Nếu người nguyên thủy tư duy vượt quá mười hai giờ sẽ bị hóa đá, như vậy họ sẽ biết thế nào là lao động kết hợp nghỉ ngơi.

Đỗ Lan đối với văn minh thứ hai cũng thật độc ác, cứ phải cưỡng ép, đe dọa họ ngừng suy nghĩ vì sao.

Hai vợ chồng không còn lời nào để nói, Đỗ Lan rõ ràng là đang bắt nạt người ta.

Tuy nhiên nếu như vậy, có lẽ thực sự có thể tạo ra một nền văn minh khác biệt.

Một nền văn minh không tôn giáo, nửa đá nửa sinh vật.

Quả nhiên thần tiên toàn là lừa đảo, Phụ Hảo và Vũ Đinh hai nhà quản lý trung hưng của Ân Thương cũng không còn tin vào thần tiên nữa.

Thần tiên chẳng thèm quản nhân loại tốt xấu thế nào, họ chỉ quan tâm bản thân có vui hay không thôi.

Phụ Hảo và Vũ Đinh đều cảm thấy bài Quốc Tế Ca hát rất đúng: Chẳng dựa vào thần tiên hoàng đế, cũng không có chúa cứu thế, cứu được nhân loại chỉ có chính nhân loại mà thôi.

Để ngăn chặn văn minh thứ hai đi vào vết xe đổ của văn minh thứ nhất, Đỗ Lan đã tung ra đòn nặng ký, truyền thụ cho người nguyên thủy cách thức ngừng tư duy để trốn tránh sự phát triển của tôn giáo và triết học.

Sau khi không còn những hàng hóa tư tưởng này, nhân loại liệu có thoái hóa thành dã thú, hành vi của họ sẽ mang lại thay đổi gì cho thế giới, văn minh thế hệ thứ hai sẽ đi về hướng nào, tất cả đều là ẩn số.

Phụ Hảo và Vũ Đinh thấy Đỗ Lan nói với khoảng không: Muốn biết sự việc thế nào, mời xem hồi sau phân giải.

Họ đều tưởng Đỗ Lan bị điên, thực ra Đỗ Lan đang giao lưu với gia đình xuyên không gian.

Hắn biết gia đình đang ở nhà xem hắn biểu diễn qua ống kính máy quay của tivi thứ nguyên.

Nhưng Vũ Đinh và Phụ Hảo không hiểu được, trong mắt họ, Đỗ Lan hoàn toàn là một tồn tại không thể gọi tên, không thể miêu tả, không thể lý giải.

Họ thậm chí còn nghi ngờ Đỗ Lan chính là kẻ đứng sau màn hóa đá văn minh đời thứ nhất, tiếc là không có bằng chứng.

Nhưng dưới mái hiên người ta phải cúi đầu, Phụ Hảo và Vũ Đinh chỉ có thể nghe theo sắp xếp của Đỗ Lan, điên rồ cùng hắn.

Ngừng tư duy đồng nghĩa với việc không còn âm nhạc, không còn vũ đạo, nhưng cũng bớt đi rất nhiều tranh chấp.

Người nguyên thủy đã có bước phát triển dài, một trăm năm sau, đã hình thành nhiều bộ lạc có quy mô tương đối.

Giữa các bộ lạc có giao lưu buôn bán nhưng đều không xảy ra chiến tranh.

Mặc dù năng lực sản xuất đã tiến vào thời đại đồ đồng, nhưng tư tưởng của họ vẫn dừng lại ở thời đại đồ đá, không có tiến triển gì lớn.

Việc họ làm chỉ là duy trì sinh tồn, không hề có nhu cầu tinh thần, Phụ Hảo và Vũ Đinh bảo làm gì thì làm nấy.

Dân số vẫn đang tăng lên, lượng dân dư thừa buộc phải di cư đi xa hơn.

Vùng đất hưng thịnh của La Mã cổ đại nằm trên bán đảo Địa Trung Hải, bao quanh Địa Trung Hải một vòng đều là bản đồ La Mã cổ đại.

Xung quanh Địa Trung Hải là Hy Lạp cổ đại, vùng đất hứa, Ai Cập cổ đại, Gaul, toàn bộ là địa bàn của La Mã.

Hiện tại người nguyên thủy thỉnh thoảng vào trong các thành phố để thám hiểm, tìm kiếm những món đồ của nhân loại đời trước để lại.

Đồng thời khi di cư, họ cũng không quên sứ mệnh, họ thu thập toàn bộ các bức tượng hóa đá tại địa phương, chất đống chúng lại với nhau càng nhiều càng tốt, tạo thành những ngọn núi tượng đá hùng vĩ.

Mặt chính diện của các tượng đá hướng ra ngoài, giúp người tiếp cận có thể nhìn thấy biểu cảm của từng bức tượng.

Hỉ nộ ái ố đều tụ tập tại đây.

Đồng thời núi tượng đá cũng trở thành địa điểm tế tự chính của người nguyên thủy.

Họ thỉnh thoảng săn thú, leo lên đỉnh núi tượng đá, cắt máu con mồi để máu chảy xuôi theo núi tượng đá xuống, thể hiện sự kính ý cao nhất của mình.

Ngay cả khi thời gian hoạt động tư duy đã giảm đi, người nguyên thủy vẫn nghĩ ra không ít hoạt động không rõ ý nghĩa.

Tư tưởng của con người là không thể ngăn cản.

Vũ Đinh thực ra rất phản đối quyết định cưỡng ép nhân loại mới ngừng tư duy của Đỗ Lan.

Phụ Hảo lại có ý kiến khác: Nhưng nếu không ngừng tư duy, chiến tranh đã nổ ra từ lâu rồi.

Hơn nữa Đỗ Lan luôn coi nhân loại đời thứ hai là tân nhân loại, hắn nhất định có ý tưởng của riêng mình.

Tôi không nghĩ họ có thể trở thành tân nhân loại gì đó.

Vũ Đinh cảm thấy mặc dù văn minh bị đứt đoạn, nhưng con người vẫn là một nhóm đó, đây là do gen quyết định, Đỗ Lan cũng không thể cưỡng ép thay đổi gen nhân loại: Theo tôi thấy văn minh đời thứ hai cuối cùng vẫn sẽ trở nên giống hệt như trước kia, Đỗ Lan chỉ đang làm công không công mà thôi.

Hiện tại đưa ra phán đoán còn quá sớm, Đỗ Lan vẫn luôn quan sát sự thay đổi của nhân loại đời thứ hai: Khi hoạt động tư duy, cách thức suy nghĩ vẫn tương tự như văn minh đời thứ nhất, chỉ là vấn đề họ suy nghĩ đã thay đổi.

Thay đổi thành việc vì sao họ phải ngừng tư duy, và họ muốn biết khi ngừng tư duy thì mình là cái gì.

Khi ngừng tư duy, họ không cảm nhận được gì cả, cảm giác tĩnh mịch đó không hề tầm thường.

Văn minh đời thứ nhất phải đến khi diệt tuyệt mới có cơ hội cảm nhận sự tĩnh mịch, còn nhân loại đời thứ hai lại có thể bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, nói không tư duy là không tư duy ngay.

Cảm giác kỳ diệu dường như nằm giữa sự sống và cái chết đó khiến họ có một hướng tư duy hoàn toàn mới, một hướng khác hẳn với văn minh đời thứ nhất.

Những người nguyên thủy vẽ lại hình ảnh của chính mình khi hóa đá.

Họ cảm thấy khi ngừng tư duy, bản thân đã phát sinh thay đổi, mặc dù ngoại hình không đổi nhưng linh hồn đã khác, trở nên không thể miêu tả.

Nói chung đó là một trạng thái mập mờ không rõ, không thể dùng ngôn ngữ miêu tả mà chỉ có thể vẽ ra.

Thế là việc vẽ lại linh hồn đang tĩnh lặng trở thành một công tác quan trọng của người nguyên thủy, mỗi người vẽ một kiểu, thiên hình vạn trạng.

Phụ Hảo và Vũ Đinh cũng phát hiện ra sở thích mới này của người nguyên thủy, họ nhìn nhau đầy ngạc nhiên.

Cả hai đều là anh linh từng chết một lần, họ biết người nguyên thủy đang vẽ cái gì.

Họ muốn vẽ ra vòng xoáy ý thức không thể gọi tên, họ muốn vẽ ra hình dạng của A Lại Da Thức.

Chẳng lẽ khi ngừng tư duy họ đã tiến vào A Lại Da Thức sao.

Vũ Đinh chấn kinh.

Tôi nghĩ là không phải, mà là họ đã nhìn thấy hình thái ý thức của chính mình.

A Lại Da Thức cũng là tập hợp của vô số ý thức, là một ý thức siêu khổng lồ, nên ngoại hình và ý thức cá thể có điểm tương đồng.

Phụ Hảo nói: Xem ra trăm năm nay, cùng với việc họ ngày càng thành thạo trong việc ngừng tư duy, họ càng cảm nhận rõ ràng hơn ý thức của chính mình, thậm chí nhìn thấy hình dạng của chúng.

Họ đang tiến hóa, chẳng lẽ điều này cũng nằm trong tính toán của Đỗ Lan sao.

Tuy nhiên, điều này không nằm trong tính toán của ta, và việc vẽ tranh cũng không có nghĩa là họ đã tiến hóa.

Đỗ Lan nói: Sở dĩ xuất hiện tình huống hiện tại, thực ra là vì người nguyên thủy thiếu ngôn ngữ, năng lực diễn đạt không đủ.

Để thay thế cho ngôn ngữ nghèo nàn, họ dùng tranh vẽ để giao lưu.

Sự tiến hóa thực sự vẫn chưa bắt đầu.

Ý ngài là sao.

Hai vợ chồng rất quan tâm đến thần dân của mình, hy vọng Đỗ Lan giải thích rõ ràng, họ không muốn thần dân gặp rắc rối: Vì sao nói họ mới bắt đầu tiến hóa.

Vì ngôn ngữ của họ sẽ hoàn toàn khác biệt với văn minh đời thứ nhất.

Ngôn ngữ quyết định cách thức tư duy, hiện tại văn minh đời thứ hai cuối cùng đã bước ra một bước chí mạng.

Đỗ Lan rất kích động: Phương thức ngôn ngữ và lượng thông tin trực tiếp quyết định tư duy văn minh.

Việc ngừng tư duy trong thời gian dài mang lại cho họ một trải nghiệm phi phàm, khiến họ lĩnh ngộ được văn tự mới.

Phụ Hảo và Vũ Đinh hoàn toàn không hiểu được ý nghĩa của những bức tranh.

Phụ Hảo có chút không chắc chắn nói: Chẳng lẽ là thông cảm thấu hiểu lẫn nhau.

Vì họ có cùng một trải nghiệm khi ngừng tư duy.

Chương 2202

Có một loại sự thấu hiểu mà chỉ những người ngừng tư duy mới hiểu được.

Vì thế họ mới có thể dùng phương thức giao lưu độc đáo đó.

Nhưng chúng ta cũng từng tiến vào A Lại Da Thức, cũng không hiểu họ đang vẽ cái gì.

Vũ Đinh cảm thấy đau đầu, ông và vợ mình với tư cách là tàn dư của nền văn minh trước, đã bộc lộ những hạn chế của bản thân.

Khi lửa cháy bốc khói, khói có đủ loại hình thù, nếu khói đột nhiên đông cứng lại thì sao.

Đỗ Lan không trả lời mà dẫn dắt hai thuộc hạ đắc lực suy nghĩ.

Khói đông cứng.

Nghĩ không thông, vì chuyện này căn bản không thể xảy ra, ngay cả trong A Lại Da Thức cũng không có kinh nghiệm tương tự.

Nếu nói có vận động viên chạy hết một trăm mét trong bảy tám giây, Phụ Hảo và Vũ Đinh sẽ tin, vì thực sự có vận động viên làm được, mặc dù chỉ là số ít vận động viên giỏi nhất mới chạy ra thành tích đó, nhưng nó thực sự đã xuất hiện.

Nếu nói có một công thức khoa học xuất hiện, họ cũng sẽ tin, dù bản thân họ không qua thực nghiệm chứng minh, nhưng họ biết nhiều nhà khoa học có thể thông qua thực nghiệm để suy luận ra cùng một công thức, nên mình chỉ cần lấy về dùng là được, không cần cực khổ tự thực nghiệm.

Nhưng khói đông cứng là chuyện không thể làm được.

Trong thế giới ma pháp tự nhiên có thể làm được, nhưng thế giới này không có ma pháp, nên kiến thức mà A Lại Da Thức cung cấp cho Vũ Đinh và Phụ Hảo tự nhiên cũng không có kinh nghiệm đó.

Thế nên họ nghĩ nát óc cũng không ra.

Anh linh từ các thế giới khác nhau, kỹ năng và kiến thức nắm giữ cũng không giống nhau.

Đỗ Lan tiếp tục giải thích: Tư tự của họ khi ngừng tư duy, giống như làn khói đông cứng, là một trải nghiệm chưa từng có trên thế giới này, hơn nữa họ còn liên tục hoán đổi giữa hai trạng thái, văn minh mới sẽ được sinh ra từ kinh nghiệm mới.

Đúng vậy, tất cả những điều này đều nằm trong tính toán của ta, ha.

Đỗ Lan vô sỉ đổi giọng.

Trước thái độ kiêu ngạo của Đỗ Lan, cả hai không biết nói gì.

Cuối cùng Vũ Đinh hỏi: Vậy họ sẽ biến thành thế nào.

Nếu khói đông cứng trên không trung, gió sẽ không có tác dụng với nó, nhiệt độ không có tác dụng, thậm chí thời gian cũng không có tác dụng.

Khi người nguyên thủy ngừng tư duy, thời gian và không gian đều không ảnh hưởng đến họ, văn tự mới của họ sẽ không còn mang khái niệm thời gian, cũng không có hạn chế không gian, họ sẽ sáng tạo ra một loại văn tự siêu thoát, cuối cùng bản thân họ cũng sẽ siêu thoát.

Đỗ Lan thề thốt đầy tự tin.

Hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi, sự siêu thoát mà Đỗ Lan nói đã vượt quá năng lực thấu hiểu của hai người, chẳng lẽ sẽ là kỳ tích.

Nhà triết học nói: Những thứ không thể xảy ra thì chưa bao giờ xảy ra, những thứ đã xảy ra thì không còn là kỳ tích nữa.

Văn minh đời thứ hai đã bắt đầu thay đổi, vậy đó không phải kỳ tích, mà là sự sống tự tìm ra lối thoát.

Văn minh mới đã ra đời, mặc dù vẫn là con người, nhưng dưới sự giúp đỡ của Đỗ Lan, nhân loại đời thứ hai ngày càng kiểm soát tư duy mạnh mẽ, từ đó phát triển ra nền văn minh mới.

Đầu tiên là không tin thần, không có tôn giáo. kế đến là không có tên gọi, họ dùng vòng xoáy ý thức mà mình nhìn thấy để đại diện cho bản thân, khi tự giới thiệu họ vẽ luôn một bức hình.

Sau đó tinh thần lực của họ được cường hóa chưa từng có, có thể không cần ngôn ngữ, chỉ dựa vào một biểu cảm là có thể truyền đạt ngàn vạn lời nói, văn tự của họ cũng là đồ án vòng xoáy ý thức chứa đựng lượng thông tin cực lớn.

Một nền văn minh mới, mặc dù vẫn dùng lớp vỏ nhân loại làm vật chứa, nhưng đã là bình cũ rượu mới.

Chỉ trong vòng ba trăm năm ngắn ngủi, nhân loại đời thứ hai đã tìm thấy hướng đi và đạt được sự phát triển kinh ngạc.

Năm trăm năm sau, thế lực của họ đã lan rộng khắp vùng đất hưng thịnh của La Mã cổ đại.

Công việc chính của họ là đọc hiểu biểu cảm của các tượng đá, giống như nhân loại cũ khảo cổ học tập chữ tượng hình vậy, tân nhân loại từ biểu cảm của người hóa đá có thể hiểu được đối phương trước khi chết đã làm gì và có tâm tình thế nào.

Đối mặt với sự thay đổi của tân nhân loại, Phụ Hảo và Vũ Đinh chỉ cảm thấy mình không còn năng lực để lãnh đạo họ nữa, vì họ đã trở nên hoàn toàn không thể lý giải nổi.

Vợ chồng Phụ Hảo và Vũ Đinh chỉ có thể đảm bảo sự sinh tồn của họ, chứ không thể dẫn dắt sự phát triển đạo đức và văn hóa, không biết tân nhân loại cái gì được làm, cái gì không được làm.

Tôi nghĩ sứ mệnh của chúng ta đã hoàn thành.

Hai vợ chồng muốn xin nghỉ hưu: Chủ nhân, chúng tôi bây giờ đã không còn năng lực lãnh đạo họ nữa.

Đỗ Lan cũng không phản bác, vì tân nhân loại thực sự đã trở nên khác biệt, thậm chí có thể nói là vô cùng quái dị, anh linh của nhân loại đời thứ nhất thực sự đã lạc hậu rồi.

Ngôn ngữ, văn tự, văn hóa, văn minh, đạo đức.

Mọi thứ của tân nhân loại đã vượt qua sự hiểu biết của chúng ta.

Họ từ trong ý thức cảm ngộ ra phương thức tư duy đặc thù, nằm giữa sự sống và cái chết, siêu thoát khỏi bản thân sự sống.

Thậm chí không thể dùng từ nhân loại để phân loại họ nữa.

Phụ Hảo nói thật lòng, đó chính là lý do bà và chồng phải rời đi.

Đỗ Lan gật đầu, coi như đồng ý: Tình huống của họ tương đương với việc mỗi cá nhân là một A Lại Da Thức nhỏ, đều có tốc độ vận hành và dung lượng tương đương.

Nói đơn giản là họ đều rất thuần khiết, giống như máy tính mới xuất xưởng, chưa cài đặt bất kỳ phần mềm rác nào.

Hiện tại tân nhân loại thực sự cần một nhân vật như Khổng Tử, Thích Ca Mâu Ni hay Socrates xuất hiện, nếu không họ sẽ không tìm thấy ý nghĩa sự sống, không biết tiềm lực của chính mình.

Nhìn vẻ mặt nắm chắc mười phần của Đỗ Lan là biết hắn đã có sẵn một con đường, một hướng đi.

Tân nhân loại rất mạnh mẽ, việc ngừng tư duy khiến họ có thêm nhiều cảm ngộ, có thể nhảy đi nhảy lại giữa sự sống và cái chết, mang cái tĩnh mịch của cái chết vào sự náo nhiệt của sự sống, lại có thể mang cái hoạt bát của sự sống vào vực sâu cái chết.

Thế nên sau khi liên tục hoàn thành hai loại trải nghiệm, tinh thần đã biến thành một hình thức khác.

Nếu có một ngọn lửa, không ngừng cháy rồi tắt theo quy luật, rồi lại cháy rồi lại tắt.

Vậy thì khói do lửa tạo ra cũng sẽ có nhịp điệu đứt, đoạn, đứt, đoạn.

Linh hồn tân nhân loại giống như làn khói đứt đoạn không ngừng, nhìn thì không có ý nghĩa, nhưng thực ra từ góc độ vĩ mô có thể coi đoạn đứt đoạn này là một loại mã Morse của sự sống.

Tân nhân loại giao lưu qua loại mật mã này, cũng dùng nó để quan sát thế giới.

Đỗ Lan nói: Vì vậy hiện tại cần một người có thể mang lại nhiều ý nghĩa hơn cho mật mã sự sống đó.

Trong lúc quản lý, hai người có thấy ai như vậy không.

Có, một đại sư đọc hiểu biểu cảm, ông ta đã leo qua ba ngọn núi tượng đá, giải mã hàng vạn biểu cảm hóa đá, si mê biểu cảm của nhân loại cũ đến mức điên cuồng.

Chỉ là chúng tôi không hiểu phương thức giao lưu cũng như văn tự của họ, nên không biết ông ta rốt cuộc muốn làm gì.

Đỗ Lan cười lên: Chắc là đã tìm thấy ý nghĩa tồn tại, muốn dùng mật mã sự sống để khai quật dấu vết của nhân loại cũ.

Vì dân số tăng trưởng, vấn đề sinh tồn đã được giải quyết rất nhiều, trong bộ lạc cũng có những người không cần lao động trực tiếp, họ có thể dồn nhiều tâm sức hơn vào nghiên cứu của mình, rõ ràng là họ rất si mê nhân loại cũ.

Tiếp theo phải để tân nhân loại tự mình phát triển thôi.

Một tân nhân loại si mê nhân loại cũ nhất muốn hoàn thành một công trình vĩ đại, ông ta muốn điêu khắc một tượng đá có thể bao hàm toàn bộ biểu cảm của nhân loại cũ.

Ông ta cảm thấy nếu mình có thể điêu khắc ra một bức tượng như vậy, ông ta có thể giải mã được bí mật của nhân loại cũ.

Đỗ Lan bày tỏ sự hoan nghênh nhiệt liệt, kế hoạch điêu khắc kim tự tháp của hắn đã sớm ngứa ngáy khó nhịn rồi.

Ban đầu định điêu khắc thành Cthulhu, nhưng rõ ràng một khuôn mặt bao gồm tất cả các biểu cảm cũng đủ quái dị rồi.

Vì tân nhân loại này có mục tiêu vĩ đại như vậy nên Đỗ Lan gọi ông ta là Đại sư quản lý biểu cảm.

Vị đại sư này nghiên cứu rất nhiều tượng đá, dập lại các biểu cảm để nghiên cứu mô phỏng, cuối cùng muốn vẽ ra một biểu cảm tuyệt đối để tiến hành điêu khắc.

Gom tất cả biểu cảm lại một chỗ, cái đó tuyệt đối là quái dị, hỉ nộ ái lạc, bi thương ly hợp, những biểu cảm trái ngược nhau làm sao có thể chồng chất lên nhau.

Nhưng tân nhân loại rõ ràng là thích sự chồng chất, vả lại họ quan sát biểu cảm cũng không chỉ dừng lại ở bản thân biểu cảm, mà là thông qua biểu cảm để quan sát sự sống của nhân loại cũ.

Đại sư phát hiện sự sống của nhân loại cũ không phải đứt đoạn mà là liên tục, nên ông cho rằng nhân loại cũ chính là có thể chồng chất.

Thế là lại thêm mấy chục năm nỗ lực, đại sư dồn hết tâm huyết không biết đã điêu khắc ra bao nhiêu khuôn mặt quái dị rồi, nhưng vẫn không có kết quả.

Khi ông ngừng tư duy, vòng xoáy ý thức sắp biến thành một trạng thái chồng chất của từng khuôn mặt biểu cảm, trở nên vô cùng đáng sợ.

Đỗ Lan nhìn mà cảm thấy Chimera của nhân loại đời thứ nhất thực sự quá yếu kém.

Chimera là thú hợp thành, chỉ là ghép các bộ phận ngoài của động vật khác nhau lại để tạo thành động vật mới.

Chimera xuất hiện là để tạo ra một loại quái vật không có thật nhằm răn đe kẻ thù, việc ghép nối chi thể của các loài động vật khác nhau đã là quái dị rồi.

Việc chồng chất biểu cảm của những con người khác nhau lại còn kỳ hình quái trạng hơn, đầy mùi vị Cthulhu.

Nếu đại sư hoàn thành mục tiêu, gia tộc Cthulhu lại có thêm một thành viên mới rồi.

Vị đại sư này sắp tẩu hỏa nhập ma rồi, tướng do tâm sinh, biểu cảm của ông ta bây giờ cũng rất đáng sợ.

Đỗ Lan nhận xét khuôn mặt của đại sư bây giờ cũng đã biến đổi, như bị vặn vẹo lại, người bình thường căn bản không dám nhìn thẳng, vì nhìn một cái sẽ bị khuôn mặt quái dị này hút mất biểu cảm, từ đó trở thành mặt đơ poker face.

Nếu hiện tại còn một người của nhân loại cũ còn sống, chắc chắn họ sẽ coi tân nhân loại là quái vật, còn vị đại sư này sẽ trở thành một tồn tại như ác mộng.

Nhưng đó chính là mật mã sự sống mà tân nhân loại nắm giữ, sự chấp niệm của đại sư khiến ông thâm nhập khám phá mật mã sự sống, dẫn đến biến dị.

Chương 2203

Tiếp đó trên người đại sư bốc ra mùi tử thi, không ăn không uống, nhưng ông ta vẫn đang hành động, vô cùng quỷ dị.

Ban đầu là chương trình văn minh, giờ biến thành phim kinh dị.

Đỗ Lan cân nhắc việc vợ và con gái mình vẫn đang xem tivi, nên quyết định ra tay dẫn dắt một chút, tránh để tân nhân loại thực sự lao điên cuồng trên con đường Cthulhu.

Che mờ, che mờ, che mờ.

Đỗ Lan thủ công che mờ vị đại sư ngày càng khủng bố kia, không để ông ta hù dọa khán giả xem tivi thứ nguyên.

Phụ Hảo và Vũ Đinh rơi vào trạng thái câm nín, họ cứ tưởng Đỗ Lan sẽ ra tay giúp đỡ, không ngờ hắn chỉ che mờ đại sư, cái này tính là cái quái gì chứ.

Đối với bản thân đại sư căn bản không có bất kỳ sự giúp đỡ nào, vòng xoáy ý thức của ông ta vẫn không thể tránh khỏi việc đi tới sụp đổ, thân thể vẫn không thể khống chế mà biến thành xác sống.

Về lý luận mà nói, khói không ảnh hưởng được đến lửa, linh hồn cũng không ảnh hưởng được đến thân thể.

Nhưng tân nhân loại thì khác, linh hồn của họ có thể trực tiếp ảnh hưởng đến thân thể.

Vì duyên cớ của mật mã sự sống, thân thể họ không chỉ tồn tại ở thế giới vật chất mà còn chịu ảnh hưởng của thế giới tinh thần.

Đỗ Lan nói: Nhưng ảnh hưởng đó lớn đến mức nào thì phải quan sát, nên chỉ có thể che mờ chứ không thể can thiệp.

Những tòa nhà cao tầng chỉ còn lại tàn tích đổ nát, đều đã không còn tăm hơi, cây cổ thụ chọc trời mọc lên, chim muông thú dữ tự ý chạy nhảy, văn minh đời thứ nhất chỉ còn lại những bức tượng hóa đá bị chất đống cùng xương thú.

Mưa bão, lũ lụt, cuồng phong, động đất thỉnh thoảng ghé thăm, mài mòn phong hóa các bức tượng, khiến chúng bắt đầu nứt vỡ.

Không có nhân loại, Trái Đất vẫn quay, mặt trời mặt trăng vẫn thay thế nhau.

Thời gian cứ thế trôi qua nhanh chóng, văn minh đời thứ hai cũng không ngừng tiến hóa trong sự che mờ của Đỗ Lan.

Nắm giữ mật mã sự sống, họ không ngừng thử nghiệm dung hợp các sinh mệnh khác nhau để sáng tạo, nhưng mỗi lần nghiên cứu đều tạo ra những thứ không thể gọi tên.

Ví dụ như Khuôn mặt không thể nói đó chính là tạo vật đời thứ nhất của họ, nhìn một cái là chỉ số tinh thần SAN tụt dốc không phanh.

Nhưng nhân loại đời thứ hai không có quá nhiều tư duy, nên những gì họ có thể làm là tái sáng tạo các sinh mệnh từng xuất hiện trên Trái Đất thông qua hội họa và điêu khắc, chỉ là các tác phẩm nghệ thuật của họ cuối cùng đều không thể tránh khỏi việc đi về phía hỗn loạn của sinh mệnh.

Tuy nhiên đó cũng là điểm độc đáo, vả lại tân nhân loại trong quá trình tiến hóa ngày càng thuần thục, thậm chí không cần kết ấn cũng có thể lập tức tiến vào trạng thái ngừng tư duy để ẩn nấp.

Họ phát hiện chỉ cần mình ngừng tư duy trước mặt dã thú, dã thú sẽ không tấn công họ, nó chỉ coi họ như những tảng đá.

Điều này chứng minh tân nhân loại thông qua việc kiểm soát tư duy đã ngược lại kiểm soát được các thuộc tính của cơ thể, ngày càng tự nhiên và trôi chảy.

Rất tốt, thông qua hai ngàn năm tiến hóa này, văn minh mới đã triệt để chiếm cứ địa bàn La Mã cổ đại, thậm chí còn chiếm lĩnh cả Gaul, năng lực của họ cũng ngày càng mạnh mẽ, nhưng thế vẫn chưa đủ, vì ở đây còn thiếu mẫu vật, thiếu mục tiêu chí mạng trong khu vực này, đó chính là những người còn sống của nhân loại đời thứ nhất.

Vì thế ta quyết định gửi một nhóm người tới cô đảo, để tân nhân loại thông qua tiếp xúc với nhân loại cũ mà đạt được năng lượng mới.

Đỗ Lan đã quyết, vậy cứ thế mà làm.

Phụ Hảo và Vũ Đinh đã tận mắt chứng kiến Đỗ Lan dẫn người điêu khắc những Khuôn mặt không thể biết đáng sợ lên bốn mặt của kim tự tháp, khiến cả sa mạc bao trùm trong nỗi sợ hãi như vực sâu.

Thứ mà nhìn một cái là thần hồn phân ly, nhìn hai cái là thần kinh thất thường đó, Đỗ Lan lại coi như báu vật.

Hơn nữa Đỗ Lan còn lợi dụng khí hậu khô ráo ở vùng kim tự tháp để chế tác rất nhiều xác ướp không thể miêu tả, vô cùng đáng sợ, những xác ướp đó cứ như có thể sống lại bất cứ lúc nào vậy.

Hắn hoàn toàn đang phát triển Trái Đất theo hướng nhà ma kinh dị.

Khổ nỗi văn minh đời thứ hai nắm giữ mật mã sự sống lại thích nhất là chồng chất sinh mệnh, thích các tác phẩm nghệ thuật Chimera, không điên không sống nổi.

Nào là chồng chất tất cả biểu cảm lại với nhau, chồng chất tất cả nhãn cầu, trộn lẫn tay chân, dán các cơ quan của động vật lại.

Hơn nữa họ không chỉ sáng tác ở vẻ ngoài mà còn đánh trực diện vào sâu trong ý thức, nên các tác phẩm sáng tạo ra đều như thực thể sống.

Trong quá trình sáng tạo, ý thức của người sáng tạo cũng trở nên bất bình thường, người sáng tạo thường cũng sẽ biến thành quái vật.

Thông thường Đỗ Lan sẽ che mờ, hiện tại trên địa bàn Ai Cập cổ đại là có nhiều ô che mờ nhất.

Phụ Hảo rất muốn bảo Đỗ Lan rằng, làm nghệ thuật xin đừng che mờ.

Chỉ biết mặc niệm cho nhân loại cũ trên cô đảo.

Lúc này nhân loại trên cô đảo đã trải qua vô số cuộc chiến tranh, luôn duy trì con số khoảng ba trăm người.

Có thể nói mỗi tấc đất trên đảo đều đã bị nhuốm đỏ, dưới mỗi gốc cây đều có hài cốt.

Cũng có nhiều người chọn cách ra khơi, nhưng hễ ra khơi là bặt vô âm tín, không rõ sống chết.

Trên đảo dựng nhiều nhà cây, kẻ thắng đứng trên cao, còn kẻ bại chỉ có thể sống ở xung quanh đảo đánh cá, hái lượm để nộp cống.

Không chỉ nộp cống thực phẩm mà còn phải nộp cả phụ nữ để duy trì sinh sản.

Đỗ Lan dẫn người của văn minh thứ hai tới, tân nhân loại đã quen chung sống với dã thú, giờ phải chung sống với nhân loại cũ để khai phá năng lực mới.

Tuy nhiên hai nền văn minh không thể giao lưu, đối mặt nhau chẳng khác nào ông nói gà bà nói vịt, vì tân nhân loại đã từ bỏ ngôn ngữ mà truyền đạt thông tin qua việc vẽ tranh.

Nhân loại cũ vẫn giữ vẻ ngoài của văn minh đồ đá, ngôn ngữ đơn giản, chế độ tàn khốc và tập tính dã man.

Đối với việc tân nhân loại đột ngột xuất hiện trên bờ biển, nhân loại cũ tỏ ra vô cùng sợ hãi.

Còn tân nhân loại cảm nhận được một loại ý thức tương đồng với mình, nên đã thể hiện sự yêu thương và hòa bình.

Nhưng những tác phẩm nghệ thuật và văn tự mà tân nhân loại lấy ra quá gây sốc tinh thần, ngay lập tức khiến nhân loại cũ khó chịu và bắt đầu phản kích.

Tân nhân loại không ngờ nhân loại cũ lại bạo lực như vậy, mới gặp mặt đã vung rìu đá và giáo đá tới, hoàn toàn không kịp đề phòng, họ được Đỗ Lan gửi tới đây đâu nghe nói là để bị đánh đâu.

Thế là chỉ có thể sử dụng kỹ năng bảo mạng, kỹ năng này có thể lừa được dã thú, cũng hy vọng có thể lừa được nhân loại cũ.

Ngừng tư duy.

Trong nháy mắt, hơi thở sự sống hoàn toàn biến mất, cơ thể như hóa đá, biến thành những tảng đá.

Cuộc tấn công của nhân loại cũ dừng lại, họ ngay lập tức mất đi mục tiêu tấn công, thậm chí đã quên mất sự tồn tại của tân nhân loại.

Chỉ là vẫn cảm thấy khó chịu, như thể vừa nhìn thấy thứ không nên nhìn.

Cái này.

Kỹ năng giả chết lừa dã thú, khi dùng trên người nhân loại cũ có thể trực tiếp khiến họ quên đi tất cả những gì vừa thấy sao.

Chuyện này cũng được ư.

Thực ra không phải hoàn toàn quên sạch, mà chỉ là phong bế ký ức lại.

Đó là do mật mã sự sống của tân nhân loại đã ảnh hưởng đến ý thức của nhân loại cũ.

Hai người có biết The Silence và Weeping Angels không.

Đỗ Lan sau khi quan sát thấy tất cả, liền nói với Phụ Hảo và Vũ Đinh.

Ngạch, không biết.

Đó là cái gì.

Đó là những quái vật trong phim Doctor Who.

The Silence là một loại quái vật luôn sống bên cạnh nhân loại, vẻ ngoài xấu xí nhưng có năng lực đặc biệt: Chỉ khi nhìn thấy chúng con người mới nhận ra sự tồn tại của chúng, một khi rời mắt đi, con người sẽ quên sạch sự hiện diện của chúng, hoàn toàn không nhớ nổi mình đã gặp quái vật.

Tình trạng này khá giống với sự đãng trí của nhân loại cũ.

Weeping Angels là một loại sinh mệnh lượng tử ký sinh trong tượng đá, khi bị quan sát chúng là đá, một khi ngừng quan sát chúng sẽ sống lại.

Nghĩa là nếu mắt nhìn chằm chằm vào chúng thì chúng chỉ là những bức tượng bình thường, nhưng hễ rời mắt đi, những bức tượng này sẽ sống lại để tấn công, nên tuyệt đối không được rời mắt.

Hai loại quái vật này đều liên quan đến ánh nhìn, một loại nhìn thấy mới nhớ, rời mắt là quên.

Một loại nhìn thì không động, rời mắt là động.

Chương 2204

Tân nhân loại hoàn toàn có thể trở thành sự kết hợp của The Silence và Weeping Angels, trở thành nhân tố gây điên cuồng trong thế giới nhân loại cũ.

Đỗ Lan nghiêm túc nói: Hai loại sinh mệnh hoàn toàn khác biệt, căn bản không có khả năng điều hòa, nhân loại cũ căn bản không thể hiểu nổi nghệ thuật của tân nhân loại.

Đáng tiếc là nghệ thuật cần che mờ, đừng nói nhân loại cũ không tiếp thụ nổi, ngay cả anh linh chúng tôi cũng chịu không nổi.

Vũ Đinh nói một câu thật lòng: Cái này thực sự không thể trách nhân loại cũ, thật sự là tân nhân loại hiện giờ đã hoàn toàn Cthulhu hóa rồi.

Đỗ Lan lại bảo cứ chờ mà xem.

Thế là trên cô đảo xuất hiện không ít kẻ điên, và truyền thuyết kể rằng những kẻ điên này đều do nhìn thấy những việc không nên thấy mới phát điên.

Thực ra là do nhiều lần gặp tân nhân loại, sau đó sự ô nhiễm tinh thần bị dồn nén đã vượt quá giới hạn và phát điên.

Tân nhân loại trở thành nguồn cơn của chứng bệnh điên cuồng trên hòn đảo.

Tuy nhiên ngay khi cô đảo sắp không chịu đựng nổi, bầu trời rơi xuống vô số mảnh vỡ, cô đảo mở ra chế độ đại kiếp nạn.

Ngày hôm đó, tân nhân loại vẫn như thường lệ quan sát nhân loại cũ, đột nhiên trên trời đổ mưa sao băng, một lượng lớn cầu lửa nhỏ kéo theo cái đuôi dài lao xuống.

May mà sao băng đều rất nhỏ, rơi xuống đảo không gây thương vong quá lớn, nhưng những thứ từ trên trời rơi xuống rõ ràng đều không phải mảnh thiên thạch đơn giản, toàn là công nghệ cao bí ẩn.

Ngoại hình là hai cái vòng nhẫn lồng vào nhau, vòng nhẫn được chế tạo từ hợp kim tiên tiến, bên trên còn có một số họa tiết mạch điện, nhìn một cái là biết thứ này tuyệt đối không đơn giản.

Người nguyên thủy trên đảo nhặt được những thiết bị nhỏ này cũng không hiểu là gì, không ăn không uống được, dường như thực sự chỉ là mảnh thiên thạch rơi từ trên trời xuống.

Cho đến khi có người vô ý bị những thứ nhỏ bé này làm cho hóa đá, mọi người mới phát hiện chuyện lớn chẳng lành, hóa ra thứ nhỏ bé này lại tà môn đến thế.

Thế là tế ti người nắm quyền lực cao nhất trên đảo ra lệnh, phải thu thập toàn bộ những thứ này để tiêu hủy.

Loại tà vật có thể hóa đá con người này tuyệt đối không thể tiếp tục tồn tại trên đảo.

Tuy nhiên lại có người cảm thấy thứ này khá thú vị.

Trên đảo cứ cách một thời gian lại xảy ra chiến tranh, chính vì tài nguyên trên đảo không đủ nuôi sống quá nhiều dân số, chiến tranh đẫm máu dẫn đến thù hận sâu sắc, giữa các bộ tộc và gia tộc ít nhiều đều nhìn nhau không thuận mắt.

Giờ có vũ khí hóa đá kẻ thù, sao có thể không lợi dụng chứ.

Thế là chiến tranh lại sắp bắt đầu.

Chỉ có điều người nắm giữ vũ khí hóa đá cũng không ngốc, anh ta đề xuất: Chỉ cần để tôi trở thành tế ti, sau này tôi sẽ không bao giờ phát động chiến tranh nữa.

Đối với những kẻ chống đối, chúng ta chỉ cần hóa đá họ là được.

Chỉ cần chúng ta thắng, mọi người sẽ không cần đổ máu nữa.

Anh ta hô hào với các đồng minh của mình.

Các đồng minh lần lượt hưởng ứng, vì họ cũng biết chỉ cần chiếm lĩnh cô đảo bằng vũ khí hóa đá, sau này họ sẽ có một cách kiểm soát dân số khác ngoài chiến tranh, không cần dùng đao dùng súng, chỉ cần hóa đá là xong.

Hóa đá là sự áp đảo một chiều, căn bản không cần đích thân ra trận, có thể bảo toàn được mạng sống của chính mình.

Vì thế phải nhất chiến định càn khôn.

Trận chiến này sẽ quyết định hướng đi của hòn đảo.

Những kẻ cai trị cũ đã không còn được lòng dân, vì họ căn bản không thay đổi được vận mệnh bi thảm bấy lâu của cô đảo.

Thực tế tàn khốc về những cuộc chiến đẫm máu định kỳ khiến cư dân trên đảo phải chịu áp lực khổng lồ.

Họ là những người thừa kế văn minh đời thứ nhất nhưng lại đang sinh tồn theo cách tàn khốc nhất, vì sự sống còn mà họ đã từ bỏ quá nhiều.

Có thể nói lúc này, việc kiểm soát dân số qua hóa đá mang tính nhân văn hơn và dễ được chấp nhận hơn là qua chiến tranh.

Nhưng có một vấn đề, đó là nhân loại cũng là một mắt xích trong hệ sinh thái của cô đảo, con người chết đi sẽ biến thành chất dinh dưỡng quay về với đất mẹ.

Không chết người tự nhiên là tốt, nhưng người hóa đá thì là đá, chất dinh dưỡng trong cơ thể không thể bổ sung lại cho hòn đảo.

Cứ như vậy mãi đất đai trên đảo sẽ trở nên nghèo nàn.

Đỗ Lan nêu ra khuyết điểm của việc dùng hóa đá kiểm soát dân số.

Ngạch, chẳng lẽ không nên quan tâm xem những vũ khí hóa đá này từ đâu tới sao.

Phụ Hảo thắc mắc tại sao lúc này lại có thể có thứ công nghệ cao như vậy rơi từ trên trời xuống: Chẳng lẽ thực sự là người ngoài hành tinh.

Nếu là người ngoài hành tinh thì bà sẽ không đứng ngoài cuộc, năm đó bà từng dẫn một vạn ba ngàn binh sĩ đánh đuổi Quỷ Phương ở phía bắc, giờ bà cũng sẵn sàng dẫn quân kháng chiến chống người ngoài hành tinh.

Tiếc là điểm chú ý của Đỗ Lan hoàn toàn không nằm ở lai lịch của vũ khí hóa đá, mà là đang nghĩ về lỗ hổng của những người khởi nghĩa.

Vũ Đinh cũng nói: Chủ nhân, chẳng lẽ ngài thực sự không muốn biết vì sao văn minh đời thứ nhất lại sụp đổ sao.

Không tò mò về lai lịch của vũ khí hóa đá à.

Cứ coi như là người ngoài hành tinh đi, đã là người ngoài hành tinh thì việc hủy diệt nhân loại cũng là chuyện bình thường, dù sao người ngoài hành tinh đến Trái Đất mà không hủy diệt nhân loại thì còn ý nghĩa gì nữa chứ.

Đỗ Lan không quan tâm đến kế hoạch tà ác của người ngoài hành tinh: Vẫn là chuyện của chính nhân loại thú vị hơn.

Hiện tại mà nói, dùng hóa đá kiểm soát dân số là một bước tiến bộ, là đại diện cho sự tiên tiến, nhưng nhân loại bị vây khốn trên đảo căn bản không có giải pháp hoàn mỹ, muốn đạt được thứ gì đó thì phải đánh đổi.

Không phát động chiến tranh thì phải đối mặt với tương lai nghèo nàn, thật đáng buồn, đáng tiếc, đáng thương.

Nếu Đỗ Lan thực sự bi thiên mẫn nhân như vậy, hắn đã sớm giải cứu mọi người trên đảo ra ngoài rồi.

Đối với sự giả tạo này của Đỗ Lan, Phụ Hảo và Vũ Đinh chỉ im lặng đối phó, không đưa ra bất kỳ phản hồi nào.

Đỗ Lan có chút ngượng ngùng, xem ra họ không hài lòng với sắp xếp dành cho văn minh đời thứ hai.

Đừng có không hài lòng nữa, hai người cũng xem trình độ công nghệ của văn minh đời thứ hai bây giờ đi, mặc dù văn minh đã khác, nhưng họ đã kế thừa được kỹ thuật, họ đã xây dựng được lượng lớn cơ quan bằng đồng và sắt, chỉ là thẩm mỹ của họ có chút vấn đề mà thôi.

Thần công công cụ mà Đỗ Lan truyền thụ không hề biến mất, văn minh đời thứ hai có thể tạo ra nhiều nghệ thuật cần che mờ như vậy là vì cơ thể họ giống như những máy tiện gia công tinh vi.

Nhưng việc ngài phớt lờ văn minh đời thứ nhất cũng là thật, ngài không hề cho họ bất kỳ sự giúp đỡ nào, mặc họ trên hòn đảo tự sinh tự diệt.

Phụ Hảo và Vũ Đinh cảm thấy đau xót.

Họ là tàn dư của văn minh đời thứ nhất, không có chỗ dung thân trong văn minh đời thứ hai, nhìn những người thừa kế văn minh cùng gốc gác với mình đang vật lộn trên đảo như vậy, họ rất buồn.

Sự huy hoàng, thành tựu của họ cuối cùng đều bị những khổ nạn nguyên thủy và đẫm máu nhất che lấp, không còn tỏa sáng được nữa.

Giống như một con cóc bị bánh xe nghiến qua, không có chút sức phản kháng nào.

Cuộc khởi nghĩa trên đảo thành công rực rỡ, vì cư dân trên đảo đã không thể chịu đựng nổi những cuộc chiến đẫm máu định kỳ nữa, họ khát vọng thay đổi, khát vọng thoát khỏi vòng luân hồi chiến tranh vô tận.

Thế là vị tế ti chủ trương tiêu hủy vũ khí hóa đá bị lật đổ, nhưng trước khi chết ông ta vẫn kịp tiêu hủy phần lớn vũ khí hóa đá, chỉ để lại một cái cho quân khởi nghĩa.

Từ đó cô đảo bước vào thời đại mới, thời đại mà hễ phản kháng là bị hóa đá.

Ban đầu mọi người vẫn rất vui mừng, tiếc là niềm vui này cũng chẳng kéo dài được bao lâu.

Tất cả những kẻ thắng cuộc nắm giữ vũ khí hóa đá không ngừng nghiên cứu cách sử dụng, và cuối cùng cũng biết cách dùng.

Vũ khí hóa đá, đầu tiên là nó không phân biệt địch ta, nên khi kích hoạt, bản thân phải ở ngoài phạm vi tấn công.

Vì vậy yếu tố đầu tiên khi kích hoạt là cài đặt thời gian trì hoãn, thời gian này để người thao tác chạy ra xa.

Ví dụ mười giây, thì vũ khí sẽ kích phát sau mười giây.

Tiếp theo là phạm vi hóa đá, nếu phạm vi bao trùm toàn Trái Đất thì người thao tác cũng chạy không thoát.

Ví dụ một mét, thì sẽ hóa đá trong phạm vi một mét.

Mười giây, một mét, nghĩa là sau mười giây vũ khí sẽ hóa đá khu vực có đường kính một mét lấy nó làm tâm.

Cách kích hoạt là bằng giọng nói, chỉ cần ra lệnh nhỏ bên cạnh vũ khí là có thể kích hoạt.

Người nguyên thủy trên đảo dù sao cũng là truyền nhân cuối cùng của văn minh đời thứ nhất, vẫn biết về đơn vị giây và khoảng cách.

Cô đảo bước vào thời đại mới, nhưng không có nghĩa là sẽ kê cao gối mà ngủ, cách thực sự để giải quyết vấn đề vẫn là đi ra ngoài.

Tiếc là cho tới nay trừ Đỗ Lan ra, chỉ có một nhóm người chạy thoát khỏi đảo thành công, đến Nhật Bản lập làng.

Những người ra khơi khác đều bị sóng dữ nuốt chửng, điều này khiến cư dân trên đảo không dám mạo hiểm.

Trên trời rơi xuống rất nhiều vũ khí hóa đá, hình dạng là hai cái vòng nhẫn giao nhau.

Nhỏ nhưng rất mạnh, chỉ cần nhập thời gian trì hoãn và phạm vi tấn công là có thể sử dụng.

Chương 2205

Ngay cả người nguyên thủy cũng biết dùng, giống như nhân viên vệ sinh của văn minh Ca Giả trong Tam Thể có thể xin cấp tấm nhị hướng bạc vậy, căn bản không cần thao tác phức tạp hay học tập khó khăn, chỉ cần có một cái miệng và có khái niệm nhất định về thời gian, không gian là được.

Mặc dù những kẻ cai trị ban đầu đã tiêu hủy hầu hết vũ khí hóa đá, nhưng cuối cùng vẫn còn sót lại hai cái, một cái trong tay Đỗ Lan, một cái trong tay quân khởi nghĩa.

Cuối cùng quân khởi nghĩa giành chiến thắng hoàn toàn, cô đảo bước vào giai đoạn thứ hai.

Trước đây hình thức kiểm soát dân số chính là chiến tranh, hiện tại là hóa đá.

Hiện tại cư dân trên đảo cho rằng hóa đá nhân đạo hơn chiến tranh, nên vui vẻ tiếp nhận, nhưng chắc vài trăm năm nữa hóa đá cũng sẽ bị coi là tàn bạo.

Lực lượng sản xuất không tiến bộ, nhân loại sẽ dậm chân tại chỗ, không ngừng lặp lại bi kịch.

Đương nhiên cũng có người sẽ căng buồm ra khơi xa, nhưng hiện tại chỉ có một nhóm người đến Nhật Bản định cư bên hồ, vì trên đảo họ sống bằng nghề đánh cá và hái lượm.

Nên dù đến lục địa lớn hơn, nhóm di dân này vẫn chỉ biết đánh cá và hái lượm, năng lực sản xuất thấp kém.

Phụ Hảo và Vũ Đinh cho rằng Đỗ Lan nên đi điều tra lai lịch của vũ khí hóa đá, chứ không phải chỉ dán mắt vào việc giao lưu giữa hai đời nhân loại.

Thực ra Đỗ Lan đang suy nghĩ về việc hóa đá.

Nếu loại vũ khí vòng nhẫn lồng nhau này gây ra việc hóa đá toàn nhân loại, vậy trước khi con người bị hóa đá, lũ chim én bị hóa đá là do cái gì tạo thành.

Phải biết rằng trước khi nhân loại hóa đá, đã có những con én đang bay bỗng rơi xuống và hóa đá rồi.

Hơn nữa là trên phạm vi toàn thế giới, việc én hóa đá không phải là tấn công mà là điềm báo.

Chẳng lẽ tia sáng hóa đá hai ngàn năm trước và hiện tại không giống nhau.

Ban đầu tia sáng hóa đá quá yếu ớt, nên chỉ có tác dụng với chim én nhưng lại có thể bị con người tiêu hóa.

Nhưng nếu chỉ có tác dụng với én, tại sao không phải tất cả chim én mà chỉ là ngẫu nhiên vài con.

Hoặc giả nguyên nhân không nằm ở tia sáng hóa đá mà nằm ở chính lũ chim én, giống như trước tai nạn động vật thường có phản ứng trước, chim én chính là cảnh báo cho nguy hiểm.

Cũng có thể là vì một bộ phận én dễ bị hóa đá hơn, một bộ phận khác thì không.

Đỗ Lan cho rằng không nhất định là người ngoài hành tinh, cũng có thể là dây chuyền sản xuất vũ khí công nghệ tự động, hai ngàn năm qua không ngừng nghiên cứu vũ khí hóa đá, khiến nó được sản xuất hàng loạt và thu nhỏ lại.

Và hiện tại xưởng sản xuất vũ khí hóa đá chính là ở trên trời.

Đi thôi, chúng ta đến Nhật Bản xem bộ lạc di cư thế nào.

Quy mô rất nhỏ, dân số ít, vả lại cuộc sống cũng không mấy khấm khá.

Vì Nhật Bản vốn là nơi hay xảy ra thiên tai, động đất, bão tố, sóng thần thỉnh thoảng lại ghé thăm.

Sau hai ngàn năm, địa hình Nhật Bản đã hoàn toàn thay đổi.

Nhật Bản và vùng đất hưng thịnh của La Mã cổ đại mà Đỗ Lan chọn hoàn toàn khác biệt.

Các thành phố ở Nhật Bản đã hoàn toàn không còn dấu tích, trước vĩ lực của đại tự nhiên, thép và bê tông cũng chỉ như đất sét bị nhào nặn tùy ý.

Vì thế khu vực này đã khôi phục lại trạng thái sơ khai nhất của tự nhiên, còn tượng đá của nhân loại cũ bị trôi dạt rải rác khắp nơi, không được bảo vệ tốt.

Sinh tồn ở Nhật Bản không phải chuyện dễ dàng, huống chi bộ lạc di cư không có năng lực gì nổi trội.

Họ di cư từ ven biển vào nội địa, định cư bên hồ, về cơ bản cũng chỉ dựa vào cá dưới hồ để sống.

Vì trên đảo vốn không có lựa chọn săn bắn, nên khi di cư qua đây, họ cũng không có bản lĩnh đó.

Thế là nhóm người này vẫn phải lo lắng về thực phẩm, dân số cũng không thấy tăng trưởng.

Đương nhiên có một điểm Đỗ Lan rất kỳ quái, tại sao những người này không tiếp tục di cư.

Phải biết rằng nhân loại đời thứ nhất ngay cả người nguyên thủy cũng biết di cư.

Nhân loại cũ của văn minh đời thứ nhất đã bắt đầu di cư từ vài ngàn năm trước Công nguyên, cuộc di cư quy mô lớn kéo dài hàng ngàn năm mới chiếm lĩnh được địa bàn rộng lớn.

Nhưng bộ lạc này thà chịu đựng hạn chế dân số chứ không chịu di cư, ví dụ như đánh bắt quanh năm khiến cá trong hồ ít đi, hoa quả xung quanh cạn kiệt, người chết đói mà họ vẫn không di cư.

Điểm này hoàn toàn không giống với lúc họ trốn thoát khỏi cô đảo.

Những người này đáng lẽ phải biết di cư mới là cách giải quyết vấn đề, đi tìm vùng đất màu mỡ hơn để sinh sống là chuyện mà ngay cả động vật cũng biết.

Nói chung từ khi đến Nhật Bản họ như bị hạ chỉ số thông minh, mấy chục con người này cứ bám trụ tại chỗ như thể đang chờ đợi một sứ mệnh quan trọng nào đó, thà duy trì dân số thấp chứ nhất quyết không rời đi.

Tân nhân loại đến đây quan sát, tự nhiên lại để lại vô số truyền thuyết đáng sợ.

Phụ Hảo và Vũ Đinh nhìn hai nhóm nhân loại cũ ở cô đảo và Nhật Bản thực sự không còn gì để nói, chỉ thấy nhân loại cũ thật hết thuốc chữa, đặc biệt là những người đã đổ bộ lên Nhật Bản, lại cứ ở lì một chỗ chờ chết chứ không chịu di cư đi nơi khác.

Thuở trước ở đại lục Á Âu, người nguyên thủy đã thực hiện những cuộc di cư gian khổ trác tuyệt, dùng đôi chân để đo đạc năng lượng sinh tồn, vì khí hậu ôn hòa hơn, vì thực phẩm đầy đủ hơn, vì không gian sống an toàn hơn, họ đã vượt qua ngàn vạn gian nan hiểm trở để để lại dấu chân khắp đại lục rộng lớn.

Ngay cả khu vực Thăng Long có địa hình không mấy khai khoát, thời nhà Chu cũng đã tiến hành di dân lượng lớn mới mở rộng được địa bàn.

Chính nhờ sự khai phá và di cư thời nhà Chu mới có thời kỳ Chiến Quốc nội quyển sau này.

Thậm chí là tân nhân loại, ở vùng đất hưng thịnh của La Mã cổ đại cũng di cư khắp nơi, vì di cư giúp tránh được nhiều cuộc chiến tranh.

Đỗ Lan thực sự rất muốn xuất hiện để bảo bộ lạc nhân loại cũ này rằng di cư là con đường sống duy nhất, dù cả tộc không di cư thì cũng có thể để tội phạm hoặc các chi phái khác đi di cư, như vậy vẫn tốt hơn là bị kẹt tại chỗ chịu đựng sự thiếu hụt lương thực định kỳ.

Thật là đáng thương và đáng buồn, ngay cả bản năng của văn minh đời thứ nhất cũng quên mất rồi sao.

Việc di cư chẳng lẽ còn phải dạy.

Học hỏi động vật không phải là biết rồi sao.

Động vật ăn cỏ còn biết di cư, người nguyên thủy dù có ngốc cũng phải giỏi hơn động vật ăn cỏ chứ.

Phụ Hảo và Vũ Đinh chỉ đứng nhìn không nói gì, họ đã nhìn thấu bản chất nói một đằng làm một nẻo của Đỗ Lan.

Lần trước Đỗ Lan nói giúp đỡ, kết quả là giúp tân nhân loại che mờ, giờ hắn lại chỉ trỏ nhân loại cũ mà không làm bất kỳ việc thực tế nào, chỉ không ngừng phê phán suông, vậy thì có ý nghĩa gì.

Đương nhiên là để đạt được cảm giác ưu việt về trí tuệ, Đỗ Lan cũng chỉ có bấy nhiêu truy cầu thôi.

Thời gian trôi qua, những lời đồn thổi điên cuồng vẫn tiếp diễn, văn minh tân nhân loại ngày càng trừu tượng và khó hiểu, nhưng kỹ thuật của văn minh đời thứ hai lại ngày càng mạnh mẽ, phát triển ra nhiều kỹ năng cổ thần.

Và thời gian cuối cùng cũng đến ba ngàn năm sau.

Nếu vẫn tính theo năm Công nguyên, thì hiện tại nên là năm 5738, tính từ lúc hóa đá đã trôi qua ba ngàn bảy trăm năm, kéo dài hơn so với thời gian giải trừ hóa đá mà Đỗ Lan dự tính không ít.

Đỗ Lan ước tính ba ngàn năm, hiện tại đã dư ra bảy trăm năm.

Không khỏi khiến người ta đặt câu hỏi: Có ai luôn luôn suy nghĩ không.

Có, nhưng chỉ là số ít, có thiên tài, cũng có những người từng được huấn luyện đặc biệt, những nhóm người đặc thù này vẫn luôn suy nghĩ, chưa từng dừng lại trong suốt ba ngàn bảy trăm năm qua.

Những người này ở các khu vực khác nhau, đã giải trừ hóa đá vào khoảng cùng một thời điểm, đối diện với một Trái Đất đã hoàn toàn trở lại tự nhiên này.

Ở Nhật Bản, vừa hay có một thiếu niên giải trừ hóa đá, một thiên tài có chỉ số thông minh cực cao, đồng thời cũng là con nuôi của ông chú người Nhật trong nhóm sáu phi hành gia.

Lịch năm 3700, Thạch Thần Thiên Không rốt cuộc phá thạch mà ra, đứng giữa thế giới mới.

Hắn là một thiếu niên thiên tài, từ nhỏ đã có cuồng tưởng tiến vào vũ trụ, lại được nghĩa phụ hết lòng ủng hộ, chẳng những dồn toàn bộ công ty chi viện nguyện vọng của nghĩa tử, cuối cùng ngay cả xe cũng bán để đổi lấy thiết bị khoa học.

Thạch Thần Thiên Không cũng không làm người khác thất vọng, tuổi còn nhỏ đã bộc lộ thiên phú toán học kinh người.

Chương 2206

Giới toán học chưa chắc hiểu vật lý, nhưng nhà vật lý học nhất định phải hiểu toán học.

Toán học là cơ sở của khoa học, toán học mạnh thì học các môn khác như hổ thêm cánh.

Khả năng tính toán của vị nam sinh trung học này đã đạt đến trình độ đỉnh cao thế giới, hắn thực sự là một thiên tài.

Do thạch tượng phong hóa tạo thành các vết nứt, trên mặt Thiên Không có hai đạo thương ngân giữa lông mày kéo dài lên trán.

Trong lúc bị hóa thạch, hắn không ngừng tư duy, đếm từng giây một, cuối cùng đếm đến hàng vạn tỷ, rồi quy đổi ra ngày tháng năm, nhờ đó hắn biết ngày mình giải phóng là mùng 1 tháng 4 năm 5738.

Hắn đã bị thạch hóa suốt 3700 năm.

Khi vừa có được tự do, hắn không giống Tôn Ngộ Không nổ tung Ngũ Chỉ sơn, mà cẩn thận thu thập những mảnh đá rụng xuống từ cơ thể mình, còn vây hố bùn nơi mình đã nằm không biết bao lâu lại.

Bởi vì hắn cần tìm manh mối giải khai thạch hóa, tại sao mình lại thoát khỏi trạng thái đó, có liên quan đến môi trường tự nhiên hay không.

Liệu còn ai khác đã được giải thoát chưa, hắn cần hiểu rõ những vấn đề này.

Không khí rất tự nhiên, thanh tân, quang cảnh 3700 năm đã thay đổi quá nhiều.

Trước kia khu vực này là thành thị, nhưng giờ đã biến mất triệt để, những vật tham chiếu quen thuộc đều không còn.

Lúc này, thiếu niên trần trụi ngồi trên một khúc gỗ khô tư duy, tựa như bức tượng Người Suy Nghĩ.

Hắn cần tìm tìm hiểu tình huống xung quanh, xác định xem có nguy hiểm không, nếu có thể thì tốt nhất là tìm thấy những thạch tượng quen thuộc.

Trong lúc bị thạch hóa, trước mắt chỉ là một mảnh tối đen, không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, đá không thể tiếp nhận bất kỳ thông tin nào, chỉ có thể không ngừng đếm nhẩm để miễn cưỡng giữ cho ý thức không tiêu tán hoàn toàn.

Thiếu niên cần giải quyết vấn đề ăn uống trước.

Thật lòng mà nói, hắn không phải kiểu nhân vật thiên về sức mạnh, trong thế giới đầy rẫy nguy cơ này, hắn chỉ có thể tận dụng trí tuệ để giúp mình sống sót.

Đầu tiên là hái dã quả, sau đó tìm cách mài đá làm công cụ.

Cuộc sinh tồn nơi hoang dã bắt đầu.

Ban đầu chỉ có thể ăn dã quả qua ngày, trốn trên cành cây, ngay cả lửa cũng không có.

Nhưng thiếu niên rất có tầm nhìn, hiện tại là tháng Tư, thời tiết sẽ ngày càng nóng lên, hắn có đủ thời gian để chuẩn bị.

Nếu tỉnh dậy vào mùa đông, coi như trò chơi kết thúc trực tiếp.

Vì vậy, hắn luôn cầu nguyện rằng nếu có ngày phá giải thạch hóa, tuyệt đối không được là mùa đông.

Do đã cân nhắc chuyện sinh tồn từ lúc còn là thạch tượng, sau khi khôi phục, hắn làm việc rất ngăn nắp: hái lượm thực vật, thu thập củi khô, khoan gỗ lấy lửa, chế tạo thạch khí, đặt bẫy săn bắt thú lớn để lấy da, xây dựng nơi trú ẩn, nghiên cứu phương pháp giải trừ thạch hóa. một chuỗi sự việc đều được tính toán kỹ lưỡng.

Tuy nhiên thực tiễn có chút khó khăn, ví dụ như khoan gỗ lấy lửa, hắn là nhà khoa học, căn bản không đủ sức lực.

Hai tay chà xát đến tróc cả da mà vẫn không có tàn lửa, tay mỏi nhừ như muốn rụng ra.

Quá khó, khoan gỗ lấy lửa quá khó.

Nhìn có vẻ là kỹ thuật nguyên thủy nhưng yêu cầu lại rất cao.

Nhưng Thạch Thần Thiên Không là nhà khoa học, hắn nghĩ nếu đôi tay không được thì chế tạo cung dây, lợi dụng cung dây để truyền động cho thanh gỗ.

Con người chính vì bản thân có khiếm khuyết nên mới truy cầu tiến bộ khoa học sao.

Thế là hắn tìm thấy một số loài thực vật họ gai, thông qua đập gõ để lấy lớp vỏ ngoài, sau đó xé vỏ thành từng sợi nhỏ rồi bện thành dây thừng.

Đăng đăng, nhận được dây thừng.

Công nghệ lại tiến thêm một bước, có dây thừng là chế được cung dây, dùng phương pháp mới để khoan gỗ lấy lửa.

Có được mồi lửa.

Văn minh của người nguyên thủy cứ thế tiến bộ từng chút một, Thạch Thần Thiên Không mang theo năng lực kỹ thuật cường đại, muốn dùng sức mạnh của mình để cải tạo thế giới mới.

Có dây thừng, có thể thiết kế bẫy rập.

Hắn săn được hươu rừng, có được da lót, xương cốt và cả thịt.

Tuy nhiên hiệu suất săn bắt quá thấp, chỉ dựa vào bẫy rập thì có chút may rủi.

Thành công một lần, không biết đến bao giờ mới có lần thứ hai.

Thức ăn chính vẫn là dã quả, thỉnh thoảng đi bắt cá.

Những ngày tháng trôi qua khá thú vị, nhưng hiện tại chưa phải mùa đông, một mình hắn còn chịu được, nếu đến mùa đông thì khó mà vượt qua nổi.

Vì vậy khi thu thập dược liệu, hắn không quên tìm kiếm đồng đội, hy vọng tìm được một đồng đội thiên về thể lực, như vậy sẽ thu thập được nhiều đồ dự trữ cho mùa đông hơn.

Khi kiểm tra môi trường xung quanh, Thiên Không tìm thấy một vật tham chiếu, một cái cây.

Trên dây leo quấn quanh cây còn có một thạch tượng phụ nữ.

Hắn nhận ra ngay đây là nữ thần mà bạn thân mình thầm thương trộm nhớ, cái cây này cũng là cây trồng trong trường học của họ, nghĩa là khu vực hắn đang đứng chính là địa chỉ trường học năm xưa.

Dù nay đã thành rừng rậm, nhưng nhìn thấy vật quen thuộc vẫn mang lại cảm giác an toàn.

Cái cây này cũng có hơn ba nghìn năm lịch sử, giờ đây to lớn kinh người, khiến hắn không khỏi cảm thán sức sống của thực vật thật đáng sợ.

Lấy cái cây làm trung tâm để tìm kiếm, Thiên Không tìm thấy rất nhiều thạch tượng quen thuộc, đều là bạn học cũ.

Trong số đó bao gồm cả thanh mai trúc mã lớn lên cùng hắn từ nhỏ, cũng là người đảm nhiệm thể lực Đại Mộc Đại Thụ.

Từ nhỏ đã là Thạch Thần động não, Đại Thụ xuất lực.

Nhìn khuôn mặt chất phác quen thuộc này, Thạch Thần Thiên

Không rốt cuộc lộ ra nụ cười đã lâu không thấy.

Đây là cộng sự hoàn toàn đáng tin cậy, hơn nữa sức chịu đựng và thể lực của Đại Thụ chính là thứ Thiên Không thiếu hụt.

Nếu Đại Thụ có thể khôi phục, tốc độ thu thập tài nguyên sẽ tăng lên gấp mười lần.

Nhưng làm sao để khôi phục đây.

Thiên Không quay lại địa điểm mình từng nằm khi bị thạch hóa, bắt đầu bóc tách từng lớp manh mối như thám tử.

Đầu tiên, lớp đất nơi hắn nằm có một mùi hôi, là mùi phân động vật, rồi cách đó không xa còn có một hang dơi tích tụ lượng lớn phân.

Toan.

Một luồng linh quang xẹt qua đại não Thiên Không, khiến hắn nhớ tới trong phân sẽ sản sinh tiêu toan, vậy phải chăng trạng thái thạch hóa của mình biến mất là do tiêu toan.

Dù chưa xác định nhưng hắn lập tức bắt tay vào làm thí nghiệm.

Thiên Không vào hang, phát hiện một khối thạch nhũ tiêu toan, nhỏ tí tách những giọt dịch thể tiêu toan, bèn lập tức đẩy thạch tượng của bạn mình vào trong hang.

Nếu điều này thực sự khả thi, hắn có thể cứu toàn nhân loại.

Từ lúc Thiên Không khôi phục đến nay mới trôi qua một tháng, hắn đã làm được rất nhiều việc.

Chương 2207

Thiếu niên này năng lực hành động mạnh thật đấy, hèn gì đại thúc kia lại tin tưởng hắn như vậy.

Đỗ Lan quan sát suốt một tháng, cảm thấy thiếu niên này quả thực khá lợi hại, trong một tháng đã chuẩn bị đầy đủ các vật phẩm sinh tồn thiết yếu, hiện tại thậm chí đã bắt đầu xây dựng nhà trên cây lớn hơn và dùng tiêu toan làm thí nghiệm giải trừ thạch hóa.

Thiếu niên thu thập rất nhiều thạch tượng chim én, dùng tiêu toan trong hang để thí nghiệm.

Đỗ Lan không khỏi gật đầu, nhưng thạch tượng trong trường này cũng thật kỳ lạ, có rất nhiều thiếu niên bất lương.

Những kẻ này trông chẳng giống người tốt, vậy mà đều tập trung gần đây, khiến người ta không khỏi hoài nghi trước kia trường học của họ có phải theo phong cách tận thế không.

Những thạch tượng nhìn là thấy giống lâu la phản diện này khiến người ta lo lắng cho thiếu niên.

Hắn muốn phục sinh toàn nhân loại, vậy những kẻ xấu này cũng sẽ được khôi phục, đến lúc đó sẽ có chuyện hay để xem.

Đơn độc một mình, Thạch Thần Thiên Không lầm lũi làm việc, mỗi ngày dành lượng lớn thời gian để hái lượm, ảnh hưởng lớn đến tiến độ công việc.

Dù tính toán rất tốt, nhưng khi thực hiện lại không đơn giản như vậy, hắn cần công cụ người.

Thấy thời tiết ngày càng lạnh, đã bước sang tháng Mười, nếu một tháng nữa bạn thân vẫn chưa giải trừ thạch hóa, hắn sẽ phải một mình đối mặt với mùa đông giá rét, nói thật lòng chính hắn cũng không mấy tự tin.

Trước đại tự nhiên, Thiên Không không tự đại nói mình có thể chống lại nhiệt độ thấp.

Dù hắn luôn nỗ lực chuẩn bị cho mùa đông, nhưng thời gian không đứng về phía hắn.

Đỗ Lan nhìn ra sự khủng hoảng trong lòng thiếu niên: Hắn không tự tin như biểu hiện bên ngoài đâu.

Điểm này Vũ Đinh và Phụ Hảo cũng nhìn ra được, và họ cũng thấu hiểu, vì trong tình cảnh này, chưa xác định được có người thứ hai giải khai thạch hóa hay không, sự tịch mịch, cô độc cùng nỗi lo về tương lai đều đè nặng lên vai thiếu niên, sao hắn có thể không lo lắng.

Thời tiết ngày càng lạnh, nếu chỉ có một mình, sợ là hắn không trụ vững nổi.

Phụ Hảo nói: Mùa đông mà.

Bà vẫn còn kinh hãi khi nhớ về mùa đông.

Mùa đông đối với người nguyên thủy thực sự quá tàn khốc, thiếu mặc thiếu ăn, cả thế giới như bị đóng băng, vạn vật héo úa, động vật ẩn mình, con người muốn sinh tồn trong môi trường đó có thể làm được quá ít, chỉ biết cầu nguyện ông trời đứng về phía mình.

Nhân loại có quá nhiều ký ức không mấy tốt đẹp về mùa đông.

Thấy mùa đông sắp đến, trong sáu tháng qua, công cụ người mà thiếu niên chọn vẫn chưa khôi phục, tốc độ thu thập tài nguyên không nhanh như tưởng tượng.

Để tích trữ thực vật ăn trong mấy tháng, đối với thiếu niên là quá khó.

Tuy nhiên dự trắc của thiếu niên không sai, chìa khóa giải trừ thạch hóa đúng là tiêu toan, Đại Mộc Đại Thụ sau khi được nhỏ nhiều tiêu toan cũng bắt đầu giải khai thạch hóa.

Ký ức của Đại Thụ vẫn dừng lại ở khoảnh khắc hắn tỏ tình, đó là một buổi chiều nắng đẹp, hắn gọi nữ thần ra dưới gốc cây trường học, muốn bày tỏ tình yêu mãnh liệt của mình.

Nhưng ngay lúc đó, phía trước đột nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng xanh, để bảo vệ nữ thần, hắn không chút do dự lao lên phía trước che chắn cho nàng, hứng chịu luồng sáng.

Sau đó hắn không còn nhớ gì nữa: Giàng.

Ngay cả lúc này vẫn nghĩ đến nữ thần, vừa tỉnh dậy lập tức hô hoán tên nàng.

Cơ thể thật kỳ quái, Đại Thụ cảm thấy dường như mình đã bỏ lỡ việc gì đó quan trọng, hắn ngơ ngác nhìn quanh, ngửi thấy một mùi hôi nồng nặc.

Dơi đang bay, Đại Thụ phát hiện mình đang ở trong một hang động đầy phân dơi, trên người không mảnh vải che thân.

Cơ thể có chút cứng nhắc, tựa như đã mấy nghìn năm không cử động.

Khập khiễng bước ra khỏi hang, ánh nắng tỏa xuống, bên ngoài toàn là cây cổ thụ chọc trời và những thạch tượng bị chôn lấp một nửa.

Cảnh tượng này hoàn toàn khác với thế giới trong ký ức, Đại Thụ cảm giác như mình đã xuyên không.

Dù không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng hắn thích nghi rất nhanh, vì hắn vốn không giỏi động não, bình thường mọi việc tính toán đều giao cho bạn thân Thiên Không, hắn chỉ cần bỏ sức lực là

được.

Đi loanh quanh một chút để làm quen với cơ thể, mọi thứ xung quanh khiến hắn chợt nhớ ra mình đã ngừng tư duy như thế nào: Là luồng ánh sáng xanh đó.

Luồng sáng xanh đã hóa thạch họ, trong khoảng thời gian đằng đẵng, hắn đã từ bỏ tư duy.

Không còn là môi trường quen thuộc, Đại Thụ tự làm cho mình một chiếc váy cỏ, chậm rãi tìm kiếm vật tham chiếu giúp xác định vị trí.

Cuối cùng hắn cũng tìm thấy cái cây nơi mình tỏ tình năm xưa, và thấy cả nữ thần ngày nào.

Lúc này nữ thần cũng bị thạch hóa, nhưng dù biến thành tượng vẫn tĩnh lặng ưu nhã, xinh đẹp dị thường: Giàng.

Đại Thụ rất tự trách vì mình không bảo vệ được nữ thần, khiến nàng cũng bị thạch hóa.

Nước mắt chực trào ra, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, lòng Đại Thụ ngổn ngang trăm mối: Nếu Thiên Không ở đây thì tốt rồi.

Nếu là Thiên Không, hắn nhất định có thể làm rõ ngọn ngành.

Hai người bạn này đúng là tâm đầu ý hợp, không hổ là thanh mai trúc mã, là Á Đương và Hạ Oa của thế giới mới.

Đi xuống hạ lưu.

Ngay lúc Đại Thụ đang đau buồn vì tương phùng với nữ thần mà không thể nhận nhau, hắn thấy trên thân cây sau lưng nàng có một dòng chữ, xem chừng đã để lại một thời gian rồi, nhìn nét chữ chính là của Thiên Không: Chẳng lẽ.

Đại Thụ vừa nhìn đã kích động, nếu Thiên Không cũng khôi phục thì không còn vấn đề gì nữa.

Tin tưởng bạn thân 100 tỷ phần trăm, Đại Thụ tin không có vấn đề gì làm khó được Thiên Không.

Hạ lưu, lập tức đi xuống hạ lưu ngay.

Đại Thụ rất phấn khích, vốn cứ ngỡ phải cô đơn một mình, không ngờ bạn thân đã khôi phục trước một bước, lúc này tâm trạng hắn cũng kích động y như lúc tỏ tình với nữ thần vậy.

Chậm quá đấy, đã qua sáu tháng rồi ngươi mới khôi phục sao.

Gặp lại bạn thân, Thiên Không rõ ràng rất kích động, nhưng miệng vẫn cao ngạo trách móc Đại Thụ quá chậm.

Lúc này nội tâm Thiên Không dậy sóng mãnh liệt, vì hắn đã chứng minh được tiêu toan đúng là chìa khóa giải khai thạch hóa, dù nửa năm là thời gian quá dài nhưng sự thực chứng minh phán đoán của hắn là chính xác.

Chữ trên cây đúng là do hắn để lại, hắn biết với tính cách của bạn thân nhất định sẽ đi tìm nữ thần trước.

Khoa học chính là có thể thông qua thí nghiệm lặp lại để thu được kết quả tương đồng, nếu mình khôi phục chỉ là tình cờ, thì việc bạn thân khôi phục đã chứng minh tiêu toan chính là thuốc giải khoa học cho sự thạch hóa.

Thiên Không.

Thấy Thiên Không như thấy người thân, Đại Thụ lao lên ôm chầm lấy, gặp được Thiên Không thực sự quá tốt.

Đại Thụ có rất nhiều điều muốn hỏi, muôn vàn lời nói chẳng biết bắt đầu từ đâu.

Về đến nơi trú ẩn, Đại Thụ mới biết hóa ra bạn thân đã giải trừ thạch hóa từ nửa năm trước, trong nửa năm đó chẳng những xây dựng được nhà trên cây mà còn chế tạo được rất nhiều dây thừng và vũ khí thạch khí.

Những thứ này đều là thành quả trong nửa năm sao.

Không sai.

Thiên Không rất vui, sự tự tin đã trở lại: Sau khi ngươi khôi phục, cần ngươi thu thập thêm nhiều vật tư, đối với kẻ giỏi thể lực như ngươi, đây là việc thích hợp nhất.

Đúng vậy, việc cần thể lực cứ giao cho ta, ta không có ưu điểm gì khác, duy nhất về thể lực là tuyệt đối không thua bất kỳ ai.

Đại Thụ cũng không thấy xấu hổ, dù sao hắn cũng là công cụ người như vậy.

Chẳng những không giận, trái lại còn cảm thấy vẫn là bạn thân hiểu mình nhất.

Hai người nhìn nhau cười, Á Đương và Hạ Oa của thế giới mới thật tâm đầu ý hợp.

Đại Thụ lập tức phát huy sở trường, bắt đầu tăng tốc thu thập vật tư cho mùa đông, thể lực của hắn thực sự kinh người, có thể làm việc không ngừng nghỉ, đúng là nhân viên 996 hoàn mỹ.

Giờ đây Thiên Không đã có thời gian để phát hiện thêm các nguyên tố mới, trước kia vì để sinh tồn nên nhiều việc hắn không có thời gian thực hiện.

Đã biết tác dụng của tiêu toan, vậy cần tiến hành nghiên cứu nhiều hơn, nếu chế được tửu tinh thì càng tốt.

Hiện tại họ không còn công nghiệp, chỉ có kho báu tự nhiên này, phải tìm thứ mình cần từ đại tự nhiên.

Đại Thụ phụ trách bỏ sức, Thiên Không phụ trách động não, mọi thứ cứ như 3700 năm trước, hai người phối hợp nhịp nhàng, khích lệ lẫn nhau, cùng nhau khai phá một con đường cho thế giới mới trong thời đại này.

Người xưa nói nam nữ phối hợp làm việc không mệt, nhưng sự thực chứng minh phụ nữ chỉ làm ảnh hưởng đến hiệu suất làm việc của đàn ông, trong thế giới mới, hai người bạn thân Thiên Không và Đại Thụ, một người động não một người bỏ sức, cuộc sống diễn ra rầm rộ.

Không còn sợ mùa đông, bản thân cũng không cô độc, cùng mơ ước cứu rỗi toàn nhân loại, mỗi ngày đều ăn no rồi đi ngủ.

Về vật chất dù mức sống chưa đủ, nhưng sự hài lòng về tâm lý lại không hề giảm bớt.

Đúng vậy, hai thiếu niên tin rằng một ngày nào đó họ sẽ tìm ra thuốc giải thạch hóa, lúc đó họ sẽ cứu cả thế giới.

Thiếu niên nhỏ bé mang hoài bão lớn lao, cả hai ôm mục tiêu vĩ đại đó làm việc mỗi ngày.

Tiếc là họ không biết nguy hiểm thực sự không phải là sài lang hổ báo, mà là lòng người.

Đỗ Lan nhắc lại chuyện cũ, biểu thị dưới ánh mặt trời không có gì mới mẻ, lý tưởng vĩ đại tất nhiên sẽ có kẻ thù mạnh mẽ.

Nếu không có khó khăn, lý tưởng được hoàn thành thuận lợi thì đã không gọi là lý tưởng.

Lý tưởng luôn có đủ loại khó khăn trở ngại, chính vì khó hoàn thành mới được gọi là lý tưởng.

Còn về việc Đỗ Lan nói thứ hiểm ác nhất là lòng người, điểm này đã được thể hiện đi thể hiện lại trong nhiều câu chuyện đề tài mạt thế, tai nạn.

Chương 2208

Thứ gây rắc rối lớn nhất cho nhân vật chính không phải nguy cơ tự nhiên, mà là lòng người ẩn giấu không nhìn thấy, nhân vật chính luôn bị đe dọa bởi những kẻ ẩn phục bên mình, gặp phải nguy hiểm vượt xa tự nhiên.

Ngươi cho rằng họ sẽ gặp phải kẻ thù.

Vũ Đinh suy nghĩ một chút, bỗng nhiên đại ngộ: Họ sẽ gặp kẻ thù, đó là lẽ tự nhiên, bản thân lý tưởng của họ đã là một nguy cơ khổng lồ.

Phục sinh toàn nhân loại, khởi động lại nền văn minh thứ nhất, đây không phải mục tiêu mà tất cả mọi người đều đồng tình.

Chỉ cần họ cứu được một lượng nhất định người cũ, chắc chắn sẽ gặp phải những ý tưởng khác nhau, từ đó phát sinh xung đột.

Cứu toàn nhân loại chỉ là ảo tưởng của thiếu niên, không mang lại lợi ích thực tế nào cho quần thể, dù xét về ngắn hạn hay dài hạn, mục tiêu cứu toàn nhân loại đều không phải là lý tưởng tốt.

Phụ Hảo gật đầu đồng tình với chồng: Lý niệm của thủ lĩnh phải phù hợp với lợi ích nhóm, thủ lĩnh là đại diện cho nhóm, mà cứu toàn nhân loại hiển nhiên không tính là mục tiêu lợi ích gì.

Cho nên Đỗ Lan nói lòng người hiểm ác là điều tất yếu xảy ra, vì lý tưởng của nhân vật chính không thể ngưng tụ lòng người.

Nhân vật chính huyễn tưởng khởi động lại thời đại công nghiệp, hiển nhiên là do sùng bái văn minh cũ, quá lý tưởng hóa và không biết tiến hóa theo thời đại.

Vì vậy chúng ta chỉ cần chờ đợi là được, nói không chừng người thứ ba họ cứu sẽ phản đối họ.

Đỗ Lan đang tiết lộ tình tiết.

Ban đầu ngày tháng của hai thiếu niên rất hài hòa, cho đến một ngày họ gặp sư tử.

Nhật Bản vốn không có sư tử, nhưng sư tử trong vườn bách thú vẫn luôn sinh sôi, nên giờ Nhật Bản có sư tử.

Thực ra Thạch Thần Thiên Không hoàn toàn ngơ ngác, vì hắn ở đây nửa năm mà không ngờ chỉ cần đi ra ngoài một chút là lãnh thổ của sư tử, nghĩa là hắn đã ngủ cùng sư tử suốt nửa năm mà không hề hay biết, thật là một sai sót lớn, đây là sai sót của hắn với tư cách là một nhà khoa học.

Nhưng Đỗ Lan cho rằng đây là sự ngạo mạn của Thạch Thần Thiên Không với tư cách là một người yêu thích khoa học.

Sư tử gầm thét, Á Đương và Hạ Oa bất đắc dĩ chỉ có thể cứu thạch tượng được gọi là Linh trưởng loại tối cường cao trung sinh.

Tại sao.

Dựa vào cái gì.

Tại sao lại cho rằng một nam sinh trung học có thể giúp họ đánh bại sư tử.

Họ là những học sinh từng thụ hưởng giáo dục trung học của nền văn minh thứ nhất, sao có thể hình thành ảo giác nam sinh trung học chiến thắng được sư tử.

Chẳng lẽ là vì mấy lời đồn trên mạng sao.

Trước mặt sư tử, coi Linh trưởng loại tối cường cao trung sinh là cứu tinh, đây lại là căn cứ khoa học gì.

Đỗ Lan có một bụng câu hỏi muốn chất vấn, vì diễn biến này hoàn toàn thoát ly căn cứ khoa học.

Thiên Không miệng nói khoa học, trong lòng toàn là huyền học.

Tóm lại, họ đã đổ hỗn hợp tiêu toan và tửu tinh quý giá lên người nam sinh tối cường đó.

Mà sự hiểu biết của họ về nam sinh này chỉ giới hạn ở cái tên Sư Tử Vương Ti, tuy là nam sinh trung học nhưng đã là võ sĩ nổi tiếng, thậm chí từng lên tivi, được xưng là linh trưởng loại tối cường cao trung sinh.

Hiển nhiên họ chẳng hiểu gì về đài truyền hình Nhật Bản, hoàn toàn không biết thói quen đặt nghệ danh cho khách mời của đài.

Nào là Đế quốc Phá Hoại Long, nào là Tư lệnh tháp bất khuất, Thiết oản nữ sĩ, Siêu tân tinh, Dật tài vượt xa tưởng tượng, Người đàn ông mạnh nhất mặt đất.

Cái tên Linh trưởng loại tối cường cao trung sinh này đại khái cũng là cái tên đài truyền hình đặt để thu hút sự chú ý thôi.

Vũ Đinh, Phụ Hảo, thời đại của các ngươi có ai tay không giết hổ diệt sư chưa.

Đỗ Lan hỏi.

Vũ Đinh và Phụ Hảo chưa gặp bao giờ, nhưng họ cảm thấy cũng có khả năng: Khi con người bộc phát bản năng dã thú, cũng có thể đạt được sức mạnh to lớn, đấu một trận với sư tử, hổ cũng có khả năng, cụ thể còn tùy tình huống.

Hai vị anh linh vĩ đại không phủ nhận khả năng đó.

Lúc này hai thiếu niên đã bị dồn vào tuyệt lộ, chỉ có thể chọn đánh cược một phen, đổ dung dịch tiêu toan và tửu tinh lên thạch tượng.

Tửu tinh được nấu từ nho rừng, có công cụ người như Đại Thụ thì việc nặng không còn là vấn đề, Đại Thụ như một nhân viên 996 không biết mệt mỏi, phát huy tinh thần xã súc làm việc hết mình không oán thán, ôm trọn mọi việc khổ cực.

Sự phân công của hai người minh chứng cho việc người lao tâm trị người, người lao lực bị người trị.

Thiên Không chế tạo thiết bị chưng cất nguyên thủy nhất, rồi ngày đêm điều phối tỉ lệ tiêu toan và tửu tinh, cuối cùng dùng chim én làm thí nghiệm để có được tỉ lệ xác định, tìm ra thuốc giải thạch hóa.

Đáng lẽ phần thuốc giải này dùng để cứu bạn gái của Đại Thụ, coi như phần thưởng cho công lao của Đại Thụ, phát cho một lão bà.

Nhưng giờ gặp phải sư tử, không còn cách nào khác đành cho Sư Tử Vương Ti dùng.

Ba con sư tử bao vây, nam sinh trung học được cả hai đặt nhiều kỳ vọng liệu có thể giáng lâm như một cứu thế chủ.

Hiển nhiên là có thể, nếu không họ tiêu đời rồi.

Sư Tử Vương Ti lên sàn, dù chưa hiểu rõ tình hình nhưng trước mặt ba con sư tử và hai thiếu niên đang diễn ra một câu chuyện khó nói, với tư cách là phe con người, hắn tự nhiên đứng ra chiến đấu với ba con sư tử.

Một người mà khí thế còn cuồng dã hơn cả sư tử.

Thật là làm mất mặt sư tử quá, dù chưa thấy con người cũng không cần kinh hoàng như thế, số lượng các ngươi gấp ba lần Sư Tử Vương Ti mà.

Đỗ Lan không nhịn được phê bình biểu hiện của ba con sư tử, chúng bị Linh trưởng loại tối cường cao trung sinh dọa sợ rồi.

Sát khí, tuy vẫn là thiếu niên nhưng Sư Tử Vương Ti có một thân cơ bắp đẹp đẽ như những đường nét dòng chảy, tuyệt đối khiến các quý ông thể hình cũng phải ngưỡng mộ và ghen tị.

Tuy vừa mới tỉnh lại nhưng cơ bắp của hắn còn linh hoạt hơn cả tư duy, như thể chưa từng chịu sự trói buộc suốt 3700 năm, lúc này lao về phía sư tử như ngựa hoang đứt cương.

Chỉ thấy qua một hiệp chạm mặt, sư tử đã bại trận, thậm chí không cần dùng chiêu hiểm, trực tiếp đối quyền chính diện.

Cả ba con sư tử đều không thoát khỏi độc thủ, động tác của nam sinh tối cường linh động như không khí, lực đạo của hắn lại thuần hậu hơn cả máy móc.

Thiếu niên được lắm.

Mắt Phụ Hảo sáng lên, bà tán thưởng vị thiếu niên dũng mãnh này, tài năng như vậy nếu gia nhập quân đội của bà nhất định sẽ có bước phát triển lớn.

Một nam sinh trung học tay không hạ gục ba con sư tử, đó là cảnh tượng gì.

Nhất định là cảnh tượng siêu cấp phi khoa học, căn bản không thể giải thích.

Cho nên cũng không cần giải thích nữa, dù sao Sư Tử Vương Ti cũng là người đàn ông có thể tùy ý đấm vỡ thạch tượng.

Đó là những thạch tượng con người, dù vốn là người nhưng sau khi bị thạch hóa đã có độ cứng của đá, vậy mà hắn đấm đâu vỡ đó, tùy ý như ăn cơm ngủ nghỉ.

Quyền lực như vậy đủ để khiến phàm nhân phải hổ thẹn.

Đỗ Lan không khỏi nhắc nhở những người mới hãy cẩn thận với nắm đấm của Sư Tử Vương Ti.

Ban đầu Thiên Không và Đại Thụ đều cho rằng mình có thêm một trợ thủ đắc lực, vì chiến đấu lực của Ti quá mạnh, có người đàn ông này, họ có thể có thịt ăn mỗi bữa.

Vì bất kỳ con mồi nào cũng không thoát khỏi sự tấn công của Ti, hắn nhanh như báo, hung dữ như hổ, mạnh như gấu lớn, hắn là vua của muôn thú khoác lốt người.

Dường như hành trình cứu thế của ba người sẽ thuận lợi hơn, có Đại Thụ không ngừng lao tác, có Ti săn bắn, lại có đại não của Thiên Không, đây là một kiềng ba chân hoàn mỹ.

Thế nhưng hành vi một đấm làm nát thạch tượng của Sư Tử Vương Ti lại khiến Thiên Không cảm thấy nguy cơ, vì hắn muốn cứu toàn nhân loại, nhưng Ti hiển nhiên không đồng ý, nếu không đã không phẫn nộ phá hủy thạch tượng.

Thiên Không, ngươi rất thông minh, nhưng ý tưởng cứu toàn nhân loại thật ngu xuẩn.

Sư Tử Vương Ti nhìn Thiên Không trần thuật ý tưởng của mình: Ngươi không thấy thạch hóa là một sự lựa chọn sao.

Ngươi có từng nghĩ tại sao lại là những người trẻ tuổi như chúng ta có được tự do không.

Lúc này họ đang ở trên bãi biển, Thiên Không và Ti không phải làm gì, chỉ có Đại Thụ nỗ lực thu thập vỏ sò trên bãi cát, họ cần dùng vỏ sò làm nguyên liệu thô để chế tạo nước vôi, xi măng các loại.

Đương nhiên vỏ sò chế tạo được không chỉ có vôi và xi măng, mà còn cả xà phòng, thuốc súng, là một trong những nguyên liệu thô vô cùng quan trọng.

Hai kẻ không phải làm việc bắt đầu thảo luận về ý nghĩa của thạch hóa.

Thiên Không cũng từng nghĩ tại sao lại bị thạch hóa, nhưng hắn chỉ coi đó là một cuộc tấn công nhắm vào nhân loại, dù thạch hóa hình thành như thế nào thì đó cũng là do kẻ thù của nhân loại làm.

Đã là kẻ thù làm thì hắn phải cứu toàn nhân loại, sau đó đánh bại kẻ thù.

Nhưng Sư Tử Vương lại không nghĩ thế, hắn coi thạch hóa là một cuộc khảo nghiệm, một sự tuyển chọn, một sự đào thải: Những người trẻ tuổi chưa bị xã hội cũ ô nhiễm mới có tư cách tồn tại trong thế giới này.

Những kẻ già nua không có tư cách xuất hiện ở thế giới mới, vì một khi tỉnh lại, họ sẽ tìm mọi cách chiếm giữ thêm nhiều tài nguyên, tham lam tước đoạt cơ hội sống của người trẻ.

Thế giới mới tươi đẹp này sẽ lại bị chia cắt lần nữa.

Quả nhiên đến người thứ ba, lý tưởng cứu thế của Thiên Không đã bị nghi ngờ.

Giá mà hai kẻ đó cũng làm việc thì đã không đến mức chia rẽ nhanh như vậy.

Đỗ Lan biểu thị hai gã này quyết liệt nhanh như vậy là vì không phải làm việc.

Chương 2209

Nếu cứ như Đại Thụ mỗi ngày mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ, cần mẫn làm việc, thì đầu óc đâu ra thời gian mà suy nghĩ mấy chuyện đâu đâu.

Vị nam sinh tối cường này nói thì hay lắm, nhưng không nhìn lại hành vi của chính mình, hắn cũng có bình đẳng với người lao động như Đại Thụ đâu.

Hắn vẫn tuân theo quy tắc phân công nguyên thủy nhất của xã hội loài người, hắn và Thiên Không coi như là tế ty và người phụ trách quân sự, còn Đại Thụ là nông dân, chỉ cần duy trì quy tắc này, hắn cũng sẽ nhanh chóng sống thành kiểu người già chiếm đoạt tài nguyên mà hắn ghét nhất thôi.

Đỗ Lan biểu thị những thanh niên này còn quá trẻ con.

Nói tuy là đạo lý đó, nhưng thanh niên mà hiểu đạo lý thì đã không phải thanh niên, dù ý tưởng của họ có khuyết điểm nhưng họ rất dám nghĩ, dám làm, đó chẳng phải là thanh niên sao.

Vũ Đinh biểu thị lúc này lòng dũng cảm của thanh niên là đáng kính nể.

Phụ Hảo cũng phụ họa: Thực ra lúc này nên cho họ một cơ hội, để họ thu thập kinh nghiệm trong thực tiễn, tiến hành sửa đổi, tất cả những người vĩ đại đều bắt đầu từ những ảo tưởng không thực tế, rồi nhận thức được sự thiếu sót và thiên chân của mình qua thực tiễn, sau đó mới đi vào thực chất.

Tuy quá trình tìm hiểu này sẽ xuất hiện tổn thất và tổn thương, nhưng thu hoạch có được từ thực tiễn mới càng thêm quý báu.

Công lực hai vợ chồng hợp sức phản bác Đỗ Lan ngày càng thâm hậu.

Đỗ Lan thầm nghĩ mình cũng có vợ mà, tiếc là Địch Ny Toa không có ở đây, nếu không họ cũng có thể phu thê hợp bích, nhất định khiến vợ chồng Vũ Đinh Phụ Hảo không còn lời nào để nói.

Đỗ Lan cảm thấy chỉ cần đọc thêm vài cuốn sách cũng không đến mức thiên chân như thế, dù nói những gì có được trên trang giấy suy cho cùng vẫn còn nông cạn, muốn hiểu thấu việc này phải đích thân thực hành, nhưng trong sách rõ ràng đã có những bài học, và chỉ cần phản tỉnh một chút là biết sai lầm, hà tất cứ phải gây ra tổn thất rồi mới tỉnh ngộ.

Hai người rất có niềm tin vào nhân loại, nhưng tiền đề để đưa ra kết luận đó là nhân loại có đủ tỷ lệ sai sót để tiến hành thử nghiệm.

Nhưng tình hình hiện tại là người cũ có thể bị người mới thay thế bất cứ lúc nào, ngay cả vậy hai người vẫn cho rằng nên dung thứ cho sự va chạm lý niệm sai lầm của họ sao.

Đỗ Lan biểu thị mình thì sao cũng được, dù sao hắn hiện tại đã kiến tạo nền văn minh thứ hai rồi.

Đây là lời nói thật lòng, trước kia con người phạm sai lầm còn có thể sửa đổi, nhưng giờ chỉ có vài mống người, làm không khéo là hỏng bét hết.

Tuy nhiên với tư cách là người bảo vệ nhân loại cũ, hai vợ chồng vẫn rất có niềm tin vào nhân loại, đặc biệt là sau khi chứng kiến tinh thần trách nhiệm của Thiên Không, họ cảm thấy nhân loại vẫn còn hy vọng.

Thiên Không tự nhiên không tán thành lời của Sư Tử Vương Ti, hắn nhất định phải cứu toàn nhân loại, theo hắn sức mạnh của khoa học thuộc về tất cả mọi người chứ không phải một bộ phận.

Đây là tố chất cơ bản của một nhà khoa học, nếu một thành tựu khoa học không thể tạo phúc cho toàn nhân loại thì đó không phải khoa học tốt.

Cho nên bảo cứu toàn nhân loại là cứu toàn nhân loại, đương nhiên hắn cũng biết Ti nói không sai, sau khi mình cứu người chắc chắn sẽ có kẻ muốn bá chiếm tài nguyên, thậm chí khống chế cả nhà khoa học như hắn, nhưng với tư cách nhà khoa học, hắn tuyệt đối không dao động: Dù ngươi nói có lý, nhưng ta vẫn là ta, ta tuyệt đối không trở thành công cụ của bất kỳ ai.

Ta sẽ hành động theo ý chí của mình.

Sư Tử Vương Ti nảy sinh sát tâm.

Đỗ Lan nhìn mà lắc đầu nguầy nguậy, Sư Tử Vương Ti thế này đã muốn giết người, thật quá thiếu kiềm chế: Rõ ràng có bao nhiêu cách để đánh kích Thiên Không, vậy mà cứ chọn cách tệ nhất.

Lứa nam sinh trung học này đúng là không ổn, là lứa tệ nhất ta từng thấy.

Phản ứng của Ti khiến Thiên Không cảnh giác.

Thấy tình hình này, Đỗ Lan không nhịn được châm chọc: Rõ ràng có thể uy hiếp họ làm việc cho mình là được, chỉ cần phục sinh trước một nhóm người ủng hộ mình là có thể hoàn toàn khống chế Thiên Không và Đại Thụ, sau đó lợi dụng kỹ thuật của Thiên Không để tiếp tục phát triển, chỉ cho Thiên Không năng lực nghiên cứu chứ không cho hắn quyền quyết định, là hoàn toàn có thể đi theo lộ trình của mình.

Chỉ biết giết người, đúng là gã chỉ toàn cơ bắp trong não.

Ông trời cho Ti chiến đấu lực cường đại nhưng lại lấy đi trí thông minh của hắn.

Vũ Đinh và Phụ Hảo nhận xét ba thiếu niên này đều là những người bình thường thiếu chỉ số cảm xúc và mưu lược, không thể hy vọng ba người họ diễn cảnh đấu trí đấu dũng, lừa lọc lẫn nhau ở thời đại đồ đá được.

Vì vậy mới nói cần tích lũy kinh nghiệm, trí tuệ chính trị đều tích lũy từ trong đấu tranh mà ra, ba người họ đã không đọc sách liên quan thì chỉ có thể chậm rãi tích lũy thôi.

Đỗ Lan không nhịn được nữa, hắn muốn ra tay, ánh mắt hắn rơi vào người được chọn phục sinh thứ tư Tiểu Xuyên Giàng, cũng chính là nữ thần mà Đại Thụ thầm thích.

Đã là Giàng, vậy Đỗ Lan sẽ để nàng phát huy tài năng của một giang tinh.

Mâu thuẫn xuất hiện đột ngột như thế, phải nói rằng đối mặt với người đàn ông tay không giết sư tử, Thiên Không và Đại Thụ chịu áp lực khổng lồ, vì Sư Tử Vương Ti chỉ cần một ngón tay cũng hạ được họ.

Vũ khí thạch khí căn bản không có tác dụng, khi công nghệ biến mất, con người càng không thể đánh đồng, sự chênh lệch về tố chất cơ thể đột nhiên trở nên cực lớn.

Đối mặt với lý niệm khác biệt và một Ti tàn bạo hơn, Thiên Không buộc phải suy tính đối sách.

Đầu tiên là không thể để hắn có được dịch phục sinh, nếu không đối phương chắc chắn sẽ lập tức hạ sát thủ, thứ hai là mình cũng phải có cơ hội phản kháng, phải chế tạo vũ khí mạnh mẽ.

Chỉ có ba người mà còn đòi giết tới giết lui, sự ngu xuẩn của con người lộ rõ mười mươi.

Dù chưa hoàn toàn xé bỏ mặt nạ, nhưng bầu không khí giữa ba người đã bắt đầu áp lực.

Ti thấy Thiên Không không lay chuyển nên muốn lôi kéo Đại Thụ, nhưng Đại Thụ tuyệt đối nghe theo Thiên Không, không bao giờ phản bội.

Ti cảm thấy bất lực, rõ ràng hắn làm vậy là vì tốt cho mọi người, tại sao Thiên Không lại không hiểu cơ chứ.

Trải nghiệm và giáo dục khác nhau tạo nên những suy nghĩ khác nhau, vì vậy mới có cuộc đối thoại kiểu sao không ăn thịt băm.

Với hậu thế, sao không ăn thịt băm có lẽ chỉ là một câu chuyện cười, nhưng với người trong cuộc thì đó là lời nói nghiêm túc, chỉ là lời khuyên đó được xây dựng trên nền tảng vị thế cao quyền trọng, kinh nghiệm và giáo dục của người đó, đó chính là thước đo nhận thức.

Thước đo nhận thức của Ti và Thiên Không hoàn toàn khác nhau, nên mới trống đánh xuôi kèn thổi ngược.

Hiện tại họ đi phục sinh Tiểu Xuyên Giàng, Đại Thụ còn đặc biệt dùng da hươu làm một bộ quần áo cho nữ thần mặc.

Sau đó cả hai đặc biệt tránh né Ti, Thiên Không vẫn muốn bảo vệ bí mật về dịch phục sinh.

Tiếc là vô ích, Ti quá mạnh, hắn đang đợi, đợi người phụ nữ đầu tiên phục sinh, lúc đó hắn có thể bắt giữ nàng để ép hai người kia nói ra toàn bộ bí mật.

Chỉ cần một lượng dịch phục sinh bằng một lon nước ngọt là có thể khiến một người khôi phục, lượng dùng này cũng đã được Thiên Không tính toán, đổ lên thạch tượng, không cần quá đều, chỉ cần có tiếp xúc là đủ, lớp vỏ phong hóa sẽ tự vỡ ra.

Thiếu nữ mở mắt, nàng đã khôi phục tự do, nhưng cũng nhanh chóng chấp nhận hiện thực, không hề khóc lóc đòi mẹ.

Thế giới đã hủy diệt, cả thế giới có lẽ chỉ còn lại bốn người họ, thứ họ có thể làm chỉ là nén bi thương để đối mặt hiện thực, nỗ lực thay đổi thế giới.

Đại Thụ rất hạnh phúc, còn gì tuyệt vời hơn khi nữ thần phục sinh.

Dù là thế giới thạch khí, nhưng cảm giác hạnh phúc không hề thay đổi.

Ti rất không vui vì hai người giấu mình đi phục sinh thiếu nữ: Xem ra hai người đều đã đưa ra quyết định.

Đối mặt với vua thú khoác lốt người, Đại Thụ che chắn cho thiếu nữ sau lưng: Ti, Thiên Không không làm sai, chúng ta không nên thấy chết mà không cứu.

Ta không phản đối phục sinh thạch tượng, ta chỉ phản đối phục sinh những kẻ già nua, họ đại diện cho sự ích kỷ và truyền thống, đó đều là rác rưởi của thế giới cũ, phục sinh họ chỉ có hại chứ không có lợi cho thế giới mới.

Tại sao hai người không thể hiểu cho nỗi khổ tâm của ta, ta cũng là vì tất cả những người trẻ tuổi thôi.

Sư Tử Vương Ti khổ khẩu bà tâm, nếu đối phương không chấp nhận thì hắn chỉ đành hạ sát thủ: Hai người đừng ép ta.

Rốt cuộc là ai ép ai.

Thiên Không căng thẳng nói, thực ra hắn muốn dụ Ti đi chỗ khác, ít nhất để Đại Thụ và Giàng đi trước: Ta nhất định phải phục sinh tất cả mọi người, vì ta là nhà khoa học.

Một nhà khoa học nếu không ôm giữ tín ngưỡng nỗ lực vì toàn nhân loại thì không phải một nhà khoa học tốt.

Thế là không phân biệt tốt xấu rồi, chẳng lẽ nhà khoa học ngay cả tội phạm cũng phải cứu sao.

Đối mặt với câu hỏi của Ti, Thiên Không kiên định đáp: Đúng vậy, thẩm phán tội phạm là việc của thẩm phán, còn công việc của ta là phục sinh họ, không chỉ tội phạm mà bao gồm cả thẩm phán.

Đó chính là cực hạn của ngươi, ngươi không thấy được thị phi đen trắng, khoa học của ngươi chỉ làm hại thế giới này thôi.

Đã như vậy, ta chỉ có thể giết ngươi.

Đối mặt với một Thiên Không ngoan cố, Sư Tử Vương Ti rốt cuộc bộc lộ sát ý: Giờ hãy giao bí phương dịch phục sinh cho ta.

Thiên Không, Giàng, hai người đi trước đi.

Đại Thụ lao lên, là người có tố chất cơ thể tốt nhất trong ba người, hắn có trách nhiệm ngăn cản kẻ thù.

Nhưng làm sao một người nông dân có thể chiến đấu với vua thú.

Sức chịu đựng của Đại Thụ tuy khá nhưng lực lượng cũng lớn, có điều hắn không biết chiến đấu.

Thiên Không tự nhiên không bỏ mặc bạn thân, rút ra chiếc cung nỏ mình chế tạo trong đêm nhắm vào kẻ thù.

Ti hoàn toàn không cảm thấy gì, chỉ cần là vũ khí lạnh thì hắn không sợ, trừ khi Thiên Không chế được hỏa khí, nếu không kết quả sẽ không thay đổi, danh hiệu Linh trưởng loại tối cường cao trung sinh của hắn không phải hữu danh vô thực.

Oành, Đại Thụ trúng một đấm đã cuộn tròn người lại, thân thể đứng không vững nổi nữa.

Còn mũi tên Thiên Không bắn ra lại vô dụng, Ti chỉ khẽ nghiêng người là né được đòn tấn công chậm chạp đó: Giao dịch phục sinh ra đây.

Đừng hòng.

Thiên Không chịu áp lực rất lớn, đối mặt với nguy cơ này, giờ hắn không còn cách nào khác.

Khoa học không phải vạn năng, không thể khiến hắn lật ngược thế cờ như ma pháp.

Giao dịch phục sinh cho hắn đi.

Ngay lúc ba người đàn ông đang tử chiến, Tiểu Xuyên Giàng rốt cuộc lên tiếng.

Giàng.

Đại Thụ ngẩn người, vì đây không giống phong cách của nữ thần, nữ thần rất lương thiện, sao có thể nói vậy.

Nhưng với một điều kiện, ngươi phải thả ba người chúng ta đi.

Tiểu Xuyên Giàng không để ý đến Đại Thụ mà nhìn thẳng vào Sư Tử Vương Ti, ánh mắt không chút sợ hãi.

Ti nhíu mày, hắn không quen biết thiếu nữ này, nhưng người phụ nữ này mang lại cho hắn cảm giác không bình thường: Cô và Đại Mộc có thể đi, nhưng Thạch Thần thì không, chỉ cần hắn còn sống chắc chắn sẽ phát minh ra vũ khí lợi hại hơn để ngăn cản ta.

Tiểu Xuyên Giàng nhìn thẳng vào Ti, điềm tĩnh hỏi: Sư Tử Vương Ti, ngươi có sợ đạn không.

Đương nhiên là sợ, nhưng Ti cảm giác câu hỏi của thiếu nữ không đơn giản như vậy, hắn không biết trả lời thế nào.

May mà Tiểu Xuyên Giàng cũng không cần hắn trả lời, nàng nói tiếp: Nếu sợ đạn thì đừng vọng tưởng làm lãnh đạo thế giới mới, vì dao trong tối, thuốc độc hèn hạ đều có thể giết chết ngươi, chấm dứt lý tưởng của ngươi.

Bởi vì lý tưởng của ngươi chỉ là lý tưởng cá nhân, nghĩa là ngươi chết thì lý tưởng cũng kết thúc.

Lý tưởng thực sự sẽ không chỉ thuộc về một người, mà thuộc về quần thể, có thể khiến quần thể sẵn sàng đổ máu hy sinh, ngươi chết tự nhiên sẽ có người kế nhiệm, người kế nhiệm chết vẫn sẽ có người đứng ra gánh vác đại kỳ, chỉ cần lý tưởng chưa thực hiện được thì sẽ luôn có người tiến về phía trước.

Chương 2210

Sư Tử Vương Ti à, ngươi không nên sợ Thạch Thần Thiên Không, ngươi nên sợ việc ý tưởng của mình không nhận được sự đồng tình của nhiều người hơn.

Cả ba người đàn ông đều ngây người, hiển nhiên bị những lời chính nghĩa của Tiểu Xuyên Giàng làm cho kinh hãi, người quen biết nàng đều biết đây không phải phong cách của nàng, nhưng lời nàng nói lại rất có đạo lý.

Sư Tử Vương Ti nhắm mắt lại, bộ não đầy cơ bắp của hắn cần thời gian để tiêu hóa đoạn hội thoại này, hình như không sai, chính là đạo lý đó.

Mình giết Thiên Không cũng vô ích, nếu mình không thể khiến người khác tâm phục khẩu phục thì vẫn sẽ có những sát thủ khác.

Lúc này dùng ba mạng người đổi lấy phối phương dịch phục sinh là rất hợp lý: Được, ta đồng ý với các người, cho ta phối phương, ta tha cho ba người các người không chết.

Thiên Không không bằng lòng, hắn cũng khá thân với Tiểu Xuyên Giàng, hắn cảm thấy Tiểu Xuyên hiện giờ không bình thường: Tiểu Xuyên, cô biết mình đang nói gì không.

Tôi đang cứu mạng chúng ta.

Tiểu Xuyên Giàng nói: Giao phối phương ra đi.

Đối mặt với thiếu nữ mạnh mẽ như vậy, Thiên Không ngơ ngác.

Thiên Không vẫn không mấy cam lòng, dù sao từ trước đến nay đều là hắn quyết định, đột nhiên bị người khác giành quyền quyết định nên chưa quen.

Hơn nữa sau khi giao dịch phục sinh, không biết Sư Tử Vương Ti sẽ làm gì.

Nhưng lúc này hắn không còn lựa chọn nào tốt hơn, lý trí bảo hắn giữ mạng là quan trọng nhất, trừ phi hắn muốn làm ca bạch ni của thời đại đồ đá, muốn chết để bảo vệ chân lý.

Được rồi.

Cuối cùng hắn chọn sự sống, chân lý cũng cần sự sống để quán triệt, nên sống vẫn tốt hơn.

Thế là Thiên Không đưa Ti tới hang dơi đó, và chỉ cho hắn cách chế tạo tửu tinh cũng như tỉ lệ hỗn hợp giữa tiêu toan và tửu tinh.

Đây là toàn bộ bí mật của dịch phục sinh.

Thiên Không rất không cam tâm, nhưng không cam tâm cũng đành phải chấp nhận.

Các người có thể đi.

Sư Tử Vương Ti nói được làm được.

Ba người cuối cùng cũng có được tự do, nhưng với họ, đây là một thất bại của khoa học trước sự dã man, một thất bại rất nặng nề.

Trước võ lực cá nhân dã man, khoa học không có sức phản kháng.

Cả ba chuẩn bị đi tìm lưu huỳnh, lần tới muốn đối kháng với Ti nhất định phải có vũ khí nóng.

Thế là họ tiến về phía núi lửa.

Trên đường đi, Đại Thụ cuối cùng không nhịn được thắc mắc: Giàng, biểu hiện lúc nãy của cô hoàn toàn không giống cô chút nào.

Hắn dừng bước, hắn biết Giàng là một thiếu nữ truyền thống lương thiện, dịu dàng, ít nói, tuyệt đối không thể nói ra những lời hùng hồn như vậy.

Đại khái là năm trăm năm trước đi.

Thiếu nữ đột nhiên ngẩng đầu nhìn ánh nắng đốm qua tán cây nói: Ý thức đang ngủ say của tôi đột nhiên được ai đó đánh thức.

Đại Thụ và Thiên Không đồng thời hiện ra dấu chấm hỏi lớn, chỉ biết nghe thiếu nữ kể tiếp.

Người đánh thức tôi tên là Đỗ Lan, tự xưng là thủ lĩnh của tân nhân loại, hắn truyền thụ cho tôi mật mã của sự sống và dạy tôi rất nhiều kiến thức.

Hắn bảo tôi rằng nhân loại sẽ sớm tỉnh lại, sau đó sẽ bước lên con đường tu la đầy hận thù và sát chóc, chỉ có trí tuệ thực sự mới cứu được nhân loại, chúng ta phải đi về phía Tây tìm kiếm vùng đất La Mã cổ đại thì mới có thể triệt để xóa bỏ tranh chấp nhân loại.

Tiểu Xuyên Giàng cũng đã trở thành đệ tử của Đỗ Lan.

Ánh mắt thiếu nữ rất nghiêm túc, không hề nói dối.

Cái này không khoa học, tân nhân loại.

Năm trăm năm trước.

La Mã cổ đại.

Thiên Không thắc mắc tại sao tân nhân loại không tìm mình, mình rõ ràng không ngừng tư duy mà, sao lại tìm thiếu nữ.

Thiếu nữ trông cũng không có gì đặc biệt, rất bình thường mà.

Hoàn toàn không hiểu nổi, cũng chẳng có manh mối gì.

Dù mang tiếng nhà khoa học nhưng Thiên Không từ trước đến nay cũng chỉ lặp lại những việc các nhà khoa học khác từng làm, gặp chuyện khoa học chưa từng giải quyết thì hắn cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Bây giờ hai người không hiểu là chuyện bình thường, nhưng sau này chắc chắn sẽ hiểu.

Giờ chúng ta tiếp tục xuất phát thôi.

Thiếu nữ nói.

Thiên Không cũng biết giờ không phải lúc tán gẫu: Đại Thụ, chuyện khác để sau hãy nói, giờ đi tìm lưu huỳnh trước, chúng ta phải chế tạo được thuốc súng.

Trên đường không có bất kỳ biển chỉ dẫn nào, chỉ biết nhìn chằm chằm vào ngọn núi cao xa xăm, vọng sơn bào tử mã, ba người đi lại rất vất vả.

Mặt khác, sau khi có được phối phương, Sư Tử Vương Ti bắt đầu chuẩn bị cho đại nghiệp phục sinh của mình, hắn muốn phục sinh người trẻ tuổi, rồi kiến tạo một thế giới lý tưởng.

Đầu tiên là bắt đầu phục sinh từ những người quen biết.

Sư Tử Vương Ti, tốt, tốt lắm.

Ai.

Nhìn cách ăn mặc của người đàn ông đột nhiên xuất hiện thì không phải người bản địa, thậm chí không giống người thời đại đồ đá, khi Ti thấy Đỗ Lan, cả người hắn căng cứng lại, vì hắn nhận ra thời đại này không phải không có ai khác, người đàn ông đột ngột xuất hiện trước mắt có thực lực không hề yếu, điểm này có thể đoán được qua cách ăn mặc của đối phương.

Đỗ Lan rất tán thưởng biểu cảm của Sư Tử Vương Ti, vì đó là biểu cảm xuất sư vị tiệp.

Cũng đúng, hắn vừa chuẩn bị bắt đầu kiến tạo đế quốc lý tưởng của mình thì mình xuất hiện trực tiếp đào tận gốc rễ đế quốc đó.

Căn cơ đế quốc của Sư Tử Vương Ti là thời đại đồ đá, nhưng Đỗ Lan lại đại diện cho nền văn minh cao hơn.

Ngươi là ai.

Dù rất kinh ngạc nhưng Sư Tử Vương Ti không hổ là vua thú khoác lốt người, dù kinh ngạc vẫn giữ được phong thái vương giả.

Đỗ Lan, chỉ là một nhân vật vô danh tiểu tốt mà thôi.

Lý niệm của ngươi khá tốt, nhưng bất kỳ lý tưởng nào cũng cần cơ sở vật chất và chiều kích của giá trị, nếu không có hai trụ cột đó, lý niệm của ngươi cũng chỉ là hoa trong gương trăng dưới nước mà thôi.

Giờ hãy nói cho ta biết, ngươi thực sự nghĩ có thể thiết lập một quốc gia trẻ trung, đầy sức sống và công bằng, hay đơn thuần là hận những kẻ già.

Đỗ Lan mỉm cười nhìn Sư Tử Vương Ti.

Bị nhìn thấu, dù Đỗ Lan không nói gì về trải nghiệm của mình, nhưng Ti biết mình đã bị nhìn thấu, mình không có bí mật trước mặt đối phương.

Trải nghiệm của Ti khá bi kịch, vì hắn đã quá quen với sự xấu xa của nhân tính, nên mới không hy vọng những kẻ già nua đại diện cho sự xấu xa được phục sinh.

Vì vậy lý niệm của hắn xuất phát từ trải nghiệm cá nhân và lòng thù hận đối với những hủ tục già nua xấu xí.

Theo hắn, tư tưởng người già là rác rưởi không nên tồn tại, tuyệt đối không thể để loại tư tưởng đó làm ô nhiễm thế giới mới.

Nhưng loại tư tưởng đó thực sự chỉ người già mới có sao.

Không phải, sự ích kỷ là thứ ai cũng có.

Sư Tử Vương Ti lúc này không biết mở lời thế nào, hắn cảm thấy hễ mình mở miệng chắc chắn sẽ bị phản bác đến không còn lời nào để nói.

Ngươi đang sợ hãi, cũng đúng, trước kia ngươi có thể đuổi ân nhân của mình đi hoàn toàn là vì võ lực của ngươi vượt xa họ, nhưng giờ sự tự tin đó đã biến mất khỏi người ngươi rồi.

Nhưng sợ mở lời là không được đâu nha, để ta kể cho ngươi một câu chuyện vậy, ngươi có biết câu chuyện Chỉ Nguyệt của Thiền tông không.

Chuyện kể có một vị lão hòa thượng đức cao vọng trọng khi đối diện với câu hỏi của người khác thường thích dùng tay chỉ lên mặt trăng.

Có lần một tay quân phiệt đến tìm lão hòa thượng nhờ chỉ điểm mê lầm, nhưng lão hòa thượng không tiếp, chỉ bảo tiểu hòa thượng ra nhắn lại, tiểu hòa thượng cũng dùng ngón tay chỉ lên mặt trăng, quân phiệt lập tức chặt đứt ngón tay tiểu hòa thượng.

Điều này cho thấy cùng một động tác nhưng người khác nhau làm thì hiệu quả hoàn toàn khác nhau.

Tại sao lão hòa thượng chỉ trăng lại khiến người ta phục.

Vì trước đó lão đã nói rất nhiều, đã biểu đạt đầy đủ kiến giải của mình và đã tích lũy được danh vọng.

Còn tiểu hòa thượng chẳng có thành tựu gì, làm cùng một động tác thì chẳng có sức thuyết phục nào cả.

Cho nên trước khi hành động, đầu tiên ngươi phải tuyên truyền, dùng ngôn ngữ để tuyên truyền lý niệm của mình, chỉ có như vậy khi hành động mới nước chảy thành sông.

Vậy nên đừng sợ nói chuyện nữa, có tâm sự gì thì cứ nói ra đi.

Đỗ Lan biểu thị mình đã qua huấn luyện chuyên nghiệp, đảm bảo sẽ không cười.

Ti vẫn tiếp tục chọn im lặng, dù hắn cảm thấy câu chuyện của Đỗ Lan rất có lý, nhưng trực giác mách bảo tuyệt đối không được mở miệng, hễ mở miệng đối phương chắc chắn sẽ không tha cho mình.

Phải nói rằng trực giác của vua thú vẫn rất nhạy bén, có thể cứu mạng.

Chậc chậc, Đỗ Lan biểu thị đối phương không mở miệng thì mình không thể phản bác, mà không phản bác được thì mất vui: Ngươi không mở miệng thì sao kiến lập đế quốc.

Không kiến lập đế quốc thì sao hoàn thành ước mơ.

Chương 2211

Không hoàn thành ước mơ, ngươi có xứng với em gái mình không.

Tên khốn nhà ngươi.

Đối phương sao lại biết về em gái mình, chẳng lẽ muốn dùng em gái để uy hiếp mình sao.

Ngươi rốt cuộc là ai, nhìn bộ dạng ngươi cũng không giống người bị thạch hóa.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để tấn công.

Sư Tử Vương Ti cứ ngỡ thế giới này chỉ có bốn người, khi người thứ năm xuất hiện bằng một phương thức quỷ dị, lại còn lải nhải không ngừng, hắn nhận ra thế giới này không hề đơn giản như hắn tưởng.

Từ cách ăn mặc của Đỗ Lan, có thể biết rằng thế kỷ 58 này không chỉ tồn tại văn minh, mà còn là một nền văn minh không hề yếu kém.

Những kẻ đến từ 3700 năm trước như bọn hắn ngược lại trông giống như lũ khỉ vậy.

Sư Tử Vương Ti muốn biết thân phận của đối phương.

Đỗ Lan lại rất vui mừng vì cuối cùng Sư Tử Vương Ti cũng chịu mở lời: Cậu không cần phải lo lắng như vậy, chịu mở miệng là một sự khởi đầu không tồi.

Tiếp theo cậu hoàn toàn có thể phục sinh những người cậu cần theo ý tưởng của mình, ta sẽ không can thiệp, cùng lắm chỉ nói vài câu thôi.

Cứ đi mà làm đi, mạnh dạn lên.

Sư Tử Vương Ti tự hỏi đối phương có ý gì.

Chẳng lẽ định quan sát hành vi của bọn hắn như quan sát lũ khỉ sao.

Coi đây là một màn biểu diễn à.

Nội tâm cao ngạo của Ti cảm thấy bị xúc phạm, cảm giác đối phương đem lại cho hắn rất tệ, bởi thái độ của Đỗ Lan hoàn toàn là kẻ bề trên, cứ như thể hắn và nhân loại không cùng một đẳng cấp vậy.

Cậu có nhiều nghi vấn cũng là chuyện bình thường, dù sao các người cũng đã trải qua quá nhiều chuyện, từ hóa đá đến hồi sinh, rồi lại có một khởi đầu mới, nhưng ta tin các người có thể vượt qua được.

Được rồi, giờ cậu có thể bắt đầu chế tạo thêm dịch hồi sinh và đi cứu những người cậu muốn rồi đó, mau đi xây dựng thế giới lý tưởng của cậu đi, một quốc gia không có người già, chỉ có những người trẻ tuổi.

Mau đi đi.

Tuy đây vốn là ước mơ của mình, nhưng khi nghe Đỗ Lan nói vậy, Sư Tử Vương Ti bỗng nhiên chẳng còn muốn thực hiện nó nữa.

Đỗ Lan nói nhiều như vậy đã thành công kích phát tâm lý nghịch phản của Ti, khiến hắn ngược lại không muốn làm.

Bởi vì Ti coi Đỗ Lan là kẻ địch, mà kẻ địch đã ủng hộ thì chắc chắn không phải chuyện tốt, tuy là lý tưởng của mình nhưng Ti cũng phải chấp nhận thiết luật: kẻ địch ủng hộ cái gì thì mình phải phản đối cái đó.

Tên khốn này, rốt cuộc hắn coi lý tưởng của người khác là cái gì.

Lý tưởng của mình bị vẩn đục rồi, Sư Tử Vương Ti hiện giờ rất phẫn nộ, thú tính trong hắn đã cận kề bờ vực bùng phát.

Nếu muốn tiếp tục thực hiện lý tưởng, tất nhiên phải khắc phục rào cản tâm lý do Đỗ Lan mang lại trước, nếu không hắn căn bản chẳng thể yên tâm mà thực hiện được.

Chân bước nghiêng, chọn điểm tựa vững chắc, eo mã hợp nhất, lực sinh từ bàn chân, truyền khắp toàn thân.

Oành.

Sức mạnh từ cơ thể bùng nổ, nam sinh trung học mạnh nhất linh trưởng loại tích lực chờ phát động, đại não hắn đã tính toán ra hai mươi phương thức tấn công, tìm kiếm phương án ổn thỏa nhất, chỉ cần nắm đấm của mình có thể đánh trúng, hắn sẽ dùng máu tươi của đối phương để gột rửa lý tưởng.

Đỗ Lan nhìn biểu cảm nghiêm túc và ánh mắt sắc bén của đối phương, không khỏi nghĩ rằng hắn quả thật có vốn liếng để kiêu ngạo, nhưng nếu chỉ có bấy nhiêu thì không thể quán triệt được lý tưởng đâu.

Không có sơ hở, tuy Đỗ Lan chỉ đứng yên đó nhưng không tìm thấy sơ hở nào, Ti không chắc nên ra tay thế nào.

Nhưng hắn buộc phải ra tay, vì đó là sứ mệnh của hắn.

Sao thế.

Cậu không biện hộ cho lý tưởng của mình, giờ đến cả dũng khí tung quyền vì lý tưởng cũng không còn sao.

Đỗ Lan tỏ vẻ mình chờ đến héo cả hoa rồi: Cậu rốt cuộc còn muốn thực hiện lý tưởng, muốn xây dựng một thế giới công bằng nữa không.

Chẳng phải cậu còn đuổi cả ân nhân cứu mạng của mình đi rồi sao, giờ sao lại nhu nhược như thế.

Hít sâu một hơi, mình phải hoàn thành đòn tấn công trong một khoảnh khắc, sẽ không có cơ hội thứ hai.

Dốc toàn lực, oành, hạ quyết tâm, Ti bùng nổ tấn công, trong nháy mắt hắn đã đến trước mặt Đỗ Lan, đồng thời nắm đấm cũng đã vung ra, xuất hiện ở cự ly mà người bình thường không thể né tránh.

Nếu Đỗ Lan là người bình thường, cú đấm này chắc chắn sẽ trúng vào má, gây chấn động não.

Nhưng Đỗ Lan không phải người thường, thế nên hắn căn bản không né, đương nhiên cũng không phản kích, chỉ đứng yên tại chỗ mặc cho nắm đấm của Sư Tử Vương Ti nện thẳng vào mặt.

Không có hiệu quả sao.

Cú đấm dùng đến mười hai phần sức lực của Sư Tử Vương Ti, đòn tấn công có thể đánh chết cả sư tử, nhưng đối với người trước mắt này lại hoàn toàn vô hiệu.

Hy vọng lý tưởng của cậu không nhu nhược như nắm đấm của cậu vậy.

Đỗ Lan nói.

Thực tế Sư Tử Vương Ti cũng biết lý tưởng của mình có thành công hay không vẫn còn là một vấn đề, dù sao sinh tồn ở thế giới mới không phải chuyện dễ dàng.

Tuy hắn tự tin có thể dẫn dắt một nhóm người sinh tồn, nhưng hắn cũng biết những người hắn hồi sinh không bao gồm kẻ yếu, hắn cần mỗi người được hồi sinh đều phải làm việc, vì vậy hắn chỉ có thể hồi sinh những thanh tráng niên khỏe mạnh từ mười lăm đến ba mươi lăm tuổi.

Còn trẻ em dưới mười lăm tuổi không thể được hồi sinh, vì trẻ em không đem lại sức lao động, ngược lại sẽ trở thành gánh nặng.

Vậy nói cho cùng, quốc gia lý tưởng của Ti không được xây dựng trên một phổ tuổi tác hoàn chỉnh, mà chỉ là một xã hội khuyết tật được tuyển chọn từ những kẻ tinh tráng mà thôi.

Một xã hội khuyết tật như vậy cuối cùng sẽ ra sao, ngay cả chính Ti cũng không chắc chắn.

Tuy Ti kiên định đối kháng với Thiên Không, nhưng thực tế không phải vì niềm tin vào lý tưởng của hắn kiên định đến thế, mà là vì nỗi sợ hãi của Ti đối với cựu thế giới quá sâu đậm.

Bởi cựu thế giới đã nhào nặn Ti từ một đứa trẻ thành một con dã thú mang lớp da người, cái danh hiệu nam sinh trung học mạnh nhất linh trưởng loại phía sau là những trận huyết chiến, vô số vết thương và đau đớn tích tụ lại, cuối cùng mới khiến Sư Tử Vương Ti trở nên như vậy.

Võ lực của hắn rất mạnh, nhưng đối mặt với cựu thế giới vạn ác, hắn cũng chỉ là một kẻ yếu bị áp bức bóc lột.

Chính vì vậy, khi Ti nghe thấy Thiên Không muốn khôi phục trật tự cựu thế giới, muốn khôi phục lại tất cả, Ti đã rơi vào nỗi sợ hãi tột cùng, hắn sợ hãi những gì mình từng trải qua sẽ lặp lại một lần nữa.

Cho nên hắn mới đưa ra đề nghị chỉ hồi sinh người trẻ tuổi, nhưng thực ra đề nghị này không phải xuất phát từ sự hướng tới một thế giới tốt đẹp, mà là từ nỗi sợ hãi cựu thế giới.

Dù sao chỉ cần không khôi phục trật tự cựu thế giới, ra sao cũng được.

Nhưng khi Đỗ Lan xuất hiện bảo Ti đi thực hiện lý tưởng, Ti nhận ra phương thức lựa chọn trốn tránh cựu thế giới của mình có lẽ sẽ tạo ra một con quái vật còn đáng sợ hơn cả cựu thế giới, vì vậy hắn đã dao động.

Thân thế của Sư Tử Vương Ti rất thảm, có một cô em gái bị bệnh nặng, hắn và em gái đều thuộc diện kẻ yếu cần được giúp đỡ, nhưng những kẻ định ra trật tự căn bản không thèm đoái hoài đến họ, không một ai ra tay tương trợ.

Thế là Sư Tử Vương Ti chỉ đành từ khi còn nhỏ đã phải lên võ đài, từng trận thắng lợi khiến hắn trở nên mạnh mẽ hơn cả sư tử.

Nhưng hắn cũng không phải ngay từ đầu đã mạnh như vậy, chiến đấu đã để lại cho hắn rất nhiều vết thương, chưa kể hắn chỉ là nam sinh trung học mà phải đối mặt với những đối thủ cao lớn hơn mình nhiều, không thể lần nào cũng rút lui an toàn.

Nhưng để có tiền chữa bệnh cho em gái, hắn buộc phải chiến đấu hết lần này đến lần khác, cho nên hắn căm ghét những kẻ giàu mà không nhân đức, cũng sợ hãi cựu thế giới vạn ác đó, cái cựu thế giới đã ép con người thành động vật.

Một quyền vô hiệu, nội tâm Sư Tử Vương Ti dậy sóng dữ dội, hắn nhận ra có lẽ mình không có thực lực để ngăn cản cựu thế giới phục hồi, hắn chẳng qua chỉ là một món đồ chơi bị nhốt trên võ đài của cựu thế giới để cho người ta thưởng lãm mà thôi, giống như những con sư tử trong đấu trường La Mã cổ đại, vĩnh viễn không thoát khỏi bàn tay của những nhân vật lớn cao cao tại thượng kia.

Nắm đấm của hắn không đập tan được tầng tầng xiềng xích trên người mình.

Nắm đấm của cậu rất bi thương.

Những gì Sư Tử Vương Ti nghĩ trong lòng, sợ hãi trong lòng, Đỗ Lan đều cảm nhận được thực sự.

Ý tưởng của Sư Tử Vương Ti là tốt, nhưng lý tưởng của hắn lại đi ngược lại quy luật khách quan của sự phát triển lực lượng sản xuất.

Ý định muốn khôi phục lại tất cả của Thạch Thần Thiên Không là sai, nhưng hắn dựa vào khoa học để khôi phục lực lượng sản xuất, điều đó lại đại diện cho lực lượng sản xuất tiên tiến.

Vận mệnh chính là thích trêu đùa như vậy.

Đỗ Lan từ nắm đấm của Sư Tử Vương Ti mà hiểu được nỗi sợ hãi của đối phương, đó là chuyện nằm trong dự tính, nếu không Đỗ Lan cũng đã chẳng xuất hiện ở đây.

Được rồi, giờ chúng ta có thể nói chuyện tử tế rồi đấy.

Đỗ Lan nói: Lý tưởng của cậu là dùng tuổi tác để phân biệt tốt xấu, dùng những điều kiện mắt thấy tai nghe để phán đoán giá trị quan, điều này khá là vô lý, và cũng là khuyết điểm lớn nhất của cậu.

Cho dù bây giờ cậu cứu được một nhóm người trẻ tuổi, nhưng cậu đừng quên hiện giờ cậu không còn công nghệ nữa, tốc độ lão hóa của con người là rất nhanh, bốn mươi tuổi đã có thể coi là người già rồi, đến lúc đó cậu nghĩ những người này sẽ đối mặt với chế độ cậu đặt ra như thế nào.

Chắc chắn họ sẽ lật đổ nó thôi, thế giới lý tưởng cậu xây dựng sẽ chỉ ngắn ngủi mà kết thúc.

Cùng lắm cũng chỉ duy trì được mười mấy năm.

Chương 2212

Sư Tử Vương Ti phải thừa nhận mỗi câu Đỗ Lan nói đều rất có lý, đều nói trúng những điểm mà hắn chưa từng nghĩ tới, lúc này hắn cuối cùng cũng biết hỏi: Vậy rốt cuộc tôi phải làm gì.

Cậu có thể phong ta làm Quốc sư trước đã.

Đỗ Lan tỏ ý mình cứ kiếm lấy một chức quan nửa chức tước rồi tính sau.

Hoàn toàn không nhìn thấu được con người Đỗ Lan.

Sư Tử Vương Ti không biết Đỗ Lan rốt cuộc đến để hạ thấp hắn hay là đến để tâng bốc hắn nữa.

Cậu rất ghét ta phải không, nhưng ta đây là đang giúp cậu nảy sinh trí tuệ đấy.

Phương Đông có câu lời thật thì tai ngược, Phương Tây có phương pháp bà đỡ, tóm lại trí tuệ đều bắt đầu từ việc chấp nhận những lời khó nghe, sau đó mới từng bước tiến hóa.

Sư Tử Vương Ti biết điều đó, thế nên hắn cũng không còn gì để nói: Vậy sau này ông chính là Quốc sư của tôi.

Rất tốt, cậu có thể vừa làm việc vừa nghe ta giáo huấn.

Quả thực cần phải chế tạo dịch hồi sinh rồi, còn phải mở rộng thêm địa bàn nữa.

Ti không chuẩn bị xây dựng nhà cửa vì không có kỹ thuật đó, đợi đến khi có nhiều người hơn hắn sẽ đục hang động để ở.

Sau đó hắn sẽ giúp săn bắn để ai cũng có thịt ăn.

Những gì Sư Tử Vương Ti có thể làm chỉ là để con người sống sót, chứ không giải quyết được vấn đề tại sao con người phải sống sót.

Thạch Thần và Đại Thụ đã chế tạo được không ít cồn dự trữ, lại lấy được axit nitric từ hang dơi, trộn theo tỉ lệ là được.

Trước tiên đi hồi sinh mấy người quen, bắt đầu từ bạn học trong trường.

Sau đó hồi sinh một nữ ký giả mà hắn quen biết, nữ ký giả này có mối quan hệ rộng, quen biết nhiều người, có thể cung cấp thông tin về một số nhân viên kỹ thuật.

Sư Tử Vương Ti cân nhắc như vậy, thế là hắn bắt đầu hồi sinh theo thứ tự đó.

Rất nhanh, Sư Tử Vương Ti đã hồi sinh được một nhóm đàn em chuyên giúp hắn làm việc chân tay.

Những đàn em này khi biết mình đã ở 3700 năm sau cũng ngơ ngác cả mặt, đối mặt với môi trường xa lạ chỉ có thể đoàn kết xung quanh Ti, bởi vì dã ngoại không chỉ có sư tử mà còn có bầy sói, gấu và các loài dã thú khác, ngoài Sư Tử Vương Ti ra căn bản không ai bảo vệ được họ.

Là học sinh trung học, họ thậm chí còn không có kỹ năng săn bắn, chỉ có thể làm việc nặng.

Phải nói rằng trong số học sinh trung học này có quá nhiều kẻ lông bông, những kẻ này trước khi bị hóa đá đã rất hâm mộ Sư Tử Vương Ti, sau khi chấp nhận việc đã ở thời đại đồ đá cũng chỉ có thể đi theo kẻ mạnh mới mong sinh tồn được.

Bắt đầu thu thập tượng đá, tuyển chọn những tượng đá trẻ khỏe để ưu tiên hồi sinh, trừ phi có tài năng đặc biệt, nếu không sẽ không hồi sinh những kẻ yếu không có sức lực.

Có dịch hồi sinh, đội ngũ lớn mạnh rất nhanh.

Hiện giờ sắp đến mùa đông rồi, cậu định qua mùa đông thế nào.

Đỗ Lan hỏi Sư Tử Vương Ti.

Trước tiên đục một hang núi, sau đó thu thập đủ củi, chỉ cần có lửa và thức ăn, mùa đông chắc chắn sẽ vượt qua được.

Sư Tử Vương Ti nói.

Tuy không có đủ da lông, nhưng nếu có thức ăn, chắc chắn là được.

Cậu nghĩ cũng đơn giản thật đấy.

Đỗ Lan thầm nghĩ may mà đối phương không nói là dựa vào nghị lực để chống lại mùa đông giá rét, còn biết cần nơi trú ẩn, cần lửa, cần thức ăn.

Nhưng họ căn bản không có đủ biện pháp giữ ấm.

Mùa đông thời nguyên thủy đáng sợ lắm.

Những gì chúng tôi có thể chuẩn bị đều đã chuẩn bị rồi, ông thì có thể cung cấp sự giúp đỡ gì đây.

Tài ăn nói của Đỗ Lan tuy lợi hại, nhưng đối mặt với mùa đông giá rét, ông ta cũng không đưa ra được vật tư chi viện.

Cho nên Sư Tử Vương Ti cũng không muốn nghe Đỗ Lan thuyết giảng dài dòng.

Tuy Đỗ Lan rất có trí tuệ, nhưng những món súp gà trí tuệ nhân sinh này ở thời đại đồ đá căn bản chẳng có tác dụng gì.

Sư Tử Vương Ti thao tác suốt thời gian qua, phát hiện Đỗ Lan chưa bao giờ nhúng tay vào công việc, lãng phí trắng trợn một phần lương thực.

Đỗ Lan chỉ có thể nói Sư Tử Vương Ti đúng là không thông suốt, mình nói nhiều như vậy hoàn toàn là đàn gảy tai trâu.

Đúng là như vậy, Sư Tử Vương Ti tuy chiến đấu lực mạnh mẽ nhưng chỉ là một phàm phu tục tử, phàm phu không muốn suy nghĩ mà chỉ muốn có kết quả.

Quá trình suy nghĩ giao cho người khác, chỉ cần có kết luận là được.

Sư Tử Vương Ti chẳng có hứng thú thông qua phương pháp bà đỡ của Đỗ Lan để có được trí tuệ của chính mình, hắn chỉ muốn biết đáp án, rốt cuộc phải làm thế nào mới khiến thế giới tốt đẹp hơn, mới có thể tránh được những chuyện bi thảm đáng sợ của cựu thế giới.

Cho nên Đỗ Lan nói rất nhiều, nhưng Sư Tử Vương Ti lại chẳng lọt tai mấy, tuy cảm thấy Đỗ Lan nói rất có lý nhưng nghe xong là thôi, không hề có một quá trình tự mình suy nghĩ.

Ta không phải là sách sĩ quân sư, quân sư là người trực tiếp đưa ra biện pháp, còn ta là Quốc sư, Quốc sư là người cung cấp trí tuệ và sự suy nghĩ cho quốc gia của cậu.

Các người phải thông qua sự dẫn dắt của ta để học cách tự động não chứ.

Thế thì quân sư có ích hơn nhiều.

Sau một thời gian tiếp xúc với Đỗ Lan, Ti càng lúc càng không tôn trọng Đỗ Lan, tuy lúc mới xuất hiện rất ấn tượng nhưng những biểu hiện sau này thực sự không như mong đợi.

Ha ha, đây chẳng phải là lỗ hổng của chính cậu sao, nếu cậu không đuổi Thiên Không đi thì có khi cậu ta đã chế tạo được lò sưởi rồi.

Giờ thì chỉ miễn cưỡng xây cái giường sưởi hỏa kháng gì đó để chống đỡ thôi, cũng chẳng còn cách nào tốt hơn.

Đỗ Lan tuyên bố mình sẽ không giống như Thạch Thần Thiên Không đi xây máy phát điện hay phát minh đèn điện ở thời đồ đá, ông ta chỉ chế tạo kỹ thuật thực dụng như hỏa kháng mà thôi.

Chỉ thế thôi sao.

Sư Tử Vương Ti cho rằng đề nghị này chẳng cao siêu gì, hỏa kháng cũng không hẳn là có hàm lượng kỹ thuật cao.

Đỗ Lan phàn nàn: Đầu óc không thông minh lắm mà yêu cầu thì rõ nhiều, kỹ thuật chỉ là công cụ chứ không phải để biểu diễn, có ích mới là tiêu chuẩn đánh giá kỹ thuật, chứ không phải mấy màn biểu diễn hoa mỹ.

Việc Đỗ Lan giáo dục Sư Tử Vương Ti căn bản không có tác dụng gì, mạch não của hắn thực sự quá đơn giản, không suy nghĩ được những mối quan hệ phức tạp đa biến như nhân tính, xã hội, lực lượng sản xuất, không nghĩ ra được con đường phát triển đế quốc, chỉ có thể sống ngày nào hay ngày nấy.

Sư Tử Vương Ti hiện giờ vẫn cứ muốn dùng phương thức đơn giản thô bạo là tuổi tác để làm lựa chọn giá trị, thực sự là quá ngu xuẩn.

Nếu để một học sinh tiểu học đánh giá một quả táo, nó sẽ bảo là màu đỏ, ngon, hình tròn, đẹp.

Nếu để người lớn đánh giá quả táo, họ sẽ bảo là ngọt, giòn, to, đắt, có dinh dưỡng, tốt.

Đỏ, tròn, ngọt, giòn, to là sự thật, là những thứ khách quan của quả táo.

Còn đẹp, đắt, tốt là giá trị quan gán cho quả táo, là những thứ không nhìn thấy, không sờ thấy được.

Con người cũng giống quả táo, đều có hai mặt nhìn thấy và không nhìn thấy, tuổi tác thuộc về thứ nhìn thấy được, cũng là thứ dễ phán đoán nhất.

Còn trí tuệ, đạo đức, tài năng đều là thứ không nhìn thấy.

Sư Tử Vương Ti đơn giản thô bạo đánh đồng tuổi trẻ với lương thiện, chính là đánh tráo khái niệm giữa sự thật khách quan và giá trị quan, hoàn toàn là làm càn.

Tuổi tác lớn nhỏ và lương thiện hay không, ích kỷ hay không hoàn toàn không có quan hệ gì với nhau, cho nên nền móng của đế quốc Ti bị lệch, đế quốc này có thể xây dựng được hoàn toàn là nhờ vào chiến đấu lực của Ti, không phải vì điều gì khác.

Trước khi mùa đông tới, còn một nhóm người cần được hồi sinh, đều do nữ ký giả quen biết của Ti đề cử.

Những người tỉnh lại đều phải đối mặt với một thế giới mới trăm bề hoang phế, đều cần một thời gian để điều chỉnh, cơ bản chỉ bằng thời gian của hai bữa cơm, vì nếu họ không làm việc thì sẽ không có lương thực dư thừa.

Để sống sót chỉ còn cách chấp nhận hiện thực, rồi nỗ lực để sinh tồn.

Những người có tố chất thân thể ưu tú nổi bật hẳn lên, trở thành đại diện cho chiến đấu lực.

Kẻ mạnh thứ hai sau Sư Tử Vương Ti tên là Băng Nguyệt, sử dụng một cây trường thương đặc chế.

Đây là nhân tài do nữ ký giả đề cử sau khi hồi sinh, là truyền nhân của một lưu phái võ thuật nào đó, bình thường thích híp mắt, nhưng thương pháp như cầu vồng xuyên mặt trời, như rồng bay múa, biến hóa khôn lường.

Chiến đấu ra chiến đấu, khổ sai ra khổ sai, còn có cả người phụ trách truy tìm, điều phối.

Tuy chỉ có hơn hai mươi người nhưng phân công minh bạch, mỗi người đều có công việc riêng.

Sư Tử Vương Ti tự mình lười biếng, dù sao có cái ăn là được, công việc chính của hắn hiện giờ vẫn là đoàn kết nhân tâm, sẵn tiện phụ trách an toàn.

Nhưng mãnh thú cũng không phải lúc nào cũng gặp, cho nên công việc của Sư Tử Vương Ti chính là người lãnh đạo.

Đỗ Lan luôn đứng bên cạnh Sư Tử Vương Ti, y phục của ông ta luôn khiến người ta tò mò, khiến người ta muốn biết ông ta tìm đâu ra bộ đồ này.

Hiện giờ giai cấp đã nảy sinh, người có bản lĩnh đều có thể mặc da thú, còn khổ sai bình thường chỉ có thể mặc lá cây.

Thời tiết ngày càng mát mẻ, thoắt cái đã bước vào tháng mười một, mọi người gấp rút chuẩn bị qua đông.

Ta thấy vẫn nên tìm Thạch Thần Thiên Không về đi, vì những sáng tạo phát minh của cậu ta rất có ích.

Đỗ Lan nói: Đương nhiên, nếu cậu không muốn tìm thì cũng có thể làm một cuộc giao dịch với ta.

Ti nhìn về phía Đỗ Lan, không biết ông ta đang nói gì: Giao dịch.

Chương 2213

Ông muốn làm gì.

Đỗ Lan chẳng biết lấy đâu ra một cuốn sách từ chỗ nào: Hướng dẫn phát minh vạn vật, thấy chưa.

Cuốn sách này ghi lại cách phát minh từ con số không khi xuyên không về thời nguyên thủy, từ giải quyết vấn đề sinh tồn đến nhu cầu tinh thần, cuối cùng là thực dân vũ trụ, bao hàm vạn vật, là bách khoa toàn thư công nghiệp của nền văn minh cũ.

Có cuốn sách này, coi như có một Thạch Thần Thiên Không.

Ti có thể thề trên người Đỗ Lan chắc chắn không giấu được một cuốn sách to như thế, hắn cảm thấy Đỗ Lan chắc chắn biết yêu thuật: Ông muốn cái gì.

Cuốn sách này rất có ích, nên Ti muốn có nó.

Tất cả lương thực, cậu phải giao quyền phân phối lương thực cho ta.

Đỗ Lan đưa ra yêu cầu.

Không được.

Có gì mà không được, dù sao cái quốc gia này của cậu cũng giống như trò chơi đồ hàng thôi, mấy người này dù có chết sạch thì cậu lại dùng dịch hồi sinh cứu một đám khác là được.

Lời của Đỗ Lan hoàn toàn không coi mạng người ra gì.

Ti cau mày, đây là lần đầu tiên hắn thấy Đỗ Lan coi thường sinh mệnh như vậy: Cách nói này của ông và lũ già ở cựu thế giới có gì khác biệt đâu.

Ông cũng giống như bọn họ, coi thường sinh mạng của những người trẻ tuổi chúng tôi.

Ha ha, ta mới nói vài câu mà cậu đã xù lông lên rồi, tương lai vấn đề các người phải đối mặt còn tàn khốc hơn lời ta nói nhiều.

Chưa kể các người chẳng phải có cuốn sách đó sao, có thể tự mình phát minh, đừng bảo với ta là ngay cả việc vẽ bầu theo mẫu các người cũng không biết làm nhé.

Đến mùa đông, các người có thể cùng nhau học tập, đợi mùa xuân đến thì từng bước thực hành.

Nếu các người đã không muốn suy nghĩ thì cứ ngoan ngoãn làm sức lao động đi.

Ông muốn quyền phân phối, chắc chắn là định bày trò gì đó, nói cho tôi biết ông muốn làm gì.

Ti hỏi.

Đã là cướp quyền phân phối, tự nhiên là muốn thay thế vị trí của cậu.

Đỗ Lan rất bất lực: Ta đã dạy cho cậu bao nhiêu bài học rồi mà chẳng tiến bộ chút nào, vậy giờ ta nói thẳng luôn, vị Quốc sư này muốn đoạt quyền.

Đã sớm nói cho cậu biết về mối quan hệ giữa người lao động và người phân phối trong xã hội rồi, cậu căn bản không để tâm nghe, trong tháng này ta đã giảng về ưu điểm và khuyết điểm trong lý tưởng của cậu, cậu thực sự chưa từng nghĩ qua sao.

Ông nhắc đến nhiều nhất chính là Thạch Thần Thiên Không, ông muốn tôi tìm cậu ta về.

Tên này chỉ nhớ những đề nghị trực tiếp của Đỗ Lan, còn những luận điểm Đỗ Lan nói thì hoàn toàn không nhớ.

Đỗ Lan đề xuất phải tìm Thạch Thần Thiên Không về, điểm này được nhắc đi nhắc lại nhiều lần nhưng Sư Tử Vương Ti không nghe theo.

Bởi vì Sư Tử Vương Ti thực ra rất kính sợ nền văn minh cũ mà Thiên Không đại diện, nếu không dựa vào võ lực thì hắn tự nhận không đấu lại Thiên Không.

Thực tế Sư Tử Vương Ti ngoài võ lực ra đúng là chẳng có gì cả, đối mặt với sự đoạt quyền đột ngột của Đỗ Lan, hắn cũng ngơ ngác.

Đỗ Lan là người mà hắn không thể giải quyết bằng võ lực, mà hắn lại không cam tâm giao ra vị trí lãnh đạo, vì ngoài chính mình ra hắn chẳng tin ai, hắn cảm thấy những người khác đều hoài niệm vinh quang văn minh cũ, đều muốn phục bích, chỉ có hắn là kiên quyết không chấp nhận văn minh cũ.

Chỉ có điều không chấp nhận là một chuyện, nếu Sư Tử Vương Ti không đưa ra được một thiết kế chế độ vượt xa văn minh cũ thì sớm muộn gì cũng bị người ta lật đổ.

Ái chà, ta đoạt quyền mà sao biểu cảm của cậu lại như thế này nhỉ.

Cậu vừa không có năng lực, vừa không chịu buông quyền, kiểu lãnh đạo như cậu đúng là đáng ghét thật đấy.

Ta biết cậu lo lắng điều gì, chính là lo lắng người khác sẽ dẫm vào vết xe đổ của văn minh cũ, trong mắt cậu có phải chỉ có mình cậu đơn thương độc mã canh giữ cánh cửa phục bích của thế giới mới, còn những người khác ai nấy đều khát khao văn minh cũ quay lại không.

Chẳng lẽ sự thật không phải như vậy sao.

Nếu những người khác thực sự đều đang kỳ vọng như vậy thì cậu nên tự kiểm điểm lại xem tại sao chỉ có mình cậu không thích cựu thế giới.

Nhưng Đỗ Lan nói xong là biết mình lại nói công cốc rồi: Nói với cậu cũng bằng thừa vì cậu có thèm suy nghĩ đâu, ôi, làm Quốc sư như ta thật là khó quá, lại gặp phải kiểu người đầu óc đơn giản còn cố chấp như cậu.

Suy nghĩ đi, cậu phải suy nghĩ chứ.

Phải cân nhắc xem tại sao cậu sợ hãi, người khác tại sao hoài niệm.

Cái cậu sợ là gì, cái người khác hoài niệm là gì.

Không giải quyết được những vấn đề này, cậu vĩnh viễn không thể tin tưởng người khác, người khác cũng không thể tin tưởng cậu.

Nếu cậu không muốn suy nghĩ thì thà giao vị trí đó cho ta còn hơn.

Không, tôi sẽ không giao cho ông, vì ông muốn khôi phục cựu thế giới.

Sư Tử Vương Ti tuyệt đối không đồng ý cho bất cứ ai khôi phục cựu thế giới dưới bất kỳ hình thức nào, vì cựu thế giới không coi con người ra con người.

Nhưng cậu căn bản không biết làm thế nào mới tránh được, cậu nghĩ để mọi người duy trì mức sống của người nguyên thủy là có thể tránh được sao.

Căn bản không tránh được, những gì cậu có thể làm chỉ là dùng võ lực để áp chế khát vọng của người khác.

Nhưng cậu đừng quên Thạch Thần Thiên Không sẽ không áp chế, đến lúc đó cậu ta phát minh ra công nghệ cao thì có thể phản công bất cứ lúc nào.

Cậu có thể vì sợ hãi mà không cho người ta phát triển, nhưng lạc hậu thì phải ăn đòn.

Vấn đề của Sư Tử Vương Ti là tiến thoái lưỡng nan, chỉ muốn giữ nguyên hiện trạng, đất rộng người thưa, mọi người có thể kiếm đủ thức ăn từ thiên nhiên, mỗi người đều duy trì những mưu cầu hữu hạn, không đòi hỏi thêm nữa.

Chỉ có thể nói hắn đã xem nhẹ sự ích kỷ và dã tâm của con người, coi người trẻ tuổi quá lý tưởng hóa.

Hơn nữa hắn không phát triển nhưng Thạch Thần Thiên Không sẽ phát triển, nên sớm muộn gì cũng bị đánh bại.

Điểm này thủ hạ của Ti là Băng Nguyệt cũng nhìn ra được, Băng Nguyệt không đồng tình với ý tưởng của Ti, hắn cho rằng hóa đá là một cuộc chọn lọc tự nhiên, giờ đây họ đã quay lại thế giới nhược nhục cường thực nguyên thủy nhất, không nên là cái gọi là thế giới lý tưởng cho người trẻ tuổi của Ti, thứ như thế giới lý tưởng căn bản không thực tế.

Đỗ Lan biết nếu mình không đoạt quyền thì sớm muộn gì Băng Nguyệt cũng không chịu nổi Ti mà đi đoạt quyền, nên Đỗ Lan ra tay trước.

Đáng tiếc Ti không phối hợp với Đỗ Lan, dù sao hắn cũng kiên quyết phản đối bất kỳ hình thức phục bích nào của cựu thế giới.

Ngay cả khi mùa đông đã cận kề cũng không phối hợp với Đỗ Lan.

So với sự hỗn loạn bên phía Sư Tử Vương Ti, ba người Thạch Thần Thiên Không tìm được lưu huỳnh chắc chắn là may mắn, trong quá trình thử nghiệm thuốc nổ, họ phát hiện ra thế giới này không chỉ có vài người bọn họ, mà còn có những thổ dân khác tồn tại.

Họ tìm thấy bộ lạc cư trú trên đảo giữa hồ, nhìn thấy những người này, Thạch Thần Thiên Không lập tức cười rộ lên, vì thứ hắn thiếu nhất hiện giờ chính là công cụ lao động, hắn có rất nhiều ý tưởng cần thực hiện, chỉ thiếu nhân thủ.

Sau khi không còn axit nitric, tìm được bộ lạc mới thực sự là được ông trời giúp đỡ.

Trong mắt Thạch Thần Thiên Không, phát hiện mới chính là nhân công miễn phí được gửi đến, lừa phỉnh đám người nguyên thủy này chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao.

Sở dĩ xác định họ là người nguyên thủy vì họ đã quen một cô gái nguyên thủy, cô ấy địu một cái bình lớn lên núi lửa để lấy nước nóng, nhìn quần áo và vũ khí của cô gái là biết bộ lạc này vẫn dừng lại ở thời đại đồ đá.

Tuy nhiên họ có thể giao tiếp được, mặc dù không hiểu sao người nguyên thủy lại nói tiếng Nhật, nhưng thời đại này còn có người khác thực sự là một tin tốt.

Không có công cụ lao động, Thạch Thần có cả người bản lĩnh cũng chẳng có chỗ mà phát triển.

Ba người đi theo cô gái đến bờ hồ, vì là người ngoài nên không được phép vào thôn, chỉ có thể ở cùng với pháp sư cũng sống ở ven sông.

Cô gái cho rằng Thạch Thần Thiên Không cũng là một pháp sư, nên pháp sư ở cùng pháp sư hoàn toàn không có vấn đề gì.

Nhưng trong mắt Thạch Thần Thiên Không căn bản chẳng tồn tại pháp sư gì cả, cái gọi là pháp sư chỉ là lợi dụng một số hiện tượng tự nhiên cơ bản mà thôi, chẳng hạn như phản ứng màu ngọn lửa, dùng để lừa đám người nguyên thủy thì thừa sức.

Nhưng trong mắt nhà khoa học như hắn thì thực sự quá yếu, có điều khoáng thạch và dược liệu nguyên liệu mà pháp sư thu thập được lại rất đáng kinh ngạc, giúp hắn tiết kiệm được bao nhiêu thời gian.

Đại Mộc Đại Thụ và Tiểu Xuyên Giang, cùng cô gái nguyên thủy Hổ Phách là những người chứng kiến cuộc đối đầu pháp thuật này.

Pháp sư của bộ lạc nguyên thủy là một thiếu niên còn rất trẻ, mấy trò vặt của cậu ta hoàn toàn vô dụng trước Thiên Không, khiến cậu ta vô cùng chấn động.

Vì những thứ này đều do cậu ta mất mấy năm thu thập và thực nghiệm mới ra, đối phương lại có thể nhìn thấu ngay lập tức, người ngoài này không đơn giản: Nếu đã vậy, để tôi xem bản lĩnh của anh xem.

Thiếu niên pháp sư đã hết bài, nên quay lại bảo Thạch Thần Thiên Không trổ tài thực sự, nếu có thể khiến cậu ta tâm phục khẩu phục thì cậu ta sẽ đồng ý để ba người này ở lại.

Tôi không có dược liệu.

Tuy trên người có thuốc súng nhưng thứ này quá quý giá, không thể đem ra làm biểu diễn được.

Vậy tôi cho phép anh vào gác mái của tôi.

Nhà của thiếu niên là một ngôi nhà sàn bằng tre, dựng trên những cột chống cách mặt đất, bên trong toàn là các loại dược liệu nguyên liệu mà cậu ta thu thập được.

Khoáng thạch, thực vật, hài cốt động vật, những thứ xung quanh có thể thu thập được cậu ta đều gom về đây hết.

Đây là.

Thạch Thần Thiên Không chấn kinh trước khả năng thu thập của thiếu niên, cậu ta giống như một con chuột chũi thu thập được rất nhiều kho báu: Đúng là kho báu mà.

Thạch Thần Thiên Không ngó chỗ này xem chỗ kia, trong lòng tính toán làm sao để chiếm trọn đống đồ này.

Nhưng hắn phải trổ tài trước đã, nếu vậy thì làm một cái phù phép vậy.

Thực ra chính là mạ bạc đơn giản nhất, hắn nhóm lửa lên, bắt đầu nung chảy khoáng thạch có điểm nóng chảy thấp, sau đó tiến hành dung hợp.

Đám đông đứng xem hoàn toàn không biết Thạch Thần Thiên Không đang làm gì.

Thiếu niên pháp sư chấn động trước sự thuần thục của Thạch Thần Thiên Không: Đồ đạc trong nhà đều do tôi thu thập từ xung quanh về, ngay cả tôi cũng không nhận biết hết được, anh ta vậy mà lại biết cách sử dụng.

Ba người này rốt cuộc là lai lịch thế nào.

Cậu ta không khỏi hỏi cô gái đã dẫn ba người về.

Cô gái cũng không biết: Mỗi ngày tôi đều lên núi lửa lấy nước, họ là người tôi gặp trên đó, lúc đó họ đang sử dụng pháp thuật.

Tôi thấy họ không có nơi nào để đi nên dẫn họ về.

Nhưng xung quanh căn bản làm gì có bộ lạc nào, họ rốt cuộc từ đâu tới.

Cô gái cũng không biết.

Thạch Thần Thiên Không nhìn về phía hai vệ binh canh giữ cầu treo của bộ lạc.

Vì bộ lạc nằm trên đảo giữa hồ, nối với bờ bằng cầu treo, có hai vệ binh canh giữ không cho bất kỳ mối nguy hiểm nào tiếp cận bộ lạc.

Hai vệ binh này một người tên là Kim Lang, một người là Ngân Lang, là hai anh em.

Hai anh em này làm việc công minh, luôn ngăn cản ba người tiến vào bộ lạc.

Hiện giờ Thạch Thần Thiên Không lấy cây giáo đá từ tay Ngân Lang, nhúng đầu giáo vào chất lỏng để tiến hành phù phép, chỉ một lát sau, trên nền đá đen hiện ra một lớp bạc sáng lấp lánh, lập tức trở nên cao cấp sang trọng hẳn lên.

Cậu em Ngân Lang thấy cây giáo của mình bỗng nhiên trở nên đẹp như vậy, lập tức yêu luôn, thực sự là không thể dứt ra được, từ nay cậu ta chính là Ngân Lang đích thực.

Anh trai Kim Lang ghen tị lắm, nhưng vẫn tỏ vẻ cao ngạo: Chiến binh thực thụ dựa vào thực lực của chính mình, chứ không phải vũ khí.

Quá lợi hại, tôi cho phép ba người ở lại.

Thiếu niên pháp sư thấy Thạch Thần Thiên Không giỏi như vậy, không khỏi nghĩ rằng hắn có lẽ có thể giúp mình hoàn thành mục tiêu.

Chương 2214

Ba người cuối cùng cũng có nơi nương náu, Thạch Thần Thiên Không thì cười một cách âm hiểm, hắn muốn chi phối đám người nguyên thủy này, biến họ thành công cụ lao động cho mình: Oa ha.

Ở lại được hai ngày, họ biết được tại sao thiếu niên pháp sư và cô gái Hổ Phách lại một người thì thu thập đồ đạc lung tung, một người thì mỗi ngày chẳng quản ngại khó nhọc đi lấy nước nóng, hóa ra là vì vu nữ của bộ lạc bị bệnh, bị bệnh phổi rất nặng, họ đều muốn chữa khỏi cho cô ấy.

Hổ Phách là em gái vu nữ, còn thiếu niên thì thầm yêu vu nữ.

Pháp thuật của anh lợi hại như vậy, có chữa khỏi cho vu nữ được không.

Nếu chữa khỏi cho chị ấy, ba người chắc chắn sẽ được phép vào thôn.

Không phải pháp thuật, là khoa học.

Thạch Thần Thiên Không chìm vào suy tư, vì thời buổi này mà sinh bệnh đúng là rất nguy hiểm, mình lại thiếu thốn thuốc men, có lẽ có thể chế tạo một loại thuốc vạn năng ra.

Cái gọi là thuốc vạn năng đương nhiên chính là kháng sinh, kháng sinh có thể dùng trong nhiều trường hợp, cả bôi ngoài da lẫn uống trong đều được, dù là sinh bệnh hay chấn thương ngoại khoa đều có thể phát huy tác dụng.

Chế tạo thuốc vạn năng có hai phương thức phổ biến, một là phương thức sinh học, hai là phương thức hóa học.

Phương thức sinh học là nuôi cấy nấm mốc để thu được

Penicillin, phương thức hóa học là dùng phương pháp tổng hợp hóa học thông qua thực nghiệm để tổng hợp kháng sinh.

Phương thức sinh học đơn giản hơn, nhưng dù có nuôi cấy thành công thì lượng Penicillin cũng rất ít, muốn chữa bệnh không biết phải nuôi bao nhiêu nấm mốc cho đủ.

Để chữa trị một vết thương nhiễm trùng, có thể cần tới hai lít dịch Penicillin nguyên chất, điều này quá khoa trương.

Phương thức hóa học phức tạp hơn, cần dùng đến điện, và đủ loại công cụ sắt thép lằng nhằng, mà hiện giờ là thời đồ đá, muốn có điện và sắt đều rất khó khăn.

Nhưng Thạch Thần Thiên Không là nhà khoa học mà: Dựa vào những triệu chứng các người nói, cô ấy chắc là bị lao phổi, cần có thuốc vạn năng mới được.

Quyết định rồi, sẽ chế tạo thuốc vạn năng, trước tiên chúng ta phải luyện sắt, luyện đồng.

Có hai thứ này mới có thể chế tạo nam châm nhân tạo, có nam châm nhân tạo mới chế tạo được máy phát điện, có máy phát điện mới có thể điện phân.

Thạch Thần Thiên Không muốn chế tạo máy phát điện ở thời đồ đá.

Thực ra máy phát điện chính là cắt các đường sức từ, có nam châm là phát được điện, nguyên lý vô cùng đơn giản, vấn đề là làm sao chế tạo được nam châm ở thời đồ đá.

Đá nam châm tự nhiên từ tính quá yếu, còn nam châm nhân tạo ở thời đại công nghiệp đều cần thông điện để kích hoạt từ tính.

Vậy ở thời nguyên thủy chỉ có thể dựa vào sấm sét để hoàn thành bước thông điện, cho nên cần thiên thời địa lợi nhân hòa.

Thiên thời chính là sấm sét.

Địa lợi chính là khoáng thạch.

Nhân hòa chính là công cụ lao động.

Có ba điểm này, thời nguyên thủy cũng có thể chế tạo máy phát điện.

Sư Tử Vương Ti và Thạch Thần Thiên Không đều nỗ lực trước khi mùa đông đến, chỉ có điều Sư Tử Vương Ti đưa ra một kế hoạch quốc gia lý tưởng không mấy khả thi, còn Thạch Thần Thiên Không lại đưa ra một kế hoạch thuốc vạn năng không tưởng.

Cả hai thiếu niên đều không đi theo lối mòn, nhưng Thạch Thần Thiên Không là nhà khoa học, nắm giữ lực lượng sản xuất cao cấp, tuy cần đánh cược một chút may mắn nhưng kế hoạch của hắn đều dựa trên kinh nghiệm khoa học.

Còn kế hoạch của Sư Tử Vương Ti hoàn toàn là do nỗi sợ hãi cựu văn minh, hoàn toàn dựa vào mị lực cá nhân của hắn để chống đỡ.

Nếu nói Thạch Thần Thiên Không xây máy phát điện ở thời đồ đá là viển vông, thì thế giới lý tưởng của Sư Tử Vương Ti chỉ là hoa trong gương, trăng dưới nước.

Thạch Thần Thiên Không có kinh nghiệm để tham khảo, lý tưởng của Sư Tử Vương Ti hoàn toàn là không tưởng.

Từ cổ chí kim, bất kể thời đại nào, thứ gọi là thế giới lý tưởng chỉ tồn tại trong đầu các triết gia và thánh nhân, chưa bao giờ thực hiện được.

Cho nên vấn đề của Sư Tử Vương Ti lớn hơn Thạch Thần Thiên Không nhiều, mặc cho Đỗ Lan mấy lần nhắc nhở, nhưng Ti vẫn không chịu sửa đổi.

Quốc sư, cuốn Hướng dẫn phát minh vạn vật đó có vẻ rất thú vị.

Đỗ Lan cuối cùng vẫn không đoạt lấy địa vị của Ti, không phải vì không có năng lực mà chỉ vì lòng lân mẫn.

Lúc này Băng Nguyệt lại đi tới, chiến binh chuyên dùng trường thương này thực lực cường kình, chiến lực không hề thua kém Sư Tử Vương Ti.

Hắn tìm đến Đỗ Lan, hiển nhiên là có mục đích.

Băng Nguyệt, cuốn sách này là sức mạnh có thể thay đổi lịch sử đấy, từ nhu cầu sinh tồn ăn ngủ đến mưu cầu văn minh tinh thần cao hơn, bao la vạn tượng, cậu muốn nó sao.

Đỗ Lan đánh giá đối phương.

Chẳng phải rất thú vị sao.

Quốc sư, ông nghĩ tại sao chúng ta lại bị hóa đá.

Đỗ Lan nhìn biểu cảm đối phương là biết trong đầu hắn đang nghĩ đến mấy chuyện nguy hiểm và phản nghịch, mấy kẻ híp mắt đều là quái vật, không thể xem thường: Ta nghĩ hóa đá chỉ là một trò đùa, là muốn xem bộ dạng xấu xí của nhân loại thôi.

Băng Nguyệt hiển nhiên không ngờ Đỗ Lan lại trả lời như vậy, nhưng đáp án này cũng không quá tệ, nên hắn đưa ra đáp án của mình.

Lúc này xung quanh chỉ có hai người bọn họ, hắn không cần phải che giấu: Tôi nghĩ hóa đá là một cuộc chọn lọc tự nhiên, là để đào thải những kẻ không cần thiết, chỉ để lại những chủ nhân thực sự của trái đất.

Lời của cậu là một cách giải mã khác về cùng một sự việc, cũng có thể nói như vậy.

Đỗ Lan nói: Biểu cảm này của cậu hiển nhiên là tin rằng cách hiểu của mình mới là chân lý, còn cách hiểu của Sư Tử Vương và ta đều chỉ là gượng ép, phải không.

Đúng thế, Băng Nguyệt cho rằng cách giải mã chọn lọc tự nhiên, kẻ mạnh thắng kẻ yếu thua của mình mới là chính xác.

Nhưng thực tế chẳng có một đáp án chuẩn nào để hắn tham khảo, nên đúng hay sai chỉ là cách hiểu của hắn mà thôi.

Sư Tử Vương Ti còn cho rằng hóa đá là để hủy diệt cựu thế giới, xây dựng thế giới mới, và hắn cũng tin tưởng không nghi ngờ gì.

Đỗ Lan nhịn không được cười rộ lên: Điều này giống như tôn giáo vậy, cùng một tôn giáo cũng có nhiều phái khác nhau, nhất thần luận, đa thần luận, vạn vật hữu thần luận, toàn thần luận.

Mỗi giáo phái đều cho rằng lý luận của mình mới là chính xác nhất.

Nhưng thần chưa bao giờ đưa ra đáp án chuẩn xác, nên cũng chẳng biết căn cứ tự tin của họ rốt cuộc từ đâu mà có.

Sao cậu chắc chắn hóa đá là một phần của chọn lọc tự nhiên.

Cậu có bằng chứng gì không.

Không có bằng chứng thì đừng có nói bừa.

Giờ Băng Nguyệt đã hiểu cảm giác của Sư Tử Vương Ti rồi, vị Quốc sư này đúng là thích bắt bẻ, mình chỉ mới nói quan điểm của mình mà đối phương đã tuôn ra một tràng như thế, hắn đương nhiên không có bằng chứng, nhưng hắn cứ tin là vậy đấy.

Quả nhiên người thông minh thật khó đối phó, nhưng Đỗ Lan nói cũng có lý, hiện tại chuyện này căn bản không có lời giải thích hợp lý, chỉ là cách mỗi người hiểu về sự hóa đá mà thôi, ai đúng ai sai không ai biết được.

Băng Nguyệt biết mình đã xem nhẹ Quốc sư rồi, hắn thấy Đỗ Lan không ủng hộ Ti nên định lôi kéo Quốc sư để phản bội Ti, nhưng không ngờ thuyết phục Đỗ Lan lại chẳng dễ dàng gì.

Cho nên mấy người các cậu ấy mà, ý tưởng thì nhiều nhưng chẳng thực tế chút nào, con người chúng ta nên thực tế một chút, đừng nói chuyện hư ảo, cứ nói chuyện lợi ích đi.

Đỗ Lan nói: Ta giúp cậu thì được lợi lộc gì.

Ngạch.

Đỗ Lan chuyển hướng quá nhanh, hoàn toàn không theo kịp nhịp điệu của đối phương, nhưng những gì đối phương nói sao mà có lý quá, thực sự là không còn gì để nói.

Sư Tử Vương Ti mỗi ngày đều phải chịu đựng sự thăng trầm tàn phá thế này sao.

Băng Nguyệt không khỏi đồng cảm với Sư Tử Vương Ti.

Tuy nhiên hắn biết mình không được để Đỗ Lan dắt mũi: Tôi thừa nhận mỗi người sẽ có cái nhìn riêng về hóa đá, nhưng tôi cho rằng cách nói của tôi phù hợp với lợi ích của mọi người nhất.

Sư Tử Vương muốn xây dựng thế giới của người trẻ tuổi, nhưng hắn quên mất rằng người trẻ tuổi cũng có lòng ích kỷ.

Còn chọn lọc tự nhiên của tôi ít nhất là một lời giải thích phù hợp với quy luật tự nhiên, thắng Ti một bậc.

Không tệ, không tệ, cậu có tiến bộ hơn Ti đấy, ít nhất là có thể rút ra được gợi ý từ lời của ta, kết hợp tư tưởng với thực tế.

Sư Tử Vương Ti mang gánh nặng về cựu thế giới quá lớn, hạn chế quá nhiều, nên mới không dám tiếp nhận những kiến nghị chính xác.

Còn cậu không có gánh nặng đó nên tư tưởng linh hoạt, có thể tùy cơ ứng biến.

Băng Nguyệt rất vui mừng: Cảm ơn lời khen của ông.

Đồng thời hắn thầm nghĩ Ti có gánh nặng tâm lý gì, đây có lẽ là nhược điểm có thể lợi dụng: Vậy ông có thể giúp tôi không.

Đương nhiên có thể giúp cậu, nhưng mục đích của cậu là gì.

Chọn lọc tự nhiên là quy luật của đại tự nhiên, vậy cậu muốn quay về với đại tự nhiên hay muốn tiến vào văn minh.

Đỗ Lan hỏi Băng Nguyệt.

Băng Nguyệt đương nhiên chọn văn minh: Văn minh, tôi muốn văn minh.

Ân, muốn văn minh thì phải chấp nhận sản phẩm phụ của văn minh: giai cấp và áp bức.

Bỏ qua mọi yêu ghét, chỉ trả lời xem có chấp nhận tính hai mặt của văn minh không.

Có chấp nhận một nền văn minh vừa tiện lợi vừa có áp bức không.

Đỗ Lan lại hỏi, văn minh cũng có tính hai mặt, tính thống nhất và tính mâu thuẫn.

Băng Nguyệt không hề do dự: Có.

Vậy ta nói cho cậu biết văn minh cần năm nền tảng cơ bản: ngôn ngữ nói, ngôn ngữ viết, toán học, phương pháp khoa học tổng kết kinh nghiệm, và quan trọng nhất là sản xuất dư thừa.

Cậu chỉ cần làm theo năm hướng này là có thể tiến vào thời đại văn minh.

Băng Nguyệt sững sờ, không thể không thừa nhận Quốc sư thực sự quá mạnh mẽ, hắn suy nghĩ một lát và nhận ra năm nền tảng này thực sự là nền tảng của bất kỳ nền văn minh nào, thực lực tổng kết kinh nghiệm của Quốc sư đúng là quá lợi hại.

Có thể tổng kết kinh nghiệm của xã hội loài người một cách đơn giản minh bạch đều là những tồn tại cấp bậc thánh nhân, Đỗ Lan hiện giờ cũng có thể đóng vai thánh nhân rồi.

Chúng ta đều là di dân từ cựu thế giới, ngôn ngữ nói, viết và toán học không có vấn đề gì, tổng kết kinh nghiệm cũng có thể bắt đầu từ bây giờ, vậy còn sản xuất dư thừa cuối cùng là gì.

Băng Nguyệt không hiểu lắm nền tảng cuối cùng.

Chính là lực lượng sản xuất, có thể sản xuất đủ lương thực, vải vóc, phát triển nông nghiệp và chăn nuôi.

Thực tế cả Sư Tử Vương Ti lẫn Thạch Thần Thiên Không đều không nghĩ đến việc phát triển nông nghiệp và chăn nuôi ngay từ đầu, có lẽ là vì dân số ít, mà thực vật xung quanh lại sung túc, dù không lao động cũng có cái ăn, nên chẳng ai muốn phát triển nông nghiệp.

Những quốc gia quanh xích đạo thường bị coi là đại diện cho sự lười biếng cũng chính vì vật sản phong phú, chỉ cần ngủ cũng có cái ăn, tại sao phải phát triển nông nghiệp.

Nếu không phải vì lạc hậu sẽ bị ăn đòn thì trạng thái sinh hoạt đó đúng là hoàn mỹ.

Hiện tại tổng dân số của cả Nhật Bản cộng lại chưa đầy một trăm người, dân số ít ỏi như vậy đối mặt với tài nguyên của cả Nhật Bản, phát triển nông nghiệp mới gọi là tự chuốc khổ vào thân, chẳng lẽ cứ tùy tiện hái lượm, tùy tiện săn bắn không tốt sao.

Chương 2215

Tuy nhiên Đỗ Lan vẫn cho rằng với tư cách là di dân cựu thế giới, việc lo xa vẫn là cần thiết, nông nghiệp và chăn nuôi sớm muộn gì cũng phải phát triển, tự nhiên phải đặt lên hàng đầu.

Chứ không phải như bây giờ, vì no bụng rồi nên chẳng ai thèm nhắc tới.

Đối với nguyên nhân và mục đích hóa đá, mỗi người một ý.

Băng Nguyệt không đồng ý với Sư Tử Vương Ti, sở dĩ có cách giải thích riêng, và còn dùng cách giải thích đó thuyết phục được một nhóm người, họ đều chuẩn bị phản đối Ti.

Chỉ là hiện giờ mùa đông sắp đến, cứ qua mùa đông rồi hãy phản kháng, dù sao cũng không vội.

Ti hoàn toàn không hay biết gì về chuyện này, vì hắn luôn tin rằng mình đang nghĩ cho lợi ích của người trẻ tuổi, là để xây dựng thế giới lý tưởng cho người trẻ tuổi, nên các thuộc hạ không có lý do gì để phản đối hắn.

Ti đơn phương cho rằng trẻ tuổi chưa trải đời đồng nghĩa với lương thiện, chỉ có lũ người già mới ích kỷ chiếm hữu tất cả.

Theo những gì Đỗ Lan biết về Nhật Bản trước khi hóa đá, một lượng lớn tài nguyên của Nhật Bản đều nghiêng về phía người già, người trẻ trong cả nước sống rất vất vả, ngoài việc chờ thâm niên thì không còn lối thoát nào khác.

Điều này cũng hình thành nên mối quan hệ tiền bối, hậu bối đáng sợ của Nhật Bản, tạo ra nền văn hóa bắt nạt mang đặc sắc Nhật Bản.

Đồng thời dẫn đến lượng lớn người trẻ tuổi tự sát, tỉ lệ tự sát của thanh niên Nhật Bản luôn ở mức cao cũng chính vì nguyên nhân này.

Tự sát hay không không liên quan đến giới tính nam nữ, già hay trẻ, các học giả đã nói tỉ lệ tự sát thường liên quan đến quan hệ phân phối.

Nhóm quần thể không tham gia vào quá trình phân phối sản xuất sẽ có tỉ lệ tự sát cao hơn, nên không thể quơ đũa cả nắm.

Quốc gia khác nhau, khu vực khác nhau thì sự tình cũng khác nhau.

Thù ghét người già, người trẻ tự sát chính là vì người trẻ không được tham gia phân phối, chỉ là đối tượng bị phân phối, nên mới bị áp bức.

Đồng thời tỉ lệ tự sát ở thành thị và nông thôn cũng khác nhau, ở nông thôn tỉ lệ người già và phụ nữ tự sát cao hơn, ở thành thị tỉ lệ thanh niên nam giới tự sát cao hơn.

Sư Tử Vương Ti lớn lên trong môi trường Nhật Bản, lại có một cô em gái bệnh nặng mà không được cứu chữa, nên tự cho rằng mình có lý do để căm ghét tất cả người già.

Thực ra kẻ đáng bị căm ghét phải là những kẻ nắm quyền phân phối, chuyện đó không liên quan đến tuổi tác.

Đáng tiếc Đỗ Lan đã dạy dỗ mấy lần mà Sư Tử Vương Ti vẫn chấp mê bất ngộ.

Đầu óc Sư Tử Vương Ti quá đơn giản, hắn cứ cho rằng người già bị hóa đá hết là chuyện tốt, mà phớt lờ việc kinh nghiệm của người già quý giá biết bao nhiêu.

Cố chấp tự phụ, Đỗ Lan cũng chỉ đành chuyển sang Băng Nguyệt.

Băng Nguyệt rất xảo quyệt, tuy tin vào nhược thịt cường thực nhưng hắn thông minh hơn Ti, biết ẩn mình và cũng biết xuất phát từ lợi ích để thay đổi cách nói.

Nhưng cũng chính vì tính cách đó nên hắn hay đa nghi.

Sư Tử Vương Ti sẽ không nghi ngờ bất kỳ ai đã được hồi sinh, vì họ đều là người trẻ tuổi, hắn tin tưởng vô điều kiện, lấy thân mình làm gương để thực hiện lý niệm trẻ tuổi đồng nghĩa với lương thiện.

Đây cũng là cơ sở để Băng Nguyệt có thể hoạt động ngầm.

Chúng tôi đều không đồng tình với ý tưởng của Ti.

Băng Nguyệt dẫn Đỗ Lan đi gặp những người phản kháng khác, đều là những thợ săn và chiến binh phụ trách săn bắn.

Ti hồi sinh họ vì coi trọng thực lực của họ, tin rằng họ có thể bảo vệ mọi người, nhưng đã tin lầm người, đám người này không chấp nhận lý niệm của Ti.

Cách nói của hắn hoàn toàn không đứng vững được, cha tôi cũng là người già, nhưng ông ấy là một người tốt.

Đúng thế, chưa kể ai mà chẳng phải già đi.

Chúng ta rồi cũng sẽ già, trong môi trường nguyên thủy này chúng ta sẽ già đi rất nhanh, đến lúc đó chúng ta phải làm sao.

Đây là vấn đề mà ai cũng sẽ gặp phải.

Tôi thì không phản đối thái độ của Ti đối với người già, tôi chỉ không hài lòng với việc hắn không làm gì cả.

Chúng ta được hồi sinh đã lâu như vậy, ngoài việc hái quả dại và săn bắn thì chẳng làm gì cả, phân công công việc cũng không rõ ràng, cái trình độ quản lý này thì để tôi làm còn hơn.

Môi trường hiện tại của chúng ta rất ác liệt, chúng ta cần một nhà lãnh đạo mạnh mẽ hơn.

Đây cũng là một lý do phản đối.

Tôi thấy việc chúng ta cần làm lúc này là sinh thật nhiều con, nhưng số lượng phụ nữ Ti hồi sinh căn bản không đủ.

Tuy lý do phản đối khác nhau, nhưng mục tiêu nhỏ hiện tại của họ là giống nhau, đều phải lật đổ Ti mới có thể thực hiện mục tiêu tiếp theo.

Băng Nguyệt cũng không bận tâm đến những toan tính nhỏ nhặt của đám người này, dù sao hắn cũng tự tin có thể kiểm soát được dã tâm của họ.

Đây là thời đại so bì võ lực, những kẻ có chút võ lực đều không cam chịu cô đơn, đều muốn trổ tài trong thời đại đồ đá này.

Đợi qua mùa đông chúng ta sẽ hành động.

Băng Nguyệt nói.

Đỗ Lan gật đầu: Mùa đông đúng là không nên khai chiến, đây là mùa đông đầu tiên sau khi hồi sinh, mọi người nên tích lũy kinh nghiệm cho tốt.

Không còn áo lông vũ, không còn áo len, thậm chí đến cả lẩu và Oden cũng không còn, mùa đông này sẽ rất tàn khốc đấy.

Chúng tôi đã bắt đầu chế tạo hỏa kháng, chắc sẽ không sao đâu.

Băng Nguyệt nói: Đợi đến sang năm sẽ có diện mạo hoàn toàn mới, chúng ta sẽ phát triển nhanh hơn, tốt hơn.

Hơn nữa Thiển Vụ đã đi trinh sát rồi, biết đâu bên ngoài còn có các bộ lạc khác, đến lúc đó chúng ta có thể chiếm lĩnh các bộ lạc khác để lớn mạnh thực lực.

Tôi tin chúng ta có thể dùng phương thức của mình để sống sót trong kỷ nguyên đồ đá này.

Ồ.

Những người trẻ tuổi lần lượt hưởng ứng, Băng Nguyệt quả nhiên có khả năng khích lệ lòng người hơn, chiến lược khuếch trương mà hắn đề ra tuy cũng chẳng phải kế hoạch phát triển gì cao siêu, nhưng ít nhất cũng khiến đám thanh niên huyết khí phương cương này hào hứng hừng hực.

Còn Ti hoàn toàn không hay biết gì về chuyện này, vẫn đang đắm chìm trong bản thiết kế quốc gia lý tưởng của mình không dứt ra được.

Để chế tạo hỏa kháng cũng là một công việc kỹ thuật, hỏa kháng không được để tắc cũng không được để lửa tạt ngược lại, nếu không hỏa kháng có khả năng phát nổ.

Vì vậy nhất định phải xây dựng các đường ống dẫn khí nóng uốn lượn bên dưới, đồng thời còn phải lót đất.

Đương nhiên tất cả phải bắt đầu từ việc nung gạch, mỗi người đều biến thành công cụ lao động, kẻ nhào bùn thì nhào bùn, kẻ đúc khuôn thì đúc khuôn, còn phải chẻ củi nhóm lửa, mọi người cùng nhau nung gạch.

Sau đó chế tác hỏa kháng trong hang núi.

Việc đục hang núi khó khăn không nhỏ, cần dùng lửa đốt rồi dội nước, lợi dụng nguyên lý nhiệt nở co lạnh để gia công vách đá.

Thực ra theo ý tưởng của Đỗ Lan thì cứ trực tiếp làm nhà tranh là được, nhưng Ti hiển nhiên thiếu cảm giác an toàn, cứ đòi ở hang núi, vì hắn cảm thấy nhà tranh không chống đỡ được đòn tấn công của Thạch Thần Thiên Không, còn hang núi thì dễ thủ khó công, đáng tin cậy hơn.

Thế nên Đỗ Lan cũng chỉ đành trổ tài, đục hang núi trong thời đại đồ đá này.

Cũng may đám thanh niên này đều là sức lao động tráng kiện, mỗi ngày đều có thể làm việc không biết mệt mỏi.

Hồi trước cứ tưởng đi học là giết chết cá tính, giờ mới biết mỗi ngày vùi đầu làm việc khổ sai mới thực sự là giết chết cá tính.

Bố mẹ ơi, con muốn quay lại đi học quá.

Nếu cho con một cơ hội nữa, con hy vọng là mười ngàn năm.

Có cậu nam sinh mệt quá gào khóc gọi bố gọi mẹ, chỉ khi tuyệt vọng người ta mới khóc lóc gọi mẹ gọi cha.

Nhưng những gì họ phải đối mặt vẫn là công việc làm hoài không hết, hơn nữa không làm thì sẽ bị chết rét, chết đói.

Ở thời đại này, mạng sống là thứ rẻ mạt nhất.

Tương đối nhẹ nhàng hơn một chút là những người phụ trách hái lượm và săn bắn, nhẹ nhàng nhất là người phụ trách phân phối.

Sư Tử Vương Ti chính là người phụ trách phân phối.

Mọi người bận rộn lên thì sẽ xuất hiện phân công xã hội, sẽ xuất hiện phân phối, kẻ nắm giữ quyền phân phối sẽ trở thành kẻ bề trên.

Sư Tử Vương Ti, dù cậu có sợ hãi thế nào thì đây cũng là điều không thể tránh khỏi.

Hơn nữa dù cậu có công bằng đến đâu thì vẫn luôn có người cảm thấy phân phối không tốt.

Như vậy cậu sẽ đắc tội với rất nhiều người, càng lúc càng mất lòng dân.

Đỗ Lan nói thật: Nên tốt nhất là giao quyền phân phối cho ta đi.

Ông đừng hòng.

Sư Tử Vương cũng biết phân phối là chức vị vô cùng quan trọng, giao cho Đỗ Lan chẳng biết ông ta sẽ bỏ túi riêng bao nhiêu nữa.

Chỉ có tự mình làm hắn mới yên tâm.

So với vấn đề bên phía Sư Tử Vương, bên phía Thạch Thần Thiên Không thì tốt hơn nhiều, vì Thạch Thần Thiên Không đã phát hiện ra lúa mì dại, thu hoạch được một lượng lớn bột mì, cả mùa đông không cần lo lắng về lương thực nữa, có nhiều bột mì như vậy hắn còn có thể thuê nhân công lao động, thực hiện phân phối theo lao động.

Để luyện sắt luyện thép, Thiên Không cũng cần lượng lớn sức lao động.

Hắn chế tạo lò cao và ống thổi khí, cần rất nhiều công cụ lao động, một mặt là dùng nam châm đi thu thập cát sắt ở dưới suối, một mặt là đẩy ống thổi.

Chương 2216

Nam châm cũng là loại nam châm tự nhiên mà thiếu niên pháp sư tìm được, không thể làm máy phát điện nhưng dùng để tìm cát sắt thì thừa sức.

Thạch Thần Thiên Không cũng định lợi dụng mùa đông để dốc toàn lực hoàn thành công tác chuẩn bị.

Thạch hóa, sau đó nền văn minh thụt lùi, điều này đồng nghĩa với việc xuyên không về thời đại nguyên thủy, bắt đầu xây dựng văn minh từ con số không.

Thạch Thần Thiên Không muốn chế tạo ra sắt và đồng ngay trong thời đồ đá, thậm chí còn muốn tạo ra điện và thuốc kháng sinh.

Những gì hắn có thể làm là thu thập tất cả những gì cần thiết từ đại tự nhiên, vì vậy hắn cần định vị chính xác các loại vật chất.

Thế là thiếu niên yêu thuật sư Khắc La Mỗ đã thay thế Đại Mộc Đại Thụ trở thành công cụ nhân số một, công cụ nhân định vị dưới trướng Thiên Không.

Để chữa trị căn bệnh của thanh mai trúc mã, từ nhỏ Khắc La Mỗ đã bắt đầu dấn thân vào những chuyến phiêu lưu, đi khắp nơi tìm kiếm đủ thứ đồ linh tinh với kỳ vọng có thể dùng chúng chữa khỏi cho vu nữ.

Tuy luôn không thành công, chưa tìm được linh dược trị bệnh, nhưng hắn thuộc lòng các tài nguyên xung quanh như lòng bàn tay.

Vì thế Thiên Không cần khả năng định vị tài nguyên của hắn.

Đồ tốt đều nằm trong đại tự nhiên, nhưng thiếu đi đôi mắt để phát hiện ra chúng, và Khắc La Mỗ chính là đôi mắt đó.

Hắn biết trong lòng sông có cát sắt, biết trong hang động có than đá.

Hoàn toàn là một bản đồ điện tử chạy bằng cơm.

Hơn nữa, với tư cách là một người nguyên thủy, hắn lại có năng lực thực hành và tinh thần thực nghiệm mạnh hơn cả Đại Mộc Đại Thụ.

Đại Thụ chỉ có thể làm lao động chân tay, nhưng Khắc La Mỗ lại có thể hỗ trợ Thiên Không làm thực nghiệm.

Thế là Đại Mộc Đại Thụ ghen tị, rõ ràng cậu đến trước, cậu mới là thanh mai trúc mã của Thạch Thần Thiên Không, sao tự dưng lại có một Khắc La Mỗ từ trên trời rơi xuống.

Tuy biết đố kỵ là không tốt, nhưng không tài nào khống chế được.

Mỗi khi Đại Mộc Đại Thụ vùi đầu khổ cực, mồ hôi như mưa, Thiên Không lại cùng Khắc La Mỗ thì thầm to nhỏ, có nói có cười, thật sự là tức chết người ta mà.

Đại Thụ, tập trung tinh thần vào.

Tiểu Xuyên Giang nhắc nhở Đại Thụ đừng phân tâm, hiện tại Đại Thụ đang phối hợp với những nhân lực khác kéo phong tương ống búa.

Trước đó, Thạch Thần Thiên Không phát hiện ra lúa mạch hoang dã, chế tạo ra phiên bản mì ramen thời đồ đá, thành công dụ dỗ được một đám ham ăn từ trong bộ lạc ra, dùng mì ramen làm thù lao, ép bọn họ tiến hành hoạt động thể lực cường độ cao là kéo phong tương.

Để nâng nhiệt độ trong lò cao lên đến mức cần thiết, Thiên Không đã chế tạo một vòng phong tương xung quanh lò, bắt người ta không ngừng đẩy kéo để cung cấp oxy, tăng nhiệt độ.

Người nguyên thủy căn bản không thích ứng được với loại công việc lặp đi lặp lại khô khan và tốn thể lực này, mà tiền lương của bọn họ chỉ là một bát mì.

Nhân loại của nền văn minh cũ vạn ác đúng là đã khắc ghi sự bóc lột vào tận xương tủy.

Nhưng mà, nhưng mà.

Đại Thụ biết mình không thể rời đi, việc sở trường nhất của mình là lao động chân tay, nhưng thấy Thiên Không và người nguyên thủy thân thiện như vậy, cậu cảm giác như vừa ăn phải chanh chua.

Tôi hiểu suy nghĩ của cậu, cậu cũng không cần quá kích động.

Chúng ta mới là đồng loại của Thạch Thần Thiên Không, hồi ức của các cậu là bảo vật của thời đại này, người nguyên thủy không thể hiểu được đâu.

Tiểu Xuyên Giang khuyên bảo: Chúng ta hiện tại nên tập trung tinh thần chế tạo vạn năng dược, đối với thời đại này mà nói, thuốc thật sự quá quan trọng.

Tôi biết, tôi chỉ là không khống chế được chính mình thôi.

Tiểu Xuyên Giang mỉm cười: Không khống chế được cũng phải khống chế, hãy nghĩ xem những người nguyên thủy này đều là hậu bối của chúng ta, chúng ta là tổ tiên của họ.

Hình như đúng là đạo lý này, những người phục sinh từ thạch hóa đều đã hơn ba nghìn bảy trăm tuổi rồi, chẳng phải là tổ tiên của người nguyên thủy sao.

Tuy cảm giác đây là phép thắng lợi tinh thần, nhưng quả thực cũng có chút thú vị.

Nhưng Tiểu Xuyên Giang vẫn chưa nói hết: Hơn nữa cậu không phát hiện sao, cơ thể của người trong bộ lạc nguyên thủy này rất kỳ lạ.

Kỳ lạ ư.

Rất bình thường mà, tuy tôi cũng thấy lạ khi bọn họ nói năng mà chúng ta nghe hiểu được, rõ ràng không có văn tự nhưng ngôn ngữ lại tương đồng.

Hơn nữa còn lưu truyền một số câu chuyện cổ tích na ná nhau, nhưng cũng chẳng có gì lạ, dù sao văn minh của chúng ta và họ cách nhau đến 3700 năm.

Đại Thụ nói.

Tôi không nói về văn minh của họ, mà là nói về cơ thể họ, trong người họ đều chảy dòng máu của công cụ nhân.

Đặc biệt là một số người, họ tồn tại giống như những thợ kỹ nghệ, chỉ chờ Thạch Thần Thiên Không khám phá ra tài năng của mình.

Tiểu Xuyên Giang nói: Trong mấy nghìn năm qua, họ chắc chắn đã trải qua một sự chuyển biến nào đó.

Không hiểu.

Đại Mộc Đại Thụ cảm thấy càng thêm cô đơn, không chỉ Thạch Thần Thiên Không có bạn mới, ngay cả nữ thần của mình cũng trở nên càng lúc càng kỳ lạ, toàn nói những lời khó hiểu: Giang, có phải tôi đã lạc hậu rồi không.

Nhìn cậu và Thiên Không đều nhanh chóng thích ứng với thời đại này, còn tôi chỉ có một thân sức lực, chỉ có thể làm những công việc đơn giản nhất, có phải tôi rất vô dụng không.

Đại Mộc Đại Thụ nhìn những người nguyên thủy xung quanh mà cảm thấy áp lực như núi, sự tồn tại của mình và người nguyên thủy hoàn toàn cùng một đẳng cấp, việc mình làm được thì người nguyên thủy cũng làm được, chẳng có chút hàm lượng kỹ thuật nào.

Mà một số việc người nguyên thủy biết, Đại Thụ lại không biết, đúng là đến người nguyên thủy cũng không bằng.

Thật tổn thương lòng tự trọng.

Tiểu Xuyên Giang nói: Nếu cậu thật sự nghĩ như vậy, hoặc giả có thể giúp Thiên Không làm một số việc khác, ví dụ như bắc cầu làm đường, để Thiên Không tăng tốc độ thu thập tài nguyên.

Cậu chắc cũng phát hiện hiện tại bộ lạc nguyên thủy vẫn chưa phát minh ra xe, nếu cậu có thể làm cho đường sá xung quanh trở nên thông suốt, rồi phát minh ra một chiếc xe, thì có thể nâng cao hiệu suất của Thiên Không lên rất nhiều.

Đại Thụ nghe xong thấy rất có lý: Giang, cậu đúng là quá thông minh.

Giống như Thiên Không thứ hai vậy, nhưng lại không giống hoàn toàn.

Suy nghĩ một hồi, rốt cuộc là giống ở đâu và khác ở đâu nhỉ.

Đại cục quan, Đại Thụ nghĩ đến là đại cục quan không giống nhau.

Thiên Không tuy có những ý tưởng kỳ lạ nhưng việc kiểm soát về mặt vĩ mô thì không bằng Tiểu Xuyên Giang.

Thiên Không chỉ biết đến kỹ thuật, chứ chưa nghĩ đến việc chi tiết hóa để tăng cường hiệu suất.

Đại Thụ hiểu Thiên Không, trong mắt Thiên Không, việc bắc cầu làm đường căn bản không được tính là khoa học, không có những khoa học cơ sở hạ tầng này thì văn minh vẫn có thể phát triển.

Nhưng thực tế, bắc cầu làm đường có thể khiến khoa học phát triển nhanh hơn, mạnh mẽ hơn, nó chính là đôi cánh, là bánh xe của khoa học.

Thạch Thần Thiên Không chỉ đang tận hưởng cảm giác thành tựu khi khoa học ra đời, chứ chưa từng suy nghĩ về tính thích ứng của những khoa học này, không cân nhắc đến việc khoa học phải khớp với thời đại, môi trường và văn minh.

Hắn chỉ phụ trách chế tạo, còn việc quảng bá và kế thừa thì không quan tâm.

Đương nhiên suy nghĩ của hắn Đại Thụ cũng hiểu, bởi vì mục đích cuối cùng của Thiên Không là cứu trợ toàn nhân loại, đợi khi toàn nhân loại đều giải trừ thạch hóa, tự nhiên sẽ có những nhà thiết kế chế độ ưu tú hơn hoàn thành công việc thiết kế thế giới mới, không cần Thiên Không phải ra tay.

Thiên Không tự định vị mình là nhà khoa học giải cứu thạch hóa, chỉ thế mà thôi, những việc khác phải để những người khác hoàn thành.

Chỉ cần giải cứu được toàn nhân loại, đến lúc đó phục hưng văn minh chỉ là chuyện trong phút mốt, không cần bất cứ ai phải lo lắng.

Cho nên Thiên Không không cần cân nhắc đại cục, chỉ cần cân nhắc làm sao tăng thêm nhân thủ giải trừ thạch hóa là được.

Nhưng Tiểu Xuyên Giang, vị đệ tử này của Đỗ Lan, lại hiểu rất rõ thế giới này đã không còn dung nạp được nền văn minh cũ, những gì họ cần làm là sinh tồn trong thế giới mới, và phải gánh vác trách nhiệm thiết kế xã hội.

Đây là vấn đề về định vị, Thạch Thần Thiên Không và Tiểu Xuyên

Giang rõ ràng có định vị khác nhau.

Đại Mộc Đại Thụ cảm thấy lời nữ thần nói có lý hơn, họ quả thực nên bắt đầu từ cơ sở hạ tầng trước: Tôi muốn giúp Thiên Không hoàn thành hạ tầng, nhưng chỉ có một mình tôi.

Cậu không phải một mình, thực ra tôi đã chọn ra ba công cụ nhân khác trong bộ lạc rồi.

Tiểu Xuyên Giang nói: Các cậu có thể lập thành nhóm tứ nhân kiến thiết, gặp núi mở đường, gặp nước bắc cầu, khai phá đường sá xung quanh, kết nối các địa điểm suối nhỏ, hang quặng, bãi gỗ, núi lửa, ruộng lúa mạch hoang dã lại với nhau, để xe cộ chạy trên đó, xây dựng những con đường cao tốc thời cổ đại.

Đại Mộc Đại Thụ nghe mà tâm thần say mê, nhiệt huyết dâng trào: Ồ, tôi sẽ không làm các cậu thất vọng đâu, hãy xem Đại Mộc Đại Thụ tôi xây dựng đường cao tốc thời đồ đá đây.

Thế là quyết định như vậy một cách vui vẻ.

Muốn chế tác đường cao tốc thời cổ đại, đầu tiên chính là sao đất rang đất.

Bước thứ nhất là tiêu diệt cỏ dại trong đất, chỉ có như vậy đường cao tốc mới có thể bảo tồn lâu dài, không bị cỏ mọc um tùm che lấp.

Việc xây dựng đường cao tốc thật sự là công việc vô cùng mệt mỏi, vì nền đường phải đắp cao, đất phải rang chín, chỉ dựa vào nhóm kiến thiết bốn người thì khối lượng công việc quá nhiều.

May mà các bãi tài nguyên xung quanh và nơi ở của họ không quá xa, cộng thêm Đại Mộc Đại Thụ muốn lập công, nên cậu làm theo đề nghị của Tiểu Xuyên Giang là xây dựng một con đường cao tốc hai làn xe có thể tránh nhau.

Chặt cây đốn củi, đến khi rang đất, Đại Mộc Đại Thụ phát hiện ra vấn đề: Nói là rang, nhưng căn bản không có chảo mà.

Người nguyên thủy vẫn sử dụng bình gốm, dùng để nấu cơm thì không vấn đề gì, nhưng căn bản không thể rang đất, quá nhỏ và cũng không đủ bền.

Không ngờ đại công trình đường cao tốc vĩ đại còn chưa bắt đầu đã gặp khó khăn.

Có thể dùng phiến đá, phiến đá cũng dẫn nhiệt.

Tiểu Xuyên Giang cho biết ngoài món nướng trên bàn sắt còn có nướng trên đá, thậm chí còn có món ăn đặc thù là nung nóng đá rồi trộn đá với nguyên liệu, sức sáng tạo của người ham ăn là vô hạn, có thể tìm thấy linh cảm từ các phương pháp nấu nướng.

Kê một phiến đá lớn lên, đốt lửa bên dưới, rang đất bên trên.

Cách hay.

Nữ thần đúng là nữ thần, trí tuệ thật sự không kém gì Thiên Không.

Giải quyết xong việc rang đất, còn cần phải khảo sát.

Chương 2217

Những con đường mòn ban đầu căn bản không được tính là đường, chỉ có thể nói là do người đi nhiều mà thành.

Chính vì vậy đường mòn rất gập ghềnh, quanh co, phải chọn lại vị trí nền đường.

Vì thế Đại Mộc Đại Thụ nhiều lần đi lại giữa các điểm tài nguyên để quy hoạch.

Những công việc này đối với cậu mà nói là quá sức, dù sao thói quen của cậu là Thiên Không động não còn cậu bỏ sức, bây giờ vì muốn tranh sủng với người nguyên thủy mới tính đến chuyện động não, thật sự là không chuyên nghiệp.

May mà Tiểu Xuyên Giang luôn ủng hộ cậu, âm thầm hiến kế, cuối cùng cũng giúp cậu hoạch định xong một bộ quy hoạch đường cao tốc hoàn chỉnh.

Tiếp theo là việc lao động chân tay mà Đại Mộc Đại Thụ giỏi nhất, dùng đất đã rang để đắp nền, sau đó nện chặt, thế là thành một con đường cao tốc nguyên thủy.

Tiếp đó là làm bánh xe, tuy không có ổ trục, nhưng xe gỗ cũng không sao, chỉ cần dùng được là được, có xe gỗ cũng nhẹ nhàng hơn nhiều so với việc gánh vác trên vai, có thể nâng cao hiệu suất vận chuyển tài nguyên.

Dù sao nếu để Thiên Không làm, thì chỉ dùng sức người cõng tài nguyên, quá chậm.

Cùng lúc đó, trong lãnh địa của Sư Tử Vương Ti cũng đang dấy lên một cơn cuồng phong phục hưng văn minh.

Tuy những người được đánh thức toàn là một lũ côn đồ cơ bắp, nhưng vẫn có vài nhân tài hệ trí tuệ, ví dụ như nữ phóng viên Bắc Đông Tây Nam, với tư cách là một người có học vấn, cô rất khát khao giấy và bút quay trở lại.

Không có hai thứ này, hiệu suất công việc của tôi quá chậm, anh biết hiện tại tôi đang dùng cái gì không.

Phiến đá và bút đá, mỗi lần viết chữ cổ tay tôi như muốn gãy ra.

Một cô nàng phóng viên lá ngọc cành vàng như cô, mỗi lần làm việc đều phải ôm phiến đá để ghi chép, quá vất vả, cô cần giấy và bút: Tôi nói này, mấy đại nam nhân các anh nghĩ cách đi chứ, làm giấy chẳng phải việc rất đơn giản sao.

Băng Nguyệt nheo mắt nói: Nguyên lý làm giấy quả thực rất đơn giản, chính là đánh nát sợi thực vật rồi dính kết lại, vấn đề là chúng ta không có lưới lọc.

Phải biết nhà Hán có thể phát minh ra giấy hoàn toàn là vì họ có tơ lụa, loại vật liệu lọc rất tốt.

Mà chúng ta hiện tại hoàn toàn không có bất cứ thứ gì để lọc, làm giấy kiểu gì.

Đây đúng là một vấn đề, đến thời đại công nghiệp, lưới lọc đều đã biến thành kim loại hoặc nhựa và nylon.

Đỗ Lan mỉm cười: Ai bảo người nhà Hán làm giấy là dùng tơ lụa, họ đâu có xa xỉ như vậy, tối đa cũng chỉ là giấy thượng đẳng mới dùng tơ lụa để lọc, giấy thông thường chỉ cần dùng mành tre là được.

Mành tre cho đến tận thế kỷ 21 vẫn là vật dụng thiết yếu của nhiều gia đình, chính là một loại chiếu tre được đan từ những nan tre mỏng.

Tre là một thứ tốt, tác dụng vô cùng rộng rãi, không chỉ có thể đan giỏ, gùi và các công cụ khác, còn có thể đan chiếu tre để giải nhiệt, chế tác áo tre, giường tre để nghỉ ngơi, xây dựng nhà tre để ở, làm thang tre để leo trèo, thậm chí còn có thể đan sàng, làm giấy tre, thậm chí làm vũ khí.

Nói tóm lại có rất nhiều công dụng thú vị và thực dụng, mà ở Nhật Bản tre cũng không hiếm gặp, cho nên chỉ cần tìm được tre, coi như đã tìm được loại nguyên liệu vạn năng thời cổ đại.

Đỗ Lan và Thạch Thần Thiên Không không giống nhau, Thạch Thần Thiên Không thích đánh cược vào thiên thời địa lợi nhân hòa, còn kỹ thuật Đỗ Lan đưa ra thì thấp cấp hơn nhiều, bắt đầu từ việc làm giấy trước.

Hiện tại vấn đề duy nhất là đồ đá không dễ chẻ tre, muốn đan tre thì trước tiên phải chẻ tre thành nan mỏng.

Không có vũ khí sắt bén, chẻ tre trở nên khó khăn.

Tre rất dễ tìm.

Trên ngọn trường thương của Băng Nguyệt có lồng một đốt tre, đây là loại thương ống đặc chế của hắn, ống tre làm tay cầm giúp trường thương có thể co giãn tự nhiên, biến hóa khôn lường.

Hắn có thể đưa mọi người đi tìm tre, vấn đề là làm sao gia công để tre trở nên mỏng.

Vẫn là lợi dụng đá thôi, chúng ta không thể dùng đá như dùng dao được, phải cố định đá tại một điểm.

Đỗ Lan đưa ra một ý tưởng mới, đó là cố định những phiến đá sắc bén lại, thay vào đó là di chuyển cây tre để dễ gia tăng lực hơn, dùng phương thức này để gia công tre.

Đầu tiên hướng cây tre vào lưỡi đá cố định, sau đó dùng lực đẩy mạnh cây tre.

Tuy không tiện lợi bằng lưỡi sắt, nhưng gia công như vậy cũng miễn cưỡng đạt được độ mỏng cần thiết.

Nhưng thế này vẫn chưa thể gia công ngay, tiếp theo là nướng ở nhiệt độ cao để bề mặt tre bị than hóa, nhằm ngăn ngừa tre bị nấm mốc và sinh mọt.

Sau đó là đan lát, dùng phương pháp đan chữ thập để đan các nan tre thành mành tre.

Những mảnh vụn tre thừa ra đem ngâm nước nấu nhừ, giã nát, rồi cho thêm một số loại lá cây linh tinh, tất cả giã nát, lại nấu nước và không ngừng khuấy đều.

Cuối cùng dùng mành tre vớt lấy dịch lỏng, để tĩnh lặng rồi phơi khô, thế là có được những tờ giấy thô ráp.

Tiếp đó là chế tạo bút chì, chủ yếu là lõi bút, thông thường lõi bút chì là hỗn hợp đất sét và than chì theo tỉ lệ.

Có điều bên phía Sư Tử Vương Ti không có công cụ nhân định vị tài nguyên, nên chỉ có thể nghĩ cách dùng thứ khác thay thế, dùng than gỗ cháy đen thay thế than chì vậy.

Than gỗ đen nghiền nát thành bột, sau đó trộn với đất gốm tìm được xung quanh.

Cảm giác như đang nhào nặn đất sét màu đen, hoặc là khối bột mì màu đen vậy.

Nhào xong thì kéo thành những sợi dài nhỏ rồi phơi khô.

Lại xẻ hai miếng gỗ, đục một rãnh ở giữa, lắp lõi bút đã phơi khô vào rãnh, dùng keo dán tự nhiên gắn hai miếng gỗ lại là xong.

Cái gọi là keo dán tự nhiên thực chất là nhựa cây, thu thập lại rồi gia nhiệt là thành keo, đợi khi nguội đi là có tác dụng gắn kết vật thể.

Quốc sư, Quốc sư.

Đỗ Lan hoàn toàn xứng đáng là nhà phát minh ra bút chì và giấy, mọi người sau khi thấy hai sản phẩm đại diện nhất cho văn minh này xuất hiện, lập tức reo hò vang dội.

Thời gian qua để chuẩn bị cho mùa đông, họ đã quá kìm nén, khó khăn lắm mới có hai phát minh vĩ đại, bọn họ đều không nhịn được mà muốn giải tỏa ra.

Họ vây quanh Đỗ Lan, hò reo và hú hét.

Đỗ Lan tỏ vẻ rất mệt, rõ ràng mình dùng siêu năng lực trong phút mốt là có thể biến ra được, bây giờ không dùng siêu năng lực, dùng tay lấy tài nguyên từ đại tự nhiên để tái tạo, chỉ riêng việc làm ra giấy và bút chì kém chất lượng này đã tốn bao nhiêu công sức, người nguyên thủy đúng là không dễ dàng mà.

Tuy nhiên Đỗ Lan thấy mình vẫn khá lợi hại, với trình độ xây dựng này, cho dù không có siêu năng lực mà xuyên không về xã hội nguyên thủy thì vẫn là bậc đại thần dẫn dắt cuộc chơi.

Vì toàn bộ quá trình không sử dụng siêu năng lực, Đỗ Lan tự hào một chút, thầm nghĩ các con gái trước màn hình chắc đã thấy được anh tư của lão đà rồi chứ, ông đây không phải chỉ dựa vào siêu năng lực để kiếm cơm đâu, nếu nghiêm túc thì ông cũng có thể xây dựng một nền văn minh từ con số không.

Tre ngoài việc dùng để chế tạo giấy và bút, còn được dùng để làm đủ thứ khác, có người làm đũa, có người làm cốc, còn có người đan mành.

Đủ loại đồ vật xuất hiện trong lãnh địa của Sư Tử Vương Ti, mọi người đều hân hoan hỷ hái.

Có giấy rồi, có thể ghi chép số lượng vật tư, có thể dùng để vẽ bản đồ, còn có thể làm bản ghi nhớ, nói chung là lợi ích đủ đường.

Sư Tử Vương Ti không mấy mặn mà với phát minh giấy bút, trong mắt hắn quan trọng nhất vẫn là võ lực, sinh tồn ở thế giới nguyên thủy cuối cùng vẫn phải xem bản lĩnh chân tay, võ lực mà hắn rèn luyện từ văn minh cũ mới là tồn tại vĩ đại nhất của thời đại này.

Đáng tiếc là nam sinh trung học mạnh nhất loài linh trưởng chỉ có một, những kẻ khác cho dù có cao to lực lưỡng thì chiến đấu lực cũng có hạn, không thể dùng thân xác tay không bắt sư tử, cái họ cần vẫn là trí tuệ.

Một thủ lĩnh thực sự cần không phải là võ lực tuyệt đối, mà là sự nhạy bén có thể dẫn dắt chủng quần tránh khỏi nguy hiểm.

Ở thời đại nguyên thủy này, nhân loại vốn dĩ không còn là bá chủ, bất kể Sư Tử Vương Ti hay Thạch Thần Thiên Không đều chưa nhận thức được điều này.

Ở một khía cạnh nào đó, họ đều là những nhà lãnh đạo thất bại.

Đỗ Lan âm thầm nói với Băng Nguyệt, bảo hắn trước tiên phải nhận rõ thực tế, sau đó mới là phát triển.

Đáng tiếc là sau khi giải trừ thạch hóa, con người hiển nhiên đều không chấp nhận quan điểm này của Đỗ Lan, vì họ vẫn còn chìm đắm trong dư quang của văn minh công nghiệp ngày trước, vẫn cho rằng nhân loại là linh hồn của vạn vật, mục tiêu của họ cũng là một lần nữa xưng bá địa cầu, tuyệt đối không cam tâm tụt hậu.

Lời anh nói có lý, nhưng cũng như khi anh nhận xét về tôi vậy, không có chứng cứ.

Những bức tượng thạch hóa xung quanh chẳng lẽ không phải là chứng cứ sao.

Nhân loại chính là quá mức tự đại, quá dễ dàng quên đi bi kịch, nên mới luôn phạm phải những sai lầm tương tự.

Đỗ Lan nói: Nhân loại đã thua một lần rồi, chẳng lẽ còn chưa đủ để nói lên vấn đề sao.

Cảm quan nguy cơ nhạy bén còn mạnh hơn bất cứ thứ gì.

Băng Nguyệt, cậu có thể làm được điều đó không, cậu có thể khiến mọi người tin rằng nhân loại không còn là chủ nhân của địa cầu nữa không.

Băng Nguyệt đương nhiên không tin, tuy hắn đồng ý võ lực không phải là thứ duy nhất của nhà lãnh đạo, nhưng hắn không cho rằng nhân loại không thể trỗi dậy: Có lẽ chúng ta đã thua một lần, nhưng chúng ta chắc chắn vẫn có thể trỗi dậy.

Quốc sư à, phải chăng anh quá coi thường nhân loại rồi.

Cho dù không còn công nghiệp, nhân loại chúng ta vẫn là một trong những sinh vật thông minh nhất trên địa cầu.

Ta là Quốc sư, ta là người đưa ra ý kiến, nghe hay không là việc của các cậu.

Đỗ Lan nhìn Băng Nguyệt, thầm nghĩ Băng Nguyệt và Sư Tử Vương Ti đều rất cao ngạo, nhưng bản chất của sự cao ngạo này khác nhau là do xuất thân của hai người quyết định.

Băng Nguyệt xuất thân từ võ đạo trường, cả đời thuận lợi, nên sự kiêu ngạo của hắn là sự kiêu ngạo của thiên tài.

Còn Sư Tử Vương Ti vì gia cảnh bần hàn, nên toàn dựa vào đôi tay của chính mình đánh đấm để có được danh tiếng nhất định, nên dưới sự cao ngạo của hắn là nỗi sợ hãi và tự ti sâu sắc.

Thế nên sự cao ngạo của Băng Nguyệt sẽ giúp hắn hô hào bạn bè, táo bạo đi theo mục tiêu.

Còn sự cao ngạo của Sư Tử Vương Ti sẽ khiến hắn cô độc và cố chấp, không giỏi biểu đạt.

Vì thế đối với những lời khuyên nhủ khổ tâm của Đỗ Lan, Băng Nguyệt cũng có chút thiếu kiên nhẫn, Đỗ Lan nói tuy đều rất có lý, nhưng lại quá trái ngược với tâm ý của kẻ cao ngạo.

Thay vì quan tâm những thứ đó, chẳng thà nghĩ xem tình báo mà Thiển Vụ Huyễn mang về đi.

Thạch Thần Thiên Không đang ở cùng người nguyên thủy, bọn họ rất có thể sẽ trở thành một mối đe dọa.

Băng Nguyệt nói.

Chương 2218

Thiển Vụ Huyễn không phải là một gã to xác thô kệch, hắn là bạn học trung học của Sư Tử Vương Ti, trước đây đã nổi tiếng với việc dò la tình báo.

Nên với tư cách là số ít nhân tài kỹ thuật được phục sinh, không cần làm việc nặng, công việc chính của hắn là đi điều tra tình hình của Thạch Thần Thiên Không.

Bây giờ hắn đã trở về, cũng mang theo tình báo.

Thạch Thần Thiên Không đang tụ tập cùng người nguyên thủy.

Người nguyên thủy ư.

Quả nhiên ngoài chúng ta ra, vẫn còn những văn minh khác tồn tại.

Sư Tử Vương Ti không hề ngạc nhiên: Bọn họ có bao nhiêu người.

Khoảng bốn, năm mươi người gì đó, nhưng trong đó có không ít người già và trẻ em.

Chiến đấu lực thực sự chắc chỉ một nửa.

Thiển Vụ Huyễn nói: Sao đây, chúng ta có tấn công bọn họ không.

Sư Tử Vương Ti vẫn chưa xác định.

Băng Nguyệt lại hỏi: Thạch Thần Thiên Không đang làm gì.

Nghe nói hắn là một nhà khoa học.

Nhắc đến Thạch Thần Thiên Không, sự kinh ngạc trong lòng Thiển Vụ Huyễn đến giờ vẫn chưa nguôi ngoai, thực ra trong quá trình thám thính, hắn đã sớm tiếp xúc với Thạch Thần Thiên Không, thậm chí còn tận mắt chứng kiến đối phương chế tạo máy phát điện nguyên thủy như thế nào, e rằng đoạn ký ức này đã khắc sâu vào tâm khảm hắn: Bọn họ đang sửa đường.

Hắn che giấu những phát minh của Thạch Thần Thiên Không, chỉ chọn những việc không quan trọng để nói: Dường như là muốn xây dựng đường cao tốc thời đồ đá.

Ha.

Những gã cơ bắp xung quanh đều cười nhạo thành tiếng, hiển nhiên họ không tin thời cổ đại có thể chế tạo ra đường cao tốc.

Chỉ có thể nói những gã cơ bắp này thấy ít hiểu lạ, căn bản không biết những kẻ cuồng kiến thiết thực sự đã được bồi dưỡng từ thời viễn cổ.

Sư Tử Vương Ti thì không nghi ngờ, Thạch Thần Thiên Không quả thực luôn có những ý tưởng kỳ lạ.

Có điều lần này hắn đoán sai rồi, đường cao tốc là do Tiểu Xuyên Giang phụ trách, Thạch Thần Thiên Không đang chuẩn bị chế tạo vạn năng dược, thậm chí đã chế tạo ra máy phát điện.

Mấy ngày trước phía bộ lạc có sấm sét, lợi dụng thiên thời này, Thạch Thần Thiên Không quả đoạn xuất kích, leo lên một ngọn núi thường xuyên bị sét đánh, dùng dây đồng quấn quanh khối sắt để thu hút sét.

Dây đồng được làm từ khuôn, đục những rãnh dài cong queo trên tấm gỗ, rồi đổ đồng nóng chảy vào, thế là có được dây đồng nguyên thủy.

Khối sắt được làm từ cát sắt tìm thấy dưới sông thông qua nung luyện trong lò cao và rèn đập, là một khối hình hộp chữ nhật dài bằng cánh tay.

Sau khi quấn dây đồng, chỉ cần có điện, dòng điện có thể làm từ trường bên trong khối sắt sắp xếp lại, hoàn thành việc từ hóa, thế là có được nam châm cường lực.

Sau đó là cắt đường sức từ, vẫn sử dụng đồng, hắn chế tạo hai đĩa đồng lớn, dùng hai đĩa đồng lần lượt cắt hai cực từ để phát điện.

Quan trọng là hai đĩa đồng phải quay với tốc độ nhất quán, thế là hắn dùng hai anh em công cụ nhân là Kim Lang và Ngân Lang.

Thông qua huyền học anh em đồng lòng, máy phát điện xã hội nguyên thủy đã sẵn sàng.

Sau đó dùng sơn mài gỗ bọc dây đồng làm dây dẫn, dùng sợi tre than hóa làm dây tóc bóng đèn, là có thể phát sáng trong thời gian ngắn.

Thiển Vụ Huyễn sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên đêm đó, đêm mà hắn thấy bóng đèn nguyên thủy phát sáng, cả người hắn rơi vào một loại cảm xúc phức tạp khó tả.

Thế là hắn biến chất, bề ngoài vẫn là thám tử của Sư Tử Vương Ti, nhưng thực chất lại là gián điệp của Thạch Thần Thiên Không.

Hắn tin rằng cả địa cầu này chỉ có Thạch Thần Thiên Không mới có thể thực hiện được nguyện vọng của hắn, cho hắn uống coca một lần nữa trong xã hội nguyên thủy.

Thế là những gì Thiển Vụ Huyễn cần làm hiện tại là âm thầm gửi tình báo cho Thạch Thần, đương nhiên để có thể tiếp tục nhận được sự tin tưởng của Sư Tử Vương Ti, hắn cũng sẽ đưa ra một số thông tin nửa thật nửa giả.

Sư Tử Vương Ti thấy cần thiết phải đi thăm dò hư thực.

Để tôi đi cho.

Băng Nguyệt chủ động xin đi, vì hắn hiểu rất rõ trong môi trường lạc hậu này, cách tốt nhất để thiết lập uy tín chính là chiến tranh đối ngoại.

Chỉ có thắng lợi mới có thể quy tụ lòng người, nâng cao địa vị.

Sư Tử Vương Ti liếc nhìn Băng Nguyệt một cái, không hề nghi ngờ: Vậy giao cho cậu đấy, chọn vài tay thiện chiến đi cùng.

Rõ.

Băng Nguyệt gật đầu.

Tôi dẫn đường.

Thiển Vụ Huyễn đương nhiên phải đi cùng, còn có thể âm thầm nhắc nhở Thạch Thần Thiên Không chuẩn bị.

Có điều Băng Nguyệt đúng là một gã phiền phức, không biết trong bộ lạc nguyên thủy có chiến sĩ nào có thể đối địch được với Băng Nguyệt không, nếu không có, họ sẽ phải khổ sở đấy.

Sư Tử Vương Ti luôn không thể buông bỏ Thạch Thần Thiên Không, vì lý niệm của họ từ đầu đến cuối đều không hợp nhau, đó là sự xung đột giữa thế giới mới và thế giới cũ, nên Ti sẽ tìm mọi cách để tiêu diệt Thạch Thần Thiên Không.

Trong nguyên tác, Ti từng giết Thạch Thần Thiên Không một lần, bẻ gãy cổ hắn, khiến Thạch Thần Thiên Không buộc phải giả chết, để Đại Thụ và Tiểu Xuyên Giang đi theo Ti, giả vờ như mình đã chết.

Có lẽ có người sẽ hỏi, gãy cổ không phải là chết thật sao, sao lại thành giả chết.

Nguyên nhân rất đơn giản, đó là Thạch Thần Thiên Không giải trừ thạch hóa không hoàn chỉnh, phía sau cổ vẫn còn một khu vực chưa giải trừ thạch hóa.

Nên khi cổ hắn bị gãy, phần thạch hóa đó lại biến thành năng lượng tu phục cổ, nghĩa là năng lượng thạch hóa trở thành năng lượng cứu mạng, chỉ cần không phải là trạng thái chết hẳn thì đều có thể sử dụng thạch hóa để phục sinh.

Hơn nữa nếu tượng đá bị phá hủy, chỉ cần vết cắt không bị phong hóa, thì chỉ cần nối vết cắt lại, sau khi giải trừ thạch hóa con người vẫn hoàn chỉnh.

Đúng vậy, quan trọng nhất là vết cắt tượng đá không được bị phong hóa, mà bề mặt tượng đá bị phong hóa, nên khi phục sinh mới rơi xuống một lớp vỏ ngoài.

Nếu là mới bị thạch hóa rồi lập tức giải trừ, không tồn tại phong hóa thì cũng sẽ không bị bong da.

Cho nên mọi việc đều có hai mặt, thạch hóa tuy hạn chế cử động của con người, nhưng đồng thời cũng có thể lợi dụng năng lượng thạch hóa để trị bệnh cứu người.

Trong nguyên tác, Thạch Thần Thiên Không thông qua việc chết một lần đã phát hiện ra bí mật này, thậm chí để giả chết mà để hai người bạn đi làm nằm vùng ở đế quốc của Ti.

Nhưng hiện tại vì Đỗ Lan đã truyền thụ cho Tiểu Xuyên Giang một loạt kiến thức, khiến ba người bọn họ không bị chia phân tán, cùng nhau gặp được bộ lạc nguyên thủy, nên tự nhiên cũng chưa phát hiện ra mặt có lợi của thạch hóa.

Nhưng cũng không quan trọng, dù sao chỉ cần Đỗ Lan biết là được.

Lúc này ở phía bộ lạc nguyên thủy, Thạch Thần Thiên Không đang chế tạo thủy tinh, giải quyết vấn đề cận thị của người nguyên thủy.

Chế tạo thủy tinh là công nghệ thiết yếu của mỗi người xuyên không về thời cổ đại hoặc nguyên thủy, khó khăn duy nhất chỉ có nhiệt độ, phải nung cát lên đến 1700 độ C mới được, mới có thể biến cát thành thủy tinh.

Nên vẫn là lò cao trước đó, vẫn là sự vận hành lặp đi lặp lại của nhân lực và phong tương, không ngừng nung chảy cát để có được miếng thủy tinh đầu tiên của xã hội nguyên thủy.

Đối với khoa học, thủy tinh là thứ không thể thiếu, thủy tinh làm ra kính hiển vi, có thể biến thành dụng cụ hóa học, cũng có thể biến thành kính cận.

Ở bộ lạc nguyên thủy người cận thị cũng khá nhiều, vì họ căn bản không biết vệ sinh mắt.

Có kính mắt vẫn chưa đủ, còn cần nhiều dụng cụ thủy tinh hơn, nhưng việc này cần thợ thủ công tinh xảo mới thổi được thủy tinh.

Thạch Thần Thiên Không và những người khác thực sự không cách nào nắm bắt được, thế là thợ thủ công già trong làng xuất hiện, tuy đã là một ông lão, nhưng lại có một thân cơ bắp hiếm thấy ở bộ lạc nguyên thủy, đại diện cho lòng tự trọng của người thợ.

Thạch Thần Thiên Không hiện tại đang từng chút một đào góc tường của bộ lạc nguyên thủy, đầu tiên là em gái vu nữ và thanh mai trúc mã, hai thiếu niên này vì kế hoạch vạn năng dược của Thiên Không mà nghĩa vô phản cố trở thành người ủng hộ Thiên Không.

Tiếp đến là Kim Lang, Ngân Lang, hai anh em lính canh, họ vì sự phù phép vũ khí và mì ramen của Thiên Không mà bán rẻ sức lao động.

Còn có một con bé cận thị trong làng, vì Thiên Không công nhận đứa bé gầy gò như nó cũng là nhân tài có ích, còn giúp nó làm kính mắt, nên nó vô điều kiện ủng hộ Thiên Không, còn thỉnh thoảng giúp Thiên Không thám thính sở thích của dân làng, để Thiên Không bốc thuốc đúng bệnh.

Còn có ông cụ thủ công, ông rất yêu thích các loại dụng cụ mà Thiên Không phát minh.

Cuối cùng là những kẻ ham ăn trong làng, vì mì ramen và những phương pháp nấu nướng mới cùng gia vị mà Thiên Không tìm thấy mà bán rẻ sức lao động.

Nên hiện tại Thiên Không đã có cơ sở để chi phối ngôi làng, vấn đề duy nhất là một nhóm thợ săn chính khác trong làng không ưa Thiên Không, kẻ ngoại lai này, nên bọn họ muốn tranh đoạt vị trí tù trưởng bộ lạc, đương nhiên tiện thể còn muốn kết hôn với vu nữ.

Vì sức khỏe vu nữ rất kém, nên đại hội bầu cử tù trưởng kết hợp luận võ chiêu thân sắp sửa diễn ra.

Chẳng phải rất tốt sao, trở thành tù trưởng là có thể biến toàn bộ người trong bộ lạc thành nhân lực của tôi.

Phải để người của tôi trở thành tù trưởng mới được.

Tất cả nam giới đủ mười bốn tuổi đều có thể tham gia, đương nhiên em gái vu nữ vì là con gái tù trưởng nên cũng phải tham gia chiến đấu vì chị mình.

Nếu em gái thắng, thì cảnh tượng đó đúng là quá đẹp, đó sẽ là cái kết bách hợp.

Hổ Phách là chiến đấu lực quan trọng, là người đánh giỏi nhất bên phía Thiên Không ngoại trừ Kim Lang.

Hai anh em Kim Lang, Ngân Lang, thì cậu em Ngân Lang này tham sống sợ chết, tuy có bản lĩnh nhưng không chịu được áp lực.

Ngược lại anh trai rất đáng tin cậy, có thể trở thành chiến đấu lực bên phía Thiên Không.

Chương 2219

Còn yêu thuật sư Khắc La Mỗ, tuy rất muốn thắng luận võ chiêu thân để rước vu nữ, nhưng hắn căn bản không biết đánh nhau, dù vậy hắn vẫn muốn tham gia.

Cuối cùng là Thiên Không, hắn hoàn toàn là đi cho đủ số lượng.

Đáng lẽ Đại Mộc là lựa chọn tốt hơn, nhưng Đại Mộc đã có nữ thần Tiểu Xuyên rồi, sao có thể đi tham gia luận võ chiêu thân của người khác, nên cậu từ chối rất dứt khoát, thể hiện quyết tâm chung thủy với nữ thần.

Không thể vì vu nữ Lưu Ly xinh đẹp mà lòng dạ xao động, như thế là không được.

Nên đã quyết định do Hổ Phách, Kim Lang, Khắc La Mỗ, Thiên Không bốn người lập thành đội ngũ tham gia bầu cử tù trưởng, từ giờ đến lúc bầu cử vẫn còn một khoảng thời gian, bọn họ đều phải nỗ lực tu luyện.

Mà Thiên Không cũng quyết định đi tìm một mắt xích không thể thiếu của vạn năng dược, đó chính là axit sunfuric đậm đặc.

Axit sunfuric là một loại axit không thể thiếu trong hóa học công nghiệp, trong đại tự nhiên cũng tồn tại, có điều trong tự nhiên có axit sunfuric thì tự nhiên sẽ có khí cực độc hydro sulfide $H2S$.

Loại khí cực độc này chỉ cần một chút thôi là có thể giết người không dấu vết, muốn tìm axit sunfuric phải chuẩn bị phòng hộ thật tốt mới được.

Thông thường quanh núi lửa có thể tìm thấy axit sunfuric tự nhiên, cũng đồng nghĩa với việc sẽ gặp hydro sulfide, nên nhất định phải có ống thở.

Có thủy tinh có thể làm lỗ quan sát của mặt nạ phòng độc, còn cần lọc và oxy, phải chế tạo mặt nạ dưỡng khí mới được.

Đây là bước nguy hiểm nhất trong quá trình chế tạo vạn năng dược, trong lúc mọi người nỗ lực tu luyện, Thiên Không lại chuẩn bị dấn thân vào hiểm cảnh, đối mặt với tử địa của đại tự nhiên.

Chỉ cần tìm được axit sunfuric, công việc còn lại sẽ đơn giản hơn nhiều.

Nói thật Thạch Thần Thiên Không cũng sợ chết, dù sao sinh mạng cũng tươi đẹp, hắn còn rất nhiều việc chưa làm.

Nhưng mục tiêu mình đã đặt ra, có khóc cũng phải hoàn thành.

Nên sau khi hoàn thành phiên bản mặt nạ dưỡng khí nguyên thủy, hắn mang theo cây trường thương mạ bạc xuất phát.

Bạc có thể phản ứng với hydro sulfide tạo thành bạc sunfua, bạc sẽ biến thành màu đen, coi như là một dấu hiệu cảnh báo đơn giản.

Trên núi lửa có lượng lớn lưu huỳnh tồn tại, trong môi trường đặc định sẽ sinh ra axit sunfuric, axit sunfuric lại sinh ra hydro sulfide.

Khu vực này tuyệt đối không có bất kỳ sinh vật nào, chỉ có tử thần đang thầm lặng quan sát mỗi một sinh mạng đến gần, rồi tiến hành thu hoạch vô tình.

Tìm kiếm quanh núi lửa, mở rộng dần phạm vi tìm kiếm.

Cuối cùng bọn họ phát hiện một hồ axit sunfuric trên sườn núi lửa, cũng như không gian độc khí mà chim bay cũng không lọt.

Đeo bình thủy tinh, mang mặt nạ, cẩn thận tiến lại gần.

Chỉ là địa hình xung quanh quá dốc, ven bờ toàn là những tầng đá sắc nhọn nhô ra, muốn xuống dưới đúng là một canh bạc, nếu không cẩn thận làm rách mặt nạ hoặc rơi xuống hồ axit, thì coi như xong đời.

Vì mặt nạ thực sự chỉ được ghép từ da thú và thủy tinh đơn giản nhất, rồi dùng ruột động vật kết nối với ống tre lọc phía sau, chẳng chắc chắn chút nào.

Đá xung quanh rất bở, chân không được giẫm hụt, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Thiên Không nhắc nhở Khắc La Mỗ chú ý an toàn, địa hình ở đây rất không ổn định, an toàn là trên hết.

Để chữa khỏi bệnh cho vu nữ, Khắc La Mỗ liều mạng, đương nhiên vẫn là thận trọng cùng Thạch Thần tiến lại gần bờ hồ, bọn họ đã có thể cảm nhận được cái nhìn chằm chằm của tử thần.

Đi lối này.

Thiển Vụ Huyễn dẫn đường, phía sau là Băng Nguyệt cùng đám tay sai, đều là những gã cơ bắp được tuyển chọn kỹ lưỡng.

Phải nói là trong lãnh địa của Ti tràn ngập dương cương khí, vốn dĩ nhiều mãnh nam như vậy rất dễ xảy ra các loại ma sát và mâu thuẫn, nhưng dưới sự kiểm soát bằng cả mị lực và võ lực của Ti, tất cả mãnh nam đều sống hòa bình với nhau, không vì phân chia vật tư mà chiến đấu.

Tuy nhiên sự cân bằng tinh tế này hiển nhiên không thể duy trì được lâu, sự xuất hiện của Băng Nguyệt chính là một khởi đầu tồi tệ.

Lần này bọn họ mang theo quyết tâm tiêu diệt bộ lạc nguyên thủy mà chiến đấu, vung đao cưỡi ngựa khai cương thác thổ, chính là phong công vĩ tích của nam nhi.

Nên nói thế giới này có một bộ lạc nguyên thủy như vậy đúng là quá tốt.

Đã điều tra rõ lai lịch của bộ lạc nguyên thủy chưa, họ là những người phục sinh trước chúng ta, hay là những người chưa từng bị thạch hóa.

Băng Nguyệt hỏi.

Thiển Vụ Huyễn nhún vai, việc này sao hắn biết được: Chuyện này không có cách nào tra cứu, những gì anh nói đều có khả năng.

Nếu năm đó thực sự có một số ít người không bị thạch hóa, thì văn minh nhân loại suy tàn đến mức này đúng là đáng bi thương.

Nếu họ là con cháu của những người được phục sinh trước, thì con cháu của chúng ta e rằng cũng sẽ như vậy, dù là kết quả nào cũng đều đáng lo ngại.

Tuy nói vậy, nhưng biểu cảm của Thiển Vụ Huyễn không hề có chút ưu sầu nào, chỉ có một vài nụ cười khó hiểu.

Băng Nguyệt trầm mặc, đúng vậy, bất kể là con cháu của ai, bộ lạc nguyên thủy đều chứng minh tình hình sau này của nhân loại không mấy lạc quan.

Băng Nguyệt nghĩ đến việc mình nói muốn xây dựng văn minh, liệu có thực sự khả thi không.

Chỉ dựa vào một mình Quốc sư liệu có ổn không.

Phải đặt một dấu chấm hỏi lớn.

Đúng rồi, lúc tôi quay về các anh thậm chí đã phát minh ra giấy và bút, còn làm được bao nhiêu thứ nữa.

Chẳng lẽ những thứ này đều là công lao của Quốc sư.

Thiển Vụ Huyễn rời đi một thời gian, lúc quay lại thấy lãnh địa thay đổi chóng mặt.

Tuy không khoa trương như Thạch Thần Thiên Không, nhưng việc phát minh ra giấy và bút khiến hắn cảm giác có lẽ nếu có Quốc sư ở đây, Thạch Thần Thiên Không sẽ không dễ dàng chiến thắng như vậy.

Băng Nguyệt chưa kịp trả lời thì nghe thấy tiếng động truyền lại từ bụi cỏ bên cạnh, lập tức ra hiệu mọi người dừng lại.

Tiếng sột soạt, không giống như động vật.

Thiển Vụ Huyễn không phải chiến sĩ, gặp chuyện như vậy luôn rất căng thẳng.

Đến thế giới nguyên thủy, cảm quan của Băng Nguyệt trở nên nhạy bén bất thường, một ngọn cỏ lay động cũng đại diện cho nguy hiểm.

Đỗ Lan nói không sai, một thủ lĩnh thực sự ưu tú không phải là võ lực trị mạnh mẽ, mà là phải có trực giác nhạy bén để cảm ứng được nguy hiểm từ trước.

Thế giới động vật là vậy, hiện tại nhân loại cũng vậy.

Băng Nguyệt nắm chặt trường thương, cơ bắp dồn lực, rồi đột ngột ra tay: Hây.

Trường thương nở rộ như hoa, cỏ cây bay tứ tung, trường thương đã đâm xuyên qua đó, bất kể thứ gì ẩn nấp cũng không thoát khỏi đòn tấn công mãnh liệt của trường thương.

Quên hết rồi, quên hết rồi.

Một giọng nói điên điên khùng khùng truyền đến, tiếp đó một bóng người từ trong thương ảnh lao ra đứng trước mặt mọi người.

Là một kẻ điên.

Băng Nguyệt sững lại, nhìn dáng vẻ đối phương lập tức phán đoán ra vấn đề của đối phương.

Quên hết rồi, quên hết rồi.

Một kẻ điên, một kẻ trên mặt, trên cánh tay toàn là những vết thương lớn nhỏ.

Thiển Vụ Huyễn nói: Người này là một kẻ điên, lần trước đi trinh sát tôi đã gặp rồi.

Luôn lặp lại một câu nói, nghe nói vết thương và những hình vẽ trên người hắn đều do hắn tự gây ra, hình như là ghi chép cái gì đó, nhưng không ai biết.

Anh có biết văn hóa thắt nút ghi sự của người Maya không.

Biết, nhưng những văn tự thắt nút đó chưa được giải mã hết mà.

Băng Nguyệt nói: Sao lại nhắc đến chuyện đó.

Vì có người nói những ký hiệu trên người hắn cũng là một loại văn tự, ghi chép một loại thông tin khiến người ta phát điên.

Thiển Vụ Huyễn nói như thể đang kể một câu chuyện truyền thuyết đô thị, hạ thấp giọng tạo không khí đáng sợ.

Hừ, nực cười.

Đã là kẻ điên thì hắn tự hành hạ mình có gì lạ.

Quan trọng là làm sao hắn phát hiện ra chúng ta, và hắn có báo mật không.

Nói rồi Băng Nguyệt đã nảy ý định giết người.

Thiển Vụ Huyễn thầm sợ hãi, tên Băng Nguyệt này đúng là một gã đáng sợ: Nếu kẻ điên mất tích, cũng sẽ gây ra nghi ngờ đấy.

Tôi thấy kẻ điên này sẽ không thành vấn đề đâu, vì hắn chỉ biết nói mỗi câu quên hết rồi thôi.

Hắn vẫn không nỡ nhìn thấy mạng người, nên mở lời khuyên

Băng Nguyệt đừng ra tay.

Băng Nguyệt thấy cũng có lý, mình giết đối phương rất dễ dàng, nhưng kẻ điên mất tích đúng là có thể rút dây động rừng: Cút cho ta.

Hắn dùng khí tức dã thú áp chế kẻ điên, hy vọng đuổi hắn đi.

Kẻ điên cũng thực sự sợ hãi, kêu gào quên hết rồi rồi chạy mất dạng.

Chương 2220

Thiết, không ngờ bộ lạc nguyên thủy còn có cả kẻ điên.

Băng Nguyệt cảm thấy cuộc sống của bộ lạc nguyên thủy cũng không tệ, còn nuôi nổi kẻ điên, đồng thời lại nghĩ đến chuyện thắt nút của người Maya, tuy hắn khinh thường nhưng nhìn những vết tích chằng chịt phức tạp trên người kẻ điên vẫn khiến hắn có một loại bất an, đây là trực giác.

Sau khi đến thế giới nguyên thủy, cơ thể như được mở ra một loại công tắc nào đó, trực giác được đánh thức.

Thắt nút ghi sự tồn tại ở rất nhiều văn minh, các văn minh sơ khai dùng thắt nút để ghi lại sự việc và đếm số, nhưng cùng với sự xuất hiện của văn tự và con số, các văn minh đều bắt đầu đi theo con đường khác, đều bắt đầu xu hướng dùng bút và giấy để hoàn thành ghi chép, chứ không còn là thắt nút nữa.

Nhưng văn minh Maya lại không ngừng phát triển thắt nút, thậm chí phát triển ra văn tự thắt nút, thông thường sẽ có một chuỗi các nút thắt để biểu đạt một số sự kiện quan trọng.

Đương nhiên là một văn minh đã quen với văn tự thì đương nhiên nhìn không hiểu loại văn tự thắt nút vốn đã bị họ vứt bỏ từ lâu, nhìn vào cũng chỉ thấy những nút thắt sắp xếp lộn xộn khó hiểu.

Nhưng trong sự hỗn loạn tự nhiên có ý nghĩa của nó, nhìn không hiểu không có nghĩa là vô dụng.

Ngôn ngữ và vết thương của kẻ điên dường như cũng như vậy, nhìn không hiểu nhưng lại có một sự cảnh giác đầy chấn động, khiến Băng Nguyệt nảy sinh bất an.

Nhưng hắn không nói gì thêm, mà ra lệnh cho đội quân tiếp tục xuất phát.

Bộ lạc nguyên thủy này sống trên một hòn đảo giữa hồ, kết nối bằng cầu treo.

Có điều khoảng cách với bờ sông không xa lắm, bơi là qua được.

Thiển Vụ Huyễn nói: Vấn đề vẫn là không biết trong bộ lạc có bao nhiêu kẻ biết đánh nhau, dù sao cũng là bộ lạc đã sinh tồn rất lâu, chắc chắn phải có một số chiến sĩ không hề yếu.

Nếu có chiến sĩ thì càng tốt, thuộc hạ của tôi đều đã nóng lòng lắm rồi.

Hắc hắc.

Đám mãnh nam phía sau Băng Nguyệt đều lộ ra nụ cười thân thiện, những người đàn ông này trong thành phố hiện đại vốn là những kẻ tôn sùng võ lực.

Đến xã hội nguyên thủy lại càng không còn kiêng nể gì nữa, đối với họ xã hội nguyên thủy có thể dựa vào võ lực để có được tất cả, thật sự là không còn gì thích hợp hơn.

Vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn, còn có Thạch Thần Thiên Không đó nữa, hắn là người mà ngay cả Sư Tử Vương Ti cũng phải kiêng dè, không ai biết hắn sẽ có vũ khí bí mật gì, hoặc giả hắn đã khai phá ra phương pháp giết người nhanh nhất rồi.

Vũ khí nóng ư.

Băng Nguyệt sững lại, đúng là cần phải cân nhắc.

Dựa theo đánh giá của Ti về Thạch Thần Thiên Không, hắn là người có khả năng khởi động lại văn minh công nghiệp, trí lực và năng lực thực hành của hắn đều vô cùng đáng sợ.

Nhưng Băng Nguyệt sẽ không tự làm nhụt nhuệ khí, làm tăng chí khí của người khác: Linh dương có sừng cũng không phải là đối thủ của sư tử, kẻ mơ mộng giải cứu toàn nhân loại chưa chắc đã thực sự có dũng khí cầm súng giết người.

Chiến đấu không chỉ là sự va chạm về thể xác, mà còn là sự công phòng về tâm lý.

Băng Nguyệt đánh cược người như Thạch Thần Thiên Không không có dũng khí giết người, và điểm này sẽ trở thành sơ hở lớn nhất của Thạch Thần khi sinh tồn trong xã hội nguyên thủy.

Con người nếu không dám giết người, sẽ không có tiến bộ, không thể trở nên mạnh mẽ hơn, Băng Nguyệt hiển nhiên dám giết người.

Tiểu Xuyên Giang đứng bên hồ trầm tư, mái tóc dài của cô bay trong gió hơi ẩm ướt, đôi mắt cô dừng lại trên những người dân làng đang câu cá.

Sắp sang đông rồi, dân làng cũng đang chuẩn bị thức ăn, mà phương thức chủ yếu của họ là câu cá, ngồi trên thuyền độc mộc, rồi thả câu giữa hồ.

Nếu là những lão ngư câu cá giải trí thì kiểu thả câu này đúng là thong dong tự tại, tuy nhiên rõ ràng là đang chuẩn bị lương thực quan trọng để qua đông, là lúc cần tranh thủ từng giây từng phút, vậy mà những người dân làng này lại chọn phương thức đánh bắt hiệu suất thấp nhất, đúng là khiến người hiện đại sốt ruột.

Bộ lạc này dân số ít như vậy không phải là không có lý do, hơn nữa theo lời họ nói thì xung quanh cũng không có bộ lạc nào khác.

Nghĩa là trước khi những người giải trừ thạch hóa xuất hiện, vùng đất này chỉ có một nhóm người đầu óc không mấy linh hoạt này.

Tại sao lại như vậy.

Tiểu Xuyên Giang đang suy nghĩ, nếu không suy nghĩ thấu đáo, nỗ lực của Thạch Thần Thiên Không cuối cùng cũng chỉ là công dã tràng, cuối cùng con cháu của họ cũng sẽ lạc hậu như bộ lạc này.

Đầu tiên phải xem xét chế độ bầu cử của bộ lạc, là bầu cử bằng luận võ, chọn ra chiến sĩ khỏe mạnh nhất làm tù trưởng.

Nhưng tù trưởng không phải là tất cả, còn có một nữ vu nắm giữ Bách Vật Ngữ.

Hiện tại tù trưởng và nữ vu là người một nhà, coi như quyền lực hoàn toàn nằm trong tay một gia đình.

Đáng tiếc là sức khỏe nữ vu không tốt, vốn dĩ định để em gái tiếp quản công việc của chị, hiềm nỗi em gái vì nghĩ đến tình thân mà không chấp nhận nhiệm vụ này, chọn cách trốn tránh.

Vì vậy quyền lực này buộc phải thông qua phương thức luận võ bầu cử mà trao ra ngoài, không chỉ có đại quyền tù trưởng, mà còn cả nữ vu.

Đương nhiên nếu nữ vu có thể sinh được con gái với tù trưởng mới, thì đứa con gái đó cũng có khả năng trở thành nữ vu mới.

Nhưng cũng chỉ đến thế thôi, đây là một sự bàn giao quyền lực vô cùng lỏng lẻo.

Bất kỳ sự phát triển văn minh nào cũng không nên như vậy, Tiểu Xuyên Giang nghi ngờ vấn đề nằm ở Bách Vật Ngữ, nghe nói đây là cẩm nang sinh tồn gồm một trăm câu chuyện, chỉ có nữ vu mới biết toàn bộ.

Hoặc giả thực sự vì những câu chuyện này mới khiến ngôi làng này trở nên khó phát triển như vậy.

Theo quy luật phát triển văn minh, thông thường sẽ có một số gia tộc từ xã hội mẫu hệ đã cao cao tại thượng nắm giữ sức mạnh tế tự và quân sự, những người này sau đó sẽ trở thành vương, là vương tộc sơ khai và thuần khiết nhất của văn minh.

Ví dụ như thời Xuân Thu Chiến Quốc, vương thất nhà Chu, nếu so về huyết thống thì không ai bằng được họ, thuộc về sự truyền thừa huyết thống tồn tại từ thời kỳ sơ khai nhất của văn minh.

Thời Xuân Thu Chiến Quốc, các quốc gia thông hôn liên minh, hình thành nên một nhóm vương thất nguyên sơ.

Sau đó nước Sở thì kém hơn một chút, bị coi là man di, vì huyết thống của họ là sau này mới phát triển ra, không thuần khiết bằng huyết mạch thăng long.

Đương nhiên bất kể huyết mạch của họ tôn quý đến đâu, trước câu chất vấn của Trần Thắng Ngô Quảng: Vương hầu tướng tướng ninh hữu chủng hồ Vương hầu tướng tướng lẽ nào có giống sẵn sao, tất cả đều bị đập tan.

Nhưng hiện tại vẫn chưa có Trần Thắng Ngô Quảng, bộ lạc nguyên thủy chắc vẫn duy trì bằng huyết mạch.

Mọi người trong bộ lạc chắc đều có quan hệ thân thuộc, quyền lực thay đổi qua lại cũng miễn cưỡng coi là một sự truyền thừa huyết thống.

Huyết mạch đúng là phương thức duy trì rẻ mạt nhất.

Tiểu Xuyên Giang nói: Nhưng sau khi Thạch Thần Thiên Không xuất hiện thì không thể tiếp tục dựa vào mối quan hệ huyết mạch này, phải cung cấp phương thức thống trị có chi phí cao hơn, phải cung cấp hệ thống văn tự và chuẩn mực hành vi.

Mà việc quảng bá những thứ này cần có chi phí.

Khi ít người thì không sao, nhưng khi đông người thì phải nhanh chóng quảng bá hệ thống mới.

Đây là quá trình không thể thiếu trong quá trình phát triển văn minh, Tiểu Xuyên Giang cho rằng nếu không phải có gì đặc biệt ngoài ý muốn, bộ lạc này cũng nên phát triển đến mức này mới đúng.

Nhưng bất kể thế nào Thạch Thần Thiên Không đã đến, trong vòng hơn một trăm năm tới dân số chắc chắn sẽ bùng nổ, sau đó cần quảng bá hệ thống văn tự và tiêu chuẩn hành vi, không thể thiếu việc đổ máu.

Mỗi bước đi của văn minh đều nặng nề và đẫm máu, Tiểu Xuyên Giang được Đỗ Lan giáo dục, nên từ các loại phân tích văn minh trên toàn thế giới mà biết mọi thứ đều sẽ phát triển như vậy.

Tôn giáo cũng được, văn minh hiện đại cũng vậy, đều không thoát khỏi quá trình quảng bá.

Thực chất đó chính là quá trình giáo hóa.

Giáo hóa nhìn thì tốt đẹp nhưng thực chất là một nhiệm vụ chi phí cao, phải quảng bá chuẩn mực của tầng lớp cao xuống tầng lớp thấp thông qua các hình thức khác nhau, và làm cho tầng lớp thấp tin tưởng và thực thi, rất nhiều sự giáo hóa không làm được điều này.

Ví dụ như các nhà Nho học thời cổ đại ở Thăng Long, sự giáo hóa của họ rất khó đi sâu xuống thôn trấn, nên mới hình thành nên đủ loại tông tộc kỳ quái ở nông thôn.

Những tông tộc này bề ngoài cũng là phái sinh của Nho học, nhưng thực chất đều vô cùng tàn khốc.

Ở phương Tây, giáo hóa chủ yếu giao cho tôn giáo, giáo nghĩa tôn giáo quy phạm tín đồ phải thế này thế kia, nhưng ở thời đại khoa học kỹ thuật không phát triển, giáo nghĩa tôn giáo cũng rất khó thực sự làm cho mỗi nhà mỗi hộ đều nắm bắt được, nên mới có sự tồn tại của những kẻ dị giáo.

Đương nhiên ở Thăng Long Đại Việt còn từng thử qua dùng pháp trị quốc, họ dựa vào không phải nho sinh, không phải sĩ nhân, mà là những quan lại am hiểu luật pháp.

Để quan lại đi sâu xuống cơ sở, quy phạm từng cử động của người dân.

Pháp gia Hàn Phi Tử còn từng nói thánh nhân trị lại bất trị dân, nghĩa là quan lại xuất sắc rồi, để quan lại đi quy phạm người dân là được.

Thực ra bất kể là tôn giáo, Nho học hay Pháp gia, mục tiêu đều giống nhau, đều là hình thành một bộ cơ chế quản lý có thể quán thông xã hội.

Đáng tiếc là pháp trị quốc của Đại Việt có vấn đề, đó là chỉ có hình pháp, thiếu đi một chút nhân văn quan hoài.

Hơn nữa vì Đại Việt diệt vong, cuối cùng con đường trải rộng pháp trị cũng bị đứt đoạn.

Tiểu Xuyên Giang cho rằng sự diệt vong của nhà Tần không phải vì luật pháp nhà Tần nghiêm khắc, mà vì nhà Tần diệt vong nên luật pháp nhà Tần phải gánh toàn bộ tội lỗi.

Thực ra luật pháp nhà Tần chỉ có thể coi là thiếu nhân văn quan hoài, chứ không thực sự nghiêm hà.

Ví dụ như tôn giáo cùng thời đại, dạy trẻ con một chút, cha mẹ dạy không được, bèn tìm trưởng lão, trưởng lão cũng dạy không được, thế là để các tín đồ xung quanh tập hợp lại, ném đá vào đứa trẻ không nghe lời, trực tiếp dùng đánh chết vinh dự để tiêu diệt cái ác, thế giới liền trở nên tốt đẹp.

Cùng thời kỳ đó, pháp luật nhà Tần thì nói trẻ con không nghe lời, cha mẹ dạy không được thì để thầy giáo dạy, vẫn không được thì tống đi gặp quan, để quan lại dạy, lao cải, cải tạo đến khi nó hối lỗi mới thôi.

Cùng là giáo dục trẻ con, tôn giáo đó mới gọi là nghiêm khốc, nhưng cho đến thế kỷ 21 vẫn được người ta phụng như thánh chỉ.

Chương 2221

Còn luật pháp nhà Tần lại bị chửi suốt hai nghìn năm.

Nho sinh nhà Hán đã hấp thụ ưu điểm của Pháp gia, bổ sung quan điểm nhân luân của Nho học vào lỗ hổng chỉ có hình pháp của Pháp gia, từ đó ngoại Nho nội Pháp được quảng bá ra toàn bộ nhà Hán, nhưng để làm xong tất cả những việc này đã tốn hao chi phí khổng lồ.

Đã có chi phí, thì sau khi hoàn thành quảng bá phải thu phí hồi vốn, thế là hình thành nên các đoàn thể lợi ích, thậm chí ngay cả giữa các học phái Nho học khác nhau cũng giết nhau một mất một còn.

Tiểu Xuyên Giang muốn lợi dụng cơ hội bầu cử lần này để phụ tá tù trưởng mới chuẩn bị tốt tất cả những thứ này.

Muốn quảng bá giáo hóa mới, tất yếu phải có một bộ lý niệm giáo dục hỗ trợ, sẽ hình thành đoàn thể lợi ích mới, và sẽ phát sinh xung đột với đoàn thể lợi ích Bách Vật Ngữ.

Bộ lạc rất bài ngoại, đặc biệt là những nhân viên chiến đấu bên trong lại càng căm ghét Thạch Thần Thiên Không.

May mà Thạch Thần Thiên Không tạm thời có thể cung cấp nhiều tài nguyên và kỹ thuật hơn, làm cho chiếc bánh to ra, giảm bớt xung đột gay gắt.

Tiểu Xuyên Giang tin rằng người chiến thắng cuối cùng trong cuộc bầu cử sẽ là người bên phía Thạch Thần Thiên Không, nhưng những việc tiếp theo mới là điều cần chú ý.

Chiếm lĩnh được bộ lạc, Thạch Thần Thiên Không chắc chắn sẽ đi đối kháng với đế quốc của Ti, đoạt lại dịch phục sinh, sau đó bất kể là người trong bộ lạc sinh con đẻ cái hay là giải trừ thạch hóa, dân số tất nhiên sẽ tăng vọt, tất yếu cần đầu tư một khoản chi phí giáo hóa mới có thể quán triệt xuống dưới, và sẽ nảy sinh xung đột với đoàn thể giáo hóa cũ.

Lấy được lưu toan, tuy nhiên quá trình rất nguy hiểm, còn để Ngân Lang người em trai này thể hiện một phen, khắc phục nỗi sợ hãi cứu được Thạch Thần Thiên Không suýt chút nữa rơi xuống hồ.

Nhưng cuối cùng cũng coi như hữu kinh vô hiểm, có điều trước khi chế tạo ra vạn năng dược, đại hội luận võ chiêu thân đã chuẩn bị bắt đầu.

Quy tắc rất đơn giản, ai muốn tham gia đều có thể lên lôi đài, người thắng sẽ là người giữ đài, tiếp nhận vòng khiêu chiến tiếp theo, người trụ lại cuối cùng trên đài chính là người chiến thắng.

Nghĩa là kẻ mạnh lên đài đầu tiên có khả năng phải đối mặt với những trận xa luân chiến liên tiếp, đánh bại toàn bộ người khiêu chiến mới tính là thắng lợi.

Ngược lại, nếu kẻ mạnh vì kiệt sức, thương tích tích tụ mà bị người khiêu chiến cuối cùng đánh bại, thì người khiêu chiến đó sẽ giành chiến thắng, cho dù kẻ đó chỉ là kẻ nhặt chày, không dựa vào thực lực thật sự.

Dù quy định không công bằng nhưng không ai phản đối.

Về phía bộ lạc nguyên thủy, thợ săn mạnh nhất tham chiến, gã này là một tráng hán cơ bắp, chiến lực rất cường hãn.

Còn phía Thạch Thần thì vẫn theo kế hoạch cũ, bốn người tiến hành xa luân chiến.

Đầu tiên là Hổ Phách và Kim Lang lên đài để tiêu hao thể lực đối phương, cuối cùng Khắc La Mỗ và Thiên Không lên sàn.

Kết quả tốt nhất là Khắc La Mỗ giành chiến thắng, Thiên Không sẽ không cần làm gì thêm.

Nếu Khắc La Mỗ đánh bại được thợ săn, Thiên Không lên đài chỉ cần nhận thua là được, như vậy có thể vun vén cho hôn sự của Khắc La Mỗ và Vu nữ.

Đến đây đi, ai muốn khiêu chiến ta thì cứ việc lên.

Kẻ mạnh nhất luôn có sự tự tin, hoàn toàn không sợ đối phương dùng chiến thuật xa luân chiến.

Người sáng mắt đều thấy rõ, phía bộ lạc không ai dám khiêu chiến gã thợ săn mạnh nhất kia, chỉ có người bên Thạch Thần Thiên Không muốn bảo vệ Vu nữ, nên tuyệt đối không để Vu nữ rơi vào tay gã này.

Tên thợ săn thực tế cũng không thích Vu nữ, vì gã ghét những phụ nữ bệnh tật, cơ thể Vu nữ quá yếu, không thể sinh con.

Gã chỉ hứng thú với vị trí tù trưởng, còn Vu nữ thì chơi chán rồi vứt bỏ cũng được, gã có thể đi tìm những người phụ nữ khỏe mạnh hơn.

Ở bộ lạc nguyên thủy, nhan sắc chỉ đứng thứ hai, quan trọng nhất là sức khỏe.

Có sức khỏe mới có thể duy trì nòi giống.

Còn phía Thạch Thần Thiên Không, mục đích chính là bảo vệ Vu nữ.

Tôi lên trước.

Em gái của Vu nữ là Hổ Phách khai hỏa trận chiến đầu tiên, cô tuyệt đối không để chị mình bị gả đi như vậy.

Để chữa khỏi bệnh cho chị, từ khi còn rất nhỏ, Hổ Phách đã mỗi ngày đi lại giữa núi lửa và bộ lạc, chỉ vì nghe trong truyện Bách Vật Ngữ nói suối nước nóng ở núi lửa tốt cho sức khỏe, thế là cô ngày

ngày cõng những bình gốm nặng hơn cả người mình vận chuyển nước nóng, mong một ngày có thể chữa khỏi cho chị.

Để chị có động lực sống tiếp, cô từ chối tiếp nhận Bách Vật Ngữ, vì chỉ cần chị là người duy nhất trong bộ lạc biết rõ Bách Vật Ngữ, chị chắc chắn sẽ kiên trì sống sót.

Nếu cô cũng học được Bách Vật Ngữ, thì chị sẽ không còn lý do gì để lưu lại nhân gian nữa, cơ thể chắc chắn sẽ ác hóa.

Vạn năng dược của Thạch Thần Thiên Không đã sắp nghiên cứu thành công rồi, nên cô nhất định phải bảo vệ tốt cho chị cho đến khi chị bình phục.

Thực ra so với chị cô, tôi thấy cô thích hợp làm tân nương của tôi hơn đấy.

Hổ Phách rất khỏe mạnh, cơ thể cường tráng, chiến lực không hề yếu.

Cô cầm thạch khí khai chiến.

Hưu.

Là một chiến binh, trong nguyên tác Hổ Phách chưa từng thắng trận chiến chủ chốt nào, hoàn toàn là một công cụ nhân không tròn vai.

Bất quá cũng có thể lý giải, vì nếu Hổ Phách quá mạnh, lần nào cũng thắng thì sức mạnh công nghệ của Thạch Thần Thiên Không sẽ không có đất diễn.

Chính vì Đế quốc Khoa học chiến lực quá yếu nên mới cần sức mạnh công nghệ để Thạch Thần có dụng võ chi địa.

Thế nên Hổ Phách chỉ có thể thua, thua trong đủ loại trận chiến để làm lá xanh làm nền cho nhân vật chính.

Còn kẻ địch của nhân vật chính phải là những kẻ mạnh mà phi khoa học thì không thể đánh bại, mỗi lần nhóm chính diện đều bị đánh rất thảm, đợi đến cuối cùng mới lật ngược thế cờ.

Làm công cụ chiến đấu thì bọn họ quả thực không đạt yêu cầu.

Đỗ Lan hiện đang ngồi trên đỉnh núi của Đế quốc Ti, tầm nhìn ở đây rất tốt, hắn có thể nhìn thấy trận chiến ở bộ lạc.

Bất cứ trận chiến nào phía Thạch Thần Thiên Không, dù sao võ lực cũng không giải quyết được, đều cần khoa học trực tiếp ra tay.

Cho nên Hổ Phách chắc chắn sẽ thua, Kim Lang cũng vậy, cuối cùng cần khoa học để thắng lợi.

Dĩ nhiên, nếu Thạch Thần Thiên Không ngay từ đầu đã lấy thuốc nổ ra thì chắc chắn một phát là xong chuyện.

Nhưng hiện tại không còn lưu toan, thuốc nổ dùng một chút là thiếu một chút, nên Thạch Thần muốn để dành để đối kháng với Sư Tử Vương Ti.

Không thể lãng phí ở chỗ này.

Hổ Phách bị đánh văng khỏi lôi đài, tốc độ của cô không chậm nhưng thua về trọng lượng.

Cô là một thiếu nữ mười bốn tuổi mảnh khảnh, còn đối phương là một tráng hán nặng hơn bảy mươi ký, thiếu nữ tung một cước đổi lấy một cước của tráng hán, tính toán động năng theo góc độ khoa học tốc độ nhân khối lượng, tốc độ ngang nhau thì khối lượng càng lớn động năng càng lớn.

Thế nên Hổ Phách đã thua.

Tiếp theo là Kim Lang, Kim Lang được cho là có trình độ ngang ngửa gã thợ săn, nhưng thực tế không ai biết Kim Lang bị cận thị.

Mà anh ta lại bướng bỉnh không chịu đeo kính, nên khi chiến đấu tự nhiên rất thiệt thòi.

Mặc dù chiến lực của Kim Lang khá ổn nhưng lúc đầu lại chịu thiệt vì cận thị, lãng phí thể lực vô ích, mãi sau này đeo kính của cô bé vào mới miễn cưỡng cầm cự được vài hiệp.

Tiếc là đã quá muộn, thương tích quá nặng nên cũng chỉ đành ôm hận thất bại.

Người thứ ba là Khắc La Mỗ lên đài.

Một trận xa luân chiến đầy chính nghĩa nhỉ.

Đỗ Lan thầm nghĩ người nguyên thủy cũng không dễ dàng gì: Nhân vật chính lúc nào cũng lấy đông hiếp ít, rồi lại danh chính ngôn thuận gọi đó là tình bạn, nỗ lực, thắng lợi.

Phản diện thì luôn độc lập tự chủ, trưởng thành ổn trọng, thực lực cường kinh, dựa vào chính mình để chiến đấu, cuối cùng lại bị nhóm nhân vật chính dùng ưu thế số lượng đánh bại.

Khắc La Mỗ giờ đây không còn tự xưng là yêu thuật sư nữa, mà tự nhận là nhà khoa học, sứ giả sử dụng khoa học để chiến đấu.

Đối mặt với kẻ địch mạnh hơn mình quá nhiều, cậu phải dựa vào trí tuệ, dựa vào những đạo lý khoa học mà Thiên Không đã dạy.

Tuy nhiên cần có thời gian, Khắc La Mỗ định dùng nguyên lý hội tụ ánh sáng để đốt cháy quần áo kẻ địch, nếu có lửa thì biết đâu sẽ có tác dụng bất ngờ.

Võ lực là không nên dùng, chỉ có giương cao ngọn cờ sức mạnh khoa học mới giành được thắng lợi sao.

Đỗ Lan biết thế giới này không tuyên dương võ lực, dù nhiều lúc Thạch Thần Thiên Không cũng cần võ lực để lật kèo, nhưng cuối cùng khoa học vẫn sẽ chiến thắng võ lực: Dìm trước nâng sau, trước tiên dùng võ lực áp chế khoa học, cuối cùng mới lật kèo, dùng khoa học thắng võ lực để tuyên truyền hiệu quả của khoa học.

Nhưng Đỗ Lan cho rằng nếu Thạch Thần Thiên Không ngay từ đầu chế tạo cho người tham gia hai món vũ khí bằng sắt, trận thắng này đã kết thúc ngay từ vòng đầu tiên, lúc đó Hổ Phách đã có thể cưới chị gái, đạt được kết cục bách hợp rồi.

Đỗ Lan cảm thán một kết cục tốt đẹp như vậy lại thất bại chỉ vì Thạch Thần Thiên Không không chuẩn bị vũ khí bằng sắt, rõ ràng là chuyện có thể nghĩ tới từ sớm: Nhà khoa học không hiểu nhân tâm mà.

Đỗ Lan vẫn rất mong chờ một số diễn biến ngoài dự kiến.

Tuy nhiên vì nhà khoa học không hiểu nhân tâm, không chuẩn bị binh khí bằng sắt.

Chương 2222

Nếu Hổ Phách có vũ khí bằng sắt chắc chắn sẽ thắng.

Một đứa trẻ cầm dao thái cũng có thể đánh bại một người lớn, vì sức lực của trẻ nhỏ phối hợp với sắt bén là đủ để gây sát thương cho người lớn.

Nếu chỉ là thạch khí thì không đủ dùng, độ cứng và độ sắc của thạch khí quá kém, nếu không thì đã chẳng có quy luật lịch sử đồ sắt thắng đồ đồng, đồ đồng thắng đồ đá.

Kết cục bách hợp chị em à, Đỗ Lan tự nhủ đã lâu rồi không có diễn biến kiểu này, hay là mình thay đổi lịch sử một chút, đảo ngược thời gian nhỉ.

Cuộc luận võ diễn ra kịch liệt, lúc này Thiển Vụ Huyễn chạy đến thông báo cho Thạch Thần Thiên Không rằng nguy hiểm đang cận kề.

Lợi dụng cơ hội đi dò đường, Thiển Vụ Huyễn đặc biệt đến nhắc nhở, đúng lúc gặp phải đại hội luận võ.

Dù không biết tại sao họ lại đánh lôi đài, nhưng Thiển Vụ Huyễn rất sẵn lòng giúp đỡ phía Thạch Thần Thiên Không, vì anh ta thấy mưu kế của Khắc La Mỗ cần thời gian mới có hiệu quả.

Thế là Thiển Vụ Huyễn giả vờ mình biết pháp thuật để lừa người nguyên thủy.

Tất nhiên, với tư cách là một kẻ lừa đảo thông tin, thông thạo thuật thôi miên và quan sát, anh ta thấy lúc này đối phương thực tế cũng cần thời gian nghỉ ngơi.

Vì liên tục đấu hai trận đã tiêu hao lượng lớn thể lực của gã thợ săn, nếu có thể nhân cơ hội nghỉ ngơi một lát thì cũng không tệ.

Vẫn là chịu thiệt vì thiếu văn hóa mà.

Đỗ Lan quan sát trận đấu từ xa, thầm nghĩ thế này không tính là phạm quy sao.

Thiển Vụ Huyễn tính là viện trợ ngoài sân à.

Đây không phải là một đối bốn, mà là một đối năm rồi.

Quả nhiên tù trưởng cũng không muốn con gái gả cho gã thợ săn kia, nếu không sao có thể đứng nhìn cuộc thi thần thánh bị người ngoài quấy rối.

Đúng là không công bằng.

Đỗ Lan nghĩ đến việc thể hiện khoa học trong chiến đấu, chẳng phải chế tạo vũ khí tiên tiến là thực dụng nhất sao.

Thạch Thần Thiên Không cũng thật kỳ lạ, rõ ràng có năng lực mà không chế tạo vũ khí cho đồng đội.

Khắc La Mỗ chỉ có thể dùng cách hội tụ ánh sáng một phương thức không thích hợp cho chiến đấu, còn cần Thiển Vụ Huyễn giúp đỡ giữ chân kẻ địch mới xong.

Bởi lẽ tiêu điểm hội tụ chỉ có một, nếu kẻ địch di chuyển thì chiến thuật này sẽ vô dụng.

Mạch não của Thạch Thần Thiên Không không giống người bình thường, người thường thấy vấn đề thường có tư duy đường thẳng từ điểm đến điểm.

Còn tư duy của Thạch Thần rất phức tạp, nhiều lúc hoàn toàn không cân nhắc những việc đơn giản, cậu ta thích những kỹ thuật khoa học phức tạp, mạch não đi vòng vèo.

Nếu để Đỗ Lan làm, cách thắng đơn giản nhất là rèn luyện thể lực một cách khoa học, sau đó chế tạo vũ khí và phòng cụ, kết hợp cả ba là đánh bại được kẻ địch ngay.

Tiếc là Thạch Thần Thiên Không hoàn toàn không nghĩ đến việc cường hóa đồng đội, nên khi chiến đấu toàn dựa vào đồng đội tự phát huy.

Có lẽ Thạch Thần Thiên Không cho rằng đồ sắt không tính là khoa học chăng, định nghĩa của cậu ta về khoa học không nông cạn như thế.

Đỗ Lan đoán chừng trong lòng Thạch Thần Thiên Không, những sản vật sau thời đại Đại Hàng Hải mới tính là khoa học, chỉ có con đường máy móc lớn bước ra từ văn minh phương Tây mới là khoa học.

Còn việc đơn giản là chế tạo khối sắt thành các hình dạng khác thì hoàn toàn không tính là khoa học, chỉ tính là thủ công nghệ.

Thạch Thần Thiên Không sẽ phải chịu thiệt thôi.

Kế hoạch của Khắc La Mỗ thành công, vì quần áo bị đốt cháy, tên thợ săn nhảy xuống hồ thoát thân, rời khỏi lôi đài.

Cuối cùng Thạch Thần Thiên Không chiến thắng.

Vì Khắc La Mỗ cũng ngất đi rồi, cậu đã ăn một đấm của tên thợ săn, trụ được đến khi kế hoạch thành công đã là rất kiên cường.

Vòng cuối cùng, Thạch Thần Thiên Không lên đài, vốn dĩ là Thạch Thần nhận thua, nhưng vì Khắc La Mỗ ngất đi trước khi Thạch Thần kịp nhận thua, nên Thạch Thần trở thành người thắng cuộc.

Thạch Thần Thiên Không trở thành tù trưởng, đồng thời trở thành chồng của Vu nữ.

Nhưng Thạch Thần Thiên Không lập tức tuyên bố ly hôn, cậu không muốn cưới Vu nữ, phụ nữ chỉ làm ảnh hưởng đến tốc độ nghiên cứu khoa học của cậu mà thôi.

Mọi người chớ có vội mừng, vì đối thủ đáng sợ nhất đã đến rồi, muộn nhất là tối nay, một người không thua kém gì Sư Tử Vương Ti sẽ tới.

Thiển Vụ Huyễn nhắc nhở họ đừng có đắc ý quá sớm, đừng tưởng thắng được người nguyên thủy là xong xuôi, kẻ địch thực sự giờ mới xuất hiện.

Không thua kém Sư Tử Vương Ti sao.

Thạch Thần, Tiểu Xuyên, Đại Thụ đều chấn kinh, vì năm xưa ba người họ bị Sư Tử Vương Ti dồn vào đường cùng, người không thua kém Sư Tử Vương Ti chắc chắn cũng rất đáng sợ.

Sư Tử Vương Ti quả nhiên vẫn không yên tâm về các cậu, nên hắn đã phái Băng Nguyệt đến đối phó.

Thạch Thần Thiên Không cười: Nếu đã như vậy thì để họ thấy sức mạnh của khoa học.

Cậu vẫn còn thuốc nổ, cũng đã chế tạo vũ khí nhiệt, dù đạn dược không nhiều nhưng để áp chế người hiện đại vừa hồi sinh thì đủ rồi, vì người hiện đại hiểu rõ uy lực của vũ khí nhiệt hơn người nguyên thủy: Để ta giúp họ nhớ lại nỗi sợ hãi bị vũ khí nhiệt chi phối đi.

Các cậu phải chuẩn bị kỹ càng, Băng Nguyệt thực sự rất mạnh, thương pháp của hắn đến Sư Tử Vương Ti cũng chưa chắc đã thắng được.

Quả thực cần chuẩn bị, Băng Nguyệt sẽ không nương tay.

Người nguyên thủy vẫn đang ăn mừng tân tù trưởng, nhưng Băng Nguyệt đã mò đến ven hồ, địa hình quả thực dễ thủ khó công: Chỉ có một cây cầu treo sao.

Thú vị, nếu đã vậy thì cứ đột phá trực diện đi.

Băng Nguyệt nở nụ cười.

Xuất hiện rồi.

Ở cuối cây cầu treo, Thạch Thần Thiên Không đã đợi sẵn từ lâu.

Băng Nguyệt tay cầm trường thương thạch khí, bước lên cầu treo, từng bước áp sát.

Những người khác đều ngẩn ngơ, thế này cũng được sao.

Đối phương thực sự không coi Thạch Thần Thiên Không ra gì à, lại chọn tấn công trực diện.

Hoàn toàn bị xem thường rồi nhỉ.

Thạch Thần Thiên Không nói với Băng Nguyệt đã đi đến giữa cầu: Anh đã lọt vào tầm bắn hiệu quả của tôi rồi.

Thạch Thần giơ một khẩu súng hỏa mai thô sơ nhắm vào Băng Nguyệt: Các anh cũng là người được hồi sinh, chắc hẳn hiểu rõ loại vũ khí trong tay tôi.

Tuy nhiên Băng Nguyệt vẫn tiếp tục bước tới: Ái chà, tôi sợ quá đi mất, nếu đã nằm trong tầm bắn thì cậu khai hỏa đi, tốt nhất là nhắm thẳng vào đầu tôi mà bắn này.

Một bước, hai bước, như móng vuốt của ma quỷ, Băng Nguyệt không ngừng tiến tới, không hề có ý định dừng lại.

Tên này sao.

Thạch Thần Thiên Không chỉ cảm thấy đối phương còn đáng sợ hơn cả Sư Tử Vương Ti, Sư Tử Vương Ti còn có sự e dè với thuốc nổ, nhưng đối phương hoàn toàn không sợ.

Nếu Sư Tử Vương Ti là dã thú có thể cảm nhận nguy hiểm, thì

Băng Nguyệt này chính là một quái vật khát máu.

Có nổ súng không.

Thạch Thần Thiên Không có chút mâu thuẫn, vì có thể sẽ bắn chết người.

Nhưng Băng Nguyệt ngày càng lại gần, cậu không còn lựa chọn.

Đoàng.

Khẩu súng hỏa mai trong bộ lạc nguyên thủy đã bắn ra viên đạn.

Nhưng đó chỉ là cảnh cáo, không trúng mục tiêu.

Thạch Thần Thiên Không hét lớn: Đừng lại gần nữa, lần tới tôi chắc chắn sẽ nhắm bắn anh đấy.

Ngu xuẩn, cậu đã lãng phí một cơ hội giết chết tôi.

Băng Nguyệt không hề lay chuyển, hoàn toàn không có vẻ gì là sợ hãi.

Tên này là sao.

Những người xung quanh Thạch Thần đều ngơ ngác, lẽ nào đối phương thực sự không biết chữ sợ viết thế nào sao.

Chuyện này quá khoa trương rồi, đối diện với một kẻ địch không sợ chết, ngược lại phía Thạch Thần Thiên Không lại nảy sinh tâm lý khiếp đảm trước, vốn tưởng dựa vào súng hỏa mai có thể kiểm soát cục diện, nhưng thực tế hoàn toàn đi ngược lại kịch bản.

Tôi sẽ nổ súng thật đấy.

Thạch Thần Thiên Không vẫn đang đe dọa, rõ ràng là không có tác dụng nhưng vẫn không muốn giết người.

Tôi và cậu không có ân oán gì, chỉ đơn thuần là cá lớn nuốt cá bé, chỉ vì tôi là người tin vào học thuyết Darwin xã hội, nên các người đều sẽ trở thành tù binh của tôi thôi.

Băng Nguyệt vẫn đang tiếp cận, sắp sửa tiến vào phạm vi tấn công của hắn.

Để tôi.

Hổ Phách thấy Thạch Thần không dám nổ súng, liền giật lấy khẩu súng, nhắm bắn khai hỏa.

Đoàng.

Viên đạn bắn trúng ngực Băng Nguyệt một cách chính xác, khiến hắn lảo đảo ngã ngửa ra sau, gục xuống trên cầu treo.

Thắng rồi sao.

Ha.

Băng Nguyệt đang ngã xuống lại phát ra tiếng cười: Thời đại thực sự đã thay đổi rồi, kể từ khoảnh khắc chúng ta hồi sinh đã thay đổi rồi.

Băng Nguyệt một lần nữa đứng dậy.

Làm sao có thể.

Lần này đến lượt Thạch Thần ngây người, vì cậu luôn kỳ vọng súng hỏa mai có thể phát huy tác dụng lớn nhất mà, lẽ nào kẻ địch ngay cả đạn cũng không sợ.

Chương 2223

Xoạt, Băng Nguyệt cởi bỏ áo choàng, để lộ nguyên nhân hắn không sợ đạn, hóa ra là áo giáp.

Đây là.

Thạch Thần Thiên Không nhìn qua là biết đó là gì: Đây là giáp giấy sao.

Này này, giấy mà cũng làm được áo giáp à.

Thiển Vụ Huyễn đang nấp trong bóng tối cũng ngẩn ngơ, anh ta dù biết Đế quốc Ti đã chế tạo ra giấy nhưng không ngờ họ lại dùng giấy để làm ra thứ kỳ quặc như vậy.

Những người bên cạnh Thạch Thần Thiên Không cũng đầy mặt nghi hoặc, Thiên Không chỉ đành giải thích: Ở Trung Quốc cổ đại, quả thực có ghi chép về giáp giấy, vào thời Đường Tống, họ dùng các trang sách, sổ sách cũ để cải tạo thành áo giáp, ngay cả đến triều Minh, giáp giấy vẫn tồn tại một lượng nhỏ, có thể ngăn chặn hiệu quả súng hỏa mai, chính là loại súng thô sơ trong tay tôi đây.

Không sai, giáp giấy trên người tôi hoàn toàn không sợ loại vũ khí nhiệt nguyên thủy trong tay cậu đâu.

Băng Nguyệt cười lên: Súng hỏa mai của cậu chẳng qua chỉ là pháo hoa mừng ngày Đế quốc Ti trỗi dậy mà thôi.

Súng hỏa mai nguyên thủy đối đầu với giáp giấy, Thạch Thần Thiên Không mới nhận ra lãnh địa của Sư Tử Vương Ti cũng có nhân tài kỹ thuật, cũng đã phát minh ra những thứ vượt xa thời đại đồ đá, họ đã phát minh ra giấy.

Giấy là thứ không có hàm lượng kỹ thuật gì cao siêu, nên Thạch

Thần Thiên Không vốn định để sau này mới phát minh cũng không muộn, không ngờ kẻ địch đã nhanh chân hơn một bước, lại còn phát triển cả phòng cụ, trực tiếp khắc chế súng hỏa mai của cậu.

Tôi đã nói rồi, nếu cậu không nhắm thẳng vào đầu tôi thì không giết nổi tôi đâu.

Băng Nguyệt nói, giờ đến lượt hắn ra chiêu.

Thạch Thần cười khổ, không phải cậu không muốn nhắm, mà thực sự là súng không có rãnh xoắn, khẩu hỏa mai này tầm bắn ngắn, phạm vi phân tán đạn lại lớn, hoàn toàn không thể nhắm bắn chính xác.

Nhắm vào đầu thì không biết đạn sẽ bay đi đâu nữa.

Chưa kể Thạch Thần Thiên Không cũng không muốn giết người.

Tuy nhiên Băng Nguyệt thì có: Giờ các người đã nằm trong tầm bắn của tôi.

Uỳnh, tay nắm ống trúc, rung mạnh trường thương, trong nháy mắt hoa thương bung ra tứ phía, trường thương lấy diện rộng làm phạm vi tấn công bao trùm phía trước.

Đây là.

Hổ Phách chỉ thấy vô số mũi thương đâm tới, vội vàng kéo Thạch Thần lùi lại né tránh.

Lần đầu tiên cô gặp phải thương pháp có quỹ đạo quỷ dị như vậy, cứ như thể mũi thương có mặt ở khắp nơi, tràn ngập tầm nhìn của mình.

Đây chính là tuyệt học của Băng Nguyệt Thương pháp phái Owari Kan ryū.

Sử dụng loại súng thương đặc chế, lấy ống ngắn làm tay nắm phía trước, có thể khiến trường thương rung động và tấn công một cách kinh người, tấn công vào những điểm mà thương pháp thông thường không thể chạm tới.

Lũ khốn các người, đừng hòng vào làng.

Các chiến binh bộ lạc cũng xông tới.

Băng Nguyệt đại nhân, bọn này cứ giao cho chúng tôi.

Xoạt, đám tay sai của Đế quốc Ti ùa lên, từng tên hung hăng như hổ đói, đều khao khát thông qua chiến tranh để khẳng định giá trị bản thân, thông qua việc làm hại người khác để đạt được sự thỏa mãn.

Các người, làng và các người không thù không oán, tại sao lại tấn công làng.

Đại Mộc Đại Thụ thấy bạn mình rơi vào thế hạ phong, lập tức bước ra, tay cầm chiếc búa công cụ của mình chất vấn.

Quả thực vô oan vô cừu, nhưng tôi cũng đã nói rồi, tôi tin theo chủ nghĩa Darwin xã hội, tôi tin không chỉ tự nhiên tuân theo quy luật cá lớn nuốt cá bé, mà xã hội cũng vậy, chỉ có kẻ mạnh mới có thể sinh tồn.

Còn chúng tôi đại diện cho sự cường đại, lũ yếu đuối các người sẽ trở thành thức ăn, đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Đối diện với luận điệu sai trái của Băng Nguyệt, Thạch Thần Thiên Không phẫn nộ gào lên: Sư Tử Vương Ti quả nhiên đã hồi sinh một tên đáng sợ.

Đế quốc Ti của các người có bao nhiêu đứa trẻ, có bao nhiêu người già.

Nếu không có thì các người cũng chỉ là ỷ vào sức trẻ để bắt nạt người khác mà thôi.

Còn nói cái gì mà không muốn khôi phục thế giới cũ, việc Sư Tử Vương Ti đang làm hiện nay chẳng phải là đang lặp lại bi kịch trong thế giới cũ sao.

Đừng có làm người ta cười chết nữa.

Băng Nguyệt không hề lay chuyển, chỉ mỉm cười một cách kỳ quặc rồi phát động tấn công.

Không nói một lời đã đánh tới sao.

Thạch Thần Thiên Không thầm nghĩ đối phương quả nhiên là một kẻ dã man, còn dã man hơn cả người nguyên thủy.

Người nguyên thủy ít nhất còn nghe đạo lý, đối phương rõ ràng là người hiện đại mà lại chẳng nể nang đạo lý chút nào.

Vì các người đều sẽ trở thành người chết thôi.

Uỳnh.

Ngôi làng bốc cháy, đám tay sai quả thực không khách khí, thấy mùa đông sắp đến mà dám đốt trụi những ngôi nhà để ở và lương thực dự trữ của cả làng, không để lại cho họ bất cứ thứ gì.

Lũ khốn các người.

Hổ Phách nhìn thấy cảnh đó, khí huyết dâng trào, kiếm thạch trong tay, cô phát động tấn công như đang nhảy múa.

Đại Mộc Đại Thụ hỗ trợ bên cạnh, dù anh không giỏi tấn công nhưng có sức bền và sức mạnh thô bạo, chiếc búa gỗ lớn trong tay cũng có thể tạo ra hiệu quả tấn công, kìm chân Băng Nguyệt.

Đỗ Lan nhìn một cái, thầm nghĩ cứ đánh thế này thì Băng Nguyệt sẽ thắng lớn mất.

Trong nguyên tác, vì không có giáp giấy nên Băng Nguyệt và đồng bọn vẫn e sợ hỏa khí, cuối cùng chọn rút lui.

Nhưng vì Đỗ Lan phát minh ra giáp giấy nên chúng không còn gì sợ hãi, phát động tấn công mãnh liệt.

Ngôi làng sắp bị tiêu diệt rồi.

Đỗ Lan dĩ nhiên không thể để mọi chuyện diễn ra quá nhanh, thế là đến lượt Tân nhân loại của Văn minh Thế hệ thứ hai ra sân: Đi ngăn chặn cuộc chiến của bọn họ đi.

Mọi thứ đều rơi vào tĩnh lặng.

Đợi đến khi mọi người hoàn hồn lại, nhóm Băng Nguyệt đã rút lui vào rừng sâu, còn Thạch Thần Thiên Không cũng như quên mất chuyện gì đó quan trọng, đứng ngây ra giữa biển lửa, đến việc cứu hỏa cũng quên mất.

A, cháy rồi, mau cứu hỏa thôi.

Rõ ràng sắp cháy sạch rồi nhưng dân làng cứ như thể vừa mới phát hiện ra ngọn lửa, mới cuống cuồng bắt đầu cứu hỏa.

Mọi thứ đều thật mâu thuẫn, thật quỷ dị.

Thạch Thần Thiên Không cảm thấy mình dường như đã quên mất điều gì, cậu quay đầu nhìn Đại Mộc Đại Thụ, Tiểu Xuyên Giang, cả Hổ Phách và Khắc La Mỗ, thì phát hiện trên mặt và cánh tay họ toàn là những vạch chéo được vẽ bằng phẩm màu.

Sau đó cậu cúi đầu nhìn cánh tay mình, trên đó cũng chi chít những dấu vết được vẽ, giống hệt những kẻ điên trong làng.

Chỉ có điều kẻ điên dùng dao khắc, còn bọn họ dùng phẩm màu vẽ.

Đây là gì.

Đại Mộc Đại Thụ đầy mặt ngơ ngác: Chuyện gì đã xảy ra vậy.

Đúng rồi, kẻ địch đâu.

Chúng ta không phải đang chiến đấu sao.

Thạch Thần Thiên Không nhận ra trí nhớ của mình có vấn đề, trong khoảng thời gian mình mất trí nhớ chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó khiến họ buộc phải ghi lại trên cánh tay, nhưng rốt cuộc là chuyện gì.

Hoàn toàn không nhớ ra nổi, kẻ địch cũng biến mất rồi, rốt cuộc là sao chứ.

Chỉ có Hổ Phách, Khắc La Mỗ là đầy vẻ nghiêm trọng: Thỉnh thoảng sẽ xảy ra chuyện như vậy, rõ ràng đã có chuyện gì đó xảy ra nhưng chúng ta lại chẳng nhớ được gì.

Nhưng quên đi có khi lại tốt, nếu cứ cố nhớ lại thì chúng ta đều sẽ phát điên mất.

Thạch Thần Thiên Không biểu cảm đờ đẫn, tự hỏi làm sao có thể có chuyện phi khoa học như vậy.

Còn trong rừng, đám Băng Nguyệt cũng phát hiện trên cánh tay mình toàn là vết vẽ, chúng cũng cố nhớ lại nhưng đều vô ích, cuối cùng trong đầu chỉ là một khoảng trắng, cũng chẳng hiểu tại sao mình lại đánh dấu lên cánh tay, tất cả đều đưa mắt nhìn nhau, không tìm được câu trả lời.

Nhưng tóm lại đều rất quỷ dị.

Đó là vì Đỗ Lan đã phái ra Tân nhân loại của Văn minh Thế hệ thứ hai, khi nhóm Thạch Thần Thiên Không chạm trán Tân nhân loại là cả một nhóm cùng chạm trán, nên có người thấy được có người không, thế là Thạch Thần Thiên Không lúc đó nhận ra chỉ khi tầm mắt nhìn thấy Tân nhân loại mới nhớ được họ, chỉ cần rời mắt là sẽ quên sạch.

Cho nên cậu bảo bạn bè cứ nhìn thấy một lần là vẽ một vạch, thế nên trên tay toàn là vạch.

Đám Băng Nguyệt cũng học theo như vậy.

Tân nhân loại đã chia cắt chiến trường, tách hai nhóm người ra, sau đó biến mất khỏi tầm mắt của mọi người, như vậy không ai còn thấy được Tân nhân loại nữa, cũng cùng lúc quên mất chuyện đã xảy ra.

Quên mất việc họ đã gặp phải Tân nhân loại mặc bộ giáp công nghệ cao, mọi cuộc tấn công đều vô dụng, sau đó họ lại bị Tân nhân loại lùa như lùa vịt đến những nơi khác nhau.

Quên mất dáng vẻ thảm hại khi lúc thì nhớ lúc thì quên của chính mình.

Cuối cùng chỉ để lại vô số ký hiệu trên cánh tay, còn ký ức thì không sót lại chút nào.

Người trong bộ lạc ý thức được họ lại gặp phải chuyện quái dị rồi, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện, chỉ cần giữ thái độ kính sợ là được, đừng cố khám phá bí mật, cố khám phá sẽ trở thành kẻ điên.

Tôi tin chắc chắn có thể giải thích bằng khoa học, dù là hóa đá, hay ảo giác của Tiểu Xuyên Giang, hay là việc chúng ta mất trí nhớ hiện nay.

Sở dĩ chúng ta hiện tại chưa thể hiểu được chỉ là vì năng lực của chúng ta chưa đủ, kỹ thuật chưa tới mà thôi.

Thạch Thần Thiên Không tuyệt đối không từ bỏ quan niệm khoa học, đằng sau bất kỳ hiện tượng tâm linh nào chắc chắn cũng có cơ sở khoa học.

Trải qua một trận chiến kết thúc một cách kỳ lạ, dù phía Thạch Thần Thiên Không không có thiệt hại về người nhưng tổn thất tài sản rất lớn, lương thực chuẩn bị cho mùa đông đều bị đốt sạch.

Nhà cửa tuy có thể xây lại, nhưng lương thực mới là vấn đề lớn.

Mọi người đều nhìn về phía Thạch Thần Thiên Không vị tù trưởng mới này, chàng thiếu niên vừa mới lên chức đã lập tức phải chịu thử thách.

Nhưng đối với Thạch Thần Thiên Không thì chuyện này không là gì, vì cậu đã phát hiện ra rất nhiều lúa mạch hoang, vượt qua mùa đông này không khó, khó nhất vẫn là không có đủ quần áo ấm.

Nhà phải xây lại, quần áo mùa đông không dễ tìm, lại không có bông, không có lông cừu, nguyên liệu da thú săn được cũng không thực tế lắm.

Chương 2224

Dường như chỉ có thể để người nguyên thủy gồng mình chịu đựng, may mà kháng sinh sắp chế tạo xong rồi, nếu người nguyên thủy vì lạnh mà cảm lạnh thì còn có thuốc uống, tốt nhất là đừng ra ngoài, mùa đông cứ trốn trong nhà sưởi lửa là được.

Than củi, than đá đều là nguyên liệu sưởi ấm rất tốt.

Điểm này thực ra ở Đế quốc Ti cũng vậy, ngoài sưởi ấm bằng lửa ra thì chẳng có phương thức chống rét nào ra hồn.

Bông, lông cừu, hoặc trực tiếp dùng lông thú và lông vũ cũng được.

Trong khi Thạch Thần Thiên Không đang suy nghĩ, Đỗ Lan cũng đang cân nhắc vấn đề này.

Quốc sư, hắt xì.

Đã có người cảm lạnh: Giờ chênh lệch nhiệt độ lớn quá, tôi dường như cảm lạnh rồi, có quần áo nào giữ ấm không.

Hắt xì, hắt xì.

Không ngừng hắt hơi, nước mũi chảy cả vào miệng.

Cả người anh đầy cơ bắp thế kia, chẳng lẽ chỉ để làm cảnh thôi sao.

Quá yếu rồi.

Quốc sư, mãnh nam cơ bắp cũng sẽ cảm lạnh mà.

Cảm lạnh hay không không liên quan đến cơ bắp, mà liên quan đến thể chất, tôi thuộc loại dễ bị cảm lạnh.

Gã tay sai này còn nói năng hùng hồn: Quốc sư, tôi không muốn chết đâu, nên ông nhất định phải chế tạo ra quần áo giữ ấm đi.

Nỗi sợ cái chết là như nhau, vì lạnh nên giờ đây sáng sớm và tối muộn mọi người đều không muốn ra ngoài, thứ họ phải chống lại là kẻ thù mang tên đại tự nhiên, mà đáng buồn là từ trước đến nay con người chưa từng chiến thắng.

Cái lạnh khiến những mãnh nam này rất bất lực, nắm đấm của họ không thể xua tan cái lạnh.

Họ cảm thấy nếu qua một mùa đông này, họ chắc chắn sẽ sụt rất nhiều cân.

Họ mới nhận ra thời đại nguyên thủy gian nan đến nhường nào.

Đỗ Lan thầm nghĩ ngoài da thú ra cũng chẳng còn thứ gì khác: Ít ra ngoài thôi.

Hoàn toàn không cầm cự nổi, mãnh nam tuyệt vọng rồi.

Chẳng phải là tuyệt vọng sao, năm xưa sáu phi hành gia đối mặt với môi trường nguyên thủy cũng vô phương cứu chữa, cũng bị bệnh tật, đói khát, lão hóa sớm, suy dinh dưỡng đánh bại, đám mãnh nam được Sư Tử Vương Ti hồi sinh cũng vậy, trải qua mùa đông khắc nghiệt này họ cũng nên hiểu phần nào về tương lai tàn khốc sắp phải đối mặt.

Bên ngoài rất lạnh, nhưng trong nhà vẫn rất ấm áp, chỉ cần giảm thiểu ra ngoài là được, còn sinh bệnh thì đành tự mình gánh chịu.

Vì Thạch Thần Thiên Không vẫn chưa chế tạo ra kháng sinh mà, đợi cậu ta chế tạo ra thì có thể đi cướp một ít.

Không biết đám Băng Nguyệt thế nào rồi, giờ lạnh thế này, bọn họ chắc không bị cảm lạnh chứ.

Đỗ Lan nhìn gã mãnh nam một cái: Anh tên Dương, vốn là cảnh sát à.

Vâng, nhưng chỉ là cảnh sát quèn thôi.

Dương là người khá lanh lợi, nhưng cũng bị lạnh cho thê thảm: Có thể thấy, ông thực ra cũng không tán thành ý tưởng của Sư Tử Vương Ti, chỉ vì sợ sức mạnh của hắn nên mới miễn cưỡng ở lại đây thôi phải không.

Không ở lại đây thì còn biết đi đâu.

Dương rất bất lực: Quốc sư à, nếu ra môi trường tự nhiên, tôi chắc chắn sớm đã bị dã thú ăn thịt, hoặc có khi ăn phải thực vật có độc mà chết ngắc rồi.

Tại sao cứ phải cầu sinh ở cái thời đại nguyên thủy này chứ, đến cả điện thoại thông minh cũng không có, tôi muốn xem tivi quá, tại sao lại thành ra thế này.

Một cơn cảm lạnh nhỏ cũng có thể giết người, nên Dương vô cùng nhớ nhung những món hàng hóa trong thời đại công nghệ.

Dĩ nhiên nỗi nhớ nhung này tuyệt đối không thể thể hiện ra trước mặt Sư Tử Vương Ti, vì Sư Tử Vương Ti ghét cay ghét đắng mọi thứ của thế giới cũ.

Suy nghĩ của Dương rất tầm thường, không giống như Sư Tử Vương Ti và Băng Nguyệt, Dương đại diện cho đại đa số người bình thường, họ nhớ khoa học thế giới cũ, nhưng cũng mơ tưởng mình được làm chủ thế giới, tốt nhất là có kỹ thuật thế giới cũ mà vẫn chiếm giữ được tài nguyên ở thế giới mới, tự mình làm chủ, đó mới là trạng thái tốt nhất.

Nói thật, ở thời đại này dù có làm tù trưởng cũng chẳng thú vị gì, trước đây chúng ta mỗi ngày ăn uống linh đình cũng sướng hơn tù trưởng thời đồ đá nhiều.

Thời đại này đến cả nắm cơm cũng không có.

Không có cơm gạo, đối với người Nhật cũng là một loại khổ cực.

Dương càng phàn nàn càng hăng, vì những lời này bình thường anh ta chẳng dám nói, giờ thì tuôn ra xối xả.

Sở dĩ giờ dám nói là vì Đỗ Lan là trí giả được công nhận, cũng là người duy nhất tiến hành tư vấn tâm lý, là người thầy đời của những người này.

Quả nhiên sự thống trị của Sư Tử Vương Ti không thể lâu dài, mọi người bề ngoài không nói nhưng trong lòng phần lớn vẫn không đồng tình.

Suy cho cùng chỉ nói là phá bỏ trật tự thế giới cũ, không thừa nhận phương thức của thế giới cũ, nhưng lại không đưa ra được một sản phẩm thay thế hữu hiệu, cứ để mọi người sống theo nguyên tắc của người nguyên thủy, điều này rõ ràng không phù hợp với nhân tính.

Nhân tính theo đuổi cuộc sống tốt đẹp hơn, mà Sư Tử Vương Ti lại muốn mọi người dậm chân tại chỗ, ngay cả những thanh niên chưa trải đời cũng sẽ không chấp nhận sự sắp đặt như vậy.

Có thể nói những gì Sư Tử Vương Ti làm chẳng khác gì những người già ở thế giới cũ, cũng là áp đặt ý chí của mình lên người khác, lại còn luôn miệng nói là vì tốt cho họ.

Mau chấp nhận hiện thực đi, giờ là thời đại nguyên thủy, chỉ có trình độ đồ đá thôi.

A a, chính vì không chấp nhận nổi mà.

Dương sắp phát điên rồi, vì bị cảm lạnh hành hạ nên oán khí của anh ta rất nặng: Tại sao, tại sao chúng ta phải trải qua chuyện đáng sợ thế này.

Đó chính là nhân sinh.

Đỗ Lan nói.

Nhân sinh cái kiểu quái quỷ gì thế này, tôi không đồng ý, không công nhận, cũng không chấp nhận.

Mẹ ơi, con nhớ canh miso mẹ nấu quá.

Xem ra cơ thể thực sự rất yếu rồi nên mới gọi mẹ.

Về nghỉ ngơi cho tốt đi, cảm lạnh thôi mà, đừng dễ dàng nhận thua thế chứ.

Đỗ Lan khích lệ đối phương.

Tuy nhiên lời nói rất sáo rỗng, chẳng bằng một chiếc áo len lông cừu.

Lúc này Băng Nguyệt ở trong núi vẫn muốn tổ chức tấn công lần nữa, nhưng nhìn biểu cảm của các chiến sĩ là biết họ sợ rồi.

Cũng khó trách, nói cho cùng họ hiểu biết rất ít về thời đại này, không biết tại sao lại bị hóa đá, cũng không biết thời đại này liệu có còn ẩn chứa những bí mật mà họ không hiểu hay không.

Đối mặt với sự không xác định này, người bình thường đều sẽ sợ hãi.

Nói thật lòng, Băng Nguyệt cũng có chút e sợ, hắn không có tinh thần nhà khoa học đại vô úy như Thạch Thần Thiên Không.

Bất kể là thuyết Darwin xã hội hay chống lại thế giới cũ, đó chỉ là một tham vọng hoặc một mục đích, thiếu đi sự chống đỡ về tinh thần, thiếu đi sự hỗ trợ của công cụ.

Thạch Thần Thiên Không có tinh thần khoa học, cũng có đạo cụ khoa học, nên cậu có thể nhanh chóng khắc phục nỗi sợ.

Nhưng đối với những người bình thường bên phía Băng Nguyệt, sức mạnh hóa đá và sức mạnh gây mất trí nhớ đều ngang hàng với sấm sét và bão tố thời nguyên thủy, người nguyên thủy tôn thờ sấm sét và bão tố như thần linh, sợ hãi và tế bái.

Vậy thì hiện tại đám Băng Nguyệt đối với sức mạnh hóa đá và sức mạnh mất trí nhớ không thể hiểu được cũng lâm vào tình cảnh tương tự, sau khi sợ hãi có lẽ cũng chỉ biết phủ phục sát đất.

Không thể kỳ vọng họ có thể đi đối kháng với sức mạnh thần bí không thể biết tới, họ không có dũng khí đó.

Nên Băng Nguyệt chỉ đành chọn lui quân trước: Xem ra chỉ có thể đợi qua mùa đông rồi tính tiếp.

Băng Nguyệt trở về tay trắng nhưng hắn không hề đề cập đến bất kỳ sức mạnh linh dị nào, vì hắn cho rằng thất bại là thất bại, không cần tìm bất cứ lý do gì để che đậy.

Ngược lại, những kẻ cùng trở về với hắn thì thêm mắm dặm muối kể về những nguy hiểm họ gặp phải, một số người trên người vẫn còn để lại những vết thương do đánh dấu.

Sư Tử Vương Ti không truy cứu trách nhiệm, nhưng sau thất bại này, muốn xuất kích lần nữa chỉ có thể đợi đến mùa xuân năm sau, vì tuyết đã rơi rồi.

Thời cổ đại, chiến tranh cũng sẽ tránh mùa đông, vì mùa đông ra khỏi nhà thực sự tương đương với tự sát.

Chỉ khi thời tiết ấm áp trở lại mới tập kết binh mã mới là lựa chọn tối ưu.

Tuyết rơi rồi.

Báo hiệu mùa đông cuối cùng đã đến, tuyết trắng tinh khôi rơi xuống nhưng không ngăn được bóng tối trong lòng người.

Sư Tử Vương Ti, Băng Nguyệt, Thạch Thần Thiên Không đều có những lựa chọn khác nhau.

Đặc biệt là Băng Nguyệt càng vì mục đích mà không từ thủ đoạn, trong mắt hắn kẻ yếu chẳng qua chỉ là công cụ có thể lợi dụng mà thôi, thậm chí trong nguyên tác hắn còn không ngần ngại hại chết chính thuộc hạ của mình.

Băng Nguyệt rất nguy hiểm, nhận ra thế giới này có sức mạnh mà mình không khống chế được, nên hắn biết chắc chắn phải có người đứng ra gánh vác, người này tốt nhất là Sư Tử Vương Ti và Thạch Thần Thiên Không, chỉ cần để họ ở phía trước ngăn cản sức mạnh thần bí, mình mới có thể trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Thế giới này chính là cá lớn nuốt cá bé, Băng Nguyệt tin rằng mình mới là kẻ mạnh nhất, hắn thông minh hơn Sư Tử Vương Ti, mạnh mẽ hơn Thạch Thần Thiên Không, chính mình là văn võ song toàn, không hề thiên lệch.

Mùa đông cũng không thể lãng phí, Thạch Thần Thiên Không đang toàn lực chế tác vạn năng dược, dù dược liệu đã tập hợp đủ nhưng để hoàn thành những phản ứng hóa học tinh vi như vậy còn cần nhiều dụng cụ hỗ trợ hơn.

Nhiệt kế, ống nghiệm đo lường v. v. trước đây là thu thập nguyên dược liệu, còn hiện tại là để chế tạo công cụ đo lường.

Cho dù là thiên tài như Thạch Thần Thiên Không, trong điều kiện không có dụng cụ đo lường cũng không thể đảm bảo đạt được các điều kiện thí nghiệm cần thiết.

Cho nên dù là mùa đông, tại bãi nghiên cứu của Thạch Thần vẫn khí thế hừng hực, mọi người làm việc không quản ngại giá rét.

Còn tình hình ở Đế quốc Ti thì vắng lặng hơn nhiều, mọi người trốn trong nhà phàn nàn, lan truyền nỗi sợ hãi.

Tôi thấy chúng ta vẫn không nên được hồi sinh thì hơn, giờ thế giới này hoàn toàn không phải thứ chúng ta có thể hiểu nổi.

Nói đi cũng phải nói lại, chúng ta còn chưa tìm ra kẻ thủ ác đứng sau vụ hóa đá nhân loại, giờ lại xuất hiện thứ có thể can thiệp vào ký ức của chúng ta.

Tôi nghi ngờ thế giới này đã bị người ngoài hành tinh chiếm lĩnh rồi, hiện tại họ vẫn đang âm thầm quan sát chúng ta.

Những người nghĩ như vậy không ít, vì có quá nhiều thứ không thể giải thích.

Sư Tử Vương Ti dù lợi hại nhưng năm xưa chẳng phải hắn cũng bị hóa đá sao.

Chương 2225

Giờ hắn đến một lời cũng không nhắc tới, cứ như thể việc hóa đá chưa từng xảy ra vậy, hoàn toàn là đang trốn tránh, loại người này không thể làm thủ lĩnh của chúng ta được.

Nỗi sợ khiến người ta nói nhiều, nói nhiều thì thành ra đại hội phàn nàn, ở những nơi Sư Tử Vương Ti không nghe thấy, mọi người đều đưa ra những thuyết pháp đại bất kính.

Đỗ Lan nghe những lời phàn nàn này, thầm nghĩ Sư Tử Vương Ti thực sự là không được lòng người mà.

Lúc này Sư Tử Vương Ti khoác tấm da sư tử, ngồi trên ngai vàng bằng đá, không nói lời nào.

Người được hồi sinh càng nhiều, Sư Tử Vương Ti càng tự bế, càng không thích nói chuyện.

Sư Tử Vương Ti ít nói còn có thể giữ được uy nghiêm, nếu nói quá nhiều thì chắc hẳn đã sớm bị người ta nhìn thấu gốc gác rồi.

Đúng vậy, hắn chỉ là một tên mãng phu trong đầu toàn cơ bắp, hoàn toàn không đưa ra nổi lấy một ý kiến sáng tạo nào.

Thứ hắn có thể nói chỉ là sự oán hận và bất mãn đối với thế giới cũ, cũng chính là bộ thuyết tội nghiệt của người già kia.

Tiếc là Sư Tử Vương Ti đến bản chất của tội nghiệt người già cũng không nhìn rõ, bản chất là do tài nguyên bị nghiêng lệch quá mức nên mới dẫn đến sự bất mãn của Sư Tử Vương Ti.

Sai không phải ở người già mà là ở chế độ.

Nhưng sự phàn nàn của những người này lại cho Băng Nguyệt cơ hội.

Lý luận cá lớn nuốt cá bé mà Băng Nguyệt đưa ra rất hợp khẩu vị của đám mãnh nam này, vì từng tên một đều tự cho mình là kẻ mạnh trong xã hội.

Giờ đây chế độ cũ đã biến mất, chế độ mới sẽ được xây dựng trên võ lực, duy chỉ có nắm đấm là họ còn khá tự tin.

Cho nên họ nên đi theo Băng Nguyệt để lật đổ Sư Tử Vương Ti, thiết lập một phương thức phân phối mới dựa trên nền tảng cá lớn nuốt cá bé.

Hiện tại phương thức phân phối của Sư Tử Vương Ti là hắn độc đoán, không có tiêu chuẩn nào cả, hoặc nói tiêu chuẩn nằm trong lòng Sư Tử Vương Ti, cách phân phối như vậy mọi người miệng không nói nhưng trong lòng lại có oán hận.

Còn cách phân phối cá lớn nuốt cá bé của Băng Nguyệt thì có thể nói ra cho mọi người cùng hiểu, hơn nữa lại phù hợp với quy luật tự nhiên nhất định, mọi người sẽ dễ chấp nhận hơn.

Ít nhất là tốt hơn, tiên tiến hơn cách phân phối của Sư Tử Vương Ti một chút.

Hiện tại Đỗ Lan đang nghĩ xem còn có thể chế tạo thêm gì ở bộ lạc nguyên thủy, có nên chế tạo một chiếc xe đạp nguyên thủy không.

Nói đến đây thì chiến xa có vẻ thích hợp hơn, sau khi thuần phục ngựa thì kéo xe là quy luật phát triển phổ biến của các nền văn minh.

Hoặc có thể nung thêm nhiều gạch để xây nhà.

Ngay khi Đỗ Lan đang suy nghĩ thì bên cạnh truyền đến tiếng cãi vã, có người đánh nhau.

Vào mùa đông, một đám mãnh nam chen chúc trong không gian chật hẹp, tinh lực dào dạt không tránh khỏi phát sinh xích mích, thế là đánh nhau.

Nhưng người xem còn phấn khích hơn cả người đánh, vì thực sự là quá nhàm chán.

Giờ có thể hiểu tại sao đấu trường La Mã cổ đại lại được ưa chuộng đến thế, thực sự là vì quá rảnh rỗi mà.

Đánh nhau tương đương với việc xem tivi, hò hét xả stress, niềm vui ngắn ngủi này giúp họ quên đi phiền não và sầu muộn.

Đến cửa cũng chen chúc đầy người, Đỗ Lan chỉ có thể đứng bên ngoài.

Mùa đông mà, Đỗ Lan thầm nghĩ quả nhiên vẫn nên thiết kế một số việc cho người ta xả bớt tinh lực thì hơn.

Hay là làm một khóa huấn luyện Sparta.

Ái chà, đàn ông.

So với việc đàn ông dùng đánh nhau để xả tinh lực thì phụ nữ tinh tế hơn nhiều, người thì làm thủ công, người thì vẽ vời.

Nhưng phụ nữ ở Đế quốc Ti dù sao cũng là thiểu số, số lượng có hạn.

Đừng đánh nữa, các người đánh thế này không chết người đâu.

Đỗ Lan nói lớn: Được rồi, dừng lại đi, nếu tinh lực của các người dồi dào như vậy thì chi bằng chúng ta tổ chức một Đại hội Mạt chược Sparta đi.

Sparta và mạt chược thì có liên quan gì nhau sao.

Mọi người không khỏi nhìn về phía Đỗ Lan, tự hỏi Quốc sư lại có ý tưởng mới gì rồi.

Tiến hành một giải đấu mạt chược marathon kéo dài suốt cả mùa đông.

Mỗi ngày đều phải đánh đủ ba mươi vòng.

Đỗ Lan cười lên, cân nhắc đến việc dự trữ thực phẩm, huấn luyện Sparta kiểu ma quỷ tuy tiêu hao tinh lực nhưng cũng sẽ tiêu tốn lượng lớn thực phẩm.

Suy cho cùng vận động nhiều thì sức ăn cũng sẽ tăng theo tỉ lệ thuận.

Vậy thì cứ đánh mạt chược đi, theo hình thức Sparta.

Hơn nữa dùng tre làm quân mạt chược cũng rất đơn giản.

Đánh mạt chược chỉ cần ngồi đó là được, nhưng mạt chược Sparta là từ sáng đến tối không được dừng lại, ngoài việc đi vệ sinh ra thì tuyệt đối không được rời khỏi bàn mạt chược.

Việc họ phải làm là đánh mạt chược, đánh mạt chược và đánh mạt chược.

Được rồi, từ giờ trở đi, có bất kỳ oán hận gì cứ giải quyết trên bàn mạt chược.

Đỗ Lan hoàn toàn không cho họ cơ hội từ chối.

Thế là một đám mãnh nam chỉ đành thông qua việc đánh mạt chược để vượt qua những ngày đông dài đằng đẵng này.

Đúng là có chiêu thật, Quốc sư.

Băng Nguyệt thấy Đỗ Lan dùng mạt chược để ngăn đám mãnh nam đánh nhau, cho rằng cách này không tệ: Chỉ là đây cũng không phải kế lâu dài, mọi người sở dĩ bất mãn đều là vì Sư Tử Vương Ti.

Dù sao sai cũng là ở Sư Tử Vương Ti, còn Băng Nguyệt là người dẫn dắt mọi người đến tương lai tươi sáng hơn.

Ưu điểm lớn nhất của Băng Nguyệt khi so sánh với Sư Tử Vương Ti là Băng Nguyệt có thể đổ hết mọi trách nhiệm cho đối phương.

Tiểu Xuyên Giang đang nỗ lực thiết kế một bộ bản thảo, bao gồm giáo dục và truyền bá, làm thế nào để truyền bá tư tưởng khoa học xuống, bộ lý luận này sẽ trở thành căn cứ quan trọng nhất để nhân loại khai hoang.

Mùa đông, Tiểu Xuyên Giang nghĩ cách giải quyết xung đột giữa người nguyên thủy và người hiện đại.

Cô cũng không đồng ý việc cứu toàn nhân loại, vì sau khi cứu toàn nhân loại khả năng xảy ra chiến tranh là rất lớn, suy cho cùng thời đại này lại không có bom nguyên tử, không có thứ gì có thể kiềm tỏa chiến tranh.

Nếu chúng ta hồi sinh người hiện đại thì trong thời gian ngắn sẽ xảy ra chiến tranh.

Nếu chúng ta phát triển văn minh theo từng bước một thì ít nhất trong vòng ba năm trăm năm tới sẽ là thời đại hòa bình.

Tiểu Xuyên Giang nói với Đại Mộc Đại Thụ.

Đại Mộc Đại Thụ không hiểu tại sao lại có thuyết pháp như vậy: Giang, lẽ nào cậu cũng đồng tình với Sư Tử Vương Ti sao.

Cũng muốn ngăn cản Thiên Không à.

Hiện tại bên ngoài tuyết bay đầy trời, cũng không thể ra ngoài làm đường, Đại Mộc Đại Thụ cũng chẳng có việc gì làm.

Bởi vì những người cũ này cũng giống như Thiên Không, đều khao khát có thêm tài nguyên, thêm đất đai.

Cậu cũng thấy sự khao khát tài nguyên của Thiên Không rồi đó, chính vì chúng ta là người cùng thời đại nên đều biết tài nguyên quan trọng, vậy nên tiếp theo để tranh đoạt tài nguyên, cấp độ chiến tranh cũng sẽ lập tức leo thang lên trình độ của thế kỷ 21.

Tiểu Xuyên Giang nói: Nhưng nếu đi từng bước, khai thác đất đai, tăng trưởng dân số, dần dần có được kỹ thuật, thì để dân số phân bố khắp toàn cầu ít nhất cũng phải mất ba trăm năm, chậm hơn thì một ngàn năm cũng có khả năng.

Mà trong vài trăm năm khai hoang đó, đại chiến tranh sẽ không xảy ra.

Điểm này có thể thấy từ lịch sử phát triển của các dân tộc, thời văn minh Hy Lạp, lúc đầu giữa các thành bang đều chung sống hòa bình, vì giữa các thành bang có lượng lớn khu vực chân không không người ở, trước khi những khu vực chân không đó được lấp đầy, chiến tranh sẽ không xuất hiện.

Ở vùng đất hứa của người Do Thái cũng cùng một đạo lý, nơi đây không chỉ có người Do Thái mà còn có các dân tộc khác, ban đầu cuộc sống cũng rất tốt đẹp.

Nhưng theo sự phát triển của thời đại, người Do Thái vì đánh không lại các dân tộc khác nên bị đuổi đến Ai Cập.

Dĩ nhiên sau này họ quay lại, hợp nhất mười hai bộ lạc lập nên quốc gia cổ của người Do Thái, tức là thời đại vua Solomon.

Thời Xuân Thu Chiến Quốc cũng vậy, Xuân Thu phân phong hơn một trăm quốc gia, nhưng dù quốc gia nhiều như vậy, giữa quốc gia với quốc gia vẫn có lượng lớn đất hoang.

Trước khi những vùng đất hoang này bị dân số lấp đầy, giữa quốc gia và quốc gia không tồn tại những cuộc đại chiến một mất một còn.

Chiến tranh thời Xuân Thu giống như một trò chơi điều tiết quan hệ quốc gia hơn, đưa vào hai đạo quân, đưa ra một kết quả.

Đến thời Chiến Quốc, mâu thuẫn dân số và đất đai leo thang đến mức không thể điều đình được nữa, đó chính là chiến tranh máu chảy thành sông.

Nhưng đến được thời Chiến Quốc cũng đã là rất lâu rất lâu sau đó rồi.

Nhìn từ lịch sử các nước, chỉ cần có đủ đất đai thì chiến tranh sẽ không leo thang đến mức mất kiểm soát.

Đầu óc Đại Mộc Đại Thụ không đủ dùng: Hình như cũng có lý, nhưng Thiên Không muốn cứu mọi người, tâm ý đó cũng không có gì sai mà.

Nhân loại đã thua rồi, chúng ta buộc phải chấp nhận điều đó.

Tiểu Xuyên Giang nói.

Chương 2226

Nhưng Thiên Không nói chỉ cần nắm vững công nghệ, tổng có một ngày có thể tìm ra kẻ chủ mưu hóa đá, chúng ta vẫn còn cơ hội mà.

Nếu giờ chúng ta từ bỏ kỹ thuật thì đó mới là giơ tay đầu hàng.

Đại Mộc Đại Thụ hiện tại rất mâu thuẫn, bạn thân và nữ thần đều nói rất có lý, anh mâu thuẫn quá.

Cả hai thuyết pháp hình như đều là vì tốt cho nhân loại, rốt cuộc nên nghe ai.

Chính vì trước đây nhân loại đã thua nên lần này tuyệt đối không thể thua nữa.

Chỉ có công nghệ mới giúp chúng ta đánh bại kẻ thù ẩn danh.

Trong khi Tiểu Xuyên Giang đang kể về tiến trình phát triển lịch sử các tộc, Thạch Thần Thiên Không đã đứng ở cửa.

Lúc này cậu bước vào phòng, chính thức phản đối quan điểm bi quan tiêu cực của Tiểu Xuyên Giang: Không có kỹ thuật chúng ta chẳng có sức phản kháng nào cả.

Tôi không phản đối phát triển kỹ thuật, tôi chỉ phản đối kiểu phát triển nhảy vọt của cậu, đồng thời hồi sinh những người của thời đại cũ.

Điều đó sẽ dẫn đến chiến tranh.

Tôi cho rằng tương lai nên lấy người nguyên thủy làm chủ, còn những người được hồi sinh như chúng ta chỉ nên là người chứng kiến và trải đường, chứ không phải chiếm quyền làm chủ.

Thế giới của ba ngàn bảy trăm năm sau này không thuộc về chúng ta.

Tiểu Xuyên, tôi không đồng tình với cậu, công nghệ vẫn chưa thua.

Thạch Thần Thiên Không cho rằng công nghệ vẫn còn sức chiến đấu, nhân loại cũ vẫn còn sức chiến đấu: Chỉ cần hồi sinh đủ số nhân tài, phát triển công nghiệp thì nhất định có cách.

Trước đây là do kẻ thù đánh lén nên nhân loại chúng ta mới thua, nhưng chỉ cần tập hợp nhân tài và tài nguyên, phát triển kỹ thuật mạnh nhất, nhân loại sẽ không thua, công nghệ sẽ không thua.

Thạch Thần Thiên Không, cậu quá tự đại rồi.

Tiểu Xuyên Giang nói.

Tôi không thấy thế.

Ngược lại là cậu, Tiểu Xuyên Giang, trong khoảng thời gian cậu bị hóa đá rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Tiểu Xuyên Giang mà tôi biết sẽ không bao giờ nói ra những lời vô tình như cậu vậy.

Tiểu Xuyên Giang tôi biết là một cô gái dịu dàng có chút hay thẹn thùng, dù tính cách có phần vụng về nhưng lại có một đôi bàn tay khéo léo, tuyệt đối không nói ra những lời thấy chết không cứu như thế.

Đại Mộc Đại Thụ cũng không khỏi gật đầu, Tiểu Xuyên Giang quả thực đã trở nên rất kỳ lạ, khác hẳn với cảm giác năm xưa.

Tiểu Xuyên Giang nhìn Thạch Thần Thiên Không nói: Nếu cậu cho rằng công nghệ là vô địch, vậy cậu nên biết tôi rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì.

Cậu dùng công nghệ mà nghĩ cách đi xem nào.

Câu này đúng là không nể nang gì, khoa học đâu phải vạn năng.

Thạch Thần Thiên Không bị á khẩu.

Socrates đã từng nói: Điều tôi biết duy nhất là tôi không biết gì cả.

Thạch Thần Thiên Không, cậu có biết rất nhiều nhà khoa học cũng luôn giữ sự khiêm nhường của một triết gia không.

Càng nghiên cứu khoa học thì càng phải hiểu thế giới rộng lớn đến nhường nào, càng phải giữ lòng kính sợ.

Bởi vì biết càng nhiều thì những ẩn số chưa giải đáp tiếp xúc được cũng sẽ càng nhiều.

Tiểu Xuyên Giang sở dĩ bi quan như vậy là vì sự giáo dục của Đỗ Lan quá bao quát, giúp cô học được rất nhiều, nhưng cô biết những gì mình học được không phải là toàn bộ thế giới, ngoài những gì mình biết còn có vô vàn những điều chưa biết: Kiến thức mà con người có thể học được là có hạn, nhân loại cũ đã thua rồi, tân nhân loại phải đứng trên nền tảng của nhân loại cũ mà tiến thêm một bước nữa, những nhân loại cũ như chúng ta không thể trở thành rào cản cho tân nhân loại.

Thạch Thần Thiên Không thì chẳng khiêm tốn chút nào, cậu kiên tin công nghệ có thể giải quyết tất cả, không chút sợ hãi mà tiến về phía trước.

Cho nên thế kỷ 21 đại diện cho đỉnh cao công nghệ chính là ánh trăng sáng trong lòng cậu, mà để khôi phục thế kỷ 21 trong thời gian ngắn nhất thì hồi sinh các tượng đá chắc chắn là phương thức nhanh nhất.

Dùng phương thức nhanh nhất để vơ vét tài nguyên, dùng phương thức nhanh nhất để khôi phục kỹ thuật, không tiếc mọi giá để tái hiện ánh hào quang của khoa học.

Như vậy thì thời đại này và thế kỷ 21 cũng chẳng có gì khác biệt.

Thạch Thần Thiên Không quả thực không thể mặt dày mà nói mình khiêm tốn, cậu và từ khiêm tốn vốn không hề liên quan, nhưng nghe Tiểu Xuyên Giang nói biết càng nhiều thì càng thấy mình vô tri, cũng quả thực là như vậy, rất nhiều nhà khoa học thần tượng của Thạch Thần Thiên Không đều rất khiêm nhường và kính sợ, thậm chí cuối cùng còn dấn thân vào sự nghiệp tôn giáo.

Con đường khoa học của những nhà khoa học đó đều đi vào ngõ cụt của huyền học, bởi vì đặc điểm lớn nhất của tôn giáo chính là dạy con người biết kính sợ.

Mà sự kính sợ chính là thứ phù hợp với cảm ngộ cuối cùng của rất nhiều nhà khoa học, nên con đường khoa học càng đi xa thì lại càng tìm thấy điểm tương đồng trong huyền học, cuối cùng là bước chân vào ngưỡng cửa của huyền học.

Tiểu Xuyên Giang và Thạch Thần Thiên Không đã nảy sinh đối lập, bởi họ có quan điểm khác nhau về việc có nên cứu sống toàn bộ nhân loại hay không.

Ban đầu, vì Sư Tử Vương Ti không đồng ý với cách làm của Thạch Thần Thiên Không mà hai người trực tiếp trở mặt.

Không ngờ tới việc Tiểu Xuyên Giang cũng không đồng ý, và hy vọng Thạch Thần Thiên Không giữ được sự khiêm tốn và kính sợ.

Lý do mà Tiểu Xuyên Giang không phục sinh tất cả mọi người rất đầy đủ: Bởi vì họ biết quá nhiều.

Một khi số lượng người của thế giới cũ vượt quá vạn, cậu căn bản không thể khống chế được.

Thạch Thần Thiên Không, hiện tại số người cậu thống trị không quá trăm, nhưng cậu đã bao giờ cân nhắc đến việc khi số người vượt quá giới hạn, cậu làm sao để kiểm soát việc họ không vì tài nguyên mà khai chiến chưa.

Sự thật là cậu căn bản không thể kiểm soát được.

Thạch Thần Thiên Không tuy tự tin khoa học có thể đối mặt với bất kỳ thử thách nào, nhưng đối mặt với lòng người khó đoán, quả thực không thể dùng công nghệ để giải quyết.

Cậu và Sư Tử Vương Ti không giống nhau, hắn căm ghét những kẻ già cỗi, nhưng thứ cậu căm ghét còn sâu sắc hơn, đó chính là nhân tính.

Thạch Thần Thiên Không cũng đành bất lực.

Tiểu Xuyên Giang nói tiếp: Thế kỷ 21 sở dĩ không có chiến tranh là nhờ có bom hạt nhân, chứ không phải vì nhân loại thực sự trở nên lương thiện.

Thực tế, tại phần lớn các khu vực, chiến tranh chưa bao giờ dừng lại.

Mâu thuẫn dân số, mâu thuẫn tài nguyên, mâu thuẫn đất đai, mâu thuẫn dân tộc, tất cả những mâu thuẫn hỗn loạn đó đều có thể trở thành cái cớ để khai chiến.

Trong bối cảnh không có bom hạt nhân như hiện nay, để tránh chiến tranh chỉ có một cách duy nhất mà các đại văn minh đã đúc kết được, đó là thiết lập một hệ thống giáo dục có thể phổ biến rộng rãi.

Ý thức hệ là gì không quan trọng, quan trọng là có thể khiến nhiều người tin theo.

Mà đối mặt với cư dân đa dạng của thế kỷ 21, chi phí để truyền bá hệ thống giáo dục thống nhất tư tưởng này là quá cao.

Cho dù lúc đầu chỉ phục sinh cậu, Đại Thụ và Sư Tử Vương Ti, chỉ ba người thôi đã có ba ý tưởng khác nhau, cậu nghĩ rằng phục sinh mấy vạn người thế giới cũ thì có cách nào để bện họ thành một sợi dây thừng sao.

Thạch Thần Thiên Không im lặng, hồi lâu sau mới nói: Tôi không làm được.

Hắn biết ngay cả khoa học cũng không thể khiến người thế kỷ 21 thống nhất lại với nhau, huống chi là đang ở thời đại đồ đá này.

Đúng vậy, không ai làm được, cho nên chúng ta nên từ bỏ chi phí cao mà chọn chi phí thấp.

Chỉ phục sinh một lượng nhỏ công cụ nhân có năng lực, còn chủ thể văn minh vẫn lấy người nguyên thủy làm chính.

Tiểu Xuyên Giang nói: Kỹ thuật chúng ta nắm giữ đủ để khiến người nguyên thủy tin phục, sau đó thiết kế một bộ hệ thống giáo dục khoa học, như vậy người nguyên thủy có thể sản sinh ra ý thức hệ thống nhất.

Trước đó Tiểu Xuyên Giang đã nói rằng độ khó của việc quảng bá ý thức hệ không liên quan gì đến việc nó có tàn bạo hay không, mà chỉ liên quan đến chi phí và mức độ quảng bá.

Nhà Tần bị hậu thế mắng nhiếc suốt hai ngàn năm, nhưng thực tế không liên quan gì đến việc Tần pháp có nghiêm khắc hay không.

Tần pháp bị mắng là do chi phí quảng bá quá lớn.

Thời đó, việc trị quốc theo pháp luật dựa vào tầng lớp Lại.

Chủ nhân của thẻ tre trong mộ Tần ở Thụy Hổ Địa là Hỉ một quan lại cơ tầng, những thẻ tre đó đủ để chứng minh Tần pháp thực tế không hà khắc như tưởng tượng, chỉ là việc quản lý hơi nhiều, thiếu đi một chút tình người và sự linh hoạt.

Nhưng so với các kinh điển tôn giáo như Kinh Thánh, nó thực sự vẫn tốt hơn nhiều.

Chỉ cần Tần pháp được quảng bá rộng rãi trong tay các quan lại, nhà Tần có thể thực sự hoàn thành thống nhất.

Đáng tiếc là tầng lớp quý tộc đa nguyên của lục quốc hiển nhiên không chấp nhận, nên họ đã ma quỷ hóa Tần pháp, khiến chi phí quảng bá Tần pháp trở nên rất cao và tốc độ cũng chậm lại.

Dẫn đến cuối cùng nhà Tần diệt vong khi Tần pháp còn chưa quảng bá xong.

Mãi đến thời Hán, sau khi thêm vào một số nội dung luân lý Nho học, việc quảng bá cuối cùng mới hoàn thành, từ đó mới có cái ý nghĩa thực sự của đại nhất thống.

Nhà Hán lần đầu tiên quảng bá hoàn chỉnh ý thức hệ ra toàn quốc, suốt hai ngàn năm sau đó Nho gia luôn là dòng chính là vì vào thời kỳ Đại Kinh, các Nho sinh đã trả chi phí quảng bá, hai ngàn năm sau đó coi như ngồi mát ăn bát vàng, hưởng lộc từ ông chủ nhà Hán.

Quan lại nhà Tần, linh mục, Nho sinh, hòa thượng nhiệm vụ của họ đều giống nhau là quảng bá một loại ý thức hệ, thậm chí ý thức hệ đó còn không phải từ chính quyền.

Ví dụ như thời La Mã, các linh mục chỉ truyền bá ý thức hệ trong dân gian, cuối cùng chính quyền La Mã thấy dân chúng đều tin theo nên đã trực tiếp lấy ý thức hệ dân gian làm ý thức hệ chính thống, tiết kiệm được rất nhiều chi phí cho chính quyền.

Chi phí này cơ bản do Chúa Jesus và các tín đồ gánh vác, Jesus đã phải trả giá bằng mạng sống mà không thu lại được chút lợi nhuận nào.

Quảng bá ý thức hệ sẽ phải trả cái giá rất lớn, thậm chí là tính mạng, nhưng một khi đã hoàn thành quảng bá thì có thể yên tâm thu tiền, đếm tiền đến mỏi tay.

Chi phí này có thể do chính quyền chi trả, cũng có thể do đoàn thể dân gian chi trả, nhưng bất kể là ai chi trả, mục đích cuối cùng đều phải thu hồi vốn.

Vì vậy hiện tại chúng ta cũng phải lựa chọn xem nên tự định nghĩa một ý thức hệ mới, hay sử dụng ý thức hệ nguyên bản của người nguyên thủy, rồi lấy ý thức hệ đó làm hạt nhân để xây dựng một hệ thống giáo dục và truyền bá.

Có thể mô phỏng hệ thống quan liêu cổ đại hoặc hệ thống tôn giáo, thiết lập văn tự, quản lý, truyền bá và các quy tắc khác.

Tiểu Xuyên Giang nói: Ở thế kỷ 21, ý thức hệ đã đa nguyên hóa và mất kiểm soát, nhưng nếu bắt đầu lại từ đầu, có thể chỉ cần một ý thức hệ duy nhất.

Chỉ cần mọi người đều có chung suy nghĩ, cùng tin vào một thứ, bất kể là khoa học hay thần linh, kỹ thuật hay mê tín, quan trọng là tin vào cùng một thứ, thì chiến tranh có thể được trì hoãn tối đa.

Lời của Tiểu Xuyên Giang cũng là khoa học, là khoa học xã hội.

Chương 2227

Tuy nhiên, điều này hiển nhiên vượt quá phạm vi nhận thức của Thạch Thần Thiên Không.

Trong tâm trí hắn, khoa học là kỹ thuật lên trời xuống đất, mở rộng lãnh địa nhận thức của nhân loại, chứ không phải là làm thế nào để quản lý nhân gian, xoa dịu mâu thuẫn xung đột.

Nhưng Tiểu Xuyên Giang cũng đã cố gắng giải thích rõ ràng để Thạch Thần Thiên Không biết rằng khoa học không chỉ là những thứ nhìn thấy được, mà còn có cả phần không nhìn thấy được.

Trong khoa học xã hội, điều Tiểu Xuyên Giang nói không sai chút nào.

Muốn trị vì lâu dài, cách tốt nhất là thiết lập một hệ thống giáo dục và quảng bá, chọn một loại ý thức hệ để thực thi thông qua hệ thống đó.

Còn ý thức hệ đó là gì thì không quan trọng, quan trọng là có thể quảng bá được, và chi phí tốt nhất là thấp một chút.

Nếu như vậy, đương nhiên vẫn nên quảng bá khoa học rồi.

Đại Mộc Đại Thụ nãy giờ nghe đến ngơ ngác, nhưng cậu cảm thấy nếu nhất định phải quảng bá thứ gì đó thì tự nhiên phải là khoa học, vì đó là thứ mà người bạn thân nhất của mình tin tưởng.

Chi phí quảng bá khoa học rất cao, để khiến mọi người đều hiểu được tại sao và như thế nào, cái gọi là đạo lý khoa học, sẽ tiêu tốn rất nhiều tâm huyết.

Chi phí thấp nhất chắc chắn là tôn giáo, vì chỉ cần dạy tín đồ tin vào cái gì, không cần dạy tại sao.

Bởi vì một khi phải giải thích các câu hỏi mà tín đồ đặt ra, chi phí sẽ trở nên rất cao.

Dẫu sao trình độ của các linh mục cũng không đồng đều, số ít linh mục có thể giải thích tại sao, nhưng đa số càng giải thích càng lộ ra sơ hở, nên phương pháp tốt nhất là thống nhất không giải thích và không cho phép tín đồ hỏi tại sao.

Mà việc khoa cử bằng văn bát cổ xuất hiện vào cuối triều đại phong kiến thực chất cũng là vì vấn đề chi phí.

Văn bát cổ quy định các loại định dạng, như vậy chi phí học tập và chấm bài sẽ giảm đi đáng kể, tức là chi phí quảng bá giảm xuống.

Có một tiêu chuẩn thống nhất vẫn tốt hơn là mỗi người một ý.

Đương nhiên có một chuyện Tiểu Xuyên Giang cũng phải nói rõ: Bất kỳ ý thức hệ nào khi đang quảng bá đều mang tính tiên tiến, nhưng sau khi quảng bá hoàn thành và bắt đầu thu hồi chi phí, nó sẽ trở nên lạc hậu.

Tôn giáo cũng vậy, luật pháp cũng vậy, đều không thoát khỏi quy luật này.

Những gì chúng ta có thể làm chỉ là châm biếm thời thế và tiến bước cùng thời đại.

Truyền bá khoa học cũng có chi phí.

Tiểu Xuyên Giang bảo mọi người nhớ lại: Xung quanh chúng ta có bao nhiêu người, có mấy ai thực sự thể hiện sự tò mò học hỏi đối với khoa học, hay chỉ đơn thuần là tận hưởng sự tiện lợi của khoa học.

Nếu chúng ta cưỡng chế giáo dục những người đó thì kết quả sẽ ra sao.

Rõ ràng chỉ có mỗi Khắc La Mỗ là chân tâm muốn học hỏi.

Đừng nói là người nguyên thủy không muốn học khoa học vì không cảm nhận được niềm vui của nó, ngay cả Đại Mộc Đại Thụ một học sinh cấp ba của thế kỷ 21 cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc học khoa học, cậu luôn định vị mình là công cụ nhân.

Trong mắt Đại Thụ, dùng não còn mệt hơn dùng sức, và rất nhiều người nguyên thủy cũng có chung suy nghĩ đó.

Thế nên mới nói sản vật khoa học tuy hấp dẫn nhưng bản thân khoa học lại không hấp dẫn.

Đó chính là sự lười biếng của nhân loại, hễ cái gì có thể trực tiếp lấy được kết luận thì sẽ không muốn suy luận.

Quả nhiên thật phiền phức.

Thạch Thần Thiên Không vốn dĩ cũng chưa từng nghĩ đến chuyện này.

Hắn chỉ nghĩ đến việc phục sinh tất cả mọi người ở thế kỷ 21, đến lúc đó mỗi người một việc, vinh quang của thế kỷ 21 sẽ sớm được khôi phục.

Tuy nhiên, Thạch Thần Thiên Không cũng biết lý do thế kỷ 21 không bùng nổ chiến tranh là vì sự hiện diện của bom hạt nhân.

Trong bảy mươi năm hòa bình sau khi Thế chiến II kết thúc, không phải vì nhân loại trở nên thông suốt hơn, mà là nhờ sự bảo vệ của bom hạt nhân.

Nhân loại vẫn cho rằng cướp đoạt tài sản của người khác mới là cách làm giàu dễ dàng nhất, lấy quốc gia làm chủ thể để tiến hành chiến tranh và xâm lược vẫn là kinh nghiệm làm giàu chủ lưu của thế kỷ 21.

Chỉ là vì có bom hạt nhân nên nhiều quốc gia không dám thực hành đạo làm giàu bằng xâm lược mà thôi.

Khi những con người của thế kỷ 21 xuất hiện ở thời đại đồ đá, chiến tranh chắc chắn là không thể tránh khỏi.

Nhưng nếu không quảng bá khoa học thì thật không cam tâm, mà cưỡng ép thực thi khoa học thì e là sẽ xôi hỏng bỏng không.

Vậy có thể coi khoa học như một tôn giáo để quảng bá không.

Đại Mộc Đại Thụ không nỡ nhìn bạn mình buồn bã.

Nếu chi phí khoa học cao, chi phí tôn giáo thấp, vậy trung hòa cả hai không phải là được sao.

Nhưng đề nghị này bị Thạch Thần Thiên Không từ chối: Điều đó là không thể.

Thực tế, Bách Vật Ngữ trong bộ lạc này chính là coi khoa học như tôn giáo.

Sau khi tôi trở thành tù trưởng, vu nữ đã kể cho tôi nghe các câu chuyện trong Bách Vật Ngữ.

Có thể thấy những người biên soạn Bách Vật Ngữ ban đầu chính là người thế kỷ 21, họ bao bọc kiến thức khoa học thành các câu chuyện với hy vọng hậu thế có thể lưu truyền đời đời.

Lưu truyền thì có lưu truyền đấy, nhưng bộ lạc vẫn hoàn bộ lạc, các cậu cũng thấy Bách Vật Ngữ chẳng giúp ích được bao nhiêu cho sự phát triển của bộ lạc.

Họ vẫn chỉ có vài chục người, sống cuộc sống nguyên thủy nhất.

A, vậy phải làm sao đây.

Đại Mộc Đại Thụ nhìn hai người bạn thân, cậu cũng thấy rất khó xử.

Phức tạp quá, CPU não bộ của cậu sắp bốc cháy đến nơi rồi.

Thực ra điều chúng ta cần làm hiện tại là đặt nền móng vững chắc.

Nếu thực sự muốn phát triển khoa học, trước tiên có thể truyền bá một số đạo lý khoa học đơn giản và quan niệm phát triển thực dụng.

Đợi đến sau này khi kỹ thuật phát triển đến một mức độ nhất định, hãy lồng ghép các lý luận khoa học phức tạp vào.

Tuy mâu thuẫn cũ mới tất yếu sẽ dẫn đến xung đột thế giới, nhưng chúng ta vẫn còn một cách giải quyết một lần là xong.

Làm thế nào.

Vô tình cả hai đều bị cuốn theo nhịp điệu của Tiểu Xuyên Giang.

Đó là lựa chọn các tượng đá, phục sinh theo từng đợt, để một số nhà khoa học dẫn dắt từng thế hệ người nguyên thủy phát triển, từng chút một tái thiết khoa học, mang đến cho mỗi thời đại những quan niệm khoa học phù hợp với hơi thở thời đại đó.

Tất nhiên đây là một canh bạc, không nhất định sẽ thành công, nhưng tổng vẫn tốt hơn là không làm gì cả.

Tiểu Xuyên Giang đề nghị: Ví dụ như Thạch Thần, sau khi cậu già đi, cậu có thể chọn phục sinh một tượng đá để làm người kế nhiệm.

Tượng đá đó có lý niệm khoa học giống cậu và cũng có trách nhiệm dẫn dắt người nguyên thủy.

Thực chất là tuyển chọn người thừa kế.

Vấn đề người thừa kế trong xã hội nguyên thủy luôn là một vấn đề lớn.

Từ chế độ nhường ngôi đến chế độ kế thừa, từ anh em kế vị đến cha truyền con nối, rồi đến bầu cử kế vị.

Từ cổ chí kim, vấn đề quyền kế vị luôn cực kỳ quan trọng.

Mà đối với nhóm Thạch Thần Thiên Không, tất cả các tượng đá trên toàn thế giới đều là ứng cử viên cho người kế vị của họ.

Ăn một miếng không thể béo ngay, La Mã cũng không thể xây xong trong một ngày.

Tiểu Xuyên Giang biết nếu muốn quảng bá khoa học một loại ý thức hệ chi phí cao, cũng không thể đạt thành trong một sớm một chiều: Vậy chúng ta có thể chuyển hóa thành chi phí thời gian, lựa chọn hết nhà khoa học vô tư cống hiến này đến nhà khoa học khác làm người kế vị, không ngừng kế thừa ý chí khoa học.

Thạch Thần Thiên Không nắm chặt nắm đấm: Nói hay lắm.

Nhân loại chúng ta có thể sinh tồn trên Trái Đất hàng tỷ năm qua, trải qua bao lần tuyển chọn và đào thải tàn khốc để cuối cùng trở thành chủ nhân của Trái Đất, chính là nhờ chúng ta có thể truyền lại ý chí và kiến thức.

Tiểu Xuyên, cậu nói đúng, nếu muốn truyền bá khoa học, chúng ta chỉ có cách này thôi.

Nhìn lại toàn bộ lịch sử nhân loại, con người chính là truyền lại thanh gậy tiếp sức cho hậu nhân hết lần này đến lần khác, cuối cùng mới có thành quả như vậy.

Vì thế Thạch Thần Thiên Không hoàn toàn ủng hộ phương thức truyền bá phục sinh người kế vị của Tiểu Xuyên Giang, biến chi phí ở mức tối đa có thể thành chi phí thời gian thứ mà nhân loại giỏi nhất.

Thấy hai người bạn đạt được tiếng nói chung, Đại Mộc Đại Thụ mỉm cười an lòng.

Xác định xong vấn đề người kế vị, có thể nói đã giải quyết được vấn đề cốt tử nhất của văn minh nguyên thủy, từ nay về sau họ có thể toàn lực phát triển.

Ở phía bên kia, tại Đế quốc Ti, đại hội võ thuật vẫn đang diễn ra, còn Đỗ Lan tự nhiên đang suy tính về chuyện tương lai.

Hiện tại nội bộ Đế quốc Ti đã bắt đầu lục đục, tuy chỉ có vài chục người nhưng lại có vài lộ tuyến khác nhau.

Đỗ Lan một đường, Băng Nguyệt một đường, Sư Tử Vương Ti một đường, và thực ra vẫn còn những kẻ chưa lộ diện.

Chương 2228

Đỗ Lan đang nghĩ xem nên thêm thắt công nghệ gì khác, đã có giấy rồi, có nên làm thuật in ấn hay pháo hoa nổ không.

Đương nhiên còn có thể phát triển thêm nhiều đồ dùng bằng giấy như diều, lồng đèn, đèn Khổng Minh, giấy dán cửa sổ.

Về phần pháo hoa nổ, chủ yếu là do nitrat quá ít, tuy nước tiểu của mọi người đều được thu gom cộng với nitrat tự nhiên nhưng vẫn không đủ.

Nếu dùng để chế tạo dịch phục sinh rồi lại đi chế tạo thuốc súng thì hơi xa xỉ.

Có lẽ có thể chế tạo một số thứ đơn giản hơn, ví dụ như cung tên: Quyết định vậy đi, chế tạo cung tên.

Vũ khí tầm xa có sự khắc chế tuyệt đối với vũ khí cận chiến, nắm giữ cung tên chính là nắm giữ ưu thế trên chiến trường.

Mà ở bên kia, Thạch Thần Thiên Không căn bản không ngờ tới việc trang bị vũ khí tầm xa cho người nguyên thủy.

Sau mùa xuân, những xung đột mới sắp xảy ra, vậy thì vũ khí tầm xa có thể đưa vào chương trình nghị sự.

Cung tên sao.

Quả thực rất cần thiết, Sư Tử Vương Ti lập tức đồng ý: Nhưng có vật liệu không.

Dây gai làm dây cung là được, chúng ta có thể chế tạo quy mô lớn.

Đầu tên dùng đá, lông tên dùng lông của con mồi.

Không cần độ chính xác quá cao, cái cần là số lượng, dùng số lượng để bù đắp cho sự chính xác.

Vậy cứ làm thế đi.

Sau mùa xuân, ta sẽ đích thân viễn chinh.

Sư Tử Vương Ti chuẩn bị đích thân giải quyết bộ lạc, dùng đôi tay mình để kết thúc cuộc chiến không có ý nghĩa này.

Có giáp giấy và cung tên, cộng thêm mỗi người một cây trường mâu, cấu hình quân sự này hoàn toàn là bộ đội đặc chủng thời nguyên thủy, một bộ lạc nhỏ nhoi không đáng ngại.

Sư Tử Vương Ti đã quyết tâm kết thúc trận chiến vào mùa xuân.

Có người hỏi loài thú ăn thịt mạnh mẽ như vậy, cơ thể con người lại yếu ớt, thế thì khi hai bên gặp nhau trong tự nhiên sẽ ra sao, thú ăn thịt sẽ nghĩ gì khi khai chiến với con người yếu đuối.

Đỗ Lan có thể khẳng định với họ rằng, khi thú ăn thịt khai chiến với con người, chúng sẽ nghĩ con người thật hèn hạ, chẳng màng võ đức, lại còn sử dụng ma pháp, đúng là một lũ không biết điều.

Con người đối chiến với thú ăn thịt, ngoại trừ những mãnh hán như Sư Tử Vương Ti, đều cần nhờ trợ giúp của vũ khí, đặc biệt là vũ khí tầm xa như trường mâu, đá, cung tên, boomerang.

Còn chưa kịp đến gần, đòn tấn công của con người đã đánh vào thân mình, thú ăn thịt dù mạnh đến đâu cũng không biết phi lá hái hoa làm kiếm, cũng không biết cách không đả nhân.

Nhưng lũ người không giảng võ đức kia lại ở tận đằng xa đã gây thương tích cho động vật, đó chính là ma pháp.

Vũ khí tầm xa tuyệt đối là pháp bảo chiến thắng của nhân loại trước động vật.

Cho nên khi Đỗ Lan nói muốn chế tạo cung tên, mọi người đều rất phấn khích, vì chỉ cần có cung tên là có thể áp chế súng lửa của Thạch Thần Thiên Không, phối hợp với giáp giấy, họ có thể tung hoành bá đạo ở thời đại nguyên thủy này.

Thời đại của trường mâu đã qua, tương lai thuộc về thiên hạ của cung tên.

Nhưng để chế tạo một cây cung ưu tú không phải chuyện đơn giản, dù vậy chế tạo cung tên giản đơn lại rất dễ dàng, chỉ cần tre và dây gai là được.

Tre làm cung và thân tên.

Giáp của người nguyên thủy chủ yếu là da thú, uy lực cung tên nhỏ một chút cũng không sao, phối hợp với lao phóng là ổn.

Vậy thì phân công ra, chiến đấu ra chiến đấu, săn bắn ra săn bắn.

Sư Tử Vương Ti nói.

Vì sang xuân phải đi chiến đấu nên tiếp theo họ phải sắp xếp công việc ổn thỏa, không thể để tất cả mọi người đi đánh trận, nếu không sẽ không có nguồn lương thực bổ sung.

Mùa đông lương thực sẽ cạn kiệt, mùa xuân nhất định phải bổ sung.

Vậy ngươi nghĩ người chiến đấu ăn nhiều hơn hay người săn bắn ăn nhiều hơn.

Ngươi phân chia người ra như vậy chính là phân biệt đối xử, ngươi thấy ngươi và những người già của thế kỷ 21 có gì khác biệt không.

Đối mặt với sự chất vấn của Đỗ Lan, Sư Tử Vương Ti lại không nghĩ ra được câu trả lời nào, hắn không thấy quyết định của mình có vấn đề gì.

Ngươi đúng là cố chấp, tùy ngươi vậy.

Đỗ Lan thầm nghĩ chắc phải đợi đến khi bị Băng Nguyệt đâm sau lưng, Sư Tử Vương Ti mới chịu tỉnh ngộ.

Sư Tử Vương Ti tiến hành một cuộc tỷ thí võ đài theo phương thức của mình thứ mà hắn thông thạo nhất để chọn ra một nhóm người mạnh nhất làm chiến binh, số còn lại làm hậu cần.

Cuối cùng thời tiết cũng dần ấm lên.

Ở phía bên kia, Thạch Thần Thiên Không sau khi trải qua những thí nghiệm dài dặc cuối cùng cũng phát minh ra vạn năng dược, đồng thời phát hiện ra bí mật trong mộ bia của cha nuôi.

Khi biết bộ lạc có tên là làng Thạch Thần, Thạch Thần Thiên Không đã thấy kỳ lạ vì nó trùng họ với mình.

Sau khi nghe xong Bách Vật Ngữ, hắn xác định tổ tiên bộ lạc này chắc chắn có liên quan đến cha nuôi.

Khi biết tiên dân làng Thạch Thần di cư từ đảo hoang đến Nhật Bản và mang theo mộ bia của tổ tiên, Thạch Thần Thiên Không càng thấy lạ.

Nghe xong toàn bộ Bách Vật Ngữ, Thạch Thần chắc chắn mộ bia có vấn đề, vì trong chuyện luôn dặn đi dặn lại phải mang mộ bia về cố hương.

Nếu thực sự là cha nuôi mình thì tuyệt đối sẽ không làm chuyện vô nghĩa, không coi trọng một hòn đá tầm thường như vậy.

Thế là Thạch Thần Thiên Không mở hòn đá ra, phát hiện bên trong có một đĩa hát bằng thủy tinh.

Đây là cuộc đối thoại xuyên thấu 3700 năm.

Thạch Thần Thiên Không biết mình phải chế tạo ra máy hát thời đồ đá mới có thể đọc được thông tin bên trong, vì vậy hắn bắt đầu công tác nghiên cứu toàn diện.

Đương nhiên Thạch Thần Thiên Không thực tế đã sớm phát hiện họ bị giám sát.

Băng Nguyệt tuy rút quân nhưng đã để lại một thám tử giám sát toàn diện mọi động tĩnh của hắn để ngăn hắn phát minh ra vũ khí uy lực lớn.

Để chế tạo máy hát, trước tiên cần loa, loa cần nam châm và dây đồng.

Hơn nữa không phải loại dây đồng thô làm từ khuôn mà là dây đồng mảnh thực sự.

Thế là hắn phát minh ra một máy làm kẹo bông, hy vọng lợi dụng nguyên lý lực ly tâm của máy để quay ra sợi đồng đạt chuẩn.

Lại vì máy làm kẹo bông không thể quay mãi theo một hướng nên hắn phát minh ra cấu trúc bánh răng đơn giản nhất.

Khắc La Mỗ thấy bánh răng xong thì nảy ra linh cảm, nghĩ đến việc dùng thủy lực để thúc đẩy bánh răng.

Thạch Thần Thiên Không không phải là một người thầy giỏi, Khắc La Mỗ đi theo hắn cũng hoàn toàn dựa vào thực hành để học tập chứ không có bất kỳ hệ thống giáo dục nào.

Tuy Thạch Thần Thiên Không là một quái vật có thể đếm số suốt 3700 năm và tính toán cả năm nhuận, nhưng hắn không phải là vạn năng.

Hắn chưa từng nghĩ giáo dục lý luận quan trọng thế nào, dù chính hắn cũng từ nhỏ đã đọc đủ loại sách lý luận để dần trở thành nhà khoa học hiện tại.

Thực ra Thạch Thần Thiên Không sớm đã có thể dạy Khắc La Mỗ một số kiến thức lý luận chuyển hóa năng lượng, ví dụ như động vật là sinh năng, dòng nước là thế năng trọng lực, công nghệ chính là lợi dụng các loại năng lượng khác thay thế sinh năng.

Hiện tại xưởng nghiên cứu của Thạch Thần Thiên Không chủ yếu vẫn dựa vào sinh năng, tức là công cụ nhân, mỗi công đoạn đều là thủ công.

Tuy nói là khoa học nhưng khoảng cách đến máy móc công nghiệp thực thụ vẫn còn rất xa.

Thủ công kéo dây điện, thủ công phát điện, thủ công bao pin, tất cả mọi thứ đều là thủ công.

Hắn huy động già trẻ gái trai trong bộ lạc làm việc, ngay cả trẻ nhỏ cũng không tha, chính là thông qua sinh năng để sản xuất.

Trong lúc đó, Thạch Thần Thiên Không và Khắc La Mỗ còn đích thân xuống hang quặng để tìm một loại quặng mẫu, và thốt lên cảm thán: Chủng loại tài nguyên của Nhật Bản vẫn khá phong phú, chỉ có số lượng là quá nghèo nàn.

Đương nhiên cũng may là lượng ít, nếu không đã bị khai thác hết từ thế kỷ 21 rồi, chẳng đến lượt họ.

Lượng ít, khai thác chắc chắn lỗ vốn, nên thà đi mua còn hơn.

Cách đào quặng của Thạch Thần Thiên Không còn đơn giản hơn trong game Minecraft, quặng nằm ngay sâu trong hang đá, tìm thấy trực tiếp luôn, hoàn toàn không cần nổ mìn hay đục đẽo, cứ như là rương báu trong ngục tối vậy, chỉ cần khắc phục được vấn đề hang đá là có thể tìm thấy rương báu và nhận được loại quặng mong muốn.

Máy hát thời nguyên thủy cuối cùng cũng được chế tạo xong, bên trong ghi lại hai giọng nói.

Một là của cha nuôi Thạch Thần Thiên Không, ông kể lại đầu đuôi mọi chuyện, nói cho hắn biết tại sao ông không bị hóa đá vì lúc đó ông đang ở ngoài không gian.

Chương 2229

Thạch Thần Thiên Không giờ đã hiểu tại sao nhiều người trong bộ lạc có tóc vàng, tuyệt đối không phải vì tác giả lười, mà vì họ là con lai, là hậu duệ của sáu người trên không gian, mà trong sáu người đó có một nửa là tóc vàng.

Trong truyện tranh tóc vàng không cần tô màu, có thể tiết kiệm rất nhiều công sức, nên trong thế giới 2D các nhân vật tóc vàng, tóc vàng kim, tóc bạc rất nhiều.

Thiết lập nhân vật tóc vàng là một thủ đoạn lười biếng thường gặp, cũng giống như khi đánh nhau thì phá hủy hết bối cảnh xung quanh trước, chỉ cần không có bối cảnh thì vẽ sẽ tiết kiệm được khối thời gian.

Những người này đều là hậu duệ của cha nuôi, nhưng không có quan hệ huyết thống gì với Thạch Thần Thiên Không, nên hắn vẫn có thể tán gái, thật là đáng mừng, không có chuyện người có tình đều là tổ tiên, cũng không có chuyện tổ tiên và hậu duệ nghìn năm có những câu chuyện máu chó khó nói.

Ngoài việc cha nuôi kể lại nguyên nhân và bày tỏ sự hoài niệm, tin tưởng đối với Thạch Thần Thiên Không, còn có giọng hát ưu mỹ động lòng người của nữ ca sĩ.

Thạch Thần Thiên Không quả thực không phụ sự tin tưởng của cha nuôi, đang nỗ lực tái thiết văn minh.

Nghe thấy tiếng hát của thế kỷ 21, Thạch Thần có một kế hoạch táo bạo, hắn muốn sử dụng trò lừa bịp để đánh bại Sư Tử Vương Ti.

Vì họ là nhân vật chính, nên dù là thời nguyên thủy, họ cũng không thể giết người, phải giải phóng hòa bình Đế quốc Ti mới được, nên chỉ có thể dùng mưu hèn kế bẩn.

Đều là người thế kỷ 21, Sư Tử Vương Ti nghĩ đến việc dùng võ lực giải quyết vấn đề, còn Thạch Thần Thiên Không lại nghĩ đến việc giải quyết hòa bình, tốt nhất là không giết một ai mà vẫn làm tan rã thế lực kẻ thù.

Vì vậy cần phải lừa bịp, tốt nhất là mượn oai hùm.

Ở thế kỷ 21, Nhật Bản có hai sự tồn tại vừa sợ vừa hướng tới nhất: sợ nhất là Thăng Long, hướng tới nhất là Mỹ Đế.

Cho nên nếu nói cho thuộc hạ của Sư Tử Vương Ti biết Mỹ Đế đã hoàn toàn khôi phục thì những thuộc hạ đó chắc chắn sẽ đầu hàng.

Dùng giọng hát của nữ ca sĩ nổi tiếng Mỹ Đế này làm bằng chứng, tốt nhất là tìm thêm người biết giả giọng nói thêm vài câu thì càng có sức thuyết phục, như vậy việc lừa kẻ thù chắc sẽ không thành vấn đề.

Vấn đề lớn nhất vẫn là làm sao truyền âm thanh đến Đế quốc Ti, việc này cần đến điện thoại thời đồ đá.

Sau vạn năng dược, Thạch Thần Thiên Không lại bắt đầu chế tạo điện thoại.

Đương nhiên nói là điện thoại nhưng thực chất chỉ là máy bộ đàm không dây thời kỳ đầu, chỉ có thể đàm thoại hai điểm, ngay cả tổng đài cũng không có, không thể đàm thoại đa điểm.

Nhưng có bộ đàm không dây là có thể truyền tiếng hát đến nơi của Đế quốc Ti, để họ nghe thấy tiếng hát động lòng người này, Thạch Thần Thiên Không cũng có thể khuyên họ hạ vũ khí, chờ đợi Mỹ Đế cứu viện.

Điều này chắc chắn có hiệu quả với người Nhật Bản thế kỷ 21.

Thạch Thần Thiên Không tin chắc kế hoạch này là phương thức hòa bình tốt nhất, bằng những lời nói dối và lừa gạt.

Nhưng bản thân kế hoạch này đầy rẫy sơ hở.

Đầu tiên, nếu Mỹ Đế thực sự đã khôi phục, liệu họ có vì sự phục hưng của toàn nhân loại mà lặn lội xa xôi đến giúp Nhật Bản không.

Cần biết rằng theo quan niệm giá trị của Mỹ Đế, họ tuyệt đối không cho phép bất kỳ mối đe dọa tiềm tàng nào tồn tại, mà lịch sử thế kỷ 21 đã chứng minh Á Châu là một mối đe dọa khổng lồ.

Nếu họ vất vả đến Á Châu, e là sẽ tiêu diệt mối đe dọa trước, rồi mới lập ra một ngày Lễ Tạ Ơn phương Đông.

Đương nhiên người Nhật sở dĩ sùng bái Mỹ Đế như vậy chủ yếu là vì Mỹ Đế mỗi lần bành trướng đều lấy cớ tự do và văn minh, khiến nhiều kẻ bán nước bán đứng một cách lý sở đương nhiên, vì họ bán nước không phải vì mình mà là để tổ quốc lạc hậu tiếp nhận giá trị phổ quát, là vì tốt cho tổ quốc.

Sự tuyên truyền của Mỹ Đế khiến kẻ bán nước tâm an lý đắc.

Lâu dần ngay cả những quốc dân bị bán cũng thấy mình bị bán làm nô lệ cho Mỹ Đế là lựa chọn tốt nhất, là lựa chọn duy nhất.

Kế hoạch của Thạch Thần Thiên Không được xây dựng trên nền tảng nô tính toàn dân này.

Nếu kế hoạch này thành công chỉ chứng tỏ đám cựu nhân loại này càng thêm đáng thương, họ mù quáng sùng bái chủ nô cưỡi trên đầu mình, không những không muốn lật đổ mà ngược lại còn lấy đó làm vinh dự.

Để làm điện thoại, trước tiên phải có pin, nên trước hết làm pin khô, những viên pin khô này đều được chế tạo thủ công.

Sau đó còn phải chế tạo ống chân không, việc này rất khó vì cần ống chân không cấp công nghiệp thực sự.

Cần chế tạo một bơm chân không phức tạp, hơn nữa còn bằng toàn thủy tinh.

Đúng là thử thách thực lực của công cụ nhân, nhưng không sao, lão nhân công cụ này có độ tinh xảo như máy tiện, vì trong máu ông ta chảy dòng máu của các truyền nhân công cụ.

Cả hai bên đều chuẩn bị cho mùa xuân.

Đại hội võ thuật bên Sư Tử Vương Ti kết thúc, quân đội đã tập hợp xong, tiếp theo là toàn lực chế tạo trang bị.

Khi hai bên đánh nhau kịch liệt nhất, chúng ta có thể ngư ông đắc lợi.

Băng Nguyệt rất vui mừng, vì sau cuộc chiến sẽ là thời đại của hắn, hắn sẽ tái thiết thế giới mới này.

Cái vẻ mặt hiện tại của ngươi đúng là rất hèn hạ.

Đỗ Lan nhận xét biểu cảm này của Băng Nguyệt trông rất giống phản diện: Nếu ngươi đã lạc quan như vậy, thì nếu ngươi thắng lợi, ngươi chuẩn bị làm gì.

Ta chuẩn bị xây dựng một thành phố, ta sẽ trở thành vị vua mới.

Băng Nguyệt dã tâm bừng bừng nói: Chỉ cần có dịch phục sinh, chúng ta có thể phục sinh nhiều người hơn, mọi thứ sẽ tốt đẹp thôi.

Vậy làm sao ngươi chắc chắn người khác sẽ bằng lòng làm con dân của ngươi.

Ta không quan tâm, họ không bằng lòng thì cút cho ta, dù sao trong đời này ta cũng sẽ sống với thân phận là vua, xung quanh ta sẽ toàn là những thuộc hạ nghe lời.

Băng Nguyệt lúc này đã lộ ra khía cạnh hôn quân, cái gì mà không nghe lời thì cút.

Đó là lời một vị vua nên nói sao.

Vua lẽ nào chỉ có hưởng thụ mà không có nghĩa vụ sao.

Tính cách này đến cuối cùng e là cũng có kết cục thê thảm, nói không chừng già rồi sẽ bị chết đói.

Nhưng Đỗ Lan cũng không thể chỉ phủ định.

Cách làm đuổi người đi của Băng Nguyệt vẫn có vài khía cạnh đáng ghi nhận, ví dụ như mở rộng địa bàn, phân tán dân số ra để tự phát triển, đợi đến khi phát triển đến mức độ nhất định thì đánh nhau để thống nhất, đó là sự tất yếu của văn minh.

Nếu không đuổi người đi, tốc độ khai hoang sẽ chậm lại không ít, hơn nữa còn có thể tránh việc bỏ trứng vào cùng một giỏ.

Nếu tất cả mọi người sống trong một thành phố, ngộ nhỡ có thiên tai, hạn hán hay dịch bệnh, biết đâu văn minh khó khăn lắm mới xây dựng được sẽ bị xóa sổ hoàn toàn.

Nếu nở hoa khắp nơi, dù một nơi bị xóa sổ thì văn minh ở những nơi khác vẫn có thể phát triển.

Từ rất lâu trước đây nhân loại đã nở hoa khắp nơi như vậy, đừng chỉ nói về bốn nền văn minh lớn, thực tế văn minh nhân loại có rất nhiều, nhiều đến mức chính con người cũng không rõ hết.

Bốn nền văn minh lớn chỉ là bốn nền đặc sắc và nổi tiếng nhất, còn rất nhiều văn minh quy mô nhỏ hoặc đã bị chôn vùi.

Nhưng sự biến mất của những văn minh nhỏ này, thậm chí là vài nền văn minh trong bốn nền văn minh lớn, cũng không cản trở sự phát triển của những văn minh còn tồn tại, đó chính là cái lợi của việc không bỏ trứng vào cùng một giỏ.

Cho nên nếu Băng Nguyệt thực sự đuổi người đi để họ tự do phát triển thì cũng là một loại trí tuệ sinh tồn đáng được khẳng định.

Không thể cứ mãi phủ định cách làm của họ.

Đỗ Lan thấy sở dĩ mình không thuyết phục được Sư Tử Vương Ti là vì mình cứ luôn phủ định hắn, khiến hắn có tâm lý nghịch phản, nên đối với Băng Nguyệt, Đỗ Lan đã bày tỏ sự khẳng định: Không tệ, tiếp tục nỗ lực đi.

Băng Nguyệt vốn tưởng Đỗ Lan lại đưa ra ý kiến phản đối gì đó, dẫu sao chính hắn cũng thấy lời mình nói còn nhiều chỗ cần cải thiện, không ngờ Đỗ Lan lại trực tiếp tán đồng, còn nói không tệ: Ngươi thực lòng thấy không tệ, hay là đang lấy lệ với ta.

Ánh mắt nghi ngờ phóng tới, Băng Nguyệt có lý do để nghi ngờ Đỗ Lan bề ngoài khẳng định nhưng sau lưng lại giở trò.

Đỗ Lan cười khổ, mình phủ định thì người ta không bằng lòng, mình khẳng định thì người ta cũng không bằng lòng, làm đạo sư nhân sinh đúng là quá khó, thảo nào từ cổ chí kim trung thần đều không có kết cục tốt, làm trung thần khó thay.

Quyết định của ngươi có cái lợi và cái hại.

Ta khẳng định cái lợi trong quyết định của ngươi, lưu đày họ có thể nhanh chóng mở rộng bản đồ, đồng bộ khai thác tài nguyên ở nhiều điểm, có lợi cho phát triển.

Nên ta nói không tệ.

Đỗ Lan nói: Vì vậy ngươi cũng đừng quá đa nghi, không phải cứ khẳng định ngươi là nhất định có ý đồ xấu, ta là người rất công chính và khách quan, các ngươi thực sự nên tin tưởng ta thêm một chút.

Tuy nhiên Băng Nguyệt vẫn rất hồ nghi, hiển nhiên không thấy lời Đỗ Lan đáng tin.

Bởi vì thứ hắn tin tưởng là cá lớn nuốt cá bé, và một điều nữa là người không vì mình trời tru đất diệt, mỗi người đều nỗ lực vì lợi ích của chính mình và từ đó cường hóa bản thân, đó mới là chân lý của quy luật yếu nhục cường thực.

Vì cái này mất cái kia được, nếu mình tốt bụng giúp người khác mạnh lên thì tương đương với việc làm yếu bản thân.

Băng Nguyệt không tin có người lấy việc làm yếu mình tăng cường cho người khác làm xuất phát điểm, nên hắn không tin Đỗ Lan bày mưu tính kế là thực sự vì tốt cho người khác.

Yếu nhục cường thực phát triển đến cuối cùng thường là hại người hại mình, dù sao chỉ cần người khác cũng tệ như mình thì người khác sẽ không nuốt được mình.

Tuyết bắt đầu tan, hơi lạnh mùa xuân se sắt, nếu là thi nhân chắc hẳn sẽ viết vài câu vịnh xuân hay.

Mưa lành biết tiết trời, xuân về liền nảy nở.

Bùn mềm yến tử liệng, cát ấm uyên ương nằm.

Lưu luyến bướm vờn hoa múa lượn, tự tại oanh vàng hót véo von.

Đỗ Lan không phải thi nhân, nhưng hắn đủ sến súa để ghi lại những câu thơ này làm lời mở màn cho một năm mới.

Đám mãnh nam đối với sự sến ngầm của Đỗ Lan chẳng có cảm giác gì, chỉ có mấy cô gái là rất thích những câu thơ này, dù sao Đỗ Lan cũng nhớ được những nội dung mà họ không nhớ nổi.

Chương 2230

Hiện tại sách vở và kho dữ liệu đã bị xóa sạch, những tác phẩm văn học trong lịch sử nhân loại đều không còn nữa, chỉ còn những câu thơ vụn vặt được ghi nhớ trong não người, thật khó để tái hiện lại thời kỳ văn hóa hưng thịnh.

So với sự tiêu tán của công nghệ, việc những tinh hoa văn hóa mà nhân loại tích lũy bị mất đi mới càng khiến người ta đau lòng.

Giờ đây Đỗ Lan tuy tái tạo lại được giấy, nhưng trên những tờ giấy trắng ấy lại thiếu đi những con chữ nhảy múa hào hùng, ưu mỹ, đúng là để giấy trắng không mà đau xót lòng.

Nhưng hiện tại cái cần không phải là loại thơ vịnh xuân chua loét này, mà là những bài hịch hào hùng, vì chiến tranh sắp bắt đầu.

Trận chiến này nhất định phải giải quyết triệt để Thạch Thần Thiên Không.

Sư Tử Vương Ti khoác trên mình bộ da sư tử, đứng trên tảng đá lớn như một pho tượng chiến thần.

Những mãnh nam đã bị kìm nén suốt một mùa đông cũng đang gào thét hung hãn.

Tuy nhiên giờ vẫn chưa thể xuất phát, chỉ là luyện binh, vì lương thảo vẫn chưa đủ.

Binh sĩ ăn không no thì không có sức chiến đấu.

Lúc này điện thoại thời đồ đá của Thạch Thần Thiên Không cũng đã hoàn thành, họ đang nỗ lực tránh né tai mắt, vận chuyển điện thoại đi dụ dỗ kẻ thù.

Cuộc đua là ở thực tiễn: Thạch Thần Thiên Không dụ dỗ kẻ thù trước, hay Sư Tử Vương Ti chuẩn bị xong quân nhu trước.

Kích động quá đi, đại phóng viên, đây là trận chiến đầu tiên của thế kỷ mới, cô phải ghi chép cho kỹ, sau này những thứ này chính là lịch sử đấy.

Đỗ Lan nói: Nên biết rằng phát hiện khảo cổ vĩ đại nhất của thế kỷ 21 không bao giờ là những cổ vật quý giá, mà là văn tự, vì văn tự có thể khôi phục tối đa cuộc sống lúc bấy giờ.

Những gì cô ghi chép hôm nay chính là lịch sử.

Nữ phóng viên chấn động, cảm giác mình như trở thành sử quan, có trách nhiệm ghi lại ngọn nguồn của cuộc chiến này.

Nhưng nghĩ lại thì dường như trận chiến này căn bản không có ý nghĩa, vì không phải vì tài nguyên mà chỉ vì tư thù: Trận chiến này sao.

Cô hơi không biết nói gì cho phải.

Nhưng thực tế là nữ phóng viên đọc lịch sử quá ít, chiến tranh nguyên thủy nhất chính là như thế, không vì tài nguyên mà vì những chuyện nhỏ nhặt lông gà vỏ tỏi.

Lúc này lại phải lấy chuyện thời Xuân Thu ra làm ví dụ.

Thời Xuân Thu các chư hầu ít nhiều đều có quan hệ thông gia họ hàng, họ đánh nhau giống như mâu thuẫn gia đình.

Ví dụ muội muội mình gả cho chư hầu nào đó, ở nhà chồng chịu uất ức, thế là các anh vợ dẫn quân đi chống lưng cho muội muội, hẹn gặp em rể đánh nhau một trận tơi bời.

Loại chiến tranh này giống như một phương thức giải quyết vấn đề hơn.

Hai gia đình hẹn nhau ở một địa điểm, đưa vào hai đạo quân, và đưa ra một đáp án.

Cường độ chiến đấu không mạnh, hơn nữa quy tắc rất nhiều, cố gắng hết mức không để chết người, ai thắng thì nghe người đó.

Giống như hiện tại, tài nguyên không có mâu thuẫn, nhưng Thạch Thần Thiên Không và Sư Tử Vương Ti lại có mâu thuẫn, nên hai bên kéo quân ra đánh một trận.

Thạch Thần Thiên Không không muốn giết người, cũng mang phong thái của chư hầu cổ đại, còn Sư Tử Vương Ti trong lòng chỉ muốn hạ gục Thạch Thần Thiên Không chứ không hy vọng giết chóc vô tội, cũng rất mực kiềm chế.

Vì họ đều biết dân số ít nên không thể làm càn, cũng không cần thiết phải đánh đến mức một mất một còn.

Chiến tranh hiện tại và chiến tranh thế kỷ 21 cũng không nhất định phải ngươi chết ta sống, chỉ sợ đám mãnh nam này không hiểu thôi.

Đỗ Lan thầm nghĩ những người đã quen với cách tác chiến thế kỷ 21 không biết có giữ được tay không.

Dẫu sao người thế kỷ 21 căn bản không hiểu chiến tranh cổ đại, thậm chí còn cười nhạo nó.

Ví dụ như Tống Tương Công luôn là người bị cười nhạo vì ông kiên trì các quy tắc chiến tranh cổ đại, không đánh khi quân địch đang qua sông, không tấn công khi địch chưa dàn trận.

Là người thực hành cuối cùng của chiến tranh cổ điển tại điểm chuyển giao giữa thời Xuân Thu và Chiến Quốc, ông đã bị cười nhạo suốt hai ngàn năm.

Vì vậy Đỗ Lan phải nhắc nhở Sư Tử Vương Ti một chút: Sắp xuất binh rồi, quân kỷ và mục tiêu chiến lược, ngươi phải đề cập tới đấy.

Phải bảo họ cái gì được làm, cái gì không được làm, và mục tiêu của các ngươi rốt cuộc là gì.

Còn có thưởng phạt nữa, đánh trận giống như chơi game, không có thưởng phạt thì không có nhiệt huyết đâu.

Lần này Sư Tử Vương Ti lại nghe lọt tai, dù Băng Nguyệt ở bên cạnh thấy Đỗ Lan quá mồm mép, cho rằng chuyện này không cần nhắc nhở, cứ để Sư Tử Vương Ti đánh loạn lên là được.

Quả thực như vậy.

Không được động đến phụ nữ, không được làm hại trẻ em.

Còn về người trưởng thành, nếu phản kháng có thể đánh giết.

Sư Tử Vương Ti nói.

Khoan đã, Thạch Thần Thiên Không, Đại Mộc Đại Thụ, Tiểu Xuyên Giang ba người đó nếu tính theo cách của thế kỷ 21 thì vẫn là học sinh cấp ba, chưa trưởng thành.

Nhưng nếu cộng thêm 3700 năm này thì đã là những ông lão siêu cấp rồi, chắc là giết được đấy.

Đương nhiên đám các ngươi cũng tính là những ông lão già đến không thể già hơn nữa, cái này phải nói cho rõ.

Đỗ Lan ám chỉ Sư Tử Vương Ti chính là hạng người già mà hắn ghét nhất.

Sư Tử Vương Ti thầm nghĩ vừa thấy đề nghị của Đỗ Lan không tệ thì tên này lập tức lại gây khó chịu cho mình, quả nhiên Đỗ Lan vẫn chứng nào tật nấy.

Ba người đó giao cho ta xử lý.

Sư Tử Vương Ti tuyên bố mình sẽ đích thân giải quyết: Ta sẽ cho Thạch Thần Thiên Không một cơ hội, cơ hội cuối cùng.

Còn Đại Mộc Đại Thụ và Tiểu Xuyên Giang, ta không có ác ý với họ, nếu họ bằng lòng có thể đầu quân cho ta.

Còn những binh sĩ chiến đấu dũng cảm, ta có thể thưởng cho họ thêm nhiều da thú.

Thời này da thú cũng là hàng hóa cứng, có thể làm quần áo, làm giày.

Còn kẻ chùn bước, phạt ba ngày khẩu phần ăn.

Như vậy là quân quy đại khái đã được định ra.

Còn chiến lợi phẩm thì sao.

Người nguyên thủy cũng có chút của nả đấy, chiếm được rồi thì phân chia thế nào.

Đỗ Lan cho thấy quy tắc đánh trận không hề ít.

Chiến lợi phẩm của ai nấy giữ.

Sư Tử Vương Ti không bắt nộp lại chiến lợi phẩm, hắn không ham hố mấy thứ đó.

Lúc này, đội tiền phong của Thạch Thần Thiên Không gồm Đại Mộc Đại Thụ, Khắc La Mỗ và những người khác đã đến địa bàn của Đế quốc Ti.

Họ bắt đầu tìm kiếm những người đi lẻ để tìm cách khiến họ tin rằng tiếng hát chính là bằng chứng Mỹ Đế đã khôi phục.

Ống nghe và máy thu được nối bằng dây đồng dài dằng dặc, dây đồng được bao phủ bằng sơn gỗ cách điện, chôn dây dưới đất, sau đó tìm thấy gián điệp Thiển Vụ Huyễn, hy vọng anh ta có thể dùng cái lưỡi không xương của mình để lôi kéo thêm nhiều người.

Chỉ có như vậy mới có thể làm tan rã đế quốc này từ bên trong.

Đối với kế hoạch này, Thiển Vụ Huyễn ủng hộ, vì như vậy có thể không làm chết người.

Thiển Vụ Huyễn cũng không muốn có người chết.

Một điểm quan trọng khiến anh ta phản bội Sư Tử Vương Ti là vì anh ta không chấp nhận được sự tàn bạo của Đế quốc Ti.

Các cậu đến đúng lúc lắm, muộn chút nữa là Sư Tử Vương Ti sẽ xuất binh.

Giờ tôi bắt đầu dụ dỗ họ đây.

Chắc chắn họ sẽ tin thôi.

Quan niệm Mỹ Đế là số một thế giới đã ăn sâu vào tiềm thức, thậm chí người Nhật từ lâu đã dâng hiến cả quyền giải thích lịch sử, văn hóa, tư duy, triệt để trở thành phụ dung của Mỹ Đế.

Cho nên kế hoạch lừa bịp này nhất định sẽ thành công, Thiển Vụ Huyễn tin là vậy.

Tuy nhiên họ quên mất trên đời này có một loại người gọi là fan cuồng, còn hiểu rõ thần tượng hơn cả chính bản thân thần tượng.

Thần tượng biết gì họ biết nấy, thần tượng không biết gì họ cũng biết.

Trong Đế quốc Ti có một fan cuồng như vậy, thuộc lòng mọi chuyện về nữ ca sĩ nổi tiếng người Mỹ kia.

Thạch Thần Thiên Không muốn người ta tin rằng nữ ca sĩ đã phục sinh cùng với Mỹ Đế thì phải vượt qua bài kiểm tra của fan cuồng này.

Gió xuân vẫn mang theo cái lạnh của mùa đông.

Đại Mộc Đại Thụ phát hiện đám mãnh nam của Đế quốc Ti đều đã trang bị cung tên, trông cực kỳ hung tợn.

Chương 2231

Nếu kế hoạch của Thạch Thần thất bại, họ sẽ phải đối mặt trực diện với đội quân hổ báo này.

Hy vọng kế hoạch thành công, anh cầu nguyện, khát khao, và cuối cùng là hành động.

Thiển Vụ Huyễn dẫn đến người đầu tiên yêu thích giọng hát của nữ ca sĩ.

Từ chiếc loa ẩn giấu nghe thấy giọng hát mộc của ca sĩ, bối cảnh còn có tiếng sóng biển, tiếng lá cây, nhưng những âm thanh đó dường như là đại tự nhiên đang đệm nhạc cho ca sĩ, tiếng hát du dương lúc trầm lúc bổng, lúc hoạt bát, lúc thâm trầm, khiến cây cỏ cũng rung động, bóng mây lay chuyển.

Vị fan này biết chắc chắn không sai, đây chính là giọng hát của thần tượng mình, nhưng để anh ta tin thần tượng đang ở đầu dây bên kia thì vẫn hơi khó.

Anh ta muốn hỏi vài câu: Nếu các người có thể trả lời câu hỏi của tôi, tôi sẽ tin các người.

Tiếng hát này chẳng lẽ còn chưa đủ chứng minh sao.

Đầu dây bên kia chính là bản thân ca sĩ.

Thiển Vụ Huyễn nói: Mỹ Đế đã khôi phục bình thường, họ sẽ sớm cử thêm nhiều người đến đây, lúc đó chúng ta cũng sẽ sớm khôi phục cuộc sống bình thường, nên căn bản không cần nghe lệnh Sư Tử Vương Ti đi đánh trận nữa.

Tôi còn vài câu hỏi.

Nhưng fan cuồng vẫn kiên trì hỏi: Nếu là bản thân ca sĩ thì chắc chắn trả lời được, đó là số lượng tiêu thụ của đĩa bạch kim đầu tiên.

Nếu là chính chủ thì không thể không biết đúng không.

Đáng tiếc ca sĩ đã qua đời từ 3700 năm trước, và Thạch Thần Thiên Không cũng không phải fan thực thụ nên không biết đáp án.

Fan cuồng lại không hề có sự vui mừng khi vạch trần âm mưu của kẻ thù, ngược lại còn nảy sinh một nỗi buồn man mác.

Vì anh ta nhận ra thần tượng của mình có lẽ đã lành ít dữ nhiều, nhưng đối phương thực sự nắm giữ giọng hát của thần tượng, vậy thì có lẽ mình có thể giúp họ.

Thiển Vụ Huyễn mồ hôi đầm đìa, anh ta không ngờ người mình tìm lại khó nhằn thế này, đúng là thất sách, người thế kỷ 21 dẫu sao cũng không dễ lừa.

Nhưng lúc này anh ta lại phát hiện fan cuồng kia khóc, hoàn toàn không biết anh ta bị làm sao, rốt cuộc là tâm lý hoạt động thế nào mới khiến anh ta rơi lệ.

Cô ấy có phải đã qua đời rồi không.

Hy vọng các người có thể nói thật cho tôi biết.

Fan cuồng nói, anh ta cần một câu trả lời chính xác.

Tại bộ lạc đang phát tín hiệu, Thạch Thần Thiên Không im lặng, hồi lâu sau hắn quyết định nói thật: Đúng vậy, cô ấy đã mất rồi, mất từ 3700 năm trước.

Tiếng hát cậu nghe thấy là thứ cô ấy để lại trước khi mất.

Fan cuồng ngẩng đầu, dường như hy vọng nước mắt có thể chảy ngược vào trong, nhưng hiển nhiên không thể thực hiện được: Tôi biết rồi, từ tiếng hát của cô ấy tôi đã hiểu được kỳ vọng của cô ấy đối với hậu thế chúng ta, cô ấy tuyệt đối sẽ không muốn thấy chúng ta khai chiến.

Vì vậy tôi có thể giúp các người, các người hy vọng tán phát tin tức Mỹ Đế đã khôi phục trật tự để làm tan rã lòng tin nội bộ của chúng tôi.

Thạch Thần Thiên Không, cậu đúng là giống như Sư Tử Vương Ti đã nói, là một nhân vật nguy hiểm.

Nhưng fan cuồng đã nói sẽ giúp, anh ta tự nhiên sẽ giúp: Quả thực là một cách có thể làm tan rã kẻ thù mà không cần chiến đấu.

Tuy nhiên các người chẳng biết gì về tình hình của thần tượng cả, rất dễ bị lộ, nên tôi sẽ giúp các người phổ cập mọi khía cạnh về cô ấy, để lời nói dối của các người không còn sơ hở.

Có fan cuồng giúp đỡ, Thiển Vụ Huyễn tiếp tục nỗ lực lén lút tìm người đến nghe nhạc.

Trong phút chốc, một số người cứ lén lút đến nơi ẩn giấu này, đứng vây quanh chiếc loa, trông cứ như một nghi lễ tôn giáo vậy.

Nhưng thực tế cũng chẳng khác tôn giáo là mấy, người ta tin Thượng Đế, họ tin Mỹ Đế, đều là tin rằng có một ngoại lực có thể giúp họ thoát khỏi khổ hải.

Đáng tiếc tin Thượng Đế lên thiên đàng, tin Mỹ Đế xuống địa ngục.

Người nghe hát càng lúc càng đông.

Đỗ Lan cũng không biết nói gì hơn, kế hoạch này của Thạch Thần Thiên Không vậy mà cũng lừa được nhiều người thế, mình thực sự đã đánh giá cao đám mãnh nam này rồi.

May mà Sư Tử Vương Ti chán ghét và sợ hãi thế giới cũ nên sẽ không dao động, hắn sẽ không hy vọng cái thứ Mỹ Đế quỷ quái kia đến cứu vãn mình.

Có thể nói thế giới cũ Nhật Bản sở dĩ tàn khốc như vậy, Mỹ Đế phải gánh một nửa trách nhiệm.

Nhưng không ngăn được những người khác tin tưởng, họ đều không muốn giúp Sư Tử Vương Ti nữa.

Gần đây có gì đó không ổn.

Băng Nguyệt cũng nhận ra sự bất thường, vì sự bất thường này đối với hắn cũng không phải chuyện tốt, bởi vì lý niệm của hắn và Thạch Thần Thiên Không cũng khác nhau.

Băng Nguyệt tìm đến Đỗ Lan, muốn tìm hiểu xem gần đây mọi người rốt cuộc bị làm sao: Tại sao trạng thái của họ đều cứ tâm bất tại yên như vậy.

Có lẽ là gặp phải sức mạnh thần bí chăng.

Nhưng Băng Nguyệt không hài lòng với câu trả lời lấy lệ này: Ta sẽ điều tra rõ ràng.

Cứ điều tra đi, giờ Thạch Thần Thiên Không đã bắt đầu xuất binh rồi.

Họ đã bắt được tai mắt, cắt đứt tình báo của kẻ thù, sau đó dẫn dắt đại quân mười mấy người hùng dũng xuất phát.

Mười mấy người không là gì, nhưng bên trong có một chiếc xe tăng hơi nước thời đồ đá thì hơi quá đáng.

Thạch Thần Thiên Không có lượng lớn dược liệu và công nghệ cần mang theo, để binh sĩ vác trên vai hay xách tay đều không thực tế, lại không có trâu ngựa để kéo xe, nên trong lúc bất đắc dĩ hắn trực tiếp phát minh ra động cơ hơi nước, phát minh ra ô tô hơi nước.

Dùng tre đan làm bánh xe, ván gỗ làm vỏ ngoài, cùng với động cơ hơi nước nhỏ hợp thành một chiếc xe tăng hơi nước nguyên thủy, xình xịch mang theo đủ loại nghi khí sát tới Đế quốc Ti.

Sư Tử Vương Ti không ngờ một Thạch Thần Thiên Không vốn luôn nhút nhát lại có thể tiên phát chế nhân.

Hắn vẫn đang cùng Băng Nguyệt điều tra sự bất thường của thuộc hạ.

Chiến tranh cứ thế nổ ra, Sư Tử Vương Ti bị đánh cho trở tay không kịp.

Thiển Vụ Huyễn cũng lập tức để lực lượng nổi dậy tin vào Mỹ Đế khống chế quân đội của Sư Tử Vương Ti, khiến họ không thể xuất động.

Bụng lưng đều thụ địch, Sư Tử Vương Ti còn không biết tại sao mình lại thua.

Rõ ràng vài ngày trước mình còn hào hứng chuẩn bị bình định thế giới mới, còn tưởng hôm nay vô sự, không ngờ kẻ thù lại đánh tới bất ngờ như vậy, đến thua cũng không biết thua thế nào.

Băng Nguyệt cũng phát hiện mình đã coi thường Thạch Thần Thiên Không, chiến lược của đối phương quá mạnh.

Đỗ Lan không nói nên lời.

Mạnh sao.

Căn bản không mạnh chút nào.

Thạch Thần Thiên Không sở dĩ có thể tiên phát chế nhân hoàn toàn là vì năng lực bảo đảm hậu cần của hắn mạnh.

Vì năm ngoái hắn đã phát hiện đủ lượng lúa mì, chế biến đủ bột mì, năm nay hắn cũng cho bộ lạc bắt đầu sản xuất nông nghiệp, trồng lúa mì, nên hắn mới có thể không lo lắng về sau, quyết đoán xuất binh.

Còn bên Sư Tử Vương Ti rõ ràng bị ảnh hưởng bởi tốc độ săn bắn, không kịp thời có đủ lương thảo.

Thực tế Sư Tử Vương Ti có thể thắng, chỉ cần lấy chiến nuôi chiến, trực tiếp đánh qua chiếm bộ lạc, lấy bột mì làm của riêng là thắng.

Tiếc là Sư Tử Vương Ti và Băng Nguyệt đều không nghĩ tới điểm này, Đỗ Lan tuy biết nhưng hắn không nói.

Đầu hàng đi.

Thạch Thần Thiên Không đứng trước mặt Sư Tử Vương Ti.

Sư Tử Vương Ti lúc này đứng trên một bờ sông, có vài phần cảm giác thê lương của Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ, đều bị dồn vào đường cùng.

Phập.

Ngay khi cặp túc địch này còn chưa kịp phản ứng, Sư Tử Vương Ti đã bị đâm sau lưng.

Sư Tử Vương Ti hoàn toàn không hiểu tại sao Băng Nguyệt phía sau lại phản bội mình: Ngươi.

Thạch Thần Thiên Không cũng rùng mình ớn lạnh, hắn nhớ tới lời Tiểu Xuyên Giang đã nói: người hiện đại càng nhiều càng khó khống chế.

Màn kịch phản bội trước mắt chứng minh cô ấy không nói sai.

Thế giới này ưu thắng liệt thái, Sư Tử Vương Ti, lý niệm của ngươi quá lạc hậu rồi.

Phập.

Băng Nguyệt còn chưa nói xong cũng bị đâm sau lưng: Ngươi.

Hắn không ngờ Đỗ Lan lại phản bội mình vào lúc này.

Thạch Thần Thiên Không ngơ ngác hoàn toàn, nhìn hai màn đâm sau lưng trước mắt, đại não đã mất đi khả năng suy nghĩ, chỉ cảm thấy sự xấu xa của nhân tính đều phơi bày trước mặt.

Đỗ Lan lại quay đầu nhìn phía sau trước, sau đó mới cười lớn: Xem ra sau lưng ta không còn ai nữa rồi, ha, ta mới là người chiến thắng cuối cùng.

Trang Tử rình săn trong vườn dẻ, nhìn thấy một con chim lớn.

Con chim lớn đứng im không động đậy, Trang Tử nương theo ánh mắt của nó thì thấy trên cây có một con ve, sau lưng con ve là một con bọ ngựa đang từ từ tiếp cận, mà con bọ ngựa đang chực chờ bắt ve rõ ràng không phát hiện sau lưng còn có một con chim sẻ đang tĩnh lặng chờ đợi.

Mà Trang Tử vì chuẩn bị rình săn con chim lớn kia nên cũng không phát hiện sau lưng có người quản lý vườn dẻ đang lặng lẽ tiến lại gần, cuối cùng Trang Tử bị gậy gộc đuổi ra khỏi vườn dẻ, tự nhiên là chẳng thu hoạch được gì.

Còn bọ ngựa và ve rõ ràng đều bị chim sẻ ăn thịt, mà chim sẻ e rằng cũng không thoát khỏi sự tấn công của chim lớn.

Chương 2232

Không biết đây là câu chuyện ngụ ngôn hay là kinh nghiệm thân thân của Trang Tử.

Sau này Bọ ngựa bắt ve, hoàng tước phía sau đã trở thành một câu danh ngôn, cảnh tỉnh mọi người đừng để lợi ích trước mắt làm mờ hai mắt mà mất đi khả năng phán đoán đối với nguy hiểm, đương nhiên nhiều người hiểu theo nghĩa là đừng bị tiểu ân tiểu huệ mê hoặc, phải nhìn thấy lợi ích lớn hơn, mọi người đừng làm ve nhưng càng không thể làm bọ ngựa, mọi người đều phải làm chim sẻ mới tốt.

Nhưng cách hiểu sau rõ ràng không phải ý định ban đầu của Trang Tử.

Ve, bọ ngựa, chim sẻ.

Chim lớn, Trang Tử, hộ lâm viên.

Hình thành hai chuỗi sinh thái, hơn nữa còn giống nhau ở chỗ đều chỉ chú tâm vào lợi ích trước mắt mà quên mất nguy hiểm phía sau.

Khả hiện nay chỉ có bọ ngựa bắt ve, hoàng tước phía sau, chứ không có Trang Tử săn chim, hộ công phía sau.

Dù sao mọi người đều có thể giả vờ mình có thể trở thành hoàng tước, chứ không thể đều trở thành hộ lâm viên, không có cảm giác nhập vai.

Nhưng chuyện sơ suất đại ý dẫn đến bi kịch thì vẫn luôn phát sinh, giống như hiện tại, Băng Nguyệt đâm sau lưng Sư Tử Vương Ti, mà Đỗ Lan lại đâm sau lưng Băng Nguyệt.

Khi làm việc xấu thì đừng bao giờ quên nhìn xem phía sau có người hay không.

Đỗ Lan biểu thị hai người này nên học tập mình, lúc mình đâm sau lưng sẽ liếc ra sau một cái trước, xác định không có ai mới cười ha hả.

Tại sao.

Sư Tử Vương Ti cũng không biết là đang hỏi Băng Nguyệt hay hỏi Đỗ Lan: Ta làm tất cả là vì người trẻ tuổi chúng ta.

Ha ha, phóng túng chúng ta tự sinh tự diệt trong thế giới nguyên thủy này sao.

Băng Nguyệt rất phẫn nộ, cũng không biết là vì Sư Tử Vương Ti hay vì Đỗ Lan: Đúng là ta không ngờ ngươi sẽ phản bội ta, Đỗ Lan, chúng ta chẳng phải cùng một trận doanh sao.

Đỗ Lan cười lên: Không không, cựu nhân loại đã không còn chỗ dung thân nữa rồi, nhiệm vụ của ta chính là hủy diệt các ngươi.

Đáp án này khiến mọi người chấn kinh, ngay cả Thạch Thần Thiên Không đang đứng đối diện không biết làm sao cũng trợn mắt hốc mồm, tên này còn điên cuồng hơn cả ba cựu nhân loại đang có mặt ở đây, người khác dù là loại nào thì cũng là phục sinh cựu nhân loại, nhưng Đỗ Lan thì hay rồi, vừa lên tiếng đã là diệt tuyệt cựu nhân loại.

Ngươi là tên khốn kiếp.

Lúc này Sư Tử Vương Ti cũng nhớ lại hình ảnh lần đầu mình gặp Đỗ Lan, trang phục của đối phương hoàn toàn không bình thường, mình thế mà lại phớt lờ, đúng là quá đại ý rồi.

Chẳng lẽ. thủ phạm gây ra tội ác thạch hóa nhân loại không phải là ngươi chứ.

Sư Tử Vương Ti đưa ra suy luận tồi tệ nhất.

Cũng không phải ta, có điều ta trái lại rất cảm ơn kẻ đã thạch hóa mọi người, bởi vì chính điều đó đã khiến thế giới này trở nên hoàn toàn khác biệt.

Trong suốt ba ngàn bảy trăm năm qua chỉ có một lượng nhỏ dấu vết hoạt động của cựu nhân loại, Trái Đất vẫn cứ quay, môi trường vẫn cứ biến đổi, không vì người mà tồn tại cũng chẳng vì người mà diệt vong, nhân loại luôn tự coi mình là chủ nhân thế giới, linh hồn của vạn vật, nhưng sự thật là có hay không có nhân loại thì cũng chẳng liên quan gì đến bản thân nhân loại phải không.

Đối mặt với phát ngôn tà ác của Đỗ Lan, mọi người đã run rẩy, bởi vì Đỗ Lan quá đáng sợ, tuyệt đối là kẻ đáng sợ nhất trong số tất cả mọi người.

Sư Tử Vương Ti sợ hãi thế giới cũ, cho nên không muốn phục sinh những người già đã đặt ra quy tắc thế giới cũ, nhưng hắn vẫn phục sinh rất nhiều người trẻ tuổi.

Băng Nguyệt tin theo chủ nghĩa Darwin xã hội, cho rằng xã hội cũng giống như đại tự nhiên đều nên là thích giả sinh tồn, cá lớn nuốt cá bé, cho rằng chỉ có kẻ mạnh mới có quyền sinh tồn.

Hai người này đều cho rằng nhân loại vẫn là chủ nhân thế giới, vẫn chưa thoát khỏi tư tưởng nhân loại thượng đẳng.

Thạch Thần Thiên Không thì càng khỏi phải nói, hắn còn đang muốn phục sinh toàn nhân loại kia kìa.

Nhưng Đỗ Lan lại nói cựu nhân loại đã không còn cơ hội sinh tồn, quả thực là đem lòng kiêu ngạo của cựu nhân loại đập nát vứt xuống đất rồi giẫm lên hai cái.

Hiển nhiên ba người này đều không thể hiểu được: Ngươi chẳng phải cũng là con người sao.

Thạch Thần Thiên Không nắm chặt nắm đấm nói, hắn hiểu sự tranh quyền đoạt lợi trong lòng người, nhưng không thể hiểu nổi loại phát ngôn phản nhân loại này của Đỗ Lan.

Việc hủy diệt nhân loại chẳng liên quan gì đến nhân loại cả, tại sao các ngươi lại không hiểu nhỉ.

Giống như việc Tây Ban Nha hủy diệt văn minh Maya, để che đậy cuộc tàn sát này, sự biến mất của văn minh Maya bị định nghĩa là một bí ẩn vĩnh hằng.

Còn có những kẻ thực dân vung đao đồ sát người da đỏ, Mỹ quốc đến nay vẫn chưa phải nợ máu trả bằng máu.

Văn minh Maya và người da đỏ cũng là người, giờ đây ai còn quan tâm đến họ.

Cho nên việc có hủy diệt hay không chưa bao giờ là do nạn nhân nói là được.

Đỗ Lan cười đạo: Từ khoảnh khắc nhân loại bị thạch hóa, nhân loại đã thất bại thảm hại rồi, các ngươi không muốn thừa nhận cũng không được.

Không, nhân loại vẫn chưa thua, chỉ cần chúng ta tiếp tục phát triển khoa học kỹ thuật, nhất định sẽ thắng.

Thạch Thần Thiên Không cho rằng mình nhất định có cách giải quyết kẻ chủ mưu đứng sau thạch hóa: Ta nhất định sẽ thắng cho ngươi xem.

Sư Tử Vương Ti và Băng Nguyệt đều chưa từng nghĩ đến việc đi đối kháng với kẻ thủ phạm thạch hóa toàn nhân loại, lúc này nghe Thạch Thần Thiên Không khẳng định chắc nịch giương cao ngọn cờ phản thạch hóa như vậy, đều ngẩn người.

Dù sao nhiệm vụ này cũng không phải người bình thường có thể gánh vác được, tên này rốt cuộc có biết mình đang nói gì không.

Đỗ Lan tiếp tục đưa ra phát ngôn chế giễu: Ta biết ngươi muốn làm gì, ngươi muốn biến tất cả những mãnh nam này thành công nhân, để bọn họ chế tạo thuyền buồm cho ngươi, sau đó đi tìm điểm nguồn của tia sáng thạch hóa chứ gì.

Điểm này trong lời nhắn của cha nuôi Thạch Thần Thiên Không có nhắc đến, lúc ở ngoài không gian họ quan sát thấy ban đầu ánh sáng xanh phát ra từ Nam Mỹ, họ có ghi chép lại tọa độ.

Sau khi biết điểm này, Thạch Thần Thiên Không đã chuẩn bị sẵn sàng, chuẩn bị chế tạo một con tàu lớn vượt đại dương đi tìm điểm nguồn Nam Mỹ, bất kể ở đó có cái gì thì cuối cùng cũng phải đánh bại nó.

Nhưng muốn đóng tàu thì cần lượng lớn công nhân kỹ thuật, ít nhất phải biết chữ và biết tính toán mới được, người nguyên thủy trong thời gian ngắn hoàn toàn không thể đảm đương công việc đóng tàu, cho nên cần những mãnh nam đã trải qua hệ thống giáo dục của thế kỷ hai mươi mốt, dù những mãnh nam này chỉ là học sinh trung học cũng không sao, họ đều là những công cụ lao động hợp quy cách được xã hội công nghiệp bồi dưỡng.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Tiếc là, các ngươi căn bản không biết trong ba ngàn bảy trăm năm qua Trái Đất đã phát sinh những biến đổi cực lớn gì, căn bản không biết sức mạnh mới đã trỗi dậy, cho nên những văn minh cũ các ngươi thực sự rất ngứa mắt đấy.

Ta đang nghĩ có nên loại bỏ cả ba các ngươi luôn không.

Lúc này Sư Tử Vương Ti và Băng Nguyệt liếc nhìn nhau, họ đã tìm thấy kẻ thù chung, nếu không đánh bại Đỗ Lan thì thế giới lý tưởng của cả hai đều không thể thực hiện được, cho nên trong nháy mắt hai vị có võ lực mạnh nhất đã đạt thành mặc niệm, họ muốn ra tay với Đỗ Lan.

Á.

Sư Tử Vương Ti biết hiện tại không thể rút đao, liền vung tay một cái, bẻ gãy thanh thạch đao sau lưng, để đoạn lưỡi đao ở lại trong cơ thể bịt lỗ vết thương.

Băng Nguyệt cũng làm tương tự, đồng thời nắm chặt trường thương lập tức hướng về phía Đỗ Lan.

Hai bên giáp kích, nhốt Đỗ Lan ở giữa.

Ha ha, vì cảm nhận được nguy hiểm nên liên thủ sao.

Đỗ Lan vĩnh viễn giữ nụ cười đáng đòn: Đến đây đi, để ta xem bản sự của các ngươi.

Oanh.

Võ lực mạnh nhất lập tức bùng nổ, sự hợp tác của hai người bọn họ đủ để hạ gục sư tử, cá sấu, hổ, voi, nhưng Đỗ Lan không phải mãnh thú, hắn là võ đạo gia.

Chỉ thấy Đỗ Lan xoay người một vòng, hai chưởng đồng thời đẩy ra hai bên.

Thương gãy người bay, cả hai đều bị bắn ra ngoài.

Áo nghĩa Kiềm Sàng Thủ.

Đỗ Lan thản nhiên nói, bày tỏ chiến lực nghiền ép cả hai.

Thạch Thần Thiên Không cứ ngỡ mình hoa mắt, chiến lực mạnh nhất hợp lại mà cũng không phải đối thủ của Đỗ Lan sao.

Đỗ Lan này rốt cuộc là thần thánh phương nào, vừa phản nhân loại lại vừa mạnh mẽ như vậy.

Đương nhiên là mạnh rồi, dù sao Thạch Thần Thiên Không về phương diện võ lực chưa bao giờ chiếm ưu thế, Hổ Phách và Kim Lang bên cạnh tuy là người nguyên thủy biết đánh nhau, nhưng so với Sư Tử Vương Ti và Băng Nguyệt được huấn luyện đấu võ hiện đại thì còn kém xa.

Nhưng chiến lực Đỗ Lan thể hiện còn hơn một bậc, làm mới lại dữ liệu của thế giới mới.

Các ngươi ấy mà.

Đỗ Lan nhìn xuống, phủi phủi bụi trần trên người, giống như việc đánh bại hai người kia chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể.

Lúc này Thạch Thần Thiên Không không thể ngồi nhìn được nữa, hắn cũng rút hỏa thương ra nhắm chuẩn.

Đỗ Lan lại chỉ thản nhiên đứng đó: Ba người các ngươi đều muốn thay đổi thế giới, nhưng theo ta thấy các ngươi đều thiếu tài năng.

Thiếu bản sự về hình nhi thượng học, các ngươi không đưa ra được tư tưởng đóng vai trò là nền tảng xã hội.

Đó chỉ là định kiến của ngươi thôi, sao ngươi biết chúng ta chưa từng suy nghĩ qua.

Thạch Thần Thiên Không nói, thực tế là Tiểu Xuyên Giang đã từng nói qua vấn đề này rồi, cần phải tốn rất nhiều công sức để thúc đẩy toàn xã hội tiếp nhận tư tưởng khoa học, cần rất nhiều thế hệ không ngừng tiếp sức, tổng có một ngày thế giới mới vẫn sẽ tỏa sáng hào quang của khoa học kỹ thuật, nhân loại vẫn là chúa tể Trái Đất: Những chuyện ngươi nói, chúng ta đã sớm cân nhắc rồi.

Ta cũng sớm không muốn phục sinh toàn nhân loại, vì ta biết phục sinh toàn nhân loại sẽ mất khống chế, vì hiện tại chúng ta không có bom nguyên tử để hạn chế hành vi của mọi người.

Cho nên chúng ta đã quyết định không phục sinh toàn nhân loại, mà là dựa trên dân số hiện có để tiến hành bành trướng, đồng thời hy vọng thông qua vài thế hệ thậm chí mười mấy thế hệ truyền bá đạo lý khoa học, cuối cùng để khoa học trở thành tư tưởng mà mỗi người đều sùng bái.

Sư Tử Vương Ti không ngờ Thạch Thần Thiên Không vốn luôn ngây thơ lại có sự đốn ngộ như vậy, đây quả là điều hắn không ngờ tới.

Băng Nguyệt cũng rất kinh ngạc, đối phương ngay cả bom nguyên tử cũng tính đến rồi.

Nhưng quả thực, nếu không có bom nguyên tử, chiến tranh sẽ chỉ không ngừng kéo dài, bảy tỷ người của thế giới thế kỷ hai mươi mốt phục sinh sẽ là một thời đại chiến tranh đầy rẫy bất ngờ.

Ồ, xem ra các ngươi cũng không phải không động não.

Đỗ Lan gật gật đầu, như thể đang tán đồng: Định ra tư tưởng khoa học sao.

Tuy rằng rất tốt, nhưng khoa học không dạy con người cách chung sống, không dạy con người tại sao phải lương thiện, cho nên các ngươi còn cần một số giáo dục đạo đức mới được.

Sẽ có thôi, nhân loại chúng ta tuyệt đối sẽ không thua các sinh mệnh trí tuệ khác.

Thạch Thần Thiên Không kích động nói: Chúng ta nhất định sẽ rút ra bài học, không dẫm vào vết xe đổ.

Ánh mắt hắn kiên định như vậy, tràn đầy sự tin tưởng đối với nhân loại.

Tiếc là các ngươi tỉnh ngộ quá muộn rồi.

Đỗ Lan cảm khái một tiếng, giờ đây cựu nhân loại dù có hối hận, lại phấn khởi đuổi theo thì có ích gì chứ.

Tân nhân loại đã sớm dùng phương thức khác chiếm lĩnh Trái Đất rồi: Nếu các ngươi tỉnh ngộ từ thời thế kỷ hai mươi mốt thì cũng đã không trở thành như thế này.

Thạch Thần Thiên Không như cảm nhận được sự thất vọng của Đỗ Lan, nhất thời cũng không biết mình có nên nổ súng hay không.

Vốn dĩ hắn hy vọng giải quyết tranh chấp một cách hòa bình, không làm ai bị thương, nhưng trước mắt đã có hai thương binh, nếu đặt ở thời đại cũ thì Đỗ Lan phạm tội cố ý gây thương tích, hơn nữa còn có khả năng là gây thương tích dẫn đến tử vong, mình có nên tha cho hắn không.

Thế giới mới mọi trật tự đều sụp đổ, tất cả không có pháp luật làm tham chiếu, toàn bộ cần chính mình quyết định.

Nhân tính, tính cách, tình cảm, cảnh ngộ, kinh nghiệm, tri thức. tất cả đang chi phối Thạch Thần Thiên Không đưa ra quyết định.

Mà với tư cách là một nhà khoa học khách quan lại không muốn bị quan niệm chủ quan khống chế, Thạch Thần Thiên Không thực sự là quá khó khăn rồi.

Chương 2233

Ngươi có phải đã cảm nhận được giới hạn của chính mình không.

Ngươi có lẽ là một nhà khoa học hợp cách, nhưng ngươi không phải là một nhà lãnh đạo hợp cách.

Ngươi có lẽ có thể tiến hành phản kích sau khi thần dân bị tấn công, nhưng loại phản kích này đều là sau khi đã gây ra tổn thất, là hậu tri hậu giác.

Luận về việc diệt trừ mối đe dọa, ngươi không bằng Sư Tử Vương Ti và Băng Nguyệt, ở thời đại không có pháp luật và quy tắc này, cách làm của hai người bọn họ đối với tử dân của mình mới là lựa chọn tốt nhất.

Họ chủ động phát động chiến tranh cũng sẽ gây ra tổn thất vậy.

Đỗ Lan nói: Nhưng bị tổn thất trước rồi mới phản kích, trong quá trình phản kích cũng vẫn có rủi ro, đó là phải chịu hai lần tổn thất.

Còn chủ động phát động tấn công thì lại chỉ có một lần tổn thất.

Vậy thì thiết lập lại pháp luật và quy tắc.

Thạch Thần Thiên Không nói, dù sao hắn cũng không đồng ý với Đỗ Lan.

Ngươi cũng là tù trưởng rồi phải không, vậy ngươi đã bao giờ ban bố pháp luật cho bộ lạc chưa.

Ngươi không có, bởi vì trong lòng ngươi rất rõ ràng việc ban bố pháp luật tuy hạn chế tử dân nhưng cũng hạn chế chính mình.

Mà ngươi tuyệt đối không thể bị hạn chế, ngươi cần quyền chỉ huy tuyệt đối, quyền nói một là một, vì ngươi cần biến mỗi tử dân thành công cụ lao động của mình, thậm chí ngay cả đứa trẻ cũng không tha.

Ngươi muốn họ làm việc quần quật mười mấy tiếng mỗi ngày trở lên, mà thứ ngươi có thể cho họ chỉ là ba bữa cơm no, vì chỉ có như vậy mới có thể hoàn thành dã tâm công nghiệp của ngươi.

Thực tế là hành động lần này của ngươi nhìn thì là tự vệ phản kích đối với Sư Tử Vương Ti, nhưng thực ra cũng chỉ muốn có thêm nhiều công nhân thôi phải không, vì ngươi đã phát hiện công cụ lao động của bộ lạc nguyên thủy đã không thể thỏa mãn nhu cầu của ngươi nữa rồi, phải không.

Thạch Thần Thiên Không không phủ nhận việc cần thêm công cụ lao động, người làm thuê, nhưng hắn phủ nhận việc mình không ban bố pháp luật là vì sợ hạn chế quyền lợi của mình, có điều hắn quả thực luôn dùng lao động trẻ em.

Phát triển công nghiệp là tàn khốc, bắt đầu từ việc cừu ăn thịt người, sau đó để hạ thấp chi phí là sử dụng lao động trẻ em, mãi đến tận thế kỷ hai mươi mốt lao động trẻ em vẫn tồn tại ở rất nhiều khu vực thủ công nghiệp lạc hậu, còn nữa là thời gian lao động siêu dài, mỗi ngày ít nhất mười tiếng, nhiều hơn là mười hai tiếng.

Chính vì kiểu bóc lột tàn khốc này, đến mức rất nhiều nhà văn thời đại công nghiệp châu Âu đều vô cùng ngưỡng mộ xã hội nông nghiệp kinh tế tiểu nông, thậm chí còn xây dựng ra lý tưởng hương chỉ cần làm việc tám tiếng.

Đương nhiên còn có một số tác giả trực tiếp hơn, cho rằng tám tiếng làm việc, tám tiếng nghỉ ngơi, còn có tám tiếng có thể nâng cao tu dưỡng cá nhân, thế giới như vậy chính là hoàn mỹ nhất.

Khi nhà tư bản nói chỉ làm việc tám tiếng thì căn bản không sản xuất đủ hàng hóa nuôi sống tất cả mọi người, nhà văn nói vậy thì chính là cần mỗi người đều làm việc tám tiếng, không cần chính trị gia, nghệ thuật gia, chủ xưởng, đại phú hào, mọi người bình đẳng, mỗi người đều cần làm việc tám tiếng để tự nuôi sống mình, và dùng tám tiếng nâng cao tu dưỡng của từng người, đến lúc đó mỗi người đều là nghệ thuật gia, nhà văn, học giả, nhạc sĩ.

Trong thời khắc đen tối nhất của văn minh công nghiệp, khi tích lũy tư bản nguyên thủy tàn bạo nhất, người dân của xã hội công nghiệp đã dùng tư tưởng chất phác này để an ủi chính mình.

Đương nhiên nếu mỗi người trong toàn xã hội đều trở thành công nhân, vậy thì thực sự trở thành kinh tế tiểu nông thời đại công nghiệp, tương tự như tự cung tự cấp, tự sản tự tiêu thời đại nông nghiệp.

Thạch Thần Thiên Không, ngươi có bao giờ nghĩ rằng sự áp bức tàn bạo, sự cai trị vô kỷ luật này của ngươi, tổng có một ngày sẽ trở thành máy chém của ngươi không.

Đỗ Lan không phải đang nói đùa, đặc biệt là học sinh trung học thế kỷ hai mươi mốt đều đã tiếp nhận giáo dục văn minh hậu công nghiệp, biết cần thông qua luật lao động để bảo vệ lợi ích của mình, họ chắc chắn sẽ không để mặc cho Thạch Thần Thiên Không bóc lột.

Mục tiêu vĩ đại của Thạch Thần Thiên Không không phải là mục tiêu vĩ đại của tất cả mọi người.

Đối với người bình thường, thứ họ cần chỉ là sự bình lặng và an nhàn, chứ không phải đi mạo hiểm cùng Thạch Thần Thiên Không, nếu Thạch Thần Thiên Không không biết tiết chế, hắn sẽ chết rất thê thảm.

Đây là lần đầu tiên có người bảo Thạch Thần Thiên Không phải tiết chế.

Thạch Thần Thiên Không không hiểu nổi, mình nghiên cứu khoa học, muốn đối kháng với kẻ thù chung của toàn nhân loại, chẳng lẽ có sai sao.

Suy nghĩ này cũng giống như Sư Tử Vương Ti, hắn vì người trẻ tuổi mà tạo ra thế giới mới tốt đẹp có sai sao.

Băng Nguyệt cho rằng thế giới này cá lớn nuốt cá bé có sai sao.

Ba thiếu niên dường như ai cũng không sai, chỉ có thể nói đây chính là tư tưởng chung của thiếu niên trung nhị, dù sao mình cũng không sai, sai chắc chắn là cả thế giới.

Cả ba người đều cảm thấy mình không sai, vì họ đều là vì nhân loại, họ đều cho rằng ý chí của mình có thể đại diện cho ý chí của tất cả mọi người.

Tiếc là Đỗ Lan nhìn ra được Thạch Thần Thiên Không không hề phản tỉnh, thậm chí ngay cả hai thương binh trên đất cũng không phản tỉnh, họ không cảm thấy mình sai, sở dĩ thua chỉ là vì bị phản bội, nhưng lại không nghĩ xem tại sao họ lại bị phản bội.

Nhưng thực ra biểu hiện của ba người này rất bình thường, dù sao không phải dân tộc nào cũng có thói quen mỗi ngày tự xét mình ba lần.

Tuy nói phản tỉnh không có tác dụng khi bị kẻ xâm lược ngoại lai ức hiếp, nhưng đối với sự giao lưu giữa người mình với nhau thì vẫn vô cùng hữu dụng.

Ba người này đều là người Nhật Bản, cùng một thời đại, thậm chí là cùng một trường học, nếu họ phản tỉnh thì nhất định sẽ nhận ra sai lầm của mình nằm ở nhận thức nông cạn đối với xã hội.

Tuy rằng họ cho rằng mình đang dẫn dắt mọi người đi trên một con đường đúng đắn, nhưng họ đều không tốn rất nhiều thời gian để giải thích, để mọi người biết kiên trì con đường này có thể mang lại lợi ích gì.

Tuy hiện tại Thạch Thần Thiên Không thông qua khoa học kỹ thuật khiến người bộ lạc nhận được lợi ích thực tế, có thể khiến người bộ lạc đi theo hắn, nhưng hồng lợi no ấm sẽ nhanh chóng cạn kiệt, con người sẽ hoài niệm những ngày tháng trước kia, tuy ăn không no nhưng rất thong thả, giờ tuy ăn no rồi nhưng lại bận rộn từ sáng đến tối.

Nhân tính chính là hèn mọn như thế, chính là chán ghét lao động, lúc ăn không no thì mong mỏi mỗi ngày đều được một bữa no nê.

Khả đến lúc ăn no rồi, lại sẽ hoài niệm những ngày tháng thong thả trước kia.

Hơn nữa họ không thể cảm thấy vui vẻ thông qua sản xuất khoa học, dù sao niềm vui là thuộc về Thạch Thần Thiên Không, hắn là người sử dụng công nghệ cao đầu tiên, hắn là người sở hữu mọi thành tựu, còn người nguyên thủy bộ lạc chỉ có thể nhận được một bát mì ramen.

Lại nói Thạch Thần Thiên Không bảo phải đối kháng kẻ thù của nhân loại, nhưng người nguyên thủy chắc chắn sẽ không cảm thấy tồn tại một kẻ thù của toàn nhân loại như vậy, đối với họ mục tiêu này vừa không nhìn thấy vừa không chạm tới, rất khó ngưng tụ lòng người.

Muốn ngưng tụ lòng người thì phải khích lệ lòng người, mà thứ khích lệ lòng người nhất chắc chắn là tài nguyên có thể giúp mình sống tốt hơn, càng nhiều càng tốt, chỉ cần thông qua lao động có thể nhận được nhiều tài nguyên hơn, mọi người đều sẽ sẵn lòng lao động.

Nhưng dần dần mọi người sẽ phát hiện tài nguyên sẽ bị tập trung lại, mình dù nỗ lực lao động thế nào cũng không thể nhận được thêm tài nguyên nữa, vậy thì họ sẽ chán ghét lao động, chán ghét sinh con, thậm chí chán ghét cả thế giới này.

Đây cũng là nguyên nhân Sư Tử Vương Ti chán ghét thế giới, hắn rất nỗ lực, vì cuộc sống mà liều cả mạng sống, trên võ đài từng lần một chiến thắng đối thủ, nhưng rốt cuộc thì sao, em gái hắn vẫn không được cứu chữa, tài nguyên y tế tốt nhất đều tập trung trong tay số ít người.

Trong thành phố có rất nhiều thanh niên tự sát, tỷ lệ sinh sản cũng không tăng lên được, nguyên nhân cũng rất đơn giản, chút tài nguyên của đôi vợ chồng trẻ cũng chỉ đủ để họ duy trì cuộc sống trung lưu, một khi sinh con, chất lượng cuộc sống của họ sẽ giảm xuống, thậm chí địa vị giai cấp trung lưu của họ cũng không giữ được, sức cạnh tranh sẽ giảm xuống, họ không muốn chịu đựng sự chênh lệch địa vị giai cấp giảm xuống đó nên không sinh con, cũng ghét sự thay đổi, lo âu luôn đồng hành cùng họ mọi lúc mọi nơi.

Hơn nữa họ cũng không hy vọng chỉ có mình lo âu, họ còn hy vọng cả xã hội đều cùng lo âu, cho nên loại người ở rìa trung lưu này chính là nhà sản xuất và người tiêu thụ sự lo âu.

Người nguyên thủy hiện tại tuy chưa có những vấn đề này, nhưng họ đã được ăn mì ramen rồi thì không thể quay lại tiếp tục ăn thực vật nguyên thủy khó nuốt nữa.

Khả Thạch Thần Thiên Không chỉ cho họ một bát mì, nếu là một cặp vợ chồng kết hôn, vậy họ cũng chỉ có hai bát mì, sinh con, họ phải chia một chút từ bát mì của mình cho đứa trẻ.

May mà hiện tại mì ramen là được phân phối, chỉ cần làm việc, dù thành tích làm việc không tốt thì mì cũng sẽ không thiếu, cho nên dù có chia cho con, người lớn nhịn đói đi làm cũng không sao, dù sao trạng thái không tốt vẫn lấy được mì như thường, nên hiện tại người nguyên thủy vẫn sẵn lòng sinh con.

Nhưng nếu có một ngày Thạch Thần Thiên Không không hài lòng với thái độ làm việc của người nguyên thủy nữa, thất vọng với chất lượng sản phẩm trong tay mình, hắn phải tìm cách nâng cao tính tích cực sản xuất của người nguyên thủy, phải đưa ra chế độ thưởng phạt, phải đưa vào những học sinh trung học thế giới cũ gia nhập cạnh tranh.

Vậy thì một số người nguyên thủy vì sinh con mà sức cạnh tranh không đủ sẽ bị trừng phạt, bị đào thải, vốn dĩ họ cần nhiều mì hơn, nhưng lại vì trạng thái làm việc không tốt, mì nhận được ngược lại ngày càng ít đi, như vậy ngày tháng của họ cũng ngày càng nghèo túng.

Những người nguyên thủy khác chưa sinh con sẽ nhận ra sinh con là phải chia mất mì của mình, khiến mình bị đói bụng, cuối cùng ảnh hưởng đến sức cạnh tranh của chính mình, rơi vào vòng tuần hoàn ác tính tồi tệ nhất, vậy họ sẽ không sinh con.

Mà một số người nguyên thủy sẽ trước khi sinh con, tìm mọi cách kiếm thêm nhiều mì, tích cóp lại rồi mới sinh con, hy vọng có thể sinh con trong tình huống không ảnh hưởng đến sức cạnh tranh của mình.

Tuy nhiên trong lúc họ tích mì, năng suất lao động lại đang phát triển, mì đã bị mất giá rồi, tốc độ tích mì của họ vĩnh viễn không theo kịp tốc độ mất giá.

Nếu ngươi không làm gì đó, vậy tất cả những gì ta nói đều sẽ trở thành hiện thực, cũng tức là chế độ cũ mà Sư Tử Vương Ti sợ nhất sẽ tái sinh ở thế giới nguyên thủy này.

Đỗ Lan nhìn Thạch Thần Thiên Không nói.

Mà Sư Tử Vương Ti sau khi nghe xong những đạo lý này, cuối cùng cũng hiểu tại sao mình lại cảnh giác với Thạch Thần Thiên Không như vậy: Hóa ra không phục sinh tất cả mọi người, chỉ cần phát triển theo phương thức của Thạch Thần Thiên Không, cuối cùng nhân loại vẫn khó tránh khỏi vận mệnh bất công sao.

Hắn cảm thấy tim mình sắp chết lặng rồi, chẳng lẽ trên thế giới này không còn hy vọng thực sự nào nữa sao.

Chẳng lẽ thực sự là phải vắt kiệt sinh mạng của người trẻ tuổi sao.

Thạch Thần Thiên Không chưa bao giờ nghĩ xa như vậy, nhưng xét theo quy luật chung của xã hội thì quả thực đúng là như thế, và việc hắn không ngừng để người nguyên thủy làm việc sẽ đẩy nhanh tốc độ này, rất nhanh Nhật Bản lại phải bước vào ba mươi năm mất mát rồi, không ngừng nội quyển, trừ phi một lần nữa phát động chiến tranh đối ngoại.

Ban đầu sức cạnh tranh của mỗi người tuy có mạnh yếu khác nhau, nhưng thứ mà sức cạnh tranh ảnh hưởng là giới hạn trên của con người, là quyết định con người có thể đi tới độ cao nào.

Khả sau này sức cạnh tranh không còn quyết định giới hạn trên nữa, ngược lại trở thành thứ quyết định mình có thể sinh tồn được hay không, đến lúc đó vì sinh tồn, mỗi người đều sẽ tìm trăm phương ngàn kế để đảm bảo sức cạnh tranh của mình không bị bất kỳ ngoại lực nào ảnh hưởng, bao gồm cả con cái và gia đình.

Họ sẽ nghĩ đến việc không sinh con, sau đó tìm cách để người bạn đời đi xử lý việc nhà và các thứ vụn vặt, để đảm bảo sức cạnh tranh của mình không bị giảm xuống, không ảnh hưởng đến sự sinh tồn của mình.

Đến lúc đó gây ra tất cả ngươi lại phàn nàn tại sao họ không sinh con.

Sau đó các ngươi sẽ từ bỏ bộ lạc nguyên thủy, nghĩ đến việc dùng dịch phục sinh để phục sinh một số thanh niên trai tráng.

Cho nên thạch hóa quả thực đã hủy diệt văn minh cũ của nhân loại, nhưng đối với ba người các ngươi mà nói, dân số bị thạch hóa có thể trở thành hồng lợi thạch hóa.

Có thể giúp các ngươi có thêm nhiều lao động lực, thúc đẩy dã tâm của ba người các ngươi.

Đỗ Lan bảo ba người họ, nếu không có ai ngăn cản họ, quy phạm họ, cuối cùng họ chắc chắn đều sẽ biến lý tưởng thành dã tâm, không ngừng bành trướng, không ngừng tiêu hao dân số.

Nhưng bởi vì có nhiều người thạch hóa như vậy, trước khi dân số thạch hóa bị tiêu hao hết, họ có thể không ngừng thông qua hồng lợi thạch hóa để thúc đẩy xã hội, mãi cho đến khi hồng lợi thạch hóa biến mất mới thôi: Ta đã tính toán qua, cái hồng lợi thạch hóa này các ngươi đại khái có thể ăn được năm sáu trăm năm, đương nhiên nếu ba bên các ngươi cùng lúc ăn hồng lợi thạch hóa thì khoảng hai trăm năm thôi.

Ba người không ngờ đại bi kịch diệt tuyệt nhân loại thế mà cũng có thể được Đỗ Lan gọi là hồng lợi, nhưng họ lại chẳng thể phản bác được chút nào, thực sự cảm thấy trước đây mình quá ngây thơ rồi, xem ra quả thực cần ước thúc bản thân.

Thế giới mới có thể trở nên tốt đẹp hơn, nhưng ba thiếu niên có tâm dẫn dắt thế giới còn cần được dạy bảo, lần này Sư Tử Vương Ti cuối cùng cũng nghe lọt tai.

Rất tốt, rất tốt.

Đỗ Lan cho rằng nhân loại chính là phải ở trong sự nguy hiểm của ngoại lực mới có thể tự cường tiến lên, nhưng kẻ thù gây ra thạch hóa hiển nhiên còn chưa đủ mạnh mẽ, chỉ có Đỗ Lan đích thân ra tay mới có thể khiến văn minh mới luôn duy trì cảnh giác, luôn duy trì sự kính sợ.

Bất kể là nhà khoa học, hay là học sinh trung học mạnh nhất hệ linh trưởng, hay là người kế thừa đạo trường, nếu họ muốn thiết lập trật tự mới, đầu tiên phải học cách không được phóng túng quyền lực trong tay mình.

Chương 2234

Sự giáo huấn của Đỗ Lan có thể nói là sâu sắc, tuy hắn là kẻ thù, nhưng hắn là kẻ thù tốt vì nhân loại.

Xem ra các ngươi đều đã hiểu rồi, vậy bây giờ cho ta biết, nếu để các ngươi tự do, ba người các ngươi chuẩn bị làm thế nào.

Các ngươi tốt nhất là bày ra cho ta chút trò gì đó mới mẻ, nếu không ta có thể sẽ tức giận đấy.

Đỗ Lan nghiêm túc hỏi han.

Hoàn toàn không hiểu nổi Đỗ Lan là địch hay bạn, trước đó việc đâm sau lưng của hắn dường như chứng minh hắn là kẻ thù.

Khả sau đó hắn lại thao thao bất tuyệt nói nhiều như vậy, đây tuyệt đối không phải là sự chế giễu đơn thuần, mà giống như là hận sắt không thành thép, càng là sự khuyên nhủ, để họ nhận thức được sự thiếu sót của bản thân.

Đặc biệt là sự thiếu sót của Thạch Thần Thiên Không, việc hắn phóng túng tự do chắc chắn sẽ gây ra bi kịch.

Khả nếu muốn đối kháng với kẻ chủ mưu thạch hóa, Thạch Thần cảm thấy mình tất yếu phải có quyền nói một là một, như vậy mới có thể làm các đại công trình, đóng thuyền buồm, đi đến tân đại lục tìm kiếm kẻ thù.

Những đại công trình này đều cần lượng lớn công nhân, hơn nữa việc vượt đại dương không nghi ngờ gì là một cuộc mạo hiểm, nếu mọi người chìm dưới biển, một thuyền tinh nhuệ sẽ bị tiêu diệt toàn bộ.

Thạch Thần Thiên Không không hề có kế hoạch dự phòng, hắn luôn chọn con đường hẹp rồi lao đầu vào.

Hắn cho rằng khoa học tất thắng, nhưng sự thật là nếu hắn không phải nhân vật chính thì đã chết rất nhiều lần rồi.

Giống như kế hoạch lừa dối lần này, hắn không hề lập kế hoạch B, không nghĩ xem nếu thất bại thì phải làm sao, cũng không nghĩ xem cục diện hiện tại này phải làm sao.

Thạch Thần Thiên Không dùng sức một người khống chế cả bộ lạc, quyền hạn của hắn quá lớn, hắn sẽ dẫn dắt những người còn lại điên cuồng chạy trên cây cầu độc mộc của mình.

Còn Sư Tử Vương Ti chủ yếu vẫn là không có năng lực lãnh đạo, tuy võ lực của hắn bùng nổ, nhưng với tư cách là một võ sĩ quyền Anh trung học, thời gian hữu hạn của hắn đều dành cho huấn luyện và thi đấu, hắn không có quá nhiều thời gian huấn luyện đại não của mình, cho nên trong nhiều lúc hắn quá phụ thuộc vào võ lực, cũng không thể trình bày tốt mục tiêu sợ hãi của mình, chỉ có thể thô thiển, thậm chí là nực cười quy loại thành người già.

Còn Băng Nguyệt, kẻ tin theo chủ nghĩa Darwin xã hội này thì càng rác rưởi hơn, xã hội nhân loại chính là vì muốn phản tự nhiên mới thiết lập xã hội, việc cần làm chính là thương người già của mình cũng như người già của người, yêu con trẻ của mình cũng như con trẻ của người, phải tôn lão ái ấu, chứ không phải cá lớn nuốt cá bé, nếu không người già và trẻ con nhà mình bị thanh niên trai tráng khác giết chết cũng là chuyện đương nhiên, quá phản nhân tính rồi.

Cho nên vấn đề của ba người này đều rất lớn, Đỗ Lan nhìn họ, hy vọng sự giáo huấn của mình có thể hữu ích, họ tốt nhất là nên làm chút gì đó hướng thiện hơn.

Lúc này các chiến trường khác cuộc chiến cũng cơ bản kết thúc, bộ lạc đại thắng, không tốn một binh một tốt đã chiếm lĩnh được đế quốc của Ti, không giết một ai.

Đế quốc của Ti còn vài mãnh nam không phản bội tuy muốn phản kích, nhưng cung tên của họ trước xe tăng nguyên thủy cũng vô dụng.

Xe tăng bộ lạc đi trước, bộ binh đi sau, tiến hành một cuộc hiệp đồng bộ tăng nguyên thủy, cuối cùng đánh bại những mãnh nam còn sót lại có vũ khí đơn lẻ tiên tiến hơn.

Phân hóa trước, sau đó bao vây tiêu diệt, toàn bộ quá trình vô cùng nhanh chóng.

Hiện tại mọi người đều vây quanh chiến trường cuối cùng, bao vây Đỗ Lan ở bên trong.

Thính giả ngày càng nhiều rồi, các ngươi có thể tiếp tục, nói đi, nói ra đi, chủ trương mới của các ngươi.

Đỗ Lan đợi ba người lên tiếng.

Nhưng lại là Sư Tử Vương Ti lên tiếng trước, hắn ở bên cạnh Đỗ Lan được chỉ dạy tận tình, tuy tai trái vào tai phải ra, nhưng lúc này đây như thể là linh quang bộc phát, hắn đột nhiên nghĩ thông suốt nhiều chuyện: Đỗ Lan, là ta đã làm ngươi thất vọng, cho nên ngươi mới cùng Băng Nguyệt phản bội ta.

Ta đã không thể đưa ra một chế độ công bằng, trong mắt ngươi ta chắc chắn là một nhà lãnh đạo thất bại, giống như một cậu bé chỉ biết từ chối và khóc lóc làm nũng, ngươi đã nhìn thấu ta rồi.

Không sai, lúc ngươi nói chán ghét người già, ta đã biết ngươi không thông minh lắm.

Đỗ Lan nói: Nhưng ngươi là võ sĩ quyền Anh, ta cũng chẳng kỳ vọng ngươi có thể thông minh đến mức nào, nhưng ta ở bên cạnh dạy bảo nửa năm trời, ngươi lại một câu cũng không nghe lọt tai thì đã khiến người dẫn dắt nhân sinh như ta cảm thấy rất phẫn nộ rồi, vì ta đã chỉ đạo cuộc đời của rất nhiều người, mà sự ngoan cố của ngươi có thể xếp hạng đấy.

Vì ta căn bản chưa từng nghĩ đến việc chịu trách nhiệm với thế giới mới, ta cho rằng chỉ cần không phục sinh người già là vạn sự đại cát rồi, lại chưa từng nghĩ đến quy luật phát triển của xã hội.

Đây là mối quan hệ còn phức tạp hơn quy tắc trên võ đài quyền Anh, cũng khó nắm bắt hơn huấn luyện quyền Anh, ta vốn chẳng phải là hạng người đó, ta chỉ hy vọng có thể cùng em gái sống một cuộc đời bình lặng.

Lúc này Sư Tử Vương Ti sắp rơi nước mắt rồi, hắn căn bản không có dã tâm gì lớn, hắn chỉ có sự phẫn nộ, thực ra nguyện vọng của hắn thực sự rất nhỏ bé, nhưng thế giới cũ lại hết lần này đến lần khác đập tan nguyện vọng nhỏ bé đó của hắn.

Sau khi vứt bỏ võ lực, hắn chỉ là một chàng trai lớn không có gì cả.

Còn Băng Nguyệt, hắn không nói lời nào, nếu xã hội thực sự là cá lớn nuốt cá bé, vậy hắn đã thua rồi, đã trở thành cá thịt trên thớt.

Nếu thạch hóa là một cuộc đào thải, vậy hắn đã bị đào thải ra khỏi cuộc chơi.

Tiếc là quy tắc của hắn chưa được quảng bá ra ngoài, nhưng hắn tin rằng lý niệm của mình sẽ không biến mất mà sẽ tiếp tục tồn tại, vì nơi nào có con người thì nơi đó có cạnh tranh, nơi có cạnh tranh thì có cá lớn nuốt cá bé, hắn không hề sai.

Tuy không nói lời nào, nhưng hắn không nhận sai.

Thạch Thần Thiên Không trong lòng rất mâu thuẫn, vì yêu cầu của Đỗ Lan và mục tiêu của hắn có sự khác biệt rõ rệt, vì ban bố pháp lệnh, hạn chế bộ lạc phát triển, định ra phương hướng, quả thực ở mức độ nào đó sẽ hạn chế chính mình.

Hắn cần tất cả mọi người dốc toàn lực, mở hết mã lực, mỗi một người đều phải hoàn thành nhiệm vụ mình đề ra, chỉ có như vậy họ mới có thể ra khơi trong vòng vài năm.

Hắn còn chuẩn bị phục sinh một số nhân tài hàng hải, giúp đỡ cùng đóng tàu.

Động lực hỗn hợp giữa sức gió và máy hơi nước, nếu có thể phát hiện dầu mỏ, có lẽ còn có thể làm một cái động cơ đốt trong.

Muốn ra khơi cần chuẩn bị rất nhiều, cần khảo sát tài nguyên của nửa Nhật Bản, sau đó thu thập lại, thời gian vô cùng khẩn trương.

Nếu lúc này lại ban bố pháp lệnh thì chính là tự trói chân tay, kế hoạch ban đầu có thể lãng phí thêm hai đến ba lần thời gian.

Nhưng nếu không hạn chế Thạch Thần Thiên Không, ai biết hắn sẽ điên cuồng đến mức nào, rất có khả năng bước đi quá dài.

Tuy Đỗ Lan biết Thạch Thần Thiên Không là nhân vật chính, có hào quang nhân vật chính bảo vệ nên dù kế hoạch mạo hiểm thế nào cũng có thể thành công một cách kinh tâm động phách, nhưng còn những người kế thừa sau Thạch Thần Thiên Không thì sao.

Cho nên phải bắt đầu tiến hành hạn chế từ Thạch Thần Thiên Không, hơn nữa ngay cả pháp luật mà Thạch Thần Thiên Không cũng tuân thủ thì tính uy quyền của nó cũng sẽ được công nhận, đủ để ảnh hưởng đến hậu thế.

Đỗ Lan vẫn đang đợi Thạch Thần Thiên Không lên tiếng, nhưng Thạch Thần Thiên Không mãi vẫn chưa đưa ra đáp án, hắn vẫn đang do dự và trăn trở.

Ngươi do dự rồi, chứng tỏ dã tâm của ngươi đã bắt đầu mất khống chế, với tư cách tù trưởng ngươi đã bắt đầu coi thuộc hạ là công cụ lao động, chứ không phải từng sinh mạng sống động, bình đẳng với ngươi.

Đỗ Lan sắc bén chỉ ra chân tướng về công cụ lao động của bộ lạc.

Trên đời này không ai có thể dự đoán tương lai, giống như Lưu Bang khởi nghĩa năm đó, Tiêu Hà thân phận địa vị đều cao hơn Lưu Bang nhưng lại từ chối trở thành thủ lĩnh, cuối cùng Lưu Bang ngồi lên vị trí lãnh đạo của tập đoàn huyện Bái, mấy năm sau hắn trở thành hoàng đế khai quốc của Đại Hán.

Hậu thế luôn hỏi tại sao Tiêu Hà không lên, trong mắt họ dường như việc Lưu Bang xưng đế đã là chuyện đương nhiên, Tiêu Hà lên cũng có thể thành công như vậy.

Nhưng thực tế không phải như thế, lúc đó đại cục chưa định, cục diện là một mớ hỗn độn, Tiêu Hà rất thông minh nhìn ra kết quả khởi nghĩa vẫn là ẩn số, khả năng thất bại và thành công là ngang nhau, thậm chí khả năng thất bại còn lớn hơn một chút.

Nếu thất bại, vậy lãnh đạo chắc chắn phải bị chu di cửu tộc, Tiêu Hà không sẵn lòng gánh vác hậu quả nghiêm trọng như thế, nên hắn không làm lãnh đạo mà chỉ làm tòng phạm.

Thực ra loại chuyện này trong lịch sử không hiếm gặp, trong mắt hậu thế đó là vị trí trăm lợi không một hại, nhưng trong mắt người trong cuộc thì đó là vị trí đầy rẫy hiểm họa, dù sao họ cũng đâu có học lịch sử như hậu thế, không biết tương lai sự nghiệp của mình sẽ thành công.

Lại như Càn Long bế quan tỏa cảng, coi thường công nghiệp, trong mắt hậu thế vị hoàng đế này quá thất bại, thay mình lên làm còn tốt hơn Càn Long.

Khả thực tế lúc đó quốc gia căn bản không có đủ kinh phí để duy trì đường bờ biển, có thể nói từ cuối triều Minh quốc gia đã gặp phải một vấn đề rất khó khăn, trước đây kẻ thù chủ yếu từ phương Bắc tràn xuống, nhưng giờ kẻ thù lại từ trên biển tới, không chỉ có giặc Oa mà còn có sự quấy nhiễu của các quốc gia phương Tây.

Thậm chí nhiều quốc dân cũng bắt đầu ra khơi thiết lập lực lượng vũ trang, tấn công bờ biển từ ngoài khơi.

Bế quan tỏa cảng, cắt đứt đường thông thương trên biển, thực ra tương đương với việc thiết lập một bức Trường Thành vô hình trên bờ biển mà thôi.

Đương nhiên Càn Long cũng không ngờ văn minh thời đại công nghiệp tiến bộ thần tốc, tình hình quốc tế thay đổi từng ngày, bức Trường Thành bế quan tỏa cảng hắn lập ra không ngăn nổi tàu kiên pháo lợi của người phương Tây.

Từ đó kẻ thù trên biển mạnh hơn nhiều so với kẻ thù phương Bắc, thời đại đã thay đổi, người trong cuộc không nhìn rõ, thế là hậu thế phẫn nộ bất bình.

Vì không nhìn rõ tương lai, mỗi quyết định của thủ lĩnh đều đại diện cho những hướng đi khác nhau.

Mà Thạch Thần Thiên Không hiện tại chính là tù trưởng của hai thế lực lớn, vì hắn đã thắng cuộc chiến đầu tiên.

Khả khi Đỗ Lan hỏi hắn chọn tương lai như thế nào, hắn im lặng, hắn biết ý Đỗ Lan chính là muốn hắn phải cẩn thận đưa ra quyết định.

Trước đây không có ai nhắc nhở, hắn có thể không chút cố kỵ mà phát triển khoa học, nhưng hiện tại hắn im lặng, vì nếu chính mình không khống chế bản thân, lỡ như mình chọn sai thì có thể là vạn kiếp bất phục.

Hắn cũng không biết quyết định của mình cuối cùng sẽ trở thành hình dạng gì, thứ hắn nghĩ chỉ là làm một số việc trong khả năng của mình, bước đầu tiên là tìm ra kẻ thù đã rồi tính tiếp.

Mà tìm ra kẻ thù thì cần rất nhiều sự chuẩn bị, phải đóng tàu lớn, phải tiến hành viễn hành.

Sau đó thì sao.

Thạch Thần Thiên Không chưa từng nghĩ mình nếu gặp kẻ thù rồi phải ra tay như thế nào, dù sao hắn hoàn toàn không biết kẻ thù là ai, hắn chỉ có thể đi bước nào tính bước ấy.

Nhưng nếu đi sai thì sao.

Hậu quả đó hắn có gánh vác được không.

Thiên Không, ngươi không cần trăn trở, người này cứ giao cho chúng ta.

Thiếu nữ Hổ Phách nói, cô vô điều kiện tin tưởng Thiên Không, vì anh đã cứu mạng chị gái cô, lại giúp bộ lạc vượt qua mùa đông giá rét, cô tin Thiên Không và khoa học của anh là sức mạnh mang lại hy vọng.

Chương 2235

Thạch Thần Thiên Không cảm thấy dễ chịu hơn một chút, nỗ lực của mình vẫn được người khác khẳng định, không phải như Đỗ Lan nói chỉ là đi tới hủy diệt và hỗn độn.

Đỗ Lan liếc nhìn một cái, ha ha nhún vai, dường như đang chế giễu thiếu nữ không tự lượng sức: Các ngươi cho rằng có thể dựa vào số lượng để đánh bại ta sao.

Dù ngươi có lợi hại đến đâu, tất cả chúng ta cùng lên thì ngươi chắc chắn cũng sẽ bị đánh bại.

Hổ Phách kiên định không dời: Ta sẽ không để ngươi làm lung lay Thiên Không.

Anh ấy tuy không phải người hoàn mỹ, nhưng khoa học của anh ấy thực sự đã giúp chúng ta rất nhiều, chúng ta đã được nếm những món mỹ vị chưa từng có, lại trồng được lúa mì không còn phải lo lắng về lương thực nữa, cho nên tất cả chúng ta đều tin tưởng anh ấy.

Đỗ Lan lại nhìn về phía Thạch Thần Thiên Không: Vậy ngươi có thể lợi dụng sự tin tưởng của họ để đi mạo hiểm, có thể dồn họ vào cảnh tử vong.

Dùng mì ramen và lúa mì để mua mạng họ, ước chừng trong lòng ngươi cái mạng nhỏ của người nguyên thủy cũng chỉ đáng giá từng đó tiền thôi nhỉ.

Ta đã nói rồi, chúng ta tự nguyện.

Vì bảo vệ Thạch Thần, Hổ Phách đã ra tay.

Nếu đây mà không phải tình yêu thì Đỗ Lan cũng khó mà hình dung nổi tình cảm nhiệt liệt của thiếu nữ này, xem ra cô ấy có ý với Thạch

Thần Thiên Không rồi.

Thạch Thần Thiên Không, ngươi nhìn đi, chính ngươi đưa họ vào chiến tranh, đưa tới trước mặt ta, nhưng khoa học của ngươi lại chẳng thể bảo vệ họ một trăm phần trăm không bị thương hại, không bị ta làm tổn thương.

Ồ.

Hai tay Đỗ Lan từ từ nhấc lên, như thể nâng lên một mảng trời xanh, cả người đứng giữa trời đất, như ngọn núi cao trong tự nhiên.

Một luồng cảm giác đáng sợ ập đến, tên là tuyệt vọng, gọi là tử vong.

Đánh không lại, con tim đang gào thét, thần kinh đang run rẩy, mọi tế bào trên cơ thể đều đang liều mạng muốn tháo chạy.

Thạch Thần Thiên Không cũng chẳng biết sao nữa, lao lên, hắn muốn cứu Hổ Phách, không thể để Hổ Phách nộp mạng.

Hoàn toàn không do dự, xông qua, vồ lấy, hai người lăn sang một bên.

Hổ Phách còn chưa kịp hoàn hồn, chỉ cảm thấy trước mắt bị một mảng ánh sáng trắng bao phủ, nhịn không được nhắm mắt lại vì ánh sáng quá mạnh khiến nhãn cầu bị đau.

Mọi người cũng lần lượt nhắm mắt, không dám nhìn thẳng.

Một tia sét không tiếng động rơi ngay trước mặt Đỗ Lan, nếu Thạch Thần Thiên Không không đẩy thiếu nữ đi, cô ấy sẽ bị đánh trúng.

Khoa học không thể đảm bảo các ngươi luôn chiến thắng, khoa học không phải tôn giáo không phải bí quyết chiến thắng, khoa học không phải lý do để các ngươi muốn làm gì thì làm ngang ngược vô lối, khoa học càng không phải lý do để ngươi ép người ta đi nộp mạng.

Các ngươi thực sự quá yếu, khoa học của các ngươi cũng quá yếu, ở thời đại nguyên thủy này, dịch bệnh, đói kém và các loại thiên tai đều là những sức mạnh vượt xa khoa học của nhân loại.

Thạch Thần Thiên Không, hãy suy nghĩ cho kỹ đi, nhân lúc chưa gây ra đại họa, hãy cân nhắc kỹ lợi hại của khoa học, tưởng tượng xem rốt cuộc mình học tập khoa học vì cái gì.

Nhưng hiển nhiên hành vi của Đỗ Lan đã chọc giận Thạch Thần Thiên Không: Ngươi mở miệng ra là nói ta không coi mạng người ra gì, vậy còn ngươi.

Vừa rồi ngươi định giết Hổ Phách, ngươi có coi mạng người ra gì không.

Đỗ Lan nhìn Thạch Thần Thiên Không đang giận không kiềm chế được, chỉ giang tay nói: Ta chính là người tiêu chuẩn kép như vậy đấy, lại nói mục đích của ta cũng không phải là bảo vệ mạng người, mục đích của ta là giáo dục ngươi, chỉ cần đạt được mục đích giáo dục thì mất đi một hai cái mạng cũng rất xứng đáng.

Vả lại cô ta chẳng phải vẫn còn sống đó sao.

Đỗ Lan tự nhiên sẽ không thực sự ra tay giết Hổ Phách, dù Thạch Thần Thiên Không không phản ứng kịp thì hắn cũng cùng lắm là dịch chuyển Hổ Phách đi, giả vờ như cô ấy đã tan thành mây khói.

Ngươi là tên khốn kiếp.

Tại sao ngươi phải tức giận, ngươi và ta là cùng một loại người, ngươi cũng vì một mục tiêu mà sẵn sàng coi mạng người là công cụ tiêu hao, nếu thực sự có người chết trong quá trình ngươi phát triển khoa học, tìm kiếm kẻ thù, ngươi cũng sẽ nói ra những lời giống hệt ta thôi.

Vì mục tiêu của ngươi vốn dĩ không phải là để mỗi người đều có cuộc sống hòa bình ổn định, mục tiêu của ngươi là tìm ra và tiêu diệt kẻ thù, chẳng lẽ ngươi nghĩ trong cái quá trình sống mái này có thể đảm bảo không xuất hiện một người hy sinh nào sao.

Đỗ Lan cảm thấy kẻ có ý định giết địch mà lại không tính đến việc người của mình cũng sẽ chết trong chiến đấu, đây rốt cuộc là thông minh hay ngu xuẩn nhỉ.

Thạch Thần Thiên Không một lần nữa bị chặn họng không nói được lời nào, hắn phát hiện Đỗ Lan mới thực sự là kẻ bắt bẻ bậc thầy, Tiểu Xuyên Giang còn quá non nớt.

Mọi người lúc này đã ngây như phỗng, cũng chỉ có Thạch Thần Thiên Không là còn có thể lên tiếng.

Dù sao chỉ vài phút trước Đỗ Lan đã triệu hồi một tia sét không tiếng động, vết cháy xém trên đất vẫn còn mới nguyên.

Họ cảm thấy vấn đề Thạch Thần Thiên Không quan tâm bị sai rồi, hiện tại không phải là vấn đề Đỗ Lan có giết người hay không, mà là vấn đề hắn rốt cuộc giết người bằng cách nào.

Người bình thường có thể triệu hồi tia sét sao.

Đó là tia sét phải không, tuy không có âm thanh.

Đương nhiên cũng có thể là tia laser hay loại tia bức xạ cường độ cao nào đó.

Đây chẳng lẽ chính là cơ học lượng tử trong truyền thuyết sao.

Có một mãnh nam thẫn thờ lên tiếng, giống như vừa mới nhìn thấy Thượng đế vậy.

Thạch Thần Thiên Không bấy giờ mới nhận ra mình quá bình tĩnh, những người phía sau đều sợ khiếp vía rồi, bất kể là người nguyên thủy hay cựu nhân loại, hiển nhiên họ đều không thể hiểu nổi thủ đoạn của Đỗ Lan.

Thực ra hắn cũng chẳng hiểu, có điều ngay cả thạch hóa còn xảy ra được, thì việc Đỗ Lan sử dụng một loại công nghệ giết người bằng tia sáng tím thần bí cũng là chuyện đương nhiên có thể chấp nhận.

Khả năng chịu đựng của Thạch Thần Thiên Không là nổi bật nhất, vượt xa người thường, đương nhiên hắn không cho rằng Đỗ Lan đã sử dụng cơ học lượng tử gì cả.

Tuy nhiên đối với người bình thường, việc gì không giải quyết được thì cứ đổ cho cơ học lượng tử, giống như những người dân mê tín thời phong kiến gặp chuyện không giải quyết được thì cầu bái thần tiên vậy, trong lòng những mãnh nam này cái danh từ khoa học cao siêu bí ẩn lại thịnh hành nhất mà họ biết chính là cơ học lượng tử, tóm lại không hiểu thì chính là cơ học lượng tử.

Thạch Thần Thiên Không dù có sự nghiêm cẩn của nhà khoa học chưa đưa ra kết luận, nhưng hắn vẫn lên tiếng: Bất kể vừa rồi hắn đã làm gì, chắc chắn là đã sử dụng sức mạnh của công nghệ, mọi người đừng sợ.

Đỗ Lan lại nói: Các ngươi nên sợ đi, vì tương lai thiên tai và dịch bệnh, đói kém mà các ngươi gặp phải sẽ chỉ đáng sợ hơn thôi, các ngươi phải chuẩn bị tâm lý cho tốt mới được.

Nếu ta là các ngươi, sẽ khai khẩn đủ đất đai trước, trồng trọt trước, sau đó tìm cách tích trữ lương thực trong ba năm, phải biết rằng từ rất lâu trước đây cổ nhân đã tổng kết ra quy luật canh tác mười hai đến mười bốn năm, đơn giản mà nói là dù đất đai màu mỡ đến mấy sau khi canh tác mười mấy năm, cho dù mưa thuận gió hòa cũng sẽ xuất hiện quy luật một nửa số năm được mùa, một nửa số năm mất mùa, cho nên việc các ngươi cần làm là tìm cách tích trữ lương thực để đối phó với quy luật của đại tự nhiên.

Ở thời đại chưa có phân bón hóa học công nghiệp, Thăng Long và Ai Cập cổ đại đều đã phát hiện ra quy luật này, chỉ là phương thức thể hiện hoàn toàn khác nhau.

Quản Tử, cũng tức là Quản Trọng, vị đại thần giúp Tề Hoàn Công trở thành bá chủ đầu tiên thời Xuân Thu, ông đã phát hiện ra quy luật mười hai năm, tổng kết ra ba năm được mùa, ba năm thu hoạch kém, sáu năm mất mùa, cho nên Quản Trọng cho rằng nên thu mua lương thực giá thấp khi được mùa, đợi đến khi mất mùa lương thực tăng giá thì quốc gia đứng ra bình định giá lương thực, ngăn chặn hỗn loạn.

Hơn nữa còn có thể dùng hình thức lấy công thay cứu tế, mời những quốc dân nghèo khổ tham gia xây dựng cung điện và tường thành, dùng cách đó để vượt qua khốn cảnh đất đai bạc màu.

Còn câu chuyện xảy ra ở Ai Cập cổ đại được ghi chép trong Kinh Thánh, về thủy tổ ngành học thuật người Do Thái là Joseph, câu chuyện từ nô lệ vươn lên thành tể tướng Ai Cập cổ đại của ông đã ghi lại quy luật mười tư năm.

Đương nhiên trong Kinh Thánh, Joseph biết quy luật mười tư năm không phải vì tổng kết khách quan mà vì Thượng đế báo mộng, khiến ông mơ thấy bảy năm được mùa và bảy năm tai ương, nửa đầu giai đoạn được mùa Joseph làm giống như Quản Trọng, cũng là tích trữ lương thực năm phong thu, nhưng nửa sau thì hoàn toàn khác biệt.

Quản Trọng cho rằng đến năm đói kém quốc gia phải ổn định giá lương thực, còn phải dùng công thay cứu tế để giải quyết việc làm, giúp quốc gia ổn định.

Còn Joseph lại là giúp Pharaoh vơ vét của cải điên cuồng, bước vào năm đói kém, năm thứ nhất vét sạch tiền bạc của dân chúng, năm thứ hai đổi hết gia súc của dân chúng, năm thứ ba thu hết đất đai của dân chúng, năm thứ tư mua đứt tự do của dân chúng.

Trong bốn năm, Joseph đã giúp Pharaoh nắm giữ toàn bộ tài sản của Ai Cập cổ đại, thăng chức tăng lương cưới tiểu thư giàu có bước lên đỉnh cao nhân sinh, có thể nói chính nhờ sự thành công của Joseph mới giúp người Do Thái sau này có vốn liếng để trở về cố hương thống nhất miền đất hứa, thiết lập vương triều Solomon.

Cùng tổng kết ra quy luật tự nhiên, Quản Trọng và Joseph tuy đều tích trữ lương thực năm phong thu, nhưng cách xử lý của họ ở giai đoạn sau có thể nói là hoàn toàn trái ngược.

Nhưng bất kể xử lý thế nào, quy luật mười mấy năm độ màu mỡ của đất đai bị thất thoát là không sai, giờ đây trong số tất cả những người có mặt e rằng chỉ có Đỗ Lan mới biết những điều này, khi hắn mở miệng nói ra những kiến thức vốn đã bị người đời phát hiện từ lâu này, mọi người đều ngơ ngác, cảm giác như đang nghe thiên thư vậy.

Hiển nhiên sau khi có phân bón hóa học công nghiệp, đã không còn ai suy nghĩ về những quy luật mà cổ nhân ngàn năm trước tổng kết ra nữa.

Mọi người bắt đầu định thần lại, lo lắng cho sự sinh tồn của chính mình.

Đói khát, bệnh tật, thiên tai, những nguy cơ này còn nguy hiểm hơn kẻ thủ phạm thạch hóa nhân loại trong miệng Thạch Thần Thiên Không.

Vì ba điều trước có thể xảy ra bất cứ lúc nào, và chắc chắn sẽ xảy ra.

Điều sau ngược lại không quá khẩn cấp, dù sao người nguyên thủy bộ lạc đã sống mấy trăm năm rồi cũng có gặp phải sự tấn công của tia sáng thạch hóa đâu.

Thạch Thần Thiên Không cũng nhận ra Đỗ Lan đã thành công, hắn đã tạo ra nỗi sợ hãi, ép mọi người phải nhìn thẳng vào vấn đề trước mắt, vậy thì kế hoạch to lớn của mình sẽ phải gác lại, trừ khi mình giải quyết được sự hoang mang trong lòng mọi người trước.

Sẽ có cách thôi, chúng ta có thể chế tạo phân bón, phân tiện, tro thảo mộc đều là phân bón, hơn nữa chúng ta có thể khai khẩn thêm nhiều đất hoang, không cần lo lắng lương thực giảm sản lượng, cách luôn nhiều hơn vấn đề, mọi người đừng lo lắng.

Thạch Thần Thiên Không nói: Được rồi, giờ chúng ta phải quay về thôi.

Hổ Phách ngẩn người, nhưng cô vẫn còn sợ hãi liếc nhìn Đỗ Lan một cái, cũng biết không thể đấu tiếp với Đỗ Lan.

Vậy còn bọn họ.

Đại Mộc Đại Thụ nhìn hai thương binh trên đất, họ đều rất nguy hiểm, nhưng lại không thể bỏ mặc không lo.

Chúng ta dùng dây leo và cành cây làm hai cái cáng đơn giản, đưa họ theo.

Thạch Thần vẫn rất có tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, đối với kẻ thù bị thương cũng sẽ tiến hành cứu chữa.

Trận chiến kết thúc rồi, nhưng không có niềm vui, ngược lại để lại càng nhiều nan đề, đặc biệt là tên Đỗ Lan kia, không ai biết hắn muốn làm gì.

Họ vốn tưởng Đỗ Lan sẽ ngăn cản họ rời đi, nhưng nằm ngoài dự liệu Đỗ Lan chỉ đứng nhìn đoàn quân uể oải này rời đi quay về bộ lạc.

Đương nhiên Thạch Thần không quên động tiêu toan, để lại hai người canh giữ.

Đỗ Lan nhìn họ biến mất, thầm nghĩ mình đã khơi dậy nỗi hoảng sợ về công cụ lao động, như vậy Thạch Thần Thiên Không cũng sẽ có chút kiêng dè rồi.

Ngươi muốn ngăn cản hắn, hay là không muốn ngăn cản hắn.

Vũ Đinh hiện ra, cô có chút không hiểu nổi, không biết Đỗ Lan rốt cuộc muốn Thạch Thần Thiên Không như thế nào: Nếu ngươi muốn ngăn cản hắn, có thể có rất nhiều cách, tại sao chỉ nói miệng.

Nếu ngươi không muốn ngăn cản hắn, tại sao lại nói nhiều như vậy.

Đây gọi là cao thâm mạc trắc đấy, ta không phải muốn ngăn cản hắn cũng không phải muốn tha cho hắn, ta chỉ cho hắn một số nan đề, đương nhiên những nan đề này vốn dĩ đã tồn tại, ta chỉ đưa ra trước, phòng bệnh hơn chữa bệnh, sau đó nhìn họ vì để giải quyết nan đề mà nỗ lực, đó chính là mục đích của ta.

Đỗ Lan âm hiểm nói.

Vũ Đinh im lặng, mặc niệm cho Thạch Thần Thiên Không ba phút.

Hóa ra Đỗ Lan chỉ là làm khó chàng trai kia, một người mạnh mẽ như vậy mà lại ham chơi tùy hứng như thế, đúng là bất hạnh của nhân loại.

Trái lại Phụ Hảo cảm thấy Đỗ Lan cũng chẳng làm gì sai, dù sao những vấn đề này thực sự tồn tại, không phải cứ không nhắc tới là có thể tránh khỏi, tuy là một gáo nước lạnh, nhưng chuẩn bị sớm vẫn tốt hơn: Mọi thứ không thể ngăn cản họ, cuối cùng đều sẽ khiến họ càng thêm ngoan cường, nhân loại sẽ không làm chúng ta thất vọng đâu.

Thạch Thần Thiên Không nếu mà biết ý tốt của Đỗ Lan, chắc chắn sẽ cảm ơn cả nhà Đỗ Lan cho xem.

Thạch Thần Thiên Không muốn khai hoang, bởi vì hiện tại nhân khẩu đã đông lên, lúa mạch hiển nhiên là không quá đủ.

Chương 2236

Bởi vì khẩu vị của người nguyên thủy nhỏ, người cựu nhân loại khẩu vị lớn, đám mãnh nam kia phi thường có khả năng ăn, hơn nữa tốt nhất là mỗi bữa đều có thịt mới được.

Tuy nhiên khai hoang hiển nhiên không đơn giản như vậy, đầu tiên chính là nguồn nước, trồng trọt đều cần nước, nhưng ngặt nỗi không có công trình thủy lợi, toàn bộ nước đều lấy từ hồ, điền địa ven hồ còn đỡ, khoảng cách ven hồ càng xa, chi phí khai hoang càng lớn.

Bởi vì không có thủy lợi tưới tiêu, chi phí khai hoang sẽ cực cao, vì cần phải dùng nhân lực gánh nước.

Còn có một vấn đề chính là mùa mưa tích nước, nông điền không chỉ sợ thiếu nước, cũng sợ thừa nước.

Mùa mưa nước nhiều, nếu không có thoát nước, vậy lúa mạ cũng sẽ chết.

Kế đến chính là các loài chim và sâu bọ phá hoại nông điền, trước kia chim sẻ bị liệt vào tứ hại, chính là vì chim sẻ tranh giành lương thực với con người, vì chim sẻ phá hoại nông điền.

Đất đai càng nhiều, giám sát càng bạc nhược, càng phát sinh chuyện không thể tránh khỏi các loài chim phá hoại lúa mạ.

Người từng làm ruộng, thậm chí nói người từng trồng rau đều biết, cứ đến mùa thu hoạch, các loài chim kết thành đàn bay tới bay lui, cảnh tượng đó đen nghịt một mảnh, trong đó lại lấy chim sẻ là dễ thấy nhất.

Cho nên khai hoang không đơn giản như Thạch Thần Thiên Không tưởng, đương nhiên hắn đã phát minh ra đồ sắt, vậy thì dùng sắt đào mương dẫn nước, dùng đồ sắt khai khẩn, cũng có thể nâng cao tốc độ.

Nhân loại đã tốn hàng vạn năm mới tiến vào xã hội nông nghiệp, thuần hóa được trâu ngựa, nắm giữ quy luật phì nhiêu, đồng thời học được cách khai tạc thủy lợi.

Trước khi công trình thủy lợi xuất hiện, thu hoạch điền địa hoàn toàn nhìn vào ý trời, nước nhiều hay thiếu đều không phải sức người có thể khống chế.

Đỗ Lan phát hiện sau khi đến thời đại này, gen trồng trọt trong cơ thể mình dường như đã thức tỉnh, nói năng rất có bài bản.

Quả nhiên trồng trọt là bản năng khắc ghi trong gen mà, đến bất cứ thế giới nào cũng ưu tiên cân nhắc vấn đề lương thực, đến thế giới này lại càng rõ rệt hơn.

Nếu không sử dụng siêu năng lực, vậy trồng trọt khai khẩn liền cần cân nhắc nhiều chi tiết như vậy.

Tần triều tại sao có thể thống nhất thiên hạ.

Chính là nhờ hai công trình thủy lợi lớn: Đô Giang Yển và Trịnh Quốc Cừ, một cái ở đất Thục, một cái ở đất Thiểm, đem đại bản doanh của mình chế tạo thành kho lương, như vậy mới có thể huy động quân đội cả nước, không có nỗi lo về sau, Đại Việt là quốc gia duy nhất chế tạo nhiều công trình thủy lợi.

Thạch Thần Thiên Không vẫn chưa nghĩ đến vấn đề thủy lợi, hắn chỉ nghĩ nhanh chóng giải quyết vấn đề lương thực, sau đó đóng thuyền xuất hải.

Đương nhiên hắn cũng không quên tìm kiếm tài nguyên dầu mỏ, chỉ là trải qua ba nghìn bảy trăm năm, địa hình sớm đã thay đổi, cho dù biết phương hướng đại khái của dầu mỏ, hắn cũng tìm không thấy.

Nếu phái người tìm trên mặt đất thì quá lãng phí thời gian, nếu có thể tìm kiếm từ trên không thì nhanh hơn nhiều.

Cho nên cần phát minh khí cầu.

Việc này cần đến năng lực may vá siêu cao của Tiểu Xuyên Giang, cô là thành viên câu lạc bộ thủ công nghệ ở trường học, chỉ cần đưa cô kim chỉ, cô có thể chế tạo ra cả thế giới.

Nguyên lý khí cầu rất đơn giản, chính là không khí nóng bốc lên, cũng không cần khí cầu kín mít không kẽ hở, lậu gió cũng không sao, quan trọng là đủ lớn, đủ chắc chắn, tuyệt đối không thể đang bay mà tan xác.

Đương nhiên khí cầu không tuyệt đối an toàn, nhưng Thạch Thần Thiên Không hoàn toàn không quản, hắn sẵn sàng mạo hiểm, bởi vì nếu tìm được dầu mỏ, sẽ giúp hắn giải quyết rất nhiều vấn đề.

Nếu có thể phát hiện dầu mỏ, khai khẩn hoang địa đều không cần nhân lực, có thể sử dụng máy móc.

Bởi vì chưa thuần hóa được trâu, nên chỉ có thể nhảy vọt qua giai đoạn năng lượng sinh học.

Thực ra thứ chưa thuần hóa được đâu chỉ có trâu, bọn họ mới mở bản đồ một góc nhỏ, ở đây còn có đàn chó săn, còn có gấu mai phục, càng không cần nói đến sư tử hổ báo, trong bản đồ chưa rõ ràng chứa đầy các loại nguy hiểm.

Có điều nhân loại không giảng võ đức, có áo giáp chỉ và cung tên, chỉ cần nhân loại muốn chiếm lĩnh đất đai, vậy dã thú trên mảnh đất này sẽ gặp họa.

Khí cầu nhiệt làm từ da thú, vì hiện tại là mùa xuân, động vật rất hoạt bát, săn được không ít con mồi, lượng lớn da thú ghép lại với nhau, qua tay Tiểu Xuyên Giang biến thành một cái túi khổng lồ.

Đỗ Lan đứng trên cây nhìn Thạch Thần Thiên Không lại đang làm đủ thứ chuyện đại dược tiến, lấy làm thất vọng lắc đầu: Lúc này nên tu sửa thủy lợi trước mới phải.

Tiên đem thủy lợi làm tốt, đến mùa hạ là mùa mưa, lúc đó nông điền nếu tích nước thì mọi thứ coi như xong đời.

Dầu mỏ cũng đâu có mọc chân chạy mất, gấp gáp như vậy làm gì.

Đỗ Lan có chút không hiểu vì sao Thạch Thần Thiên Không lại vội vã như vậy, rõ ràng cơ sở còn chưa đánh vững.

Trong nguyên tác hắn vội vã như vậy là để tìm thuốc xúc tác sản xuất axit nitric, sớm chế tạo thêm nhiều axit nitric.

Sau đó là hàng hải đến tân đại lục tìm ngô, hy vọng có thể sớm chế tạo thêm rượu cồn, nói đơn giản là tận khả năng chế tạo thêm nhiều dịch phục sinh, phục sinh thêm nhiều người.

Nhưng hiện tại trải qua sự giáo dục của Tiểu Xuyên Giang, không phải đã nói là không phục sinh tất cả mọi người, lấy người nguyên thủy làm cơ sở phát triển văn minh sao.

Vậy hắn không cần chế tác thêm axit nitric, cũng không cần đi tìm nguyên liệu chế tác rượu cồn, rốt cuộc hắn đang gấp cái gì.

Đỗ Lan không khỏi nhìn về phía một bức tượng nhỏ mà Vũ Đinh và Phụ Hảo tìm được, định phái một gián điệp đi hỏi thử.

Thực ra Đỗ Lan hoàn toàn có thể thấu thị đại não Thạch Thần Thiên Không, nhưng như vậy thì quá gian lận rồi.

Bức tượng nhỏ này là em gái của Sư Tử Vương Ti, cô bé vẫn giữ tư thế nằm trên giường bệnh, có điều chỉ cần giải trừ hóa thạch là bệnh của cô bé có thể khỏi hẳn.

Bởi vì năng lượng hóa thạch thần kỳ như vậy, trị bách bệnh, thậm chí ngay cả sẹo cũ lâu năm cũng có thể xóa sạch chỉ trong một nốt nhạc.

Thần kỳ đến mức khiến Đỗ Lan kinh thán, phải biết Đỗ Lan cũng là lần đầu tiên thấy loại tia sáng trị liệu đặc thù như thế này.

Tia sáng hóa thạch có thể biến người thành đá, nhưng không phải tử vong, người bị hóa thạch vẫn còn sống, sau đó gió thổi mưa dầm, bề ngoài sẽ bị phong hóa, mà khu vực phong hóa thì không thể khôi phục.

Nếu tượng đá nứt vỡ, chỉ cần trước khi phong hóa xảy ra dùng chất kết dính dán lại, lúc giải trừ hóa thạch vẫn sẽ vẹn toàn như cũ.

Giải trừ hóa thạch đồng thời cũng mang đi mọi thương bệnh, sẹo lồi của mọi người.

Không biết có trị được hói đầu và nấm chân không, ước chừng cũng có thể, bởi vì hóa thạch quả thực làm con người đổi mới hoàn toàn.

Có thể nói lợi nhiều hơn hại.

Hiện tại Đỗ Lan muốn giúp em gái Sư Tử Vương Ti giải trừ hóa thạch, chỉ cần một chút hỗn hợp axit nitric và rượu cồn, không cần rưới khắp tượng đá, chỉ cần đổ từ trên đầu xuống là được, tiếp đó giống như gà con phá vỏ chui ra, lớp vỏ hóa thạch đều bong tróc, một người mới hoàn toàn sẽ được sinh ra.

Thiếu nữ ngơ ngác đứng trước mặt Đỗ Lan, cô cảm giác hô hấp thật thuận lợi, đã rất lâu rồi không cảm nhận được cảm giác hô hấp không cần máy thở, thật nhẹ nhõm.

Đỗ Lan mỉm cười, cố gắng thể hiện mặt thân thiện của mình: Cô bé, tôi tên Đỗ Lan, là bạn của anh trai cháu.

Anh trai.

Thiếu nữ nhớ ra rồi, nhưng anh trai không có ở bên cạnh: Đây là đâu.

Đây là ba nghìn bảy trăm năm sau, cháu đã ngủ một giấc thật dài.

Đỗ Lan thong thả giải thích, để thiếu nữ biết tình hình nghiêm trọng hiện tại.

Phải nói người được phục sinh đều rất mạnh mẽ, đều có thể nhanh chóng tiếp nhận hiện thực, mà không hoài nghi tất cả chỉ là trò đùa, hay là một cơn ác mộng.

Thiếu nữ cũng vậy, tuy lúc đầu ngơ ngác, nhưng rất nhanh ánh mắt đã trở nên kiên định.

Anh trai cháu hiện tại rất tệ, hắn bị người ta mê hoặc, lại dẫm vào vết xe đổ, đem vận mệnh của mình phó thác cho những kẻ không đáng tin cậy.

Đỗ Lan lúc này thực sự giống như một kẻ âm mưu: Cho nên tôi hy vọng cháu có thể giúp hắn.

Thiếu nữ mở to mắt không hiểu lắm, cô vừa mới tỉnh lại còn chưa biết rốt cuộc anh trai đã xảy ra chuyện gì.

Đỗ Lan giải thích: Anh trai cháu, hắn đã dũng cảm đối kháng với cả hệ thống xã hội, cháu chắc hẳn hiểu rõ hắn căm hận cái xã hội ăn thịt người đó thế nào, cái thế giới không coi con người ra con người đó.

Bởi vì mặc kệ hắn liều mạng ra sao, hắn vẫn không cách nào cứu vãn được cháu.

Sau đó toàn nhân loại đều bị hóa thạch, thành thị biến mất, văn minh thụt lùi, thế giới trở lại trình độ thời đồ đá.

Anh trai cháu tỉnh lại trước, sau đó hắn nghĩ mãi mãi cũng không hy vọng để con người khôi phục xã hội cũ, thế nhưng có người phản đối hắn, làm hại hắn, lừa gạt hắn.

Thiếu nữ mới mười hai mười ba tuổi, vẫn chưa hoàn toàn thấu hiểu, nhưng cô biết rất rõ anh trai vì điều trị bệnh cho cô đã nôn nóng và nỗ lực thế nào, luôn mang theo vết thương và lộ ra ánh mắt xin lỗi, dường như hắn vẫn nỗ lực chưa đủ.

Tuy nhiên thiếu nữ hiển nhiên có suy nghĩ khác với Đỗ Lan: Anh trai luôn như vậy, thực ra trên thế giới có rất nhiều người đáng thương, anh ấy căn bản không cần thiết phải làm như thế, cháu cảm thấy mình đã rất may mắn rồi, còn được nằm trong bệnh viện, còn có một người anh trai quan tâm mình, cho dù không thể khỏi bệnh cháu cũng vẫn thấy mãn nguyện.

Anh trai chính là tự ép mình quá mức.

Cháu ở trong bệnh viện đã thấy nhiều bệnh nhân còn thê thảm hơn cháu, thật hy vọng anh trai cũng có thể hiểu được.

Đỗ Lan lại nói: Cháu là em gái hắn, hắn yêu cháu là chuyện nên làm, hắn phải yêu cháu trước thì mới có thể đặt tầm mắt lên những người khác được.

Em gái lại nói: Vậy anh trai căm ghét những người trưởng thành đó trước tiên yêu chính mình và người thân của họ cũng là lẽ đương nhiên, cháu với anh trai và họ không thân không thích, họ tự nhiên không có nghĩa vụ phải giúp đỡ chúng cháu.

Đây chính là tình yêu có phân biệt.

Đỗ Lan nhìn em gái một cái, phát hiện cô bé và Sư Tử Vương Ti đúng là hai đứa trẻ hoàn toàn khác nhau, có thể thấy cô cũng rất yêu anh trai mình, cho nên cô sẵn sàng từ bỏ mạng sống để đổi lấy sự an toàn cho anh trai, cho nên cô thà từ bỏ điều trị cũng không hy vọng anh trai mạo hiểm.

Tuy nói mỗi người trước tiên yêu người thân của mình là không sai, nhưng người trưởng thành thì nên có trách nhiệm xã hội của riêng mình, họ có trách nhiệm làm cho xã hội trở nên tốt đẹp hơn, làm cho xã hội vận hành thoải mái hơn, với tư cách là người thụ hưởng quy tắc xã hội, họ có nghĩa vụ để các cháu được tiếp nhận giáo dục và điều trị.

Nếu họ từ chối, vậy thì chính là họ thất trách.

Đỗ Lan nói.

Thiếu nữ không nói gì thêm, hiển nhiên cô không mấy tin tưởng, bởi vì người đáng thương nhiều như vậy, người đáng thương hơn cô cũng không thiếu, cho dù thực sự có người sẵn lòng giúp đỡ họ, thì có thể giúp được bao nhiêu chứ.

Cô không cho rằng có người có thể giúp đỡ tất cả bọn họ, bởi vì những bệnh nhân như cô vốn dĩ là kẻ bị đào thải.

Đây là một chủ đề trầm trọng, thiếu nữ không muốn tiếp tục nữa: Ông có thể cho cháu biết, tại sao cơ thể cháu lại khôi phục sức khỏe không.

À, đây là tác dụng phụ của hóa thạch, hóa thạch tuy biến các cháu thành đá, nhưng đồng thời có thể chữa lành bệnh tật và thương tích cho các cháu, cảm giác cũng không tệ chứ.

Vâng ạ.

Đỗ Lan thấy thiếu nữ không muốn tiếp tục chủ đề trước đó, bởi vì nếu tiếp tục thì phải lôi cả học thuyết của Khổng Tử, Mạnh Tử, Mặc Tử, Dương Chu, Lão Tử, Trang Tử, Hàn Phi Tử ra rồi, tuy nhiên những người này cũng chưa thảo luận ra xã hội rốt cuộc nên như thế nào mới là tốt nhất.

Chương 2237

Cuối cùng tuy Nho học chiến thắng, phổ biến toàn quốc, nhưng thực ra cũng không phải nói Nho học hơn người một bậc, chỉ là vì khi đó kẻ thống trị đã chọn Nho học và hoàn thành công tác quảng bá mà Đại Việt chưa hoàn thành mà thôi.

Nếu Đại Việt có thể trụ thêm mấy năm, để Tần lại có thể quảng bá Tần pháp đến tận tầng lớp cơ sở, vậy thì sẽ là thiên hạ của Pháp gia rồi.

Cũng chẳng có chuyện gì của Nho gia nữa, đáng tiếc Đại Việt nửa đường đứt gánh, công tác quảng bá của Pháp gia cũng theo đó mà dang dở.

Đỗ Lan cho rằng sở dĩ hoàng đế chọn Nho gia, cũng là vì chi phí quảng bá của Nho gia thấp.

Bởi vì là tình yêu có phân biệt, mọi người tiếp nhận rất dễ dàng, phù hợp với hệ thống gia tộc duy trì bằng huyết mạch khi đó, cũng để hoàng đế bảo đảm việc truyền ngôi cho con trai.

Bởi vì phải yêu người nhà mình trước, mà không phải yêu người hiền, yêu người năng nổ trước, cho nên cho dù con trai mình vừa đần vừa ngốc, nhưng đã là người nhà thì phải yêu, phải truyền những thứ tốt nhất của mình cho nó.

Mặc Tử với thuyết Kiêm ái phi công chi phí quảng bá quá lớn, yêu cầu mọi người yêu thương bình đẳng, nếu con người đại độ như vậy thì Xuân Thu Chiến Quốc cũng không xuất hiện.

Hơn nữa nội bộ Mặc gia càng giống như sự kết hợp của tổ chức quân sự và tổ chức tôn giáo, cũng không phải dựa vào Kiêm ái để duy trì, mà là dựa vào hệ thống tổ chức nghiêm ngặt mới có thể khiến cả

Mặc gia trở thành tổ chức có sức chiến đấu cực mạnh, hình phạt nội bộ Mặc gia tương đương nghiêm khắc, nhìn thế nào cũng thấy trọng hình hơn trọng ái.

Pháp gia trị quốc bằng pháp luật là học thuyết gần với chiến thắng nhất ngoài Nho gia, trong thời gian chiến tranh có thể nói là vô cùng hiệu quả trong việc biến con người thành nông dân và binh sĩ.

Thế nhưng sau khi thống nhất sáu nước, bộ luật này có khuyết điểm rất lớn, tuy đại bộ phận nội dung đối với sáu nước là có tính tiến bộ, thế nhưng một bộ phận nhỏ pháp luật lạc hậu lại kéo chân quá mức, nghiêm trọng không phù hợp thời đại, ảnh hưởng cực lớn đến tốc độ quảng bá.

Thêm vào đó là quý tộc sáu nước tạo phản, Đại Việt sụp đổ, Pháp gia cũng theo đó thảm bại.

Học thuyết Dương Chu thịnh hành một thời ở thời Chiến Quốc, giảng về việc một sợi lông không nhổ và một tí tẹo cũng không lấy, thực ra chính là một kiểu phục cổ cực đoan, chiến tranh thời Chiến Quốc chính là mọi người cướp tiền cướp lương cướp đàn bà cướp địa bàn, cho nên học thuyết Dương Chu đề xuất thứ thuộc về mình cho dù có lợi cho thiên hạ cũng không thể đưa, chứ không phải bản thân cho dù có người bảo ngươi làm quốc vương cũng không thể đồng ý, thứ theo đuổi là sự tự cung tự cấp cực độ, giống như người nguyên thủy không phát sinh giao thiệp với bên ngoài, bế quan tỏa cảng.

Hiển nhiên cũng không phù hợp thời đại, tuy người nghe rất nhiều, nhưng người làm được lại rất ít, bởi vì định luật thật thơm và định luật tuy tôi muốn từ chối, nhưng họ đưa thực sự quá nhiều.

Mọi người có thể làm được một sợi lông không nhổ, nhưng lại không làm được một tí tẹo cũng không lấy.

Thế là học thuyết này thịnh hành thì thịnh hành, nhưng sớm đã bị hiểu sai.

Học thuyết Lão Tử có chút phức tạp, vốn dĩ không phải người bình thường có thể tiếp nhận, tuy số chữ ít nhưng giải thích lại quá phiền phức, căn bản không thích hợp quảng bá toàn diện, cho dù quảng bá cũng chắc chắn sẽ có dị nghị, chi phí quá cao.

Trang Tử là giảng về tự vệ, chính là độc thiện kỳ thân, sinh tồn trong loạn thế, bảo toàn bản thân.

Đáng tiếc học thuyết này chỉ thích hợp cho số ít người, hơn nữa còn phải gặp được một hai vị quốc vương tốt bụng mới được, nếu gặp phải bạo quân, sớm đã đem kẻ từ chối mình như Trang Tử ra chém đầu rồi.

Cho nên phép tự vệ cuối cùng trở thành minh triết bảo thân, phương pháp ủy khuất cầu toàn, cũng chỉ có hoàn cảnh đặc thù mới có dụng, tự nhiên cũng không thể quảng bá.

Thực ra sau này Phật giáo thịnh hành, Tân giáo hưng khởi đều không tách rời vấn đề chi phí.

Lúc đầu Phật giáo Thăng Long cũng học theo bộ đó ở nơi phát nguyên, giữ lại tu luyện kiểu yoga, tọa thiền các loại, đồng thời cho rằng chỉ có làm những động tác này mới có thể thành phật, việc này chỉ có người có tiền mới có thể không làm việc sản xuất mà có thời gian luyện yoga, người bình thường muốn học phật chi phí quá cao.

Thế là sau này xuất hiện Thiền tông, giảng đốn ngộ không giảng yoga, cứ ăn uống bình thường, đột nhiên có một ngày nếu ngươi đốn ngộ thì cũng thành phật, chi phí này lập tức hạ thấp đến mức mỗi lão bách tính đều có thể tiếp nhận, thế là Phật giáo mới tính là chính thức được quảng bá rộng rãi.

Tân giáo cũng như vậy, giành quyền giải thích Thánh Kinh từ tay thần phụ, thế là chỉ cần nắm giữ Thánh Kinh thì ai ai cũng có thể căn cứ theo sự thấu hiểu của mình để giải độc ý nghĩ của Thượng đế, thế là tin giáo cũng không cần đi nhà thờ, cũng không cần tìm thần phụ, chi phí liền thấp.

Có điều chính vì ai ai cũng có cách giải thích của riêng mình, nên rất dễ nảy sinh tà giáo, nảy sinh tâm lý biến thái.

Chi phí, Đỗ Lan không nhịn được nghĩ rằng thực ra nhân loại không muốn thứ tốt nhất, chỉ muốn sự an ủi tâm lý có chi phí thấp nhất, cho nên thiếu nữ và anh trai cô ta cũng như vậy, đều không nghĩ đến việc làm sao để thế giới tốt đẹp hơn, mà là tìm được một phương thức có thể an ủi chính mình.

Cứ sống qua ngày là được rồi, tốn tâm trí làm gì để cân nhắc những chuyện phức tạp đó chứ.

Đỗ Lan không nói với thiếu nữ những chuyện có hay không đó nữa, mà bảo cô đi làm gián điện: Nhiệm vụ của cháu rất đơn giản, chính là đi điều tra rõ mục đích của họ, xem họ rốt cuộc muốn làm gì, sau đó báo cáo cho tôi là được, việc này là để bảo vệ anh trai cháu.

Vậy cháu tìm ông bằng cách nào.

Thiếu nữ vẫn là lần đầu làm gián điệp, cảm thấy rất thú vị, cũng rất tích cực.

Cháu có thể tìm thấy ký hiệu của tôi bên bờ suối nhỏ, cứ theo dấu vết mà đi là được.

Đỗ Lan nói: Cháu sẽ tìm thấy tôi.

Vâng, vậy hiện tại cháu có thể đi gặp anh trai được không.

Đi đi.

Thiếu nữ lập tức quay người, bước nhỏ chạy về phía bộ lạc.

Tiếp theo tự nhiên lại phát sinh một loạt chuyện gà bay chó sủa để đón tiếp thiếu nữ.

Thiếu nữ rất cơ mẫn, không nói cho bất cứ ai biết mình quen Đỗ Lan, chỉ nói mình tự nhiên khôi phục.

Nhưng còn bệnh của cháu.

Eo của Sư Tử Vương Ti vẫn còn băng gạc, vết thương chưa lành, nhưng lúc này lại vui mừng phát khóc, vì em gái đã trở lại, chỉ là em gái hiện tại khỏe mạnh đến mức có chút quá đáng.

Hình như khỏi cả rồi.

Thạch Thần Thiên Không lập tức đứng ra giải thích: Chắc là do hóa thạch, trước đó tôi đã phát hiện hóa thạch có thể tiêu trừ sẹo, giờ nghĩ lại tia sáng hóa thạch còn có công năng trị bệnh lành thương, cho nên em gái cậu cũng được trị lành.

Thế này cũng được sao.

Mọi người đều không hiểu lắm: Tia sáng hóa thạch không phải do kẻ địch phóng ra sao, tại sao lại có hiệu quả trị liệu.

Cái này tôi cũng không rõ.

Thạch Thần Thiên Không nói: Tóm lại tia sáng hóa thạch là nguyên nhân khả dĩ nhất.

Bất kể thế nào hiện tại đều đã đoàn viên, Đại Mộc Đại Thụ đều thấy mừng cho hai anh em họ.

Em gái rất nhanh đã hòa nhập vào thôn, đồng thời phát hiện thôn này rất kỳ quái, thực sự là đầy rẫy các loại thứ loạn thất bát táo, có cảm giác không hài hòa rất mạnh.

Hơn nữa họ vậy mà đang chế tạo khí cầu nhiệt, cái này cũng quá tiên tiến rồi.

Có điều luôn cảm thấy rất nguy hiểm, chỉ là em gái cũng chẳng quản được họ.

Anh trai, họ làm khí cầu nhiệt làm gì thế.

Để đi tìm dầu mỏ.

Vậy tìm dầu mỏ làm gì.

Để xuất hải.

Xuất hải làm gì.

Tuy em gái có rất nhiều câu hỏi, nếu là người khác ước chừng sớm đã mất kiên nhẫn rồi, nhưng Sư Tử Vương Ti lại tuyệt đối không mất đi kiên nhẫn, thấy em gái tinh lực dồi dào như vậy, hắn chỉ thấy vui mừng, sao có thể mất kiên nhẫn chứ.

Cho nên bất kể em gái có bao nhiêu câu hỏi, hắn đều sẽ trả lời từng li từng tí.

Họ muốn đi tìm tân đại lục, chỉ có như vậy mới tìm được kẻ địch, thuận tiện xem thử Mỹ Đế rốt cuộc có khôi phục hay không.

Trước đó Thạch Thần Thiên Không nói với mọi người Mỹ Đế đã khôi phục, cho nên mọi người mới nghe hắn, nhưng hiện tại phát hiện hắn hoàn toàn là lừa người, cho nên có không ít tiếng nói phản đối.

Vì thế hiện tại phải nhanh chóng bình phục mới tốt, nếu không sẽ xảy ra chuyện.

Sư Tử Vương Ti đến giờ mới biết tại sao thuộc hạ lại khởi nghĩa phản đối mình, hoàn toàn là bị Thạch Thần lừa.

Thạch Thần đúng là giảo hoạt, phát minh ra bộ đàm thời viễn cổ, còn dùng giọng hát của nữ ca sĩ Mỹ Đế để lừa mọi người rằng Mỹ Đế đã khôi phục.

Mà những người khởi nghĩa này cũng thật không có não, vậy mà lại tin, đương nhiên cũng không phải không thể hiểu được, dù sao nếu Mỹ Đế thực sự khôi phục, vậy thì mọi người đều có thể hưởng sái.

Sư Tử Vương Ti cũng thật ngây thơ, vậy mà thực sự cho rằng mình có thể hưởng sái.

Hắn không cho rằng Mỹ Đế là kẻ địch, chỉ cho rằng Thạch Thần Thiên Không thực sự là quá giảo hoạt, vậy mà hư cấu thông tin Mỹ Đế khôi phục.

Điều này khiến không ít người cảm thấy phẫn nộ.

Trong nguyên tác Thạch Thần tuy giả mạo thông tin Mỹ Đế khôi phục, nhưng hắn một lòng muốn cứu viện toàn nhân loại, sau đó dùng sức mạnh toàn nhân loại khôi phục xã hội khoa học, cũng coi như có thể dùng mục tiêu của mình thay thế tin giả Mỹ Đế khôi phục để cho mọi người một hy vọng mới.

Thế nhưng hiện tại Thạch Thần còn chẳng buồn nhắc tới việc cứu vớt toàn nhân loại, người khởi nghĩa đương nhiên bất mãn.

Cho nên Thạch Thần Thiên Không chỉ có thể đáp ứng ý nghĩ của bọn họ, nhanh chóng đóng thuyền đi Mỹ Đế tìm hiểu ngọn ngành.

Thực ra là đã phát sinh xung đột giữa các tập đoàn khác nhau, trong bộ lạc có tập đoàn người nguyên thủy, tập đoàn khoa học Thạch Thần Thiên Không, tập đoàn khởi nghĩa, bộ hạ cũ của Sư Tử Vương, bộ hạ cũ của Băng Nguyệt, đại khái tính ra cũng có năm tập đoàn lợi ích.

Ai bảo Thạch Thần Thiên Không không thanh toán, cho nên ngay cả bộ hạ cũ của Sư Tử Vương và Băng Nguyệt đều còn đó, tuy nhiên nhân số của họ rất ít.

Hiện tại ồn ào nhất chính là tập đoàn khởi nghĩa, dù sao ban đầu Thạch Thần đã hứa hẹn lợi ích mới khiến họ khởi nghĩa, nhưng giờ đây đều không thể thực hiện, làm sao khiến họ hài lòng.

Họ muốn không làm mà hưởng, muốn đi nhờ xe, muốn nhanh chóng có cuộc sống tốt hơn.

Vốn dĩ nghĩ dựa vào Mỹ Đế có thể hoàn thành mục tiêu, lại phát hiện Mỹ Đế hoàn toàn là tin giả, tự nhiên vô cùng bất mãn.

Thạch Thần Thiên Không phát hiện ra sự bất mãn này, cho nên chỉ có thể đóng thuyền nghĩ thầm tiên xuất hải xem thử rồi tính sau, cũng coi như chuyển dịch sự chú ý.

Tiểu muội qua nói cho Đỗ Lan căn nguyên trong đó, Đỗ Lan bừng tỉnh đại ngộ, tuy rằng kịch bản bị thay đổi, nhưng phương pháp giải quyết vấn đề của Thạch Thần Thiên Không lại không thay đổi: Là hy vọng đi Mỹ Đế xem thử sao, đúng là không chết tâm mà.

Tuy nhiên cũng là tự tác tự thụ, ai bảo hắn cho những người khởi nghĩa quá nhiều hy vọng.

Theo Đỗ Lan thấy đây hoàn toàn là tự sát, đương nhiên cũng nói rõ Thạch Thần Thiên Không thực sự không có thiên phú chính trị.

Lúc này không nên nuông chiều người khởi nghĩa, mà nên lôi kéo Sư Tử Vương và Băng Nguyệt, tìm cách mượn sức chiến đấu của hai người họ áp chế người khởi nghĩa.

Lúc này nên để Sư Tử Vương và Băng Nguyệt áp chế bọn họ.

Đỗ Lan nói.

Vũ Đinh lại lắc đầu: Chỉ sợ đây là nuôi hổ di họa, cho dù áp chế được người khởi nghĩa, nhưng lại nuôi lớn hai con hổ dữ, Thạch Thần Thiên Không căn bản không khống chế được hai người này.

Phụ Hảo cũng gật đầu.

Cái này là các ngươi không hiểu rồi, có thể không cho Sư Tử

Vương Ti quyền lực, mà để em gái hắn là Sư Tử Vương Mùi tới thống soái họ.

Chương 2238

Em gái lên đài rồi, anh trai không có lý do gì không giúp đỡ, không có bất cứ chức vụ nào cũng không có bất cứ thân phận nào, hoàn toàn là làm không công.

Đỗ Lan hiểm độc nói, lợi dụng thiếu nữ để chỉ huy Sư Tử Vương Ti làm việc cho mình.

Nhưng Thạch Thần Thiên Không hiển nhiên là không nghĩ đến điểm này, cho nên vẫn đang khổ sở đóng thuyền, định bình phục một chút những tiếng nói nội bộ.

Tập đoàn đã hình thành, Thạch Thần Thiên Không sau này có khối việc để bận, tuy nhiên hiển nhiên vẫn chưa đủ, vì hiện tại họ thiếu nhân tài đóng thuyền và hàng hải, còn phải tiếp tục phục sinh nhân tài.

Đến lúc đó, nhân tài mới lại là một tập đoàn lợi ích mới.

Đóng thuyền không phải chuyện đơn giản, đặc biệt là chế tạo thuyền buồm viễn dương, tuy Thạch Thần biết mọi kết cấu của thuyền buồm, nhưng thực sự chế tạo khởi lai vô cùng khó khăn, vì công trình lớn như vậy, nhiều linh kiện như vậy, mỗi linh kiện có một chút sai số, cuối cùng sẽ là sai một ly đi một dặm.

Giống như hai đầu cùng lúc xây đường công lộ, đợi đến lúc khép lại mới phát hiện đường công lộ hai bên căn bản không nằm trên một đường thẳng, căn bản không khép lại được, lúc đó sẽ vô cùng lúng túng.

Đóng thuyền cũng giống vậy, bao nhiêu linh bộ kiện ghép lại, một linh kiện sai số đều có thể khiến con thuyền trở nên không chịu nổi một đòn.

Sau đó vẫn là phục sinh một người đi biển và một đầu bếp chuyên nghiệp, mới khiến sự nghiệp đóng thuyền có tiến triển.

Tiên chế tạo một mô hình thuyền cụ thể, sau đó lợi dụng thước tỷ lệ theo tỷ lệ phóng đại kích thước linh kiện mô hình, rồi theo kích thước linh kiện sau khi phóng đại mà chế tạo linh kiện, hoàn thành việc đóng thuyền.

Nhân tài hàng hải còn có một công dụng nữa, chính là hữu dụng lúc dùng khí cầu nhiệt, dù sao khí cầu nhiệt rất mong manh, cần một người hiểu cách xem khí tượng mới có thể chọn một ngày trời quang mây tạnh để bay lên trời.

Nếu không chú ý thời tiết, khí cầu nhiệt rất có khả năng sẽ trở thành tác phẩm cuối cùng của Thạch Thần Thiên Không.

Tuy nhiên để tìm được một người biết điều khiển thuyền buồm ở thế kỷ hai mươi mốt thật không dễ dàng, cuối cùng tìm được một phú nhị đại, một phú nhị đại thích mạo hiểm, vị phú nhị đại này năng lực rất mạnh, hơn nữa từng dùng thuyền buồm tiến hành du hành toàn cầu, đối với các tuyến hàng hải và khí tượng khắp thế giới đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Việc này cũng nhờ vào mạng lưới tình báo của nữ phóng viên, vị nữ phóng viên được Sư Tử Vương Ti chọn trúng này quen biết rất nhiều cường giả trong giới thể thao, vị phú nhị đại này cũng là một trong số đó, dù sao thuyền buồm cũng tính là một loại thể thao.

Phú nhị đại là một người thích gây chuyện, vừa thấy kinh tế của người nguyên thủy bần cùng như vậy, hắn nghĩ mình hoàn toàn có thể tích lũy tư bản, phát hành tiền tệ.

Gần như là bản năng, hắn muốn tích lũy tài nguyên, dùng giấy trắng phát hành tiền tệ đổi lấy vật tư thực chất.

Đương nhiên tiền tệ của hắn có Thạch Thần Thiên Không làm bảo chứng, dù sao Thạch Thần Thiên Không là tù trưởng của người nguyên thủy.

Sư Tử Vương Ti rất phẫn nộ, vì tên phú nhị đại này vậy mà dám làm chuyện bóc lột trước mắt hắn, đem tài nguyên mọi người vất vả làm việc tích lũy được dùng giấy trắng đổi đi, hắn lập tức tìm đến phú nhị đại lý luận.

Phú nhị đại thấy khó hiểu, không biết mình làm sai cái gì, lẽ nào hắn làm sai sao.

Hắn hoàn toàn không sai nhé.

Tiền tệ là sản vật tất yếu của sự phát triển văn minh, tiền tệ xuất hiện để các văn minh khác nhau có thể thông qua tiền tệ đẳng giá để tiến hành trao đổi, gia tăng sự lưu thông vật tư, thúc đẩy văn minh phát triển.

Tôi là thấy thời đại này thiếu loại tiền tệ thực chất này nên mới nghĩ đến chuyện giúp đỡ.

Tên khốn nhà ngươi, ngươi dùng không phải vàng cũng không phải bạc, chỉ là giấy trắng vẽ hoa văn, sao ngươi dám dùng giấy trắng đổi lấy thành quả lao động của mọi người.

Lương tâm ngươi không thấy đau sao.

Hơn nữa sau khi ngươi đổi được những tài nguyên này, ngươi lại làm gì.

Ngươi chỉ dùng những tài nguyên này để hưởng thụ, không đầu tư tái sản xuất, cũng không nghĩ đến việc dự trữ vật chất để chuẩn bị cho năm mất mùa, ngươi chỉ muốn làm kẻ bóc lột.

Sư Tử Vương Ti nắm đấm đã siết chặt, nếu ở Ti đế quốc, hắn sớm đã một đấm đập nát đầu đối phương.

Sư Tử Vương Ti hiện tại đã hiểu ra, mình trước kia đúng là hận sai người rồi, không phải người già biến xấu, mà là người xấu đã già đi, người xấu là ngay từ đầu đã xấu rồi, tên phú nhị đại trước mắt này chính là như vậy, không có một chút trách nhiệm xã hội nào, chỉ muốn làm ký sinh trùng.

Tụ tập tài phú là quy luật xã hội, Thạch Thần Thiên Không tán thành cách làm này.

Còn về việc vật tư tôi kiếm được muốn xử lý thế nào, cũng là chuyện riêng của tôi, tôi nghĩ chế độ bộ lạc Thạch Thần Thiên Không không nói là chế độ công hữu chứ.

Ở thời đại này, mỗi người đều dựa vào bản lĩnh để sống.

Hơn nữa, cậu cũng thấy rồi đó, mọi người đem những thứ không cần thiết đổi thành tiền rồi có thể đi mua những thứ cần thiết tiện lợi hơn nhiều, tôi đây là đang tạo thuận lợi cho mọi người.

Phú nhị đại cảm thấy Sư Tử Vương Ti là vô lý gây sự, mình căn bản không làm sai điều gì.

Sư Tử Vương Mùi thấy anh trai mình rất thất vọng, trước kia cô chỉ thấy biểu cảm này một lần, đó là lần đầu tiên anh trai đối mặt với một võ sĩ quyền Anh chuyên nghiệp, anh ấy cho rằng mình không thể chiến thắng, thậm chí không biết mình có thể sống sót rời khỏi võ đài hay không.

Đó là một loại thất vọng khi biết rõ nguy hiểm nhưng bất lực đối diện, là sự tuyệt vọng không lối thoát.

Đúng vậy, Sư Tử Vương Ti cảm thấy mình không lối thoát, rõ ràng hắn biết sự xuất hiện của tiền tệ sẽ khiến phú nhị đại kiếm bộn tiền, sẽ khiến mọi người đều trở thành nô lệ, nhưng nhìn biểu cảm vui sướng không chút phòng bị của mọi người, Sư Tử Vương Ti liền biết mình không thể ngăn cản họ, cũng không thể để mọi người từ bỏ tiền tệ.

Giống như nhìn bầy cừu xếp hàng đi về phía đồ đao, mình lại không có cách nào ngăn cản.

Nếu cố gắng ngăn cản, những con cừu này trái lại còn nhe răng trợn mắt với hắn.

Chuyện không mong muốn nhất cuối cùng cũng xảy ra, Sư Tử Vương Ti cảm thấy nản lòng thoái chí, cảm thấy vẫn nên làm một tảng đá không cần suy nghĩ thì tốt hơn.

Hoặc làm một người mù, cũng không cần nhìn mọi người lao đầu vào lửa, trở thành nô lệ của đồng tiền, cũng không cần nhìn kẻ bóc lột đại diện cho phú nhị đại quay trở lại.

Phú nhị đại đắc ý nhìn Sư Tử Vương quay người rời đi, hắn thực sự không hiểu cái tên to xác này rốt cuộc là có vấn đề gì.

Được rồi, mình phải tiếp tục in tiền, hiện tại tiền tệ thực sự là cung không đủ cầu nha.

Sư Tử Vương Mùi nhìn anh trai thất vọng như vậy, cô nghĩ đến Đỗ Lan, vì Đỗ Lan nói muốn giúp đỡ anh trai, thế là cô vội vàng đến bờ suối nhỏ, tiếp tục lần theo ký hiệu tìm được Đỗ Lan, kể lại từng li từng tí tình hình bộ lạc.

Anh trai hiện tại rất thất lạc, còn thất lạc hơn cả khi bị thương trên võ đài.

Đỗ Lan rất rõ Sư Tử Vương Ti hiện tại đâu chỉ là bị thương, quả thực là thất bại thảm hại.

Tiền tệ sao, Đỗ Lan cũng luôn quan sát, phát hiện tên phú nhị đại này cũng thật lợi hại, không có bất cứ vật tư, vàng bạc, dầu mỏ dự trữ nào, hắn cũng dám phát hành tiền tệ.

Hơn nữa phát hành nhiều như vậy, hoàn toàn đã đến mức lạm phát rồi.

Sở dĩ hiện tại còn chưa lạm phát, hoàn toàn là vì mọi người còn đang tích trữ, tiền tệ lưu thông ít, lượng lớn tiền tệ bị mọi người cất kỹ không đưa ra thị trường.

Điều này khiến số tiền phát hành dư thừa không trực tiếp gây nhiễu giá cả.

Thế nhưng tên phú nhị đại này hoàn toàn là một kẻ nửa mùa về kinh tế, vẫn đang in tiền, quả thực là tự sát.

Tôi biết rồi, cháu về nói với anh trai cháu, bảo hắn qua đây gặp tôi.

Đỗ Lan nói.

Tương Lai lập tức gật đầu, một lát sau Sư Tử Vương Ti ngơ ngác bị em gái dẫn đến chỗ hẹn, không biết em gái thần thần bí bí làm cái gì.

Đợi đến khi hắn nhìn thấy Đỗ Lan, việc đầu tiên là lách người đứng chắn trước mặt em gái: Đỗ Lan.

Ánh mắt trở nên nguy hiểm, tựa như hai luồng kiếm quang sắc lẹm.

À, đã lâu không gặp, thương thế thế nào rồi.

Sao ông lại ở đây.

Hơn nữa tại sao lại quen biết em gái tôi.

Ông muốn làm gì.

Đỗ Lan thiện ý nói: Tôi là đến để giúp cậu, không phải cậu đang phiền não vì cái tiền tệ mà tên phú nhị đại đáng ghét kia làm ra sao.

Thực ra rất đơn giản là có thể đánh sụp tiền tệ của hắn.

Với tư cách là một người vừa mới phục sinh, hắn không có bất cứ căn cơ nào, mọi người chấp nhận tiền tệ của hắn hoàn toàn là nể mặt Thạch Thần Thiên Không.

Cho nên chỉ cần bắt cóc Thạch Thần Thiên Không, để hắn mất tích một hai tháng, tiền tệ của phú nhị đại sẽ triệt để mất đi giá trị.

Mọi người sẽ khủng hoảng phát hiện tiền tệ căn bản không có bất cứ tác dụng gì.

Đến lúc đó kế hoạch của phú nhị đại sẽ thất bại, hắn thậm chí sẽ bị cư dân phẫn nộ băm thành mảnh vụn.

Dù ông nói đúng, vậy tại sao ông phải làm như vậy.

Sư Tử Vương Ti hỏi.

Thực ra tôi ở mức độ nào đó cũng ủng hộ cậu, nếu cậu thông minh hơn một chút, có thể tổng kết kinh nghiệm của mình, để mình trở thành một tấm gương, người cậu có thể giúp đỡ và dẫn dắt sẽ càng nhiều hơn.

Thực ra tôi vẫn luôn nhắc nhở cậu, hiếc thay lúc đó cậu quá ngoan cố.

Đỗ Lan ngữ trọng tâm trường nói: Tôi cũng tin thế giới có thể trở nên tốt đẹp hơn, nhưng không phải thông qua việc căm ghét người già theo cách sai lầm đó, mà là thông qua việc quảng bá giá trị quan tự luật, quảng bá tự luật chi phí rất lớn, nhưng nếu là người như cậu thì chắc chắn có thể trở thành một tấm gương.

Sư Tử Vương Ti hồi ức lại chuyện trước kia, phát hiện Đỗ Lan cũng không nói sai, Đỗ Lan vẫn luôn không đổi, là mình quá ngu xuẩn, hoặc giả họ thực sự có thể hợp tác một lần nữa: Vậy còn Tương Lai là chuyện thế nào.

Con bé là một cô gái tốt, tôi đã giải khai hóa thạch cho con bé, để con bé làm tai mắt.

Đỗ Lan nói: Có phải vậy không, Tương Lai.

Vâng ạ, chú Đỗ Lan là người tốt.

Tương Lai liên tục gật đầu.

Xem ra bọn họ lại sắp hợp tác rồi, Sư Tử Vương Ti quyết định: Vậy tôi làm sao mới có thể bắt cóc Thạch Thần Thiên Không, bất kể ban ngày hay ban đêm, bên cạnh hắn luôn có rất nhiều người.

Họ sẽ giúp cậu.

Sau lưng Đỗ Lan xuất hiện hai cư dân văn minh thế hệ thứ hai: Đây là những người Trái Đất thế hệ hai, đợi đến khi cậu hoàn thành việc bắt cóc, có thể cùng họ đi tham quan văn minh thế hệ hai một chút.

Sư Tử Vương Ti nhìn thấy hai người trắng bệch kỳ quái, họ mặc những trang phục tiên tiến, trên người còn có một số thiết bị không hiểu ra sao, dường như vô cùng khoa học viễn tưởng.

Tuy khuôn mặt tương tự con người, nhưng mặt không biểu cảm, dường như không còn cần giao lưu qua biểu cảm nữa, cơ mặt đã thoái hóa.

Thế giới này rốt cuộc có bao nhiêu bí mật, Đỗ Lan này lại là ai.

Chương 2239

Quá nhiều nghi vấn, nhưng Sư Tử Vương Ti không phải là người ham thích suy nghĩ, hiện tại hắn chỉ nghĩ đến việc đánh bại phú nhị đại.

Lượng lớn tiền giấy xuất hiện, bất kể là người nguyên thủy hay cựu nhân loại đều rất vui vẻ, vì có tiền tệ đẳng giá trao đổi vật phẩm quả thực thuận tiện hơn nhiều.

Một số thứ không dùng đến lại không dễ cất giữ có thể đổi thành tiền tệ trữ tồn lại, đợi đến khi cần thì dùng.

Việc tích trữ đã hấp thụ lượng lớn tiền tệ mà phú nhị đại ban phát, không dẫn đến việc tiền tệ mất giá, giá cả leo thang.

Tuy nhiên với tư cách là một loại tiền tệ, hoặc là có bao nhiêu vật tư thì phát hành bấy nhiêu tiền, khi đó là ràng buộc với kim loại quý như vàng, hoặc là ràng buộc với vật tư chiến lược như dầu mỏ, chứ không có chuyện như phú nhị đại này hoàn toàn không có bất cứ cơ sở nào đã phát hành tiền tệ.

Sở dĩ việc phát hành tiền tệ thuận lợi như vậy, hoàn toàn là vì mọi người tin tưởng năng lực khoa học của Thạch Thần Thiên Không, cho rằng hắn có biện pháp không ngừng tích lũy thêm nhiều vật tư, có thể khiến thặng dư của mỗi người đều không ngừng nâng cao.

Tất cả đều bắt nguồn từ mị lực cá nhân của Thạch Thần Thiên Không.

Cho nên Đỗ Lan nói hủy diệt loại tiền tệ này là rất đơn giản, chỉ cần bắt cóc Thạch Thần Thiên Không là được.

Sư Tử Vương Ti đồng ý, vì hắn thực sự có nỗi sợ hãi sâu xa đối với thế giới cũ, nỗi sợ hãi đó ăn sâu vào xương tủy.

Mà lúc này trong bộ lạc nguyên thủy nghiễm nhiên tràn đầy bầu không khí punk, bên bờ hồ có một nhà máy khổng lồ, mỗi ngày đều có lượng lớn công nhân lao động ở đây để xây dựng một con thuyền buồm có thể dương buồm viễn hàng, đồng thời công tác chuẩn bị khí cầu nhiệt cũng ngày càng khẩn trương, phú nhị đại sau khi quan trắc khí tượng đã quyết định ngày xuất phát ngày càng gần.

Hiện tại chưa quyết định chính là suất lên khí cầu, phú nhị đại chắc chắn phải lên, vì chỉ mình hắn có kinh nghiệm thao tác khí cầu nhiệt.

Khắc La Mỗ cũng muốn lên, tuy Thạch Thần Thiên Không vốn không đồng ý, vì bộ lạc chỉ có hai nhà sử học khoa học, nếu cả hai đều lên mà xảy ra chuyện gì thì sự nghiệp của họ sẽ đứt gánh giữa đường.

Tuy nhiên Khắc La Mỗ kiên trì, cuối cùng vẫn quyết định cả hai người cùng lên.

Lần khảo sát bằng khí cầu này chí quan trọng yếu, họ nhất định phải tìm thấy dầu mỏ mới thôi.

Lấy thôn làm trung tâm, con đường cao tốc nguyên thủy tỏa ra bốn phía, guồng nước bên suối, mỏ quặng, bãi phạt mộc, xưởng gia công gỗ, xưởng đóng thuyền. những chiếc xe bản gỗ thô sơ dưới sự đẩy kéo của đám mãnh nam kêu kèn kẹt vận chuyển hàng hóa, khu vực này tựa như một khu công nghiệp viễn cổ đang bận rộn, mỗi người đều có công việc của riêng mình.

Nhân thủ không đủ, vô cùng không đủ, nhưng Thạch Thần vẫn khắc chế việc sử dụng hồng lợi hóa thạch để dụ hoặc, mà cố gắng phát huy năng lượng của họ dưới số lượng nhân khẩu hữu hạn này.

Ít nhất hiện tại họ có một đầu bếp chuyên nghiệp, có thể gia công những nguyên liệu giản lậu thời nguyên thủy đến cực hạn, có thể để mọi người ăn một bữa ngon sau giờ làm việc.

Nhưng lúc này người nguyên thủy cảm thấy bị đe dọa, vì đám mãnh nam từng được giáo dục trung học có hiệu suất công việc cao hơn, năng lực thấu hiểu mạnh hơn, những người có thể miễn cưỡng so bì với mãnh nam chỉ có Khắc La Mỗ và lão thợ thủ công hai công cụ nhân luôn đi theo Thạch Thần, những người nguyên thủy khác căn bản không bì được với mãnh nam.

Đây chính là nguy cơ, nguy cơ cạnh tranh, người nguyên thủy đều biết những người khôi phục từ hóa thạch này mạnh mẽ như thế nào, hiện tại còn miễn cưỡng bì được, nhưng sau này thì sao.

Người nguyên thủy nếu không có sở trường, rất dễ sẽ bị đào thải.

Đặc biệt là hiện tại có tiền kim loại, người làm được việc kiếm được tiền cũng nhiều hơn, hiển nhiên tốc độ kiếm tiền của mãnh nam nhanh hơn người nguyên thủy nhiều.

Mà điều khiến người nguyên thủy cảm thấy nguy cơ hơn là không chỉ bản thân mình không bì được, mà con cái mình có lẽ cũng không bì được với họ.

Thế là người nguyên thủy tìm đến lão công tượng, hy vọng ông có thể giúp đỡ mọi người.

Lão công tượng rất khó xử: Thực ra nếu mọi người đều có thể học được tuyệt học của bộ tộc công cụ, thì cũng không phải không có cách đuổi kịp họ.

Thế nhưng rất nhiều tuyệt học của bộ tộc công cụ đã thất truyền rồi, trừ phi chúng ta có thể tìm thấy hòn đảo bảo vật nơi khởi nguyên của chúng ta.

Đảo bảo vật chính là hòn đảo nhỏ nơi sáu phi hành gia hạ cánh, cũng là cố hương của người nguyên thủy.

Lão công tượng cho rằng ở cố hương của người nguyên thủy vẫn còn lưu truyền những kỹ xảo áo nghĩa của bộ tộc công cụ.

Dưới áp lực cạnh tranh, người nguyên thủy không thể không đi tìm phương hướng mới, họ tuyệt đối không thể bị đám mãnh nam bì xuống, nếu không thì sẽ rất thảm.

Lúc này Tiểu Xuyên Giang cũng đang đề nghị với Thạch Thần Thiên Không: Chúng ta nên cung cấp giáo dục cho người nguyên thủy, cậu đã mặc nhận kinh tế thị trường, đồng ý phát hành tiền tệ, vậy thì nên chiếu cố những nhóm người yếu thế đó, nếu không người nguyên thủy sẽ ngày càng nghèo đi.

Tiểu Xuyên Giang lúc này là người hiểu rõ xã hội học nhất trong đế quốc khoa học, với tư cách là cánh tay trái cánh tay phải của Thạch Thần Thiên Không, cô đã đưa ra kiến nghị.

Ngạch, tôi nghĩ chắc không nghiêm trọng vậy đâu, tôi mặc nhận tiền tệ lưu thông chỉ là cảm thấy như vậy có thể khiến mọi người tích cực hơn.

Cô cũng biết nếu không có tiền tệ, tôi chỉ có thể phân phối thực phẩm cơ bản, chỉ có thể để mọi người ăn no, chứ không thể thỏa mãn những nhu cầu khác của mọi người.

Có tiền tệ, mọi người muốn cái gì có thể tự mình đi mua, chẳng phải rất tốt sao.

Rất tốt, nhưng tiền tệ tất phải được giám sát, năng lực kinh tế của Thất Hải Long Thủy thực sự khiến tôi lo lắng, tôi biết cậu ủng hộ kế hoạch của anh ta, để mọi người làm việc tích cực hơn, cậu hy vọng dùng tiền tệ làm động lực khích lệ, làm động lực khai thác hải ngoại.

Thế nhưng cậu nên thấy sự chia cắt xã hội của thế kỷ hai mươi mốt, khoảng cách giàu nghèo, cậu với tư cách là người lãnh đạo không nên mặc kệ mà phải nghĩ cách điều chỉnh lưu thông, chứ không phải nhìn kẻ mạnh ngày càng mạnh, kẻ yếu ngày càng yếu.

Người nguyên thủy so với chúng ta có sự thiếu hụt tiên thiên, họ không được giáo dục hệ thống, không có đủ tri thức, họ đã rất khó theo kịp bước tiến lớn của cậu trong việc kiến thiết rồi, hoặc là chúng ta dừng bước đợi họ một chút, hoặc là chúng ta nghiêng tài nguyên qua đó cung cấp cho họ giáo dục tốt hơn, hoặc là từ bỏ người nguyên thủy.

Tiểu Xuyên Giang rất nghiêm túc, vì đây là mâu thuẫn thực tế đã xuất hiện, người nguyên thủy cần nâng cao sức cạnh tranh.

Thạch Thần Thiên Không cảm thấy bình thường mình đã đủ bận rồi, mỗi ngày đều không có đủ thời gian nghỉ ngơi, sao đã nỗ lực như vậy mà mọi người vẫn không hài lòng.

Thật sự là rất bất lực nha: Vấn đề giáo dục có thể lùi lại một chút, chúng ta hiện tại cần tất cả nhân lực đồng tâm hiệp lực đóng thuyền, đó mới là quan trọng nhất.

Tôi rất nhanh sẽ xuất phát đi tìm dầu mỏ, công tác giám sát giao lại cho cô, còn bộ phận dệt vải do cô phụ trách cũng phải cố gắng lên để chế tạo ra buồm.

Thấy Tiểu Xuyên Giang có thần tình không đồng ý, Thạch Thần nói: Trước đó lúc thẩm vấn Băng Nguyệt, hắn từng nói một câu tôi thấy rất đúng, phàm việc gì cũng có lợi hại, với tư cách là người lãnh đạo, tôi quyết định chỉ là lấy hay bỏ, còn những thứ khác thì cần mọi người cùng nỗ lực mới được.

Tôi chọn xuất hải, chọn tiền tệ, còn về tệ đoan thì là không thể tránh khỏi, tôi cũng chỉ có thể không ngừng khai phá năng lượng khoa học, giữ vững giá trị của tiền tệ.

Nói đến đây, Tiểu Xuyên Giang còn muốn nói một số kiến nghị về việc chế định pháp quy, nhưng thấy dáng vẻ mệt mỏi của Thạch Thần Thiên Không, cô im lặng lui ra ngoài.

Tiểu Xuyên Giang không phát hiện trong phòng thực ra đang mai phục ba người khác, Sư Tử Vương Ti xuất hiện sau khi cô rời đi.

Thạch Thần Thiên Không nhìn hắn: Cậu lại có chuyện gì.

Phàm việc gì cũng có lợi hại, cậu chọn phương án có lợi cho mình, rồi đem tệ đoan quăng cho mọi người gánh chịu, đó chính là sự thống trị của cậu sao, Thạch Thần Thiên Không.

Sư Tử Vương, tôi rất bận, không muốn nghe cậu lôi thôi.

Sư Tử Vương Ti nói: Tôi tuyệt đối không đồng ý chế độ tiền tệ của Thất Hải Long Thủy.

Chỉ cần đến được tân đại lục, số tiền tệ này đều sẽ biến thành tài sản thực chất, cậu căn bản không cần lo lắng vấn đề tiền tệ.

Thạch Thần có tính toán của riêng mình, số tiền tệ này thực ra chính là những tờ ngân phiếu rỗng, là công cụ để vắt kiệt tính tích cực làm việc của mọi người, trích xuất thặng dư.

Nhưng nếu mọi thứ thuận lợi, ngân phiếu rỗng cũng có thể đổi được tiền thật, đó chính là lấy lượng lớn vật tư từ tân đại lục chia cho công nhân.

Lịch sử chính là phát triển như vậy, Thạch Thần Thiên Không biểu thị mình chẳng qua là người tái hiện lịch sử, cho nên tuyệt đối không xảy ra vấn đề.

Thạch Thần cho rằng hiện tại thúc đẩy tiền tệ là thích hợp, vì hiện tại hắn tất phải điều động tính tích cực của mọi người.

Cần mọi người lao động quá tải, nhưng Thạch Thần lại không phải chủ nô không thể dùng roi vọt ép buộc mọi người làm việc, vậy thì chỉ có thể sử dụng thủ đoạn kinh tế để kích thích, để mỗi người đều vì tiền mà bán đi sức lao động của mình.

Ít nhất đợi đến sau khi khai thác được tân đại lục, số tiền tệ này là thực sự đáng tiền, sẽ có vô số tài nguyên chờ đợi mọi người, mỗi người đều có thể trở thành đại địa chủ.

Nhưng Sư Tử Vương Ti lại cho rằng sự xuất hiện của tiền bạc đã ảnh hưởng đến sự thuần khiết của thế giới mới.

Cậu muốn làm gì.

Thạch Thần không hiểu Sư Tử Vương Ti rốt cuộc có gì không hài lòng, lại muốn làm gì.

Hắn đã nhận ra kẻ đến không có ý tốt.

Thạch Thần, tôi phải ngăn cản cậu.

Lời vừa dứt, sau lưng Sư Tử Vương xuất hiện hai người đàn ông kỳ quái tột độ, sau đó Thạch Thần liền mất đi ý thức.

Thạch Thần Thiên Không mất tích.

Trong bộ lạc, Chalk Phong Tử gào thét như thú dữ bị kinh sợ, nó cảm nhận được mối đe dọa đến sinh mệnh của họ lại xuất hiện trong thôn.

Một thời gian gà bay chó sủa, nhưng tìm khắp mọi nơi Thạch Thần có thể xuất hiện đều không thấy hắn.

Khắc La Mỗ biết hiện tại tuyệt đối không được loạn, thế là tự cáo phấn dũng đứng ra chỉ huy mọi người tiếp tục làm việc.

Với tư cách là phó thủ của Thạch Thần, Khắc La Mỗ nỗ lực duy trì bộ lạc vận hành.

Rất nhanh mọi người phát hiện Sư Tử Vương Ti cũng không thấy đâu, thế là Băng Nguyệt bị giam giữ trở lại.

Vì mọi người nghi ngờ tất cả đều là do hai người họ bày ra, dù sao tên của họ cũng nằm trên danh sách nguy hiểm của bộ lạc.

Đại Mộc Đại Thụ không thể không thẩm vấn Băng Nguyệt, muốn biết hắn có liên quan gì đến chuyện này không: Nói cho chúng tôi biết, Sư Tử Vương Ti rốt cuộc đã làm gì.

Tại sao Thạch Thần lại mất tích.

Ngươi tốt nhất nên khai báo thành thật.

Đại Mộc Đại Thụ hiện tại rất hối hận, ban đầu không nên để họ tự do hành động, mình nên ngăn cản Thạch Thần phóng túng hai người này.

Thế nhưng Băng Nguyệt rất oan uổng: Chuyện này tôi không biết, có điều tôi có thể nói cho các người biết việc này có lẽ có liên quan đến em gái Sư Tử Vương, các người có thể xem cô ta có mất tích luôn không.

Trước đó tôi đã phát hiện cô ta thường xuyên đến bờ suối nhỏ, theo lý mà nói một người mới đến để làm quen môi trường thì tuyệt đối không chỉ chạy đến một nơi, cho nên cô ta căn bản không phải đang làm quen môi trường, tuyệt đối là ở bờ suối bên đó có chuyện gì.

Đại Mộc Đại Thụ lập tức cho người đi đến bờ suối nhỏ, quả nhiên phát hiện một số điểm bất thường, nhưng sớm đã người đi nhà trống.

Chương 2240

Cho nên đây là chuyện hai anh em họ làm, không liên quan đến tôi.

Băng Nguyệt nói: Họ vừa đi, người đầu tiên các người nghi ngờ chắc chắn là tôi, nếu tôi cũng là đồng mưu thì sớm đã đi rồi, sẽ không ở lại đây.

Mọi người thấy cũng đúng, Băng Nguyệt và Sư Tử Vương Ti đều là những phần tử nguy hiểm có tiền án, bất kể xảy ra chuyện gì thì người đầu tiên nghi ngờ chính là họ.

Băng Nguyệt ở lại đây thực sự không phải là lựa chọn lý trí.

Nhưng vẫn chưa hoàn toàn loại trừ hiềm nghi của ngươi, phải giam giữ ngươi lại.

Đại Mộc Đại Thụ nói.

Băng Nguyệt chỉ mỉm cười, tựa như một vị khách xem kịch, hắn trái lại tò mò Sư Tử Vương Ti rốt cuộc đang làm gì, em gái hắn lại đang đóng vai trò gì: Thú vị, hoặc giả sau chuyện này còn có bóng dáng của người đàn ông đó.

Lúc này Hổ Phách bọn họ cũng nghi ngờ đến Đỗ Lan: Các cậu nói xem liệu có phải quốc sư của Ti đế quốc không.

Liệu ông ta có phải vẫn chưa chết tâm, xúi giục Sư Tử Vương Ti bắt cóc Thạch Thần Thiên Không không.

Hoặc giả Đỗ Lan dùng em gái Sư Tử Vương làm con tin, uy hiếp Sư Tử Vương Ti làm ác.

Tiểu Xuyên Giang suy đoán.

Bất kể thế nào, hiềm nghi của Sư Tử Vương Ti là lớn nhất.

Và chúng ta còn chưa xác định được trong số những người của Ti đế quốc đầu hàng còn có kẻ địch nào khác không.

Ánh mắt Khắc La Mỗ trở nên rất sắc bén, Thạch Thần Thiên Không là bạn của hắn, càng là thầy của hắn, hiện tại hắn vô cùng phiền muộn, nhìn những người đầu hàng của Ti đế quốc ai cũng giống đồng phạm.

Hiển nhiên giữa bộ lạc và đám mãnh nam tồn tại một chuỗi nghi kỵ.

Lúc này Thạch Thần Thiên Không đang ngồi trên máy bay với khuôn mặt ngây dại, họ sắp đến quốc đô của tân nhân loại.

Trong ba nghìn bảy trăm năm qua, nhân loại mới đã ra đời, họ đã phá vỡ bức tường tâm hồn giữa người với người, dùng sự kết nối tâm linh thay thế ngôn ngữ và biểu cảm, thành thực, trung thành, mạnh mẽ, có tất cả những phẩm tính tốt đẹp mà cựu nhân loại các cậu hướng tới.

Đỗ Lan giới thiệu lịch sử tân nhân loại.

Ba người cựu nhân loại đối diện đều trợn mắt há mồm.

Cho nên ông chính là người đại diện của tân nhân loại.

Ông muốn tiêu diệt chúng tôi sao.

Ha ha, nếu muốn tiêu diệt các cậu, các cậu căn bản không thể phục sinh được.

Họ chỉ cần đập nát toàn bộ tượng đá của các cậu là được.

Nhưng họ không làm vậy, tôi khuyên các cậu đừng lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nếu vậy các cậu sẽ phát sinh xung đột với tân nhân loại đó.

Thạch Thần Thiên Không im lặng hồi lâu, cuối cùng nói: Vậy các người muốn tôi làm gì.

Chỉ là muốn cho cậu thấy hệ thống tài chính của cậu mong manh đến mức nào.

Cậu sẽ đến thăm bên phía tân nhân loại một tháng, trong một tháng cậu vắng mặt, tiền tệ của bộ lạc sẽ trở nên vô giá trị, vật tư sẽ khan hiếm.

Đương nhiên nếu Khắc La Mỗ cứng rắn một chút có thể trực tiếp sung công toàn bộ hàng hóa của Thất Hải Long Thủy, khôi phục sự phân phối thống nhất như trước kia để vượt qua nguy cơ.

Sau khi trải qua cuộc khủng hoảng kinh tế đầu tiên của thế giới nguyên thủy, muốn để mọi người chấp nhận tiền tệ một lần nữa thì khó đấy.

Đỗ Lan cười hì hì nói, cứ như thể nỗi khổ của người khác chính là niềm vui của hắn.

Thạch Thần Thiên Không nắm chặt nắm đấm: Tại sao.

Ông làm vậy hoàn toàn là hại người không lợi mình.

Tôi đã nói với cậu rồi, phàm việc gì cũng phải cân nhắc chu toàn, đương nhiên cũng không thể trách các cậu, dù sao trong sách giáo khoa của các cậu không giới thiệu sự tích lũy nguyên thủy của phát triển công nghiệp tàn khốc như thế nào.

Hiện tại các cậu đem toàn bộ thặng dư của nông nghiệp tập trung lại, bao gồm lương thực, phụ phẩm, sức lao động, đem tất cả những thứ đó đầu tư vào công nghiệp.

Thông thường lúc này đều cần một tổ chức mạnh mẽ và tập trung để quản lý tất cả thặng dư, nhưng cậu lại giao nó cho tư bản, giao cho loại sức mạnh bất ổn định như tiền tệ.

Cứ như vậy không quá mấy năm, tập đoàn tư bản đại diện là Thất Hải Long Thủy sẽ vượt ra khỏi sự khống chế của cậu, họ sẽ còn nguy hiểm hơn cả Sư Tử Vương Ti.

Đỗ Lan nói: Cậu không khống chế được những sức mạnh này đâu.

Sư Tử Vương Ti liên tục gật đầu, tuy hắn cũng không nghe hiểu lắm, nhưng câu cuối cùng thì nghe hiểu, hắn cũng cho rằng Thạch Thần Thiên Không không khống chế được, vì tư bản không phải là khoa học.

Thạch Thần Thiên Không đại khái đã hiểu, nhưng không đồng ý: Thế nhưng mỗi người đều đang tự phát truy cầu tiền bạc, là phát ra từ nội tâm, là tâm cam tình nguyện, đó là lòng người hướng tới.

Tôi lợi dụng loại tâm lý mà mỗi người đều có này để điều động họ tự nguyện nỗ lực làm việc, cũng đâu có làm gì sai.

Cậu vẫn không hiểu, tâm lý mỗi người đều có là không sai, nhưng loại tâm lý này có thể bị lợi dụng, nước có thể đẩy thuyền cũng có thể lật thuyền.

Nhìn dáng vẻ cậu thế này chắc là không biết sự phản phệ của tiền bạc đáng sợ thế nào đâu.

Ví dụ hiện tại tôi có thể dùng kỹ thuật làm muối và làm đường tiên tiến nhất để kiếm một lượng tiền lớn, sau đó tôi có thể mua đá với giá cao, giá cao đến mức còn hơn cả tiền lương họ đi làm, cậu nói xem sẽ thế nào.

Nếu theo tâm lý mỗi người đều tự phát truy cầu tiền bạc, vậy thì tự nhiên là bỏ việc để đi bán đá rồi.

Thạch Thần Thiên Không rất muốn hỏi ai lại rảnh rỗi đi mua đá với giá cao như vậy.

Nhưng hắn nhìn dáng vẻ của Đỗ Lan thì biết Đỗ Lan sẽ làm.

Xem ra cậu cũng hiểu loại tâm lý truy cầu tiền bạc này sẽ bị người có tâm lợi dụng, mà cậu căn bản không có bất cứ cơ chế phòng ngự nào.

Phải biết không phải đến thế kỷ 17 mới có bong bóng hoa Tulip, từ trước Công nguyên đã có chiến tranh tài chính nước Sở mua hươu rồi.

Cậu căn bản không hiểu sự tàn khốc của đồng tiền.

Bong bóng hoa Tulip và chuyện người Sở mua hươu, chính là dùng hoa tulip và hươu thay thế cho đá mà Đỗ Lan nói.

Đều là khiến con người điên cuồng dồn tinh lực vào việc đầu cơ phi sản xuất, cuối cùng bỏ bê sản xuất, phát sinh khủng hoảng.

Thạch Thần Thiên Không cũng rất bất lực, chủ yếu là hắn không tìm được một ý thức hệ có thể khiến các tập đoàn thống nhất, để mọi người cùng nỗ lực.

Cho nên cuối cùng không thể không dùng tiền bạc để kích thích mọi người, lập thành một liên minh công nghiệp lỏng lẻo.

Ít nhất hiện tại chưa xuất hiện rắc rối, nhưng theo Đỗ Lan thấy, nếu để xuất hiện rắc rối thì đã quá muộn rồi.

Thạch Thần Thiên Không im lặng, bởi kinh tế vốn không phải sở trường của hắn.

Sở trường của hắn là phát minh sáng tạo, hắn cho rằng chỉ cần mọi người có chung mục tiêu tích cực nỗ lực làm việc, thì dù có tệ đoan nào cũng vẫn trong tầm kiểm soát.

Chỉ cần bộ lạc không có kẻ hay làm loạn như Đỗ Lan, khủng hoảng kinh tế căn bản không thể xảy ra.

Chỉ cần hắn chế tạo ra thuyền buồm, vượt biển tìm dầu mỏ đến được Tân Đại Lục, nơi có tài nguyên vô tận đang chờ đợi, đến lúc đó mọi người đều sẽ mãn nguyện.

Tuy nhiên, Thạch Thần Thiên Không phải thừa nhận rằng nếu thực sự xuất hiện một kẻ xấu như Đỗ Lan, hệ thống kinh tế thô sơ của hắn sẽ lập tức bị đánh cho tan nát.

Thực tế, Thạch Thần Thiên Không đã thực sự xem thường trí tuệ của người phàm, bởi những thủ đoạn phá hoại kinh tế của Đỗ Lan đã xuất hiện từ trước Công nguyên.

Đó chính là Quản Trọng, người cả đời đã đánh ba trận chiến kinh tế, một chiêu tiên hạ thủ vi cường ăn cả thiên hạ, trong đó có vụ mua lộc của nước Sở.

Đó là dùng giá cao mua hươu từ nước Sở, dùng giá thấp mua lương thực và hạt giống.

Chờ đến khi người nước Sở mải mê đi bắt hươu mà quên cả trồng trọt dẫn đến nạn đói, nước Tề lại tung lương thực và hạt giống ra bán với giá cắt cổ, khiến nước Sở mấy năm trời không gượng dậy nổi.

Nếu Thạch Thần Thiên Không cũng gặp phải kiểu tấn công này, đừng nói mấy năm, chỉ cần một năm thôi, hệ thống công nghiệp hắn xây dựng có thể sẽ sụp đổ hoàn toàn vì nó vốn cực kỳ mỏng manh.

Công nghiệp không phải chỉ dựa vào tinh thần thợ thủ công là xong, mà dựa vào hệ thống và quy mô.

Hiện tại Thạch Thần Thiên Không chẳng có gì cả, một khi nảy sinh vấn đề, tất cả công xưởng đều sẽ đình trệ.

Ví dụ như lúc này khi Thạch Thần Thiên Không mất tích, bộ lạc tuy còn Khắc La Mỗ nhưng hắn rất khó duy trì công việc, đặc biệt là hắn hoàn toàn không biết tại sao Thạch Thần lại muốn tìm dầu mỏ, cũng không biết một số chi tiết thiết kế thuyền buồm phải làm thế nào.

Kéo theo đó là mọi người lo lắng tiền tệ trong tay mình mất giá, muốn nhanh chóng đổi tiền thành vật tư.

Phú nhị đại Thất Hải Long Thủy tức khắc phải chịu áp lực khổng lồ, bởi hắn phát hành quá nhiều tiền tệ, vượt xa lượng vật tư dự trữ.

Một khi mọi người bắt đầu ồ ạt rút tiền, hắn căn bản không thể thu hồi từng tờ tiền một.

Chưa đầy một tháng, chỉ trong vài ngày, bộ lạc đã quay trở lại thời kỳ trao đổi vật ngang giá như trước.

Lúc này, Thạch Thần Thiên Không đã hạ cánh xuống trước đấu trường.

Chào mừng đến với Đệ Tam Tân Thần La.

Đập vào mắt toàn là những kiến trúc kỳ quái, vặn vẹo, tóm lại là không thuộc về thẩm mỹ của người bình thường.

Ba người là đợt khách đầu tiên, thấy thế nào.

Chẳng biết nói thế nào, nói chung là không thẩm thấu nổi.

Mùi Lai sợ hãi nắm chặt lấy bàn tay rắn chắc của anh trai Sư Tử Vương Ti, nàng cảm thấy những kiến trúc này có thể sống dậy và nuốt chửng bọn họ bất cứ lúc nào.

Tại sao lại vặn vẹo như vậy.

Sư Tử Vương Ti hỏi.

Đây không phải vặn vẹo, đây là hoàn nguyên bản chất.

Kiến trúc ở đây không tồn tại vì tính thực dụng, mà để thể hiện thế giới nội tâm của người xây dựng.

Đỗ Lan cho biết những kiến trúc như cung điện Cthulhu này chính là hình chiếu của nội tâm lên hiện thực.

Nội tâm của Tân Nhân Loại vặn vẹo như vậy sao.

Thạch Thần Thiên Không nhìn Đỗ Lan, như muốn hỏi đây chính là thứ thay thế Cựu Nhân Loại sao, thật là xấu xí.

Đã bảo không phải vặn vẹo, mà là tả thực.

Cái gọi là nội tâm vốn dĩ biến hóa khôn lường, nội tâm Cựu Nhân Loại các ngươi cũng vậy thôi, chỉ là Tân Nhân Loại đã mở ra Tâm Chi Bích, có thể giao lưu chân thành, chứ không tồn tại lừa dối, âm mưu và sát hại như các ngươi.

Được rồi, ta đưa các ngươi đi xem xung quanh.

Đệ Tam Tân Thần La cực kỳ đồ sộ, tràn ngập các loại công nghệ cao khoa trương, hệt như đang bước đi trong một thế giới song trùng giữa Cyberpunk và Cthulhu.

Lẽ ra một thành phố tiên tiến như vậy phải khiến người ta khao khát, nhưng ba người chỉ cảm thấy áp lực.

Chương 2241

Đây là cái gì.

Họ nhìn thấy một bức áp phích khổng lồ có ghi Thần đối Ma.

Đây là Đại chiến Siêu cấp Robot diễn ra tại Miền Đất Hứa, một bên đại diện cho Thần, một bên đại diện cho Ma tiến hành chiến đấu, tương đương với một môn thể thao đối kháng của nhân loại.

Đỗ Lan giới thiệu: Những siêu cấp robot này đều là hình chiếu của tâm linh mạnh mẽ lên hiện thực.

Chẳng lẽ ngươi muốn nói chủ nghĩa duy tâm đến cuối cùng có thể khiến người ta chỉ cần dựa vào tưởng tượng là chế tạo được robot trong thực tế sao.

Thạch Thần Thiên Không cho rằng điều đó hoàn toàn không thể.

Đúng vậy, nhưng quá trình cụ thể rất phức tạp, họ đã nắm vững AT Lực Tràng, sau đó dùng lực trường làm động lực, làm chất kết dính, có thể nói là sức mạnh vạn năng.

Đỗ Lan nhìn ba người nói: Thực ra trong lòng các ngươi cũng có AT Lực Tràng, chính là sức mạnh của Tâm Chi Bích, nhưng lực trường cá nhân quá yếu, chỉ khi mọi người mở rộng lòng mình mới có thể tập hợp sức mạnh lại để phát ra năng lượng lực trường cường đại.

Cái gì với cái gì thế này, cơ học lượng tử à.

Thạch Thần Thiên Không cảm thấy não mình không đủ dùng, vì trong nhận thức của hắn, khoa học là thông qua các thí nghiệm của nhà khoa học có thể lặp lại được, chứ không phải loại siêu hình học kiểu Tâm Chi Bích này.

Thứ đó căn bản không thể tồn tại, hắn thề nhân danh một nhà khoa học.

Thạch Thần Thiên Không hiểu biết rất nhiều lý thuyết khoa học như ảo tưởng: cơ học lượng tử, lý thuyết dây, thuyết trường, thuyết tương đối, thuyết entropy. nhưng tuyệt đối không có Tâm Chi Bích và AT Lực Tràng, đây hoàn toàn là huyền học.

Hắn cảm thấy rất khó chịu, vì sự tồn tại của thành phố này, của Tân Nhân Loại, đều vi phạm nhận thức khoa học của hắn.

Ngươi biết bộ dạng hiện tại của mình giống cái gì không.

Giống một tín đồ tôn giáo.

Khoa học là công cụ, đừng biến nó thành tín ngưỡng, điều đó sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của ngươi.

Đỗ Lan không biết ngượng mồm mà nói: Đặc biệt là những lý thuyết khoa học về vận hành vũ trụ càng không thể coi là tín ngưỡng, vì chúng chỉ đưa ra một cách giải thích hợp lý về sự sinh ra và kết thúc của thế giới dưới trình độ kỹ thuật hiện tại, giống như người cổ đại cho rằng thế giới do thần linh sáng tạo vậy.

Thần linh cổ đại đã bị lật đổ, và nếu ngươi là một nhà khoa học, ngươi nên có dũng khí lật đổ mọi lý thuyết khoa học hiện hữu.

Những lý thuyết chúng ta tôn sùng hôm nay rồi cũng sẽ có ngày bị lật đổ.

Khoa học là công cụ, dùng khoa học để tạo phúc cho nhân loại mới là tín ngưỡng.

Thạch Thần Thiên Không thầm nghĩ Đỗ Lan mà cũng dám nói những lời này sao, nhưng Đỗ Lan nói lý thuyết khoa học hiện tại không phải chân lý thì cũng không sai.

Bản thân hắn quả thực quá tự phụ, không thể vì mình không hiểu mà bài trừ sự tồn tại của Tân Nhân Loại.

Nghĩ đoạn, Thạch Thần nhìn Đỗ Lan nói: Ta muốn tìm hiểu thêm về Tân Nhân Loại.

Các ngươi có thời gian một tháng, sẽ hiểu rõ hơn về Tâm Chi Bích.

Thạch Thần đã biết mục đích của Đỗ Lan là khiến kinh tế bộ lạc sụp đổ, bản thân hắn không gặp nguy hiểm về tính mạng, nên cũng không nói gì thêm mà dốc toàn lực tìm hiểu nền văn minh mới ở phía bên kia Trái Đất này.

Khi căn cơ không vững, núi sông chao đảo, bộ lạc tuy có Khắc La Mỗ, Hổ Phách, Đại Mộc Đại Thụ, Tiểu Xuyên Giang v. v. là những cánh tay đắc lực của Thạch Thần, nhưng họ rốt cuộc không phải Thạch Thần, việc họ có thể làm rất hạn chế.

Đó là làm tốt việc của mình, duy trì công việc cho mọi người và kiên tin rằng người bạn của họ sẽ trở lại.

Kinh tế quay về mức trao đổi vật ngang giá, nhưng dù sao trước đó cũng vậy, quay lại mức cũ ngược lại khiến mọi người an tâm hơn nhiều.

Trong thời gian này, Băng Nguyệt cũng đóng vai trò rất lớn, vì hắn thấy việc ra khơi khá thú vị nên đã trấn áp một số gã cơ bắp đang rục rịch nổi loạn, đồng thời thông qua việc trấn áp để thiết lập lại uy tín, giành được địa vị nhất định.

Băng Nguyệt biết ở lại bộ lạc có nhiều lợi ích, so với làm phó tướng của Đế quốc kasa, thì làm một thủ lĩnh nhỏ trong Đế quốc Khoa học nhận được nhiều lợi ích hơn.

Vì vậy lúc này hắn đứng về phía bộ lạc, chuẩn bị kéo một đội ngũ mới ra.

Tân Đại Lục.

Băng Nguyệt tỏ vẻ không quan tâm, lúc này bên cạnh hắn lại có thêm vài gã cơ bắp đi theo, bọn họ bày tỏ lo ngại về tình trạng hiện tại của bộ lạc.

Băng Nguyệt hiểu rất rõ bộ lạc không thể chịu đựng thêm bất kỳ thất bại nào, theo hắn thấy lúc này bộ lạc đang đối mặt với vấn đề sinh tồn, Thạch Thần Thiên Không mất tích đồng nghĩa với một cuộc khủng hoảng lớn, rất có thể sẽ dẫn đến mọi thứ thay đổi: Thạch Thần Thiên Không, cuối cùng ngươi vẫn phụ lòng tin của mọi người.

Nhưng có người không hiểu: Chúng ta đã tìm khắp xung quanh, thậm chí họ còn dùng khinh khí cầu đi tìm, đều không tìm thấy anh em Sư Tử Vương Ti và Thạch Thần Thiên Không, nếu nói họ bị bắt cóc, sao có thể lọt qua đợt tìm kiếm dày đặc như vậy.

Có lẽ đứng sau họ còn có kẻ khác.

Đỗ Lan.

Mọi người đồng thanh nghĩ đến người đàn ông từng đảm nhiệm chức Quốc sư của họ.

Khả năng lớn nhất chính là hắn.

Ta từng hỏi Sư Tử Vương Ti làm sao tìm thấy Đỗ Lan, hắn lại bảo không phải hắn tìm thấy Đỗ Lan, mà là Đỗ Lan tìm thấy hắn.

Dường như Đỗ Lan cũng không dùng dịch phục sinh để tỉnh lại, mà giống như Thạch Thần Thiên Không, tự mình khôi phục.

Thậm chí ta nghi ngờ hắn căn bản chưa từng bị thạch hóa.

Mọi người im lặng, sự tồn tại của Đỗ Lan giống như một câu chuyện kinh dị vậy.

Cứ như thế, bộ lạc vượt qua một tháng thời gian như đi trên băng mỏng, trong tháng này Băng Nguyệt đã đóng vai trò quan trọng trong việc ổn định tình hình, chính vì có hắn mới trấn áp được những gã cơ bắp.

Rõ ràng ngoài Thạch Thần Thiên Không ra, những gã này không tin tưởng ai khác có thể đưa họ đến Tân Đại Lục.

Khắc La Mỗ tuy rất nỗ lực, làm cũng không tệ, nhưng thiếu uy tín.

Băng Nguyệt dùng vũ lực để xây dựng uy tín, thấp thoáng có khí thế vượt qua Khắc La Mỗ.

Nếu Băng Nguyệt muốn, hắn có thể gây ra một cuộc chính biến bất cứ lúc nào.

Nhưng Băng Nguyệt không động thủ, có vẻ như lần phản bội thất bại ở Đế quốc kasa đã khiến hắn suy nghĩ lại về chiến lược.

Hắn nhận ra mình thích làm cái gai sau lưng kẻ khác, đơn giản mà nói là hắn tận hưởng việc làm một quyền thần.

Tuy nhiên, sau khi kết thúc một tháng, Thạch Thần Thiên Không đột nhiên trở lại, hệt như lúc hắn đột ngột biến mất.

Đó là một buổi sáng mùa hè rạng rỡ, Thạch Thần Thiên Không dẫn theo anh em Sư Tử Vương Ti bước vào bộ lạc, tất cả mọi người đều chấn động, họ vây quanh nhìn ba người này, thấy vẫn vẹn toàn không sứt mẻ gì.

Đại Mộc Đại Thụ bật khóc khi thấy người bạn thân cuối cùng đã bình an trở về.

Hổ Phách và Khắc La Mỗ cũng thở phào nhẹ nhõm, Thạch Thần Thiên Không chính là trưởng làng của họ.

Chỉ có Băng Nguyệt là đăm chiêu nhìn ba người, thấy tóc tai họ gọn gàng, quần áo sạch sẽ, hoàn toàn không giống như vừa đi lang thang bên ngoài một tháng, mà giống như đi nghỉ dưỡng ăn ngon mặc đẹp về, ngay cả làn da cũng trở nên mịn màng hơn.

Rốt cuộc các người đã đi đâu.

Ta còn tưởng ngươi bị Sư Tử Vương Ti bắt cóc rồi chứ.

Đại Thụ kích động nói.

Thạch Thần Thiên Không chỉ hỏi: Tiền tệ thế nào rồi.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng Tiểu Xuyên Giang nói cho hắn biết: Đã bỏ rồi, sau khi ngươi mất tích mọi người đều hoảng loạn, ồ ạt đổi vật tư.

Nhưng dự trữ vật tư của chúng ta căn bản không đủ, cuối cùng mọi người phát hiện tiền tệ của mình chỉ là giấy vụn, nên không muốn chấp nhận tiền nữa, hiện tại lại quay về trao đổi vật ngang giá.

Thạch Thần Thiên Không nói với Sư Tử Vương Ti: Ngươi thành công rồi, hay nói cách khác, kế hoạch của Đỗ Lan đã thành công.

Sư Tử Vương Ti không cảm thấy có vấn đề gì: Vốn dĩ dự định là như vậy.

Thạch Thần Thiên Không tuy ở Đệ Tam Tân Thần La một tháng, chứng kiến sự thần kỳ của Tân Nhân Loại, nhưng hắn vẫn tin Cựu Nhân Loại vẫn còn hy vọng trên Trái Đất, và hắn với tư cách là một nhà khoa học đồng thời là người quyết sách tuyệt đối không thể dao động.

Hắn luôn cho rằng Băng Nguyệt nói không sai: phàm việc gì cũng có lợi và hại, và người quyết sách chọn lấy hay bỏ.

Rõ ràng Thạch Thần không biết câu nói này thực ra là Đỗ Lan nói cho Băng Nguyệt, được Băng Nguyệt ghi nhớ và giờ đây lại thông qua

Băng Nguyệt ảnh hưởng đến Thạch Thần.

Vì vậy Thạch Thần sẽ không dừng lại: Ta sẽ tiếp tục thúc đẩy lưu thông tiền tệ, đây là việc tất yếu.

Tuy nhiên sau này tiền tệ sẽ dùng đồ sắt và muối làm vật tư dự trữ, có bao nhiêu sắt và muối thì phát hành bấy nhiêu tiền.

Đồng thời ta còn thành lập một Nghị hội, sau này có vấn đề trọng đại chúng ta sẽ họp thảo luận, bỏ phiếu quyết định.

Ta có một phiếu phủ quyết, nhưng các ngươi có thể thông qua Nghị hội đề xuất thêm nhiều ý kiến.

Mọi người không ngờ Thạch Thần lại đề xuất lập Nghị hội, đều thấy không thể tin nổi.

Trước đây Thạch Thần nói gì là nấy, Thạch Thần bảo làm gì là làm nấy, không ngờ hiện tại lại bảo họp hành, đúng là mặt trời mọc hướng Tây.

Băng Nguyệt trầm ngâm, trong tháng này ba người họ chắc chắn đã gặp phải biến cố gì đó, nếu không sẽ không có sự thay đổi lớn như vậy.

Nghị hội tổng cộng có mười ba ghế, bộ lạc bốn ghế, các gã cơ bắp bốn ghế, cuối cùng cộng thêm Đại Thụ, Giang, Khắc La Mỗ, Kaseki là bốn người thân tín của Thạch Thần, cuối cùng cộng thêm một mình Thạch Thần.

Trong số các gã cơ bắp bao gồm Băng Nguyệt, Sư Tử Vương Ti, Thất Hải Long Thủy và một gã cơ bắp bình thường khác.

Phía bộ lạc gồm Hổ Phách, cựu trưởng làng, Vu nữ và Kim Lang.

Bộ lạc sáu người, phe cơ bắp sáu người, vẫn rất cân bằng.

Trước đây Thạch Thần Thiên Không muốn làm gì, hắn trực tiếp ra lệnh là được, người trong bộ lạc nghe theo răm rắp.

Nhưng hiện tại lại cần Nghị hội thẩm định, hiệu suất giảm đi rất nhiều.

Nhưng đúng như Đỗ Lan nói, phàm sự có lợi có hại, Nghị hội xuất hiện làm giảm hiệu suất nhưng cũng có thể ngăn Thạch Thần phạm sai lầm, đồng thời giúp mọi người nêu lên yêu cầu của mình, tập hợp trí tuệ tập thể.

Tuy nhiên dù có Nghị hội, Thạch Thần vẫn chiếm hai phần ba tỷ lệ ủng hộ, đề nghị của hắn vẫn sẽ được thông qua.

Chương 2242

Việc đầu tiên Nghị hội thảo luận là triển khai tiền tệ mới, để mọi người tin tưởng tiền tệ trở lại, trước tiên phát hành phiếu đổi đồ để quá độ: Sau này muối, sắt, đường, và sau này là dầu mỏ đều cần dùng phiếu để đổi, mà phiếu đổi đồ này tương đương với tiền tệ, chỉ là để mọi người dễ chấp nhận hơn nên đổi cách gọi thôi.

Lương thực toàn bộ do phía chính quyền chúng ta khống chế, Sư Tử Vương Ti phụ trách giám sát.

Thất Hải Long Thủy nhận ra giấc mộng phú hào của mình đã tan vỡ, nhưng không sao, tuy mình không thể tiếp tục phát hành tiền tệ, nhưng sau này mình có thể nấu rượu, có thể mở sòng bạc, tóm lại vẫn có cách kiếm tiền, hiện tại cứ quan sát tình hình đã.

Việc dùng khinh khí cầu tìm kiếm dầu mỏ vẫn tiếp tục, tìm được dầu mỏ sẽ giải quyết được rất nhiều vấn đề.

Là máu của công nghiệp, là vàng đen quý giá, Thạch Thần Thiên Không quyết tâm phải đạt được.

Dù gặp phải một số ảnh hưởng của bão, nhưng họ vẫn tìm thấy dầu mỏ, từ đó mọi người buổi tối có thể thắp đèn dầu.

Gặp bão tuy nguy hiểm nhưng không có thương vong, không hề ảnh hưởng đến ý định tiếp tục mạo hiểm của mọi người.

Họ đã tìm thấy dầu mỏ, là loại dầu mỏ phun trực tiếp lên mặt đất, lượng không nhiều nhưng hiện tại chắc chắn đủ dùng.

Đóng tàu cần hai năm thời gian, trong đoạn thời gian này phải tạo nền móng tốt, đồng ruộng, giáo dục, huấn luyện thuyền viên, có đèn dầu là có thể ban ngày làm việc, ban đêm học tập.

Nếu không chỉ có thể làm việc lúc mặt trời mọc, sau khi mặt trời lặn một mảnh tối om chỉ có thể đi ngủ.

Ban ngày có tiểu học, ban đêm có lớp đêm, ban ngày trẻ con học, ban đêm người lớn học.

Thạch Thần Thiên Không ăn một vố đau nên khôn ra, trở nên trầm ổn hơn nhiều, không cho Đỗ Lan cơ hội quấy phá.

Còn về việc trong một tháng mất tích rốt cuộc đã đi đâu, cả ba người đều kín tiếng như bưng, không hề nhắc tới.

Thời gian trôi qua, mọi người cũng không hỏi nữa.

Hai năm sau vào mùa xuân, trải qua hai năm nóng lạnh nỗ lực khổ cực, con thuyền buồm động cơ hỗn hợp cuối cùng đã hoàn thành, cột buồm cao vút sừng sững giữa hồ, sắp tiến hành chuyến hải hành đầu tiên.

Phải xuất phát, đi ra biển lớn.

Hồ nước và biển cả có một con sông thông nhau, thuyền buồm có thể tích khổng lồ, không gian rộng rãi, có thể đặt đủ thực phẩm và nước ngọt cần thiết cho việc ra khơi, cũng như đủ dược liệu và thiết bị nghiên cứu.

Vì ban đầu không thiết kế khoang hàng, không nghĩ đến việc vận chuyển lượng lớn tài nguyên.

Con thuyền này tồn tại là vì mạo hiểm, không phải vì kinh doanh.

Cho nên không có không gian vận chuyển nô lệ, cũng không có kho chứa vàng bạc châu báu.

Chỉ có đàn cừu được bắt và thuần hóa trong hai năm qua, nhà kính trồng cây, cùng với buồng máy và kho dầu, là thuyền động cơ hỗn hợp nên kết cấu cơ giới chiếm không gian rất lớn.

Giường ngủ của mọi người được tập trung lại một chỗ, rất chật hẹp, nhưng để mọi người đều có thể sống sót, sự thoải mái phải nhường chỗ cho tính sinh tồn.

Perseus Mạt Tu Tư Hào.

Thạch Thần Thiên Không nói cho mọi người tên con thuyền.

Giữa bến cảng, khu mỏ và bộ lạc, con đường cao tốc nguyên thủy đã được thay thế bằng đường nhựa, vì Thạch Thần sẽ lái xe đi lại giữa đó, trong hang mỏ còn có đường ray sắt.

Hai năm thời gian đã cải tạo rất nhiều thứ, Đỗ Lan nhìn thấy cũng phải thốt lên giỏi lắm, đúng là giỏi thật.

Vì xe hơi hơi nước của Thạch Thần hoàn toàn không cần bảo dưỡng, hai năm sau vẫn như mới, vả lại thuyền buồm và đường ray đều cần dùng sắt, quặng sắt này liên tục được sản xuất từ hang mỏ, cứ như thể dầu mỡ đã được bao gói sẵn đặt trong hầm mỏ vậy.

Dù sao thì hôm nay thuyền phải ra khơi, sau đó phải tuyển chọn thuyền viên lên tàu, ngoài các thủy thủ cố định vận hành thuyền buồm, còn cần một số nhân thủ có thể đổ bộ mạo hiểm.

Thuyền buồm cưỡi gió đạp sóng, căng buồm tiến lên.

Sóng biển tung bọt khúc xạ ra cầu vồng, thuyền buồm hệt như một con giao long viễn cổ ra khơi, vô cùng hùng vĩ.

Những người nguyên thủy trên boong tàu múa hát vui mừng, so với những chiếc thuyền độc mộc họ tự chế tạo, Perseus hệt như thần linh ban tặng.

Có thể di chuyển bình ổn như vậy trên biển cả, hệt như một hòn đảo di động.

Nếu là Perseus, chắc chắn có thể tìm thấy Bảo Đảo, nếu có thể tìm thấy sự truyền thừa của Công Cụ Môn, thì có thể khiến kỹ thuật của chúng ta phát triển nhanh hơn nữa.

Công tượng lão nhân Kaseki kích động đến trào nước mắt.

Công Cụ Môn là cái gì.

Thạch Thần Thiên Không hỏi, hắn cũng đang cảm nhận gió biển thổi vù vù qua tai, nghe thấy lời của lão nhân thợ thủ công.

Bản lĩnh của ta ngươi cũng thấy rồi chứ.

Thạch Thần gật đầu, hắn đã thấy: Thần hồ kỳ kỹ, nếu không có năng lực thực hành của ông, rất nhiều phát minh căn bản không thể thực hiện.

Thạch Thần tuy đầu óc nhạy bén, nhưng so về năng lực thực hành thì bị lão nhân bỏ xa vài con phố.

Thực ra năng lực của ta chỉ là hạt cát trong sa mạc của Công Cụ Môn mà thôi.

Công Cụ Môn thực sự có thể dùng tay không gia công cây cổ thụ, điêu khắc nham thạch, có thể gia công bất kỳ dược liệu nào thành bất kỳ hình dạng nào mình muốn.

Lão nhân thợ thủ công nghiêm túc nói những lời đầy khoa trương.

Việc Thạch Thần Thiên Không hai năm qua không cần bảo dưỡng, không cần dầu bôi trơn mà không tính toán đến tổn hao ma sát cơ giới, so với sự thần kỳ của Công Cụ Môn thì chẳng đáng nhắc tới.

Mà tất cả chuyện này đều do Đỗ Lan gây ra, rõ ràng một mặt hắn yêu cầu Thạch Thần Thiên Không phải tuân thủ các quy luật vật lý, phải bình thường một chút.

Mặt khác hắn lại chuẩn bị một sự tồn tại đáng sợ như Công Cụ Môn, chỉ dựa vào đôi bàn tay là có thể hoàn thành công việc gia công của máy tiện cơ khí, mỗi môn đồ đều có một đôi tay gia công tinh vi.

Thật hay giả vậy.

Một kẻ có hack như Thạch Thần Thiên Không cũng không khỏi nghi ngờ, dù sao bộ não thông minh còn có lý do để giải thích là bộ não chưa được khai phá hoàn toàn.

Còn cơ thể con người từ lâu đã được nghiên cứu kỹ, người mạnh nhất cũng chỉ là quán quân thế giới Olympic, sao có thể có sự tồn tại bá đạo như Công Cụ Môn.

Nói thật lão nhân thợ thủ công có thể thổi thủy tinh, làm mộc, lại còn rèn sắt đã rất lợi hại rồi, không tưởng tượng nổi có người lợi hại hơn ông: Ta thấy ông đã là tồn tại cấp bậc như thần rồi.

Lão nhân lắc đầu cười: Ta không phải thần, chỉ là học được chút da lông của Công Cụ Môn mà thôi, thần thực sự đang ở trên Bảo Đảo, ta tin rằng ở quê hương của chúng ta thực sự có người có thể dùng tay không gia công linh kiện tinh vi.

Cho nên Thạch Thần, ta hy vọng có thể về Bảo Đảo một chuyến.

Thạch Thần dĩ nhiên không vấn đề gì: Có thể, đợi chúng ta quay về chuẩn bị xong sẽ đi Bảo Đảo.

Hắn cũng rất hứng thú với hòn đảo nơi cha nuôi mình từng sinh sống.

Lúc này trên thuyền buồm đang tiến hành các loại thử nghiệm, bao gồm thử nghiệm vô tuyến điện.

Hiện tại vẫn đang ở gần bờ, có thể tiếp nhận tín hiệu từ bộ lạc truyền đến.

Đợi đến khi đi xa, rời khỏi phạm vi tiếp nhận, họ chỉ có thể dựa vào chính mình.

Trong vô tuyến điện truyền đến giọng nói vui vẻ của Vu nữ, hai chị em cách biển trò chuyện với nhau.

Đúng lúc này trong vô tuyến điện lại truyền đến tiếng nhiễu, một âm tiết liên tục lặp lại, ngắt quãng cuộc đối thoại của hai người.

Why, why.

Một giọng nam điên cuồng liên tục lặp lại âm tiết này, khiến những người xung quanh đưa mắt nhìn nhau.

Thạch Thần Thiên Không nhíu mày, hắn nhận ra có một tín hiệu thứ hai đã chiếm quyền kênh của họ, lẽ nào là Đỗ Lan.

Không, Thạch Thần cảm thấy Đỗ Lan sẽ không làm chuyện này, vì Đỗ Lan từ lâu đã lộ diện, căn bản không cần đặc biệt chiếm tín hiệu để tấn công bất ngờ.

Hơn nữa Tân Nhân Loại đều đã từ bỏ ngôn ngữ, sẽ không gào thét khản cả giọng Why như vậy: Ngươi là ai.

Không có trả lời, chỉ liên tục lặp lại rồi biến mất, hệt như một lời cảnh báo dành cho nhóm Thạch Thần Thiên Không, như thể nói với họ nếu tiếp tục tiếp cận chân tướng sẽ bị trừng phạt.

Thạch Thần Thiên Không lại không hề sợ hãi, hắn ngay cả Đỗ Lan còn không sợ, chẳng lẽ còn sợ kẻ chỉ biết gào Why này sao.

Kẻ này so với Đỗ Lan còn kém xa, Đỗ Lan sẽ không chỉ dùng âm thanh để đe dọa, hắn sẽ trực tiếp ra tay.

Mọi người đừng sợ, nếu nguồn gốc của âm thanh này thực sự có ý đồ xấu và mạnh hơn chúng ta, hắn sẽ không chỉ phát ra âm thanh cảnh báo đâu.

Hắn đã chỉ cảnh báo mà không tấn công chúng ta, chứng tỏ hắn chỉ là kẻ ngoài mạnh trong yếu, chúng ta căn bản không cần sợ.

Đúng vậy, Thạch Thần Thiên Không tự bảo mình, kẻ thực sự đáng sợ vẫn là Đỗ Lan, hắn sở hữu sức mạnh trực tiếp đả kích và tiêu diệt Cựu Nhân Loại, cho nên Đỗ Lan chưa bao giờ nói nhảm, hắn thông qua hành động để tiêm nhiễm tư tưởng cho mình, đó mới là kẻ mạnh thực sự.

Chuyện một tháng của hai năm trước đến giờ vẫn còn mới nguyên trong trí nhớ.

Thạch Thần Thiên Không đã bị thay đổi, trong những quyết sách sau này hắn suy nghĩ nhiều hơn, chuẩn bị kỹ hơn, bất kỳ một chính sách nào cũng đều cân nhắc lợi hại và lắng nghe tiếng nói từ các phía khác nhau.

Đó chính là sức mạnh của Đỗ Lan đã làm được, chứ không chỉ đơn thuần là vài câu nói của hắn.

Thạch Thần tin rằng kẻ có sức mạnh sẽ không nói nhảm, kẻ nói nhảm chỉ là đang làm bộ làm tịch, căn bản không đáng lo ngại.

Hiển nhiên Thạch Thần không hiểu rõ Đỗ Lan lắm, Đỗ Lan cực kỳ thích khẩu nghiệp, dĩ nhiên Đỗ Lan thực sự thuộc loại ngoại lệ, đa phần kẻ mạnh thực sự trọng hành động khinh ngôn ngữ, có thể động thủ thì tuyệt đối không nói nhảm.

Whyman, đó chính là mật danh Thạch Thần đặt cho kẻ thù chiếm tín hiệu vô tuyến điện.

Chương 2243

Có thể xác định hắn có ý đồ xấu, nhưng rõ ràng chưa có năng lực lập tức trừng trị thế lực của Thạch Thần, nên mới phát ra cảnh báo vô tuyến điện.

Nhưng Thạch Thần không sợ, có bản lĩnh thì solo trực tiếp, đừng có ở trong vô tuyến điện mà lải nhải.

Cho nên sau khi vô tuyến điện khôi phục, mọi thứ lại như thường.

Chuyến hải hành đầu tiên vô cùng thuận lợi, sau khi quay về sẽ chọn nhân viên chuẩn bị đi tìm Bảo Đảo, đi đến nơi cha nuôi đã từng chiến đấu và sinh sống.

Cơ bản là người già, yếu, bệnh tật ở lại nhà, thanh niên trai tráng đều được tuyển đi, Vu nữ chị Magma trên Kohaku text nói Vu nữ tỷ tỷ ở lại trấn thủ hậu phương, dù sao môi trường xung quanh cũng đã thám hiểm qua, không có gì nguy hiểm, dù toàn là người yếu ở nhà cũng không sợ bị đánh úp.

Những người khác cùng lên tàu, lần này họ sẽ chinh phục đại dương.

Việc tìm một hòn đảo chỉ có phương hướng khái quát thực sự rất khó, nhưng khó cũng phải làm, Thạch Thần và Thất Hải tính toán dòng hải lưu để xác định một phương hướng đại khái, sau đó tiến lên.

Perseus cưỡi gió đạp sóng, tốc độ cực nhanh tiến đến nơi Bảo Đảo có thể tọa lạc.

Quá nhanh, thực sự quá nhanh.

Các tổ tiên của bộ lạc đã phải trải qua muôn vàn gian khổ mới vượt qua được thử thách của biển cả, nhưng trên tàu Perseus thì hệt như đi ngàn dặm một ngày, trong chớp mắt đã đến đích.

Thông qua kính viễn vọng tìm kiếm, họ rất dễ dàng xác định được mục tiêu, phía xa có một hòn đảo cô độc cây cối um tùm, chắc hẳn chính là Bảo Đảo.

Hòn đảo rất nhỏ, vả lại xung quanh cũng không có bến cảng neo đậu, nên tàu phải đậu ở ngoài khơi, mọi người đi thuyền nhỏ đổ bộ.

Mọi người hãy ở lại trên tàu, ta dẫn vài người lên đảo thám thính tình hình trước.

Thạch Thần Thiên Không nhìn hòn đảo, không phát hiện bóng người, để tránh những xung đột không đáng có, Thạch Thần không định cử quá nhiều người lên đảo mà tự mình dẫn theo vài người đi lên.

Lúc này tàu neo đậu ở một hốc lõm phía Bắc hòn đảo, ba phía đều là vách đá, nhưng nơi này thực sự có thể tránh được gió biển, giúp tàu neo đậu ổn định.

Tuy lúc đổ bộ cần leo vách đá nhưng đó không là gì.

Họ rõ ràng đã chọn sai điểm đổ bộ rồi.

Đỗ Lan có mặt ở khắp mọi nơi, lúc này hắn đang đứng trên vách đá nhìn xuống tàu Perseus, góc độ này vừa vặn có thể ném vũ khí thạch hóa lên tàu Perseus: Theo lý luận Rừng Rậm Hắc Ám, gặp phải văn minh mới thì nên nổ súng trước.

Thạch Thần Thiên Không không hề phát hiện ra họ từ lâu đã bị người trên đảo nhìn thấy, mà những người trên đảo này không hề thân thiện như tưởng tượng.

Bị vây hãm lâu ngày trên hòn đảo tài nguyên hữu hạn, những kẻ thống trị hòn đảo này từ lâu đã không coi con người ra gì nữa.

Dưới đáy biển xung quanh hòn đảo chìm ngập một lượng lớn tượng đá, những người này vốn dĩ cũng là cư dân trên đảo, nhưng để tiết kiệm tài nguyên cho nền văn minh có thể tiếp tục truyền thừa, những người này trở thành vật hy sinh, bị thạch hóa rồi ném xuống biển.

Hòn đảo dùng phương pháp này để duy trì dân số ở mức an toàn.

Và vì có vũ khí thạch hóa tồn tại, trên đảo cũng đã rất lâu không xảy ra chiến tranh.

Ban đầu, thạch hóa thay thế chiến tranh là một bước tiến bộ, nhưng theo thời gian, người trên đảo chia thành hai bộ phận: khu vực trung tâm và khu vực biên duyên.

Cư dân khu vực trung tâm áp bức người khu vực biên duyên, yêu cầu họ cống nạp thực phẩm và phụ nữ, nếu không đồng ý sẽ bị liên lụy, biến cả một khu vực thành đá.

Thế là những người sống ở khu vực biên duyên hòn đảo phải chịu đựng áp bức, đã đến giới hạn nhẫn nhịn.

Thạch Thần dẫn theo Hổ Phách và Khắc La Mỗ, Sư Tử Vương Ti, Thiển Vụ Huyễn tạo thành tiểu đội năm người lên đảo thám thính, leo lên vách đá, đi vào trong rừng cây trên đảo, có thể thấy trong rừng gần đó không có dấu vết của con người, xem ra tình hình trên đảo còn tệ hơn hắn tưởng: Những người bị nhốt trên đảo sẽ ngày càng lạc hậu, cuối cùng sẽ biến thành không khác gì động vật.

Thạch Thần lo lắng nhất là những hậu duệ phi hành gia này đều thoái hóa thành động vật.

Nhưng càng nhìn càng thấy có khả năng, vì quá yên tĩnh, hoàn toàn không giống như có dấu vết văn minh.

Hổ Phách nói: Tổ tiên của chúng ta chính là rời khỏi hòn đảo này, ta nghĩ họ không đến mức giống động vật, ít nhất vẫn còn Bách Vật Ngữ chỉ dẫn cho họ.

Tổ tiên các ngươi di cư là chuyện của mấy trăm năm, thậm chí ngàn năm trước rồi.

Nói thật trên một hòn đảo tài nguyên hữu hạn, lại không có nền văn minh khác truyền thêm sức sống, họ vì sinh tồn sẽ làm ra rất nhiều hành vi của động vật, cuối cùng mất đi lý trí cũng không có gì lạ.

Thạch Thần Thiên Không cẩn thận nói: Tóm lại chúng ta phải cẩn thận một chút.

Sư Tử Vương Ti nghĩ đến một hình ảnh nực cười, đó là trên một võ đài khép kín chậtních các võ sĩ quyền anh, lúc đầu họ còn giữ quy tắc, nhưng võ đài càng lúc càng đông đúc, thế là các võ sĩ bắt đầu không màng võ đức, từ bỏ quy tắc, cắn xé kẻ thù như dã thú để võ đài trở nên rộng rãi hơn một chút.

Hòn đảo này chẳng phải là một võ đài khép kín sao, những cư dân trên đảo chính là võ sĩ quyền anh đó, để hòn đảo không bị chật ních người, e rằng họ thực sự phải tàn sát lẫn nhau như dã thú mới được.

Mà loại nhân loại còn sót lại sau khi tàn sát lẫn nhau, liệu có còn được coi là đồng loại nữa không.

Sư Tử Vương Ti cũng cảm thấy lạnh sống lưng.

Sư Tử Vương Ti tuy là tầng lớp thấp kém ở thế kỷ hai mươi mốt, nhưng hắn cũng ở xa chiến tranh, nạn đói, nên cũng rất khó hiểu và chấp nhận những kẻ sinh tồn bằng cách giết người, hắn không hiểu được cảnh ngộ ngươi chết ta sống đó.

Không hiểu được sự tuyệt vọng khi không giết người thì không thể sống tiếp.

Nhưng hòn đảo này quả thực là như vậy, muốn sống sót thì trong lúc cần thiết bắt buộc phải giết người.

Cho nên ngay cả Sư Tử Vương Ti cũng không biết đối mặt thế nào với những kẻ sinh tồn qua việc giết chóc này, về mặt hình thái ý thức hoàn toàn khác biệt, liệu hai bên có thực sự giao lưu được không.

Tuy nhiên, đúng lúc họ chuẩn bị đi tìm dấu vết con người, đột nhiên phát hiện phía sau xuất hiện một đạo quang mang màu xanh lục cực mạnh.

Đợi đến khi họ quay lại mép vách đá, chỉ phát hiện trên boong tàu Perseus bên dưới, tất cả thuyền viên đã toàn bộ biến thành đá.

Thật đáng sợ, hoàn toàn không ngờ tới chuyện này, đạo ánh sáng đó là tia sáng thạch hóa sao.

Nhưng làm sao có thể.

Thạch Thần đầu tiên xác định lại bản thân và những người xung quanh: Chúng ta không bị thạch hóa, lần này phạm vi ánh sáng đã thu hẹp lại.

Nhưng rốt cuộc làm sao làm được.

Những người khác cũng sững sờ, họ bấy lâu nay luôn sợ thạch hóa, không ngờ vừa mới lên đảo đã gặp phải, người trên tàu đều bị thạch hóa hết rồi, rốt cuộc là vì sao.

Thạch Thần ép mình phải bình tĩnh lại, nhìn trái nhìn phải, cuối cùng thấy vách đá đối diện có bóng người lay động: Lẽ nào có người đã sử dụng tia sáng thạch hóa có thể điều khiển được.

Chỉ có khả năng này, nếu vậy thì tốt quá, mình càng lúc càng tiến gần đến chân tướng rồi.

Năm người đều rất bình tĩnh, họ biết lỗ mãng không giúp gì được cho thuyền viên bên dưới, chỉ có bảo vệ tốt bản thân mới có thể đi dùng dịch phục sinh giải tỏa thạch hóa cho họ.

Hòn đảo này quả nhiên phủ đầu chúng ta một vố đau đớn nhỉ.

Sư Tử Vương Ti siết chặt nắm đấm: Thú vị, ta đã nóng lòng muốn xem rốt cuộc họ đã sử dụng pháp thuật gì để khiến người ta thạch hóa.

Không phải pháp thuật, là khoa học.

Thạch Thần Thiên Không tin rằng dù hiện tại họ không thể hiểu nguyên lý của tia thạch hóa, nhưng đây chắc chắn là khoa học: Lần thạch hóa toàn cầu đầu tiên còn có thể nói là pháp thuật, nhưng hiện tại tàu Perseus trước mắt chúng ta là lần thạch hóa tập thể thứ hai, điều này chứng tỏ tia thạch hóa có thể được tái hiện thông qua một thủ pháp nào đó, vậy thì đây chính là khoa học.

Thạch Thần chém đinh chặt sắt nói, vì lần thạch hóa này ngược lại khiến Thạch Thần yên tâm hơn, thạch hóa không phải ma lực của yêu ma quỷ quái, mà là kỹ thuật có thể điều khiển được.

Có ý nghĩ này làm nền tảng, Thạch Thần Thiên Không sẽ không sợ hãi, trái lại rất kích động, vì tìm thấy phương thức Perseus bị thạch hóa, biết đâu có thể giải mã được bí ẩn của ba ngàn bảy trăm năm trước: Không ngờ bí mật lại ở gần chúng ta như vậy.

Mọi người thấy Thạch Thần tự tin tràn đầy cũng yên tâm hơn, tiếp theo họ phải tìm cách tìm người để tìm hiểu tình hình.

Trên đảo này có người, vả lại còn là những kẻ không có ý tốt.

Thiển Vụ Huyễn nói: Chúng ta phải cẩn thận một chút, có lẽ phương pháp tiếp đãi khách của họ chính là một phát tia thạch hóa.

Thực sự phải cẩn thận, Sư Tử Vương Ti nói: Chúng ta có thể tìm nơi tụ họp của họ, sau đó bắt cóc một người đi lẻ để hỏi han tình hình.

Đó là một cách, lần này mọi người đều đồng ý, dù sao dân đảo đã chứng minh ác ý của mình, không cần thiết phải mạo hiểm nữa.

Đề nghị của Sư Tử Vương Ti là an toàn nhất, nên mọi người dĩ nhiên phối hợp, lúc này không cần thiết phải kiên trì tiếp xúc hữu nghị hòa bình nữa.

Tìm người đi lẻ rất đơn giản, vả lại còn tìm được một cô nàng nguyên thủy xinh đẹp tuyệt trần.

Chỉ có thể nói dù văn minh thụt lùi, dù công nghệ suy tàn, nhưng gen sắc đẹp vẫn sẽ luôn được lưu truyền.

Một cô gái nguyên thủy vừa hái sò biển xong chuẩn bị về nhà đã bị năm người nhóm Thạch Thần chặn đường.

Vì đối phương là mỹ nữ nên mấy người cũng lịch thiệp hơn một chút, không dùng vũ lực trực tiếp.

Mỹ nữ cũng không sợ hãi, cũng không định gọi người, mà rất phối hợp trả lời các câu hỏi của những người lạ mặt này, cho họ biết mình là người khu vực biên duyên, không cùng phe với người khu vực trung tâm.

Qua lời kể của mỹ nữ, mọi người mới biết trên đảo này thực sự tồn tại vũ khí thạch hóa, tuy không biết từ đâu ra nhưng người khu vực trung tâm luôn dựa vào vũ khí thạch hóa để thống trị hòn đảo: Chỉ cần kháng lại ý muốn của họ, cả khu vực sẽ bị thạch hóa.

Mỹ nữ buồn bã nói, vì nàng sắp bị đem đi cống nạp.

Vậy cô có biết vũ khí thạch hóa khởi động như thế nào không.

Thạch Thần hỏi.

Mỹ nữ lắc đầu: Tôi chỉ biết vũ khí do tướng quân Ibara Vụ Vũ, thuộc hạ thân tín nhất của trưởng làng nắm giữ, chỉ có Tể tướng và

Trưởng làng mới có quyền ra lệnh cho hắn sử dụng vũ khí.

Cũng đúng, loại vũ khí này quả thực không thể để quá nhiều người biết cách dùng.

Thạch Thần lại hỏi: Vậy cô có biết về Công Cụ Môn không.

Mỹ nữ nghe thấy cái tên này, mặt đầy kinh ngạc, rõ ràng là có biết, nên nàng nặng nề gật đầu: Họ đã chế tạo ra Vô Hạn Chi Thành dạo bước giữa tinh không, chỉ có những cường giả của Công Cụ Môn mới có thể vào trong đó sau khi chết, tiếp tục phát huy năng lực của mình, không ngừng xây gạch đắp ngói cho Vô Hạn Thành.

Sao nghe như tôn giáo vậy, cái gì với cái gì thế này.

Nhưng mỹ nữ lại rất khao khát: Trong Vô Hạn Thành có đất đai và không gian vô hạn, có những con đường đi cả đời không hết, không giống như trên đảo chúng tôi bị biển cả bao vây, dù thế nào cũng không thể thoát khỏi hòn đảo cô độc này.

Nghe không hiểu, sao ta nghe nói người của Công Cụ Môn đều là những thợ thủ công cực giỏi, tay nghề của họ đạt đến đỉnh cao, mỗi người đều có thể chế tạo những công cụ tinh xảo.

Chưa từng nghe nói gì về Vô Hạn Thành dạo bước tinh không.

Thạch Thần Thiên Không cũng chỉ nghe lão nhân kể về một số chuyện của Công Cụ Môn, nên muốn tìm vài người thợ không thua kém lão nhân.

Mỹ nữ gật đầu: Đúng vậy, quả thực như vậy, họ đều là những thợ thủ công mạnh mẽ.

Nhưng kể từ khi Vô Hạn Thành bắt đầu được xây dựng, họ người thì đi, người thì chết, hiện tại trên đảo chỉ còn lại truyền thuyết về Công Cụ Môn.

Nói đoạn nàng vẫn tràn đầy khao khát muốn đến Vô Hạn Thành xem thử.

Không tìm được người của Công Cụ Môn, vậy thì vẫn phải tìm cách lấy vũ khí thạch hóa thôi.

Ta cần xe nghiên cứu của mình.

Thạch Thần nói, xe ở trên tàu, họ phải tìm cách quay lại tàu đưa xe xuống, sau đó mới tìm cách nghiên cứu thứ gì đó để đoạt lấy vũ khí thạch hóa.

Chương 2244

Thạch Thần Thiên Không không hề biết rằng lúc này trong vũ trụ, một Thành Phố Vui Vẻ khổng lồ dành cho các nhà khoa học đang được xây dựng nhờ nỗ lực của vô số Anh Linh lớn nhỏ, vô hạn dài, vô hạn rộng và vẫn đang không ngừng phát triển.

Một đô thị tăng trưởng tràn ngập công nghệ cao, không ngừng mở rộng, dường như cuối cùng sẽ bao trùm cả vũ trụ.

Ba ngàn bảy trăm năm qua, sau khi Công Cụ Môn được thành lập, Đỗ Lan bắt đầu bắt tay vào xây dựng Vô Hạn Thành này, ở đây chỉ cần đi bộ là có thể từ hành tinh này sang hành tinh khác, vì có hai ngôi sao đã trở thành một phần của Vô Hạn Thành, nếu không sợ mệt thì quả thực có thể đi bộ qua lại.

Dĩ nhiên hiện tại chỉ có hai ngôi sao được kết nối, tuy nhìn bằng mắt thường là vô hạn dài rộng, nhưng thực tế ba ngàn bảy trăm năm cũng chỉ mới xây dựng được thành phố có bán kính 8 ức cây số.

Các Anh Linh kiến trúc khổng lồ sẽ không ngừng mở rộng ngoại vi thành phố, hết lớp này đến lớp khác, giống như vô số Quả Cầu Dyson, cầu lớn bao cầu nhỏ, cuối cùng giống như búp bê Nga, Vô Hạn Thành sẽ ngày càng lớn mạnh.

Bán kính tám ức cây số, đường kính mười sáu ức cây số, cứ như thế lặng lẽ nằm trong vũ trụ, dĩ nhiên đối với vũ trụ thì Vô Hạn Thành vẫn còn rất nhỏ, ngay cả hệ mặt trời cũng chưa bằng, đối với một số hằng tinh khổng lồ thì cũng chẳng đáng nhắc tới.

Nhưng đây hoàn toàn là tạo vật của Anh Linh.

Môn đồ của Công Cụ Môn sau khi chết sẽ biến thành các Anh Linh lớn nhỏ, Anh Linh khổng lồ phụ trách xây dựng và duy tu thành phố, Anh Linh tí hon phụ trách cấu trúc mạng và an ninh thành phố.

Ở đây có đủ loại công nghệ mà Thạch Thần Thiên Không dám nghĩ và không dám nghĩ tới, nếu hắn có thể đến Vô Hạn Thành chắc chắn sẽ vui sướng phát điên.

Phụ Hảo và Vũ Đinh cho rằng thành phố này được chuẩn bị cho Tân Nhân Loại, vì Tân Nhân Loại có năng lực Tâm Chi Bích có thể kết nối không vết nứt với Vô Hạn Thành, trở thành chủ nhân của thành phố.

Cựu Nhân Loại thì không được, họ không điều khiển được thành phố.

Có điều dù là cho Tân Nhân Loại ở thì cũng quá lớn.

Rõ ràng họ không biết nguyên mẫu của Vô Hạn Thành này đến từ một bộ manga tên là Blame. , trong manga đã xảy ra một sự kiện thoái hóa văn minh tương tự như những gì đang xảy ra trên Trái Đất hiện tại.

Nhưng trong Blame. , dù văn minh nhân loại thoái hóa, nhưng hệ thống điện tử và hệ thống công nghiệp tự động hóa cao độ lại không hề thoái hóa, vẫn tiếp tục mở rộng thành phố theo chương trình nhân loại đã thiết lập sẵn, từ hành tinh này sang hành tinh khác.

Ngay cả khi con người trong thành phố đều đã biến thành cảnh vệ điện tử và sinh mệnh silicon bị truy quét, thành phố vẫn tiếp tục mở rộng theo kế hoạch dự định của nhân loại.

Thế là nhân loại cuối cùng tự nhốt mình trong chính sản phẩm công nghệ của mình.

Trong manga, tất cả vật liệu xây dựng của thành phố này đều là một loại kết cấu thể có thể được nhào nặn tùy ý, hệ thống điện tử có thể thông qua vật liệu kiến trúc thành phố in 3D đủ mọi thứ, từ thực phẩm đến vũ khí, từ áo giáp đến robot khổng lồ, chỉ cần trong hệ thống có kỹ thuật là có thể in ra được.

Có thể nói nếu nhân loại vẫn là chủ nhân của thành phố này, thì thành phố vô hạn lớn này hoàn toàn có thể đáp ứng mọi nhu cầu của con người.

Nhưng do một cuộc lây nhiễm không rõ tên, nhân loại bị tập thể ngắt mạng, mất đi quyền truy cập mạng, cũng mất đi quyền kiểm soát thành phố.

Cảnh vệ bảo vệ thành phố coi những con người không thể truy cập mạng là cư dân bất hợp pháp và tiến hành thanh trừng bằng vũ lực.

Đồng thời, sinh mệnh silicon trỗi dậy trong thành phố này cũng đã tiến hành các cuộc càn quét chủ nhân cũ của thành phố suốt mấy thiên niên kỷ, cuối cùng những câu chuyện xảy ra trong thành phố này lại không còn liên quan gì đến nhân loại nữa, văn minh nhân loại không ngừng thoái hóa, chỉ có thể thu mình trong các góc khuất thành phố thoi thóp qua ngày.

Thạch Thần Thiên Không gặp phải trường hợp văn minh và công nghệ đồng bộ thoái hóa, còn trong Blame. là văn minh thoái hóa nhưng công nghệ không thoái hóa.

Dĩ nhiên Vô Hạn Thành của Đỗ Lan không phải do mạng thông minh điều khiển mà được xây dựng thông qua Anh Linh, Anh Linh và máy móc vẫn khác nhau, tuy đều là công nhân xây dựng, đều là quản trị mạng, nhưng Anh Linh rõ ràng thông minh hơn máy móc một chút.

Xây dựng thành phố dĩ nhiên cần rất nhiều vật liệu, trong Blame. những vật liệu này đều do các hạm đội thông minh liên tục đào từ các nơi trong vũ trụ mang về.

Vì lúc nhân loại xây dựng thành phố đã cực kỳ mạnh mẽ rồi, phát minh ra rất nhiều hắc khoa kỹ, từ lâu đã đạt đến mức thực dân ngoại tinh hành tẩu khắp vũ trụ.

Nếu không vì mất quyền truy cập mạng, nhân loại chắc chắn đã là bá chủ vũ trụ.

Nhưng dù không có nhân loại chỉ huy, mạng thông minh của thành phố vẫn đang vận hành, các công xưởng tự động trong thành phố, các robot tự động vẫn không ngừng sản xuất, hạm đội cũng vẫn miệt mài đào mỏ theo đúng kế hoạch.

Vật liệu xây dựng thành phố đều được tích trữ với đơn vị tính là hàng chục vạn cây số, nhưng Đỗ Lan không có nhiều hạm đội thông minh như vậy, nên hắn trực tiếp cho vật liệu tự mình truyền tống qua.

Mỗi khi cần vật liệu, các Anh Linh tập trung lại làm một trận pháp truyền tống là có thể có được hàng triệu triệu mét khối vật liệu rồi.

Chỉ là khi các lớp vỏ bao quanh ngày càng lớn, vật liệu luôn cảm thấy không đủ.

Đỗ Lan tại sao phải chế tạo một Vô Hạn Thành.

Một mặt là cho Tân Nhân Loại cư trú, một mặt là để giam giữ hung thủ gây ra thạch hóa.

Trong thành phố này, không có quyền hạn chính là kẻ vượt biên trái phép, sẽ phải chịu sự tấn công của cảnh vệ.

Phải trốn đông trốn tây, sống chui sống lủi trong thành phố, hình phạt kiểu này không một nhà tù nào có được, là gói hình phạt đặc biệt do Đỗ Lan chế tạo.

Vô Hạn Thành, Phụ Hảo và Vũ Đinh đang đứng bên ngoài lớp vỏ mới nhất, nhìn công trình khổng lồ đen ngòm này mà đưa mắt nhìn nhau, vì công trình này đã vượt xa nhận thức của họ, dù sao nhận thức của họ cũng đến từ Trái Đất.

Các ngươi có biết Cyberpunk không.

Vào cuối thế kỷ hai mươi và đầu thế kỷ hai mươi mốt, cũng chính là thời đại Cyberpunk phát triển tốc độ nhất, đã xuất hiện một loạt các tác phẩm nghệ thuật Cyberpunk xuất sắc, đặt nền móng cho văn hóa Cyberpunk.

Có kỹ thuật thông tin và sức mạnh khoa học trình độ cao, nhưng xã hội lại tê liệt cực độ, khoảng cách giàu nghèo khổng lồ, thế là trong thế giới Cyberpunk luôn tràn ngập các loại cảm giác mâu thuẫn.

Một mặt kỹ thuật đã phát triển đến mọi phương diện của xã hội, mặt khác nhân loại lại vẫn phải vật lộn trên ranh giới sinh tồn no ấm, thậm chí liên tục dùng cải tạo cơ thể và các loại mạng ảo để gây mê chính mình.

Mà nhân vật chính của loại tác phẩm này thường là những kẻ nằm ngoài hệ thống, nhưng lại không phải là những kẻ hoàn toàn bị gạt ra lề, vì như vậy nhân vật chính mới có thể thể hiện những điểm mâu thuẫn mạnh mẽ nhất trong thế giới quan và trở thành kẻ kết nối thế giới bị chia cắt.

Cyberpunk thực tế hoàn toàn trái ngược với nguyện vọng của Thạch Thần Thiên Không, vì hắn tin khoa học có thể khiến con người trở nên tốt đẹp hơn.

Còn Cyberpunk lại nói với Thạch Thần Thiên Không rằng khoa học chỉ có thể khiến một bộ phận người tốt đẹp hơn.

Vũ Đinh và Phụ Hảo biết Cyberpunk, nhưng họ cảm thấy trong Vô Hạn Thành bên dưới chẳng có công nghệ gì cả, toàn là ma pháp.

Ma pháp và khoa học đến một trình độ nhất định đều như nhau cả thôi, đối với Tân Nhân Loại, ma pháp chính là khoa học, một loại khoa học duy tâm.

Đỗ Lan nói.

Cuối cùng ngươi vẫn định nhường Trái Đất lại cho Cựu Nhân Loại sao.

Vũ Đinh hỏi Đỗ Lan: Ta còn tưởng ngươi tốn bao công sức như vậy là thực sự định đào thải Cựu Nhân Loại cơ.

Phụ Hảo lại nói: Tất cả vật liệu trong thành phố này đều có thể được sửa đổi và sử dụng, nếu Tân Nhân Loại sống ở đây, e rằng họ cũng sẽ làm xằng làm bậy, thậm chí thực sự sẽ tiến hành cải tạo bản thân, khoét não mình ra đặt vào bể nước.

Tân Nhân Loại phát triển rất nhanh, có lẽ cuối cùng họ đều sẽ từ bỏ cơ thể, biến thành nước cam, chỉ giữ lại linh hồn rồi trực tiếp biến thành Anh Linh.

Dù sao Tân Nhân Loại theo đuổi là tinh thần, luôn tìm cách hoàn nguyên hình dạng của tinh thần trên tầng diện vật chất, nếu có thể họ chắc chắn sẽ từ bỏ thế giới vật chất.

Đối mặt với nghi vấn của đôi vợ chồng này, Đỗ Lan nói: Theo tốc độ mở rộng của Vô Hạn Thành, chẳng bao lâu nữa Cựu Nhân Loại cũng buộc phải đối mặt trực tiếp với nó, đến lúc đó là Cyberpunk hay là mọi người cùng hưởng lợi, các ngươi không tò mò sao.

Còn về việc Tân Nhân Loại chọn vật chất hay tinh thần, đó là lựa chọn của chính họ, không có đúng sai.

Không tò mò.

Vũ Đinh và Phụ Hảo đồng thời lắc đầu, vô cùng ăn ý.

Ngạch.

Họ không phối hợp như vậy, Đỗ Lan cũng thấy khó xử.

Lúc này Thạch Thần Thiên Không đang dùng kế dương đông kích tây để đoạt lại chiếc xe nghiên cứu của mình.

Xe nghiên cứu của hắn dùng được cả trên thủy lẫn trên bộ, nên chỉ cần nâng nó từ khoang tàu lên boong là được.

Nhưng tìm thấy xe nghiên cứu vẫn chưa phải là quan trọng nhất, còn cần phải tìm hiểu cách sử dụng vũ khí thạch hóa, vũ khí dùng càng nhiều thì sơ hở cũng càng nhiều.

Thạch Thần tin rằng tia thạch hóa chắc chắn không phải hoàn mỹ vô khuyết.

Tuy nhiên cục diện trên hòn đảo nhỏ phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng của Thạch Thần, giữa Trưởng làng và Tể tướng, rồi giữa khu trung tâm và khu biên duyên, xung đột mâu thuẫn rất nhiều.

Việc họ có thể làm chỉ là cẩn thận quan sát.

Cuối cùng Sư Tử Vương Ti nghĩa bất từ nan đóng vai trò con mồi, dụ kẻ địch trên tàu rời đi, đồng thời dẫn dụ kẻ địch sử dụng tia thạch hóa lần thứ hai.

Mọi người mới phát hiện ra vũ khí thạch hóa thực ra rất nhỏ, kích thước chỉ bằng một chiếc nhẫn, hơn nữa kẻ địch dùng một sợi dây buộc vũ khí lại, khi sử dụng thì ném nó ra.

Đánh chặn giữa không trung, xem ra chỉ có thể chế tạo máy bay không người lái.

Thạch Thần nghĩ đến việc khi kẻ địch ném vũ khí ra, sẽ dùng máy bay không người lái để đánh chặn: Còn nữa là chúng ta phải tìm được bạch kim platinum mà cha nuôi ta để lại, chỉ có như vậy chúng ta mới có thể khôi phục các thuyền viên với tốc độ nhanh nhất.

Ngạch, xin ngươi đừng nói chuyện đó một cách hiển nhiên như vậy, máy bay không người lái.

Ngươi định chế tạo máy bay không người lái thế nào.

Ta thấy lúc này luyện tập cung tên, nâng cao độ chính xác của cung tên còn nghe có vẻ bình thường hơn một chút.

Sư Tử Vương Ti nói, hắn rõ ràng không thích nghi được với ý tưởng của Thạch Thần.

Hắn cho rằng dùng cung tên bắn rơi vũ khí thạch hóa khi kẻ địch ném ra mới là lựa chọn tối ưu.

Thiển Vụ Huyễn lại rất bình tĩnh: Mà này, Thạch Thần là người đàn ông đã chế tạo ra máy phát điện, đèn điện, coca, bộ đàm vô tuyến, giờ hắn có bảo là chế tạo tên lửa thì ta cũng chẳng lấy làm lạ.

Chương 2245

Chỉ là máy bay không người lái thôi mà, ngươi nên tin là hắn thực sự chế tạo ra được.

Đợi đến khi kẻ địch ném vũ khí ra, dùng máy bay không người lái để đánh chặn, đó chính là kế hoạch của Thạch Thần.

Vì đã đến lúc cống nạp mỹ nữ, Hổ Phách cùng với cô gái xinh đẹp họ quen biết cùng trà trộn vào nội bộ để tìm kiếm tình báo.

Dĩ nhiên để có thể trao đổi tình báo, Thạch Thần lại chế tạo một chiếc xe đồ chơi điều khiển từ xa, ngụy trang thành hình dạng con chuột để âm thầm truyền tin.

Nhiệm vụ của Hổ Phách có hai việc, một là điều tra vũ khí thạch hóa, hai là tìm thấy khoang cứu hộ mà cha nuôi để lại, vì theo mô tả của cha nuôi, ông đã để rất nhiều kim loại quý vào trong khoang cứu hộ và dùng xi măng phong kín lại.

Cho nên việc của Hổ Phách là tìm thấy khoang cứu hộ và dùng thuốc nổ phá vỡ lớp xi măng để lấy kim loại quý bên trong.

Thạch Thần biết bên trong có bạch kim, đó là chất xúc tác để chế tạo axit nitric, có bạch kim mới có thể chế tạo axit nitric quy mô lớn, các thuyền viên mới có cứu.

Toàn là những thứ điều khiển từ xa, đúng là điên thật rồi, Sư Tử Vương Ti cũng không biết nói gì hơn.

Công xưởng xây dựng Vô Hạn Thành, một Gaia mới xuất hiện, chức năng của nó giống hệt như một trí tuệ nhân tạo, nhằm thống kê tất cả các Anh Linh, giúp họ xây dựng thành phố hiệu quả hơn.

Đường kính mười sáu ức cây số đã vượt quá phạm vi thông tin của Anh Linh, Vũ Đinh và Phụ Hảo chỉ biết than thở đầy kinh ngạc, dĩ nhiên kinh ngạc hơn nữa là tạo vật nhân tạo cũng có thể sản sinh ra Gaia, chỉ có thể nói Đỗ Lan là vô sở bất năng.

Có Gaia, còn cần hệ thống phụ trợ Alaya Vijnana A Lại Da Thức, công việc của nó là giám sát tình hình trong thành phố.

Gaia hỗ trợ xây dựng, có quyền hạn cao nhất, Alaya hỗ trợ giám sát thuộc quyền hạn cấp hai.

Tiếp theo đó là Vũ Đinh và Phụ Hảo, họ với tư cách là thủ lĩnh Anh Linh sở hữu quyền hạn cấp ba, cuối cùng mới là Tân Nhân Loại sắp dọn vào ở, họ sở hữu quyền hạn cấp bốn, dĩ nhiên họ có quyền trực tiếp đề xuất kiến nghị với quyền hạn cấp một, có thể ảnh hưởng đến quyền hạn cấp một.

Còn về những tù phạm bị giam ở đây sau này, họ sẽ không có quyền hạn, chỉ bị xử lý như những kẻ vượt biên trái phép.

Nhưng những thứ này đều là ma pháp, chẳng liên quan gì đến khoa học, như vậy Thạch Thần Thiên Không sẽ không vui nổi.

Vì vậy Đỗ Lan còn xây dựng một Hệ thống truy cập tạm thời Gaia, cho phép những người bình thường không có năng lực Tâm Chi Bích cũng có thể kết nối với Gaia để in ra các loại sản phẩm công nghệ trong thành phố.

Bất kể là ma pháp hay khoa học, chỉ cần có ý tưởng, thành phố này đều có thể đáp ứng.

Được rồi, hòm hòm rồi, có thể cho người dọn vào ở trước.

Đỗ Lan bảo Vũ Đinh và Phụ Hảo chuẩn bị đi đón người.

Trên lớp vỏ ngoài của thành phố, một bộ phận mạch ma pháp bắt đầu tỏa sáng, sau đó hệt như hoa nở kết trái, trên lớp vỏ Vô Hạn Thành mọc ra một món bảo cụ ma pháp khổng lồ, chính xác mà nói là một con thuyền phi hành bảo cụ.

Tân Nhân Loại ở Đệ Tam Tân Thần La cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, họ sẽ tiến đến lãnh địa ngoài không gian mới.

Lúc này ở một góc tinh không đã âm thầm xảy ra biến hóa, khi nhân loại ngước nhìn bầu trời, bóng tối của Vô Hạn Thành đã che khuất một phần ánh sao.

Tận lục địa Mỹ châu, các nhà khoa học đã phát hiện ra điều bất thường, đây là một thế lực khoa học hoàn toàn khác với Thạch Thần Thiên Không, họ đều là những tinh anh của đế quốc Mỹ trước đây.

Gần như cùng lúc với Thạch Thần Thiên Không hồi sinh, tại Mỹ cũng có một nhà khoa học đã tỉnh giấc, hắn tên là Kiệt Nặc.

Hắn và Thạch Thần không phải là không có quan hệ, vào thế kỷ 21, khi Thạch Thần còn là nam sinh cao trung cực kỳ yêu thích kỹ thuật tên lửa, cậu đã từng viết thư cho NASA, và người hồi âm cũng như ủng hộ Thạch Thần tiếp tục tiến bước trên con đường khoa học chính là Kiệt Nặc.

Nếu nói Thạch Thần là một người say mê khoa học, thì Kiệt Nặc chính là một nhà khoa học thực thụ, cố vấn của NASA, một người đàn ông có bàn tay chạm tới tinh không.

Trước khi tia sáng thạch hóa bùng phát, đội ngũ khoa học do Kiệt Nặc dẫn đầu đã chú ý đến hiện tượng chim én bị thạch hóa trên phạm vi toàn thế giới.

Nhờ vào mạng lưới toàn cầu lúc bấy giờ, họ có thể nhận được thông tin về chim én thạch hóa từ các khu vực khác nhau.

Khi đó họ đã nhận thức được chim én thạch hóa chỉ là một màn diễn tập, tiếp theo sẽ là một cuộc tấn công mãnh liệt hơn.

Ngay khi họ chuẩn bị thành lập tiểu tổ đặc biệt chuyên nghiên cứu vấn đề này, thạch hóa toàn cầu ập đến, thế là tất cả thành viên trong tổ đều bị thạch hóa. 3700 năm sau, Kiệt Nặc hồi sinh, sau đó hắn bắt đầu tìm cách khôi phục các tượng đá xung quanh, cuối cùng phát hiện ra thành phần của dịch phục sinh.

Tuy nhiên vận khí của hắn tốt hơn Thạch Thần, trong miệng một thành viên có một chiếc nhẫn bạch kim.

Hóa ra thành viên này định cầu hôn vào tối hôm đó, nhưng biến cố bất ngờ khiến hắn chỉ còn cách ngậm chiếc nhẫn trong miệng, đến ngày hôm nay tuy không còn vợ nữa, nhưng chiếc nhẫn bạch kim này lại phát huy tác dụng cực lớn.

Trên mảnh đất Mỹ này, họ đã xây dựng thành lũy công xưởng, trồng ngô trên diện rộng, đồng thời chế tạo hỏa dược, phát minh ra súng ống và chiến đấu cơ.

Chiến lực của họ đã khôi phục đến trình độ Thế chiến thứ nhất, chủ yếu là vì họ có thể chế tạo đạn dược không ngừng nghỉ.

Còn có cả chiến đấu cơ cánh quạt cực kỳ ngầu.

Ngay trong thời gian này, khi họ ngước nhìn bầu trời đêm, lại phát hiện tinh không bị khuyết một mảng, giống như bị thứ gì đó che khuất.

Thế là họ thông qua kính thiên văn muốn quan sát vùng trời dị thường kia.

Nếu là người ngoài hành tinh, vũ khí của chúng ta e rằng không đủ dùng đâu.

Ngoài nhà khoa học Kiệt Nặc, còn có cả quân nhân đặc chủng.

Có thể nói thế lực của Kiệt Nặc lệnh hành cấm chỉ, đủ sức xưng bá toàn cầu.

Tuy nhiên lộ trình khoa học của Kiệt Nặc hiển nhiên khác với Thạch Thần, hắn thiên về quân sự, tất cả các ngành công nghiệp đều hướng về quân sự.

Còn kỹ thuật của Thạch Thần thì khó nói có hạt nhân gì, rõ ràng cậu gặp không ít nguy cơ, nhưng Thạch Thần lúc đầu thiên về vũ khí, sau đó kỹ thuật lại có cảm giác thiên về công nghệ thông tin như bộ đàm, điều khiển từ xa.

Lúc này nhóm người Kiệt Nặc vẫn cảm thấy kỳ quái trước sự biến hóa của tinh không, không ai có thể chắc chắn đó rốt cuộc là thứ gì.

Dựa theo tình hình quan trắc của chúng ta, nếu thực sự có thứ gì đó che khuất tinh không, thì nó ít nhất phải dài một tỷ km, đủ để nối liền Mộc tinh và Thổ tinh.

Một vật khổng lồ như vậy chỉ cần tiếp cận Trái Đất, e rằng Trái Đất sẽ bị lực hấp dẫn kéo lệch khỏi quỹ đạo.

Đúng vậy, nếu theo logic thông thường.

Nhưng nếu là một loại vật liệu siêu nhẹ xây dựng nên phi thuyền khổng lồ thì chưa chắc.

Nhẹ nhàng mà lại đủ kiên cố.

Kiệt Nặc nói, nếu thực sự tồn tại một loại vật liệu tiện lợi như vậy, thì phi thuyền vĩ đại như thế cũng không phải là không thể.

Một tỷ km, đã lớn hơn Trái Đất của chúng ta gấp trăm lần rồi.

Rốt cuộc là cái gì đây.

Phải, ai mà biết được đó rốt cuộc là thứ gì, kính thiên văn của họ cũng không thể quan sát hoàn toàn.

Thực tế không quan sát được cũng chẳng sao, vì qua bốn năm ngàn năm nữa, Vô Hạn Thành hẳn sẽ mở rộng đến tận Trái Đất.

Tiếc là các vệ tinh trong không gian đều đã mất tác dụng do bức xạ vũ trụ, nếu không có thể liên lạc với vệ tinh thám hiểm để quan sát một phen.

Vệ tinh ở ngoài không gian chịu đựng sát thương bức xạ suốt 3700 năm, sớm đã vô dụng.

Kiệt Nặc nói: Thiết kế tuổi thọ làm việc của vệ tinh thông thường cũng chỉ từ một đến hai năm, nếu là vệ tinh tĩnh địa thì miễn cưỡng có thể kéo dài đến mười năm, ba ngàn bảy trăm năm là quá dài, bảng mạch và dây điện, pin sớm đã hỏng rồi.

Nhưng hiện tại cảm giác cũng giống như trước kia, lúc đầu phát hiện chim én thạch hóa là điềm báo nguy cơ, mà hiện tại thấy tinh không bị khuyết một góc cũng tất nhiên là điềm báo.

Mọi thứ vẫn không thay đổi, họ vẫn bất lực như cũ.

Lúc này Kiệt Nặc cảm nhận sâu sắc sự yếu ớt của nhân loại, rõ ràng là tuyển dân của Thượng đế, lại luôn bị ác quỷ đùa giỡn.

Nguy cơ lần thứ hai e rằng còn đáng sợ hơn lần thứ nhất, bóng tối u ám không chỉ che khuất ánh sao, mà còn bao phủ tâm trí mọi người.

Đỗ Lan không hề biết Vô Hạn Thành mà hắn chế tạo đã bắt đầu ảnh hưởng đến cư dân trên Trái Đất, hắn vẫn đang cùng vợ chồng anh linh tham quan Vô Hạn Thành.

Tòa thành này có đủ loại phong cách, được xây dựng theo sở thích của mỗi anh linh, nhưng những kiến trúc này hiện tại không có công năng trực tiếp gì, vì chỉ là kiến trúc, không có cư dân.

Chẳng lẽ không nên xây thêm một số phương tiện giao thông công cộng sao.

Với thể tích khoa trương của thành phố hiện tại, đi từ tầng này sang tầng khác đã là một hành trình dài dằng dặc, nếu không có công cụ giao thông, chỉ dựa vào đôi chân thì không phải sẽ mệt chết người sao.

Vũ Đinh cảm khái trước sự khổng lồ của Vô Hạn Thành cũng như sự bất tiện về giao thông.

Vô Hạn Thành có hình dạng búp bê Nga, tầng tầng lớp lớp, không gian giữa mỗi tầng đều rất lớn.

Nhưng dù ở bất kỳ đâu trong thành phố, trọng lực và không khí đều không thay đổi, những hiện tượng phản vật lý thường thức này là vì vách ngăn mỗi tầng đều là sản phẩm siêu cấp chứa đựng lượng lớn ma lực và lực lượng khoa học, vũ khí thông thường không thể phá vỡ, chỉ có như vậy mới ổn định được không gian lồng nhau.

Chẳng lẽ các ngươi không thấy tản bộ giữa tinh không rất thú vị sao, tản bộ từ hành tinh này sang hành tinh khác không phải rất lãng mạn sao.

Chỉ có ngươi mới thấy thú vị thôi.

Phụ Hảo nói: Sinh mệnh người bình thường là hữu hạn, mà tản bộ từ hành tinh này sang hành tinh khác cần thời gian đâu chỉ ngàn năm.

Ngươi nghĩ một người dùng bước chân hơn một mét đi hết hành trình 1,6 tỷ km sẽ là một chuyện nhẹ nhàng sao.

Lãng mạn thì chẳng thấy, vì căn bản không ai có thể hoàn thành hành trình như vậy.

Cho nên vẫn nên thiết lập nhiều thiết bị giao thông thì hơn.

Vũ Đinh cũng nói.

Chương 2246

Đỗ Lan cảm thấy đáng tiếc, rõ ràng là một chuyện rất lãng mạn: Vậy thì lắp đặt một số Cánh Cửa Thần Kỳ đi.

Hai người căn bản không theo kịp tiết tấu của Đỗ Lan, chỉ bảo hắn lắp giao thông công cộng, không ngờ Đỗ Lan trực tiếp nâng cấp lên Cánh Cửa Thần Kỳ, cái này cũng tiện lợi quá mức rồi.

Quả nhiên không thể giảng đạo lý với Đỗ Lan, hai vợ chồng thầm nghĩ Đỗ Lan một mặt bảo Thạch Thần Thiên Không ước thúc sức mạnh đừng quá bóc lột công cụ nhân bộ lạc, một mặt chính hắn lại đang đại tu công trình trong vũ trụ, điên cuồng bóc lột những công cụ nhân đã chết.

Những anh linh này tuy đều đã là quỷ hồn, nhưng khi còn sống họ đều là công cụ nhân.

Đỗ Lan bóc lột còn khoa trương hơn Thạch Thần Thiên Không nhiều.

Nhưng không còn cách nào, ai bảo Đỗ Lan mạnh mẽ như thế chứ, chỉ có thể chịu đựng thực tế biểu lý bất nhất, ngôn hành bất nhất của hắn.

Hai vợ chồng tâm chiếu bất tuyên, họ nhận định Đỗ Lan là người rất hiểu đại đạo lý, điểm này không cần bàn cãi, nhìn thủ đoạn hốt du người khác của hắn là biết.

Nhưng chính vì hắn hiểu rõ đại đạo lý, nên khi hắn làm việc thường khiến người ta hoàn toàn không nắm bắt được điểm đáy, hoàn toàn là điển hình của tiêu chuẩn kép khoan dung với mình, nghiêm khắc với người.

Đỗ Lan liếc nhìn vợ chồng Vũ Đinh một cái, tự nhiên biết trong lòng họ phi thường bất bình, không khỏi tự luyến nghĩ làm người quá ưu tú luôn bị người ta đố kỵ, đây gọi là đứng ở trên cao quá lạnh lẽo mà.

Da mặt Đỗ Lan còn dày hơn cả 1,6 tỷ km của Vô Hạn Thành, căn bản không biết hai chữ liêm sỉ viết thế nào.

Trên đảo Bảo Đảo, việc tìm kiếm khoang trở về diễn ra rất thuận lợi, vì khoang trở về nằm ngay dưới gốc đại thụ ở trung tâm khu vực giữa.

Rừng rậm khu vực giữa là tươi tốt nhất, mọi người đều sống trong nhà cây, mà một cái cây lớn ở trung tâm càng là cành lá xum xuê, thân cây như núi, hiển nhiên cái cây này đã trưởng thành suốt 3700 năm không gián đoạn, mà khoang trở về nằm ở gốc cây, bị rễ cây cố định lại. 3700 năm trước, sáu vị phi hành gia sợ khoang trở về bị nước biển cuốn trôi, thế là hợp lực khiêng nó vào giữa đảo, sau đó trong những năm tháng dài đằng đẵng, đại thụ không ngừng lớn lên, rễ cây bao bọc lấy khoang trở về.

Và vì diện tích mặt đất bị đại thụ chiếm cứ, thế là mọi người dọn lên trên cây, lấy nhà cây làm nhà.

Người ở khu vực biên duyên chỉ có thể ở lán trại, còn người khu vực giữa toàn bộ ở trên đại thụ.

Có người nói chỉ có bão mới có thể quật ngã đại thụ, nhưng trên đảo Bảo Đảo, đại thụ là nơi trú ẩn an toàn nhất, cho dù là bão cũng vô phương làm gì.

Tìm được khoang trở về, dùng chuột xe điều khiển từ xa vận chuyển thuốc nổ đến, sau đó trực tiếp kích nổ khoang trở về.

Một tiếng oanh long, xi măng bên trong bị nổ tung, cuối cùng cũng lấy được kim loại quý dạng bột, nhưng ngay khi cho xe mang đồ về, Hổ Phách lại bị phát hiện.

Cô muốn chạy, nhưng không chạy thoát khỏi phạm vi vũ khí thạch hóa.

Vì thắng lợi, Hổ Phách cũng bị thạch hóa.

Nhưng lấy được bạch kim đồng nghĩa với việc có thể chế tạo axit nitric quy mô lớn, Thạch Thần Thiên Không nhất định sẽ cứu được mọi người quay về.

Tiếp theo sẽ đến lúc quyết chiến, máy bay điều khiển từ xa đã chuẩn bị xong, hiện tại vấn đề lớn nhất chính là phải làm rõ phương thức sử dụng vũ khí thạch hóa, nếu không biết thì vẫn có thể bị đánh cho trở tay không kịp.

Nhưng muốn tìm cách dùng vũ khí, cũng chỉ có thể thông qua chiến đấu.

Được rồi, chuẩn bị chiến đấu thôi.

Tuy chỉ có năm người, nhưng đội hình của họ không hề yếu, Sư Tử Vương Ti phụ trách đối đầu trực diện, những người khác phụ trách tìm thời cơ.

Sư Tử Vương Ti một mình đứng ở khu vực trung tâm, trực diện với tất cả kẻ thù.

Một tên tể tướng gian xảo thấy Sư Tử Vương Ti to gan như vậy cũng không khách khí, phái ra chiến lực mạnh nhất: Giết hắn.

Không ai sợ một kẻ đơn thương độc mã, huống hồ Sư Tử Vương Ti ngay cả một món vũ khí đá cũng không có.

Hiển nhiên trong nhận thức của họ, chỉ có thương đá và rìu đá mới tính là vũ khí, kẻ tay không tấc sắt sẽ bị người dùng vũ khí đánh bại.

Nhưng Sư Tử Vương Ti không phải người thường, hắn bình tĩnh nhìn chằm chằm đám người đang vây quanh, từ từ nắm chặt nắm đấm, cứ như thể người bị bao vây không phải là hắn, mà là hắn đang bao vây đám người nguyên thủy này.

Ngu xuẩn, lại dám đơn thương độc mã đối kháng với tất cả chúng ta, đám người ngoại lai các ngươi thật khiến người ta không tài nào hiểu thấu được.

Đứng cạnh tể tướng chính là nữ tử cầm vũ khí thạch hóa tên là Vụ Vũ, cô không hề cười nói, cứ như không có hứng thú với chiến đấu, cô chỉ quan tâm đến nhiệm vụ của mình.

Lên.

Một tiếng lệnh hạ, đầu thương phía trước, tay thương phía sau, mấy đạo bóng đen hợp làm một chỗ, chính là muốn đâm mấy lỗ máu trên người kẻ thù.

Phù, thở ra một ngụm trọc khí, Sư Tử Vương Ti đã rất lâu không cảm nhận được cảm giác khẩn trương như thế này, thành thật mà nói sau khi đến thời đại này, không có mấy đối thủ có thể khiến hắn thực sự nghiêm túc.

Nhi hiện tại hắn đã nghiêm túc, một luồng cuồng khí khiến sư tử biến sắc cuộn trào.

A.

Sư tử vương động rồi, căn bản không nhìn rõ động tác của hắn, chỉ thấy đôi tay hắn hòa vào trong gió, sau đó mấy cây trường thương đều gãy vụn, đồng thời Sư Tử Vương Ti dẫm chân phát lực, dùng những bước nhỏ lao ra xung quanh đấm tới tấp, kẻ thù bao vây lên vừa vặn tạo thành một không gian kích thước như lôi đài.

Chỉ thấy hắn lắc lư trái phải tung quyền, mỗi một quyền đều có thể đánh ngã một kẻ thù.

Quá nhanh, đây chính là tốc độ của một võ sĩ quyền Anh cao trung.

Những kẻ bị đánh trúng đều cảm thấy não bộ chấn động, không thể đứng dậy nổi.

Mọi người kinh ngạc, trên đảo chưa từng có người mạnh mẽ như thế, đối phương còn là con người sao.

Vụ Vũ.

Tể tướng quyết định ngay lập tức, kinh hoàng hô gọi Vụ Vũ, lúc này chính là cơ hội để vũ khí thạch hóa đăng trường.

Vụ Vũ đã chuẩn bị xong, chỉ thấy cô thì thầm mấy câu với vũ khí thạch hóa, sau đó ném vũ khí ra ngoài.

Sư Tử Vương Ti còn quyết đoán hơn, nhặt một binh sĩ đang hôn mê dưới đất ném ra, vừa vặn đụng trúng vũ khí thạch hóa.

Ánh sáng thạch hóa khiến binh sĩ đó bị thạch hóa ngay giữa không trung, tượng đá rơi xuống vỡ thành từng mảnh.

Quả nhiên là có phạm vi.

Sư Tử Vương Ti cười: Sợi dây của ngươi dài bao nhiêu.

Là người sử dụng, độ dài của sợi dây chính là bán kính thạch hóa tối đa của ngươi, trừ khi ngươi muốn thạch hóa cả chính mình.

Sư Tử Vương Ti đạm mạc nói, tuy hắn không phải nhà khoa học, nhưng với tư cách là một chiến binh, hắn có trực giác của chiến binh, hắn có khả năng nhìn thấu ý đồ của kẻ thù.

Bị nhìn thấu, sắc mặt Vụ Vũ rất khó coi.

Tể tướng giận dữ: Vụ Vũ, tiếp tục đi, nhất định phải thạch hóa hắn.

Vụ Vũ lại thì thầm, Sư Tử Vương Ti nhanh chóng giãn ra khoảng cách.

Lần này phạm vi thạch hóa lớn hơn, nhưng bán kính vẫn không vượt quá chiều dài sợi dây.

Vụ Vũ, ngươi làm cái gì thế, mau giết hắn đi.

Tể tướng phẫn nộ gào thét, hắn đã tức đến nổ phổi.

Vụ Vũ nghiến răng, cởi sợi dây ra, lại thì thầm mấy câu, dốc toàn lực ném vũ khí thạch hóa đi.

Sư Tử Vương Ti biết lần này thực sự không chạy thoát được: Thạch Thần, đã làm rõ chưa.

Nhìn thấy vũ khí thạch hóa ngay trước mắt, phạm vi thạch hóa cũng trở nên rộng lớn hơn, Sư Tử Vương Ti chỉ hy vọng Thạch Thần đã làm rõ được cách dùng vũ khí.

Làm rõ rồi.

Thạch Thần trong bóng tối nói: Là thời gian phát động và khoảng cách phát động, chỉ cần nói nhỏ hai điều kiện này, vũ khí thạch hóa mới phát động.

Sư Tử Vương Ti, đợi ta cứu ngươi nhé.

Phát động tấn công, chúng ta nhất định phải đoạt lấy vũ khí thạch hóa.

Thạch Thần ra lệnh một tiếng, những người phục kích toàn bộ lao về phía vũ khí thạch hóa.

Tể tướng và Vụ Vũ hiển nhiên không ngờ họ lại dùng phương pháp hy sinh đồng đội để tranh đoạt vũ khí, vì họ không biết Thạch Thần có phương pháp hồi sinh tượng đá, thạch hóa không đồng nghĩa với cái chết, chỉ là tạm thời rời cuộc chơi mà thôi.

Cho nên nhóm người Thạch Thần căn bản không sợ thạch hóa, họ tin rằng chỉ cần Thạch Thần Thiên Không còn tỉnh táo, cậu chắc chắn sẽ có cách.

Tể tướng và Vụ Vũ cũng lao tới, mọi người đều chỉ có một mục tiêu, ai cướp được thì là của người đó.

Tuy nhiên cuối cùng lại là tể tướng tốc độ nhanh nhất, một phát giật lấy vũ khí thạch hóa, cười lớn: Tất cả thạch hóa cho ta.

Kẻ bị thạch hóa là ngươi mới đúng.

Tể tướng ngẩn ra, không thể tin nổi quay đầu lại, liền thấy Sư Tử Vương Ti vừa rồi còn là tượng đá thế mà lại sống sờ sờ đứng ngay sau lưng hắn.

Không thể nào.

Hắn đã thấy Sư Tử Vương Ti giơ lên nắm đấm to như cái đấu.

Hóa ra vừa nãy là Khắc La Mỗ điều khiển flycam tưới dịch phục sinh cho Sư Tử Vương Ti, lúc đó không ai chú ý Sư Tử Vương Ti đã quay lại chiến trường.

Vậy thì cùng thạch hóa đi, chết hết cho ta.

Trong đầu tể tướng không kịp suy nghĩ nhiều, hắn chỉ biết mình tuyệt đối không thể thua.

Thứ mình không có được thì thà hủy diệt: Một giây, mười km.

Hắn muốn thạch hóa toàn bộ hòn đảo.

Không ổn.

Khắc La Mỗ ngay lập tức nghĩ ra một cách: Mọi người mau xếp hàng, đứng cách nhau một khoảng nhất định, nhất định phải tin tưởng Thạch Thần.

Mọi người không chút do dự xếp hàng đứng thẳng, sau đó lần lượt bị thạch hóa.

Thạch Thần Thiên Không nhìn qua là biết ý đồ của Khắc La Mỗ, khoảng cách của họ đều xấp xỉ nhau, vậy thông qua chênh lệch thời gian thạch hóa trước sau có thể tính ra tốc độ vận hành của tia sáng thạch hóa, như vậy, chính mình có thể tính toán được trước khi bị thạch hóa nên tung dịch phục sinh cao bao nhiêu.

Vì chính mình cũng sẽ bị thạch hóa, mà dịch phục sinh ở trên không có một thời gian ngưng trệ, cách tốt nhất là khi dịch phục sinh rơi xuống trúng mình, hiệu quả của tia sáng thạch hóa đã đi qua.

Chương 2247

Vậy thì mình có thể thông qua dịch phục sinh rơi xuống mà hồi sinh lần nữa, chỉ có cách này, nếu không mọi người sẽ bị diệt sạch trên đảo.

Để tính toán thời điểm tia sáng thạch hóa bắn trúng mình, cần biết tốc độ của nó.

Khắc La Mỗ là một đệ tử giỏi, vào lúc nguy cấp, cậu đã nghĩ ra phương pháp xếp hàng giãn cách để tính tốc độ tia sáng thạch hóa, giống như biển báo đo tốc độ trên đường cao tốc vậy.

Thời gian bằng quãng đường chia cho tốc độ, quãng đường là khoảng cách từ tia sáng thạch hóa đến chỗ mình, tốc độ có thể rút ra từ khoảng cách thạch hóa của ba người đồng đội đứng trước, vậy cuối cùng có thể biết mình sẽ bị thạch hóa vào lúc nào.

Vào khoảnh khắc ngay trước khi bị thạch hóa, mình phải tung bình dịch phục sinh lên không trung.

Không được quá nhanh cũng không được quá chậm, hơn nữa còn phải rơi trúng ngay trên người mình, chỉ có như vậy mình mới có thể thắng lợi.

Đừng để sự hy sinh của bạn bè lãng phí, Thạch Thần Thiên Không đem ra năng lực tính nhẩm sở trường nhất, đếm giây: Một ngàn một trăm mười một, một ngàn một trăm mười hai.

Không thể đếm trực tiếp một hai ba bốn, vì một hai ba bốn chỉ có một âm tiết, mà một giây đủ để đọc vài âm tiết, nên mỗi người có thể dựa theo thói quen đọc một số con số đa âm tiết, như vậy đếm xong một số vừa vặn là một giây.

Đối với một người đã duy trì việc đếm giây suốt 3700 năm, việc đếm số và tính toán trong chớp mắt này rất ngắn, sau đó tung ra bình gốm chứa dịch phục sinh.

Cùng lúc đó tia sáng thạch hóa đi qua Thạch Thần, cố định cậu lại.

Ánh sáng bao phủ toàn bộ hòn đảo biến mọi thứ thành vật chết, nhưng trên không trung có một cái bình đang rơi tự do.

Bốp, bình gốm va chạm với tượng đá Thạch Thần, chất lỏng bắn tung tóe, ngay lập tức Thạch Thần hồi sinh trở lại, thật là khẩn trương kích thích, nhưng cậu cũng không phụ sự mong đợi, giờ đây Thạch Thần trở thành người sống duy nhất trên đảo.

Sau đó trong lúc tìm kiếm hòn đảo mới phát hiện ra hóa ra tộc trưởng của hòn đảo đã sớm bị tể tướng thạch hóa, vì tượng tộc trưởng đã bị phong hóa, bấy lâu nay đều là tể tướng thông qua cái bóng của tộc trưởng để phát ra mệnh lệnh giả.

Lần này thu hoạch được một vũ khí thạch hóa là một thắng lợi cực lớn, nhưng Thạch Thần phát hiện vũ khí hình như hết điện rồi.

Tiếp theo còn phải cứu các thuyền viên, không ít thuyền viên bị tể tướng đập vỡ ném xuống biển, còn phải vớt lên gắn lại mới có thể tưới dịch phục sinh.

Cho nên trước tiên phải hồi sinh một người bơi giỏi, sau đó chính là Tiểu Xuyên Giang, vì năng lực thủ công của cô là tốt nhất để tu phục tượng đá.

Đây không phải là công việc một sớm một chiều, may mà đồ tiếp tế đã đủ.

Đi sâu xuống đáy biển mới phát hiện dưới đáy có rất nhiều tượng đá, liền biết trên đảo cứ cách một khoảng thời gian lại thạch hóa dân đảo trên quy mô lớn, đã duy trì mấy trăm năm, bên dưới ít nhất có hàng vạn nhân khẩu.

Thật không thể tin nổi, hòn đảo lại thông qua thủ đoạn này để khống chế nhân khẩu, duy trì sự tồn tại của sinh mệnh.

Sư Tử Vương Ti không nhịn được nói: Đôi khi nghĩ lại sinh mệnh thực sự là sự tồn tại hèn hạ nhất trên thế giới này, vì để tồn tại, lừa dối, gây tổn thương, không hề nương tay mà xuống tay sát hại đồng loại.

Khắc La Mỗ lại nói: Nhưng ngược lại, vì tồn tại mà bất chấp thủ đoạn, không phải chính là nói lên sinh mệnh đối với mỗi người đều rất quý giá sao.

Cho nên khi một số người vì một sự nghiệp nào đó mà từ bỏ sinh mạng của mình mới hiển hiện sự vĩ đại và sùng cao như thế.

Hơn nữa mục tiêu của chúng ta chính là tạo ra một thế giới mà sinh mệnh có thể tồn tại mà không cần thông qua lừa dối và mưu sát.

Nhưng Sư Tử Vương Ti cảm thấy rất khó, dù sao hắn đã trải qua quá nhiều.

Không nên đạo đức hóa sinh mệnh, sinh tồn cũng không nên có phân biệt thiện ác.

Tiểu Xuyên Giang xen vào nói: Điều chúng ta cần cảnh giác là những kẻ trà trộn khái niệm sinh tồn, một số người phạm tội là do đường cùng, còn một số người phạm tội chỉ là muốn giàu lên sau một đêm.

Sư Tử Vương Ti nếu không có năng lực cách đấu, có lẽ cũng sẽ vì bệnh tình của em gái mà dấn thân vào con đường phạm tội, hắn cũng có thể sẽ lừa dối và gây tổn thương, nhưng hắn là vì sự sinh tồn của em gái, chứ không phải vì để hưởng thụ giàu sang sau một đêm.

Không được đạo đức hóa sinh mệnh.

Sư Tử Vương Ti trầm mặc, vì hắn đã phạm phải sai lầm mà rất nhiều người thường mắc phải, đó là bản năng đem quan niệm đạo đức của mình áp đặt lên một số khái niệm khách quan trung tính, đơn phương cho rằng những thứ này cũng nên phù hợp với quan niệm đạo đức của mình.

Nhưng thực tế đối với sinh mệnh, đạo đức không phải vị trí hàng đầu, sinh tồn mới là trên hết.

Còn có khoa kỹ, luôn có người cho rằng khoa kỹ có thiện có ác, cho rằng khoa kỹ cũng sẽ tà ác.

Còn có tự nhiên, cho rằng trong tự nhiên có sâu hại và sâu có ích.

Nhưng thực tế những thứ này vốn dĩ không có phân biệt tốt xấu gì cả, toàn bộ là do con người phân loại, con người thích gán ghép đạo đức vào những thứ trung tính này.

Mọi người không tiếp tục thảo luận về vấn đề này, mà là nghiêm túc vận chuyển những tượng đá được vớt lên từ dưới biển.

Mà lúc này ở phía bên Mỹ, thế lực Kiệt Nặc, họ đang chế tạo một con tàu ngầm, đối với bóng đen trong vũ trụ, họ không thể yên tâm, tàu ngầm có thể giúp họ ẩn nấp đi.

Nếu đã không thể làm gì được kẻ thù, vậy chỉ có thể ẩn nấp để quan sát biến động.

Bóng đen hình như lại to ra rồi, ánh sao ở rìa cũng bị che khuất, chỉ có hai khả năng: hoặc là bóng đen đang tiến lại gần, hoặc là bóng đen đang mở rộng.

Kiệt Nặc lo lắng đầy mình, lý trí của nhà khoa học mách bảo hắn rằng họ đang đối mặt với kẻ thù chưa từng thấy.

Không chỉ có ánh sao, đoạn thời gian trước hiển nhiên có một số nguồn sáng ra vào trong bóng đen, những động tĩnh này cho thấy họ đã rục rịch hành động rồi.

Có lẽ thạch hóa Trái Đất chỉ là bước đầu tiên, bước thứ hai là di dân tinh tế.

Thời gian ba ngàn bảy trăm năm đối với du hành vũ trụ cũng không tính là gì, từ chỗ chúng ta đến hệ sao Alpha Centauri gần nhất chạy mất hai ngàn năm cũng là bình thường, ba ngàn bảy trăm năm thực sự giống như bước nhảy thời gian thực dân vũ trụ.

Kiệt Nặc liên hệ mọi thứ lại, cho rằng thạch hóa là để dọn dẹp Trái Đất, còn bóng đen là phi thuyền thực dân ngoại tinh, giải thích như vậy thì mọi thứ đều thông suốt.

Chúng ta không thể cứng đối cứng với họ, nên phải ẩn nấp đi, nếu thực sự là thực dân, chúng ta phải đánh du kích với họ.

Kiệt Nặc nhìn con tàu ngầm trước mắt, thầm nghĩ đây có lẽ là pháo đài di động cuối cùng của nhân loại, họ phải đấu trí đấu dũng với kẻ thù ẩn mình dưới đáy biển, giành lấy tiếp tế trên các đảo trong đại dương, và tìm cách xây dựng công xưởng quân sự ở nơi kẻ thù không phát hiện được.

Kiệt Nặc, chúng ta nhất định sẽ thắng.

Nghĩ đến viễn cảnh u ám của tương lai, tâm trạng mọi người đều rất nặng nề, nếu thực sự là người ngoài hành tinh thực dân, thì Trái Đất sẽ trở thành cố hương của kẻ khác.

Tại sao bọn Kiệt Nặc lại nghĩ như vậy, cho rằng người ngoài hành tinh thực dân.

Bởi vì tổ tiên của họ đã làm như thế.

Thực dân phi pháp mang đến cái chết và tuyệt vọng, chỉ là mấy trăm năm trước tổ tiên họ đi thực dân, còn bây giờ họ bị thực dân.

Mỗi một dân tộc, mỗi một nền văn minh khi gặp phải những chuyện không thể lý giải, đều sẽ tìm kiếm đáp án từ lịch sử của dân tộc mình, khi bọn Kiệt Nặc sợ hãi một chuyện gì đó, thông thường chuyện đó tổ tiên họ đều đã từng làm, họ rất rõ kết quả sẽ thế nào.

Tuy nhiên thực tế đây không phải là thực dân, mà hoàn toàn ngược lại, không những không mang người đến thực dân, mà còn mang người từ Trái Đất đi.

Nhưng cho dù là tinh anh khoa học gia của Mỹ, dù đã học qua rất nhiều kiến thức khoa học, Kiệt Nặc vẫn không thể thoát khỏi tội lỗi nguyên thủy của chính họ, không thể quên đi phương thức xử lý vấn đề mà tổ tiên truyền lại.

Kiệt Nặc sở dĩ sợ hãi, chính là vì họ quá rõ kết cục của việc bị thực dân.

Thạch hóa và bóng đen liên kết với nhau được giải thích thành các giai đoạn khác nhau của thực dân ngoại tinh, nghe khá hợp lý, tuy nhiên quyền giải thích cuối cùng vẫn nằm trong tay Đỗ Lan.

Lúc này Đỗ Lan nhìn xuống Trái Đất, thấy hai thế lực Thạch Thần và Kiệt Nặc đều đã có năng lực ra khơi, cảm thấy đã đến lúc cho họ biết một chút về vận mệnh tương lai của Trái Đất.

Trái Đất sẽ trở thành một phần của Vô Hạn Thành, và chỉ khi đưa ra lựa chọn chính xác, nhân loại mới có được quyền hạn của Vô Hạn Thành, nếu nhân loại đưa ra lựa chọn sai lầm, thì Vô Hạn Thành sẽ không phải là nhạc viên của họ, mà là lồng giam của họ.

Thạch Thần Thiên Không đứng trên phế tích của Công Cụ Môn, nơi đây vốn là nơi ở của những người thợ thủ công xuất sắc nhất trên đảo, nhưng sau khi người thợ cuối cùng qua đời, Công Cụ Môn chỉ để lại cho đảo Bảo Đảo mảnh phế tích này cùng với một lượng lớn bích họa.

Trên bích họa ghi lại phương thức tu luyện của công cụ nhân, cũng như nơi quy tụ cuối cùng của họ.

Đây là Dyson Sphere.

Đứng trước bích họa, Thạch Thần Thiên Không suy ngẫm hồi lâu cuối cùng đưa ra một kết luận, đó là nơi quy tụ cuối cùng của công cụ nhân là một Dyson Sphere.

Nếu đây không phải là Dyson Sphere, thì đó là một nguyên tử nhẹ.

Nhưng thấy có người đứng trên đó, Thạch Thần vẫn cảm thấy đây chính là Dyson Sphere.

Dyson Sphere là cái gì, là máy hút bụi à.

Đại Mộc Đại Thụ ngốc nghếch hỏi.

Dyson Sphere là một loại khoa học kỹ thuật giả tưởng do con người thiết kế, là chế tạo một lớp vỏ khổng lồ cho Mặt Trời, hấp thụ toàn bộ ánh sáng của Mặt Trời để sử dụng.

Giống như một nhà máy điện hạt nhân khổng lồ vậy.

Chỉ là nhà máy điện hạt nhân của chúng ta đều là sự phân hạch của rất ít chất phóng xạ, còn Dyson Sphere là lợi dụng toàn bộ sự nhiệt hạch của cả một hằng tinh.

Thạch Thần nói: Như vậy ánh sáng của Mặt Trời sẽ trở thành nguồn năng lượng dùng mãi không cạn của nhân loại chúng ta.

Không hiểu lắm, nhưng đại khái cũng biết là bao quanh Mặt Trời, chắc chắn là phi thường khổng lồ.

Nhưng người của Công Cụ Môn thực sự có bản lĩnh đó sao.

Lão nhân thợ thủ công đứng trước bích họa hồi lâu không nói, ông dường như nhận được cảm ứng, cuối cùng mãnh liệt ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh: Là Vô Hạn Thành.

Thạch Thần lập tức nhớ lại cô nàng nguyên thủy đã từng nói công cụ nhân sau khi chết sẽ đi đến Vô Hạn Thành tản bộ giữa tinh không: Chẳng lẽ thực sự có Vô Hạn Thành.

Lão nhân gật đầu: Bích họa này chính là một lời nhắn gửi cho tất cả người của Công Cụ Môn, làm công cụ nhân, giữ hồn công cụ, công cụ đều là người thượng đẳng.

Mục tiêu cuối cùng của chúng ta chính là tòa thành vô hạn không ngừng mở rộng và tăng sinh nằm giữa tinh không kia.

Ta có thể cảm nhận được tòa thành đó đang ở trên bầu trời sao, nó đang tồn tại, chờ đợi ta đến kiến thiết.

Vô Hạn Thành có chút giống như Dyson Sphere mà cậu nói, nhưng có rất nhiều tầng.

Rất nhiều tầng Dyson Sphere.

Thạch Thần trầm mặc, chỉ riêng việc bao quanh một hằng tinh đã cực kỳ khổng lồ rồi, còn cầu lớn bao cầu nhỏ, tòa thành như vậy có ý nghĩa gì.

Chương 2248

Chẳng lẽ là không ngừng mở rộng thành phố trên Dyson Sphere.

Thạch Thần không khỏi nhìn xuống Trái Đất dưới chân, Trái Đất cũng là từ lõi, manti, vỏ Trái Đất từng tầng đi lên, vậy Vô Hạn Thành có phải cũng là một hành tinh cơ giới siêu cấp lấy Mặt Trời làm hạt nhân không.

Cực kỳ khổng lồ, lớn đến mức vượt xa tưởng tượng.

Thạch Thần dùng trí tưởng tượng nghèo nàn của mình, dùng phương thức mình có thể hiểu được để suy nghĩ về hình thái có thể của Vô Hạn Thành.

Cậu cho rằng Vô Hạn Thành chính là hành tinh không ngừng tăng trưởng nhờ lấy năng lượng từ hằng tinh.

Nhưng hiển nhiên không phải vậy, vì Vô Hạn Thành thực sự căn bản không giảng đạo lý, cũng không có nguồn năng lượng rõ ràng, mà hoàn toàn dựa vào chính vật liệu tự giải phóng năng lượng.

Những vật liệu có tính năng kép của ma pháp và khoa học này có thể giải phóng ra năng lượng khổng lồ, không cần đến hằng tinh.

Lão nhân cảm thấy có người đang phát tín hiệu cho mình, dường như cần ông truyền đạt lại, ông ngẩng đầu không nói một lời chờ đợi kết quả.

Mọi người đều phát hiện sự kỳ quái của lão thợ thủ công, nhưng đều không quấy rầy, vì có một cảm giác, tương lai của họ sắp bị thay đổi.

Lời cảnh báo đến từ tinh không.

Lão thợ thủ công đột nhiên như bị quỷ nhập, dùng chất giọng không cảm xúc nói: Đây là thông tin gửi cho nhân loại, là lời cảnh báo đến từ Vô Hạn Thành, các ngươi phải đưa ra lựa chọn chính xác mới có thể may mắn sống sót trong tương lai, Vô Hạn Thành là thành phố của hy vọng, cũng là thành phố của sự phán xét.

Kẻ có được quyền hạn có thể trường sinh, kẻ mất quyền hạn sẽ vạn kiếp bất phục.

Mà quyền hạn nằm ở biểu hiện của nhân loại, hợp lại thì sống, chia rẽ thì chết.

Mấy người xung quanh đều trợn mắt há mốc mồm lắng nghe, lão nhân bị khống chế rồi sao.

Chẳng lẽ lại là người chế tạo vũ khí thạch hóa.

Không ai trả lời câu hỏi của Đại Mộc Đại Thụ.

Đợi lão nhân nói xong, ông dường như không nhận ra sự dị thường vừa rồi của mình, còn hiếu kỳ tại sao biểu cảm của mọi người lại trở nên kỳ quái như vậy.

Dựa theo cách nói trên đảo, mấy trăm năm trước vũ khí thạch hóa rơi xuống tiểu đảo rất nhiều, gây ra chiến tranh, sau đó vũ khí thạch hóa đều bị đảo chủ đời trước tiêu hủy hết rồi.

Nhưng chỉ có một cái lọt lưới, chính là nhờ vào cái vũ khí thạch hóa duy nhất này, cuối cùng đảo chủ đời trước bị lật đổ, trên đảo thiết lập trật tự mới.

Nếu vũ khí thạch hóa đã có thể sản xuất hàng loạt, thì họ có lẽ thực sự có năng lực chế tạo Vô Hạn Thành trong vũ trụ, vì kỹ thuật của họ chắc chắn đã đủ rồi.

Thạch Thần đang phân tích: Nhưng tại sao họ phải thạch hóa nhân loại.

Nghe lời nhắn vừa rồi, họ dường như không muốn diệt tuyệt nhân loại, chỉ là muốn nhân loại đưa ra lựa chọn chính xác.

Cái này thì nghĩ không thông, vì nếu muốn nhân loại đưa ra lựa chọn chính xác, căn bản không cần phải thạch hóa nhân loại.

Sư Tử Vương Ti đột nhiên nói: Có lẽ là vì chê nhân loại chúng ta làm vướng víu việc thi công của họ.

Nếu Vô Hạn Thành xây dựng gần Trái Đất, nhân loại chúng ta chắc chắn sẽ không cho phép.

Cho nên họ thà thạch hóa chúng ta, không để chúng ta có cơ hội phản đối.

Thiển Vụ Huyễn không nhịn được nói: Thế thì may mà không xây ở vị trí Trái Đất, nếu không chẳng phải phải tháo dỡ Trái Đất sao.

Hắn tưởng mình vừa nói một câu đùa hài hước, nhưng không ai cười nổi, vì đó rất có thể là sự thật.

Nếu Trái Đất thực sự cản trở việc thi công Vô Hạn Thành, có lẽ người ta thực sự sẽ tháo dỡ Trái Đất trực tiếp, lúc đó nhân loại mới gọi là chết không minh bạch.

Thiển Vụ Huyễn cũng nhận ra sự tồn vong của Trái Đất không nằm trong tay nhân loại, nhân loại từ đầu đến cuối chỉ bị động tiếp nhận, không có năng lực phản đối hay phản kháng.

Nhân loại quá nhỏ bé.

Họ nói chúng ta phải đưa ra lựa chọn chính xác, vậy cái gì mới là lựa chọn chính xác.

Còn nói hợp lại thì sống, chia rẽ thì chết, rốt cuộc là có ý gì.

Chẳng lẽ họ không muốn làm hại chúng ta.

Hơn nữa còn muốn cho chúng ta đến Vô Hạn Thành cư trú.

Nghi vấn quá nhiều, nhân loại căn bản không thể tự mình nghĩ ra đáp án.

Còn có một vấn đề nữa là Đỗ Lan có biết không.

Thạch Thần Thiên Không đột nhiên nghĩ đến Đỗ Lan, kẻ đại diện cho Tân nhân loại đó, Tân nhân loại có biết về Vô Hạn Thành không.

Có lẽ là biết, vậy nếu biết thì phản ứng của họ thế nào.

Thạch Thần Thiên Không đột nhiên nghĩ hay là mình nên lái tàu Perseus đi Địa Trung Hải xem tình hình, chứ không phải đi Tân đại lục.

Đương nhiên còn có phương pháp đơn giản hơn, đợi đến khi đêm xuống, mọi người đều nghỉ ngơi, Thạch Thần Thiên Không một mình ra bãi biển, nhìn tinh không và đại hải nối liền một dải, cậu đột nhiên mở lời với phía không một bóng người: Ta biết các ngươi nhất định ở đây, chỉ cần dời mắt đi ta sẽ quên mất các ngươi, nhưng các ngươi chắc chắn đang ở đây, các ngươi đang quan sát chúng ta, ghi chép về chúng ta.

Bất luận ngươi là ai, ta có lời muốn hỏi Đỗ Lan, ta hy vọng các ngươi có thể chuyển lời.

Hóa ra Thạch Thần nghĩ đến việc nhờ Tân nhân loại giúp chuyển lời.

Thực sự có hiệu quả, rất nhanh Đỗ Lan đã xuất hiện trước mặt Thạch Thần.

Cậu tìm tôi.

Đỗ Lan vẫn bộ dạng cũ.

Thạch Thần Thiên Không gật đầu: Trên hòn đảo này, chúng ta đã phát hiện rất nhiều tình báo mới, tôi nghĩ có dự cần trao đổi với anh.

Anh biết Vô Hạn Thành không.

Biết, đó là một nhà tù nhưng cũng là một nhạc viên, nằm ngay giữa Mộc tinh và Thổ tinh, Tân nhân loại đã có được quyền hạn của Vô Hạn Thành, chuẩn bị dọn đến đó ở rồi.

Đỗ Lan nói.

Anh quả nhiên biết.

Thạch Thần phát hiện mình sau khi nghe những lời này lại bình thản như không, quả nhiên nếu đối phương là Đỗ Lan, đối phương có nói gì cũng không thể làm mình kinh ngạc được nữa.

Thạch Thần Thiên Không nhìn Đỗ Lan, thần tình rất điềm tĩnh, tuy Đỗ Lan là kẻ thù mà cậu không thể dùng khoa học giải quyết, đồng thời gây ra rất nhiều rắc rối, nhưng Thạch Thần có thể cảm nhận được từ Đỗ Lan rằng hắn không có ác ý với nhân loại, hắn chỉ là một kẻ theo chủ nghĩa bi quan mà thôi.

Đỗ Lan luôn đưa ra những mặt tiêu cực của vấn đề, nên Thạch Thần cho rằng Đỗ Lan chỉ là đang hành xử bi quan.

Chúng tôi đã nhận được cảnh báo từ Vô Hạn Thành trên hòn đảo này, anh có thể cho tôi biết Vô Hạn Thành rốt cuộc là cái gì không.

Nó có thuộc về nền văn minh Trái Đất của chúng ta không.

Thạch Thần nghiêm túc hỏi, đây là vấn đề cậu quan tâm nhất, ngoài nền văn minh Trái Đất ra còn có người ngoài hành tinh hay không.

Vấn đề này quan trọng lắm sao.

Có hay không có người ngoài hành tinh thì có quan hệ gì với nhân loại chứ.

Đương nhiên có quan hệ, ít nhất cũng phải cho chúng tôi biết thứ chúng tôi đang đối mặt rốt cuộc là sự tồn tại như thế nào.

Thạch Thần kiên trì muốn biết đáp án.

Đỗ Lan nói: Trong Vô Hạn Thành, cậu là hình thức sinh mệnh nào không quan trọng, muốn sinh tồn trong Vô Hạn Thành quan trọng nhất chính là quyền hạn, có quyền hạn nhân loại cũng có thể như thần linh dời non lấp biển thay trời đổi đất, không có quyền hạn thần tiên cũng chỉ có thể chạy trốn khắp nơi cầu sinh trong thảm hại.

Trong Vô Hạn Thành vạn vật bình đẳng, duy chỉ có quyền hạn là chí cao vô thượng.

Trong não hải Thạch Thần lập tức hiện ra một tòa thành phố tự động kỳ quặc, trong thành phố mọi thứ đều là công nghệ cao, nhưng phải có quyền hạn mới có thể kích hoạt, nếu không sẽ bị thành phố coi là kẻ thù.

Vậy thì Vô Hạn Thành có quan hệ gì với nhân loại, nhân loại chúng tôi ở trên Trái Đất rất tốt.

Thạch Thần, suy nghĩ này của cậu không ổn, cái gì gọi là rất tốt.

Cậu cảm thấy nhân loại đã rất tốt rồi sao.

Nhân khẩu bò lồm cồm trên bề mặt Trái Đất, bị trọng lực trói buộc không thể đi đến bầu trời, một tia sáng thạch hóa đã có thể khiến toàn nhân loại rơi vào tịch diệt, cậu thấy thế là rất tốt rồi sao.

Đỗ Lan nhìn chàng thiếu niên đối diện.

Thiếu niên cho rằng nhân loại thực sự không tệ: Nhân loại từng bước một tiến hóa và phát triển, nếu không gặp phải kẻ thù tấn công, chúng ta hoàn toàn có thể lấy Trái Đất làm điểm khởi đầu, từng bước tiến vào không gian.

Nhắc đến phát triển không gian, Thạch Thần liền có tinh thần, vì thứ dẫn dắt cậu bước vào lĩnh vực khoa học chính là khao khát đối với tinh không, và lần thực tiễn đầu tiên của cậu chính là chế tác tên lửa áp lực nước, thứ cậu hướng tới nhất chính là lĩnh vực vũ trụ, ước mơ cũng là trở thành chuyên gia tên lửa.

Thạch Thần cho rằng nhân loại đã có cơ sở để bước chân vào tinh không rồi, ít nhất kỹ thuật vũ trụ của thế kỷ 21 vẫn luôn tiến bộ, nhân loại đã đổ bộ lên mặt sau của mặt trăng, các thí nghiệm không gian cũng luôn được tiến hành.

Chỉ cần thời gian đủ, nhân loại chắc chắn có thể lên vũ trụ.

Đến lúc đó động cơ nhiệt hạch, bộ đẩy xung định hướng, giáp ngoài chống bức xạ, thậm chí là lá chắn năng lượng, buồng ngủ đông đông lạnh, mấy thứ đó đều chế tạo ra hết, nhân loại có thể xuất phát hướng về vũ trụ.

Tuy nhiên đó chỉ là trạng thái lý tưởng, thực tế nhân loại phải đi đến bước đó còn không biết mất bao lâu nữa.

Từng bước một sao, người Nhật các cậu đúng là thích đắm chìm trong kịch bản mình tự viết.

Rõ ràng đã bị tấn công, lại vẫn muốn phát triển từng bước một, hoàn toàn không biết tùy cơ ứng biến.

Đỗ Lan lắc đầu nói: Vô Hạn Thành đang không ngừng mở rộng, tương lai cũng sẽ không dừng lại, bốn ngàn năm nữa sẽ nuốt chửng Trái Đất, hai vạn năm sẽ thôn tính Mặt Trời, đến lúc đó cả hệ Mặt Trời sẽ trở thành một phần của Vô Hạn Thành, tiếp theo Vô Hạn Thành vẫn sẽ tiếp tục mở rộng ra ngoài không gian xa xôi hơn, cuối cùng nói không chừng có thể lấp đầy vũ trụ.

Tuy chấn kinh trước thể tích đáng sợ của Vô Hạn Thành, nhưng Thạch Thần vẫn phải chỉnh lại sai lầm của Đỗ Lan: Căn bản không có đủ vật liệu để lấp đầy vũ trụ, cho dù dùng toàn bộ vật liệu trong vũ trụ để xây dựng Vô Hạn Thành, nó cũng chỉ là một góc nhỏ bé của vũ trụ.

Vũ trụ vô ngân, có quá nhiều không gian trống rỗng.

Tại sao phải xây Vô Hạn Thành.

Hao phí tinh lực như thế để xây dựng một tòa thành phố không ngừng tăng trưởng, có ý nghĩa gì chứ.

Câu hỏi hay đấy, có thể có ý nghĩa gì.

Chẳng có ý nghĩa gì cả, nhưng những người sinh tồn trong Vô Hạn Thành sau này có lẽ sẽ tạo ra chút ý nghĩa cho nó.

Chương 2249

Giống như vũ trụ vậy, vốn dĩ không có ý nghĩa, nhưng sau khi sinh mệnh trí tuệ tồn tại cũng đã giúp vũ trụ tìm ra ý nghĩa.

Ý nghĩa vốn dĩ là do chủ quan ban cho, không phải tồn tại khách quan.

Báo cho cậu thêm một tin tốt nữa, Tân nhân loại đã toàn bộ chuyển đến Vô Hạn Thành rồi, đám Cựu nhân loại các cậu hiện tại vẫn là chủ nhân của Trái Đất, ít nhất trong bốn ngàn năm tới vẫn là chủ nhân, hãy nắm bắt lấy, hy vọng các cậu cũng có thể nhận được quyền hạn của Vô Hạn Thành.

Đỗ Lan nói.

Quyền hạn Vô Hạn Thành là gì, làm sao mới có được.

Thạch Thần sẽ không ngồi chờ chết, nhưng cũng không cứng nhắc cho rằng mình có thể giải quyết được Vô Hạn Thành, nên cậu vẫn sẵn sàng chuẩn bị cả hai phương án.

Quyền hạn chính là nắm giữ quyền sử dụng cao nhất của Vô Hạn Thành, giống như cậu học được công thức vật lý thì có thể giải quyết bài toán khó vậy, có quyền hạn cậu có thể in ra sản phẩm khoa học ở bất kỳ góc nào của Vô Hạn Thành.

Những thứ cậu phải dùng búa gõ từng cái một ở Trái Đất, ở Vô Hạn Thành chỉ cần một ý niệm là có thể hoàn thành chế tạo.

Mà muốn có quyền hạn, thì phải đưa ra lựa chọn chính xác, hợp lại thì sống, chia rẽ thì chết, tôi nghĩ cậu hẳn là có thể hiểu được.

Là hy vọng toàn nhân loại có thể đoàn kết một lòng sao.

Thạch Thần thực sự đã hiểu, cậu rất hy vọng có thể làm được, nhưng sau khi trải qua sự kiện đảo Bảo Đảo, cậu phát hiện hai nhóm nhân loại xa lạ gặp nhau luôn trực tiếp dùng võ lực, hoàn toàn phù hợp với lý luận Rừng rậm đen tối, hai nền văn minh gặp nhau sẽ trực tiếp nổ súng.

Lần này cũng là do nhóm Thạch Thần may mắn, nếu không còn chưa kịp đổ bộ đã bị diệt sạch rồi.

Muốn để những con người khác nhau chung sống hòa bình, chuyện này ngay cả nhà khoa học cũng cảm thấy bất lực: Không có một sản phẩm khoa học nào có thể khiến toàn nhân loại đoàn kết cả.

Đây đã không còn là chuyện nhà khoa học có thể giải quyết, vì nhà khoa học chỉ phụ trách làm bánh kem, chứ không phụ trách chia bánh kem, khó mà ngưng kết lòng người.

Đỗ Lan có thể thấy Thạch Thần đang rất khổ não, đây là kết quả của sự va chạm giữa lý tưởng và thực tế.

Thạch Thần tự nhiên hy vọng toàn nhân loại đại đoàn kết, nhưng thực tế là toàn nhân loại căn bản không đoàn kết, mỗi người một tính toán, mỗi người một âm mưu.

Có làm được hay không là tùy ở chính các cậu, nếu không làm được thì đến Vô Hạn Thành làm tù nhân, không có quyền hạn kết cục của các cậu sẽ là mãi mãi chạy trốn trong Vô Hạn Thành, trở thành tồn tại bi kịch nhất trong thành phố.

Đỗ Lan không cần thiết phải dạy nhân loại kỹ xảo đoàn kết, hắn cho rằng nhân loại đến lúc then chốt tự nhiên sẽ học được, nếu học không được thì đúng là vô phương cứu chữa, đến Vô Hạn Thành chịu khổ cũng là đáng đời: Dù sao các cậu vẫn còn bốn ngàn năm thời gian.

Đúng rồi, lời cảnh báo của Vô Hạn Thành là dành cho tất cả nhân loại trên Trái Đất, nên ngoài các cậu nhận được ra, phía bên kia đại dương ở Mỹ cũng có người nhận được tín hiệu, họ chắc hẳn đang chuẩn bị, nói không chừng họ sẽ nghĩ đến việc trực tiếp giết chết các cậu để giành quyền chủ đạo, hãy biểu hiện cho tốt vào nhé.

Thế lực Kiệt Nặc thực sự cũng đã nhận được lời cảnh báo, họ cũng biết trên Trái Đất còn có những người khác, vũ khí của họ cuối cùng cũng có đất dụng võ, họ tuyệt đối phải trở thành kẻ chủ đạo của nhân loại trong bốn ngàn năm tới.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản vì Kiệt Nặc cho rằng IQ của người khác không bằng hắn, chắc chắn không thể chỉnh đốn được nhân loại, chỉ có hắn mới có thực lực và trí tuệ để khiến toàn nhân loại đoàn kết, để toàn nhân loại đoàn kết hắn phải tiêu diệt những kẻ không đoàn kết trước.

Giống như trước đây họ cho rằng chính vì tố chất mình cao, nên mới có thể làm những việc có tố chất thấp, đó chính là biểu hiện của tiêu chuẩn kép và ngạo mạn, tự đại và thiên kiến, nhưng quan niệm này đã ăn sâu vào xương tủy của đám người Kiệt Nặc, là tín ngưỡng của họ.

Trong thời đại nguyên thủy, thứ dễ được người ta chấp nhận nhất là tôn giáo, mà tôn giáo luôn có một vị nữ thần tự nhiên, thường là do bầu trời đảm nhiệm, sau đó bầu trời lại sinh ra các vị thần khác như thần sấm, thần mưa, thần mùa màng.

Tôn giáo không cần giải đáp chính xác các vấn đề của người nguyên thủy, chỉ cần bảo họ thần là mọi đáp án là được, chi phí truyền bá rất thấp.

Vấn đề duy nhất là thần linh mà các bộ lạc tín ngưỡng không giống nhau, đương nhiên xét cho cùng phạm vi quản lý và cách thức sinh ra của thần linh đều tương đồng, có lẽ chỉ khác cái tên, nhưng bấy nhiêu đó là đủ để hai bộ lạc có tôn giáo khác nhau chém giết một mất một còn.

Đồng thời chính vì chi phí truyền bá tôn giáo rất thấp, nên khi giải thích thì ai cũng có lý của mình, vì vậy nếu lấy tôn giáo để thống nhất tư tưởng thì rất dễ nảy sinh vấn đề, dù sao trong lòng ngàn người có ngàn Thượng đế, tôn giáo rất dễ phân liệt thành các phái hệ khác nhau, vì chi phí thấp đồng nghĩa với việc chi phí để bịa chuyện cũng thấp, dù sao tôn giáo không phải là khoa học, không cần đưa ra một lời giải đáp khiến tất cả mọi người tâm phục khẩu phục.

Kiệt Nặc lớn lên trong bầu không khí tôn giáo, những người xung quanh hắn cũng có rất nhiều giáo đồ, họ đều cho rằng mình là thiên tuyển chi tử, nên dẫn dắt nhân loại tiến lên, họ không cảm thấy suy nghĩ này có vấn đề gì.

Và việc họ bắt người khác nghe lời không phải dựa vào đức hạnh, mà dựa vào súng pháo và cảm giác ưu việt so với các đồng loại khác.

Vì họ ưu tú hơn những người khác, nên nếu có kẻ không nghe lời, trực tiếp tiêu diệt là xong.

Sau khi nhận được lời cảnh báo từ Vô Hạn Thành, Kiệt Nặc lập tức biết mình phải trở thành đấng cứu thế, họ phải dùng tốc độ nhanh nhất để khiến toàn nhân loại đều ngoan ngoãn nghe lời.

Chúng ta có thể làm được.

Trong tay họ có lượng lớn vũ khí và trang bị, tuyệt đối không thành vấn đề.

Kiệt Nặc lại nói: Hợp lại thì sống, chia rẽ thì chết, chắc chắn là ám chỉ ngoài chúng ta ra, ở những nơi khác, đại lục khác cũng có người giải được thạch hóa.

Dù sao trên thế giới có bảy tỷ tượng đá, xác suất tự giải thạch dù nhỏ đến đâu, nhân với bảy tỷ vẫn là một con số rất lớn.

Tôi nghĩ sau lời cảnh báo này, chúng ta sẽ sớm gặp được những người khác thôi.

Mọi người cảm thấy có lý: Có điều những người khác chưa chắc đã có vũ bị như chúng ta, đến lúc đó nếu họ bằng lòng gia nhập thì tốt, nếu không bằng lòng, thì cũng chỉ có thể cưỡng ép họ thôi.

Hiển nhiên, họ đều đồng ý dùng võ lực để giải quyết kẻ thù.

Kiệt Nặc không nói gì, cũng xem như là mặc nhận.

Thiên tuyển chi tử thì nên cao nhân một bậc.

Nhưng Đỗ Lan không cảm thấy suy nghĩ này có vấn đề gì, dù sao ngày xưa người ta quảng bá tôn giáo cũng phải trả giá bằng máu và xương, hiện tại đám thiên tuyển chi tử này hưởng lợi từ tổ tông, không vấn đề gì.

Thậm chí Đỗ Lan còn cho rằng tôn giáo và Nho học có không ít điểm tương đồng, tôn giáo là bảo người ta trước hết hãy yêu người trong đạo, sau đó yêu những người không tin đạo để kéo họ vào đạo, còn Nho học bảo người ta trước hết hãy yêu gia đình mình rồi mới yêu thiên hạ, đều có thứ tự trước sau.

Đây là hiện tượng xã hội tự nhiên, nhân loại không thể thực sự mỗi người đều mang trong mình lòng bác ái thiên hạ.

Cho nên Đỗ Lan biết Kiệt Nặc và Thạch Thần chắc chắn phải đánh một trận, và trận chiến này sẽ quyết định tương lai của nhân loại.

Tốt nhất là Kiệt Nặc thắng.

Đỗ Lan nói.

Vũ Đinh không hiểu: Tại sao lại hy vọng Kiệt Nặc thắng.

Suy nghĩ của họ rõ ràng không mấy cao minh, dù có sùng bái thần đến đâu, thần cũng không đoái hoài đến nhân loại, việc nhà Thương bị diệt chẳng phải đã nói lên điều đó sao.

Vũ Đinh là vị vua trung hưng của nhà Thương, dưới sự dẫn dắt của ông, nhà Thương đã hoàn thành việc mở rộng ra bên ngoài, và ông cùng vợ chưa bao giờ gián đoạn việc tế tự Đế, giết rất nhiều tù binh chỉ để làm thần tiên vui lòng, nhưng cuối cùng nhà Thương vẫn bị nhà Chu tiêu diệt, nên Vũ Đinh hiện tại cũng biết không thể dựa vào thần tiên hoàng đế mà chỉ có thể dựa vào chính mình.

Ngươi vẫn chưa học được khái niệm chi phí.

Thạch Thần nếu thắng, cậu ấy sẽ chọn con đường phát triển khoa học chi phí cao, nhưng cậu ấy hiển nhiên chưa chuẩn bị tâm lý để trả cái giá đắt đỏ đó, chưa có quyết tâm gánh vác những lời chửi rủa do chi phí mang lại.

Nếu Thạch Thần đánh bại Kiệt Nặc, cậu ấy chắc chắn sẽ không thanh toán Kiệt Nặc, vậy thì tư tưởng của Kiệt Nặc sẽ không biến mất, chi phí mà Thạch Thần không gánh vác sẽ do hậu thế gánh vác.

Chi phí không biến mất, nó chỉ chuyển dời.

Thạch Thần không gánh vác chi phí thanh toán kẻ khác, thì hậu thế sẽ phải gánh vác, và cái giá chắc chắn sẽ lớn hơn, vì chi phí giống như quả cầu tuyết, không nhỏ đi mà sẽ càng lăn càng lớn.

Vũ Đinh ngẩn ra một lúc: Ta hiểu rồi, có phải giống như Tần Thủy Hoàng không.

Ông ấy thực hiện xe cùng trục, chữ cùng văn, thống nhất đo lường chính là chi phí, vì ông ấy cưỡng ép mọi người chấp nhận những thứ đó nên ông ấy phải mang danh ác, nhưng chính vì chi phí đã được chi trả xong, nên hậu đại không cần phải trả nữa, chỉ cần hưởng lợi là được.

Cho nên ngươi cho rằng giữa Thạch Thần và Kiệt Nặc, Kiệt Nặc có năng lực của Tần Thủy Hoàng, sẽ thanh toán Thạch Thần, phù hợp hơn để đoàn kết nhân loại.

Không sai, Thạch Thần sẽ không thanh toán Kiệt Nặc, nhưng Kiệt Nặc sẽ thanh toán Thạch Thần.

Thạch Thần vẫn còn mềm lòng quá, từ những hành vi trước đó có thể thấy cậu ấy thiếu đi khí phách.

Đỗ Lan nói.

Vũ Đinh nói: Cho nên tư tưởng của Kiệt Nặc đúng hay sai không quan trọng, quan trọng là hắn có thể chi trả chi phí thống nhất tư tưởng nhân loại.

Dựa theo chi phí học thì là như vậy, có thể gánh vác chi phí để quảng bá hành vi mới là đúng, không thể gánh vác chi phí thì là sai.

Ngay cả những tư tưởng cực đoan như giết người phóng hỏa, chỉ cần có người sẵn sàng trả cái giá đắt đỏ để quảng bá thì đó cũng là đúng.

Còn nếu là nhân nghĩa đạo đức, nhưng không ai sẵn sàng gánh vác chi phí quảng bá thì đó là sai.

Vì chi phí không đủ, pháp trị của nhà Tần có rất nhiều ưu điểm nhưng không quảng bá thành công nên bị người ta chửi suốt hai ngàn năm.

Vì chi phí bỏ ra đủ nhiều, Nho học dù có đủ loại khuyết điểm, đủ loại chắp vá, nhưng lại được người ta nâng niu suốt hai ngàn năm.

Pháp trị nhà Tần và Nho học đã minh chứng rằng chỉ cần có thể quảng bá rộng rãi, bất kể là tư tưởng gì cũng sẽ được người ta chắp vá cho hoàn thiện.

Cho nên tính cách quyết đoán kiên định của Kiệt Nặc tuyệt đối sẽ không sợ hãi chi phí, nhất định sẽ một lòng quán triệt, cho dù thứ hắn quán triệt là tín ngưỡng tôn giáo, thì vẫn tốt hơn tính cách ưu nhu quả đoán của Thạch Thần.

Thạch Thần nếu thắng, cậu ấy chắc chắn sẽ bảo lưu Kiệt Nặc, vậy thì ngày sau nhân loại chắc chắn sẽ lại phân liệt, vì ngay từ đầu Thạch Thần đã không gánh vác chi phí.

Vũ Đinh tuy đã theo Đỗ Lan suốt 3700 năm, nhưng đôi khi thực sự cảm thấy Đỗ Lan không phải là con người, hắn là Thiên Đạo lạnh lùng, chỉ đứng nhìn thế giới biến thiên, nhìn nhân loại lựa chọn, hoàn toàn không mang một chút hơi ấm nào.

Nhưng lịch sử chính là như vậy, lạnh lùng và chỉ nhìn vào kết cục.

Nhưng con người dù sao cũng không phải máy móc, khi họ đưa ra lựa chọn chắc chắn sẽ mang theo cảm xúc cá nhân mãnh liệt.

Dù sao một thời đại sẽ có rất nhiều tư tưởng xuất hiện, nếu không tính đến chi phí thì mỗi tư tưởng đều có thể trở thành nhân vật chính của thời đại, nhưng hiển nhiên con người lúc đó sẽ xu lợi tị hại, sẽ tính toán chi phí, thậm chí là dựa theo sở thích của mình để tiếp nhận tư tưởng, lý giải tư tưởng, nên tư tưởng càng nhiều thì cạnh tranh càng kịch liệt, con người cũng càng chia rẽ.

Ngay cả khi chấp nhận luận điểm chi phí của Đỗ Lan, mỗi người đối với việc lý giải chi phí là không giống nhau, cuối cùng lựa chọn đưa ra cũng sẽ khác nhau.

Giống như Kiệt Nặc và Thạch Thần, hai người họ đối với việc lý giải chi phí là khác nhau, Kiệt Nặc sẵn sàng trả giá bằng nhân mạng, còn Thạch Thần thì không, đây chính là ưu thế của Kiệt Nặc so với Thạch Thần, vì muốn quảng bá tư tưởng thực sự cần đến đao thật súng thật, ân uy song hành, không phải cứ dựa vào đức hạnh là được, mà còn phải dựa vào võ lực.

Rốt cuộc có thể thực hiện nhân loại đại đoàn kết hay không, Đỗ Lan không biết, Thạch Thần và Kiệt Nặc cuối cùng có thể biến thù thành bạn hay trực tiếp thanh toán lẫn nhau hắn cũng không hay, tuy rằng hắn có thể dự trắc tương lai, nhưng cũng phải để lại chút huyền niệm cho chương trình truyền hình này chứ.

Đỗ Lan chuẩn bị xong xuôi tất cả, đem sân khấu còn lại giao cho người Trái Đất, để bọn họ tự mình lựa chọn.

Đỗ Lan tin rằng nếu Vô Hạn Thành thực sự khuếch trương ra ngoài phạm vi Trái Đất, nhân loại chắc chắn sẽ đoàn kết, nếu không đoàn kết chắc chắn sẽ tiêu diệt toàn bộ phe thiểu số, để có được quyền hạn, bọn họ cái gì cũng làm được, cũng chỉ có thể làm thế thôi.

Sinh tồn chính là vấn đề muốn hay không muốn, mất đi nhân tính sẽ mất đi rất nhiều, nhưng mất đi thú tính sẽ mất đi tất cả, tốt và xấu sẽ mãi tồn tại tương đối, không thể đột nhiên chỉ có tốt mà không có xấu, bởi vì thế giới mà nhân loại đang sống là hiện thực chứ không phải thiên đường.

Nếu mọi thứ đều thuận theo ý muốn của nhân loại, thì thế giới này sớm đã biến thành thiên đường rồi.

Bất quá Vô Hạn Thành thực sự là một cơ hội, chỉ cần toàn nhân loại có thể đoàn kết nhất trí, vậy thì Vô Hạn Thành có thể trở thành thiên đường.

Ngài định đi sao, không xem kết quả à.

Vũ Đinh và Phụ Hảo rất ngạc nhiên, bọn họ còn tưởng Đỗ Lan chuẩn bị nhiều như vậy, còn cảnh cáo cả Kiệt Nặc và Thạch Thần, là để xem kết quả tranh đấu cuối cùng giữa hai bên cơ đấy.

Tuy nhiên Đỗ Lan không muốn biết kết quả, đối với hắn kết quả không quan trọng, quá trình mới quan trọng: Bất luận Kiệt Nặc hay Thạch Thần thắng, nhân loại đều sẽ phải trả giá, chẳng qua là phương thức trả giá khác nhau, thời gian trả giá khác nhau mà thôi.

Chương 2250

Hai bên bọn họ chiến đấu, ta tuy rằng coi trọng Kiệt Nặc, nhưng người chiến thắng cuối cùng chắc chắn là Thạch Thần, bởi vì tư tưởng không sát sinh của Thạch Thần vẫn rất có sức ảnh hưởng.

Sự thỏa mãn lớn nhất của nhân loại đến từ cảm giác ưu việt, dù là ưu việt về vật chất hay ưu việt về đạo đức cũng được.

Trong hoàn cảnh gian khổ như thế này, Thạch Thần có thể mang lại cho mọi người cảm giác ưu việt lớn hơn.

Hơn nữa bản lĩnh của Thạch Thần cũng không phải dạng vừa, tuy rằng về phương diện vũ khí không bằng Kiệt Nặc, nhưng Thạch Thần chắc chắn sẽ nghĩ ra phương pháp khác để bù đắp yếu thế về vũ khí, cuối cùng bắt sống kẻ địch, đến lúc đó cảm giác ưu việt về vũ khí của Kiệt Nặc sẽ bị Thạch Thần giẫm dưới chân.

Đỗ Lan dự trắc hướng đi của cuộc chiến tranh trong tương lai, Kiệt Nặc lúc đầu sẽ chiếm ưu thế, nhưng cuối cùng Thạch Thần sẽ thắng lợi.

Không liên quan đến vũ khí, Thạch Thần thắng nhờ hào quang nhân vật chính.

Nếu Thạch Thần thắng lợi, tương lai nhân loại sẽ xảy ra nội chiến.

Vũ Đinh theo những gì Đỗ Lan dạy mà suy nghĩ tiếp, liền biết điều gì sắp xảy ra: Đến lúc đó người chết sẽ còn nhiều hơn.

Đúng vậy, nhiều hơn, nhưng đây cũng là con đường nhân loại tự chọn.

Có phân kỳ sẽ có chiến tranh, đánh nhau không tích cực là do tư tưởng có vấn đề, đó chính là lịch sử nhân loại.

Nhưng mà.

Vũ Đinh dẫu sao cũng đã hấp thu tri thức tương lai, biết thế nào gọi là hưng bách tính khổ, vong bách tính khổ: Nhưng đối với bách tính mà nói, chiến tranh căn bản không có ý nghĩa, bọn họ chỉ bị một bộ phận nhỏ các tập đoàn lợi ích lôi kéo mà thôi.

Lý tưởng của Thạch Thần cũng tốt, dã tâm của Kiệt Nặc cũng được, đều chỉ là số ít người quyết định tương lai của đại bộ phận người, như vậy có phải quá tàn khốc không.

Không ngờ ngươi lại quan tâm đến phổ la đại chúng như vậy.

Ngươi nói một bộ phận nhỏ lôi kéo đại bộ phận cũng không hoàn toàn đúng, dù sao trong bộ phận này cũng tập trung cả những người làm bánh ngọt và người chia bánh ngọt, người làm bánh có thể dẫn dắt mọi người làm bánh to ra, người chia bánh nếu công chính một chút thì ai cũng được hưởng lợi.

Đáng sợ nhất là người làm bánh vô năng, người chia bánh vô sỉ.

Chiến tranh vừa là làm bánh, vừa là chia bánh, hơn nữa còn là phương thức đơn giản nhất, bạo lực nhất, nhân loại từ xưa đã vậy rồi.

Chỉ cần phương thức thỏa đáng, bách tính cũng sẵn lòng tham gia chiến tranh, dù sao mỗi người đều có tâm lý may mắn, đều nghĩ rằng người trở thành tướng quân sẽ là mình, còn người trở thành xương trắng sẽ là kẻ khác.

Nếu thực sự có một bộ phận nhỏ vì lợi ích của mình mà không màng sống chết của đại chúng, vậy thì bọn họ sẽ trở thành nô lệ của Vô Hạnh Thành, đó cũng là lựa chọn của chính bọn họ, chẳng qua là kéo theo toàn nhân loại bồi táng mà thôi, nếu đa số người không ngăn cản sai lầm của một bộ phận nhỏ đang kéo lùi toàn nhân loại, thì cái nồi này tự nhiên toàn nhân loại phải gánh.

Nhưng đại chúng vốn ma mộc và mù quáng, phân liệt và đối lập nhau, làm sao bọn họ có thể nhận ra số ít tinh anh đang đẩy mình xuống hố.

Đỗ Lan cười lên: Ma mộc mù quáng, phân liệt đối lập, đó là quyết định của chính bọn họ, chết cũng đáng đời.

Nhưng mà.

Vũ Đinh muốn nói đại chúng có những khuyết điểm đó đều là do hoàn cảnh và sự dẫn dắt cố ý dẫn đến, không phải do chính bọn họ tạo thành, vả lại dân chúng vì sinh tồn làm gì có thời gian suy nghĩ về lối thoát tương lai, chẳng phải đều nghe theo sắp xếp, người ta nói gì thì tin nấy sao.

Nếu tinh anh không có lương tâm, đại chúng cũng chỉ là vật tiêu hao của người ta thôi.

Nhưng nghĩ đến việc Đỗ Lan cũng chẳng coi anh linh là người, thậm chí còn không thèm dẫn dắt Thạch Thần và Kiệt Nặc, cứ như đang xem kịch, Vũ Đinh thầm nghĩ Đỗ Lan có lẽ thực sự muốn hủy diệt nhân loại.

Ngươi có phải cảm thấy ta không phải là con người.

Đỗ Lan nhìn thấu tâm tư của Vũ Đinh: Thực ra chúng ta đều từng là con người, ngươi vì từng là người nên mới cảm thấy xã hội nhân loại chỉ đi về phía hỗn độn và hủy diệt.

Thực ra ta cũng nghĩ vậy, nhưng ta tin vào khả năng sửa sai của nhân loại, tin rằng nhân loại vẫn còn nhiều người thông minh, nhân loại đi từ hàng ức vạn năm trước tới nay, phạm phải bao nhiêu sai lầm.

Thân thể bọn họ lại yếu ớt đến nhường nào.

Cuối cùng chẳng phải vẫn sống đến hiện tại sao, ngay cả thạch hóa cũng không ngăn cản được nhân loại.

Cho nên hãy nhìn thoáng ra chút.

Nói đi cũng phải nói lại, hiện giờ ngươi có nhiều bất mãn như vậy, vẫn là vì ngươi cho rằng ta có thể cho nhân loại một sự sắp xếp tốt hơn, ta hoàn toàn có thể để Thạch Thần và Kiệt Nặc đàm phán hòa bình, giảm bớt thương vong cho nhân loại, nhưng ta không làm, cho nên ngươi mới có nhiều lời oán thán như vậy.

Nếu ta không thể hiện ra sức mạnh cường đại, ước chừng ngươi sẽ coi cái chết của nhân loại chỉ là một loại vận mệnh bất lực, là một loại sức mạnh không thể kháng cự.

Ngươi đã thấy được năng lực đối kháng vận mệnh của ta, nên hy vọng ta làm gì đó cho nhân loại, điều này có thể lý giải, nhưng làm hay không lại tùy ở ta, điểm này ngươi đừng quên.

Vũ Đinh phát hiện nội tâm mình bị nhìn thấu, truy tận gốc rễ chính là vì Đỗ Lan rõ ràng có thể cho nhân loại một kết quả tốt hơn, nhưng Đỗ Lan lại nhất quyết không cho, hắn bất lực nói: Đến cả ngài cũng có tâm thái coi nhân loại như lũ khỉ thế này, thì tinh anh nhân loại làm sao coi con người ra con người cho được.

Ngươi đang nói ta không nêu gương tốt sao.

Đỗ Lan hiểu được ý ngoại ngôn của Vũ Đinh.

Vũ Đinh thấy lời đã nói đến mức này, cũng không giữ kẽ nữa: Không sai, cho toàn nhân loại quyền hạn căn bản là chuyện nhỏ, rõ ràng có thể kết thúc nỗi khổ của nhân loại tại đây, ngài lại còn phải đợi bốn ngàn năm, còn muốn để nhân loại vật lộn trên Trái Đất bốn ngàn năm, chẳng lẽ không thấy quá tàn nhẫn sao.

Ngài căn bản là coi nhân loại như lũ khỉ, chứ không phải đồng bào như chúng ta.

Nếu tôi có sức mạnh như ngài, tôi nhất định sẽ chia sẻ nó cho những người khác.

Người phản đối Đỗ Lan không thiếu, nhưng đòi Đỗ Lan chia sẻ sức mạnh cho người khác thì đây là người đầu tiên.

Nếu ngài nêu một tấm gương tốt, một tấm gương khiến toàn nhân loại hướng thiện, vậy thì nhân loại đều sẽ trở nên tốt đẹp hơn, chứ không phải vì sinh tồn mà lừa lọc lẫn nhau, tàn sát lẫn nhau.

Tôi tin đại bộ phận nhân loại đều sẽ trở nên tốt đẹp hơn.

Một tấm gương vĩ đại sẽ khiến toàn nhân loại cảm ân đức, để toàn nhân loại học được cách chia sẻ và cao thượng.

Vũ Đinh vẫn cho rằng nhân tính của con người có thể chiến thắng thú tính: Đỗ Lan, xin hãy để nhân loại vĩ đại trở lại.

Để nhân loại vĩ đại trở lại.

Đây không phải là lời thoại của Tổng thống Trump sao.

Đỗ Lan nhìn về phía Vũ Đinh, thầm nghĩ người từng là bậc minh quân trung hưng của triều Thương quả nhiên cân nhắc vấn đề rất khác biệt, đúng là có tấm lòng bao dung thiên hạ.

Có thể hiểu được, Đỗ Lan cũng không phải loại ác ma tà ác gì, nên hắn không hề trách tội Vũ Đinh, mà lấy ra một cái nút bấm: Ngươi muốn theo ý ngươi, không muốn theo ý ta, vậy ta giao quyền hạn này cho ngươi luôn vậy.

Ngươi muốn thì mở quyền hạn cho người Trái Đất, nếu không muốn thì đóng lại.

Như vậy ngươi cũng đừng cảm thấy ta hành hạ bọn họ nữa, vì nút bấm mở quyền hạn nằm trong tay ngươi, ngươi tự mình xem mà làm thôi, chẳng liên quan gì đến ta nữa.

Đỗ Lan là hạng người gì, làm sao hắn có thể bị Vũ Đinh làm khó, trực tiếp đá quả bóng này cho Vũ Đinh, để hắn đi lựa chọn, thành bại thị phi đều do một anh linh như hắn gánh vác.

Vũ Đinh rõ ràng không ngờ sẽ như vậy, nhìn cái nút màu đỏ mà im lặng, lòng hắn cũng đang đấu tranh.

Bởi vì nếu Đỗ Lan hành động, có vấn đề gì Đỗ Lan có thể dọn dẹp bãi chiến trường, nhưng nếu là hắn hành động mà xảy ra vấn đề thì hắn phải gánh tội.

Vẫn là câu nói cũ, phàm sự đều có hai mặt, đều có mặt tốt và xấu, quan trọng là có muốn hay không.

Vũ Đinh lúc trước nói năng chính nghĩa lẫm liệt như vậy, chủ yếu vẫn là vì Đỗ Lan có thực lực cường đại, khả năng sửa sai vô địch.

Nhưng chính hắn dẫu có cầm nút bấm, e rằng cũng không thể cho nhân loại một con đường rạng ngời, cho nên hắn cảm thấy rất nặng nề.

Muốn hay không muốn, đó là một vấn đề, Vũ Đinh im lặng khoảng ba phút, cuối cùng giơ tay tiếp lấy nút bấm, hắn chọn muốn.

Đây không chỉ là nút bấm của toàn nhân loại mà còn là một trách nhiệm nặng nề, lúc này Vũ Đinh cũng không khỏi phản tư lại những lời nói trước đây, bắt đầu cân nhắc lợi hại của việc mở quyền hạn.

Thấy Vũ Đinh như vậy, Đỗ Lan hỏi: Giờ ngươi đã hiểu chưa.

Quả thực rất nặng nề, quả thực cần thận trọng, nhưng tôi vẫn tin tưởng nhân loại, chỉ cần có Vô Hạn Thành, bọn họ có thể đi khai thác vũ trụ, chắc chắn sẽ trở thành truyền kỳ bất hủ.

Dù tương lai nhân loại có tuyệt diệt, nhưng vũ trụ vẫn sẽ tồn tại truyền thuyết về nhân loại.

Vũ Đinh suy nghĩ hồi lâu, vẫn quyết định ấn nút.

Không bàn bạc với Phụ Hảo một chút sao.

Đỗ Lan ra vẻ những quyết định trọng đại thế này vẫn nên thương lượng với bà xã một chút.

Cần thiết chứ.

Nếu là trước kia, đại sự như thế này chắc chắn cần Phụ Hảo chủ trì tế tự, chém đầu vài chục tù binh để huyết tế, sau đó mới trịnh trọng chiêm bốc.

Nhưng hiện giờ Vũ Đinh đã không còn là tộc trưởng bộ lạc triều Thương, hắn và Phụ Hảo không tế tự nữa, chỉ lý trí thương thảo, cuối cùng đưa ra kết luận.

Còn Đỗ Lan thì thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi.

Ngay khi thế lực của Thạch Thần và Kiệt Nặc chuẩn bị bùng nổ, diễn ra một màn toàn vũ hành, Vũ Đinh và Phụ Hảo đã bàn bạc và quyết định trao quyền hạn cho nhân loại, nhưng nếu nhân loại biểu hiện không tốt sẽ thu hồi.

Hơn nữa bọn họ sẽ không để toàn bộ nhân loại kéo tới Vô Hạn Thành, mà để lại một bộ phận ở Trái Đất.

Như vậy nếu nhân loại ở Vô Hạn Thành mất quyền hạn mà phải chịu khổ, thì nhân loại trên Trái Đất vẫn có thể tiếp tục phát triển, không đến mức toàn nhân loại đều lún sâu vào Vô Hạn Thành mà chịu khổ.

Vợ chồng bọn họ hiểu rất rõ việc ở trong Vô Hạn Thành mà không có quyền hạn là một bi kịch lớn nhường nào, cứ nhìn những tên tội phạm nhân loại thạch hóa thì biết.

Những tên tội phạm này trong Vô Hạn Thành thiếu ăn thiếu mặc, trốn chạy khắp nơi, chẳng khác gì loài gián.

Bất quá gián còn may mắn hơn bọn họ, gián ít nhất còn có chỗ trốn, còn bọn họ không nơi nào có thể trốn, chỉ cần bị máy móc cảnh vệ phát hiện là sẽ bị tấn công.

Những máy móc cảnh vệ này toàn là robot vô cùng kiên cố, vũ khí lại rất sắc bén, hoàn toàn là sự kết hợp giữa mâu và thuẫn mạnh nhất.

Trong Vô Hạn Thành, mọi thứ đều bị quyền hạn khống chế, bởi vì trong thành không có đất đai, tất cả thức ăn quần áo đều được in ra, không có quyền hạn là không có nhân quyền, chết cũng đáng đời, sống thì cũng chịu đói chịu rét.

Vũ Đinh với tư cách anh linh cũng thấy những tên tội phạm này rất bi thảm, hình phạt của Đỗ Lan đối với tội phạm thực sự vô cùng tàn khốc.

Tất nhiên Vũ Đinh không phải đồng tình với tội phạm, hắn chỉ thấy tội phạm cũng có thể cải tạo, không thể không cho bọn họ cơ hội để trở nên tốt hơn.

Vũ Đinh giống như Đỗ Lan thời trẻ, khi đó Đỗ Lan cũng cho rằng trừng phạt chỉ là thủ đoạn chứ không phải mục đích, cải tạo tội phạm mới là mục đích.

Nhưng sau này gặp quá nhiều kẻ xấu, Đỗ Lan trở nên ma mộc, cũng không thèm cải tạo từng tên một nữa, trực tiếp coi trừng phạt là mục đích, bất kể kẻ xấu có thể được cải tạo hay không.

Vũ Đinh muốn biến Vô Hạn Thành thành thiên đường, vậy thì còn phải làm phiền Đỗ Lan, để quy tắc của Vô Hạn Thành trở nên chính quy hơn một chút, đừng đơn giản thô bạo như vậy.

Ngươi đúng là được đằng chân lân đằng đầu, quyền hạn Vô Hạn Thành tương đương với thiên đạo, ngươi nghĩ thiên đạo sẽ quản đông quản tây sao.

Quy tắc thiên đạo rất đơn giản, đó là vật cạnh thiên trạch, thích giả sinh tồn, vạn vật đều phải phối hợp với thiên đạo, chứ không phải thiên đạo phối hợp với vạn vật.

Vô Hạn Thành cũng vậy, tất cả mọi người phải phối hợp với quy tắc của Vô Hạn Thành, chứ không phải Vô Hạn Thành phải ngược lại để thích ứng với cư dân.

Mà quy tắc của Vô Hạn Thành chính là quyền hạn, và phương pháp để đạt được quyền hạn chính là hợp thì sống phân thì chết.

Tuy đơn giản, nhưng đại đạo chí giản.

Chương 2251

Tuyệt đối đừng xem thường Vô Hạn Thành, cũng đừng xem thường ta, người đã kiến tạo ra Vô Hạn Thành.

Đỗ Lan nhìn Vũ Đinh, hắn cảm thấy Vũ Đinh ở một mức độ nào đó đã hiểu được sức mạnh của mình, nhưng nhận thức vẫn chưa đủ triệt để.

Vũ Đinh cho rằng Đỗ Lan có thể đối kháng vận mệnh nên yêu cầu rất nhiều, nhưng sức mạnh của Đỗ Lan đâu chỉ là đối kháng vận mệnh, sức mạnh của hắn thâm bất khả trắc, có thể nắm gọn vũ trụ, can thiệp vào tiến hóa, sự hiểu biết về thế giới và sự nắm bắt quy tắc của hắn vượt xa tưởng tượng của Vũ Đinh.

Vũ Đinh biết Đỗ Lan mạnh, nên hy vọng Đỗ Lan có thể chiếu cố nhân loại.

Nhưng Vũ Đinh thực ra không hiểu được thủ đoạn chiếu cố nhân loại của Đỗ Lan, Vũ Đinh đang dùng trình độ của mình để đánh giá Đỗ Lan, tự nhiên chỉ có thể cục hạn trong trình độ đó, không thể hiểu hết về Đỗ Lan.

Không ngờ đẳng cấp của Đỗ Lan đã trực tiếp thăng lên trình độ thiên đạo, lại còn đại đạo chí giản, hoàn toàn là quy tắc vận hành thế giới mà Vũ Đinh không thể hiểu được.

Ngươi có phải đang nghĩ những sinh mệnh không có quyền hạn trong Vô Hạn Thành sẽ sinh tồn thế nào, bọn họ có thể đạt lại được quyền hạn không.

Đỗ Lan hiểu thấu tâm tư của Vũ Đinh: Ngươi đúng là lòng dạ mềm yếu, nhưng rõ ràng đại đạo của Vô Hạn Thành chỉ cần không chịu sự can thiệp của ta và cái nút bấm kia thì sẽ tự động vận hành.

Đối với các sinh mệnh bên trong đều như nhau, quan trọng là bọn họ có thể lý giải được hay không.

Vũ Đinh chỉ thấy cao thâm mạt trắc, xem ra trước kia mình đúng là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, ba ngàn bảy trăm năm rồi, hắn cứ ngỡ mình đã đủ hiểu Đỗ Lan, nhưng sự thực chứng minh ba ngàn bảy trăm năm căn bản không đủ, Đỗ Lan giống như cái vũ trụ này, thâm bất khả trắc.

Được rồi, sau này thế nào cũng chẳng liên quan gì đến ta nữa, ta phải đi rồi, ngươi và Phụ Hảo hãy sống cho tốt.

Không cần quá lo lắng cho nhân loại, hai người đều đã thành anh linh, không còn là thủ lĩnh và vương hậu nữa, cứ tận dụng quyền hạn Vô Hạn Thành mà sống qua ngày cũng tốt lắm, các ngươi sẽ nhận ra thôi.

Sinh mệnh của chúng ta là vô hạn, nhưng chính vì vô hạn nên mới phải sống tốt mỗi ngày, như vậy mới không tính là hoang phí quang âm.

Vũ Đinh lại cảm thấy: Lo lắng cho nhân loại mới là việc có ý nghĩa.

Đỗ Lan cạn lời, nhưng Vũ Đinh cứng đầu như vậy cũng tốt, cứ để hắn lo lắng đi, mình phải đi đây.

Lần tới hãy dẫn theo lão bà và nữ nhi cùng xuyên không đi, đã lâu rồi không đi cùng nhau.

Sa Chức, La Tân, Tam Lạp, C.

C.

Thái Toa, Hách Mẫn, Lư Na, còn cả hai đệ tử như nữ nhi là Xuy Tuyết và Long Quyển, dĩ nhiên không thể thiếu Lăng Ba Lệ và các Ngự Phản muội muội, tuy bọn họ làm việc ở nhà Đỗ Lan nhưng cũng được Địch Ny Toa coi như con gái.

Đỗ Lan quyết định cả nhà đông đúc này sẽ cùng đi chơi một chuyến.

Cả nhà cùng đi du lịch, đặc biệt là một gia đình lớn thế này quả là một công trình đồ sộ, nói thật, chỉ riêng việc chuẩn bị vật tư đã tốn rất nhiều thời gian.

Con gái đối với sinh hoạt thường cầu kỳ hơn, Đỗ Lan thường chẳng mang theo gì mà ra khỏi cửa, nhưng các nữ nhi rõ ràng không giống cha mình, bọn họ trước tiên phải chuẩn bị chu đáo.

Khó khăn lắm mới ra ngoài một lần, nhất định phải sống sao cho thoải mái mới được.

Lần này là thế giới nào.

Địch Ny Toa hỏi, tuy rằng nàng cảm thấy thế giới nào cũng không chịu nổi sự giày vò của cả gia đình mình, dù sao ở cái vũ trụ này bọn họ cũng được coi là sự tồn tại của thần linh, nhận được sự kính ngưỡng và tôn trọng.

Một thế giới kết hợp giữa Trái Đất bình thường và dị thế giới, Tử thần ở thế giới đó giống như nhân viên nghiệp vụ ngân hàng vậy, sẽ chào mời dịch vụ xuyên không cho những người trẻ tuổi đã khuất, ném bọn họ tới một đại lục dị thế giới đang chịu sự đe dọa của quân đội Ma Vương, để những người chết đó trở thành mạo hiểm giả.

Đỗ Lan nói.

Có vẻ rất phù hợp.

Địch Ny Toa cho biết lần trước cả nhà cùng hành động dường như cũng là sự kết hợp giữa Trái Đất và dị thế giới, chỉ là lần trước là hai thế giới thông nhau, quân đội Trái Đất xâm nhập dị thế giới, còn lần này hai thế giới lại độc lập với nhau, không hề can thiệp.

Chúng con chuẩn bị xong rồi.

Sa Chức dẫn theo một đám người hùng hổ đứng trước mặt Đỗ Lan, chủ yếu là Lăng Ba Lệ và các Ngự Phản muội muội số lượng đông đảo, hai nhóm thiếu nữ giống hệt nhau với những biểu cảm khác nhau đang chờ đợi.

Chỉ riêng bọn họ thôi đã đông như biển người rồi, nhưng lần này một người cũng không thể thiếu.

Được rồi, vậy giờ chúng ta xuất phát.

Sau cánh cửa vô giới là một thế giới mới.

Để ngăn chặn linh hồn ở thiên đường bị cấu trúc trẻ hóa, để ngăn chặn số lượng linh hồn quá dư thừa, từ hai trăm năm trước các Tử thần đã bắt đầu chế tạo ra các dị thế giới để ngăn chặn ngày càng nhiều linh hồn trẻ tuổi đến thiên đường hư độ quang âm, lãng phí thời gian, không chịu chuyển thế trọng sinh, gây ảnh hưởng đến trật tự thiên đường và hòa bình nhân gian.

Thế là những địa điểm tiếp nhận những linh hồn trẻ tuổi lạc lối này đã được tạo ra, đó chính là dị thế giới, một nơi để các linh hồn trẻ tuổi được sống lại một lần nữa.

Thiên đường cũng có đủ loại vấn đề, cũng giống như nhân gian, nhân lực có hạn, thần lực cũng có hạn, thần linh cũng cần thể diện.

Nếu thiên đường toàn là linh hồn những người trẻ tuổi đã khuất, chẳng phải nói lên rằng thanh niên ở nhân gian thà chết chứ không muốn sống tiếp sao.

Đó chẳng phải là sự thất bại của thần linh hay sao.

Giáo điều của thần linh đều nói phải để thanh niên sống tốt, cống hiến cho hòa bình thế giới và tương lai nhân loại, cho nên nên đợi đến khi bọn họ già rồi hãy lên thiên đường, chứ không phải còn trẻ mà đã mất mạng, nếu thiên đường có quá nhiều linh hồn trẻ tuổi thì thần sẽ rất mất mặt.

Thế là thần phái nhiệm vụ cho các nữ thần, để bọn họ đi dẫn dắt các linh hồn trẻ tuổi xuyên không.

Tất nhiên vốn dĩ lựa chọn tốt nhất là đi đầu thai chuyển thế bắt đầu lại từ đầu, nhưng những thanh niên đã hiểu rõ sự vất vả của việc làm người đều không muốn bắt đầu lại, đều thà mang theo ký ức mà xuyên không đến dị thế giới.

Thanh niên bây giờ ấy mà, cứ muốn một bước tới trời, cũng không nghĩ xem thế hệ cha ông của họ đã phải hoàn thành những rèn luyện khổ cực thế nào mới tạo nên thế giới hiện nay.

Họ đã hy sinh cả hai, thậm chí là ba thế hệ con người đấy.

Cho nên thiên đường chúng ta cũng rất bất lực, mắt thấy cấu trúc linh hồn ngày càng trẻ hóa, cứ thế này chẳng phải chứng minh giáo huấn của thần linh đã không còn tác dụng sao.

Đây là sự tát thẳng vào mặt Thần giới, là mối đe dọa lớn nhất đối với tín ngưỡng thần linh.

Cho nên qua nghiên cứu thảo luận của Thần giới các nước, được hiệp hội Tử thần phê chuẩn chấp hành, cuối cùng giao cho các Tử thần dẫn dắt, nhất định phải kiểm soát tốt cấu trúc linh hồn của thiên đường, không thể để tiếp tục trẻ hóa được nữa.

Lúc này một nữ thiên sứ đang cùng gia đình thần linh từ vũ trụ song song đến công tác học tập tham quan Tử thần giới.

Gia đình Đỗ Lan đã xuyên không đến thế giới Vì thế giới tuyệt vời này mà dâng lên lời chúc phúc này, đồng thời lắc mình một cái biến thành các hậu bối Tử thần đến từ vũ trụ song song, đến đây để thỉnh giáo và học tập kinh nghiệm Tử thần tiên tiến của thế giới này.

Hóa ra là vậy, tôi còn tưởng đối phó với những linh hồn dư thừa này thì cứ trực tiếp dùng Vạn Giải xông lên chém chết là xong chứ.

Đỗ Lan cười rất vui vẻ.

Làm sao có thể trực tiếp tiêu diệt bọn họ được.

Thiên đường của chúng ta không phải không thể tiếp nhận nhiều linh hồn như vậy, chỉ là cần kiểm soát cấu trúc linh hồn, nếu là thọ chung chính tẩm thì tự nhiên không vấn đề gì.

Thông thường mà nói, những linh hồn người già đã sống trọn một đời đều sẵn lòng bắt đầu lại chuyển thế đầu thai, chỉ một bộ phận nhỏ chọn ở lại thiên đường từ bỏ thất tình lục dục.

Chỉ có thanh niên bây giờ là không ra thể thống gì, lúc còn sống thì như con cá muối, chết rồi cũng chỉ muốn lên thiên đường làm phế vật, đây chẳng phải là sự phản kháng và sỉ nhục đối với giáo huấn của thần linh sao.

Cho nên các vị thần trong hiệp hội thần linh mới sáng tạo ra dị thế giới, hy vọng những người trẻ tuổi này có thể sống tốt một đời, cảm nhận được ý nghĩa nhân sinh.

Thiên sứ cũng là người thẳng tính, chẳng hề che giấu sự bất mãn của mình đối với những linh hồn trẻ tuổi kháng cự giáo huấn.

Vậy tại sao không cưỡng chế đầu thai.

Tại sao phải để bọn họ chọn một trong hai.

Đỗ Lan hỏi.

Thiên sứ nghe câu hỏi này xong cũng thành thật trả lời: Hồi trước đúng là cưỡng chế đầu thai, nhưng hiệp hội thần linh cải cách, nói cái gì mà chúng ta phải tôn trọng ý thức tự ngã của linh hồn, sau đó còn đề bạt một loạt nữ Tử thần có dung mạo xinh đẹp, thân hình bốc lửa đảm nhận vị trí Tử thần dẫn dắt, nói là để phù hợp với sự phát triển của chế độ nhân gian, thể hiện tính ưu việt của chế độ Tử thần giới.

Thực ra chủ yếu vẫn là nhắm vào các linh hồn trẻ tuổi, Tử thần nữ nói chuyện sẽ dễ dàng hơn một chút.

Đúng là giống như nhân viên nghiệp vụ trong ngành bán hàng, phụ nữ trong một số hoạt động chào mời sẽ có ưu thế hơn.

Vậy phương pháp này có hiệu quả không.

Đỗ Lan hỏi.

Thiên sứ gật gật đầu: Xuyên không vẫn rất có hiệu quả, vì thông thường các nhà xuyên không đều sẽ nhận được quà tặng từ Tử thần, có thể ở dị thế giới triển khai hoài bão, gặt hái sự nghiệp và tình yêu, trải nghiệm niềm vui khi được làm người, cuối cùng có thể thản nhiên đối mặt với cái chết, cũng sẵn lòng bắt đầu lại, giúp giảm bớt đáng kể xu hướng trẻ hóa linh hồn của thiên đường.

Bởi vì nhận ra thanh niên bây giờ chỉ muốn một bước lên tiên, căn bản không muốn phấn đấu, nên chúng ta để bọn họ được thỏa mãn ở dị thế giới, để bọn họ tâm cam tình nguyện đi đầu thai.

Cho nên vẫn là dùng Trảm Phách Đao mỗi nhát một tên thì nhẹ nhàng hơn.

Đỗ Lan tỏ ý Tử thần vẫn nên dùng đao.

Tử thần ở thế giới của các vị đúng là nhẹ nhàng thật đấy, nhưng dùng võ lực giải quyết vấn đề thì quá lạc hậu rồi, thời đại thay đổi rồi, Tử thần giới chúng ta cũng không thể dậm chân tại chỗ.

Thiên sứ hùng hồn nói: Phía trước chính là thiên đường rồi.

Linh hồn ở thiên đường đều đã từ bỏ thất tình lục dục, bởi vì ở đây bọn họ chỉ có linh hồn, chẳng thể làm gì cả, chỉ là phơi nắng, không cần làm bất cứ việc gì, thong dong tận hưởng thời gian vô sự.

Tất cả các linh hồn đều rất nhàn rỗi.

Đúng là một cảnh tượng không tồi.

Đỗ Lan thầm nghĩ hèn gì nhiều người không muốn đầu thai, đầu thai bận rộn cả đời là để có một khắc thanh nhàn, mà giờ trên thiên đường linh hồn căn bản không cần bận rộn cũng có thể tận hưởng thanh nhàn, không cần có bất kỳ áp lực nào, tự nhiên sẽ chọn ở thiên đường vô tư lự.

Ngài quá khen rồi, đây mới chỉ là phân bộ thiên đường Nhật Bản thôi, thực sự hùng vĩ phải là tổng bộ thiên đường Mỹ đế, đó mới gọi là quy mô hoành tráng.

Thiên sứ nói, đúng lúc này phía trước hiện ra một ma pháp trận phức tạp, một nữ thiên sứ khác có cánh sau lưng từ trong ma pháp trận hiện ra.

Xin chào mọi người, ủy ban thần linh đã phê chuẩn cho tộc Thần từ phương xa đến dị thế giới, đây là giấy thông hành, đây là giấy phép, đây là các mục cần chú ý, còn có thủy tinh ma pháp chứa văn tự của dị thế giới.

Thiên sứ mới đến lấy ra một xấp tài liệu, lần lượt đưa vào tay Đỗ Lan.

Đến dị thế giới, chúng tôi không thể đảm bảo an toàn cho các vị, bởi vì ở dị thế giới có quân đội Ma Vương.

Thiên sứ nói.

Đỗ Lan lịch sự đáp: Không sao, nếu gặp quân đội Ma Vương, chúng tôi sẽ tự mình giải quyết.

Đây không phải là một dị thế giới đối kháng chính tà truyền thống, tuy nơi này cũng có trật tự và hỗn loạn, sinh mệnh và cái chết, cũng có những mạo hiểm giả sống sờ sờ đối kháng với quái vật và sinh vật bất tử, nhưng bóng tối chưa bao giờ bị tiêu diệt, cũng sẽ không bị tiêu diệt, bởi vì cần sự cân bằng lưỡng nguyên, cần có cái cớ để không ngừng đưa những người xuyên không tới đây.

Được rồi, chúng ta đã xuyên không đến dị thế giới, giờ mọi người muốn làm gì cũng được.

Đỗ Lan tỏ ý tình hình dị thế giới đơn giản như vậy, tự nhiên phải làm chút chuyện gì đó mới xứng danh xuyên không.

Cũng chẳng có gì mới mẻ cả.

Đại nữ nhi Sa Chức có chút chê bai, dù sao cũng đều là những thứ chơi chán ở nhà mình rồi, không phải là ma pháp sư, kiếm sĩ, kỵ sĩ, đạo tặc các loại sao.

Ấu trĩ.

Đỗ Lan thừa nhận đúng là ấu trĩ, nhưng ấu trĩ đại diện cho tính khả thi mà: Con thấy ấu trĩ là vì các nghề nghiệp mạo hiểm ở thế giới này đều đăng ký trực tiếp trong Hội mạo hiểm giả, những mạo hiểm giả này đều là lâu đài trên không trung, không hề bám sát thực tế, cứ như là truyện cổ tích cho trẻ con, giấc mộng đẹp của người lớn, mọi thứ đều đến ngay tức khắc, không có ma nạn, nên tự nhiên thấy ấu trĩ.

Nhưng chỉ cần biết cách chơi, mọi thứ đều có khả năng.

Tôi muốn đi theo lộ trình tà đạo.

C. vốn đã quá quen thuộc với loại thế giới này, dù sao nàng cũng là ma nữ sống từ thời trung cổ đến tương lai, nàng hiểu thấu nhân tâm, trước kia nàng luôn đi theo lộ trình tôn giáo, nhưng giờ nàng muốn đi giúp quân đội Ma Vương: Thực ra tôi thấy quân đội Ma Vương ngoài việc là mặt đối lập của sinh mệnh ra thì bọn họ đoàn kết yêu thương nhau, hoàn toàn không giống với lũ nhân loại tâm cơ hiểm độc kia.

Còn các con thì sao.

Hách Mẫn và Lư Na chưa trải qua nhiều thế giới, nhưng bọn họ cũng biết chỉ có sức mạnh là không đủ, chỉ có lý niệm cũng không xong.

Nếu bọn họ thực sự muốn thực hiện mục tiêu nào đó, cuối cùng vẫn phải bắt tay vào làm việc thực tế: Có lẽ con và Lư Na có thể xây dựng một trường học ma pháp.

Con đã luôn suy nghĩ về việc xây dựng một ngôi trường ma pháp tốt hơn cả Hogwarts.

Đỗ Lan gật đầu, nhưng đưa ra một lời khuyên: Trường học ma pháp rất tốt, hơn nữa nếu thông qua trường học để vạch trần mâu thuẫn xã hội thì càng tốt hơn nữa.

Thế giới này có mâu thuẫn gì sao.

Hách Mẫn cảm thấy thế giới này ngoài quân đội Ma Vương ra thì chẳng còn mâu thuẫn gì nữa: Ăn uống, đồ dùng đều do mạo hiểm giả lấy từ quái vật mà ra, ngay cả nông dân cũng hiếm thấy, cơ bản đều là cư dân thành thị, cuộc sống của mọi người cũng khá tốt mà.

Muốn khai quật thì lúc nào cũng có thể bới ra mâu thuẫn thôi.

Đỗ Lan nói đầy thâm ý, kẻ thích gây chuyện thì không có chuyện cũng phải làm ra chuyện, đó mới là cái hồn của kẻ gây chuyện thực thụ.

Chương 2252

Hách Mẫn ngộ ra rồi, không có chuyện mà gây ra chuyện mới là cảnh giới cao nhất, mình quả nhiên vẫn còn quá trẻ.

Thái Toa tuyên bố: Tôi muốn thành lập một đoàn lính đánh thuê mạnh nhất thế giới.

Việc này nàng rành lắm, căn bản không cần dạy.

Long Quyển và Xuy Tuyết hai chị em vốn là siêu anh hùng, lẽ ra phải bảo vệ thành phố, đấu trí đấu dũng với quân đội Ma Vương, nên bọn họ chuẩn bị đăng ký một thân phận mạo hiểm giả, rồi đi bước nào tính bước ấy, xem có thể trở thành truyền kỳ ở thế giới này không.

Cuối cùng là đông đảo các Lăng Ba Lệ và Ngự Phản muội muội, tuy bọn họ trông giống hệt nhau nhưng thực ra đã bồi dưỡng ra những tính cách khác nhau, bọn họ có thể tự mình đi chơi, cũng có thể giúp đỡ các chị em, đương nhiên cũng có thể đi theo Đỗ Lan và Địch Ny Toa.

Sau khi phân công xong, trước tiên dạo một vòng dị thế giới xem sao.

Dị thế giới có hai hạt nhân, một là thành Ma Vương, đây tự nhiên là sào huyệt của quân đội Ma Vương, nơi đó cỏ không mọc nổi, đầy rẫy chết chóc.

Lấy thành Ma Vương làm tâm bức xạ, các cán bộ dưới trướng Ma Vương đóng giữ ở các khu vực khác nhau đối đầu với nhân loại.

Càng cách xa thành Ma Vương, thực lực của cán bộ càng yếu, cuộc sống của bách tính cũng càng an nhàn.

Nhân loại cũng có hạt nhân của mình, đó chính là vương đô Bối Nhĩ Trạch Cổ, vương quốc Bối Nhĩ Trạch Cổ tiếp giáp với quân đội Ma Vương, cũng là tiền tuyến chống lại quân Ma Vương, các nước nhỏ xung quanh đều gửi tiền và người cho Bối Nhĩ Trạch Cổ để duy trì trận tuyến chiến tranh.

Vậy giờ chúng ta đã có hiểu biết sơ bộ về thế giới này, tiếp theo sẽ làm gì.

Địch Ny Toa hỏi: Thế giới này cũng quái lạ, nông dân rất ít, mạo hiểm giả săn giết quái vật coi như tương đương với nông dân và dân công, chỉ cần một đại Lạt Ma triệu hoán là các mạo hiểm giả này phải có mặt ngay lập tức, đúng là chẳng khác gì người đi làm thuê.

Tuy rằng ma pháp ở thế giới này đủ loại phong phú, mạo hiểm giả có thể thông qua đánh quái thăng cấp để có điểm kỹ năng học các loại kỹ năng ma pháp, thậm chí bao gồm cả nhiều kỹ năng biểu diễn, nhưng tất cả sức mạnh mạo hiểm giả cũng vẫn là người làm thuê, vẫn bị Hội mạo hiểm giả chi phối.

Hội mạo hiểm giả đều là những gian thương, không chỉ bóc lột những mạo hiểm giả liều mạng, mà còn thu tiền hoa hồng của người ủy thác, ưu điểm duy nhất là bọn họ sẽ thuê nhiều cô nàng tiếp tân xinh đẹp.

Rõ ràng số lượng mạo hiểm giả nữ cũng không ít, vậy mà Hội mạo hiểm giả lại kỳ thị phụ nữ như vậy, các mạo hiểm giả nữ khi nào mới có thể đứng lên.

Thật là lạnh lẽo và run rẩy.

Đỗ Lan liền tung một bài quyền thuật nhắm vào Hội mạo hiểm giả, cho rằng việc Hội mạo hiểm giả chỉ có tiếp tân nữ là sự coi thường đối với mạo hiểm giả nữ.

Địch Ny Toa không còn gì để nói, góc độ nhìn nhận vấn đề của chồng mình luôn rất kỳ quặc: Vậy ông muốn làm gì.

Tôi muốn giúp đông đảo mạo hiểm giả nữ đứng lên, để bọn họ không tức giận, không run rẩy nữa.

Đỗ Lan nghiêm túc nói: Trước tiên chúng ta đi mở một quán Ngưu Lang, không, quán Ngưu Lang nghe khó nghe quá, nên gọi là Câu lạc bộ tiếp viên nam.

Tìm một đám soái ca, hoặc là những chàng trai đầy nam tính thu hút các cô gái, trước tiên nắm giữ trái tim của các mạo hiểm giả nữ, sau đó chúng ta có thể triển khai thêm nhiều dịch vụ, giành lấy thêm nhiều quyền lợi cho các mạo hiểm giả.

Ngách, chiêu này chẳng phải của Liên Xô trước đây sao.

Không phải vì các nhà tư bản nhân từ mới cải thiện phúc lợi cho công nhân, mà là vì chúng ta đã từng đến.

Không phải vì Hội mạo hiểm giả lương tâm trỗi dậy mới đối xử tốt với mạo hiểm giả, chỉ là vì Câu lạc bộ tiếp viên nam của chúng ta đã đến.

Địch Ny Toa thấy rất có lý: Nhưng mà mấy người đàn ông các ông căn bản không hiểu phụ nữ, chỉ có phụ nữ mới hiểu phụ nữ nhất, chúng ta có thể chọn từ các Lăng Ba Lệ và Ngự Phản muội muội những cô gái đầy nam tính để mở câu lạc bộ tiếp viên.

Đỗ Lan thầm nghĩ chẳng lẽ mình còn không hiểu phụ nữ sao.

Nhưng hắn rất lý trí không lên tiếng, vợ nói không hiểu thì là không hiểu.

Chỉ là nói rõ là câu lạc bộ tiếp viên nam, giờ trực tiếp biến thành câu lạc bộ tiếp viên rồi, chữ nam đã bay mất tiêu.

Địch Ny Toa nói là làm, địa điểm chọn ở vương đô Bối Nhĩ Trạch Cổ, mở tổng điếm trước, sau đó mở phân điếm, tên cũng nghĩ xong rồi, gọi là Câu lạc bộ Tương Tùy.

Khẩu hiệu quảng cáo là: Yêu thương theo bước, mãi mãi bên nhau.

Đỗ Lan lập tức bị bỏ rơi, vợ và các con đều đã có mục tiêu riêng, ngay cả câu lạc bộ tiếp viên nam vốn thuộc về mình cũng bị Địch Ny Toa cướp mất, thế là Đỗ Lan quyết định đi sâu vào quần chúng, bởi vì trước đó hắn chỉ mới tìm hiểu sơ qua tình hình, còn chưa biết tâm tư của quần chúng, chỉ có đi sâu vào mới thực sự hiểu được phong mạo của dị thế giới.

Đúng như Địch Ny Toa nói thế giới này mạo hiểm giả chính là nông dân, vậy tự nhiên cũng có phú nông và bần nông.

Đồng thời thế giới này còn có rất nhiều người bình thường không phải mạo hiểm giả, thậm chí một số thành phố chỉ phát triển ngành du lịch, căn bản không có Hội mạo hiểm giả.

Còn nữa là quái vật, quái vật đủ mọi loại, hơn nữa đánh mãi không hết, quái vật cung cấp phần lớn các nông phó sản phẩm mà cư dân thành thị cần.

Tất nhiên còn có rất nhiều hầm ngục, di tích thời viễn cổ, những thứ đó đều có thể nâng cao mức sống của mọi người.

Nhưng cư dân vẫn phải nỗ lực làm việc để các chức năng của thành phố vận hành, cũng rất mệt nhọc.

Đi mãi, Đỗ Lan đến một căn cứ Hội mạo hiểm giả cách xa thành Ma Vương nhất, tương đương với địa điểm tân thủ thôn.

Xuyên không giả, với tư cách là một nghề nghiệp thời thượng nhưng lịch sử ngắn ngủi, được chia thành hồn xuyên, thân xuyên, biến thân xuyên không, và còn có chuyển thế xuyên không, mà dựa theo hành vi khác nhau của người xuyên không, lại chia thành tranh bá, tu luyện, trồng trọt, v. v. còn xuyên không đến các thế giới khác nhau như huyền huyễn phương Đông, kỳ huyễn phương Tây, tương lai phế thổ, lịch sử quá khứ, v. v.

Tất nhiên cũng có ngụy xuyên không, ví dụ như bị nhốt trong thế giới trò chơi ảo, hoặc là thế giới cũ bị hủy diệt, thân thể và ý thức bị đông lạnh, người không xuyên qua thế giới nhưng thế giới lại thay đổi.

Nhưng bất kể xuyên không thế nào, việc người xuyên không phải làm là dựa vào kỹ năng mình đã học được để triển khai một cuộc mạo hiểm trong thế giới mới, hoàn thành việc chuyển biến bản thân.

Hình thức xuyên không cũng đa dạng, và theo số liệu cho thấy xác suất cô nhi cha mẹ đều mất xuyên không sẽ cao hơn, vì bọn họ không còn vướng bận gì ở thế giới cũ.

Xuyên không không phải là du lịch, du lịch thường là tự nguyện và có chuẩn bị, xuyên không thường là đột ngột và chẳng có chuẩn bị gì.

Xuyên không đến một thế giới xa lạ, thông thường điểm xuất phát sẽ tương đối an toàn, cho người xuyên không một thời gian đệm để học tập văn tự dị thế giới, học tập tập tục địa phương chuẩn bị tốt cho cuộc mạo hiểm.

Tất nhiên cũng có những trường hợp ném thẳng người xuyên không vào nơi nguy hiểm rồi sắp xếp kỳ ngộ, để người xuyên không ngay từ đầu đã có thuộc tính cao.

Dĩ nhiên trước đây còn có kiểu để người xuyên không chịu thiệt trước, sau đó để người xuyên không điên cuồng tu luyện rồi mới đi xưng hùng xưng bá, chỉ là kiểu chịu thiệt này rất nhanh đã không còn thịnh hành nữa.

Hiện giờ Đỗ Lan rõ ràng đang ở trong một thế giới kỳ huyễn phương Tây, mà trong thế giới kỳ huyễn phương Tây thì kiếm và ma pháp, rồng và hầm ngục là những thứ không thể thiếu.

Tất nhiên cũng không thể thiếu bộ ba kinh điển: Tank thu hút thù hận, DPS gây sát thương và Healer trị thương.

Đôi khi bộ ba này cũng cần một chỉ huy tác chiến, để điều khiển các thành viên di chuyển trong khi chiến đấu.

Công việc chỉ huy tác chiến này rất đau đầu, gặp phải những đồng đội không biết phối hợp có thể khiến người ta tức chết.

Nhưng ở tân thủ thôn, Đỗ Lan thấy nhiều tiểu đội mạo hiểm giả lại không phải là bộ ba kinh điển như vậy, trông cứ như là pháp sư đi với pháp sư, kỵ sĩ đi với kỵ sĩ.

Xem ra thế giới này cũng giống thế giới trò chơi, phổ biến tình trạng thiếu hụt trị thương.

Dẫu sao chơi trị thương là để người khác sướng, chơi DPS là để mình sướng.

Người thích trị thương rốt cuộc vẫn ít, tân thủ thôn đã thiếu trị thương như vậy, huống chi là những nơi khác.

Tất nhiên theo kinh tế thị trường mà nói, đây là do thị trường quyết định, trị thương không vui, không có khoái cảm, mọi người tự nhiên sẽ không làm.

Trong trò chơi, thông thường giải pháp của các công ty game là cho người chơi dược hồi máu hoặc kỹ năng tự hồi phục để bù đắp khiếm khuyết việc mọi người không muốn chơi trị thương, nếu mỗi người chơi đều có thể tự trị thương cho mình thì nghề nghiệp trị thương cũng chẳng quan trọng nữa.

Tất nhiên cũng có một số công ty game truyền thống kiên trì duy trì các nghề nghiệp bộ ba, vậy để mời được nghề trị thương, mỗi lần hoạt động chắc chắn phải ưu tiên trị thương, trang bị đạt được ưu tiên cho trị thương, hoặc cung cấp trợ cấp kinh tế nhất định cho nghề trị thương, thấy làm trị thương được nhiều tiền hơn, các nghề khác chắc chắn sẽ nghĩ cách luyện một tài khoản trị thương để nuôi tài khoản DPS của mình.

Nhưng hiện thực không phải trò chơi, trên chiến trường không có trị thương là không xong, cho nên chỉ có thể cưỡng chế một số mạo hiểm giả đi làm trị thương, nhưng người bị cưỡng chế chắc chắn không đồng ý.

Thế là xuất hiện hệ thống tôn giáo bồi dưỡng nghề nghiệp trị thương, những người trị thương này chịu sự kiểm soát của giáo nghĩa, không vì mình sướng mà chỉ vì hoàn thành sứ mệnh của thần, thế là ngành trị thương được tôn giáo bồi dưỡng lên.

Có thể có người hỏi, chẳng lẽ mạo hiểm giả không có tinh thần trách nhiệm sao.

Bọn họ chẳng lẽ không muốn gánh vác trách nhiệm vì chính nghĩa sao.

Hiển nhiên là không muốn, mạo hiểm giả phổ thông căn bản không có giác ngộ cao như vậy, mạo hiểm giả cũng chỉ là một công việc mà thôi, không thể mong đợi bọn họ tự nguyện đi huấn luyện một nghề nghiệp trị thương thiếu năng lực tự vệ.

Đối với mạo hiểm giả phổ thông, nghề nghiệp có thể đánh quái kiếm tiền, hoàn thành ủy thác để nhanh chóng giúp mình có cuộc sống tốt đẹp mới là lựa chọn tốt nhất.

Có lẽ lại có người hỏi, vậy trong trò chơi có thể trợ cấp cho trị thương, hiện thực chắc chắn cũng vậy chứ.

Vật dĩ hy vi quý, nếu có nghề trị thương chẳng phải được mọi người coi như bảo bối sao.

Tuy nhiên theo quan sát của Đỗ Lan, thông thường trị thương đều được các đoàn đội bồi dưỡng, dẫu sao trị thương gánh vác trách nhiệm tính mạng của cả đội, hiện thực không phải trò chơi, chết rồi không thể sống lại, nên những đội có trị thương đều phải rèn luyện phối hợp lâu dài.

Trị thương độc hành rất hiếm, dẫu có thì tình trạng sinh tồn cũng không lạc quan, không được tin tưởng, khó lên cấp, vật lộn ở tầng lớp dưới của mạo hiểm giả.

Cho nên nghề trị thương của tôn giáo vẫn là chủ yếu, vấn đề là nhân viên trị thương do tôn giáo bồi dưỡng không cần thiết phải luyện cấp ở tân thủ thôn, bọn họ có những nơi tốt hơn để cày cấp, thế là xuất hiện hiện trạng thiếu hụt trị thương ở tân thủ thôn.

Đỗ Lan phân tích đâu ra đấy: Ta hình như chưa từng đóng vai nhân vật vĩ đại quang minh nào, toàn đóng vai hề cười cợt chửi mắng, hay là kẻ xấu âm hiểm xảo trá, chưa từng đóng vai nghề nghiệp anh hùng thực thụ nào nhỉ.

Có lẽ lần này có thể thử một chút.

Đỗ Lan vốn không phải là người có tinh thần đại vô úy xả thân vì người, trước đây tuy hắn đã giúp đỡ nhiều người, nhưng chưa bao giờ trực tiếp xông lên giúp đỡ, toàn đi đường vòng khiến người ta vừa yêu vừa hận, chẳng nảy sinh được chút kính trọng nào.

Nhưng lần này có lẽ có thể khiến mọi người đều phải kính trọng mình.

Thánh Kỵ Sĩ, Đỗ Lan quyết định rồi, mình phải trở thành một nghề nghiệp vừa có thể chống chịu, vừa có thể đánh, vừa có thể trị thương, không thể không là Thánh Kỵ Sĩ, khoác trên mình bộ giáp nặng nề của mục sư, tay trái một cuốn sách, tay phải một cây chùy, mang thánh quang treo ở trong lòng.

Lúc này ở dị thế giới đã là mùa đông, trong núi tuyết bên ngoài tân thủ thôn đang diễn ra một trận kịch chiến thảm khốc.

Chương 2253

Ba tiểu đội mạo hiểm giả cùng nhau đi diệt người tuyết, không ngờ gặp phải Đông Chi Tướng Quân đáng sợ.

Cuốn theo gió lạnh và băng tuyết, từ đỉnh núi chảy xuống, Đông Tướng Quân là quái vật đáng sợ nhất mùa đông, một mình chỉ huy phong tuyết đã có uy lực của thiên quân vạn mã.

Cuồn cuộn ập đến, mười hai mạo hiểm giả nam nữ trợn mắt há mồm, bọn họ vốn tưởng tập hợp ba đội ngũ có thể hoàn thành ủy thác trước khi Đông Tướng Quân phát hiện ra họ, không ngờ Đông Tướng Quân lại xuất hiện nhanh như vậy.

Trong gió tuyết, một kỵ sĩ đen khổng lồ cưỡi ngựa xông đến.

Không chạy thoát được rồi, tất cả mọi người đều kinh hãi đến ngây người, vì lúc này bọn họ căn bản không cách nào chạy thoát khỏi trận lở tuyết trước mắt.

Trước khi chết, tôi có một câu nhất định phải hỏi cho rõ.

Một nữ ma pháp sư nhìn chàng kỵ sĩ trẻ tuổi bên cạnh hỏi.

Chàng kỵ sĩ trẻ tuổi mắt đẫm lệ: Đã từng yêu.

Mắt thấy không thể sống nổi rồi, những mạo hiểm giả này lần lượt bắt đầu lập di chúc.

Con gái, ba không thể về dự sinh nhật con được rồi.

Mẹ, con không thể để mẹ hưởng phúc tuổi già nữa.

Anh trai, em quả nhiên vẫn rất vô dụng.

Anna, quên anh đi, em nhất định có thể tìm được người đàn ông tốt hơn.

Nhất thời mọi người trước khi chết đều nghĩ đến những chuyện quan trọng nhất, nuối tiếc nhất, còn những cặp tình nhân thì ôm chặt lấy nhau chuẩn bị cùng xuống hoàng tuyền.

Đừng bỏ cuộc, một khi bỏ cuộc thì cuộc chiến thực sự kết thúc đấy.

Ngay khi mọi người đã từ bỏ hy vọng sống, một tiếng gầm như sấm rền vang dội tầng mây, tiếp đó mười hai người bọn họ chỉ cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh, bọn họ không thể tin nổi nhìn những người bên cạnh, tất cả đều được bao bọc trong cột sáng, sức mạnh cuồn cuộn dâng lên.

Mà ở nơi khởi đầu, đằng sau họ truyền đến tiếng bộ giáp ép trên tuyết, bộ giáp nặng nề hùng vĩ dưới cột sáng như một bức tường thành đáng tin cậy, vị kỵ sĩ tóc đen vô danh này tay cầm không phải kiếm kỵ sĩ và khiên thông thường, mà là một cuốn sách và một cây chùy, hắn băng qua mười hai người, trực tiếp đối diện với Đông Chi Tướng Quân to lớn, trông nhỏ bé như viên sỏi lấp biển.

Nhưng mười hai người lại cảm thấy người đàn ông này có thể ngăn chặn mọi sự tà ác.

Thánh Quang Thẩm Phán.

Người đàn ông mặc giáp nặng giơ cao cây chùy, một luồng ánh sáng vàng ấm áp xuyên phá sự tịch liêu của mùa đông, để lại dấu ấn ký ức vĩnh cửu trong lòng các mạo hiểm giả.

Thánh quang ấm áp và minh lượng chiếu sáng núi tuyết, xua tan bóng tối trong lòng mọi người, bóng lưng rộng lớn được dựng lên từ bộ giáp nặng nề của Đỗ Lan lập tức trở thành một bức tường thành, một bức tường ngăn cách giữa an toàn và nguy hiểm, bên kia tường thành là binh đao sắc bén của Đông Tướng Quân, bên này tường thành là nơi mười hai sinh mạng được hít thở.

Vị kỵ sĩ này là ai, tại sao lại ở đây.

Tuy không biết thân phận của đối phương, nhưng trong sát na bọn họ đã biết vị kỵ sĩ này là cứu tinh đến cứu họ.

Oanh, Thánh Quang Thẩm Phán, thánh quang xông thẳng lên mây rồi uốn lượn rơi xuống, đánh vào thân hình Đông Tướng Quân, gió tuyết lập tức bị dập tắt.

Mạnh quá.

Các mạo hiểm giả phía sau há hốc mồm, kẻ địch khiến bọn họ phải từ bỏ hy vọng sống cứ thế bị tiêu diệt sao.

Đông Tướng Quân dù sao cũng là quái vật mạnh nhất quanh tân thủ thôn, không ngờ đối phương chỉ một đòn đã giải quyết xong, vị kỵ sĩ này thật quá lợi hại.

Mọi thứ trở lại bình tĩnh, mọi người có thể thở phào nhẹ nhõm, như vậy mùa đông năm nay cũng sẽ không quá lạnh lẽo nữa.

Cảm ơn ngài, dám hỏi các hạ xưng hô thế nào.

Một mạo hiểm giả trung niên bước ra hỏi thăm.

Thánh Kỵ Sĩ Đỗ Lan.

Đỗ Lan nói.

Chưa từng nghe nói qua nghề nghiệp này, mạo hiểm giả thế giới này hơi giống nhân vật trò chơi.

Khi đăng ký thẻ chứng nhận mạo hiểm giả tại Hội mạo hiểm giả, các hạng mục thuộc tính sẽ được kiểm tra, sau đó mạo hiểm giả có thể dựa theo thuộc tính của mình để chọn nghề nghiệp, quyết định cần cộng điểm kỹ năng nào.

Thực ra lúc đầu mạo hiểm giả không có cái gọi là nghề nghiệp, mà dựa theo các điểm kỹ năng khác nhau sau khi thăng cấp các kỹ năng khác nhau mới dần dần phân hóa, xuất hiện kiếm sĩ, kỵ sĩ, ma pháp sư, đạo tặc, cung thủ, tư tế, v. v.

Những thứ này có thể xem trên thẻ chứng nhận mạo hiểm giả, mỗi lần thăng cấp đều có các kỹ năng để chọn, còn có thể thấy trị số năng lực của mình.

Thập Tự Kỵ Sĩ, Long Kỵ Sĩ, Trường Thương Kỵ Sĩ, Bất Động Kỵ Sĩ.

Người đàn ông trung niên suy nghĩ một vòng cũng không nhớ ra có nghề nghiệp Thánh Kỵ Sĩ nào như vậy, nhưng có lẽ là do người ta nhờ có kỹ năng đặc thù nên đã khai sáng ra một nghề kỵ sĩ mới cũng nên.

Dẫu sao tuy lúc đầu ai cũng là mạo hiểm giả, nhưng sau này theo sự phát triển của cấp độ và cách cộng điểm khác nhau, sẽ diễn sinh ra nhiều nhánh nghề nghiệp kỳ lạ.

Tôi tên là Ngải Thụy, là đội trưởng chỉ huy cuộc thảo phạt người tuyết lần này.

Người đàn ông trung niên tự giới thiệu: Xin hỏi ngài từ đâu đến, định đi đâu.

Tôi định đi A Khắc Tắc Nhĩ.

Vậy thì đúng lúc quá, chúng tôi cũng từ A Khắc Tắc Nhĩ đến đây.

A Khắc Tắc Nhĩ cũng chính là tân thủ thôn.

Nói là tân thủ thôn, thực ra A Khắc Tắc Nhĩ vẫn rất náo nhiệt, hơn nữa xung quanh cũng có không ít địa đới nguy hiểm chưa khai phá, còn có nhiều ủy thác cấp cao, nên cũng có một số mạo hiểm giả đẳng cấp rất cao thường trú ở đây để tiếp nhận các ủy thác nguy hiểm, đi khai quật các hầm ngục mới.

Trên đường đi, các mạo hiểm giả trẻ tuổi tò mò hỏi thăm Đỗ Lan, muốn biết làm thế nào để mạnh mẽ như hắn, hỏi cách cộng điểm, cách học kỹ năng.

Đánh quái có trị số kinh nghiệm, bất kể dùng thủ đoạn gì giết được quái, một bộ phận linh hồn quái vật sẽ nhập vào cơ thể kẻ săn giết, đợi đến khi tích lũy đến một mức độ nhất định thì có thể tu luyện kỹ năng mới, cũng tức là thăng cấp và nhận được điểm kỹ năng.

Nói cách khác, mạo hiểm giả chỉ có một con đường duy nhất để trở nên mạnh hơn là sát quái, còn việc rèn luyện cơ bắp thì hiệu quả không lớn.

Mà vì thiên phú mỗi người mỗi khác, các trị số về thể lực, trí tuệ, tốc độ, may mắn khác nhau nên kỹ năng chọn cũng khác nhau.

Tất nhiên nếu trí lực của bạn không cao mà cứ cố chọn kỹ năng pháp thuật thì cũng được thôi, chỉ là uy lực phát huy ra có hạn.

Cộng điểm là lựa chọn tự do, nhưng chính vì tự do nên càng cần phải cẩn thận, hiện thực không có đạo cụ tẩy điểm, cộng sai không thể quay lại.

Cho nên kinh nghiệm cộng điểm ở thế giới này là tài sản quý báu, thường được truyền miệng, do kẻ mạnh nắm giữ.

Phương án cộng điểm mà đại chúng biết được đều là những phương án phổ thông công khai, nhưng dù là phổ thông cũng còn tốt hơn là tự mình mạo hiểm cộng bừa.

Vì cộng bừa rất có thể sẽ làm phế tài khoản, đến lúc đó chỉ còn cách làm lại cuộc đời mà thôi.

Đỗ Lan mạnh như vậy, chắc chắn là có phương án cộng điểm đặc thù, nếu hắn sẵn lòng chỉ điểm một chút, mọi người nhất định sẽ hưởng lợi không ít, đặc biệt là các kỵ sĩ trong đội càng khát khao hy vọng mình có thể chuyển chức thành Thánh Kỵ Sĩ.

Muốn trở thành Thánh Kỵ Sĩ rất đơn giản, chỉ cần giống như ta có một trái tim chính nghĩa, có quyết tâm xua đuổi bóng tối truyền bá ánh sáng, thì ai ai cũng có thể trở thành Thánh Kỵ Sĩ.

Chúng tôi có mà, chỉ là không biết cộng điểm thế nào thôi.

Kỵ sĩ vốn dĩ phải có quyết tâm bảo vệ đồng đội, còn phải có dũng khí đối mặt với quái vật, nhưng điểm cộng của chúng tôi chỉ nằm ở kỹ năng phòng ngự và kiếm thuật, không có thánh quang.

Thực ra Đỗ Lan đã phát hiện ra các kỵ sĩ ở dị thế giới này rất hiếm khi mang khiên, ước chừng đây là do phân bộ hiệp hội thần linh Nhật Bản gây ra, vì vũ khí Nhật Bản đều dùng hai tay, võ sĩ đao và trường thương đều cầm hai tay uy lực mới lớn, nên rất ít khi cân nhắc vấn đề khiên bài.

Các kỵ sĩ dị thế giới đều cầm trọng kiếm đối diện kẻ địch, rất ít khi vác khiên để phòng ngự.

Trong các cuộc chiến binh khí lạnh của Nhật Bản, cơ bản không tồn tại các cuộc đối lũy quy mô lớn giữa hai quân đội, nên không cần thiết phải có các binh chủng dùng khiên tạo thành công sự phòng ngự trên chiến trường dã ngoại.

Nếu quân số đông, bọn họ thà chặt tre gỗ tại chỗ để dựng một vòng phòng ngự đơn giản, dùng những bó tre làm tường để chống đỡ cung tên của kẻ địch.

Hoặc họ sẽ có một loại ván gỗ cao nửa người đặt trên mặt đất để làm vật che chắn, người nấp sau ván gỗ, ván gỗ này được cố định trên mặt đất chứ không phải cầm trên tay di chuyển.

Sau đó là cận chiến, mọi người đều không có khiên, cứ thế mà chém thôi.

Có thói quen đó, nên khi phân bộ thần linh Nhật Bản chế tạo ra dị thế giới này đương nhiên cũng kế thừa thói quen đó, nên không thiết lập kỹ năng khiên.

Cái gọi là kỵ sĩ phòng ngự cũng chỉ là tăng độ kiên cố của bộ giáp và cơ thể, chứ không phải dùng khiên.

Trong thế giới Khiên Dũng, dũng giả sử dụng khiên thậm chí còn bị biến thành dị loại.

Trái lại trong thiết lập trò chơi ảo của Vì sợ đau nên tôi cộng toàn điểm phòng ngự lại xuất hiện khiên, phù hợp hơn với thế giới quan kỳ huyễn phương Tây.

Mấy người các cậu còn chưa mặc được giáp nặng, nên vẫn cứ mang một tấm khiên đi, không cần quá lớn, khiên tròn là được.

Sau đó đổi kiếm thành chùy một tay.

Đỗ Lan nói làm Thánh Kỵ Sĩ thì chùy là món đồ không thể thiếu.

Khiên.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, vì không có mấy mạo hiểm giả mang theo khiên, huống hồ kỵ sĩ cấp cao đều mặc giáp nặng, mang khiên và mặc giáp nặng chẳng phải bị trùng lặp sao.

Hơn nữa mang khiên cũng ảnh hưởng đến lực tấn công, không có lực tấn công làm sao thu hút thù hận của quái vật.

Bọn họ thực sự đã quên rằng mạo hiểm giả lúc đầu cũng không có tiền để mặc giáp nặng ngay được, chẳng hạn như trong mười hai mạo hiểm giả này có bốn kỵ sĩ, đều là mặc hỗn hợp giữa giáp da, giáp xích và một chút giáp tấm, chẳng có ai là mặc trọn bộ giáp tấm cả.

Hơn nữa bộ giáp tấm hiện có cũng toàn là những bộ phận rẻ nhất như vai, tay, có thể thấy giáp tấm không phải thứ muốn mua là mua

được.

Nhưng theo tôi biết thì kỹ năng khiên vô cùng hiếm hoi, tác dụng của khiên không lớn.

Không có kỹ năng phối hợp thì chỉ có trang bị cũng bằng thừa.

Thứ nhất giáp nặng tốn tiền, khiên tiết kiệm tiền.

Thứ hai dẫu không có kỹ năng khiên, nhưng khiên vẫn có thể tăng lực phòng ngự.

Còn về việc các cậu nói lực tấn công không đủ không thể kéo thù hận, đó là do tiểu đội các cậu phối hợp không tốt, các cậu có thể cho kỵ sĩ thêm thời gian để thiết lập thù hận, sau đó mới tiến hành DPS.

Đỗ Lan lấy kinh nghiệm chơi game online trước đây ra chia sẻ với bọn họ.

Chương 2254

Nhưng nếu lúc đầu chỉ có kỵ sĩ xông lên, kỵ sĩ chẳng phải rất nguy hiểm sao.

Không có tư tế hồi phục thể lực cho kỵ sĩ, kỵ sĩ cũng không trụ được lâu đâu.

Ngải Thụy cũng rất giàu kinh nghiệm.

Cho nên Thánh Kỵ Sĩ phải tự mình hồi phục cho chính mình, vừa có thể chống chịu, vừa có thể đánh, vừa có thể hồi phục, Thánh Kỵ Sĩ là toàn năng.

Đỗ Lan nói một cách cực ngầu.

Lợi hại, quá lợi hại, nhưng như vậy cần bao nhiêu điểm kinh nghiệm cơ chứ.

Chỉ dựa vào đánh quái nhỏ căn bản không thể gom đủ điểm kinh nghiệm, ít nhất cũng phải giết được quái vật cao cấp mới được.

Hơn nữa càng mạnh thì tốc độ lên cấp càng chậm, ngược lại càng yếu thì tốc độ lên cấp càng nhanh, muốn cộng kỹ năng toàn diện thì điểm kỹ năng căn bản không đủ, trừ khi thực sự dùng tiền để đắp lên, có những loại dược ma pháp kỹ năng đắt đỏ ăn vào có thể tăng điểm kỹ năng, nhưng đó không phải thứ người bình thường có thể ăn nổi.

Người đàn ông này rốt cuộc đã làm thế nào để có thể vừa chống chịu, vừa đánh, vừa trị thương được.

Mọi người đều đầy rẫy những dấu chấm hỏi, vì Đỗ Lan quá thần bí, hoàn toàn đi ngược lại nhận thức của bọn họ về nghề nghiệp mạo hiểm giả.

Ngày đầu tiên Đỗ Lan đặt chân đến Axel, thánh quang đã tịnh hóa mọi điều bất khiết, ngay cả những giấc mộng xuân trong tiệm mị ma cũng bị đánh lên thánh quang.

Đàn ông nơi đây hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ cảm thấy như trời sập đất nứt, bởi lẽ tất cả những thứ có màu sắc mà họ yêu thích nhất đều bị thánh quang che khuất.

Vì Đỗ Lan muốn làm một anh hùng chính trực, nên tự nhiên hắn và sắc dục thế bất lưỡng lập.

Thế là thánh quang rắc đầy tân thủ thôn, ngay cả rãnh vực sâu thăm thẳm trên khuôn ngực đầy đặn của cô nàng tiếp tân hội mạo hiểm giả cũng bị đánh lên thánh quang.

Thiếu nữ váy ngắn: thánh quang. trang phục hở eo: thánh quang. mị ma: thánh quang. ngay cả những cuốn tiểu nhân thư giấu kín của đàn ông cũng bị thánh quang lấp đầy.

Trong phút chốc, Đỗ Lan cảm thấy mình thực sự là sứ giả của chính nghĩa, hóa thân của anh hùng, dũng sĩ truyền bá yêu thương và hòa bình, khiến thế giới tràn ngập năng lượng tích cực.

Ngải Thụy dẫn Đỗ Lan đến hội mạo hiểm giả, hắn phát hiện tất cả đàn ông ở đây đều ủ rũ như kẻ mất hồn.

Hắn cũng nhanh chóng nhận ra hội mạo hiểm giả xuất hiện rất nhiều thánh quang không nên có, ví dụ như váy ngắn và ngực của cô nàng tiếp tân trước kia vốn ẩn hiện khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, giờ đều bị đánh lên thánh quang.

Đỗ Lan các hạ, tại sao nơi này đâu đâu cũng là thánh quang vậy.

Đỗ Lan lý thẳng khí hùng nói: Phát huy chính khí xã hội, thiết lập tiên phong đạo đức, truyền bá năng lượng tích cực, đó là trách nhiệm không thể chối từ của bậc Thánh kỵ sĩ như ta.

Nghe cũng có lý, nhưng những thứ không mấy tích cực đó lại là chút giải trí hiếm hoi của mạo hiểm giả.

Thế giới này chẳng có hoạt động giải trí gì, ngoài tiệc tùng cuồng hoan thì chỉ có ngắm nhìn những cô gái ăn mặc thiếu vải, rồi thì chẳng còn gì nữa.

Mạo hiểm giả là nghề nghiệp nguy hiểm cao, nếu không có đủ giải trí, rất dễ nảy sinh vấn đề.

Ngải Thụy không biết nói gì hơn, cũng chẳng biết giải thích thế nào.

Hiển nhiên vị Thánh kỵ sĩ này là một mạo hiểm giả có nhân cách cao thượng, nên không nhìn nổi những bộ quần áo thiếu vải đó, nhưng đó là trào lưu mà.

Các nam mạo hiểm giả trong hội than khóc thảm thiết, nhưng Đỗ Lan xem như không nghe thấy.

Thực ra đây là lỗi của thợ thủ công, vì trang bị của nữ mạo hiểm giả càng thiếu vải thì phòng ngự càng cao, nên người mặc chắc chắn không sai, mà người xem cũng chẳng có lỗi.

Mạo hiểm giả chúng tôi thực sự chẳng có mấy thú vui.

Ngải Thụy nói.

Chưa đợi Đỗ Lan trả lời, đám mạo hiểm giả xung quanh đã bao vây lại.

Họ đã nghe những người đi cùng kể lại rằng thứ vướng mắt kia gọi là thánh quang, đồng thời cũng biết thánh quang là sức mạnh của Thánh kỵ sĩ, mà Đỗ Lan chính là một Thánh kỵ sĩ.

Những luồng sáng này có phải do ngươi làm ra không.

Có phải tên nhóc ngươi khiến chúng ta không nhìn thấy những thứ muốn thấy không.

Mấy gã nam mạo hiểm giả vạm vỡ phẫn nộ đứng trước mặt Đỗ Lan, vẻ mặt như muốn giết người: Tiểu tử, ngươi đã cướp đi niềm vui, hy vọng và cả tương lai của chúng ta, tội đại ác cực, đáng bị trừng phạt.

Đỗ Lan thầm nghĩ mình khó khăn lắm mới làm người tốt một lần, sao lại biến thành tội đại ác cực rồi.

Quả nhiên làm người tốt quá khó, người tốt không thể khiến tất cả mọi người yêu thích, nhưng kẻ xấu lại có thể khiến tất cả mọi người sợ hãi.

Cho nên muốn làm người tốt thì phải nỗ lực gấp bội, cuối cùng có khi còn bị người đời phỉ báng.

Thánh quang luôn đồng hành cùng mọi người.

Các ngươi nhìn thấy thánh quang là vì trong lòng các ngươi vẫn còn mặt thiện lương, các ngươi cũng biết dùng ánh mắt dê xồm nhìn chằm chằm phụ nữ là không đúng.

Hãy thử nghĩ xem, nếu họ là mẹ, là chị em, là con gái các ngươi, các ngươi có muốn người đàn ông khác nhìn họ như vậy không.

Chắc chắn là không, chính vì trong lòng các ngươi biết đó là sai trái, nên thánh quang mới hiển linh kỳ tích.

Đỗ Lan nghiêm túc nói hươu nói vượn, rõ ràng là hành vi cá nhân của hắn, lại đổ thừa cho thiện ý trong lòng mỗi người.

Đám đàn ông ngẩn người, nếu là người thân của mình thì tự nhiên họ không muốn bị kẻ biến thái nhìn chằm chằm.

Nhưng nếu không có những thứ này, đời họ còn gì vui thú nữa.

Các ngươi cảm thấy không được ngắm gái thì mất vui, chỉ vì các ngươi chưa lĩnh ngộ được chân lý của mạo hiểm giả.

Chân lý của mạo hiểm giả chính là đẳng cấp và trang bị, không ngừng thăng cấp, không ngừng đoạt lấy trang bị mạnh hơn mới là mạo hiểm giả.

Mạo hiểm giả chân chính không có thời gian rảnh rỗi để lãng phí, không phải đang chiến đấu thì cũng đang trên đường đi chiến đấu, mạo hiểm giả vĩnh viễn không dừng lại cho đến khi sức cùng lực kiệt, hy sinh nơi sa trường.

Đỗ Lan hùng hồn nói, thánh quang trên người khiến lời nói của hắn đầy sức thuyết phục, các mạo hiểm giả khác sắp tin sái cổ đến nơi.

Nhiệt huyết trong mọi người sôi trào, mạo hiểm giả quả thực nên theo đuổi đẳng cấp và trang bị, không nên dừng lại.

Vị Thánh kỵ sĩ trước mắt này mới là mạo hiểm giả đích thực, mọi người tự thấy hổ thẹn không bằng.

Đừng hổ thẹn, hãy ngẩng đầu lên, ta sẽ giúp các ngươi phấn chấn tinh thần, cải đầu hoán diện, ta thề nhân danh thánh quang.

Mọi người nhìn thấy, thông qua con ngươi trong vắt của Đỗ Lan, họ thấy thế giới phản chiếu trong đó không hề có chút thánh quang nào, vẫn giống như ban đầu, các cô gái vẫn ăn mặc thiếu vải, đường cong vẫn mỹ hảo như thế.

Mọi người hiểu ra đây mới là cảnh giới cao nhất, là cảnh giới Sắc tức thị không của các bậc hiền giả.

Chỉ cần họ đạt tới cảnh giới đó, thánh quang trước mắt sẽ biến mất, trong lòng sẽ không còn tà niệm.

Họ phải học tập, phải tiến tới thế giới không chút khiếm khuyết đó.

Rất tốt, tiếp theo là lúc luyện cấp.

Ngay lúc Đỗ Lan đang tỏa ra chính khí, tại Trái Đất, Nhật Bản đã xảy ra một chuyện vô cùng nực cười: một thiếu niên làm việc nghĩa hiệp lại tự hù chết chính mình, liên tục phán đoán sai lầm khiến người nhà cũng dở khóc dở cười.

Tuy nhiên thiếu niên còn trẻ nên có cơ hội xuyên không.

Nữ thần dẫn dắt dụ dỗ cậu xuyên không, còn cho phép mang theo một món ngoại quải.

Nữ thần ngay từ đầu đã chế nhạo thiếu niên, vì nếu cậu không ra tay, chiếc xe đó vốn chẳng đâm trúng cô gái, nhưng vì cậu làm chuyện thừa thãi nên lại khiến cô gái bị thương, còn bản thân cậu vì tự hù dọa mình mà lăn đùng ra chết, chiếc xe ngay cả một sợi lông của cậu cũng chưa chạm tới.

Vì vậy, cái chết của thiếu niên là do lỗi hoàn toàn của chính cậu, không trách được ai khác.

Giữa hai lựa chọn đầu thai chuyển kiếp và xuyên không sang dị giới, thiếu niên đương nhiên chọn xuyên không, vì ở nhà cậu vốn là một game thủ trốn trong phòng, thường nửa năm không ra khỏi cửa.

Lần này ra ngoài chẳng qua là để mua hậu bản của tựa game mình yêu thích, không ngờ lần hiếm hoi ra khỏi nhà lại nhận lấy kết cục thê lương thế này, lại còn bị nữ thần chế nhạo.

Thực ra người càng tự ti thì lòng tự tôn càng mạnh, nếu không có lòng tự tôn thì hà cớ gì phải tự ti.

Nữ thần tuy xinh đẹp hút mắt nhưng tính cách quá tệ hại, lại đi chế nhạo người được dẫn dắt, không tôn trọng người chết.

Thế là thiếu niên cũng phát tiết, vì người xuyên không có quyền chọn bất kỳ thứ gì mang theo, cậu liền chỉ tay vào nữ thần: Tôi chọn cô.

Cậu muốn đưa nữ thần cùng xuyên không.

Điều này phù hợp với quy định của người xuyên không, thế là thiên sứ tuyên bố khế ước thành lập, nữ thần Aqua sẽ cùng người xuyên không Tá Đằng Hòa Chân đến dị giới.

Đỗ Lan thấy cảnh này liền liên tục lắc đầu: Đức mỏng mà vị cao, trí mọn mà mưu lớn, lực yếu mà gánh nặng, hiếm khi tránh khỏi tai họa.

Đúng là tự tìm khổ, lòng tự tôn quá mức sẽ trở thành rắc rối lớn.

Đỗ Lan cho rằng Tá Đằng Hòa Chân rõ ràng là một trạch nam, mà lòng tự tôn lại quá mạnh, năng lực nhỏ bé mà lại dám trêu chọc nữ thần, có thể nói những khổ nạn sau này đều là tự chuốc lấy.

Tá Đằng Hòa Chân và nữ thần Aqua đứng trên đường phố tân thủ thôn đông đúc, vừa kích động vừa căng thẳng, cuối cùng cậu cũng đến được dị giới hằng mơ ước.

Vì một phút nóng giận mà kéo nữ thần xuống khỏi thần vị, cùng đến dị giới, sau đó Tá Đằng Hòa Chân phát hiện vị nữ thần ngốc nghếch này vô dụng cực kỳ, không biết đường cũng chẳng mang theo tiền.

Tuy nhiên Aqua tuyên bố phạm vi công việc của nữ thần là dụ dỗ các linh hồn trẻ tuổi xuyên không, còn dẫn đường và mang tiền không phải việc của cô.

Chương 2255

Vị nữ thần Aqua này trong việc làm thần thì không nghi ngờ gì là vô cùng ưu tú, lừa lọc dụ dỗ không thiếu chiêu trò gì.

Tá Đằng Hòa Chân mặc một bộ đồ thể thao, đây cũng coi như trang phục tiêu chuẩn của các trạch nam Nhật Bản khi xuyên không, họ thích mặc đồ thể thao vì cho rằng nó hợp với dị giới hơn.

Này, nữ thần, cô không thấy lạ sao, tôi không biết là mắt tôi có vấn đề hay thế giới này vốn dĩ như vậy, hình như có rất nhiều người không mặc quần áo.

Tá Đằng Hòa Chân dụi mắt nói.

Làm sao có thể, cho dù phong tục dị giới khác quê hương cậu, nhưng quần áo thì vẫn phải mặc chứ.

Tuy nhiên nữ thần nhanh chóng bị vỗ mặt, vì thực sự có một số người đang khỏa thân chạy lông nhông ngoài phố, nhưng vì có thánh quang nên những bộ phận quan trọng đã bị đánh mã, nhưng họ thực sự chẳng mặc gì.

Thánh quang chính khí lẫm liệt của Đỗ Lan đã khiến một nhóm nhỏ người thức tỉnh thuộc tính kỳ lạ, đó là dùng thánh quang làm quần áo, ngoài ra chẳng mặc gì khác, dù sao trong mắt mọi người cũng chỉ thấy thánh quang chứ không thấy cơ thể họ.

Nữ thần trợn mắt há mồm vì không ngờ phong tục dị giới lại cởi mở đến thế: Chúng ta cứ đến hội mạo hiểm giả trước đã.

Để che đậy sự lúng túng, nữ thần đề nghị đi làm việc chính sự trước.

Dị giới quả nhiên kỳ quái, Tá Đằng Hòa Chân cảm thấy cái thánh quang này thật khó hiểu, cứ như thể mình đầy háo hức mở một con game 18+ rồi cuối cùng phát hiện toàn màn hình là ô vuông che mờ vậy.

Qua việc hỏi đường, họ dễ dàng tìm thấy hội mạo hiểm giả, rồi một vấn đề nảy sinh: đăng ký làm mạo hiểm giả cần phí đăng ký.

Hai kẻ xuyên không vô dụng hoàn toàn không có đồng tiền dị giới nào, họ bị làm khó bởi hai ngàn Eris, mỗi người cần một ngàn, không đắt nhưng cả hai đều túi rỗng tuếch.

Tuy nhiên lúc này mắt nữ thần lóe lên khi thấy trong góc hội mạo hiểm giả có một lão tế ti nghèo túng, đã đến lúc thể hiện kỹ thuật thực sự của nữ thần.

Thế là Aqua đi tới tự giới thiệu: Ta là nữ thần Aqua của giáo phái Axis, nếu ngươi là tín đồ của ta thì cho ta mượn ít tiền.

Cô nở một nụ cười hoàn mỹ trước mặt vị tế ti, nói là mượn tiền mà khí thế lại vô cùng hùng hồn.

Cô bé cũng là tín đồ của thần sao.

Là giáo phái Axis à.

Tôi là người của giáo phái Eris, nhưng hai vị nữ thần Eris và Aqua vốn là quan hệ tiền bối hậu bối, giáo đồ chúng ta cũng nên giúp đỡ lẫn nhau, cầm lấy đi.

Lão tế ti lấy ra ba ngàn Eris đưa cho Aqua.

Giáo phái Eris là quốc giáo của vương quốc Belzerg, ngay cả tiền tệ cũng được đặt theo tên của nữ thần.

Còn giáo phái Axis của Aqua chỉ là một tôn giáo nhỏ, tín đồ không nhiều, địa vị ở quốc gia này cũng không cao.

Eris là hậu bối của Aqua, mà giờ đây cô lại được tín đồ của hậu bối thương hại, lòng tự tôn của nữ thần bị đập nát vụn.

Nhưng có tiền là tốt rồi, bắt đầu đăng ký thôi.

Tá Đằng Hòa Chân đầy mong đợi đặt tay lên quả cầu thủy tinh trên quầy của hội, quả cầu phóng ra một luồng sáng in ra thẻ mạo hiểm giả, trên đó ghi lại các chỉ số của cậu.

Thiếu niên vô cùng mong đợi, dù sao là một người xuyên không có lý tưởng, cậu rất muốn biết năng lực của mình.

Thế nhưng, cô nàng tiếp tân người cần được thánh quang đánh mã cho khuôn ngực đầy đặn lại dội cho cậu một gáo nước lạnh: Trừ trí lực cao hơn một chút, các năng lực khác đều rất bình thường, may mắn thì lại rất cao, nhưng khi chọn nghề nghiệp mạo hiểm giả thì chỉ số may mắn chẳng có tác dụng gì mấy.

Tôi đề cử cậu có thể làm một thương nhân.

Thương nhân là nghề có chiến lực yếu nhất trong các nghề nghiệp.

Thiếu niên lập tức xìu xuống.

Sau đó đến lượt nữ thần, cô nàng tiếp tân kinh ngạc vì chỉ số của nữ thần là cao nhất trong tất cả mạo hiểm giả cô từng tiếp đón: Trí lực hơi thấp, nhưng trừ nghề ma pháp sư ra, thì các nghề cao cấp như Thập tự kỵ sĩ, Đại tế ti, Kiếm thuật đại sư đều có thể tùy ý chọn, thật đáng kinh ngạc, cô rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Khi được khen ngợi, nữ thần lập tức đắc ý, quên sạch sành sanh chuyện bị tín đồ của hậu bối bố thí lúc nãy, vẻ mặt kiêu ngạo như muốn nói: mau khen ta nữa đi, nói thêm mấy lời hay ý đẹp vào.

Vậy tôi chọn Đại tế ti.

Aqua cảm thấy mình làm tế ti vẫn tốt hơn, dù sao mình cũng là giáo chủ của một giáo phái.

Trong phút chốc trông cũng ra dáng lắm nhỉ.

Nhưng cả hai lại gặp vấn đề, đó là họ không có tiền, sắp tới ngay cả ăn cơm ngủ nghỉ cũng thành vấn đề, có khi chưa kịp bị quái vật giết thì đã chết đói trong tân thủ thôn rồi.

May mà hội mạo hiểm giả cũng giúp đỡ những tân binh vừa bước chân vào hành trình mạo hiểm, nhận thấy sự túng quẫn của họ, cô nàng tiếp tân ôn nhu giới thiệu: Vị mạo hiểm giả này, vì cậu chưa có kinh nghiệm, tôi kiến nghị cậu có thể tiếp nhận một số ủy thác công việc trong thành trước, sau khi tích lũy sơ bộ để mua trang bị rồi hãy ra ngoài thành tham gia chiến đấu.

Ở đây tôi có thể giới thiệu cho các bạn chỗ ở rẻ tiền và một số ủy thác công việc.

Tá Đằng Hòa Chân lập tức cảm động, quả nhiên phí đăng ký không uổng phí, ít nhất sau khi thành mạo hiểm giả cũng đã tìm thấy tổ chức.

Thế là cậu và nữ thần dọn vào chuồng ngựa, làm hàng xóm với ngựa, đồng thời gia nhập một đội thi công để làm thuê, đổ mồ hôi dưới nắng gắt, trở thành một Kỹ sư di chuyển vật chất không gian khối lập phương quy tắc vinh quang, gọi tắt là thợ bốc gạch.

Ở tân thủ thôn có rất nhiều công trường, cho dù không có công trường tư nhân thì cũng có các việc như tu sửa tường thành.

Tu tường thành, tu sửa công trình công cộng ở thời cổ đại gọi là lao dịch, còn thời hiện đại là giải quyết vấn đề việc làm.

Ở dị giới cũng coi như giải quyết việc làm, vì tu tường thành cũng có lương.

Nếu là lao dịch thì sẽ không có tiền, có khi còn phải tự mang lương khô.

Cố gắng lên nào, đây là phủ đệ của đại nhân Thánh kỵ sĩ, ngài ấy là đại anh hùng của Axel chúng ta, chúng ta nhất định phải xây cho ngài một phủ đệ thật oai phong.

Tên cai thầu cổ vũ mọi người, vì công trình này là dành cho vị Thánh kỵ sĩ vĩ đại.

Tá Đằng Hòa Chân rất mệt, nhưng không làm việc thì không có tiền, giờ cậu không thể làm một trạch nam ăn bám bố mẹ được nữa, chỉ có thể nỗ lực làm việc.

Tuy lao lực nhưng lòng cậu đầy hừng hực khí thế vì cậu mơ ước đi mạo hiểm, trở thành đại nhân vật: Sẽ có ngày mình cũng được ở trong căn biệt thự oai phong thế này.

Nhưng khi thấy nữ thần không lo làm ăn chính sự, cậu lại thấy thất vọng, vì vị nữ thần này quá vô dụng, não lại còn có vấn đề, rõ ràng có điểm kỹ năng mà cô lại tăng hết vào kỹ năng biểu diễn tiệc tùng, những kỹ năng đó chẳng thể chiến đấu, cô hoàn toàn không muốn giúp cậu.

Tá Đằng Hòa Chân vốn tưởng mang theo nữ thần bên cạnh sẽ giúp mình tăng thực lực, nhưng giờ xem ra không thực tế chút nào, vì nữ thần này ngay cả bản thân còn chẳng tự lo nổi, chỉ giỏi ăn uống chơi bời, còn vô dụng hơn cả một trạch nam như cậu.

Nhưng ở một mức độ nào đó, nữ thần thực chất là một trạch nữ, còn trạch hơn cả Tá Đằng Hòa Chân.

Tuy nhiên có vẻ Tá Đằng Hòa Chân đã quên rằng, khoản tích lũy ban đầu để đăng ký mạo hiểm giả là do nữ thần kiếm được, nếu họ không đăng ký thành mạo hiểm giả thì việc tìm việc ở cái tân thủ thôn xa lạ này khó hơn lên trời.

Thế giới này rất nguy hiểm, có quái vật, có quân đội Ma Vương, đương nhiên cũng có kẻ xấu, giao thông giữa các thành phố bất tiện, về cơ bản ngăn tuyệt người bình thường lưu động, ngay cả thương nhân cũng là mạo hiểm giả, chưa nói đến những người chiến đấu làm bảo tiêu.

Mạo hiểm giả đi lại giữa các địa phương vì có hội mạo hiểm giả bảo chứng nên tương đối dễ được người dân chấp nhận, nếu không có thẻ mạo hiểm giả mà đột nhiên xuất hiện hai người lạ mặt, mọi người hoàn toàn có lý do tin rằng họ là gián điệp của quân Ma Vương.

Đỗ Lan vẫn luôn quan sát hai người này, có thể thấy Tá Đằng Hòa Chân nếu không có nữ thần sẽ cực khổ vô cùng, vì nữ thần đang làm các hoạt động xã giao, đang làm quen bạn bè, còn Tá Đằng Hòa Chân nếu xuyên không một mình thì e rằng ngay cả một người bạn cũng chẳng có.

Dù sao dị giới cũng là một xã hội, cũng cần sự giao lưu giữa người với người.

Từ cổ chí kim đã có một nhóm người thích phàn nàn, như những thư sinh mê đắm tiểu thuyết chí quái về tình yêu người và ma, rồi theo sự tiến bộ của thời đại, lại xuất hiện các trạch nam yêu thích nhị thứ nguyên.

Nhìn lại cốt truyện trong tiểu thuyết chí quái, luôn là thư sinh nghèo gặp được nữ ma xinh đẹp hoặc nữ yêu kiều diễm, mà những nữ ma nữ yêu này lại đặc biệt hào phóng, không chỉ cho tiền mà còn tự nguyện dâng hiến cho thư sinh, đó chính là ảo tưởng tột cùng của đàn ông.

Đến thời hiện đại, game và anime lại chế tạo ra vô số vợ ảo kinh điển, khiến ảo tưởng của trạch nam về các cô gái lạnh lùng, kiêu kỳ, thanh mai trúc mã, từ trên trời rơi xuống. càng thêm cụ thể hóa, không chỉ giới hạn trong con chữ mà trình hiện bằng hình ảnh và âm thanh.

Vì bất mãn với hiện thực, bất mãn với hoàn cảnh của chính mình, các trạch nam chìm đắm trong đó không thể thoát ra.

Tá Đằng Hòa Chân chính là như vậy, ví dụ như bây giờ dù đã đến dị giới, cậu vẫn không ngừng phàn nàn, luôn miệng nói mình mang theo một vị nữ thần vô dụng.

Đổ mồ hôi trên công trường nhưng lương lại rất ít, chỉ đủ ăn cơm, tắm rửa và ở chuồng ngựa, mỗi ngày trôi qua chẳng dư dả được đồng nào, muốn mua vũ khí ra ngoài thành đánh quái thực sự là chuyện xa vời.

Có một nữ thần không rời không bỏ cậu ta, cậu ta còn gì không hài lòng nữa chứ.

Đỗ Lan không phải không hiểu suy nghĩ của vị trạch nam này, nhưng hiểu không có nghĩa là chấp nhận.

Tuy Aqua thỉnh thoảng sẽ làm chuyện ngớ ngẩn, mạch suy nghĩ cũng rất cổ quái, nhưng tài năng của một tế ti thì vẫn có, chưa kể cô nàng trông cũng khá xinh xắn.

Vị cô nương trẻ tuổi này, ta thấy xương cốt ngươi tinh kỳ, có một luồng thần quang phóng thẳng từ đỉnh đầu ra ngoài, là kỳ tài tử thần trăm năm khó gặp, ta ở đây có một thanh Trảm Phách Đao bán rẻ cho ngươi.

Ngày hôm đó Aqua đang một mình rèn luyện kỹ năng biểu diễn tiệc tùng, Đỗ Lan mặc thường phục tìm đến cô, chào mời Trảm Phách Đao.

Tôi thực sự lợi hại như vậy sao.

Vừa nghe thấy lời khen, cô liền bay bổng lên mây, tuy là nữ thần nhưng cũng có điểm yếu của con người: Trảm Phách Đao là cái gì.

Chính là vũ khí chuyên đối phó với vong linh, vô cùng dễ dùng, hơn nữa còn có thể thông qua tu luyện để nâng cao sức mạnh.

Đỗ Lan biết đối phương chắc chắn sẽ cắn câu: Cô vẫn đang khổ não vì vấn đề vong linh sao.

Vẫn đang phiền muộn vì những sinh vật bất tử sao.

Trảm Phách Đao giải quyết mọi nghi vấn của cô, hiện tại không cần mười vạn Eris, chỉ cần chín vạn chín ngàn tám trăm tám mươi tám Eris, đi ngang qua chớ nên bỏ lỡ.

Oa, thật sự tốt quá.

Có thanh kiếm này, Hòa Chân có thể lập tức tiêu diệt Ma Vương, tôi cũng có thể về thiên giới rồi.

Mắt Aqua sáng rực, nhưng hiện giờ cô không có nhiều tiền thế, đây là một vấn đề, nếu mình đi cướp thì có vẻ không phù hợp với thân phận nữ thần lắm nhỉ.

Rất rẻ mà.

Nhưng tôi không có nhiều tiền thế.

Không thành vấn đề, cô có thể trả góp, chỉ cần ký một hợp đồng là được, mỗi tháng cộng thêm mười bốn phần trăm lãi suất.

Đỗ Lan nói một cách rất chuyên nghiệp: Cô bé, cân nhắc một chút đi.

Được.

Aqua sẵn lòng trả góp, dù sao thứ cô muốn thì nhất định phải lấy được, còn có hợp lý hay không thì không nằm trong tính toán của cô.

Hợp lý hay không là suy nghĩ của phàm nhân, muốn hay không mới là suy nghĩ của nữ thần.

Aqua là nữ thần chính hiệu, hơn nữa ở dị giới còn có tôn giáo là giáo phái Axis.

Chương 2256

Ở Trái Đất tuy chỉ là một thần dẫn dắt tử thần danh tiếng mờ nhạt ở chi nhánh Nhật Bản, nhưng ở dị giới cô cũng coi như có chút danh tiếng, là tồn tại nhìn thấu phàm trần, cô hoàn toàn không cần dùng tư duy phàm nhân để nghĩ vấn đề, cô chỉ cần thực hiện theo suy nghĩ của thần là được, mà hành vi của thần thì không có cái gọi là đúng sai, thần luôn luôn đúng, nếu thần làm sai thì đó là do phàm nhân quá ngu xuẩn.

Xoẹt xoẹt, Aqua tùy ý ký vào hợp đồng, nhận lấy Trảm Phách Đao, lập tức đi báo tin mừng cho đồng đội.

Tá Đằng Hòa Chân tự nhiên là nổi trận lôi đình, vì họ vốn dĩ không có tiền, giờ còn phải trả nợ, ba khoản chi ăn cơm, tắm rửa và ở chuồng ngựa này chắc chắn phải bớt đi một cái.

A, không ăn cơm là không được, làm việc đổ mồ hôi cả ngày mà không tắm cũng không được, chuồng ngựa đã là chỗ ở rẻ nhất rồi, lẽ nào chúng ta phải màn trời chiếu đất sao.

Vị nữ thần ngốc nghếch này sao cô lại mua thứ này hả, nhìn kiểu gì cũng thấy cô gặp phải kẻ lừa đảo rồi.

Tá Đằng Hòa Chân vô cùng phẫn nộ, sắp phát điên đến nơi: Cô trả lại cho tôi, mau trả lại đi, tôi không muốn chuyến phiêu lưu còn chưa bắt đầu mà đã gánh khoản nợ khổng lồ đâu, tôi không muốn sống kiếp trả nợ ở dị giới đâu.

Đây là Trảm Phách Đao, vũ khí thích hợp nhất để đối phó quân Ma Vương đấy.

Aqua nói: Không cần mười vạn, chỉ cần chín vạn chín ngàn tám trăm tám mươi tám thôi, siêu cấp rẻ luôn.

Tư duy của hai người hoàn toàn không nằm trên cùng một đường thẳng.

Nữ thần ngốc, cô dẫn tôi đi gặp tên gian thương đó.

Tá Đằng Hòa Chân chộp lấy Trảm Phách Đao, quyết định đi trả hàng.

À, anh ta ở lữ quán.

Phủ đệ của Đỗ Lan đang xây nên hắn tạm trú ở lữ quán.

Khi Đỗ Lan thấy thiếu niên hùng hổ đến trả hàng, hắn chỉ cười nói: Hợp đồng đã được nữ thần Aqua thừa nhận, thần thánh và có hiệu lực, hàng đã bán miễn trả lại.

Aqua đứng bên cạnh liên tục gật đầu, vì đây là giao dịch do đích thân nữ thần tham gia, còn không phải được nữ thần thừa nhận sao.

Ông đây là hành vi lừa đảo, lừa gạt người có chướng ngại về trí tuệ, ông xem trí lực cô ta chẳng phải thấp hơn mức bình thường sao, nên giao dịch này không thành lập, vì hợp đồng do kẻ ngốc ký không có hiệu lực pháp lý.

Hòa Chân đúng là phũ phàng.

Thủy tinh của hội mạo hiểm giả không chính xác một trăm phần trăm đâu, họ chỉ kiểm tra được phàm nhân, nhưng đối với những người siêu phàm thì không thể kiểm tra chính xác được.

Ta thấy vị cô nương trẻ đẹp này có tiềm năng siêu phàm, trí tuệ của cô ấy là đại trí tuệ không phải người thường có thể hiểu được.

Aqua nghe xong mắt đã lấp lánh hình ngôi sao: Đúng thế, ta chính là nữ thần bản tôn của giáo phái Axis, là thần thể được tín đồ thành tâm bái lạy, cậu cũng là mạo hiểm giả hả, có muốn gia nhập giáo phái Axis không.

Hóa ra là nữ thần đại nhân, thất lễ thất lễ, tại hạ là Thánh kỵ sĩ Đỗ Lan, là đại lý của thánh quang đi hành tẩu nhân gian, là sứ giả chính nghĩa không thể thiếu của các vị thần linh, nhận thầu các loại sự vụ của thần linh, mục đích là để chế tạo một thế giới tràn đầy yêu thương và hòa bình, chính nghĩa và hy vọng, đây là danh thiếp của ta.

Nếu cô có nhu cầu gì có thể ủy thác ta hoàn thành, ta có thể cho cô một mức giá ưu đãi.

Đỗ Lan lấy ra một tấm danh thiếp trắng muốt, bên trên ghi: Giảng viên khách mời lớp bồi dưỡng thánh quang, Thánh kỵ sĩ Đỗ Lan.

Aqua được ưu ái mà lo sợ, hiển nhiên bị Đỗ Lan nói cho mụ mị đầu óc: Vậy thì thật ngại quá, tôi không có danh thiếp.

Bây giờ tôi đã biết tại sao họ không tin tôi là nữ thần rồi, chính là vì tôi không có danh thiếp đó, nếu tôi có danh thiếp thì có thể chứng minh thân phận của mình, mọi người đều sẽ biết tôi là nữ thần.

Đỗ Lan giơ ngón tay cái tán đồng: Quả thực như vậy, danh thiếp thực sự rất quan trọng.

Tuy nhiên danh thiếp nữ thần không thể làm qua loa được, hay là giao cho ta đi, ta chỉ thu của cô ba vạn Eris, giúp cô thiết kế và in ấn một mẫu danh thiếp, cô thấy thế nào.

Được thôi, vẫn trả góp được chứ.

Chốt luôn.

Tá Đằng Hòa Chân sắp nổ tung rồi, vốn định đi đòi tiền lại, không ngờ vị nữ thần ngốc này lại nhảy xuống hố tiếp.

Nhưng cậu cũng đã biết người đàn ông trước mắt này chính là vị Thánh kỵ sĩ bí ẩn và mạnh mẽ nhất tân thủ thôn, trông cũng chẳng có gì ghê gớm, cứ như một tên gian thương vậy.

Chàng trai trẻ, đôi khi thừa nhận ưu điểm của người khác còn khó hơn thừa nhận khuyết điểm của chính mình.

Nếu cậu đã bắt đầu cuộc sống mới, vậy cậu phải thay đổi thái độ sống trước đây của mình đi.

Cố gắng lên, sẽ có ngày cậu nhận ra thứ thực sự khiến mình mạnh mẽ không phải là chiến lực, mà là một trái tim bao dung.

Đỗ Lan rót một tràng canh gà lời giáo huấn cho đối phương.

Aqua và Tá Đằng Hòa Chân, một người không muốn nghĩ, một người không đủ năng lực để nghĩ, bất kể Đỗ Lan nói cao siêu thế nào, đối với vị nữ thần và kẻ xuyên không ngay cả vấn đề ăn cơm còn chưa giải quyết được thì đều vô nghĩa.

Điều họ nghĩ là phải sớm tìm được đồng đội để giải quyết vấn đề sinh tồn, còn lời Đỗ Lan nói thì để sau này có thời gian hãy tính.

Tuy nhiên muốn tìm đồng đội cần phải có sự kiên nhẫn, đặc biệt là Tá Đằng Hòa Chân và nữ thần, hai người này ở hội mạo hiểm giả cũng coi như danh nhân: một Đại tế ti tăng hết điểm vào kỹ năng biểu diễn tiệc tùng, một mạo hiểm giả sơ cấp không có bất kỳ kỹ năng nào.

Với trình độ này mà đòi tìm đồng đội nghề nghiệp cấp cao.

Đó là tìm cao thủ gánh tạ, các nghề nghiệp cấp cao bình thường vốn chẳng rảnh rỗi thế, họa may có người muốn đào góc tường mang Aqua đi thì có.

Nhưng nữ thần lại rất nghĩa khí ở lại bên cạnh Tá Đằng Hòa Chân, dù sao nếu người xuyên không không đánh bại được Ma Vương thì nữ thần không thể về thiên giới.

Các người đang chiêu mộ đồng đội sao.

Tôi là Đại pháp sư.

Đến rồi, cuối cùng cũng đến rồi.

Tá Đằng Hòa Chân vừa nghe thấy nghề Đại pháp sư liền rất kích động, vì Đại pháp sư và Đại kiếm sư là hai nghề có tấn công ma pháp và vật lý mạnh nhất, Đại pháp sư chính là lựa chọn số một để cậu đánh quái thăng cấp.

Đúng rồi, đúng rồi, chính là chúng tôi đang chiêu mộ đây.

Quay người lại liền thấy một cô bé mặc áo bào đen đội mũ nhọn đứng đó, trông cứ như học sinh cấp hai, không, phải là học sinh tiểu học mới đúng.

Hơn nữa mắt trái cô bé còn đeo băng che mắt, là để phong ấn ma lực hay vì là độc nhãn long đây.

Xin hỏi cô là.

Tại hạ là Megumin, Đại ma pháp sư nắm giữ Bạo Liệt Ma Pháp mạnh nhất.

Theo lời tự giới thiệu, cô còn tạo dáng một động tác vô cùng trung nhị ảo tưởng sức mạnh.

Nhưng đây là Đại pháp sư mà, có chút sở thích kỳ quái cũng hoàn toàn có thể hiểu được: Cô thực sự muốn gia nhập chúng tôi sao.

Đúng vậy.

Thiếu nữ tên Megumin khẳng định chắc nịch.

Tốt quá rồi, như vậy đội ngũ mới ra hình ra dáng chứ.

Aqua lại nhìn chằm chằm vào đôi mắt đỏ rực của đối phương: Chẳng lẽ cô là tộc Hồng Ma.

Không sai, ta chính là Đại pháp sư hàng đầu của tộc chúng ta, sử dụng Bạo Liệt Ma Pháp hủy thiên diệt địa, uy lực phi phàm.

Vị Đại pháp sư này lại một lần nữa nhấn mạnh ma pháp của mình vô cùng mạnh mẽ, có lẽ vì dáng vẻ nhỏ nhắn của cô thực sự không mấy ăn nhập với ma pháp uy lực cường đại.

Megumin nhìn chằm chằm vào xiên thịt cóc trước mặt hai người, bụng kêu ục ục, xem ra cảnh ngộ của cô cũng chẳng khá khẩm hơn kẻ xuyên không và nữ thần là bao.

Đại pháp sư đói đến mức bụng kêu vang, không phải hàng giả đấy chứ.

Trong lúc Megumin ăn cơm, Tá Đằng Hòa Chân yêu cầu kiểm tra thẻ mạo hiểm giả của đối phương, thẻ này tương đương với chứng minh thư mạo hiểm giả.

Tên, nghề nghiệp, năng lực và các chỉ số đều đúng, trí lực rất cao, hơn nữa quả thực là Đại pháp sư, và thực sự nắm giữ Bạo Liệt Ma Pháp.

Vậy thì không vấn đề gì rồi, chiều nay đi đánh quái luôn.

Bạo Liệt Ma Pháp rất mạnh, nên cần nhiều ma lực và thời gian chuẩn bị, hai người hãy đi kiềm chế lũ cóc khổng lồ.

Lại tìm thấy một khu vực đầy rẫy lũ cóc, Đại pháp sư đưa ra chiến thuật vô cùng hợp lý, dù sao nghề pháp sư vốn dĩ phải đứng ở cuối đội hình.

Và Bạo Liệt Ma Pháp quả thực vô cùng mạnh mẽ, sau khi Megumin kết thúc tràng ngâm xướng dài dằng dặc đầy mùi trung nhị, một luồng ma lực xé toạc chiến trường, rồi ánh sáng và nhiệt độ như sóng biển cuộn trào ầm ầm trỗi dậy, âm thanh và hình ảnh càng bao phủ khắp nơi.

Oanh.

Vụ nổ cực lớn trực tiếp nghiền nát con cóc khổng lồ, cũng suýt chút nữa cuốn phăng cả Tá Đằng Hòa Chân vào trong, may mà chỉ số may mắn của cậu không thấp.

Lợi hại quá.

Một phát ăn ngay, thế này thì không vấn đề gì rồi, chỉ cần tạo cơ hội cho pháp sư, họ có thể liên tục đánh quái.

Thế nhưng lúc này Megumin lại ngã gục xuống bãi cỏ, ma lực của cô đã cạn kiệt.

Bạo Liệt Ma Pháp rất mạnh, nhưng Megumin chỉ biết duy nhất một chiêu đó, mà mỗi lần cũng chỉ có thể tung ra một phát, vì một phát là đã tiêu hao hết sạch ma lực.

Đại pháp sư cô sao thế này.

Hòa Chân vẫn chưa biết vị Đại pháp sư này là một pháp sư kỳ quặc tăng hết sạch điểm kỹ năng vào Bạo Liệt Ma Pháp, đến khi cậu biết thì đã muộn.

Ba kỷ, nữ thần và Megumin bị lũ cóc khổng lồ nuốt chửng, Hòa Chân lại phải giết thêm hai con cóc nữa mới cứu được họ ra, như vậy một ngày họ có thể diệt được ba con cóc, thật đáng mừng.

Không.

Megumin căn bản không biết ma pháp nào khác, đúng là tân binh còn hơn cả tân binh.

Cô ở trong đội chúng tôi đúng là phí tài quá.

Hòa Chân không thể chấp nhận việc phải chăm sóc thêm một cô gái dùng xong ma pháp là nằm sàn nữa, sức chịu đựng của cậu có hạn.

Nhưng những người khác lại chỉ trỏ bàn tán, vì dáng vẻ của Hòa Chân lúc này cứ như một tên tra nam bỏ rơi bạn gái, quá đáng hơn nữa là rõ ràng vừa rồi họ còn làm vận động xong, trên người Megumin toàn là chất nhầy khiến người ta nghĩ xiên xẹo.

Hòa Chân không muốn bị coi là cặn bã, nên chỉ đành tạm thời dừng lại, tránh bị nhiều người hiểu lầm hơn.

Xem ra không thuận lợi lắm nhỉ.

Đỗ Lan lại xuất hiện.

Tá Đằng Hòa Chân thực sự không muốn nói chuyện với hạng người thành đạt như Đỗ Lan, vì điều đó làm cậu thấy mình thật vô dụng.

Ta đã nói từ sớm rồi, chiêu mộ đồng đội phải có quy hoạch.

Thực ra có Aqua là Đại tế ti đây, các ngươi hoàn toàn có thể phỏng vấn từng mạo hiểm giả một.

Thế còn tốt hơn nhiều so với việc các ngươi cứ tìm quáng quàng như hiện giờ, đồng đội rất quan trọng, phải cân nhắc kỹ lưỡng, đừng để sự ràng buộc làm hỏng chuyện.

Ràng buộc có gì không tốt, ràng buộc đắc tội gì ông à.

Hòa Chân nhịn không được nói: Cái lão này ngoài việc nói lời mỉa mai ra thì còn có việc gì nữa không, không có thì mời ông đi cho.

Ràng buộc tự nhiên không có gì không tốt, nhưng ràng buộc không phải lâu đài trên không, trước khi bàn về ràng buộc thì phải củng cố cơ sở vật chất đã.

Nếu ai nấy cũng làm việc phù phiếm như các ngươi thì ràng buộc không những không thúc đẩy tiến bộ mà còn trở thành rào cản cho sự tiến bộ.

Đỗ Lan tuyên bố ràng buộc cũng phải do cơ sở vật chất quyết định, cái này gọi là cấu trúc kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng.

Tiếc là Tá Đằng Hòa Chân chẳng thèm nghe, cậu ngay cả lời mẹ đẻ còn không nghe, huống hồ nghe Đỗ Lan nói hươu nói vượn.

Cậu cứ thích bay bổng, cứ thích đi con đường không bình thường, cứ thích một bước lên trời, cứ thích thử vận may đấy.

Lúc này, một nữ kỵ sĩ tóc vàng cao ráo đi tới: Xin hỏi các bạn đang chiêu mộ đồng đội phải không.

Không.

Tá Đằng Hòa Chân dù bật lại Đỗ Lan nhưng giờ cậu thực sự có chút sợ đồng đội mới rồi: Đội ngũ của chúng tôi vẫn chưa điều chỉnh xong.

Trong đội đã có hai kẻ kéo chân, cộng thêm mình nữa, đúng là một đội yếu không thể yếu hơn.

Tôi vừa thấy rồi, bạn và hai nữ đồng đội nhớp nháp đang đi trên phố, có rất nhiều ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm các bạn, thực ra tôi cũng muốn được như vậy.

Tá Đằng Hòa Chân đầy dấu chấm hỏi trên đầu, nghi ngờ không biết mình có nghe nhầm không.

Chương 2257

Đỗ Lan giúp phiên dịch: Cô nương này cũng muốn khắp người đầy chất nhầy, và bị người ta nhìn bằng ánh mắt kỳ quái, cô ấy thích shame play trò chơi sỉ nhục.

Chỉ cần nghe vậy thôi, vị nữ kỵ sĩ này đã đỏ mặt với vẻ đầy mãn nguyện.

Cảm ơn Thánh kỵ sĩ các hạ đã giải thích.

Nữ kỵ sĩ không những không giận mà còn cảm ơn Đỗ Lan.

Lại thêm một kẻ quái dị nữa, biết phải làm sao đây.

Vị nữ kỵ sĩ này cũng là danh nhân ở tân thủ thôn, vì cô là Thập tự kỵ sĩ cấp cao, lại còn là đại mỹ nhân, nên rất nhiều đội ngũ từng mời cô, nhưng tỷ lệ đánh trúng của cô bằng không.

Đối với kỵ sĩ thế giới này, đánh không trúng đồng nghĩa với việc không thu hút được thù hận, vậy thì kỵ sĩ đó căn bản không thể giúp đỡ đồng đội, coi như là thất cách.

Thế nên hiện giờ nữ kỵ sĩ căn bản không tìm được đội, nhưng cô lại rất sẵn lòng gia nhập đội của Hòa Chân, vì ngoài việc tấn công hụt một trăm phần trăm ra, cô còn có thuộc tính M khổ dâm nặng.

Những thành viên kỳ quái lại tăng thêm, Sato Kazuma không nói nên lời hỏi ông trời, một nữ kỵ sĩ đánh không trúng cũng không thể thu hút thù hận, một nữ pháp sư loli chỉ biết dùng một phát nhập hồn, còn có một nữ thần đần độn vô dụng, cộng thêm một mạo hiểm giả sơ cấp, thật sự hoàn toàn không có dáng vẻ của một đoàn đội mạo hiểm giả.

Thật sự là quá tuyệt vọng, nhưng tuyệt vọng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Đúng lúc này bảng xếp hạng mạo hiểm giả thay đổi, hạng nhất biến thành Long Quyển.

Nghe nói một mình cô ta đã tiêu diệt cả một chi đội bộ đội của quân đội Ma Vương, mà lại chỉ dùng đúng một chiêu, cô ta được xưng là Tồi Hủy Chi Long Quyển.

Ngay cả tân thủ thôn xa xôi nhất cũng đã nghe nói về truyền ngôn mạo hiểm giả mạnh nhất, khiến người ta không nhịn được tưởng tượng xem Long Quyển mạnh nhất rốt cuộc uy phong cỡ nào.

Không chỉ có Long Quyển, còn có Bí Ngân kỵ sĩ đoàn, chi kỵ sĩ đoàn mới nổi này cũng mạnh đến mức vô lý, nghe nói họ đã sở hữu thực lực hủy diệt quốc gia, khiến quốc vương của chúng ta vô cùng kỵ đãn, nhưng thực tế căn bản không ai biết chi kỵ sĩ đoàn đáng sợ như vậy từ đâu chui ra, rất có khả năng là quân đội cổ đại trong một địa hạ thành nào đó, cũng có thể là người hiện đại có được trang bị cổ đại.

Chắc chắn lại là Ma Pháp Đế Quốc cổ đại rồi.

Ma Pháp Đế Quốc cổ đại này có thể coi là thời đại hoàng kim của dị thế giới này, đã thiết lập một văn minh ma pháp siêu cấp vượt xa hiện đại, nhưng cuối cùng cũng vì chính ma pháp của mình mà hủy diệt, để lại cho hậu thế một lượng lớn địa hạ thành.

Long Quyển và Bí Ngân kỵ sĩ đoàn còn đỡ, các ngươi nghe nói về Trường học Ma pháp chưa.

Đó mới là điều khiến người ta kinh ngạc, nghe nói họ đang dạy người ta cách trực tiếp sử dụng ma pháp mà không cần dùng đến thẻ mạo hiểm giả, thật sự là điên rồi, nếu có thể học được thì công hội mạo hiểm giả còn cần thiết tồn tại làm gì nữa.

Căn bản là không thể học được đâu, cái này vừa nhìn đã biết là trò lừa đảo.

Trong công hội mạo hiểm giả, mọi người đang thảo luận về các loại kỳ văn dị sự xảy ra gần đây, quả thực đã xảy ra không ít chuyện.

Du Lan thầm nghĩ không biết C.

C.

ở quân đội Ma Vương hiện tại thế nào rồi, ít nhất nàng cũng đã trà trộn thành cán bộ rồi chứ nhỉ.

Lúc này trong thành Ma Vương, C.

C.

đang chế tạo binh khí tác chiến hình thái mới cho quân đội Ma Vương Cự Thần Binh.

Chỉ cần mười hai đài Cự Thần Binh là có thể hủy diệt thế giới này trong vòng bảy ngày.

C. lúc này mặc áo blouse trắng, mang dáng vẻ của một nữ khoa học gia điên cuồng, nói ra những chuyện như hủy diệt thế giới một cách hùng hồn, khiến các cán bộ quân đội Ma Vương xung quanh đều rất sợ hãi.

Tuy là quân đội Ma Vương nhưng họ cũng chưa từng nghĩ đến chuyện hủy diệt thế giới, nhưng người phụ nữ đột nhiên xuất hiện này lại coi việc diệt thế như trò chơi con trẻ, khiến đám người xấu này cũng cảm thấy sợ hãi.

Cô có biết Ma Pháp Đế Quốc cổ đại chính là vì họ chế tạo ra các yếu tố ma pháp không thể kiểm soát mới bị hủy diệt không, những yếu tố ma pháp đáng sợ đó hiện nay vẫn còn đang lảng vãng trên đại lục, một khi xuất hiện trong tầm mắt, tất cả mọi người chỉ có thể tránh né mũi nhọn, ngay cả thành thị cũng chỉ có thể từ bỏ, mặc cho yếu tố ma pháp đi phá hoại.

Một cán bộ đeo mặt nạ hai màu đen trắng nhắc nhở C.

C. trong lịch sử đã có giáo huấn, vạn lần không nên quá ỷ lại vào năng lực mà mình không khống chế được.

Chuyện này ta đương nhiên biết, nhưng sức mạnh không khống chế được và kế hoạch diệt thế của ta chẳng phải là bổ trợ cho nhau sao.

Dù sao người cũng chết hết rồi, thế giới cũng hủy diệt rồi, tại sao lại phải kiểm soát Cự Thần Binh nữa.

Loại binh khí này vốn dĩ tồn tại là để phá hoại.

C.

đại diện cho chủ nghĩa phá hoại thuần túy.

Vị cán bộ mặt nạ này thầm nghĩ không ổn rồi: Mục tiêu của quân đội Ma Vương chúng ta không phải là để hủy diệt thế giới, chúng ta cũng muốn sống, chỉ là không được nhân loại chấp nhận nên mới đoàn kết lại cùng nhau lập ra quân đội Ma Vương, để mọi người có một nơi an thân.

Thế giới hủy diệt thì chúng ta cũng bị hủy diệt, vậy thì những năng lượng tiêu cực mà đám kẻ xấu chúng ta cần cũng sẽ biến mất cùng, cô đã cân nhắc vấn đề này chưa.

Vì trong quân đội Ma Vương có rất nhiều kẻ não bộ không bình thường, nên Vanir vị cán bộ mặt nạ này buộc phải nhắc nhở đối phương, diệt thế là tất cả cùng chết chùm.

Phải rồi, đó mới là vẻ đẹp cực hạn, thế giới trở thành một mảnh hoang vu, không còn bất kỳ sinh mệnh nào tồn tại, chỉ còn lại sự cô tịch và bình tĩnh, đó là cảnh giới tươi đẹp biết bao.

C. say sưa nói: Sức mạnh của Cự Thần Binh đủ để đạt được mục đích đó.

Nhưng cô đừng quên thế giới này có Thần và Ma tồn tại, họ đều sẽ không để cô làm xằng làm bậy đâu.

Thần và Ma nhìn thì như nhị nguyên đối lập, thực chất đều cùng một loại thứ mà thôi, căn bản không lọt vào mắt ta.

C. rất cuồng vọng, quả thực vô cùng tà ác, tà ác hơn cả nhiều cán bộ Ma Vương khác.

Quân đội Ma Vương cũng không dễ dàng gì, vì thực tế họ không mạnh mẽ như vẻ bề ngoài, nếu không cũng chẳng giằng co mãi với nhân loại mà không chiếm được ưu thế.

Nội bộ quân đội Ma Vương mỗi người một ý, các cán bộ không có cương lĩnh thống nhất, thường xuyên tự ý hành động, lần lượt đi nộp mạng, căn bản đều là một lũ trẻ ranh có vấn đề.

Ma Vương thống lĩnh đám gia hỏa không thủ quy củ, đi khắp nơi gây rắc rối này dĩ nhiên rất khó để mở rộng chiến quả.

Quang việc dọn dẹp đống rác rưởi của các cán bộ cũng đủ làm Ma Vương đau đầu.

Cho nên họ căn bản không có bản sự hủy diệt thế giới, nhưng C.

C.

đến thì đã khác, nàng sử dụng Geass mệnh lệnh tuyệt đối có thể khiến toàn bộ quân đội Ma Vương thống nhất bước đi, bảo chế tạo Cự Thần Binh là phải chế tạo Cự Thần Binh.

Bộ đội của C.

C. trong thời gian ngắn đã trở thành bộ đội có khả năng chiến đấu mạnh nhất quân đội Ma Vương, phối hợp với ý tưởng diệt thế điên cuồng của nàng, các cán bộ đều rất sợ hãi nhưng họ không ngăn cản nổi.

Từng đứa một đều khiến người ta đau đầu như vậy.

Trong bóng tối, Ma Vương ôm mặt, đám cán bộ Ma Vương này chẳng có lấy một đứa làm hắn yên tâm: Nhưng mà nếu đầu óc bình thường thì cũng chẳng đến tham gia quân đội Ma Vương, tại sao thế giới này lại không có lấy một gia hỏa nào bình thường một chút nhỉ.

Người bình thường ở thế giới này vẫn chiếm đa số, nếu không thì giáo phái Axis của Aqua cũng chẳng phải là giáo phái thiểu số.

Còn về việc tại sao Ma Vương và Sato Kazuma luôn cảm thán thế giới không bình thường, chỉ là vì những người họ tiếp xúc đều là những kẻ không bình thường.

Giống như cảnh sát luôn bắt kẻ xấu, luôn tiếp xúc với kẻ xấu thì sẽ thấy trên thế giới này có quá nhiều dân gian ác, nhưng thực tế người bình thường nhiều hơn dân gian ác, chỉ là họ tiếp xúc với dân gian ác nhiều hơn người bình thường mà thôi.

Ma Vương và Sato Kazuma đều có thể chất đặc biệt, vì vậy gặp phải những người phi bình thường cũng nhiều hơn, nhưng không có nghĩa là người bình thường ít.

Chỉ là người bình thường luôn bị ngó lơ, ai lại quan tâm đến những phàm nhân thầm lặng chỉ muốn sống tốt những ngày bình dị chứ.

Ma Vương không quan tâm, Sato Kazuma cũng không quan tâm, nữ thần cũng không quan tâm, vậy thì chỉ có thể là Du Lan quan tâm thôi.

Cho nên Du Lan quét sạch tệ nạn, Thánh Quang công bằng với mọi người, không để những màu sắc không lành mạnh ăn mòn nội tâm lương thiện của mọi người.

Tuy mọi người có vẻ không biết ơn, luôn có người âm thầm phỉ nhổ Du Lan, vì Thánh Quang của Du Lan thực sự đã cướp đi quá nhiều niềm vui, quan tâm không phải kiểu quan tâm như vậy, họ thà rằng Du Lan đừng quét sạch tệ nạn.

Nhưng Du Lan biểu thị sau khi dùng Thánh Quang che mờ mosaic, phong khí của cả tân thủ thôn đã tốt lên rất nhiều, diện mạo tinh thần của mọi người cũng được đổi mới hoàn toàn, thực tế chứng minh sau khi che mờ, hiệu suất làm việc của mọi người tăng lên, sự chú ý cũng tập trung hơn, quấy rối và tội phạm cũng ít đi, đó chính là thành tựu của Thánh Quang.

Anh hùng thực sự sẽ không để ý đến những lời ra tiếng vào của người khác, hắn chỉ quán triệt như nhất.

Du Lan biểu thị những kẻ mắng mình chẳng qua đều là những gia hỏa tâm tư không thuần khiết, còn mình sẽ tiếp tục đi trên con đường chính đạo, tiếp tục truyền bá ánh sáng chính đạo.

Đúng vậy, quả thực có một nhóm gia hỏa tư tưởng không thuần khiết đã thành lập một tổ chức khủng bố phản Thánh Quang, phản Du Lan mang tên ONE Panty.

Thành viên tổ chức thề nhất định phải đoạt lại thế giới chân thực bị Thánh Quang che mờ, họ tuyệt đối không lùi bước và sợ hãi, tất cả vì màu sắc và thế giới chân thực của mộng tưởng.

Tuy là trầy trật, nhưng sau khi nhiệm vụ thảo phạt cóc khổng lồ kết thúc, Kazuma coi như đã tích lũy được ba điểm kỹ năng, hiện tại hắn đang khổ não nên chọn kỹ năng như thế nào.

Hắn chắc chắn sẽ không thỏa mãn với việc làm thương nhân, hắn muốn chọn kỹ năng chiến đấu, nhưng nên chọn như thế nào đây.

Lúc này ở bàn bên cạnh, một cô nàng đạo tặc đề nghị: Hay là trong các kỹ năng có thể chọn, hãy chọn kỹ năng của đạo tặc đi, kỹ năng của đạo tặc không yếu đâu, Cảm tri, Giải trừ cạm bẫy, Tiềm phục, Đạo thiết, những kỹ năng này trong thám hiểm địa hạ thành đều rất hữu dụng, học được là coi như kiếm được tiền rồi.

Đề nghị của cô nàng đạo tặc bàn bên rất hợp khẩu vị của Kazuma.

Trong đội ngũ đã có thiết tam giác: thu hút thù hận, gây sát thương, trị liệu, chính mình có chọn thêm cũng không cần thiết, vả lại hắn cũng thực sự không giỏi chiến đấu trực diện với kẻ thù, cho nên cũng không chọn kiếm sĩ, nghề nghiệp phụ trợ như đạo tặc có vẻ không tệ.

Lập tức tìm kiếm trong thẻ các kỹ năng có thể chọn của đạo tặc, ba điểm có thể học ba kỹ năng.

Cảm tri, Tiềm phục, Đạo thiết, ba kỹ năng này xem ra không tệ.

Cảm tri là cảm nhận kẻ địch, Tiềm phục là để kẻ địch không phát hiện ra mình, Đạo thiết là dựa vào trị số may mắn của mình để ngẫu nhiên trộm lấy bất kỳ vật phẩm nào trên người kẻ địch.

Kỹ năng Đạo thiết này nhìn rất bá đạo, hơn nữa còn cần phối hợp với trị số may mắn, hoàn toàn là kỹ năng đo ni đóng giày cho Kazuma, trị số may mắn của hắn có thể coi là mạnh nhất trong tất cả các thuộc tính rồi.

Cô nàng đạo tặc thấy Kazuma nghe theo lời giới thiệu của mình chọn kỹ năng đạo tặc thì rất vui vẻ: Vậy chúng ta dùng kỹ năng Đạo thiết thi đấu một chút đi.

Được thôi.

Kazuma cũng muốn biết kỹ năng ở thế giới này rốt cuộc là như thế nào, vừa mới cộng điểm kỹ năng xong, trong cơ thể hắn dường như có thứ gì đó thức tỉnh, cảm giác rất kỳ diệu, chắc chắn là thứ gì đó rất quan trọng.

Ta tới đây.

Cô nàng đạo tặc vừa đưa tay ra, Kazuma đã cảm thấy ví tiền của mình biến mất, cái túi mỏng manh tội nghiệp đó cứ thế xuất hiện trong tay đối phương.

Chương 2258

Ồ.

Đạo thiết thật thần kỳ, thần không biết quỷ không hay đã trộm được đồ, nói đi cũng phải nói lại, trị số may mắn của mình cao như vậy, nhất định có thể trộm được thứ gì đó rất quan trọng.

Cô nàng cũng bảo Kazuma ra tay: Đến lượt ngươi đó, bất kể là đồ trên người hay trên tay, ngươi chỉ cần sử dụng kỹ năng là được.

Đạo thiết.

Kazuma cũng không khách sáo, trong nháy mắt hắn nắm được Thánh Quang.

Đó là chuyện diễn ra trong tích tắc, chỉ cảm thấy trong tay có một vật bằng vải còn dư ôn chưa tan, nhẹ nhàng như khăn tay, nhưng vì bị đánh Thánh Quang nên chắc chắn là thứ thiếu nhi không nên nhìn.

Lại là Thánh Quang đáng chết, đám đàn ông xung quanh đều muốn xem rốt cuộc Kazuma đã trộm được thứ gì mà lại khiến cô nàng xấu hổ như vậy, khốn nạn là không nhìn thấy gì cả.

Không ổn rồi, Thánh Quang đã tước đoạt trí tưởng tượng của tôi, tôi không tưởng tượng nổi nữa rồi, rõ ràng trước đây tôi chỉ cần nhìn một cái là có thể tưởng tượng ra tất cả, hiện tại trí tưởng tượng của tôi đã bị Thánh Quang xóa sổ, tôi không thể tưởng tượng nổi trong tay cậu ta rốt cuộc là thứ gì, tôi chết mất.

Một gã tráng hán thống khổ quỳ rạp xuống đất, lâu ngày không thể nhìn xuyên qua Thánh Quang, những thứ có màu sắc trong ký ức của hắn đang phai nhạt, ký ức ngày càng mỏng manh, nếu không thể có ký ức màu sắc mới bổ sung thì sớm muộn gì cũng có ngày hắn sẽ quên sạch tất cả.

Những người đàn ông khác cũng rất khó chịu, Kazuma cũng nhận thức được vấn đề, phải rồi, hắn cũng không tưởng tượng ra nổi, thứ trong tay có màu gì, kiểu dáng gì, cái gì cũng không tưởng tượng ra được, chỉ thấy một vùng Thánh Quang.

Không được, Kazuma xông ra ngoài, hắn không thể lãng quên, tuyệt đối không thể lãng quên, vì vậy hắn xông đến cửa hàng quần áo, xông đến quầy bán đồ lót panty, nhưng vẫn chỉ thấy một vùng Thánh Quang.

Những thứ quan trọng nhất trong não mình sắp biến mất rồi.

Những kỹ năng học được từ game 18+ , phim 18+ và những ký ức còn sót lại đều đang phai nhạt, những bí mật nhỏ bé đó đều đang phai nhạt thành Thánh Quang, sẽ có một ngày hắn cầm quần lót trong tay mà đứng đó thở dài, đối diện với mỹ nhân mà không biết gì, hắn sẽ quên mất bản năng nguyên thủy nhất của đàn ông, trong não chỉ còn lại Thánh Quang.

Học mà không suy nghĩ thì mờ mịt, suy nghĩ mà không học thì hiểm nguy, ký ức cần được lặp đi lặp lại và tăng cường liên tục, nhưng trong tân thủ thôn bị Thánh Quang bao phủ này, những người đàn ông đã mất đi khả năng ôn tập, ký ức trước đây của họ sẽ từ từ nhạt đi, cuối cùng triệt để quên sạch tất cả những sản vật mang màu sắc, quét sạch tệ nạn từ tận gốc rễ.

Chàng trai trẻ, tặng cái này cho cậu.

Khi Kazuma như một cái xác không hồn đi trên đại lộ với vẻ mặt tuyệt vọng, một người đàn ông gầy nhỏ có vẻ mặt tương tự tặng cho Kazuma một khối thạch khắc, bên trên là những đường nét đơn giản, nhưng chỉ trong tích tắc Kazuma đã biết những đường nét này là sự biểu đạt cho màu sắc.

Hình tam giác đại diện cho quần lót panty, đường cong chữ S đại diện cho đường cong cơ thể, vòng tròn chắc chắn không phải đại diện cho nguyên tử khinh khí.

Nước mắt rơi xuống: Khả năng liên tưởng của mình vẫn chưa hoàn toàn phai nhạt.

Hắn khóc.

Đồng bào, hãy gia nhập với chúng ta, gia nhập tổ chức ONE của chúng ta, để chúng ta cùng nhau đánh bại Thánh Quang, đoạt lại quyền được có màu sắc của chúng ta.

Người đàn ông đó nói.

Kazuma lệ rơi đầy mặt liên tục gật đầu.

Cậu ta bị làm sao vậy.

Nữ thần ghét bỏ nhìn Kazuma đang khóc lóc thảm thiết trên đại lộ.

Đại pháp sư Megumin và đại kỵ sĩ Darkness đều lắc đầu tỏ ý họ không hiểu suy nghĩ của đàn ông.

Ồ, vì duyên cớ của Thánh Quang, họ không có được ký ức mới, ký ức cũ đang phai nhạt, cũng tức là năng lượng có màu của họ ngày càng yếu đi, cho nên họ mới buồn bã như thế.

Du Lan lại hiện ra giải thích: Luôn có một lũ người ngoan cố không linh không chịu tiếp nhận sự an bài của ta.

Nữ thần đột nhiên hiểu ra tất cả: Hóa ra là vậy, hèn chi ta thấy đàn ông trong thành đều không có tinh thần gì cả.

Cũng không phải hoàn toàn không có tinh thần, có một bộ phận rất có tinh thần, họ có thể thông qua huấn luyện đạt đến cảnh giới Sắc Tức Thị Không, đến lúc đó Thánh Quang trong mắt họ tự nhiên sẽ biến mất.

Hóa ra là vậy, Thánh Quang quả thực cao thâm mạt trắc.

Nữ thần liên tục gật đầu.

Darkness nhìn về phía Du Lan hỏi: Xin hỏi các hạ có phải đã từng nói kỵ sĩ đều nên mang khiên.

Ta nói là trước khi có được bộ giáp toàn thân plate armor, kỵ sĩ có thể mang theo một cái khiên.

Darkness nói: Xin hỏi anh có đề nghị gì hay không.

Cô muốn mang khiên.

Không, tôi chỉ muốn tìm hiểu một chút thôi.

Mang khiên đối với tôi không phù hợp, tôi thích cảm giác bị quái vật đánh trúng, loại thống khổ đó chính là phần thưởng tuyệt vời nhất đối với kỵ sĩ, tôi rất tận hưởng, nếu mang khiên thì không thể tận hưởng cảm giác quyền quyền đáo nhục đánh thật mạnh vào da thịt được nữa.

Nữ kỵ sĩ càng nói càng hưng phấn.

Ai nói mang khiên thì không thể tận hưởng cảm giác bị quái vật ẩu đả.

Khiên là gì.

Khiên không chỉ là hộ giáp, mà còn là một loại thủ đoạn để nâng cao lực tấn công của quái thú, quái vật thấy cô cầm khiên chắc chắn sẽ tăng thêm lực tấn công, như vậy đến lúc đòn tấn công đánh trúng cô, uy lực sẽ càng lớn hơn.

Darkness, cô phải học cách nhẫn nại, tinh thần kỵ sĩ chính là ở sự nhẫn nại, chỉ có sau khi nhẫn nại thì thu hoạch mới càng thêm tốt đẹp.

Du Lan nghiêm túc dùng giọng điệu anh hùng, chính trực nhìn vị nữ kỵ sĩ khổ dâm M này: Muốn dục tiên dục tử thì phải học cách nhẫn nại trước, nếu không cô vĩnh viễn không đạt tới cảnh giới cao nhất của đẩu M.

Đây chính là sự giáo đạo của anh hùng sao.

Darkness đột nhiên ngộ ra, khiên không phải để giảm thương hại từ kẻ địch, mà là để tăng thương hại của kẻ địch, cuối cùng là để khiến chính mình đạt được sự thỏa mãn chưa từng có.

Thánh Kỵ Sĩ đại nhân, tôi muốn cầm khiên.

Nữ kỵ sĩ lập tức thay đổi ý định, nàng nghĩ thông suốt rồi, nàng muốn theo đuổi cảnh giới thỏa mãn cao nhất.

Thời buổi này ngay cả nằm mơ cũng bị Thánh Quang che mờ, cách làm của Du Lan khiến một số người căm ghét tột cùng, nhưng Du Lan vẫn là đạo sư của rất nhiều mạo hiểm giả, vì sức mạnh Thánh Quang của hắn quả thực cường đại, vả lại những lời đề nghị cho mạo hiểm giả cũng luôn rất chính xác.

Ví dụ như bảo người ta cầm khiên, khai phá kiểu đánh kiếm khiên song tuyệt, hay siêu cấp đại kiếm công thủ hợp nhất, luôn có thể tạo ra những chiêu trò mới.

Nhưng có vũ khí mà không có kỹ năng vẫn là một vấn đề lớn, nếu không giải quyết vấn đề kỹ năng thì vũ khí cũng không thể phát huy tác dụng tối đa.

Nhưng kỹ năng toàn bộ được ghi trong thẻ mạo hiểm giả, thực tế chính là do các vị Thần lập trình sẵn, tuy có thể tùy ý phối hợp, nhưng không thể tăng thêm kỹ năng mới.

Dù sao nếu trong trò chơi mà có thể nắm giữ các kỹ năng tự sáng tác riêng biệt, trò chơi sẽ mất cân bằng, đang nói đến chính là Sword Art Online, trải nghiệm của người chơi cao cấp và người chơi bình thường khác biệt quá nhiều.

Phải tăng thêm vài kỹ năng.

Du Lan đang suy nghĩ xem nên dùng phương thức nào để tăng thêm kỹ năng, là trực tiếp lập trình giống như Thần, hay dùng phương thức đi đường vòng khác.

Hoặc có lẽ có thể sử dụng hệ thống trò chơi của thế giới khác, thậm chí là sức mạnh.

Du Lan có quá nhiều kỹ năng, nhiều đến mức không biết chọn thế nào.

Cuối cùng quyết định phản phác quy chân, cứ dùng phương pháp đơn giản nhất là chèn thêm kỹ năng vào là được.

Đó chính là học tập, chỉ cần học tập là có thể nắm giữ kỹ năng, không cần điểm kỹ năng, như vậy mọi người chắc chắn cũng sẽ vui lòng học tập.

Dù sao đẳng cấp càng cao càng khó thăng cấp, điểm kỹ năng sẽ không đủ để nâng cấp kỹ năng, nhưng quyết tâm trở nên mạnh mẽ của mọi người sẽ không bị mài mòn, cho nên họ nhất định sẽ sẵn lòng học tập.

Thay vì lãng phí thời gian vào tiệc tùng và các thói hư tật xấu, chi bằng nỗ lực tu luyện, nâng cao năng lực mạo hiểm giả.

Thế là Du Lan viết ba cuốn sách: Ba yếu tố kỵ sĩ thuẫn phản bắt buộc phải nắm giữ: Quyết tâm, Thời cơ, Phản kích, Nghệ thuật nhào lộn: Năng lực cơ bản mạo hiểm giả bắt buộc phải nắm giữ, và Sự tự tu dưỡng của mạo hiểm giả, bên trong ghi chép một số kỹ năng cơ bản rất thực dụng, chỉ cần mạo hiểm giả có thể học tập chắc chắn sẽ thu được lợi ích không nhỏ.

Đồng thời ba cuốn sách này cũng là sách giáo khoa của lớp huấn luyện Thánh Quang, Du Lan bắt đầu truyền thụ những kỹ năng khác ngoài Quy Phái Khí Công.

Thuẫn phản, nhào lộn roll, đâm sau lưng backstab. chỉ cần nỗ lực tu luyện là có thể nắm giữ những năng lực học được mà không cần điểm kỹ năng.

Mọi người thông qua học tập nắm giữ được những năng lực này, sau đó gặp lại quái vật sẽ càng thêm thuần thục.

Các ngươi cũng muốn gia nhập lớp bồi huấn Thánh Quang.

Hôm nay Sato Kazuma dẫn theo ba vị đồng đội thoát tuyến của mình cũng đến báo danh.

Phải, tôi đã kiếm đủ phí báo danh rồi, trong nhiệm vụ cải bắp nghìn tỷ lần trước, tôi đã tìm được rất nhiều cải bắp chất lượng thượng hạng, kiếm được một khoản.

Kazuma nói.

Quái vật ở thế giới này đồng thời cũng là thức ăn của mọi người, mạo hiểm giả giống như nông dân, họ phụ trách thu thập các loại dược liệu.

Ngay hôm kia có một đợt cải bắp nghìn tỷ đi qua tân thủ thôn, công hội mạo hiểm giả đã kêu gọi tất cả mạo hiểm giả ra thành săn bắt, vì trị số may mắn của Kazuma rất cao nên cải bắp hắn tìm được đều có phẩm chất rất tốt, kiếm được một khoản nhỏ.

Đương nhiên theo tính cách của Kazuma, hắn cũng chẳng phải hạng người yêu thích học hành gì, sở dĩ hắn đến là vì tổ chức ONE, vì để đoạt lại thế giới chân thực, hắn được giao phó nhiệm vụ tiếp cận Du Lan.

Vì Kazuma là người mới ở tân thủ thôn, Du Lan chắc chắn chưa hiểu rõ về hắn, như vậy mới có cơ hội tìm ra điểm yếu của Thánh Quang.

Để che giấu mục đích thực sự của mình, Kazuma dẫn theo tiểu đội của mình làm bình phong, đến báo danh.

Hoan nghênh, hoan nghênh.

Du Lan mỉm cười cho họ gia nhập: Hôm nay chúng ta học tập nhào lộn nghiêng, các ngươi có thể học tập cùng chúng ta.

Nhào lộn.

Cái này thì có ích gì.

Sato Kazuma thầm nghĩ vị Thánh Kỵ Sĩ này quả nhiên kỳ quái, toàn làm mấy chuyện kỳ kỳ quái quái, là mạo hiểm giả thì nếu muốn tu luyện cũng phải tu luyện kỹ năng trên thẻ chứ.

Kỹ năng tuy được cộng điểm ra, nhưng muốn sử dụng linh hoạt vẫn cần phải huấn luyện.

Tuy thấy phí phạm nhưng Kazuma phải nhẫn nại, vì chính mình bắt buộc phải nắm giữ điểm yếu của Thánh Quang.

Nhào lộn là một kỹ xảo né tránh vô cùng thực dụng.

Du Lan nghiêm túc nói: Bất kể là vải, da, xích, hay giáp tấm, nắm vững nhào lộn là có thể có thêm một mạng khi chiến đấu.

Đương nhiên nhào lộn không phải là lăn lộn lung tung, phải nắm vững bí quyết, sau đó mới có thể nắm vững nghệ thuật nhào lộn.

Hiện tại chúng ta bắt đầu lên lớp, cứ để hình nhân này làm chỉ đạo động tác cho chúng ta.

Khi hình nhân nhào lộn, Du Lan có thể tạm dừng bất cứ lúc nào để hình nhân duy trì một động tác, sau đó giải thích cho mọi người, hình nhân này được nặn bằng đất và tỉ lệ người thật là một một.

Đầu tiên là nhào lộn giáp vải, giáp vải là loại nhẹ nhất và cũng có lực phòng ngự thấp nhất, ưu điểm là nhẹ nhàng, khuyết điểm là phòng ngự thấp, cho nên khi nhào lộn nghiêng phải chú ý khống chế lực đạo.

Du Lan để hình nhân làm động tác, sau đó tùy theo các loại giáp khác nhau mà động tác cũng khác nhau, thậm chí dựa theo vũ khí dài ngắn nặng nhẹ đều có các loại kỹ xảo khác nhau, khiến người ta không nhịn được cảm thán hóa ra nhào lộn cũng có nhiều quy tắc như vậy, quả nhiên là một môn nghệ thuật.

Nhào lộn trước, nhào lộn sau, nhào lộn nghiêng, còn có nhào lộn liên tục, có thể giảng được mấy tiết học, học xong còn phải ứng dụng vào thực chiến, còn có cả giáo trình thực chiến.

Megumin, em không cần ghi chép đâu, dù sao trước khi sử dụng ma pháp em cũng đứng sau lưng chúng ta không cần nhào lộn, mà sau khi dùng xong ma pháp em có muốn nhào cũng nhào không nổi.

Kazuma nói: Còn có nữ thần đần độn, cô học hăng hái thế làm gì, có thời gian đó cô chi bằng đi nghĩ cách giải quyết vấn đề nợ nần đi, tôi sẽ không giúp cô trả tiền đâu.

Hừ hừ, thực ra ta sớm đã có mục tiêu rồi.

Nữ thần biểu thị mình tuy đang học tập nhưng vấn đề nợ nần cũng đã tính toán xong xuôi, nàng có một nhiệm vụ rất tốt: thanh lọc nước hồ, tuy trong hồ hình như có quái vật, nhưng nàng là Thủy Chi Nữ Thần, ngay cả rượu và thuốc độc nàng còn có thể thanh lọc thành nước, dăm ba cái hồ nước bị ô nhiễm chỉ là chuyện nhỏ, chỉ cần kiếm được số tiền này thì nợ nần gì đó đều không thành vấn đề: Kazuma, lần này sẽ không để ngươi coi thường ta nữa.

Nếu cô muốn nuốt trọn tiền thưởng thì tôi sẽ không giúp đâu, cô đi một mình đi.

Nhưng trong hồ có thể có quái vật mà, ta cần người yểm hộ mới có thể hoàn thành thanh lọc.

Nữ thần không ngờ Kazuma lại định phủi tay không quản.

Kazuma nghĩ ra một cách: Hoặc có lẽ có thể để một mình cô hoàn thành thanh lọc mà lại không bị quái vật ăn thịt.

Kế hoạch chính là nhốt nữ thần vào trong lồng sắt.

Như vậy là xong, quái vật ở ngoài lồng, nữ thần ở trong lồng.

Chương 2259

Vậy thì đi làm thôi, đến tiệm rèn đúc một cái lồng sắt lớn, rồi thuê một cỗ xe ngựa đi đến bờ hồ.

Nước hồ bốc lên hắc khí.

Đặt cái lồng ở bờ hồ, chìm một nửa trong nước, rồi dùng xích sắt lớn nối cái lồng với tảng đá lại với nhau, như vậy lồng sẽ không bị kéo xuống lòng hồ.

Nữ thần, xin mời bắt đầu biểu diễn.

Kazuma và hai đồng đội còn lại đứng từ xa xem kịch.

Cái này cần mấy tiếng đồng hồ đấy.

Aqua tính toán một chút, ít nhất là sáu tiếng: Ta làm được.

Tự cổ vũ chính mình, tuy sợ nước ô nhiễm sẽ đột nhiên hiện ra quái vật gì đó, nhưng sự cám dỗ của việc nuốt trọn tiền thưởng vẫn khiến nàng bước vào lồng, đặt tay vào nước truyền ma lực, bắt đầu thanh lọc.

Chính là không ngừng sử dụng ma pháp thanh lọc, từng chút một thanh lọc năng lượng tà ác trong nước, đây là công việc sở trường nhất của nữ thần rồi.

Dưới mặt hồ quả thực có những quái vật giống như cá sấu đang nhìn chằm chằm vào cái lồng bên bờ hồ, tuy nhiên lực cắn của loại quái vật này không thể phá hủy lồng sắt, nhưng Aqua hiện tại giống như miếng thịt trong đồ hộp, đang phải chịu đựng hàng tấn sát thương tâm lý.

Vì để độc chiếm tiền thưởng, nữ thần đã đưa ra yêu cầu tự mình thanh lọc hồ bạc, thế là các đồng đội khác lạnh lùng đứng xem, bất kể nàng ở trong lồng kêu gào thế nào cũng không ra tay, cái dáng vẻ đứng bên này sông ngó bên kia lửa cháy cứ như thể giữa họ căn bản không phải là đồng đội vậy.

Sato Kazuma cho rằng đây là nữ thần bất nhân trước, nên hắn mới bất nghĩa sau, là do chính nữ thần đòi độc chiếm, nàng đã cảm thấy số tiền thưởng năm mươi vạn này nên một mình nàng hưởng thụ thì cũng không trách họ thấy chết không cứu, vả lại cái lồng chẳng phải chưa hỏng sao, nữ thần còn kiên trì được.

Làm sao có thể để quý cô xinh đẹp phải sợ hãi thế này.

Từ xa một đội xe ngựa hành lệnh nghiêm cấm dừng lại trên đại đạo, sau đó một cô gái mặc nam phục thực hiện một cú nhảy phi ngang nửa bầu trời, đáp xuống bên bờ sông.

Kiếm tuốt khỏi vỏ, ánh kiếm lạnh lùng lóe lên, đám cá sấu đang vây quanh lồng sắt xâu xé trong nháy mắt đều bị chém giết, biến thành từng khối thịt được xếp ngay ngắn.

Sau đó người này xoay người rời đi, làm việc tốt không để lại danh tính.

Mạnh quá.

Megumin và Darkness đều biết thực lực của một kiếm đánh bại nhiều quái vật như vậy, hơn nữa đối phương giết quái xong lại không mang theo chiến lợi phẩm, phong thái cao thượng như vậy khiến họ không khỏi tán thưởng.

Megumin rơi nước mắt nghèo khó, đống thịt cá sấu này coi như họ đã kiếm được rồi.

Sato Kazuma lại rất ghét kiểu hành vi làm màu như gió này, hắn không khỏi nhìn qua, trên đại đạo đoàn xe rất dài, nhìn qua đã biết người đến tuyệt đối có quyền có thế, Kazuma với loại người này bát tự không hợp.

Đó là bảng hiệu của Bộ Quan Hệ Công Chúng Tương Tùy.

Darkness nhận ra bảng hiệu treo trên xe ngựa, mặt đầy kinh ngạc: Xem ra họ chuẩn bị đến Axel, sau này Axel cũng sẽ có chi nhánh của họ rồi.

Bộ Công Quan.

Chẳng phải là tiệm ngưu lang sao.

Sato Kazuma nói.

Không phải đâu, vì thành viên của Bộ Công Quan Tương Tùy đều là các cô gái, mục tiêu của họ là giúp đỡ các nữ mạo hiểm giả độc lập tự chủ, bảo vệ lợi ích của nữ mạo hiểm giả.

Cậu ở công hội mạo hiểm giả chắc cũng đã phát hiện tỉ lệ nam nữ mạo hiểm giả là nam nhiều nữ ít, cho nên rất nhiều điều lệ của công hội mạo hiểm giả đều thiên vị mạo hiểm giả nam, Bộ Công Quan Tương Tùy thành lập chính là để xoay chuyển điểm này.

Vị Thập Tự Kỵ Sĩ này rất hiểu những chuyện này.

Ý cô nói người vừa ra tay là phụ nữ.

Sato Kazuma bị đả kích, khoảng cách cũng quá lớn rồi, tại sao những người phụ nữ bên cạnh hắn lại không ai đáng tin cậy như vậy.

Đợi đến khi nước hồ được thanh lọc xong, nữ thần lại dỗi không chịu ra khỏi lồng: Các ngươi cứ để ta chết trong này đi, dù sao các ngươi cũng không quan tâm.

Nữ thần thù dai hành vi đứng nhìn của ba vị đồng đội vừa rồi.

Vậy cô cứ ở lại trong đó đi.

Nữ thần cũng thật không giảng đạo lý, rõ ràng là nàng nói trước muốn độc chiếm tiền thưởng, sao giờ lại quay sang trách đồng đội không giúp đỡ.

Mang theo thịt quái cá sấu và cái lồng, đánh xe ngựa về thành.

Suốt quãng đường nữ thần vẫn còn phát cáu, nhất quyết không chịu ra khỏi lồng.

Đợi đã.

Ngay khi cả nhóm sắp về đến công hội mạo hiểm giả, chuẩn bị bán thịt cá sấu đi, rồi đem cái lồng trả lại để lấy lại tiền cọc, thì một mạo hiểm giả trẻ tuổi mặc bộ giáp bản sang trọng, hông đeo ma kiếm gọi họ lại.

Đây chẳng phải là Aqua nữ thần đại nhân sao.

Đây là lần đầu tiên không cần Aqua tự giới thiệu và đưa danh thiếp mà đã bị người ta nhận ra.

Sato Kazuma sững người, trước đây ở tân thủ thôn chưa từng gặp đối phương, nhìn vẻ bá khí của đối phương là biết hắn nhất định là mạo hiểm giả đẳng cấp cao, và thực lực rất mạnh mẽ, không biết tại sao hắn lại quen biết Aqua.

Hiển nhiên Aqua lại không nhận ra đối phương.

Tôi là Mirugi Kyouya mà, là Nữ thần đại nhân đã đưa tôi đến thế giới này mà, cô nhìn xem thanh ma kiếm này vẫn là do cô tặng tôi lúc đó.

Vị mạo hiểm giả trẻ tuổi anh tuấn tự giới thiệu, hóa ra hắn cũng là người xuyên không giống Sato Kazuma.

Nữ thần đần độn, cô quen anh ta à.

Kazuma thật không ngờ ngoài mình ra còn có mạo hiểm giả khác, nhưng nghĩ kỹ lại cũng rất dễ hiểu, lúc trước Aqua dụ dỗ hắn thuần thục như vậy chắc chắn không phải lần đầu.

Aqua có chút nhớ ra: Ngươi là dũng giả được ta đưa sang trước Kazuma.

Mirugi Kyouya thấy nữ thần đã nhớ ra mình, lập tức nhìn về phía Sato Kazuma: Tên khốn này, sao ngươi có thể nhốt Aqua đại nhân trong lồng được hả.

Hiển nhiên hai người xuyên không có ký ức về Aqua hoàn toàn khác nhau, trong ký ức của Mirugi Kyouya, nữ thần Aqua đoan trang thần thánh, là vị tiên nữ thực sự có ơn tái tạo đối với hắn.

Còn trong ký ức của Sato Kazuma, Aqua chính là một con mụ khốn khiếp, thích cười nhạo nỗi đau của người khác, thích bới móc vết thương của người khác.

Nhưng Kazuma không biết nữ thần đã qua huấn luyện chuyên nghiệp, trừ phi không nhịn được nếu không sẽ không cười, việc Kazuma tự mình hù chết chính mình quả thực là quá hy hữu quá buồn cười rồi.

Thái độ của Mirugi vô cùng không hữu hảo, cảm giác của Kazuma cũng vô cùng tệ.

Sato Kazuma đánh giá đối phương, chỉ cảm thấy đối phương chỗ nào cũng mạnh hơn mình, thầm nghĩ đối phương chẳng phải dựa vào ma kiếm mà kiếm ăn sao, điểm xuất phát cao như vậy mới có thành tích hiện tại, có gì mà tinh tướng.

Còn hắn thì phải gánh thêm một nữ thần đần độn kéo chân, hắn mới là cuộc sống dị thế giới bắt đầu từ con số không, đối phương căn bản sẽ không hiểu cái vị khi vì ba bữa cơm một ngày mà phải đổ mồ hôi dưới ánh mặt trời đến mức da thịt đau rát, buổi tối lại chỉ có thể ngủ trong chuồng ngựa, cũng sẽ không biết nỗi đau còn chưa bắt đầu mạo hiểm đã mang nợ mười ba vạn.

Đối phương căn bản không có tư cách chỉ tay năm ngón.

Thằng con khốn khiếp này, mày có tư cách gì ở đây ăn không ngồi rồi, mày có biết bố mày đến đây tay trắng lập nghiệp, lúc đầu mỗi ngày chỉ ngủ bốn tiếng, ăn toàn dưa muối với bánh mì cứng, lúc khốn khổ nhất chỉ có thể ngủ dưới gầm cầu, từng chút từng chút nhờ nỗ lực mới có sản nghiệp hiện tại, thằng ranh mày chỉ biết ở nhà ăn bám, có biết lúc bằng tuổi mày tao đã phải gánh nợ mua nhà rồi không.

Bên lề đường đột nhiên hiện ra một cặp cha con, người cha đang mắng đứa con phá gia chi tử.

Con nhỏ chết tiệt này, chỉ biết ham chơi, mẹ vất vả nuôi con khôn lớn dễ dàng lắm sao, còn phải chịu đựng lão cha đần độn vô dụng của con nữa, tại sao con không học tốt.

Tại sao không thể lượng thứ cho mẹ một chút.

Hai cha con nhà con đúng là chỉ biết kéo chân người khác, sao mệnh tôi lại khổ thế này cơ chứ.

Lại có thêm một cặp mẹ con hiện ra, người mẹ đang phàn nàn về sự bất hạnh của mình.

Tiếng lòng của Sato Kazuma đột nhiên thông qua hai người lớn xa lạ này mà nói ra hết, nhưng trong lúc thẫn thờ Sato Kazuma hình như đã nhìn thấy cha mẹ mình, khi hắn chìm đắm trong game hình như họ cũng đã nói những lời tương tự, lúc đó hắn chỉ thấy ồn ào.

Không biết từ lúc nào chính hắn cũng đã đứng ở góc độ của cha mẹ mà học cách kể khổ, học cách oán trách, thích đem những khổ nạn mình từng trải qua ra nói chuyện, hắn đã sống thành cái dáng vẻ mà trước đây hắn ghét nhất.

Nào là đổ mồ hôi như mưa dưới nắng gắt, nào là ngủ trong chuồng ngựa, nào là cuộc sống dị thế giới bắt đầu từ số không, đem những vất vả này ra nói, chẳng phải chính là việc mà thế hệ cha mẹ thích làm nhất sao.

Kazuma trước đây rõ ràng là khinh thường, hiện tại hắn mới nhận ra lúc đó cha mẹ nói những lời này là tâm trạng gì.

Tên này bị làm sao thế.

Mirugi Kyouya hoàn toàn không hiểu đối phương bị làm sao.

Cậu ta đang nghĩ đến những khổ cực mình chịu thực ra chẳng là gì cả, cha mẹ cậu ta sớm đã chịu qua rồi, thậm chí có thể nói rất nhiều người còn vất vả hơn cậu ta, cho nên lập trường để cậu ta khinh bỉ ngươi đã sụp đổ rồi.

Du Lan lại hiện ra giải thích.

Hắn nhốt Aqua đại nhân vào lồng, làm ra chuyện biến thái như thế thì có tư cách gì khinh bỉ tôi.

Mirugi Kyouya không hiểu.

Cậu ta cảm thấy mình gần gũi với thực tế hơn, giống phàm nhân hơn, chứ không giống ngươi là kẻ dựa vào ma kiếm mà phất lên như một Long Ngạo Thiên, cậu ta cho rằng nếu ngươi không có ma kiếm thì sẽ không bằng cậu ta, không chịu khổ giỏi bằng cậu ta, không có nại tâm bằng cậu ta, tóm lại là mọi mặt đều không bằng cậu ta.

Cho nên cậu ta tuy không có ma kiếm nhưng vẫn ưu tú hơn ngươi, và cho rằng nếu các ngươi ở cùng một vạch xuất phát, cậu ta có thể nhìn xuống ngươi.

Du Lan tiếp tục giải thích, ngược lại làm Mirugi Kyouya nghệch mặt ra, hắn phải ngẫm nghĩ lại cái đạo lý trong đó.

Mirugi Kyouya cảm thấy khó hiểu, dù sao hắn chỉ là nói giúp nữ thần, muốn khiển trách Sato Kazuma nhốt nữ thần vào lồng, sao đột nhiên lại bị đối phương khinh bỉ.

Nhưng Du Lan lại là kẻ xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn: Cậu cho rằng nữ thần kéo chân mình, lại cho rằng Mirugi Kyouya là nhờ vào ma kiếm mới lợi hại, vậy chúng ta không nói chuyện dị thế giới, dù sao ở dị thế giới các cậu xuất phát điểm khác nhau thật.

Vậy chúng ta nói chuyện trước khi xuyên không đi, hai cậu nhìn qua đều là học sinh cấp ba, tuổi tác chắc cũng tương đương, Sato Kazuma cậu nói xem cậu ở quê nhà có mấy người bạn.

Mirugi Kyouya cậu lại có mấy người bạn.

Mirugi Kyouya biểu thị bạn bè quá nhiều luôn: Tôi có em gái, có thanh mai trúc mã, có học tỷ rồi cả học muội, còn có các bạn nữ cùng khối nữa, họ đều là bạn của tôi.

Hoàn toàn là một kẻ chiến thắng trong cuộc sống.

Còn Kazuma không có bạn bè, có bạn bè thì cũng không đến nỗi chìm đắm trong game offline, cũng không đến nỗi không có bất kỳ hoạt động xã giao nào.

Cho nên hắn không trả lời, vì hắn biết mình thua rồi.

Kazuma thật đáng thương, căn bản không có bạn bè.

Megumin nhỏ giọng nói với Darkness, tuy nhiên giọng của cô nàng vẫn truyền vào tai mọi người.

Nữ thần hiện tại cũng góp vui: Nhưng Kazuma là người tốt mà, cậu ta là vì cứu người mới.

Nói đến đây, nữ thần lại muốn cười, tuy là vì cứu người nhưng cái thao tác tự hù chết chính mình đó quả là trăm năm khó gặp, nữ thần đã qua huấn luyện chuyên nghiệp cũng không nhịn được, nhưng nàng cũng biết hiện tại cười nhạo thì quá không trượng nghĩa, nên nhịn đến mức nước mắt sắp trào ra.

Sato Kazuma tức đến đỏ mặt, người đàn ông trước mắt này thật sự quá đáng ghét, dựa vào cái gì mà ở thế giới nào cũng có thể sống thoải mái như vậy.

Còn mình thì ở thế giới nào cũng thất bại thế này.

Du Lan nhìn Sato Kazuma một cái, thầm nghĩ vị người xuyên không này quả thực muốn một bước lên trời à, mới có được ba điểm kỹ năng mà đã đòi so sánh với dũng sĩ cầm ma kiếm, cũng quá khoa trương rồi.

Chương 2260

Cho dù Mirugi Kyouya không có ma kiếm, thì ít ra điểm kỹ năng xã giao của hắn cũng đầy, vả lại còn xuyên không trước Sato Kazuma, người ta sống tốt chẳng phải là lẽ đương nhiên sao.

Ngược lại nếu Mirugi Kyouya sống không tốt, thì mới nên thẩm vấn nữ thần xem việc xuyên không này rốt cuộc là thế nào, hỏi xem tại sao người xuyên không lại không có hack.

Tuy nhiên Du Lan sẽ không thiên vị Mirugi Kyouya, Mirugi Kyouya hiển nhiên đã vô thức mang thói bắt nạt vào hành vi thường ngày, bản chất của bắt nạt chính là nịnh trên nạt dưới, đối với người mình cho rằng kém hơn mình thì tiến hành bắt nạt, đối với người mạnh hơn mình thì cực kỳ siểm mị.

Vì thói bắt nạt đã thấm vào xương tủy, nên cả Mirugi Kyouya và Sato Kazuma đều ít nhiều mắc phải, vì đó là căn bệnh xã hội của họ.

Mirugi Kyouya lộ rõ hành vi không nghe giải thích, cưỡng ép gán tội danh vân vân.

Rõ ràng nữ thần đã nói mình tự nguyện ở trong lồng, nhưng Mirugi Kyouya căn bản không nghe, cứ nhất quyết cho rằng nữ thần bị Kazuma cưỡng bức.

Về căn bản là vì hắn cho rằng Sato Kazuma không bằng mình.

Còn việc Sato Kazuma ngay khi gặp Mirugi Kyouya đã lập tức đứng ở phía đối lập, cũng hoàn toàn là do cảnh giác với việc bắt nạt, dù sao ở quê nhà của họ việc bắt nạt có thể nói là xảy ra mọi lúc mọi nơi, bắt nạt và phòng chống bắt nạt là bản lĩnh phải nắm vững từ khi còn thơ ấu.

Rõ ràng là đồng hương đến từ cùng một quê nhà, các cậu gặp mặt lại không phải đồng hương gặp đồng hương nước mắt lưng tròng, một kẻ thì thịnh khí lăng nhân không nghe giải thích, một kẻ thì hâm mộ tật đố thầm tự phòng bị, chẳng lẽ không cảm thấy hai người các cậu đang làm mất mặt quê hương sao.

Du Lan biểu thị dị thế giới lớn như vậy hoàn toàn có thể dung nạp được rất nhiều người xuyên không, họ hà tất phải châm chọc đối đầu như vậy.

Nữ thần, họ đều là do cô dẫn dắt đến đây, cô là người dẫn dắt của họ chẳng lẽ không nói gì sao.

Aqua biểu thị mình cũng đâu phải người khuyên can, thực ra đối với người xuyên không thì thiên giới quán triệt cách làm xuyên xong mặc kệ, tức là sau khi xuyên không thì không quản nữa, thậm chí Aqua còn không nhớ ra Mirugi Kyouya ngay lập tức, dù sao số người xuyên không qua tay nàng không ít, đạo cụ tặng đi cũng rất nhiều, không thể nhớ hết từng người một.

Đối với Aqua, Mirugi Kyouya chỉ là một trong số đông đảo người xuyên không, chỉ là một dòng trong thành tích của nàng, cả quá trình xuyên không đều không có gì đặc biệt.

Nhưng vì Du Lan đã nói, Aqua cũng chỉ có thể chiếu lệ vài câu: Phải đó phải đó, Kazuma, cậu và vị này đều là đồng hương, đừng căng thẳng thế, sau này tương trợ học tập cùng nhau tiến bộ nhé.

Nàng bắt chước ngữ khí của Du Lan mà nói, người ngoài đều nghe ra được đúng là học vẹt.

Nhưng Mirugi Kyouya lập tức đổi sắc mặt: Nếu Aqua đại nhân đã nói vậy, thì sau này chúng ta hòa thuận với nhau nhé.

Nói đoạn đưa tay ra định bắt tay giảng hòa.

Sato Kazuma thầm nghĩ lời của nữ thần đần độn mới không cần để tâm, nhưng người ta đã đưa tay ra rồi, tuy hắn rất muốn trộm phăng thanh ma kiếm của Mirugi Kyouya để hắn cũng nếm thử mùi vị bắt đầu từ số không, nhưng hắn lo Du Lan sẽ can thiệp, nên cũng chỉ đành đưa tay ra bắt với đối phương một cái.

Hai bàn tay chạm nhẹ rồi lập tức tách ra, hoàn toàn không phải phát từ chân tâm.

Aqua lúc này tâm trạng không tệ, vì về nhà là nàng có thể nhận tiền thưởng: Về công hội mạo hiểm giả thôi, ta mời mọi người ăn cơm.

Nói đoạn sải bước rời đi.

Mirugi Kyouya dẫn theo hai cô gái mạo hiểm giả mê luyến hắn cùng đi đến công hội mạo hiểm giả, lúc này trong công hội vô cùng náo nhiệt, vì Bộ Công Quan Tương Tùy đã đến.

Những cô gái nhân viên công quan mang khí chất mạnh mẽ lập tức thu hút tất cả nữ mạo hiểm giả, phụ nữ hiểu phụ nữ nhất, cho nên Bộ Công Quan Tương Tùy là vô địch thiên hạ.

Sau đó Bộ Công Quan sẽ ban bố một số nhiệm vụ chuyên dành cho nữ mạo hiểm giả, cái này chẳng khác nào đi đào chân tường của công hội mạo hiểm giả.

Cô nàng tiếp tân có vòng một kinh người vừa giận vừa cuống nhưng không làm gì được, vì công hội mạo hiểm giả căn bản không bảo vệ tốt lợi ích của nữ mạo hiểm giả, nên cũng không trách được các nữ mạo hiểm giả đi tìm ủy thác khác.

Là họ sao.

Lúc trước ở bờ hồ đã gặp qua, Sato Kazuma nói.

Mirugi Kyouya đã từng phiêu lưu qua hầu hết các thành phố của quốc gia này, hắn biết Bộ Công Quan Tương Tùy: Không ngờ ngay cả nơi xa xôi hẻo lánh thế này cũng không thoát khỏi bàn tay của họ.

Sự khuếch trương của Bộ Công Quan Tương Tùy thực sự là không thể cản nổi, tuy nhiên họ không hoan nghênh mạo hiểm giả nam chúng ta, chỉ cung cấp manh mối nhiệm vụ cho các cô gái.

Những thành phố tôi từng đi qua cơ bản đều đã thất thủ rồi, hơn nữa còn xuất hiện rất nhiều nữ mạo hiểm giả mạnh mẽ, Bộ Công Quan Tương Tùy đã có thể ngồi ngang hàng đối kháng với công hội mạo hiểm giả.

Aqua phát hiện những người này sao ai trông cũng giống nhau thế: Mặt của họ đều giống nhau kìa, chỉ có quần áo và kiểu tóc là thay đổi thôi.

Đúng vậy, nhân viên của Bộ Công Quan chỉ có hai khuôn mặt, một người họ Ayanami, một người họ Mifune, tuy nhiên dù mặt giống nhau nhưng tính cách họ hoàn toàn khác nhau, và thực lực đều rất mạnh, ngay cả nhân viên bình thường cũng có thực lực mạo hiểm giả cấp cao.

Mirugi giới thiệu.

Điểm này tiểu đội của Kazuma đã đích thân trải nghiệm, quả thực rất mạnh, một kiếm đã đánh chết hết đám quái cá sấu dưới sông.

Cả nhóm giao nhiệm vụ, nữ thần nhận được tiền, nhưng năm mươi vạn này căn bản không đủ tiêu, đặt làm cái lồng đã tốn mười lăm vạn, khoản nợ chưa tính lãi là mười ba vạn, cuối cùng còn dư lại cũng chỉ khoảng hai mươi vạn, còn chẳng đủ để mở một bữa tiệc nữa.

Kiếm được tiền rồi đương nhiên phải mở tiệc chúc mừng một chút, quan niệm tiêu xài của nữ thần rất vượt thời đại, nàng thích tiêu trước trả sau, tiền không đủ tiêu thì nợ, dù sao nàng cũng là đại tế ty, nợ trong vòng một triệu chỉ cần ký tên là có thể lấy được: Chúng ta chúc mừng một chút đi, tiệc tùng thôi.

Aqua lập tức quẩy tới bến, còn Sato Kazuma thì bất lực với chuyện này, giống như cha mẹ không quản được đứa con nghịch ngợm vậy.

Có bao nhiêu tiền thưởng là dùng bấy nhiêu, thậm chí còn chi quá tay, quan niệm tiêu xài của nữ thần thực sự khiến Kazuma không biết phải làm sao, vốn dĩ họ có thể cùng nhau tiết kiệm tiền để đổi chỗ ở tốt hơn một chút, nhưng vì nữ thần muốn tổ chức tiệc nên nợ nần không những không giảm mà còn ngày càng nhiều thêm.

Tại sao lại thành ra thế này.

Nằm trong chuồng ngựa, Kazuma cảm thấy cả người không ổn chút nào.

Cái này gọi là gì cơ chứ.

Tại sao mình phải đi dọn dẹp đống rác rưởi của nữ thần.

Càng nghĩ càng thấy không thông, nhưng ngặt nỗi hắn lại không thể rời xa nữ thần, tuy bề ngoài Sato Kazuma ra vẻ thương hại nữ thần thoát tuyến nên ở bên cạnh chăm sóc nàng để nàng khỏi bị người ta lừa tài lừa sắc.

Nhưng thực tế Sato Kazuma là sợ chính mình cô đơn, bên cạnh có một nữ thần mới thấy an tâm hơn chút.

Ở dị thế giới có không ít thứ thực sự làm người ta mất hứng, chẳng có chút kích thích nào, toàn là Thánh Quang, lúc đánh quái lại còn có đồng đội kéo chân.

Hơn nữa dị thế giới còn có nhiều người đáng ghét như vậy, Mirugi Kyouya và Du Lan đều chẳng phải hạng tốt lành gì.

Khi không có nhiệm vụ, Kazuma sẽ cùng đồng đội đi huấn luyện kỹ năng, chủ yếu là Megumin, vì kỹ năng của cô nàng là một phát nhập hồn, đánh xong là rã rời cả người cần người cõng về.

Darkness vị Thập Tự Kỵ Sĩ này vấn đề chỉ nằm ở độ chính xác, hoàn toàn đánh không trúng, cho nên hiện tại đang ở lớp bồi huấn Thánh Quang học tập kỹ xảo sử dụng khiên.

Quan trọng chính là trào phúng kẻ địch, khiến họ tập trung tấn công vào chính mình, đó mới là chính nghĩa của kỵ sĩ.

Du Lan biểu thị chính là phải khiến kẻ địch ghét đến ngứa răng mới là kỵ sĩ giỏi: Ví dụ như tấn công vào khiếm khuyết cơ thể của kẻ địch, hoặc tấn công vào nhược điểm của kẻ địch, tóm lại là làm sao cho bị ghét nhất thì làm.

Darkness biểu thị nếu kẻ địch có thể vì thế mà tấn công gấp bội thì nàng nhất định sẽ vô cùng vui sướng.

Tuy nhiên nàng còn mong có người dùng ngôn ngữ tấn công nàng hơn là nàng tấn công người khác.

Darkness, tan học xong đi Bộ Công Quan Tương Tùy không.

Nghe nói Bộ Công Quan có thể thay đổi thuộc tính của các nữ mạo hiểm giả chúng ta đó.

Một bạn học nữ mời nữ kỵ sĩ đi trải nghiệm Bộ Công Quan.

Nhưng Darkness tan học xong còn phải gặp Kazuma và mọi người, dù sao cũng là đồng đội: Tan học xong tôi còn có việc.

Không phải là đi gặp ba người đồng đội đó của cậu chứ.

Bạn học nữ này nói: Ba người họ không phải cũng báo danh sao, sao không thấy đến.

Gần đây họ đang khớp đội hình, làm huấn luyện đặc biệt, sau này sẽ đến.

Darkness trả lời.

Được rồi, vậy bọn tôi đi Bộ Công Quan trước đây, hẹn gặp lại.

Hẹn gặp lại.

Darkness đến công hội mạo hiểm giả, hiện tại công hội mạo hiểm giả cơ bản toàn là đàn ông, nữ mạo hiểm giả chỉ đếm trên đầu ngón tay, vì họ đều đã sang Bộ Công Quan bên cạnh.

Kazuma, Aqua, Megumin ngồi ở bàn dài sát tường, cũng chẳng bàn bạc gì, ngồi thẫn thờ không ai mở lời nói câu nào, họ hoàn toàn không có tinh thần.

Vì quá buồn chán.

Tại sao toàn là nhiệm vụ độ khó cao vậy nè, cứ thế này thì nợ của ta không có hy vọng trả hết mất.

Nữ thần không những nợ tiền Du Lan, mà còn nợ công hội mạo hiểm giả một khoản tiền, sau một bữa tiệc náo nhiệt, nàng thì sướng rồi, nhưng ví tiền của nàng thì đang khóc.

Đó là vì có cán bộ quân đội Ma Vương chuyển đến gần đây, cho nên khu vực quanh thị trấn bỗng chốc trở nên nguy hiểm.

Megumin uể oải nói: Ma pháp nổ của em cũng chẳng có cơ hội nhắm vào quái vật mà dùng nữa rồi.

Còn Kazuma thì nghĩ nếu cứ không có thu nhập thế này, chính mình cũng sẽ bị ăn đến sạch túi, hiện tại hắn phải nuôi bốn người đó, chỉ dựa vào chút tiền tiết kiệm trước đây của mình thì sắp chống đỡ không nổi rồi.

Ai cũng không có thu nhập, thực sự là quá khó khăn.

Nhìn ba người đồng đội của mình, Kazuma chỉ thấy từng người một đều vô dụng, nữ thần thoát tuyến, pháp sư chỉ có một chiêu đánh xong là nằm, còn có nữ kỵ sĩ không có lấy một chút chính xác nào, nếu không có mình, họ căn bản không tìm được đội ngũ, cũng chỉ có mình mới có thể bao dung cho họ thôi.

Thực ra đội của Kazuma còn tạm ổn, hai cô nàng trong đội của Mirugi Kyouya mới gọi là vô dụng, hoàn toàn là vai trò cổ động viên.

Quái gì cũng phải để Mirugi Kyouya và ma kiếm tự xử, còn hai nàng chỉ phụ trách đứng sau cổ vũ.

Đồng đội của Kazuma ít ra vẫn là thiết tam giác, đối phó với quái vật thông thường đều không thành vấn đề, nữ kỵ sĩ thu hút thù hận, Megumin một phát nhập hồn tiêu diệt, chỉ cần nắm vững thời cơ chuẩn xác, trong tình huống quái vật số lượng ít thì hoàn toàn không có vấn đề.

Nếu quái vật đông thì họ cũng vô năng vi lực, đương nhiên ngược lại mà nói tiểu đội mạo hiểm giả thông thường cũng không thể lấy ít thắng nhiều.

Khuyết điểm duy nhất của Megumin là ma pháp nổ dễ làm sập địa hạ thành, cho nên không thể đi địa hạ thành, bình thường ma pháp nổ vẫn rất có ích.

Dũng giả đại nhân giỏi quá, lại giải quyết được Lôi Thú rồi.

Mirugi Kyouya một lần nữa trở thành tiêu điểm của công hội mạo hiểm giả, hắn vẫn mỉm cười như thường lệ, vừa mới hoàn thành thêm một nhiệm vụ độ khó cao, nhận được tiền thưởng không nhỏ.

Sato Kazuma thầm nghĩ chắc chắn lại là dựa vào ma kiếm, mình mà có ma kiếm thì chắc chắn cũng không kém.

Mirugi Kyouya nhìn về phía Aqua, phát hiện nữ thần căn bản không thèm quan tâm đến thành tựu của hắn, nàng thật ưu sầu, thật xinh đẹp, thật nhu nhược và thật thiện lương.

Tất cả những điều trên đều là do đàn ông tự huyễn hoặc, thực tế Aqua hoàn toàn đang phiền não vì khoản nợ.

Hơn nữa trong mắt nữ thần chỉ có Sato Kazuma mới là người xuyên không của nàng, những người xuyên không khác đều thuộc diện xuyên xong mặc kệ và chẳng có quan hệ gì với nàng cả.

Cho nên Mirugi Kyouya dù có thể hiện năng nổ đến đâu, Aqua cũng không để ý, nàng chỉ biết bảo Sato Kazuma nghĩ cách, chứ không thèm đi cầu trợ người ngoài.

Đúng lúc này cảnh báo tân thủ thôn vang lên, loa phóng thanh kêu gọi tất cả mạo hiểm giả tập hợp trước cổng: Cán bộ quân đội Ma Vương xuất hiện.

Tuy biết cán bộ quân đội Ma Vương đã chuyển đến gần đây, nhưng không ngờ hắn lại tự mình tìm đến tận cửa.

Hắc ám kỵ sĩ không đầu cưỡi ngựa cao lớn sừng sững ngoài đại môn, tiếng vó ngựa dồn dập, giáp sắt va chạm loảng xoảng, kỵ sĩ không đầu kẹp mũ bảo hiểm và cái đầu ở tay phải, tay trái cầm dây cương.

Chương 2261

Trên người làn khói đen lượn lờ, tử vong và sợ hãi, tuyệt vọng và sát khí trộn lẫn vào nhau, chứng minh vị cán bộ này tuyệt đối là hàng thật giá thật.

Đôi mắt đỏ rực trong chiếc mũ bảo hiểm đen như ngọc quét qua tất cả các mạo hiểm giả đang lục tục hoảng loạn xuất hiện.

Chẳng qua chỉ là một lũ sâu bọ.

Nơi này quả nhiên là cứ điểm nhân loại cách xa thành Ma Vương nhất, đám gia hỏa ở tân thủ thôn từng đứa một đều yếu đến mức nực cười.

Kỵ sĩ không đầu lạnh lùng nhìn mọi thứ trước mắt, sau đó hắn cử động, vó trước ngựa quân đen nhấc bổng lên trời, rồi lại hạ xuống phát ra tiếng nổ như sấm rền, ngay lập tức át đi tiếng ồn ào của đám mạo hiểm giả, khiến chiến trường trước đại môn yên tĩnh trở lại.

Lũ gia hỏa các ngươi, rốt cuộc là đứa nào ngày nào cũng dùng ma pháp nổ oanh kích lâu đài của ta.

Một luồng oán niệm vô hạn truyền ra từ cái đầu ở tay phải, khiến người ta không khỏi nghi ngờ mắt hắn đỏ rực như vậy là vì bị quấy nhiễu đến mức mất ngủ.

Lâu đài.

Ma pháp nổ.

Kazuma lập tức nhận ra vấn đề, không lẽ là cái lâu đài mà mình và Megumin hằng ngày huấn luyện oanh tạc đó chứ.

Cái lâu đài đó chẳng phải là phế tích sao, tháp canh đều đổ nát gần hết rồi mà.

Không lẽ nào.

Có chút chột dạ nha, hy vọng mọi người sẽ không phát hiện đó là lỗi của mình và Megumin.

Đã ngày nào cũng bị quấy nhiễu, vậy sao ngươi không dọn đi chỗ khác.

Ngươi cũng thật cứng đầu quá đi.

Không, ngươi là kẻ không có đầu não mất đầu, vì đầu của ngươi rụng rồi mà.

Giọng nói của Du Lan truyền đến.

Trào phúng.

Darkness lập tức đầy mặt kích động nhìn về phía Du Lan, đây đúng là lời dạy bằng hành động nè, nàng đã cảm nhận được tinh túy của nghề nghiệp tanker.

Chiêu trào phúng mang lại hiệu quả tức thì, kỵ sĩ không đầu lập tức nhìn về phía Du Lan đang mặc bộ giáp quang rực rỡ: Mùi vị đáng ghét, tên này muốn chết sao.

Ta đương nhiên không thể dọn đi, ta là cán bộ quân đội Ma Vương, nếu vì bị quấy nhiễu mà phải dọn nhà, chẳng lẽ không cần giữ thể diện sao.

Thể diện của cán bộ quân đội Ma Vương cũng là thể diện.

Nực cười, đã là chính ngươi tự làm khổ mình để giữ thể diện, thì đó là lỗi của chính ngươi, liên quan gì đến người khác.

Trước khi dọn đến ngươi cũng chẳng chào hỏi chúng ta tiếng nào, cũng chẳng tặng lễ vật gì, chúng ta dựa vào cái gì mà phải nể mặt ngươi.

Du Lan một lần nữa tung chiêu trào phúng, Darkness đã nhìn hắn với ánh mắt sùng bái đầy mặt, nàng thậm chí còn huyễn tưởng mình đổi vị trí với kỵ sĩ không đầu để đích thân cảm nhận chiêu trào phúng của Du Lan.

Kỵ sĩ không đầu, đường đường là một cán bộ quân Ma Vương, lần đầu tiên tìm đến tận cửa không phải để khiêu khích mà là để đòi lại thể diện.

Bởi vì hắn mới chân ướt chân ráo đến đây, cư ngụ trong một lâu đài hoang phế cách đó không xa, nhưng không ngờ mỗi ngày đều có người tới ném bom lâu đài khiến hắn ăn ngủ không yên, vì vậy hắn muốn đến nói lý một phen.

Vốn dĩ hắn dự định giảng đạo lý, uy hiếp một chút rồi thôi, dù sao bản thân cũng vừa mới tới, chưa chuẩn bị tốt cho một cuộc khai chiến toàn diện, nhưng chẳng ngờ nhân loại ở nơi này căn bản không nể mặt, chẳng những không biết hối cải mà còn đổi trắng thay đen.

Có thể nhẫn nại nhưng không thể dung thứ, cán bộ quân Ma Vương cũng có hỏa khí: Khinh người quá đáng.

Ầm, ma khí đen kịt tán loạn ra xung quanh, sức mạnh đáng sợ khuếch tán khắp thiên địa, bầu trời trở nên âm trầm, một cảm giác mây đen đè nén muốn sụp đổ cả tòa thành.

Mưa rồi, sấm chớp rồi, về nhà thu quần áo thôi.

Đỗ Lan thốt ra một câu đùa lạnh lẽo.

Chẳng ai cười nổi, vì họ đều cảm nhận được sự hùng mạnh của kẻ địch.

Ngự Kiếm Hưởng Dạ bước ra: Tuyệt đối sẽ không để ngươi thành công đâu, thành phố Axel sẽ do ta bảo hộ.

Nhìn bộ dạng của ngươi chắc là một mạo hiểm giả rất mạnh nhỉ, kiếm sĩ sao.

Đến đây đi, ta sẽ cho các ngươi biết cái giá của việc coi thường cán bộ quân Ma Vương.

Kỵ sĩ không đầu điều chỉnh góc độ, đầu ngựa hướng thẳng về phía kẻ thù: Chết đi.

Ma pháp trận xuất hiện, một đạo kiếm khí đáng sợ phóng ra từ ma pháp trận theo chiều ngang.

Nha.

Đối mặt với đòn kích của kẻ thù, Ngự Kiếm Hưởng Dạ rút ma kiếm ra, ánh mắt kiên định vung vũ khí: Đoạn Liệt Trảm.

Không hổ là ma kiếm, lại có thể giải phóng một lực tấn công không hề kém cạnh.

Ầm, sau khi thăm dò, hai bóng đen di động cực nhanh, lao vào nhau, chỉ thấy huyễn ảnh không ngừng di chuyển, ma kiếm và vũ khí của kỵ sĩ không đầu va chạm liên tục.

Đỗ Lan thầm nghĩ phong cách vẽ thay đổi rồi, sao lúc Ngự Kiếm Hưởng Dạ chiến đấu lại biến thành game đối kháng thế này.

Chẳng phải là kiểu đứng yên xả chiêu như game nhập vai trực tuyến RPG sao.

Boss đứng tại chỗ không di chuyển phạm vi lớn, sau đó nghề nghiệp Tanker lao lên thu hút sự chú ý, nghề nghiệp sát thương DPS thì di chuyển tìm cơ hội tấn công, dù sao Boss cũng căn bản không biết né tránh, nên chỉ cần phối hợp bộ ba Tank Healer DPS là có thể giải quyết Boss.

Nhưng hiện tại kỵ sĩ không đầu di chuyển nhanh thế này, rõ ràng hoàn toàn vi phạm độ khó phó bản của game rồi, nếu Boss đều biến thành phong cách chiến đấu đối kháng ngạnh phái, thì bộ ba phối hợp chẳng phải sẽ bị quét sạch trong phút mốt sao.

Hay là do bên cạnh Ngự Kiếm Hưởng Dạ không có nghề nghiệp khác, nên kỵ sĩ không đầu mới thay đổi phương pháp chiến đấu.

Có lẽ chính vì không có nghề nghiệp Tanker giữ chân Boss, nên Boss mới dốc toàn lực hỏa lực như vậy.

Nếu có kỵ sĩ, Boss sẽ bị kỵ sĩ thu hút và chỉ tấn công kỵ sĩ, các nghề khác mới có cơ hội.

Đây chính là sự khác biệt giữa solo và tổ đội, Ngự Kiếm Hưởng Dạ hiện tại là DPS đang solo Boss.

Thực ra Đỗ Lan sớm đã cảm thấy kỳ quái, tại sao đám cán bộ quân Ma Vương này cứ phải đối đầu với kỵ sĩ.

Rõ ràng bọn hắn chỉ cần linh hoạt một chút là có thể giết tế ty và DPS trước, sau đó mới giết kỵ sĩ, không hiểu sao cứ thấy kỵ sĩ là lại bị dắt mũi theo nhịp độ của đối phương.

Về lý luận, quân Ma Vương cũng nên rất rõ tác dụng và sự phối hợp của các nghề nghiệp mạo hiểm giả, không biết tại sao lần nào bọn hắn cũng như mất trí mà nhìn chằm chằm kỵ sĩ, thay vì ra tay đối phó với các nghề nghiệp khác ngay từ đầu.

Chẳng lẽ thế giới này là máy chủ PVE.

Cái gọi là PVE chính là người chơi đấu với quái vật, trí thông minh của quái vật tự nhiên sẽ không quá cao, chỉ chiến đấu theo trình tự định sẵn, cực kỳ dễ dính kỹ năng khiêu khích.

Nếu là PVP, tức là người chơi đấu với người chơi, khi một đội ngũ người chơi chiến đấu với đội ngũ khác, mọi người chắc chắn đều biết phải đánh trị thương trước, sau đó đánh các nghề mặc giáp vải máu giấy, rồi cuối cùng mới đến các nghề mặc giáp tấm máu dày thủ cao.

Ngay khi mọi người đang cổ vũ cho Ngự Kiếm Hưởng Dạ, Đỗ

Lan lại tiến hành suy ngẫm về môi trường chiến đấu của dị thế giới, càng nhìn càng cảm thấy dị thế giới này giống như một trò chơi lớn được các thần tiên chế tạo để trải nghiệm thực tế.

Cũng đúng, nếu dị thế giới quá chân thực, nó sẽ trở thành phong cách như Berserk Kiếm Phong Truyền Kỳ, khi đó người xuyên không hoàn toàn là đến để chịu khổ, sao có thể thấu hiểu ý nghĩa cuộc sống được.

Phải thoải mái một chút, nhàn nhã một chút, để những thanh niên sống không như ý ở Trái Đất hoàn thành một cuộc đời viên mãn ở dị thế giới, sau đó an tâm đi đầu thai chuyển thế, đó mới là điều quan trọng nhất.

Những điểm bất hợp lý khác đều có thể bị phớt lờ, miễn là các chức năng của dị thế giới vận hành ổn thỏa.

Dù sao nếu thật sự để người xuyên không trải nghiệm lại nỗi khổ cực của cuộc sống một lần nữa, họ sẽ càng không muốn đầu thai, cấu trúc linh hồn trên thiên đường sẽ càng trẻ hóa, mặt mũi của các thần tiên sẽ càng khó coi hơn.

Nhưng thật sự rất ngớ ngẩn, Boss đứng yên một chỗ, các nghề khác đứng im xả chiêu, kiểu chiến đấu này đánh nhiều cũng thấy chán.

Thật ra thần tiên cũng nghĩ như vậy, nên người xuyên không thực ra không chỉ có nghề nghiệp chiến đấu, họ hoàn toàn có thể tự chọn năng lực, còn việc biến dị thế giới thành loại trò chơi gì hoàn toàn do chính người xuyên không quyết định, có thể là trồng trọt, cũng có thể là đối kháng, tự nhiên cũng có thể trở thành game hẹn hò trực tuyến quy mô lớn, hay biến thành kiểu thợ săn quái vật Monster Hunter cốt lõi, hoặc trò chơi sinh tồn, thậm chí nếu muốn đều có thể biến thành game bắn súng.

Những người xuyên không khác nhau đều có lựa chọn của riêng mình, đáng tiếc là những người dẫn dắt cũng giống như người bán bảo hiểm, người xuyên không không hỏi thì họ thường không tự nói ra, nên đa số người xuyên không vẫn trở thành mạo hiểm giả kiểu chiến đấu.

Tuy nhiên cũng có ngoại lệ, ví dụ như vài trăm năm trước, A Khắc Á đã gửi đến một người xuyên không có khả năng biến trí tưởng tượng thành hiện thực, vị này không trở thành mạo hiểm giả mà trở thành siêu cấp đại ma pháp sư của đế quốc ma pháp, chế tạo vô số binh khí cho đế quốc ma pháp cổ đại, tạo nên sự hưng thịnh của văn minh cổ đại.

Cho nên dù A Khắc Á luôn miệng nói người xuyên không phải đánh bại Ma Vương cứu vớt thế giới, nhưng thực ra đó chỉ là một khẩu hiệu, còn việc người xuyên không có làm hay không hoàn toàn tùy thuộc vào chính họ.

Đa số người xuyên không tự nhiên sẽ nghe theo sự sắp xếp của nữ thần, dù sao thần linh cũng là tồn tại cao hơn họ, ngoài việc ngoan ngoãn nghe lời ra thì họ cũng không dám làm trái thần minh, vì sợ nữ thần trả thù.

Nhưng cũng có số ít người xuyên không đi trên những con đường khác biệt.

Đỗ Lan nghĩ thầm nếu mình muốn giải quyết vấn đề trẻ hóa cấu trúc linh hồn, nếu ta chế tạo dị thế giới chắc chắn sẽ không làm loa xòa như vậy, cho dù trực tiếp áp dụng thiết lập game thì cũng phải dựng lên một thế giới quan cao cấp, thiết lập thêm vài anh hùng NPC mới thú vị.

Tất nhiên Đỗ Lan cho rằng thần linh chắc chắn cũng có tính toán riêng, nên hắn không phê bình.

Hiện tại mà nói, Tá Đằng Hòa Chân và Ngự Kiếm Hưởng Dạ đều rất tận hưởng dị thế giới này.

Mặc dù Hòa Chân luôn phàn nàn, nhưng cuộc sống của hắn có hy vọng, vì chỉ cần đánh quái là có thể lên cấp, có thể kiếm tiền lớn, kiểu kỳ vọng thiết thực này tốt hơn ở Trái Đất rất nhiều.

Chương 2262

Thanh niên ở Trái Đất bây giờ lo âu biết bao, căn bản không dám có kỳ vọng kiểu cứ nỗ lực là có thu hoạch như vậy.

Ở điểm này, thần linh thực sự đã nắm bắt được bản chất của nhân tính, chính là mang lại cho người xuyên không cảm giác tiến bước từng bậc thang một, ngay cả một kẻ ăn không ngồi rồi khó bảo như Tá Đằng Hòa Chân sau khi xuyên không cũng thay đổi rất nhiều, thậm chí còn bắt đầu biết chăm sóc người khác.

Chính vì hắn phát huy được tác dụng trong chuyến mạo hiểm, hắn cũng có thể giết quái, cũng có thể kiếm tiền, nên tự tin hơn hẳn.

Thần tiên cũng có bài đấy chứ.

Đỗ Lan vốn luôn coi thường thần tiên, nên từ lâu hắn đã kịch liệt phản đối người nhà mình ngồi lên thần vị, sau đó thực sự không còn cách nào, sinh mệnh thể tín ngưỡng gia đình Đỗ Lan càng lúc càng nhiều, nên thỉnh thoảng Đỗ Lan cũng sắm vai thần tiên một chút.

Tuy nhiên trong thâm tâm Đỗ Lan vẫn coi thường thần tiên, nhưng hiện tại hắn phải thừa nhận thần tiên của thế giới này làm việc rất có bài bản.

Sở hữu ma kiếm, Ngự Kiếm Hưởng Dạ quả thực rất mạnh, ít nhất hiện tại Tá Đằng Hòa Chân hoàn toàn không so bì được, hắn lúc này mới chỉ học được ba kỹ năng đạo tặc, căn bản không hình thành được sức chiến đấu.

Tuy nhiên nếu phối hợp với đồng đội, có lẽ vẫn có cơ hội, đột nhiên hắn cảm thấy xuyên không dị thế giới mà còn phải so bì tới lui với người khác thì thật vô vị, tại sao mình cứ phải so sánh với Ngự Kiếm Hưởng Dạ làm gì.

Hiển nhiên sự xuất hiện của Ngự Kiếm Hưởng Dạ khiến Tá Đằng Hòa Chân rất khó chịu, dù sao một dị thế giới mà xuất hiện hai người xuyên không thì thật không thoải mái chút nào.

Cái gọi là xuyên không chính là lợi dụng kiến thức từ thế giới khác của mình để giành ưu thế, và ưu thế chỉ thuộc về riêng mình đó mới gọi là bàn tay vàng cheat, nếu người xuyên không quá nhiều, vậy thì ai cũng có kiến thức Trái Đất, ai cũng có ưu thế, mà ai cũng có ưu thế thì coi như không ai có ưu thế.

Trong game online ở Trái Đất, đặc biệt là game cạnh tranh, luôn có rất nhiều bản hack, có thể nói việc phát triển game là một cuộc đấu trí đấu dũng với việc phát triển hack, chính vì trình độ của đa số người chơi đều tương đương nhau, nên muốn nổi bật thì bắt buộc phải dựa vào hack.

Khi có sự tồn tại của hai người xuyên không, kiến thức của Tá Đằng Hòa Chân không còn quá nổi bật nữa, tự nhiên cũng cảm thấy áp lực.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, có áp lực là vì có chí tiến thủ, muốn đạt được thành tựu, bật hack chơi game là để thắng, nhưng Tá Đằng Hòa Chân thực sự có chí tiến thủ sao.

Theo như Đỗ Lan biết, hiện tại Hòa Chân cũng có chút chí tiến thủ, nhưng nó chủ yếu bắt nguồn từ việc hắn muốn có cuộc sống tốt hơn, thoát khỏi cảnh bần cùng hiện tại, nhưng chỉ cần hắn cơm no áo ấm, bữa nào cũng có thịt ăn rồi thỉnh thoảng được ngắm nhìn các cô gái xinh đẹp, hắn sẽ cảm thấy mãn nguyện, hắn sẽ không tự phát tiến bộ nữa, tất cả đều dựa vào đồng đội để thúc đẩy cốt truyện, bản thân hắn không quá sẵn lòng bước ra khỏi vùng an toàn đã thiết lập.

Nói đơn giản là từ kẻ nghèo rớt mồng tơi trở thành tiểu tư sản, nên mang tính nhu nhược của tiểu tư sản.

Vì vậy Đỗ Lan cho rằng Hòa Chân không nên đố kỵ với Ngự Kiếm Hưởng Dạ, vì Ngự Kiếm Hưởng Dạ là kiểu nhân cách tự luyến cởi mở, hắn sẽ không ngừng thách thức những mục tiêu mạnh hơn, không có xung đột lợi ích với Hòa Chân, thậm chí có thể nói Ngự Kiếm Hưởng Dạ càng năng nổ thì ngày tháng của Hòa Chân càng thoải mái, vì Ngự Kiếm Hưởng Dạ là kiểu người sẵn lòng gánh vác trọng trách đi trước.

Nghĩ đến đây, Đỗ Lan lại nhớ tới một câu chuyện của Khổng Tử, nói rằng ở quê hương của Khổng Tử là nước Lỗ có một bộ luật, người nước Lỗ thấy đồng bào ở nước ngoài bị bắt làm nô lệ có thể chuộc về trước, sau đó về nước lĩnh lại số tiền tương ứng.

Nhưng Tử Cống, đệ tử của Khổng Tử, nhà có điều kiện, hắn chuộc người mà không lấy tiền, thế là hắn thưa với thầy rằng mình làm việc thiện không cầu báo đáp như vậy có đúng không.

Khổng Tử nói không đúng.

Sau đó một đệ tử khác của Khổng Tử là Tử Lộ cứu một người chết đuối, người được cứu muốn tặng một con bò cho Tử Lộ, Tử Lộ đã nhận lấy.

Khổng Tử nói đúng.

Cứu người rốt cuộc có cần báo đáp hay không, Khổng Tử rõ ràng cho rằng làm việc thiện nên nhận được báo đáp.

Ông cho rằng hành vi của Tử Cống sẽ nâng cao chi phí làm việc thiện của người khác, dẫn đến những người nước Lỗ gặp nạn ở nước ngoài không nhận được sự cứu viện.

Mặc dù nói họ vẫn có thể cứu viện rồi về nước lấy tiền, nhưng ở tầng diện đạo đức, họ sẽ không bằng Tử Cống.

Vốn là việc danh lợi song thu, nhưng Tử Cống lại một mình chiếm giữ điểm cao đạo đức, khiến những người gia cảnh không bằng hắn phải gánh chịu thêm chi phí đạo đức dư thừa một cách vô ích.

So sánh Ngự Kiếm Hưởng Dạ với Tử Cống là có thể hiểu tại sao tâm lý Tá Đằng Hòa Chân luôn khó chịu với hắn, cùng là người xuyên không, nếu mọi người đều hướng tới việc tận hưởng cuộc sống, vậy thì cùng nhau kiếm tiền ngắm gái cũng là một thú vui.

Nhưng Ngự Kiếm Hưởng Dạ năng nổ như vậy, một mình nâng cao tiêu chuẩn của người xuyên không lên, nếu Tá Đằng Hòa Chân vẫn giữ tư tưởng nỗ lực vì cuộc sống tiểu khang chứ không phải vì giấc mơ chinh phục biển sao đại dương, sẽ khiến bản thân trông thật lạc hậu và vô tri, không bằng Ngự Kiếm Hưởng Dạ.

Cùng là người xuyên không, một kẻ trên trời một kẻ dưới đất, một người là anh hùng cứu thế, một người chỉ là kẻ qua đường Giáp.

Sự tồn tại của Ngự Kiếm Hưởng Dạ có thể nói là đã nâng cao chuẩn mực đạo đức của người xuyên không, khiến Hòa Chân kẻ chỉ muốn tận hưởng nhân sinh cảm thấy không có chỗ dung thân.

Ngự Kiếm Hưởng Dạ hoàn toàn mang thiết lập con nhà người ta, Tá Đằng Hòa Chân có rào cản tâm lý cũng là chuyện đương nhiên.

Tá Đằng Hòa Chân luôn nói đồng đội kéo chân hắn, nhưng thực chất thứ thực sự kéo chân hắn lại chính là chí tiến thủ của bản thân, nếu hắn cũng có chí khí ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo, thì đã sớm rời làng tân thủ lao vào thế giới mới rồi.

Đáng tiếc hắn không có, thế là người xuyên không Tá Đằng Hòa Chân này chỉ có thể thông qua đồng đội để thúc đẩy cốt truyện, nên đồng đội của hắn phải đủ kỳ quặc thì mới có thể kéo hắn vào đủ loại sự kiện, bị động tiến lên.

Lúc này hai người đang chiến đấu trên không tách ra, các mạo hiểm giả lộ vẻ lo lắng, nhưng thấy Ngự Kiếm Hưởng Dạ vẫn bình an vô sự thì coi như thở phào nhẹ nhõm.

Cán bộ quân Ma Vương quả nhiên không đơn giản.

Đây là lần đầu tiên Ngự Kiếm Hưởng Dạ đối chiến với cán bộ quân Ma Vương, trước đây hắn cũng chỉ giải quyết những sinh vật bất tử bình thường, chưa bao giờ gặp kẻ khó nhằn thế này.

Nhân loại, ngươi tên là gì.

Kỵ sĩ không đầu tuy là kẻ địch nhưng cũng mang tinh thần kỵ sĩ, nên cất lời hỏi tên đối phương.

Ngự Kiếm Hưởng Dạ.

Rất tốt, ta nhớ kỹ tên của ngươi rồi, thật là sảng khoái, quá thú vị, ngươi phải trở nên mạnh hơn nữa mới được, ta mong đợi trận chiến tiếp theo giữa ta và ngươi.

Ý ngươi là sao.

Ngự Kiếm Hưởng Dạ không hiểu, các mạo hiểm giả phía sau hắn cũng không hiểu.

Nể mặt vị kiếm sĩ kiệt xuất như ngươi, chỉ cần kẻ đã ném bom lâu đài của ta đến lâu đài tạ tội, ta có thể tha cho thành phố này.

Kỵ sĩ không đầu không hổ là kỵ sĩ, thật sự rất đại lượng, chỉ cần đến tận cửa xin lỗi là xong chuyện.

Ngự Kiếm Hưởng Dạ thấy vậy cũng tốt, dù sao nếu thật sự đánh tiếp, bản thân cũng chưa chắc hạ gục được đối phương, hắn thiếu sức mạnh thần thánh, chỉ dựa vào tấn công vật lý thực sự rất khó kết thúc sinh mệnh của sinh vật bất tử.

Cứ quyết định như vậy đi, ta sẽ đợi các ngươi ở lâu đài.

Kỵ sĩ không đầu định rời đi, trái lại để lại ấn tượng khác biệt cho các mạo hiểm giả, dường như cán bộ quân Ma Vương cũng không quá xấu, cũng khá giảng đạo lý đấy chứ.

Như vậy không ổn đâu, tên kỵ sĩ không đầu này ngay cả một mình Ngự Kiếm Hưởng Dạ cũng không hạ nổi, nếu chúng ta cùng xông lên chẳng phải phút mốt là giải quyết được hắn sao.

Rõ ràng là đánh không lại chúng ta, vậy mà còn làm như thể đang mở đường hiếu sinh cho chúng ta, lẽ nào còn muốn chúng ta phải cảm ơn cái tên cán bộ quân Ma Vương ngươi nữa chắc.

Đỗ Lan cho rằng lời hay ý đẹp đều bị kỵ sĩ không đầu nói hết rồi, lẽ nào nhân loại dễ bắt nạt thế sao.

Ngươi muốn đến đòi công bằng thì đòi, ngươi muốn xin lỗi thì chúng ta phải xin lỗi à.

Đây là địa bàn của nhân loại, ngươi mới là kẻ ngoại lai, từ khi nào đến lượt ngươi nói là xong hả.

Ầm, Đỗ Lan cất lời, thiên địa biến đổi, một luồng ánh sáng thần thánh như từ thiên đường đổ xuống, xuyên thủng tầng mây dày đặc.

Tay phải cầm búa, tay trái cầm sách, hào quang thánh khiết sau gáy sáng rực như bóng đèn: Cán bộ quân Ma Vương, trước khi ngươi nhận rõ quan hệ chủ tớ, đừng hòng rời đi.

Như thể vạn vật thế gian đều bị tịnh hóa, kỵ sĩ không đầu sợ hãi run rẩy, ngay cả con ngựa chiến đen dưới háng cũng không dám nhúc nhích.

Linh mục mặc giáp tấm đúng là mang lại cảm giác an toàn, chỉ cần nhìn thôi cũng khiến người ta không kìm được lòng tin tưởng, không kìm được muốn giao phó cả sinh mạng cho hắn, Thánh kỵ sĩ không ngã xuống, chiến đấu sẽ không dừng lại.

Là sự kết hợp ưu điểm của bộ ba nghề nghiệp trong game, Thánh kỵ sĩ tỏa sáng vạn trượng, không thể lung lay.

Hôm nay người phải tạ tội là ngươi, ta muốn ngươi quỳ xuống nói lời xin lỗi.

Vì danh ngôn của ta chính là Ăn miếng trả miếng, nợ máu phải trả bằng máu, gấp bội lần.

Quỳ xuống xin lỗi đã không còn là vấn đề đúng sai nữa, mà là một kiểu áp chế địa vị từ trên cao nhìn xuống.

Kỵ sĩ không đầu nói một đống lời tốt đẹp định chuồn, nhưng Đỗ Lan lại xuất hiện ngăn cản, vẻ mặt như muốn ấn kỵ sĩ không đầu xuống đất mà chà xát.

Các mạo hiểm giả vốn đã thở phào vì Ngự Kiếm Hưởng Dạ đã tranh thủ cho họ cơ hội nghỉ ngơi, vốn tưởng rằng nhân loại đã giành được sự tôn trọng của kỵ sĩ không đầu, cuối cùng chẳng ngờ Đỗ Lan lại muốn trực tiếp hạ gục đối thủ.

Đừng như vậy, đây là một đối thủ có tinh thần kỵ sĩ, chúng ta nên chung sống hòa bình với hắn.

Ngự Kiếm Hưởng Dạ bày tỏ rằng mình qua chiến đấu đã nảy sinh sự đồng cảm với đối thủ: Hắn tuy là quân Ma Vương, nhưng linh hồn hắn vẫn là một kỵ sĩ, chúng ta là nhân loại không nên dã man như vậy.

Nhưng trong mắt quân Ma Vương, nhân loại chúng ta chỉ là loại sinh vật rác rưởi lạc hậu, vô tri, dã man, yếu đuối, và tự xâu xé lẫn nhau thôi.

Đỗ Lan nhìn về phía Ngự Kiếm Hưởng Dạ, thầm nghĩ vị người xuyên không vừa trung nhị vừa tự luyến này lẽ nào định dùng bá khí vương giả của mình để cảm hóa đối thủ thật sao.

Ta đã dùng thực lực của mình để cho hắn thấy mặt tốt của nhân loại, chẳng lẽ không thể cho hắn một cơ hội để nhận thức lại nhân loại sao.

Tự xâu xé nhau là không có tương lai, chỉ có thấu hiểu lẫn nhau mới đạt được hòa bình.

Lúc này Ngự Kiếm Hưởng Dạ chẳng khác nào đại sứ hình ảnh của những người xuyên không, thể hiện sự đại lượng và tự tin của nhân loại, sẵn lòng thiết lập một hiệp định quân tử không xâm phạm lẫn nhau với kỵ sĩ không đầu: Nếu hắn đã đưa ra tinh thần kỵ sĩ, tại sao chúng ta không thể đưa ra mặt tốt của nhân loại.

Kẻ địch dùng đao kiếm đối đãi ta, ta định sẽ đáp lại bằng đao kiếm, kẻ địch nếu dùng tinh thần kỵ sĩ đối đãi ta, ta cũng nên đưa ra tinh thần kỵ sĩ, chúng ta không thể để họ coi thường được.

Vì vậy xin ngươi hãy ngưng chiến, để hắn rời đi, để hai bên chúng ta hoàn thành hiệp định quân tử này.

Lời của Ngự Kiếm Hưởng Dạ nhận được sự đồng tình của không ít mạo hiểm giả, họ cũng cảm thấy ngay cả sinh vật bất tử còn giảng tinh thần kỵ sĩ, thì nhân loại vốn là người phát minh ra tinh thần kỵ sĩ sao có thể phá hoại nó được.

Cho nên làm anh hùng là rất khó, làm người xấu chỉ cần một hai lần giữ nguyên tắc là sẽ được coi là lương tâm chưa mất, còn làm người tốt nếu muốn thừa thắng xông lên thì có thể bị gán mác bất nhân bất nghĩa.

Đỗ Lan trước đây luôn là kẻ nửa chính nửa tà khiến người ta không đoán định được, nhưng hiện tại khi hắn đi theo con đường anh hùng, hắn phải chấp nhận đủ loại dị nghị.

Dưới lầu một người đàn ông ốm sắp chết, căn phòng bên cạnh một gia đình đang hát máy hát, đối diện là tiếng dỗ trẻ con.

Trên lầu có hai người cười điên cuồng, còn có tiếng đánh bài.

Trên con thuyền giữa sông, một người phụ nữ đang khóc thương cho người mẹ đã khuất.

Nỗi vui buồn của con người vốn không tương thông, ta chỉ thấy họ thật ồn ào Lỗ Tấn.

Vẫn là tiên sinh nói đúng, sự không tương thông của con người đâu chỉ là nỗi vui buồn.

định nghĩa về chính nghĩa, yêu cầu về công chính, phán đoán về anh hùng đều không tương thông.

Chương 2263

Chính nghĩa của ngươi không phải chính nghĩa của ta, công chính của ngươi không phải công chính của ta, chỉ có nỗi sợ hãi và sự sùng bái sức mạnh mới là tương thông.

Vì vậy làm người xấu rất đơn giản, chỉ cần khiến đa số mọi người cảm thấy sợ hãi là được.

Nhưng làm anh hùng lại thực sự rất khó để gợi lên sự cộng minh của đại đa số.

Trong Tam Thể, nhân loại không hề cảm ơn La Tập, và hiện tại họ cũng không cảm ơn Đỗ Lan.

Đỗ Lan muốn thực thi chính nghĩa, trực tiếp tiêu diệt kỵ sĩ không đầu khi hắn rút lui, nhưng Ngự Kiếm Hưởng Dạ lại cho rằng họ nên giảng tinh thần kỵ sĩ.

Bất đồng đã có, tranh nghị cũng nảy sinh, Đỗ Lan và Ngự Kiếm Hưởng Dạ đối đầu trực diện, trái lại khiến kỵ sĩ không đầu có chút ngượng ngùng, trong lòng hắn chỉ thầm nghĩ quả nhiên nhân loại rất giỏi nội chiến, mình là sinh vật bất tử thì không được học tập nhân loại.

Tất nhiên tranh luận sẽ không có kết quả, Đỗ Lan có thể nói là để trừ hậu họa, còn Ngự Kiếm Hưởng Dạ có thể nói là vì tinh thần nhân loại, xuất phát điểm của hai người khác nhau, quan điểm cũng khác nhau, tranh luận đến thiên hoang địa lão cũng không thể đạt được đồng thuận.

Vì vậy phải gác lại tranh chấp cùng nhau phát triển, Đỗ Lan nói: Thế này đi, ta không đánh chết hắn, chỉ làm suy yếu năng lực của hắn đến mức ngay cả cóc khổng lồ cũng có thể thịt được hắn, như vậy ngươi và hắn vẫn thực hiện được hiệp định quân tử, mà ta cũng xả được cục tức, như vậy chẳng phải vẹn cả đôi đường sao.

Nghe có vẻ cũng có lý.

Nhưng Ngự Kiếm Hưởng Dạ lại không đồng ý: Như vậy tuy ngươi không giết hắn, nhưng năng lực sinh tồn của hắn sẽ giảm sút, có thể sẽ chết trong bất kỳ một tai nạn nào đó, như thế không được.

Chỉ cần không chết trong tay nhân loại chúng ta, ngươi quản hắn chết thế nào làm gì.

Đỗ Lan nói.

Không được, chúng ta không thể hèn hạ như vậy.

Ngự Kiếm Hưởng Dạ kiên quyết phản đối phương pháp có vẻ hoàn mỹ nhưng thực chất lại thể hiện sự bá quyền của nhân loại này: Mạng của sinh vật bất tử cũng là mạng.

Tá Đằng Hòa Chân không có tư cách phát ngôn, vì sức chiến đấu của hắn quá yếu, mặc dù đồng đội rất mạnh nhưng đội ngũ của hắn hiện tại vẫn chưa thể hiện gì.

A Khắc Á hỏi Tá Đằng Hòa Chân: Ngươi thấy ai đúng.

Không biết.

Cả hai đều là những kẻ mình ghét, bọn họ đều sai mới là tốt nhất.

Đạt Khắc Ni Tư nói: Mặc dù tôi rất tôn trọng Đỗ Lan các hạ, nhưng trong tình huống này đúng là chỉ có thể để kỵ sĩ không đầu rời đi trước mới có thể thể hiện tinh thần kỵ sĩ của nhân loại, vì vậy tôi ủng hộ Ngự Kiếm Hưởng Dạ.

Huệ Huệ nói: Sao có thể tin tưởng sinh vật bất tử được chứ, nên tiêu diệt hắn mới đúng.

Hai người thôi cãi nhau đi.

Tá Đằng Hòa Chân nói: Thật là phiền phức, tên kỵ sĩ không đầu này phiền phức quá, nếu hắn không xuất hiện thì đã không có chuyện này rồi.

A Khắc Á nói: Cho nên tốt nhất là tiêu diệt kỵ sĩ không đầu, nếu không nếu để hắn biết chính ngươi và Huệ Huệ là hai kẻ đã ném bom lâu đài, hắn chắc chắn sẽ không tha cho các ngươi đâu.

Nói cũng đúng nhỉ, xem ra ta vẫn nên ủng hộ Đỗ Lan thôi.

Tá Đằng Hòa Chân xuất phát từ lợi ích của chính mình, nhận thấy tiêu diệt kỵ sĩ không đầu mới là tốt nhất, vì vụ ném bom lâu đài vốn là do hắn và Huệ Huệ làm.

Nhưng ngay lúc này, kỵ sĩ không đầu không thể nhịn thêm được nữa, hắn bộc phát: Hai thằng khốn các ngươi đừng có coi ta như món hàng để mặc cả, ta không phải đạo cụ để thể hiện giá trị quan của các ngươi, ta là cán bộ quân Ma Vương, nanh vuốt của Ma Vương, kỵ sĩ không đầu Beldia.

Ma lực bóng tối một lần nữa bao phủ, bóng ma cái chết đã lan tỏa trên người mỗi mạo hiểm giả: Nếu ta muốn giết người, cái nơi giống như làng tân thủ này đã sớm thây chất thành núi rồi.

Mặc dù hắn sợ hãi thánh quang của Đỗ Lan, nhưng kỵ sĩ không đầu cũng cần thể diện, hết lần này đến lần khác bị nhân loại coi như quân cờ để mặc cả, hắn nhẫn không thể nhẫn, không cần nhẫn thêm nữa, hắn muốn phát huy sức mạnh cái chết, dùng lời nguyền giết chết tất cả sinh vật trước mắt, có lẽ như vậy bản thể ánh sáng mà Ma Vương bệ hạ nhận thấy cũng có thể lộ diện, nhiệm vụ của mình cũng coi như hoàn thành.

Mặc dù vốn dĩ không có hứng thú với làng tân thủ, nhưng vì có những kẻ mạnh như Ngự Kiếm Hưởng Dạ và Đỗ Lan, trận chiến này cũng coi như không để lại hối tiếc.

Ầm.

Nhịp tim của mỗi người đều trở nên nặng nề, như thể cái chết đã lởn vởn quanh lòng, hơi thở biến thành dao băng đâm vào phổi, cực kỳ đau đớn.

Lời nguyền cái chết, kẻ trúng chiêu tất chết không nghi ngờ.

Kỵ sĩ không đầu định giải phóng lời nguyền cái chết trên quy mô lớn, một khi thành công thì e rằng không có mấy người có thể may mắn sống sót.

A Khắc Á cực kỳ ghét hơi thở cái chết này, nàng là nữ thần nên thích thánh quang hơn.

Thánh Quang Chúc Phúc.

Đối kháng trực diện với lời nguyền cái chết là thánh quang của Đỗ Lan, chúc phúc cho mỗi người đều có thể sống khỏe mạnh: Để xem lời nguyền của ngươi lợi hại, hay sự chúc phúc của ta lợi hại.

Mọi người biết trận chiến này đã đến cảnh giới mà các mạo hiểm giả bình thường không thể can thiệp, họ chỉ cần đứng xem là được.

Ầm, Thánh Quang Chúc Phúc va chạm mạnh với lời nguyền cái chết, kỵ sĩ không đầu ngay lập tức bị đánh văng khỏi ngựa, ngã nhào trên đất, tạo thành tư thế tử vong kinh điển kiểu Yamcha.

Tử tịch, kỵ sĩ cái chết ngã xuống quá nhanh, Đỗ Lan dường như còn chưa dùng hết sức lực.

Giải quyết chỉ bằng một đòn.

Nhìn kỵ sĩ không đầu nằm trên đất, cái đầu cũng không biết lăn đi đâu mất rồi.

Thực ra bị Đỗ Lan đánh chết còn có tôn nghiêm hơn nhiều so với việc bị tiểu đội Tá Đằng Hòa Chân hành hạ trong nguyên tác.

Trong cốt truyện gốc, ngoại trừ đòn tấn công của nữ thần, các đòn tấn công khác của những người khác đều thuộc dạng sát thương không lớn nhưng tính sỉ nhục cực cao, đặc biệt là cuối cùng Tá Đằng Hòa Chân còn lấy đầu của kỵ sĩ không đầu làm bóng đá, thật khiến người ta phẫn nộ.

Hiện tại trực tiếp bị thánh quang kết liễu trong nháy mắt còn tốt hơn là chịu nhục.

Ngươi cũng xứng gọi là kỵ sĩ sao.

Ngươi đã phá hoại ước định thần thánh giữa hai kỵ sĩ.

Ngự Kiếm Hưởng Dạ rất tức giận, rõ ràng là một cuộc so tài giữa quân tử với quân tử, nhưng vì Đỗ Lan xen ngang mà biến thành thế này, thật khiến người ta phẫn nộ.

Ngươi là kiếm sĩ, không phải kỵ sĩ.

Hơn nữa tinh thần kỵ sĩ cũng phải tùy người, không thể đối với mèo hoang chó dại nào cũng giảng tinh thần kỵ sĩ được.

Ngươi tự lo lấy thân đi.

Đối mặt với một Đỗ Lan không giảng võ đức, Ngự Kiếm Hưởng Dạ phẫn nộ rời đi, để lại cho các mạo hiểm giả một bóng lưng tiêu sơ.

Tuy nhiên hai cô nàng đội cổ vũ vẫn trung thành với Ngự Kiếm Hưởng Dạ, lập tức đi theo.

Một số mạo hiểm giả nhìn Đỗ Lan với ánh mắt không mấy thiện cảm, dù sao hành vi của Đỗ Lan đúng là có chút quá đáng, làm hạ thấp chuẩn mực đạo đức của nhân loại.

Thân thể kỵ sĩ không đầu bắt đầu tan rã, thánh quang trực tiếp phân giải cơ thể hắn, là sinh vật bất tử nên sau khi chết mọi dấu vết đều sẽ bị xóa sạch.

Không cam tâm, kỵ sĩ không đầu vẫn muốn giãy dụa, vì thật sự không cam lòng, là sản phẩm hy sinh của mặt tối nhân loại, khó khăn lắm mới trở thành sinh vật bất tử, cuối cùng vẫn bị loại nhân loại không giữ ước định tiêu diệt, hắn không cam tâm.

Hóa ra lúc sinh thời kỵ sĩ không đầu là một kỵ sĩ rất coi trọng mỹ đức kỵ sĩ, nhưng bị vu hãm mà chết thảm, sau khi chết linh hồn vì oán niệm mà biến thành sinh vật bất tử, chính là kỵ sĩ không đầu.

Hắn vốn muốn tiêu diệt loại nhân loại ô uế, nhưng không ngờ cuối cùng vẫn không địch lại sự hèn hạ của nhân loại.

Những ký ức đau khổ khôn nguôi khiến kỵ sĩ không đầu vô cùng phẫn nộ, nhưng hắn vẫn không khống chế được thân thể của mình, chỉ có thể không ngừng tan rã, hắn nguyền rủa loài nhân loại đáng chết, nhân loại chắc chắn sẽ bị chính sự xấu xa của mình tiêu diệt.

Đỗ Lan cảm nhận được oán niệm không lời của kỵ sĩ không đầu trước khi chết, thầm nghĩ nhân loại sẽ không bị tiêu diệt đâu, vì sau lưng nhân loại có thần.

Sau khi trở về hội mạo hiểm giả, tâm trạng của mọi người đều không cao, không ai vui mừng vì một chiến thắng, ngược lại còn rơi vào sự phản tư về nhân tính.

Tá Đằng Hòa Chân mặc dù may mắn vì không ai phát hiện mọi chuyện bắt đầu từ hắn và Huệ Huệ, nhưng cũng không tiện lộ ra vẻ mặt vui mừng, chỉ có thể cùng mọi người trầm tư.

Trái lại A Khắc Á có chút không hiểu mọi người bị làm sao: Đánh bại kỵ sĩ không đầu rồi sao mọi người không vui.

Đó là vì Đỗ Lan đã phá hoại tinh thần kỵ sĩ, ước định kỵ sĩ, lật lọng, nên mọi người đều cảm thấy chiến thắng này thắng không vinh quang.

Tá Đằng Hòa Chân nói.

Căn bản là không có chuyện đó, đối với những sinh vật tà ác đó thì nên xuống tay tàn độc mới đúng.

A Khắc Á với tư cách là nữ thần, tự nhiên ủng hộ việc tiêu diệt cán bộ quân Ma Vương.

Đúng vậy, nhưng mọi người không nghĩ thế.

A Khắc Á bày tỏ mình nên đi an ủi Đỗ Lan một chút.

Thực ra căn bản không cần A Khắc Á an ủi, vì Đỗ Lan căn bản không thèm để ý.

Thế giới này tồn tại giáo phái Axis, cũng chính là tôn giáo của A Khắc Á.

A Khắc Á với tư cách là chủ thần của tôn giáo, đã bao dung đủ loại giáo đồ kỳ quặc, trong đó không ít tín đồ ly kinh phản đạo, vặn vẹo và biến thái.

Ngay cả loại tín đồ rác rưởi như vậy còn có thần linh che chở, vậy thì việc Đỗ Lan không giảng tinh thần kỵ sĩ với kẻ địch thì đã thấm tháp gì.

Nhân loại có thần đứng sau, nhân tra cũng có thần đứng sau như vậy, dù sao có thần chống lưng thì căn bản không cần sợ lời ra tiếng vào.

Chuyện kỵ sĩ không đầu nhanh chóng bị người ta lãng quên, vì cùng với sự biến mất của hắn, các bầy quái vật xung quanh lại hồi phục, các loại nhiệm vụ tân thủ lại quay trở lại, thế là các mạo hiểm giả lại bắt đầu bận rộn.

Thời tiết càng lúc càng lạnh, mắt thấy sắp vào đông, Đỗ Lan đã dọn vào căn nhà mới ấm áp, đốt lò sưởi tận hưởng sự tĩnh lặng của ngày đông.

Còn Tá Đằng Hòa Chân với tư cách là một trong những người xây dựng biệt thự lại vẫn phải ở trong chuồng ngựa, dùng đống lửa sưởi ấm, ngay cả một bộ đồ đông ra hồn cũng không có, thật đúng là cảm giác người dệt lụa gầy gò, không phải người nuôi tằm hay khổ hận năm năm khâu chỉ vàng, vì người khác làm áo cưới.

Lúc lạnh gần chết, Tá Đằng Hòa Chân tranh giành tấm áo choàng hagoromo với nữ thần.

Vì quan niệm tiêu xài trước của nữ thần nên họ mới phải chịu khổ chịu lạnh, thực ra nếu không có khoản nợ thì họ cũng không đến mức vất vả thế này.

Nhưng nếu không vất vả như vậy, Tá Đằng Hòa Chân sớm đã không còn động lực làm nhiệm vụ rồi, chỉ cần họ được ở nhà lầu ăn ngon, thì Tá Đằng Hòa Chân sẽ bị kẹt lại trong vùng an toàn, sao có thể tiến bộ được chứ.

Việc nữ thần ăn chơi nhảy múa tiêu xài trước chính là để cho Tá Đằng Hòa Chân lý do tiến bộ, là để ép hắn không thể không đi nhận nhiệm vụ đánh quái, không thể không lên cấp.

Đáng tiếc nữ thần một lòng tốt bụng, Hòa Chân căn bản không hiểu.

Có lẽ có người sẽ nói các nữ thần khác đều là khuyên bảo ngọt ngào, thậm chí lấy thân báo đáp, dùng tình yêu làm trụ cột, dùng mỹ sắc làm mồi nhử, tại sao A Khắc Á vị nữ thần này lại dùng khoản nợ làm động lực, dùng tiêu xài trước làm lực đẩy.

Rõ ràng đều là nữ thần, tại sao thủ đoạn khích lệ người xuyên không của A Khắc Á lại kỳ quặc như vậy.

Rõ ràng chỉ cần A Khắc Á thể hiện như một nữ thần cao cao tại thượng, sau đó biến Hòa Chân thành liếm chó của mình, thì dù Hòa Chân đã có nhà cửa cơm áo không lo, cũng sẽ vì muốn giành được trái tim của nữ thần mà nỗ lực đi đánh quái, ví dụ như Ngự Kiếm Hưởng Dạ chính là một minh chứng.

Nhưng A Khắc Á là ai.

Là nữ thần của giáo phái Axis, mà giáo phái Axis là tôn giáo chuyên thu nạp những kẻ bên lề xã hội, bên trong có rất nhiều tín đồ kỳ lạ, có thể nói tôn giáo này không bị tiêu diệt hoàn toàn là vì có A Khắc Á vị nữ thần này đứng sau chống lưng, nên mặc dù mọi người đều ghét giáo phái Axis nhưng không ai dám ra tay tiêu diệt cái tôn giáo độc hại này.

Chương 2264

A Khắc Á tự nhiên không đi theo con đường thông thường, nên đối với Hòa Chân đã áp dụng chiến lược thúc giục, chính là dùng nợ nần để thúc giục Tá Đằng Hòa Chân.

Mùa đông, ngay cả một chỗ che phong chắn vũ ra hồn cũng không có, Tá Đằng Hòa Chân nổi giận, hắn muốn đưa tiểu đội đi làm một nhiệm vụ nguy hiểm, sau đó đổi lấy một chỗ ở.

Thảo phạt Tuyết Nhân, Tá Đằng Hòa Chân hùng hổ nhận nhiệm vụ, sau đó ra khỏi thành lên núi tuyết, muốn so tài cao thấp với Tuyết Nhân.

Nhưng họ cũng rất đen đủi khi gặp phải Đông Tướng Quân, Đông Tướng Quân năm ngoái mặc dù bị Đỗ Lan tiêu diệt, nhưng mỗi năm mùa đông đều sẽ xuất hiện Đông Tướng Quân mới, kéo theo luồng không khí lạnh từ đỉnh núi đổ xuống.

Tá Đằng Hòa Chân căn bản không phải đối thủ của hắn, chỉ một đòn đã bị Đông Tướng Quân tiễn về nơi tiếp đãi của thiên giới.

Nơi này Hòa Chân rất quen thuộc, vì trước đó hắn đã gặp A Khắc Á ở đây, nhưng hiện tại vị trí của A Khắc Á đã có một nữ thần mới ngồi, dịu dàng hơn, e thẹn hơn, và tâm hồn cũng rộng mở hơn nhiều, hơn nữa ngay cả thiên giới cũng có thánh quang.

Ta là nữ thần Eris, rất xin lỗi phải thông báo với ngươi, Tá Đằng Hòa Chân, ngươi đã qua đời rồi.

Hóa ra vị nữ thần này chính là hậu bối của A Khắc Á.

Nhìn thấy nữ thần này, Tá Đằng Hòa Chân lập tức có khuynh hướng biến thành liếm chó, vì đây mới là nữ thần hoàn mỹ chứ, không chế giễu mình, giọng nói cũng dễ nghe, không giống cái con điên A Khắc Á kia.

Mình chết cũng tốt, coi như được giải thoát rồi.

Người này chính là kẻ chết ở dị thế giới sao.

Lúc này sau lưng nữ thần xuất hiện ba cái bóng đen, nhìn đường nét đều không giống hình dáng nhân loại, vì đều có móng vuốt nhọn và lưỡi sắc bén vươn ra từ đường cong cơ thể đến các khu vực xung quanh, trông rất nguy hiểm.

Nữ thần nghe thấy người phía sau lên tiếng, vẻ mặt càng thêm căng thẳng và cũng càng thêm đáng yêu: Đúng vậy, vì hắn là người xuyên không, nên sau khi chết linh hồn vẫn do thiên giới quản lý, nếu là người bản địa dị thế giới, linh hồn họ sẽ trực tiếp đi qua sông Minh Hà, không đến thiên giới đâu.

Nữ thần nói với ba cái bóng sau lưng, vẻ mặt lúng túng, rõ ràng rất sợ hãi những cái bóng đó.

Là ai đứng sau lưng nữ thần nói chuyện, lại là ai có thể khiến nữ thần dẫn dắt phải sợ hãi.

Còn chưa đợi Tá Đằng Hòa Chân hỏi rõ, giọng của A Khắc Á đã từ nơi xa xăm truyền đến thiên giới.

Hòa Chân, nhân danh ta, mau quay lại đi.

Là A Khắc Á đang sử dụng ma pháp phục sinh, quả nhiên chức vị Đại tế ty của nàng không phải để trưng, thực sự có thể giải quyết hầu hết các ma chú tà ác và độc tố, còn biết sử dụng chú ngữ phục sinh.

Là tiền bối A Khắc Á sao.

Eris nghe thấy giọng nói thì biết ngay là cái vị tiền bối thần kinh thô, da mặt dày kia.

Eris, ngươi là Eris đúng không, mau tống Hòa Chân trở lại, hắn mà chết thì ai đi đánh bại Ma Vương, hắn không đánh bại Ma Vương thì làm sao ta về được.

A Khắc Á đối với hậu bối rất không khách khí, hoàn toàn là giọng điệu ra lệnh từ trên cao nhìn xuống.

Giọng điệu đó cứ như thể đang nói Học trưởng nói không nghe thấy là không nghe thấy, học trưởng chính là đại ca, giọng nhỏ thế còn muốn làm nữ thần.

Eris mặc dù sợ vị tiền bối khó chiều này, nhưng quy tắc của thiên giới là một người không thể sống lại hai lần: Nhưng Tá Đằng Hòa Chân đây là lần tử vong thứ hai rồi, theo quy định hắn đã không thể phục sinh được nữa.

A Khắc Á chẳng thèm quan tâm: Ngươi mà không tống hắn về, ta sẽ nói cho mọi người biết chuyện ngực của ngươi là.

A a.

Eris biết A Khắc Á định nói gì, đối phương chắc chắn sẽ nói ngực của nàng là độn thêm vào chứ không phải hàng thật giá thật, đúng là không làm gì được vị tiền bối này: Tá Đằng Hòa Chân, vậy thì bây giờ mời ngươi quay về đi.

Trực tiếp tống Tá Đằng Hòa Chân trở lại.

Tá Đằng Hòa Chân chỉ cảm thấy A Khắc Á đúng là quá đáng quá thể, sao có thể đối xử với nữ thần hậu bối của mình như vậy chứ, hoàn toàn là bắt nạt mà.

Nhưng cái bóng đen sau lưng nữ thần Eris rốt cuộc là cái gì vậy.

Lại sống lại rồi, không khí lạnh giá trên núi tuyết khiến phổi đau nhói từng cơn.

Tá Đằng Hòa Chân nhìn thấy chính là vẻ mặt đắc ý của A Khắc Á, như thể đang nói mau đến khen ngợi bản nữ thần đi.

Quả nhiên không có so sánh thì không có đau thương, so với vị nữ thần dịu dàng Eris kia, A Khắc Á hoàn toàn là một nữ lưu manh, là kẻ du đãng.

Đông Tướng Quân đâu.

Chạy rồi, Hòa Chân ngươi cũng vô dụng quá, bị đánh chết chỉ bằng một đòn, ta thấy ngươi thực sự nên đến lớp bồi dưỡng thánh quang để tu nghiệp đi.

Chúng ta đều dựa vào nhào lộn để né tránh tấn công, ngay cả Huệ Huệ còn làm được, chỉ có mình ngươi bị đánh chết, đúng là quá mất mặt, ngươi thế này thì làm sao đánh bại Ma Vương được.

Ta vô dụng như vậy, thật là xin lỗi nhé.

Tá Đằng Hòa Chân bực bội nói, thầm nghĩ vừa rồi Đông Tướng Quân hùng hổ xông tới, mình căn bản không phản ứng kịp.

Huệ Huệ và Đạt Khắc Ni Tư nói: Những thứ dạy ở lớp bồi dưỡng thánh quang thực sự rất thực dụng, một khi đã nhào lộn là không dừng lại được, có thể né tránh tất cả đòn tấn công của kẻ thù, quá dễ dùng.

Mặc dù né tránh không phải là hành động mà kỵ sĩ nên làm, nhưng thỉnh thoảng né một chút cũng không tệ.

Tá Đằng Hòa Chân rầu rĩ, nghĩ đến việc mình còn phải đối mặt với ba đồng đội kỳ quặc này là muốn khóc mà không có nước mắt: Về thôi, số lượng Tuyết Nhân thảo phạt được cũng không ít, hy vọng có thể giúp ta dọn ra khỏi chuồng ngựa.

Hiển nhiên là không đủ, vì A Khắc Á nợ không ít, hội mạo hiểm giả trực tiếp khấu trừ phần lớn tiền thưởng để trả nợ, chỉ còn lại một phần nhỏ để duy trì chi tiêu hàng ngày của họ.

Căn bản là không đủ mà.

Tá Đằng Hòa Chân bất lực, xem ra phải tìm cách khác, nếu không chắc chắn sẽ chết rét mất.

Khi ở hội mạo hiểm giả, Tá Đằng Hòa Chân nghe nói trong thành này có một ma pháp sư mạnh mẽ và lương thiện, nàng nắm giữ một số kỹ năng đặc biệt và luôn giúp đỡ mạo hiểm giả một cách vô tư.

Tá Đằng Hòa Chân hy vọng có thể tìm thấy vị ma pháp sư lương thiện trong truyền thuyết này để nhận được sự chỉ dẫn, hắn muốn trở nên mạnh mẽ hơn, muốn kiếm tiền trong thời gian ngắn để đổi chỗ ở.

Đối mặt với mùa đông giá rét đang từng bước ép sát, Tá Đằng Hòa Chân cuối cùng cũng nảy sinh nhiệt huyết, cuối cùng cũng bắt đầu chủ động xuất kích khai quật những bí mật ẩn giấu trong thế giới này.

Và vị ma pháp sư được cho là lương thiện và mạnh mẽ đó thực ra rất dễ tìm, vì nàng mở một cửa hàng đạo cụ ma pháp nhỏ, bán những đạo cụ ma pháp vô dụng, cửa hàng thường xuyên vắng tanh không bóng người, cho dù thỉnh thoảng có khách ghé thăm thì cũng hoàn toàn là vì thèm khát nhan sắc của bà chủ chứ không phải mua đồ.

Một bà chủ ngoài hai mươi tuổi với thân hình kinh người, vóc dáng đó thực sự là mồi nhử khiến đàn ông phạm tội, nhưng cách ăn mặc của nàng rất bảo thủ, chỉ là áo choàng ma pháp sư cũng lồi lõm rõ rệt, ngược lại mang đến một cảm giác kỳ lạ đặc biệt.

Ngoài lương thiện và mạnh mẽ ra, nàng còn rất trẻ và rất xinh đẹp.

Thú thực mặc dù có một chút khác biệt so với suy nghĩ của mình, nhưng Tá Đằng Hòa Chân thực sự cần sự thay đổi, hắn đã nỗ lực trong phạm vi năng lực của mình để tìm thấy vị ẩn sĩ cư ngụ trong thành phố này.

Ta cảm nhận được khí tức tà ác.

Tuy nhiên A Khắc Á lại cảm nhận được khí tức của sinh vật bất tử trong nhà.

Làm sao có thể chứ, đây là thành phố của nhân loại mà.

Tá Đằng Hòa Chân không hy vọng A Khắc Á làm bừa: Ngươi tốt nhất đừng có làm loạn.

Đẩy cánh cửa tiệm nhỏ ra, bên trong rất yên tĩnh.

Hoan nghênh quý khách.

Bà chủ xinh đẹp mỉm cười đón tiếp những vị khách hiếm hoi.

Lich Vu yêu.

Chỉ nhìn một cái đã xác định người phụ nữ trước mắt là Lich, sau đó ánh mắt A Khắc Á rơi vào tâm hồn của Lich, lúc đó nàng bùng nổ ngay lập tức, tại sao bất kể là hậu bối hay là Lich đều có tâm hồn rộng mở hơn nàng chứ.

Cái bộ ngực kiêu ngạo đó rốt cuộc là thế nào.

Lòng đố kỵ ngay lập tức nuốt chửng A Khắc Á, nàng lao lên định thẩm phán con Lich tà ác này, để bản thân thăng hạng thêm một bậc trên bảng xếp hạng tâm hồn ở dị thế giới.

Mỗi khi tiêu diệt một đối thủ có ngực to hơn mình, thứ hạng của nàng sẽ được nâng cao.

Hòa Chân chẳng thèm quan tâm đối phương có phải Lich hay không, chỉ cần đối phương có thể nâng cao thực lực của hắn là được: Tôi muốn học kỹ năng.

Học những kỹ năng không có trên thẻ từ Lich, những kỹ năng này tự nhiên cũng cần tiêu tốn điểm kỹ năng, nhưng chúng sẽ không được ghi lại trên thẻ.

Cán bộ quân Ma Vương không có thẻ mạo hiểm giả, nhưng họ đều có đủ loại kỹ năng, thậm chí nhiều kỹ năng là độc nhất vô nhị, hơn nữa loại kỹ năng này nhân loại cũng có thể học tập, không bị giới hạn bởi cấp độ.

Kỹ năng trên thẻ mạo hiểm giả, đặc biệt là kỹ năng tấn công, muốn nâng cao lực tấn công thì phải không ngừng nâng cấp kỹ năng, việc này cũng cần điểm số.

Học kỹ năng cần điểm kỹ năng, nâng cấp kỹ năng cũng cần điểm kỹ năng.

Nhưng nếu là kỹ năng học không qua thẻ thì không cần dùng điểm kỹ năng để nâng cấp, chỉ cần không ngừng sử dụng là có thể nâng cao uy lực thông qua độ thuần thục.

Nhưng hiển nhiên phương pháp học kỹ năng bỏ qua thẻ của hội mạo hiểm giả này là trái quy tắc, là tà ác, và bị hội mạo hiểm giả nghiêm cấm.

Vì vậy tất cả những kỹ năng có thể bỏ qua thẻ mạo hiểm giả đều là những kỹ năng do quân Ma Vương nắm giữ, phản ánh một khía cạnh mà Đỗ Lan đã nói trước đó về chi phí và sự phụ thuộc khi khám phá thế giới.

Hội mạo hiểm giả phụ thuộc vào thần linh và các di tích cổ đại, còn quân Ma Vương tự chi trả chi phí khám phá thế giới.

Hai con đường trở nên mạnh mẽ hoàn toàn khác nhau, hai hệ thống tu luyện đối lập nhau, họ đều phải tích lũy kinh nghiệm thông qua giết quái, nên có sự xung đột về tài nguyên.

Sinh vật bất tử của quân Ma Vương mặc dù bất lão bất tử và cũng không cần ăn cơm, không tranh đoạt tài nguyên sinh tồn của nhân loại, nhưng lại tranh đoạt tài nguyên quái vật của nhân loại.

Có xung đột, hơn nữa tư duy sinh tồn cũng hoàn toàn khác nhau, tự nhiên khó lòng cộng tồn.

Đối với sinh vật mà nói, khi hai loại tư duy hoàn toàn đối lập xuất hiện, kết luận rút ra từ tư duy sinh vật chính là hai loại tư duy này có thể cùng sai, chứ không thể cùng đúng.

Chỉ có lựa chọn cùng sai hoặc một cái đúng, không có lựa chọn cả hai cùng đúng.

Bởi vì hai tư tưởng đối lập nhau, là nam viên bắc triệt, mâu thuẫn lẫn nhau, nếu cả hai cùng đúng thì không thể tự viên mãn giả thuyết, nên chỉ có thể cùng sai hoặc chỉ có một cái đúng.

Hấp thụ sinh mệnh là ma pháp bản mệnh của Wiz bà chủ tiệm nhỏ, là một kỹ năng hấp thụ sinh mệnh hoặc ma lực của kẻ thù, bản thân nó không có sức chiến đấu nhưng làm phụ trợ thì rất hữu dụng.

Tá Đằng Hòa Chân hiện tại cũng xác định rõ định hướng của mình, chắc chắn không phải là sát thương chủ lực, cũng không chống chịu được sát thương, càng không cứu được người, vậy thì chỉ có thể làm phụ trợ chịu trách nhiệm chỉ huy, vì vậy kỹ năng hấp thụ sinh mệnh này vào thời điểm cần thiết có thể hấp thụ ma lực của người khác rồi truyền cho người khác.

Tá Đằng Hòa Chân tương đương với một bộ chuyển đổi.

Tuy nhiên A Khắc Á vẫn có vẻ mặt không thiện cảm, bất kể Wiz có giải thích thế nào rằng mình chưa bao giờ làm hại bất kỳ con người nào cũng vô ích.

Wiz có thể cảm nhận được ma lực thần thánh khổng lồ trên người A Khắc Á nên rất sợ hãi.

Wiz mặc dù không có đầu óc kinh doanh, nhưng với tư cách là một Lich, nàng còn mạnh hơn cả kỵ sĩ không đầu, lại còn có cảm nhận nhạy bén với sức mạnh thần thánh.

Chương 2265

Trước đó nàng đã phát hiện trong thành phố này xuất hiện hai luồng sức mạnh thần thánh đáng sợ, một luồng tự nhiên là Đỗ Lan, luồng còn lại chính là A Khắc Á.

Hiện tại nữ thần đang ở ngay trong cửa hàng của mình, lại còn muốn tịnh hóa mình.

Wiz căn bản không hề nghĩ đến việc phản kháng, vì phản kháng thần linh sẽ không có kết cục tốt đẹp, điều nàng có thể làm là van nài đối phương đừng làm hại mình: Tôi thực sự chưa từng hại ai, vả lại tôi đã rời khỏi quân Ma Vương lâu lắm rồi.

Thực sự là rất lâu rồi, mặc dù trông nàng rất trẻ, nhưng tuổi thật của nàng lại là một ẩn số.

Tất nhiên còn một điểm quan trọng hơn, đó là Wiz không hề có bất kỳ hồ sơ làm ác nào tại hội mạo hiểm giả, tự nhiên cũng không có lệnh truy nã, đánh bại nàng chẳng được lợi lộc gì.

Ngươi không có tiền thưởng sao.

A Khắc Á muốn xem đối phương có đang nói dối không.

Tôi chưa bao giờ làm việc gì tổn hại đến con người, nên không bị hội mạo hiểm giả thông nã, đương nhiên không có tiền thưởng.

Wiz nói: Các bạn phải tin tôi.

Nữ thần đần độn, ngươi đây là vẻ mặt gì vậy.

Hòa Chân phát hiện nữ thần trở nên mất kiên nhẫn, vừa nghe thấy Wiz không có tiền thưởng là vẻ mặt thay đổi 180 độ.

Nếu nữ thần có thể kiên định tiêu diệt Wiz thì Hòa Chân mặc dù thấy phiền phức nhưng nữ thần cũng không mất đi thần cách của một vị thần, nhưng hiện tại nàng cứ như một gian thương làm ăn, vừa nghe thấy đối phương không đáng tiền là mất sạch hứng thú, nữ thần làm việc cũng phải nhìn giá tiền sao.

Ngươi dù sao cũng là một vị thần mà, giữ lấy chút tôn nghiêm, chút nguyên tắc, chút lý tưởng vì dân vì nước đi chứ.

Quả nhiên là một nữ thần đần độn mà, cùng là nữ thần mà Eris hoàn toàn khác hẳn.

Ta không có hứng thú với những con quái vật không có tiền thưởng, haizz, thật là vô vị mà, Hòa Chân ngươi phải mau chóng mạnh lên để giết quân Ma Vương đi, để ta còn mau được về thiên giới.

Lúc này nữ thần đần độn giống ai.

Giống như nhân viên trong phim Hanzawa Naoki bị điều đến công ty con sắp chết, một lòng một dạ chỉ muốn quay về tổng công ty, nên bắt buộc phải ép buộc Hòa Chân hoàn thành mục tiêu, vì thế nàng có thể từ bỏ một phần sự kiên trì và thủ tắc của nữ thần, để Hòa Chân hợp tác với Lich, học tập kỹ năng của Lich.

Nếu suy nghĩ theo kiểu nhân viên văn phòng xã súc, A Khắc Á chính là một nhân viên trong tổng công ty, vì thành tích mà không từ thủ đoạn, nàng lừa gạt khách hàng, áp chế hậu bối, trong mấy trăm năm qua đều một lòng một dạ chỉ để làm ra thành tích.

Nhưng hậu bối rõ ràng thành tích không tốt, vậy mà luôn nhận được sự yêu mến của mọi người, còn nàng lừa lọc vất vả mới có được nhiều thành tích nhưng chỉ vì một sai lầm nhỏ mà bị ném đến công ty con, dự án phụ trách cũng hoàn toàn không có tương lai, áp lực đó có thể tưởng tượng được.

Hanzawa Naoki đã chứng minh việc điều động nhân sự đối với một nhân viên văn phòng có chí tiến thủ là một đòn đả kích tàn khốc thế nào, rời khỏi tổng công ty tương đương với việc bị đày vào lãnh cung, khó lòng mà làm nên chuyện nữa.

So với A Khắc Á, Eris cho đến nay ngay cả một người xuyên không cũng chưa gửi tới, vì khi Eris giải thích về việc xuyên không, nàng đều nói thật với các linh hồn trẻ tuổi, ví dụ như khi tinh thể ngôn ngữ dung hợp với người xuyên không thì có tỉ lệ nhất định sẽ biến người xuyên không thành kẻ ngốc.

A Khắc Á khi đối mặt với người xuyên không thì luôn tìm cách lừa phỉnh cho qua, thậm chí là mập mờ lướt qua, đối với một số thiết lập quan trọng như việc chọn năng lực, chỉ cần người xuyên không không hỏi thì nàng không nói, cố gắng hết sức lấy việc hoàn thành nghiệp vụ làm mục tiêu hàng đầu, chứ không phải lấy an toàn tính mạng của người xuyên không và sự phát triển phồn vinh của dị thế giới làm mục tiêu.

Giống như nhân viên bảo hiểm hay nhân viên tiếp thị sản phẩm tài chính, chỉ nói về lợi nhuận chứ không nói về rủi ro.

Tuy nhiên A Khắc Á tận tụy trách nhiệm như vậy, gửi đi nhiều người xuyên không như vậy, nhưng cuối cùng cấp cao cũng không hề có ý định giữ nàng lại, Hòa Chân vừa nói muốn mang theo A Khắc Á, thiên sứ giây sau đã giáng lâm nói khế ước thành lập, A Khắc Á cứ thế bị tống đến dị thế giới.

Cũng giống hệt như nhân viên nghiệp vụ bị biếm chức đến công ty con vậy.

Trong mắt cấp cao, sự cần cù chăm chỉ và nỗ lực của A Khắc Á chẳng đáng một xu, nàng cứ ngỡ mình nỗ lực gửi người xuyên không thì sẽ được coi trọng, nhưng thực ra không phải vậy.

Wiz đã dạy cho Hòa Chân kỹ năng hấp thụ sinh mệnh mà không thu phí, thực sự rất lương thiện.

Hòa Chân bày tỏ sau này có tiền nhất định sẽ đến mua một số đạo cụ.

Wiz rất vui, vì vậy nàng sẵn lòng chuyển giao một nhiệm vụ trong tay cho Hòa Chân: Tôi hiện tại đang có một nhiệm vụ thanh tẩy ma quỷ, nếu các bạn sẵn lòng có thể nhận lấy.

Nếu là đại nhân A Khắc Á thì chắc chắn sẽ làm được.

Wiz là một Lich lương thiện, danh tiếng rất tốt, thường xuyên giúp mọi người giải quyết các vấn đề về linh hồn, nhưng Wiz cho rằng nữ thần chắc chắn phù hợp hơn nàng: Nếu hoàn thành sẽ có phần thưởng rất hậu hĩnh, các bạn có sẵn lòng tiếp nhận không.

Đương nhiên là sẵn lòng rồi, nhiệm vụ là thanh tẩy một tòa nhà, phần thưởng chính là tòa nhà đó, Hòa Chân và các đồng đội có thể dọn vào ở.

Thật đúng là sưởi ấm trong ngày tuyết, vị Lich Wiz này hoàn toàn là ông già Noel mà, nàng không chỉ dạy kỹ năng mà còn đưa cho họ một nhiệm vụ mà họ đang cần nhất hiện nay, nếu thành công họ có thể rời khỏi chuồng ngựa lạnh lẽo.

Mau đi xem căn nhà nhiệm vụ đó thôi, đó là một tòa biệt thự kiểu Tây rất khí phái, tuy có chút quỷ khí sầm sập, nhưng tuyệt đối tốt hơn chuồng ngựa vạn lần, có cửa sổ, có bàn ghế, có lò sưởi, thậm chí còn có một phòng tắm lớn.

Triệu tập đội viên, lập tức thanh tẩy.

Tá Đằng Hòa Chân kích động vung tay, nhất định phải chiếm được căn nhà này, tuyệt đối phải dọn vào ở.

Chủ nhân của ngôi nhà đã giao chìa khóa cho Wiz, hiện tại trong nhà không có ai, bốn người Hòa Chân trực tiếp dọn vào, họ không sợ quỷ, vì bản thân họ chính là quỷ nghèo.

Nghèo còn đáng sợ hơn cả quỷ.

Ngay lúc này Đỗ Lan vẫn đang nghiên cứu quy tắc của thiên giới, thiên quy giới luật đúng là rất phức tạp, tại sao hai vị nữ thần A Khắc Á và Eris cùng là thần nhưng lại có số phận khác nhau, đây là một đề tài rất hay.

Tổng công ty mang tên Thiên Giới quản lý một loạt các công ty con, công ty này để giải quyết vấn đề trẻ hóa cấu trúc linh hồn của thiên giới đã bày ra một dự án xuyên không, do các nữ thần dẫn dắt phụ trách.

Thực chất bản chất không phải vì việc xuyên không, mà là để duy trì quyền uy của thiên giới, vì vậy A Khắc Á và Eris có hai số phận hoàn toàn khác nhau.

A Khắc Á lấy nghiệp vụ cá nhân làm trọng, cho rằng mình làm tốt nghiệp vụ thì sẽ được đánh giá cao, thực ra là thiếu tầm nhìn đại cục.

Còn Eris mặc dù năng lực nghiệp vụ không tốt, nhưng nàng luôn tỏa ra hào quang của nữ thần, duy trì bộ mặt của thiên giới, đại diện cho quyền uy của thiên giới, hơn nữa lại trung thành với tiền bối, tất cả những điều đó khiến nàng trở thành hình mẫu nữ thần và nhận được sự tín ngưỡng của nhân gian.

Cho nên nói cho cùng thứ mà tổng công ty quan tâm nhất vẫn là thể diện, chứ không phải sự nỗ lực của đám nhân viên.

Đỗ Lan nhận xét rằng một công ty như vậy khó tránh khỏi khiến thần linh phải nản lòng.

Dù A Khắc Á là thần, nhưng thực tế cô ta và Tá Đằng Hòa Chân đều giống nhau, đều là những kẻ đang giãy giụa ở tầng đáy trong vòng tròn của chính mình.

Tá Đằng Hòa Chân là một nam sinh trung học sống khép kín, lúc đi học chỉ là một kẻ mờ nhạt, chỉ khi ở trong trò chơi mới tìm thấy cái tôi của mình.

Hắn có chỉ số may mắn cực cao, luôn tìm thấy niềm vui trong game mà thực tế không có được, rơi đồ tốt hơn người khác, quay vật phẩm tỉ lệ cao hơn, tóm lại chỉ số may mắn luôn mang lại cho hắn những lợi ích bất ngờ.

A Khắc Á là Nữ thần dẫn dắt, đồng thời là giáo chủ của giáo phái A Khố Tây Tư, nhưng giáo phái này lại thuộc hàng tam lưu, tín đồ toàn là những kẻ bên lề xã hội.

Hơn nữa, trước sự đả kích từ giáo hội của hậu bối nữ thần, ngoài việc thêu dệt những lời dối trá, cô ta hoàn toàn không có thủ đoạn phản kích nào.

Dù cô ta cần mẫn lừa gạt những người xuyên không ở Thiên giới, nhưng trong mắt các đại lão Thiên giới, cô ta vẫn chỉ là một quân cờ có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào.

Nếu coi Thiên giới là một tổng công ty, thì A Khắc Á chỉ là một con bò công sở xã súc ở tầng đáy nhất, nỗ lực của cô ta chẳng đáng một xu.

Trong mắt Đỗ Lan, nếu Thiên giới thực sự muốn thay đổi việc giải cấu linh hồn, đó là chuyện rất đơn giản.

Họ hoàn toàn có thể không cần linh hồn đồng ý mà trực tiếp ném vào dị thế giới, nhưng họ lại cứ thích làm mấy cái dự án hình ảnh, tìm một đám nữ thần trẻ đẹp để lừa gạt người xuyên không.

Công việc thực sự của các nữ thần này không phải là giúp người ta xuyên không, mà là thể hiện sự quan tâm nhân văn của Thiên giới, khích lệ những người xuyên không để họ biết rằng Thiên giới quan tâm đến họ, để họ mang lòng cảm kích mà sống tốt một đời rồi chuyển thế đầu thai.

A Khắc Á vì thành tích, vì muốn lừa thêm nhiều người xuyên không mà quên mất việc thể hiện sự quan tâm của Thiên giới, ngược lại còn dùng thủ đoạn che giấu để lừa bịp, đúng là đảo lộn gốc ngọn.

Tất nhiên, là xã súc tầng đáy của Thiên giới, yêu cầu đối với nữ thần cũng rất nhiều: tiếp đón linh hồn phải đắc thể, thành thực, thể hiện sự ưu tú của Thiên giới.

đồng thời cũng yêu cầu nữ thần gửi càng nhiều người xuyên không đến dị thế giới càng tốt, và khiến cư dân bản địa chấp nhận họ, cấp cho họ đủ tài nguyên và hỗ trợ.

Để cư dân bản địa chào đón người xuyên không, đương nhiên cần đến truyền giáo.

Ách Lý Tư chính là một cao thủ trong việc này, nên dù thành tích xuyên không không nhiều bằng tiền bối A Khắc Á, nhưng vị trí của cô ta lại vững chắc hơn.

A Khắc Á dù gửi đi không ít người, nhưng cuối cùng vẫn bị Thiên giới vứt bỏ, bị người xuyên không kéo xuống phàm trần, chịu đựng những rèn luyện không đáng có.

Đỗ Lan nhận thấy Thiên giới có mấy tầng ý nghĩa: Một là để các nữ thần lấy đó làm gương, đừng vì có chút thành tích mà đắc ý quên hình, ở Thiên giới nữ thần cũng chỉ là nhân viên, vận mệnh không nằm trong tay mình.

Hai là để nữ thần xuống dị thế giới thể hiện thần tích, tránh việc cư dân bản địa quên mất tín ngưỡng, nếu không sẽ ảnh hưởng đến công việc của Thiên giới.

Ba là tiến hành uy hiếp quân đoàn Ma Vương, vì hiện tại thế lực Ma Vương và nhân loại đang ở thế cân bằng năm năm, cần phải can thiệp một chút.

Vậy gia đình chúng ta tính là gì nhỉ.

Đỗ Lan thầm nghĩ, nếu Thiên giới là một công ty, thì nhà Đỗ Lan chắc chắn là đối thủ cạnh tranh, vì họ không chịu sự quản lý của Thiên giới, thậm chí còn có khả năng thu mua luôn công ty con là dị thế giới này.

Bộ phận Quan hệ công chúng Công quan bộ đang cạnh tranh với Công hội mạo hiểm giả, mà đứng sau Công hội chính là bóng dáng của thần linh.

Nếu Công hội thất bại, thế lực dị thế giới sẽ bị tẩy bài lại toàn bộ, khi đó việc nhà Đỗ Lan kiểm soát cả thế giới chỉ là vấn đề thời gian.

Thiên giới chắc chắn sẽ mất đi một điểm đổ bộ quan trọng của người xuyên không, nên họ tuyệt đối không để Đỗ Lan thu mua dị thế giới.

Nhưng họ cũng không tiện trực tiếp nhúng tay, vì vậy sắp tới chắc chắn sẽ có những sự kiện đặc thù phát sinh để ngăn cản Công quan bộ tàm thực dị thế giới.

Hiện tượng là sinh vật bất tử đột nhiên nhiều lên.

Công quan bộ vốn phát hành một số nhiệm vụ rất phù hợp cho nữ mạo hiểm giả, độ khó vừa phải, nhưng thời gian qua mỗi lần làm nhiệm vụ đều xảy ra biến cố.

Không biết từ đâu chui ra những sinh vật bất tử xấu xí, gớm ghiếc, khiến các nữ mạo hiểm giả sợ hãi la hét liên hồi, chưa nói đến nhiệm vụ, không bị dọa chết đã là may.

Chương 2266

Tính công kích không cao, nhưng tính sỉ nhục cực mạnh.

Đó là tổng kết của Đỗ Lan về những biến cố này.

Địch Ny Toa hình chiếu cũng gật đầu đồng ý: Những sinh vật bất tử này đều rất xấu xí, cứ như cố ý nhắm vào nữ mạo hiểm giả vậy, dọa họ phải bỏ nhiệm vụ.

Hơn nữa đây không phải trường hợp cá biệt, mà là tình trạng chung ở các chi nhánh Công quan bộ các nơi, tôi nghĩ chắc chắn có kẻ đang phá rối.

Xem ra Thiên giới đã nhận ra Công quan bộ sẽ đe dọa Công hội mạo hiểm giả nên đã âm thầm nhúng tay.

Có điều thủ đoạn của họ khá ẩn lấp, không trực tiếp lộ diện.

Địch Ny Toa không nhịn được nói: Thật là âm hiểm, dù muốn nắm chắc dị thế giới trong tay cũng không nên dùng thủ đoạn hạ đẳng như vậy, có giỏi thì dựa vào thực lực mà cạnh tranh.

Nàng rất khinh thường hành vi của Thiên giới.

Công ty lớn cũng có nỗi khổ riêng, vả lại tôi thấy dùng thủ đoạn này chắc là phân bộ Nhật Bản của Thiên giới.

Dù sao nếu thực sự trở mặt, phân bộ Nhật Bản sẽ không thể che giấu sự tồn tại của chúng ta, lúc đó họ phải chịu toàn bộ trách nhiệm, e rằng không phải chỉ quỳ xuống tạ tội là xong.

Cho nên họ chỉ có thể âm thầm giải quyết vấn đề, tuyệt đối không được để Hiệp hội Thần tiên Thiên giới phát hiện.

Địch Ny Toa cảm thấy phân tích của Đỗ Lan rất có lý: Xem ra thần tiên phân bộ Nhật Bản cũng có chung căn bệnh với người dân Nhật Bản, có lỗi là muốn che đậy.

Điều này cũng có lợi cho chúng ta, chúng ta có thể lợi dụng cơ hội này để lặng lẽ thôn tính cả dị thế giới, xây dựng nơi này thành một thiên đường độc lập có triển vọng cho người xuyên không.

Đỗ Lan đưa ra ý tưởng: để dị thế giới thoát ly khỏi sự kiểm soát của Thiên giới, trực tiếp thiết lập kênh xuyên không với Nhật Bản, từ chối đám trung gian Thiên giới chuyên bào mòn tín ngưỡng kia.

Địch Ny Toa cảm thấy thú vị: Vậy để tôi thông báo với các con, để chúng cũng hoạt động lên.

Muốn thoát khỏi sự khống chế của Thiên giới, cách tốt nhất là để người dân thế giới này nắm bắt được các kênh học tập kỹ năng, chứ không còn dựa vào thẻ mạo hiểm giả nữa.

Tôi tin các con chắc chắn có cách của riêng mình.

Đó thực sự là cách duy nhất, chỉ cần họ vẫn dùng thẻ mạo hiểm giả thì không thể độc lập.

Nhưng cũng không thể lập tức phế bỏ thẻ ngay, phải có một quá trình tuần tự tiệm tiến.

Địch Ny Toa nhanh chóng thông báo cho các con rằng mục tiêu chính sắp tới là cho Thiên giới biết tay, phá hoại sự kiểm soát của Thiên giới đối với dị thế giới từ gốc rễ.

C. bày tỏ sự hứng thú: Vậy chúng ta tốt nhất nên xây dựng địa hạ thành của riêng mình, không, nên chế tạo các tòa cao tháp để đối chọi trực tiếp với địa hạ thành truyền thống.

Thần giúp mạo hiểm giả khai quật sức mạnh từ địa hạ thành, vậy chúng ta sẽ để mạo hiểm giả leo tháp để đánh rơi trang bị.

Tháp càng cao, trang bị càng xịn, phần thưởng càng lớn.

Đánh quái để kiếm tiền, kiếm tiền để mua trang bị tốt hơn, mua trang bị tốt hơn để đánh quái hiệu quả hơn.

Đây là mô típ thường thấy trong game, và thực tế mạo hiểm giả dị thế giới cũng nên như vậy, việc theo đuổi trang bị chính là động lực không ngừng của họ.

Nếu nói vận hành công ty là để kiếm tiền, giống như các chư hầu cổ đại không ngừng bành trướng bản thân và làm suy yếu kẻ khác, vậy sự tồn tại của Thiên giới là vì cái gì.

Trong công ty có đủ loại nhân viên: kẻ làm cho qua ngày, người muốn leo cao, kẻ ôm hoài bão lý tưởng đơn thuần, cũng có kẻ muốn nhảy việc.

Đám đông tạo thành một công ty khổng lồ, và công ty dùng đãi ngộ cùng cơ chế thưởng phạt để giữ chân họ.

Các thần linh ở Thiên giới hiển nhiên cũng vậy, A Khắc Á là một ví dụ điển hình.

Cô ta luôn muốn về Thiên giới, nhưng lại chẳng có dáng vẻ gì của một nữ thần, vì hoàn thành nghiệp vụ xuyên không mà lừa lọc đủ đường.

Dù phần lớn người xuyên không bị che mắt, nhưng hành vi của cô ta thực sự chẳng giống nữ thần truyền thống chút nào.

Đương nhiên Đỗ Lan cũng khó mà nói rõ thần linh nên có dáng vẻ gì, nhưng Thiên giới từ trước đến nay luôn tạo cảm giác rất chú trọng hình tượng, phù hợp với ảo tưởng của nhân loại về thần: nhân từ, khoan hậu, thiện lương, xinh đẹp.

Nhưng nếu tách riêng từng vị thần ra, liệu có thực sự như vậy không.

Thượng đế, Zeus, Odin, Ra, Amaterasu. mỗi vị đại thần đều có tính khí riêng, đối đãi với phàm nhân cũng chẳng khách khí gì.

Từ điểm này mà nói, vị nữ thần ôn nhu phóng khoáng như Ách Lý Tư càng giống hàng giả, còn loại thần bộc lộ sự ích kỷ không chút do dự như A Khắc Á mới là chân thần.

Nhưng giác ngộ cá nhân không đồng nghĩa với giác ngộ tập thể.

Nghĩa là một đám thần ích kỷ tập hợp lại tạo thành Thiên giới, nhưng ý thức hình thái của Thiên giới vẫn có thể là nhân từ, khoan hậu, thiện lương, xinh đẹp.

Lỗ Tấn từng nói vui buồn của con người không tương thông là đứng từ góc độ cá nhân, nhưng khi cá nhân hợp thành quần thể, sẽ xuất hiện ý thức hình thái quần thể, cả quần thể sẽ vứt bỏ vui buồn cá nhân để theo đuổi sức mạnh quần thể.

Vì vậy, cá thể thần có thể rất rác rưởi, nhưng Thiên giới với tư cách là tập hợp các vị thần hiển nhiên là đề cao Chân Thiện Mỹ.

A Khắc Á với tư cách là Nữ thần dẫn dắt của Thiên giới, những biểu hiện của cô ta không phù hợp với yêu cầu quần thể của Thiên giới.

Bây giờ có thể trả lời Thiên giới rốt cuộc cần gì: Công ty vận hành vì tiền, còn Thiên giới tập hợp nhiều đại thần chỉ cần mọi người đều chấp nhận ý thức hình thái của Thiên giới, chấp nhận Chân Thiện Mỹ để đổi lấy tín ngưỡng của toàn thế giới.

Hành vi của A Khắc Á dưới góc độ cá thể thần thì không vấn đề, nhưng là một phần tử của Thiên giới thì có vấn đề lớn.

Hiểu được vấn đề của A Khắc Á cũng sẽ hiểu tại sao phân bộ Thiên giới Nhật Bản lại sợ hãi nhà Đỗ Lan đến vậy.

Trước đây Thiên giới thông qua Công hội mạo hiểm giả có thể kiểm soát tất cả mạo hiểm giả, sau đó chỉ cần tuyên truyền mạo hiểm giả là chính nghĩa, quân Ma Vương là tà ác, như vậy có thể thông qua mạo hiểm giả để tấn công quân Ma Vương thoát ly kiểm soát.

Nhị nguyên đối lập là phương thức sinh tồn dễ được nhân loại chấp nhận nhất.

Nhưng hiện tại Công quan bộ đã thiết lập thế lực thứ ba ngoài mạo hiểm giả và quân Ma Vương, chắc chắn sẽ dẫn đến hỗn loạn, nên họ phải kịp thời giải quyết.

Thiên giới là một công ty, Đỗ Lan cũng là một công ty.

Sản phẩm của Thiên giới là Chân Thiện Mỹ, còn sản phẩm của nhà Đỗ Lan chắc chắn sẽ không giống Thiên giới.

Gia đình chúng ta nên mang lại điều gì cho người dân dị thế giới đây.

Đỗ Lan hỏi mọi người.

Tự lực cánh sinh, không dựa vào thần tiên hoàng đế.

C. lên tiếng trước, vừa mở miệng đã đậm chất chiến sĩ quốc tế.

Đương nhiên là anh hùng, thế giới này cần nhiều anh hùng hơn, để nhiều người tham gia cùng chúng ta.

Long Quyển là dân chuyên nghiệp mảng anh hùng, cô cho rằng chuyện chuyên môn cần anh hùng chuyên nghiệp làm, nên khuyến khích nhiều người gia nhập hàng ngũ anh hùng.

Tôi thấy cách tuyên truyền của Thiên giới cũng khá ổn, dù đóng gói thành tôn giáo nhưng vì khởi điểm cao nên cơ bản không có nhiều nội dung mê tín.

Thái Toa cảm thấy không cần thiết phải tạo ra nội dung mới, họ chỉ cần kiên trì Chân Thiện Mỹ của Thiên giới là được: Tôi thấy việc cạnh tranh với Thiên giới không phù hợp chiến lược cho lắm.

Từ góc độ quân sự, đối đầu với Thiên giới chẳng có ý nghĩa gì.

Tam Lạp lại nói: Tôi cũng cho rằng cần nhiều anh hùng hơn, phải có người gánh vác trọng trách thay mọi người.

Mọi người mỗi người một ý, hiển nhiên không có đáp án thống nhất.

Đỗ Lan nói: Quân Ma Vương, mạo hiểm giả, và thế lực thứ ba chúng ta sắp thành lập, thực ra chúng ta muốn đưa ra một tư tưởng mới không cần xuất phát từ việc cho họ cái gì, mà có thể xuất phát từ việc có thể duy trì hiện trạng của họ hay không.

Ví dụ có hai phương án: Phương án một, A là hạng nhất, B hạng nhì, C hạng ba.

Phương án hai, A hạng nhất, B và C đều là hạng nhì.

Các cô nói xem A, B, C sẽ chọn thế nào.

A đương nhiên không sao, đều là hạng nhất cả, nhưng B và C sẽ vì hai phương án này mà đánh nhau vỡ đầu.

B chắc chắn chọn phương án một, dù sao mình cũng là hạng nhì.

Nhưng C chắc chắn chọn phương án hai, tại sao mình lại là hạng ba, nhất định phải cùng B làm hạng nhì.

Phương án này khiến B và C vĩnh viễn không thể đoàn kết.

Mạo hiểm giả là B, quân Ma Vương là C, vậy thần là A.

Thế lực mới của chúng ta tính là gì.

Địch Ny Toa cùng các con cùng trầm tư.

Họ tuy thông minh nhưng luận về khoản bày trò thì Đỗ Lan vẫn là nhất, ý tưởng tuôn ra không ngừng.

Chân Thiện Mỹ của Thiên giới, hơn nữa Thiên giới nắm giữ quyền giải thích duy nhất.

Cho nên nếu chúng ta cũng tuyên truyền Chân Thiện Mỹ, Thiên giới chắc chắn không đồng ý, vì chỉ có Chân Thiện Mỹ của họ mới là thật, của người khác đều là giả dối, họ không cho phép chúng ta có quyền giải thích.

Tất nhiên chúng ta cũng có thể đưa ra anh hùng, chiều theo Chân Thiện Mỹ của Thiên giới, nhưng như vậy chúng ta sẽ đứng đối lập với quân Ma Vương, cũng không dễ chọn lựa.

Đỗ Lan phản bác đề nghị của Thái Toa và Long Quyển trước: Cuối cùng là đề nghị của C.

C. không dựa vào thần tiên.

Nói không sai, nhưng thế giới này chịu ảnh hưởng sâu sắc của thần tiên, nếu chúng ta giúp họ nâng cao thực lực đến mức đối kháng được thần tiên, người dị giới có lẽ sẽ tự xưng là lớp thần tiên thứ hai, chuyện dũng sĩ diệt rồng cuối cùng trở thành rồng sẽ xảy ra.

Vì vậy tôi đề nghị xuất phát từ góc độ duy trì hiện trạng, khảm thế lực của chúng ta vào mối quan hệ xã hội vi diệu giữa A, B, C này.

Mục đích cuối cùng là hoàn thành việc giải cấu xã hội, nạp công ty con dị thế giới này vào hoài bão tư tưởng của chúng ta.

Vậy tư tưởng của chúng ta rốt cuộc là gì.

Mọi người nhìn Đỗ Lan.

Dĩ nhiên là cấm tệ nạn cờ bạc, mại dâm, ma túy, xây dựng xã hội hài hòa.

Thiên giới tuyên truyền Chân Thiện Mỹ nhưng không cấm những thứ đó, vậy Đỗ Lan sẽ làm.

Chương 2267

À, được rồi, mọi người không có ý kiến.

Tư tưởng gì không quan trọng, quan trọng là được vờn với Thiên giới.

Đừng nói là cấm tệ nạn, dù có bảo vạn vật đều có thể nương hóa biến thành con gái, đàn ông đều mặc nữ trang, loại tư tưởng kỳ quặc đó cũng được, chỉ cần muốn làm là nhà Đỗ Lan sẽ làm được.

Tư tưởng đã xác định, vậy cụ thể khảm vào quan hệ xã hội thế nào.

A, B, C.

A ngồi vững vị trí số một vì sự đấu tranh của B và C không làm lung lay được A.

Làm sao để gia nhập mối quan hệ ba bên này.

Đỗ Lan nói: Việc này cần phải xóa bỏ nhãn mác trên người quân Ma Vương và mạo hiểm giả trước.

Hiện tại họ đều bị dán những nhãn mác đơn giản, nhưng thực tế bất kể là nhân loại hay sinh vật bất tử đều rất phức tạp.

Thế lực của chúng ta sẽ bắt đầu từ việc giúp họ khử nhãn mác hóa.

Cách làm cụ thể là để nhân loại và sinh vật bất tử giao lưu nhiều hơn, đừng chỉ biết đánh nhau.

Ví dụ C.

C. và Long Quyển hiện tại một người là quân Ma Vương, một người là mạo hiểm giả, hai người có thể cùng nhau bàn luận về âm nhạc, sáng tạo một số loại hình nghệ thuật vượt qua ranh giới hai bên.

Chẳng hạn như học viện ma pháp không chỉ chiêu mộ nhân loại mà còn chiêu mộ cả sinh vật bất tử, cứ như thế để hai bên hiểu nhau, không còn là những nhãn mác đơn giản nữa.

Robin La Tân đang suy nghĩ cách giúp gia đình thôn tính dị thế giới nhanh nhất.

Sau khi đến thế giới này, cô đã đọc rộng rãi các ghi chép và sách vở các phương diện, cuối cùng nghĩ ra một cách: đó là kiến nghị Bộ Tài chính của đế quốc cắt giảm mức thưởng thấp nhất cho các nhiệm vụ tân thủ.

Mạo hiểm giả nhìn thì có vẻ rất ngầu, nhưng thực tế mạo hiểm giả chân chính rất ít.

Đa số chỉ dừng lại ở nơi họ sinh ra, cả đời làm những công việc giống nhau, thảo phạt vài loại quái vật tương tự vì tiền thưởng đã đủ để họ sống tốt hơn cư dân thành thị.

Họ an phận với hiện tại, khó mà tiến thêm bước nữa.

Vì vậy tôi cho rằng có thể giảm bớt tiền thưởng thấp nhất để ép họ thách thức những loại quái vật khác cấp cao hơn, khích lệ họ trở nên mạnh mẽ hơn.

Robin đã đưa ra một điều mà mấy trăm năm nay chưa ai từng đề cập: giảm tiền thưởng để khích lệ mạo hiểm giả.

Nếu mạo hiểm giả gây rối thì sao.

Có người phản đối: Mạo hiểm giả là những chiến sĩ nắm giữ sức mạnh, nếu họ cảm thấy hụt hẫng, không ai biết họ sẽ làm ra chuyện gì.

Để ổn định họ, chúng ta thường xuyên phải sắp xếp lượng lớn công trình công cộng, một bức tường thành thường xuyên đập đi xây lại chỉ để cho họ có việc làm, không để họ rảnh rỗi.

Một khi họ không có cơm ăn, họ có thể có những hành động cực đoan.

Một vị đại thần phản đối đề nghị của Robin, ông ta cho rằng pháp án này sẽ làm thiên hạ đại loạn.

Nhưng cứ nuôi dưỡng những mạo hiểm giả không cầu tiến đó chẳng khác nào tăng gánh nặng tài chính cho đế quốc, biến tướng làm suy yếu sức mạnh quốc gia.

Hơn nữa giảm thưởng nhiệm vụ tân thủ nhưng thưởng nhiệm vụ cao cấp không đổi là để khích lệ họ mạnh lên.

Nếu chúng ta cứ dậm chân tại chỗ, bên này yếu đi thì bên kia mạnh lên, chẳng khác nào làm quân Ma Vương mạnh thêm.

Nói rất có lý.

Quốc vương cảm thấy kiến nghị của Robin rất tốt.

Bệ hạ không thể được, giảm thưởng nhất định sẽ gây ra biến loạn.

Hơn nữa mạo hiểm giả là mấu chốt vận tải của các thành thị, một khi họ có vấn đề, các thành phố sẽ bị chia cắt cô lập, lúc đó sẽ có chuyện lớn đấy.

Vị đại thần mặt mày tái mét, như đã thấy cảnh thiên hạ đại loạn.

Robin lại nói: Hỗn loạn chỉ xảy ra với những kẻ bất tài vô dụng, mạo hiểm giả chân chính sẽ chỉ càng mạnh thêm.

Vị đại thần rất muốn nói rằng hạng mạo hiểm giả bất tài mới là đa số, vì mạo hiểm giả suy cho cùng cũng chỉ là một nghề nghiệp, không thể yêu cầu họ thực sự liều mạng.

Đã là nghề nghiệp thì đương nhiên là vừa an toàn vừa kiếm ra tiền là tốt nhất, nên việc thảo phạt những quái vật cố định, thực lực không mạnh để kiếm thưởng là lựa chọn tối ưu.

Vì vậy phần lớn mạo hiểm giả hầu như đều chỉ đối phó với cùng một loại quái vật.

Bệ hạ, nếu thực sự muốn khích lệ mạo hiểm giả, cũng không nên cắt giảm tiền thưởng, mà nên kêu gọi đưa ra các nhiệm vụ đặc biệt, ủy thác cho những mạo hiểm giả có thực lực nhưng đang an phận.

Đúng rồi, có thể giao nhiệm vụ xuyên khu vực.

Ví dụ đem ủy thác ở địa phương A giao cho mạo hiểm giả ở địa phương B, như vậy mạo hiểm giả ở B vì thiếu thông tin có lẽ sẽ đồng ý đến A thực hiện, như vậy cũng giải quyết được vấn đề.

Vị đại thần cũng phải động não hết mức để ngăn cản quyết định của bệ hạ.

Quốc vương nhìn vị đại thần, nghe ý của ông ta thì nội dung Robin can gián phần lớn là chính xác.

Thực sự có lượng lớn mạo hiểm giả dựa vào thưởng nhiệm vụ sơ cấp để an phận, họ không chỉ chiếm hết nhiệm vụ tân thủ mà đối với quốc gia dân tộc cũng chẳng có lợi ích gì, đúng là nên xử lý.

Tuy nhiên, sự hỗn loạn mà đại thần nói cũng có lý, và cách ông ta đưa ra dường như cũng không tệ.

Trẻ con mới chọn lựa, quốc vương chọn cả hai: Thế này đi, chúng ta trước tiên không giảm thưởng cho tất cả nhiệm vụ tân thủ, mà chọn ra một nhóm, ví dụ mười loại nhiệm vụ tân thủ để thử nghiệm.

Đồng thời cứ theo ý của ái khanh mà làm, để Công hội mạo hiểm giả ủy thác nhiệm vụ dị địa, tránh việc một nhóm mạo hiểm giả quá quen thuộc với nhiệm vụ bản địa, làm gì cũng phải phân tích lợi hại

trước.

Ta cần họ bảo gia vệ quốc, chứ không phải làm gì cũng chỉ tính toán thiệt hơn cho bản thân.

Thế là hai chính sách mới được ban bố: Thứ nhất, tiền thưởng thấp nhất của mười loại nhiệm vụ tân thủ giảm ba mươi lăm phần trăm.

Thứ hai là bắt đầu phát hành nhiệm vụ thảo phạt dị địa, một số nhiệm vụ thông qua Công hội trực tiếp ủy thác cho mạo hiểm giả.

Chính sách đầu tiên quả nhiên khiến lượng lớn mạo hiểm giả phản đối, vì họ sống nhờ vào những nhiệm vụ tân thủ này, tiền thưởng giảm đồng nghĩa với mức sống giảm sút, cuộc sống ổn định thoải mái không còn nữa.

Mạo hiểm giả giống như nông dân ở dị thế giới, và rất nhiều nông dân cả đời chỉ trồng vài loại cây cố định.

Không nông dân nào bảo cả đời cứ thay đổi xoành xoạch các loại cây, một là khí hậu không cho phép, hai là tinh lực con người cũng không thể học cách chăm sóc tất cả các loại cây trồng.

Mạo hiểm giả cũng vậy, tìm hiểu và học cách xử lý vài loại quái vật quen thuộc đã là khá lắm rồi, không thể đi du lịch khắp nơi để xử lý hàng trăm hàng ngàn loại quái vật với thuộc tính khác nhau, thực tế rốt cuộc không phải là trò chơi.

Trong game, người chơi đóng vai nhân vật chính có thể đi khắp chân trời góc bể, tiêu diệt hàng trăm loại quái vật, thậm chí còn thu thập thành bộ sưu tập.

Nhưng ngoài đời thực, mỗi khi nắm bắt được cách giết một loại quái vật, mạo hiểm giả đều phải dấn thân vào nguy hiểm, đối mặt với cái chết và thương tích để chiến đấu, để tổng kết kinh nghiệm.

Loại rủi ro này cả đời trải qua vài lần là đủ rồi, không thể cứ tiếp tục mãi được.

Đỗ Lan và C.

C.

đều cho rằng mạo hiểm giả nên giống như trong game, theo đuổi trang bị tốt hơn, giết quái mạnh hơn.

Điều này chỉ đúng với số ít mạo hiểm giả, với đa số thì hiển nhiên không hiệu quả.

Vì phần lớn chỉ muốn sống yên ổn, nên Robin mới can gián, thực chất cô là đang hỗ trợ gia đình ép buộc mạo hiểm giả thay đổi hiện trạng.

Hưng, mạo hiểm giả khổ. vong, mạo hiểm giả khổ.

Những mạo hiểm giả phản đối chính sách không khỏi cảm thán, bất kể thời đại nào họ cũng đều vất vả, chẳng lẽ họ không được sống tốt sao.

Nói vậy là sai rồi, ai chẳng muốn sống tốt.

Nhưng quân Ma Vương không cho chúng ta sống tốt, nếu chúng ta không chiến đấu, quân Ma Vương sẽ cưỡi lên đầu lên cổ chúng ta.

Cũng có những mạo hiểm giả ủng hộ chính sách, cho rằng nó thực sự giúp thực lực mạo hiểm giả nâng lên một tầm cao mới: Hãy nhường những con quái đã bị giết vô số lần cho những tân binh trẻ tuổi, những mạo hiểm giả có kinh nghiệm, có tiền bạc, có thực lực nên đi thách thức những con quái mạnh hơn, đó vốn dĩ là ý nghĩa tồn tại của mạo hiểm giả.

Loại mạo hiểm giả an phận hiện tại đã quên mất bản tâm, không còn là mạo hiểm giả chân chính nữa.

Đến cả mạo hiểm cũng không dám thì gọi gì là mạo hiểm giả.

Nói thì nhẹ nhàng lắm, đợi đến khi có gia đình đi rồi sẽ hiểu hai chữ mạo hiểm là thứ xa xỉ đến mức nào.

Chúng tôi đâu có phải không đánh quái, không làm việc.

Dùng tiền thưởng xứng đáng của mình để nuôi dưỡng cha mẹ vợ con chẳng lẽ cũng là sai sao.

Trong Công hội mạo hiểm giả, các mạo hiểm giả chia thành hai phe tranh luận gay gắt.

Phe ủng hộ và phe phản đối chính sách ai cũng có lý lẽ riêng.

Tốt lắm, Robin đúng là mưu định nhi hậu động tính toán kỹ rồi mới làm, vẫn sáng suốt và chuẩn xác như mọi khi.

Đỗ Lan thầm nghĩ Robin quả nhiên vẫn là cô gái thông minh đó, không ra tay thì thôi, đã ra tay tất sẽ kinh người.

Đây là cơ hội tốt, cũng có thể nhân tiện xóa bỏ nhãn mác trên người mạo hiểm giả, họ không chỉ là mạo hiểm giả, mà còn là những con người bình thường, có tư tâm, là những con người bằng xương bằng thịt.

Hòa Chân dù vạn lần không đồng ý, nhưng lệnh trên đã ban, việc giảm thưởng thấp nhất đã là sự thật hiển nhiên, mà hắn lại không cãi lại được Đỗ Lan nên đành phải chấp nhận.

Trong lòng dù muôn phần không phục cũng vô phương cứu chữa, thôi thì cứ lo chuyện cơm áo trước mắt đã.

Chương 2268

Vốn dĩ tiền thưởng nhiệm vụ sơ cấp đủ cho bốn người ăn ngon, giờ giảm ba mươi lăm phần trăm, coi như mất đi một suất rưỡi tiền ăn, nếu miễn cưỡng chia đều thì chi tiêu sẽ kém đi rất nhiều.

Từ nghèo sang giàu thì dễ, từ giàu sang nghèo thì khó, ở nhà to quen rồi chắc chắn không muốn quay lại chuồng ngựa, ăn ngon quen rồi chắc chắn không muốn tiếp tục gặm bánh mì cứng.

Vì vậy bắt buộc phải đi thách thức những con quái mạnh hơn, những kẻ thù mạnh hơn.

Những mạo hiểm giả phản đối khác cũng đành bất lực, dù lòng đầy bất bình cũng chỉ biết tập làm quen.

Dù sao cũng không phải tất cả nhiệm vụ tân thủ đều bị cắt giảm, ít nhất vẫn còn một bộ phận giữ nguyên mức thưởng cũ.

Xem ra chỉ có thể làm vậy thôi, Công hội mạo hiểm giả lại khôi phục sự yên tĩnh.

Đúng như lời Đỗ Lan nói, muốn thời đại này đại phát triển chỉ có một cách là quay lại thời đại Đế quốc Ma pháp.

Tuy nhiên, lý do Đế quốc Ma pháp mạnh mẽ như vậy chủ yếu là nhờ vị người xuyên không có khả năng biến không tưởng thành hiện thực.

Gã này đã chế tạo lượng lớn khoa học kỹ thuật chạy bằng ma lực, nâng cao năng suất của đế quốc lên rất nhiều, nhưng cuối cùng cả đế quốc lại bị hủy diệt bởi Yếu tố ma pháp bạo tẩu, thật là đáng tiếc, thành tại người xuyên không mà bại cũng tại người xuyên không.

Lý do khiến Yếu tố ma pháp bạo tẩu thực sự khiến người ta cạn lời: vì gã xuyên không đó uống say rồi ném đầu thuốc lá vào lò phản ứng của pháo đài yếu tắc, đúng là kỳ ba.

Tất nhiên nếu dùng thuyết âm mưu, có lẽ là vì người xuyên không đã đi chệch khỏi quỹ đạo của thần linh nên bị thần linh chỉnh đốn.

Đỗ Lan thấy rất có khả năng, vì một số người xuyên không năng lực không chỉ là làm bản thân mạnh lên mà còn giúp người khác mạnh lên, như vậy tự nhiên sẽ quy tụ được một đám đông, nhận được sự ủng hộ của dân bản địa, có tầm ảnh hưởng lớn, điều này trực tiếp ảnh hưởng đến quy hoạch dị thế giới của thần linh.

Nếu chỉ có một lần thì Đỗ Lan cũng không nói đến thuyết âm mưu, đằng này những sự kiện tương tự không chỉ xảy ra một lần.

Giúp Đế quốc Ma pháp phát triển sản xuất, cuối cùng vì một lý do ngớ ngẩn mà dẫn đến sụp đổ, đó là một thực tế.

Còn một thực tế nữa, Ma Vương thời đại này thực ra cũng là người xuyên không, năng lực của hắn là cường hóa đồng đội, có thể nâng cao chiến lực tổng thể của quân Ma Vương, thế là hắn trở thành Ma Vương và đứng đối lập với thần linh.

Một khi nắm giữ được sự ủng hộ của dân bản địa, người xuyên không sẽ gặp phải những vận rủi khác nhau, chuyện này nhìn thế nào cũng không giống trùng hợp, mà là có một bàn tay vô hình đang thao túng.

Tình trạng mà Công quan bộ gặp phải cũng rất thuyết phục, nhưng nếu cần thêm bằng chứng, Đỗ Lan nghĩ có lẽ có thể làm thí nghiệm trên người Ngự Kiếm Hưởng Dạ hoặc Tá Đằng Hòa Chân.

Nếu họ cũng có được sức mạnh làm người khác mạnh lên, liệu có bị vận rủi bủa vây không.

Nếu có, thì thuyết âm mưu thành lập.

Nếu không, thì là Đỗ Lan nghĩ quá nhiều.

Thực ra Đỗ Lan tự thân thực nghiệm cũng được, dù sao việc hắn truyền thụ Thánh Quang cũng là biến tướng tăng cường thực lực mạo hiểm giả, cũng có thể không cần dùng thẻ.

Đặc biệt là nếu có thể giải quyết mâu thuẫn giữa quân Ma Vương và mạo hiểm giả, cả thế giới sẽ đoàn kết quanh Đỗ Lan, lúc đó mọi người sẽ nhận ra dị thế giới là của người dị giới, có lẽ họ sẽ không còn chào đón người xuyên không nữa.

Thần linh gửi người xuyên không tới bảo là để đánh bại quân Ma Vương, nhưng thực tế rắc rối mà họ gây ra cực kỳ lớn, vì giới hạn thực lực của họ cao hơn dân bản địa quá nhiều, rất dễ mất kiểm soát.

Chỉ riêng việc Đế quốc Ma pháp diệt vong và người xuyên không trở thành Ma Vương cũng đủ để dân bản địa thành lập đồng minh phản xuyên không, phản Thiên giới rồi.

Bởi vì đối với người xuyên không, dân dị giới thực sự chỉ là NPC, luôn bị xem là vật hy sinh.

Cho nên Đỗ Lan hy vọng người dân dị giới bỏ được cờ bạc, tệ nạn, nỗ lực tiến bộ.

Tiếc là vẫn có mạo hiểm giả không muốn, chỉ muốn chút tôn nghiêm hèn mọn chứ không cần dị thế giới trỗi dậy.

Dù sao con người chỉ sống một đời, mà trỗi dậy cần mấy thế hệ, nghĩ đến cảnh mấy thế hệ phải thắt lưng buộc bụng để phát triển thực sự cảm thấy áp lực như núi, thà cứ vui vẻ sống hết một đời, còn chuyện con cháu thì hoàn toàn không liên quan đến họ.

Sau khi tôi chết, mặc kệ lũ lụt ngập trời.

Những người có tư tưởng này không ít, nên rất khó để đoàn kết tất cả mọi người.

Nhưng đó là sự thật, vì vậy Đỗ Lan mới nói phải khử nhãn mác hóa, phải thừa nhận tính phức tạp của thực tế mới có thể ra tay chính xác.

Không ngờ mạo hiểm giả lại như vậy.

Cô nàng tiếp tân của Công hội mạo hiểm giả rất thất vọng trước phản ứng của họ.

Vốn tưởng họ sẽ vì đại nghĩa mà gánh vác trọng trách, không ngờ cuối cùng vẫn vì tiền thưởng mà lộ nguyên hình: Chiến đấu vì lợi ích như vậy thì có khác gì quân Ma Vương đâu.

Cô nàng tiếp tân đến tìm Đỗ Lan vì hắn là anh hùng mạo hiểm giả ở đây, chiêu Thánh Quang độc nhất vô nhị, là kẻ mạnh trong giới mạo hiểm giả, cô hy vọng nghe ý kiến của hắn.

Cô nàng tiếp tân vốn biết mạo hiểm giả cũng có sự ích kỷ, nhưng cô luôn tưởng đó chỉ là số ít, như Tá Đằng Hòa Chân chẳng hạn, không ngờ một cuộc cải cách đã làm lộ ra hơn nửa mạo hiểm giả là vì tiền chứ không phải vì chính nghĩa.

Một số giá trị quan bị sụp đổ: Chẳng lẽ trên thế giới này thực sự không còn thứ gì quan trọng hơn tiền để mạo hiểm giả chiến đấu vì nó sao.

Thần linh giáo huấn, vinh quang quốc vương, tinh thần chiến sĩ, chẳng lẽ đó thực sự chỉ là những lời dối trá đầu môi thôi sao.

Cô nàng tiếp tân đã thấy được bộ mặt thật miệng đầy chủ nghĩa, bụng toàn kinh doanh của mạo hiểm giả, cô cần một chút an ủi.

Vì vậy mới cần anh hùng, dùng thân xác phàm trần để làm nên những việc phi thường, để những mạo hiểm giả phàm trần nhận ra tiềm năng của chính mình.

Bất kể họ chiến đấu vì cái gì, phải làm họ nhận ra chỉ cần hội tụ đủ một số phẩm chất là có thể trở thành anh hùng.

Đỗ Lan nói.

Nhưng thực sự dễ dàng vậy sao.

Phẩm chất anh hùng, thành tích anh hùng, đó là thứ phàm nhân có thể làm được sao.

Thế giới này thực tế như vậy, chỉ cần có phẩm chất anh hùng là thực sự đạt được thành tựu anh hùng sao.

Cô nàng tiếp tân suýt thì nói thế giới này không dung nạp phẩm chất anh hùng, phàm nhân nếu học theo anh hùng chỉ sợ sẽ va đập khắp nơi, chịu thiệt đủ đường.

Phẩm chất anh hùng là phẩm chất của sự đấu tranh, cô không nghĩ tôi sẽ nói mấy lời sáo rỗng như thành thực, công chính chứ.

Đỗ Lan tỏ vẻ cô nàng tiếp tân thực sự coi mình là anh hùng theo nghĩa thông thường rồi sao.

Phẩm chất anh hùng chưa bao giờ là thành thực hay Chân Thiện Mỹ, mà là đấu tranh, sẽ còn tà ác hơn kẻ xấu, giỏi lừa gạt hơn kẻ lừa đảo, là người không quên sơ tâm nhưng giỏi đấu tranh.

Nhưng nếu khuyến khích đấu tranh, xã hội này sẽ trở nên rất hỗn loạn phải không, người người đấu tranh chẳng phải là đấu thú trường sao.

Cô nàng tiếp tân nghĩ Đỗ Lan vị anh hùng này đúng là rất giỏi đấu tranh, đấu tranh với những mạo hiểm giả tiến bộ như Ngự Kiếm Hưởng Dạ, đấu tranh với những phần tử lạc hậu như Tá Đằng Hòa Chân, còn đấu tranh với cả quân Ma Vương, đúng là tóm được ai là đấu tranh với người đó.

Bây giờ hình như cũng đang đấu tranh với chính cô, định nhồi nhét vào đầu cô mấy thứ mới lạ.

Cô quá đề cao người bình thường rồi, nếu người bình thường thực sự có dũng khí đấu tranh, thế giới này đã sớm phát triển không ngừng nghỉ rồi.

Phần lớn người bình thường căn bản không có dũng khí đấu tranh, nên họ mới bị bắt nạt.

Đỗ Lan nói: Họ chỉ nhìn thấy thành tích phiến diện của anh hùng chứ không thấy rủi ro anh hùng phải chịu, nên họ không hiểu được dũng khí của anh hùng, và cũng sẽ không trở thành anh hùng.

Đỗ Lan khẳng định điều kiện cần để trở thành anh hùng là đấu tranh, còn Chân Thiện Mỹ có thì tốt, không có cũng được, đại đức không khuyết là được rồi, dù sao anh hùng cũng không phải thánh nhân.

Tiếc là học được cách đấu tranh cũng là chuyện cực kỳ khó khăn, người bình thường không có thực lực đó.

Cô nàng tiếp tân thở dài, xem ra thế giới này vẫn là của những người tầm thường, cũng hèn gì mạo hiểm giả lại so đo từng đồng tiền thưởng.

Chỉ là lòng cô vẫn có chút khó chịu, thất vọng vì biểu hiện của họ.

Trong lòng cô, nhiều mạo hiểm giả tuy phóng đãng bất kham, thích đùa giỡn, thích phung phí, thích khoe khoang, nhưng thâm tâm họ đều coi trọng chính nghĩa hơn tiền bạc.

Thậm chí cả hạng người hay phàn nàn và luôn sầu khổ như Tá Đằng Hòa Chân chắc chắn cũng có một chút thiện niệm, nhưng trước đồng tiền, cái thiện của họ chẳng hề bộc lộ ra.

Đỗ Lan tỏ vẻ lấy làm tiếc, hắn không ngờ cô nàng tiếp tân này lại có cái nhìn ngây thơ về mạo hiểm giả đến vậy.

Có lẽ vì đây là thôn tân thủ, áp lực sinh tồn không lớn nên ngày thường mọi người đều rất hữu hảo, không tiếc bộc lộ mặt tốt, chưa đến mức phải đỏ mặt tía tai với nhau.

Nhưng hiện tại cuộc sống tốt đẹp sắp biến mất, nên họ mới cuống cuồng như thế.

Việc cắt giảm mười loại nhiệm vụ tân thủ là một đòn giáng mạnh vào thôn tân thủ.

Thực tế lúc này cần có người giải thích rõ ràng tại sao phải giảm thưởng, làm vậy vì mục tiêu gì, để họ cảm thấy mình không bị nhắm vào, tiến hành giáo dục sơ đạo nhất định để quán triệt chính sách.

Đó chính là công tác tư tưởng chính trị, nhìn thì không bắt mắt nhưng lại cực kỳ quan trọng để ngưng tụ lòng dân.

Mạo hiểm giả đứng từ lợi ích cá nhân hoàn toàn không sai, phản đối hạ thưởng cũng không sai.

Lúc này phải giải thích cho họ hiểu việc giảm kinh phí là để nâng cao thực lực tổng thể của mạo hiểm giả, đồng thời quy hoạch lại quy tắc.

Người bình thường vẫn sẽ nghe khuyên, cũng sẵn sàng hy sinh vì đại nghĩa.

Chương 2269

Có người khuyên sẽ hiệu quả hơn là tự mình nghĩ thông.

Đó gọi là từ quần chúng mà ra, về lại với quần chúng, gọi là sự lắng đọng, là lựa chọn số một cho công tác tư tưởng.

Tiếc là Công hội mạo hiểm giả không có nhiều nhân lực như thế, không thể làm tư tưởng cho từng người một.

Cô nàng tiếp tân lo sốt vó nhưng vô năng vi lực.

Tuy nhiên, Tương Tùy Công Quan Bộ thì hoàn toàn khác, các nữ mạo hiểm giả nhanh chóng được đả thông tư tưởng và khẩn trương khôi phục công việc.

Tiếp đó, Công quan bộ cũng đưa ra một số điều chỉnh: số ít tế ti không còn tham gia vào đội ngũ cố định mà thực hiện chế độ luân phiên, đồng thời những người chỉ huy tác chiến có kinh nghiệm cũng không cố định một đội mà bắt đầu luân phiên dẫn dắt để truyền đạt kinh nghiệm, nhanh chóng dạy cho mạo hiểm giả phổ thông cách thách thức những con quái vật chưa từng đánh.

Đồng thời Công quan bộ đứng sau hỗ trợ, cung cấp đủ loại đạo cụ, cạm bẫy cũng như thông tin quái vật chi tiết hơn.

Trước đây thông tin nhiệm vụ của Công hội cơ bản chỉ là đến đâu giết con gì, tối đa là bảo quái này sợ đòn gì, thông tin sâu hơn thì mạo hiểm giả phải tự đến hiện trường thu thập.

Nhưng hiện tại nhiệm vụ của Công quan bộ chi tiết đến tận địa lý, thời tiết, động tác của quái vật, đưa ra thông tin tham khảo giúp mạo hiểm giả thảo phạt hiệu quả hơn.

Tiền thưởng ít đi thì giết nhiều, giết nhanh cũng coi như là nâng cao thu nhập, trước đây một ngày mới kiếm được thì giờ nửa ngày đã xong, biến tướng tương đương với tăng lương.

Nhiệm vụ là chết, người là sống.

Công quan bộ thông qua việc giải thích và cải chế nhiệm vụ đã nhanh chóng vượt mặt Công hội mạo hiểm giả để trở thành tổ chức được tân thủ tin cậy nhất.

Rất nhiều mạo hiểm giả tân thủ sau khi đăng ký xong liền quay sang Công quan bộ nhận nhiệm vụ, không chỉ nữ giới mà cả nam giới cũng đào ngũ theo.

Chỉ cần một nam mạo hiểm giả tìm được một nữ mạo hiểm giả làm trưởng đội là có thể nhận nhiệm vụ của Công quan bộ.

Cô nàng tiếp tân nhìn mà than thở: Họ làm thế nào vậy.

Nhìn thì đơn giản nhưng công việc phiền phức này cần nhân lực và thời gian, Công hội có muốn học cũng không học nổi.

Chẳng qua là nhờ tinh thần trách nhiệm và sứ mệnh, sẵn sàng bỏ ra nhiều tinh lực mà đòi hỏi ít báo đáp.

Đỗ Lan nói rất đơn giản, chính là làm nhiều việc mà thu ít tiền.

Cô nàng tiếp tân không nhịn được nói: Một hai người thì tôi còn hiểu được, chẳng lẽ trong Công quan bộ thực sự có nhiều người không màng báo đáp đến vậy sao.

Mạo hiểm giả đã chứng minh con người ai cũng ích kỷ mà.

Đúng vậy, ích kỷ không sai, nhưng con người cũng biết giảng đạo lý, chỉ cần bỏ thời gian kiên nhẫn giảng giải, họ vẫn sẽ nghe.

Đỗ Lan nói: Một lần không thông thì hai lần, hai lần không được thì ba lần, nói đến khi thông mới thôi.

Thời đại này thực sự còn người kiên nhẫn như vậy sao.

Cô nàng tiếp tân lú lẫn luôn, cảm giác biểu hiện của Công quan bộ trái ngược hoàn toàn với thực tế cô thấy.

Thời đại này không còn người như thế đâu, Đỗ Lan thầm nghĩ chẳng qua vì các con gái của hắn bất lão bất tử bất hủ nên mới có kiên nhẫn giải thích với mạo hiểm giả, chứ người bình thường trụ được ba tháng đã là giỏi.

Dù sao Công quan bộ hầu như đang làm không công, ăn cơm tập thể không có lương dư, mọi người làm việc vì lý tưởng, mọi người đều bình đẳng.

Chuyện này ngày xưa chắc có, chứ giờ thì khó.

Đỗ Lan từng đọc một cuốn tự truyện của một vị tướng quân, kể về những năm tháng gian khổ nhất, quân đội nhân dân đã tác chiến ra sao, từ chỉ huy đến binh sĩ đều sống khổ hạnh phác tố, hơn nữa còn thường xuyên đánh bại trận, thường xuyên di chuyển chiến lược, chỉ khi đánh hạ được thành trấn mới có chút bổ sung, bình thường thì dầm mưa dãi nắng, bụng đói meo.

Trong tự truyện viết rằng nếu chiến lợi phẩm nhiều thì còn được chút tiền tiêu vặt, rất ít, nhưng hiển nhiên cũng đủ làm toàn thể quan binh vui sướng.

Đến vị tướng quân hiến thân vì lý tưởng còn coi tiền tiêu vặt là niềm vui trong gian khổ, thì cũng chẳng lạ gì khi thời đại thay đổi, tiền tiêu vặt đã thay thế lý tưởng.

Dù sao niềm vui tiền bạc mang lại là thực tế, còn theo đuổi lý tưởng thì gian khổ trác tuyệt, hung cát khó lường.

Có người nói chế độ tư bản chủ nghĩa là sự kết thúc của các chế độ xã hội nhân loại, thực ra đúng một nửa: đó là sự kết thúc của chế độ theo đuổi lợi ích ngắn hạn, chứ không phải sự kết thúc của chế độ theo đuổi thế giới lý tưởng.

Điều này áp dụng vào dị thế giới cũng vậy, ai cũng theo đuổi lợi ích ngắn hạn vì đó là bản năng sinh tồn, nhưng bắt buộc phải có người đi sâu vào quần chúng để giải thích, và phải có người làm gương, có vậy nhân loại mới tiến bộ được.

Tương Tùy Công Quan Bộ tuy đặc thù nhưng tác dụng của họ là chưa từng có, Công hội mạo hiểm giả hoàn toàn không so nổi.

Các con gái Đỗ Lan làm việc không ngừng nghỉ vì lý tưởng của cả gia đình, vì mục tiêu thu mua công ty con từ tay Thiên giới.

Công hội mạo hiểm giả tồn tại vì những niềm vui ngắn hạn từ tiền tiêu vặt, còn Công quan bộ tồn tại vì lý tưởng gian khổ là sự phát triển của dị thế giới.

Đỗ Lan đã nhìn thấu buồn vui của chúng sinh, sớm chẳng còn xa cầu ai cũng theo đuổi lý tưởng, nhưng hắn biết rõ trong lòng mỗi người đều có một lý tưởng, chỉ là bị lạc lối trong niềm vui tiền bạc.

Nếu ai đó có thể gạt bỏ màn sương mù tiền bạc, tất sẽ thấy được cái tâm lý tưởng.

Tiền bạc chỉ có thể là niềm vui trong gian khổ, tuyệt đối không được xá bản trục mạt bỏ gốc lấy ngọn, Công quan bộ đang giúp mạo hiểm giả nhận ra điều đó.

Ngay khi mọi người đang nỗ lực thích ứng với thay đổi, một cuộc khủng hoảng đang cận kề thôn tân thủ.

Bạo Tẩu Yếu Tắc của Đế quốc Ma pháp bất ngờ tiến gần thành phố, và thật trùng hợp, nó đang đi thẳng tắp trên đại lộ chính hướng về phía thôn tân thủ.

Đây là siêu cấp binh khí đã hủy diệt cả Đế quốc Ma pháp, việc san phẳng thôn tân thủ chỉ là chuyện trong phút mốc.

Lập tức tất cả mạo hiểm giả nhận được tin tức, phe tấn công tầm xa lên tường thành, cận chiến ra ngoài cổng, các mạo hiểm giả Thánh Quang cầm khiên đi đầu, giáp tấm đi sau, bày binh bố trận chuẩn bị nghênh chiến binh khí đáng sợ từ trăm năm trước.

Đến khi Bạo Tẩu Yếu Tắc sắp tiến sát cửa nhà, Công hội mạo hiểm giả mới phản ứng, phải nói là tình báo của họ thực sự cần cải thiện.

Thời gian dành cho mọi người chỉ có một tiếng, ngay cả thu dọn hành lý cũng không kịp.

Đến cả Nữ thần cũng thấy giờ nên chạy thôi, ở lại đánh với cái pháo đài bạo tẩu đó thật không lý trí chút nào.

Hiển nhiên Nữ thần biết ma pháp của mình vô dụng với pháo đài đó, đánh boss hệ cơ khí thì cần sát thương chuẩn tinh khiết, nếu muốn khắc chế thì phải dùng lôi hệ pháp thuật.

Nhưng rõ ràng lôi hệ pháp thuật ở đây không tồn tại.

Nhưng Tá Đằng Hòa Chân hiển nhiên không muốn từ bỏ vùng an toàn thoải mái của mình nên vẫn dẫn mọi người đến Công hội mạo hiểm giả.

Khiên mạnh nhất và giáo mạnh nhất, đó chính là Bạo Tẩu Yếu Tắc.

Cô nàng tiếp tân nghiêm túc bảo nếu không phá hủy được kết giới của nó, thì không cách nào làm tổn thương được pháo đài.

Mọi người im lặng, dù biết tiếp tân muốn họ nghĩ cách, nhưng Đế quốc Ma pháp đã diệt vong mấy trăm năm mà Bạo Tẩu Yếu Tắc vẫn hoành hành trên đại lục, đi từ thành phố này sang thành phố khác vô địch thủ, trước đây không phải không có mạo hiểm giả định tiêu diệt nó, nhưng đều thất bại.

Cuối cùng Tá Đằng Hòa Chân nhìn sang Nữ thần, vị nữ thần này chẳng phải biết giải rất nhiều ma pháp sao, vậy kết giới chắc cũng không thành vấn đề: Chỉ cần giải quyết được kết giới, phần còn lại sẽ rất dễ dàng.

Chỉ cần xông vào đánh là xong.

Mọi người nhìn sang vị Nữ thần yến tiệc mà Hòa Chân tiến cử, ai cũng biết cô ta là Đại tế ti, nhưng có làm được hay không còn phải đợi A Khắc Á thân miệng thừa nhận.

Nếu chỉ là giải chú kết giới thì chắc là được thôi.

Nữ thần nói.

Vậy là quyết định như thế, tất cả mạo hiểm giả bắt đầu chuẩn bị tác chiến.

Không thành công thì thành nhân.

Pháo đài đi qua không còn vật sống, phát xạ tia laser vào bất kỳ vật thể chuyển động nào không có góc chết, tám cái chân như nhện chống đỡ một lâu đài không ngừng vận hành suốt trăm năm mà không hề có dấu hiệu rệu rã, di động yếu tắc này thực sự là binh khí mạnh nhất dị thế giới.

A Khắc Á, chuẩn bị đi.

Trên tường thành, Tá Đằng Hòa Chân chịu trách nhiệm chỉ huy, vì thành viên chủ chốt của trận chiến này đều là thành viên tiểu đội của hắn.

Đã có thể xác định vị trí của pháo đài từ xa tới gần bằng mắt thường, giờ là khoảng cách tối đa để ma pháp tấn công, xa quá thì không trúng, gần quá thì đe dọa thôn tân thủ, có thể nói là khoảng cách khai chiến hoàn hảo.

Tuy nhiên Nữ thần lại ngơ ngác đứng đó, vì cô cảm nhận được một luồng khí tức đáng sợ.

Sao vậy Nữ thần.

Hòa Chân không xong rồi, có thứ gì đó đang đến.

Trước đó Nữ thần bảo chạy chẳng qua vì cô thấy đối phó với pháo đài rất phiền, nhưng giờ là cô thực sự sợ hãi, trên tầng mây kia có thứ gì đó tà ác đang tiến gần, phảng phất như Ma Vương thân chinh.

Tá Đằng Hòa Chân ngẩng đầu nhìn lên trời, nhưng hắn chẳng cảm nhận được gì.

Lúc này vị vu yêu Duy Tư đến hỗ trợ tác chiến cũng không khỏi ngẩng đầu, cô cũng cảm nhận được, đúng là khí tức quân Ma Vương, nhưng mạnh mẽ chưa từng có: Đến rồi.

Vút.

Xuất hiện là một cái bóng, một gã khổng lồ xấu xí với ba cặp cánh ánh sáng từ trên trời giáng xuống, từ miệng hắn phun ra năng lượng nhiệt thiêu đốt cả không khí.

Tia sáng bắn vào kết giới của pháo đài, không khí tức thì trở nên khét lẹt, có thể thấy uy lực tia sáng cực kỳ lớn, đánh cho pháo đài phải dừng bước để phòng ngự, tám cái chân cơ khí dài ngoẵng đều bị ép cho cong vòng.

Dù đứng từ xa cũng có thể cảm nhận được từng đợt sóng nhiệt ập đến, cảm giác bất an tràn ngập tâm trí.

Cái gì vậy.

Hòa Chân hỏi Nữ thần.

Chương 2270

Nữ thần tỏ vẻ rất cuống quýt: Đừng có chuyện gì cũng hỏi tôi, thứ này rất nguy hiểm.

Ngẩng đầu nhìn gã khổng lồ cao hàng trăm mét, Nữ thần biết chắc chắn hắn không đến để giúp nhân loại.

Quả thực như vậy, C.

C. chỉ đến để thử nghiệm chiến lực Cự Thần Binh của mình, đã là thử nghiệm thì đương nhiên phải tìm binh khí mạnh nhất dị thế giới để thử, xem là Cự Thần Binh của cô mạnh hơn hay di động yếu tắc lợi hại hơn.

Kết giới vẫn ổn, phát bắn đầu tiên không ăn thua.

Gã khổng lồ thấy vậy cũng không vội, trong lòng bàn tay từ từ tụ tập năng lượng quang học, một cây trường thương ánh sáng vàng kim xuất hiện trong tay Cự Thần Binh, rồi từ trên cao ném mạnh xuống.

Trường thương ánh sáng có thực thể, xé toạc không gian đánh thẳng vào kết giới.

Vì Cự Thần Binh vẫn nằm ngoài tầm bắn của pháo đài nên pháo đài chỉ phòng ngự chứ không phản kích, năng lượng kết giới không ngừng nâng lên để chống đỡ từng đợt tấn công của Cự Thần Binh.

Hai con quái vật đang đánh nhau, nhân loại đứng hình nhìn trân trối, họ giống như loài chim hải âu giữa cơn bão, thật nhỏ bé biết bao.

Trong phút chốc, mọi người cảm thấy cuộc sống thoải mái của mình chẳng qua chỉ là ảo tưởng hư giả, cảnh tượng trước mắt mới là thực tế, cái chết cận kề.

Đời người như cánh chim giữa bão, có thể đôi khi bay qua một ngôi nhà bên bờ biển, chui vào từ cửa sổ này và ra từ cửa sổ khác, khoảnh khắc trong nhà giúp nó tránh được bão tố, nhưng đó chỉ là cực ngắn ngủi, chim hải âu bắt buộc phải rời khỏi sự che chở của ngôi nhà để tiếp tục đấu tranh với bão tố, trời đất đầy bão táp mới là nơi nó thuộc về.

Sự bình yên của mạo hiểm giả cũng chỉ là thoáng chốc, cả đời họ phải không ngừng tiến thủ, chiến đấu với quái vật.

Cự Thần Binh ngày càng hạ thấp độ cao, cuối cùng tiến vào phạm vi tấn công của pháo đài.

Lưng pháo đài tức thì phát ra vài đạo laser đỏ rực đánh vào thân hình Cự Thần Binh, tạo ra lửa và những vụ nổ.

Nhưng Cự Thần Binh chẳng hề bận tâm, nắm chặt trường thương ánh sáng tiếp tục gia tăng áp lực, nhất định phải phá vỡ kết giới.

Đồng thời từ miệng nó cũng chuẩn bị phát bắn thứ hai ở cự ly gần.

Ầm.

Năng lượng tán loạn, mặt đất xung quanh đều tan chảy thành nham thạch, lần này pháo đài chịu chấn động cực lớn, tóe ra vài tia lửa điện.

Pháo đài bị hư hại rồi.

Thật khó tưởng tượng pháo đài lại bị phá hoại, chuyện mấy trăm năm chưa từng xảy ra giờ đã xảy ra: Gã khổng lồ đó rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Hỏi hay lắm, đây là siêu cấp binh khí diệt thế mới nhất Cự Thần Binh do Cục Nghiên cứu Kỹ thuật quân Ma Vương khai phát.

Giọng nói trong trẻo của C.

C. từ trên trời rơi xuống, nàng đứng lơ lửng giữa không trung, ngược sáng mà đến.

Mọi người không nhìn rõ dung nhan của nàng, nhưng từ đường nét được ánh mặt trời phác họa, có thể thấy đó là một nữ tử dáng người yểu điệu.

Là cán bộ quân Ma Vương.

Mọi người kinh hãi, quân Ma Vương lại khai phát được gã khổng lồ ngang ngửa với di động yếu tắc sao.

Binh khí diệt thế.

Nghe tên là biết chẳng phải thứ gì tốt lành rồi.

Phát súng từ miệng liên tục bắn ra, một lần, hai lần.

Cự Thần Binh đang không ngừng tiêu hao năng lượng.

Đỗ Lan thầm nghĩ C.

C.

đúng là trung thành với thiết lập Cự Thần Binh quá, nhìn thế này thì thứ đó chỉ hoạt động được bảy ngày, nhưng chỉ cần số lượng đủ nhiều thì bảy ngày diệt thế cũng đủ rồi, sau bảy ngày thì tất cả ngừng hoạt động là xong.

Quả nhiên rất kiên cố.

C. nhận ra một cỗ Cự Thần Binh muốn tiêu diệt pháo đài thì phải đồng quy vu tận mới được, binh khí cuối cùng của dị thế giới này đúng là không phải dạng vừa, thực sự rất lợi hại: Giờ nó thuộc về tôi.

Mọi người thấy C.

C. lao về phía pháo đài, lập tức nhận ra nàng muốn cướp lấy nó: Không được để ả cướp mất pháo đài, mọi người mau tấn công.

Tức thì đủ loại ma pháp ngũ sắc bay vút lên trời, nhưng căn bản không ngăn được C.

C. nàng trực tiếp xông vào bên trong pháo đài.

Bên trong chỉ có một bộ xương đầu to, chắc là gã xuyên không bị nhốt trong này.

Sau khi pháo đài bạo tẩu, gã chẳng dám rời đi vì sợ bị giết, thế là cuối cùng chết già trong pháo đài, trở thành chứng nhân cho sự sụp đổ của Đế quốc Ma pháp, toàn bộ quá trình đều được ghi lại trong nhật ký của gã.

Quả nhiên không phải người đàng hoàng, người đàng hoàng ai lại viết nhật ký chứ.

Đây là một trận chiến đầy sức chấn động, quân đoàn Ma Vương đã thể hiện thực lực vượt xa nhận thức của các mạo hiểm giả, hơn nữa cán bộ quân Ma Vương còn tiến vào pháo đài đang bạo tẩu, đây chắc chắn là tiết tấu muốn đoạt lấy pháo đài rồi.

Kết giới của pháo đài bảo vệ nó không bị phá hủy, thế nhưng cái kết giới mà chỉ có thần mới có thể giải khai này lại không ngăn được cán bộ quân Ma Vương.

Hỏng bét rồi, nếu quân Ma Vương chiếm được pháo đài, thế giới coi như xong đời.

Hòa Chân nhìn gã khổng lồ, thầm nghĩ thế giới này đã xong đời thật rồi, Ma Vương của thế giới này có phần lợi hại quá mức, sao có thể làm ra cái thứ này chứ.

Tuy nhiên nếu cán bộ Ma Vương ở trong pháo đài, có lẽ vẫn còn cơ hội, dù sao mục tiêu ban đầu của bọn họ chính là đánh nổ pháo đài: Nữ thần đần độn, chuẩn bị kỹ đi.

Ngươi gọi ai là đần độn hả.

A Khắc Á rất khó chịu, rõ ràng hiện tại cần đến năng lực của mình, thế mà Hòa Chân đối với mình vẫn bất lịch sự như vậy, thậm chí còn không chịu gọi một tiếng Nữ thần đại nhân, Nữ thần không vui rồi.

Được rồi, được rồi, A Khắc Á đại nhân.

Chúng ta tiếp tục kế hoạch, lát nữa dùng thần lực vô địch của cô để phá giải kết giới pháo đài.

Hòa Chân không còn cách nào khác đành phải xuống nước, hy vọng nữ thần đừng có giở tính trẻ con nữa.

Hừ hừ, vậy thì cứ xem ta đây.

Ma pháp bắt đầu, ma lực thần thánh từng lớp từng lớp chồng lên nhau, tổng cộng năm lớp, ma lực thánh khiết tịnh hóa mọi ma chú trên thế giới triển khai.

A Khắc Á có thể biến rượu thành nước, biến độc dược thành nước, có thể tịnh hóa lời nguyền tử vong, đây là năng lực cơ bản nhất của Thủy chi Nữ thần, thậm chí có đôi khi chính cô cũng không khống chế được, đúng là một nữ thần còn chưa nắm bắt hoàn toàn sức mạnh của chính mình.

Nhắm chuẩn pháo đài, phát xạ.

Mọi người, đợi đến khi kết giới biến mất, hãy dùng ma pháp mạnh nhất để oanh kích pháo đài.

Mọi người đều hiểu ý của Hòa Chân, chính là một mũi tên trúng hai con nhạn, tiêu diệt cả pháo đài lẫn cán bộ quân Ma Vương.

Bây giờ có thể bắt đầu tích tụ ma lực.

Huệ Huệ và Duy Tư đều đang chuẩn bị ma pháp tấn công mạnh nhất của mình, Duy Tư cũng lựa chọn Bạo Liệt ma pháp, đây là đòn tấn công song trọng Bạo Liệt ma pháp, nhất định có thể bắn xuyên pháo đài.

Càng đen tối hơn cả bóng đêm, mịt mù hơn cả hoàng hôn.

Thực tế đây là những câu chú ngữ hoàn toàn vô dụng, vì kỹ năng học được trên thẻ chỉ cần hô tên là có thể dùng, căn bản không cần ngâm xướng, huống chi là loại chú ngữ mang đậm phong cách trung nhị này.

Hai luồng ma lực bốc lên trên tường thành, giống như hai mặt trời.

Đi đi, ngọn lửa chứa đựng uy lực bùng nổ lao về phía pháo đài, gây ra một vụ nổ lớn.

Pháo đài bị ngọn lửa rực nóng bao vây, lực xung kích thông qua lớp vỏ truyền trực tiếp vào bên trong, những chiếc chân cơ giới bắt đầu tan rã, kiến trúc vỡ vụn rơi xuống như mưa.

Oanh, trong ánh mắt mong đợi của mọi người, pháo đài đã đổ xuống, kéo theo gã khổng lồ cũng bị nó đè ngã cùng một chỗ.

Gã khổng lồ cũng bị đè trụ rồi, tốt quá, tiếp tục tấn công.

Hai ma pháp sư mạnh nhất đã đánh xong, còn lại là các pháp sư bình thường tấn công.

Thành công rồi sao.

Tuy rằng đã sử dụng ma pháp cường đại, nhưng nữ thần vẫn tràn đầy năng lượng, ngược lại Huệ Huệ vì một phát ma chú mà ma lực đã cạn kiệt, nằm vật ra trên tường thành.

Hòa Chân nhìn về phía pháo đài, lại nhìn về phía Đỗ Lan dưới tường thành: Có chút kỳ quái, tại sao Đỗ Lan không hành động.

Chắc là có chúng ta là đủ rồi.

Nữ thần thản nhiên nói: Sự phối hợp của chúng ta không tệ, cán bộ quân Ma Vương chắc chắn cũng chết rồi.

Hình như thực sự không còn động tĩnh gì nữa, nhưng cảm giác bất an lại không biến mất, nói không rõ nhưng đúng là rất quỷ dị.

Mọi người nhìn lên trời kìa.

Một giọng nói kinh hãi vang lên.

Ánh mắt mọi người không tự chủ được ngước nhìn lên bầu trời, vô số điểm đen đang tiến lại gần.

Là Cự Thần Binh.

Đúng vậy, vô số Cự Thần đang hạ cánh, bọn chúng dừng lại ở giữa không trung, tất cả những đôi cánh rực rỡ và dung nhan đáng sợ của Cự Thần Binh từ trên trời rơi xuống, ngạo nghễ nhìn xuống chúng sinh.

Cự Thần Binh hủy diệt thế giới trong bảy ngày đã lộ diện hình dáng thực sự, một quân đoàn, một luồng sức mạnh diệt thế.

Xong rồi.

Ai cũng biết chỉ cần bọn chúng phát động tấn công, tân thủ thôn và các mạo hiểm giả sẽ bốc hơi trong nháy mắt, thậm chí bọn họ còn không kịp cảm nhận được đau đớn.

Bọn chúng sẽ không tấn công đâu đúng không.

Bởi vì quân Ma Vương cần chế tạo quân đoàn bất tử, bọn chúng cần xác chết của chúng ta.

Chương 2271

Nếu Cự Thần Binh phát động tấn công, chúng ta sẽ tan xương nát thịt, bọn chúng sẽ không có được xác chết.

Có mạo hiểm giả thậm chí còn ngây thơ nghĩ rằng lúc này quân Ma Vương nên để cho họ giữ được toàn thây.

Đừng nói ngớ ngẩn nữa, ta không muốn chết, bất kể có toàn thây hay không, ta đều không muốn chết, ta còn có con nhỏ mà.

Tôi thực sự nên nghe lời cha tôi, lúc đầu ông ấy đã nói làm mạo hiểm giả vốn dĩ chỉ là một giấc mơ thôi, bảo tôi đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa.

Thế mà tôi không nghe, thậm chí từng tuổi này rồi còn cảm thấy mình rất oai phong, thực ra tôi chỉ là một tên hề.

Vì cái chết cận kề, có người bắt đầu hối hận, cho rằng trở thành mạo hiểm giả không phải là một ý hay.

Đỗ Lan, anh phải nghĩ cách đi chứ.

Lúc này cuối cùng cũng có người nhớ đến Đỗ Lan nãy giờ vẫn đang đứng ngoài cuộc, thánh quang của hắn có lẽ có thể phát huy tác dụng.

Nữ thần.

Hòa Chân phát hiện A Khắc Á cũng đang ngây người, hiển nhiên sức mạnh của quân Ma Vương đã vượt quá tưởng tượng của nữ thần.

Sức mạnh như thế này đã có thể xâm nhập thiên giới rồi.

Ma pháp của thiên giới tuy mạnh, nhưng cũng không có những binh khí khoa trương như vậy.

Phóng mắt nhìn đi, thực sự toàn bộ là Cự Thần Binh, ít nhất cũng phải bốn năm trăm con.

C. trong thời gian ngắn như vậy mà chế tạo được nhiều Cự Thần Binh thế này, đúng là muốn hủy diệt thế giới thật.

Không ai dám động đậy, chỉ sợ một hành động nhỏ của mình sẽ gây ra sự phản kích đáng sợ từ Cự Thần Binh, giống như một con bướm vỗ cánh gây ra một trận bão lớn.

Đỗ Lan tuy không cử động, nhưng nội tâm lại đang suy nghĩ: C.

C. xuất hiện kiểu này tuy bá đạo nhưng không làm hại ai, vậy là có cơ hội để tẩy trắng rồi, tình tiết thường thấy nhất trong manga thiếu niên chính là phản diện tẩy trắng.

Vì lý niệm khác nhau hoặc trải nghiệm khác nhau, phản diện trẻ tuổi đi vào con đường tà đạo, nhưng cuối cùng dưới nỗ lực của phe chính nghĩa, họ đã tẩy trắng thành công gia nhập nhóm chính diện, đi lên con đường hắc hóa mạnh gấp đôi, tẩy trắng yếu ba phần.

C. có phải cũng muốn đi con đường tẩy trắng không.

Nhưng nếu cô ta tẩy trắng, phe phản diện sẽ chẳng còn gì để xem nữa.

Hiện tại sức mạnh chính tà đã không còn cân bằng, đến lúc đó cả nhà Đỗ Lan đều là phe chính diện, thì quân Ma Vương chẳng còn đất diễn.

Oanh.

Pháo đài ma pháp nổ tung, C.

C. cầm hạt nhân của pháo đài bước ra ngoài, đây là năng lượng cấp cao nhất của dị thế giới, là động lực ma pháp mà tiểu đội mạo hiểm giả mạnh nhất do đế quốc ma pháp phái đi mới tìm thấy.

Động lực này có thể vận hành một nhà máy, hoặc cung cấp sinh hoạt cho cư dân một thành phố, hiện tại hạt nhân màu đỏ này đang nằm trong tay C.

C.

Cô ta vậy mà lại sống sót sau vụ nổ như vậy sao.

Các mạo hiểm giả đều không thể tin được cán bộ quân Ma Vương lại có thể bình an vô sự sau vụ nổ kinh khủng đó.

Các bảo bối đáng yêu của ta, các ngươi tới đón ta sao.

C. hiện tại thực sự giống như một phản diện, có chút điên cuồng, có chút kiêu ngạo, lại có chút ma mị, đương nhiên cô ta vốn dĩ đã được gọi là ma nữ, chưa bao giờ là một người tốt bụng, dù sao ngay từ lúc xuất hiện đã là một nhân vật tàn nhẫn trong hũ thủy tinh rồi.

Đôi cánh ánh sáng rung động, vô số hạt ánh sáng từ cánh rớt xuống như những con đom đóm tụ tập sau lưng C.

C. lắp cho cô ta một đôi cánh vàng kim lấp lánh, bay lên trời, cùng rời đi với các Cự Thần Binh, nhưng trước khi đi cô ta còn tinh nghịch nói với các mạo hiểm giả bên dưới: Hệ thống tự bạo của pháo đài đã khởi động rồi, chúc các ngươi may mắn.

Đúng là vừa ra khỏi hang cọp lại vào hang sói.

Quân đoàn Cự Thần Binh như gió tụ mây tan, đến như gió, đi như mây, chỉ để lại một nỗi ám ảnh trong lòng mọi người.

Nỗi sợ hãi cái chết cuối cùng đã khiến các mạo hiểm giả nhận ra rằng chỉ có đấu tranh mới có một tia hy vọng sống sót, mặc dù tia hy vọng này vô cùng mong manh.

Phong cách thay đổi hẳn rồi, cảm giác thế giới quan trở nên tàn khốc hơn, Nữ thần, chuyện này rốt cuộc là sao hả.

Tá Đằng Hòa Chân bày tỏ sự tuyệt vọng, kẻ địch như thế này làm sao mà đánh thắng được, căn bản không thể đánh nổi, phe tà ác mạnh mẽ như vậy, làm sao để mình sống những ngày thảnh thơi đây.

Nếu là một thế giới coi mạng người như cỏ rác, Tá Đằng Hòa Chân thực sự không biết phải sống tiếp thế nào, cậu ta chỉ là một tên nghiện game, mà trong các trò chơi nhập vai rất ít khi mô tả cuộc sống đáng thương của bình dân bách tính, nếu có cũng chỉ là thiểu số, cứ đến các thành phố lớn của nhân loại là phong cách lại trở nên ôn hòa.

Dù sao trò chơi nhập vai, ngoại trừ dòng game Souls like, thế giới quan về cơ bản vẫn là chính tà đối kháng, khi tà ác lộng hành thì vẻ đẹp của nhân tính cũng sẽ tỏa sáng, cho nên trong thế giới quan trò chơi thông thường luôn có nơi để nhân loại có thể sinh tồn.

Nhưng một khi Cự Thần Binh được đưa vào sử dụng, thì nhân loại ở dị thế giới sẽ thực sự rơi vào cục diện sinh tồn trong tận thế đáng sợ, những ngày tốt đẹp sắp kết thúc rồi.

Nếu là trò chơi sinh tồn tận thế, Hòa Chân tuyên bố mình không chơi nữa, chẳng có cảm giác gì cả, chẳng thèm cân nhắc đến khả năng tiếp nhận của mình chút nào, biết thế này thà chết quách đi rồi ở lại thiên đường cho xong.

Bây giờ không phải lúc nghĩ những chuyện đó, nó sắp tự bạo rồi.

Mau đi xem thử đi, có lẽ có thể dùng ma pháp dịch chuyển.

Duy Tư nói.

Cũng chỉ còn cách đó thôi, các mạo hiểm giả tiếp cận pháo đài, phát hiện bên trong vẫn còn không gian rất lớn, cuối cùng tìm thấy bộ xương khô của người phát triển pháo đài, cũng như nguyên nhân thực sự khiến pháo đài bạo tẩu.

Thông qua việc Nữ thần đọc những ghi chép vô trách nhiệm trong nhật ký của người phát triển, mọi người đều im lặng, đế quốc ma pháp diệt vong, thương vong vô số, nhưng người phát triển lại chỉ đứng ngoài quan sát, không có một ý định cứu vãn nào, dường như những người đã chết ở đế quốc ma pháp chỉ là những NPC không có sự sống, chết thì thôi.

Một người xuyên không đấy, Đỗ Lan thầm nghĩ quả nhiên không phải người xuyên không nào cũng có dũng khí hy sinh bản thân, lúc trước nếu Đỗ Lan không bị Frieza tiêu diệt, e rằng cũng không dám tự sát, tuy rằng việc hắn phát động khiêu chiến với Frieza cũng tương đương với tự sát, nhưng dù sao một bên là tự mình ra tay, một bên là mượn tay người khác, vẫn có sự khác biệt.

Nhưng cảm giác như trút được gánh nặng trong nhật ký là thế nào.

Đỗ Lan thực sự không hiểu nổi tên xuyên không này rốt cuộc có vấn đề gì mà lại lãnh đạm đến thế, thậm chí khi đế quốc ma pháp diệt vong, hắn còn có cảm giác như mọi chuyện vốn dĩ phải như vậy, điều này có phần quá đáng rồi.

Ở đây.

Sau khi đọc xong cuốn nhật ký viết bằng tiếng Nhật, Nữ thần cuối cùng đã tìm thấy cơ quan tự bạo.

Có cách nào giải quyết không.

Cơ quan tự bạo đếm ngược rất chậm, Hòa Chân nhìn các pháp sư, thầm nghĩ tình huống này hệ vật lý không giải quyết được rồi, chỉ có thể dựa vào nghề nghiệp pháp sư thôi.

Có thể thử truyền tống.

Duy Tư nói: Nhưng ma lực của tôi vừa rồi đã dùng gần hết rồi, Bạo Liệt ma pháp tuy mạnh nhưng thực sự quá tốn ma lực.

Không sao, tôi có thể sử dụng kỹ năng Hấp thụ sinh mệnh, chuyển hóa ma lực của Nữ thần cho cô.

Hòa Chân nói, Hấp thụ sinh mệnh thực chất là kỹ năng chuyển hóa, cậu ta có thể làm một bộ chuyển hóa trung gian, biến ma lực của Nữ thần thành ma lực của Duy Tư, như vậy Duy Tư có thể sử dụng ma pháp truyền tống.

Phải nói là Hòa Chân vẫn gặp được một Vu yêu đáng tin cậy, kỹ năng ma pháp mạnh mẽ lại còn kiến thức rộng rãi, thực sự mạnh hơn Nữ thần đần độn quá nhiều.

Duy Tư đương nhiên đáng tin rồi, bởi vì trước khi trở thành Vu yêu, cô ấy cũng là đội trưởng dẫn dắt một đoàn mạo hiểm giả nổi tiếng, sát phạt quyết đoán, chiến đấu lực và khả năng phán đoán đều kinh người, tuy sau khi thành Vu yêu tính cách trở nên nội liễm, thậm chí còn có chút cảm giác giả heo ăn thịt hổ, nhưng thực lực của cô ấy vẫn còn đó, không phải người bình thường có thể so bì.

Tìm được Duy Tư giúp đỡ, không nghi ngờ gì nữa chính là chuyện hợp lý nhất mà Hòa Chân đã kích hoạt.

Thế là quyết định như vậy, truyền tống hệ thống tự bạo đi.

Tân thủ thôn cuối cùng đã khôi phục lại sự yên bình, tuy nhiên đám mây mù trong lòng mọi người đã tích tụ, Cự Thần Binh đáng sợ không thể xua tan đi được.

Pháo đài bạo tẩu đã được giải quyết, đây là một chuyện tốt, nhưng đội quân do vương quốc phái đến lại không hề ban thưởng cho bất kỳ ai, Robin dẫn đầu đội quân trực tiếp bắt giữ toàn bộ tiểu đội của Hòa Chân và cả Duy Tư.

Chúng tôi đã đánh bại pháo đài ma pháp, tại sao lại bắt chúng tôi.

Tá Đằng Hòa Chân ngơ ngác, họ là công thần mà, tại sao lại bị bắt.

Giải đi.

Robin không có bất kỳ lời giải thích nào, trước sự chứng kiến của mọi người tại hội mạo hiểm giả, bà ta giải đi năm người.

Các mạo hiểm giả tuy muốn ngăn cản nhưng lại bị những binh sĩ hung hăng chặn lại.

Chính là người đàn bà này đã đề nghị cắt giảm tiền thưởng, nhờ cái đề nghị đó mà giờ bà ta thăng quan tiến chức, đúng là vênh váo.

Các mạo hiểm giả tuy không thể ra tay nhưng cũng không ngại mắng chửi cho sướng miệng.

Robin lại chẳng hề bận tâm, mà trực tiếp đưa phạm nhân vào ngục tối.

Tại sao lại bắt chúng tôi.

Từ công thần biến thành tù nhân giai hạ quá nhanh, Tá Đằng Hòa Chân có chút không chấp nhận được, cậu ta không cảm thấy mình đã làm sai điều gì, cậu ta đã cứu vớt cả thành phố và mạng sống của vô số người.

Lý do bắt các ngươi, nguyên nhân chủ yếu là vì đã truyền tống thiết bị tự bạo đến dinh thự của quý tộc, tuy không có người bị thương nhưng đã gây ra tổn thất kinh tế to lớn.

Robin nói.

Hòa Chân cho rằng chuyện đó thì có là gì.

Nếu không làm vậy thì tổn thất còn lớn hơn: Chỉ có thế thôi sao.

Cứ tưởng là chuyện lớn lao gì: Tôi xin lỗi, nhưng lúc đó chúng tôi không thể ngồi chờ chết được, bất kể thế nào thì pháo đài ma pháp cũng đã giải quyết xong, coi như chúng tôi lấy công chuộc tội đi.

Robin cười lên: Nếu chỉ là chuyện nhỏ này, đương nhiên sẽ không bắt tất cả các ngươi, chỉ cần bắt một mình ngươi là đủ rồi.

Thực ra còn có một chuyện quan trọng hơn, chính là cái này.

Robin lấy ra cuốn nhật ký từ trong pháo đài.

Đây là nhật ký của bộ xương khô chết tiệt trong pháo đài sao.

Ngươi quả nhiên xem hiểu loại văn tự này, thực ra trong lịch sử của chúng ta loại văn tự này vẫn luôn tồn tại, nhưng mỗi khi nó xuất hiện đều sẽ kéo theo những thảm họa đáng sợ.

Robin nói: Đương nhiên nhiều người không biết những chuyện này, nhưng tôi lại là một nhà sử học, giỏi nhất là khai quật những tài liệu lịch sử đã thất truyền, tôi đã tìm được một lượng lớn bút ký và tiến hành một loạt các giải mã.

Tôi nghĩ người trong pháo đài không phải là người bản địa của thế giới này, mà đến từ một thế giới khác, và ngươi cũng giống hắn, đều là người xuyên không.

Hòa Chân chỉ cảm thấy ánh mắt của đối phương quá sắc bén, đột nhiên cậu ta cảm thấy bên cạnh mình nếu không phải là kẻ đần thì cũng là kẻ điên, mà kẻ thù của mình nếu không mạnh mẽ thì cũng thông minh hoặc lý trí, tại sao lại như vậy.

Thế này cũng quá đáng lắm rồi, mình dù sao cũng là một người xuyên không, tại sao cứ phải lập đội với đồng đội heo.

Chương 2272

Tại sao cứ phải đối đầu với cường giả.

Không thể đảo ngược lại sao.

Đối diện với một Robin bình tĩnh, lý trí và sắc sảo, Tá Đằng Hòa Chân cảm thấy áp lực đè nặng, tuy rằng cậu tự nhận mình không làm gì sai, nhưng với tư cách là người xuyên không đến, tâm lý vẫn có rào cản với người của thế giới này, đặc biệt là Tá Đằng lại không phải là người giỏi giao tiếp kết bạn, thời gian ở dị thế giới này người quen cũng hạn chế.

Nhìn cuốn nhật ký viết bằng ngôn ngữ quê hương trên bàn thẩm vấn, Hòa Chân nhớ đến hoa anh đào nơi quê nhà.

Mình đúng là đen đủi liên miên, khó khăn lắm mới ngăn chặn được pháo đài, vậy mà còn phải chấp nhận sự phán xét của người dị thế giới, rốt cuộc là vì sao.

Đúng là không phân biệt phải trái, chẳng rõ tốt xấu.

Tuy nhiên Tá Đằng Hòa Chân thực sự sợ Robin dùng thân phận của mình để thêu dệt chuyện, vì người Nhật Bản nhạy cảm nhất là vấn đề nhận dạng thân phận, là một kẻ thu mình ở nhà, sợ nhất là bị người ta nhắm vào, vì cậu ta thiếu khả năng đối kháng dư luận, thiếu năng lực tự biện hộ cho mình.

Tai họa từ người xuyên không.

Tá Đằng Hòa Chân chưa bao giờ nghe nói về những chuyện này, nhưng nhật ký trong pháo đài đúng là đã ghi chép như vậy, nghĩa là có một tiền bối xuyên không đã dẫn đến sự diệt vong của đế quốc ma pháp.

Mà sự tồn tại của đế quốc ma pháp có ảnh hưởng sâu rộng đối với dị thế giới.

Rất nhiều hầm ngục đều liên quan mật thiết đến đế quốc ma pháp, mà một quốc gia cường đại như vậy lại bị người xuyên không hủy hoại, nếu đổi lại là Tá Đằng Hòa Chân, chắc chắn cậu cũng sẽ đề phòng người xuyên không.

Nhưng vơ đũa cả nắm chắc chắn là sai, ít nhất Tá Đằng Hòa Chân chưa bao giờ nghĩ đến chuyện làm việc xấu, cậu ta chỉ muốn sống một cuộc đời bình lặng, chưa từng nghĩ đến việc phá hoại cái gì, vả lại cậu ta cũng chẳng đủ năng lực, có muốn cũng chẳng làm được.

Tại sao không nói lời nào.

Có phải vì không còn gì để nói không.

Đối mặt với sự chất vấn của Robin, Hòa Chân rất thất vọng và bất lực: Tôi căn bản không làm việc xấu, tôi đã đánh bại pháo đài, các người không thể định tội tôi.

Thực tế là chúng tôi có thể.

Đặc biệt là trước khi những kẻ gọi là người xuyên không các ngươi gây ra rắc rối nhất định, hiện tại tốt nhất ngươi nên hợp tác với chúng tôi, khai báo tất cả, nếu không, nửa đời sau của ngươi chỉ có thể trải qua trong phòng giam thôi.

Robin nói.

Khai báo rõ ràng thì mới phải ở trong phòng giam chứ, Hòa Chân vô cùng không muốn khai báo, vì cậu ta cảm thấy nếu nói thật, người dị thế giới sẽ càng thêm không tin tưởng mình.

Thế nhưng nếu không nói, mình rất có khả năng sẽ bị nhốt vĩnh viễn trong phòng giam, rốt cuộc mình nên làm gì bây giờ.

Tốt nhất ngươi nên khai báo, vì bằng chứng tôi nắm giữ sẽ ngày càng nhiều, nghĩa là ngươi khai báo càng muộn, tôi hiểu biết sự việc càng nhiều, giá trị của ngươi sẽ càng nhỏ.

Điểm này Robin không hề nói dối, vì tài liệu ghi chép trong tay bà ta thực sự ngày một nhiều hơn: Các ngươi khi ghi chép lại những trải nghiệm thường thích dùng văn tự của thế giới gốc, nếu không phải những chuyện khuất tất thì tại sao các ngươi phải che giấu.

Nếu không phải vì muốn làm những chuyện bất lợi cho chúng tôi thì tại sao các ngươi không thừa nhận mình là người xuyên không.

Các ngươi sở dĩ sợ hãi là vì thâm tâm thực sự muốn phá hoại thế giới này, có đúng không.

Không phải.

Đây là một lời cáo buộc vô cùng đáng sợ, Tá Đằng Hòa Chân tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

Hơn nữa, những chuyện đó đều là do tiền bối xuyên không làm, chẳng liên quan gì đến cậu ta cả, cậu ta mới xuyên không được hơn nửa năm thôi, căn bản chưa làm bất cứ chuyện gì kinh thiên động địa, cũng chẳng định làm chuyện gì kinh thiên động địa, cậu ta chỉ muốn sống những ngày thoải mái, bên cạnh có thêm vài cô em bầu bạn là được, đó là một nguyện vọng giản dị biết bao, hoàn toàn không phải muốn gây loạn.

Không phải.

Nếu không phải, tại sao các ngươi phải ẩn mình.

Đương nhiên là để tự bảo vệ mình rồi, Hòa Chân thầm nghĩ.

Không nói cho người khác biết thân phận người xuyên không của mình chỉ là để bảo vệ bản thân, không hề có ác ý.

Không nói gì nữa sao.

Ngươi không những che giấu thân phận, mà còn không chấp nhận phong tục tập quán của thế giới chúng tôi, ví dụ như kẻ xuyên không đã hủy diệt đế quốc ma pháp, hắn ở dị thế giới cho đến lúc chết nhưng căn bản không coi đế quốc ma pháp là quê hương của mình, thà ngồi nhìn nó bị hủy diệt cũng không muốn gánh vác kết quả do sai lầm của mình gây ra.

Ngươi nói ngươi không phải, vậy ta hỏi ngươi, nếu hy sinh chính mình để tự bạo pháo đài ma pháp có thể cứu vãn cả đế quốc ma pháp, ngươi có sẵn lòng hy sinh không.

Hay thà để phần đời còn lại của mình trôi qua trong pháo đài, trơ mắt nhìn đế quốc ma pháp bị hủy diệt cũng không muốn hy sinh chính mình.

Tá Đằng Hòa Chân im lặng, cậu ta đúng là không có cảm giác thuộc về dị thế giới, dù sao người quen thì ít, hiểu biết về phong tục dân gian dị thế giới cũng không đủ.

Không giống như ở quê hương, từ khi sinh ra đã bắt đầu đón các ngày lễ, tiếp nhận giáo dục tập tục.

Ở dị thế giới dù đã hơn nửa năm nhưng Hòa Chân luôn phải lo sinh tồn, tuy đã tham gia nhiều bữa tiệc nhưng cậu ta căn bản chẳng thấy bữa tiệc ở dị thế giới có chút ý nghĩa văn hóa nào, tuy khi xuyên không đã dung hợp cầu thủy tinh học được ngôn ngữ và văn tự nhưng Hòa Chân cũng chưa từng tìm hiểu sâu sắc về dị thế giới.

Ví dụ như văn hóa tiệc tùng, ở Nhật Bản thật khó hiểu cái kiểu hở ra là tụ tập ở hội mạo hiểm giả mở tiệc, có chuyện hay không cũng ăn nhậu linh đình.

Nhật Bản tuy có văn hóa tụ tập sau giờ làm nhưng vẫn có sự khác biệt về hình thức so với văn hóa tiệc tùng ở đây.

Người Nhật có văn hóa tụ tập sau giờ làm, người Trung Quốc có văn hóa bàn rượu, phương Tây có văn hóa party, La Mã có văn hóa bể bơi.

Mỗi nền văn minh đều có phương thức tập hội giao lưu của riêng mình, tiệc tùng ở dị thế giới cũng thuộc về một trong số đó.

Loại văn hóa này không hẳn là tốt, nhưng được truyền thừa lại tự nhiên có lý do của nó, có thể nói là một phương thức giao lưu mà cả nền văn minh đó đều sẵn lòng chấp nhận.

Là người xuyên không, đã đến dị thế giới thì phải học cách hòa nhập với họ, điểm này Hòa Chân thực sự cần phải học tập Nữ thần nhiều.

Loại văn hóa này thực ra nhiều người cảm thấy không tốt, cũng không ai nói rõ được nguồn gốc, nhưng cứ cấm mãi không được, trở thành một biểu tượng văn hóa rất rập khuôn.

Nhưng đã không thay đổi được thì tự nhiên có nguyên nhân sâu xa, chính là vì con người cần phương pháp xã giao tập thể, thế là các nền văn minh khác nhau đã phát triển những phương thức khác nhau.

Có lẽ có người thấy không tốt, nhưng nếu thấy không tốt thì phải phát triển được một thủ pháp xã giao tập thể mang tính toàn dân hơn để thay thế cái cũ, nếu không, nói chuyện hủy bỏ văn hóa bàn rượu đều chỉ là nói suông, bởi vì văn hóa bàn rượu chỉ là bề mặt, nguyên nhân sâu xa là một phương thức xã giao tập thể có thể được chấp nhận rộng rãi.

Ví dụ phương thức xã giao của sinh viên có thể là quán net, thậm chí là ở quán net cùng xem thời sự, đó là một phương thức có thể nhanh chóng nhận diện thân phận để thiết lập xã giao.

Còn mời rượu trên bàn tiệc thực chất là thiết lập đẳng cấp bàn rượu, dù sao xã giao tập thể chắc chắn cũng có sự phân biệt cao thấp, mời rượu chính là một cách ẩn ý để xác lập địa vị.

Văn hóa tiệc tùng ở dị thế giới cũng vậy, là nơi các mạo hiểm giả nhanh chóng nhận biết lẫn nhau và tiến hành xã giao, thông qua xã giao tiệc tùng sẽ hiểu rõ hơn về dị thế giới.

Đương nhiên với một người không thích xã giao như Hòa Chân thì loại văn hóa này bỏ qua cho xong.

Thứ Hòa Chân thích nhất chắc là quán bar Succubus, thích nhất là phong cách ăn mặc của các cô gái dị thế giới, tiếc là vì duyên cớ của Đỗ Lan mà toàn bộ đều bị đánh thánh quang, cảm quan bị giảm sút đi nhiều, nhưng các cô gái dị thế giới đều rất xinh đẹp, dù có đánh thánh quang cũng vẫn rất xinh đẹp.

Tóm lại Tá Đằng Hòa Chân đúng là chưa hòa nhập được với dị thế giới, điểm này là chắc chắn, cậu ta ở dị thế giới như bèo dạt không rễ, cho nên khi đối mặt với sự vấn tội của Robin mới cảm thấy áp lực như núi.

Cuộc thẩm vấn của Robin đã bộc lộ ra vấn đề của Tá Đằng Hòa Chân, thậm chí có thể nói là vấn đề của đa số người xuyên không.

Người xuyên không đến một thế giới mới, rốt cuộc có nên tiếp nhận giáo dục văn hóa của dị thế giới hay không.

Hay là cứ phải lạc lõng, không quên ý nguyện ban đầu.

Đương nhiên nếu để Đỗ Lan trả lời câu hỏi này, hắn chắc chắn sẽ xuất phát từ góc độ thực tế khách quan, nếu sức mạnh yếu kém thì phải thích nghi với thế giới, nếu sức mạnh cường đại thì phải để thế giới thích nghi với mình.

Phòng thẩm vấn im lặng phăng phắc, Tá Đằng Hòa Chân đối mặt với những lời cáo buộc nghiêm khắc thực sự có chút bất lực, dù sao với tư cách là một kẻ thu mình ở nhà, thứ khó thay đổi nhất chính là cái nhìn của người khác về mình, dễ bị người ta dán nhãn nhất.

Ở quê hương, Tá Đằng Hòa Chân bị dán nhãn là tên nghiện game vô dụng, ở dị thế giới lại bị dán nhãn là người xuyên không nguy hiểm.

Thực sự rất muốn nói cho cả thế giới biết chơi game không đồng nghĩa với phế vật, cũng không đồng nghĩa với chơi bời mất ý chí.

Còn chuyện người xuyên không đe dọa thế giới thì càng phi lý hơn, một kẻ phế vật thì làm sao có thể đe dọa an toàn thế giới.

Thật nực cười, mình chỉ xuyên không một cái mà đánh giá đã hoàn toàn trái ngược.

Nếu nói với người Trái Đất rằng Tá Đằng Hòa Chân, cái tên trạch nam có thể tự hù chết chính mình này, lại đe dọa an toàn dị thế giới, chắc chắn sẽ khiến người ta cười rụng răng mất, e rằng những người quen biết Hòa Chân đều sẽ lắc đầu nguầy nguậy nói là không thể nào.

Hoạt động nội tâm của Hòa Chân rất phong phú, nhưng cậu thực sự không biết làm sao để bác bỏ lời cáo buộc nhắm vào mình, dù sao cậu đúng là người xuyên không, dù thừa nhận hay không cũng không thể thay đổi vấn đề thân phận, rất dễ bị bức hại.

Dù sao thân phận là thứ mình không thay đổi được, giống như màu da và huyết thống, thân phận người xuyên không cũng là thứ tự nhiên mang theo.

Nếu đã bị kỳ thị thì có nói rách lưỡi cũng không thể làm người ta thay đổi suy nghĩ.

Bà đã mặc định người xuyên không đều là kẻ xấu rồi, tôi nói gì cũng vô ích thôi, các người muốn làm thế nào thì cứ nói thẳng đi.

Tá Đằng Hòa Chân cũng có lòng tự trọng, cùng lắm thì chết thêm lần nữa, cậu không chịu được cái nhục này.

Tỳ khí cũng không nhỏ nhỉ.

Robin tự nhiên biết với thực lực hiện tại của Tá Đằng Hòa Chân muốn gây họa cho dị thế giới vẫn còn chút khó khăn, nhưng với tư cách là người xuyên không cuối cùng do thiên giới gửi đến, biểu hiện của cậu ta ảnh hưởng trực tiếp đến đánh giá của nhân dân dị thế giới đối với thiên giới, cho nên biểu hiện của Hòa Chân rất quan trọng.

Thực ra đối phó với Hòa Chân rất dễ, hủ hóa là được, loại người như cậu ta rất dễ bị dụ dỗ, phái một mỹ nữ dùng mỹ nhân kế là có thể khiến cậu ta vui sướng quên cả lối về.

Nhưng hướng phát triển này không phù hợp với nhu cầu của thiên giới, cũng không phù hợp với nhu cầu của Đỗ Lan.

Chương 2273

Thiên giới đương nhiên hy vọng người xuyên không có thể đánh bại quân Ma Vương, thiết lập một hình tượng anh hùng, còn Đỗ Lan tự nhiên hy vọng nhân dân dị thế giới nhận thức được mối nguy hại từ người xuyên không, hy vọng họ có thể đoàn kết lại để đối kháng thiên giới, từ chối người xuyên không từ thiên giới, hoặc ít nhất phải có quyền chủ động lựa chọn người xuyên không.

Trong các dị thế giới tương tự, có một số thế giới chấp nhận người xuyên không là vì họ biết về sự tồn tại của người xuyên không, thậm chí bản thân người xuyên không chính là một biểu tượng văn hóa của dị thế giới, khi người xuyên không đến dị thế giới sẽ nhận được sự chào đón nồng nhiệt, đương nhiên dân làng cũng sẽ yêu cầu người xuyên không làm một số nhiệm vụ, chỉ cần người xuyên không hoàn thành là có thể giúp ích rất nhiều cho cư dân dị thế giới.

Thế giới đó người bản địa và người xuyên không hòa thuận vui vẻ, mỗi bên lấy thứ mình cần, người xuyên không được ưu đãi, cư dân cũng có thu hoạch, có thể coi là đôi bên cùng có lợi.

Người xuyên không không còn là kẻ tạo ra rắc rối, mà chỉ là người vận chuyển năng lực, nhưng tiền đề là phải loại bỏ trung gian, thiết lập kênh thông báo trực tiếp giữa dị thế giới và người xuyên không.

Chứ không phải để thiên giới trút bỏ mâu thuẫn từ thiên đường lên họ, để người xuyên không và dị thế giới bị bóc lột song song.

Robin hiện tại chính là muốn chỉ dẫn tốt cho người xuyên không.

Ngươi vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi, hy sinh chính mình cứu vớt một quốc gia, ngươi sẽ làm thế nào.

Robin tiếp tục đặt câu hỏi.

Tôi không trả lời được câu hỏi này, nhưng tôi nghĩ mình sẽ cố gắng hết sức.

Dù tôi là người xuyên không nhưng không phải tất cả người xuyên không đều giống nhau, tôi không quen biết người viết cuốn nhật ký này, nhưng tôi và hắn tuyệt đối không giống nhau, ít nhất là tôi không hút thuốc.

Hòa Chân uống rượu, uống một số loại rượu có nồng độ cồn không cao, đó là trải nghiệm sau khi xuyên không, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện hút thuốc, là một trạch nam nghiện game, cậu không có hứng thú với thuốc lá: Cho nên tôi cũng sẽ không vì uống say mà ném tàn thuốc vào hạt nhân dẫn đến binh khí bạo tẩu.

Hơn nữa tôi thấy cũng không hẳn chỉ là lỗi của người xuyên không, tuy người chế tạo binh khí là hắn không sai, nhưng cuối cùng người hạ lệnh lại là quốc vương đế quốc ma pháp, là ông ta muốn có binh khí mạnh hơn, cho nên đế quốc ma pháp diệt vong chỉ là vì họ đã sử dụng sức mạnh mà mình không khống chế được.

Người xuyên không không gánh tội thay, có gánh thì mọi người cùng gánh.

Xuyên qua bao nhiêu thế giới, lại nghe thấy lý do quen thuộc, đó là nhân loại có nên sử dụng sức mạnh vượt quá khả năng khống chế của mình hay không.

Trước đây Robin cũng sẽ cân nhắc, nhưng hiện tại bà ta đã sớm coi thường vấn đề này: Sức mạnh mà nhân loại không khống chế được sao.

Không biết rốt cuộc ngươi định nghĩa giới hạn của từ khống chế này như thế nào.

Sức mạnh không khống chế được cụ thể là chỉ cái gì.

Robin muốn hỏi cho rõ ràng, rốt cuộc sức mạnh nào có thể khống chế, sức mạnh nào không thể.

Thiếu niên ngẩn người, trong trò chơi làm gì có những khái niệm truy căn cứu để thế này chứ, chơi game không phải đều mặc định sao.

Sức mạnh vô cùng đáng sợ, vô cùng nguy hiểm tự nhiên là không thể khống chế, nhưng cụ thể miêu tả thế nào.

Hòa Chân cứng họng.

Robin tiếp tục nói: Ngươi cho rằng nhân loại khống chế được ngọn lửa không.

Đương nhiên rồi, vì khống chế được ngọn lửa nên nhân loại mới có văn minh.

Thiếu niên lập tức trả lời.

Thật sao.

Nếu đã khống chế, tại sao lại có hỏa hoạn.

Chẳng phải sao, nếu thực sự đã khống chế được ngọn lửa thì không nên có hỏa hoạn, cho nên Hòa Chân tiếp tục nói: Nếu có hỏa hoạn, chúng ta có thể dùng nước dập lửa.

Đúng rồi, tôi nghĩ một loại sức mạnh có bị khống chế hay không phải xem nhân loại chúng ta đã nắm bắt được phương pháp khắc chế sức mạnh đó chưa.

Tôi nghĩ nhân loại đã khống chế được lửa vì nhân loại có thể dùng nước dập lửa.

Cho nên ngươi nghĩ nhân loại chúng ta không chỉ khống chế được lửa, mà còn khống chế được nước.

Vậy còn lũ lụt và sóng thần thì giải thích thế nào.

Robin thấy thiếu niên hiện tại đã không còn lời nào để đối đáp, liền tiếp tục phát ngôn: Theo tư duy của ngươi, điều kiện tiên quyết để một loại sức mạnh được coi là đã nắm bắt là chúng ta có nắm bắt được một loại sức mạnh khác có thể khắc chế nó hay không, vậy thì sẽ hình thành một vòng lặp vô hạn, muốn khống chế lửa thì phải khống chế nước, muốn khống chế nước thì phải khống chế đất đai, muốn khống chế đất đai thì cần hỏa lực nổ mạnh để thay đổi địa hình, muốn khống chế hỏa lực nổ mạnh thì cần thủ đoạn dập lửa mạnh hơn.

Đó chính là cái gọi là khống chế của ngươi sao.

Vậy theo lý luận của ngươi, sự xuất hiện của pháo đài ma pháp là tất yếu, phù hợp với quy luật phát triển xoắn ốc của nhân loại, vì pháo đài ma pháp cũng là để khắc chế một loại nguy hiểm nào đó, ví dụ như chiến tranh.

Có vũ khí mang tính răn đe, chiến tranh cũng có thể được khống chế trong phạm vi rất nhỏ, vậy thì xây dựng pháo đài ma pháp là một yêu cầu hợp lý.

Chính người xuyên không đã biến một việc hợp lý thành một thảm họa, tôi muốn hỏi một chút, người ở quê hương các ngươi làm việc đều cẩu thả như vậy sao.

Thiếu niên nhớ lại rất nhiều chuyện, người ở quê hương khi làm việc quả thực không được như ý, nhưng cậu vẫn chưa chịu thua: Hỏa hoạn và lũ lụt tuy có hại nhưng tổn thất đều có hạn, nhưng nước và lửa lại nuôi dưỡng nhân loại, cho nên có thể nói là lợi nhiều hơn hại, sức mạnh lợi nhiều hơn hại chính là có thể khống chế.

Cách nói không tệ, vậy để ngăn chặn sức mạnh hủy diệt nhân loại thì tự nhiên cũng phải có đẳng cấp hủy diệt nhân loại.

Ngươi đừng quên những văn minh bị lũ lụt và hỏa hoạn hủy diệt cũng tồn tại, thành cổ Pompeii bị núi lửa nhấn chìm, Atlantis bị sóng thần nuốt chửng.

Sở dĩ lửa và nước trở thành biểu tượng nuôi dưỡng nhân loại trong lòng ngươi chỉ vì tất cả các nền văn minh đều đang sử dụng nước và lửa, đó là hiệu ứng người sống sót.

Nếu tất cả các quốc gia đều sử dụng pháo đài ma pháp, thì pháo đài ma pháp sẽ trở thành sức mạnh không thể thiếu để bảo vệ hòa bình thế giới, địa vị cũng sẽ ngang hàng với nước và lửa.

Robin lập luận sắc bén, bảo thiếu niên đừng chỉ nhìn vào kết quả, nhìn vào kết quả chính là hiệu ứng người sống sót, thực tế người sống sót không đại diện cho tất cả, kẻ thất bại cũng có phẩm chất của người sống sót, tuy nhiên ưu thế của người sống sót có thể là yếu thế của kẻ thất bại, đó chính là đạo lý thứ này là châu ngọc nhưng thứ kia lại là ngói vỡ.

Tá Đằng Hòa Chân hoàn toàn không nhận ra những ví dụ mà Robin lấy đều là các thành phố trên Trái Đất, cậu chỉ nghĩ là do cầu thủy tinh ngôn ngữ nên tự động dịch thành những thành phố mà cậu biết.

Đối mặt với một loạt lời nói của Robin, cậu đã nhận ra cái gọi là sức mạnh có thể khống chế chỉ là một nghịch lý, nhân loại căn bản chưa từng khống chế bất kỳ sức mạnh nào, cái gọi là khống chế bất cứ lúc nào cũng có thể phản phệ.

Mà để tránh bị phản phệ thì phải có tinh thần trách nhiệm đầy đủ, có thể đối đãi một cách cẩn trọng, thì sức mạnh đó là có thể khống chế, không thể đối đãi cẩn trọng thì dù chỉ là một tàn thuốc cũng có thể hủy diệt tất cả.

Cái gọi là khống chế hay không thể khống chế, tất cả nằm ở thái độ con người.

Mà Tá Đằng cũng nhận ra những người xuyên không, bao gồm cả chính cậu, đều không thể đối đãi với dị thế giới bằng thái độ cẩn trọng, dù sao trong lòng họ dị thế giới cũng giống như một trò chơi, họ rất khó để nghiêm túc.

Nói cứ như thể Tá Đằng Hòa Chân ở Trái Đất đã từng nghiêm túc vậy.

Người đàn bà này quá thông minh, Hòa Chân cảm thấy mình dù thế nào cũng không thể thoát khỏi.

Sao lại không mở miệng nói gì nữa.

Có phải đang cân nhắc nhận tội không.

Robin hỏi.

Đương nhiên là không rồi, quỷ mới muốn vì chuyện của tiền bối xuyên không mà nhận tội, nhưng đối phương hiển nhiên là muốn vơ đũa cả nắm, muốn coi tất cả người xuyên không là kẻ thù, mình còn cách nào để tránh khỏi trừng phạt đây.

Khó quá, làm người xuyên không thực sự quá khó.

Đối mặt với sự dồn ép của Robin, Tá Đằng Hòa Chân đã đến bước đường cùng, cho nên chỉ có thể thực hiện nỗ lực cuối cùng: Người xuyên không cũng có người này người kia, dù sao tôi cũng không hổ thẹn với lòng mình.

Nhưng lịch sử không lừa người, theo những gì tôi tìm thấy, cho đến nay tôi vẫn chưa thấy người xuyên không làm được việc gì tốt đẹp cả.

Đương nhiên trong những bút ký này quả thực có ghi chép nguyên nhân người xuyên không đến thế giới của chúng tôi, nói là do thần gửi đến để đánh bại quân Ma Vương.

Thế nhưng bao nhiêu người xuyên không cuối cùng đều không đánh bại được quân Ma Vương, ngược lại còn gây ra đủ thứ rắc rối.

Cho nên tôi cũng không thể không nghi ngờ mục đích của ngươi, ngươi có phải cũng vì đánh bại quân Ma Vương mà đến không.

Hòa Chân thầm nghĩ rốt cuộc có bao nhiêu người xuyên không vậy chứ, nhưng nghĩ đến việc A Khắc Á chuyên đi lừa bịp, chắc chắn đã tống không ít người xuyên không qua đây, mình thực sự nên đi hỏi A Khắc Á xem những người xuyên không trước đây rốt cuộc đã làm những gì, chắc chắn đã làm rất nhiều chuyện quá đáng, khổ nỗi bọn họ sướng rồi nhưng lại liên lụy đến mình.

Tôi không nói gì nữa, các người muốn làm thế nào thì làm đi.

Hòa Chân từ bỏ việc tự biện hộ cho mình, dù sao trong mắt đối phương mình là người xuyên không thì đã tương đương với tội nhân rồi, vậy cũng chẳng cần nói gì thêm, cứ phó mặc cho số phận vậy.

Nếu ngươi thực sự muốn đánh bại quân Ma Vương, chúng tôi đương nhiên hoan nghênh, nhưng chúng tôi cũng lo ngại ngươi sẽ đi vào vết xe đổ trở thành kẻ thù của chúng tôi.

Cho nên nếu ngươi thực lòng muốn đối kháng quân Ma Vương, vậy thì phải nghe theo sự sắp xếp của chúng tôi, chúng tôi sẽ giao cho ngươi một loạt nhiệm vụ.

Nghe ý của đối phương là muốn chiêu mộ mình, nhưng Hòa Chân lo lắng nếu mình bán mạng cho đối phương sẽ bị hại chết: Nhiệm vụ, nhiệm vụ gì.

Không nguy hiểm lắm chứ.

Nguy hiểm đương nhiên là có, chiến đấu với quân Ma Vương sao có thể không có nguy hiểm.

Những việc ngươi làm ở thành Axel tôi cũng đã điều tra qua, cũng đã hỏi qua đánh giá của các mạo hiểm giả ở hội mạo hiểm giả về ngươi, nói thật ngươi không giống một mạo hiểm giả đang nỗ lực đánh bại quân Ma Vương.

Không thu thập tình báo, không có quy hoạch, thậm chí đến lộ trình cường hóa cũng chưa từng xác định, tham gia lớp bồi huấn thánh quang cũng chỉ là cưỡi ngựa xem hoa.

Cho nên nếu ngươi thực sự muốn đánh bại quân Ma Vương, thực sự là chiến sĩ do thần phái đến, thì tôi thấy cần thiết phải sắp xếp cho ngươi một số thử thách.

Tá Đằng Hòa Chân thầm nghĩ vậy thì tới đi, nếu không có Nữ thần kéo chân, mình chắc chắn sẽ trở nên mạnh hơn, với kinh nghiệm chơi game nhiều năm đảm bảo, mình tuyệt đối có thể đánh xuyên quân Ma Vương.

Hòa Chân đã tham gia nhiều trận chiến, mỗi lần đều có thể tận dụng tối đa tài nguyên trong tay để chiến thắng kẻ địch, cho nên cậu có đủ tự tin để đảm nhận chức vụ dũng sĩ, dường như cậu đã quên mất Nữ thần đần độn mới là con bài tẩy lớn nhất của mình.

Tôi chấp nhận sự sắp xếp của các người.

Không chấp nhận cũng chẳng còn cách nào, vì sẽ bị nhốt đến chết.

Rất tốt, vậy chúng ta sẽ bắt đầu từ di tích mới phát hiện gần thành Axel.

Robin nói: Bây giờ, ngươi có thể đi theo tôi.

Tá Đằng Hòa Chân đã gặp lại đồng đội của mình, ngoại trừ A Khắc Á.

Cậu hoàn toàn không lo lắng, vì cậu nghĩ A Khắc Á là nữ thần chắc sẽ không sao.

Ngược lại Huệ Huệ và Đạt Khắc Ni Tư có chút lo lắng cho nữ thần, ngay cả Duy Tư cũng không nhịn được hỏi: Xin hỏi A Khắc Á đại nhân đâu rồi.

Tuy là Vu yêu nhưng đối với Nữ thần đại nhân vẫn giữ sự tôn trọng, Duy Tư không hề phản bội tín ngưỡng của mình.

Thành Axel gần đây xảy ra một loạt sự kiện, tôi cho rằng những sự kiện này có liên quan đến vị tự xưng nữ thần A Khắc Á này, cho nên chúng tôi đã làm một thí nghiệm, các ngươi hiện tại đã đồng ý hợp tác, tôi bây giờ sẽ đưa các ngươi đến bãi thử nghiệm.

Tại nơi hoang dã, A Khắc Á bị xích trên một cây cọc gỗ, mất đi tự do, lúc đầu cô còn đang gào thét, nhưng hiện tại đã khóc không ra nước mắt, vì xung quanh toàn là sinh vật bất tử, những con quái vật này bao vây lại, ngày càng gần, khiến A Khắc Á phải đầu hàng nhận thua.

Ta khai rồi, ta khai hết rồi, Duy Tư là Vu yêu, Huệ Huệ là tộc Hồng Ma, Đạt Khắc Ni Tư là một kỵ sĩ biến thái luôn bị hụt mọi đòn tấn công, Tá Đằng Hòa Chân là người xuyên không, trước khi xuyên không còn tự mình hù chết mình.

Mau thả ta ra đi, ta không muốn chết đâu.

Bọn Hòa Chân vừa đến đã nghe thấy Nữ thần đang khai sạch sành sanh vốn liếng của họ.

Cái con mụ Nữ thần đần độn này.

Hòa Chân hận không thể để cô ta chết luôn cho rồi.

Cô ta cứ lặp đi lặp lại những lời này suốt, nên các người cũng không cần quá để ý, tôi không có hứng thú với việc các ngươi chết như thế nào.

Robin muốn nói chuyện chính sự: Như các người thấy, chỉ cần trói cô ta ở đây đã tụ tập được một đám sinh vật bất tử, điều này chứng minh người đàn bà này thực sự là thần, và sinh vật bất tử vì khao khát thần lực trong cơ thể cô ta mà tụ tập lại.

Bà nói là nữ thần sẽ thu hút sinh vật bất tử sao.

Nếu đây là sự thật, Hòa Chân đã hiểu tại sao tân thủ thôn lại liên tiếp xuất hiện cán bộ quân Ma Vương rồi, hóa ra bọn chúng đều vì nữ thần mà đến.

Chương 2274

Thánh quang thẩm phán.

Thánh quang rực sáng, sinh vật bất tử bị tiêu diệt trong nháy mắt, tan rã trong ánh thánh quang.

Đỗ Lan.

Hòa Chân không ngờ lại gặp Đỗ Lan ở đây.

Xem ra ngươi quen biết cha tôi, vậy sau này ngươi sẽ dưới quyền cha tôi, ông ấy sẽ sắp xếp cho ngươi đi chiến đấu.

Robin nói.

Cha sao.

Hòa Chân và những người khác đều sững sờ, họ cảm thấy Robin và Đỗ Lan như người cùng lứa, Đỗ Lan cũng chỉ là một đại thúc, chưa đến tuổi ngũ lục tuần mà.

Không thể nào.

Huệ Huệ và Đạt Khắc Ni Tư đều ngây người.

Ngược lại Duy Tư, một Vu yêu mấy trăm tuổi, nói: Chẳng lẽ là vì thánh quang khiến dung nhan của ông ấy giữ được sự trẻ trung.

Có lý, không ngờ họ lại là người một nhà, Hòa Chân cảm thấy mình thực sự quá thảm, cứ luẩn quẩn mãi trong tay gia đình này.

Hèn chi Robin ăn nói sắc bén thế, hóa ra toàn là Đỗ Lan dạy, bảo sao logic của bà ta quen thuộc thế, hóa ra là cùng một lò với Đỗ Lan, đúng là xui xẻo, quá xui xẻo rồi.

Mấy đứa sau này cứ đi theo ta, các ngươi cũng thấy thực lực của quân Ma Vương rồi đấy, sắp tới ta sẽ sắp xếp các nhiệm vụ để nâng cao thực lực cho các ngươi, nếu không thì trước khi thế giới bị hủy diệt, các ngươi còn chẳng gặp được Ma Vương đâu.

Mọi người cũng nhớ lại nỗi sợ hãi bị Cự Thần Binh chi phối.

Đỗ Lan vậy mà lại có một cô con gái lớn như Robin sao.

Đây là điều mọi người không ngờ tới, Huệ Huệ và Đạt Khắc Ni Tư đều không ngờ Đỗ Lan lại cùng lứa với cha họ, cho nên lập tức trở nên khép nép hơn.

Còn Tá Đằng Hòa Chân cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, ít nhất Đỗ Lan là bậc bề trên, vậy việc ông ta thích giảng đạo lý cũng là lẽ đương nhiên, trong mắt Hòa Chân những người lớn tuổi đều thích nhồi nhét đạo lý cho hậu bối, bất kể những đạo lý đó có thông suốt hay không.

Cả tiểu đội đã thay đổi thái độ đối với Đỗ Lan, ít nhất là sẵn lòng nghe lời.

Đỗ Lan thầm nghĩ trước đây mình giảng bao nhiêu đạo lý cũng không hiệu quả bằng vai vế, quả nhiên sinh vật như con người thực sự quá nhiều vấn đề.

Tuổi tác là thứ tồn tại khách quan thực tế, còn có sức thuyết phục hơn cả đại đạo lý, đạo lý nếu không qua thực tiễn thì rất khó xác định thật giả, thanh niên tự nhiên sẽ không tin, nhưng tuổi tác lại là thật, ngay cả người xuyên không cũng không thể phủ nhận.

Đi thôi, chúng ta đi thám hiểm địa hạ thành.

Đỗ Lan chuẩn bị đơn giản rồi dẫn mọi người xuống địa hạ thành mới phát hiện.

Quay lại gần tân thủ thôn, mọi người nhìn thấy những con quái vật mới, đó là một loại tượng đá, chính xác mà nói là tượng đá có hình dáng giống robot.

Tá Đằng Hòa Chân nhìn qua là thấy kỳ lạ ngay, vì ngoại hình của tượng đá này rất giống tạo hình robot trong một số phim hoạt hình ở Trái Đất.

Chẳng lẽ đây cũng là di tích của một tiền bối xuyên không nào đó sao.

Các ngươi có biết địa hạ thành từ đâu mà có không.

Đỗ Lan bắt đầu phổ biến kiến thức dị thế giới.

Ta biết, ta biết.

A Khắc Á giơ tay tranh đáp: Là do một số người có thực lực cường đại xây dựng, tuy nhiên vì xây dựng địa hạ thành là một việc tốn thời gian và công sức, cho nên đa số địa hạ thành đều là sản vật của thời kỳ đế quốc ma pháp, vì thời kỳ đế quốc ma pháp là thời đại phát đạt nhất từ trước đến nay, người xây dựng địa hạ thành cũng nhiều nhất.

Không sai, xây dựng địa hạ thành cần kinh phí và vật lực, cho nên nếu có ai hiện tại muốn xây dựng địa hạ thành thì trước tiên phải có lượng lớn tiền bạc.

Sau đó xây dựng địa hạ thành còn cần thực lực, vì cơ quan trong địa hạ thành đều do người xây dựng tự thiết kế.

Sau khi thiết kế sẽ có vô số mạo hiểm giả đến thám hiểm, thử thách, cho nên địa hạ thành giống như mối quan hệ giữa người thiết kế trò chơi và người chơi trò chơi vậy.

Đỗ Lan nói.

Dungeon & Dragons được coi là thế giới quan dị thế giới kinh điển, địa hạ thành là trang bị tiêu chuẩn của cường giả, chỉ cần là người có thể xây dựng địa hạ thành thì chắc chắn có thực lực cường đại.

Từ rất lâu trước đây Đỗ Lan cũng thích xây dựng căn cứ ngầm, khi hắn rời đi, căn cứ ngầm tương đương với địa hạ thành, nếu vào trong sẽ phát hiện ra rất nhiều công nghệ cổ quái.

Quả nhiên xây dựng địa hạ thành là bản năng khắc sâu trong xương tủy của cường giả, đứa trẻ nào mà chẳng từng ảo tưởng về một thế giới ngầm thuộc về riêng mình chứ.

Địa hạ thành trước mắt này chính là pháo đài trong mơ của người xuyên không, robot trên mặt đất không mạnh, tuy nhìn rất dọa người nhưng thực chất chỉ là tác phẩm thất bại của người xuyên không đó.

Huệ Huệ dùng một phát Bạo Liệt ma pháp bắn xuyên tượng đá, mọi người mới phát hiện bên trong tượng đá là rỗng.

Đây là buồng lái sao.

Hòa Chân càng xác định di tích này chắc chắn là do người xuyên không làm ra, hơn nữa còn là một người đam mê hoạt hình robot, buồng lái trong tượng đá tuyệt đối là thứ chỉ có người xuyên không mới làm ra.

Duy Tư, cô ở lại bên ngoài chăm sóc Huệ Huệ, những người khác theo ta xuống dưới.

Chia làm hai đường, tiến vào địa hạ thành.

Trong địa hạ thành toàn là những robot lớn nhỏ đã mất kiểm soát, địa hạ thành này hoàn toàn giống như một phòng nghiên cứu.

Đỗ Lan không khỏi nhớ lại căn cứ ngầm trước đây của mình, hắn cũng từng nghiên cứu robot dưới lòng đất.

Những robot không hoàn chỉnh đã bị bỏ rơi này vẫn có thể hoạt động, vẫn trung thành tuân thủ mệnh lệnh của người xây dựng từ mấy trăm năm trước.

Chính nghĩa thẩm phán.

Đỗ Lan không phá hủy những robot này, mà dùng thánh quang cố định chúng tại chỗ, khiến chúng không thể cử động.

Tiếp tục đi sâu vào, họ tìm thấy bút ký, quả nhiên được viết bằng tiếng Nhật.

Nữ thần cầm lên đọc.

Bên trong ghi chép người xuyên không bị nữ thần A Khắc Á quăng đến dị thế giới, và năng lực hắn sở hữu là biến ảo tưởng thành hiện thực, sau khi xuyên không, một mình hắn đã dùng siêu năng lực xây dựng địa hạ thành này, rồi sống cuộc đời trạch nam suốt mấy năm, đó là một kẻ thu mình thực sự, trong một thời gian dài chỉ có một mình, ở đây hắn thử dùng năng lực của mình để tạo ra robot mình thích nhất, và mục tiêu cuối cùng của hắn là tạo ra một cô bạn gái robot hoàn mỹ.

Mấy năm trôi qua, có một ngày hắn phát hiện đường chân tóc của mình ngày càng nguy hiểm, nghĩ đến việc mình xuyên không xong mà ngay cả một người dị thế giới cũng chưa gặp, thế là hắn quyết định rời khỏi địa hạ thành, đi tiếp xúc với người của đế quốc ma pháp dị thế giới.

Lại là một người xuyên không có vấn đề, một mình mà có thể ở lì suốt mấy năm, đúng là một kẻ mạnh.

Là người thời đại đế quốc ma pháp sao.

Đạt Khắc Ni Tư rất kinh ngạc.

Tá Đằng Hòa Chân bỗng nảy ra một ý tưởng, người chế tạo pháo đài ma pháp chẳng lẽ chính là chủ nhân của địa hạ thành này sao, nhìn những cấu trúc cơ khí quen thuộc này, không thể nào trong cùng một thời kỳ lại xuất hiện hai người xuyên không cùng thích robot được.

Đương nhiên cậu tò mò hơn là tiền bối xuyên không đã chế tạo ra cô bạn gái hoàn mỹ chưa.

Cảm thấy có chút vi diệu.

A Khắc Á đang hồi tưởng, năng lực biến ảo tưởng thành hiện thực hình như có chút ấn tượng, chắc là người xuyên không do cô tống qua rồi, mấy trăm năm trước hình như đúng là có một tên xuyên không cổ quái như vậy, chỉ là sau khi tống đi thì không quản nữa, A Khắc Á cũng không biết trải nghiệm của hắn ở dị thế giới như thế nào.

Năng lực của hắn rất mạnh.

Đỗ Lan nói: Tuy tính cách có vấn đề nhưng từ thành quả của địa hạ thành có thể thấy, hắn đã hoàn toàn nắm bắt được cách chế tạo các loại dược liệu cũng như xây dựng động lực hạt nhân, nếu hắn đến đế quốc ma pháp thì năng lực của hắn sẽ giúp đế quốc ma pháp như hổ mọc thêm cánh.

Nhưng sử liệu của đế quốc ma pháp bị thiếu hụt, một người mạnh mẽ như vậy mà chúng ta chỉ có thể hiểu về sự tồn tại của hắn qua nhật ký, đúng là một điều đáng tiếc.

A Khắc Á đặt cuốn nhật ký xuống, ánh mắt nhìn về phía cánh cửa trong cùng: Chúng ta vào xem căn phòng cuối cùng có gì đi, bên trong liệu có kho báu không.

Bên trong không có kho báu, chỉ có cô bạn gái hoàn mỹ do người xuyên không chế tạo, nhưng hiển nhiên vẫn chưa đủ hoàn mỹ, nếu không cũng chẳng để cô ấy lại trong địa hạ thành.

Cô bạn gái hoàn mỹ này ngoại hình tự nhiên không có vấn đề gì, nhưng hiển nhiên không thể tái hiện được định nghĩa về cô bạn gái hoàn mỹ trong lòng người xuyên không, cho nên cuối cùng người xuyên không đã chọn rời đi.

Căn phòng cuối cùng được phong ấn bằng ma pháp, nhưng Nữ thần lại là chuyên gia phá giải các loại phong ấn, rất đơn giản đã mở được cửa, nhìn thấy cách bài trí bên trong, có một robot nữ đứng sừng sững yểu điệu.

Chỉ nhìn ngoại hình thôi thì hoàn toàn phù hợp với mọi ảo tưởng của đàn ông về phụ nữ, xinh đẹp, chân dài, đường cong ưu mỹ, nhắm mắt lại như một công chúa ngủ trong rừng tĩnh lặng.

Nếu không có thánh quang thì càng tốt, nhưng vì biết Đỗ Lan là một kẻ cổ hủ nên Hòa Chân cũng hiểu tại sao Đỗ Lan thích đánh thánh quang, người già bảo thủ thôi mà.

Được rồi, đã không còn nguy hiểm nào khác, địa hạ thành này chúng ta đã khám phá xong, tiếp theo là thời gian làm bài tập về nhà, ta cần các ngươi viết một bài văn không dưới tám trăm chữ, ghi lại quá trình thám hiểm lần này cũng như ghi lại cảm xúc của các ngươi.

Đỗ Lan giống như yêu cầu học sinh viết văn sau buổi dã ngoại mùa xuân, giao bài tập tương tự.

Ơ, có cần thiết không.

Hòa Chân cảm thấy mình như đang quay lại trường học ở Trái Đất.

Đương nhiên là cần thiết, không viết cảm tưởng thì làm sao họ hiểu được ý nghĩa của người xuyên không, làm sao biết được điểm chung và điểm khác biệt của những người xuyên không, làm sao biết được những người xuyên không trước đây cuối cùng đã gặp kết cục gì, họ phải tổng kết lại chứ.

Dạy người ta bắt cá không bằng dạy người ta cách bắt cá, vì vậy cần phải dạy bọn họ phương thức tư duy và phương pháp luận giải quyết vấn đề.

Bởi vậy, mỗi người bắt buộc phải viết một bài văn tám trăm chữ để tổng kết sâu sắc về chuyến thám hiểm địa hạ thành lần này.

Xuyên không rồi mà còn phải viết văn.

Phải nói rằng điều này đã đảo lộn hoàn toàn nhận thức của Tá Đằng Hòa Chân.

Nếu hắn mà yêu thích học tập thì đã chẳng đến mức trở thành một gã trai nhà lành sống ẩn dật rồi.

Tuy nhiên, ở Nhật Bản, việc bị bắt nạt có vẻ không liên quan lắm đến thành tích tốt hay xấu. cho dù học giỏi thì vẫn bị bắt nạt như thường, vì trong trường học Nhật Bản vốn không duy trì thuyết chỉ dựa vào thành tích.

Tóm lại, trong căn phòng cuối cùng, cô bạn gái hoàn mỹ đang ngủ say với vẻ ngoài cực kỳ nóng bỏng vẫn chưa bị đánh thức.

Hòa Chân cho rằng nếu không trải nghiệm trọn vẹn địa hạ thành thì sẽ không thể viết nổi một bài văn hay: Hay là cứ đánh thức cô ấy đi.

Nếu anh muốn chúng tôi viết văn, thì ít nhất cũng phải cho chúng tôi trải nghiệm trọn vẹn cái địa hạ thành này chứ.

Chương 2275

Nhìn xem, đây là cơ quan cuối cùng rồi, đã đến tận đây mà không làm gì thì lỗ vốn quá.

Vậy cậu đi mà đánh thức.

Đỗ Lan không đánh thức cô nàng hoàn mỹ này vì hắn biết vị tiền bối xuyên không trước đó chẳng đáng tin cậy chút nào.

Hắn nói vậy là để nghĩ cho Hòa Chân, nhưng tiếc là người trẻ tuổi thường chẳng bao giờ nghe lời người già.

Hòa Chân vừa nghe xong đã mừng rỡ.

Bởi vì trên người cô bạn gái hoàn mỹ kia có quá nhiều thánh quang che chắn, khẳng định là một thiếu nữ vô cùng cởi mở.

Là một trạch nam, Hòa Chân cảm thấy mình và vị tiền bối xuyên không chắc chắn có sự đồng điệu, nên hắn tin rằng tiền bối hẳn đã chế tạo ra một hình mẫu bạn gái hoàn hảo trong lòng mọi trạch nam.

Bạn gái hoàn hảo trong lòng trạch nam là như thế nào.

Từ rất nhiều tác phẩm cùng loại có thể thấy được, trạch nam ngoài sự dịu dàng ra thì chẳng có gì cả, nên bạn gái bắt buộc phải bao dung mọi khuyết điểm của họ, sẵn sàng cùng họ đồng cam cộng khổ, thật lòng nghĩ cho họ, an ủi khi họ buồn, bầu bạn khi họ ấm ức, bao dung khi họ tức giận.

Còn trạch nam thì chẳng cần làm gì cả, tối đa là đi làm thêm, nhưng nhiều khi đến làm thêm cũng chẳng cần, chỉ cần có xe có nhà, cha mẹ đều bận rộn là đủ.

Cho nên Hòa Chân tin rằng cô bạn gái hoàn mỹ đang ngủ say kia chắc chắn có tính cách như một Đại Hòa Phủ Tử, dù mình có phế sài đến đâu cô ấy cũng sẽ chấp nhận mà không oán thán.

Phía trước có một nút bấm, hắn ấn xuống.

Cô ta tỉnh dậy.

Tá Đằng Hòa Chân mong đợi nhìn cô bạn gái hoàn mỹ, rồi đột nhiên hắn cảm thấy đau nhói, tiếp theo là những cơn đau như mưa bão ập đến khắp cơ thể.

Hòa Chân bàng hoàng nhìn chiếc roi trong tay cô nàng, mặt nghệt ra.

Chát.

Roi quất xuống, gương mặt tinh tế của cô nàng hoàn mỹ tràn đầy sự thỏa mãn, hiện rõ dáng vẻ của một nữ vương: Quỳ xuống thần phục.

Đây là một đẩu S.

Lúc này Hòa Chân mới nhớ lại những biểu hiện trong nhật ký của tiền bối xuyên không cho thấy ông ta là một đẩu M.

Nghĩa là sự hoàn mỹ trong lòng vị tiền bối kia là một người hoàn hảo để phối hợp với tính cách đẩu M của mình, hoàn toàn đi ngược lại với sự hoàn mỹ trong lòng trạch nam bình thường.

Thôi xong rồi, Hòa Chân chẳng hề thích bị quất roi chút nào: Cứu mạng.

Hãy cảm nhận nỗi đau đi.

Biểu hiện của Đỗ Lan lúc này còn nghiêm túc hơn cả Pain: Như vậy cậu mới có thể viết ra được một bài văn sâu sắc.

Hy vọng Tá Đằng Hòa Chân có thể rút ra bài học xương máu từ quyết định sai lầm này.

Đỗ Lan phong ấn vị bạn gái hoàn mỹ kia lại, đưa mọi người trở về và yêu cầu bọn họ nộp bài văn vào ngày hôm sau.

Ngày hôm sau, năm người xếp thành một hàng, nộp lên năm bài văn.

Khi Đỗ Lan đọc bài, năm người bọn họ đều cúi đầu như những học sinh đang chờ giáo sư chấm điểm.

Thật là một mớ hỗn độn.

Ngoại trừ Đạt Khắc Ni Tư, bốn học sinh còn lại đều rất tệ, ngay cả nguyên nhân kết quả của chuyến thám hiểm cũng trình bày không rõ ràng.

Quả nhiên giáo dục mà đại tiểu thư quý tộc Đạt Khắc Ni Tư nhận được tốt hơn hẳn những người khác, thậm chí còn tốt hơn cả nữ thần.

Bài của nữ thần là tệ nhất, tẩy xóa lung tung, chẳng thấy chút thái độ nghiêm túc nào, giống hệt thành phần cá biệt trong lớp, rõ ràng có thiên phú học tập nhưng nhất quyết không chịu học, lại còn bày ra vẻ mặt chán ghét học hành.

Về phần Duy Tư, viết cũng tạm được, có điều dùng từ quá cổ hủ.

Nhưng dù sao cô cũng là một vu yêu trăm tuổi, có thể hiểu được. ngôn ngữ luôn tiến hóa, một trăm năm đủ để khiến ngôn ngữ thay đổi rất lớn.

Còn Huệ Huệ và Hòa Chân thì thuộc trình độ giáo dục phổ thông, mà lại còn là trình độ của học sinh kém.

Trong bài văn của Huệ Huệ có một đoạn dài miêu tả về ma chú trung nhị, quá nhiều lời rác, tám trăm chữ mà toàn là nước.

Còn bài văn của Hòa Chân thì thật khó tin hắn lại là một học sinh trung học. bài viết đúng kiểu hình tán thần cũng tán, cấu trúc hỗn loạn vô cùng, đến mức người ta phải nghi ngờ giáo viên ngữ văn của hắn là người ngoài hành tinh.

Chỉ có Đạt Khắc Ni Tư là miễn cưỡng đạt yêu cầu, những người khác căn bản là nói năng bừa bãi, hỏng bét hết cả.

Các ngươi thế này mà cũng muốn đánh bại Ma Vương quân sao.

Đỗ Lan tỏ vẻ rất thất vọng, ném xấp bài văn lên bàn và bắt đầu phê bình.

A Khắc Á cãi lại: Chiến đấu với Ma Vương quân đương nhiên phải dựa vào sức mạnh, viết văn thì làm sao đánh bại được Ma Vương.

Viết văn là để các ngươi kiên định tư tưởng, biết rõ mình chiến đấu vì cái gì.

Tá Đằng Hòa Chân, cậu là người xuyên không, mà thực lực lại chẳng mạnh mấy, sau khi xuyên không tại sao cậu phải chiến đấu.

Đỗ Lan hỏi.

Không biết nữa, vì A Khắc Á cần tôi đánh bại Ma Vương quân chăng.

Chẳng phải người xuyên không thì phải đánh bại Ma Vương quân sao.

Vậy nếu Ma Vương quân cho cậu nhà lầu xe hơi, mỹ nữ vây quanh, vinh hoa phú quý, cậu có còn sẵn sàng chiến đấu với Ma Vương quân không.

Đỗ Lan hỏi tiếp.

Hòa Chân lưỡng lự.

A Khắc Á nổi trận lôi đình: Hòa Chân, sao cậu có thể lưỡng lự.

Cậu phải kiên định đứng về phía tôi, thề không đội trời chung với Ma Vương quân mới đúng chứ.

Sao cậu lại chần chừ.

Cô ta đương nhiên là không đội trời chung với thế lực tà ác, vì cô ta là nữ thần, sức mạnh của cô ta bắt nguồn từ việc chống lại cái ác.

Nhưng Tá Đằng Hòa Chân thì không, sau khi xuyên không hắn chỉ muốn sống một cuộc đời tốt đẹp hơn ở Trái Đất.

Dù nội tâm hắn có mặt lương thiện, nhưng hắn thực sự rất dễ bị cám dỗ.

Ma Vương quân sẽ hủy diệt thế giới, đến lúc đó tất cả đều tiêu tùng.

A Khắc Á nói: Chẳng lẽ lý do chiến đấu đó còn chưa đủ sao.

Đương nhiên là không đủ.

Làm sao cô thuyết phục được mọi người rằng Ma Vương quân sẽ hủy diệt thế giới.

Trong số các mạo hiểm giả có sức chiến đấu ở thế giới này, có một bộ phận lớn đang thỏa mãn với hiện trạng, họ mang tính nhu nhược của mạo hiểm giả.

Chúng ta bắt buộc phải thông qua giáo dục tư tưởng mới có thể đoàn kết các mạo hiểm giả lại, mới có thể đánh bại tính nhu nhược đó.

Đỗ Lan tuyên bố rằng muốn đánh bại Ma Vương không thể chỉ dựa vào mỗi người xuyên không.

Hắn nói tiếp: Hơn nữa ta cũng đã nói, Ma Vương quân xuất hiện là có lý do khách quan.

Nếu thực sự tiêu diệt Ma Vương quân rồi, thì người xuyên không sẽ trở thành biến số mới.

Chuyến thám hiểm này là để các ngươi tổng kết xem tại sao các tiền bối xuyên không trước đây đều không đánh bại được Ma Vương quân, cũng như tại sao trong lịch sử không có ghi chép trực diện nào về họ.

Những điều này chẳng lẽ không đáng để suy nghĩ sao.

Hòa Chân nhìn về phía nữ thần, những vấn đề này hắn thực sự muốn tìm hiểu.

Nhưng A Khắc Á chỉ nhún vai lắc đầu: Những người xuyên không trước đây tôi chưa bao giờ quan tâm.

Tôi chỉ là nữ thần dẫn dắt, chứ không phải bảo mẫu.

Nếu không phải vì Hòa Chân cậu lôi tôi theo xuyên không, tôi cũng sẽ không gặp lại Ngự Kiếm Hưởng Dạ, cũng chẳng biết một người xuyên không từ trăm năm trước đã làm những gì.

Phương châm của chúng tôi là xuyên xong mặc kệ.

Quả nhiên là một nữ thần vô dụng.

Hòa Chân lẩm bẩm.

Mối quan hệ giữa người xuyên không và dị giới rốt cuộc là gì.

Việc đào sâu tìm kiếm chân tướng bị ẩn giấu trong lịch sử còn thú vị hơn nhiều so với việc đánh bại Ma Vương quân.

Đỗ Lan lỡ lời nói ra suy nghĩ thật.

Đánh bại Ma Vương quân chẳng có gì thú vị, nhưng khai quật lịch sử và tái cấu trúc dị giới mới là niềm vui.

Cái gì là chính nghĩa, cái gì là tà ác, mỗi lập trường khác nhau sẽ có câu trả lời riêng.

Cho nên các người xuyên không thực tế đều không bị gò bó vào cái gọi là sứ mệnh.

Bọn họ cũng chẳng mặn mà gì với nhiệm vụ tiêu diệt Ma Vương quân, hoặc có thể hiểu theo hướng khác là cách họ nhìn nhận nhiệm vụ này hoàn toàn khác nhau.

Chương 2276

Vì vậy, phương thức thực hiện cũng muôn hình muôn vẻ, khác xa so với dự tính của Thiên Giới.

Cùng một mệnh lệnh nhưng lại tạo ra hiệu ứng trăm hoa đua nở, đó chính là lập trường của con người.

Giống như việc kết thúc thời loạn lạc, thời Xuân Thu Chiến Quốc có Bách gia tranh minh, mỗi nhà cung cấp một phương thức trị loạn từ góc độ khác nhau.

Cuối cùng, ưu điểm của các nhà tập hợp lại mới tạo nên một nền văn minh vĩ đại.

Thực tế, khi đối mặt với sự hỗn loạn và cái ác, tất cả mọi người, dù là cổ hay kim, đông hay tây, đều có hai lựa chọn: một là dựa vào sức mạnh của chính mình, hai là dựa vào sức mạnh bên ngoài.

Dựa vào ngoại lực tự nhiên là thần lực ngoài sức người. dựa vào chính mình tự nhiên là sự hy sinh nối tiếp nhau.

Đồng thời, trong lòng mỗi người đều có một thế giới hoàn mỹ khác nhau.

Có người nói thế giới hoàn mỹ là sao chép lại thế giới Đại Đồng cổ đại, có người nói là thiên đường sau khi chết, cũng có người nói thế giới hoàn mỹ là nơi ai ai cũng có cơm ăn áo mặc, ai ai cũng có ruộng cày.

Mục đích khác nhau, thủ đoạn khác nhau, từ đó hình thành nên các nền văn minh khác nhau.

Tôn giáo chính là dựa vào sức mạnh bên ngoài, mong chờ vào thế giới sau khi chết.

Ở dị giới, thần linh thực sự tồn tại, con người quả thực có thể cầu nguyện thần linh giáng xuống thần tích giữa cảnh lầm than, tuy nhiên thần linh lại không giúp đỡ dễ dàng như vậy.

Lấy một ví dụ không mấy thỏa đáng: người cha bảo con trai nếu thi được một trăm điểm thì sẽ mua cho món đồ chơi, nhưng thực tế dù con trai thi không điểm, người cha vẫn có thể mua đồ chơi cho nó.

Thần linh đối với tín đồ cũng giống như cha đối với con, có thể ban ơn bất cứ lúc nào nhưng lại không làm, nhất định phải bắt tín đồ thi được một trăm điểm, nếu không sẽ không cho đồ chơi.

Cho nên Đỗ Lan cho rằng mình có thể thâu tóm dị giới, vì hắn không cần người của dị giới phải thi được một trăm điểm.

Hắn sẽ cho người dân dị giới một lựa chọn khác, miễn là bọn họ có thể kháng cự lại thần uy.

Mà muốn kháng cự thần uy, thì phải để thần dân dị giới thấy được thần đã làm gì với thế giới này, và những người xuyên không do thần gửi đến đã làm gì.

Trong bài văn của các ngươi không có sự suy nghĩ sâu sắc về tác động tiêu cực của người xuyên không đối với dị giới, không phản tỉnh xem việc thần gửi người xuyên không đến rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Tại sao thần lại gửi người xuyên không đến.

Là vì không tin tưởng thần dân bản địa, hay vì một nguyên nhân nào khác.

Đỗ Lan dẫn dắt bọn họ suy nghĩ.

Tá Đằng Hòa Chân nhìn về phía nữ thần: Đúng thế, vốn dĩ tôi chết rồi thì có thể lên thiên đường, tại sao cô lại giới thiệu tôi xuyên không.

A Khắc Á cũng chẳng biết: Quy trình công việc thôi, xuyên hay không là do cậu tự chọn, đừng có đổ lỗi cho tôi.

Hòa Chân nghĩ lại thì đúng thật, con đường mình chọn thì cũng khó trách người khác: Tôi thấy xuyên không là trào lưu rồi.

Thời buổi này xuyên không thịnh hành như vậy, Thiên Giới thuận theo thời đại mà mở dịch vụ xuyên không cũng là chuyện bình thường.

Vậy thổ dân thế giới này có sẵn lòng tiếp nhận người xuyên không không.

Cậu thì sẵn lòng xuyên không đấy, nhưng thần dân thế giới này có muốn tiếp nhận không.

Đỗ Lan nói.

Duy Tư hiện tại đã lờ mờ nhận ra vấn đề của người xuyên không, đó là về sau họ đều sẽ rất mạnh mẽ và trở nên mất kiểm soát, đặc biệt là khi họ chỉ coi thế giới này là một trò chơi, điều đó thật đáng sợ: Thần linh rốt cuộc phái người xuyên không đến làm gì.

Cho dù không có người xuyên không, chúng tôi vẫn sẽ tín ngưỡng họ, ngược lại từ biểu hiện của Hòa Chân và miêu tả trong nhật ký, có thể suy đoán rằng người xuyên không rất ít khi tin tưởng thần linh.

Đỗ Lan gật đầu liên tục, Duy Tư đã bắt đầu nghĩ đến cốt lõi của vấn đề rồi.

Hắn tiếp tục dẫn dắt: Câu hỏi rất hay.

Bất kỳ ai khi gặp vấn đề cũng sẽ có hai lựa chọn: một là dựa vào ngoại lực, hai là dựa vào chính mình.

Nếu gặp một vấn đề có thể giải quyết được, các ngươi chắc chắn sẽ dựa vào chính mình, rồi không ngừng tích lũy kinh nghiệm, không ngừng đoàn kết sức mạnh.

Sức mạnh được đoàn kết lại sẽ ngày càng nhiều, vấn đề giải quyết được sẽ ngày càng lớn.

Nhưng nếu đột nhiên ném cho các ngươi một siêu cấp nan đề vượt xa năng lực giải quyết hiện tại thì sao.

Các ngươi sẽ buộc phải tìm kiếm sự trợ giúp từ bên ngoài.

Ý anh là thần sắp xếp người xuyên không đến thực chất là để gây rối.

Mọi người giật mình, đều cảm thấy cách nói của Đỗ Lan quá đáng sợ.

Nghĩa là thần không muốn người ở dị giới đoàn kết lại nên cố ý để người xuyên không đến quấy nhiễu.

Giao nhiệm vụ cho người xuyên không là đánh bại Ma Vương quân, nhưng thực tế dù các người xuyên không đều rất lương thiện, nhưng tâm tính lại không kiên định.

Nếu gặp phải cám dỗ, họ cũng sẽ mất kiểm soát, hoặc nếu gặp phải bi kịch, họ cũng có thể từ lương thiện biến thành tà ác.

Người xuyên không đều rất trẻ, thậm chí có thể nói họ chưa thực sự hiểu biết về xã hội, chưa từng tiếp xúc với thế giới đầy rẫy cám dỗ.

Ở một nơi không có nhiều quy tắc như dị giới này, giống như là mở cửa xả lũ, thả lỏng dây cương vậy.

Hòa Chân cảm thấy Đỗ Lan quá coi thường mình.

Dù hắn chưa đầy hai mươi tuổi, vẫn là một gã trạch nam nghiện game chỉ biết ở nhà, nhưng dù sao cũng không đến mức không phân biệt được thị phi đen trắng, tốt xấu cơ bản vẫn nhận thức được.

Không tín ngưỡng thần linh thì phải dựa vào chính mình để giải quyết vấn đề.

Đạt Khắc Ni Tư đang suy nghĩ về luận điểm này, có vẻ như nó khá hợp lý.

Dù phần lớn thời gian thần linh không hiển hiện thần tích, nhưng đúng là có rất nhiều người khi gặp vấn đề sẽ dùng cầu nguyện để thay thế cho hành động, sau khi có được dũng khí thông qua cầu nguyện mới bắt tay vào giải quyết: Nhưng nếu không có tín ngưỡng, chúng ta làm sao giải quyết được vấn đề.

Tín ngưỡng dù không phải là liều thuốc vạn năng, nhưng quả thực là động lực để chúng ta đối mặt với vấn đề.

Tín ngưỡng không giải quyết được vấn đề, nhưng có thể chuyển hóa thành động lực để giải quyết vấn đề.

Đó chính là vấn đề, rõ ràng có thể trực diện đối mặt, nhưng lại tự dưng mọc ra một kẻ môi giới, các ngươi nói xem điều này có hợp lý không.

Đỗ Lan nhìn bọn họ hỏi.

A Khắc Á ngẩn người, mình đường đường là một nữ thần mà vào miệng Đỗ Lan lại trở thành thương nhân trung gian.

Nhưng hình như đúng là vậy thật, trước khi xuống phàm trần cô ta cũng chẳng giúp dị giới giải quyết vấn đề cụ thể nào, chỉ thu thập tín ngưỡng rồi nói với tín đồ vài điều răn giáo điều, chứ chẳng hề ra tay.

Dùng thuật ngữ chuyên môn thì là ban tặng dũng khí cho tín đồ, còn vấn đề của tín đồ thì vẫn phải để tín đồ tự giải quyết.

Tín đồ tự mình không có lòng tin giải quyết vấn đề nên mới cần thần linh chúng tôi khích lệ, điều đó đâu có sai.

Chúng tôi giống như những người dẫn dắt tâm linh vậy, hoàn toàn có ý nghĩa.

A Khắc Á chột dạ nói.

Làm người dẫn dắt tâm linh đương nhiên không vấn đề gì, ta cũng thích làm người dẫn dắt cuộc đời cho người khác, rót canh gà cho họ.

Nhưng ta sẽ dạy bọn họ tự mình giải quyết vấn đề, còn các ngươi lại hy vọng mọi người đều dựa dẫm vào mình, thậm chí còn vơ hết công lao giải quyết vấn đề về mình, điều này có chút không thỏa đáng rồi đấy.

Đỗ Lan khẳng định kinh nghiệm làm người dẫn dắt cuộc đời của mình phong phú hơn A Khắc Á nhiều, nhưng hắn không bao giờ coi việc người khác giải quyết được vấn đề sau khi nghe hắn chỉ bảo là công lao của mình.

Còn thần linh thì lại nẫng tay trên thành quả của người ta.

Đây cũng là lý do Đỗ Lan bấy lâu nay không muốn xưng thần, vì khi người khác thông qua hắn mà có dũng khí chiến thắng nan đề, Đỗ Lan đã nhận được niềm vui rồi, không cần người ta phải tiếp tục tín ngưỡng mình.

Đỗ Lan làm theo kiểu mua đứt bán đoạn, nhưng thần linh thì lại muốn duy trì mãi mãi, thậm chí đến mức không có vấn đề cũng phải tạo ra vấn đề.

A Khắc Á im lặng, tư tưởng của Đỗ Lan quá xung kích đối với tam quan làm thần của cô ta.

Những việc vốn dĩ thần coi là hiển nhiên thì lại bị Đỗ Lan phản đối.

Hơn nữa Đỗ Lan rõ ràng cho rằng không có thần, nhân loại tự mình cũng có thể giải quyết vấn đề, thậm chí còn giải quyết tốt hơn.

Điều này là đang làm lung lay tận gốc rễ của thần linh.

Không được, mình không được dao động.

Thần mang lại đức tin cho tín đồ, giúp họ có dũng khí đối mặt với nghịch cảnh, thần là bắt buộc.

Hơn nữa thần còn sắp xếp thiên đường cho tín đồ, tất cả đều có ý nghĩa.

Thần không phải kẻ môi giới, thần là người dẫn dắt nhân loại, là người chăn cừu, là một trong những điều kiện tất yếu không thể thiếu cho hòa bình thế giới.

Nhưng Đỗ Lan cho rằng điều con người nên tín ngưỡng nhất chính là bản thân mình.

A Khắc Á không phục, dù im lặng nhưng vẫn không phục.

Cô ta nhìn những người xung quanh, cuối cùng nhìn chằm chằm vào Duy Tư.

Chương 2277

Cô ta nhận ra lúc này chỉ có vu yêu trăm tuổi Duy Tư mới có khả năng phản bác lại Đỗ Lan.

Thực tế xét về tuổi tác thì A Khắc Á lớn hơn Duy Tư nhiều, nhưng tiếc là khi truyền đạo cô ta chưa bao giờ sáng tạo ra giáo nghĩa tốt hơn mà chỉ toàn dùng đòn công kích cá nhân để ngăn cản tín đồ tin vào các nữ thần hậu bối, cô ta vốn chẳng giỏi biện luận.

Duy Tư vốn e sợ quyền uy của thần, bèn hỏi Đỗ Lan: Cho dù thần là kẻ môi giới, cho dù họ đã làm không ít việc xấu, nhưng việc thần làm sai cũng không có nghĩa là anh đúng.

Tín ngưỡng thần linh đã kéo dài ngàn năm, đã trở thành một phần cuộc sống của chúng tôi.

Cho dù họ là kẻ môi giới thì sự tồn tại lâu đời như vậy chắc chắn phải có ý nghĩa của nó.

Ngược lại, ngôn luận của anh không có bất kỳ căn cứ nào, trực tiếp làm lung lay truyền thống ngàn năm, lỡ như anh sai thì sao.

Không hổ danh là cựu đội trưởng đội mạo hiểm giả mạnh nhất, Duy Tư nhìn nhận vấn đề rất sắc sảo.

Thần sai không có nghĩa là Đỗ Lan đúng.

Con người thường mắc một sai lầm, đó là thông qua cái sai của người khác để chứng minh mình đúng, nhưng thực tế giữa cái sai của người khác và cái đúng của mình chẳng có logic nhân quả nào cả.

Người khác sai không đồng nghĩa với việc mình đúng, nên dùng cái sai của người khác để chứng minh mình đúng vốn dĩ là không hợp lý.

Đỗ Lan hiện tại cứ nhấn mạnh vào cái sai của thần, vẻ mặt như muốn lật đổ thần linh, nhưng lại chẳng có bằng chứng nào cho thấy lý luận của hắn là chính xác.

Đời người chẳng phải là quá trình không ngừng thử sai sao.

Con người không có khả năng tiên tri, làm sao ngay từ đầu đã biết đúng hay sai được.

Phải đi đường vòng một chút, sau khi thử và sai mới tìm thấy một con đường tương đối chính xác.

Đỗ Lan nói: Cho nên điều quan trọng là sự lựa chọn, mà thần thì không cho các ngươi cơ hội lựa chọn.

Đây lại là quan điểm cũ rích của Đỗ Lan, nhấn mạnh vào tầm quan trọng của sự lựa chọn.

Tôi thấy hiện tại cũng khá tốt, không nhất thiết phải chọn một con đường có khả năng còn tồi tệ hơn.

Duy Tư nói.

A Khắc Á lúc này mặt mày đầy vẻ biết ơn, dù Duy Tư là vu yêu nhưng cô ta lại nhận được sự sùng bái từ nữ thần.

Có thể hiểu được tâm lý không muốn cuộc đời xuất hiện biến động của các ngươi.

Tuy nhiên Duy Tư, cô thì không nên nghĩ vậy, vì cuộc đời cô đã từng trải qua một biến cố cực lớn rồi.

Từ người biến thành vu yêu có thể nói là thay đổi trời đất, chẳng phải cô vẫn sống rất tốt đó sao.

Đỗ Lan nói: Cho nên khi những người khác chọn con đường nhân loại tín ngưỡng nhân loại, họ cũng sẽ ngày càng tốt hơn thôi.

Chưa chắc, tôi chỉ là ngoại lệ.

Duy Tư hiểu rất rõ mình rất đặc biệt.

Trước khi biến thành vu yêu, cô đã là cường giả hàng đầu trong nhân loại.

Lúc này ánh mắt cô trở nên sắc sảo, như thể quay lại thời điểm là mạo hiểm giả mạnh nhất trăm năm trước, mạnh mẽ, quả cảm, thạo việc, thậm chí còn có chút lạnh lùng.

Duy Tư hoàn toàn có tư cách nói vậy, vì cô thực sự là trường hợp đặc biệt.

Cho nên cô không đồng ý với lý luận của Đỗ Lan, không cho rằng cứ đưa ra lựa chọn là sẽ sống tốt hơn, không cho rằng mất đi kẻ môi giới thì nhân loại thực sự có thể độc lập tự chủ.

Nhân loại không thể thiếu thần.

Đó chính là gông cùm tinh thần của các quốc gia tôn giáo.

Dù có một vài người hô vang Thượng đế đã chết, nhưng số ít đó cũng không thể lay chuyển được địa vị của tôn giáo.

Ở dị giới, tôn giáo là quốc giáo.

Giáo nghĩa của giáo phái Eris là tư tưởng tôn giáo chính thống: sau khi chết có thiên đường, thế giới có ngày mạt thế.

Đạo đức và pháp luật của họ hoàn toàn được xây dựng trên cái thiên đường và mạt thế hư ảo đó, bắt nguồn từ sự hướng tới và nỗi sợ hãi đối với những thứ không có thật.

Đỗ Lan từ nhỏ đã được giáo dục theo kiểu khác nên tự nhiên không ưa nổi thần tiên, vì vậy mới coi họ là kẻ môi giới, đồng thời cũng cảm thấy người dân dị giới bị tôn giáo trói buộc thật đáng thương.

Nhưng hắn không biết rằng, trong mắt người dân dị giới, Đỗ Lan mới là kẻ đáng thương thực sự, vì hắn không có đức tin.

Không có đức tin, trong mắt người dân dị giới là một điều đáng sợ.

Dù sao đạo đức và pháp luật của họ đều đến từ tôn giáo và đức tin, mà không có đức tin thì không có cơ sở để làm người, rất dễ dẫn đến kết luận rằng Đỗ Lan căn bản không phải là con người.

Sắc mặt A Khắc Á đã khá hơn nhiều, đắc ý nói: Anh hết lời để nói rồi chứ gì.

Ta có thể đưa ra thêm nhiều dẫn chứng về việc thần linh làm hại dị giới, nhưng các ngươi nói cũng không sai, thần tàn bạo không chứng minh được ta đúng.

Các ngươi đã quen với sự tồn tại của thần, bất kể thần tốt hay xấu đều không muốn thay đổi, vậy ta cũng không thể dùng lời nói suông mà bắt các ngươi đổi ý được, cứ để thực tế lên tiếng vậy.

Đỗ Lan thầm nghĩ nếu bây giờ hắn nói cho mọi người biết Ma Vương của Ma Vương quân cũng là người xuyên không do thần gửi đến, ước chừng bọn họ cũng sẽ không phản đối thần, ngược lại còn sùng bái và kính sợ thần hơn.

Dù sao đánh không lại thì gia nhập, trở thành con chiên của thần, đầu hàng trực tiếp chỉ thua một nửa.

Không thể đánh giá cao ý thức đấu tranh của nhân loại ở dị giới được.

Hi hi.

A Khắc Á cảm thấy mình đã đại thắng, lập tức vơ hết công lao chiến thắng về mình.

Rõ ràng là Duy Tư biện luận thành công, nhưng vì cô ấy là người do A Khắc Á chọn nên công lao thuộc về A Khắc Á.

Được rồi, nếu các ngươi cảm thấy thần tiên tốt, vậy chúng ta hãy đến thành phố tôn giáo xem thử.

Đỗ Lan định đưa bọn họ đến thành phố hưng thịnh nhất của giáo phái Axis thành phố ôn tuyền Arkanretia.

Thành phố ôn tuyền là một thành phố du lịch, thậm chí không có cả hội mạo hiểm giả, quy mô không lớn.

Toàn bộ dân cư đều làm ngành dịch vụ, chuyên phục vụ những khách hàng đến tắm suối nước nóng để giảm bớt áp lực.

Thành phố này là một trong số ít nơi trong vương quốc không tín ngưỡng quốc giáo Eris. toàn dân đều theo giáo phái Axis, không khí tôn giáo cực kỳ nồng đậm.

Nhưng ai đã từng đến đây đều biết, tín đồ giáo phái Axis đầu óc đều không được bình thường, từ người già đến trẻ nhỏ.

Trong thành phố ôn tuyền, từ đứa trẻ vài tuổi trở đi, tất cả mọi người đều có hai bộ mặt, cực kỳ kỳ quặc.

Tá Đằng Hòa Chân cho rằng gã Đỗ Lan này tuy thích làm thầy người ta, nhưng trình độ giáo dục vẫn rất ổn.

Không phải đi xuống địa hạ thành thì cũng là đi tắm suối nước nóng, toàn là giáo dục thực tiễn chứ không bắt mọi người đọc sách vẹt.

Nếu giáo viên ở Trái Đất mà có trình độ như Đỗ Lan, hắn đã chẳng đến mức chán học.

Ôn tuyền, ôn tuyền.

Hòa Chân rất mong chờ được ngâm mình trong suối nước nóng.

Ngay cả lúc khốn khổ nhất, hắn cũng không quên đi nhà tắm công cộng, nên đối với suối nước nóng lại càng khao khát không thôi.

Ai mà chẳng thích ngâm mình trong làn nước ấm áp, thả lỏng cơ thể, xoa dịu sự mệt mỏi của cơ bắp và xua tan căng thẳng thần kinh chứ.

Cứ nghĩ đến việc sắp được thư giãn thoải mái là Hòa Chân và những người khác lại mỉm cười rạng rỡ.

Ngồi trên xe ngựa, dọc đường họ gặp phải một đàn đà điểu quái vật nghìn cân, nhưng vấn đề không lớn.

Vấn đề duy nhất là những sinh vật bất tử bị nữ thần thu hút đến.

Vì đã rời khỏi sự bảo vệ của tường thành để tiến vào vùng hoang dã, thần lực mà nữ thần tiết lộ liên tục thu hút các sinh vật bất tử, đặc biệt là vào ban đêm, họ hoàn toàn không thể ngủ yên, phải tỉnh táo để đề phòng quái vật tấn công.

Tuy lộ trình không mấy thuận lợi nhưng nghĩ đến việc sắp được tắm suối nước nóng, Hòa Chân cũng cắn răng chịu đựng.

Cuối cùng cũng đến được thành phố ôn tuyền.

Nhìn từ xa, nơi đây như một tiên cảnh được bao phủ bởi hơi nước, sương trắng lờ mờ bốc lên từ các suối nước nóng, trong làn sương khói còn có ánh đèn lấp lánh, vô cùng xinh đẹp.

Vì là thành phố du lịch nên kiến trúc rất hoa lệ, cư dân đi lại ăn mặc cũng rất thời thượng.

Trên mặt mỗi người đều giữ nụ cười ung dung, khiến người ta cảm nhận được sự nhiệt tình của một thành phố du lịch.

Cả nhóm đều rất vui vẻ, nhưng niềm vui này chỉ có thể giữ được cho đến trước khi xung đột tôn giáo bùng nổ.

Chương 2278

Dù là người không tin thần hay là người tin giáo phái Eris, đều sẽ cảm nhận được sự khác người của các tín đồ giáo phái Axis tại đây.

Người dân trong thành phố ôn tuyền rất nhiệt tình, nhưng sau sự nhiệt tình đó sẽ là bắt đầu truyền giáo.

Khi Đạt Khắc Ni Tư nói ra cô là tín đồ giáo phái Eris, những cư dân vốn đang nhiệt tình lập tức biến sắc.

Họ không chỉ đường cho họ nữa, không phục vụ họ nữa, thậm chí đến khách sạn cũng không cho họ ở.

Giây phút nhìn thấy tín đồ giáo phái Eris, họ đối xử chẳng khác nào nhìn thấy kẻ thù.

Quả nhiên là nhất thần giáo nhỉ.

Đỗ Lan cười nói.

Nhất thần giáo có hai cách giải thích: một là loại tôn giáo chỉ tồn tại duy nhất một vị thần. hai là dù biết rõ có nhiều vị thần tồn tại, nhưng tôn giáo đó chỉ cho phép tín đồ thờ phụng và chỉ thừa nhận thần của mình là vị chân thần duy nhất.

Cho nên dù thừa nhận các vị thần khác có tồn tại, nhưng nhất thần giáo lại cực kỳ phủ nhận thần linh và tín đồ của các tôn giáo khác, giống hệt như biểu hiện hiện tại của các tín đồ giáo phái Axis.

Họ thừa nhận nữ thần Eris có tồn tại, nhưng họ cho rằng A Khắc Á mới là chân thần duy nhất, còn Eris tối đa chỉ là một vị thần cấp thấp.

Cách nhất thần giáo đối đãi với tín đồ của thần khác đương nhiên sẽ không khách khí.

Trong mắt họ, tín đồ của các tôn giáo khác đều là dị giáo đồ, chưa trực tiếp đem đi hỏa hình đã là khách khí lắm rồi.

Rõ ràng là một thành phố lấy ngành dịch vụ làm chủ, nhưng thái độ đối đãi với khách khứa lại quỷ dị như vậy, chẳng lẽ mạo hiểm giả đến đây đều phải che giấu tín ngưỡng của mình sao.

Ngay cả trẻ nhỏ cũng như vậy, có thể thấy giáo phái Axis độc hại đến mức nào.

Các ngươi nhìn xem, đây chính là việc tốt mà thần linh làm đấy.

Đỗ Lan nói: Các ngươi còn cảm thấy sự tồn tại của thần là tất yếu không.

Đồ nữ thần đần độn, đây đều là tín đồ của cô đấy, cô truyền giáo kiểu gì vậy hả.

Hòa Chân hỏi.

A Khắc Á thanh minh rằng mình truyền giáo rất bình thường, rồi nói lảng sang chuyện khác, tóm lại là không trả lời trực tiếp câu hỏi của Hòa Chân.

Nữ thần vẫn rất hài lòng với các tín đồ của mình, phải có thái độ như vậy mới ngăn chặn được sự ăn mòn của Eris.

Eris cũng có gì ghê gớm đâu, chẳng phải chỉ là vòng một hơi rộng rãi hơn một chút thôi sao.

Ở đây tuyệt đối đừng có tùy tiện tán gẫu với cư dân, vì cứ hễ bắt chuyện là kiểu gì cũng bị lôi kéo truyền giáo.

Tuy nhiên A Khắc Á lại rất được chào đón, vì cách ăn mặc của cô ta giống hệt chân thần, bị người địa phương coi là cuồng tín đồ của giáo phái Axis, nên nhận được sự tiếp đãi nồng hậu.

Phì.

Một cô bé nhổ nước bọt vào nhóm người, rồi rời đi với vẻ mặt chán ghét.

Nhỏ tuổi thế này mà đã bị giáo phái Axis làm cho méo mó, A Khắc Á đúng là tội nghiệt sâu nặng.

Nhưng dù sao cũng đã đến rồi, vẫn cần phải nghỉ ngơi một chút, suối nước nóng chắc chắn phải đi tận hưởng.

Có điều A Khắc Á lại có khả năng biến suối nước nóng thành nước lã bình thường, vì cô là Thủy Chi Nữ Thần, sơ sẩy một chút là sẽ kích hoạt chế độ thanh lọc, ngay cả suối nước nóng cũng không tha.

Tuy có chút sự cố nhỏ nhưng ngâm suối nước nóng vẫn rất dễ chịu.

Cho dù có đến dị giới, các người xuyên không Nhật Bản cũng không thể tách rời một số biểu tượng văn hóa phổ biến như: bãi biển, dưa hấu, ôn tuyền, kiếm Katana, Ninja.

Đỗ Lan đi dạo một vòng quanh thành phố.

Hắn có thể hiểu tại sao cư dân thành phố ôn tuyền lại sùng bái A Khắc Á, vì cô ta là Thủy Chi Nữ Thần, mà mọi người đều sống dựa vào suối nước nóng, mọi sinh hoạt đều bắt nguồn từ đó.

Cho nên tự nhiên họ sẽ vô cùng sùng bái A Khắc Á, vì lỡ như cô ta không vui mà không cho họ suối nước nóng nữa thì họ chẳng còn đường sống.

Nhưng sùng bái đến mức điên cuồng đi truyền giáo cho tất cả mọi người thì hoàn toàn là lỗi ở giáo điều của giáo phái Axis.

Vì truyền thống của giáo phái này là hạ thấp đối thủ để nâng cao tôn giáo của mình, khiến mọi người tin rằng chỉ có giáo phái Axis mới là tốt nhất.

Lúc này trên ngọn núi cao của thành phố, tại nơi phát nguồn của suối nước nóng, có ba bóng đen đang nhìn xuống thành phố: Những kẻ ngu xuẩn, lại đi tín ngưỡng một vị thần có thể tước đi suối nước nóng của họ bất cứ lúc nào.

Ba bóng đen này trước đây Hòa Chân từng thấy ở sau lưng nữ thần Eris, lúc này họ cũng đã đến dị giới.

Sùng bái thứ mà họ sợ hãi, đó là trạng thái thường thấy của dân chúng nước nhỏ.

Những thứ không thể chiến thắng có quá nhiều, họ đã sớm nhận ra vận mệnh của mình không do mình làm chủ, vậy thì ngoài việc gia nhập kẻ địch ra thì còn lựa chọn nào khác chứ.

Ba người thảo luận tại sao người dân thành phố ôn tuyền lại sùng bái một vị nữ thần có khả năng thanh lọc suối nước nóng.

Kết luận là: đánh không lại nữ thần thì sùng bái nữ thần, bất kể vị nữ thần này có gây hại thế nào đi nữa.

Bằng cách này, thông qua việc sùng bái vị thần không thể đánh bại để có được sự an ủi về tâm lý, tránh phải nơm nớp lo sợ.

Đó là tâm thái của dân nước nhỏ, đặc biệt là đặc sắc văn hóa Nhật Bản.

Từ rất nhiều tác phẩm kinh dị có thể thấy được, ví dụ khi một địa phương xuất hiện thế lực tà ác quỷ dị, tàn bạo, chưa biết, thông thường sẽ có người tìm cách cộng sinh với lực lượng đó, chứ không phải tìm cách tiêu diệt, thậm chí còn chẳng nghĩ đến việc di cư để trốn tránh.

Vì trong mắt họ, thế lực tà ác đó cũng giống như bão tố, động đất, sóng thần, thuộc về những sức mạnh mà con người không thể chiến thắng, sinh ra trên đảo thì buộc phải đối mặt.

Đánh không lại, chạy không thoát, ngoài cộng sinh ra thì không còn cách nào khác.

Hơn nữa không chỉ cộng sinh, để tâm lý dễ chấp nhận hơn, họ còn gán cho thế lực tà ác đó những cái tên hay ho, tô vẽ nó thành thần linh.

Như vậy sẽ không còn là cộng sinh với cái ác nữa, mà là sự sùng bái thần linh có mặt ở khắp mọi nơi.

Nhật Bản có tám triệu vị thần, cái gì cũng có thể biến thành thần, thậm chí đến cả virus cũng thành thần được.

Cho nên ba bóng đen cho rằng sở dĩ người dân thành phố ôn tuyền sùng bái A Khắc Á cũng là vì chịu ảnh hưởng từ hình thái ý thức thần linh Nhật Bản mà nảy sinh sự sùng bái đối với kẻ thù.

Tuy nhiên, với tôn giáo thông thường, tín ngưỡng thần tiên và chấp nhận giới luật của thần thì phải có lợi ích.

Ngay cả tin vào Thượng Đế, Thượng Đế còn nói tin mình thì sau khi chết sẽ được lên thiên đường. dù lời hứa đó là sau khi chết nhưng ít nhất cũng là hứa hẹn một điều gì đó.

Còn tin A Khắc Á, A Khắc Á chưa bao giờ hứa hẹn điều gì cả.

Với tư cách là Thủy Chi Nữ Thần, cô ta chưa từng đảm bảo suối nước nóng sẽ không bao giờ cạn kiệt, cũng không nói mình có thể bảo đảm việc kinh doanh của thành phố sẽ như thế nào.

Người dân thành phố ôn tuyền tin A Khắc Á thực sự chỉ vì cô ta là Thủy Chi Nữ Thần, là đối tượng mà họ buộc phải ủy khuất để cầu toàn.

Ba bóng đen nhìn nhau, một người trong số đó bước ra, người này cũng mang thuộc tính Thủy.

Hóa ra ba người này chính là ba cô gái khác thường từ thế giới

Kamen Rider được Đỗ Lan để lại nhà: Nữ vương hoa hồng từ Kamen Rider Kuuga, thiếu nữ siêu năng lực Mana từ Kamen Rider Agito, và nữ cán bộ Mezool thuộc hệ Thủy từ Kamen Rider OOO.

Ba người họ cũng theo Đỗ Lan đến thế giới này, chuẩn bị thành lập giáo phái của riêng mình.

Ba người là đủ rồi, vì họ đã nhìn thấu hình thức tôn giáo ở dị giới.

Chỉ cần ban cho những người bản địa đang cần thần linh một chút lợi ích, họ chắc chắn sẽ lập tức phản bội vị thần cũ.

Rõ ràng là họ định đào tường khoét vách giáo phái Axis.

Đỗ Lan đi dạo một vòng trong thành phố, cơ bản cũng đã hiểu được hoạt động tâm lý của các tín đồ bản địa.

Họ sùng bái A Khắc Á là mong cô ta bảo hộ suối nước nóng, còn việc điên cuồng truyền giáo ước chừng cũng là mong A Khắc Á vui lòng.

Các tín đồ đơn phương tin rằng chỉ cần A Khắc Á vui, suối nước nóng của họ sẽ vạn sự hanh thông.

Nhưng rõ ràng suy luận này không thể thành lập.

Cho dù A Khắc Á có vui vì tín đồ tăng lên, cô ta cũng chưa chắc giữ được suối nước nóng.

Dù sao vị thần này cũng quá không đáng tin, biết đâu một lần thanh lọc hứng chí lên là biến sạch suối nước nóng thành nước lã, vì cô ta căn bản không biết thế nào là thu phóng tự như.

Muốn đào tường khoét vách giáo phái Axis thực ra rất đơn giản, chỉ cần Mezool có thể khiến công hiệu của suối nước nóng mạnh hơn, khiến suối nước nóng được yêu thích hơn, thì chỉ trong phút mốt sẽ trở thành tín ngưỡng mới của thành phố ôn tuyền.

Chương 2279

Vì A Khắc Á được sùng bái ở đây chủ yếu là vì thân phận Thủy Thần, chứ không phải vì đức hạnh hay sự tích của cô ta, càng không phải vì sự giáo hóa hay giáo điều.

Chỉ dựa vào việc cô ta rêu rao với tín đồ rằng vòng một của Eris là đồ độn, khuyên mọi người đừng tin vị nữ thần nói dối đó, cũng đủ thấy A Khắc Á đã hoàn toàn thua kém hậu bối trong việc truyền giáo.

Ngay trước mặt A Khắc Á, nhóm ba người bắt đầu hành động.

Họ cũng chẳng thèm giấu giếm, trực tiếp tuyên truyền trên phố cách làm suối nước nóng tốt hơn, cách chuyển dịch tín ngưỡng trực tiếp thông qua những thần tượng mà họ chế tạo sang cho suối nước nóng.

Cầu nguyện với A Khắc Á thì chẳng có kết quả gì, nhưng chỉ cần cầu nguyện với thần tượng do nhóm ba người đưa ra là sẽ có tác dụng.

Thần tượng là ba nhân vật đặc sắc: Ultraman, Chiến đội Sentai, và Kamen Rider đời đầu sát cánh bên nhau.

Rõ ràng đây là vị thần mà dị giới không có, thực tế là nơi khác cũng không có, hoàn toàn là do nhóm ba người tùy tiện chế tạo ra.

Đào tường khoét vách thần linh không nhất thiết phải tự mình trở thành thần, chỉ cần dựng lên một thần tượng là được.

Ultraman đời đầu, Kamen Rider đời đầu, và Đội trưởng Chiến đội đời đầu hoàn toàn có thể trở thành thần tượng, cốt truyện của họ hoàn toàn có thể trở thành thần thoại tôn giáo.

Tuy nhiên, nếu thực sự muốn tôn giáo được truyền bá rộng rãi, tốt nhất là phải thêm vào các giới luật, tức là quy định tín đồ nên làm gì và không nên làm gì, nếu không đạt yêu cầu hoặc cố tình vi phạm sẽ phải chịu hình phạt tương ứng.

Chính vì trong tôn giáo có nhiều quy định như vậy nên mới bị người ta lấy làm công cụ thống trị, và cũng vì có nhiều quy định nên mới được đem đi truyền bá rộng rãi.

Thực tế, quy định tôn giáo cũng được coi là một loại tích lũy kinh nghiệm của nhân loại.

Trong Kinh Thánh quy định rất nhiều vấn đề vụn vặt trong cuộc sống cần chú ý, cũng như các trường hợp xử lý mâu thuẫn nhân tế, giáo dục, xung đột quốc tế.

Dù rất nhiều quy định bị coi là do Thượng Đế thông qua miệng các tiên tri truyền lại, là yêu cầu của Thượng Đế đối với con người, nhưng làm theo những quy tắc đó thực sự có lợi cho sự sinh tồn của cộng đồng tôn giáo.

Tôn giáo của Thượng Đế tại sao lại tiến băng băng về phía trước.

Chính là vì họ có nhiều quy tắc hơn hẳn thần Hy Lạp, thần Bắc Âu hay thần Ai Cập.

Từ đó có thể suy ra, những tôn giáo có thể lưu truyền lại đều có các loại thanh quy giới luật, đều có hệ thống cấp bậc tổ chức nghiêm ngặt.

Chỉ là có một số tôn giáo thừa nhận cấp bậc do con người tạo thành, thậm chí thần cũng là cấp bậc cao nhất trong đó. còn một số tôn giáo bề ngoài lại cho rằng ngoài thần ra thì tất cả mọi người đều bình đẳng.

Cho nên tín đồ tôn giáo sở dĩ tuân thủ pháp luật là vì tin vào Thượng Đế.

Còn người phương Đông tuân thủ pháp luật chủ yếu là vì Kỷ sở bất dục vật thi vu nhân Điều mình không muốn thì đừng làm cho người khác, Nghiêm vu luật kỷ khoan dĩ đãi nhân Nghiêm khắc với mình, bao dung với người, tức là sự tự ước thúc bản thân.

Những người hoàn thiện pháp luật tôn giáo được gọi là tiên tri, vì tín đồ tin rằng tiên tri có cách liên lạc với thần linh, truyền đạt yêu cầu của Thượng Đế đến tín đồ.

Còn người phương Đông không có tiên tri, chỉ có các đời học giả không ngừng hoàn thiện.

Đương nhiên cũng có một số học giả đi lùi lịch sử, không nói về tu dưỡng bản thân mà quy tất cả về Thiên thượng, ví dụ như Đổng Trọng Thư thời Hán với thuyết Thiên nhân hợp nhất, nhấn mạnh vai trò của Ông Trời.

Nhưng nhìn theo con mắt của hai ngàn năm trước thì cũng có thể hiểu được, dù sao việc giải thích tại sao phải tự ước thúc, tự tu dưỡng thực sự quá tốn kém chi phí xã hội, trực tiếp quy kết nguyên nhân tuân thủ pháp luật là do Ông Trời có thể tiết kiệm được rất nhiều chi phí, từ đó đẩy mạnh quảng bá tư tưởng Nho gia.

Đương nhiên Nho gia tuy dạy đạo lý làm người nhưng thiếu cơ chế trừng phạt, nên mới cần ngoại Nho nội Pháp, Nho gia quản tư tưởng, pháp luật quản thân thể, mà cốt lõi trong đó là sự theo đuổi cuộc sống vật chất tốt đẹp và tu dưỡng tư tưởng ở hiện thế.

Với tôn giáo thì tư tưởng thuộc về Thượng Đế, thân thể thuộc về giới luật, cốt lõi là sự hướng tới thiên đường và nỗi sợ hãi địa ngục.

Hiện tại nhóm ba người đã muốn chơi trò tôn giáo, tự nhiên cũng phải học tập ưu điểm của các đại tôn giáo, đầu tiên là phải tạo ra một thần tượng.

Vì thực tế đã chứng minh tôn giáo có thần tượng dễ truyền bá hơn.

Do Thái giáo không lập tượng nên không truyền bá rộng rãi bằng cây thập tự giá, mà chỉ riêng cây thập tự giá thì không truyền bá rộng bằng cây thập tự giá có người bị đóng đinh trên đó.

Cho nên mới có cảnh tượng ba đại thần tượng Ultraman, Chiến đội, Kamen Rider cùng tụ họp, sau đó là pháp luật, quy định tín đồ làm gì và không làm gì, nếu vi phạm thì phải nhận trừng phạt.

Đương nhiên giai đoạn khởi nghiệp cũng có thể tạo ra một chút thần tích, dù sao mọi tôn giáo đều làm thế.

Lật mở lịch sử tôn giáo sẽ thấy rất nhiều ghi chép về thần tích thực thực hư hư, những ghi chép đó có thể rất nực cười, nhưng chỉ cần có người tin đó là thần tích thì có thể lừa được tín đồ.

Có thần tượng, pháp luật, thần tích, vậy là một tôn giáo coi như hòm hòm rồi, cuối cùng đặt cho một cái tên: Đặc Nhiếp Giáo Giáo phái Tokusa.

Có thể làm cho suối nước nóng tốt hơn, thần tích này vừa xuất hiện, giáo phái Axis lập tức vắng như chùa Bà Đanh, lượng lớn thị dân từ bỏ A Khắc Á để triều bái tôn giáo mới của họ.

Vì bản thân giáo phái Axis chỉ là một bán thành phẩm, ngay từ đầu đã không phải đối thủ của giáo phái Eris, mà bây giờ giáo phái Tokusa do nhóm ba người tạo ra còn hoàn thiện hơn cả giáo phái Eris, hấp thu mọi ưu điểm của các tôn giáo, tránh được khuyết điểm, ở dị giới này chẳng phải là thần cản sát thần, Phật cản sát Phật sao.

A. a.

Khi A Khắc Á nhận ra tín đồ của mình đang thất thoát nhanh chóng, cô ta phát điên lên.

Vì tín ngưỡng là nguồn sức mạnh của cô ta. dù tín đồ ít nhưng cũng đủ duy trì thân phận nữ thần.

Nhưng bây giờ tín đồ biến mất, sức mạnh của cô ta đang suy yếu: Hòa Chân, cậu phải ngăn họ lại.

Tá Đằng Hòa Chân hỏi phải làm thế nào.

Hay là cô cũng biểu diễn thần tích chút đi.

Nghe nói suối nước nóng của giáo phái Tokusa có thể giúp người ta tiêu trừ mệt mỏi, còn có thể dưỡng nhan thải độc, ngâm một chút là trẻ ra mấy tuổi, nên rất nhiều khách hàng đều sang đó, tín đồ giáo phái Axis chẳng còn việc mà làm nữa.

Nữ thần lóe lên tia sáng: Tôi có thể biến suối nước nóng của họ thành nước lã hết, như vậy thần tích của họ sẽ vô dụng.

Oa ha.

Các ngươi nhìn xem, đây chính là trình độ của thần linh đấy.

Thần linh sẽ không nghĩ cách làm tốt bản thân mình, mà chỉ nghĩ đến việc phá hoại cuộc sống tốt đẹp của người khác.

Vấn đề của tôn giáo nằm ở chỗ đó, không biết phản tỉnh xem thần của mình có lạc hậu hay không, mà lại vắt óc tìm cách gây rối cho người khác, nên nhất thần giáo phát triển đến cuối cùng đều là tư duy của kẻ cướp.

Đỗ Lan tuyên bố cho mọi người thấy biểu hiện của A Khắc Á, đó chính là biểu hiện điển hình của thần linh.

Hòa Chân cũng không nhịn được mà nói: Cái này giống như làm ăn kinh doanh vậy, sản phẩm của người ta tốt, làm ăn khấm khá, cô không thể nghĩ đến việc phá hoại sản phẩm của họ, mà phải tìm cách nâng cao sản phẩm của chính mình chứ.

Cô chẳng phải là thần sao, cũng làm cho suối nước nóng của tín đồ có hiệu quả đặc biệt là được rồi còn gì.

A Khắc Á nghĩ mãi, nghĩ mãi, nhưng cô ta hoàn toàn không biết phải làm thế nào.

Đỗ Lan nhắc nhở: Năng lực của cô không phải là thanh lọc sao.

Có thể làm cho suối nước nóng cũng có hiệu quả thanh lọc, ví dụ như thanh lọc lời nguyền hoặc ma pháp trong cơ thể chẳng hạn.

A Khắc Á thấy đây là một hướng đi: Có thể thử xem.

Dù vẫn cảm thấy trực tiếp đi phá đám là tốt nhất, nhưng ngại có Đỗ Lan ở đó, cô ta chỉ đành tự mình nỗ lực trước.

Hòa Chân nói không sai, cái này giống như cạnh tranh kinh doanh, hai tôn giáo đều đưa ra hàng hóa của mình để tín đồ tự lựa chọn.

Đỗ Lan thì rất vui lòng đứng xem kết quả cuộc chiến tín ngưỡng ở thành phố ôn tuyền này.

Đối với việc nhóm ba người xuất hiện, Đỗ Lan cũng không mấy ngạc nhiên, rất mong chờ xem ba người bọn họ có thể bày ra trò gì mới mẻ.

Cạnh tranh tôn giáo vĩnh viễn là thảm khốc nhất.

Từ cổ chí kim, số lượng cuộc chiến bùng nổ vì tín ngưỡng là không thể đếm xuể, giết chóc đến mức máu chảy thành sông.

Cho nên khi giáo phái Axis và giáo phái Tokusa đụng độ ở thành phố ôn tuyền, định mệnh là sẽ không kết thúc trong hòa bình.

Để giữ chân tín đồ, A Khắc Á chỉ còn cách giúp các chủ tiệm nâng cao chất lượng suối nước nóng.

Nhưng thực sự là rất mệt, sơ sẩy một chút là có thể biến suối nước nóng của người ta thành nước lã, cô ta không hề thích ứng được với kiểu đấu tranh tàn khốc này.

Huống hồ giáo phái Tokusa đến với ý đồ không tốt, tấn công dồn dập, có chuẩn bị kỹ lưỡng, thừa thế xông lên.

Đối mặt với các loại khái niệm tiêu dùng và khái niệm dưỡng sinh mà các cửa hàng thuộc phạm vi thế lực của giáo phái Tokusa đưa ra, A Khắc Á ứng chiến vội vàng hoàn toàn không phải đối thủ.

Thấy mình sắp không giữ nổi tín đồ, nữ thần cuống cuồng.

Cô ta rất muốn biết ba kẻ đối phương kia có khuyết điểm gì không để mình tấn công.

Ta khuyên cô đừng làm vậy, vì họ rõ ràng là đến từ Thiên Giới, chắc chắn đã điều tra quá khứ của cô rồi.

Chương 2280

Nếu cô tiến hành công kích cá nhân, e rằng họ sẽ tung hết phốt của cô ra, đến lúc đó tín đồ của cô sẽ thất vọng tràn trề.

Đỗ Lan nhắc nhở A Khắc Á đừng tự tìm đường chết.

A Khắc Á lại cảm thấy mình chắc không có cái phốt nào thực sự nghiêm trọng: Tuy tôi có lừa lọc một chút, nhưng tôi chưa bao giờ để lại bằng chứng thực tế, không có giấy trắng mực đen gì cả.

Vậy việc cô nói Eris độn ngực thì có bằng chứng chắc.

Chẳng phải cũng là do cô tự mở mồm bịa đặt sao.

Đỗ Lan thấy lạ, A Khắc Á khi tấn công người khác chẳng lẽ lại dùng bằng chứng chính xác một trăm phần trăm sao.

Cái đó là thật mà, Eris chắc chắn là độn, nếu không thì bao nhiêu nữ thần như vậy, tại sao riêng cô ta lại vĩ đại thế.

A Khắc Á hùng hồn lý sự: Hơn nữa khi tôi nói vậy, người khác cũng sẽ tin, vì ai cũng thấy cô ta có gì đó không đúng.

Đỗ Lan thấy vị nữ thần này đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, không chỉ tùy hứng mà còn cực kỳ tự đại.

Tuy nhiên cô ta cầm chắc phần thua rồi, vì giáo phái Tokusa thực sự mang lại lợi ích cho dân, đó chính là thần tích thực thụ.

Cái giáo phái Tokusa này rốt cuộc từ đâu chui ra vậy.

Thật là tức chết tôi mà, cứ thế này thì tín đồ của tôi bị kéo đi hết mất.

Hòa Chân, cậu mau nghĩ cách lôi kéo thêm khách hàng về đây đi, tôi phải bảo vệ tín đồ của mình.

A Khắc Á bảo Hòa Chân nghĩ cách.

Tá Đằng Hòa Chân nói chính mình cũng muốn sang bên kia xem suối nước nóng thực sự hiệu quả thế nào, hắn không muốn giúp nữ thần, vì việc này vốn chẳng liên quan gì đến hắn.

A Khắc Á rất nỗ lực giúp tín đồ cải thiện việc kinh doanh nhưng hiệu quả hạn chế.

Thế là những tín đồ cuối cùng cũng bắt đầu dao động, vì họ nhận ra giáo phái Tokusa đối diện thực sự rất mạnh mẽ, lại còn quy định đủ thứ về quy trình phục vụ, cái gì cần làm, cái gì không được làm, đâu ra đấy khiến chủ tiệm nể phục.

Tôn giáo chính là phải có các loại quy định, phải khiến cuộc sống của người bình thường cũng mang tính nghi thức, từ đó tăng cường ảnh hưởng của tôn giáo và kéo gần khoảng cách giữa người và thần.

Giáo phái Tokusa với tư cách là một tôn giáo hấp thu lượng lớn ưu điểm của các tôn giáo khác, khuyết điểm duy nhất là dựng lên ba thần tượng, điều này dễ khiến tín đồ phân liệt.

Nhưng phân liệt cũng là đặc điểm của tôn giáo, vì cần phải nhập gia tùy tục, cùng một vấn đề ở những nơi khác nhau cần những cách giải thích khác nhau, nên phân liệt tôn giáo cũng là một cách khuếch trương, thậm chí có thể nói là cách thức không thể tránh khỏi.

Dù sao muốn khuếch trương tôn giáo thì trước hết phải phân liệt với giáo nghĩa nguyên bản, vì giáo nghĩa nguyên bản thông thường đều dạy tín đồ phản nhân tính hoặc chỉ thủ hộ một nhóm nhỏ người của thần.

Muốn khuếch trương chắc chắn không được phản nhân tính, phải tuân theo nhân tính, và cũng không thể chỉ bảo vệ một nhóm nhỏ, phải mở rộng diện bảo vệ.

Như vậy giáo nghĩa nguyên bản sẽ bị sửa đổi, tiếp tục khuếch trương sẽ xuất hiện những cách giải thích khác nhau về kinh điển, giáo nghĩa sẽ phân hóa thêm một bước, đó là kết quả tất nhiên của các phương thức tư duy khác nhau ở các khu vực khác nhau, không ai kiểm soát nổi, Thượng Đế cũng không xong.

Để giải thích sự phân hóa này, người ta buộc phải không ngừng vá víu giáo nghĩa.

Cho nên việc lập ra ba thần tượng chính là chuẩn bị cho sự phân liệt trong tương lai.

Loại hình tôn giáo này nếu không phân liệt nghĩa là không phát triển, có phân liệt mới có phát triển.

Một tôn giáo có tầm nhìn xa như vậy, A Khắc Á thua họ là chuyện đương nhiên, thậm chí là rất bình thường.

Tín ngưỡng ngày càng ít, A Khắc Á ngày càng yếu, đúng là một chữ thảm.

Tá Đằng Hòa Chân sang đối diện tận hưởng một chuyến, nhận ra suối nước nóng bên đó quả nhiên rất mạnh, ngâm xong tinh thần sảng khoái, làm đẹp da dẻ, lại còn phục vụ rất chu đáo, thậm chí có cả massage.

Sau một vòng, mệt mỏi tan biến sạch, cảm giác như được tái sinh: A Khắc Á, nhìn này, da dẻ tôi giờ như da em bé vậy, cả người như được đại tu lại, cô cũng nên sang thử đi.

Bùm.

A Khắc Á nổi trận lôi đình, thầm nghĩ mình nhất định phải hủy hoại suối nước nóng của họ.

Lúc này cô ta còn đáng sợ hơn cả Ma Vương quân, mặt mày u ám, vì để giữ lấy tín ngưỡng cô ta sẵn sàng dấn thân vào bóng tối, sẵn sàng hắc hóa.

Cô đang nghĩ cái chuyện nguy hiểm gì thế.

Đừng có làm gì trái với thân phận nữ thần của mình đấy nhé.

Hòa Chân rất hiểu tâm tư nữ thần, nhìn biểu hiện của A Khắc Á là biết ngay cô ta chẳng có ý đồ tốt lành gì.

Mọi người dù thấy A Khắc Á cũng hơi đáng thương, nhưng đều không ủng hộ cô ta hắc hóa.

Dù sao người ta dùng bản lĩnh cướp mất tín đồ của cô ta, cô ta thực sự đã thua rồi, nếu không nhận thua thì mất mặt quá.

Mọi người nhìn về phía Đỗ Lan, hy vọng hắn có thể nói đạo lý, khiến A Khắc Á chấp nhận hiện thực.

Còn tại sao họ không tự khuyên.

Vì họ biết mình khuyên không nổi, hiện tại A Khắc Á đã sắp mất trí rồi, chỉ có Đỗ Lan mới có khả năng thuyết phục cô ta.

Khụ khụ.

Đỗ Lan với tư cách là người phụ trách đội, đương nhiên không thể chỉ đứng nhìn: A Khắc Á, thực ra muốn khôi phục tín ngưỡng cũng đơn giản lắm, cô cũng gia nhập giáo phái Tokusa đi là xong.

Đánh không lại thì gia nhập, điều này đúng với con người và cũng đúng với cả thần linh.

Đỗ Lan hiến kế cho A Khắc Á: Cô có thể mặc chiến y hoặc áo giáp, thậm chí biến thành ánh sáng.

Gia nhập họ.

A Khắc Á thấy cũng thú vị.

Nếu gia nhập, cô ta có thể chia phần tín ngưỡng của họ, còn tiện hơn cả việc tự mình đi truyền giáo.

Với khả năng truyền bá của giáo phái Tokusa, chắc chắn sẽ thu thập được nhiều tín ngưỡng hơn, cô ta gia nhập rồi chia phần chắc chắn sẽ nhiều hơn trước: Nhưng làm sao để họ chấp nhận tôi.

Giáo nghĩa của tôi hoàn toàn khác họ.

Cô không nhận ra ba thần tượng của giáo phái Tokusa đều là những vị thần vô tư hiến thân vì tín đồ sao.

Giáo nghĩa của cả ba đều là cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi vì tín đồ.

Cô chỉ cần biến mình thành một vị thần phục vụ tín đồ là sẽ giống họ thôi.

Giáo điều của họ chẳng phải nói ai cũng có thể trở thành ánh sáng sao.

Nhưng chỉ có thần mới được chia tín ngưỡng, tôi chuyển sang đó bắt buộc phải làm thần chứ không làm tín đồ được.

Vấn đề của A Khắc Á là cấp bậc của cô ta quá cao, một vị chủ thần của một tôn giáo lại hạ mình sang tôn giáo khác để chia sẻ tín ngưỡng.

địa vị thấp thì A Khắc Á không chịu, địa vị cao thì giáo phái Tokusa không chịu.

Đối với tôn giáo thì đây đúng là một vấn đề.

Thời cổ đại bộ lạc, khi các bộ lạc chiến đấu, bộ lạc thắng cuộc để bộ lạc thua cuộc diễn biến hòa bình, thông thường sẽ đưa vị thần của bộ lạc thua cuộc vào hệ thống tôn giáo của mình, từ đó hình thành đa thần giáo.

Tuy nhiên đa thần giáo thường khá yếu ớt, rời rạc, không có khả năng phản kích khi bị nhất thần giáo xâm nhập.

Giáo phái Tokusa dù có ba thần tượng nhưng thực chất là nhất thần giáo, vì tam vị nhất thể.

Đỗ Lan cười nói: Thực ra đơn giản lắm, vì ba thần tượng này đều có vật chứa ở nhân gian, cô có thể trở thành vật chứa của họ, cũng chính là một sự tồn tại với thần linh.

Hấp thu nội dung mới thì phải vá thêm giáo nghĩa, vá mà hợp lý thì đó chính là sự tiến bộ của tôn giáo.

A Khố Á đã không còn cách nào khác, đối mặt với sự cường thế của Đặc Nhiếp Giáo, nàng chỉ có thể biến thành ánh sáng.

Tuy rằng rất không cam tâm, nhưng vì tín ngưỡng của chính mình, vì vị trí nữ thần của mình, nàng chỉ có thể làm như vậy.

Bất quá nàng dường như chưa từng nghĩ qua làm như vậy có tính là phản bội Thiên giới hay không, hoặc giả nàng cho rằng Đặc Nhiếp Giáo và Ách Lý Tư Giáo cũng giống nhau, đều là thương phẩm của Thiên giới, thậm chí nàng còn hoài nghi Đặc Nhiếp Giáo chính là vì mình rời khỏi Thiên giới nên Thiên giới mới cố ý tạo ra để thay thế mình.

Dẫu sao mình cũng là một nữ thần đường đường chính chính, hiện tại không tại vị, tạo thành một sự chân không thần quyền nhất định, nên dùng tôn giáo mới lấp đầy cũng là chuyện có thể.

Tóm lại nàng quyết định, nhất định phải gia nhập Đặc Nhiếp Giáo.

Huệ Huệ cùng mọi người sau khi xem xong đoạn thời gian này A Khố Á vì tín ngưỡng mà nỗ lực, rồi hắc hóa, rồi thỏa hiệp, cuối cùng cũng nhận thức được tính nhu nhược và tính thỏa hiệp của nữ thần, ý thức được rằng thần đối với dị thế giới thực ra cũng chỉ có vậy, hành vi của họ cũng còn lâu mới đạt đến trình độ cao thượng, tín ngưỡng của bản thân họ cũng nảy sinh sự dao động nhất định.

Kết hợp thêm việc thần đưa những người xuyên việt qua đây gây chuyện, gần như có thể xác định nguyên tắc làm việc chủ yếu của thần không phải là phục vụ nhân dân, mà là tín ngưỡng của chính mình.

Cho nên lời Đỗ Lan nói về việc thần vì muốn bách tính dị thế giới tín ngưỡng mình mà cố ý đưa người xuyên việt tới quấy nhiễu, tạo ra hỗn loạn để mọi người buộc phải cầu cứu thần linh, là chuyện vô cùng có khả năng xảy ra.

Bất quá muốn để họ thực sự hoàn toàn lật đổ thần thì còn cần một quá trình dài đằng đẵng, trong thời gian ngắn là không thể, dẫu sao hiện tại họ cũng chỉ mới là hoài nghi.

Lúc này, bên trong Ôn Tuyền Thành xuất hiện một cán bộ Ma Vương quân, nhiệm vụ của hắn là tiêu diệt A Khố Tây Tư Giáo, đây là mệnh lệnh của Ma Vương.

Việc này quả thực là vì dân trừ hại, bởi vì Ôn Tuyền Thành là cứ điểm lớn nhất của A Khố Tây Tư Giáo, những tín đồ thành tâm nhất đều sống ở đây, nên mệnh lệnh của cán bộ chính là dùng độc tố phá hoại suối nước nóng, khiến tín đồ mất đi năng lực sinh tồn.

Tuy rằng Ma Vương là vì dân trừ hại, nhưng đánh kích vào tư liệu sinh tồn của tín đồ như vậy thì có chút quá đáng.

Lại nói, phá hoại suối nước nóng có thể đánh kích được tín ngưỡng của tín đồ sao.

Phá hoại được A Khố Tây Tư Giáo sao.

Phương pháp này bản thân nó phải đặt một dấu hỏi lớn.

Chương 2281

Suối nước nóng không còn, nói không chừng cư dân còn tưởng rằng đây là sự trừng phạt của A Khố Tây Tư đối với họ, ngược lại càng làm tăng thêm sự sợ hãi, khiến họ tín ngưỡng sâu sắc hơn cũng không biết chừng.

Ma Vương hạ lệnh, cán bộ chấp hành, cho nên tại nhãn suối nước nóng trên đỉnh núi, một trung niên nam tử chuẩn bị hạ độc vào nhãn suối, khiến toàn bộ suối nước nóng trong Ôn Tuyền Thành biến thành suối độc.

Đám thần linh chết tiệt, đi chết hết đi.

Lúc này tên cán bộ lại có vài phần dáng vẻ của tiên phong phản tôn giáo.

Hắn đưa tay vào suối nước nóng, nước suối lập tức biến thành màu tím, ngay cả màn sương mù lơ lửng cũng đổi màu, đây tuyệt đối là kịch độc mà nhân loại khó lòng chịu nổi, chỉ cần chạm nhẹ một chút cũng sẽ mất mạng, nếu ngâm mình trong suối độc màu tím này định nhiên là thi cốt vô tồn.

Đối đãi với tín đồ A Khố Tây Tư Giáo, đám Ma Vương quân này quả thực là ra tay vô tình, không coi nhân mạng ra gì.

Một địa phương quan trọng như vậy mà chỉ có canh gác đơn giản, bất quá quân canh gác đã bị tiêu diệt rồi, nên cán bộ mới có thể đến được nhãn suối để phát động tập kích.

Dừng tay lại đi.

Thiếu nữ Chân Ngư có siêu năng lực, có thể dự đoán hành động của kẻ địch, nên nàng đã đến nhãn suối để ngăn chặn kẻ thù, lúc này bên hông nàng đang đeo thắt lưng của Giả Diện Kỵ Sĩ A Cực Đà.

A Cực Đà, Giả Diện Kỵ Sĩ giác tỉnh quang chi lực, chiến sĩ thủ hộ thế giới đối kháng Hắc Chi Thần.

Thiếu nữ hiện tại sắp biến thân tham gia chiến đấu.

Ngươi tránh ra, giao hắn cho ta.

A Khố Á cũng xuất hiện, Đỗ Lan nói cho nàng biết thành phố này có nguy hiểm, nên nàng đã bảo Đỗ Lan đưa mình đến hiện trường.

Vừa thấy có kẻ địch, nàng lập tức biểu thị để dân chuyên nghiệp ra tay.

Nữ thần, cô không vấn đề gì chứ.

Tá Đằng Hòa Chân cùng mọi người cũng có mặt, tuy không biết làm sao Đỗ Lan biết có cán bộ Ma Vương quân trà trộn vào thành phố, nhưng nhìn tình hình hiện trường thì đúng là không sai, vì kẻ địch vẫn đang xả độc kìa.

Duy Tư nhìn kỹ, hóa ra lại là người quen: Hán Tư.

Hán Tư cũng nhận ra Vu Yêu Duy Tư, bất quá hai bên đã lâu không gặp, bọn họ năm đó từng cùng nhau tu hành trong thành Ma Vương: Ngươi cũng muốn ngăn cản ta sao.

Duy Tư trầm mặc, dẫu sao cô cũng là sinh vật bất tử, về lý thuyết cô không hại người, cũng không giúp Ma Vương quân làm việc, nhưng đổi lại cô cũng không được can thiệp vào sự vụ của Ma Vương quân, trừ khi cán bộ Ma Vương quân giết người trước mặt cô.

Chân Ngư thấy chiến trường xuất hiện một nhóm người như vậy, lập tức sử dụng năng lực dự tri của mình, phát hiện trận chiến này sẽ đánh đến mức thanh thế hạo đại, bất quá thắng lợi thuộc về chính nghĩa.

Mọi người hãy cẩn thận độc tố của hắn, nếu các bạn muốn chiến đấu thì tuyệt đối đừng chạm vào.

Nói đoạn Chân Ngư bắt đầu biến thân, trước tiên làm động tác biến thân, cuối cùng hô lớn một câu: Biến thân.

Năng lượng từ thắt lưng tuôn ra, sức mạnh Giả Diện Kỵ Sĩ bao phủ lấy thân hình linh lung của nàng, trong nháy mắt biến thành một nữ kỵ sĩ mặt nạ anh tư táp sảng.

Lũ các ngươi, đừng hòng ngăn cản ta hủy diệt thánh địa A Khố Tây Tư Giáo.

Hán Tư vung tay, bùn nhão kịch độc từ cánh tay bắn mạnh ra.

Đây rõ ràng là một con yêu quái kịch độc, không phải sinh vật bất tử thông thường.

Mặt đất bị hủ thực, may mà mọi người né tránh đủ nhanh.

Mà Hán Tư cũng không nghĩ chỉ dựa vào một chiêu mà đánh bại kẻ địch, chiêu này chỉ để khiến kẻ địch lui ra, tranh thủ thời gian biến thân cho mình: Nhân loại ngu xuẩn, đừng tưởng chỉ có các ngươi mới biết biến thân, ta cũng biết.

Biến thân.

Nói xong, thân thể lập tức vặn vẹo phóng to, giống như bong bóng được bơm hơi trở nên bán trong suốt, hóa ra tên cán bộ này là một con Slime biến dị khổng lồ.

Hả.

Hòa Chân trợn mắt há mồm, thể hình của kẻ địch này có chút lớn quá mức rồi.

Duy Tư nói với họ: Hán Tư rất mạnh, hơn nữa lực phòng ngự rất cao, bất kể là vật lý hay ma pháp hầu như đều không thể tổn thương thân thể hắn.

Nhìn là biết rồi, thân thể hắn rất dẻo dai, giống như nước có thể tụ tán vô thường, có thể hoàn toàn tránh né tấn công.

Duy Tư, ngươi muốn phản bội Ma Vương đại nhân sao.

Hán Tư nghe thấy Duy Tư đứng về phía kẻ địch, vô cùng khó chịu.

Làm sao bây giờ.

Hay là mọi người tiên rút lui đi.

Huệ Huệ nói.

Chân Ngư biểu thị có thể thử trước, trong tay biến ra một khẩu vũ khí bắt đầu xạ kích.

Tốc độ xạ kích rất nhanh, nhưng thân thể Slime của Hán Tư biến hóa còn nhanh hơn, có thể tạo ra lỗ hổng trên thân thể để né tránh đạn.

Đương nhiên hắn không chỉ biết né tránh, mà còn có thể phun ra độc dịch để tấn công.

Phốc.

Độc dịch áp suất cao có tầm bắn xa, diện bao phủ rộng, trong nháy mắt mọi người buộc phải tản ra, vì tụ tập lại một chỗ rất dễ bị hốt trọn ổ.

Lợi hại thật.

Hòa Chân với vai trò chỉ huy tác chiến nhất thời cũng không nghĩ ra cách đánh bại loại kẻ địch này.

Chuyện này giống như chơi game gặp phải một loại boss cường lực mới, không chết vài lần để nắm rõ cơ chế và kỹ năng của boss thì rất khó qua màn.

Nhưng vấn đề là trong game người chơi có vô số mạng để tiêu hao, còn ở dị thế giới thì Hòa Chân không có. hình như cũng có rất nhiều mạng.

Bởi vì có A Khố Á ở đây, nên Hòa Chân có thể phục sinh, đương nhiên cũng có tiền đề là Hòa Chân phải để lại thi cốt, nếu chẳng còn cái nịt gì thì chú phục sinh của A Khố Á cũng vô dụng, nên ít nhất phải giữ lại được bộ xương khô.

Đương nhiên dù không chết được, Hòa Chân cũng sẽ không dễ dàng nếm thử, hắn vẫn muốn sống, vì hắn là một kẻ tục tử, hắn thích ngắm gái xinh, thích ăn ngon, thích ở nhà cao cửa rộng, thích hưởng thụ nhân sinh.

Mà lên thiên đường thì những thứ này đều không còn, nên Hòa Chân vẫn hy vọng có thể giữ lại cái thân xác này để tiêu dao nhân gian.

Vì vậy trước khi chưa đảm bảo mình có thể phục sinh, hắn không dám đem mạng nhỏ ra thử sai cơ chế và kỹ năng của kẻ địch.

May mà còn có Duy Tư, cô biết Hán Tư, biết cơ chế và kỹ năng của hắn, chỉ là cô không biết dùng kỹ năng gì để công lược đối phương.

Ai chơi game đều biết, bất kể cao thủ game mạnh thế nào, khi chưa quen thuộc boss đều rất dễ lật xe, muốn giết boss ngay lần đầu gặp không phải chuyện dễ dàng.

Đương nhiên cũng có một số người chơi trước khi chơi đã nghiên cứu công lược, nắm rõ boss như lòng bàn tay rồi mới vào thực hành.

Hiện tại trận chiến tại nhãn suối nước nóng thuộc loại thứ hai, Duy Tư biết công lược, cô nói cho mọi người kỹ năng của boss, sau đó mọi người bắt đầu chiến đấu.

Nhưng dù biết kỹ năng, đây vẫn là một con boss rất khó xơi, đầu tiên là công kích lực của boss rất mạnh, độc dịch của hắn có thể hủ thực da thịt trong nháy mắt, biến người thành xương khô.

Thứ hai là ma pháp và vật lý công kích gây sát thương cực kỳ hạn chế lên boss, nếu cứ kéo dài như vậy, Hòa Chân bọn họ định nhiên sẽ cạn kiệt ma lực mà chết.

Vì vậy ở đây phải trông cậy vào Duy Tư, vì cô còn biết ma pháp băng, chính xác là khắc tinh của Slime kịch độc.

Đỗ Lan cảm thấy thực sự lần nào cũng rất trùng hợp, trước đó là Kỵ Sĩ Không Đầu và pháo đài bạo tẩu bị thần lực của A Khố Á khắc chế, hiện tại Slime kịch độc lại bị ma pháp đóng băng khắc chế, lần nào boss cũng đen đủi như vậy, mà thứ Hòa Chân cần chính là điều chỉnh chiến lược, sử dụng tốt kỹ năng của đồng đội.

Đây đúng là công việc của người chơi, quen thuộc kỹ năng nhân vật game, khi gặp kẻ địch thì phối hợp kỹ năng hợp lý, tạo ra sát thương, sau đó đánh bại boss.

Nhưng hiện tại Duy Tư vẫn chưa ra tay, mọi người đều bị con Slime khổng lồ đuổi chạy thục mạng.

Cái đó, thực ra thì, tuy nói ở đây thì không tiện lắm, nhưng tôi muốn gia nhập tôn giáo của các bạn.

Ngay lúc này, A Khố Á còn ra quấy rối, chạy đến chỗ Chân Ngư đề xuất xin nhập giáo.

Đặc Nhiếp Giáo chúng tôi hoan nghênh mỗi một tín đồ chân thành gia nhập.

Chân Ngư nói.

Tôi không phải làm tín đồ, tôi muốn trở thành thần của Đặc Nhiếp Giáo, thực ra tôi chính là nữ thần A Khố Á của A Khố Tây Tư Giáo bị các bạn chèn ép thê thảm đây, vì sự tồn tại của Đặc Nhiếp Giáo mà thần lực của tôi chẳng còn bao nhiêu, nên hiện tại tôi cực kỳ cần bổ sung tín ngưỡng, các bạn có thể hảo tâm thu lưu tôi làm thần của tôn giáo các bạn không.

Đại địch hiện tiền, A Khố Á vẫn lo làm việc chính của mình trước, đương nhiên nàng cũng là bất đắc dĩ, vì không gia nhập tôn giáo mới, không có tín ngưỡng, thần lực của nàng sẽ biến mất, không phát huy được chiến đấu lực.

Nữ thần A Khố Á.

Chính là tiền bối của Ách Lý Tư, tôi nghe Ách Lý Tư kể về cô rồi, nói cô là một nữ thần rất tốt.

Chân Ngư đúng là nghe Ách Lý Tư nói vậy thật, tuy A Khố Á không trượng nghĩa, nhưng Ách Lý Tư không hề bỏ đá xuống giếng.

Đúng vậy, đúng vậy, tôi thực sự rất tốt, nên các bạn hãy để tôi gia nhập đi.

A Khố Á đáng thương nói, biểu tình giống như một con mèo nhỏ đi lạc bên đường, ánh mắt ngây thơ vô số tội trợn tròn, mặt dán sát vào Chân Ngư.

Đây thực sự là nữ thần sao.

Chân Ngư biểu thị loại nữ thần này đúng là lần đầu tiên thấy.

Bất quá nàng rất sẵn lòng để A Khố Á gia nhập: Cô thực sự nguyện ý gia nhập.

Đương nhiên rồi, tôi rất sẵn lòng.

A Khố Á gật đầu như gà mổ thóc.

Được rồi, vậy sau này cô chính là thần của Đặc Nhiếp Giáo chúng tôi.

Chuyện cứ thế được quyết định một cách tùy tiện và cẩu thả.

Một khi được đồng ý, A Khố Á lập tức cảm thấy sức mạnh tuôn trào: Đến rồi đến rồi, là thần lực của tín ngưỡng, hiện tại ta lại là nữ thần rồi, oa ha.

Phát ra tiếng cười hào sảng như một tên phản diện.

Hưu.

Thấy kẻ địch hiên ngang ngay trước mặt mình như vậy, Slime phun ra một luồng độc dịch áp suất cao, nhắm thẳng A Khố Á.

Mà A Khố Á không né không tránh, vì nàng có thể cảm giác được hiện tại mình còn mạnh mẽ hơn trước kia: Ta căn bản không sợ loại tấn công này, Thần Quang Quyền.

Đây là chiêu thức mạnh nhất của A Khố Á, dùng thần lực ngưng tụ trên nắm đấm để phát ra tấn công.

Chương 2282

Oanh, trực tiếp đối đầu với độc dịch áp suất cao, độc dịch ngay lập tức bị chẻ làm đôi, từ nắm đấm làm điểm bắt đầu chia làm hai đường đi sang hai bên A Khố Á, không thể làm tổn thương nàng dù chỉ một phân.

A Khố Á, cô đừng có hù người ta chứ.

Hòa Chân vẫn toát mồ hôi hột thay cho nữ thần, sau đó hắn nhìn sang Đỗ Lan: Này, Đỗ Lan, ông ra tay đi chứ, ông chẳng phải rất lợi hại sao, hiện tại cán bộ Ma Vương quân ngay trước mặt, sao ông không đối phó hắn giống như đối phó Kỵ Sĩ Không Đầu vậy.

Dùng thánh quang của ông oanh kích đi.

Nếu ta ra tay, hắn chết chắc rồi, vậy thì rèn luyện các người kiểu gì.

Cái tên này.

Hòa Chân và Hán Tư đồng thời giận dữ nhìn Đỗ Lan.

Hán Tư chưa bao giờ thấy kẻ nào tự đại như vậy, ngay cả Ma Vương cũng không dám nói với hắn như thế, hắn chính là ma thú biến dị, không ai dám khinh thị hắn như vậy: Ngươi là kẻ đã giết Kỵ Sĩ Không Đầu.

Vừa khéo, ta sẽ báo thù cho hắn.

Slime kịch độc di chuyển cực nhanh về phía Đỗ Lan, muốn nuốt chửng hắn: Ngươi đã sợ đến mức không còn sức lực để chạy trốn rồi phải không.

Chân Ngư dừng lại, nhìn Slime với ánh mắt thương hại, đúng là chọn trúng kẻ địch đáng sợ nhất rồi.

Độc sao.

Đỗ Lan cười: Ta cấm nhất là hoàng, đổ, độc.

Oanh, Đỗ Lan hoàn toàn bị Slime bao vây, Hán Tư đắc ý cười: Ngươi còn muốn cấm ta.

Nằm mơ đi, hiện tại ta sẽ biến ngươi thành xương trắng, sau đó ta sẽ đem xương của ngươi đặt trong phòng làm đồ trang trí.

Xung quanh Đỗ Lan toàn là độc dịch kịch độc, nhưng khó lòng hại được hắn một phân, hắn từ từ tung ra thánh quang, để thánh quang gia nhiệt độc dịch, bắt đầu sôi sùng sục từ một điểm, chẳng mấy chốc một nửa thân thể của Slime đã vì bị nấu sôi mà biến thành một loại thạch dẻo.

Không thể nào.

Hán Tư chấn kinh vì mình không thể tiêu hóa được Đỗ Lan, ngược lại còn bị kẻ địch tấn công từ bên trong, chuyện này quá không khoa học: Ngươi rốt cuộc là ai.

Đến rồi, đến rồi, lại đến tiết mục đoán xem ta là ai.

Đỗ Lan biểu thị bất kể đã đổi qua bao nhiêu thế giới, phản diện luôn bắt đầu chính thị sau khi bị chấn kinh, rồi mới phát ra câu hỏi đến từ linh hồn.

Đã không phải lần đầu tiên rồi, hầu như thế giới nào cũng gặp phải, có đôi khi Đỗ Lan cũng không khỏi muốn tự hỏi mình là ai, chẳng lẽ mình thể hiện còn chưa đủ sao.

Còn không thể để đối phương nhận rõ mình là kẻ địch sao.

Ta là Đỗ Lan, người truyền bá thánh quang, kẻ thù vĩnh viễn của hoàng đổ độc, người bạn của bách tính dị thế giới.

Đỗ Lan cảm thấy giới thiệu mình như vậy là đủ rồi: Nếu ngươi là

Slime kịch độc hại người, vậy thì ngươi phải bị cấm.

Đỗ Lan.

Chưa từng nghe qua nha, thế giới này sao có thể xuất hiện cường giả như vậy, chẳng lẽ lại là thần tiên đang tác oai tác quái.

Nhưng lúc này Slime kịch độc chỉ có thể nhổ Đỗ Lan ra trước, để tránh bản thân bị nấu chín, nhưng hiện tại hắn đã thu nhỏ lại một nửa.

Thất sách rồi, không ngờ gặp phải cao thủ, xem ra nên chạy trốn thôi, Hán Tư nhìn đám kẻ địch trước mắt, phát hiện mình hiểu biết về họ quá ít, không biết kỹ năng của họ, hành động lỗ mãng đã chịu thiệt rồi.

Hán Tư, ta đã nói rồi, không cho phép các ngươi giết người trước mặt ta, nhưng ngươi lại vi bội ước định.

Duy Tư nhìn Hán Tư nắm chặt nắm đấm, cô tuy là sinh vật bất tử, nhưng tuyệt đối không đánh mất nhân tính.

Hán Tư cũng phát hiện nhiệt độ xung quanh Duy Tư giảm xuống, biết đối phương sắp phát động ma pháp băng, trong lúc hoảng hốt hắn dường như thấy Kỵ Sĩ Không Đầu đang vẫy tay gọi mình ở bên kia hoàng tuyền.

Chú Oán Băng Ngục.

Duy Tư giơ cao hai tay, thư triển thân thể, trong nháy mắt giải phóng một bức tường thành bằng băng giá, thực lực của cô có thể nói là thâm bất khả trắc như tâm hồn ẩn sau lớp áo choàng kín đáo, không ai biết cô rốt cuộc còn ẩn giấu ma lực mạnh đến mức nào.

Đòn cuối cùng giao cho tôi.

A Khố Á tuy bị tín đồ vứt bỏ, nhưng nàng vẫn muốn thủ hộ tín đồ, nàng muốn lấy đức báo oán, triển hiện khí độ thần linh.

Thần Quang Quyền lại lần nữa ngưng tụ, A Khố Á tung cú đấm cực mạnh.

Có một khoảnh khắc, A Khố Á trông giống như một vị thần thực thụ, ngưng tụ thần quang, nghĩa bất cố thân, toàn lực chiến đấu, xả sinh vong tử, xá ngã kỳ thùy, chính trong khoảnh khắc đó, ánh hào quang thần tính lấp lánh.

Mọi người đều không khỏi nghiêng mình, đều bị một kích của A Khố Á hấp dẫn.

Trong sự chú mục của mọi người, Thần Quang Quyền của A Khố Á đánh ra, trúng mục tiêu.

Con Slime đã bị đóng băng chịu một kích trầm trọng, vỡ tan thành từng mảnh, chết ngay tức khắc.

Thắng rồi.

A Khố Á mang theo nụ cười hư ảo, đứng sang một bên một cách hờ hững, để gió từ vụ nổ thổi qua, làm tung bay mái tóc và tà áo.

Nữ thần đần độn, cô khoan hãy tạo dáng, cô không thấy suối nước nóng bị ô nhiễm rồi sao.

Hòa Chân chỉ vào suối nước nóng, vẫn cần nữ thần tịnh hóa.

Giao cho tôi đi.

A Khố Á hiện tại cảm thấy rất tốt, gia nhập tôn giáo mới, nhận được tín ngưỡng sung mãn hơn, sức mạnh thăng tiến không ít, hiện tại nghiễm nhiên là cảm giác thoát thai hoán cốt, đã không còn coi loại đối thủ nhỏ trình độ cán bộ Ma Vương quân ra gì nữa: Đơn giản, đơn giản thôi, tôi hiện tại sẽ khiến các người phải lác mắt nhìn.

Nói đoạn, nàng đưa tay vào suối nước nóng.

Sau đó, và sau đó không còn sau đó nữa, Ôn Tuyền Thành toàn bộ đóng cửa nghỉ nghiệp, A Khố Tây Tư Giáo suýt chút nữa bị đập nát, vì A Khố Á đã biến suối nước nóng trực tiếp thành nước lã, trong một thời gian dài không thể kinh doanh.

Ái Kỳ tức đến mức muốn biến nước trở lại thành suối nước nóng, khi bị bao vây A Khố Á vô cùng không giảng nghĩa khí mà bán đứng tôn giáo cũ của mình, nói mình là người của A Khố Tây Tư Giáo, khiến cư dân bao vây A Khố Tây Tư Giáo để trút giận.

Mà A Khố Á cùng mọi người thì lủi thủi chạy mất, rõ ràng là đánh bại cán bộ Ma Vương quân, vậy mà một chút lợi lộc cũng không có, dáng vẻ lủi thủi trông chẳng khác gì kẻ thất bại.

Đúng là quá đen đủi, hiện tại họ chỉ có thể quay về làng tân thủ trước.

Đỗ Lan lại bắt họ viết văn, phản tư sâu sắc về những chuyện đã xảy ra.

Đã quen rồi, bọn họ đều biết Đỗ Lan làm vậy là muốn họ phản tư về sự tổn hại của thần và người xuyên việt đối với dị thế giới, hy vọng mọi người có thể phản đối họ.

Tuy rằng hiểu thêm một bước về thủ đoạn của thần, nhưng họ căn bản không thể phản đối thần, dẫu sao sức mạnh thần triển hiện vẫn là thứ khó lòng hiểu được, vẫn là ẩn số, không thể giải thích.

Sự sợ hãi tạo ra bởi những thứ không biết và không thể giải thích chính là nguồn gốc sức mạnh tôn giáo, càng là không biết thì càng thâm căn cố đế.

Bất quá họ đã nắm thóp được lộ bài của Đỗ Lan, nên khi viết văn đã bày tỏ một cách sâu sắc rằng dị thế giới quả thực chịu áp bức và tổn thương, nên họ cần nỗ lực để thay đổi tất cả.

Thế là lại đến tiết mục phê bài tập hỉ văn nhạc kiến, Đỗ Lan nói:

Khá hơn lần trước, có tiến bộ, đây là điều đáng khẳng định.

Bất quá các người đừng có học học sinh tiểu học viết bừa, đây là lời thật lòng của các người, hay là để đối phó bài tập.

Hòa Chân bất mãn nói: Không có ai như ông cả, chúng tôi viết không hay thì ông nói nhận thức chưa sâu sắc, hiện tại chúng tôi cải tiến rồi thì ông nói đối phó bài tập, rốt cuộc chúng tôi phải làm thế nào ông mới vừa lòng.

Giống như học sinh bày tỏ sự bất mãn với giáo viên, phàn nàn nội tâm giáo viên khó lòng suy đoán.

Ta là hy vọng các người có thể thực sự nhận thức được việc mình nên làm, đạt đến sự giác tỉnh thực sự.

Chỉ có mấy người chúng tôi.

Hòa Chân biểu thị quá làm khó họ: Hay là ông trực tiếp nói cho tôi biết nên làm thế nào đi, như vậy ngược lại đơn giản hơn, ông cứ bắt chúng tôi viết văn, chúng tôi viết ông lại không hài lòng, vậy hà tất lãng phí thời gian.

Những người khác cũng liên tục gật đầu, Đỗ Lan đúng là quá làm khó người ta.

Tặng người con cá không bằng tặng người cái cần câu, trước đây Đỗ Lan cũng trực tiếp ban sức mạnh, để nhân vật chính thăng tiến thực lực hoàn thành mục tiêu, nhưng thế thì quá mất vui.

Cho nên hiện tại Đỗ Lan thích mài giũa tư tưởng nhân vật chính, giúp họ giác tỉnh.

Bất quá cái tên Hòa Chân này là loại cứng đầu, quả thực rất khó dạy bảo, ngược lại là một số nhân vật chính có chí hướng xa vời thì dễ bị ảnh hưởng hơn.

Loại trạch nam chỉ muốn sống qua ngày như Hòa Chân, mục tiêu không xa vời, cũng không có tấm lòng thiên hạ, tuy thấy kẻ yếu cũng sẽ giúp đỡ, nhưng không thấy thì coi như không có, hạng người này là khó cải tạo nhất.

Vợ con ấm êm là đã khiến Hòa Chân mãn nguyện rồi, hơn nữa hiện tại hắn còn rất trẻ, đã có nhà lớn, đã ăn mặc không lo, còn kiếm được một thân trang bị tốt, đã làm được điều mà rất nhiều người cùng lứa không làm được, hắn tự nhiên có thể thỏa mãn.

Cho nên những lý luận cao siêu Đỗ Lan nói dù có đạo lý đến mấy, thì có liên quan gì đến hắn đâu, Hòa Chân chỉ cảm thấy phiền phức.

Có thể thấy Hòa Chân rất mất kiên nhẫn, nhưng Đỗ Lan cũng không thể bắt Hòa Chân thay hình đổi dạng, vì Hòa Chân không có động lực thay đổi.

Nói mới nhớ, người xuyên việt đâu chỉ có mình tôi, còn có tên Ngự Kiếm Hưởng Dạ nữa kìa, sao ông không tìm hắn viết văn.

Tá Đằng Hòa Chân từ sớm đã muốn hỏi cho rõ, tại sao cứ bám riết lấy mình không buông.

Cái tên đó chẳng phải muốn cứu vớt thế giới sao, hắn khẳng định sẵn lòng nghe ông.

Đúng là vậy, Ngự Kiếm Hưởng Dạ vì muốn được nữ thần thừa nhận, đang nỗ lực chiến đấu, làm tốt vai trò dũng giả, truyền bá sự ôn nhu của mình, hoàn toàn khác với Hòa Chân.

Nếu là hắn, lời của Đỗ Lan chắc chắn có tác dụng, bất quá Ngự Kiếm Hưởng Dạ e là rất khó đối kháng nữ thần.

Hiện tại Đỗ Lan đột nhiên hiểu tại sao Ma Vương đều phải bắt nữ nhân vật chính rồi, trước đây hắn xem những tác phẩm nghệ thuật luôn cảm thấy phản diện đúng là rỗi hơi, tại sao cứ phải tìm người phụ nữ của nhân vật chính nhỉ, thế giới rộng lớn thế sao cứ phải làm khó hắn.

Giờ thì hiểu rồi, không bắt phụ nữ, nhân vật chính cũng sẽ không trở thành nhân vật chính.

Vì bắt phụ nữ, nên nhân vật chính và phản diện mới có mâu thuẫn xung đột kịch liệt, nhân vật chính mới có động lực quan trọng để đối kháng phản diện.

Dẫu sao không phải tất cả nhân vật chính đều có thể thiết lập thành quang minh vĩ đại, tấm lòng nghĩa sĩ thiên hạ, không phải ai cũng là tiên thiên hạ chi ưu nhi ưu hậu thiên hạ chi lạc nhi lạc.

Đại bộ phận mọi người thực ra đều rất tê liệt, chỉ khi lợi ích thiết thân của mình bị tổn hại mới bước lên con đường đối kháng Ma Vương, ví dụ như phụ nữ bị bắt, Bắc Đẩu Thần Quyền chính là như vậy.

Lại ví dụ như cha mẹ bị giết, cái này còn kinh điển hơn, lấy phục thù làm động cơ, từ cổ chí kim Đông Tây đều rất thường thấy.

Đương nhiên còn có một nhóm người được chọn, dưới sự an bài của vận mệnh đi cứu thế, cũng chính là cái gọi là dũng giả, bất quá thông thường giai đoạn đầu dũng giả cũng sẽ không lập tức chấp nhận, mà là sau khi nảy sinh quan hệ lợi ích với thế giới, sau đó lại mất đi lợi ích, cuối cùng mới hạ quyết tâm đi đánh bại Ma Vương.

Đỗ Lan tâm tưởng chẳng lẽ mình cũng phải bắt A Khố Á đi, sau đó ép Hòa Chân đi đối kháng Thiên giới.

Như vậy thì đơn giản rồi, Hòa Chân có thể trở thành nhân vật chính vương đạo.

Đại đạo lý hiển nhiên không thể trở thành lý do để Hòa Chân chiến đấu, đương nhiên đây cũng là điểm xem của nhân vật chính Hòa Chân, chính là phải phản chủ lưu, phản truyền thống.

Gánh vác sứ mệnh nhưng lại an phận thủ thường, hoàn toàn khác biệt với những dũng sĩ nhân vật chính coi hưng vong của thiên hạ là trách nhiệm của mình, khiến khán giả thấy mới mẻ, thậm chí khiến khán giả cảm thấy mình xuyên việt cũng nên như vậy, dẫu sao Ma Vương quân gì gì đó với việc mình sống qua ngày chỉ cần không xung đột, ai rảnh mà đi quản họ chứ.

Đến Ma Vương quân còn chẳng thèm quan tâm, thì càng không quan tâm đến hành vi của Thiên giới.

Chương 2283

Nói cho cùng giới trẻ Nhật Bản không còn vướng bận nữa, ham muốn thấp rồi, đã không còn coi thiên hạ là trách nhiệm của mình, thiên hạ với thanh niên Nhật Bản không có nửa xu quan hệ.

Cho nên Đỗ Lan nếu thực sự muốn khích lệ Hòa Chân, thì buộc phải để Hòa Chân có động lực, nhưng việc này rất khó làm.

Đối với người xuyên việt không tầm thường, phải cho hắn một động lực cứu vớt thế giới, đơn giản nhất tự nhiên chính là để những người bên cạnh nhân vật chính dẫn dắt cốt truyện, cũng có thể đưa hắn đến sai địa điểm vào sai thời điểm, để hắn bị cuốn vào sự kiện buộc phải chiến đấu.

Nếu thực sự bị cuốn vào sự kiện, Hòa Chân định nhiên cũng sẽ toàn lực chiến đấu, chứ không chọn cách trốn tránh.

Con người đôi khi kỳ lạ như vậy, bình thường luôn rất nhát gan, khiếp nhược, nhưng thực sự gặp chuyện lại có thể rất lãnh tĩnh, ngược lại sẽ chọn cách đối mặt, đại khái cũng là vì biết lùi không thể lùi thì không cần lùi nữa, nhẫn không thể nhẫn thì không cần nhẫn nữa.

Thực ra rất nhiều người muốn biết khi làm việc tốt người ta lúc đó nghĩ gì, Đỗ Lan có thể rất có trách nhiệm mà nói khi làm việc tốt lúc đó đại não đều trống rỗng, đều là không suy nghĩ quá nhiều đã lao lên rồi, dẫu sao tình huống lúc đó căn bản không cho phép người ta suy tính thiệt hơn, khi người ta còn đang suy tính thiệt hơn, chắc chắn đã có người khác lao lên rồi.

Hòa Chân khi cứu người cũng không nghĩ qua mình sẽ có kết quả gì, chỉ là bản năng lao tới.

Trước đó tại Ôn Tuyền Thành, hắn cũng là bản năng bắt đầu tìm kiếm nhược điểm của kẻ địch, muốn thông qua chiến thuật hợp lý đánh bại kẻ địch.

Điều này chứng minh nếu ném Hòa Chân vào sai thời điểm và sai địa điểm, hắn tự nhiên sẽ đi chiến đấu.

Cho nên cũng không cần bắt cóc người thân, người yêu của hắn để kích phát hắn trở thành nhân vật chính vương đạo.

Đương nhiên Đỗ Lan còn đang suy nghĩ, nếu thời gian đẩy lùi mười năm, hai mươi năm sau, đợi Hòa Chân đến tuổi trung niên, có vợ có con, sau đó mới để hắn đối kháng kẻ địch, liệu có phải là một phong cách khác hay không.

Người xuyên việt trung niên ước chừng sẽ càng không dễ dàng, dẫu sao lúc đó hắn chắc chắn sẽ có nhiều thứ để quan tâm hơn.

Đương nhiên Hòa Chân cũng có thể giống như vị người xuyên việt biến không tưởng thành hiện thực kia, mãi không đổi thay, cuối cùng cũng chỉ coi dị thế giới như một trò chơi, một giấc mộng.

Bởi vì đã biết thế giới sau khi chết, nên đã hoàn toàn giải phóng cái tôi.

A Khố Á trực tiếp nói cho người xuyên việt biết sau khi chết có hai khả năng: lên thiên đường và luân hồi chuyển thế, không hề nói sẽ xuống địa ngục, vậy thì người xuyên việt hoàn toàn có thể vô kỷ luật một chút, có thể tùy tiện một chút.

Rất nhiều người sở dĩ giữ lại điểm dừng, chính là vì sợ hãi thế giới sau khi chết, mà sợ hãi chính là vì không hiểu rõ.

Nhưng A Khố Á trực tiếp đem kết quả nói cho người xuyên việt, người xuyên việt liền không cần sợ hãi nữa, trong lòng có một số thứ sẽ mất đi.

Cho nên Hòa Chân cuối cùng sẽ trưởng thành thành dáng vẻ thế nào, thực sự khó nói.

Đỗ Lan đột nhiên cảm thấy Ngự Kiếm Hưởng Dạ đúng là một người không tệ, tuy có chút trung nhị, tự luyến, nhưng so với Tá Đằng Hòa Chân, Ngự Kiếm Hưởng Dạ thực sự giống dũng giả hơn.

Hoặc giả đổi nhân vật chính cũng không tệ, Đỗ Lan thầm nghĩ nếu đổi thành Ngự Kiếm Hưởng Dạ bộ kịch này chắc chắn sẽ trở thành cốt truyện vương đạo, mỗi tập đổi một địa phương, mỗi tập giải quyết một vấn đề, mỗi tập giúp đỡ một nhóm người, sẽ không ngừng đi du hành để giúp đỡ những người cần giúp đỡ, mang đến hy vọng và ánh sáng.

Chứ không phải như Hòa Chân cứ trốn ở làng tân thủ, sống một cuộc đời lười nhác, thỉnh thoảng tìm cách sàm sỡ gái xinh, như vậy là đã mãn nguyện, không huấn luyện, không mạo hiểm.

Loại nhân vật chính này chỉ có thể đợi Ma Vương quân tự tìm đến cửa, Ma Vương quân sẽ giống như anh em Hồ Lô cứu ông nội, từng tên một đến nộp mạng làm kinh nghiệm.

Ta có một ý tưởng táo bạo, hay là chúng ta hòa đàm với Ma Vương quân đi.

Đỗ Lan nhìn năm người trước mặt: Dù sao ta thấy các người cũng chẳng có tinh thần gì, hay là hòa đàm để đi tìm hiểu một chút về Ma Vương quân.

Ý gì cơ.

Hòa Chân ngơ ngác.

Sự hiểu biết của các người về thần đã đến cực hạn rồi, hiện tại nên đi tìm hiểu Ma Vương quân, đôi bên đều tìm hiểu một chút mới có thể so sánh, mới có thể giúp các người hiểu thêm một bước về thế giới này, hiểu được vấn đề nằm ở đâu.

Đỗ Lan đề xuất đi tìm hiểu Ma Vương quân.

Họ là kẻ thù, có gì mà tìm hiểu.

Mấy tên cán bộ trước đó ông cũng thấy rồi đấy, họ đều không có nhân tính.

A Khố Á nói.

Vậy họ chẳng lẽ vừa sinh ra đã không có nhân tính.

Hay là có nguyên nhân gì biến họ thành như vậy.

A Khố Á, cô hãy suy nghĩ kỹ xem, lúc ở Ôn Tuyền Thành, khi gặp Đặc Nhiếp Giáo, cô đã biểu hiện thế nào.

Lúc đó ta thấy cô cũng sắp mất nhân tính rồi đấy.

Đỗ Lan nói: Cho nên ta cho rằng có tất yếu phải tìm hiểu một chút xem kẻ địch Ma Vương quân tại sao lại không có nhân tính, nghe nghe yêu cầu của những phái thiểu số này, tìm hiểu câu chuyện đằng sau họ.

Hòa Chân bọn họ hoàn toàn không thể hiểu nổi ý tưởng của Đỗ Lan, dẫu sao Đỗ Lan trước đó chưa bao giờ nương tay, giờ đột nhiên nói muốn thấu hiểu Ma Vương quân, không sợ bị người ta cười cho thối mũi sao.

Nhưng Đỗ Lan cho rằng tìm hiểu câu chuyện đằng sau kẻ địch thì có thể hiểu rõ hơn về sự can nhiễu của thần đối với thế giới này: Cái này gọi là biện chứng pháp, tính phổ biến của vấn đề, chúng ta cũng nên biết thần là người tạo ra vấn đề chủ yếu của dị thế giới, vậy thì chúng ta cũng có lý do suy đoán ảnh hưởng của thần đối với dị thế giới là toàn diện, cả quang minh và hắc ám của dị thế giới đều sẽ do thần mà sinh ra.

Chỉ có tìm hiểu Ma Vương quân, chúng ta mới có thể chứng minh quan điểm này.

Tuy rằng trước đó Đỗ Lan luôn nhấn mạnh tác hại của thần, nhưng hiện tại hắn đã công khai tuyên giảng thần tạo ra hắc ám rồi, lời này nếu bị người khác nghe được chắc chắn sẽ coi Đỗ Lan là kẻ điên.

Quang minh và hắc ám đều do thần mang lại sao.

Nếu không phải Đỗ Lan trước đó đã luôn lót đường, ước chừng năm người này đều đã nhảy dựng lên rồi.

Trong lòng họ thần dù có gây ra chút vấn đề, cũng không đến mức trực tiếp tạo ra hắc ám, nếu thần thực sự tạo ra hắc ám thì đúng là điên đảo tam quan.

Không thể nào, Ma Vương quân đều là dị giáo đồ, họ dù có tin thần, cũng là tin tà thần.

Thiên thần luôn muốn tiêu diệt họ.

Đạt Khắc Ni Tư nói: Họ là hai loại thần khác nhau.

Chỉ có một loại thần mà thôi.

Đỗ Lan chém đinh chặt sắt: Đợi các người giao lưu với Ma Vương quân xong tự nhiên sẽ biết lời ta nói không sai, cho nên lần tới gặp cán bộ Ma Vương quân, chúng ta phải hòa đàm chứ đừng đánh nhau.

Lần tới còn chưa biết bao giờ đâu.

Hòa Chân không cho rằng cán bộ Ma Vương quân thực sự sẽ xuất hiện thường xuyên như vậy trong tầm mắt của hắn.

Thực tế là Hòa Chân đúng là sẽ sớm gặp lại Ma Vương quân, chủ yếu là vì hiện tại Ma Vương quân đang tấn công Hồng Ma Nhất Tộc, đó là quê hương của Huệ Huệ.

Hồng Ma Nhất Tộc rất mạnh mẽ, mỗi một người đều có ma lực cường đại, mà ma pháp sư cường đại ở dị thế giới đó đều là một thế lực không thể coi thường, cho nên Ma Vương quân tự nhiên sẽ không buông tha họ.

Hiển nhiên Ma Vương không biết đánh trận, đánh đấm kiểu chắp vá, phân binh các nơi, hoàn toàn không hiểu thế nào là tập hợp ưu thế binh lực tạo ra ưu thế cục bộ, càng không hiểu tác chiến bao vây.

Mà là đem cán bộ Ma Vương quân phân tán ra, tự chiến đấu, kết quả dẫn đến việc nơi nơi khai chiến, nhưng nơi nơi đều chẳng chiếm được lợi lộc gì.

Hồng Ma Nhất Tộc mạnh mẽ như vậy, nhưng Ma Vương quân lại không tập trung toàn bộ sức mạnh để vây tiêu, chỉ nghĩ dựa vào một chi bộ đội làm trò thâu tập, hoặc là dương đông kích tây loại chiến thuật trẻ con này.

Đỗ Lan nhìn mà sốt ruột, hắn đều muốn tự mình dạy Ma Vương cách đánh trận, bất quá cân nhắc thấy Ma Vương trước khi xuyên việt cũng chỉ là người bình thường, căn bản chưa học qua đánh trận, nên cũng không hà cầu hắn có tố dưỡng quân sự.

Bất quá Ma Vương quân cuối cùng thất bại, Ma Vương quả thực cần chịu trách nhiệm chính.

Huệ Huệ nhận được một bức thư, là cha cô viết, nói là bị bệnh rồi, bảo cô về.

Huệ Huệ tự nhiên là lập tức xuất phát, mà với tư cách đồng đội của Huệ Huệ, mọi người đối với Hồng Ma Nhất Tộc là hướng vãng đã lâu, không muốn bỏ lỡ cơ hội hiếm có này.

Hồng Ma Nhất Tộc rất thần bí, ở ẩn, nhưng lại để lại vô số truyền thuyết.

Hồng Ma Nhất Tộc ma lực rất cường đại, bất quá một nhóm người mạnh mẽ như vậy lại tiêu dao tự tại, không hề chịu sự ước thúc của vương quốc, thuộc về hoàn toàn tự trị.

Hiện tại Huệ Huệ đang dẫn mọi người về Hồng Ma Thôn, thăm cha mình.

Trên đường gặp được cô bé là hảo hữu cũ kiêm đối thủ cạnh tranh của Huệ Huệ, cũng trung nhị giống hệt Huệ Huệ, xem ra trung nhị là phong cách của Hồng Ma Nhất Tộc, đều thích những đoạn lời thoại dài dằng dặc vô nghĩa không rõ ý đồ, phối hợp với đủ loại động tác cơ thể kỳ quặc.

Bởi vì ma pháp dị thế giới căn bản không cần chú ngữ và động tác thi pháp, học kỹ năng từ thẻ bài, chỉ cần nói đơn giản tên kỹ năng là được rồi, vì để bản thân ngầu lòi mà vẽ rắn thêm chân thì chính là trung nhị.

Không giống một số thế giới, ma pháp cường đại buộc phải phối hợp với những đoạn ma chú phức tạp để vận công, sau đó mới có thể giải phóng ma pháp, đó không phải là trung nhị, mà là động tác chiến đấu, ai cũng vậy cả.

Hảo hữu của Huệ Huệ cũng là một người có tính cách vấn đề, luôn tìm Huệ Huệ quyết đấu, nhưng âm thầm lại luôn quan tâm Huệ Huệ, hoàn toàn giống như chỉ có Huệ Huệ là người bạn duy nhất, nhưng lại không muốn thừa nhận.

Thực tế hảo hữu của Huệ Huệ là con gái tộc trưởng Hồng Ma Nhất Tộc, ở trường đúng là không có người bạn nào, coi như là người bị cô lập.

Mà Huệ Huệ vì nguyên nhân tính cách cũng không kết giao được bạn bè, thế là hai người họ bằng phương thức cổ quái đã đi cùng nhau, trở thành một cặp bạn bè độc đáo.

Có người có lẽ nghi hoặc, con gái tộc trưởng mà cũng bị cô lập.

Con gái Thiên hoàng còn bị cô lập nữa là, chuyện này có gì kỳ quái đâu, nói cho cùng vẫn phải xem tộc trưởng và Thiên hoàng rốt cuộc có nắm giữ quyền lực hay không.

Nếu chỉ là bù nhìn, mà thực quyền nằm trong tay các quyền quý trong thôn, thì con gái họ tự nhiên cũng chẳng có mặt mũi gì.

Tuy thân phận tôn quý, nhưng kẻ nắm quyền thực sự sẽ không quan tâm.

Khi đến gần Hồng Ma Thôn, xuất hiện quân đội sinh vật bất tử, mọi người vòng qua quân đội cuối cùng cũng đến được Hồng Ma Thôn lừng lẫy đại danh.

Nơi này là một khung cảnh đào nguyên mỹ lệ, chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng câu toàn, cửa hàng xưởng thủ công đều có đủ, ngôi làng nhỏ thậm chí còn có cả cửa hàng quà lưu niệm, xem ra Hồng Ma Nhất Tộc cũng đang tính làm du lịch để tăng thu nhập.

Huệ Huệ trở về, mọi người đều chào hỏi cô, nhân khí của Huệ Huệ xem ra không tệ.

Bất quá điều kiện gia đình Huệ Huệ thực ra không tốt, so với những người khác trong thôn, nhà cô đúng là nghèo rớt mồng tơi.

Chương 2284

Đối với việc Ma Vương quân kéo đến, người Hồng Ma Thôn hoàn toàn không để ý, vì họ đã chẳng phải lần đầu bị Ma Vương quân tấn công.

Vì không nghe lời vương quốc, vương quốc cũng không chi viện họ, nên Hồng Ma Nhất Tộc chỉ có thể dựa vào sức mạnh của mình để đối kháng Ma Vương quân.

Ở phía bắc ngôi làng vang lên từng trận tiếng nổ, đó là âm thanh chiến đấu, mọi người lần theo tiếng động đi tới, thấy được một màn khủng khiếp.

Đại quân Ma Vương thảm không nỡ nhìn, người Hồng Ma Nhất Tộc giống như pháo đài vậy, từ trên cao không ngừng oanh tạc đám đông kẻ địch bên dưới, hoàn toàn là một trận chiến không cân sức.

Đủ loại màu sắc nổ tung, đủ loại màu sắc ma pháp, mang đi mạng sống của binh sĩ Ma Vương quân.

Thế nào.

Nếu đem cái này phát triển thành hạng mục du lịch, các người nói xem liệu có được hoan nghênh không.

Một người Hồng Ma tộc đang oanh tạc kẻ địch hớn hở giới thiệu, hoàn toàn không để kẻ địch vào mắt, ngược lại còn muốn lợi dụng kẻ địch để kiếm tiền.

Hòa Chân bọn họ biểu thị đúng là thấy quỷ rồi, Hồng Ma Nhất Tộc cũng mạnh quá đáng, sao họ không giúp vương quốc cùng đối kháng Ma Vương.

Nếu họ tham quân, chiến huống chắc chắn sẽ nghiêng về phía

nhân loại.

Các người hãy đi tham quan trường học ma pháp đi, đó là một tuyệt tác khác của chúng tôi để thu hút khách khứa đấy.

Trường học ma pháp.

Huệ Huệ cũng không biết trong thôn có trường học mới.

Vẫn là con gái tộc trưởng nói cho Huệ Huệ cùng mọi người: Đó là năm ngoái có hai phù thủy mạnh mẽ đến làng chúng ta, nói muốn dạy chúng ta ma pháp mới, thế là đã xây dựng một tòa lâu đài hoành tráng làm trường học, bắt đầu chiêu thu đủ loại người và ma vật, mọi người cùng nhau học tập đủ loại ma pháp thần kỳ trong trường.

Ma pháp của chúng ta chỉ có thể chiến đấu, nhưng ma pháp dạy trong trường lại có thể giúp tôi hiểu thêm về thế giới này, cải tạo thế giới.

Vậy thì đi xem thử đi.

Rõ ràng là về nhà thăm cha, bất quá vừa về lại phát hiện làng có nhiều thay đổi, cứ xem trong làng trước đã.

Dù sao cha chắc chắn còn sống, căn bản không vội về nhà.

Trường học ma pháp nằm ngay tại cấm địa của Hồng Ma Nhất Tộc, quả nhiên bất kỳ một vùng đất ẩn dật nào cũng chắc chắn cần một số cấm địa thần bí gia trì để tăng thêm cảm giác bí ẩn.

Hồng Ma Nhất Tộc đã lợi hại như vậy, vậy mà còn coi nơi này là cấm địa, vậy trong cấm địa rốt cuộc phong ấn thứ gì.

Là thứ gì có thể khiến Hồng Ma Nhất Tộc cũng cảm thấy sợ hãi.

Thiết lập này rất vương đạo, có thể khơi gợi trí tò mò của khán giả, trường học xây dựng trong cấm địa cũng hợp lý, bất quá phong cách trường học không phải phong cách Hogwarts, mà là phong cách thánh địa tinh linh, ưu nhã, tĩnh mịch đầy rẫy những điểm xuyết tinh tế, thay vì nói là trường học, nó giống như một câu lạc bộ hơn, đâu đâu cũng thấy những thiết lập khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Hòa nhập làm một với vách núi, đục đẽo sườn núi, xây dựng hiên lang, tất cả nguyên liệu đều là đá cẩm thạch, nhìn xa như một thể thống nhất, giống như một kỳ tích mọc ra từ tự nhiên, căn bản không tưởng tượng nổi đây là do nhân công điêu trắc, căn bản không tìm thấy một vết đục đẽo nào.

Có thể thấy còn có thác nước và cây xanh trang điểm, các học tử đi lại giữa đó, hoặc túm năm tụm ba, hoặc ôm sách đi gấp, một bầu không khí bận rộn.

Nơi này chính là trường học ma pháp, chuyên môn truyền thụ những ma pháp cường đại không cần dùng thẻ bài cũng có thể sử dụng.

Hồng Ma tộc chúng ta trước đây cũng có trường học, bất quá đó chỉ là trường học phổ thông dạy kiến thức cơ bản, căn bản không thể so sánh với trường học ma pháp.

Con gái tộc trưởng nói: Hiện tại trẻ em Hồng Ma tộc đều sẽ vào trường học ma pháp tu nghiệp, Huệ Huệ, hay là chúng ta cũng đi học đi, tiện thể xem xem hai chúng ta rốt cuộc ai lợi hại hơn.

Học ở trường học ma pháp sẽ không tiêu tốn điểm kỹ năng, cậu vẫn có thể chỉ tăng điểm cho bạo liệt ma pháp, đồng thời cũng có thể học được các ma chú khác.

Huệ Huệ có chút tâm động: Thực sự có thể sao.

Có thể, vì sẽ không tiêu tốn điểm kỹ năng trên thẻ bài.

Điểm kỹ năng, thông qua đánh quái tích lũy kinh nghiệm có thể nhận được, thông qua điểm kỹ năng để học tập kỹ năng trên thẻ mạo hiểm giả.

Bất quá trong tiểu đội này, Huệ Huệ dùng toàn bộ điểm kỹ năng cho bạo liệt ma pháp, mà A Khố Á thì dùng toàn bộ điểm cho ma pháp yến tiệc, Đạt Khắc Ni Tư chủ yếu tăng điểm phòng ngự.

Hòa Chân vì ít điểm, nên chủ yếu tăng các kỹ năng phụ trợ của đạo tặc, chủ yếu là ẩn nấp, tham tri và mở khóa các loại.

Có thể nói các thành viên trong đội này tăng điểm kỹ năng đều rất kỳ ba.

Nhưng nếu có thể không dùng điểm kỹ năng mà học được kỹ năng, thì tương đương với việc không còn bị thẻ bài ước thúc nữa, muốn học gì cũng được.

Nhưng có khả năng sao.

Nói cho cùng tiêu hao điểm kỹ năng vẫn là kinh nghiệm chúng ta tích lũy được khi đánh quái, hấp thu linh hồn quái vật mới khiến chúng ta trở nên mạnh mẽ.

Chẳng lẽ trường học ma pháp có thể không cần hấp thu linh hồn mà học được kỹ năng.

Nếu như vậy thì không khoa học.

A Khố Á nói, vị nữ thần này vậy mà cũng bắt đầu thảo luận chuyện khoa học hay không.

Xác thực nếu là đánh quái nhận kinh nghiệm, vậy thì mọi thứ là cân bằng, sức mạnh cũng không tự nhiên mà xuất hiện, mà là do đánh quái tích lũy.

Nếu không có quá trình tích lũy này, năng lượng học tập kỹ năng từ đâu mà có.

Như vậy là không tuân thủ định luật bảo toàn năng lượng.

Học tập kỹ năng chính là cải tạo thân thể, cải tạo thân thể là cần năng lượng, cải tạo xong rồi, thân thể mới có thể sản sinh ma lực phối hợp với kỹ năng.

Hồng Ma Nhất Tộc ma lực rất mạnh, hiệu quả ma pháp tấn công tương đồng lại tốt hơn gấp bội, trừ những thứ này ra, nơi này cũng không có gì khác biệt với những nơi khác, cửa hàng đầy đủ, cũng tràn đầy hơi thở cuộc sống.

Huệ Huệ lớn lên ở đây, sở dĩ rời khỏi Hồng Ma Thôn chủ yếu vẫn là vì để phát triển tốt hơn, thay đổi thực trạng nghèo khó của gia đình.

Sau khi tham quan làng xong, mọi người tìm đến quán trọ nghỉ chân trước, mà Huệ Huệ dẫn Đỗ Lan và Hòa Chân về nhà, vì cô cần để lãnh đạo của mình giới thiệu một chút về tình trạng hiện tại của bản thân.

Thực ra Huệ Huệ đúng là không kiếm được bao nhiêu tiền, dẫu sao mới đi làm chưa được bao lâu, lại gặp phải tên đội trưởng lười nhác như Hòa Chân, sau đó đi theo Đỗ Lan càng là toàn làm việc miễn phí.

Đỗ Lan dẫn dắt tuy rằng đánh bại không ít kẻ địch, nhưng đều không thu tiền.

Cha mẹ Huệ Huệ là một cặp tài tử giai nhân, còn có một cô em gái đáng yêu hiểu chuyện.

Chỉ là trí tưởng tượng của họ cũng rất bay bổng, tưởng tượng thành Huệ Huệ dẫn bạn trai và người nhà bạn trai về nhà, chuyện này quả thực giống như đi xem mắt vậy, làm cha mẹ cô kích động phát điên.

Ba ba, ba không sao chứ.

Chẳng phải nói bị bệnh sao.

Chính vì nghe tin cha bệnh nên cô mới vội vàng quay về.

Làm sao có chuyện đó được.

Thân thể ta rất tốt mà.

Tuy rằng rất nghèo, nhưng ông rất lạc quan.

Mà này, dẫu sao cũng đã về rồi, mọi người hãy cứ vui vẻ với nhau.

Hiếm khi họ còn tặng quà gặp mặt, chúng ta hãy tận hưởng đi.

Người mẹ cũng mỉm cười nói.

Tuyệt quá.

Cô em gái múa tay múa chân.

Tá Đằng Hòa Chân thấy hổ thẹn, thực ra chỉ là một chút đặc sản làng tân thủ mà thôi, chẳng có gì ghê gớm, đối phương lại giống như đang ăn Tết vậy, làm hắn cũng thấy ngại.

Bất quá thực sự không ngờ điều kiện gia đình Huệ Huệ lại kém thế này, nghèo quá rồi.

Những người khác trong làng điều kiện sống đều không tệ mà, đều có sản nghiệp riêng, tại sao chỉ có nhà Huệ Huệ thê lương như vậy.

Thực ra là có nguyên nhân, bởi vì Huệ Huệ có một ông bố không đáng tin, mà ông bố này lại liên quan mật thiết đến một đường dây nghèo khó tiềm phục trong thế giới này, dùng thuyết âm mưu Thiên giới của Đỗ Lan để giải thích, Ma Vương quân chính là minh tuyến tuyến sáng của âm mưu Thiên giới, còn đường dây nghèo khó của bố Huệ Huệ chính là phục bút tuyến ẩn của Thiên giới, bất kể minh tuyến hay phục bút đều là để cảnh cáo tất cả bách tính dị thế giới đừng nghĩ đến chuyện thoát ly, họ cứ ngoan ngoãn trở thành phụ dung của Thiên giới là được.

Đường dây nghèo khó này chính là liên minh những người tự nghiên cứu ma đạo cụ bị lỗ vốn do cha Huệ Huệ và Duy Tư đại diện, họ mưu cầu tự mình nghiên cứu ma đạo khí, nhưng bất kể nghiên cứu ra đạo cụ mạnh thế nào, lại luôn bị chệch hướng trong cách sử dụng, trở nên vô cùng khó kiểm soát.

Cho nên Đỗ Lan cho rằng đây thực ra cũng là âm mưu của Thiên giới, chính là không để bách tính dị thế giới này tự mình phát minh ma đạo khí mạnh mẽ, khiến họ buộc phải dựa vào thẻ bài của công hội mạo hiểm giả, dựa vào những thứ không minh bạch như di tích địa hạ, để tiện bề thao túng.

Dùng lời của Đỗ Lan mà nói, những kẻ chi trả chi phí khám phá thế giới là Ma Vương quân bị thần đánh thành phản diện, còn những nhà phát minh chưa hoàn toàn xé rách mặt thì bị dán lên cái nhãn vĩnh viễn nghèo khó để làm gương, đề phòng nhiều người hơn đi học tập họ, muốn học thì chỉ có ăn đất.

Cho nên thế giới này mạo hiểm giả giàu có nhan nhản, nhưng nhà phát minh giàu có từ sau khi đế quốc ma pháp sụp đổ hầu như đã không còn tìm thấy.

Nhà Huệ Huệ nghèo như vậy, thậm chí cơm ăn không đủ no, chính là vì cha cô là một nhà phát minh, Duy Tư còn từng nhập hàng từ chỗ ông nữa.

Mà ma pháp đạo cụ trong tiệm ông thực ra đều rất mạnh, chỉ là tính thực dụng không cao, hơn nữa có thể gây nguy hiểm tính mạng cho người sử dụng.

Đỗ Lan đã kiểm tra ở tiệm Duy Tư, thực ra rất nhiều ý tưởng đạo cụ đều ở cấp độ thiên tài, hơn nữa cũng thực sự đạt đến trình độ tương đương.

Nhưng một khi tiến thêm một bước sẽ mất kiểm soát, dùng lời của Hòa Chân thì chính là sức mạnh không khống chế được.

Chương 2285

Đạo cụ cha Huệ Huệ phát minh chính là loại gọi là sức mạnh không khống chế được, đều rất thần kỳ, nhưng sẽ gây hại cho người dùng, phản phệ người dùng.

Nhưng đây thực sự là khuyết điểm thiết kế của bản thân đạo cụ, hay là thần linh âm thầm phá hoại thiết lập giới hạn kỹ thuật ma pháp.

Giống như trong tiểu thuyết Tam Thể, Trí Tử khóa chặt công nghệ Trái Đất, kỹ thuật ma pháp ở dị thế giới này e là cũng đã bị thần cấp khóa chặt rồi.

Nếu muốn khai phát đạo cụ chiến đấu thông thường thì không vấn đề, nhưng muốn khai phát một số đạo cụ giải thích chân lý thế giới, thì không được.

Vị thái thái này, thực ra tôi có thể giới thiệu cho bà một công việc, bà có thể dẫn theo con gái nhỏ cùng đi làm, thu nhập rất phong hậu.

Đỗ Lan nói: Có thể đến Vương đô tìm Tương Tùy Công Quan bộ Địch Ny Toa, cô ấy chắc chắn sẽ sẵn lòng cho bà một công việc.

Như vậy gia đình bà có thể trang trải thêm.

Ông thực sự là một lãnh đạo thiện lương.

Mẹ Huệ Huệ rất cảm kích Đỗ Lan, bất quá bà không thể rời xa chồng: Nhưng tôi phải ở bên cạnh chồng, hơn nữa Tiểu Mễ vẫn còn nhỏ.

Lương sẽ rất cao.

Đỗ Lan nói: Cực kỳ cực kỳ cao.

Cao bao nhiêu.

Nghe thấy lương nếu thực sự rất cao, bà đã có chút động lòng.

Còn cao hơn cả tòa nhà năm sáu tầng.

Tuy là cách ví von kỳ quặc, nhưng đối phương đã hiểu.

Vậy công việc đó, không phải là loại công việc không đứng đắn chứ.

Đỗ Lan chính sắc nói: Tuyệt đối đứng đắn, Địch Ny Toa là một phụ nữ ưu tú lập chí nâng cao mức sống của phụ nữ toàn thế giới, công việc cô ấy làm cũng là phục vụ phụ nữ, nên bà không cần lo lắng về nguồn thu nhập, tất cả nguồn thu đều là do phụ nữ phân công phối hợp, giành được từ trong chiến đấu.

Động lòng rồi, mẹ Huệ Huệ là nội trợ, tuy bà rất mạnh, nhưng sau khi kết hôn sinh con thì luôn ở nhà chăm sóc hai con gái, căn bản chưa từng đi làm, uổng phí một thân ma lực.

Ngày ngày chồng lại là người cố chấp, luôn muốn dựa vào phát minh ma pháp đạo cụ để làm giàu, mà càng phát minh càng nghèo túng, thậm chí còn muốn vay tiền làm nghiên cứu, cuối cùng khiến hai con gái ăn không đủ no, con gái nhỏ thậm chí còn phải đi ăn cơm chực trong làng, đó là cha mẹ thất chức.

Hiện tại Đỗ Lan chủ động mang công việc đến tận cửa, hơn nữa còn là công việc lương cao, mẹ Huệ Huệ tự nhiên sẽ động lòng, nhưng vẫn cần sự đồng ý của chồng.

Người chồng tự nhiên đồng ý, thực ra ông cũng thấy có lỗi với gia đình mình, tuy ông không thấy nỗ lực của mình có gì sai, nhưng nghèo khó quả thực là hiện thực, vợ và con gái không chê bai ông, ông đã tâm mãn ý túc rồi, sao có thể ngăn cản vợ đi làm chứ: Vậy bà cứ dẫn Tiểu Mễ đi tìm vị nữ sĩ Địch Ny Toa này đi.

Không cần đi tìm, tôi có thể gọi cô ấy đến đây phỏng vấn cho bà.

Đỗ Lan biểu thị Địch Ny Toa là vợ mình, trực tiếp liên lạc là được rồi.

Tâm linh liên kết, Đỗ Lan trực tiếp truyền thoại tầm xa cho Địch Ny Toa, nói cho nàng biết ở đây có một cô bé loli vô cùng đáng yêu, có muốn đến xem không.

Địch Ny Toa tự nhiên sẽ đến, lập tức thuấn di đến ngoài căn nhà.

Đến rồi.

Đỗ Lan cười nói.

Nhanh vậy sao.

Mọi người đều không ngờ Địch Ny Toa lại đến nhanh như vậy.

Địch Ny Toa đến, hơn nữa còn mang theo lượng lớn thực phẩm làm quà tặng, vì nàng đã hiểu tình hình nhà này qua ý thức của Đỗ Lan.

Nàng rất sẵn lòng giúp họ cung cấp công việc, tiện thể thăm Tiểu Mễ cô bé loli đầy ma tính này.

Em gái của Huệ Huệ là Tiểu Mễ, tuy tuổi còn nhỏ nhưng để được ăn cơm chuyện gì cũng dám làm, thậm chí đến cả ác ma cũng dám giao dịch.

Bất quá tổng thể mà nói cô bé vẫn là một loli đáng yêu và tháo vát, chính là loại hình mà Địch Ny Toa khó lòng cưỡng lại nhất, loại hình từng chịu khổ cực nhưng tâm tính thiện lương, hiểu chuyện.

Làng Hồng Ma vốn đã cổ quái, gia đình Huệ Huệ lại càng cổ quái hơn, nhưng sau khi hiểu rõ nguyên nhân nghèo khó của họ, ta sẽ không còn thấy lạ nữa.

Người sai không phải là cha của Huệ Huệ, mà là thế giới này.

Dù sao trong tâm trí Đỗ Lan, mọi thứ đều là âm mưu của Thiên giới. việc Thiên giới không biến dị giới thành một thiên đường khác chính là lỗi của họ.

Lúc này, hắn dường như quên mất rằng bất kỳ mưu đồ xây dựng thiên đường tại nhân gian nào cuối cùng cũng sẽ tạo ra địa ngục.

Thiên giới không phải vạn năng, cũng không thể khống chế thất tình lục dục của con người, nên dị giới tuyệt đối không thể trở thành thiên đường.

Nếu Đỗ Lan dùng lý do dị giới không biến thành thiên đường để công kích Thiên giới, họ chắc chắn sẽ cảm thấy rất oan ức.

Địch Ny Toa đến nhà Huệ Huệ, cô em gái nhỏ của Huệ Huệ lập tức trở nên thân thiết, thích bám lấy Địch Ny Toa vì cảm giác an toàn mà nàng mang lại.

Địch Ny Toa giống như một vị thủ hộ thần la lỵ di động, toàn thân tỏa ra hơi thở mẫu tính ấm áp khiến tiểu la lỵ cảm thấy bình yên.

Cha của Huệ Huệ nhân cơ hội dẫn Đỗ Lan và Hòa Chân đi tham quan phòng nghiên cứu, nơi ông ta chế tạo các đạo cụ ma pháp.

Ngươi có bao giờ nghĩ đến việc từ bỏ không.

Đỗ Lan tò mò hỏi.

Hắn cảm thấy một người cha vì kiên trì chế tạo đạo cụ mà để gia đình chịu đói thì thật khó chấp nhận.

Cha của Huệ Huệ là Phiêu Tam Lang, người rất gầy, gương mặt hiện rõ vẻ thiếu ăn và suy dinh dưỡng.

Biểu cảm của ông ta cũng rất phức tạp.

ông ta thừa biết vì mình không làm ăn đàng hoàng nên gia đình mới khốn đốn, có khi ba ngày không có cơm ăn, chỉ húp chút cháo loãng cầm hơi.

Đây là tộc Hồng Ma, mỗi người đều có ma lực mạnh mẽ, dù ra ngoài săn quái vật cũng không đến mức phải húp cháo liên tục ba ngày.

Chuyện này vẫn xảy ra, Phiêu Tam Lang cũng áy náy nhưng nhanh chóng lấy lại quyết tâm: Ta tin chắc mình sẽ thành công, đến lúc đó mọi thứ sẽ tốt đẹp thôi.

Người nghèo nhưng chí không ngắn, mấy ai có được sự kiên trì như vậy.

Tôi rất tán thành sự kiên trì của ông, nhưng kiên trì phải dựa trên cơ sở vật chất.

Ông hoàn toàn có thể giải quyết vấn đề ăn mặc trước, rồi mới phát triển đạo cụ.

Đỗ Lan nói tiếp: Dù sao ông không sống một mình, ông không nên để vợ con phải chịu đói cùng mình.

Phiêu Tam Lang sững người, rồi thẹn thùng cúi đầu: Ta chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó.

Ông ta quả thật chưa từng nghĩ đến việc kiêm nhiệm cả nghiên cứu lẫn công việc, rõ ràng không ngốc nhưng tư duy lại hạn hẹp và phiến diện như vậy.

Lần này đến lượt Đỗ Lan cạn lời, chuyện đơn giản thế mà cũng không nghĩ ra.

Thật không biết làm sao ông ta chế tạo được những đạo cụ thần kỳ kia.

Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là thiên tài về khoa học nhưng lại là bạch si trong cuộc sống.

Có khả năng đó, vì thực tế có không ít người học vấn uyên thâm trong nghiên cứu nhưng lại không thể tự lo liệu cuộc sống, ông trời không cho ai sự toàn năng.

Phiêu Tam Lang không cố ý để gia đình khổ cực, mà là thật sự không nghĩ ra cách làm cả hai việc một lúc.

Và không chỉ ông ta, ngay cả vợ ông ta cũng không nghĩ ra.

Chỉ có Huệ Huệ nghĩ đến và muốn đi làm kiếm tiền, tiếc là cô nàng lại dồn hết điểm vào bạo liệt ma pháp, dẫn đến việc phải gia nhập đội của Hòa Chân, bị Hòa Chân đồng hóa nên cũng chẳng kiếm được bao nhiêu tiền.

Lại vì Huệ Huệ không thể nhảy việc nên đành phải đi theo tiết tấu của Hòa Chân.

Có thể nói, ở mức độ nào đó, Huệ Huệ đang dẫm vào vết xe đổ của mẹ mình.

Không phải cô tìm nhầm người đàn ông không trách nhiệm, mà là cô không nắm bắt được nhân sinh của mình.

Cả hai mẹ con đều như thế, khiến người ta cảm thán đường đời đúng là sai một ly đi một dặm.

May mà cả hai đều không hối hận, dù không nắm bắt được nhân sinh thì vẫn tiếp tục bước đi.

Trong mắt Đỗ Lan, việc Huệ Huệ dồn hết điểm kỹ năng vào bạo liệt ma pháp là một canh bạc cuộc đời, một hành vi tuyệt đối không đáng khen ngợi.

Nhưng nghĩ đến việc cha mẹ cô cũng có tính cách cố chấp như vậy thì cũng chẳng trách được cô.

Mẹ cô cũng rất mạnh, nhưng lại khư khư giữ vị trí nội trợ, không ra ngoài làm việc để cải thiện gia đình, tự khóa mình trong thân phận phụ nữ gia đình, đặt hết hy vọng vào chồng, đó cũng là một loại cố chấp.

Vì vậy gia đình này thật sự rất kỳ quặc, đầu óc chỉ thẳng một đường.

Nhưng sự bướng bỉnh của họ chỉ làm hại chính họ chứ không hại người ngoài, nên Đỗ Lan cũng không chỉ trích nhiều.

Dù sao nhân sinh là của họ, họ làm gì là quyền tự do của họ, Đỗ Lan chỉ có thể đưa ra chút ý kiến, giúp họ giải quyết các vấn đề sinh tồn cơ bản.

Chỉ cần họ có cơm ăn, đủ dinh dưỡng, phần còn lại là lựa chọn của họ.

Đỗ Lan rất tôn trọng lựa chọn dựa trên tự do ý chí.

Hắn luôn nói mình cho người khác sự lựa chọn, nên dù họ chọn sai hay cuộc sống không thuận lợi thì đó cũng là việc của họ, Đỗ Lan không can thiệp sâu.

Tuy gia đình Huệ Huệ đều cố chấp, nhưng ai dám bảo họ không hạnh phúc.

Sự nghèo khó chẳng hề ảnh hưởng đến tình cảm của bốn người họ.

Đỗ Lan, vị Địch Ny Toa nữ sĩ kia và anh quan hệ cũng không bình thường phải không.

Phiêu Tam Lang cảm nhận được mối liên kết giữa hai người qua ánh mắt giao lưu.

Chương 2286

Thực không giấu gì ông, chúng tôi là phu thê, chỉ vì vấn đề sự nghiệp nên mỗi người bận một nẻo thôi.

Phiêu Tam Lang gật đầu: Ta đoán mà, hai người có con chưa.

Có rồi.

Thật tốt, anh chắc chắn làm tốt hơn ta.

Ta là một người chồng và người cha thất bại, luôn cho rằng mình tài hoa nhưng cuối cùng lại luôn phụ lòng họ.

Phiêu Tam Lang thực ra biết hậu quả từ sự kiên trì của mình, biết vợ con cực khổ thế nào đằng sau nụ cười, nhưng chính vì họ bao dung nên ông ta mới muốn nỗ lực hơn để báo đáp, nhất định phải chế tạo ra ma pháp đạo cụ vang danh thế giới.

Thực ra rất nhiều ý tưởng đạo cụ của ông rất hay, nguyên lý cũng thông suốt, nhưng những phần then chốt lại thường xuyên trục trặc.

Ta cho rằng đó không phải lỗi của ông, mà là có một loại sức mạnh cao cấp hơn không muốn đạo cụ của ông thành công.

Đỗ Lan lại bắt đầu thuyết âm mưu về Thiên giới.

Phiêu Tam Lang chưa từng nghĩ có ai ngăn cản mình: Ai lại không muốn ta thành công chứ.

Tộc Hồng Ma chúng ta ma lực mạnh mẽ, nhất nhì vương quốc, ai có thể can nhiễu được.

Tất nhiên là thần rồi.

Đỗ Lan nói: Hay là chúng ta làm một thí nghiệm, ông đã đến trường ma pháp chưa.

Chưa.

Tuy trường ma pháp nằm ngay trong làng Hồng Ma nhưng không phải dân làng nào cũng từng vào tham quan.

Ông hãy mượn phòng học trong trường để nghiên cứu.

Ở đó có kết giới có thể che chắn sự can nhiễu từ tín ngưỡng thiên thần.

Trong trường, biết đâu ông có thể chế tạo ra một đạo cụ hoàn mỹ.

Đỗ Lan đề nghị.

Trường ma pháp được xây dựng chắc chắn là để đối đầu với Thiên giới, nên nó có kết giới phản Thiên giới, chặn đứng sự bao phủ của thần lực Thiên giới đối với dị giới.

Theo phong cách hoạt hình chính trị thiếu niên Nhật Bản, trường ma pháp hoàn toàn có thể lập quốc, rồi dùng robot siêu cấp để bảo vệ vùng đất tự do nhỏ bé này.

Hình như lạc đề rồi.

Nhưng đề nghị của Đỗ Lan không sai, nếu thực sự là âm mưu của Thiên giới, Phiêu Tam Lang sẽ chế tạo được đạo cụ thực dụng khi không bị can nhiễu.

Nếu vẫn không được thì không phải âm mưu, mà là do Phiêu Tam Lang tài mọn chí lớn.

Trường ma pháp bất khoa học ở chỗ hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của Thiên giới, là một không gian nhỏ độc lập, người bên trong có thể nghiên cứu chân tướng thế giới mà không bị ràng buộc.

Vì vậy Đỗ Lan khuyên Phiêu Tam Lang đến trường liều một phen.

Aqua kinh ngạc vì trường học có thể bỏ qua bước tích lũy kinh nghiệm giết quái để học kỹ năng trực tiếp.

Thực ra chẳng có gì thần kỳ, chỉ cần có phương pháp rèn luyện linh hồn để làm nó lớn mạnh, thì không cần giết quái hấp thụ linh hồn cũng có thể mạnh lên.

Mà Đỗ Lan thì có vô số cách rèn luyện linh hồn, nên không cần sát sinh.

Sau khi hiểu sự thần kỳ của trường học, Phiêu Tam Lang quyết định đi thử, nếu thành công sẽ có thể báo đáp gia đình.

Tại quán trọ, Aqua vẫn suy nghĩ tại sao trường học có thể phá vỡ quy tắc thế giới, vì là thần, nàng ghét nhất những thứ không theo quy tắc.

Tiếc là nghĩ nát óc cũng không ra.

Gia đình Huệ Huệ đều rất tốt, nhưng vì đã đến làng Hồng Ma, mọi người quyết định ở lại một thời gian để trải nghiệm.

Sự thần kỳ của làng Hồng Ma là thứ nơi khác không có, nguyên nhân căn bản vì đây là di dân của ma pháp đế quốc.

Dù theo thời gian họ đã quên mất lịch sử, quên mình từ đâu đến, nhưng trong cấm địa vẫn còn dấu vết.

Con gái tộc trưởng dẫn họ đi tham quan cấm địa, ở đó thấy những ngôn ngữ Nhật Bản quen thuộc ghi lại lai lịch tộc Hồng Ma.

Hóa ra lại là vị xuyên không giả biến không tưởng thành hiện thực kia bày trò, chính hắn đã cải tạo tộc Hồng Ma, giúp họ có ma lực mạnh mẽ, cái giá là đôi mắt biến thành màu đỏ.

Tuy nhiên, tính cách trung nhị của tộc Hồng Ma đã có từ trước khi cải tạo, nên khi mắt biến đỏ, họ lại rất vui mừng.

Khi đó tộc Hồng Ma tồn tại như quân đội của ma pháp đế quốc, nhưng chưa kịp làm gì thì đế quốc đã diệt vong.

Tuy nhiên, để đảm bảo họ không phản bội, quốc vương đã yêu cầu xuyên không giả chế tạo một bộ vũ khí chống lại tộc Hồng Ma, phong ấn trong cấm địa.

Chữ khắc trên bia đá ghi rõ ràng tộc Hồng Ma là kiệt tác của xuyên không giả.

Hòa Chân nhìn thấy thì không biết dùng vẻ mặt gì để đối diện, từ khi xuyên không đến nay, anh toàn gặp phải những thứ do tiền bối để lại, chuyến đi này thật chẳng thuần khiết chút nào.

Nếu anh biết Ma vương cũng là người xuyên không, chắc chắn sẽ càng thất vọng hơn.

Vì rõ ràng là xuyên không mà cuối cùng vẫn phải đấu trí đấu dũng với đồng hương, vậy xuyên không làm gì.

Thà ở lại Nhật Bản làm nhân viên công sở, cạnh tranh sòng phẳng còn hơn là chạy đến dị giới xa xôi này.

Nói đi cũng phải nói lại, tất cả là tại Aqua, vì nàng mà có quá nhiều người xuyên không, khiến hành trình của anh mất đi tính nguyên bản.

Tham quan gần xong thì quân Ma vương bên ngoài cũng bắt đầu gây chuyện.

Sau Kỵ sĩ không đầu và kịch độc Sử Lai Mỗ, lần này là một hợp thành thú ngụy trang thành Hachishakusama, tụ tập đủ các yếu tố hoàng đổ độc sắc dục, cờ bạc, độc tố.

Kỵ sĩ không đầu đại diện cho cờ bạc, vì trong lòng hắn vẫn tin vào tinh thần kỵ sĩ, sẵn sàng đặt cược.

Kịch độc Sử Lai Mỗ đương nhiên là độc, còn con hợp thành thú này thì trông vô cùng quyến rũ, dù không thể dùng giới tính đực cái để định nghĩa nó, nhưng ngoại hình thì quả thực rất xôi thịt, đúng kiểu ngự tỷ mà Hòa Chân thích, diện tích cần che bằng ánh sáng thánh khiết là rất lớn.

Tuy nhiên, đặc điểm của hợp thành thú là có thể nam có thể nữ, có thể là cú có gai, đến lúc đó Hòa Chân có khi lại biết thế nào là cảnh cúc hoa tàn đầy đất đau thương.

Con hợp thành thú xinh đẹp này muốn tìm thấy vũ khí phong ấn chống lại tộc Hồng Ma trong cấm địa để hủy diệt cả làng.

Tiếc là ngay cả dân làng Hồng Ma cũng không biết cách mở phong ấn, vì người tạo ra nó là xuyên không giả, nên chỉ có xuyên không giả mới mở được, lại còn là mật mã mà chỉ những người đam mê trò chơi mới biết.

Và Sato Hòa Chân chính là người phù hợp nhất.

Thật là trùng hợp, Hòa Chân vừa đến là có thể mở phong ấn ngay.

Đúng là không có trùng hợp không thành truyện, không biết là Hòa Chân đen đủi hay cán bộ quân Ma vương may mắn, tóm lại lúc hợp thành thú muốn vũ khí thì buồn ngủ gặp chiếu manh.

Hòa Chân đầu hàng quân địch, hoàn toàn bị mỹ sắc dụ hoặc.

Dù biết đối phương là cán bộ quân Ma vương, nhưng với thân hình gợi cảm như Hachishakusama đó, ai mà chịu nổi.

Ít nhất là Hòa Chân không chịu nổi.

Đương nhiên hợp thành thú cũng không biết mình bắt được Hòa Chân là bắt được chìa khóa, nó vốn chỉ định bắt đại một người làm con tin để uy hiếp dân làng dẫn đường vào cấm địa.

Hòa Chân phối hợp nhiệt tình, mặt đầy vẻ hạnh phúc vì con hợp thành thú quá đỗi quyến rũ.

Trực tiếp đến cấm địa lấy vũ khí, mật mã cấm địa là mã 30 mạng của game Contra: Lên Lên Xuống Xuống Trái Phải Trái Phải B A.

Đúng là giọt nước mắt thời đại, Hòa Chân và tiền bối xuyên không có sự cách biệt rõ rệt. khi Hòa Chân xuyên không đã là thời đại của PS4, Xbox và máy tính, còn tuổi thơ của tiền bối chắc chắn là máy điện tử băng FC, cách nhau mấy thế hệ.

May mà thời đại của Hòa Chân bùng nổ thông tin mạng, anh lại là một kẻ nghiện game nặng, nếu đổi lại là người bình thường thì căn bản không biết đến cái mật mã cổ xưa mà kinh điển này.

Tuy nhiên tiền bối xuyên không dường như cũng không muốn người khác có được vũ khí phản Hồng Ma tộc, nên mới thiết lập mật mã mà chỉ mình hắn biết để bảo vệ tộc Hồng Ma.

Tiếc là hắn không ngờ còn có người xuyên không khác vì mỹ sắc mà lung lay, khiến phong ấn mất hiệu lực.

Bên trong cấm địa là một không gian cơ khí khổng lồ, chứa một cỗ máy bách túc trăm chân to lớn như một đoạn rết, trên đỉnh máy là một khoang lái.

Đây chính là Sát thủ Ma pháp sư sao.

Thật phi thường, không ngờ có người chế tạo được vũ khí đáng sợ thế này.

Quẳng Hòa Chân sang một bên, hợp thành thú nôn nóng leo lên, nó muốn hợp nhất với vũ khí để khai hỏa chế độ sát lục với tộc Hồng Ma: Tộc Hồng Ma, những tội nghiệt các ngươi gây ra cho ta, ta sẽ bắt các ngươi trả giá gấp bội.

Nó bị tộc Hồng Ma đánh cho ám ảnh. nó từng dẫn binh tấn công nhưng phòng ngự của tộc này quá mạnh, quân Ma vương thương vong vô số, hợp thành thú ôm một bụng tức, hôm nay cuối cùng cũng có thể báo thù.

A a.

Phát ra những âm thanh không rõ nghĩa nhưng dễ gây hiểu lầm, hợp thành thú hòa làm một với Sát thủ Ma pháp sư.

Để phối hợp với kích cỡ vũ khí, hợp thành thú trở nên to lớn hơn.

Chương 2287

Cự đại hóa.

Oanh.

Nó phá đất vọt lên, lao thẳng về phía làng Hồng Ma, lần này phải cho họ biết tay.

Cỗ máy bách túc có tốc độ cực nhanh, có thể bắn tia laser ma năng, đồng thời còn có thể phong ấn ma lực của tộc Hồng Ma, thật quá hoàn mỹ.

Từ thế không có sức chống trả, tình thế chiến trường lập tức đảo ngược thành một cuộc đại sát giới.

Cùng lúc đó đại quân Ma vương cũng tràn vào, nội ứng ngoại hợp, làng Hồng Ma lập tức chìm trong biển lửa.

Mọi người chỉ có thể chạy đến nơi an toàn, lúc này người còn sức chiến đấu chỉ có nhóm Huệ Huệ.

Các thành viên khác của tộc Hồng Ma đều đã bị phong ấn ma lực, coi như cá nằm trên thớt, không còn khả năng phản kháng.

Đây tuyệt đối là lần đầu tiên trong lịch sử, sức mạnh của tộc Hồng Ma hoàn toàn không phát huy được, rơi vào nguy cơ diệt tộc.

Lại thêm một kẻ địch cự đại hóa.

Đỗ Lan nhận xét rằng cự đại hóa tăng cường hiệu ứng thị giác thật, nhưng cũng đồng nghĩa với việc chết nhanh hơn, đám cán bộ quân Ma vương này không hiểu sao.

Làng Hồng Ma biến thành biển lửa, vì Sát thủ Ma pháp sư được trang bị kết giới phong ấn ma lực đặc chế cho tộc Hồng Ma nên năng lực của họ hoàn toàn vô dụng.

Phải có một cú nổ ma lực siêu cường mới được, cần chuẩn bị pháo Ý rồi.

Đỗ Lan nói, lúc này nên dùng đối thành bảo cụ bắn cho sướng.

Anh đang nói cái gì vậy, bây giờ lấy đâu ra pháo.

Hòa Chân gặng hỏi, tại sao Đỗ Lan vẫn chưa ra tay: Dùng thánh quang của anh bắn nó đi.

Ngươi có bao giờ nghĩ đến một vấn đề không.

Những lúc thế này Đỗ Lan luôn nói chuyện đâu đâu, thật là thích làm thầy đời, đáng ghét cực kỳ: Lúc này anh còn muốn nói gì nữa.

Tôi chỉ muốn thảo luận một chút về vấn đề logic.

Vì tộc Hồng Ma quá mạnh nên người ta chế tạo ra Sát thủ Ma pháp sư để khắc chế.

Nhưng Sát thủ Ma pháp sư cũng mạnh như vậy, thì dùng cái gì để khắc chế nó đây.

Đỗ Lan cho rằng logic này rất đơn giản, lo sợ một thứ thì phải dùng thứ mạnh hơn để khắc chế, vậy vũ khí mạnh hơn đó lại dùng cái gì để khắc chế.

Sự nghi kỵ này một khi hình thành có thể suy diễn vô tận không có điểm dừng.

Làm sao tôi biết được.

Hòa Chân nhớ lại lúc mình bị hỏi về thuyết suy luận sức mạnh không kiểm soát được, cũng là kiểu suy diễn vô hạn như vậy, cuối cùng rút ra kết luận là nhân loại căn bản không khống chế được sức mạnh, cái gọi là khống chế bản thân nó đã là một nghịch lý.

Hiện giờ không phải lúc cân nhắc những chuyện đó, mau nghĩ cách đánh bại kẻ địch đi.

Bây giờ không cân nhắc thì sao rút ra được giáo huấn.

Chúng ta phải tránh phạm phải sai lầm sơ đẳng này, dùng một rắc rối để che đậy một rắc rối khác là điều không nên.

Biết rồi, biết rồi, nói cách đánh bại kẻ địch đi.

Hòa Chân giục: Anh có cách phải không.

Thấy Đỗ Lan thong dong như vậy, Hòa Chân biết chắc hắn có cách.

Tộc Hồng Ma định cư ở đây đã lâu, những truyền thuyết chôn vùi dưới mảnh đất này đâu chỉ có mỗi Sát thủ Ma pháp sư.

Đỗ Lan thản nhiên nói: Vô số vong linh lảng vảng trên mảnh đất này, oán linh của Ma pháp đế quốc đang muốn phá vỡ giới hạn để trở lại nhân gian một lần nữa.

Hòa Chân hoàn toàn không hiểu Đỗ Lan đang nói gì.

Ý tôi là những vũ khí khác của Ma pháp đế quốc vẫn ở quanh đây, ví dụ như cái sào phơi quần áo kia chính là đại pháo ma pháp.

Đây là làng Hồng Ma, bất kỳ thứ gì trông có vẻ tầm thường cũng có thể là binh khí tiên tiến của Ma pháp đế quốc, nói vậy ngươi hiểu chưa.

Hòa Chân hiểu rồi, anh nhớ lại lúc tham quan đúng là có thấy một cái sào phơi đồ rất kỳ lạ: Tôi biết rồi, tôi đi ngay.

Lúc này lũ ma vật cũng đã tràn vào làng, bắt đầu bao vây dân làng, cuộc thảm sát sắp bắt đầu, tình hình vô cùng khẩn cấp.

Những người còn lại phải ngăn chặn quân Ma vương bảo vệ dân làng, còn siêu cấp binh khí Sát thủ Ma pháp sư thì giao cho Đỗ Lan và

Hòa Chân giải quyết.

Quân Ma vương số lượng đông đảo, tuy từng cá thể yếu ớt nhưng giống như bầy sói, đánh hội đồng cũng rất đáng sợ.

Đừng nhìn tộc Hồng Ma có vẻ không coi quân Ma vương ra gì, nhưng khi mất đi hỏa lực chi viện như pháo đài ma pháp, muốn chiến đấu trực diện với quân Ma vương chẳng khác nào tự sát.

Quân Ma vương đen nghịt tràn tới, nhìn gần mới thấy chúng đủ mọi chủng loại, ngoại hình xấu xí, Goblin và Orc nhan sắc đều không cao, cầm vũ khí thô sơ lao lên bất chấp tất cả.

Chỉ có thể lợi dụng địa hình để trì hoãn quân Ma vương, đánh chắc chắn không lại, chỉ có thể kéo dài thời gian.

Hòa Chân quả nhiên tìm thấy đại pháo ma pháp, nhưng khẩu pháo này ít nhất cũng có lịch sử trăm năm, trông như một khẩu súng bắn tỉa cỡ nòng lớn.

Dùng thế nào.

Cần truyền vào một lượng lớn ma lực.

Đỗ Lan nói: Đưa cho tôi.

Hắn nhận lấy vũ khí, trong nháy mắt đã nạp đầy ma lực, rồi một tay giơ súng nhắm thẳng vào kẻ địch, hoàn toàn phớt lờ lực giật.

Vũ khí vẫn còn rất tốt, dù sao cũng là sản phẩm của Ma pháp đế quốc, dù đã trăm năm nhưng uy lực không hề giảm.

Hưu.

Sức mạnh bùng phát, hoàn toàn là vũ khí chùm sáng, lắp cho robot dùng cũng không thấy lạc quẻ.

Một phát súng xuyên thấu Sát thủ Ma pháp sư.

Đỗ Lan đánh giá: Dùng thì tốt đấy, chỉ là người bình thường không có ma lực mạnh thế này, chắc chỉ tộc Hồng Ma mới miễn cưỡng đáp ứng được, người thường không thể nạp đầy ma lực.

Ý là hắn không phải người thường.

Không thèm để ý đến lời khoe mẽ của Đỗ Lan, Hòa Chân chỉ chú ý đến chiến trường.

Nhóm tộc Hồng Ma mất ma lực giờ đây không còn vẻ trung nhị nữa, dìu dắt nhau với ánh mắt đầy kinh hãi.

Xem ra sức mạnh chính là động lực chủ yếu để tộc Hồng Ma giữ vẻ trung nhị, mất sức mạnh họ cũng chẳng còn tâm trí đâu mà diễn, điểm này họ không bằng tổ tiên, tổ tiên họ bất kể có sức mạnh hay không đều khắc ghi sự trung nhị vào linh hồn.

Tổ tiên vì trung nhị mà có sức mạnh, còn người bây giờ vì có sức mạnh nên mới trung nhị.

Hợp thành thú bị bắn thủng nhưng chưa chết, nó nhìn chằm chằm kẻ vừa nổ súng, ma lực của nó không giảm mà còn tăng lên, xem ra nó cũng là một kẻ có chấp niệm.

Chuyện gì thế.

Nó vẫn còn sống.

Hòa Chân thấy mọi chuyện không thuận lợi.

Không chỉ sống mà còn phản kích, từ miệng nó phóng ra một luồng sáng rực lửa, gậy ông đập lưng ông.

Đối chưởng sao.

Ta thích.

Trong chớp mắt, Đỗ Lan lại nạp đầy ma lực cho đại pháo, bắn phát thứ hai.

Thật làm khó cái sào phơi đồ cổ lỗ sĩ này, phát thứ nhất đã rất miễn cưỡng rồi, giờ phát thứ hai đúng là muốn lấy mạng già của nó.

Oanh.

Hai luồng sáng va chạm vào nhau, màn đêm trở nên sáng rực, mọi người và vật trên chiến trường đều đổ bóng dài, biểu cảm của từng người hiện rõ mồn một.

Bàn về đối chưởng, Đỗ Lan kinh nghiệm đầy mình: Ta đã chiếm cứ bên phải, đứng ở bên trái ngươi đừng hòng thắng được ta trong cuộc đọ tia sáng này.

Hòa Chân thầm nghĩ Đỗ Lan đừng nói khoác nữa, khẩu pháo ma pháp trong tay đã sắp nát rồi, linh kiện bắt đầu rơi rụng, mắt thấy là không trụ nổi nữa.

Oanh, pháo ma pháp không thể phát xạ nữa, trong khi luồng sáng của kẻ địch vẫn sáng rực như mới, sắp sửa nuốt chửng sự sống.

Pháo ma pháp hỏng rồi, không còn gì phong ấn thực lực thật của Đỗ Lan nữa.

Trong mắt Đỗ Lan hiện lên một tia thương hại, rồi trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một khối ma lực nén nhỏ như hạt gạo, chặn đứng luồng sáng hùng mạnh của đối phương và đẩy ngược lại.

Ta đã nói rồi, đứng ở bên phải đối chưởng, ta là vô địch.

Đỗ Lan thản nhiên nói, như đang tuyên bố một chân lý đanh thép, không thể nghi ngờ.

Khoảnh khắc này sự tồn tại của Đỗ Lan bao trùm trời đất, không ai có thể phủ nhận, đó chính là phong thái của kẻ mạnh tuyệt đối.

Hòa Chân biết Đỗ Lan rất mạnh, nhưng cảnh tượng này vẫn đầy sức xung kích, mạnh đến mức vượt xa hiểu biết, mạnh hơn nữ thần vô số lần.

Đỗ Lan thực sự là con người sao.

Tuy chỉ là một hạt nhỏ nhưng không gì ngăn nổi, nó không ngừng ép xuống, khiến đòn tấn công của Sát thủ Ma pháp sư tan biến vô hình.

Ngươi thua rồi.

Đỗ Lan không giết hợp thành thú, hắn biết chỉ cần nó có trí tuệ thì sẽ hiểu kẻ trước mặt là một sự tồn tại vô địch tuyệt đối.

Trong nháy mắt, hợp thành thú thấy Kỵ sĩ không đầu và kịch độc Sử Lai Mỗ đang vẫy tay bên kia hoàng tuyền.

Nỗi sợ hãi và tuyệt vọng nuốt chửng lấy nó.

Boss sắp tiến vào giai đoạn cuối cùng.

Chương 2288

Trong trò chơi, Boss luôn có các giai đoạn khác nhau, và rõ ràng hợp thành thú cũng vậy.

Nó không chỉ dung hợp với Sát thủ Ma pháp sư mà còn kích phát DNA trong cơ thể.

Là một hợp thành thú, cơ thể nó vốn dĩ đa dạng, giờ đây hình thái của Kỵ sĩ không đầu và kịch độc Sử Lai Mỗ đều hiện ra, cơ thể ngày càng to lớn, đồng thời có thêm năng lực của các cán bộ khác như lời nguyền và miễn nhiễm công kích.

Như vậy, con hợp thành thú này đã hoàn toàn tiến hóa sang một giai đoạn khác.

Nếu theo phương pháp nguyên tác, lúc này lại phải hiến tế Hòa Chân.

Trong nguyên tác, kịch độc Sử Lai Mỗ cũng thắng nhờ hiến tế Hòa Chân, dù sao cũng có thể hồi sinh bằng chú ngữ nên Hòa Chân cũng chơi rất liều, khi cần thiết có thể đi chết không chút do dự.

Dù sao chết xong là lên Thiên giới gặp nữ thần Eris mà anh ta mong nhớ nhất, lại còn được hưởng phước.

Vì cái chết không còn là bí mật nên Hòa Chân chết tích cực hơn bất cứ ai.

Đương nhiên Hòa Chân vẫn luyến tiếc sắc dục nhân gian, nhưng khi cần chết thì tuyệt đối không chần chừ.

Khi cái chết hoàn toàn minh bạch thì chẳng còn gì đáng sợ.

Đỗ Lan thầm nghĩ khi mình cắt đứt liên hệ giữa dị giới và Thiên giới, cái chết lại trở nên không thể dự đoán, lúc đó chắc Hòa Chân sẽ không còn hăng hái đi chết như vậy nữa.

Hòa Chân nhìn Boss đang mạnh lên, tự hỏi mình có nên đi lừa gạt tình cảm đối phương không.

Dù chỉ tiếp xúc ngắn ngủi nhưng là một game thủ kỳ cựu, anh cảm nhận rõ ràng rằng hợp thành thú thực sự rất thiếu sự khẳng định.

Nó xuất hiện dưới hình ảnh Hachishakusama là để thu hút sự chú ý, càng thu hút chú ý càng chứng tỏ sự tồn tại của nó không đủ đầy, cần nhiều người công nhận hơn.

Người thực sự đủ đầy như Đỗ Lan không cần bất kỳ sự tu sức ngoại hình dư thừa nào, dù hắn chỉ là một người bình thường đứng giữa đám đông cũng không ai có thể ngó lơ, chính vì sự đủ đầy của Đỗ Lan quá lớn nên không cần chứng minh với bất kỳ ai, hắn vẫn là một thực thể riêng biệt.

Chỉ những kẻ không đủ đầy mới cần giương nanh múa vuốt, dùng cách khoa trương để có được sự thừa nhận.

Hòa Chân biết hợp thành thú khao khát được chấp nhận, anh có thể lợi dụng điểm này để lừa nó, hạn chế hành vi của nó.

Dù sao cũng là hợp thành thú, một vật tạo ra bởi bàn tay con người, tự nhiên sẽ muốn hỏi ý nghĩa sự tồn tại của mình, muốn được thừa nhận.

Thực tế không chỉ hợp thành thú, không ít người bình thường cũng vậy.

Nhưng thực tế, thứ khiến một sinh linh trở nên đủ đầy không phải là sự thừa nhận của người khác, mà là hành vi của chính mình.

Giống như Đỗ Lan kiên định làm việc, bất kể người khác phản đối hay chấp nhận, hắn vẫn vững bước tiến lên, đó mới là sự đủ đầy nhất.

Những kẻ làm việc chỉ để người khác thừa nhận sẽ dễ bị cuốn theo chiều gió, chìm nghỉm giữa chúng sinh.

Đương nhiên không phải nói đi vi phạm pháp luật, mà là phải kiên trì nguyên tắc của mình trong điều kiện không gây hại cho người khác, đừng vì muốn làm hài lòng người khác mà đánh mất cả nguyên tắc.

Thực ra trong nguyên tác Hòa Chân cũng là kiểu tự đủ đầy như vậy, dù ban đầu trông không ra gì nhưng càng về sau càng cuốn hút.

Vì khi đã mạnh hơn, anh vẫn không thay đổi tư duy vợ con sưởi ấm giường, kiên trì duy trì cuộc sống hiện tại, không chạy theo số đông mà kiên trì với bản ngã, sống càng tự tại thì người khác càng trọng vọng.

Trong nguyên tác, Hòa Chân thấu hiểu tâm lý Boss nên lừa nó hấp thụ mình, rồi từ bên trong áp chế hành động của nó, tạo cơ hội cho đồng đội tấn công.

Nhưng giờ thì không cần nữa, vì giáo viên và học sinh trường ma pháp đã ra tay, những đòn tấn công ma pháp dày đặc đã chặn bước chân Boss.

Là người của trường học sao.

Thấy viện quân, Aqua thở phào nhẹ nhõm.

Công kích rất dày, dù Boss có dùng năng lực của Sử Lai Mỗ để né tránh cũng không thể né được 100%.

Ta cuối cùng cũng hoàn thành, một đạo cụ phong ấn loại nhỏ, chỉ cần dùng nó nhất định có thể phong ấn quái vật.

Phiêu Tam Lang chạy tới, tay cầm một bình thủy tinh nhỏ, đây là phát minh mới của ông ta: Chỉ cần truyền ma pháp vào là có thể tạo ra lực hút.

Vậy giao cho tôi đi.

Aqua tuyên bố đã đến lúc mình ra tay, ma lực thánh khiết của nàng tuy công kích không đủ nhưng dùng để phong ấn thì thừa sức.

Hướng miệng bình về phía kẻ địch.

Được.

Aqua được sự yểm hộ của thầy trò trường ma pháp, hiên ngang bước tới, trở thành người nổi bật nhất chiến trường.

Bắt đầu, Aqua giơ cao đạo cụ, mọi người nín thở dõi theo.

Phiêu Tam Lang lại càng căng thẳng hơn, vì nếu lần này thất bại thì chứng tỏ ông ta thực sự không có thiên phú chế tạo đạo cụ.

Ông ta có nhiều ý tưởng, kỹ năng thực hành cũng tốt, nhưng đạo cụ tạo ra luôn rất kỳ quặc, cách dùng hoàn toàn khác với ý tưởng thiết kế.

Đương nhiên nếu để Hòa Chân dùng thì chắc chắn sẽ rất hữu dụng.

Vì đối với người chơi, những lỗi thiết kế nhỏ của nhà phát triển lại giúp họ tìm ra vô số niềm vui, hay còn gọi là cách chơi tà đạo.

Tư duy của nhà phát triển game luôn không theo kịp người chơi, đôi khi một lỗi nhỏ lại được người chơi biến hóa khôn lường, chính nhà thiết kế cũng không ngờ tới.

Đạo cụ của Phiêu Tam Lang cũng vậy, Hòa Chân rất hợp để dùng vì tư duy người chơi của anh sẽ khai phá những công năng mới.

Tiếc là dị giới chỉ có một Hòa Chân có thể chết đi sống lại, cũng chỉ có một Hòa Chân nghiên cứu cách chơi game, người thường không ai dám đem mạng mình ra để thử cách dùng tà đạo cho đạo cụ của Phiêu Tam Lang.

Có thể nói Hòa Chân chính là tri kỷ của Phiêu Tam Lang.

Nếu Phiêu Tam Lang thực sự tạo ra đạo cụ tốt đúng nghĩa, có lẽ Hòa Chân sẽ thấy cô đơn.

Oanh.

Bình tuy nhỏ nhưng lực hút rất lớn, Aqua cười đắc thắng, đối với kẻ địch rất tàn nhẫn, nàng muốn dùng thứ này để phong ấn nó hoàn toàn: Đừng ngại, ngoan ngoãn bị ta phong ấn đi, cái đồ không biết xấu hổ này.

Xem ra Aqua đã sớm bất mãn với thân hình bốc lửa của hợp thành thú, vì nàng vốn rất để ý đến bộ ngực phẳng của mình.

Rõ ràng Aqua vẫn chưa đủ đầy, nên mới bận tâm đến ánh nhìn của người khác.

Thân hình đồ sộ của quái thú bắt đầu chuyển động, như có một bàn tay vô hình đang túm lấy nó nhét vào bình, xem ra lần này đạo cụ thực sự thành công.

Một con quái vật khổng lồ như vậy mà có thể bị phong ấn vào một cái bình nhỏ, phát minh này đúng là của thiên tài.

Nhưng ngược lại, nếu có thể phong ấn quân Ma vương, liệu có thể phong ấn thần không.

Rõ ràng là được, Đỗ Lan nhìn đạo cụ phong ấn mà mỉm cười, cuộc phản công của nhân loại sắp bắt đầu rồi.

Hợp thành thú cố chống lại lực hút nhưng vô hiệu, dù là một ngọn núi cũng sẽ bị hút vào, huống hồ là một con quái vật không có gốc rễ.

Khônggg.

Hợp thành thú bị hút vào, chỉ để lại tiếng gào thét không cam tâm vang vọng.

Trận chiến kết thúc, nhưng làng Hồng Ma đã bị hủy hoại, cần phải tái thiết, tổn thất không nhỏ.

Bây giờ mọi người đều trắng tay, nhà Huệ Huệ có khi lại là giàu nhất.

Đỗ Lan cười nói: Bi hoan của tộc Hồng Ma không tương thông, có người nghèo đi, có người giàu lên, tất cả đều là thống nhất và đối lập.

Tiếc là không ai cười nổi, may mà không ai thiệt mạng, chỉ biết an ủi rằng người còn là tốt rồi.

Sau trận đại chiến, tộc Hồng Ma chỉ có người bị thương chứ không ai hy sinh, đó là điều đại hạnh trong bất hạnh.

Mọi người dìu nhau, nhìn ngôi làng tan hoang mà thở dài, tích lũy trăm năm giờ tan thành mây khói, sau này họ phải sống cảnh nghèo khó rồi.

Kinh tế làng Hồng Ma có được là nhờ tích lũy từ xưa, mới có được trăm năm an nhàn.

Chỉ là kinh tế vốn đã đi xuống, vì nhu cầu nội bộ chỉ có thế, nên họ mới định phát triển du lịch để thu hút du khách chấn hưng kinh tế.

Không ngờ chưa kịp chấn hưng thì một mồi lửa đã đưa tất cả về lại thời kỳ trắng tay như trăm năm trước.

Năm xưa người làng Hồng Ma làm tay sai cho Ma pháp đế quốc mới kiếm được khối tài sản cho con cháu tiêu xài trăm năm.

Tuy gần đây tài sản không còn dư dả nhưng ít nhất cũng đủ ăn đủ mặc, giờ thì trắng tay, e rằng phải cực khổ đi làm thuê để tích lũy lại từ đầu.

Thực ra làng Hồng Ma bị cô lập hoàn toàn vì họ giàu có, nhưng kinh tế không thể tự dưng mà có, làng lại quá nhỏ không đủ tạo ra vòng tuần hoàn nội bộ.

Dù làng có tiệm giày, tiệm quần áo, tiệm tạp hóa nhưng dân số chỉ có bấy nhiêu, tiệm nhiều cũng không kiếm được tiền, nhu cầu tiêu dùng của dân làng là có hạn.

Chương 2289

Vì vậy trước khi nhóm Đỗ Lan đến, kinh tế làng đã có vấn đề, nhưng lúc đó mọi người ít nhất còn chút tiền dư để làm dự án mới.

Giờ thì họ thực sự nghèo kiết xác, tiệm tùng hàng hóa bị cháy sạch.

Mọi người đều hoang mang, sau này lo cái ăn còn khó.

May mà trường ma pháp không bị tổn thất, ở đó không lo chết đói vì dùng chú ngữ sao chép có thể tạo ra đủ thức ăn.

Nhưng dân làng vốn tính trung nhị, họ không chấp nhận ăn đồ bố thí.

Trong cảnh phải ăn cơm cứu tế, làm sao họ có thể trung nhị nổi.

Làm sao dõng dạc nói những lời thoại đó để người khác phải nể phục.

Xem ra kinh nghiệm nghèo khó của nhà các người có thể truyền thụ cho họ rồi.

Đỗ Lan vui vẻ nói.

Người ta đang khổ, anh vui lắm sao.

Sato Hòa Chân cảm thấy Đỗ Lan quá xấu xa, biểu cảm này không sợ bị những người mất nhà cửa đánh cho một trận sao.

Không phải không có người chết sao.

Chút tổn thất tài sản thì tính là gì.

Tộc Hồng Ma đâu phải sinh ra đã y thực vô ưu, tổ tiên họ sau khi bị cải tạo đã làm tay sai cho Ma pháp đế quốc, trải qua nỗ lực phấn đấu mới đổi lại được trăm năm an định cho con cháu.

Nhưng tục ngữ nói giàu không quá ba đời, họ bây giờ chẳng qua là quay lại vạch xuất phát của tổ tiên thôi.

Chẳng phải là chuyện tốt sao.

Gia sản mất hết rồi, tốt cái gì chứ.

Thật không hiểu nổi anh.

Hòa Chân không hiểu tư duy của Đỗ Lan.

Đỗ Lan lại biết đây chính là phá để mà lập.

Nếu tộc Hồng Ma biết rút ra giáo huấn, sau này khi xây dựng lại làng, họ sẽ tránh để làng rơi vào tình cảnh tuần hoàn nội bộ, phải học cách mở cửa bao dung chứ không phải tự đóng kín mình.

Theo tôi thấy, nếu cán bộ quân Ma vương không tập kích, làng Hồng Ma chẳng khác nào ếch ngồi đáy giếng trong nồi nước ấm, cuối cùng sẽ còn thảm hơn bây giờ, thậm chí có thể biến mất khỏi lịch sử.

Còn bây giờ làng bị hủy, lại chính là lúc họ phải cải tổ, cái gọi là phá để mà lập chính là thế.

Có cách nói như vậy sao.

Hòa Chân chưa thấy phá để mà lập ở đâu cả.

Cho nên mới nói lúc đi học nên học cho tử tế, thời buổi này không học hành đàng hoàng thì xuyên không cái gì.

Đỗ Lan nhận xét sau này xuyên không cũng sẽ ngày càng cạnh tranh, yêu cầu học thức của người xuyên không cũng ngày càng cao, không có học vấn đi xuyên không chỉ làm trò cười: Chơi game ít thôi, đọc sách nhiều vào, ngươi sẽ thấy vấn đề của làng Hồng Ma rất nghiêm trọng.

Thử nghĩ xem, quê hương ngươi có nhiều thành phố du lịch không.

Tại sao họ phải phát triển du lịch.

Chẳng phải đều có điểm chung là nhu cầu nội địa trì trệ, thất nghiệp cao, kinh tế đơn điệu sao.

Nếu cuộc sống thực sự tốt đẹp, ai lại muốn hạ mình đi phục vụ khách hàng.

Đặc biệt là tộc Hồng Ma ma lực mạnh mẽ, bình thường vốn kiêu ngạo, coi thường người ngoại tộc, ngươi nghĩ xem tại sao họ lại muốn làm du lịch.

Chẳng phải vì kinh tế của họ gặp vấn đề sao.

Có lý, nghĩ kỹ thì đúng là có vấn đề.

Hòa Chân nhớ lại những thành phố du lịch mình từng đến trước khi xuyên không, cơ bản là đất rộng người thưa, dù có đông cũng toàn người già.

Những danh lam thắng cảnh đó nếu không mở cửa cho người nước ngoài thì đều rất vắng vẻ, còn nếu mở cửa thì đông đúc nhưng trải nghiệm không tốt.

Tuy với khách du lịch thì điểm tham quan khá thú vị, nhưng Hòa Chân chưa bao giờ nghĩ người dân bản địa ở đó phát triển du lịch với tâm thế nào.

Có lẽ cũng vì cuộc sống khó khăn, địa phương không có đủ sản vật nên mới chọn con đường đó.

Tộc Hồng Ma cũng gặp vấn đề này.

Ma pháp của họ rất mạnh, nhưng ma pháp không mài ra mà ăn được, họ lại không chịu đi làm thuê cho người khác, lấy đâu ra thu nhập.

Chỉ dựa vào vòng tuần hoàn trong làng thì không giải quyết được

gì.

Thế hệ trẻ như Huệ Huệ bắt đầu ra ngoài bươn chải, chứng tỏ làng Hồng Ma đã không còn giữ chân được thanh niên.

Nếu ngành du lịch không thuận lợi, thanh niên chắc chắn sẽ rời đi, vài thập kỷ nữa làng có thể hoang phế.

Tóm lại bây giờ làng mất rồi, họ nên quy hoạch lại tương lai của tộc mình.

Làm du lịch không phải ý hay đâu.

Thử nghĩ xem bây giờ có mấy người bình thường dám đi xa.

Thứ hai là ở đây không có suối nước nóng giải tỏa mệt mỏi như ở thành phố suối nước nóng, chỉ có núi với nước thế này thì có gì hay.

Vì vậy họ cần tìm lối thoát mới, tôi đề nghị họ tốt nhất nên đi làm thuê bên ngoài, hoặc xây dựng một thành phố ma pháp mở cửa bao dung, có thể mô phỏng Ma pháp đế quốc lấy ma pháp làm nền tảng để phát triển kỹ thuật.

Mọi người nghe xong đều trầm mặc.

Phải thừa nhận năng lực phân tích của Đỗ Lan rất mạnh, chỉ ra đúng căn bệnh của tộc Hồng Ma.

Có lẽ đây thực sự là một cơ hội, chúng ta là tộc Hồng Ma mà.

Tộc trưởng phấn chấn tinh thần, hồn trung nhị lại bùng cháy: Vị tiên sinh này nói không sai, tộc Hồng Ma chúng ta sẽ không bị đánh bại.

Chúng ta sẽ xây dựng lại ngôi làng, tái hiện văn minh ma pháp.

Chúng ta không thể thỏa mãn với tiệm giày, tiệm quần áo, tiệm tạp hóa nữa, chúng ta phải có chí hướng cao xa hơn.

Trước đây vì sợ mất đi tài sản nên chúng ta dậm chân tại chỗ, thậm chí vọng tưởng sống lay lắt qua ngày bằng ngành du lịch.

Nhưng giờ làng đã cháy sạch, gánh nặng không còn, đã đến lúc để cả thế giới nhớ lại tộc Hồng Ma chúng ta rồi.

Chúng ta là tộc Hồng Ma mạnh nhất thế giới, ta chính là tộc trưởng tộc Hồng Ma, các ngươi còn nhớ mình là ai không.

Trở lại rồi, mọi người đều trở lại rồi, linh hồn Hồng Ma đã về, người trung nhị hồn trung nhị đều là kẻ trên người.

Hòa Chân nhìn những dân làng trắng tay mà vẫn đầy vẻ trung nhị, biết rằng hồn Hồng Ma đã bùng cháy trở lại, thậm chí còn mãnh liệt hơn trước.

Anh không khỏi nhìn sang Đỗ Lan, thầm nghĩ chẳng lẽ mình thực sự không có văn hóa.

Đỗ Lan chỉ khua môi múa mép đã khiến mọi người phấn chấn, còn mình chỉ biết lo lắng suông, đó là khoảng cách về văn hóa sao.

Đúng vậy, đó là sức mạnh của tri thức.

Cũng là lý do Đỗ Lan trông đủ đầy như vậy, không chỉ vì siêu năng lực, mà còn vì sự thấu hiểu thế giới của hắn.

Hòa Chân lần đầu tiên nhận ra đọc sách quan trọng đến thế, không đọc sách thì ngay cả người xuyên không cũng làm không xong.

Thấy người làng Hồng Ma phấn chấn, nỗ lực vì mục tiêu xa hơn, mọi người đều vui mừng, với thực lực của tộc Hồng Ma chắc chắn sẽ thành công.

Đỗ Lan mỉm cười, lặng lẽ che giấu công lao.

Lúc này tại thành Ma vương, C.

C.

đã chuẩn bị khai chiến với Thiên giới, vì nàng biết việc mình xây dựng quân đội Cự Thần Binh đã thu hút sự chú ý của thần linh.

Thiên binh thiên tướng của Thiên giới sẽ sớm giáng lâm, một cuộc chiến thần ma sắp bắt đầu.

Thế mới thú vị chứ.

Quân Ma vương nếu đã là quân đội của Ma vương thì sao chỉ nhắm vào phàm nhân.

Ma phải đối đầu với Thần, thế mới công bằng, nếu không sao dám tự xưng là Ma.

C.

đặt yêu cầu rất cao cho chữ Ma, Ma vương nghe xong chắc cũng phải tự thấy hổ thẹn.

Chương 2290

Vì Ma vương thực ra cũng chỉ là một người xuyên không già nua, ông ta lập được quân đội quy mô nhờ năng lực tăng phúc cho đồng đội, chứ chưa từng nghĩ đến việc đối đầu với thần linh.

Đương nhiên Ma vương không thích thần, nhưng ông ta biết thần mạnh nên chưa bao giờ nghĩ đến chuyện khai chiến.

Nhưng đã là Ma thì phải nghịch thiên, chỉ có nghịch thiên mới có đẳng cấp.

Không nghịch thiên, Ma chỉ là kẻ vung đao đồ tể kẻ yếu hơn, nhưng nghịch thiên thì đẳng cấp đã khác hẳn.

Thách thức kẻ mạnh hơn, Ma không còn là danh từ thay thế cho cái ác, mà trở thành chiến binh chống lại quyền uy, chống áp bức và phản kháng vận mệnh.

C. muốn định nghĩa lại thế nào là Ma.

Sự tồn tại của Cự Thần Binh khiến Thiên giới coi trọng.

Và rồi một ngày nọ, Ma vương vừa viết vào nhật ký của mình: Hôm nay không có việc gì.

Vốn dĩ thực sự không có việc gì, nhưng chân trời đột nhiên phóng xuống một luồng thần quang.

Trong ánh sáng đó, một nhóm thiên thần mặc chiến giáp từ từ hạ xuống, gương mặt ai nấy đều thần thánh trang nghiêm, ánh mắt nghiêm nghị nghiêm túc.

Những thiên thần này tay cầm vũ khí, ngự thiên uy mà đến, nhiệm vụ của họ là tiêu diệt mối họa lớn mang tên quân đoàn Cự Thần Binh.

Đến sớm hơn ta tưởng.

C. ngẩng đầu, vị ma nữ lúc này lại mỉm cười, lấy yếu thắng mạnh vốn là sở trường của nàng.

Toàn bộ thành Ma vương bao trùm trong ánh sáng thánh khiết bất khả xâm phạm.

Ngay cả Ma vương cũng run rẩy, ông ta không ngờ xuyên không bao nhiêu năm qua, mình lại có thể thấy nhiều thần đến vậy.

Nhưng chưa kịp để lũ ma vật phản ứng, trận chiến đã bắt đầu.

C. không thèm giao lưu với thần, vì nàng biết họ sẽ nói gì, chắc chắn là bảo nàng buông vũ khí đầu hàng.

Chắc đám thiên thần vẫn tưởng có thể dùng thân phận và thanh thế để giải quyết vấn đề mà không cần hy sinh.

Tiếc là họ sai rồi, C.

C.

đã dự đoán được ý đồ của họ và trực tiếp phát động tấn công.

Ngày hôm đó, bầu trời bốc cháy, thần quang trở thành nhiên liệu.

Thành Ma vương hoàn toàn biến thành chiến trường, bị bắn cho tan nát, lũ ma vật tháo chạy tán loạn.

Các Cự Thần Binh cũng bị thần ma pháp đánh bại, lần lượt ngã xuống.

Nhưng C.

C. không nhận thua, vì nàng có đủ số lượng Cự Thần Binh, cứ đánh tiếp thôi.

Nàng không tin thần linh có thể thi đấu tiêu hao với nàng, không tin thần linh không trân quý mạng nhỏ của mình.

Thần thực sự không trân quý, vì chết xong họ sẽ lên Thiên đường, họ đâu có biến mất, thế giới bên kia vẫn ở đó, không có gì đáng sợ.

Đương nhiên thế giới sau khi chết không có bất kỳ dục vọng nào, chỉ có sự bình yên và thanh thản.

Linh hồn vào đó như được máy giặt giặt sạch, hoàn toàn thoát khỏi tính tự nhiên và những thú vui sơ đẳng của con người, chỉ còn lại tính xã hội ôn hòa.

Thiên đường rốt cuộc có tốt không, chắc mỗi người một ý, nhưng có thể khẳng định vinh hoa phú quý phàm trần và sự an tĩnh của Thiên đường có sức hấp dẫn ngang nhau.

Những luồng sáng và ma pháp đối công, đây đúng là cuộc cuồng hoan náo nhiệt nhất trong hàng ngàn năm qua.

Ngày hôm nay, Ma và Thần đã đứng ở cùng một độ cao.

C.

đứng trên chiến trường tuyên bố dõng dạc, nàng đã tự mình nâng tầm đẳng cấp của Ma.

Hỗn xược.

Chỉ cần có thiên thần chúng ta ở đây, không đến lượt lũ ma đầu các ngươi làm xằng làm bậy.

Chúng ta tuyệt đối không cho phép các ngươi hủy diệt thế giới.

Các thiên thần đứng về phía chính nghĩa liên tục tấn công.

Ma pháp của họ vượt xa giới hạn mà phàm nhân có thể nắm giữ.

Những ma pháp trận lộng lẫy đủ màu sắc đan xen nhau, điểm xuyết bầu trời như một vườn hoa đua nở, và những bông hoa ma pháp trận xinh đẹp đó có thể phun ra sấm sét, lửa hồng, hoặc băng giá thấu xương, mưa gió bão bùng.

Năng lượng nguyên tố ngợp trời, nhưng các Cự Thần Binh không hề sợ hãi.

Ánh sáng xung quanh chính là năng lượng của họ.

Dù Cự Thần Binh trông rất xấu xí nhưng thuộc tính của họ lại là thiên sứ, thực sự thanh tẩy vạn vật, biến tất cả thành ánh sáng.

Trận chiến kéo dài một ngày một đêm, thiên thần cuối cùng không chịu nổi thương vong nên bắt đầu rút lui.

Thành Ma vương đã hoàn toàn trở thành phế tích, vô số sinh vật bất tử đã chết hẳn.

C. cũng phải thừa nhận ý chí chiến đấu của thiên thần rất kiên cường: Không tệ, xứng danh thần tiên, quả nhiên không phải đối thủ tầm thường, hèn gì có thể thống trị nhiều thế giới như vậy.

Nhưng họ có thể trả giá bao nhiêu vì một thế giới đây.

C. muốn xem Thiên giới có tiếp tục khai chiến hay không.

Thiên giới cũng đang thảo luận.

Chuyện này giống như sản nghiệp mình dày công xây dựng đột nhiên bị cướp mất, chắc chắn không thoải mái, không phục.

Nếu thực sự dốc toàn lực tấn công, hủy diệt cả dị giới cũng được, nhưng lúc đó Thiên giới chắc chắn cũng phải trả giá đắt.

Nhưng cứ thế dâng dị giới cho kẻ địch thì thật quá hời cho chúng.

Thiên giới rất tức giận, nhưng vì một dị giới mà động binh đao lớn thì không đáng.

Dù sao cũng chỉ là một dị giới, thần tiên có thể tạo ra nhiều hơn nữa.

Nếu họ không muốn tiếp nhận tín ngưỡng của chúng ta, vậy chúng ta có thể tạo ra thêm nhiều thế giới tiếp nhận tín ngưỡng.

Họ giải phóng một cái, chúng ta tạo ra mười cái, một trăm cái, để xem họ giải phóng được bao nhiêu.

Rõ ràng Thiên giới đã chùn bước, không muốn tiếp tục tiêu tốn thần lực vào một dị giới này.

Có tinh lực đó thà đi tạo thêm thế giới mới, dù sao thế giới kiểu này cũng không phải duy nhất hay không thể thay thế.

Họ cho rằng gia đình Đỗ Lan không thể giải phóng tất cả dị giới, vì tôn giáo là thứ không thể thiếu đối với nhân loại.

Từ thời bộ lạc con người đã biết sùng bái thần linh, Đỗ Lan căn bản không thể thay đổi được gì.

Đó cũng là sự thật, vì tôn giáo gần như lâu đời bằng lịch sử văn minh nhân loại.

Thậm chí có thể nói người không tin thần mới là kỳ lạ.

Ngay cả nhà khoa học vô địch như Rick trong Rick and Morty, khi gặp phải sức mạnh thực sự khó đối kháng vẫn cầu nguyện thượng đế.

Chương 2291

Có thể thấy việc con người cầu thần, hay tìm kiếm một nơi ký thác, gần như là bản năng được khắc sâu trong DNA.

Vì vậy thiên thần không nói sai, Đỗ Lan có thể khiến một dị giới không tin thần, nhưng thần có thể khiến mười dị giới khác tin thần.

Việc khiến người ta không tin thần khó hơn gấp bội so với việc khiến họ tin thần.

Muốn người ta tin thần chỉ cần thi triển vài thần tích là đủ, còn muốn người ta không tin thần lại cần cải tạo tư tưởng từ trong ra ngoài.

Việc sau hiển nhiên khó hơn, nên Đỗ Lan chắc chắn sẽ chọn việc đó, vì hắn vốn thích công việc có độ khó và đầy thử thách.

Nếu thiên thần biết động cơ hành động thực sự của Đỗ Lan, chắc chắn sẽ mắng hắn là kẻ điên, kẻ thích gây sự, kẻ vô sỉ.

Họ gặp phải Đỗ Lan đúng là đen đủi tám đời.

Thiên giới cảm thấy việc tiếp tục chiến đấu vì một thế giới là điều không có lợi, cho nên chuẩn bị buông tay.

Thế nhưng trước khi rời đi, bọn chúng chắc chắn sẽ không để Đỗ Lan được yên ổn, chúng định khiến các tín đồ biết rằng thần linh đã vứt bỏ thế giới này, rằng thế giới này đã phụ lòng kỳ vọng của thần, nhằm khiến tín ngưỡng ở dị thế giới hoàn toàn sụp đổ.

Tín ngưỡng là sức mạnh tổ chức xã hội, tuy không phải là tiên tiến nhất nhưng tuyệt đối có liên quan mật thiết đến nhân loại ở dị thế giới.

Một khi tín ngưỡng sụp đổ, sức mạnh tổ chức của thế giới này sẽ biến mất hoàn toàn, cộng thêm ma vật hoành hành, thế giới này sẽ rơi vào cảnh địa ngục.

Bởi chính tín ngưỡng mới là thứ giúp các mạo hiểm giả và bách tính bình dân duy trì sự cân bằng xã hội hiện tại.

Sức mạnh tổ chức cần có cơ sở tư tưởng, không thể nào hai người lạ gặp nhau lại đột nhiên hợp tác mà không có lý do.

Cơ sở sức mạnh tổ chức nguyên thủy nhất chắc chắn là huyết mạch, người nhà hoặc gia tộc tạo thành một đơn vị sản xuất hợp tác để cùng đối mặt với thế giới.

Nhưng khi số lượng người ngày càng đông, người từ các gia tộc khác nhau tập hợp thành bộ lạc, huyết mạch với tư cách là cơ sở tổ chức bắt đầu lộ rõ hạn chế.

Thế là bộ lạc xuất hiện sự sùng bái đồ đằng hoặc tôn giáo shaman, những hình thức tín ngưỡng nguyên thủy này giúp các gia tộc không có quan hệ huyết thống liên kết lại, cùng tin vào một vị thần linh để hỗ trợ lẫn nhau.

Sau đó là sự trỗi dậy của Nhất thần giáo.

Lợi ích của Nhất thần giáo so với Đa thần giáo là các tín đồ cùng tôn giáo khi gặp nhau có thể giảm bớt chi phí tín nhiệm.

Mọi người tuy chưa từng gặp mặt nhưng đều tin vào một vị thần, vậy thì xem như người nhà.

Tuy sau này Nhất thần giáo phát triển cũng xuất hiện những giáo nghĩa khác nhau, nhưng lúc đó Đa thần giáo cơ bản đã bị tiêu diệt.

Nhất thần giáo được nhu cầu quy mô lớn chủ yếu là do văn minh Nhất thần giáo thường xuyên phải di chuyển nhiều nơi để giao thương, là một văn minh thương mại thường xuyên tiếp xúc với người lạ.

Để hai người lạ không có quan hệ huyết thống có thể nhanh chóng thiết lập niềm tin và tinh thần khế ước, thì một vị thần, một đức tin là công cụ hữu dụng nhất.

Tất nhiên cũng tồn tại văn minh không có Nhất thần giáo, ví dụ như văn minh Thăng Long.

Bởi văn minh Thăng Long là văn minh nông nghiệp, rất ít khi phải bôn ba khắp nơi, họ luôn cư trú trên một mảnh đất nhất định.

Thứ duy trì họ không phải là tín ngưỡng mà là quan hệ tông tộc mở rộng, là tư tưởng yêu thương người già người trẻ như người nhà mình.

Mọi người đều là hương thân phụ lão, tự nhiên không cần thiết lập tín ngưỡng gì để duy trì sức mạnh tổ chức.

Cho dù đến một nơi xa lạ cũng không cần bái thần, vì mọi người đều biết dù đến nơi mới cũng vẫn có quan phụ mẫu, có hội đồng hương, chỉ cần trên mảnh đất Thăng Long này thì mọi người là một gia đình lớn.

Đó chính là sự khuếch trương vô hạn của quan hệ huyết mạch nguyên thủy, huyết mạch không chỉ là sự thật sinh học mà còn là một quan hệ xã hội rộng khắp, là cơ sở của sức mạnh tổ chức.

Thế là cảnh sát trở thành chú, người bán hàng rong ven đường trở thành dì, người lạ không là chú dì thì cũng là ông bà, cả xã hội được đoàn kết lại để đối phó thiên tai nhân họa.

Dị thế giới hiển nhiên dựa vào tín ngưỡng để đoàn kết, nên một khi tín ngưỡng xảy ra vấn đề, khủng hoảng niềm tin sẽ xuất hiện, sự tin tưởng giữa người với người sẽ không còn.

Gần như toàn dân đều tín ngưỡng giáo phái Eris, nếu không còn đức tin, thứ đe dọa nhân loại không chỉ có quái vật mà còn là chính con người.

Lòng người khó đoán, một khi không có đức tin chung, chuỗi nghi kỵ sẽ nảy sinh, lòng người sẽ trở nên hung mãnh hơn cả quái thú.

Thế giới này chắc chắn sẽ tiến vào trạng thái rừng rậm đen tối kéo dài, lúc đó người hại người sẽ trở thành chuyện thường tình.

Tại sao người theo Nhất thần giáo lại sợ những người không có đức tin.

Chính vì thói quen của họ là tin tưởng người cùng đức tin, họ không thể tin người vô thần.

Còn việc họ thực sự có bao nhiêu đức tin với thần, e rằng chính họ cũng không biết, nhưng tín ngưỡng Nhất thần giáo thực sự là một công cụ tốt, đặc biệt là với những người thường xuyên đi xa.

Những vị thần này cũng quá hẹp hòi rồi, chẳng phải là không nể mặt họ sao.

Có cần làm tuyệt tình thế không.

Đỗ Lan thầm nghĩ nhân dân dị thế giới không hề đắc tội Thiên giới, bọn họ trực tiếp lật bàn như vậy thật chẳng có phong độ chút nào.

Đỗ Lan còn chưa biến thế giới này thành thế giới vô thần luận mà.

Muốn thay thế Nhất thần giáo thì bắt buộc phải có cơ sở sức mạnh tổ chức mới, phải khiến người với người tìm lại được sự tin tưởng.

Cách đơn giản nhất là học tập thời đại tư bản, định giá cho mỗi người, như vậy mọi người sẽ nhanh chóng tìm được vị trí của mình trong xã hội, cách này có thể thúc đẩy mỗi người nỗ lực nâng cao giá trị bản thân.

Tất nhiên cũng có nhược điểm, vì quyền định giá nằm trong tay một nhóm người, họ chắc chắn sẽ dìm giá người khác, khiến thế giới ngày càng bất công.

Tuy nhiên cách định giá này thực sự đơn giản và thô bạo, chỉ cần phân công xã hội càng chi tiết thì càng dễ sắp xếp vị trí cho mọi người, dù có phù hợp hay không thì ít nhất trong thời gian ngắn cũng khiến ai nấy đều bận rộn.

Bất kể là người quen hay người lạ đều có thể gắn một cái giá lên, sau đó bắt đầu phân công hợp tác.

Sự định lượng và định giá của tư bản có hiệu suất cao hơn Nhất thần giáo và phạm vi áp dụng cũng rộng hơn.

Đỗ Lan thầm nghĩ Thiên giới đang ép mình đây mà, đừng tưởng hắn thực sự không có cách: Thực sự không được thì số liệu hóa toàn bộ, và để mỗi người đều có thể xem số liệu của đối phương.

Tư bản tuy định giá con người, nhưng tài năng, tiềm lực, thiện ác của một người lại không thể bị định giá, nhưng Đỗ Lan có thể số liệu hóa tất cả chúng, cho phép xem lẫn nhau, tiến hành trò chơi hóa cả thế giới.

Như vậy dù không có đức tin, thông qua việc xem số liệu của nhau vẫn có thể thiết lập niềm tin.

Đỗ Lan không tin mình lại thực sự bị Thiên giới làm khó.

Ngày Thiên giới rút đi, buổi hoàng hôn đó ráng chiều đỏ như máu, khiến lòng người hoảng loạn.

Ở làng Hồng Ma, nhóm Hòa Chân cũng nhìn thấy cảnh hoàng hôn thảm khốc này: Rõ ràng rất đẹp, nhưng cứ cảm thấy không thoải mái.

Đúng lúc này, một âm thanh đinh tai nhức óc truyền đến từ bầu trời, đồng thời tất cả các bức tượng trong nhà thờ, thần tượng trong nhà dân hay tượng nữ thần trang trí trong thành phố đều vỡ vụn.

Các ngươi đã phụ lòng tin của Thiên giới, không xứng đáng với sự che chở của chúng ta.

Chúng thần sẽ vứt bỏ các ngươi, các ngươi sẽ bị bỏ lại trong hỗn loạn và bóng tối vĩnh hằng.

Mọi người đều ngây người nhìn lên bầu trời, các tín đồ lập tức sám hối nhưng chẳng có tác dụng gì, vì thần đã từ bỏ họ, thế giới này đã trở thành vùng đất bị thần ruồng bỏ, sẽ không bao giờ có thần tích nữa.

Chờ đã, tôi còn chưa lên xe mà.

Aqua phát hiện mình dường như bị lãng quên, cô cũng là nữ thần mà.

Hỗn loạn sắp bắt đầu, sự sụp đổ sau khi bị thần vứt bỏ khiến các tín đồ bắt đầu có những hành vi thiếu lý trí.

Đỗ Lan cũng không rảnh rỗi, hắn đang chế tạo một hệ thống trò chơi, số liệu hóa và minh bạch hóa mọi thứ của nhân loại, giá trị hóa sức mạnh của họ, như vậy mọi người sẽ sớm khôi phục trật tự và thiết lập lại hệ thống niềm tin.

Tất nhiên những vụ hỗn loạn quy mô nhỏ chắc chắn sẽ tiếp diễn, nhưng C.

C.

đã có Cự Thần Binh và đoàn đánh thuê Tessa có thể trấn áp, dùng quân sự quản chế để đảm bảo nhân loại không tự tàn sát nhau.

Tộc Hồng Ma cũng há hốc mồm, tuy họ không tin thần lắm nhưng không có nghĩa là không kính sợ thần, không ngờ thần linh lại tập thể từ chức, chuyện này đùa hơi quá rồi.

Aqua quỳ rạp dưới đất, vẻ mặt như thể đã hỏng mất.

Nhất thần giáo và Gia thiên hạ là hai hệ tư tưởng chủ lưu trên Trái Đất, có thể nói đều rất khó được đối phương chấp nhận, thông thường giao lưu giữa cả hai chỉ dừng lại ở mức xã giao, không thể đi sâu.

Nhất thần giáo cổ xúy tự do, đó là vì họ ngay từ đầu đã thực hiện giao thương xuyên địa vực.

Chương 2292

Chính vì thương mại nên Nhất thần giáo mới được cần đến, bởi giao thương nhiều nơi không cần sức mạnh tổ chức quá cường đại, chỉ cần một cơ sở giao tiếp chung mà mọi người đều công nhận là được, cùng tin một vị thần là đủ, vì mọi người chỉ làm ăn chứ không phải góp gạo thổi cơm chung.

Gia thiên hạ cổ xúy trật tự, là vì tổ tiên bao đời sống trên cùng một mảnh đất, không ngừng đấu tranh với thiên tai nhân họa, mọi người cần đoàn kết như người nhà để chống lại khó khăn.

Tinh thần tương thân tương ái này cần một khung xã hội ổn định mà ai cũng có thể tìm thấy chốn về, thế là xuất hiện tư tưởng coi thiên hạ là nhà.

Hai nhóm người này mà giao lưu với nhau thì đúng là ông nói gà bà nói vịt, vì cơ sở tư tưởng hoàn toàn khác biệt.

Nhất thần giáo trước tiên phải xác định tin vào một vị chân thần tồn tại, còn người Gia thiên hạ lại tin rằng dựa dẫm trời đất không bằng dựa vào chính mình.

Có thể nói điều kiện tiên quyết để giao lưu đã hoàn toàn khác nhau, nên rất khó đạt được đồng thuận về các vấn đề tín ngưỡng.

Dị thế giới là thiên hạ của Nhất thần giáo, giáo phái Eris tuy giáo nghĩa ôn hòa nhưng chỉ sùng bái một vị thần là nữ thần Eris.

Giờ đây thần muốn rời đi, còn đập nát tín ngưỡng trong lòng bách tính, may mà Đỗ Lan có kế hoạch dự phòng.

Thế giới này sở dĩ Nhất thần giáo chiếm ưu thế chủ yếu là do ma vật hoành hành, giao lưu giữa các thành phố rất ít, mạo hiểm giả đi từ thành phố này sang thành phố khác chẳng khác gì trèo đèo lội suối, băng qua đại dương, nên khi đến một nơi mới, muốn nhanh chóng thiết lập sự tin tưởng thì tốt nhất là tìm người cùng đức tin, như vậy có thể triển khai hoạt động với chi phí thấp nhất.

Thực chất đó là vấn đề chi phí niềm tin.

Bây giờ Đỗ Lan muốn chi phí niềm tin của họ trở nên thấp hơn cả Nhất thần giáo, đó là trực tiếp số liệu hóa thuộc tính của một người, triệt để hơn cả thẻ mạo hiểm giả, để khi người với người gặp nhau có thể xem trực tiếp số liệu.

Trên đầu treo tên, tên chia thành tên xanh và tên đỏ, tên đỏ là có địch ý, tên xanh là hữu hảo, rồi bên cạnh tên thêm một cấp bậc sao, sao càng cao chiến lực càng mạnh.

Ha, như vậy mỗi người đều có thể nhanh chóng có cái nhìn trực quan về đối phương, nếu muốn tìm hiểu sâu hơn có thể yêu cầu xem thuộc tính số liệu của đối phương, như thế thì cái gì cũng biết hết, thế giới này thực sự biến thành trò chơi rồi.

Đỗ Lan cười quái dị, bắt đầu từ tộc Hồng Ma.

Aqua phát hiện toàn bộ thuộc tính và năng lực của mình đều bị số liệu hóa, và thấy danh hiệu của mình vẫn là Nữ Thần: Tôi vẫn là nữ thần sao.

Tất nhiên, vì nữ thần cũng là một tiêu chuẩn để đánh giá thực lực.

Đỗ Lan nói: Coi như là một chức nghiệp rất lợi hại đi.

Từ nay về sau, chỉ cần nỗ lực mọi người đều có thể thành thần, ví dụ như Kiếm Thần, Đao Thần, Thương Thần chẳng hạn.

Thần không còn là kẻ cao cao tại thượng mà là một danh hiệu.

Mọi người nghe mà nửa hiểu nửa không.

Cùng lúc đó, Tessa mang theo những lính đánh thuê mạnh nhất đi khắp nơi truyền bá sắp xếp mới của Đỗ Lan, để mọi người biết từ nay về sau không cần tín ngưỡng thần linh nữa, họ đã có sức mạnh mới.

Tất nhiên nhiều người không chịu phối hợp, thế là bị đoàn lính đánh thuê san phẳng.

Tín ngưỡng đối với nhiều người đã biến từ phương tiện thành mục đích.

Rõ ràng tín ngưỡng là để bản thân sau khi chết được lên thiên đường, nhưng có kẻ lại cưỡng ép người khác phải tin, cứ như thể người khác không tin thì đức tin của chính họ sẽ bị giảm giá trị vậy.

Tín ngưỡng của những người này không phải để bản thân tin, mà là thông qua việc bắt người khác tin để củng cố bản thân.

Cái gọi là người khác tin, nghĩa là tin vào những gì người khác tin, rồi đức tin của mình mới được thăng hoa.

Thuộc về kiểu người khác tin mình mới tin, người khác không tin thì cưỡng ép họ tin, nếu không sẽ không thể hiện được là mình tin.

Tình hình đang tốt lên, tuy việc bị thần vứt bỏ khiến nhiều người không chấp nhận nổi, dù sao cảm giác ưu việt khi là con cưng của thần quá tuyệt vời.

Vì được thần chọn nên làm gì cũng đúng, nhưng giờ thần đi rồi, họ bị bỏ rơi, vậy họ đã làm sai điều gì.

Thực tế là cảm giác ưu việt đó khiến họ rất ít khi phản tỉnh hành vi của mình, vì thần đâu có ý kiến gì, mình việc gì phải khổ não.

Chỉ cần thần không lên tiếng thì mình có giết người phóng hỏa cũng không phải lỗi lớn.

Không có thần thì phải tự mình suy nghĩ đúng sai, phải thiết lập một hệ thống thị phi mới, thật là mệt mỏi, thật là phiền phức.

Suy nghĩ quá phiền toái, có thể nói bản thân việc suy nghĩ là chuyện tốn sức mà chẳng được lợi lộc gì.

Tốn bao tâm tư làm chết bao nhiêu tế bào não, cuối cùng nghĩ ra có khi lại là một đáp án sai, hoặc là đáp án mà người đi trước đã giải xong từ lâu.

Hơn nữa khi suy nghĩ lại cần dinh dưỡng và thời gian làm cái giá, thật là lãng phí sinh mạng, chẳng thà để người khác nói thẳng đáp án cho xong.

Trước đây người dị thế giới đã làm như vậy, không suy nghĩ, trực tiếp nhận đáp án từ thần, sống rất tiêu diêu.

Nhưng giờ thần mất rồi, họ buộc phải tự mình suy nghĩ, thật là vất vả.

Các con gái ở khắp nơi đều báo cáo với Địch Ny Toa và Đỗ Lan rằng người dị thế giới thực sự quá ngốc, căn bản không biết động não suy nghĩ các vấn đề, dạy họ phản tỉnh cũng học không xong, thật là thử thách lòng kiên nhẫn.

Đỗ Lan thì không trách người dị thế giới, vì suy nghĩ thực sự là việc tốn sức mà không có lợi, ngay cả nữ thần như Aqua còn không muốn suy nghĩ, huống chi là phàm nhân.

Aqua không thích suy nghĩ, cô thích Thiên giới hạ lệnh rồi cô đi hoàn thành, tối đa là khi chấp hành lệnh thì cân nhắc cách thực hiện, chứ không bao giờ nghĩ tại sao mình phải làm thế, làm thế có đúng không.

Trong những ngày không có thần, người dị thế giới buộc phải tạo ra những thay đổi hoàn toàn mới, thiết lập hệ thống tư tưởng, quan niệm thị phi, quan niệm giá trị mới, và phải phân biệt rạch ròi với những quan niệm trước đây, bước đi trên một con đường khác.

Tại sao mình làm thế, làm thế có đúng không, họ cần những đáp án mới.

Thật là làm khó các con gái.

Đỗ Lan nhìn mà toát mồ hôi hột thay cho các con: Chúng không thể trực tiếp xưng thần nên giáo dục sẽ rất phiền phức.

Nhưng chỉ cần thành công, chúng sẽ trở thành thánh nhân của dị thế giới.

Địch Ny Toa gật đầu: Thần đã đi, muốn bước ra khỏi xiềng xích tư tưởng của thần cần thời gian dài, nhưng chắc chắn không vấn đề gì.

Bất kỳ thế giới nào cũng không thiếu những người thực sự biết suy nghĩ.

Không chỉ các con gái của chúng ta, mà cả những trí giả sinh ra và lớn lên ở đây chắc chắn cũng sẽ nỗ lực.

Nhiều khi con người là bị ép buộc, bị ép phải nỗ lực, bị ép phải suy nghĩ, vì con người còn phải sống.

Dị thế giới đang bước ra khỏi bóng tối, thiết lập một hệ thống vô thần luận và phản tỉnh, tất nhiên không phải Gia thiên hạ vì không có nhiều thời gian để quảng bá quan hệ tông tộc.

Nhưng kỹ thuật định lượng số liệu trực quan của Đỗ Lan vẫn giúp họ tái lập quan hệ tin cậy, giúp xã hội hỗn loạn cấu trúc lại trật tự mới.

Tất nhiên Đỗ Lan cảm thấy kỹ thuật này trong tương lai trăm năm, ngàn năm sau có lẽ cũng sẽ bộc lộ tệ đoan, nhưng lúc đó nhất định sẽ có kỹ thuật mới thay thế.

Lúc này cứ giữ tinh thần lạc quan là tốt nhất.

Khi mọi thứ rơi vào hỗn loạn, con người mới bắt đầu suy nghĩ, nhưng suy nghĩ chia làm hai phương diện: một là tại sao lại hỗn loạn, hai là làm sao để kết thúc hỗn loạn.

Tại sao và Làm thế nào, hai luồng suy nghĩ này khác nhau.

Thông thường suy nghĩ tại sao rất dễ sa vào ngõ cụt, cho rằng có một sự tồn tại chí cao vô thượng, ví dụ như Thượng đế, hay Chân lý quyết định tất cả.

Rồi khi thực hiện làm thế nào thì mượn danh nghĩa sự tồn tại chí cao đó để quy phạm hành vi con người.

Suy nghĩ về nguyên nhân căn bản thường mang thái độ chưa biết sống sao biết chết, thay vì nghĩ tại sao lại thế này thì thà nghĩ làm sao để không thế này nữa, nên họ sẽ không nghĩ nguyên nhân gốc rễ mà tập trung vào vấn đề trước mắt.

Chỉ là cùng một vấn đề nhưng sẽ có những phương án giải quyết khác nhau, chỉ có thể thử từng cái một, sau khi trả giá thảm khốc mới loại bỏ được phương án sai và có được phương án đúng.

Đó là hiện thực, dị thế giới cũng không thể làm trái hiện thực.

Từng có chúng sinh dưới sự bao phủ của thần linh mà trở thành những con rối dây, giờ đây buộc phải tự mình đứng dậy, dựa vào sức mạnh bản thân để tìm kiếm đáp án cho câu hỏi phải làm sao.

Có lẽ sẽ đi nhiều đường vòng, nhưng cuối cùng đều sẽ trở về quỹ đạo chính.

Nhóm Aqua, Hòa Chân đã giúp tộc Hồng Ma tái thiết ngôi làng, sau đó mang theo nhiệm vụ tuyên truyền cho tộc Hồng Ma rời đi.

Trong thời đại hỗn loạn bất ổn này, làng của tộc Hồng Ma lại chính là nơi có thể thu hút nhân khẩu để phát triển.

Vì ma lực của tộc Hồng Ma có thể trở thành sức mạnh bảo vệ mọi người, thiết lập một vùng trời yên bình.

Trên đường đi, họ chứng kiến rất nhiều bi kịch, thấy nhiều người vì thức ăn mà tranh đấu, mạo hiểm giả không còn chiến đấu để bảo vệ thành phố nữa, cũng chẳng ai quan tâm đến chuyện quái vật, mọi người đều chỉ nghĩ cho bản thân, không còn sự tin tưởng.

Trở về làng Tân Thủ, nơi đó cũng là một mống hỗn độn, khắp nơi đều là rác rưởi.

Đây là thế giới không có đức tin sao.

Hòa Chân trước đây tuy luôn chê bai Aqua là gánh nặng, nhưng khi nhìn thấy thế giới biến thành hỗn loạn, cậu mới thực sự nhận ra ý nghĩa của thần linh đối với thế giới này.

Hóa ra thực sự có những người không thể sống thiếu thần, một khi không có thần, những người này sẽ trở nên không thể lý luận nổi: Chẳng lẽ bình thường quy phạm đạo đức của họ hoàn toàn đều vì thần mới tồn tại sao.

Chương 2293

Vậy giá trị của con người chúng ta nằm ở đâu.

Tốt lắm, bắt đầu học cách suy nghĩ rồi đấy, tôi đánh giá cao cậu.

Hòa Chân chẳng vui vẻ gì: Vốn dĩ cuộc sống thường nhật đang yên đang lành, giờ thì hỏng bét hết rồi.

Tôi hối hận vì đã xuyên không quá, cảnh tượng mạt thế này khác xa so với tưởng tượng của tôi.

Chỉ có thể nói cậu đã tưởng tượng dị thế giới quá tốt đẹp rồi.

Nói đi cũng phải nói lại, lúc đầu khi cậu tưởng tượng về dị thế giới, cậu có bao giờ nghĩ nó cũng có thể là cảnh tượng tận thế, ngay cả người xuyên không cũng bị hành hạ không.

Đỗ Lan rất tò mò, chẳng lẽ Hòa Chân chưa bao giờ nghĩ đến khả năng đó sao.

Không có.

Hòa Chân thực sự chưa từng nghĩ tới.

Cậu thật là lạc quan, thà dấn thân vào một thế giới xa lạ để mạo hiểm còn hơn đi thiên đường, đám thanh niên các cậu thật là.

Đỗ Lan cho rằng giới trẻ đúng là quá ngây thơ, vẫn còn thiếu sự vùi dập của xã hội.

Mọi người về rồi à, tốt quá, mau đến công hội mạo hiểm giả giúp một tay.

Đó là Mirugi Kyouya Ngự Kiếm Hưởng Dạ, anh ta đã trưởng thành hơn rất nhiều, bộ giáp tinh xảo trước đây giờ đầy vết trầy xước, xem ra đã trải qua rất nhiều trận chiến, ánh mắt cương nghị, râu ria lởm chởm, dường như đã từ một cậu bé trưởng thành thành một người đàn ông, ngay cả khí chất tự luyến cũng bớt đi vài phần.

Thấy Ngự Kiếm Hưởng Dạ thay đổi lớn như vậy, mọi người cũng biết tình hình ở làng Tân Thủ chắc chắn không mấy khả quan.

Đã xảy ra chuyện gì.

Mọi thứ loạn hết cả rồi, sau khi bị thần vứt bỏ, chỉ vì một mẩu bánh mì người ta cũng có thể giết nhau, sự tin tưởng giữa người với người biến mất rồi.

Ngự Kiếm Hưởng Dạ nói với vẻ không thể tin nổi: Rõ ràng hai người quen biết nhau cũng có thể rút kiếm chĩa vào nhau, thế giới này điên rồi.

Hiển nhiên tiền đề để họ thiết lập quan hệ là cùng tin vào một vị thần, một khi tiền đề này biến mất, sự tin tưởng giữa họ bị thách thức.

Huống chi họ còn bị thần vứt bỏ, họ sẽ nghĩ có phải do hành vi của mình sai không.

Rồi họ sẽ suy diễn ra là do người khác sai.

Đổ lỗi cho người khác luôn dễ dàng hơn là thừa nhận mình sai, vậy nên họ đẩy trách nhiệm khiến thần linh tức giận bỏ đi lên đầu người khác, thế là có thể không chút cố kỵ mà tấn công người ngoài.

Đỗ Lan thản nhiên nói.

Anh không lo lắng sao.

Đỗ Lan tự nhiên không lo lắng, hắn tin các con gái mình sẽ không để xảy ra án mạng, chắc chắn không chết được ai.

Chỉ cần không chết người, dựa vào hệ thống trò chơi số liệu của hắn, trật tự sẽ sớm được tái lập.

Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, chỉ cần họ nhận ra rằng không có thần thế giới vẫn vận hành bình thường là được.

Đỗ Lan tự tin nói, vì hắn biết nhân loại suy cho cùng là động vật có tính xã hội, cuối cùng rồi cũng phải xây dựng lại trật tự.

Trong công hội mạo hiểm giả, có một số ít mạo hiểm giả luôn muốn khôi phục trật tự, họ đã phát hiện ra bảng số liệu là công cụ toàn diện hơn cả thẻ mạo hiểm giả, thậm chí cả địch ý cũng có thể hiển thị, cực kỳ hữu dụng, chỉ cần cho nhau xem bảng thông tin của mình là có thể tái lập niềm tin.

Mục tiêu của chúng ta là giành lại làng Tân Thủ, tái thiết nơi này.

Ngự Kiếm Hưởng Dạ nói.

Thật đúng là việc mà dũng giả hay làm, bắt đầu từ những việc nhỏ quanh mình để từng bước tiến tới đỉnh cao của anh hùng, đó gọi là không tích bước chân nhỏ sao đi được ngàn dặm vậy.

Mọi người cùng chung tay giúp sức, thực ra lúc này bộ phận quan hệ công chúng của các con gái đã trở thành nơi trú ẩn cho tất cả phụ nữ, nên đánh tới đánh lui toàn là đàn ông, phụ nữ đều được bảo vệ.

Chỉ cần đoàn kết lại nhất định sẽ thành công.

Lời của Ngự Kiếm Hưởng Dạ khơi dậy sự đồng cảm của mọi người.

Hòa Chân thầm nghĩ mình không có năng lực lãnh đạo mạnh mẽ như vậy, quả nhiên mình hợp với kiểu sống lay lắt qua ngày hơn.

Nhưng hiện tại thế giới đã tệ đến mức không thể tệ hơn được nữa, sau này chỉ có tốt lên thôi, nghĩ vậy cũng thấy nhẹ nhõm: Chúng tôi cũng sẽ giúp một tay, phải không Aqua.

Phải phải, ai bảo tôi là nữ thần lương thiện xinh đẹp cơ chứ, không giống cái kẻ vô trách nhiệm động một tí là từ chức như Eris.

Giờ các người biết tôi tốt thế nào chưa.

Aqua đắc ý nói, cô cảm thấy giờ đây mình được cần đến hơn, có chút đắc ý quên mình.

Sau khi nhóm Hòa Chân gia nhập, việc chiếm lại làng Tân Thủ không còn là vấn đề.

Họ chia làng Tân Thủ thành vài khu vực, bắt đầu dần dần thu phục các vùng đất mất đi, cuối cùng bình định được hỗn loạn, tái lập trật tự.

Chúng tôi sẽ đi săn quái vật, sẽ có đủ thức ăn, nên mọi người đừng lo lắng, công hội mạo hiểm giả vẫn tiếp tục làm việc, chúng tôi sẽ không bỏ rơi mọi người, nếu không tin chúng tôi có thể cho các người xem bảng số liệu của mình.

Ngự Kiếm Hưởng Dạ đứng trên cao hô lớn, ra dáng một anh hùng.

Còn Hòa Chân đứng một bên, trông như sắp ngủ gật đến nơi, tinh thần uể oải, nhưng đồng đội của cậu đều biết Hòa Chân không hề lười biếng, cậu chỉ là không thích vị trí của Ngự Kiếm Hưởng Dạ mà thôi.

Cậu không quan tâm đến hư danh anh hùng, cậu chiến đấu không chỉ vì người khác mà còn vì chính mình, vì muốn xây dựng một vùng an toàn hòa bình để sinh sống, làm anh hùng sẽ ảnh hưởng đến sự an nhàn của cậu, nên cậu mới không muốn làm anh hùng.

Thế này là tốt rồi.

Sato Kazuma nói.

Thế giới sắp kết thúc một giai đoạn, Đỗ Lan lại lẻn đến một thế giới mới để tiếp tục tìm kiếm niềm vui cho riêng mình.

Thành thật mà nói, ở thế giới trước Thiên giới trực tiếp lật bàn khiến Đỗ Lan cảm thấy không vui lắm, rõ ràng hắn đang chuẩn bị đại chiến ba trăm hiệp với Thiên giới, không ngờ chúng lại không thèm chơi với hắn nữa, chẳng thú vị gì cả.

Việc tuyên truyền thuyết âm mưu về thần linh vẫn rất thú vị, nên Đỗ Lan chuẩn bị tìm một thế giới khác có thần.

Nhanh chóng xác định được thế giới mới, Đỗ Lan phát hiện ở thế giới này thần cũng ép buộc mọi người phải tin vào thần, đối với những người kiên quyết không tin thần sẽ ban cho hình phạt xuyên không.

Ở thế giới của Hòa Chân, xuyên không là lựa chọn của những người trẻ tuổi sau khi chết, coi như một sự bù đắp hoặc một khởi đầu mới.

Còn ở đây, xuyên không là hình phạt dành cho người vô thần, nhằm khiến họ trong cuộc sống dị thế giới thảm khốc sẽ kiên định đức tin vào thần, như vậy thần mới xót thương ban cho họ sức mạnh.

Vô cùng thú vị, đi thôi.

Đỗ Lan vui vẻ xuyên không, để vợ con tiếp tục ở thế giới kia cấm đoán tệ nạn, thay đổi phong tục, mọi thứ phải thiết lập lại từ đầu, xây dựng một thế giới mới vĩ đại.

Đỗ Lan đến một dị thế giới có bối cảnh giống như Thế chiến thứ nhất kết hợp Thế chiến thứ hai, ở đây có nhiều quốc gia với các hình thái khác nhau, và mối quan hệ giữa các quốc gia này giống như một thùng thuốc súng, có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Thần đã ném một ông chú vô thần đến thế giới này, còn ác ý biến ông chú ba mươi tuổi đó thành một bé gái.

Nhưng dù đã thể hiện sức mạnh thao túng vận mệnh đáng sợ như vậy, vẫn không thể khiến người xuyên không tin rằng kẻ đó chính là thần.

Cô ấy tuyệt đối không tin thần tồn tại, dù biết có một loại sức mạnh có thể thao túng cuộc đời mình, nhưng sự tồn tại bí ẩn và cường đại không rõ ràng đó cũng sẽ không phải là thần, cô tuyệt đối không thừa nhận.

Đỗ Lan đến thế giới này, biết được mối quan hệ mâu thuẫn giữa thần và người xuyên không.

Thực ra Đỗ Lan cảm thấy lập trường mâu thuẫn của hai kẻ này vốn đã khác nhau, tự nhiên sẽ không đạt được cái nhìn thống nhất nào.

Giống như có người cho rằng đã là toàn thiện thì không thể toàn năng, mà đã là toàn năng thì không thể toàn thiện, trên đời không thể thực sự có một vị thần hoàn mỹ, mà định nghĩa về thần trong lòng người vô thần chắc chắn là một sự tồn tại hoàn mỹ, chí thiện chí mỹ, chí cao vô thượng.

Còn những kẻ tự xưng là thần để trừng phạt người vô thần kia, năng lực của chúng thực sự rất mạnh, thực sự có thể tùy ý bóp chết người xuyên không, nhưng chúng không đạt đến cảnh giới chí thiện chí mỹ, vậy nên có sự sai lệch với định nghĩa về thần của người vô thần, đương nhiên không thể là thần.

Đó là sự mâu thuẫn giữa sự tồn tại khách quan và khái niệm chủ quan.

Thần cố gắng dùng sức mạnh cường đại của mình để chinh phục người xuyên không, dùng sự tàn khốc để khiến họ khuất phục, nhưng chỉ cần cảnh giới chí thiện chí mỹ trong lòng người xuyên không không biến mất, thần sẽ vĩnh viễn không thể làm họ khuất phục.

Dân không sợ chết, lấy cái chết làm sợ sao được.

Vậy nên nếu thần muốn người xuyên không khuất phục, thì không phải là thể hiện sức mạnh, mà phải khiến bản thân mình khớp với ảo tưởng trong lòng người xuyên không, chứ không phải là đe dọa họ.

Cho nên mới nói, vẫn là cảnh giới chưa đủ.

Đỗ Lan cho rằng bất cứ kẻ nào tự xưng là thần cũng đều có thể là người ngoài hành tinh mạnh mẽ, hoặc một thực thể sinh mệnh chưa biết, vì họ chỉ có sức mạnh mà không có thần tính.

Thực tế thần ở thế giới này cũng chỉ thể hiện sức mạnh, căn bản không thể hiện thần tính.

Đỗ Lan đến thế giới này, dưới thân phận một giáo viên làng, hắn đến một ngôi làng đầy vết thương chiến tranh để dạy dỗ những đứa trẻ có thể bị chiến tranh giết chết bất cứ lúc nào.

Hắn dùng thái độ nghiêm khắc mà hoạt bát, nhạy bén mà thuần phác, thân thiết mà nghiêm túc để giáo dục lũ trẻ nhận thức thế giới.

Đáng tiếc lũ trẻ trong làng đều không thích đọc sách, đứa thì chỉ thích chơi bời, đứa thì vì gia đình cần sức lao động, thời đại này ai nấy đều phải vật lộn để sinh tồn.

Giá trị thặng dư của nông thôn đều tập trung hết vào thành phố, nông thôn cực kỳ nghèo khổ, thậm chí nhiều người còn đang vật lộn trên ranh giới cơm no áo ấm.

Việc đọc sách suy nghĩ thực sự là một điều quá xa xỉ, nhưng trong ngôi trường sơ sài như vậy lại có một bé gái tóc vàng dễ thương nghiêm túc hơn tất cả các bạn học, nhiệt huyết học tập khiến người ta phải kính phục.

Đỗ Lan đã phần nào hiểu được tại sao Khổng Tử lại yêu thích Nhan Hồi, ai mà chẳng thích một học trò nghiêm túc, cần cù lại thông minh chứ.

Tanya Degurechaff Đàm Nhã, em hãy trả lời câu hỏi về định lý Pytago này.

Đỗ Lan mời học sinh nhỏ tuổi nhất lớp trả lời câu hỏi.

Cô bé vẻ mặt nghiêm túc, nhưng vì gương mặt quá đáng yêu nên dù có nghiêm túc đến đâu cũng khiến người ta không nhịn được cười.

Một câu hỏi rất đơn giản, Đàm Nhã giải được ngay lập tức.

Tốt lắm, hoàn toàn chính xác.

Đỗ Lan mỉm cười: Các em đừng coi thường những kiến thức toán học cơ bản này, sau này các em bước chân vào các tầng lớp xã hội sẽ thấy chúng cực kỳ thực dụng, ngay cả khi ra chiến trường, các em cũng có thể dùng định lý Pytago để tính toán quỹ đạo đạn đạo, tấn công kẻ thù.

Chiến trường.

Đàm Nhã nghe đến từ này liền thấy nặng lòng, vì cô biết Thực thể X tống cô đến thế giới này chính là muốn cô phải vật lộn trong khói lửa chiến tranh, ép cô phải khuất phục, cô tuyệt đối sẽ không để thần đắc ý.

Thực thể X là cách Đàm Nhã gọi kẻ tự xưng là thần kia, cô tuyệt đối không tin đối phương là thần, chẳng qua chỉ là một gã khốn mà thôi.

Tình cảnh của Đàm Nhã rất tệ, cô là trẻ mồ côi sống trong trại trẻ mồ côi, nhưng hiện tại trại trẻ đang thiếu lương thực, không nuôi nổi nhiều trẻ như vậy nữa.

Chương 2294

Cô hiện tại bảy tuổi, nếu không có gì thay đổi, e là có thể sẽ chết đói.

Nhưng may mà trong thời loạn lạc vẫn có những giáo viên làng không cầu báo đáp như Đỗ Lan, sẵn lòng dạy họ kiến thức, thậm chí còn chia sẻ thức ăn, nhưng trẻ con quá đông, lương của Đỗ Lan cũng không đủ.

Vậy nên Đàm Nhã phải tự tìm lối thoát cho mình, bất kể thế nào cũng tuyệt đối không khuất phục trước Thực thể X.

Sau tiết toán là tiết văn hóa, cũng do Đỗ Lan dạy, vì trường này chỉ có mình hắn là giáo viên, tất cả các môn đều do một tay hắn phụ trách.

Hôm nay chúng ta học lịch sử quốc gia, tìm hiểu mối quan hệ giữa quốc gia này và các nước lân cận.

Đông tây nam bắc đều là kẻ thù, xong, tiết lịch sử kết thúc.

Đỗ Lan cho rằng hiểu về lịch sử đế quốc bấy nhiêu là đủ rồi, dù sao tứ phía đều là địch, địa duyên cực kỳ tồi tệ.

Tại sao lại có nhiều kẻ thù như vậy ạ.

Một đứa trẻ hỏi.

Câu hỏi này khá hay, có thể nói từ nhiều phương diện lịch sử, kinh tế, chính trị. nói đơn giản là tầng lớp lãnh đạo đế quốc chúng ta đầu óc không bình thường, chơi trò kinh tế hỏng bét nên muốn dựa vào quân sự để chuyển dời mục tiêu, tiện thể muốn thông qua chiến tranh tiêu diệt cơ sở công nghiệp của các nước xung quanh để giành lấy ưu thế công nghiệp cho mình, đó là bối cảnh kinh tế của các mâu thuẫn cận đại.

Về lịch sử, chúng ta và các nước lân cận vốn đã đầy rẫy mâu thuẫn, tất nhiên mấy nước kia cũng chẳng có bạn bè thực sự gì, nhìn thì thấy đều nhắm vào đế quốc nhưng thực tế họ cũng có đủ loại vấn đề riêng.

Nhưng chủ yếu vẫn là nguyên nhân kinh tế và chính trị dẫn đến việc đế quốc bị tứ bề thọ địch, tầng lớp lãnh đạo đế quốc thực sự quá rác rưởi, tôi mà lên tôi làm còn tốt hơn họ.

Lại nữa rồi, trong mắt Đàm Nhã, Đỗ Lan cái gì cũng tốt chỉ mỗi tội quá phẫn thế tật tục, luôn nhồi nhét vào đầu lũ trẻ những thứ kỳ quái.

Đàm Nhã cho rằng Đỗ Lan chẳng qua chỉ là một giáo viên làng, năng lực cũng chỉ đủ để dạy trẻ con đọc viết, lấy đâu ra năng lực trị quốc.

Nếu cái hạng người nhãn cao thủ đê này ở công ty cũ của cô trước khi xuyên không thì chắc chắn đã bị cô đuổi việc rồi.

Tuy nhiên, một số lý luận của Đỗ Lan thực sự khiến Đàm Nhã có cảm giác như vén mây thấy mặt trời.

Dù sao trước khi xuyên không cô cũng là một tinh anh làm công ăn lương ba mươi tuổi, dù năng lực nghiệp vụ rất mạnh nhưng nhận thức về tình hình quốc tế có hạn, không hiểu cái gì gọi là cơ sở kinh tế quyết định thượng tầng kiến trúc, nhưng tiết học của Đỗ Lan lại dùng những lý luận mộc mạc để giải đáp nguyên nhân hỗn loạn của thế giới này.

Đế quốc đúng là tự mình làm hỏng mọi chuyện, căn bản không biết gì về viễn giao cận công kết giao nước xa, tấn công nước gần, không biết cách kéo bè kết phái để đánh lẻ kẻ thù.

Tuy học sinh trong lớp của Đỗ Lan phổ biến chỉ mới bảy tám tuổi, những đã có thể đi làm lao động trẻ em.

Thời cuộc động loạn, sớm không biết tối ra sao, cuộc sống của mọi người đều rất gian nan.

Không chỉ con người thấy thế đạo này không tốt, ngay cả thần cũng thừa nhận thế giới này rất tồi tệ, nếu không thần đã chẳng ném Đàm Nhã đến đây để cô cảm thấy tuyệt vọng, bị hiện thực đánh gục, ép cô phải tín ngưỡng thần linh.

Trại trẻ mồ côi nơi Đàm Nhã ở đã chật kín, ít nhất có gần trăm đứa trẻ.

Những đứa trẻ này không phải có bệnh tật bẩm sinh gì, đều là cha mẹ qua đời hoặc cha mẹ không nuôi nổi nên bị bỏ rơi.

Đế quốc đã tệ đến mức sắp sụp đổ, nên chủ nghĩa dân túy hoành hành, tiếng vang đòi tham chiến ở nước ngoài lớp sau cao hơn lớp trước.

Trong hoàn cảnh này, phụ huynh gửi con đến trường chỉ hy vọng con học được cách đọc viết cơ bản, sau đó họ có thể tống con vào nhà máy làm lao động trẻ em để giảm bớt gánh nặng gia đình.

Nhưng có những đứa trẻ lại rất thích đọc sách, thành tích rất tốt, nhưng cha mẹ kiên quyết không cho học tiếp, thậm chí còn đến trường tìm người.

Lúc này trước mặt Đỗ Lan là một nhóm người lớn mặt mũi xanh xao muốn đưa con họ về nhà, còn trong lớp một cậu bé đang khóc thút thít vì vẫn muốn đi học.

Mày cút ra, đọc nhiều sách thế cũng chẳng ích gì, biết vài chữ là đủ rồi.

Tao phải tống con trai tao vào nhà máy trong thành phố, như thế nó mới không lãng phí lương thực.

Một đứa trẻ bảy tuổi đã phải vào nhà máy làm việc, thật khiến người ta phẫn nộ.

Đàm Nhã đứng trong góc, thực ra cô cũng sắp hết cách đi học tiếp vì hiện tại ngay cả lương thực trong nhà thờ cũng sắp hết, không nuôi nổi nhiều trẻ mồ côi như vậy nữa.

Đến lúc đó, những trẻ mồ côi như họ chắc cũng phải vào nhà máy làm lao động trẻ em, thầy giáo Đỗ Lan của họ cũng không ngăn cản nổi.

Thưa ông, tôi không đồng ý với lời ông nói.

Sao lại bảo đọc sách nhiều là vô dụng.

Người phụ huynh lớn tiếng: Trước đây tôi cũng từng đi học, trường học của giáo hội đấy, không chỉ có văn học, toán học mà còn có cả ngoại ngữ.

Nhưng ông nhìn tôi xem, ngay cả cơm cũng không có mà ăn, trong cuộc sống hằng ngày toán học ngoài cộng trừ nhân chia ra thì chẳng dùng được vào việc gì, ngoại ngữ thì quên sạch từ lâu rồi.

Ông bảo học xong để làm gì.

Chẳng thà vào nhà máy làm sớm cho xong.

Nói như ông thì tôi đưa ông một triệu chắc ông cũng thấy vô dụng, vì dù sao ông cũng chỉ mua bánh mì ăn, cả đời cũng không ăn hết một triệu, có phải nhiều tiền như thế cũng là vô dụng không.

Đỗ Lan cho rằng kiến thức chính là tiền bạc.

Người đàn ông không vui, lẩm bẩm: Cho tôi tiền, tôi đương nhiên biết dùng.

Ngoài ăn bánh mì, tôi còn có thể mua thứ khác.

Ông xem, chẳng phải thế sao.

Kiến thức ông học được mà ông không dùng tới không phải là do kiến thức vô dụng, mà là do cảnh giới của ông thấp, hoàn cảnh của ông kém, sao có thể bảo kiến thức vô dụng.

Cũng giống như tiền vậy, nếu ông chỉ ăn bánh mì thì tự nhiên không tiêu hết một triệu, nhưng chắc chắn ông sẽ không chỉ ăn bánh mì mà còn mua nhà, mua đất, mua xe, một triệu cũng chẳng đủ tiêu.

Cảnh giới tiêu tiền của bản thân được nâng lên từng chút một, vậy nên bảo tiền hữu dụng mà kiến thức vô dụng là không đứng vững được.

Ông không dùng được kiến thức là do cảnh giới của ông chưa tới.

Pudis đã thích học tập thì ông cứ để nó học tiếp đi.

Đỗ Lan nói.

Cha của Pudis chắc chắn nói không lại Đỗ Lan, nhưng một người trông có vẻ trí thức đứng sau ông ta lên tiếng: Tôi là nhân viên tuyển dụng của nhà máy, ông giáo này đúng là khéo mồm khéo miệng.

Thần dạy chúng ta rằng cầu tri tìm kiếm tri thức là bước chân vào cạm bẫy tử vong, đức tính tốt nhất là giữ lòng kính sợ, ít đặt câu hỏi thôi.

Hiện tại đất nước này cần nhiều công nhân hơn, nhiều binh sĩ hơn chứ không phải cần nhiều học giả.

Học giả không giúp chúng ta giải quyết vấn đề mà chỉ tạo ra vấn đề thôi.

Đây không chỉ là lời thần dạy mà còn là chính sách hiện tại của đế quốc: coi trọng phát triển công nghiệp và quân sự, phớt lờ dân sinh như giáo dục, tiến hành cai trị bằng dân túy.

Vấn đề chủ yếu là cơ cấu kinh tế đã hoàn toàn biến dạng, tạo ra một đống sản phẩm công nghiệp nặng không bán được, dẫn đến quốc gia hết tiền.

Hết tiền thì tự nhiên chỉ có thể cắt giảm chi tiêu dân sinh, số tiền còn lại một phần duy trì công nghiệp, một phần tìm đường tiêu thụ cho sản phẩm công nghiệp.

Mà muốn tiêu thụ thì cách tốt nhất là đánh ra ngoài, như vậy vừa có đầu ra vừa duy trì được hệ thống công nghiệp.

Kinh tế đế quốc đang ở tình trạng như vậy, nên không khuyến khích học tập mà chỉ khuyến khích làm việc, vì sự sáng tạo của học giả tiêu tốn quá nhiều chi phí, bắt buộc phải trấn áp.

Còn một công nhân hay một binh sĩ thì lập tức tạo ra giá trị ngay, nên phải khuyến khích.

Vì vậy, cán bộ nhân sự của nhà máy mới hùng hồn tuyên truyền thuyết phản trí tuệ.

Thần.

Đàm Nhã cười khẩy, chẳng qua chỉ là Thực thể X mà thôi, căn bản chẳng tính là chân thần gì.

Bốp.

Ngay khi cô đang thầm khinh bỉ thần linh trong lòng thì nghe thấy một cái tát vang dội.

Đỗ Lan ra tay rồi, một cái tát vào mặt đối phương, khiến mặt gã trí thức sưng vù lên.

Gã trí thức ngẩn người như phỗng, rồi ôm mặt giận dữ gào lên: Ông làm cái gì mà đánh tôi.

Cầu tri là cạm bẫy tử vong, ông đừng có hỏi tại sao tôi đánh ông.

Ai hiểu thì tự khắc hiểu, không hiểu thì tôi cũng chẳng nói thêm, ông đừng có hỏi, chuyện này liên quan đến giáo hội thần linh và sự vận hành của vận mệnh, nói ra cũng chẳng tốt gì cho ông đâu.

Tình hình chi tiết là như vậy, tóm lại ai hiểu tự khắc hiểu.

Đỗ Lan tuôn ra một tràng những lời thần thần bí bí khiến đối phương nghệt mặt ra, cứ như thể cái tát đó thực sự chứa đựng vận mệnh thâm sâu huyền bí chứ không đơn giản chỉ là một cái tát.

Nếu mình tiếp tục truy hỏi thì hóa ra mình không hiểu chuyện, chẳng phải chứng tỏ trình độ mình còn không bằng một giáo viên làng sao.

Đàm Nhã trợn tròn mắt, đây là lần đầu tiên cô nhận ra mình đã xem nhẹ Đỗ Lan này, xem ra lá gan của hắn lớn hơn cô tưởng nhiều, không chỉ đơn thuần là một kẻ chỉ biết phẫn thế tật tục.

Nhưng Đàm Nhã cũng biết thế đạo của thế giới này là vậy, Đỗ Lan không thể thay đổi được gì.

Chương 2295

Dù hôm nay hắn có thể giữ Pudis lại, nhưng sau đó thì sao.

Trong lớp học này trẻ con đã ít đi rất nhiều so với lúc đầu, những đứa trẻ biến mất đều bị cha mẹ tống vào nhà máy hết rồi, đó là quy luật, mỗi người đều phải tuân thủ.

Đàm Nhã trước khi xuyên không cũng là hạng người như vậy, quy tắc là quy tắc, cô chỉ là một con ốc vít thực hiện quy tắc.

Điểm này cô thực sự rất hợp với quân đội, không hỏi tại sao, dù quân lệnh có bất hợp lý đến mức nào cô cũng không từ chối, vì đó là quy tắc, cô chỉ cần tuân thủ quy tắc.

Vậy nên dù Đỗ Lan có khéo mồm khéo miệng và cũng rất lương thiện, Đàm Nhã vẫn biết hắn chỉ đang làm việc vô ích, một giáo viên làng như Đỗ Lan căn bản không thay đổi được bất cứ điều gì.

Tôi đương nhiên là hiểu rồi, tín ngưỡng của tôi là chân thành nhất đấy.

Gã trí thức bị tát lầm bầm nói, không dám cự cãi với Đỗ Lan nữa.

Xem ra các ông đều đồng ý để Pudis ở lại rồi, vậy thì để nó tiếp tục học bài đi.

Phụ huynh thấy Đỗ Lan không dễ đối phó nên gật đầu, bụng bảo dạ đợi con trai về nhà rồi bắt nó tống vào nhà máy sau, giờ thì cứ về trước đã.

Người đi rồi, nhưng Đàm Nhã biết ngày mai Pudis sẽ không đến lớp nữa: Thầy ơi, ngày mai Pudis sẽ không đến đâu ạ.

Đỗ Lan nhìn cô nhóc khác biệt này, biết trong cơ thể đó là một ông chú ba mươi tuổi, một kẻ chỉ biết đến quy tắc.

Ừ, thầy cũng biết, nhưng không thể cứ làm theo quy tắc của họ được.

Khi em và người khác dùng quy tắc của đối phương để đấu trí thì em đã không thể thắng được rồi.

Vậy nên trong một cuộc cạnh tranh bất công, điều đầu tiên cần làm là phá vỡ quy tắc, sau đó kỳ tích mới xảy ra.

Thầy bây giờ đã phá vỡ quy tắc, còn lại chờ ý trời thôi.

Đỗ Lan nói đầy ẩn ý.

Đàm Nhã sững sờ, cô nghĩ đến việc mình đấu tranh với thần linh, dường như cô cũng đang thân ở trong quy tắc của thần, hay nói cách khác là cô tự đưa mình vào quy tắc đó, dù sao cô cũng thích lợi dụng và chấp hành quy tắc.

Nhưng cô đã quên mất rằng quy tắc giữa cô và thần là bất công, quy tắc của thần tự nhiên có lợi cho thần.

Trong một bộ quy tắc như vậy, cô căn bản không thể chiến thắng thần.

Cho nên ngay từ đầu, Đàm Nhã đã đứng ở vị thế không thể thắng, còn thần đứng ở vị thế không thể bại.

Lấy cái không thắng đối đầu với cái không bại, kết quả tốt nhất cũng chỉ là hòa.

Muốn thắng thì phải nhảy ra khỏi quy tắc của thần, thiết lập quy tắc của riêng mình.

Nhưng đối với một người xuyên không phục tùng quy tắc như Đàm Nhã, việc này khó hơn lên trời.

Có thể nói Thực thể X là kẻ thù bên ngoài của Đàm Nhã, còn tính cách tuân thủ quy tắc cứng nhắc là kẻ thù bên trong của cô.

Nếu coi trải nghiệm của người xuyên không là một trò chơi, hai bên tham gia đều có mục tiêu chiến thắng của riêng mình.

Mục tiêu của thần là khiến người xuyên không khuất phục dâng hiến đức tin, mục tiêu của người xuyên không tự nhiên là không khuất phục.

Nhưng thần là người thiết kế trò chơi này, vừa là người chơi vừa là trọng tài, quy tắc trò chơi hoàn toàn do thần quyết định, rất bất lợi cho người xuyên không.

Tất nhiên đối với người xuyên không, điều cô phải làm là không thay đổi bản tâm, dù gặp chuyện gì cũng không khuất phục trước thần.

Nhưng trong mắt Đỗ Lan, thế không tính là thắng, tối đa chỉ là hòa với thần mà thôi, vì ngay từ đầu trò chơi, kết cục tốt nhất của người xuyên không cũng chỉ là hòa, chỉ có thần mới là kẻ luôn có lãi.

Vậy nên nếu người xuyên không muốn thắng thì bắt buộc không được làm theo quy tắc, không lấy việc dâng hiến đức tin làm tiêu chuẩn thắng thua, mà lấy việc tước đoạt đức tin của các tín đồ làm tiêu chuẩn.

Chỉ cần người xuyên không tước đoạt được đức tin của một tín đồ, thêm một người vô thần, đó cũng tính là thắng lợi của người xuyên không.

Thậm chí nếu người xuyên không có thể biến toàn bộ tín đồ của thần thành người vô thần, thì thần sẽ thua đến mức không còn cái nịt.

Đáng tiếc Đàm Nhã không phải hạng người biết nhảy ra khỏi quy tắc, cô chỉ là một kẻ làm công ăn lương, và điều cô tự hào nhất chính là mình có thể tuân thủ hoàn toàn quy tắc, xử lý mọi sự việc một cách lý tính.

Chỉ cần làm theo quy tắc, quy tắc chính là nanh vuốt của cô, dù có bắt cô thực hiện mà không phân biệt đúng sai cô cũng là một con ốc vít trung thành với quy tắc.

Đỗ Lan bảo Đàm Nhã nhảy ra khỏi quy tắc, đáng tiếc Đàm Nhã chưa từng học điều đó, thứ cô dốt nhất chính là nhảy ra khỏi quy tắc, vì quy tắc chính là sức mạnh duy nhất trong lòng cô.

Tất nhiên Đỗ Lan cho rằng còn một cách nữa có thể khiến Đàm Nhã xé toạc bộ mặt của thần, đó là biến thân thành thánh nữ Jeanne dArc của dị thế giới, nhân danh thần để làm xằng làm bậy, làm mọi chuyện theo ý mình để làm nhục thần, tát vào mặt thần.

Nói đơn giản là làm một kẻ ngụy quân tử, bề ngoài phụng sự thần nhưng thực chất là mượn danh nghĩa thần để tiêu hao uy tín của thần, khiến nhiều người phản thần hơn.

Tóm lại một mục tiêu, đó là lật đổ nền tảng của thần.

Thần không để người xuyên không yên ổn, thì người xuyên không cũng không để thần yên ổn.

Ngày thứ hai sau khi phụ huynh của Pudis đến trường, Pudis vẫn đến lớp, kỳ tích đã xảy ra.

Em không bị cha tống vào nhà máy sao.

Đàm Nhã cho rằng điều này là không thể, cha cậu bé không đời nào thay đổi ý định.

Ban đầu cha định tống em đi, nhưng tối qua nghe nói nhà máy đó xảy ra nổ lớn, nên em có thể tiếp tục quay lại đi học cho đến khi cha tìm được nhà máy mới.

Pudis thì rất vui vẻ: May mà em chưa đi, không thì em cũng bị cuốn vào vụ nổ rồi, vận may của em đúng là không tệ.

Phá vỡ quy tắc, kỳ tích sẽ xảy ra.

Đàm Nhã im lặng, nhưng cô vẫn không hiểu, vì cô thực sự không biết nếu không có quy tắc thì mình nên làm gì, cô chưa từng được giáo dục như vậy.

Cô không tưởng tượng nổi một thế giới không có quy tắc, cũng không tưởng tượng nổi tình huống không có quy tắc để dựa vào.

Trong thâm tâm cô, nếu không có quy tắc, chính cô cũng không thể giành được cục diện có lợi cho mình.

Vì cô giỏi lợi dụng quy tắc để làm những việc có lợi cho bản thân, không có quy tắc cô sẽ cảm thấy không nơi nương tựa.

Đỗ Lan quan sát thấy người xuyên không này rõ ràng chẳng hề nghĩ đến việc nhảy ra khỏi quy tắc.

Mâu thuẫn bên ngoài ngày càng kịch liệt, mỗi ngày đều có lượng lớn dân thất nghiệp xuống đường diễu hành, tầng lớp lãnh đạo chuyển dời mâu thuẫn ra nước ngoài, bóng ma chiến tranh ngày càng đậm đặc.

Mở rộng tuyển quân là cách nhanh nhất và dễ dàng nhất để giải quyết vấn đề đói bụng của mọi người, an trí được lượng lớn nhân lực nhàn rỗi.

Đi lính, từ xưa đến nay, trừ một quốc gia đi trên con đường không thể tưởng tượng nào đó ra, binh sĩ của tất cả các triều đại và quốc gia đều do những thành phần bất ổn định hợp thành.

Nói trắng ra là đi lính kiếm miếng ăn, chứ chẳng có mục đích cao cả gì.

Binh sĩ thời cổ đại thực sự chỉ được bao ăn bao ở, căn bản không có quân lương nào khác, đôi khi ngay cả cơm cũng không có mà ăn, đó là hiện thực.

Giặc qua như lược, lính qua như nạo.

Vậy nên hiện tại đế quốc cũng coi quân đội là vật chứa để an trí những thành phần bất ổn, nhưng nếu vật chứa này không được giải tỏa thì sớm muộn cả đế quốc cũng bị phản phệ, nên khai chiến với nước ngoài là lựa chọn duy nhất.

Và thế giới này ngoài máy bay, xe tăng, chiến hạm, đại pháo ra còn có một quân chủng là Ma đạo sư.

Đây là một binh chủng đặc biệt sở hữu ma lực.

Những ma đạo sư này là số ít những người được trời chọn, có thể thông qua bảo châu tính toán để giải phóng ma lực, phối hợp với vũ khí đặc thù, thích ứng với mọi môi trường chiến đấu.

Mỗi quốc gia đều có quân đội ma pháp với số lượng và quy mô khác nhau, thường thuộc bộ đội cơ động ứng cứu, tức là nơi nào cần thì họ đến đó.

Tiết học hôm nay đến đây thôi, ngày mai có kiểm tra thể chất, các em đừng quên nhé.

Đỗ Lan nói.

Kiểm tra thể chất đối với trẻ em thực chất là sàng lọc Ma đạo sư.

Nếu đứa trẻ có ma pháp sẽ bị trưng dụng nhập ngũ, sau đó còn có thể nộp đơn vào trường sĩ quan.

Có thể nói nếu có ma pháp, quốc gia chỉ cho họ một con đường duy nhất, đó là ra chiến trường.

Tình hình đế quốc đã tệ đến mức không thể tệ hơn, hiện tại ngoài việc mài binh mã ra thì không thể thay đổi được cục diện nữa.

Quân đội đế quốc cũng đã sẵn sàng, các loại cỗ máy chiến tranh không ngừng rời khỏi dây chuyền sản xuất.

Giờ đây bách nghệ tiêu điều, chỉ có công nghiệp quân sự là hoạt động hết công suất.

Sáng sớm ngày thứ hai, lũ trẻ đến trường, có đứa đang cầu nguyện: Thần linh ơi, nhất định phải để con có ma lực.

Có ma lực hay không bình thường không nhìn ra được, chỉ có bảo châu đặc thù mới khiến ma lực hiện rõ.

Chương 2296

Ma lực chỉ là một loại năng lượng, hơn nữa là loại năng lượng chỉ có thể thể hiện thông qua bảo châu tính toán, không có gì huyền bí hay thần kỳ, chỉ là thông qua bảo châu để tấn công, phòng ngự và ngụy trang, nói đơn giản là một loại binh chủng có năng lực tổng hợp rất mạnh.

Đứa trẻ cầu nguyện mình có ma lực cũng có thể lý giải, vì có ma lực là có thể vào quân đội, vào quân đội ít nhất không lo ăn mặc, tốt hơn nhiều so với việc vật lộn ở nông thôn.

Thần sẽ không để tâm đến những việc nhỏ nhặt này đâu.

Đỗ Lan nói.

Vậy chuyện gì mới khiến thần để tâm ạ.

Lũ trẻ tò mò hỏi.

Những chuyện mà thần không giải quyết được.

Đỗ Lan nói: Việc nhỏ không cần quản, việc lớn quản không nổi, đó chính là thần.

Nhưng mẹ con bảo thần sẽ ban xuống kỳ tích.

Đứa trẻ vẫn còn ngây thơ.

Kỳ tích là thứ tuyệt đối không bao giờ chỉ dành cho một người, vì như thế không có lời.

Nếu không phải thực hiện kỳ tích trước bàn dân thiên hạ thì không gọi là kỳ tích, mà chỉ là trùng hợp.

Trên đời không có bữa trưa nào miễn phí, thần linh tạo ra kỳ tích chắc chắn là để thu hoạch tín ngưỡng, người chứng kiến ít thì sao sinh ra đủ tín ngưỡng được.

Vậy nên chắc chắn phải ở nơi đông người mới xảy ra kỳ tích.

Đỗ Lan cho biết mình đã quá rành về thần rồi, chuyện này chính hắn cũng thường xuyên làm.

Đàm Nhã thấy cũng có lý, chỉ là không biết cái tên Thực thể X chết tiệt kia tại sao cứ nhắm vào mình, sao không tìm Đỗ Lan.

Cô cảm thấy Đỗ Lan còn ghét thần hơn cả cô.

Đàm Nhã tuy không tin thần nhưng chưa bao giờ phủ nhận quy tắc của thần, còn phát ngôn này của Đỗ Lan thì có chút phản nghịch, nghiêm trọng hơn cô nhiều.

Thầy ơi, thầy không được nói về thần như vậy.

Một đứa trẻ kích động nói, hiển nhiên việc truyền giáo ở thế giới này bắt đầu từ trẻ nhỏ.

Đỗ Lan cười nói: Thần cần những người như thầy, vì đức tin sẽ hiện lên rõ ràng, sắc nét và mạnh mẽ hơn khi có sự đối kháng.

Ví dụ như em, trước đây em cũng chẳng thấy đức tin của mình mạnh mẽ lắm, nhưng nghe thầy nói vậy, có phải thấy đức tin bỗng chốc kiên định hẳn lên không.

Vậy nên thầy phản thần, thần trái lại phải cảm ơn thầy, đó là vì thầy đã thiết lập quy tắc của thầy, khiến thần phải gọi thầy là thần God call me god.

Phản Thần là để kiên định tín ngưỡng đối với Thần sao.

Thú thật, Đàm Nhã cảm thấy cách nói này của Đỗ Lan hoàn toàn là đại nghịch bất đạo.

Tồn tại X tại sao không đi trừng phạt Đỗ Lan đi.

Đừng cứ nhìn chằm chằm vào một người xuyên không vô hại như tôi nữa.

Đàm Nhã bảo lưu ý kiến đối với loại suy nghĩ này của Đỗ Lan, là một người thích tuân thủ quy tắc, Đàm Nhã không tán thành việc Đỗ Lan dùng quy tắc để phản lại quy tắc.

Nhưng tín ngưỡng vốn dĩ là sự kéo dài của tư tưởng, mà tư tưởng chỉ khi nằm trong sự đối địch và biện luận mới ngày càng trở nên rõ nét.

Ngươi ủng hộ cái gì ta phản đối cái đó, khi hai loại tư tưởng không ngừng đối kháng, cả hai đều sẽ được cường hóa.

Tín ngưỡng cũng vậy, nếu không có kẻ thù thì sẽ khô héo, mục nát, cho nên không có kẻ thù thì phải tạo ra kẻ thù.

Hiện tại Đỗ Lan chủ động trở thành đá mài dao của tín ngưỡng, Thần thực sự nên cảm ơn Đỗ Lan mới phải.

Buổi kiểm tra thể chất bắt đầu, lũ trẻ xếp hàng đi vào, trên đầu đeo chiếc mũ đính Diễn Toán Bảo Châu nguyên thủy.

Nếu có ma lực, thông qua bảo châu sẽ phát sinh một số việc thần kỳ, ví dụ như khiến vật phẩm xung quanh lơ lửng.

Ma lực là sức mạnh chỉ những thiên tuyển chi tử mới có, dù hiện tại đã là thời đại điện khí công nghệ, nhiều nhà khoa học nghiên cứu ma lực vẫn không tìm ra quy luật nào.

Vì vậy mọi người cho rằng ma lực xuất hiện hoàn toàn ngẫu nhiên, giống như Thần đang gieo xúc xắc vậy.

Tuy nhiên, nghiên cứu về bảo châu lại có hệ thống, vì Diễn Toán Bảo Châu có thể biến ma lực thành vũ khí.

Ma lực không phải ma pháp, không có nhiều khả năng hoa mỹ, nó là một loại năng lượng đơn thuần, chỉ thông qua Diễn Toán Bảo Châu mới có thể xuất ra ổn định, ví dụ như làm năng lượng bay, đạn dược hoặc phòng ngự.

Việc vận dụng ma lực hoàn toàn phụ thuộc vào hiệu quả của Diễn Toán Bảo Châu.

Số người được chọn chỉ là thiểu số trong thiểu số, cả lớp của Đỗ Lan chỉ có Đàm Nhã là có ma lực.

Lũ trẻ đều ngưỡng mộ Đàm Nhã, cô cũng cuối cùng cũng biết cách để thoát khỏi cảnh đói khát quẫn bách, cô sẽ đi tòng quân, trở thành quân quan rồi tìm một vị trí hậu cần để sống an nhàn đến chết.

Đến lúc đó Tồn tại X cũng chẳng làm gì được cô.

Đỗ Lan nhìn biểu cảm của Đàm Nhã liên tục thay đổi, trong đôi mắt to hiện lên ánh sáng quỷ dị, liền đoán ra cô chắc chắn đang nghĩ chỉ cần làm theo quy định thì Thần không thể làm gì mình, mà quên mất quy tắc là do Thần đặt ra, cô muốn an nhàn tự vệ thì phải xem tâm trạng của Thần.

Đỗ Lan thấy lạ, Đàm Nhã rốt cuộc nghĩ thế nào mà lại cho rằng mình có thể cạnh tranh bình đẳng với Thần trong quy tắc của Thần.

Lại còn nghĩ có thể ung dung an nhàn ngay dưới mắt Thần.

Hơn nữa, Đàm Nhã chẳng lẽ nghĩ rằng chỉ cần giữ nguyên trạng mà sống tiếp thì coi như mình thắng sao.

Là một phàm nhân, Đàm Nhã thấy có thể sống sót mà không dâng hiến tín ngưỡng đã là chiến thắng của mình, dù sao đây cũng là thế giới chiến loạn, người bình thường đối mặt với cái chết bất cứ lúc nào, sống được và sống an nhàn đã là rất mạnh mẽ rồi.

Một phàm nhân dựa vào sức mạnh của mình để kinh doanh nghiên cứu, cầu an một phương trong loạn thế, sống nốt phần đời còn lại là việc rất không dễ dàng, đủ để cô tự hào đứng trước mặt Thần mà nói lớn rằng mình không tin Thần vẫn sống tốt.

Nhưng Đỗ Lan thấy cuộc sống đó chỉ đạt được dưới sự lân mẫn của Thần, mà Thần sẽ không lân mẫn Đàm Nhã.

Cho nên khi Đàm Nhã mưu toan lợi dụng quy tắc hiện có để đạt mục tiêu, cũng là lúc cô tự đưa cổ vào thòng lọng, và đưa đầu dây kia vào tay Thần.

Đàm Nhã là phàm nhân, nhưng tuyệt đối là một phàm nhân tự đại, tự cho rằng có thể dựa vào thông minh tài trí để độc lập đối kháng với thực thể hùng mạnh như Tồn tại X.

Cô hoàn toàn không nhìn thẳng vào sự chênh lệch thực lực giữa mình và Tồn tại X, ngây thơ nghĩ rằng Tồn tại X sẽ hành động theo ý mình, diễn theo kịch bản mình viết.

Rõ ràng là kẻ yếu mà không thừa nhận, lại muốn dùng tư duy của kẻ yếu để trói buộc hành động của kẻ mạnh, phải nói hành vi tự lượng sức mình này chỉ khiến Đàm Nhã hết lần này đến lần khác đắc ý rồi lại hết lần này đến lần khác bị đánh xuống địa ngục, bị Tồn tại X tùy ý nhào nặn.

Cuốn sách này tặng trò.

Đỗ Lan lấy ra một cuốn sách đưa cho Đàm Nhã: Coi như phần thưởng vì trò đã qua kiểm tra.

Đàm Nhã cầm sách, phát hiện đây là một cuốn Hồng Bảo Thư, bên trong ghi chép một con đường chưa từng được tưởng tượng tới.

Sức mạnh của một người là có hạn, sẽ có ngày trò gặp phải thực thể mà ma lực cũng không thể đối kháng, cuốn sách này có thể giúp trò.

Đỗ Lan nói.

Đàm Nhã cảm thấy cuốn sách này thật đại nghịch bất đạo, nhưng giờ cô đã hiểu hành vi trước đó của Đỗ Lan, hóa ra hắn là một phần tử xích sắc.

Nhưng thế giới này có phần tử xích sắc sao.

Đàm Nhã chưa từng nghĩ thế giới này lại có nhân vật nguy hiểm như vậy, nhưng nghĩ đến cục diện thế giới khắc nghiệt thế này, có phần tử xích sắc cũng là bình thường.

Đàm Nhã tuyệt đối sẽ không trở thành phần tử xích sắc, trong mắt cô bọn họ cũng không thể lý giải nổi như kẻ tin Thần vậy, dù sao cô cũng được giáo dục như thế.

Sau khi vượt qua trắc nghiệm ma lực, quân đội nhanh chóng tìm đến, thông báo cho cô nhi viện rằng Đàm Nhã có thể nhập học trường quân sự.

Đàm Nhã dứt khoát đồng ý, cô thậm chí muốn xin vào trường sĩ quan.

Mục tiêu tiếp theo của cô là trà trộn vào bộ phận hậu cần hoặc tham mưu chiến lược của quân đội để sống qua ngày, tuyệt đối không ra chiến trường.

Nhưng Đàm Nhã dường như quên mất, nếu Thần thực sự cần tín ngưỡng của cô, thì tuyệt đối sẽ không để cô chết, cho nên dù chiến trường khốc liệt thế nào cô cũng sẽ sống sót.

Ngược lại, việc cô muốn ở hậu phương là trái với ý định của Thần, nên tuyệt đối sẽ không thành công.

Thần có một trăm phương pháp để đưa Đàm Nhã ra tiền tuyến, cũng có một trăm phương pháp bảo đảm cô không chết, cho đến khi cô dâng hiến tín ngưỡng mới thôi.

Vì vậy cuối cùng mâu thuẫn chính giữa Đàm Nhã và Thần không còn là tin hay không tin, mà là việc cô muốn ở hậu phương mâu thuẫn với sự sắp đặt của Thần.

Rõ ràng đến hậu kỳ Đàm Nhã cũng nhận ra chỉ khi ở nơi hòa bình cô mới có thể kiên định phủ định Thần, còn ở chiến khu hỗn loạn cô đã dao động, để sống sót cô có thể sẽ tin Thần.

Cho nên Đàm Nhã cạnh tranh trong quy tắc của Thần thì kết quả cuối cùng sẽ thất bại.

Vì vậy phải nhảy ra khỏi quy tắc, không chỉ bản thân không tin Thần, mà còn phải khiến người khác cũng không tin, chỉ có kiên định phản Thần mới có khả năng chiến thắng.

Chương 2297

Đàm Nhã đi rồi, nhưng Đỗ Lan vẫn ở lại trường, với tư cách một giáo sư nông thôn vĩ đại, hắn muốn cải tạo ngôi trường nhỏ bé này thành căn cứ chiến tranh, nam sinh toàn bộ làm hậu cần, nữ sinh toàn bộ thành chiến sĩ.

Thế giới này chẳng phải có ma pháp sao.

Chẳng phải có thể bay sao.

Đỗ Lan cho rằng kỹ thuật trong Cường Tập Ma Nữ rất thích hợp cho các tiểu loli bay lượn chiến đấu, lắp hai cặp cánh quạt vào chân là có thể đẩy thiếu nữ bay lên, phối hợp với vũ khí là có thể đánh du kích ở nông thôn Đế quốc.

Thần.

Đỗ Lan cho rằng mục tiêu chính là Thần, phải để mọi người biết không dựa vào Thần tiên Hoàng đế cũng chẳng có cứu thế chủ nào cả, hạnh phúc và hòa bình phải dựa vào đôi tay mình giành lấy.

Thần.

Nên bị người ta dẫm dưới chân.

Tuy bên ngoài là một trường tiểu học sơ sài, nhưng bên trong lại là căn cứ tác chiến tiên tiến nhất, Đỗ Lan nghĩ hồi tiểu học mình mà có ngôi trường thế này thì chắc chắn lần nào kiểm tra cũng được một trăm điểm.

Đàm Nhã từ biệt vùng nông thôn nghèo nàn, từ biệt cô nhi viện bần cùng, từ biệt trường tiểu học sơ sài để đến doanh trại, sau ba tháng huấn luyện quân sự, cô xin được suất vào trường sĩ quan.

Nếu vượt qua, cô sẽ là học viên trẻ nhất, tám tuổi.

Cô cùng những thanh niên hai mươi tuổi huyết khí phương cương học cách sử dụng ma đạo khí, học chiến thuật và chiến đấu.

Vì là ma đạo sư, ma lực mạnh yếu quyết định sức bền, sức bùng nổ, khí lực, nên dù huấn luyện cùng người lớn, chỉ cần đeo Diễn Toán Bảo Châu, biểu hiện của cô sẽ không thua kém.

Ở trường quân đội, Đàm Nhã như cá gặp nước vì quy tắc quân đội quá rõ ràng, cô chỉ cần làm tốt việc của mình là được, làm tốt rồi cô có thể ức hiếp cấp dưới, thiết lập quyền uy trong doanh trại.

Đây là đội quân phong kiến lạc hậu, đầy rẫy bất công.

Trưởng quan có thể tùy tiện đánh mắng thuộc hạ, tiền bối có thể ức hiếp hậu bối.

Loại quân đội này mới là hình ảnh thu nhỏ của đại đa số quân đội ngoài đời thực.

Đỗ Lan tự nhiên vẫn luôn quan sát sự năng nổ của Đàm Nhã, thật lòng mà nói kẻ xuyên không này cũng cần được cải tạo tử tế.

Đàm Nhã cũng đầy rẫy tư tưởng phong kiến và chế độ đẳng cấp, tuy việc không tin Thần là điểm tốt, nhưng cô không tin Thần không phải vì thực sự cho rằng mệnh ta do ta chứ không do trời, mà là vì cô thực sự không cần Thần giúp đỡ, dựa vào việc luồn lách quy tắc là cô đã có thể sống tốt, đảm nhiệm vai trò một tinh anh xã súc dư sức.

Thôi, có Thần hành hạ cô ấy là đủ rồi, ta hà tất phải tăng thêm áp lực làm gì.

Đối kháng vận mệnh mà thất bại, đó mới là bi kịch.

Cô ấy vì Đế quốc vô năng, bản thân khiếm khuyết, Thần ác ý, dưới đa tầng áp lực mà từng chút tiến về phía thất bại, muốn kháng tranh nhưng vì đủ loại nguyên nhân mà không thành công, đó đích thực là một nhân vật bi kịch.

Đỗ Lan cho rằng Đàm Nhã sẽ là một nhân vật bi kịch, tất nhiên không phải kiểu bi kịch giả tạo như đang ưu tú thì mắc bệnh nan y, mà là bi kịch mang tính mù quáng vì đủ loại nhân tố bị cuốn vào dòng thác lịch sử mà đi sai đường nhưng không hề hay biết.

Kiểu người như Đàm Nhã trong lịch sử có rất nhiều, không phải họ không có năng lực, mà là họ làm sai việc vào sai thời điểm và sai địa điểm.

Họ nghĩ chỉ cần làm tốt việc của mình là chắc chắn có kết cục tốt đẹp, nhưng thực tế lúc này chỉ quan tâm việc mình làm là hoàn toàn không đủ, không có cái nhìn đại cục rõ ràng thì làm gì cũng có thể sai.

Đế quốc bốn bề thọ địch, Đế quốc muốn một mình chọi nhiều nước, trong thế yếu như vậy Đế quốc lại không có một chiến lược toàn diện, không hề xác định được cuộc chiến này cuối cùng là vì mục đích gì.

Cả nước trên dưới đều mang một luồng lệ khí khó hiểu, giống như chỉ muốn tuyên tiết ra bên ngoài, chỉ muốn phá hoại.

Cuộc chiến này chắc chắn không thể bền vững, thậm chí có thể nói là hoàn toàn không cần thiết.

Đỗ Lan cho rằng kinh tế Đế quốc chủ yếu là do vấn đề cung cầu nội địa và thị trường, trong nước chỉ có công nghiệp nặng mà thiếu công nghiệp nhẹ, hơn nữa công nghiệp nặng lại thiếu thị trường, chỉ có thể chế tạo vũ khí.

Để vũ khí có chỗ dùng thì chỉ có thể đánh nhau.

Cuối cùng lại thành ra nổ ra chiến tranh để duy trì các nhà máy quân công.

Tóm lại rất hỗn loạn, Đế quốc hoàn toàn không có một chiến lược hoàn chỉnh.

Thực ra nếu để Đỗ Lan định ra chiến lược chiến tranh cho Đế quốc thì chỉ có một cách, đó là nhắm vào quốc gia có xung đột công nghiệp với mình, phát động chiến tranh chớp nhoáng nhanh chóng hủy diệt cơ sở công nghiệp của địch, bắt giữ nhân tài công nghiệp, đánh nổ khu sản xuất tài nguyên, sau đó nhanh chóng rút về nước để chiếm lĩnh thị trường còn trống.

Tất nhiên nếu chiến lược này của Đỗ Lan được đề ra, ước chừng sẽ bị cấp cao Đế quốc cười nhạo là kế hoạch của kẻ nhát gan.

Nhưng ý đồ của Đỗ Lan rất rõ ràng, chính là duy trì công nghiệp của Đế quốc, công nghiệp là gốc rễ lập thân của quốc gia, chỉ khi công nghiệp đứng vững, kiếm được tiền mới có thể nâng cao dân sinh.

Chiến tranh là để giải quyết vấn đề sinh tồn, giải quyết được sinh tồn rồi mới đến phát triển, mà mục đích cuối cùng của phát triển là vì dân sinh.

Đây là một lộ trình chiến lược rất rõ ràng, mục đích phát động chiến tranh cũng rất minh xác.

Tiếc là thực tế rất phũ phàng, Đỗ Lan cũng chỉ có thể đơn giản cho rằng những kẻ tin Thần đều có đầu óc không tốt để giải thích cho đủ loại hành vi kỳ quặc của Đế quốc trong chiến tranh.

Tất nhiên hiện tại chiến tranh vẫn chưa bắt đầu, dù sao mọi cuộc chiến đều cần ngòi nổ, dù Đế quốc đang rất cần một cuộc chiến cũng không thể lao ra mà không có bất kỳ danh nghĩa nào.

Ngòi nổ vẫn rất đơn giản, vì Đế quốc bốn bề đều là kẻ thù, đều có tranh chấp lãnh thổ.

Phía Bắc, Liên Hiệp Hiệp Ước luôn mang ý đồ xấu, mấy năm trước còn xảy ra một cuộc chiến, Đế quốc tuy thắng nhưng Liên Hiệp

Hiệp Ước bị cắt đất nên vẫn luôn không phục, thường xuyên gây chuyện.

Phía Tây là Liên Hiệp Vương Quốc xa xôi ngoài biển, cũng chẳng tốt lành gì.

Phía Nam là hai tiểu quốc không mấy nghe lời, phía Đông Bắc là vật khổng lồ Liên Bang.

Còn có Hợp Châu Quốc ở bên kia đại dương.

Đế quốc tiếp giáp với đủ loại quốc gia, đều có tranh chấp lãnh thổ, trong tiền đề đó tìm một ngòi nổ để tiến hành chiến tranh khuếch trương ra bên ngoài là rất dễ dàng.

Ví dụ như Liên Hiệp Hiệp Ước phương Bắc, quốc gia này không ngừng thăm dò lằn ranh đỏ của Đế quốc, luôn muốn phái binh vào khu vực bị chiếm đóng.

Có thể nói chiến tranh là tất yếu, Đế quốc cần chuyển dịch mâu thuẫn, mở rộng thị trường, nhưng vấn đề là Đế quốc căn bản chưa chuẩn bị tốt phương hướng chiến lược, chưa quyết định được khi nào thì dừng chiến tranh.

Bất kỳ cuộc chiến nào không tính toán được điểm dừng cuối cùng đều sẽ trở nên không thể kiểm soát, trở thành thất bại thảm hại.

Từ tầng diện chiến lược mà nói, bắt đầu và kết thúc chiến tranh sớm đã phải được xác định rõ, đạt được mục đích chiến lược là phải kết thúc ngay, không được dây dưa kéo dài, nếu không dù là nước lớn nước giàu cũng có thể bị kéo cho đến chết.

Nếu thực sự không đạt được mục đích chiến lược thì cũng không được dùng chiến thuật thêm dầu, lúc cần tráng sĩ chặt tay thì phải quyết đoán mà chặt tay.

Mà làm sao để bình đoán một mục tiêu chiến lược có thể đạt được hay không thực ra cũng rất đơn giản, đó là khi ngươi có ưu thế binh lực mà vẫn không thể công hạ được kẻ địch, thì chứng tỏ tố chất quân đội của mình không phải đối thủ của đối phương, là đánh không lại thật, thêm quân cũng không ý nghĩa lớn.

Tất nhiên nếu ngươi nói ta vẫn muốn dùng chiến thuật thêm dầu, thì phải bình giá xem mục tiêu chiến lược đó có xứng đáng để hy sinh nhiều như vậy hay không.

Thông thường, quy mô mục tiêu chiến lược và mức độ chiến đấu tỷ lệ thuận với nhau, mục đích chiến lược càng lớn, hy sinh càng nhiều.

Tiếc là Đỗ Lan không thấy mục tiêu chiến lược của Đế quốc, chỉ thấy Đế quốc hiện tại giống như một thùng thuốc súng, hở ra là nổ, mà không chỉ nổ chính mình, còn muốn nổ tung các quốc gia xung quanh một lượt.

Và ngòi nổ chắc chắn bắt đầu từ phía Bắc, Liên Hiệp Hiệp Ước là một mục tiêu rất tốt, có thể đợi họ ra tay trước để chiếm đại nghĩa, sau đó Liên Hiệp Hiệp Ước lại là một kẻ yếu, không phải đối thủ của Đế quốc, khả năng thắng lợi cực lớn.

Cấp cao Đế quốc cũng phổ biến không coi Liên Hiệp Hiệp Ước là đối thủ ngang hàng, đối thủ của họ vẫn là Liên Bang ở Đông Bắc và Liên Hiệp Vương Quốc ở phía Tây.

Đỗ Lan bắt đầu truyền lửa trong trường tiểu học, hắn muốn nói cho thế giới này biết tín ngưỡng Thần linh là vô dụng, có tin thì vẫn cứ thất bại, vẫn cứ chịu khổ, nên không thể dựa vào Thần tiên, cái đó không linh.

Đỗ Lan muốn trong khi Thần có được tín ngưỡng của Đàm Nhã thì cũng mất đi nền tảng cơ bản, làm một cú đổi quân cực hạn, dùng tiểu loli đổi lấy một quốc gia.

Đồng hương của Đỗ Lan tin Thần rất thực dụng, thậm chí là thực tế, chính là giao dịch với Thần, dâng lễ vật cho Thần thì Thần phải phù hộ mình.

Nếu không phù hộ thì xin lỗi, chỉ có nước đi tin Thần khác thôi.

Thần không linh thì không cần thiết tồn tại.

Nhưng ở thế giới này, tin Thần là không điều kiện, dù có đánh bại trận cũng phải tiếp tục tin, vì họ không có lựa chọn.

Thậm chí có thể nói càng khổ nạn thì tín ngưỡng càng kiên định, Thần càng vui vẻ.

Nhưng giờ Đỗ Lan đã đến, Thần sắp bị trộm nhà rồi.

Chương 2298

Chiến tranh là tất yếu, Đàm Nhã ra tiền tuyến cũng là tất yếu, Thần sẽ sắp đặt cho Đàm Nhã vào chiến trường gian nan nhất, từng chút một tiêu diệt sự kiêu ngạo của cô, cuối cùng khiến cô khuất phục dưới thần uy, hướng về Thần cầu nguyện để đổi lấy sức mạnh.

Thực ra Đàm Nhã tin Thần cũng không tính là lỗ, tuy biến thành món đồ chơi của Thần nhưng ít nhất cũng đổi lại được sự chiếu cố.

Nhưng tín đồ Đế quốc thì thảm hại vô cùng, tin Thần thì đã sao.

Chẳng phải vẫn phải vật lộn trong vũng bùn khổ nạn đó sao, Thần căn bản không quan tâm đến những người này.

Đỗ Lan nghiên cứu ra Chân Bay, chính là một đôi chân dài có cánh quạt, chỉ cần loli đặt chân vào trong là có thể cất cánh.

Sau đó phối hợp thêm một số vũ khí trang bị là có thể hào nhoáng can thiệp vào chiến tranh.

Đánh trận cần chiến lược, chiến lược của Đỗ Lan chính là thúc đẩy vô thần luận, thiết lập một quốc gia không có Thần, mỗi người đều tự cường bất khuất.

Tất nhiên tôn giáo là một loại chi phí tín nhiệm và công cụ, nếu người Đế quốc đều không tin Thần nữa, các quốc gia xung quanh chắc chắn sẽ tập thể phòng bị Đế quốc, phong tỏa Đế quốc, không cho họ thị trường và tài nguyên, khiến Đế quốc càng khó khăn hơn.

Nhưng Đế quốc hiện tại đã bị nhắm vào rồi, mọi người tin cùng một vị Thần vẫn bị nhắm vào, không tin Thần vẫn bị nhắm vào, vậy chẳng phải Thần này tin cũng như không sao.

Nếu thế thì không tin cũng chẳng sao.

Còn về vấn đề thực tế, Đỗ Lan tự nhiên có thể dùng thực tế để giải quyết, chỉ cần thắp sáng cây công nghệ cho Đế quốc là được.

Với tư cách nước nhỏ, thắp sáng cây công nghệ là rất khó, vì công nghệ không phải là trồng trọt, không phải cứ nỗ lực đầu tư là chắc chắn có sản phẩm, công nghệ là loài thú nuốt vàng.

Đồng thời cây công nghệ của nước nhỏ luôn cho người ta cảm giác bị thắp sai hướng, thực ra không phải nước nhỏ thắp sai, mà là nước lớn không muốn tặng tiền cho nước nhỏ nên đã vung tiền né tránh cây công nghệ của nước nhỏ, từ đó tạo ra ấn tượng sai lầm rằng cây công nghệ của nước lớn luôn đúng, nước nhỏ luôn sai.

Thực tế không phải vậy, nước nhỏ thắp sáng được cây công nghệ nhưng không có sức sản xuất quy mô lớn để làm ra sản phẩm tiêu thụ, nên chỉ có thể thu ít phí bản quyền.

Nhưng nước lớn đâu có ngu, tại sao phải trả phí bản quyền.

Họ thà né tránh bản quyền để tự nghiên cứu công nghệ mới, sau đó lợi dụng ưu thế nước lớn sản xuất sản phẩm chiếm lĩnh thị trường, tự nhiên sẽ tạo ra ảo giác là cây công nghệ nước lớn luôn đúng, luôn kiếm được tiền và mang lại lợi ích cho dân chúng.

Còn cây công nghệ nước nhỏ luôn kỳ quặc, luôn thắp vào những chỗ không ra tiền.

Thực tế là ngược lại hoàn toàn, nước nhỏ thắp cây công nghệ không nhất định là kém, nhưng không có năng lực quảng bá, đợi đến khi nước lớn hoàn thành chiếm lĩnh thị trường, nước nhỏ dù không làm sai cũng thành sai.

Cho nên muốn giúp Đế quốc thắp cây công nghệ, trước tiên phải thắp cái gì tuyệt đối có thể khiến Đế quốc phát triển và chiếm lĩnh thị trường.

Tất nhiên vẫn phải tuyên truyền vô thần luận trước, nếu không đến lúc Đỗ Lan giúp họ thắp sáng công nghệ, họ lại thốt lên một câu cảm tạ Thần linh phù hộ thì Đỗ Lan chẳng phải phí công sao.

Bắt đầu tuyên truyền từ nông thôn, mổ xẻ tại sao Đế quốc lại trở nên như thế này.

Trước tiên, Đế quốc duy trì nhiều cơ sở công nghiệp nhưng công nghiệp không ra tiền, nên kinh phí duy trì hoàn toàn được thu thập từ nông thôn để nuôi công nhân trong nhà máy.

Lương thực và dược liệu sản xuất ở nông thôn cũng tập trung hết về thành phố, khiến nông dân không có gì ăn, phải nhịn miệng cho công nhân ăn.

Nhưng thực tế công nhân cũng chẳng khá khẩm gì, hàng hóa không bán được, nhà máy không hoạt động, công nhân cũng thất nghiệp, phải ra đường, tạo thành nhân tố bất ổn, họ thậm chí còn ngưỡng mộ nông dân vì ít ra dưới đất còn có cái ăn.

Người thất nghiệp, người không tìm được việc làm toàn bộ được hấp thụ vào quân đội, mà lương thực của quân đội cũng từ nông thôn mà ra, nên nông thôn càng nghèo.

Thưa thầy, vậy tại sao sản phẩm của chúng ta không bán được.

Chẳng lẽ công nghiệp Đế quốc thực sự kém hơn các nước khác ạ.

Một học sinh giơ tay hỏi.

Câu hỏi hay lắm, vấn đề này có nhiều phương diện, chủ yếu là do chu kỳ kinh tế.

Đất đai có chu kỳ mùa màng, ảnh hưởng trực tiếp đến thu hoạch lương thực.

Sản phẩm công nghiệp cũng có chu kỳ, đồ công nghiệp không phải hàng tiêu hao thiết yếu, máy móc có thể dùng vài năm, ngay cả quần áo trẻ em cũng mặc được một hai năm.

Cho nên khi đất đai mất mùa, giá lương thực tăng, toàn xã hội sẽ thắt lưng buộc bụng, hàng hóa nhà máy không bán được, kinh tế sẽ đi xuống, vốn đầu tư sẽ rời khỏi thực thể để vào ngành tài chính, lượng tiền lớn vào tài chính sẽ xuất hiện bong bóng, bong bóng nhiều sẽ xuất hiện khủng hoảng kinh tế, khủng hoảng lại gây hại đến mọi mặt của xã hội.

Đỗ Lan dạy lũ trẻ những kiến thức cơ bản này: Cho nên nhìn từ nội bộ Đế quốc, kinh tế đã không thể tuần hoàn nữa rồi.

Rồi chúng ta nhìn sang hình thế quốc tế, kinh tế quốc tế cũng đã đến thời kỳ khủng hoảng chu kỳ, hàng hóa cung vượt quá cầu, nên không phải hàng Đế quốc không tốt, mà là không còn thị trường nữa, không bán được, không tìm được khách hàng cần mua nữa.

Lũ trẻ đồng loạt nhíu mày, chúng đều lo lắng thay cho người lớn, thế này thì phải làm sao.

Thưa thầy, có cách nào giải quyết không ạ.

Tất nhiên là có, cách đơn giản nhất chính là đánh ra ngoài, đánh nổ hết nhà máy của nước khác, chỉ để lại nhà máy của chúng ta, sau này khách hàng chỉ có thể tìm chúng ta mà mua.

Nhưng xâm lược là không đúng, các em nói có phải không.

Lũ trẻ gật đầu, một đứa trẻ nói: Vậy chúng ta có thể cầu nguyện không.

Thần sẽ giúp chúng ta.

Thần sẽ không giúp chúng ta, chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình, chúng ta phải phát triển công nghệ, chế tạo ra sản phẩm mà chỉ chúng ta mới sản xuất được nhưng cả thế giới đều cần.

Đồng thời còn phải lật đổ sự kìm kẹp của Thần lên chúng ta, lật đổ cấp cao Đế quốc lạc hậu.

Thế giới này là của họ cũng là của các em, nhưng quy cho cùng là của các em, vì các em mới là mặt trời lúc tám chín giờ sáng.

Đỗ Lan cưỡng ép liên kết việc phát triển công nghệ với việc xóa bỏ tín ngưỡng Thần linh lại với nhau.

Lũ trẻ nghĩ làm được đơn giản thế sao.

Hình như cũng không khó, xem ra đúng là người lớn kém cỏi nên mới không nghĩ ra cách.

Về nhà, các em hãy nói những điều này cho bố mẹ nghe, nếu họ muốn cũng có thể đến nghe giảng, chúng ta phải để mọi người đều độc lập lên, đừng mưu cầu sự giúp đỡ của Thần tiên nữa, giờ Ngài không rảnh quan tâm chúng ta đâu.

Không có Thần tiên Hoàng đế, muốn tạo ra hạnh phúc chỉ có thể dựa vào chính mình, không tin Thần không tin mệnh, chỉ tin vào đôi bàn tay khai thiên tịch địa của nhân dân lao động.

Ánh mắt lũ trẻ trở nên nhiệt huyết, bùng cháy, chúng nhìn thấy một thế giới không có Thần, một thế giới do nhân loại làm chủ vận mệnh.

Thần có thể đưa một người xuyên không từ thời bình đến thời chiến loạn hỗn loạn, còn Đỗ Lan có thể đưa một thời đại từ chiến loạn vào hòa bình, tạo ra một Đế quốc mới.

Phụ huynh nghe lời con trẻ cũng tìm đến lớp học của Đỗ Lan, những phụ huynh khốn khổ này cũng muốn biết tại sao Đế quốc lại thành ra thế này, ngày xưa họ vất vả công nghiệp hóa, nhịn ăn nhịn mặc xây nhà máy, đến giờ hàng hóa nhà máy lại không bán được.

Tại sao lại như thế.

Vì hiện thực tàn khốc như vậy đấy, trong số những người khởi nghiệp được mấy người thành công.

Không lỗ đến mức mất cả quần lót đã coi như bỏ tiền mua bài học rồi.

Đỗ Lan cũng rất vui lòng dạy họ, còn nói với họ: Đỗ Lan ta đến Đế quốc chỉ làm một việc, đó là bình đẳng, bình đẳng và bình đẳng.

Phụ huynh nghe xong rất kích động, đồng thanh biểu thị sẽ theo Đỗ Lan làm tới cùng, dù sao họ không chết đói thì cũng chết trên chiến trường, không chỉ bản thân không có hy vọng mà ngay cả con cái cũng không có hy vọng, chi bằng xông ra một con đường cho riêng mình.

Thế là ban ngày họ làm việc, buổi tối đến nghe giảng, học kiến thức, thậm chí huấn luyện quân sự.

Đỗ Lan cũng vậy, ban ngày dạy trẻ con, buổi tối dạy người lớn, bận rộn đến mức vui vẻ không thôi.

Đỗ Lan dạy họ hình thế quốc tế, dạy họ vấn đề kinh tế Đế quốc, dạy họ rằng chiến tranh xâm lược là không có tương lai, lựa chọn tốt nhất của họ là thay đổi cơ cấu công nghiệp, sản xuất ra sản phẩm mới mà toàn thế giới không thể từ chối.

Hắn phác họa cho những người xung quanh một bản đồ tươi đẹp.

Chỉ là hình thế quốc tế cũng không đơn giản chỉ dùng một hai câu là khái quát hết được, đây là một bản đồ dị thế giới tương tự châu Âu.

Phía Tây có Liên Hiệp Vương Quốc luôn thực hiện chính sách cân bằng đại lục, phá hoại quan hệ giữa các quốc gia trong đại lục, ly gián chia rẽ.

Xa hơn còn có Hợp Châu Quốc đang nhìn chằm chằm thị trường thế giới.

Phía Đông Bắc Đế quốc còn có vật khổng lồ là quốc gia Liên Bang trấn giữ.

Thế giới đang dần hình thành hai phe phái lớn, một khi đã hình thành, Đế quốc cũng không thể đứng ngoài cuộc.

Cộng thêm việc cấp cao Đế quốc thiển cận và tư tưởng chiến lược sai lầm, cùng với vị trí địa duyên tệ hại, kinh tế hỗn loạn, tất cả mọi thứ tạo cảm giác như một đống bùi nhùi.

Mọi người đều biết chiến tranh sẽ nổ ra, chỉ là không biết khi nào và ở đâu, bất kỳ một vụ va chạm nào ở biên giới đều có thể trở thành ngòi nổ.

Vì không có vũ khí hạt nhân, không có sự uy hiếp, phát động chiến tranh vẫn là lựa chọn hàng đầu để quốc gia chuyển dịch mâu thuẫn, giành lấy môi trường sinh tồn.

Đế quốc bị bao vây bốn phía, thực ra từ trên xuống dưới đều có ý định phá vỡ xiềng xích, giành lấy thêm không gian sinh tồn.

Nhưng cái gọi là giành không gian sinh tồn đó, nếu bắt họ tự giải trình thì cũng chẳng nói ra được ngô khoai gì.

Chương 2299

Cho nên Đỗ Lan bảo họ, cơ cấu công nghiệp của Đế quốc phải thay đổi, thiết lập các xí nghiệp hương trấn công nghiệp nhẹ ở nông thôn, để công nhân thành phố về nông thôn làm việc, sản xuất quần áo giày dép và các mặt hàng công nghiệp nhẹ khác, đồng thời phải bỏ tiền ra tuyên truyền, tạo dựng thương hiệu Made in Empire để thu hút đầu tư nước ngoài ưu tú, tiến thêm một bước hòa nhập vào thị trường quốc tế.

Tất nhiên công nghiệp nặng cũng không được bỏ, Đế quốc vốn là nơi tứ chiến, nếu không có công nghiệp nặng làm nền tảng thì đã sớm bị các nước khác san bằng rồi.

Công nghiệp nặng nên kết hợp cả dân dụng và quân dụng, ra sức phát triển gia công tinh vi, những cây công nghệ này sau này Đỗ Lan sẽ đưa cho.

Tóm lại một câu: Hãy dành thời gian cầu nguyện vào những việc có ý nghĩa hơn, chúng ta không dựa vào Thần tiên Hoàng đế, chúng ta chỉ dựa vào chính mình.

Đồng thời đưa ra khẩu hiệu: Bình đẳng tự cường, Made in Reich.

Reich là một cách gọi khác của Đế quốc, vì cái tên Đế quốc không liên quan gì đến bình đẳng nên gọi là Reich.

Đế quốc vốn là quốc gia phong kiến phân chia giai cấp rõ rệt, phải đập đi xây lại.

Phía bên kia, Đàm Nhã đang ở trường sĩ quan học cách trở thành một quân nhân đủ tư cách, học thêm kiến thức quân sự, học cách sử dụng Diễn Toán Bảo Châu và vũ khí.

Cô rất thích nghi với quy tắc quân đội, tuy quy tắc nghiêm khắc nhưng với Đàm Nhã thì chỉ là muỗi, chỉ cần làm theo quy tắc là sẽ có phần thưởng và thành tích, lạnh lùng như một cỗ máy nhưng lại khiến cô cảm thấy vô cùng an toàn.

Chỉ cần cô nỗ lực nâng cao thực lực, giành lấy sự trọng thị của cấp trên, cô tin rằng sẽ có ngày mình được ngồi vào văn phòng, bình an đi hết cuộc đời.

Cũng không biết ý nghĩ ngây thơ này của cô hình thành như thế nào, rõ ràng biết Tồn tại X là một thực thể vô sở bất năng, biết rõ những gì mình gặp phải là âm mưu của Tồn tại X mà vẫn cứ vùi đầu viết kịch bản riêng, lại còn hy vọng cả thế giới phối hợp, tâm lý này giống như gà mẹ cầu xin cáo tha mạng, hươu con cầu hổ đừng giết vậy.

Nhưng trong quân đội Đàm Nhã đúng là như cá gặp nước, còn thỉnh thoảng lấy cớ giáo dục để hành hạ binh sĩ khác làm thú vui, hoàn toàn không có khái niệm bình đẳng, hoàn toàn khảm mình vào quy tắc của Đế quốc, coi mình là một mắt xích trong chuỗi sinh thái.

Cô dường như chưa từng nghĩ đến, khi cô có thể không chút hối hận dựa vào quy tắc để hành hạ cấp dưới, thì người bên trên cũng có thể dùng thái độ và lý do tương tự để hành hạ cô.

Đàm Nhã chưa bao giờ nghi ngờ loại quy tắc này có hợp lý hay không, dù sao cô cũng chỉ là một con ốc vít của quy tắc.

Chỉ có thể nói quan niệm đẳng cấp thực sự là khiến tất cả mọi người không nhận ra đẳng cấp, mọi thứ dường như là lẽ dĩ nhiên, khi người khác học trường quý tộc, khi người khác sai bảo, khi người khác ăn ngon mặc đẹp, tầng lớp dưới chỉ thấy đó là điều tầng lớp trên đáng được hưởng.

Cảnh giới cao nhất của sự bóc lột là khiến tầng lớp dưới thấy những bất công không phải do kẻ bóc lột tạo ra mà vốn dĩ nó phải như thế, cả xã hội không ai nhận ra điều bất thường.

Hiện tại quy tắc của Đế quốc là tầng lớp trên có thể chèn ép tầng lớp dưới không giới hạn, là một người xuyên không mà cô không những không cầu tiến mà còn học theo thói xấu đi chèn ép kẻ yếu hơn mình, cũng hèn chi sau khi bị Tồn tại X chèn ép cô căn bản không nghĩ đến việc phản kháng, xem ra vì trong ý thức của cô không có lấy một chút tinh thần phản kháng nào.

Đúng là rặt một lũ quân nhân kiểu cũ hủ lậu, vào quân đội càng học càng xấu.

Đỗ Lan rất thất vọng, nhưng nhìn tình hình trường tiểu học của mình thì hài lòng hơn nhiều, tất cả trẻ em đều trở thành anh chị em, không chỉ là chiến hữu mà còn là đồng bào, cùng học hỏi cùng tiến bộ, tuy cũng có chức vụ cao thấp nhưng tôn nghiêm của mọi người là bình đẳng, cấp trên không được đánh mắng cấp dưới, cấp dưới có kiến nghị cũng có thể đề xuất.

Mọi người ở bên nhau không phải để chứng minh mình ưu tú hơn binh sĩ khác, phù hợp quy tắc hơn, mà là vì mục tiêu vĩ đại tái thiết Đế quốc.

Mọi người là quân nhân, nhưng là những quân nhân biết tư duy.

Hai năm thời gian đủ để Đỗ Lan xây dựng căn cứ ở nông thôn, xây dựng một lực lượng quân sự bình đẳng và mạnh mẽ.

Đến năm Đàm Nhã chín tuổi, cô tốt nghiệp sớm, đồng thời Liên Hiệp Hiệp Ước phương Bắc ngang nhiên xâm lược lãnh thổ mà lần trước đã cắt nhượng cho Đế quốc, họ phái binh vào Đế quốc mà không có bất kỳ thông báo nào.

Đế quốc vốn đã mài binh kiếm nhiều năm cuối cùng đã tìm được cơ hội, chiến tranh bùng nổ.

Đánh nhau rồi, ánh mắt cả thế giới đều đổ dồn vào, kẻ bán vũ khí cứ bán, kẻ làm trung gian hòa giải cứ làm, kẻ hằm hè muốn nhảy vào kiếm chác cũng có.

Có thể thấy cục diện thế giới hiện tại rất vi diệu, một chút động tĩnh nhỏ cũng có thể dẫn đến một loạt hệ lụy không thể lường trước.

Tình thế của Đế quốc không mấy tốt đẹp, vì trong khi họ muốn đánh ra ngoài chiếm lĩnh thị trường thì cũng có nhiều đối thủ cạnh tranh mong Đế quốc, một đối thủ công nghiệp đáng gờm, chết quách đi cho xong.

Tuy nhiên hiện tại Đế quốc xuất sư hữu danh, quốc gia khác cũng không tiện ra tay, nhưng nếu Đế quốc mở rộng phạm vi tấn công thì họ tuyệt đối sẽ không để yên.

Cho nên mỗi quyết định của Đế quốc đều bị các nước khác chú ý, họ đều đang đợi Đế quốc phạm sai lầm.

Mà trớ trêu thay, cấp cao Đế quốc và quân phương lúc này thực sự mang nặng tư tưởng sai lầm.

Liên Hiệp Hiệp Ước phương Bắc bất tuyên nhi chiến, xuất quân vào vùng đất lần trước cắt cho Đế quốc, Đế quốc trên dưới đồng lòng, lập tức quyết định khai chiến.

Đế quốc bước vào thời kỳ chiến tranh.

Thực ra có chiến tranh hay không cũng chẳng khác mấy, dù sao thế giới này là một thế giới tàn khốc mà ngay cả Thần cũng thừa nhận, cuộc sống của dân chúng vẫn khó khăn như cũ.

Đàm Nhã với tư cách là quân quan tốt nghiệp ưu tú, quân hàm thăng trực tiếp lên Thiếu úy, bị phái tới phía Bắc tham gia chiến tranh.

Đỗ Lan tính cho Đế quốc một bài toán, bắt đầu từ dự trữ tài nguyên của Đế quốc, cuối cùng phát hiện cuộc chiến mà Đế quốc thực sự có thể cầm cự là có hạn, nếu khai chiến toàn diện, tính đến yếu tố quốc tế, các nước khác phong tỏa cấm vận Đế quốc thì dự trữ tài nguyên của Đế quốc chỉ đủ đánh trong một năm rưỡi.

Cây công nghệ của thế giới này nằm giữa Thế chiến I và Thế chiến II, thực ra đã rất gần Thế chiến II.

Mà chiến tranh Thế chiến II không phải là bài kiểm tra hậu cần bình thường, máy bay xe tăng, xe tải mô tô, tất cả đều là những con quái vật nuốt dầu, đều đang há miệng chờ ăn.

Nếu trong nước không sản xuất được dầu mỏ, chỉ dựa vào dự trữ chiến lược của quốc gia thì Đế quốc căn bản không có cách nào đánh trận.

Cho nên nếu Đế quốc thực sự khuếch trương ra ngoài, dù giai đoạn đầu rất thuận lợi, nhưng nếu không chiếm được vùng sản xuất dầu mỏ thì cuối cùng cũng chỉ có nước bị đánh tan xác.

Đỗ Lan nhìn tình hình Đế quốc, bất lực lắc đầu, bọn họ đúng là chưa từng đọc binh pháp mà, không biết tính kế thắng trước khi tính kế bại, không biết biết người biết ta trăm trận trăm thắng, không biết binh mã chưa động lương thảo đã đi trước.

Chiến tranh bắt đầu, nhưng chưa quyết liệt, vì Liên Hiệp Hiệp Ước cũng chỉ phái một bộ phận ma đạo sư vượt biên giới, chưa phái binh sĩ quy mô lớn.

Cho nên quy mô chiến đấu có thể kiểm soát trong phạm vi nhất định, chủ yếu là lực lượng ma đạo sư hai bên giao hỏa.

Đồng thời trên cục diện quốc tế, các quốc gia cũng đang xâu xé lẫn nhau, không ít nước ủng hộ Liên Hiệp Hiệp Ước, tuyên bố sẵn sàng bán vũ khí cho họ để họ khai chiến toàn diện với Đế quốc.

Liên Hiệp Vương Quốc ở phía Tây càng nghiêm túc cảnh cáo Đế quốc không được làm càn, họ muốn bảo vệ hòa bình thế giới, thực ra là đang kìm hãm.

Dù sao Liên Hiệp Vương Quốc cũng chỉ chơi trò chiến lược cân bằng đại lục, hy vọng đại lục không có cường quốc nào để bảo đảm lợi ích của họ ở hải ngoại.

Mấy quốc gia cãi nhau không ngớt, nhưng hiển nhiên hiện tại họ đều chưa nghĩ chiến tranh sẽ mở rộng, thậm chí trở thành đại chiến thế giới.

Chỉ là vì lợi ích riêng, họ hy vọng cuộc chiến khu vực này có thể phát triển theo hướng mình mong muốn.

Còn ở nông thôn, Đỗ Lan phát hiện mọi người đều thấy đây là một cuộc chiến tất yếu phải đánh, là cuộc chiến chính nghĩa bảo vệ lãnh thổ.

Dù sao cũng là quốc gia phương Bắc khai chiến trước, Đế quốc thuộc về phe phòng ngự.

Đỗ Lan lại cho rằng lúc này vấn đề lớn nhất của Đế quốc không phải chiến tranh mà là phát triển kinh tế, lãnh thổ phương Bắc vốn là của người ta cắt cho, Đế quốc cũng chẳng khai thác gì, thậm chí có thể nói là không có năng lực khai thác, hoàn toàn có thể dùng làm quân bài để đổi lấy thị trường của Liên Hiệp Hiệp Ước.

Theo Đỗ Lan biết, mảnh đất này chẳng có gì đáng giá, chỉ có những cánh rừng và dãy núi bạt ngàn, không có giá trị khai thác.

Tất nhiên về phương diện an ninh quốc gia thì việc cân nhắc là rất cần thiết, vì mảnh đất này hoàn toàn có thể trở thành bàn đạp để Liên Hiệp Hiệp Ước xâm lược Đế quốc.

Nhưng Đỗ Lan thấy tình hình Đế quốc hiện tại, đe dọa quân sự còn nhỏ, đe dọa và phong tỏa kinh tế mới là nguy hiểm nhất.

Vì vậy Đỗ Lan nói cho họ suy nghĩ của mình: Ta thấy cách tốt nhất cho cuộc chiến này là đánh thẳng vào Liên Hiệp Hiệp Ước càng nhanh càng tốt, sau đó bắt đầu đàm phán, lấy mục tiêu tái cấu trúc kinh tế Đế quốc làm trọng tâm, có thể biến lãnh thổ chiếm đóng thành đất thuê, ví dụ thuê một trăm năm, đổi lại Liên Hiệp Hiệp Ước phải mở cửa thị trường cho Đế quốc.

Hiện tại vấn đề của chúng ta là sắp chết đói rồi, thà mang cái nồi rách đi cầm cố để lấy cái ăn còn hơn ôm cái nồi trống rỗng đó.

Tuy nhiên người Đế quốc có nhu cầu mãnh liệt đối với không gian sinh tồn, không ít người không đồng ý từ bỏ đất đai vì từ bỏ đất đai đồng nghĩa với từ bỏ không gian sống.

Hơn nữa thế giới này cũng không có sự uy hiếp hạt nhân, không thể mong đợi quốc gia khác giữ chữ tín.

Họ không giữ chữ tín thì chúng ta lại đánh tiếp, cướp đất về, chẳng lẽ không tốt sao.

Đế quốc đâu phải không biết đánh: Hơn nữa trong Liên Hiệp Hiệp Ước cũng có những người dân lao động khổ cực, chúng ta không thể chỉ nghĩ cho Đế quốc, chúng ta phải cân nhắc việc để nhân dân lao động toàn thế giới đoàn kết lại, Reich chỉ là người tiên phong thôi.

Đất đai là của nhân dân lao động toàn thế giới, điểm này sẽ không thay đổi, chẳng lẽ các người thấy quý tộc chiếm giữ lượng lớn đất đai, nông dân vất vả lại chỉ có một ít đất còn phải nộp đủ thứ thuế, đến cuối cùng ngay cả mình cũng không đủ ăn, chuyện như vậy là đúng đắn sao.

Chắc chắn là không đúng, nên Đỗ Lan bảo họ phải cải cách ruộng đất, phải thay trời đổi đất.

Người khác cắt nhượng đất đai cũng là người dân của họ, nếu toàn nhân loại thế giới đoàn kết lại thì đất của ngươi là đất của ta, đất của ta cũng là đất của ngươi, mọi người sẽ không còn tranh chấp nữa.

Ngoài việc giáo dục ra, chiến đấu tự nhiên cũng là không thể tránh khỏi, Đỗ Lan đã thành lập một tiểu đội Cường Tập Ma Nữ, chuyên dùng để đánh bại quân đội phong kiến.

Trang bị ma đạo sư của thế giới này chủ yếu gồm bốn phần: Diễn Toán Bảo Châu, súng trường ma pháp, thú cưỡi ma pháp, trường phòng ngự ma pháp.

Thú cưỡi ma pháp của mỗi quốc gia mỗi khác, có cái giống mô tô bay, có cái giống ván trượt tuyết, thú cưỡi của Đế quốc là một chân.

Còn về súng trường ma pháp thì tương tự nhau, trường phòng ngự có cái làm thành ba lô, có cái khảm vào mô tô bay.

Sự phát triển Diễn Toán Bảo Châu là bí mật cốt lõi của mỗi quốc gia, ma đạo sư lợi hại hay không công lao của bảo châu là rất lớn.

Chương 2300

Tuy nhiên bản thân ma lực của ma đạo sư cũng rất quan trọng, thỉnh thoảng Thần sẽ dành sự quan chiếu đặc biệt cho một số ma đạo sư nhất định.

Tiểu đội Cường Tập Ma Nữ của Đỗ Lan sử dụng ma lực ngoại vi, Chân Bay có thể cung cấp ma lực khiến các tiểu loli có được trường phòng ngự mạnh mẽ, đồng thời còn có thể thông qua trường để cường hóa vũ khí, tóm lại chỉ cần lắp Chân Bay là có thể trở thành Gundam hình người.

Nhưng nếu tránh được chiến tranh thì cứ tránh, chủ yếu vẫn là tuyên truyền, đặc biệt là tuyên truyền cho binh sĩ cấp dưới trong quân đội.

Hỏi xem họ ở trong quân đội có tốt không, có biết vì cái gì mà chiến đấu không.

Binh sĩ tự nhiên sống không tốt, tuy trong doanh trại có cơm ăn nhưng phải chịu đựng sự nhục mạ và hình phạt thể xác của trưởng quan, hơn nữa ăn uống cũng chẳng ra gì, ngoài việc mỗi ngày bị tẩy não rằng nước ngoài khiến Đế quốc nghèo đói ra thì căn bản chẳng được giáo dục gì khác.

Tuy nói môi trường quốc tế có vấn đề thật, nhưng cấp cao Đế quốc cũng thao túng rất nhiều.

Vì Đế quốc vốn là quốc gia do quý tộc phong kiến thống trị, sau khi quốc gia bước vào công nghiệp hóa, một ít lợi nhuận đều bị quý tộc chia chác, căn bản không đến tay dân chúng.

Khi cần phát triển, dân chúng không thiếu công sức, nhưng quý tộc Đế quốc căn bản chẳng màng đến cái tốt của dân.

Ước chừng trong mắt họ đó mới là kết quả dĩ nhiên, vì họ là quý tộc, huyết mạch quyết định họ không cần chịu khổ mà chỉ cần nằm đếm tiền, chỉ cần hạ đủ loại mệnh lệnh là được.

Quý tộc trong quân đội cũng không ít, chủ yếu là tiểu quý tộc, đây cũng là mục tiêu ly gián của Đỗ Lan vì tiểu quý tộc là lực lượng cốt lõi kết nối giữa tầng lớp thống trị và tầng lớp dưới, ly gián được họ thì đại quý tộc sẽ mất gốc rễ, sẽ tiêu đời.

Phân biệt quý tộc cũng rất đơn giản, giữa tên có chữ von đều là quý tộc.

Vì von có nghĩa là đến từ, quý tộc cổ đại thường thêm tên phong địa của mình sau chữ von.

Giờ không còn phân phong đất đai nữa nhưng thói quen này vẫn giữ lại, phàm là người thăng tiến lên quý tộc thì giữa tên sẽ thêm một chữ von.

Trong thời đại quý tộc, tiểu quý tộc là cấu trúc trung gian trong cả hệ thống xã hội, họ giữ mỹ đức hơn tầng lớp trên, có thể diện hơn tầng lớp dưới, thuộc về lực lượng nòng cốt của xã hội, có ảnh hưởng cực lớn.

Tiểu quý tộc thường là sự bảo đảm lớn nhất trong thời kỳ khai sáng vương quốc, nhưng cũng là một trong những nguyên nhân khiến vương triều suy lạc.

Vì tiểu quý tộc cũng xây dựng các mối quan hệ nhân mạch chằng chịt, dối trên lừa dưới, trở thành vật cản cho sự ổn định của quốc gia.

Đối với cấp trên thì không thực thi các mệnh lệnh bất lợi cho mình, đối với cấp dưới thì chặn đứng con đường thăng tiến của người khác.

Tiểu quý tộc Đế quốc hiện tại cũng rơi vào tình trạng này, ngay cả trong quân đội họ cũng là một thế lực vô cùng to lớn, quân quan trung hạ tầng gần như đều là quý tộc, cả quân đội đều nằm trong tay quý tộc.

Mà những quý tộc này chẳng hề quan tâm đến sự sống chết của tầng lớp dưới, nếu họ cứ tiếp tục như vậy thì tự nhiên sẽ bị tiêu diệt.

Tuy nhiên Đỗ Lan sẽ kéo một phe đánh một phe, tranh thủ những quý tộc tiến bộ, đoàn kết những quý tộc giàu lòng đồng cảm và khai minh, tiêu diệt những quý tộc lạc hậu, tất nhiên mục tiêu cuối cùng là tiêu diệt cả giai cấp quý tộc, đưa Đế quốc bước vào một thời đại mới.

Không phải là xấu hay tốt về mặt đạo đức, mà chỉ có tiên tiến và lạc hậu, thế là Đỗ Lan tích cực triển khai hoạt động.

Mục tiêu hiện tại của Đỗ Lan là một người tên Erich von Rerugen, một tham mưu trung thành hết lòng vì nước, ông là phái trẻ tuổi trong quân đội, phụ trách lập chiến lược cho Đế quốc, đồng thời chướng tai gai mắt với một số chế độ trong quân đội, ví dụ như cấp trên trừng phạt thể xác cấp dưới, hoặc bày tỏ sự bất an đối với tình hình Đế quốc.

Tuy nhiên với tư cách một trung thần, Rerugen cũng hết lòng vì nước, nếu cấp trên đã quyết định, dù không hợp lý ông cũng sẽ nỗ lực thực hiện.

Người ta là tham mưu, Đỗ Lan là giáo sư tiểu học, hai người chẳng liên quan gì nhau nhưng Đỗ Lan tự nhiên có cách tạo ra sự tình cờ.

Cách đơn giản nhất chính là dàn cảnh ăn vạ, Đỗ Lan dẫn học sinh canh chừng xe trong quân doanh đi ra, đợi xe của Rerugen ra là cho một đứa trẻ lao ra đường ăn vạ.

Kéttt. tiếng phanh xe rít lên, xe dừng ngay trước mặt đứa trẻ, lúc này Đỗ Lan xông ra.

Tài xế rất vô tội: Là đứa trẻ không nhìn đường lao ra đấy ạ.

Đứa trẻ tự nhiên không sao, dù bị đụng cũng chẳng sao.

Nhưng Đỗ Lan vẫn nghĩa chính ngôn từ nộ thị xe quân đội: Các anh phải xin lỗi, chẳng lẽ các anh nghĩ mình là quân nhân thì cao nhân nhất đẳng, có thể tung hoành ngang ngược trên đường sao.

Rerugen xuống xe, phát hiện đứa trẻ không có vấn đề gì: Vô cùng xin lỗi, cho hỏi ông dẫn theo đám trẻ này làm gì vậy.

Ông phát hiện Đỗ Lan dẫn theo một đám trẻ con trên đường không biết làm gì.

Tất nhiên là ăn vạ rồi, chẳng lẽ là hoạt động ngoại khóa sao.

Chúng tôi đang gây quỹ cho trường tiểu học, cục giáo dục đã nợ kinh phí mấy tháng nay rồi.

Nhưng lũ trẻ vẫn cần đi học, dù chúng là trẻ em nông thôn nhưng không thể tước đoạt quyền học hành của chúng.

Ông là quan lớn, ông đã thấy nông thôn Đế quốc hiện nay ra sao chưa.

Rerugen bị hỏi vặn lại, tuy ông biết tình hình Đế quốc không tốt nhưng thực sự không biết nông thôn đã tệ đến mức nào.

Nhìn những đứa trẻ gầy gò xanh xao này, ông đột nhiên nảy sinh một cảm giác vô lực.

Đế quốc thối nát, còn ông thì lực bất tòng tâm.

Rốt cuộc phải làm thế nào để Đế quốc tốt hơn, ông là một trong số ít quý tộc suy nghĩ về vấn đề này, cũng không cho rằng thông qua chiến tranh là thực sự giải quyết được vấn đề, không gian sinh tồn tuy quan trọng nhưng có được không gian sinh tồn rồi thì mọi thứ có thực sự tốt đẹp lên không.

Chiến tranh chỉ là hủy diệt, mà có những thứ không thể đạt được thông qua sự hủy diệt.

Rerugen lấy ví tiền ra, lấy hết tiền bên trong đưa tới: Tôi chỉ có thể làm được bấy nhiêu thôi.

Đỗ Lan nhận lấy tiền, nói: Mỗi người đều có thể làm được rất nhiều điều, chỉ là mọi người vẫn chưa nhận ra mà thôi.

Khi mỗi người đều nhận ra sứ mệnh và năng lượng của mình, Đế quốc tất sẽ tái sinh trong ngọn lửa.

Quốc gia này chắc chắn sẽ không còn xuất hiện bi kịch người ăn thịt người, Thần ăn thịt người nữa.

Rerugen ngẩn ra, vì lời này rõ ràng là có ẩn ý, đừng nói tham mưu như ông nghe hiểu, ngay cả người đọc sách sơ sơ cũng nghe ra được.

Đối phương là giáo sư nông thôn, chắc chắn cũng có học thức, dường như có cách nhìn riêng về sự phát triển của Đế quốc.

Rerugen muốn nghe thử: Thế này đi, tôi mời mọi người một bữa cơm, chúng ta nói chuyện riêng.

Lũ trẻ rất vui vì chúng thực sự đói rồi.

Đỗ Lan cũng rất vui vì đối phương đã sập bẫy, quả nhiên chiêu trò cố tình huyền bí này trăm trận trăm thắng, chỉ cần đâm trúng tử huyệt của đối phương là mình có thể lấy đó làm điểm đột phá kéo đối phương xuống nước.

Tìm một quán ăn, gọi đủ thức ăn cho lũ trẻ, Rerugen và Đỗ Lan ngồi sang một bên hỏi: Lời của ông lúc nãy dường như có ẩn ý, xin hãy nói thẳng.

Ông cũng đang khao khát kiến thức vì hy vọng có thể đưa Đế quốc thoát khỏi khốn cảnh, tiếc là hiện tại chưa có mục tiêu rõ ràng, cấp trên chỉ bám vào chuyện không gian sinh tồn mà nói, nhưng vấn đề của Đế quốc thực sự chỉ nằm ở không gian sinh tồn sao.

Vị tham mưu trẻ không nghĩ như vậy, nhưng năng lực có hạn, lập chiến lược thì được chứ không thể tổng kết kinh nghiệm các nước để suy ra vấn đề của Đế quốc.

Hiện tại Đế quốc áp chế học giả, cũng không có học giả chuyên nghiên cứu những vấn đề này, Rerugen nghi ngờ Đỗ Lan trước mắt là một trong những học giả bị áp chế, không gặp thời.

Vấn đề của Đế quốc nội ưu lớn hơn ngoại hoạn, nguyên nhân chủ yếu là do các nhân tố khách quan của sự phát triển hệ thống công nghiệp tạo thành.

Cách mạng công nghiệp có lợi thế của người đi sau, điểm này trước tiên chúng ta phải xác định.

Trước cách mạng công nghiệp, mạnh nhất là hạm đội vô địch, họ vơ vét vàng bạc châu báu ở thuộc địa, lại còn đi buôn bán khắp thế giới kiếm chênh lệch giá, nhưng chính vì hình thức phát triển đó đã hạn chế họ đầu tư thực thể, cuối cùng ngược lại bị văn minh công nghiệp đi sau đánh bại, hạm đội vô địch cũng tan biến chỉ sau một đêm, quốc lực suy thoái.

Sau đó là thời đại văn minh công nghiệp, Liên Hiệp Vương Quốc đã lập nên quốc gia thuộc địa lớn nhất.

Rerugen gật đầu.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Hiện tại mọi người đều biết công nghiệp là tốt rồi, nên nước nào cũng phát triển công nghiệp, Liên Hiệp Vương Quốc, một quốc gia công nghiệp phát đạt, lại rơi vào thế yếu, chính là vì cách mạng công nghiệp có lợi thế của người đi sau.

Nước đi sau không cần đầu tư lượng tiền lớn để nghiên cứu phát triển, chỉ cần sao chép kỹ thuật là được, lại thêm gánh nặng không quá lớn nên có thể vượt trước Liên Hiệp Đế quốc bước vào thời đại động cơ đốt trong, thời đại điện khí.

Vấn đề là Đế quốc vì nhiều nguyên nhân mà đi sau hơi muộn, tuy chúng ta nhờ lợi thế đi sau mà có công nghiệp tinh vi hơn các nước khác, sản phẩm chất lượng tốt hơn, nhưng thị trường lại không thuộc về chúng ta, đồ tốt chúng ta làm ra căn bản không bán đi được.

Không sai, chính là vấn đề này.

Rerugen như vén mây thấy mặt trời, đây mới là vấn đề chính của Đế quốc: Vậy giải quyết thế nào.

Có ba cách giải quyết, một là liên kết với các nước đi sau khác thành lập liên minh kinh tế bổ trợ sản nghiệp.

Cách thứ hai là nổ ra chiến tranh, đánh nát hệ thống công nghiệp của đối thủ cạnh tranh một cách rõ ràng, đạt được thế độc quyền chiếm cứ thị trường.

Cuối cùng là lật đổ quý tộc, tiến hành tái phân phối tài nguyên xã hội, cải cách sản nghiệp, phát triển công nghệ mới.

Đỗ Lan một hơi đưa ra ba kiến nghị: Tôi đề xuất cách thứ ba.

Nhưng Rerugen hiển nhiên không coi trọng cách đó, ông chỉ cảm thấy Đỗ Lan đúng là nhân tài mà Đế quốc cần, mình so với ông ấy chẳng khác nào kẻ ngốc, ý kiến cao siêu thế này lại bị áp chế, cấp cao Đế quốc đúng là cạn lời, ông kích động nói: Xin ông hãy cùng tôi trở về, tôi nhất định sẽ tiến cử ông vào bộ kinh tế.

Hóa ra lại thành Rerugen đi chiêu mộ Đỗ Lan, đảo ngược hoàn toàn, rõ ràng phải là Đỗ Lan đi ly gián đối phương mới đúng.

Là một quý tộc nhỏ, dù lời nói không có trọng lượng nhưng Lôi

Lỗ Căn lại mang một tấm lòng chân thành.

Hắn nhìn thấy vô số vấn đề của đế quốc, chứng kiến ngay cả những bé gái nhỏ tuổi cũng bị đẩy ra chiến trường.

Điều này thật sai trái, nhưng nếu hắn phản ánh lên cấp trên, câu trả lời nhận được chắc chắn sẽ rất giáo điều: Quốc gia hữu nạn, thất phu hữu trách, bé gái kia nếu đã có thiên phú ma pháp thì đương nhiên phải được gửi ra tiền tuyến để trọng dụng.

Lôi Lỗ Căn cũng biết mọi người cần phải đoàn kết, nhưng hắn luôn cảm thấy không nên là kiểu đoàn kết như vậy.

Họ không có một kế hoạch chiến lược rõ ràng, chỉ bị động chạy theo những biến động của tình hình quốc tế.

Điều này không đúng, nhưng chính hắn cũng không nghĩ thông suốt được rốt cuộc phải hành động ra sao, không có một mạch lạc rõ ràng.

Đỗ Lan xuất hiện giống như mở ra cho hắn một cánh cửa lớn, khiến Lôi Lỗ Căn hiểu ra rất nhiều chuyện.

Chương 2301

Những gợi ý của Đỗ Lan tựa như ngọn hải đăng khiến người ta bừng tỉnh, chỉ ra con đường trước mắt.

Lôi Lỗ Căn chưa bao giờ thấy sáng tỏ như thế, vì vậy hắn ra sức mời Đỗ Lan quay về, hắn sẽ tiến cử Đỗ Lan.

Đỗ Lan thầm nghĩ thật buồn cười, Lôi Lỗ Căn chỉ là một tham mưu nhỏ mà còn muốn tiến cử mình vào Bộ Kinh tế, hắn có năng lực đó sao.

Cậu đừng kích động thế, kiến nghị của tôi tuy không tệ, nhưng cấp cao chưa chắc đã chấp nhận.

Bởi vì xuất phát điểm của tôi là vì cả đế quốc, còn cấp cao đế quốc chưa chắc sẽ vì đế quốc mà hy sinh lợi ích của chính mình.

Các đại quý tộc e rằng sẽ không chấp nhận những ngôn luận phi chính thống này.

Đỗ Lan dội một gáo nước lạnh khiến đối phương bình tĩnh lại.

Lôi Lỗ Căn sững sờ, đây là lần đầu tiên hắn suy nghĩ về việc lợi ích của quý tộc và đế quốc liệu có thống nhất hay không.

Về lý thuyết thì chắc chắn là thống nhất, nhưng ngẫm kỹ lại dường như không phải vậy, bởi vì đế quốc dù có thay chủ thì quý tộc vẫn cứ là quý tộc.

Giống như thời Tam Quốc, trước trận Xích Bích, các văn quan của Tôn Quyền khuyên Đông Ngô đầu hàng phương Bắc, bởi vì chỉ cần đầu hàng, họ vẫn sẽ là giai cấp thống trị của Đông Ngô.

Lợi ích của quý tộc đế quốc và đế quốc bị chia cắt, điều này không còn nghi ngờ gì nữa.

Đỗ Lan nói: Đế quốc không phải nghèo đi trong một ngày.

Khi đế quốc phát triển công nghiệp nặng, đám quý tộc các người đang làm gì.

Lôi Lỗ Căn im lặng, hắn không muốn thừa nhận nhưng lại không thể phản bác.

Điều kiện sống của quý tộc chưa bao giờ giảm sút, luôn duy trì ở mức phát đạt.

Thực tế các người đều nhìn thấy vấn đề, nhưng các người đều không muốn thay đổi chính mình, đó mới là nguyên nhân khiến đế quốc buộc phải bước vào vũng bùn chiến tranh.

Các người căn bản chưa từng nghĩ đến bách tính đế quốc, chỉ nghĩ đến bản thân mình.

Đỗ Lan nói: Vì vậy quý tộc mới là kẻ thù lớn nhất của đế quốc, chứ không phải các địch quốc xung quanh.

Lôi Lỗ Căn lại im lặng.

Hắn rất muốn nói nếu không có quý tộc thì đế quốc sẽ không có thực lực công nghiệp hiện tại, không có địa vị quốc tế hiện nay.

Nhưng sự thật là nếu chỉ có quý tộc mà không có bách tính, thì chỉ dựa vào quý tộc cũng chẳng làm nên trò trống gì.

Đầu óc hắn có chút loạn, là một quý tộc nhỏ có lương tri, Lôi Lỗ Căn không thể dày mặt mà nói rằng người lao tâm trị người, kẻ lao lực bị người trị.

Thực tế, đám người lao tâm là quý tộc đế quốc này không hề hợp cách, cục diện hiện nay của đế quốc đã chứng minh điều đó.

Đã không hợp cách thì đương nhiên phải thay một đợt khác.

Muốn cứu vớt đế quốc thì buộc phải thay đổi từ nội bộ ra bên ngoài, trước tiên phải dùng thế sét đánh không kịp bưng tai phát động chính biến lật đổ quý tộc mới có thể thay đổi.

Sau đó nếu kẻ thù dám xâm lược, thì đó chính là phát pháo ăn mừng cho sự trỗi dậy của quốc gia mới này.

Đỗ Lan nói: Vì vậy tôi hy vọng cậu có thể quay về tìm thêm nhiều quý tộc chấp nhận tư tưởng mới này, bởi vì mồi lửa đã được thắp lên rồi.

Vùng nông thôn rộng lớn của đế quốc đã bắt đầu triển khai Bảo thu vận động và Phế thần vận động.

Mùa thu năm nay đế quốc sẽ không thu được một hạt lương thực nào, tiếp theo vũ trang của chúng ta cũng sẽ phát động phản kích, đầu của đám quý tộc chẳng qua chỉ là vật trong túi chúng ta thôi.

Thời gian dành cho các người không còn nhiều nữa, trước khi động loạn ở phương Bắc kết thúc, đế quốc này sẽ dục hỏa trùng sinh.

Đây chính là lời tuyên chiến, Lôi Lỗ Căn trợn mắt há mồm, không biết tại sao Đỗ Lan lại tự tin đến thế.

Đồng thời hắn cũng nhận ra cuộc gặp gỡ này không phải tình cờ, mà là được sắp xếp tỉ mỉ.

Lôi Lỗ Căn ngồi một bên, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đại não trống rỗng.

Đợi đến khi tư duy của hắn bắt đầu vận hành trở lại, hắn đã đứng giữa cánh đồng hoang, bàng hoàng nhìn đội quân không quân Cường tập thiếu nữ bay ngang qua.

Những thiết bị bay kiểu mới, cùng với những khẩu súng ma pháp cỡ lớn đều chứng minh Đỗ Lan đang nói lên chân lý.

Đám dân đen lại sở hữu vũ khí như vậy, hơn nữa còn muốn lật đổ quý tộc khi đế quốc đang phân tâm vì động loạn phương Bắc.

Nhưng Lôi Lỗ Căn lại không hề nghi ngờ, vì hắn có thể cảm nhận được quyết tâm của bách tính nông thôn, họ thực sự quyết định không đưa cho thành phố một hạt lương thực, một chút nguyên liệu nào.

Đến lúc đó thành phố của đế quốc chỉ có thể dựa vào lương thực dự trữ, không ai biết sẽ cầm cự được bao lâu, nói không chừng sẽ sớm kết thúc, khi đó quý tộc sẽ bị quét vào đống rác lịch sử.

Oanh.

Từng tốp thiếu nữ cường tập xếp thành hình chữ Nhân cất cánh từ sân trường tiểu học, bay qua những cánh đồng lúa mạch vàng óng, phía dưới là những nông dân đang reo hò.

Đây đều là những hình ảnh chưa từng tưởng tượng qua, dù nhìn thấy rất ít nhưng sự chấn động trong lòng Lôi Lỗ Căn lại cực lớn.

Hắn biết Đỗ Lan thực sự có thể thay đổi tất cả, hắn cũng cuối cùng hạ quyết tâm gia nhập cùng Đỗ Lan.

Có một nội ứng, hành động sẽ trở nên thuận tiện hơn.

Đỗ Lan chủ yếu vẫn cần một bộ đội duy trì trị an sau chiến tranh nhất định.

Khi lật đổ quý tộc, hắn chuẩn bị sử dụng chiến thuật trảm thủ, nhân lúc cấp cao đang họp thì hốt trọn một mẻ.

Nhưng Đỗ Lan biết đám tiểu quý tộc chắc chắn sẽ làm loạn, lúc này cần Lôi Lỗ Căn và những người của hắn ra mặt, để tiểu quý tộc đi trấn áp tiểu quý tộc.

Tiếp theo chính là cải chế, trả lại công xưởng cho công nhân, để họ chuyên tâm phát triển kỹ thuật.

Còn về số vũ khí đã chế tạo ra trước đó, có thể thực hiện một màn thao túng kinh tế.

Đỗ Lan chuẩn bị mua thêm nhiều vũ khí từ nước ngoài, khi đó các quốc gia xung quanh chắc chắn cảm thấy đế quốc muốn mở rộng chiến tranh, cũng sẽ lập tức tích trữ binh khí, dẫn đến giá binh khí tăng vọt.

Đến lúc đó Đỗ Lan mới thừa cơ bán tháo binh khí, bán sạch toàn bộ số binh khí tích trữ của đế quốc để kiếm một khoản lớn.

Chiến tranh kinh tế này không phải do Đỗ Lan nghĩ ra, mà là Hành Sơn chi mưu của Quản Trọng.

Thông qua hành vi quốc gia đầu cơ binh khí, khiến toàn bộ các nước xung quanh tranh nhau mua, cuối cùng Quản Trọng mới bán cao giá để kiếm tiền.

Đương nhiên không chỉ có binh khí, cả tài nguyên, lương thực và các vật tư chiến lược khác đều có thể đầu cơ.

Sau khi Đỗ Lan giành được chính quyền đế quốc, hắn sẽ chơi như vậy.

Lôi Lỗ Căn quay lại quân đội, nhanh chóng tập hợp một nhóm tiểu quý tộc đã thức tỉnh gia nhập cùng Đỗ Lan, họ đều là sĩ quan quân đội.

Đỗ Lan biết khi họ tiến vào quân đội các cấp, chính là lúc đế quốc biến cách.

Đầu tiên chính là Bảo thu vận động, đế quốc phát hiện lương thực không thể trưng thu được, quân đội xuống nông thôn bị đám dân đen đánh đuổi về.

Đây là chuyện không thể coi thường, quý tộc nổi trận lôi đình.

Sau đó là Phế thần vận động, đi phá hủy các nhà thờ.

Binh sĩ tiền tuyến đang tác chiến, đám dân đen hậu phương lại dám kháng thuế.

Thật là không thể nhịn được nữa, đây là hành vi phản bội đế quốc, tuyệt đối không thể nương tay, phái binh.

Một cuộc nội chiến là không thể tránh khỏi.

Đàm Nhã lúc này vẫn đang chiến đấu với quân xâm lược của Hiệp ước Liên hợp ở phương Bắc, quy mô không lớn, về cơ bản là cuộc đối đầu của các Ma đạo sư.

Tuy là lần đầu tiên ra chiến trường nhưng cô tỏ ra rất dũng mãnh, thậm chí có thể nói là tấn công bất chấp cái chết.

Đương nhiên cô không phải thật sự không sợ chết, cô chỉ xung phong hãm trận khi xác định bản thân an toàn, bởi vì quy tắc quân đội là sùng bái kẻ mạnh, cô đương nhiên phải thể hiện tốt một chút để sớm được điều động vào văn phòng.

Đúng vậy, sự dũng cảm của cô cũng chỉ để thuận theo yêu cầu của quân đội.

Đàm Nhã, vị người xuyên không này, vẫn đang nỗ lực hòa nhập vào quy tắc của quân đội đế quốc.

Cô cho rằng chỉ cần mình đủ dũng mãnh sẽ nhận được sự tin tưởng, sau đó có cơ hội thăng chức rời khỏi tiền tuyến để về hậu phương.

Chương 2302

Nhưng cô rõ ràng không nhận ra sự dũng mãnh và việc về hậu phương vốn dĩ là mâu thuẫn.

Nếu đã là mãnh tướng thì tiền tuyến chính là nhà của cô, làm sao người ta có thể điều cô về hậu phương.

Muốn rời khỏi tiền tuyến thông qua quy tắc một cách nhanh chóng là chuyện không thể, chỉ cần nghĩ thôi cũng biết.

Nếu quy tắc quân đội cho phép rời tiền tuyến nhanh chóng nhờ sự dũng mãnh, thì rất nhiều người sẽ dũng mãnh, vì người muốn trốn khỏi tiền tuyến không chỉ có Đàm Nhã, chắc chắn sẽ có vô số người làm theo.

Vấn đề là không ai làm theo, điều đó chứng tỏ quy tắc không hề đánh đồng sự dũng mãnh với việc được điều đi.

Đàm Nhã tự cho rằng mình rất giỏi luồn lách quy tắc, nhưng thực tế chứng minh cô không hề giỏi.

Cô chỉ biết dùng cách của mình để giải mã quy tắc, nhưng lại luôn quên rằng quyền giải thích cuối cùng của quy tắc vốn không nằm trong tay cô.

Hơn nữa cô luôn kiêu ngạo cho rằng mình nắm giữ quy tắc rất xuất sắc, mà không thấy được thế giới này có vô số người cũng giống cô đang nghiên cứu quy tắc, có kẽ hở hay đường tắt nào thì tuyệt đối không đến lượt Đàm Nhã.

Đàm Nhã không hề biết rằng trong khi cô đang liều mạng với địch quốc, nội bộ đế quốc đang thai nghén một trận cuồng phong bão táp.

Cùng với sự phát triển của toàn cầu hóa, xung đột sẽ ngày càng mãnh liệt.

Trong trăm năm tới, các quốc gia đều phải đối mặt với sự phân liệt và động đãng.

Sự phát triển của đế quốc đã lạc hậu, tuyệt đối không thể để một bước lạc hậu dẫn đến từng bước lạc hậu.

Vì vậy, bách tính đế quốc chúng ta phải tái tạo lại quốc gia này, gia nhập vào cuộc cạnh tranh và đối kháng quốc tế với một tư thế hoàn toàn mới.

Chúng ta không còn là con rối tăng trưởng của tư bản, chúng ta nắm giữ hướng đi của tư bản, không tin thần, không truyền thần, bắt đầu từ tôi, làm chủ chính mình, xuất phát.

Vút.

Đội Thiếu nữ cường tập bay qua bầu trời thành phố, thực hiện hành động trảm thủ đối với quý tộc, đồng thời quét sạch các lãnh chúa địa phương theo kiểu trải thảm.

Thần à, thời đại thay đổi rồi.

Đích thân Đỗ Lan dẫn người đi phá hủy các giáo đường, tiến hành Phế thần vận động.

Đám đông phẫn nộ đi theo hắn, trói các linh mục và nữ tu trong giáo đường ra, sau đó phá hủy giáo đường.

Các người sẽ bị báo ứng, thần sẽ không tha thứ cho các người đâu, sao các người có thể phá nhà thờ.

Thần ơi, xin hãy tha thứ cho chúng con.

Thần có tha thứ cho các người hay không thì có liên quan gì.

Dù sao các người cũng đang chịu khổ, không tha thứ cũng vậy, mà tha thứ cũng thế thôi.

Thần tồn tại e rằng chỉ trở thành phương tiện để các người tự an ủi, tự mãn, tự đọa lạc.

Chúng ta phá hủy tượng thần mới thực sự là tốt cho thần, vì thần chẳng hề quan tâm đến các người, chỉ thấy các người phiền nhiễu mà thôi.

Đỗ Lan hùng hồn nói: Tiếp tục phá.

Các linh mục sắp khóc đến nơi, đức tin của họ không còn nơi nương tựa.

Đáng tiếc quyết tâm đập tan thần linh của Đỗ Lan vô cùng kiên định.

Nội bộ đế quốc đột nhiên xảy ra nội loạn, một lực lượng mới gần như thay đổi tất cả chỉ trong một đêm.

Đợi đến khi quốc tế phản ứng lại thì đã không kịp, cựu quý tộc đế quốc đều đã bị bắt giữ.

Sau đó là thiết lập trật tự hoàn toàn mới, phá hoại thì đơn giản nhưng kiến thiết lại rất khó khăn.

Các quốc gia đều kinh hãi trước hành vi phá nhà thờ, bắt quý tộc của tân đế quốc, căn bản không thèm nể nang gì cả, đây gọi là cái gì chứ.

Cấp cao các nước đang họp, thảo luận cách đối phó với một tân đế quốc hoàn toàn xa lạ như thế này, liệu có nên phát động chiến tranh thảo phạt không.

Vì đức tin của đế quốc đã thay đổi, lấy đức tin làm cái cớ để đánh một cuộc chiến tranh tôn giáo cũng không phải chuyện gì lạ.

Đế quốc vốn là một quốc gia bị bao vây, ban đầu mọi người đều cùng tin một vị thần, nay đế quốc đột nhiên không tin nữa, điều này làm sao các quốc gia xung quanh có thể yên ổn.

Nếu chúng ta không khai chiến, tân đế quốc có thể sẽ ra tay trước.

Thời gian qua họ đang ráo riết mua sắm vũ khí, tôi thấy đây rất có thể là điềm báo của một cuộc chiến.

Đế quốc sẽ không dừng lại đâu.

Đúng vậy, chúng ta cũng phải chuẩn bị thêm vũ khí, sẵn sàng khai chiến bất cứ lúc nào, đây là điều không thể tránh khỏi, không có gì để nói với lũ dị giáo.

Sự thay đổi của đế quốc khiến toàn thế giới căng thẳng, thị trường vũ khí vô cùng sôi động, các quốc gia tranh nhau đặt mua vũ khí.

Hợp đồng tương lai vũ khí bị đẩy giá lên cao, đây chính là Hành Sơn chi mưu của Đỗ Lan, vô cùng thành công, trong thời gian ngắn đã kiếm được rất nhiều tiền.

Lúc này ở phương Bắc, Đàm Nhã cũng nghe tin đế quốc xảy ra nội loạn, mặt đầy ngơ ngác.

Các binh sĩ bên cạnh cô cũng hoang mang, không còn tâm trí chiến đấu, không biết phải làm sao, tin đồn thất thiệt bay khắp nơi.

Có người nói quân đội tân đế quốc sẽ kéo đến tiêu diệt họ, nên tốt nhất là nhanh chóng đầu hàng, đầu quân cho Hiệp ước Liên hợp.

Cũng có người nói cựu quý tộc vẫn chưa bị tiêu diệt hoàn toàn, họ sẽ được biên chế vào quân đội mới để phản công tân đế quốc, chuẩn bị phục bích.

Lại có người nói họ đã bị bỏ rơi, liên lạc với cấp trên đã hoàn toàn gián đoạn, hiện tại họ là một đội quân cô độc.

Bất kể cách nói nào cũng khiến họ khó lòng chấp nhận, không biết phải làm sao.

Đàm Nhã cũng rất lo lắng.

Là một người tuân thủ quy tắc, sự hỗn loạn và vô tự chính là kẻ thù lớn nhất của cô, điều này hoàn toàn không phù hợp với tư duy lý tính.

Không có đạo lý, không có quy tắc, đây quả là muốn lấy mạng người xuyên không mà.

Tuy nhiên Đàm Nhã chưa từng nghĩ rằng hành vi của con người không phải lúc nào cũng tuân theo lý trí.

Sở dĩ cô xuyên không, một mặt là vì thần, mặt khác cũng là vì cô đã sa thải một nhân viên, bị người đó trả thù đẩy xuống đường ray và bị tàu hỏa đâm trúng.

Đàm Nhã cho rằng cơ sở của xã hội là lý trí, đầy rẫy quy tắc và khái niệm.

Nhưng thực tế điều đó là sai, cơ sở của xã hội là phi lý tính.

Chức năng cơ bản của xã hội là vì sinh tồn, mà sau khi giải quyết xong vấn đề sinh tồn, giữa người với người thực tế bị sự phi lý tính khống chế để đi chi phối người khác, hoặc bị người khác chi phối.

Những cái gọi là lý trí và khái niệm đều được xây dựng trên sự đấu tranh phi lý tính của con người, cũng chính là cái gọi là cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng.

Các khái niệm lý trí về cơ bản đều được tổng kết qua lịch sử và kinh nghiệm, chứ không phải được xây dựng vì sự phát triển của xã hội, nó có sự lạc hậu nghiêm trọng.

Mà sự vận hành của xã hội là do đấu tranh phi lý tính quyết định, đi lên theo hình xoắn ốc.

Người với người quyết định chi phối và bị chi phối, vùng vẫy trong xã hội.

Trong xã hội hiện đại, loại đấu tranh này không thấy máu, nhưng không có nghĩa là nó biến mất.

Nếu dùng lý trí mà nói, lợi người là lợi mình, mọi người vui vẻ hòa thuận cùng tuân thủ quy tắc thì xã hội sẽ thanh bình.

Tuy nhiên sự thật là cuộc đấu tranh phi lý trí của nhân loại sẽ không kết thúc, người khác chính là địa ngục, vì vậy cái gọi là lý trí căn bản không có đất sống.

Có thể nói người lý trí đều có chủ nghĩa lý tưởng, mà kết cục của chủ nghĩa lý tưởng thường sẽ rất thảm.

Đàm Nhã căn bản chưa từng nhận thức được bộ mặt thật của xã hội.

Khi bị đẩy xuống đường ray trong nháy mắt, cô có lẽ nhận ra lý trí chẳng qua chỉ là kết quả của đấu tranh chứ không phải đá tảng của xã hội.

Đương nhiên cô cũng có thể căn bản không nhận ra tính phổ biến của đấu tranh, không thể coi người nhân viên mất việc đánh mất lý trí kia là một trường hợp ngoại lệ.

Thực tế nhân viên mất việc không phải ngoại lệ, phi lý trí mới là nền tảng của xã hội, không chi phối người khác thì là bị người khác chi phối, mỗi người đều là con lươn không ngừng vùng vẫy trong vũng bùn.

Mọi chuyện xảy ra ở đế quốc đều là cuộc đấu tranh phi lý tính dưới sự dẫn dắt của Đỗ Lan, khiến Đàm Nhã không biết phải làm sao.

Chương 2303

Cô cũng không biết nên làm gì, vì không có quy tắc cô thực sự không tìm thấy cương lĩnh hành động: Thế giới này rốt cuộc điên cuồng đến mức nào, phi lý trí đến mức nào chứ, lại dám bùng phát nội loạn vào lúc này.

Đây là chuyện mà kẻ điên nào mới làm ra, chẳng lẽ không sợ bị địch quốc bao vây tiêu diệt sao.

Nghĩ thế nào cũng không thông, nghĩ thế nào cũng thấy quá điên rồ, quá phi lý trí.

Thực ra chính cô cũng không lý trí, dù sao cô cũng đang cố gắng đối kháng với thần.

Người lý trí làm sao có thể đi đối kháng với vị thần hùng mạnh.

Đấu tranh là phi lý trí, nhưng Đàm Nhã vẫn chọn đối kháng với thần không lý do, đó chính là phi lý trí, chỉ là chính cô không nhận ra.

Nền tảng của xã hội loài người là phi lý trí, cũng chính vì phi lý trí nên mới nảy sinh đủ loại mâu thuẫn.

Nếu lý trí, Đàm Nhã đã không có lý do phản đối thần, vì thần đã xuất hiện trước mặt cô và ban xuống thần tích.

Dù có khác biệt lớn với sự chí thiện chí mỹ, nhưng sức mạnh tồn tại lại thực sự nghiền nát nhân loại.

Là một người lý trí, đưa ra lựa chọn lý trí tự nhiên phải là quy thuận, đó mới là cách tốt nhất để bảo toàn bản thân.

Nhưng nền tảng con người là phi lý trí, là đấu tranh, nên Đàm Nhã đã chọn phản kháng, thậm chí ngây thơ cho rằng mình có thể thắng trong quy tắc của Tồn tại X.

Nếu đủ lý trí cô sẽ biết mình cầm chắc phần thua.

Tuy nhiên Đàm Nhã hiển nhiên sẽ không cho rằng con người là phi lý trí, nên cô rất bất lực, rất sợ hãi, tràn đầy sự bài trừ đối với những thay đổi.

Cô không biết phải làm sao.

Lúc này nên tiếp tục ở lại đế quốc, hay nên đi xa xứ, ẩn tính mai danh.

Lúc này nếu cô chọn dùng vẻ ngoài bé gái làm vỏ bọc trốn sang quốc gia khác, giả làm người câm điếc có lẽ cũng sống qua ngày được.

Chỉ cần không để người khác nghe ra giọng đế quốc là được.

Nhưng như vậy cả đời này cô đừng mong ngóc đầu lên được nữa, cô vất vả lắm mới lên được hàm Thiếu úy ở đế quốc, nếu giờ bỏ đi, sau này không bao giờ có cơ hội tốt như vậy nữa.

Đàm Nhã đã vô tình buộc mình vào cỗ xe chiến tranh của đế quốc.

Lúc này kẻ thù của Hiệp ước Liên hợp một lần nữa phát động tấn công, e rằng lúc này kẻ thù đã cười nở hoa, vì nội loạn của đế quốc là cơ hội của họ.

Nếu may mắn, họ không những có thể thu hồi đất đai đã mất, mà còn chiếm được nhiều thổ địa hơn của kẻ thù, một vốn bốn lời, vì vậy quân đội phương Bắc có thêm viện binh.

Cường độ chiến tranh đã tăng lên.

Ma đạo sư phương Bắc sử dụng công cụ bay giống như ván trượt tuyết, có thể di chuyển linh hoạt trên không trung, sử dụng súng trường ma pháp tự động, có thể liên tục bắn ra đạn ma lực với độ chính xác cao.

Nhóm của Đàm Nhã dùng công cụ bay một chân, sở dĩ như vậy là vì khi bay một chân vẫn có thể để trống một chân linh hoạt tung đòn tập kích trong cận chiến.

Thông thường các quốc gia sẽ không yêu cầu Ma đạo sư cận chiến, nhưng đế quốc lại có bài huấn luyện Ma đạo sư cận thân cách đấu, hơn nữa còn đặc biệt khai thác Ma đạo khí bay một chân chính là để có thêm một kỹ năng khi cận chiến, vả lại trên súng trường Ma đạo khí của đế quốc còn có lưỡi lê, rất đặc sắc.

Ma đạo sư phương Bắc đột kích, Ma đạo sư đế quốc dù chưa hiểu rõ tình hình nhưng buộc phải ứng chiến.

Cuộc chiến diễn ra ở độ cao một hai trăm mét, đây là độ cao bay thông thường của Ma đạo sư, mặt trận thẳng đứng dao động khoảng hai mươi đến ba mươi mét.

Đương nhiên có người có thể hỏi tại sao không tranh đoạt điểm cao, từ trên cao đánh xuống không phải dễ đánh bại kẻ địch hơn sao.

Điểm cao thực sự là đồ tốt, nhưng cao quá thì rét lạnh.

Ma đạo sư dù có mặc áo len quần bông bay lên độ cao hai trăm mét hóng gió lạnh đã là không tệ rồi, nếu bay cao hơn rất có thể sẽ bị đông cứng.

Vì vậy thông thường để giữ thể lực, Ma đạo sư sẽ không duy trì bay ở độ cao lớn, dù có tranh đoạt điểm cao cũng là sau khi đã tiếp chiến mới tiến hành.

Trận chiến của Ma đạo sư có chút giống như các máy bay chiến đấu vờn nhau dogfight, nhưng linh hoạt hơn nhiều.

Vút vút.

Ma đạo sư hai bên đều tản ra, chiến trường trên không mở rộng, hầu hết là một đối một, hoặc hai đối một.

Ma đạo sư được huấn luyện bài bản, việc phân tán hay tập hợp đều được hoàn thành rất nhanh chóng.

Lúc hành quân thì theo đội hình, khi chiến đấu thì tách ra.

Thực tế đội hình của bộ binh cũng như vậy, khi chiến đấu nếu tụ tập lại sẽ thành bia đỡ đạn.

Vì vậy cần đứng phân tán, chỉ có như vậy mới không bị kẻ địch hốt trọn một mẻ.

Thế nên khi chiến đấu, ngẩng đầu lên nhìn mọi người đều tản ra, khoảng cách rất xa, mỗi người đều có đối thủ của riêng mình.

Đàm Nhã tác chiến dũng mãnh, đánh rất quyết liệt, lợi dụng ưu thế người lùn mục tiêu nhỏ của mình không ngừng di chuyển linh hoạt trên không trung để né đạn và áp sát kẻ thù, sau đó dùng lưỡi lê đâm chết đối phương.

Nếu bình thường Đàm Nhã ngay cả con gà cũng không giết, nhưng trên chiến trường vì mình là quân nhân nên không cần lo lắng bất cứ điều gì, cứ giết là xong việc.

Vút.

Các binh sĩ khác đều chọn nổ súng giết địch từ xa, rất ít người chọn cận chiến.

Hành động của Đàm Nhã thực sự vô cùng dũng mãnh.

Tuy nhiên kẻ thù lần này còn có bộ đội mặt đất chi viện, pháo cao xạ đã đến.

Hỏa lực của kẻ thù mãnh liệt trút từ nơi ẩn nấp dưới đất lên bầu trời.

Kéo cao độ lên.

Đàm Nhã gào lên một tiếng, nhưng mệnh lệnh của cô bị tiếng pháo bao trùm.

Giống như pháo hoa, pháo cao xạ nổ tung vô số khói bụi trên trời, ai bị trúng sẽ bị bắn rơi.

Đàm Nhã biết rõ kẻ thù đã tăng binh, chắc chắn là do nội loạn của đế quốc.

Thật là quá ngu xuẩn, cứ nghĩ đến việc lợi ích của mình bị buộc chung với đám ngu ngốc của đế quốc, cô lại muốn tìm sợi dây treo cổ cho xong.

Liên tục có Ma đạo sư bị bắn trúng rơi xuống, Đàm Nhã vừa giết kẻ địch áp sát mình, vừa linh hoạt né tránh pháo cao xạ.

Thầm nghĩ lần này xong đời rồi, kẻ thù đã nhắm đúng cơ hội để phát động xâm lược quy mô lớn, lẽ nào mình sẽ tử trận ở đây.

Không có đấng cứu thế, cũng không có thần tiên hoàng đế, muốn tạo ra hạnh phúc cho toàn nhân loại, chỉ dựa vào chính chúng ta.

Khai hỏa.

Ngay lúc Đàm Nhã bị đám đông kẻ thù bao vây trong tuyệt vọng, từ xa đột nhiên bay đến từng loạt pháo đạn.

Sau đó một hàng dài Thiếu nữ cường tập bay ngang qua trời, tiến hành oanh tạc trải thảm xuống mặt đất.

Mặt đất ngay lập tức bị nổ cho tan hoang hơn cả bề mặt mặt trăng, nhưng kỳ diệu là không ai chết, chỉ có pháo là bị phá hủy toàn bộ.

Thiếu nữ cường tập sử dụng vũ khí hỏa lực mạnh hơn, tầm bắn xa hơn, tốc độ bắn nhanh hơn, hoàn toàn là điều không tưởng.

Đàm Nhã trợn mắt há mồm nhìn những Ma đạo sư bé gái dường như chỉ mặc đồ bơi bay qua đầu mình, đầu óc đã ngừng suy nghĩ, hồn siêu phách lạc.

Hoàn toàn không biết đây là bộ đội nào, thậm chí có thể nói không chắc chắn họ có phải là quân đội hay không.

Họ là cái gì vậy, học sinh tiểu học mặc đồ bơi sao.

Bộ đội đế quốc cũ, bộ đội Hiệp ước Liên hợp, tất cả hãy hạ vũ khí xuống.

Các người đều là những người bị áp bức, nên đoàn kết lại chứ không nên chiến đấu cho lũ bóc lột kia.

Đến đây, hãy gia nhập cùng chúng tôi để lật đổ thần linh, lật đổ quý tộc cũ, cùng tạo dựng một tương lai tốt đẹp, thiết lập một thế giới mới không còn đói nghèo.

Đội trưởng Thiếu nữ cường tập từ trên cao kêu gọi hai đội quân.

Chương 2304

Nếu họ nghe lời thì đương nhiên vạn sự đại cát, còn nếu không nghe, thì chỉ có thể nổ súng.

Đàm Nhã ngây người như phỗng, những lời này nghe quen quen, hình như cô đã nghe thấy ở đâu đó.

Đã hai năm trôi qua, cô sớm đã quên mất những lời giáo huấn của Đỗ Lan.

Cô một lòng phục tùng quy tắc, chưa bao giờ suy nghĩ quy tắc đúng hay sai.

Cô không suy nghĩ, tự nhiên sẽ có người suy nghĩ thay cô.

Quân đội hai bên đều đang do dự, không biết có nên phát động tấn công hay không.

Hạ vũ khí xuống ngay.

Hai bên vẫn còn do dự, nhưng nhìn vào những họng súng đen ngóm của Thiếu nữ cường tập, nhìn vào hỏa lực mạnh mẽ của họ, cuối cùng họ đều hạ vũ khí.

Ít nhất bây giờ mình không phải ra chiến trường nữa.

Đàm Nhã lạc quan nghĩ.

Đây là lần đầu tiên Thiếu nữ cường tập chính thức xuất hiện trên đường biên giới.

Trước đây mọi người chỉ tưởng Thiếu nữ cường tập thực chất là bộ đội Ma đạo sư, giờ mới biết là sai lầm lớn.

Thiếu nữ cường tập thực thụ còn mạnh mẽ hơn bộ đội Ma đạo sư nhiều, có ưu thế tuyệt đối nghiền nát tất cả quân đội thời đại này.

Các nước trên thế giới lần lượt chú ý, chỉ trích đế quốc huấn luyện thiếu nữ thành vũ khí là hành vi bất nhân đạo, yêu cầu đế quốc đưa ra giải thích và giải tán Thiếu nữ cường tập.

Biến cố ở đế quốc thu hút sự chú ý của các nước, họ buộc phải dành thêm thời gian điều tra xem nội bộ đế quốc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Không tra không biết, tra rồi mới giật mình, mới biết nội bộ đế quốc đều điên rồi, đang phá nhà thờ, phản quý tộc.

Thế này còn ra thể thống gì nữa.

Đế quốc trở nên như vậy trái lại là nguy hiểm nhất, vì các nước khác đều cho rằng đế quốc hiện tại ngoài việc mở rộng chiến tranh ra thì không còn cách nào khác để giải quyết mâu thuẫn nội bộ, cộng thêm việc đế quốc thu mua vũ khí quy mô lớn càng khiến họ lo ngại.

Đế quốc trước đây tuy ngu xuẩn nhưng chúng ta còn có thể dự đoán được họ sẽ hành động thế nào.

Nhưng hiện tại đế quốc này đã điên rồi, chúng ta không dự đoán được hành động của họ.

Nếu hàng chục triệu dân cùng trở thành những chiếc đinh ốc trong cỗ máy chiến tranh, chúng ta sẽ gặp rắc rối lớn.

Dù không bùng phát chiến tranh, hàng chục triệu dân tị nạn cũng đủ khiến các nước xung quanh khốn đốn.

Quan trọng nhất là họ đã dỡ bỏ nhà thờ, họ không còn đức tin nữa.

Những người không có đức tin đáng sợ thế nào các người cũng nên biết, họ đã không còn xứng làm người nữa, tư duy chúng ta khác biệt, suy nghĩ khác biệt, là những sinh vật khác nhau.

Đúng vậy, chúng ta phải tìm cách giải quyết vấn đề này.

Đức tin là vấn đề lớn, trên đại lục này tuyệt đối không cho phép tồn tại một nhóm người vô thần, đó là sự xúc phạm đến thần linh.

Chúng ta phải ra tay trước để chiếm ưu thế.

Quốc tế chuẩn bị tổ chức liên quân để vây quét đế quốc, nhất định phải khôi phục lãnh địa của thần, nhất định phải đánh bại đế quốc.

Còn ở nội bộ đế quốc, những người mất đi đức tin cũng đang than khóc, vì biến động quá kịch liệt.

Số người được Đỗ Lan chuyển hóa thành vô thần luận chỉ là một phần nhỏ, đa số quốc dân vẫn giữ lòng trung thành với thần, họ không thể mất đi thần.

Vì vậy họ giấu tượng thần trong nhà để lén lút bái lạy.

Đỗ Lan tự nhiên hiểu đức tin là thứ cứng nhắc đến nhường nào, đặc biệt là những người này từ nhỏ đã bị nhồi nhét đức tin vào thần, cả đời tin thần, hơn nữa còn coi mọi trải nghiệm của mình là ơn huệ hoặc thử thách của thần.

Một chuyện đã tin cả đời đột nhiên không cho tin nữa, chắc chắn đều không dễ chịu.

Nhưng cũng chính vì họ bị nhồi nhét đức tin từ khi còn là trẻ con, nên càng phải kiên định phản đối, vì họ không có cơ hội để lựa chọn không tin.

Đáng tiếc là không làm được, hiện nay nếu không có đức tin, họ không sống nổi.

Vả lại Đỗ Lan cũng biết càng phản đối thì đức tin càng kiên định.

Muốn nhổ cỏ một loại tư tưởng, cách đơn giản hiệu quả nhất là tiêu diệt vật mang đức tin, tức là con người.

Muốn xóa bỏ đức tin chắc chắn là không thể làm được, công khai không cho tin thì họ có thể lén lút tin, dù sao cũng không thể thực sự buông bỏ sự tôn trọng đối với thần.

Tư tưởng càng hiện rõ trong đối kháng, có thể nói tư tưởng chính là đi lên theo hình xoắn ốc.

Một tư tưởng được đưa ra, sau đó tư tưởng phản đối được đưa ra, tiếp theo là hỗ trợ hấp thu và hoàn thiện lẫn nhau, cho đến một ngày chiến tranh bùng phát, thông qua sự hủy diệt cơ thể để phân định thắng thua.

Vì vậy hiện tại chính là lúc thử thách thủ đoạn của Đỗ Lan.

Đối mặt với kẻ thù vô hình như tư tưởng, phải dùng thủ đoạn gì để giải quyết.

Đỗ Lan tự nhiên không thể làm trò đại diệt chủng, nên hiện tại những gì hắn có thể làm là rất ít.

Con người luôn muốn biết tại sao mình tồn tại, tại sao phải trải qua mọi chuyện.

Có người đưa ra đáp án là thần, có người đưa ra đáp án là vận mệnh, tóm lại là có một thực thể siêu phàm can thiệp vào nhân sinh, mọi người mới có thể an tâm chấp nhận sự tồn tại của chính mình.

Vì vậy sự tồn tại của đức tin chính là nền móng tồn tại của chính họ, rất khó lung lay.

Thế nên Đỗ Lan nghĩ ra cách dùng một vị thần giả để thay thế vị trí của chân thần.

Thế giới này thực sự có thần tồn tại, vậy thì dễ làm rồi.

Điều đó có nghĩa kẻ thù của Đỗ Lan không phải là đức tin trừu tượng, mà là đức tin hướng vào một vị thần cụ thể nào đó.

Đã không cần nhắm vào toàn bộ đức tin, chỉ cần nhắm vào đức tin của một vị thần, thì trực tiếp hoán đổi là xong, biến vị thần đối địch thành tà giáo, dùng một vị thần hư cấu khác thay thế, ví dụ như Ultraman, hay Thần Mì Bay Flying Spaghetti Monster.

Muốn xóa bỏ đức tin rất khó, nhưng thay thế thì lại rất dễ.

Đỗ Lan cười xấu xa.

Lôi Lỗ Căn thấy Đỗ Lan cười đến rợn người, nhịn không được hỏi: Chúng ta hiện giờ đã nắm quyền kiểm soát cả đế quốc, việc cải tạo cũng đã bắt đầu, hiện tại động thái có phải quá lớn rồi không.

Sức mạnh của chúng ta đều ở trong nước, đường biên giới suy yếu chưa từng có, nếu các quốc gia khác tấn công chúng ta thì sao.

Thì vây Ngụy cứu Triệu.

Nếu họ đánh vào lãnh thổ chúng ta, đương nhiên là dấn thân sâu vào đất địch, đường tiếp tế dài.

Chúng ta chỉ cần cử Thiếu nữ cường tập đi tập kích sào huyệt kẻ thù, thực hiện kế hoạch trảm thủ, đại quân của họ tất nhiên sẽ phải quay về chi viện, chúng ta lại phục kích giữa đường đánh họ một trận trở tay không kịp.

Đỗ Lan nói: Bộ đội Ma đạo sư không phải vì tính cơ động cao, hỏa lực mạnh mới được cần đến sao.

Thiếu nữ cường tập chính là vũ khí quyết chiến cuối cùng của chúng ta.

Vậy còn một vấn đề nữa là Phế thần vận động, sự phản kháng trong nước rất kịch liệt, vận động này có nên dừng lại không.

Lôi Lỗ Căn cũng là người có đức tin, dù đức tin của hắn không sâu nhưng cũng không dễ dàng bị lung lay.

Họ đều tin lầm thần rồi.

Thần thực sự sẽ không đứng nhìn thế giới chìm trong bóng tối chiến tranh, vì vậy thế giới này chỉ có một vị thần duy nhất, đó chính là Thần Hạt Nhân Hạch Đạn Đại Thần.

Vị đại thần này là người bảo vệ hòa bình, là người đại diện cho chính nghĩa, là hy vọng để trật tự thế giới khôi phục thái bình.

Chúng ta phải tin vào Thần Hạt Nhân, chứ không phải tin vào lũ ngụy thần, giả thần ngồi nhìn chúng ta lún sâu vào vũng bùn mà không màng tới.

Thần Hạt Nhân đến rồi, hòa bình của chúng ta sẽ đến.

Thần Hạt Nhân đến rồi, tương lai của chúng ta sẽ đến.

Thần Hạt Nhân chính là trời là đất, là đức tin duy nhất của chúng ta.

Đỗ Lan nghiêm túc nói: Nếu họ vẫn muốn tin, thì nên tin vào vị thần do chúng ta phong chức.

Chúng ta buộc phải nắm giữ quyền giải thích về thần, có như vậy mọi người mới có thể thông qua đôi tay của chính mình để cứu vớt chính mình.

Lôi Lỗ Căn lần đầu tiên nghe nói hóa ra trên đời còn có một vị Thần Hạt Nhân, trước đây chưa từng nghe qua: Thực sự có vị đại thần này sẽ cứu chúng ta ra khỏi nước lửa và mang lại hòa bình sao.

Đúng vậy, thần thực sự tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn, chắc chắn sẽ chìa tay giúp đỡ, cậu nói xem có đúng không.

Đây chính là tượng thần mới, cậu tìm công xưởng đặt làm đi, sau này có bái thì bái ông ấy.

Sẵn tiện hãy in ấn luôn những cuốn sổ tay Hạt nhân này ra.

Lôi Lỗ Căn nhìn thấy bản thiết kế, trên đó là một đám mây hình nấm, trong đám mây ẩn hiện một gương mặt uy mãnh đang nhìn xuống chúng sinh, miệt thị nhân gian.

Không khỏi khiến người ta tin rằng đây thực sự là hóa thân của chân thần, diện mạo của hòa bình.

Tôi đi làm ngay đây.

Thần Hạt Nhân ở cùng chúng ta.

Mỗi lần Đỗ Lan mỉm cười đều là đang giễu cợt thần linh.

Chương 2305

Thật muốn biết Tồn tại X có nghĩ đến việc tạo ra một trận đại hồng thủy để thanh lọc thế giới tội nghiệp này không.

E là thần cũng làm được thật, dù sao ông ta cũng coi trọng đức tin như thế.

Đàm Nhã, một nhân vật nhỏ bé vô tri chỉ vì không tin thần mà đã phải chịu hình phạt biến thân xuyên không.

Nếu cả thế giới đều chuyển sang tin Thần Hạt Nhân, thì thần chắc chắn sẽ đại phát lôi đình, đưa ra một số hành động trừng phạt.

Đỗ Lan rất mong đợi thần phản ứng, đến lúc đó hắn có thể kiểm nghiệm kết quả đấu tranh của mình.

Lúc này bộ đội Ma đạo sư cũ đều đã được đưa về thủ đô để tiếp nhận giáo dục mới, giống như tù binh chiến tranh vậy.

Đàm Nhã rất bất lực, cô tuân thủ quy tắc, nhưng giữa làn sóng thời đại, quy tắc thì tính là gì chứ.

Không có quan niệm đại cục, chỉ chằm chằm vào quy tắc thì cũng chẳng qua là bia đỡ đạn cao cấp mà thôi.

Binh sĩ thực sự nên học cách tự mình suy nghĩ, biết cái gì là tốt cái gì là xấu, không nên chỉ làm tay sai cho quý tộc.

Cô bị giam vào trại lính, bắt đầu tiếp nhận giáo dục mới.

Trong ngục, các binh sĩ Ma đạo sư bình thường và các tướng quân, nguyên soái bị giam cùng nhau, ăn cùng loại cơm, dùng cùng loại dụng cụ, chính là để thiết lập sự bình đẳng, thiết lập quy tắc hoàn toàn mới.

Đàm Nhã mặt đầy sầu khổ, tuy đã toại nguyện rời khỏi chiến trường, nhưng giờ mình lại trở thành tội phạm, bị giẫm đạp ở tầng thấp nhất của quy tắc mới.

Đàm Nhã duy trì quy tắc cũ, vì cô có ma pháp, trong quy tắc cũ điểm xuất phát rất cao, nhưng trong quy tắc mới thì điểm xuất phát ma lực trở nên có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Trong quy tắc mới, mọi thứ đều bình đẳng, lễ nhạc băng hoại, khiến Đàm Nhã không biết phải làm sao, khó lòng thích nghi.

Đừng nói đến Đàm Nhã, ngay cả những quý tộc khác bị giam cùng cô, đặc biệt là các đại quý tộc càng khó chấp nhận hơn.

Họ vốn dĩ đã ở đỉnh cao của quy tắc cũ, chỉ trong một đêm từ trên mây rơi xuống đáy vực, sự chênh lệch đó còn quá đáng hơn cả tàu lượn siêu tốc.

Một số quý tộc đang cầu nguyện và nguyền rủa, hy vọng thần đến cứu họ.

Một bộ phận quý tộc tự bạo tự khí khác không chịu nổi nữa, thế là trong ngục bùng phát một cuộc ẩu đả kịch liệt bằng tay không.

Lũ thần chết tiệt đó sẽ không đến bảo vệ chúng ta đâu.

Nếu thần thực sự linh thiêng, ông ta bây giờ nên khiến lũ phản nghịch kia nổ tung tại chỗ, nhưng thần không làm thế, ngược lại chúng ta là những người vô tội bị tống vào ngục, chịu khổ sai cải tạo.

Có lẽ lũ phản đồ đó nói đúng về điểm phế thần, thần căn bản không tồn tại.

Đó là vì bình thường chúng ta lơ là sự tôn trọng với thần, hiểu sai ý định của thần, nên chúng ta mới phải chịu nạn, đây là sự trừng phạt của thần đối với chúng ta.

Chỉ cần thần tha thứ cho chúng ta, mọi thứ sẽ ổn thôi, nên giờ chúng ta phải cầu nguyện.

Hừ, trước đây chúng ta xây bao nhiêu nhà thờ cho thần, chẳng lẽ còn chưa đủ thành tâm sao.

Xây bao nhiêu nhà thờ thần đều không bảo vệ chúng ta, giờ ở trong ngục chỉ cầu nguyện thì có ích gì.

Hai bên triển khai thảo luận kịch liệt, sau đó lửa giận ngày càng lớn.

Phái bảo thủ cho rằng tai họa họ gặp phải là sự trừng phạt do không thành tâm.

Còn phái kích tiến thì đã bắt đầu mất kiên nhẫn, việc mất đi địa vị khiến họ phiền não, họ không chuẩn bị tin thần nữa vì thần không hề đáp lại đức tin của họ: Chúng ta chưa bao giờ làm gì sai cả, thần không nên trừng phạt chúng ta.

Chúng ta đối với thần đã đủ tôn trọng rồi.

Họ cho rằng mình đã đủ tôn trọng thần, thì thần nên bảo vệ cho họ làm ác đủ đường, làm xằng làm bậy.

Họ chẳng hề phản tỉnh xem mình đối với quốc dân có trách nhiệm hay không, họ không hề lừa trên mà chỉ dối dưới.

Sau đó xung quanh bùng nổ xung đột, tướng quân và nguyên soái đánh lộn với nhau, bá tước và hầu tước đánh thành một đoàn.

Đàm Nhã lạnh lùng đứng xem, trong lòng càng thêm khinh bỉ thần linh.

Đây chính là tín đồ của thần sao, toàn là lũ rác rưởi, cũng hèn gì mà họ bại trận thảm hại.

Cô đương nhiên biết Tồn tại X là thực sự tồn tại, hơn nữa năng lực còn rất mạnh, đáng tiếc Tồn tại X ngoài việc đầy ác ý với mình ra, thì đối với cả thế giới đều lạnh nhạt như thế.

Cứ thế này thì đức tin sụp đổ cũng đáng đời.

Vì đức tin hòa bình giảm sút, nên thông qua chiến loạn để đức tin tăng lên, nhưng thế giới này thì sao.

Dù có loạn thành một đoàn thì vẫn có người kiên định vứt bỏ ông đấy, Tồn tại X, ông thực sự là một sự tồn tại đáng thương.

Đàm Nhã nói với không trung.

Cô có thể nói như vậy, vì con người dù ở thời đại khó khăn nhất cũng vẫn có thể từ bỏ đức tin vào thần, điều đó chứng tỏ đức tin không liên quan gì đến hòa bình hay hỗn loạn của thời đại, việc Tồn tại X đưa mình đến dị thế giới căn bản chẳng có ý nghĩa gì.

Thực tế là chính Đàm Nhã nói ở thời đại hòa bình đức tin là vô nghĩa, chỉ có phương thức lý trí mới giúp con người làm tốt vai trò đinh ốc xã hội, rồi Tồn tại X mới suy luận ra rằng ở thời đại hỗn loạn đức tin sẽ tăng cường, đức tin mới có ích, tiếp đó đưa Đàm Nhã đến đây chịu thử thách lửa đạn.

Nhưng sự thật chứng minh lửa đạn cũng không thể tăng cường đức tin, ngược lại có thể làm xói mòn đức tin.

Dù sao đức tin phải dựa trên cơ thể, cơ thể còn sống thì mới có đức tin.

Khi con người dâng hiến đức tin mà không sống nổi, họ sẽ thay đổi tư duy, tìm kiếm hướng phát triển mới, dù sao sinh tồn vẫn là trên hết, từ bỏ đức tin để nhường đường cho sinh tồn là lựa chọn tất yếu.

Tồn tại X không thể đảm bảo nền tảng sinh tồn của nhân loại, vậy thì đừng bàn đến đức tin của nhân loại.

Điểm này ông ta nên hiểu rõ ở Đàm Nhã, đó là Đàm Nhã phải sống thì tương lai mới có khả năng khiến cô tin thần.

Nếu Đàm Nhã chết, thì vĩnh viễn không thể chuyển hóa tư tưởng của cô, nên tiền đề là cô phải sống, cho dù cô phản thần, nghi thần, phủ nhận Tồn tại X chính là thần, cũng phải để cô sống.

Mở rộng ra toàn nhân loại cũng là đạo lý đó, phải đảm bảo nhân loại tồn tại mới có cái gọi là đức tin.

Sống còn không nổi thì ai còn bàn đến đức tin.

Bất cứ đức tin vĩ đại hay tư tưởng vĩ đại nào thì vật mang cũng đều là con người, nên Đỗ Lan mới nói con người nên tin vào chính mình, mà công tích vĩ đại nhất của nhân loại chính là hai chữ: Sống sót.

Còn sống thì có tất cả, chết rồi thì chẳng còn gì nữa.

Đỗ Lan hiện giờ đang dẫn dắt mọi người đi tìm con đường sống, trả lại quyền chủ động sinh mệnh cho nhân loại, để họ biết chính sự sinh tồn của mình đã ban tặng đức tin cho thần, chứ không phải đức tin ban tặng sinh mệnh cho mình.

Bát loạn phản chính, giáng cho Tồn tại X một cú đấm nặng nề.

Trong ngục, Đàm Nhã nhìn họ vì đức tin mà tranh đấu, không ngừng tiếp nhận cải tạo.

Từ ôm hy vọng đến mất hy vọng, ban đầu các quý tộc còn cho rằng quân phản loạn sẽ sớm bị tiêu diệt, hoặc thế lực nước ngoài chắc chắn sẽ không thấy chết mà không cứu, nhất định sẽ cho quân phản loạn biết tay.

Nhưng đợi mãi, thế lực quân phản loạn của đế quốc vẫn cứ lớn mạnh, điều này khiến hy vọng của họ mất đi từng chút một, dã tâm phục chức của họ cũng dần bị dập tắt.

Thần thực sự không tồn tại sao.

Những người thuộc phái bảo thủ từng vì bảo vệ đức tin vào thần mà đánh nhau với phái kích tiến, sau một thời gian ở trong ngục cũng bắt đầu dao động, bắt đầu nghi ngờ liệu thần có thực sự hiển linh hay không.

Thời hòa bình không cần đức tin, thời loạn đức tin không có tác dụng, vậy nên đức tin vào thần thực sự không biết đặt vào đâu.

Tồn tại X chắc cũng sẽ rất khó xử.

Những thần tích mà ông ta thi triển lên một mình Đàm Nhã, hiện thân trước mặt Đàm Nhã, dường như không thể thay đổi sự sụp đổ của nền tảng đế quốc.

Thực ra lúc này cách cứu vãn tốt nhất là biến Đàm Nhã thành thánh nữ, sau đó để cô dẫn dắt bộ đội đánh thánh chiến.

Dù thắng hay thua cũng có thể lừa bịp được một đám lớn người khôi phục đức tin.

Đáng tiếc Tồn tại X ban đầu đã uy hiếp Đàm Nhã, giờ muốn cô phối hợp e rằng không đơn giản như vậy.

Đương nhiên Tồn tại X cũng có thể đường hoàng xuất hiện solo với Đỗ Lan, nhưng nếu ông ta thua, điều đó sẽ vô cùng ê chề, e rằng không chỉ đức tin của đế quốc sụp đổ, mà các quốc gia xung quanh chắc chắn cũng sẽ bỏ rơi ông ta mà quay sang vòng tay của Đỗ Lan.

Khó a, làm thần khó, làm một vị thần tận tụy càng khó hơn.

Tồn tại X hiện giờ đang rơi vào cảnh lưỡng nan, ông ta không hiểu được loài người rốt cuộc phải làm thế nào mới chịu ngoan ngoãn tin mình.

Chương 2306

Mình dù sao cũng là đấng tạo hóa mà, loài người phải tin mình mới đúng chứ.

Tại sao lại khó thế nhỉ, loài người rốt cuộc đang nghĩ cái gì, tại sao không biết ơn mình.

Mình đã tạo ra tất cả, còn về nỗi khổ của loài người, đó là do loài người tự làm tự chịu đấy chứ.

Tồn tại X khẳng định mình vô tội.

Tồn tại X đúng là đấng tạo hóa, nhưng cho dù là đấng tạo hóa cũng phải bỏ chi phí mới có được đức tin.

Vì ông ta tạo ra con người, nhưng đức tin của loài người không phải do ông ta tạo ra, đức tin là sản phẩm phụ từ sự sinh tồn của loài người.

Nhà tư bản khi bóc lột giá trị thặng dư còn phải trả một phần lương cơ mà, thần làm sao có thể không bỏ ra cái gì mà đòi có được đức tin kiên cố chứ.

Không có chuyện tốt như vậy đâu.

Sự giáo dục trong ngục đối với Đàm Nhã rất khó chấp nhận, vì cô là một người xuyên không, trước khi xuyên không thế giới quan của cô đã được định hình, đó là trong một xã hội có giai cấp dựa vào quy tắc để vũ trang bản thân, tìm vị trí của mình để thi hành mệnh lệnh của cấp trên, có thể không mang một chút cảm tình nào mà nghiền nát những nhân viên cấp dưới.

Thực tế hoàn thành nhiệm vụ chức trách đi sa thải nhân viên cũng không phải chuyện sai, nhưng việc bất cận nhân tình và cho rằng quy tắc là đúng đắn, đó mới là sai.

Đàm Nhã chính là người chưa bao giờ hoài nghi quy tắc, cô sẽ lạnh lùng bảo người bị sa thải rằng đó là vì bản thân họ không nỗ lực.

Cô vĩnh viễn coi mình là một phần của quy tắc, cho rằng mình và nhân viên bị sa thải không phải cùng một loại người, cô có giá trị, còn người bị sa thải thì không có giá trị.

Tương tự trong quân đội, Đàm Nhã có thể dựa vào quân quy để chèn ép những người có quân hàm thấp hơn mình, thiết lập uy vọng của mình trong doanh trại, và khi tác chiến bất kể mệnh lệnh gì cô cũng sẽ thực hiện, chưa từng suy nghĩ mục tiêu chiến lược của mệnh lệnh đó có hợp lý hay không, có nên làm như vậy không.

Thông qua việc thực hiện mệnh lệnh để gắn chặt mình với quy tắc, và cho rằng mình có thể thông qua quy tắc mà hống hách, phớt lờ sự bất hợp lý của quy tắc.

Đó là những gì Đàm Nhã đã làm trong mấy chục năm qua, có thể nói là tín điều của cô, ngay cả khi trải nghiệm kiếp trước đã chứng minh cô sai, cô vẫn không hề hối cải.

Kiếp trước, Đàm Nhã chính là bị nhân viên bị sa thải trả thù đẩy xuống đường ray.

Đàm Nhã là người thi hành quy tắc, hay nói cách khác là tay sai của quy tắc, thậm chí còn không phải là người định ra quy tắc, mà lại bị người ta trả thù thì chỉ có thể nói cô làm người thực sự thất bại.

Đáng tiếc ở cơ hội thứ hai, cô vẫn lặp lại sai lầm của kiếp trước.

Trong ngục, Đàm Nhã bị yêu cầu học tập đủ loại giao tiếp bình đẳng, đồng thời đi phê phán quy tắc bất công của cựu đế quốc, cũng như phê phán những quy tắc lạc hậu trong quân đội, ví dụ như những quy củ đánh mắng thể phạt.

Đàm Nhã lại thấy khó mà nói những điều đó là sai, ít nhất cô cho rằng những quy tắc đó là đúng.

Cá lớn nuốt cá bé, chỉ cần quy tắc được thực thi rõ ràng, thì kẻ mạnh lên trên kẻ yếu xuống dưới là lẽ đương nhiên.

Quy tắc tồn tại là để thiết lập trật tự, giống như trong quân đội, cấp dưới phải phục tùng cấp trên vô điều kiện, dù là đi thực hiện nhiệm vụ chắc chắn phải chết, chỉ có như vậy sức chiến đấu của quân đội mới mạnh mẽ, vì để trở nên mạnh hơn thì những thủ đoạn đánh mắng thể phạt đó cũng có thể chấp nhận được.

Sự phụ thuộc vào quy tắc khiến Đàm Nhã khó thích nghi với việc cải tạo.

Rõ ràng vẫn là một đứa trẻ, mà lại trở thành phần tử ngoan cố.

Ngục trưởng nhận xét về Đàm Nhã như vậy.

Đỗ Lan mỉm cười gật đầu, hắn tự nhiên biết đặc điểm của người xuyên không, đó là rất khó bị thay đổi, không xuyên không thêm vài lần nữa là sẽ không hiểu, sẽ không buông bỏ được thói quen của mình.

Có thể hiểu được, một đứa trẻ mà đã trở thành Thiếu úy, chắc chắn là đã bị tẩy não rồi.

Để tôi đi gặp cô bé.

Ngục trưởng gật đầu, đích thân dẫn Đỗ Lan đến trước phòng giam của Đàm Nhã.

Phòng giam vẫn rất rộng rãi, đều là phòng đơn.

Khi Đàm Nhã nhìn thấy thầy giáo tiểu học của mình, cô rất kinh ngạc, biểu cảm hiện rõ sự bất ngờ.

Kinh hỉ chưa.

Đỗ Lan nói.

Có kinh mà không có hỉ.

Đàm Nhã chợt nhớ ra, hiện giờ đế quốc làm ra những trò này chẳng phải là việc của lũ phần tử Xích sắc sao, giờ Đỗ Lan xuất hiện càng chứng minh điều đó.

Đế quốc đã bị Xích hóa rồi, chỉ nghĩ thôi đã thấy rùng mình, vì trước khi xuyên không Đàm Nhã thường xem tin tức về đế quốc Xích sắc, trong tin tức đó là cảnh nước sôi lửa bỏng.

Sở dĩ Đàm Nhã có thể chuyển từ quốc gia của mình sang đế quốc dị thế giới một cách mượt mà hoàn toàn là vì quy tắc ở cả hai nơi đều là chế độ quý tộc thế tập, nên cô hoàn toàn không bài xích dị thế giới, thậm chí rất dễ dàng tìm được một vị trí cho mình, dùng kinh nghiệm tích lũy từ kiếp trước để tiếp tục cuộc đời mới.

Nhưng nếu đế quốc bị Xích hóa, thì mọi thứ Đàm Nhã quen thuộc sẽ sụp đổ, cô sẽ không còn gì để dựa dẫm, không còn gì để trông cậy, sẽ trở nên luống cuống, không tìm thấy vị trí của mình.

Không ngờ hai năm không gặp, cô đã trở thành một quân nhân thực thụ, không chỉ tay đã nhuốm đầy máu tươi, mà linh hồn cũng đã hết thuốc chữa, tôi rất thất vọng về cô.

Đỗ Lan nói.

Đàm Nhã không còn lời nào để nói, cô tuyệt đối không thể hiểu được tư tưởng mà Đỗ Lan đại diện.

Cô có tin thần không.

Đỗ Lan hỏi.

Đàm Nhã lắc đầu, cô chính là vì không tin thần nên mới bị Tồn tại X biến thành bé gái: Tôi không tin.

Không, chúng ta nên tin vào sự tồn tại của ông ta, sau đó mới có thể kiên định phản đối ông ta.

Đối với một thứ không tồn tại, chúng ta làm sao có thể phản đối được chứ.

Đỗ Lan nói: Con người chúng ta so với thần ưu điểm lớn nhất chính là chúng ta bao dung hơn, không chỉ bao dung quan điểm của mình mà còn bao dung quan điểm của kẻ thù.

Dùng quan điểm của kẻ thù để đánh bại kẻ thù, mới có thể chứng minh con người chúng ta ưu tú hơn thần.

Đàm Nhã thầm nghĩ Tồn tại X e là sẽ không đồng ý với quan điểm này của Đỗ Lan, vả lại năng lực của Tồn tại X thực sự mạnh hơn con người, con người không thể ưu tú hơn Tồn tại X.

Cô không tin thần thì sẽ không biết thần đã làm sai điều gì, sẽ không thể làm được việc phản đối thần như thể thần hiện hữu.

Giống như hiện tại cô không tin tân đế quốc tiên tiến hơn cựu đế quốc, không tin thì sẽ không tiếp nhận sự cải tạo của ngục tù, vẫn sẽ hoài niệm những quy tắc lạc hậu và bất hợp lý của cựu đế quốc.

Đỗ Lan đến để cải tạo Đàm Nhã.

Đàm Nhã nói: Nếu chúng ta thừa nhận thần tồn tại, thì còn làm sao phản thần được.

Phản thần không phải là để tiêu diệt thần, mà là để cải tạo thần.

Thần không thể biến mất, nhưng con người chúng ta có thể nắm giữ quyền giải thích về thần, khiến thần bị con người lợi dụng.

Tôi đã dạy cô phải nhảy ra khỏi quy tắc, thiết lập quy tắc của riêng mình, xem ra cô vẫn chưa học được.

Tồn tại X sao không ra dạy Đỗ Lan làm người đi.

Đàm Nhã thầm nghĩ Tồn tại X không lẽ cũng là một kẻ bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh sao.

Nhưng cũng đúng thôi, dù sao ông ta chỉ có thực lực mạnh mẽ, không có nghĩa là ông ta có thần tính, Tồn tại X không phải là thần.

Đàm Nhã nhìn Đỗ Lan, hỏi: Vì vậy các người đã lật đổ cựu đế quốc.

Theo tôi thấy cựu đế quốc cũng chẳng có gì không tốt, ngược lại hành vi của các người sẽ khiến quốc gia này trở nên rất nguy hiểm, các nước xung quanh đều có cái cớ để phát động tấn công chúng ta.

Không tệ nhỉ, cũng đã bắt đầu suy nghĩ về tình hình quốc tế rồi, chứ không còn bó hẹp trong quy tắc mà chỉ nghĩ chuyện của bản thân nữa.

Đó gọi là không ở vị trí đó thì không bàn việc đó, trước đây tôi chỉ là Thiếu úy nên đương nhiên chỉ cần lo việc của Thiếu úy.

Nếu mỗi người đều không tuân thủ quy tắc, đều suy nghĩ lung tung, mọi thứ sẽ trở nên hỗn loạn.

Đàm Nhã nói.

Đỗ Lan lại lắc đầu: Cách nói này của cô chính là tư tưởng lạc hậu điển hình.

Quốc gia là của mỗi người, tự nhiên ai cũng phải nỗ lực suy nghĩ.

Cô chính là bị chế độ quý tộc thế tập của cựu đế quốc kìm hãm nên mới nảy sinh tư tưởng sai lầm đó.

Mỗi người làm tốt việc của mình là sự mặc định của mỗi quốc gia, mỗi xã hội, không phải là sai lầm.

Đàm Nhã nói: Ngược lại tư tưởng Xích sắc này của ông mới là sai lầm, để người ngoài chỉ tay năm ngón vào quyền uy, phá vỡ quy tắc duy trì trật tự, khiến mọi thứ trở nên hỗn loạn vô cùng, đẩy đế quốc vào cảnh hiểm nghèo.

Đó mới là sai lầm lớn nhất.

Hôm nay cô cuối cùng có thể trút hết bầu tâm sự, vì thời gian qua cô đã bị kìm nén quá mức.

Đỗ Lan cười đáp: Cô xem, chẳng phải cô thích nghi rất tốt sao.

Nếu cô vẫn còn ở trong trật tự quân đội, liệu cô có dũng cảm nói ra tiếng lòng mình như thế này không.

Nếu còn ở trong quân ngũ, liệu tôi có ngồi đây kiên nhẫn nghe cô phàn nàn không.

Không đâu, nếu ở trong quân, cô dám nói, tôi dám phạt, vì tôi là người định ra quy tắc, không cho phép bất cứ sự nghi ngờ nào.

Đàm Nhã sững người.

Nếu vẫn còn ở trong quy tắc cũ, cô thực sự không dám nói ra những lời thật lòng này, cô buộc phải ngụy trang để thích ứng với quy tắc, chứ không phải phản kháng quy tắc.

Cô dường như hiểu ra thế nào gọi là phản đối thần như thể thần hiện hữu.

Chương 2307

Trong lòng cô không thể phủ nhận sự tồn tại của đế quốc Xích sắc, vì vậy mới có thể dũng cảm tiến hành phản kháng như thế, không phải làm con đà điểu giả vờ không nhìn thấy, mà là triển khai đấu tranh một cách rất có mục đích.

Phản đối thần như thể thần hiện hữu, khi phản đối thần thì phải coi như thần đang tồn tại, tìm đúng sơ hở để tiến hành phản bác.

Thái độ trong lòng Đàm Nhã đối với Thần cũng giống như thái độ đối với Tân Đế quốc vậy, cô thừa nhận sự tồn tại của cả hai, nhưng từ tận đáy lòng lại không muốn thừa nhận tính hợp lý của họ.

Đối với Thần, cô cực lực phủ nhận.

đối với Tân Đế quốc, cô cũng tuyệt đối không chấp nhận.

Sở thích cá nhân có phải do lý trí quyết định không.

Việc phủ nhận Thần còn có thể nói là do định nghĩa về Thần tính khác biệt, nên đạo bất đồng bất tương vi mưu.

Vậy thì sự yêu ghét đối với xã hội và quốc gia được xác định thông qua điều gì.

Khẳng định không phải là lý trí.

Đàm Nhã thân ở giám ngục vẫn còn biện hộ cho Cựu Đế quốc, vẫn đang công kích Tân Đế quốc, bày tỏ sự bất mãn của mình, đây hiển nhiên cũng không phải là kết quả dựa trên lý trí.

Mà là do nội tâm cô có một nỗi sợ hãi sâu sắc đối với Đế quốc đỏ, bất kể là trước hay sau khi xuyên không, đều có cùng một nỗi sợ hãi như vậy.

Đàm Nhã phát hiện Đỗ Lan đang mỉm cười nhìn mình, tâm tình phức tạp, cô đến tận bây giờ vẫn không hiểu Đỗ Lan rốt cuộc muốn mình làm gì.

Chẳng lẽ Đỗ Lan cũng giống như Thần, muốn cưỡng ép mình thay đổi sao.

Thực tế thì cũng gần như vậy, Đỗ Lan và Thần đều muốn cải tạo Đàm Nhã, chỉ có điều Đỗ Lan hy vọng Đàm Nhã có thể nhận thức được mọi người bình đẳng, còn Thần thì cần Đàm Nhã tín ngưỡng.

Đàm Nhã đáng thương đã trở thành công cụ của Thần và Đỗ Lan.

Cô cho rằng cựu quý tộc có rất nhiều điểm tốt, nhưng chẳng lẽ cô không thấy Đế quốc đã vì những quy tắc cũ mà không thể không bước vào con đường sai lầm là bành trướng quân sự sao.

Nếu Đế quốc không thay đổi, thì thứ chờ đợi họ chỉ có sự hủy diệt.

Kết cục tồi tệ nhất chính là từ đó bị các quốc gia xung quanh xâu xé, danh tồn thực vong.

Kết cục tốt hơn một chút cũng là chiến tranh thất bại, trở thành tội nhân vĩnh viễn.

Chẳng lẽ cô không nhìn ra sao.

Đàm Nhã thầm nghĩ vẫn còn một khả năng nữa, đó chính là thắng lợi: Quân lực và năng lực công nghiệp của Đế quốc đều không yếu, hoàn toàn có khả năng thắng lợi.

Ha ha, dựa vào cái gì mà thắng lợi.

Đặt hy vọng thắng lợi vào việc quốc tế không can thiệp sao.

Cô dựa vào đâu mà cho rằng các quốc gia khác sẽ mặc kệ Đế quốc bành trướng mà không ra tay ngăn cản.

Cô nghĩ quá đơn giản rồi.

Chỉ cần các quốc gia khác can thiệp, dựa vào vật tư dự trữ của Đế quốc thì căn bản không đủ để đánh.

Các ma đạo sư của các cô quả thật chỉ cần ăn chút bánh mì là có thể đi chiến đấu, nhưng máy bay xe tăng thì phải ăn dầu, sự tiêu hao của những bộ đội cơ giới hóa này không phải là thứ mà Đế quốc có thể chống đỡ được.

Đỗ Lan nói: Hơn nữa, cho dù chiến tranh thật sự thắng, tình hình Đế quốc liệu có thật sự tốt lên không.

Thắng rồi, vấn đề của Đế quốc vẫn không được giải quyết, chỉ là chuyển dời sang quốc gia khác, vùng đất khác mà thôi.

Cô có biết tại sao không.

Đàm Nhã im lặng, cô không biết, vì chưa từng học qua.

Đó là bởi vì mâu thuẫn nội sinh của tư bản.

Nguyên bản tiền tệ chỉ là một loại trung gian trao đổi, nhưng đến thời đại tư bản, tiền tệ ngược lại càng lúc càng lớn mạnh, lấn át cả hàng hóa, mà các nhà tư bản thì toàn bộ đều truy cầu việc tích lũy và gia tăng tiền tệ.

Vậy ta phải hỏi cô, tiền tệ có thể ăn được không, có thể mặc được không.

Tiền tệ đốt đi thì có thể sưởi ấm được bao lâu.

Đàm Nhã tiếp tục im lặng.

Thời đại này quả thật không còn gông xiềng và roi da, không giống xã hội nô lệ cưỡng ép cô lao động trên đồng ruộng, mà là dùng tiền tệ như những con chíp để không ngừng thu hút vô số sức lao động tự nguyện đi làm việc, vắt kiệt lao động thặng dư của họ, tưởng như mọi thứ đều là tự nguyện và bình đẳng.

Nhưng thực tế thì giá trị mà tiền tệ đại diện đang không ngừng sụt giảm, tư bản một mặt hy vọng sức lao động có năng lực tiêu dùng mạnh mẽ, một mặt lại không ngừng hạn chế tăng lương, hạn chế chi phí nhân công, đồng thời làm loạn giá cả thị trường, điều này dẫn đến mâu thuẫn cơ bản nội sinh của tư bản, mâu thuẫn cung cầu.

Một mặt không ngừng sản xuất dư thừa hàng hóa công nghiệp, một mặt không ngừng ép giá trị sức lao động dẫn đến nhu cầu thị trường trì trệ, mâu thuẫn này sẽ không biến mất.

Tư bản không ngừng chiếm hữu tiền tệ, cuối cùng dẫn đến một kết quả chính là không ngừng tạo ra bần cùng.

Đàm Nhã biết đây là lý luận tư bản, cô nghe hiểu được.

Tuy nhiên cô vẫn phản bác Đỗ Lan: Nhưng ông cũng đừng quên, trong quá trình này kỹ thuật đã phát triển, nếu không có quá trình truy đuổi tiền tệ này, sẽ không xuất hiện nhiều kỹ thuật như vậy, sẽ không nâng cao chất lượng cuộc sống của mọi người.

Tuy rằng tư bản vì để tiêu thụ hàng hóa mà tạo ra đủ loại nhu cầu mới, nhưng kỹ thuật mới thực sự đã nâng cao chất lượng cuộc sống của toàn nhân loại, đó chính là động lực nguyên bản cho sự tiến bộ của văn minh nhân loại.

Cho dù mâu thuẫn cung cầu không được giải quyết, cho dù mâu thuẫn chỉ là chuyển dời, nhưng mỗi một lần chuyển dời đều có thể tạo phúc cho một bộ phận người.

Chẳng lẽ vẫn còn chưa đủ sao.

Là một xã súc người làm công, năng lực của Đàm Nhã rất mạnh, cô cũng đã đọc không ít sách.

Tư bản quả thực có những mâu thuẫn tuyệt đối không thể giải quyết, nhưng chỉ cần toàn thế giới vẫn còn những khu vực chưa được công nghiệp bao phủ, sự vận hành của tư bản sẽ vĩnh viễn có hiệu lực, vĩnh viễn có thể kiếm tiền thông qua chênh lệch giá tiễn đao soa, hơn nữa kỹ thuật không ngừng nâng cao, đồng nghĩa với việc nhu cầu của nhân loại đang được thỏa mãn: Cái gọi là tạo ra bần cùng của ông, cũng là cái nghèo không lo ăn uống, là cái nghèo có bảo đảm.

Đỗ Lan không nhịn được mà lắc đầu, thật sự không lo ăn uống sao.

Đàm Nhã có phải đã quên hai năm trước cô ở cô nhi viện còn suýt nữa không có cơm ăn, quên mất Đế quốc vì sao lại bước lên con đường bành trướng quân sự rồi không.

Trong một quốc gia lấy mục tiêu gia tăng tiền tệ làm đích đến, thì có ai sẽ bỏ tiền ra để dự trữ nông sản, có ai sẽ bỏ tiền vận chuyển nông sản đến tay những người cần chúng.

Còn một điều rất quan trọng nữa, đó là những người nghèo thực sự cần lương thực thực tế đã không còn bất kỳ giá trị tiền tệ nào, tư bản liệu có vì một người không có giá trị tiền tệ mà đi bù đắp các chi phí kho bãi, vận tải, phân phối không.

Đỗ Lan hỏi.

Tự nhiên là do Đế quốc đi làm.

Đàm Nhã nói.

Vậy tiền của Đế quốc từ đâu mà có.

Có thể vay vốn, có thể in tiền.

Đàm Nhã nói, thực tế thì hiện tại Đế quốc cũng đang làm như vậy.

Cho nên Cựu Đế quốc sớm đã bị tư bản bắt cóc, bắt buộc phải khai chiến, nếu không nội bộ sẽ nổ tung.

Cứu tế người nghèo căn bản là việc không có thu nhập, Đế quốc cứ mãi như vậy sẽ thu không bù chi, vậy thì sao.

Đàm Nhã nói: Thực sự không được thì còn có thể phát hành quốc trái, tập trung tiền tiết kiệm của bách tính lại.

Chỉ cần có tiền, là có thể sản xuất, thậm chí có thể phát động chiến tranh ra bên ngoài để chuyển dời mâu thuẫn.

Tập trung toàn bộ tiền tiết kiệm của bách tính lại, Đàm Nhã vẫn chưa nhận ra rằng cô lại đang tạo ra thêm nhiều bần cùng hơn.

Rất tốt, cô quả nhiên rất hợp với cái giám ngục này, suy nghĩ của cô và những quý tộc đó đều y như nhau.

Phát động chiến tranh bành trướng lãnh thổ, ra ngoài cướp bóc, cuối cùng lại chia chác tiền của bách tính theo tỉ lệ ba bảy, tiền của hào thân thì hoàn trả nguyên số, hoàn thành một lần tội phạm quốc gia.

Đỗ Lan không nhịn được vỗ tay cho Đàm Nhã, quả nhiên là chiến sĩ tư sản trưởng thành dưới ánh mặt trời, logic tư duy này giống hệt các quý tộc Đế quốc, cũng hèn gì cô có thể hòa nhập vào quy tắc cũ mà không có chút áp lực nào.

Đàm Nhã phát hiện logic tư duy của mình đang được Đế quốc thực tiễn, mà cô vốn cho rằng người nghèo sau khi mâu thuẫn tư bản chuyển dời cũng có thể không lo ăn mặc, nhưng hiển nhiên mâu thuẫn cuối cùng vẫn sẽ diễn hóa thành chiến tranh, lúc đó thực sự là cục diện dân không sợ chết lấy cái chết ra đe dọa.

Cho nên nếu mâu thuẫn không biến mất, nó chỉ có thể như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, dù cho bách tính ở các nước phát triển tạm thời không thiếu ăn uống, nhưng dưới tổ chim bị phá liệu còn có trứng lành.

Khi mâu thuẫn tư bản bùng phát, quốc gia và quốc gia đều sẽ biến thành cường đạo, đến lúc đó bách tính của quốc gia nào cũng không có kết cục tốt.

Vì vậy bắt buộc phải giải quyết mâu thuẫn, chứ không phải chỉ lo chuyển dời mâu thuẫn.

Mà mâu thuẫn này là nội sinh của tư bản, muốn giải quyết mâu thuẫn thì buộc phải giải quyết tư bản.

Đàm Nhã tự nhiên cũng phát hiện ra vấn đề, nhưng cô biết dị thế giới này vẫn còn dư địa để chuyển dời mâu thuẫn, Đế quốc vốn dĩ còn có khả năng chuyển dời thành công.

Nhưng vì sự xuất hiện của nhóm người Đỗ Lan, Đế quốc từ một quốc gia chủ động chuyển dời mâu thuẫn đã trở thành quốc gia bị chuyển dời mâu thuẫn.

Tôi không tin các người có thể giải quyết mâu thuẫn, hành vi của các người chỉ khiến Đế quốc trở thành quốc gia bị động tiếp nhận sự chuyển dời mâu thuẫn từ nước khác.

Vốn dĩ Đế quốc là một tên cường đạo cầm dao sắc, còn bây giờ nó sắp trở thành nạn nhân của vài tên cường đạo khác rồi.

Đàm Nhã nói, kết quả phân tích lý trí chính là tất cả quốc gia trên thế giới này đều là cường đạo, Đế quốc vốn cũng là một trong số đó, nhưng hiện tại lại sắp biến thành nạn nhân.

Đàm Nhã không hề quan tâm đến vận mệnh của toàn nhân loại, dù sao cô cũng chỉ là một xã súc, cho dù gặp phải Tồn tại X, cho dù xuyên không biến thân, nhưng bản chất của cô không đổi, định vị cho bản thân không đổi.

Tư duy thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách hiển nhiên không có tính phổ biến, có thể nói tuyệt đại bộ phận quốc dân của các quốc gia sẽ không suy nghĩ về những thứ này.

Không phải cứ xuyên không là muốn làm nên nghiệp lớn, muốn tỉnh chưởng thiên hạ quyền, túy ngọa mỹ nhân tất.

Những người có tư duy đó, những quốc gia có tư duy đó ngược lại là thiểu số trong số thiểu số, Đàm Nhã hiển nhiên không nằm trong số đó, vì vậy cô cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc cứu vớt nhân dân khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng, cũng chưa từng nghĩ đến việc thay trời đổi đất, sẽ không đột nhiên cảm thấy mình gánh vác sứ mệnh lịch sử, mình nên thúc đẩy sự thay đổi của Đế quốc.

Những thứ trên đều không có, cho nên khi Đàm Nhã phân tích đến hình thái tối hậu của mâu thuẫn, cô rất dễ dàng chấp nhận sự thật rằng mọi quốc gia đều là cường đạo mang đao, suýt chút nữa đã đưa ra quy luật rừng rậm tăm tối, cho rằng giao lưu giữa quốc gia và quốc gia nên ra tay trước để chiếm lợi thế, nên giải quyết kẻ thù trước, đồng thời cho rằng cách làm trước đó của Đế quốc là không sai, không tồn tại bất kỳ vấn đề gì.

Chương 2308

Đàm Nhã có thể chấp nhận tội phạm quốc gia, dù sao với tư cách là một phần tử của Đế quốc, ngoài tội phạm quốc gia ra, cô không cho rằng có biện pháp giải quyết vấn đề nào khác.

Bởi vì năm xưa sau Minh Trị Duy Tân, tổ quốc của Đàm Nhã cũng dùng phương pháp tội phạm quốc gia để chuyển dời mâu thuẫn.

Họ cũng là học tập các bậc thầy phương Tây, các bậc thầy cũng làm như vậy, đây gọi là trên làm dưới theo, có thể nói tội phạm quốc gia trên Địa Cầu cũng không phải là trò gì mới mẻ, đến dị thế giới càng không cần cảm thấy có gánh nặng tâm lý, dù sao mọi người đều như nhau.

Cô quả là rất ngoan cố, không nghĩ đến việc giải quyết mâu thuẫn, mà lại nghĩ trực tiếp chấp nhận mâu thuẫn, thậm chí không tiếc chấp nhận chiến tranh do mâu thuẫn mang lại, cô không sợ chiến tranh không thể cứu vãn cuối cùng sẽ hủy diệt nhân loại sao.

Đỗ Lan hỏi.

Đàm Nhã cảm thấy không thể nào, dị thế giới cũng không có bom nguyên tử, thực lực chiến đấu còn không bằng trình độ Thế chiến II trên Địa Cầu, nhân loại không thể nào tự hủy diệt mình.

Cho nên chiến tranh tiến hành đến một mức độ nhất định sẽ kết thúc.

Hơn nữa, chỉ cần cô không ra chiến trường, cô mới chẳng quan tâm.

Nhân loại sẽ không hủy diệt.

Đàm Nhã nói: Chiến tranh cũng là một phương thức điều tiết của

nhân loại.

Ví dụ như Đế quốc chuẩn bị chiến tranh, muốn mở rộng không gian sản xuất, nếu thành công, Đế quốc sẽ đổi mới hoàn toàn.

Đáng tiếc vì duyên cớ của ông, mục tiêu này đã không còn khả năng đạt được nữa.

Đỗ Lan quan sát biểu cảm của Đàm Nhã, phát hiện cô không hề quan tâm.

Đàm Nhã mới mười một tuổi, ở thế giới này cô giống như một game thủ, không hề đầu tư bao nhiêu tình cảm.

Cô giúp đỡ Đế quốc không phải xuất phát từ sự đồng nhất về tình cảm, cũng không phải từ sự đồng nhất về giá trị quan, hoàn toàn là sự ràng buộc lợi ích về mặt lý trí, hoàn toàn là cô cần thông qua quy tắc Đế quốc để nâng cao địa vị bản thân, sau đó đảm bảo an toàn cho chính mình.

Chỉ cần bản thân an toàn, Đàm Nhã liền coi đó là thắng lợi của mình, mình sẽ không cần phải dâng hiến đức tin cho Tồn tại X.

Hiện tại Đàm Nhã vẫn chưa tìm thấy mục tiêu để gửi gắm tình cảm của mình, mục tiêu lớn nhất của cô là tự vệ.

Cho nên chỉ cần Đỗ Lan không làm lay chuyển mục tiêu cuối cùng của Đàm Nhã, Đàm Nhã sẽ không khách khí mà phản bác lại Đỗ Lan.

Giống như trong nguyên tác mỗi lần rời khỏi tiền tuyến, cô đều đắc ý quên hình mà cho rằng mình đã thắng Tồn tại X, đáng tiếc mỗi lần dừng lại sau đó lại phải đi đến chiến trường nguy hiểm hơn.

Nhưng Đàm Nhã vẫn luôn đắc ý quên hình, luôn cảm thấy mình có cơ hội may mắn thắng được Tồn tại X.

Biểu hiện lực của Đỗ Lan lúc này còn lâu mới bằng Tồn tại X, hắn chưa từng ngưng đọng thời gian, chưa từng khiến Đàm Nhã xuyên không, càng không biến cô thành trẻ sơ sinh.

Cho nên trong mắt Đàm Nhã, Đỗ Lan chỉ là một giáo sư làng, hắn đừng hòng khiến cô bị đỏ hóa.

Đàm Nhã tuyệt đối không thể bị đỏ hóa, bởi vì cô là một bánh răng tư bản, cô kiêu ngạo tự hào.

Sự dạy bảo ân cần của Đỗ Lan không bằng được nền giáo dục mà Đàm Nhã đã tiếp nhận trong hơn ba mươi năm qua.

Loại giáo dục này hoàn toàn không kém gì việc từ nhỏ bị nhồi nhét đức tin vào thần linh, là một loại xiềng xích tinh thần ngoan cố.

Muốn Đàm Nhã chấp nhận, e rằng chỉ có đáp án tự thân trải nghiệm mới làm được, đợi đến khi Tân Đế quốc ngày càng phát triển, Đàm Nhã tự nhiên sẽ không còn gì để nói.

Cô mới mười tuổi, tính là cô có thể sống đến bảy mươi tuổi, cũng còn sáu mươi năm thời gian, hãy dùng đôi mắt của cô để chứng kiến Tân Đế quốc quật khởi đi.

Đáng tiếc cô vốn có thể trở thành người tham gia trong đó, nhưng hiện tại chỉ có thể làm một người đứng xem, bỏ lỡ một thời đại vĩ đại.

Thế là tiếp sau đó, Đàm Nhã đã chứng kiến một thời đại, liên quân tám nước lấy đức tin làm cái cớ phát động thánh chiến, nhưng bị Đế quốc đánh bại, những thiếu nữ cường tập bay cao trên đại địa.

Sau thất bại, mâu thuẫn nội bộ của tám nước cũng bùng phát, dẫn đến thế giới đại loạn, mà Tân Đế quốc trong thời kỳ cửa sổ này đã bắt đầu đại phát triển, các loại cây công nghệ được nâng lên ngày càng cao, sản xuất lượng lớn hàng hóa mà các nước khác không thể từ chối, Tân Đế quốc nhanh chóng trở thành ngọn hải đăng của toàn thế giới, phá vỡ cục diện đối lập hai cực, khiến nhiều quốc gia không muốn chọn một trong hai có lựa chọn mới, giải cấu hình thế quốc tế, đặt nền móng cho sự phát triển của Đế quốc.

Đàm Nhã ở trong giám ngục tiếp nhận cải tạo năm năm, sau khi ra tù được sắp xếp vào một xưởng găng tay, trở thành một công nhân, sau đó ở trong công xưởng chứng kiến thời đại biến thiên, cô nhận nuôi một đứa trẻ mồ côi, cả đời không kết hôn.

Trước khi lâm chung, di ngôn của cô như thế này: Đời này tôi gặp phải hai gã đáng ghét, một kẻ bị tôi gọi là Tồn tại X, một kẻ là giáo sư tiểu học của tôi.

Họ đều muốn thay đổi suy nghĩ của tôi, Tồn tại X đã thất bại, nhưng Đỗ Lan lại thành công.

Đỗ Lan dùng sáu mươi năm thời gian để chứng minh cho tôi thấy làm sao để tái tạo một quốc gia, từ kinh tế đến tinh thần, từ khoa học kỹ thuật đến đức tin, người đàn ông này còn thần kỳ hơn cả Thần.

Đến cuối đời, Đàm Nhã thừa nhận lộ trình của Đỗ Lan là đúng, bởi vì Đế quốc quả thực trở nên phồn vinh ổn định, nói xong di ngôn, Đàm Nhã thầm khinh bỉ Tồn tại X kia, thần sáng thế gì chứ, rốt cuộc còn không bằng một giáo sư làng.

Thần linh sẽ mặc kệ nỗi khổ của nhân loại, còn Đỗ Lan lại dùng đôi tay để khai sáng tương lai.

Là nhân loại đã thắng lợi, Đàm Nhã thanh thản nhắm mắt lại.

Nhưng rất nhanh Đàm Nhã lại mở mắt ra, phát hiện mình vẫn đang ở trong giám ngục.

Cô sững sờ, đây là Trang Chu mộng bướm sao.

Chẳng lẽ mình đã mơ một giấc mơ dài và chân thực đến thế.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Sáu mươi năm đó không phải là mơ, mà là hiện thực, chỉ là hiện tại dòng thời gian quay ngược lại, Đàm Nhã lại trở về nơi bắt đầu lựa chọn.

Tất cả những chuyện này tự nhiên là kế hoạch của Đỗ Lan, hắn nhận ra muốn cải tạo Đàm Nhã chỉ dựa vào ngôn ngữ là vô dụng, phải dựa vào sự thật, thế là hắn để Đàm Nhã chứng kiến sự quật khởi của một quốc gia, thấy được Tân Đế quốc nhảy múa giữa hình thế quốc tế phức tạp, cuối cùng giải cấu cục diện thế giới, mở ra một con đường, dùng khoa học kỹ thuật hòa bình tạo ra một cường quốc thế giới.

Chỉ trong sáu mươi năm ngắn ngủi đã chứng kiến sự biến hóa to lớn của quốc gia.

Tuy nhiên tất cả những thứ này hiện tại đều biến mất, Đàm Nhã lập tức nghi ngờ mình đang nằm mơ, nhưng rất nhanh cô phát hiện những chuyện trong mơ lại xảy ra ở hiện thực, cô có năng lực dự báo.

Chẳng lẽ là Tồn tại X vào lúc mình chết đã ném mình trở lại quá khứ.

Đây chẳng phải là lật lọng sao, mình đã thắng rồi, Tồn tại X sao có thể làm như vậy.

Đến chết cũng không để mình yên sao.

Nhưng cũng thật sự có khả năng, vì đây đã không phải là lần đầu tiên Tồn tại X không cho cô chết, lần đầu tiên là xuyên không biến thân, lần thứ hai quay ngược thời gian cũng hoàn toàn có khả năng.

Tuy nhiên lần này thực sự không trách Tồn tại X, hoàn toàn là Đỗ Lan đang bày trò.

Chính Đỗ Lan đã để Đàm Nhã chứng kiến tất cả, sau đó lại cho cô một lựa chọn mới, xem cô có sẵn lòng gia nhập vào công cuộc kiến thiết hay không, có sẵn lòng thay đổi bản thân hay không.

Để Đàm Nhã tự mình đưa ra lựa chọn, Đỗ Lan còn tiến hành giả chết, hắn vừa giả chết thì người hiểu rõ tiến trình phát triển của thế giới này chỉ còn lại một mình Đàm Nhã, cô sẽ tiếp tục làm một khán giả cả đời hay là gánh vác trọng trách.

Cô phải đưa ra lựa chọn.

Quân tử bất khí người quân tử không phải là công cụ, nếu nói Đàm Nhã trong đời người đã trải qua có thể hội lớn nhất, thì đó chính là học được điểm này.

Hình nhi thượng giả vị chi đạo, hình nhi hạ giả vị chi khí.

Khí là vạn vật trên thế giới, những công cụ hữu hình và vô hình, vật chất là khí, kỹ thuật là khí, hình thái ý thức cũng là khí.

Sự đối kháng giữa người với người nâng cấp thành sự đối kháng giữa khí với khí.

Sự đối kháng giữa người với người là không lý trí và ôn hòa, còn sự đối kháng giữa khí với khí thực sự tràn đầy lý trí và tàn bạo.

Đối kháng giữa khí và khí thông thường thông qua năng lực tổ chức, khoa học kỹ thuật, hình thái ý thức làm vũ trang, thực lực tổng hợp càng mạnh thì càng đi tiêu diệt những đoàn thể có năng lực tổ chức yếu.

Theo sự tiến bộ của thời đại, cái Khí đại diện cho lý trí thực tế đang trở thành nhân tố lớn nhất khiến nhân tộc tương tàn.

Những cuộc đấu tranh không lý trí giữa người với người ngược lại không tính là gì.

Ví dụ như ngay từ đầu Đàm Nhã đã liều mạng phủ nhận Đế quốc đỏ, đó là vì cái Khí của cô đang phủ nhận Đế quốc đỏ, đợi đến khi cô hiểu được quân tử bất khí, từ bỏ sự kiên trì đối với hình thái ý thức, cô sẽ nhận thức được vạn vật không có tốt và xấu, con người không nên dùng đạo đức để phán đoán cái Khí, mà nên dùng sự tiên tiến và lạc hậu để phán đoán, mọi người đều có thể dễ dàng đón nhận cái tiên tiến và đào thải cái lạc hậu.

Lúc này ngồi trong giám ngục, Đàm Nhã ôm lấy ý nghĩ quân tử bất khí rất dễ dàng phân tích ra vấn đề của Đế quốc.

Tuy nhiên trước đó Đỗ Lan đã dạy nguyên văn cho cô rồi, nhưng người khác dạy và tự mình nghĩ thông suốt vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Đấu tranh giữa người với người và đấu tranh giữa khí với khí là hai thứ khác nhau.

Khí là công cụ không phải là mục đích, đấu tranh giữa người với người nên là thông qua khí để khiến mình trở nên ưu tú hơn người khác.

Chương 2309

Còn đấu tranh giữa khí với khí là nhận định cái khí của ta là cái khí duy nhất, cho nên phải đi xóa sổ những người sử dụng cái khí khác.

Khí không thể giết chết khí, khí chỉ có thể thông qua tay người để giết chết người.

Cho nên đấu tranh giữa người với người lấy con người làm cơ sở, giống như chiến tranh giữa các quý tộc cổ đại đều rất ôn hòa, không lấy mục tiêu tiêu diệt kẻ thù làm đích đến.

Còn đấu tranh giữa khí với khí lại là bất tử bất hưu, bởi vì duy trì khí cần lượng lớn chi phí, mà chi phí này tất yếu phải lấy từ tay người khác.

Cho nên xã hội lấy khí làm mục tiêu chỉ có hai kết quả, hoặc là vì tăng cường khí mà đi tiêu diệt những khí khác, hoặc là vì khí suy lạc mà bị kẻ khác tiêu diệt.

Tình hình Đế quốc chính là vì không chi trả nổi chi phí cho khí, nên buộc phải phát động chiến tranh.

Mà hiện tại Đế quốc đỏ làm yếu cái khí, tăng cường tác dụng của con người, một lần nữa để con người trở thành nhân vật chính của quốc gia.

Mà lúc này hai đại thế lực khác trên thế giới đang tiến hành chính là đấu tranh giữa khí với khí, họ mưu toan tranh đoạt cao điểm hình thái ý thức, không ngừng tăng thêm chi phí, thì bắt buộc phải đi cướp đoạt các tiểu quốc khác, ép buộc các tiểu quốc phải chọn phe.

Hoặc là Hợp Châu Quốc, hoặc là Liên Bang Quốc, chỉ có thể chọn một trong hai.

Đàm Nhã biết Đế quốc vì duyên cớ phế Thần sẽ sớm bị hai bên liên hợp tiến hành phong tỏa kép về kinh tế và vật tư, sẽ sớm phải đối mặt với kết cục tồi tệ nhất.

Đến lúc đó chỉ có lý luận giải cấu thế giới do Đỗ Lan đề xuất mới có thể giúp Đế quốc vượt qua khó khăn.

Nếu như tất cả những gì tôi trải qua không phải là mơ, thì tiếp theo sẽ là chế tài về kinh tế và năng lượng.

Đàm Nhã biết các quốc gia khác tuy muốn xâu xé Đế quốc, nhưng bộ đội thiếu nữ cường tập của Đế quốc rất lợi hại, cho nên hai đại thế lực sẽ tiến hành lệnh cấm vận nghiêm ngặt nhất đối với Đế quốc.

Lúc này cần đến trí tuệ chính trị của Đỗ Lan, dựa trên cơ sở quân tử bất khí để thiết lập trật tự thế giới thứ ba.

Tuy nhiên ngay khi Đàm Nhã tưởng rằng lịch sử sẽ phát triển theo cảnh trong mơ thì lại có tin tức Đỗ Lan bị ám sát, xem chừng là không sống nổi rồi, lịch sử đã xảy ra thay đổi.

Không nên như vậy chứ, trong ký ức của mình Đỗ Lan chẳng phải vẫn luôn sống nhăn nhở đó sao.

Chẳng lẽ lại là Tồn tại X.

Đàm Nhã không thể không nghi ngờ Tồn tại X lại muốn lật bàn, dù sao nếu thật sự phát triển theo cảnh trong mơ của cô, thần linh của Đế quốc và Tồn tại X hoàn toàn không còn quan hệ gì nữa, trật tự thứ ba càng là sống rất tốt, khiến hai đại thế lực kia cũng không làm gì được.

Không được, Đỗ Lan không thể chết, tiếp theo đây là lúc quan trọng nhất của Lái hi Reich mà.

Quá quan trọng, những năm tới lệnh cấm vận sẽ khiến tình hình Đế quốc vô cùng tồi tệ, nếu không có Đỗ Lan thông qua ngoại giao phá vỡ phong tỏa, Đế quốc không thể đón nhận đại phát triển.

Đáng tiếc Đàm Nhã hiện tại đang ở trong giám ngục, cô chỉ có thể sốt ruột chờ đợi tin tức của Đỗ Lan.

Tin tức không mấy lạc quan, vị đạo sư ưu tú Đỗ Lan này bị trọng thương, mỗi lần tin tức đưa ra đều là hôn mê, cả quốc gia đều lòng người bàng hoàng.

Lúc này Relugen đến giám ngục, gặp Đàm Nhã, họ cũng coi như chỗ quen biết cũ, từng có hợp tác trong quân đội.

Tuy nhiên Relugen không thích Đàm Nhã, ngược lại Đàm Nhã rất hâm mộ Relugen.

Relugen là người khi tuân thủ quy tắc vẫn có thể giữ lại giới hạn đạo đức, thật sự không dễ dàng, dù sao Đàm Nhã không làm được.

Mà nguyên nhân Relugen nhìn không lọt mắt Đàm Nhã chính là vì Đàm Nhã lợi dụng quy tắc để chèn ép binh sĩ cấp dưới.

Hai người gặp lại, Relugen lại là vì Đỗ Lan mà đến: Ông ấy nói bảo tôi đến tìm cô, nói ông ấy đã dạy tất cả cho cô, cô chính là hy vọng của Reich.

Đương nhiên là anh ta không tin, Đàm Nhã mới mười tuổi, hơn nữa là một quân nhân kiểu cũ thích thể phạt cấp dưới, căn bản không hiểu về quốc gia mới.

Đúng vậy, Đỗ Lan quả thật đã dạy tất cả cho Đàm Nhã, là ở một dòng thời gian khác, để Đàm Nhã thực sự chứng kiến sự trưởng thành phát triển của quốc gia Reich.

Chúng ta hiện tại đầu tiên phải phá vỡ sự phong tỏa của hai đại thế lực, theo tôi biết rất nhiều quốc gia bị ép buộc phải chọn phe, thực ra họ không đồng tình với hai đại thế lực, chỉ là sợ tàu mạnh súng bén của họ mà thôi.

Cho nên chúng ta phải cho họ biết họ vẫn còn lựa chọn khác, chúng ta phải đột phá hai loại hình thái ý thức, thành lập một tổ chức thực sự lấy con người làm gốc, không lấy hình thái ý thức làm mục tiêu, con người không phục vụ cho hình thái ý thức, thành lập một trật tự thứ ba nơi hình thái ý thức phục vụ cho con người.

Relugen trái lại không ngờ Đàm Nhã thực sự có thể đưa ra biện pháp, hơn nữa rất phù hợp với tư tưởng của Đỗ Lan, xem ra Đỗ Lan thực sự đã giao tất cả cho Đàm Nhã.

Cụ thể là thế nào.

Cụ thể chính là thành lập trật tự thứ ba, hiện tại hai đại thế lực Hợp Châu Quốc và Liên Bang Quốc đã hình thành sự đối lập, chúng ta phải dùng vũ khí ngoại giao để tìm kiếm sự đột phá, chúng ta tuy yếu nhưng chúng ta là quốc gia độc lập, còn có vũ trang thiếu nữ cường tập, cho nên khẳng định có thể tìm được những quốc gia cùng chí hướng kiên trì độc lập, không muốn trở thành bù nhìn để làm đồng minh.

Nhưng chúng ta đã không còn tin Thần, liệu có quốc gia nào khác thật sự sẵn lòng cùng chúng ta đối kháng hai cực không.

Relugen rất lo lắng đức tin sẽ trở thành trở ngại.

Đức tin không phải là vấn đề, chúng ta phải tuyên truyền quân tử bất khí, không thể bị đóng khung trong phạm vi của khí, phải bao dung hơn.

Phải dạy cho họ cái hại của khí, khí sẽ khống chế con người đi giết người khác, không ngừng khiến con người phát minh vũ khí mạnh hơn.

Hiện tại thế giới này ngoại trừ Reich là người khống chế khí, các quốc gia khác đều là khí khống chế người, tôi nghĩ những đạo lý này họ sẽ hiểu, chỉ cần hiểu đạo lý, họ sẽ gia nhập với chúng ta.

Relugen thầm nghĩ e rằng sẽ không dễ dàng như vậy, nhưng hiện tại trong tình cảnh chỉ có thể chọn một trong hai, có thêm lựa chọn thứ ba giúp mọi người giữ vững độc lập tự chủ đã là không tệ rồi, quốc gia có chí khí đều nên biết chọn thế nào.

Đây là biện pháp duy nhất, cũng là biện pháp Đỗ Lan đã thực tiễn qua, Đàm Nhã tin rằng có thể giúp Đế quốc vượt qua khó khăn.

Đàm Nhã ở trong giám ngục đưa ra một bộ kế hoạch, đây là kế hoạch cô đã chứng kiến ở dòng thời gian khác, hiện tại Đỗ Lan trọng thương, cô đương nhiên không chút do dự mà đứng ra.

Đương nhiên cô vẫn chưa thể ra tù, nhưng Relugen vẫn sẽ định kỳ đến giám ngục thăm cô, cùng thảo luận về tương lai.

Giải cấu hai cực, thành lập trật tự thứ ba, chiến lược ngoại giao này vô cùng khó khăn, nhưng một khi thành công, thế giới sẽ trở nên vô cùng rộng mở.

Tuy nhiên cho dù đã có chiến lược, nhưng phong tỏa kinh tế vẫn tạo ra áp lực khổng lồ cho Đế quốc, trong nước cũng cần điều chỉnh lại, đây là một cuộc chiến không khói súng.

Mà lúc này Tồn tại X tự nhiên sẽ không biến mất, đối với quốc gia từ bỏ đức tin, căn bản không có gì để nói, hắn hy vọng có thể một lần nữa phát động chiến tranh, giáng đòn hủy diệt vào Đế quốc.

Trong thế giới không có bom nguyên tử, một cuộc chiến kết thúc báo hiệu cuộc chiến tiếp theo bắt đầu, chiến tranh mới là chủ đề, hòa bình chỉ là sự chỉnh đốn ngắn ngủi.

Nhưng Đế quốc lại phá thiên hoang cắt giảm quân phí, dùng tài nguyên tiết kiệm được để xây dựng cơ sở hạ tầng trong nước.

Cứ xây đi, đến lúc đó nổ sạch một thể.

Những quốc gia giáp ranh với Đế quốc đều nghĩ như vậy.

Vì xây dựng cơ bản cần vài năm, nhưng oanh tạc chỉ cần vài ngày, có thể ném toàn bộ cơ sở hạ tầng mà Đế quốc khổ công xây dựng về thời đại nông nghiệp.

Đối với ý nghĩ này, Đỗ Lan chỉ có hai chữ: Ha ha.

Đức tin không những không thể ngăn cản nhân loại đánh nhau, ngược lại sẽ trở thành nguyên nhân chính dẫn đến chiến tranh nhân loại.

Đấu tranh giữa người với người diễn biến thành đấu tranh giữa khí với khí, mức độ thảm liệt tăng lên không chỉ một hai điểm.

Nếu không có bom nguyên tử, chiến tranh khí với khí sẽ trở thành dòng chính.

Đỗ Lan cảm thấy vẫn phải chế tạo một loại vũ khí chiến lược mới được, cho nên nằm trên giường bệnh, hắn đang suy nghĩ trong những kỹ thuật mình nắm giữ có cái gì có thể tạo thành uy hiếp chiến lược giống như bom nguyên tử.

Hay là lấy đức tin của kẻ thù làm mục tiêu công kích.

Hay là chế tạo một loại tia sáng tẩy não, kẻ nào dám vượt qua biên giới xâm lược Đế quốc thì trực tiếp xóa sạch đức tin của họ.

Chẳng phải họ lấy việc tin vào thần linh làm vinh dự, tin rằng có một vị thần tối cao, cũng tin rằng đức tin của mình có thể giúp mình lên thiên đường sao.

Vậy thì lấy đức tin làm mục tiêu, dùng đó để uy hiếp kẻ thù.

Ở dòng thời gian trước Đỗ Lan đích thân trấn giữ, không sợ yêu ma quỷ quái gì.

Nhưng lần này để Đàm Nhã và Relugen đứng ở phía trước, vẫn cần một số thủ đoạn đặc biệt.

Thế là Đỗ Lan bắt đầu mày mò, rất nhanh hắn đã chế tạo ra một cây Chân Lý Quyền Trượng.

Pha lê trên quyền trượng có thể phóng ra một loại ánh sáng trắng tẩy não, có thể cưỡng chế xóa bỏ đức tin đối với Thần trong não hải của người bị chiếu xạ, thật sự là vừa tiện lợi vừa dễ dùng.

Khi Chân Lý Quyền Trượng xuất hiện trong tích tắc, Tồn tại X liền cảm nhận được nguy cơ, hắn với tư cách là đấng tạo hóa vậy mà lại cảm thấy sợ hãi, đó là một loại sợ hãi bị lãng quên, bị ruồng bỏ.

Thế là hắn cuối cùng lại một lần nữa triển hiện thần lực, hắn cần Đàm Nhã làm việc, hắn cần tìm ra bí mật mà Đế quốc đang ẩn giấu.

Đây là một đêm mưa gió bão bùng, Đàm Nhã đang ở trong phòng giam thắp đèn thức thâu đêm suốt sáng, đột nhiên những hạt mưa ngoài cửa sổ đều dừng lại giữa không trung thoát khỏi sự trói buộc của trọng lực, tất cả tĩnh chỉ.

Gió ngừng, mưa tạnh, tất cả mọi thứ trong không gian đều bất động, bao gồm cả Đàm Nhã.

Lại là cảm giác này, đây là cảm giác Tồn tại X xuất hiện.

Trước đây khi Đàm Nhã thấy Tồn tại X, cô vẫn trấn tĩnh, nhưng lần này rõ ràng cảm thấy hắn có chút mất kiểm soát, có chút không vui rồi.

Tồn tại X, một sự tồn tại cao cao tại thượng như vậy, mà có thể khiến hắn có sự dao động tình cảm kịch liệt như thế, e là đã xảy ra chuyện gì vô cùng nghiêm trọng.

Chương 2310

Lũ phản bội đức tin các ngươi thật khiến ta buồn nôn, hiện tại các ngươi thậm chí còn phát minh ra thứ càng thêm tà ác, khiến ta không thể không phẫn nộ.

Lũ nhân loại thấp hèn mà lại muốn lay động vị trí của Thần, thật không thể lý giải nổi.

Đàm Nhã đối mặt với Tồn tại X vô cùng bình tĩnh, cô đã chấp nhận năng lực của Tồn tại X, cũng chấp nhận sự thật hắn là Thần, chỉ là hắn không phải là vị Thần của cô mà thôi.

Tuy không biết vì sao Tồn tại X lại kích động như vậy, nhưng Đàm Nhã vẫn có thể hiên ngang lẫm liệt: Tồn tại X, rõ ràng chính ông cũng cho rằng thế giới này hỗn loạn và không an toàn, đã như vậy tại sao ông không giúp đỡ nhân loại.

Nếu ông đã không giúp đỡ nhân loại, vậy thì đừng ngăn cản nhân loại tự cường bất khuất, nếu ông không những không giúp đỡ nhân loại mà còn muốn ngăn cản nhân loại, vậy thì ông chính là kẻ thù của chúng tôi, chúng tôi dùng thủ đoạn gì để đối phó kẻ thù, tôi nghĩ không cần phải giải thích với ông.

Ngươi quá tự đại, ngươi tưởng ngươi đang nói chuyện với ai.

Ta là vị Thần vĩ đại, đấng tạo hóa tối cao, là khởi nguyên của thế giới, là sự bắt đầu của sinh mệnh, sao ngươi có thể phản kháng Thần một cách không có chút đức tin nào như vậy.

Nhân loại chiến tranh là các ngươi tự làm tự chịu, vậy mà lại muốn đổ lỗi lầm của các ngươi lên người ta, các ngươi là tự tìm đường chết.

Thần cũng rất bất lực, lũ nhân loại này thật sự là lứa tệ nhất mà hắn từng thấy.

Những cuộc chiến tranh đáng sợ nhân danh đức tin vào ông chẳng lẽ cũng không liên quan đến ông sao.

Đàm Nhã tiếp tục chất vấn, kinh qua sự rèn luyện của một dòng thời gian khác, cô đã xem Tồn tại X là một đối tượng ngang hàng có thể đối kháng, chứ không phải là một sinh mệnh không thể chạm tới.

Không liên quan đến ta, là do con người các ngươi hiểu biết về Thần không đủ, nên mới xuất hiện những cách giải mã khác nhau về ta.

Thật là nực cười, các ngươi không phải chiến đấu vì ta, cũng không phải chiến đấu vì đức tin, chỉ là chiến đấu vì những cách giải mã khác nhau mà thôi.

Đôi khi Tồn tại X cũng thấy nhân loại thật sự quá lố bịch.

Những cách giải mã đó cũng bắt nguồn từ đức tin vào ông, chẳng lẽ ông không chịu chút trách nhiệm nào sao.

Tại sao ta phải chịu trách nhiệm.

Ta đã sáng tạo ra các ngươi, đem thế giới giao cho các ngươi quản lý, các ngươi còn muốn ta phải thế nào nữa.

Thần cũng nổi giận.

Cho nên rốt cuộc ông cái gì cũng không quản, mặc cho nhân loại tàn sát lẫn nhau không màng tới, vậy mà vẫn muốn chúng tôi phải tin thờ.

Giọng điệu của Đàm Nhã cũng trở nên gay gắt, cô cũng nổi giận rồi.

Ta đã sáng tạo ra các ngươi.

Tồn tại X nói bằng giọng điệu của đấng tạo hóa.

Có lẽ ông đã ban cho thế giới này sinh mệnh, nhưng nhân loại biến thành thế này không phải do ông quyết định.

Giống như cha mẹ cho con cái sinh mệnh, nhưng không thể quyết định con cái sẽ trở thành người như thế nào.

Đứa trẻ sẽ biến thành thế nào là do cả môi trường quyết định, cha mẹ chỉ là một trong các yếu tố.

Thế giới cũng vậy, ông có thể sáng tạo sinh mệnh, nhưng sự phát triển của sinh mệnh lại không hề bị ông thao túng.

Nếu ông có thể thao túng được, thế giới này cũng đã không biến thành thế này, tôi cũng không bị ông ném tới thế giới này.

Đàm Nhã nói: Cho nên bớt cao cao tại thượng đi, Tồn tại X, đừng có đổ hết trách nhiệm lên đầu nhân loại, hãy tự phản tỉnh đi, tại sao đức tin của nhân loại ngày càng mỏng manh, chẳng phải do chính lỗi của ông sao.

Đàm Nhã không ngần ngại bật lại, lúc này cô không chỉ đại diện cho chính mình, mà còn đại diện cho hàng triệu lê dân bách tính.

Tồn tại X rất phẫn nộ, không ngờ mình lại bị một phàm nhân bật lại, may mà hắn còn bình tĩnh nhớ rõ mình đến là để bắt Đàm Nhã tìm kiếm vũ khí có thể phá hoại đức tin, nên hắn nói: Ta sẽ ban cho ngươi sự che chở, còn ngươi phải giúp ta tìm ra sự tồn tại tà ác đó, tiêu diệt nó, nếu không ta buộc phải thanh tẩy quốc gia này.

Đây là lời đe dọa trắng trợn, Đàm Nhã thầm nghĩ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Khiến Tồn tại X sợ hãi như vậy.

Chẳng lẽ Đế quốc có hắc khoa kỹ gì sao.

Lấy đức tin làm uy hiếp chiến lược, nếu họ thật sự xem trọng đức tin như vậy, thì không nên tiếp tục đối địch với Đế quốc, nếu không Đỗ Lan sẽ dùng bom nguyên tử đức tin để xóa sổ đức tin của họ.

Tồn tại X cho rằng mình sáng tạo ra thế giới, sáng tạo ra nhân loại, thì nên được thu hoạch đức tin của nhân loại vô điều kiện, nếu không thì là nhân loại vong ơn bội nghĩa.

Nhưng Đàm Nhã cho rằng đức tin giống như thẻ lương vậy, không có chuyện con cái bắt buộc phải giao thẻ lương của mình cho cha mẹ, chưa kể con cái đã nộp rất nhiều lương rồi, hiện tại con cái muốn độc lập thì trước tiên phải độc lập về kinh tế.

Con cái muốn độc lập phải độc lập kinh tế, nhân loại muốn độc lập phải độc lập đức tin, đức tin không thể mãi ràng buộc với Tồn tại X.

Nhưng Tồn tại X không quan tâm, hắn cần bắt Đàm Nhã giúp mình giải quyết thứ khiến hắn bất an, vì Đàm Nhã là người hắn chọn, chính hắn đã cho cô sinh mạng thứ hai, đây là món nợ Đàm Nhã nợ hắn.

Sau khi hạ lệnh, Tồn tại X liền biến mất, ngoài cửa sổ mưa lớn vẫn rơi, vạn vật một lần nữa vận động trở lại.

Đàm Nhã chỉ thấy nực cười, Tồn tại X vậy mà cũng biết sợ.

Hắn làm như vậy ngày càng mất đi thần tính, ngày càng giống kẻ vô lại, cái suy nghĩ ôm khư khư mình là đấng sáng thế thì nhất định phải có được đức tin cũng thật nực cười.

Chẳng lẽ khi sáng tạo ra nhân loại không thấy được tương lai nhân loại sẽ độc lập đức tin, bước lên con đường quân tử bất khí sao.

Đàm Nhã thầm nghĩ trước khi tạo người Tồn tại X chắc hẳn phải tiên đoán được những thứ này chứ, nếu tiên đoán được mà vẫn tạo người thì là ngu xuẩn, nếu không tiên đoán được mà tạo người thì là vô năng.

Bất kể nguyên nhân nào, Tồn tại X đều không xứng gọi là Thần, tối đa chỉ là một thực thể mạnh mẽ mà thôi.

Sự kiêu ngạo của nhân loại chính là coi thường bất cứ ai, bất kể là người ngang hàng với mình, hay là thấp hơn mình, đặc biệt coi thường người có chức vụ cao hơn mình.

Thần có thể nói là nằm ở tầng đáy trong chuỗi khinh bỉ của nhân loại.

Cái kiểu suy nghĩ nếu là mình thì mình làm còn tốt hơn cực kỳ phổ biến, nói trắng ra là khinh bỉ những người có chức vụ cao hơn mình, cho rằng họ chỉ ngồi không hưởng lộc, đức không xứng với vị.

Chính mình lên thay có khi còn tốt hơn.

Tồn tại X chẳng phải chỉ mạnh hơn một chút sao.

Cũng chẳng có gì ghê gớm, đổi lại là mình thì còn làm tốt hơn hắn.

Sống ở Tân Đế quốc sáu mươi năm, rất nhiều thói quen của Đàm Nhã đã thay đổi, suy nghĩ cũng được cập nhật rồi.

Rốt cuộc là thứ gì khiến Tồn tại X sợ hãi như vậy.

Lần tới khi Relugen đến giám ngục thảo luận, Đàm Nhã đã đặt câu hỏi về vấn đề này: Gần đây Reich có phải lại phát minh ra vũ khí mới gì không.

Relugen gật đầu: Vì các quốc gia xung quanh không có ý tốt, áp lực từ hai cực rất lớn, cho nên chúng ta đang khai thác một loại vũ khí khắc chế đức tin gọi là Chân Lý Chi Trượng.

Những địch quốc mưu toan hủy diệt chúng ta chẳng phải luôn tự hào là nước lớn về đức tin, chẳng phải cảm thấy có đức tin là có thể làm xằng làm bậy sao.

Chân Lý Chi Trượng mà chúng ta chế tạo có thể tiêu diệt đức tin của họ, làm tan rã căn cơ tự tin của họ.

Đàm Nhã đã hiểu vì sao Tồn tại X lại sợ hãi rồi, hóa ra là căn nguyên đức tin bị đe dọa.

Công nghệ của Đế quốc quả thực là số một thế giới, ngay cả loại vũ khí tấn công đức tin này cũng có thể chế tạo ra.

Cô vậy mà không hề nghi ngờ, hiển nhiên sáu mươi năm ở dòng thời gian khác đã khiến cô tin tưởng tuyệt đối vào Đế quốc, cô biết công nghệ của Đế quốc chính là bất khả tư nghị như vậy.

Một quả bom nguyên tử nhắm vào đức tin, Đàm Nhã thầm định nghĩa cho Chân Lý Chi Trượng: Như vậy các quốc gia xung quanh cũng không dám khinh suất động thủ nữa, chúng ta cũng có thể nhanh chóng thiết lập trật tự thứ ba rồi.

Bị giam trong ngục hơn một năm, Đàm Nhã đã cải tà quy chính cuối cùng cũng khôi phục tự do, Relugen hỏi cô muốn đi đâu.

Đàm Nhã nhìn bầu trời xanh bao la không còn bị giới hạn sau bao ngày xa cách, trong phút chốc cảm xúc ngổn ngang.

Chính cô cũng không xác định được sáu mươi năm đó rốt cuộc là mơ, hay là một trò đùa ác quái của Tồn tại X, nhưng có một điều cô biết, đó là giá trị quan trong ba mươi năm qua của cô đã bị sáu mươi năm trải nghiệm như thực như ảo kia phá vỡ, cô hiện tại là chân tâm cảm động vì quốc gia Reich này, vì những người dân đáng yêu của quốc gia này, cho nên nhất định phải giúp Reich mở ra một con đường sống.

Mình nên đi đâu.

Đàm Nhã nhớ lại trong mơ mình được sắp xếp vào xưởng găng tay làm cả đời.

Hiện tại khẳng định không được rồi, chẳng lẽ vẫn vào quân đội.

Đàm Nhã thầm nghĩ vào quân đội cũng tốt, vì trận chiến lập quốc của Reich vẫn chưa nổ ra, phải đánh bại liên quân do Liên Hiệp Vương Quốc và Hợp Châu Quốc dẫn đầu, tương lai của Reich mới thực sự được thông suốt.

Tôi vào quân đội.

Relugen nhìn Đàm Nhã một cái, không khỏi nghi ngờ Đàm Nhã có ý đồ khác không, nhưng anh ta dùng người thì không nghi: Được, tôi sắp xếp cô vào bộ đội Thiếu Nữ Cường Tập.

Đàm Nhã đến bộ đội Thiếu Nữ Cường Tập mới biết Thiếu Nữ Cường Tập sở hữu rất nhiều công nghệ mà cô căn bản không hiểu, ví dụ như Phi Hành Cước.

Hóa ra là nguồn ma lực bên ngoài.

Ma lực từ đâu mà có.

Trước đây khi Đàm Nhã ở bộ đội ma đạo sư, ma lực đều do chính chiến sĩ sản xuất, ăn bánh mì và tạo ra ma lực, cô không hề biết những nơi khác có ma lực, ngọc diễn toán và thiết bị ma đạo bản thân chúng đều không sinh ra ma lực mà.

Năng lượng không bao giờ biến mất, chỉ là chuyển dời.

Vì ma lực đã có từ xưa, nên từ cổ chí kim ma lực đều đổi một phương thức khác tồn tại giữa thiên địa, mà việc chúng ta cần làm là tìm lại ma lực cổ đại.

Người tiếp đón Đàm Nhã là một nhà khoa học trẻ tuổi: Ma lực của Phi Hành Cước chính là bắt nguồn từ cổ đại.

Cô biết đào mỏ chứ, chúng ta đào mỏ đều là đào sâu xuống trong không gian địa lý, là đào khoáng sản dưới lòng đất, mà khoáng sản ma pháp không nằm ở chiều sâu không gian, mà nằm ở chiều sâu của thời gian, đó chính là khái niệm cơ bản về nguyên lý truy hồi ma lực do người sáng lập Phi Hành Cước, ngài Đỗ Lan đề xuất.

Đàm Nhã cảm thấy hoàn toàn không hiểu, nhưng thôi dùng được là được, dù sao cô cũng chẳng phải nhà khoa học.

Đây là Phi Hành Cước nhị tứ thức dành cho cô, thiết kế định hướng năm 1924, vừa mới phục vụ năm nay, là vũ khí mới nhất của quân đội, có thể nâng cao đáng kể hiệu suất chuyển hóa ma lực, hơn nữa tính cơ động cũng mạnh hơn, nếu là cô thì nhất định có thể điều khiển được, dù sao cô cũng là thiếu úy trẻ nhất, chín tuổi đã ra chiến trường, có thể gọi là chiến sĩ trẻ tuổi tài cao nhất của Reich rồi.

Đàm Nhã gật đầu: Có thể thử không.

Tự nhiên có thể, tôi chuẩn bị bia cho cô.

Phi Hành Cước cứ đứng đó, Đàm Nhã chỉ cần bước lên thang nhảy nhẹ một cái, chân nhắm chuẩn vào cổng kết nối, nhảy vào là có thể trang bị.

Đương nhiên là cần thay một bộ đồ bơi ôm sát, đây gọi là vải càng ít lực phòng ngự càng cao.

Thật sự giống như một học sinh tiểu học trong tiết học bơi vậy, ngay cả cảm giác kết nối cũng giống như xuống nước, trong cổng kết nối của Phi Hành Cước có một luồng lực nổi nâng đỡ Đàm Nhã.

Chương 2311

Sau khi kết nối, đã có thể bay, Đàm Nhã đã từng bay với những thiết bị ma đạo đời cũ, có kinh nghiệm bay, nên hiện tại là quen tay hay việc.

Tiếp theo là vũ khí: Súng, nhiều súng hơn nữa.

Ở trong kho vũ khí, Đàm Nhã đã lựa chọn đủ loại vũ khí có hỏa lực vượt xa Thế chiến II.

Ác quỷ của vùng Rhine bay cao trên bầu trời xanh.

Ác quỷ vùng Rhine là danh hiệu của Đàm Nhã trong nguyên tác, trong nguyên tác cô là một binh sĩ quân quốc chủ nghĩa đã phạm nhiều tội ác trên lãnh thổ nước khác, bị gọi là ác quỷ, Rhine là một chiến tuyến, là chiến tuyến nơi Đàm Nhã thành danh.

Đàm Nhã thành thạo sử dụng các loại súng ống kiểu mới để tấn công những bia khí cầu trên không trung, tuy một năm không bay nhưng rất nhanh đã tìm lại được cảm giác, chiến đấu lực còn hơn trước kia, bởi vì tâm của cô đã thay đổi, nên giác ngộ cũng cao hơn.

Thế giới này đang xuất hiện hai đại thế lực, một lấy Hợp Châu Quốc ở bên kia đại dương làm hạt nhân, một lấy Liên Bang Quốc ở phía đông bắc Đế quốc làm hạt nhân.

Sở dĩ chia như vậy chủ yếu vẫn là vì nguyên nhân tôn giáo, một vị Thần nhưng cách giải thích khác nhau, nên hai đại thế lực cứ thế mà chia ra.

Trong đó còn có duyên cớ về kinh tế và lịch sử.

Nguyên nhân lịch sử là từ cổ chí kim nhận thức của người bản địa là càng về phía đông văn minh càng bí ẩn và nguy hiểm, khu vực nơi

Liên Bang Quốc tọa lạc từ thời cổ đại đã thuộc về phương Đông, là đại danh từ cho sự nguyên thủy và bí ẩn, nên không được coi là người mình.

Tuy Liên Bang luôn cho rằng mình là người mình của họ, nhưng không có tác dụng.

Cộng thêm giáo nghĩa tôn giáo của Liên Bang khác biệt, địa bàn lại lớn, lại phát triển công nghiệp, trực tiếp trở thành đối thủ cạnh tranh.

Còn Hợp Châu Quốc với tư cách là một thuộc địa độc lập có mối quan hệ chằng chịt với các quốc gia chủ lưu của dị thế giới, tuyệt đối là sự truyền thừa trực tiếp của văn minh, hơn nữa thực lực công nghiệp chắc chắn là số một hiện đại, xứng danh cường quốc, có sự kiêng dè sâu sắc đối với sự phát triển của Liên Bang Quốc.

Cho nên hai đại thế lực đã nảy sinh sự đối kháng, có thể nói hai cực này đều không phải là những quốc gia mà người bản địa quen thuộc theo nghĩa truyền thống, một cái ở tận hải ngoại, một cái lại là vùng đất hóa ngoại thời cổ đại, nhưng ngặt nỗi hiện tại thực lực của họ mạnh hơn, khiến các quốc gia công nghiệp lâu đời này buộc phải chọn phe.

Các quốc gia xung quanh Đế quốc cũng chia thành hai phái, Hiệp Ước Liên Hiệp và Liên Hiệp Vương Quốc đứng về phía Hợp Châu Quốc, Công Quốc phía đông đứng về phía Liên Bang Quốc.

Đế quốc với tư cách là một quốc gia độc lập tự chủ, muốn đột phá hai đại thế lực, thiết lập trật tự thứ ba.

Độ khó rất lớn, vì hai đại thế lực đều có hai quốc gia công nghiệp mạnh hơn làm chủ chốt, đều coi Đế quốc là kẻ thù.

Nhưng kẻ thù chính của chúng ta là Hợp Châu Quốc.

Đàm Nhã nói, tuy đã vào quân đội, nhưng cô vẫn làm cố vấn hiến kế cho Relugen.

Tại sao.

Bởi vì Hợp Châu Quốc và các quốc gia khác có sự khác biệt bản chất.

Liên Bang Quốc dù văn hóa khác chúng ta, nhưng phương thức họ phát triển công nghiệp giống chúng ta.

Chỉ có Hợp Châu Quốc là khác.

Đất đai của Liên Bang Quốc thuộc về dân bản địa, nên họ phát triển công nghiệp cũng giống như Cựu Đế quốc là thông qua chênh lệch giá trong nước, nhưng Hợp Châu Quốc không giống vậy, họ phát triển công nghiệp là vì họ đã giết sạch dân bản địa, hoàn thành thực dân hóa đối với đại lục mới, cho nên tốc độ và quy mô phát triển công nghiệp của họ là chưa từng có, vì vậy chúng ta phải đề phòng Hợp Châu Quốc.

Relugen lại nói: Tôi cảm thấy nếu Liên Bang Quốc và Cựu Đế quốc đi cùng một con đường phát triển, vậy họ có xuất khẩu chiến tranh ra bên ngoài không.

Giống như Cựu Đế quốc vậy.

Liên Bang Quốc giáp ranh với chúng ta, đất đai và nhân khẩu đều nhiều hơn Đế quốc, nếu họ phát động chiến tranh đối ngoại, chúng ta làm sao đỡ được.

Họ đánh Đế quốc chúng ta chẳng có ích lợi gì, nói thẳng ra quốc gia chúng ta nghèo hơn Liên Bang Quốc đất rộng người đông nhiều, Liên Bang đánh chúng ta chỉ tổ bị Hợp Châu Quốc đâm sau lưng.

Ngược lại Hợp Châu Quốc rất có khả năng hỗ trợ Liên Hiệp Vương Quốc tấn công chúng ta, vì họ cần tiêu diệt các đối thủ cạnh tranh như chúng ta, đồng thời còn có thể tạo ra lượng lớn dân tị nạn đe dọa Liên Bang Quốc.

Trong ký ức của Đàm Nhã, sau đó chính Hợp Châu Quốc là nước đầu tiên xuất khẩu chiến tranh, vì công nghiệp của Hợp Châu Quốc đã dư thừa, nên chuẩn bị đánh nát những tiểu quốc không chịu thần phục để khai thác thị trường.

Relugen hơi gật đầu: Vậy thì phải phòng ngự phía tây trước, phía đông là phòng ngự thứ yếu.

Vốn tưởng rằng phong tỏa có thể khiến Reich nghẹt thở, không ngờ dưới sự phong tỏa họ lại phát triển rất tốt, không ngừng đưa ra công nghệ mới, hơn nữa vũ trang cũng ngày càng mạnh mẽ.

Công nghệ của Reich tập trung vào phát điện và thiết bị gia dụng, vì sắp bước vào thời đại điện khí, ngoài máy thu thanh còn có tivi, điện ảnh và các loại công nghệ mạnh mẽ khác để xuất khẩu, những công nghệ mang lại niềm vui cho con người này đang nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường, những thiết bị gia dụng mà dân chúng yêu thích này khiến cuộc sống của mọi người trở nên thuận tiện hơn.

Nồi cơm điện, máy giặt giúp phụ nữ trong gia đình thoát khỏi lao động nặng nhọc, máy may điện giúp họ có thể khâu vá nhanh hơn thậm chí còn có thể mở xưởng tại gia kiếm tiền.

Một lượng lớn công nghệ liên quan đến dân sinh đang không ngừng đổi mới.

Hợp Châu Quốc thấy vậy không ổn, những công nghệ này mình cũng không có, phải tìm cách trộm về, hoặc là cướp về.

So với việc tự mình bỏ vốn nghiên cứu, thì đợi công nghệ của người khác chín muồi rụng xuống rồi đi hái sẽ đơn giản và tiện lợi hơn nhiều.

Thế là sự phong tỏa đối với Đế quốc ngày càng nghiêm trọng, hơn nữa chiến hạm đều điều ra biển, không cho phép nguyên liệu thô và năng lượng vận chuyển vào Đế quốc, cũng không cho phép hàng hóa của Đế quốc xuất khẩu.

Họ không tin là không hạ gục được Đế quốc, lúc này họ vẫn chưa động dụng cỗ máy chiến tranh.

Nhưng Đế quốc lại có biện pháp khác, thông qua vận tải hàng không.

Vận tải đường biển và đường bộ đều không xong, vậy thì vận tải hàng không.

Không biết từ lúc nào năng lực vận tải hàng không của Đế quốc đã vượt qua tất cả các quốc gia, vì máy bay của Đế quốc đã không còn sử dụng dầu mỏ, mà sử dụng ma lực, tải trọng kinh người.

Những chiến hạm phong tỏa đại dương nhìn thấy máy bay bay qua bay lại trên bầu trời cũng chỉ biết nhìn biển mà than.

Chiến tranh, sự đi ngược lại đạo lý của Đế quốc khiến chúng ta không còn lựa chọn nào khác.

Hợp Châu Quốc và các đồng minh họp lại, cho rằng hiện tại ngoài chiến tranh ra không còn cách nào khác.

Thiết bị gia dụng của họ đã trở thành hàng hóa được ưa chuộng nhất thế giới, những thứ không có đức tin gia trì này chính là món quà của ác quỷ, đang âm thầm hủ thực quốc dân của chúng ta, chúng ta phải phát động chiến tranh.

Xem ra họ đã đạt được đồng thuận.

Thế là Hợp Châu Quốc bắt đầu chiến dịch dư luận nhằm bôi nhọ Đế quốc thành một quốc gia tà ác không đức tin đáng sợ, dùng một số bức ảnh ở các khu vực lạc hậu để thu hút sự chú ý, thêu dệt lượng lớn tin giả để người dân trong nước tin rằng cuộc chiến này là thế thiên hành đạo, là một cuộc chiến chính nghĩa.

Nhất thời những người có đức tin hăng hái tòng quân, Hợp Châu Quốc và đồng minh phát hiện đột nhiên số lượng ma đạo sư nắm giữ ma lực dường như nhiều lên rất nhiều, không biết có phải là ảo giác không.

Không phải ảo giác, là Tồn tại X đang phá bĩnh, hắn để nhiều người có được ma lực hơn, tăng cường thực lực chiến đấu của họ, mục đích là để dẹp loạn ở Đế quốc, để ánh sáng đức tin của hắn một lần nữa rải khắp đất đai Đế quốc, một lần nữa rải khắp tâm hồn nhân dân Đế quốc.

Sau vài tháng tuyên truyền, Hợp Châu Quốc triệu tập hội nghị quốc tế cuối cùng cũng tuyên chiến với Đế quốc: Dựa theo điều tra của chúng tôi, có thể xác định Đế quốc đã khai thác một loại vũ khí hủy diệt hàng loạt tà ác, chúng tôi sẽ phái quân đội tiến hành điều tra thêm một bước.

Hội nghị quốc tế này duy chỉ có Đế quốc không tham gia, vào ngày thứ hai sau hội nghị, quân đội đã xuất phát từ cảng quân sự của Liên Hiệp Vương Quốc, rợp trời dậy đất vượt biển kéo đến.

Mà quân đội Đế quốc đã dàn hàng trên lãnh hải, nếu kẻ thù tiếp cận lãnh hải của mình, thì chiến tranh là không thể tránh khỏi.

Quân trận thiếu nữ cường tập xếp thành một dải rồng dài trên biển, quân dung nghiêm túc, đội ngũ chỉnh tề, vũ trang sắc bén, dải rồng dài này chính là trường thành trên biển, do học sinh tiểu học nữ toàn quốc tổ chức thành.

Đàm Nhã cũng là một thành viên trong đó, trong ký ức cô không tham gia cuộc chiến này, nhưng cô biết đây là trận chiến lập quốc của Reich, đánh lai rai suốt nửa năm, sự tiêu hao là vô cùng lớn, sau này thống kê số liệu Hợp Châu Quốc đã tiêu hao năm năm GDP để tác chiến, hao tổn đến mức nội thương.

May mà Hợp Châu Quốc đất đai quá nhiều mới có thể hồi máu, còn Liên Hiệp Vương Quốc vì trận chiến này mà triệt để mất đi vị thế cường quốc, sau này chỉ có thể nhìn sắc mặt Hợp Châu Quốc mà sống, từ đồng minh rơi rụng thành đàn em.

Trận chiến này sẽ thay đổi rất nhiều quốc gia, sẽ thay đổi hướng đi của lịch sử.

Đàm Nhã lẩm bẩm tự nhủ.

Chiến tranh từ nay về sau đã bị thay đổi.

Trên vùng biển xanh mênh mông, hạm đội kiêu ngạo của Hợp Châu Quốc và Liên Hợp Vương Quốc đang rầm rộ tiến gần đến lãnh hải của Đế quốc, thuyền kiên pháo lợi, khí thế hung hăng.

Nhân danh Thần, bọn họ phát động cuộc thảo phạt đối với Đế quốc vô tín ngưỡng.

Nhân danh tín ngưỡng, sau ngày hôm nay, Đế quốc phải triệt để biến mất, khôi phục lại đức tin cho các tín đồ.

Trên đài chỉ huy của hàng không mẫu hạm, hạm trưởng Hợp Châu Quốc nghiêm túc nói.

Trên đài còn đặt một bức tượng thần nhỏ, dường như nó có thể bảo hộ cho chiến tranh thắng lợi.

Chủ ở cùng chúng ta.

Trung đội chiến đấu cơ, xuất phát.

Hàng không mẫu hạm lập tức bận rộn, các chiến đấu cơ cánh quạt thông qua boong tàu cất cánh, thuyền viên và phi công cùng nhau làm việc khẩn trương.

Chiến đấu cơ trên bầu trời xếp thành hình chữ Nhân tiến về chiến trường.

Trung đội Ma đạo sư, xuất phát.

Các Ma đạo sư cất cánh từ boong tàu, tuy nhiên Ma đạo sư không cần đường băng cất cánh, cho nên trên chiến hạm còn có các trung đội Ma đạo sư khác, số lượng của bọn họ thậm chí còn vượt qua cả máy bay cánh quạt.

Chiến trường triển khai theo mô hình lập thể trên đại dương và bầu trời, mỗi một chiến sĩ đều ôm quyết tâm quang phục tín ngưỡng xông về phía Đế quốc.

Nhiên nhi Đế quốc không hề có chiến hạm, chỉ có Cường tập thiếu nữ.

Cử súng, tựa như đội nghi lễ, chỉnh tề thống nhất cử súng, thông qua kính ngắm quan sát kẻ địch đang lao tới.

Không có thần tiên cũng không có hoàng đế, chẳng cầu cứu thế chủ, người Lai Hi chỉ dựa vào chính mình.

Đàm Nhã hít sâu một hơi gió biển mát lạnh, sau đó bóp cò.

Hưu, một loạt ma lực tử đạn siêu thị cự phi ra.

Oanh, ở phía xa trên bầu trời bùng phát một chuỗi tiếng nổ liên tiếp.

Sau đó là phát súng thứ hai.

Lại là một chuỗi tiếng nổ khác.

Chương 2312

Chiến tranh bắt đầu.

Tản ra, tản ra.

Máy bay và Ma đạo sư trên trời né tránh loạt bắn tập trung, lũ lượt tản ra.

Những người và máy bay bị trúng đạn trước đó biến thành mảnh vụn rơi lả tả xuống đại hải, biến mất không dấu vết.

Khai hỏa.

Cự pháo trên chiến hạm nhắm chuẩn phía trước, trút xuống pháo đạn.

Hưu, những đầu đạn cao bằng người người phi ra, để lại những đường cong quỹ đạo kỳ dị trên bầu trời.

Tuy nhiên khi pháo đạn đánh trúng, lại bị trường lực phòng ngự sinh ra từ trang bị trên người các thiếu nữ chặn lại, nhiệt độ cao và sóng xung kích không thể làm tổn thương bọn họ phân hào.

Hiển nhiên Đỗ Lan đã hạ vốn luyến lớn hơn, còn Tồn tại X thì cứ che che đậy đậy không cho tín đồ đủ sức mạnh, định sẵn là để tín đồ đi nộp mạng.

Nhưng nghĩ ngược lại, tín đồ chết rồi biết đâu lại gặp được Tồn tại X, có lẽ Tồn tại X ở tầng thứ năm, còn Đỗ Lan chỉ ở tầng thứ hai.

Ác ma.

Nhìn thấy bức tường thiếu nữ phía trước không hề dao động một tí nào, vị tổng chỉ huy tác chiến lần này thốt lên kinh hãi.

Trong mắt hắn, những nữ sinh tiểu học của Đế quốc này không còn là những đứa trẻ đáng yêu nữa, mà là những ác ma nhe răng múa vuốt.

Nói như vậy chứng tỏ tổng chỉ huy chưa thấy sự đời, không biết ác ma thật sự trông như thế nào.

Trong thế giới của các Ma pháp thiếu nữ, bọn họ mới là ác ma thật sự, vì hỏa lực của họ còn hung mãnh hơn bức tường thiếu nữ này nhiều.

Tất nhiên, hỏa lực của trận tuyến Cường tập thiếu nữ trong thời đại giữa Thế chiến I và Thế chiến II này đã rất mạnh, những thiếu nữ có vẻ ngoài đáng yêu nhưng tay cầm hung khí đã áp chế hoàn toàn thế công đổ bộ của liên quân.

Pháo phòng không xung quanh chiến hạm không ngừng bắn pháo đạn, mỗi góc độ bắn hai phát rồi lập tức thay đổi, nhưng pháo đạn của họ cũng không có hiệu quả gì.

Tất cả pháo đạn đều bị lực trường ma lực chặn lại, không thể gây ra bất kỳ thương tổn nào.

Nhưng một phát pháo đạn của thiếu nữ lại có thể đánh ra một vết lõm trên giáp chiến hạm, ba phát trúng cùng một chỗ là có thể xuyên thủng lớp giáp dày ba mét kiên cố.

Cho nên trước mặt các thiếu nữ, chiến hạm trái lại còn yếu ớt hơn.

Ngoại trừ ác ma ra thì không thể giải thích tại sao các thiếu nữ lại mạnh mẽ đến thế, điều này thật không khoa học.

Dù Ma đạo sư đúng là có hộ thuẫn ma lực, nhưng không thể nào chặn được chiến hạm cuồng oanh loạn tạc, cũng không thể chặn được pháo phòng không huyên náo.

Những thiếu nữ trước mắt này hiển nhiên không bình thường, ma lực của họ từ đâu ra, tại sao họ không cần hậu cần mà vẫn chặn đứng được hạm đội này.

Oanh.

Chiến liệt hạm Uncle Tom bị đánh chìm rồi.

Chiến đấu mới bắt đầu mười phút đã có chiến liệt hạm chìm nghỉm, một lượng lớn thuyền viên nhảy xuống nước cầu sinh, và chiến hạm được chế tạo với kinh phí khổng lồ từ từ chìm xuống nước, cùng chìm với nó là lòng thành chứa đầy tín ngưỡng.

Chủ nhân ơi, lẽ nào Ngài không nhìn thấy sao.

Đây căn bản không phải chiến tranh, đây là một màn nghiền ép đơn phương.

Lúc này bọn họ phát ra những tiếng than vãn như nạn nhân, hoàn toàn quên mất mười phút trước mình còn hùng dũng oai vệ muốn quang phục tín ngưỡng cho Đế quốc.

Chỉ trong mười phút ngắn ngủi, bọn họ đã nhận ra hiện thực: lần này bọn họ đã đụng phải một tồn tại nắm giữ sức mạnh cường đại mà không cần đến thần linh.

Rút lui.

Không còn cách nào khác, căn bản không xuyên qua được phòng ngự của bức tường thiếu nữ, đừng nói tới chuyện đổ bộ vào Đế quốc, giữ được mạng cho bao nhiêu binh sĩ đã là một vấn đề.

Thay đổi trận hình.

Đàm Nhã hạ đạt mệnh lệnh.

Không thể để kẻ địch chạy thoát, phải đánh một quyền thật đau để tránh trăm quyền sau này, phải đánh ra uy phong thông qua một trận chiến, nên cách tốt nhất là giữ toàn bộ kẻ địch lại.

Từ trận hình Trường Xà chuyển thành trận hình bao sủi cảo, biến thành một vòng tròn bao vây toàn bộ kẻ địch.

Đóng cửa đánh chó.

Tổng chỉ huy tuyệt vọng, vì các thiếu nữ đã ở trên đỉnh đầu bọn họ, bao vây bọn họ, những họng súng đen ngòm không mang theo một chút thương xót nào.

Chủ, Ngài ruồng bỏ chúng ta rồi sao.

Phản ứng của hạm đội quá chậm, trước khi kịp chạy trốn đã bị bao vây.

Khai hỏa.

Theo mệnh lệnh của Đàm Nhã, các thiếu nữ từ trên cao bắn xuống, ánh sáng của những viên đạn giống như một con quay khổng lồ rơi xuống hạm đội.

Sau khi loạt bắn kết thúc, trên mặt biển không còn con tàu nào nguyên vẹn, chỉ còn một đám tù binh mặc áo phao.

Hai mươi phút giải quyết chiến đấu, hỏa lực hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Quy tắc chiến tranh đã bị viết lại.

Đàm Nhã biết từ ngày hôm nay, các quốc gia khác sẽ không bao giờ dám xem thường Đế quốc nữa.

Hôm nay là ngày tàn của binh khí truyền thống.

Toàn thế giới các loại truyền thông đều đưa tin về trận chiến đáng sợ này, ảnh trên tin tức là hạm đội bị đánh chìm, binh khí truyền thống không gây ra chút tổn thương nào cho Cường tập thiếu nữ, cuộc chiến kiểu này không chơi tiếp được nữa.

Đế quốc rốt cuộc đã nắm giữ sức mạnh cường đại như vậy bằng cách nào.

Lẽ nào thật sự là vì không tin thần.

Lúc này cần có những chí sĩ đứng ra suy nghĩ vấn đề, phải giải thích rõ ràng rốt cuộc là vì nguyên cớ gì.

Rõ ràng lúc đầu Đế quốc nát như vậy, nội ưu ngoại hoạn, nhưng sau khi họ không tin thần nữa thì mọi vấn đề dường như đều được giải quyết.

Tìm điểm chung và điểm riêng, điểm chung thì nhiều, điểm riêng dường như chính là tín ngưỡng khác biệt.

Đế quốc mạnh lên bắt đầu từ việc từ bỏ tín ngưỡng đối với thần linh.

Không phải từ bỏ, họ đã đổi tín ngưỡng sang Thần Hạch Đạn, nên Thần Hạch Đạn mới là chân thần duy nhất, các thần khác chẳng qua là lũ gà đất chó sành.

Có nhân sĩ tôn giáo đưa ra quan điểm rằng đúng là vấn đề tín ngưỡng, nhưng là vì mình tin nhầm giả thần, Thần Hạch Đạn mới là chân thần duy nhất.

Tuy nhiên, một trận thất bại không đủ để khiến toàn bộ xã hội tự phát biến cách, nỗ lực của các chí sĩ cũng không thể thay đổi được đông đảo tín đồ.

Thất bại của chiến tranh phải lấy lại bằng chiến tranh.

Tầng lớp cao tầng cho rằng thất bại lần này chủ yếu là do chưa chuẩn bị kỹ, một khi chuẩn bị kỹ thì vẫn có thể thắng: Nữ sinh tiểu học của Đế quốc là có hạn, chỉ cần chúng ta chuẩn bị đủ quân đội là vẫn có thể san bằng Đế quốc.

Nhưng đó sẽ là chiến tranh toàn diện, chứ không còn là uy hiếp cục bộ.

Có thật sự muốn đánh chiến tranh toàn diện không.

Đây không phải chuyện nhỏ, vì chiến tranh toàn diện cần toàn dân tham gia.

Vốn dĩ tưởng rằng liên quân một trận là có thể định càn khôn, không ngờ lại bị Cường tập thiếu nữ của Đế quốc đánh chặn, tấc công chưa lập, mặt mũi liên quân mất sạch.

Nhìn thấy quốc tế đều đang xem trò cười, Hợp Châu Quốc, Liên Hợp Vương Quốc và Hiệp Ước Liên Hợp ba thế lực lớn tạo thành liên minh đã vô cùng phẫn nộ, thậm chí muốn tái động viên để tiến hành chiến tranh toàn diện.

Tập hợp sức mạnh của ba nước chắc chắn có thể phấn toái Đế quốc.

Chúng ta là lấy có tín ngưỡng phạt vô tín ngưỡng, lấy nhân khẩu đông phạt nhân khẩu ít, lấy kinh tế mạnh phạt kinh tế yếu, lấy công nghệ cao phạt công nghệ thấp, lấy tài nguyên nhiều phạt tài nguyên ít, ưu thế tại ta, chỉ cần chúng ta hạ quyết tâm chắc chắn có thể thành công.

Đúng vậy, chỉ cần thành công là có thể cướp lấy toàn bộ công nghệ ưu thế của Đế quốc, lúc đó có thể kiếm bộn tiền.

Lạc hậu không hẳn sẽ bị đánh, nhưng lạc hậu mà giàu có thì chắc chắn sẽ bị đánh, lạc hậu chỉ là bị đánh rất thê thảm mà thôi.

Lai Hi hiện tại rất giàu có, mà trong mắt kẻ khác lại rất lạc hậu.

Khoản tài phú này thực sự quá quan trọng, nên liên minh đã rục rịch thử nghiệm, không hề dừng lại vì thất bại trận đầu, ngược lại còn tìm cách khai chiến trên nhiều tuyến.

Chúng ta còn có thể liên hệ với Liên Bang, để họ từ phương Bắc đánh vào Đế quốc, lấy hồng lưu sắt thép của Liên Bang phối hợp với hạm đội vô địch của chúng ta, hải lục giáp kích, Đế quốc không có lý gì không diệt.

Nhưng Liên Bang sẽ không hợp tác với chúng ta đâu.

Thế hai cực đã hình thành, nhưng đại diện Hợp Châu Quốc lại nghĩ đến việc hợp tác với Liên Bang, đúng là không có kẻ thù vĩnh viễn chỉ có lợi ích vĩnh viễn, vì để có thể cướp đoạt kỹ thuật điện khí của Đế quốc, họ không tiếc cùng Liên Bang phân chia Đế quốc.

Tuy nhiên Hiệp Ước Liên Hợp không đồng ý, vì thêm một người là thêm một phần chia, Hiệp Ước Liên Hợp sẽ bị chia ít đi.

Họ hiểu rõ tính nết của Hợp Châu Quốc, chắc chắn sẽ tìm cách để đồng minh đổ máu, còn Hợp Châu Quốc ở tận bên kia đại dương có thể khoanh tay đứng nhìn, nhưng Hiệp Ước Liên Hợp lại ngay sát vách Liên Bang.

Hiệp Ước Liên Hợp sợ Liên Bang thật sự xuất binh rồi tiện tay đánh luôn cả họ, nên phản đối kế hoạch lưỡng diện giáp kích của Hợp Châu Quốc: Tôi thấy chúng ta đã có thể hoàn thành lưỡng diện giáp kích rồi.

Chúng ta xuất kích từ phía Bắc, căn bản không cần Liên Bang.

Hợp Châu Quốc và Liên Hợp Vương Quốc nhìn lướt qua kẻ bại trận dưới tay Đế quốc là Hiệp Ước Liên Hợp, thầm nghĩ Hiệp Ước Liên Hợp đúng là dám nói khoác.

Nhưng Hiệp Ước Liên Hợp dù sao cũng là đồng minh, ý kiến của đồng minh không thể không nghe theo, quả thực không thể làm bừa.

Chương 2313

Đã như vậy, vậy quyết định thế đi, hợp lực ba nước chúng ta phấn toái Đế quốc.

Mật danh của kế hoạch này là Máy Xay Thịt.

Thế là kế hoạch Máy Xay Thịt bắt đầu tiến hành, liên minh ba nước bắt đầu tung hỏa mù, nhưng đại quân thực sự lại âm thầm bí mật hành động.

Lịch sử khác với giấc mơ của mình, kể từ khi Đỗ Lan vị đạo sư này xuất hiện, mọi hướng đi đã có sự sai khác tinh vi.

Nhưng Đàm Nhã biết đại thế chắc chắn sẽ không thay đổi, tâm muốn diệt Đế quốc của liên minh ba nước và Liên Bang sẽ không biến mất, nên họ chắc chắn sẽ tiếp tục khai chiến.

Trong ký ức của cô, cuộc chiến lập quốc này chủ yếu vẫn là hải chiến, trong đó trận chiến kinh điển nhất là Cường tập thiếu nữ băng qua biển tập kích cảng Bảo Thạch của Hợp Châu Quốc, một nhát tiêu diệt một nửa hạm đội trên biển, và lực lượng Cường tập thiếu nữ sẽ duyệt binh cao điệu trên bầu trời thủ đô Hợp Châu Quốc, cuối cùng mới kết thúc chiến tranh.

Bởi vì quốc dân Hợp Châu Quốc nhận ra an toàn của họ không được đảm bảo nên từ chối khai chiến, vì ngoài nội chiến ra chưa từng có quân đội nước nào có thể đổ bộ vào Hợp Châu Quốc, nhưng sự xuất hiện của Cường tập thiếu nữ đã thay đổi điều này.

Tuy nhiên lúc đó Cường tập thiếu nữ không sử dụng Phi hành cước, mà sử dụng khung xương bay mới, là trang bị mới có thể mang theo lượng lớn khí giới tiến hành tập kích tầm siêu xa.

Đàm Nhã hiện tại không biết khung xương bay đã được khai phá ra chưa, không có chút tin tức nào.

Dù chưa biết tin tức về khung xương bay, nhưng dòng thời gian mới có một đại sát khí mạnh hơn là Chân lý chi trượng, có đại sát khí này, ưu thế của Đế quốc cũng không kém, nếu thực sự không còn cách nào có thể thả Tín ngưỡng hạch đạn xuống Hợp Châu Quốc, trực tiếp xóa bỏ tín ngưỡng của họ đối với thần linh.

Khung xương bay cũng tốt, Tín ngưỡng hạch đạn cũng tốt, đây đều là những quân bài tẩy cuối cùng của Đế quốc, phải thận trọng khi sử dụng.

Ở dòng thời gian trước đại chiến đã đánh hơn nửa năm, lần này cũng sẽ không quá ngắn.

Liên minh ba nước chắc chắn chưa từ bỏ, thời gian qua đặc công của chúng ta thu thập được đủ loại tin tức thật giả lẫn lộn, tin tức càng nhiều càng chứng tỏ hành động của họ nhiều, điều này cho thấy họ rất có khả năng sẽ tiến hành cuộc tập kích thứ hai nhắm vào chúng ta.

Chúng ta đã giám sát các đài phát thanh lớn, cũng liên tục có thông tin mật mã, e rằng họ sắp tiến hành tác chiến toàn diện.

Lôi Lỗ Căn nghiêm túc nói với các đại biểu trước mặt, đây là lúc Đế quốc tồn vong, mọi người đều phải nỗ lực động não mới được.

Đàm Nhã tham gia hội nghị với tư cách đại diện Cường tập thiếu nữ, cô có ký ức từ dòng thời gian trước, nên cô biết phương pháp tấn công đại khái của kẻ địch: Họ rất có thể sẽ giáp kích chúng ta từ ba phía, phía Bắc chủ yếu là Hiệp Ước Liên Hợp, sau đó là trên biển và phía Nam, nhằm phân tán lực lượng của chúng ta, mưu toan dùng ưu thế về quân số và binh khí để xé nát tuyến phòng thủ của chúng ta.

Lôi Lỗ Căn gật đầu: Nếu là tôi, tôi cũng sẽ dùng ưu thế của mình.

Vấn đề là quân đội của chúng ta thực sự không nhiều bằng họ, hơn nữa diện tích quốc thổ cũng không lớn, một khi họ thực sự xé nát phòng ngự, dựa vào tính cơ động của họ cộng thêm hạ tầng cơ sở hoàn thiện trong nước ta, họ có thể thâm nhập thẳng vào nội địa, nước ta sẽ không còn nơi nào an toàn.

Cho nên tuyệt đối không được để họ vượt qua đường biên giới.

Rất khó, nếu số lượng kẻ địch quá đông, dù là lợn xông tới cũng không cách nào chặn đứng hoàn toàn.

Hơn nữa còn phải đề phòng Liên Bang ở phía Đông Bắc đánh lén, binh lực đang rất eo hẹp.

Đã không thể tăng thêm quân nhân, vậy chỉ có thể tăng cường vũ trang.

Trưởng bộ phận nghiên cứu khoa học của viện nghiên cứu lên tiếng: Thực ra thời gian qua chúng tôi vẫn luôn thiết kế một thứ mới mẻ.

Đàm Nhã tinh thần chấn động, biết chắc chắn là Phi hành ngoại cốt giá sắp xuất hiện.

Không sai, chính là trang bị cường hóa của Phi hành cước Phi hành ngoại cốt giá.

Nếu nói Phi hành cước là máy bay cánh quạt, thì Phi hành ngoại cốt giá trực tiếp thăng cấp lên máy bay thế hệ thứ năm, cỡ như F 22, dùng chiến đấu cơ tàng hình hiện đại đi đối kháng với chiến đấu cơ cánh quạt, đơn giản còn hơn cả thiết thái.

Phi hành ngoại cốt giá sẽ một lần nữa thay đổi sự phát triển của chiến tranh, giúp Ma đạo sư sở hữu năng lực tác chiến đa năng cũng như năng lực triển khai tầm siêu xa.

Có Phi hành ngoại cốt giá, Ma đạo sư có thể triển khai ở bất cứ đâu trên toàn cầu bất cứ lúc nào, từ đó Đế quốc mới thực sự sở hữu năng lực bảo hộ các tuyến thương mại toàn cầu không bị can nhiễu, mới có năng lực đối kháng với ưu thế của hai cực.

Đây là Phi hành cốt giá, là bản siêu cường hóa của Phi hành cước.

Trước đây Phi hành cước chỉ có hai cánh quạt, nhưng Phi hành cốt giá lại có thể bao bọc toàn thân binh sĩ, tăng thêm nhiều mô đun vũ khí, mô đun năng lượng, lắp đặt thêm cánh máy bay hỗ trợ bay, việc bay lượn có thể trở nên ổn định hơn, binh sĩ trên trời cũng có thể ăn uống nghỉ ngơi.

Hơn nữa còn có mô đun liên kết, một tiểu đội chỉ cần một người giữ tỉnh táo, những người khác đều có thể nghỉ ngơi trong khi bay để đảm bảo người không rơi xuống đất.

Có những năng lực này, Hợp Châu Quốc cũng chỉ là ba ba trong rổ, là chiến trường cho chúng ta thỏa sức tung hoành.

Điều này thì quá tốt rồi, Hợp Châu Quốc sở dĩ kiêu ngạo như vậy chẳng phải vì các quốc gia truyền thống không đánh tới được họ sao, một khi thiên tiệm đại dương không còn là vấn đề, thì Hợp Châu Quốc cũng chỉ là lũ trẻ ranh không đáng sợ, đánh họ như lấy đồ trong túi.

Phía Lai Hi sĩ khí đại chấn.

Bóng ma chiến tranh toàn diện đã xuất hiện, thế giới đều rất căng thẳng, vật tư bắt đầu khan hiếm, giá cả bắt đầu tăng vọt.

Thời khắc gió giục mây vần này càng khiến người ta căng thẳng, không ai biết nếu chiến tranh toàn diện thực sự xảy ra sẽ biến thành hình dạng gì, nhưng tình huống hiện tại là các quốc gia đều đang dự trữ tài nguyên cần thiết cho chiến tranh, bọn thương nhân trung gian cười không khép được miệng.

Việc phong tỏa nhắm vào Đế quốc cũng ngày càng nghiêm ngặt, trận chiến trước đó khiến thế giới đều sợ hãi, càng sợ hãi càng phải phong tỏa, hận không thể bóp chết Đế quốc mới khiến họ yên tâm.

Bất kỳ trật tự nào cũng sẽ được thiết lập trên tiền đề của đấu tranh.

Đỗ Lan đang nằm trên giường bệnh hưởng lạc biết rằng chế độ của xã hội loài người có tính trì trệ, có thể nói bất kỳ chế độ nào cũng là sản vật sau khi đấu tranh và thỏa hiệp.

Mà hoàn cảnh đấu tranh của mỗi nước không giống nhau, nếu rập khuôn chế độ chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Cuộc chiến này sẽ thiết lập trật tự mới cho thế giới này, khi mọi người đánh nhau và nhận ra mình chẳng chiếm được lợi lộc gì thì sẽ dừng lại để đàm phán.

Chiến tranh toàn diện cuối cùng vẫn khai màn, Hợp Châu Quốc trưng binh quy mô lớn, đã miêu tả Đế quốc như địa ngục, nên thất bại lần trước là do Đế quốc bỉ ổi, Đế quốc dùng trẻ con làm bia đỡ đạn khiến hạm đội không nỡ khai hỏa, vì thế mới bị đánh bại.

Đế quốc bỉ ổi vô sỉ như vậy, tuyệt đối không được bỏ qua, nhất định phải báo thù.

Tiêu diệt Đế quốc tà ác, tín ngưỡng thuộc về Chủ thần.

Những khẩu hiệu dễ thuộc được đưa ra, hận thù đã được thiết lập, huy động sự phẫn nộ của quốc dân, Hợp Châu Quốc bắt đầu bùng nổ quân số.

Chiến hạm tăng lên gấp bội, chiến đấu cơ càng tuôn ra không ngừng từ dây chuyền sản xuất, thực lực quân công mạnh nhất dị thế giới bắt đầu triển khai sức mạnh của nó, sản lượng thép bằng tổng của các nước khác cộng lại, số đạn chế tạo ra có thể cho mỗi người trên thế giới ăn thay cơm.

Liên minh ba nước vũ trang đầy đủ, chuẩn bị cho đại chiến lần thứ hai.

Mà Đế quốc đương nhiên biết liên minh ba nước không có ý tốt, ngay cả những nước trước đây dự định gia nhập Minh ước Trật tự thứ ba cũng bắt đầu xa lánh Đế quốc, lại còn phải lo lắng Liên Bang ở phía Đông Bắc có ý đồ xấu, có thể nói là bụng lưng thọ địch, nội ưu ngoại hoạn.

Lúc này chính là lúc thể hiện sức chịu đựng của Đế quốc, chỉ có nhẫn nại mới có thể vượt qua khó khăn.

Nội bộ Đế quốc cũng đang nỗ lực chuẩn bị, nâng cấp vũ trang, sắp xếp bộ đội.

Quy mô chiến tranh thời đại công nghiệp là chưa từng có, chủ yếu là vì số lượng binh sĩ thoát ly sản xuất nhiều hơn thời đại nông nghiệp quá nhiều.

Thời đại nông nghiệp dù đánh trận cũng phải để lại một bộ phận người ở nhà cày ruộng, nếu không người đánh trận phía trước cũng không có gì ăn.

Nhưng thời đại công nghiệp chỉ cần dự lưu một số ít người cày ruộng là được, vì có máy móc có thể giảm bớt nhân khẩu nông nghiệp, để nhiều người hơn gia nhập chiến tranh.

Số lượng binh sĩ tăng vọt tự nhiên khiến số lượng thương vong trong chiến tranh cũng tăng vọt, binh sĩ trong chiến tranh công nghiệp thực sự chỉ là một con số.

Mà đánh bại một quốc gia công nghiệp mang tính biểu tượng chính là ném bom nát bấy toàn bộ tài nguyên và công xưởng của quốc gia công nghiệp đó, đánh họ quay về thời đại nông nghiệp.

Tuy nhiên nếu là muốn chiếm đóng một quốc gia công nghiệp, đánh về thời đại nông nghiệp vẫn chưa đủ, còn phải tiến hành chiến tranh trị an trong thời gian dài.

Chiến tranh trị an đối với quốc gia công nghiệp ưu thế cũng là một thử thách, vì ngay cả khi kẻ địch đã bị đánh về thời đại nông nghiệp, nhưng chỉ cần bắn tỉa thôi cũng sẽ gây ra không ít thương vong.

Đánh bại một quốc gia công nghiệp có thể cướp đi kỹ thuật và các nhà khoa học của họ, sau đó chiếm lĩnh thị trường của họ.

So với chiếm đóng lãnh thổ, thị trường hiển nhiên có giá trị hơn.

Chiến tranh cổ đại chiếm đóng lãnh thổ chủ yếu là để trồng trọt, nhưng chiến tranh hiện đại chiếm lĩnh thị trường kẻ địch, khống chế tài nguyên của họ là đủ rồi, đất để lại cho họ tự trồng, dù sao thứ họ trồng ra cũng sẽ bị lược đoạt bằng một phương thức khác.

Thời cổ đại khi chinh phục một địa phương, cần dùng gông xiềng và roi da xua đuổi người địa phương đi lao tác, sau đó dùng đao thép và trường thương lược đoạt lương thực của họ.

Lược đoạt hiện đại không có gông xiềng và roi da, tự nhiên sẽ khiến kẻ bị chinh phục ngoan ngoãn nộp lên, thậm chí còn cảm kích đức độ, vì họ dùng lương thực đổi lấy sản phẩm công nghiệp, đổi lấy văn minh.

Cho nên mục tiêu chiến lược của Kế hoạch Máy Xay Thịt chính là chiếm lĩnh thị trường Đế quốc, sau đó chiếm giữ kỹ thuật và tài nguyên của họ.

Chúng ta sẽ tiến công từ ba hướng Nam, Tây, Bắc, đến lúc đó Đế quốc nhất định sẽ mệt phờ người.

Gián điệp của chúng ta ở Đế quốc đã điều tra ra vật tư hiện có của

Đế quốc đã cung cấp khó khăn rồi, cộng thêm việc xây dựng cơ sở hạ tầng quy mô lớn trước đó của họ, hiện giờ thu không đủ chi, họ nhất định không ngờ tới những con đường bộ họ xây dựng sẽ trở thành điểm yếu chí mạng của họ.

Không sai, chỉ cần chúng ta tiến vào đường biên giới Đế quốc, xe tăng và ô tô của chúng ta có thể xông thẳng tới các thành thị Đế quốc không gì cản nổi, đến lúc đó chúng ta có thể chiếm lĩnh thành thị với cái giá nhỏ nhất, thắng lợi thuộc về chúng ta.

Liên minh ba nước bày binh bố trận, không ngừng tung ra các loại tin tức giả, khiến bên ngoài cho rằng họ sẽ tổng tấn công từ phía Bắc, thực tế họ sẽ đồng thời giáp kích ba mặt, vì họ có thực lực đó.

Thực lực quân công đứng đầu dị thế giới, cộng thêm hai quốc gia công nghiệp lâu đời, nhân khẩu đông, thép nhiều, lương thực nhiều, tài nguyên nhiều, kỹ thuật nhiều, vũ khí nhiều, san phẳng Đế quốc sao có thể thua.

Kết quả của chiến tranh tình báo là họ thắng chắc rồi, nhưng họ hiển nhiên không có được tình báo thực sự quan trọng.

Đế quốc cũng đang làm tình báo, họ biết được Kế hoạch Máy Xay Thịt của ba nước, biết ba nước muốn dùng ưu thế tuyệt đối để bao vây Đế quốc.

Tâm muốn diệt ta không chết, đúng là khẩu vị lớn thật, lại dám mưu toan tiêu diệt chúng ta trong một hơi.

Lôi Lỗ Căn cũng bị chọc cười: Các vị có suy nghĩ gì về kế hoạch tác chiến này.

Họ muốn đến, chúng ta tự nhiên không thể khách khí, đóng cửa đánh chó.

Tôi kiến nghị chúng ta có thể sắp xếp bộ đội thường quy ở chỗ này chỗ này, tạo ra giả tượng, sau đó lợi dụng tính cơ động siêu cao của Cường tập thiếu nữ để đánh yếu trước kích mạnh sau, đánh bại toàn bộ kẻ địch ba phía.

Anh muốn dùng bộ đội thường quy để chặn đứng Hợp Châu Quốc mạnh nhất sao.

Mọi người nhìn vào bản đồ, nhận ra kế hoạch tác chiến này cần dùng bộ đội thường quy chặn đứng quân đội mạnh nhất để tạo thời gian cho Cường tập thiếu nữ tiêu diệt kẻ địch yếu.

Đàm Nhã nhìn kế hoạch này, thầm nghĩ nếu thực sự thực hiện chắc chắn sẽ có rất nhiều hy sinh.

Trong ký ức của cô dường như cũng đánh như vậy, cuối cùng bộ đội thường quy tổn thất thảm trọng, nhưng cũng nhờ sự hy sinh của họ, bộ đội Cường tập thiếu nữ đã hoàn thành tráng cử tiêu diệt ba đại binh đoàn, triệt để giành được thắng lợi trong cuộc chiến này.

Không có hy sinh thì không có thắng lợi.

Đàm Nhã nắm chặt nắm đấm nói.

Chương 2314

Không sai, họ không cho chúng ta hòa bình, chúng ta phải dùng thực lực của chính mình đánh ra hòa bình.

Lôi Lỗ Căn nhìn mọi người kiên định, chậm rãi gật đầu, ông biết chiến tranh chính là tàn khốc như vậy: Hảo, quyết định thế đi, tiếp tục thu thập tình báo, chúng ta nhất định phải tranh thủ giành thắng lợi với hy sinh nhỏ nhất.

Phía Bắc Hiệp Ước Liên Hợp lại hiên ngang tiếp cận biên cảnh, lần này là đại quân xuất kích, mang theo danh nghĩa rửa hận cũ, rầm rầm vượt qua đường biên giới, phát động chiến tranh.

Ngay khi bên ngoài đều cho rằng liên minh ba nước sẽ tiến công từ phía Bắc, thì phía Nam và phía Tây cũng đột nhiên xuất hiện kẻ địch, với tốc độ cực nhanh lao về phía Đế quốc, khiến Đế quốc lập tức rơi vào cảnh ba mặt thụ địch.

Người ngoài đều cảm thấy lần này Đế quốc xong đời rồi.

Nhưng không ngờ quân chủ lực phía Nam sẽ bị bộ đội thường quy kiềm chế, hạm đội phía Tây sau khi bị rắn cắn một lần, mười năm sợ dây thừng cũng sẽ bị một số ít Cường tập thiếu nữ trang bị Phi hành cước kiềm chế, còn phía Bắc nơi những Cường tập thiếu nữ mang theo Phi hành cốt giá càng sẽ đè đầu quân đội Hiệp Ước Liên Hợp mà oanh tạc, với quyết tâm tiêu diệt sinh lực địch phát động cuộc chiến phòng ngự phản kích.

Không ai có thể dự đoán được những điều này, lúc này dư luận thế giới đều cho rằng Đế quốc đã xong đời rồi.

Trong phạm vi Đế quốc đã không còn Ma đạo sư truyền thống nữa, vì thần đã thu hồi sự quyến cố, dĩ nhiên sẽ không ban cho họ sức

mạnh.

Tuy nhiên vì có Nguyên lý hồi tố ma lực, nên Đế quốc đã khai mở một cây công nghệ mới, khai quật ma lực từ thời gian.

Theo thuyết tương đối, trên thế giới không có một thời gian vũ trụ thống nhất chỉnh thể, thời gian của mỗi người là độc lập, đều là tương đối so với hệ quy chiếu của chính mình, chính vì vậy thời gian ma lực cũng độc lập, cũng có thể bị nghịch chuyển đơn độc.

Sau đó lợi dụng máy đào thời gian nghe có vẻ huyền bí để khai quật ma lực ẩn chứa trong lịch sử quy về cho mình dùng.

Nói thật nếu tính theo định luật bảo toàn năng lượng, năng lượng tiêu hao để khai quật ma lực còn lớn hơn cả bản thân ma lực đó.

Có thể nói máy đào thời gian bản thân nó đã tiên tiến và cường đại hơn ma lực nhiều.

Nhưng Đỗ Lan không quan tâm những thứ đó.

Vì có nguyên lý hồi tố ma lực, Phi hành cốt giá mạnh hơn cũng có thể hoạt động.

Tuy nhiên loại vũ khí này chỉ dành cho nữ sinh tiểu học sử dụng, binh sĩ thực sự không có ma lực, họ phải huấn luyện đội hình, hiệp đồng bộ binh xe tăng, hỏa lực đan xen, v. v. các động tác chiến đấu.

Đàm Nhã đã đưa ra chế độ bộ binh tản kích Tam Tam, là chế độ bộ binh tiên tiến nhất thế giới này, cũng là học được từ dòng thời gian khác.

Phải vu hồi xuyên sáp, phải học cách đánh chặn đầu khóa đuôi, tấn công điểm yếu.

Trong thời đại pháo binh bắn xong bộ binh xông lên này, những chiến thuật bộ binh ưu tú này có thể nói là dẫn đầu phong trào.

Dù không phải Ma đạo sư, mỗi một binh sĩ cũng phải tích cực động não để đánh bại kẻ xâm lược.

Liên minh ba nước mất nửa năm để tái bố cục, vào lúc chớm đông phát động thế công Máy Xay Thịt, quân đội ba phía đồng thời xuất phát, muốn dùng quốc lực tuyệt đối để hạ gục Đế quốc.

Quân chủ lực phía Nam sau khi đổ bộ nhanh chóng tập kết, lấy xe tăng làm yểm hộ tiến về biên giới Đế quốc, mùa đông năm nay sẽ đặc biệt lạnh giá.

Nhưng lạnh giá có cái hay của lạnh giá, vì khi đất đóng băng, xe tăng có thể hoành hành bá đạo.

Bên ngoài Đế quốc không có nhiều đường sá hạ tầng như vậy, nên xe tăng phải đi trên ruộng đồng, nếu nhiệt độ cao đất bùn lầy lội, bộ đội xe tăng sẽ rơi vào ác mộng.

Còn vào mùa đông thì không sợ nữa.

Mùa đông còn một cái hay nữa là không phải lo lắng Liên Bang xâm nhập, vì đến mùa đông, Liên Bang sẽ rơi vào cảnh phong tuyết ngợp trời, muốn xuất binh chắc chắn phải trả giá không nhỏ.

Vì nguyên nhân thời tiết, Đế quốc có thể dồn nhiều binh sĩ hơn vào ba mặt trận, thay vì phải đi phòng ngự Liên Bang.

Phải giải quyết chiến đấu trong mùa đông, đây là quyết tâm của Đế quốc, cũng là kết quả thực tế.

Tài nguyên của Đế quốc không đủ, nếu đánh chiến tranh lâu dài chắc chắn sẽ bị tiêu hao đến chết, nên chỉ có thể nhanh chóng phân thắng bại.

Phía Nam là nơi bộ đội thường quy bắn tỉa chủ lực của kẻ địch, họ phải đối mặt với kẻ địch đông gấp năm lần mình, còn có hỏa lực trọng pháo của kẻ địch, nhiệm vụ của họ là chặn đứng kẻ địch ngoài đường biên giới, kéo dài thời gian chờ Cường tập thiếu nữ đánh bại kẻ địch phía Bắc rồi xuống phía Nam chi viện.

Ít nhất năm ngày, hoặc có lẽ cần bảy ngày.

Đây sẽ là một tuần vô cùng gian nan.

Thác Mã Tư nhìn mưa băng lất phất trên trời khẽ lẩm bẩm, anh biết trận chiến này sẽ rất tàn khốc, nhưng với tư cách là binh sĩ của Lai Hi, anh tuyệt đối sẽ chiến đấu đến cùng.

Thác Mã Tư chỉ là một thiếu úy, dưới trướng có sáu đại binh, bảy người họ tạo thành một tổ hỏa lực, lúc này đang theo đường bộ Đế quốc tiến về tiền tuyến phía Nam.

Chỗ này là trận tuyến phía Nam rồi.

Phía trước tiếng máy ủi, máy xúc, máy trộn gầm rú huyên náo, tạo thành một công trường xây dựng hăng hái.

Bộ đội kiến thiết cơ bản của toàn quốc đều đang thi công ở đây để xây dựng trận địa cố nhược kim thang, nhiệm vụ của chúng ta là kiên thủ ở đây, kiên thủ, kiên thủ, tuyệt đối không được để một tên lính địch, một chiếc xe tăng địch nào đi qua đây, nghe rõ chưa.

Thượng úy nói với mấy thuộc hạ: Tiếp theo tôi phân công nhiệm vụ, Thác Mã Tư, anh phụ trách trận địa số 7 từ đây đến đây.

Lewis, anh phụ trách trận địa số 9, từ đây đến đây.

Mấy cặp mắt chằm chằm nhìn vào bản đồ tiền tuyến, một trận địa xi măng uốn lượn đang mọc lên, pháo đài, hầm trú ẩn, pháo đài, cả hai tạo thành một hệ thống phòng ngự kiên cố.

Nhưng thế này vẫn chưa đủ, Thác Mã Tư thầm nghĩ, kẻ địch chắc chắn sẽ dùng đại pháo và máy bay điên cuồng trút pháo đạn, pháo đài sẽ bị phá nát, hầm trú ẩn cũng sẽ bị đánh sập, thứ họ phải đối mặt là một cuộc đại chiến tàn khốc.

Chỉ huy quan, ở đây có một cao địa, tuy nằm ngoài đường biên giới, nhưng tôi nghĩ chúng ta phải chiếm lấy nó, nếu không kẻ địch từ cao địa trút pháo đạn xuống phía chúng ta, chúng ta sẽ rất bất lợi.

Thác Mã Tư nhìn bản đồ hồi lâu, đột nhiên phát hiện ngoài đường biên giới lại có một sườn núi không cao không thấp, đây không phải chuyện tốt, độ cao này vừa vặn có thể bao quát trận địa.

Dù nhiệm vụ là kiên thủ, nhưng nếu kẻ địch dựa vào cao địa thì sẽ có ưu thế.

Chỉ huy quan gật đầu: Không tệ, cậu khá lắm, cao địa đó đã phái đại đội C đi giữ rồi, nhiệm vụ tác chiến của đại đội B chúng ta là giữ vững trận địa này.

Rõ.

Được rồi, giải tán, mọi người về chuẩn bị đi, chúng ta nhất định phải cho lũ xâm lược đáng ghét kia một bài học nhớ đời, để chúng biết Lai Hi chúng ta không dễ bắt nạt.

Tiến vào trận địa.

Mưa nhỏ vẫn không ngừng, các công nhân vẫn đang thêm gạch thêm ngói cho trận địa, mũi Thác Mã Tư bị đông lạnh đến đỏ bừng, các binh sĩ khác cũng chẳng khá hơn, trên tai và ngón tay đều sinh ra vết bỏng lạnh, nhưng đại chiến sắp bắt đầu, họ cũng không quan tâm được nhiều như vậy.

Trinh sát viên đã mang tin về, binh sĩ kẻ địch đã tập kết gần xong rồi, có thể phát động đợt tấn công đầu tiên bất cứ lúc nào, nên phía Đế quốc tất cả mọi người đều nghiêm trận chờ đợi, hễ nghe tiếng pháo kích là phải chuẩn bị ẩn nấp, hiện tại họ ăn uống vệ sinh đều hoàn thành ngay tại trận địa.

Mưa rơi còn tốt hơn pháo rơi, Thác Mã Tư lạc quan nghĩ vậy, đang định tìm chỗ khuất để hút điếu thuốc, đột nhiên nghe thấy tiếng rít từ không trung, sau đó còi báo động phòng không vang lên, tiếp đó pháo phòng không bắt đầu trút hỏa dược lên bầu trời.

Chiến tuyến phía Nam thảm liệt nhất, ngay cả chế không quyền cũng không có, vì không quân Đế quốc đều đang kiềm chế hạm đội trên biển phía Tây.

Cho nên trong một tuần này, thứ họ phải đối mặt là cuồng oanh loạn tạc, mà thứ họ có thể dựa vào chỉ có hỏa lực phòng không.

Không một chút điềm báo, chiến đấu bắt đầu.

Đợt máy bay đầu tiên chỉ là mồi nhử, nhằm quan sát tình hình phòng ngự của trận tuyến, tìm vị trí pháo phòng không, đợt pháo kích tiếp theo mới là màn kịch chính.

Hỏa pháo tầm xa trút đạn không tiếc tiền, pháo đạn như mưa, trận địa nở hoa.

Những pháo phòng không lộ diện trước đó trở thành đối tượng được chăm sóc trọng điểm, hàng tấn hàng tấn pháo đạn rơi xuống trận địa bê tông cốt thép, mặt đất hóa thành tiêu thổ, pháo đài bị bắn cho lồi lõm, pháo phòng không cũng bị phá hủy không ít.

Màn nã pháo này kéo dài vài tiếng đồng hồ, Thác Mã Tư cũng phải thừa nhận liên minh ba nước đúng là quá giàu, nếu không có Cường tập thiếu nữ thì Lai Hi căn bản không thể thắng.

Mình có lẽ không thể sống sót trở về rồi, Martha nhất định sẽ chăm sóc tốt cho con trai của họ.

Sau khi oanh tạc kết thúc, tiếng xe tăng áp sát.

Tiếp đó lại đến lượt trận địa hỏa pháo của Đế quốc ở phía sau trận tuyến bắt đầu nã pháo, để tránh tầm bắn hỏa pháo của kẻ địch, pháo binh Đế quốc đều ở phía sau, chỉ có thể cung cấp một chút hỏa lực chi viện cho trận tuyến, không đánh tới được đại pháo của kẻ địch.

Vì tầm bắn đại pháo của hai bên tương đương nhau, nếu Đế quốc có thể đánh tới liên quân thì liên quân chắc chắn cũng đánh tới được Đế quốc.

Tuy nhiên dù hiện tại không đánh tới pháo binh Đế quốc, liên quân vẫn còn máy bay, sớm muộn gì cũng sẽ quét sạch hỏa lực hạng nặng của Đế quốc, sau đó để xe tăng và bộ binh tiến lên xé nát trận tuyến, tiêu diệt quốc gia khả bi không có bất kỳ tín ngưỡng nào này.

Trên chiến trường pháo lửa vang trời, tai Thác Mã Tư đã xuất hiện tiếng ù, cổ họng cũng khản đặc, mỗi lần gọi người đều phải gào thét khản cả giọng, dù ở ngay sát bên cũng phải hét lớn mới có tác dụng.

Mỗi khi hỏa lực pháo tạm ngừng, họ phải tiến vào trận địa, khi pháo lửa kẻ địch vang lên họ phải nấp vào pháo đài, cứ tuần hoàn như vậy.

Liên quân mưu toan phái không quân thâm nhập trận địa để ném bom trận địa pháo binh Đế quốc, nhưng trận địa pháo binh được bảo vệ nghiêm ngặt bởi pháo phòng không, cộng thêm pháo binh dựa vào hạ tầng cơ sở trong nước để cơ động hiệu quả, bắn xong lập tức đổi trận địa không cho không quân địch cơ hội không kích.

Ngày đầu tiên tiến công, tổn thất của liên quân trái lại còn nhiều hơn bên phòng thủ, chủ yếu là lúc hai bên nã pháo, liên quân đang trên đường xung kích, còn quân Đế quốc có thể ẩn nấp, nên tổn thất của liên quân lớn hơn.

Tuy nhiên qua ngày đầu chiến đấu, liên quân cơ bản đã phán đoán được thực lực trận tuyến của Đế quốc, chỉ cần tăng cường lực lượng là được, không tin Đế quốc thực sự có thể giữ vững.

Ngày mai toàn bộ bộ đội Ma đạo sư cũng lên tiền tuyến, tránh né hỏa lực pháo để tiến hành một đợt quét sạch trận tuyến trước, chờ trận tuyến yếu đi chúng ta hoàn toàn có thể đẩy nhanh tốc độ tiến quân.

Cách thức chiến đấu thay đổi, ngày thứ hai chiến đấu bộ đội Ma đạo sư đi tiên phong đột kích vào trận tuyến để cận chiến với kẻ địch.

Hỏa pháo phía sau không bắn trúng được Ma đạo sư, nên chỉ có thể dựa vào bộ binh trong trận địa chống cự.

Trong chiến tranh, Ma đạo sư có ưu thế tuyệt đối so với bộ binh thông thường, cơ bản phải ba mươi binh sĩ mới diệt được một Ma đạo sư.

Chương 2315

Vì Ma đạo sư có thuẫn phòng ngự, có thể chống đỡ đạn.

Binh sĩ muốn đánh bại Ma đạo sư chỉ có thể dựa vào ưu thế quân số, không ngừng nổ súng tiêu hao ma lực của Ma đạo sư, đợi đến khi ma lực cạn kiệt không thể duy trì thuẫn phòng ngự thì đó chính là ngày tận số của họ.

Họ dồn toàn bộ Ma đạo sư của ba nước vào trận tuyến phía Nam rồi sao.

Thác Mã Tư nhìn Ma đạo sư dày đặc trên đầu cảm thấy không thể tin nổi, sao lại có nhiều người như vậy.

Quá nhiều, trước đây Ma đạo sư là người được chọn trong vạn người, một quốc gia có bộ đội Ma đạo sư quân số ba chữ số đã là rất kinh người rồi.

Nhưng trước mắt ít nhất là bốn chữ số, ba ngàn hay năm ngàn.

Dù Ma đạo sư của cả ba nước cộng lại chắc chắn cũng không đủ con số này.

Điều này đều là do Tồn tại X, để bát loạn phản chính, hắn đã ban tặng lượng lớn sức mạnh cho ba nước, để nhiều người hơn giác tỉnh ma lực, từ đó bành trướng thực lực của họ.

Số lượng Ma đạo sư luôn là cách Tồn tại X điều chỉnh sự cân bằng của các thế lực nhân gian, không tiện trực tiếp ban cho công nghệ vì như vậy quá lộ liễu, dễ bị người ta nhìn thấu ý đồ của thần.

Mà ý đồ của thần là tuyệt đối không được để phàm nhân nhìn thấu, giống như thời cổ đại các quan viên đều cho rằng hoàng đế nên vô vi, nên giao mọi việc cho quan viên làm, hoàng đế giữ vẻ thần bí, như vậy mới giúp cai trị quốc gia.

Vì một ông vua nếu không vô vi thì rất dễ bị người ta phát hiện ra hóa ra vua cũng là một tên ngốc.

Chỉ cần vô vi, không làm gì cả, thì sẽ không ai phát hiện ra vua là tên ngốc, sẽ không làm tổn hại uy tín của vua, mới có thể đảm bảo sự cai trị của quốc gia.

Thần cũng vậy, thần không thể xuất hiện quá thường xuyên, vì can thiệp vào nhân gian quá nhiều sẽ bị người ta nhìn thấu tính cách, sẽ giải mã được thần linh.

Nhưng việc vi điều số lượng Ma đạo sư kiểu thao tác nhỏ này lại rất khó bị phát giác, thần cũng không cần lộ diện, chỉ cần lặng lẽ làm kẻ đứng sau màn là được.

Vẻ thần bí là phương thức chính để Tồn tại X duy trì tín ngưỡng của nhân gian, nói ít đi mới không để người ta biết thần hóa ra cũng chỉ có trí tuệ của phàm nhân.

Đây chính là chủ nghĩa thần bí, cũng là một kiểu phong cách không biên giới không giới hạn chủng tộc, các tộc đều mập mờ, giữ thái độ ai hiểu thì sẽ hiểu, ai không hiểu tôi cũng chẳng nói nhiều.

Tóm lại Tồn tại X thông qua việc vi điều số lượng Ma đạo sư có thể thần không biết quỷ không hay che đậy sự yếu thế về trí thông minh của mình cũng như thực tế rằng hắn không có thần tính.

Hưu, bộ đội Ma đạo sư xuyên qua hỏa lực phong tỏa đến trên trận địa.

Toàn cầu đều có một kiến thức chung: chỉ có ma pháp mới đối kháng được ma pháp, mà hiện tại Cường tập thiếu nữ của Đế quốc đều ở phía Bắc, nước xa không cứu được lửa gần, bộ binh ở trận địa buộc phải dùng công nghệ của phàm nhân để đối kháng với ma pháp của Ma đạo sư.

Thác Mã Tư đã đỏ ngầu cả mắt, đêm qua căn bản không ngủ được, tinh thần căng thẳng tột độ, giờ lại trực tiếp đụng độ Ma đạo sư, không biết có trụ qua được ngày hôm nay không: Địch tập.

Hét xong liền giơ cao khẩu súng xung kích trong tay bắn lên trời.

Trong trận địa tiếng súng không ngớt, mùi khói súng bao trùm chiến trường.

Nhưng Ma đạo sư trên trời lại bật hộ thuẫn chặn đạn, sau đó trút tử đạn ma lực xuống dưới.

Mọi người đều biết cách duy nhất để giết Ma đạo sư là tiêu hao ma lực của họ, nên họ đội mưa đạn ma lực không ngừng bắn lên trời, một người ngã xuống người phía sau thế chỗ, không tiếc bất cứ giá nào tiêu hao ma lực của Ma đạo sư.

Lên RPG.

Thác Mã Tư đỏ mắt nói, mỗi phát súng của kẻ địch đều lấy đi mạng một chiến hữu, lúc này họ chỉ có thể lấy ra vũ khí mới, súng phóng hỏa tiễn.

Oanh long.

Những binh sĩ có cùng suy nghĩ với Thác Mã Tư còn rất nhiều, họ đều ăn ý sử dụng RPG, đạn hỏa tiễn kéo theo vệt đuôi bắn trúng hộ thuẫn Ma đạo sư gây ra sát thương cực lớn, vốn dĩ cần vài băng đạn mới tiêu hao hết hộ thuẫn, giờ chỉ cần hai phát RPG.

Khai hỏa, khai hỏa.

Súng máy cũng nhắm chuẩn lên trên, từng loạt đạn phun ra lưỡi lửa.

Liên tục có Ma đạo sư rơi xuống chết tươi, cũng liên tục có binh sĩ bị tử đạn ma pháp đánh đứt làm đôi, trên trận địa toàn là mùi tanh hôi của máu và nội tạng trộn lẫn, nhưng cả hai bên đều không dừng tay.

Đây chính là chiến tranh.

Tàn khốc và huyết tinh, mà khởi nguyên của cuộc chiến này là sự khác biệt và đối lập giữa khí và khí.

Ý nguyện của con người trái lại không quá quan trọng, dù có bao nhiêu người muốn khai chiến đi nữa, chỉ cần mâu thuẫn giữa khí đủ lớn, chiến tranh sẽ bùng phát bất chấp ý nguyện của con người.

Ngày thứ hai chiến đấu số lượng tử thương tăng vọt, tiêu hao đạn dược cũng tăng vọt, chiến đấu mặt đối mặt khiến những binh sĩ tiền tuyến như Thác Mã Tư vô cùng mệt mỏi, nên hoàng hôn ngày thứ hai đội dự bị đã thay cho nhóm Thác Mã Tư để họ nghỉ ngơi.

Nhưng đại đội B nơi Thác Mã Tư ở rất nhanh đã nhận được nhiệm vụ mới.

Đại đội C đã rơi vào khổ chiến, chúng ta phải mang đạn dược đi chi viện đại đội C, tuyệt đối không được để liên quân chiếm lấy cao địa đó.

Cao địa nơi đại đội C đóng giữ sau hai ngày đại chiến đã tổn thất quá nửa, hơn nữa đạn dược tiêu hao cực lớn, hiện giờ cần chi viện.

Nên đại đội B cần lén lút trong đêm tiến vào trận địa đại đội C để tiếp tế đạn dược.

Rất nguy hiểm, vì rất có khả năng bị kẻ địch phát hiện, hơn nữa dù có thành công đến được cao địa, tiếp theo họ phải đối mặt cũng là đơn độc tác chiến, đứng ngay trên con đường huyết mạch của kẻ địch để gây đòn đánh vào sườn, kẻ địch chắc chắn sẽ dốc toàn lực nhổ cái đinh cao địa này.

Trên mặt mỗi người đều viết đầy sự kiên quyết, Thác Mã Tư cùng mọi người viết lại di thư, sau đó không nói gì nhiều, vác lên vai lượng đạn dược tiếp tế nặng gần bằng trọng lượng cơ thể rồi biến mất trong bóng tối của bình minh.

Ngày thứ ba, Thác Mã Tư đã xuất hiện trên trận địa của đại đội C, đối mặt với những đợt tấn công như thủy triều của kẻ địch, không ngừng tiêu hao đạn dược.

Trận tuyến cao địa hoàn toàn rơi vào vòng vây binh lực ưu thế của kẻ địch, họ chỉ có thể dựa vào địa hình ngoan cường kháng cự.

Ở trận địa còn có thời gian nghỉ ngơi, nhưng trên cao địa ngay cả việc chợp mắt cũng là xa xỉ.

Ngày thứ ba, đối mặt với kẻ địch đông như kiến cỏ, đối mặt với những đợt nã pháo đì đùng, Thác Mã Tư nghiến răng phản kích, chỉ mong thời gian trôi qua nhanh hơn một chút.

Tuy nhiên mỗi một giây đều thật khó khăn, mỗi một chiến hữu ngã xuống đều khiến việc phòng ngự cao địa trở nên gian nan hơn, đạn dược có hạn quân số có hạn, trận địa gần như đang tiêu hao mạng sống với tốc độ mỗi ngày một đại đội.

Ngày thứ tư, đội dự bị đại đội F và đại đội G cũng thâu đêm tiến vào cao địa, mang đến tiếp tế và tham gia phòng thủ, dù thế nào cũng không được dâng cao địa cho địch.

Liên tục bị ngăn trở, chủ lực liên quân hiện tại cũng muốn đoạt lấy cao địa, muốn phá hủy đội pháo binh Đế quốc phía sau trận địa.

Ngày thứ tư, đây là ngày Thác Mã Tư tuyệt đối không bao giờ quên, ngày đó bầu trời bị chiến đấu cơ, oanh tạc cơ che phủ, vô số pháo đạn từ trên trời trút xuống, tiếng nổ liên miên bao vây họ, bầu trời toàn là khói súng tro bụi.

Đồng thời không quân một lần nữa vượt qua trận địa xi măng để tiến về phía sau tấn công trận địa hỏa pháo Đế quốc, may mà pháo binh Đế quốc đánh một phát đổi một nơi, chỉ để lại ít đại pháo giả bằng gỗ ngụy trang cho không quân ném bom.

Dù sao ở trên cao, chỉ nhìn bằng mắt thường cũng chỉ có thể ném bom đại khái một lượt.

Ngày hôm đó không quân địch dốc toàn bộ lực lượng, được gọi là ngày đen tối nhất trên bầu trời Lai Hi, không ai có thể tính toán chi tiết lượng thuốc nổ đã sử dụng trong một ngày, nhưng chắc chắn đủ để phá hủy một thành phố năm sáu lần.

Tuy nhiên dù vậy, ngày thứ tư liên minh ba nước vẫn không xé nát được trận tuyến, vẫn bị Lai Hi ngoan cố chặn lại ngoài biên giới.

Để trút giận, liên minh ba nước quyết định dốc toàn lực công chiếm cao địa, kiểu gì cũng phải lấy được chút thành tích, thế là ngày thứ năm cao địa bị gọt đi ba mươi mét.

Cuộc chiến giành giật cao địa bắt đầu từ năm giờ sáng kéo dài suốt mười hai tiếng đồng hồ, liên minh ba nước lặp đi lặp lại màn đại pháo bắn bộ binh xông, nhưng các chiến sĩ trên đỉnh núi anh dũng không sợ hãi đẩy lùi hết đợt tấn công này đến đợt tấn công khác, cho đến khi đạn tận lương tuyệt.

Không biết từ lúc nào bên cạnh Thác Mã Tư chỉ còn lại hai người, ba khẩu súng, vài chục viên đạn, thực sự là kẻ địch bao vây quá chặt nên không thứ gì vận chuyển vào được nữa.

Họ đã không còn viện binh, cũng không mong cầu viện binh, họ chỉ kiên thủ đến hơi thở cuối cùng.

Sau một trận pháo hỏa mãnh liệt, một đợt tấn công mới ùa lên, lần này ba người Thác Mã Tư thực sự không chặn được nữa, vì họ đã hết đạn.

May mà họ đã trụ vững được năm ngày, đối với bộ đội chủ lực Cường tập thiếu nữ như vậy là đủ rồi.

Các thiếu nữ đã đập tan quân đội Hiệp Ước Liên Hợp ở phía Bắc, đuổi được ba hạm đội ở phía Tây, giờ là lúc dọn dẹp kẻ địch phía Nam.

Vì thông tin gián đoạn, quân đội phía Nam vẫn đang nghĩ không thể để quân đội hai hướng khác dẫn đầu được, đang định chỉnh đốn quân ngũ để trong thế công ngày mai một hơi đánh bại kẻ địch, tiến lên phía Bắc vào Đế quốc.

Không ngờ ác mộng của họ đã tới.

Standby.

Theo một chỉ lệnh lạnh lùng vang lên, các Cường tập thiếu nữ giữa không trung triển khai trận hình, chuẩn bị thu hoạch sinh lực địch.

Trên Phi hành cốt giá sáng lên ánh sáng cam hồng, họ căn bản không cần ẩn nấp.

Năm ngày qua, Đàm Nhã dẫn dắt bộ đội này hành quân thần tốc chưa từng chạm đất, cứ như sống trên trời vậy, bay đi bay lại, ăn uống vệ sinh đều giải quyết trên không.

Thức ăn là bánh quy nén trong khoang chứa, khi cần nước thì xếp thành hàng dọc lao xuống hồ quy định để lấy nước, lấy xong lập tức bay cao, cứ thế họ ăn trên trời ngủ trên trời chiến đấu trên trời, gần như trở thành người bầu trời.

Chương 2316

Cuối cùng đã đánh bại quân đội hai mặt, giờ chỉ còn quân phía Nam.

Toàn bộ chuẩn bị xong, họng pháo hướng xuống.

Khai hỏa.

Ngày hôm đó, bầu trời xuất hiện mưa sao băng.

Năm ngày thời gian, chiến đấu ở ba đại chiến trường kết thúc, nhưng chiến tranh vẫn chưa kết thúc.

Ba ngày sau khi quân phía Nam bị tiêu diệt hoàn toàn, các Cường tập thiếu nữ xuất hiện tại cảng Bảo Thạch, thả xuống bom tín ngưỡng, trực tiếp tước đoạt tín ngưỡng của toàn bộ binh sĩ trên bảy hạm đội còn lại của Hợp Châu Quốc.

Sau đó phương trận Cường tập thiếu nữ mặc Phi hành cốt giá bay qua không phận thủ đô Hợp Châu Quốc, dù không nói gì không làm gì, nhưng cũng đủ khiến quốc dân Hợp Châu Quốc cảm thấy nỗi sợ hãi sâu sắc.

Cộng thêm việc Tín ngưỡng hạch đạn ở cảng Bảo Thạch nhanh chóng được truyền thông đưa tin, mọi người đều biết Đế quốc có một loại vũ khí cực kỳ đáng sợ nhắm vào tín ngưỡng, chỉ cần bị ánh sáng phía trên chiếu qua, dù là tín đồ trung thành nhất cũng sẽ biến thành người vô thần.

Trong phút chốc mọi người đều sợ hãi, họ không dám tấn công Đế quốc nữa, họ dù chết cũng không muốn biến thành người vô thần.

Đã không muốn, vậy thì hòa đàm.

Trận chiến này Hiệp Ước Liên Hợp và Liên Hợp Vương Quốc đều tổn thất thảm trọng, họ nằm sát biên giới với Đế quốc nên buộc phải cắt đất bồi thường.

Hợp Châu Quốc tuy tổn thất binh sĩ và vũ khí, nhưng thực lực công nghiệp của họ không bị tổn hại, nên chỉ cần bồi thường là được, tổn thất nhỏ nhất.

Từ sau ngày hôm nay, Hiệp Ước Liên Hợp và Liên Hợp Vương Quốc không thể duy trì địa vị đại quốc được nữa, vì quân đội và hạm đội của họ đã tiêu tùng, không có tiền tái thiết.

Không có quân đội bảo vệ thương mại của mình, thì trong cái thế giới mà mỗi quốc gia đều là lũ cướp cầm đao này, sẽ bị cướp bóc.

Các quốc gia hải quyền tại sao phải phát triển cự hạm đại pháo, chính là để duy trì an ninh thương mại, tiện thể mới mở cửa quốc môn các nước yếu.

Chuyện này từ xưa đến nay chưa từng thay đổi, vì thương nhân muốn kinh doanh chắc chắn phải chạy khắp nơi, mà mỗi nơi lại bị các thế lực khác nhau cát cứ, có thế lực thân thiện nhưng nhiều thế lực thực chất là lũ cướp.

Đương nhiên thương nhân bình thường là người làm ăn, khi cần thiết cũng có thể đóng vai quân cướp, nên thương nhân có vũ trang riêng để đối kháng với các thế lực địa phương, mà các thế lực địa phương cũng phải dè chừng những thương nhân chạy đôn chạy đáo khắp nơi.

Các thế lực địa phương cơ bản là chỉ quý tộc, hương thân các loại.

Còn vũ trang thương nhân chủ yếu là tổ tiên giai cấp tư sản, vì họ đối kháng với quý tộc nên quan hệ với hoàng thất khá thân cận.

Bởi vì kẻ thù lớn nhất của hoàng thất chính là quý tộc, quý tộc có thể đe dọa địa vị hoàng thất, còn thương nhân có tiền thì không.

Thế là không thể tránh khỏi việc xuất hiện ba đại thế lực vũ trang: hoàng thất, quý tộc, thương nhân, rồi họ đánh tới đánh lui, cho đến một ngày họ nhận ra đánh tiếp cũng vô nghĩa, thế là ngồi xuống đàm phán phát minh ra tam quyền phân lập, ngoại giao giao cho hoàng thất, quyền tư pháp giao cho thương nhân, hành chính giao cho quý tộc.

Chế độ là sản vật của sự thỏa hiệp hiện thực, hiện tại Liên Hợp Vương Quốc không còn hạm đội, cũng phải đối mặt với mâu thuẫn nội bộ chế độ, thời gian tới chắc chắn không rảnh để gây chuyện.

Hợp Châu Quốc vì hoàn cảnh địa lý ưu việt, dù vẫn có thể đông sơn tái khởi, nhưng sau lần này sức ảnh hưởng quốc tế chắc chắn giảm mạnh, nhất thời thế hai cực của thế giới này lặng lẽ thay đổi, biến thành Lai Hi và Liên Bang.

Liên Bang thậm chí ẩn ẩn trở thành lãnh tụ của các đại quốc truyền thống trên thế giới, thay thế địa vị của Hợp Châu Quốc, gánh vác trọng trách đối kháng Đế quốc bảo vệ tín ngưỡng.

Hơn nữa Liên Bang và Đế quốc còn giáp ranh nhau, điều này rất khó xử, trước đây hai cực thế giới cách nhau bởi đại dương, mà giờ hai cực thế giới lại là hàng xóm, nhưng lại khác biệt một trời một vực, nhất thời không ai có thể dự đoán tiếp theo liệu có xảy ra cuộc chiến thứ hai hay không, cũng không ai biết tiếp theo sẽ như thế nào.

Chỉ có ký ức mà Đàm Nhã mang về từ dòng thời gian khác nói với cô rằng, Liên Bang bề ngoài mạnh mẽ nhưng bên trong mục ruỗng không đáng sợ, vì Liên Bang dù đất rộng vật nhiều nhưng mọi phương diện đều rất tự ti, chỉ cần Đế quốc thao tác tốt, Liên Bang chẳng qua cũng chỉ là lũ gà đất chó sành.

Cái giá của chiến thắng thật thảm khốc, đặc biệt là tuyến phòng thủ phía nam đối đầu với chủ lực quân liên minh ba nước, nơi mà mười phần không còn lấy một.

Tuyến phòng thủ bê tông cốt thép bị tạc thành những hố bom chằng chịt, mỗi ngày đều nuốt chửng sinh mạng của những người lính.

Nhưng cuối cùng thắng lợi đã đến.

Trên trận địa Thomas, hơn bốn trăm người cuối cùng chỉ còn lại ba người.

Để giữ vững cao điểm, họ đã dốc hết toàn lực.

Khi nhìn thấy các Cường Tập Thiếu Nữ bay ngang qua bầu trời, họ đều đổ gục xuống đất, muốn khóc mà không có nước mắt, cuối cùng ngủ li bì mấy ngày mới hồi phục tinh thần.

Chiến tranh kết thúc rồi.

Khi Cường Tập Ma Nữ thả tín ngưỡng hạch đạn xuống Cảng Bảo Thạch, trên toàn thế giới đã không còn bất kỳ quốc gia nào nguyện ý đối địch với Đế quốc nữa.

Hợp Châu Quốc càng là lần đầu tiên kể từ khi lập quốc bị kẻ thù từ bên kia đại dương đổ bộ, rơi vào nỗi sợ hãi sâu sắc đối với Cường Tập Thiếu Nữ.

Từ hôm nay trở đi, Cường Tập Thiếu Nữ trở thành sức mạnh quân sự chói mắt nhất thế giới, công nghệ Cường Tập Thiếu Nữ trở thành thứ mà mọi quốc gia đều thèm muốn.

Đồng thời, đức tin vào Thần một lần nữa bị lung lay.

Tin Thần mà không thắng, vậy còn tin làm gì.

Tuy nhiên, những tín đồ kiên định chắc chắn sẽ nhảy ra nói rằng: Tin Thần không phải vì Thần nợ các ngươi, mà là vì các ngươi đều có nguyên tội.

Các ngươi hãy tự hỏi lòng mình xem có phải tội nghiệt thâm trọng không.

Cho nên đừng dao động tín ngưỡng, nếu không sẽ vạn kiếp bất phục.

Tín ngưỡng Thần là vì nguyên tội, là để tự cứu chuộc chính mình.

Việc tín ngưỡng dao động là điều không thể tránh khỏi, nhưng cũng tốt, vừa hay có thể chuyển dịch mâu thuẫn.

Một trận thất bại khiến mâu thuẫn nội bộ của ba nước tăng vọt.

Hiện tại, nếu mọi người đều bận rộn xoay quanh việc tấn công lẫn nhau về tín ngưỡng, thì những kẻ thống trị có thể yên ổn rồi, không cần lo lắng về việc phải gánh chịu trách nhiệm.

Các tín đồ nhanh chóng tổ chức lại, chuẩn bị phát động tấn công vào những người có tín ngưỡng dao động.

Vô cùng thành thục.

Đỗ Lan nhìn thấy sự hỗn loạn ở nước ngoài, không nhịn được mà nhận xét rằng tôn giáo vẫn là một công cụ rất tốt, tuy thỉnh thoảng có chơi quá tay, nhưng quả thực hữu dụng.

Dù sao cơ sở của tôn giáo là đoàn kết tín đồ, có thể để những người từ khắp nơi thiết lập quan hệ tin cậy.

Chỉ cần mọi người đều tin Thần thì đều là anh chị em, đều có thể tin tưởng lẫn nhau, đó là cái lợi của tôn giáo.

Còn cái hại của tôn giáo, hay nói đúng hơn là cái hại của nhất thần giáo, chính là ngoại trừ người trong tôn giáo mình ra thì người ngoài đều không được tính là người.

Tính đóng kín này định sẵn rằng các tín đồ cực đoan sẽ làm ra những chuyện cực đoan, giống như hiện tại vậy.

Thánh chiến đối ngoại thất bại, thánh chiến đối nội bắt đầu.

Mâu thuẫn nội bộ trong Hiệp ước Liên hợp và Liên hiệp Vương quốc vốn đã không nhỏ.

Họ cũng giống như Lai Hi chúng ta, đất ít dân đông, lợi ích công nghiệp bị số ít quý tộc hưởng thụ, nội bộ tràn đầy sự nghèo khổ.

Hiện tại khuếch trương đối ngoại thất bại, nội bộ đã không còn ngăn chặn được nữa.

Lôi Lộ Căn đứng trước giường bệnh của Đỗ Lan.

Chỉ cần Đỗ Lan còn có thể mở miệng, Lôi Lộ Căn liền cảm thấy rất an toàn, tin tưởng rằng quốc gia này có khả năng vô hạn.

Bởi vì Đỗ Lan không chỉ là đạo sư của tiểu học sinh, mà còn là đạo sư của hắn, là đạo sư của Lai Hi.

Ngươi cũng đừng có thở phào nhẹ nhõm, đừng quên chúng ta phải giải phóng toàn thế giới trước, cuối cùng mới có thể giải phóng chính mình.

Nếu chúng ta lơi lỏng, thì cuối cùng sẽ công dã tràng.

Đối với lời lẽ chính trực của Đỗ Lan, Lôi Lộ Căn rất muốn tiếp thụ, nhưng thực hiện không hề dễ dàng: Giải phóng toàn thế giới trước rồi mới giải phóng chính mình, e rằng đại bộ phận mọi người không làm được điều này, cách nói này quá lý tưởng hóa rồi.

Chắc chắn là lý tưởng hóa, thế giới này phần lớn mọi người đều cần giải trí, không có mấy ai thực sự dùng cả hai mươi tư giờ của mình cho việc học tập và làm việc, lại còn tìm thấy niềm vui trong việc học tập và làm việc không ngừng nghỉ đó.

Nhìn lại lịch sử, số người như vậy chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Tuy nhiên, những người an bần lạc đạo được ghi lại trong lịch sử hầu hết đều là những tồn tại vĩ đại đã thay đổi tiến trình nhân loại, họ là các nhà khoa học, nhà toán học, học giả.

Họ thường dùng thời gian rảnh để tự học ngôn ngữ, cơ bản đều có thể đồng thời sử dụng nhiều loại ngôn ngữ để đọc lượng lớn tài liệu.

Ngoại trừ ăn cơm, ngủ, đi vệ sinh và các điều kiện sinh tồn cơ bản khác, họ dành toàn bộ thời gian cho việc đọc sách và làm việc, có thể nói là tay không rời sách.

Chương 2317

Nếu mỗi người đều có tinh thần như vậy, e rằng nhân loại đã lao ra khỏi tầng khí quyển, chinh phục hệ Mặt Trời từ lâu.

Nhưng vấn đề là không mấy ai làm được, đại bộ phận mọi người học tập và làm việc tám tiếng là đã mất tập trung, không còn chuyên chú nữa, cần tìm việc khác để làm, như lướt video ngắn, xem phim, hoặc đọc tiểu thuyết.

Cho nên mỗi thời đại đỉnh cao tất yếu là sự tích lũy kỹ thuật ở giai đoạn đầu, đến lúc cực thịnh chắc chắn là cảnh ca múa mừng thái bình, là thời đại mà giải trí phát triển nhất, mọi người tận hưởng thành quả mà không cần làm việc bán mạng.

Sư tử, hổ ăn no rồi cũng sẽ ngủ gật, chúng sẽ không vừa ăn xong đã đi săn trận tiếp theo, ngay cả động vật còn như vậy, huống chi là con người.

Ham hưởng lạc ngại lao động là bản tính con người.

Nếu nhân loại có bản sự của sư tử, hổ, có lẽ cũng chẳng phát triển ra nền văn minh.

Vì vậy, giải phóng toàn thế giới trước rồi mới giải phóng chính mình là một việc vô cùng khó khăn.

Nhưng tổng cộng vẫn phải có người đứng ra làm mới được.

Đỗ Lan nói: Không làm sao biết không làm được.

Lý tưởng vẫn nên lớn một chút mới thú vị chứ.

Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy khi không còn sự trói buộc của Thần, khả năng của nhân loại đã trở nên vô hạn rồi sao.

Quả nhiên đạo sư chính là không giống người thường, đứng ở tầm cao hoàn toàn khác biệt.

Đúng là nên đặt mục tiêu xa một chút.

Nhưng đạo sư, chúng ta hiện tại tuy đánh bại liên quân, nhưng Liên bang ở hướng đông bắc vẫn là một mối đe dọa khổng lồ.

Hai nước chúng ta giáp ranh, mà lục quân Liên bang lại là đội quân mạnh nhất thế giới, số lượng và tố chất đều vô cùng xuất sắc.

Lục quân của chúng ta vừa trải qua ác chiến, chiến lực đã tổn thất lớn, vẫn phải đề phòng phương bắc đang rục rịch mới được.

Lôi Lộ Căn nói: Không biết đạo sư có suy nghĩ gì không.

Đã hỏi qua Đàm Nhã chưa.

Nàng có kiến giải gì.

Nàng cho rằng chúng ta có thể dùng văn hóa để ảnh hưởng đến họ.

Thời cổ đại, Lai Hi chúng ta thuộc về vùng đất văn minh, phương đông thuộc về vùng hóa ngoại, thiếu hụt ghi chép lịch sử, cho nên Liên bang hiện tại tuy mạnh mạnh, nhưng về lịch sử chỉ có thể coi là man di.

Đàm Nhã cho rằng trong lòng người dân Liên bang luôn có sự hướng tới nền văn minh mà chúng ta đại diện, cho nên có thể dùng con dao mềm để hóa giải mối đe dọa của Liên bang.

Lôi Lộ Căn vốn hoài nghi phương pháp của Đàm Nhã vì chưa có tiền lệ về chiến tranh văn hóa.

Không phải là không có, chỉ có thể nói lịch sử Đế quốc không đủ phong phú, chuyện vì văn hóa tiên tiến mà khiến man di phải cúi đầu bái phục vẫn từng xảy ra.

Văn hóa chiến.

Đỗ Lan đưa ra khái niệm này: Không phải là chiến đấu bằng đao thật súng thật, mà là dùng văn hóa tiên tiến để đánh bại văn hóa lạc hậu.

Kinh tế Lai Hi chúng ta sẽ mạnh hơn Liên bang, đến lúc đó chúng ta có thể dùng văn hóa để làm tan rã chút tự tin văn hóa ít ỏi còn sót lại của nội bộ Liên bang.

Phương pháp của Đàm Nhã rất tốt, nàng không hổ là tướng tinh của Lai Hi chúng ta.

Đạo sư đích thân thừa nhận Đàm Nhã là tướng tinh, đây chính là sự đánh giá cao nhất.

Xem ra Đàm Nhã đúng là đệ tử chân truyền của Đỗ Lan.

Lôi Lộ Căn nghe thấy văn hóa chiến cũng nhận ra thủ đoạn này là dựa vào thực lực mềm để lặng lẽ ảnh hưởng kẻ thù, giết người không thấy máu: Đối với Hợp Châu Quốc thì dùng những biện pháp cứng rắn như tín ngưỡng hạch đạn để xóa bỏ đức tin của họ, còn đối với Liên bang thì dùng văn hóa chiến để làm lung lay đức tin, tôi hiểu rồi.

Chính xác, đối với những thứ vô hình như tín ngưỡng, chúng ta phải xuất kỳ chế thắng, phải để họ biết rằng tín ngưỡng là thứ mà những nền văn minh lạc hậu mới chơi, văn minh tiên tiến đều không thèm để mắt tới, thứ chúng ta chơi là mệnh ta do ta không do trời.

Trong lịch sử, vùng đất của các quốc gia truyền thống luôn được coi là vùng đất được Thần chọn, là khởi nguồn của văn minh.

Càng đi về phía đông thì càng bí ẩn và dã man.

Thậm chí một trăm năm trước, khi công nghiệp điện khí chưa phát triển như vậy, người dân các quốc gia truyền thống vẫn cho rằng phương đông bắc, tức là vị trí của Liên bang hiện nay, là một vùng hoang dã đầy rẫy văn hóa Shaman giáo lạc hậu.

Chỉ có tinh anh quốc gia mới biết Liên bang lúc đó đã là một nước lớn, nhưng nước lớn này lại rất mâu thuẫn.

Một mặt hướng về các cường quốc truyền thống, nên tầng lớp cao tầng toàn bộ học ngoại ngữ, tiếng mẹ đẻ của Liên bang ngược lại không được coi trọng.

Mặt khác, Liên bang lại kiên trì với cách giải thích tín ngưỡng khác với quốc gia truyền thống, tuy tin cùng một vị Thần nhưng cách giải thích lại trái ngược hoàn toàn, tự thành một phái.

Trong một trăm năm này, quốc lực Liên bang không ngừng phát triển, văn học cũng tiến bộ vượt bậc, nên tiếng mẹ đẻ của Liên bang mới dần trở nên phổ biến.

Dưới sự hỗ trợ của vô số nhà văn ưu tú, nó mới từ từ thay thế sự chi phối của ngoại ngữ đối với Liên bang.

Tuy nhiên, mâu thuẫn của Liên bang không hề biến mất.

Họ cho rằng mình là anh em với các quốc gia truyền thống vì tín ngưỡng của họ cùng chung một nguồn cội.

Nhưng đối với các quốc gia truyền thống, Liên bang vẫn là kẻ man di, cách họ tin vào Thần đều sai lầm, căn bản là nói nhăng nói cuội.

Mà hiện nay, Liên bang đã trở thành một cực của thế giới, nên từ tự ti chuyển sang tự tin, cảm thấy mình có thể trở thành chính thống văn minh, có chút xem thường các nước lớn truyền thống.

Quan hệ giữa quốc gia truyền thống và Liên bang giống như quan hệ giữa con trưởng và con riêng.

Quốc gia truyền thống tuy mỗi người một ngả nhưng dù sao cũng là văn minh chính thống truyền thừa lại, đều là anh em ruột.

Còn Liên bang đột nhiên từ phương đông nhảy ra, tự xưng mình là người truyền thừa văn minh, đó chẳng phải là con riêng sao.

Ngặt nỗi đứa con riêng này lại cao to lực lưỡng, nếu để hắn về nhà, không khéo hắn sẽ đánh cho các con đẻ một trận tơi bời.

Cho nên để đối phó với đứa con riêng này, mấy anh em phải hợp sức lại mà hốt du lừa phỉnh hắn, lừa cho hắn mê muội đi đã rồi tính sau.

Văn hóa chiến của Đế quốc chính là dựa trên việc hốt du, tức là để Liên bang yên tâm ở lại chỗ cũ, tốt nhất là tự phế võ công.

Ví dụ như đứa con riêng trong tay có một cây gậy, liền phải lừa hắn rằng về nhà sao có thể mang gậy.

Ngươi xem mấy anh em này đều không cầm gậy, mọi người là người một nhà, nên tương thân tương ái, cầm gậy không có lợi cho gia đình hòa thuận, anh em đoàn kết, mau vứt đi.

Nếu đứa con riêng thực sự vứt gậy, mấy đứa con đẻ vẫn chưa hài lòng, còn tiếp tục lừa: Ngươi béo quá, phải giảm cân, tốt nhất là phân liệt thành mấy khu vực.

Nếu đứa con riêng vẫn nghe lời mà thực sự giảm cân, thực sự tự phân liệt chính mình, thì đến lúc đó hắn không thể đe dọa các con đẻ nữa.

Đến lúc đó, con đẻ chỉ cần đóng cửa lại là có thể nhốt đứa con riêng ở ngoài.

Có lẽ có người sẽ hỏi, tại sao con riêng phải về đó chịu tội.

Chẳng thà đừng nghe mấy anh em kia nói nhăng nói cuội, tự mình lập một gia đình mới không tốt sao.

Thật sự không dễ dàng, vì lịch sử Liên bang quá ngắn, tính kỹ ra cũng chỉ có tám trăm năm.

Mà Liên bang tám trăm năm trước và Liên bang hiện tại là hai khái niệm khác nhau.

Tám trăm năm trước, Liên bang chỉ là một vùng đất nhỏ bé, trải qua mấy trăm năm không ngừng khuếch trương về phía đông mới có được lãnh thổ như ngày nay.

Hiện tại tình hình là 80% lãnh thổ Liên bang nằm ở phía đông, 20% lãnh thổ giáp ranh với các quốc gia truyền thống, mà trên 20% lãnh thổ giáp ranh đó lại cư trú đến 80% dân số.

Phía đông tuy đất nhiều nhưng ít người, gần như chưa được khai phá.

Đồng thời trong bảy trăm năm qua, ngôn ngữ chủ yếu của Liên bang không phải tiếng mẹ đẻ, tầng lớp cao tầng đều lấy việc nói ngoại ngữ làm niềm kiêu hãnh.

Mãi đến một trăm năm trước khi trào lưu công nghiệp hóa bắt đầu, trải qua nỗ lực của vô số nhân tài ưu tú mới dần để tiếng mẹ đẻ chiếm giữ vị thế.

Dựa vào lịch sử ngắn ngủi như vậy, sao có thể tự lập môn hộ.

Có thể nói mọi thứ của họ đều là lấy từ các nước lớn truyền thống, đều là cải biên chứ không có nguyên bản, hơn nữa họ cũng không đủ mặt dày để nói những thứ đó đều là văn hóa của quốc gia mình mà không đi nhận tổ quy tông.

Tóm lại từ các yếu tố lịch sử, văn hóa, tôn giáo mà xét, Liên bang đã sùng ngoại mấy trăm năm, không thể vì nỗ lực của vài nhà văn mà thay đổi ngay được.

Tuy hiện tại đã nâng cao địa vị tiếng mẹ đẻ, nhưng thâm tâm họ vẫn khao khát hòa nhập về phía tây chứ không phải phía đông.

Trong lòng họ cũng tin rằng phía tây là khởi nguồn của văn minh, phía đông là man di, rồi sau đó họ sẽ nhận ra man di lại chính là mình.

Liên bang quả thực cũng đủ đáng thương, không dưng có lãnh thổ khổng lồ như vậy nhưng về văn hóa lại tự ti chưa từng có, họ đã bỏ lỡ cơ hội hình thành văn hóa của riêng mình.

Đương nhiên cũng không phải không có cơ hội, ví dụ như Hợp Châu Quốc, lịch sử ngắn hơn Liên bang, nhưng nhờ vào thực lực công nghiệp siêu cường, họ đã dẫn đầu các sản phẩm giải trí của văn minh công nghiệp, sản xuất hàng loạt nghệ thuật.

Chương 2318

Trước văn minh công nghiệp, những người có thân phận địa vị đều sẽ theo đuổi nghệ thuật.

Theo đuổi nghệ thuật không chỉ để nâng cao thẩm mỹ bản thân mà còn để ngưng tụ tinh thần quốc gia.

Các quốc gia truyền thống thực chất cũng từng trải qua thời kỳ khổ nạn tương tự khi tiếng mẹ đẻ bị chèn ép, ví dụ như Kinh Thánh của Liên hiệp Vương quốc và Đế quốc trước đây đều viết bằng ngoại ngữ, giống hệt như Liên bang.

Nhưng Liên bang thức tỉnh quá muộn, Liên hiệp Vương quốc và Đế quốc từ bốn năm trăm năm trước đã bắt đầu công trình vĩ đại nâng cao vị thế tiếng mẹ đẻ, dịch Kinh Thánh sang tiếng mẹ đẻ của quốc gia mình.

Việc này khiến tiếng mẹ đẻ vốn là biểu tượng của sự lạc hậu ngay lập tức trở thành biểu tượng và sức mạnh của quốc gia.

Cùng với việc dịch Kinh Thánh sang tiếng mẹ đẻ, Liên hiệp Vương quốc nói ngôn ngữ Liên hiệp Vương quốc, Đế quốc nói ngôn ngữ Đế quốc.

Tiếp đó, các loại nghệ thuật phát triển trên nền tảng tiếng mẹ đẻ mạnh mẽ, dù là hội họa, kịch nghệ, tiểu thuyết hay thi ca mới có thể trở thành thứ của riêng mình.

Trải qua sự tích lũy lớn, những nghệ thuật này đã tạo nên chiều sâu của các quốc gia công nghiệp.

Tuy nhiên, ở thời đại trước, nghệ thuật vẫn là nghệ thuật, chỉ có số ít tinh anh mới có thể thưởng thức.

Còn ở Hợp Châu Quốc, nhờ vào năng lực sản xuất công nghiệp khổng lồ, họ đã lượng sản hóa nghệ thuật.

Những thứ như hội họa vốn chỉ có số ít người nắm giữ nay trở nên ngày càng phổ biến, từ đó xuất hiện các sản phẩm văn hóa như truyện tranh.

Sản phẩm văn hóa cũng vô cùng mạnh mẽ, lại còn được người bình dân yêu thích hơn.

Hoàn thành việc chuyển hóa từ nghệ thuật bác học sang nghệ thuật đại chúng, từ đó Hợp Châu Quốc cũng sản sinh ra văn hóa nghệ thuật thương mại đặc sắc của riêng mình.

Cho nên nhìn nhận toàn thế giới, chỉ có Liên bang là chậm chạp nhất, một trăm năm trước mới bắt đầu nâng cao địa vị tiếng mẹ đẻ, cũng không kịp phong trào Văn nghệ Phục hưng.

Hiện tại nếu muốn xây dựng văn hóa, cơ hội duy nhất chính là học tập Hợp Châu Quốc đi theo lộ trình bình dân hóa.

Đáng tiếc Liên bang hiển nhiên không có ý thức này, cũng không có một nhân vật kiệt xuất nào có thể dẫn dắt họ bước lên con đường xây dựng văn hóa riêng, nên đã tạo cơ hội cho Đế quốc thừa cơ xâm nhập.

Liên bang đã không muốn bổ túc kiến thức văn hóa, vậy thì không trách chúng ta xuất khẩu văn hóa được.

Đỗ Lan cho rằng lạc hậu không đáng sợ, lạc hậu mà không tự biết mới đáng sợ.

Đương nhiên Liên bang cũng không tự xưng mình là quốc gia số một vũ trụ, không nói mình là khởi nguồn của vũ trụ.

Vì vậy Đỗ Lan cũng không muốn bắt nạt họ quá thảm, chỉ cần xuất khẩu một chút để ổn định quan hệ giữa Liên bang và Đế quốc là

được.

Đã muốn xuất khẩu, vậy thì xuất khẩu cái gì đây.

Trước tiên hãy lấy lịch sử có hạn của họ về đây, để chúng ta giải cấu một chút, nhào nặn rồi thêm vào các giá trị quan của Đế quốc chúng ta, sau đó ghép lại rồi gửi trả về.

Như vậy, nhìn bề ngoài thì có vẻ như đang thưởng thức lịch sử của Liên bang, nhưng thực chất là đang giảng về chủ nghĩa vô thần của Đế quốc.

Đỗ Lan chuẩn bị bắt tay vào lịch sử Liên bang trước, tiến hành giải thích lại lịch sử của họ.

So với việc trực tiếp ném tín ngưỡng hạch đạn, đây đã được coi là biện pháp ôn hòa.

Tồn Tại X đang rất tức giận, cũng rất sợ hãi.

Những thủ đoạn trước đây đã không còn tác dụng, chỉ dựa vào việc điều chỉnh số lượng ma đạo sư đã khó có thể can thiệp vào trật tự của thế giới này nữa.

Tín ngưỡng đang sụp đổ, ngày càng nhiều người không tin vào Thần nữa.

Nhưng vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu.

Đế quốc không còn tín ngưỡng, tại sao lại phát triển nhanh chóng như vậy.

Chẳng lẽ mình đã nhầm.

Không phải vì phát triển nên mới không có tín ngưỡng, mà là vì không có tín ngưỡng nên mới phát triển.

Trong quá khứ, ngay cả những nhà khoa học nổi tiếng nhất vào cuối đời cũng trở thành tín đồ, nhưng hiện tại những kẻ vô thần lại đang nắm giữ ưu thế, thật là đáng hận.

Cho nên rốt cuộc tại sao lại như vậy.

Chẳng lẽ thực sự phải diệt thế.

Tồn Tại X đã phẫn nộ đến cực điểm, nhưng đối diện với đủ loại thủ đoạn của Đế quốc, đức tin dành cho hắn thực sự đang lung lay sắp đổ.

Hắn không hiểu tại sao lại như vậy.

Hắn không hiểu cũng là lẽ tự nhiên, dù sao hắn đâu có giúp đỡ nhân loại.

Không những không giúp, hắn thậm chí còn rất đồng tình với đạo lý rằng khổ nạn có thể làm kiên định tín ngưỡng.

Chẳng phải điều đó tương đương với việc thừa nhận: tin Thần thì phải chịu khổ sao.

Hoàn toàn đi ngược lại nhân tính.

Nhưng ngược lại mà nói, nếu thế giới hòa bình, khoa học kỹ thuật phát đạt, xã hội tràn đầy sự đa dạng, thì mọi người cũng không cần phải treo mình trên cái cây tín ngưỡng duy nhất này.

Trong một xã hội hòa bình, tín ngưỡng ngược lại dễ trở thành động cơ gây tranh chấp.

Cho nên Tồn Tại X đã đồng tình với quan điểm của Đàm Nhã, cho rằng tín ngưỡng sẽ suy yếu vì hòa bình, sau đó ném Đàm Nhã vào một thế giới chiến hỏa liên miên, dân chúng lầm than, mưu đồ cưỡng ép Đàm Nhã phải giao ra đức tin.

Đáng lẽ mọi chuyện phải rất thuận lợi mới đúng, vì Tồn Tại X tự cho rằng mình rất hiểu nhân loại, đặc biệt là loại người kiêu ngạo tự đại như Đàm Nhã.

Loại người này sẽ cho rằng mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của mình, chỉ cần phá vỡ ảo giác này là có thể khiến Đàm Nhã phải phủ phục cầu xin.

Đáng lẽ sẽ rất thuận lợi, nhưng hiềm nỗi lại xảy ra vấn đề.

Đừng nói là Đàm Nhã, cả thế giới này đều trở nên quỷ dị.

Mà Tồn Tại X vậy mà lại không điều tra rõ ràng, thật là một cú tát vào mặt.

Tại sao lại như vậy.

Chẳng lẽ là A Lại Da Thức.

Tồn Tại X nhận ra có một thứ không chịu sự khống chế của mình, đó chính là tiềm thức tập thể của nhân loại.

Nếu tiềm thức tập thể của nhân loại bài xích khái niệm về Thần, thì nhân loại sẽ làm ra những chuyện quỷ dị.

A Lại Da Thức, thức thứ tám trong Phật giáo, còn được gọi là Đại Ngã.

Thế nào là Tiểu Ngã, thế nào là Đại Ngã, hai khái niệm này thực chất chỉ về ý thức cá nhân và ý thức tập thể.

Tiểu Ngã là cái tôi trong câu tôi muốn ăn, tôi muốn ngủ nướng.

Đại Ngã, chính là A Lại Da Thức, là vật mang ý thức trừu tượng của nhân loại.

Ví dụ như một ngày nọ, toàn nhân loại đột nhiên không nói chuyện nữa, tập thể im lặng mười phút.

Trong mười phút này không có ai mở miệng, mọi ngôn ngữ đều im bặt.

Nhưng điều đó không có nghĩa là ngôn ngữ đã biến mất khỏi Trái

Đất.

Tuy mười phút không ai mở miệng, nhưng mười phút sau mọi người vẫn có thể tiếp tục đối thoại.

Vậy trong mười phút toàn nhân loại ngậm miệng đó, ngôn ngữ đã đi đâu.

Ở trong A Lại Da Thức, hay chính là Đại Ngã.

Chỉ là A Lại Da Thức không nhìn thấy cũng không chạm vào được, nhưng Tồn Tại X biết nó hiện hữu.

Sau khi nhân loại xuất hiện, A Lại Da Thức liền tồn tại, tập hợp thể ý thức của nhân loại, cội nguồn sâu xa nhất.

Chương 2319

Nếu thực sự là A Lại Da Thức đang bài xích tín ngưỡng vào Thần, thì đó quả thực là một đối thủ mạnh mẽ.

Tồn Tại X đã cảm thấy có chút rắc rối, vì A Lại Da Thức cũng giống như tín ngưỡng, đều không phải do hắn sáng tạo ra, mà là một loại sản phẩm phụ nảy sinh tự nhiên từ loài người những vật được sáng tạo.

Nếu nói tín ngưỡng có lợi cho Thần, thì A Lại Da Thức đối với Thần chính là đối thủ.

Bởi vì A Lại Da Thức sẽ ngăn cản Thần chiếm đoạt lượng lớn tín ngưỡng, nó sẽ đối kháng với Thần.

Nếu thực sự là vấn đề này, Tồn Tại X cảm thấy cần thiết phải ra tay, vì vấn đề đã rất nghiêm trọng, cứ tiếp tục ác hóa thì tín ngưỡng ở thế giới này sẽ tan thành mây khói hết.

Nhưng làm sao để đối phó với A Lại Da Thức.

Ngay cả Tồn Tại X cũng không có biện pháp nào tốt, vì hắn đã không thể cưỡng ép con người nảy sinh tín ngưỡng, chứng tỏ ảnh hưởng của hắn đối với sản phẩm phụ của nhân loại là có hạn.

Không thể can thiệp tín ngưỡng thì cũng không thể can thiệp A Lại Da Thức, vì tín ngưỡng và A Lại Da Thức đều là sản phẩm phụ, tính chất gần như nhau.

Đây là một vấn đề khiến ngay cả Tồn Tại X cũng cảm thấy đau đầu, dường như ngoài việc diệt thế ra thì chẳng còn cách nào khác.

Xem ra phải một lần nữa thi triển thần tích rồi.

Tồn Tại X quyết định báo mộng cho một số nhà khoa học ở Liên bang, để họ học được kỹ thuật chế tạo hạch đạn trong mơ.

Đến lúc đó hắn sẽ dùng hạch đạn để diệt thế, chỉ có những tín đồ được hắn chọn trúng mới có thể sống sót.

Những người khác toàn bộ giết sạch, giết sạch.

Không thể giải quyết A Lại Da Thức thì giải quyết những người sản sinh ra A Lại Da Thức.

Những vấn đề phức tạp thường chỉ cần đáp án đơn giản nhất.

Tồn Tại X đã hạ quyết tâm.

Thực ra cũng do Tồn Tại X quá vô năng, căn bản không phát hiện ra kẻ đứng sau thực sự là Đỗ Lan.

Vào lúc Tồn Tại X đưa Đàm Nhã đến dị thế giới để chịu khổ, Đỗ Lan cũng đã đến đây vào cùng thời điểm đó.

Mà Tồn Tại X càng không biết, Đỗ Lan thực chất vẫn luôn âm thầm quan sát hắn.

Tuy Tồn Tại X quả thực rất mạnh mẽ, gần như không thể tìm thấy dấu vết của hắn trong vũ trụ vật chất, giống như một kỳ thủ cô lập bên ngoài bàn cờ, cao cao tại thượng nhìn xuống thế giới, nhưng Đỗ Lan vẫn tìm thấy Tồn Tại X, và lặng lẽ đứng xem Tồn Tại X biểu diễn.

Diệt thế.

Phải nói là Thần đúng là thích lật bàn, hở một tí là diệt thế, quả nhiên nhân cách của Thần cũng bỉ ổi giống tính cách con người.

Đương nhiên cũng có thể nói ngược lại, nhân loại do Thần tạo ra cũng bỉ ổi như Đấng sáng tạo.

Cho nên Thần không thể thường xuyên xuất hiện, bởi vì điểm khác biệt lớn nhất giữa Thần và người thực sự chỉ là siêu năng lực, còn tính cách và logic hành vi thì hầu như không có sai biệt.

Vì thế nếu Thần thường xuyên xuất hiện sẽ bị nhân loại đoán được ý đồ và sở thích, như vậy Thần sẽ chẳng còn mặt mũi nào nữa.

Giống như Đỗ Lan, chính vì hắn giao lưu với con người quá nhiều nên luôn bị phàm nhân tát mặt.

Chỉ cần nắm thóp được tính khí của Đỗ Lan, ai cũng có thể từ chối phối hợp với màn biểu diễn của hắn, kết quả là kẻ hề lại chính là Đỗ Lan trong những tình huống dở khóc dở cười.

Nếu Đỗ Lan cũng cao cao tại thượng, chỉ dùng thao tác ngầm, chắc chắn cũng sẽ thu hoạch được vô số tín đồ.

Làm ít sai ít, làm nhiều sai nhiều, đối với Thần cũng vậy thôi.

Hạch đạn sao.

Đỗ Lan không ngờ Tồn Tại X bây giờ không dùng trận lụt nữa mà chuyển sang dùng hạch đạn, đúng là cũng biết cập nhật thời đại đấy.

Thế giới này vốn không có hạch đạn, nên các quốc gia mới có thể vô tư lự phát động chiến tranh.

Bây giờ nếu để Liên bang nắm giữ hạch đạn, với tính cách tự ti của họ, không biết có bị Tồn Tại X âm thầm ảnh hưởng rồi đi ném hạch đạn khắp thế giới hay không.

Chính là muốn ném khắp thế giới, Tồn Tại X một khi đã xác định A Lại Da Thức là kẻ thù thì hắn sẽ không khách khí.

Vậy ta có nên chế tạo một máy nhiễu hạch đạn không nhỉ.

Giống như trong Gundam SEED vậy, nhân loại chế tạo hạch đạn, tân nhân loại liền chế tạo máy nhiễu, rồi lại chế tạo ra máy phản nhiễu.

Hoàn toàn là một vòng lặp, cũng là một kiểu chạy đua vũ trang.

Hoặc cũng có thể khai phá hạch đạn ở Đế quốc, đến lúc đó dùng hạch đạn đối kháng hạch đạn, nhưng nếu ném hạch đạn qua lại thì lại đúng ý đồ của Tồn Tại X rồi.

Hoặc là còn có thể thế này.

Đỗ Lan nghĩ ra một cách mới, đó là đợi sau khi Liên bang chế tạo ra hạch đạn, hắn sẽ ban cho hạch đạn ý thức, để hạch đạn thực sự trở thành Hạch Đạn Chi Thần.

Linh hồn của Hạch Đạn Chi Thần sản sinh ở Đế quốc, còn cơ thể của Hạch Đạn Chi Thần sinh ra ở Liên bang.

Khi linh hồn và cơ thể hợp làm một, Hạch Đạn Chi Thần thực thụ sẽ đứng sừng sững giữa đất trời.

Vạn vật hữu linh, hạch đạn cũng vậy.

Trong khi Tồn Tại X báo mộng cho các nhà khoa học Liên bang, hy vọng họ có thể chế tạo ra vũ khí hạt nhân tẩy uế thế giới, Đỗ Lan cũng đang hành động, hắn muốn chế tạo ra linh hồn cho hạch đạn tại Đế quốc.

Mà linh hồn của hạch đạn chính là Yêu.

Yếu tố là một quả hạch đạn có tình yêu, cuối cùng nó chắc chắn sẽ trở thành thần hộ mệnh của nhân loại, chứ không phải vũ khí diệt thế của Tồn Tại X.

Tại sao lại khẳng định như vậy.

Vì mọi tác phẩm nghệ thuật đều thiết lập như thế.

Những sức mạnh sinh ra để phá hoại, sau khi trải qua một loạt biến cố, cuối cùng đều bị tinh thần bất khuất và tình yêu vô tư của nhân loại cảm hóa, từ bỏ phá hoại để trở thành bạn tốt của con người.

Vẻ ngoài hung dữ đi kèm linh hồn lương thiện, kiểu tương phản này cũng là một thiết lập thịnh hành.

Đương nhiên Đỗ Lan cũng có thể xây tường cao trên biên giới Đế quốc, đợi đến khi thế giới bên ngoài bị hạch đạn san phẳng thì họ mới đi ra.

Nhưng xây tường không có gì thú vị, phá tường mới thú vị.

Cho nên vẫn theo kế hoạch ban đầu, rèn đúc cơ thể và linh hồn của Hạch Đạn Chi Thần ở hai nơi, cuối cùng để Hạch Đạn Chi Thần thực sự xuất hiện.

Vậy tính cách của Hạch Đạn Chi Thần nên như thế nào.

Đỗ Lan có mấy lựa chọn sau: Thứ nhất, tự nhiên là tính cách của thần tiên Đạo gia, tiêu sái tự do, không gò bó.

Hạch Đạn Kiếm Tiên thì ai cũng biết rồi, nhưng khi hạch đạn thực sự trở thành kiếm tiên, liệu nó có dùng sở thích cá nhân để can thiệp vào tiến trình nhân gian hay không thì không ai biết được, vì Đạo gia tuy không gò bó nhưng không phải cái gì cũng không quản, kiếm tiên cũng có tiêu chuẩn đạo đức riêng và sẽ quán triệt điều đó.

Thứ hai, tự nhiên là tính cách của Phật, không chỉ tự mình giác ngộ mà còn giúp toàn nhân loại giác ngộ.

Đương nhiên Phật giáo có ưu thế hơn Đạo giáo ở chỗ Phật giáo có quan niệm đẳng cấp rõ ràng, nên Phật không cần đích thân đi làm việc, chỉ cần thu nhận thêm đệ tử là được.

Điểm này rất giống nhất thần giáo, nhất thần giáo cũng quy định đẳng cấp của mỗi tín đồ, cũng như quyền lợi và nghĩa vụ tương ứng.

Quy định những thứ này có cái lợi là Phật có thể rất thảnh thơi, chỉ cần lên lớp giảng bài là được, những việc khác cứ để đệ tử làm.

Tuy nhiên mục tiêu của Phật rất lớn, không dễ đạt thành.

Thứ ba là thần cách của nhất thần giáo, thần cách của nhất thần giáo đều là nói một lời là chân lý, phép tắc theo lời mà ra, không tin ta là ta cho biết tay.

Thích khoe cơ bắp, và cũng thích dùng thiên khiển.

Thứ tư còn có thần cách của thần thoại Cthulhu, không thể gọi tên, không thể miêu tả, cũng không thể đào sâu, càng tiếp cận chân tướng thì càng nhanh điên, không nhất định sẽ chết nhưng nhất định sẽ điên.

Nếu là Hạch Đạn Cthulhu, không nhất định sẽ điên nhưng nhất định sẽ bị nhiễm phóng xạ.

Chương 2320

Thứ năm là các tông giáo đa thần truyền thống, một đám thần ở cùng nhau, vậy phải tạo ra thêm vài quả hạch đạn nữa.

Ví dụ như Little Boy và Fat Man có thể là hai Hạch Đạn Chi Thần hoàn toàn khác nhau, có tính cách khác nhau, năng lực khác nhau, họ có thể tạo thành một liên minh lỏng lẻo.

Hạch Đạn Kiếm Tiên, Hạch Đạn Phật, Hạch Đạn Chi Thần, Cựu Nhật Hạch Đạn.

Những hướng đi khác nhau, những tên gọi khác nhau đại diện cho đặc sắc trong mỗi hệ thống.

Tiên và Phật đều có bộ Nhân bên cạnh, đại diện cho việc lấy con người làm gốc, thông qua tu luyện mà thành.

Còn ba hướng đi phía sau, ba loại thần linh đó đều không phải tu luyện mà thành, mà là sinh ra đã là thần, trong huyết mạch chảy dòng máu thần lực, không tương thông với nhân loại.

Không biết Hạch Đạn Chi Thần nên đi theo lộ trình nào, Đỗ Lan suy nghĩ một hồi, cảm thấy Phật giáo rất phù hợp.

Bởi vì hạch đạn một khi ra tay thì sức phá hoại quá lớn, nên với tư cách là Hạch Đạn Phật, nó có thể đứng ngoài quan sát, để đệ tử đi làm việc là được rồi.

Ba loại sau bị Đỗ Lan loại trừ vì hạch đạn không thể không gần gũi với quần chúng, phải làm sao để từ quần chúng mà ra, về với quần chúng, không thể tạo cảm giác xa cách với con người, nên không phải kiếm tiên thì là Phật.

Đỗ Lan đang đốt cháy tế bào não, đang điên cuồng suy nghĩ nên chọn lựa thế nào, là Hạch Đạn Kiếm Tiên hay là Hạch Đạn Đại Phật đây.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, người dân Đế quốc đã dần chấp nhận Hạch Đạn Chi Thần, nhưng việc họ bái Hạch Đạn Thần so với bái Tồn Tại X thực ra không có gì khác biệt, vẫn cho rằng người và thần có sự cách biệt.

Khác với Đạo giáo và Phật giáo là tự mình tu luyện thành thần, trong nhận thức của nhất thần giáo, các tiên tri của họ đều là những người được Thần chiếu cố, bản sự của tiên tri không phải do tự mình tu luyện mà là do Thần ban cho.

Mà sở dĩ tín đồ nhất thần giáo cần tu luyện không phải để thành thần, mà là để tẩy sạch nguyên tội, cứu chuộc bản thân để được lên thiên đường.

Trong nhất thần giáo, tín đồ dù thế nào cũng không thể tu luyện thành thần, cấp độ tu luyện cao nhất cũng chỉ là được phong làm một thiên sứ, mang theo căn tính thấp kém triệt để.

Mà kiểu suy nghĩ tông giáo này ở thăng long cũng có, ví dụ như Tiểu thừa Phật giáo.

Tiểu thừa chính là tên gọi miệt thị mà người ngoài dành cho họ.

Sở dĩ bị người khác coi thường là vì Tiểu thừa Phật giáo cho rằng học Phật chỉ có thể độ chính mình, hơn nữa dù độ thế nào cũng không thể thành Phật, cực hạn tu luyện của con người là La Hán.

La Hán so với Phật còn kém xa, chỉ có thể coi là mục tiêu nhỏ trong quá trình tu luyện, mà Tiểu thừa Phật giáo lại coi mục tiêu nhỏ là mục tiêu cuối cùng, hỏi sao không bị thị phi.

Đã tu luyện thì phải phóng đại mục tiêu lên một chút, trở thành thiên sứ còn phải để Thượng đế phong sao.

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, hoàng đế luân phiên làm, năm nay đến lượt nhà ta.

Dựa vào cái gì mà mình tu luyện chỉ để tẩy sạch nguyên tội, tối đa chỉ được phong làm thiên sứ.

Dựa vào cái gì mà mình không thể tu luyện thành Thượng đế.

Trong Đạo giáo và Đại thừa Phật giáo thì không có vấn đề này, mục tiêu tu luyện cuối cùng chính là Tiên và Phật, chỉ thẳng vào mục tiêu cao nhất.

Hiện tại người dân Đế quốc vẫn chưa thực sự thức tỉnh, họ chưa nghĩ đến việc chính mình cũng có thể trở thành Hạch Đạn Kiếm Tiên hoặc Hạch Đạn Phật, họ chỉ cầu xin Hạch Đạn Chi Thần có thể cho họ sự bình yên sau khi chết, chứ không muốn tu luyện thành thần.

Vậy thì vẫn nên là Hạch Đạn Phật đi.

Đỗ Lan cảm thấy Hạch Đạn Kiếm Tiên tính cách quá mức tiêu dao, không thích hợp làm người thầy khai mở trí tuệ nhân loại, nhưng Hạch Đạn Phật có thể dạy nhân loại cách để trở thành hạch đạn.

Chỉ cần tu luyện, ai ai cũng có thể trở thành hạch đạn.

Bắt đầu từ lý luận vạn vật hữu linh, hạch đạn cũng có linh để phát triển ra Hạch Đạn Phật, sau đó thông qua Hạch Đạn Phật truyền thụ, để vạn vật thế gian đều lấy hạch đạn làm mục tiêu tu luyện.

Đến lúc đó ai nấy đều có uy lực của hạch đạn, như vậy có thể đạt thành sự răn đe hạt nhân tuyệt đối, ước chừng sau này ngay cả lời chửi thề cũng sẽ biến mất.

Bởi vì chửi thề có khả năng chọc giận đối phương, dẫn nổ đối phương.

Để không dẫn nổ đối phương, mọi người nên lễ phép, kính trọng lẫn nhau, tương thân tương ái, đến lúc đó nhân gian sẽ biến thành thiên đường tốt đẹp.

Tư tưởng của Đỗ Lan bay xa, quyết định mục tiêu cuối cùng của Hạch đạn giáo, đó chính là Cứu Cực Hạch Bình Hòa bình hạt nhân tuyệt đỉnh.

Mỗi người đều có được sức mạnh của hạch đạn, để toàn thế giới hướng tới sự hòa bình hạt nhân vĩnh cửu, hướng tới sự hòa bình vĩnh viễn.

Đã là mục tiêu hòa bình cuối cùng của Hạch đạn giáo, tự nhiên có thể gọi là Cứu Cực Hạch Bình.

Tồn Tại X sẽ không ngờ rằng kế hoạch thanh tẩy nhân loại ngược lại bị Đỗ Lan lợi dụng để tạo ra Hạch Đạn Phật, hơn nữa còn từ đó thúc đẩy ra chân lý và mục tiêu cuối cùng của Hạch đạn giáo, làm cho giáo nghĩa của Hạch đạn giáo đạt đến sự hoàn mỹ.

Liên bang đối với người hàng xóm ngày càng mạnh mẽ của mình quả thực cũng rất lo lắng, cũng rất hâm mộ, tâm trạng phức tạp, không biết phải đối mặt với người hàng xóm này như thế nào.

Đúng lúc này Đế quốc chìa cành ô liu ra, hy vọng cùng Liên bang tiến hành giao lưu hữu nghị, mời đoàn kịch, đội múa của Liên bang dùng văn nghệ để thúc đẩy ngoại giao hai nước.

Liên bang một mặt tích cực giao lưu, mặt khác cũng đang khai thác hạch đạn.

Đỗ Lan muốn tiến hành gia công lại lịch sử của Liên bang, dùng hình thái ý thức của Đế quốc để giải thích quá khứ của Liên bang, thêm vào một lượng lớn quan điểm vô thần luận, dùng cái đó để làm tê liệt Liên bang.

Đương nhiên nếu thêm chút lực, thậm chí có thể phân liệt Liên bang, ví dụ như từ trong góc khuất lịch sử Liên bang lôi ra một số danh tướng thiểu số, tăng cường tính chất dân tộc, từ đó tạo thành sự đối lập chủng tộc.

Chiêu này đối với dân tộc đơn nhất thì không hiệu quả, nhưng đối với quốc gia đa dân tộc thì vô cùng hữu dụng, thậm chí có thể nói là bách chiến bách thắng.

Tuy nhiên chủ nghĩa dân tộc cũng là con dao hai lưỡi, cũng có khả năng thương địch một ngàn tự tổn tám trăm.

Thông qua các buổi biểu diễn giao lưu giữa hai nước, Đế quốc đã tiến hành giải thích hoàn toàn mới về lịch sử của Liên bang, mà lạ thay họ lại chấp nhận điều đó.

Quả nhiên người dân Liên bang trong lòng vẫn hướng về phương Tây nơi khởi nguồn của văn minh.

Quá trình lừa phỉnh Liên bang diễn ra rất thuận lợi, thực tế nếu không có Tồn Tại X âm thầm báo mộng, mọi thứ xảy ra trên một dòng thời gian khác vẫn sẽ tiếp tục diễn ra.

Lúc này Đàm Nhã với tư cách là Cường Tập Thiếu Nữ cũng không còn tham gia chiến tranh nữa, mà tham gia vào các buổi biểu diễn văn nghệ và giao lưu hữu nghị, đi thiết lập quan hệ hợp tác hữu nghị, thăm hỏi các nước bạn, thuận tiện bảo vệ lưu thông thương mại.

Nếu thực sự làm ăn chính đáng, Đế quốc không sợ bất kỳ đối thủ nào, bởi vì hiện tại Đế quốc sở hữu tất cả các ngành công nghiệp điện khí tiên tiến nhất, có thể sản xuất đủ loại thiết bị điện.

Hơn nữa vì có cây công nghệ của Đỗ Lan, mọi thứ sẽ tiếp tục phát triển, giới hạn cực cao.

Đàm Nhã vì vẻ ngoài đáng yêu, thực lực mạnh mẽ, đã trở thành tiểu loli có sức ảnh hưởng nhất thế giới, nàng thu hút vô số người hâm mộ, trở thành thần tượng được các phương tiện truyền thông và báo chí tranh nhau đưa tin.

Nàng có chút không quen, cũng có chút không tin chiến tranh kết thúc nhanh như vậy, cũng không tin Tồn Tại X lại im hơi lặng tiếng như thế.

Bởi vì biết thế giới này có một tồn tại X mạnh mẽ, mà Tồn Tại X đối với chiến tranh luôn giữ thái độ mặc kệ, chỉ vì hắn muốn tín ngưỡng chứ không muốn quản nhân loại.

Nhưng vì Tồn Tại X khoanh tay đứng nhìn, tín ngưỡng của hắn đang sụp đổ, Đàm Nhã cảm thấy kẻ hẹp hòi như hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy.

Đây là trang bị mới của chúng ta, bộ trang bị bay di động.

Trang bị mới lại xuất hiện, nhưng lần này trang bị khiến Đàm Nhã cảm thấy khó hiểu.

Ngươi đang đùa ta sao.

Đàm Nhã ngẩn người nhìn chiếc Chong Chóng Tre Trúc Tinh Đình trong tay nghiên cứu viên, đây cũng là đạo cụ ma pháp sao.

Sao lại là đùa được.

Đây là đạo cụ bay mới nhất vừa được khai phá, Trúc Tinh Đình.

Tuy không mạnh mẽ bằng đôi chân bay và khung xương bay nhưng nó gọn nhẹ thuận tiện, tuyệt đối không có ai nghi ngờ đây cũng là vũ khí bay của Cường Tập Thiếu Nữ, rất thích hợp để sử dụng khi thâm nhập.

Nghiên cứu viên không phải nói suông, một đạo cụ thanh thoát như Trúc Tinh Đình thực sự rất kín đáo.

Thâm nhập.

Đàm Nhã nắm bắt được trọng tâm: Tiếp theo chúng ta đi Liên bang là để tiến hành điều tra sao.

Chính xác, tiếp theo nàng phải đến Liên bang điều tra một chút.

Theo tin tức mới nhất mà nhân viên tình báo của chúng ta có được, Liên bang đã tổ chức một đội nghiên cứu khoa học bí mật, ẩn mình giữa vùng băng thiên tuyết địa để làm nghiên cứu bí mật, cực kỳ có khả năng là nghiên cứu loại vũ khí nguy hiểm nào đó, nên nàng hãy đi điều tra.

Tuy nhiên vì là chuyến thăm hữu nghị, nên không thể để nàng mang theo chân bay và khung xương bay đi điều tra được, nên hãy dùng Trúc Tinh Đình này, chỉ cần đội lên đầu là được.

Cổ của ta sẽ không bị gãy chứ.

Hay nói cách khác khi Trúc Tinh Đình quay lên, nó sẽ không vặn gãy cổ ta sao.

Đàm Nhã vô cùng hoài nghi tính hữu dụng của Trúc Tinh Đình.

Sao nàng có thể không tin tưởng công nghệ Lai Hi như vậy.

Chương 2321

Trúc Tinh Đình này không chỉ đơn giản như vẻ ngoài đâu, nó có thể tạo ra trường ma lực bảo hộ toàn thân, căn bản không phải kiểu dựa vào sức mạnh cơ bắp như nàng tưởng tượng.

Khoa nghiên nhân viên nói: Xem ở đây này, đây là khung xương bay toàn tự động, có thể chờ sẵn trên bầu trời.

Khi nàng dùng Trúc Tinh Đình bay lên không trung, nàng có thể hợp thể với khung xương bay toàn tự động ở trên đó để tiến hành tác chiến.

Đàm Nhã nhìn thấy một chiếc khung xương bay màu đen: Bên ngoài là lớp sơn tàng hình sao.

Chính xác, có thể né tránh radar tìm kiếm, hơn nữa còn được xử lý tĩnh âm.

Nếu hành động vào ban đêm thì sẽ là vô thanh vô tức, tuyệt đối khiến kẻ địch không ngờ tới.

Trúc Tinh Đình cộng thêm bộ khung xương Dạ Oanh này sẽ giúp nàng hoàn thành nhiệm vụ thâm nhập trinh sát.

Đàm Nhã gật đầu, có những công nghệ cao này thì chắc chắn có thể thực hiện: Ta thử Trúc Tinh Đình trước.

Khi Đàm Nhã gắn Trúc Tinh Đình lên đỉnh đầu rồi cất cánh, nàng chỉ cảm thấy không thể tin nổi, cổ của mình vậy mà có thể chống đỡ được, xem ra đúng là công nghệ cao.

Trúc Tinh Đình bay cũng rất tự do, tuy không có chút hỏa lực nào, chỉ có thể bay, nhưng quả thực nhỏ gọn tiện lợi.

Tiếp theo là huấn luyện hợp thể đối tiếp với Dạ Oanh trên không trung.

Ở dưới đất là động tác rất đơn giản nhưng ở giữa không trung lại rất khó thực hiện.

Tuy nhiên Đàm Nhã là tướng tinh của Lai Hi, nàng chắc chắn phải đi trước các Cường Tập Thiếu Nữ khác, nhất định phải là người đầu tiên hoàn thành động tác chiến đấu đối tiếp không trung.

Lúc này, trong nội bộ Liên bang vẫn còn một nhóm khách không mời mà đến, đó là các ma đạo sư tân binh của Liên hiệp Vương quốc.

Những ma đạo sư tân binh này tiếp thụ huấn luyện tại Liên bang.

Vì Liên hiệp Vương quốc tổn thất thảm trọng nên chỉ có thể gửi ma đạo sư tân binh đến Liên bang, do Liên bang bỏ tiền bỏ sức, thực chất là cho Liên bang một cơ hội học tập chế độ ma đạo sư của Liên hiệp Vương quốc.

Bởi vì bộ binh Liên bang tuy thiên hạ đệ nhất nhưng bộ đội ma đạo sư được thành lập khá muộn, thực lực cũng bình thường.

Nhân cơ hội này, vừa hay có thể hấp thu kinh nghiệm tiên tiến của Liên hiệp Vương quốc.

Mà Liên hiệp Vương quốc dựa trên đạo lý viễn giao cận công gần đánh xa kết bạn, cộng thêm việc thực sự hy vọng tiết kiệm được chút chi phí, nên đã đồng ý gửi ma đạo sư tân binh đến Liên bang.

Họ mong sao Liên bang cũng xây dựng được quân đội ma đạo sư mạnh mẽ để giúp họ kìm hãm Đế quốc.

Liên bang mạnh lên, Đế quốc sẽ phải phân tán nhiều tinh lực hơn ở phía đông bắc, như vậy Liên hiệp Vương quốc ở phía tây cách biển nhìn sang có thể thở phào nhẹ nhõm.

Tóm lại chiến lược cân bằng đại lục của Liên hiệp Vương quốc sẽ không thay đổi, tuyệt đối không thể để Đế quốc độc tôn.

Đã không phải đối thủ của Đế quốc, vậy thì nghĩ cách tạo ra một đối thủ cho Đế quốc.

Liên bang hiển nhiên chính là đối thủ đó.

Nhóm ma đạo sư tân binh của Liên hiệp Vương quốc này đều nung nấu ý định báo thù, đều mang lòng thù hận mãnh liệt với các Cường Tập Thiếu Nữ của Đế quốc, vì người thân của họ đều đã chết dưới hỏa lực của Cường Tập Thiếu Nữ.

Cường Tập Thiếu Nữ bị gọi là những con ác quỷ mang vẻ ngoài thiếu nữ, mỗi người trong số họ đều tay nhuốm đầy máu tươi.

Để báo thù, các tân binh luôn nghĩ như vậy và nỗ lực tham gia huấn luyện, mài giũa kỹ năng chiến đấu.

Tại đây họ sử dụng những chiếc mô tô bay do Liên bang cung cấp, tiến hành huấn luyện ngày đêm không nghỉ.

Trong đó có một nữ binh trẻ tuổi bộc lộ tiềm năng ma lực siêu cường, nàng hoàn toàn được Tồn Tại X chiếu cố, ma lực mạnh đến mức không tưởng, hoàn toàn sắp trở thành một Gundam hình người.

Mà nữ binh này và Đàm Nhã còn có mối thù giết cha.

Tuy câu chuyện đã thay đổi, nhưng cha của nữ binh này vẫn chết trong tay Đàm Nhã.

Trong nguyên tác, Đàm Nhã không chỉ giết cha nàng mà còn cướp vũ khí của cha nàng làm chiến lợi phẩm.

Tuy nhiên hiện tại Đàm Nhã căn bản không nhớ mình đã từng giết cha của Mã Lệ Tô, bởi vì dưới khung xương bay thì chúng sinh bình đẳng, trên chiến trường ba bên hỏa lực của nàng đã nuốt chửng vô số sinh mạng, căn bản không biết những kẻ địch đó rốt cuộc là cha của ai, chồng của ai.

Mã Lệ Tô, vốn là công dân Hiệp ước Liên hợp, sau đó trốn sang Liên hiệp Vương quốc, cuối cùng đến Liên bang.

Có thể nói nàng đã đi qua tất cả các nước thù địch của Đế quốc.

Phải nói trải nghiệm của nàng cũng rất lận đận, vốn dĩ nàng là một thiếu nữ có gia đình mỹ mãn, nhưng chiến tranh đã dẫn đến cảnh nhà tan cửa nát, cha nàng đã tử trận, và nàng cũng ứng triệu nhập ngũ, mong chờ ngày phục thù các Cường Tập Thiếu Nữ.

Thế nhưng nàng hiển nhiên không biết rốt cuộc cái gì đã dẫn đến chiến tranh giữa các quốc gia, không biết tại sao con người và con người bắt buộc phải tàn sát lẫn nhau.

Đó là vì mâu thuẫn cơ bản không được giải quyết, là vì con người bị Khí thao túng, vì hai nguyên nhân này mà mọi sự tàn sát đều trở nên vô nghĩa.

Tuy chiến tranh của liên quân ba nước vây hãm Đế quốc đã kết thúc, nhưng dư âm của chiến hỏa vẫn chưa biến mất.

Hạt giống hận thù đã được chôn sâu, những kẻ thất bại đang liếm láp vết thương, sẵn sàng phát động phản kích đối với Đế quốc bất cứ lúc nào.

Mã Lệ Tô chính là một kẻ báo thù bị thao túng như vậy.

Nàng có ma lực mạnh mẽ đến khó tin, các hạng kỹ năng đều vô cùng ưu tú, trong thời gian ngắn đã trở thành một chiến sĩ xuất sắc.

Hận thù khiến nàng nhanh chóng lột xác.

Nghĩ đến đất nước bị chiếm đóng, nghĩ đến người cha đã hy sinh, đức tin trong lòng Mã Lệ Tô càng thêm mạnh mẽ.

Vì nàng biết mình nhỏ yếu, chỉ có dựa vào sức mạnh của Thần linh mới có thể giúp mình có được sức mạnh phục thù.

Cho nên nàng không ngần ngại tin tưởng vào Thần, và Thần cũng không tiếc nuối ban cho nàng ma lực.

Tuy nhiên, Mã Lệ Tô nói cho cùng cũng giống như Đàm Nhã lúc ban đầu, cũng chỉ là một quân cờ bị thao túng.

Nàng không biết rằng kẻ giết cha nàng không phải là Cường Tập Thiếu Nữ, không phải Đàm Nhã, mà là chính sách của Hiệp ước Liên hợp.

Họ vì muốn chuyển dịch mâu thuẫn trong nước mà phát động chiến tranh ra bên ngoài, điều này ngay từ đầu đã là sai lầm.

Tồn tại mâu thuẫn tự nhiên sẽ tồn tại người hy sinh.

Hiệp ước Liên hợp không nghĩ đến việc giải quyết mâu thuẫn nội bộ mà lại nghĩ đến việc chuyển giá mâu thuẫn, tự nhiên sẽ xuất hiện thương vong.

Càng không cần nói đến việc Hiệp ước Liên hợp còn chưa thành công chuyển dịch mâu thuẫn, chiến tranh đối ngoại thất bại khiến mâu thuẫn trực tiếp bị kích hóa.

Cho nên tầng lớp trung lưu như Mã Lệ Tô mới phải thu dọn đồ đạc trốn sang Liên hiệp Vương quốc ở hải ngoại.

Phải nói Hiệp ước Liên hợp lần này thực sự lỗ nặng, khuếch trương bên ngoài thất bại phải bù tiền quân phí, tài sản trong nước cũng vì khủng hoảng mà tháo chạy hàng loạt ra nước ngoài, khiến cuộc sống vốn đã không mấy dư dả nay càng thêm thê thảm.

Tóm lại là vô cùng thê thảm, thậm chí có thể nói là đen đủi.

Tuy nhiên hướng ngoại chuyển dịch mâu thuẫn là thủ đoạn thói quen của các quốc gia truyền thống này, Đế quốc nếu không có Đỗ

Lan thì cũng sẽ đi đến bước đường đó.

Trong nguyên tác Đàm Nhã cũng không có vận may tốt như vậy, sẽ không trải qua dòng thời gian thứ hai do Đỗ Lan tinh tâm sắp đặt, cũng không có cơ hội cải tà quy chính.

Trong nguyên tác, Đàm Nhã cũng đã dấn thân vạn kiếp bất phục vào cơn bão khuếch trương quân sự, vô tri vô giác trở thành một sát thủ mang trên mình nợ máu chồng chất.

Nhưng sau khi trải qua dòng thời gian thứ hai, Đàm Nhã đã học được rằng chuyển dịch mâu thuẫn là không có kết quả, điều con người có thể làm chỉ có giải phóng thế giới trước rồi cuối cùng mới giải phóng chính mình, chỉ có như thế mới thực sự giải quyết được mâu thuẫn.

Mã Lệ Tô này giống hệt Đàm Nhã trước kia, trong lòng nàng chỉ có phục thù, cho rằng mọi thứ đều do Đế quốc gây ra, mà không nghĩ xem hành vi của chính mình gây hại cho quốc gia như thế nào, cũng không nghĩ xem tại sao Hiệp ước Liên hợp lại phát động chiến tranh, tại sao lại thảm bại, tại sao ngày càng thê lương.

Tất cả những điều đó đều có nguyên nhân của nó.

Trải qua một mùa đông, Đế quốc đang nỗ lực khôi phục sản xuất, tái thiết trong không khí hừng hực.

Đồng thời cử đi một đoàn thăm hỏi hữu nghị đến Liên bang, Đàm Nhã cũng là một thành viên của đoàn thăm hỏi, vui vẻ đến Liên bang và nhận được sự đãi ngộ cao cấp của họ.

Liên bang hiển nhiên cũng không muốn bùng nổ chiến tranh với Đế quốc hiện tại, vì lúc này họ vẫn chưa có năng lực đối kháng với Cường Tập Thiếu Nữ.

Thất bại thảm hại của liên quân ba nước đã gióng lên hồi chuông cảnh tỉnh cho cả thế giới, đó là phương thức chiến tranh đã thay đổi, năng lực của Cường Tập Thiếu Nữ quá đỗi hãn hữu.

Đối mặt với sức mạnh mang tính lật đổ này, mọi người đều phải nghĩ ra cách đối phó mới được, nếu không có thì không thể động thủ, vì động thủ là thua.

Khai chiến là để chuyển dịch mâu thuẫn, nếu thua thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Chương 2322

Cũng vì sự tồn tại của Cường Tập Thiếu Nữ, Đế quốc trở thành kẻ thù và mối đe dọa lớn nhất toàn cầu.

Đế quốc và Liên bang hiện tại tuy đang giao lưu nhưng không ai biết liệu Đế quốc có phát động chiến tranh hay không.

Họ lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử cũng là điều rất hợp lý, vì chính mâu thuẫn trong nước họ còn chẳng giải quyết nổi, ngoài việc khuếch trương đối ngoại ra thì chẳng còn cách nào khác.

Họ tự nhiên cũng không tin Đế quốc có thể có cách, càng khỏi nói đến việc Đế quốc đã không còn tín ngưỡng.

Có tín ngưỡng, toàn quốc đoàn kết còn chẳng giải quyết được mâu thuẫn, không có tín ngưỡng, Đế quốc không loạn lên mới lạ.

Chuyến thăm hữu nghị diễn ra rất thuận lợi, các vở ca kịch của Đế quốc được công diễn tại Liên bang, kể về những câu chuyện của Liên bang.

Liên bang rất lớn, tài nguyên rất nhiều, đất đai màu mỡ, nhưng cuộc sống của họ thực ra rất thắt lưng buộc bụng.

Đặc biệt là công nghiệp nhẹ vô cùng yếu kém, đồng thời tuy là quốc gia sản xuất lương thực lớn thứ ba thế giới nhưng lương thực của họ vẫn không đủ ăn.

Vì một lượng lớn lương thực được dùng để nấu rượu, làm đường, làm các sản phẩm phụ nông nghiệp chứ không tồn tại dưới dạng thực phẩm, dẫn đến việc Liên bang trở thành một quốc gia có cơ cấu kinh tế rất kỳ lạ, nền móng vô cùng không vững chắc.

Cộng thêm việc Liên bang ngay từ đầu để phát triển công nghiệp cũng giống như Đế quốc, liều mạng sử dụng chênh lệch giá giá thu mua thấp, giá bán công nghiệp cao trong nước, nên mâu thuẫn nội bộ của Liên bang cũng không hề nhỏ.

Đúng lúc này, khung xương Dạ Oanh lặng lẽ bay lơ lửng trên không trung chờ đợi chủ nhân đến để cùng điều tra phòng thí nghiệm bí mật của Liên bang.

Sau khi đêm xuống, Đàm Nhã lặng lẽ bay ra ngoài, sau đó bay với tốc độ cao hướng về cơ quan nghiên cứu.

Đàm Nhã cũng không ngờ sau khi xuyên không mình lại tham gia vào một cục diện như thế này, mới thực sự cảm thấy hòa bình quý giá biết bao.

Trước khi xuyên không cứ ngỡ đó là điều hiển nhiên, xuyên không rồi mới biết nó khó khăn có được đến dường nào.

Cho nên hiện tại hòa bình của Đế quốc càng cần được duy trì tốt, tuyệt đối không thể bị phá hoại.

Lặng lẽ đến phòng nghiên cứu, Đàm Nhã một lần nữa hạ cánh bằng Trúc Tinh Đình, âm thầm tiến hành điều tra.

Khi nàng nhìn thấy biểu tượng bức xạ hạt nhân, nàng sững sờ.

Nàng vạn lần không ngờ Liên bang lại đang nghiên cứu hạch đạn.

Đàm Nhã có nỗi sợ hãi sâu sắc đối với hạch đạn, dù sao trước khi xuyên không vô số tác phẩm nghệ thuật đều miêu tả sự đáng sợ của hạch đạn.

Hạch đạn không chỉ có thể sát thương kẻ địch mà còn có thể khiến đất đai tràn đầy bức xạ hạt nhân, biến vùng đất vốn thích hợp cư trú thành vùng đất chết.

Nhưng tại sao họ lại chế tạo hạch đạn.

Đàm Nhã cứ ngỡ Hạch Đạn Thần Giáo của Đế quốc chỉ là một trò đùa, không ngờ rất nhanh hạch đạn đã thực sự sắp giáng lâm.

Phải gửi tình báo về, sau đó cử người giải quyết căn cứ nghiên cứu này.

Đàm Nhã lặng lẽ rút lui, nhưng trong lòng dâng lên những đợt sóng dữ dội.

Nếu thực sự xuất hiện hạch đạn, dù chỉ kích nổ một quả thì đó cũng là sinh tử của hàng triệu người, cho nên tuyệt đối phải ngăn chặn việc nghiên cứu phát triển hạch đạn.

Nàng không biết rằng Đỗ Lan cố ý để Đàm Nhã phát hiện ra hạch đạn, vì hắn đã sớm sắp xếp lối thoát cho hạch đạn rồi.

Đợi Đàm Nhã mang tình báo về Đế quốc, thì Đế quốc có thể tiến hành bước nghiên cứu tiếp theo.

Liên bang tuy có được thân thể của hạch đạn, nhưng Đế quốc sẽ có được linh hồn của hạch đạn.

Mục đích cuối cùng chính là thiết lập một sự răn đe hạt nhân tối thượng thực sự trên thế giới này, và hy vọng Hạch Đạn Phật có thể dạy nhân loại cách tu luyện để trở thành hạch đạn.

Đến lúc đó ai ai cũng có uy lực của hạch đạn, thế giới này sẽ thái bình.

Đối với người xuyên không mà nói, sự tồn tại của bom hạt nhân thực sự quá đỗi đáng sợ.

Đàm Nhã sẽ không bao giờ quên bom hạt nhân và năng lượng hạt nhân đại diện cho điều gì. bom hạt nhân chính là cơn ác mộng của nhân loại.

Vì thế, sau khi phát hiện Liên bang đang phát triển bom hạt nhân, cả người Đàm Nhã đều không ổn, thậm chí có thể nói bóng ma tâm lý đã hiện về, bởi trong cả thế giới dị biệt này, không một ai hiểu rõ về bom hạt nhân như cô.

Là một người xuyên không đến từ quốc gia duy nhất từng hứng chịu hai quả bom hạt nhân, lại từng trải qua sự cố nhà máy điện hạt nhân, nỗi sợ hãi hạt nhân đã khắc sâu vào xương tủy cô.

Tất nhiên Đàm Nhã cũng biết bom hạt nhân thực sự có thể bảo vệ hòa bình, nhưng một khi bị lạm dụng, nó sẽ trở thành ác mộng.

Đàm Nhã nhìn thấy mặt tối của sức mạnh, nên cô cực lực phản đối loại sức mạnh này.

Tâm thái này rất thường thấy ở quê hương Đàm Nhã, nơi nhiều tác phẩm luôn suy ngẫm liệu nhân loại có nên sử dụng loại sức mạnh mà mình không thể khống chế hay không.

Tuy nhiên thông thường mà nói, việc sức mạnh siêu cường bạo tẩu cơ bản đều là do nhân tai, chứ không phải lỗi của bản thân sức mạnh.

Đồng thời, họ cũng suy nghĩ về tính hai mặt của sức mạnh, cho rằng một loại sức mạnh có tốt có xấu thì nên cẩn trọng mới đúng, thậm chí trực tiếp từ bỏ mới phải đạo, không thể vì mặt tốt mà phớt lờ mặt xấu, bởi nhân tính luôn có thể biến cái tốt thành cái xấu.

Thiên hạ đều biết cái đẹp là đẹp, ấy là đã có cái xấu rồi.

Khi toàn thế giới đều biết một thứ là tốt, thì đó chính là điều xấu.

Việc nhân loại giỏi nhất chính là làm hỏng mọi chuyện, ví dụ như định luật Murphy nổi tiếng cũng từ đó mà ra.

Định luật Murphy nói rằng bạn càng lo lắng sự việc phát triển theo hướng xấu, thì sự việc chắc chắn sẽ phát triển theo hướng đó.

Định luật này chứng minh nhân loại không thể kiểm soát hoàn toàn sự phát triển của sự việc, nghĩa là không thể khống chế toàn diện tính hai mặt tốt xấu.

Tuy nhiên, câu Thiên hạ đều biết cái đẹp là đẹp, ấy là đã có cái xấu rồi thực ra không chỉ có một cách giải thích.

Cách giải thích thứ nhất là khi thiên hạ đều biết lợi ích của năng lượng hạt nhân, thì tác hại của nó cũng hiện rõ: lợi ích là sự bền bỉ, tác hại là phóng xạ hạt nhân.

Sở dĩ khi biết cái lợi thì cái hại xuất hiện là vì nhu cầu chủ quan của nhân loại chỉ nhắm vào một phần cục bộ của vật phẩm, và bài trừ những phần không cần thiết.

Trong cách giải thích này, tốt và xấu là đối lập, nằm trong những khung tham chiếu khác nhau.

Cách giải thích thứ hai là mọi người đều biết lợi ích của năng lượng hạt nhân, thế là cả thế giới đổ xô vào, cuối cùng dẫn đến việc năng lượng hạt nhân thiếu sự quản lý, trở nên hỗn loạn không thể cứu vãn, thế giới cũng vì thế mà trở nên nguy hiểm.

Cách giải thích này xuất phát từ logic hành vi của nhân loại. có thể nói bất cứ chuyện tốt nào, một khi có quá nhiều người đổ xô vào thì đều biến thành chuyện xấu.

Ví dụ như một vòng tròn nhỏ đột nhiên có lượng người tràn vào quá lớn, môi trường trong đó sẽ nhanh chóng tệ đi.

Giống như mỹ nữ, chiến tranh Troy bùng nổ là vì mỹ nữ.

Ở Thăng Long cũng có câu chuyện về Hạ Cơ, vì nàng mà chiến tranh nổ ra, kết quả cuối cùng là giết ba đời chồng, một vua, một con, vong một quốc, hai khanh, xét về mức độ nghiêm trọng còn vượt xa chiến tranh Troy.

Khi mọi người đều biết một thứ là đẹp, nhưng vật đẹp ấy lại chỉ có một, không thể thỏa mãn tất cả mọi người, nhân loại sẽ vì tranh giành sự vật tốt đẹp ấy mà bùng nổ xung đột, khi đó nó chính là điều xấu.

Cách giải thích thứ ba là khi con người nhận thức được một thứ là tốt, thì bản thân việc nhận thức đó đã là một điều xấu.

Đẹp chính là xấu, xấu chính là đẹp, đẹp là sự kéo dài của xấu, xấu là một phần của đẹp.

Trên thế giới này căn bản không có đẹp cũng chẳng có xấu, tất cả chẳng qua là lời nói bừa bãi và thiên kiến của nhân loại mà thôi.

Đạo pháp tự nhiên, chẳng vì vua Nghiêu mà tồn tại, chẳng vì vua Thuấn mà mất đi, đẹp và xấu vốn dĩ tương đồng.

Đàm Nhã hiện giờ đang ở tầng thứ nhất, cô sợ hãi mặt trái của sức mạnh, mặt mà nhân loại không cần đến.

Cô cũng muốn có nguồn năng lượng vô hạn, nhưng tin chắc rằng năng lượng hạt nhân là không thể khống chế, những mặt tiêu cực sẽ không ngừng ảnh hưởng đến nhân loại.

Định luật Murphy nhất định sẽ ứng nghiệm, nhân loại nhất định sẽ làm hỏng chuyện.

Đàm Nhã vô cùng bi quan, nhưng cũng không trách cô được, dù sao nhân loại luôn không chịu rút kinh nghiệm, luôn phạm phải những sai lầm tương tự.

Chương 2323

Vì vậy, cô lập tức ngồi lên Dạ Oanh chuẩn bị rời đi, nhất định phải truyền tình báo về Đế quốc, để Đế quốc biết rằng đại sự sắp hỏng rồi.

Tuy nhiên trong vài ngày tiếp theo, Đàm Nhã vẫn phải tiếp tục chuyến thăm.

Trong quá trình đó, cô đã gặp Mã Lệ Tô đang thực hiện biểu diễn duyệt binh.

Ánh mắt Mã Lệ Tô chẳng thân thiện chút nào, họ không tấn công đoàn viếng thăm đã là khách khí lắm rồi.

Theo ý nghĩ của họ, họ hận không thể phát động tấn công ngay lập tức để phục thù cho tổ quốc, phục thù cho những người thân đã hy sinh.

Đàm Nhã có thể cảm nhận được cơn giận dữ của họ, và cũng đầy sự đồng cảm với họ.

Nhưng rõ ràng họ đã hận nhầm người, cuộc chiến tranh xảy ra thời gian trước không đơn giản chỉ là thù hận, nguyên nhân rất phức tạp, không phải cứ căm ghét người nước ngoài là xong.

Đáng tiếc, căm ghét một người luôn dễ dàng hơn việc thay đổi chính mình, nên khi gặp khổ nạn, người ta luôn thích đổ lỗi cho kẻ địch thay vì tự chấn chỉnh bản thân.

Đối với ánh mắt thù hận này, Đàm Nhã đã thấy quen rồi, những kẻ vừa bị bắt làm tù binh cũng thường như vậy, nhưng sau khi được cải tạo thì sẽ ổn thôi.

Bắt quá nhiều tù binh cũng là một gánh nặng tài chính lớn cho Đế quốc, nhưng Đế quốc không ngược đãi tù binh, còn mở lớp dạy học cho họ, dạy họ đạo lý tự cường bất khuất, đợi khi cải tạo xong sẽ thả họ về.

Trong buổi yến tiệc, Mã Lệ Tô cuối cùng cũng không nhịn được mà tới khiêu khích Đàm Nhã: Lũ ác quỷ các người, Liên bang sẽ không tin các người đâu.

Sự thân thiện của các người chỉ là để xâm lược Liên bang, dã tâm lang sói của Đế quốc các người sẽ không thành công đâu, chúng tôi sẽ không để bi kịch của Hiệp ước Liên hợp lặp lại.

Đàm Nhã đầy dấu hỏi chấm, cái nồi đen này đúng là vừa to vừa tròn.

Xem ra cô vẫn chưa hiểu bản chất của cuộc chiến tranh hiện tại.

Vì sao cuộc chiến này bùng nổ.

Đó là vì mâu thuẫn nội tại, chứ không đơn thuần là thù hận.

Cô coi các quốc gia khác và các chủng tộc khác là kẻ thù, điều đó chứng tỏ cô căn bản không nhận thức được vấn đề của chính mình.

Mà không nhận thức được những vấn đề đó, cô sẽ vĩnh viễn không thoát ra được vòng xoáy mâu thuẫn, vĩnh viễn bị thù hận khống chế, không thể đạt tới cảnh giới quân tử bất khí.

Cô đừng hòng mê hoặc tôi, người Đế quốc các người đều là lũ ác quỷ tà ác, những con quái vật không có tín ngưỡng.

Sẽ có ngày chúng tôi đại diện cho Thần linh tiêu diệt các người.

Mã Lệ Tô hằn học nói: Tôi cũng sẽ báo thù cho cha tôi, Đế quốc tất yếu phải hủy diệt.

Đàm Nhã chỉ biết thở dài, không thông qua cải tạo thì không thể thay đổi được suy nghĩ của họ.

Giống như chính cô ngày trước, cũng từng bị chủ nghĩa quân phiệt của Đế quốc khống chế, cũng cố chấp và ngu xuẩn như vậy.

Nhìn thấy Mã Lệ Tô giống như thấy lại chính mình trước kia, trước đây cô cũng coi việc chuyển dời mâu thuẫn là chuyện đương nhiên, đem những khổ nạn mình chịu đựng trút lên đầu kẻ khác một cách tự nhiên, chưa từng nghĩ đến việc giải quyết tận gốc mâu thuẫn.

Thậm chí có thể nói là căn bản không biết mâu thuẫn nằm ở đâu, sau khi học tập cả đời ở Lai Hi mới cuối cùng hiểu ra sự tồn tại của mâu thuẫn.

Kẻ thù của nhân loại không phải là nhân loại, mà là mâu thuẫn nội tại trong chế độ của nhân loại.

Chúng ta vì muốn thế giới tốt đẹp hơn, nên tất yếu phải không ngừng tự tỉnh, tự phản tư để phát hiện và giải quyết các điểm mâu thuẫn.

Hủy diệt Đế quốc không làm thế giới tốt đẹp hơn, chỉ là trì hoãn mâu thuẫn trong nước của các cô mà thôi.

Chỉ cần các cô không nhận thức được điều này, thì sau khi hủy diệt Đế quốc, các cô sẽ tiếp tục hủy diệt các quốc gia khác, và cuối cùng là hủy diệt chính mình.

Đàm Nhã nói: Đừng để bị khống chế bởi những hình thái ý thức do con người tạo ra, cũng đừng bị gò bó bởi những tín ngưỡng do con người dựng lên.

Phải nhận thức mâu thuẫn, giải quyết mâu thuẫn, như vậy nhân loại mới có thể tiến bộ.

Đàm Nhã nói năng đầy đanh thép, cô giờ đây đã tiến hóa từ một người vô thần thông thường thành một người vô thần ưu tú có lý có cứ.

Đối mặt với một Mã Lệ Tô đang chất vấn lý niệm hòa bình của Lai Hi, Đàm Nhã đã phản đòn mạnh mẽ, dù chẳng có mấy tác dụng.

Bởi lẽ Mã Lệ Tô đã bị sự phục thù làm mờ mắt, căn bản sẽ không dừng lại để phản tư, vì nếu phản tư sẽ phải trả giá đắt hơn nhiều so với việc trực tiếp đổ lỗi cho người khác.

Thiết lập cho mình một kẻ thù luôn dễ dàng hơn việc thay đổi bản thân rất nhiều.

Vì vậy, cho dù Đàm Nhã nói rất có đạo lý, nhưng Mã Lệ Tô không làm được, cuối cùng cô ta chỉ nhìn Đàm Nhã bằng ánh mắt thù hận, hoàn toàn như muốn dùng ánh mắt để giết chết đối phương.

Đàm Nhã bất lực, nhìn người phụ nữ trẻ bị thù hận khống chế trước mặt, cô đã nỗ lực nhưng không thể thay đổi được đối phương.

Đàm Nhã đã cố gắng giao lưu trên phương diện hình thái ý thức, nhưng đáng tiếc đối phương không nghe.

Đã vậy, Đàm Nhã cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nghĩ cách làm sao để phá hủy kế hoạch bom hạt nhân của Liên bang.

Còn Mã Lệ Tô thì mong chờ khai chiến, hy vọng Liên bang và Đế quốc sớm đánh nhau, vì chỉ có chiến tranh mới tạo ra cơ hội phục thù.

Tình báo của Đàm Nhã nhanh chóng truyền về Đế quốc, trong đó cô miêu tả bom hạt nhân là loại bom vô cùng nguy hiểm, tóm lại là phải hết sức coi trọng, tuyệt đối không được để bom hạt nhân ra đời, một quả bom hạt nhân có thể hủy diệt thành quả công nghiệp tích lũy hàng chục năm của Đế quốc, hủy diệt các thành phố.

Tuy nhiên, Đàm Nhã không đợi được mệnh lệnh tấn công viện nghiên cứu hạt nhân, mà chỉ nhận được mệnh lệnh tĩnh quan kỳ biến im lặng quan sát thay đổi.

Điều này khiến lòng Đàm Nhã thắt lại, cô sợ Đế quốc cũng rơi vào vòng xoáy ác tính Thiên hạ đều biết cái đẹp là đẹp, ấy là đã có cái xấu rồi.

Nếu Đế quốc cũng ham muốn uy lực của bom hạt nhân, có lẽ họ sẽ chế tạo nó giống như Liên bang.

Một thứ tốt đẹp, một khi được mọi người đạt thành đồng thuận và đổ xô theo đuổi, thì toàn bộ sự việc sẽ trở nên vô cùng tồi tệ, ác liệt đến cực điểm.

Đàm Nhã rất lo lắng, nhưng cuối cùng cô vẫn chọn tin tưởng bộ phận quyết sách của Đế quốc, vì cô nhớ rằng bộ phận này đối với mọi vấn đề khoa học hay không khoa học đều đề xuất dùng quan điểm phát triển khoa học để xử lý, chắc hẳn sẽ xử lý tốt vấn đề bom hạt nhân.

Khoa học không nên bị mê tín, nhưng quan điểm phát triển khoa học thì có thể tiếp nhận toàn bộ.

Giống như việc Đế quốc tuy lấy vô thần luận làm chủ, nhưng đối đãi với tôn giáo cũng không phải chỉ có phủ định một chiều, họ cho rằng tôn giáo nảy sinh từ tự nhiên, tất yếu phải phát triển và biến mất trong tự nhiên, cưỡng ép cấm đoán tôn giáo là vô dụng.

Thừa nhận tôn giáo là một thứ tồn tại lâu dài trong quá trình phát triển xã hội, đồng thời thừa nhận tôn giáo không phải khoa học, nhưng các vấn đề tôn giáo phải dùng quan điểm phát triển khoa học để đối đãi.

Có thể nói là không mang theo bất kỳ hình thái ý thức nào khi đối xử với tôn giáo, thừa nhận thuộc tính tồn tại của nó, không cưỡng chế xóa bỏ, vì cũng không thể dựa vào nhân lực để cưỡng ép xóa bỏ.

Cho dù là sự tồn tại của đức tin vào bom hạt nhân có thể gây hại cho sự tồn tại của X, nhưng loại tổn hại này không phải là vĩnh cửu.

Người ta không tin vào X thì vẫn sẽ đi tin vào những vị thần khác, đó là do thuộc tính của tôn giáo quyết định.

Tôn giáo nảy sinh là do nhân loại tự phát hình thành khi đối mặt với môi trường tự nhiên, đã là tự phát thì chỉ có thể đợi tôn giáo phát triển đến mức tự diệt vong.

Đàm Nhã đã học qua quan điểm khoa học về tôn giáo tại Lai Hi, nên cô tin rằng cấp cao của Lai Hi nhất định sẽ không làm cô thất vọng.

Khi Đàm Nhã kết thúc chuyến thăm và trở về Lai Hi, cô hỏi Lôi Lỗ Căn rằng họ định tính sao với bom hạt nhân.

Lôi Lỗ Căn đưa Đàm Nhã đến phòng thí nghiệm quốc gia Lai Hi, tại đây họ tham quan linh hồn bom hạt nhân đang được thai nghén.

Sau khi tình báo của cô được gửi về, chúng tôi đã tiến hành nghiên cứu và thảo luận kỹ lưỡng về bom hạt nhân, cuối cùng đưa ra một kết luận: sự phát triển của bom hạt nhân là tất yếu, nên thay vì ngăn cản, chi bằng hãy ban cho nó một sứ mệnh mới.

Để mỗi quả bom hạt nhân đều hiểu rõ sứ mệnh của mình, chúng tôi đã bắt đầu kế hoạch mang tên Hạch Đạn Hữu Linh Bom hạt nhân có linh hồn.

Lôi Lỗ Căn nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Nếu biểu cảm của hắn phong phú hơn một chút, Đàm Nhã có lẽ đã tưởng hắn đang nói đùa, nhưng giờ nhìn kỹ mới thấy hắn dường như đang rất nghiêm túc.

Quả nhiên là thế giới ma pháp sao.

Đàm Nhã đã trải qua hai dòng thời gian ở thế giới này, nhưng vẫn cảm thấy mọi thứ trước mắt thật xa lạ.

Để bom hạt nhân có linh hồn.

Đó là kiểu mạch não gì mới nghĩ ra được cách này, chẳng lẽ mình là người xuyên không mà vẫn còn rào cản tư tưởng với dị thế giới sao.

Có phải rất kinh ngạc không.

Thực ra tôi cũng rất kinh ngạc, nhưng chỉ cần hoàn thành kế hoạch, bom hạt nhân sẽ không trở thành vũ khí của nhân loại, mà sẽ trở thành đạo sư của nhân loại.

Lôi Lỗ Căn vui vẻ nói: Bom hạt nhân sẽ dạy cho nhân loại chúng ta cách chung sống hòa bình.

Quả nhiên là mạch não của thế giới ma pháp, Đàm Nhã hoàn toàn cạn lời.

Cô nghĩ đến Tồn Tại X, liệu linh hồn bom hạt nhân có trở thành một Tồn Tại X khác không.

Làm sao đảm bảo linh hồn bom hạt nhân thực sự có thể giúp đỡ chúng ta.

Đàm Nhã cảm thấy việc này quá không phù hợp với phong cách hành sự nhất quán của Đế quốc, không phù hợp với quy luật mâu thuẫn và thống nhất của sự vật.

Chương 2324

Tôi biết cô lo lắng điều gì, bom hạt nhân rất nguy hiểm, cô lo lắng nhân cách của năng lượng hạt nhân sẽ gây hại cho nhân loại.

Lôi Lỗ Căn nói: Thực ra lúc đầu tôi cũng lo, nhưng kế hoạch này do Đỗ Lan phụ trách.

Anh ta hồi phục rồi sao.

Đàm Nhã nghe vậy cũng rất mừng, vì Đỗ Lan chính là đạo sư của Đế quốc, người đã cung cấp một lượng lớn hắc khoa kỹ.

Phải, anh ta đã hồi phục, linh hồn bom hạt nhân chính là do anh ta thiết kế và phát triển.

Phải nói rằng Đỗ Lan có hiệu ứng người nổi tiếng rất lớn, là người ảnh hưởng đến Đàm Nhã nhiều nhất, không có ai thứ hai.

Sau khi trải qua mọi chuyện ở dòng thời gian khác, nhìn lại thì giáo dục của Đỗ Lan vẫn là hữu dụng nhất, đóng vai trò chí mạng trong việc tái thiết tam quan của Đàm Nhã.

Đặc biệt là việc Đỗ Lan nói về việc phá vỡ quy tắc để thiết lập trật tự của riêng mình, thực sự là lợi ích vô cùng.

Đến đây, tôi đưa cô đi xem linh hồn của bom hạt nhân.

Đàm Nhã ban đầu tưởng cái gọi là linh hồn là chương trình máy tính hay loại gì đó tương tự, sau đó được vận hành bởi năng lượng hạt nhân, tức là một máy tính hạt nhân.

Sau đó cô phát hiện mình sai rồi, linh hồn đúng theo nghĩa đen là linh hồn, căn bản không phải chương trình máy tính.

Linh hồn là thứ mà Đàm Nhã căn bản không hiểu nổi, nó bay lơ lửng giữa không trung như một bóng ma, hình dáng giống như một đám mây hình nấm mặc quần áo, lại còn đang thực hiện tư thế định thiền giống như Phật tổ.

Giới, Định, Tuệ. giới luật, định thiền, trí tuệ.

đó là quá trình tu luyện của người học Phật.

Khi Phật giáo mới phát triển, cần phải có ba quá trình này, thiếu một cũng không được.

Phải giữ thanh quy giới luật, phải tọa thiền tinh tu, cuối cùng mới tu ra trí tuệ Bát Nhã.

Sau này Thiền tông đưa ra phiên bản nâng cấp là chữ Ngộ để học Phật pháp, cứ ăn cứ uống bình thường, đột nhiên một ngày bạn ngộ ra thì thành Phật, từ đó mới có thuyết buông hạ đồ đao, lập địa thành Phật.

Nếu theo Phật giáo thời kỳ đầu, không có quá trình Giới Định Tuệ thì buông đồ đao cũng vô ích.

Nhờ sự nâng cấp này, mọi người có thể vừa sản xuất vừa học Phật, Phật giáo mới được truyền bá quy mô lớn.

Nếu không, cái quy tắc tọa thiền chỉ dành cho những người thoát ly sản xuất mới thành Phật được, còn người dân lao động sẽ vĩnh viễn không bao giờ mơ tới chuyện thành Phật.

Bom hạt nhân tọa thiền, chứng tỏ nó vẫn đang ở giai đoạn thứ nhất, sau khi thực sự hoàn thành sẽ tiến vào giai đoạn thứ hai.

Vậy nên hiện tại là Đỗ Lan đang giảng Phật cho bom hạt nhân, đợi khi bom hạt nhân khai ngộ trở thành Hạch Đạn Phật, linh hồn bom hạt nhân cũng trưởng thành, có thể hợp nhất với quả bom, tu thành chính quả.

Đến lúc đó Hạch Đạn Phật sẽ tuyên truyền Thiền tông, để người dân trong quá trình sản xuất và làm việc tu luyện ra trí tuệ của bom hạt nhân.

Đàm Nhã ngây người, vì cô chưa bao giờ nghĩ đến việc truyền linh hồn vào bom hạt nhân, đây là làm món ăn sao.

Cô tự hào đến từ quốc gia của những nghệ nhân, có rất nhiều nghệ nhân nói phải truyền linh hồn vào tác phẩm thủ công của mình, nhưng chưa bao giờ nghe nói truyền linh hồn vào cả bom hạt nhân.

Chẳng lẽ vì họ chưa bao giờ chế tạo bom hạt nhân, mà chỉ từng hứng chịu nó, nên căn bản không hiểu về bom hạt nhân thực sự.

Tóm lại là rất bất lực, chỉ cảm thấy chuyện này khác xa tưởng tượng của cô, căn bản không cùng tần số.

Cô còn tưởng Đế quốc sẽ phái quân đội tiêu hủy các cơ sở nghiên cứu hạt nhân của kẻ thù để giải quyết dứt điểm vấn đề, rõ ràng tình hình hiện tại hoàn toàn khác với dự liệu của cô.

Liệu có tác dụng thật không.

Đàm Nhã thực sự không có niềm tin vào nhân cách, cô thậm chí đã gặp cả Tồn Tại X, mà Tồn Tại X là một gã khốn nạn: Nhân loại chúng ta có thể viết ra được linh hồn yêu thương thế giới sao.

Theo cô nghĩ, nhân loại là do Tồn Tại X sáng tạo ra, mà nhân cách của hắn đã nát bét, giờ đây nhân loại với nhân cách không hoàn thiện lại muốn chế tạo ra một nhân cách Hạch Đạn Phật cao cao tại thượng có thể khống chế năng lượng hạt nhân, đây chẳng khác nào tự tìm đường chết, căn bản không thể thành công.

Sự không hoàn thiện chỉ có thể tạo ra sự không hoàn thiện, từ nguồn gốc là Tồn Tại X đã không hoàn thiện rồi, thì nhân cách Hạch Đạn Phật được suy diễn ra cũng không thể hoàn thiện.

Vì vậy Đàm Nhã nhìn Đỗ Lan và đặt ra một câu hỏi.

Tất nhiên là có thể, chỉ cần chúng ta cung cấp vấn đề chính xác thì sẽ nhận được đáp án chuẩn xác.

Đỗ Lan nói: Nếu vấn đề của chúng ta là làm sao để linh hồn viên mãn, thì không thể nhận được đáp án chính xác.

Nếu chúng ta đặt ra vấn đề làm sao giải quyết mâu thuẫn căn bản của xã hội, thì sẽ nhận được đáp án là hủy diệt xã hội.

Cô thấy đấy, cách đặt câu hỏi rất quan trọng, vì sự bất định của ngôn ngữ luôn dẫn đến những câu hỏi sai lầm và nhận về những đáp án sai lầm.

Đàm Nhã gật đầu, trước khi xuyên không cô từng đọc sách về tính chính xác của ngôn ngữ, cũng biết rằng tính chính xác của ngôn ngữ thực sự cần được nâng cao.

Vấn đề tinh chuẩn mới có được đáp án chuẩn xác.

Đây là kết luận Đỗ Lan đúc kết được sau khi phân tích vô số thế giới có trí tuệ nhân tạo bạo tẩu.

Nhân loại luôn đặt ra cho trí tuệ nhân tạo và linh hồn nhân tạo những vấn đề căn bản không thể giải quyết, cuối cùng dẫn đến việc trí tuệ nhân tạo biến thành trí tuệ nhân tạo thiểu năng, bùng phát sự bất tự nhất trong logic, dẫn đến việc chúng bạo tẩu thành kẻ thù hủy diệt nhân loại.

Ví dụ như làm sao để tạo ra hòa bình, máy móc sẽ đưa ra kết luận tiêu diệt nhân loại chính là hòa bình vĩnh viễn.

Đó chính là vấn đề sai lầm điển hình.

Trước tiên, hòa bình là gì.

Thứ hai, hòa bình với ai.

Thứ ba, biểu hiện của hòa bình là gì.

Tóm lại, một khái niệm hòa bình chung chung không đủ để trí tuệ nhân tạo đưa ra đáp án mà nhân loại cần.

Khi đặt câu hỏi phải tránh đụng đến mâu thuẫn cơ bản của nhân loại, vì mâu thuẫn cơ bản chỉ dựa vào máy tính là không giải quyết được.

Đối với máy tính, không giải quyết được mâu thuẫn thì sẽ giải quyết kẻ tạo ra mâu thuẫn.

Vì vậy nỗi lo của Đàm Nhã thực chất dựa trên sự không chuẩn xác của ngôn ngữ nhân loại, chứ chẳng liên quan gì đến việc nhân tính có hoàn thiện hay không.

Vậy làm sao chúng ta có thể đưa ra vấn đề tinh chuẩn.

Dù sao ngôn ngữ của chúng ta cũng không hoàn chỉnh.

Đàm Nhã tiếp tục hỏi.

Giao cho tôi là không vấn đề gì.

Đỗ Lan thể hiện rằng mình dù sao cũng đã sống qua vô số năm tháng, xuyên qua vô số thế giới, đi đến các chiều không gian khác nhau, chút chuyện nhỏ về ngôn ngữ này không làm khó được hắn.

Thú thực là tôi không có mấy niềm tin.

Đỗ Lan hiểu Đàm Nhã, dù sao cô đã gặp Tồn Tại X, ngay cả Tồn Tại X cũng chưa chắc có thể tinh chuẩn tạo ra một nhân cách vĩ đại vượt qua cả nhân cách của chính mình, Đỗ Lan làm sao có thể làm được.

Trừ khi Đỗ Lan mạnh hơn Tồn Tại X.

Đỗ Lan quả thực mạnh hơn Tồn Tại X.

Tồn Tại X rất mạnh nhưng hắn thiếu người thầy và kinh nghiệm phong phú, trong khi Đỗ Lan ở các thế giới đều có thầy, lại còn tự tay thao tác tích lũy được lượng lớn kinh nghiệm.

Tồn Tại X chỉ sáng tạo ra thế giới này, so với việc đó thì toàn bộ kinh nghiệm tích lũy của Đỗ Lan vượt xa một thế giới.

Năng lực của Tồn Tại X dù mạnh đến đâu cũng có tính cục bộ.

Chúng ta đừng nghe quảng cáo, hãy xem hiệu quả, cuối cùng kết quả ra sao cô sẽ biết.

Nếu không ổn, có kế hoạch B để ngăn chặn không.

Đàm Nhã hỏi.

Tất nhiên là có, chẳng phải còn có cô vị tướng tinh của Lai Hi sao.

Dùng bộ xương bay mạnh nhất của cô tiêu diệt nó, cô có thể làm được.

Đỗ Lan rất tự tin.

Đàm Nhã không còn gì để nói, chính cô còn chẳng dám khẳng định mình có thể là đối thủ của bom hạt nhân.

Cô không cần lo lắng, không vấn đề gì đâu, chỉ cần theo lời tôi nói đưa ra vấn đề tinh chuẩn, sẽ nhận được đáp án chuẩn xác.

Hạch Đạn Phật sẽ trở thành người bảo vệ nhân loại, chứ không phải kẻ phá hoại.

Đỗ Lan chém đinh chặt sắt nói.

Lúc này Tồn Tại X cũng đang chú ý đến Đế quốc, hắn lo lắng trước khi bom hạt nhân san bằng mặt đất, Đế quốc lại bày ra trò gì mới.

Tuy nhiên hắn quả thực không phát hiện trong nội bộ Đế quốc có bất kỳ biện pháp phòng ngự nào có thể chống lại uy lực của bom hạt nhân, cũng không có kế hoạch tác chiến nào nhắm vào nó, hắn thấy an tâm, cảm thấy thế giới sắp được khởi động lại rồi.

Nhưng hắn luôn cảm thấy có một loại dự cảm lo âu, Tồn Tại X giờ đây cũng xuất hiện những cảm tri mới, vì bản thân hắn vốn không hoàn bị nên mới cần trưởng thành.

Biết đâu còn có chuyện khác, phải cẩn thận một chút.

Cuối cùng bom hạt nhân đã được chế tạo xong, thế là Mã Lệ Tô cùng các ma đạo sư khác được biên chế vào đơn vị máy bay ném bom, họ sẽ thực hiện đòn tấn công hạt nhân vào Đế quốc.

Chỉ với một quả bom hạt nhân, còn chưa từng thử nghiệm kích nổ, họ đã nôn nóng phát động không tập.

Chương 2325

Đây cũng là do Tồn Tại X ngầm nhúng tay vào, hắn lo đêm dài lắm mộng.

Đế quốc càng im lặng càng khiến hắn bất an, lẽ ra tình báo về việc Liên bang chế tạo bom hạt nhân không thể giấu được Đế quốc, vậy mà Đế quốc chẳng có phản ứng gì, yên tĩnh đến đáng sợ.

Đã vậy thì tiên phát chế nhân, trực tiếp kích nổ để giảm bớt sai số.

Mã Lệ Tô biết thời khắc phục thù cuối cùng đã đến, họ phải lặng lẽ áp sát biên giới, vượt qua radar, sau đó ném bom vào lãnh thổ Đế quốc.

Nghe nói chỉ cần một quả bom là có thể thổi bay thủ đô Đế quốc lên trời.

Thật là một kế hoạch tác chiến tuyệt diệu, cô ta muốn uống cạn chén rượu mừng phục thù này.

Xuất phát.

Các ma đạo sư và máy bay ném bom bay lên cao không, lợi dụng bóng đêm lặng lẽ áp sát biên giới.

Không có bất kỳ tung tích nào của các Thiếu Nữ Cường Tập.

Ha ha, giờ không phải thời chiến, các Thiếu Nữ Cường Tập đều phải đi ngủ lúc mười giờ, chúng ta chỉ cần đi qua biên giới sau mười giờ là có thể thông suốt ném bom thủ đô Đế quốc.

Đế quốc đem vũ khí mạnh nhất giao cho lũ nữ sinh tiểu học đúng là tự tìm đường chết.

Học sinh tiểu học nên đi ngủ sớm, nên về đêm bầu trời Đế quốc rất tĩnh lặng.

Nhưng tĩnh lặng không có nghĩa là thực sự không có người tuần tra, trong những đám mây ẩn khuất có những trạm gác ngầm sử dụng Chong Chóng Tre, họ trốn trong mây để giám sát.

Đội quân đột kích từ lâu đã bị phát hiện, sở dĩ chưa bị tấn công là vì mệnh lệnh từ cấp trên thả họ vào để đóng cửa đánh chó.

Cuối cùng bọn họ cũng đem bom hạt nhân tới rồi.

Đỗ Lan nhìn vào hư ảnh giữa không trung hỏi: Ngươi đã chuẩn bị xong chưa.

A Di Đà Phật, tôi đã chuẩn bị xong.

Vậy thì đi đi.

Bần tăng đi đây.

Oanh, linh hồn Hạch Đạn Phật đã hoàn thành bồi dưỡng trực tiếp bay ra ngoài, tìm kiếm thân thể của chính mình.

Mã Lệ Tô và đồng bọn không hề biết họ sắp chứng kiến lịch sử, lúc này họ vẫn đang cười nhạo sự phòng ngự lỏng lẻo của Đế quốc, cười nhạo việc Đế quốc vì thắng lợi mà kiêu ngạo, căn bản không học được bài học kiêu binh tất bại.

Hạch Đạn Phật cần thời gian, chúng ta phải giúp nó tranh thủ một chút.

Đàm Nhã, cô đi một mình ngăn chặn một lát.

Đàm Nhã cạn lời, nhưng vẫn đi.

Cô ngồi trên Dạ Oanh, lặng lẽ đi bắn tỉa.

Hiện giờ cái cần chỉ là thời gian, thời gian để Hạch Đạn Phật dung hợp, nên Đàm Nhã không cần trực tiếp giao chiến với quân địch, chỉ cần âm thầm bắn tỉa là được, dù sao cô mặc bộ xương Dạ Oanh có thể bay lượn không tiếng động giữa không trung.

Một phát súng bắn ra.

Oanh.

Một ma đạo sư phát nổ, nhanh chóng rơi khỏi đội hình.

Các ma đạo sư đều cưỡi mô tô bay, Đàm Nhã nhắm vào phương tiện giao thông của bọn họ mà bắn.

Bắn tỉa.

Có bắn tỉa.

Giải tán ra.

Căn bản không thấy kẻ địch ở đâu, cũng không phát hiện đòn tấn công đến từ hướng nào.

Họ vốn lợi dụng bóng đêm để tiềm nhập vào Đế quốc ném bom hạt nhân, nhưng vạn lần không ngờ bóng đêm không chỉ che chở cho họ mà còn là màu sắc bảo hộ của Đàm Nhã.

Đàm Nhã có thể dựa vào kính nhìn đêm để thực hiện bắn tỉa tầm xa, còn kẻ địch chỉ có thể dựa vào mắt thường để tìm cô, căn bản không tìm thấy.

Ở đằng kia.

Tuy nhiên trong số ma đạo sư có một Mã Lệ Tô, ma lực kinh người của cô ta trực tiếp dựa vào trực giác ma lực đã khóa chặt Đàm Nhã ở đằng xa, sau đó liều mạng lao tới.

Phát hiện kẻ địch rồi, mọi người cùng xông lên.

Oanh, các mô tô ma pháp bao vây tới.

Là cô ta.

Không cần đoán cũng biết là Mã Lệ Tô, cô gái trẻ sở hữu ma lực đáng sợ đó, giống như một sát thủ được Tồn Tại X cố ý thiết lập vậy.

Đàm Nhã không nghi ngờ việc sức mạnh của Mã Lệ Tô đều đến từ Tồn Tại X, vì tín ngưỡng càng mạnh ma lực càng cường, điểm này có thể khẳng định.

Những thao tác ngầm kiểu này của Tồn Tại X có thể lừa được người khác nhưng không lừa được Đàm Nhã.

Đối mặt với kẻ địch có ma lực mạnh mẽ như vậy, Đàm Nhã cũng không dám khinh suất, vừa né tránh vừa nổ súng duy trì khoảng cách.

Đừng hòng chạy.

Mã Lệ Tô đã phát hiện kẻ địch chính là kẻ thù giết cha mình, lập tức đỏ mắt nổ súng.

Hưu.

Quỹ tích ma lực thẳng tắp xé toạc màn đêm, đạn ma lực đã biến thành một luồng laser rạch ngang bầu trời.

Quỹ tích của tia sáng giống như đêm đen đang bị mổ bụng, như thể đứa con của bóng đêm sẽ từ đó hiện ra, tràn đầy cảm giác hoang đường và quỷ dị.

Đây là gian lận.

Đàm Nhã thấy đòn tấn công khoa trương của đối phương, lập tức mất hết kiên nhẫn.

Đây rốt cuộc là người hay là pin ma lực vậy.

Luồng ma lực cuồn cuộn đáng sợ này đã là một pháo đài rồi chứ gì.

Ma đạo sư thông thường chỉ là súng xung kích, nhưng Mã Lệ Tô là một khẩu đại pháo.

Và không chỉ uy lực, cả tốc độ, lực phòng ngự đều là mạnh nhất, cô ta chính là con bài tẩy trong tay Tồn Tại X, đủ để dạy cho Đàm Nhã bài học về sự khiêm tốn và tín ngưỡng, để cô biết cơn thịnh nộ của Thần đáng sợ đến mức nào.

Hưu.

Hai phát pháo kích đáng sợ gần như không có khoảng cách.

Nhưng Mã Lệ Tô dù sao cũng là con người, Tồn Tại X ban cho cô ta sức mạnh, cái giá phải trả là vắt kiệt sinh mệnh lực của cô ta, cơ thể Mã Lệ Tô có giới hạn chịu đựng.

Tồn Tại X chỉ ban sức mạnh, không cho cô ta cường độ cơ thể tương ứng.

Thế nên sau hai phát pháo kích đáng sợ, Mã Lệ Tô đã đỏ rực đôi mắt, nhưng cô ta không quan tâm, thù hận và tín ngưỡng đã áp chế nỗi đau thể xác, trong não chỉ còn một mục tiêu duy nhất là phục thù.

Oanh, tăng tốc, tốc độ của Mã Lệ Tô vậy mà đuổi kịp cả Dạ Oanh, cũng đạt vận tốc siêu thanh, lá chắn ma lực khổng lồ trên người chịu đựng áp lực khí quyển, truy đuổi Đàm Nhã tiến công.

Bao vây lại, kẻ địch chỉ có một người.

Các đơn vị phía sau chiếm lĩnh bầu trời, tạo thành lưới bao vây để hợp kích Đàm Nhã.

Đàm Nhã thở dài một tiếng: Mở khoang tên lửa.

Dạ Oanh là bộ khung tàng hình đời mới nhất, khoang tên lửa lắp bên trong, nhìn bề ngoài căn bản không thấy Dạ Oanh có bao nhiêu vũ khí, nhưng thực tế hỏa lực của nó phi đồng tầm thường.

Khoang tên lửa trên vai mở ra, bên trong mỗi bên là mười hai quả tên lửa dẫn đường cỡ nhỏ, đây tuyệt đối là hắc khoa kỹ của thời đại này, kỹ thuật Lai Hi đệ nhất thế giới.

Phát hỏa.

Hưu, tổng cộng hai mươi tư quả tên lửa trái phải phóng ra, như màn biểu diễn pháo hoa tán loạn khắp nơi.

Đây là lần đầu tiên các ma đạo sư thấy tên lửa, chỉ cảm thấy nó thật đẹp, nhưng nhanh thôi họ sẽ biết thứ càng đẹp thường lại càng nguy hiểm.

Oanh long long.

Hai mươi tư quả tên lửa liên tục nổ tung giữa trời thành một chuỗi hỏa diễm, hỏa diễm nổ dày đặc như ngàn đóa hoa nở rộ trong đêm.

Các ma đạo sư bị đòn tấn công bất ngờ này đánh cho trở tay không kịp, không ít người trực tiếp bị sóng xung kích quét trúng và không ngừng rơi xuống.

Chỉ qua một hiệp, đơn vị ma đạo sư đã tổn thất một nửa, nửa còn lại cũng bị nổ cho choáng váng.

A.

Mã Lệ Tô bị chiến trường thảm liệt kích nộ, mặt đỏ bừng, máu huyết toàn thân như đang sôi trào, điên cuồng như ma thần, ma lực lại một lần nữa thăng tiến: Ác quỷ, ngươi phải chết.

Oanh long.

Khẩu súng trường trong tay Mã Lệ Tô đã biến thành một thanh đại kiếm laser đỏ rực dài bốn mươi mét, trực tiếp lao về phía Đàm Nhã.

Đàm Nhã ra vẻ đừng tưởng chỉ mình cô có kiếm ma lực, cô dùng pin của Dạ Oanh kết nối với súng trường: Ma lực toàn khai.

Một luồng đại kiếm xanh lục bùng nổ ra.

Đây không còn là ma đạo sư nữa, đây hoàn toàn là robot Gundam hình người rồi.

Chương 2326

Hai người múa may thanh đại kiếm ma lực trảm tinh phá nguyệt chém vào nhau, kiếm này đấu kiếm kia, tia điện và gió ion gào rít liên tục kích động giữa hai người.

Tí tách đì đùng, cuộc chiến của hai người đã ở cấp độ thiên sứ rồi.

Chỉ có điều một bên là thiên sứ của Tồn Tại X, một bên là thiên sứ vô thần luận.

Đỗ Lan đứng dưới đất xem chiến, nhận xét đúng là biến thành trận chiến Gundam rồi, cũng khá thú vị.

Nhưng Mã Lệ Tô cứ đánh thế này thì chắc chắn sẽ đoản mệnh sớm.

Câu chuyện của Mã Lệ Tô vẫn mang tính giáo dục rất cao, quốc gia của cô ta phát động chiến tranh, cuối cùng cha cô ta tử trận trong cuộc chiến xâm lược, vậy mà cô ta lại cho rằng đó là lỗi của bên bị xâm lược, điều này rõ ràng là sai lầm.

Đỗ Lan có chút kỳ lạ, không biết sau khi Mã Lệ Tô trả được đại cừu, liệu cô ta có giống như cha mình tiếp tục xâm lược Đế quốc, tiếp tục mở rộng vòng xoáy phục thù hay không.

Chuyện phục thù vốn có lịch sử lâu đời, từ xưa đến nay các cuộc thảo luận về phục thù chưa bao giờ gián đoạn.

Phục thù có hợp lý không, động cơ phục thù, cách xử lý sau khi phục thù, các hiền giả từ cổ chí kim đều đã đưa ra những ý kiến khác nhau về chủ đề này.

Ví dụ như con cái phục thù cho cha có nên hay không.

Nếu người cha có lỗi trước, bị người ta phản sát, con cái có nên phục thù không.

Những vấn đề này rất thường thấy ở Thăng Long, nơi lấy chữ Hiếu trị thiên hạ, và thực sự rất có giá trị thảo luận.

Vì cha báo thù là Hiếu, nhưng nếu người cha có lỗi trước, vi phạm pháp luật, thì Hiếu và Pháp phát sinh xung đột, cách xử lý thế nào là một cuộc khủng hoảng lớn thử thách trí tuệ chính trị của người cầm quyền.

Rốt cuộc có nên phục thù hay không cũng chẳng có đáp án tiêu chuẩn nào.

Lựa chọn của mỗi người có thể khác nhau, có người có thể phục thù, bất kể cha đúng hay sai, cứ phục thù cái đã, nhưng sau khi phục thù cũng sẽ tự kết liễu để chặt đứt xiềng xích thù hận.

Cũng có người chọn ra nước ngoài, tóm lại chỉ cần không ở cùng một nước với kẻ thù là được, bất cộng đái thiên không đội trời chung chính là ý này, không phục thù nhưng phải thể hiện thái độ không đội trời chung với kẻ địch, cũng coi như là phương pháp vẹn cả trung hiếu, dù sao người cha cũng có lỗi trước.

Lại có người không những không phục thù mà còn thay cha chuộc tội, nhưng chuyện này xảy ra rất ít, dù sao hiếm có ai chủ động ôm lấy tội lỗi của thế hệ trước vào mình.

Nhưng bất kể chọn lựa thế nào, vấn đề phục thù thực sự là lựa chọn của cá nhân, đặc biệt là trong tình huống người cha có lỗi trước.

Mã Lệ Tô hiện giờ vẫn chưa nhận thức được sai lầm của cha mình, nên cuộc phục thù của cô ta chỉ không ngừng mở rộng xiềng xích thù hận, dùng một mối hận này để tạo ra nhiều mối hận khác hơn.

Trên bầu trời, hai Gundam hình người đang chém nhau kịch liệt, Đàm Nhã nhìn Mã Lệ Tô đỏ rực toàn thân thì biết cô ta chắc chắn đang sử dụng sức mạnh vượt quá giới hạn con người: Dừng lại đi, cô sẽ chết đấy.

Tuy nhiên Mã Lệ Tô đang rơi vào điên cuồng căn bản không nghe lọt tai, cô ta hiện giờ chỉ muốn phục thù.

Trong mắt cô ta, Đàm Nhã không còn là cô bé tiểu học đáng yêu nữa mà là một con ác quỷ xấu xí, là kẻ thù của mình, giữa hai người chỉ có một người được sống sót.

Sát.

Ma lực như ngọn lửa đi qua cơ thể Mã Lệ Tô, không ngừng thiêu đốt sinh mệnh lực của cô ta.

Tồn Tại X, ông quá đáng lắm rồi.

Đàm Nhã biết tình trạng đối phương chắc chắn là không bình thường, chắc chắn là Tồn Tại X đang giở trò, nếu không đối phương làm sao có ma lực mạnh mẽ đến thế.

Cô trước đây cũng là ma đạo sư, cũng từng dùng ma lực, nên hiểu rõ ma lực có hạn mức, không thể cứ tăng tiến không ngừng như vậy.

Thần hỡi, xin ban cho con thêm sức mạnh.

Mã Lệ Tô bất chấp tất cả chiến đấu, cô ta giữ chân được Đàm Nhã.

Chỗ này giao cho cô ta, chúng ta tiếp tục yểm trợ máy bay ném bom.

Lúc này họ còn cách thủ đô phía trước một đoạn, tiến lên là việc duy nhất họ có thể làm, không thể lãng phí thời gian.

Trong khoang chứa, quả bom hạt nhân đang thức tỉnh, sau phản ứng phân hạch là phản ứng nhiệt hạch, một vị Hạch Đạn Phật đang dần dần được sinh ra.

Từ cơ giới đến điện từ, từ vật lý cổ điển đến cơ học lượng tử, từ nhiệt động lực học đến thuyết tương đối, trong thời gian ngắn ngủi, Hạch Đạn Phật đang cảm nhận các quy luật của thế giới này.

Cuối cùng Hạch Đạn Phật cảm nhận được trên thế giới này còn có một sự tồn tại siêu việt, đó chính là Thần.

Vì sao không độ nhân.

Hạch Đạn Phật hỏi.

Tồn Tại X kinh ngạc, hắn vậy mà nghe thấy quả bom hạt nhân đang đặt câu hỏi.

Chuyện này hắn mới gặp lần đầu, trong thế giới hắn sáng tạo, hoa cỏ cây cối không có bất kỳ ý thức nào.

Dù sao hắn là nhất thần giáo, không phải tôn giáo phiếm thần luận.

Phiếm thần luận cho rằng vạn vật trong vũ trụ đều là hóa thân của thần, Tồn Tại X tuy có thể mượn dùng cơ thể của mọi sinh linh, nhưng hắn không mượn dùng vật chết.

Vật chết chỉ là vật chết.

Nhưng hiện tại quả bom hạt nhân đã lên tiếng, nó có linh tính.

Tồn Tại X gặp phải thử thách chưa từng có, thứ hắn sáng tạo đang vượt thoát khỏi sự khống chế của hắn.

Chuyện này giống như nhân loại gặp phải cuộc khủng hoảng trí tuệ nhân tạo vậy, nhân loại luôn huyễn tưởng văn minh của mình sẽ bị chính tạo vật của mình hủy diệt, nhân loại sẽ bị máy tính do chính mình chế tạo tiêu diệt.

Trước đây Tồn Tại X luôn thấy chuyện này thật nực cười, tạo vật chủ làm sao có thể bị tạo vật của mình hủy diệt.

Nhưng giờ hắn nhận ra tạo vật thực sự có thể vượt ngoài tầm kiểm soát.

Giống như bom hạt nhân, rõ ràng là một quả bom lớn, vậy mà giờ lại trở thành một thực thể có thể trực tiếp đối thoại với mình.

Làm sao nó làm được, đối phương rốt cuộc thông qua cách gì mà có được linh hồn.

Hạch Đạn Phật thông qua nhận thức về thế giới đã xây dựng được một kênh đối thoại với Tồn Tại X.

Cuộc đối thoại ở chiều không gian cao này hoàn toàn xuất phát từ sự thấu hiểu thế giới của Hạch Đạn Phật, sau đó thông qua việc lợi dụng năng lượng hiệu quả cao mà làm được.

Ngươi.

Tồn Tại X phát hiện chiều không gian của mình bị xâm nhập.

Ta.

Hạch Đạn Phật đứng trước mặt Tồn Tại X: Thứ ngươi thấy không phải là ta, ta cũng chẳng phải là ta, ngươi cũng chẳng phải là ngươi.

Quả nhiên người theo Phật giáo đều không thể nói chuyện bình thường được.

Tất nhiên là không thể nói chuyện bình thường, vì Phật giáo muốn chứng minh thế giới hiện thực đều là không, nếu nói chuyện bình thường thì không chứng minh được nữa.

Thế nên ta là ta, ta lại không phải là ta, sau khi khẳng định nhất định phải tiếp nối bằng phủ định.

Sở dĩ như vậy là vì họ có thể cảm tri được thế giới vật chất, phủ định chính là phủ định thế giới vật chất, nên mới thành ra không thể nói chuyện bình thường.

Hạch Đạn Phật đối thoại với Tồn Tại X là vì nó cảm thấy Tồn Tại X có chút quá đáng.

Vì Tồn Tại X đã siêu thoát khỏi thế giới vật chất thì nên tìm cách giúp nhân loại cùng siêu thoát, chứ không phải ngồi khoanh tay đứng nhìn như vậy.

Cái gã này, thế giới này căn bản không có Phật, Phật chỉ là một loại tư tưởng không hoàn mỹ của con người, ngươi rốt cuộc là thứ gì.

Tồn Tại X biết rằng ngoại trừ chính mình ra, tất cả thần phật do con người tưởng tượng ra đều là hư cấu, họ căn bản không tồn tại.

Ta quả thực không tồn tại, nhưng ta lại tồn tại, tồn tại hay không tồn tại đều không ảnh hưởng đến cuộc đối thoại giữa ta và ngươi.

Tồn Tại X chỉ thấy thật kỳ quặc: Ngươi chẳng qua là một loại tư duy của nhân loại, lẽ nào ngươi còn muốn hướng tới đấng sáng tạo vạn vật để chứng minh thế giới ta sáng tạo ra là hư cấu sao.

Lý luận nhà Phật chính là chứng minh vạn vật đều là hư ảo, từ đó giúp nhân loại đạt đến cảnh giới giác ngộ.

Nhưng Tồn Tại X không phải người, hắn là đấng sáng tạo, thứ hắn chế tạo ra chẳng lẽ lại là giả sao.

Hắn sẽ không nghe theo những lời Phật pháp nói sằng nói bậy đâu, thế giới hắn sáng tạo đều là thật.

Đó chỉ là do cái tiểu ngã của ngươi cố chấp mà thôi.

Tồn Tại X cười lớn: Nhân loại mới có tiểu ngã, còn ta sáng tạo ra thế giới, sự tồn tại của ta là tuyệt đối.

Tiểu ngã đối ứng với đại ngã, phương pháp nổi tiếng nhất của Phật giáo là đối chiếu, tìm cho vạn vật một đối trọng trừu tượng hư giả, ví dụ như thật đối giả, thực đối không, và họ tìm mọi cách để chứng minh vật chất cụ thể đều là giả, chỉ có mặt trừu tượng đối ứng mới là thật.

Đặc điểm của Đạo giáo cũng là tìm sự đối chiếu, nhưng mục tiêu của Đạo giáo không phải chứng minh thế giới hư giả, mà là nhận thức một cách biện chứng rằng vạn vật đang lặp đi lặp lại việc nhảy qua lại giữa hai trạng thái khác nhau.

Bất kể là thật hay giả đều là biểu hiện của Đạo, thật có thể biến thành giả, giả có thể biến thành thật, chúng là một thể.

Sở dĩ có thật có giả là vì Đạo là động, phản giả đạo chi động.

Đạo là vận động, nên bất cứ chuyện gì cũng có thể biến thành mặt phản diện của nó.

Chương 2327

Cả Phật và Đạo đều nhận thức được tính hai mặt, nhưng Phật cho rằng chỉ có mặt trừu tượng mới là thật, con người chỉ có từ bỏ mặt vật chất mới có thể giác tỉnh đại trí tuệ.

Còn Đạo giáo không bảo con người vứt bỏ vật chất, mà là tiếp nhận cả hai mặt của vật chất, thừa nhận thiên đạo vận động không chịu ảnh hưởng bởi ý chí của con người.

Đối mặt với tạo vật chủ Tồn Tại X, Hạch Đạn Phật vừa mới ra đời, hệ thống lý luận của nó đã chịu thử thách nghiêm trọng.

Dù sao nó đang đối diện không phải với những con người biết quá ít về thế giới, mà là vị thần sáng thế đã tạo ra thế giới.

Thế giới do chính hắn tạo ra, chẳng lẽ hắn còn không biết thật giả sao.

Bất kể ngươi là ai, giờ cút đi cho ta.

Tồn Tại X không phải là vị thần nhân từ gì cho cam.

Ngươi bảo ta nghe, ta là ai.

Hạch Đạn Phật tiếp tục đặt câu hỏi.

Tồn Tại X phát điên, đối phương chẳng lẽ không nghe hiểu tiếng người sao.

Thật sự là tức chết Thần mà, Tồn Tại X chuẩn bị ra tay.

Ở chiều không gian này hắn có thể phát huy uy lực lớn nhất, hơn nữa không cần cố kỵ, có thể trực tiếp động thủ.

Hạch Đạn Phật vẫn bất động, vẫn muốn khuyên nhủ Tồn Tại X phải nhận thức được bản chất của thế giới chính là không.

Đối mặt với cái gã ngoan cố không chịu nghe lời này, Tồn Tại X không khách khí nữa, nhảy lên lao vào đánh Hạch Đạn Phật.

A Di Đà Phật, chấp niệm của ngươi quá sâu rồi.

Hạch Đạn Phật tay niệm phương trình chất năng để phản kích.

Trong thế giới chiều không gian cao, một trận quyết chiến giữa Thần và Phật đã mở ra.

Hạch Đạn Phật đối chiến tạo vật chủ, Đỗ Lan chuẩn bị sẵn bắp rang bơ và Coca.

Với tư cách là kẻ khởi xướng mọi chuyện, hắn chỉ làm khán giả, hoàn toàn không muốn can thiệp.

Vì Tồn Tại X đã bị giữ chân, nên lời cầu nguyện của Mã Lệ Tô không còn tác dụng, cô ta không thể tiếp tục thăng tiến ma lực, lúc này Đàm Nhã ngược lại có thể tiếp tục thăng tiến thông qua pin ma lực.

Quá nhiệt cũng không sao.

Đàm Nhã muốn kích phát toàn bộ thực lực của Dạ Oanh để đánh bại Mã Lệ Tô: Tồn Tại X, để ông thấy sức mạnh của khoa kỹ Lai Hi.

Bắt đầu quá tải.

Giáp của Dạ Oanh bắt đầu phát nhiệt, ma lực đã áp chế được Mã Lệ Tô.

Hai chiến trường, một ở vũ trụ vật chất, một ở tứ thứ nguyên cao hơn.

Một bên là Đàm Nhã đấu Mã Lệ Tô, một bên là Hạch Đạn Phật đấu Sáng Thế Chủ.

Một bên là tấn công vật lý lẫn nhau, một bên là biện kinh trên tầng diện tinh thần.

Cả hai chiến trường đều vô cùng nóng bỏng, đều đại diện cho tinh thần đấu tranh không khuất phục của nhân loại hiện đại đối với Sáng Thế Chủ, không sợ hãi quyền uy của tạo vật chủ, dùng dũng khí con người để làm lay động lãnh địa của Thần.

Hạch Đạn Phật muốn bảo Sáng Thế Chủ rằng, sáng tạo không đồng nghĩa với nắm giữ: Thứ ngươi sáng tạo ra ngay từ khi bắt đầu đã hoàn toàn thoát ly khỏi cấu tưởng của ngươi, hiện thực tuyệt đối sẽ không khế hợp hoàn mỹ với ý tưởng của ngươi đâu.

Tư tưởng và hiện thực tách rời nhau, giống như con người muốn vẽ hình tròn, trong đầu có một hình tròn hoàn mỹ, nhưng vẽ ra chắc chắn có sai lệch, thế là không hoàn mỹ.

Hạch Đạn Phật cho rằng tạo vật chủ cũng vậy, dự định và cấu tứ của tạo vật chủ đối với thế giới trong quá trình sáng tạo chắc chắn sẽ xuất hiện sai lệch, hoàn mỹ sẽ biến thành không hoàn mỹ, dù là tạo vật chủ cũng khó tránh khỏi sự hụt hẫng đó.

Tồn Tại X lại nói: Ta sáng tạo không hề có tỳ vết, là hoàn mỹ.

Ngươi căn bản không hiểu định nghĩa của hoàn mỹ, đối với ta thế giới có chiến tranh, có phá hoại, tất cả cái đẹp và cái xấu đều là một phần của thế giới.

Ngươi căn bản sẽ không hiểu cảm giác sáng tạo thế giới, ngươi chưa từng sáng tạo thế giới bao giờ.

Tồn Tại X muốn dùng kinh nghiệm sáng thế phong phú để đánh bại Hạch Đạn Phật: Đừng quên, ngay cả ngươi cũng là do ta sáng tạo ra.

Hạch Đạn Phật vẫn bình tĩnh: Trong ý tưởng của ngươi, ta sẽ hủy diệt thế giới, nhưng hiện tại ta không làm thế.

Vậy nên ngươi chỉ sáng tạo ra cơ thể của ta, chứ không thể nắm giữ nhân sinh của ta.

Đó cũng là một loại sai lệch.

Sáng Thế Thần, ngươi vẫn chấp mê bất ngộ, ngươi vẫn chưa nhận thức được hiện thực và ý tưởng của ngươi là khác nhau, thế nên vạn vật vô tướng vạn pháp giai không, ngươi hiểu không.

Ta không hiểu.

Tạo vật chủ cảm thấy mình đang lãng phí thời gian, chưa bao giờ gặp phải cái gã nói năng lằng nhằng như thế này: Mau đi hủy diệt thế giới cho ta, ta ra lệnh cho ngươi làm vậy.

A Di Đà Phật, ta không chấp nhận mệnh lệnh của ngươi, sứ mệnh của ta là giác ngộ chúng sinh, ta sẽ bắt đầu từ ngươi trước.

Ngươi đang lãng phí tinh lực của ta.

Tồn Tại X cũng phải chịu sự gò bó của thời gian, cách duy nhất để thời gian quay ngược là hủy diệt thế giới rồi bắt đầu lại.

Đối với Tồn Tại X, thời gian chính là biểu hiện khách quan của sự biến hóa và phát triển của vật chất, hắn có thể đình chỉ thời gian bằng cách đình chỉ sự biến hóa của vật chất, cũng có thể hủy diệt thế giới để bắt đầu lại, quay về lúc vật chất xuất hiện ban đầu cũng chính là quay về điểm khởi đầu của dòng thời gian.

Tồn Tại X khác với Đỗ Lan, Đỗ Lan thực sự có thể khống chế thời gian, còn Tồn Tại X là thông qua can thiệp vào vật chất để thao túng thời gian.

Đối với Tồn Tại X, thời gian thực ra không tồn tại, chỉ tồn tại tiến độ biến hóa của vật chất.

Vì bản thân Tồn Tại X không biến đổi, hắn sẽ luôn như vậy, Tồn Tại X không thể quay về thời điểm hắn sinh ra, không thể nghịch chuyển sự tồn tại của chính mình.

Nhưng đối với Đỗ Lan, thời gian là tồn tại thực sự, độc lập với vật chất, vì ngay cả khi không có thế giới, vẫn còn Tồn Tại X, Đỗ Lan vẫn có thể men theo dòng thời gian của Tồn Tại X để quay về thời thượng cổ, quay về lúc Tồn Tại X vừa mới ra đời, đó là điều mà ngay cả Tồn Tại X cũng không làm được.

Lãng phí tinh lực cũng đồng nghĩa với lãng phí thời gian.

Ngươi đã nói ra từ ta, nghĩa là ngươi chỉ là tiểu ngã, cũng sẽ phải chịu sự gò bó của đại ngã.

Nói nhiều như vậy, ngươi muốn bảo trên đầu ta còn một ý thức tập thể của thần sao.

Ha ha, thật nực cười, ta là đấng sáng thế độc nhất vô nhị, tư tưởng của ta chính là thế giới này.

Giờ ta đã chán rồi, nếu ngươi không chịu hủy diệt, thì chỉ còn cách xóa sổ ngươi thôi.

Tạo vật chủ phất tay, định xóa bỏ Hạch Đạn Phật.

Tạo vật chủ rất ít khi xóa bỏ một thứ gì đó, nếu có xóa thì cơ bản cũng là xóa sổ sinh mạng trong thế giới vật chất, hơn nữa còn thông qua đại hồng thủy, bom hạt nhân để tẩy địa.

Vì chế tạo thế giới vật chất rất phiền phức, còn chế tạo sinh mạng thì đơn giản hơn nhiều.

Không thay đổi khung của vũ trụ vật chất, chỉ cần hủy diệt sinh mạng trên đó rồi thay một đợt cư dân mới là xong.

Hắn đã dùng cách đó để thay thế khủng long, giờ cũng định hủy diệt nhân loại.

Dù sao hắn cũng có rất nhiều ý tưởng về sinh mạng.

Cơ thể Hạch Đạn Phật bắt đầu trở nên trong suốt, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường.

Không thể xóa bỏ.

Sáng Thế Chủ lần đầu gặp phải tình huống này, rõ ràng trước mắt chỉ là một yêu tinh bom hạt nhân, vậy mà kháng cự được tạo vật chủ.

Làm sao có thể.

Ngươi lẽ nào thực sự có thể siêu thoát khỏi sự tồn tại vật chất, giống như ta.

Tồn Tại X nhận ra đối phương có lẽ đã tiến hóa đến mức ngang hàng với mình.

Nhưng làm sao có thể.

Trong thế giới do chính mình sáng tạo căn bản không thể sinh ra một vị thần khác, sinh ra A lại da thức đã là điểm cuối của vũ trụ vật chất rồi.

Cũng không trách ngươi không hiểu, vì sự tồn tại của ta là để điểm hóa chúng sinh, bao gồm cả ngươi.

Cho dù ngươi có hủy diệt thế giới, ta cũng sẽ không biến mất.

Hạch Đạn Phật nói: Ngươi một ngày chưa khai ngộ, ta sẽ ngày ngày giảng kinh cho ngươi nghe.

Phiền cho hắn chết thì thôi.

Oanh, trên chiến trường vũ trụ vật chất, Đàm Nhã đã giành được ưu thế, trong cuộc đối đầu, cơ thể Mã Lệ Tô đã tới giới hạn, cuối cùng không chịu nổi nữa mà rơi xuống.

Đàm Nhã bắt lấy Mã Lệ Tô, đưa cô ta tới nhà tù lao cải để tiếp nhận cải tạo.

Sau đó quay lại bầu trời, lúc này máy bay ném bom đã ném bom, nhưng bom hạt nhân lại không rơi xuống, vì trong khoang chứa chẳng có gì cả.

Làm sao có thể.

Các ma đạo sư khác đều chấn kinh, họ đã hy sinh nhiều như vậy, cuối cùng chẳng lẽ lại là lãng phí vô ích sao.

Chẳng lẽ cái gọi là bom hạt nhân căn bản chỉ là một cú lừa.

Vậy cú lừa này là để lừa ai.

Lừa Đế quốc, nhưng Đế quốc chẳng có tổn thất gì.

Chương 2328

Lừa Liên bang, dường như cũng chẳng có lợi ích gì.

Lừa ma đạo sư, để ma đạo sư đi nộp mạng.

Đây dường như là cách giải thích khả dĩ nhất, vì cuối cùng họ quả thực đã làm được, đơn vị ma đạo sư tổn thất thảm trọng, đến cả Mã Lệ Tô mạnh nhất cũng bị bắt, các ma đạo sư còn lại e là cũng không thể rời khỏi Đế quốc, lần này là toàn quân bị diệt.

Chẳng lẽ đây là âm mưu do Đế quốc và Liên bang cùng lên kế hoạch, chỉ để tiêu diệt đơn vị ma đạo sư của Hiệp ước Liên hợp.

Chẳng lẽ Liên bang và Đế quốc đã quyết định hợp tác với nhau rồi.

Nghĩ nhiều thế nào cũng vô ích, vì họ đã không còn đường chạy.

Đàm Nhã sắp kết thúc cuộc chiến rồi.

Chiến dịch phục thù đã thất bại, tất cả những người sống sót đều bị Đàm Nhã ép hạ cánh xuống sân bay và bị bắt giữ, kế hoạch ném bom hạt nhân tan tành.

Tốt lắm, Hạch Đạn Phật cũng đã giữ chân được Tồn Tại X.

Nhưng cũng chỉ là giữ chân thôi, không thể thay đổi được Tồn Tại X, vì Sáng Thế Chủ vốn rất cố chấp, dù sao làm công tác sáng tạo thì cũng phải có chút kiên trì riêng, nếu không cũng chẳng tạo ra được thế giới phong phú đa dạng như vậy.

Thế nên Tồn Tại X sẽ không thay đổi, thậm chí sẽ không nghe bất kỳ một câu nào của Hạch Đạn Phật, hắn chỉ thấy Hạch Đạn Phật nói năng ồn ào.

Tuy nhiên có thể khiến Sáng Thế Chủ thấy khó chịu cũng coi như không tệ rồi.

Hơn nữa Hạch Đạn Phật còn có thể hình chiếu xuống nhân gian giảng Phật, dạy mọi người đều trở thành hạt nhân.

Hoàn mỹ rồi, sau này Sáng Thế Thần không thể tùy tiện can thiệp vào nhân gian nữa.

Đỗ Lan cảm thấy đây là toàn thắng của mình, tuy không trừ khử được Sáng Thế Thần, nhưng ít nhất đã giải quyết được vấn đề tín ngưỡng: Ta cũng đến lúc nên đi rồi.

Sự tồn tại của Hạch Đạn Phật đã bị kéo vào những cuộc biện kinh vô tận, không thể can thiệp vào nhân gian.

Nhờ đó, thế giới loài người cuối cùng cũng yên tâm phát triển chủ nghĩa vô thần, từng bước xây dựng sức mạnh của chính mình.

Phân thân của Hạch Đạn Phật sẽ bước đi trên thế giới với thân phận phàm nhân để truyền bá tư tưởng, dẫn dắt nhân loại tu luyện thành hạch đạn.

Tuy nhiên, việc này cần rất nhiều thời gian, Đỗ Lan tin rằng thế giới này rồi sẽ có một ngày khôi phục hòa bình.

Chúng ta phải nỗ lực hết mình để khiến thế giới này trở nên tốt đẹp hơn.

Đỗ Lan nói như vậy.

Sẽ như vậy thôi.

Đàm Nhã phi thường đồng tình với lời của Đỗ Lan.

Thế giới sẽ tốt đẹp hơn.

Đối với vụ tập kích của Liên Bang Quốc, Đế Quốc không làm rùm beng lên, chỉ tuyên bố đó là hành động tự ý của một nhóm nhỏ những kẻ theo chủ nghĩa quân phiệt, nỗ lực khống chế sự việc trong một phạm vi nhất định.

Liên Bang Quốc hiển nhiên cũng nhận ra rằng việc dựa vào một loại vũ khí chiến lược để đánh bại Đế Quốc là chuyện không khả thi, dù sao đây cũng không phải là thế giới nhị thứ nguyên 2D.

Trong thế giới nhị thứ nguyên, nhân loại luôn thích dùng vũ khí quyết chiến để định đoạt càn khôn trong một trận đánh, và loại vũ khí này thường được một học sinh trung học nhặt được, để rồi cậu ta phải gánh vác trọng trách cứu cả nhân loại, xoay chuyển cục diện bất lợi.

Phải nói rằng loại vũ khí quyết chiến cuối cùng này chỉ có những quốc gia nhỏ bé với tài nguyên hạn chế mới tin tưởng.

Dựa vào một loại vũ khí để giải quyết chiến tranh chỉ là ảo tưởng ngây thơ, vô dụng đối với các đại quốc.

Thực tế, chiến tranh giữa các quốc gia là cuộc đọ sức về thực lực tổng hợp và sức chịu đựng của quốc dân, một loại vũ khí đơn lẻ không có giá trị quá lớn.

Đáng tiếc, nền tảng của nhị thứ nguyên lại là những quốc gia nhỏ bé, vì thế vũ khí quyết chiến thường xuyên trở thành điểm mấu chốt để chuyển bại thành thắng, thậm chí các học sinh trung học hết lần này đến lần khác phải ra trận để gánh vác trọng trách cứu thế.

Nhưng đối với một quốc gia có thực lực tổng hợp mạnh mẽ, sự đoàn kết và khả năng tổ chức đứng đầu thế giới như Đế Quốc, Liên Bang nếu muốn đi theo con đường dùng vũ khí quyết chiến để định càn khôn thì chắc chắn sẽ không thành công.

Liên Bang Quốc cũng nhận ra điều này, nếu khai chiến, họ sẽ phải đối mặt với sức chiến đấu tuyệt đối của Đế Quốc.

Đế Quốc và Liên Bang lại giáp ranh nhau, nếu đánh thật, Liên Bang cũng chẳng dễ chịu gì.

Vì vậy, xét về lâu dài, Liên Bang, Hợp Châu Quốc và Lai Hi sẽ hình thành thế chân vạc.

Hiện tại bất kỳ bên nào khai chiến cũng là thiếu trí tuệ, chỉ làm lợi cho kẻ khác.

Và cùng với sự xuất hiện của tín ngưỡng hạch đạn và hạch đạn thật, hòa bình trong tương lai sẽ rất dài lâu, cho đến khi một kẻ thù chung của nhân loại xuất hiện.

Có lẽ là virus, có lẽ là người ngoài hành tinh, có lẽ là ung nhọt của nhân loại, hay thậm chí là Thần.

Đến lúc đó, nhân loại có lẽ, có khả năng, biết đâu chừng sẽ thực hiện được đại đoàn kết.

Tóm lại, mọi người cứ hướng về phương hướng đó mà nỗ lực.

Vạn sự vạn vật đều có mặt tốt và mặt xấu, chúng ta không thể xa cầu chiếm hết phần tốt về mình rồi đẩy phần xấu cho người khác.

Kẻ có suy nghĩ như vậy chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Những gì chúng ta có thể làm là chấp nhận sai lầm từng chút một và nỗ lực để mọi thứ phát triển theo hướng tốt đẹp hơn.

Đã biết đến định luật Murphy, chúng ta nên tỉnh táo để không cho nó xảy ra.

Định luật Murphy: Mọi việc sẽ diễn biến theo dự báo xấu nhất.

Thực ra sở dĩ có định luật này là vì trước khi làm việc gì, mọi người đã dự liệu đến khả năng thất bại, nhưng khi thực hiện lại ôm tâm lý cầu may chứ không cố gắng loại bỏ sai lầm.

Định luật này ra đời khi NASA thiết kế mười bảy thiết bị đắt tiền, chỉ cần một cái vận hành là thành công, nhưng cuối cùng cả mười bảy cái đều hỏng, lại còn hỏng cùng trên một đường dây không ổn định.

Đây rõ ràng là tâm lý cầu may, biết thiết bị không ổn định nên mới chế tạo mười bảy cái, nhưng lại không loại bỏ nguyên nhân gốc rễ của sự không ổn định đó, chỉ hy vọng rằng số lượng nhiều thì xác suất thành công nhỏ nhoi kia nhất định sẽ xảy ra.

Cuối cùng chứng minh suy nghĩ đó hoàn toàn là tự lừa mình dối người.

Mười bảy thiết bị hỏng vì cùng một nguyên nhân, nhiệm vụ hoàn toàn thất bại, định luật Murphy từ đó mà ra đời.

Thực ra khi nghĩ đến định luật Murphy, con người đã nhận ra khả năng thất bại, vậy thì nên nỗ lực bài trừ nguyên nhân thất bại, chứ không phải sao chép khả năng thất bại đó mười bảy lần rồi giao phó thắng phụ cho tâm lý cầu may, điều đó là sai lầm.

Có người nói đây là vấn đề xác suất.

Tung một đồng xu một lần thì xác suất sấp ngửa là năm mươi năm mươi, nhưng tung một trăm lần, đến lần thứ một trăm thì xác suất không còn là năm mươi năm mươi nữa.

Các nhà xác suất học sẽ hùng hồn giải thích lý do.

Tung một lần là năm mươi năm mươi vì dữ liệu thu thập được quá ít, chỉ biết đồng xu có hai mặt.

Còn tung một trăm lần, dữ liệu thu thập được nhiều hơn, chín mươi chín lần trước đã cung cấp dữ liệu mới, không còn đơn thuần là đồng xu có hai mặt nữa, đặc tính của đồng xu đã được bộc lộ qua chín mươi chín lần lặp lại đó.

Vì thế xác suất lần cuối cùng liên quan mật thiết đến dữ liệu của chín mươi chín lần trước.

Ví dụ chín mươi chín lần trước đều là mặt sấp, vậy lần cuối cùng cũng có khả năng là mặt sấp, thậm chí có thể suy ra đồng xu này cả hai mặt đều là sấp, không có mặt ngửa.

Chỉ tung một lần thì không thể biết đồng xu có phải toàn mặt sấp hay không, nhưng tung chín mươi chín lần thì có thể biết.

Đó chính là vấn đề xác suất, một sự việc xảy ra đơn lẻ và xảy ra liên tục sẽ cho kết quả xác suất khác nhau.

Một cái máy sao chép ra mười bảy cái thực chất chính là vấn đề tung đồng xu.

Nếu xem mười bảy cái máy là các sự kiện độc lập, thì mỗi cái đều có xác suất thắng bại là năm mươi năm mươi.

Sao chép bao nhiêu cũng không tăng được xác suất thắng lợi.

Nhưng nếu mười sáu cái trước đã thất bại, thì cái cuối cùng cơ bản có thể tuyên án tử hình.

Xem như một sự kiện liên tục và chỉnh thể, khi số máy thất bại càng nhiều, xác suất thất bại của những cái sau sẽ tăng vọt.

Càng sao chép nhiều, thất bại càng thảm.

Dùng xác suất để giải thích định luật Murphy sẽ rõ ràng hơn, thấy rõ sự đáng sợ của việc sao chép sai lầm.

Chương 2329

Sai lầm càng được sao chép nhiều, càng chứng minh nhân loại không thể thoát khỏi sai lầm đó.

Trước khi rời đi, Đỗ Lan lại mở một buổi phổ cập khoa học, giới thiệu định luật Murphy cho mọi người và dùng xác suất để giải thích một phen, tổng kết bằng một câu: Đừng sao chép sai lầm, đừng ôm tâm lý cầu may.

Nếu các ngươi nhận ra mình có khả năng rơi vào định luật Murphy, phải kịp thời tự tỉnh, sửa chữa sai lầm rồi mới tiếp tục.

Nếu không, định luật Murphy nhất định sẽ xảy ra.

Xác suất đã giải thích rằng khả năng xảy ra định luật Murphy sẽ tăng lên theo số lần sự việc lặp lại, vì vậy tuyệt đối đừng có tâm lý cầu may.

Ngài sắp đi rồi sao.

Đàm Nhã thật sự có chút không nỡ, vì chỗ dựa lớn như Đỗ Lan quả thực quá đáng tin cậy.

Đúng vậy, sao nào, cô có hứng thú với chuyến du hành của tôi không.

Nếu muốn, cô có thể đi cùng.

Đỗ Lan mời mọc.

Nhưng Đàm Nhã từ chối: Tôi muốn ở lại đây để chứng kiến quốc gia này bước lên con đường phồn vinh phú cường.

Cô có lựa chọn của riêng mình, cô muốn xây dựng quê hương thứ hai.

Cố gắng lên, Lai Hi giao lại cho các người đấy.

Đỗ Lan ra đi không mang theo một áng mây nào, ẩn giấu công danh.

Những bức tường cao quen thuộc, kiến trúc quen thuộc, và những biểu cảm tê dại quen thuộc.

Đỗ Lan trở về nhà, nghe Địch Ny Toa nói Tam Lạp đã tìm thấy một thế giới tương tự như quê cũ nên đã về thăm thân nhân rồi.

Đỗ Lan một lần nữa quay lại thế giới Cự Nhân này để quan tâm con gái.

Thế giới vẫn như xưa, chỉ là lần trước khi đến quốc gia được bao bọc bởi tường cao này, Đỗ Lan đã khuấy động một cơn cuồng triều trong quán rượu nhỏ, tạo ra sóng gió, chế tạo tin tức và xe tăng, khiến họ tiếp nhận tư tưởng tự do phá tường mà ra.

Tuy nhiên, thế giới trước mắt vẫn y như cũ, tường cao sừng sững, con người tê dại, cư dân sống trong tường từ lâu đã quên đi nỗi sợ hãi bị Cự Nhân chi phối.

Giờ nên tìm xem con gái đang ở đâu.

Đỗ Lan thầm nghĩ con gái sẽ không lại biến thành ánh sáng chứ, thế giới trước cứu nhân loại là Ultraman, nhưng lần này e là Ultraman sẽ không xuất hiện.

Đây là quốc gia trong tường Đế quốc Eldia Ngải Nhĩ Địch Á, họ sống dưới sự bảo vệ của ba lớp tường vi.

Cự Nhân bên ngoài muốn vào, còn cư dân bên trong không muốn ra.

Mọi quốc dân đều cho rằng thế giới ngoài tường đã bị Cự Nhân chiếm lĩnh, chỉ có thế giới trong tường là an toàn.

Họ hiểu biết rất ít về thế giới và lịch sử.

Bởi vì Đế quốc Eldia căn bản không dạy cho mọi người nhận thức về thế giới hay lịch sử, mỗi quốc dân đều sống một cách tê dại như xác sống.

Điều này là không đúng.

Đỗ Lan nói, vì người ta khi đã ăn no thì không thể không kiếm chuyện, không thể không suy nghĩ vẩn vơ.

Thế nhưng trong tường không thấy một tia lửa tư tưởng nào, chỉ có Quân đoàn Trinh sát Điều tra binh đoàn là có chút tinh thần kiếm chuyện, sẵn sàng hiến dâng tính mạng vì một mục tiêu khó lòng đạt tới.

Nhưng ngoại trừ điều đó, quốc gia này dường như rơi vào đình trệ, cả xã hội ổn định một cách bất thường.

Sự phát triển của quốc gia có quy luật, nhưng không tránh khỏi một hai quốc gia đặc biệt.

Eldia chính là sự tồn tại đặc biệt đó, họ tự phong tỏa trong tường, hưởng thụ hòa bình ngàn năm, không một chút gợn sóng.

Quốc dân trong tường căn bản không giống những con người đang sống, mà giống như những con rối.

Ổn định và áp bức, đó cũng là tính hai mặt của hòa bình ngàn năm.

Một lần nữa đến quốc gia này, Đỗ Lan có lĩnh ngộ mới: Tam Lạp, con quả nhiên ở đây.

Đỗ Lan dễ dàng tìm thấy con gái, cô đang trốn trong góc lén nhìn một bản thân khác.

Năm đó Tam Lạp còn là một đứa trẻ, bị bọn buôn người bắt cóc, chính nam chính Eren Ngải Luân đã đâm chết bọn buôn người và cứu cô đi, sau đó cô được một đôi vợ chồng lương thiện nhận nuôi.

Đó chính là cha mẹ Eren, một người là bác sĩ chân đất nổi tiếng, một người là bà nội trợ đảm đang.

Con đang hoài niệm hương vị của mẹ sao.

Hương vị của mẹ, chỉ có Cự Nhân mới biết.

Tam Lạp lắc đầu: Con chỉ cảm thấy thế giới này rất thân thuộc, cảm thấy mình nên giúp đỡ họ.

Tam Lạp chỉ đến để hoài niệm, thuận tiện giúp một tay.

Vì đã trải qua thế giới tương đồng, cô biết Cự Nhân sẽ sớm phá tường xông vào, nên cô muốn làm gì đó chứ không thể khoanh tay đứng nhìn.

Trong đa vũ trụ có vô số thế giới song song, con không thể quản hết từng cái một đâu.

Thế giới rộng lớn vượt xa tưởng tượng, Đỗ Lan không nghĩ gia đình họ có thể quản hết được.

Đã tìm thấy thì không thể không quản.

Tam Lạp nói: Những thế giới con chưa tìm thấy thì không nói, nhưng đã thấy rồi thì phải quản.

Giống như cổ nhân nói quân tử viễn bào trù vậy, lòng con không thể sắt đá, trừ khi con rời xa việc xuyên không.

Sách Mạnh Tử có đoạn kể vua Lương Huệ Vương thấy con bò dùng tế lễ rất đáng thương nên đã đổi sang con cừu, sau đó bị người dân cười nhạo là keo kiệt.

Ông than khổ với Mạnh Tử, khẳng định mình không keo kiệt.

Mạnh Tử an ủi đó là biểu hiện của lòng nhân từ, vì thấy con bò mà không thấy con cừu nên mới đổi, đó là lòng trắc ẩn.

Quân tử thấy động vật thảm thiết thì không nỡ giết thịt, nên quân tử tránh xa nhà bếp viễn bào trù, Lương Huệ Vương là người có lòng nhân ái lớn lao.

Ý của Tam Lạp cũng tương tự, đã thấy người trong thế giới chịu khổ thì cô chắc chắn phải xuyên qua giúp đỡ, không thể ngồi nhìn.

Đỗ Lan có chút tự hào, xem ra sự giáo dục của mình và Địch Ny Toa rất thành công, dạy dỗ ra một cô con gái có tinh thần trách nhiệm và bản lĩnh.

Xem ra đã đến lúc truyền thụ cho con một vài mẹo nhỏ khi xuyên không.

Đỗ Lan thầm nghĩ mình đã lâu không mở lớp học nhỏ, nên truyền thụ kỹ xảo xuyên không của mình cho con gái.

Tam Lạp vội vàng từ chối, cô biết rõ Đỗ Lan xuyên không tuy có giúp đỡ nhưng luôn làm theo kiểu ai đau khổ mặc ai, căn bản không để mọi người làm xong việc một cách thoải mái.

Để con tự làm thì hơn.

Không được, con mới vào nghề còn non xanh lắm, phải học tập nhiều.

Đỗ Lan nghĩa vô phản cố gánh vác trách nhiệm dạy bảo con gái: Đầu tiên, quy tắc thứ nhất là: Tam đại đầu sỏ nhất định phải có người thứ tư, Tứ đại thiên vương nhất định phải có người thứ năm, Ngũ cường nhất định phải có người thứ sáu, Lục thần nhất định phải có người thứ bảy, Thất tinh nhất định phải có người thứ tám, Bát đại kim cương nhất định phải có người thứ chín, Cửu vĩ nhất định phải có người thứ mười.

Cứ thế mà suy ra, con hiểu chưa.

Quả nhiên đó đều là những mẹo quậy phá của cha, căn bản không phải mẹo xuyên không.

Tam Lạp biết ngay Đỗ Lan sẽ đem mớ kinh nghiệm chủ quan đó áp dụng vào việc xuyên không khách quan, đó là kỹ xảo của Đỗ Lan chứ có phải kỹ xảo xuyên không đâu.

Nhưng Đỗ Lan là bề trên, Tam Lạp chỉ có thể ngoan ngoãn cúi đầu, không để Đỗ Lan phát hiện ra biểu cảm méo mó của mình, cô sợ mình sẽ mất kiểm soát cơ mặt.

Xem ra con học được rồi, vậy chúng ta bắt đầu thực chiến thôi, chúng ta đi tìm nhóm ba người hồi hương, trở thành thành viên thứ năm của họ.

Ứng dụng mẹo nhỏ: Nhóm ba người tất yếu tồn tại thành viên thứ tư.

Thực tế cũng vậy, Bertholdt, Annie, Reiner và Marcel vốn tạo thành tiểu tổ tác chiến bốn người, chỉ là Marcel đen đủi đã tử nạn trước khi tiếp cận tường ngoài.

Vậy nên Đỗ Lan tính luôn cả hắn là có bốn người, ông đi tới sẽ là người thứ năm.

Đỗ Lan vui vẻ quyết định bắt đầu từ nhóm ba người hồi hương, thông qua thực tiễn để cầm tay chỉ việc dạy Tam Lạp cách tìm thấy niềm vui khi xuyên không.

Tam Lạp gật đầu, Đỗ Lan biểu diễn phía trước, cô ẩn mình trong bóng tối quan sát học tập.

Thế giới này không chỉ có Đế quốc Eldia, tuy cư dân trong tường không biết mình đang sống trên một hòn đảo cô độc, không biết thế giới rộng lớn, không biết ngoài Cự Nhân còn có nhiều quốc gia khác, càng không biết những quốc gia đó không hề thân thiện với Eldia.

Nhóm ba người hồi hương chính là từ thế giới bên ngoài lẻn vào Eldia, chờ thời cơ phá hoại để đạt được mục tiêu của mình.

Hiển nhiên bên ngoài đã nhìn Eldia chằm chằm, chuẩn bị ra tay.

Chào các cậu.

Nhóm ba người đang bàn bạc ngoài tường cách lẻn vào bên trong, họ định biến thành Cự Nhân phá tường, sau đó khôi phục hình người để lẩn vào đám đông tị nạn.

Ba người họ cũng chỉ là những đứa trẻ, nghĩ ra được kế hoạch này đã là không tệ rồi.

Cả ba đều có năng lực biến thân thành Cự Nhân, nhưng biến thân đồng nghĩa với việc họ chỉ có thể sống thêm mười ba năm, tức là đám thiếu niên này tối đa cũng chỉ sống đến ba mươi tuổi.

Tuổi trung bình hiện tại của họ là mười bảy, đúng là học sinh trung học rồi, tuy rằng họ là những học sinh trung học không được đi học.

Chào các cậu, tôi là cấp trên trực tiếp của các cậu, cũng là thành viên thứ năm của chiến dịch đoạt lại, từ hôm nay các cậu phải nghe lệnh của tôi.

Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện trước mặt ba người đang chuẩn bị hành động và tuyên bố mình là lãnh đạo cao nhất: Marcel đâu rồi.

Nhóm ba người sững sờ, chưa từng nghe nói nhiệm vụ lần này có thành viên thứ năm, nhưng họ vẫn trả lời: Marcel bị Cự Nhân tập kích, đã hy sinh.

Dù chỉ ở tuổi học sinh trung học nhưng ba khuôn mặt đều hằn sâu nỗi khổ hận, nhìn qua là biết họ rất đau buồn.

Không chỉ vì đồng đội hy sinh, mà còn vì để biến thành Cự Nhân phải có huyết thống Eldia, mà huyết thống này ở ngoài đảo bị gọi là máu của ác quỷ, bị kỳ thị.

Chương 2330

Những đứa trẻ lớn lên trong sự kỳ thị tự nhiên sẽ khổ hận, không thể vui vẻ nổi.

Các cậu có biểu cảm gì thế này.

Sao mặt mày ai cũng không vui vậy.

Chúng ta phải mỉm cười đối diện với khó khăn, gánh vác sinh mệnh của Marcel mà làm thôi, phấn chấn lên, cười một cái nào.

Đỗ Lan muốn làm cho những khuôn mặt khổ qua phải cười lên.

Cười không nổi, đối mặt với cuộc đời gián điệp ảm đạm, nhóm ba người hồi hương một chút cũng cười không nổi.

Thực tế vận mệnh của họ cơ bản đã được định sẵn, là không sống quá ba mươi tuổi, là định sẵn làm công cụ, tâm trạng tốt lên được mới lạ.

Trong hơn mười năm từ khi sinh ra, họ chưa từng thực sự biết thế nào là vui vẻ.

Vậy, giờ các cậu định lẻn vào Eldia bằng cách nào.

Cả ba cảnh giác nhìn Đỗ Lan, đối với kẻ đột nhiên nhảy ra tự xưng là người thứ năm của nhóm, họ bản năng tràn đầy sự bất tín nhiệm.

Cuối cùng, người có khuôn mặt hiền lành nhất là Bertholdt hỏi: Ngài cũng là người Marley danh dự.

Câu hỏi này chứa đựng rất nhiều thông tin.

Đầu tiên, người Marley danh dự không phải người Marley thật sự.

Thứ hai, người Marley không phải người Eldia.

Thứ ba, Marley danh dự là danh hiệu cho những người có huyết thống Eldia.

Và chỉ những người có huyết thống Eldia mới có khả năng hóa thân thành Cự Nhân, mới có bản lĩnh sinh tồn trên hòn đảo đầy rẫy Cự Nhân này.

Giống như ba người họ, họ là người Marley danh dự, sở hữu huyết thống Eldia, có thể biến thân Cự Nhân, đó là lý do họ có thể an toàn đến được ngoài tường.

Đỗ Lan xuất hiện ở đây, vậy ông cũng phải phù hợp với các điều kiện đó.

Hố hố, tôi không phải người Marley danh dự, tôi cũng không biết biến thân thành Cự Nhân, nhưng tôi sở hữu một tinh thần không sợ hãi.

Tinh thần của tôi giúp tôi vô cụ trước mọi hiểm nguy, tử vong như gió luôn bên cạnh ta, tôi là bạn nhảy của Nữ thần chết chóc.

Đỗ Lan nghiêm túc nói nhảm: Xem ra các cậu không tin tôi, tôi có thể chứng minh cho các cậu thấy.

Đỗ Lan lấy ra một tấm thẻ căn cước công nghệ cao có thể hiển thị bất kỳ thân phận nào.

Ba người nhìn thấy trên thẻ Đỗ Lan đưa ra quả thực viết: Tổng phụ trách tiểu tổ chiến dịch đoạt lại, Đỗ Lan.

Không sai chứ.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, nhưng có thể xác nhận Đỗ Lan chính là một người Marley thứ thiệt.

Xem ra Marley vẫn không tin tưởng những người Marley danh dự như họ.

Họ là những tồn tại không được thấu hiểu, không có nơi nương náu, không có không gian sinh tồn, đó mới là lý do thực sự họ không cười nổi.

Chào trưởng quan.

Đã xác định Đỗ Lan là người Marley, những người Marley danh dự như họ phải cung kính hết mức.

Dù sở hữu sức mạnh rất lớn nhưng cơ thể họ đã được huấn luyện thành hình dạng của những con chó săn trung thành.

Tốt, giờ nói về kế hoạch của các cậu đi.

Kế hoạch rất đơn giản, vẫn do Bertholdt điềm tĩnh giới thiệu: Chúng tôi định phá hoại tường cao, thả Cự Nhân vào, lúc đó chúng tôi sẽ lẩn vào đám đông chạy vào tường nội.

Họ biết Đế quốc Eldia có tường bích phòng ngự, chỉ cần phá vỡ một lớp, họ có thể cùng những người tị nạn tiến vào phía sau lớp tường thứ hai.

Toàn bộ Eldia là một cấu trúc vòng lớn bao vòng nhỏ, ở trung tâm nhất là thủ đô của họ, nơi các quý tộc đế quốc sinh sống.

Còn phía sau tường ngoại chủ yếu là thường dân làm nông nghiệp và công nghiệp nhẹ.

Một khi xảy ra sự cố, những người này chắc chắn sẽ rút về phía tường thứ hai, chắc chắn sẽ xuất hiện lượng lớn dân tị nạn không thể chứng minh thân phận, lúc đó họ sẽ trà trộn vào.

Ý tưởng rất hay, nhưng nếu thả Cự Nhân vào, sẽ có rất nhiều người chết, các cậu đã nghĩ tới chưa.

Đỗ Lan hỏi.

Ba người rất kỳ quái, vì sự giáo dục của Marley luôn nói Eldia là ác quỷ, là loài quỷ đã nô dịch đại lục ngàn năm, đều là những tồn tại chết không đáng tiếc.

Từ bao giờ người Marley lại quan tâm đến sự sống chết của người Eldia.

Chẳng lẽ Đỗ Lan đi đường bị ngã hỏng não rồi.

Giống như Son Goku trong Dragon Ball, nếu không ngã hỏng não thì đã sớm trở thành tiên phong quân xâm lược Trái Đất rồi.

Nhưng vì ngã hỏng não nên ngược lại thành người bảo vệ Trái Đất.

Người Marley sẽ không quan tâm đến sự sống chết của người Eldia, vì trong nước Marley đâu đâu cũng tràn ngập sự kỳ thị đối với huyết thống Eldia.

Đối mặt với sự nghi vấn và khó hiểu của ba người, Đỗ Lan thản nhiên tự nhược, không hề để ý đến việc gây ra sự hoài nghi: Kế hoạch của các cậu rất tốt, nhưng các cậu phải yêu cầu bản thân cao hơn một chút, phải tốt hơn cả mức tốt.

Làm người nếu thỏa mãn với hiện tại thì sẽ như nghịch thủy hành chu, không tiến ắt lùi.

Vậy nên các cậu hãy động não đi, nghĩ xem có cách nào tốt hơn không.

Tốt hơn cả mức tốt.

Đối mặt với sự làm khó của Đỗ Lan, ba người không hề có chút tính nóng nảy nào.

Họ cảm thấy Đỗ Lan cố ý gây khó dễ, nhưng biết làm sao được, ai bảo họ chỉ là người Marley danh dự, còn Đỗ Lan là người Marley thật.

Quan hệ đó giống như chủ nô và nô lệ, Đỗ Lan bảo họ làm gì, họ không thể phản kháng.

Tam Lạp ở trong bóng tối biết Đỗ Lan cố ý.

Cô theo cha xuyên qua không ít thế giới, biết phong cách của ông, đôi khi là cố ý kích nộ đối phương để họ nảy sinh sức mạnh phản kháng.

Tam Lạp tự nhiên biết nỗi khổ của người Marley danh dự, họ không được thấu hiểu, không được tiếp nhận.

Nhưng Tam Lạp biết sự thấu hiểu có được nhờ khúm núm quỳ lạy là vô giá trị, có thể bị tước đoạt bất cứ lúc nào.

Giống như người da đen hay người châu Á ở Mỹ vậy, chỉ có kháng tranh và chiến đấu mới giành được sự tôn trọng thực sự.

Cho nên người Marley danh dự muốn đứng lên thì phải kháng tranh chứ không phải van xin, phải tự cường chứ không phải thuận tòng.

Dùng thỏa hiệp cầu hòa bình thì hòa bình mất, dùng đấu tranh cầu hòa bình thì hòa bình tồn.

Tôn nghiêm thực sự là đánh mà có, không phải cầu mà được.

Đa số người Marley danh dự mà nhóm ba người này là đại diện chính là ví dụ điển hình của việc dùng thỏa hiệp cầu hòa bình.

Họ tự thuật là không ai thấu hiểu họ, tự nhiên là vậy.

Đôi khi ngay cả cha mẹ ruột còn không thấu hiểu con cái mình, huống hồ là hai chủng tộc khác biệt.

Không ai có nghĩa vụ phải đi thấu hiểu người lạ.

Trên thế giới này, thấu hiểu và hợp tác đều xây dựng trên cơ sở đấu tranh, phải đánh cho họ không thể không thấu hiểu mình.

Hiển nhiên đại bộ phận người Marley danh dự sẽ không hiểu được điều đó.

Họ có lòng cuồng nhiệt của kẻ quy y, vì muốn bày tỏ lòng trung thành mà không tiếc bán đứng đồng bào, thế nhưng hành vi đó không đổi lại được sự đồng cảm, mà chỉ đổi lại sự lợi dụng càng thêm tàn tệ.

Vì thế Tam Lạp biết Đỗ Lan cố ý kích nộ ba người này là để bồi dưỡng tinh thần đấu tranh của họ.

Chuyện này Đỗ Lan không phải lần đầu làm, đã quá quen tay rồi.

Nhóm ba người sững sờ, vì họ thực sự không biết còn cách nào để lẻn vào.

Vì tường cao phong tỏa, việc ra vào tường ngoại ngoại trừ Quân đoàn Trinh sát thì không còn ai khác.

Không ai dám mạo hiểm rời khỏi bức tường ngoài cùng để đối mặt với Cự Nhân, trừ Quân đoàn Trinh sát.

Quân đoàn Trinh sát ra vào cổng thành, là nhóm người duy nhất thám hiểm thế giới Cự Nhân bên ngoài, nhưng mỗi lần ra ngoài điều tra luôn chịu tổn thất thảm trọng.

Chương 2331

Tuy nhiên Quân đoàn Trinh sát gánh vác Đôi cánh Tự do, dù nguy hiểm đến đâu cũng phải đi, dù sao con người sống cũng cần chút hy vọng.

Đương nhiên đó cũng chỉ là hy vọng, sự hy sinh của Quân đoàn Trinh sát có thể nói là vô nghĩa, vì họ điều tra lâu như vậy mà vẫn không phát hiện ra mình bị nhốt trên một hòn đảo nhỏ, ngay cả đại dương cũng chưa từng thấy qua.

Đối mặt với Cự Nhân, Quân đoàn Trinh sát ra ngoài tường cũng chỉ là đi nộp mạng.

Vì chỉ có Quân đoàn Trinh sát ra vào, nên nhóm ba người căn bản không thể lẻn vào Eldia, ngoại trừ việc phá tường rồi lẩn vào, không còn cái gọi là cách nào tốt hơn nữa, ít nhất là họ không nghĩ ra.

Nhóm ba người đối với người Marley giả mạo Đỗ Lan có một sự kính sợ tự nhiên.

Dù Đỗ Lan xuất hiện không những không giải quyết vấn đề mà còn trở thành một phần của vấn đề, họ cũng không dám làm trái.

Con người hợp tác là để giải quyết vấn đề, nhưng có một số người vì tính cách, năng lực hoặc mục tiêu không thuần khiết mà khiến chính mình trở thành một phần của vấn đề chứ không phải đáp án.

Người thực sự muốn giải quyết vấn đề không những phải đối mặt với vấn đề mà còn phải đối mặt với những đồng đội làm tăng độ khó của vấn đề, đó chính là đồng đội lợn.

Đồng đội lợn không những không giúp được gì mà còn làm tăng độ khó.

Đỗ Lan xuất hiện chính là làm tăng độ khó của vấn đề.

Vốn dĩ kế hoạch của nhóm ba người rất đơn giản: đá thủng tường, dẫn Cự Nhân vào, lúc đó ba người có thể tiềm nhập vào đám tị nạn.

Kế hoạch hay như vậy mà Đỗ Lan lại bảo không được.

Mà lý do không được lại là quan tâm đến lũ ác quỷ trên đảo.

Không thể không nghi ngờ Đỗ Lan cố ý đến phá đám, hoặc bản thân Đỗ Lan là một kẻ lập dị.

Tóm lại là rất kỳ quái.

Vậy ngài nói xem phải làm sao.

Annie tóc vàng lạnh lùng hỏi.

Hãy nghĩ xem Marcel trước khi chết đã nói gì.

Đỗ Lan thốt ra một câu không đầu không đuôi.

Ba người họ không nhớ Marcel trước khi chết đã nói gì.

Đúng như Đỗ Lan nói, tiểu tổ chắc chắn phải có người thứ tư, Marcel chính là người thứ tư của nhóm hồi hương, nhưng sau khi lên đảo đã bị một con Cự Nhân vô tri vô cấu cự nhân tập kích, hy sinh thảm liệt, thế là nhóm bốn người trở thành nhóm ba người.

Đương nhiên vì ban đầu là bốn người nên Đỗ Lan gia nhập mới là người thứ năm.

Thành viên nữ duy nhất là Annie không nhịn được hỏi: Rốt cuộc ngài muốn làm gì.

Chúng ta phải nghĩ ngược lại, không đột nhập từ tường ngoại mà có thể tiến vào từ tường nội.

Đỗ Lan đề nghị.

Nếu chúng tôi có thể vào được tường ngoại thì tại sao còn lãng phí thời gian ở đây.

Annie không nhịn được nữa.

Cô từ nhỏ đã tiếp thụ huấn luyện quân sự, là một quân nhân chuyên nghiệp.

Quân nhân chấp hành mệnh lệnh là đúng, nhưng tiền đề là mệnh lệnh đó phải khả thi.

Hiển nhiên mệnh lệnh của Đỗ Lan là không thể thực hiện được, vì muốn vào nội bộ Eldia thì phải vượt qua tường ngoại, mà hiện giờ họ đang thảo luận chuyện vượt tường ngoại, Đỗ Lan lại bảo họ có thể nhảy qua tường ngoại vào thẳng bên trong, chẳng phải đùa giỡn sao.

Ánh mắt đó của các cậu là sao.

Đỗ Lan phát hiện ánh mắt của ba người như đang nhìn kẻ thiểu năng, hiển nhiên đề nghị của ông bị coi là lời mê sảng của một ông chú dở hơi, không thể xem là thật.

Tuy nhiên Đỗ Lan lại muốn nói cho nhóm ba người biết kế hoạch này hoàn toàn khả thi: Các cậu là Cự Nhân mà, Cự Nhân là phải làm được những việc con người không thể làm.

Tư duy của các cậu vẫn bị cục hạn trong phạm vi nhân loại, như thế thì không thể hoàn thành nhiệm vụ đâu.

Nếu các cậu không thể đột phá sự cụ hiện hóa của tư duy nhân loại, e là không thể sống sót rời khỏi đảo ác quỷ này.

Đây là đang quan tâm sao.

Ba người có chút kỳ lạ, vì chưa từng có ai quan tâm đến sự sống chết của họ, người Marley chưa bao giờ để ý đến sức khỏe hay mạng sống của người Marley danh dự.

Nghe ý của Đỗ Lan, ông ta thực sự đang quan tâm họ.

Đỗ Lan thực sự khác với những người Marley thông thường.

Những người Marley bình thường tuyệt đối sẽ không đặt chân lên hòn đảo này vì rủi ro quá lớn, nhưng Đỗ Lan đã đến, hơn nữa còn đưa ra ý kiến, mang lại cảm giác mới mẻ.

Phát huy sức mạnh Cự Nhân, vượt qua suy nghĩ của con người.

Cự Nhân không biết bay, vậy thì chỉ có thể nhảy.

Bertholdt là Cự Nhân Siêu Hình, cao tận sáu mươi mét, đối mặt với bức tường cao năm mươi mét cũng có chút lực bất tòng tâm.

Dù có thể nhảy, hắn cũng không nhảy được cao như thế.

Hơn nữa bản thân hắn cũng không biết nhảy, vì Cự Nhân Siêu Hình hành động chậm chạp, ngay cả chạy còn khó khăn, nói gì đến một chuỗi động tác lấy đà, chạy nước rút và bật nhảy.

Muốn nhảy qua độ cao năm mươi mét, điều đó đối với Cự Nhân còn khó hơn con người nhảy cao.

Không thể nào, ngay cả sức mạnh Cự Nhân cũng có giới hạn, họ căn bản không làm được.

Cả ba đều có sức mạnh Cự Nhân: Siêu Hình, Thiết Giáp Khải Chi, và Nữ Hình, không ai giỏi về nhảy nhót cả.

Cho nên chuyện này là không thể.

Các cậu chưa làm đã bắt đầu phủ định bản thân, như vậy là không được.

Các cậu đang đánh giá thấp cường độ của nhiệm vụ lần này đấy.

Đây là hòn đảo của ác quỷ, các cậu phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, phải cân nhắc những tình huống cực đoan nhất, thậm chí nghĩ đến những cách không tưởng nhất.

Chỉ có đi con đường không tầm thường mới có thể hoàn thành nhiệm vụ không tầm thường này.

Các cậu là Cự Nhân, sở hữu sức mạnh và thể chất mạnh hơn con người, vậy các cậu có thể dùng sức mạnh Cự Nhân để chế tạo công cụ mà con người cần.

Cự nhân các cậu không bay qua được, nhưng các cậu có thể dùng sức mạnh Cự Nhân chế tạo công cụ để các cậu bay qua dưới hình hài con người.

Ba người ngơ ngác.

Nhưng Đỗ Lan có ý tưởng của riêng mình: Cự Nhân Siêu Hình có thể tạo ra hơi nước, vậy có thể dùng hơi nước để thúc đẩy máy móc.

Cự Nhân Thiết Giáp đồng đầu thiết tí đầu đồng tay sắt có thể đào mỏ.

Cự Nhân Nữ Hình có thể đi thu thập các loại nguyên liệu.

Chúng ta phải phát huy tính năng động chủ quan, chế tạo khinh khí cầu hơi nước.

Ba người há hốc mồm, cuối cùng không nói được gì, vì dường như. thực sự khả thi.

Khinh khí cầu cũng không quá khó, ở Marley ngay cả phi thuyền cũng có rồi, khinh khí cầu chỉ là dụng cụ bay đơn giản nhất.

Lợi dụng hơi nước nóng của Cự Nhân Siêu Hình để làm nóng không khí, hoàn toàn có thể chở được ba người.

Nhưng, chúng tôi lấy nguyên liệu gì để làm khinh khí cầu.

Bertholdt ngơ ngác hỏi.

Nguyên liệu chẳng phải có sẵn đó sao, đương nhiên là da Cự Nhân rồi.

Thu thập da Cự Nhân lại là có thể chế tạo khinh khí cầu.

Còn chờ gì nữa, hành động đi.

Đỗ Lan thúc giục họ hành động ngay, đừng lãng phí thời gian.

Nhưng những con Cự Nhân vô tri đó sẽ tập trung lại tấn công chúng tôi.

Marcel chính là hy sinh như vậy.

Cự Nhân vô tri chính là những con Cự Nhân không có não, trí tuệ kém, hành động theo bản năng.

Chúng sẽ tấn công Cự Nhân trí tuệ vì Cự Nhân cũng có sự cạnh tranh nội bộ.

Chương 2332

Chỉ có chín Cự Nhân trí tuệ, nhưng lũ Cự Nhân vô tri cũng muốn trở nên thông minh, vì vậy chúng phải ăn thịt Cự Nhân trí tuệ.

Do đó, một khi Cự Nhân trí tuệ xuất hiện, nó sẽ trở thành mục tiêu bị bầy Cự Nhân vô tri xâu xé.

Marcel trước đây, tức là Cự Nhân Hàm Ngạc Chi Cự Nhân, chính là vì bị bầy Cự Nhân vô tri vây đánh mà chết.

Sự khác biệt giữa Cự Nhân trí tuệ và Cự Nhân vô tri là Cự Nhân trí tuệ có thể khôi phục hình người, muốn biến thân lúc nào thì biến, còn Cự Nhân vô tri không thể tùy ý biến thân, không có trí tuệ mà chỉ có bản năng.

Bản năng của chúng là khôi phục hình người, mà muốn vậy thì phải ăn thịt Cự Nhân trí tuệ.

Nhưng Cự Nhân trí tuệ lại ẩn mình trong đám đông dưới dạng con người, Cự Nhân vô tri không phân biệt được nên chúng sẽ ăn thịt người không phân biệt.

Nói cách khác, Cự Nhân vô tri ăn thịt người không phải vì con người ngon hay giàu dinh dưỡng, mà vì trong đám người đó ẩn giấu nguyên liệu mà chúng cần.

Con người không ngon, Cự Nhân trí tuệ mới ngon.

Nhưng để ăn được Cự Nhân trí tuệ đang ẩn nấp, việc ăn thịt người trở thành hành động tất yếu của Cự Nhân vô tri giai đoạn đầu.

Tuy nhiên ăn người xong chúng cũng không tiêu hóa được, mà nén các thi thể thành một quả cầu thịt rồi nôn ra.

Trước khi ăn được Cự Nhân trí tuệ, Cự Nhân vô tri buộc phải lặp đi lặp lại hành động ăn người, kỳ vọng lượng biến dẫn đến chất biến.

Đáng tiếc là quá khó, như mò kim đáy bể, rất nhiều Cự Nhân vô tri chết mà chưa kịp ăn được Cự Nhân trí tuệ.

Cuộc cạnh tranh nội bộ của Cự Nhân là không thể tránh khỏi, vì vậy ba Cự Nhân trí tuệ cũng sợ bị bầy Cự Nhân vô tri vây đánh.

Hai đấm khó địch bốn tay, số lượng Cự Nhân vô tri quá khủng khiếp, hơn nữa chúng không biết sợ hãi.

Một ví dụ đơn giản, Cự Nhân trí tuệ là Cự Nhân có người điều khiển, còn Cự Nhân vô tri là Cự Nhân không người lái.

Có người điều khiển thì có nhân tính, có sợ hãi và yếu đuối, còn không người lái thì chỉ có bản năng.

Trừ khi bị đánh chết hoặc bản năng được thỏa mãn, nếu không Cự Nhân vô tri sẽ không dừng lại.

Khi Cự Nhân trí tuệ đối mặt với sự tấn công của Cự Nhân vô tri, tự nhiên sẽ thấy sợ hãi.

Vì vậy, khi Đỗ Lan đưa ra ý tưởng điên rồ là lột da Cự Nhân làm khinh khí cầu, cả ba Cự Nhân đều phi thường kháng cự.

Marcel chính là bị Cự Nhân vô tri ăn thịt mà, tuy cùng là Cự Nhân nhưng chúng vẫn tàn sát lẫn nhau.

Hãy lấy ra một chút dũng khí đi, tất cả là vì Marley.

Đỗ Lan nói.

Marley chắc chắn là danh từ đáng sợ hơn cả Cự Nhân vô tri, là một loại ma chú khiến nhóm ba người tuyệt đối không dám phản kháng.

Đỗ Lan đem Marley ra uy hiếp, nhóm ba người chỉ đành phục tùng.

Thế là họ bắt đầu hình thức săn bắn, đi săn Cự Nhân vô tri với hy vọng có được da của chúng.

Hãy nghĩ theo hướng tích cực đi, các cậu chỉ cần bắt được một con Cự Nhân vô tri là đủ rồi.

Vì Cự Nhân không chết thì những vết thương da thịt này đều có thể khôi phục.

Các cậu có thể lột da của cùng một con Cự Nhân vô tri nhiều lần mà.

Đỗ Lan khuyến khích.

Phải rồi, hy vọng mọi chuyện thuận lợi.

Thế là ba người đi săn, tìm những con Cự Nhân vô tri đi lẻ để bắt.

Ba chọi một là ưu thế tuyệt đối, nhưng để lột da từ một con Cự Nhân đang ngọ nguậy thì rất khó.

Nắm đấm của cậu để làm cảnh à.

Đánh nó đi chứ, đánh cho nó ngất đi.

Miễn là không cắt vào gáy thì Cự Nhân vô tri sẽ không chết, đánh ngất Cự Nhân thì vẫn làm được.

Cự Nhân Siêu Hình vung nắm đấm to như cái lầu nhắm thẳng đầu con Cự Nhân mười mét mà nện xuống.

Đầu Cự Nhân lập tức nổ tung như một cái mụn nhọt, óc và xương vụn văng tung tóe.

Bắt đầu thôi.

Đỗ Lan bảo hai vị Cự Nhân còn lại ra tay lột da.

Tuy nhiên hai Cự Nhân này tuy to xác, sức lớn nhưng lại không có công cụ thuận tay, họ thực sự không biết cách lột da.

Thôi đi, để tôi làm cho.

Đỗ Lan không nhìn nổi nữa: Mấy cậu đúng là chỉ có to xác chứ không có não.

Vừa chê bai Cự Nhân, vừa lấy ra một con dao lột da, Đỗ Lan định thân tự ra tay.

Ông đã lâu không tự mình làm những công việc thể lực này, vì Đỗ Lan thích dùng não hơn dùng tay.

Nhưng khi ra tay lần nữa, Đỗ Lan vẫn bảo đao chưa lão, hơn nữa ông đã sớm đạt tới cảnh giới Bào Đinh giải ngưu, lột da đối với ông dễ như trở bàn tay: Lưỡi dao không phạm vào cơ lý, lớp da được lột hoàn mỹ.

Tay phải Đỗ Lan vung lên, kiếm khí xuyên qua da Cự Nhân, lớp da tự động tách ra như nụ hoa nở mà không cần ngoại lực.

Thủ đoạn này thực sự đã trấn áp được ba vị Cự Nhân.

Giờ họ đã hiểu vì sao Đỗ Lan có thể đơn thương độc mã đi hết con đường mà vốn cần bốn Cự Nhân mới qua được, hóa ra ông là cao nhân ẩn mình, nắm giữ những năng lực không thể tin nổi.

Một tấm không đủ, thêm hai tấm nữa mới tạm ổn.

Đỗ Lan tính toán cần ba tấm da.

Thế là không lãng phí thời gian chờ da Cự Nhân tái sinh, ông trực tiếp đi bắt thêm hai con nữa để lột da.

Thực sự được sao.

Nhưng tôi nghe nói bộ phận cơ thể Cự Nhân khi rơi ra sẽ bị thối rữa rồi biến mất, sau đó Cự Nhân sẽ tái sinh.

Annie kinh ngạc nhìn lớp da còn nguyên vẹn nói.

Thực tế đúng là như vậy, vì thế nhân loại chưa bao giờ thu thập được một mẩu tay chân nào của Cự Nhân.

Đỗ Lan thầm nghĩ đó là do người khác làm, ông làm thì đương nhiên khác: Cự Nhân chỉ cần cảm nhận được cơ thể mình bị đứt lìa thì tự nhiên sẽ thối rữa và tái sinh.

Nhưng kiếm của tôi đủ nhanh, trước khi nó kịp phát hiện đã lột xong lớp da hoàn chỉnh, Cự Nhân căn bản không nhận ra mình bị mất một lớp da, đó gọi là kỹ thuật.

À à, không muốn tranh luận đạo lý với Đỗ Lan nữa, cứ thế mà làm thôi.

Annie, cô đến khâu vá.

Hai người kia làm dây thừng.

Kim thì dùng đá mài một chút, chúng ta coi như tiến vào thời đại đồ đá của Cự Nhân.

Công nghệ của nhân loại đã phát triển không ít, nhưng đối với Cự Nhân thì chưa có công cụ tương ứng, đều phải tự chế tạo.

Đỗ Lan chỉ huy họ bắt đầu lao động: Ghi nhớ, dù là Cự Nhân cũng phải học cách lao động, đừng nghĩ các cậu chỉ sống được mười ba năm là có thể ngồi mát ăn bát vàng, thiên hạ không có bữa trưa nào miễn phí đâu.

Chỉ huy ba vị Cự Nhân chế tác khí cầu, sau đó đan giỏ mây, rất nhanh một chiếc khinh khí cầu mới toanh đã hoàn thành.

Bertholdt, cậu dùng hơi nước nóng của mình để làm nóng không khí cho khí cầu căng lên.

Đỗ Lan chỉ huy.

Bertholdt gật đầu, hóa thân Cự Nhân Siêu Hình phóng ra hơi nước nóng.

Nên làm cho hắn một bộ quần áo, to xác thế này mà không mặc đồ, lộ cả cơ bắp ra, thực sự là mất mỹ quan.

Đỗ Lan nhìn Cự Nhân Siêu Hình đỏ như máu nói.

Cự Nhân Siêu Hình có phải là vấn đề quần áo đâu.

Đó là vấn đề có da hay không, hắn căn bản không có da, cơ bắp đỏ tươi đều lộ ra ngoài.

Hơn nữa Cự Nhân đều không mặc đồ, Cự Nhân thông thường cũng chỉ có da.

Đồng thời Cự Nhân trí tuệ có thể khôi phục hình người, lúc đó cơ thể Cự Nhân sẽ biến mất.

Nếu mặc đồ, khi khôi phục hình người mà quần áo không biến mất, e là họ sẽ bị đống quần áo mất vật chống đỡ đè chết.

Dù sao thì hiện tại bốn người họ có thể cưỡi khinh khí cầu bay qua tường cao, họ sẽ đi thẳng vào bên trong.

Chương 2333

Sau khi đêm xuống, bốn người leo lên chiếc khinh khí cầu đã sẵn sàng bay.

Vứt đá dằn ra ngoài, khinh khí cầu từ từ rời mặt đất, kéo theo giỏ mây đưa bốn người bay vào màn đêm.

Cuối cùng cũng có thể nhìn thấy tình hình trong tường cao rồi.

Nhóm ba người tràn đầy sự thù ghét đối với những thị trấn yên bình đầy ánh đèn bên dưới.

Họ ở Marley chịu khổ, còn lũ ác quỷ này lại trốn sau bức tường hưởng thụ sự yên bình, thật không công bằng và không hợp lý.

Chúng ta nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ, chỉ có đánh bại ác quỷ, tất cả chúng ta mới có hòa bình.

Annie nói.

Cô là Cự Nhân Nữ Hình, nhìn xuống thị trấn tĩnh lặng bên dưới mà thề nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ, trấn áp ác quỷ.

Đế quốc Eldia được cấu thành từ ba tòa tường thành cao năm mươi mét, giữa mỗi tòa tường là đất đai dùng để trồng trọt và chăn nuôi.

Đồng thời mỗi tòa tường ở bốn phương Đông Tây Nam Bắc đều có bốn tòa thành lũy úng thành nhô ra dựa vào tường thành để đảm bảo an toàn cho bốn cổng thành.

Quốc gia này có ba lớp tường, mười hai tòa úng thành, một thủ đô trung ương, tổng cộng mười ba thành thị.

Hiện tại khinh khí cầu càng bay càng cao, vì không có bộ phận hãm nên chỉ có thể chờ không khí nóng bên trong nguội đi rồi tự nhiên hạ xuống.

Vì vậy những người bên trên chỉ có thể chờ đợi.

Chúng ta bay quá đà rồi.

Bay xuyên qua úng thành bên dưới vào sâu trong lãnh thổ đế quốc, nhưng không bay tới được lớp tường thứ hai vì giữa đó còn cách nhau cả trăm dặm đất.

Độ cao khinh khí cầu dần hạ thấp, cuối cùng đáp xuống giữa lớp tường thứ nhất và thứ hai.

Lẻn vào được là tốt rồi, tiếp theo họ chỉ cần tiến về phía trước.

Nhóm ba người cuối cùng cũng giãn cơ mặt, tuy phức tạp hơn kế hoạch dự định rất nhiều nhưng ít nhất cũng hoàn thành mục tiêu nhỏ.

Thực ra nếu lúc đầu họ chọn đá thủng tường mà vào thì đã không tốn nhiều công sức như vậy, đã vào từ lâu rồi: Giờ chúng ta chỉ cần tiến về lớp tường tiếp theo là được.

Reiner nói.

Nhưng Đỗ Lan lại bảo không: Chúng ta quay lại bức tường ngoại cùng, từ bên trong đá thủng nó, phải để lũ ác quỷ này nhớ lại nỗi sợ hãi bị Cự Nhân chi phối.

Nhóm ba người muốn phát điên: Đã muốn đá tường, tại sao không để chúng tôi đá từ bên ngoài.

Đá từ bên ngoài, mặt các cậu hướng vào trong, chẳng phải sẽ bị người ta nhận ra sao.

Đá từ bên trong, mặt các cậu hướng ra ngoài, mông hướng vào trong, chỉ để lại cho họ cái bóng lưng, như vậy chẳng phải sẽ giấu được thân phận sao.

Làm việc xấu thì phải che đậy một chút, không được quá kiêu ngạo.

Đỗ Lan hùng hồn lý luận để tăng thêm độ khó cho công việc của họ.

Giờ họ đã hiểu có một ông chủ kỳ quặc là chuyện khổ não đến mức nào.

Ông chủ luôn đưa ra những yêu cầu quái đản, hơn nữa Đỗ Lan còn không trả lương, đúng là muốn làm tức chết Cự Nhân.

Đỗ Lan luôn có một thắc mắc, đó là tại sao trên bức tường ngoài cùng lại có bốn cổng thành.

Đã nói bên ngoài toàn Cự Nhân, bên ngoài rất nguy hiểm, vậy tại sao lúc xây dựng tường ngoại lại để lại bốn cái cổng.

Sao không xây một bức tường kín mít luôn cho rồi, sao còn để người ta ra ra vào vào.

Chẳng lẽ còn định ra ngoài tán gẫu với Cự Nhân sao.

Đã để cổng thì chắc chắn là định đi ra, vậy nên những người lãnh đạo xây tường năm đó chắc chắn kỳ vọng một ngày nào đó Đế quốc Eldia có thể ra khỏi chuồng, thậm chí kỳ vọng một ngày vinh quang của đế quốc có thể một lần nữa chiếu sáng đại địa.

Họ không tự triệt tiêu tương lai của mình, trong tiềm thức vẫn ôm hy vọng xông ra khỏi hòn đảo nhỏ để quay về thế giới.

Bốn cổng thành trên tường Maria ngoài cùng chính là một nguyện cảnh xông ra ngoài.

Bốn người ở trong tường rất dễ dàng vượt qua sự kiểm tra của Quân đồn Trú Trú truân binh đoàn để tiến vào úng thành Shiganshina Hi Cán Hi Nạp.

Đây là úng thành nằm ở phía Nam tường ngoại, bên trong rất phồn hoa nhưng cũng rất áp bức.

Đi theo tôi.

Đỗ Lan dẫn họ đến trước bức tường thành kết nối với bên ngoài.

Trong nguyên tác, Cự Nhân Siêu Hình đã đột phá tường úng thành trước, sau đó nhóm ba người đột phá tường Maria, dẫn đến toàn bộ tường Maria bị thất thủ, lượng lớn người dân phải di tản ra sau lớp tường thứ hai, gây áp lực lương thực cực lớn, họ phải tổ chức cho những người già yếu bệnh tật đi nộp mạng.

Hiện tại Đỗ Lan nhìn cổng thành úng thành, không khỏi thắc mắc tại sao lại để lại cổng thành.

Nếu sách lịch sử ghi lại bên ngoài chỉ toàn Cự Nhân, thì để lại cổng thành đúng là vẽ rắn thêm chân, chẳng lẽ chỉ để tạo điều kiện cho Quân đoàn Trinh sát ra ngoài nộp mạng sao.

Hay là để tạo điều kiện cho Cự Nhân bên ngoài đi vào.

Tóm lại tôi không hiểu nổi tại sao kiến trúc sư thiết kế tường Maria lại để cổng ở úng thành, cái cổng này có ý nghĩa gì.

Đỗ Lan cứ xoáy sâu vào chi tiết không buông.

Mẹo nhỏ xuyên không thứ hai chính là: Soi chi tiết, tiến hành giải độc quá mức.

Có phải nó đại diện cho việc hoàng thất Eldia vẫn chưa từ bỏ dã tâm với thế giới bên ngoài không.

Các cậu thấy đúng không.

Đỗ Lan nhìn ba người như những con rối phía sau mình hỏi.

Đến giờ họ vẫn chưa tin được mình đã thực sự lẻn vào đây, đương nhiên càng không hiểu Đỗ Lan rốt cuộc muốn diễn đạt điều gì.

Họ cảm thấy Đỗ Lan nói bóng gió, nhưng ông ta lại không nói thẳng mà bắt họ đoán, họ sao đoán nổi.

Vốn dĩ hoàn thành nhiệm vụ đã khó rồi, giờ còn phải đi đoán tâm tư của Đỗ Lan, kẻ này quả nhiên đã trở thành nhân tố làm tăng độ khó của vấn đề.

Thế nhưng họ không thể nói gì nhiều vì thân phận của Đỗ Lan khiến họ kiêng dè.

Tuy nhiên Đỗ Lan nói cũng đúng, cổng thành ngoài cùng dường như thực sự không cần thiết.

Hoàng thất đúng là rất mâu thuẫn, vừa không muốn quốc dân biết lịch sử, vừa kỳ vọng một ngày họ có thể quay lại thế giới.

Bốn cái cổng ngoài cùng chính là biểu hiện của sự mâu thuẫn đó.

Vì tâm lý mâu thuẫn này tồn tại khách quan, nên mới xuất hiện việc Quân đoàn Trinh sát thỉnh thoảng viễn chinh nhưng luôn thất bại trở về như một trò hề.

Bốn cái cổng lớn chính là kiểu giấu đầu hở đuôi, tự lừa mình dối người.

Theo Đỗ Lan thấy, việc khôi phục lịch sử còn tốt hơn là để lại bốn cái cổng, để cổng chỉ là hành vi bề mặt, không thực sự giúp họ hiểu được thế giới bên ngoài.

Vậy chúng tôi có cần đá thủng nó nữa không.

Cự Nhân Siêu Hình Bertholdt hỏi.

Đừng vội, tôi biết cậu đang nôn nóng muốn khoe cái cơ thể trần trụi đỏ hỏn của mình, nhưng không cần gấp gáp nhất thời.

Cậu nôn nóng như thế trông sẽ rất biến thái, tuy nói đàn ông biến thái một chút cũng không sao, nhưng không được quá đà.

Đỗ Lan hoàn toàn ngó lơ vẻ mặt khó coi của Bertholdt, tự mình sắp xếp.

Nhóm ba người không còn cách nào khác, dù rời khỏi Marley họ cũng không dám phản kháng, vì họ vẫn còn người thân bị giữ làm con tin ở Marley, nếu phản kháng có thể sẽ hại chết những người họ quan tâm.

Trước khi đá tường, chúng ta còn một số việc phải làm, đi theo tôi.

Đỗ Lan định đi trộm đồ.

Cả nhóm đến bên ngoài Quân đồn Trú: Nghe này, các cậu ở bên ngoài thu hút sự chú ý, dẫn lính ra ngoài, tôi vào trong trộm thiết bị cơ động đa chiều lập thể cơ động trang trí.

Ba người trợn mắt há mồm, hoàn toàn không biết phải thu hút sự chú ý bằng cách nào.

Annie nói: Chúng ta đang tác chiến tiềm nhập, nên cố gắng tránh gây chú ý mới phải.

Các cậu là gián điệp đúng rồi, nhưng phải biết tùy cơ ứng biến, cứ cứng nhắc như các cậu thì sao hoàn thành nhiệm vụ.

Đỗ Lan vẫn dùng những lời lẽ cũ rích, bắt ba người phải linh hoạt, động não: Nếu các cậu không nghĩ cách thì Cự Nhân Thủy Tổ sẽ không tự dâng tới cửa đâu, không lẽ nhiệm vụ toàn dựa vào vận may sao.

Các cậu phải giỏi phát hiện và suy nghĩ mới làm được những việc trước đây chưa từng làm.

Ba người hoàn toàn không thể phản bác, nhìn nhau nhưng chẳng có cách nào.

Nên nói xem nhiệm vụ quan trọng thế này tại sao lại giao cho ba đứa trẻ ngây ngô.

Xem ra não bộ cấp cao của Marley cũng không bình thường rồi, sao không tìm người lớn có kinh nghiệm xã hội hơn.

Đỗ Lan phàn nàn: Các cậu cứ đóng giả một vụ đánh ghen tay ba đi, hai cậu vì Annie mà đánh nhau một trận, thu hút hết người bên trong ra ngoài.

Dùng đánh nhau để thu hút sự chú ý, đó là cách đơn giản nhất.

Chương 2334

Được rồi, nhưng tại sao phải trộm cái thiết bị cơ động đa chiều đó, nó là cái gì vậy.

Đỗ Lan cười lên: Chúng ta đã nằm vùng thì đương nhiên phải trở thành cấp cao của quân đội Đế quốc Eldia, phải có chí khí.

Cho nên sau khi Cự Nhân tràn vào, phòng tuyến thất thủ, chúng ta sẽ dùng thiết bị cơ động để bảo vệ người trong úng thành.

Như vậy chúng ta có thể thâm nhập vào tầng lớp cấp cao rồi.

Hả.

Hả cái gì mà hả, không thâm nhập vào cấp cao thì các cậu lấy gì đi tìm Cự Nhân Thủy Tổ.

Mấy cậu thực sự nghĩ Cự Nhân Thủy Tổ sẽ tự tìm đến à.

Nhóm ba người thực sự chưa từng nghĩ làm sao để đi tìm Cự Nhân Thủy Tổ, đúng là không có tư duy rõ ràng như Đỗ Lan.

Họ hoàn toàn là đi bước nào tính bước nấy, đi được bao xa toàn dựa vào vận khí.

Cũng chẳng trách trong nguyên tác, đầu tiên họ bị người ta nghe lén khi đang tiếp xúc, buộc phải giết người diệt khẩu làm nảy sinh thêm rắc rối, sau đó lại vì tinh thần không ổn định mà tự lộ thân phận Cự Nhân, có thể nói là thất bại thảm hại.

Có thể nói nhiệm vụ của nhóm ba người hồi hương là thất bại triệt để.

Nhưng nhóm ba người là do Marley chọn, thất bại của họ cũng là thất bại của cấp cao Marley.

Việc họ bại lộ sẽ trực tiếp làm lộ mục tiêu tác chiến của Marley đối với Eldia, thậm chí dẫn đến thất bại của toàn bộ cuộc chiến.

Đáng lẽ đây phải là một việc vô cùng thận trọng, vậy mà họ lại phái ba đứa trẻ học sinh trung học mười mấy tuổi, thật không biết họ nghĩ gì.

Phía Marley cũng ra vẻ bất đắc dĩ, họ không tin tưởng những người Marley danh dự trưởng thành, chỉ có thể dụ dỗ những đứa trẻ chưa lớn này, chọn trong đống thấp bé ra kẻ cao.

Ba đứa trẻ này đã là không tệ rồi, các phương diện năng lực vẫn nổi trội hơn bạn bè đồng trang lứa.

Tuy nhiên việc họ không cử một người Marley trưởng thành đi theo lãnh đạo là một sai sách thực sự, làm gì có công tác ngầm nào mà không có người điều phối.

Đặc biệt là ba thiếu niên chưa có kinh nghiệm công tác ngầm, không có người lớn đi cùng hoàn toàn là làm loạn.

May mà Đỗ Lan đã đến, Marley có thể yên tâm rồi, Đỗ Lan nhất định sẽ tận tình dẫn dắt nhóm ba người hoàn thành nhiệm vụ.

Để ba người bọn họ ở bên ngoài thu hút sự chú ý, dẫn đám binh sĩ thuộc Trú Truân Binh Đoàn đang rảnh rỗi ra phố xem náo nhiệt.

Quận Shiganshina nằm ở cực nam của tường thành Eldia, là khu vực được công nhận có tần suất cự nhân xuất hiện cao nhất, buổi tối thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng bước chân của cự nhân ngoài tường.

Rất nhiều người vì muốn xem cự nhân mà chuyên môn chạy đến Shiganshina, cho nên nơi này ngoài nông nghiệp và công nghiệp nhẹ, kiếm tiền nhất chính là ngành du lịch, khiến kiến trúc trong thành vô cùng ưu mỹ, đường xá cũng rất rộng rãi.

Bất quá cho dù Shiganshina là nơi cự nhân xuất hiện thường xuyên nhất, kỷ luật của Trú Truân Binh Đoàn vẫn nát bét như cũ.

Trú Truân bộ đội thuộc về bộ đội địa phương, mà sức chiến đấu cùng quân kỷ của bộ đội địa phương phổ biến lạc hậu so với bộ đội trung ương đã là một loại truyền thống rồi.

Eldia tổng cộng có bốn quân đoàn: Điều Tra Binh Đoàn chuyên môn ra ngoài nộp mạng, Trú Truân Binh Đoàn đóng giữ tại các tòa thành, Hiến Binh Binh Đoàn quản lý quân kỷ và các loại vụ án, còn có một Huấn Luyện Binh Đoàn chuyên môn huấn luyện tân binh.

Một tòa thành đồng thời sẽ có Trú Truân Binh Đoàn và Hiến Binh Binh Đoàn, mà hiện tại Đỗ Lan nhắm trúng chính là Trú Truân Binh Đoàn.

Tam nhân tổ bất lực, chỉ có thể đánh nhau trên đường phố, quả nhiên đám binh sĩ vô vị trong Trú Truân Binh Đoàn toàn bộ kéo ra xem náo nhiệt, tạo cơ hội cho Đỗ Lan ra tay trộm cắp.

Bộ thiết bị cơ động lập thể, thứ này được tạo ra cũng chưa quá năm mươi năm, nhưng đã trở thành trang bị tiêu chuẩn của bốn đại binh đoàn.

Bởi vì loại thiết bị này bù đắp được sự chênh lệch chiều cao giữa nhân loại và cự nhân, giúp chiến sĩ có thể công kích chính xác vào điểm yếu của chúng.

Sử dụng đao kim loại chế tạo từ Hắc Kim Trúc có thể cắt khai da thịt cự nhân, Hắc Kim Trúc là một loại thực vật kim loại tự nhiên sinh trưởng, mật độ cực cao, sắc bén hơn hẳn đao kiếm phổ thông.

Có thể nói chính vì tìm được Hắc Kim Trúc, nhân loại mới có vốn liếng đối kháng với cự nhân.

Thân trúc có thể dùng chế tác bình gas, lá sau khi gia nhiệt thì rút sợi để làm dây cáp, phần vụn còn lại có thể thông qua lò cao luyện kim để chế tác đao cụ cùng các linh kiện cần thiết cho thiết bị.

Cho nên bộ thiết bị cơ động lập thể là vũ khí đặc sản của Eldia, ở những nơi khác căn bản không có cách nào chế tạo, cũng không thể sửa chữa, bởi vì nó cần Hắc Kim Trúc đặc sản.

Cơ động lập thể còn có bộ dây đai đi kèm, chủ yếu là để bảo vệ cột sống của bản thân cũng như giúp con người điều chỉnh tư thế giữa không trung.

Thông qua động tác của hai chân liên động với dây đai, lại qua dây đai mà điều chỉnh động tác.

Cho nên dù ở giữa không trung không có điểm tựa, binh sĩ mặc trang bị cũng có thể điều chỉnh tư thế.

Bên hông là bình gas cùng hộp kiếm, miệng phát xạ dây cáp.

Sau lưng là bàn cuộn dây, cùng với miệng phun gas.

Hai tay là tay cầm phát xạ và thu hồi dây cáp, kiêm luôn chuôi kiếm.

Phía sau là hai tấm bản bảo vệ cột sống, rồi đến các dây đai quấn trên người.

Còn về động lực chính là Băng Bạo Thạch đặc sản trong tường, một loại gas nén áp suất cao.

Đỗ Lan trực tiếp trộm một đống lớn vũ khí.

Náo nhiệt trên đại phố vẫn chưa kết thúc, đám binh sĩ còn sợ Bertholdt và Reiner đánh chưa đủ hăng, thay nhau hò hét.

Cuối cùng vẫn là Hiến Binh Binh Đoàn nhìn không nổi nữa, mới đi qua tách bọn họ ra, bảo bọn họ đừng vì ghen tuông mà làm loạn, mau về nhà đi.

Không một ai nghi ngờ ba người bọn họ là cố ý đánh nhau.

Đợi đến khi bọn họ gặp lại Đỗ Lan, sắc mặt đều rất khó coi, bởi vì bọn họ là gián điệp, không ngờ lại phải gây chú ý như vậy, áp lực rất lớn, chỉ sợ lộ tẩy.

Các ngươi làm tốt lắm, ta sẽ ghi cho các ngươi một công.

Được rồi, hiện tại các ngươi có thể chuẩn bị phá tường, cứ ngày mai đi, ta thấy ngày mai là một ngày lành tháng tốt.

Đỗ Lan nói xong liền đi, để lại tam nhân tổ đang ngơ ngác.

Đỗ Lan đi tìm Tam Lạp: Đây là cơ động lập thể, còn đây là chế phục mới của em.

Tam Lạp cầm bộ chế phục đỏ tươi nhìn một cái, thầm nghĩ thế này là ý gì.

Không phải em muốn giúp đỡ sao, mặc bộ đồ đỏ này vào đi hành hiệp trượng nghĩa, đánh đuổi cự nhân, cướp giàu chia nghèo, em có thể trở thành Sắc đỏ có sừng, tốc độ gấp ba.

Đỗ Lan muốn Tam Lạp đi làm siêu anh hùng xoay chuyển tình thế, cô chắc chắn làm được, tốc độ mạnh hơn, uy lực lớn hơn, Tam Lạp sẽ trở thành một át chủ bài ngoài biên chế.

Màu đỏ thì là màu đỏ, nhưng cái này cũng không có sừng mà.

Bây giờ có rồi.

Đỗ Lan lấy ra một chiếc mặt nạ quỷ màu đỏ có sừng dài: Đeo mặt nạ vào mới có thể che mắt người đời, không để ai biết mặt em.

Anh hùng thì cũng phải khiêm tốn một chút.

Tại sao lại là màu đỏ.

Sợ máu bắn lên người, màu đỏ thì sẽ không sợ lộ vết máu.

Tam Lạp chấp nhận, cô biết Đỗ Lan hy vọng cô cố gắng hết sức bảo vệ bách tính trong thành, tránh để thảm họa xảy ra sau khi tường vỡ.

Ngày thứ hai, Đỗ Lan mặc sẵn trang bị đứng trên nóc nhà, phát tín hiệu cho tam nhân tổ.

Ánh mặt trời rất đẹp, Eren, Armin, Tam Lạp nhỏ ba người bạn thanh mai trúc mã này đang lặp lại những ngày thường nhật, đang mơ tưởng về thế giới rộng lớn ngoài cửa thành.

Nhưng ngay khi bọn họ đang vui vẻ chuẩn bị về nhà, họ thấy phía cửa thành có một luồng khói đậm bốc lên tận trời, rồi trong màn sương xuất hiện một bóng lưng khổng lồ đỏ như máu, chiều cao đó còn hơn cả tường thành năm mươi mét, bóng lưng ấy khiến con người tức khắc quên mất ngôn ngữ.

Cơ bắp sống động đến thế, đặc biệt là khi cự nhân nhấc chân, cơ bắp sau lưng kéo động toàn thân, như vô số con mãng xà đỏ đang uốn lượn, khiến người ta kinh tâm động phách.

Ngày hôm đó, nhân loại rốt cuộc đã nhớ lại nỗi sợ hãi bị cự nhân chi phối, đã bảy mươi năm không có cự nhân nào xâm nhập vào thế giới trong tường, mà bây giờ chúng đã trở lại.

Không ai biết tại sao cự nhân to lớn như vậy lại xuất hiện ở trong tường thành, nhưng kèm theo tiếng oanh minh và tiếng rít, khi tường cao sụp đổ, tất cả mọi người như bị bật công tắc, họ chỉ có thể liều mạng chạy trốn.

Bởi vì trong lỗ hổng chắc chắn sẽ có cự nhân, binh đoàn căn bản không tổ chức nổi bất kỳ lực lượng phòng ngự nào, ngay cả binh sĩ cũng đang bỏ chạy.

Shiganshina sau bảy mươi năm, cuối cùng lại một lần nữa gặp phải bi kịch thảm khốc hơn, tường thành bị đột phá, mọi người đều chạy về hướng ngược lại với cự nhân, họ muốn thoát khỏi Shiganshina.

Đương.

đương.

Tiếng chuông dồn dập vang lên, báo hiệu bên ngoài có cự nhân đang áp sát.

Ba mét, bốn mét, mười mét cao đều kéo đến.

Bởi vì có mùi của cự nhân trí tuệ, đám cự nhân vô tri vô cấu cự nhân lần lượt lao vào Shiganshina, tìm kiếm trí tuệ thuộc về chúng.

Chương 2335

Bất quá tam nhân tổ đã sớm lẩn vào đám đông.

Eren, Armin, Tam Lạp nhỏ bị đám đông xô đẩy lạc mất nhau, mọi người đều điên cuồng chạy trốn, vì cự nhân đã vào rồi, chạy chậm sẽ bị ăn thịt.

Không cầu chạy nhanh hơn cự nhân, chỉ cầu chạy nhanh hơn người bên cạnh.

Đôi chân ngắn ngủn căn bản không chạy lại chân cự nhân, cho nên cơ hội sống duy nhất là chạy nhanh hơn kẻ khác.

Eren nghĩ đến mẹ, cha đi sang thành khác khám bệnh rồi, ở nhà chỉ có mẹ, nên cậu nhất định phải đi cứu mẹ.

Tuy nhiên lúc này cự nhân đã càng lúc càng nhiều, càng lúc càng gần, Eren đã thấy cự nhân đang tiến đến gần nhà mình.

Mẹ ơi.

Eren liều mạng chạy về nhà, nhưng cậu làm sao chạy lại cự nhân.

Oanh, ngay khi Eren và Tam Lạp nhỏ đến gần nhà, ngôi nhà đã bị một con cự nhân đá bay, người bên trong chắc chắn không sống nổi.

Không.

Eren bất lực đứng chôn chân tại chỗ.

Lúc này con cự nhân quay đầu lại nhìn Eren, hiển nhiên là bị thu hút.

Mau chạy đi.

Tam Lạp nhỏ biết lúc này họ phải sống tiếp, nếu không sẽ không còn ai báo thù được, cô kéo Eren đang hồn siêu phách lạc liều mạng

chạy.

Cũng không biết đã chạy bao lâu, chỉ nghe thấy phía sau một tiếng nổ lớn, là tiếng kiến trúc bị ép sập.

Tam Lạp nhỏ vừa chạy vừa quay đầu, liền thấy trên không trung xẹt qua một đạo lưu tinh sắc đỏ.

Một chiến sĩ toàn thân đỏ rực đang chiến đấu với cự nhân với tốc độ cực cao, cô ấy quá nhanh, mắt thường không thể đuổi kịp tốc độ đó.

Quy hương tam nhân tổ cũng thấy được uy lực của đạo lưu tinh đỏ, họ hoàn toàn không biết đó là cái gì, nhưng hiện tại họ đang theo đám đông chạy vào phía trong thành, vẫn còn một lớp tường thành nữa cần đột phá.

Reiner biến thân thành Khải Chi Cự Nhân đột phá lớp cửa thành thứ hai, tường thành bị xuyên thủng, Shiganshina thất thủ, tường Maria không thể chống đỡ nổi nữa, vì hiện tại căn bản không có đủ vật liệu để lấp hai lỗ hổng.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn cự nhân nườm nượp từ lỗ hổng tiến vào trong tường Maria.

Không chỉ Shiganshina, ba tòa thành ngoài khác e là cũng chỉ có thể di tản, mảnh đất trăm dặm giữa lớp tường thứ nhất và thứ hai đều phải nhường cho cự nhân.

Nhân loại thảm bại.

Ngày hôm đó tiếng chuông vang mãi không thôi, tiếng thảm thiết vang lên khắp nơi, cảnh tượng này khiến Đỗ Lan liên tưởng đến một cụm từ: đám đông ô hợp crowd trên psychology of the masses.

Ở thế giới này, tất cả mọi người đều cho rằng dân chúng là đám cỏ trên tường, đều thuộc về phái ai thắng theo nấy.

Đó là vì tầng lớp cao tầng của thế giới này chỉ ở tầng thứ nhất, phàm là đứng ở tầng thứ hai sẽ biết dân chúng là phái theo ai người đó thắng.

Dân chúng trở thành đám đông ô hợp chính là vì thiếu giáo dục, thiếu xây dựng tư tưởng, Eldia, thậm chí là Marley, cả thế giới này đều không tồn tại cụm từ xây dựng tư tưởng.

Điều đó khiến người dân hai nước không thể tưởng tượng nổi một thế giới hòa bình hay một cộng đồng chung vận mệnh nhân loại.

Cao tầng hai nước giống như gông xiềng trên người dân chúng, hạn chế khả năng phát triển của hai quốc gia, cũng hạn chế khả năng của cự nhân.

Một số thanh niên và những người có chí lớn ở thế giới này tìm kiếm phương pháp phá vỡ lồng giam, lồng giam hữu hình là tường thành, lồng giam vô hình là nỗi sợ hãi, v. v.

Những người có chí lớn luôn nghĩ đến việc dựa vào chính mình để hoàn thành, hoặc dựa vào vài người bạn, chưa bao giờ nghĩ đến việc dựa vào đại chúng để hoàn thành.

Lồng giam vô hình không phải nỗi sợ hãi, mà là sự ưu việt đặc hữu kiểu võ sĩ của những phần tử tinh anh đối với dân chúng.

Nói đơn giản là không sát thực tế, cứ như thể chỉ mình mình mới là thiên mệnh chi tử, dân chúng chỉ là phông nền, là đám đông ô hợp, căn bản không thể giảng đạo lý với họ.

Thành Shiganshina đã hoàn toàn bị đâm thủng, mọi người đang chạy trốn.

Rất nhiều cư dân sống ở Shiganshina đây là lần đầu thấy cự nhân bằng xương bằng thịt, vì trước kia họ cách cự nhân một bức tường, tuy thỉnh thoảng nghe thấy tiếng cự nhân dạo bước, nhưng họ hiếm khi có cơ hội thấy cự nhân thực sự.

Cự nhân đáng sợ đến thế, khó hiểu đến thế, căn bản không biết tại sao chúng tồn tại, tại sao phải đuổi theo người mà chạy, chỉ biết là chúng muốn ăn thịt người.

Kiến trúc trước mặt cự nhân không chịu nổi một kích, thân thể con người lại càng yếu ớt như kiến cỏ.

Cự nhân tùy tiện cũng có thể biến người thường thành cục thịt, một miếng là xong.

Lúc này chỉ có đạo lưu tinh sắc đỏ mới là hy vọng, Tam Lạp mặc bộ đồ đỏ đang cố gắng hết sức làm chậm tốc độ cự nhân, tuy nhiên cự nhân quá nhiều.

Mọi người đều biết cự nhân đến từ phía nam, tuy không biết chính xác là nơi nào ở phía nam.

Vì Điều Tra Binh Đoàn dù luôn ra ngoài từ phía nam Shiganshina, nhưng thông báo thu thập được rất ít, có thể nói khi Điều Tra Binh Đoàn mạnh nhất cũng phải tốn một trăm mạng người mới trinh sát tiến thêm được một cây số, đó còn là thành quả từ mấy năm trước.

Ngoài Shiganshina cự nhân luôn là nhiều nhất, hiện tại vào trong thành ăn buffet, đám cự nhân cũng đủ loại hình thù, cao thấp, béo gầy, bình thường hay kỳ hành chủng.

Thành thị đang sụp đổ, chỉ có thiết bị cơ động lập thể mới giúp nhân loại gỡ gạc lại một ván.

Sử dụng Hắc Kim Trúc và Băng Bạo Thạch chế tạo ra cơ động lập thể có thể đưa con người bay lên, đồng thời cho phép người ta vòng ra sau gáy cự nhân để tấn công.

Nhưng thiết bị cơ động lập thể đã tồn tại năm mươi năm, nhân loại vẫn chưa chiến thắng được cự nhân, không chỉ vì thiết bị này không phải bảo vật vô địch, mà còn vì cao tầng đấu đá lẫn nhau.

Về việc Điều Tra Binh Đoàn có nên viễn chinh hay không, cao tầng luôn cãi vã không thôi, dù sao viễn chinh chưa bao giờ mang lại lợi ích gì, chỉ không ngừng lãng phí tài nguyên.

Gần trăm năm qua, hơn hai mươi lần viễn chinh của Điều Tra Binh Đoàn ngoài việc vẽ được vài tấm bản đồ, tìm được vài nguồn nước và ốc đảo thì căn bản không có thu hoạch gì khác.

Bên ngoài vẫn là thế giới của cự nhân, nhân loại căn bản không có cách nào khai phá đất đai, cũng không giải quyết được vấn đề cự nhân, hao phí lại rất lớn.

Hắc Kim Trúc và Băng Bạo Thạch không biết đã tiêu tốn bao nhiêu, cho nên việc viễn chinh của Điều Tra Binh Đoàn hiện tại đã trở thành một quân bài chính trị mang tính chu kỳ.

Đợi đến khi áp lực nội bộ Eldia quá lớn, họ sẽ đẩy Điều Tra Binh Đoàn ra làm thành tích chính trị, khi áp lực giảm bớt thì lại cắt giảm kinh phí không cho họ ra ngoài.

Cao tầng tranh quyền đoạt lợi, cũng sớm đã không sát dân, cũng không có bất kỳ quy hoạch dài hạn nào đối với việc đối kháng cự nhân.

Còn về bách tính Eldia, về sự hy sinh và nỗ lực của Điều Tra Binh Đoàn, ai quan tâm chứ.

Đã đến lúc cất cánh rồi, Đỗ Lan thấy mình còn không ra tay thì cự nhân e là bị Tam Lạp quét sạch mất, thế là cũng bay lên: Woohoo Đỗ Lan chỉ là bay lượn tùy tiện, làm màu một chút, để mọi người thấy hắn hình như đang đánh bại cự nhân, để mọi người đều có thể thấy hắn, nhớ kỹ hắn, sau này hắn mới có thể kéo lên thế lực của riêng mình.

Trong thế giới cự nhân, quả nhiên vẫn phải đi con đường quần chúng, dù sao quần chúng trong thế giới này thực sự rất khổ.

Đám nạn dân rời khỏi tòa thành, chạy về phía bức tường thứ hai, hôm nay họ mất đi nhà cửa, mà sau đó còn nhiều khổ nạn hơn đang chờ họ đối mặt, dân chúng Shiganshina chỉ nhớ ngày hôm đó đạo lưu tinh đỏ và Đỗ Lan đã giúp họ cầm chân cự nhân, tranh thủ thời gian chạy trốn cho họ.

Rất nhanh Đỗ Lan cũng rút lui cùng đám đông, nhưng hắn rất phô trương, cứ như anh hùng đứng trên mui xe ngựa, để mọi người có thể chiêm ngưỡng mình 360 độ.

Ngay cả binh sĩ của Hiến Binh Binh Đoàn và Trú Truân Binh Đoàn cũng khách khí với hắn, vì họ đều thấy Đỗ Lan dũng cảm thế nào, dù hình như chưa hạ được con cự nhân nào, và hình như hắn cũng chẳng phải binh sĩ, nhưng nỗ lực của Đỗ Lan thực sự đã thu hút sự chú ý của cự nhân, khiến nạn dân nảy sinh lòng tin cậy.

Quy hương tam nhân tổ chỉ cảm thấy Đỗ Lan thật lắm chuyện, phô trương như vậy chẳng lẽ không sợ bị phát hiện khả nghi sao.

Hắn rốt cuộc muốn làm gì.

Gián điệp không muốn làm đại ca thì không phải gián điệp giỏi, lần tiềm phục này ít nhất năm năm, nếu không kéo ra được một đội ngũ thuộc về mình, không trở thành đại ca, thì tiềm phục cũng quá thất bại rồi.

Mà để kiến lập đội ngũ, danh vọng và danh tiếng là phương thức nhanh nhất, cho nên Đỗ Lan mới phô trương để tích lũy danh vọng.

Lần trước đến thế giới tương tự là diễn giảng trong quán rượu nhỏ tích lũy từng chút một, lần này thì dùng dao sắc chặt đay rối, trực tiếp kiến lập danh vọng trong loạn lạc, dù sao mục đích cuối cùng cũng như nhau.

Xác thực có rất nhiều người sùng bái nhìn Đỗ Lan, cảm thấy hắn là một anh hùng.

Trải qua tai nạn như vậy, Eldia đối mặt với hàng loạt vấn đề, tường Maria thất thủ đại biểu họ mất đi nguồn thuế của bốn tòa thành và lượng lớn đất canh tác, lại thêm đủ loại nạn dân.

Áp lực tài chính, áp lực lương thực, áp lực nạn dân đều đang thách thức quốc độ cổ lão này, thách thức trí tuệ chính trị của những người cầm quyền.

Nếu cao tầng có trí tuệ chính trị.

Chương 2336

Tại sao họ không bị cự nhân ăn hết.

Nạn dân quá nhiều, cảm giác như cự nhân chẳng ăn được mấy người, điều này khiến một số cao tầng rất tức giận, nếu nạn dân bị cự nhân ăn sạch thì họ đã không phải đối mặt với những vấn đề này.

Hiển nhiên đây là một chính khách có chỉ số thông minh thấp.

Đám nạn dân sau khi đến tường thành thứ hai, tiến vào tòa thành mới, đó chính là từng cái miệng chờ ăn, từng tội phạm tiềm năng.

Binh đoàn nhanh chóng đóng quân, khống chế nạn dân, phòng chống tội phạm, đồng thời tiến hành quản chế lương thực.

Mâu thuẫn đang kích phát, bách tính bản địa tự nhiên không muốn chia một miếng cơm cho nạn dân, mà nạn dân vì để có cái ăn chỉ có thể làm những chuyện trộm gà bắt chó.

Nhất thời trong lớp tường thứ hai hỗn loạn vô cùng, còn thảm liệt hơn cả khi bị thất thủ.

Nhưng cửa son rượu thịt ôi, ngoài đường xương chết cóng, đối với lớp tường thứ ba và quốc đô nằm sâu nhất mà nói, năm tháng vẫn tĩnh lặng, cùng lắm là cãi vã một chút, lấy chuyện nạn dân ra công kích đối thủ chính trị, trong mắt họ nạn dân là một vấn đề, nhưng đồng thời cũng là công cụ.

Tường cao không chặn được cự nhân còn không chặn được nạn dân sao.

Đối với cao tầng, tường cao tồn tại không phải để ngăn cự nhân, mà là để ngăn bách tính.

Tường cao tồn tại đảm bảo họ có thể ca múa mừng thái bình, dù sao nạn dân tuyệt đối không thể có bản lĩnh phá tường như cự nhân.

Tại sao phải xây dựng tường thành, xét về tiến trình lịch sử, tường thành ngoài việc phòng ngự ngoại địch, tác dụng lớn hơn nằm ở việc thu phí qua đường.

Tường thành có thể tập trung người vào ra buôn bán tại cửa thành, từ đó dễ dàng nắm bắt số lượng giao thương, đồng thời thu thuế thương mại, là một phương pháp thu thuế vô cùng tiện lợi.

Ở Eldia, ba tòa tường cao sừng sững, giao thương càng bị lũng đoạn triệt để bởi các tập đoàn lợi ích cấu kết với quan chức.

Người thường căn bản không có cơ hội cũng không có cách nào vào ra tường thành để buôn bán, nhưng giao thương là tất yếu, cho nên các thương nhân buôn bán qua lại cấu kết với Trú Truân Binh Đoàn, Hiến Binh Đoàn cùng các quan viên tạo thành một tập đoàn lợi ích khổng lồ còn kiên cố hơn cả tường cao.

Bất quá lần này tường Maria bị đột phá, đối với tập đoàn lợi ích mà nói tuyệt đối là một tổn thất khổng lồ.

Vì cự nhân đâu có làm ăn với họ.

Lúc này áp lực khổng lồ về nhân khẩu và vật tư khiến cao tầng buộc phải cân nhắc tống một lô người đi chết.

Trong vòng một tháng sau khi tường Maria thất thủ, toàn quốc chấn động, tiếp đó một trận phản kích chiếm 20% dân số toàn quốc bắt đầu nhen nhóm.

Tuy nhiên thiếu thốn vũ khí trang bị, thiếu thốn đủ loại chuẩn bị, cuộc phản kích mù quáng này chẳng khác nào nộp mạng.

Bởi vì ý đồ của cao tầng chính là để họ đi chết, dù sao họ cho rằng chết đi 20% dân số mới miễn cưỡng duy trì được sự vận hành của quốc gia.

Tam nhân tổ đã thành công trà trộn vào trại cứu tế, cùng với đoàn nhân vật chính mười tuổi chờ đợi ngày tham gia Huấn Luyện Binh Đoàn.

Muốn học chữ thì chỉ có thể tham gia Huấn Luyện Binh Đoàn, nếu không thì cứ làm kẻ mù chữ đi, vốn dĩ đế quốc Eldia chưa bao giờ phổ cập giáo dục.

Đây là một thời đại lạc hậu, cho nên dù Đỗ Lan có dùng mấy chiêu cũ rích ở thế giới này thì cũng là vô cùng tiên tiến.

Bởi vì thế giới này căn bản không có một loại sức mạnh nào có thể nâng cao dân trí, không có một tiếng nói nào có thể đoàn kết nhân dân, cao tầng vì bảo vệ lợi ích của mình nên đã tẩy não dân chúng rằng kẻ thù của nhân loại là cự nhân, tường thành là để bảo vệ mọi người, nhưng trăm năm qua họ chưa từng đưa ra bất kỳ chính sách đối phó cự nhân có ý nghĩa nào, chỉ là đưa Điều Tra Binh Đoàn đi nộp mạng liên tục.

Dù cho trong Điều Tra Binh Đoàn thỉnh thoảng xuất hiện một hai thiên tài, nhưng cũng chỉ coi nỗi sợ hãi và cự nhân là hai kẻ thù lớn nhất của nhân loại, căn bản không nhìn thẳng vào kẻ thù và mâu thuẫn bên trong tường.

Những thiên tài này đều cho rằng chỉ cần giải quyết được cự nhân, khiến quốc gia này không còn bị giới hạn, thì mọi thứ sẽ tốt đẹp lên.

Lại không nghĩ rằng tường cao tuy là giới hạn nhưng cũng sinh ra lượng lớn các tập đoàn lợi ích, các tập đoàn lợi ích này tạo thành phái bảo thủ năm lần bảy lượt tìm cách giải tán Điều Tra Binh Đoàn là vì cái gì.

Là vì tường cao là rào cản thương mại khổng lồ, có rào cản này, họ lũng đoạn giao thương là có thể nằm mà kiếm tiền.

Cuộc sống thoải mái như vậy, họ làm sao để người khác phá hoại chứ.

Ở thế giới này, bình dân đế quốc chưa bao giờ coi những kẻ đục khoét tường cao này là kẻ thù, vì họ không đọc triết học, không hiểu về phát triển sức sản xuất, không hiểu phái bảo thủ tường cao đã trở thành vật cản cho nhân loại đối kháng cự nhân, là kẻ thù khó đối phó hơn cả cự nhân.

Đương nhiên phái kích tiến cũng chẳng tốt đẹp gì, vì mục tiêu của họ cũng không phải đánh bại cự nhân, mà là lợi dụng Điều Tra Binh Đoàn làm thành tích để đánh bài chính trị.

Những cao tầng này cao cao tại thượng không sát dân, sớm đã quên mất nhu cầu cơ bản của bách tính, dù sao họ trốn trong tường, không chặn được cự nhân chẳng lẽ không chặn được đám dân đen này.

Cho nên nói Điều Tra Binh Đoàn cũng vậy, hay những người thức tỉnh cũng thế, thảy đều chỉ là công cụ, dưới sự giáo dục tẩy não, ánh mắt của nhân vật chính chỉ có thể nhìn chằm chằm vào cự nhân, không thấy được kẻ thù thực sự của đế quốc Eldia thực chất nằm ở trong tường cao.

Đỗ Lan trở thành anh hùng, người của Trú Truân Binh Đoàn không có dũng khí đối mặt cự nhân, nhưng Đỗ Lan một kẻ bình dân lại xông lên tiền tuyến, tuy không đánh chết được cự nhân, nhưng biểu hiện của hắn đã thành công thu hút sự chú ý của chúng, tranh thủ được thời gian.

Rõ ràng anh hùng là đạo lưu tinh đỏ đó, Đỗ Lan chỉ là kẻ lừa đảo.

Eren đối với việc Đỗ Lan nhận được sự săn đón nhiệt liệt như vậy là không thèm để tâm, vì cậu có mặt tại hiện trường, lúc đó người thực sự đóng vai trò quyết định là nữ chiến sĩ mặc đồ đỏ, lấp lánh như lưu tinh, đi đến đâu cắt khai điểm yếu cự nhân đến đó, xuyên thoi giữa màn hơi nước, mạnh mẽ mà ưu nhã, chiếc mặt nạ quỷ đỏ lại mang đến cảm giác an toàn vô hạn.

Nhờ sự giúp đỡ của một lão binh quen thuộc ở Trú Truân Binh Đoàn, Eren, Tam Lạp nhỏ, Armin được định cư tại tường thành thứ hai, hiện tại họ còn nhỏ, làm công việc lặt vặt trước, qua một thời gian nữa là có thể tham gia Huấn Luyện Binh Đoàn.

Đám nạn dân ăn những khẩu phần rác rưởi nhất, trẻ con họa chăng còn miễn cưỡng ăn no, người lớn thì đừng mơ, nên nhiều người vì miếng ăn mà làm liều, phá hoại nghiêm trọng tình hình trị an, khiến môi trường sống ở tường thứ hai xấu đi nhanh chóng.

Mà lúc này Đỗ Lan vung tay hô một tiếng đã kéo lên một lực lượng không tồi.

Mọi người cũng chẳng thân thiết gì với Đỗ Lan, dù biết hắn có chút lợi hại, nhưng Đỗ Lan cũng chẳng giảng giải lý niệm gì, họ đi theo Đỗ Lan hoàn toàn là vì muốn có miếng ăn.

Vấn đề hiện tại là ăn cái gì, Đỗ Lan hiện tại không có cách nào cho họ ăn no, nhưng không có cách thì có thể tạo ra cách.

Chúng ta vẫn nên tham quân đi, chẳng phải nói là muốn đoạt lại tường Maria sao.

Vào quân đội ít nhất còn được ăn no.

Theo Đỗ Lan có ích gì.

Hắn có giỏi đến đâu chẳng lẽ còn biến ra được lương thực.

Hai người đến hiện trường Đỗ Lan đang chiêu binh mãi mã, nhưng ý kiến xuất hiện phân kỳ.

Vào binh đoàn là tìm cái chết, những người đó căn bản không biết chiến đấu với cự nhân thế nào, nếu không đã chẳng xảy ra chuyện như bây giờ.

Đỗ Lan là anh hùng, tôi tận mắt thấy hắn thu hút cự nhân bảo vệ rất nhiều người, hiện tại hắn triệu tập nhân thủ chắc chắn là muốn làm nghiệp lớn, vẫn nên đi xem thử đi.

Mất đi tường thành thứ nhất là mất đi lượng lớn đất đai và thị trường khổng lồ, có thể nói quốc gia suy lạc là không thể tránh khỏi, nhưng người thì vẫn phải sống, vẫn phải tìm lối thoát.

Bất kể là xuất quân thảo phạt hay đi theo Đỗ Lan, đều là những lựa chọn cầu sinh mông muội của họ.

Đỗ Lan triệu tập nhân thủ rất đơn giản, chính là tổ chức dân binh, nhưng không đánh nhau với cự nhân ngoài kia.

Thực tế dù có đánh với cự nhân cũng không giải quyết được vấn đề ăn uống, vì cự nhân không có văn minh cũng không sản xuất, dù đánh chết vài con cũng chẳng có lợi lộc gì.

Cho nên vấn đề ăn uống vẫn phải tìm cách giải quyết trong tường, hơn nữa còn phải bớt chỗ thừa bù chỗ thiếu, đơn giản là kiếm tiền từ đám thương nhân.

Về việc kiếm thế nào, đó chính là làm tiêu sư bảo tiêu, hiện tại trị an không tốt nữa, nên nghề bảo tiêu vẫn rất có tiền đồ.

Khoảng cách giữa tường thứ hai và tường thứ ba là 130 cây số, đó là đường chim bay, nếu đi đường vòng thì còn xa hơn, bảo tiêu vẫn rất có lối thoát.

Cho nên Đỗ Lan dễ dàng triệu tập được một nhóm trai tráng bắt đầu công việc vận tải.

Còn quy hương tam nhân tổ thì tại chỗ đợi lệnh chờ gia nhập Huấn Luyện Binh Đoàn.

Công việc của Đỗ Lan rất tốt, vì trong tường xuất hiện một hiệp đạo Lưu Tinh Đỏ, chuyên môn cướp bóc thương nhân, hễ là thương nhân do công ty Đỗ Lan hộ tống thì đều thuận lợi cập bến, không bị tấn công.

Lâu dần công việc của Đỗ Lan ngày càng phát đạt, nhanh chóng trở thành một công ty bảo an có thực lực khổng lồ.

Tuy có người nghi ngờ vị hiệp đạo kia căn bản là do Đỗ Lan ám quẻ sắp xếp để hù dọa thương nhân, nhưng họ chỉ nghi ngờ chứ không có bằng chứng.

Tóm lại Đỗ Lan dùng thủ đoạn không mấy quang minh thuận lợi trở thành công ty bảo an lớn nhất trong tường thứ hai, rồi còn tiếp tục mở rộng, vì phạm vi hoạt động của Lưu Tinh Đỏ cũng đang mở rộng, ngay cả trong vương đô cũng xuất hiện bóng dáng cô, khiến lòng người hoang mang một thời gian.

Cự nhân không thể khiến cao tầng vương đô sợ hãi, nhưng Lưu Tinh Đỏ thì có thể.

Vấn đề lương thực nghiêm trọng nên cao tầng quyết định phản công, nhưng lúc này Lưu Tinh Đỏ trỗi dậy khiến cục diện vô cùng hỗn loạn.

Cộng thêm việc Đỗ Lan lập tiêu cục khiến thương nhân oán hận thấu trời, Hiến Binh Binh Đoàn lại không có bằng chứng bắt giữ Đỗ Lan, nên nhất thời tình hình trong tường rất bát nháo.

Thời buổi này ngay cả trẻ con cũng phải làm thuê mới giữ được mạng, dẫn đến người lớn ngược lại không có nhiều vị trí công việc.

Chương 2337

Vì lạc hậu nên đối mặt với vấn đề đất đai và nhân khẩu, chỉ có thể học tập Thanos tiêu diệt nhân khẩu.

Thanos tiêu diệt nhân khẩu để nâng cao tài nguyên bình quân đầu người là vì hắn có cách giết người chi phí bằng không, chỉ cần một cái búng tay là giải quyết được vấn đề.

Thế giới này cũng có cách tiêu diệt nhân khẩu chi phí bằng không, đó là xua người đi đánh cự nhân, cự nhân giết người không tốn tài nguyên.

Nếu một nền văn minh phổ thông muốn dựa vào giết chóc để nâng cao bình quân đầu người thì đúng là sai quá sai, vì đánh nhau cũng tiêu tốn tài nguyên, cuối cùng dù chết nửa số dân, tài nguyên bình quân vẫn không tăng.

Muốn tiêu diệt nhân khẩu để nâng cao tài nguyên, trước tiên phải xây dựng trên một thủ đoạn giết người hiệu quả chi phí thấp, chi phí giết người càng thấp, lý luận này mới đứng vững.

Hiển nhiên trong thế giới cự nhân, lý luận này đứng vững, vì cự nhân giết người không tốn tiền, không ăn cơm, không kêu khổ.

Cự nhân chính là một cái máy tiêu trừ nhân khẩu cần cù, vô tình mà hiệu quả, vô cùng phù hợp với nhu cầu của cao tầng Eldia.

Cho nên cao tầng tổ chức phản công nhân khẩu, thuận tiện giải quyết áp lực lương thực.

Và nhiều người cũng ủng hộ, vì những người từ tường Maria đến thực sự khiến người ta phiền não, khiến người ta hận không thể tống khứ hết đi.

Ngay cả đồng bào trong một nước còn kỳ thị nhau như vậy, nếu là nạn dân nước ngoài chắc sớm đã bị tống vào trại tập trung để hủy diệt rồi.

Người của tường Maria đã trở thành một loại khác biệt, thành kẻ gây phiền phức cho người khác.

Trong hoàn cảnh đó, dù biết tác chiến đoạt lại tường Maria là nộp mạng cũng chỉ có thể nhắm mắt xông lên, vì nếu không chết thì sẽ bị coi là gánh nặng.

Bất quá Đỗ Lan thông qua cách vặt lông cừu để cung cấp vị trí việc làm, một suất bảo tiêu có thể nuôi sống cả gia đình, nhờ vậy tiêu cục của Đỗ Lan nuôi sống được một nhóm người.

Lại vì nguyên nhân Lưu Tinh Đỏ, Đỗ Lan nhanh chóng lũng đoạn ngành bảo tiêu, nên số người được nuôi sống càng lúc càng nhiều.

Hơn nữa ngành bảo tiêu trước kia không hưng thịnh như vậy, dù sao trị an trong nước trước kia cũng khá tốt, tuy thỉnh thoảng có cường đạo nhưng trên các trục đường chính đều có Hiến Binh Binh Đoàn và Trú Truân Binh Đoàn bảo vệ, không cần bảo tiêu lắm.

Nên sự xuất hiện của bảo tiêu coi như là sáng tạo mới, chứ không phải tranh chén cơm của kẻ khác.

Tuy thương nhân bị Lưu Tinh Đỏ và bảo tiêu chèn ép hai đầu, muốn tăng giá hàng hóa để chuyển dịch áp lực, nhưng nếu họ dám làm thế, Lưu Tinh Đỏ sẽ khiến họ khuynh gia bại sản.

Nếu họ không muốn làm nữa, Đỗ Lan vừa hay tiếp quản.

Đương nhiên không chỉ thương nhân, quý tộc cũng bị Lưu Tinh Đỏ coi là heo đất, cũng được chăm sóc như nhau.

Lúc này ưu điểm của chế độ tư hữu được thể hiện ra, tiểu nông vì muốn kiếm thêm tiền mua thêm đất sẽ sẵn sàng bán ra nhiều lương thực và vật tư với giá cao, chỉ để lại mức khẩu phần tối thiểu duy trì sản xuất.

Thế là tiền Lưu Tinh Đỏ trộm được có thể đổi thành vật tư.

Mà vật tư khi vận chuyển lại do đội vận tải của Đỗ Lan đảm nhiệm, cũng là nén chi phí, nên cuối cùng vật chất vận chuyển đến tay nạn dân, nạn dân cũng có thể gánh vác được.

Thế là nhờ bộ máy cướp giàu chia nghèo của Lưu Tinh Đỏ và kinh doanh chi phí thấp của Đỗ Lan, một hệ thống sinh thái nạn dân miễn cưỡng duy trì được.

Trong hệ thống này mọi người đừng mong phát tài, chỉ đủ ấm no.

Rất nhiều nạn dân không kịp thu dọn đồ đạc khi chạy nạn đang cầu sinh trong hệ thống này, thực ra chủ yếu là nạn dân Shiganshina, vì ba tòa thành khác biết tin cự nhân sớm hơn nên còn thu gom được ít tài vật.

Nhưng một tháng trôi qua cũng tiêu xài gần hết rồi, họ cũng phải đối mặt với đủ loại áp lực sinh tồn, cũng sắp phải gia nhập vào hệ thống chi phí thấp của Đỗ Lan.

Dù hiện tại hệ thống đang vận hành, nhưng sản lượng đất đai là cố định, dù mọi người có thắt lưng buộc bụng qua ngày, nếu cứ tiếp tục thế này mãi cũng không phải cách.

Tam Lạp nhìn Đỗ Lan, chờ đợi người cha này đưa ra hắc khoa kỹ gì đó để giải quyết vấn đề lương thực.

Vậy thì chỉ có thể khai hoang thôi.

Đỗ Lan biết vẫn còn rất nhiều đất chưa khai hoang, dù thiếu mất lớp đất ở vòng ngoài cùng, bên trong vẫn còn rất nhiều đất.

Hiện tại cách thời điểm cốt truyện bắt đầu chính thức còn năm

năm, vẫn còn thời gian.

Nhưng trong nước Eldia căn bản không có công nghiệp, cái giá phải trả để khai hoang quá lớn.

Hơn nữa độ phì nhiêu của vùng đất này cũng rất bình thường.

Tam Lạp nói, đi theo Đỗ Lan xuyên không cô cũng học được không ít kiến thức nông nghiệp.

Eldia thực sự không có công nghiệp, tuy họ đã chế tạo được lò cao, có thể chế tạo một số dụng cụ tinh mật, nhưng tài nguyên hữu hạn nên chỉ chế tạo được máy móc nhỏ gọn, lớn nhất cũng chỉ là đại bác, căn bản không có năng lực chế tạo máy bay xe tăng máy kéo, không có bản lĩnh đó, cũng không có nhiều tài nguyên thế.

Công nghiệp Eldia là công nghiệp kinh tế tiểu nông, không có công xưởng, tất cả linh kiện đều do thợ cả dẫn theo đệ tử chế tạo, từ năm mươi năm trước khi xây lò cao đầu tiên đến nay chưa bao giờ thay đổi.

Vì không có nhu cầu thay đổi nên Eldia không có hệ thống công nghiệp hoàn chỉnh phân công rõ ràng như Tam Lạp vẫn biết.

Kỹ thuật kiểu này căn bản không thể đầu tư máy móc nông nghiệp, chỉ có thể dựa vào sức người.

Bất quá hiện tại thứ không thiếu nhất chính là sức người, hơn nữa nhiều nông dân đều có tiền, đang hừng hực khí thế muốn mở rộng sản xuất, nạn dân đi làm nhân công khai hoang cho các nông trang vẫn là khả thi.

Dù nạn dân không nhất định chịu được khổ, nhưng để sống sót, họ luôn phải làm gì đó.

Đối với những người đã mất nhà cửa, được làm nhân công để có một bữa no đã là vận may trời ban rồi.

Đương nhiên không phải ai cũng sẵn sàng chấp nhận từ tiểu tư sản rơi xuống bần cùng, nên kế hoạch thảo phạt của cao tầng vẫn có một bộ phận người sẵn sàng tham gia.

Vì nếu vận khí tốt, thảo phạt thành công, thu phục cố thổ, thì mọi thứ họ mất đi sẽ trở lại.

Đối với những người ôm tâm lý cầu may này, Đỗ Lan cũng chẳng buồn quản, mỗi người đều có lựa chọn của riêng mình.

Nhưng Tam Lạp hy vọng Đỗ Lan có thể làm gì đó, dù sao chỉ cần Đỗ Lan đưa ra một cái hắc khoa kỹ là đủ nuôi sống tất cả, căn bản không cần phải đi chiến đấu với cự nhân để nộp mạng vô ích.

Ta biết em lo họ đi chết, vậy thì nghĩ cách ngăn họ lại trước khi họ xuất phát là được.

Đỗ Lan nói: Em cứ hỏi họ xem nếu quay lại Shiganshina, họ dùng cách gì để lấp lỗ hổng.

Họ chắc phải biết lỗ hổng đó lớn cỡ nào chứ.

Nếu không lấp được lỗ hổng, quay lại cũng bằng thừa.

Hiện tại họ căn bản không có cách nào lấp được lỗ hổng lớn như vậy trong thời gian ngắn, dù có lấy phế liệu kiến trúc tại chỗ để lấp cũng thiếu đủ xi măng làm chất kết dính, rất khó để chặn được cự nhân.

Có thể thử, nhưng nếu họ cứ nhất quyết viễn chinh thì sao.

Tam Lạp lo không khuyên nổi mọi người.

Vậy chúng ta thiết kế một kế hoạch Tường Thành Di Động, bảo vệ đội viễn chinh một chút.

Đỗ Lan nói: Hiện tại tường thành đều là tường chết cố định, nếu chúng ta có thể chế tạo ra tường thành di động, linh hoạt, vậy thì có thể ra khỏi cửa thành, thu phục được bao nhiêu đất thì dựng bấy nhiêu tường, cứ thế tàm thực gặm nhấm dần dần, sớm muộn gì cũng đoạt lại được đất cũ.

Tam Lạp hỏi liệu có làm được không.

Dùng vật liệu gì để làm.

Ba tòa tường thành đều cao năm mươi mét, sâu dưới đất mười mét, có thể nói là kiên cố như bàn thạch, ngoại trừ Siêu Đại Hình Cự Nhân thì các cự nhân khác rất khó phá hoại tường thành một cách triệt để.

Một khi tường thành bị phá hoại mà muốn sửa chữa, chỉ dựa vào sức người là rất khó làm được, cho nên vấn đề đoạt lại tường Maria không chỉ là mối đe dọa từ cự nhân, mà còn là việc tu bổ lỗ hổng.

Vì thế Đỗ Lan đưa ra khái niệm tường thành di động, nhưng dùng vật liệu gì để chế tạo.

Đã là di động thì tự nhiên không thể quá nặng, vậy thì chắc chắn không thể quá cao cũng không thể quá dày.

Nhưng để làm tường thành ngăn cự nhân, không cao không dày thì không chặn được, rất mâu thuẫn.

Cự nhân thường có chiều cao từ hai mét đến sáu mươi mét, phổ biến nhất là khoảng mười mét, nên tường thành di động ít nhất phải cao hơn mười mét, như vậy tự nhiên sẽ không nhẹ, không nhẹ thì không thể nói là di động được.

Tóm lại khái niệm tường thành di động này khá là vô lý.

Thế giới này chẳng phải có những cây cổ thụ khổng lồ sao.

Những cây đó phổ biến cao sáu bảy mươi mét, thậm chí gần trăm mét.

Đỗ Lan nói.

Tam Lạp gật đầu: Chẳng lẽ định chặt hạ những cây đó làm tường thành.

Thế thì cũng quá nặng, căn bản không di chuyển được.

Đỗ Lan cười đáp: Bản thân cái cây đã là tường thành rất tốt rồi, chỉ cần chúng biết đi không phải sẽ trở thành tường thành sao.

Cây biết đi.

Tam Lạp lập tức nghĩ đến đây thực sự là một cách hay: Nếu cây cổ thụ trở thành Thụ Nhân, họ thực sự có thể trở thành những bức tường thành biết đi.

Cô biết đối với Đỗ Lan, việc khiến cái cây tự nhổ rễ mà đi vài bước hoàn toàn là việc dễ như trở bàn tay, như vậy thì có tường thành di động rồi, cũng không cần phát triển vật liệu mới gì, chỉ là giúp rừng rậm vốn có đạt được trí tuệ mà thôi, chẳng tăng thêm chút hắc khoa kỹ nào.

Không sai, chỉ cần cái cây biết đi thì chính là tường thành di động, có thể ngăn được cự nhân.

Hơn nữa ký ức của người dân quốc gia này đều bị sửa đổi, lịch sử chỉ ghi lại trong vòng hơn một trăm năm sau khi họ bị nhốt vào tường.

Về việc trước khi tường thành dựng lên đã xảy ra chuyện gì thì họ biết rất ít, chỉ có vài cuốn sách ghi lại thế giới bên ngoài có biển lớn, có núi non, có sa mạc.

Chương 2338

Vì ký ức của họ rất ít, nên Thụ Nhân cũng có thể thiết lập là những tồn tại đã bị lãng quên.

Tam Lạp hoàn toàn không có ý kiến: Vậy đợi đến khi họ viễn chinh, sẽ dùng Thụ Nhân bảo vệ họ.

Quyết định như vậy đi.

Viễn chinh là điều khó tránh khỏi, cao tầng luôn phải để mọi người thấy mình đang làm việc, nếu không cảm xúc bất mãn sẽ không ngừng phản phệ cao tầng, dù có tường cao ngăn cách không có vấn đề an toàn, nhưng ảnh hưởng đến việc kiếm tiền.

Thành phần cao tầng Eldia khá phức tạp, ngoài thống soái tối cao còn có một nhóm quý tộc bí ẩn.

Sắt đá là quý tộc, nước chảy là thống soái, quý tộc Reiss là vạn thế nhất hệ, từ khi đế quốc thành lập đến nay chưa từng thay đổi, thậm chí đến giờ vẫn là tồn tại sau màn ảnh hưởng đến hướng đi của đế quốc.

Còn về thống soái, rồi quốc vương giả, cùng các chính đảng phái kích tiến, phái bảo thủ, hay các đoàn thể tôn giáo, v. v.

đều là những thứ có thể thay đổi bất cứ lúc nào, chỉ có quý tộc Reiss là tuyệt đối không đổi, vì quý tộc Reiss tồn tại dựa vào huyết mạch.

Hiện tại các cao tầng này muốn trong tường ổn định lại, chỉ có thể chuyển dịch mâu thuẫn, tổ chức cho người của tường Maria ra ngoài nộp mạng, như vậy vừa có thể giảm bớt dân số với chi phí thấp, vừa khiến những người dân còn lại hài lòng.

Quân đội được thành lập, nhưng trang bị lại rất bình thường, súng hỏa mai và đại bác ít đến thảm hại, nhiều người chỉ nhận được một thanh kiếm, lịch sử của những thanh kiếm này có khi còn lớn hơn tuổi của binh sĩ, nói không chừng đã có năm sáu mươi năm rồi.

Vì năm sáu mươi năm trước quân đội mới trang bị trường kiếm, lúc đó chưa có cơ động lập thể, chưa có đao Hắc Kim Trúc, chỉ có đao kiếm phổ thông.

Những thứ tồn kho này đều được mang ra hết, giao toàn bộ cho quân đội để họ đi thảo phạt.

Trang bị thô sơ như vậy, viễn chinh không chút chiến thuật, đây rõ ràng là đi nộp mạng.

Hai tháng sau khi tường Maria thất thủ, quân viễn chinh xuất phát, đây là lần viễn chinh có số lượng người đông nhất trong trăm năm qua, và cũng sẽ là lần thảm liệt nhất.

Cửa thành mở ra, trên trục đường chính chật kín quần chúng đến tiễn đưa quân đội ra thành.

Trên tường thành đại bác sẵn sàng, nếu phát hiện cự nhân áp sát cửa thành, họ sẽ lập tức khai hỏa.

Trên tường còn có các chiến sĩ Trú Truân Binh Đoàn, nếu bên dưới xuất hiện cự nhân, họ cũng sẽ chi viện, đảm bảo quân đội trước khi rời khỏi tòa thành không bị cự nhân tấn công.

Có người hò reo, có người lạnh lùng đứng xem, bi hoan ly hợp của con người vốn không tương thông, dù đứng trong cùng một tòa thành nhưng suy nghĩ của mỗi người lại mỗi khác.

Đỗ Lan và Tam Lạp phát hiện ra tam nhân tổ Eren, bọn họ hiện tại dựa vào việc làm thuê đổi lấy cái ăn, nhờ có một lão binh Trú Truân Binh Đoàn chiếu cố nên không có nguy hiểm tính mạng, nhưng ba đứa nhóc này chẳng phải hạng nghe lời, thỉnh thoảng lại gây họa, vẫn cần lão binh giúp xử lý.

Tam nhân tổ của họ thường là thế này: Armin bị người ta bắt nạt, Eren thấy chuyện bất bình liền gầm lên một tiếng chẳng màng địch ta mà xông lên chịu đòn, rồi Tam Lạp nhỏ xuất hiện một cân tất cả để dọn dẹp.

Thuộc kiểu Armin mở hack, Eren làm tanker, Tam Lạp làm sát thương chủ lực.

Lần nào đánh nhau cơ bản cũng vậy, lúc này ba đứa cũng mong đợi quân đoàn có thể thắng lợi, có thể đoạt lại tường Maria.

Đợi đến khi quân đội ra hết khỏi thành, cửa thành đóng lại, vẫn có quần chúng đứng mãi không chịu rời đi, họ muốn ở lại chờ tin thắng trận.

Bất quá viễn chinh không nhanh có kết quả thế đâu, ít nhất cũng phải đợi sau bữa trưa.

Dù sao cự nhân cũng phải đợi đến giờ cơm mới đi tấn công con người, không phân thắng bại nhanh thế được.

Dựa vào thời gian xuất chinh của Điều Tra Binh Đoàn trước đây mà suy đoán, thường thì viễn chinh trụ được nửa ngày là khá lắm rồi.

Đỗ Lan nói với một đại thúc lạnh lùng bên cạnh: Ông thấy có phải không, bác sĩ Yeager.

Đại thúc giật mình, không khỏi nhìn về phía người phía sau, ông nhận ra, đó là Đỗ Lan người dân binh có biểu hiện xuất sắc khi tường Maria bị đột phá, trong hai tháng này Đỗ Lan là anh hùng của nạn dân, hắn cung cấp rất nhiều vị trí việc làm và tài nguyên, nhưng có tin đồn hắn và Lưu Tinh Đỏ là đồng bọn, cùng nhau lên kế hoạch cho nhiều hoạt động tội phạm.

Tại sao hắn lại biết mình, và tại sao lại nói chuyện với mình.

Yeager cũng chính là cha của Eren, trong hai tháng qua ông chưa bao giờ đi tìm con trai, hôm nay lại đột ngột xuất hiện trong đám đông tiễn đưa quân viễn chinh, dường như ông có mục đích gì đó.

Không cần phải sợ như vậy, tôi sẽ không làm hại ông đâu.

Đỗ Lan nói: Ông đi theo tôi.

Yeager định chạy, nhưng sau khi cân nhắc vẫn đi theo Đỗ Lan đến một nơi vắng vẻ.

Cậu tìm tôi có chuyện gì sao.

Đỗ Lan nhìn Yeager, hỏi: Không ngờ tội nhân Marley lại lấy vợ sinh con ở Eldia, quả thực vô cùng đáng nể.

Nhưng ông biến thành cự nhân cũng đã mười năm rồi nhỉ, ông cũng chẳng còn bao nhiêu thời gian để sống nữa.

Hiện tại ông định thế nào.

Truyền lại sức mạnh cự nhân cho con trai sao.

Yeager thót tim một cái, lập tức thủ thế sẵn sàng chiến đấu, nếu thực sự không xong dù có phải biến thành cự nhân cũng phải đánh bại đối phương, vì Yeager biết đối phương rất có thể là người Marley.

Cậu rốt cuộc là ai.

Tôi là bạn cũ của ông.

Ở một thế giới cự nhân khác, Đỗ Lan và Yeager đúng là bạn cũ, họ cùng ngồi trong quán rượu nhỏ thảo luận việc phá tường.

Lúc này Yeager vẫn chưa chuyển di sức mạnh cự nhân sang con trai, vốn dĩ lần này ông đến là muốn lợi dụng lúc viễn chinh đông người lộn xộn để tìm con và truyền thừa sức mạnh, không ngờ lại bị

Đỗ Lan gọi lại.

Yeager chắc chắn chưa bao giờ gặp Đỗ Lan, càng đừng nói đến chuyện bạn cũ gì đó.

Đi thôi, tôi mời ông một ly.

Yeager do dự, nhưng cuối cùng vẫn theo Đỗ Lan đến quán rượu, gọi rượu và đồ nhắm cứ thế mà ăn, Đỗ Lan không vội trò chuyện, dù sao thời gian còn sớm.

Vì còn sớm nên quán rượu vắng tanh, cộng thêm hôm nay mọi người đều đi tiễn quân viễn chinh, trong tiệm không có mấy người.

Đỗ Lan và Yeager ngồi trong góc, càng chẳng có ai chú ý.

Vậy nên, tôi không hề quen biết cậu, tại sao cậu lại là bạn cũ của tôi.

Yeager hỏi.

Haha, vấn đề này giải thích ra thì hơi phức tạp, nên thôi không giải thích nữa.

Tóm lại mục tiêu của tôi và ông là giống nhau, tôi cũng là vì hòa bình, tôi biết ông là lãnh đạo phái phục quyền Eldia.

Cậu là người Marley.

Thân phận của Yeager chỉ có người Marley mới biết, trong Eldia chắc chắn không ai biết, trong tường Yeager chỉ là một bác sĩ có y thuật cao siêu được mọi người tôn trọng mà thôi, không ai biết ông đã trải qua những gì ngoài bức tường.

Có thể nói là vậy, nhưng tôi không kỳ thị các ông, ngược lại tôi cho rằng việc các ông tranh thủ quyền lợi là chính đáng, chỉ thấy thủ đoạn của các ông hơi lạc hậu.

Đỗ Lan nói: Quá khứ của ông tôi cũng hiểu đôi chút, ông bị chính con trai mình bán đứng dẫn đến toàn quân bị diệt, đương nhiên dù con trai ông không bán đứng ông thì ông cũng chắc chắn không thắng nổi, vì điều kiện khách quan không cho phép ông thắng.

Đám người Marley danh dự các ông thực ra vẫn thiếu tâm thế đấu tranh, vẫn luôn hướng tới việc hòa nhập vào đế quốc Marley hùng mạnh, nên ông định sẵn là sẽ thất bại.

Không ngờ đối phương thực sự biết rõ như vậy, nhưng nghe ý đối phương là đồng tình với người Marley danh dự sao.

Chuyện này hiếm thấy à nha, ít nhất Yeager chưa từng nghe qua.

Điều khiến người Marley kiêng dè nhất ở người Eldia chính là các ông có thể biến thành cự nhân, điều này giống như sự chênh lệch giữa cựu nhân loại và tân nhân loại vậy, không đơn thuần là chênh lệch về màu da, giới tính và tuổi tác, mà bị coi là sự chênh lệch giữa giống loài và giống loài.

Cho nên hơn một trăm năm qua các ông dù có thông hôn với người Marley nhưng vẫn bị nhốt trong khu cách ly, bị coi như một loại súc vật chứ không phải người.

Yeager cảm thấy thấm thía, đó chính là hiện trạng của huyết thống Eldia tại Marley, dù có trở thành người Marley danh dự thì cũng vẫn thấp kém hơn một bậc, vẫn bị coi là quái vật.

Căn nguyên chính là ở huyết thống, tư duy này không thay đổi thì mâu thuẫn giữa Eldia và Marley sẽ không bao giờ biến mất.

Họ đều là những quốc gia dân tộc, bản thân được phân chia theo dân tộc, cộng thêm huyết thống biến cự nhân thái quá này tự nhiên sẽ không nhận được sự tin tưởng từ Marley.

Đỗ Lan tiếp tục nói, Yeager tiếp tục nghe.

Huyết thống là vấn đề lớn nhất, nếu xét về văn hóa, đám người

Marley danh dự các ông đã đoạn tuyệt với Eldia hơn một trăm năm rồi, văn hóa sớm đã bị Marley hóa, công nghiệp hóa, đối với Eldia cũng chẳng còn tình cảm gì.

Cho nên hiện tại nhiều người Marley danh dự còn phản đối đế quốc Eldia hơn cả người Marley thực thụ.

Đỗ Lan nói toàn sự thật, đó đều là những vấn đề thực tế, vấn đề là những vấn đề này không có cách giải quyết.

Người Marley danh dự muốn trở thành người Marley nhưng vì huyết thống mà không được chấp nhận, với người Eldia trong tường lại không có sự đồng nhất về văn hóa, nên họ buộc phải làm gì đó để người Marley tiếp nhận mình, thế là lấy việc tấn công Eldia làm chứng nhận trung thành, hy vọng thông qua việc phản Eldia để nhận được sự công nhận.

Điều đó dẫn đến việc người Marley danh dự kẹt ở giữa, bị chặn cả hai đầu.

Yeager chính là người Marley danh dự, ông sống ở Marley hơn hai mươi năm, thừa hiểu những gì Đỗ Lan nói không sai chút nào.

Cho nên chúng ta mới cần chiến đấu.

Yeager chính là phái chiến đấu: Chúng ta không làm người Marley danh dự, chúng ta chỉ làm chính mình, chúng ta muốn độc lập ra ngoài.

Ý tưởng rất đúng, nhưng thiếu cương lĩnh.

Theo cách làm của ông, dù không bị con trai bán đứng thì cùng lắm cũng chỉ tổ chức thêm được vài vụ bạo động nhỏ mà thôi.

Ông không thể đưa ra một lý luận vượt lên trên huyết thống để đoàn kết người Marley và người Eldia, nếu không thể đoàn kết, thì giới hạn huyết thống chính là điều kiện tất yếu dẫn đến hành động của các ông thất bại.

Đỗ Lan nói.

Đúng vậy.

Đã mười năm trôi qua, nhớ lại thì những quyết định của chúng tôi thực sự có sai sót, nhưng huyết thống là thứ ăn sâu vào cơ thể chúng tôi, làm sao có thể thay đổi.

Dùng huyết thống để phân chia thân phận là thủ pháp của người nguyên thủy, là biểu hiện của sự lạc hậu văn minh, cấp bậc cao hơn nên là phân chia theo tôn giáo, cao hơn nữa là phân chia theo giai cấp, và cao nhất phải là thiên hạ đại đồng, thế giới mọi người bình đẳng.

Cho nên nhất định phải đưa ra một lý luận có thể khiến đại đa số mọi người bình đẳng, vượt qua huyết thống, vượt qua thân phận, vượt qua phàm nhân và cự nhân, đó mới là chìa khóa để cuộc đấu tranh này có thành công hay không.

Bởi vì chỉ có đưa ra một lý luận bình đẳng như vậy mới có thể đoàn kết tuyệt đại đa số mọi người, bất kể là người Marley, người Marley danh dự, hay người Eldia, thậm chí là người của các quốc gia khác, cho họ một sân khấu bình đẳng, kiến tạo thế giới mới.

Giống như ở một thế giới khác, Yeager một lần nữa bị những lời của Đỗ Lan thuyết phục sâu sắc, không thể không nói tính cách của ông không hề thay đổi, dù tuổi tác đã cao, dù sự sống chẳng còn bao lâu, nhưng ông vẫn luôn khao khát tìm kiếm tương lai.

Thực sự là hận không thể biết Đỗ Lan sớm hơn, nghe Đỗ Lan nói những điều này, Yeager có cảm giác bừng tỉnh đại ngộ, trước kia ông chiến đấu luôn là đơn thương độc mã, rất khó tìm được đồng đội chí đồng đạo hợp, cảm giác cả thế giới không hiểu mình, nhưng giờ nghĩ lại không phải thế giới không hiểu ông, mà là ông chưa từng hiểu thế giới.

Thế giới này không chỉ có huyết thống, vẫn còn những điểm chung khác, nếu họ tìm được những điểm chung khác, thì có khả năng phá vỡ huyết thống.

Ví dụ như tôn giáo.

Đỗ Lan dù vừa phản đối tôn giáo ở hai thế giới trước, nhưng phàm là chuyện gì cũng phải khẳng định trước rồi mới phủ định sau, không thể phủ nhận tôn giáo cũng có mặt tích cực: Nhất Thần giáo, Thần chính là tạo hóa của tất cả mọi người, và tất cả mọi người đều là con chiên của Thần, giữa các tín đồ là anh chị em bình đẳng, không có cao thấp.

Tín ngưỡng tôn giáo ở một mức độ nào đó có thể phá vỡ giới hạn huyết thống, điều này ở thời cổ đại chắc chắn mang ý nghĩa tích cực.

Chương 2339

Người đế quốc Marley cơ bản đều không tin giáo, vì họ bị đế quốc Eldia nô dịch quá lâu, không sản sinh ra tôn giáo của riêng mình, mà bản thân Eldia cũng chẳng có tôn giáo gì ra hồn, tà giáo thì có một đống, nên tôn giáo chưa từng hưng thịnh ở hai quốc gia này.

Yeager nói.

Quan hệ giữa Marley và Eldia rất phức tạp.

Hai ngàn năm trước Marley mạnh, Eldia bị ức hiếp.

Nhưng sau khi Eldia có được sức mạnh cự nhân, Marley bị thống trị hơn 1800 năm.

Sau đó Marley dùng ly gián kế đoạt lấy cự nhân của Eldia, một trăm năm qua Marley có cảm giác vẫn theo đường cũ, Marley sau khi kế thừa sức mạnh cự nhân thì mọi hành động chẳng khác gì Eldia, cũng tiếp tục bành trướng.

Giống như một quốc gia lớn nào đó ở Đông Nam Á sau khi thoát khỏi thực dân Anh, bản thân lại lấy danh nghĩa người kế thừa thực dân làm vinh dự, không ngừng gây hấn với các nước lân cận, chẳng thèm rút kinh nghiệm từ thất bại của Anh, hoàn toàn không phản tỉnh mà ngược lại còn đắc ý.

Bất quá dù hiện tại gặp được Đỗ Lan thì cũng hơi muộn rồi, Yeager đã phạm phải những tội nghiệt khó lòng dung thứ, tự nhận thấy mình không thể có tương lai.

Có thể gặp được Đỗ Lan, Da Cách Nhĩ cảm thấy vừa là may mắn cũng vừa là bất hạnh.

Bởi lẽ ông đã phạm phải những tội nghiệt không thể dung thứ.

trước khi đến tìm con trai để truyền thừa sức mạnh, ông đã giết chết một nhóm người vô tội, nhỏ nhất mới chỉ mười tuổi.

Vì vậy, sau khi cơn kích động qua đi, Da Cách Nhĩ nhanh chóng nguội lạnh, giống như một quả khinh khí cầu bị xì hơi.

Nguyên bản Da Cách Nhĩ định giao lại sức mạnh cho con trai, để tội nghiệt của bản thân kết thúc tại đó, tranh chấp giữa người Ngải Nhĩ Địch Á, người khổng lồ và người Mã Lai cũng chẳng còn liên quan đến ông nữa.

Nhưng đúng lúc này, Đỗ Lan xuất hiện.

Sắc mặt thay đổi rất nhanh, Đỗ Lan nhìn thấu tâm tư, biết Da Cách Nhĩ vừa mới giết người, lại còn có cả phụ nữ và trẻ em, nên lương tâm ông ta đang bị cắn rứt.

Thế giới này chính là như vậy, bất kỳ sự việc nào phát triển cũng đều có tính hai mặt.

Ngay cả nhân vật chính khi đưa ra lựa chọn cũng chẳng có phương án nào là tối ưu, mọi thứ đều đối lập và đầy mâu thuẫn.

Cơ bản nhất là muốn đánh bại cự nhân thì lại không thể không dựa vào sức mạnh của cự nhân.

Rồi đến tầng lớp cấp cao hủ bại, nhưng bọn họ lại nắm giữ quân bài tẩy để đối kháng cự nhân.

Hay như Da Cách Nhĩ, ông muốn chống lại người Mã Lai, nhưng người Mã Lai lại chiếm giữ đại nghĩa trong việc tuyên truyền.

Ngoại giới chán ghét người Ngải Nhĩ Địch Á, nhưng chính người Ngải Nhĩ Địch Á cũng đang là nô lệ.

Có thể nói cả thế giới này tràn ngập mâu thuẫn, và nhiệm vụ của nhóm nhân vật chính là phải chọn lấy một con đường để đi giữa muôn vàn mâu thuẫn đó, còn cuối con đường có gì thì chẳng ai hay.

Khi chiến đấu, kẻ thù lại là đồng đội cũ, cũng là người gây tổn thương cho mình sâu sắc nhất.

Khi lựa chọn, chọn con đường của mình thì tiền đồ mịt mù, chọn con đường của cấp trên thì xương trắng chất cao như núi.

Nếu không có góc nhìn của thượng đế, mọi sự lựa chọn đều gian nan như vậy, mà tư duy của kẻ thù lại càng khó hiểu hơn.

Nhóm nhân vật chính cũng chẳng biết phải làm gì mới có thể thay đổi tất cả, ngay cả sự tự do mà họ theo đuổi cũng bị bao bọc bởi mâu thuẫn.

để thực hiện tự do của mình, đôi khi phải dẫm đạp lên tự do của người khác.

Da Cách Nhĩ vì muốn báo thù, cũng vì nhìn thấy ký ức của người kế thừa tương lai, nên quyết định đoạt lấy sức mạnh Thủy Tổ Cự Nhân.

Ông cũng quyết định kết thúc sinh mệnh của mình, nhượng lại để Tiến Kích Cự Nhân tương lai tiếp tục chiến đấu và sáng tạo.

Tuy không biết con trai có làm được không, nhưng Da Cách Nhĩ tin tưởng cậu bé.

Làm người đôi khi thật mâu thuẫn, phải không.

Đỗ Lan quan sát sắc mặt Da Cách Nhĩ, biết ông đang rơi vào vòng xoáy mâu thuẫn: Rõ ràng là có ý tốt, nhưng cuối cùng lại luôn làm tổn thương người khác.

Rõ ràng thế giới này bất bình thường như thế, nhưng mỗi người lại tập nảy thành thói quen.

Rõ ràng ai cũng biết nên thay đổi, nhưng chẳng ai đề xuất được một con đường.

Muốn tự do nhưng lại phải chà đạp tự do của người khác, quả thực là mâu thuẫn chồng chất.

Những lời này nói trúng tim đen của Da Cách Nhĩ.

Đỗ Lan quả nhiên là người đàn ông nhìn thấu tất cả, hèn chi hắn có thể nghĩ ra phương thức tốt nhất để xóa bỏ hận thù giữa người Mã Lai và người Ngải Nhĩ Địch Á là xóa bỏ rào cản huyết thống, tìm ra một trật tự xã hội không dựa vào huyết thống để duy trì.

Hiện tại hắn lại chỉ ra thế giới này nơi nơi đều là mâu thuẫn, khiến Da Cách Nhĩ cảm thấy xúc động.

Biết được trên đời còn có người như Đỗ Lan đang nỗ lực, ông cũng có thể an tâm mà chết.

Tuy nhiên, Đỗ Lan thầm nghĩ mâu thuẫn lớn nhất của thế giới này thực tế là mâu thuẫn giữa đời sống vật chất lạc hậu và giáo dục nhân đạo tiên tiến.

Rõ ràng mọi người còn ăn không đủ no, lại tùy thời có thể bị cự nhân ăn thịt, tuổi thọ trung bình rất thấp, nhưng những người mười mấy hai mươi tuổi suốt ngày lại chỉ nghĩ về việc sinh mệnh quý giá, tình bạn thâm trọng, cũng như giá trị nhân loại.

Không chỉ người trong binh đoàn cân nhắc, mà ngay cả sát nhân cũng cân nhắc.

Trong thời đại biến động, nảy sinh sự bất mãn với hiện tại là điều dễ hiểu, và việc thanh niên phản kháng, phản tư cũng là điều khả thi.

Nhưng sự thay đổi tư tưởng cần có ngoại lực chú nhập, đằng này tư tưởng của nhóm nhân vật chính trong tường thành lại hoàn toàn là nội sinh, không hề hấp thu hay tiêu hóa tư tưởng của cự nhân hay Mã Lai, điều này tạo ra cảm giác rất khiên cưỡng.

Bởi lẽ quốc gia này đã phong tỏa hơn một trăm năm, giáo dục và khoa học kỹ thuật đều bị kiềm chế, vậy quan niệm nhân mạng cao hơn tất cả của nhóm nhân vật chính từ đâu mà có.

Theo quan điểm phát triển khoa học, cơ sở kinh tế quyết định thượng tầng kiến trúc, trong tường thành vốn không có thổ nhưỡng để phát triển tư tưởng coi trọng nhân mạng như trời.

Bởi vì trong quan niệm phổ biến tại đây, nhân mạng chỉ là con bài, cấp trên không quan tâm đến mạng người, còn người bình thường tuy quý trọng mạng nhỏ của mình nhưng lại chẳng màng đến mạng kẻ khác.

Trong môi trường đó, về lý luận phải có tư tưởng mới chú nhập vào mới có thể thức tỉnh thanh niên mới đúng.

Ngày nào cũng lao động khổ sai, không làm là chết đói, ai có tâm trí đâu mà đói bụng ngồi suy nghĩ vẩn vơ.

Nhưng thực tế lại chẳng có tư tưởng mới nào, giá trị quan của nhóm nhân vật chính hoàn toàn tự phát, xuất hiện trong bộ não của những thiếu niên đang luyện tập đến chết đi sống lại, xé toạc một kẽ hở trong Đế quốc Ngải Nhĩ Địch Á đã tê liệt suốt trăm năm.

Tất nhiên cũng không thiếu những người nắm quyền đồng tình với giá trị quan của nhân vật chính, như Đoàn trưởng của Điều tra binh đoàn rất tán thành lựa chọn của họ.

Vì họ đều cho rằng sinh mệnh nhân loại là quý giá, chẳng ai bảo tại sao, có lẽ là do trời phú, dù sao đây cũng là thế giới huyền huyễn.

Một người bình thường sau khi trải qua cường độ huấn luyện thể lực lớn như vậy căn bản không thể còn sức lực để suy nghĩ, nhưng nhóm nhân vật chính lại không bị khoa học trói buộc, dù có suy dinh dưỡng vẫn không ngừng tư duy, phá vỡ cực hạn nhân loại.

Ta biết ông đã giết người, nhưng gia tộc Lôi Y Tư đã là thế lực lạc hậu cản trở sự phát triển của nhân loại, bị tiêu diệt là lẽ đương nhiên.

Ta nói vậy có khiến ông thấy dễ chịu hơn không.

Đỗ Lan nói.

Đó là nhân mạng, còn có cả trẻ con nữa.

Da Cách Nhĩ đau đớn đáp.

Lần sau chú ý là được.

Đỗ Lan thản nhiên.

Da Cách Nhĩ ngây người: Sao anh có thể nói như vậy.

Vậy ông muốn ta nói thế nào.

Sau khi tường vỡ, mâu thuẫn chủ yếu là sự sinh tồn của nhân loại và sự xâm lược của cự nhân bên ngoài.

Toàn nhân loại nên vì mâu thuẫn chủ yếu này mà nỗ lực, kẻ nào kéo chân sau kẻ đó là lạc hậu, vậy thì chỉ có thể bị tiêu diệt.

Chỉ là lần này ông ra tay hơi quá tay, lần sau nhất định phải chú ý.

Đỗ Lan nói.

Đương nhiên trong lòng hắn lại nghĩ, theo định luật vòng xoáy mâu thuẫn của thế giới này, khi một nhóm người bị tuyên án là phe phản động lạc hậu, những người đó chắc chắn cũng có nỗi khổ tâm riêng, rồi nhân vật chính lại phải đắn đo lựa chọn, bởi vì chọn phát triển tất nhiên cũng phải từ bỏ một vài thứ quý giá.

Thậm chí sẽ có người lên tiếng cho quý tộc, nói rằng lạc hậu thực sự không phải là quý tộc, quý tộc chỉ là biểu hiện bên ngoài, dưới cái biểu hiện đó còn có nguyên nhân sâu xa khác.

Tiêu diệt quý tộc cũng chẳng giải quyết được vấn đề căn bản.

Thế giới này là vậy, khi một thế lực bị coi là phản diện, lập tức sẽ khiến kẻ đó có nỗi khổ tâm, như thế rất khó nắm bắt mâu thuẫn chủ yếu.

Mà không nắm được mâu thuẫn chủ yếu thì khó giải quyết được gốc rễ vấn đề.

Chương 2340

Đỗ Lan nói quý tộc Lôi Y Tư là thế lực lạc hậu, chính xác mà nói cũng không hoàn toàn đúng, vì họ cũng muốn giải quyết cự nhân, nhưng vị vua kế thừa sức mạnh lại bị ảnh hưởng bởi một lực lượng bất khả kháng mà quên mất sứ mệnh, nên gia tộc Lôi Y Tư cũng không muốn nhận cái nồi đen này.

Ngay cả xin lỗi cũng không cần, cứ việc nói là do bị ảnh hưởng, mình không sai là được.

Vì thế lời của Đỗ Lan không chính xác, Da Cách Nhĩ mới kích động như vậy: Họ cũng muốn xua đuổi cự nhân, nhưng họ không làm được, gia đình Lôi Y Tư cũng vô tội, họ cũng có nỗi khổ.

Mọi người đều là người tốt.

Chủ quan họ quả thực không sai, nhưng khách quan họ chính là lạc hậu.

Hiện nay mâu thuẫn giữa dân số và lương thực lớn như thế, nhưng các trang trại quý tộc lại vô cùng rộng lớn, cuộc sống của họ vô cùng xa hoa, lẽ nào chưa đủ lạc hậu sao.

Và ta nói là lạc hậu, chứ không nói là xấu.

Lạc hậu không đồng nghĩa với xấu, ông phải làm rõ điều này.

Đỗ Lan giải thích: Cái xấu rất dễ bị phát giác vì nó trực tiếp tổn hại lợi ích của người khác.

Lạc hậu lại không dễ nhận ra, vì nó âm thầm kéo lùi sự phát triển của cả một nền văn minh, cuối cùng dẫn đến sự hủy diệt, đó là kiểu luộc ếch bằng nước ấm.

Da Cách Nhĩ trợn mắt há mồm nhìn Đỗ Lan, cảm thấy hắn quá vô tình.

Nhưng Đỗ Lan vẫn bình thản: Tự do, các người đều muốn tự do.

Ông muốn con mình có tự do ngồi trên khí cầu, cũng muốn chúng có tự do chạy nhảy trên đồng hoang.

Nhưng ông có biết vấn đề lớn nhất của các người là gì không.

Đó là quy kết tất cả những điều không như ý cho cự nhân, cho huyết thống.

Đến mức các người căn bản không nhìn rõ được sự tự do thực sự cần thiết là gì.

Ông đã sống ở cả hai quốc gia, ta hỏi ông, trước khi tường vỡ, trước khi mâu thuẫn chủ yếu trở thành sự sinh tồn của nhân loại và sự xâm lược của cự nhân, hai quốc gia có gì khác biệt.

Da Cách Nhĩ suy nghĩ một chút: Mã Lai có công nghệ phát triển hơn.

Sau đó ông không nghĩ thêm được gì nữa.

Ngoài công nghệ ra, ông khó mà tìm thấy sự khác biệt căn bản.

Sản vật của Mã Lai chắc chắn phong phú hơn Ngải Nhĩ Địch Á, nhưng đó cũng không phải khác biệt quá lớn.

Cuối cùng ông phát hiện hai quốc gia thực ra chẳng có gì khác nhau, từ văn hóa, ngôn ngữ, tập tục, chế độ cho đến tư tưởng đều tương đương.

Ông thấy đấy, ông đã phát hiện ra vấn đề.

Trong một trăm năm qua, ngoại trừ hai tháng tường bị phá này, thực tế mâu thuẫn chủ yếu của nhân loại đều không liên quan đến cự nhân.

Suốt một trăm năm, cự nhân không phải mâu thuẫn chủ yếu, vậy tại sao nhân loại vẫn khao khát tự do, tại sao vẫn bất mãn với hiện trạng của mình, ông biết không.

Da Cách Nhĩ lắc đầu.

Một gian nhà không quét sao quét được thiên hạ, một quốc gia không trị sao trị được thế giới.

Đỗ Lan nói: Bất kể là Mã Lai hay Ngải Nhĩ Địch Á, bọn họ chỉ coi cự nhân là điểm để chuyển dời mâu thuẫn.

Chỉ cần có cự nhân, cấp trên sẽ có một tấm khiên vạn năng, có thể che đậy những khiếm khuyết của quốc gia, sự vô liêm sỉ của bản thân và sự vô năng của chế độ.

Một trăm năm thời gian, trong tình huống cự nhân không phải mâu thuẫn chủ yếu, việc quản lý của cả hai nước đều be bét, đều lạc hậu như nhau, căn bản chứng minh cả hai quốc gia này đều là những kẻ thất bại, định sẵn sẽ bị các nước khác vượt mặt, bị quét vào đống rác lịch sử.

Vậy ông có hiểu sự tự do mà ông hằng theo đuổi là gì không.

Tự do là gì.

Suốt thời gian qua, người Ngải Nhĩ Địch Á cho rằng đánh bại cự nhân là có được tự do, thực tế không phải, đánh bại cự nhân chỉ là chuyển dời mâu thuẫn trong tường thành, không mang lại tự do.

Người Mã Lai danh dự cho rằng tiêu diệt người Ngải Nhĩ Địch Á thì họ sẽ tự do, đáng tiếc cũng không phải.

Môi hở răng lạnh, tiêu diệt người Ngải Nhĩ Địch Á xong, chính người Mã Lai danh dự sẽ trở thành đối tượng gánh chịu mâu thuẫn, kết cục chỉ thảm hơn.

Người Mã Lai cho rằng tiêu diệt thêm nhiều kẻ thù, chiếm đoạt thêm tài nguyên là có tự do.

Hiển nhiên cũng không thể, diệt xong kẻ thù này sẽ có kẻ thù khác, cho đến khi không còn kẻ thù nào nữa, mâu thuẫn của họ không còn nơi để chuyển dời, chỉ có thể nổ tung tại chỗ.

Vì thế họ đều không hiểu mình theo đuổi tự do gì, họ chỉ đem những điều không như ý đổ lên đầu một mục tiêu khác.

Con đường của họ không phải là giải quyết mâu thuẫn căn bản, mà là chuyển dời mâu thuẫn.

Cự nhân chính là một mục tiêu gánh tội hoàn hảo.

Đỗ Lan chậm rãi nói, cho Da Cách Nhĩ biết rằng tự do họ cần không nằm ở việc tiêu diệt cự nhân, mà nằm ở sự tự cách tân.

Cho nên chúng ta phải vượt qua huyết thống, đoàn kết tất cả mọi người.

Da Cách Nhĩ hiện tại đã hiểu, tư duy hoàn toàn được khai thông: Lật đổ cái cũ kỹ lạc hậu, thiết lập cái mới mẻ tiến bộ, quá trình này tất yếu sẽ có hy sinh.

Dù tất yếu có hy sinh, nhưng cũng phải khống chế phạm vi ảnh hưởng.

Chúng ta phải đoàn kết những lực lượng có thể đoàn kết, không thể giống như ông trước đây, một gậy đánh chết tất cả mọi người.

Da Cách Nhĩ đã hiểu, nhưng đáng tiếc tâm ý ông đã quyết: Tiếc là tôi không còn thời gian nữa, đa tạ anh đã nói cho tôi những điều này, tôi đi đây.

Ông phải đi tìm con trai để truyền lại sức mạnh cự nhân.

Đỗ Lan nhìn theo bóng lưng Da Cách Nhĩ, thầm nghĩ nếu Da Cách

Nhĩ cứ thế mà chết thì thật đáng tiếc, dù sao cũng là người đàn ông từng sống ở cả hai quốc gia, vẫn có giá trị tồn tại của riêng mình.

Da Cách Nhĩ thông qua một người bạn cũ ở Điều tra binh đoàn đã tìm thấy con trai đang ở trong trại tị nạn.

Điều kiện ở đó không tốt, một đám người nằm vất vưởng trên mặt đất, chỉ có những tấm chăn mỏng để giữ ấm.

Gặp lại cha, cậu bé Ngải Luân mười tuổi khóc như một đứa trẻ, kể rằng mẹ đã bị ăn thịt.

Thực tế Da Cách Nhĩ đã biết, nếu không ông đã chẳng chạy đến gia tộc Lôi Y Tư.

Hiện tại ông phải truyền lại toàn bộ sức mạnh cho con, ông biết con trai chính là người sẽ thay đổi thế giới.

Biến con trai thành cự nhân vô cấu, rồi để nó ăn thịt mình, như vậy sức mạnh cự nhân sẽ chuyển sang người Ngải Luân.

Sau khi trở thành cự nhân vô cấu, cảm giác giống như đang trong một cơn ác mộng, con người trở nên mụ mị, căn bản không biết đến tình cảm, ăn thịt cha mình cũng chẳng thấy áp lực gì.

Chỉ là khi Ngải Luân ăn mất nửa thân người Da Cách Nhĩ, nuốt hết dịch tủy vào bụng, cậu mới khôi phục lại bình thường.

Tuy nhiên ký ức bị hỗn loạn, cậu chỉ nhớ cha đã đưa cho mình một chiếc chìa khóa và bảo hãy đến hầm ngầm.

Khi Ngải Luân tỉnh lại lần nữa, cha đã biến mất, cậu đã trở lại trại tị nạn, bên cạnh là hai người bạn thân.

Họ nói có một ông chú ở Điều tra binh đoàn đã đưa cậu về.

Lúc này Da Cách Nhĩ đã chết, nhưng Đỗ Lan lại hồi sinh ông ta.

Da Cách Nhĩ ngơ ngác, vì ký ức cuối cùng của ông là khoảnh khắc hộp sọ bị cắn nát, lẽ ra ông phải bị con trai ăn thịt rồi chứ, sao có thể sống lại được.

Chuyện này chẳng phải rất bình thường sao.

Chiều nay ta nói với ông bao nhiêu điều, chẳng lẽ là nói với người chết à.

Ta vốn không thích nói chuyện với người chết.

Đỗ Lan không để nước bọt của mình lãng phí: Đứng dậy đi, chúng ta còn nhiều việc phải làm.

Anh rốt cuộc là ai.

Da Cách Nhĩ trợn mắt hỏi: Tại sao tôi có thể sống lại.

Mấy câu hỏi đó không quan trọng, đi thôi.

Đỗ Lan không nói nhảm.

Da Cách Nhĩ cũng chỉ đành ngây ngốc đi theo.

Đỗ Lan đưa Da Cách Nhĩ về tiêu cục: Sau này ông cứ làm ông chủ ở đây đi.

Tuy rằng học y không cứu được thế giới, nhưng vẫn mời ông tiếp tục làm bác sĩ, chữa trị vết thương cho dân tị nạn.

Sau đó mọi người sẽ cùng thảo luận thế nào là tự do thực sự, làm sao để thực sự cứu lấy thế giới.

Thảo luận xem trước mâu thuẫn chính giữa sinh tồn của nhân loại và sự xâm lược của cự nhân, thì mâu thuẫn giữa khát vọng cuộc sống tốt đẹp của con người và hiện thực lạc hậu là gì.

Thảo luận về lịch sử phát triển của thế giới này.

Ông cũng biết con dân Ymir của Đế quốc Ngải Nhĩ Địch Á đều bị tẩy não, lịch sử của họ rất rác rưởi, nên cần phải dạy cho họ một khóa.

Hiểu được lịch sử mới hiểu rõ mâu thuẫn, mới biết vấn đề ở đâu để mà nỗ lực giải quyết, chứ không phải hễ chuyện không thuận là đổ lỗi cho cự nhân, cái gì cũng là lỗi của thiên hạ còn mình thì không sai.

Da Cách Nhĩ gật đầu, cảm thấy có lý.

Ông từng thống lĩnh phái phục quyền ở Mã Lai, tuy bị con trai bán đứng nhưng năng lực bản thân vẫn rất mạnh, thuộc kiểu người vừa nỗ lực vừa có thiên phú, việc giảng bài cho người khác đối với ông là chuyện dễ như trở bàn tay.

Chương 2341

Trước đây ông thường cùng người Mã Lai danh dự học tập lịch sử Đế quốc Ngải Nhĩ Địch Á, nhưng lịch sử đó hiển nhiên không chỉ ra được mâu thuẫn thực sự nằm ở đâu.

Trong những cuốn sách lịch sử đó, tổ tiên Ngải Nhĩ Địch Á ghi lại rằng Thủy Tổ Cự Nhân đã điều khiển các cự nhân để khai đường bắc cầu, khai hoang đất đai, mang lại hòa bình cho cả đại lục.

Cự nhân không những không phải ác ma mà còn là lực lượng lao động chính.

Nhưng rõ ràng lịch sử này cũng không chuẩn xác, vì nếu thực sự tốt đẹp như thế, Đế quốc Mã Lai đã không sợ hãi Ngải Nhĩ Địch Á đến vậy.

Hiển nhiên thành quả lao động của cự nhân chỉ là đặc quyền cho một bộ phận nhỏ tận hưởng, đại bộ phận thường dân Ngải Nhĩ Địch Á và người Mã Lai đều không được hưởng đặc quyền này.

Quân viễn chinh đã bị cự nhân tấn công, bản năng của cự nhân là tụ tập về nơi có nhiều người.

Vì không có hệ thống liên lạc, quy mô quân viễn chinh lại rất lớn, nên họ thường dùng phương pháp cảnh báo vùng biên để tiến quân.

Đơn giản là bố trí trinh sát ở rìa quân đội, phát hiện cự nhân lập tức bắn đạn tín hiệu cảnh báo chủ lực ở giữa.

Đạn tín hiệu có màu đỏ và đen. màu đỏ là phát hiện cự nhân, màu đen là biên giới bị đột phá, tình thế cấp bách, hy vọng chủ lực đưa ra phán đoán.

Thông qua màu sắc đạn tín hiệu đơn giản chỉ có thể truyền đi ít thông tin ở cự ly xa, tình hình cụ thể vẫn cần phải thúc ngựa quan sát.

Ngựa là tài nguyên vô cùng quan trọng của quân viễn chinh, nhưng vì mất đi một bức tường, mất đi lượng lớn đồng cỏ, quân viễn chinh căn bản không có đủ ngựa, phần lớn binh sĩ đều đi bộ, nếu gặp cự nhân thì chẳng khác nào nộp mạng.

Bởi vì chỉ có ngựa mới chạy thoát được cự nhân.

Oanh.

Đạn tín hiệu đỏ xuất hiện, là cự nhân.

Bộ binh chủ lực căng thẳng siết chặt vũ khí, họ không có súng trường, không có bộ cơ động lập thể, chỉ có trường kiếm, ngay cả trường thương cũng không, họ bắt buộc phải cận chiến với kẻ thù.

Liệt trận.

Mọi người căng thẳng đứng tại chỗ, họ chưa từng qua huấn luyện, vừa ra quân đã phải đối mặt với kẻ thù lớn nhất của nhân loại, quả thực là thử thách cực độ đối với sức chịu đựng của họ.

Nhưng cự nhân không xuất hiện đúng lúc, khiến mọi người ngạc nhiên.

Người đâu, đi điều tra xem.

Trinh sát cưỡi ngựa ra cánh điều tra xem tại sao đã phát tín hiệu mà cự nhân lại không có động tĩnh gì.

Phía trước xuất hiện những cái cây đại thụ cao trung bình tám mươi mét chắn cự nhân ở bên ngoài, những binh sĩ mặt đầy kinh hãi ngồi bệt xuống đất run rẩy, mọi chuyện vừa xảy ra quá đáng sợ.

Cự nhân phát hiện ra quân đội, sau đó điên cuồng lao tới, cánh quân có thể nói là không chịu nổi một đòn, nhưng ngay khi cự nhân sắp xé xác họ, đột nhiên có rất nhiều cây mọc lên chắn giữa người và cự nhân, xuất hiện đột ngột như thể cái cây tự mọc chân chạy đến vậy.

Nhưng cây làm sao có chân được.

Điều này thật phi lý.

Mọi chuyện trước mắt quá đỗi ảo diệu.

Quân viễn chinh cũng sững sờ, họ phát hiện bộ đội đã bị một hàng đại thụ bao vây như tường thành.

Làm sao có thể.

Không ai biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng cây cối thực sự đang chắn cự nhân, nếu không có chúng, bộ đội viễn chinh giờ đã bị ăn sạch.

Lúc này đã tới giữa trưa, mặt trời chói chang trên bầu trời, quân viễn chinh nhất thời mông lung.

Ý chí chiến đấu đã tiêu tan từ lâu, đối mặt với cự nhân đáng sợ, họ căn bản không có dũng khí chiến đấu.

Đánh không lại đâu.

Những binh sĩ lúc xuất phát hùng hổ bao nhiêu thì khi đối mặt với cự nhân thật sự lập tức nhận ra khoảng cách giữa người và cự nhân bấy nhiêu.

Dù bị cây chắn nhưng cự nhân vẫn không từ bỏ, cố gắng len qua khe hở giữa các thân cây để ăn thịt người.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao lại xuất hiện nhiều cây thế này.

Hiện tại họ bị cây và cự nhân bao vây, tiến không được lùi không xong, không biết phải ứng phó thế nào.

Cứ thế mãi cho đến hoàng hôn, binh sĩ cuối cùng phát hiện những cái cây này có thể di chuyển theo bộ đội: Giống như một bức tường thành di động vậy, chẳng lẽ thần linh đang bảo hộ chúng ta.

Càng lúc càng kỳ quái, nhưng vì cự nhân đã tồn tại thì việc cây biết đi dường như cũng không quá lạ lùng.

Có điều viễn chinh không thể tiếp tục, tốt nhất là rút về thôi.

Chuyển hướng, chúng ta về.

Gặp phải chuyện quái đản thế này, quay về là hơn, ai biết phía trước còn chuyện gì chờ đợi.

Chuyển hướng xong, họ thấy cự nhân bị đại thụ chắn lại không đuổi kịp, thế là họ dùng hết sức bình sinh mà chạy về, thề không bao giờ mơ tưởng đến chuyện đòi lại tường Mã Lỵ Á nữa, đó không phải việc con người có thể làm.

Vùng đất bị cự nhân chiếm giữ đã không còn thuộc về nhân loại, đã có những biến hóa khó tin, chính mảnh đất đang khước từ con người.

Quân viễn chinh nhanh chóng trở về, không có tổn thất lớn, chỉ mất một ít lương thảo quân nhu, nhưng vốn dĩ cũng chẳng có bao nhiêu nên coi như không mất gì.

Trong thành xôn xao, chuyện này là thế nào.

Chẳng có chuyện gì xảy ra mà đã về rồi, không phải lãng phí lương thực sao.

Nhưng về thì đã về rồi, số người đông như vậy tính sao đây.

Áp lực lại đè nặng, dù đã quyết định khai hoang nhưng tốc độ khai hoang không đuổi kịp mức tiêu thụ lương thực.

Lúc này họ phải làm gì.

Chẳng còn cách nào, chỉ có thể nhẫn nhịn, thắt lưng buộc bụng, tiết kiệm hết mức để ai cũng có cái ăn.

Ngay cả đứa trẻ mười tuổi cũng phải đi làm, thậm chí gia nhập đoàn khai hoang, nhổ cỏ, bới rễ cây, dựng nhà.

Khai hoang một vùng đất thực sự rất mệt mỏi, lại còn phải tính chuyện đào kênh thủy lợi.

Khối lượng công việc khổng lồ, mà muốn có lương thực ít nhất cũng phải một hai năm.

Công nghiệp thời này không phát triển, phân bón hóa học gần như không có, nên lương thực chính chỉ có khoai lang, bữa nào cũng khoai lang, muối còn là đồ xa xỉ.

Bộ ba hồi hương Reiner, Bertholdt, Annie rất chịu thương chịu khó, thâm nhập vào tường thành bắt đầu từ công việc lao động khổ sai.

Phải nói là người Mã Lai thật kiệt xỉ, ngay cả kinh phí hoạt động cũng không cấp.

May mà cả ba đều có thể chất cự nhân, dù bị thương hay chịu khổ đều có thể hồi phục, nên mới làm được những việc vừa khổ vừa mệt này, đồng thời điều tra tình báo về Thủy Tổ Cự Nhân.

Sau khi quân viễn chinh trở về, những tin đồn về sự thay đổi của thế giới bên ngoài càng truyền càng ảo, thậm chí sau đó còn xuất hiện tin đồn đại chiến giữa người cây và cự nhân, cực kỳ khoa trương.

Nhưng sau đó chẳng còn ai muốn ra ngoài viễn chinh nữa, ai nấy đều mất mật.

Chỉ có Điều tra binh đoàn vẫn ra ngoài thăm dò, nhưng họ chẳng thấy cái cây di động nào cả.

Báo cáo của quân viễn chinh bị coi là biểu hiện hèn nhát của thống soái, nên ông ta bị tống giam chờ xét xử.

Dân số không giảm, lương thực không tăng, Đế quốc Ngải Nhĩ Địch Á đối mặt với cuộc khủng hoảng lớn nhất từ khi lập quốc.

Càng khó khăn, trị an càng tệ, cờ bạc mại dâm ma túy tràn lan, mọi người ai nấy tự nguy, sợ đi trên đường bị ai đó đâm một nhát.

Vì miếng ăn, nhiều loại đao cụ từ quân đội tuồn ra đường phố, bị chế tạo thành đủ loại dao găm dễ ẩn giấu, rơi vào tay những tên tội phạm bất lương.

Trong nguyên tác, quân viễn chinh bị tiêu diệt toàn bộ, nhiều cuộc viễn chinh đã tiêu hao mất hai phần mười dân số, cuối cùng mới miễn cưỡng ổn định được mâu thuẫn giữa dân số và lương thực.

Còn lúc này, dân số không mất đi, áp lực vô cùng khổng lồ.

Thế là Đỗ Lan nhắm vào các trang trại của đại quý tộc.

Quý tộc là những đại hộ sở hữu đất đai, họ nắm giữ những vùng đất và trang trại tốt nhất nhưng không đời nào chia cho dân chúng.

Chiếm đoạt trang trại có sẵn nhanh hơn khai hoang nhiều, lại còn nhiều đồng cỏ có thể biến thành ruộng lúa, lúc này trồng lương thực chính quan trọng hơn nuôi bò cừu.

Chương 2342

Nhưng quý tộc chắc chắn không đồng ý, nên lúc này tổ chức của quân viễn chinh có thể dùng tới.

Không ít quân viễn chinh sau khi trở về đã trở thành thuộc hạ của Đỗ Lan, thế là Đỗ Lan dẫn họ đi chiếm lĩnh trang trại, tổ chức công xã, mọi người cùng nhau trồng trọt.

Vì các trang trại đều nằm ngoài các quận rìa úng thành, nên đây có thể coi là chiến lược nông thôn bao vây thành thị.

Điều kiện địa lý của các trang trại quý tộc đều rất tốt, chiếm giữ nguồn nước, sở hữu ruộng màu mỡ, lại có lượng lớn nông cụ và hạt giống, cướp được là có thể giúp đỡ dân tị nạn ngay lập tức.

Tuy nhiên quý tộc không để yên, lập tức tổ chức Quân Hiến binh và Quân Trú phong tấn công để đòi lại trang trại của mình.

Đất đai không khai khẩn thì vô dụng, không mọc ra lương thực, mà khai khẩn là việc cực khổ nhất.

Vì vậy, đi cướp những mảnh đất đã khai hoang xong rồi tái phân phối là cách hiệu quả nhất.

May thay trong tường thành có rất nhiều trang trại lớn thuộc về quý tộc.

Quý tộc sở dĩ không hoảng sợ là vì trong nhà có lương tâm không hoảng, trang trại nhà họ đủ để họ ăn no, dù việc buôn bán bị Đỗ Lan phá hỏng, họ vẫn chẳng cần lo chuyện cơm áo.

Nhưng giờ Đỗ Lan dám dẫn người cướp trang trại, cướp đi căn cơ của họ, đây là điều tuyệt đối không thể tha thứ.

Quân Hiến binh và Quân Trú phong hợp binh bao vây trang trại, họ thậm chí còn cử ra một toán sát thủ trang bị bộ cơ động lập thể chống người.

Quý tộc thống trị quốc gia này ngoài huyết thống ra còn bằng sự cai trị khủng bố cao áp, bất cứ ai dám tìm kiếm sự thật đều bị tiêu diệt.

Đương nhiên kẻ dám phản kháng lại càng không phải bàn, dám cướp trang trại là tội ác tày trời.

Bình thường dân tị nạn chẳng dám, nhưng vì dân số không giảm, cái ăn ngày càng ít, họ chỉ đành đánh liều đi theo Đỗ Lan phản kháng, tin rằng chí ít Đỗ Lan có thể dẫn dắt họ sống sót.

Ngu xuẩn, lẽ nào thật sự tưởng chiếm được trang trại là sống được sao.

Cũng chỉ là ăn một bữa no rồi lên đường mà thôi.

Những tinh anh Hiến binh trang bị bộ cơ động lập thể chống người xuất hiện, họ đều có bản lĩnh lấy một địch mười, vì vũ khí của họ rất bá đạo súng tán đạn shotgun.

Tuy bắn một phát phải thay nòng nhưng sức sát thương thì khỏi bàn, nếu ở gần, trong phạm vi ba mét không ai sống sót nổi.

Đội trưởng, nghe nói tên Đỗ Lan đó rất lợi hại, chúng ta không thể đại ý.

Haha, vậy ta phải mở mang tầm mắt xem sao.

Đội trưởng Khải Ni A Khắc Mạn từng thấy qua người có sức mạnh mạnh nhất, nên không tin vào hư danh của Đỗ Lan: Chuẩn bị đi, chuẩn bị làm một trận lớn.

Đội áp chế chống người của Hiến binh chuyên đối phó với những kẻ phản kháng.

Đêm khuya, bóng tối là màu bảo hộ hoàn hảo, một nhóm binh sĩ bao vây trang trại, họ đã thám thính kỹ, Đỗ Lan ở bên trong, bắt giặc phải bắt vua trước.

Tiêu diệt Đỗ Lan, đem hắn đi treo cổ công khai để làm gương.

Quý tộc tuyệt đối không nương tay với kẻ phản kháng, nhưng họ không ngờ Đỗ Lan lại phản khách vi chủ.

Vút một tiếng, một tên Hiến binh đã biến mất, binh sĩ xung quanh chẳng hề hay biết.

Đỗ Lan mặc dạ hành y xuyên qua bóng tối, lặng lẽ đánh ngất các chiến sĩ.

Oanh.

Cuối cùng cũng có người phát hiện binh sĩ bên cạnh đã biến mất, lập tức phát tín hiệu, mọi người đề phòng nhưng đã không kịp.

Đêm đen mang lại cho Đỗ Lan sự che chở hoàn hảo, hắn nhanh nhẹn hơn Hiến binh, mãnh liệt hơn Hiến binh.

Xem ra chúng ta phải đối phó với kẻ không đơn giản rồi, đội áp chế chống người chuẩn bị, đến lượt chúng ta lên sàn.

Khải Ni ra lệnh, mọi người mượn những cây đại thụ quanh trang trại làm vật đệm, lần lượt bay lên.

Các ngươi dùng bóng tối để che giấu, nhưng không biết rằng bóng tối chính là bạn của ta.

Ta nhìn rất rõ, các ngươi có mười hai người, trang bị bộ cơ động lập thể chống người.

Giọng nói của Đỗ Lan như quỷ mị truyền đến, hắn đã lâu không bắt nạt người khác như vậy.

Khải Ni thầm nghĩ kẻ thù lần này thực sự không bình thường, nhưng bản thân ông ta cũng chẳng bình thường, không bình thường đối đầu với không bình thường mới thú vị.

Á.

Hiến binh phát ra tiếng kêu thảm, tiếng kêu rất gần.

Khải Ni là một sát thủ, thậm chí từng ra tay với cả quý tộc, nhưng sau khi chứng kiến sức mạnh tuyệt đối, ông ta đã thần phục.

Khải Ni A Khắc Mạn, tộc A Khắc Mạn, một khi thần phục và coi ai đó là chủ nhân, sẽ bộc phát ra sức mạnh vô địch.

Thú vị đấy, thật sự thú vị, nói cho ta biết chủ nhân của ông là ai.

Đội trưởng.

Trong đêm tối, các đồng đội liên tục im hơi lặng tiếng, cuối cùng chỉ còn lại đội trưởng đối đầu một chọi một với Đỗ Lan.

Đoàng.

Khai hỏa, một loạt đạn tán phát ra phía trước, để lại một vùng hố lõm trên mặt đất nhưng không trúng người.

Nếu trúng, đạn tán có thể biến người thành cái sàng.

Đỗ Lan.

Khải Ni lúc này cũng rất căng thẳng, vì đến giờ ông vẫn không biết Đỗ Lan di chuyển thế nào, làm sao tiêu diệt cả quân đội trong thời gian ngắn như vậy, thật không thể hiểu nổi, chẳng lẽ đối phương cũng là cự nhân.

Chát, Khải Ni đột nhiên nghe thấy tiếng động sau lưng, rồi cả người bay ra ngoài, không kịp cả thay nòng súng.

Đối phương thần xuất quỷ nhập, sao không có chút tiếng động nào.

Điều này thật phi lý.

Khi ngã xuống, ông định lập tức cơ động nhưng không thấy phản ứng gì, ông biết vừa rồi Đỗ Lan chắc chắn đã phá hủy bình khí sau lưng mình khiến bộ cơ động mất tác dụng.

Nắm chặt khẩu súng tán đạn, ông vẫn còn cơ hội, chỉ cần Đỗ Lan xuất hiện là có thể tấn công.

Vút, nhưng theo một tiếng xé gió sắc lạnh, vũ khí trong tay Khải Ni A Khắc Mạn hóa thành bột phấn.

Lúc này Đỗ Lan mới thong dong bước ra từ bóng tối, để bản thân tạo nên ranh giới với bóng đêm, đường nét mới trở nên rõ ràng.

Ông vẫn chưa từ bỏ, ông đang định dùng con dao găm sau lưng đâm vào tim ta, rồi bồi thêm một nhát cắt đứt cuống họng ta.

Phải nói là ông thực sự thích cắt họng, việc đó khiến ông thấy vui sao.

Nếu đúng vậy, ta khuyên ông nên đọc sách nhiều hơn.

Đỗ Lan nhìn xuống kẻ địch đang ngã dưới đất, nói toạc tâm tư của ông ta.

Gã này quá đáng sợ, hắn là người sao.

Khải Ni đã giết hơn trăm người, ngoại trừ chủ nhân của mình, chưa thấy ai đáng sợ như Đỗ Lan.

Còn Đỗ Lan nhìn tên sát nhân này, bỗng nhớ tới một đoạn trong văn chương của Trang Tử.

Đó là thời đại Nho học hưng thịnh, mà phản Nho cũng hưng thịnh.

Nho học nói quân tử phải nhân nghĩa, phải có Thánh, Dũng, Nghĩa, Trí, Nhân.

Trang Tử trong bài viết đã mượn lời Đạo Chích mà nói rằng kẻ trộm cũng có những phẩm chất đó: đoán trước được nhà nào có tiền tài là Thánh. tiên phong đột nhập là Dũng. rút lui sau cùng để chặn hậu là Nghĩa. biết phán đoán tiến thoái để bảo toàn bản thân là Trí. chia chác tang vật công bằng là Nhân.

Phẩm hạnh của quân tử được thể hiện hoàn hảo trên người kẻ trộm.

Khải Ni trước mắt tuy là sát thủ nhưng cũng có những phẩm chất không tồi.

Trong thế giới cự nhân này, chuyện như vậy rất nhiều, mỗi phe phái đều có những người mang đủ mọi phẩm chất tốt, nhưng vì có cùng phẩm chất đó mà họ lại giết nhau đến chết mới thôi.

Tại sao.

Vì họ có đức tin khác nhau, tư tưởng định kiến khác nhau, tầm nhìn khác nhau, trải nghiệm khác nhau, lập trường khác nhau.

Họ không có một mục tiêu chung để đoàn kết mọi người cùng phấn đấu, họ bị thao túng bởi ý thức hệ, lập trường và chế độ, không thể sử dụng những phẩm chất đó vì sự tiến bộ của toàn nhân loại.

Cho nên phẩm chất ưu tú của con người đôi khi lại trở thành rào cản.

Gã tên Khải Ni A Khắc Mạn này thực lực rất mạnh, lại trung thành và thông minh, nhưng hắn vẫn là một kẻ lạc hậu, một tội nhân không nắm bắt được mạch lạc phát triển của nhân loại.

Khi người ta ca tụng những phẩm chất ưu tú của con người, trước hết phải phán đoán xem những phẩm chất đó có được dùng vì sự phát triển của nhân loại không, có dùng cho cộng đồng vận mệnh nhân loại không.

Chương 2343

Nếu không, những phẩm chất đó có khả năng trở thành lực lượng phản động gây trì trệ, thậm chí khiến nhân loại không ngừng thoái hóa.

Giống như thánh nhân và kẻ trộm, cùng một phẩm chất nhưng một kẻ vì thiên hạ, một kẻ chỉ vì bản thân.

Binh đoàn huấn luyện sẽ huấn luyện thanh niên trong một năm, sau đó mười người xuất sắc nhất có thể tự chọn binh đoàn.

Quân Hiến binh chắc chắn là lựa chọn mong đợi nhất của mọi người vì quyền lực lớn, đãi ngộ tốt, lại có thể ở lại vương đô nơi phồn hoa và an toàn nhất.

Tuy nhiên phải lọt vào top 10, tức là phải thắng được hàng trăm người cùng khóa.

Ngoài các tiết lý luận còn có tiết cách đấu, tiết sử dụng bộ cơ động lập thể và tiết thể lực, đều phải đạt loại ưu mới được.

Tuy nhiên Quân Hiến binh dù tuyển chọn những binh viên ưu tú nhất nhưng cơ bản không phát huy năng lực của họ, vì binh đoàn này vô cùng hủ bại, sâu mọt tràn lan.

Huấn luyện bắt đầu, khóa 104 là đợt học viên ổn định lại sau khi tường vỡ.

Trải qua ba năm biến động, họ đã nếm trải thời đại tàn khốc nhất, cảm nhận được cái đói, sự hoảng loạn và nơm nớp lo sợ.

Cảm giác đói thực sự quá đáng sợ, con người có nhiều cách chết, nhưng chết đói tuyệt đối là tàn khốc nhất.

Khi đói, cơ thể nảy sinh những cảm giác kỳ quái, cơn đau quặn trong bụng là nỗi ám ảnh trọn đời.

Trong nạn đói, con người sẽ làm những hành vi điên rồ: giết người phóng hỏa, đổi con ăn thịt.

Tuy Đỗ Lan đã nỗ lực không để xảy ra thảm kịch đổi con ăn thịt, nhưng vì một miếng ăn mà đi phạm tội thì vô số.

Tổn thương từ nạn đói luôn là sâu sắc nhất.

Những học viên khóa này chắc chắn là nỗ lực nhất, đều muốn thoát khỏi sự hỗn loạn.

Dù huấn luyện rất mệt, đồ ăn chỉ toàn khoai lang, nhưng mọi người đều cố gắng hoàn thành nhiệm vụ.

Cơ Tư Keith, người bạn cũ của ta.

Đỗ Lan mỉm cười đến binh đoàn huấn luyện, định chiêu mộ nhân tài: Hy vọng ông không thấy ta phiền phức.

Giáo quan đầu trọc nhìn Đỗ Lan một cái đầy bất lực, ông ta chướng mắt tên đoàn trưởng binh đoàn dân gian này nhưng chẳng làm gì được: Anh đến đây làm gì.

Đương nhiên là đến chiêu mộ nhân tài.

Ông cũng biết thống soái đã thừa nhận chúng ta là binh đoàn thứ năm, giờ ta là đoàn trưởng của Binh đoàn Dân binh.

Đỗ Lan nói: Không tiêu diệt được thì gia nhập thôi, phải không.

Quý tộc không diệt được Đỗ Lan, lại sợ hắn làm lung lay nền tảng của họ nên đã chiêu an.

Đỗ Lan tạm thời chấp nhận, giương cao ngọn cờ Cùng nhau đối kháng cự nhân, thực hiện Hợp tác song tường, có thể nói là rất biết điều, mọi thứ đều vì mục tiêu đánh đổ cự nhân, không khơi mào nội chiến trong tường.

Thái độ này khiến tỷ lệ ủng hộ Đỗ Lan tăng vọt.

Đã Hợp tác song tường thì việc Đỗ Lan đến chọn nhân tài là lẽ đương nhiên.

Hắn không chỉ chọn người mà còn đến để tuyên giảng lý niệm.

Giáo quan đầu trọc bất lực, chỉ đành phối hợp gọi học sinh vào phòng học.

Mọi người xì xào bàn tán, họ không biết nhiều về binh đoàn dân binh này vì nó mới xuất hiện sau khi họ bắt đầu huấn luyện, mới xây dựng được chưa đầy hai tháng.

Trật tự, giờ mời Đoàn trưởng Đỗ Lan của Binh đoàn Dân binh phát biểu.

Cơ Tư gào lên một tiếng, các tân binh lập tức im lặng.

Bộ ba hồi hương thấy Đỗ Lan nghênh ngang xuất hiện trong doanh trại, không biết nên bội phục hay sợ hãi, họ thực sự không hiểu làm sao Đỗ Lan có thể từng bước tự xây dựng một binh đoàn, bản lĩnh này quá lớn.

Đỗ Lan đứng trên bục giảng, nhanh chóng quét mắt qua những gương mặt non nớt, rồi mới chậm rãi cất lời: Chào các tân binh khóa 104.

Trong số các bạn có người biết ta, có người nghe danh, cũng có người chưa hiểu gì về ta.

Ta xin tự giới thiệu, ta tên Đỗ Lan, là Đoàn trưởng Binh đoàn thứ năm của Ngải Nhĩ Địch Á Binh đoàn Dân binh.

Binh đoàn này mới chính thức treo biển hai tháng trước, ta đến đây để chiêu mộ nhân tài.

Tiếp sau đây ta sẽ giới thiệu về binh đoàn và nói cho các bạn biết tại sao nên chọn chúng ta.

Mọi người đều biết ba năm trước tường Mã Lỵ Á bị phá, nhưng sau đó không chỉ xuất hiện cự nhân đáng sợ mà còn có vấn đề dân tị nạn tuyệt vọng.

Nội bộ đế quốc chia cắt thành từng quận, ai lo thân nấy, không ra thể thống gì, chiếm đất tự trị khiến ta vô cùng căm ghét.

Để thống nhất thương mại và vận tải nội bộ, ta đã lập ra Tiêu cục, tiền thân của Binh đoàn Dân binh.

Chúng ta vận chuyển vật tư từ nông thôn đến các thành phố với chi phí cực thấp, tước đoạt trang trại quý tộc, tổ chức nhân lực khai hoang, kiểm soát các vùng nông thôn rộng lớn.

Tuy nhiên thành thị vẫn bị quý tộc và Hiến binh khống chế, họ vẫn đầu cơ vật tư, kiểm soát các cửa thành để thu đủ loại thuế phí vô lý.

Nhưng ngoài tường có cự nhân, dân binh chúng ta không muốn khơi mào nội chiến nên tạm thời thỏa hiệp.

Nhưng chúng ta tin rằng nếu cự nhân cho chúng ta thêm trăm năm, chúng ta nhất định sẽ thay đổi tất cả, thay đổi quốc gia này.

Đỗ Lan nói một cách khẳng khái, không ít thanh niên mủi lòng, vì họ cũng không chịu nổi những kẻ cậy thế ép người ở Quân Hiến binh và Quân Trú phong.

Ngải Luân thì tỏ vẻ khinh khỉnh vì cậu biết điều này dựa trên giả định cự nhân không phá tường, quá ngây thơ.

Hiện tại cự nhân mới là đại địch của nhân loại, những thứ khác không quan trọng, cậu chắc chắn sẽ gia nhập Điều tra binh đoàn để xua đuổi toàn bộ cự nhân không còn một mống.

Có lẽ trong các bạn có người nghĩ hiện tại cự nhân là kẻ thù, hành vi đối kháng của dân binh là gây chia rẽ và làm yếu nhân loại.

Thực tế Đoàn trưởng Điều tra binh đoàn cũng nghĩ như vậy, ông ta cho rằng muốn chiến thắng thì phải vứt bỏ ảo tưởng và gánh nặng, mà những người già yếu bệnh tật ở tường Mã Lỵ Á chính là gánh nặng, họ lãng phí vật tư lẽ ra phải dành cho việc đánh cự nhân.

Ông ta quan niệm mất đi nhân tính thì mất đi một phần, mất đi thú tính thì mất đi tất cả, nên có thể nhìn mỗi trận chiến với ánh mắt lạnh lùng, dùng hy sinh để đổi lấy sự tồn tại của nhân loại.

Nếu hy sinh một nửa dân số mà xua đuổi được cự nhân, ông ta chắc chắn sẽ hạ lệnh. nếu giết chết bản thân có thể thắng lợi, ông ta cũng sẽ không ngần ngại tự sát.

Đoàn trưởng Điều tra binh đoàn quả thực là một người đàn ông quyết đoán như vậy.

Ngải Luân thầm nghĩ mình cũng thế, vì xua đuổi cự nhân sẵn sàng hy sinh chính mình.

Nhưng cũng có người lộ vẻ không đành lòng, không tán thành việc dùng hy sinh để đổi lấy thắng lợi.

Ta cho rằng điều đó không đúng.

Đỗ Lan bày tỏ quan điểm: Ta nghĩ đối kháng cự nhân là tất yếu, nhưng chúng ta đối kháng vì cái gì.

Chẳng lẽ để bảo vệ những kẻ đang đè đầu cưỡi cổ chúng ta sao.

Các bạn hãy đi xem tình cảnh của những quả phụ ở Điều tra binh đoàn, xem cuộc sống hiện tại của họ ra sao, để biết sự hy sinh của các binh sĩ đó có ý nghĩa gì không.

Ta có thể nói với các bạn là chẳng có chút ý nghĩa nào cả.

Vì vậy chúng ta không nên hy sinh vì cái gọi là đại nghĩa sinh tồn nhân loại nghe thật giả tạo và rỗng tuếch, chúng ta nên chiến đấu và hy sinh vì những người thân yêu, vì con cháu đời sau.

Cho nên giờ ta có thể nói, Binh đoàn Dân binh của ta tuy đãi ngộ rất kém, nhưng nếu bạn hy sinh, con của bạn sẽ là con của chúng ta, cha mẹ bạn là cha mẹ chúng ta, vợ bạn vẫn là vợ bạn, chồng bạn vẫn là chồng bạn, chúng ta sẽ giúp bạn không còn nỗi lo sau này.

Điều kiện của Binh đoàn Dân binh chắc chắn là tệ nhất vì vận hành với chi phí thấp, nhưng thực sự đảm bảo người thân của binh sĩ được chăm sóc và có việc làm sau khi họ hy sinh.

Tuy nhiên đãi ngộ kém cũng khiến đại bộ phận học viên chùn bước.

Đỗ Lan trên bục giảng thao thao bất tuyệt kể về những cái hay của dân binh, nhưng hiển nhiên những điều đó chưa đủ hấp dẫn họ.

Quân Hiến binh có quyền lực, Điều tra binh đoàn có tự do, Quân Trú phong có sự an nhàn, vậy Binh đoàn Dân binh có gì.

Chỉ có chịu thương chịu khó hay tinh thần tạo phản.

Đấu đá với tầng lớp cao cấp rõ ràng không phải suy nghĩ của những thanh niên này.

Phải biết họ đều là con nhà bình dân, gia nhập binh đoàn phần lớn là để mưu cầu một lối thoát tốt đẹp.

Nhiều người trong số họ tin rằng bức tường thứ hai sẽ không bị phá, họ có thể tiếp tục sống lay lắt trong đó, cái họ cần là thăng tiến giai cấp, thâm nhập vào tầng lớp thượng lưu để có cuộc sống tốt hơn.

Hiển nhiên Binh đoàn Dân binh không thể mang lại cho họ sự thăng tiến vượt bậc đó.

Dù Đỗ Lan nói rất hay về việc chăm sóc gia đình, duy trì vận hành xã hội, truy tìm tự do trong tường, nhưng với thanh niên, những thứ đó quá xa vời.

Họ chưa từng tiếp xúc, họ chỉ thấy những tên Hiến binh hống hách, biết sự phồn hoa của trung tâm quốc gia, hoặc trực tiếp hơn là lòng căm thù cự nhân.

Chương 2344

Những điều đó họ đều có trải nghiệm thực tế, còn mọi thứ Đỗ Lan nói đều chưa xảy ra hoặc chưa ai biết đến, không tạo được sự đồng cảm.

Đỗ Lan đang nói về một con đường chưa từng được hình dung, mà đã không hình dung được thì tự nhiên cũng chẳng thấy lối ra.

Thế nên đám thanh niên cứ ngây ra nhìn Đỗ Lan, rõ ràng không thấy Binh đoàn Dân binh có gì hấp dẫn.

Dù Đỗ Lan có châm biếm thời cuộc nhưng dân binh có năng lực gì để giải quyết những vấn đề đó đâu.

Tê liệt rồi, Đỗ Lan thầm lắc đầu, nhưng không sao, hắn sẽ tiếp tục giảng bài để thức tỉnh họ.

Bài giảng hôm nay đến đây thôi.

Tiếp tục huấn luyện, giáo quan đầu trọc sẽ không nhân từ.

Chỉ có huấn luyện mới khiến binh sĩ mạnh hơn, nên ngày nào cũng là những bài tập gian khổ, thậm chí có cả huấn luyện sinh tồn, trong vòng một năm phải biến họ từ người thường thành binh sĩ.

Thân thể họ mạnh lên nhưng tư tưởng vẫn yếu ớt không chịu nổi một đòn.

Đỗ Lan thở dài khiến giáo quan đầu trọc khó chịu.

Không biết cái gọi là tư tưởng của anh rốt cuộc là chỉ cái gì.

Cơ Tư hỏi.

Ông cũng chẳng phải người thường, vốn là Đoàn trưởng tiền nhiệm của Điều tra binh đoàn, vì vài lý do mà sau khi tường vỡ đã chọn lui về làm giáo quan.

Trên người họ đều có những phẩm chất lấp lánh, nhưng nếu không có tư tưởng đúng đắn dẫn dắt, những phẩm chất đó sẽ trở thành lực lượng cản trở thế giới.

Tư tưởng ta nói là phương pháp và thủ đoạn nhận thức đúng đắn về thế giới này.

Không ai dạy họ cách nhận thức vạn vật, họ chỉ có thể dựa vào những gì mắt thấy tai nghe để làm phương hướng cho phẩm chất của mình, nhưng những chuyện xảy ra quanh họ chưa chắc đã là đúng đắn.

Đỗ Lan nói.

Dù đúng hay không, ít nhất quốc gia này vẫn đang vận hành, ai nấy đều có vị trí của mình, hai bức tường còn lại vẫn hoạt động tốt.

Ngược lại, từ khi Binh đoàn Dân binh của anh xuất hiện, mọi thứ trở nên phức tạp, thậm chí có lúc đẩy cục diện đến bờ vực nội chiến.

Dựa vào đâu anh cho rằng những gì chúng tôi nỗ lực duy trì là sai, còn những việc làm hồ đồ của anh là đúng.

Cơ Tư chất vấn.

Ta chỉ để mỗi người muốn sống được sống tiếp.

Còn ông nói hai bức tường rất ổn định, không biết ai nói cho ông biết thế, ông cũng nên biết khi tường Mã Lỵ Á bị phá, cự nhân đã ở sẵn trong tường rồi.

Cơ Tư im lặng.

Ông sao lại không biết, lúc đó ông cũng ở quận Hi Cán Hi Nạp, cự nhân xuất hiện ngay trong tường.

Nghĩa là cự nhân có khả năng ẩn mình trong đám đông, tường thành thực ra chẳng hề an toàn.

Những gì ông kiên trì đã không còn đáng tin nữa, nên bắt buộc phải có người đứng ra đề xuất những thứ mới mẻ.

Nếu ông đọc kỹ lịch sử sẽ thấy khi văn minh rơi vào thoái trào chính là lúc sự cách tân bắt đầu.

Đương nhiên trong tường chẳng có lịch sử gì đáng nói, có chăng cũng chỉ là lịch sử trăm năm qua, chẳng có nội dung cách tân nào.

Lịch sử trong tường chỉ bắt đầu từ khi vị vua đời 145 dẫn dân vào đây trốn cự nhân lập ra nhạc viên, không ghi lại tường được xây thế nào, cũng chẳng ghi lại thế giới trước khi có cự nhân ra sao.

Thực tế ngoài tường lịch sử cũng chẳng có gì đổi mới, suốt hai ngàn năm cai trị tàn bạo của Ngải Nhĩ Địch Á chỉ toàn là cự nhân, không có bất kỳ sự cách tân nào về chế độ.

Còn Mã Lai sau khi độc lập trăm năm qua cũng chỉ tiếp thu toàn bộ từ Ngải Nhĩ Địch Á, cái cách tân lớn nhất là nhốt người Ngải Nhĩ Địch Á vào khu tập trung.

Rồi sửa đổi quân đội một chút, còn chế độ cai trị vẫn là bài cũ: quốc vương và quý tộc nắm quyền, nhân tài một là làm môn khách cho quý tộc, hai là đi lính.

Khác biệt lớn nhất chỉ là thay đổi dân tộc làm chủ, mọi thứ khác vẫn y nguyên.

Thế nên sách sử thế giới này thực sự không tổng kết được một chế độ mang tính khai sáng nào.

Nhưng dân chúng thực sự khao khát một chế độ mới, thâm tâm họ bất mãn với hiện trạng vương hầu khanh tướng có giống tốt sẵn đầy tệ đoan.

Có điều sự khao khát đó chỉ dừng lại ở mức ảo tưởng, chưa hề được thực hiện.

Vậy nên thế giới này thực sự lạc hậu, việc tuyển bạt nhân tài và chế độ thống trị vẫn dậm chân tại chỗ từ hai ngàn năm trước.

Quý tộc mãi là quý tộc, muốn thực sự thăng tiến chỉ có thể dựa vào quân công thụ tước.

Mà chế độ đó tất yếu dẫn đến chiến tranh và bành trướng liên miên.

Suốt hai ngàn năm, bất kể Ngải Nhĩ Địch Á hay Mã Lai đều chỉ nghĩ đến đánh nhau, đầu óc chỉ toàn bành trướng, khiến cho chính trị, kinh tế, văn hóa phát triển chậm chạp.

Hai ngàn năm qua không ai suy ngẫm về mối quan hệ giữa cự nhân và con người, không khám phá cự nhân là gì, không đưa ra hệ thống triết học nào về cự nhân, cũng không giải thích tại sao sức mạnh cự nhân lại tồn tại.

Bởi vì suy nghĩ những thứ đó chẳng có lối thoát, thà đi đánh nhau còn hơn.

Học kinh tế không bằng đánh nhau, làm triết học không bằng đánh nhau.

Cấp trên không cần những nhân tài hay suy nghĩ vẩn vơ, lâu dần đầu óc mọi người chỉ còn biết đến chiến tranh.

Hiện tại cả hai nơi đều có vấn đề: Ngải Nhĩ Địch Á không bành trướng ra ngoài được nữa, còn Mã Lai cũng bị đình trệ do công nghệ các nước khác phát triển, nghĩa là con đường quân công thụ tước sắp đi đến hồi kết.

Nhưng họ chẳng còn cách nào khác, chỉ biết đổi hướng tiếp tục đánh.

Có thể nói giờ là lúc tiền đề cho một sự biến động cực lớn, đáng tiếc trong nguyên tác Ngải Luân đã chọn Địa Minh diệt thế, khiến thế giới lùi lại hai ngàn năm, quay về thời Đế quốc Ngải Nhĩ Địch Á thống trị, rồi sẽ lại lặp lại vòng luân hồi của hai ngàn năm qua.

Khi nhân loại rơi xuống vực thẳm, những biến cách mới sẽ được thai nghén trong khổ đau.

Lịch sử dạy chúng ta rằng càng khó khăn càng phải kiên trì, vì bước qua bóng tối chính là bình minh.

Đỗ Lan tin rằng trong cuộc chiến bất tử bất hưu này sẽ thai nghén một phương hướng mới.

Lịch sử thú vị ở chỗ đó, càng khổ nạn càng vĩ đại.

Có lẽ đây chính là lý do của câu cùng tắc biến, không đâm đầu vào tường không quay lại, khi nền văn minh va phải bức tường nam, nó sẽ tìm kiếm lối thoát mới.

Đỗ Lan hiện tại chính là muốn cho họ một chút tư duy, mở ra một khởi đầu để họ nhận ra rằng hà chính mãnh vu cự nhân chính sách hà khắc còn đáng sợ hơn cự nhân, và điều đó không liên quan gì đến quốc gia.

Mọi người có cái nhìn không đồng nhất về khóa học của Đỗ Lan.

Ngải Luân kiên quyết phản đối loại khóa học chuyển dời sự chú ý ra ngoài Cự nhân này, hắn cho rằng trục xuất Cự nhân là nhiệm vụ hàng đầu, dù sao thì cũng phải trục xuất Cự nhân, hơn nữa còn phải dựa vào đôi tay của hắn mà thực hiện.

Còn việc tại sao hắn tự tin có thể làm được thì không ai biết, dù sao hắn cũng cứ muốn làm như vậy.

Cứ liều là được, bởi lẽ việc trục xuất Cự nhân là chuyện xưa nay chưa từng có, cũng không có đối tượng tham chiếu, nếu không liều một phen thì làm sao biết có làm được hay không.

Tuy nhiên Ngải Luân hiển nhiên không phải là người trẻ tuổi đầu tiên có hùng tâm tráng chí như vậy trong suốt một trăm năm qua.

Thật đáng tiếc khi huấn luyện binh đoàn lại không dạy những kinh nghiệm giáo huấn từ các trường hợp thất bại đó.

Học lái xe còn phải xem những video tai nạn giao thông thảm khốc để làm gương, vậy mà giết Cự nhân lại không giảng một chút giáo huấn nào cho tân binh, chẳng khác nào mưu sát.

Cân nhắc đến việc các trường hợp thất bại sẽ đả kích tính tích cực của giới trẻ, thậm chí ngay cả giáo quan đầu trọc của huấn luyện binh đoàn cũng không sẵn lòng chia sẻ sự tích thời mình còn làm đoàn trưởng Điều tra binh đoàn.

Ông ta sẽ không nói cho những người trẻ tuổi biết Cự nhân đáng sợ thế nào, thuộc hạ của ông ta đã biến thành những cái xác lạnh lẽo ra sao.

Những chiến sĩ đó ban đầu cũng giống như Ngải Luân, tràn đầy những ảo tưởng không thực tế, cho rằng mình là thiên tuyển chi tử đặc biệt, nhưng cuối cùng đều đã chết.

Nếu là một giáo quan bình thường, chắc chắn sẽ bắt huấn luyện sinh bình tĩnh lại, để bọn họ nhận thức được mục tiêu khó khăn thế nào, nhưng giáo quan đầu trọc không đưa ra bất kỳ lời khuyên nào, thậm chí không đề cập đến quá khứ thất bại của mình.

Kinh nghiệm thất bại cũng là kinh nghiệm.

May mà giáo quan đầu trọc không chia sẻ thì Đỗ Lan chia sẻ.

Hắn lấy rất nhiều tư liệu từ Điều tra binh đoàn, sau đó tổng kết ra một đạo lý: Một chiến sĩ Điều tra binh đoàn ưu tú chắc chắn cũng là một họa sĩ ưu tú.

Các người nhìn những hình minh họa tinh xảo trong các bản báo cáo này xem, mỗi lần đọc chúng, tôi đều có cảm giác như đang đọc một cuốn tiểu thuyết có hình minh họa, rất đặc sắc và thú vị.

Chương 2345

Đặc biệt là một số chiến sĩ Điều tra binh đoàn thậm chí còn miêu tả lại cảm giác khủng bố chi tiết trước khi lâm chung.

Ví dụ như nữ chiến sĩ này, sau khi toàn đội bị diệt đã một mình bỏ chạy, trước khi bị Cự nhân ăn thịt đã dốc sức ghi chép về nó, ghi lại một trải nghiệm quái dị, đó là Cự nhân gặp cô ấy nhưng không ăn ngay mà lại quỳ lạy một lần rồi mới ra tay.

Cô ấy cho đến lúc chết cũng không ngừng bút, còn ghi lại mùi hôi thối trong khoang miệng Cự nhân.

Đây mới là một chiến sĩ Điều tra binh đoàn thực thụ, đến chết cũng không ngừng điều tra.

Đỗ Lan nói.

Điều tra binh đoàn từng bị đình chỉ ngắt quãng, việc điều tra bên ngoài cũng thường xuyên bị gián đoạn, nhưng những nội dung bên ngoài tường thành mà họ để lại là vô cùng quý giá.

Trong đó bao gồm một số nguồn nước và ốc đảo quan trọng ở phương Nam, thói quen cũng như điểm yếu của Cự nhân.

Đồng thời, bộ Lập thể cơ động trang trí được phát triển để đối phó Cự nhân cũng được hoàn thiện nhờ sự hy sinh của Điều tra binh đoàn.

Tuy nhiên những thứ đó đều không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất vẫn là phải học vẽ tranh, chỉ có học vẽ tranh, đặc biệt là ký họa mới có thể ghi lại hình ảnh nhìn thấy trước mắt.

Điều tra binh đoàn đều phải trở thành họa sĩ ký họa sao.

Lời này của Đỗ Lan đúng là kỳ quặc.

Tuy nhiên những tư liệu về Điều tra binh đoàn mà Đỗ Lan chia sẻ vẫn rất quý giá, mặc dù kết cục của nhiều tư liệu đều rất tàn khốc, hễ chút là toàn đội bị diệt, thông thường xuất quân một trăm chiến sĩ mà cuối cùng về được một nửa đã là không tồi rồi.

Đương nhiên cũng có người may mắn không gặp phải Cự nhân, nhưng không gặp thì cũng chẳng có gì để báo cáo.

Vì thế những gì Đỗ Lan mang tới toàn là tư liệu về việc chạm trán Cự nhân, mà hễ gặp Cự nhân thì chắc chắn sẽ đi kèm với cái chết tàn khốc.

Cự nhân rất nhanh, chỉ có ngựa mới chạy thoát được chúng, mà ngựa trước mặt Cự nhân mười mét cũng chỉ là đồ chơi.

Ngoài Cự nhân thông thường, còn có loại Kỳ hành chủng đặc biệt, hành vi hoàn toàn không thể dự đoán, thường không ăn người ngay trước mắt mà lại bỏ gần tìm xa.

Chúng ta nói lại về bản ghi chép của người vô danh này, trên đó viết Cự nhân biết nói chuyện.

Mặc dù sáu mươi năm qua điều này luôn bị coi là ảo thính do cô ấy sinh ra trong nỗi sợ hãi lúc lâm chung, nhưng ta không nghĩ vậy, Cự nhân có lẽ thực sự có trí tuệ.

Lời vừa thốt ra, tiếng bàn tán xôn xao nổi lên, nhất thời biểu tình của mọi người đều rất vi diệu, có chế giễu, có phẫn nộ, cũng có nghi hoặc.

Bởi vì nếu Cự nhân thực sự có trí tuệ, vậy tại sao chúng phải ăn người.

Mọi người đừng kích động, nếu Cự nhân cũng là người, vậy thì mạng của Cự nhân cũng là mạng.

Đợi đến khi sức mạnh nhân loại chúng ta đủ để vượt qua Cự nhân, tự nhiên sẽ có hiệp hội bảo hộ Cự nhân xuất hiện.

Lời của Đỗ Lan lúc nào cũng kích động đến Ngải Luân, lúc này mặt Ngải Luân xanh mét, chỉ cảm thấy Đỗ Lan toàn nói lời hoang đường.

Nhưng cái miệng của Đỗ Lan thì chuyện gì cũng dám nói, từ ngữ ly kinh phản đạo hoàn toàn như được đo ni đóng giày cho hắn.

Hắn nói: Tại sao ta lại nói thế.

Bởi vì bất kể là trục xuất Cự nhân hay bảo hộ Cự nhân thì đều là chuyện làm ăn, các người hiểu không.

Giống như việc Điều tra binh đoàn rốt cuộc là viễn chinh hay không viễn chinh, Mã Lỵ Á tường là đoạt lại hay không đoạt lại, tất cả đều là chuyện làm ăn.

Có chút khó hiểu, nhưng đợi sau này các người tiếp xúc nhiều với xã hội này sẽ hiểu, bên trong bức tường bị phong tỏa một trăm năm qua đã không còn bất kỳ tín ngưỡng nào, chỉ còn lại chuyện làm ăn thôi, cho nên Dân binh binh đoàn mới có thể trỗi dậy.

Hôm nay đến đây thôi, tan học.

Ngải Luân chửi đổng, tuyên bố sau này sẽ không bao giờ nghe Đỗ Lan giảng bài nữa, vì Đỗ Lan là một tên khốn, hắn căn bản không hiểu nỗi đau khi người thân bị ăn thịt, hắn đúng là rác rưởi.

Có một nữ huấn luyện sinh cao ráo, mặt đầy tàn nhang ở lại cuối cùng, cô hỏi Đỗ Lan: Ngài thực sự cho rằng mạng của Cự nhân cũng là mạng sao.

Mạng của Cự nhân tự nhiên cũng là mạng, điểm này là khẳng định.

Vưu Di Nhĩ, cô có nghi vấn gì sao.

Nhưng Cự nhân sẽ ăn người, hơn nữa những tư liệu kia cũng cho thấy Cự nhân rất đáng sợ.

Huấn luyện sinh tên Vưu Di Nhĩ có một số việc không thông suốt cần tư vấn.

Đáng sợ thật, nhưng tư liệu cũng cho thấy kỹ thuật đối kháng Cự nhân của Điều tra binh đoàn đang ngày càng trưởng thành, hiện tại vấn đề duy nhất là còn thiếu một chút hiệu suất.

Mà ta có thể khiến hiệu suất của Điều tra binh đoàn tăng vọt.

Cô có biết câu Thân xác to lớn, lối vào nhỏ hẹp thể đại nhược môn không.

Thực ra ta đã tìm ra một cách tốt nhất để đả kích Cự nhân, đó là trồng cây.

Chỉ cần trồng cây là có thể tạo ra một địa hình chật hẹp có lợi cho con người, dẫn Cự nhân qua đó để chúng bị kẹt lại, khi đó chúng ta có thể dễ dàng chém gáy những con Cự nhân không thể động đậy.

Đỗ Lan tuyên bố tiêu diệt Cự nhân rất đơn giản, chỉ cần lợi dụng địa hình làm kẹt chúng là được.

Vưu Di Nhĩ sững sờ, lập tức nhận ra đây là một cách khả thi, vấn đề duy nhất là cây phải cao đến tám mươi mét, lớn đến mức Cự nhân không thể lay chuyển thì cần thời gian, có lẽ là vài trăm năm.

Hiện tại trồng cây, có lẽ phải vài trăm năm mới lớn được.

Vưu Di Nhĩ nhận ra Đỗ Lan thực sự không coi Cự nhân là quái vật, hắn thảo luận với thái độ rất thong dong.

Vài trăm năm là dài lắm sao.

Đỗ Lan nói đầy ẩn ý với Vưu Di Nhĩ, bởi vì Vưu Di Nhĩ trước mặt là Cự nhân thứ năm trong khóa 104, hơn nữa còn sống dưới dạng

Vô cấu cự nhân suốt 60 năm.

Vưu Di Nhĩ có chút sợ hãi, cảm thấy như bị Đỗ Lan nhìn thấu.

Cô tìm Đỗ Lan trò chuyện, thực chất là muốn xem thái độ của hắn đối với Cự nhân thế nào, dù sao thực lực của Đỗ Lan rất mạnh, thái độ của hắn rất có khả năng ảnh hưởng đến lối thoát tương lai của cô.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Hơn nữa ta cảm thấy còn có thể quay về quá khứ trồng cây.

Vưu Di Nhĩ chắc chắn là nghe không hiểu, nhưng Tiến kích đích cự nhân có sức mạnh thao túng quá khứ, có thể ảnh hưởng đến việc Vô cấu cự nhân trồng cây từ mấy trăm năm trước, như vậy Điều tra binh đoàn hiện đại có thể lợi dụng chiến trường đã hình thành sẵn.

Còn về nghịch lý bà nội trong vòng lặp thời gian hay gì đó thì hoàn toàn không cần bận tâm, dù sao đây cũng chẳng phải thế giới khoa học viễn tưởng.

Muốn tiêu diệt Cự nhân chỉ cần trồng vài cái cây.

Vưu Di Nhĩ thầm nghĩ Đỗ Lan thật dám nghĩ, điều này không còn dùng từ ngu xuẩn để hình dung được nữa.

Trong cái ngu xuẩn mang theo một chút trí tuệ, xem ra là đã lợi dụng nhược điểm thân xác to lớn, lối vào nhỏ hẹp của Cự nhân, nhưng về độ dài thời gian thực hiện thì hoàn toàn vượt qua nhận thức của mỗi người.

Cây đại thụ Cự nhân cần năm tháng dài đằng đẵng mới có thể lớn đến độ cao làm kẹt Cự nhân, nhân loại thực sự có thể chờ đợi sao.

Còn một vấn đề nữa, tại sao Đỗ Lan chỉ nói với mình những điều này, còn nói cái gì mà quay về quá khứ trồng cây, rốt cuộc là ý gì.

Vưu Di Nhĩ sở dĩ tham gia lớp học đêm của Đỗ Lan chỉ là không muốn mình quá nổi bật, cô hy vọng mình chìm nghỉm giữa đám đông, sau đó đứng ở một góc không ai chú ý mà lạnh lùng quan sát từng thiếu niên, nhìn thấu nội tâm được trang trí của bọn họ, lôi sự nhỏ bé trong lòng họ ra.

Tên Đỗ Lan khoa trương này thực chất cũng chẳng phải kẻ lợi hại gì, hắn cũng chỉ lợi dụng dân tị nạn để phát tài, là kẻ gặp thời phất lên thôi.

Hắn muốn đối kháng với tầng lớp cao tầng chẳng qua là để đoàn kết dân tị nạn bảo vệ vị trí của mình.

Những kế hoạch kỳ quặc căn bản không thể thực hiện được mà hắn đề ra chính là để từ chối chiến đấu với Cự nhân, hắn là một kẻ nhát gan và giỏi tính toán.

Trong mắt Vưu Di Nhĩ, Đỗ Lan chính là loại tiểu nhân như vậy.

Đương nhiên những người khác trong mắt cô cũng thế, xuất phát điểm thực tế của mọi người đều là vì bản thân mình, mọi hành vi xem chừng có lợi cho người khác nhưng thực chất cốt lõi đều là có lợi cho chính mình.

Theo cô, trên đời này không có vị tha, chỉ có vị kỷ.

Vưu Di Nhĩ, cô có tài năng, ta đánh giá cao cô.

Ý tưởng thân xác to lớn, lối vào nhỏ hẹp thực ra chỉ là một điểm gợi ý, trong Dân binh binh đoàn của chúng ta còn rất nhiều ý tưởng khác nhau, nếu có cơ hội, cô có thể tìm hiểu một chút.

Ta rất mong chờ một ngày được cộng tác với cô.

Vưu Di Nhĩ cảm thấy khó hiểu, cô vốn kín tiếng, tại sao vô duyên vô cớ lại được đánh giá cao.

Chẳng lẽ Đỗ Lan thực sự biết bí mật của mình.

Dù sao cũng rất kỳ quái, sau khi rời đi, Vưu Di Nhĩ nghĩ mãi không ra, về đến ký túc xá cứ trằn trọc mãi không ngủ được.

Đỗ Lan chính là thích cảm giác tùy tiện nói vài câu làm người ta mất ngủ như vậy.

Đương nhiên hắn nói đều là thật, Dân binh binh đoàn quả thực không chỉ có tư tưởng chiến đấu thân xác to lớn, lối vào nhỏ hẹp, mà còn có một tư tưởng chiến đấu dùng Cự nhân tấn công Cự nhân, đó chính là phát triển cơ giáp mecha.

Phát triển người máy là hướng tư duy đơn giản nhất, bởi vì Cự nhân rất lớn, nên chúng ta chỉ cần phát triển một loại binh khí khổng lồ tương đương là được.

Mặc dù nói ở thời đại này rất khó thực hiện, nhưng đúng là một hướng đi.

Hơn nữa khó thực hiện không có nghĩa là không thực hiện được, dù sao cũng có hai loại nguyên liệu hắc khoa kỹ là Hắc kim trúc và Băng bạo thạch, đây là hai nguồn tài nguyên độc chiếm của Ngải Nhĩ Địch Á.

Có hai loại tài nguyên này, việc chế tạo cơ giáp khổng lồ đối với Đỗ Lan là dễ như trở bàn tay, vấn đề duy nhất là các công xưởng gia công hiện có không đủ sức, hoàn toàn dựa vào thủ công thì đến tết công gô cũng không chế tạo ra được người máy.

Ngoài cơ giáp, còn có ý tưởng chế tạo siêu cấp đại pháo.

Đại pháo khẩu kính nhỏ sở dĩ không giết được Cự nhân là vì không thể bắn trúng chính xác điểm yếu, đã không bắn trúng được thì cứ tăng khẩu kính lên, nện cho Cự nhân một phát thật đau.

Chương 2346

Mà đại pháo khẩu kính lớn thì với năng lực hiện nay đã có thể chế tạo rồi, nhưng chế tạo ra lại không linh hoạt, hiệu suất đối phó Cự nhân quá thấp.

Dân binh binh đoàn cũng tập hợp trí tuệ quần chúng, nghĩ ra rất nhiều phương pháp đối phó Cự nhân, rất nhiều phương pháp rất thực tế, bọn họ thậm chí còn mời binh sĩ của Điều tra binh đoàn qua cùng thảo luận, cầu thị thực tế.

Thực ra có thể thấy dù là người bình thường hay chiến sĩ Điều tra binh đoàn thì trí tưởng tượng của họ đều rất lớn, chỉ là trong bầu không khí áp bức không dám đề xuất ra mà thôi.

Cấp dưới phải hoàn toàn phục tùng cấp trên, không cho phép đưa ra bất kỳ ý tưởng nào, đó chính là hiện trạng của đế quốc.

Tầng lớp cao tầng suy nghĩ vấn đề tuyệt đối không phải từ tính khả thi kỹ thuật mà là từ góc độ chi phí và khả năng thống trị.

Nhưng Dân binh binh đoàn thì không, mỗi người đều đưa ra ý kiến của mình chỉ để hoàn thành mục tiêu trục xuất Cự nhân.

Sau khi thu thập được nhiều ý tưởng như vậy, tự nhiên phải bắt đầu thực tiễn, thế là Đỗ Lan mời huấn luyện sinh khóa 104 cùng đi tham quan.

Dân binh binh đoàn mặc dù lý niệm không giống với tứ đại binh đoàn, nhưng đã đề xuất song tường hợp tác nhất trí đối kháng Cự nhân, vậy chúng ta cũng sẽ không tiếc rẻ sức lực và trí tuệ của mình.

Chúng ta đã đề xuất lượng lớn chiến thuật mới cho mục tiêu trục xuất Cự nhân, lần này mời Điều tra binh đoàn hợp tác, cùng tiến hành thử nghiệm.

Các huấn luyện sinh tự hỏi: Chiến thuật mới.

Làm sao có thể chứ.

Bọn họ không tin ngoài bộ Lập thể cơ động trang trí ra còn có phương pháp nào khác để đánh bại Cự nhân.

Đến phía trên tường thành cao của ngoại thành phương Nam, cuộc thử nghiệm đã bắt đầu.

Đó là cái gì.

Bọn họ đứng trên tường thành cao, phát hiện bên ngoài có một cái túi lưới dựng đứng.

Nó giống như lưới đánh cá, lối vào lớn nhưng lối ra nhỏ, lối vào cao mười mấy mét, nhưng lối ra chỉ khoảng hai mét, túi lưới được bện bằng dây cáp kim loại rất dài, được kéo lên dựng đứng bởi từng cột bê tông, hiển nhiên cách dùng của thứ này chính là dẫn dụ Cự nhân vào trong.

Quả nhiên một kỵ sĩ đang dẫn dụ một con Cự nhân cao khoảng tám mét đi về phía túi lưới.

Cái miệng lưới cao vút khiến Cự nhân không hề hay biết mà chui tọt vào trong.

Nhưng lưới ngày càng thấp, ngày càng nhỏ, Cự nhân ban đầu còn chạy cuồng nhiệt nhưng nhanh chóng bị vấp ngã, tiếp theo nó chỉ có thể bò về phía trước.

Sau đó phía trên túi lưới xuất hiện các chiến sĩ Điều tra binh đoàn, đối mặt với con Cự nhân đang bò lồm cồm bên dưới, đến tay cũng không nhấc lên nổi, họ dễ dàng cắt gáy đối phương như cắt cổ gà.

Cự nhân phụp một tiếng biến thành hơi nước biến mất, không để lại thứ gì.

Cường độ cột bê tông còn cần tăng cường, vừa rồi Cự nhân kéo lưới làm cột loạng choạng rồi, nếu gặp con Cự nhân mười mấy mét có khi không trụ nổi.

Đỗ Lan giới thiệu: Nhưng đối với Cự nhân dưới mười mét thì đã đủ dùng rồi, mặc dù dẫn dụ từng con một hơi lãng phí thời gian, nhưng phương pháp này rất an toàn, chi phí cũng không cao.

Quên không nói, đây là ý tưởng của một lão ngư dân trong Dân binh binh đoàn đấy.

Trước đây ông ấy suốt ngày chỉ biết quăng lưới đánh cá, nhưng sau khi gia nhập Dân binh binh đoàn chúng ta, ông ấy đã bộc phát trí tuệ của nhân dân lao động, nghĩ ra phương pháp đối phó Cự nhân này.

Phương pháp rất đơn giản phải không, nhưng tại sao trước đây tầng lớp cao tầng không nghĩ ra.

Chính là vì họ đã giam cầm trí tưởng tượng của nhân dân lao động, họ hạn chế sức mạnh đối kháng Cự nhân của nhân loại, mà hiện tại Dân binh binh đoàn đã giải phóng người lao động, chiến thắng Cự nhân không còn chỉ là công việc của binh đoàn nữa, mà là công việc của mỗi một con người.

Sự thật thắng hùng biện, những lời này Đỗ Lan đã nói rất nhiều lần, nhưng trước đây những thiếu niên này chỉ coi như gió thoảng bên tai, nhưng trước sự thật, bọn họ nhận ra Dân binh binh đoàn thực sự khác biệt, thực sự đang giải phóng sức mạnh của nhân loại.

Quốc dân Ngải Nhĩ Địch Á vốn bị tường cao và những quản lý hủ bại đeo gông xiềng từ lâu, nay dưới sự tổ chức của Đỗ Lan đang đập tan xiềng xích, thi triển hết sở trường.

Trước đây ngư dân chỉ là ngư dân, căn bản không có tư cách tham gia binh đoàn, nhưng trong Dân binh binh đoàn không chỉ có ngư dân, mà còn có nông dân, thương nhân, mục đồng, thợ thủ công. bao la vạn tượng, người ở mọi ngành nghề lần đầu tiên vì cùng một mục tiêu mà đi tới bên nhau, động não đối phó Cự nhân.

Ngải Luân ngây người nhìn mọi chuyện đang xảy ra dưới thành, hiện tại đang dẫn dụ con Cự nhân thứ hai, và cũng bị xử lý một cách gọn gàng dứt khoát.

Hắn và các huấn luyện sinh khác đều đang suy nghĩ, tại sao trước đây không ai nghĩ tới chiến thuật ngoài bộ Lập thể cơ động trang trí.

Chẳng lẽ thực sự là vì tầng lớp cao tầng đã áp chế sức mạnh của nhân loại sao.

Chắc chắn rồi, không còn nghi ngờ gì nữa, một trăm phần trăm, hiện tại bọn họ cuối cùng cũng đã khai ngộ.

Đỗ Lan dùng sự thật chứng minh rằng những kẻ ban bố chính sách hà khắc là tà ác, dùng trí tuệ của nhân dân lao động nói cho bọn họ biết tứ đại binh đoàn trước đây căn bản không phải vì sức mạnh thảo phạt Cự nhân, mà là đã áp chế sức mạnh đối chiến Cự nhân của nhân loại, là lạc hậu và nên bị đào thải.

Có nhận thức như vậy, những người trẻ tuổi đều nhận ra ý tưởng tham gia binh đoàn trước đây của mình nực cười đến mức nào, bọn họ gia nhập binh đoàn để trở thành đồng phạm, căn bản không thể giúp cao tầng trục xuất Cự nhân, ngược lại còn kéo lùi bước chân, bọn họ tự tưởng mình tự do lựa chọn, thực chất chỉ là một trò đùa lớn nhỏ mà thôi.

Ngải Luân đứng trong đám đông, tâm trạng rất phức tạp, chẳng lẽ hắn cũng nên đến Dân binh binh đoàn.

Đi chiến đấu cùng một nhóm người lao động muốn trục xuất Cự

nhân.

Sau đó tiếng phản đối Đỗ Lan ít đi, và các huấn luyện sinh cuối cùng cũng bắt đầu thực tập.

Cái gọi là thực tập chính là giúp đỡ ngoại thành làm một số công tác phòng vụ, ví dụ như bảo dưỡng đại pháo trên tường thành, ví dụ như làm quen với cấu tạo phòng ngự cơ bản của ngoại thành, biết vị trí vũ khí trang bị.

Mọi bố cục ngoại thành đều tương đương nhau, trên tường thành có thang nâng có thể vận chuyển người, ngựa và vật tư. trên tường thành có đường ray để đại pháo có thể di chuyển.

Tường thành rất rộng, thậm chí có thể phi ngựa trên đó.

Chúng ta sắp tốt nghiệp rồi, là tiếp tục tham gia binh đoàn hay trở về.

Trong một năm thời gian sớm tối ở bên mọi người, nhóm ba người đồng hương cũng phát hiện người trong đảo không giống như những gì bên ngoài tuyên truyền, hoàn toàn không phải ác ma gì cả.

Tiếp xúc rồi mới biết họ cũng chỉ là những người bình thường, có tình có nghĩa, có nụ cười có nước mắt giống như những người Mã Lai danh dự.

Nhóm ba người rất bất lực, tình báo về Thủy tổ cự nhân tìm không được bao nhiêu, ngược lại lý niệm giết sạch người trong đảo đã bị lung lay, hiện tại họ đến hỏi Đỗ Lan tiếp theo nên làm thế nào.

Một năm huấn luyện sắp kết thúc, là về Mã Lai hay tiếp tục tìm kiếm Thủy tổ cự nhân, cần Đỗ Lan quyết định.

Thực ra Lai Nạp không muốn đi lắm, bởi vì hắn ở Mã Lai vốn đã không được chào đón, sau khi lên đảo lại càng vì sơ suất mà làm chết Cự nhân Hàm Ngạc chi cự nhân, nếu không có thành tích mà về thì hắn chính là kẻ tội đồ làm mất Cự nhân Hàm dẫn đến tác chiến thất bại, hắn chắc chắn phải gánh tội.

Thật sự không muốn gánh tội, hắn mới hết lời khuyên hai đồng đội kiên trì phá tường.

Đương nhiên sau đó họ gặp Đỗ Lan, mọi hành động đều nghe theo chỉ huy.

Sau một năm huấn luyện, đặc biệt là ở cùng các đồng đội đã mất đi người thân sau vụ phá tường, Lai Nạp đã sắp bị tinh thần phân liệt.

Hắn đã hại chết người thân của các bạn đồng lứa, những người này chỉ là người bình thường, căn bản không phải ác ma, chính mình là hung thủ giết người.

Lai Nạp càng không hiểu nổi là Đỗ Lan kẻ đầu sỏ gây tội này làm sao có thể thản nhiên giảng bài cho các nạn nhân, hơn nữa ban đầu họ đều ngồi khinh khí cầu vào trong tường cao, Đỗ Lan lại đột ngột ra lệnh phá tường mới dẫn đến mọi kết quả bi kịch.

Ba người các ngươi có biểu cảm gì thế này.

Các ngươi như vậy mà cũng tính là người Mã Lai danh dự sao.

Đỗ Lan nói với giọng rèn sắt không thành thép: Chẳng lẽ ở đây bốn năm, các người cũng trở nên yếu đuối rồi sao.

A Ni và Hồ Phật còn đỡ, mức độ bị tẩy não của họ cao hơn, còn Lai Nạp vốn dĩ là kẻ đứng cuối lớp, ban đầu cũng bị ép buộc mới trở thành binh sĩ chứ không phải tâm cam tình nguyện, cho nên tâm thái kém vô cùng.

Nhưng bọn họ không phải ác ma, chúng ta phá tường dẫn Cự nhân vào giết hại rất nhiều người vô tội.

Lai Nạp kích động nói, hắn trợn to mắt chằm chằm nhìn Đỗ Lan, ý tứ chính là mệnh lệnh này là do ngài hạ đạt, vốn dĩ có thể tránh được.

Hai người còn lại cũng nhìn chằm chằm Đỗ Lan, họ không hiểu nổi Đỗ Lan rốt cuộc đang làm gì, một mặt bắt họ làm khinh khí cầu, một mặt lại vẽ rắn thêm chân mà phá tường, sau đó lại lợi dụng cơ hội trở thành anh hùng, hiện tại càng trở thành người phụ trách binh đoàn thứ năm.

Nếu nói là điều tra Tọa độ, thì cũng phải có chút thành quả chứ.

Nhưng nhìn dáng vẻ Đỗ Lan căn bản không quan tâm đến tọa độ, ngược lại chỉ quan tâm đến việc làm càn làm bậy.

Tọa độ chính là Thủy tổ cự nhân, khi người biến thành Cự nhân sẽ thấy một con đường, huyết nhục và xương cốt của Cự nhân được truyền tống qua con đường đó, mà Thủy tổ cự nhân chính là tọa độ của con đường, là thực thể có thể thao túng con đường đó.

Sao thế.

Có phải cảm thấy ta làm sai rồi không.

Nếu ta không hạ lệnh, ba người các ngươi có thể không chút gánh nặng tâm lý mà kết bạn với các đồng bạn khóa 104, thậm chí đem mọi chuyện của Mã Lai nói ra hết không.

Dù sao người trên đảo cũng không phải ác ma gì mà.

Ba người suýt chút nữa quên mất người Mã Lai tà ác thế nào, suýt chút nữa quên mất Đỗ Lan chính là người Mã Lai thực thụ đang chèn ép các người Mã Lai danh dự.

Lai Nạp lập tức ngậm miệng, không dám nói thêm gì nữa.

Ba người các ngươi chỉ cần hành sự theo mệnh lệnh là được, đợi các ngươi tiêu hóa xong khóa học của ta rồi hãy đến dạy ta làm việc.

Đỗ Lan nói: Được rồi, hiện tại các ngươi cũng phải đi thực tập, nhân cơ hội này phá mở tường Lộ Ti, cho bọn họ một sự bất ngờ.

Tại sao.

Lai Nạp không hiểu, hắn không lý giải nổi: Họ giống chúng ta, không phải ác ma, họ chỉ là người bình thường, ngài cũng nói họ là đối tượng bị chèn ép bóc lột, giống như chúng ta, chúng ta nên cùng nhau lật đổ những kẻ thù muốn áp bức chúng ta.

Nhóm ba người không rõ họ rốt cuộc đang làm gì, cuộc chiến của họ rốt cuộc có ý nghĩa gì không.

Chương 2347

Có thể thấy giáo dục của Đỗ Lan vẫn có tác dụng, ít nhất ba người họ đã bắt đầu tự suy nghĩ đúng sai, bắt đầu phản kháng mệnh lệnh của Đỗ Lan, bốn năm trước họ không bao giờ dám nói chuyện như vậy.

Đây là đang cầu xin cho các đồng bạn trong tường sao.

Các ngươi đang quan tâm đến người trong tường.

Đỗ Lan nhìn họ, nở nụ cười: Cũng không tệ, dù sao các ngươi đều là con dân Vưu Di Nhĩ, trong người đều chảy cùng một dòng máu.

Vậy các ngươi chắc cũng đã biết bách tính trong tường không nhớ lịch sử, nếu các ngươi đã quan tâm họ thì nên để họ nhớ lại tất cả, chỉ có như vậy các ngươi mới có thể thực sự trở thành bạn bè.

Hiện tại đế quốc Ngải Nhĩ Địch Á giống như một nhà kho đóng cửa, trên cửa dán một tờ giấy ghi bên trong không vũ khí, xin cứ yên tâm, nhưng ai có thể yên tâm.

Cho nên các ngươi phải phá tường, ép họ mở cửa lớn, để người bên ngoài xem trong kho có mấy khẩu súng, mấy con Cự nhân, sau đó dán lại chữ bên trong có vũ khí, mọi người cẩn thận, như vậy người bên ngoài mới có thể hiểu được bách tính trên đảo, mới dám giao lưu với họ.

Nhưng nếu biết trên đảo có vũ khí gì, Mã Lai sẽ tiêu diệt họ.

Lai Nạp thực sự đã phân liệt, vô cùng quan tâm đến người trong tường.

Đó là rủi ro.

Người Ngải Nhĩ Địch Á đã thống trị Mã Lai suốt hai ngàn năm, sau đó vì nội chiến mà rút lui phong tỏa một trăm năm, chẳng lẽ muốn không mạo hiểm chút rủi ro nào mà quay lại trật tự thế giới sao.

Đỗ Lan hỏi, đây hiển nhiên là chuyện không thể nào: Cho nên nếu các ngươi thực sự quan tâm họ thì phải gõ mở cánh cửa lớn Ngải Nhĩ Địch Á, để thế giới thấy rõ tình hình trên đảo rốt cuộc là thế nào.

Đồng thời cũng để người trên đảo nhớ lại lịch sử đã bị lãng quên một trăm năm qua.

Do ba người các ngươi gõ mở cửa, dù sao cũng an toàn hơn là do đại quân Mã Lai gõ mở.

Cho nên các ngươi hiện tại phá tường đối với đế quốc chỉ có lợi không có hại, hơn nữa yên tâm đi, lần phá hoại này sẽ không quá lớn đâu, vì Dân binh binh đoàn đã sớm thực hiện huấn luyện ứng phó phá tường rồi.

Hóa ra có thâm ý như vậy, hòn đảo đã phong tỏa một trăm năm, vị cựu thù của toàn đại lục này nếu còn muốn quay lại trật tự thế giới tự nhiên cần gánh vác rủi ro.

Nếu một chút rủi ro cũng không muốn chịu mà còn muốn kẻ thù tươi cười đón tiếp mình thì đúng là nghĩ quá nhiều rồi.

Tư tưởng tiên quyết của nhóm ba người đang thay đổi, ban đầu họ cho rằng người trên đảo toàn là ác ma, nhưng sau khi tiếp xúc biết dân đảo đều là người bình thường, thế là tư tưởng tiên quyết đã đổi, đặc biệt là Lai Nạp thay đổi triệt để nhất.

Hai người còn lại thay đổi ít hơn một chút, dù sao họ cũng là tinh anh của người Mã Lai danh dự, thực lực mạnh mẽ, ý chí kiên định, sẽ không vì nhận ra mình đối mặt với người bình thường mà quên mất thân phận, họ vẫn lấy mục tiêu đoạt lấy Thủy tổ cự nhân làm trọng.

Còn về lý luận mở cửa và đóng cửa của Đỗ Lan, Lai Nạp coi đó là chiếc phao cứu mạng.

Có lý do để chiến đấu rồi, phá tường là để giúp đế quốc Ngải Nhĩ Địch Á mở cửa, giúp họ quay lại trật tự quốc tế chứ không phải là cuộc đại thanh tẩy dã man, tâm lý Lai Nạp dễ chịu hơn nhiều.

Hai người còn lại mặc dù cũng thấy lý luận này có chút thú vị, nhưng họ nghi ngờ nghiêm trọng liệu Đỗ Lan có tốt bụng như vậy không.

Thú thực từ khi gặp Đỗ Lan, họ chưa bao giờ thực sự hiểu được hắn, mỗi lựa chọn hắn đưa ra đều khiến người ta không nhìn thấu nổi.

Dường như hắn rất quan tâm đến bách tính trong tường, nhưng hắn lại liên tiếp ra lệnh phá tường.

Dường như không quan tâm, nhưng Đỗ Lan lại bận rộn ngược xuôi, nào là lý luận mở cửa đóng cửa, nào là chính sách hà khắc dữ hơn Cự nhân, còn dạy học cho huấn luyện sinh, có thể nói là vui vẻ vô cùng.

Nếu người hạ lệnh phá tường và người nỗ lực dạy học là hai người khác nhau thì họ còn có thể hiểu, nhưng đằng này lại là cùng một người, vậy thì quá mâu thuẫn rồi, chẳng lẽ Đỗ Lan là kẻ điên.

Đỗ Lan chỉ là thuận ứng theo đặc sắc của thế giới này mà thôi, mâu thuẫn xoắn ốc.

Chỉ là mâu thuẫn của người bình thường là nói một đằng làm một nẻo, miệng nói đều là vì tốt cho mọi người, để đế quốc biến thành nhạc viên, nhưng làm lại là áp bức và bóc lột.

Thể hiện ra mình là người tốt, làm việc xấu là bất đắc dĩ, do hình thế ép buộc.

Nhưng Đỗ Lan trực tiếp làm cả hai bộ, một mặt phá tường, một mặt cũng thực sự giúp người Ngải Nhĩ Địch Á chống lại quý tộc, khôi phục trật tự quốc tế.

Mâu thuẫn sao.

Mâu thuẫn chứ.

Mâu thuẫn là đúng rồi, Đỗ Lan cho rằng đây mới chính là nhân sinh trong thế giới Cự nhân.

Tóm lại cứ quyết định như vậy, lần phá tường thứ hai.

Mục tiêu là mở cửa lớn Ngải Nhĩ Địch Á, để người bên ngoài xem bên trong có mấy khẩu súng, mấy con Cự nhân.

Không sai, nếu họ không mở cửa, tức là tâm địa bất lương, là không có thành tâm quay lại trật tự thế giới, chúng ta phá tường là đang giúp họ.

Lai Nạp hiện tại tinh thần rất tốt, nhìn về phía Cự nhân Siêu cấp: Hồ Phật, giao cho cậu đấy, hãy cho họ thấy bóng lưng hoa lệ của cậu đi.

Hôm đó thời tiết rất đẹp, huấn luyện sinh khóa 104 đang thực hiện kiểm tra định kỳ tại các vị trí trong ngoại thành, Ngải Luân đang lau chùi đại pháo trên tường thành, cứ thế Cự nhân Siêu hình xuất hiện bất ngờ.

Hơi nước bao phủ nửa ngoại thành, Cự nhân Siêu hình cao sáu mươi mét đứng bên trong tường thành, vẫn là bóng lưng đỏ như máu dữ tợn và đáng sợ đó, dường như đang bảo bách tính trong thành đừng đi lung tung, hắn phá xong bức tường sẽ biến mất.

Ngải Luân há hốc mồm nhìn kẻ thù lại hiện ra, đó là cuộc hội ngộ sau bốn năm, hắn nhất định phải báo thù: Phải trục xuất toàn bộ Cự nhân không chừa một con nào.

Ngay cả khi cái giá phải trả là mẹ đẻ của mình và tám mươi phần trăm dân số ngoài bức tường.

Đương nhiên sau khi hy sinh nhiều như vậy, Cự nhân thực sự không còn một con nào, Ngải Luân đã đạt được mục tiêu ban đầu của mình.

Uỳnh.

Lại là một cú đá, ngoại tường ngoại thành đổ sập, Cự nhân bên ngoài tràn vào.

Hơi nước rất rõ ràng, mọi người đều đã thấy, cả ngoại thành như một vạc nước sôi, bách tính tức khắc bắt đầu hoảng loạn chạy trốn.

Các huấn luyện sinh buộc phải đối mặt với biến cố bất ngờ này, Ngải Luân là người đầu tiên lao về phía Cự nhân Siêu hình, nhưng hơi nước nhiệt độ cao quá nhiều, đến khi hắn lao qua thì Cự nhân Siêu hình đã biến mất.

Xuất hiện đột ngột, biến mất đột ngột, không thể không nghi ngờ Cự nhân thực sự là do người biến thành, hơn nữa còn ẩn nấp ngay trong đám đông.

Nhưng tại sao lại là lúc này.

Cự nhân tới rồi.

Trong lỗ hổng, Cự nhân đột kích.

Một mảnh hỗn loạn, mọi người đều mất phương hướng, chỉ có số ít huấn luyện sinh bình tĩnh lại bắt đầu dùng Lập thể cơ động, ở đây chỉ có đánh bại Cự nhân mới có hy vọng.

Hiện tại mới chỉ là ngoại thành bị phá, tường Lộ Ti vẫn an toàn, vẫn còn chút thời gian.

Nếu nhìn từ tốc độ tường Mã Lỵ Á bị đột phá thì việc đi xuyên qua ngoại thành cần có thời gian, cho nên tất phải ngăn chặn Cự nhân trong khoảng thời gian này.

Lên.

Ngải Luân vô cùng bình tĩnh, mang theo phẫn nộ vô cùng mà tấn công.

Ngải Luân ở tiền tuyến nhất, A Nhĩ Mẫn ở giữa, Tam Lạp ở phía sau.

Ba người phân tán ở các vị trí khác nhau, phía sau chủ yếu là sơ tán quần chúng, phía trước là ngăn chặn Cự nhân.

Nhưng Cự nhân căn bản không cản nổi, quá nhiều, không ngừng có người bị ăn thịt.

Ngay cả Ngải Luân cũng vì bảo vệ A Nhĩ Mẫn mà bị ăn.

Khi A Nhĩ Mẫn sắp bị ăn, Ngải Luân đã đẩy cậu ta ra, còn chính hắn bị cắn đứt chân và bị nuốt vào bụng Cự nhân.

Cảnh tượng vô cùng hỗn loạn, A Nhĩ Mẫn căn bản không đứng dậy nổi nữa, mặc dù biết Cự nhân đáng sợ, nhưng khi đối diện trực tiếp ở cự ly gần vẫn không khống chế được bản thân, cơ thể hoàn toàn không theo ý muốn.

Giống như leo cao vậy, càng leo cao, nội tâm càng sợ hãi, cơ thể cũng càng mất kiểm soát.

Tam Lạp muốn đi cứu người, muốn rời bỏ vị trí của mình.

Cô có công việc riêng phải làm, nếu ai cũng bỏ vị trí đi làm việc của mình thì những người này ai sẽ sơ tán.

Ngay khi Tam Lạp định đi cứu Ngải Luân, một vệt Xích sắc lưu tinh Sao băng đỏ đột ngột xuất hiện chặn đứng Tam Lạp đang định rời vị trí.

Mặt nạ quỷ đỏ rực, bộ chiến y đỏ như máu tươi, còn có một bộ Lập thể cơ động trang trí màu đỏ, Xích sắc lưu tinh vừa xuất hiện đã khiến mọi người reo hò nhảy cẫng lên, vì họ tin rằng Xích sắc lưu tinh chính là vị cứu tinh đại tài, Xích sắc lưu tinh đến rồi, họ có cứu rồi.

Tôi phải đi cứu Ngải Luân.

Tam Lạp rất cố chấp, vì lý do cô sống ở đây chỉ có một, đó là đi cứu Ngải Luân, cô phải đi chiến đấu.

Ở lại đây tiếp tục công việc.

Ta bảo đảm với cô, hắn không chết được đâu.

Nói xong, Xích sắc lưu tinh biến mất với tốc độ gấp ba lần, nhanh đến mức không ai theo kịp.

Trong chớp mắt Xích sắc lưu tinh đã chém giết ba đầu Cự nhân.

Lai Nạp nhìn cảnh tượng thảm liệt, nhìn những người bạn sớm tối bên nhau trong một năm qua bị ăn thịt, thầm niệm rằng tất cả những điều này đều là vì tốt cho họ.

Kẻ khởi xướng Hồ Phật thì rất bình tĩnh, dù sao hắn cũng chỉ thi hành mệnh lệnh, còn mệnh lệnh gây ra kết quả gì thì hắn không quản.

Lai Nạp sở dĩ thay đổi nhiều như vậy là vì không đủ kiên định, đương nhiên cũng có thể nói hắn tự do, hắn không bị tẩy não thành cỗ máy thi hành mệnh lệnh, cho nên hắn phải tìm một động cơ cho hành động của mình, ban đầu là để chứng minh bản thân, sau đó là để trốn tránh trừng phạt, mà hiện tại là để thực hiện lý luận mà Đỗ Lan đã nói.

Chương 2348

Nhưng những điều đó đều không phải là chính Lai Nạp, vì hắn căn bản không biết mình muốn gì, nói đơn giản hắn là một kẻ hồ đồ, một kẻ hồ đồ có lương tâm.

Mọi hành động của hắn đều không có mục tiêu rõ ràng, khi mệnh lệnh trái với lương tâm, hắn không biết phải làm gì, có thể nói hắn luôn không tìm thấy định vị của mình, dù sao hắn không phải là người Mã Lai danh dự đạt chuẩn, cũng không làm được người Ngải Nhĩ Địch Á thuần túy.

Chỉ cần mở cửa, mọi thứ sẽ tốt thôi.

Lai Nạp không ngừng tìm cớ cho cảnh tượng trước mắt.

Hồ Phật và A Ni thì trấn định hơn nhiều, đây là cảnh tượng trong dự tính, họ đã là người Mã Lai danh dự thì không cần phải tự trách vì thương vong của dân đảo, dù sao vốn dĩ là quan hệ đối địch.

Tiếp theo họ phải đi đột phá tường Lộ Ti.

Uỳnh.

Ngay khi Lai Nạp đang lầm bầm, một con Cự nhân đột ngột tấn công các Cự nhân khác, con Cự nhân đó cao mười mấy mét, tai nhọn, trông khác hẳn với Cự nhân thông thường.

Đây là Trí tuệ cự nhân.

Ba người sững sờ, biến cố xuất hiện, họ không thể đi đột phá tường thành, phải quan sát con Cự nhân mới xuất hiện này.

Cự nhân tấn công Cự nhân, cảnh tượng này ngay cả Điều tra binh đoàn cũng chưa từng thấy.

Đồng thời A Nhĩ Mẫn xốc lại tinh thần đưa mọi người vào kho hàng, chuẩn bị thay bình gas, làm bổ sung, cậu ta lập ra một kế hoạch, đó là lợi dụng thang nâng thu hút sự chú ý của Cự nhân, sau đó cử người đánh lén từ phía sau để hạ gục chúng.

Cự nhân đều rất ngốc, thông thường chỉ nhìn chằm chằm mục tiêu phía trước, không chú ý kẻ địch sau lưng.

Mặc dù nguy hiểm, nhưng chỉ cần hạ được Cự nhân, họ sẽ có được bổ cấp để tiếp tục tác chiến.

Đỗ Lan vừa mở cửa đã thấy Tiến kích đích cự nhân đang ẩu đả Vô cấu cự nhân, một đấm một con, còn dùng răng cắn gáy Vô cấu cự nhân, cảnh tượng vô cùng tàn bạo, đúng là khiến trẻ con phải khiếp sợ.

Thật đáng sợ.

Tiến kích đích cự nhân đã giết chết phần lớn Vô cấu cự nhân, hiệu suất rất cao, rất nhiều nhân chứng đã nhìn thấy, vì Cự nhân bị chặn lại nên việc gia cố cửa thành cũng thành công, đại pháo cũng tập trung toàn bộ phía trên cửa thành hình thành lực lượng chiến đấu.

Nhưng vấn đề hiện tại không phải an toàn của tường thành, mà là phía sau gáy Cự nhân xuất hiện Ngải Luân, tứ chi lún sâu vào cơ bắp của Cự nhân, hiển nhiên chuyện Cự nhân đánh Cự nhân vừa rồi là do Ngải Luân gây ra.

Ngải Luân không những không chết, mà còn biến thành Cự nhân.

Tình hình hiện tại đã rất rõ ràng, Điều tra binh đoàn ùa lên dồn Ngải Luân vào góc tường, Tam Lạp và A Nhĩ Mẫn kiên định đứng chắn trước mặt hắn.

Tất cả binh sĩ đều rất sợ hãi, mặc dù mọi người thấy Ngải Luân giúp ẩu đả Cự nhân, nhưng ai biết vừa rồi hắn rốt cuộc đã làm thế

nào.

Hơn nữa hiện tại trông Ngải Luân rất mơ hồ, ký ức của hắn đã hỗn loạn, căn bản không nhớ mình đã biến thành Cự nhân thế nào, chiến đấu ra sao.

Nhóm ba người đồng hương hiểu rõ tiền căn hậu quả lại không thể đi giải thích, thế là chỉ có thể nhìn binh sĩ bao vây Ngải Luân, súng trường và đại pháo đều nhắm thẳng vào bộ ba bọn họ.

Lúc này Ngải Luân vẫn chưa nhớ ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ký ức cuối cùng là mình đã vào bụng Cự nhân, dường như sắp bị tiêu hóa, rồi chuyện gì đã xảy ra.

Ngải Luân thì không trông cậy được rồi, mà Tam Lạp đối diện với súng dài pháo ngắn cũng không có cách nào, cô đúng là người có chiến lực mạnh nhất huấn luyện binh đoàn, nhưng không thể mang Ngải Luân chạy thoát.

Vì thế hy vọng của bộ ba đổ dồn lên vai A Nhĩ Mẫn, trong ba người thì Tam Lạp là chiến lực, A Nhĩ Mẫn là bộ não, còn Ngải Luân là hành động lực của nhóm.

A Nhĩ Mẫn có mục tiêu trong đầu nhưng không biết thực hiện thế nào, Tam Lạp có chiến lực nhưng không có mục tiêu, còn Ngải Luân là người hành động, kết hợp mục tiêu và sức mạnh lại.

Bộ ba này ai cũng không thể rời bỏ ai, cho nên lúc này cần A Nhĩ Mẫn đi đối thoại với các binh sĩ đang bao vây họ.

Nếu là đoàn trưởng Đỗ Lan, ngài ấy chắc chắn sẽ hiểu, ngài ấy nhất định sẽ giúp chúng ta.

A Nhĩ Mẫn tin tưởng như vậy, cho nên lúc này cậu ta gánh vác mạng sống của bạn mình mà tiến lên.

Đứng trước một dãy súng trường, nói không sợ là giả, ai biết súng có cướp cò hay không: Ngải Luân không phải kẻ địch.

Đầu tiên phải xác định điểm này, vì vừa rồi có rất nhiều nhân chứng tận mắt thấy Ngải Luân biến thân thành Cự nhân để giúp đỡ: Nếu Ngải Luân tấn công Cự nhân, chúng ta căn bản không thể có thời gian gia cố hệ thống phòng ngự tường Lộ Ti, cho nên xin hãy tin tưởng cậu ấy.

Nói đoạn A Nhĩ Mẫn nhìn chằm chằm vào Đỗ Lan, hy vọng Đỗ Lan cũng giúp nói vài câu.

Đoàn trưởng Điều tra binh đoàn cũng ở đây, nhưng ông ta lo lắng tình hình tồi tệ hơn nên luôn chuẩn bị sẵn sàng khai pháo.

Ta vậy mà không thấy ngạc nhiên chút nào, quả nhiên con người có thể biến thành Cự nhân.

Đỗ Lan điềm tĩnh nói: Thế này đi, hai người các ngươi tránh ra, chúng ta tiên thử nghiệm sức mạnh của Ngải Luân một chút.

Muốn sống sót thì tự nhiên phải có giá trị sống sót tương xứng mới đúng, nếu bản lĩnh của hắn không đủ thì không có tư cách sống tiếp nữa.

Đừng hòng.

Cô nàng Tam Lạp này đúng là trung trinh bất nhị với Ngải Luân, muốn dùng mạng sống của mình để chiến đấu cho hắn.

Tam Lạp, bảo vệ quá mức cũng đồng nghĩa với tổn thương, Ngải Luân nếu không thể chứng minh năng lực của mình thì hắn đối với chúng ta sẽ không có giá trị.

Thay vì tốn sức giữ một con Cự nhân không có giá trị, chi bằng giết phách đi cho xong, đỡ tốn thời gian công sức, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.

Nếu Ngải Luân có năng lực, hắn có thể trở thành quân bài sức mạnh của binh đoàn chúng ta, biết đâu việc trục xuất Cự nhân, thu hồi tường Mã Lỵ Á đều là chuyện trong phút mốt, cho nên Ngải Luân, hãy chứng minh giá trị của ngươi đi.

Tam Lạp và A Nhĩ Mẫn lại không biết Đỗ Lan muốn Ngải Luân chứng minh năng lực thế nào.

Rất đơn giản, chúng ta ở đây có nhiều vũ khí thế này, lát nữa chúng ta làm một đợt tập xạ, để xem Ngải Luân có bản lĩnh sống sót không.

Đỗ Lan nở nụ cười hòa ái, nhưng lại nói ra những lời khiến người ta kinh hãi.

Thực ra lúc này mọi người quả thực tràn đầy hoài nghi đối với Ngải Luân, đồng thời trong lòng còn rất nhiều dấu hỏi.

Bởi vì nếu Ngải Luân có thể biến thành Cự nhân, vậy các Cự nhân khác thì sao.

Con Cự nhân Siêu hình đột nhiên xuất hiện, đột nhiên biến mất kia e rằng cũng là con người, hơn nữa rất có khả năng đang ẩn nấp ngay bên cạnh họ.

Nghĩ đến đó thôi là họ đã thấy không ổn rồi.

Còn nhóm ba người đồng hương thầm khâm phục Đỗ Lan, hiện tại đúng là đã biết trong tường có mấy khẩu súng mấy con Cự nhân rồi, không ngờ Ngải Luân cũng là Cự nhân, quả nhiên là có thu hoạch, chỉ là không biết Đỗ Lan tiếp theo sẽ làm gì, có bắt Ngải Luân về không.

Con Cự nhân này chắc là Tiến kích đích cự nhân, là con Cự nhân mất tích bấy lâu bị phái Phục quyền Ngải Nhĩ Địch Á đoạt mất, không ngờ lại ở trên người Ngải Luân.

Tiểu Tam Lạp tuyệt đối sẽ không để họ khai hỏa vào Ngải Luân: Các người muốn động thủ thì phải bước qua xác tôi.

Cô chắc chắn không nhượng bộ.

Vậy thì không còn cách nào khác, động thủ đi.

Đỗ Lan nói.

Tiểu Tam Lạp chưa kịp phản ứng, phía sau xuất hiện một vệt đỏ rực, sau đó cô bị Xích sắc lưu tinh mang đi, căn bản không phản kháng nổi.

Mọi người thầm nghĩ quả nhiên Xích sắc lưu tinh là cùng một hội với Đỗ Lan, tên Đỗ Lan này quả thực thần bí, không biết đứng sau hắn còn ẩn giấu điều gì.

Tiểu Tam Lạp còn muốn vùng vẫy, nhưng sự vùng vẫy của cô đều bị nhìn thấu, Xích sắc lưu tinh phía sau dường như biết dự đoán, đoán trước mọi động tác của cô.

Tam Lạp của hai vũ trụ gặp nhau, Tam Lạp lớn có thể đồng bộ một trăm phần trăm với Tam Lạp nhỏ, ý thức chiến đấu của Tam Lạp nhỏ hoàn toàn bị nhìn thấu.

A Nhĩ Mẫn cũng bị các binh sĩ ùa lên khống chế.

Hiện tại chỉ còn lại Ngải Luân trơ trọi, hắn cũng rất sợ hãi, không biết đối phương có thực sự nổ súng không, hắn ngây người nhìn Đỗ Lan, chỉ cảm thấy Đỗ Lan cực kỳ có khả năng sẽ làm ra những chuyện rất quá đáng.

Sân khấu đã chuẩn bị xong, Ngải Luân, hãy bắt đầu màn biểu diễn của ngươi đi, triển hiện sức mạnh Cự nhân của ngươi.

Khai hỏa.

Theo lệnh của Đỗ Lan, hàng trăm khẩu súng cùng nổ, ba mươi khẩu đại pháo cùng bắn, gửi tới Ngải Luân những lời hỏi thăm nóng bỏng.

Ngải Luân chỉ cảm thấy nhiệt huyết dâng trào, cả người không ổn chút nào, gần như trong tích tắc hắn dường như hiểu ra mình nên làm gì, hắn cắn nát mu bàn tay, giải phóng lượng lớn hơi nước nhiệt độ cao, máu và xương cứ thế hiện ra từ hư không.

Cự nhân vốn dĩ là thứ không thể tin nổi, mà hiện tại họ cuối cùng cũng có thể lần đầu thấy quá trình Cự nhân xuất hiện.

Hóa ra là hiện ra từ hư không, còn huyền diệu hơn cả ma pháp.

Thực ra là thế này, máu và xương Cự nhân được truyền tống qua con đường Path, giống như từ một chiều không gian khác chiếu xạ vào thực tế.

Cho nên Cự nhân thực sự là sức mạnh của dị thời không, huyết nhục của Cự nhân kiên cố và bền bỉ hơn nhân loại nhiều, có thể nhận năng lượng từ con đường, hoàn toàn là một động cơ vĩnh cửu.

Hơi nước nhiệt độ cao và huyết nhục tạo thành lớp phòng ngự kép, đạn súng vô dụng, ngay cả đạn pháo cũng không gây được sát thương.

Hơi nước nhiệt bốc lên này chính là lễ pháo mà thế giới cũ hiến dâng cho sự trỗi dậy của người Ngải Nhĩ Địch Á.

Đỗ Lan nói một cách đầy tính trung nhị: Mọi người xem đi, chúng ta cuối cùng cũng đã nắm giữ được sức mạnh Cự nhân.

Mọi người ngây người nhìn nửa thân Cự nhân trong góc, chỉ cảm thấy tam quan bị chấn động dữ dội, căn bản không ai nghe lời tuyên bố của Đỗ Lan.

Mặc dù không hoàn toàn biến thành Cự nhân, nhưng nửa thân trên Cự nhân vẫn xuất hiện và chặn đứng cuộc pháo kích, một đám binh sĩ đã mục trừng khẩu ngốc, há hốc mồm, tận mắt chứng kiến cảnh người biến thành Cự nhân, tam quan nửa đời người của họ đều bị vặn vẹo.

Tuy nhiên hiện tại sức mạnh Cự nhân vẫn là cần thiết, vì có Cự nhân là có thể lấp được lỗ hổng trên ngoại thành.

Đoàn trưởng Điều tra binh đoàn đề xuất một chiến thuật, đầu tiên là thu hút toàn bộ Cự nhân vào một góc, tiếp theo để Ngải Luân biến thành Cự nhân đi bê tảng đá khổng lồ lấp lỗ hổng lại.

Nếu thành công, tường Lộ Ti sẽ an toàn, ngoại thành cũng được đoạt lại.

Rất táo bạo, và cũng không tính là quá nguy hiểm, dù sao chỉ cần thu hút Cự nhân vào góc ngoại thành là được.

Chương 2349

Vấn đề duy nhất chính là liệu Ngải Luân rốt cuộc có thể khống chế sức mạnh Cự nhân hay không, và sau khi biến hình hắn có thể nhấc nổi tảng đá lớn không.

Mặc dù còn nhiều ẩn số, nhưng Điều tra binh đoàn vẫn quyết định thực thi chiến thuật này.

Dân binh binh đoàn các anh phải phối hợp với chúng tôi.

Đỗ Lan lại lắc đầu nói: Việc thu hút Cự nhân lại một chỗ tự nhiên không thành vấn đề, nhưng Ngải Luân có làm được không.

Chính anh là người đã chứng thực cho Ngải Luân, tận mắt thấy cậu ấy biến thân, giờ sao lại nghi ngờ cậu ấy có làm được hay không.

Một binh trưởng lùn tịt với ánh mắt cá chết trong Điều tra binh đoàn đưa ra nghi vấn.

Hắn còn chưa quen với việc Đỗ Lan trước sau mâu thuẫn, chưa hiểu con người Đỗ Lan vốn là như vậy, giây trước có thể còn tán thành, giây sau đã phản đối.

Các người có biết tại sao Điều tra binh đoàn hơn một trăm năm qua thành tích hạn chế không.

Chính là vì cái gọi là điều tra của các người thực chất là đi nộp mạng, không giảng khoa học, lại không có chiến lược vĩ mô, chẳng qua chỉ là tự sát vô ích mà thôi.

Ví dụ như hiện tại, khi hoàn toàn chưa xác định rõ năng lực của Ngải Luân cao thấp thế nào đã vội vàng dùng mạng nhỏ của binh sĩ mình đi phát động chiến đấu.

Nói cho hay thì là lý tưởng của người chết do người sống tiếp nối, nói khó nghe thì các người có lý tưởng gì đâu, các người chỉ là tha thiết muốn lập thành tích để nâng cao vị thế của Điều tra binh đoàn thôi.

Đỗ Lan rất không tán thành việc tiến hành tác chiến ngay bây giờ.

Tên khốn nhà anh.

Binh trưởng rất tức giận, nhưng Xích sắc lưu tinh phía sau Đỗ Lan giống như thần hộ mệnh bảo vệ hắn, không cho Binh trưởng cơ hội tấn công.

Binh trưởng tuyệt đối không chấp nhận những lời nhảm nhí này, Điều tra binh đoàn họ đã hy sinh vô số binh sĩ để điều tra chân tướng thế giới, những người còn sống chính là để kế thừa lý tưởng của người đã khuất.

Giận rồi sao.

Đỗ Lan bình thản nói: Ta đã xem qua tư liệu của Điều tra binh đoàn các người, nếu lấy mốc phát minh bộ Lập thể cơ động làm bước ngoặt, thì ba mươi năm trước và bảy mươi năm sau, mặc dù vũ khí đã thay đổi nghiêng trời lệch đất, nhưng tư duy của Điều tra binh đoàn các người vẫn cứ xơ cứng như cũ.

Rõ ràng nộp mạng chẳng có ích gì, vậy mà không biết chuyển hóa hướng suy nghĩ, thật nghi ngờ không biết một trăm năm qua các người có phải chỉ vì tìm một cách chết oanh liệt nên mới nối tiếp nhau đi giao hàng cho Cự nhân không.

Binh trưởng đã không nhịn được nữa, hai người bạn thân thanh mai trúc mã của hắn cũng chết dưới tay Cự nhân, cho nên hắn tuyệt đối không chấp nhận lời Đỗ Lan nói họ đang đi tìm cái chết: Sinh mạng là quý giá, không ai muốn chết, chúng tôi đều muốn được chạy nhảy tự do dưới ánh mặt trời, thích cảm giác không gông xiềng này.

Nhưng Cự nhân lại khiến chúng tôi không thể làm được, cho nên tất phải có người đi chiến đấu với Cự nhân.

Điều tra binh đoàn có lẽ không có chiến tích xuất sắc, nhưng mỗi một người chúng tôi đều tâm cam tình nguyện hy sinh.

Binh trưởng và mỗi khuôn mặt phía sau hắn đều nghiêm túc như vậy, không mang một tia sợ hãi, họ đều tin rằng mình chết xứng đáng.

Bảy mươi năm, mấy vị đại ca ạ.

Thử nghĩ xem nếu các người sinh ra vào bảy mươi năm trước và nhìn thấy tình cảnh hiện nay, các người có thấy chết xứng đáng không.

Hoặc giả như hiện tại các người chết đi, nhưng bảy mươi năm sau tương lai vẫn y hệt như hiện tại, các người có thấy mình có thể thản nhiên chịu chết ngay được không.

Dù sao lý tưởng của người chết có thể được người sống kế thừa, còn việc lý tưởng có thực hiện được hay không thì có quan hệ trọng yếu gì đâu nhỉ.

Lời này của Đỗ Lan đâm trúng tim đen, có thể thấy Binh trưởng và các binh sĩ khác như vừa nuốt phải ruồi.

Lời tuy khó nghe nhưng đúng là sự thật, lý tưởng của người chết trong Điều tra binh đoàn đã bắt đầu được kế thừa từ bảy mươi năm trước, và mãi vẫn chưa thực hiện được, nếu không có biến số thì bảy mươi năm sau cũng vẫn không thực hiện được.

Mặc dù hiện tại Điều tra binh đoàn có thêm khẩu hiệu hiến dâng trái tim, nhưng bản chất căn bản không hề thay đổi, đó là đi nộp mạng, hơn nữa còn làm một cách oanh oanh liệt liệt.

Chết rất đơn giản, nhưng sống để giải quyết vấn đề mới khó khăn.

Nếu không lý tưởng người chết cứ truyền thừa từ đời này sang đời khác, bảy mươi năm rồi lại bảy mươi năm, lý tưởng mãi chỉ là lý tưởng, không có ngày nào đặt chân xuống thực địa.

Để không cho chuyện hoang đường này tiếp tục, hiện tại chúng ta nên trân trọng sinh mạng, động não cho tốt, khi định ra chiến thuật phải ưu tiên bảo toàn bản thân mình, chứ không phải vì để hiến dâng trái tim mà hiến dâng trái tim.

Trong tích tắc, tất cả người của Điều tra binh đoàn đều sững sờ, vì đây là lần đầu tiên có người quan tâm đến sự sống chết của họ.

Trước đây Điều tra binh đoàn chỉ có thể sưởi ấm lẫn nhau, họ đương nhiên cũng sợ chết, nhưng một khi đã vì các nguyên nhân khác nhau mà gia nhập Điều tra binh đoàn thì tự nhiên sẽ hiến dâng trái tim, họ tự nhiên phải khắc chế nỗi sợ cái chết để chịu chết.

Nhưng họ không biết tại sao phải chịu chết, vì không ai có thể cho họ một phương hướng tươi sáng, họ thực sự chỉ vì đã gia nhập Điều tra binh đoàn nên mới hy sinh, chứ không phải vì họ thấy được ánh sáng tương lai nên mới nối tiếp nhau tiến bước.

Thực ra một số binh sĩ trong thâm tâm biết Điều tra binh đoàn thực sự rất hoang đường, chỉ là tâm thái mâu thuẫn này trong môi trường vô úy, ai cũng không sợ hiến dâng trái tim của binh đoàn chắc chắn phải bị giấu đi, dù sao cấp dưới phải phục tùng cấp trên, cũng không thể gây phiền phức cho đồng liêu.

Hiện tại Đỗ Lan đã vạch trần lời nói dối của Điều tra binh đoàn, sắc mặt Binh trưởng và những người khác không hề dễ nhìn.

Còn đoàn trưởng Ngải Nhĩ Văn Sử Mật Tư Erwin Smith cũng đầy vẻ hổ thẹn.

Vị đại thúc tóc vàng đẹp trai này thực ra biết Đỗ Lan nói không sai, vì lý do ông ta chấp nhất với việc thám hiểm bên ngoài không phải vì ông ta biết cách giải quyết vấn đề Cự nhân, mà là vì từ nhỏ ông ta đã có nghi vấn, thế giới bên ngoài tường cao rốt cuộc có thực sự bị Cự nhân chiếm lĩnh hay không.

Ông ta không tin câu nói nhẹ tựa lông hồng trong sách lịch sử, cho nên ông ta đưa Điều tra binh đoàn đi viễn chinh hết lần này đến lần khác, chứng kiến vô số sự hy sinh.

Nhưng sự chất vấn của Ngải Nhĩ Văn thực chất không có căn cứ, hoàn toàn là chủ nghĩa hư vô lịch sử.

Đương nhiên trong nguyên tác ông ta thực sự đã đoán đúng, bên ngoài tường cao quả thực còn có nhân loại khác, nhưng đó hoàn toàn là kiểu mèo mù vớ phải cá rán, không phải thông qua luận chứng khoa học nghiêm cẩn mà đưa ra suy đoán.

Nói hoàn toàn không có luận cứ thì cũng không đúng, vì cha của Ngải Nhĩ Văn cũng là một người theo chủ nghĩa hư vô lịch sử, sau khi tuyên truyền lý luận này đã bị quân Hiến binh trong tường khử mất, đó coi như là chứng cứ.

Nhưng nếu Hiến binh muốn khử người hoài nghi lịch sử, vậy chứng minh cấp trên của Hiến binh có thể biết bí mật, vậy chân tướng này nên tìm ở trong tường chứ không phải tìm ở ngoài tường.

Tuy nhiên theo vòng xoáy mâu thuẫn của thế giới này, Ngải Nhĩ Văn có lẽ đã nhận ra rằng, việc không ngừng viễn chinh thực chất là để nâng cao địa vị của chính mình, dù sao dưới chế độ quân công thụ tước, ngoài việc tham quân cũng không có thủ đoạn nào khác để lập công thăng tiến nhanh chóng.

Điều tra binh đoàn tuy nguy hiểm, nhưng tỷ lệ tử vong của cấp trên rất cao, cơ hội thăng quan là nhiều nhất.

Muốn điều tra chân tướng bên trong tường thành thì cần có địa vị tương xứng, cần phải giẫm lên xương trắng mà thăng vị.

Dù sao Ngải Nhĩ Văn chưa từng nghĩ đến việc lật đổ đế quốc, nên chỉ có thể dùng chế độ của đế quốc để từng bước thực hiện mục tiêu nhất tướng công thành vạn cốt khô.

Nếu Ngải Nhĩ Văn còn lương tâm, không quên sơ tâm thì đúng là có thể kế thừa lý tưởng của người chết mà tiến bước.

Chỉ là lý tưởng đó hiểu thế nào thì đó là việc của người sống.

Những người chết đó chắc chắn hy sinh với lý tưởng mong gia đình và con cháu hậu đại có cuộc sống tốt đẹp, còn người sống đại khái hiểu là điều tra ra chân tướng thì mọi thứ tự nhiên sẽ tốt thôi.

Hiển nhiên điều tra chân tướng không đồng nghĩa với việc mọi thứ đều tốt đẹp, cách hiểu của người sống và lý tưởng của người chết cũng không hề thống nhất.

Đỗ Lan tung ra một tràng câu hỏi xoáy sâu vào linh hồn đối với Điều tra binh đoàn, khiến họ nhận thức được rằng sau bảy mươi năm vẫn sẽ là bảy mươi năm nữa, họ kế thừa lý tưởng của người chết nhưng lại không có cách nào thực hiện, chỉ là không ngừng lặp lại cái chết mà thôi.

Vì vậy, khi Đỗ Lan nói cần phải xác định năng lực của Ngải Luân trước khi tác chiến, cuối cùng họ đã đồng ý.

Từ đó về sau, họ sẽ chiến đấu để được sống, chứ không phải chiến đấu để đi nộp mạng.

Trước tiên là hỏi Ngải Luân xem rốt cuộc cậu ta có thể khống chế năng lực của mình hay không.

Ngải Luân vẻ mặt mờ mịt, hiển nhiên vẫn chưa nắm bắt được, cậu không biết làm sao để biến thân.

Rõ ràng không chỉ bị thương là đủ, mà còn cần một điều kiện tất yếu nào đó.

Đồng thời cậu cũng không biết tại sao mình lại có năng lực biến thân thành Cự nhân, tuy nhiên trong não hải cậu đang có một số ký ức thức tỉnh.

Sau khi tường thành bị phá vỡ, hình như cậu đã gặp phụ thân, phụ thân đã đưa cho cậu chiếc chìa khóa dưới hầm ngầm, bảo cậu hãy đi tìm chân tướng.

Mẫu thân đã mất, phụ thân cũng mất tích, bản thân lại biến thành Cự nhân, tất cả đáp án của mê đoàn đều nằm trong căn hầm ngầm đó.

Đáng tiếc là căn hầm nằm ở quận Shiganshina thuộc thành Maria, mà hiện tại nơi đó đã sớm thất thủ.

Ngươi bắt buộc phải khống chế được sức mạnh, chúng ta mới có thể sắp xếp tác chiến, bằng không ngươi sẽ không có giá trị.

Đỗ Lan nói: Cho nên mau biến thân đi.

Xung quanh là những binh sĩ thân thiết do Binh trưởng dẫn đầu, nếu Ngải Luân lâm vào bạo tẩu, họ sẽ lập tức xông lên tấn công, trực tiếp hạ gục Ngải Luân.

Ngải Luân vẻ mặt ngơ ngác, cậu hoàn toàn không biết phải làm sao.

Mọi người đều chờ đợi biểu hiện của thiếu niên, điều này khiến cậu gặp rất nhiều áp lực, nhưng cậu cũng hiểu rõ nếu mình nắm giữ được sức mạnh Cự nhân chắc chắn có thể trục xuất Cự nhân tốt hơn, nên cậu bắt buộc phải thành công.

Thế là Ngải Luân lại cắn vào hổ khẩu của mình, cắn rách cả da nhưng không lập tức biến thành Cự nhân.

Cậu ngơ ngác: Rõ ràng tôi muốn biến thành Cự nhân.

Tại sao lại không được.

Binh trưởng có chút mất kiên nhẫn vì không biết phải đợi đến bao giờ.

Hãy cho cậu ta thêm chút kiên nhẫn, có lẽ vì vừa mới biến thân xong nên giờ cần nghỉ ngơi.

Dù sao phòng ngự thành Rose đã làm tốt rồi, không cần vội.

Vội cũng vô ích, nếu Siêu đại hình Cự nhân xuất hiện, họ cũng không có cách nào chống đỡ, nên chỉ có thể đợi Ngải Luân.

Đỗ Lan bảo mọi người hãy nghỉ ngơi thật tốt.

Tân binh của Huấn luyện binh đoàn còn chưa tốt nghiệp đã gặp phải chuyện đáng sợ thế này, họ cần điều chỉnh tâm thái.

Chương 2350

Những chiến hữu hôm qua còn cùng ăn cơm trò chuyện giờ đã hy sinh, trơ mắt nhìn họ bị Cự nhân nuốt vào bụng, ký ức lặp đi lặp lại khiến lòng họ mãi không bình phục được.

Những hình ảnh đó quá mức chấn động.

Lai Nạp vẫn không ổn định, đặc biệt là khi biết những chiến hữu ngày thường tâm đầu ý hợp với mình đã tử trận, cả người hắn đều không ổn, luôn cảm thấy đó là lỗi của mình, đã hại chết những người vô tội.

Những người trong tường không làm sai gì cả nhưng lại vì ba người bọn hắn mà chết, làm vậy có thực sự tốt không.

Tuy Đỗ Lan nói đây là cái giá tất yếu để những cư dân trên đảo trong tường quay lại trật tự thế giới, nhưng kẻ thiện lương hồ đồ như Lai Nạp vẫn thấy mình phải chịu trách nhiệm cho những sinh mạng đã khuất.

Phải nói rằng nếu mỗi người Ngải Nhĩ Địch Á đều như Lai Nạp, thì đã không có nhiều chuyện xảy ra trong hai ngàn năm qua.

Đáng tiếc là kẻ hồ đồ ở tầng lớp cao của Ngải Nhĩ Địch Á rất nhiều, người có lương tâm lại rất ít.

Chiến thuật vẫn rất thành công, hiện tại ít nhất đã biết trong tường thực sự có Cự nhân.

Đỗ Lan một lần nữa tìm đến bộ ba đồng hương: Hồ Phật làm tốt lắm.

Tiếp theo, chúng ta không cần làm gì thêm, ta nghĩ viện binh chắc cũng sắp đến rồi, cứ giao cho viện binh đi.

Tôi nghĩ hiện tại nên tranh thủ Ngải Luân, để cậu ta gia nhập Mã Lai.

Lai Nạp đột nhiên đề nghị tiến thêm một bước.

Ngươi đang dạy ta làm việc sao.

Đỗ Lan biết trạng thái của Lai Nạp không tốt, bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thân thành đồng đội heo bán đứng đoàn đội.

Nhìn vẻ mặt vừa bi thương vừa bất lực của hắn là biết tâm thái đang tràn đầy tội lỗi, vẫn hoài nghi và bất an về hành vi phá tường, không thể kiên định quán triệt quyết tâm của mình.

Lai Nạp tự nhiên không dám, hắn nói: Tôi cảm thấy Ngải Luân nên gia nhập Mã Lai, đến lúc đó chúng ta có thể cùng nhau sát cánh chiến đấu.

Ngươi hy vọng Ngải Luân đổi trận doanh để xác định hành vi của chúng ta là chính xác.

Ngươi hy vọng kẻ địch đầu hàng để chứng minh tính chính đáng của chúng ta.

Ngươi nghĩ nhiều rồi.

Chúng ta chính xác hay không không cần kẻ địch công nhận, không cần ngoại lực chứng minh, đúng hay sai do kết quả hành vi của chúng ta quyết định.

Đỗ Lan nói, họ không cần tha chứng, kết quả bản thân nó đã là minh chứng tốt nhất: Lai Nạp, ta đã dạy các ngươi bao nhiêu tiết học rồi, ngươi không nghĩ ta chỉ nhắm vào đế quốc Ngải Nhĩ Địch Á chứ.

Mã Lai đã kế thừa tất cả chế độ của đế quốc Ngải Nhĩ Địch Á, vấn đề của Ngải Nhĩ Địch Á ta nói trên lớp cũng chính là vấn đề của Mã Lai.

Chúng ta giải quyết vấn đề Ngải Nhĩ Địch Á ở đây, sau này chúng ta cũng sẽ giải quyết vấn đề Mã Lai theo cách tương tự, ngươi đừng tưởng ta lên lớp là nói xằng nói bậy.

Lai Nạp trợn mắt há mồm vì hắn thực sự không nghe giảng nghiêm túc.

Lai Nạp, ngươi đúng là một kẻ hồ đồ.

Loại người này là khó đối phó nhất, bản tâm không xấu nhưng lại nước chảy bèo trôi, muốn làm việc tốt nhưng không tính hậu quả, nói vài câu hắn cũng sẽ tự phản tỉnh nhưng cuối cùng căn bản không sửa.

Làm việc không nắm được trọng điểm, làm người không có mục tiêu, cứ không ngừng dao động và hối hận, đồng thời hy vọng thông qua điều kiện bên ngoài để chứng minh mình chính xác.

Mình đúng hay sai lại cần người khác trả lời, nói theo kiểu khoa học là nhân cách lấy lòng người khác, nói khó nghe chính là kẻ hồ đồ.

Nhưng nếu không có người khác thừa nhận, làm sao chúng ta biết mình đúng.

Lai Nạp vẫn không hiểu.

Cho nên phải học tập nhiều vào, kiên định lộ tuyến của mình.

Chúng ta là để nhiều người hơn có cuộc sống tốt đẹp, phải khai sáng dân trí, thiết lập một xã hội bình đẳng, để người Ngải Nhĩ Địch Á và người Mã Lai có thể tiêu diệt bạo chính, đạt được hòa giải.

Đỗ Lan khẳng định mục tiêu đơn giản và rõ ràng như vậy căn bản không cần phải nghi ngờ.

Tuy nhiên Lai Nạp lại cứ muốn nghi ngờ, dù sao mục tiêu đúng không có nghĩa là lộ tuyến đúng.

Họ cứ phá tường hại người thế này thực sự có thể thành công sao.

Hắn nghi ngờ, hắn bất an: Đến nay chúng ta gây thương hại nhiều nhất đều là người bình thường, chúng ta thực sự có thể đạt được mục tiêu ông nói sao.

Chỉ dựa vào vài câu nói rõ ràng không thể khiến Lai Nạp gây dựng niềm tin, hắn cần nhiều bằng chứng hơn.

Lúc này cần đến một cú đấm thức tỉnh, Đỗ Lan đấm một phát qua, bộ ba không ngờ Đỗ Lan lại trực tiếp ra tay.

Lai Nạp bị đánh ôm mặt, đôi mắt đầy vẻ không thể tin nổi.

Đỗ Lan thản nhiên nói: Có thể đạt được mục tiêu hay không, ta cũng muốn biết.

Đáng tiếc thế giới này không có ai tiên tri được tương lai, không ai có thể xuyên không báo cho chúng ta biết lộ tuyến này cuối cùng có đạt được mục tiêu ta nói hay không.

Ngươi có nghi vấn là bình thường, nhưng nếu ngươi ôm lấy nghi vấn mà không tiến bước, thì chúng ta mãi mãi không thể tiếp cận mục tiêu.

Hơn nữa cho dù lộ tuyến này của chúng ta là sai, thì đó cũng là thử sai cho hậu thế, để họ tránh được sai lầm của chúng ta.

Cho nên muốn đạt được mục tiêu, ngươi không nên ôm lòng hoài nghi mà phải thực hiện một cách thực tế, dù sai thì đối với xã hội nhân loại đó cũng là một kinh nghiệm quý báu.

Hoài nghi vô ích, dũng cảm thực tiễn mới biết được kết quả cuối cùng.

Nhân loại không thể tiên tri, nhưng Cự nhân thì có thể.

Đối với loại người chỉ muốn người khác chỉ cho mình con đường chính xác như Lai Nạp, phong cách dũng cảm tiến lên, cam tâm làm người tiên phong và thử sai của Đỗ Lan hoàn toàn là sự nghiền ép toàn diện.

Bởi lẽ vốn dĩ làm gì có đường, người đi nhiều thì thành đường thôi.

Lai Nạp xem như đã hiểu, Đỗ Lan cũng không biết lộ tuyến hiện tại đúng hay sai, ông ta chỉ là không quan tâm, cứ đi trước đã.

Giống như mọi nhân vật chính, bất kể ba bảy hai mốt cứ liều mạng là xong, dù sao nhân vật chính sau khi liều mạng chắc chắn sẽ có kết quả tốt, ngược lại phản diện khổ tâm tính toán lại thường xôi hỏng bỏng không.

Tinh thần đại vô úy của Đỗ Lan, dù sai cũng phải liều, thực sự khiến kẻ không có hào quang nhân vật chính như Lai Nạp cảm thấy lo lắng, run sợ.

Nhưng Đỗ Lan cũng không nói sai gì, bất kỳ lộ tuyến nào cũng phải thực tiễn trước, đúng sai đều là hậu xét, không có chuyện biết trước đáp án.

Lai Nạp không bắt bẻ được gì, hơn nữa Đỗ Lan cũng nói rất dứt khoát: Nếu ngươi cảm thấy vẫn không chấp nhận được, ta chỉ có thể để ngươi rời khỏi tiểu đội, sau này không cần tham gia hoạt động nữa, ngươi hãy đi tìm hiểu kỹ phong tục dân tình trên đảo Ngải Nhĩ Địch Á cho ta.

Hai người còn lại cũng nhìn Lai Nạp, họ thực sự biết Lai Nạp rất không ổn định, thuộc hạng đồng đội heo, nhưng khi chịu áp lực cực hạn hắn luôn có thể đưa ra lựa chọn, thậm chí thuyết phục được họ.

Hiện tại nghĩ lại cũng kỳ quái, tại sao họ lại bị Lai Nạp thuyết phục.

Rõ ràng Lai Nạp chỉ sợ bị trừng phạt, tại sao Hồ Phật và A Ni là hai tinh anh lại nghe lời Lai Nạp.

Rõ ràng lúc đó nếu họ kiên trì quay về, người bị phạt cũng chỉ có kẻ hoảng loạn lâm trận như Lai Nạp mà thôi.

Rõ ràng khi Ngạc chi Cự nhân bị giết họ đã nhận định nhiệm vụ thất bại, nhưng lại nghe một tràng của Lai Nạp mà tiếp tục nhiệm vụ.

Chẳng lẽ là vì thương hại kẻ đứng chót này.

Hai tinh anh lại chọn phục tùng Lai Nạp vào thời điểm then chốt.

Hay là thực ra bất kể thân phận, địa vị, cảnh ngộ thế nào, trong lòng mỗi người đều có một Lai Nạp.

Hồ Phật và A Ni nghe Đỗ Lan giáo huấn Lai Nạp, trong lòng họ đột nhiên hiện lên cảm giác hoang đường ly kỳ, vì nếu không có Đỗ Lan, Lai Nạp mới là người chủ đạo trong ba người họ.

A Ni không lên tiếng thì thôi, vì cô là một binh sĩ coi nhẹ sinh tử, thuộc loại cứng đầu bất chấp thủ đoạn vì mục tiêu, lập công hay không không quan trọng, nhưng đừng làm phiền cô về nhà gặp cha.

Hồ Phật thực ra nên ở vị trí lãnh đạo, nhưng hắn rất ít khi mở miệng, chưa bao giờ phản đối lời của kẻ đứng chót.

Rõ ràng Lai Nạp cũng không phải là Uzumaki Naruto.

Cho nên ba người đã phục tùng sự sắp xếp của kẻ đứng chót một cách quỷ dị, trở thành đồng phạm của hắn, cùng giúp hắn lập công để trốn tránh trừng phạt.

Thế này đi, ta sắp xếp cho ngươi kỳ nghỉ một tháng.

Đỗ Lan nói một cách chiết trung: Ngươi hãy suy nghĩ kỹ, nếu vẫn không thể kiên định nội tâm, ta chỉ có thể khai trừ ngươi.

Trong một tháng này, ta đề nghị ngươi hãy đến Thành ngầm xem thử, xem địa ngục thực sự vận hành như thế nào.

Lai Nạp gật đầu, dường như chỉ có thể như vậy.

Thực ra hắn biết những lời Đỗ Lan nói đều đúng, nhưng biết đúng và đi thực tiễn hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Ba ngày sau, cuối cùng Ngải Luân cũng nắm giữ được năng lực biến thân, nhờ vào trí nang Hàn Cát của Điều tra binh đoàn.

Cô tổng kết được nguyên nhân tại sao Ngải Luân bị thương nhưng không lập tức biến thân, đó là vì Ngải Luân không có mục đích.

Cự nhân là công cụ, bắt buộc phải có một mục đích mới có thể khiến Cự nhân xuất hiện.

Hàn Cát tổng kết như vậy.

Thông qua thực nghiệm quả thực đúng là thế, Ngải Luân cắn bị thương tay, sau đó trong lòng nảy sinh một ý niệm mãnh liệt muốn thực hiện điều gì đó, thì có thể biến thân.

Tuy nhiên lần biến thân đầu tiên, cậu đã tấn công những người xung quanh, cuối cùng bị Binh trưởng khống chế.

Chương 2351

Vốn dĩ lúc đó Ngải Luân đã bị xử quyết, nhưng Lý Tam đã bảo lãnh, để Ngải Luân thử thêm: Các người học tập trang bị cơ động lập thể cũng cần một năm thời gian cọ xát, chuyện biến thành Cự nhân thế này không thể vừa bắt đầu đã hoàn toàn thông thạo, chắc chắn phải thử thêm vài lần.

Sau đó Ngải Luân quả nhiên giữ được lý trí khi biến thân, rồi bắt đầu luyện tập xem có thể nâng được vật nặng không.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, cuối cùng mới là kế hoạch tác chiến.

Được rồi, vạn sự câu bị, chúng ta bắt đầu thôi.

Đỗ Lan mỉm cười nói: Biết rằng có thể thành công, binh sĩ của binh đoàn cũng sẽ biết vì sao mình chết.

Đừng để lý tưởng của người đã khuất rơi vào hư không, chúng ta không phải gánh vác lý tưởng của họ trong một trăm năm, mà phải khiến sự hy sinh của họ có ý nghĩa ngay lập tức.

Quả thực tâm chí họ đã kiên định hơn, vì hiện tại họ đã nắm giữ sức mạnh Cự nhân để lấp lỗ hổng tường thành.

Hành động bắt đầu, người của binh đoàn thu hút toàn bộ Cự nhân vào một góc, sau đó Ngải Luân với tốc độ nhanh nhất bê tảng đá lớn lấp lỗ hổng, rồi quay lại cùng binh đoàn chiến đấu, nên trận chiến này không có bất kỳ sự hy sinh nào.

Vì sống mà chiến, chứ không phải vì chết mà chiến, các binh sĩ thông thường của binh đoàn đột nhiên nhận ra tại sao người của Dân binh binh đoàn lại tin tưởng Đỗ Lan đến vậy.

Vì Đỗ Lan không nói với người khác hãy dâng hiến trái tim, mà dùng thái độ thực tế để sắp xếp chiến lược một cách chắc chắn, không làm được thì đừng làm, mà đã làm được thì phải toàn lực hoàn thành, từng mục tiêu nhỏ một, tiến lên từng bước.

Tường Rose hoàn toàn an toàn, đây là một thắng lợi vĩ đại của đế quốc Ngải Nhĩ Địch Á trước Cự nhân, ý nghĩa không kém gì việc trang bị cơ động lập thể ra đời, không kém gì lần đầu tiên giết được Cự nhân bảy mươi năm trước.

Nhân loại đã thấy ánh sáng trong cuộc chiến với Cự nhân.

Sau khi trải qua trận chiến này, phong cách chỉ huy thực tế của Đỗ Lan càng để lại ấn tượng sâu sắc, nếu không có Đỗ Lan mà mạo nhiên sử dụng Ngải Luân, chắc chắn sẽ có rất nhiều người chết.

Cộng thêm việc Dân binh binh đoàn có kỳ thi khoa cử, nên Dân binh binh đoàn trở thành lựa chọn hàng đầu của các học viên tốt nghiệp.

Ngải Luân vẫn chọn Điều tra binh đoàn, thế là Tam Lạp và A Nhĩ Mẫn cũng tự nhiên gia nhập theo.

Đối lập với Ngải Luân là Jean gia nhập Dân binh binh đoàn, cậu ta dẫn theo Sasha và Connie.

Bộ ba đồng hương: A Ni vẫn vào Hiến binh binh đoàn để tìm kiếm Thủy tổ Cự nhân, Hồ Phật gia nhập Điều tra binh đoàn để giám sát Ngải Luân, Lai Nạp gia nhập Dân binh binh đoàn rồi xin nghỉ để đến Thành ngầm.

Các binh sĩ khóa 104 cứ thế bước tới vận mệnh của mình.

Thành ngầm, một thành phố đầy rẫy tội ác được xây dựng trong hang động dưới lòng đất, nơi đây hội tụ đủ tệ nạn cờ bạc điếm điếm, hơn nữa trên đường phố đầy rẫy thương bệnh binh và xác chết.

Nguyên bản là nơi lánh nạn của quý tộc, nhưng hiện tại lại trở thành vùng đất tội ác không ai quản lý.

Lai Nạp chưa bao giờ đến một nơi đáng sợ như thế này.

Ở khu cách ly của người Mã Lai danh dự, ở các ngôi làng khai hoang của dân tị nạn, ở Huấn luyện binh đoàn 104, những gì hắn thấy đều là sự hữu hảo, chuyện xấu nhất thấy được cũng chỉ là những vụ chèn ép và bắt nạt thường thấy, đối với hắn những chuyện đó hoàn toàn là trò trẻ con.

Nhưng ở Thành ngầm, hắn thấy con người tàn sát lẫn nhau để sinh tồn, có thể vì một miếng bánh mì mà giết chết vài mạng người.

Mạng người ngược lại là thứ rẻ rúng nhất.

Đỗ Lan hy vọng để Lai Nạp xem nhiều hơn, mở mang kiến thức.

Đạo lý đã nói hết cho Lai Nạp nghe rồi, nhưng lý thuyết suông mãi không bằng thực tế, đi vạn dặm đường hơn đọc vạn cuốn sách, muốn khiến kẻ hồ đồ yếu đuối như Lai Nạp lột xác thành chiến sĩ thì vẫn cần xem nhiều, nghĩ nhiều, trải nghiệm nhiều.

Lúc này Khải Ni A Khắc Mạn, cũng chính là cậu của Binh trưởng, kẻ bị Đỗ Lan trừng phạt biến thành sát thủ thiếu nữ xinh đẹp ở Thành ngầm, đang phải chịu sự trừng phạt của nơi đây.

Đúng là mở ra cánh cửa thế giới mới, trước đây hễ rảnh là dùng cơ thể đi giết người, giờ không cẩn thận là cơ thể lại tạo ra người.

Nhưng hắn đã giết nhiều người như vậy, thực sự muốn bù đắp thì kiếp sau cũng không cần làm gì khác, chỉ riêng việc sinh con cũng không đủ.

Khải Ni A Khắc Mạn hiện tại có một cảm giác phóng đãng hoang đường, đó là nửa đời trước của mình có lẽ chỉ là một giấc mơ.

Tên sát thủ máu lạnh đó chỉ là nhân vật trong mộng, còn bản thân thực sự chẳng qua là một nữ nhi đáng thương, có chút phong vị Trang Chu mộng bướm.

Tộc A Khắc Mạn trước đây là hộ vệ của quốc vương, nhưng vì gia tộc họ không chịu sự khống chế tẩy não của vương nên bị nhắm tới, bị đại thanh trừng.

Sau đó tộc A Khắc Mạn chủ động từ bỏ việc ghi chép lịch sử, quên đi tất cả, đáng tiếc vẫn không nhận được sự chấp thuận, vẫn bị truy sát tận diệt.

Vì vậy Khải Ni mới ra tay với Hiến binh, vì đó là sự phản kích của hắn với tư cách là thành viên của một gia tộc bại lạc.

Tất nhiên ngoài tộc A Khắc Mạn còn có một số quý tộc cũng nhớ rõ lịch sử, nhưng họ lại bình an vô sự, thậm chí còn trở thành những người thống trị đương thời, điều này chứng tỏ việc thanh trừng A Khắc Mạn có lẽ không đơn giản chỉ vì họ không bị tẩy não.

Những người bị tẩy não bởi sức mạnh Thủy tổ chủ yếu là thần dân Ymir, tức là hậu duệ của Thủy tổ Cự nhân.

Hậu duệ Thủy tổ Cự nhân sau khi thông hôn sinh ra con lai cũng là thần dân Ymir, chỉ cần có huyết thống Thủy tổ Ymir đều bị khống chế tẩy não.

Hiện tại toàn thế giới có khoảng hai triệu thần dân Ymir, một nửa ở trong tường thành.

Khi Ngải Nhĩ Địch Á đóng cửa 104 năm trước, trong nước không chỉ có thần dân Ymir mà còn có một số ít quý tộc huyết mạch khác, họ không bị tẩy não, không quên lịch sử nhưng đều giữ được địa vị.

Duy chỉ có tộc A Khắc Mạn bị thanh trừng, nhưng lịch sử đã không còn rõ ràng, cũng không biết lúc đó cụ thể đã xảy ra chuyện gì khiến vương tộc hạ thủ tuyệt diệt với tộc A Khắc Mạn.

Nhưng kết quả cho thấy, người tộc A Khắc Mạn cơ bản đã chết gần hết, dù có một số người sống sót cũng đều ẩn tính mai danh, người báo thù như Khải Ni A Khắc Mạn chỉ có duy nhất hắn.

Đáng tiếc sự báo thù này không kéo dài, khi hắn ám sát tộc Reiss, hắn đã gặp vật chứa của Thủy tổ Cự nhân đời trước nữa.

Tuy nhiên vật chứa đó không phản sát Khải Ni mà quỳ xuống trước mặt hắn bày tỏ sự hối lỗi với tộc A Khắc Mạn, sau đó hai bên băng tan hiềm cũ, Khải Ni được chiêu an, bắt đầu sự nghiệp trấn áp, tay nhuốm máu của vô số thường dân.

A Khắc Mạn, thằng nhóc này giao cho ngươi, ăn cơm mà không trả tiền, ngươi hãy dùng nó thật mạnh cho ta, dùng hỏng luôn càng tốt.

Tú bà đưa Lai Nạp đến trước mặt Khải Ni vì Lai Nạp ăn quỵt.

Lai Nạp có tiền nhưng bị cướp mất, thực sự đói quá định bụng viết giấy nợ, không ngờ phí sinh hoạt ở tiệm này đắt như vậy, hắn lập tức bị giữ lại tiệm, bắt buộc phải bán thân làm việc.

Những gì tai nghe mắt thấy ở Thành ngầm vượt xa nhận thức của Lai Nạp, hắn không ngờ trên đời còn có nơi bẩn thỉu như vậy, đúng là địa ngục trống rỗng, ác quỷ tại nhân gian.

Mỗi người ở Thành ngầm đều mang tâm tư xấu xa nhất, không phải trộm cắp thì là cường đạo, ngay cả trẻ con cũng rất đê tiện.

Chưa bao giờ nghĩ tới lại có nơi tồi tệ như thế, tam quan của Lai Nạp sắp bị viết lại hoàn toàn.

Trước đây gặp cư dân trên đảo đều rất thiện lương, không ngờ cư dân ở Thành ngầm lại hoàn toàn biến thành một bộ dạng khác.

Lai Nạp vạn lần không ngờ mình lại sa cơ lỡ bước ở Thành ngầm, nói không chừng cả đời cũng không ra được, vì thu nhập từ công việc của hắn còn lâu mới đủ chi trả cho việc ăn uống tiêu xài ở tiệm, cứ thế càng làm càng lỗ, nợ càng nhiều, hắn đã tính đến chuyện biến thân Cự nhân để chạy trốn rồi.

Hắn sai rồi, trước đây tưởng người Ngải Nhĩ Địch Á đều là người tốt, giờ hắn nghĩ lại rồi, trong số họ cũng có ác ma, và những ác ma này ăn thịt người không nhả xương.

Lai Nạp ở Thành ngầm khổ sở làm việc hơn một tháng, sự mệt mỏi về thể xác chỉ là phụ, chủ yếu là tinh thần bị đả kích.

Ngay cả ở Mã Lai làm một người Mã Lai danh dự cũng không bị đối xử như nô lệ, tuy rằng khi làm nhi đồng binh cũng bị cưỡng bức huấn luyện nhưng ít nhất vẫn giữ được tự tôn, còn ở Thành ngầm căn bản không có tự tôn để nói, hơi chút ánh mắt không đúng, biểu tình không đúng là bị quất roi, cho đến khi phục tùng mới thôi.

Có thể tưởng tượng nếu không có sức mạnh Cự nhân, nếu chỉ là người bình thường, Lai Nạp chắc chắn đã bị thuần phục rồi.

Ngay khi Lai Nạp muốn bất chấp tất cả chạy trốn, Khải Ni A Khắc Mạn đã giúp hắn một tay, đưa tiền cho hắn và một bức thư: Làm ơn đưa bức thư này cho Binh trưởng Levi của Điều tra binh đoàn.

Đây là một bức thư cầu cứu, trong thư hắn tự xưng là biểu muội của Binh trưởng.

Trong một tháng này, Khải Ni đã biết Lai Nạp là tân binh, có cơ hội gặp được Levi.

Nhờ sự giúp đỡ của Khải Ni, Lai Nạp cuối cùng đã thoát khỏi Thành ngầm, một lần nữa nhìn thấy mặt trời.

Quỳ dưới ánh nắng, hắn phản tỉnh về nhận thức trước đây, lời dạy của Đỗ Lan vang vọng bên tai, hắn đột nhiên nhận ra nếu mình cứ dậm chân tại chỗ thì mọi thứ sẽ không thay đổi, đúng như Đỗ Lan nói, chỉ có dũng cảm bước tới, dù sai cũng có thể trở thành kinh nghiệm.

Quyết định rồi, phải về binh đoàn, đồng thời cũng phải cứu vị đại tỷ đã giúp đỡ mình rất nhiều kia.

Thời gian này, Ngải Luân bị giam trong ngục chờ phán xét, vì cậu có thể biến thành Cự nhân nên có khả năng đã che giấu điều gì đó, nhưng thực tế Ngải Luân chỉ nhớ phụ thân bảo cậu đến hầm ngầm, ngoài ra không còn ký ức nào khác.

Trong hầm ngầm có chân tướng về Cự nhân.

Điều này khiến người ta suy đoán liên miên, một bộ phận ủng hộ Ngải Luân vì muốn dùng sức mạnh của cậu chiếm lại thành Maria, một bộ phận phản đối.

Vì vậy cuối cùng quyết định thông qua thẩm phán để quyết định tương lai của Ngải Luân.

Ngải Luân hoàn toàn không coi trọng những kẻ cao tầng ngồi không nói hươu nói vượn đó, đáng hận hơn là những kẻ này không đi trục xuất Cự nhân mà còn muốn ngăn trở cậu, thật là quá đáng.

Chương 2352

Thế là Ngải Luân không nhịn được mà hét vào mặt đám hỗn đản xung quanh: Các người đừng có đùa nữa, thả tôi ra, tôi nhất định sẽ trục xuất toàn bộ Cự nhân.

Dù sao những kẻ như các người cũng chỉ biết trốn trong tường, căn bản không có dũng khí chiến đấu, vậy thì hãy để tôi chiến đấu, các người chỉ cần đứng nhìn là được rồi.

Cậu nói khiến đám cao tầng đỏ mặt tía tai, lời này tính sát thương không cao nhưng tính sỉ nhục cực mạnh, vì Ngải Luân nói thật, họ quả thực không có dũng khí chiến đấu.

Họ sinh ra đã quyết định mình không phải ra chiến trường, chiến trường là nơi quy tụ của những kẻ đáng thương.

Xuất thân quyết định họ có thể ra lệnh cho những kẻ đáng thương đi chiến đấu, họ có thể kiểm soát sự sống chết của kẻ đó bất cứ lúc nào.

Hiện tại một kẻ đáng thương lại dám sủa vào mặt họ, thật là tội đáng muôn chết.

Chát.

Binh trưởng bước lên bồi cho một cú đá thức tỉnh, giúp Ngải Luân bình tĩnh lại.

Hắn nói: Giao cho Điều tra binh đoàn chúng tôi, tôi sẽ trông chừng cậu ta.

Binh trưởng Levi vốn là vũ khí sát thương lớn đối với Cự nhân, là thần tượng của toàn dân, giết Cự nhân không đếm xuể, chỉ cần Cự nhân nào hắn muốn giết thì không ai thoát được.

Vì vậy có sự đảm bảo của Binh trưởng Levi, mọi người vẫn có thể yên tâm.

Dù sao tin tức về việc nắm giữ Cự nhân đã truyền ra, hiện tại rất nhiều người đang mong đợi kỳ tích ở tường Rose có thể tái hiện, có thể đoạt lại tường Maria.

Nếu lúc này giải quyết Ngải Luân, e là lòng dân không phục.

Cho nên cuối cùng vẫn bố trí Ngải Luân ở Điều tra binh đoàn, và do những binh sĩ tinh nhuệ nhất binh đoàn canh giữ.

Điều tra binh đoàn lập tức bắt đầu sắp xếp tác chiến đoạt lại thành Maria, nhưng ở mặt khác, tộc trưởng tộc Reiss sau khi phát hiện sức mạnh Cự nhân của Ngải Luân cũng bắt đầu hành động, ông ta định sắp xếp Hiến binh binh đoàn đi bắt Ngải Luân về.

Bộ đội Hiến binh trở thành trở ngại lớn nhất cho chuyến viễn chinh của Điều tra binh đoàn.

Đoàn trưởng của Hiến binh binh đoàn trước khi chết đã nói thật: Một là tộc Reiss mới là quyền uy cao nhất trong tường, hai là Đỗ Lan căn bản không hề đẹp trai.

Tuy đã biết chân tướng này, nhưng Điều tra binh đoàn ngoài sự kinh ngạc cũng không có biểu hiện gì thêm.

Dù sao họ cũng không hiểu tại sao tộc Reiss, kẻ đứng sau bức màn này lại muốn bắt Ngải Luân, chẳng lẽ họ cũng muốn nắm giữ sức mạnh Cự nhân.

Hiện tại thông tin này cũng không biết sử dụng thế nào, vì họ vẫn chưa biết trong Huấn luyện binh đoàn khóa 104 có một đứa con riêng của nhà Reiss.

Mà đứa con riêng này hiện đang ở Dân binh binh đoàn, vì sự thiện lương của cô bị lý niệm của Dân binh binh đoàn thu hút, đáng tiếc khi tham gia kỳ thi cô lại không vượt qua, không trở thành quan chức.

Ngược lại, Ymir tham gia kỳ thi cùng đứa con riêng này, tức là người phụ nữ từng thỉnh giáo Đỗ Lan và sở hữu sức mạnh Ngạc chi Cự nhân, cô đã vượt qua kỳ thi và trở thành một quan chức hành chính quản lý một khu vực.

Đồng thời khi ra tay với Ngải Luân, đứa con riêng cũng bị Hiến binh binh đoàn nhắm tới.

Ymir vẫn luôn chú ý đến đứa con riêng, vì cô biết thiếu nữ này cũng giống mình, đều là kẻ vô danh bị ruồng bỏ.

Cho nên Ymir không hiểu tại sao một thiếu nữ bị người thân ruồng bỏ lại có thể giữ được tính cách lạc quan luôn nghĩ cho người khác như vậy, làm sao chuyện gì cũng ưu tiên người khác trước.

Là một người bị ruồng bỏ, đến cái tên thật cũng không xứng sở hữu, thì phải dựa vào chính mình, chuyện gì cũng phải ưu tiên mình trước, nếu không làm sao sống sót.

Ít nhất Ymir nghĩ như vậy, nên trong mắt cô không có chủ nghĩa vị tha, hành vi của bất kỳ ai thực chất đều là vì vị kỷ, vì chỉ có vị kỷ mới có thể tồn tại.

Dù sao trước khi biến thành Cự nhân, cô vốn là một đứa trẻ ăn xin, và cái tên Ymir này cũng là do lão ăn xin nhận nuôi cô đặt cho.

Tuy nhiên Ymir vẫn thiện lương, sau khi thành quan chức, cô rất có trách nhiệm giúp đỡ cư dân trong khu vực mình quản lý, chưa bao giờ tiếc sức.

Đồng thời trong lòng cô vẫn ôm hoài nghi, không biết tại sao mình đỗ kỳ thi mà một thánh mẫu như đứa con riêng Historia lại trượt.

Thực sự rất kỳ quái, rất phi lý.

Thực ra rất hợp lý, vì hiện tại là thời kỳ đặc thù, đương nhiên phải dùng thủ đoạn đặc thù.

Historia quả thực có tấm lòng vì quốc vì dân, nhưng cô quá ưu nhu quả đoạn, để cô tham gia quản lý thì chi phí quá cao.

Hiện tại Đỗ Lan cần Dân binh binh đoàn vận hành hiệu quả và chi phí thấp, nên mọi mắt xích từ dưới lên trên của hệ thống này đều không được phép xuất hiện hành vi lãng phí.

Ymir có ưu điểm hơn Historia là ánh mắt rất lạnh lùng, mà năng lực thì tương đương, nên khi làm việc Ymir có thể nhanh chóng đưa ra quyết định với chi phí thấp nhất, dù có phải hy sinh một chút cũng không sao.

Nhưng Historia không làm được, tính cách thánh mẫu của cô trong cục diện hiện tại là một gánh nặng.

Bản thân cô thánh mẫu không sao, cùng lắm là gánh nặng cho chính mình, nhưng nếu để cô có chức quyền, tính cách đó sẽ kéo sụp cả một khu vực.

Thiện lương cũng cần chi phí, làm việc tốt chi phí không hề thấp.

Nếu là cá nhân có thiện tâm thì có thể tốn chút sức lực và thời gian, nhưng nếu là cả một hệ thống làm việc tốt thì tiêu hao sẽ cực lớn.

Trong nguyên tác, Ymir luôn phê phán lòng tốt của đứa con riêng, cho rằng đó là hành vi dùng sự ngụy thiện để thỏa mãn bản thân, động cơ không thuần khiết.

Nhưng thực ra bản thân Ymir cũng không phải người xấu, cô cũng muốn làm việc tốt nhưng hoàn cảnh ép buộc cô phải làm những việc trái lương tâm, nên cô cũng giống Lai Nạp, có chút phân liệt nhân cách.

Tuy nhiên trong thời kỳ đặc thù này, tính cách mâu thuẫn của Ymir lại phát huy tác dụng: nội tâm thiện lương nhưng hành vi lại xuất phát từ lý trí, không bị lòng tốt níu chân.

Đó là lý do Ymir đỗ kỳ thi còn đứa con riêng thì không.

Quen thấy Ymir luôn mỉa mai sự hy sinh không màng bản thân của mình, nhưng Historia vẫn bị hào quang tỏa ra từ đối phương thu hút.

Ymir đã yêu Historia, nhưng hiện tại thời gian họ gặp nhau không nhiều, chủ yếu gặp khi làm việc.

Gần đây Ymir chủ yếu điều tra mấy điểm khai hoang trong khu vực, tìm hiểu tình hình thực tế, giúp đỡ nông dân giải quyết nhu cầu.

Khai hoang không hề dễ dàng, mấy năm nay để nuôi sống dân số, rất nhiều người đã ngã xuống trên mảnh đất khai hoang.

May mà trong tường có đủ ngựa, giải quyết được không ít khó khăn.

Ngựa trong tường thực sự rất nhiều, chỉ riêng tiêu hao của Điều tra binh đoàn đã rất lớn, động chút là một trăm con, ngựa của bốn đại binh đoàn cộng lại ít nhất phải hàng vạn con.

Ymir đang điều tra thì người đưa vật tư đến báo tin xấu: Historia bị Hiến binh binh đoàn bắt đi rồi, bọn chúng còn cướp mất vật tư của chúng ta.

Ymir nghe xong lập tức tập hợp nhân thủ chuẩn bị đi cướp lại đứa con riêng, đương nhiên cô cũng không quên báo cáo tin này lên cấp trên.

Hiến binh binh đoàn đưa người trực tiếp đến lãnh địa của tộc Reiss chứ không phải về vương đô.

Ở mặt khác, Đỗ Lan cũng dẫn theo Ngải Luân xuất phát đến tộc

Reiss, vì họ quyết định tiên hạ thủ vi cường.

Khống chế nhà Reiss trước rồi tính, nói không chừng có thể hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu.

Thế là hai nhóm người gặp nhau trên lãnh địa nhà Reiss.

Tộc trưởng nhà Reiss thấy Historia xong thì vô cùng kích động, để đứa con riêng cảm nhận được phụ tử tình thâm.

Lý do ông ta tìm cô về rất đơn giản: đó là để cô ăn thịt Ngải Luân.

Ông ta giải thích: Tuy không biết Ngải Luân Yeager làm sao có được sức mạnh Cự nhân, nhưng sức mạnh Thủy tổ Cự nhân đang nằm trong cơ thể cậu ta, chỉ vì cậu ta không phải vương tộc nên không thể kích hoạt sức mạnh.

Còn con là vương tộc, chỉ cần con ăn thịt cậu ta, đoạt lại sức mạnh Thủy tổ, con có thể ra lệnh cho Cự nhân, đến lúc đó trục xuất Cự nhân không thành vấn đề.

Historia biết thân phận của mình, rất cảm động, hiện tại tình cha mất mà tìm lại được nên muốn thực hiện.

Cô là một đứa trẻ đáng thương, mẹ là thị nữ, sau tình một đêm đã cố chấp sinh ra cô mong mẹ quý nhờ con, nhưng cuối cùng lại mất mạng vô ích, còn cô phải vào huấn luyện binh đoàn ẩn tính mai danh mới miễn cưỡng sống sót.

Dù lần duy nhất gặp cha trước đó là khi mẹ bị người của cha giết chết, nhưng hiện tại tình cha nồng nàn khiến cô rất cảm động.

Đỗ Lan và Ymir hội quân, cũng biết chuyện Historia đã bị bắt đi, hơn nữa người đang ở trong giáo đường phía trước.

Tuy không biết tại sao lại trốn trong đó, nhưng điểm cuối của Hiến binh binh đoàn chính là giáo đường nhỏ này.

Thế là mọi người bao vây giáo đường, Đỗ Lan điểm binh gồm Hàn Cát, Binh trưởng, Ngải Luân, Ymir tiến vào: Không gian giáo đường không lớn, đông người quá lại không thi triển được.

Tam Lạp và A Nhĩ Mẫn cũng muốn đi.

Đỗ Lan nhìn họ: Các ngươi là tư binh của Ngải Luân, hay là binh sĩ của Điều tra binh đoàn.

Chúng tôi chỉ hy vọng giúp đỡ Ngải Luân.

A Nhĩ Mẫn nói.

Chương 2353

Cậu ta không cần giúp đỡ, thứ cậu ta cần bây giờ là phục tùng mệnh lệnh.

Đỗ Lan nói xong không thèm để ý hai người đó mà tiến vào giáo đường.

Giáo đường không lớn nhưng dưới đất có không gian rất rộng.

Thế là một nhóm người tiến xuống hầm, tuy có sự ngăn trở của Hiến binh nhưng mấy người vẫn sát vào được, nhanh chóng bao vây hai cha con.

Thấy Ngải Luân tự dâng xác đến tận cửa, tộc trưởng Reiss lập tức mừng rỡ: Con gái ngoan của ta, chỉ cần ăn thịt Ngải Luân, quốc gia này sẽ được cứu, chỉ có máu vương tộc mới khống chế được sức mạnh Thủy tổ Cự nhân, mới có thể trục xuất tất cả Cự nhân.

Ngải Luân nghe thấy có chuyện tốt như vậy, cậu cũng mủi lòng.

Nếu có thể trục xuất toàn bộ Cự nhân, cậu cũng không ngại bị ăn thịt.

Đừng mắc mưu, nếu thực sự có thể trục xuất Cự nhân, tại sao trước đây họ không làm.

Hàn Cát nhạy bén nhận ra lỗ hổng của đối phương.

Điểm này tộc trưởng Reiss cũng không biết: Rõ ràng mỗi đời kế thừa lúc đầu đều muốn trục xuất Cự nhân, nhưng sau khi thực sự kế thừa sức mạnh lại đều biến thành một người khác, tự đắc một mình, nhưng ta tin con gái ta chắc chắn làm được.

Ngải Luân vẫn đang xao động tâm tư.

Dưới hầm giáo đường có một hang đá phát quang, dù không có điện nhưng sáng như ban ngày.

Để vương tộc lấy lại sức mạnh Thủy tổ Cự nhân là có thể trục xuất Cự nhân.

Là một thanh niên với mục tiêu trục xuất Cự nhân, nghe thấy kết quả như vậy Ngải Luân không khỏi sinh lòng hướng tới.

Hàn Cát đương nhiên không đồng ý, vì theo lý thuyết vương tộc trước đây đáng lẽ luôn sở hữu Thủy tổ, tại sao trước đây không trục xuất.

Hơn nữa việc chuyển giao sức mạnh Cự nhân rốt cuộc ra sao, e là cũng không an toàn.

Rốt cuộc làm sao mới có thể trả lại sức mạnh Cự nhân cho các người.

Ngải Luân đã không nhịn được muốn đạt thành mục tiêu của mình.

Chỉ cần để con gái ta biến thành Cự nhân, sau đó ăn thịt ngươi là được.

Vị trung niên đại thúc này không có vẻ gì là kẻ đứng sau bức màn, hoàn toàn không có khí chất quý tộc, nếu đi ra đường thì cũng giống như bao người bình thường khác.

Lúc này việc đoạt lại sức mạnh Thủy tổ cũng rụt rè nhút nhát, không có chút phong thái đĩnh đạc nào.

Vì ông ta biết đoạt lại sức mạnh Thủy tổ thực chất không phải để trục xuất Cự nhân, mà là để tái kiến vinh quang gia tộc.

Thấy người khác biến sắc, đại thúc nói tiếp: Sức mạnh Thủy tổ vốn thuộc về chúng ta, bốn năm trước, tên bác sĩ đó đột nhiên biến thành Cự nhân tấn công chúng ta, giết chết vợ con ta, bao gồm cả đứa con mười tuổi của ta.

Nói đến đây, ông ta vừa phẫn nộ vừa sợ hãi, lúc đó chỉ có một mình ông ta chạy thoát được.

Ngải Luân đột nhiên cảm thấy những mảnh vỡ ký ức xuất hiện, con Cự nhân đại sát tứ phương đó chính là phụ thân cậu, mà sức mạnh Cự nhân được chuyển giao thông qua việc ăn thịt người, vậy có nghĩa là chính cậu đã ăn thịt phụ thân.

Sự thật này khiến Ngải Luân trợn mắt há mồm, càng muốn giao ra sức mạnh Cự nhân.

Những người khác cũng nhanh chóng nhớ ra phụ thân Ngải Luân chính là vị bác sĩ nổi tiếng trong quận, và nhận ra Ngải Luân đã ăn thịt chính cha mình.

Biểu cảm của họ có chút vi diệu, nhưng họ vẫn kiên định đứng tại chỗ.

Sức mạnh Thủy tổ Cự nhân vốn thuộc về chúng ta, chỉ có chúng ta mới có thể trục xuất Cự nhân.

Đại thúc vẫn lải nhải.

Vậy tại sao trước đây không trục xuất Cự nhân.

Khi mà sức mạnh Thủy tổ vẫn nằm trong tay các người bốn năm về trước.

Hàn Cát hỏi vào điểm then chốt.

Điểm này không ai biết, ngay cả tộc trưởng nhà Reiss cũng không rõ, vì chỉ có người kế thừa Thủy tổ Cự nhân mới thừa kế toàn bộ ký ức, hiểu rõ toàn bộ chân tướng.

Nhưng hễ là người kế thừa sức mạnh Thủy tổ đều trở nên rất tiêu cực, đều quên đi lý tưởng của mình.

Cự nhân từ đâu mà có, tại sao lại có Cự nhân.

Hàn Cát tiếp tục truy vấn.

Câu hỏi rất nhiều nhưng đại thúc đều không biết, không trả lời được.

Các ngươi không nhận ra sao, gia tộc Reiss của họ chỉ hưởng thụ lợi ích của người thống trị chứ không gánh vác bất kỳ nghĩa vụ nào.

Họ không cần học tập, không cần nỗ lực, chỉ cần làm một con cá mặn sinh con đẻ cái, đời này sang đời khác chọn ra một người kế thừa sức mạnh Thủy tổ là có thể kê cao gối mà ngủ.

Loại truyền nhân gia tộc này, ngươi còn trông chờ ông ta trả lời những câu hỏi đó sao.

Đỗ Lan nói: Bắt lấy, tiến hành công thẩm là xong.

Còn Historia, ngươi muốn kế thừa huyết mạch gia tộc này để tiếp tục làm nữ vương, hay muốn tiếp tục làm việc với tư cách thường dân, điều đó tùy thuộc vào ngươi.

Ăn thịt tôi đi, để cô đi trục xuất Cự nhân.

Ngải Luân quyết định hiến tế chính mình.

Historia không ngờ quyền lựa chọn đột nhiên lại giao vào tay mình, cô không khỏi cầu cứu Ymir, người phụ nữ luôn lạnh nhạt nhưng không ngừng đưa ra lời khuyên cho mình.

Ymir không ngờ thiếu nữ nhỏ nhắn luôn giúp đỡ người khác này lại là người kế thừa chính thống của quốc gia này, thực lòng cô thấy có chút tự ti.

Mình chỉ là kẻ ăn xin, còn đối phương là vương nữ, khác biệt một trời một vực, mây bùn khác biệt.

Kẻ ăn xin tự nhiên chỉ nghĩ đến mình, còn vương nữ tự nhiên phải ôm hoài bão thiên hạ, đây chính là khoảng cách, khoảng cách khắc sâu trong huyết thống.

Cho nên Ymir không nói gì, vì cô cảm thấy mình không có tư cách đưa ra ý kiến.

Nếu Historia vẫn là đứa con riêng không được chào đón đó, thì cũng chẳng hơn kẻ ăn xin là bao, cô có thể độc miệng khuyên đối phương tuân theo bản tâm, nhưng hiện tại đối phương đang gánh vác cả một quốc gia, cô sao có thể đưa ra ý kiến.

Tâm lý hoạt động của mỗi người đều rất sôi nổi, nhưng lại không đưa ra được quyết định, dường như ngoại trừ Ngải Luân kiên định tiến tới mục tiêu trục xuất Cự nhân, những người khác đều đang do dự.

Vì không ai biết lộ tuyến này có đúng hay không.

Ăn Ngải Luân xong có thực sự trục xuất được Cự nhân.

Hiển nhiên là không chắc.

Không ăn, cũng không biết con đường tương lai đi thế nào, phía trước cũng là một mảnh chông gai.

Chính vì con đường nào cũng không có tính xác định nên mới do dự không quyết, khó bề thủ xá.

Không được.

Tam Lạp và A Nhĩ Mẫn đã đến, thực ra họ luôn bám theo phía sau, giờ cuối cùng cũng đứng ra quả quyết phản đối.

Vì họ xuất phát từ khía cạnh an toàn của Ngải Luân chứ không phải từ góc độ trục xuất Cự nhân, nên quả quyết phủ quyết lựa chọn lấy mạng Ngải Luân làm cái giá.

Ngải Luân lúc này đang thống khổ vì phụ thân luôn là thần tượng của cậu, giờ lại phát hiện phụ thân cũng là kẻ giết người vô tội, tâm thái cậu không ổn định, cộng thêm việc đối phương nói có thể trục xuất Cự nhân nên cậu thực sự thấy mình bị ăn thịt là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng Tam Lạp và A Nhĩ Mẫn đã đánh thức cái tôi của Ngải Luân, gợi lại ký ức đẹp đẽ của ba người.

Chúng ta chẳng phải đã hẹn nhau đi xem thế giới bên ngoài sao.

Ba người chúng ta cùng nhau.

A Nhĩ Mẫn nói, lời hứa này là minh chứng cho tình bạn của họ, cũng là mục tiêu để ba người nỗ lực chiến đấu và sống sót.

Thế giới rộng lớn như vậy, họ muốn đi xem thử.

Ngải Luân quả nhiên đã bình tĩnh lại.

Ở phía bên kia, thấy Ymir không lên tiếng, Historia quyết định từ bỏ thân phận vương nữ: Tôi sẽ không ăn thịt Ngải Luân, hiện tại tôi là tân binh của Dân binh binh đoàn, tôi sẽ dùng cách của riêng mình để thủ hộ quốc gia này, dùng cách của riêng mình để chiến đấu.

Tôi không phải một mình, còn có Ymir, đoàn trưởng Đỗ Lan, còn có rất nhiều đồng bạn chí đồng đạo hợp, chúng ta nhất định có thể tìm thấy một tương lai không cần hy sinh người khác mà vẫn trục xuất được Cự nhân.

Tốt, nói hay lắm, phương thức của tộc Reiss đã được chứng minh là sai lầm trong một trăm năm qua.

Cho nên đã đến lúc mở ra hành trình mới, và những sai lầm trong một trăm năm qua đều phải chịu sự phán xét.

Đỗ Lan gật đầu biểu dương đứa con riêng, rồi nói với vị đại thúc nhát gan kia: Bây giờ giao cái túi trong tay ông ra đây.

Không được.

Ông ta ôm khư khư cái túi không buông.

Lạy ông tôi ở bụi này, Binh trưởng mắt sắc tay nhanh, lập tức ra tay giật phắt cái túi lại, bên trong là những ống dịch tiêm có dán nhãn: Xa lực Cự nhân, Thú chi Cự nhân, Khải chi Cự nhân, Ngạc chi Cự nhân, Nữ hình Cự nhân, Tiến kích Cự nhân, Chiến chùy Cự nhân, Siêu đại hình Cự nhân, có đủ tủy dịch của tám đại Cự nhân.

Đây chính là bí mật khiến con người biến thành Cự nhân sao.

Chẳng lẽ thành Maria cũng là do các người phá hoại.

Mọi người nhìn qua liền nghi ngờ tộc Reiss làm xằng làm bậy.

Không phải, thực ra trong tường ngoài Thủy tổ Cự nhân ra, chỉ có Tiến kích Cự nhân.

Những dược tề này không thể khiến người ta thành Cự nhân trí tuệ, việc truyền thừa Cự nhân trí tuệ bắt buộc phải nuốt chửng vật chủ đời trước.

Có nghĩa là những Cự nhân trí tuệ khác đều từ ngoài tường đến sao.

Hóa ra những Cự nhân ngoài kia đều do người biến thành, vậy thì ai đã biến người thành Cự nhân, và những người bị biến thành Cự nhân đó là ai.

Chúng ta rốt cuộc đang chiến đấu với ai.

Chương 2354

Ai mới là kẻ thù thực sự của chúng ta.

Bộ não thông minh của Hàn Cát trong nháy mắt đã nghĩ đến rất nhiều điều, nhưng giải khai được một số nghi vấn thì lại có thêm nhiều nghi vấn khác ập đến.

Mọi người không khỏi rùng mình vì nhận ra trước đây mình đã sai, cái sai vô cùng nghiêm trọng.

Sai, thực sự sai, kẻ thù của họ rốt cuộc là ai.

Chắc chắn không chỉ là Cự nhân.

Cự nhân là người biến thành, cần tiêm dược tề, vậy ai đã biến người thành Cự nhân.

Ai đã bắt Cự nhân vây công con người.

Tất cả đều là mê đoàn.

Mê đoàn cũ đã giải quyết, mê đoàn mới lại xuất hiện.

Mọi chuyện trở nên quỷ dị.

Tộc trưởng Reiss biết rất ít, vì ngay cả trong gia tộc họ, người biết toàn bộ lịch sử chỉ có kẻ kế thừa Thủy tổ Cự nhân, mọi chân tướng đều nằm trong ký ức Thủy tổ Cự nhân, ký ức Cự nhân có thể truyền thừa.

Ký ức của các đời vật chủ đều không mất đi mà giao lại cho Cự nhân đời sau.

Khi rời giáo đường, Ngải Luân đã quyết định dùng chính đôi tay mình để trục xuất Cự nhân, tuy còn nhiều nghi vấn nhưng chắc chắn trong hầm ngầm sẽ có đáp án.

Tộc trưởng Reiss bị khống chế, trở thành một con rối phát hiệu lệnh.

Còn Lai Nạp vì đã gặp được Binh trưởng nên đưa thư của Khải Ni cho Binh trưởng.

Mình có biểu muội, còn đang chịu khổ ở Thành ngầm.

Binh trưởng nói sao mình không biết gì cả, tuy biết mình có một ông cậu, nhưng ông cậu đó chỉ chăm sóc mình một thời gian ngắn, dạy mình cách chiến đấu, cách sinh tồn trong môi trường tàn khốc của Thành ngầm, chứ mình biết rất ít về ông ta.

Chẳng lẽ ông ta có con gái.

Thôi cứ đi xem sao, tuy bề ngoài Binh trưởng có vẻ lạnh lùng nhưng thực tế hắn rất quan tâm đến những người xung quanh, cũng rất cảm kích ông cậu đã dạy mình chiến đấu.

Tuy ông cậu không phải người tốt, nhưng với hắn đó là ân nhân.

Khống chế được tộc Reiss, lệnh truy nã Điều tra binh đoàn được giải trừ, họ lại có thể tự do hoạt động.

Đối với người ngoài, căn bản không ai biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết Hiến binh binh đoàn và Điều tra binh đoàn hình như có chút mâu thuẫn, cuối cùng Điều tra binh đoàn nói là hiểu lầm, còn Hiến binh binh đoàn cũng chủ động xin lỗi.

Mọi thứ dường như đã được giải quyết, ngược lại là các Tổng thống đều ngơ ngác.

Không cần giải thích một chút sao, trực tiếp nói không vấn đề gì là xong.

Nhưng sự thật đúng là thế, Điều tra binh đoàn vẫn quyết định viễn chinh, còn những quý tộc sau khi nhận được ám thị từ tộc Reiss cũng đã đồng ý, mặc dù lúc đầu họ không tán thành.

Nguy cơ đang ở trước mắt, nếu tường Rose lại bị đột phá, toàn bộ lương thực tối đa chỉ cầm cự được hai tuần, sau đó con người chỉ còn cách tàn sát lẫn nhau cho đến khi hủy diệt.

Cho nên bắt buộc phải thu phục thành Maria, đồng thời tìm ra kẻ thù trong bóng tối.

Đã biết Cự nhân đều do người biến thành, vậy thì bắt buộc phải tìm ra kẻ thù, vừa chuẩn bị viễn chinh vừa sàng lọc.

Đoàn trưởng Erwin sau khi khôi phục tự do cảm thấy rất kỳ quái, đó là kẻ thù dường như không còn động tĩnh gì nữa, không biết là đã rời đi hay đang âm mưu bất chính.

Erwin vẫn rất nhạy bén, vì lúc này Đỗ Lan đã dẫn theo bộ ba đồng hương tìm được viện binh.

Đó là hai người Mã Lai danh dự một nam một nữ, sau khi hai bên giáp mặt, Zeke nhìn về phía Đỗ Lan xa lạ, hắn không biết Đỗ Lan.

Tôi là người phụ trách phía Mã Lai.

Ồ, Zeke thầm nghĩ căn bản chưa từng nghe nói Mã Lai có người phụ trách, người Mã Lai căn bản không thể đặt chân lên vùng đất ác ma này: Vậy sao, vậy ông thuộc bộ phận nào.

Đỗ Lan đưa ra một chứng minh thư trắng: Tự mình xem đi.

Trên chứng minh thư trắng hiện lên dòng chữ Bộ Tham mưu Tác chiến Quân đội Mã Lai, Zeke sửng sốt, nhưng hắn thực sự không nhận được tình báo, chẳng lẽ Mã Lai không tin tưởng mình.

Không đúng, Đỗ Lan này đáng lẽ đã đến từ bốn năm trước, lúc đó chiến dịch đoạt lại vừa mới bắt đầu, người Mã Lai thực sự dám mạo hiểm lên đảo hành động cùng người Mã Lai danh dự sao.

Trả lại chứng minh thư, trong lòng Zeke vẫn còn nhiều nghi vấn.

Tiếp theo là trao đổi tình báo: Vậy các người đã xác định được vị trí của Tọa độ chưa.

Tọa độ chính là ám hiệu của Thủy tổ Cự nhân.

Xác định rồi, sức mạnh Thủy tổ và Tiến kích Cự nhân đều nằm trên người Ngải Luân.

Lai Nạp nói, hắn có chút căng thẳng vì đối phương trông rất nghiêm túc, không dễ đối phó.

Tại sao không đoạt lại.

Đối mặt với câu hỏi của Zeke, Đỗ Lan trả lời: Đoạt lại sức mạnh Thủy tổ thì sao.

Tiếp tục để Mã Lai lặp lại sai lầm của đế quốc Ngải Nhĩ Địch Á.

Hãy nhìn kết cục của đế quốc Ngải Nhĩ Địch Á, bị nhốt trong tường thành cao vút, chẳng lẽ ngươi cho rằng Mã Lai cũng muốn tự xây cho mình một bức tường thành sao.

Zeke sững sờ, đây quả là ngôn luận phản động, hắn không khỏi nhìn Đỗ Lan: Ông có ý gì.

Ý của tôi là việc Mã Lai dựa vào sức mạnh Cự nhân để khuếch trương trong một trăm năm qua là sai lầm, căn bản không hấp thụ được bài học sai lầm của người Ngải Nhĩ Địch Á, ngược lại còn sai càng thêm sai.

Tại sao lại như vậy.

Chính vì Mã Lai là quân quốc chủ nghĩa, người bình thường muốn thăng tiến chỉ có thể tham gia quân đội, chỉ có thể thông qua tích lũy chiến công để có cơ hội đổi đời, điều đó là không đúng.

Chúng ta nên để nhiều người chí đồng đạo hợp hơn nữa cùng sửa chữa sai lầm của Mã Lai, trước khi tất cả trở nên quá muộn.

Zeke ngơ ngẩn nhìn đối phương, không biết đây là thử lòng hay gì khác.

Zeke tuy đã bán đứng cha mẹ nhưng thực ra vẫn là một đứa trẻ ngoan, vẫn kiên trì muốn giải quyết vấn đề người Ngải Nhĩ Địch Á bị áp bức, hơn nữa còn muốn giải quyết tận gốc, nên hắn có âm mưu không thể để người Mã Lai biết, vì vậy hắn luôn có sự che giấu.

Hắn lo lắng Đỗ Lan đang thử lòng là có lý do.

Tuy hắn không tự nguyện bước lên con đường này, tuy hắn không có lựa chọn, nhưng hắn vẫn sẽ đi tiếp, không phải vì cha, mà vì chính mình.

Hóa ra từ nhỏ Zeke đã phải chịu sự giáo dục phục thù của cha, hơn nữa khi còn nhỏ đã bị đưa vào quân doanh làm gián điệp, vô cùng chán ghét sự sắp xếp vô lý của cha vì hắn không thể đồng cảm với lòng thù hận đó.

Hắn thấy làm một người Mã Lai danh dự tuân thủ quy tắc là tốt rồi, giống như ông nội làm bác sĩ có gì không tốt.

Tại sao cứ phải phục thù.

Nhưng kể từ khi bán đứng cha, kế thừa Thú chi Cự nhân, hiểu rõ nỗi bất lực của người Mã Lai danh dự, hắn đã quyết tâm giải quyết triệt để vấn đề.

Cho nên hắn vừa lập công danh, vừa âm thầm tuyên truyền lý niệm của mình, xây dựng thế lực riêng.

Những việc này tự nhiên là tiến hành bí mật, nên đối mặt với những lời bộc bạch tâm can này của Đỗ Lan, hắn nghi hoặc, không biết Đỗ Lan đang đùa hay đang thử lòng.

Lén quan sát bộ ba đồng hương, thấy biểu cảm của họ rất tự nhiên, xem ra đây không phải lần đầu Đỗ Lan tuyên giảng lý niệm này.

Ngươi hoàn toàn có thể tin tưởng tôi, Zeke Yeager.

Đỗ Lan nói.

Rất khó, dù sao làm gián điệp phải cẩn thận từng chút một mới được, sơ sẩy một chút là bị thịt ngay, người Mã Lai sẽ không khách khí với người Mã Lai danh dự đâu.

Tất nhiên, ngươi có thể không tin tôi, nhưng ngươi phải tin ông ấy.

Đỗ Lan chỉ vào bóng tối, một bóng hình bước ra phía đống lửa.

Zeke gần như không tin vào mắt mình, vì đó lại là phụ thân.

Nhưng cho dù Tiến kích Cự nhân không bị ai ăn mất thì thời hạn mười ba năm cũng đã qua rồi, tại sao phụ thân lại xuất hiện.

Zeke cả người đều không ổn, hắn nhớ lại ký ức năm xưa mình đã bán đứng cha mẹ, cuối cùng khiến họ bị lưu đày.

Grisha nhìn đứa con trai cả đã bán đứng mình, tâm tình có chút phức tạp, nhưng lúc này ông không phẫn nộ vì còn nhiều việc phải làm, ông cần thân phận của con trai cả: Vậy là chúng ta lại gặp nhau rồi.

Tại sao.

Nguyện vọng của cha vẫn chưa thực hiện, cha sẽ không xuống địa ngục, hiện tại cha phải tiếp tục kế hoạch phục thù của mình.

Grisha muốn thay đổi Mã Lai, để những tội nhân đó phải chịu sự trừng phạt thích đáng: Dưới trận tuyết lở không có bông tuyết nào là vô tội, không phản kháng chính là tiếp tay cho kẻ ác, trong cuộc chiến này chỉ có những đấu sĩ phản kháng và kẻ thù, hiện tại các ngươi phải lựa chọn.

Cha con trùng phùng sau bao năm xa cách, nhưng ngay khi Cách Lý Sa vừa mở miệng, Cát Khắc đã thấy ông vẫn phẫn thế tật tục như xưa.

Hắn lập tức nhận ra đây chính xác là cha ruột của mình người đàn ông từng ép hắn phải gánh vác mối thâm thù không thuộc về mình, rồi đẩy hắn đi làm binh lính nhi đồng.

Thù hận của người cha vốn không phải thù hận của người con.

Cát Khắc từ trước đến nay luôn không cam lòng tiếp thụ sự giáo dục méo mó của cha, dẫn đến việc hắn nảy sinh tư duy rằng bản thân sinh ra chỉ có đau khổ, và suy rộng ra là toàn thể người Ngải Nhĩ Địch Á sinh ra cũng chỉ có thống khổ.

Chương 2355

Thế giới này không hề dành cho người Ngải Nhĩ Địch Á một chút thiện ý nào, chỉ khiến họ chìm đắm trong vũng bùn thù hận.

Vì vậy, đây chẳng phải cuộc đoàn viên vui vẻ gì, trong không khí không hề có tình thân, chỉ tràn ngập sức nặng của một cuộc phục thù tàn khốc.

Cách Lý Sa vừa xuất hiện đã bắt những người Marley danh dự tại đó phải lựa chọn: Hoặc trở thành đấu sĩ đối kháng Marley, hoặc trở thành kẻ thù.

Bộ ba quy hương không hề biết người đàn ông trước mắt này từng là lãnh đạo Phái Phục quyền Ngải Nhĩ Địch Á, người từng tập hợp đồng bào để phản kháng Marley bằng bạo lực.

Dù thất bại nhưng ông vẫn sống sót.

Nhóm ba người vẫn chưa quen với việc đối phương đột nhiên xuất hiện và ép họ chọn phe.

Ngươi vẫn chẳng thay đổi gì, vẫn ngây thơ như thế.

Cát Khắc không nhịn được nữa: Trong mắt ngươi chẳng lẽ chỉ có trắng và đen, chỉ có đấu sĩ và kẻ thù thôi sao.

Nếu đơn giản như vậy thì trong một trăm năm qua người Ngải Nhĩ Địch Á đã không bị coi là ác quỷ.

Lý niệm của ngươi căn bản không thể thành công, ngươi không chỉ khiến mình rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, mà còn muốn kéo cả gia đình vào chỗ chết.

Ngươi coi gia đình là gì.

Là quân cờ phục thù của ngươi sao.

Dù là trùng phùng sau nhiều năm, nhưng Cát Khắc giờ đây đã không còn là đứa trẻ nữa.

Ta đúng là một người cha thất bại, nhưng một khi đã chọn con đường này, gia đình ta đã sớm rơi vào vòng nguy hiểm.

Ta chỉ có thể bồi dưỡng các con thành đấu sĩ để cùng nhau chiến đấu.

Sau khi vào trong tường thành, Cách Lý Sa thực tế đã thay đổi không ít, thậm chí có thể nói là đã buông bỏ thù hận, nhưng Marley lại không muốn buông tha cho người Ngải Nhĩ Địch Á, còn phái Cự nhân đến quấy nhiễu, nên ông hiểu mình bắt buộc phải chiến đấu.

Cho nên vì thù hận của một mình ngươi mà bức cả nhà vào tuyệt lộ.

Ngươi đúng là một người cha tốt đấy.

Cát Khắc mỉa mai.

Cách Lý Sa hoàn toàn không dao động, ông chỉ nhìn chằm chằm vào đứa con trai trưởng của mình bằng ánh mắt không chút hối hận, như muốn phơi bày toàn bộ nội tâm ra ngoài.

Đáng tiếc, hai cha con rõ ràng không có sự ăn ý đó.

Mối thù của Cách Lý Sa với Marley bắt nguồn từ việc lúc nhỏ ông và em gái rời khỏi khu cách ly để xem phi thuyền, kết quả em gái ông bị chó của quân canh gác cắn chết.

Việc đó khiến Cách Lý Sa từ nhỏ đã nhận ra rằng cái gọi là Người Marley danh dự chỉ là lời lừa đảo, họ thậm chí không có quyền sinh tồn cơ bản nhất.

Khi binh sĩ đến điều tra, cha mẹ ông còn phải giả vờ như không có chuyện gì, thậm chí phải đổ lỗi cho chính mình không giáo dục con gái tốt, nói rằng nạn nhân sai chứ không phải kẻ thủ ác.

Khi đó tam quan của Cách Lý Sa đã sụp đổ, ông dấn thân vào con đường phục thù không lối thoát.

Sau khi lớn lên, ông trở thành bác sĩ khu cách ly và được Phái Phục quyền thu nạp.

Ông học về lịch sử Ngải Nhĩ Địch Á và biết rằng tộc mình không phải ác quỷ, mà là Marley đã thêu dệt lịch sử để nô dịch họ.

Sau đó ông quen biết vợ cũ, sinh con, đưa con đi huấn luyện, cho đến khi mọi chuyện đổ bể và hành trình phục thù tạm dừng lại.

Nhưng hành vi hiện tại của Marley chứng minh rằng chúng sẽ không bao giờ buông tha họ.

Trước sự mỉa mai của con trai, Cách Lý Sa biết Cát Khắc cho rằng lỗi là do ông.

Con trai ông đã tiếp nhận giáo dục của Marley, cho rằng mọi chuyện là do người Ngải Nhĩ Địch Á đáng đời.

Trong giáo dục của Marley, người Ngải Nhĩ Địch Á là ác quỷ nô dịch đại lục suốt 1800 năm với những hành vi tàn bạo.

Vì ban đầu Ngải Nhĩ Địch Á chỉ là một bộ lạc nhỏ, chỉ có thần dân Ymir mới biến được thành Cự nhân, nên để huyết mạch Thủy Tổ lan rộng nhanh như vậy, Marley tuyên truyền rằng trong ngàn năm đó, vô số phụ nữ trên đại lục đã bị làm nhục để sinh ra lượng lớn thần dân Ymir.

Đương nhiên, do công nghệ lạc hậu lúc bấy giờ nên dù cố gắng sinh đẻ cũng không thể đồng hóa cả đại lục, nhưng từ một người thành hàng triệu người thì chắc chắn đã có rất nhiều người bị biến thành công cụ sinh sản.

Cộng thêm việc Ngải Nhĩ Địch Á nắm giữ vũ khí hủy diệt là Cự nhân nên dễ bị các dân tộc khác coi là quái vật.

Nhưng Marley cũng muốn dùng Cự nhân, nên họ phải tăng cường tuyên truyền rằng người Ngải Nhĩ Địch Á tà ác, tẩy não họ thành những tội nhân đáng đời để họ cam tâm tình nguyện làm công cụ cho Marley.

Có thể nói người Marley cũng rất ngu ngốc, họ vừa căm ghét người Ngải Nhĩ Địch Á nhưng lại vừa sống theo cái cách mà người Ngải Nhĩ Địch Á từng làm.

Thực tế, Marley có thể đã chọn cách đóng vai đấng cứu thế cho thần dân Ymir thay vì kẻ đòi nợ.

Họ có thể nói rằng Marley đã đánh bại vương tộc Ngải Nhĩ Địch Á tà ác để giải cứu những thần dân Ymir cũng bị áp bức, rằng tất cả đều là nạn nhân và cùng nhau kiến thiết tương lai.

Như vậy thần dân Ymir chắc chắn sẽ hòa nhập và chiến đấu hết mình cho Marley.

Tuy nhiên, cả Marley và Ngải Nhĩ Địch Á đều theo chế độ thế tập, quý tộc cha truyền con nối, nên không thể kỳ vọng họ có quá nhiều trí tuệ chính trị.

Cách Lý Sa nhìn Cát Khắc, chậm rãi nói: Ta biết vì sao con bất mãn, vì con không muốn phục thù, con không hiểu được thù hận của ta.

Đúng là ta đã giáo dục thất bại, nếu con chọn trở thành kẻ thù, đó cũng không phải lỗi của con.

Nhưng trước khi đưa ra lựa chọn cuối cùng, hãy nghe ta nói đã.

Cát Khắc cho cha một cơ hội: Ngươi nói đi.

Người Ngải Nhĩ Địch Á chúng ta, dù bị gọi là thần dân Ymir hay người Marley danh dự, đều không có quyền sinh tồn cơ bản.

Tính mạng của chúng ta không thuộc về mình, chỉ là tạm thời ký gửi, có thể bị tước đoạt bất cứ lúc nào, và kẻ giết chúng ta sẽ không bị trừng phạt.

Điều đó là sai trái.

Đó là vì chúng ta là người Ngải Nhĩ Địch Á, là ác quỷ nô dịch đại lục ngàn năm, là chúng ta đáng đời.

Cát Khắc đáp.

Chúng ta đúng là đã làm sai, cho nên chúng ta phải đứng lên đấu tranh, để người Ngải Nhĩ Địch Á không bao giờ phạm phải sai lầm tương tự nữa.

Cách Lý Sa nói: Chúng ta phải nhận rõ trong nội bộ Ngải Nhĩ Địch Á ai là thế lực phản động lạc hậu, ai là thế lực tiến bộ.

Tương tự, ta cũng phải nhận rõ hai thế lực đó trong nội bộ Marley, có thế mới chiến đấu được.

Chúng ta là người Ngải Nhĩ Địch Á, chúng ta làm sai thì càng có trách nhiệm phải rút ra bài học, để con cháu đời sau luôn cảnh giác, không đi vào vết xe đổ.

Phải sửa sai, nếu đã biết ngàn năm qua là sai lầm thì phải điều chỉnh lại.

Nói thì dễ lắm, chỉ cần chúng ta còn sở hữu sức mạnh Cự nhân thì không thể thay đổi được gì.

Cát Khắc không tin có cách giải quyết.

Có đấy, chỉ cần chúng ta không làm kẻ đứng xem, mà đoàn kết những thế lực tiến bộ trong Ngải Nhĩ Địch Á, nhất định sẽ làm được.

Đây là lần đầu tiên Cách Lý Sa thoát khỏi tư duy dân tộc hẹp hòi để nhìn nhận vấn đề một cách biện chứng.

Không chỉ giữa các dân tộc mới có sự phân chia tiến bộ và lạc hậu, mà trong nội bộ mỗi dân tộc cũng vậy.

Trước đây mọi người coi dân tộc là một khối thống nhất, nhưng giờ cần thay đổi.

Phải gạt bỏ sự khác biệt dân tộc để tìm kiếm tính tiến bộ chung, từ đó cầu đồng tồn dị, đánh bại sự lạc hậu và hướng tới tương lai.

Cát Khắc nghe xong cũng trầm mặc, hắn vẫn hoài nghi: Nhưng còn Cự nhân.

Cự nhân cũng có tiến bộ và lạc hậu, nếu không thì năm xưa Cự nhân sao lại nội chiến.

Đương nhiên, việc Thủy Tổ Cự Nhân có thể khống chế mọi Cự nhân khác đúng là rất nguy hiểm.

Một khi Sức mạnh Thủy Tổ rơi vào tay kẻ lạc hậu, ví dụ như Đại vương thứ 145, không những không giải quyết được vấn đề mà còn làm nó phức tạp hơn.

Vậy phải làm sao.

Làm sao để giám sát Sức mạnh Thủy Tổ.

Cát Khắc hỏi.

Các Cự nhân khác nội chiến còn đỡ, chứ Sức mạnh Thủy Tổ quá nguy hiểm, sơ sẩy một chút là mất trắng toàn cục.

Chính vì nó mạnh như vậy nên Marley mới thâm nhập vào tường thành để tìm kiếm.

Cách Lý Sa nhìn sang Đỗ Lan, vì vấn đề này rất khó giải quyết, họ đã thảo luận rất nhiều và kết luận cuối cùng chỉ có thể là giáo dục, bởi bản thân Sức mạnh Thủy Tổ vốn đã là một thứ phi lý.

Hết lời để nói rồi sao.

Chỉ cần Sức mạnh Thủy Tổ chưa được giải quyết, mọi việc người Ngải Nhĩ Địch Á làm đều là vô ích.

Dù ngắn hạn những gì ngươi nói thành hiện thực, nhưng chỉ cần người kế thừa Thủy Tổ có chút dã tâm, hắn có thể khiến mọi nỗ lực tan thành mây khói.

Phương án của ngươi tuyệt đối không ổn.

Cát Khắc thầm nghĩ chỉ có phương án của hắn mới khả thi đó là kế hoạch triệt sản thần dân Ymir.

Chương 2356

Hắn sẽ không nói điều này cho ai biết, chờ đến khi khống chế được Thủy Tổ, hắn sẽ dùng sức mạnh đó để triệt sản cả dân tộc, từ đó thế giới sẽ không còn sự áp bức đối với thần dân Ymir nữa.

Đúng là không còn áp bức, vì người còn đâu nữa mà áp bức.

Sức mạnh Thủy Tổ thực ra cũng có thể bị khống chế.

Đỗ Lan đột nhiên lên tiếng: Nếu không thì ý chí của Vương thứ 145 cũng không thể ảnh hưởng đến các đời kế thừa mãi như vậy.

Tôi đoán trước khi các anh đến đoạt Thủy Tổ, gia tộc Tybur chắc đã cho các anh biết sự thật rồi nhỉ.

Họ đúng là có nói Thủy Tổ Cự Nhân sẽ không phản kháng.

Cát Khắc xác nhận.

Đúng thế, họ không phản kháng là vì Sức mạnh Thủy Tổ có thể bị khống chế.

Chỉ cần thiết lập đủ nhiều quy tắc là được, không chỉ khiến Thủy Tổ không tranh giành, mà còn có thể biến nó thành sức mạnh thủ hộ.

Đỗ Lan nói tiếp: Nếu anh vẫn không tin, thì hãy nói xem việc Marley áp bức người Ngải Nhĩ Địch Á rốt cuộc là vì cái gì.

Thật sự là vấn đề dân tộc sao.

Cát Khắc khẳng định: Đương nhiên, vì chúng ta có thể biến thành Cự nhân nên người Marley sợ hãi và cách ly chúng ta.

Đó chỉ là bề ngoài, còn thực tế thì sao.

Nếu tôi nói với các anh rằng kẻ thực sự thao túng quốc gia Marley chính là gia tộc Tybur, mà gia tộc Tybur lại là người Ngải Nhĩ Địch Á, thần dân Ymir chính tông, thì anh còn nghĩ đây là vấn đề dân tộc đơn thuần không.

Đế quốc Ngải Nhĩ Địch Á thực tế do gia tộc Reiss khống chế, còn Marley thực tế do gia tộc Tybur điều khiển, họ đều là những thế lực ẩn mình sau màn.

Vậy nên những người như Cát Khắc chẳng qua chỉ là quân cờ bị xoay như chong chóng, căn bản không biết kẻ thù thực sự là ai.

Họ chỉ thấy mâu thuẫn trước mắt mà không thấy bản chất đằng sau.

Cát Khắc lần đầu nghe chuyện gia tộc Tybur là kẻ đứng sau Marley.

Nếu là thật, thì đây là người Ngải Nhĩ Địch Á áp bức chính đồng bào mình, người Marley chẳng qua chỉ là công cụ.

Nếu đúng vậy, Cát Khắc nhìn đống lửa mà chết lặng, cảm giác như vừa rơi xuống hố đen sâu thẳm.

Nhưng hắn sớm lấy lại bình tĩnh: Tội lỗi của người Ngải Nhĩ Địch Á thì người Ngải Nhĩ Địch Á phải gánh chịu, là đáng đời.

Dù vẫn nói vậy nhưng ngữ khí đã thay đổi.

Trước đây câu này nghĩa là tiền nhân làm ác hậu nhân gánh, giờ nó chuyển thành một nhóm người làm ác nhưng một nhóm khác phải gánh.

Nếu là vế trước, hắn có thể chấp nhận đó là vận mệnh trớ trêu, dù đau khổ cũng khó lòng làm gì.

Nhưng vế sau thì khác, kẻ thù sống cùng thời đại với mình, bắt mình gánh tội thay một cách vô duyên vô cớ thì thật khó chấp nhận.

Đúng là một cơn ác mộng.

Cát Khắc không biết nói gì hơn.

Đúng vậy, cơn ác mộng 1800 năm vẫn chưa kết thúc, nên chúng ta phải dùng sức mạnh của mình để tỉnh giấc.

Nếu không phản kháng, chúng ta sẽ trở thành tòng phạm.

Cách Lý Sa nói: Đạo lý này chắc không cần ta dạy con.

Ở bất cứ đâu cũng có hiện trạng bắt nạt, không phải ai cũng là kẻ bắt nạt, nhưng những kẻ khoanh tay đứng nhìn cũng chính là tòng phạm.

Muốn không làm tòng phạm chỉ có một cách: Cầm vũ khí đứng lên, vạch rõ giới hạn với kẻ bắt nạt và chiến đấu.

Cát Khắc, con của ta, trước đây ta đúng là chưa đủ trưởng thành, giờ xin con hãy cho ta một cơ hội nữa, để chúng ta sát cánh chiến đấu.

Vạch rõ giới hạn rồi chiến đấu.

Cát Khắc hiểu ý nghĩa của việc này, đó là trở thành kẻ thù của những người Ngải Nhĩ Địch Á lạc hậu, đối đầu với gia tộc Tybur.

Phải tự thay đổi chính mình, sau đó làm cho những người đang tê liệt phải thức tỉnh để gia nhập trận doanh.

Đây là con đường hướng tới ánh sáng, hoàn toàn trái ngược với kế hoạch triệt sản của hắn.

Quả thực đã khác rồi, trước đây cha hắn như một kẻ mù quáng vì thù hận, miệng nói phục thù nhưng chỉ biết đi kích sát bình dân Marley.

Nhưng giờ đây, mỗi lời nói hành động của ông không còn bắt nguồn từ hận thù mà là vì một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Hai cha con nhìn nhau, Cát Khắc lập tức hiểu được sự biến hóa của cha.

Đây là một cuộc biến cách kinh người, nhưng cha hắn đã vô cùng kiên định bước đi bước đầu tiên.

Hắn có nên cho ông một cơ hội.

Có lẽ thực sự sẽ có một kết cục khác.

Vậy các người định làm gì.

Rất đơn giản, trước tiên chiếm lấy Sức mạnh Thủy Tổ, sau đó kích hoạt và hạ đạt các hạn chế, biến nó thành công cụ sản xuất thay vì sức mạnh phá hoại.

Cự nhân vốn là động cơ vĩnh cửu, nếu dùng để xây dựng và sản xuất thì hiệu quả sẽ cực kỳ khủng khiếp.

Vậy những Cự nhân trí tuệ như chúng tôi phải làm gì.

Cát Khắc nhìn sang bộ ba quy hương, biết chắc họ đã bị Đỗ Lan thuyết phục.

Các con chỉ cần giả vờ như bình thường, quay về Marley báo cáo, rồi phát triển thêm nhiều lực lượng phản đối ở đó.

Không chỉ người Ngải Nhĩ Địch Á, mà phải lôi kéo cả những người Marley gia nhập.

Chỉ có vậy chúng ta mới có cơ hội chiến thắng.

Việc này không phải ngày một ngày hai, nhưng ta tin chỉ cần vài năm, chúng ta sẽ đoàn kết được đủ sức mạnh.

Cách Lý Sa nói: Vì cuộc sống của người Marley cũng chẳng dễ dàng gì, thậm chí tầng lớp dưới ở nhiều quốc gia khác cũng vậy, họ đều là đối tượng để chúng ta đoàn kết.

Tôi sẽ cùng các bạn quay về để tuyên truyền.

Đỗ Lan gật đầu kết luận: Đơn giản vậy thôi, chân lý rồi sẽ có ngày sáng tỏ, lúc đó sự tiến bộ sẽ đánh bại lạc hậu, một thế giới mới đang chờ đón các bạn.

Cát Khắc bắt đầu kỳ vọng, dường như con đường này tốt hơn kế hoạch triệt sản của hắn nhiều.

Cách Lý Sa chuẩn bị quay về Marley.

Không biết ở khu cách ly còn lưu truyền huyền thoại về ông không, đã 15 năm ông không trở lại, lịch sử Phái Phục quyền chắc cũng ít người nhắc tới.

Năm xưa Phái Phục quyền có sức ảnh hưởng rất lớn, nhiều người Marley danh dự bề ngoài hào nhoáng nhưng bên trong căm ghét Marley tận xương tủy đã gia nhập dưới trướng ông.

Thậm chí không ít người Ngải Nhĩ Địch Á đã trà trộn, lấy được thân phận người Marley cũng âm thầm hỗ trợ.

Người Marley danh dự nếu không biến thân thì chẳng khác gì người Marley bình thường, việc mua bán giấy tờ giả để đổi thân phận rất sôi động. 15 năm trước, khi Phái Phục quyền đang ở thời kỳ đỉnh cao, các tầng lớp đều ủng hộ Cách Lý Sa và Cú Eren Kruger, chuẩn bị phát động chính biến.

Đáng tiếc trước khi hành động, phía Marley đã đánh hơi được, và đúng lúc đó đứa con hiếu thảo Cát Khắc vì muốn bảo vệ ông bà đã trực tiếp tố cáo cha mẹ, khiến cuộc khởi nghĩa chết yểu từ trong trứng nước.

Giờ đây Cách Lý Sa mang theo lý niệm mới trở về.

Trong suốt quá trình đó, Bì Khắc không nói một lời.

Cô là Cự nhân Xe Thồ, cũng là một trong số ít người nhận ra thế giới cứ tiếp diễn thế này là không ổn.

Giờ cô đã biết vấn đề nằm ở đâu: Thế giới này thực ra chưa từng thay đổi, vẫn là bổn cũ soạn lại của Ngải Nhĩ Địch Á.

Dù Ngải Nhĩ Địch Á có đổi thành Marley thì cũng chỉ là bình mới rượu cũ, cách thống trị y hệt nhau.

Ngải Nhĩ Địch Á có gia tộc Reiss đứng sau, Marley có gia tộc Tybur chống lưng, toàn là những kẻ nắm giữ sức mạnh Cự nhân rồi núp lùm giật dây.

Họ hưởng lợi nhiều nhất nhưng không bao giờ phải chịu trách nhiệm cho những sai lầm.

Tư tưởng của Cách Lý Sa chính là muốn lật đổ tất cả, làm cho đại chúng vốn bị xúi giục và coi như công cụ phải thức tỉnh.

Nhưng liệu có làm được không.

Dù trong lòng Bì Khắc có một tia hy vọng, nhưng nghĩ đến thái độ tàn bạo của cả thế giới đối với người Ngải Nhĩ Địch Á, cô lại lo lắng.

Nhiệm vụ này e rằng còn khó hơn cả việc đánh chiếm một quốc gia.

Tuy nhiên, nhìn bộ dạng của Cách Lý Sa thì thấy ông vô cùng tự tin.

Ba đứa sau khi quay về phải ẩn giấu thân phận, tuyệt đối không được lộ diện.

Ta biết các con rất muốn gặp lại gia đình, nhưng hãy nhớ rằng để đi đến thắng lợi cuối cùng có thể mất mười năm, thậm chí vài chục năm, các con phải nhẫn nại.

Dù có lướt qua người thân cũng không được nhận nhau.

Những người thực sự cống hiến cho sự nghiệp vĩ đại đều phải có quyết tâm đó, từ gương Đại Vũ trị thủy ba lần đi ngang nhà không vào, đến những công thần hạt nhân ẩn danh hàng chục năm.

Chương 2357

Tình thân rất vĩ đại, nhưng để giải quyết nút thắt nghìn năm này, việc không gặp gia đình thực sự không phải chuyện quá lớn.

Chỉ có Lai Nạp là biểu tình kiên định nhất, xem ra sau đợt giáo dục đột kích vừa qua, anh ta đã thay đổi rất nhiều, trở thành một đấu sĩ kiên định.

Cả nhóm chuẩn bị lên đường.

Trên đường đi, Cát Khắc hỏi suy nghĩ của Bì Khắc.

Bì Khắc không phải thuộc hạ của Cát Khắc, họ chỉ là chiến hữu, việc cô có phản bội hay không vẫn chưa biết chắc.

Tôi cũng muốn xem các người có thực sự thay đổi được thế giới không.

Bì Khắc nói vậy coi như đã nhập hội.

Cô tò mò việc đầu tiên họ làm khi quay về là gì.

Quay về việc đầu tiên là phải nắm giữ dư luận, in ấn tạp chí, vận động thanh niên và tầng lớp lao động.

Phải cho họ biết cuộc sống khổ cực không phải lỗi của Cự nhân, càng không phải lỗi của người Ngải Nhĩ Địch Á.

Phải làm họ hiểu rằng sự sợ hãi Cự nhân là không cần thiết.

Cự nhân đúng là không khoa học, nhưng chúng ta phải dùng thái độ khoa học để đối xử với chúng chứ không đơn thuần là sợ hãi.

Cách Lý Sa nói vanh vách.

Cự nhân không phải khoa học nhưng phải dùng khoa học để đối đãi đây là thái độ lý trí hiếm có.

Ngay cả ở Marley cũng rất ít người nghiên cứu Cự nhân một cách khoa học.

Cự nhân xuất hiện đã gần hai ngàn năm, mọi người coi đó là lẽ đương nhiên và chỉ quan tâm đến việc dùng nó sao cho hiệu quả.

Thời Ngải Nhĩ Địch Á còn thống trị, có một nhóm người nghiên cứu và tạo ra tộc Ackerman những người không biến thân nhưng thể chất vượt xa người thường, sau này làm hộ vệ cho vương tộc.

Đến thời Marley, nghiên cứu về Cự nhân không nhiều, chủ yếu chỉ biết thịt xương Cự nhân truyền đến từ Con đường Paths và Sức mạnh Thủy Tổ là Tọa độ.

Tuyên truyền sao.

Bì Khắc nhận ra đây sẽ là một cuộc trường kỳ kháng chiến.

Vậy chúng tôi quay về giải thích thế nào.

Chúng tôi đến đảo là để đoạt lại Thủy Tổ Cự Nhân, nếu đi tay không về sợ là họ không để yên đâu.

Bì Khắc lo lắng đúng trọng tâm.

Các bạn cứ nói là dân đảo nắm giữ vũ khí giết được Cự nhân, còn đoạt mất sức mạnh Cự nhân, nên các bạn phải rút lui.

Cách Lý Sa hiến kế: Marley vẫn cần các bạn.

Cát Khắc cũng nghĩ vậy, vì Marley đang chuẩn bị khai chiến với lân bang, họ sẽ sớm phải ra chiến trường mới: Chiến dịch đoạt lại vốn dĩ là một quyết định sai lầm, một khi tổn binh hao tướng, nội bộ Marley chắc chắn sẽ đấu đá lẫn nhau, binh sĩ chúng ta ngược lại sẽ an toàn.

Tóm lại, quay về phải cẩn thận hết mức.

Với sự giúp đỡ của Bì Khắc, bốn người lạ mặt trốn trong miệng cô, trà trộn lên quân hạm về Marley và lập tức hành động.

Vì biết Marley tàn bạo nên họ bí mật tuyên truyền.

Những tư tưởng mới họ mang về như luồng gió xuân tưới mát quốc gia chưa bao giờ yên bình này.

Dù nhiều người Marley cho rằng tư tưởng mới là bao che cho người Ngải Nhĩ Địch Á, là lật lại lịch sử máu lệ ngàn năm, nhưng một số ít người tỉnh táo đều thấy tư tưởng này chỉ ra rất khách quan những vấn đề Marley đang đối mặt.

Hiện tại hiệu quả tuyên truyền chưa lớn vì Marley vẫn đang thắng như chẻ tre, đầu óc họ bị những chiến thắng làm cho mê muội, không chịu bình tĩnh suy nghĩ.

Nhưng vấn đề vẫn ở đó, không biến mất.

Theo thời gian, ưu thế quân sự của Marley ngày càng yếu đi, sớm muộn họ cũng phải dừng bước để suy ngẫm.

Người Marley không nghĩ cũng không sao, vì thế giới không chỉ có Marley.

Tư tưởng mới theo quân đội và thương đoàn Marley lan rộng ra toàn thế giới.

Ngoài báo chí, tạp chí, Cách Lý Sa còn dùng kỹ thuật vô tuyến điện để phát thanh.

Dù quân đội Marley liên tục đàn áp nhưng nhờ sự che chở của một số ít người đã thức tỉnh, họ vẫn kiên trì nỗ lực.

Nhiều nạn nhân của Marley đã trở thành người ủng hộ, dần dần cùng người Ngải Nhĩ Địch Á danh dự hội tụ thành một sức mạnh mới vượt trên dân tộc.

Tư tưởng mới dạy họ phân biệt tiến bộ và lạc hậu, đoàn kết cái tiến bộ để đánh bại cái lạc hậu là cách duy nhất thay đổi thế giới, chứ không phải dựa vào bất cứ dân tộc nào làm đấng cứu thế.

Thế giới này không có đấng cứu thế, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Trong bộ tham mưu Marley căn bản không có ai tên Đỗ Lan, về đến nơi Cát Khắc điều tra mới phát hiện ra vấn đề, nhưng chưa kịp đào sâu thì hắn và Bì Khắc đã bị điều ra tiền tuyến.

Cuộc chiến với nước láng giềng bắt đầu để tranh giành tài nguyên nhiên liệu.

Tuy nhiên ưu thế kỹ thuật và Cự nhân của Marley đã không còn quá rõ rệt, công nghệ vũ khí của đối phương đã đuổi kịp.

Dự định kết thúc trong một tháng nhưng cuộc chiến lại rơi vào thế giằng co.

Marley coi ưu thế kỹ thuật nhất thời là ưu thế cả đời, đó là sai lầm của họ.

Lần này chúng ta nhất định phải đánh bại chúng.

Marley gặp phải cuộc chiến khó khăn nhất trong một trăm năm qua.

Lượng lớn người Ngải Nhĩ Địch Á danh dự bị đưa đi làm bia đỡ đạn.

Người Marley trong quân đội còn có cửa thăng quan, còn người Ngải Nhĩ Địch Á danh dự thì không đời nào, trừ khi giấu kín thân phận.

Dù vậy họ cũng không thể từ chối, thanh niên trai tráng liên tục bị gom từ khu cách ly ra tiền tuyến tham gia những trận công kiên ác liệt nhất.

Đội quân bù nhìn do người Ngải Nhĩ Địch Á danh dự lập nên phải xông pha trận mạc, hy sinh vô số mà còn bị phạt nếu tác chiến không thuận lợi.

Trong tình cảnh đó, Cách Lý Sa bắt đầu kế hoạch tả hữu hỗ bác, một mặt tuyên truyền trong quân đội Marley, một mặt tuyên truyền ở nước láng giềng.

Ở nước bạn thì tuyên truyền tính chính đáng của việc chống xâm lược, ở Marley thì tuyên truyền sự sai lầm của cuộc chiến.

Đương nhiên ông cũng không quên chiêu bài sở trường của Binh đoàn Dân binh là thâm nhập nông thôn.

Cách Lý Sa dẫn dắt những người cùng chí hướng đến các làng quê Marley để giao lưu với những người khốn khổ, tìm hiểu hiện trạng đất nước.

Quốc gia Marley thực ra cũng chẳng khác Ngải Nhĩ Địch Á là bao, đều chẳng màng đến sống chết của dân nghèo.

Chỉ có điều ở Marley, mọi thứ không như ý đều có thể đổ lên đầu người Ngải Nhĩ Địch Á, còn ở Ngải Nhĩ Địch Á thì Cự nhân phải gánh hết.

Đối tượng đổ lỗi khác nhau thôi.

Cách Lý Sa cảm thán rằng nhân loại quả nhiên đại đồng tiểu dị, mọi người oán trách vì hiện trạng không đổi được, nếu đổi được thì oán hận sẽ ít đi nhiều.

Vấn đề là làm sao để họ chuyển biến quan niệm để cùng chiến đấu với người Ngải Nhĩ Địch Á.

Thực ra rất đơn giản, chỉ cần tầng lớp cao phong tỏa bớt tuyên truyền đối kháng dân tộc thì dân gian tự khắc sẽ hợp tác, dù trong lòng có thể không cam tâm nhưng hành động chắc chắn sẽ phối hợp.

Cho nên vẫn phải lật đổ quý tộc Marley, phải để một bộ phận người thức tỉnh trước.

Cách Lý Sa tranh thủ thời gian chiến tranh để đoàn kết một nhóm người, lấy nông thôn làm căn cứ địa đối kháng quý tộc.

Khi tuyên truyền tư tưởng mới, ông phải lấy một quốc gia làm hình mẫu.

Bất kể quốc gia đó thực sự thế nào, trong tuyên truyền nó phải là nơi tốt đẹp, tiên tiến, vận hành theo chế độ khác.

Ông lấy nước Đông Dương Hizuru làm ví dụ quê hương của huyết mạch mẹ Tam Lạp.

Đông Dương ở rất xa Marley nên có thể thêu dệt, ông gán cho họ chế độ tuyển bạt nhân tài không dựa vào xuất thân, ca ngợi họ hòa bình, giàu có thế nào, không dựa vào quý tộc để trị quốc ra sao.

Chương 2358

Kết quả cuối cùng là hướng mọi người học tập chế độ Đông Dương để cải tạo Marley.

Nói chung là phải dựng lên một điển hình để người Marley thấy lộ trình của họ không phải duy nhất, việc kế thừa chế độ của Ngải Nhĩ Địch Á chính là lặp lại sai lầm.

Nếu chỉ tuyên truyền lý thuyết mà không có quốc gia tham chiếu thì hiệu quả sẽ rất thấp.

Có hình mẫu rồi mọi người dễ tin hơn, dù sao lý niệm đó đã được thực tiễn thành công, mình chỉ cần bắt chước là làm được, từ đó tính tích cực sẽ cao hơn.

Thời đại này thông tin hạn chế nên người ta nói gì thì dân tin nấy.

Cách Lý Sa nói như đinh đóng cột, cộng thêm chiến dịch tuyên truyền rầm rộ khiến Đông Dương bỗng chốc trở thành thiên đường lý tưởng, một quốc gia không quý tộc do tầng lớp tri thức quản lý mà người Marley nên noi theo.

Nhờ thế, thế lực hiện tại của Cách Lý Sa còn hùng hậu hơn cả Phái Phục quyền 15 năm trước.

Tuy nhiên vẫn còn nhiều người sợ hãi người Ngải Nhĩ Địch Á đột nhiên biến thành Cự nhân.

Cách Lý Sa tiếp tục tuyên truyền: Bị Cự nhân ăn cũng là chết, bị quý tộc hại cũng là chết, xây dựng quốc gia mới cũng có thể chết, vậy chết vì nước chẳng phải tốt hơn sao.

Ông phân tích sâu vào sự nghi ngờ của họ, chỉ rõ rằng họ thực ra là kẻ khinh yếu sợ mạnh.

Ông điểm mặt chỉ tên: Dù là Marley hay Ngải Nhĩ Địch Á, từ trước tới nay chưa bao giờ dám đánh với quốc gia mạnh hơn mình, toàn là bắt nạt kẻ yếu, trước kẻ mạnh thì không dám phản kháng.

Xưa nay ngoài nội chiến Ngải Nhĩ Địch Á, mọi cuộc chiến khác đều dựa vào ưu thế Cự nhân.

Không có trận nào là lấy yếu thắng mạnh, Marley và dân chúng của nó từ lâu đã trở thành những kẻ ác bá chuyên bắt nạt kẻ yếu.

Kiểu tuyên truyền không nể mặt này đã mắng tỉnh không ít người Marley, cộng thêm việc cuộc chiến lần này gặp phải sự phản kháng chưa từng có, ưu thế truyền thống của Marley biến mất rõ rệt khiến nhiều người nhận ra Cách Lý Sa nói đúng.

Khi thực sự gặp đối thủ mạnh, họ chẳng có niềm tin chiến thắng.

Họ nhận ra ưu thế của mình chỉ là nhất thời chứ không phải Marley có ưu thế văn minh vĩnh cửu.

Khi chiến tranh kéo dài được nửa năm, nội bộ Marley đã sục sôi vì chưa từng có cuộc chiến nào kéo dài như thế.

Trước đây chỉ cần Cự nhân xông lên là đối phương đầu hàng, giờ đây nước láng giềng không những không hàng mà còn kháng cự ngoan cường suốt nửa năm, khiến kinh tế đế quốc Marley bị ảnh hưởng nặng nề, quân phí thâm hụt nghiêm trọng.

Vốn dĩ họ lấy chiến tranh nuôi chiến tranh, thắng là có nô lệ, tài nguyên và của cải, kiếm được một khoản lớn, suốt một trăm năm qua vẫn vậy.

Giờ cuộc chiến kéo dài, tiêu hao nhiều, dù có thắng cũng chẳng lời lãi bao nhiêu.

Có đáng để đánh tiếp không.

Không đáng, nhưng vẫn phải đánh, vì nếu Marley rút lui không thắng, hậu quả rất nghiêm trọng: Cả thế giới sẽ biết ưu thế quân sự của Marley đã hết, họ sẽ không còn sợ Marley nữa.

Lúc đó kẻ thù cũ sẽ tìm đến tận cửa, vị thế dẫn đầu cũng không giữ được.

Vì không thể chấp nhận mất vị thế cường quốc quân sự số một nên họ buộc phải thắng bằng mọi giá.

Nhưng cuộc chiến vượt dự tính này đã giúp các quốc gia nhận ra thời đại đã thay đổi, thời của Cự nhân vô đối đã qua, giờ là thời của đại pháo hạm đội.

Cộng thêm những tuyên truyền loạn xị ngầu trong nội bộ, mọi người chợt nhận ra đế quốc Marley vĩ đại ngày nào giờ đã lộ rõ vẻ mệt mỏi và già nua.

Điều Marley sợ nhất là bị lộ sự yếu kém, nên họ tiếp tục rót tiền vào chiến trường dù không biết bao giờ mới kết thúc.

Mâu thuẫn trong nước vì thế càng trở nên sắc bén.

Để giải quyết, họ dùng chủ nghĩa dân túy để kiểm soát quốc dân, cho họ phát tiết bằng cách tước đoạt tài sản của người Ngải Nhĩ Địch Á trong khu cách ly.

Muốn sống không.

Muốn phát tài không.

Của cải nằm trong tay bọn Ngải Nhĩ Địch Á đấy, cứ cầm vũ khí mà cướp, giết người Marley danh dự không tính là tội, cướp đoạt họ là được quý tộc ủng hộ.

Dù sao chúng cũng là con cháu ác ma, bị cướp là đáng đời.

Dùng dân túy làm kênh xả giận để xoa dịu mâu thuẫn nội bộ.

Ở trên đảo, nhiệm vụ tìm kiếm nội gián không thuận lợi vì căn bản không tìm thấy ai.

Dù đoán là bộ ba quy hương vì họ đột ngột mất tích nhưng không có bằng chứng.

Vì vậy đoàn trưởng Erwin quyết định khởi động chiến dịch đoạt lại tường Maria, lợi dụng sức mạnh Cự nhân để lấy lại tường thành.

Nhưng làm cách nào để lấp lỗ thủng.

Trong nguyên tác, Eren dùng năng lượng hóa cứng sau khi ăn tủy sống Cự nhân Thiết Giáp để biến thân thể thành khối đá khổng lồ lấp lỗ thủng.

Hiện tại dù có tủy sống nhưng chưa cho Eren ăn, nên họ vẫn dùng phương pháp cũ: Đến tường Maria tìm tảng đá phù hợp.

Xuất phát.

Hơn một trăm con ngựa cùng nhóm tân binh và xe chở nhu yếu phẩm lên đường.

Lần này họ chọn đi đêm.

Ban đêm Cự nhân hoạt động chậm, binh sĩ dùng đá phát sáng từ tầng hầm nhà thờ làm đèn pin.

Họ lặng lẽ rời khỏi sự bảo vệ của tường thành, dấn bước trên con đường về nhà.

Thực tế, Binh đoàn Dân binh đã xuất phát trước một bước để mở đường, Cự nhân đã bị dọn dẹp gần hết nên dọc đường không gặp vấn đề gì lớn.

Họ thuận lợi tới tường Maria, sau 5 năm nơi này vẫn như cũ.

Erwin nhớ lại câu hỏi thuở nhỏ trong lớp học: Làm sao chứng minh được sự thật là bên ngoài tường thành đã bị Cự nhân chiếm lĩnh.

Thực tế bằng chứng rất ít, nên ông luôn khao khát biết thế giới bên ngoài có gì.

Giờ đây sự thật có lẽ nằm trong căn hầm nào đó ở tường Maria, tim ông đập liên hồi.

Trước khi đi, Eren và Erwin đã tìm gặp bạn thân của Cách Lý Sa và xác nhận ông từ bên ngoài tường đến.

Người bạn đó chính là cựu đoàn trưởng Điều tra binh đoàn, hiện là giáo quan đầu trọc của đội huấn luyện.

Năm xưa ông dẫn quân viễn chinh đã phát hiện ra Cách Lý Sa bên ngoài thành, đưa về và còn làm mai cho ông với vợ.

Giáo quan không ngờ mình vô tình tác hợp cho mối duyên này vì ông cũng thầm thương người phụ nữ đó.

Sau này khi chứng kiến bao hy sinh mà mình vẫn sống, ông rơi vào trạng thái tự nghi ngờ bản thân, cho rằng mình dù cố gắng thế nào cũng không thể thành công, chỉ lặp lại thất bại vì mình là kẻ vô năng.

Thời kỳ đó giáo quan tràn ngập năng lượng tiêu cực, gặp lại người thầm mến nay đã làm mẹ, ông buông lời đả kích: Đứa trẻ này cũng chỉ là người bình thường thôi.

Người mẹ đáp lại bằng một câu khiến ông chết lặng: Người bình thường không được sao.

Không đặc biệt không được sao.

Thằng bé được sinh ra trên đời này đã là điều tuyệt vời rồi.

Giáo quan cảm thấy mình đến cả một phụ nữ gia đình cũng không cãi thắng được, càng thấy mình vô dụng.

Đời người có ba giai đoạn: Thừa nhận cha mẹ mình bình thường, thừa nhận bản thân bình thường, và thừa nhận con cái mình bình

thường.

Giáo quan ở tầng thứ hai, còn mẹ Eren đã ở tầng thứ ba.

Giáo quan kể hết những gì biết về cha Eren cho mọi người, để họ biết căn hầm kia chứa đựng bí mật về thế giới bên ngoài.

Cả nhóm đến tường Maria, nơi Cự nhân đã bị dân binh dọn sạch, đá cũng đã chọn sẵn, chỉ chờ Cự nhân đến vác.

Chương 2359

Chiến lực của Binh đoàn Dân binh mạnh vậy sao.

Hange cảm thấy cần phải đánh giá lại họ.

Erwin nhìn những binh sĩ trên tường thành với vô số nghi vấn, không rõ mục đích của họ là gì, cảm giác họ đang giấu giếm điều gì đó.

Binh trưởng Levi cũng dán mắt vào Đỗ Lan.

Anh nhớ lại lời biểu muội Mikasa: Phải cẩn thận với Đỗ Lan.

Anh đã cứu Mikasa ra khỏi thành phố ngầm, dù không có bằng chứng trực tiếp cô là con gái của cậu mình nhưng nhìn cô anh thấy cảm giác quen thuộc mờ nhạt, có lẽ là liên kết của tộc Ackerman.

Anh coi cô là biểu muội, cứu cô chỉ là chuyện tiện tay.

Nhưng tại sao cô lại bảo anh phải cẩn thận với Đỗ Lan.

Cô quen Đỗ Lan từ khi nào.

Rất nhiều nghi vấn, Đỗ Lan rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Mọi người trong Điều tra binh đoàn đều thắc mắc.

Thuận lợi đến úng thành, việc tiếp theo rất đơn giản: Lấp lỗ thủng.

Họ dùng máy tời để ra vào úng thành, sau đó dùng bài cũ, Eren hóa Cự nhân vác đá lấp lỗ thủng là xong.

Chiến dịch này đã thực hiện thành công ở tường Rose nên giờ không có vấn đề gì.

Dụ Cự nhân vào góc, Eren vác đá, mọi thứ diễn ra trôi chảy.

Cuối cùng, cả nhóm đến được ngôi nhà cũ nát của Eren.

Eren nhớ lại cảnh tảng đá rơi xuống phá hủy ngôi nhà khi mẹ anh còn ở bên trong.

Anh không tận mắt thấy mẹ bị ăn, nhưng ký ức thường bị bóp méo bởi những gì ta tin tưởng, anh luôn cho rằng mẹ bị ăn thịt, dù sao thì bà cũng đã mất mạng.

Mikasa và Armin đứng bên cạnh an ủi, tiếp thêm sức mạnh cho anh đối mặt với hồi ức.

Trong lúc dọn dẹp phế tích, Đỗ Lan và Erwin đứng trò chuyện: Có căng thẳng không.

Thực sự là có, nhưng có vẻ anh chẳng mấy quan tâm đến bí mật dưới tầng hầm nhỉ.

Erwin nói.

Thực ra chúng ta đều đã có dự đoán trong lòng rồi mà.

Đại khái cũng biết bên ngoài tường thành ra sao.

Đỗ Lan thản nhiên đáp: Tôi quan tâm hơn đến những vong linh trong úng thành này, anh không thấy nơi này rất âm u sao.

Erwin không cảm thấy vậy.

Anh không tin vào linh hồn à.

Rõ ràng thế giới này ngay cả Cự nhân cũng tồn tại, sao anh có thể không tin vào vong linh chứ.

Tôi khác anh, tôi không chỉ tin vào vong linh, tôi còn tin tinh linh, người cây, người lùn, nhân mã đều tồn tại.

Đỗ Lan nói.

Vậy anh cho rằng bên ngoài tường là thế giới của các sinh vật kỳ ảo sao.

Erwin thầm nghĩ nếu vậy thì còn tốt, chỉ sợ bên ngoài toàn là kẻ thù.

Tôi cho rằng họ không ở ngoài tường, mà ở ngay bên cạnh chúng ta, chỉ là không để chúng ta phát hiện thôi.

Erwin cảm thấy đầu óc Đỗ Lan có vấn đề, không thèm tiếp chuyện nữa mà đi xem dọn dẹp phế tích đến đâu rồi.

Dọn dẹp xong, không tìm thấy hài cốt của mẹ Eren, chứng minh bà quả thực đã bị ăn thịt.

Eren nắm chặt nắm đấm, thề sẽ trả thù cho mẹ, dù Cự nhân Siêu Lớn là ai đi nữa cũng phải tiêu diệt cho bằng được.

Cửa tầng hầm lộ ra, vài người tiến vào hành lang.

Chìa khóa của Eren không mở được cửa chính, nhưng cửa gỗ không chắc lắm nên họ trực tiếp phá cửa vào.

Bên trong là một phòng thí nghiệm bình thường, nhưng nhờ đông người nên họ sớm tìm thấy một ổ khóa ẩn trong ngăn kéo bí mật, lúc này chìa khóa của Eren mới có tác dụng.

Mở ra bên trong là ba cuốn nhật ký và một tấm ảnh cũ.

Người trong tường lần đầu thấy ảnh chụp, ai nấy đều kinh ngạc trước kỹ thuật họa hình chân thực vượt xa hiểu biết của họ.

Ánh mắt Erwin nhanh chóng dừng lại ở ba cuốn nhật ký có tiêu đề Nửa đời trước của Cách Lý Sa.

Nó ghi lại cuộc sống của ông trong khu cách ly ở Marley, quá trình trở thành lãnh đạo Phái Phục quyền, sự thất bại, lưu đày và việc nhận được sức mạnh Cự nhân một hành trình đầy sóng gió và thăng trầm.

Từ cái chết của em gái, hạt giống thù hận đã cắm rễ sâu trong lòng

Cách Lý Sa, rồi việc thừa kế Cự Hình Tiến Công buộc ông phải không ngừng tiến về phía trước.

Đọc xong nhật ký, mọi người mới bàng hoàng nhận ra những kẻ đang sống trong tường vốn tự coi mình là nạn nhân, trong mắt người ngoài lại là hậu duệ của lũ ác quỷ đáng tội.

Còn đồng bào họ ở bên kia đại dương đang sống kiếp người hạng thấp với thân phận người Marley danh dự, thảm hại không nỡ nhìn.

Họ đột nhiên cảm nhận được ác ý từ thế giới: Rõ ràng họ chẳng làm gì cả, nhưng chỉ vì xuất thân Ngải Nhĩ Địch Á đã là nguyên tội, vô duyên vô cớ trở thành kẻ thù của cả thế giới.

Thật uất ức, thật áp lực, một cảm giác khó chịu không lời nào tả xiết.

Rõ ràng họ luôn bị tổn thương, tại sao họ lại là kẻ xấu.

Họ không thể chấp nhận kết quả này, cũng không thể chấp nhận cái logic kẻ cướp nực cười đó.

Từ nạn nhân bỗng biến thành ác quỷ, sự xoay chuyển 180 độ này thực sự khó lòng chịu đựng.

Giống như việc vừa bị ai đó đấm một cú trời giáng, đang định đánh trả thì bị kẻ hòa giải ngăn lại, không cho đánh mà còn bảo: Trận này ngay từ đầu là tại mấy người bị đánh nên mới có lỗi đấy.

Điều này cực kỳ khó nghe với những người Ngải Nhĩ Địch Á đầy phẫn khái trong tường, họ muốn đánh trả.

Ba cuốn nhật ký ghi lại rất nhiều chi tiết về thế giới bên ngoài, bao gồm cả cuộc khởi nghĩa thất bại, khiến dân đảo ngây người.

Họ không ngờ sự thật về thế giới lại tàn khốc đến vậy.

Tức là việc họ luôn tuyên truyền mình là những người cuối cùng của nhân loại là sai bét.

Họ không những không phải nạn nhân của Cự nhân, mà còn là ác quỷ thống trị đại lục suốt 1800 năm.

Nhưng tại sao trong tường không có chút tin tức nào.

Không một dòng lịch sử.

Rõ ràng mới chỉ 100 năm trôi qua, sao có thể quên sạch sành sanh như vậy.

Đó là vì Thủy Tổ Cự Nhân có thể tẩy não.

Tộc trưởng gia tộc Reiss nói ra sự thật: Chỉ cần là thần dân Ymir, Thủy Tổ Cự Nhân có thể sửa đổi ký ức của tất cả.

Năm xưa Đại vương thứ 145 không rõ vì lý do gì đã từ bỏ đại lục, xây dựng ba lớp tường thành và sửa đổi ký ức của mọi người.

Đến nước này, không ai biết nên nói gì nữa, hóa ra bấy lâu nay họ chỉ là những con rối bị giật dây sao.

Thực sự không có một chút tự do nào.

Điều tra binh đoàn chúng ta suốt một trăm năm qua cứ liên tục đi nạp mạng chỉ vì một lời nói dối sao.

Đoàn trưởng Erwin muốn khóc mà không ra nước mắt.

Họ không chỉ chẳng biết gì, mà còn phải gánh nợ máu của tổ tiên.

Giờ chúng ta phải làm gì.

Đầu óc thông minh của Hange cũng có chút đình trệ, cô nhìn về phía đoàn trưởng mong tìm hướng đi cho tương lai.

Trước tiên cứ dọn sạch Cự nhân đã.

Erwin cũng chưa biết làm gì tiếp theo, ông cần thời gian suy nghĩ, nhưng dù thế nào cũng phải dọn sạch Cự nhân để có thể bước ra ngoài đảo.

Lòng mọi người nặng trĩu.

Lúc này Eren, sau khi biết sự thật, chỉ muốn kẻ thủ ác phải trả giá.

Ai phái Cự nhân phá tường, ai để Cự nhân tấn công Ngải Nhĩ Địch Á, anh sẽ tìm kẻ đó tính sổ.

Nếu kẻ thù ở bên kia đại dương, anh sẽ sang tận đó.

Chương 2360

Tầng lớp cao đang tranh luận kịch liệt xem có nên công bố sự thật không, để toàn dân cùng chung mối thù.

Chúng ta không thể thiếu kẻ thù, nếu Cự nhân không còn là mối đe dọa, ta phải tạo ra kẻ thù khác để kiểm soát dân chúng, khiến họ phải phục tùng sự thống trị của ta.

Đó là suy nghĩ của các chính trị gia quý tộc.

Quốc gia không thể thiếu kẻ thù, không có kẻ thù thì không có sức mạnh ngưng tụ.

Kẻ thù có thể là dịch bệnh, khủng bố hoặc một địch quốc hùng mạnh, có kẻ thù thì dân mới thấy nguy cơ, mới dễ bị thao túng làm những việc thiếu lý trí.

Đáng tiếc là Đỗ Lan đã sớm cho mọi người biết ai mới là kẻ thù thực sự, ai mới là bạn.

Bài học đấu tranh đầu tiên chính là phân rõ địch ta.

Cự nhân không phải kẻ thù, phía bên kia đại dương cũng không hoàn toàn là kẻ thù.

Kẻ thù thực sự đang ngồi trên sảnh đường cao vời kia, chính là lũ lang sói quý tộc cha truyền con nối, những kẻ muốn con cháu mình mãi mãi là tầng lớp trên.

Giải quyết xong Cự nhân rồi dựng lên kẻ thù mới, đó là tính toán của quý tộc.

Thực tế trong nguyên tác, Nữ vương kế vị cũng làm vậy, vì bình dân không thể tham gia chính sự ngoài việc đi lính, nên ngoài việc phát tiết cơn giận ra bên ngoài, họ chẳng có cách nào cải thiện hiện trạng hay thực hiện ý tưởng cá nhân.

Mỗi người chỉ là một gợn sóng nhỏ trong dòng thác, cứ thế trôi theo dòng.

Nhưng giờ đây Binh đoàn Dân binh có cách làm hoàn toàn khác.

Thông qua các kỳ thi, một lượng lớn bình dân có tư duy đã gia nhập tầng lớp quản lý, họ có chính kiến chứ không bị cao tầng xỏ mũi dắt đi.

Binh đoàn Dân binh đang thảo luận sôi nổi, không chỉ quan chức mà cả binh lính bình thường cũng có thể viết báo cáo.

Trước những gì đang xảy ra, mọi người hăng hái phát biểu.

Ymir là người đầu tiên nghi ngờ nội dung cuốn nhật ký của Cách Lý Sa.

Cô nói rằng vì Cách Lý Sa chỉ sống trong khu cách ly nên hiểu biết của ông chắc chắn có hạn, việc ông nói cả thế giới thù ghét người Ngải Nhĩ Địch Á có lẽ thiếu số liệu thực tế, mà chỉ dựa trên trải nghiệm cá nhân và chính sách bất công của Marley, từ đó phóng đại ác ý của thế giới.

Vậy nên thái độ thực sự của thế giới cần phải do chính họ đi kiểm chứng.

Đúng là như vậy, ba cuốn nhật ký đó ít nhiều mang định kiến chủ quan của Cách Lý Sa.

Điều này Cách Lý Sa cũng đã thừa nhận khi ở trong Binh đoàn Dân binh, nên ông đã viết tiếp cuốn Nửa đời sau của Cách Lý Sa Phần 1 vì đời ông chưa kết thúc nên mới có phần 1, trong đó ông phản tư và sửa sai cho nửa đời trước, dùng lý luận mới để bù đắp những thiếu sót của mình.

Như Ymir đã nói, hạn chế của Cách Lý Sa là tầm nhìn bị bó hẹp trong khu cách ly, nơi thông tin về thế giới bên ngoài đã bị Marley lọc sạch.

Huống hồ ngay cả người Marley chính gốc mấy ai hiểu được thế giới.

Thời này công nghệ chưa phát triển, giao lưu giữa các quốc gia còn hạn hẹp, chủ yếu biết về nhau qua các phương tiện truyền thông quốc tế ít ỏi.

Thế nên việc nói cả thế giới là kẻ thù đúng là một trò đùa kinh điển.

Eren: Cả thế giới đều là kẻ thù của người Ngải Nhĩ Địch Á.

Người Ngải Nhĩ Địch Á: Sao tôi không biết nhỉ.

Eren: Chờ tôi giết sạch 80% dân số thế giới rồi thì đúng là vậy đấy.

Quan hệ giữa fan và thần tượng cũng tương tự: Fan nói: Dù thần tượng có là kẻ thù của cả thế giới, tôi vẫn ủng hộ.

Thần tượng nói: Tôi chẳng việc gì phải làm kẻ thù của cả thế giới cả.

Fan đáp: Để tôi giúp anh thành kẻ thù chung của thế giới.

Cuồng nhiệt quá đà đâm ra chẳng phân biệt nổi là fan hay antifan nữa.

Cách Lý Sa năm xưa vì căm ghét Marley nên đã mù quáng tôn thờ Ngải Nhĩ Địch Á của 100 năm trước, hoàn toàn lờ đi 1800 năm bạo chính của đế quốc, thậm chí còn tự huyễn hoặc rằng cả thế giới đang kiếm cớ để nhắm vào dân tộc mình.

Kết quả là ba cuốn nhật ký đó đã truyền thụ nhận thức sai lầm cho con trai ông, khiến Eren sau này biến Ngải Nhĩ Địch Á thành kẻ thù chung của nhân loại thật sự.

Mang danh là vì tốt cho dân tộc nhưng thực chất lại đi ngược lại hoàn toàn.

Trong lúc này, một cuộc điều tra lý trí là cần thiết, phải phái người đi khắp nơi để hiểu thế giới thực sự ra sao.

Nhiệm vụ điều tra bên ngoài đương nhiên được giao cho Binh đoàn Dân binh.

Trong những năm qua, họ đã phát triển máy bay phản lực dùng đá băng nổ làm nhiên liệu, sớm đã có thể rời đảo đi trinh sát quốc tế.

Chào mừng mọi người đến với khu công nghiệp.

Trước mắt các bạn là máy bay, sắp tới các bạn sẽ dùng nó để bay đến đại lục.

Đây là bản đồ, khi tới nơi sẽ có người tiếp ứng, các bạn không cần lo lắng.

Đỗ Lan vui vẻ nói với những người được chọn, trong đó có cả cô con gái rơi Historia, cô cũng tham gia đợt trinh sát này để tìm hiểu thế giới thực, xem họ đối xử với người Ngải Nhĩ Địch Á thế nào và thu thập tư liệu trực tiếp.

Hứa hoàn thành nhiệm vụ.

Mỗi binh sĩ dân binh đều nghiêm túc cam kết sẽ mang về những thông tin khách quan và chân thực nhất, để mọi người không còn phải dựa dẫm vào những tin tức cũ kỹ, phiến diện của Cách Lý Sa nữa.

Trở lại tường thành Maria không có nghĩa là vạn sự đại cát, vẫn còn rất nhiều việc phải làm.

Những úng thành bị phá vỡ cần được xây dựng lại, nông điền hoang phế cần được tu bổ.

Năm năm thời gian đủ để khiến kênh rạch bị tắc nghẽn, thủy lợi mất đi tác dụng, lượng lớn đất đai bị bỏ hoang, việc cần làm là vô cùng nhiều.

Trong khi cư dân Maria và những người từ thành phố ngầm bị cưỡng chế di dời đang nóng lòng chờ đợi ngày về nhà, Đỗ Lan đã lợi dụng thời gian này để hoàn toàn nắm quyền kiểm soát quốc gia.

Hắn ban hành một loạt chỉ thị cấm chỉ tệ nạn mại dâm, cờ bạc và ma túy, đồng thời tiến hành một cuộc Chiến dịch Bão Tố, bởi vì chỉ có bão tố mới có thể quật ngã đại thụ.

Binh đoàn dân binh đã thực hiện một loạt hành động bên trong tường thành Rose và Sina, giáng đòn mạnh mẽ vào các gian thương và quý tộc vi phạm pháp luật.

Với tốc độ nhanh như sấm đánh không kịp bịt tai, dân binh đã xuất kích quyết đoán, đánh cho đám quý tộc trở tay không kịp.

Tuy đám quý tộc luôn đề phòng binh đoàn dân binh, nhưng vạn lần không ngờ tốc độ của Chiến dịch Bão Tố lại nhanh đến thế, diện tích tấn công lại rộng đến vậy.

Ngay lập tức, một lượng lớn quý tộc tham gia vào các tệ nạn toàn quân bị diệt, nếu không bị cưỡng chế giam giữ thì cũng bị đưa ra công thẩm và xử bắn.

Việc truy quét thành phố ngầm lại càng là một sự kiện mang tính sử thi.

Trong mấy thập kỷ qua, vô số tội phạm ẩn náu tại nơi tam không quản như thành phố ngầm, vậy mà chỉ trong sớm tối đã bị toàn bộ di dời ra ngoài để tiến hành cải tạo.

Ngoại trừ vài tên tội phạm cực ác, phần lớn du đãng và phụ nữ lầm lỡ đều được tiếp nhận cải tạo để họ quay lại cuộc sống bình thường.

Chiến dịch Bão Tố vừa ra tay đã khiến quốc dân Ngải Nhĩ Địch Á nhận ra rằng binh đoàn dân binh không chỉ khác biệt so với bốn binh đoàn lớn trong lịch sử khi đánh cự nhân, mà trong việc xử lý nội chính cũng hoàn toàn khác hẳn.

Họ không cho phép quốc dân đọa lạc, không phải muốn duy trì hiện trạng, mà là muốn quốc dân có cuộc sống tốt đẹp hơn.

Chính vì vậy mới có khẩu hiệu phù bần tiên phù chí giúp nghèo trước hết phải giúp ý chí.

Sự khác biệt này khiến hảo cảm của quốc dân đối với dân binh tăng vọt, mọi người đều cảm thấy để Đỗ Lan làm Tổng thống cũng không tệ.

Tuy nhiên sự việc vẫn chưa kết thúc, bởi vì cự nhân bên ngoài tường thành Rose vẫn chưa giải quyết xong.

Trong nguyên tác, vì Ngải Luân có năng lực cứng hóa nên đã lập ra một đoạn đầu đài cự nhân, thông qua những quả chùy sắt nặng nề tập kích cự nhân bị dẫn dụ vào, trải qua hơn nửa năm là có thể dọn sạch cự nhân bị lưu vong trên đảo suốt hơn một trăm năm qua.

Hiện tại Ngải Luân chưa có năng lực này, nên không thể chế tạo đoạn đầu đài cự nhân.

Nhưng trong thời đại này, nhờ có Đỗ Lan, khoa học kỹ thuật đã phát triển sang một lĩnh vực mới.

Đỗ Lan đã chế tạo một loại binh khí chống cự nhân, gọi là máy phát bão tố.

Vì chỉ có bão tố mới quật ngã được đại thụ, mà lực đẩy sản sinh từ Băng Bạo Thạch có thể thúc đẩy chiến sĩ cơ động cao, vậy chỉ cần khuếch đại công suất là có thể tạo ra một vũ khí bão tố khổng lồ.

Dùng Băng Bạo Thạch có thể vận hành phi cơ, cũng có thể quật ngã cự nhân.

Thế là vũ khí bão tố được đưa ra ngoài tường thành cao, không nương tay quật ngã lũ cự nhân.

Khi cự nhân ngã xuống, binh sĩ sử dụng súng hỏa dược đâm xuyên yết hầu để tiêu diệt.

Tốc độ diệt cự nhân nhờ đó nhanh hơn rất nhiều, lũ cự nhân ngày càng ít đi, và cuối cùng mọi người cũng đã đến được bờ biển.

Chương 2361

A Nhĩ Mẫn cuối cùng đã thực hiện được nguyện vọng, cả ba người cùng nhau ngắm biển.

Nhưng biểu tình của Ngải Luân rất trầm trọng, hắn nhìn về phía đại dương tương lai, nhớ lại nhật ký của cha mình, bên kia đại dương toàn là kẻ thù.

Biển cả rộng lớn không còn tường cao ngăn cản, hiện tại họ đang đối mặt với một thế giới bao la, nhưng kẻ thù vẫn không hề biến mất.

Những kẻ phái cự nhân đột kích tường thành, hại chết mẹ mình vẫn chưa bị tiêu diệt, Ngải Luân biết chiến đấu vẫn chưa thể kết thúc: Phía bên kia biển là kẻ thù.

A Nhĩ Mẫn và Tam Lạp lúc này cũng có ánh mắt nghiêm túc, họ cũng nghĩ đến ác ý của toàn thế giới đối với người Ngải Nhĩ Địch Á.

Rõ ràng họ chẳng làm gì cả, nhưng lại phải gánh chịu tiếng xấu từ tổ tiên một trăm năm trước, thật sự là có chút khó chịu.

Tâm trạng ngắm biển vốn có cũng trở nên nặng nề, cả ba đều không biết tương lai rồi sẽ ra sao.

Dọc theo bờ biển có thể phát hiện một bến cảng, đây chính là bến cảng mà người Mã Lai xây dựng để lưu vong cự nhân, lợi dụng địa thế xây nên một con đê cao ngất.

Bình thường khi có tội phạm bị lưu vong, họ bị tiêm dịch tủy sống rồi bị ném xuống đê, biến thành cự nhân thì không bò lên nổi.

Hiện tại người Ngải Nhĩ Địch Á muốn chiếm lĩnh con đê này, nếu có tàu thuyền nào tới nữa thì sẽ đoạt lấy hết.

Trong nguyên tác là dùng sức mạnh cự nhân để phá hủy trực tiếp, nhưng Lý Tam một người xuyên không khác hoặc đồng đội cho rằng đoạt lấy tàu thì mới có cách lái tàu ra nước ngoài, mới có thể tìm hiểu thế giới bên ngoài.

Tuy trận chiến đoạt hạm đội khá tàn khốc, nhưng dùng sức mạnh cự nhân làm uy hiếp vẫn rất hữu dụng, bắt sống được không ít tù binh Mã Lai.

Những tù binh này trước tiên được an trí tại bến cảng.

Dĩ nhiên người Mã Lai tuyệt đối không phục, nhưng vì sợ hãi nên không dám phản đối.

Đỗ Lan để tù binh dạy dân đảo cách lái chiến hạm, bọn họ có trăm ngàn lần không nguyện ý, nhưng Đỗ Lan vừa uy hiếp vừa dụ dỗ, đủ mọi thủ đoạn ép buộc họ phải giúp đỡ.

Đám tù binh này cũng không còn cách nào, chỉ đành làm theo.

Thông qua thẩm vấn, họ biết lý do hạm đội này đến Mã Lai rất đơn giản, chính là muốn khai thác chiến trường thứ hai.

Vì chiến tranh với nước láng giềng đang giằng co không dứt suốt hơn một năm, kinh tế và tài nguyên của Mã Lai đều cạn kiệt, nên họ muốn lên đảo cướp đoạt tài nguyên.

Đội quân này chính là quân tiên phong, chuẩn bị xây dựng cứ điểm trên đảo, nếu thời cơ chín muồi sẽ bắt đầu đổ bộ tác chiến.

Không đánh hạ được nước láng giềng, nhưng Mã Lai cảm thấy mình có thể hạ gục Ngải Nhĩ Địch Á, quả nhiên là chuyên chọn quả hồng mềm để nắn.

Với tầm nhìn chiến lược này của Mã Lai thì khỏi đánh đấm gì nữa cho xong, không biết tối ưu hóa chiến thuật, không biết nâng cấp quân đội, chỉ nghĩ chỗ này đánh không lại thì quay đầu đánh đối thủ khác, thật chẳng ra hồn.

Nhưng giờ đây những chiến hạm này đều thuộc về Ngải Nhĩ Địch Á, đồng thời ý đồ của Mã Lai cũng châm ngòi cơn giận của bọn Ngải Luân, họ thật sự muốn phản công Mã Lai.

Lúc này lại có một nhóm người Mã Lai chủ động tới đầu hàng, họ tự xưng là Nghĩa dũng binh phản Mã Lai, người phụ nữ dẫn đầu tên là Y Lôi Na.

Cô ta là người sống sót sau khi đất nước bị Mã Lai diệt vong, sau đó bị bắt gia nhập quân đội Mã Lai làm bia đỡ đạn, nhưng họ đã âm thầm tập hợp lại để phản đối bạo chính của Mã Lai.

Vì vậy họ đến đảo để cung cấp sự giúp đỡ và mang theo kỹ thuật.

Đỗ Lan hoan nghênh họ, dù sao kẻ thù của kẻ thù là bạn, hiện tại họ thực sự cần nhiều sự giúp đỡ hơn.

Tuy nhiên, đám Nghĩa dũng binh này thực ra không đơn giản như vẻ bề ngoài, Y Lôi Na còn lén lút liên lạc với Ngải Luân.

Không ai biết hai người họ đã nói những gì, nhưng sau đó Ngải Luân trở nên khác lạ, hắn chủ động xin đi theo Nghĩa dũng quân đến Mã Lai để điều tra thực địa.

Ngải Nhĩ Văn sau khi cân nhắc đã chấp nhận đề nghị này, dù sao vốn dĩ cũng phải ra nước ngoài điều tra, Ngải Luân đi cũng không vấn đề gì, nhưng Đỗ Lan yêu cầu Ngải Luân tuyệt đối không được biến thân cự nhân, bất luận gặp phải chuyện gì.

Ngải Luân dĩ nhiên đồng ý, sau đó cùng Nghĩa dũng quân đổ bộ vào nước Mã Lai, bước ra bước đi đầu tiên.

Họ đi tới quốc gia khác đổi thuyền rồi mới đến Mã Lai.

Nơi này ngoại trừ giọng nói có chút khác biệt thì kiến trúc, phong tục đều không khác mấy so với Ngải Nhĩ Địch Á.

Vì vậy những người điều tra từ đảo tới không cần lo bị vạch trần, chỉ cần không tùy tiện mở miệng là sẽ không lộ sơ hở, họ trông giống hệt người Mã Lai.

Bến cảng rất náo nhiệt, nhưng trong sự náo nhiệt ấy cũng ẩn chứa một tia bất an, đó là khoảng cách giàu nghèo cực lớn.

Rất nhiều người áo quần rách rưới ngồi thẫn thờ trong góc, gầy gơ xương.

Cách cảng không xa là trại tị nạn, bên trong toàn là những người tị nạn chạy trốn từ những quốc gia bị Mã Lai xâm lược.

Họ sống ở đây, hình thành một xã hội tị nạn quái thai.

Trong trại tị nạn có đủ loại xưởng nhỏ, nhưng không có tự do, cũng chẳng có tôn nghiêm, như bèo dạt không rễ, không có chút an toàn nào.

Những gì mắt thấy tai nghe khiến Ngải Luân cảm thấy nghẹt thở, hắn chỉ thấy Mã Lai quả nhiên là một kẻ thù tà ác, là kẻ thù mà họ nhất định phải đánh bại.

Những người khác nhìn vào cũng cảm thấy quốc gia Mã Lai này căn bản không bằng Ngải Nhĩ Địch Á, họ chẳng có tư cách gì để thù thị hay gọi mình là ác ma.

Thành thị cảng đã phơi bày những mâu thuẫn sắc nhọn trong lòng nước Mã Lai: một mặt nó là cường quốc quân sự số một thế giới, mặt khác vì Mã Lai chinh chiến không ngừng đã dẫn đến bi kịch kép cả trong lẫn ngoài nước.

Lợi nhuận từ chiến tranh của Mã Lai chẳng biết đã rơi vào túi ai.

Dĩ nhiên là rơi vào túi những kẻ buôn vũ khí.

Đánh nhau là để kiếm tiền, kiếm tiền là để đánh nhau, cả quốc gia chỉ có hệ thống công nghiệp quân sự là đồ sộ nhất, còn dân sinh thì ai quan tâm.

Dù sao chỉ cần để cho đám bình dân bất mãn có chỗ trút giận là được, mà người Ngải Nhĩ Địch Á trong khu cách ly chính là bao cát có sẵn.

Có gì bất mãn cứ trút hết vào khu cách ly.

Bình dân Mã Lai cũng làm thế, mà người Ngải Nhĩ Địch Á trong khu cách ly cũng không dám phản kháng.

Đồng thời vì chiến tranh của Mã Lai là phá hoại bên ngoài, nên lượng lớn người tị nạn nước ngoài tràn vào Mã Lai, hoặc là trở thành ngụy quân, hoặc là cầu sinh trong trại tị nạn.

Ở lại tổ quốc đã bị tàn phá cũng chẳng có ngày lành, vì hệ thống công nghiệp đã bị Mã Lai phá hủy hết, Mã Lai chỉ cần khoáng sản của các nước đó chứ không cần thứ gì khác, ở lại trong nước thì làm công nhân mỏ, làm nô lệ phục dịch quân nhân Mã Lai.

Đối mặt với cục diện này, các điều tra viên Ngải Nhĩ Địch Á đều trợn mắt há mồm, không ngờ sống ở đây còn chẳng bằng trên đảo.

Trên đảo chỉ có cự nhân, mà cự nhân thì có tâm địa xấu xa gì đâu.

Thể tích cự nhân hiển nhiên như thế, mục đích lại đơn thuần, loại kẻ thù như cự nhân còn đáng yêu gấp trăm lần người Mã Lai.

Người Mã Lai vì cướp đoạt khoáng sản lân bang mà chỉ mang tới tai nạn, giống như đám châu chấu khiến người ta buồn nôn.

Càng nhìn càng thấy lạnh lòng, quốc gia Mã Lai này hoàn toàn là tiêu chuẩn kép từ đầu đến cuối.

Một mặt phóng đại tuyên truyền sự tàn bạo của người Ngải Nhĩ Địch Á trăm năm trước, mặt khác những việc chính mình làm chẳng hề kém cạnh.

Hơn nữa Mã Lai trong một trăm năm qua có ưu thế kép về cự nhân và khoa kỹ, nên các quốc gia khác không cách nào phản kháng.

Nhưng ưu thế một trăm năm ấy chỉ không ngừng tạo ra hận thù mà không xây dựng được một trật tự mới hiệu quả, chỉ có thể nói người Mã Lai cũng giống người Ngải Nhĩ Địch Á năm xưa, không được lòng người.

Hiện tại ưu thế đang giảm dần, các quốc gia khác nhờ sự gia trì của khoa kỹ đang ngày càng mạnh lên.

Người Mã Lai trong lòng đều chột dạ, tuy vẫn tiếp tục rót tiền, tiếp tục đánh, nhưng cuộc chiến này đã kéo dài hơn một năm, tiêu hao viễn vượt quá thu nhập, có thể nói ưu thế của Mã Lai chỉ còn lại cái vỏ rỗng.

Nhưng đâm lao phải theo lao, Mã Lai không thể không đánh, họ vẫn chưa chuẩn bị tâm lý để bước xuống khỏi ngai vàng số một thế giới.

Họ thậm chí còn tin rằng chỉ cần đánh hạ được Ngải Nhĩ Địch Á, đoạt được sức mạnh Thủy Tổ và Băng Bạo Thạch, thì họ có thể ngồi vững vị trí số một thêm một trăm năm nữa.

Mục tiêu của Mã Lai rất trực tiếp và rõ ràng, nhưng đối với nhóm Ngải Luân thì đây chẳng phải tin tốt lành gì.

Chương 2362

Đối mặt với thực lực quân sự của Mã Lai, trên đảo không có đủ sức mạnh quân sự để phòng ngự.

Sau khi tìm hiểu nhất định, Ngải Luân và mọi người đều rơi vào nỗi u sầu sâu sắc, họ không biết phải đối mặt với thế giới này như thế nào.

Mọi người đều nói họ là ác ma, mà Mã Lai lại nhăm nhe tài nguyên của họ, chiến tranh xem ra là không thể tránh khỏi, mà họ lại không có đủ thực lực.

Trên đảo chỉ có hơn một triệu dân, trong khi Mã Lai có hàng chục triệu dân, đồng thời kỹ thuật quân sự lại có khoảng cách lớn.

Mã Lai có khí cầu, xe tăng, chiến liệt hạm, còn trên đảo chỉ có thiết bị cơ động lập thể, nhìn thôi cũng biết đánh không lại.

Nhìn cảnh tượng bi lương trong trại tị nạn, Ngải Luân biết nếu họ bị xâm lược, kết cục cũng sẽ như thế này.

Ngải Luân im lặng, sau đó hắn chuẩn bị lẻn vào khu cách ly để tiếp tục điều tra.

Hắn nói đơn giản với A Nhĩ Mẫn và Tam Lạp rồi đi tới chiến trường, lẻn vào trại thương binh.

A Nhĩ Mẫn và Tam Lạp khi trở về đã bị phê bình, nhưng cũng không cách nào khác, dù sao họ cũng không ngăn được Ngải Luân.

Vậy sao, Ngải Luân sau khi thấy những thứ đó thì trạng thái không tốt à.

Chắc chắn là đang lo lắng cho tương lai.

Đỗ Lan nhìn họ nói: Các cậu cũng không cần căng thẳng, tôi không phải Ngải Nhĩ Văn, tôi sẽ không phê bình các cậu.

Một khi Ngải Luân đã đưa ra lựa chọn của mình, thì các cậu cũng phải tiếp tục chiến đấu mới được.

Đến đúng lúc lắm, chúng ta đã phát triển một loại binh khí mới, cần người điều khiển.

Thế là các binh sĩ khóa 104 được đưa vào thành phố ngầm, nơi này đã được cải tạo thành bãi thử nghiệm binh khí mới.

Đây là cự nhân.

A Nhĩ Mẫn và Tam Lạp không ngờ trong thành phố ngầm lại thấy Siêu đại hình cự nhân, mà không phải chỉ một, mà là ba con.

Siêu đại hình cự nhân.

Tam Lạp rất kích động, hận không thể xông lên chiến đấu ngay.

Đừng căng thẳng, những cự nhân này đều đang ngủ say.

Tìm được từ đâu vậy.

A Nhĩ Mẫn kích động hỏi.

Trong tường, vốn dĩ chúng ta chuẩn bị dỡ bỏ tường thành, không ngờ bên trong cao tường lại là cự nhân, thế là chúng ta vận chuyển chúng tới đây.

Ông nói binh khí mới chính là những thứ này sao.

A Nhĩ Mẫn đã bắt đầu run rẩy.

Đúng vậy, khi Ngải Luân biến thành cự nhân, bản thể chẳng phải ở sau gáy cự nhân, thông qua thần kinh để điều khiển cự nhân sao.

Hiện tại chúng ta cũng phải thông qua thần kinh để điều khiển cự nhân, sau đó chúng ta mặc thêm giáp cho Siêu đại hình cự nhân, chỉ cần thành công thì chúng ta không cần sợ Mã Lai nữa.

Hiện tại chúng ta đang nghiên cứu khung xương tinh thần, nghiên cứu đã có thành quả, các cậu sẽ là đợt thí nghiệm đầu tiên.

A Nhĩ Mẫn và Tam Lạp trợn mắt há mồm, không ngờ lại có kỹ thuật như vậy.

Đỗ Lan tuyên bố khoa học kỹ thuật sinh hóa là sở trường của hắn, đây chỉ là thử tài mọn mà thôi.

Thách thức duy nhất là dùng công nghệ thời Thế chiến I để chế tạo Gundam và EVA, nhưng rốt cuộc vẫn thành công.

Một bên tiến hành lái thử, một bên tiến hành phẫu thuật ngoại khoa cho cự nhân để cấy khoang điều khiển và thêm giáp ngoài.

Cải tạo cự nhân rất đơn giản, chính là để sinh vật và cơ khí kết hợp với nhau.

Lần lái thử đầu tiên bắt đầu, các điều tra viên ngay lập tức tiến vào một không gian khác biệt, nơi đây là một vùng cát vàng, chẳng mấy chốc họ bị cát vàng bao phủ, rồi phát hiện cát vàng hình thành nên ngoại hình Siêu đại hình cự nhân.

Tiếp đó họ cảm giác mình đã trở thành Siêu đại hình cự nhân và có thể thao tác cự nhân để chiến đấu.

Rất thuận lợi, tiếp theo nên suy nghĩ cách vận chuyển những binh khí này.

Không thể cứ để cự nhân hành động mãi, vì nếu thời gian dài, người điều khiển sẽ bị cự nhân tiêu hóa mất.

Cho nên chỉ có thể thao tác trong thời gian ngắn khi chiến đấu, còn khi di động vẫn cần sử dụng kỹ thuật.

Hay là cải tạo khẩu đại pháo quật ngã đại thụ thành máy phóng robot đại pháo.

Có triển vọng đấy, dù sao đây cũng coi như siêu robot, dùng đại pháo phóng đi là rất hợp lý.

Chiến tranh kéo dài đến năm thứ tư, Mã Lai giống như đang nhổ từng cái đinh, nhích lên từng bước gian nan, hầu như trận chiến nào cũng tổn thất thảm trọng.

Và giờ đây trận chiến quyết định đã bắt đầu.

Đây là yếu tắc quân sự cuối cùng của nước láng giềng, đồng thời cũng là cảng quân sự, bên trong vịnh biển là hạm đội cuối cùng của họ.

Giải quyết xong họ, Mã Lai sẽ triệt để tiêu diệt hải quân nước láng giềng, chi phối tuyến đường thương mại trên biển, không còn phải lo kẻ thù có được tài nguyên nữa.

Một trận định thắng phụ, nên phải dùng mọi thủ đoạn.

Vì yếu tắc rất khó công phá trực diện, nên họ chuẩn bị không đầu cự nhân.

Do Dã Thú cự nhân khống chế lũ cự nhân tiến hành sự hủy diệt cuối cùng đối với kẻ thù.

Khí cầu chậm rãi bay đến trên không yếu tắc, bay ở độ cao mà pháo phòng không bắn không trúng, sau đó một đám người Ngải Nhĩ Địch Á mặc áo bó lần lượt nhảy xuống từ khí cầu.

Cát Khắc thấy độ cao đã vừa đủ, lập tức gầm lên một tiếng.

Té ra những người này đều đã được tiêm dịch tủy sống của Dã Thú cự nhân, chịu sự khống chế của hắn.

Hơn nữa Dã Thú cự nhân có thể quyết định khi nào cho họ cự nhân hóa, chỉ cần thông qua tiếng gầm là có thể khiến tất cả biến thành cự nhân.

Dĩ nhiên không phải Dã Thú cự nhân nào cũng có năng lực này, Cát Khắc là trường hợp đặc biệt vì trong người có huyết thống vương tộc.

Uỳnh.

Màn sương trắng bao phủ cả bầu trời, đó là biểu tượng của việc biến thân cự nhân, lũ cự nhân rơi xuống đất bắt đầu tàn phá.

Trong yếu tắc, súng máy và đại pháo điên cuồng khai hỏa, nhưng lũ cự nhân căn bản không dừng lại.

Phải nói rằng kỹ thuật dùng cự nhân của bên ngoài đã đạt tới đỉnh cao, trong khi các nước lân cận đối phó với cự nhân vẫn chưa có phương pháp hiệu quả, thậm chí không rõ nhược điểm của cự nhân nằm ở đâu.

Cho nên hiện trường tuy rất náo nhiệt nhưng hoàn toàn là bắn loạn xạ.

Lúc này hạm đội trên mặt biển lần lượt xoay chuyển pháo đài, các chiến liệt hạm xếp thành hàng chuẩn bị thực hiện cuộc tấn công bao phủ cuối cùng vào yếu tắc.

Ý chí chiến đấu của binh sĩ nước láng giềng thật đáng kinh ngạc, và họ nỗ lực chiến đấu như vậy là vì biết đế quốc Mã Lai đối với các quốc gia chiếm đóng chỉ có phá hoại chứ không có kiến thiết.

Người Mã Lai như lũ châu chấu, nếu họ thua, người Mã Lai sẽ ăn sạch sành sanh họ, vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên nổi.

Thế nên giờ đây mỗi lần Mã Lai phát động chiến tranh đều gặp phải sự kháng cự quyết liệt, có quá nhiều tấm gương thất bại khiến kẻ thù của Mã Lai nhận rõ bộ mặt của họ.

Thế là hạm đội phát động phản công vào cả đồng đội trong yếu tắc lẫn lũ cự nhân, đạn pháo rơi vào trong yếu tắc, những vụ nổ rực lửa quét sạch lũ cự nhân.

Tuy họ không biết nhược điểm của cự nhân, nhưng khẩu kính đại pháo của họ lớn hơn nhiều so với đại pháo trên đảo, tầm bắn và uy lực đều vượt xa pháo nội địa, có thể dùng đại pháo để tiêu diệt cự nhân.

Dã Thú cự nhân thấy vậy lập tức chộp lấy đạn pháo trong yếu tắc ném về phía mặt biển, cánh tay của hắn có lực như máy bắn đá, đạn pháo ném đi va chạm với chiến hạm cũng tạo ra những vụ nổ.

Nhưng đồng thời Dã Thú cự nhân cũng bị đánh cho tan tác.

Có thể nói là lưỡng bại câu thương, nhưng chiến tranh cuối cùng cũng kết thúc.

Mã Lai lại thắng, ít nhất là họ cho là vậy.

Còn những binh sĩ người Ngải Nhĩ Địch Á đều bị đưa trở lại khu cách ly, bất kể họ lập công lớn thế nào cũng không được thăng tiến, thậm chí cả phần thưởng vật chất cơ bản nhất cũng không có.

Tuy nhiên có một số binh sĩ vẫn khá vui vẻ, ví dụ như Giả Bích, người tham gia trận quyết chiến cuối cùng với tư cách là binh sĩ nhi đồng.

Trong chiến tranh, cô ta có thể nói là dũng cảm không sợ hãi, lợi dụng thân phận trẻ con để gây mê kẻ thù và lập không ít công lao.

Nhưng lập công thì sao chứ.

Chương 2363

Chẳng có thay đổi thực chất nào, nhưng cô ta vẫn vui vì nghĩ rằng mình sẽ được kế thừa sức mạnh cự nhân, đó là một sự vinh quang vô cùng.

Đúng vậy, vinh quang chính là phần thưởng duy nhất cấp cho người Mã Lai danh dự, mà phần thưởng này chỉ có hiệu lực trong khu cách ly, ra khỏi đó là vô giá trị.

Giả Bích hớn hở trở về nhà, kể lại những gì thấy trên chiến trường, cô ta rất kích động, cho rằng đây là một thắng lợi nữa của Mã Lai.

Cô ta căn bản không biết khu cách ly hiện tại phải nộp thuế nặng thế nào, và bị người Mã Lai khinh thường, tấn công ra sao.

Thắng lợi của Mã Lai không phải là thắng lợi của những người Mã Lai danh dự, Giả Bích lúc này vẫn chưa nhận ra điều đó, cô ta vẫn tưởng chỉ cần nỗ lực chiến đấu cho Mã Lai thì chắc chắn sẽ được đáp lại bằng sự thiện chí.

Cô ta không biết nỗ lực của mình chỉ là vô ích, Mã Lai tuyệt đối không thể cho cô ta bất kỳ phần thưởng nào.

Chiến tranh tạm lắng, một lượng lớn người Mã Lai danh dự thương tàn trở về khu cách ly, rồi bị lãng quên trong góc tối.

Ngải Luân cũng vào khu cách ly, gặp được anh trai, gặp được ông nội, lúc này cơn giận của hắn đối với Mã Lai ngày càng mãnh liệt.

Bởi vì những gì mắt thấy tai nghe đều tàn bạo như thế, thấy một thế giới lấy người Mã Lai làm trung tâm, còn người phi Mã Lai đều không có tôn nghiêm và tự do.

Một thế giới như vậy thà hủy diệt đi còn hơn.

Cộng thêm năng lực nhìn thấu quá khứ tương lai của Tiến Công cự nhân ngày càng mạnh, đặc biệt là sau khi gặp anh trai, Ngải Luân cảm thấy tương lai mờ mịt đã trở nên rõ nét, hắn muốn xây dựng một thế giới tự do tuyệt đối cho dân đảo.

Từng hàng Siêu đại hình cự nhân sẽ đạp bằng núi sông đại hải, sẽ biến cả thế giới thành hoang mạc.

Nhưng bạn bè của hắn và cư dân trên đảo sẽ được an toàn, sẽ đón chờ một thế giới hoàn toàn mới.

Những gì thấy ở Mã Lai càng củng cố thêm suy nghĩ của Ngải Luân.

Đầu tiên hắn chứng kiến khoảng cách giàu nghèo trong nội bộ Mã Lai, rồi ra chiến trường chứng kiến nỗi khổ của những người Mã Lai danh dự trong quân đội, giờ lại đến khu cách ly, tận mắt thấy đồng bào sống như gia súc.

Hắn tuyệt đối không thể chấp nhận bạn bè mình vừa bước ra khỏi một bức tường cao này lại lập tức bước vào một bức tường cao khác.

Vì vậy quyết tâm của Ngải Luân ngày càng kiên định.

Cát Khắc không hề biết em trai mình hiện tại ngày càng cực đoan, hắn thông qua việc học tập tư tưởng mới đã nhận ra nên thay đổi Mã Lai như thế nào.

Tuy khoảng cách tới việc thực hiện còn xa, nhưng hắn đã biết phải làm gì.

Hiện tại khởi nghĩa đã chuẩn bị sẵn sàng, vốn dĩ hắn muốn mời em trai cùng tham gia, nhưng Ngải Luân hiển nhiên có suy nghĩ riêng.

Cát Khắc phát hiện tình hình của Ngải Luân rất không ổn, hoàn toàn không nhìn thấu được suy nghĩ của hắn.

Sau khi chia tay, Cát Khắc lo lắng tìm đến cha mình.

Cách Lý Sa biết Ngải Luân chắc chắn đã nhìn thấy tương lai: Khi ta còn là Tiến Công cự nhân, ta cũng từng thấy một số tương lai, thậm chí còn bị can nhiễu.

Đó là năng lực của Tiến Công cự nhân, có thể thấy tương lai và thông qua hành động để thực hiện nó.

Cát Khắc trợn mắt há mồm: Tương lai có thể được dự đoán sao.

Vậy chúng ta nỗ lực như thế, chẳng lẽ không thể thay đổi tương lai.

Ít nhất hiện tại những gì Tiến Công cự nhân thấy đều sẽ thành hiện thực, giống như túc mệnh vậy.

Hoặc có lẽ từ một trăm năm trước, khi Tiến Công cự nhân đi đầu phản kháng vương đời thứ 145 thì hướng đi của tương lai đã được quyết định rồi.

Cách Lý Sa nói: Ít nhất tiền nhiệm và ta đều không thay đổi được tương lai đã thấy, chúng ta chỉ là những người mở đầu câu chuyện, Ngải Luân mới là nhân vật chính của câu chuyện.

Cha thực sự tin vào thuyết túc mệnh sao.

Chẳng lẽ nói những gì chúng ta làm đều là kết cục định sẵn, chúng ta chẳng qua là đi theo sự sắp đặt của vận mệnh, vậy chẳng phải nói chúng ta sinh ra chẳng có chút tự do nào sao.

Đối mặt với năng lực của Tiến Công cự nhân, Cát Khắc vô cùng sợ hãi.

Bởi vì hắn luôn cho rằng tương lai có thể bị ảnh hưởng và thay đổi bởi chính mình, nếu là túc mệnh luận thì mọi thứ hắn đang làm hiện tại đều không thể ảnh hưởng đến tương lai.

Ngay cả khi bản thân tràn đầy bất mãn với tương lai thì cũng chỉ có thể chấp nhận chứ không thể nỗ lực thay đổi.

Cách Lý Sa nói: Tiến Công cự nhân chỉ có thể thấy tương lai của chính mình cho đến khi cự nhân biến mất mà thôi.

Cho nên không cần căng thẳng thế, trước khi cự nhân xuất hiện thì nhân loại đã có, sau khi cự nhân biến mất thì nhân loại vẫn sẽ sinh tồn, nên nỗ lực hiện tại của chúng ta là vì một tương lai vô hạn.

Tương lai của cự nhân là hữu hạn, nhưng tương lai của nhân loại là vô hạn.

Nhưng Cát Khắc lại lo lắng nhân loại sẽ tuyệt diệt cùng với cự nhân.

Tiến Công cự nhân có thể thấy tương lai, nên khi tước hiệu năng lực truyền cho Cách Lý Sa, người tiền nhiệm đã bảo ông hãy vào trong tường kết hôn sinh con, vì người đó đã thấy tương lai Ngải Luân được sinh ra trong các mảnh vỡ thời không.

Kiêu Owl là gián điệp ẩn mình tốt nhất của phái phục quyền trong quân đội Mã Lai năm đó, đã giúp đỡ phái phục quyền rất nhiều và chưa bao giờ bị lộ.

Mãi cho đến khi ông che giấu tin tức vợ cũ của Cách Lý Sa có huyết thống vương tộc, cứu Cách Lý Sa và truyền lại sức mạnh cự nhân.

Có thể nói Kiêu giúp đỡ Cách Lý Sa quyết đoán như thế, thậm chí không tiếc trao cả sức mạnh, đều là vì đã nhìn thấy tương lai.

Và ban đầu Cách Lý Sa tập kích nhà Reiss, cả đứa trẻ mười tuổi cũng không tha, cũng là vì thấy được quyết tâm phục thù của con trai, vì thấy được mảnh vỡ của tương lai nên mới nhẫn tâm ra tay.

Nhìn thấy tương lai, tuân theo tương lai.

Trong mắt Cát Khắc đó chính là thuyết túc mệnh, có một tương lai mà họ không thể thay đổi, và bất kể họ làm gì thì cuối cùng cũng chỉ là chạy thục mạng về phía cái tương lai khiếm khuyết không thể chấp nhận đó.

Vậy Ngải Luân là vì thấy tương lai nên mới thâm trầm, khó giao lưu như thế sao.

Hắn cũng muốn đạt được tương lai đó chứ không phải muốn thay đổi tương lai.

Vậy các người thấy cuối cùng cự nhân biến mất, thế còn người Ngải Nhĩ Địch Á thì sao.

Nhân loại thì sao.

Cát Khắc có dự cảm không lành.

Ta cũng không biết.

Cách Lý Sa nói: Lúc đó ta không thấy tương lai cự nhân biến mất, ta chỉ biết Ngải Luân rất quan trọng.

Câu chuyện mà từng đời Tiến Công cự nhân mở ra cuối cùng đều hội tụ về phía Ngải Luân.

Cát Khắc vẻ mặt như sắp xong đời, thất vọng nói: Thế thì chắc chắn là xong đời rồi.

Nếu kết cục mỹ hảo thì Ngải Luân căn bản không cần phải thâm trầm thế, hoàn toàn có thể thẳng thắn nói ra.

Hắn âm trầm, lãnh đạm, tịch tĩnh như vậy chắc chắn là vì tương lai không tốt đẹp, không thể được phần lớn mọi người chấp nhận.

Cái đó cũng không nhất định, hoặc là chỉ mình hắn không mỹ hảo, còn là cái tốt cho toàn nhân loại.

Cách Lý Sa đối với con trai thứ hai của mình khá có lòng tin.

Nhưng Cát Khắc lại biết cha mình vẫn ngây thơ như cũ: Cha nghĩ con người quá tốt đẹp rồi.

Cát Khắc có một cảm giác mãnh liệt rằng tương lai Ngải Luân thấy chắc chắn không phải kết cục tốt: Vận mệnh chết tiệt.

Cách Lý Sa nói: Ta vẫn tin tương lai có thể thay đổi, ta chẳng phải là một ví dụ tốt sao.

Vốn dĩ ta đã chết rồi, nhưng ta vẫn còn sống và đang nỗ lực vì tương lai.

Cho nên đừng hoài nghi nỗ lực của chính mình, bất kể sau này Ngải Luân thấy được gì, chúng ta phải tiếp tục.

Con là anh trai nó, nếu nó đi sai đường thì con nên đi ngăn cản nó.

Cát Khắc không nói gì nữa, vốn dĩ hắn muốn dẫn dắt em trai cùng mình bước lên hành trình thay đổi thế giới, nhưng giờ xem ra em trai có suy nghĩ riêng, sẽ không hợp tác.

Được rồi, chúng ta cũng đừng quản Ngải Luân nữa, vẫn nên tiếp tục tổ chức nhân thủ, tiếp theo chúng ta sẽ bắt đầu phát súng xây dựng căn cứ địa, bắt đầu từ những nơi Mã Lai chiếm đóng khoáng sản, phá hoại tuyến đường sắt của Mã Lai, tổ chức đội du kích đường sắt.

Cuối cùng họ cũng bắt đầu đấu tranh vũ trang.

Cát Khắc giấu đi nỗi bất an, bắt đầu hành động.

Cách Lý Sa viết một bức thư cho Đỗ Lan, kể về chuyện của Ngải Luân, hy vọng Đỗ Lan có thể chú ý một chút.

Thuyết túc mệnh.

Đỗ Lan sau khi xem thư biết Ngải Luân vẫn nhìn thấy tương lai, hiện tại chắc chắn đang muốn thực hiện tương lai đó.

Đỗ Lan cho rằng thấy tương lai thì nhất định phải thực hiện sao.

Đâu phải chơi game chỉ có vài kết cục.

Chẳng qua Ngải Luân lười học tập, tư tưởng lại trung nhị, trong đầu lại có nhiều suy nghĩ loạn thất bát bát, nên hành vi và suy nghĩ không thống nhất được, bề ngoài thì theo đuổi tự do nhưng sau lưng lại hoàn toàn bị dắt mũi.

Ước chừng chính hắn cũng không biết thế nào mới là tự do.

Nhưng rất nhiều nhân vật chính anime đều có tính cách này, không nghe lời khuyên, Đỗ Lan cũng quen rồi.

Tính cách này thực ra rất dễ hiểu, bạn khuyên hắn, hắn lại nghĩ bạn muốn khống chế hắn, mà đã theo đuổi tự do thì dĩ nhiên không thể bị khống chế.

Chương 2364

Vì vậy bên cạnh nhân vật chính trung nhị chỉ có thể có những người tuyệt đối phục tùng, hoặc người có tính cách linh hoạt, dù có giận thì cuối cùng cũng chủ động nhận lỗi.

Đúng vậy, Đỗ Lan đang nói đến Harry Potter, Ginny và Ron.

Ginny đối với Harry là sùng bái, chuyện lớn chuyện nhỏ tuyệt đối nghe Harry, nên loại người cố chấp như Harry cuối cùng sẽ cưới Ginny.

Còn Ron tuy có cãi nhau với Harry nhưng đều là Ron chủ động xin lỗi, nên tình bạn của hai người họ rất bền lâu.

Hiện tại bên cạnh Ngải Luân cũng có một người sùng bái hắn như thần linh, đó là Tam Lạp.

Cũng có một người tính khí hiền lành, thông minh nhưng lại ỷ lại vào Ngải Luân, đó là A Nhĩ Mẫn.

Hai vị hảo hữu này tuyệt đối sẽ không làm trái ý Ngải Luân, bất kể Ngải Luân làm gì họ đều tin tưởng và ủng hộ.

Bởi vì nếu họ dám làm trái ý Ngải Luân thì ba người cũng chẳng làm bạn được.

Giống như anh chàng Jean, ban đầu Jean không thừa nhận lộ trình của Ngải Luân, Jean cũng là binh sĩ huấn luyện khóa 104, hắn cho rằng tính cách của Ngải Luân có vấn đề, trên chiến trường chắc chắn chết rất nhanh vì Ngải Luân căn bản không biết bảo vệ bản thân.

Cho nên Jean và Ngải Luân ban đầu xung đột rất lớn, nhưng sau đó Ngải Luân có sức mạnh Tiến Công cự nhân, Jean vốn luôn hát phản điệu cuối cùng cũng thần phục Ngải Luân, quan hệ hai người trở nên tốt hơn.

Có thể thấy muốn làm bạn với Ngải Luân thì phải thuận theo hắn.

Dù sao Ngải Luân cũng giống Harry Potter, hiện tại đang đảm nhận vai trò cứu thế chủ, mà việc cứu thế chủ làm dĩ nhiên là ưu tiên nhất, quan trọng nhất.

Họ chỉ tin những gì họ muốn tin, chỉ làm những gì họ muốn làm, không thích bị khống chế.

Điểm khác biệt duy nhất là bên cạnh Harry Potter có Dumbledore, Hermione những trí giả học vấn uyên bác, lý trí khách quan, hơn nữa còn dùng phương thức mà Harry chấp nhận được để dẫn dắt, ngầm ảnh hưởng đến Harry.

Còn bên cạnh Ngải Luân không có loại người này, bất kể là Đoàn trưởng Ngải Nhĩ Văn, Phó đoàn trưởng Hàn Cát, Binh trưởng Lợi Uy Nhĩ đều không được coi là trí giả.

Ngải Nhĩ Văn và Hàn Cát chỉ có thể coi là những chỉ huy tiền tuyến lợi hại, thiếu hụt học vấn cần thiết, nếu họ có thể tĩnh tâm làm thủ thư vài năm, đọc thêm sách thì may ra có hy vọng.

Binh trưởng Lợi Uy Nhĩ có chiến đấu lực khiến Ngải Luân ngưỡng mộ, Ngải Luân cũng sẵn lòng nghe lệnh Binh trưởng, nhưng Lợi Uy Nhĩ là chiến sĩ, ông ấy không thể nói cho Ngải Luân biết thế nào mới là tự do.

Vì vậy cái Ngải Luân thiếu là một người thầy dẫn dắt nhân sinh, thiếu một người không khiến hắn phản cảm nhưng lại có thể cho hắn những kiến nghị khác biệt.

Người này chắc chắn không phải Đỗ Lan, vì Ngải Luân đã mặc định Đỗ Lan thích khống chế nhân tâm, nên dù Đỗ Lan nói đúng thì Ngải Luân cũng không nghe.

Tính cách này đúng là tính cách điển hình của cứu thế chủ, ý mình là nhất, không nghe lời khuyên.

Chỉ có thể ngầm thay đổi, hoặc là sử dụng hữu tình phá nhan quyền để thay đổi.

Đỗ Lan cho rằng tính cách như vậy là dễ viết truyện nhất, cứ lao lên là xong.

Tam Lạp đang mặc đồ của Địch Ny Toa gật đầu: Anh phân tích không sai.

Vậy làm thế nào mới có thể khiến Ngải Luân quay đầu khỏi thuyết túc mệnh.

Đỗ Lan bảo không có thời gian, Dumbledore phải mất mấy năm để ngầm giáo dục Harry, mà thời gian dành cho Ngải Luân không còn nhiều.

Đi theo con đường giáo dục chắc chắn không kịp, phải làm sao đây.

Đỗ Lan thầm nghĩ theo cốt truyện gốc, Ngải Luân phát động Địa Minh giết chết 80% dân số, chúng bạn xa lánh, cuối cùng bị chém đầu.

Ngải Luân chết, Tam Lạp và A Nhĩ Mẫn trở thành anh hùng.

Mà cái giá để đạt được mục đích đó chính là giết mẹ diệt cha.

Xem ra phải đánh quân bài tình thân thôi.

Đỗ Lan cầm trong tay hai quân bài chủ chốt, đó là cha đẻ và mẹ đẻ của Ngải Luân: Nếu lòng tốt của người ngoài đều bị coi là khống chế có ý đồ, vậy lòng tốt của cha mẹ tổng không bị coi là khống chế chứ.

Không nghe người ngoài khuyên, chẳng lẽ còn không nghe cha mẹ khuyên.

Nếu vẫn không nghe thì chỉ còn cách dùng hữu tình phá nhan quyền.

Đỗ Lan có hai quân bài tẩy, một là cha Ngải Luân, một là mẹ Ngải Luân.

Họ đều chưa chết, nhưng ngay cả Cách Lý Sa cũng không biết vợ mình còn sống, ông nghe lời Ngải Luân và tưởng bà đã bị ăn thịt.

Thực tế thì không phải vậy, ký ức không hoàn toàn đáng tin.

Giống như người bình thường luôn mỹ hóa ký ức, hoặc ký ức phiến diện, chỉ nhớ mặt tốt hoặc chỉ nhớ mặt xấu.

Thực ra Ngải Luân không tận mắt thấy mẹ bị ăn thịt, nhưng vì sau đó thấy quá nhiều cảnh cự nhân ăn người nên trong não bị ám thị là mẹ đã bị ăn.

Cộng thêm trong đống đổ nát không tìm thấy hài cốt nên ký ức càng được củng cố.

Thực ra bà chưa chết, một người mẹ lương thiện và vĩ đại như thế sao có thể để bà chết được.

Thời gian qua Đỗ Lan đã gửi bà đến chỗ Địch Ny Toa để tu nghiệp, học cách quản giáo con cái.

Nếu cần thiết, Đỗ Lan sẽ tung ra quân bài nổ tung trời này.

Hiện tại mà nói, hai con trai của Cách Lý Sa, con trai lớn đã chuẩn bị từ bỏ kế hoạch tuyệt sản người Ngải Nhĩ Địch Á, nhưng Ngải Luân vẫn muốn phát động Địa Minh.

Những gì thấy ở Mã Lai khiến áp lực của Ngải Luân tăng bội phần, khiến hắn kiên định rằng bên kia đại dương đều là kẻ thù, và thông qua mảnh vỡ tương lai của Tiến Công cự nhân càng khiến hắn xác định tương lai chỉ có một con đường, muốn bảo vệ bạn bè thì chỉ có phát động Địa Minh.

Ngải Luân không hề biết trên đảo đã phát triển binh khí mới, Tam Lạp và A Nhĩ Mẫn đều đã thành người điều khiển, cũng không biết tù binh Mã Lai đang nỗ lực học tập, tiếp nhận cải tạo, giúp họ biết rằng thực ra bình dân Ngải Nhĩ Địch Á cũng là người bị hại.

Sự thống trị tà ác và bành trướng vô hạn của vương tộc không mang lại lợi ích gì cho bình dân, hiện tại bách tính Ngải Nhĩ Địch Á đang thức tỉnh, kiên định vạch rõ giới hạn với quý tộc cũ và giai cấp thống trị cũ, thanh toán họ, rồi thực thi chính sách ngoại giao hữu hảo.

Ưu đãi tù binh, tuyên truyền về sự sai lầm của chiến tranh xâm lược, còn tiến hành giáo dục tù binh.

Một loạt hành động được thực thi, tù binh Mã Lai cũng dần thay đổi.

Tiếp đó còn đưa tù binh vào trong tường để xem chân tướng, cho họ biết người Ngải Nhĩ Địch Á thực sự đang vạch rõ giới hạn.

Khắp nơi đều là biểu ngữ và khẩu hiệu như Đánh đổ vương tộc, kiến lập tân quốc, Quét sạch tệ nạn, cùng xây hài hòa, Vì bách tính toàn thế giới phục vụ, v. v.

Họ còn tham quan nhà giam, thấy những quý tộc cũ bị giam giữ, liệt kê tội trạng của chúng.

Người Mã Lai bình thường tại sao cần lối thoát để trút giận, tại sao phải ức hiếp người Mã Lai danh dự.

Chẳng phải vì họ bị tầng lớp trên ức hiếp mà không thể phản kháng, chỉ có thể chuyển cơn giận sang người Mã Lai danh dự sao.

Đó chính là sự áp bức giai cấp phong kiến, cấp trên áp bức cấp dưới.

Nhưng nếu để họ phản kháng quý tộc, đánh trả quý tộc thì chắc chắn họ sẽ sẵn lòng.

Dù sao ức hiếp một ngàn người Mã Lai danh dự thì cảm giác thành tựu và thỏa mãn cũng chẳng bằng lôi một tên quý tộc xuống ngựa.

Thấy đủ thứ mới lạ trên đảo, người Mã Lai đã ngộ ra, họ thấy dân đảo nói không sai.

Đứng từ góc độ bình dân mà nói, họ và người Ngải Nhĩ Địch Á hoàn toàn giống nhau, đều bị áp bức.

Mã Lai và Ngải Nhĩ Địch Á cũng hoàn toàn giống nhau, đều đầy rẫy tư tưởng phong kiến lạc hậu.

Cả hai quốc gia đều không ngừng bành trướng nhưng lại phớt lờ dân sinh, chỉ biết phá hoại chứ không biết kiến thiết.

Mã Lai không hấp thụ được sai lầm của Ngải Nhĩ Địch Á mà ngược lại còn lặp lại sai lầm.

Nguyên nhân là họ không vạch rõ giới hạn với quý tộc cũ, đám quý tộc cũ này không biết cách thay đổi thế giới, nên họ phải học tập những biến cách tiên tiến trên đảo để tránh sai lầm.

Sau khi học xong, không ít tù binh Mã Lai sẵn lòng gia nhập dân binh đoàn, Đỗ Lan cũng tổ chức nghi thức nhập đoàn, rồi để họ về Mã Lai tiếp tục phát triển công tác ngầm.

Đối với những người Mã Lai ngoan cố không chịu hiểu, sau khi giáo dục vẫn cho rằng người Ngải Nhĩ Địch Á là ác ma, Đỗ Lan cũng không làm khó họ mà thả họ về, phát lộ phí, chỉ bảo họ về nhà sống yên ổn, đừng gia nhập quân đội phản động nữa, nếu bị bắt làm tù binh lần thứ hai thì sẽ phải nhận trừng phạt.

Còn việc họ về có giải ngũ hay không Đỗ Lan cũng không quản, dù sao hắn tự tin 100% có thể đánh bại quân đội Mã Lai.

Chương 2365

Những người này không ngờ mình lại được tự do như vậy, thậm chí còn nhận được một khoản tiền, ngược lại còn thấy ngơ ngác.

Chẳng lẽ dân đảo thực sự không phải ác ma, hay là ác ma quá giỏi ngụy trang.

Không ít người quyết định về quê cày ruộng, chỉ số ít vẫn muốn quay lại quân đội.

Sự chuyển biến của tù binh Mã Lai khiến người Ngải Nhĩ Địch Á cũng tràn đầy tự tin.

Xem ra dù họ coi chúng ta là ác ma, chúng ta cũng có thể thông qua nỗ lực để thay đổi họ.

Hàn Cát thở phào nhẹ nhõm, từ khi biết sự thù địch của cả thế giới, bà luôn lo lắng có ngày hòn đảo này sẽ bị thế giới đạp phẳng.

Ngải Nhĩ Văn cũng không khỏi gật đầu: Đỗ Lan đúng là kỳ nhân, đã nắm bắt được mấu chốt.

Chúng ta thực sự đã làm sai từ một trăm năm trước, chúng ta phải chấp nhận lỗi lầm, quan trọng là chúng ta phải sửa đổi, phải vạch rõ giới hạn với quá khứ, phải thể hiện quyết tâm không đi vào vết xe đổ, như vậy bên ngoài mới có thể tin tưởng chúng ta.

Thêm nữa, Mã Lai thực ra cũng đang trải qua những sai lầm tương tự chúng ta, hai bên thực sự có thể nảy sinh sự đồng cảm, chúng ta không nên chiến đấu, mà nên cùng nhau nỗ lực vạch rõ giới hạn, vì hòa bình mà nỗ lực.

Ngải Nhĩ Văn hiện tại bội phục Đỗ Lan không thôi, Đỗ Lan từ mấy năm trước đã nhận ra vấn đề căn bản của Ngải Nhĩ Địch Á.

Lúc đó thậm chí còn chưa biết chân tướng về Mã Lai, nhưng hắn đã nhìn thấu bản chất của hai quốc gia.

Ngải Nhĩ Văn và Hàn Cát hiện giờ cũng nhất tâm nhất ý vạch rõ giới hạn với quá khứ, tích cực tuyên truyền lịch sử chân thực, biết sai thì sửa.

Bách tính Ngải Nhĩ Địch Á từ chỗ kháng cự lúc đầu đến chỗ chấp nhận rồi tích cực tham gia cũng đã trải qua một phen đấu tranh.

Hiện giờ Ngải Nhĩ Địch Á mới ra dáng một quốc gia.

Trước đây, trong mắt Đỗ Lan, Ngải Nhĩ Địch Á căn bản chẳng được coi là quốc gia.

Tuy có tường cao bao quanh nhưng thực ra mỗi úng thành, mỗi tường thành đều có cường hào địa chủ riêng, nếu họ không vui thì vương lệnh hoàn toàn không ra khỏi được thủ đô.

Còn cái gọi là giai cấp thống trị thực ra là một tập đoàn hợp thành từ đại diện lợi ích của các địa phương, họ coi trọng lợi ích riêng hơn là lợi ích quốc gia.

Nhưng hiện tại mệnh lệnh có thể quán triệt đến từng cá nhân, cộng với phương thức khoa cử đã phá vỡ sự độc quyền nhân tài của các địa phương, khiến nhân tài không chỉ mưu cầu phúc lợi cho địa phương mà phải cân nhắc cho toàn quốc, từ đó mới ngưng tụ người Ngải Nhĩ Địch Á thành một quốc gia.

Dĩ nhiên, thực tế không chỉ Ngải Nhĩ Địch Á mà Mã Lai và các nước khác cũng vậy, các địa phương mạnh ai nấy chơi, quốc gia chỉ là cái bình đài để các đại diện lợi ích thương lượng vấn đề mà thôi, nên đều là chính phủ nhỏ.

Ngay cả khi quốc gia không còn, địa phương vẫn vậy, nên các đại diện lợi ích này tuyệt đối không cho phép quốc gia lớn mạnh và luôn đề phòng quốc gia.

Vì vậy họ cần chủ nghĩa dân tộc, vì các địa phương tự trị, nếu không có chủ nghĩa dân tộc thì họ rất khó thuyết phục chính mình phải nghĩ cho người khác.

Dù sao quyền lực của các đại diện lợi ích này đến từ địa phương nên phải ưu tiên cho quê hương mình.

Nhưng sau khi có khoa cử, quyền lực của nhân tài đến từ quốc gia, là kết quả được quốc gia thừa nhận, nên khi làm việc họ phải ưu tiên cho quốc gia.

Bất kể các địa phương thuộc dân tộc nào hay có phải quê mình không, nhân tài đều phải tôn sùng ý chí quốc gia trước tiên.

Có thể nói việc Đỗ Lan thúc đẩy khoa cử đã phá vỡ tận gốc cục diện cát cứ của Ngải Nhĩ Địch Á, bện dân đảo thành một sợi dây thừng, để họ bước ra thế giới với diện mạo hoàn toàn mới.

Nhìn đám tù binh rời đi, Ngải Nhĩ Văn và Hàn Cát lần đầu tiên hiểu được sức mạnh vượt lên trên hận thù.

Không phải tiêu diệt vật mang hận thù, mà là tiêu diệt bản thân hận thù.

Nghe Đoàn trưởng nói vậy, Hàn Cát cũng gật đầu: Ưu đãi tù binh, giáo dục tù binh, để họ nhận ra lỗi lầm của mình, từ đó từ bỏ hận thù, thậm chí tranh thủ họ gia nhập trận doanh dân binh, đó mới là đại trí tuệ.

Trong lúc Ngải Nhĩ Văn và Hàn Cát đang hết lời ca ngợi lý niệm của Đỗ Lan, thì nạn nhân duy nhất của Đỗ Lan là Kenny Ackerman lại hận Đỗ Lan thấu xương.

Vì từ một sát thủ mạnh mẽ ông ta biến thành một mỹ nữ yếu đuối, hơn nữa còn trải qua vận mệnh bi thảm trong thành phố ngầm, ông ta muốn phục thù Đỗ Lan.

Nhưng ông ta đã không còn sức mạnh để phục thù, nên hy vọng Binh trưởng Levi có thể giúp mình.

Đáng tiếc dù ông ta giả mạo làm con gái mình, trở thành em họ của Binh trưởng, nhưng ông ta lấy tư cách gì để bắt Binh trưởng phản đối Đỗ Lan đây.

Lợi Uy Nhĩ tuy không tin Đỗ Lan, nhưng Đỗ Lan thực sự đã dọn sạch thành phố ngầm, cải tạo rất nhiều du côn, đó là con đường mà ông chưa bao giờ tưởng tượng tới.

Binh trưởng luôn cho rằng sự tồn tại của thành phố ngầm là tất yếu, và người sinh ra ở đó là do số mệnh không tốt, nhưng Đỗ Lan lại dùng thủ đoạn lôi đình quét sạch tệ nạn, trực tiếp biến thành phố ngầm thành lịch sử, ông không ngờ lại có thể làm được việc này.

Tuy Binh trưởng sinh ra ở thành phố ngầm nhưng ông rất thông minh, sau khi lên mặt đất đã thấy nhiều nghe nhiều và nghĩ nhiều, nhận ra quốc gia này vốn dĩ là tứ phân ngũ liệt, ngay cả bốn binh đoàn lớn Điều tra, Hiến binh, Trú đóng, Huấn luyện đều có lợi ích riêng, luôn tìm cách ngáng chân nhau.

Các úng thành, các tường thành khác nhau cũng thế, tuy nói đều là người Ngải Nhĩ Địch Á nhưng ai nấy đều quét tuyết trước cửa nhà mình, ai thực sự vì người khác mà từ bỏ lợi ích đây.

Thành phố ngầm tất yếu tồn tại, Lợi Uy Nhĩ nghĩ vậy vì thành phố ngầm là nơi chứa đựng lợi ích của một số quý tộc, nên không thể giải quyết được.

Nhưng Đỗ Lan đã làm được, không chỉ thành phố ngầm mà các tập đoàn lợi ích địa phương cũng bị xử lý xong.

Lợi Uy Nhĩ cảm thấy sự thay đổi trong mấy năm qua còn lớn hơn cả trăm năm trước cộng lại, mọi thế lực trong tường thành, mỗi cá nhân đều đoàn kết không sao tả xiết.

Lợi Uy Nhĩ tuy không biết bản chất là gì nhưng ông thừa nhận thủ đoạn của Đỗ Lan thực sự rất lợi hại.

Điều duy nhất khiến ông nghi ngờ chính là lai lịch của Đỗ Lan, vì Đỗ Lan quá lợi hại, xuất hiện như một mãnh nam từ trên trời rơi xuống, khiến ông nghi ngờ Đỗ Lan có lẽ không phải người trong tường thành.

Binh trưởng vẫn âm thầm điều tra Đỗ Lan nhưng chưa có manh mối gì.

Tuy nhiên Đỗ Lan sẽ không vì có người nghi ngờ mà dừng bước.

Tại nước Mã Lai, cuộc khởi nghĩa đã bắt đầu.

Đồng thời Mã Lai đột nhiên liên hệ với các quốc gia trên thế giới, nói là để vạch trần dã tâm của người Ngải Nhĩ Địch Á trên đảo, dường như muốn lập liên quân để tấn công hòn đảo.

Không chỉ các đồng minh của Mã Lai, ngay cả các nước thù địch của Mã Lai cũng nhận được lời mời, và hội nghị này được sắp xếp tại khu bình dân.

Người khởi xướng chính là tộc trưởng tộc Tybur Đái Ba.

Ngải Luân thấy kẻ thù kiêu ngạo như vậy cũng không nhịn được nữa, muốn cho chúng một bài học.

Vì vậy hắn thông qua việc lừa gạt một đứa trẻ trong khu cách ly để gửi thư liên hệ với Nghĩa dũng quân, liên lạc với Tam Lạp và A Nhĩ Mẫn, hy vọng tiên hạ thủ vi cường, tấn công Mã Lai trước, phá hỏng hội nghị liên quân để đạt được mục đích trì hoãn.

Ngải Luân cho rằng một khi liên quân được thành lập thành công, chiến tranh sẽ lập tức bùng nổ, khi đó trên đảo sẽ không có cơ hội chuẩn bị.

Vì thế lúc này phải dùng khoái đao trảm loạn ma, đánh đòn phủ đầu bằng chiến dịch trảm thủ, tiêu diệt toàn bộ thống soái các nước, như vậy có thể trì hoãn thời gian xuất binh của liên quân.

A Nhĩ Mẫn và Tam Lạp sau khi nhận được liên lạc đã lập tức quyết định ra tay, còn có một nhóm binh sĩ tin rằng Ngải Luân là cứu thế chủ cũng lần lượt hưởng ứng.

Lúc này Đỗ Lan đã ngăn họ lại: Các cậu đúng là tư binh của Ngải Luân, tác chiến này chưa hề thông qua sự đồng ý của tôi mà các cậu đã định tiến hành.

Không nghĩ tới hậu quả sao.

A Nhĩ Mẫn nói: Tôi cho rằng Ngải Luân nói không sai, lúc này vũ trang trên đảo thực sự không thể chống lại liên quân, chúng ta phải tranh thủ thời gian, ít nhất phải đợi chiến lực cự nhân điều khiển từ xa của chúng ta được xây dựng hoàn toàn đã.

Cho nên chúng ta nên ra tay trước.

Liên quân.

Cậu nói cho tôi biết liên quân ở đâu.

Đỗ Lan tò mò không biết họ có dự tri tương lai không, sao hắn chẳng thấy liên quân đâu cả.

Dù là Nghĩa dũng quân hay Ngải Luân, hay là nhân viên tình báo của chúng ta đều đã điều tra rõ rồi, Mã Lai sắp triệu tập hội nghị, lúc đó các quốc gia trên thế giới vì muốn tấn công đảo mà sẽ phái quân đội thành lập liên quân.

A Nhĩ Mẫn nói, tình báo là thật, họ thực hiện trảm thủ cũng là để trì hoãn liên quân.

Haha, vậy những tình báo khác cậu đã xem chưa.

Thái độ nghi ngờ của các nước đối với Mã Lai, rồi bàn tính lợi ích riêng của họ.

Ngay cả khi thực sự lập được liên quân, chẳng lẽ họ sẽ một hơi xông thẳng lên đảo sao.

Rồi việc phân chia lợi ích giữa các nước thế nào.

Sau khi đánh hạ chúng ta, họ phân chia chiến lợi phẩm ra sao.

Đỗ Lan cho rằng liên quân à.

Thập bát lộ chư hầu thì hắn biết rõ lắm, cuối cùng cũng tan đàn xẻ nghé thôi: Cậu nghĩ liên quân này sẽ mất bao nhiêu thời gian để thành lập.

Thành lập rồi chiến đấu lực ra sao.

Tôi cho rằng việc Mã Lai lập liên quân lúc này là một nước đi sai lầm.

Nếu họ tự mình xuất binh thì chúng ta có lẽ còn phải lo lắng, nhưng nếu họ muốn kéo theo một lũ người chỉ biết ngáng chân nhau để lập liên quân, tôi đúng là buồn cười chết mất.

Tam Lạp và A Nhĩ Mẫn không ngờ Đỗ Lan lại nhìn nhận liên quân như thế, cho rằng liên quân sẽ kéo chân nhau chứ chẳng làm nên chuyện gì.

Chương 2366

Nhưng còn Ngải Luân.

Tam Lạp vẫn muốn nói gì đó.

Nhưng Ngải Luân cho rằng bên kia đại dương toàn là kẻ thù, nên khi nghe tin người bên kia đại dương muốn liên minh lại, hắn hoảng hốt, hắn sợ hãi.

Nhưng hắn quên rằng bên kia đại dương không chỉ có Mã Lai mà còn có rất nhiều quốc gia khác, ngay cả khi họ đều sợ cự nhân, đều ghét người Ngải Nhĩ Địch Á, thì cũng có chuyện xa gần thân sơ, chuyện nặng nhẹ gấp gáp, không thể nào đồng lòng một dạ được.

Nhưng Ngải Luân đã phớt lờ những sự thực khách quan này.

Các cậu thử nghĩ xem, vốn dĩ liên quân có thể mất một năm rưỡi mới lập xong, nếu các cậu đột nhiên tấn công hội nghị, gây ra thương vong lớn, thì sẽ thế nào.

A Nhĩ Mẫn sững sờ, rồi nói: Sẽ khiến họ đoàn kết lại, và cho họ thêm lý do để lập liên quân.

Đúng thế, nếu thực sự phát động tập kích thì chúng ta sẽ rất bị động.

Còn nếu chúng ta không động thủ ngoài sáng mà chỉ dùng tiền mua chuộc và ly gián, thì việc tổ chức liên quân sẽ trở thành một sự kiện kéo dài lê thê và tốn kém, tiền mất tật mang.

Đỗ Lan nói, liên quân tuy nhìn có vẻ tốt nhưng chi phí quản lý cao hơn nhiều so với quân đội của một quốc gia, mà chi phí không đủ thì chiến đấu lực căn bản không phát huy được.

Đỗ Lan không tin Mã Lai sẽ trả chi phí quản lý cho liên quân, mà các nước khác chắc chắn cũng không trả, nên cái liên quân này cũng chỉ là một lũ ô hợp.

A Nhĩ Mẫn đột nhiên nhận ra tư tưởng hiện tại của Ngải Luân đúng là có chút cổ quái, từ lúc ngắm biển đã có vấn đề rồi, không biết tại sao hắn lại tràn đầy địch ý với phía bên kia biển như vậy.

Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì.

Tiếp theo chúng ta sẽ không nổ phát súng đầu tiên, hãy giao cho quân khởi nghĩa.

Chờ đến khi Mã Lai ra tay với chúng ta, chúng ta sẽ có thể thuận lý thành chương gia nhập chiến tranh, rồi đứng ở phía chính nghĩa để truyền bá tư tưởng, để cả thế giới chứng kiến một quốc gia Ngải Nhĩ Địch Á hoàn toàn mới, một quốc gia đã triệt để cắt đứt với quá khứ, đã hoàn toàn thanh toán các thế lực phản động.

Lần này chúng ta phải đứng ở phía chính nghĩa, vai phản diện cứ để cho Mã Lai làm đi.

Ngải Luân đang rất sốt ruột chờ đợi hồi âm, bởi vì hắn đã chuẩn bị sẵn sàng cho một trận chiến, hắn nhất định phải tranh thủ thời gian cho hòn đảo.

Vì vậy, hắn phát từ nội tâm muốn tập kích hội nghị liên quân, vì hắn thực sự cho rằng liên quân sẽ trở thành mối đe dọa cho đảo.

Nhưng hắn không đợi được tín hiệu phối hợp tác chiến, mà lại đợi được Lai Nạp.

Nhóm ba người quy hương cơ bản đã được xác nhận là gián điệp ẩn nấp trong cao tường, đáng tiếc khi mọi người muốn đi bắt thì cả ba đã cao chạy xa bay, không biết trốn ở đâu.

Nhưng không ngờ tại Mã Lai, Lai Nạp lại chủ động hiện thân.

Ngải Luân không khỏi nhớ tới thời gian họ cùng huấn luyện ở khóa 104, khi đó chính mình và A Ni còn ở chung một nhóm huấn luyện cách đấu, hắn từng kinh ngạc trước kỹ xảo cách đấu xuất sắc của A Ni và sau đó còn học tập theo.

Còn Hồ Phật tuy trầm mặc ít nói, nhưng luôn có thể nắm bắt được mấu chốt của vấn đề, khiến người khác ấn tượng sâu sắc.

Lai Nạp càng là một người tốt bụng, thường xuyên làm hòa giải cho hắn và Nhượng.

Ai có thể ngờ ba người này lại là gián điệp do Mã Lai phái vào trong cao tường, hai lần phá tường, hại chết không biết bao nhiêu người, trong đó bao gồm cả mẹ của hắn.

Vì vậy Ngải Luân vô cùng phẫn nộ, chỉ là Lai Nạp lại bảo hắn nhẫn nại: Đi theo ta.

Lai Nạp dẫn Ngải Luân đi tới một căn hầm: Mời ngồi.

Trong hầm có hai chiếc ghế, Lai Nạp và Ngải Luân mỗi người một chiếc.

Mà bên ngoài, hội trường chuẩn bị cho hội nghị liên quân nằm ngay tại khu cách ly, hơn nữa còn là sân khấu lộ thiên.

Các binh sĩ cũng không dọn dẹp các kiến trúc xung quanh, không rà soát xem bên trong có phần tử khả nghi hay không.

Ngải Luân hiện tại chỉ muốn đặt câu hỏi: Là ngươi, Hồ Phật, A Ni đã thâm nhập Ngải Nhĩ Địch Á, phá hủy tường Mã Lỵ Á, đúng không.

Đôi mắt hắn gần như muốn phun ra lửa.

Xác thực, ta là Khải Chi Cự Nhân, Hồ Phật là Siêu Đại Hình Cự Nhân, A Ni là Nữ Hình Cự Nhân.

Khí chất của Lai Nạp lúc này đã hoàn toàn khác biệt, thuật lại những sự thật này với một thái độ hoàn toàn thong dong bình thản, chứ không phải đột nhiên phát bệnh thần kinh mà tiết lộ thân phận sinh tử cho Ngải Luân.

Trong nguyên tác, Lai Nạp thực sự là bị quẫn trí.

Ngải Luân nắm chặt nắm đấm, lạnh lùng nói: Suốt một năm trời, năm đó các ngươi đã làm bao nhiêu chuyện như vậy, mà lại có mặt mũi cùng những người bị hại như chúng ta sớm tối ở bên nhau, các ngươi rốt cuộc có lương tâm không, không cảm thấy hổ thẹn sao.

Lai Nạp nhìn Ngải Luân và nói: Bây giờ ngươi cũng nên hiểu lịch sử của Ngải Nhĩ Địch Á rồi chứ.

Đối với người ngoài đảo, Ngải Nhĩ Địch Á giống như một cái kho hàng bị đóng kín, bị phong tỏa suốt một trăm năm.

Lúc ba người chúng ta phụ trách thâm nhập, chúng ta hoàn toàn không biết gì về bên trong tường, không biết trong kho hàng đó ẩn giấu bao nhiêu Cự nhân, bao nhiêu vũ khí, bao nhiêu binh sĩ.

Vì vậy chúng ta phải mở nó ra để xem mới biết được, sau đó chúng ta liên tiếp hai lần phá tường thành công để điều tra thực tình bên trong, thế là chúng ta rời đi.

Ngải Luân không thể tưởng tượng nổi đối phương lại lãnh huyết như vậy: Vậy còn những người bị giết thì sao.

Chẳng lẽ các ngươi hoàn toàn không quan tâm.

Để thăm dò đáy biển của chúng ta mà ngươi có thể lạm sát vô tội sao.

Còn mẹ của ta, Lai Nạp, mẹ của ta tại sao phải chết.

Lúc này Ngải Luân đang kìm nén sự thôi thúc biến thân, hắn đã vô cùng phẫn nộ, vẻ mặt không chút hối lỗi này của Lai Nạp càng khiến người ta nghiến răng nghiến lợi, hận không thể xông lên cắn nát cái bản mặt dày vô liêm sỉ đó.

Đó là cái giá tất yếu mà quốc gia Ngải Nhĩ Địch Á phải trả, từ khi xây dựng cao tường một trăm năm trước thì mọi chuyện đã được định đoạt như vậy.

Những người Ngải Nhĩ Địch Á ngoài đảo như chúng ta phải chịu đựng sự hy sinh không hề ít hơn các ngươi, nếu muốn khóc, ta có thể khóc thảm hơn ngươi nhiều.

Nhưng ta biết căn nguyên của tất cả bi kịch này chính là kết quả của sự bạo chính sai lầm của Ngải Nhĩ Địch Á trong gần hai thiên niên kỷ qua, hậu duệ chúng ta chỉ là những người phải gánh chịu mà thôi.

Thay vì khóc lóc nỉ non, chi bằng dũng cảm chấp nhận, sau đó vạch rõ ranh giới với bạo chính, chứng minh cho thế giới thấy chúng ta đã khác xưa, chúng ta sẽ không lặp lại sai lầm, nhưng cũng không để ai ức hiếp, chúng ta sẽ dùng sức mạnh của mình để cứu vãn lỗi lầm, chỉ thế thôi.

Lai Nạp thực sự đã trở thành một đấu sĩ thực thụ, một đấu sĩ có tín ngưỡng: Chúng ta có nhiệm vụ của thời đại mình, nếu chúng ta không làm, hậu duệ của chúng ta sẽ phải tiếp tục gánh chịu hậu quả từ những sai lầm đó.

Vậy nên hãy thu lại nước mắt đi, thu lại sự phẫn nộ rẻ tiền vô dụng của ngươi, phẫn nộ không giải quyết được vấn đề, nó chỉ khiến ngươi mất đi lý trí.

Ngải Luân ngẩn người, đây là thái độ gì vậy, rõ ràng đã hại chết mẹ mình mà Lai Nạp sao có thể đường hoàng như thế, mặt dày vô sỉ đến vậy.

Loại người này lẽ nào thực sự không có trái tim.

Tuy nhiên, những lời nói mang tầm vóc lớn lao của Lai Nạp cũng khiến Ngải Luân nhất thời không biết phản bác ra sao.

Bởi vì hắn cũng thấu hiểu nỗi khổ của người Ngải Nhĩ Địch Á, cũng biết thái độ của thế giới đối với họ, nếu không làm gì đó, quả thực không chỉ thế hệ mẹ hắn phải hy sinh, mà thế hệ của hắn, thậm chí cả hậu duệ sau này cũng sẽ phải hy sinh.

Nếu không thay đổi, họ sẽ giống như những người Mã Lai danh dự, liên tục bị kỳ thị, ngược đãi và bị coi như gia súc.

Ngải Luân thừa nhận ý tưởng phải làm điều gì đó của Lai Nạp là đúng, thậm chí có thể thừa nhận hy sinh là tất yếu, nhưng hắn vẫn sẽ không tha thứ cho Lai Nạp.

Bởi vì hắn đã nhìn thấy tương lai, biết rằng còn có những cách khác để thay đổi tất cả.

Lúc này cuộc họp bên ngoài đã bắt đầu, hai người ăn ý ngừng nói chuyện để nghe xem hội nghị đang thảo luận điều gì.

Thống soái các nước đều đã đến, điều này cho thấy họ rất nể mặt Mã Lai, và Mã Lai dựng lên sân khấu này chính là để diễn cho họ xem một vở kịch lớn.

Thậm chí cả gia tộc Đái Ba cũng xuất hiện để đích thân kể lại câu chuyện này.

Câu chuyện về nền độc lập của Mã Lai, trong đó gia tộc Đái Ba nắm giữ Chiến Chùy Cự Nhân là nhân vật chính, là người đầu tiên thức tỉnh, người đầu tiên phản kháng Thủy Tổ Cự Nhân, cuối cùng dưới sự dẫn dắt của anh hùng, vị vua thứ 145 của Ngải Nhĩ Địch Á mới rút lui về hòn đảo.

Hiện trường tràn ngập tiếng hoan hô, như thể đang bày tỏ lòng kính trọng đối với dũng sĩ đánh bại rồng dữ.

Sau khi ôn lại lịch sử, đã đến lúc nói về hiện trạng.

Gia tộc Đái Ba kể về những chuyện kỳ quái xảy ra trên đảo gần đây, đầu tiên là các tàu đổ bộ mất liên lạc vô cớ, hơn nữa những gián điệp thâm nhập vào đảo mấy năm nay cũng mất tích.

Tất cả những điều này chứng tỏ lũ ác ma trên đảo vẫn chưa từ bỏ đại lục, chúng chỉ đang chờ đợi, chờ đợi một thời cơ.

Không biết mọi người còn nhớ lời của vị vua thứ 145 khi lên đảo không, ông ta nói nếu có ai quấy rầy sự yên bình trên đảo, ông ta sẽ phát động Địa Minh, san bằng cả đại lục, khiến tất cả mọi người phải chết.

Lũ ác ma trên đảo sở hữu thứ vũ khí gọi là Địa Minh, và chúng sắp dựa vào Địa Minh để phản công đại lục, vì vậy chúng ta phải đoàn kết lại để thành lập liên quân tiến lên đảo, triệt để chấm dứt thời đại ác ma một cách nhổ cỏ tận gốc.

Tộc trưởng gia tộc Đái Ba, một người đàn ông đẹp trai tóc dài, nói một cách hùng hồn, khán giả xung quanh reo hò nhảy múa.

Ở dưới hầm, Lai Nạp và Ngải Luân đều có thể nghe thấy những âm thanh này, trong tai Ngải Luân tất cả đều là sự đe dọa, những người này đều đáng chết, chỉ có như vậy mới có thể trì hoãn việc thành lập liên quân.

Đáng lẽ lúc này Ngải Luân nên biến thân, nhưng đám nhỏ Tam Lạp mãi vẫn chưa gửi tình báo về.

Nếu nội ứng ngoại hợp, đây hẳn là một trận tác chiến hoàn mỹ.

Nếu chỉ có một mình hắn, dù có biến thân cũng không chắc có thể rút lui an toàn.

Chết thì không sao, nhưng nếu hai loại sức mạnh Cự nhân của mình rơi vào tay Mã Lai thì coi như xong đời.

Vì vậy không có viện quân thì không thể chiến đấu.

Có phải đang rất sợ hãi không.

Lai Nạp hỏi: Có phải đang muốn giết sạch những người bên ngoài để trì hoãn liên quân không.

Ta khuyên ngươi đừng làm vậy, vì sẽ để lại sơ hở.

Chương 2367

Tại sao bây giờ gia tộc Đái Ba của Mã Lai lại nhảy ra cầm đầu.

Chính vì Mã Lai đã bệnh đến mức vô phương cứu chữa rồi.

Giống hệt như Ngải Nhĩ Địch Á một trăm năm trước.

Tại sao Ngải Nhĩ Địch Á sở hữu toàn bộ Cự nhân lại đánh mất đại lục.

Chính vì tác dụng phụ của sự bành trướng dẫn đến mâu thuẫn quý tộc bị kích hóa, cuối cùng gây ra nội chiến.

Không có đế quốc hùng mạnh nào có thể dễ dàng bị kẻ địch đánh bại, cơ bản đều là mục ruỗng từ nội bộ trước, nội lực mới là nguyên nhân chính khiến tòa nhà sụp đổ, ngoại lực chỉ là chất xúc tác, thậm chí ngoại lực còn có thể là thuốc trợ tim kéo dài mạng sống cho đại quốc.

Vì vậy ngươi nên biết hiện tại tuyệt đối không thể ra tay.

Ngải Luân rõ ràng không hiểu những điều này, suy cho cùng hắn không thích học tập, hiểu biết về Ngải Nhĩ Địch Á và Mã Lai vẫn chưa đủ.

Đại quốc và tiểu quốc khác nhau ở chỗ đại quốc có thể thua nhiều lần, nhưng tiểu quốc chỉ có thể thua một lần.

Vì vậy, nhiều hành vi của tiểu quốc trông giống như đang đánh cược vận mệnh quốc gia, điều mà người dân đại quốc không thể hiểu nổi.

Chỉ là vì tiểu quốc vốn dĩ tài nguyên hữu hạn, phát động chiến tranh tất nhiên phải dốc toàn lực, nếu thắng thì tốt, nếu thua đương nhiên sẽ không gượng dậy nổi.

Còn đại quốc có thể thua nhiều lần, hoàn toàn không quan tâm đến thành bại của chiến tranh, hiện tại thua, tích lũy vài năm sau lại bộc phát khôi phục quốc lực.

Cho nên đại quốc không sợ thua, tất nhiên nếu đã là thời kỳ cuối của đế quốc, nội bộ mục ruỗng không chịu nổi thì không tính, lúc này đại quốc thua không nổi, còn lúc bình thường thì hoàn toàn có thể thua được.

Lai Nạp luôn học tập, nên biết Mã Lai hiện tại sở dĩ muốn ra tay là vì nội bộ sắp bùng nổ rồi.

Cuộc chiến bốn năm trước đã làm lung lay ngôi vị đệ nhất thế giới, có thể nói là thu không bù nổi chi, già yếu rệu rã.

Lúc này chỉ cần đợi mâu thuẫn nội bộ của Mã Lai bộc phát là được, hoàn toàn không cần thiết phải ra tay thu hút hận thù.

Lúc này nếu ngươi ra tay, không phải là giúp Ngải Nhĩ Địch Á, mà là đang giúp đỡ Mã Lai.

Lai Nạp nói.

Ngải Luân hoàn toàn không hiểu, kế hoạch tác chiến của hắn sao lại là giúp đỡ Mã Lai.

Hắn chỉ biết trên đảo không có đủ sức mạnh để chống lại Mã Lai.

Có phải ngươi đang nghĩ dù Mã Lai có thất bại thì gầy chết vẫn hơn ngựa béo, nếu Mã Lai thực sự quyết tâm ra tay với Ngải Nhĩ Địch Á thì Ngải Nhĩ Địch Á không phải đối thủ của Mã Lai.

Ngải Luân chính là có ý này, tuy hắn chưa nghĩ ra dùng ngôn ngữ nào để diễn đạt, nhưng trong lòng hắn chính là nỗi lo âu đó.

Lai Nạp gật đầu thừa nhận sự lo lắng của Ngải Luân là có giá trị: Vì vậy Ngải Nhĩ Địch Á hiện tại cũng đang hợp tác với Nghĩa Dũng

Quân để xây dựng phòng ngự của chính mình.

Sau đó người Ngải Nhĩ Địch Á cũng sẽ tìm kiếm sự chi viện trên quốc tế, biết đâu có thể dùng quyền khai thác Băng Bạo Thạch để ôm lấy một cái đùi lớn.

Muốn đạt được gì đó thì phải mất đi gì đó, tình cảnh của Ngải Nhĩ Địch Á hiện nay nếu muốn quay lại trật tự quốc tế thì nhất định phải trả giá, nếu ngươi không thể chấp nhận điểm này, ngươi sẽ bị thời đại bỏ rơi.

Tại sao cứ phải là chúng ta trả giá.

Chúng ta chẳng làm gì cả, xưng bá đại lục cũng không phải chúng ta, tại sao cứ tự ý bắt chúng ta phải gánh chịu cái giá đó.

Ngải Luân nói, hắn thực ra đã nhìn thấy một khả năng khác trong những mảnh vỡ tương lai, họ không cần gánh chịu cái giá, mà là bắt cả đại lục phải gánh chịu cái giá đó.

Ai không hoan nghênh Ngải Nhĩ Địch Á trở lại, kẻ đó phải chết, kẻ đó không có tư cách sống trên đại lục này.

Hiện tại Ngải Luân vô cùng phẫn nộ vì hắn nói không lại Lai Nạp.

Bất kể là trải nghiệm của bản thân hắn với tư cách người bị hại, hay là nguy cơ yếu thế của Ngải Nhĩ Địch Á, bất cứ lý lẽ nào đưa ra đều bị Lai Nạp hóa giải.

Ban đầu hắn tưởng Lai Nạp sẽ quỳ xuống xin tha thứ, hoặc là hổ thẹn khôn cùng mà xin lỗi, nhưng đều không có, Lai Nạp hoàn toàn đường hoàng, chính đáng hóa và hợp lý hóa mọi bi kịch, khiến sự uất ức và phẫn nộ của hắn không biết phát tiết vào đâu.

Hắn mặc kệ, dù không có chi viện, Ngải Luân cũng muốn đại náo một trận, chỉ có như vậy hắn mới thấy dễ chịu.

Thực ra Lai Nạp cũng đang gánh vác tất cả, có thể nói là từ bỏ gia đình, ra vào khu cách ly mà chưa bao giờ về nhà, hơn nữa còn mạo hiểm bị chém đầu để phối hợp với Cách Lý Sa tiến hành khởi nghĩa.

Chỉ là hiện tại hắn không còn bị cảm xúc chi phối mà bị tín ngưỡng chi phối, hắn làm vậy đều vì một tương lai tươi đẹp, hắn sẽ hy sinh và cũng sẽ gánh vác những sinh mệnh đã hy sinh vì hắn.

Ngải Luân còn có thể khóc lóc, nhưng Lai Nạp đã không còn tư cách để khóc nữa, vì hắn không còn chỉ là chính mình, mà còn là tấm gương và đạo sư của vô số người.

Trong số những học sinh này, rất nhiều người sẽ vì tin theo lý luận của hắn mà chết, sẽ ngã xuống trên con đường xung kích, bản thân Lai Nạp cũng sẽ bất cứ lúc nào ngã xuống trong xó xỉnh nào đó mà không có người nhặt xác.

Bởi vì Mã Lai đang truy nã trọng điểm nhóm người của Cách Lý Sa, bất kể sống chết.

Những âm thanh bên ngoài dần lắng xuống, tộc trưởng gia tộc Đái Ba vẫn đang nói về việc thành lập liên quân.

Tuy nhiên hiện tại chẳng có mấy người hưởng ứng, rõ ràng việc phản kháng người Ngải Nhĩ Địch Á trước đó còn có chút đồng cảm, nhưng giờ kêu gọi thành lập liên quân đi đánh đảo thì mọi người có chút không bằng lòng.

Chỉ vì lũ ác ma đã thu mình suốt một trăm năm mà phải nghe lệnh của Mã Lai sao.

Dựa vào cái gì.

Hơn nữa người Mã Lai hết lần này đến lần khác lên đảo để làm gì.

Lẽ nào thực sự chỉ để lưu đày những tù phạm người Mã Lai danh dự.

Còn lũ ác ma nữa, sớm không ra muộn không ra, tại sao phải đợi đến khi Mã Lai xưng bá một trăm năm, khi bá quyền sắp rơi rụng mới chịu ra.

Hóa ra là chỉ có Mã Lai là người gác cổng ác ma, còn các nước khác là được hưởng sái Mã Lai chắc.

Chưa nói đến việc lũ ác ma có thực sự có Địa Minh hay không, cũng chưa nói lũ ác ma có thực sự muốn ra hay không, lại càng chưa nói đến tâm địa của người Mã Lai.

Chỉ riêng việc thành lập liên quân, dựa vào cái gì Mã Lai làm chủ.

Liệu cuối cùng mọi người bỏ sức ra, Mã Lai lại ngồi mát ăn bát vàng không.

Các nước nếu không phải kẻ ngốc thì đối với chuyện này không thể không cân nhắc.

Tổng không thể chỉ vì Mã Lai nói ác ma sắp ra khỏi chuồng, rồi mọi người hớt hải giao hết hạm đội cho Mã Lai, thế thì họ chẳng phải thành lũ đần độn sao.

Tộc trưởng gia tộc Đái Ba trong lòng lại đang nghĩ tại sao lũ ác ma không đột kích.

Chẳng phải nói đã có lũ chuột nhắt trà trộn vào Mã Lai rồi sao.

Hóa ra họ tổ chức họp ở khu cách ly cũng là có ý đồ, chính là để dụ dỗ cư dân trên đảo phát động tấn công.

Chỉ có như vậy mới có thể đoàn kết toàn thế giới, vì ông ta cũng biết những thủ lĩnh này thực ra rất thiển cận, họ ghét Mã Lai hơn là ghét ác ma.

Nhưng gia tộc Đái Ba có thể khẳng định ác ma sắp ra khỏi chuồng, và Địa Minh là có thật.

Nhưng ông ta không đưa ra được bằng chứng, vì Địa Minh chưa từng phát động lần nào, trong lịch sử gần hai ngàn năm qua, không có bất kỳ ghi chép nào về việc phát động Địa Minh.

Ghi chép duy nhất tồn tại chính là lời đe dọa suông của vị vua thứ 145 khi đó.

Nếu thực sự có năng lực đáng sợ như vậy, tại sao vua 145 lại rút về hòn đảo cô độc.

Lẽ nào vì ông ta yêu chuộng hòa bình.

Đầu sỏ ác ma vì yêu chuộng hòa bình nên có vũ khí hủy diệt quy mô lớn mà không dùng, thà chịu uất ức để quốc dân chịu nhục.

Đây rốt cuộc là ác ma hay là thiên sứ.

Vì ghi chép duy nhất chỉ là lời đe dọa bằng miệng của vua 145, nên gia tộc Đái Ba rất khó đưa ra bằng chứng chứng minh sức mạnh của Địa Minh tồn tại.

Thật là thiển cận mà.

Gia tộc Đái Ba rất bất lực, bất kể là kẻ thù hay những vị thủ lĩnh này đều không phối hợp diễn kịch với mình, mình giống như một con khỉ vậy.

Tại sao những người Ngải Nhĩ Địch Á trà trộn vào lại không phát động tập kích.

Tại sao những vị thủ lĩnh này không thể nhìn xa trông rộng một chút.

Đương nhiên là vì những gì Mã Lai đã làm trước đây quá quá đáng, đã mất hết uy tín quốc tế, nên bây giờ rất khó khiến người ta không nghi ngờ.

Chương 2368

Suy cho cùng Mã Lai luôn ưu tiên Mã Lai trên hết, đủ loại phá hoại và chiếm đóng, rất khó để không nghi ngờ lần này Mã Lai lại muốn giở trò gì.

Đến lúc đó họ bị Mã Lai bán đứng lúc nào không biết.

Ngay lúc này, đột nhiên có một chiếc khí cầu bay qua, sau đó vô số tờ rơi từ khí cầu rơi xuống như bông tuyết trước mặt mọi người.

Trên đó viết: Đánh đổ bạo chính Mã Lai, cùng xây dựng thế giới hài hòa.

Sau đó là mười đề xuất: Đoàn kết mọi lực lượng, nhận rõ mâu thuẫn chính, thành lập lực lượng vũ trang, xác định lộ trình tiên tiến, học tập các nghi vấn lịch sử, cùng xây dựng con đường đấu tranh, ưu đãi quân đội đầu hàng, tranh thủ sự ủng hộ của dân chúng, đả kích các thế lực phản động, tuyên truyền chủ nghĩa quốc tế.

Vốn là một hội nghị quốc tế của thế giới liên minh chống lại Ngải Nhĩ Địch Á, lại bất ngờ trở thành buổi tuyên truyền chủ nghĩa quốc tế và đả kích bạo chính khi sắp kết thúc, những tờ rơi rơi xuống như tuyết đảm bảo mỗi vị thủ lĩnh đều nhận được một tờ.

Tuy khiến họ giật mình một phen, nhưng chỉ là hư kinh, may mà rơi xuống đỉnh đầu không phải bom mà là tờ rơi, nếu không họ đã bị hốt trọn ổ.

Tuy không sao, nhưng họ vẫn bày tỏ sự bất bình đối với lỗ hổng trong phòng hộ an ninh và sắp xếp hội nghị của Mã Lai, họ cho rằng phòng không của Mã Lai nát như rác rưởi, chẳng khác nào lấy mạng sống của họ ra làm trò đùa.

Hoặc có thể nói bản thân hội nghị này chính là một trò đùa, Mã Lai rốt cuộc muốn cho họ thấy điều gì.

Cho thấy hệ thống phòng không rác rưởi này, hay là mâu thuẫn nội bộ của Mã Lai.

Nếu là vậy thì họ đã thành công, hiện tại cả thế giới đều đang xem trò cười của Mã Lai, một hội nghị quốc tế quan trọng như vậy cuối cùng lại trở thành hiện trường tuyên truyền phản bạo chính Mã Lai.

Giờ đây cả thế giới đều biết Mã Lai không chỉ yếu kém trên chiến trường chính diện mà ngay cả trong nước cũng mâu thuẫn chồng chất.

Còn việc tổ chức liên quân.

Phải cân nhắc kỹ lại rồi.

Mã Lai vốn muốn cả thế giới cùng chung mối thù, nhưng cuối cùng lại gậy ông đập lưng ông.

Một tờ rơi từ cửa sổ thông gió của căn hầm bay vào, rơi trúng tay Lai Nạp, Lai Nạp đưa tờ rơi cho Ngải Luân.

Ngải Luân không nhận, lúc này lúc này hắn vẫn đang phẫn nộ, chỉ là sự phẫn nộ của hắn có vẻ bất tài và rẻ tiền như vậy, hiện tại hắn rất muốn lập tức phát động chiến đấu, ngặt nỗi ngay cả hai người bạn tốt nhất cũng không ủng hộ mình.

Vì vậy không thể khai chiến để giải tỏa phẫn nộ, đành phải trút hết lên người bạn tốt, Ngải Luân quyết định quay về đảo để tính sổ với hai người bạn.

Sẽ có ngày, những gì các ngươi nợ ta đều phải trả hết.

Ngải Luân nói xong liền rời khỏi căn hầm.

Lai Nạp rất bất lực, Ngải Luân quả nhiên là quá cố chấp.

Một trò đùa nhanh chóng lan truyền khắp thế giới, tuy mọi người không ra mặt xé bỏ quan hệ với Mã Lai, nhưng ngầm lại cười nhạo Mã Lai không còn được như xưa.

Đối phó với hòn đảo mà Mã Lai còn muốn tổ chức liên quân.

Chắc là vì lũ Cự nhân của chúng không có ưu thế trên đảo, quân đội thường quy lại khó chiếm đóng đảo trong thời gian ngắn nên mới muốn lôi kéo chúng ta.

Xem ra Mã Lai thực sự không xong rồi, không có Cự nhân, lực chiến của chúng sẽ giảm đi một nửa.

Hành vi tổ chức liên quân này của Mã Lai khiến một số người cho rằng Mã Lai đã suy yếu.

Chúng ta có thể đi ủng hộ Nghĩa Dũng Quân và quân khởi nghĩa, hai lực lượng này đều do người dân các nước từng bị Mã Lai xâm lược thành lập, họ chắc chắn có thể gây rối cho Mã Lai.

Vậy còn người Ngải Nhĩ Địch Á thì sao.

Còn Địa Minh nữa.

Nếu là thật, chúng ta đối phó Mã Lai lúc này có phải là quá thiển cận không.

Cũng có người lo lắng bá chủ cũ sẽ quay trở lại.

Hơn nữa sự tồn tại của Mã Lai chính là phòng tuyến đầu tiên kháng cự Ngải Nhĩ Địch Á.

Nếu Mã Lai sụp đổ, ai sẽ ngăn cản cư dân trên đảo.

Thời đại Cự nhân đã qua rồi, còn thứ như Địa Minh thì căn bản không thể xác định được sự tồn tại.

Nếu thực sự có Địa Minh, tại sao vua 145 không san bằng lũ phản loạn mà lại rút lui về hòn đảo cô độc.

Đúng vậy, vấn đề này không ai giải thích được.

Vua 145 luôn miệng nói mình có khả năng san bằng đại lục, nhưng đối mặt với nội đấu Cự nhân, ông ta lại chọn cách rút lui về hòn đảo cô độc, và trong một trăm năm qua cũng đã thay đổi mấy đời vua, chẳng có vị nào quay lại đại lục, rất khó khiến người ta tin rằng trên đảo thực sự có thứ vũ khí hủy diệt tuyệt đối như Địa Minh.

Vậy nếu có thì sao.

Vạn nhất có thì sao.

Vạn nhất thực sự có Địa Minh thì sao.

Những người nhát gan vẫn sẽ sợ hãi.

Vạn nhất.

Nếu vạn nhất thực sự có, chỉ cần Địa Minh không thể giết chết toàn bộ chúng ta, thì những người còn lại nhất định sẽ khiến người Ngải Nhĩ Địch Á biết đến sự phẫn nộ của chúng ta.

Đương nhiên, nếu thực sự lo lắng những điều này, chúng ta có thể giấu căn cứ quân sự ở những nơi người thường không đánh tới được, có thể xây dựng hầm trú ẩn, che giấu các thiết bị quân sự.

Cũng đúng, chúng ta có thể chuẩn bị cả hai tay, một mặt đề phòng Mã Lai, một mặt đề phòng Địa Minh.

Thủ lĩnh vài quốc gia tụ họp mở một cuộc họp nhỏ, quyết định một mặt trì hoãn Mã Lai, đối với liên quân thì không từ chối cũng không đồng ý, mặt khác đẩy nhanh xây dựng quân sự, xây dựng căn cứ quân sự ở vùng hoang vu, di dời công nghiệp, xây dựng hầm trú ẩn, dự phòng người Ngải Nhĩ Địch Á phản công.

Còn Ngải Luân, sau khi trải qua đủ loại trung chuyển, cuối cùng cũng quay lại hòn đảo, nhưng chưa kịp đi tính sổ với bạn bè thì đã bị

Đỗ Lan giam giữ trước.

Bởi vì nhiệm vụ của Ngải Luân chỉ là đi điều tra, chứ không phải đi thâm nhập, sau đó hắn tự mình thêm diễn biến.

Thậm chí còn muốn phát động một trận chiến, ra tay với thủ lĩnh các nước, những hành vi này đã vượt xa quyền hạn của một binh sĩ binh đoàn điều tra, có chút ý tứ khống chế thiên tử để ra lệnh cho chư hầu, chỉ vì hắn có sức mạnh Cự nhân mà có thể đại diện cho cả hòn đảo đưa ra quyết định.

Điều này là sai lầm nghiêm trọng.

Nếu ngươi nghĩ mình là cứu thế chủ, thì ngươi đã lầm to.

Bởi vì chúng ta không dựa vào thần tiên vương tộc, càng không dựa vào cứu thế chủ, ngươi vi phạm mệnh lệnh, có biết hậu quả nghiêm trọng thế nào không.

Đối mặt với sự chất vấn của Đỗ Lan, Ngải Luân không muốn thèm tiếp lời, hắn chỉ muốn gặp Tam Lạp và A Nhĩ Mẫn: Ta muốn gặp Tam Lạp và A Nhĩ Mẫn.

Hiện tại ngươi là tù phạm.

Nếu ta muốn, ta có thể rời đi.

Ngải Luân dù sao cũng là Cự nhân.

Vậy thì Binh trưởng và Xích Sắc Lưu Tinh sẽ chặt đầu ngươi xuống.

Đỗ Lan nhìn Ngải Luân và nói: Nên hãy ngoan ngoãn ở lại trong ngục đi.

Ngải Luân trừng mắt nhìn Đỗ Lan, tên Đỗ Lan này quả nhiên chỉ biết khống chế người khác, hắn hiện tại nghi ngờ những người bạn tốt của mình đã bị khống chế.

Xem ra chỉ có thể tiếp tục thôi, mình không thể dừng lại.

Ngải Luân biết những người ủng hộ mình đang hành động, chẳng mấy chốc cả đất nước sẽ thay đổi.

Trong mắt một số người, Ngải Luân quả thực là cứu thế chủ, hắn biến thành Cự nhân tham gia chiến đấu, giành lại tường Lộ Ti và tường Mã Lỵ Á, những chiến công như vậy đủ để chứng minh lộ trình của Ngải Luân là đúng.

Vì vậy, những người ủng hộ cho rằng lộ trình chiến đấu của Ngải Luân là lựa chọn duy nhất, chỉ có chiến đấu mới đạt được kết quả họ muốn, nổ súng mới có thể chiến thắng, không nổ súng sẽ không đạt được bất cứ thứ gì.

Những người ủng hộ Ngải Luân đa số là thanh niên, và họ không thích lộ trình ôn hòa của Đỗ Lan, họ ủng hộ việc trực tiếp phát động tập kích đánh kẻ địch tơi bời.

Đặc biệt là Mã Lai, Mã Lai nhất định phải trả giá cho hành vi phá tường của chúng.

Những người ủng hộ cũng giống như Ngải Luân, đều có những trải nghiệm bị tổn thương, nên họ cũng muốn gây tổn thương ngược lại.

Thực ra Đỗ Lan cũng không nói là sẽ buông tha cho Mã Lai, hiện tại mục đích cuối cùng của quân khởi nghĩa và Nghĩa Dũng Quân cũng là bắt giữ tội phạm chiến tranh Mã Lai, tiến hành công khai xét xử và xử bắn.

Tuy nhiên Đỗ Lan không ủng hộ việc mở rộng diện đánh phá, vì mù quáng mở rộng diện đánh phá chỉ không ngừng tạo ra hận thù, hắn cho rằng nên thông qua giáo dục, để người dân Mã Lai tự phát vạch rõ ranh giới với thế lực phản động lạc hậu, mọi người cùng nhau đả kích bạo chính.

Vì thế Đỗ Lan đã bị ám sát, không chỉ Đỗ Lan, mà cả Ngải Nhĩ Văn, Hàn Cát cùng một nhóm thủ lĩnh có ý chí cách tân cũng bị phái kích tiến ám sát.

Những kẻ ám sát này chỉ muốn chiến đấu, trong đầu chỉ có chiến đấu, vì chiến đấu có thể mang lại sự giải tỏa cảm xúc ngay lập tức, nên họ khao khát chiến đấu.

Ngải Luân mang lại chiến đấu, nên họ tin tưởng Ngải Luân.

Ngải Luân thực sự muốn thực hiện tương lai Địa Minh mà hắn nhìn thấy sao.

Đỗ Lan nói: Vậy thì hãy để hắn biết hậu quả của việc chỉ biết chiến đấu đi.

Đỗ Lan định giả tạo cái chết của Tam Lạp nhỏ và A Nhĩ Mẫn, để Ngải Luân cảm nhận lại sự mất mát một lần nữa.

Chiến đấu, chiến đấu, chiến đấu.

Tại sao phải chiến đấu, bởi vì thông thường trong nhận thức trực quan, chiến đấu là phương pháp đơn giản nhất để dẫn đến kết quả dự kiến, chỉ cần chiến đấu đánh chết kẻ địch, thì mình có thể giành thắng lợi, có thể đơn giản giải quyết vấn đề.

Đáng tiếc thực tế thường không đơn giản như vậy, sau chiến đấu còn rất nhiều vấn đề cần giải quyết, không phải cứ một trận chiến là có thể giải quyết được vạn sự vạn vật.

Thời đại quân công thụ tước trước đây, tư duy này càng phổ biến.

Chương 2369

Hiện tại sau khi được Đỗ Lan thay đổi, chỉ còn lại một bộ phận người vẫn ủng hộ Ngải Luân chiến đấu, vẫn cảm thấy nên giải quyết vấn đề như cách Ngải Luân nói.

Họ không hẳn là phủ nhận cách nói của Đỗ Lan, chỉ là cảm thấy phương pháp của Ngải Luân tốt hơn, trực tiếp hơn, chỉ cần bóp cò là có thể giải quyết vấn đề.

Ngải Luân và những người ủng hộ đều nhìn thấy vấn đề, nhưng phương án giải quyết họ đưa ra chính là chiến đấu.

Cuộc ám sát nhằm vào Đỗ Lan và những người khác bắt đầu, để ủng hộ Ngải Luân thì phải loại bỏ những trở ngại như Đỗ Lan.

Loại bỏ trở ngại, sau đó còn phải tiếp tục đi chiến đấu với quốc gia Mã Lai, cho đến khi Nhật Bản có thể độc lập tự chủ.

Địa Minh, Ngải Luân biết đây là cách duy nhất, cách duy nhất để tương lai trở nên tốt đẹp hơn.

Tuy nhiên để phát động Địa Minh phải có huyết thống vương tộc, phải tìm được đứa con rơi.

Ngải Luân dù đang ở trong ngục, nhưng lại bày mưu tính kế, hắn biết những người ủng hộ mình chắc chắn sẽ hoàn thành tất cả.

Oanh.

Một tiếng nổ lớn vào sáng sớm đã phá vỡ sự tĩnh lặng của Ngải Nhĩ Địch Á, người qua lại trên phố đều kinh ngạc nhìn về nơi khói đặc bốc lên.

Đó chẳng phải là trụ sở của binh đoàn dân binh sao.

Là văn phòng của Đỗ Lan không biết vì sao phát nổ, ở sát vách Ngải Nhĩ Văn và Hàn Cát lập tức chạy tới, họ đều lo lắng nhìn văn phòng, lo cho sự an nguy của Đỗ Lan.

Phải biết rằng mọi người đều dựa vào Đỗ Lan chỉ huy, nếu Đỗ Lan xảy ra chuyện vào thời điểm quan trọng này, họ biết phải làm sao.

Đỗ Lan đâu.

Ngải Nhĩ Văn hỏi.

Chúng tôi cũng không biết.

Trước tiên là chữa cháy, mọi người đều vội vã bận rộn, mãi mới dập tắt được lửa.

Nhưng trong văn phòng chỉ còn lại một chiếc khăn quàng cổ màu đỏ bị cháy một nửa.

Lúc này tiếng phanh xe vang lên, Đỗ Lan từ trong ô tô bước ra, ô tô cũng do Băng Bạo Thạch đẩy.

Mọi người thấy Đỗ Lan còn sống, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Tam Lạp ở trong văn phòng đợi tôi quay lại, nàng còn sống không.

Đỗ Lan nói.

Mọi người đều cúi đầu, trong văn phòng chỉ tìm thấy chiếc khăn quàng cổ vật bất ly thân của Tam Lạp, đã bị cháy chỉ còn lại những mảnh vụn.

Tam Lạp xác suất cao là đã bị nổ tan xác rồi.

Chỉ còn lại một bộ phận tàn chi, tuy không thể xác định danh tính, nhưng chiếc khăn quàng cổ này chính là của nàng, lúc nổ, Tam Lạp chắc hẳn đang ở trong phòng.

Ngải Nhĩ Văn nói.

Đỗ Lan cũng tỏ vẻ rất đau lòng: Xem ra có một số người không hài lòng với tôi lắm, nên mới sắp xếp ám sát.

Tôi nhất định sẽ điều tra rõ ràng, tuyệt đối không buông tha cho chúng.

Ngải Nhĩ Văn biết đây chắc chắn là do phái kích tiến làm.

Nhất định phải tra.

Trong ngục truyền tới tin tức, Ngải Luân đã biến mất, nơi đóng quân của binh đoàn dân binh ngoại thành bị Cự nhân tập kích.

Xem ra Ngải Luân đang đi tìm Hi Tư Đặc Lợi Á, đi tìm huyết thống vương nữ.

Hắn muốn lợi dụng việc tiếp xúc với huyết thống để kích hoạt sức mạnh Thủy Tổ.

Đỗ Lan nói.

Ngải Nhĩ Văn và Hàn Cát cũng lập tức ý thức được việc ám sát Đỗ Lan sợ rằng cũng do những người ủng hộ Ngải Luân làm, nhưng những điều này không quan trọng, quan trọng hiện giờ là sự an toàn của đứa con rơi: Hi Tư Đặc Lợi Á ở đâu.

Cách đây không lâu đã được điều phối đến bộ phận nhân gian đại pháo để giám sát hậu cần, tôi sẽ lập tức cho người đi bảo vệ nàng.

Đỗ Lan nói: Ngải Luân thực sự điên rồi, hắn sợ là còn chưa biết chiến đấu của mình đã bắt đầu làm hại những người bên cạnh.

Trong ngũ đại binh đoàn đều có những người ủng hộ Ngải Luân, danh sách tính ra có khoảng hơn ba trăm người, thực sự không ít, hơn nữa họ còn mang theo những vũ khí trang bị mới nhất.

Hiện tại cũng không biết họ rốt cuộc muốn đi làm gì, tóm lại cứ thông nã trước.

Rất nhanh tung tích của Ngải Luân và những người khác bị phát hiện, vì quần chúng chính là tai mắt, Ngải Luân và đồng bọn cần ăn uống, tiếp tế, một khi bị quần chúng phát hiện, quần chúng sẽ lập tức thông báo cho dân binh gần đó.

Dân binh sẽ dùng vô tuyến điện thông báo cho tổng bộ, sau đó binh sĩ sẽ lập tức đi bắt giữ.

Lập tức sắp xếp tác chiến bắt giữ, tạo ra một trận thế túi bóng, muốn bao vây nhóm Ngải Luân.

Tuy nhiên đúng lúc dân binh sắp bắt được nhóm Ngải Luân, đột nhiên có một hắc y nhân thần bí mặc bộ động cơ lập thể kiểu cũ xông vào, hơn nữa chiến đấu lực rất mạnh, đánh loạn vòng vây, hỗ trợ nhóm Ngải Luân thoát thân.

Khải Ni A Khắc Mạn, hắn vẫn chưa từ bỏ, vẫn luôn rèn luyện thân thể của mình, cuối cùng sau vài năm khổ luyện, hắn một lần nữa ra chiến trường, dùng trang bị mà Binh trưởng đã thải ra để gia nhập trận doanh phản đối Đỗ Lan.

Chính hắn vào thời khắc mấu chốt đã phá vỡ vòng vây, dùng thân pháp kinh người xông vào đám đông, tranh thủ thời gian cho Ngải Luân và đồng bọn.

Ngải Luân vô cùng cảm tạ Khải Ni, và Khải Ni cũng thuận lý thành chương gia nhập trận doanh phái phản đối, mở ra cuộc phục thù đối với Đỗ Lan.

Hi Tư Đặc Lợi Á không biết bị giấu ở đâu, nhưng không sao, chúng ta còn có thể đi tìm anh trai ta.

Ngải Luân biết anh trai cùng cha khác mẹ của mình cũng có huyết thống vương thất.

Nhưng anh trai ở Mã Lai, họ cần một con thuyền.

Phải đến bến cảng, nhưng bến cảng có rất nhiều thủ quân.

A Nhĩ Mẫn, người đã biết tin Tam Lạp tử vong, đoán được Ngải Luân chắc chắn sẽ đến bến cảng, vì trong các bức thư trước đó, Ngải Luân đã nói nghi ngờ anh trai cũng có huyết thống vương thất, khi đến gần anh trai, Ngải Luân có thể nhìn thấy tương lai của Tiến Kích Cự Nhân.

Ngải Luân không tìm thấy đứa con rơi, chắc chắn sẽ đến Mã Lai tìm anh trai.

Vì vậy A Nhĩ Mẫn đã tính được bước tiếp theo của Ngải Luân, đến bến cảng trước, cậu muốn cho Ngải Luân biết Tam Lạp đã chết, chiến đấu của hắn đã xuất hiện người hy sinh.

A Nhĩ Mẫn muốn cho Ngải Luân biết chiến đấu mãng xướng là sai lầm.

Chiến đấu chỉ là một bộ phận cấu thành chiến tranh, là sự kéo dài của mưu lược nơi miếu đường, không thể vì chiến đấu mà chiến đấu, điều đó không có ý nghĩa.

A Nhĩ Mẫn rất rõ ràng khi nào cần chiến đấu, Đỗ Lan cũng sẽ đi chiến đấu, nhưng tiền đề là phải có một kế hoạch chiến tranh hoàn chỉnh, sau đó sẽ tiến hành một loạt các sắp xếp chiến dịch, cuối cùng mới là bộ phận chiến đấu.

Đây là một vòng xích mắt xích với nhau, chiến đấu là mắt xích cuối cùng, Ngải Luân lại coi chiến đấu là cốt lõi, điều này là sai lầm.

Đến rồi sao.

A Nhĩ Mẫn đã phát hiện ra sự bất thường xung quanh, nên trực tiếp hét lên qua loa lớn: Ngải Luân, thúc thủ chịu trói đi, đừng chấp mê bất ngộ nữa, ngươi có biết mình đã làm gì không.

Tam Lạp đã chết vì cuộc ám sát của các ngươi rồi.

Âm thanh loa lớn khiến Ngải Luân giật mình, hắn không ngờ lại như vậy, nhưng lúc này hắn còn đường lui sao.

Nếu lui, sự hy sinh của Tam Lạp cũng uổng phí.

Cho nên phải chiến đấu, cho đến khi thắng lợi mới thôi.

Ngải Luân quyết định thuyết phục A Nhĩ Mẫn gia nhập phe mình, thế là hắn đơn thương độc mã đi tới bên ngoài bến cảng: A Nhĩ Mẫn, ta muốn nói chuyện riêng với cậu.

A Nhĩ Mẫn cũng thản nhiên không sợ hãi đứng trước mặt Ngải Luân, hai người bạn tốt từng hình bóng không rời, giờ đây lại trở thành kẻ thù với lập trường hoàn toàn khác biệt.

Đầu hàng đi, cậu không thể chạy thoát đâu.

A Nhĩ Mẫn lạnh lùng nói.

Ta không thể dừng lại, đây là vì tất cả mọi người trên đảo.

Cậu chưa tìm hiểu sâu về Mã Lai, nên không biết hiện trạng của Mã Lai, nếu chúng ta không phản kích, sớm muộn gì chúng cũng sẽ triệu tập nhân lực tới tấn công chúng ta, lúc đó chúng ta căn bản không có sức mạnh để phòng ngự.

Ngải Luân kiên định nói, hắn vẫn cho rằng phía bên kia đại dương toàn là kẻ thù.

Cơ sở đối thoại của hai người đã khác nhau, thái độ đối với phía bên kia đại dương không giống nhau.

A Nhĩ Mẫn chỉ cảm thấy lòng lạnh giá, vì Ngải Luân thậm chí còn không hỏi thêm về Tam Lạp.

A Nhĩ Mẫn rất hiểu nỗi lo của Ngải Luân, thực ra dù là nguyên tác hay hiện tại, A Nhĩ Mẫn đều đồng ý với một phần lời nói của Ngải Luân, đó là hai bên đại dương sớm muộn cũng có một trận chiến, và quyền chủ động tốt nhất là nắm trong tay mình.

Trong nguyên tác, A Nhĩ Mẫn cũng không đồng ý với việc Ngải Luân phát động Địa Minh, cậu cho rằng nên dùng Địa Minh như một sự răn đe, hoặc là Địa Minh một phần.

Phát động Địa Minh một phần đối với đại lục để phá hoại công nghiệp của kẻ địch, tranh thủ năm mươi năm thời gian phát triển cho hòn đảo, sau đó mới khai chiến.

Tuy nhiên phương thức bảo thủ này của A Nhĩ Mẫn bị Ngải Luân phủ quyết, hắn biết khoảng cách giữa hòn đảo và đại lục căn bản không phải năm mươi năm là đuổi kịp, chỉ nói về dân số, đại lục gấp trăm lần hòn đảo.

Hòn đảo chỉ có một triệu dân, dân số ít, tài nguyên tinh nhưng không nhiều, căn bản không phát triển được công nghiệp gì.

Chương 2370

Hơn nữa chỉ cần có Cự nhân tồn tại, người Ngải Nhĩ Địch Á sẽ mãi mãi là kẻ dị chủng.

Trong mắt Ngải Luân, dị chủng nghĩa là phải chịu sự bắt nạt, áp bức.

Tại sao lại có suy nghĩ này.

Đó là vì Ngải Luân không được tiếp nhận giáo dục của Đỗ Lan, vẫn giữ bộ tư duy của tàn dư phong kiến.

Xã hội phong kiến vì chiếc bánh không làm lớn được, nên khi chia bánh cực kỳ nhấn mạnh vào giai cấp.

Đặc biệt là nơi có tài nguyên hạn chế như Nhật Bản, chế độ giai cấp chia bánh phong kiến sẽ vô cùng sợ hãi các dị loại.

Vì Ngải Luân sinh ra trên đảo nên hắn tiếp nhận giáo dục phong kiến trên đảo, vì thế hắn sợ hãi dị loại, từ đó suy ra, hắn cho rằng cả đại lục đều như vậy, cũng sẽ chán ghét và tăng hận dị loại, không bao dung dị loại.

Chỉ cần người Ngải Nhĩ Địch Á có thể biến thành Cự nhân, chỉ cần vẫn là dị loại, thì không thể thực sự hòa nhập vào đám đông.

Vì thế phải phát động Địa Minh, san bằng đại lục mới có thể giành được không gian cho dị loại.

Đương nhiên nếu có thể khiến người Ngải Nhĩ Địch Á từ nay không còn biến thành Cự nhân nữa thì càng tốt.

Ban đầu mọi thứ đều rất thuận lợi, nhưng không ngờ Tam Lạp lại xuất sư vị tiệp thân tiên tử, A Nhĩ Mẫn cũng đứng đối diện với hắn.

Tránh ra, nếu không ta sẽ không khách sáo đâu.

Ngải Luân lạnh lùng nhìn A Nhĩ Mẫn nói.

Dừng lại đi, tại sao cậu lại không tin tưởng chúng tớ.

A Nhĩ Mẫn cũng nổi giận, rõ ràng họ đều có kế hoạch, đều đang nỗ lực, tại sao Ngải Luân lại cứ khăng khăng theo ý mình.

Vì không còn cách nào khác.

Ngải Luân nói: Cách của ta là cách duy nhất, người không hiểu chính là các cậu.

Đã nhất định phải trả giá, vậy thì hãy để phía bên kia đại dương trả giá.

Cứu thế chủ thì phải có dáng vẻ của cứu thế chủ.

Đáng tiếc Ngải Luân chỉ là cứu thế chủ của người Ngải Nhĩ Địch Á, chứ không phải cứu thế chủ của toàn thế giới.

Vậy thì tớ chỉ có thể bắt giữ cậu.

A Nhĩ Mẫn cũng không hy vọng khai chiến với bạn tốt, nhưng không còn cách nào khác.

Các cậu căn bản không thể ngăn được ta.

Ngải Luân nói.

Lúc cậu thâm nhập vào Mã Lai, chúng tớ cũng không hề nhàn rỗi, hãy chứng kiến sức mạnh mới của tớ đi.

A Nhĩ Mẫn giơ tay lên, sau đó từ nơi xa xôi dường như có một tiếng sấm rền, thấp thoáng nghe thấy trên bầu trời có vật khổng lồ nào đó đang bay tới.

Oanh.

Cuối cùng cũng nhìn thấy, là một Cự nhân đang bay trên trời, hơn nữa còn là Siêu Đại Hình Cự Nhân.

Băng Bạo Thạch được đốt cháy không tiếc tiền để nén không khí, đưa cả Siêu Đại Hình Cự Nhân lên trời.

A Nhĩ Mẫn chậm rãi giơ tay, làm một động tác lướt, Cự nhân thực sự dang rộng cánh tay, phun hơi nước xuống dưới bắt đầu lướt để giảm tốc.

Cuối cùng Cự nhân mang theo hơi nước đáp xuống bến cảng, cả bến cảng bị hơi nước bao phủ, không nhìn rõ đông tây nam bắc.

Ngải Luân giơ tay che hơi nước, nhưng đã không tìm thấy tung tích của A Nhĩ Mẫn đâu nữa.

Đợi đến khi hơi nước tản đi, trên bến cảng chỉ có Cự nhân, không có A Nhĩ Mẫn.

A Nhĩ Mẫn đã chui vào khoang điều khiển ở sau gáy, từ khoang điều khiển giao lưu với Ngải Luân: Đúng vậy, tài nguyên trên đảo thực sự không nhiều, khoa học kỹ thuật của chúng ta thực sự lạc hậu, có lẽ chúng ta sẽ bị kỳ thị.

Vậy chúng ta càng nên dùng hành động của mình để chứng minh chúng ta không phải như những gì họ tưởng tượng.

A Nhĩ Mẫn, cậu quá ngây thơ, định kiến và kỳ thị của nhân loại làm sao có thể biến mất.

Mã Lai, thậm chí cả đại lục, họ đều coi chúng ta là quái vật.

Ngải Luân cũng chuẩn bị biến thân.

Vậy hãy dùng hành động để chứng minh chúng ta không phải quái vật.

Nếu chân lý thực sự đứng về phía chúng ta, kẻ kỳ thị chúng ta cuối cùng sẽ bị chính sự kỳ thị nuốt chửng, kẻ mang định kiến cũng sẽ bị định kiến tiêu diệt.

Nếu vì người khác kỳ thị mình mà mình cũng kỳ thị lại, thì nhân loại mới thực sự không có hy vọng.

Việc chúng ta cần làm là chặt đứt sai lầm, chứ không phải kế thừa sai lầm.

A Nhĩ Mẫn dùng khẩu pháo cũng không hề yếu thế.

Những thứ cậu nói căn bản không thể thực hiện được.

Vậy tớ sẽ thực hiện cho cậu xem.

A Nhĩ Mẫn đang rơi lệ, nhưng lúc này cậu chọn lý lẽ thay vì tình thân.

Đến cả Tam Lạp cũng hy sinh rồi, chứng tỏ con đường của Ngải Luân đã đi sai.

Ngải Luân chẳng qua là lặp lại sai lầm suốt hai ngàn năm qua, đế quốc Ngải Nhĩ Địch Á, quốc gia Mã Lai, Ngải Luân. nếu không ai đứng ra làm gì đó để thay đổi vòng lặp sai lầm này, thì sau Ngải Luân sẽ còn những người khác tiếp tục sai lầm.

Kế thừa sai lầm là rất dễ dàng, vì luôn có người sẵn sàng kế thừa cách làm đơn giản thô bạo chỉ cần chiến đấu là thấy ngay kết quả ngắn hạn này.

Còn việc chặt đứt sai lầm như A Nhĩ Mẫn, suốt hai ngàn năm qua chưa một ai làm được.

Không thông qua chiến đấu, trong ngắn hạn cũng không thấy được thành quả, thậm chí trong tương lai dài hạn, thế lực do A Nhĩ Mẫn đại diện đều sẽ đứng ở vùng trũng đạo đức, chịu sự kỳ thị và cảnh giác của người khác.

Nhưng một lộ trình hoàn toàn mới là rất quan trọng, một lộ trình chưa từng được thiết tưởng là rất quan trọng.

Người dân trên thế giới này chắc chắn cũng sẽ nhận thấy thế giới cứ tiếp tục phát triển như vậy là không ổn, chắc chắn cũng sẽ đi tìm kiếm lộ trình mới, lúc này lộ trình mới do A Nhĩ Mẫn đại diện sẽ lọt vào mắt họ.

Ngay cả khi người Ngải Nhĩ Địch Á luôn bị kỳ thị, nhưng sẽ có ngày cả thế giới thức tỉnh.

Nhưng Ngải Luân không nhìn xa được như vậy, không sẵn lòng gửi gắm hy vọng vào việc chờ đợi, hắn muốn chiến đấu, rồi thấy thế giới thay đổi trong thời gian ngắn nhất.

Vì hắn có thể kích hoạt sức mạnh Địa Minh, nên hắn phải đi chiến đấu.

Oanh, Ngải Luân cắn vào hổ khẩu, máu thịt được truyền tống qua kênh đào, hóa thân thành Tiến Kích Cự Nhân triển khai chiến đấu.

Tuy Tiến Kích Cự Nhân chỉ cao mười lăm mét, đối mặt với thân hình sáu mươi mét của Siêu Đại Hình Cự Nhân thì có chút nhỏ bé, nhưng chiến ý của Ngải Luân còn cao hơn trời.

Mọi người tranh thủ lúc Ngải Luân chiến đấu mau đi cướp thuyền.

Phái kích tiến lập tức xông về phía con thuyền.

Đát đát, cuộc chiến giữa người với người bắt đầu.

Sau khi có được khoa học kỹ thuật đại lục, trên đảo cũng đã sản xuất được vũ khí nóng, hiện tại vũ khí đối nhân chính là súng.

Ngải Luân phát động tấn công, nhanh chóng vòng ra sau, tấn công vào lưng Siêu Đại Hình Cự Nhân, vì biết Siêu Đại Hình Cự Nhân cử động chậm, nên hắn dùng tốc độ để đánh chậm.

Tuy nhiên A Nhĩ Mẫn cũng không định thực sự đánh bại Ngải Luân, chỉ cần kìm chân được Ngải Luân là đủ, những người khác căn bản không phải đối thủ của những dân binh được huấn luyện bài bản.

Binh đoàn dân binh sử dụng thành thạo chiến thuật bộ binh, hơn nữa còn có mạng lưới hỏa lực được sắp xếp, hỏa lực chéo, trực tiếp đánh cho phái kích tiến không dám ló đầu ra.

Buông vũ khí xuống đi, đừng giãy dụa vô ích nữa, chúng ta đều là đồng bào, không nên chiến đấu.

Sau khi áp chế, họ áp dụng chiến thuật tâm lý: Tôi biết các bạn cũng vì tốt cho mọi người, nhưng chỉ có chiến đấu thì không thể giải quyết được vấn đề.

Chiến đấu tuy có thể thấy kết quả trong thời gian ngắn, nhưng về lâu dài chiến đấu chỉ đưa cục diện đi theo hướng tiêu cực.

Vì vậy chiến đấu chỉ là lựa chọn cuối cùng, chứ không phải lựa chọn tối ưu.

Ngay cả những người lính bình thường cũng biết chiến đấu phải cẩn trọng.

Có thể thấy giáo dục của binh đoàn dân binh đã ăn sâu vào lòng người, mọi người đều đồng lòng muốn đi trên một con đường chưa từng được thiết tưởng.

Trong nguyên tác, Ngải Luân giao quyền lựa chọn cho Tam Lạp, đương nhiên người ngoài chắc cũng không thấy Tam Lạp đã chọn gì.

Nhưng Ngải Luân quả thực đã để Tam Lạp chọn, dù không gian lựa chọn rất hẹp.

Tam Lạp có thể đưa ra lựa chọn ở hai điểm, một là trước khi Ngải Luân phát động Địa Minh, có nên quy ẩn cùng Ngải Luân hay không.

Lần thứ hai là khi Ngải Luân phát động Địa Minh, có chọn giết Ngải Luân hay không.

Chương 2371

Về phương án quy ẩn cùng Ngải Luân, Tam Lạp đã chọn quy ẩn, nhưng Ngải Luân không đồng ý, thế là trong nguyên tác trước khi phát động Địa Minh, hắn đã công kích cá nhân Tam Lạp, nói Tam Lạp chẳng qua là gia súc, và giả vờ nói Tam Lạp bảo vệ Ngải Luân chỉ vì tính nô lệ của gia tộc A Khắc Mạn.

Giống như lúc đầu Đỗ Lan nói với Khải Ni A Khắc Mạn, nói gia tộc A Khắc Mạn sở dĩ thực lực mạnh mẽ và nhất tâm thủ hộ một người, thực ra chính vì huyết thống gia tộc A Khắc Mạn, họ phải có người thủ hộ mới có thể phát huy toàn bộ lực chiến.

Đương nhiên đó là giả, tuy rất hợp lý nhưng thực ra không có thiết lập này.

Vì vậy Tam Lạp vốn định dùng việc quy ẩn để ngăn cản Ngải Luân phát động Địa Minh, cuối cùng Ngải Luân còn lại năm năm thời gian sẽ cùng Tam Lạp trải qua.

Nhưng Ngải Luân hiển nhiên không hài lòng với kết cục này, nên đã tước đoạt quyền lựa chọn quy ẩn của Tam Lạp, chỉ để lại cho nàng quyền lựa chọn cuối cùng là giết hay không giết.

Trong nguyên tác Tam Lạp đã chọn giết, thế là vị tổ tiên Cự nhân đầu tiên nhận được sức mạnh Cự nhân lập tức mãn nguyện, từ đó giải phóng toàn bộ người Ngải Nhĩ Địch Á, khiến họ không bao giờ có thể biến thành Cự nhân nữa.

Đúng vậy, gần hai ngàn năm bi hoan ly hợp, ái hận tình thù, đã kết thúc vì sự thanh thản của vị tổ tiên Cự nhân đầu tiên.

Còn về việc tại sao vị lão tổ tông này lại thấy mãn nguyện vì Tam Lạp chém giết Ngải Luân, người bình thường chắc chắn không thể hiểu nổi.

Nhưng hiện tại Tam Lạp đã chết, Ngải Luân vẫn muốn phát động Địa Minh, nhưng hiện giờ phải để A Nhĩ Mẫn lựa chọn.

Trong kế hoạch của Ngải Luân, A Nhĩ Mẫn phải trở thành anh hùng.

Kế hoạch của Ngải Luân là thế này, hắn phát động Địa Minh để tiêu diệt kẻ thù trên đại lục, sau đó A Nhĩ Mẫn và Tam Lạp sẽ đến ngăn cản hắn.

Cuối cùng Ngải Nhĩ Mẫn và Tam Lạp sẽ trở thành anh hùng.

Giống như một trăm năm trước, Chiến Chùy Cự nhân của gia tộc Đái Ba trở thành người đầu tiên đứng ra phản bội vua 145, cũng đã trở thành anh hùng.

Tuy là người Ngải Nhĩ Địch Á nhưng lại được người Mã Lai ưu đãi, trở thành kẻ đứng sau thao túng quốc gia Mã Lai.

Hiện tại kế hoạch của Ngải Luân cũng vậy, theo hắn thấy, vì hắn có thể phát động Địa Minh, nên những cư dân đại lục còn sống sót chắc chắn sẽ chọn chung sống hòa bình với cư dân trên đảo, cùng tăng hận kẻ phát động Địa Minh là chính mình.

Còn về việc Địa Minh sẽ giết chết bao nhiêu người, để lại bao nhiêu người, Ngải Luân cũng không rõ, nhưng người sống sót chắc chắn sẽ không nhiều.

Còn về việc tại sao sau khi giết chết đại bộ phận người trên đại lục, những người sống sót lại chung sống hòa bình với cư dân trên đảo, đó là vì A Nhĩ Mẫn là anh hùng, mà anh hùng chắc chắn sẽ mang lại hòa bình.

Tuy tất cả những điều này vẫn chưa kịp xảy ra, nhưng Ngải Luân cho rằng mọi thứ sẽ diễn ra theo kịch bản.

Chỉ là kịch bản vừa mới bắt đầu, Tam Lạp nhỏ đã xuất sư vị tiệp thân tiên tử, nội dung tiếp theo cũng không biết có thể thuận lợi tiến hành hay không.

Ngải Luân muốn ôm hết tội lỗi vào mình, muốn mình trở thành tội nhân, thu hút mọi hận thù.

Để đại lục và cư dân trên đảo trong nỗi sợ hãi to lớn mà đoàn kết sưởi ấm cho nhau, hắn tin rằng trước thảm họa tàn khốc như Địa Minh, mọi người sẽ bình tĩnh lại, sẽ không còn tranh đấu nữa.

Nhưng rõ ràng là không thể, Ngải Luân không hề khai trừ quốc tịch Ngải Nhĩ Địch Á của chính mình, cũng không vạch rõ ranh giới giữa mình và hòn đảo nhỏ.

Những người sống sót làm sao biết được Ngải Luân chiến đấu vì ý nguyện cá nhân.

Đồng thời sau Địa Minh, cư dân trên đảo làm sao chứng minh hành vi của Ngải Luân chỉ là cá biệt, cư dân trên đảo thực ra đều là những người rất thiện lương.

Làm sao có được sự tha thứ của những người sống sót.

Hiển nhiên cư dân trên đảo không thể có được sự tha thứ, tội lỗi lớn như vậy, một mình Ngải Luân không gánh nổi, chắc chắn cả hòn đảo phải cùng gánh.

Như vậy, cư dân trên đảo tất yếu sẽ đi đến cực đoan vì lo sợ bị báo phục.

Suy cho cùng Địa Minh đã xảy ra, sự báo thù của người dân đại lục chắc chắn cũng ở cấp độ Địa Minh.

Vì thế kế hoạch của Ngải Luân xem chừng rất lợi hại, nhưng vẫn không bằng Lỗ Lỗ Tu.

Bởi vì sở dĩ Lỗ Lỗ Tu thu hút hận thù mà không làm liên lụy đến người khác, là vì hắn đã ngồi lên ngai vàng hoàng đế.

Mà chức vị hoàng đế có tính độc lập, quyết định của hoàng đế nằm trên thường dân, hoàng đế có thể tách biệt với quốc gia và tử dân, có thể nói sai lầm của mình là do sự bành trướng vô hạn của quyền lực hoàng đế.

Còn Ngải Luân chỉ là một thường dân, hắn làm sao tách biệt với cư dân trên đảo.

Hắn cũng đâu có đi từng nhà thông báo cho cư dân đại lục rằng từ nay về sau hắn không còn là người Ngải Nhĩ Địch Á, cũng không phải người trên đảo, hắn chính là đại ma vương, mọi người muốn hận thì cứ hận một mình hắn, đừng hận người Ngải Nhĩ Địch Á, cũng đừng hận cư dân trên đảo.

Có thể sao.

Không thể nào.

Bởi vì Ngải Luân không hề độc lập khỏi Ngải Nhĩ Địch Á, hắn vẫn là một thành viên trong đó.

Cách tư duy, thậm chí là hành vi của hắn, những người hưởng lợi cuối cùng đều là người Ngải Nhĩ Địch Á.

Lỗ Lỗ Tu làm ác, người hưởng lợi là bản thân hoàng đế, là đối đầu với người dân toàn cầu, như vậy khi hắn chết, mọi người mới chỉ hận một mình hắn.

Nhưng kịch bản của Ngải Luân rõ ràng là có chút đơn phương tình nguyện.

Hắn không thể hoàn toàn tách biệt mình với những người thụ hưởng, vậy thì sau Địa Minh những người sống sót chắc chắn sẽ báo thù những người thụ hưởng, ngay cả anh hùng A Nhĩ Mẫn cũng không ngăn được, vì A Nhĩ Mẫn cũng là cư dân trên đảo, cũng là người thụ hưởng.

Nhưng Ngải Luân không nghĩ nhiều như vậy, cứ đơn phương cho rằng mình thu hút hận thù, sau khi giết chết đại bộ phận nhân loại thì thế giới sẽ hòa bình, người Ngải Nhĩ Địch Á sẽ tự do.

Vì hắn trở thành đại ma vương, là kẻ thù của toàn thế giới.

Tuy nhiên đây chỉ là suy nghĩ của cá nhân hắn, trong mắt những người sống sót, Ngải Luân dù đầu óc không bình thường thì cũng là một thành viên Ngải Nhĩ Địch Á, là một cư dân trên đảo, việc hắn phát động Địa Minh sợ không phải ý nguyện cá nhân, mà là do tiếp nhận giáo dục tăng hận đại lục, mà tại sao lại có loại giáo dục này.

Chính là sự tà ác trong tâm khảm của cư dân trên đảo, họ không hề muốn hòa bình, họ chỉ muốn giết sạch người trên đại lục.

Còn cư dân trên đảo khi đối mặt với sự phẫn nộ của người dân đại lục, để không bị báo thù, chỉ có thể tiếp tục chiến đấu.

Họ sợ là cũng sẽ không cảm ơn Ngải Luân, suy cho cùng chẳng ai muốn mình và ma vương phản nhân loại là đồng bào cả.

Như vậy, chuỗi nghi ngờ giữa đại lục và hòn đảo sẽ ra đời, cuối cùng chắc chắn là một cuộc chiến tranh toàn diện khiến một bên bị diệt tuyệt.

Xác suất hòn đảo bị diệt lớn hơn một chút, dù sao trên đảo chỉ có một triệu dân, còn các quốc gia đại lục dù chết tám phần dân số thì vẫn còn một hai chục triệu người.

Lỗ Lỗ Tu có thể khiến người ta tập trung hận thù vào hoàng quyền, nhưng sau lưng Ngải Luân không có hoàng quyền, chỉ có Ngải Nhĩ Địch Á.

Vì vậy Ngải Luân muốn làm đại ma vương thì vẫn còn non lắm.

Bước đầu tiên để làm đại ma vương cứu vãn hòn đảo thực ra chính là vạch rõ ranh giới với hòn đảo, chỉ có như vậy những người bị hại mới chỉ hận một mình Ngải Luân, không giận lây sang hòn đảo.

Để vạch rõ ranh giới, cách tốt nhất là dùng Địa Minh san bằng hòn đảo trước, đến lúc đó cư dân trên đảo và cư dân đại lục đều là người bị hại.

Nhưng Ngải Luân không làm vậy, đến cuối cùng bên cạnh hắn vẫn có một nhóm phái kích tiến Ngải Nhĩ Địch Á ủng hộ, điều đó chứng tỏ ma vương không chỉ có một mình Ngải Luân, mà những cư dân trên đảo bên cạnh hắn cũng đang trợ trụ vi ngược.

Vì vậy kịch bản của Ngải Luân có lỗ hổng khổng lồ, đương nhiên nếu hắn san bằng đại lục, giết sạch mọi kẻ thù thì không vấn đề gì.

Đỗ Lan đang giải thích toàn bộ kế hoạch của Ngải Luân cho Tam Lạp nhỏ đang ngơ ngác.

Tam Lạp nhỏ nghe xong chỉ thấy sợ hãi, nàng quả thực bị nổ, nhưng khi tỉnh lại lại thấy mình bình an vô sự trong bệnh viện, cũng chỉ tưởng mình bị nổ đến ngất đi chứ không nghi ngờ gì.

Hiện tại nghe Đỗ Lan giải thích rõ ràng toàn bộ kế hoạch của Ngải Luân, nàng há hốc mồm kinh ngạc, tự nhiên không muốn Ngải Luân làm chuyện ngu xuẩn đó.

Nàng hiện tại chỉ muốn chặt đứt chân tay Ngải Luân để giữ hắn bên cạnh mình.

Tam Lạp nhỏ tuyệt đối không hy vọng Ngải Luân trở thành đại ma vương, dù kế hoạch có khả thi cũng không muốn, huống chi kế hoạch này còn không khả thi.

Kế hoạch đó không khả thi, nhưng Eren chẳng thèm quan tâm, dù sao hắn đã nhìn thấy tương lai Địa Minh được phát động.

Bởi vì hắn không hy vọng người Eldia phải gánh chịu cái giá quá đắt, nên cái giá để hóa giải thù hận chỉ có thể để kẻ thù phía bên kia đại dương gánh vác.

Eren bị Armin chặn lại, phái Kích Tiến cũng bị binh đoàn dân binh ngăn cản, tình huống lúc này đã trở nên rất khó khăn, phái Kích Tiến không thể vượt qua hàng phòng ngự, không thể chiếm đoạt tàu thuyền để tiến về Marley.

Chương 2372

Như vậy, Eren cảm thấy rất đuối sức, mắt thấy sắp bị bắt, hắn không khỏi nảy sinh ý định rút lui.

Hắn không hiểu Armin rốt cuộc khống chế cự nhân như thế nào, đây rốt cuộc là kỹ thuật gì.

Rút lui thôi.

Eren gầm lên một tiếng, quay người bỏ chạy.

Những người khác trong phái Kích Tiến thấy vậy cũng lần lượt rút lui, để lại những kẻ chạy chậm.

Việc bỏ chạy vẫn khá đơn giản, Eren và những người khác cưỡi ngựa nhanh chóng biến mất trong rừng sâu.

Armin đau khổ nhắm mắt lại, cậu thật sự không hiểu Eren rốt cuộc tại sao phải làm như vậy.

Lúc này Đỗ Lan đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, trong nguyên tác cuối cùng Eren đã tiêu diệt Quái Đản Trùng, kẻ cầm đầu dẫn đến việc người Eldia biến thành cự nhân.

Những người biến thành cự nhân đều khôi phục bình thường, vậy hơn mười triệu siêu đại hình cự nhân phát động Địa Minh liệu có khôi phục hình người không.

Hay là nói mười triệu cự nhân này vốn không phải là người, mà là binh khí do vua đời thứ 145 dùng Thủy Tổ chi lực chế tạo ra.

Có lẽ mặc định là không phải người, dù sao người biến thành cự nhân là ngẫu nhiên, mà siêu đại hình cự nhân bản thân đã là trí tuệ cự nhân, mười triệu siêu đại hình cự nhân không có trí tuệ nhìn qua giống như vật phẩm nhân tạo hơn.

Thủy Tổ chi lực thực sự rất mạnh, cự nhân chế tạo ra đều là động cơ vĩnh cửu, sau khi biến thành vô cấu cự nhân có thể tồn tại dưới hình thái cự nhân suốt vô số năm tháng.

Chỉ cần phơi nắng là có thể duy trì hoạt động, khuyết điểm duy nhất là vô cấu cự nhân không có trí tuệ, chỉ có thể tiếp nhận sự khống chế của Thủy Tổ cự nhân.

Mà Thủy Tổ cự nhân lại nhất định phải có huyết thống vương tộc mới phát huy được tác dụng.

Trong thời đại huyết mạch vương tộc điêu linh này, việc truyền thừa Thủy Tổ chi lực sắp trở thành vấn đề.

Nếu không có vương huyết, trừ trí tuệ cự nhân ra, các cự nhân khác đều sẽ mất khống chế, đương nhiên cũng sẽ dần bị đào thải.

Còn sức mạnh trí tuệ cự nhân sẽ tiếp tục lưu truyền, dù người kế thừa cự nhân không bị ăn thịt, sức mạnh trí tuệ cự nhân cũng sẽ ngẫu nhiên truyền thừa cho một hài nhi Eldia.

Tuy nhiên theo thiết lập biến thành cự nhân không sống quá 13 năm, hài nhi nhận được sức mạnh cự nhân đều sẽ chết vào năm mười ba tuổi.

Mà một đứa trẻ mười ba tuổi nhận được sức mạnh cự nhân cũng chẳng có tác dụng gì lớn.

Nói cách khác sau khi vương tộc biến mất, sức mạnh cự nhân cũng chẳng còn ích gì nữa.

Sức mạnh cự nhân là thứ chuyên môn chuẩn bị cho vương triều phong kiến, bị đào thải cũng là lẽ dĩ nhiên.

Tuy nhiên Eren muốn tiêu diệt cự nhân lại là hành động đảo lộn gốc ngọn, hắn cho rằng có cự nhân nên người Eldia mới quái dị như vậy, mới bị mất vị thế trong cục diện xã hội.

Chứ không phải cho rằng Eldia vì phong kiến lạc hậu mới mất vị thế, mới không khống chế tốt cự nhân.

Lộ trình của Đỗ Lan và lộ trình của Eren khác biệt lớn nhất chính là ở chỗ này, Eren không nhận thức được nguyên nhân thực sự của việc mất vị thế.

Dưới chế độ phong kiến, thảo luận về cự nhân, về dân tộc, về hòa bình đều rất dễ rơi vào lạc lối.

Cự nhân không phải khoa học, nhưng phải dùng thái độ khoa học để đối đãi.

Để làm được điểm này, trước tiên phải phá trừ mê tín phong kiến.

Dưới sự giáo dục của Đỗ Lan, thái độ của mọi người đối với cự nhân cũng dần cởi mở, sẵn sàng chấp nhận sự tồn tại của cự nhân cũng như hiện tượng biến hóa cự nhân.

Thông Đạo là nhân tố chính để biến thành cự nhân.

Lúc này Nghĩa Dũng Quân và quân khởi nghĩa đã liên hệ với một số trí thức tiên tiến nghiên cứu về cự nhân, tuyên truyền cho mọi người, giúp mọi người nhìn nhận cự nhân một cách khoa học.

Căn cứ theo ghi chép lịch sử Eldia, ban đầu nguyên thủy cự nhân có được năng lực thông qua giao dịch với ác quỷ.

Nhà khoa học nói: Nhưng đây hoàn toàn là cách nói không có bất kỳ bằng chứng nào.

Qua lượng lớn phát hiện khảo cổ, tôi chứng minh được Thủy Tổ cự nhân ban đầu là một nô lệ bị đối xử tàn khốc, cuối cùng kết hợp với một dạng sinh mệnh chưa biết mới mở ra Thông Đạo, có được sức mạnh cự nhân.

Sức mạnh cự nhân chính là sức mạnh của Thông Đạo.

Sau khi Thủy Tổ cự nhân chết, thi thể của bà bị vương tộc Eldia phân chia và ăn thịt, từ đó sức mạnh cự nhân mới được truyền thừa, cuối cùng hóa thành cửu đại cự nhân.

Còn vô cấu cự nhân thực chất không được tính là cự nhân hoàn chỉnh, sự tồn tại của chúng chỉ là để cắn nuốt trí tuệ cự nhân, vô cấu cự nhân giống như vườn ươm truyền thừa cự nhân hơn.

Nhà khoa học thao thao bất tuyệt, mọi người đều bày tỏ đúng là xã hội phong kiến ăn thịt người, quá lạc hậu và ngu muội.

Vậy xin hỏi rốt cuộc đó là sinh vật thần bí gì.

Mọi người tò mò sinh mệnh nào có thể khiến con người biến thành cự nhân, điều này quá phi thường.

Tôi nghĩ chắc là một loại sâu khổng lồ, loại sâu này sống dưới lòng đất, điều kiện sinh tồn rất khắc nghiệt.

Nhưng cùng với sự phát triển của công nghệ, lãnh địa thám hiểm của chúng ta sẽ ngày càng lớn, tôi nghĩ tổng có một ngày chúng ta sẽ phát hiện ra sinh vật tương tự.

Đến lúc đó chúng ta sẽ hiểu rõ thôi.

Bất kể là cự nhân hay sâu, đều là những tồn tại chờ đợi chúng ta khám phá và nghiên cứu.

Gần hai ngàn năm qua, mọi người đối với cự nhân chỉ có sợ hãi và kinh hãi, nhưng điều đó là không đúng, chúng ta phải dùng thái độ khoa học đối đãi cự nhân, có lẽ cự nhân có thể trở thành sức mạnh quan trọng cho sự phát triển của nhân loại chúng ta.

Phải biết rằng khả năng miễn dịch của người Eldia rất mạnh, chỉ cần mắc bệnh một lần là có thể sản sinh sức đề kháng, hơn nữa tố chất thân thể người Eldia phổ biến đều rất tốt, từ việc binh lính danh dự Marley có nhiều trẻ em là có thể thấy được, năng lực cơ thể của họ rất mạnh.

Đây đều là hiệu quả do cự nhân mang lại.

Các trí thức rất lạc quan khi thấy những ưu điểm của sức mạnh cự nhân, đó là sự tối ưu hóa về mặt gen.

Tôi tin rằng sự thay đổi của Thông Đạo đối với con người không chỉ đơn giản như vậy, chắc chắn còn có những ưu thế khác nữa.

Nhà khoa học nói.

Thực tế đúng là có rất nhiều ưu thế, đặc biệt là nếu nắm giữ Thủy Tổ chi lực, có thể tiến hành một loạt tối ưu hóa gen cho người Eldia, người Eldia thậm chí có thể trở thành nhân loại mới, miễn dịch với bất kỳ bệnh tật nào, thậm chí tay chân đứt lìa cũng có thể tái sinh.

Còn về việc huyết thống Eldia được phân biệt như thế nào, cái đó phải hỏi Thủy Tổ, bởi vì có phải người Eldia hay không là do bà quyết định.

Trong Thông Đạo lưu trữ sức mạnh cự nhân tồn tại một tọa độ, một bãi sa mạc và một thiếu nữ.

Thiếu nữ này chính là Thủy Tổ cự nhân đầu tiên Ymir, sau khi chết linh hồn bà không hề biến mất mà ở trong bãi sa mạc này đáp lại sự triệu hoán của con cháu, không ngừng chế tạo cự nhân cho họ.

Không sai, cự nhân đều là do thiếu nữ dùng cát đắp thành, suốt gần hai ngàn năm qua bà vẫn luôn đắp cát, trong Thông Đạo không có khái niệm thời gian này, bà là người hành động thầm lặng.

Dù phải chịu đủ loại ngược đãi phi nhân tính, bà vẫn không phản đối vị vua nô dịch mình, mà giống như hội chứng Stockholm, đối với hậu duệ của vua thì cầu gì được nấy, không ngừng chế tạo cự nhân.

Nhưng rõ ràng vị Thủy Tổ này cũng là người nghe một phía, chỉ nghe thấy có người muốn cự nhân, mà không nghe thấy những âm thanh không muốn cự nhân, cho nên hoàn toàn là một bà tổ tiên thiên vị.

Có kiểu phụ huynh thiên vị trong gia đình gốc như thế này, định sẵn là một bi kịch.

Thế là người Eldia sau một ngàn tám trăm năm huy hoàng, cuối cùng cũng phải đợi đến lúc bị phán xét.

Mà lúc này bà tổ tiên có thể làm được rất ít việc, ngoài việc chế tạo cự nhân ra bà chẳng giúp được gì nhiều, bà không hề biết người Eldia hiện tại thực sự cần cái gì.

Cự nhân bắt nguồn từ một con sâu và một nữ nô lệ tình cờ dung hợp, năm xưa người Eldia vẫn còn là bộ lạc man hoang, hoàn toàn không có uy phong quét ngang đại lục.

Một nữ nô lệ tên Ymir vì chuyện nhỏ mà đắc tội với tù trưởng bộ lạc, cũng chính là vua Eldia, thế là sau khi bị hình phạt khoét mắt, nữ nô lệ bị coi như con mồi thả vào trong rừng cho người ta săn bắn.

Trong lúc chạy trốn, Ymir vô tình lạc vào một hố sâu trong hốc cây, dung hợp với con sâu dưới lòng đất, có được sức mạnh cự nhân.

Từ đó bà trở thành binh khí của vua Eldia, khai cương thác thổ, mãi cho đến khi có người ám sát bạo quân Eldia, nữ nô lệ đã đỡ ngọn giáo cho ông ta, kết thúc sinh mệnh.

Sau đó bạo quân bắt ba người con của mình phân chia ăn thịt thi thể nữ nô lệ, kế thừa sức mạnh cự nhân, từ năng lực Thủy Tổ cự nhân lại khai sinh ra ba trí tuệ cự nhân, cuối cùng dẫn đến tổ hợp Thủy Tổ cự nhân cộng với cửu đại trí tuệ cự nhân.

Thủy Tổ cự nhân đứng trên cửu đại trí tuệ, đứng trên vô cấu cự nhân, thậm chí đứng trên tất cả người Eldia, tất cả sức mạnh Thủy

Tổ cự nhân có thể tùy ý thay đổi gen của người Eldia.

Nếu hỏi tại sao Thủy Tổ cự nhân lại lợi hại như vậy, đó là vì vật chủ Thủy Tổ cự nhân có thể tiến vào Thông Đạo hạ lệnh cho nữ nô lệ.

Không sai, nữ nô lệ Ymir dù nhục thân đã chết nhưng linh hồn bà vẫn luôn ở trong Thông Đạo, làm việc cho các đời vua Eldia, thỏa mãn nhu cầu của họ.

Chỉ cần sở hữu Thủy Tổ chi lực là có thể tiến vào Thông Đạo, trực tiếp hạ lệnh cho Ymir.

Chương 2373

Và suốt hai ngàn năm qua, Ymir vẫn miệt mài làm việc, không hỏi thiện ác, chỉ cần vật chủ Thủy Tổ cự nhân đưa ra yêu cầu, bà sẽ hoàn thành.

Bất kể là tuyệt chủng hay phát động Địa Minh, thậm chí còn có thể cải thiện gen người Eldia khiến họ miễn dịch với bệnh tật.

Tóm lại Ymir đều có thể làm được.

Vậy nếu không có Ymir, chỉ đơn thuần là con sâu thì sẽ thế nào.

Nếu chỉ là con sâu, nó sẽ giải phóng một loại khí có thể biến người Eldia thành cự nhân.

Ở đây có một vấn đề, sau khi con sâu thoát khỏi sự khống chế của Ymir, tại sao vẫn chỉ có hiệu quả với người Eldia.

Mà không phải biến tất cả mọi người thành cự nhân không phân biệt.

Chẳng lẽ con sâu vô hiệu với các dân tộc khác sao.

Vậy con sâu có thể dung hợp với người dân tộc khác không.

Cơ chế dung hợp là gì.

Những vấn đề này e rằng ngay cả bản thân Ymir cũng không trả lời được, vì bà chỉ là một nữ nô lệ, chỉ biết đáp lại yêu cầu của người khác, chưa bao giờ có ai đến để thỏa mãn nhu cầu của bà.

Trong nguyên tác Eren đã thỏa mãn Ymir, cho bà xem một vở kịch lớn Mikasa chặt đầu, rồi Ymir coi như tạm thời mãn nguyện, tách khỏi con sâu.

Sau đó con sâu có lẽ đã bị giết, hoặc có lẽ đã quay về lòng đất, tóm lại người Eldia đều từ cự nhân biến lại thành người bình thường.

Ymir có lẽ cũng đã thăng thiên.

Ymir giống như một khán giả xem phim truyền hình dài tập, thích xem nam nữ chính sinh ly tử biệt, người có tình không thành quyến thuộc.

Eren nhìn thấy tương lai này nên bắt buộc phải trở mặt với Mikasa, rồi phát động Địa Minh, sau đó để Mikasa giết chết mình, kết thúc hai ngàn năm chi phối.

Đỗ Lan nghĩ đến một câu thoại Ngày xưa gọi người ta là tiểu điềm điềm, giờ gọi là Ngưu phu nhân, năm đó người Eldia tự hào biết bao về sức mạnh cự nhân, khai cương thác thổ, không gì cản nổi, xưng bá đại lục, vô cùng phong quang.

Thời thế đổi thay, sức mạnh cự nhân giờ đây đã trở thành đại danh từ cho sự chi phối, nô dịch, bi kịch, chỉ muốn quét sạch nó vào thùng rác lịch sử.

Thực ra theo Đỗ Lan, sức mạnh cự nhân là một loại sức mạnh vô cùng tiên tiến, không chỉ là động cơ vĩnh cửu mà còn có thể tối ưu hóa gen, ngay cả khi không biến thành cự nhân, những việc Ymir có thể làm thông qua Thông Đạo còn rất nhiều.

Bà tổ tiên thậm chí có thể thông qua Thông Đạo liên lạc với tâm linh của tất cả người Eldia, tiến hành đối thoại tâm linh.

Eren đã lẩn trốn, đêm khuya tĩnh lặng hắn co rúc trong góc, khóc không thành tiếng.

Mikasa chết rồi, Armin trở thành kẻ thù, Erwin và Hange đều đầu quân cho Đỗ Lan, các đồng đội khóa 104 cũng không ủng hộ mình, cuối cùng vẫn chỉ có một mình mình gánh vác tất cả.

Rõ ràng tương lai mình nhìn thấy là Mikasa chém đầu mình, rồi lời nguyền cự nhân cứ thế kết thúc, tại sao lại biến thành như hiện tại.

Rõ ràng chỉ cần khiến đại lục phía đối diện phải trả giá, người Eldia có thể có được tự do, tại sao họ đều không bằng lòng ủng hộ mình.

Eren cảm thấy mình rất oan ức vì hắn cũng là vì tốt cho mọi người.

Rõ ràng Địa Minh có thể giải quyết vấn đề, tại sao họ không hiểu.

Địa Minh có thể giải quyết vấn đề sao.

Hoàn toàn không, vì Đỗ Lan đã phân tích khuyết điểm lớn nhất trong kế hoạch của Eren, đó là chính Eren không thể tách biệt với Eldia, không thể lấy thân phận đại ma vương gánh vác tất cả hận thù.

Nếu hắn phát động Địa Minh mà lại không thể diệt tuyệt sinh mệnh trên đại lục, vậy chờ đợi người Eldia sẽ là sự phản kích vô tình.

Có lẽ người dân đại lục sẽ im lặng trước, nhưng im lặng không phải là tha thứ mà là nhẫn nhịn.

Còn về sức mạnh cự nhân, Đỗ Lan cho rằng nên giữ lại, hơn nữa không chỉ nên giữ lại mà còn nên mở rộng tầm ảnh hưởng, để toàn cầu đều được hưởng lợi mới được.

Điều này đòi hỏi nữ nô lệ Ymir phải từ bỏ chủ nghĩa dân tộc hạn hẹp kéo dài hai ngàn năm để ôm lấy cộng đồng chung vận mệnh nhân loại.

Bởi vì chỉ có như vậy, lợi ích của sức mạnh cự nhân mới có thể giáng xuống mỗi một người trên hành tinh này.

Tuy nhiên Ymir cũng không phải người dễ dàng bị thuyết phục như vậy, nếu không cũng chẳng để hai ngàn năm không thay đổi.

Tính cách của Ymir và Eren rất giống nhau, đều là hạng người không nghe khuyên bảo, bảo thủ cứng nhắc.

Hơn nữa mạch não của họ rất kỳ lạ, Eren vì để phát động Địa Minh thực hiện tương lai tốt đẹp mà mình nhìn thấy, không tiếc hy sinh cả mẹ già.

Còn Ymir bị ngược đãi nghìn lần vạn lần nhưng vẫn đối xử với vương tộc Eldia như mối tình đầu, nhưng cuối cùng thấy Mikasa chặt đầu Eren thì đột nhiên thấy thỏa mãn.

Kiểu mạch não này người bình thường căn bản rất khó hiểu, đúng là bệnh nhân thần kinh tư duy rộng, trẻ trâu bại não lắm niềm vui.

Ngay cả một vị đạo sư nhân sinh dày dạn kinh nghiệm như Đỗ Lan cũng thấy rất thử thách, làm sao để Ymir bước ra khỏi xiềng xích, bước ra khỏi sự tự cảm động để nỗ lực vì toàn nhân loại đây.

Phải bước lên con đường giải phóng toàn nhân loại trước rồi mới giải phóng chính mình, đó là cách duy nhất để Ymir thăng hoa bản thân.

Chỉ là không dễ thực hiện, Đỗ Lan thầm nghĩ hay là cho một phát Hữu tình phá nhan quyền.

Đó là cách chỉnh đốn đơn giản nhất, nhưng nghĩ đến việc Ymir khi còn là nô lệ bị cắt lưỡi, khoét mắt, chịu đủ loại cực hình, e rằng lực lượng của Hữu tình phá nhan quyền là hoàn toàn không đủ, bà cũng sẽ không vì đau đớn mà thay đổi.

Trong thâm tâm bà yêu vị vua Eldia sơ đại, đương nhiên không phải yêu cái thân xác phàm thai của vua, mà là yêu cái hình tượng vua chí cao vô thượng trong lòng, người có thể ra lệnh cho bà, cho bà phương hướng.

Giống như rất nhiều binh lính danh dự Marley yêu đất nước Marley, không phải thật sự yêu một đất nước Marley đầy rẫy sự kỳ thị và mâu thuẫn trong thực tế, mà là một viễn cảnh tốt đẹp, một đất nước Marley thực lực cường đại, đại diện cho ngọn hải đăng văn minh nhân loại trong tâm linh.

Thực tế và nguyện vọng có khoảng cách, đắm chìm trong ảo tưởng của chính mình thì dễ dàng phớt lờ những khuyết điểm trong thực tế, thậm chí cố tình trốn tránh không nhắc đến, chỉ một mực trốn tránh, gây tê, thôi miên chính mình, tự nhủ Marley chính là ngọn hải đăng nhân loại, vua sơ đại chính là kim chỉ nam cuộc đời.

Thực tế Marley là một quốc gia có thật, có đủ loại vấn đề, vua sơ đại càng là một tên cặn bã.

Nhưng một số người lại chọn cách mù quáng có chọn lọc, vì tâm linh của họ cần một bến đỗ, dù cho bến đỗ đó là hư cấu.

Con sâu, hay chính là Quái Đản Trùng, liệu có hiệu quả với các dân tộc khác không.

Chắc chắn là có hiệu quả, dù sao Quái Đản Trùng ban đầu cũng đâu có dung hợp với người Eldia, sự tồn tại của nó còn dài hơn lịch sử nhân loại, nhưng cũng giống như Băng Bạo Thạch, Hắc Kim Trúc, đều thuộc về những vật phẩm tự nhiên thần kỳ tình cờ được người Eldia gặp được.

Việc Eldia có thể gặp được nhiều thứ tốt như vậy thật sự khiến người ta không ngờ tới.

Nhưng ba thứ này đều thuộc loại tinh túy nhưng không nhiều, thuộc về số ít có thể thay đổi thế giới, đều là những tồn tại xoay chuyển cục diện khi quốc lực Eldia yếu kém.

Khi quốc lực yếu kém thì càng dựa dẫm vào binh khí quyết chiến cuối cùng.

Sau khi Quái Đản Trùng dung hợp với Thủy Tổ, Thủy Tổ có thể sử dụng năng lực của nó, nhưng lại chỉ có thể tiến hành sửa đổi trên người Eldia.

Hiện tại biện pháp tốt nhất chính là để Thủy Tổ Ymir có thể mở mắt ra nhìn thế giới này, đừng tiếp tục hội chứng Stockholm nữa.

Thế là Đỗ Lan phái Ymir đi đối thoại với Ymir.

Ymir trinh sát và công chúa Historia đã xác định quan hệ, nhưng Ymir hiện đại này vẫn chưa nói cho công chúa biết thực ra mình là Hàm Cự Nhân, nên khi qua lại luôn cảm thấy bất an.

Một phần vì là cự nhân, một phần vì trí tuệ cự nhân chỉ có 13 năm tuổi thọ, mà hiện tại đã dùng hết 8 năm.

Cuối cùng Ymir cũng chỉ còn 5 năm thời gian.

Ymir muốn sống tiếp, muốn bên cạnh Historia lâu dài, muốn giữ lấy mối tình này.

Tuy nhiên khi tuổi thọ giảm dần, Ymir càng cảm thấy phiền não.

Trước đây cô chẳng có gì cả, ngay cả tôn nghiêm cũng không, nói gì đến tình yêu, lúc đó cô thanh thản biết bao, luôn có thể lạnh lùng nhìn đời.

Chương 2374

Nhưng giờ cô có quá nhiều thứ, không nỡ chết chút nào.

Nhưng làm sao mới có thể sống tiếp đây.

Ymir bất lực, cô không tìm được cách để sống tiếp, không tìm được cách vĩnh viễn ở bên người yêu.

Đôi khi nghĩ lại thà rằng đừng chấp nhận đoạn tình cảm này, mình vốn không có tư cách yêu và được yêu.

Cũng không biết là ai cho mình dũng khí nữa.

Những lúc một mình, Ymir không khỏi tự oán tự ngải, cho rằng mình không có tư cách truy cầu tình yêu như người bình thường.

Tôi nghĩ chắc là một ca sĩ nào đó.

Tình yêu thật sự cần dũng khí, tưởng rằng cô đã có cảm ngộ rất sâu sắc rồi.

Đỗ Lan một lần nữa tìm đến Ymir.

Ymir nhìn về phía Đỗ Lan, không biết đoàn trưởng đích thân tới đây có chuyện gì, luôn cảm thấy không phải chuyện gì tốt: Chào đoàn trưởng.

Không cần khách sáo, lần này tôi tới là có chuyện chính kinh muốn nói với cô.

Đỗ Lan nói: Ymir, cô chính là Hàm Cự Nhân phải không.

Ymir bị Đỗ Lan vạch trần thân phận một cách đột ngột như vậy, nhất thời ngẩn ra, phản ứng này tương đương với việc thừa nhận.

Tâm trạng cô phức tạp, tâm trí xoay chuyển nhanh chóng, không biết Đỗ Lan muốn làm gì, không biết mình có nên phản kháng hay

không.

Nhìn dáng vẻ không bình tĩnh của Ymir, Đỗ Lan nói tiếp: Cô không cần như vậy, thực ra tìm cô là có một chuyện cần nói.

Chuyện liên quan đến toàn nhân loại, và cũng liên quan đến những cự nhân như các cô.

Ymir bình tĩnh lại, cô biết Đỗ Lan chắc chắn không phải bây giờ mới biết thân phận của mình, nhớ lại nhiều năm trước ở binh đoàn huấn luyện, thái độ của Đỗ Lan đã rất kỳ quái, chắc hẳn lúc đó thân phận của cô đã bị phát hiện rồi: Làm sao anh biết tôi là cự nhân.

Đương nhiên là trực giác.

Chuyện đó không quan trọng, chúng ta hãy nói về việc chính đi.

Nhờ nỗ lực của chúng tôi, chúng tôi đã có thể tiến vào Thông Đạo để giao lưu với Ymir, nên tôi dự định phái cô đi giao lưu với cô ấy.

Ymir lập tức nghĩ đến việc Ymir mà Đỗ Lan nói là Thủy Tổ cự nhân Ymir, chứ không phải mình, cô không khỏi nghi vấn: Tại sao lại là tôi.

Bởi vì cô và Thủy Tổ đều có xuất thân tương tự, theo những gì chúng tôi tìm hiểu, Thủy Tổ là một nô lệ, cả đời bị coi là công cụ, chưa bao giờ được yêu thương.

Tôi nghĩ cô nên hiểu tâm trạng của cô ấy, nên mới phái cô đi.

Đừng vội từ chối, nếu thành công, trí tuệ cự nhân các cô cũng có thể phá vỡ giới hạn tuổi thọ 13 năm, chẳng lẽ cô không muốn cùng Historia bên nhau trọn đời, vĩnh không chia lìa sao.

Đây là một cơ hội, chẳng lẽ cô không muốn nắm bắt.

Đây là một điều kiện không thể từ chối, bởi vì bấy lâu nay Ymir luôn khổ não vì không tìm được cách khắc phục tuổi thọ 13 năm, nếu có thể tìm được ngọn nguồn cự nhân, có lẽ mình có thể biến thành người bình thường, đi truy cầu tình yêu bình thường.

Lúc này Ymir không còn lý do gì để từ chối nữa, cô nhìn Đỗ Lan, nhận ra Đỗ Lan thật sự rất giỏi đưa ra các điều kiện: Được, tôi đồng ý.

Rất tốt, vậy kế hoạch Ymir đối thoại Ymir sắp bắt đầu.

Trong địa hạ thành có một máy đối thoại khổng lồ, lượng lớn dây dẫn kết nối với các loại thiết bị không tên, toàn bộ máy móc trông giống như một cự nhân công nghệ được tạo thành từ dây cáp.

Đây là Đối thoại cơ khí cự nhân số 2.

Còn Thủy Tổ cự nhân chính là cự nhân số 1.

Đỗ Lan vui vẻ nói.

Ymir nhìn thấy vô số dây cáp treo trên trần nhà, rồi tất cả đều hội tụ lại trên một chiếc ghế kỳ quái, rõ ràng lát nữa cô sẽ phải ngồi lên đó.

Không cần sợ hãi, chắc chắn an toàn.

Sau khi cô ngồi lên, cô sẽ tiến vào Thông Đạo, có chút tương tự với quá trình biến thành cự nhân, đừng hốt hoảng.

Đỗ Lan nói: Cô đã chuẩn bị xong chưa.

Ymir hiện tại đang truy tìm hạnh phúc của chính mình, tự nhiên sẽ không trốn tránh nữa: Tôi chuẩn bị xong rồi.

Trong lòng cô thầm nghĩ mình nhất định phải cùng Historia sống trọn đời một cách hạnh phúc.

Tốt.

Ymir ngồi lên ghế, rồi thấy những người xung quanh thao tác thiết bị.

Tiếp đó từ các khe hở dưới sàn bốc lên hơi nước, thật sự giống như biến thân cự nhân vậy, ngay cả hơi nước nóng cũng được sao chép ra.

Nhiệt độ bắt đầu tăng.

Bắt đầu xuyên thủng Thông Đạo.

Đèn chỉ thị bình thường, điện dung bình thường, dòng điện bình thường.

Thông Đạo đã bị khóa định.

Ba, hai, một, bắt đầu xuyên qua.

Ymir lập tức cảm thấy một luồng điện chạy khắp toàn thân, mở mắt ra đã thấy mình đứng giữa một bãi cát vàng, và mọi ánh sáng không phải từ trên đỉnh đầu chiếu xuống mà đến từ một vệt sáng nối liền trời đất ở phía xa, vệt sáng đó giống như một cái cây khổng lồ.

Đây chính là Thông Đạo, cái cây kia chính là tọa độ.

Khi Ymir biến thân cự nhân cô cũng cảm nhận được sự tồn tại của Thông Đạo, nhưng đây là lần đầu thấy Thông Đạo cụ thể, hoàn toàn khác với tưởng tượng.

Bởi vì ở đây không có xương thịt, chỉ có cát vàng, không biết những hạt cát này làm sao biến thành cự nhân được.

Đương nhiên là do Thủy Tổ Ymir đắp cát đắp thành rồi.

Đi tìm Thủy Tổ, ở đây cảm giác rất nhẹ nhàng, Ymir biết cơ thể mình chắc chắn vẫn ở địa hạ thành, đây chỉ là linh hồn của mình thôi.

Đi về hướng tọa độ, Ymir có cảm giác vị Thủy Tổ mình cần tìm chắc chắn ở hướng đó.

Thông Đạo mênh mông vô tận, ngoài tọa độ ra không tìm thấy bất kỳ vật tham chiếu nào.

Đi không biết bao lâu, phía trước cuối cùng cũng xuất hiện một bóng hình nhỏ bé, tạo nên sự tương phản rõ rệt với Thông Đạo mênh mông này.

Đây chính là Thủy Tổ cự nhân.

Thật sự chỉ là một thiếu nữ, Ymir ổn định tâm thần đi tới.

Nhưng Thủy Tổ hoàn toàn không để ý, chỉ không ngừng đắp cát, biến cát thành từng cự nhân kỳ quái.

Vì đều là do Thủy Tổ đắp bằng tay nên mỗi cự nhân đều có hình dáng khác nhau.

Ymir nhận ra đối phương hoàn toàn không để ý tới mình: Chào cô.

Cô cố gắng chào hỏi nhưng vô dụng, Thủy Tổ rất bận rộn vì bà phải đáp lại yêu cầu của con cháu.

Thái độ của Thủy Tổ không tốt chút nào, hoàn toàn lờ đi một Ymir hậu bối khác đến đối thoại.

Ymir nhìn Thủy Tổ làm việc một cách máy móc, suốt hai ngàn năm qua không ngừng lặp lại những động tác giống nhau, trên bãi cát vàng này, dưới ánh sáng tọa độ, ngày đêm không nghỉ.

Dừng lại đi.

Ymir tiếp tục nói.

Nhưng Thủy Tổ vẫn coi như không nghe thấy.

Khó quá, thực sự là quá khó, Ymir chỉ cảm thấy tại sao lại khó đến thế.

Tuy nhiên dù khó cũng phải đối thoại, vì chỉ có đối thoại mới thuyết phục được Thủy Tổ, Ymir ổn định tâm thần.

Đối phương có nghe hay không và mình có nói hay không là hai chuyện khác nhau, mình vẫn phải nói.

Thế là cô bắt đầu kể về câu chuyện của mình, về nội tâm của mình: Tôi sinh ra ở Marley, cô có biết Marley không.

Marley là.

Rồi cô kể từ việc mình làm kẻ ăn xin như thế nào, được nhận nuôi ra sao, rồi vì trộm cắp mà bị lưu đày, rồi sống vật vờ suốt sáu mươi năm, rồi tình cờ ăn thịt Hàm Cự Nhân như thế nào.

Câu chuyện của Ymir cũng coi như thăng trầm, từ trắng tay cuối cùng xuyên qua sáu mươi năm gặp được người yêu của mình, và yêu một nàng công chúa vương tộc cùng giới tính.

Tuy nhiên tình yêu dù tốt đẹp nhưng nếu không giải quyết được vấn đề tuổi thọ của trí tuệ cự nhân thì vẻ đẹp đó định sẵn là ngắn ngủi.

Có lẽ sau khi tôi chết, Historia còn gặp được người yêu tốt hơn tôi, có lẽ còn là một người đàn ông, thậm chí có thể còn sinh con.

Ở bên tôi cô ấy sẽ không có con, nhưng tôi biết thực ra cô ấy rất thích trẻ con.

Ymir bộc bạch chân tình, những lời này nói với người khác e rằng sẽ lộ bí mật, nhưng nói với Thủy Tổ thì không vấn đề gì.

Nhưng dù tôi có chết, tôi cũng sẽ không hối hận, ít nhất tình cảm với Historia là thật.

Dù sau này cô ấy có ở bên người khác, nhưng ít nhất lúc này chúng tôi đang hạnh phúc.

Tôi sẽ không vì tương lai mà phủ định hiện tại, Thủy Tổ, nếu là cô chắc cô sẽ hiểu tôi chứ.

Thủy Tổ không hề dừng động tác, dường như hoàn toàn không có cảm xúc.

Quả nhiên Đỗ Lan không nói sai, vui buồn ly hợp của con người vốn không tương thông.

Thấy Thủy Tổ như vậy, Ymir vẫn không bỏ cuộc, cô nhắc đến Đỗ Lan: Cô biết Đỗ Lan không.

Ymir đánh giá Đỗ Lan rất cao, dù lai lịch của Đỗ Lan vẫn rất thần bí, không biết hắn học được nhiều bản lĩnh như vậy ở đâu, nhưng Đỗ Lan thực sự rất mạnh mẽ, đưa ra nhiều thứ chưa từng nghe thấy.

Trong lúc Ymir gian nan thuyết phục Thủy Tổ, Kenny Ackerman chuẩn bị tự mình rời đi chiến đấu, vì ông nhận ra Eren đang do dự.

Phái Kích Tiến tổn binh hao tướng, mà sức mạnh cự nhân của Eren cũng chẳng chiếm được ưu thế.

Kenny không thể không nghi ngờ liệu Eren có thể giúp được mình không, nhưng nếu thực sự phải độc tử chiến đấu thì hy vọng cũng rất mong manh.

Ông định đi sao.

Thấy Kenny định rời đi, Eren không khỏi hỏi.

Phải, vì ta không thấy hy vọng ở đây, dáng vẻ tiêu trầm của các ngươi lúc này chứng tỏ các ngươi đã không còn ý chí chiến đấu.

Kenny hiện tại trong hình hài nữ tử, là một đóa hoa giữa rừng gươm, nhưng giọng điệu của ông rất ngạo mạn, hoàn toàn coi thường những thanh niên mang gương mặt thất bại này.

Eren cũng không biết nói gì cho phải, thực ra tương lai hắn nhìn thấy không phải như vậy.

Khi rút lui ẩn nấp, Eren đã cố can thiệp vào ký ức của Mikasa, hy vọng Mikasa không bước vào văn phòng của Đỗ Lan.

Nhưng dù thế nào cũng vô dụng, không thay đổi được lựa chọn của Mikasa.

Chương 2375

Hóa ra Mikasa thỉnh thoảng bị đau đầu thực chất là do Eren của tương lai dùng sức mạnh Tiến Kích Cự Nhân can thiệp vào lựa chọn của cô.

Một khi bị can thiệp cô sẽ đau đầu.

Trước đây đã từng thành công vài lần, nhưng giờ đây tại sao lại không thành công.

Đây cũng là lý do Eren bình tĩnh như vậy khi biết Mikasa chết, vì hắn có thể can thiệp vào dòng thời gian.

Nhưng lần can thiệp này lại không thành công.

Cho nên Eren mới dần lộ ra biểu cảm thất bại, vì lá bài tẩy của hắn không có tác dụng.

Vẫn còn hy vọng.

Eren nói với Kenny, cũng là nói với chính mình.

Hắn hy vọng có thể một lần nữa biến động dòng thời gian.

Ha ha, mục tiêu của ta chỉ có Đỗ Lan, hắn biến ta thành bộ dạng này, ta tuyệt đối phải báo thù.

Nếu các ngươi đã không còn ý chí, vậy ta tự mình đi giết hắn.

Mọi người không biết Đỗ Lan đã làm gì Kenny, nhưng nhìn dáng vẻ kích động của ông, trong lòng thầm nghĩ chắc chắn là chuyện rất quá đáng.

Một mình ông không làm được đâu.

Eren nói.

Kenny thừa nhận rất khó hoàn thành ám sát, nhưng ông kiên định nói: Phải, Đỗ Lan chính là một con quái vật, hắn còn tà ác hơn cự nhân, đáng sợ hơn cự nhân.

Nhưng nhất định phải có người đi chiến đấu, nếu ta không đi chiến đấu thì không ai có thể đối kháng Đỗ Lan.

Mọi người thầm nghĩ Đỗ Lan đáng sợ đến thế sao.

Kenny nhìn biểu cảm của họ là biết họ không tin, nhưng ông cũng thực sự không có bằng chứng gì, dù sao những việc Đỗ Lan làm quá đỗi phi tư nghị, một mình tiêu diệt đội diệt nhân, còn biến một đại thúc trung niên thành thiếu nữ kiều diễm, chuyện như vậy ai mà tin nổi.

Nếu không phải thân thân trải nghiệm, Kenny cũng chẳng tin.

Nhưng dù Đỗ Lan là quái vật, Kenny vẫn phải đi chiến đấu: Kẻ không có ý chí chiến đấu thì không có tư cách chiến đấu, các ngươi đều đã không còn tư cách chiến đấu nữa rồi.

Kenny nói xong liền đi, lần này mục tiêu của ông rất rõ ràng: ám sát Đỗ Lan.

Mặc dù cuộc đối thoại giữa hai Ymir đang diễn ra căng thẳng, nhưng Đỗ Lan có rất nhiều việc phải làm, lịch trình rất dày, một trong số đó là đi điếu niệm những người kiến tạo ra bộ cơ động lập thể.

Hoạt động này chỉ có một mình Đỗ Lan, Kenny bám theo suốt, cuối cùng cũng tìm được cơ hội ra tay.

Đây là sâu trong rừng Hắc Kim Trúc, nằm giữa các dãy núi, có vài ngôi mộ cô đơn, đó là ba nhà khai phát chính của bộ cơ động lập thể, cùng với mộ địa của cặp vợ chồng người sử dụng.

Hắc Kim Trúc và Băng Bạo Thạch, nếu không có hai thứ này thì không thể xuất hiện vũ khí nhắm vào cự nhân.

Hơn nữa nhóm người này sau khi bị tẩy não, chỉ trong vòng hơn ba mươi năm ngắn ngủi đã nghĩ ra vũ khí đối phó cự nhân, thật là phi thường.

Người ngoài đảo tốn hơn một ngàn năm cũng không tìm ra nhược điểm của cự nhân, nói gì đến tìm ra cách đối kháng.

Phải đến thời đại pháo hạm khổng lồ, ngoài đảo mới có cách đánh bại cự nhân.

Nhưng trong đảo, chỉ sau khi bị mất ký ức ba mươi năm đã tìm ra cách.

Ngươi nên biết đánh lén sẽ không thành công đâu, Kenny Ackerman.

Đỗ Lan cười lên: Ngươi cũng thật chấp nhất đấy, sau khi rời địa hạ thành, ngươi nên tìm một người đàn ông để gả đi, làm một người vợ hiền dâu thảo, như vậy ít nhất nửa đời sau sẽ rất hạnh phúc.

Kenny không hề ngạc nhiên khi mình bị phát hiện, vì Đỗ Lan chính là một con quái vật.

Đỗ Lan, ta tới để giết ngươi.

Đã bị phát hiện thì Kenny cũng không nói nhảm nữa, ông muốn đối mặt trực diện với Đỗ Lan, lần này không thành công cũng thành nhân, Kenny muốn chết như một chiến sĩ có tôn nghiêm, chứ không phải sống nghẹn khuất như hiện tại.

Ngươi biết không, ta chẳng buồn ra tay với ngươi nữa.

Lời Đỗ Lan vừa dứt, Xích Sắc Lưu Tinh đã đứng trước mặt Kenny.

Kenny phẫn nộ nhưng rất bất lực, xem ra lần này mình phải chết dưới tay Xích Sắc Lưu Tinh rồi.

Vì ngươi có thể khom lưng quỳ gối trước vương tộc đã thanh trừng gia tộc Ackerman, hà tất phải giả vờ làm tráng sĩ tiết liệt trước mặt ta.

Đỗ Lan có chút không hiểu suy nghĩ của Kenny.

Uri không giống với các vương tộc khác, ông ấy đã xin lỗi ta.

Uri chính là vật chủ Thủy Tổ cự nhân lúc đó.

Nhưng những việc ông ta làm không hề khác gì các vương tộc khác, hơn nữa ngươi lấy tư cách gì thay mặt những người Ackerman đã khuất để nhận lời xin lỗi.

Những tộc nhân đã chết đó sẽ khóc đấy.

Đỗ Lan nói.

Ngươi căn bản không hiểu Uri, ông ấy vì quốc gia này mà dốc hết tâm sức, vì chế tạo nhạc viên cuối cùng mà nỗ lực vô số.

Các ngươi đều không hiểu ông ấy, nhưng ta thì có thể hiểu.

Kenny kích động nói: Ngươi căn bản không bằng ông ấy.

Đỗ Lan thầm nghĩ đây có phải là cái gọi là Sĩ vì tri kỷ giả tử Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ không.

Tiếc là việc Kenny và Uri làm thật không chính đáng.

Vua đời thứ 145 đối diện với nội chiến cự nhân, chọn cách để lại một mớ hỗn độn rồi rút về đảo, một mặt hùng hồn tuyên bố ai dám phá rối sự yên bình của đảo ông ta sẽ phát động Địa Minh đạp bằng đại lục, nhưng một mặt ông ta lại lập ra một Bất chiến khế ước, tức là lợi dụng sức mạnh Thông Đạo để ước thúc Thủy Tổ chi lực, truyền tư tưởng không chiến của mình lại cho muôn đời sau.

Cho nên sau vua đời 145, các vua đều bị ảnh hưởng bởi Bất chiến khế ước, trước khi kế thừa sức mạnh thì hò hét đòi trục xuất cự nhân, nhưng chỉ cần kế thừa sức mạnh là ai nấy đều biến thành kẻ hèn nhát, không ai chịu vượt qua tường cao, đều cố thủ trong ba bức tường trên đảo qua ngày đoạn tháng, và nói rằng bên trong tường mới là nhạc viên.

Vua đời 145 này rất thú vị, đối diện với nội chiến cự nhân, ông ta dường như nhận ra sự thống trị của người Eldia và vương thất đã ngàn cân treo sợi tóc, nhưng ông ta không dùng sức mạnh của mình để thay đổi hiện trạng nhìn thấy, không đi cải thiện mâu thuẫn, mà chọn làm đà điểu, đồng thời bề ngoài và thực tế hoàn toàn mâu thuẫn.

Bởi vì có Bất chiến khế ước nên các vua hậu thế căn bản không thể phát động Địa Minh.

Vì thế các vua sau khi biết chân tướng đều trở thành người bảo vệ tường cao, trấn áp những người dân tò mò về bí mật của tường và thế giới bên ngoài.

Kenny Ackerman sau khi được chiêu an, việc ông làm chính là giết chết những kẻ có tính tò mò quá mức này.

Với danh nghĩa bảo vệ nhạc viên hoàng hôn cuối cùng.

Kenny cảm thấy mình không sai, vì ông cũng thấy cách làm đó là đúng.

Lúc này Kenny mang tâm thế quyết chết để ám sát Đỗ Lan, nhưng bị Xích Sắc Lưu Tinh chặn lại, Kenny thầm nghĩ sống như thế này thà chiến tử còn hơn, nhưng trước khi chết ông phải khẳng định lại hành vi của mình và Uri là cần thiết.

Lại là Tất yếu chi ác Cái ác cần thiết.

Chẳng biết từ bao giờ ý nghĩa của Tất yếu chi ác đã bị gán cho đủ mọi phương diện, trở thành cái cớ để biện hộ cho chính mình.

Trước đây có đoàn trưởng thẩm phán của binh đoàn Hiến Binh, giờ lại có Kenny Ackerman của đội diệt nhân.

Giết một người để cứu thiên hạ, không phải là giết một người để mang lợi cho thiên hạ.

Giết mình để cứu thiên hạ, mới là giết mình để mang lợi cho thiên hạ.

Đoạn thoại này của Đỗ Lan trích từ sách Mặc Tử, coi như đã chỉ rõ sự khác biệt giữa Thánh mẫu biểu và bản chất Thánh mẫu: Giết một người để bảo vệ thế giới, không phải là việc giết người đó có lợi cho thế giới.

Giết chính mình để bảo vệ thế giới mới thực sự có lợi cho thế giới.

Ngươi nghe hiểu không.

Cái gọi là Tất yếu chi ác của các ngươi vốn dĩ không đứng vững được.

Bởi vì Tất yếu chi ác ban đầu không phải chỉ việc làm điều xấu, không phải nói làm điều xấu là cần thiết.

Mà là chỉ sự tồn tại của một số thứ bất hợp lý nhưng trong ngắn hạn không thể xóa bỏ nên gọi là tất yếu chi ác, nhưng mục tiêu cuối cùng là phải thanh trừ.

Ban đầu nó ám chỉ quốc gia trong miệng người phương Tây.

Ở phương Tây, quốc gia là nền tảng chia chác của các tập đoàn lợi ích địa phương, cũng là nền tảng giao lưu của họ, nhưng sự xuất hiện của quốc gia lại kìm hãm sự phát triển của địa phương, nhưng hằng ngày lại không thể thiếu nền tảng quốc gia.

Cho nên người phương Tây gọi quốc gia là tất yếu chi ác, nghĩa là rất phiền phức nhưng bắt buộc phải có một tổ chức, mà nhiều triết gia phương Tây tin rằng cuối cùng họ có thể thông qua việc phát huy tính năng động chủ quan để xóa bỏ cơ quan quốc gia, thực hiện tự trị địa phương triệt để.

Có thể thấy tất yếu chi ác thực chất là sự xung đột lợi ích buộc phải thỏa hiệp mới tồn tại, hoàn toàn không phải là vì duy trì đại cục mà đi giết người.

Đỗ Lan nhìn Kenny, nhận ra Kenny không hiểu, liền giải thích: Cách làm của ngươi và Uri chính là giết một người để cứu thế giới chứ không phải lợi thế giới, hành vi của các ngươi là duy trì hiện trạng, nhưng các ngươi không vĩ đại như mình tưởng đâu, duy trì hiện trạng không có nghĩa là có lợi, không có nghĩa là thứ các ngươi duy trì là nhạc viên.

Hiển nhiên trong mắt tuyệt đại bộ phận người Eldia, các ngươi duy trì hiện trạng chính là duy trì thân phận gia súc của họ, đây không phải nhạc viên mà là chuồng lợn.

Đỗ Lan thong thả nói: Mà thứ thực sự có lợi cho thế giới là hy sinh chính mình để thay đổi thế giới, giống như vô số nhân dân Eldia đang làm hiện nay.

Hy sinh chính mình thay đổi thế giới mới là thực sự có lợi cho sự phát triển của thế giới.

Hiện tại Kenny đã nghe hiểu, Đỗ Lan đang phủ định mọi nỗ lực của ông và Uri.

Ông nắm chặt nắm đấm nhưng không biết phản bác thế nào.

Chương 2376

Bởi vì lời của Đỗ Lan không có chỗ hở, giết người khác và giết chính mình tuy đều là vì cứu thế giới, nhưng phong khí xã hội hình thành cuối cùng hoàn toàn khác nhau, từ góc độ mang lại lợi ích cho thế giới, Uri và Kenny đúng là tội ác tày trời.

Cứu thế giới và mang lợi cho thế giới, loại trước đại diện cho việc không ngừng hạ thấp giới hạn đạo đức, còn loại sau đại diện cho sự truy cầu của nhân loại.

Vậy giờ ngươi còn thấy hình phạt của ta đối với ngươi quá nặng không.

Đỗ Lan hỏi câu cuối cùng.

Kenny không biết trả lời thế nào vì lòng ông đang rất loạn.

Ông cũng có quá trình trưởng thành, từ kẻ báo thù trở thành tất yếu chi ác, đến giờ nghe lời Đỗ Lan lại bắt đầu phản tư, những suy nghĩ mới và tư tưởng cũ không ngừng va chạm.

Đây cũng là lý do Đỗ Lan không giết Kenny, vì ông ta đang học hỏi, ông ta biết tự suy nghĩ.

Tuy nhiên có thể thuyết phục Kenny nhưng không thể thuyết phục Eren, vì Eren vẫn đang nỗ lực sửa đổi dòng thời gian, vẫn muốn thực hiện kết cục phát động Địa Minh đã thấy trước đó.

Nhưng điều đó giống như sự lựa chọn của cổng đá vận mệnh, bất kể can thiệp thế nào, Mikasa vẫn sẽ bước vào văn phòng.

Tại sao chứ.

Eren không hiểu, rõ ràng trước đây can thiệp rất thuận lợi, bảo Mikasa đi chiến đấu là cô đi, bảo cô rút lui là cô rút, nhưng lần này tại sao lại không được.

Rõ ràng mình đang cứu mạng Mikasa mà, Eren sắp điên rồi, giống như một game thủ có file save bị hỏng đang vô năng cuồng nộ.

Còn bên kia trong Thông Đạo, cuộc đối thoại của Ymir cũng không thuận lợi, bà tổ tiên hoàn toàn không đáp lại cô.

Bất kể Ymir có bộc bạch tâm can thế nào, bà tổ tiên xuất thân nô lệ, hai ngàn năm nhẫn nhục chịu khó này cứ nhất tâm đắp cát, không màng chuyện thiên hạ.

Rốt cuộc là tình huống gì đây, Ymir tự hỏi chẳng lẽ bà tổ tiên bị điếc.

Thực ra dù có điếc hay ngốc thì trong Thông Đạo vẫn có thể giao tiếp được, vì ở đây là linh hồn.

Ymir rút khỏi Thông Đạo, cô rất bất lực, chẳng lẽ thực sự không thể thay đổi hiện trạng, không thể để mình biến thành người bình thường để bên nhau trọn đời với Historia sao.

Điều này đã nằm trong dự liệu.

Nhà khoa học nói: Đỗ Lan đã nói từ sớm là đối thoại sẽ không thuận lợi như vậy đâu, cô cũng đừng quá thất vọng, đây mới chỉ là bắt đầu thôi.

Nhưng tôi đã thử đủ mọi cách rồi.

Đỗ Lan chọn cô làm người đối thoại chắc chắn là có nguyên nhân, cố gắng lên.

Nhà khoa học cũng không giúp được gì, chỉ có thể an ủi Ymir như vậy.

Đỗ Lan chọn Ymir chính là vì cô có cái miệng độc địa, giờ cô lại bỏ rơi thế mạnh đó để đi tâm tình, chẳng phải là từ bỏ ưu thế của mình sao.

Đợi đến khi Ymir nghĩ thông suốt mới có thể tiếp tục cuộc đối thoại lần thứ hai.

Ymir đang suy nghĩ, cô đã học được cách đối phó với khó khăn từ binh đoàn dân binh, đó là thu thập dữ liệu rồi tiếp tục nỗ lực: Tôi có thể xem lại tư liệu về Thủy Tổ Ymir không.

Đương nhiên là được.

Phải phân tích kỹ trạng thái tâm lý của Thủy Tổ rồi tấn công vào nhược điểm của đối phương mới được, Ymir phát huy tính năng động chủ quan, nhất định không để phụ lòng kỳ vọng.

Vì hạnh phúc của chính mình, và cũng vì toàn thể người Eldia, mình nhất định phải thành công.

Thế là Ymir phân tích lại, phát hiện Thủy Tổ thực sự là một người có tính nô lệ rất mạnh, những ngược đãi bà phải chịu có thể nói là thảm không nỡ nhìn, vậy mà cuối cùng bà vẫn sẵn sàng giúp đỡ vương tộc, vẫn sẵn sàng nghe theo mệnh lệnh, hoàn toàn không có một chút tinh thần phản kháng nào.

Ymir là người rất có tinh thần phản kháng, dù biểu hiện hàng ngày là châm chọc mỉa mai người khác, nhưng thực chất đó là cách cô phản kháng lại thế giới, ai bảo cô không còn cách nào khác chứ.

Nhưng đó cũng là phản kháng, dù trông giống như một kẻ hay cãi cùn.

Mình phải kích phát tinh thần phản kháng của Thủy Tổ, xem ra Đỗ Lan chọn mình chính là vì cái miệng độc của mình đây, Ymir cuối cùng cũng nghĩ thông suốt.

Sức mạnh của Thủy Tổ đang bị suy yếu, dù bà không biết điều đó xảy ra như thế nào, nhưng vị hậu bối cùng tên kia xuất hiện càng nhiều lần thì sức mạnh của mình càng yếu đi, còn đối phương lại mạnh lên.

Sức mạnh của mình đang bị đánh cắp.

Lúc này hai Ymir buộc phải nói chuyện, nếu không sức mạnh sẽ hoàn toàn chuyển sang người đối phương.

Tôi chỉ là một nô lệ hèn mọn, nhưng sức mạnh cự nhân đã khiến tôi trở thành một tồn tại đặc biệt, vị vua mà trước đây tôi phải ngước nhìn cũng đã nhìn tôi bằng con mắt khác, dù ông ta vẫn tàn bạo với tôi nhưng tôi biết ông ta không thể rời xa tôi, không có tôi ông ta chẳng là gì cả.

Sự thô bạo chỉ là lớp vỏ bọc của ông ta, thực tế ông ta khao khát tôi sâu sắc, tôi là tồn tại mà ông ta không thể thay thế, không thể có được.

Thủy Tổ cuối cùng cũng lên tiếng, vừa mở miệng đã đậm chất Mary Sue.

Thể hiện đây là câu chuyện về Tổng tài bá đạo và Mary Sue, ai cũng có cách diễn đạt của riêng mình, người ngoài dù không hiểu nhưng người trong cuộc lại rất tận hưởng.

Ymir nhìn Thủy Tổ lên tiếng, biết rằng việc chuyển di sức mạnh cuối cùng đã có hiệu quả, dù không biết Đỗ Lan làm thế nào nhưng cô đã thành công cạy được miệng Thủy Tổ: Vậy giờ cô cũng đang rất sợ hãi phải không.

Vì sức mạnh của cô bắt đầu chuyển di rồi.

Nhìn chằm chằm Thủy Tổ, không đợi bà lên tiếng, cô lại nói tiếp: Lúc đầu tôi đối thoại với cô vì có cầu ở cô nên tôi nói năng nhẹ nhàng, giờ nghĩ lại, có phải tôi cũng nên thô bạo với cô một chút thì cô mới chịu nghe không.

Vua sơ đại đối với ai cũng thô lỗ như vậy, ông ta chỉ là một tên nhà giàu mới nổi của một bộ lạc nhỏ không giáo dục, nên tôi chẳng bận tâm đến sự thô bạo của ông ta.

Vì thô bạo là tính cách của ông ta, nhưng ông ta vẫn là vị vua độc nhất vô nhị của tôi, là ánh sáng trong lòng tôi.

Đặc biệt là sau khi tôi có sức mạnh cự nhân, những hình phạt tàn khốc đã không còn tác dụng với tôi nữa, bất kể thủ đoạn gì cũng không giết được tôi, lúc đó vua chỉ có thể dùng ánh mắt mâu thuẫn, giọng điệu bất nhất đó để giao lưu với tôi.

Trời mới biết tôi tận hưởng điều đó đến thế nào, nên khi có người ám sát ông ta, tôi đã không ngần ngại cứu ông ta, vì nếu ông ta chết tôi sống cũng chẳng vui vẻ gì.

Thủy Tổ khá tận hưởng mối quan hệ chủ tớ vặn vẹo giữa bà và vua sơ đại.

Tận hưởng sự tàn bạo của vua sơ đại nhưng vua lại buộc phải nhìn bà bằng con mắt khác, một thái độ mâu thuẫn.

Ymir chắc chắn là không hiểu nổi, vì cô thích kiểu người ôn nhu như Historia, chứ không phải tàn bạo.

Ha ha, cô và tôi nào có khác gì nhau, tình yêu cô theo đuổi cũng đâu có bình thường, cô và Historia cả hai đều là phụ nữ, tại sao cô lại chấp nhất như vậy.

Có lẽ chính vì cô cũng bệnh hoạn như tôi nên Quái Đản Trùng mới chuyển sang người cô.

Thủy Tổ nói với Ymir rằng chúng ta đều giống nhau, đều là nô lệ của tình yêu, đều theo đuổi tình yêu dị dạng, đều đã bệnh hoạn.

Ymir nhất thời không nói được lời nào, đúng là cô và Thủy Tổ ngoài cái tên ra còn có rất nhiều điểm tương đồng, xuất thân đều hèn mọn, đều suýt bị xử tử, đều nhờ sức mạnh cự nhân mà hồi phục, sau đó đều yêu người có thân phận địa vị chênh lệch vô cùng lớn, người mà không nên yêu.

Chỉ là Thủy Tổ Ymir yêu một bạo quân ngược đãi thành tính, còn cô yêu một nàng công chúa tốt bụng mang huyết thống vương tộc.

Lúc này quan hệ giữa hai Ymir lại gần nhau thêm một chút, Ymir nói: Phải, tình yêu đúng là thứ nói không rõ, giảng không thông.

Nhưng Thủy Tổ à, cô cần mẫn chế tạo cự nhân như vậy cũng chỉ có thể thỏa mãn yêu cầu của một bộ phận người Eldia mà thôi.

Không phải ai cũng muốn trở thành cự nhân, đều có thể hưởng lợi từ cự nhân.

Tôi chỉ thỏa mãn nhu cầu vương huyết, thỏa mãn nhu cầu huyết mạch của vua sơ đại là đủ rồi.

Cô nên rõ ràng tôi không phải là một người vĩ đại cao cả, tôi chỉ là một người phụ nữ nhỏ bé.

Tôi thấy cô cũng vậy, nếu có thể cô cũng chỉ muốn thỏa mãn nhu cầu của chính mình, chẳng thèm quan tâm đến người khác đâu.

Thủy Tổ nhìn thấu sâu thẳm nội tâm Ymir.

Quả thực không sai, trước đây Ymir đúng là hạng người như vậy, cô cũng không phủ nhận, vì cô thực sự đã có một khoảng thời gian chỉ biết lo cho mình, và cho rằng ai cũng là kẻ vị kỷ, ngay cả Historia cũng vậy, tất cả những người giúp đỡ người khác đều là để thỏa mãn sự hư vinh trong lòng mình và để giành được sự khen ngợi của người khác.

Nhưng Ymir đã khác xưa rồi, vì cô cũng đang nỗ lực giúp đỡ người khác thông qua nỗ lực của chính mình: Nghèo thì lo thân mình, giàu thì giúp thiên hạ.

Tôi và cô rất giống nhau nhưng tôi không phải cô, tôi có trải nghiệm của riêng mình.

Ở thời đại của cô, ngay cả khi cô có sức mạnh cự nhân, nô lệ vẫn hoàn là nô lệ.

Nhưng hiện tại, mỗi người đều có thể thông qua đọc sách, khoa cử để thay đổi thân phận của mình, rồi đi giúp đỡ những người khác.

Thủy Tổ, ngoài việc đi lấy lòng vua sơ đại ra, cô có bao giờ nghĩ rằng những gì mình trải qua là bất hợp lý không.

Có bao giờ nghĩ rằng dù cô được vua sơ đại đối xử đặc biệt nhưng vẫn còn những nô lệ khác không.

Khi cô giúp vua sơ đại giày xéo đại lục, cô có bao giờ nghĩ đến những nô lệ đang chịu khổ khác không.

Tôi nghĩ cô chưa từng nghĩ tới, trong mắt cô chỉ có vua sơ đại, vì cô vẫn là nô lệ, suốt hai ngàn năm qua tất cả những gì cô làm đều là hành vi của nô lệ, thân phận của cô chưa bao giờ thay đổi.

Tôi chẳng bận tâm, dù là nô lệ tôi cũng là một nô lệ khác biệt.

Ngay cả chủ nhân cũng phải nhìn bằng con mắt khác, phải chiều chuộng tôi, tôi là người đặc biệt, là độc nhất vô nhị, không thể thay thế.

Thủy Tổ cười lên, bà tận hưởng cái thân phận độc đáo mang danh nô lệ nhưng lại khác biệt này.

Và sự đãi ngộ này nhất định phải duy trì dưới chế độ nô lệ.

Đây chính là cảm giác dưới một người trên vạn người, hay nói cách khác là vị vua không vương miện.

Chỉ dưới chế độ đương thời, địa vị đặc biệt này mới càng thêm rõ nét.

Thế giới này có ai không phải là nô lệ chứ.

Ngay cả người tàn bạo như vua sơ đại, trước mặt cự nhân cũng hèn mọn nhỏ bé như nô lệ.

Chương 2377

Con người vừa sinh ra đã định sẵn là nô lệ của một ai đó hoặc một thứ gì đó, đó là vận mệnh con người, không ai có thể trốn tránh.

Đã đều là nô lệ thì tôi sẽ là nô lệ mạnh nhất, tôn quý nhất.

Thủy Tổ nói.

Không kháng cự thân phận nô lệ chính là vì không làm nô lệ cho vua sơ đại thì cũng làm nô lệ cho thứ khác, thà làm nô lệ cho vua sơ đại rồi lấy đó làm nền tảng trở thành bá chủ trong đám nô lệ, vị vua trong đám nô lệ, trở thành nô lệ độc nhất vô nhị, không thể thay thế.

Khẩu tài của Thủy Tổ cũng rất lợi hại, Ymir lập tức bị á khẩu.

Vì lập luận nhân loại đều là nô lệ của Thủy Tổ thực sự là không theo lẽ thường, không phản bác được.

Bởi vì một khi nói rộng ra, nhân loại là nô lệ của vận mệnh, nô lệ của dục vọng, nô lệ của tự do.

Nói như vậy ai mà phản bác được.

Dù sao con người sống vì cái gì thì sẽ trở thành nô lệ của cái đó, không có một chút ý chí tự thân nào.

Coi tất cả những người đang nỗ lực sống đều là nô lệ, kiểu thiết lập tư tưởng này căn bản là không nói lý lẽ.

Ymir nhìn Thủy Tổ, chỉ có thể nói đối phương làm nô lệ đến mức tâm thái vặn vẹo rồi.

Ymir không khỏi nghĩ đến những ngày mình đi ăn xin, trộm cắp trước đây, chẳng lẽ cũng nên trở thành vị vua của đám ăn xin, bá chủ của đám trộm cắp sao.

Dù vẫn là ăn xin, trộm cắp nhưng cũng là nhất nghệ tinh nhất thân vinh, cũng là người xuất sắc nhất trong một ngành nghề.

Thủy Tổ chính là trở thành vị vua trong đám nô lệ, nên bà kiêu ngạo, bà tự hào, không muốn thay đổi: Tới đi, hãy cùng ta, hiện tại chúng ta chia sẻ sức mạnh, có thể cùng nhau trở thành vị vua của các nô lệ.

Thủy Tổ rất tận hưởng việc trở thành vị vua nô lệ độc nhất vô nhị.

Dù thân phận là nô lệ, nhưng hắn đứng dưới một người mà trên vạn người.

Hắn cũng chưa từng nghĩ đến việc làm đại vương, bởi lẽ làm vương cũng chẳng hoàn toàn tự do, cũng chỉ là nô lệ của vận mệnh mà thôi.

Nếu tất cả mọi người đều là nô lệ, vậy Thủy Tổ chọn làm nô lệ vương.

Đối mặt với loại lý luận vô lý này, Vưu Di Nhĩ thật sự không còn lời nào để nói.

Trước đây cô tuy cũng là kẻ ăn mày và tên trộm, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ đến việc trở thành vương giả trong đám ăn mày.

Bản thân không thể nhận thua, Vưu Di Nhĩ nghĩ rằng mình phải phát huy sức mạnh độc tiệm.

Cô nhất định phải nhìn thấu chân tâm của Thủy Tổ: Ngươi là đang sợ hãi đúng không.

Một khi ngươi trở thành vương, sẽ không có ai có thể ra lệnh cho ngươi làm gì nữa.

Lúc đó ngươi sẽ không biết mình sống vì cái gì.

Thực chất ngươi chỉ là một kẻ vô học, một nô lệ không biết bản thân mình muốn gì.

Cho nên ngươi cần một vị vương, cần một người ra lệnh cho ngươi.

Nói cho cùng, ngươi không hiểu thế nào là sống, cũng không biết cách để làm một con người tử tế, nên ngươi mới thỏa mãn với thân phận nô lệ của mình.

Thủy Tổ và Vưu Di Nhĩ đối mắt, cả hai đều rơi vào trầm mặc.

Vưu Di Nhĩ đột nhiên trang nghiêm nói: Không có cứu thế chủ nào cả, cũng chẳng dựa vào thần tiên hoàng đế, muốn tạo ra hạnh phúc cho toàn nhân loại, chỉ có thể dựa vào chính chúng ta.

Đọc thuộc lòng tín điều, Vưu Di Nhĩ muốn Thủy Tổ biết rằng thời đại đã khác, hiện tại con đường họ đi là tự lực cánh sinh.

Dù có lật đổ vương, nhân loại vẫn là nô lệ của vận mệnh.

Thủy Tổ nói: Để ta cho ngươi thấy tương lai.

Ầm.

Vưu Di Nhĩ nhìn thấy Địa Minh.

Địa Minh càn quét đại lục, tám mươi phần trăm nhân loại tử vong.

Nhưng mọi thứ vẫn chưa kết thúc, tiếp theo hòn đảo cũng bị hủy diệt trong chiến tranh.

Trong thời đại nhân loại hận thù và tàn sát lẫn nhau, đại bộ phận mọi người đều bất hạnh, hạnh phúc chỉ là món hàng xa xỉ của số ít người.

Nhiệt Quái Đản Trùng sẽ không biến mất, chỉ bị phong ấn mà thôi.

Vưu Di Nhĩ ngây người nhìn thảm kịch chấn động trước mắt, nhìn hàng chục triệu Siêu Đại Hình Cự Nhân xếp hàng lên bờ giẫm đạp nhân loại, giống như con người đang đạp gián vậy.

Trước mặt Siêu Đại Hình Cự Nhân, nhân loại chỉ là lũ gián, bị đạp nổ bôm bốp.

Có rất nhiều người không ngừng chạy, chạy mãi, nhưng phía trước là vực thẳm sơn cốc, chỉ có thể nhảy xuống, thi thể chất thành núi, nhưng vẫn không ngăn được người phía sau không ngừng đẩy tới, đẩy người phía trước xuống vực.

Hóa ra nhân loại nhỏ bé như vậy, tổng thể tích khi chất lại cũng chẳng lớn lắm, đống xác chết còn không cao bằng vách núi.

Cho dù tám tỷ người toàn bộ chất lại một chỗ thành hình nón ổn định, đại khái cũng chỉ cao khoảng 760 mét.

Địa Minh kết thúc, sáu bảy mươi năm sau, những người sống sót phản công đại lục, lưỡng bại câu thương, sức mạnh Cự Nhân lại một lần nữa thức tỉnh.

Mọi thứ chỉ là một vòng lặp bi kịch mà thôi, nhân loại không thể trốn thoát.

Đây chính là vận mệnh.

Thủy Tổ thần thánh tuyên bố.

Vưu Di Nhĩ lắc đầu: Đó không phải vận mệnh, đây mới là vận mệnh.

Vưu Di Nhĩ biểu thị không phải chỉ có mỗi ngươi mới thấy được tương lai, cô cũng có thể phô diễn ra.

Mã Lai và người Ngải Nhĩ Địch Á dung hợp lại với nhau, sau đó sức mạnh của Quái Đản Trùng được ứng dụng vào nông nghiệp, lương thực tăng sản, gia súc cũng biến nên to lớn hơn, cây cối có thể cao tới hàng vạn mét, vươn trực tiếp vào vũ trụ.

Nhân loại thông qua những đại thụ khổng lồ để tiến vào vũ trụ, phát triển kỹ thuật không gian.

Hơn nữa nhân loại có thể cải biến gen, trở nên khỏe mạnh và cường tráng hơn, năng lực của Quái Đản Trùng được vận dụng vào nông nghiệp và y dược, có thể khiến thế giới trở nên tốt đẹp hơn.

Mặt ngược lại của phá hoại chính là sáng tạo.

Quái Đản Trùng không chỉ dùng để chế tạo quân đội Cự Nhân, mà cũng có thể dùng để làm việc thiện.

Đây không phải là do vận mệnh bắt chúng ta làm, mà là do chúng ta tự lựa chọn.

Chúng ta sở dĩ mở miệng là nói vận mệnh, chẳng qua là vì hiểu biết về thế giới chưa đủ nhiều.

Nhưng chỉ cần chúng ta biết một việc phát sinh như thế nào, có thể tự mình chọn làm hay không làm, vậy thì vận mệnh cũng tự khắc tan biến.

Vưu Di Nhĩ đập tan thuyết nô lệ vận mệnh, cho rằng Thủy Tổ thấy đó là vận mệnh chỉ vì họ hiểu biết quá ít về thế giới và Quái Đản Trùng, nên mới chỉ biết dùng nó vào quân sự và phá hoại, chỉ nghĩ đến Địa Minh diệt thế.

Nhưng thông qua nghiên cứu Quái Đản Trùng, nhân loại có thể hiểu rõ nó hơn, dùng nó cho sự nghiệp tốt đẹp, tất cả tùy vào sự lựa chọn của con người.

Đã có sự lựa chọn thì không phải là nô lệ vận mệnh.

Thủy Tổ ngẩn người, lần này hắn thật sự á khẩu.

Hắn nhận ra kiến thức của mình quá hạn hẹp nên mới bị vây khốn trong vận mệnh.

Mà lý do hắn thiếu kiến thức là vì hắn sùng bái hạng cặn bã như Sơ Đại Vương.

Loại cặn bã đó không biết nhục vì vô tri, không biết nhục vì mù chữ, chỉ biết tàn bạo cướp bóc, căn bản không nghĩ đến việc làm điều tốt.

Xong việc.

Đỗ Lan tuyên bố thành công, lần này Thủy Tổ cuối cùng cũng bị thuyết phục.

Lúc này ở bên kia đại dương, gia tộc Đái Ba đang đối mặt với nan đề chưa từng có, liên quân không thể thành lập, sự thống trị của Mã Lai trái lại còn lung lay sắp đổ.

Họ không ngừng kích động chủ nghĩa dân túy, hy vọng mọi người đoàn kết đối kháng hòn đảo, lo sợ Địa Minh.

Nhưng chẳng có tác dụng gì mấy.

Bởi vì Nghĩa Dũng Quân đã trực tiếp nhìn thấu thủ đoạn của Mã Lai: Mã Lai cần kẻ thù để dùng nỗi sợ hãi ngưng tụ sức mạnh nội bộ.

Nhưng có thật sự là do kẻ thù bên ngoài khiến Mã Lai rơi khỏi ngai vàng số một không.

Chương 2378

Hiển nhiên là không, vì trong một trăm năm qua Mã Lai liên tục đánh trận, nhưng càng đánh càng yếu, kẻ thù càng đánh càng mạnh.

Điều đó chứng minh không phải kẻ thù làm Mã Lai suy yếu, mà là vấn đề nội bộ của chính Mã Lai.

Vậy nội bộ Mã Lai có vấn đề gì.

Nghĩa Dũng Quân lần lượt vạch trần, nói cho mỗi người dân Mã Lai rằng chỉ có đoàn kết lại cải cách Mã Lai mới được, phải bắt đầu thay đổi từ chính mình.

Trong Nghĩa Dũng Quân có người Mã Lai, người Ngải Nhĩ Địch Á, và cả người từ các quốc gia bị Mã Lai thôn tính, họ cùng nhau kiến tạo một quốc gia vĩ đại hơn.

Gia tộc Đái Ba buộc phải tung ra con bài tẩy cuối cùng: Chiến Chùy Cự Nhân.

Chiến Chùy Cự Nhân này rất lợi hại, vật chủ Cự Nhân thông thường phải ở trong gáy, nhưng Chiến Chùy có thể điều khiển từ xa.

Chính vì điểm yếu có thể ẩn giấu nên Chiến Chùy rất khó đối phó.

Họ phái Chiến Chùy ra chiến trường, đồng thời các sứ tiết ngoại giao đi khắp nơi thăm hỏi các nước, hy vọng tiến độ của liên quân có thể nhanh hơn.

Lúc này gia tộc Đái Ba trực tiếp công khai trên đảo có Băng Bạo Thạch, chỉ cần chiếm được đảo, việc chia chác cứ thong thả bàn bạc.

Cứ ngỡ các quốc gia khác sau khi biết sự tồn tại của Băng Bạo Thạch sẽ lập tức phấn khích, nhưng lại phát hiện các nước căn bản chẳng có biến hóa gì, vẫn cứ khoanh tay đứng nhìn.

Có vấn đề, vấn đề lớn rồi.

Gia tộc Đái Ba phát hiện các quốc gia khác dường như không sợ Địa Minh, cũng không sợ người Ngải Nhĩ Địch Á nữa: Tra, nhất định phải tra ra nguyên nhân.

Sau một hồi hoạt động gián điệp, cuối cùng cũng tìm ra nguyên nhân: Kế hoạch chia sẻ Cự Nhân.

Hóa ra người trên đảo đã liên lạc với các quốc gia khác, chỉ cần họ không can thiệp vào cuộc chiến giữa đảo và Mã Lai, hòn đảo sẽ công khai chia sẻ sức mạnh Cự Nhân, giúp họ tăng năng suất lương thực.

Siêu cấp lương thực trên đảo vô cùng lợi hại, chỉ cần trồng một ít là đủ đáp ứng cho cả một quốc gia.

Hơn nữa họ còn cung cấp kỹ thuật gen có thể trị bách bệnh, các quốc gia khác lập tức đứng về phía quốc gia Ngải Nhĩ Địch Á ngay.

Chỉ có lợi ích vĩnh cửu, không có kẻ thù vĩnh viễn.

Băng Bạo Thạch mà Mã Lai theo đuổi thì tính là gì, quân bài hòn đảo đưa ra còn lớn hơn, mà cái giá các nước phải trả lại ít hơn nhiều.

Mã Lai muốn các nước phái quân đội cùng chiếm đảo.

Còn hòn đảo chỉ cần các nước giữ trung lập, không làm gì cả là được tặng kỹ thuật.

Bên nào ưu việt hơn đã quá rõ ràng.

Mã Lai giờ chỉ còn là kẻ hứa lèo, muốn các nước làm việc mà không cho ăn cỏ.

Mã Lai đột nhiên phát hiện từ lúc nào không hay, sức mạnh của hòn đảo đã xâm nhập vào mọi phương diện, tạo thành một mạng lưới bao vây chặt chẽ quanh Mã Lai.

Họ chỉ cảm thấy không thể tin nổi, kinh hãi kêu lên rằng hòn đảo quá xảo quyệt.

Ngải Luân cả người đều không ổn, hắn càng lúc càng cảm thấy nhân sinh của mình vô nghĩa.

Thực tế cũng đúng như vậy, Ngải Luân nỗ lực bấy lâu, cho dù phát động Địa Minh cũng chỉ là phong ấn Quái Đản Trùng chứ không phải tiêu diệt.

Đương nhiên nếu đứng từ góc độ bảo vệ bạn học khóa 104, trong nguyên tác Ngải Luân đã làm rất nhiều, cuối cùng chỉ có một vài người khóa 104 sống thọ chết già, sau khi họ chết chiến tranh lại bùng nổ, Cự Nhân lại xuất hiện, nhưng điều đó chẳng liên quan gì đến những người đã khuất.

Tuy nhiên, ban đầu Ngải Luân dường như là theo đuổi tự do, chẳng biết từ khi nào lại biến thành thủ hộ bạn bè 104.

Việc tiêu diệt toàn bộ Cự Nhân cũng biến thành phong ấn tạm thời.

Thậm chí trong nguyên tác, Tam Lạp kết hôn sinh con, chết già trong vòng vây con cháu, không biết có vì Ngải Luân mà thủ tiết mười năm không.

Nhưng Tam Lạp đã kết hôn mà vẫn thường xuyên đi tảo mộ cho tên tội phạm chiến tranh Ngải Luân, còn quàng chiếc khăn đỏ, thật là có chút tâm cơ đáng sợ.

Bất kể là đối với những người sống sót trên đại lục hay đối với chồng của cô ta.

May mà trong nguyên tác Tam Lạp không ngăn cản Ngải Luân trở thành anh hùng, nếu không thì càng mỉa mai hơn.

Trong nguyên tác, A Nhĩ Mẫn chỉ nói lời cảm ơn khi Ngải Luân chết, chứ không phải định kỳ đến mộ Ngải Luân tảo mộ, nếu không thì đúng là giết người còn muốn hành hạ tâm hồn.

Anh hùng hòa bình thế giới lại đi thắp hương trước mộ kẻ tội đồ gây ra đau khổ cho thế giới, chắc chắn sẽ khiến người ta thấy buồn nôn.

May là hiện tại những chuyện này sẽ không xảy ra, bởi vì Mã Lai đã không cần Địa Minh nữa, chỉ riêng Nghĩa Dũng Quân đã khiến Mã Lai vô cùng khó chịu.

Mã Lai hiện tại đang ở trong tình thế tứ bề thọ địch, bị bao vây tầng tầng lớp lớp, đột nhiên cảm thấy cả thế giới đang đối đầu với mình.

Đi kèm với chiến quả quân sự của Nghĩa Dũng Quân là chiến dịch tuyên truyền, đánh đến đâu tuyên truyền đến đó.

Dưới sức ép tuyên truyền như vậy, không ngừng có thêm người gia nhập.

Rất nhiều người trẻ tuổi, thậm chí chưa đầy hai mươi.

Bởi vì thanh niên dưới hai mươi tuổi ở quê hương rất khó tìm được một công việc ra hồn, cũng không được chia ruộng, không được tham gia vào việc phân phối lợi ích địa phương, nên thi nhau nhập ngũ chuẩn bị xông pha sự nghiệp.

Thông qua huấn luyện nghiêm ngặt, những người trẻ tuổi trở thành những binh sĩ ưu tú, tham gia vào dòng thác thay đổi thế giới này.

Mã Lai hùng mạnh lại bị ép đến mức phải tung ra át chủ bài, thậm chí tiến hành đại quyết chiến với dân tộc mà họ coi là rác rưởi.

Trong vô thức, quân đội Nghĩa Dũng Quân đã mạnh đến mức có thể quyết chiến với Mã Lai, nhờ vậy Mã Lai cuối cùng mới có cảm giác nguy cơ.

Hòn đảo cũng phái quân đội ra, chuyên môn đối phó Chiến Chùy Cự Nhân.

Đồng thời mời đại biểu toàn thế giới đến đảo khảo sát, để họ biết rằng hòn đảo đã không còn như xưa.

Ngải Luân cũng bị giam giữ cải tạo, trở thành một phần của chương trình khảo sát.

Ngải Luân vì muốn cứu Tam Lạp mà dàn xếp ám sát phe cấp tiến để quét sạch một mẻ, nhưng vẫn không cứu được Tam Lạp.

Hiện tại hắn chỉ cảm thấy mọi thứ đều vô nghĩa, sau tang lễ của Tam Lạp, Ngải Luân trở nên tiêu trầm, không phối hợp.

Trong nhà giam, dù không sử dụng sức mạnh Cự Nhân nhưng hắn lại dùng cách không phối hợp để đối kháng cải tạo.

Đối với loại phần tử ngoan cố này, nhà giam cũng dành sự chăm sóc đặc biệt.

Mỗi ngày đều tìm Ngải Luân tâm sự, bảo Ngải Luân rằng tiêu cực không phối hợp là không có lối thoát, chỉ có tích cực tham gia cải tạo mới có tương lai.

Đáng tiếc Ngải Luân đã mất đi sức mạnh hành động.

Ban đầu phát động Địa Minh, phong ấn Quái Đản Trùng, dù không thể đem lại tự do cho thế giới nhưng ít nhất Tam Lạp cũng có thể an hưởng tuổi già.

Đợi đến khi Tam Lạp chết, thế giới có bị hủy diệt cũng chẳng liên quan đến hắn.

Nhưng hiện tại Tam Lạp đã chết, bản thân hắn không còn bất kỳ động lực nào.

Tự do cái gì, bình đẳng cái gì, tất cả đều vô nghĩa.

Đúng vậy, mọi thứ chỉ là mây khói thoảng qua, hủy diệt đi, nhanh lên.

Ngải Luân này là kẻ ngoan cố nhất trong nhà giam chúng tôi, một kẻ theo chủ nghĩa hư vô.

Dù đã từng cứu rất nhiều người, nhưng sau đó vì nhiều nguyên nhân mà trở nên chán đời, phản nghịch, sa đọa đến mức phải tiếp nhận cải tạo.

Nhưng hắn rất tiêu cực, không chịu phối hợp, không chịu tiếp nhận giáo dục của chúng tôi.

Quản lý nhà giam nói với các đại sứ quốc tế đến tham quan.

Chương 2379

Đối với loại người này, chẳng lẽ còn phải giáo dục sao.

Đúng vậy, chúng tôi không thể từ bỏ hắn, sẽ không từ bỏ bất kỳ ai.

Nếu chúng tôi từ bỏ, thì cũng chẳng khác gì vương tộc Ngải Nhĩ Địch Á trước đây.

Cho nên chúng tôi sẽ tận lực hết mức để cải tạo hắn.

Người phụ trách nói.

Có tác dụng không.

Chắc chắn là có tác dụng.

Hay là chúng ta cùng nhau vào dự một tiết học.

Mọi người cùng vào dự thính tiết học của Ngải Luân.

Giáo viên giảng cho Ngải Luân về lịch sử, hiện tại và tương lai.

Nhưng mọi người thấy Ngải Luân trưng ra bộ mặt như đưa đám, hoàn toàn không nghe lọt tai chữ nào.

Tiếp đó Ngải Luân lạnh lùng hỏi: Năng lực của Tiến Kích Cự Nhân là nhìn thấy tương lai.

Cái tương lai tươi đẹp mà ông nói, tôi không thấy được.

Tôi chỉ thấy nhân loại sẽ hủy diệt trong nội chiến, lịch sử sẽ không ngừng xoay vần, khổ nạn sẽ không ngừng lặp lại.

Ban đầu tôi định phát động Địa Minh, ít nhất cũng bảo vệ được những người bên cạnh tôi an hưởng tuổi già, sau này thế giới có hủy diệt cũng chẳng liên quan đến chúng tôi.

Nhưng bạn bè tôi đều bỏ tôi mà đi, Tam Lạp cũng chết rồi, tôi không còn gì để thủ hộ nữa.

Vậy tôi việc gì phải thay đổi.

Dù sao vài năm nữa, tôi cũng sẽ chết vì giới hạn mười ba năm của Trí Tuệ Cự Nhân thôi.

Đó chính là sự thật, Ngải Luân đã không còn lý do để chiến đấu hay thay đổi nữa.

Dù sao hắn vốn dĩ cũng không có ý chí chiến đấu vì hạnh phúc của toàn nhân loại, hắn chỉ có ý chí hủy diệt toàn nhân loại vì hạnh phúc của những người thân thiết xung quanh mình.

Các đại sứ thấy Ngải Luân như vậy, thầm nghĩ thanh niên này quả nhiên là ngoan cố bất hóa, thật bái phục nhà giam lại có kiên nhẫn cải tạo hắn.

Nhưng Ngải Luân vẫn chưa nói xong, hắn liếc nhìn các đại sứ một cái, âm trầm nói: Nếu không phải Tam Lạp chết, các người đều đã bị Địa Minh giẫm nát rồi.

Chính vì Tam Lạp hy sinh mới đổi lại mạng sống cho các người.

Các người nên cảm ơn Tam Lạp cho tốt vào, cô ấy là anh hùng cứu mạng các người đấy.

Hãy ghi nhớ đi, hãy tôn thờ đi.

Mọi người hoàn toàn không hiểu hắn đang nói cái quái gì.

Này cậu trai, chúng tôi sống sót thì liên quan gì đến người tên Tam Lạp trong miệng cậu.

Tất nhiên là có.

Ban đầu để Tam Lạp được hạnh phúc, tôi sẽ phát động Địa Minh giết chết tám mươi phần trăm dân số của các người, đổi lấy một trăm năm hòa bình cho hòn đảo.

Nhưng hiện tại Tam Lạp chết rồi, tôi cũng không còn lý do để phát động Địa Minh nữa, nên các người mới còn sống.

Nếu không, bất kể phải trả giá thế nào, tôi cũng sẽ phát động Địa Minh.

Cho nên lũ khốn các người hãy mau cảm ơn Tam Lạp đi.

Thằng nhóc này điên rồi sao.

Các đại sứ nhìn nhau, không biết là thật hay giả, nhưng nếu là thật thì tên này định hủy diệt thế giới chỉ vì một người phụ nữ.

Ngồi xuống, Ngải Luân.

Giáo viên nhà giam vẫn rất bình thản, vì loại lời này Ngải Luân đã nói rất nhiều lần: Lại nói mấy lời viển vông không biên giới đó rồi.

Đó là tương lai tôi nhìn thấy, tương lai của Địa Minh.

Ngải Luân phẫn nộ nói, hắn chỉ cảm thấy mình lạc lõng với thế giới này, những người này căn bản không hiểu hắn.

Các đại sứ không ngừng lắc đầu, cảm thấy thanh niên này hết thuốc chữa, nhưng dù vậy nhà giam vẫn không dùng bạo lực mà chỉ giáo dục, điều đó chứng minh hòn đảo thật sự đã khác trước, đã trở nên văn minh.

Không còn là một đế quốc Ngải Nhĩ Địch Á dựa vào Cự Nhân làm xằng làm bậy, mà là một quốc gia mới tiếp thu tư tưởng mới.

Dù vẫn còn những kẻ cực đoan như Ngải Luân, nhưng đều bị nhốt lại để giáo dục chứ không để họ chạy loạn.

Thông qua việc giáo dục Ngải Luân, tư tưởng của quốc gia mới cũng được phô diễn cho các đại sứ thấy, có thể nói là hoàn toàn trái ngược với lý niệm của Ngải Luân, đó là chủ trương hòa bình.

Ngải Luân dù không phối hợp cải tạo, nhưng làm vật trưng bày vẫn có tác dụng.

Sau khi xem Ngải Luân xong, họ lại đi tham quan các cơ sở công nghiệp, xem những thiết bị tiên tiến do người Ngải Nhĩ Địch Á phát minh, đặc biệt là cơ sở khống chế Cự Nhân khiến người ngoài há hốc mồm.

Thông qua các loại cải tạo thần kinh, lại có thể thao túng Siêu Đại Hình Cự Nhân mà không cần biến thân, trực tiếp ngồi trong khoang điều khiển.

Đây là phát minh vĩ đại nhường nào.

Quá vĩ đại, đến mức mọi người không biết phải nói gì hơn.

Chúng tôi lập chí chia sẻ sức mạnh Cự Nhân với toàn nhân loại.

Không chỉ là khống chế Cự Nhân, mà còn cải thiện gen.

Chúng tôi cho rằng Cự Nhân là món quà cho nhân loại, chỉ là suốt hai ngàn năm qua, người Ngải Nhĩ Địch Á đã phán đoán sai lầm về sức mạnh Cự Nhân dẫn đến việc lạm dụng.

Hiện tại chúng tôi đối đãi với Cự Nhân bằng thái độ khoa học, nghiêm cẩn, nghiên cứu Cự Nhân, mục tiêu cuối cùng chính là tạo phúc cho nhân loại.

Các nhà khoa học giải thích với các đại sứ.

Tuy nhiên lúc này, một đại sứ hỏi: Vậy làm sao đảm bảo các người sẽ không dùng Cự Nhân tấn công chúng tôi nữa.

Nên biết trên đảo vẫn còn những người như Ngải Luân, ai biết được liệu còn có những kẻ cực đoan ẩn nấp không.

Nếu họ có được sức mạnh Cự Nhân thì phiền phức to đấy.

Đúng vậy, nhưng ngày nay sức mạnh của một Cự Nhân đơn lẻ thì có tác dụng gì chứ.

Cho nên mọi người không cần lo lắng, phe cấp tiến sẽ không trở thành chủ lưu đâu.

Nhà khoa học nói: Hơn nữa chúng tôi sẽ mời các nhà khoa học các nước cùng nghiên cứu Cự Nhân, không giấu giếm, không bủn xỉn.

Hòn đảo đã thể hiện đủ sự chân thành, nếu các quốc gia khác vẫn không chịu hợp tác bình đẳng thì chỉ có thể nói họ mang nặng định kiến, không biết cách đôi bên cùng có lợi.

Lúc đó họ chắc chắn sẽ bị đào thải, hòn đảo cũng chẳng cần đặc biệt nhắm vào họ.

Đại bộ phận các đại sứ đều lý trí, dù trong nước họ chắc chắn có những người ủng hộ trò chơi có tổng bằng không zero sum game, nhưng đối mặt với làn sóng toàn cầu hóa, hợp tác đa phương là tất yếu, vì chỉ có như vậy vận mệnh nhân loại mới có thể gắn kết lại với nhau.

Còn những kẻ theo chủ nghĩa zero sum cho rằng mình hưởng lợi thì kẻ thù phải tổn thất, kẻ mạnh lên thì kẻ khác phải yếu đi, thì cũng chẳng còn cách nào, cứ để lịch sử đào thải họ vậy.

Trong khi các đại sứ tham quan, Đỗ Lan tìm đến trước mặt Ngải Luân.

Lúc này quả nhiên vẫn phải tung ra con bài tẩy cuối cùng, nếu không hắn không thể thay đổi.

Ngải Luân thật sự là điên điên khùng khùng, dù sao kẻ hề cuối cùng lại chính là mình.

Ban đầu phát động Địa Minh chỉ là để bảo hộ Tam Lạp cả đời bình an vô sự, nhưng giờ Địa Minh chưa phát động mà Tam Lạp đã hy sinh.

Vô nghĩa, cuối cùng Ngải Luân ngay cả việc thủ hộ người bên cạnh cũng không làm được.

Khi mẹ chết, hắn cũng không đau khổ đến mức này, vẫn còn có thể chiến đấu để báo thù cho mẹ.

Hiện tại Tam Lạp chết, hắn lại bi thương tự kỷ như vậy, cảm giác Tam Lạp còn quan trọng hơn cả mẹ mình.

Đương nhiên là quan trọng hơn rồi, trong nguyên tác để đảm bảo Tam Lạp có kết cục tốt, Ngải Luân còn bỏ mặc cả mẹ ruột mà.

Cho nên nói cái gì mà tự do, cái gì mà tiêu diệt Cự Nhân, cái gì mà hòa bình thế giới, tất cả đều không bằng việc Tam Lạp được sống những ngày tháng bình an.

Hiện tại hắn đang chìm đắm trong sự tự cảm động, cho rằng kết quả mình sắp xếp là tốt nhất, nhưng giờ kịch bản lại gặp Bad End sớm, nên hắn tự kỷ.

Đỗ Lan giải thích tình trạng của Ngải Luân: Hắn thậm chí còn chẳng thèm hỏi ý nguyện của Tam Lạp.

Thực tế trước khi Ngải Luân can thiệp vào Tam Lạp thuở nhỏ, cô ấy đã sẵn sàng quy ẩn cùng Ngải Luân, dù Ngải Luân chỉ còn sống được năm năm.

Nhưng Ngải Luân đã từ chối, hắn không cam lòng, cảm thấy kết cục Tam Lạp ở góa là không tốt, cứ phải ép Tam Lạp đi theo kết cục kết hôn, rồi tự mình thấy cảm động.

Ngải Luân nghĩ thế này: Hắn rõ ràng có thể để Tam Lạp ở góa, và Tam Lạp cũng nguyện ý vì hắn mà ở góa, nhưng hắn nhất quyết không chịu, vì hắn là một nam tử hán vĩ đại, không thể để người phụ nữ mình yêu cô đơn cả đời, nên hắn phải sắp xếp cho Tam Lạp một kết cục mỹ mãn.

Dù cái kết cục mỹ mãn này chẳng hề trưng cầu sự đồng ý của Tam Lạp, càng chưa từng bàn bạc với cô, hoàn toàn là do Ngải Luân đơn phương tình nguyện sắp xếp.

Trong nguyên tác, cuối cùng Tam Lạp không biết là đã nghĩ thông suốt hay là vì để hoàn thành tâm nguyện của Ngải Luân mà miễn cưỡng ở bên một người đàn ông mình không yêu để kết hôn sinh con, sống một đời bình lặng.

Cho nên cuối cùng dòng thời gian thu hẹp lại chẳng liên quan gì đến tự do hay hòa bình, chỉ liên quan đến tình yêu.

Chương 2380

Mà cái tình yêu này còn rất vặn vẹo, hoàn toàn là Ngải Luân tự biên tự diễn, tự làm mình cảm động, từ đầu đến cuối đều là một mình hắn tự nói tự nghe.

Tam Lạp nhỏ bé nếu dám phát ngôn sẽ bị cấm khẩu ngay.

Yêu đương kiểu này thì chịu thật, may mà cuối cùng hai Tam Lạp đã được ở bên nhau.

Đây là cảm nhận chân thực của Đỗ Lan.

Hắn phát hiện mẹ của Ngải Luân sau khi biết rõ tiền căn hậu quả cũng rất nặng nề, đứa con trai này thật sự đã biến đổi đến mức không nhận ra nữa.

Nhưng với tư cách là người mẹ, dù Ngải Luân thật sự biến thành ma quỷ, bà cũng chỉ có thể chấp nhận.

Dù sao cũng là con mình, mình phải có trách nhiệm.

Tôi sẽ trông chừng nó, sẽ dạy bảo nó cách theo đuổi con gái cho tử tế.

Vậy giao cho bà đấy.

Đỗ Lan cũng lười sử dụng Hữu Tình Phá Nhan Quyền với Ngải Luân, vì tư duy của tên này thực sự quá kỳ quặc.

Phát động Địa Minh mục tiêu cuối cùng không phải vì sinh tồn hay truy cầu hòa bình, thậm chí ngay cả tự do cũng từ bỏ, mọi thứ dường như đều quy về hư vô, chỉ có Tam Lạp mới có ý nghĩa.

Loại suy nghĩ này, dùng Hữu Tình Phá Nhan Quyền e là không sửa nổi, nên cứ giao đứa trẻ hư cho cha mẹ hư vậy.

Sau khi được Địch Ny Toa huấn luyện, vị người mẹ này cũng là hạng tay có thể xé rách bầu trời, chân đạp nát đại địa, chỉ cần bà đốt cháy tiểu vũ trụ, đứa con có hư đến đâu cũng chỉ có thể bị ấn xuống đất mà khóc lóc.

Thấy mẹ, Ngải Luân không phải là vui mừng mà như thấy ma, cả người đều không ổn.

Nhưng sau khi nếm trải Thiết Quyền Giáo Dục của mẹ, Ngải Luân quỳ xuống khóc rống lên.

Làm như thể nó chịu uất ức lớn lắm không bằng, rõ ràng là một lòng muốn phát động Địa Minh, thật không biết nó còn mặt mũi nào mà khóc.

Đỗ Lan rất bất lực nói, nhưng vì Địa Minh chưa phát động nên cũng chẳng nói gì thêm.

Cuối cùng là Mã Lai, đại thế của Mã Lai đã mất, dù vương tộc và gia tộc Đái Ba vẫn đang kháng cự, nhưng đối mặt với những người Mã Lai và Ngải Nhĩ Địch Á đoàn kết lại, cùng những nạn nhân bị diệt quốc, Chiến Chùy Cự Nhân căn bản không chống đỡ nổi.

Thấy đại họa sắp đến, tộc trưởng gia tộc Đái Ba lại bắt đầu những thao tác lố bịch, chuẩn bị đại quân áp sát hòn đảo, định rút về đảo cố thủ.

Nhưng lúc này các quốc gia khác lên tiếng: Hòn đảo là lãnh thổ của Ngải Nhĩ Địch Á, nếu Mã Lai dám đặt chân lên đảo, đồng nghĩa với việc tuyên chiến với các nước, lúc đó liên quân thế giới sẽ tiến đánh Mã Lai giúp Nghĩa Dũng Quân.

Gia tộc Đái Ba ngớ người, không biết từ lúc nào cả thế giới đều bị Ngải Nhĩ Địch Á mua chuộc rồi.

Kịch bản không phải viết như vậy mà, Ngải Nhĩ Địch Á chẳng phải là kẻ thù của toàn nhân loại sao, chẳng phải là ác quỷ sao.

Chẳng lẽ người dân toàn thế giới đều bị ác quỷ dụ dỗ rồi.

Đúng rồi, đây mới là kịch bản thực tế, nhân loại chẳng phải rất dễ bị ác quỷ dẫn dụ sao.

Có bao giờ toàn nhân loại hợp tác cùng nhau đánh bại ác quỷ đâu.

Vả lại, ác quỷ thực sự luôn là những quốc gia bị tiêu diệt thất bại, chỉ có những quốc gia biến mất mới bị gán cho đủ loại tiếng xấu.

Đỗ Lan đứng trên tường thành cao, tường thành đang được dỡ bỏ, những Siêu Đại Hình Cự Nhân bên trong bị hạ gục từng tên một để làm đối tượng nghiên cứu.

Trên tường thành lắp đặt cần cẩu, dưới đất có những xe vận tải khổng lồ chở Cự Nhân đi.

A Nhĩ Mẫn đứng cạnh Đỗ Lan, trầm mặc.

Cậu có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi Đỗ Lan, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Cậu là học trò giỏi của Đỗ Lan, nhìn những lý luận của Đỗ Lan từng chút một trở thành sự thật, cậu cảm khái muôn vàn, vừa sùng bái vừa kính sợ.

Thầy và trò đứng trên bức tường đang bị dỡ bỏ, nhìn về phía xa, rồi lại nhìn lại gần.

Gió thổi qua hai người, A Nhĩ Mẫn là người đầu tiên đặt câu hỏi: Tiến Kích Cự Nhân thật sự có thể nhìn thấy tương lai sao.

Những lời điên khùng của Ngải Luân, người khác nghe chỉ coi như lời lẩm bẩm của kẻ điên, nhưng A Nhĩ Mẫn không thể không suy nghĩ, vì cậu cố gắng tin tưởng người bạn cũ.

Có thể, người sử dụng Tiến Kích Cự Nhân đều có thể nhìn thấy

tương lai.

Đỗ Lan khẳng định: Không chỉ nhìn thấy tương lai, mà Ngải Luân vì trong người có Thủy Tổ, lại từng tiếp xúc với huyết thống vương tộc, nên hắn thậm chí có thể can thiệp vào lịch sử.

Những người bị hắn can thiệp đều sẽ cảm thấy đau đầu.

A Nhĩ Mẫn không ngờ lại như vậy, thảo nào Tam Lạp thỉnh thoảng lại đau đầu, chẳng lẽ chính là do Ngải Luân can thiệp.

Rồi cậu nhớ lại mình cũng từng có những lần đau đầu, không khỏi ngẩn người, chẳng lẽ mình cũng từng làm những việc trái với ý nguyện của bản thân.

Bị Ngải Luân can thiệp lúc nào không hay.

Nhưng cho dù Ngải Luân có năng lực đó, tại sao hắn phải phát động Địa Minh.

Chẳng lẽ vì hắn thấy tương lai hòn đảo bị diệt vong nên mới bất chấp tất cả.

Tại sao không bàn bạc với chúng tôi.

A Nhĩ Mẫn không hiểu nếu Ngải Luân thấy tương lai tồi tệ thì mọi người có thể cùng bàn bạc mà, tại sao hắn lại cố chấp tự làm theo ý mình, không nghe lời khuyên.

Ta nghĩ là vì hắn có mục đích không thể tiết lộ.

Đỗ Lan nói: Hắn có sức mạnh để thay đổi thế giới, nhưng hắn đã sớm quên mất việc truy cầu tự do và duy hộ chính nghĩa.

Càng gần cái chết, càng không tìm thấy hạnh phúc, nên hắn càng ngày càng điên cuồng.

Cuối cùng mục tiêu hành động của hắn không phải là báo thù, cũng không phải vì quốc gia, mà là để cho tâm lý mình thoải mái hơn một chút.

Hắn muốn dùng phương thức tàn khốc nhất để lại ấn tượng trong thế giới và trong lòng các người, thậm chí là hy vọng Tam Lạp có thể vì hắn mà ở góa mười năm.

Ngươi có chấp nhận cách làm đó của hắn không.

Nếu là vì toàn thế giới, Ngải Luân cũng chẳng cần phải úp úp mở mở làm gì, cứ trực tiếp thảo luận với bạn bè là xong.

Chính vì có mục đích không mấy tốt đẹp, dùng Địa Minh để thực hiện kịch bản nhỏ của riêng mình, nên Ngải Luân mới thần bí như vậy.

Hắn thực chất là đang sắp xếp hậu sự, dùng chút mạng sống còn lại để diễn một vở kịch lớn.

Dù sao đối diện đại dương đều là kẻ thù, vậy thì biến họ thành vật hy sinh cho vở kịch cũng được.

A Nhĩ Mẫn ngẩn người, lúc này cậu đột nhiên thấy sâu trong não bộ xuất hiện một số ký ức: Tôi nhớ ra rồi, sau khi Ngải Luân trở về, hắn đã nói chuyện với tôi, hắn muốn tôi trở thành anh hùng.

Nhưng sau đó tôi chẳng nhớ gì nữa, bây giờ mới nhớ lại, xem ra Ngải Luân thực sự đã sửa đổi ký ức của tôi.

Hắn phát động Địa Minh, sau đó tôi đi ngăn cản, rồi tôi trở thành anh hùng.

Sao hắn có thể làm vậy.

Đó căn bản không phải là tạo ra hòa bình.

Ngươi có thể nghĩ như vậy, ta rất vui.

Không sai, kế hoạch này đầy rẫy sơ hở, căn bản không thể thành công.

Trừ khi Ngải Luân san bằng đại lục, giết chết tất cả mọi người, nếu không hành vi của Ngải Luân chỉ khiến hòn đảo bị phản phệ.

Đỗ Lan nói: Nhưng Ngải Luân không ngờ được rằng nhìn thấy tương lai không có nghĩa là nó nhất định sẽ trở thành hiện thực.

Trước dòng chảy lịch sử, mọi siêu năng lực cũng không thể muốn làm gì thì làm, cho nên hắn đã thất bại.

A Nhĩ Mẫn cũng nghĩ đến việc Ngải Luân hiện đang bị nhốt trong nhà giam tiếp nhận giáo dục, chỉ còn lại vài năm mạng sống, còn Tam Lạp đã qua đời, Địa Minh cũng không xảy ra, liền biết tương lai thuộc về tương lai của mỗi người, chứ không phải do một cá nhân nào quyết định.

Hiện tại mọi người đang nỗ lực vì một tương lai tốt đẹp hơn, Ngải Luân dù có thao túng ký ức cũng không thể thay đổi được gì.

Tôi hiểu rồi.

A Nhĩ Mẫn còn một câu hỏi cuối cùng: Tương lai Cự Nhân sẽ biến thành gì, liệu có còn là mối đe dọa không.

Rủi ro và cơ hội luôn song hành, chỉ cần các ngươi đối đãi với Cự Nhân bằng thái độ khoa học, không định kiến, không sợ hãi, thừa nhận sự kỳ lạ của Cự Nhân là được.

Sức mạnh Cự Nhân nguồn gốc từ Quái Đản Trùng, mà Quái Đản Trùng nguồn gốc từ thiên nhiên vĩ đại, cũng giống như Hắc Kim Trúc hay Băng Bạo Thạch, đã tồn tại từ cổ chí kim.

Ngươi nhìn những đại thụ kia xem, chính vì có Quái Đản Trùng nên chúng mới cao lớn như vậy.

Cho nên căn bản không cần lo lắng, chỉ cần thông qua nghiên cứu khoa học chắc chắn sẽ hiểu được tiền thế kim sinh của Quái Đản Trùng, biết đâu ở những nơi khác còn phát hiện ra những sinh vật thần kỳ tương tự, có cả một thế giới hoàn toàn mới đang chờ các ngươi khám phá.

Đỗ Lan nói.

Khoa học.

A Nhĩ Mẫn gật đầu ra chiều đã hiểu, cậu nhất định sẽ kiên trì khoa học.

Nhóm ba người giờ chỉ còn lại một mình cậu, nhưng cậu không thể dừng bước.

Hiện tại nhớ lại, nếu lúc đó trong tiết học của Đỗ Lan, cậu bảo Ngải Luân nghe giảng nghiêm túc thì mọi chuyện có lẽ đã không như thế này, Ngải Luân sẽ không sụp đổ, Tam Lạp cũng không phải hy sinh.

Quốc gia Mã Lai thất bại, Chiến Chùy Cự Nhân bị Binh Trưởng bắt làm tù binh, toàn quốc được giải phóng.

Vốn dĩ những người Mã Lai tưởng mình sẽ bị nhốt vào khu cách ly, nhưng không phải vậy.

Người Ngải Nhĩ Địch Á cùng những người tị nạn từ các nước khác đã thành lập một quốc gia đa nguyên, chỉ trừng phạt những kẻ cầm đầu Mã Lai chứ không mở rộng phạm vi đánh tới mỗi người dân.

Chương 2381

Càng không có khu cách ly.

Cách Lý Sa cùng con trai lớn nỗ lực xây dựng quốc gia mới, một quốc gia xóa bỏ định kiến, để mọi người cùng gia nhập vào một hệ thống bao dung, cùng nhau kiến thiết chứ không phải đối lập, đối kháng.

Sau hai ngàn năm khổ ải, một con đường hoàn toàn mới đã hiện ra.

Mã Lai và hòn đảo cuối cùng cũng hợp nhất thành một quốc gia, tiếp đó là dốc sức phát triển cơ sở hạ tầng, không ngừng nghiên cứu Cự Nhân, đưa nhân loại vươn tới những vùng lãnh thổ xa xôi hơn.

Khải Ni Á Khắc Mạn cũng đã buông đồ đao.

Hiện tại ông đã từ bỏ ý tưởng về Cái ác tất yếu, mà tham gia vào công tác kiến thiết với một thân phận hoàn toàn mới, trở thành một bác sĩ vinh quang.

Dùng kinh nghiệm giải phẫu cơ thể phong phú của mình, ông trở thành một bác sĩ ngoại khoa, chuyên trị liệu các vết thương do té ngã, va đập.

Trong công việc, ông hiểu ra một đạo lý: Cái gọi là cái ác tất yếu thật sự chỉ là sự tự cảm động.

Hạnh phúc của nhân loại căn bản không thể thực hiện được chỉ bằng cách giết chết một vài người, mà cần vô số người vô tư cống hiến cùng nhau nỗ lực mới được.

Cái gọi là dùng cái ác tất yếu để thủ hộ thế giới chẳng qua chỉ là ý tưởng lười biếng, thiếu thực tế.

Đương nhiên đôi khi gặp những kẻ bướng bỉnh, việc lựa chọn bạo lực vẫn có thể dùng được, tiến hành đe dọa ép buộc chúng phải thay đổi.

Vưu Di Nhĩ và Hi Tư Đặc Lợi Á đã tổ chức hôn lễ.

Vưu Di Nhĩ với tư cách là người đối thoại, đã chia sẻ sức mạnh của Quái Đản Trùng với Thủy Tổ, hiệp trợ các nhà khoa học nghiên cứu Cự Nhân.

Mọi người ngày càng hiểu rõ hơn về tập tính của Cự Nhân, thành quả ngày càng phong phú, ứng dụng vào nông nghiệp giúp mọi người có lương thực ăn không hết.

Vận dụng vào cải tạo gen giúp mọi người nâng cao khả năng miễn dịch.

Cứ thế trôi qua một trăm năm, nhân loại cuối cùng đã bước vào vũ trụ.

Nhóm tân nhân loại đầu tiên có thể tồn tại trong vũ trụ, chỉ cần tắm nắng mà không cần hít thở, sắp lên Mặt Trăng thiết lập căn cứ.

Và A Nhĩ Mẫn, vị lão nhân này, đã qua đời trong vòng vây của con cháu, tay vẫn ôm cuốn sách vỡ lòng ghi chép về biển cả, sa mạc.

Chỉ có điều đây là phiên bản mới nhất, bên trong còn ghi chép cả vũ trụ.

Vũ trụ là không gian còn rộng lớn hơn cả thế giới bên ngoài bức tường.

A Nhĩ Mẫn không thể đi được nữa, nhưng cậu tin tưởng con cháu mình nhất định có thể đặt chân vào vũ trụ.

Trong lúc mơ hồ, cậu lại cùng Ngải Luân, Tam Lạp trở lại bờ biển.

Ba người họ đứng trong làn nước biển mát lạnh nhìn về phía đối

diện.

Ngải Luân mở miệng định nói: Phía bên kia biển.

A Nhĩ Mẫn xông tới đấm cho Ngải Luân một cú, đánh gục hắn xuống nước, sau đó A Nhĩ Mẫn vui vẻ cười lên, tiếng cười lây lan sang những người bạn bên cạnh.

Dù bị đấm một cú nhưng Ngải Luân đang ngồi bệt dưới nước cũng cười theo.

Thế giới trước kết thúc tại tang lễ của A Nhĩ Mẫn.

Đỗ Lan để lại một nhóm Thụ Nhân làm người canh gác rồi rời đi.

Lúc đến là hai người, lúc đi là ba người.

Tam Lạp nhỏ đã bị Tam Lạp lớn dắt đi mất.

Đỗ Lan đưa họ về nhà, sau đó liền hướng tới một thế giới khác xuất phát, vì một thế giới khác đang chờ đợi hắn, triệu hoán hắn, một âm thanh truyền đến từ đa vũ trụ xa xôi.

Địch Ny Toa cũng nghe thấy: Đó là âm thanh triệu hoán anh sao.

Xem ra tôi cũng đã nổi danh rồi.

Đỗ Lan nói mình xuyên qua đa vũ trụ, một số vũ trụ cũng đã nghe danh hiệu của hắn.

Dù đây là lần đầu tiên có vũ trụ chủ động triệu hoán, nhưng Đỗ Lan vẫn rất nể mặt: Em yêu, cùng đi xem thử nào.

Địch Ny Toa gật đầu, vươn mình thay trang phục, sảng khoái khoác lên bộ chế phục chiến đấu của Đại Kiếm, lưng đeo Đại Kiếm.

Cô có một cảm giác mãnh liệt rằng thế giới này chắc chắn có rất nhiều thứ cần cô chém giết.

Hai người nắm tay nhau dùng Vô Giới Đại Môn khóa định vũ trụ phát ra tiếng gọi kia, bước qua.

Đó là tiếng kêu gọi, hay là tiếng gào khóc bi thống tột cùng.

Ngay cả Đỗ Lan cũng khó lòng phân biệt rõ, nhưng đây chắc chắn là một thế giới bi kịch.

Một người đàn ông đứng giữa xác chết và bóng tối, giữa những khối u nhục nhã vặn vẹo, xung quanh toàn là những ác ma không ra hình người.

Trên cơ thể cường tráng đầy rẫy vết thương, máu tươi không ngừng chảy từ cánh tay đứt lìa, tay cầm đoạn kiếm xung kích một cách vô dụng nhưng quật cường, muốn nắm lấy kẻ thù mà mình không thể chạm tới.

Đó là khoảng cách giữa thần và phàm nhân.

Kẻ thù như thần thánh không phải là thứ mà cơ thể tàn khuyết của phàm nhân có thể chiến thắng.

Nơi đây đang cử hành một cuộc hiến tế máu tanh.

Hiến tế không chỉ là cả một quân đội, mà còn là tình bạn và tình yêu sát cánh chiến đấu nhiều năm.

Hiện tại tất cả đều hóa thành mây khói, đổi lại sức mạnh vô địch.

Cách Lý Phỉ Tư.

Người đàn ông đứt tay gào thét với đầy vết thương, cơn thịnh nộ gần như thiêu rụi anh ta.

Anh ta tuyệt đối không ngờ người đàn ông mình tôn trọng, người đàn ông mình coi là anh em vào sinh ra tử, lại có thể làm ra chuyện thiên nộ nhân oán, diệt tuyệt nhân tính như vậy.

Cách Lý Phỉ Tư, mái tóc bạc phiêu dật, khuôn mặt trắng trẻo anh tuấn và hiện trường máu chảy lênh láng tạo nên một sự tương phản rõ rệt.

Trong ánh mắt hắn mang theo một tia khoái ý và quyết đoán.

Hắn nhìn người đàn ông đã bỏ mình mà đi này đang giãy giụa trong bùn máu, giống như đang thưởng thức một vở hài kịch hoang đường.

Những gì mình đã mất, cuối cùng cũng đoạt lại được.

Cơ thể mình từng bị tên bạo quân tàn nhẫn kia nhục mạ và tàn hại, sau khi hiến tế, một lần nữa khôi phục lại vẻ hoàn mỹ như một bức tượng điêu khắc.

Mình thật sự nên nghĩ thông suốt sớm hơn, sớm từ bỏ ranh giới cuối cùng của nhân tính: Dù sao thì trên thế giới này có bao nhiêu người sẽ kiên trì giữ vững ranh giới đâu chứ.

Kẻ thù của chúng ta đâu có thèm giảng đạo lý đó với chúng ta.

Nếu kẻ thù không giảng, vậy hắn cũng không giảng nữa.

Cách Lý Phỉ Tư không làm người nữa.

Một Khô Lâu Kỵ Sĩ xông vào cuộc hiến tế, cứu được Cách Tư và Tạp Tư Gia.

Khi cuộc hiến tế kết thúc, khi Cách Lý Phỉ Tư biến mất, chỉ còn lại một bãi chiến trường đầy những chi thể đứt lìa máu đỏ, những vũ khí mất chủ, cùng một người đàn ông ôm lấy người yêu bị sỉ nhục đang gào thét bất lực như một con dã thú bị thương.

Khô Lâu Kỵ Sĩ bên cạnh lặng lẽ quan sát tất cả, chính ông vừa mới xông vào hiện trường hiến tế để cứu lấy mạng nhỏ của hai người.

Thực Chi Khắc sao.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đứng ở phía xa cũng nhìn thấy hiện trường đang dần lắng xuống.

Cả không gian tràn ngập mùi hủ thực, là sự kết hợp giữa mùi lưu huỳnh và mùi hôi thối, khiến người ta buồn nôn.

Xem ra chúng ta đã đến thế giới Kiếm Phong Truyền Kỳ rồi.

Hay còn gọi là Lạc Ấn Chiến Sĩ.

Thế giới này đầy rẫy những con người bất bình thường, những kẻ thông qua việc sử dụng Bá Vương Chi Noãn để đổi lấy sức mạnh phi nhân, trở thành Sứ Đồ.

Có sức mạnh là chúng ỷ mạnh hiếp yếu, tác oai tác quái.

Chương 2382

Sống ở thế giới này rất nguy hiểm, vì những quái vật phi nhân này có thể xuất hiện ăn thịt người bất cứ lúc nào.

Đây là một thế giới ma pháp, nhưng khổ nỗi ma pháp chính nghĩa thì ít, mà ma pháp tà ác thì nhiều, người thường chẳng nhận được sự bảo hộ nào.

Cho nên ở thế giới này làm người thường thực sự rất khó.

Cách Tư chính là một người thường, cũng là nhân vật chính của thế giới này.

Đương nhiên xuất thân và trải nghiệm của anh ta không hề bình thường, bình thường chỉ là nói về cơ thể anh ta mà thôi.

Anh ta sinh ra từ bụng của một người chết, luôn được đoàn lính đánh thuê nuôi dưỡng, năm mười hai tuổi đã bị cha nuôi bán cho một kẻ luyến đồng, căn bản chẳng có cái gọi là tuổi thơ hạnh phúc gì cả.

Tuổi còn nhỏ anh ta đã học được cách giết người và chiến đấu, sau đó tạo dựng được danh tiếng trong giới lính đánh thuê.

Sau đó gia nhập Ưng Chi Đoàn, cuối cùng cũng gặp được một nhóm chiến hữu chí đồng đạo hợp, trải qua ba năm vui vẻ, cũng gặp được người mình yêu nhất đời là Tạp Tư Gia, thế là định rửa tay gác kiếm.

Bất chấp lời giữ lại của đoàn trưởng Ưng Chi Đoàn, Cách Tư đã rời đi.

Nhưng không bao lâu sau anh ta nghe tin đoàn trưởng bị bạo quân bắt, giam trong ngục chịu cực hình, thế là anh ta dẫn theo các đoàn viên cứu đoàn trưởng ra ngoài.

Vị đoàn trưởng hăng hái ngày nào sau khi được cứu ra dường như đã biến thành người khác.

Vì trong thời gian bị giam giữ, hắn đã chịu sự ngược đãi tàn khốc, nếm trải mọi hình phạt của thời đại này, không chỉ tàn khuyết về thể xác mà tinh thần cũng bị đả kích chưa từng có.

Người đàn ông kiêu ngạo như chim ưng giờ đây chỉ là một con gà mắc tóc, đôi cánh đều bị cắt cụt, chỉ còn lại sự xấu xí.

Thế là trên đường chạy trốn, đoàn trưởng đã phát động hiến tế, phát động Thực Chi Khắc, hiến tế cả quân đoàn của mình chỉ để đổi lấy sức mạnh.

Ưng Chi Đoàn trở thành lịch sử, Cách Tư bị đứt tay, người yêu thì mất đi sự trong trắng.

Thế giới chết tiệt này vẫn cứ tiếp tục vận hành.

Ở thế giới này, kẻ mạnh ức hiếp kẻ yếu là chuyện thường tình.

Một người như Cách Tư dù chịu đủ mọi bất công vẫn không thông đồng làm bậy, thực sự rực rỡ như đóa hoa sen mọc lên từ bùn lầy, hoàn toàn lạc lõng với thế giới này.

Có được sức mạnh nhưng lại thận trọng sử dụng, không đi thỏa mãn tư dục của bản thân, thực sự là quá khó khăn.

Đáng tiếc thế giới này luôn không thân thiện với những người biết tự kiềm chế, càng kiềm chế càng bị coi là nhu nhược.

Cho nên Cách Tư vốn dĩ đã rửa tay gác kiếm, tránh xa giết chóc, cuối cùng lại bị bạn bè đâm sau lưng, buộc phải tiếp tục chiến đấu, tiếp tục báo thù.

Khô Lâu Kỵ Sĩ nhìn thanh niên nói: Các người cần nghỉ ngơi và trị liệu, đi theo tôi.

Khô Lâu Kỵ Sĩ trước mặt vô cùng bá khí, khoác bộ trọng giáp đen tối, chỉ có điều cái đầu lâu trên vai có chút gây chú ý, hiển nhiên cũng là sinh mệnh ma pháp chứ không phải người thường.

Đầu óc Cách Tư lúc này là một đống hỗn độn, anh ta còn chưa biết bốn kẻ đứng cạnh Cách Lý Phỉ Tư là ai, cũng không biết cuộc hiến tế vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì, cảm thấy mọi thứ đều đã thoát ly khỏi thế giới mà mình nhận thức.

Trước đây đánh trận khắp nơi cũng nghe qua nhiều truyền thuyết về ma pháp, nhưng đây là lần đầu tiên được kiến kiến, thực sự là quá kinh khủng.

Hoàn toàn khác với chiến trường của người thường, những ác ma đó quá khó giết.

Nhưng dù khó giết đến mấy, mình cũng nhất định phải báo thù.

Anh ta tuyệt đối không thể tha thứ cho những việc mà Cách Lý Phỉ Tư đã làm.

Chúng ta cũng đi thôi.

Đỗ Lan cũng trang bị cho mình một bộ giáp, còn có một chiếc áo choàng, sau đó chế tạo hai con chiến mã cơ khí để cưỡi.

Đi đâu.

Chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, Địch Ny Toa cũng biết thế giới này tràn ngập ác niệm, chiến tranh, ôn dịch, cơ hoang, tử vong, ác ma, ma pháp.

Kẻ xấu thì vô kỷ luật, người tốt thì khắc chế lý trí, khiến sức mạnh chính tà hoàn toàn mất cân bằng.

Nhìn quanh thực sự chẳng thấy ai là người tốt.

Toàn là những kẻ xấu thống trị bằng nỗi sợ hãi, toàn là những kẻ chĩa súng vào người tốt.

Bóng tối của thế giới này càng nhìn càng đáng sợ, vì ở đây, người tốt chính là kẻ bị súng dí vào đầu.

Đi tìm chút đồ.

Đỗ Lan nói với Địch Ny Toa, họ phải đi tìm Bá Vương Chi Noãn.

Chiến tranh, cơ hoang, ôn dịch, tử vong, kẻ mạnh rút đao với kẻ yếu, kẻ yếu rút đao với kẻ yếu hơn, cả thế giới đều nằm trong bầu không khí áp bức và khủng bố.

Ở thế giới này, thứ tuyệt đối không thể tin tưởng chính là những người bên cạnh, vì những người đó có thể là kẻ xấu có mưu đồ khác, càng có khả năng là Sứ Đồ cải trang.

Các vương quốc mọc lên như nấm, tôn giáo hoành hành, cường đạo lộng hành, lính đánh thuê bá đạo, người sống không được yên ổn, người chết không được an nghỉ.

Bất kể là cư dân trong thành hay nông dân trong thôn, hễ ai còn thở đều bị thế giới này bóc lột đến giọt cuối cùng, thậm chí sau khi chết còn phải quyên xác để bị u giới oán linh thao túng.

Trong thế giới mà ngay cả sinh tồn cũng là món đồ xa xỉ này, lưu truyền một truyền thuyết về một loại trứng có thể thỏa mãn bất kỳ nguyện vọng nào.

Kích thước to bằng trứng gà, bề mặt là ngũ quan vặn vẹo.

Khi nó rơi lệ, khi nó mở miệng, sẽ mang lại vị thần thực hiện nguyện vọng.

Và cái giá phải trả chỉ là hiến tế đi nhân tính của chính mình và một chút vật tế, là có thể đạt được tất cả những gì mong muốn.

Loại trứng này chính là Bá Vương Chi Noãn.

Tuy nhiên thứ này thì ít mà người muốn thì nhiều, kẻ thù muốn có Bá Vương Chi Noãn biết bao nhiêu mà kể.

Nhưng Bá Vương Chi Noãn lại hiếm đến nhường nào.

Nếu Bá Vương Chi Noãn cung ứng vô hạn, e rằng các vị thần thực hiện nguyện vọng sẽ bận đến tối tăm mặt mũi, chẳng có thời gian mà nghỉ ngơi.

Cho dù phải hiến tế sinh mạng quan trọng nhất của mình, nhưng ở thế giới này chắc chắn sẽ có vô số người tình nguyện.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa cưỡi đại mã, lưng đeo lợi kiếm, xuất hiện giữa đám đông, người thường không ai dám đến gần.

Cảnh tượng nhìn thấy dọc đường có thể nói là xúc mục kinh tâm.

Trên những cây đại thụ đầu thôn luôn treo lủng lẳng xác chết, cũng chẳng biết là do cường đạo, lính đánh thuê hay kỵ sĩ làm.

Cũng có thể là ba bên bọn họ cùng hợp tác, vì trong thời đại này, con người đã biến thành quỷ.

Lúc này hai người đến một thị trấn nhỏ, cư dân trên phố đều tránh đường mà đi.

Địch Ny Toa không khỏi lộ vẻ hoài niệm: Năm đó ở đại lục cũng vậy, thấy chúng ta tóc vàng mắt bạc lưng đeo đại kiếm, mọi người đều sẽ tránh xa.

Quê hương của Địch Ny Toa có yêu ma, nhưng yêu ma ăn thịt người ở đó tồn tại như những vũ khí chứ không phải ác ma.

Hơn nữa còn có những Đại Kiếm chuyên chém giết ác ma tồn tại, tuy mọi người đều cho rằng Đại Kiếm không lành nhưng Đại Kiếm cũng là vũ khí nhân tạo.

Có thể nói là cuộc chiến giữa binh khí nhân tạo và binh khí nhân tạo, không có chuyện quái lực loạn thần.

Nhưng trong thế giới Kiếm Phong, ma lực thực sự tồn tại, ác ma và sinh linh cũng tồn tại.

Trong chiều không gian gọi là U Giới, các dòng ma lực chảy ngầm, sẽ cắn nuốt linh hồn nhân loại.

Cho nên ở thế giới này không phải cuộc chiến giữa các binh khí nhân tạo, mà là cuộc chiến giữa người và thần ma, nhân loại có thể nói là không có lấy nửa phần thắng.

Cho nên đánh không lại ác ma, nhân loại liền quay sang ra tay với đồng loại yếu hơn mình, hoặc trực tiếp gia nhập, trở thành một thành viên của ác ma.

Mỗi thị trấn nhỏ đều không thể thiếu quán bar, nơi đây long xà hỗn tạp.

Những kẻ mang theo binh khí cũng chẳng rõ là thổ phỉ, lính đánh thuê hay thuộc hạ của lãnh chúa thị trấn, hoặc có thể là tất cả.

Chương 2383

Họ có thể tùy ý thay đổi thân phận giữa ba loại này, cần họ là cái gì thì họ là cái đó.

Dù sao họ có vũ khí, có người, nên chỉ cần kiếm được tiền, họ có thể là thổ phỉ, có thể là lính đánh thuê, cũng có thể là binh sĩ.

Những người này không có ruộng đất, cũng chẳng sản xuất gì, chiến trường chính là nơi làm việc của họ, chiến đấu chính là nội dung công việc của họ.

Ngoài việc đó ra, họ chẳng biết làm gì khác.

Khi Đỗ Lan và Địch Ny Toa đẩy cửa bước vào, tất cả mọi người đều im bặt, quay đầu chằm chằm nhìn họ.

Đỗ Lan đi đến quầy bar, lấy ra một tờ giấy có vẽ hình Bá Vương Chi Noãn: Chúng tôi đang tìm thứ này, nếu biết xin hãy cho chúng tôi biết.

Nói xong lại lấy ra một đồng bạc đưa cho ông chủ.

Chưa thấy bao giờ.

Nhận được tiền, ông chủ trở nên nhiệt tình hẳn lên: Nhưng tôi sẽ để ý giúp hai vị.

Khách nhân lần đầu đến trấn Bối Đặc sao, có muốn uống chút gì không.

Không cần đâu.

Đỗ Lan phát hiện lại có kẻ nhắm vào họ rồi.

Quả nhiên mị lực của Địch Ny Toa quá lớn, dọc đường này số kẻ đóng giả thổ phỉ bị họ tiêu diệt không biết là bao nhiêu.

Hầu như mỗi lần đến một nơi là sẽ có kẻ coi họ là hồng mềm, muốn thử xem gan mình lớn đến đâu.

Cũng chẳng biết họ nghĩ cái gì nữa, chẳng lẽ không thấy thanh đại kiếm trên lưng mình và Địch Ny Toa sao.

Lúc nào cũng tự tìm đến cửa để thử xem kiếm của mình có sắc hay không, thực sự là quá ngu xuẩn.

Đối với tình huống này, Đỗ Lan trước nay luôn ra tay tàn độc, lần này cũng không ngoại lệ.

Giao hết tiền trên người và ngựa ra đây.

Rời khỏi thị trấn không lâu, vài kẻ mặc giáp nhẹ thô sơ, tay cầm binh khí chặn đường hai vợ chồng.

Đỗ Lan nhìn họ, không khỏi hỏi: Nói đi, có phải các ngươi cũng có mẹ già và vợ con cần phụng dưỡng không.

Nói trước đi, kẻo lát nữa ta giết các ngươi, các ngươi lại quỳ xuống cầu xin thì mất hứng.

Haha, các người chưa rõ tình hình sao.

Không thấy người của chúng ta đông hơn các người à.

Mấy tên đó tự tin nói.

Kẻ chưa rõ tình trạng là các người mới đúng.

Động cái não không mấy phát triển của các người mà suy nghĩ kỹ đi, đây không phải thị trấn nhỏ đầu tiên chúng ta ghé qua, các người không nghĩ rằng mình là trường hợp đặc biệt chứ.

Thực ra ở mỗi thị trấn đều có vài kẻ muốn cướp bóc lữ khách qua đường, bọn chúng cũng giống hệt mấy người, tụ tập vài tên coi lữ khách là ví tiền di động.

Đỗ Lan nói: Nếu cái trò cướp bóc này thực sự có ích thì đã đến lượt các người sao.

Chúng ta không phải hạng tầm thường, không giống bọn chúng.

Ngươi giết được bọn chúng là do chúng học nghệ chưa tới, đây chính là điểm dừng chân của các người.

Nói rồi một tên liếm môi, hiển nhiên là đang thèm thuồng mỹ sắc.

Thật khéo, những kẻ trước đó cũng nghĩ y như vậy.

Đỗ Lan không nhịn được mà lắc đầu: Tâm tư của lũ kẻ xấu các ngươi thật là đại đồng tiểu dị, lúc nào cũng nghĩ mình được thần linh chiếu cố.

Các người không bày ra được trò gì mới mẻ hơn sao, thật khiến người ta phát ngán, thực sự là chẳng còn hứng thú để chém các ngươi nữa.

Đỗ Lan biểu thị đã phát ngán với những tên kẻ xấu rập khuôn này rồi.

Xem ra các ngươi không muốn phối hợp, giết chúng cho tao.

Mấy tên đó xông lên.

Đỗ Lan hít sâu một hơi, vừa chuẩn bị ra tay thì mặt trời phía tây đã chìm xuống đường chân trời, một luồng sức mạnh quỷ dị bao vây lấy nơi này.

Xem ra bắt đầu có chuyện hay rồi.

Sau khi mặt trời lặn chính là lúc ác ma hoạt động mạnh mẽ.

Tuy nhiên mấy tên cường đạo kia không hề hay biết, vì những kẻ phàm trần không thể nhìn thấy những ma khí này, chỉ khi ma khí thao túng nhục thân, những người bình thường mới có thể thấy ác ma.

Những ma khí này thực sự tồn tại, sau khi màn đêm buông xuống sẽ âm thầm xuất hiện.

Xem ra nơi này có ác ma ẩn náu, hiện giờ đang ra ngoài ăn thịt người, mục tiêu cũng là lữ khách qua đường.

Bởi vậy ở thế giới này, nếu không có việc gì thì đừng bao giờ ra khỏi nhà một mình, có ra ngoài thì tốt nhất nên đi thành nhóm đông người.

Răng rắc.

Mấy tên cường đạo còn chưa kịp nhận ra chuyện gì, mãi đến khi cánh tay bị gặm mất mới phát hiện một con ma khuyển ngậm cánh tay đẫm máu xuất hiện trước mắt, cái cánh tay này trông có chút quen mắt.

Aaaaa.

Tiếng thảm thiết xé toạc màn đêm ngoại ô.

Ma khuyển đôi mắt đỏ ngầu, lóe lên tia sáng khát máu, hiện giờ ma khuyển sổng chuồng, bắt đầu ăn thịt người.

Đối thủ này coi như cũng có chút thú vị, Đỗ Lan nói: Ác ma ở thế giới này có thể dùng thủ đoạn vật lý để tịnh hóa, đây coi như là một tin tốt lành.

Tấn công vật lý có thể trực tiếp đối kháng với quái lực loạn thần, cũng coi như là một tia hy vọng cho nhân loại, nếu không nhân loại đến nửa phần khả năng thắng cũng chẳng có.

Việc đòn tấn công vật lý có thể gây hiệu quả lên ác ma là một tin cực tốt đối với nhân loại.

Tuy nhiên, sau khi bị ám, sức mạnh, tốc độ và sức phá hoại của lũ chó săn này đều vượt xa người thường.

Ngay cả khi con người mặc giáp, chúng cũng chẳng thể cứng cáp bằng răng nanh của quỷ, nhưng ít nhất nhân loại vẫn có khả năng phản kích.

Tất nhiên, nếu muốn đơn đả độc đấu với ma khuyển, người đó phải rèn luyện cơ thể đến mức cực hạn, bằng không người bình thường chỉ có thể dựa vào số đông và lòng dũng cảm để chiến đấu với lũ ác ma mà ma khuyển là đại diện tiêu biểu.

Còn một cách nữa là hãy cầu nguyện cả đời này mình đừng bao giờ chạm mặt ác ma, như vậy sẽ không phải đối mặt với chúng và không bị ăn thịt.

Trên thế giới này còn có các tổ chức tôn giáo như Pháp vương đình, vốn tuyên dương giáo phái chỉ thờ một vị chân thần duy nhất.

Việc họ truyền bá những thường thức sai lầm mang tính rập khuôn sẽ khiến con người dần không còn tin vào ác ma, thậm chí là không nhìn thấy chúng.

Tuy nhiên, việc không tin không có nghĩa là chúng không tồn tại, rồi sẽ có ngày ác ma hiện hình ngay trước mặt khiến họ không thể không tin.

Lúc này, Đỗ Lan và Địch Ny Toa gặp phải một con ma khuyển ăn thịt người.

Cả hai lập tức trở nên vui vẻ, vì chém người mãi cũng đã chán rồi, cuối cùng cũng gặp được ác ma.

Sử dụng tấn công vật lý, Đỗ Lan trực tiếp thúc ngựa xung kích, dùng ngựa cơ giới đâm sầm vào con quỷ, lập tức hất văng nó ra xa mười mét.

Con ma khuyển bị đâm đến mức choáng váng đầu óc nhưng vẫn chưa chết.

Đỗ Lan tiếp tục xung kích, rút trường kiếm sau lưng ra, vạch lên một quỹ tích như trăng rằm, chỉ trong một hiệp đã trảm đứt đầu chó.

Trảm đứt đầu là chiêu thức trừ ma hiệu quả nhất.

Thứ quỷ cấp thấp nhất quả nhiên chẳng có gì khó khăn.

Đỗ Lan tỏ vẻ không hài lòng, hắn cũng chẳng buồn nghĩ xem trên đời này có loại ác ma nào đủ tầm làm khó được hắn không.

Ác ma cũng được phân cấp bậc.

Cấp thấp nhất là Thú quỷ bị oán linh nhập thể, chúng chỉ có thể thao túng cơ thể kẻ khác và tăng cường một phần năng lực.

Cấp cao hơn là Sứ đồ, thường là những kẻ thông qua Bá vương chi noãn để giao dịch với Thần chi thủ nhằm đạt được sức mạnh.

Sứ đồ sở hữu năng lực đặc biệt, cơ thể biến dị cực lớn, có khả năng biến thân và sức tấn công tương đương với cả một đội quân.

Trên Sứ đồ là Thần chi thủ, họ là hiện thân ý chí của những thực thể cao tầng, là kênh để các thực thể đó can thiệp vào thế giới, số lượng có năm người, tương ứng với năm đầu ngón tay.

Trên Thần chi thủ là Thần và Ma, và trên cùng chính là Vực sâu.

Thú quỷ, Sứ đồ, Thần chi thủ, Thần và Ma, Vực sâu.

Đẳng cấp này được phân chia theo độ sâu của U giới.

Hiện thực nơi con người sinh sống chỉ là bề mặt của thế giới, con người sau khi chết sẽ đi vào nơi sâu thẳm, tức là U giới.

Tầng nông nhất của U giới là khu vực vong hồn vất vưởng, đây cũng là không gian mà các ma pháp sư có thể thâm nhập khi thần du, và cũng là nơi oán linh phải đi qua để tiến vào hiện thực.

Tầng thứ hai là không gian dị thứ nguyên nơi Thần chi thủ cư ngụ, Sứ đồ sẽ giao dịch với họ tại đây.

Chương 2384

Tầng thứ ba là không gian Thần Ma, tầng thứ tư là Vực sâu, có thể còn có tầng thứ năm, thứ sáu, nhưng đó đã là độ sâu mà ý thức con người không thể hiểu nổi.

Nhân loại biết rất ít về Vực sâu, vì dù biết có một nơi sâu thẳm như vậy tồn tại, nhưng những người tiến vào đó chưa bao giờ trở về, nên không có bất kỳ thông tin nào cả.

Con người chủ yếu chỉ quanh quẩn ở tầng thứ nhất và thứ hai, mượn dùng một chút lực lượng nguyên tố bên trong.

Thế giới này có tứ đại nguyên tố: Thủy, Hỏa, Thổ, Phong.

Ở tầng thứ nhất có các tinh linh nguyên tố tương ứng với tứ đại nguyên tố của thế giới hiện thực, chỉ cần hợp tác với tinh linh, người ta có thể điều khiển tứ đại nguyên tố trong hiện thực, đây cũng là kỹ năng tấn công chủ yếu của các ma pháp sư.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đều đi theo hướng tấn công vật lý nên không sử dụng nguyên tố.

Dù sao nếu dùng đến chúng, lũ ác ma sẽ càng không chịu nổi đòn.

Chỉ có một con ma khuyển, đánh xong là hết, thật chẳng bõ dính răng.

Có loại Thú quỷ sơ cấp này thì xung quanh hẳn phải có Sứ đồ mới đúng.

Đỗ Lan nói.

Đây là một suy đoán hợp lý, vì Thú quỷ thường xuất hiện ở những nơi có lượng lớn người chết bất thường để chúng có xác chết ký sinh.

Mà việc đột nhiên có nhiều người chết ngoài chiến tranh, ôn dịch, mất mùa thì chỉ có thể là do Sứ đồ tác oai tác quái.

Sứ đồ giống như những lãnh chúa nhân loại, thường sẽ chiếm cứ địa bàn riêng và thao túng một lượng lớn Thú quỷ để săn đuổi.

Địch Ny Toa gật đầu: Chúng ta đi thôi, nếu có Sứ đồ, hẳn sẽ tìm được Bá vương chi noãn.

Chìa khóa của luật nhân quả, sự lựa chọn tất nhiên của vận mệnh.

Đỗ Lan có chút không chờ nổi.

Bá vương chi noãn là một thứ vô cùng thần kỳ, là chìa khóa mở ra thứ nguyên.

Không phải muốn mở là mở, mà phải thông qua những biến động cảm xúc cực lớn, phải có quyết tâm hiến tế nhân tính, và tất nhiên không thể thiếu tế phẩm.

Cho nên một khi nó được mở ra, luật nhân quả sẽ phát động, đó là ý chí của vận mệnh, Thần chi thủ sẽ xuyên qua thời không đến để đáp ứng nguyện vọng.

Thần chi thủ không màng đến thời gian và không gian, Bá vương chi noãn cũng vậy, họ đáp ứng người ở hiện tại, người ở quá khứ và cả người của tương lai.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa tìm tòi phía trước, thấy một trang viên hoang tàn, con ma khuyển kia chính là từ đây chạy ra.

Nhìn qua là biết nơi này có quỷ, bên trong còn rất nhiều oán linh đang chờ để ám vào xác.

Sau khi nhập vào xác chết hoặc động vật, chúng trở thành Thú quỷ.

Có vài cách để chúng chiếm hữu: một là nhập vào xác chết và động vật, hai là dụ dỗ người sống, một khi tâm linh người sống xuất hiện sơ hở sẽ bị oán linh bám vào.

Oán linh sợ ban ngày, nên Thú quỷ ban ngày thường trốn trong bóng tối, chỉ ban đêm mới ra ngoài hoạt động.

Địch Ny Toa và Đỗ Lan cảm thấy trang viên này khá tốt, tuy đã đổ nát nhưng có thể thấy chủ nhân sinh thời đã rất tâm huyết chăm sóc.

Hay là lấy nơi này làm đại bản doanh đi.

Đỗ Lan nói: Thỉnh thoảng cũng cần làm chút nghiên cứu.

Địch Ny Toa dĩ nhiên không có ý kiến: Vậy chúng ta xử lý con Sứ đồ bên trong thế nào.

Hai người xuống ngựa, bước vào trang viên, phát hiện trong đại sảnh đầy bụi bặm treo rất nhiều mẫu vật đầu của các loài thú săn.

Rõ ràng chủ nhân cũ là một quý tộc rất thích săn bắn, nên trong trang viên nuôi rất nhiều chó săn.

Đáng tiếc giờ đây chủ nhân cũng đã trở thành con mồi, vì ở chính giữa bức tường nổi bật nhất treo đầu của một thiếu nữ.

Rõ ràng tên Sứ đồ đang dùng cách của riêng mình để thể hiện sự yêu thích với tiểu thư trang viên, biến đầu của nàng thành mẫu vật trưng bày giống như lũ động vật kia.

Tên Sứ đồ cư ngụ ở đây chắc chắn từng là một thành viên của trang viên, nếu không sẽ không nghĩ ra cách đối xử này với con gái của chủ nhân cũ.

Trưng bày đầu con mồi để phô trương sự dũng mãnh của mình sao.

Địch Ny Toa rõ ràng không thích cách làm này, người dũng cảm thực sự sẽ không đi sát sinh vô cớ.

Chỉ những kẻ không đủ dũng mãnh mới thông qua việc tàn sát con mồi để thể hiện bản thân.

Người dũng mãnh thực sự có thể cả đời không có cơ hội thể hiện, nhưng chỉ cần có cơ hội, họ tuyệt đối sẽ xông pha nơi đầu tuyến.

Giết chết những động vật này chỉ để đánh bóng bản thân, dùng sinh mạng để làm nổi bật chính mình là một sai lầm lớn.

Trong bóng tối, những đôi mắt đỏ ngầu chầm chầm nhìn hai người, giống như thợ săn đang chờ đợi con mồi lộ ra sơ hở để lũ ma khuyển vồ ra cấu xé.

Đỗ Lan chỉ cần liếc mắt là biết ở đây có rất nhiều người chết, hài cốt của họ bị gặm nhấm sạch sẽ và giấu trong phòng phụ.

Hắn lên tiếng: Tên Sứ đồ bên trong nghe đây, ngươi đã bị chúng ta bao vây rồi, mau tự sát tại chỗ đi, bằng không chúng ta sẽ không khách khí đâu.

Từ trong bóng tối bước ra một gã đàn ông thấp bé xấu xí, hắn vốn là người nuôi chó săn của trang viên, vì thầm thương trộm nhớ tiểu thư mà không được, cuối cùng đã sử dụng Bá vương chi noãn hiến tế nàng.

Hắn đã tới, xung quanh toàn là lũ ma khuyển mắt đỏ bao vây lại, nghiến răng nói: Phải là ta bao vây các ngươi mới đúng.

Thay vì nói là vứt bỏ nhân tính, chi bằng nói là hắn đã đột phá lằn ranh cuối cùng của con người.

Khi một kẻ ích kỷ sở hữu sức mạnh, hắn sẽ sử dụng nó như thế nào.

Dựa vào sức mạnh để khai phá trời đất mới, hay dựa vào sức mạnh để bá chiếm đất đai, tài sản và sinh mạng của người khác.

Nếu chọn cách trước, xin chúc mừng, hắn có một thế giới quan tích cực, tin rằng nỗ lực có thể khai phá cục diện.

Còn chọn cách sau thì đó là thế giới quan hạn hẹp thường thấy, cho rằng tài nguyên thế giới là hữu hạn, chỉ có thể tiêu diệt đối thủ cạnh tranh mới có thể chiếm đoạt nhiều hơn.

Đám ma khuyển đang nhìn chằm chằm chực chờ ăn thịt người.

Nhân loại trong tuyệt vọng vì sinh tồn mà đổi con ăn thịt đã từng xảy ra, nhưng nhân loại phát triển là để tránh những chuyện đó.

Nhưng khi đột phá lằn ranh nhân tính, lũ Sứ đồ không còn coi mình là người nữa, trong mắt chúng con người chỉ là thức ăn.

Việc hiến tế thứ quan trọng nhất đã chặt đứt sợi dây liên kết của chúng với nhân loại.

Ta có một câu hỏi.

Đỗ Lan nhìn tên Sứ đồ nuôi chó xấu xí hỏi: Lũ Sứ đồ các ngươi sống thì có ý nghĩa gì.

Nếu các ngươi tự cho rằng mình khác biệt với nhân loại, sao không quay về U giới mà ở lỳ trong đó.

Ta ghét nhất loại thức ăn nhiều lời, cứ yên lặng để ta ăn thịt đi.

Tên Sứ đồ sẵn sàng tấn công, hắn rất đố kỵ khi thấy Đỗ Lan đi cùng một đại mỹ nữ.

Hắn tưởng tượng cảnh trên đường lữ hành họ làm những chuyện vui vẻ với nhau mà hận không thể băm vằn Đỗ Lan.

Đố kỵ khiến con người vặn vẹo.

Quả nhiên kẻ có tâm địa bẩn thỉu nhìn gì cũng thấy bẩn.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa là phu thê hợp pháp, họ thích làm gì là việc của họ, người khác không quản được.

Đỗ Lan nhìn thấu tên Sứ đồ, thầm nghĩ hắn thật sự quá coi thường mình rồi.

Chết đi, các ngươi đều phải chết.

Tên Sứ đồ cuồng bạo lên.

Đỗ Lan không có được câu trả lời, xem ra chỉ có thể tịnh hóa hắn.

Sứ đồ tự nhận mình khác người, nhưng chúng vẫn ở lại nhân gian vì Thần chi thủ cần chúng ở lại.

Sứ đồ tuy làm mưa làm gió ở nhân gian, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là quân cờ của Thần chi thủ.

Mà Thần chi thủ lại là quân cờ của một thực thể cao tầng nào đó, thực thể đó liệu có phải là quân cờ của Vực sâu, và Vực sâu liệu có là quân cờ của một thực thể nào đó sâu trong U giới.

Chuyện này giống như búp bê Nga vậy, ai cũng là quân cờ cả.

Ta sẽ xé xác ngươi.

Ma khuyển lao tới, cơ thể tên Sứ đồ cũng khổng lồ hóa, biến thành một con quái vật xấu xí chồng chất bởi huyết nhục, há cái mồm như bồn máu vồ tới.

Địch Ny Toa bước tới, rút đại kiếm ra, cánh đầu vung lên ở tốc độ cao, một cơn bão kiếm nhận bùng phát, trong nháy mắt cả đại sảnh cuộn lên một trận mưa máu gió tanh.

Sứ đồ không thể ngờ được cơ thể kiên cố của mình trước mặt hai kẻ địch này lại yếu ớt đến thế.

Hắn không thể tin nổi nhìn bóng kiếm mờ ảo, cảm thấy căn bản không thể chống đỡ.

Chương 2385

Cảm giác tuyệt vọng của cái chết đi kèm với tiếng rít xé gió của lưỡng kiếm bao trùm lấy hắn, huyết nhục và xương cốt đều bị băm nát.

Làm sao có thể mạnh đến thế.

Tên Sứ đồ chỉ kịp cảm thấy hai kẻ này tuyệt đối không phải con người, mà là quái vật còn đáng sợ hơn cả Sứ đồ.

Một tiếng ầm vang lên, tên Sứ đồ tan biến như bong bóng vỡ.

Địch Ny Toa mỉm cười thu kiếm, mái tóc xoăn nhẹ nhàng bay trong dư uy của bão kiếm, tìm lại được cảm giác năm xưa.

Nàng nói với Đỗ Lan: Ta muốn tái thiết tổ chức Đại Kiếm ở thế giới này.

Đỗ Lan gật đầu đồng ý, chuyện đại tỷ tỷ xinh đẹp cứu thế giới gì đó là thiết lập hắn thích nhất: Nghe nàng hết.

Thế là trang viên hoang phế này trở thành căn cứ.

Địch Ny Toa trở thành giáo quan, chuẩn bị chiêu mộ những cô gái để truyền thụ kiếm kỹ, biến họ thành những chiến sĩ Đại Kiếm bảo vệ thế giới.

Vẫn dùng phương pháp cấy ghép huyết nhục yêu ma sao.

Hay dùng cách khác.

Đỗ Lan nói: Ta nghĩ đặc sắc lớn nhất của Đại Kiếm ngoài trang bị ra chính là tóc vàng mắt bạc, còn phải biết giác tỉnh nữa, những đặc sắc này nên được giữ lại.

Thực ra còn một đặc sắc nữa là dáng người cao ráo và xinh đẹp.

Có thể lợi dụng sức mạnh U giới, phẫu thuật cấy ghép huyết nhục quá đau đớn.

Địch Ny Toa đã trải qua nỗi đau đó nên không muốn gieo rắc nó thêm.

Đỗ Lan gật đầu, sức mạnh U giới càng sâu càng mạnh, cũng càng khó kiểm soát: Cũng đúng, nếu giác tỉnh thì coi như lặn xuống nơi sâu thẳm.

Vậy thế này đi, chúng ta chế tạo một loạt cánh cửa, mỗi cánh cửa đại diện cho một cảnh giới.

Mở càng nhiều cửa nghĩa là càng lặn sâu vào U giới, nếu quá sâu sẽ giác tỉnh và mất đi lý trí.

Địch Ny Toa nhìn Đỗ Lan, thầm nghĩ có cần thiết giữ lại thiết lập bạo tẩu không.

Lão bà, thiết lập bạo tẩu tuy ý nghĩa không lớn, tính thực dụng không cao nhưng nó ngầu.

Mạnh hay không là nhất thời, ngầu hay không mới là vĩnh viễn.

Đỗ Lan khẳng định các cô nàng Đại Kiếm anh tư thế này chắc chắn phải giữ lại thiết lập giác tỉnh bạo tẩu, nếu không sao làm nổi bật sự soái khí của họ.

Hơn nữa kẻ địch thế giới này cũng không dễ đối phó, giác tỉnh bạo tẩu thực sự có thể nâng cao chiến lực để thích ứng chiến đấu thời đại này.

Địch Ny Toa nói không lại Đỗ Lan, đành quyết định như vậy.

Thế là hai người bắt đầu cải tạo căn cứ, đồng thời xây dựng các cánh cửa.

Những cánh cửa này không phải cửa vật chất mà là cửa tâm linh kết nối với U giới.

Một khi cửa tâm linh mở ra, cơ thể sẽ biến thành tóc vàng mắt bạc và trở nên mạnh mẽ.

Sau cánh cửa lại có cánh cửa khác, nếu tiếp tục mở sẽ lặn sâu vào U giới, sức mạnh ngày càng mạnh nhưng lý trí ngày càng mỏng manh.

Mở cánh cửa thứ hai là bán giác tỉnh, mở cánh cửa thứ ba là hoàn toàn giác tỉnh, nếu mở đến cánh cửa thứ tư sẽ trở thành Vực sâu.

Còn có cửa thứ năm, thứ sáu, Đỗ Lan cảm thấy thế giới này đúng là trò búp bê Nga.

Đến cửa thứ tám, Đỗ Lan đùa rằng đây sắp thành Bát Môn Độn Giáp rồi, chỉ có thể nói U giới thực sự sâu khôn lường.

Mở đến cửa thứ tám đã là tồn tại như thần linh, có thể xuyên không vượt thời gian, du hành tương lai vũ trụ.

Cuối cùng Đỗ Lan quyết định ba cánh cửa là đủ rồi, căn bản không dùng tới tám cửa.

Sau đó là chiêu mộ người, thế giới này tuyệt đối không thiếu những cô gái có số phận bi thảm, vì trong loạn thế, nữ giới luôn là nạn nhân ở tầng đáy.

Kẻ mạnh rút đao hướng về kẻ yếu, kẻ yếu rút đao hướng về kẻ yếu hơn, và những cô gái chính là những kẻ yếu hơn đó.

Hơn nữa kẻ mạnh khi rút đao còn phải xem kẻ yếu có tài sản hay thức ăn không, nhưng đối với những cô gái, bản thân cơ thể họ đã là mục tiêu khiến kẻ xấu thèm nhỏ dãi, nên họ bị hại không cần biết có tiền hay không, chỉ vì họ là nữ giới.

Trong thời gian ngắn, Địch Ny Toa đã tìm được ba mươi sáu cô gái, và con số vẫn đang tăng lên.

Địch Ny Toa đích thân huấn luyện kiếm thuật cho họ, nỗ lực biến họ thành chiến sĩ thực thụ trong vòng hai năm.

Những cô gái này thực sự rất chịu khó, vì nỗi đau và sự mệt mỏi khi huấn luyện so với việc đối mặt với cái chết bất cứ lúc nào vẫn nhẹ nhàng hơn nhiều, nên họ dốc 120% nhiệt huyết vào luyện tập.

Mỗi người đều mồ hôi như mưa, nỗ lực rèn luyện kiếm kỹ, đồng thời học tập minh tưởng để tiếp xúc với cửa tâm linh.

Lúc này, hai thế lực ác ma và Pháp vương sảnh đang khiến thế giới này ngày càng hỗn loạn, thế giới đang gào thét đòi hỏi sự thay đổi.

Chỉ là không biết ai sẽ đến cứu thế giới này.

Là con chó đen, con ưng trắng, hay là những cô nàng Đại Kiếm tóc vàng mắt bạc.

Tu luyện kiếm thuật không phải chuyện đơn giản, rất vất vả, nhưng có một chuyện giúp mọi người kiên trì được, đó là ở đây họ được ăn no, lại còn có thịt.

Những miếng thịt thơm ngon tan ngay đầu lưỡi, đó chính là hương vị của hạnh phúc, tốt hơn nhiều những miếng bánh mì cứng ngắc phải ngâm nước mới ăn nổi ở nhà.

Ở một nơi mà sinh tồn còn khó khăn thế này, được ăn thịt no nê mỗi bữa đã là một ân huệ cực lớn.

Thế nên dù huấn luyện gian khổ đến đâu, các cô gái đều nghiến răng chịu đựng.

Địch Ny Toa phụ trách huấn luyện, Đỗ Lan trở thành người đàn ông đứng sau người phụ nữ thành công, phụ trách hậu cần.

Hắn xây dựng lò cao, chế tạo đại kiếm và giáp trụ.

Tuy rằng tấn công vật lý thông thường cũng có tác dụng với Thú quỷ, nhưng nếu dùng bạc thì sẽ tốt hơn, vậy nên hắn chế tạo hai thanh đại kiếm, một thanh bằng thép một thanh bằng bạc.

Dù sao đây cũng không phải thế giới Đại Kiếm chính thống, thêm chút đặc sắc riêng hoàn toàn có thể.

Còn có vấn đề giao thông.

Trong thế giới Đại Kiếm, các cô gái đều đi bộ, còn trong thế giới Kiếm Phong, dù nam chính cưỡi ngựa nhưng cả đội vẫn đi bộ là chính.

Quá chậm, thực sự quá chậm.

Tất nhiên Đại Kiếm không cưỡi ngựa vì thể lực họ tốt, có thể đi đêm đi ngày, thậm chí không cần ăn, và nhiều nơi không có đường nên ngựa không thích nghi tốt.

Nhưng ở thế giới Kiếm Phong, ngựa có thể đến hầu hết các nơi, dù có rừng nhưng vẫn có lối mòn, nên cưỡi ngựa là lựa chọn tốt.

Tuy nhiên ngựa thường tiêu tốn quá nhiều, nên làm ngựa cơ giới đi, khi cần còn có thể hỗ trợ hỏa lực.

Thế giới này tuy dùng vũ khí lạnh là chính nhưng đã có đại pháo công thành, nên hỏa lực khi cần thiết là rất quan trọng.

Cuối cùng là công tác tình báo, có mạng lưới tình báo mới biết nơi nào có Thú quỷ, nơi nào có Sứ đồ để hành động có mục đích.

Trong thế giới Đại Kiếm, tổ chức lập ra vài cứ điểm và có những người áo đen phụ trách tiếp nhận nhiệm vụ và thu tiền, dân làng có vấn đề gì tự tìm đến cầu trợ.

Còn ở thế giới Kiếm Phong, nhân vật chính cứ đi lữ hành rồi nhận sự chỉ dẫn từ ấn ký trên cổ, ấn ký đau nghĩa là có ác ma.

Vì là thế giới quái lực loạn thần, vận mệnh thực sự tồn tại, nhân quả là thật, nên tự nhiên sẽ có sự chỉ dẫn.

Thần chi thủ thậm chí có thể khiến cả lục địa nằm mơ dự ngôn, nam chính cũng từng mơ thấy nữ chính gặp nguy hiểm rồi theo đó mà tìm đến.

Đỗ Lan quyết định mình cũng làm một cái cho tiện, trước tiên chế tạo một cỗ Máy dệt vận mệnh hiển thị nơi cần giúp đỡ, sau đó nuôi một bầy Quạ đưa tin để liên lạc với các Đại Kiếm trên toàn thế giới.

Kiếm thép và kiếm bạc, ngựa cơ giới, Máy dệt vận mệnh, Quạ đưa tin.

Đỗ Lan đúng là làm một nồi lẩu thập cẩm, nhưng với hậu cần đầy đủ như vậy, các Đại Kiếm chiến đấu sẽ không còn lo lắng gì nữa.

Địch Ny Toa huấn luyện cũng dần vào guồng, tiến triển của mọi người đều rất tốt.

Tiếp theo phải dạy họ sắp tới sẽ đối mặt với kẻ địch nào, chủ yếu là Thú quỷ và Sứ đồ.

Sứ đồ thường đi kèm với Thú quỷ, mà Thú quỷ chủng loại rất nhiều, có động vật và con người bị ám, cũng có xác chết, chúng ghét ánh dương và thích bóng tối.

Chương 2386

Thú quỷ bị Sứ đồ nô dịch thường đi thành bầy, chiến lực rất mạnh.

Một khi bị ám, cường độ cơ thể chúng sẽ trở nên rất mạnh, vì linh hồn U giới đều mang theo năng lượng.

Những người bị ám thường là kẻ có ý chí bạc nhược bị thừa cơ, cách tốt nhất là kéo chúng ra dưới ánh mặt trời.

Nếu lúc đó còn lâu mới đến bình minh thì dùng cái này: Thái dương tinh hoa.

Địch Ny Toa lấy ra một cái bình phát sáng, bên trong chứa một hạt quang tử.

Khi chiến đấu bất lợi cũng có thể dùng Thái dương tinh hoa, nó có thể giải phóng ánh sáng mặt trời làm suy yếu kẻ địch và xua tan oán linh.

Sau khi dùng xong có thể nạp lại quang tử từ ngựa chiến cơ giới, vì ngựa chạy bằng năng lượng hạt nhân nên tràn đầy quang tử.

Nếu gặp một nhóm kẻ địch và bị thương.

Địch Ny Toa lại lấy ra một cái bình vàng, bên trong là chất lỏng hoàng kim lấp lánh: Cái này gọi là Nguyên tố bình, có thể trị liệu vết thương, chỉ cần uống vào là được, nếu là ngoại thương nghiêm trọng thì cũng có thể phẫu thuật.

Hết Thái dương tinh hoa lại đến Nguyên tố bình, cứ như thể thiếu điều Tán mỹ thái dương nữa thôi.

Tất nhiên đây đều là trang bị hậu cần của Đỗ Lan, khi giới thiệu kẻ địch thì tiện thể giới thiệu luôn trang bị.

Địch Ny Toa thầm nghĩ năm xưa nếu các Đại Kiếm có trang bị thế này, một mình nàng có thể quét sạch tất cả Vực sâu.

Nhưng nàng ủng hộ Đỗ Lan làm những ngoại quải này, vì đối xử với kẻ địch thì phải lạnh lùng như cuồng phong, còn đối với người mình thì phải quan tâm chu đáo.

Chẳng lẽ người tốt thì phải bị người ta dùng súng chỉ vào đầu.

Không được, người tốt phải được vũ trang tận răng, khi kẻ xấu rút súng ra thì người tốt phải rút hỏa tiễn ra mới đúng, đó mới là việc Đỗ Lan và Địch Ny Toa muốn làm.

Đỗ Lan vốn còn muốn đưa ra trang bị Nha Lang nữa kìa.

Bộ phim đặc nhiếp Nha Lang đó, nhân vật chính dùng vũ khí biến thân, vung vũ khí vẽ một vòng tròn là giáp trụ xuất hiện, rồi chiến đấu trong 99 giây đếm ngược, cũng là trang bị rất ngầu.

Quyết định rồi, nếu đánh không lại, trạng thái thức tỉnh sẽ là lúc bộ giáp Nha Lang bao phủ cơ thể.

Đỗ Lan nói hắn vẫn chưa quyết định hình thái giai đoạn hai, vậy thì cứ để các Đại Kiếm mặc giáp Nha Lang khi giác tỉnh đi.

Địch Ny Toa tiếp tục dạy mọi người cách đối phó Sứ đồ: Sứ đồ cao cấp hơn Thú quỷ, chúng không phải bị ám mà hành động theo ý nguyện riêng, có điều chúng đã từ bỏ nhân tính nên trở nên cực kỳ tàn bạo.

Lớp vỏ của chúng có thể biến hóa, cực kỳ kiên cố và lỳ đòn, gặp Sứ đồ tốt nhất là tấn công vào đầu.

Tuy nhiên tuyệt đối không được đại ý, vì Sứ đồ đều mang những kỹ năng kỳ quái.

Nói đến kỹ năng, cũng phải lưu ý những sinh vật đến từ U giới.

Sinh vật U giới hiếm gặp nhưng một khi xuất hiện đều tự mang kỹ năng nguyên tố.

Kỹ năng Sứ đồ thường là vật lý nhưng sức phá hoại cực lớn, còn sinh vật U giới là kỹ năng nguyên tố, quỷ dị và khó phòng bị hơn.

Sinh vật U giới là những sinh vật huyễn tưởng tồn tại trong truyền thuyết nhân loại.

Thú quỷ là đám tạp binh số lượng đông.

Sứ đồ là quái tinh anh có kỹ năng vật lý, máu dày thủ cao, những Sứ đồ xuất sắc nhất là cấp Boss.

Sinh vật U giới là Boss ẩn giỏi kỹ năng nguyên tố.

Thông thường sẽ gặp ba loại kẻ địch này, loại cuối cùng như Độc giác thú, Cửu đầu xà rất hiếm thấy ở thế giới vật chất, chúng thuộc về thần thoại và là hình chiếu của trí tưởng tượng vào U giới.

U giới là một không gian thần kỳ, tinh thần và tưởng tượng của con người có thể hình chiếu thành thực thể tại đó, nhưng ngược lại, U giới cũng can thiệp vào hiện thực.

Những thứ ở hiện thực mục nát đi nhưng ở U giới lại không biến mất.

Hiện thực và U giới là quan hệ biểu lý, nương tựa lẫn nhau.

Sản phẩm tưởng tượng của con người đều tồn tại ở U giới, và chúng có thể thông qua U giới để tiến vào nhân gian.

Ví dụ giờ Đỗ Lan tưởng tượng ra UFO, thì U giới sẽ xuất hiện UFO, rồi khi nó quay lại nhân gian sẽ càng củng cố sự tồn tại của chính mình.

Nếu chỉ một mình Đỗ Lan tưởng tượng thì UFO chưa đủ mạnh, nhưng nếu nhiều người tin nó có thật, sự tồn tại đó sẽ mạnh mẽ hơn, nên các sản phẩm tưởng tượng có động cơ tiến vào nhân gian để tự tuyên truyền cho chính mình.

U giới có năng lực thần kỳ như vậy đó.

Sau khi chuẩn bị hoàn tất là có thể đi đánh quái.

Cưỡi lên ngựa, các cô gái tiến về các khu vực của mình, Đỗ Lan cũng thả Quạ đưa tin phối hợp thu thập tình báo.

Những con quạ này có khả năng đi vào giấc mơ của người khác để khai thác thông tin chân thực nhất.

Sân khấu tốt nhất, hai năm chuẩn bị, giờ kịch hay bắt đầu.

Mỗi cô nàng Đại Kiếm đều đeo hai thanh kiếm khổng lồ, một thép một bạc, tùy kẻ địch mà dùng vũ khí khác nhau.

Ở vũ trụ Đại Kiếm, các cô gái bị cấm tấn công con người, nhưng ở thế giới Kiếm Phong thì không cần khắc chế, cứ chém là được.

Đây là thế giới phong kiến, có vài vương quốc chính thống, dưới vương quốc là các lãnh chúa, mỗi tòa thành là một quốc gia.

Vì quốc gia nhiều nên chiến tranh cũng nhiều.

Vì nước nhỏ không nuôi nổi quân đội nên nghề đánh thuê rất hot thời đại này.

Khu vực này thuộc vương quốc chính thống Mễ Đặc Nhĩ Lan, người Mễ Đặc Nhĩ Lan là chủ mảnh đất này.

Tất nhiên dưới quyền quốc vương còn nhiều thuộc quốc vốn chẳng nể mặt vương thất cho lắm.

Ngoài quốc gia ra dĩ nhiên không thiếu tôn giáo, Pháp vương là chính thống, Pháp vương đình là tổ chức truyền giáo, các tôn giáo khác đều bị coi là tà giáo.

Pháp vương đình cũng có quân đội riêng, số lượng cực đông, chỉ riêng kỵ sĩ đoàn đã có mấy chục cái, cùng đủ loại kiến trúc tôn giáo, phong quang vô hạn.

Nên không chỉ có chiến tranh giữa các quốc gia mà còn có chiến tranh tôn giáo.

Người dân sống trên mảnh đất này phải nộp thuế cho quốc vương và dĩ nhiên không thiếu khoản quyên góp cho tôn giáo, nên cuộc sống thế nào có thể tưởng tượng được.

Khi các Đại Kiếm tóc vàng mắt bạc xuất hiện, ngay lập tức thu hút sự chú ý vì quá kỳ lạ: đeo hai thanh kiếm khổng lồ, tóc vàng mắt bạc, da trắng nõn, nhìn là biết đại mỹ nữ mà lại đi đường một mình, đây chẳng phải là câu cá chấp pháp sao.

Những kẻ có tâm địa xấu xa làm sao nhịn nổi.

Nhưng cứ động thủ là bị chém.

Đỗ Lan ủng hộ việc chém người, chỉ cần không chủ động gây sự là được.

Xem ra số người bị chém còn nhiều hơn cả ác ma.

Đỗ Lan thông qua Tam Nhãn Ô Quạ thấy cảnh mỗi cô nàng Đại Kiếm đều bị vây đánh, và họ đều chém người trước: Mấy tên xấu xa này đúng là không có não, không nghĩ xem người ta đi một mình chắc chắn là vì chiến lực mạnh mới dám đi sao.

Hành tẩu giang hồ mà chút chuyện này cũng không hiểu.

Địch Ny Toa cho rằng Đỗ Lan yêu cầu quá cao ở kẻ xấu: Kẻ xấu mà quản được mình thì đã không là kẻ xấu.

Kẻ xấu chẳng phải luôn có tâm lý đầu cơ, trước cám dỗ luôn muốn thử xem sao, nếu thành công thì hời.

Chỉ là họ không ngờ nếu thất bại sẽ bị chém chết.

Vì chém quá nhiều người nên danh tiếng Đại Kiếm lan truyền nhanh chóng.

Tóc vàng mắt bạc, hai thanh đại kiếm, chiến lực cực mạnh những đặc trưng này lan xa theo dấu chân họ, khiến ai cũng biết có một nhóm thiếu nữ tự xưng là chiến sĩ Đại Kiếm, mỗi người có sức mạnh địch lại cả đội quân.

Mỗi khi đến một nơi, họ đều dò hỏi hai chuyện: một là Bá vương chi noãn, hai là truyền thuyết về ác ma.

Tin đồn ngày càng nhiều, người chứng kiến cũng ngày càng đông, các cô gái Đại Kiếm đi đến đâu cũng gây xôn xao đến đó.

Phù Lan là một chiến sĩ tham gia huấn luyện Đại Kiếm, hôm nay nàng tìm đến nơi ở của chiến sĩ bất tử Tá Đức, chuẩn bị tiêu diệt con Sứ đồ đã tung hoành thế giới ngàn năm này.

Đây là lần đầu nàng khiêu chiến Sứ đồ mà đã gặp ngay đối thủ được mệnh danh mạnh nhất, nhưng không còn cách nào, ai bảo nàng phụ trách khu vực này, gặp Sứ đồ là phải chiến đấu.

Tá Đức là một gã đàn ông vai u thịt bắp, một kẻ hiếu chiến, thích nhất là chiến đấu.

Phù Lan nhìn khu rừng rậm phía trước, chỉ có thể xuống ngựa đi bộ vào.

Chương 2387

Tá Đức không thao túng Thú quỷ nên nàng thuận lợi đi thẳng đến tòa thành phế tích giữa rừng, gặp được Tá Đức đang chuẩn bị cho trận chiến tiếp theo.

Một gã đàn ông, bên cạnh là một thanh đao chặt thịt to đến phi lý.

Nữ nhân, lạc đường sao.

Tá Đức không giết người ngay mà tò mò quan sát cô gái trước mặt cùng hai thanh kiếm sau lưng nàng: Hai thanh kiếm của ngươi không tệ, để lại đây rồi quay về đi.

Phù Lan lại rút thanh kiếm thép ra thủ thế chiến đấu: Chiến sĩ bất tử Tá Đức, ta là chiến sĩ Đại Kiếm Phù Lan đến để tiêu diệt ngươi.

Tiêu diệt.

Tá Đức cảm thấy bắt đầu thú vị rồi, lần đầu tiên có phụ nữ đến khiêu chiến hắn.

Hắn đánh giá đối phương, thấy tư thế của Phù Lan rất mạnh, trên người tỏa ra mùi vị của U giới: Thú vị, vậy thì thử xem.

Hắn nhấc thanh đao chặt thịt lên chỉ vào kẻ địch: Có rất nhiều gã đàn ông muốn giết ta để chứng tỏ mình là kiếm sĩ mạnh mẽ, nhưng ngươi là người phụ nữ đầu tiên dám khiêu chiến ta, ta sẽ ghi nhớ ngươi.

Oành, thanh đao vừa vung lên, không khí đã bị trảm đoạn.

Phù Lan dùng kiếm thép đối địch, tiên phong phát động tấn công.

Nhanh quá.

Tá Đức thấy Phù Lan vừa ở bên phải, nhưng khi hắn vừa chú ý tới thì nàng đã lách một bước nhỏ sang bên trái, không cho hắn cơ hội ra chiêu.

Đến rồi, Tá Đức thấy hàn quang từ dưới hất lên, biết đối phương chọn cách đánh từ dưới vì bất lợi về vóc dáng thay vì bổ từ trên xuống, đối phương chắc chắn có một người thầy dạy kiếm thuật không tồi.

Nhưng tưởng thế là đánh bại được hắn thì quá ngây thơ, Tá Đức nhảy lùi một bước nhỏ thoát khỏi phạm vi tấn công, rồi lợi dụng sải tay dài cộng với chiều dài của đao để bổ xuống từ ngoài tầm với của đối phương.

Oành.

Phù Lan giơ kiếm chống đỡ, kiếm nhận chạm đao nhận, một trận kình phong thổi thốc lên.

Thế mà đỡ được.

Ta phải khen ngợi ngươi đấy.

Nhưng không chỉ đỡ được, hai cánh tay Phù Lan phát lực, một luồng man lực bộc phát từ cơ thể nhỏ nhắn, hất văng thanh đao chặt thịt và tiếp tục tấn công.

Tiếp theo cả hai bước vào giai đoạn đánh giáp lá cà, kiếm và đao va chạm liên hồi, chiêu này tiếp chiêu kia như sóng biển không dứt, giữa các chiêu gần như không có kẽ hở, cả hai đều chìm đắm trong trận chiến.

Thú vị, thực sự quá thú vị, ngươi rất mạnh.

Tá Đức hào hứng nói: Vốn tưởng ngoài Khô Lâu Kỵ Sĩ ra không còn ai xứng làm đối thủ, không ngờ lại mọc ra một người phụ nữ như ngươi, ta rất vui, rất cảm động.

Hắn vừa tung ra những đòn tấn công như bão táp vừa phát biểu cảm xúc vui sướng.

Chiến sĩ Đại Kiếm mạnh hơn ta còn nhiều lắm, ta tìm đến ngươi chỉ vì ngươi nằm trong khu vực ta phụ trách thôi.

Phù Lan nói.

Còn có chiến sĩ mạnh hơn ngươi.

Tá Đức ngẩn người, vì hắn cứ ngỡ Phù Lan đã là chiến sĩ Đại Kiếm mạnh nhất rồi, hóa ra còn mạnh hơn.

Chuyện này có chút ngoài sức tưởng tượng, vì bấy lâu nay hắn chưa gặp kẻ địch nào mạnh hơn mình, Khô Lâu Kỵ Sĩ cũng chỉ tính là ngang tài ngang sức, đa phần hắn chỉ đi bắt nạt kẻ yếu hơn để tận hưởng cảm giác nghiền ép.

Tại sao lại thích chiến đấu.

Dĩ nhiên là thích cảm giác ngược gà rồi.

Không có vị vua nào có thể từ chối niềm vui đó cả.

Tá Đức cho rằng chiến lực của Phù Lan đã cùng cấp với hắn và Khô Lâu Kỵ Sĩ, lại không ngờ còn có người mạnh hơn nữa, vậy chẳng lẽ cuối cùng cũng xuất hiện đối thủ mà hắn không nắm chắc phần thắng.

Tá Đức nhất thời không biết nên sợ hãi hay hưng phấn, tóm lại trong lòng trào dâng một cảm giác khó tả.

Cường địch, Tá Đức sống hơn một ngàn năm, đời này hiếm khi có cảm giác khiến máu huyết sôi trào thế này.

Ở tư thái nhân loại hắn tấn công mãi không hạ được, thậm chí có khả năng thất bại, buộc hắn phải thể hiện trạng thái Sứ đồ.

Thân gấu, đầu bò, chân báo, thêm đôi cánh dơi, chiều cao gần ba mét, Tá Đức như một bóng ma bao trùm lấy Phù Lan.

Sứ đồ trong lớp học nàng đã được dạy, đó là những kẻ đổi nhân tính lấy sức mạnh sau khi dùng Bá vương chi noãn gặp Thần chi thủ.

Rất mạnh, Phù Lan phán đoán Tá Đức vượt xa cường độ của Sứ đồ thông thường, khổ nỗi gã rắc rối này lại ở ngay địa bàn nàng quản lý, đành phải liều mạng thôi.

Thanh kiếm thép trầm ổn thủ vững trung môn, Phù Lan lấy tĩnh chế động, chờ đối phương ra tay trước.

Ha ha, phòng ngự sao.

Xem ra ngươi đã cảm nhận được sức mạnh của ta, tốt lắm, vậy đừng giấu giếm nữa, dốc toàn lực chiến với ta một trận đi.

Cho ta một trận thỏa thuê nào.

Tá Đức gầm lên một tiếng, hóa thành bóng đen, giờ đây thanh đao chặt thịt trong tay gã nhẹ nhàng như đồ chơi.

Không khí bị xẻ làm đôi, Phù Lan trợn tròn mắt, lúc này nàng chỉ có thể tin vào thanh đại kiếm trong tay, tin rằng nó có thể chịu được đòn này.

Oành.

Tiếng kim loại va chạm chói tai, Phù Lan bị đánh bay đi, đâm sầm vào bức tường đá cổ kính tạo ra những vết nứt như mạng nhện.

Đỡ được đòn nhưng không hoàn toàn chống lại được sức mạnh đó.

Chất lượng vũ khí của ngươi tốt đấy, vũ khí thông thường gặp đòn này đã gãy làm đôi cùng với cơ thể ngươi rồi.

Nhưng thế này mới ý nghĩa.

Nghe Tá Đức nói liên hồi, Phù Lan biết đối phương vẫn còn rất dư dả, trong khi nàng đã bắt đầu cảm thấy ngay cả việc hít thở cũng là một điều xa xỉ, thực lực đối phương quả thực kinh hồn.

Nữ nhân, ngươi chẳng phải còn một thanh kiếm nữa sao.

Rút ra dùng đi, cho ta thấy song đao lưu của ngươi nào.

Tá Đức nói.

Phù Lan thầm nghĩ thanh kiếm bạc kia là để dùng cho đối thủ đặc định, không phải song đao lưu gì cả, Đại Kiếm không học song đao lưu, chỉ là tùy tình hình mà dùng thanh nào thôi.

Mình sẽ chết sao.

Phù Lan nhận ra mình không phải đối thủ của Tá Đức.

Mình không thể chết, mình phải sống sót, nếu không sẽ không bao giờ được thấy nụ cười của lão sư Địch Ny Toa, không được ăn món ngon của lão sư Đỗ Lan nữa.

Muốn sống sót chỉ còn một cách, đó là lặn sâu vào U giới để mở cánh cửa thứ hai.

Cánh cửa thứ hai rất nguy hiểm, nhưng xung quanh đều là rừng rú, mở một chút chắc không sao.

Phù Lan nhắm mắt lại, bắt đầu lặn vào U giới.

Tá Đức ngẩn người, không biết vì sao nàng lại nhắm mắt, định đầu hàng sao.

Nhưng rất nhanh gã cảm nhận được một luồng khí tức đáng sợ tỏa ra từ người nàng, bản năng hối thúc gã phải ra tay ngay, bằng không lát nữa người chết sẽ là gã.

Không ra tay cũng được, mau chạy đi.

Tá Đức lần đầu tiên trong đời gặp phải đối thủ quỷ dị thế này.

Không thể mở hết.

Phù Lan nghĩ thầm, mở hết sẽ mất lý trí, cửa thứ hai mở hé thôi, sức mạnh U giới tới đây.

Phù Lan nghiến chặt răng, một cảm giác trỗi dậy từ trong cơ thể, như thể có một bản thể khác đang hiện hình.

Trong mắt người ngoài, trên người Phù Lan mọc ra một bộ giáp bạc hoa lệ, bộ giáp như có sự sống, thậm chí như có mạch máu dưới lớp giáp.

Mái tóc biến thành mũ bảo hiểm, một chiếc mũ hình đầu sói bao phủ hoàn toàn.

Oành.

Lý trí của Phù Lan biến mất, giờ đây trước mắt nàng đều là kẻ địch.

Bức tường phía sau nát vụn, lực phản chấn khiến Phù Lan lao đi như chớp, vung kiếm thép tấn công Tá Đức.

Tá Đức cảm thấy nỗi sợ hãi không thể kiểm soát trào ra từ bên trong, gã đang sợ hãi sao.

Gã không nhịn được gầm lên: Thú vị.

để xua tan nỗi sợ mà nghênh địch.

Oành.

Trước mũi trường kiếm, vạn vật đều là hư vô.

Tá Đức sững sờ thấy cánh tay vung đao của mình bị chém đứt lìa, thanh đao cũng bay mất.

Nhưng Phù Lan chưa dừng lại, nàng xoay người vung đại kiếm một vòng định chém ngang eo Tá Đức.

Lúc này Tá Đức nào dám đỡ, người phụ nữ này quá quái dị, sao có thể đột ngột tăng chiến lực kinh khủng thế được.

Chạy thôi.

Tá Đức vọt ra, lợi dụng đôi cánh bay lên trời để né đòn.

Chương 2388

Phù Lan chém hụt, đôi chân phát lực khiến gạch đá cổ kính vỡ vụn, nàng đã nhảy cao hơn cả Tá Đức, giơ đại kiếm bổ xuống.

Đây căn bản không phải sức mạnh con người, Tá Đức kinh hãi, chỉ biết né tránh tiếp.

Oành. , đại kiếm chém xuống, kiếm khí bùng nổ, phế tích phía dưới và cả khu rừng phía xa đều bị xẻ làm đôi.

Tá Đức thấy vậy liền chuồn lẹ, chiến sĩ biết chạy mới trở thành chiến sĩ bất tử, kẻ không biết chạy đều đã thành tử sĩ cả rồi.

Lúc này 99 giây đã qua, Phù Lan ngã quỵ xuống đất, thở dốc.

Cảm giác như vừa nín thở suốt 99 giây, mệt muốn chết.

Đáng tiếc không hạ được Tá Đức để hắn chạy mất, nếu có hai chiến sĩ Đại Kiếm ở đây thì tốt rồi.

Sau khi nghỉ ngơi, Phù Lan viết thư gửi về, đề nghị tiêu diệt Sứ đồ tốt nhất nên có từ hai người trở lên để tránh chúng chạy thoát.

Đề nghị này rất hay, trong thế giới gốc Đại Kiếm tiêu diệt Giác tỉnh giả thường cần bốn người, tiêu diệt Sứ đồ cũng có thể thêm người.

Dù thường thì một người là đủ nhưng phải tính đến các kỹ năng đặc thù của chúng.

Thế là Địch Ny Toa thông báo cho toàn bộ chiến sĩ, sau này chinh phạt Sứ đồ phải lập đội, không được đơn thương độc mã.

Sau khi điều tra rõ vị trí thì liên lạc tổng bộ để phái thêm người chi viện lập thành đội tiêu diệt Sứ đồ.

Danh tiếng các chiến sĩ Đại Kiếm bắt đầu vang xa.

Cùng lúc đó, Hắc Sắc Kiếm Sĩ cũng đang nổi danh.

Truyền thuyết nói rằng nơi nào hắn đi qua đều có vô số người chết, hắn đeo một thanh Trảm Long đại kiếm to như cánh cửa, bị mù một mắt và tay trái là tay giả.

Pháp vương đình ra lệnh truy nã hắn vì nơi nào hắn xuất hiện cũng máu chảy thành sông.

Pháp vương đình không tin vào ác ma nên chỉ coi đó là tội ác của một kiếm sĩ bóng đêm.

Thực tế là Hắc Sắc Kiếm Sĩ đã chém chết rất nhiều Thú quỷ, mà Thú quỷ khi chết sẽ hiện lại nguyên hình người nên người ta tưởng hắn giết người.

Do sự tuyên truyền của Pháp vương đình, nhận thức đúng đắn về U giới ngày càng ít, mọi người chỉ tin vào một vị thần, coi các tín ngưỡng cổ đại thần kỳ là tà giáo.

Trong sự giáo dục đó, con người ngày càng không tin vào sự tồn tại của U giới, ngày càng cách xa chân tướng thế giới.

Những tín đồ cuồng tín thậm chí không thấy được ác ma ngay trước mắt trừ khi bị chúng tấn công.

Các chiến sĩ Đại Kiếm cũng gặp rắc rối tương tự nam chính, nhưng họ có Thái dương tinh hoa nên không cần giết chóc mù quáng, chỉ cần xua tan oán linh khỏi những người mới bị ám là được.

Còn Thú quỷ không cứu được thì trực tiếp hủy thi diệt tích.

Hắc Sắc Kiếm Sĩ không có thứ tiện lợi như vậy nên chỉ có thể giết sạch, và sau trận chiến đầy thương tích hắn cũng không còn sức để phi tang dấu vết.

Hôm nay trên đường đi, Hắc Sắc Kiếm Sĩ được một mục sư tốt bụng mời lên xe đi nhờ.

Hắn không đi một mình mà có một chú tinh linh đi cùng, đây là chú tinh linh hắn cứu được ở thị trấn trước.

Chú tinh linh chỉ cao 20cm, sau lưng có đôi cánh trong suốt như cánh chuồn chuồn.

Hắc Sắc Kiếm Sĩ vốn không muốn lên xe vì biết ấn ký trên người sẽ thu hút ác ma.

Ấn ký đó là từ Thực chi khắc, đánh dấu hắn là tế phẩm.

Đã là tế phẩm thì lũ ác ma dĩ nhiên sẽ thèm thuồng.

Chỉ cần hắn lơ là cảnh giác, ác ma sẽ xuất hiện để nuốt chửng hắn.

Vì thế khi ngủ hắn chỉ ngủ một nửa, luôn đề phòng ác ma, đặc biệt là một con hài nhi ác ma tởm lợm cứ bám đuôi mãi.

Trên xe ngựa, Hắc Sắc Kiếm Sĩ vừa chợp mắt thì ác ma kéo đến.

Ác ma lại gần làm kích hoạt ấn ký, cơn đau làm hắn tỉnh giấc và phản kích.

Bên ngoài xuất hiện một bầy Thú quỷ xương khô, từ giờ đến sáng còn lâu, hắn cầm đại kiếm xông ra giết địch.

Lũ lính xương khô cầm vũ khí không ngừng tụ tập từ xung quanh, dùng bóng đêm che chắn để bao vây hắn.

Hắn không ngừng vung thanh đại kiếm khổng lồ chém giết không ngừng nghỉ, có lẽ chỉ có chiến đấu liên miên mới giúp hắn quên đi nỗi đau.

Nhưng trong lúc chiến đấu, hắn không nhận ra con gái của vị mục sư đã bị oán linh thừa cơ nhập vào thao túng.

Vị mục sư bị chính con gái mình chém đứt cổ, chú tinh linh kinh hãi báo cho Hắc Sắc Kiếm Sĩ, hắn thấy cảnh đó cũng sững sờ.

Hắn biết rõ chuyện gì sắp xảy ra, hắn buộc phải chém chết cô gái này.

Vì còn lâu mới sáng, cô gái đã bị ám, nếu không giết nàng sẽ trốn đi hại thêm nhiều người khác.

Lúc rạng sáng, cô gái phát động tấn công, một dao đâm trúng bụng Hắc Sắc Kiếm Sĩ, nhưng nhờ có giáp bảo vệ nên vết thương không sâu.

Nhìn cô gái ngay trước mắt, nhớ lại lúc nãy nàng còn ân cần hỏi han mình, là một cô nương lương thiện nhưng lại vì hắn mà rước họa vào thân.

Vì Hắc Sắc Kiếm Sĩ thoát ra từ Thực chi khắc nên sau gáy có ấn ký tế phẩm thu hút ác ma.

Càng gặp ác ma mạnh, ấn ký càng đau.

Hắc Sắc Kiếm Sĩ này chính là chàng thanh niên bị đứt tay được Khô Lâu Kỵ Sĩ cứu năm xưa, giờ hắn lắp tay giả, cầm thanh Trảm Long đại kiếm không bao giờ gãy để tìm kiếm manh mối về Cách Lý Phỉ Tư nhằm trả thù.

Tuy nhiên đi đến đâu, cứ hễ đêm xuống là ác ma bị thu hút lại kéo tới gây ra bi kịch.

Dù ý chí của Cách Tư kiên định không để quỷ nhập nhưng những người xung quanh hắn luôn bị ám, và Cách Tư buộc phải chém chết họ.

Giống như lúc này, cô gái tốt bụng sau khi bị ám đã giết cả cha ruột, nàng không còn là chính mình nữa.

Cách Tư chỉ biết trừ ma bằng vật lý, nên kết thúc sinh mệnh nàng là lựa chọn duy nhất.

Lưỡi kiếm của nàng vẫn đang đâm vào bụng Cách Tư, đồng nghĩa nàng đang ở trong tầm đánh của hắn, Cách Tư mang theo nỗi căm hận ác linh vung thanh Trảm Long đại kiếm xuống, đòn này đủ để chém cô gái làm đôi.

Nhưng ngay khi đại kiếm hạ xuống, một bóng đen bỗng vọt tới trước mặt Cách Tư, rồi một cánh tay mảnh khảnh mặc hộ uyển đã đỡ lấy thanh trọng kiếm đang bổ xuống.

Chưa dừng lại ở đó, chỉ thấy một cô gái cao ráo tóc vàng mắt bạc giơ ra một thứ ánh sáng rực rỡ như mặt trời.

Oành.

Trong nháy mắt, cả chiến trường, nửa khu rừng đều bao phủ trong ánh dương ấm áp, Cách Tư và chú tinh linh Ba Khắc đều ngây người.

Oán linh trong người cô gái cũng bị ánh sáng này xua tan.

Lũ lính xương xung quanh cũng không chịu nổi ánh sáng, phân phân tan ra thành những bộ xương khô bình thường.

Cô gái ngất đi.

Cách Tư và Ba Khắc mới có thời gian quan sát người phụ nữ vừa làm nên tất cả chuyện này.

Là chiến sĩ.

Nhưng lại dùng kỹ năng như ma pháp.

Là ma nữ.

Chương 2389

Nhưng sau lưng đeo tới hai thanh đại kiếm.

Chiến sĩ Đại Kiếm, đúng là chiến sĩ Đại Kiếm rồi.

Chú tinh linh Ba Khắc phấn khích nói: Tôi có nghe kể ở các thị trấn loài người, có một nhóm nữ chiến sĩ tóc vàng mắt bạc, đeo hai thanh kiếm đi khắp nơi diệt ác cứu người, mang lại điềm lành.

Đẹp quá đi.

Đến cả tinh linh cũng phải thừa nhận nhan sắc đó.

Lúc này chiến sĩ Đại Kiếm Ngải Lâm chỉ đau xót nhìn cô gái, nàng phát hiện vết thương trên người cô gái: Trước khi bị ám đã bị thương nặng sao.

Anh biết cô ấy không cứu vãn được nữa nên mới định ra tay sát hại sao, Hắc Sắc Kiếm Sĩ.

Đều là người lăn lộn giang hồ, Đại Kiếm nổi danh mà Hắc Sắc Kiếm Sĩ cũng chẳng kém cạnh.

Cách Tư không nói gì, hắn còn hơi sức đâu mà cứu người khác, hắn chỉ muốn rời đi.

Ngải Lâm lấy Nguyên tố bình cho cô gái uống, nhưng vết thương không hoàn toàn khép miệng: Thế này không ổn, phải phẫu thuật ngay, anh biết đánh xe không.

Chúng ta đến thị trấn gần nhất để làm phẫu thuật.

Cách Tư nghe cô gái còn cứu được liền lẳng lặng ngồi lên xe, ý bảo mình sẽ đánh xe.

Ngải Lâm dịu dàng bế cô gái lên xe chăm sóc rồi tiếp tục lên đường.

Trên đường đi, chú tinh linh tự giới thiệu: Tôi là Ba Khắc, còn gã lạnh lùng kia là Cách Tư.

Tôi là Ngải Lâm.

Ngải Lâm nói: Các bạn biết tên cô bé này không.

Cách Lôi Thắc, cha cô ấy gọi như vậy.

Ba Khắc không dám tưởng tượng cô bé sẽ ra sao khi biết chính mình đã giết cha.

Ngải Lâm gật đầu, khẽ nói bên tai cô bé: Cách Lôi Thắc, cố gắng lên.

Đến thị trấn, cả nhóm thuê một phòng trọ để làm phẫu thuật.

Trong ngựa chiến có mang theo đầy đủ bộ dụng cụ phẫu thuật, Ngải Lâm cũng đã được huấn luyện ngoại khoa cơ bản nên đã tiến hành một ca phẫu thuật căng thẳng.

Cuối cùng cô gái đã được cứu, chỉ còn chờ hồi phục.

Vẻ mặt Cách Tư rõ ràng đã giãn ra, hắn vẫn là người lương thiện.

Ba Khắc vui sướng bay lượn trong phòng, cảm thấy chiến sĩ Đại Kiếm quả nhiên phi phàm, ngay cả thương thế như vậy cũng chữa được.

Cách Tư, anh định đi luôn sao.

Ba Khắc thấy Cách Tư định rời đi.

Cách Tư có mục đích riêng, là một quốc gia lãnh chúa phía trước, hắn cảm nhận được ở đó có một con ác ma khổng lồ đang chiếm cứ.

Vì cô gái đã không sao, hắn phải tiếp tục hành trình trả thù không thể trì hoãn.

Anh định đến thành phố phía trước săn lùng Sứ đồ sao.

Tôi khuyên anh nên dừng lại, ác ma cấp Sứ đồ ngay cả Đại Kiếm chúng tôi cũng cần lập đội.

Tôi đã gửi yêu cầu chinh phạt Sứ đồ rồi, các Đại Kiếm khác đang tới đây, khi đủ đội chúng ta có thể cùng đi.

Cách Tư không ngờ Đại Kiếm lại biết trong thành có Sứ đồ, nếu đã là Sứ đồ thì hắn càng không thể chần chừ: Một mình tôi là đủ rồi.

Nói xong hắn bỏ đi.

Ngải Lâm lắc đầu ngán ngẩm, nàng vẫn sẽ chờ đồng đội, một hai ngày nữa là họ sẽ đến đông đủ.

Chinh phạt Sứ đồ cần lập đội để giảm thiểu sai số.

Cách Tư nôn nóng vào thành nhưng không đánh lại Sứ đồ.

Vì Sứ đồ là lãnh chúa nên có quân đội, Cách Tư tuy mạnh nhưng đối mặt với quân đội trang bị tinh lương và cung nỏ nên không thể tiếp cận tòa thành.

Hắn bị truy đuổi trối chết trong thành, hơn nữa trong thành không chỉ có Sứ đồ mà còn có lũ Thú quỷ chiến sĩ đã được cường hóa, chúng chiếm ưu thế tuyệt đối về số lượng.

Tại quán trọ, Ngải Lâm cũng đã đợi được hai đồng đội là Phù Lan và Vi Vi.

Nhiệm vụ lần này là ba người chúng ta.

Phù Lan nói: Tình báo thế nào.

Ngải Lâm báo cáo: Kẻ địch là Sứ đồ, Thú quỷ cường hóa và quân đội lãnh chúa.

Quân đội không biết lãnh chúa của họ là quái vật nên vẫn trung thành tuyệt đối.

Hơn nữa dân chúng cũng ủng hộ lãnh chúa này vì trước khi biến thành quái vật, ông ta rất được tôn trọng, luôn đi tiêu diệt dị giáo và chống xâm lược.

Dù sát phạt quyết đoán nhưng dân chúng rất ủng hộ vị lãnh chúa mạnh mẽ này.

Vậy nên nếu chúng ta chiến đấu với lãnh chúa, sẽ phải đối mặt với cục diện rất bất lợi.

Phù Lan quyết định: Vậy cũng phải đánh thôi, đi nào, vào thành trước rồi tính tiếp.

Mọi người đều biết Phù Lan có kinh nghiệm diệt Sứ đồ nên Ngải Lâm và Vi Vi đều nghe theo nàng.

Lãnh chúa vùng này là một Bá tước, quân đội của hắn vô cùng tinh nhuệ.

Tử dân cũng rất tôn trọng hắn, nhưng gần đây tình hình có sự thay đổi, bởi vì Bá tước liên tục lấy danh nghĩa truy bắt dị giáo đồ để bắt giữ bách tính trong thành và tiến hành xử tử.

Tháng này đã là người thứ năm, tần suất quá dày đặc.

Tử dân bắt đầu bán tín bán nghi, không xác định được vị lãnh chúa đại nhân của họ đang làm gì.

Trước đây tuy hắn cũng lãnh khốc truy bắt dị giáo đồ và kẻ xâm nhập, nhưng đó chỉ là những người lạ bên ngoài thành thị, hơn nữa cũng không thường xuyên.

Hiện tại lại càng lúc càng thường xuyên, người bị bắt đều là những người bên cạnh họ, khiến ai nấy đều cảm thấy sợ hãi.

Khi xử tử tù phạm thứ năm, Cách Tư đã đến hiện trường và đánh nhau một trận với quân đội của lãnh chúa đại nhân.

Việc này không hề dễ dàng, bởi vì chi quân đội này rất mạnh, cung thủ nhanh chóng chiếm lĩnh cao điểm, đồng thời bộ binh cũng hình thành tư thế bao vây, có thể thấy họ đều là những kẻ thân kinh bách chiến.

Cách Tư tuy mạnh nhưng cũng không phải vô địch, đối mặt với hơn ba mươi kẻ thù mặc trọng giáp, lại còn là sự phối hợp giữa cận chiến và tầm xa, hắn chỉ có thể tránh mũi nhọn.

May mắn thay, hắn nhận được sự trợ giúp từ một gã lùn xấu xí.

Chính xác mà nói, gã này không phải người lùn, chỉ là hai chân đã bị chặt đứt, cũng không phải bẩm sinh xấu xí, mà là nửa lớp da mặt đã bị lột sạch.

Gã này giúp đỡ vì hy vọng Cách Tư sẽ giết chết Bá tước.

Bởi vì lão biết Bá tước là một con quái vật.

Nguyên lai người đàn ông này vốn là bác sĩ trong thành, lão vẫn luôn giúp Bá tước xử lý thi thể.

Bảy năm trước, tính tình Bá tước đại biến.

Trước kia tuy hắn cũng là kẻ ra tay tàn độc vô tình với kẻ thù, nhưng sau bảy năm trước, Bá tước thực sự đã điên rồi.

Thủ đoạn xử lý kẻ thù càng thêm tàn bạo, thậm chí chuyên môn chuẩn bị một tầng hầm, giống như lò mổ treo kẻ thù lên, thay vì nói là nghiêm hình bức cung, chi bằng nói là đùa giỡn, hành hạ họ cho đến chết.

Vị bác sĩ thực sự không chịu nổi nữa, định dẫn cả nhà bỏ trốn, nhưng cuối cùng bị bắt lại.

Kết quả là vợ và con trai bị giải phẫu ngay trước mắt lão, sau đó còn bị Bá tước ăn thịt.

Không sai, Bá tước đã triển hiện hình thái Sứ đồ trước mắt bác sĩ.

Khi đó bác sĩ cũng thoi thóp, cuối cùng nhờ giấu thuốc giả chết trong răng mà thoát được một kiếp, nhưng cũng biến thành bộ dạng tàn phế như hiện nay.

Lão trốn trong đường cống ngầm, căn bản không dám lên phố.

Lần này thấy Cách Tư cứng cỏi như vậy, trực tiếp khiêu khích Bá tước, bác sĩ hy vọng Cách Tư có thể giết chết Bá tước, đồng thời lão còn đưa cho Cách Tư xem món đồ mình trộm được từ tòa lâu đài Bá vương chi noãn.

Cách Tư biết đây là chìa khóa để mở ra thứ nguyên, đi gặp Thần chi thủ, đáng tiếc không biết dùng thế nào.

Năm đó Cách Lý Phỉ Tư chính là dựa vào Bá vương chi noãn để phát động Thực Chi Khắc, hiến tế toàn bộ Ưng Chi Đoàn.

Ngọn lửa giận dữ ngay lập tức nuốt chửng Cách Tư.

Nhưng trước khi Cách Tư lên đường khiêu chiến Bá tước, những binh sĩ Thú Quỷ được Bá tước cường hóa đã tìm thấy hắn trước.

Sau trận đại chiến, vị bác sĩ bị bắt và sắp bị xử quyết.

Tiểu tinh linh Ba Khắc cũng bị bắt, bị coi là món quà tặng cho con gái của Bá tước.

Chương 2390

Bá tước đối với con gái rất tốt, chỉ là không cho phép cô ra khỏi cửa, vì hắn biết bên ngoài toàn là kẻ xấu, hắn phải bảo vệ con gái mới được.

Ba Khắc lại cổ vũ cô gái phải bước ra ngoài, vì nó thấy được cô rất ngưỡng mộ bầu trời bên ngoài.

Vào ngày bác sĩ sắp bị xử quyết, ba nữ chiến binh Đại kiếm rực rỡ đã đến cổng thành, dắt ngựa chậm rãi tiến vào thành thị u ám này.

Binh sĩ lập tức đến pháp trường bẩm báo.

Lúc này bách tính trong thành cũng tụ tập tại pháp trường, họ không ngờ mới qua vài ngày lại bắt đầu chém đầu.

Ngay cả vị linh mục già của Pháp Vương Đình cũng cảm thấy quá thường xuyên.

Tuy lãnh chúa tích cực truy bắt mật thám, giết dị giáo đồ vốn là chuyện đáng mừng, nhưng linh mục già biết những người này căn bản không phải mật thám hay dị giáo đồ, họ chưa từng bị thẩm vấn, cũng không có chứng cứ xác thực.

Loại tội danh không đâu này, ngay cả linh mục cũng nhìn không lọt mắt, chỉ cảm thấy lãnh chúa càng lúc càng tàn bạo.

Kẻ xấu xí bị xử tử hôm nay mà nói là mật thám sao.

Loại người nổi bật thế này đi đến đâu người ta cũng tránh xa, ai sẽ kể bí mật cho lão.

Bảo lão là dị giáo đồ.

Trông xấu thế này, e là dị giáo đồ cũng chẳng nhận.

Nhưng lãnh chúa không quan tâm, hắn chỉ muốn giết.

Bách tính biểu tình rất phức tạp, một mặt họ vẫn tin lãnh chúa đang bảo vệ mình, mặt khác họ không thể không hoài nghi liệu lãnh chúa có bắt nhầm người hay không.

Vị bác sĩ thì không sợ chết, lão sống thế này cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Khi biết Cách Tư có ý định giết lãnh chúa, lão đã gửi gắm hy vọng phục thù vào Cách Tư.

Nếu là người đàn ông như Cách Tư, nhất định sẽ liều mạng đánh đổi tất cả để giúp lão báo thù.

Ấn ký của Cách Tư âm ỉ đau nhức, hắn cũng đứng trong đám đông.

Hắn thấy bác sĩ rất thản nhiên, không khỏi nghĩ rằng mình lại phải gánh thêm một phần phẫn nộ, và Thần chi thủ lại tạo ra thêm một bi kịch.

Lúc này binh sĩ chạy đến bẩm báo lãnh chúa rằng Đại kiếm đã tới, hơn nữa còn là ba người.

Vị lãnh chúa vai u thịt bắp không khỏi ngẩng đầu nhìn, Đại kiếm đã đứng ở vòng ngoài pháp trường.

Ba vị Đại kiếm xinh đẹp vừa xuất hiện, bách tính xung quanh lũ lượt tránh đường.

Cách Tư cũng nhìn thấy họ, không ngờ họ lại thực sự đi theo nhóm.

Đây chính là Đại kiếm sao.

Không ít người chỉ nghe qua lời đồn, đây là lần đầu tiên thực sự thấy Đại kiếm bằng xương bằng thịt.

Quả nhiên đều là tóc vàng mắt bạc, thân hình cao ráo, khôi giáp vừa vặn làm nổi bật những đường cong tuyệt mỹ.

Lãnh chúa nhìn họ với vẻ không hoan nghênh, đang lúc hành hình, thật là mất hứng.

Các binh sĩ vũ trang đầy đủ xếp thành một hàng, chắn trước mặt ba vị Đại kiếm.

Họ nhìn lãnh chúa, sẵn sàng tung đòn tấn công bất cứ lúc nào.

Lãnh chúa không định tự mình ra tay, chỉ cần để binh sĩ chiến đấu là được, dù sao binh sĩ chết bao nhiêu cũng chẳng sao.

Giết.

Binh sĩ xông lên, nhưng ba vị Đại kiếm không cho họ cơ hội, họ đồng thời nhảy vọt lên cao năm sáu mét, vượt qua các binh sĩ, rút kiếm chém về phía lãnh chúa, phá hủy luôn cả lán che của hắn.

Oanh.

Ba thanh kiếm hạ xuống nhưng như đánh vào bông.

Đối mặt với nguy cơ, lãnh chúa lộ ra hình thái Sứ đồ của mình, là một con sâu róm khổng lồ.

Lãnh chúa biến thành quái vật rồi sao.

Tất cả mọi người đều ngây dại, sau giây phút chết lặng là tiếng la hét tháo chạy.

Mọi người đều hoảng loạn, chỉ có Cách Tư đi ngược dòng người tiếp cận chiến trường.

Hắn không ngờ các chiến binh Đại kiếm chỉ một hiệp đã ép được kẻ địch lộ ra hình thái Sứ đồ, xem ra hắn đã xem thường họ rồi.

Hắn cũng phải gia nhập chiến trường.

Đại kiếm.

Bá tước vô cùng phẫn nộ, những Đại kiếm này thực sự khiến hắn khó chịu: Ta sẽ giết sạch các ngươi.

Oanh, thân thể hắn như lò xo, từ trong ra ngoài phát động sức mạnh đẩy lui ba thanh kiếm.

Thân hình khổng lồ hiện ra, những cái chân của sâu róm hóa ra toàn là những cánh tay người, lúc này đang cầm vũ khí tấn công Đại kiếm.

Có ít nhất mười mấy cánh tay, tấn công loạn xạ, không theo quy tắc nào, nhưng tiếng chém giết vang dội có thể chém đứt cả đá.

Cảm nhận được chưa.

Đây là sức mạnh thần ban cho ta, lũ đàn bà các ngươi không thể kháng cự ý chí của thần.

Bá tước gào thét.

Linh mục đứng bên cạnh há hốc mồm, lão không biết thần có thể biến người thành quái vật.

Tuy biết Bá tước là tín đồ trung thành của Pháp Vương Đình, nhưng chưa bao giờ nghĩ Bá tước lại trở nên to lớn và xấu xí như vậy.

Ba vị Đại kiếm vẫn an nhiên vô sự giữa vòng vây của mười mấy món vũ khí, họ không bị thương, chỉ đang tìm kiếm sơ hở.

Kẻ địch căn bản không có cổ, đầu và thân hoàn toàn là một khối.

Lúc này, một bóng đen vọt ra, Trảm Long Đại Kiếm bổ thẳng vào mặt quái vật.

Kiếm sĩ đen.

Bá tước không ngờ lúc này kiếm sĩ đen lại nhảy ra, nhưng hắn vẫn tránh được đòn tấn công, chỉ bị chém mất nửa khuôn mặt, loại vết thương nhỏ này không thấm tháp gì.

Bá tước nổi giận, phân ra hai cánh tay tấn công Cách Tư.

Tuy nhiên, đúng lúc này, ba vị Đại kiếm đột ngột gia tốc, tránh né đòn tấn công và chặt đứt tay hắn.

Tay Bá tước dù nhiều cũng không chịu nổi cách họ chặt như vậy.

Chẳng mấy chốc Bá tước chỉ còn lại cái thân xác đồ sộ, hắn cảm thấy rất đau, nhưng vẫn không chết được vì những vết thương này đều có thể phục hồi.

Nhưng cứ để bốn người vây đánh thế này cũng không phải cách.

Hắn không thể chết, hắn chết rồi thì con gái phải làm sao.

Ý chí chiến đấu của Bá tước bùng nổ.

Lãnh chúa biến thành quái vật, bách tính lũ lượt tháo chạy.

Trên chiến trường, với sự góp mặt của ba Đại kiếm và Cách Tư, Sứ đồ biến thân cũng bắt đầu không chống đỡ nổi.

Sứ đồ nhớ về con gái mình, nhớ về vận rủi bảy năm trước.

Đây đại khái là những thước phim cuộc đời hiện về trước khi chết.

Chương 2391

Hóa ra trước đây Bá tước thường xuyên đi đánh trận, nên người vợ xinh đẹp ở nhà đã cắm sừng hắn, mà không phải sừng bình thường, mà là kiểu vận động tập thể không thể miêu tả của tà giáo.

Lãnh chúa nỗ lực đánh đuổi dị giáo đồ, bảo vệ lãnh thổ, vậy mà vợ hắn lại ngay trong lâu đài của hắn, ngay tại hậu phương của hắn mà sùng bái tà giáo.

Lại còn bất trung với hắn.

Lúc đó lãnh chúa cầm kiếm xông vào, gặp người là chém, cuối cùng chỉ còn lại người vợ.

Tất cả bắt đầu từ việc lãnh chúa về nhà sớm.

Tóm lại ngày đó là thời khắc chuyển biến của lãnh chúa.

Trên chiến trường hắn cũng từng giết người, nhưng chưa bao giờ điên cuồng như ngày hôm đó.

Những kẻ tà giáo đồ kia không có giáp, không có vũ khí, một kiếm một mạng.

Cuối cùng lãnh chúa định chém chết vợ, nhưng hắn không nỡ ra tay vì quá yêu nàng.

Lúc này người vợ nhìn thấu ánh mắt của lãnh chúa, như muốn nói rằng hắn cũng chỉ đến thế mà thôi.

Sau đó lãnh chúa định tự sát nhưng cũng không xuống tay được, đúng lúc này Bá vương chi noãn khởi động.

Lãnh chúa cũng không biết cái Bá vương chi noãn này từ đâu ra, là chiến lợi phẩm của hắn hay là đồ của lũ tà giáo mang tới, tóm lại nó đã khởi động.

Hắn gặp được Thần chi thủ, đó là năm quái nhân mặc áo đen cao thấp béo gầy, bốn nam một nữ.

Họ bảo Bá tước nói ra nguyện vọng.

Bá tước muốn thoát khỏi nỗi đau này, hắn cũng chẳng quan tâm Thần chi thủ là thần tiên hay ma quỷ, chỉ cần có thể triển hiện thần tích giúp hắn không còn đau khổ là được.

Thần chi thủ nói việc này đơn giản, chỉ cần Bá tước hiến tế lễ vật là có thể thực hiện.

Lễ vật này phải là thứ quan trọng nhất với hắn, là thứ như một phần cơ thể hắn, ví dụ như người vợ bên cạnh.

Lấy người phụ nữ này làm tế phẩm.

Bá tước đã hiến tế vợ mình, sau đó biến thành Sứ đồ.

Bá tước nhớ lại tất cả những gì xảy ra bảy năm trước.

Từ đó về sau hắn không còn cảm thấy đau đớn, hắn không còn giống phàm nhân, không còn cảm nhận được hỉ nộ ái ố của nhân gian, có thể tiến hành giải phẫu tàn bạo trên con người.

Chỉ có một điểm duy nhất là con gái, thứ duy nhất hắn không buông bỏ được chính là con gái, hắn phải bảo vệ con gái tránh xa thế giới bẩn thỉu này.

Nếu không, con gái cũng sẽ dẫm vào vết xe đổ của mẹ mình, đi quỳ lạy tà ma đầu dê.

Hắn chưa thể chết, phải bảo vệ con gái: Các ngươi đều chết đi.

Trên chiến trường, thân thể khổng lồ của Sứ đồ không ngừng quất mạnh, trực tiếp đánh lui Cách Tư, nhưng với Đại kiếm thì những đòn tấn công này đã không còn hiệu quả.

Phù Lan, Ngải Lâm, Vi Vi ba người từ ba hướng chém xuống, trực tiếp chặt Sứ đồ thành mấy đoạn.

Phụt, sắp thua rồi, máu tươi phun như suối, Sứ đồ rất khó chịu, hắn không muốn chết.

A.

Đột nhiên từ một bên truyền đến tiếng hét của thiếu nữ.

Hóa ra là con gái Bá tước, được tiểu tinh linh cổ vũ đã rời khỏi phòng.

Cô vốn tưởng thế giới bên ngoài chắc chắn rất thú vị, không ngờ vừa ra khỏi cửa đã thấy người cha biến thành quái vật, cả người sụp đổ.

Sự kỳ vọng trong lòng và hiện thực tàn khốc tạo nên khoảng cách khổng lồ, cô chỉ cảm thấy thế giới thật đáng sợ, cô muốn quay về phòng.

Con gái.

Khi Bá tước nhìn thấy con gái, trong lòng chỉ nghĩ phải bảo vệ cô, hắn phải giết sạch ngoại địch, hắn cần sức mạnh.

Bá vương chi noãn lại một lần nữa khởi động.

Bá vương chi noãn mà Cách Tư lấy được từ bác sĩ mở ra, tất cả mọi người trên chiến trường: Đại kiếm, Cách Tư, Bá tước, cô gái, tiểu tinh linh toàn bộ bị cuốn vào vòng xoáy U giới.

Sau đó họ thấy một không gian thứ nguyên chồng chéo, đảo lộn đầy những hành lang và cầu thang.

Ở đây không chịu ảnh hưởng của trọng lực, năm Thần chi thủ đứng trên các mặt phẳng khác nhau, có kẻ đảo ngược, có kẻ thẳng đứng, có kẻ nằm ngang.

Năm người nhìn phàm nhân tiến vào thứ nguyên, biết lại là vị Bá tước này.

Vị Bá tước này tình cảm thật là mãnh liệt.

Lần trước hiến tế vợ, lần này là muốn hiến tế con gái rồi.

Cách Lý Phỉ Tư.

Lúc này ngay lúc này, ấn ký sau gáy bỏng rát nhắc nhở Cách Tư rằng kẻ thù đang ở ngay trước mắt.

Lúc này Cách Lý Phỉ Tư đã thay một bộ đồ da đen, đội mũ bảo hiểm che kín mặt, nhưng Cách Tư nhận ra hắn ngay lập tức, kẻ thủ ác của Thực Chi Khắc.

Không nói hai lời, xung kích.

Tuy nhiên Cách Tư chỉ là một phàm nhân, còn Cách Lý Phỉ Tư đã trở thành đại lý của thần, bao tay trắng của thần, hắn chỉ cần giơ tay là có thể cách không đánh bay Cách Tư.

Bất kể Cách Tư xung kích bao nhiêu lần cũng không có tác dụng.

Nói ra nguyện vọng của ngươi đi.

Ở phía bên kia, một Thần chi thủ lộ não nói với Bá tước.

Hãy giết họ đi, xin hãy giúp ta giết những kẻ thù này.

Bá tước nói.

Việc này không thể làm được.

Thần chi thủ cũng có quy tắc của riêng mình, không phải nguyện vọng nào cũng có thể thực hiện: Cảm xúc mở ra không gian này là nỗi sợ hãi cái chết của ngươi, chứ không phải sự thù hận kẻ địch, nên chúng ta không thể giết kẻ địch thay ngươi.

Các cô gái Đại kiếm đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Phù Lan bày tỏ vận khí của mình thật không tốt, lần đầu thảo phạt gặp phải chiến sĩ bất tử, lần thứ hai thảo phạt lại gặp trực tiếp Thần chi thủ.

Rõ ràng Địch Ni Toa lão sư đã nói Thần chi thủ hầu như không bao giờ gặp đối thủ mà.

Nhưng đã gặp rồi thì cứ để cô thử thực lực của Thần chi thủ xem sao: Các ngươi yểm hộ ta, ta phải mở cánh cửa thứ hai.

Hai người kia gật đầu, lấy ra Thái Dương tinh hoa, đồng thời ném cho Cách Tư một bình nguyên tố.

Ngải Lâm nói: Hiện tại chúng ta phải hợp tác, bất kể anh và hắn có thù hận gì, đều đừng hành động theo cảm tính, chỉ dựa vào phẫn nộ không giải quyết được vấn đề, chúng ta phải bình tĩnh.

Điểm này cũng là do Địch Ni Toa dạy họ, ba vị Đại kiếm quả thực thể hiện rất tốt, đối mặt với cường địch vẫn giữ vững tố chất tâm lý xuất sắc, không hề sợ hãi hay nôn nóng mà bình tĩnh đối địch.

Mọi người đều nhìn Phù Lan, vì từ trên người cô truyền đến hơi thở mạnh mẽ.

Cách Tư uống bình nguyên tố, thể lực và vết thương đều hồi phục.

Oanh.

Cánh cửa thứ hai mở ra, Phù Lan một lần nữa khoác lên mình Nha Lang Chi Giáp, đồng hồ đếm ngược chín mươi chín giây bắt đầu.

Từng giây đều quý giá, tấn công.

Thần chi thủ chưa bao giờ thấy loại sức mạnh này, Cách Lý Phỉ Tư dùng chiêu cũ, giơ tay phát động tấn công cách không.

Phù Lan đang ở giữa không trung không còn đường tránh, nhưng cô rút kiếm chém mạnh, chiêu thức vô hình của Thần chi thủ vậy mà bị cô phá vỡ, sau đó tay trái rút ngân kiếm, giáng một đòn vào Cách Lý Phỉ Tư đang ở gần đó.

Oanh long, như sấm sét nổ vang, ánh mắt Cách Lý Phỉ Tư co rụt lại, không khỏi lùi bước né tránh.

Các Thần chi thủ khác cũng không khỏi chấn kinh, vì Phù Lan vừa rồi vẫn là một phàm nhân không đáng kể, sao đột nhiên lại trở nên mạnh mẽ như vậy.

Đạo lý gì đây, lẽ nào sau lưng họ cũng có ý chí của thần.

Cách Lý Phỉ Tư đổi sang một mặt phẳng khác, đứng xa cùng các Thần chi thủ khác để quan sát sự thay đổi của Phù Lan.

Đây là sức mạnh U giới, nhưng cô ta không phải ma nữ, cũng không phải nguyên tố chi lực, năng lực thật kỳ quái.

Thần chi thủ cũng nhìn không thấu, nhưng không gian này do họ chi phối, chỉ cần họ muốn trốn, kẻ địch không thể làm tổn thương họ.

Chương 2392

Cách Tư mở cánh tay máy, trực tiếp khai hỏa, nhưng pháo bắn ra lại không chạm tới kẻ địch.

Cách Tư nghiến răng nghiến lợi nhưng bất lực, đối phó với Thần chi thủ, thủ đoạn thông thường quả nhiên không có tác dụng.

Việc nhân loại xâm nhập U giới là có tồn tại, ví dụ như ma nữ, họ tiến vào tầng đầu tiên của U giới giao lưu với các nguyên tố tinh linh để nhận sự giúp đỡ, tăng cường chiến đấu lực.

Nhưng sức mạnh đó suy cho cùng không phải của chính con người mà là của nguyên tố.

Nhưng lúc này sự biến hóa của Đại kiếm Phù Lan tuyệt đối không phải nguyên tố, mà là một loại biến hóa tương tự Thần chi thủ.

Đó là mượn dùng sức mạnh tầng sâu của U giới, ngay cả Thần chi thủ cũng nhìn không thấu.

Xem ra cô ta không duy trì được lâu, dù sao sức mạnh U giới đối với nhân loại là quá lớn lao.

Thần chi thủ lộ não nói.

Nhưng Thần chi thủ cũng không còn nhiều thời gian, những luồng ám lưu tầng sâu đang cuộn trào, ám lưu bị thu hút bởi oán niệm của Bá tước, tìm đến để hấp thụ hắn.

Nói ra đi, giao ra tế phẩm, nếu không ngươi sẽ bị luồng ý thức ám lưu này thôn phệ, lúc đó sẽ hoàn toàn biến mất.

Thần chi thủ nói với Bá tước lần cuối: Giống như năm đó ngươi đã làm với vợ mình, hiện tại hãy giao ra tế phẩm quan trọng nhất đối với ngươi đi.

Hiển nhiên là đang nói đến con gái hắn.

Con gái Bá tước đã ngơ ngác, vạn lần không ngờ thế giới bên ngoài lại đáng sợ như vậy, cha mình là quái vật, mẹ cũng bị cha giết.

Cô chỉ muốn trốn về phòng mình, không muốn để tâm đến những hỗn loạn này.

Đáng tiếc mọi thứ đã không thể quay lại.

Bá tước đang đấu tranh, nhưng cuối cùng vẫn không hiến tế con gái, bị ám lưu nuốt chửng.

Kẻ mở ra thứ nguyên đã chết, thứ nguyên cũng đóng lại.

Năm Thần chi thủ nhìn về phía Đại kiếm, nhìn về phía Phù Lan đã khôi phục diện mạo cũ.

Chín mươi chín giây thực sự không nhiều, lúc này các Đại kiếm cũng không cách nào tiếp tục tấn công Thần chi thủ, vì những ám lưu này đã nhắm vào họ, muốn kéo họ vào sâu trong U giới.

Thái Dương tinh hoa.

Ba người đồng thời sử dụng Thái Dương tinh hoa, ánh mặt trời mãnh liệt đẩy lùi ám lưu.

Khi mọi người định thần lại từ ánh sáng, họ đã trở về thực tại.

Mọi thứ vừa rồi như một cơn ác mộng hư ảo không có thực cảm.

Cô gái đang khóc nức nở, cô muốn tự sát, muốn trốn chạy khỏi thế giới hiện thực mang lại cho cô quá nhiều đau khổ.

Đối với một thiếu nữ mười mấy tuổi, trải nghiệm của cô quả thực hơi thê thảm.

Hiện tại cô chỉ nghĩ nếu mình không rời khỏi phòng thì đã không gặp phải những chuyện này.

Khóc thầm không thành tiếng, Cách Tư chẳng quan tâm sống chết của cô gái, người thảm hơn cô có đầy rẫy ngoài kia.

Chỉ cần rời khỏi lâu đài ra ngoài xem, người ăn không no có, người mặc không ấm có, người bán rẻ thân xác để cầu sinh tồn cũng có, chuyện cô gặp phải chỉ là mức độ cha mẹ cãi nhau rồi lần lượt qua đời mà thôi.

Vì thế Cách Tư lãnh đạm quay người, cầm lấy Bá vương chi noãn, tiếp tục bước lên con đường phục thù.

Đợi đã, cái này đưa cho anh.

Là Ngải Lâm gọi Cách Tư lại, đưa một bình Thái Dương tinh hoa cho hắn.

Cách Tư không hiểu tại sao, nhưng vẫn nhận lấy.

Hắn không nói gì, quay người rời đi.

Ba Khắc còn muốn an ủi cô gái một chút, nó cảm thấy Cách Tư quá lãnh huyết: Sao chúng ta có thể bỏ đi như vậy.

Nó còn có chút áy náy vì chính nó đã cổ vũ cô rời khỏi phòng.

Đại kiếm sẽ xử lý.

Cách Tư tin rằng Đại kiếm có thể xử lý tốt cô gái, vì hắn thấy được trải nghiệm trước đây của các Đại kiếm chắc chắn cũng rất thảm, nên họ và cô gái có tiếng nói chung.

Ba Khắc quay đầu nhìn lại phía sau, bóng lưng của ba vị Đại kiếm giống như một bức tường thành an toàn, nó không khỏi hỏi: Đại kiếm rốt cuộc là sự tồn tại thế nào, tư thái đó không giống con người.

Cách Tư cũng không hiểu, nhưng cũng không hỏi, Đại kiếm ra sao không liên quan đến hắn, thù của hắn phải tự hắn báo.

Cô gái thì sống dở chết dở, nhưng bọn Phù Lan lại thấy được cô căn bản không có dũng khí đó.

Đứng lên đi, cha mẹ cô đều đã chết rồi, từ nay về sau cô chỉ có thể dựa vào chính mình.

Ngải Lâm nói.

Nhưng cô gái lại giận dữ nhìn Đại kiếm, lúc này cô thực sự không biết nên hận ai, hận chính mình đã rời khỏi phòng, hận cha mẹ đã bước vào con đường tà đạo, hay hận các Đại kiếm và Cách Tư đã đâm thủng chân tướng.

Bốp.

Vi Vi vung tay tát đối phương một cái: Thái độ đó là sao, tại sao không có dũng khí đối diện chân tướng.

Cô tưởng cô thảm lắm sao.

Cho dù không có cha mẹ, cô vẫn ăn ngon mặc đẹp, đừng có khóc lóc sướt mướt, đừng có làm vẻ như cả thế giới nợ cô.

Chuyện này là cha cô làm sai, nên phải nhận trừng phạt thích đáng, cô nên rút ra bài học chứ không phải đi thù hận người khác.

Phù Lan và Ngải Lâm đều nhìn Vi Vi, biết Vi Vi không ưa cái vẻ mặt quý tộc đó, rõ ràng là người hưởng lợi từ sự tàn ác của ác ma, vậy mà lại làm ra vẻ mặt người bị hại, khiến người ta buồn nôn.

Biểu cảm của cô gái lúc này vô cùng chấn kinh, vì ngay cả cha cô cũng chưa từng đánh cô.

Tốt nhất cô hãy quản lý tốt thành phố này, nếu không lần tới chúng tôi quay lại, người bị chém sẽ là cô đấy.

Vi Vi đe dọa: Đại kiếm chúng tôi không chỉ chém Sứ đồ, đối với những kẻ giàu mà không nhân đức, làm chỗ dựa cho hổ dữ, chúng tôi cũng đối xử công bằng như nhau.

Cô gái quả nhiên không muốn chết, bị đe dọa như vậy liền run rẩy, hoàn toàn không còn vẻ sống dở chết dở lúc nãy.

Ngải Lâm nói: Hãy sống cho tốt đi, đã biết đi vào tà đạo sẽ mang lại đau khổ, vậy cô nên dẫn dắt bách tính đi theo con đường chính quy.

Một người đóng vai ác, một người đóng vai thiện.

Nước mắt cô gái rơi lã chã, cô khóc nói: Tôi căn bản không biết phải làm sao, cha tôi đều đã biến thành quái vật mà vẫn không tiêu diệt được tà giáo đồ, tôi thì có thể làm gì.

Cô đang cầu cứu, vì nỗi sợ của cô ngoài việc trở thành trẻ mồ côi ra, còn là sự mờ mịt về tương lai.

Cô căn bản không biết đối mặt thế nào với đống hỗn độn cha cô để lại.

Trong thời đại này, làm quý tộc cũng bấp bênh, có thể bị kẻ thù trong bóng tối hạ bệ bất cứ lúc nào.

Các Đại kiếm cũng không biết cách cai trị quốc gia, họ chưa từng học qua.

Hô hô, hiện tại đến lượt ta ra sân rồi.

Ngay lúc họ đang thúc thủ vô sách, Đỗ Lan đột nhiên từ trên cao nhảy xuống, tiếp đất một cách hào hoa.

Đỗ Lan lão sư.

Không ngờ Đỗ Lan lại đến, cả ba Đại kiếm đều rất vui mừng.

Về việc giải quyết vấn đề tà giáo đồ, ta rất rành.

Đỗ Lan nói: Nói trắng ra là do ăn no rỗi việc, cộng thêm quá áp bức.

Nhiều hành vi phóng đãng thay vì nói là tà giáo đồ, chi bằng nói là không phù hợp với xu hướng chính của xã hội, trái với quan hệ sản xuất hiện tại.

Vì thế chúng ta phải khai thông, chặn không bằng dẫn.

Đỗ Lan tiếp nhận nhiệm vụ giáo đạo cô gái, ba Đại kiếm có thể trở về khu vực của mình để tiếp tục công tác.

Cô gái ngơ ngác nhìn Đỗ Lan, tỏ ý ông là ai, lời ông nói sao cô hoàn toàn không hiểu.

Dù không hiểu, lời Đỗ Lan vẫn là đúng.

Pháp Vương Đình có thể quảng bá rộng rãi chắc chắn là phù hợp với lợi ích của một bộ phận người hưởng lợi, còn sự phóng túng của tà giáo đồ chắc chắn cũng phù hợp với lợi ích của một bộ phận người khác.

Vì vậy Pháp Vương Đình khó lòng triệt tiêu tà giáo đồ, và tà giáo đồ càng không thể lật đổ Pháp Vương Đình.

Bất kể là Pháp Vương Đình hay tà giáo đồ, mâu thuẫn chủ yếu nằm ở các nhóm lợi ích khác nhau.

Tập thể lợi ích của Pháp Vương Đình chủ yếu là giai cấp kỵ sĩ, giai cấp quý tộc.

Còn tà giáo đồ chủ yếu đại diện cho thị dân thành thị, cũng như những người tìm kiếm định vị bản thân mới, lại không muốn tuân theo quy tắc cũ.

Cái gọi là tôn giáo, là một loại định vị danh tính mới.

Con người sinh ra đã là con trai, con gái, cháu trai, cháu gái, chị em, anh em, có định vị danh tính tự nhiên.

Bước chân vào xã hội lại trở thành ông chủ, nhân viên, nông dân,

V. V.

Chương 2393

Nhưng sau khi gia nhập tôn giáo, những danh tính này biến mất, có được danh tính tôn giáo mới, đó là con chiên của thần.

Như vậy những nhóm yếu thế thường ngày bị kỳ thị sẽ dễ dàng có được cảm giác ưu việt.

Mình tin thần nên là con chiên của thần, chỉ thấp hơn thần một chút xíu thôi, ai không tin thần đương nhiên đều là rác rưởi.

Trong các mối quan hệ xã hội bình thường không tìm thấy cảm giác ưu việt, thì tìm thấy sự thỏa mãn trong tôn giáo.

Hơn nữa quan hệ xã hội bình thường thường là cạnh tranh nội bộ involution, muốn ngóc đầu lên rất khó, nhưng quan hệ tôn giáo là sự bành trướng, chỉ cần không ngừng truyền giáo, không ngừng tiếp xúc người mới, cảm giác ưu việt có thể luôn được duy trì.

Pháp Vương Đình và tà giáo nguyên lý đều như nhau, nên Đỗ Lan có thể giúp đỡ.

Thực ra giải quyết vấn đề này rất đơn giản, chỉ cần cô đề xướng mọi người bình đẳng là được.

Đỗ Lan tung ra lời gây sốc, trực tiếp đề xuất biện pháp giải quyết vấn đề tôn giáo, đó chính là tuyên truyền mọi người bình đẳng trong lãnh thổ của cô gái, xóa bỏ phân biệt sang hèn.

Cô gái thắc mắc điều này có ý nghĩa gì.

Cô vẫn chưa biết trong thời đại này giữa người với người tồn tại sự khác biệt đáng sợ không thể vượt qua, nên mới có nhiều người dấn thân vào tôn giáo như vậy.

Tìm kiếm sự công nhận danh tính mới do tôn giáo ban tặng, đó là vạn vật bình đẳng dưới chân thần linh.

Đương nhiên tuy các tôn giáo khác nhau có khuôn khổ khác nhau, thực hiện cũng có thể khác nhau, nhưng trong giáo nghĩa ít nhất mọi người đều là con chiên của thần linh.

Tôn giáo là một loại công nhận danh tính mới, nên các quốc gia thương mại dùng nhất thần giáo làm cơ sở cho sự tin cậy, còn trong thời đại bóng tối quỷ thần hỗn loạn này, mọi người coi tôn giáo là nơi trú ẩn.

Nếu không gia nhập tôn giáo, mỗi người mở mắt ra sẽ ý thức được mình và con cháu mình đều là nô lệ của quý tộc, quý tộc muốn giết là giết, họ cũng không được có bất kỳ lời oán thán nào.

Hơn nữa còn phải đối mặt với đủ loại sưu cao thuế nặng, thổ phỉ và lính đánh thuê.

Cái cảm giác bị quý tộc, thổ phỉ, lính đánh thuê, liệt thân giẫm dưới chân không thở nổi đó, ai nếm trải mới biết.

Lúc này tôn giáo xuất hiện, bảo mọi người đều là con chiên của thần, một người bình thường nô lệ sao có thể không gia nhập.

Còn quý tộc phát hiện nô lệ đoàn kết lại dưới bóng tôn giáo, nếu hắn không gia nhập thì không thể cai trị nô lệ nữa, vậy hắn chẳng lẽ cũng phải gia nhập cùng.

Cứ thế tôn giáo ngày càng lớn mạnh.

Nhưng mọi người bình đẳng dưới chân thần linh, suy cho cùng chỉ là khẩu hiệu tuyên truyền tôn giáo.

Giáo nghĩa là một chuyện, thực hiện lại là chuyện khác.

Tôn giáo không có dũng khí thúc đẩy mọi người bình đẳng, nhưng mượn giáo nghĩa để vơ vét tiền bạc thì đảm lượng có thừa.

Vì thế một số thủ đoạn của Pháp Vương Đình còn cực đoan hơn cả tà giáo, người vô tội chết thảm trong các tòa án thẩm phán nhiều không kể xiết.

Vì vậy Đỗ Lan cho rằng chỉ cần cô gái thực hiện giáo nghĩa vào thực tế, thì Pháp Vương Đình và tà giáo sẽ tự khắc tan rã.

Thế là Đỗ Lan giải thích một hồi khiến những người có mặt đều hiểu rõ.

Phù Lan lúc đó cảm thấy việc này không thể làm được: Lão sư, nếu thực sự thực hiện giáo nghĩa, chẳng phải mọi người sẽ càng tin tưởng Pháp Vương Đình hơn sao.

Họ sẽ coi công lao của những thay đổi này đều là do thần linh ban ơn.

Đỗ Lan tặng Phù Lan một lời khen, cô quả thực đã chỉ ra cách tư duy của các tín đồ.

Mục tiêu của chúng ta không phải là tiêu diệt tôn giáo, mà là đối xử với tôn giáo một cách lý trí, khách quan và khoa học, từ đó giải cấu tôn giáo, giành lấy quyền giải thích giáo nghĩa.

Trên Trái Đất, sự trỗi dậy của Tân giáo ban đầu cũng có tác dụng thúc đẩy nhất định.

Tân giáo phản đối giáo đường, phản đối quyên góp tiền, cho rằng con người được xưng công chính nhờ đức tin, nghĩa là mỗi tín đồ đều có thể thông qua kinh văn để giải thích giáo nghĩa.

Như vậy sẽ giải cấu sự lũng đoạn của các linh mục đối với giáo nghĩa.

Trong thời đại bóng tối, việc này có ý nghĩa tiến bộ, chỉ là sau này vì ai cũng có thể giải thích giáo nghĩa nên dẫn đến hiểu sai càng lúc càng nhiều, tà giáo sinh ra cũng càng lúc càng nhiều.

Nhưng ở thế giới Berserk, giải cấu giáo nghĩa, khiến Pháp Vương Đình mất đi sự lũng đoạn đối với giáo nghĩa là rất cần thiết.

Vì trong tương lai, Cách Lý Phỉ Tư chuyển thế đầu thai xuống nhân gian chính là dựa vào Pháp Vương Đình để xây dựng nền tảng của hắn, mạo danh sứ giả của Pháp Vương Đình làm rất nhiều chuyện.

Đỗ Lan cũng là tùy cơ ứng biến, trước khi Cách Lý Phỉ Tư chi phối Pháp Vương Đình, phải giải cấu giáo nghĩa trước, phá bỏ lũng đoạn.

Giải cấu giáo nghĩa trong thời đại bóng tối này chắc chắn có tác dụng tích cực.

Đương nhiên vì thời đại này có quỷ thần hỗn loạn, số người hiểu sai giáo nghĩa chắc chắn sẽ không ít, nhưng đã có các cô gái Đại kiếm có thể nén sự hiểu sai đó xuống mức tối thiểu.

Tóm lại cô làm như vậy chắc chắn không sai.

Hơn nữa cô phải thân hành làm gương, dẫn dắt các quý tộc cùng làm.

Còn cụ thể làm thế nào, trước tiên chính là cải cách kinh tế, nghĩa là phải tái phân phối ruộng đất.

Hiện tại là thời đại phong kiến quý tộc, đất đai thuộc về quý tộc, Đỗ Lan đề nghị chia cho bách tính, sau đó đánh thuế đất.

Các quý tộc sẽ phát điên mất.

Không thể tưởng tượng nổi các quý tộc này sẽ phản kháng cô gái thế nào, Phù Lan cho rằng nếu làm theo lời Đỗ Lan nói, đầu của cô gái sẽ sớm bị các quý tộc chặt xuống treo lên tường thành.

Đỗ Lan nói: Tại sao hiện tại lính đánh thuê lại lợi hại như vậy.

Thực ra là vì rất nhiều lính đánh thuê vốn là con em quý tộc, nội bộ quý tộc cũng rất cạnh tranh.

Đất đai quý tộc chỉ có thể truyền cho con trưởng, nhưng quý tộc thường có vài đứa con, những đứa con không có đất, lại không có nghề nghiệp gì khác thì chỉ có thể đi làm lính đánh thuê, dù sao đa số quý tộc đều là quý tộc quân sự.

Cô có thể lợi dụng những người không có quyền kế thừa này để tịch thu đất đai của quý tộc, sau đó chia cho bách tính.

Đương nhiên cũng không được quên tịch thu luôn đất đai của Pháp Vương Đình.

Pháp Vương Đình không phải nộp thuế, đây cũng là một trong những lý do nhiều quý tộc gia nhập tôn giáo, đó là để trốn thuế.

Đỗ Lan nói chuyện nghe nhẹ nhàng như uống nước, nhưng Phù Lan biết việc này khó khăn nhường nào.

Vì cô xuất thân từ tiểu quý tộc, được giáo dục đầy đủ, chính vì không muốn chấp nhận hôn nhân liên minh quý tộc nên mới gia nhập Đại kiếm, cô hiểu rất rõ những thay đổi Đỗ Lan nói đáng sợ đến mức nào, nhưng nếu thực sự làm được thì cũng có thể mở ra một cảnh tượng mới.

Nếu quý tộc không chịu chấp nhận thì cứ chặt đi cho xong.

Dù sao chém đầu cũng là chủ đề chính của thời đại này, nhưng chém đầu nông nô không thể thay đổi thế giới, chém đầu vài quý tộc không chịu từ bỏ đất đai lại có thể thay đổi thế giới.

Vì thế cùng là chém đầu, cái sau vẫn có giá trị hơn.

Đỗ Lan nói.

Cô gái lơ mơ gật đầu, bảo thử xem sao.

Phù Lan nhìn bộ dạng cô gái là biết cô căn bản chưa hiểu những thay đổi Đỗ Lan nói đáng sợ thế nào.

Người bị thay đổi đầu tiên chính là cô gái, nếu cô đem chia đất đai đi, sau này cô sẽ không thể duy trì cuộc sống xa hoa được nữa.

Hơn nữa còn một vấn đề, Phù Lan không thể không nói: Nhưng hiện tại quan viên và binh sĩ đều là quý tộc, một khi bắt đầu thực thi chính sách, lúc đó quan viên và binh sĩ chắc chắn đều sẽ phản bội, cô ấy dựa vào cái gì để thực thi chính sách.

Ở Trái Đất, việc phát hiện ra Tân Lục Địa và Cách mạng Công nghiệp mới là nguyên nhân chính khiến quý tộc mất đi đất đai, thay thế quý tộc là các nhà tư bản mới nổi, nên khi quý tộc đổ đài, giai cấp mới có thể nhanh chóng tiếp quản.

Nhưng hiện tại không có Tân Lục Địa, càng không có Cách mạng Công nghiệp, sau khi diệt trừ quý tộc thì ai sẽ quản lý quốc gia.

Đỗ Lan nói đơn giản, đương nhiên là có thể thông qua khảo thí khoa cử.

Tại sao khu vực Thăng Long luôn có thể ổn định nhanh chóng sau khi thay triều đổi đại.

Chính là vì nguồn dự trữ nhân tài ở tầng lớp cơ sở cực kỳ nhiều, dù kết cấu vương triều cũ có bị phá hủy hoàn toàn, vương triều mới chỉ cần cầu hiền nhược khát là nhanh chóng có thể tuyển bạt nhân tài từ cơ sở.

Tuy nguồn dự trữ nhân tài cơ sở thời đại này rất ít, và đa số là tiểu quý tộc hoặc quý tộc sa sút, nhưng cũng tính là nhân tài, cứ mang ra dùng là được, sau đó phổ cập giáo dục, bồi dưỡng nhân tài bình dân.

Đương nhiên còn có thể chiêu mộ người từ nước ngoài, thời Xuân Thu Chiến Quốc chính là chơi như vậy, thế giới Berserk cũng có thể làm thế: Nhân tài cơ sở và nhân tài chiêu mộ nước ngoài, chỉ cần có ý tưởng thì nhân tài vẫn sẽ có thôi.

Ví dụ như ta đây, ta không ngại tự tiến cử mình, có thể làm tể tướng thúc đẩy biến cách.

Đến lúc thành công thì công lao tự nhiên thuộc về cô gái, nếu thất bại thì ta có thể đứng ra nhận tội thay.

Hễ là cải cách thì đều sẽ có đổ máu, nhà Tần có Thương Ưởng, nhà Hán có Triều Thác, Đỗ Lan bày tỏ mình sẵn sàng xả thân vì nghĩa.

Chương 2394

Đỗ Lan đã nói vậy, cô gái không có chút chủ kiến nào dường như cũng chỉ biết tin ông, cô yếu ớt nói: Hay là thử xem.

Cô căn bản không ý thức được những gì Đỗ Lan nói là chuyện có thể bay đầu như chơi.

Phù Lan cúi đầu ôm mặt, chỉ cảm thấy Đỗ Lan lão sư thực sự không phải người bình thường, nhưng nếu là ông thì có lẽ có thể quét sạch mây mù của thế giới này chăng.

Tuy Đỗ Lan muốn giải cấu giáo nghĩa của Pháp Vương Đình, nhưng muốn mọi người tự mình hiểu kinh văn, không nghe theo linh mục, thì tiền đề đầu tiên là mọi người phải biết chữ, đồng thời kinh văn phải được viết bằng ngôn ngữ bản quốc.

Thông thường các quốc gia khác nhau sẽ có văn tự khác nhau.

Nếu kinh văn được viết bằng tiếng nước ngoài, sẽ dẫn đến tầng lớp cao tầng lấy việc học ngoại ngữ làm vinh, lấy văn tự bản quốc làm sỉ.

Ở Trái Đất, từng có một thời gian nổ ra phong trào dịch kinh văn ở các nước, dịch tiếng Latinh sang ngôn ngữ của mình, sau đó chủ nghĩa dân tộc mới trỗi dậy.

Ở thế giới Berserk không có vấn đề này, mọi người đều nói cùng một thứ tiếng, thậm chí ngay cả kẻ thù lớn nhất của vương quốc Midland là đế quốc Kushan cũng nói cùng ngôn ngữ, tuy thần linh họ tin thờ khác nhau, nhưng giao tiếp không thành vấn đề, không tồn tại vấn đề dịch kinh văn.

Vì thế chỉ cần nâng cao tỷ lệ biết chữ của bách tính, sẽ rất dễ dàng để họ tự học nội dung kinh văn tại nhà.

Còn về vấn đề đất đai, thu hồi toàn bộ đất đai của đại quý tộc và Pháp Vương Sảnh, trước tiên phải lôi kéo tiểu quý tộc và dự trữ nhân tài.

Việc này vốn dĩ có thể mất mười năm, thậm chí hai mươi năm, ngay cả một minh quân cũng không thể làm xong trong một sớm một chiều, huống chi là một vị lãnh đạo không có căn cơ, không có sự ủng hộ như con gái Bá tước.

Tuy nhiên chỉ một hai năm nữa là Cách Lý Phỉ Tư sẽ xuất hiện, không có nhiều thời gian như vậy, nên Đỗ Lan cũng hơi nhúng tay một chút, nâng cao chỉ số mị lực của cô gái.

Khiến nhan sắc của cô được mọi người sùng bái, khiến giọng nói của cô trở thành mệnh lệnh khó cưỡng lại, xây dựng uy tín cho cô bằng cách nhanh nhất và thô bạo nhất.

Vô cùng hiệu quả, sau khi nâng cao chỉ số mị lực, những thanh niên xung quanh đều không tự chủ được mà đoàn kết bên cạnh cô, nghe theo mệnh lệnh cải cách của cô.

Trong vòng một tháng, cô đã tổ chức được đội ngũ và quân đội của riêng mình.

Đội ngũ này có tiểu quý tộc, bình dân, người nước ngoài, v. v.

Trong quân đội có một lượng lớn thứ dân và con thứ hưởng ứng lời kêu gọi.

Sau đó là giương cao đại kỳ Xưng công chính nhờ đức tin, cũng như mọi người bình đẳng, quán triệt tôn chỉ giáo nghĩa, bắt đầu con đường thay đổi.

Quốc gia Bá tước nhỏ bé này bỗng chốc thể hiện chiến đấu lực mạnh mẽ, những vấn đề mà Bá tước trước đây không giải quyết được đều được cô gái giải quyết sạch sẽ.

Nghe nói đến đây là có ruộng cày, có cơm ăn, các nạn dân lũ lượt kéo đến lánh nạn.

Cô gái chia đất cho họ khai hoang, nạn dân cũng ở lại tiếp nhận sự lãnh đạo của cô.

Pháp Vương Đình chấn nộ, vì cô gái không những tịch thu đất đai thuộc về Pháp Vương Đình, mà còn phớt lờ thực tế linh mục không phải nộp thuế, đánh mạnh vào uy tín của Pháp Vương Đình.

Hơn nữa còn tung ra đại kỳ Xưng công chính nhờ đức tin, mọi người bình đẳng, khuyến khích tín đồ không nộp tiền không nộp lương, không nể mặt linh mục.

Chuyện gì cũng có giới hạn của nó.

Ngay lập tức, Kỵ sĩ đoàn Trừng phạt của Pháp Vương Đình rục rịch, chuẩn bị lấy cô gái ra để răn đe.

Pháp Vương Đình phát hịch văn rộng rãi, chuẩn bị đại quân.

Thánh Thiết Tỏa Kỵ sĩ đoàn cũng nhận được lệnh từ Pháp Vương Đình.

Họ vốn đang thực hiện nhiệm vụ truy bắt Kiếm sĩ đen, mắt thấy sắp bắt được rồi, không ngờ Pháp Vương Đình lại lệnh cho họ quay đầu đi tham gia thánh chiến, thảo phạt dị đoan.

Đoàn trưởng Kỵ sĩ đoàn này là một đại tiểu thư tóc vàng, cô có thể làm đoàn trưởng là vì nhà cô có tiền, nên Kỵ sĩ đoàn này do nhà cô bỏ tiền ra thành lập, treo danh nghĩa dưới Pháp Vương Đình.

Đoàn trưởng là đại tiểu thư của gia tộc, hai phó thủ bên cạnh đều là gia thần của gia tộc.

Kỵ sĩ đoàn này ưu tiên nghe lệnh đại tiểu thư chứ không phải Pháp

Vương Đình.

Vị Theresia này không phải nhân vật đơn giản đâu, tuổi còn nhỏ hơn đại tiểu thư mà gây ra chuyện lớn quá.

Hiện tại Thánh Thiết Tỏa Kỵ sĩ đoàn đang hạ trại, hai vị gia thần đang cùng nhau thảo luận.

Hai vị gia thần, một người là kỵ sĩ thấp béo chắc nịch Azan, một người là kiếm sĩ mắt híp mặc giáp da Serpico.

Cả hai đều có đầu óc và kiến thức hơn đại tiểu thư, nên hiểu rất rõ con gái Bá tước thực sự đã đâm thủng trời rồi.

Pháp Vương Đình huy động lực lượng lớn như vậy, nếu thua thì vị tiểu thư này sẽ trở thành hy vọng mất.

Kiếm sĩ mắt híp lạnh lùng phân tích.

Là một người trẻ tuổi, hắn cũng thấy được thế giới này cứ tiếp tục thế này là không ổn.

Nhưng dù là Pháp Vương Đình hay vương thất Midland, họ đều không thể đưa ra những thứ gì mới mẻ.

Trái lại, cô gái này thực sự đã đề xuất tư tưởng mới, con đường mới, giải phóng bách tính khỏi thần quyền và tay quý tộc.

Cả hai đều là người thông minh, tuy sống dưới trướng quý tộc và Pháp Vương Sảnh nhưng cũng nhìn thấu giới hạn của tôn giáo và quý tộc.

Những nội dung cô gái đề xuất bị Pháp Vương Sảnh thù ghét như vậy, nhưng trong mắt người bình thường lại là một đại lộ chưa từng có tiền lệ.

Chuyện này không được nói với đại tiểu thư đâu.

Kỵ sĩ chắc nịch nói: Cũng không được để người của Pháp Vương

Sảnh biết.

Tuy vị tiểu thư này rất giỏi, nhưng Pháp Vương Đình suy cho cùng nắm giữ lượng lớn Kỵ sĩ đoàn, lại có vương thất Midland ủng hộ, e là sẽ không nhận thua dễ dàng như vậy đâu, sẽ có một trận ác chiến.

Trớ trêu thay lại đúng lúc này.

Vì lúc này địch quốc của vương quốc Midland là đế quốc Kushan cũng đang hổ thị đam đam, chuẩn bị xâm lược.

Thêm vào đó là đức vua già yếu, có thể nói là quần long vô thủ, thực sự là loạn chồng thêm loạn, rối như tơ vò.

Đang lúc họ thảo luận, có trinh sát về báo: Có phát hiện.

Phát hiện Kiếm sĩ đen sao.

Không phải, phát hiện một Đại kiếm.

Trinh sát nói.

Đại kiếm.

Đại tiểu thư nghe nói có Đại kiếm cũng rất hiếu kỳ: Đi xem thử.

Trong rừng, một Đại kiếm đang thong thả cưỡi ngựa đi đường, giống như đang tuần tra lãnh địa của mình vậy.

Đại tiểu thư thúc ngựa đuổi theo, vô cùng tò mò nhìn nữ Đại kiếm khác biệt này, chỉ riêng hai thanh đại kiếm sau lưng cũng đủ khiến đại tiểu thư kinh ngạc.

Này, cô đứng lại đó.

Đại tiểu thư là quý tộc nhưng rất vô lễ.

Vị Đại kiếm đó ghì dây cương, quay đầu nhìn đại tiểu thư và những người khác, ánh mắt bình lặng như nước, xa cách nghìn trùng.

Ánh mắt đó là sao hả.

Đại tiểu thư không vui.

Đại tiểu thư, xin đừng như vậy.

Kiếm sĩ mắt híp ra hiệu đại tiểu thư từ nhỏ tính khí đã xấu, lại hay nhõng nhẽo, không nghe lời, không ngờ lúc này vẫn vậy.

Các người có chuyện gì không.

Đại kiếm đạm mạc nói, dường như hoàn toàn không có tinh thần, không hề để đối phương vào mắt.

Nghe nói các người Đại kiếm chia nước Midland thành mấy khu vực, mỗi khu vực phái một Đại kiếm tuần tra, các người coi quốc gia này là lãnh địa của mình đấy à.

Các người dựa vào cái gì mà kiêu ngạo thế.

Đại tiểu thư chất vấn.

Loại câu hỏi vô nghĩa này Đại kiếm cũng lười trả lời, những người của Pháp Vương Đình này căn bản sẽ không tin U giới và ác ma tồn tại.

Cái đồ khốn này, sao không trả lời.

Đại tiểu thư rất không vui vì bị phớt lờ.

Đại kiếm trực tiếp đi tiếp, vì cô còn phải đi điều tra vụ án trẻ em mất tích.

Tuy đi chậm nhưng thực ra là đang có nhiệm vụ.

Đại tiểu thư cuồng nộ, lập tức dẫn người đuổi theo, nhưng trong rừng có ngã rẽ, họ đã mất dấu.

Lúc này Cách Tư cũng đang điều tra vụ án trẻ em mất tích, ấn ký của hắn âm ỉ đau, chứng tỏ lại liên quan đến ác ma.

Nhưng khi Cách Tư điều tra rõ ràng, Đại kiếm đã đến sào huyệt của Sứ đồ.

Cách Tư đến một ngôi làng hẻo lánh, nơi này ai nấy đều là nông dân, sinh con ra cũng là nông dân, bất kể trai hay gái từ nhỏ đã phải xuống đồng làm việc.

Chương 2395

Cách Tư tìm thấy một cô bé, dường như cô biết điều gì đó.

Cô bé này ghét ngôi làng nhưng không trốn thoát được nên suốt ngày huyễn tưởng.

Cô có người bạn đã mất tích hai năm trước, cũng là một thiếu nữ đầy tinh thần phản kháng.

Cách Tư đang trò chuyện với cô bé để thu thập tư liệu thì đột nhiên một bầy tinh linh bay từ ngoài làng ập tới.

Xem ra ấn ký của Cách Tư lại thu hút quái vật.

Nhưng lần này số lượng quá nhiều, kích cỡ kẻ địch đúng là giống tinh linh, nhưng đi thành đàn dày đặc, hơn nữa còn ăn thịt.

Nơi chúng đi qua giống như châu chấu quét qua, bò, cừu, người đều bị chúng rỉa thành xương khô.

Cách Tư chỉ có thể vung đại kiếm đập, giống như đập ruồi vậy, nhưng bất kể đập chết bao nhiêu, kẻ địch vẫn cứ nườm nượp kéo đến.

Ba Khắc có thể khẳng định những thứ nhỏ bé đi thành đàn này không phải đồng loại của mình, vì chúng quá tàn bạo, tiểu tinh linh cũng không ăn thịt sống.

Những tiểu tinh linh này thực sự còn đáng sợ hơn cả châu chấu, nơi đi qua không còn một ngọn cỏ.

Đối mặt với kẻ địch như vậy, dù có Trảm Long Đại Kiếm bảo vệ, Cách Tư vẫn chịu không ít đòn tấn công, bị cắn mấy miếng, tuy không chết người nhưng cũng đau rát.

Hết cách rồi, Cách Tư giơ Thái Dương tinh hoa dọa đuổi kẻ địch.

Tuy nhiên, những người lớn bị lôi lên giữa không trung cũng bị rơi xuống, không chết cũng mất nửa mạng.

Mọi người đều chưa hoàn hồn, nhìn tổn thất mà muốn khóc không ra nước mắt.

Bò cừu thì khỏi nói, bị ăn gần hết rồi, đáng sợ hơn là hoa màu ngoài đồng cũng bị giày xéo.

Họ hiện tại chỉ có thể đi lánh nạn, đến Đoạn Tội Chi Tháp họa chăng còn được Pháp Vương Đình bố thí.

Cách Tư không quản những việc này, cũng không quản nổi, hắn chỉ muốn tiêu diệt Sứ đồ.

Sự đại hỗn loạn này chắc chắn là do Sứ đồ đứng sau gây rối.

Thế là Cách Tư hỏi cô bé rốt cuộc là chuyện gì.

Cô bé cũng không chắc lắm, người bạn tốt của cô tuy có nói là đi tìm tinh linh, nhưng chắc không liên quan đến việc này.

Nhưng cô bé vẫn kể hết những gì mình biết cho Cách Tư, bao gồm việc sau khi người bạn mất tích không lâu thì cha mẹ bạn cũng chết thảm.

Cách Tư đại khái đoán được chắc chắn cô bạn kia đã hiến tế cha mẹ để có được sức mạnh.

Đang lúc Cách Tư nghĩ xem đi tìm Sứ đồ ở đâu, đột nhiên ấn ký sau gáy nóng bỏng, Sứ đồ vậy mà đường hoàng xuất hiện trước mặt hắn và mang cô bé đi.

Sứ đồ đến tìm bạn mình đây mà, mình có sức mạnh rồi, phải chia sẻ với bạn mới đúng.

Cách Tư thầm nghĩ thật là trùng hợp, đỡ mất công đi tìm, chỉ cần đi theo là tìm được sào huyệt Sứ đồ.

Tuy Sứ đồ biết bay nhưng Cách Tư vẫn đuổi theo, nỗ lực chạy đường rừng để không bị tụt lại phía sau.

Sứ đồ bay một mạch, đưa cô bé về sào huyệt.

Nhìn bề ngoài nơi này phong cảnh ưu mỹ, sơn thanh thủy tú, là một nhạc viên tránh xa thế giới người lớn xấu xí.

Nhưng cô bé lại thấy những tiểu tinh linh kia đang làm những chuyện rất tàn nhẫn, đó là chơi trò đánh trận giả.

Trò chơi này thực sự sẽ chết người, lũ yêu nhỏ cầm vũ khí sắc bén giết chém lẫn nhau, vừa giết vừa cười cuồng dại, mà yêu nhỏ chết đi sẽ hiện nguyên hình là thi thể người.

Những yêu nhỏ này đều là trẻ em, đều là trẻ em bị chuyển hóa.

Bên dưới thảm cỏ xanh này là xương trắng chất chồng.

Dừng lại đi.

Cô bé kinh ngạc, cô không thể hiểu nổi tại sao chúng phải tàn sát lẫn nhau, cũng không hiểu tại sao trẻ em lại biến thành yêu nhỏ.

Tại sao phải dừng lại.

Mọi người rõ ràng đang vui vẻ thế này mà.

Sứ đồ hỏi ngược lại cô bé: Rõ ràng người lớn thích chơi như vậy nhất, tại sao cậu lại không muốn.

Cô bé đờ đẫn, cô chỉ cảm thấy đánh nhau như vậy quá tàn khốc, không ngờ Sứ đồ lại nói vậy, cô thực sự không có cách nào phản bác, lũ yêu nhỏ cũng chỉ là bắt chước người lớn, mà người lớn giỏi nhất chẳng phải là đánh mắng trẻ em và tàn sát lẫn nhau sao.

Mạnh hiếp yếu là bản tính của người lớn mà.

Lũ yêu nhỏ đã là trẻ em chuyển hóa thì bắt chước người lớn là chuyện đương nhiên, hoàn toàn không cần kinh ngạc.

Hãy ở cùng tớ đi, hãy chấp nhận chuyển hóa đi.

Sứ đồ đưa người bạn cũ đến chính là để chuyển hóa cô.

Trong một lùm cây rậm rạp, toàn là những thứ giống như kén, bên trong là những đứa trẻ đang được chuyển hóa.

Cô bé căng thẳng nhìn tất cả, cô vừa sợ hãi vừa có chút xao động.

Sứ đồ tiếp tục mê hoặc: Chỉ cần chuyển hóa hoàn thành, chúng ta sẽ không bao giờ phải nghe lời người lớn nữa, chúng ta sẽ tự do, muốn làm gì cũng được, không ai có thể ra lệnh cho chúng ta làm những việc chúng ta không thích.

Cậu chẳng phải cũng ghét làm nông sao, chẳng phải cũng ghét cuộc sống ở làng quê sao, đến đi, đừng do dự nữa.

Giống như một bậc thầy đa cấp, Sứ đồ đã nói trúng tâm sự của cô bé.

Vì mọi người đều là trẻ em nên đều giống nhau cả.

Ngay cả Sứ đồ này cũng vì không chịu nổi lao động nên huyễn tưởng có thế giới tinh linh, lại vì huyễn tưởng mà bỏ bê việc đồng áng, cuối cùng bị cha mẹ mắng chửi đánh đập, rốt cuộc đau lòng mà mở ra Bá vương chi noãn.

Dừng lại ở đây thôi.

Ngay khi Sứ đồ sắp thuyết phục được cô bé chấp nhận chuyển hóa, một tiếng quát giận dữ ngắt lời họ.

Đại kiếm đã đến.

Chính là vị Đại kiếm lạnh lùng đã bị Thánh Thiết Tỏa Kỵ sĩ đoàn gọi lại lúc trước.

Cô nhìn mọi thứ trong thung lũng với ánh mắt nặng trĩu, những đứa trẻ bị chuyển hóa này e là không thể cứu lại được nữa, không biết bao nhiêu gia đình sẽ phải chìm trong đau thương.

Nhưng ít nhất phải cứu được cô bé trước mắt.

Đại kiếm.

Sứ đồ rất tức giận: Ngươi không nên xuất hiện ở đây, giết, giết cô ta.

Lũ yêu nhỏ ồ ạt như kiến cỏ lao tới tấn công Đại kiếm từ khắp nơi.

Chỉ thấy vị Đại kiếm này rút ngân kiếm, thúc ngựa xung kích, vậy mà chủ động lao vào đám địch.

Hỏa nguyên tố, tịnh hóa tất cả.

Vị Đại kiếm này vậy mà sử dụng được ma pháp.

Cô chính là người văn võ song toàn, Đại kiếm mạnh nhất trong hàng ngũ Đại kiếm nguyên tố Lộ Na.

Yêu nhỏ sợ lửa, trong nguyên tác Cách Tư không có Thái Dương tinh hoa, sử dụng cũng là lửa để xua đuổi.

Người ngựa hợp nhất, ngọn lửa bao phủ, Lộ Na giống như hỏa thần giáng lâm, lợi dụng nhiệt độ cao để kết thúc những sinh mạng nhỏ bé tội nghiệp này.

Sứ đồ kinh hãi thất sắc, lũ yêu nhỏ bị đốt cháy hoảng loạn tháo chạy, mang theo mồi lửa gieo rắc khắp sào huyệt, cả thung lũng bốc cháy hừng hực.

Đáng sợ hơn là kỵ sĩ lửa đã xông đến trước mặt, giơ cao ngân kiếm lửa chém xuống, mắt thấy mình có thể mất mạng.

Trong khoảnh khắc nguy cấp, năng lực bay của Sứ đồ lại một lần nữa triển hiện ưu thế chạy trốn, lập tức lao lên giữa không trung.

Lúc này Cách Tư cũng đã đến sào huyệt, đờ đẫn nhìn thung lũng nóng rực, nhìn chiến binh Đại kiếm hóa thân thành kỵ sĩ lửa, mái tóc dài và áo choàng của cô đều bốc cháy, móng ngựa cũng đạp lên ngọn lửa màu cam, hình ảnh này thực sự không thua kém gì Khô Lâu Kỵ Sĩ.

Lộ Na nhìn Sứ đồ trên trời, lúc này Sứ đồ đã biến thành một con bướm đêm khổng lồ.

Sứ đồ phẫn nộ nhìn thung lũng đang cháy, cơ nghiệp của mình bị hủy hoại trong chốc lát, hắn nhất định phải giết Đại kiếm, tuyệt đối phải giết cô: A.

Gầm lên một tiếng, sau đó bay với tốc độ cực cao.

Chương 2396

Đối mặt với kẻ địch bay siêu tốc, Lộ Na không đổi sắc mặt mà thúc ngựa.

Lộ Na đã phát hiện sức chiến đấu của kỵ sĩ mạnh hơn kiếm sĩ, nếu cộng thêm tốc độ xung kích của chiến mã cơ khí, dù không mở Cánh cửa thứ hai, cô vẫn có thể phát huy kỹ năng chém với sức phá hoại siêu cường, cộng thêm nguyên tố chi lực của mình, ở hình thái bình thường cô đã có thể phát huy sức mạnh của Giác tỉnh giả.

Danh hiệu kẻ mạnh nhất trong đợt Đại kiếm đầu tiên quả thực danh xứng với thực.

Đối mặt với Sứ đồ đang lao tới, Lộ Na lao ngược trở lại, hai luồng sức mạnh sấm sét vạn quân càng lúc càng gần, càng lúc càng mãnh liệt.

Một bên là đôi cánh xé gió, một bên là móng ngựa phi nhanh, cuối cùng cả hai va vào nhau tạo nên một màn kịch hay ngựa đạp bướm đêm.

Lộ Na vô biểu tình nhảy ngựa chiếm cứ cao điểm, chém ngân kiếm xuống, để lại một dấu móng ngựa và một vết thương sâu thấu xương trên cái lưng rộng của bướm đêm.

Oanh long một tiếng, bướm đêm lăn xuống đất, lăn mấy vòng trên mặt đất đang bị lửa đốt, không còn duy trì được hình thái Sứ đồ, trở lại thành hình dáng một đứa trẻ.

Nó sắp chết rồi, nhìn người bạn tốt, chỉ có tiếc nuối chứ không hối hận.

Nó vẫn cho rằng mình đang giúp những đứa trẻ thoát khỏi thế giới người lớn xấu xí: Mau chạy đi.

Cuối cùng nó vẫn quan tâm đến bạn mình, hy vọng cô có thể an toàn thoát khỏi trận hỏa hoạn này.

Lộ Na dắt ngựa lại gần, cô bé đứng trước mặt Sứ đồ để bảo vệ bạn mình.

Cậu ấy chỉ hy vọng mọi người đều được hạnh phúc thôi.

Cô bé nói với Đại kiếm, cô đang biện hộ cho người bạn tốt đã biến thành Sứ đồ của mình.

Đại kiếm Lộ Na không chút biểu cảm, ngọn lửa lớn đã bao trùm toàn bộ sơn cốc, các hỏa nguyên tố nhảy nhót vui sướng, không hiểu được nỗi bi ai của thời đại này.

Cô bé được cứu lại đang biện hộ cho sứ đồ, cô cũng không hiểu tại sao, người bạn đó chỉ là thích huyễn tưởng, trước khi biến thành sứ đồ hắn chưa từng làm hại bất kỳ ai, tại sao lại trở thành như vậy.

Trước đây, cô bé hâm mộ hảo hữu của mình, vì trí tưởng tượng của đối phương luôn phong phú như thế, thế giới trong miệng hắn luôn tươi đẹp vô cùng.

Nhưng hiện thực lại tàn khốc đến vậy, có những việc đồng áng làm mãi không hết, lại còn phải lo lắng hãi hùng, ngay cả khi xuống ruộng làm việc cũng phải lo sơn tặc cường đạo, những cô gái tay trói gà không chặt như họ không chừng sẽ bị bắt cóc, chết lúc nào không biết.

Trong môi trường như vậy, tưởng tượng về một thế giới hòa bình tươi đẹp thì có gì sai.

Cho nên cô bé muốn bảo vệ sứ đồ.

Lộ Na chậm rãi thu kiếm, theo đại kiếm quy vị, ngọn lửa trong thung lũng cũng bình lặng lại, cô chỉ nhạt giọng nói: Hạnh phúc là thứ xa xỉ phẩm, hãy tiễn bạn của em đoạn đường cuối cùng đi.

Sứ đồ chịu vết thương chí mạng, đã không sống được bao lâu nữa.

Trong sơn cốc đâu đâu cũng là oán linh của trẻ nhỏ, rời khỏi thế giới này, có lẽ mới là hạnh phúc.

Cách Tư chứng kiến tất cả, tâm tưởng lại là một chiến sĩ Đại Kiếm mạnh đến mức vô lý, xem ra lần này không đến lượt mình ra tay rồi.

Hắc Kiếm Sĩ.

Thánh Thiết Tỏa Kỵ Sĩ Đoàn cũng đến sơn cốc, tình cờ gặp được Cách Tư.

Tất cả kỵ sĩ tức khắc rút kiếm, vây quanh chặt chẽ.

Cách Tư lạnh lùng nhìn kẻ địch, không rõ kỵ sĩ của Pháp Vương Đình tại sao lại muốn đối đầu với mình.

Hắc Kiếm Sĩ, hạ vũ khí xuống, thúc thủ chịu trói, hiện tại chúng ta phải bắt giữ ngươi.

Đại tiểu thư đoàn trưởng đứng sau các kỵ sĩ phát hiệu lệnh.

Các kỵ sĩ khác quan sát xung quanh, phát hiện ra sự việc cực kỳ đáng sợ, đó là xung quanh toàn là những thi hài bị lửa thiêu đốt.

Đại chiến vừa mới kết thúc, Lộ Na còn chưa kịp dọn dẹp chiến trường, nên thi thể của lũ tiểu yêu đã khôi phục nguyên dạng.

Nhìn thấy cảnh tượng địa ngục như vậy, các kỵ sĩ đều muốn nôn mửa, đây vẫn còn là những đứa trẻ mà.

Đại tiểu thư đoàn trưởng mặt tái mét, nhưng diễn xuất của cô rất tốt, không hề thất thố, vẫn giữ vững uy nghiêm của một đoàn trưởng, chỉ là cơ thể đang run rẩy, thét lên hỏi: Những thứ này đều là tội nghiệt mới của Hắc Kiếm Sĩ, ngươi đã làm cái gì.

Cách Tư cũng không giải thích, hắn biết đám người Pháp Vương Đình căn bản không tin vào ác ma, cũng không nhìn thấy những thứ mà họ không tin.

Đối phương đã nhận định mình là hung thủ, bất kể biện hộ thế nào cũng vô dụng.

Xem ra phải dùng man lực để đột phá rồi.

Những việc này không liên quan đến hắn.

Lộ Na cưỡi ngựa đi tới, cao ngạo nói với kỵ sĩ đoàn: Kỵ sĩ đoàn Pháp Vương Đình, các người mới chính là thủ phạm gây ra tất cả những chuyện này.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn Lộ Na, hiển nhiên không ngờ Lộ Na lại đi đối đầu với Pháp Vương Đình.

Tuy nhiên Lộ Na nói vậy là có cảm xúc thực sự, trận chiến này tuy kết thúc rồi, nhưng sự bực bội trong lòng cô vẫn không tan biến.

Những gì mắt thấy tai nghe trên đường đi đều khiến Lộ Na phẫn nộ, Pháp Vương Đình tự xưng là muốn thế giới quy y tín ngưỡng Thần, nhưng vị Thần trong miệng họ rốt cuộc đã bảo vệ điều gì.

Không những không bảo vệ, ngược lại còn vì những khoản quyên góp nặng nề khiến lòng người hoang mang, ăn không đủ no, người dân mang tiền nộp cho Pháp Vương Đình, nhưng Pháp Vương Đình lại mặc kệ thế giới này không ngừng đi tới sự hủy diệt, vậy thì Pháp Vương Đình chính là thủ phạm.

Cô đang nói cái gì vậy.

Đừng tưởng cô là Đại Kiếm thì có gì ghê gớm.

Dám bất kính với Pháp Vương Đình, chúng ta cũng sẽ bắt cô về giao cho tòa án thẩm phán.

Đại tiểu thư nói, mà tả hữu thủ của cô đều đã chuẩn bị chiến đấu, nếu Đại Kiếm và Hắc Kiếm Sĩ liên thủ, trận chiến này e rằng không dễ dàng như vậy.

Cách Tư có thể lấy một địch mười, đám tạp binh trong mắt hắn không là gì cả, chỉ có gã kỵ sĩ đô con và kỵ sĩ giáp da kia là có chút đe dọa, những người khác căn bản không phải đối thủ.

Mà Lộ Na thì càng khỏi phải nói, kỵ sĩ đoàn này còn không đe dọa bằng quân đội tiểu yêu lúc nãy, cô chỉ lạnh lùng hỏi: Nói cho ta biết, các người đã từng khiến ai được hạnh phúc chưa.

Câu hỏi này thật không dễ trả lời.

Đại tiểu thư lắp bắp nói: Chỉ cần mọi người đều quy y Pháp Vương Đình, tự nhiên sẽ được hạnh phúc.

Lộ Na chỉ thấy câu trả lời này thật khiến người ta thất vọng, một cô bé còn đang tìm mọi cách để bạn đồng trang lứa được sống hạnh phúc, tuy phương pháp sai lầm, nhưng ít nhất cô bé đã thử cố gắng trong thời đại này.

Còn đám người lớn chỉ biết treo Pháp Vương Đình trên miệng này đã làm được gì.

Chỉ toàn là ỷ mạnh hiếp yếu, lấy đông hiếp ít, làm những chuyện khiến người ta khinh bỉ.

Lộ Na ghì cương ngựa, chiến mã cơ giới tại chỗ bay lên, lướt qua đỉnh đầu kỵ sĩ đoàn, đồng thời cô quăng dây thừng trói chặt vị đại tiểu thư kia, thúc ngựa mang đi, nhanh chóng biến mất trong rừng rậm.

Tất cả đều ngây người, thao tác gì đây, con ngựa này lẽ nào có một đôi cánh tàng hình.

Nếu không sao có thể nhảy xa như vậy.

Đoàn trưởng.

Họ nhanh chóng nhận ra đoàn trưởng bị bắt cóc rồi, lúc này chỉ đành tạm gác Hắc Kiếm Sĩ sang một bên, đi tìm đoàn trưởng trước đã.

Loạn rồi, loạn thật rồi, Đại Kiếm đi bắt cóc người rồi.

Cách Tư được thả đi, dù sao cứu người vẫn quan trọng hơn.

Bắt được Cách Tư cùng lắm là được Pháp Vương Đình khen thưởng, nhưng nếu đoàn trưởng mất tích, họ có thể bị cha của đại tiểu thư giết chết.

Nặng nhẹ thế nào họ vẫn phân biệt được, liền quay đầu đi cứu người.

Cách Tư đưa cô bé về làng, nhìn cô bé đau lòng, nhìn ngôi làng thê lương, hắn cũng không thấy được hạnh phúc, tương lai chỉ sợ sẽ ngày càng thống khổ hơn.

Nhưng Cách Tư sẽ không quản những chuyện này, con đường phục thù của hắn vẫn chưa kết thúc.

Nói về thảm, hắn cũng thảm lắm chứ, chẳng phải vẫn kiên cường sống đó sao.

Đối mặt với bối cảnh tàn khốc và môi trường hỗn loạn này, mỗi người đều có lựa chọn của riêng mình, có người chọn trốn tránh, có người chọn bán rẻ linh hồn, cũng có người chọn quyên sinh, nhưng cũng có người chọn kiên định phản kháng.

Ai làm mình khó sống, mình sẽ báo thù lại kẻ đó, một cách sống đơn giản mà hiệu quả, đương nhiên ai tốt với mình, mình cũng sẽ báo đáp gấp bội, đó chính là Cách Tư.

Ở phía bên kia, Lộ Na đưa đại tiểu thư đến Phán Tội Chi Tháp, đây là một cứ điểm của Pháp Vương Đình, quản lý cứ điểm là một gã thần phụ mặt vuông tàn bạo.

Xung quanh tòa tháp cao toàn là các loại nạn dân, họ tụ tập lại, dựng những lều bạt thô sơ tạo thành một khu ổ chuột đen kịt.

Khu vực này thuộc phạm vi quản lý của Lộ Na, cô lạnh lùng nói với đại tiểu thư: Chào mừng cô đến với Thánh địa.

Đúng vậy, nơi tràn ngập nạn dân, nghèo đói, bệnh tật, tội phạm và khổ đau này chính là Thánh địa mà mọi người ca tụng.

Từ xa nhìn lại, xung quanh Phán Tội Chi Tháp cao vút toàn là thi thể của các tội nhân bị xử cực hình, họ bị hành hình bằng đủ phương thức tàn khốc, như lột da, đánh gãy tay chân trói vào bánh xe phơi khô, hỏa hình.

Chỉ có không nghĩ ra, chứ không có gì không làm được, trong Phán Tội Chi Tháp còn có đủ loại hình cụ, gọi là muôn hình vạn trạng, hoa cả mắt.

Lộ Na cực kỳ chán ghét những thứ này, có điều cô vẫn chưa trực tiếp khiêu khích Pháp Vương Đình, dù sao cô cũng không thể gây rắc rối cho tổ chức Đại Kiếm.

Chương 2397

Khi Lộ Na nhìn thấy đại tiểu thư, cô vẫn không nhịn được muốn cho đại tiểu thư thấy hành vi hạ tác của Pháp Vương Đình, hy vọng có thể khiến vị đoàn trưởng này nhận ra hành vi của mình tàn bạo và ngu xuẩn đến mức nào.

Nhưng đại tiểu thư bày tỏ những việc này liên quan gì đến mình, cô không có lòng đồng cảm với những kẻ không thành tâm trước mắt này.

Lộ Giai luôn bảo vệ Tạp Tư Gia, ngặt nỗi Tạp Tư Gia tuy đầu óc không tỉnh táo, nhưng cơ thể lại vô cùng khỏe mạnh, năng lực hoạt động cực kỳ mạnh mẽ, chớp mắt một cái là chạy biến mất.

Lộ Giai chỉ có thể nhờ cô gái mang trọng bệnh canh chừng Tạp Tư Gia, nhưng bản thân cô gái đó lại là tín đồ tà giáo, thế là Tạp Tư Gia đi theo cô gái đến buổi tập hội tà giáo, và tại đó đã chiêu mời ác ma đến.

Khi Tạp Tư Gia gặp nguy hiểm, bào thai ác ma sẽ xuất hiện bảo vệ cô, nó mang đến vô số oán linh, biến con người thành thú quỷ.

Thế là Tạp Tư Gia bị tà giáo coi là thánh nữ, nhưng như vậy lại bị Phán Tội Chi Tháp để mắt tới, cuối cùng bị bắt vào trong tháp.

Lộ Giai rất tự trách, là cô đã không bảo vệ tốt cho cô gái trọng bệnh và Tạp Tư Gia, nếu cô chú tâm hơn thì đã không xảy ra chuyện này.

Cách Tư cũng không muốn trách móc người phụ nữ lầm đường lạc lối vốn đã chẳng dễ dàng gì này, nếu nói về trách nhiệm, chẳng phải trách nhiệm của hắn còn lớn hơn sao.

Vì để phục thù mà bỏ mặc Tạp Tư Gia cho cha con thợ rèn, hắn lấy tư cách gì mà trách người khác.

Nhìn về phía Phán Tội Chi Tháp cao vút, hiện tại Cách Tư chỉ muốn xông vào trong, thật không biết lúc này Tạp Tư Gia đang phải trải qua những gì.

Hắn không thể để Tạp Tư Gia bị thương thêm nữa.

Nhưng Đỗ Lan cũng không nói sai, nếu không có người giúp sức, căn bản không thể tiến vào tháp cao.

Tuy lòng nóng như lửa đốt, nhưng vẫn phải hành động cùng đại quân của Đỗ Lan, trong quân đội này, Cách Tư lại bắt đầu hoài niệm Ưng Chi Đoàn.

Bởi vì Ưng Chi Đoàn cũng bình đẳng như vậy, Cách Lý Phỉ Tư luôn cùng ăn cùng ở, cùng chiến đấu với mọi người.

Bình đẳng là phẩm chất hiếm hoi trong thời đại này, Đỗ Lan làm được điều đó thật không dễ dàng, nhưng điểm khác biệt lớn nhất giữa Đỗ Lan và Cách Lý Phỉ Tư là Đỗ Lan chưa bao giờ coi việc thay đổi thế giới là trách nhiệm của riêng mình, mà giao trách nhiệm đó cho mỗi người trong bộ đội, hơn nữa không chỉ nói miệng, mà còn trao cho mỗi người quyền được nói thẳng, dạy họ học tập, giúp họ thăng tiến.

Điểm này Cách Lý Phỉ Tư không làm được, ngay cả Cách Tư người được Cách Lý Phỉ Tư tin tưởng nhất cũng chưa từng được giáo dục, tuy mọi người cùng thảo luận cách chiến đấu, nhưng chưa bao giờ thảo luận về việc trị lý thiên hạ.

Tất cả đều là một mình Cách Lý Phỉ Tư nói phải thế này thế kia, Cách Tư chỉ việc nghe theo.

Nhưng ở đây mỗi người đều có thể sướng sở dục ngôn, nói ra ý tưởng của mình.

Thực sự rất khác biệt, tuy thời gian không dài, nhưng Cách Tư thực sự cảm nhận được.

Mà Đỗ Lan cũng không để Cách Tư đợi lâu, nhanh chóng đi khiêu chiến, nhưng gã thần phụ mặt vuông hiển nhiên không muốn phí lời với Đỗ Lan, chỉ gọi một thuộc hạ xuống đuổi Đỗ Lan đi.

Ngươi không có tư cách nói chuyện với ngài Mozgus, đồ dị đoan.

Người đàn ông đeo mặt nạ mỏ chim bước ra khỏi pháo đài, thản nhiên chỉ trích Đỗ Lan chỉ là một kẻ dị đoan.

Nếu ta là dị đoan, vậy gã béo chết tiệt Mozgus kia chính là một con ác ma thứ thiệt.

Đỗ Lan nói: Hắn đã làm những chuyện gì.

Loạn ngôn chỉ trích người khác là kẻ dị giáo, tiến hành tra tấn và xử tử.

Ngó lơ nỗi khổ của nạn dân, ngược lại không ngừng vơ vét dân tài.

Thân là thần phụ nhưng lại lũng đoạn giáo nghĩa, tự ý bóp méo.

Làm nhiều việc xấu như vậy, e là mỗi ngày dập đầu một nghìn cái cũng không đủ chuộc tội.

Các người đều là thuộc hạ được Mozgus thu dưỡng đúng không, ta nghe nói các thần phụ ở Phán Tội Chi Tháp ngoại trừ Mozgus khỏe mạnh ra, những người khác ít nhiều đều bị dị tật cơ thể hoặc mắc quái bệnh.

Ngươi có từng nghĩ tại sao Mozgus lại thu nhận nhiều thần phụ dị tật như vậy mà không đi tìm người bình thường không.

Gã thần phụ quả quyết đáp: Là vì ngài ấy nhân từ, ngài ấy biết chúng ta không có nơi dung thân nên mới thu lưu.

Các thần phụ đeo mặt nạ mỏ chim đều bị dị tật và bệnh tật, gã thần phụ đàm phán này cũng vậy, hắn mắc chứng sợ ánh nắng mặt trời.

Haha, nhân từ.

Nếu hắn nhân từ thì đã không giết nhiều người vô tội như vậy.

Sở dĩ hắn chọn những người không bình thường làm thuộc hạ chỉ vì hắn muốn duy trì tính ưu việt của bản thân.

Nếu bên cạnh toàn là những người bình thường, thậm chí thông minh khỏe mạnh hơn Mozgus, vậy hắn làm sao tự lừa mình dối người rằng mình là người được Thần chọn.

Chỉ thông qua việc dùng các ngươi, những người có khiếm khuyết để làm nền, gã chẳng có sở trường, chẳng có ưu điểm, chỉ biết giết hại người vô tội như hắn mới có thể nổi bật, mới có thể trở thành kẻ được Thần linh ưu ái nhất trong Phán Tội Chi Tháp với tư cách là người bình thường duy nhất.

Đỗ Lan không ngần ngại vạch trần sự hư ngụy của Mozgus.

Ngươi nói bậy bạ.

Tuy nhiên gã thần phụ đàm phán không chấp nhận cách nói này, hắn thà tin rằng thần phụ Mozgus nhân từ.

Đỗ Lan thầm lắc đầu, đám thần phụ này đều bị Mozgus tẩy não rồi, chỉ đành tiếc nuối nói: Nếu các ngươi không thích nghe lời thật lòng, vậy thì cũng hết cách rồi.

Đại pháo khai hỏa.

Một tiếng nổ vang rền, phá tan cổng Phán Tội Chi Tháp, sau đó quân đội đột kích.

Cách Tư tiên phong đi đầu, gã mãnh hán này còn hung mãnh hơn cả quái vật.

Gã thần phụ mặt vuông thấy chiến đấu bắt đầu nhưng vẫn còn muốn xử tử ma nữ, tuy nhiên bào thai ác ma lại xuất hiện bảo vệ Tạp Tư Gia.

Một lượng lớn oán linh chết trong Phán Tội Chi Tháp ngưng tụ lại một chỗ, biến thành một con quái vật linh hồn khổng lồ không ngừng bành trướng.

Trận chiến bên ngoài nổ ra, trận chiến bên trong cũng bắt đầu tương tự.

Cuối cùng cũng xuất hiện.

Lộ Na vừa thấy biến hóa ở hướng Phán Tội Chi Tháp liền biết sứ đồ cuối cùng đã không nhịn được mà ra tay.

Thực sự là một mớ hỗn độn, sứ đồ, oán linh, thần phụ, binh lính, nạn dân, Đại Kiếm, những cảm xúc vặn vẹo của con người không ngừng giải phóng: sợ hãi, tăng hận, phẫn nộ.

Toàn bộ không gian nồng nặc mùi khét, mồ hôi, máu, nước mắt và mùi hôi thối trộn lẫn vào nhau.

Thần ơi, hãy thanh tẩy lũ dị đoan này đi.

Mozgus rất phẫn nộ, hắn không hiểu tại sao Thần không giáng một đạo sét đánh chết những kẻ này, những kẻ dám làm trái ý hắn, làm trái giáo nghĩa.

Thần linh không nghe thấy, nhưng sứ đồ đã nghe thấy, thế là Mozgus và các thần phụ mặt nạ mỏ chim đều biến thành những quỷ thú cường đại, mọc thêm đôi cánh.

Đây chính là Thần hồi đáp sao, Mozgus mừng rỡ khôn xiết.

Chỉ cần có thể ban cho mình sức mạnh, là Thần hay Ma có quan trọng không.

Mozgus không quan tâm, chỉ biết có kẻ đã hồi đáp mình, hiện tại mình đã là thiên sứ.

Oành.

Đôi cánh trắng muốt mở ra, trong thế giới hỗn độn này, tất cả những kẻ có sức mạnh chỉ mang lại bi kịch cho thế giới.

Cách Tư một mực xông tháp, gặp người là chém, cuối cùng cũng gặp được Tạp Tư Gia, sau đó đưa người chạy lên tầng cao, vì phía dưới đã bị oán linh chặn đứng hoàn toàn, chỉ có thể thử thoát ra từ đỉnh tháp.

Nhưng trên đỉnh tháp lại có thần phụ, đúng là trước có sói sau có hổ, tiến thoái lưỡng nan.

Tuy nhiên so với lũ oán linh không ngừng bành trướng, vẫn là đám thần phụ có thực thể dễ siêu độ hơn.

Tuy hiện tại các thần phụ đều biết bay, tốc độ rất nhanh, số lượng rất đông, nhưng Cách Tư vẫn vung đại kiếm, chiến đấu cho đến khi chiến thắng.

Bất kể ngã xuống bao nhiêu lần, hắn đều sẽ đứng dậy.

Lần nào kẻ địch cũng mạnh như vậy, hơn nữa tên nào cũng nói mình là người được chọn, là đại lý của Thần tại phàm gian, đều coi khinh Cách Tư.

Cách Tư chẳng là gì cả, hắn chỉ là một người phàm, nhưng vung đại kiếm, đánh chính là đám đại lý bán rẻ nhân loại này, đánh chính là đám phản đồ của nhân loại này.

Mọi người đều nhìn về phía Phán Tội Chi Tháp, bầu trời mây đen dày đặc, tử khí cuồn cuộn tụ lại, truyền trực tiếp từ sâu trong U giới đến phàm gian.

Có thứ gì đó sắp từ U giới bước ra rồi.

Lấy một địch năm, Cách Tư bị năm kẻ có cánh, bay với tốc độ cao bao vây.

Đối mặt với kẻ địch có độ cơ động cao, Cách Tư hoàn toàn không chiếm ưu thế, nhưng Cách Tư biết rõ tốc độ kẻ địch dù cao đến đâu cũng không có thủ đoạn tấn công tầm xa, chúng muốn đánh trúng hắn thì vẫn phải áp sát, đó chính là cơ hội của hắn.

Chương 2398

Đồng thời Cách Tư sử dụng nỗ tiễn liên hoàn trên tay giả để ép kẻ địch trên không, kích phát ham muốn tấn công của chúng.

Đây là một trận khổ chiến, nhưng Cách Tư đang nỗ lực, bất kể bị đánh gục bao nhiêu lần đều đứng dậy, tiếp tục chờ đợi cơ hội tấn công.

Cách Tư dùng chiến thuật vụng về nhất cũng là hiệu quả nhất, kẻ địch có thể gây thương tích cho hắn nhiều lần, nhưng chỉ cần để hắn bắt được một cơ hội, hắn sẽ chém chết chúng hoàn toàn.

Cái này là khóa máu rồi.

Đỗ Lan thầm nhủ Cách Tư gia hỏa này thực sự còn được tính là con người không.

Đương nhiên là người, chẳng qua là vì vũ khí của thần phụ bị giáp của Cách Tư phòng ngự, nhưng Trảm Long Đại Kiếm của Cách Tư lại không dễ phòng ngự như vậy.

Đám thần phụ mặc đồ vải sao có thể chống đỡ uy lực của đại kiếm.

Cách Tư là chiến sĩ giáp tấm, thần phụ là nghề nghiệp mặc đồ vải, thần phụ tấn công Cách Tư chỉ như gãi ngứa, nhưng Cách Tư tấn công thần phụ lại là một đòn mất mạng.

Cho nên thần phụ không dám đối đầu trực diện với Cách Tư, chỉ dám đánh du kích, nhưng dù vậy, cuối cùng mấy gã thần phụ cũng bị Cách Tư giết sạch chỉ còn lại một tên.

Những thần phụ chết đi đều là người lùn, người tàn tật và người sợ ánh sáng, họ được Mozgus thu dưỡng, trung thành làm chó săn cho hắn, làm nhiều việc khiến người và thần đều phẫn nộ, cuối cùng bị Cách Tư trảm sát.

Nhưng tên Mozgus cuối cùng hiển nhiên đã rút kinh nghiệm từ điểm yếu của nghề đồ vải, biến nên da dày thịt béo, tăng cường lực phòng ngự, ngay cả khi cận chiến với Cách Tư cũng không kém cạnh.

Vì thế trận chiến trở nên vô cùng giằng co, đáng sợ hơn là phía dưới oán linh không ngừng bành trướng khiến cả tòa Phán Tội Chi Tháp sắp sụp đổ.

Trên đỉnh tháp cao đang rung chuyển, trận chiến vẫn tiếp diễn, nhưng Trảm Long Đại Kiếm lại bị lớp vỏ đá hóa của gã thần phụ chặn lại.

Đây chính là sức mạnh Thần ban cho ta.

Thần phụ cho rằng trong lúc nguy nan này, chỉ có vị Thần toàn tri toàn năng mới hồi đáp thỉnh cầu của mình, mới ban cho mình sức mạnh.

Ngoài Thần ra, không thể có sự tồn tại nào khác.

Thứ mà ngươi không hiểu được thì chính là Thần sao.

Cách Tư biết rõ đây căn bản không phải Thần, đây là sức mạnh của ác ma.

Hơn nữa Thần lẽ nào lại đi trợ trụ vi ngược.

Cách Tư không cho là Thần sẽ làm vậy.

Thân là người phàm như ngươi, sao có thể hiểu được suy nghĩ của Thần.

Thần phụ kích động nói, chỉ có hắn mới có thể thấu hiểu, vì mỗi ngày hắn đều thành tâm quỳ lạy: Chỉ là phàm nhân, chết đi.

Cách Tư hiện tại đã khắp người đầy thương tích, nhưng vẫn bất khuất phát động tấn công.

Lúc này Phán Tội Chi Tháp cuối cùng cũng bắt đầu sụp đổ, đại chiến cũng đã kéo dài một đêm, chiến trường dưới chân tháp đã kết thúc, thế lực Pháp Vương Đình xung quanh Phán Tội Chi Tháp đều đã bị Đỗ Lan quét sạch.

Tuy nhiên thấy tháp cao sắp đổ, Đỗ Lan cũng không cho người tiến vào.

Nhìn xem, bên trên.

Có thể thấy Cách Tư và thần phụ đang chiến đấu, sau lưng thần phụ mọc ra đôi cánh thiên sứ, vẻ mặt đầy thành kính.

Nhưng Cách Tư vẫn chiến đấu như một con chó điên, căn bản không dừng lại.

Thật chấp nhất, thật nỗ lực, thật chuyên chú.

Đỗ Lan tâm tưởng thể phách của Cách Tư đã đạt tới cực hạn của nhân loại rồi, sau này đối mặt với kẻ địch sứ đồ do Cách Lý Phỉ Tư tụ tập lại sẽ lực bất tòng tâm, nên chỉ có thể mặc vào bộ giáp Cuồng Chiến Sĩ khắc mệnh.

Đương nhiên thứ Cách Tư còn có thể dựa vào chính là Trảm Long Đại Kiếm, vì thanh kiếm này đã có một chỗ đứng trong U giới.

Không phải chỉ có trong U giới mới sản sinh ra những thứ quái lực loạn thần, đôi khi một số thứ có sự hiện diện mạnh mẽ ở phàm gian cũng sẽ được chiếu rọi vào U giới.

Ví dụ như thanh Trảm Long Đại Kiếm này, kiếm đã không chỉ đơn thuần là to lớn và nặng nề nữa, khi chiến tích của Trảm Long Đại Kiếm ngày càng hùng hậu, thanh đại kiếm này cũng đang ảnh hưởng đến U giới, đạt được sức mạnh mạnh mẽ hơn.

Đại kiếm sẽ ngày càng sắc bén, ngày càng không gì cản nổi.

Cho nên Trảm Long Đại Kiếm đang siêu thoát hiện thế, liên thông U giới, đối với Cách Tư mà nói cũng là tin tốt.

Trảm Long Đại Kiếm phối hợp với giáp Cuồng Chiến Sĩ, Cách Tư đã có được combo khắc mệnh, có thể dùng sinh mạng của mình không ngừng chiến đấu.

Phải nói rằng trên thế giới này, dùng mạng đổi lấy sức mạnh có lẽ là phương thức chính nghĩa nhất, ít gây hại cho người khác nhất.

Lúc này gã thần phụ đã bị đá hóa, nhưng Cách Tư có thể cảm nhận được mình có thể chém đứt đối phương, một lần không được thì hai lần: A.

Thần phụ rất thất vọng về phàm nhân, quả nhiên phàm nhân ngu xuẩn như vậy, nhưng chính vì sự ngu xuẩn của phàm nhân mới làm nổi bật sự xuất sắc của mình, mình là người được Thần chọn mà, nếu phàm nhân không ngu xuẩn thì Thần sao lại chọn mình để dẫn dắt lũ đần độn này.

Ngay khi thần phụ đang đắm mình trong cảm giác ưu việt thì đột nhiên cảm thấy cơ thể đau đớn nóng rát, chỉ thấy vẻ mặt phàm nhân ngu xuẩn vặn vẹo, mà đại kiếm của hắn đang cắm sâu vào cơ thể mình.

Cơ thể đã được cường hóa của mình bị chém khai.

Cơ thể do Thần ban tặng này lại bị một gã phàm nhân chém khai.

Thần phụ mặt đầy không thể tin nổi, ngay lúc đó đất trời rung chuyển, thần phụ tức khắc ngã xuống từ tháp cao, rơi bép xuống đất.

Ở phía bên kia, sứ đồ ẩn nấp cũng đã bị Lộ Na phát hiện, nhưng Lộ Na không phải người đầu tiên phát hiện ra hắn, còn có một Khô Lâu Kỵ Sĩ cũng đang chiến đấu với sứ đồ.

Chỉ là tên sứ đồ này rất kỳ quái, là một Noãn Chi Bá Vương khổng lồ mọc nhiều tay chân, cũng không có mấy lực tấn công nhưng lại có rất nhiều kỹ năng khống chế dùng để đào tẩu.

Tên sứ đồ này được sinh ra trong hố xác, trong sự tuyệt vọng, nguyện vọng cầu sinh đã mở ra thứ nguyên, có điều nguyện vọng của hắn không phải là đạt được sức mạnh, mà là hy vọng mình được cần đến, thế là hắn trở thành hình dạng Noãn Chi Bá Vương, luôn ẩn nấp cho đến khi hắn được cần đến.

Chính tên vô danh này đã biến các thần phụ thành thú quỷ, cũng chính hắn muốn hiến tế linh hồn mình để mở ra cánh cổng U giới, triệu hồi Cách Lý Phỉ Tư trở lại.

Khô Lâu Kỵ Sĩ bất lực nhìn chiến sĩ Đại Kiếm một cái, hai người hợp tác vẫn để sứ đồ chạy mất.

Vì sứ đồ trực tiếp đánh vỡ mặt đất, khiến cả khu vực hoàn toàn sụp đổ.

Thời khắc thực hiện nguyện vọng sắp đến, Phán Tội Chi Tháp cuối cùng đón nhận sự biến đổi lớn lao của thế giới.

Ngay lúc này, bình minh sắp đến, mặt trời sắp mọc.

Phán Tội Chi Tháp cũng sụp đổ vang dội sau khi Cách Tư đã an toàn, trong những tia sáng đầu tiên, giữa đống đổ nát của cổng vòm, một người đàn ông tóc bạc tuấn tú đứng trong ánh nắng.

Sứ đồ vô danh đã thực hiện nguyện vọng, cuối cùng đưa Cách Lý Phỉ Tư trở lại nhân gian.

Sau nhiều năm xa cách, đoàn trưởng Ưng Chi Đoàn đã trở lại, mang theo cơ thể tuấn mỹ và thanh khiết làm lóa mắt người nhìn.

Tất cả những người tập trung ở đây đều chứng kiến điều này, Cách Tư, Khô Lâu Kỵ Sĩ, chiến sĩ Đại Kiếm, Tạp Tư Gia.

Tạp Tư Gia khi nhìn thấy Cách Lý Phỉ Tư đã không tự chủ được mà muốn lại gần, thực sự làm Cách Tư đau thắt lòng.

Đồng thời cũng có các sứ đồ khác đang trên đường tới, những sứ đồ này đã tồn tại ở nhân gian từ lâu, có thể nói là tồn tại như truyền thuyết, ví dụ như Bất Tử Chiến Sĩ Tá Đức là một trong số đó.

Những sứ đồ này đều nhận được lời triệu hồi của Cách Lý Phỉ Tư, sẽ tập hợp dưới trướng hắn.

Bất Tử Chiến Sĩ đến nhanh nhất vì hắn là một kẻ cuồng chiến đấu, độc hành một mình, muốn đi là đi.

Nhưng các sứ đồ khác ít nhiều đều có bộ đội thú quỷ, nên phải mang theo bộ đội cùng đi đầu quân cho Cách Lý Phỉ Tư.

Đa phần các sứ đồ sau khi có sức mạnh đều lăn lộn ra trò, kẻ thành lãnh chúa, kẻ thành truyền kỳ, Bất Tử Chiến Sĩ Tá Đức coi như là kẻ ít phô trương nhất.

Bất Tử Chiến Sĩ Tá Đức là người đầu tiên đến hiện trường, vì hắn đơn thương độc mã, tuy đã sống một nghìn năm, là một sứ đồ lão làng, nhưng trong một nghìn năm đó hắn ngoài việc đánh đấm thì chỉ lười biếng, căn bản không xây dựng được thế lực ra hồn nào, chỉ có mỗi cái danh hiệu Bất Tử Chiến Sĩ.

Không giống các sứ đồ khác tên nào cũng phất lên như diều gặp gió, tuy nghe thấy lời triệu hồi của Cách Lý Phỉ Tư, nhưng chỉ riêng việc thu dọn hành lý, chuẩn bị quân mã đã tốn không ít thời gian, không thể đến chúc mừng ngay lập tức.

Mọi người đều ngây ngốc nhìn người đàn ông tuấn tú xuất hiện sau khi Phán Tội Chi Tháp đổ xuống, vì nó tạo thành sự tương phản rõ rệt với cảnh tượng tiêu điều này.

Phán Tội Chi Tháp đại diện cho thế giới cũ sụp đổ, mà người đàn ông đứng trên đống đổ nát, đứng trong ánh ban mai đại diện cho tân thế giới ra đời.

Rất có cảm giác nghi thức.

Đỗ Lan nhịn không được nói: Tháp Lôi Phong đổ xuống lòi ra một Bạch Tố Trinh, Phán Tội Tháp đổ đi lòi ra một Cách Lý Phỉ Tư, các người đều có tương lai tươi đẹp.

Đáng tiếc không ai cười vì câu đùa của hắn.

Cách Tư ngơ ngác nhìn mọi thứ trước mắt, đây thực sự là sự tiếp nối của một cơn ác mộng dài, Cách Lý Phỉ Tư, Bất Tử Chiến Sĩ thế mà đều đứng trước mặt.

Cách Tư cũng biết Bất Tử Chiến Sĩ, trước đây từng đánh một trận với hắn, lúc đó Bất Tử Chiến Sĩ còn rất thưởng thức Cách Tư nên không giết hắn.

Chương 2399

Khi đó Cách Tư còn là một chàng trai tứ chi lành lặn, giờ đây tuy vẫn còn trẻ nhưng đã mang dáng vẻ của một đại thúc trải qua nhiều sương gió.

Mạnh như Bất Tử Chiến Sĩ Tá Đức mà cũng thần phục Cách Lý Phỉ Tư sao.

Người đàn ông này hiện tại rốt cuộc là cái gì.

Tuy nhiên so với Bất Tử Chiến Sĩ, biểu hiện của Tạp Tư Gia càng khiến người ta đau lòng hơn, dù đầu óc đã hỏng nhưng vẫn coi Cách Lý Phỉ Tư như thần tượng mà kính trọng, muốn lại gần như đi hành hương.

Hoàn toàn không nhớ chính Cách Lý Phỉ Tư đã biến cô thành bộ dạng này.

Tạp Tư Gia vốn là phó đoàn trưởng Ưng Chi Đoàn, tình cảm dành cho Cách Lý Phỉ Tư vô cùng sâu đậm.

Em đừng lại gần hắn.

Cách Tư thấy Tạp Tư Gia càng lúc càng lại gần, cơ thể đã chiến đấu cả đêm mệt rã rời lại một lần nữa đứng lên, ý chí của hắn khiến người ta thán phục.

Tuy nhiên ngay lúc này, một bóng hình xinh đẹp đã vượt qua Cách Tư, Lộ Na cưỡi con ngựa cao lớn vung đại kiếm bằng bạc phát động xung kích về phía Cách Lý Phỉ Tư.

Bất Tử Chiến Sĩ thấy lại là Đại Kiếm, cười cuồng dại chắn trước mặt Cách Lý Phỉ Tư: Haha, Đại Kiếm, lại được chiến đấu với các người thực sự là quá tốt rồi.

Hắn hóa thân thành hình dạng đầu bò thân gấu cánh thịt, như một tòa thành lũy chắn trên đường xung kích của Lộ Na.

Lộ Na mặt không đổi sắc, thậm chí chẳng buồn nhìn Tá Đức lấy một cái, chỉ thấy một trận kiếm quang lóe qua, trước khi Tá Đức kịp phản ứng, Lộ Na đã lướt qua người hắn.

Phụt.

Tá Đức máu bắn tung tóe, trên cơ thể đồ sộ đầy những vết thương sâu tận xương.

Cách Lý Phỉ Tư thấy mình vừa sinh ra đã có người muốn sát mình, chỉ hơi mỉm cười: Quả nhiên vẫn là thế giới ta quen thuộc.

Từ hư không rút ra một thanh tế kiếm, chỉ hơi đỡ một cái, Lộ Na và chiến mã đã bay lên trời.

Giống như tông phải dây vấp ngựa, dưới sự dừng lại đột ngột, chỉ đành bay lên.

Tiếp đó Cách Lý Phỉ Tư đâm liên tiếp hơn hai mươi kiếm về phía bầu trời, kiếm quang hòa cùng ánh mặt trời nhìn không rõ thực hư, nhưng vết thương trên người Lộ Na lại vô cùng chân thực.

Đây chính là thực lực của Cách Lý Phỉ Tư, mỗi chiêu đều là đại chiêu, đều là áo nghĩa, căn bản không đỡ nổi.

Trở lại hiện thực với thân phận Thần Chi Thủ, người đàn ông hiệu lệnh đám sứ đồ này mạnh đến mức khiến người ta run rẩy.

Oành.

Đúng lúc này, trong đống đổ nát đột nhiên mọc ra một bàn tay, là gã thần phụ mặt vuông, hắn bị Cách Tư trọng thương, lại ngã xuống từ Phán Tội Chi Tháp, sau đó bị đống đổ nát đè lên nhưng vẫn chưa chết.

Bởi vì Đỗ Lan không cho phép hắn chết, loại tội nhân này chết đi thực sự là quá hời cho hắn.

Thế là Đỗ Lan quyết định để thần phụ mặt vuông đi tấn công Cách Lý Phỉ Tư.

Đối với thần phụ, Cách Lý Phỉ Tư chắc hẳn là Thần rồi.

Mà đối với Cách Lý Phỉ Tư, thần phụ chỉ là loài sâu kiến nhỏ bé, là loài cóc ghẻ xấu xí.

Thần.

Khóe miệng thần phụ chảy nước miếng, trong mắt hắn Cách Lý Phỉ Tư toàn thân tỏa ra hào quang thần tính: Thần ơi. nói đoạn liền lao lên.

Cách Lý Phỉ Tư nhìn những đợt tấn công liên tiếp cũng dần mất kiên nhẫn, chuẩn bị kết liễu thần phụ, nhắm thẳng cổ vung một kiếm.

Tuy nhiên cổ thần phụ không bị chém đứt, ngược lại còn chịu được cú chém, cả người vì cú vung kiếm đầy lực của Cách Lý Phỉ Tư mà bị đánh bay ra ngoài.

Cổ đã gãy xương, nhưng thần phụ vẫn đứng dậy tiếp tục lao về phía Cách Lý Phỉ Tư, giống như cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga.

Thần ơi, tại sao không chấp nhận con.

Thần phụ có chút tuyệt vọng, không hiểu tại sao Thần không chấp nhận mình: Lẽ nào Ngài muốn bỏ rơi con sao.

Là một thần phụ, bị Thần bỏ rơi chắc chắn là điều thống khổ nhất.

Đỗ Lan chính là muốn để thần phụ tuyệt vọng, trừ khi Cách Lý Phỉ Tư lập tức chấp nhận thỉnh cầu của thần phụ, nếu không thần phụ chỉ có thể tuyệt vọng mà chết.

Nhưng Đỗ Lan càng biết Cách Lý Phỉ Tư không thích bị động, nếu hắn chấp nhận thần phụ chẳng phải là thuận theo ý thần phụ sao.

Vậy Cách Lý Phỉ Tư trở thành Thần Chi Thủ để làm gì.

Trở thành Thần Chi Thủ chẳng phải là để thế giới biến hóa theo ý nguyện của mình sao.

Không phải bị người ta yêu cầu hắn phải làm gì, mà là hắn yêu cầu thế giới phải làm gì.

Thế là Cách Lý Phỉ Tư bắt đầu tụ lực.

Vừa rồi chỉ là tấn công bình thường, hiện tại là tấn công nghiêm túc.

Một kiếm.

Thần phụ đang lại gần chỉ cảm thấy như tiến vào đao sơn hỏa hải, bị thiên đao vạn quả.

Hắn không hiểu tại sao Thần lại trừng phạt mình như vậy, rõ ràng hắn đã giết nhiều kẻ dị giáo thế kia.

Oành.

Cơ thể kiên cố của thần phụ dưới uy lực của một kiếm chỉ còn lại nửa thân trên và cái đầu, đã thoi thóp hơi tàn.

Hay lắm, hay lắm.

Đỗ Lan không nhịn được vỗ tay: Ngươi yêu Thần, Thần có yêu ngươi không.

Câu hỏi này hôm nay cuối cùng đã có đáp án, không yêu.

Thần phụ sắp chết đến nơi, nghe thấy câu này thực sự vô cùng không cam tâm, cảm thấy Thần đã phụ bạc mình, từ yêu sinh hận tức khắc dùng chút hơi tàn cuối cùng gào lên với Cách Lý Phỉ Tư: Ta nguyền rủa ngươi, Thần, ta nguyền rủa ngươi.

Trước đây những gì hắn làm chỉ là tự mình cảm động mà thôi, Thần cũng chẳng bảo hắn đi giết kẻ dị giáo hay dập đầu mỗi ngày, đều là hắn tự biên tự diễn.

Trong giới khoa học có một câu chuyện đùa, đó là nhiều người cho rằng nghiên cứu về chim chóc của con người rất quan trọng đối với loài chim.

Thực tế ai cũng biết mọi nghiên cứu chỉ quan trọng đối với con người, đối với các sinh vật sống trong tự nhiên thì chẳng quan trọng gì cả.

Giống như những gì thần phụ làm, hắn tự cho là rất quan trọng với Thần, nhưng thực tế ai quan tâm chứ.

Thần không quan tâm.

Thần phụ chết đi vô cùng không cam tâm.

Thứ cần chính là hiệu quả giết người diệt tâm này, nếu không Đỗ Lan cũng chẳng để hắn sống đến tận bây giờ.

Cách Lý Phỉ Tư nhìn về phía Đỗ Lan, biết hắn chính là thủ phạm gây ra nội chiến ở vương quốc Midland, sau này mình lập quốc Ưng Chi Quốc chắc chắn sẽ phải xử lý Đỗ Lan.

Màn ra mắt không tồi, có điều ngươi có lẽ không biết, thời đại bây giờ đã khác rồi, sau này nếu muốn làm gì thì tốt nhất hãy tam tư nhi hậu hành.

Đỗ Lan muốn nhắc nhở Cách Lý Phỉ Tư hãy khiêm tốn hành sự, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng.

Cách Lý Phỉ Tư bày tỏ lần này mình trở lại chỉ vì một việc: kiến quốc, kiến quốc và kiến quốc, hắn không thể nào khiêm tốn được: Đỗ

Lan, giải thích giấc mơ vặn vẹo, giải cấu giáo nghĩa Pháp Vương Đình, ngươi rất thông minh, nhưng thông minh đến mức tự đại rồi.

Hắn biết Đỗ Lan đã làm những gì, nên cho rằng Đỗ Lan quá tự đại.

Không đến lượt ngươi nói ta, ta dù có tự đại thế nào vẫn mạnh hơn kẻ mang mạng bạn bè ra báo thù xã hội như ngươi.

Đỗ Lan nhạt giọng nói: Luận về nhân phẩm, ta vẫn tốt hơn ngươi.

Cách Lý Phỉ Tư híp mắt lại, hắn đã nhận ra Đỗ Lan là một đối thủ.

Cách Lý Phỉ Tư là Thần Chi Thủ nên hiểu rõ những việc Đỗ Lan làm ở nhân gian, có thể nói là đã đẩy Pháp Vương Đình vào thế nguy hiểm.

Khiến mình không thể tiếp quản hoàn chỉnh tín ngưỡng Pháp Vương Đình, hiện tại lại xuất hiện trước mặt mình, dáng vẻ như muốn tranh bá với mình, mình nên giết hắn.

Lúc này vết thương của Tá Đức đã lành, hắn lao về phía Lộ Na đang cảnh giác.

Oành.

Bất Tử Chiến Sĩ càng đánh càng hăng, man lực tạo thành cuồng phong va chạm với đại kiếm của Lộ Na.

Đại kiếm của Lộ Na múa may, đứng nguyên tại chỗ đối chiêu với Bất Tử Chiến Sĩ, chiêu thức như nước sông cuồn cuộn không dứt.

Cát bay đá chạy, tiếng nổ vang rền.

So với sự đối lập tĩnh lặng của Cách Lý Phỉ Tư và Đỗ Lan, chiến trường động thái của Lộ Na và Tá Đức càng thu hút sự chú ý hơn, đó là trận chiến tốc độ cao vượt qua giới hạn thị lực của người phàm khiến người ta hoa mắt.

Mọi thứ xung quanh chiến trường của Lộ Na và Tá Đức đều bị dư chấn nghiền nát, kình phong của trận chiến quét sạch tất cả, hủy diệt tất cả.

Ầm ầm, ngay cả đứng ở xa cũng cảm nhận được gió mạnh tạt vào mặt.

Chương 2400

Nhiều người lần đầu tiên thấy chiến trường khoa trương như vậy, mới biết trên thế giới này thực sự có những cường giả không thể mô tả, vượt xa nhận thức của người phàm.

Tại hiện trường chỉ có Đỗ Lan và Cách Tư, sự chú ý của Tạp Tư Gia không nằm ở chiến trường mà đặt trên người Cách Lý Phỉ Tư.

Cách Lý Phỉ Tư cuối cùng không động thủ mà chọn đi xây dựng quốc gia của mình trước, những chuyện khác tính sau: Tá Đức.

Khẽ gọi sứ đồ đưa mình rời đi.

Tuy nhiên Tá Đức bày tỏ mình đang rất bận, vì chỉ cần một sơ suất nhỏ hắn có thể sẽ chết, hắn biết Đại Kiếm này còn mạnh hơn cả Flora mà hắn từng gặp trước đây, hơn nữa còn mạnh hơn không chỉ một cấp bậc.

Nhưng Thần Chi Thủ triệu hồi không thể không nghe, thật là lưỡng nan.

Cách Lý Phỉ Tư thấy dáng vẻ thảm hại của Tá Đức liền vung một kiếm về phía Lộ Na.

Lộ Na buộc phải lùi lại, để mặc Tá Đức rời đi, lúc này Tá Đức đã khắp người đầy máu, một chiếc cánh bị cắt đứt.

Nhưng Tá Đức dùng tốc độ nhanh nhất để phục nguyên, đưa Cách Lý Phỉ Tư rời đi.

Nói cho ta biết Thần Chi Thủ, ngươi có biết chảy máu không.

Lúc Cách Lý Phỉ Tư sắp bay đi, Đỗ Lan thích thú hỏi.

Cách Lý Phỉ Tư không trả lời.

Đỗ Lan nói: Ngươi sẽ biết thôi.

Đây chính là lời tuyên ngôn, lần tới gặp mặt sẽ để Thần Chi Thủ phải đổ máu.

Oành.

Tá Đức chở Cách Lý Phỉ Tư rời đi, tiếp theo việc Cách Lý Phỉ Tư phải làm là mua chuộc lòng người.

Rất dễ dàng, chỉ cần đi tấn công quân Kushan là được.

Có một kẻ địch sẵn có để tăng danh tiếng, chỉ cần tấn công Kushan thì chính là người bạn tốt của vương quốc Midland.

Lúc này đại quân Kushan đã áp sát vương đô Midland, Cách Lý Phỉ Tư sẽ đợi đại quân Kushan công hãm vương thành xong mới ra tay, như vậy danh tiếng mới đạt mức tối đa.

Cách Tư đưa Tạp Tư Gia đi, tâm trạng phức tạp, không ngờ Cách Lý Phỉ Tư lại trở lại, ngọn lửa nộ hỏa phục thù bùng cháy dữ dội.

Có điều hiện tại vẫn nên đưa Tạp Tư Gia về hang động tinh linh thì hơn, nếu không lũ ác ma vẫn sẽ tới làm phiền họ.

Lộ Na đứng một bên với vẻ nặng nề, nói với Đỗ Lan: Lão sư, tên sứ đồ ẩn nấp trong Phán Tội Chi Tháp đã dùng sinh mạng của mình để mở ra cánh cổng U giới, nên Thần Chi Thủ mới có thể xuất hiện ở hiện thực.

Cô rất tự trách: Là em đã không thể ngăn chặn hắn.

Tên sứ đồ đó thà hy sinh sinh mạng cũng muốn giúp đỡ Cách Lý Phỉ Tư, em không bắt được hắn cũng là chuyện bình thường.

Không sao, lần sau gặp mặt sẽ cho Cách Lý Phỉ Tư nếm mùi chảy máu.

Đỗ Lan thản nhiên nói.

Quay người nhìn lại gia quyến đang kinh nghi bất định, những nạn dân hay binh lính này đều là lần đầu thấy sự việc quỷ dị như vậy, họ đều đang đợi Đỗ Lan cho một lời giải thích.

Muốn biết rốt cuộc là chuyện gì.

Những gì mọi người vừa thấy chính là sứ đồ, nói thế nào nhỉ, họ vốn dĩ cũng là người, nhưng vì sức mạnh cường đại đã hiến tế người quan trọng nhất của mình, từ bỏ giới hạn của con người để trở thành bộ dạng đó.

Họ rất mạnh, một tên sứ đồ có thể đối kháng với cả một quân đội, nên mọi người sợ hãi cũng là điều dễ hiểu, nhưng mọi người đừng lo lắng, vì những kẻ địch mạnh như vậy sẽ có những chiến sĩ chuyên môn đối phó.

Đỗ Lan nói vậy làm mọi người an tâm.

Lúc này Khô Lâu Kỵ Sĩ nhìn Đỗ Lan một cái, hắn cũng không nhìn thấu thân phận Đỗ Lan, có điều hắn cũng phải đi vì còn việc quan trọng phải làm.

Dựa vào những thủ đoạn thông thường không thể giết được Cách Lý Phỉ Tư, hắn phải đi đúc một thanh bảo kiếm có thể giết được Thần Chi Thủ mới hành.

Khô Lâu Kỵ Sĩ đi mây về gió, thậm chí có thể nói hắn đang không ngừng nhảy vọt qua các mốc thời gian khác nhau, không dừng lại ở một nơi.

Đó chính là cái giá của việc đối đầu với Thần Chi Thủ, từ bỏ thân phận con người, vứt bỏ tình cảm của mình để làm một cỗ máy phục thù.

Mọi người chuẩn bị rời đi, nhưng hiện tại vương quốc Midland không còn nơi nào an toàn, quân đội Kushan đã xâm nhập, nên Đỗ Lan hy vọng các nạn dân có thể đến lãnh địa công chúa.

Không ít nạn dân đã đồng ý, ví dụ như đại tỷ Luca đã chấp nhận lời mời, đưa theo cô gái lầm đường lạc lối đi cùng quân đội Đỗ Lan.

Cô gái trọng bệnh cũng đi theo vì Đỗ Lan nói sẽ chữa bệnh cho nạn dân.

Trong mắt Luca, Đỗ Lan thực sự tồn tại như một vị cứu tinh, thật ôn hòa, thật mạnh mẽ, thật lương thiện.

Cách Tư, hy vọng cậu có thể tiếp tục ở lại bộ đội của ta.

Cách Tư lại lắc đầu, đưa Tạp Tư Gia rời đi.

Đỗ Lan nhìn theo bóng lưng Cách Tư, tâm tưởng trong lòng Cách Tư chắc chắn cũng rất mâu thuẫn.

Không biết nên phục thù trước hay bảo vệ Tạp Tư Gia trước, hiển nhiên sức lực của Cách Tư có hạn, không thể vẹn cả đôi đường.

Đồng thời Lộ Na đưa đại tiểu thư bắt đầu cuộc hành trình, Lộ Na sẽ tiếp tục tìm kiếm sứ đồ.

Đại tiểu thư thì hoàn toàn vì tò mò về bí mật của Đại Kiếm nên mới đi theo Lộ Na.

Từng thấy chiến lực mạnh mẽ không thể tin nổi của Lộ Na, đại tiểu thư cũng muốn học, nên giở thói ăn vạ, bám lấy Lộ Na cùng đi du hành.

Phán Tội Chi Tháp vốn náo nhiệt giờ chỉ còn lại một đống đổ nát và một vài nạn dân đang tìm vật báu trong đống hoang tàn.

Những người khác đã tản đi, lạnh lẽo thê lương.

Tuy Phán Tội Chi Tháp đã thanh tịnh nhưng cả vương quốc Midland lại sôi sục.

Theo việc Khủng Đế không ngừng lan tỏa sương mù chiến tranh, Midland thất bại thảm hại, cuối cùng ngay cả vương đô cũng bị công hãm.

Đồng thời quốc vương cũng vì tuổi già sức yếu mà băng hà, để lại vị công chúa trẻ tuổi, có thể nói là rắn mất đầu.

Lúc này vương đô bị phá, công chúa bị bắt, vương quốc Midland dường như đã không còn hy vọng.

Khủng Đế muốn kết hôn với công chúa để có được quyền kế vị chính thống của vương quốc Midland, chiếm lĩnh toàn bộ vương quốc mà không tốn một giọt máu.

Cách Lý Phỉ Tư đang tái thiết Ưng Chi Đoàn, có điều hiện tại tất cả các đoàn viên đều là sứ đồ, những sứ đồ này từng tên đều vô cùng mạnh mẽ, đoàn kết bên cạnh Cách Lý Phỉ Tư ngưng tụ thành một thế lực quân sự đủ để xoay chuyển thế giới, sắp sửa đọ sức với Khủng Đế.

Đương nhiên vì muốn thu phục lòng người nên Cách Lý Phỉ Tư ra lệnh cho sứ đồ và thú quỷ không được ăn thịt người, ai dám ăn người kẻ đó phải chết.

Chỉ có thể dùng ma pháp đánh bại ma pháp, dùng sứ đồ đánh bại sứ đồ.

Không chỉ thành lập Tân Ưng Chi Đoàn, Cách Lý Phỉ Tư còn báo mộng cho giáo chủ Pháp Vương Đình để ông ta biết rằng Ưng Trắng chính là mình, nhằm thống nhất tín ngưỡng.

Với một loạt thao tác như vậy, Cách Tư nếu còn muốn tìm Cách Lý Phỉ Tư phục thù thì quả là khó hơn lên trời.

Chỉ riêng thuộc hạ của Cách Lý Phỉ Tư thôi cũng đủ giết Cách Tư hàng trăm lần rồi.

Cách Tư đang rất cần thăng cấp, nếu không trận này không thể đánh nổi.

May mắn là ma nữ đã chuẩn bị sẵn giáp Cuồng Chiến Sĩ cho Cách Tư, khi cần thiết có thể mặc vào cho hắn, chỉ là mặc vào thì dễ nhưng muốn cởi ra thì khó.

Ma nữ biết vận mệnh, biết Cách Tư chính là người được định sẵn, hắn phải đánh thức sức mạnh đã ngủ say của thế giới này mới có thể khiến thế giới khôi phục bình thường.

Ma nữ là những người có khả năng dựa vào năng lực bản thân để xâm nhập vào tầng nông của U giới, họ thậm chí có thể cư ngụ tại U giới và giao tiếp với các nguyên tố, sử dụng sức mạnh của tứ đại nguyên tố.

Tuy nhiên cùng với sự sợ hãi của mọi người dành cho ma nữ, ma nữ cũng trở thành quái vật trong mắt họ, bị săn đuổi và truy sát.

Ma nữ tuy mạnh nhưng hai nắm đấm khó địch lại bốn tay, nên số lượng ma nữ ngày càng ít, những ma nữ còn lại đều trốn ở những nơi người bình thường không đến được.

Nhưng có một vị ma nữ chưa từng từ bỏ nhân gian, nên bà tiên đoán Cách Tư xuất hiện và biết Cách Tư sẽ trở thành đối thủ của Thần Chi Thủ, nên phái đệ tử của mình đi giúp đỡ Cách Tư.

Đệ tử của bà là một loli, tuổi không lớn nhưng đã có thực lực ma pháp cao thâm.

Cách Tư đang tiếp nhận sự dẫn dắt của vận mệnh.

Ở phía bên kia, Cách Lý Phỉ Tư xuất hiện tại vương quốc Midland như một vị cứu tinh, bắt đầu hành trình hack cuộc đời, đi khắp nơi tăng danh tiếng, đi khắp nơi trang bức, có thể nói là trang bức như gió luôn bên cạnh hắn, giành được sự yêu mến của quốc dân.

Chương 2401

Thông qua việc chiến đấu với Khủng Đế, danh tiếng của Cách Lý Phỉ Tư nổi lên như cồn.

Ngược lại phía lãnh địa công chúa lại tỏ ra rất im ắng, sau khi tiếp nhận một lượng lớn nạn dân thì liền sắp xếp cho họ làm việc, học tập, căn bản không thể cao điệu được.

Dù sao chỉ riêng việc điều hành lãnh địa vận hành cũng đã rất rắc rối, không còn tinh lực để làm những việc khác.

Tuy nhiên Đỗ Lan cảm thấy lúc này nên khai thác một chút lịch sử về Bá Vương.

Một nghìn năm trước từng xuất hiện một bá chủ thống nhất đại lục, xây dựng một quốc gia vô địch, tuy nhiên quốc gia này lại như ngôi sao băng xẹt qua rồi biến mất.

Hồ sơ về quốc gia này rất ít, lời đồn cũng không nhiều, nhưng Đỗ Lan tâm tưởng chính vì hồ sơ ít nên mới có không gian để phát huy.

Giống như UFO vậy, lúc đầu cũng không có nhiều thiết lập như vậy.

Nhưng khi nhiều người cùng thiết lập thì mới có UFO như hiện tại.

Thiết lập ít thì thêm thiết lập, đó mới là mấu chốt.

Đỗ Lan bày tỏ việc mượn trí tưởng tượng của người dân trong lãnh địa để hình chiếu một thành phố võ đức sung mãn vào trong U giới, sau đó mang thế giới do trí tưởng tượng sáng tạo ra ngoài hiện thực, chẳng phải là được sao.

Tưởng tượng một nghìn năm trước những kẻ du hành giữa các vì sao đã đến thế giới này và tiếp xúc với con người, ban cho con người lượng lớn khoa kỹ, giúp đỡ bá chủ xây dựng một quốc gia mạnh mẽ chưa từng có.

Việc này giống như viết truyện, lại giống như sản xuất phần mềm trò chơi.

Chi tiết càng nhiều, thế giới hình chiếu vào U giới càng chi tiết.

Đối với vị đạo diễn kỳ cựu như Đỗ Lan, việc này không hề khó, hắn không những hoàn thiện chi tiết mà còn đặc biệt mời một nhóm người cùng hoàn thiện.

Một nhóm thanh niên nam nữ có trí tưởng tượng phong phú được ban cho thân phận điều tra viên, họ sẽ mang theo trí tưởng tượng của mình đi khám phá bí mật của Thiên Niên Đế Quốc.

Trí tưởng tượng của họ càng phong phú, Thiên Niên Đế Quốc sẽ càng chân thực.

Nói đơn giản là Đỗ Lan đưa ra đề cương câu chuyện, sau đó để người bản địa không ngừng điền vào, hoàn thiện cái IP Thiên Niên Đế Quốc này.

Đợi đến khi hoàn thiện xong là có thể khai thác kỹ thuật Thiên Niên Đế Quốc từ U giới.

Đó là biến trực tiếp trí tưởng tượng thành lực lượng sản xuất, thế giới quái lực loạn thần chính là lợi hại như vậy.

Thế là thiết lập Thiên Niên Đế Quốc dần dần đầy đặn.

Trong thiết lập, Thiên Niên Đế Quốc đã bước vào thời đại điện khí, chế tạo ra máy bay, tàu thủy, ô tô, dưới sự thống lĩnh của bá chủ cường đại không ngừng phát triển.

Nhưng trong Thiên Niên Đế Quốc lại có một nhóm người mê tín học thuật huyền bí, họ thông qua nghiên cứu không ngừng cuối cùng đã đánh thức những tồn tại đáng sợ, cũng chính là những kẻ du hành giữa các vì sao kia, những kẻ này xây dựng đế quốc là có ý đồ xấu, là để coi nhân loại như thức ăn.

Cuối cùng bá chủ thành công trấn áp kẻ địch của nhân loại, chỉ là cái giá phải trả là bá chủ không bao giờ có thể rời khỏi ngai vàng, và đế quốc cũng vì chiến đấu với những kẻ du hành giữa các vì sao mà sụp đổ, cuối cùng trở thành lịch sử.

Cảm giác rất quen thuộc, những kẻ du hành giữa các vì sao hiển nhiên là để tri ân Khắc Tô Lỗ, mà hoàng đế ngồi trên ngai vàng đấu trí đấu dũng với ác ma lại có vẻ giống thiết lập của thế giới Chiến Chùy.

Nhưng không sao cả, quan trọng là những khoa kỹ được tưởng tượng ra.

Còn về việc quái lực loạn thần được tưởng tượng ra cũng không sao, vì thế giới này vốn đã tồn tại quái lực loạn thần rồi.

Đỗ Lan đột nhiên nảy ra một ý tưởng, thông qua trí tưởng tượng sinh ra Thần, và vị Chân Thần vốn đã tồn tại ở thế giới này, không biết ai mạnh ai yếu.

Ước chừng Thần được tưởng tượng ra cùng lắm là cấp bậc Thần Chi Thủ, không thể so bì với tồn tại đứng sau Thần Chi Thủ.

Càng không thể so bì với tồn tại trong Vực Sâu.

Tuy nhiên có thể tưởng tượng ra sức mạnh mạnh mẽ như Thần Chi Thủ đã là không tệ rồi.

Thực ra nói cho cùng trí tưởng tượng của con người cũng liên thông tới U giới còn sâu hơn cả Thần Chi Thủ.

Nên trí tưởng tượng của con người cũng là một loại sức mạnh.

Thế là trong lãnh địa bắt đầu khai quật các loại khoa học kỹ thuật, đào ra máy bay, ô tô, tàu thủy, còn có xe tăng và đại pháo.

Đủ thứ hoa hòe hoa sói được lôi ra, cũng khiến con người hiểu sâu hơn về thế giới, trí tưởng tượng tiến thêm một bước, tưởng tượng ra nhiều thứ khoa trương hơn.

Thời buổi này không dùng ngoại quải thì căn bản không có trải nghiệm trò chơi, giống như Cách Tư, không có ngoại quải thì phải dùng mạng để đổi.

Tuy nhiên chính vì Cách Tư là người chơi hệ khắc mạng duy nhất của thế giới này nên cũng thu hút sự hiếu kỳ của thành viên nữ duy nhất trong Thần Chi Thủ.

Thần Chi Thủ tồn tại xuyên không gian và thời gian, từ khi năm vị trí của Thần Chi Thủ được xác định, năm ứng cử viên đã được định sẵn, mang tính nhân quả túc mệnh rất mạnh.

Đáng tiếc ngoại trừ Cách Lý Phỉ Tư có nguồn gốc rõ ràng, nguồn gốc của bốn vị Thần Chi Thủ khác đều là bí ẩn.

Vị Thần Chi Thủ nữ giới duy nhất này trông rất xinh đẹp, mặc cũng rất ít.

Năng lực dường như cũng liên quan đến dục vọng, nhưng cô thực sự đã nảy sinh hứng thú với Cách Tư.

Cách Tư là một gã mãnh nam cứu cực, không bàn tới tinh thần đánh không chết của hắn, chỉ riêng nỗ lực tìm cách giết Thần Chi Thủ của hắn đã khiến người ta phải ghé mắt nhìn.

Cô biết rõ khoảng cách giữa người phàm và Thần Chi Thủ, nhưng hắn vẫn không ngừng thử thách, thậm chí ngày càng mạnh hơn.

Nữ Thần Chi Thủ rất tò mò, muốn biết Cách Tư rốt cuộc là kiểu đàn ông gì, dù sao trước đây cô cũng chưa từng sở hữu ai như Cách

Tư, cô muốn tiếp cận Cách Tư để tìm hiểu cho rõ.

Các bên đều đang chuẩn bị thăng cấp, có thể nói ai dám dậm chân tại chỗ thì cái chết và thống khổ sẽ bao trùm, không để lại một chút dư địa nào.

Nhân lúc Cách Lý Phỉ Tư và Khủng Đế giao thủ, Đỗ Lan tranh thủ thời gian phát triển, vì hắn biết sau khi Cách Lý Phỉ Tư giải quyết xong Khủng Đế chắc chắn sẽ ra tay với lãnh địa công chúa.

Hiện tại Khủng Đế đã chiếm được một nửa giang sơn của vương quốc Midland, công hãm vương đô.

Tại vương đô, người dân kêu trời không thấu kêu đất không thưa, phụ nữ bị đưa vào doanh trại quân đội làm vật phát tiết, đàn ông không bị giết thì cũng bị bắt làm khổ sai.

Trong vương đô đâu đâu cũng có người chết, những con phố vốn náo nhiệt hiện tại lại phơi bày đủ loại thi hài, cả thành phố đều tỏa ra mùi hôi thối.

Người dân trong thành sớm đã rơi vào tuyệt vọng vì bất kể cầu nguyện thế nào cũng không thấy hy vọng.

Trong lúc tuyệt vọng đó, Cách Lý Phỉ Tư xuất hiện hào nhoáng, chẳng phải danh tiếng sẽ tăng vọt sao.

Khuôn mặt tuấn mỹ, cơ thể ưu nhã, thuộc hạ mạnh mẽ, lại thêm sức mạnh xoay chuyển tình thế, chỉ thiếu điều viết chữ Cứu Thế Chủ lên mặt để công bố thân phận của mình thôi.

Người bình thường thực sự chỉ còn nước cầu nguyện, quyền sinh tồn hoàn toàn không nằm trong tay họ.

Trong sự sợ hãi, họ chỉ có thể dựa vào Cách Lý Phỉ Tư, chỉ cần có thể cứu vãn họ, Cách Lý Phỉ Tư chính là Thần linh của họ.

Binh lính dưới trướng Khố Hạ không phải là đội quân có kỷ luật, sau khi đánh hạ vương đô Mễ Đặc Nhĩ Lan, không tránh khỏi việc thiêu sát cướp bóc một phen.

Suy cho cùng, trong thời đại này, bất kỳ quân đội nào cũng có thể biến hóa thành cường đạo một cách liền mạch: khi tác chiến là binh sĩ, đánh xong trận liền trở thành cường đạo.

Thế nên, phụ nữ gặp nạn, đàn ông vong mạng.

Một lượng lớn phụ nữ bị bắt vào doanh trại quân đội, chờ đợi họ là sự chà đạp cho đến chết.

Họ bị trói chung trên một sợi dây, căn bản không thể đào tẩu, nhìn những thi thể được đưa ra từ doanh trại, những người phụ nữ run lẩy bẩy.

Trong mắt binh lính Khố Hạ, kẻ thù bại trận căn bản không được tính là con người.

Những người phụ nữ khóc lóc thảm thiết khi chờ vào quân trại, đau buồn và sợ hãi cho tương lai thê thảm sắp đối mặt.

Nếu không có gì bất ngờ, kết cục của họ cũng là chịu đựng nỗi đau tột cùng rồi chết thảm.

Nhưng giữa đám nữ tử đang khóc lóc ấy, có một thiếu nữ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi lại đầy vẻ trấn định, nét mặt mang theo hy vọng, hoàn toàn khác biệt với những người xung quanh.

Bởi vì nàng tin rằng con Bạch Ưng kia sẽ xé toạc giấc mộng đen tối, tin rằng sẽ có chúa cứu thế xuất hiện, giấc mơ đó đại diện cho đấng cứu thế, nên nàng sẽ không từ bỏ hy vọng.

Chương 2402

Ngay cả khi sắp phải đối mặt với sự đối xử tàn khốc, nàng vẫn ôm giữ hy vọng như vậy.

Cuối cùng, Cách Lý Phỉ Tư cũng dẫn dắt đại quân Sứ Đồ tiến đến ngoại vi vương đô.

Bộ giáp trắng khiết và dáng vẻ thánh khiết của hắn tựa như thiên thần giáng thế, mang lại hy vọng và sự an toàn vô tận.

Dung nhan anh tuấn và thanh trường kiếm sắc lẹm chính là con Bạch Ưng xé toạc bóng tối trong mơ, mang lại sinh cơ và tự do ấm áp.

Nhất định không sai được, hắn chính là con Bạch Ưng trong giấc mơ kia.

Cách Lý Phỉ Tư cường thế nhập cuộc, bắt đầu viết tiếp lịch sử phô diễn sức mạnh của chính mình, thời đại này thuộc về hắn.

Dù là Khố Hạ hay cường đạo, tất cả đều chỉ là chiến tích của hắn mà thôi, hắn sẽ dùng phương thức của mình để kiến lập một quốc gia mới.

Thiếu nữ trở thành cuồng tín đồ của Cách Lý Phỉ Tư, tin tưởng vô điều kiện vào vị anh hùng đã cứu mình khỏi quân đội Khố Hạ.

Ở một diễn biến khác, Cách Tư lại khổ cực hơn nhiều.

Hắn cũng đang dùng phương thức của mình để bảo vệ những người xung quanh.

Hắn đã gặp lão Ma Nữ, nhưng vẫn chưa tìm thấy phương pháp mở ra cánh cổng thứ nguyên, cũng không biết cách sử dụng Bá Vương Chi Noãn.

Tiếp đó, họ lại đi giúp đỡ một ngôi làng gần đó.

Vốn dĩ có một ông lão đến tìm Ma Nữ nhờ giúp đỡ, nhưng Ma Nữ đã già nên để đệ tử của mình cùng Cách Tư đến làng giúp một tay.

Tuy nhiên, ngôi làng này đã tiếp nhận tín ngưỡng của Pháp Vương Đình, những người trẻ tuổi không tin tưởng Ma Nữ.

Nếu không phải Cách Tư trông như một kẻ mạnh mẽ đầy uy hiếp bảo vệ Tiểu Ma Nữ, đám thôn dân này chắc chắn sẽ xua đuổi nàng.

Ngôi làng đang bị đe dọa bởi Thú Quỷ, hơn nữa còn bị bắt đi không ít phụ nữ.

Vốn dĩ ngôi làng đã suy tàn lắm rồi, nay lại chịu thêm đe dọa này, người bình thường thực sự không có cách nào.

Trong lúc Cách Lý Phỉ Tư đang tỏa sáng, thì Cách Tư lại rất khốn khổ, một mặt phải chịu sự ghẻ lạnh, mặt khác vẫn phải chiến đấu vì những kẻ ngu muội.

Không giống như Cách Lý Phỉ Tư, sau khi chiến đấu luôn nhận được sự yêu mến.

Vấn đề của ngôi làng khá nghiêm trọng, Cách Tư và Tiểu Ma Nữ không chỉ phát hiện ra Thú Quỷ mà còn phát hiện ra sinh vật U Giới.

Những sinh vật mang theo kỹ năng ma pháp này rất khó nhằn, sức phá hoại cực lớn.

Cách Tư cũng là lần đầu tiên gặp phải loại động vật sử dụng nguyên tố Thủy này.

Nếu là Hỏa, hắn còn có thể nhẫn nhịn, nhưng khi Thủy bao bọc lấy mình, hắn hoàn toàn không thể hô hấp, hơn nữa còn chém không đứt.

Mắt thấy Cách Tư và Tiểu Ma Nữ sắp rơi vào nguy cơ, chỉ nghe một tiếng hưu, xé toạc không trung là một thanh đại kiếm xoay tròn như cối xay gió lớn.

Oanh long một tiếng, đại kiếm trảm đoạn sinh vật U Giới.

Cách Tư mới khôi phục lại nhịp thở, liếc mắt nhìn về phía thanh đại kiếm vừa cứu viện, nhìn kỹ lại hóa ra người quen, chính là đại kiếm Vi Vi từng gặp trong lúc thảo phạt Sứ Đồ trước đây.

Hóa ra là ngươi.

Vi Vi thấy Cách Tư liền nói: Ngươi đúng là một gã luôn tự rước lấy rắc rối vào mình.

Sau đó nàng nhìn lướt qua những người bên cạnh Cách Tư: một người phụ nữ, một cậu bé, một cô bé, rồi bất đắc dĩ nói: Dẫn theo vợ con ra chiến trường, quá nguy hiểm rồi.

Bên cạnh Cách Tư là Tạp Tư Gia, Tiểu Ma Nữ, cùng cậu bé ném đá.

Cách Tư không phản bác, chỉ hỏi: Ngôi làng này là khu vực của ngươi sao.

Không sai.

Vi Vi nói: Nhưng không ngờ lại xuất hiện sinh vật U Giới, xem ra có thứ gì đó không ổn đã xuất hiện, ta phải liên lạc với các đại kiếm khác để thành lập đội thảo phạt thôi.

Quá chậm.

Cách Tư bày tỏ hắn muốn đi cứu người ngay lập tức.

Tiểu Ma Nữ nói: Lúc nãy khi ta giao tiếp với các nguyên tố, phát hiện dưới hầm nhà thờ có một hang động khổng lồ, bên trong có thứ rất tà ác, chắc chắn là sào huyệt của Thú Quỷ.

Ai mà ngờ được Thú Quỷ lại trốn dưới hầm nhà thờ chứ.

Pháp Vương quả thực là một vị thần giả dối, chẳng bảo vệ được tín đồ chút nào.

Thậm chí còn không có ích bằng cái IP Thiên Niên Đế Quốc mà Đỗ Lan tạo ra, chỉ có thể nói cái IP Pháp Vương này quá thất bại.

Trong trận chiến vừa rồi, các thôn dân cũng tham gia chiến đấu, vì ngay cả những đứa trẻ còn đang khổ chiến, nên các thôn dân cuối cùng không đứng nhìn nữa, cũng hiến dâng chút sức lực để bảo vệ ngôi làng, coi như còn có chút cốt khí.

Vi Vi thu hồi đại kiếm, đi theo Cách Tư tìm kiếm lối vào, dù sao cũng không thể giương mắt nhìn họ đi nộp mạng.

Lối vào hang động dưới đất nhanh chóng được tìm thấy, không khí âm u không ngừng tỏa ra từ bên trong, tiến vào đó là một mê cung tứ thông bát đạt.

Chẳng mấy chốc Cách Tư dẫm hụt chân, rồi cả người bị hang động nuốt chửng.

Còn Vi Vi chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh đáng sợ bao bọc từ bốn phía, lập tức giơ cao Thái Dương Tinh Hoa mưu toan xua tan tà ác này, nhưng vô ích, sự tà ác xung quanh tựa như bóng tối thực chất nuốt chửng tới.

Tiểu Ma Nữ run lẩy bẩy, nàng chưa từng gặp thứ gì đáng sợ như vậy, cứ như là Tà Thần thân lâm vậy.

Tà Thần chưa tới, nhưng Thần Chi Thủ đã tới, ả tóm lấy Cách Tư, định trêu chọc một phen.

Một bên là phô diễn oai phong, một bên là khổ cực khốn cùng.

Cảnh ngộ của Cách Lý Phỉ Tư và Cách Tư thực sự quá khác biệt: kẻ tà ác được kính trọng, người lương thiện lâm vào nguy cơ.

Thế giới này thiện ác đã đảo lộn, lúc này cần có người đến để xoay chuyển thiện ác.

Trong bóng tối, đôi mắt bạc hóa thành dã thú, Vi Vi mở ra cánh cổng U Giới thứ hai, đổi lấy sức mạnh trong chín mươi chín giây, song kiếm song hành, trảm khai hắc ám.

Thú Quỷ trong bóng tối phát ra tiếng thảm thiết, thân thể bị xé thành nhiều mảnh, nhưng vẫn chưa đủ, Vi Vi hét lớn một tiếng: Đạt Đạt, hỏa lực chi viện, xé nát hang động này cho ta.

Đạt Đạt là cộng sự của Vi Vi, con ngựa máy nhận lệnh, kích hoạt từ xa, nhảy lên trên đỉnh nhà thờ, đầu ngựa biến thành vũ khí, nhắm chuẩn phía dưới bắn ra một pháo.

Các thôn dân vội vàng tháo chạy, vì phát pháo này trực tiếp khoét một hang động thẳng tắp ở giữa ngôi làng, ánh mặt trời từ lỗ hổng tràn vào mê cung.

Đứng trong ánh nắng, nỗi sợ hãi cuối cùng cũng biến mất.

Tiểu Ma Nữ thở dốc, vừa rồi thực sự cảm giác mình sắp bị sự tà ác làm cho nghẹt thở.

Chỉ là Cách Tư đâu.

Cách Tư ở đâu.

Cách Tư đang phát động tấn công về phía Thần Chi Thủ, Trảm Long Đại Kiếm đại hiển thần uy, không ngờ lại có tác dụng với cả Thần Chi Thủ.

Tất nhiên không thể giết chết Thần Chi Thủ nữ giới này, vì ả chỉ đang điều khiển máu thịt tà ác để nhiễu loạn Cách Tư mà thôi, chân thân của ả vẫn ở ngoài thời gian và không gian.

Nhưng sức mạnh của Trảm Long Đại Kiếm vẫn vượt xa dự đoán của Thần Chi Thủ, không ngờ vũ khí trong tay phàm nhân lại có uy lực như vậy.

Quả nhiên người đàn ông này không tầm thường.

Tuy nhiên, khi Thần Chi Thủ chuẩn bị trở về dị không gian, lại phát hiện mình xuất hiện trong một không gian kỳ lạ, nơi đây ngập tràn sắc đỏ, còn có một cổng vòm tạo thành từ hình liềm và búa.

Nếu bây giờ ta giết ngươi, ngươi chắc chắn sẽ phản kháng kịch liệt, nhưng nếu ta nói muốn ngươi đi giải phóng hàng vạn hàng ức oán linh đang bị cường giả U Giới áp bức, không biết ngươi có nguyện ý tiếp nhận sự giáo hóa của ta không.

Đỗ Lan đề nghị.

Là ai.

Thần Chi Thủ nữ giới Tư Lan căng thẳng nhìn người đàn ông trước mắt.

Ngươi có thể gọi ta là Đỗ Lan, Đỗ Lan đồng chí.

Đối với Thần Chi Thủ, cuộc cải tạo sắp bắt đầu, Đỗ Lan đích thân ra tay.

Tiểu thuyết cũng không dám viết như thế, Cách Lý Phỉ Tư lấy một địch trăm xuất hiện trên chiến trường, như thần binh thiên giáng sát nhập quân địch, rồi giữa vạn quân lấy đầu tướng giặc.

Hoàn toàn là Long Ngạo Thiên chuyển thế, đáng nói nhất là Cách Lý Phỉ Tư còn đẹp trai đến thế, mỗi lần chiến thắng đều điềm tĩnh vô cùng.

Dù là thiếu nữ hay quý tộc, phàm là những người nhận được sự giúp đỡ và cứu vãn của Cách Lý Phỉ Tư đều lần lượt ngã vào vòng tay của hắn, trở thành tín đồ của hắn.

Ngay cả vị lão giáo chủ của Pháp Vương Đình cũng không ngoại lệ, bởi vì lão nhìn thấy con Bạch Ưng bay về phía mình, sau đó Cách Lý Phỉ Tư xuất hiện, chỉ thiếu chút nữa là tự báo danh tính trong mơ.

Lão giáo chủ biết Cách Lý Phỉ Tư chính là hy vọng, chính là tương lai, thế là lập tức quỳ xuống trước mặt Cách Lý Phỉ Tư, xem hắn như sứ giả của thần.

Chương 2403

Cứ như vậy, Cách Lý Phỉ Tư cơ bản đã thống nhất dân tâm vương quốc Mễ Đặc Nhĩ Lan, hiện tại chỉ còn lại việc cho Khủng Đế một bài học.

Khủng Đế cũng không ngờ vương quốc Mễ Đặc Nhĩ Lan đột nhiên lòi ra một gã lợi hại như vậy, thật là bất đắc dĩ, rõ ràng vốn dĩ đã sắp chiếm lĩnh toàn bộ vương quốc rồi, vậy mà giờ đây bộ đội của họ lại liên tục bại thoái.

Hơn nữa theo lời binh sĩ, số lượng quân địch rất ít.

Khủng Đế biết mình phải đích thân ra chiến trường, phải sử dụng Chiến Tranh Mê Vụ của mình mới có thể bắt gọn quân địch.

Vương quốc Mễ Đặc Nhĩ Lan hiện tại ai ai cũng biết Cách Lý Phỉ Tư, ai ai cũng tin rằng Cách Lý Phỉ Tư chính là người đàn ông đại diện trong giấc mơ tiên tri.

Chỉ có người trong lãnh địa của Công chúa là không tin, bởi vì họ cho rằng Bạch Ưng không đại diện cho một cá nhân cụ thể, vì nếu đại diện cho một người, chẳng phải là đi lùi lịch sử, tập trung quyền giải thích giáo nghĩa lại hay sao.

Thần chắc chắn sẽ không như vậy, Bạch Ưng đại diện cho việc Thần trao quyền giải thích giáo nghĩa cho mỗi người, đại diện cho sự bình đẳng giữa người với người, chứ không phải Thần lựa chọn Cách Lý Phỉ Tư.

Đối với người trong lãnh địa Công chúa, họ có cách hiểu của riêng mình, và cũng không cho phép ai tước đoạt quyền giải thích của họ lần nữa.

Nhưng Cách Lý Phỉ Tư quả thực đã cứu vãn rất nhiều người, ít nhất những người đi theo hắn trong thời gian ngắn không chỉ được an toàn mà còn liên tục giành chiến thắng, thu phục đất đai bị mất, thậm chí sắp phản công tới tận biên giới đế quốc Khố Hạ.

Làm sao không khiến người ta kích động cho được.

Giống hệt như năm đó Cách Lý Phỉ Tư dẫn dắt Ưng Chi Đoàn bách chiến bách thắng, cuối cùng thăng quan tiến chức vậy.

Cách Lý Phỉ Tư luôn có thể mang lại hy vọng cho người khác, nhưng một khi hắn gặp trắc trở, những người bên cạnh sẽ gặp xui xẻo.

Thế nên Cách Lý Phỉ Tư chỉ có thể đánh trận thuận gió, không thể đánh trận ngược gió.

Hiện tại bách tính được Cách Lý Phỉ Tư cứu viện quả thực đã nhận được lợi ích, nên họ nguyện ý đi theo hắn cũng là lẽ đương nhiên.

Lúc này nếu có ai tới khuyên họ đừng đi theo Cách Lý Phỉ Tư, họ chắc chắn sẽ liều mạng với kẻ đó.

Vào lúc họ cần sự giúp đỡ nhất, chính Cách Lý Phỉ Tư đã cứu họ, Cách Lý Phỉ Tư chính là hy vọng của họ.

Thế nên cho dù Đỗ Lan có đích thân tới nói xấu Cách Lý Phỉ Tư, cũng đã không thể lay chuyển danh vọng của hắn nữa.

Tất nhiên Cách Lý Phỉ Tư cũng rất cẩn thận, giấu đám Thú Quỷ trong rừng, không để chúng ăn thịt người.

Đại bộ phận bách tính không biết đến sự tồn tại của Thú Quỷ, chỉ có cuồng tín đồ như thiếu nữ kia mới biết, nhưng nàng tin Cách Lý Phỉ Tư sẽ khống chế tốt chúng, nàng thậm chí còn trở thành bạn bè với Sứ Đồ và Thú Quỷ.

So với một Cách Lý Phỉ Tư ý khí phong phát, Cách Tư tuy đã đuổi được Thần Chi Thủ nhưng cũng thương tích đầy mình, vô cùng chật vật.

Để bảo vệ một ngôi làng, hắn thực sự suýt chút nữa đã dạo một vòng dưới địa ngục, may mà những người phụ nữ mất tích cũng đã tìm về được, chỉ là bản thân Cách Tư bị thương rất nặng.

Nhưng oái oăm thay, khi trở về nơi ở của Ma Nữ, lại phát hiện Sứ Đồ đã đột kích.

Hiển nhiên Cách Lý Phỉ Tư cũng dự liệu được sự tồn tại của Ma Nữ sẽ gây ảnh hưởng đến hắn, nên đã phát động tấn công Ma Nữ.

Cách Tư khổ sở quá, vết thương chưa lành đã lại gặp cường địch.

Trong cơn nguy cấp, lão Ma Nữ bảo đệ tử tặng Cuồng Chiến Sĩ Áo Giáp cho Cách Tư, nếu hắn còn muốn chiến đấu, mặc bộ giáp này là cách duy nhất.

Vi Vi đồng hành cùng Cách Tư vốn vì hiếu kỳ với Ma Nữ nên mới tới xem thử, không ngờ trực tiếp gặp phải Sứ Đồ.

Không có thời gian thành lập đội thảo phạt, Vi Vi chỉ có thể nhận lệnh khi lâm nguy, khai hỏa chiến đấu.

Vị Sứ Đồ này là Hỏa Long Cự Nhân, nổi tiếng với khả năng phòng ngự, hắn vốn dĩ muốn chiến đấu với Hắc Sắc Kiếm Sĩ trong truyền thuyết, nhưng Cách Tư hiện tại đầy mình thương tích căn bản không phải đối thủ, nên hắn đánh với Vi Vi: Đại Kiếm, ta đã nghe nói về các ngươi, là phụ nữ mà thực lực của các ngươi đúng là đáng kinh ngạc, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Vi Vi cầm thiết kiếm, chiến đấu rất vất vả, đối phương là trọng giáp thuẫn binh, một tay chiến chùy một tay cương thuẫn, có thể nói là cỗ máy chiến tranh công thủ kiêm bị.

Trong chiến tranh bằng vũ khí lạnh, độn khí luôn hữu dụng hơn đao kiếm.

Ví dụ như Quan Đao trong truyền thuyết, cơ bản là được dùng như độn khí, không mài sắc, nhưng dù không sắc cũng có thể đập chết người.

Còn có giản và chùy.

Giản là một thanh thép, còn chùy là cái búa cán dài đầu tròn.

Căn bản không cần quá nhiều trang trí lòe loẹt, chỉ cần đập xuống là có thể khiến quân địch mất khả năng chiến đấu.

Vi Vi dùng đại kiếm đấu với trọng giáp binh thuẫn chùy căn bản không có ưu thế, chưa kể chiến lực bản thân nàng cũng không cao, trong hàng ngũ Đại Kiếm chỉ thuộc mức trung bình hậu kỳ.

Thật đáng thất vọng.

Hỏa Long Cự Nhân một khi cử động là đất trời rung chuyển.

Vi Vi bị đánh rơi cả trường kiếm, may mà sau lưng còn một thanh ngân kiếm.

Thế nên mới nói, đối thủ như Sứ Đồ vẫn phải lập tổ đội mà đánh mới được.

Đệ Nhị Môn, khai.

Tiến nhập tầng sâu U Giới, kích hoạt sức mạnh trong chín mươi chín giây.

Ồ.

Đây là hình thái thứ hai của Đại Kiếm sao, cũng giống như Sứ Đồ chúng ta có thể đạt được sức mạnh lớn hơn.

Hỏa Long Cự Nhân chuẩn bị phòng ngự, đón nhận đòn tấn công của Đại Kiếm.

Quả nhiên chiến lực mạnh lên rất nhiều, tấm khiên khổng lồ của Hỏa Long Cự Nhân phải chịu áp lực cực lớn, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Hắn vung chiến chùy phản kích.

Hai bên trong thời gian ngắn đã giao phong ba mươi hiệp, bất phân thắng bại.

Lúc này Cách Tư cũng cuối cùng bắt đầu liều mạng, oanh một tiếng xông vào chiến trường, triển khai chiến đấu với Sứ Đồ.

Cứ như thể vết thương đã hoàn toàn khỏi hẳn, khiến Sứ Đồ rất kinh ngạc, vì Cách Tư như biến thành một người khác.

Dưới sự vây công của Cách Tư và Vi Vi, Sứ Đồ cũng hóa thành hình thái Cự Long.

Cách Tư đương nhiên chưa khỏi thương, chỉ là hắn từ lâu đã không còn cảm thấy đau đớn nữa, chỉ muốn chiến đấu.

Bên trong Cuồng Chiến Sĩ Áo Giáp có vô số mũi kim nhỏ đâm vào cơ thể Cách Tư, khiến hắn không cảm thấy đau đớn, đồng thời liên tục hút máu của hắn để chuyển hóa thành chiến lực.

Mặc vào Cuồng Chiến Sĩ Áo Giáp thì dễ, nhưng muốn cởi ra thì khó, cuối cùng nói không chừng sẽ mất đi nhân tính.

Áp lực xuất hiện, Sứ Đồ lập tức thấy không thể hiểu nổi, không thể lý giải được Đại Kiếm và Cách Tư rốt cuộc làm sao đạt được loại sức mạnh này.

Ban đầu để có sức mạnh, hắn đã phải hiến tế rất nhiều người.

Làm sao có thể đạt được sức mạnh mà không phải trả giá.

Sứ Đồ không hiểu.

Cái giá chắc chắn là có, máu của Cách Tư không ngừng chảy ra từ các khe hở của bộ giáp, nhìn mà xót xa.

Lúc này Cách Tư cũng tiến vào sâu trong U Giới, nơi đây có vô số sát ý điên cuồng, còn có một con Sát Ý Chi Lang liên tục thôn phệ lý trí của hắn.

Con sói đen này thỉnh thoảng sẽ xuất hiện khi Cách Tư phẫn nộ, hiển nhiên nó cũng đại diện cho một loại ý thức U Giới, luôn xúi giục Cách Tư từ bỏ bản thân, triệt để trở thành con rối chiến tranh.

Chín mươi chín giây của Vi Vi đã hết, nàng chỉ có thể lui ra khỏi cuộc chiến, kinh hãi nhìn Cách Tư: Hắn còn là phàm nhân sao.

Mặc lên Cuồng Chiến Sĩ Áo Giáp, bước lên con đường liều mạng.

Lúc này sinh mạng của Cách Tư đã không còn thuộc về hắn, quá trình chiến đấu hoàn toàn vượt quá giới hạn mà phàm nhân có thể chịu đựng.

Xương gãy.

Đừng sợ, Cuồng Chiến Sĩ Áo Giáp chỉnh xương rất đáng tin cậy, rắc một tiếng rồi đánh tiếp.

Chảy máu.

Đừng sợ, Cuồng Chiến Sĩ Áo Giáp uống máu để cường hóa, máu chảy càng nhiều chiến lực càng mạnh.

Chương 2404

Cơ thể Cách Tư bị bộ giáp chi phối, nội tâm bị sát ý chi phối, sát ý và bộ giáp hợp nhất, Cuồng Chiến Sĩ Áo Giáp trở nên đen kịt, hình dạng mũ giáp cũng biến thành đầu sói, Hắc Sắc Chi Khuyển ra đời.

Hắn sẽ chết mất.

Vi Vi kinh tâm động phách nói, lần đầu tiên thấy con người liều mạng đến thế: Cơ thể hắn thương chồng thêm thương, cứ thế này sẽ vượt quá giới hạn chịu đựng mất.

Tiểu Ma Nữ cũng biết, nàng biết mình phải thâm nhập vào linh hồn Cách Tư mới có thể đánh thức lý trí của hắn, nếu không đây sẽ là trận chiến cuối cùng của Cách Tư.

Làm phiền ngươi cầm chân Sứ Đồ, ta cần thời gian để đánh thức Cách Tư.

Vi Vi gật đầu, tiếp nhận nhiệm vụ của Tiểu Ma Nữ: Đạt Đạt, hỏa lực chi viện.

Một tiếng hí vang, chiến mã máy xông đến trước mặt Sứ Đồ, chiến mã máy chiến lực cũng không yếu, bốn vó tiến tới thực hiện những cú giẫm đạp chiến đấu.

Lẩy rồng như thép, vang lên những tiếng leng keng, Sứ Đồ bị giẫm đạp nổi trận lôi đình: Lũ súc sinh mà cũng dám.

Bị ngựa tấn công đúng là một sự sỉ nhục, sự chú ý của Sứ Đồ bị con ngựa thu hút.

Tiểu Ma Nữ bắt đầu đánh thức Cách Tư, trong dòng thác ý thức của Cách Tư toàn là sát ý, nàng chưa bao giờ nghĩ ý thức của con người lại có thể rộng lớn như U Giới, thật không biết Cách Tư đã trải qua những gì.

Những gì Cách Tư trải qua tuyệt đối không phải người bình thường có thể chịu đựng, nhưng dù gặp phải chuyện gì, hắn cũng sẽ kiên cường sống tiếp.

Chưa bao giờ nghĩ đến việc oán trời trách đất.

Sinh ra từ bụng xác chết, được lính đánh thuê nhận nuôi, vài tuổi thì mẹ nuôi qua đời, hắn bắt đầu ra chiến trường.

Khoảng mười tuổi thì bị cha nuôi bán cho những kẻ ghê tởm kia, mất đi tiết tháo.

Sau đó Cách Tư giết chết kẻ ghê tởm đó, mười mấy tuổi thì người cha nuôi tàn tật cũng bị hắn giết.

Cuối cùng rời khỏi đoàn lính đánh thuê lớn lên từ nhỏ để bắt đầu lang thang một mình, từng làm việc ngắn hạn ở nhiều đoàn lính đánh thuê khác nhau, cho đến khi gặp Cách Lý Phỉ Tư, trải qua thời đại hoàng kim của mình, có thể nói là sự nghiệp tình cảm song hỷ lâm môn.

Nhưng dần dần Cách Tư chán ghét chiến đấu, muốn đưa người yêu đi ẩn cư, từ biệt Cách Lý Phỉ Tư.

Không lâu sau nghe tin Cách Lý Phỉ Tư bị bắt, thế là lại nghĩa vô phản cố quay về cứu người, nhưng không ngờ Cách Lý Phỉ Tư đã mở ra Thực Chi Khắc, người yêu cũng bị vấy bẩn.

Có thể nói là đồng hành cùng khổ nạn, nhưng Cách Tư vẫn luôn không từ bỏ cuộc đời gập ghềnh này.

Cuối cùng bước lên con đường liều mạng, cũng không xem nhẹ mạng sống.

Cách Tư.

Tiểu Ma Nữ đang hô hoán lý trí của Cách Tư.

Cách Tư cuối cùng cũng thanh tỉnh lại.

Ở đây giao cho Đạt Đạt, chúng ta rút lui trước.

Tiểu Ma Nữ vẫn còn đang hô hoán lão Ma Nữ, lão Ma Nữ nói: Các con đi trước đi, ta phải đi giải phóng hàng vạn hàng ức oán linh bị áp bức rồi.

Tiểu Ma Nữ tỏ ý không hiểu sư phụ đang nói gì.

Lão Ma Nữ lại nhìn thấy lá cờ đỏ của U Giới, nên biết rằng thế giới sau khi chết cũng đầy ý nghĩa.

Mọi chiến thuật đều là sự hoán đổi cuối cùng.

Cách Lý Phỉ Tư đến nhân gian, thống soái vương quốc Mễ Đặc Nhĩ Lan.

Vậy Đỗ Lan sẽ tiến vào U Giới dựng lên cờ đỏ, muốn toàn bộ sinh linh U Giới tiếp nhận tư tưởng đỏ.

Nữ Thần Chi Thủ Tư Lan chỉ là khởi đầu, lão Ma Nữ cũng không phải kết thúc, những người này đều chỉ là một phần học sinh của Đỗ Lan.

Đỗ Lan và Cách Lý Phỉ Tư hoán đổi địa bàn, để xem đến lúc đó Cách Lý Phỉ Tư rốt cuộc có thể tiếp nhận hậu quả của việc mất đi U Giới hay không.

Oanh.

Đạt Đạt bị Sứ Đồ quật mạnh sang một bên, lớp vỏ ngụy trang bị phá hủy, lộ ra kết cấu kim loại bên trong.

Sứ Đồ sửng sốt, hắn thực sự chưa từng thấy thứ này.

Ngựa kim loại.

Đôi mắt đỏ rực của chiến mã chằm chằm nhìn Sứ Đồ, không một chút cảm xúc, cứ như thể Sứ Đồ trong mắt nó chỉ là một vật chết vậy.

Đột nhiên Sứ Đồ có cảm giác bất an, vì từ các linh kiện kim loại của chiến mã bỗng tỏa ra luồng sáng điềm chẳng lành, đây là sắp tự bạo.

Theo sự nhấp nháy của đôi mắt chiến mã, năng lượng đáng sợ lập tức được giải phóng, không ngừng lan tỏa.

Vi Vi đau lòng nhắm mắt lại, để có thể giết chết Sứ Đồ chỉ có thể làm vậy: Tạm biệt, Đạt Đạt.

Mấy người đứng hình nhìn luồng ánh sáng trắng chói mắt bùng lên phía sau, đất trời dường như mất đi màu sắc, chỉ có ánh sáng trắng rực rỡ xé toạc bầu trời, tựa như mặt trời rơi xuống.

Sứ Đồ chết rồi, nhưng chiến mã cũng không còn.

Sư phụ.

Tiểu Ma Nữ cũng rất đau lòng, vì sư phụ cũng đi rồi.

Loạng choạng bước ra khỏi rừng, Cách Tư gục xuống đất, hắn cần nghỉ ngơi, những người khác cũng cần hồi phục.

Trận chiến tuy thắng lợi, nhưng nỗi bi thương của nó lại lâu không tan biến.

Nói là thắng lợi, chẳng thà nói là mất bò mới lo làm chuồng, bi kịch đã tạo thành, hy sinh đã xuất hiện, có thể nói mỗi trận chiến của Cách Tư đều không có kết cục tốt đẹp gì, tuy giết được Sứ Đồ nhưng nhiều việc đã không thể cứu vãn.

Từ khi Cách Tư bắt đầu chiến đấu với Sứ Đồ, kết thúc mỗi trận chiến đều không phải là niềm vui trọn vẹn, đều đã xuất hiện lượng lớn hy sinh.

Vi Vi, cuối cùng cũng tìm thấy ngươi.

Phù Lan từ xa đi tới trước mặt Vi Vi: Tổng bộ ra lệnh cho tất cả Đại Kiếm chúng ta quay về.

Có chuyện gì xảy ra sao.

Vi Vi không ngờ lại có lệnh như vậy, nàng nhìn những thương binh, bệnh nhân và trẻ nhỏ bên cạnh, không yên tâm về họ.

Cách Tư trọng thương hôn mê bất tỉnh, Tạp Tư Gia đầu óc mơ hồ, còn có Tiểu Ma Nữ, thiếu niên ném đá, cùng hai con tinh linh nhỏ, tổ hợp này quá không an toàn.

Thương binh lên ngựa, những người khác cũng cùng quay về đi.

Phù Lan cũng biết Cách Tư, cũng nguyện ý ra tay giúp đỡ.

Thế là cả nhóm đều được đưa về tổng bộ.

Hơn ba mươi cô nàng Đại Kiếm oai phong lẫm liệt đứng cùng nhau, thiếu niên ném đá sắp chảy nước miếng tới nơi, bao nhiêu chị gái xinh đẹp, đúng là thiên đường của con trai.

Nhưng họ không phải là những vị khách duy nhất, bên cạnh Lộ Na cũng có ba vị khách, chính là đại tiểu thư và gia thần của nàng.

Các gia thần đã tìm thấy đại tiểu thư, luôn đi theo Lộ Na, cuối cùng cũng tới tổng bộ.

Các Đại Kiếm cũng không biết tại sao Địch Ny Toa lại triệu tập tất cả về, nhưng điều đó không ngăn cản họ ôn lại chuyện cũ.

Cho đến khi Địch Ny Toa xuất hiện, họ mới yên tĩnh lại, thể hiện sự tôn trọng đối với Địch Ny Toa.

Những vị khách nhìn thấy chỉ cảm thấy Địch Ny Toa rất mạnh, tế bào của họ mách bảo tuyệt đối không được chọc vào nàng, chỉ riêng khí trường thôi đã áp chế họ hoàn toàn.

Địch Ny Toa nói cho các Đại Kiếm lý do triệu tập họ về: Thế giới này sắp xảy ra biến động lớn, nên ta muốn tiến hành cường hóa nâng cấp toàn diện cho các ngươi, truyền thụ cho các ngươi chiến kỹ mới.

Các Đại Kiếm nhìn nhau, không biết thế giới sắp có biến hóa gì, cũng không biết mình sắp học chiến kỹ gì.

Nhưng Địch Ny Toa đã nói sẽ dạy, họ tự nhiên sẽ học.

Không chỉ là kiếm kỹ, mà trang bị cũng phải nâng cấp.

Vì tiếp theo họ phải đối mặt với sinh vật U Giới, cường độ chiến đấu sẽ tăng vọt.

Địch Ny Toa cũng nhân thời cơ truyền thụ cho họ một chút kiếm pháp có thể sử dụng trong U Giới, để họ chiến đấu tốt hơn với các sinh vật U Giới.

Các vị khách nghỉ ngơi tại tổng bộ, thuận tiện cũng có thể học tập một số kỹ năng chiến đấu.

Còn về việc tại sao xuất hiện sinh vật U Giới, đó cũng là kế hoạch của Cách Lý Phỉ Tư, vì đế quốc mới của hắn nằm ở U Giới, cần phải kết nối nhân gian và U Giới lại với nhau mới có thể xuất hiện.

Cách Lý Phỉ Tư có một đại kế hoạch, sau khi kế hoạch thực hiện, toàn bộ thế giới sẽ kết nối với U Giới.

Thế nên để ứng phó với biến hóa này, Địch Ny Toa triệu hồi toàn bộ Đại Kiếm, truyền thụ chiến kỹ mới, giúp họ cường hóa.

Kiếm kỹ như dòng nước, liên miên không dứt, sinh sinh bất diệt.

Tuy nhiên, kiếm kỹ cao thâm như vậy không phải tất cả Đại Kiếm đều có thể học được, vẫn cần đến ngộ tính.

Đối với những Đại Kiếm ngộ tính không đủ, Địch Ny Toa truyền cho họ Long Hống, trực tiếp dùng âm thanh để nhiễu loạn kẻ thù, cũng coi như có thêm một kỹ năng.

Mấy vị khách cũng đang học tập, chỉ cần có thể thâm nhập U Giới là có thể học được.

Chương 2405

Các ngươi muốn đi vương quốc tinh linh sao.

Địch Ny Toa nhìn Cách Tư đã khang phục, hỏi thăm địa điểm đến của họ.

Để chữa trị cho Tạp Tư Gia, để não bộ của nàng có thể khôi phục bình thường, Cách Tư thực sự phải đi vương quốc tinh linh.

Đó cũng là quê hương của tinh linh nhỏ Ba Khắc, Ba Khắc cảm thấy Tinh Linh Vương chắc chắn có cách chữa khỏi cho Tạp Tư Gia.

Cách Tư cũng nghĩ như vậy, so với việc báo thù, quả nhiên việc bảo vệ tốt những người bên cạnh vẫn quan trọng hơn.

Chỉ là muốn đến vương quốc tinh linh cần phải vượt biển, chắc chắn sẽ là một thử thách gian nan.

Chuyến hành trình của Cách Tư cũng rắc rối như đi thỉnh kinh trong Tây Du Ký, cần trải qua đủ loại ma nạn.

Đánh thức Tạp Tư Gia là mục tiêu lớn nhất hiện tại của Cách Tư.

Vâng, chúng tôi muốn đến quốc gia tinh linh.

Cách Tư không hề che giấu.

Địch Ny Toa nói: Nếu là muốn chữa khỏi cho Tạp Tư Gia, ta có thể giúp một tay.

Thật sao.

Cách Tư vừa nghe thấy đã kích động vô cùng.

Đúng vậy, ta có thể chữa khỏi cho nàng, nhưng sau đó thì sao.

Ngươi phải biết có những chuyện nhớ lại chưa chắc đã là điều tốt, hơn nữa sau khi chữa khỏi cho nàng, ngươi lại định làm gì.

Tiếp tục báo thù, hay là cứ thế cùng Tạp Tư Gia ẩn cư.

Địch Ny Toa hỏi.

Cách Tư chưa từng nghĩ tới, vì chỉ riêng việc chữa trị cho Tạp Tư Gia đã là một mục tiêu xa vời, làm sao hắn có thể suy nghĩ đến những chuyện xa hơn được.

Nhưng nếu thực sự chữa khỏi, chắc chắn cũng không thể ẩn cư, trên người cả hai vẫn còn Lạc Ấn.

Còn nếu nói báo thù, khoảng cách giữa mình và Cách Lý Phỉ Tư quá lớn, con đường báo thù gian nan là điều không cần bàn cãi.

Nói không chừng mình còn sẽ mất đi Tạp Tư Gia, nói cho cùng đây căn bản không phải Cách Tư đang lựa chọn, mà là Cách Tư đang bị vận mệnh thúc đẩy mà thôi.

Tôi nghĩ người đưa ra lựa chọn cuối cùng không phải tôi, tôi chưa bao giờ có quyền lựa chọn, tôi chỉ muốn sống sót, nếu thanh kiếm trong tay có thể giúp tôi sống sót, tôi sẽ tiếp tục chiến đấu.

Sau vụ Phán Tội Chi Tháp, hắn cũng đã phản tư rất nhiều.

Suýt chút nữa lại mất đi Tạp Tư Gia lần nữa, Cách Tư cũng từng nghĩ đến việc từ bỏ báo thù, bảo vệ tốt người yêu, đáng tiếc vận mệnh luôn không để hắn ẩn thoái.

Thực ra năm xưa khi Ưng Chi Đoàn bước vào trung tâm quyền lực của Mễ Đặc Nhĩ Lan, Cách Tư đã từng rút lui đúng lúc, chỉ là kết quả sau đó ai cũng biết, vì cứu Cách Lý Phỉ Tư mà quay lại chiến trường, nhưng cuối cùng lại là Thực Chi Khắc.

Lúc đó nếu Cách Tư không quay đầu lại thì đã là đại đoàn viên, nhưng Cách Lý Phỉ Tư lại là bá lạc của hắn, Cách Tư làm sao có thể bỏ mặc.

Trong thời đại tàn khốc này, người dịu dàng như Cách Tư luôn là người chịu thiệt.

Ta biết rồi, buổi tối đưa Tạp Tư Gia tới, ta sẽ chữa khỏi cho nàng.

Cách Tư kích động không thôi, những ngày tháng tăm tối này cuối cùng cũng có một tia sáng le lói.

Các Đại Kiếm đều đang không ngừng cường hóa kỹ năng chiến đấu của mình, họ cũng biết sắp có ác chiến, nên nỗ lực luyện tập kiếm kỹ và Long Hống.

Tiểu Ma Nữ và thiếu niên ném đá, đại tiểu thư và gia thần cũng đang học tập.

Tiểu Ma Nữ có kinh nghiệm phong phú trong việc thâm nhập U Giới, nên học nhanh nhất, xây dựng một cánh cổng trong tâm trí, rồi có thể khống chế sức mạnh U Giới, ma pháp được cường hóa gấp mười lần trở lên.

Đại tiểu thư giờ mới biết hóa ra thực sự có U Giới, những điều này Pháp Vương Đình sẽ không dạy họ, giáo nghĩa của Pháp Vương Đình phủ định những chuyện quái lực loạn thần, chỉ tín ngưỡng một vị thần là Pháp Vương, những thứ khác đều là tà giáo.

Nhưng trên thực tế U Giới luôn tồn tại, tuy không liên quan gì đến cuộc sống của mọi người, nhưng vận mệnh nhân loại vẫn liên kết với U Giới.

Chỉ có đối đãi lý trí với U Giới mới là thái độ đúng đắn, còn việc nắm giữ sức mạnh U Giới chủ yếu là để đối kháng với những quái lực loạn thần kia, chỉ có dùng sức mạnh U Giới mới đối phó được sức mạnh U Giới, chỉ có dùng ma pháp mới đánh bại được ma pháp.

Thế nên để đối phó với Sứ Đồ, Thú Quỷ, sinh vật U Giới, thì bắt buộc phải học được sức mạnh U Giới.

Có nhận thức như vậy, việc học tập không còn trở ngại gì nữa.

Mọi người đều học rất nhanh.

Thời gian này Cách Lý Phỉ Tư lại tuyên bố một việc, đó là hắn sẽ kết hôn với Công chúa Mễ Đặc Nhĩ Lan.

Hắn đã cứu được Công chúa, chuẩn bị kết hôn để có quyền kế thừa hợp pháp Mễ Đặc Nhĩ Lan.

Năm xưa Cách Lý Phỉ Tư và Công chúa vốn có tư tình, chính vì điểm này mới khiến Quốc vương Mễ Đặc Nhĩ Lan phát điên.

Nhưng Cách Lý Phỉ Tư và Công chúa vốn là lưỡng tình tương duyệt, vì Công chúa từ sớm đã mê đắm vẻ ngoài anh tuấn của Cách Lý Phỉ Tư, nên có chuyện gì đó xảy ra với hắn cũng là thuận tình đôi bên.

Vẻ đẹp của Cách Lý Phỉ Tư thực sự thu hút cả nam lẫn nữ, đáng tiếc năm đó hắn còn quá trẻ, căn bản không biết sự hiểm độc của đấu tranh cung đình.

Ưng Chi Đoàn đổ máu chiến đấu mới đổi lấy phong tước và địa vị, Cách Lý Phỉ Tư tuyệt đối không thể để ai tước đoạt tất cả những thứ đó.

Nhưng hắn vẫn bị gian thần trong cung hãm hại, cộng thêm hảo hữu rời đi, mới mất trí mà đụng vào Công chúa.

Thực ra nếu Cách Lý Phỉ Tư lý trí hơn một chút thì đã biết không nên làm vậy, đáng tiếc hắn vẫn làm, sau một đêm phong lưu là cơn lôi đình phẫn nộ của Quốc vương.

Cách Lý Phỉ Tư trực tiếp biến thành một phế nhân, nhìn thấy tất cả tan thành mây khói, dã tràng xe cát, cuối cùng hắn vẫn mở ra Bá Vương Chi Noãn.

Cách Lý Phỉ Tư không hối hận, cũng không mong người khác có thể thấu hiểu mình.

Bây giờ hắn quay lại, chính là muốn kiến lập một quốc gia chỉ thuộc về riêng mình, cưới Công chúa chỉ để hắn tiếp quản Mễ Đặc Nhĩ Lan một cách danh chính ngôn thuận hơn.

Thực ra không cưới cũng chẳng sao, vì Cách Lý Phỉ Tư hiện tại đã có đủ danh vọng, người ủng hộ hắn rất đông.

Nhưng hắn vẫn muốn cưới, vẫn để tâm đến danh nghĩa, vẫn muốn hùa theo những quy tắc do quý tộc đặt ra.

Chỉ từ điểm này mà nhìn, Cách Lý Phỉ Tư thực sự hết thuốc chữa rồi, không biết hắn hùa theo bộ quy tắc quý tộc này là để làm vui lòng ai.

Làm vui lòng đám quý tộc vô năng của thế giới này.

Hay là nói trong lòng hắn luôn muốn làm người thượng đẳng, nên mượn dùng chế độ đẳng cấp vốn có để đặt mình lên vị trí cao nhất một cách thuận lý thành chương.

Dù là làm vui lòng ai, việc cố ý hùa theo chế độ đẳng cấp quý tộc cũng là tự tìm đường chết.

Phá bỏ quy tắc cũ, kiến lập một hệ thống chế độ mới khó khăn đến thế sao.

Đỗ Lan luôn quan sát hành vi của Cách Lý Phỉ Tư, cho rằng Cách Lý Phỉ Tư chắc chắn sẽ để bi kịch lặp lại, vì thâm tâm hắn luôn tin rằng con người phân chia ba bảy loại.

Có chúa cứu thế, có người cần được cứu vớt, chứ không phải mọi người bình đẳng, không dựa dẫm thần tiên hoàng đế.

Vì chuyện Cách Lý Phỉ Tư sắp kết hôn, thiếu nữ luôn thầm yêu hắn vô cùng đau lòng.

Thiếu nữ này là tín đồ đầu tiên của Cách Lý Phỉ Tư, cũng là phàm nhân đầu tiên trong đội ngũ của hắn, nàng phụ trách truyền giáo, khiến mọi người đều tin Cách Lý Phỉ Tư là chúa cứu thế, được gọi là Thánh nữ.

Thánh nữ tuổi còn nhỏ đã có ý đồ không phận với Cách Lý Phỉ Tư, một khi tức giận liền bỏ nhà ra đi.

Đỗ Lan nhìn bộ dạng của vị tiểu Thánh nữ này, chính là kiểu tự mình lừa dối mình.

Nghe nói khi đàn ông gặp cô gái mình thích sẽ tự lừa dối mình.

Thực ra phụ nữ khi gặp chàng trai mình thích cũng sẽ tự lừa dối mình như vậy.

Tuy nhiên tín ngưỡng của Thánh nữ không dễ gì lung lay, vì nàng thật tâm thật ý tin tưởng Cách Lý Phỉ Tư là chúa cứu thế, tin tưởng vô điều kiện một trăm phần trăm, trừ phi Cách Lý Phỉ Tư tự hủy hoại hình tượng của mình, nếu không người ngoài căn bản không thể thuyết phục được nàng.

Tin tưởng Cách Lý Phỉ Tư từ tận đáy lòng, dù sao phương thức gia tăng danh vọng hiện tại của hắn là đi đánh bại quân xâm lược Khố Hạ, tự nhiên khiến đại lượng quốc dân Mễ Đặc Nhĩ Lan tin hắn là đấng cứu thế.

Giống hệt như khi xưa Cách Lý Phỉ Tư luôn dẫn dắt Ưng Chi Đoàn ca khúc khải hoàn, các đoàn viên đều vô điều kiện tin tưởng hắn, nhưng cuối cùng lại đổi lại sự phản bội không một lời báo trước.

Thực ra nếu Cách Lý Phỉ Tư trực tiếp nói với Ưng Chi Đoàn rằng mình muốn hiến tế toàn bộ kỵ sĩ đoàn, có lẽ các đoàn viên vẫn sẽ chọn hy sinh oanh liệt để tác thành cho đoàn trưởng.

Nhưng Cách Lý Phỉ Tư im hơi lặng tiếng, không một lời chào hỏi đã coi mọi người là tế phẩm, thì quá thâm hiểm rồi.

Chương 2406

Thế nên tin tưởng Cách Lý Phỉ Tư chỉ có thể là lúc thuận lợi, một khi gặp nghịch cảnh, hắn sẵn sàng bán đứng mọi người trong tích tắc.

Kết quả này, trong mắt người bình thường là táng tận lương tâm, nhưng bản thân Cách Lý Phỉ Tư lại không nghĩ vậy.

Bởi vì hắn công nhận sự bóc lột giai cấp, hùa theo chế độ phong kiến, nên hắn cho rằng mình đổi lấy sức mạnh để trở thành quốc vương, sẽ có thể làm cho quốc gia tốt đẹp hơn, mà đã vì mục đích tốt đẹp hơn thì hy sinh là điều tất yếu.

Cách Lý Phỉ Tư chân thành cho rằng chế độ phong kiến không có vấn đề gì, vấn đề nằm ở đám quý tộc ngu muội, vị quốc vương không chút đảm đương, chỉ cần mình lên ngôi thì mọi thứ sẽ tốt đẹp lên.

Thế nên đối với loại người này, muốn thay đổi hắn thực sự rất khó, cách tốt nhất là để Cách Tư chém rơi đầu ưng của hắn.

Cách Lý Phỉ Tư muốn làm quốc vương, hơn nữa còn rất truyền thống, thông qua việc cưới Công chúa để có quyền kế thừa.

Hoàn toàn không có ý định mưu triều đoán vị, vẫn muốn duy trì tính chính thống của vương quốc Mễ Đặc Nhĩ Lan.

Thực ra với Đỗ Lan mà nói, Cách Lý Phỉ Tư có thể trước tiên phò tá Công chúa làm quốc vương bù nhìn, đợi đến khi mình đại quyền trong tay mới để Công chúa nhường ngôi cho mình, cuối cùng làm màn kịch ba lần nhường ba lần từ rồi tiếp nhận vương vị, cải triều hoán đại, vẫn tốt hơn là cưới Công chúa để kế thừa vương vị.

Nhưng Cách Lý Phỉ Tư không, nhất quyết muốn tiếp nối vương quốc Mễ Đặc Nhĩ Lan.

Thánh nữ vì chuyện Cách Lý Phỉ Tư kết hôn mà bỏ nhà ra đi, đến vùng lân cận tổng bộ Đại Kiếm.

Tuy là bỏ nhà ra đi, nhưng thực ra trong lòng Thánh nữ vẫn hy vọng làm việc giúp Cách Lý Phỉ Tư.

Họ đã điều tra ra tổng bộ Đại Kiếm, Thánh nữ muốn thuận tiện điều tra một chút.

Thánh nữ liền gặp Tiểu Ma Nữ, hai người tuổi tác xấp xỉ, lại trở thành bạn bè.

Tiểu Ma Nữ kể rất nhiều chuyện về Đại Kiếm, Thánh nữ cũng đưa ra một số lời khuyên cho Tiểu Ma Nữ.

Lời khuyên chính là nhanh chóng rời đi, vì Thánh nữ biết bất kể là Khố Hạ hay Cách Lý Phỉ Tư đều sẽ không dung thứ cho sự tồn tại của Đại Kiếm.

Đại Kiếm không đứng về phía nào, chính là chiếm núi làm vua, mà Cách Lý Phỉ Tư không cho phép các thế lực phân liệt.

Tất nhiên Khố Hạ thì khỏi phải nói, với tư cách là kẻ xâm lược, bất kỳ ai kháng cự đều là kẻ thù.

Thế nên Thánh nữ khuyên Tiểu Ma Nữ mau rời khỏi Đại Kiếm, vì nơi này sắp biến thành chiến trường.

Thánh nữ thực tâm suy nghĩ cho mọi người, thật lòng hy vọng không làm tổn thương người vô tội, chỉ cần không phải đối thủ của Cách Lý Phỉ Tư, nàng đều hy vọng họ có thể sống sót.

Thế nên cuộc chiến với Đại Kiếm đơn thuần là nhắm vào Đại Kiếm, không liên quan đến bọn Tiểu Ma Nữ.

Thánh nữ có được nhiều tình báo rồi liền đi trước: Tóm lại hãy mau rời đi đi, hy vọng chúng ta còn có thể gặp lại.

Nếu Tiểu Ma Nữ chọn ở lại, có lẽ sẽ không có lần sau gặp mặt nữa.

Sau khi Thánh nữ rời đi, Tiểu Ma Nữ cảm thấy hụt hẫng, dù sao cũng là lần đầu tiên gặp được một cô gái cùng trang lứa để làm bạn.

Thánh nữ rời đi không bao lâu, vào lúc hoàng hôn, tổng bộ Đại Kiếm liền nổi sương mù.

Đây là Chiến Tranh Mê Vụ của Khủng Đế, hắn muốn tiên lễ hậu binh, một khuôn mặt hung tợn khổng lồ xuất hiện trong sương mù, treo lơ lửng trên không trung, đó chính là hình chiếu của Khủng Đế.

Các chiến sĩ Đại Kiếm, hãy gia nhập dưới trướng ta đi, ta có thể bảo đảm cho các ngươi vinh hoa phú quý.

Khủng Đế muốn chiêu mộ Đại Kiếm, vì hắn sắp có đại chiến với Cách Lý Phỉ Tư, cần chiến lực mạnh hơn.

Thực lực Đại Kiếm rất mạnh, nên hắn hy vọng Đại Kiếm sẽ phục vụ cho mình.

Nếu Đại Kiếm từ chối, vậy thì chỉ có thể khai chiến.

Các Đại Kiếm không hề dao động, chỉ đang tìm kiếm điểm yếu của kẻ thù.

Nhưng sương mù này căn bản không có thực thể, dùng kiếm chém không đứt.

Bọn Cách Tư cũng kinh ngạc nhìn khuôn mặt hình chiếu của Khủng Đế, chỉ thấy mọi thứ xung quanh dường như đã bị Khủng Đế chi phối.

Hoàn toàn không thể hiểu nổi đây là loại đối thủ gì, Sứ Đồ trước đây dù mạnh thế nào cũng có thực thể, nhưng Khủng Đế này cứ như thể chỉ là một đám mây mù.

Thực ra nếu Trảm Long Đại Kiếm của Cách Tư có thể chạm tới khuôn mặt lớn trên bầu trời thì có thể tạo ra hiệu quả sát thương, dù sao thế giới này cũng có thể vật lý trừ ma, vấn đề là một đám mây mù tít trên cao chỉ có một chỗ có thể bị tấn công, mà không biết bay thì rất thiệt thòi vì không đánh tới mục tiêu trên cao được.

Địch Ny Toa nhìn Khủng Đế, rồi lại nhìn các Đại Kiếm, điềm tĩnh nói: Bây giờ chính là lúc kiểm nghiệm Long Hống của các ngươi, đối mặt với kẻ thù ở khoảng cách xa, phải dùng Long Hống để tấn công.

Các cô nàng Đại Kiếm bày tỏ đúng là như vậy, họ vừa mới học kỹ năng mới mà, hiện tại chính hảo có thể dùng rồi.

Thế là các Đại Kiếm xếp thành một hàng, nhắm chuẩn khuôn mặt lớn trên bầu trời phát động tấn công.

Hoắc cáp.

Ba mươi vị Đại Kiếm cùng sử dụng Long Hống, khung cảnh thật hùng vĩ, sức mạnh Long Hống hợp làm một, có thể nhìn thấy bằng mắt thường, Chiến Tranh Mê Vụ lập tức bị xé toạc.

Khủng Đế không ngờ Đại Kiếm chỉ dựa vào tiếng hét cũng có thể khiến hắn bị thương, đại nộ phát động tấn công.

Trong sương mù, Thú Quỷ từ lâu đã bao vây tổng bộ Đại Kiếm.

Đối mặt với số lượng kẻ thù kinh người, Địch Ny Toa khẽ mỉm cười, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

Vừa mới thăng cấp chiến lực, chắc chắn là cần những kẻ thù tự dẫn xác đến để kiểm nghiệm.

Nếu kẻ địch đã tự dẫn xác tới rồi, vậy thì không cần khách sáo nữa, một tên cũng không để sót.

Địch Ny Toa hạ đạt tất sát lệnh.

Các Đại Kiếm trong phút chốc hóa thành mãnh thú nước lũ, tay cầm ngân kiếm lao vào đám Thú Quỷ.

Thế này căn bản không phải Đại Kiếm bị Thú Quỷ bao vây, mà là Đại Kiếm bao vây Thú Quỷ mới đúng.

Gia thần của đại tiểu thư kinh hãi nói.

Chẳng phải sao, mỗi Đại Kiếm đều lao về phía kẻ thù với tốc độ nhanh nhất, tranh nhau không kịp, cứ như thể chậm một chút là kẻ thù bị giết sạch mất.

Tốc độ dọn dẹp cực nhanh, chỉ vài phút đã xử lý xong toàn bộ kẻ thù.

Không chiêu mộ được Đại Kiếm, Khủng Đế vẫn phát động chiến tranh, mười vạn đại quân bày binh bố trận muốn đại chiến với Cách Lý Phỉ Tư.

Nhưng Cách Lý Phỉ Tư lại giữa vạn quân lấy đầu thượng tướng, trực tiếp trảm thủ, tiến đến trước mặt Khủng Đế, ép ra chân diện mục của Khủng Đế.

Hóa ra vị Khủng Đế không ai bì nổi thực chất chỉ là một lão già gầy gò, mọi sự hùng tráng uy vũ đều là ảo ảnh giả mạo, lão căn bản chẳng có chút uy nghiêm nào.

Nhưng Cách Lý Phỉ Tư không giết lão, vì Khủng Đế còn có giá trị sử dụng.

Cách Lý Phỉ Tư biết sau sự sỉ nhục ngày hôm nay, Khủng Đế chắc chắn sẽ đi vào cực đoan, đó chính là điều hắn cần.

Thế nên Cách Lý Phỉ Tư vốn dĩ có thể một kiếm giết chết Khủng Đế, nhưng hắn không ra tay mà chọn thả lão đi.

Đại quân Khố Hạ vừa xuất trận đã rút lui, quân đội Mễ Đặc Nhĩ

Lan vui mừng khôn xiết, nhưng họ không thể ngờ Khủng Đế sẽ sớm quay lại, và khi quay lại, đại quân của lão sẽ toàn bộ biến thành quái vật.

Trở về vương cung Khố Hạ, Khủng Đế bắt đầu công việc tạo ra Bá Vương Chi Noãn nhân tạo, lão nhất định phải bất chấp thủ đoạn để đánh bại Cách Lý Phỉ Tư, rửa sạch tiền nhục.

Bá Vương Chi Noãn nhân tạo đã mở ra cánh cổng U Giới, Khủng Đế triệt để biến thành một cái cây khổng lồ cao nghìn mét, còn quân đội Khố Hạ cũng hoàn toàn bị sức mạnh U Giới biến thành một lũ quái vật không thể gọi tên, chấp nhận sự thống soái của Khủng Đế.

Cuộc báo thù bắt đầu, Khủng Đế nghĩ vậy, nhưng lão không ngờ tất cả những điều này đều nằm trong toan tính của Cách Lý Phỉ Tư.

Khủng Đế chẳng qua chỉ là một công cụ mà thôi, thậm chí còn không được coi là kẻ thù.

Khủng Đế là một người đàn ông có dã tâm, nên lão biết chỉ dựa vào Thần Chi Thủ là không đủ, phải đi phụ thuộc, phải tự mình khống chế sức mạnh U Giới.

Thế nên lão khai phát Bá Vương Chi Noãn nhân tạo.

Còn khai phát thế nào ư, đại khái là giày vò các loại sinh vật đến mức không còn hình người, rồi dán chúng lại với nhau, đặt vào trong nồi canh nóng ở nhiệt độ cao.

Nói chung đó là pháp thuật thần bí đến từ Khố Hạ, cuối cùng Bá Vương Chi Noãn nhân tạo quả thực đã cho lão sức mạnh, nhưng đổi lại, mọi thứ xung quanh bao gồm cả quân đội đều bị sức mạnh tràn ra từ U Giới biến thành những con quái vật người không ra người ngợm không ra ngợm.

Bản thân Khủng Đế cũng hóa thân thành một cây Thế Giới thụ khổng lồ.

Đại quân Khố Hạ biến dị phát động cuộc tập kích cuối cùng hướng về Mễ Đặc Nhĩ Lan.

Chương 2407

Đối mặt với đội quân đáng sợ như vậy, phàm nhân đều nảy sinh sợ hãi.

Lúc này cần Thánh nữ cổ vũ nhân tâm, chỉ thấy nàng đứng ở vị trí tiền phương của đội ngũ, hô lớn: Các người chẳng lẽ đã quên là ai đã cứu vãn chúng ta trong lúc lâm nguy, là ai đã hồi đáp khi chúng ta cần sao.

Hiện tại lại là ai đang tiên phong chiến đấu với quái vật.

Lúc này nơi này chúng ta sao có thể vì sợ hãi mà chùn bước.

Vì Cách Lý Phỉ Tư đại nhân, vì vương quốc Mễ Đặc Nhĩ Lan.

Thánh nữ tự mình xông lên trước, thúc ngựa phi nước đại tiến đến trước mặt kẻ thù.

Những binh sĩ phía sau nhận được sự cổ vũ cũng lần lượt xông lên.

Nhưng đãi ngộ của binh sĩ và Thánh nữ hoàn toàn khác nhau: các Sứ Đồ đều đang âm thầm bảo vệ Thánh nữ, còn binh sĩ hễ gặp nguy hiểm là thực sự tiêu đời, không Sứ Đồ nào rảnh rỗi đi cứu viện đặc biệt cả.

Đại chiến bắt đầu, nhưng đội quân biến thành quái vật căn bản không phải người thường có thể đối phó, cơ bản cần mười binh sĩ mới chống lại được một con quái vật.

Ngay cả các Sứ Đồ cũng cảm thấy có chút chật vật, chỉ có Cách Lý Phỉ Tư mục tiêu rất rõ ràng, cưỡi Tả Đức tiến về đỉnh cây khổng lồ.

Ở ngọn cây là khuôn mặt của Khủng Đế.

Khủng Đế hiển nhiên không ngờ Cách Lý Phỉ Tư lại lập tức tìm thấy điểm yếu của mình, có chút sợ hãi, dù sao Cách Lý Phỉ Tư quá không bình thường, hoàn toàn là một kẻ gian lận.

Nhưng Cách Lý Phỉ Tư lúc này lại để lộ một sơ hở lớn cho kẻ thù phía sau.

Đó là Khô Lâu Kỵ Sĩ, trên tay hắn cầm một thanh kiếm quái dị kỳ lạ.

Thanh kiếm này là do Khô Lâu Kỵ Sĩ đặc biệt tìm lão Ma Nữ chế tạo, dùng tất cả Bá Vương Chi Noãn mà hắn thu thập được trong một nghìn năm qua, nên trên thân kiếm toàn là ngũ quan, cứ như thể muốn xé xác kẻ thù vậy.

Có thanh kiếm này, Khô Lâu Kỵ Sĩ có thể dễ dàng cắt khai không gian xuất hiện ở bất kỳ vị trí nào, ví dụ như hiện tại hắn xuất kỳ bất ý xuất hiện sau lưng Cách Lý Phỉ Tư.

Cách Lý Phỉ Tư dường như hoàn toàn không hay biết gì, Khô Lâu Kỵ Sĩ cũng không khách khí vung thanh quái kiếm xuống, muốn chém đôi Cách Lý Phỉ Tư.

Tất cả đều nằm trong toan tính của ta.

Tuy nhiên đúng lúc kiếm của Khô Lâu Kỵ Sĩ đã vung ra không thể thu lại, Cách Lý Phỉ Tư lại nở nụ cười, hóa ra hắn từ sớm đã biết Khô Lâu Kỵ Sĩ sẽ xuất hiện, thậm chí còn biết Khô Lâu Kỵ Sĩ sở hữu một thanh lợi kiếm không tầm thường.

Bất kể là Khủng Đế hay Khô Lâu Kỵ Sĩ đều bị Cách Lý Phỉ Tư tính kế.

Khủng Đế là cánh cửa, Khô Lâu Kỵ Sĩ là chìa khóa, hiện tại cửa và chìa khóa đã gặp nhau, U Giới và nhân gian sắp sửa kết nối.

Khi Khô Lâu Kỵ Sĩ nhận ra điều bất ổn thì đã không kịp nữa rồi, Cách Lý Phỉ Tư né tránh đòn tấn công, thanh quái kiếm chém thẳng vào mặt của Khủng Đế.

Thân thể cao hàng nghìn mét của Khủng Đế lập tức biến thành ánh sáng, không ngừng khuếch trương, bao phủ toàn bộ bầu trời, cả thế giới đều có thể nhìn thấy những nhánh cây ánh sáng xuất hiện trên không trung.

Ngày hôm đó, nhân loại một lần nữa nhìn thấy những con quái vật trong truyền thuyết: cửu đầu xà khổng lồ xuất hiện trên đồng ruộng, phượng hoàng sải cánh trên bầu trời, những tinh linh nhỏ nghịch ngợm xuất hiện trên đường phố, độc giác thú chạy trên mặt nước.

Một ngày vốn dĩ bình thường bỗng chốc trở nên bất thường, những sinh vật vốn chỉ tồn tại trong U Giới ồ ạt hiện ra ở nhân gian, đây chính là mục tiêu cuối cùng mà Cách Lý Phỉ Tư tốn bao tâm tư để đạt được: thay đổi thế giới này.

Hiện tại U Giới và nhân gian đã kết nối, mang tên Huyễn Tạo Thế Giới.

Đồng thời trên chiến trường, một tòa thành trì hùng vĩ mọc lên từ lòng đất, đó chính là Ưng Chi Quốc.

Thành trì mang đậm phong cách huyền huyễn, kiêm đủ sức mạnh và vẻ đẹp, có thể nói là kỳ tích chi đô mà nhân loại hiện tại căn bản không thể hoàn thành.

Bây giờ Cách Lý Phỉ Tư mời tất cả những ai nguyện ý hãy đến tòa thành này, cùng hắn kiến lập quốc gia.

Quốc gia này sẽ trở thành cảng tránh gió duy nhất của nhân loại, trong Huyễn Tạo Thế Giới, tòa thành này là nơi duy nhất không bị tấn công, sẽ trở thành quốc gia nhân loại duy nhất.

Kỳ tích đang không ngừng xảy ra, U Giới và nhân gian giao hội, trí tưởng tượng đã tung cánh bay cao.

Quân đội Khổ Hạ hoàn toàn biến mất, lại là một thắng lợi không cần bàn cãi thuộc về vương quốc Mễ Đặc Nhĩ Lan.

Mục tiêu của mình cuối cùng đã đạt thành, nhưng Cách Lý Phỉ Tư vẫn điềm tĩnh lạ thường, không buồn không vui, vì mọi thứ đều nằm trong dự liệu.

Đây là tiểu đội Alpha, chúng tôi đã xác định được địa chỉ tòa thành mới của vương quốc Mễ Đặc Nhĩ Lan, over.

Hô hô Những đám đông đang hò reo bỗng nhiên phát hiện trên đỉnh đầu có mấy chiếc phi hành khí rõ ràng không phải loài chim đang lao vút qua, trên những phi hành khí đó có người ngồi.

Thị lực của Sứ Đồ rất tốt, họ không ngờ nhân loại lại có thể bay.

Huyễn Tạo Thế Giới vừa mới mở ra, nhân loại tiến bộ nhanh như vậy sao.

Cách Lý Phỉ Tư cũng không thể không ngước nhìn những phàm nhân trên bầu trời, điều này khiến hắn rất không vui.

Phàm nhân đúng là được đằng chân lân đằng đầu, luôn muốn chạm tay vào những thứ không thuộc về mình.

Máy bay trực thăng của tiểu đội Alpha lượn lờ trên không quan sát, thu thập tình báo.

Thế giới đã thay đổi, không gian sinh tồn của nhân loại bị thu hẹp lại.

Vốn dĩ là hai thế giới, hiện tại kết nối thành một thế giới, diện tích đất đai không hề tăng gấp đôi, vẫn giữ nguyên kích thước cũ, nên sinh vật U Giới và nhân loại buộc phải trở nên chen chúc hơn.

Tuy nhiên, sinh vật U Giới sẽ không nuông chiều nhân loại, nếu chúng cảm thấy bị đe dọa sẽ sử dụng ma pháp tấn công, mà phàm nhân cơ bản chẳng mấy ai từng học qua ma pháp.

Hơn nữa tất cả những gì đang xảy ra đều hoàn toàn khác biệt với giáo nghĩa Pháp Vương Đình, Pháp Vương Đình chỉ thừa nhận Pháp Vương, phủ định mọi sức mạnh thần bí khác.

Nhưng giờ đây ngoại trừ Pháp Vương, các sức mạnh thần bí khác đều đã xuất hiện, đây chẳng lẽ cũng là thần tích của Pháp Vương sao.

Vậy tại sao riêng Pháp Vương lại không xuất hiện.

Chẳng lẽ Pháp Vương xấu hổ rồi.

Bởi vì giáo nghĩa Pháp Vương đối lập với U Giới, tin vào Pháp Vương thì phải phủ định U Giới, tin vào U Giới thì không thể tin Pháp Vương, nên dù cho rất nhiều người tin vào Pháp Vương, Pháp Vương cũng không cách nào xuất hiện trong U Giới được, vì U Giới không thể để một kẻ phản U Giới tồn tại.

Thế nên nếu Pháp Vương Đình muốn tiếp tục tồn tại thì bắt buộc phải tu sửa giáo nghĩa, thừa nhận những thứ hỗn loạn này.

Nhưng một khi thừa nhận, sẽ gây ra xung kích cực lớn đối với Pháp Vương, vì những thứ hỗn loạn kia đều có ma pháp, còn các linh mục tin vào Pháp Vương lại chẳng có chút sức mạnh nào, như vậy không ổn.

Thế là Pháp Vương Đình chỉ có thể nói tất cả chuyện này đều là khảo nghiệm của Pháp Vương đối với nhân loại, các người hãy tự mình cảm nhận đi, đừng hỏi, hỏi thì là Pháp Vương cao thâm mạt trắc, tóm lại đều là sự sắp đặt của Pháp Vương, mục tiêu là khảo nghiệm nhân loại.

Còn vì sao phải khảo nghiệm nhân loại, linh mục cũng không biết, tóm lại là khảo nghiệm.

Hết thảy đều là ý chí chí cao của Pháp Vương, phàm nhân đừng có hoài nghi, hoài nghi là có tội.

Các Đại Kiếm rất bận rộn, vì sinh vật U Giới đã gây ra thương tổn cực lớn cho nhân loại.

Các Đại Kiếm làm không hết việc, may mà lúc này trong lãnh địa Công chúa bộ đội đối phó sinh vật U Giới cũng đã thành lập, chuyên môn thảo phạt sinh vật U Giới, đồng thời dùng phương pháp khoa học để nghiên cứu sinh vật U Giới, nắm vững các biện pháp tương sinh tương khắc trong U Giới, truyền thụ cho người thường cách chung sống với sinh vật U Giới.

Cách Lý Phỉ Tư vốn dĩ tưởng rằng một khi Huyễn Tạo Thế Giới mở ra, thì người trên toàn thế giới chỉ có thể dựa dẫm vào hắn, như vậy hắn có thể trở thành sự tồn tại độc tôn.

Nhưng không ngờ Đại Kiếm và lãnh địa Công chúa đều thích nghi rất nhanh với U Giới, thậm chí còn như cá gặp nước.

Trong lãnh địa Công chúa cũng xuất hiện một tòa thành hoàn toàn mới, những tòa nhà cao tầng còn hùng vĩ hơn cả Ưng Chi Thành.

Tóm lại là không thể để Cách Lý Phỉ Tư làm số một, ngay cả khi Huyễn Tạo Thế Giới được hoàn thành hoàn toàn nhờ sức lực một mình hắn, cũng không thể để hắn dẫn đầu.

Cách Lý Phỉ Tư chỉ có thể làm số hai, vì lãnh địa Công chúa không những tọa hưởng kỳ thành mà còn vững vàng ở vị trí thứ nhất, thật đúng là khiến người ta tức điên, chính là không nể mặt Cách Lý Phỉ Tư, chính là muốn chà đạp lên sự kiêu ngạo của hắn.

Cách Lý Phỉ Tư luôn cho rằng bản thân mình là ưu tú nhất.

Hắn tin rằng sở dĩ hắn không được như ý ở thế giới này là vì quốc vương vô dụng, vì quý tộc thối nát, chỉ cần hắn lên nắm quyền chắc chắn sẽ làm tốt hơn họ, nhất định có thể mang lại hòa bình cho thế giới.

Thế là hắn bày ra một loạt kế hoạch, và mọi người đều rất phối hợp.

Khủng Đế và Khô Lâu Kỵ Sĩ đã trở thành cánh cửa và chìa khóa hoàn hảo để kết nối U giới và nhân giới thành một thế giới hoàn toàn mới Huyễn Tạo Thế Giới.

Chương 2408

Loài người giờ đây sống cạnh rất nhiều sinh linh thú vị, nhưng đằng sau sự thay đổi đó là những nguy cơ rình rập.

Không chỉ con người chưa chuẩn bị kỹ cho sự hợp nhất này, mà các sinh vật U giới cũng vậy.

Các sinh vật U giới rất nhạy cảm và hung bạo, chỉ cần bị kích thích một chút là sẽ tấn công.

Hỗn loạn là điều không thể tránh khỏi.

Việc hai thế giới kết nối có tốt hay không, nếu hỏi Đỗ Lan, hắn sẽ nói đối với người bình thường chắc chắn là cực kỳ tồi tệ.

Vốn dĩ năng lực tổ chức của thế giới loài người đã thấp kém, người dân ở các nơi đều có xu hướng tự vệ, căn bản không thể trông chờ vào quốc vương hay Pháp Vương Đình.

Trước đây kẻ thù chỉ là sơn tặc, thổ phỉ hay đám lính đánh thuê và binh sĩ đi ngang qua, chỉ có số ít kẻ xui xẻo mới gặp phải Sứ đồ hay thú quỷ.

Nhưng giờ đây, sinh vật U giới ở ngay bên cạnh, dù chúng có xinh đẹp đến đâu thì vẫn luôn thượng đẳng hơn con người, và nhân loại cơ bản không thể ngăn cản sự xâm chiếm của chúng.

Đối với Cách Lý Phỉ Tư, đây tự nhiên là chuyện tốt.

Chính vì nhân loại mất đi khả năng tự vệ, toàn nhân loại mới đoàn kết dưới trướng hắn, mới tìm đến quốc gia duy nhất của loài người mà hắn kiến tạo.

Hắn có quốc gia mới, có quân đội hùng mạnh, vốn dĩ nên là lực lượng có tổ chức duy nhất trên mảnh đất này, là hy vọng duy nhất của tân thế giới, toàn nhân loại đáng lẽ phải tụ tập quanh hắn.

Tuy nhiên, tính toán trăm đường cũng không tính được lãnh địa của công chúa cũng được hưởng ké chuyến tàu này, nhanh chóng thiết lập năng lực tổ chức trong thời đại biến động, xây dựng một thành thị còn hoành tráng hơn cả Ưng Chi Quốc.

Thậm chí họ còn lợi dụng sức mạnh U giới để phát minh ra đủ loại công cụ tiện lợi, nhanh chóng thích nghi với sự thay đổi của thế giới, và không ngừng giúp đỡ những người tản lạc khắp nơi cùng đối mặt với Huyễn Tạo Thế Giới.

Điều này thật sự rất khó xử.

Cách Lý Phỉ Tư phát hiện mình tính toán đến cuối cùng, Ưng Chi Quốc của hắn lại không phải là quốc gia duy nhất, ngược lại còn có vẻ lạc hậu và lỗi thời.

Lãnh địa công chúa bên kia mới là nơi dẫn dắt xu hướng của thế giới, thiết lập các loại tiêu chuẩn, thậm chí còn xuất bản những cuốn cẩm nang sinh tồn theo kiểu vừa học vừa chơi như Tôi và sinh vật U giới, Tiếp xúc loại thứ năm, Tôi có một con chó ở U giới.

Đáng quý hơn là những cuốn sách này hình ảnh minh họa sống động, dù là người mù chữ cũng có thể hiểu được.

Những cuốn sách này được truyền bá rộng rãi, thậm chí còn lưu truyền trong Ưng Chi Quốc.

Thế là một số quốc dân nghĩ rằng nếu đã có cách cộng tồn với sinh vật U giới, vậy tại sao mình phải ở lại Ưng Chi Quốc.

Thà về quê tiếp tục trồng ruộng còn hơn.

Ưng Chi Quốc tuy rộng rãi, tráng lệ, nhưng vàng thau không bằng ổ chó của mình.

Vẫn là nhà mình thoải mái nhất, không cần nhìn sắc mặt người khác.

Với suy nghĩ đó, một bộ phận người dân đã chọn rời khỏi thành phố, quay lại nơi mình từng sinh sống.

Lòng người không hề tụ lại trên người Cách Lý Phỉ Tư, hắn không phải là anh hùng duy nhất có thể bảo vệ họ.

Điều này khiến kẻ theo chủ nghĩa hoàn mỹ như Cách Lý Phỉ Tư cảm thấy phẫn nộ.

Kế hoạch của hắn lẽ ra phải hoàn hảo mới đúng, tại sao lại thành ra thế này.

Có nên thả thú quỷ ra tấn công những kẻ rời đi không.

Để họ biết rằng những cuốn sách nực cười kia chẳng có tác dụng gì, chỉ có Ưng Chi Quốc mới cứu được họ, chứ không phải tin vào mấy cuốn truyện tranh ngớ ngẩn đó.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chính lãnh địa công chúa đang giở trò quỷ.

Rốt cuộc họ đã làm thế nào để đứng vững và phát triển tốt như vậy trong Huyễn Tạo Thế Giới.

Cách Lý Phỉ Tư nghĩ nát óc cũng không hiểu nổi, cuối cùng chỉ có thể cho rằng đó là do Đỗ Lan, gã đàn ông quái dị đó.

Lần gặp trước hắn lẽ ra nên giết chết gã mới phải.

Giờ phải làm sao.

Cách Lý Phỉ Tư muốn trở thành đấng cứu thế hoàn mỹ nhất, mà hoàn mỹ nhất nghĩa là duy nhất.

Hắn muốn trở thành đấng cứu thế duy nhất, tự nhiên sẽ không dung thứ cho lũ người ở lãnh địa công chúa nẫng tay trên thành quả lao động của mình.

Để trở thành đấng cứu thế hoàn mỹ, Cách Lý Phỉ Tư đã làm rất nhiều việc.

Hắn từ U giới trở lại nhân gian, ra sức đánh bóng danh tiếng, cuối cùng còn tính kế hai kẻ thù, giờ chỉ còn thiếu một bước cuối cùng.

Chỉ cần nhân loại nhận ra chỉ có Cách Lý Phỉ Tư mới bảo vệ được họ, thì thế giới sẽ quy phục, thiên hạ đại đồng, hắn cũng sẽ hoàn thành lý tưởng của mình, trở thành một đấng cứu thế hoàn mỹ, thống soái một thành phố hoàn mỹ.

Nhưng giờ đây, trên sự hoàn mỹ ấy lại có vết sứt sẹo, có kẻ đang đào chân tường.

Biểu hiện xuất sắc của lãnh địa công chúa khiến Cách Lý Phỉ Tư trở nên lép vế.

Đây chẳng phải là đang vỗ mặt hắn sao.

Tại sao đến cuối cùng, hắn vẫn không bằng một lũ phàm nhân.

Nhưng nếu trở mặt ngay bây giờ, hình tượng hắn dày công xây dựng sẽ sụp đổ.

Để đánh bóng danh tiếng và che giấu bóng tối của mình, thể hiện ra mặt hoàn mỹ nhất, hắn đã phải rất vất vả.

Nói cho cùng, tất cả là lỗi của lãnh địa công chúa, và cũng là lỗi của những cư dân hay thay đổi kia.

Những người này đáng bị trừng phạt.

Vậy thì tiễn họ đi chết đi.

Hắn phát động chiến tranh với sinh vật U giới, để họ nhận ra chúng mạnh mẽ thế nào, và trong cuộc chiến đó giết chết những kẻ dao động.

Hắn cũng có thể xua đuổi sinh vật U giới tấn công lãnh địa công chúa, hủy diệt họ.

Cách Lý Phỉ Tư cũng đã trưởng thành, hiện giờ hắn là quốc vương, đối mặt với tình huống này hắn đã học được cách sử dụng linh hoạt các thủ đoạn chiến tranh để chuyển dời mâu thuẫn.

Tại Ưng Chi Quốc, những tín đồ của Cách Lý Phỉ Tư đang nỗ lực làm việc, chế tạo giáp trụ, đúc đại bác, vì họ biết bên ngoài toàn là sinh vật U giới, họ phải đoàn kết quanh Cách Lý Phỉ Tư mới có đủ sức mạnh đối kháng.

Vì vậy mỗi người đều nỗ lực sản xuất, chế tạo thêm nhiều vũ khí trang bị.

Vì là thành phố U giới nên có vô số nguyên liệu, chỉ cần muốn chế tạo thì có thể làm việc mãi không thôi.

Có được số vũ khí trang bị này, Cách Lý Phỉ Tư vung tay: Triệu tập quân đội, chuẩn bị khai chiến.

Quân đội ba vạn người tập trung lại, trong đó có không ít kẻ thuộc phái dao động, đều bị tống ra chiến trường làm bia đỡ đạn.

Kịch bản đã được viết sẵn: ba vạn người này sẽ bị tiêu diệt sạch.

Một là để loại bỏ phái dao động, hai là để phô diễn sự đáng sợ của sinh vật U giới, ba là để Cách Lý Phỉ Tư tiếp tục đánh bóng danh tiếng.

Giống như lúc hắn đối kháng Khủng Đế, hắn sẽ phô diễn thực lực của một đấng cứu thế hoàn mỹ, để bách tính nhận ra rằng không có Cách Lý Phỉ Tư thì họ không xong đời.

Họ chỉ là một lũ ô hợp, chỉ có thể ôm chân Cách Lý Phỉ Tư mới mong sống sót qua ngày.

Dùng chiến tranh để chuyển dời mâu thuẫn, che đậy vấn đề.

Trình độ của Cách Lý Phỉ Tư quả nhiên cũng chỉ giới hạn ở xã hội phong kiến.

Đỗ Lan biết giới hạn của Cách Lý Phỉ Tư đã xuất hiện.

Cứ lặp đi lặp lại chiêu trò đánh quái tăng danh tiếng này, bách tính cũng sẽ phát ngán.

Chương 2409

Đặc biệt là sau khi có cuộc sống tươi đẹp ở lãnh địa công chúa để so sánh, họ sẽ sớm nhận ra Cách Lý Phỉ Tư chỉ đang dẫn dắt họ đi tới chiến tranh và hủy diệt.

Bởi vì Cách Lý Phỉ Tư không thể giải quyết tận gốc vấn đề đẳng cấp của xã hội phong kiến.

Hắn muốn duy trì hình tượng đấng cứu thế hoàn mỹ thượng đẳng thì phải không ngừng đánh bóng danh tiếng.

Cách hắn ngưng tụ lòng người là tạo dựng danh tiếng chứ không phải dẫn dắt mọi người cùng sáng tạo cuộc sống tốt đẹp.

Hiện trạng là Cách Lý Phỉ Tư cho gì thì mọi người mới có cái đó, hắn không cho thì không ai được tranh.

Cách Lý Phỉ Tư muốn độc quyền tiếng nói, muốn mọi người phải mang ơn đội nghĩa với hắn, không sẵn lòng chấp nhận sự bình đẳng giữa người với người.

Đồng thời, là kẻ theo chủ nghĩa hoàn mỹ, hắn không cho phép bất kỳ kẻ nào nghi ngờ mình tồn tại.

Vốn dĩ Ưng Chi Quốc đúng là nơi an toàn duy nhất trên thế giới, cũng sẽ là quốc độ duy nhất của loài người, đáng tiếc Cách Lý Phỉ Tư tính toán trăm đường cũng không bằng trời tính, vẫn bị Đỗ Lan chơi cho một vố.

Sự hoàn mỹ có vết sẹo chính là cái tát vào mặt Cách Lý Phỉ Tư.

Hiện giờ trên bầu trời có những cành cây ánh sáng giương nanh múa vuốt, không chỉ ban đêm mới thấy mà ban ngày cũng hiện rõ mồn một.

Đó là dấu vết còn sót lại sau khi Hóa Thụ Khủng Đế bị tiêu diệt, cũng là bằng chứng cho sự kết nối giữa hai thế giới.

Những cành cây khổng lồ đó là cành của Thế Giới Thụ.

Tuy gọi là Thế Giới Thụ nhưng nó không thực sự là cây, chỉ vì hình dáng giống cây mà thôi.

Thực tế đó là những vết nứt, những vết nứt hình cây khổng lồ lan rộng khắp thế giới.

Và Ưng Chi Quốc tọa lạc ngay tại đầu nguồn của vết nứt, cũng chính là gốc rễ của Thế Giới Thụ.

Thế Giới Thụ luôn tồn tại, chỉ là từ thời hỗn độn, năng lượng của nó luôn bị các linh thụ rải rác khắp nơi hấp thụ, nên không đủ năng lượng để trực tiếp đả thông hai thế giới.

Những linh thụ này thường mọc trong các khu rừng rậm rạp, nên thường có người mất tích trong rừng, thực chất là đi qua linh thụ để tới U giới.

Và các ma nữ sau khi phát hiện bí mật quanh linh thụ đã bắt đầu cư trú trên cây, dùng năng lượng linh thụ để tu luyện.

Nhờ sự tiêu hao năng lượng này mà vết nứt khổng lồ Thế Giới Thụ mới luôn bị ẩn giấu.

Tuy nhiên, cùng với sự bành trướng của con người, rừng bị tàn phá, các linh thụ dần biến mất.

Tiếp đó là sự lan rộng của đức tin Pháp Vương Đình khiến các ma nữ tiêu hao năng lượng ngày càng ít đi.

Thêm vào đó là việc Cách Lý Phỉ Tư đi khắp nơi đốt linh thụ, săn sát ma nữ, cuối cùng sự va chạm giữa Khủng Đế và Khô Lâu Kỵ Sĩ đã trực tiếp kích hoạt Thế Giới Thụ.

Vết nứt lan rộng ra toàn thế giới, gây ra sóng thần U giới, dẫn đến việc U giới và nhân gian thông nhau.

Ưng Chi Quốc nằm ở gốc cây, nơi năng lượng dồi dào nhất, trái lại là nơi sinh vật U giới không muốn tiếp cận.

Nói cách khác, nơi đây chính là lạc thổ duy nhất của nhân gian, cũng là một phần trong kế hoạch hoàn mỹ của Cách Lý Phỉ Tư.

Đáng lẽ hắn có thể tự xưng là đấng cứu thế duy nhất, thiết lập vương quốc duy nhất, vì những nơi khác toàn là sinh vật U giới, không còn thích hợp cho con người sinh tồn.

Ưng Chi Quốc sẽ dung nạp tất cả những người sống sót.

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, lãnh địa công chúa đã nhanh chóng đứng vững trên mảnh đất đầy rẫy sinh vật U giới, ngay cả những sinh vật huyền thoại khổng lồ cũng không làm gì được họ.

Phải biết rằng những sinh vật U giới khổng lồ đó là những tồn tại mà ngay cả Sứ đồ cũng khó đối phó, mỗi con cao mười mấy mét, thậm chí mấy chục mét, chẳng khác nào quái thú.

Nhưng lãnh địa công chúa đã sử dụng đủ loại vũ khí kỳ lạ để chiến đấu và bảo vệ nhân giới.

Cách Lý Phỉ Tư đại nộ, nhưng hắn càng phẫn nộ hơn với những kẻ dao động trong Ưng Chi Quốc.

Vì vậy hắn tổ chức quân đội ba vạn người, sẵn sàng rời thành phố đi thu phục các khu vực bị sinh vật U giới chiếm đóng.

Mục đích tự nhiên không phải để thu phục đất đai, mà để nhân loại thấy sự đáng sợ của sinh vật U giới, để họ tiếp tục đoàn kết quanh hắn.

Cuộc chiến tất nhiên là thảm bại, binh sĩ phàm trần sao có thể là đối thủ của sinh vật U giới, thêm vào đó các Sứ đồ không ra tay, nên ba vạn người cuối cùng chỉ còn vài trăm người chạy về Ưng Chi Thành.

Họ không ngừng rêu rao về sự đáng sợ của sinh vật U giới, đồng thời cảm tạ ơn cứu mạng của Cách Lý Phỉ Tư đã kịp thời đến chi viện.

Sinh vật U giới không chỉ đáng sợ mà số lượng còn đông, nên những cuốn sách của lãnh địa công chúa toàn là lừa đảo, loài người căn bản không thể cộng tồn với sinh vật U giới.

Cách Lý Phỉ Tư nhìn kết quả này rất mãn nguyện, đúng vậy, phải dùng nỗi sợ hãi để khống chế những người sống sót này, để họ không còn dám làm trái lời đấng cứu thế.

Ngay lúc đó, lại có một thanh niên đứng ra nói: Không phải như vậy, tôi đã từng đến lãnh địa công chúa, nơi đó thực sự còn phồn hoa hơn cả Ưng Chi Quốc.

Thế là người thanh niên này bị ám sát và sớm mất tích.

Dần dần, người trong Ưng Chi Quốc không còn bàn tán về lãnh địa công chúa nữa, nhưng bề ngoài không nói thì trong lòng vẫn nghĩ, chỉ là họ ra đường chỉ dám đưa mắt nhìn nhau.

Rõ ràng họ cũng dần phát hiện ra trong tòa thành huy hoàng này cũng có những điều cấm kỵ không được nói ra, chẳng hạn như không được nhắc đến lãnh địa công chúa, ai dám nhắc là có nguy cơ mất tích.

Nhưng thực sự rất tò mò a, đáng tiếc con đường rời thành để đến lãnh địa công chúa đầy rẫy hiểm nguy, ngay cả quân đội cũng không thể đi qua, nói gì đến một cá nhân xuyên qua địa bàn của sinh vật U giới.

Lâu dần, họ cũng chẳng còn ý định ra khỏi thành nữa.

Nếu sự thống trị này kéo dài một trăm năm, liệu nó có biến thành phiên bản ma ảo của Attack on Titan không.

Ví dụ như họ tin rằng ngoại trừ Ưng Chi Quốc ra, toàn bộ thế giới đã bị ma vật chiếm lĩnh, cho đến một ngày một con ma vật khổng lồ phá vỡ tường thành, khiến họ nhớ lại ký ức bị ma vật chi phối.

Những người bị nuôi nhốt giống như gia súc vậy, Cách Lý Phỉ Tư không cần họ có bản lĩnh hay tư tưởng, chỉ cần họ sùng bái hắn.

Ở một bên khác, Cách Tư đang khổ não vì Tạp Tư Gia đã được chữa khỏi.

Nhưng tâm nguyện của Cách Tư không phải là tâm nguyện của Tạp Tư Gia.

Thành thực mà nói, sau khi khôi phục ký ức, tinh thần Tạp Tư Gia không được ổn định.

Cách Tư tự nhiên không để ý việc Tạp Tư Gia từng sinh con cho người khác, dù sao bản thân hắn cũng chẳng phải hạng thanh khiết gì, từ năm mười tuổi tiết tháo của hắn đã bị cướp đi rồi.

Thế nên hắn nhìn rất thoáng.

Tuy nhiên Tạp Tư Gia lại cần thời gian, vì vậy nàng luôn giữ khoảng cách và né tránh Cách Tư.

Cách Tư rất buồn nhưng cũng cảm thông cho nàng, dù sao trải qua chuyện kinh khủng như vậy, ai có thể lập tức khôi phục chứ.

Nói cho cùng, tất cả đều do Cách Lý Phỉ Tư gây ra.

Giờ hắn lại biến thế giới thành ra thế này, rốt cuộc Cách Lý Phỉ Tư có mục đích gì.

Cách Tư cho rằng mục tiêu của Cách Lý Phỉ Tư không đơn giản chỉ là xây dựng một quốc gia, mà là dùng quốc gia làm bàn đạp để tiếp tục phát triển, nhưng định làm gì tiếp theo thì Cách Tư không biết.

Bởi vì Cách Lý Phỉ Tư là loại người như vậy, luôn giấu giếm những bí mật nhỏ.

Nhưng giờ đây, ước nguyện xây dựng đế quốc duy nhất của Cách Lý Phỉ Tư đã bị đập tan.

Lãnh địa công chúa không chỉ tồn tại mà còn hoành tráng và cởi mở hơn cả Ưng Chi Thành, bên trong có cả người và sinh vật U giới cùng chung sống.

Khoa học kỹ thuật của lãnh địa công chúa không ngừng phát triển, đã bắt đầu lên trời xuống biển.

Ngoài chiến đấu cơ, còn có phi thuyền, khinh khí cầu rợp trời.

Trên mặt đất xuất hiện đủ loại ô tô và xe lửa, thành phố yên bình, mọi người làm việc đâu ra đấy.

Chương 2410

Mỗi người đến đây đều không kìm được ý định định cư lâu dài, nơi này mới thực sự là thiên đường nhân gian.

Hơn nữa nơi này áp dụng chế độ quân chủ lập hiến phiên bản ma ảo, nghĩa là tuy công chúa là lãnh tụ tối cao trên danh nghĩa, nhưng mọi việc đều do bình dân bên dưới thực hiện.

Toàn bộ sự vận hành của thành phố không liên quan gì đến quý tộc, bách tính đều có thể tham gia, thực hiện bình đẳng ở mức độ cao nhất.

Thậm chí ngay cả các tinh linh U giới cũng cùng bách tính quản lý quốc gia.

Tất nhiên, lý do các tinh linh U giới nhiệt tình và hăng hái như vậy là vì khi còn ở U giới, họ đã trải qua cuộc cải tạo tư tưởng đỏ.

Đỗ Lan, Tư Lan và lão ma nữ đã thành lập chi bộ U giới, truyền bá chủ nghĩa Mã Liệt khắp nơi, phần lớn các sinh vật U giới có trí tuệ đã gia nhập họ.

Vì vậy khi nhân gian và U giới kết nối, các yêu tinh U giới đã tỏ ra cực kỳ lý trí và kiềm chế, giúp lãnh địa công chúa nhanh chóng làm quen với sinh vật U giới, công lao này không thể phủ nhận.

Tất nhiên, biến sinh vật U giới thành những kẻ theo chủ nghĩa duy vật là rất khó, nhất là khi U giới có Thần Chi Thủ, có ý chí cao tầng, còn có Vực Sâu và đủ thứ hỗn loạn khác.

Nhưng Đỗ Lan bảo các yêu tinh rằng, toàn bộ U giới thực chất là một hệ thống mở cực kỳ phức tạp, có thể phân tích các nguyên tố đa tầng, phức tạp bên trong để nghiên cứu bộ mặt thật của U giới.

U giới không phải là khoa học, nhưng có thể dùng phương pháp luận khoa học để phân tích nó, chứ không phải mê tín nó, sợ hãi nó hay phục tùng nó.

Vì vậy tại vương quốc yêu tinh đã thành lập viện nghiên cứu chinh phục U giới, chuyên môn nghiên cứu về nơi này.

Vương quốc yêu tinh nằm lẻ loi ngoài khơi, trên đảo có rất nhiều sinh vật thần kỳ và ma nữ sinh sống.

Con người và các sinh vật thần kỳ sống hòa bình dưới sự bảo hộ của nữ vương tinh linh.

Nữ vương tinh linh bình thường thích đóng giả làm nữ hầu, đi khắp nơi nấu cơm dọn dẹp nhà cửa, đúng kiểu một phòng không quét sao quét được thiên hạ.

Hơn nữa, công việc chính của nữ vương dường như chỉ là dọn dẹp, vì vương quốc yêu tinh quá an toàn, các sinh linh trên đảo dù có bản lĩnh nhưng không có đất dụng võ.

Vì không có đất dụng võ, có ma nữ cảm thấy bất mãn, cho rằng mình học được bao nhiêu bản lĩnh mà không có nơi phát huy thì thật uổng phí tài năng, muốn rời đảo đi phiêu lưu.

Họ không ra ngoài được, vậy Đỗ Lan mang nhiệm vụ đến đảo.

Chi bộ U giới đã thuyết phục nữ vương tinh linh bắt đầu nghiên cứu U giới.

U giới là một hệ thống phức tạp mở, chữ mở đại diện cho việc giữa mỗi tầng của U giới cũng như với thế giới hiện thực đều có liên hệ, và luôn không ngừng trao đổi thông tin, vật chất, năng lượng.

Sau khi nghiên cứu, có thể kết hợp tâm trí con người với trí tuệ U giới, địa vị của nhân loại sẽ một lần nữa được nâng cao.

Tuy không biết làm thế nào, nhưng tóm lại là nghiên cứu ra được.

Nữ vương chỉ cần làm theo cách Đỗ Lan nói, đơn giản tiện lợi, có thể thâm nhập sâu vào U giới mà vẫn giữ được lý trí.

Đây là màn đổi nhà cực hạn, khi Cách Lý Phỉ Tư đang làm loạn ở nhân gian thì nhà của hắn sắp mất sạch rồi.

Tất nhiên chuyện ở nhân gian cũng không thuận lợi, vì sự xuất hiện của lãnh địa công chúa liên tục tát vào mặt Cách Lý Phỉ Tư, khiến mặt hắn sưng vù.

Đấng cứu thế hoàn mỹ, quốc gia duy nhất của loài người, những thiết lập nghe thì cao sang nhưng lại trở nên nực cười trước sự xuất sắc của lãnh địa công chúa.

Những biểu hiện vượt trội của nơi đó khiến Cách Lý Phỉ Tư rất mất mặt.

Dù hắn đã phong tỏa thông tin, nhưng thỉnh thoảng những chiếc máy bay, phi thuyền bay qua, hay tiếng còi tàu hỏa vang lên từ ngoài thành luôn cố tình hay vô ý trêu ngươi.

Có vẻ đó không phải là khoe khoang, chỉ là công việc bình thường, nhưng trong mắt Cách Lý Phỉ Tư thì đó là sự khiêu khích, là khoe mẽ.

Nghiêm trọng hơn là chế độ quân chủ lập hiến kia càng vỗ mặt Cách Lý Phỉ Tư đau hơn.

Một quốc gia căn bản không dựa dẫm vào bất kỳ đấng cứu thế nào, ngay cả công chúa cũng chỉ là linh vật, mọi việc đều do mọi người làm chủ, không dựa vào quốc vương càng không dựa vào đấng cứu thế.

So với kiểu độc tài của Cách Lý Phỉ Tư thì không biết tiên tiến hơn bao nhiêu lần.

Tất nhiên, những tín đồ trung thành của Cách Lý Phỉ Tư sẽ không chấp nhận lãnh địa công chúa.

Dù nơi đó có phát triển tốt đến đâu, họ vẫn sẵn lòng chấp nhận Cách Lý Phỉ Tư vô điều kiện.

Trong lòng họ, Cách Lý Phỉ Tư không bao giờ sai, đường lối của hắn là chính xác một trăm phần trăm.

Nhưng sự thật có đúng như vậy không.

Mỗi lần xuất quân đều tử thương thảm trọng, đều cần vài Sứ đồ ra tay mới đánh thắng được.

Ưng Chi Quốc cũng không hề hoàn mỹ.

Đặc trưng của sinh vật U giới vẫn rất rõ ràng: những cá thể yếu ớt thì hành động tập thể, còn hành động đơn độc thì cá thể cực mạnh.

Nói chung đều không dễ đối phó, nên binh sĩ loài người chết rất nhiều, chỉ có thể dựa vào Sứ đồ và Cách Lý Phỉ Tư.

Nhưng sau một hai lần, người dân Ưng Chi Quốc sẽ tự hỏi: chẳng lẽ thực sự không còn cách nào khác sao.

Chẳng phải người ở lãnh địa công chúa vẫn chung sống tốt với sinh vật U giới đó sao.

Tại sao mỗi lần họ viễn chinh lại thảm khốc như vậy.

Tại sao phải chết nhiều người đến thế.

Không có so sánh thì không có đau thương, hễ so sánh một chút là thấy con đường của Cách Lý Phỉ Tư chẳng đáng tin chút nào.

Còn một vấn đề nữa mà Cách Lý Phỉ Tư không nhận ra, đó là trọng điểm của một quân vương: tuyệt đối không được tự mình làm mọi việc.

Là quốc vương, là quân chủ, nhất định phải vô vi.

Làm nhiều sai nhiều, làm ít sai ít, không làm không sai.

Tuy Cách Lý Phỉ Tư là Thần Chi Thủ, thực lực rất mạnh, nhưng chỉ cần hắn có nhược điểm, việc tự mình ra tay sẽ làm lộ nhược điểm đó, sẽ bị người ta nhìn thấu trình độ.

Vì vậy, bậc đế vương phải giữ vẻ thần bí, chỉ có như thế mới duy trì được sự uy nghiêm đối với thần hạ.

Tuy hiện tại hiệu quả phô trương của Cách Lý Phỉ Tư rất tốt, nhưng cứ mãi thế này mà không đưa ra được cái gì mới mẻ, bách tính Ưng Chi Quốc sẽ sớm cho rằng Cách Lý Phỉ Tư chỉ biết đánh đấm.

Nếu đã vậy thì cần gì quân đội phàm nhân, cứ để hắn dẫn Sứ đồ đi đánh là xong, hà tất phải hy sinh vô ích.

Trong nguyên tác không có sự so sánh với lãnh địa công chúa, nên trình độ của Cách Lý Phỉ Tư phải rất lâu sau mới bị lộ, nhưng giờ có đối trọng, tốc độ lộ tẩy nhanh hơn nhiều.

Thật sự là không thoải mái, không thoải mái đến mức nào.

Giống như ngày nắng nóng mà không có điều hòa vậy: lo âu, phẫn nộ, không cam tâm, nghi hoặc.

Tóm lại là rất khó chịu, loại cảm xúc này còn hại người hơn cả tiên tử.

Điều Cách Lý Phỉ Tư không chịu đựng được nhất chính là bị nghi ngờ.

Rõ ràng hắn không thể sai, tại sao lại bị nghi ngờ.

Tại sao mọi người không hiểu lý tưởng của hắn.

Cách Lý Phỉ Tư không hiểu nổi, nên hận đến nghiến răng nghiến lợi, nghiến răng uống máu, cảm giác đó uất ức không thê nào tả xiết.

Thực sự còn khó chịu hơn cả bị tra tấn.

Tất nhiên là khó chịu rồi, vì Cách Lý Phỉ Tư thực ra không làm gì sai cả.

Chương 2411

Sở dĩ có cảm giác làm sai là vì thế giới là một hệ thống mở, mọi người đang trao đổi thông tin.

Khi hai tiểu hệ thống tự mình phát triển, một cái phát triển tốt hơn và nhanh hơn cái kia, không có nghĩa là cái chậm hơn là sai, chỉ là cái kia phát triển quá tốt mà thôi.

Tiếc là Cách Lý Phỉ Tư là kẻ không thể chấp nhận được việc có người ưu tú hơn mình.

Cách Tư nhìn hiện trạng uất ức của Cách Lý Phỉ Tư qua quả cầu thủy tinh, đâm một nhát trúng tim đen: lý do căn bản khiến hắn khó chịu chính là vì lòng dạ hẹp hòi.

Cách Tư không biết nên nói gì cho phải, một tồn tại đáng sợ như Cách Lý Phỉ Tư mà cũng bị đem ra làm trò đùa.

Tuy hả giận thật, nhưng làm vậy thực sự ổn chứ.

Nếu chọc giận hắn, không ai biết hắn sẽ làm ra chuyện gì.

Mặt tối của Cách Lý Phỉ Tư còn đen tối hơn bất kỳ ai.

Hắn đã từng nếm trải, nên hiểu sâu sắc rằng nếu Cách Lý Phỉ Tư bị dồn vào đường cùng, chắc chắn sẽ làm ra những chuyện cực đoan.

Thực Chi Khắc chính là minh chứng.

Cậu yên tâm đi, Đỗ Lan có chừng mực.

Cách Tư nghe xong đột nhiên thấy Cách Lý Phỉ Tư hơi đáng thương.

Thần Chi Thủ thì đã sao.

Trước mặt một số tồn tại, Thần Chi Thủ cũng chỉ là quân cờ, vô tri vô giác bị dồn vào tử lộ mà căn bản không có cơ hội phản kháng.

Nhưng nghĩ đến những gì Cách Lý Phỉ Tư đã làm, Cách Tư không khỏi siết chặt nắm đấm.

Cách Lý Phỉ Tư gặp phải sự nhắm vào này cũng là tự chuốc lấy.

Nếu hắn không mơ tưởng trở thành đấng cứu thế hoàn mỹ, không khai sáng Huyễn Tạo Thế Giới thì đã không phải chịu đả kích như vậy.

Cách Tư hiểu rõ sự kiêu ngạo của đối phương, cũng hiểu rõ hiện giờ sự kiêu ngạo đó đang bị chà đạp tàn nhẫn, cảm giác đó chẳng khá hơn lúc biến thành phế nhân là bao.

Chỉ sợ Cách Lý Phỉ Tư đã đến bờ vực bùng nổ, khi đó cũng là lúc hắn và gã phải đối mặt, một lần nữa xuất hiện trên cùng một chiến trường.

Họ không còn là chiến hữu mà là đối thủ không đội trời chung.

Tôi về đây.

Không thèm nhìn vẻ mặt xấu xí của Cách Lý Phỉ Tư nữa, Cách Tư tập trung tu luyện.

Phải hoàn toàn làm chủ trạng thái cuồng hóa mới có sức chiến đấu với Cách Lý Phỉ Tư.

Trận chiến này phải do hắn kết thúc, vì bản thân, vì Ưng Chi Đoàn và vì cả Tạp Tư Gia nữa.

Tạp Tư Gia hiện giờ vẫn sợ Cách Tư, vì mỗi khi lại gần hắn, ký ức bi thảm của Thực Chi Khắc lại hiện về: cái chết thảm khốc của đồng đội, những gì nàng đã trải qua, và cả đứa ma thai mà nàng và Cách Lý Phỉ Tư đã tạo ra.

Tất cả đều không tự chủ được mà hiện lên trong đầu.

Thủy triều ma quái hung hãn, cảm giác bất lực và tuyệt vọng khi bị ma vật bao vây, cảm giác nhỏ bé của kiếp người, tất cả đều ùa về đánh gục nội tâm Tạp Tư Gia.

Không phải Tạp Tư Gia không kiên cường, mà là bất kỳ ai khi bị sự bất lực, tuyệt vọng và nhỏ bé bao vây đều sẽ như vậy.

Cho nên Cách Tư cũng hiểu cho nàng, sẵn lòng cho nàng thời gian.

Có một kiểu con nhà người ta, cũng có một kiểu quốc vương nhà người ta.

Phàm là chuyện gì cũng sợ bị đem ra so sánh.

Không sợ mình làm sai, chỉ sợ người khác làm quá tốt.

Cách Lý Phỉ Tư đối mặt với tình huống này, tức đến nghiến răng mà vẫn phải giữ bình tĩnh và kiềm chế, thật bực bội.

Không thể tiếp tục thế này được nữa, cứ mãi thế này Cách Lý Phỉ Tư chắc chắn sẽ hóa thành chanh tinh mất thôi.

Vì vậy, cuối cùng hắn quyết định xua đuổi thú quỷ và sinh vật U giới đến hủy diệt lãnh địa công chúa.

Chỉ có như vậy hắn mới có thể tiếp tục làm đấng cứu thế hoàn mỹ.

Cái gọi là hoàn mỹ thực chất là một sự lười biếng, là tâm lý đà điểu không muốn tinh ích cầu tinh.

Bởi vì một khi có người làm tốt hơn Cách Lý Phỉ Tư, sự hoàn mỹ của hắn sẽ tự sụp đổ.

Mà Cách Lý Phỉ Tư không nghĩ đến việc phản tỉnh bản thân hay nâng cao giới hạn, ngược lại chỉ muốn tiêu diệt đối thủ cạnh tranh.

Đây cũng là một kiểu suy nghĩ lười biếng.

Có thể nói Cách Lý Phỉ Tư từ đầu đến cuối đều chọn phương thức lười biếng nhất để thực hiện mục tiêu: từ việc đi lấy lòng quốc vương Mễ Đặc Nhĩ Lan, đến việc gần gũi công chúa, phát động Thực Chi Khắc, hay hiện tại là xây dựng vương quốc duy nhất của nhân loại để trở thành đấng cứu thế hoàn mỹ.

Hắn luôn theo đuổi phương thức thay đổi thế giới với chi phí thấp nhất, cho rằng thế giới có thể tồn tại trong một trạng thái vĩnh hằng.

Hiển nhiên hắn chưa từng học qua lớp xã hội học nào, không biết rằng xã hội luôn không ngừng biến đổi.

Điều con người có thể làm là không ngừng nỗ lực học tập, nâng cao bản thân để tránh bị đào thải.

Tất nhiên, việc không ngừng nỗ lực sẽ rất mệt mỏi, chi phí rất cao, và dù có nỗ lực đến đâu, bỏ ra bao nhiêu vốn liếng thì vẫn có người thiên phú tốt hơn, thành tích cao hơn, điều đó rất dễ gây nản lòng.

Vì vậy, câu nói vấn đề không phải là vượt qua người khác, mà là vượt qua chính mình đối với phái hành động vẫn rất có ý nghĩa.

Cách Lý Phỉ Tư hiện giờ chính là không muốn nỗ lực nữa, không muốn tự nâng cao bản thân nữa, vì hắn đã hoàn mỹ rồi.

Nếu hắn đã hoàn mỹ thì cái sai là ở thế giới, vì vậy, hắn tấn công.

Lãnh địa công chúa bị bao vây, vô số thú quỷ và sinh vật U giới kéo đến vây thành.

Thành phố hoàn toàn cảnh giới, ngoài lục hải không quân, còn có một số kỵ binh sinh vật U giới.

Chẳng hạn như kỵ binh độc giác thú và bộ đội ma pháp sinh vật U giới.

Đại quân tập kết, đối trì với kẻ địch.

Các Sứ đồ và Cách Lý Phỉ Tư đứng từ xa quan sát thực lực của lãnh địa công chúa, thực sự không thể coi thường.

Tòa thành hùng vĩ phía sau quân đội càng khiến Cách Lý Phỉ Tư ghen tị đỏ mắt.

Lũ người này sao dám xây dựng một thành phố còn hoành tráng hơn cả Ưng Chi Quốc.

Tấn công.

Không nói hai lời, hắn phát động tấn công.

Dòng thác đen ngòm, tà ác tràn về phía thành phố, mọi chướng ngại trước mắt dường như sắp bị đội quân xấu xí này nghiền nát.

Đùng.

Đáp trả lại là đạn pháo và ma pháp, những đợt tấn công bão hòa che lấp cả bầu trời.

Cùng lúc đó, các chiến đấu cơ trên cao bay đến phía sau oanh tạc, không chỉ vậy, bộ đội xe tăng cũng đột nhiên vòng qua hai bên, ra thế bao vây tiêu diệt quân địch.

Chiến dịch tiêu diệt.

Năng lượng quân sự của Cách Lý Phỉ Tư không tệ, dù sao hắn cũng là đoàn trưởng trăm trận trăm thắng của Ưng Chi Đoàn, nhìn một cái là ra ngay ý đồ tác chiến của đối phương.

Khẩu vị của kẻ địch rất lớn, đây là tư thế muốn quét sạch toàn bộ.

Hắn tung hoành sa trường mấy chục năm, bao giờ chịu nhục thế này.

Chưa từng có ai dám đòi tiêu diệt quân đội của hắn: Các ngươi cũng lên đi.

Các Sứ đồ lần lượt biến thân.

Tả Đức bay vút lên trời chiến đấu với chiến đấu cơ, một Sứ đồ thạo bắn cung cũng nhắm thẳng vào các phi cơ trên không.

Chương 2412

Không chiến bùng nổ.

Tuy hỏa lực của lãnh địa công chúa rất dữ dội, nhưng thú quỷ và sinh vật U giới cứ thế lao lên không sợ chết.

Dưới sự điều khiển của Cách Lý Phỉ Tư, chúng dẫm lên xác đồng đội mà tiến tới, ngày càng áp sát trận địa.

Kỵ sĩ đoàn độc giác thú, xung kích.

Các kỵ sĩ lao lên, sừng của độc giác thú trở thành những ngọn trường thương chí mạng, đồng thời các kỵ sĩ cũng không ngừng vung bảo kiếm.

Máu nhuộm đỏ những con độc giác thú trắng muốt, nhuộm đỏ những bộ giáp bạc.

Tiếng chém giết, tiếng gào rú không phân rõ là người hay thú, là tiếng gầm phẫn nộ của kẻ thắng hay tiếng bi minh cuối cùng của kẻ tử trận.

Cách Lý Phỉ Tư.

Ngay lúc đó, tiếng gầm của Cách Tư vang lên át cả sự hỗn loạn trên chiến trường.

Cách Tư và Cách Lý Phỉ Tư nhìn nhau qua chiến trường đầy khói lửa.

Cách Lý Phỉ Tư chẳng thèm bận tâm đến Cách Tư, vì cảnh giới của hai người đã không còn giống nhau.

Cách Tư vẫn chỉ là một gã võ biền, còn hắn là anh hùng thay đổi thế giới.

Đùng.

Cách Tư phát động xung kích, lao thẳng vào chiến trường.

Thân mặc bộ giáp Cuồng Chiến Sĩ, tay cầm Trảm Long đại kiếm, một thân một mình xông vào quân đội kẻ địch, muốn xé toạc một lỗ hổng để lao đến trước mặt Cách Lý Phỉ Tư.

Người bình thường chắc chắn không làm vậy, nhưng Cách Tư không phải người bình thường, hắn là kẻ phục thù.

A.

Cách Tư lúc này điên cuồng như thần hổ, khí thế trên người hoang dã như thú dữ.

Trảm Long đại kiếm mở đường, một đao có thể chém đứt xác mấy con thú quỷ.

Hắn không biết mệt mỏi, không quản gian khổ, đôi mắt dán chặt vào Cách Lý Phỉ Tư, không ngừng áp sát.

Cách Tư nhanh chóng lao đến giữa chiến trường, xung quanh dày đặc kẻ địch như mây khói.

Nhưng hắn hoàn toàn không để ý, tiếp tục xung kích.

Trảm Long đại kiếm hấp thụ linh hồn kẻ địch, ngày càng sắc bén, ngày càng nhẹ nhàng.

Rõ ràng là một thanh đại kiếm to như tấm ván cửa, nhưng trong tay Cách Tư lại nhẹ như lông hồng.

Cách Tư sắp chém xuyên chiến trường rồi.

Đỗ Lan chỉ có thể thốt lên rằng mãnh nam đúng là mãnh nam.

Cách Lý Phỉ Tư cũng không ngờ Cách Tư đơn thương độc mã có thể chém xuyên chiến trường để đứng trước mặt mình.

Nhìn gã đàn ông nhếch nhác trước mắt, hắn thầm nghĩ đối phương thực sự không biết lượng sức mình.

Ngươi vẫn như xưa, như một gã võ biền vậy.

Cách Lý Phỉ Tư nói.

Cách Lý Phỉ Tư.

Tuy dũng mãnh chém xuyên chiến trường, nhưng thể lực tiêu hao cũng cực lớn.

Cách Tư dù đã mạnh lên nhiều nhưng dù sao vẫn là con người.

Hiện giờ hắn cần thở dốc một chút, nghiến răng nặn ra bốn chữ đó đã là vắt kiệt sức lực rồi.

Ngươi như vậy thì chiến đấu với ta thế nào được.

Chẳng qua là tìm cái chết mà thôi.

Cách Lý Phỉ Tư thong thả nói: Trước kia ngươi không phải đối thủ của ta, bây giờ càng không.

A.

Cách Tư gào thét để xua tan đau đớn.

Bộ giáp Cuồng Chiến Sĩ dường như nghe thấy tâm nguyện của chủ nhân, càng thâm nhập sâu hơn để vắt kiệt sinh mệnh lực của hắn, khiến thế giới trong mắt Cách Tư chỉ còn hai màu trắng đen.

Đây mới chỉ là bắt đầu, bộ giáp Cuồng Chiến Sĩ sẽ hấp thụ nhân tính của Cách Tư, dần dần biến hắn thành một con rối không thấy màu sắc, không nếm được vị, không ngửi được mùi.

Thế giới của hắn sẽ trở nên vô cùng đơn điệu, cuối cùng chỉ còn lại sự thù hận.

Những điều này Khô Lâu Kỵ Sĩ đều đã trải qua, nên ông mới khuyên Cách Tư đừng đi vào vết xe đổ đó.

Nhưng Cách Tư rõ ràng vẫn cần sự trợ giúp của bộ giáp này.

Cách Tư bắt đầu cuồng hóa, hay nói đúng hơn là thú hóa.

Bộ giáp biến hắn thành nửa người nửa sói, ngay cả đuôi cũng thò ra.

Hử.

Cách Lý Phỉ Tư cũng không ngờ Cách Tư vì phục thù mà từ bỏ thân phận con người: Xem ra ngươi định đi theo con đường của Khô Lâu Kỵ Sĩ.

Nhưng Khô Lâu Kỵ Sĩ căn bản không thay đổi được gì cả.

Khi Thần Chi Thủ đầu tiên xuất hiện, ông ta đã muốn phục thù, muốn tiêu diệt chúng ta.

Nhưng năm vị Thần Chi Thủ là kết quả của nhân quả vận mệnh, dù các ngươi có vùng vẫy thế nào cũng không thể thay đổi sự ra đời và tồn tại của chúng ta.

Các ngươi không bao giờ hoàn thành được sự phục thù đâu.

Khô Lâu Kỵ Sĩ chính là bá chủ thống nhất đại lục một ngàn năm trước, nhưng ông ta đã phạm sai lầm, Thần Chi Thủ đã tước đoạt tất cả: quốc gia, người thân đều mất sạch.

Vì vậy Khô Lâu Kỵ Sĩ dấn thân vào con đường phục thù.

Khi đó Thần Chi Thủ đầu tiên mới vừa quy vị, trong một ngàn năm sau đó, các Thần Chi Thủ được nhân quả lựa chọn lần lượt quy vị, sự phục thù của Khô Lâu Kỵ Sĩ có thể nói là không có tiến triển gì.

Danh tính của năm vị Thần Chi Thủ đã được xác định từ trước khi khái niệm Thần Chi Thủ được đưa ra.

Ngay cả khi Cách Lý Phỉ Tư lúc đó chưa ra đời thì Thần Chi Thủ đã nội định chính là hắn rồi, một thuyết định mệnh cực kỳ nặng nề.

Nhưng Cách Tư không quan tâm những điều đó, giờ đây hắn chỉ muốn quyết chiến sinh tử với Cách Lý Phỉ Tư.

Đối mặt với những nhát kiếm cuồng loạn của Cách Tư, Cách Lý Phỉ Tư hoàn toàn không sợ hãi.

Tuy sự trưởng thành của Cách Tư đúng là kinh người, nhưng trước một kẻ dùng hack như Cách Lý Phỉ Tư thì vẫn không đủ sức.

Cách Lý Phỉ Tư rút kiếm từ hư không, mỗi nhát kiếm đều đâm vào chỗ hiểm của Cách Tư, khiến hắn khó lòng tiến công.

Luận về kiếm pháp, lối đánh của Cách Tư thực sự không phải đối thủ của Cách Lý Phỉ Tư.

Trước đây cũng vậy, Cách Lý Phỉ Tư dùng hình tượng hoàn mỹ để dẫn dắt Ưng Chi Đoàn, kiếm pháp và mưu lược đều là bậc nhất, Cách Tư đều không bằng.

Khi đó Cách Lý Phỉ Tư luôn che giấu bóng tối trong lòng.

Thực ra che giấu bóng tối, không phô diễn, không thực hiện thì chẳng có gì là xấu.

Nếu có thể che giấu cả đời thì đó chính là một người tốt, đáng tiếc cuối cùng Cách Lý Phỉ Tư vẫn để lộ bóng tối của mình.

Cách Tư không ngừng tấn công, nhưng khó lòng phá vỡ mạng lưới phòng ngự của Cách Lý Phỉ Tư.

Cách Lý Phỉ Tư nhất tâm nhị dụng, một mặt đấu với Cách Tư, một mặt quan sát tình hình chiến trường.

Trên chiến trường, thú quỷ sắp thua rồi, vì lãnh địa công chúa đã hoàn thành vòng vây, tiền hậu giáp kích liên tục tiêu diệt chúng.

Chẳng lẽ ngay cả thực lực quân sự của mình cũng bị vượt qua sao.

Trước đây mình thất bại là vì bị gian thần hãm hại, tài năng quân sự của mình là vô địch, nhưng giờ đây ngay cả quân sự thứ mình tự hào nhất cũng phải nếm mùi thất bại sao.

Chuyện này thật khó chấp nhận.

Chương 2413

Cách Lý Phỉ Tư nổi giận, một kiếm đánh lui Cách Tư, chuẩn bị đích thân ra tay hủy diệt tòa thành hùng vĩ trước mắt: Phàm nhân chỉ cần phục tùng mệnh lệnh của ta là đủ rồi.

Cách Lý Phỉ Tư, chẳng lẽ ngươi vẫn không hiểu sao.

Cách Tư khàn giọng lên tiếng: Thế giới này không lựa chọn ngươi, ngươi đã thua rồi.

Thua.

Ta không bao giờ thua.

Chỉ cần không có kẻ ngáng chân, ta sẽ không bao giờ thua.

Giờ ta sẽ đi hủy diệt tòa thành này, khi đó Ưng Chi Quốc sẽ là quốc gia duy nhất của loài người, mọi người đều phải dựa vào ta.

Phàm nhân không có ta là không xong, chỉ có ta mới cứu được nhân loại.

Cứu nhân loại.

Ngươi cũng chỉ đang phạm phải sai lầm tương tự mà thôi.

Ngươi thậm chí còn hôn dung vô đạo hơn cả lão quốc vương Mễ Đặc Nhĩ Lan, vì đạt mục đích mà không từ thủ đoạn.

Chẳng lẽ ngươi quên lão quốc vương ngu muội vô tri, tàn bạo bất nhân thế nào rồi sao.

Quên lão đã làm gì với ngươi rồi sao.

Còn ngươi bây giờ có sức mạnh rồi lại đang làm gì.

Ngươi cưới công chúa, giành quyền kế vị Mễ Đặc Nhĩ Lan, rồi dùng pháp luật Mễ Đặc Nhĩ Lan để đăng cơ, thản nhiên ngồi vào vị trí quốc vương nhìn xuống người khác.

Ngươi chẳng qua chỉ đang lặp lại sai lầm của lão quốc vương.

Tuy đánh không lại, nhưng công lực mắng người của Cách Tư đã tiến bộ rất nhiều.

Cách Lý Phỉ Tư sững sờ.

Hành vi gần đây của hắn trong mắt Cách Tư là sai lầm sao.

Nhưng chính hắn cảm thấy mình có gì sai đâu.

Ta cưới công chúa để có quyền kế vị hợp pháp, có gì sai.

Sai quá sai.

Ngươi làm vậy chứng tỏ ngươi căn bản không phải anh hùng, ngươi chỉ đang hùa theo chế độ người ăn thịt người ở nhân gian mà thôi.

Cái gọi là vì mọi người, cái gọi là cứu rỗi của ngươi đều là giả tạo.

Nội tâm ngươi thực sự công nhận bộ quy tắc quý tộc ăn thịt người của Mễ Đặc Nhĩ Lan, và cái ngươi khao khát không phải là cứu rỗi mọi người, mà là trở thành kẻ thượng đẳng để áp bức tất cả.

Chỉ là ngươi giỏi ngụy trang, khoác lên bộ quy tắc ăn thịt người đó lớp áo cứu rỗi chúng sinh mà thôi.

Cách Lý Phỉ Tư, con đường của ngươi ngay từ đầu đã sai rồi.

Cách Lý Phỉ Tư không ngờ cái mồm của Cách Tư giờ lại lợi hại thế, còn có thể kể ra tội ác của mình.

Nhưng Cách Tư nói cũng không sai, hắn tốn bao công sức cuối cùng vẫn đi vào con đường phong kiến cũ rích, chỉ là phong vương quý tộc đổi thành phong vương Sứ đồ, khung sườn và quy tắc của quốc gia không hề thay đổi.

Phương thức thống trị vẫn dựa vào danh tiếng và sự sợ hãi.

Cái gọi là Huyễn Tạo Thế Giới thực chất là dùng sự xung đột lớn giữa loài người và sinh vật U giới để che đậy những xung đột nhỏ giữa người với người.

Cách Lý Phỉ Tư không hề giải quyết vấn đề, chỉ tạo ra vấn đề mới để che đậy vấn đề cũ.

Cách Tư, không ngờ giờ ngươi lại dẻo mồm dẻo miệng thế, xem ra ngươi cũng trải đời nhiều rồi.

Nhưng ngươi tưởng nói mấy câu đó mà ta sẽ dừng lại sao.

Đúng là ta không thay đổi chế độ của vương quốc Mễ Đặc Nhĩ Lan, ta cũng chẳng hứng thú gì với việc đó.

Ta chỉ cần biết chỉ cần ta là quốc vương thì mọi người phải nghe lời ta, như thế là tốt cho tất cả.

Không có chế độ hoàn mỹ, nhưng có kẻ thống trị hoàn mỹ.

Ta có thể cho họ sự an toàn, cho họ hòa bình mà họ cần.

Thành tựu của ta sẽ vượt qua tất cả các quốc vương trong lịch sử.

Ngươi có tư duy như vậy thì định sẵn là không bao giờ thành công.

Hành vi của ngươi căn bản không thể khiến mỗi người đều thật lòng tôn trọng ngươi.

Sẽ có ngày ngươi lại lặp lại bi kịch, ngươi sẽ dùng quyền lực trong tay mình hủy diệt tất cả.

Cách Lý Phỉ Tư, ngươi căn bản không kiên cường và vĩ đại như mình tưởng đâu.

Ta biết rõ, ngươi chỉ đang giấu bóng tối trong lòng đi thôi, chỉ cần gặp vấn đề là bóng tối đó sẽ trỗi dậy, ngươi căn bản không khống chế được.

Ngươi chi phối thế giới, nhưng bóng tối chi phối ngươi.

Vì vậy, hãy thu lại sự ngạo mạn vô căn cứ đó đi, ngươi cũng chỉ là một người bình thường, ngươi căn bản không hoàn mỹ, càng không vĩ đại.

Cách Lý Phỉ Tư thực sự nổi giận, ngay cả Cách Tư cũng không được phép nghi ngờ năng lực của hắn: Loại như ngươi sao dám nghi ngờ ta.

Không có ta, giờ ngươi cũng chỉ là một gã lang thang, không có ta, ngươi căn bản không thể đạt đến tầm cao như hiện tại.

Đúng, ngươi thực sự đã giúp đỡ tôi.

Không có ngươi, tôi chắc vẫn đang lăn lộn ở tầng đáy của lính đánh thuê, không thể bước vào trung tâm quyền lực vương quốc, không thể học được nhiều thứ như vậy.

Tôi cảm ơn ngươi, nhưng tôi vẫn sẽ không tha thứ cho những gì ngươi đã làm với Ưng Chi Đoàn.

Đó là giới hạn của các ngươi.

Cách Lý Phỉ Tư gầm lên.

Đó là giới hạn của ngươi.

Cách Tư cũng không chịu thua.

Hai người đấu khẩu kịch liệt, không ai nhường ai.

Tuy nhiên Cách Tư lúc này không phải cố ý phê phán đối phương, mà là đang câu giờ.

Cách Tư không chiến đấu một mình, hắn hiểu rõ mình không thể một tay đánh bại Cách Lý Phỉ Tư, nên mọi người phải phối hợp với nhau.

Vì chiến thắng, phối hợp là điều bắt buộc.

Trong lúc đó, vòng vây ngày càng nhỏ lại, quân đội của Cách Lý Phỉ Tư mắt thấy sắp bị tiêu diệt sạch.

Cách Lý Phỉ Tư lúc này mới nhận ra mình mắc mưu Cách Tư: Ngươi cố ý câu giờ.

Hắn biết Cách Tư không có bản lĩnh đó, kẻ đứng sau đấu trí với hắn chắc chắn là người khác: Đỗ Lan, nhất định là gã đó.

Ái chà chà, không ngờ ngươi vẫn luôn nhớ tới ta, nhưng lòng oán hận này của ngươi thật vô lý.

Chính ngươi không làm tốt việc của mình lại đi đổ lỗi cho người khác, thế là không đúng đâu.

Đỗ Lan cuối cùng cũng xuất hiện.

Quả nhiên là ngươi.

Cách Lý Phỉ Tư nghiến răng.

Hắn đã thấy có gì đó không ổn, sự khó chịu hắn phải chịu đựng thời gian qua quả nhiên đều do Đỗ Lan giở trò.

Là chính ngươi tự đặt ra những khuôn khổ trói buộc, hạn chế sự phát triển của mình, chứ không thể trách ta được.

Trở lại nhân gian, sức mạnh của ngươi lớn như vậy mà ngươi chỉ nghĩ đến việc làm quốc vương, đúng là một bản thiết kế nhỏ mọn.

Đỗ Lan nhún vai tỏ vẻ khinh bỉ: Huyễn Tạo Thế Giới tuy do ngươi khai sáng, nhưng sự thật chứng minh biểu hiện của ngươi thực sự không được như ý.

Thừa nhận điều này rất khó, nhưng sự thật vẫn là sự thật.

Cách Lý Phỉ Tư, ngươi đã thua rồi, giờ quay về thành khẩn phản tỉnh thì vẫn còn cứu được, nếu không thời gian càng trôi qua, tỷ lệ ủng hộ ngươi sẽ càng thấp.

Điều này chẳng liên quan gì đến việc ngươi làm đúng hay sai, mà chỉ liên quan đến nhãn giới của ngươi cao hay thấp thôi.

Sự thật chứng minh ngươi thực sự không ưu tú như mình tưởng.

Dù hôm nay ngươi có hủy diệt lãnh địa công chúa thì cũng chẳng chứng minh được gì.

Sự đúng đắn của bản thân không thể chứng minh thông qua lỗi sai của người khác.

Đợi đến khi ngươi nghĩ thông suốt điều này rồi Cách Tư mới giết ngươi, coi như ngươi chết cũng có ý nghĩa.

Đỗ Lan muốn Cách Lý Phỉ Tư phải thừa nhận sự yếu kém của mình trước, rồi mới giết chết hắn.

Ai có thể ngờ một Thần Chi Thủ cũng bị dồn vào tuyệt cảnh, ngọn lửa phẫn nộ như muốn thiêu cháy cả đại não.

Bị đại kiếm của Cách Tư chém tới tấp đã đành, giờ còn bị người ta mắng nhiếc.

Chương 2414

Cách Lý Phỉ Tư siết chặt nắm tay, hắn có một cảm giác hoang đường rằng mình bị Đỗ Lan nắm thóp hoàn toàn, nhưng hắn không hiểu Đỗ Lan đã làm thế nào.

Là Thần Chi Thủ, là găng tay của Ý Chí Tối Cao, Cách Lý Phỉ Tư tự nhận thấy mọi hành động của mình đều chặt chẽ, hầu như không có kẽ hở, mọi tính toán đều vừa vặn, có thể nói là hoàn mỹ vô khuyết, nhưng tại sao vẫn không đạt được mục tiêu.

Nhìn thấy quân chủ lực đã bị tiêu diệt, Cách Lý Phỉ Tư không thể không nhìn nhận lại gã đàn ông trước mắt.

Đỗ Lan, ngươi làm tốt lắm, phải thừa nhận ngươi đúng là một đối thủ đáng gờm.

Những người được Cách Lý Phỉ Tư thừa nhận trên thế giới này chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Thật vinh hạnh.

Đỗ Lan nói: Nhưng ngươi vẫn chưa nhận ra vấn đề của mình.

Ngươi vẫn tự cho mình là thiên tài, chỉ là thế giới này có quá nhiều kẻ xấu nên ngươi mới không thể thay đổi nó.

Nhưng ngươi có bao giờ nghĩ rằng trình độ của ngươi cũng chỉ ngang ngửa lão quốc vương Mễ Đặc Nhĩ Lan hay đám gian thần kia thôi không.

Điểm khác biệt duy nhất là ngươi giỏi ngụy trang hơn, giả vờ như mình muốn thế giới tốt đẹp hơn, nhưng thực ra ngươi chỉ muốn thế giới xoay quanh mình mà thôi.

Cách Lý Phỉ Tư rất tức giận vì đây là sự miệt thị trắng trợn đối với hắn, nhưng hắn không biết phản bác thế nào.

Thực tế là sau khi Cách Lý Phỉ Tư bước vào trung tâm quyền lực Mễ Đặc Nhĩ Lan, hắn đã phải chịu đủ mọi uất ức, thậm chí còn phải đi ngủ với đàn ông.

Khi đó trình độ của hắn thực sự chẳng mạnh đến đâu, dù sao hắn cũng là tân binh nơi quan trường, không có bao nhiêu vốn liếng, đối mặt với những đại lão quyền lực, áp lực là cực kỳ khủng khiếp.

Trên chiến trường tuy công thành lược địa, được xưng tụng là niềm hy vọng của Mễ Đặc Nhĩ Lan, có thể dùng đủ loại chiến thuật để giành thắng lợi.

Nhưng khi vào trong vương thành, Cách Lý Phỉ Tư căn bản không đấu lại đám quyền quý, chỉ có thể ủy khuất cầu toàn.

Hắn bán rẻ tiết tháo, quyến rũ công chúa, những thủ đoạn đó thực sự khiến người ta không còn gì để nói.

Xem ra ngươi cũng biết giới hạn của mình.

Năm xưa ngươi bán rẻ tiết tháo, quyến rũ công chúa, hy vọng dùng cách đó để giữ vững vị trí trung tâm của Ưng Chi Đoàn, muốn có thêm tài nguyên.

Chẳng phải điều đó chứng minh trước mặt những quý tộc mạnh hơn mình, ngươi căn bản không có dũng khí phản kháng sao.

Tuy trong lòng ngươi khinh bỉ họ, thậm chí muốn thay thế họ, nhưng khi quyền uy đè xuống, ngươi chỉ biết cúi đầu.

Đỗ Lan vạch trần mặt tối và giới hạn năng lực của Cách Lý Phỉ Tư.

Trên chiến trường, Cách Lý Phỉ Tư đúng là rất giỏi.

Nhưng nơi quan trường, biểu hiện của hắn thật tệ hại, hoàn toàn không có dũng khí đập tan những xiềng xích cũ.

Để giữ vững địa vị khó khăn lắm mới có được cho Ưng Chi Đoàn, hắn đã phá vỡ mọi giới hạn đạo đức.

Điểm này Cách Tư còn mạnh hơn Cách Lý Phỉ Tư.

Cách Tư đã chọn rời đi vào lúc Ưng Chi Đoàn vinh quang nhất, không hề luyến tiếc địa vị.

Hắn cũng không màng tới vị trí quý tộc nằm trong tầm tay mà chọn cách buông bỏ.

Cách Lý Phỉ Tư không làm được.

Hắn không thể bắt đầu lại từ đầu, hắn không dám đắc tội với đám quyền quý đã ban cho Ưng Chi Đoàn địa vị, nên hắn chỉ có thể phụ thuộc vào họ.

Bị động đi bán rẻ tiết tháo, chủ động đi quyến rũ công chúa, hắn mưu toan đưa thân xác mình vào hệ thống quý tộc.

Nhưng tinh thần và linh hồn của hắn vẫn hèn mọn, vẫn luôn ngước nhìn giới quý tộc.

Dù hiện giờ ngươi có được sức mạnh to lớn của Thần Chi Thủ, nhưng dưới hệ thống quý tộc, ngươi vẫn chỉ là một kẻ phụ thuộc, một món đồ trang trí.

Thế nên ngươi mới phải cưới công chúa để có quyền kế vị hợp pháp.

Nói trắng ra là ngươi không tự tin vào bản thân, sâu xa hơn là không tự tin vào lý tưởng của mình.

Nói cái gì mà thay đổi thế giới, thực ra chính ngươi cũng không tin.

Nếu không thì tại sao ngươi lại cần cái ngọc tỷ truyền quốc là công chúa kia.

Cái ngươi cần là thân phận quý tộc để thống trị thế giới, chứ không phải dựa vào lý tưởng hão huyền.

Ngay từ đầu ngươi đã lừa dối Ưng Chi Đoàn, thế nên ngươi mới có thể tàn nhẫn phát động Thực Chi Khắc, vì cái gọi là lý tưởng chỉ là cái cớ để ngươi theo đuổi quyền lực mà thôi.

Cách Tư nghe xong màn phân tích này của Đỗ Lan, lập tức cảm thấy trước đây mình thực sự bị Cách Lý Phỉ Tư lừa.

Chỉ có thể nói diễn xuất của Cách Lý Phỉ Tư quá tốt, che giấu quá sâu bóng tối của mình.

Cách Lý Phỉ Tư tuyệt đối là một phản diện thuộc phái thực lực.

Cách Tư cũng không nhịn được mà nói: Cách Lý Phỉ Tư, tại sao không phản bác.

Hắn không phản bác được, vì sự thật là như thế.

Giới hạn của hắn là trở thành kẻ phụ thuộc vào quyền uy chứ không phải kẻ đập tan quyền uy.

Quyền uy là thứ hữu hình, còn lý tưởng trong lòng hắn lại mỏng manh dễ vỡ.

Dù có trở thành Thần Chi Thủ, có thực lực để đập tan mọi quyền uy, hắn vẫn không dám thử, vẫn cần đến danh nghĩa quốc vương mới xong, căn bản không dám lật đổ vương quyền.

Đỗ Lan nói.

Cách Lý Phỉ Tư giữ vẻ mặt lạnh tanh, phải rất nỗ lực mới ổn định được biểu cảm của mình, nhưng không biết hắn còn nhẫn nhịn được đến bao giờ.

Vì lúc này bóng tối trong lòng hắn đều đã bị đào bới ra sạch sẽ, thân phận của hắn cũng trở thành kẻ phụ thuộc chứ không phải vị anh hùng có quyền tự chủ.

Mọi hành động của hắn đều không thoát khỏi điểm này, dù hắn có khai sáng ra Huyễn Tạo Thế Giới thì đến cuối cùng, hành động quan trọng nhất vẫn là kết hôn với công chúa.

Để ổn định địa vị của mình, Cách Lý Phỉ Tư vẫn chọn lấy công chúa làm tấm bùa hộ mệnh mới yên tâm.

Có thể thấy trong lòng Cách Lý Phỉ Tư căn bản không có tín ngưỡng.

Đùng.

Một vài Sứ đồ quay lại, ai nấy đều mình đầy thương tích.

Lúc này họ đã trở về bên cạnh Cách Lý Phỉ Tư, vì toàn bộ binh lính đã bị tiêu diệt, nếu họ còn ở lại chiến trường thì cũng sẽ bị quét sạch.

Tiên rút lui đi.

Các Sứ đồ nói.

Rút lui.

Nếu rút lui nghĩa là phải chấp nhận thất bại này.

Cách Lý Phỉ Tư có thể thắng, nhưng tuyệt đối không thể thua.

Từ thời Ưng Chi Đoàn, Cách Lý Phỉ Tư đã không dám thua, hắn không có dũng khí để làm lại từ đầu.

Các ngươi đi theo hắn, bộ không sợ bị Cách Lý Phỉ Tư đem làm vật tế sao.

Từ thời Ưng Chi Đoàn, lần thất bại đầu tiên đã khiến hắn phát động Thực Chi Khắc.

Lần này nếu lại thua, e là hắn lại phải hiến tế một đợt để đổi lấy sức mạnh lớn hơn thôi.

Các ngươi lũ Sứ đồ này đúng là nguyên liệu hiến tế không tồi, có thể giúp Cách Lý Phỉ Tư đổi lấy thêm sức mạnh để quay lại đại chiến với chúng ta.

Thực ra làm đối thủ của Cách Lý Phỉ Tư rất an toàn, trái lại làm đồng đội của hắn thì phải cẩn thận, vì một khi hắn thua trận, hắn sẽ lôi đồng đội ra làm thịt.

Đỗ Lan nói những lời đâm thấu tim gan, đây rõ ràng là đòn ly gián.

Các Sứ đồ thực sự có chút sợ hãi, dù sao Cách Lý Phỉ Tư cũng từng phát động Thực Chi Khắc, đã có tiền lệ rồi.

Nhưng họ cũng không tiện trở mặt ngay tại chỗ, vì nếu làm vậy, chắc chắn Cách Lý Phỉ Tư sẽ giết họ ngay lập tức.

Đúng là tiến thoái lưỡng nan.

Làm Sứ đồ thật khó, đi theo Cách Lý Phỉ Tư thì sợ bị đâm sau lưng, không theo thì sợ bị giết chết.

Chương 2415

Đằng nào cũng thấy cái chết treo lơ lửng.

Tất nhiên Đỗ Lan vẫn chưa nói hết: Tất nhiên rồi, có hiến tế cũng vô ích.

Đâu phải chỉ mình ngươi mới biết cải tạo thế giới, ta cũng biết vậy.

Trong lúc ngươi làm loạn ở nhân gian, ta đã đi tuyên truyền một đợt ở U giới rồi.

Thế nên từ nay về sau U giới không còn mang họ Thần nữa, mà mang họ Mã.

Vì vậy Cách Lý Phỉ Tư, hiện giờ ngươi đã bị nhốt ở nhân gian, nhà của ngươi mất rồi.

Dù có hiến tế cũng vô dụng, chỉ khiến ngươi trở thành kẻ cô độc mà thôi.

Cho nên việc ngươi có thể làm bây giờ là thừa nhận sự yếu kém của mình, sau đó cải tiến, và cuối cùng bị Cách Tư chém chết.

Đã cải tiến rồi, sao còn phải bị giết.

Gã khờ Tả Đức ngây ngô hỏi.

Hỏi hay lắm.

Không vì lý do gì cả, chỉ đơn giản là Cách Lý Phỉ Tư buộc phải bị Cách Tư giết chết.

Đỗ Lan nói một cách ngang ngược: Để hắn cải tiến chỉ là để hủy diệt linh hồn hắn, nhưng thế vẫn chưa đủ, còn phải hủy diệt cả nhục thân nữa.

Mọi người đều thấy Đỗ Lan quá tàn bạo, Cách Lý Phỉ Tư chọc vào Đỗ Lan đúng là đen đủi hết chỗ nói.

Các sứ đồ đều không phải là hạng người tốt lành gì, chúng giết người phóng hỏa, dù đều mang trong mình lý tưởng riêng nhưng lại dựa vào hiến tế để đạt được.

Chúng đã đủ xấu xa rồi, nhưng Đỗ Lan còn xấu hơn, hắn phẫu tích Cách Lý Phỉ Tư đến mức không đáng một xu, muốn y phải thống cải tiền phi, nhưng cuối cùng vẫn nhất quyết đòi giết y.

Loại người này đặt trong hàng ngũ sứ đồ cũng là hạng tiểu nhân bỉ ổi, đặt trong Thần Chi Thủ cũng khiến người ta buồn nôn, thế mà lại sống sờ sờ xuất hiện trước mặt mình, khiến các sứ đồ phải chấn kinh suốt trăm năm.

Các ngươi mau đưa đại nhân rời đi, hai tên này cứ giao cho chiến sĩ bất tử Tá Đức ta.

Tá Đức chủ động xin đi giết giặc để đoạn hậu, lúc này không thể để Đỗ Lan và Cách Tư đắc thế, hắn muốn lấy một địch hai để bảo hộ Cách Lý Phỉ Tư.

Những sứ đồ khác cũng không khách khí, sứ đồ thiện xạ biến thành hình mã nhân cõng Cách Lý Phỉ Tư chạy mất.

Cách Lý Phỉ Tư hiện tại vô cùng giận dữ nhưng cũng đầy bất lực, vì y phát hiện ra một vấn đề, đó là bản thân thực sự không cảm nhận được sức mạnh từ U Giới.

Theo lý thuyết, thế giới huyễn tạo là nơi nhân gian và U Giới kết nối, sự liên kết giữa y và không gian Thần Chi Thủ đáng lẽ phải chặt chẽ hơn, nhưng giờ đây lại không có chút phản ứng nào, thật quá kỳ quái.

Chẳng lẽ thực sự là cực hạn đổi mạng.

Trong lúc y chuyên tâm vào các vấn đề ở nhân gian, Thần Chi Thủ đã xảy ra chuyện gì sao.

Thần Chi Thủ tổng cộng có năm vị, mỗi vị đều là sự tồn tại phát động Thực Chi Khắc, xấu xa đến tận cùng.

Làm sao có thể bị ảnh hưởng được, họ là những thực thể được Chí Cao Ý Thức tuyển chọn cơ mà.

Thật là thất thái.

Cách Lý Phỉ Tư căm hận nghĩ thầm, y không ngờ mình lại bị dồn đến bước đường này, Đỗ Lan quả thật có thủ đoạn.

Tá Đức nhìn hai đối thủ trước mắt, chuẩn bị cho một trận tử chiến, hôm nay có lẽ là trận chiến cuối cùng của chiến sĩ bất tử Tá Đức rồi.

Thật lòng mà nói, Tá Đức khá thích Cách Tư, Cách Tư rất giống hắn thời kỳ còn là con người, khi đó hắn cũng bướng bỉnh như vậy, cho đến khi gặp phải kẻ địch không thể chiến thắng, cuối cùng chỉ có thể hiến tế người quan trọng nhất để đổi lấy sức mạnh vô địch.

Bất giác, ký ức hiện về trong tâm trí, Tá Đức sững sờ, những ký ức bám bụi này đã có lịch sử gần một thiên niên kỷ rồi, không ngờ hôm nay lại hiện lên sống động như vậy, xem ra hắn thực sự đã dự kiến được kết cục.

Nhưng Tá Đức không hối hận, sức mạnh đổi lấy từ hiến tế là xứng đáng.

Cuối cùng ngươi cũng sống thành bộ dạng mà ngươi ghét nhất.

Cũng giống như Cách Lý Phỉ Tư, các ngươi đều vì gặp phải kẻ địch không thể vượt qua mà đánh đổi sức mạnh để bước tiếp, nhưng cuối cùng lại biến thành hình dạng của chính kẻ thù.

Ha ha, không có sức mạnh thì chẳng làm được gì cả.

Ngươi đã bao giờ cảm nhận được mùi vị muốn chiến thắng bằng mọi giá chưa.

Ngươi đã bao giờ gặp kẻ khiến ngươi nghiến răng nghiến lợi mà buộc phải giết chết chưa.

Nếu chúng ta không đổi lấy sức mạnh, sẽ chẳng làm được gì, ta cũng đã sớm trở thành một bộ xương khô bị người đời quên lãng.

Nhưng giờ đây ta là chiến sĩ bất tử Tá Đức, vô số kẻ muốn thách thức ta đều đã chết, nên ta không hối hận.

Tá Đức nói: Ở thế giới này, không muốn bị giết thì phải giết người.

Cách Lý Phỉ Tư đại nhân cũng vậy, nếu ngài ấy không phát động Thực Chi Khắc, ngài ấy chỉ là một phế nhân, không làm nên trò trống gì.

Ngài ấy cũng không thể lật đổ Mễ Đặc Nhĩ Lan, càng không thể thay thế nó.

Để đạt được mục đích, hiến tế thì có gì sai.

Giết người thì có gì sai.

Tá Đức lý trực khí tráng chất vấn, căn bản không cho rằng mình đã làm sai.

Đỗ Lan và Cách Tư nhìn đối phương, biểu hiện của Cách Tư có chút khó chịu, để sống sót hắn cũng đã làm nhiều chuyện không quang minh chính đại, ví dụ như thường xuyên uy hiếp người thân của kẻ địch để họ buông vũ khí chịu chết.

Hay như Cách Tư đã giết cha nuôi của mình, và giết nhiều đối thủ yếu hơn hắn.

Có những chuyện thực sự không phải hắn muốn làm, mà là do thế đạo như vậy, không thể không làm.

Cuối cùng Cách Tư khó khăn lắm mới có thể quy ẩn, nhưng vẫn không thoát khỏi sự sắp đặt của vận mệnh.

Đây là một thế giới tàn khốc, đúng như Tá Đức nói, không muốn bị giết thì phải giết người, kẻ mạnh vung đao với kẻ yếu, kẻ yếu vung đao với kẻ yếu hơn.

Ưu thắng liệt thái, nhục nhục cường thực, vứt bỏ ranh giới cuối cùng để đổi lấy sức mạnh, Tá Đức không làm thì kẻ khác cũng sẽ làm, có thể nói bất kỳ ai trong hoàn cảnh đó cũng sẽ làm vậy.

Ngươi đừng tìm lý do thoái thác cho mình nữa, vị Cách Tư bên cạnh ta đây có hiến tế ai đâu.

Hắn thà tự tàn, thấu chi sinh mệnh của chính mình chứ không dùng mạng người khác để đổi lấy sức mạnh, có thể thấy người với người vẫn khác nhau.

Đỗ Lan nói: Ngươi đừng có dát vàng lên mặt mình, cũng đừng nói kiểu ai cũng sẽ làm vậy để tìm cái cớ.

Hơn nữa, sau khi ngươi đầu quân cho Thần Chi Thủ, ngươi đã vô địch chưa.

Chưa hề, ngươi cũng chỉ bắt nạt người thường thôi, cái danh chiến sĩ bất tử oai phong bấy lâu cũng chỉ là thú cưỡi của Thần Chi Thủ mà thôi.

Ta không phí lời với ngươi nữa.

Tá Đức dang rộng đôi cánh thịt, phát động tấn công Đỗ Lan.

Móng vuốt sắc bén như thép cắt xẻ không khí, hùng trảo nhắm thẳng Đỗ Lan mà tạt tới.

Cách Tư muốn chi viện nhưng Đỗ Lan trao cho hắn một ánh mắt ra hiệu cứ bình tĩnh.

Oanh.

Móng vuốt đánh trúng Đỗ Lan nhưng không gây ra bất kỳ thương tổn nào.

Tá Đức nghiến răng nghiến lợi, dù biết Đỗ Lan không phải hạng xoàng nhưng không ngờ lại cứng như vậy.

Oanh.

Hai tay thay nhau, móng vuốt chém liên tiếp lên người Đỗ Lan nhưng vẫn không có tác dụng gì.

Sao vậy.

Sức mạnh ngươi đổi lấy chỉ có thế này thôi sao.

Một nghìn năm qua ta sống đã đủ vốn rồi, dù hôm nay chết dưới tay ngươi ta cũng không hối hận.

Thế giới này vốn dĩ là vậy, ta không giết được ngươi thì ngươi giết ta.

Tá Đức vẫn bảo thủ quan niệm đó, cho rằng mình chẳng làm gì sai.

Nếu ngươi cho rằng ngươi không giết người thì người giết ngươi là đúng, vậy tại sao lúc đầu ngươi lại dùng Bá Vương chi Noãn.

Rõ ràng bị giết đi mới là diễn biến chính xác, ngươi dùng Bá Vương chi Noãn đổi lấy sức mạnh chẳng phải là để phản kháng lại cái đạo lý ngươi không giết người, người giết ngươi đó sao.

Là một kẻ yếu, ngươi lại thông qua phương pháp gian lận như Bá Vương chi Noãn để đổi lấy sức mạnh, phá hoại quy tắc, ngươi không thấy xấu hổ, thẹn thùng hay đuối lý sao.

Bá Vương chi Noãn chọn ta, chứng tỏ mệnh ta chưa tuyệt.

Phải nói là loại người như các ngươi tiêu chuẩn kép thật kinh khủng, lại còn đủ kiểu tìm lý do.

Rõ ràng khi còn yếu thế thì căn bản không công nhận quy tắc ngươi không giết người, người giết ngươi, nhưng một khi mạnh lên liền trở thành kẻ hộ vệ cho cái quy tắc phi lý đó.

Ngươi như vậy, Cách Lý Phỉ Tư cũng vậy.

Sức mạnh là để các ngươi thay đổi quy tắc phi lý, sao vào tay các ngươi lại trở thành công cụ bảo vệ quy tắc phi lý.

Đỗ Lan thất vọng nói: Tá Đức, ta rất thất vọng về ngươi.

Chương 2416

Chẳng lẽ ngươi quên kẻ hộ vệ quy tắc phi lý trước đó đã bị ngươi giết rồi sao.

Bây giờ ngươi lại đi bảo vệ cái quy tắc đó, vậy ngươi nên nghĩ đến việc một ngày nào đó sẽ có một kẻ phản kháng mới giết chết ngươi.

Tá Đức ngẩn người vì chưa bao giờ nghĩ như vậy.

Kẻ bảo vệ quy tắc phi lý tất yếu sẽ chết, Tá Đức trước kia là kẻ phản kháng, tự tay xé xác kẻ thù, giờ đây hoàn cảnh y hệt, chỉ khác là kẻ bị phản kháng lại là chính hắn.

Trước kia Tá Đức chưa bao giờ cân nhắc đến mâu thuẫn vĩ mô, chỉ cảm thấy không thoải mái với những kẻ mạnh hơn mình.

Hắn cũng không hiểu tại sao Đỗ Lan lại mạnh đến thế, không hiểu vì sao Cách Lý Phỉ Tư lại bị lật kèo khi đang có ưu thế khổng lồ.

Giờ thì hắn hiểu rồi, sức mạnh của sự phản kháng sẽ luôn vượt qua những quy tắc cũ kỹ phi lý.

Bất kỳ kẻ nào bảo vệ quy tắc phi lý cuối cùng cũng sẽ bị sức mạnh phản kháng đánh bại, đó chính là chân lý của sự phát triển thế giới.

Hóa ra ta cũng từng là kẻ phản kháng.

Tá Đức như sực tỉnh cơn mơ, nhưng đã quá muộn, giờ đây hắn chỉ là một đống điểm kinh nghiệm.

Đánh xong Tá Đức, xuất quân tiến về Ưng Chi Quốc, trận quyết chiến cuối cùng sẽ diễn ra ở đó.

Những người sử dụng Bá Vương chi Noãn cơ bản đều là những kẻ phản kháng.

Giống như cha của công chúa, cả đời cần cù bảo vệ lãnh địa, tiêu diệt tà giáo, nhưng cuối cùng hang ổ lại trở thành bản doanh tà giáo, người vợ yêu dấu lại trở thành kẻ tổ chức những cuộc hoan lạc bầy đàn.

Một thiếu nữ lạc lối vì ham mê huyễn tưởng mà lỡ làng mùa vụ, bị cha mẹ đánh cho một trận, thế là dùng Bá Vương chi Noãn có được năng lực bay lượn, còn biến tất cả trẻ em thành thú quỷ.

Trẻ con thích huyễn tưởng, cảm thấy lao động quá vất vả là chuyện bình thường, đáng tiếc xuất thân không cho phép cô bé theo đuổi hạnh phúc đó.

Còn có kẻ vô danh bị vứt bỏ trong đống xác chết, chỉ là một trong vô số nạn nhân của Tòa Tháp Phán Tội, đến cuối cùng hắn cũng chỉ hy vọng mình được cần đến, nên đã trở thành một sứ đồ thỏa mãn nguyện vọng của người khác, giúp Cách Lý Phỉ Tư giáng trần.

Dù trở thành sứ đồ, hắn vẫn luôn trốn chui trốn nhủi.

Tất nhiên không loại trừ những kẻ vì nguyện vọng ích kỷ mà mở Bá Vương chi Noãn, nhưng đại bộ phận đều là sau khi chịu áp bức, bị phóng đại mặt tối trong nội tâm mà hóa thân thành sứ đồ.

Tá Đức là như vậy, Cách Lý Phỉ Tư cũng vậy.

Nếu Cách Lý Phỉ Tư mãi mãi không có cơ hội lộ ra bóng tối, hoặc giấu kín nó cả đời, Đỗ Lan sẵn lòng gọi y là một người đã thoát ly khỏi những ham muốn thấp hèn.

Đáng tiếc y không làm được, để mặc bóng tối trong tim bùng phát.

Người ta thường thảo luận liệu trên đời có chính nhân quân tử thực sự, hay những người được gọi là người tốt toàn là hạng đạo đức giả, tâm địa xấu xa.

Nhưng rõ ràng người tốt là xét hành động chứ không xét tâm tưởng.

Một người có thể giấu kín bóng tối cả đời, dù biết dấn thân vào bóng tối sẽ có lợi mà vẫn không làm, thì người đó chính là một chính nhân quân tử thoát ly ham muốn thấp hèn.

Nhân gian không phải thiên đường, lăn lộn ở đây lâu như vậy, tâm sao có thể thuần khiết hoàn toàn.

Nếu xét tâm tưởng thì thế gian không có người hoàn hảo.

Nhưng chính vì biết nhân gian tăm tối mà vẫn có thể khắc chế bản thân không sa chân vào, loại người đó mới càng đáng kính phục.

Nửa đời đầu của Cách Lý Phỉ Tư là như vậy, tâm có bóng tối nhưng đã giấu đi, dùng nỗ lực của mình dẫn dắt Ưng Chi Đoàn tiến lên.

Tuy nhiên, sau khi bước vào hạt nhân quyền lực của Mễ Đặc Nhĩ Lan, chiếc lồng đã bị mở ra, đợi đến khi Thực Chi Khắc bùng phát hoàn toàn, bóng tối đã không thể kiểm soát, cũng có nghĩa là y đã mất đi cơ hội làm một người tốt.

Cách Tư chính là người thoát ly ham muốn thấp hèn đó, bóng tối hắn thấy không ít hơn bất kỳ ai, và với thực lực của hắn, chiếm núi làm vua là chuyện đơn giản, nhưng hắn không làm vậy, hắn thà đi làm thuê cho lính đánh thuê, xông pha trận mạc chứ không đi cướp bóc kẻ yếu.

Còn chiến sĩ bất tử Tá Đức, nửa đời đầu cũng giống Cách Tư, chỉ là hắn thích khiêu chiến kẻ mạnh hơn.

Đáng tiếc sau đó không chịu nổi mà trực tiếp đọa lạc vào bóng tối.

Lúc này Tá Đức đã hoàn thành việc nhìn lại cuộc đời, nói hối hận hay không cũng đã muộn.

Biết mình từ kẻ thách thức quy tắc phi lý trở thành kẻ hộ vệ, hắn cảm thấy sống cũng chẳng còn ý nghĩa gì, bèn gầm lên một tiếng lao vào Đỗ Lan.

Đây là một cuộc tấn công tự sát.

Đỗ Lan dùng tay làm đao, hạ tay xuống, chiến sĩ bất tử liền mất mạng.

Tá Đức cảm thấy rất nhẹ nhõm, ít nhất mình không còn phải tiếp tục trợ trụ vi ngược.

Xong rồi, giờ phải đuổi theo Cách Lý Phỉ Tư.

Đỗ Lan nói: Tập kết đại quân, tiến hành trận quyết chiến cuối cùng.

Cách Tư có một thú cưỡi mới, một con phi mã màu đen.

Cách Tư bày tỏ rằng sinh vật huyễn tưởng xinh đẹp này thực sự không hợp với mình, nhưng màu đen thì cũng được, khá phối với bộ giáp Cuồng Chiến Sĩ.

Cách Tư biết lần này Cách Lý Phỉ Tư sẽ không còn nơi nào để trốn, vì đại quân sẽ bao vây Ưng Chi Quốc.

U.

Hồi còi tập kết vang lên, hải lục không tam quân, cộng thêm quân đội sinh vật kỳ huyễn và một lượng lớn bộ binh tập kết lại với nhau, chỉnh trang xuất phát.

Trở lại Ưng Chi Quốc, Cách Lý Phỉ Tư cũng nhận ra tình hình không ổn, lập tức gia cố phòng ngự chuẩn bị tác chiến.

Những người ủng hộ y đều cảm thấy khó hiểu, không biết tại sao phải làm vậy, rõ ràng Ưng Chi Quốc luôn rất an toàn, ngay cả sinh vật U Giới cũng không dám lại gần, sao Cách Lý Phỉ Tư lại như gặp đại địch.

Thánh nữ muốn hỏi cho rõ, nhưng lúc này Cách Lý Phỉ Tư rõ ràng không có tâm trạng giải thích.

Hơn nữa giải thích thế nào.

Chẳng lẽ nói mình đã chọc vào đối thủ không nên chọc.

Chẳng phải quá mất mặt sao.

Có thể khiến Cách Lý Phỉ Tư trịnh trọng đến vậy, tất cả binh sĩ đều rất căng thẳng.

Những khẩu đại pháo mới đúc được vận chuyển lên tường thành, những bộ giáp mới hoàn thành được phát cho từng người đàn ông, ngay cả những đứa trẻ mười hai mười ba tuổi cũng không tha.

Trận này, Cách Lý Phỉ Tư muốn dốc toàn lực của Ưng Chi Quốc.

Việc chuẩn bị kéo dài một tuần, một lượng lớn thuốc súng và tên được sản xuất tăng ca tăng giờ, giờ đây Ưng Chi Quốc đã được gia cố thành một pháo đài tuyệt đối an toàn.

Trên không trung Ưng Chi Quốc là những nhánh của Thế Giới Thụ, ngày đêm tỏa sáng.

Phong cảnh rất đẹp nhưng người trong thành đều vô cùng lo lắng.

Cuối cùng, vào một ngày hửng sáng, theo tiếng nổ vang rền, quân đội tiên tiến của lãnh địa Công chúa đã tiến sát chân tường thành Ưng Chi Quốc.

Kẻ thù cuối cùng cũng lộ diện khiến tất cả kinh hãi.

Tại sao lại là con người.

Thánh nữ ngẩn ngơ, không hiểu sao lãnh địa Công chúa lại xâm phạm Ưng Chi Quốc.

Rõ ràng họ nước sông không phạm nước giếng.

Nhưng Cách Lý Phỉ Tư không giải thích, chỉ chuẩn bị quyết chiến.

Vì y không giải thích nên Thánh nữ định đi hỏi kẻ thù xem họ giải thích thế nào.

Thánh nữ cưỡi ngựa ra ngoài thành, lớn tiếng hỏi: Đây là lãnh thổ của Ưng Chi Quốc, các ngươi vì sao lại tới xâm phạm.

Tiểu ma nữ cưỡi chổi bay ra, nói với người cùng trang lứa: Là Cách Lý Phỉ Tư khơi mào chiến tranh trước, y xua đuổi quỷ thú và sinh vật U Giới xâm nhập biên giới chúng ta, giờ chúng ta chỉ đến đòi một lời giải thích.

Hoặc là Cách Lý Phỉ Tư tự mình phục pháp, hoặc là chúng ta gặp nhau trên chiến trường.

Các ngươi nói dối.

Thánh nữ không tin Cách Lý Phỉ Tư lại khơi mào chiến tranh, hơn nữa dù có khơi mào y cũng sẽ không thất bại, càng không để người ta tìm đến tận cửa.

Nên Thánh nữ cho rằng lãnh địa Công chúa đang tìm cớ gây chuyện.

Chương 2417

Tiểu ma nữ chớp mắt, sao cô lại nói dối được.

Ngươi dựa vào đâu mà bảo ta nói dối.

Ta có chứng cứ.

Tiểu ma nữ nói: Nhân chứng là Cách Tư, hắn từng đối đầu với Cách Lý Phỉ Tư.

Vật chứng cũng có.

Tiểu ma nữ lệnh cho binh sĩ bưng ra cái đầu của Tá Đức: Đây là sứ đồ dưới trướng Ưng Chi Quốc các ngươi chứ gì, xâm phạm nước ta bị trảm, đây chính là chứng cứ.

Thánh nữ không ngờ Tá Đức lại chết, các sứ đồ đều là bạn tốt của cô, lập tức rơi nước mắt.

Nếu vẫn chưa đủ thì chúng ta còn chứng cứ khác.

Tiểu ma nữ tiếp tục: Cách Lý Phỉ Tư là kẻ ngoài mặt đạo đức nhưng trong lòng hẹp hòi, chỉ vì quốc gia chúng ta phát triển tốt hơn Ưng Chi Quốc mà sinh lòng thù ghét, phát động xâm lược, tâm địa thật đáng chết.

Hôm nay nước ta sẽ thay trời hành đạo, nhưng chúng ta niệm tình thượng đế có đức hiếu sinh, các ngươi chỉ cần giao Cách Lý Phỉ Tư ra là có thể tránh được một trận chiến.

Nếu các ngươi cố chấp bảo vệ y, thì chỉ có thể gặp nhau trên chiến trường.

Ta khuyên các ngươi nên sớm tính toán, đừng sai lại càng sai.

Chiếm giữ đại nghĩa chính là lý trực khí tráng như thế.

Đây gọi là xuất sư hữu danh.

Cách Tư biết Cách Lý Phỉ Tư xong đời rồi, vì Đỗ Lan không chỉ muốn y chết mà còn muốn y thân bại danh liệt.

Cách Tư thầm nghĩ, may mà Đỗ Lan đứng ở phe đối lập với những quy tắc phi lý, nếu hắn mà ủng hộ chúng thì chắc chắn còn đáng sợ hơn Thần Chi Thủ.

Trước đại chiến, việc phá hủy phòng tuyến tâm lý đối phương là rất quan trọng.

Thánh nữ lúc này cả người đều không ổn, vì một Cách Lý Phỉ Tư trong hiện thực và một Cách Lý Phỉ Tư trong tâm trí cô đang xung đột dữ dội.

Cách Lý Phỉ Tư đã tạo dựng danh vọng rất lớn, ở Ưng Chi Quốc có rất nhiều người ủng hộ.

Những người này thực sự từng được y cứu giúp, như Thánh nữ chẳng hạn, vào lúc nguy nan sắp bị quân đội Khố Hạ làm hại, Cách Lý Phỉ Tư đã từ trên trời rơi xuống cứu cô.

Đây là điều không cần bàn cãi, họ đều là những người hưởng lợi từ hình tượng anh hùng của y, nên họ ủng hộ y vô điều kiện.

Nhưng Cách Lý Phỉ Tư đã không giữ được hình tượng anh hùng đó mãi mãi, giờ đây còn chọc phải cường địch.

Lựa chọn của bọn Thánh nữ không nhiều, hoặc là bỏ tối theo sáng, hoặc là tuẫn táng theo Cách Lý Phỉ Tư.

Nếu muốn họ phản bội y chỉ bằng vài câu nói của Tiểu ma nữ là chưa đủ.

Dù đã vạch trần bộ mặt hai lòng và hành vi khởi chiến xấu xa của y, nhưng vẫn chưa đủ để lay động hình tượng huy hoàng của y trong lòng Thánh nữ.

Chỉ có điều quân đội lãnh địa Công chúa cũng xuất sư hữu danh, trận chiến này không dễ đánh.

Ưng Chi Quốc có thể sẽ thua, nếu là trước kia Thánh nữ tuyệt đối không nghi ngờ bản lĩnh của Cách Lý Phỉ Tư, nhưng giờ cô thực sự không tin nổi.

Đối mặt với đại quân hung hãn, Thánh nữ rất bất lực, lúc này phải làm sao đây.

Tiến không được, lùi chẳng xong.

Nói cho cùng, cô đã dao động rồi.

Trước tiên đừng vội tấn công, cứ bao vây đã.

Theo Tôn Tử Binh Pháp, quân đội gấp mười lần kẻ địch thì nên vây chặt, không cần vội khai chiến.

Những máy móc hạng nặng xây dựng phòng tuyến đối diện Ưng Chi Quốc, tạo ra các lô cốt, trận tuyến phòng ngự kiên cố phong tỏa hoàn toàn lối ra duy nhất.

Người dân trong thành hoảng loạn, phái cấp tiến cho rằng nên xông ra đánh một trận kim châm đối mạch mang, còn hơn là bị chặn cửa thế này.

Ưng Chi Quốc bọn họ từ bao giờ phải chịu nhục nhã như vậy.

Nhưng Thánh nữ biết, chuyện này thực sự là lỗi của Cách Lý Phỉ Tư.

Hiển nhiên Thánh nữ không đủ trung thành mù quáng, lại còn biết giúp lý không giúp thân, điều này rất nguy hiểm.

Vậy chẳng lẽ cứ thế này mãi.

Dù Ưng Chi Quốc có nhiều đồ tiếp tế, nhưng cứ không được ra thành, họ sẽ phát điên mất.

Đối mặt với chất vấn, Thánh nữ cũng không biết làm sao, cô nhìn về phía lâu đài, không biết Cách Lý Phỉ Tư có tính toán gì.

Nhưng Cách Lý Phỉ Tư hiện tại đang tự bế, không có chút động tĩnh nào.

Đối diện Ưng Chi Quốc lại mọc lên một tòa thành khác, Ưng Chi Quốc màu trắng, thành mới màu đen.

Sự tương phản rõ rệt này chính là để bắt nạt người ta, mà người Ưng Chi Quốc lại không thể phản kích.

Mỗi ngày trên tường thành đen đều có người lên tiếng kể tội Cách Lý Phỉ Tư, vạch trần nhân phẩm bỉ ổi của y, đồng thời tuyên truyền sự tiên tiến của lãnh địa Công chúa, khuyên người đối diện sớm đầu hàng.

Từ sáng sớm đến tối mịt, thần kinh người Ưng Chi Quốc như muốn suy nhược, thật quá đau khổ.

Thực ra nghĩ kỹ thì những gì đối phương nói không sai, trước kia dưới sự thống trị của quốc vương và Pháp Vương Đình, họ đã chịu rất nhiều khổ cực.

Nhìn lãnh địa Công chúa xem, từ khi bắt đầu nhân tín xưng nghĩa và quân chủ lập hiến, cuộc sống của họ thoải mái biết bao.

Có lẽ họ nói đúng, cái gọi là anh hùng Cách Lý Phỉ Tư cũng chỉ là anh hùng của thời đại cũ, đã lạc hậu rồi, không phải thứ mọi người cần hiện nay.

Thánh nữ thấy dân tâm sắp tán, lập tức phát biểu diễn giảng nhắc lại ơn cứu mạng: Mọi người đừng quên chính Cách Lý Phỉ Tư đã giúp đỡ chúng ta lúc khó khăn nhất, là ngài ấy đánh bại đế quốc Khố

Hạ, lập ra Ưng Chi Quốc che chở chúng ta.

Nếu không có ngài ấy thì không có chúng ta hiện tại.

Chúng ta không được dao động, phải tin tưởng ngài ấy.

Nhưng nếu ngài ấy thực sự vì cứu chúng ta, tại sao lại không lên tiếng.

Thánh nữ, nếu Cách Lý Phỉ Tư thực sự tốt với chúng ta, ngài ấy nên để chúng ta tự lựa chọn.

Tôi chịu đủ rồi, đánh không đánh, lui không lui, thế này là thế nào.

Thánh nữ nói: Mọi người phải tin tưởng đại nhân, tin rằng ngài ấy sẽ sớm đưa ra đáp án.

Chúng tôi đã đợi quá lâu rồi.

Chúng tôi không muốn phản bội, nếu giờ ngài ấy bảo đánh, chúng tôi chắc chắn sẽ xông ra quyết tử.

Nhưng chúng tôi không thể chấp nhận hiện trạng này.

Mọi người chủ yếu cảm thấy quá uất ức, chỉ cần thay đổi được hiện trạng, họ sẵn sàng làm bất cứ điều gì.

Thánh nữ lại không thể đồng ý cho họ xuất chiến vì không có lệnh.

Nhưng nếu không đánh, nhân tâm sẽ không thể ngưng tụ, mọi người sẽ bị tẩy não hết mất.

Kẻ địch vây mà không đánh thật quá ác độc.

Lúc này đối phương vẫn đang kêu gọi: Chúng ta đều là dân lành, bạn đến có rượu ngon, thù đến có súng săn.

Những lời mê hoặc lòng người như vậy quá nhiều.

Thánh nữ tốn bao tâm sức mới khiến mọi người bình tĩnh lại, nhưng cô biết đây chỉ là tạm thời.

Lúc này Cách Lý Phỉ Tư đang cố gắng nâng cao sức mạnh, nhưng y phát hiện trong U Giới một mảnh đỏ rực, những Thần Chi Thủ vốn tông màu đen giờ đều khoác lên lớp áo đỏ.

Y không mượn được sức mạnh, thế này không ổn, y phải có sức mạnh lớn hơn mới đánh bại được Đỗ Lan.

Xem ra chỉ có thể mạo hiểm tiến vào sâu trong U Giới để gặp kẻ đứng sau Thần Chi Thủ.

Thần Chi Thủ chỉ là đôi găng tay trắng của kẻ đứng sau, mọi việc họ làm đều là ý của hắn.

Còn tại sao một thực thể cao siêu như vậy lại cứ đi làm khó con người, thì không ai biết được.

Tại tầng sâu U Giới, Cách Lý Phỉ Tư cầu xin sức mạnh để xoay chuyển cục diện.

Vậy ngươi có thể trả cái giá gì.

Chương 2418

Tất cả của ngươi đã thuộc về ta, ngươi còn có thể chi trả cái gì.

Kẻ đứng sau lên tiếng, hắn rất dứt khoát rằng phải trả giá mới có sức mạnh.

Cách Lý Phỉ Tư có thể trả gì đây.

Ta có thể dâng cả thế giới cho ngươi.

Ha ha, thế giới mà ngươi có được, ta lại không có được sao.

Kẻ đứng sau cảm thấy nực cười: Hạn định của ngươi chỉ có vậy thôi.

Trước đó bị Đỗ Lan phủ định, Cách Lý Phỉ Tư còn cãi lại được, nhưng lần này bị ông chủ phủ định, y bị đả kích nặng nề.

Ai nấy đều ra vẻ hiểu rõ y, ai nấy đều cao cao tại thượng nói hạn định của y chỉ đến thế.

Họ hiểu cái gì cơ chứ.

Họ căn bản không biết y đã nỗ lực thế nào.

Cách Lý Phỉ Tư lúc này đầy oán niệm, suýt nữa thì nói ra việc mình suy tính âm mưu suốt 24 giờ mỗi ngày.

Không trả được giá, ta không thể cho ngươi sức mạnh.

Kẻ đứng sau khá nguyên tắc.

Ngươi cũng không muốn thấy U Giới rơi vào tay Đỗ Lan chứ.

Cho ta sức mạnh, ta giúp ngươi đoạt lại U Giới.

Cách Lý Phỉ Tư cố gắng thể hiện giá trị của mình.

Những Thần Chi Thủ bị tẩy não đều muốn lật đổ ta, chỉ có ngươi muốn giúp ta, người đàn ông đó nói không sai, ngươi đúng là kẻ bảo thủ theo quy tắc cũ.

Được rồi, ta cũng không muốn để tên đó lấn tới, ta cho ngươi sức mạnh, hãy đi hủy diệt thế giới này đi.

Nếu thế giới đã xa rời mong muốn của ta, vậy thì đập đi xây lại.

Sức mạnh cuối cùng cũng đến, Cách Lý Phỉ Tư mở mắt, đôi đồng tử đỏ ngầu.

Trong thành bảo đen, Cách Tư cũng mở mắt, nhìn về phía Ưng Chi Quốc với ánh mắt nặng nề.

Hắn biết Cách Lý Phỉ Tư đã hoàn toàn điên rồi, hắn phải đánh bại y.

Thanh Trảm Long đại kiếm đang được cải tạo, các nhà khoa học đã bao phủ sức mạnh tưởng tượng lên thanh kiếm, còn lắp thêm cả bộ đẩy để tăng cường chiến lực.

Đồng thời trên bộ giáp Cuồng Chiến Sĩ, nữ vương Đảo Tinh Linh và ma nữ đã vẽ lên ma pháp trận U Giới, khiến chiến lực bộ giáp tăng thêm một tầng.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, trận chiến định mệnh cuối cùng cũng sắp bắt đầu, hy vọng của thế giới đều đặt cả lên vai Cách Tư.

Tin rằng Cách Lý Phỉ Tư cuối cùng sẽ bị đâm sau lưng, những người ủng hộ y đứng đầu là Thánh nữ đã bị y coi như vật hy sinh.

Để lấy lại thể diện, y tiến hành cuộc phản kích cuối cùng, giống như Khủng Đế đã đổi lấy sức mạnh, cái giá là hiến tế cả quốc gia.

Ngày hôm đó, người dân đột nhiên đau đầu dữ dội, giọng nói của Cách Lý Phỉ Tư vang lên trong đầu họ: Hãy giao nộp sinh mạng cho ta, lũ phàm nhân ngu xuẩn các ngươi.

Bộ mặt thật của Cách Lý Phỉ Tư cuối cùng đã phơi bày.

Thánh nữ còn nghi ngờ đây là quỷ kế của kẻ thù, nhưng khi nhận ra y thực sự muốn lấy mạng họ, cô biết Tiểu ma nữ không hề nói dối, Cách Lý Phỉ Tư thực sự không thể tin tưởng, y là kẻ hai mặt.

Dù mạng là do y cứu, họ cũng sẵn lòng hiến thân vì y, nhưng việc y khinh miệt quốc dân như vậy là không thể tha thứ.

Tại sao lại lấy mạng họ rồi còn mắng họ là phàm nhân ngu xuẩn.

Giống như giết người rồi còn chỉ vào xương cốt mà mắng đó là nô lệ, thật khiến người ta không chịu nổi.

Phàm nhân cũng có tôn nghiêm, chẳng lẽ y cứu mạng họ thì có thể tùy ý chà đạp tôn nghiêm của họ sao.

Các sứ đồ là những kẻ nổ tung đầu tiên, vì sức mạnh của họ chính là thứ Cách Lý Phỉ Tư cần.

Thánh nữ thấy những sứ đồ mà cô coi là bạn đều đã chết, cô không chịu nổi, còn những người khác thì tìm cách tháo chạy.

Lúc này cửa thành mở ra, Cách Tư đi bộ vào tòa thành mà Cách Lý Phỉ Tư đã tốn bao tâm huyết gầy dựng.

Đứng trước lâu đài, hắn gầm lên: Cách Lý Phỉ Tư, ra đây đi, kết thúc ân oán của chúng ta.

Trùm cuối bắt đầu màn xuất hiện cuối cùng.

Oanh.

Đỉnh tháp lâu đài nổ tung, Cách Lý Phỉ Tư một tay cầm kiếm, một tay xách Công chúa, cứ như thể Công chúa có thể cho y thêm sức mạnh vậy.

Công chúa sợ khiếp vía, cô không ngờ người chồng yêu dấu lại đột nhiên biến thành thế này.

Thực ra Cách Lý Phỉ Tư chẳng hề yêu cô, y chỉ yêu thân phận của cô, yêu cái quyền thừa kế hợp pháp mà cô mang lại.

Cách Lý Phỉ Tư bệ hạ.

Thánh nữ chấn kinh và đau đớn, cũng giống Cách Tư, cô bị người mình tin tưởng nhất tổn thương một cách tàn nhẫn.

Cách Tư và Cách Lý Phỉ Tư bốn mắt nhìn nhau, lúc này giáp và vũ khí của Cách Tư đều đã cường hóa toàn diện, chiến lực thậm chí vượt qua cả Khô Lâu Kỵ Sĩ.

Còn Cách Lý Phỉ Tư cũng đã thực hiện giao dịch cuối cùng, đôi mắt đỏ ngầu cho thấy y đã liều mạng, đây là trận chiến cuối cùng của y.

Bốn mắt nhìn nhau, không cần nhiều lời.

Cách Lý Phỉ Tư vọt lên, cùng với tiếng thét của Công chúa và tiếng xé gió vù vù, ánh kiếm rực rỡ đã phá hủy quảng trường, một đòn cực mạnh từ trên cao bổ xuống.

Cách Tư biết y lại mạnh lên, vội vàng né tránh.

Thánh nữ không chạy, cô đứng giữa chiến trường hỗn loạn như một chiếc lá rụng không nơi nương tựa.

Nếu phối thêm một con rồng bay ở cầu thì thành game soul rồi.

Đỗ Lan nói, lúc này hắn nên nhắc Cách Tư quan trọng nhất là phải lăn lộn.

Mở Boss rồi, Cách Tư với tư cách người chơi phải chém rơi đầu ưng của Cách Lý Phỉ Tư.

Chiến.

Dục vọng tấn công của Cách Lý Phỉ Tư vô cùng mãnh liệt, y vung vũ khí không ngừng nghỉ, kiếm khí tung hoành đuổi theo Cách Tư muốn giết chết kẻ thù truyền kiếp này.

Cách Tư chỉ có thể liên tục né tránh, chờ đợi sơ hở, đương nhiên khi chạy cũng không quên dùng nỗ tiễn để tạo cơ hội tấn công, phối hợp di chuyển với những đòn tầm xa gãi ngứa.

Sau một vòng tấn công, Cách Lý Phỉ Tư đổi phương thức, một bước nhảy vọt đã đến sát Cách Tư.

Cách Tư một tay vung Trảm Long đại kiếm, bộ phun khí tăng thêm uy lực, tiếng rít gào đón đỡ đòn đánh.

Hai thanh kiếm va chạm, lập tức tạo ra tiếng kim loại chói tai khôn tả.

Chưa dừng lại ở đó, hai người đứng đối diện nhau, hai thanh kiếm càng lúc càng nhanh, hóa thành hai cụm kiếm vụ trắng đen đan xen.

Công chúa đã ngất đi, trở thành trang bị phụ tay cho Cách Lý Phỉ Tư.

Tay phải của y càng lúc càng thô tráng, để ép chế sức mạnh của Cách Tư, y từ bỏ nhân hình, cánh tay biến thành to lớn như người khổng lồ, sức mạnh ngày càng tăng.

Cách Tư cũng sử dụng năng lực thú hóa của giáp Cuồng Chiến Sĩ, không ngừng nâng cao sức mạnh.

Với Cách Tư, đây lại là một trận khổ chiến.

Nhưng hắn cảm tạ tất cả những người đã giúp hắn đi đến đây, cảm tạ Đỗ Lan đã giao trận chiến cuối cùng này cho mình, lòng đầy cảm ân, kiếm lực càng thêm trương dương.

Chiến thắng chính là sự báo đáp tốt nhất cho mọi người.

Cách Tư, ngươi không phải đối thủ của ta.

Ta nhất định sẽ thắng.

Cách Lý Phỉ Tư kiêu ngạo nói.

Ngươi bây giờ thật là thất thái.

Cách Tư nhìn y, lại nhớ về thời hoàng kim của Ưng Chi Đoàn, lúc đó mọi người hạnh phúc biết bao, cùng phấn đấu vì lý tưởng của Cách Lý Phỉ Tư, nhưng cuối cùng chính y lại vứt bỏ lý tưởng đó.

Thanh Trảm Long đại kiếm của Cách Tư nhẹ như lông hồng, vung động ngày càng nhanh, kiếm kỹ trong phút chốc đã áp đảo đối thủ.

Xoẹt.

Chương 2419

Chiến giáp của Cách Lý Phỉ Tư bị chém rách, y hoảng loạn nhảy lùi lại.

Không thể nào, Cách Tư chỉ là một tên mãng phu, sao hắn có thể lợi hại thế này.

Ta không giống ngươi, ta không chiến đấu một mình.

Cách Tư nói, sau lưng hắn là một đoàn đội, một đội ngũ, các đồng đội đều là hậu thuẫn của hắn.

Cách Lý Phỉ Tư cũng thấy vũ khí của Cách Tư tỏa ra năng lượng U Giới: Khốn kiếp, ta cần sức mạnh lớn hơn nữa.

Oanh.

Boss tiến vào giai đoạn hai, sau lưng mọc ra một đôi cánh ánh sáng.

Không chỉ tốc độ nhanh hơn mà còn biết dùng ma pháp tấn công.

Quang Chi Mâu.

Ma pháp liên tục oanh tạc về phía Cách Tư, mỗi phát đều như đại bác, Cách Tư lập tức bị bụi đất vùi lấp.

Tuy nhiên do định luật có khói không thương, Cách Tư chỉ cần chắn Trảm Long đại kiếm trước người làm khiên là bình an vô sự.

Đợi Cách Lý Phỉ Tư đánh xong ma pháp, Cách Tư cũng đã hoàn tất cuồng hóa, biến thành nửa người nửa sói nhảy vọt trên không trung.

Lực chân mạnh mẽ giúp hắn có thể đạp không di chuyển cao tốc.

Cách Lý Phỉ Tư rõ ràng không ngờ tới điểm này, trong lúc chấn kinh, tay trái đã bị chém đứt, trang bị phụ tay Công chúa rơi xuống cạnh Thánh nữ.

Không.

Mất đi Công chúa, Cách Lý Phỉ Tư cảm thấy mình chẳng còn là gì cả.

Thần Chi Thủ đã tan rã, y mất đi thân phận, giờ mất cả Công chúa, y chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt không đáng một xu, lại phải bắt đầu tích lũy danh vọng từ đầu.

Nỗi sợ phải làm lại từ đầu khiến y đau đớn, y muốn tiến vào giai đoạn ba: khổng lồ hóa và xấu xí hóa.

Nhưng Cách Tư không cho y cơ hội: Cách Lý Phỉ Tư, ngươi nên chết từ lâu rồi, an nghỉ đi.

Cú nhảy cuối cùng, thanh kiếm phun khí lướt qua cổ, đầu Cách Lý Phỉ Tư bay lên không trung.

Đây là một kết cục đầy bất lực, nặng nề và bi thương.

Nhưng đó là cách giải quyết mất bò mới lo làm chuồng, ít nhất từ nay về sau Cách Lý Phỉ Tư không thể làm hại ai nữa.

Kết thúc rồi.

Oanh một tiếng tiếp đất, Cách Tư khắp người bốc khói, để chiến thắng hắn cũng trả giá cực lớn, mất đi vị giác và khứu giác.

Nhưng hắn vẫn còn sống, mất đi những thứ đó cũng không ảnh hưởng quá lớn.

Thánh nữ nhìn đầu Cách Lý Phỉ Tư bị trảm, ôm lấy cái đầu rồi chạy mất.

Hiển nhiên không có được thân xác thì có cái đầu cũng tốt, ít nhất cô còn có thể hàng năm cúng bái mộ phần để báo đáp ơn cứu mạng.

Trước khi chết, Cách Lý Phỉ Tư chưa bao giờ nghĩ mình sẽ chết dưới tay Cách Tư, thực sự là chết không nhắm mắt.

Dù y đã chết nhưng ảnh hưởng đối với thế giới không biến mất, thế giới huyễn tạo cũng không đóng lại, muốn đóng phải tiêu hao sức mạnh của Thế Giới Thụ, có lẽ mất hàng trăm hàng ngàn năm.

Lịch sử trở thành truyền thuyết, truyền thuyết thành thần thoại, thế giới vẫn vận hành, nhân loại vẫn tồn tại, nhưng lá cờ đỏ trong U Giới sẽ có ngày tung bay trong tim mỗi người.

Câu chuyện của Cách Tư và Tạp Tư Gia đến đây là tạm ổn, từ đó về sau họ cưỡi phi mã, sống cuộc đời ẩn dật không màng thế sự.

Các Đại Kiếm vẫn hoạt động, lãnh địa Công chúa vẫn phát triển, Ưng Chi Quốc trở thành cổ thành chứng nhân lịch sử, nơi yêu thích của các nhà thám hiểm.

Cái tên Cách Lý Phỉ Tư trở thành lựa chọn hàng đầu của phụ huynh để dọa trẻ con.

Còn cái thai nhi ác ma đó đã đầu thai lại, một lần nữa trở thành con của Tạp Tư Gia, nhưng lần này cha nó là Cách Tư, không phải Cách Lý Phỉ Tư.

Còn những thần linh gian ác trong U Giới thì trực tiếp bị Đỗ Lan rút ra, đóng gói mang đi.

Đây là một thế giới bình thường, thậm chí có thể nói là rất nhàm chán.

Sơn Điền Tuấn Phô cũng là một nam sinh trung học bình thường trong thế giới bình thường đó, học tại trường trung học Bình Tiến, ngày qua ngày lặp đi lặp lại, tẻ nhạt đến vô nghĩa.

Hôm nay đến trường, nghe nói trong lớp sắp có học sinh chuyển trường, thật là hiếm thấy.

Nghe nói là học sinh chuyển trường bí ẩn đấy.

Các học sinh tụ năm tụ ba bàn tán.

Sơn Điền Tuấn Phô cũng tìm đến nhóm nhỏ của mình, ở trường nếu không có nhóm bạn thì rất dễ bị cô lập, bị bắt nạt.

Trong lớp này có những nhân vật phong vân, cũng có những học sinh bị cô lập, Sơn Điền Tuấn Phô tuyệt đối không muốn mình bị cô lập nên nỗ lực gia nhập câu lạc bộ, kết giao bạn bè.

Dù lớp chỉ có hai mươi lăm học sinh nhưng lại chia thành hai phe lớn, một phe nam sinh một phe nữ sinh.

Sơn Điền Tuấn Phô không vào phe nam sinh, chỉ ở cùng những người bạn hợp cạ tạo thành nhóm nhỏ.

Học sinh chuyển trường gì cơ.

Học sinh chuyển trường bí ẩn đó, nghe nói có thể là một mỹ thiếu nữ nha.

Sơn Điền Tuấn Phô nghĩ thầm trong lớp đã có hai mỹ thiếu nữ rồi, một là mỹ thiếu nữ cao lãnh khó gần Nhược Diệp Cơ Sắc, một là trung tâm của phe nữ sinh Tất Nguyên Mỹ Lệ.

Nếu có thêm một mỹ thiếu nữ nữa chắc cũng không sao.

Tớ nghe nói là mỹ thiếu niên.

Sơn Điền Tuấn Phô coi như hiểu ra, hóa ra bọn họ cũng chẳng biết thông tin cụ thể, đúng là học sinh chuyển trường bí ẩn thật.

Trong cái nhật thường nhàm chán này có một học sinh chuyển trường có lẽ cũng là một diễn biến không tồi, có thể thêm chút màu sắc cho cuộc sống tẻ nhạt.

Nhưng khi học sinh chuyển trường bí ẩn thực sự xuất hiện, Sơn Điền Tuấn Phô biết màu sắc thêm vào không phải rực rỡ mà là cay mắt.

Cái ông chú này là thế nào vậy.

Đối phương rõ ràng mang thân hình và khuôn mặt của một giáo viên thể dục, học sinh chuyển trường cái gì chứ, đây căn bản là phụ huynh học sinh thì có.

Những học sinh khác cũng rất kinh ngạc, kinh ngạc trước một học sinh chuyển trường bí ẩn như ông chú này, nhìn hắn viết hai dấu hỏi lên bảng đen.

Chuyện gì thế này, trên bảng đáng lẽ phải viết tên chứ, sao lại là dấu hỏi.

Sơn Điền Tuấn Phô chỉ thấy hoa mắt chóng mặt, cậu lén quan sát các học sinh khác, thấy biểu cảm của ai cũng giống nhau, hiển nhiên là kinh ngạc tột độ.

Ngay cả cô giáo nhỏ nhắn cũng vẻ mặt bất lực, chẳng lẽ cô giáo cũng không biết tên học sinh chuyển trường bí ẩn này sao.

Học sinh chuyển trương, mời em viết tên mình xuống.

Cô giáo dạy cổ văn nhỏ nhắn bất lực nói.

Tên tôi là bí mật.

Tuổi tác miễn bàn.

Nguyên nhân chuyển trường là hạng mục cấm giải thích.

Sở thích là người ngoài hành tinh, người tương lai, người dị thế giới, người siêu năng lực.

Này này, căn bản không ai bảo ông tự giới thiệu đâu, cái tên, cái tên kìa.

Còn cái sở thích quái dị kia rốt cuộc là sao.

Trường học bị làm sao vậy, sao có thể nhận một tên khả nghi thế này.

Em làm vậy cô sẽ rất khó xử đó, ví dụ cô muốn gọi em trả lời câu hỏi mà không biết tên thì không gọi được.

Nữ giáo viên cẩn thận nói, có vẻ rất để ý đến suy nghĩ của học sinh.

Mời gọi tôi là Học Sinh Chuyển Trường Bí Ẩn.

Cả lớp sư sinh đều im lặng, tình huống này thực sự vượt quá nhận thức của họ.

Không còn cách nào khác, cô giáo thấy học sinh mới khó giao tiếp, đành sắp xếp cho hắn ngồi bàn cuối rồi lên lớp trước.

Học Sinh Chuyển Trường Bí Ẩn cứ thế ở lại lớp, nhưng mọi người đều thấy não hắn không bình thường nên không muốn giao lưu.

Mọi người bàn tán xôn xao xem hắn bị bệnh trung nhị hay là thần kinh thực sự.

Chương 2420

Có lẽ là có bệnh thật, chứ tuổi đó đáng lẽ không nên đi học trung học, loại người này nên ra xã hội làm việc mới đúng, chính vì có nhiều người lớn đồi trụy như vậy nên quốc gia này mới hết cứu.

Nhưng học sinh mới này thành tích thực sự hoàn mỹ không tì vết, văn võ song toàn, thể dục văn hóa đều toàn năng, ngoại trừ ngoại hình thô kệch già dặn thì đúng là không có sơ hở.

Tuy nhiên vẫn không ai kết bạn với hắn, dù sao họ cũng chỉ là người thường, không phải người ngoài hành tinh hay siêu năng lực gia.

Nên họ không biết giao lưu thế nào, cảm giác giữa mình và học sinh mới có một hố sâu ngăn cách khổng lồ như không cùng một thế giới vậy.

Ngược lại, giáo viên chủ nhiệm thường xuyên tìm học sinh mới trao đổi, hy vọng hắn sớm hòa nhập lớp và kết bạn.

Nhưng khá khó khăn, vì đến giờ giáo viên chủ nhiệm cũng không biết tên hắn, cô đã lật tung mọi giấy tờ, từ danh sách lớp đến hồ sơ nhập học toàn là dấu hỏi, đúng là Học Sinh Chuyển Trường Bí Ẩn danh bất hư truyền.

Tại sao chứ.

Tại sao lại như vậy.

Giáo viên chủ nhiệm cũng cạn lời, trường học có nhầm lẫn gì không.

Đi hỏi hiệu trưởng thì hiệu trưởng bảo miễn bàn, thật khiến người ta nản lòng.

Đây đương nhiên là để tạo bầu không khí thần bí, chính là muốn không nói năng hẳn hoi, muốn khiến người ta không biết đường nào mà lần, khiến người ta hồ đồ.

Đỗ Lan bày tỏ mình không chỉ là học sinh chuyển trường bí ẩn, mà còn là một kẻ đố chữ, chuyên đi tạo ra vấn đề cho người khác.

Trở lại trường học, Đỗ Lan cũng rất vui, cả lớp dù tính cả hắn mới có hai mươi sáu học sinh nhưng phân chia thế lực rất rõ ràng.

Ví dụ người ở tầng đáy của lớp là Chân Trinh Tử biệt danh, nghĩa là Sadako phiên bản thật.

Mọi người đều phớt lờ cô, cô lập cô, tiến hành bạo lực lạnh.

Sau đó là sự cạnh tranh giữa hai mỹ nữ, Tất Nguyên Mỹ Lệ trung tâm phe nữ sinh thường bắt nạt mỹ thiếu nữ Nhược Diệp Cơ Sắc, thỉnh thoảng giấu đồ hoặc nói xấu sau lưng cô.

Các học sinh khác dù biết nhưng lại thấy những hành động bắt nạt của Tất Nguyên Mỹ Lệ vẫn nằm trong phạm vi đáng yêu.

Đúng vậy, họ thấy việc nói xấu và giấu đồ là thủ đoạn bắt nạt đáng yêu.

Có thể thấy trong nhận thức của họ, bắt nạt cũng chia đẳng cấp, giấu đồ và nói xấu chỉ là sơ cấp, trung cấp chắc chắn là đuổi người ta vào nhà vệ sinh ăn cơm hộp rồi lăng mạ, cao cấp chắc là động tay chân.

Theo tuyên truyền ở quốc gia này, thấy bắt nạt mà không ngăn cản thì coi như đồng phạm, nên cả lớp này đều là đồng phạm bắt nạt.

Nhưng Nhược Diệp Cơ Sắc có vẻ không quan tâm, chỉ lạnh lùng nhìn Tất Nguyên Mỹ Lệ biểu diễn.

Đối mặt với bắt nạt là nhẫn nhịn hay lấy bạo chế bạo.

Đỗ Lan không nhịn được hỏi Sơn Điền Tuấn Phô ngồi phía trước.

Hắn không đưa ra lựa chọn báo giáo viên hay cha mẹ, vì nếu báo, người lớn cũng chỉ thấy học sinh bị bắt nạt là sai, gây thêm phiền phức cho họ.

Sơn Điền Tuấn Phô ngẩn người, không ngờ học sinh mới bí ẩn lại bắt chuyện với mình.

Nhưng vấn đề này, cậu làm sao biết được.

Tớ nghĩ lấy bạo chế bạo không ổn đâu, chỉ khiến sự bắt nạt leo thang thôi, nếu ban đầu chỉ là giấu đồ thì phản kháng có thể dẫn đến bạo lực chân tay.

Dù không biết tại sao nhưng Sơn Điền vẫn trả lời.

Chẳng lẽ không đánh trả thì đối phương sẽ không dùng bạo lực chân tay sao.

Đỗ Lan hỏi.

Điều này thì chưa chắc.

Lấy bạo chế bạo không nhất định làm sự bắt nạt leo thang, ngược lại có thể chấm dứt nó.

Đỗ Lan nói.

Sơn Điền không trả lời, vì vấn đề này không phải thứ cậu nên cân nhắc, dù sao cậu cũng không bắt nạt ai và cũng không bị ai bắt nạt.

Ít nhất cậu nghĩ vậy, không hề thấy mình là đồng phạm.

Trong tiết cổ văn hôm đó, một quả cầu ánh sáng đáng sợ đột nhiên xuất hiện trong phòng học, mang theo cả hai mươi bảy người đi mất.

Đỗ Lan phát huy diễn kỹ xuất sắc, diễn cảnh tử vong: A, tôi chết rồi, tôi thực sự chết rồi.

Sau cái chết bí ẩn chắc chắn là xuyên không, lần này là xuyên không tập thể, mọi người đều chuyển sinh thành những sinh vật dị thế giới có từ trường tương tự bản thân.

Một tai nạn, một lớp học hai mươi bảy người cả thầy lẫn trò đều bị cuốn vào vụ nổ và tử vong.

Nhưng cái chết không phải là kết thúc mà là khởi đầu của chuyển sinh, những bí ẩn dần hiện lên trong lòng những người chuyển sinh.

Họ tại sao lại chuyển sinh, chuyển sinh đến đâu, và rốt cuộc họ chết vì cái gì.

Có người tận mắt thấy vụ nổ trong lớp, có người không thấy, nhưng dù thấy hay không họ đều đã chuyển sinh, sắp bắt đầu cuộc sống mới.

Dựa vào từ trường, họ chuyển sinh vào những sinh vật dị giới có bước sóng tương cận, đại bộ phận chuyển sinh thành người, nhưng một số ít kém may mắn hơn chuyển sinh thành ma vật, bắt đầu một cuộc đời gian nan.

Tất nhiên những người thành người cũng có thân phận khác nhau, có người cha mẹ là mạo hiểm giả, có người là quý tộc, thậm chí có người cha mẹ là quốc vương và phi tử.

Chuyển sinh thành người đại khái còn được đối mặt với môi trường ổn định, chứ thành ma vật thì phiền phức to, vừa mở mắt đã phải đối mặt với sự cạnh tranh tàn khốc.

Ví dụ như vị chuyển sinh thành nhện là Tri Chu Tử, cô đã quên tên mình, chỉ nhớ mình là học sinh trong lớp, đồng thời là một trạch nữ chơi game cực giỏi, là cao thủ siêu cấp trong game.

Nhưng giờ mở mắt ra chỉ thấy toàn là nhện, lại còn ăn thịt lẫn nhau, đúng là tam quan nổ nát.

Chạy.

Trong lúc hoảng hốt, Tri Chu Tử chạy đến một nơi mà cô cho là an toàn, nghe thấy một giọng nữ máy móc nhắc nhở cô rằng cô có một trăm điểm kỹ năng, có muốn đổi lấy kỹ năng Giám Định không.

Thực lòng mà nói, khả năng tiếp nhận của Tri Chu Tử rất mạnh, vừa sinh ra thấy mình là nhện cũng không sụp đổ, giờ nghe giọng máy móc nhắc nhở cũng không căng thẳng.

Ngược lại cô còn suy nghĩ xem đây có phải giống trong game không.

Nếu là kỹ năng thì chắc chắn phải học, theo cô biết thì Giám Định thường là bàn tay vàng của nhân vật chính, vì có thể thu thập thông tin qua giám định, tìm thấy bảo vật, vô cùng hữu dụng.

Nhưng ngay khi cô quyết định đổi kỹ năng, lại nghe thấy một giọng nam máy móc khác nói: Bảo vệ cái hộp chính là bảo vệ thế giới.

Ý gì đây.

Mình vừa chuyển sinh đã nhận được nhiệm vụ chính tuyến sao.

Bảo vệ thế giới thì còn hiểu được, nhưng điều khiến người ta khó hiểu là bảo vệ cái hộp.

Bảo vệ cái hộp là bảo vệ thế giới, chẳng lẽ có một chiếc hộp thần khí ghê gớm nào đó liên quan đến hòa bình thế giới.

Nhưng nếu vậy thì hòa bình thế giới cũng mỏng manh quá, lại đi liên quan đến một cái hộp.

Không hiểu nổi, đúng là như một câu đố.

Nhắc đến câu đố, Tri Chu Tử lại nhớ đến học sinh chuyển trường bí ẩn kia, đến giờ cũng không ai biết tên hắn, không biết hắn có chuyển sinh không.

Cô nhớ cảnh tượng cuối cùng trước khi chết là thấy một luồng sáng trong lớp, rồi cô chết.

Tạm gác chuyện đó lại, đổi Giám Định đã.

Có kỹ năng rồi thì có thể giám định khắp nơi, tiếc là không có kết quả gì mấy, giám định đá thì ra đá, giám định tường thì ra tường.

Ngược lại, một trăm điểm kỹ năng của cô đã xài hết sạch, mà giờ cô phải đối mặt với môi trường sinh tồn tàn khốc và chuyện đại sự hàng đầu: Ăn.

Bảo vệ cái hộp chính là bảo vệ thế giới, không chỉ mình Tri Chu Tử nghe thấy giọng nói này, các người chuyển sinh khác cũng nghe thấy tiếng Nhật quen thuộc bên tai bảo họ đi bảo vệ cái hộp.

Cái hộp, hộp gì cơ.

Ngay cả kẻ chủ mưu gây ra việc chuyển sinh cũng ngơ ngác, hắn sao lại không biết có cái hộp quan trọng thế, còn cái giọng nam máy móc đó là sao.

Sao đột nhiên mọi chuyện trở nên huyền nghi thế này.

Đây là câu đố gì vậy.

Chương 2421

Đương nhiên là câu đố của Đỗ Lan rồi.

Hắn biết thế giới này không đơn giản, nhưng những kẻ biết chân tướng thế giới thì ai nấy đều ra vẻ bí hiểm, che giấu sự thật.

Cứ như họ đang bảo vệ mọi người vậy, nhưng trong mắt Đỗ Lan, mấy kẻ bí hiểm này thật đáng ghét.

Thế là Đỗ Lan, một kẻ bí hiểm cao cấp, tới cho họ thấy thế nào mới là câu đố đẳng cấp.

Câu đố đầu tiên: Bảo vệ cái hộp chính là bảo vệ thế giới.

Còn cái hộp ở đâu.

Hộp còn chưa chế tạo xong, Đỗ Lan đang chế tạo, lúc này hắn đang ở trong mê cung.

Thế giới này không lớn, ít nhất là phần thế giới đã biết, chỉ gồm hai đại lục nhỏ và một eo biển hẹp.

Dưới eo biển là mê cung lớn nhất nối liền hai đại lục, vì dưới biển toàn Thủy Long nên nhân tộc hầu như không thể đi thuyền trên mặt biển, họ muốn qua lại giữa hai đại lục phải đi vào địa cung mê cung, đi ở tầng một mất khoảng bốn năm ngày là có thể xuyên qua mê cung đến phía bên kia.

Trong mê cung đương nhiên có ma thú, càng xuống tầng dưới càng nguy hiểm, trình độ con người cũng chỉ dừng lại ở tầng trên, không thể vào tầng trung.

Hiện tại Tri Chu Tử đang ở tầng trên, nhưng dù chuyển sinh thành ma thú cũng phải xét đến huyết thống, đó là mẹ cô là một con nhện cực mạnh từ tầng dưới lên, là kẻ mạnh nhất nhì trong mê cung.

Còn bà ngoại cô còn lợi hại hơn, là một trong số ít những kẻ bí hiểm tiếp xúc được với chân tướng thế giới, huyết thống này đúng là không phải dạng vừa.

Hiện tại Tri Chu Tử chưa biết những điều đó, chỉ thấy bà mẹ cao ba mươi mét đáng sợ kia thực sự chẳng khách khí gì với con cái, bà ta cũng ăn thịt con mình, cứ như ăn xiên nướng vậy, cắm con vào chân dài rồi nhai rồm rộp.

Đối mặt với mẫu thân đại nhân như thế, Tri Chu Tử chẳng cảm nhận được chút tình mẫu tử nào.

Tóm lại hiện tại cứ chạy trước đã, dù sao kỹ năng Giám Định tạm thời cũng chưa giúp ích được gì.

Chạy, rồi tìm cách kiếm cái gì đó bỏ bụng.

Lúc này Đỗ Lan đang làm gì.

Hắn đang chế tạo cái hộp.

Ai xem Rick and Morty đều biết có một tập phi thuyền của Rick hết điện, Rick đi vào trong cái hộp.

Hóa ra trong hộp pin là một tiểu vũ trụ, trong đó có một hành tinh văn minh.

Rick lừa cả hành tinh đó lao động để phát điện cho phi thuyền của mình, cuối cùng điện lực chia theo tỉ lệ ba bảy, Rick lấy bảy phần, người dân hành tinh cực khổ nỗ lực chỉ được ba phần.

Sở dĩ hết điện là vì nền văn minh trong tiểu vũ trụ cũng phát minh ra tiểu vũ trụ của riêng mình, và cũng đi lừa kẻ khác phát điện cho mình giống Rick.

Kẻ khác phát điện thì họ không cần tự phát điện nữa, họ không phát điện thì phi thuyền của Rick hết điện.

Rick dĩ nhiên không cho phép họ lười biếng và bóc lột tiểu tiểu vũ trụ như vậy, hắn dứt khoát đập bỏ tiểu tiểu vũ trụ, rồi quay về vũ trụ của mình trước.

Thế là pin lại có điện.

Vì sự sống trong tiểu vũ trụ biết sau khi Rick quay về sẽ chỉ có hai kết cục: một là pin tiếp tục phát điện thì bình an vô sự, hai là nếu pin hỏng thì hắn sẽ đập bỏ thay cái mới.

Dù đập bỏ pin đồng nghĩa với hủy diệt vô số sinh mạng, nhưng với hạng người như Rick thì hắn làm được.

Thế là sinh mệnh trong tiểu vũ trụ chỉ có thể quay ngược bánh xe lịch sử, tiếp tục lao động phát điện cho Rick, sống một cách uất ức.

Bị bóc lột hay bị hủy diệt, đó là một vấn đề.

Sinh mệnh trong tiểu vũ trụ chọn tiếp tục bị bóc lột để được sống, đó chính là bản năng cầu sinh.

Đỗ Lan hiện tại cũng tạo ra một tiểu vũ trụ, thu hồi và tái sử dụng linh hồn của những kẻ ác từ vũ trụ Kiếm Phong Berserk, bắt họ lao động phát điện trong tiểu vũ trụ, kích phát năng lượng cho hắn dùng.

Nếu họ không làm vậy, Đỗ Lan cũng sẽ giống Rick mà đập bỏ tiểu vũ trụ, khi đó linh hồn những kẻ ác này sẽ thực sự biến mất, chẳng còn lại gì.

Để có thể tiếp tục tồn tại, họ chỉ còn cách không ngừng dùng lao động của mình tạo ra năng lượng cho Đỗ Lan sử dụng.

Vậy cái hộp này và thế giới này có quan hệ gì.

Bảo vệ cái hộp chính là bảo vệ thế giới là một câu đố, và cái hộp chính là đáp án của thế giới.

Thế giới này cũng tồn tại vấn đề bị hủy diệt, nếu không nâng cao năng lượng linh hồn để bù đắp, thế giới sẽ sụp đổ.

Mấy kẻ bí hiểm đều biết chân tướng này, nhưng suốt tám trăm năm qua họ đều mặc định phương pháp nâng cao năng lượng linh hồn duy nhất là chiến đấu giết chóc, nên dù biết chân tướng họ vẫn để mặc các chủng tộc tàn sát lẫn nhau, thông qua chiến đấu để nâng cao năng lượng linh hồn.

Mấy kẻ bí hiểm giấu kín chân tướng thế giới sắp hủy diệt, còn cảm thấy mình thật vĩ đại, rằng mình vì thế giới mới phải để mặc sự tàn sát, tự khiến mình cảm động.

Còn những phàm nhân không biết chân tướng chỉ có thể bị động đi chiến đấu.

Cái hộp chính là đưa ra một đáp án khác, chỉ cần để mọi người biết thế giới sắp hủy diệt thì mọi người sẽ đồng tâm hiệp lực nâng cao năng lượng, không phải chỉ có một con đường chiến đấu.

Chẳng ai muốn bị hủy diệt cả, nếu mọi người cùng chung tay nâng cao năng lượng linh hồn, biết đâu suốt tám trăm năm qua năng lượng đã được bổ sung đầy đủ, thế giới đã được cứu vãn từ lâu.

Chỉ tại mấy kẻ bí hiểm tự thân chẳng có bản lĩnh gì mà còn giấu giếm chân tướng, rêu rao là vì thế giới, rõ ràng không có năng lực nhưng cứ khăng khăng làm theo ý mình, chuyên quyền độc đoán.

An Na là một bán tinh linh, cô vừa bị trục xuất khỏi Yêu Tinh Chi Lý.

Cô vô cùng mờ mịt, không biết tại sao lại như vậy.

Dù là bán tinh linh nhưng cô luôn tuân thủ nghiêm ngặt các quy tắc của Yêu Tinh Chi Lý, vả lại cha cô còn là tộc trưởng.

Thế nhưng lần này tộc trưởng hạ lệnh trục xuất, cô cũng chẳng còn cách nào ở lại.

Bước ra khỏi rừng tinh linh, quay người nhìn về phía vầng sáng kết giới trắng rực rỡ và ôn nhu phía sau, An Na không biết tương lai của mình ở đâu.

Thế giới rộng lớn thế này, cô nên đi đâu đây.

Là đi lên phía Bắc, hay xuống phía Nam, hoặc là sang phía Đông.

Phía Bắc là đế quốc nhân loại có diện tích lớn nhất, quốc gia của Kiếm Đế tiếp giáp với Ma giới.

Phía Nam là một khu vực gồm nhiều quốc gia nhỏ, khá hỗn loạn.

Phía Đông, hay còn nói là băng qua đại mê cung dưới đáy biển để đến đại lục có số lượng nhân loại đông đảo nhất, trên đó có vương quốc phồn hoa nhất do nhân loại xây dựng.

Phóng tầm mắt nhìn xa, nơi đâu là nhà.

Đúng lúc này, An Na nhìn thấy một người đàn ông, một người đàn ông tay bưng một chiếc hộp.

Chiếc hộp đó dường như chứa đầy tinh không, khi ánh mắt rơi vào chiếc hộp, cô bị thu hút sâu sắc, ngược lại quên mất việc quan sát người đàn ông đó.

Bảo vệ chiếc hộp chính là bảo vệ thế giới.

Thần ngôn trong não hải đột nhiên biến thành giọng nói của đàn ông.

An Na vô cùng sợ hãi, vì theo cô biết, Thần ngôn bấy lâu nay luôn là giọng nói ôn nhu của Nữ thần, tuyệt đối không phải đàn ông.

Cô chưa từng nghe nói về bất kỳ ghi chép nào liên quan đến Nam thần, căn bản không có.

Nhưng hiện tại cô nghe rất rõ ràng, Thần ngôn đã phát sinh biến hóa.

Cái gọi là Thần ngôn chính là thanh âm mà tất cả mọi người trên thế giới đều có thể nghe thấy, chỉ cần sinh ra là sẽ nghe được, sau đó thông qua huấn luyện và chiến đấu để thăng cấp, nắm giữ kỹ năng, nhận được danh hiệu, và thanh âm đó cũng vang lên khi lựa chọn nghề nghiệp.

Nghe nói đó là lời chúc phúc của Nữ thần, dù sao mọi người đều nghĩ như vậy, thậm chí còn có Thần Ngôn Giáo chuyên môn khuyến khích mọi người tu luyện để nghe được nhiều Thần ngôn hơn.

Chương 2422

Nhưng cho đến nay chỉ có Nữ thần chứ không có Nam thần.

Bản thân vừa rời khỏi Yêu Tinh Chi Lý thì biến hóa này đã xảy ra, lòng An Na lập tức bất an.

Người trước mắt này là ai.

Chiếc hộp này lại là cái gì.

Tại sao bảo vệ chiếc hộp lại là bảo vệ thế giới.

An Na khó khăn lắm mới hồi thần, cuối cùng đem ánh mắt hướng về phía gương mặt Đỗ Lan.

Anh là ai.

An Na ngây ngốc hỏi.

Đỗ Lan chỉ đưa chiếc hộp cho An Na.

Cô do dự một chút, không biết có nên nhận lấy chiếc hộp cổ quái này không, nhưng dù sao cô cũng chẳng biết đi đâu, chi bằng cứ nhận lấy xem sao.

Thế là cô đưa tay ra, lòng bàn tay chậm rãi tiếp cận và cuối cùng chạm vào chiếc hộp.

Chiếc hộp có kích thước tương đương một hộp trang sức bình thường, nhưng nó nặng hơn cô tưởng.

Khoảnh khắc cô tiếp nhận chiếc hộp, cô cúi đầu nhìn xuống và kinh ngạc nghe thấy thêm nhiều Thần ngôn của Nam thần.

Toàn bộ kỹ năng đã học và cấp độ ban đầu đều bị xóa sạch về không, cô nhận được một danh hiệu mới là Người Bảo Vệ Chiếc Hộp, đồng thời nhận được hai ma pháp: Cấu trúc hộp và Chiết xuất năng lượng hộp.

Đáng tiếc An Na không có kỹ năng giám định, không thể giám định tác dụng của hai ma pháp này.

Nói đi cũng phải nói lại, ngay cả cảm tri ma pháp và thao tác ma pháp cô cũng không còn nữa, có kỹ năng ma pháp cũng chẳng biết sử dụng thế nào.

Ở thế giới này, các kỹ năng đều không có phần thuyết minh, trừ khi có kỹ năng giám định, nếu không căn bản không biết nội dung cụ thể của kỹ năng là gì.

Đương nhiên dùng đá giám định cũng được, nhưng đá giám định rất hiếm, không phải thứ phổ biến.

Tuy nhiên ngay khi An Na đang suy tư, nội dung cụ thể của hai kỹ năng đã hiện ra.

Cấu trúc hộp: Xây dựng chiếc hộp bạn muốn, và có thể dùng các khối hộp để hợp thành bất kỳ đạo cụ nào bạn cần, có thể là kiến trúc, phương tiện giao thông, hoặc là vũ khí và phòng cụ, giống hệt như trò chơi Minecraft vậy.

Chiết xuất năng lượng hộp: Khi chiến đấu có thể chiết xuất năng lượng bổ sung từ chiếc hộp để hồi phục HP, MP, SP.

Giới hạn cường độ cơ thể quyết định giới hạn năng lượng có thể chiết xuất.

An Na thầm nghĩ thế này thì tiện quá, trực tiếp cho biết nội dung kỹ năng luôn.

Nhưng Minecraft là cái gì.

An Na chưa từng nghe qua.

Nhưng việc chế tạo hộp có thể tạo ra đủ thứ đồ vật, vậy đó có phải là kỹ năng xây dựng không.

Loại kỹ năng này cô cũng mới nghe lần đầu.

Chuyện này rốt cuộc là sao.

An Na cảm thấy sau khi rời khỏi Yêu Tinh Chi Lý, những thường thức cô từng học đã bị xung kích mạnh mẽ.

Chính là như vậy đó, chiếc hộp trong tay cô quan hệ đến tương lai thế giới, cô bảo vệ tốt nó thì có thể bảo vệ thế giới.

Chiếc hộp chính là đáp án.

Đỗ Lan nói.

An Na không hiểu, chiếc hộp này là gì, bên trong chứa gì, tại sao nó lại là đáp án, tại sao lại liên quan mật thiết đến thế giới.

Quá nhiều nghi vấn.

Vả lại tại sao Nữ thần lại biến thành Nam thần.

An Na nhìn Đỗ Lan với gương mặt đầy dấu hỏi, nhưng tiếc là không nhận được đáp án, khi cô ngẩng đầu lên thì người đã không còn nữa.

Cứ như thể vừa rồi chỉ là một giấc mơ.

Chẳng lẽ người vừa rồi là Thần.

Nghe nói thế giới này có Thần, nhưng An Na cũng không rõ lắm, dù sao cô cũng chỉ nghe thấy Thần ngôn chứ chưa thấy Thần hiển linh.

Nhưng vì chiếc hộp đã được giao vào tay mình, cô nhất định phải bảo vệ nó thật tốt.

Vì cũng chẳng có mục tiêu gì, trước hết cứ bảo vệ chiếc hộp, làm quen với cách dùng ma pháp mới, những chuyện khác tính sau.

An Na mang theo những nghi vấn bắt đầu hành trình của mình.

Làm một kẻ thích nói ẩn ý Riddler, trình độ này là đủ rồi, để lại một vấn đề và một sự huyền bí, những thứ khác cứ để họ tự đi tìm kiếm.

Đỗ Lan cảm thấy bản thân mình cao tay hơn mấy kẻ thích nói ẩn ý của thế giới này nhiều, mấy kẻ cũ toàn là lũ phế vật.

Có thể nói thế giới này biến thành cái dạng chim này, mấy kẻ đó không một ai có thể trốn tránh trách nhiệm.

Sắp xếp xong Người Bảo Vệ Chiếc Hộp đầu tiên, Đỗ Lan bắt đầu quan tâm đến các bạn học của mình.

Họ đều đã chuyển sinh thành công, phần lớn trở thành nhân tộc, nhưng có ba học sinh và một giáo viên đen đủi hơn, từ trường của họ không phải là người.

Giáo viên trở thành tinh linh, ngay trong rừng tinh linh trước mắt đây.

Ba học sinh kia còn thảm hơn, đều thành ma vật.

Trong đó có một người thành nhện trong đại mê cung.

Tuy nhiên huyết thống của con nhện đó rất cao quý, là huyết mạch trực hệ của viễn cổ nhện, có thể liên quan trực tiếp đến Nữ thần.

Vả lại nhện là loài đẻ trứng, trưởng thành nhanh hơn sinh vật đẻ con, không cần mười tháng mang thai cũng không cần quá trình lớn lên dài đằng đẵng.

Nhện vừa sinh ra đã bắt đầu kiếm ăn, ăn no là có thể tiến hóa.

Cho nên ưu thế của nhện rất nhiều, khi các chuyển sinh giả khác còn đang thai nghén trong bụng mẹ thì con nhện này đã phá vỏ chui ra bắt đầu mạo hiểm rồi.

Hơn nữa trong mê cung lớn nhất đầy rẫy mạo hiểm giả và ma vật, có thể nhanh chóng thu được lượng lớn điểm kinh nghiệm, đồng thời gặp được đủ loại tình huống.

Gặp tình huống khác nhau sẽ nhận được các kỹ năng khác nhau, các loại kỹ năng ngũ hoa bát môn giúp người ta nhận được đủ loại thuộc tính và kháng tính.

Tất cả các thuộc tính và kháng tính đều được số liệu hóa, vô cùng trực quan.

Nhện tử hiện tại đang nhả tơ làm tổ, làm một con nhện thì quả nhiên nên ôm cây đợi thỏ là tốt nhất.

Tơ nhện là đạo cụ hỗ trợ vô cùng tiện lợi, tự sản tự tiêu, tự mình ra tay là cơm no áo ấm.

Một khi dùng tơ nhện khống chế được động tác của kẻ địch thì việc săn bắn sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Có tổ là có thể yên tâm săn bắn và sinh tồn.

Ở tầng trên của đại mê cung vẫn chưa có ma vật nào quá nguy hiểm, nguy hiểm nhất vẫn là các mạo hiểm giả tiến vào mê cung.

Bởi vì trí tuệ của mạo hiểm giả cao hơn ma thú, công cụ tốt hơn ma thú, nếu gặp tơ nhện họ sẽ dùng lửa đốt hoặc dùng khói hun, chứ không lao đầu vào một cách ngốc nghếch như ma thú.

Nhện tử vừa giải quyết vấn đề sinh tồn, thích nghi với dị thế giới, vừa tìm hiểu cơ thể và năng lực mới mẻ của mình, thử nghiệm tơ nhện, ngày tháng trôi qua rất sung túc.

Chương 2423

Ký ức không tươi mới lắm, nhưng hiện tại quả thực không phải lúc tốt nhất để hồi ức.

Tại địa hạ mê cung đầy rẫy ma vật này, sinh tồn mới là ưu tiên hàng đầu.

Nhện tử vừa xây tổ vừa tìm hiểu kỹ năng.

Hầu như làm bất cứ việc gì cũng có thể nhận được kỹ năng, bị tấn công cũng nhận được thuộc tính kháng tính, chỉ có thể nói là rất kỳ ba.

Cứ như thể gặp kẻ thù mạnh, trong lòng sợ hãi là sẽ xuất hiện Kháng sợ hãi.

Cũng chẳng biết thiết lập kiểu gì, vì sợ nên mới có kháng tính.

Rồi vì trúng độc mà có Kháng độc, vì lạnh mà có Kháng băng, luôn có một cảm giác bản mạt đảo lộn.

Bình thường trong trò chơi không phải vì có kháng tính trước nên mới chống được sợ hãi và trúng độc sao.

Ở đây hay thật, trúng chiêu trước rồi mới nhận được kháng tính tại chỗ, lại chẳng phải hệ miễn dịch, phải đổ bệnh trước mới có thể phản kích.

Đương nhiên loại điểm vô lý này cũng chẳng sao, dù sao mọi sinh vật đều như nhau, mà đã như nhau thì thiết lập này cũng coi như không có.

Thứ quyết định trình độ chiến đấu cuối cùng không phải là kỹ năng phổ thông, mà là kỹ năng gian lận cheat.

Kỹ năng phổ thông ai cũng có, tuy có cấp độ nhưng cấp kỹ năng tối đa chỉ là 10, cách biệt không quá lớn.

Cho nên vẫn cần một số ít kỹ năng gian lận mới thể hiện được lực chiến, ví dụ như Thất đại tội và Thất đại đức, bất kỳ kỹ năng nào trong mười bốn cái này cũng đủ khiến trò chơi trở nên mất cân bằng.

Ngoài kỹ năng ra, cấp độ nhân vật cũng rất quan trọng.

Sau khi thăng cấp, các trạng thái tiêu cực sẽ hoàn toàn biến mất, đồng thời cấp độ càng cao còn có thể chuyển nghề.

Với ma thú thì là lộ trình tiến hóa, với nhân loại thì là chuyển nghề.

Kỹ năng thăng cấp cần độ thành thục, còn nhân vật thăng cấp cần giết địch để kiếm kinh nghiệm.

Nhưng dù giết kẻ địch có cấp độ thấp hơn mình thì vẫn có không ít điểm kinh nghiệm.

Nhện tử đang nghiên cứu nội dung hệ thống, cô tự lẩm bẩm một mình, có xu hướng sắp phân liệt nhân cách đến nơi.

Lúc này Đỗ Lan đang thu thập các loại vật phẩm của thế giới này.

Thế giới này có ma pháp, cũng có đạo cụ ma pháp nhưng không có dược tề ma pháp.

Thông thường vũ khí và trang bị của mạo hiểm giả đều được chế tạo từ các bộ phận lấy từ cơ thể ma vật mạnh mẽ, đạo cụ ma pháp cũng khá thô sơ, cơ bản chỉ có người mới bắt đầu mới sử dụng.

Đương nhiên còn có vũ khí phụ ma, loại vũ khí này vô cùng hiếm thấy, chỉ có thể gặp chứ không thể cầu.

Tuy nhiên vũ khí cấp cao nhất lại không phải thứ phàm nhân có thể chế tạo ra, mà phải là bảo vật gia truyền.

Đợi đến khi thu thập đầy đủ mọi thứ, thực nghiệm bắt đầu.

Các loại thực nghiệm hóa học, vật lý, Đỗ Lan muốn xem tiềm lực của thế giới này rốt cuộc là bao nhiêu.

Nhưng khi thực nghiệm tiến hành, Đỗ Lan phát hiện giới hạn khoa học kỹ thuật của thế giới này đã bị chặn đứng, không thể dùng thực nghiệm hóa học đơn thuần để chế tác những thứ phức tạp hơn thuốc nổ.

Nghĩa là lộ trình khoa học kỹ thuật không thông, nhưng ma pháp thì có thể, sức mạnh ma pháp có thể hoàn thành đủ loại hiệu quả.

Ví dụ như trị bệnh, ví dụ như hợp thành độc dược.

Các thực nghiệm cao cấp đều cần ma pháp để hoàn thành, nhưng dù là ma pháp cũng không chế tạo ra được các chất hóa học mạnh hơn, từ thuốc nổ trở lên là không được.

Còn về rèn đúc thì đương nhiên không vấn đề gì, nhưng chỉ giới hạn ở binh khí lạnh, nhiệt binh khí chế tạo ra cũng không dùng được.

Uy lực binh khí lạnh không nhỏ hơn nhiệt binh khí, uy lực ma kiếm có thể tương đương với tên lửa chống tăng.

Thậm chí chiến sĩ mạnh mẽ có thể đối kháng với xe tăng, máy bay chiến đấu.

Cuối cùng nhìn vào phụ ma, hình như cũng chẳng hữu dụng mấy, khảm nạm đá quý cũng vô ích.

Trong quá trình du hành thu thập vật phẩm, Đỗ Lan cũng tiện tay điều tra một số quần thể sinh vật.

Phát hiện nhện có Nhện Thủy Tổ, rồng có Cổ Long Thủy Tổ, nhưng các sinh vật khác thì không có thủy tổ.

Cho nên nói xuyên không trở thành rồng và nhện đều có lộ trình tiến hóa rõ ràng, còn xuyên không thành các ma vật khác như ong, ếch, khỉ các loại thì không có tiền đồ tiến hóa gì cả, chúng thuộc về sinh vật tầng đáy.

Còn tộc rồng tiến hóa thì quá nhiều, sơ cấp được gọi là rồng dragon, cao cấp thành rồng, đỉnh cấp của tộc rồng là Tứ đại cổ long, trên Cổ Long còn có một Long Thần.

Tộc rồng là chủng loại có số lượng loài nhiều nhất cho đến nay, diện tích bao phủ cũng rộng nhất, ở bất kỳ ngóc ngách nào của thế giới cũng có thể gặp tộc rồng.

Tuy có không ít tộc rồng rất sơ cấp, thậm chí ngay cả nhân loại cũng có thể nô dịch, ví dụ như long mã, là một loại gia súc rất phổ biến của nhân tộc.

Tộc rồng quả thực là thiên kỳ bách quái, không gì không bao hàm.

Mà đánh giết rồng có thể nhận được danh hiệu Đồ Long Giả, đây là điều mà nhiều mạo hiểm giả mơ ước, vì có danh hiệu này, lực chiến sẽ tăng lên rõ rệt.

Tuy nhiên rồng tiến hóa lên cấp cao chiến đấu lực cũng không yếu, rồng cấp ba mươi đã là tồn tại cấp Boss, trừ khi nhân tộc hạ quyết tâm lớn tổ chức đại quân, nếu không căn bản không hạ được.

Đương nhiên nếu thực sự thành công, toàn bộ những người tham gia chiến đấu đều nhận được danh hiệu Đồ Long Giả, cái này cũng khá nhân văn.

Sau khi Đỗ Lan hoàn thành một loạt công tác, hắn biết thế giới này vô cùng mất cân bằng, đặc biệt là đối với người thường, trải nghiệm trò chơi rất tệ.

Vì trải nghiệm tệ nên đối với người thường, mong chờ danh hiệu Dũng Giả là việc duy nhất họ có thể làm.

Danh hiệu Dũng Giả bấy lâu nay luôn được truyền bá trong giới bình dân, người bình dân nhận được danh hiệu Dũng Giả có thể một bước thành anh hùng.

Sự kế thừa này rất công bằng với mọi bình dân, nên dù trải nghiệm trò chơi không tốt, mọi người vẫn có hy vọng.

Nhưng hiện tại danh hiệu Dũng Giả lại rơi vào hoàng thất, đây là lần đầu tiên, khiến bình dân cảm thấy rất không đúng.

Phải biết rằng đối với họ, sau khi Dũng Giả chết, danh hiệu sẽ ngẫu nhiên rơi xuống người bình dân, đó là cơ hội đổi đời hiếm hoi của họ, giờ danh hiệu Dũng Giả cũng mất nốt, làm sao mọi người chấp nhận được.

Dũng Giả đời trước chắc chắn đã chết, vì chỉ khi Dũng Giả chết danh hiệu mới chuyển di, mà cách đây không lâu Thần Ngôn Giáo tuyên bố Dũng Giả mới là nhị hoàng tử Julius của vương quốc Analeit phồn hoa nhất thế giới nhân loại, gây ra một làn sóng xôn xao.

Bình dân cảm thấy hoàng thất đã đoạt mất cơ hội đổi đời duy nhất của họ, dẫn đến không ít xung đột bạo lực.

Mà lúc này Julius cũng chỉ là một đứa trẻ sáu tuổi, cậu ta thì đã hạ quyết tâm, muốn làm tốt công tác của Dũng Giả, nghĩ đến việc rời khỏi vương cung đi vào lòng bình dân, muốn thân hành thực hiện trách nhiệm của danh hiệu Dũng Giả.

Nhưng sự bất mãn của mọi người không dễ dàng xóa bỏ như vậy, ví dụ như hiện tại trước vương cung có một nhóm người kích động đang kháng nghị, họ cảm thấy nên để Julius tự sát để danh hiệu Dũng Giả quay về với bình dân.

Danh hiệu Dũng Giả từ xưa tới nay không thuộc về hoàng thất, nó thuộc về bình dân.

Nhưng vì sự đã rồi, quốc vương sẽ không hạ thủ với con mình, ông ủng hộ con trai đi làm Dũng Giả.

Khi danh hiệu Dũng Giả chuyển di, Julius cũng nghe thấy giọng nói Nam thần: Bảo vệ chiếc hộp chính là bảo vệ thế giới.

Dũng Giả đem chuyện này kể cho giáo chủ Thần Ngôn Giáo, giáo chủ cũng là lần đầu nghe nói có giọng nói Nam thần, ông ta lúc đó thốt lên: Không thể nào có Nam thần.

Giáo chủ là một trong những kẻ biết ẩn ý, biết chân tướng thế giới, rất rõ ràng chỉ có Nữ thần không có Nam thần, vì năm đó ông ta cũng có mặt tại hiện trường, thực sự chỉ có Nữ thần.

Thế nhưng Dũng Giả cũng không phải người thích nói dối, giáo chủ không có lý do gì để nghĩ Julius nói dối, nhưng Thần ngôn của Nam thần rốt cuộc là cái gì.

Còn việc bảo vệ chiếc hộp là bảo vệ thế giới, rốt cuộc là chiếc hộp nào.

Bảo vệ thế giới thì giáo chủ rất rõ, vì thế giới này quả thực đang ngàn cân treo sợi tóc.

Nhưng bảo vệ chiếc hộp lại bắt đầu từ đâu.

Chương 2424

Hai chuyện này căn bản không liên quan đến nhau.

Giáo chủ vốn tưởng mình cái gì cũng biết, không ngờ lại mọc ra một đại mê đoàn mà ngay cả kẻ biết ẩn ý cũng không rõ.

Thế giới này chỉ có Thần ngôn của Nữ thần, không có Nam thần, ít nhất là trong các ghi chép từ trước đến nay.

Nhưng Dũng Giả lại nghe thấy Thần ngôn của Nam thần, điều này khiến giáo chủ Thần Ngôn Giáo chấn kinh.

Vì vậy giáo chủ hy vọng Dũng Giả giữ bí mật, không được nói điều này với bất kỳ ai.

Tuy nhiên Dũng Giả quý tộc vốn dĩ đã là tồn tại phá kỷ lục, Dũng Giả hoàng thất đầu tiên, nghe thấy Thần ngôn Nam thần đầu tiên cũng chẳng là gì.

Dù không biết tại sao lần này Dũng Giả lại đặc thù như vậy, nhưng vì thông qua đá giám định đã xác định được danh hiệu Dũng Giả, nên Thần Ngôn Giáo phải tuyên bố nhị hoàng tử chính là Dũng Giả, đồng thời các thần phụ cũng phải nỗ lực xoa dịu cơn giận của bình dân.

Chuyện này không dễ dàng, vì bình dân cho rằng hoàng thất đã lấy trộm đồ của họ.

Nhưng dưới quyền uy tuyệt đối của Thần Ngôn Giáo, giáo chủ đích thân đứng ra đảm bảo khiến bình dân yên tâm.

Julius dù là nhị hoàng tử, cậu ta cũng sẽ không trốn mãi trong lâu đài mà sẽ đi sâu vào quần chúng.

Chỉ cần cậu ta từ bỏ thân phận vương tử không phải là được rồi

sao.

Có gì mà phiền phức thế.

Đỗ Lan đứng trong đám đông lạnh lùng thốt lên một câu.

Những bình dân vốn đã dịu lại lập tức thấy ý tưởng này không tệ, chỉ cần nhị hoàng tử từ bỏ thân phận vương tử thì cậu ta sẽ giống như họ là bình dân, Dũng Giả vẫn sẽ thuộc về bình dân.

Giáo chủ thầm nghĩ gã nào mà đáng ghét vậy.

Rõ ràng mình sắp thuyết phục được họ rồi, sao lại có người đưa thêm điều kiện.

Dù nghĩ vậy nhưng ông ta với tư cách là kẻ biết chân tướng, năng lực vẫn có, ông ta lớn tiếng nói: Nhị hoàng tử hiện tại còn nhỏ, mới sáu tuổi, các người không thể nhẫn tâm để cậu bé xa rời cha mẹ chứ.

Đợi cậu bé lớn thêm một chút sẽ rời khỏi vương cung, thỉnh thoảng quay về thăm cha mẹ, đó cũng là lẽ thường tình.

Bình thường nhị hoàng tử chính là Dũng Giả chứ không phải vương tử, điểm này ta có thể đảm bảo với các người.

Giáo chủ lấy tuổi tác của Dũng Giả ra nói chuyện, quả thực khiến không ít người gật đầu đồng tình, dù là Dũng Giả nhưng hiện tại vẫn là một đứa trẻ mà.

Vậy quốc vương và vương hậu cũng nhường ngôi luôn đi cho xong, chẳng phải còn có đại hoàng tử sao.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Cha mẹ Dũng Giả từ trước đến nay đều là bình dân, từ khi nào lại thành quốc vương vương phi thế.

Giáo hoàng phát hiện mình không tìm thấy gã đáng ghét kia, đây rõ ràng là cố ý phá đám.

Ông ta tiếp tục nói: Chuyện này là do Thần quyết định, các người định phản đối Thần sao.

Giảng đạo lý không thông nữa, lôi Thần ra luôn.

Bình dân nhìn nhau, không dám đưa ra dị nghị nữa.

Đúng vậy, thân phận Dũng Giả là do Thần quyết định, liên quan gì đến họ đâu.

Họ có tức giận thế nào cũng không thay đổi được ý nguyện của Thần.

Đã như vậy chúng ta chi bằng về nhà nằm chờ chết luôn đi, để Thần một mình quyết định tương lai thế giới.

Đỗ Lan đúng là quá ngứa đòn, giáo chủ hiện tại chỉ muốn giết người.

Không được nằm chờ chết, các người phải nỗ lực huấn luyện mới có thể nghe thấy nhiều Thần ngôn hơn, như vậy Thần cũng sẽ bảo hộ các người.

Bây giờ giải tán đi, về hết đi.

Bình dân rời đi, còn có về nhà nằm chờ chết hay không thì không ai biết.

Cuộc khủng hoảng kế thừa Dũng Giả coi như nhờ Thần Ngôn Giáo giúp đỡ mà vượt qua, nhưng có phải vạn sự đại cát hay không thì còn chưa rõ.

Ít nhất hiện tại không phải vậy, vì một kẻ biết ẩn ý khác cũng bắt đầu hành động.

Đương nhiên ông ta hành động chủ yếu là vì gặp được một chuyển sinh giả, vả lại còn là một chuyển sinh giả cực kỳ quan trọng.

Cô giáo Oka xuyên không trở thành tinh linh, vả lại còn có một kỹ năng lợi hại là Danh sách lớp.

Kỹ năng này có thể thấy tên của tất cả học sinh chuyển sinh cũng như trạng thái của họ.

Để bảo vệ học sinh, Oka trực tiếp nói hết mọi chuyện cho cha mình, cũng chính là tộc trưởng tinh linh Potimas.

Tộc trưởng tinh linh nghe xong, thấy chuyện này tốt quá, kỹ năng của chuyển sinh giả mạnh như vậy thì không thể để họ bị kẻ địch lợi dụng, nên để Yêu Tinh Chi Lý bảo hộ họ.

Nhưng nếu chỉ bắt cóc các chuyển sinh giả thì có thể gây nghi ngờ, nên phải quăng lưới rộng, bắt cóc thêm nhiều trẻ sơ sinh khác mới không gây chú ý.

Với loại kế sách này, Đỗ Lan cũng không biết bình luận thế nào.

Chỉ có thể nói thế giới này quá nhỏ.

Phải biết rằng chuyển sinh giả tính cả thảy chỉ có hai mươi bảy người, theo lý mà nói thì rải rác khắp dị thế giới, đó là hai mươi bảy giọt nước nhỏ vào biển cả, trong biển cả lấy đi hai mươi bảy giọt nước thì ai quan tâm.

Thế mà tộc trưởng tinh linh lại nghĩ việc bắt cóc hai mươi bảy người sẽ khiến người khác chú ý đến mình, đây không phải thế giới quá nhỏ thì là cái gì.

Đâu phải trong một ngôi làng bắt đi hai mươi bảy người, mà là từ khắp thế giới bắt đi hai mươi bảy người.

Vạn trung tuyển nhất, ai mà nhận ra, ai mà để ý.

Nhưng tộc trưởng lại tự tác thông minh nghĩ rằng bắt đi hai mươi bảy người sẽ khiến người ta chú ý đến mình, nên phải bắt thêm nhiều trẻ em để làm nhiễu thông tin.

Nhưng làm vậy là mở rộng diện tấn công, chẳng phải càng dễ bị nghi ngờ sao.

Dù sao vốn dĩ là lấy đi hai mươi bảy giọt nước từ biển, giờ lại dùng máy bơm hút nước, động tĩnh bên nào lớn hơn là biết ngay, chắc chắn là lấy giọt nước động tĩnh nhỏ, bơm nước động tĩnh lớn.

Trình độ của mấy kẻ biết ẩn ý đời này đúng là không ổn mà.

Đỗ Lan nói, vẫn cần kẻ cao tay như hắn ra tay giúp đỡ mới được.

Câu đố cao cấp thường chỉ cần cách giải đơn giản, so với gã tộc trưởng tinh linh thích vẽ chuyện, câu đố của Đỗ Lan đơn giản hơn nhiều.

Câu đố tiếp theo chính là tiêu diệt những kẻ bắt cóc để nhận được lượng lớn kinh nghiệm và kỹ năng.

Là một giáo viên, Oka cho rằng việc tập hợp lũ trẻ lại là cần thiết để bảo vệ học sinh.

Cô có kỹ năng tiện lợi như Danh sách lớp, có thể dễ dàng thấy trạng thái học sinh để đi tìm họ.

Một số học sinh vừa sinh ra đã có trạng thái tiêu cực là suy dinh dưỡng, điều này càng khiến cô giáo sốt ruột, lo lắng học sinh sẽ chết mất.

Hiện tại cô giáo cuối cùng cũng nhờ Danh sách lớp mà biết tên của bạn học sinh chuyển trường bí ẩn rồi, tên là Đỗ Lan, nhưng các trạng thái khác đều là dấu hỏi.

Có thể thấy dù là xuyên không, bạn học sinh bí ẩn này vẫn rất bí ẩn.

Sau khi chuyển sinh, tuy nhan sắc của mọi người đều thăng cấp nhưng điều kiện gia đình lại hoàn toàn khác nhau, có quý tộc, có người nghèo, có mạo hiểm giả, cũng có gia đình bình thường.

Đương nhiên tiềm năng của các chuyển sinh giả đều rất mạnh, chỉ là lúc nhỏ đều cần cha mẹ bảo vệ.

Đối diện với sự chuyển sinh đột ngột, sợ hãi là điều không tránh khỏi.

Đối diện với cha mẹ xa lạ, môi trường xa lạ, ngôn ngữ nghe không hiểu, không sợ mới là lạ.

Trở thành một đứa bé không có sức trói gà, nói không chừng bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm.

Trong tình huống đó, các chuyển sinh giả nhân loại đều phải trải qua quá trình lớn lên dài đằng đẵng lần thứ hai.

Có thể nói là chịu khổ rồi, một đứa trẻ có tư tưởng thiếu niên thì ngày tháng đó thực sự quá khó chịu.

Điều kiện tốt một chút còn đỡ, điều kiện kém một chút vừa sinh ra đã đói bụng, cha mẹ căn bản chẳng thèm quan tâm đến họ.

Tinh linh ra tay, bắt cóc, mua lại trở thành thủ đoạn chủ yếu để họ gom lũ trẻ.

Hơn nữa không giới hạn ở chuyển sinh giả, các trẻ em khác cũng chịu đe dọa tương tự.

Tuy nhiên, trừ những cha mẹ không cần con, đem bán con đi, thì những tinh linh mưu toan thông qua bắt cóc để có được chuyển sinh giả đều mất tích toàn bộ.

Chương 2425

Chịu đe dọa bắt cóc từ tinh linh, kiến nghị lập tức chuyển nhà.

Đỗ Lan thông qua Thần ngôn Nam thần đưa ra lời nhắc nhở cho các chuyển sinh giả.

Để các chuyển sinh giả nhận thức được mình đã bị tinh linh nhắm vào, họ phải nhanh chóng nâng cao sức mạnh để tự vệ.

Nhưng họ vẫn là trẻ sơ sinh, họ có thể làm gì.

Thế là Đỗ Lan cung cấp một kỹ năng: Dùng một trăm điểm kỹ năng đổi lấy Chuyển nhà, sử dụng một lần có thể cưỡng chế cha mẹ chuyển nhà.

Các chuyển sinh giả thầm nghĩ thế này cũng được.

Dị thế giới này đúng là kỳ ba.

Trước hết là có cái Bảo vệ chiếc hộp chính là bảo vệ thế giới, giờ lại có kỹ năng chuyển nhà, đúng là khác biệt.

Sau đó là những đứa trẻ bình thường bị bắt cóc, chúng cũng nhận được quà tặng từ Đỗ Lan, nhận được danh hiệu Người Bảo Vệ Chiếc Hộp, thế là dị thế giới đối với chúng chính là Minecraft.

Dũng Giả mới chỉ sáu tuổi, vì Dũng Giả mới chắc chắn sẽ trẻ hơn Dũng Giả đời trước.

Dũng Giả là người phù hợp nhất trong số những người cùng lứa và tiền bối, một khi một thời đại chọn ra Dũng Giả, nghĩa là trong thời đại đó không ai thích hợp làm Dũng Giả hơn người đó.

Cho nên nếu chọn Dũng Giả mới, tất yếu sẽ chọn từ giới trẻ, vì vậy các Dũng Giả đều có cơ hội lớn lên từ khi còn trẻ.

Tuy nhiên lớn lên phải xem giáo dục, nhưng giáo dục Dũng Giả lại be bét.

Dũng Giả mới là nhị hoàng tử của quốc gia đông dân và phồn hoa nhất, nhưng vẫn không có giáo dục Dũng Giả ra hồn, huống hồ là giáo dục Dũng Giả bình dân.

Theo lý mà nói, mỗi đời Dũng Giả đều được trang bị Thánh nữ Thần ngôn, thậm chí còn có Thần Ngôn Giáo âm thầm ủng hộ.

Nhưng chiến tích của các đời Dũng Giả lại không được ghi chép lại, cũng không được ca tụng.

Cho nên khiến mỗi đời Dũng Giả mới đều như đời đầu tiên, phải tích lũy kinh nghiệm từ đầu, không có một tiêu chuẩn Dũng Giả nào cả.

Giống như hiện tại Dũng Giả sáu tuổi phải kiên định quyết tâm bảo vệ mọi người trong lòng, không ngừng tự tìm cho mình một tiêu chuẩn Dũng Giả.

Thực ra ra đời nhiều Dũng Giả như vậy, theo lý thì kinh nghiệm tích lũy của họ đủ để hình thành một bộ tiêu chuẩn Dũng Giả mặc định, rồi trên cơ sở đó thực hiện giá trị của mỗi Dũng Giả.

Nếu dùng trải nghiệm của các đời Dũng Giả làm giáo trình để giáo dục Dũng Giả thì sáu tuổi chính là thời kỳ học tập tốt nhất.

Tuy nhiên chẳng có ai dạy Dũng Giả cả, hoàn toàn dựa vào cậu bé sáu tuổi chính trực tự mình nhận diện sự hỗn độn và hỗn loạn của thế giới này.

Dù thế giới không hủy diệt thì đây cũng chẳng phải thiên đường.

Nghèo đói, ma thú, đạo tặc các loại hiểm họa chưa bao giờ chấm dứt.

Ở những nơi xa thành thị, cuộc sống của người dân không hề hạnh phúc.

Sự tồn tại của Dũng Giả dường như không phải vì sự tốt đẹp của nhân loại, mà chỉ vì sự sinh tồn của nhân loại.

Thực ra nếu theo tiêu chuẩn kinh nghiệm Dũng Giả mà xét, Dũng Giả đúng là cầu chì bảo hiểm của xã hội nhân loại, vì nhân loại ở thế giới này quá yếu, không bằng tinh linh, không bằng ma thú, không bằng ma tộc, nên chỉ có Dũng Giả ngoại lệ mới có thể bảo vệ toàn bộ nhân tộc.

Nhưng việc Dũng Giả có thể làm vẫn rất nhiều, đặc biệt là nếu các đời Dũng Giả có thể thiết lập một bộ tiêu chuẩn thì sẽ tốt hơn nhiều, đáng tiếc là không có.

Giáo chủ Thần Ngôn Giáo với tư cách là kẻ biết ẩn ý cũng chưa từng nghĩ đến việc tổng kết kinh nghiệm các đời Dũng Giả.

Đỗ Lan tạm thời giải quyết sự kiện bắt cóc trẻ em, thực ra cũng chẳng giải quyết triệt để, chỉ là bảo vệ lũ trẻ mà thôi.

Tinh linh sẽ không bỏ qua đâu, chắc chắn sẽ tiếp tục bắt cóc vì tộc trưởng tinh linh quyết tâm phải có được chuyển sinh giả.

Nhưng có Đỗ Lan âm thầm nhắc nhở và kỹ năng chuyển nhà, các chuyển sinh giả còn trong tã lót chắc là có thể tự vệ.

Vì vậy Đỗ Lan quyết định đích thân giáo dục Dũng Giả sáu tuổi một chút.

Thế là vào một ngày bình thường, Dũng Giả khi đang luyện kiếm thuật đã nhặt được một chiếc nhẫn cổ phác trên thảm cỏ.

Buổi tối khi đi ngủ, Dũng Giả phát hiện chiếc nhẫn phát quang, ngón tay vừa chạm vào là nghe thấy giọng Đỗ Lan.

Đừng sợ, ta là lão gia gia bị phong ấn trong nhẫn, chuyên môn thích chỉ điểm cho những đứa trẻ như cháu.

Đỗ Lan giả vờ mình là lão gia gia, bắt đầu dụ dỗ Dũng Giả.

Tại sao ông lại bị phong ấn trong nhẫn.

Dũng Giả khá dạn dĩ, không hề sợ hãi mà bắt đầu giao lưu.

Chuyện này nói ra thì dài lắm, rất lâu rất lâu về trước, lũ thú nguyên thủy của thế giới này tranh giành địa bàn, ta đi khuyên ngăn, chúng liền phong ấn ta lại.

Đỗ Lan nói hươu nói vượn, dù sao cũng chỉ là một cái lý do không quan trọng, quan trọng là huấn luyện Dũng Giả: Hài tử, ta có thể giám định thân phận của cháu, cháu lại là Dũng Giả.

Ta đã gặp không ít Dũng Giả rồi, cháu có muốn nghe câu chuyện về họ không.

Muốn ạ.

Julius đang thắc mắc không biết làm sao để trở thành một Dũng Giả hợp cách: Mọi người đều nghĩ cháu không nên làm Dũng Giả vì cháu là nhị hoàng tử.

Nhưng vì cháu đã là Dũng Giả thì phải làm cho tốt.

Khá lắm, vậy ta sẽ giúp cháu.

Hoàn toàn không nghi ngờ, Julius là một người lương thiện, không bao giờ lấy ác ý để suy xét người khác, nên cậu tin lão gia gia là người tốt.

Hai người hẹn ước, chuyện chiếc nhẫn tuyệt đối không được kể cho người thứ ba, đây là bí mật giữa họ.

Julius đồng ý, đem chiếc nhẫn làm thành dây chuyền đeo bên mình.

Thông qua sự giáo dục của Đỗ Lan, Julius nhận ra những thiếu sót của Dũng Giả, vì cách làm của mỗi đời Dũng Giả đều khác nhau.

Đối với Dũng Giả, chỉ cần bảo vệ nhân tộc không bị ma tộc, tộc rồng, ma thú tiêu diệt là được, còn những việc khác Dũng Giả muốn làm hay không tùy ý.

Dũng Giả cũng có thể ở ẩn, kết hôn, sinh con, sống qua ngày, chứ không phải là hiến dâng cả đời mình cho nhân loại.

Vì một cá nhân Dũng Giả cũng không thể thay đổi xã hội nhân loại.

Julius còn mơ hồ, những chuyện này đợi sau này cậu đi bôn ba sẽ hiểu, sức mạnh Dũng Giả cũng có hạn.

Không hiểu cũng không sao, Đỗ Lan bảo Julius rằng một Dũng Giả thực sự nên thiết lập một bộ tiêu chuẩn mà mọi người có thể tuân theo, chứ không phải chiến đấu đơn độc, hay nói mấy thứ dùng lòng tốt dẫn dắt nhân loại, vô ích thôi.

Chỉ có một bộ tiêu chuẩn khả thi mới là quan trọng nhất.

Các Dũng Giả trước đây không nhận thức được điều này, nhưng giờ Julius nên làm.

Tiếp đó Đỗ Lan kể rất nhiều trải nghiệm của Dũng Giả, Dũng Giả cũng có đủ loại người, vấn đề họ gặp phải cũng thiên hình vạn trạng.

Ngoài thử thách từ ngoại tộc thì chính là vấn đề nội bộ nhân loại, sự ích kỷ và tùy hứng của con người nảy sinh không dứt, thậm chí từng hại chết cả Dũng Giả.

Dũng Giả chỉ khi phối hợp với Kiếm Dũng Giả mới phát huy được uy lực mạnh nhất, nhưng Kiếm Dũng Giả lại có số lần sử dụng giới hạn, sức mạnh hủy thiên diệt địa đó mỗi đời Dũng Giả chỉ được dùng một lần.

Cho nên nhiều khi Dũng Giả chỉ dùng sức mạnh của chính mình để chiến đấu, nhưng dù có kỹ năng Dũng Giả thì cũng không thể một mình đánh bại mọi kẻ thù.

Thậm chí từng có tiền lệ Dũng Giả vì bảo vệ yêu cầu tùy hứng của người thường mà chiến tử.

Theo lời kể của Đỗ Lan, Julius mới biết Dũng Giả nhìn thì huy hoàng nhưng kết cục tốt không nhiều, người có kết cục tốt đều chọn ở ẩn, còn những Dũng Giả luôn hoạt động cơ bản đều chết, có người anh dũng hy sinh, có người lật thuyền trong mương, có người bị ngoại tộc giết, có người chết trực tiếp hoặc gián tiếp trong tay chính nhân loại.

Nghe xong, Julius chỉ cảm thấy khác hẳn với tưởng tượng của mình, cậu cứ nghĩ Dũng Giả chắc chắn chết khi chiến đấu với Ma vương, không ngờ cách chết lại đa dạng thế này.

Dù lúc sống Dũng Giả được tôn trọng bao nhiêu nhưng sau khi chết là người đi trà lạnh, cục diện tốt đẹp mà Dũng Giả nỗ lực tạo ra sẽ lập tức tan thành mây khói, chính vì không thiết lập được quy tắc mà các đời Dũng Giả có thể tuân thủ, không thiết lập được tiêu chuẩn ngưng tụ lòng người.

Cho nên những Dũng Giả trước đây sau khi chết là bị lãng quên, bất kể họ có công tích gì cũng không ảnh hưởng được đến hậu đại.

Không xây dựng được ngoại giao Dũng Giả, không xây dựng được sự răn đe của Dũng Giả, chỉ đem sinh mạng của mình làm nhiên liệu đốt cháy vô nghĩa, cuối cùng chẳng thay đổi được gì.

Julius tuy muốn phản bác, nhưng trong lời nói tang thương của lão gia gia cũng mang theo một chút thất vọng, cậu nhận ra lão gia gia thực sự cũng muốn nhân loại tốt hơn, chỉ là đã nhìn thấu rồi.

Để cháu.

Dũng Giả Julius nói: Để cháu thiết lập quy tắc Dũng Giả, để cháu thực hiện sự răn đe của Dũng Giả.

Tốt, tuổi trẻ có dũng khí, vậy bắt đầu thôi.

Đầu tiên phải đạt được sức mạnh thuộc về mình, đồng thời phải học được dũng khí thực sự.

Sự răn đe của Dũng Giả chính là trao đổi cực hạn, chính là phải có dũng khí để nhân loại và ngoại tộc cùng chết.

Ôn nhu không thể thay đổi thế giới, chỉ có dũng khí tuyệt đối mới làm được.

Hãy nhớ dân số ma tộc ít hơn nhân tộc, cho nên nếu Kiếm Ma vương và Kiếm Dũng Giả cùng lúc nổ tung căn cứ, nhân tộc chắc chắn sẽ sống sót, còn ma tộc chắc chắn sẽ diệt vong.

Chỉ cần ôm lấy dũng khí dù có chết đi một nửa dân số cũng phải tiêu diệt toàn bộ ma tộc, sự răn đe của Dũng Giả sẽ được thiết lập.

Ma tộc là kẻ thù số một của nhân loại, nên sự răn đe bắt đầu từ ma tộc trước.

Julius chậm rãi gật đầu, Kiếm Dũng Giả mỗi đời chỉ có một phát thì đã sao.

Chương 2426

Vẫn có thể thiết lập sự cân bằng răn đe như thường.

Đó mới là Dũng Giả thực sự, chứ không phải đi quản lý mấy chuyện vụn vặt của cô dì chú bác một cách ôn nhu, Dũng Giả không có tinh lực đó, cũng chẳng có nhiều thời gian thế.

Dũng Giả là cầu chì bảo hiểm của nhân loại, thứ cần cân nhắc là sự tồn vong của nhân loại.

Còn chuyện vụn vặt cứ để lãnh chúa và quý tộc địa phương quản, họ không quản thì giết đi đổi nhóm khác.

Julius thay đổi rồi, trở nên ít nói cười, vả lại tự nhốt mình trong phòng làm đủ loại thực nghiệm, thường xuyên ngửi thấy mùi thuốc.

Đó là Julius đang luyện chế dược tề để nâng cao sức mạnh bản thân.

Dũng Giả sáu tuổi dưới sự giúp đỡ của lão gia gia đã trở nên hoàn toàn khác biệt, trở nên nghiêm túc, thiếu đi sự hoạt bát, khí chất cũng khiến người ta không dám lại gần, vả lại thỉnh thoảng còn làm ra những thứ cổ quái, thường xuyên nồng nặc mùi thuốc.

Hỏi cậu, Julius cũng chỉ trả lời qua loa.

Trong lúc Dũng Giả nỗ lực, Ma vương cũng đã ra đời ngay trong sâu thẳm đại mê cung.

Dũng Giả và Ma vương đời trước mất tích cùng lúc, danh hiệu cũng chuyển di cùng lúc.

Danh hiệu Dũng Giả trao cho Julius sáu tuổi, còn danh hiệu Ma vương lại trao cho một tồn tại không tưởng, chứ không phải cho ma tộc.

Nhưng hiện tại vị Ma vương này vẫn chưa có động tĩnh, ngược lại ở tầng trên mê cung, Nhện tử đang đối mặt với thử thách của mạo hiểm giả, tổ của cô bị đốt rồi.

Trong mê cung không thấy ngày tháng, Nhện tử cũng không biết tổ của mình trụ được bao lâu, nhưng bị đốt thế này thực sự là quá bực bội.

Nhưng dùng kỹ năng giám định thì đám mạo hiểm giả đó đều trên cấp hai mươi lăm, thậm chí có cả cấp ba mươi, Nhện tử căn bản không phải đối thủ.

Cho nên chỉ có thể bỏ tổ mà chạy.

Mạo hiểm giả phát hiện ở tầng trên mê cung xuất hiện một tổ nhện khổng lồ như thế, tự nhiên không thể bỏ mặc, họ phát hiện trong tổ có xương chất thành núi, chứng tỏ con nhện này đã biến dị, tuyệt đối không thể không trừ.

Đúng là đã tiến hóa, ban đầu Nhện tử là nhện thứ cấp cỡ nhỏ, lần đầu tiên chọn lộ trình tiến hóa là giữa nhện cỡ nhỏ và nhện thứ cấp.

Cô chọn trở thành nhện cỡ nhỏ, sau đó lại biến thành nhện độc cỡ nhỏ.

Lên cấp mười bắt đầu tiến hóa, sau khi tiến hóa, cấp độ quay về cấp một, bắt đầu tích lũy lại.

Điều này tương đương với chuyển nghề, đương nhiên các thuộc tính cơ bản sẽ không giảm xuống.

Hơn nữa Nhện tử còn có một điểm lợi hại là danh hiệu, cô hở ra là nhận được danh hiệu.

Vả lại không chỉ là danh hiệu ma pháp mà còn có danh hiệu trực tiếp tăng chỉ số.

Tuy nhiên đối diện với tổ đội mạo hiểm giả nhân loại, Nhện tử vẫn phải chạy trốn, còn bị rơi xuống vực thẳm, rơi xuống tầng giữa, gặp phải ma vật gây bóng ma tâm lý cho cô, một con địa long cấp ba mươi.

Nhện tử kêu trời đen đủi, một con nhện độc cỡ nhỏ chưa đầy cấp mười như cô chỉ có thể trốn đi.

Đồng thời trên vách đá vực thẳm toàn là ong mật khổng lồ cấp hai mươi, muốn bò về tầng trên là không thể, chỉ đành tạm thời ổn định lại, thăng cấp rồi tính sau.

Còn tại sao lại xuất hiện động vật cấp hai mươi, ba mươi, đó là vì đó là hình thái cuối cùng của chủng loài chúng, không tiến hóa nữa mà chỉ thăng cấp.

Giống như Pichu cấp mười tiến hóa thành Pikachu, Pikachu lên cấp mười có thể tiến hóa thành Raichu, nhưng Raichu đến cấp mười không thể tiếp tục nữa vì Raichu đã là hình thái chung cực, nên có thể vượt qua cấp mười.

Đối mặt với đơn vị bay như ong mật, Nhện tử khai phá kỹ năng phóng tơ nhện để săn bắt những con đi lẻ.

Đồng thời vì cô có ma pháp Vi Đà Thiên, là lấy thuộc tính cơ bản nhân với một trăm rồi lấy giá trị trung bình, cuối cùng con số này chuyển hóa thành tốc độ, cho nên trong khi các số liệu khác chỉ có hai chữ số thì số liệu tốc độ của cô lại lên tới hơn ba trăm, không thể không nhanh.

Nhện tử hình như nhớ trước khi xuyên không mình chơi game, nhân vật trong game cũng có danh hiệu Vi Đà Thiên, mình là một game thủ mạnh mẽ có thể vượt qua bất kỳ Boss nào mà không mất máu, chính là sở trường lợi dụng tốc độ.

Vả lại cô còn có danh hiệu Bạo thực, chính là năng lượng dư thừa ngày thường đều có thể dự trữ lại, khi tiến hóa có thể dùng hết một lượt.

Tiến hóa vô cùng tiêu hao năng lượng, mà danh hiệu Bạo thực này cực kỳ hữu dụng vì có thể dự trữ năng lượng, đương nhiên nhược điểm là sẽ bị béo lên, nhưng Nhện tử là nhện nên cũng chẳng sao.

Đến tầng giữa, bắt đầu lại từ đầu, nhưng lần này cô không thể xây tổ ôm cây đợi thỏ vì địa long cực kỳ ghét tổ nhện.

Nhện tử thầm nghĩ vẫn nên sớm rời khỏi lãnh địa địa long, tránh một ngày nào đó mình bị thịt.

Cẩn thận một chút, ẩn nấp một chút, Nhện tử dè dặt nâng cao năng lực của mình, hy vọng sớm ngày có thể an toàn.

Trong lúc Nhện tử sống ngày bằng năm thì thực ra mới qua hơn nửa năm, cô đã dẫn trước các bạn học đẻ con một đoạn lớn.

Mẹ của Julius sinh cho cậu một đứa em trai, và trong kỳ mang thai đã dùng tơ nhện tìm được từ đại mê cung để dệt cho Julius một chiếc khăn quàng cổ màu trắng.

Sau đó mẹ của Julius qua đời, Julius trốn trong phòng thầm khóc.

Cậu muốn thiết lập sự răn đe, muốn mọi người tin rằng Dũng Giả này có thể hy sinh phân nửa nhân loại, nên cậu phải giấu tình cảm vào lòng.

Trước mặt người ngoài, Julius không khóc, khiến người ta thấy kỳ lạ.

Kể từ khi kế thừa danh hiệu Dũng Giả, Julius đã thay đổi, trở nên lạnh khốc như vậy.

Sau khi mẹ qua đời, Julius đơn độc rời vương cung bắt đầu chuyến mạo hiểm.

Tàn khốc, vô tình, mạnh mẽ, Dũng Giả đời này rõ ràng biến hóa cực đại.

Tất cả những người gặp qua Dũng Giả đều không khỏi rùng mình, đó căn bản không giống một đứa trẻ, ánh mắt nghiêm nghị đó, lời lẽ sắc bén đó, không thấy chút từ ái nào của Dũng Giả đối với nhân loại.

Nghe nói chưa.

Dũng Giả lại nói cậu ta căn bản không quan tâm đến sự sống chết của nhân loại, còn nói nhân loại rất vướng mắt.

Nghe rồi, có người cầu Dũng Giả làm việc, ngược lại bị Dũng Giả từ chối, bảo quý tộc địa phương đi mà làm, sau đó quý tộc chậm trễ nửa ngày lại bị Dũng Giả đánh đập giữa phố, rụng cả răng luôn.

Chứ còn gì nữa, đó đâu phải Dũng Giả, đó căn bản là một tên ác ôn, chẳng thấy chút tình thương nào với nhân loại cả.

Vì Dũng Giả thay tính đổi nết, lời ra tiếng vào rất nhiều.

Thế là quốc vương phái một vị lão tướng quân đi tìm Dũng Giả hỏi cho rõ ngọn ngành rốt cuộc là chuyện gì.

Lão tướng Tidaba cũng rất bất mãn với hành vi của Dũng Giả, nên đã đuổi kịp Dũng Giả.

Dũng Giả trước mắt dù mới bảy tuổi, nhưng trong tang lễ của mẹ cũng không hề khóc lóc, mà hiện tại càng trở nên lạnh lẽo như băng.

Trong ánh mắt đó căn bản không có chút hơi thở của người sống nào, đây thực sự là Dũng Giả sao.

Ma vương e rằng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Tướng quân Tidaba, ông có việc gì.

Điện hạ, gần đây một số hành vi của ngài bệ hạ đã biết, ngài bảo tôi đến chứng thực xem có phải ngài đã tấn công nhân loại không.

Không sai.

Julius thẳng thừng nói: Cháu đúng là có tấn công, nhưng họ làm không đúng, cháu là Dũng Giả thì phải chỉnh đốn họ.

Cháu là Dũng Giả chứ không phải bảo mẫu, nhiệm vụ của cháu là bảo vệ nhân loại sinh tồn, dù cái giá phải trả là một nửa dân số tử vong.

Ngài đang nói nhảm cái gì vậy.

Cái gì mà một nửa dân số tử vong, lời này quá đáng sợ, dù là lão tướng dày dặn kinh nghiệm cũng phải giật mình, đây thực sự là lời của đứa trẻ bảy tuổi nói ra sao.

Các đời Dũng Giả đều làm sai rồi, họ không thực sự hiểu ý nghĩa của Dũng Giả.

Họ coi Dũng Giả là bảo mẫu của nhân loại, chứ không phải một loại răn đe, một loại răn đe rằng dù hiến tế phân nửa dân số nhân loại cũng phải xóa sổ ma tộc.

Tướng quân, nếu là ông chắc hẳn phải hiểu chứ.

Dũng Giả truyền từ đời này sang đời khác đến tay cháu, nhưng thế giới vẫn là thế giới đó, ma tộc vẫn là ma tộc đó, nhân loại vẫn là nhân loại đó, chẳng có gì thay đổi, chúng ta chỉ đang lặp lại những sai lầm cũ.

Để triệt để giải quyết chiến tranh nhân ma, phải thiết lập một tiêu chuẩn răn đe để ma tộc không bao giờ dám xâm phạm nhân loại nữa.

Nếu ma tộc xâm phạm, dù lấy phân nửa dân số nhân tộc làm cái giá, Dũng Giả cũng sẽ xóa sổ ma tộc, đó mới là nhiệm vụ của Dũng

Giả.

Tidaba há hốc mồm, đây thực sự là Dũng Giả sao.

Dũng Giả này quá lạnh lùng, lạnh đến mức Tidaba cũng thấy sợ.

Rốt cuộc là bộ não kiểu gì mới nghĩ ra được ý tưởng điên cuồng và cực đoan như vậy.

Chương 2427

Nhiệm vụ của Dũng Giả là răn đe chứ không phải bảo mẫu.

Không nói nên lời, Tidaba không thốt ra được câu nào, từ tận đáy lòng cảm thấy sợ hãi nhưng lại không thể phản bác Dũng Giả.

Bởi vì nếu sự răn đe này được thiết lập, nhân ma thực sự sẽ không nổ ra xung đột nữa, vì Dũng Giả là người nghiêm túc, thực sự sẽ đi trao đổi cực hạn, thực sự sẽ lấy phân nửa dân số làm cái giá.

Ma tộc nếu biết quyết tâm của Dũng Giả chắc chắn sẽ không bao giờ dám xâm lược nhân loại nữa.

Tuy rất tàn khốc, nhưng sự răn đe này quả thực có thể giải quyết vấn đề mà các Dũng Giả trước đây không giải quyết được, thực sự đạt đến hòa bình chỉ trong một bước.

Tuy nhiên Dũng Giả như vậy định sẵn sẽ không được tôn trọng, mọi người sẽ sợ Julius, thậm chí sẽ chán ghét cậu.

Nhưng nhìn ánh mắt kiên định của Dũng Giả là biết không ai có thể thay đổi suy nghĩ của cậu.

Năm 841 Vương quốc lịch, tháng mười hai, Dũng Giả Julius lần đầu tiên đề xuất khái niệm răn đe của Dũng Giả với lão tướng quân Tidaba.

Sự răn đe của Dũng Giả sắp sửa làm chấn kinh thiên hạ.

Bấy lâu nay các Dũng Giả đều làm sai, việc Dũng Giả thực sự cần làm là thiết lập sự răn đe.

Dũng Giả trẻ tuổi đang truyền bá chủ trương của mình, bắt đầu từ lão tướng quân, chẳng mấy chốc quốc vương, quý tộc, thậm chí là giáo chủ Thần Ngôn Giáo đều biết được vị Dũng Giả chưa đầy bảy tuổi này điên cuồng đến mức nào.

Đây thực sự là do Julius tự mình nghĩ ra.

Hay là niềm tin từ Nam thần đó.

Giáo chủ rất bất lực, từ khi biết Thần ngôn Nam thần xuất hiện, ông ta đã nhận ra sắp có chuyện, hiện tại tính cách Dũng Giả đại chuyển biến e rằng chính là vì Nam thần.

Sự răn đe của Dũng Giả sao.

Đúng là một ý tưởng không tưởng, chỉ là Dũng Giả như vậy thực sự khiến người ta sợ hãi.

Giáo chủ thầm nghĩ trong các vòng luân hồi của mình, đây là lần đầu tiên thấy một Dũng Giả nghiêm khắc đến vậy.

Hiện tại ông ta có chút hối hận vì đã không ghi chép lại hành vi của các đời Dũng Giả trước, lẽ ra nên để các Dũng Giả hành sự theo một quy tắc nhất định thì sẽ không xuất hiện kẻ điên cuồng như Julius.

Hoàn toàn không thấy sự ôn nhu của Dũng Giả đâu, giáo chủ không biết nên nói gì cho phải, cũng chỉ có thể để mật bộ Thần Ngôn Giáo âm thầm đi theo Dũng Giả, đồng thời sớm chọn ra một Thánh nữ.

Bên cạnh Dũng Giả nhất định phải có một Thánh nữ, đây là quy định của Thần Ngôn Giáo.

Chỉ cần có Dũng Giả, họ sẽ tuyển chọn một Thánh nữ.

Còn về tiêu chuẩn, không phải xem ma pháp có ưu tú hay không, cũng không phải có giúp ích được cho Dũng Giả hay không, thậm chí cũng không phải xem nhan sắc, quy tắc tuyển chọn vô cùng kỳ quái.

Có lẽ chủ yếu là cân nhắc xem có xứng đôi tuổi tác với Dũng Giả không, dù sao vừa trẻ vừa đẹp, tính cách tốt, pháp thuật cũng không được kém, yêu cầu như vậy quá cao.

Phải đồng thời đạt mọi điều kiện, tuổi tác lại phải môn đăng hộ đối với Dũng Giả, thực ra nhân tuyển cũng không nhiều.

Đặc biệt năm nay Dũng Giả mới bảy tuổi, trong Thần Ngôn Giáo bé gái bảy tuổi thực sự không nhiều.

Bất kể thế nào cũng phải tìm ra một người để khóa Dũng Giả lại, nếu không ai biết Julius sẽ làm ra chuyện gì, có lẽ cậu ta sẽ biến sự răn đe thành hiện thực.

Còn một việc nữa cũng khiến giáo chủ bất lực, chính là gần đây xuất hiện một tổ chức buôn người khổng lồ, âm thầm mua bán người.

Tuy việc mua bán người chưa bao giờ biến mất, nhưng hoạt động buôn người có tổ chức quy mô lớn như vậy là chưa từng thấy.

Giáo chủ đang điều tra.

Một việc nữa là thảo phạt quốc gia theo Nữ thần giáo.

Thế giới này có hai tôn giáo lớn nhất, một là Thần Ngôn Giáo, một là Nữ thần giáo.

Giáo nghĩa hai bên trái ngược nhau, nên nguyện vọng lớn nhất của giáo chủ là tiêu diệt Nữ thần giáo.

Hiện tại Nữ thần giáo đã bị Thần Ngôn Giáo áp chế, chỉ còn lại một quốc gia nhỏ cuối cùng còn tín ngưỡng Nữ thần giáo, đã đến lúc nhổ tận gốc Nữ thần giáo rồi.

Thần Ngôn Giáo là nhập thế, Nữ thần giáo là xuất thế, nên mâu thuẫn rất lớn.

Còn một việc nữa là nội dung Thần ngôn của Nam thần cũng cần điều tra.

Một việc nữa, trong đại mê cung hình như xuất hiện nhện biến dị, phải tìm người đi giải quyết.

Xem ra đã đến lúc đa sự rồi, Dũng Giả mới đã xuất hiện nhưng Ma vương mới vẫn chưa có tin tức, hy vọng những chuyện này không liên quan đến Ma vương.

Giáo chủ tuyệt đối không ngờ lần này Ma vương lại chính là lão bằng hữu của mình.

Trong đại mê cung xuất hiện nhện biến dị, việc này nhất định phải điều tra.

Một đội thảo phạt mạnh mẽ gồm Kiếm Đế nhân tộc và ma pháp sư mạnh nhất xuất phát.

Ngoài những việc giáo chủ lo lắng thì không ít nhân tộc đang gặp bi kịch, nhưng bi kịch của thế giới này và bi kịch của thế giới Berserk có sự khác biệt bản chất.

Bi kịch của thế giới Berserk nằm ở sự mục nát của toàn bộ xã hội, việc kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu đã thành lẽ thường, mọi người chỉ có thể làm sao để thế giới không tệ hơn.

Nhưng ở thế giới này, kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu không phải lẽ thường, vẫn còn rất nhiều người ôn nhu đang nỗ lực làm cho thế giới tốt đẹp hơn.

Tuy nhiên những người ôn nhu đó vì sự tồn tại của mấy kẻ thích nói ẩn ý mà nỗ lực sai hướng, dẫn đến mấy chục đời Dũng Giả chẳng hề thay đổi được thế giới, thậm chí còn không tổng kết ra được một tiêu chuẩn Dũng Giả.

Lộ trình sai thì nỗ lực thế nào cũng không thể thành công.

Đỗ Lan hiện tại cũng chỉ là chỉnh đốn lộ trình của Dũng Giả, còn việc Dũng Giả làm là du hành khắp nơi, chứng kiến sự hỗn loạn của thế giới này.

Địa phương gần như nát bét, toàn là lũ ăn không ngồi rồi, không ai quan tâm đến đời sống người dân, đất đai bỏ hoang diện rộng, dân chúng lưu lạc khắp nơi.

Lúc này Dũng Giả đang chất vấn một nam tước địa phương, tên nam tước này vơ vét dân tài khiến oán than dậy đất.

Nam tước sợ khiếp vía, cảm thấy vị Dũng Giả lạnh lùng này có thể giết mình bất cứ lúc nào, hắn kinh hoàng biện giải: Là do ma thú, vì nó mà khu vực này mới nghèo thế này.

Ngài là Dũng Giả mà, ngài nên tiêu diệt ma thú.

Dũng Giả mặt không cảm xúc, cậu biết gần đây có một con ma thú mạnh mẽ, nhưng bình thường nó căn bản không đến quấy rầy nhân loại.

Lũ các người chỉ mượn danh ma thú để làm xằng làm bậy, còn đáng ghét hơn cả ma thú.

Nếu Dũng Giả nên tiêu diệt ma thú thì lũ tà ác hơn ma thú như các người càng không nên sống tiếp.

Nam tước sợ hãi, hắn kích động nói: Đừng giết tôi, tôi có thể giao nộp toàn bộ tiền bạc.

Julius cảm thấy thế này cũng không tệ, cứ để nam tước giao tiền ra rồi tính: Được thôi, ông đem tiền phát cho mọi người trước đi.

Nam tước thấy mình giữ được mạng, không kìm được thốt lên: Dũng Giả, chiếc khăn trên cổ ngài được dệt từ tơ nhện quý giá lấy từ đại mê cung đúng không.

Nếu ngài nói tôi làm xằng làm bậy thì hoàng thất các người tốt hơn được chỗ nào.

Chỉ riêng chiếc khăn trên cổ ngài thôi cũng đủ nuôi sống cả một gia đình rồi.

Nam tước rõ ràng không cam tâm, còn muốn sướng miệng nhất thời.

Câu nói này thực sự đâm trúng nội tâm Julius.

Suốt chặng đường này cậu đã thấy quá nhiều quý tộc khốn nạn, suýt quên mất nhà cậu mới là quý tộc lớn nhất.

Cha cậu là quốc vương cưới mấy bà vương phi, tài phú hoàng thất là nhất cả nước, nhưng hoàng thất đã làm được gì.

Julius không cho rằng công việc của hoàng thất xứng đáng với toàn bộ tài sản họ sở hữu.

Ví dụ như chiếc khăn tơ nhện trên người, nghe nói mạo hiểm giả nỗ lực làm việc cả đời cũng không dùng nổi.

Rõ ràng là mạo hiểm giả liều mạng lấy được từ đại mê cung, vả lại quần áo dệt từ tơ nhện có lực phòng ngự rất cao, chính là thứ mạo hiểm giả cần.

Thế mà mạo hiểm giả lại không mặc nổi, phải bán cho hoàng thất, bán cho quý tộc.

Tơ nhện biến thể, không phải mạo hiểm giả.

Julius ngộ ra rồi, vấn đề lớn nhất của thế giới này chính là hoàng thất nhà cậu.

Chương 2428

Đợi nam tước đem tài sản chia cho mọi người, ngay cả nhà cũng bị dọn trống, Julius không khỏi hỏi lão gia gia: Hoàng thất thực sự sai rồi sao.

Đứa trẻ bảy tuổi nhưng tâm tư trầm mặc như núi, suy nghĩ về tương lai nhân loại.

Đương nhiên đây cũng là điều Đỗ Lan thích nghe thấy nhất, hắn nói: Đúng là sai, nhưng cháu cũng đừng quá đau lòng, từ từ sửa đổi là được.

Sửa đổi thế nào.

Dũng Giả hỏi.

Hãy đem những gì cháu thấy và nghe kể thật lòng cho cha cháu, nếu ông ấy còn lương tri chắc chắn sẽ sửa đổi.

Nếu ông ấy cố chấp không nghe, cháu cứ thay thế ông ấy là được.

Nhưng tiền đề là cháu phải chiêu binh mãi mã mới có thể phát động chính biến.

Julius đâu có muốn giết cha để thay thế, cậu kích động nói: Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao.

Cũng đâu có bắt cháu giết cha, cháu hoàn toàn có thể giam lỏng ông ấy lại.

Đỗ Lan cho biết mình không hứng thú xem cảnh cha con tương tàn, hoàn toàn có thể học theo Lý Thế Dân, quản thúc cha già.

Chỉ cần Dũng Giả kiên trì lộ trình đúng đắn, sẽ có lượng lớn người sẵn sàng ủng hộ cậu thay thế vị quốc vương già, điểm này Đỗ

Lan có thể đảm bảo.

Dũng giả ở khắp các vùng nông thôn rộng lớn đang tiêu diệt cường hào, chia lại ruộng đất, thậm chí còn tổ chức dân binh để phòng ngự ma thú, ra dáng vẻ như muốn thay đổi cả đất trời.

Không ít nông dân nguyện ý đi theo Dũng giả, nhiều mạo hiểm giả cũng lặn lội ngàn dặm tới đầu quân.

Đối mặt với đứa con trai Dũng giả đang đào góc tường của chính mình, quốc vương rất bất lực, hoàn toàn không biết con trai đang phát điên cái gì.

Trước đây Dũng giả chưa bao giờ làm chuyện như vậy, rốt cuộc là vì sao.

Thế là Địch Ba, vị lão tướng này, một lần nữa nhận mệnh trong lúc lâm nguy, đi hỏi nhị vương tử về động cơ giết chết quý tộc.

Địch Ba đã suy nghĩ rất nhiều về Lý luận răn đe của Dũng giả, cuối cùng phát hiện lý luận này thực sự có khả năng thay đổi vấn đề vốn tồn tại bấy lâu.

Trước đây, đối thủ của Dũng giả chỉ có Ma vương, chưa từng có ai đưa ra chiến lược đổi nhà cực đoan như vậy.

Ma tộc quả thực không chịu nổi cái giá của việc đổi nhà, nếu làm vậy, ưu thế về dân số của nhân tộc sẽ phát huy tác dụng.

Nhân tộc dù chết đi một nửa nhưng đổi lấy việc ma tộc tuyệt diệt cũng là xứng đáng.

Hơn nữa đây cũng chỉ là sự răn đe, không nhất định phải thực hiện, chỉ cần Dũng giả khiến ma tộc tin rằng hắn sẽ làm vậy, ma tộc sẽ không dám gây chiến với nhân tộc nữa.

Lịch sử chiến tranh hơn tám trăm năm giữa hai tộc Nhân Ma sẽ thay đổi, và mỗi đời Dũng giả sau này đều có thể kế thừa chuẩn tắc răn đe này.

Trước đây có rất nhiều Dũng giả, nhưng chưa bao giờ để lại cho hậu thế một phương pháp có thể trị an lâu dài, nhưng Vưu Lý Ô Tư đã làm được, nên Ba Địch tin rằng vị cường giả khác biệt này làm bất cứ việc gì cũng đều có mục đích rõ ràng, chứ không phải làm bậy.

Ví dụ như hành vi tấn công quý tộc hiện tại, có thể nói là gay gắt nhất trong các đời Dũng giả, rõ ràng là vương tử nhưng lại tàn khốc với quý tộc như thế, chắc chắn là có nguyên nhân.

Địch Ba dùng tốc độ nhanh nhất tìm được vương tử, phát hiện bên cạnh hắn đã có một lượng lớn người ủng hộ.

Trước đây, nếu nông dân muốn đổi đời chỉ có một cách duy nhất là vào trường ma pháp.

Trong vương quốc có không ít trường ma pháp dạy kỹ năng chiến đấu.

Làm việc đồng áng thì không thể lĩnh ngộ kỹ năng, vì tất cả kỹ năng đều chuẩn bị cho chiến đấu, không hề có kỹ năng thu hoạch.

Muốn học kỹ năng chiến đấu phải đến trường, qua đá giám định nếu thiên phú tốt mới có thể nhập học, tốt nghiệp xong mới có thể trở thành kỵ sĩ.

Trường học sẽ dạy một số kỹ năng chiến đấu, nhưng muốn thực sự nâng cao sức mạnh thì tốt nhất là đạt được danh hiệu.

Trừ một số danh hiệu đặc định được tặng ngẫu nhiên, không ít danh hiệu có thể đạt được thông qua huấn luyện hoặc hoàn thành điều kiện nhất định.

Ví dụ như danh hiệu Thực Thân Giả, chỉ cần ăn thịt người thân là có được.

Còn có danh hiệu Ma Vật Sát Thủ, có được bằng cách giết một lượng lớn ma vật.

Lại có danh hiệu Bạo Thực, ăn thật nhiều là có, hơn nữa danh hiệu này còn có thể thăng cấp, là cấp sơ khởi của Bạo Thực Chi Phối Giả trong Thất Đại Tội.

Tất nhiên nếu bạn ăn uống tiết độ, có lẽ sẽ nhận được danh hiệu Tiết Chế của Thất Mỹ Đức.

Đạt được danh hiệu đồng thời sẽ nhận được hai ma pháp, đơn giản hơn nhiều so với việc đi học.

Đi học phải bắt đầu từ ma pháp cơ sở, tích lũy kinh nghiệm, rồi đi đánh quái lấy điểm kỹ năng để đổi ma pháp cao cấp.

Trong số những người đi theo Dũng giả, có người từng đi học, cũng có người là nông dân.

Đối với những nông dân không được đi học, làm sao để nâng cao sức mạnh của họ.

Dũng giả làm theo lời dặn của lão gia gia, áp dụng phương pháp lập đội luyện cấp, Dũng giả và mạo hiểm giả đi đánh quái, nông dân nhận kinh nghiệm và điểm kỹ năng để đổi lấy kỹ năng, rồi trực tiếp nắm vững ma pháp.

Nơi luyện cấp là các mê cung và bí cảnh có thể thấy ở khắp nơi trên đại lộ, những nơi này thường sinh ra ma vật, chỉ cần giết chúng là có kinh nghiệm và điểm kỹ năng.

Để có thể thăng cấp nhanh chóng, Dũng giả làm theo lời dặn của lão gia gia, đổi lấy kỹ năng diện rộng AOE là Bão Tuyết có khả năng giảm tốc và gây sát thương.

Tất nhiên để di chuyển nhanh, hắn cũng học ma pháp không gian, biến đổi một chút thành kỹ năng dịch chuyển tức thời.

Ma pháp không gian có nhiều công dụng, có thể tạo không gian lưu trữ hoặc truyền tống cự ly xa.

Tuy nhiên sử dụng ma pháp không gian rất phiền phức, động tác chuẩn bị rất dài, lại phải xác định trước môi trường điểm đến, nếu không rất dễ gặp sự cố.

Nhưng Dũng giả cải tạo một chút khiến truyền tống không gian trở thành kỹ năng dịch chuyển liên tục trong cự ly ngắn, khi dẫn quái có thể giữ khoảng cách an toàn.

Chỉ thiếu một kỹ năng Băng Quan để gom quái nữa thôi.

Tóm lại, Dũng giả càn quét mê cung rất thuần thục, giúp nông dân nhanh chóng tăng cấp và hình thành lực lượng chiến đấu.

Điện hạ, hiện tại các quý tộc đang bàn tán xôn xao, đều cảm thấy hành động của ngài quá đáng, ngài có nguyên do gì không.

Tướng quân Địch Ba hỏi.

Những quý tộc đó chẳng lẽ tự mình không biết sao.

Bách tính vốn đã chịu khổ vì đạo tặc và ma thú, những quý tộc này không lo giúp đỡ mà còn bóc lột, khiến dân oán ngút trời.

Những kẻ ta giết không một ai bị oan, giết chúng dân đều vỗ tay khen hay, ta không cần giải thích.

Vưu Lý Ô Tư đi nhiều thấy rộng, mới biết quốc gia này đã mục nát đến mức nào, hắn không thể không quản.

Vậy ngài dùng thân phận Dũng giả hay vương tử để quản lý những việc này.

Địch Ba hỏi.

Có gì khác nhau sao.

Lão tướng giải thích: Dùng thân phận vương tử thì đây là vấn đề chính trị.

Nếu dùng thân phận Dũng giả thì không vấn đề gì, vì diệt gian trừ ác vốn là nhiệm vụ của Dũng giả.

Chỉ là Vưu Lý Ô Tư này ra tay quá ác, nhắm thẳng vào mạng mạch của quý tộc.

Ta biết rồi, có phải trong vương cung có người nói ta mưu đồ bất chính không.

Vưu Lý Ô Tư dù sao cũng là nhị vương tử, nếu hắn can thiệp chính trị, đại vương tử và phe Thái tử đảng phía sau chắc chắn sẽ không để yên.

Hiện tại hành vi của Vưu Lý Ô Tư bị diễn giải thành âm mưu chiếm đoạt vương vị, tuy quốc vương còn khỏe mạnh nhưng Thái tử đảng sẽ không bỏ qua cho hắn, chắc chắn sẽ không ngừng dèm pha.

Thực sự có người nói ngài dòm ngó vương tọa.

Địch Ba thành thật nói, ông là người của quốc vương, không đứng về phía vị vương tử nào.

Nếu trở thành quốc vương có thể thay đổi quốc gia này, thay đổi thế giới này, ta nguyện ý trở thành quốc vương.

Vưu Lý Ô Tư kiên định nói: Nếu cái gọi là chính trị của các ông chỉ đơn thuần là tranh quyền đoạt lợi, vậy ta cũng sẽ đập tan nó.

Quả nhiên Dũng giả này không tầm thường, hèn chi có thể đưa ra thuyết răn đe.

Trong mắt hắn chỉ có con đường đúng đắn, đó là chiến đấu để bảo vệ nhân loại, không hề coi trọng những hủ tục phong kiến bảo thủ.

Nếu hủ tục trở thành đá ngáng đường, nó sẽ bị hắn đập tan.

Đây là một người đã thoát ly khỏi những ham muốn tầm thường, điều hắn nghĩ chỉ là đại sự thủ hộ nhân tộc, không phải tiểu sự tranh quyền đoạt lợi.

Địch Ba trong lòng vừa sợ hãi vừa kính phục.

Sợ hãi vì không biết vị Dũng giả trẻ tuổi này sẽ đưa quốc gia đi về đâu, là trị an lâu dài hay nội chiến phân liệt.

Ông không biết.

Kính phục vì Vưu Lý Ô Tư tuổi còn nhỏ đã có kiến địa như vậy, mạnh mẽ hơn nhiều so với các vương tử khác lớn lên trong cung, thậm chí còn mạnh hơn cả quốc vương đương nhiệm.

Chương 2429

Hơn nữa hắn biết rõ mình đang đối đầu với cả giai cấp quý tộc mà không hề dao động, quyết tâm này không phải người thường có thể có được, nhưng cũng chỉ có quyết tâm này mới thực hiện được Dũng giả răn đe.

Địch Ba cũng không biết nên làm thế nào, ông không nhìn thấy tương lai, tất cả đều ẩn trong sương mù.

Nhân loại có một Dũng giả như thế này rốt cuộc là phúc hay họa, thực sự là một dấu hỏi lớn.

Ta già thật rồi.

Đối mặt với biến cục lớn như thế này, Địch Ba lực bất tòng tâm, không biết chọn lựa ra sao.

Cảm giác Dũng giả không làm sai, nhưng quốc vương cũng không sai, cái sai quả nhiên là ở thế giới này sao.

Nếu thế giới không tàn khốc với nhân loại như vậy, có lẽ Dũng giả và quý tộc cũng không cần đối lập thế này.

Tướng quân Địch Ba, ông nguyện ý giúp ta không.

Ngay khi Địch Ba đang cảm thán và mông lung về tương lai, vị Dũng giả trẻ tuổi đã đưa ra lời mời.

Tướng quân Địch Ba nhìn khuôn mặt vừa non nớt vừa chín chắn của Vưu Lý Ô Tư, nhất thời không biết nói gì, ngàn lời nghẹn nơi cổ họng.

Ông có thể thấy dã tâm của Vưu Lý Ô Tư, cũng thấy được sự thay đổi hắn mang lại cho thế giới, nhưng đối mặt với màn sương mù trước mắt, ông thực sự không biết chọn thế nào.

Có lẽ mình nên làm một kẻ đứng ngoài cuộc, quan sát những biến hóa của tương lai.

Ta là tướng quân của vương quốc, ta chỉ giúp quốc vương.

Tướng quân Địch Ba nói.

Đã như vậy, ta cũng không cưỡng cầu, hy vọng ông có thể thấy thế giới này thay đổi, chứng kiến sự thiết lập của răn đe dũng sĩ.

Vưu Lý Ô Tư nói: Tướng quân cứ về báo cáo trung thực.

Đây hoàn toàn không phải là một đứa trẻ bảy tuổi, sự không sợ hãi đó chính là sự kiên định rằng mình đang đi trên con đường đúng đắn.

Một đứa trẻ bảy tuổi mà có sự kiên định như vậy, thực sự là không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng sự kiên nghị này có lẽ mới là thứ thế giới cần để tiến bộ, ông sẽ về bẩm báo, biết đâu trong vương đô cũng có một nhóm người muốn ủng hộ Dũng giả không biết chừng.

Địch Ba vô tình đã trở thành công cụ tuyên truyền, giúp Dũng giả truyền bá lý niệm khắp nơi.

Quốc vương nghe xong cũng lặng im hồi lâu, một bên là các quý tộc đang hùng hổ ép người, một bên là con trai ruột, không biết phải bỏ ai lấy ai.

Địch Ba nói: Chúng ta không thể tấn công Dũng giả, hãy để quý tộc tự thay đổi đi.

Dũng giả chỉ đang làm những việc Dũng giả nên làm.

Lão tướng quân vẫn đứng về phía Vưu Lý Ô Tư.

Quốc vương thấy cũng có lý, nên để bọn quý tộc im lặng một chút, nếu không im thì cứ để họ tự đi mà giải quyết Dũng giả, dù sao quốc vương cũng không quản.

Bọn quý tộc này thuế nộp chẳng bao nhiêu mà chuyện thì một đống, quốc vương coi như mặc kệ họ.

Tuy quý tộc rất bất mãn nhưng cũng chỉ có thể tự tìm cách, thuê lính đánh thuê, tìm đến hội đạo tặc, tóm lại phải tìm cách xử lý Dũng giả.

Dù sao danh hiệu Dũng giả vẫn có thể tiếp tục truyền thừa, căn bản không lo thiếu.

Phía Dũng giả tạm thời không có chuyện gì, trong đại mê cung nhện con vẫn đang nỗ lực ở tầng trung, cô không hề biết tơ nhện mình nhả ra đã là món hàng xa xỉ đắt giá.

Những tơ nhện đó đều do cô sản xuất ra để rèn luyện độ thuần thục kỹ năng, lúc bỏ chạy đã để lại trong sào huyệt.

Ngoài các cuộn tơ nhện còn có một quả trứng rồng, vốn dĩ nhện con định ăn trứng rồng nhưng vỏ trứng quá cứng, trứng rồng sau đó bị mạo hiểm giả đem bán vào vương cung, chờ một thời gian nữa sẽ nở.

Đồng thời trong rừng Tinh Linh, những người chuyển sinh mua về được bảo vệ cách ly, họ vẫn là những đứa trẻ còn ẵm ngửa, được tinh linh chăm sóc.

Cương Tá tuy là tinh linh nên chín chắn sớm, nhưng thực ra hiện tại cũng chỉ là một cô bé loli nhỏ nhắn, nhưng vì sự an toàn của học sinh, cô phải tìm ra tất cả người chuyển sinh nên không quản ngại khó khăn bôn ba khắp nơi.

Chỉ là không thuận lợi lắm, ngoài những người dùng tiền mua được, những người chuyển sinh khác đều vì các nguyên nhân khác nhau mà chuyển nhà, giống như trong bóng tối có một bàn tay đang giúp họ trốn tránh tổ chức buôn người của tinh linh.

Ngay cả tộc trưởng Elf cũng nhận ra sự bất thường, nhưng càng như vậy càng kích phát ý chí chiến đấu của lão.

Người chuyển sinh quả nhiên khác biệt, được ưu ái, nếu không cũng không thể né tránh được sự bắt cóc của lão.

Những người chuyển sinh đã được tìm thấy đều có một năng lực kỳ lạ, đó là đào khối, vừa học bò trên mặt đất đã bắt đầu đào cây.

Trong rừng Tinh Linh cây cối cao chọc trời, mấy đứa trẻ tùy tiện đào vài cái là vỡ vụn thành các khối hộp dưới đất, sau đó chúng có thể dùng những thứ này chế tạo bàn chế tạo, chế tạo vũ khí trang bị.

Thật không thể tin nổi.

Tộc trưởng Elf cũng là một trong những kẻ biết chân tướng, nhưng lão vẫn kinh ngạc trước năng lực không tưởng này của người chuyển sinh, năng lực này đã vượt xa hiểu biết của lão.

Chẳng lẽ đây chính là lời giải thích bảo vệ cái hộp chính là bảo vệ thế giới, dùng loại hộp này để chế tạo vũ khí chiến đấu.

Không hiểu lắm, nhưng tộc trưởng Elf biết thế giới này đang thay đổi, mình phải chuẩn bị kỹ càng mới được.

May mà có một người chuyển sinh vào tộc tinh linh, nếu không lão đã không thể nắm bắt thông tin người chuyển sinh sớm nhất, sẽ bỏ lỡ thời cơ biến hóa tốt nhất.

Hơn nữa danh sách là một kỹ năng thực sự hữu dụng, lại có thể giám sát tất cả người chuyển sinh, thật thú vị.

Nhưng đối với giáo viên, điều đó có nghĩa là trách nhiệm, ít nhất cô là người nghĩ như vậy.

Cho nên cô dốc toàn lực muốn tìm lại học sinh, nhưng không thuận lợi, thậm chí có thương vong.

Hiện tại giáo viên có thể xác định người tử vong là Nhược Diệp

Cơ Sắc, hình như cô ấy chết không lâu sau khi sinh ra, danh sách không ghi nguyên nhân tử vong, nhưng sau khi nhìn thấy thông báo, cô vẫn đau buồn rất lâu.

Cũng chính vì cái chết của Nhược Diệp Cơ Sắc mà Cương Tá càng quyết định phải tập hợp tất cả học sinh về rừng Tinh Linh để bảo vệ.

Để có được sự ủng hộ của tinh linh, cô đã kể hết mọi chuyện cho cha mình, tộc trưởng Elf.

Sau khi biết chuyện, tộc trưởng tỏ ra rất sẵn lòng ủng hộ, đồng thời phái ra một lượng lớn tinh linh hợp tác với hội đạo tặc triển khai hoạt động bắt cóc quy mô lớn.

Tất nhiên giáo viên không biết những điều này, cô chỉ nghĩ mình sau khi chuyển sinh có một người cha tốt.

Đúng là lương thiện đến ngây thơ.

Đỗ Lan nhận xét giáo viên có lẽ là một giáo sư Nhật Bản tốt, nhưng cô không hiểu về chuyện chuyển sinh xuyên không nhiều bằng học sinh.

Học sinh đều biết sau khi chuyển sinh tuyệt đối phải giữ bí mật, vì người chuyển sinh rất có thể bị coi là quái vật.

Thế mà Cương Tá lại nói ra hết sạch.

Cũng không trách cô được, ở tuổi của cô và học sinh có khoảng cách thế hệ cũng là bình thường, không hiểu xuyên không cũng bình thường, cô cũng cần một người dạy cho cách xuyên không.

Hôm đó trên danh sách, tên của Đỗ Lan liên tục làm mới, Cương Tá sững sờ vì tốc độ này chưa từng thấy, hơn nữa trong cột vị trí, Đỗ Lan hiển thị là đang đi đường, rõ ràng Đỗ Lan đang gặp vấn đề.

Nhưng ngay khi Cương Tá đang thắc mắc Đỗ Lan đang bị truy sát hay đang làm gì, thì trước mặt cô xuất hiện một thanh trường kiếm cổ phác.

Khi trường kiếm xuất hiện, thông tin của Đỗ Lan cũng ngừng làm mới.

Đây không phải là lão sư sao.

Thanh kiếm vậy mà lại mở miệng.

Cái giọng điệu quái dị đó lập tức khiến Cương Tá nhận ra thanh kiếm này chính là học sinh chuyển trường bí ẩn Đỗ Lan: Đỗ Lan, em là Đỗ Lan.

Sao em lại biến thành vũ khí.

Chuyện xuyên không còn xảy ra được, biến thành vũ khí thì có gì lạ.

Đỗ Lan nói: Hơn nữa ta không phải vũ khí tầm thường, ta là Kiếm Trí Tuệ cai quản tất cả tài năng và trí tuệ.

Đỗ Lan trước đó là lão gia gia trong nhẫn, giờ lại bắt đầu giả vờ làm vũ khí.

Kiếm Trí Tuệ.

Quả nhiên kỳ lạ, nhưng nghĩ lại mình còn thành tinh linh được thì biến thành vũ khí cũng chẳng có gì lạ: Em có thể đến tìm cô, cô thực sự rất vui.

Lão sư, ta đến tìm cô là vì cô đã làm một việc sai lầm lớn, có phải cô đã đem thông tin người chuyển sinh kể cho tinh linh không.

Đỗ Lan nghiêm túc nói.

Đúng vậy, cô cần họ giúp cô tìm mọi người, như vậy cô mới có thể bảo vệ các bạn học.

Ngu xuẩn.

Đỗ Lan nói: Cô đã làm một việc mà kẻ xuyên không tuyệt đối không nên làm, tiết lộ thông tin không nên tiết lộ, cô sẽ hại chết tất cả mọi người đấy.

Giáo viên ngẩn người, cô hoàn toàn có ý tốt, sao lại thành hại người rồi.

Lão sư, cô hiểu bao nhiêu về tinh linh.

Tinh linh là chủng tộc yêu thiên nhiên, yêu hòa bình và cao ngạo, ở thế giới này rất được chào đón.

Giáo viên nói theo nhận thức chung về tinh linh.

Sai bét nhè, ở thế giới khác có lẽ tinh linh là vậy, nhưng ở thế giới này, tinh linh là thủ phạm hủy diệt thế giới.

Lão sư à, cô quá dễ tin người rồi.

Giờ thì muộn rồi, tất cả chúng ta chết chắc.

Giáo viên kinh ngạc, nhưng cô vẫn tin Đỗ Lan, dù sao Đỗ Lan là học sinh của cô, không có lý do gì lừa mình: Tinh linh thực sự là kẻ xấu.

Tin tức này đủ khiến cô sốc cả năm.

Đúng vậy, tinh linh ở thế giới này chính là kẻ xấu xa nhất, giờ để ta nghĩ xem rốt cuộc nên bù đắp cho sự phá hoại cô gây ra thế nào.

Đỗ Lan giả vờ vận dụng trí não.

Chương 2430

Cương Tá thì đã luống cuống tay chân, Đỗ Lan nói tinh linh là xấu nhưng lại không giải thích khiến cô đầy rẫy thắc mắc, cộng thêm những lời dọa dẫm của Đỗ Lan càng khiến một tân thủ xuyên không có tinh thần trách nhiệm cao như cô tràn đầy cảm giác khủng hoảng.

Đỗ Lan nói cô phạm phải sai lầm tày trời càng làm tăng thêm sự lo lắng và căng thẳng, áp lực bị phóng đại vô hạn.

Ngay khi vị giáo viên này sắp khóc đến nơi, Đỗ Lan nói: Không còn cách nào khác, giờ cô chỉ có thể tiếp tục tiềm phục, trở thành Người Phá Vách chống lại tộc trưởng Elf mới được, cô phải ở lại đây thu thập chứng cứ, cuối cùng vạch trần toàn bộ âm mưu của lão, đồng thời đưa ra phương pháp phản kháng mới xong.

Giáo viên nghe thấy còn cách bù đắp liền lập tức bày tỏ mình nguyện ý.

Đỗ Lan không hổ là chuyển sinh thành Kiếm Trí Tuệ, đúng là có trí tuệ.

Nhưng cô có một câu hỏi: Người Phá Vách là gì.

Câu hỏi rất hay, đó là mật danh dành cho người đưa ra giải pháp giải quyết âm mưu của tộc trưởng Elf, nghe có vẻ rất thần bí phải không.

Đỗ Lan đưa ra lượng thông tin khổng lồ, khoan bàn đến định nghĩa Người Phá Vách, chỉ riêng âm mưu của tộc trưởng Elf đã khiến giáo viên chuyển sinh thành tinh linh ngơ ngác: Cha của cô có thể có âm mưu gì chứ.

Tinh linh tuyên truyền ra bên ngoài là chủng tộc yêu hòa bình, hơn nữa họ còn không quản ngại khó khăn giúp tìm kiếm người chuyển sinh.

Cô nghĩ một chủng tộc yêu hòa bình lại đi bắt cóc để bảo vệ người khác sao.

Tại sao họ không bảo vệ cả gia đình của người chuyển sinh.

Tại sao chỉ bảo vệ mỗi người chuyển sinh.

Tinh linh yêu chuộng hòa bình sẽ làm vậy sao.

Đỗ Lan hỏi.

Giáo viên sững sờ, cô thực sự chưa từng nghĩ qua, cô còn chưa biết chuyện bắt cóc, cứ ngỡ trẻ con đều là do mua về.

Dù sao cũng mới đến thế giới này, tuy nhờ có tinh linh mà một tuổi đã có thể chạy nhảy hoạt bát nhưng hiểu biết của giáo viên về thế giới này gần như bằng không, cô vẫn luôn tìm cách cứu người chuyển sinh chứ không phải tìm hiểu thế giới.

Chẳng lẽ cô thực sự sai rồi, thực sự không thể tin tinh linh.

Bất kể là thế giới nào, bắt cóc đều không liên quan đến yêu chuộng hòa bình.

Ta nói thật cho cô biết, tinh linh ở thế giới này quả thực rêu rao là yêu hòa bình, nhưng thực ra đều là giả dối.

Không những không yêu hòa bình mà còn là thủ phạm khiến thế giới sụp đổ.

Tộc trưởng Elf càng là ác quỷ trong lũ ác quỷ, lão có một âm mưu to lớn đáng sợ, nên ta hy vọng cô có thể lợi dụng thân phận tinh linh để điều tra âm mưu này, vì thế cô mới là Người Phá Vách.

Giáo viên tin rồi, cùng là người chuyển sinh, cô vẫn nguyện ý tin học sinh của mình hơn là người cha hờ kia.

Nếu thực sự như vậy thì chẳng phải cô đã hại học sinh rồi sao.

Khuôn mặt non nớt của giáo viên lập tức đầy rẫy sự lo lắng và khó xử, lo sợ mình vì phán đoán sai lầm về thế giới mà làm hại các học sinh yêu quý.

Chuyện này không cần quản nữa, lão sư, chúng ta đều đã xuyên không, hơn nữa còn có được sức mạnh cường đại, đại bộ phận học sinh đã không hành sự theo luật pháp cũ nữa rồi.

Tuy tâm ý muốn bảo vệ học sinh của cô rất tốt, nhưng không thể dùng quy tắc cũ để yêu cầu người chuyển sinh nữa.

Bảo cô bỏ mặc họ, cô không làm được.

Cô đã có kỹ năng danh sách thì không thể trơ mắt nhìn học sinh rơi vào nguy hiểm.

Giáo viên nói.

Đỗ Lan rất bất lực nói: Lão sư à, ta phát hiện chúng ta thực sự có khoảng cách thế hệ.

Nguy hiểm không có nghĩa là chắc chắn sẽ chết, biết đâu là kỳ ngộ thì sao.

Cô có biết xuyên không xong là phải đặt vào chỗ chết mới sống lại được không, không vào hang cọp sao bắt được cọp con.

Kỳ ngộ luôn đi kèm với rủi ro.

Cô muốn cứu học sinh, nhưng học sinh còn chê cô vướng chân đấy.

Giáo viên há hốc mồm, phối hợp với khuôn mặt bầu bĩnh trông rất đáng yêu.

Nếu Địch Ny Toa ở đây chắc chắn sẽ không kìm được mà bế cô về nhà.

Giáo viên bất lực nói: Lão sư bình thường phải tham gia hoạt động học tập ở trường, phải soạn giáo án, lại còn đối phó với những buổi xem mắt gia đình sắp xếp, căn bản không có thời gian chơi game hay xem tiểu thuyết, không có cách nào hiểu được nội dung xuyên không chuyển sinh, căn bản không biết học sinh thích cái gì.

Đỗ Lan tâm tưởng không đúng đâu, lão sư thích toàn thứ nặng đô, căn bản là sở thích khác người thôi.

Đỗ Lan biết lão sư ngay cả loài nhện mà con gái ghét nhất cũng sẽ bảo vệ, khẩu vị không phải dạng vừa đâu.

Nhưng Đỗ Lan cũng không vạch trần, chỉ nói: Tóm lại hãy lợi dụng thân phận tinh linh để cẩn thận điều tra, từ bây giờ nhiệm vụ của cô là tiềm phục, tuyệt đối đừng biểu hiện ra bất thường, cứ giúp tinh linh đi tìm người chuyển sinh như trước, dù sao tinh linh cũng không tìm được đâu, cô không cần lo người chuyển sinh sẽ gặp chuyện.

Tuyệt đối không được để bị phát hiện, nếu bị phát hiện thì không chỉ cô gặp nguy hiểm mà ngay cả mọi người cũng sẽ bị tinh linh giết sạch, tóm lại phải cẩn thận ẩn mình, không được lộ ra sự nghi ngờ với tộc trưởng.

Việc này khó quá, cô sợ mình sẽ làm hỏng mất.

Sự việc liên quan đến an nguy của tất cả người chuyển sinh, giáo viên thực sự lo lắng mình không hoàn thành được nhiệm vụ.

Lão sư, không hoàn thành cũng phải hoàn thành, có bảo vệ được mọi người không là dựa vào cô cả đấy, cô chẳng phải là lão sư sao.

Ngay cả học sinh của mình cũng không bảo vệ được thì còn ra thể thống gì.

Đỗ Lan biểu thị chỉ cần dùng an nguy của học sinh để khích tướng, chắc chắn sẽ kích phát tiềm năng của cô giáo.

Cương Tá quả nhiên bị Đỗ Lan nói cho trợn tròn mắt, nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt như muốn nói: Biết rồi, tôi đi làm là được chứ gì.

Đó là ép vịt lên kệ.

Đỗ Lan tâm tưởng mình cũng chẳng dễ dàng gì, nhân vật chính diện luôn có đồng đội kéo chân, còn nhân vật phản diện thì hành động nhanh lẹ, năng lực giỏi, bản lĩnh lớn.

Cho nên Đỗ Lan mới luôn dùng thủ đoạn của phản diện để giúp đỡ nhân vật chính diện, tuy rằng nhiều lúc họ chẳng thèm nhận tình cảm đó.

Lão sư, cố gắng lên nhé, cô nhất định làm được.

Điều tra âm mưu của tộc trưởng Elf đi, rồi ta sẽ lại đến cùng cô bàn bạc cách giải quyết.

Đỗ Lan nói.

Đỗ Lan, tiếp theo em định làm gì.

Giáo viên cũng lo cho an nguy của Đỗ Lan.

Yên tâm đi, em rất an toàn, tiếp theo em sẽ đi mạo hiểm cùng Dũng giả.

Đỗ Lan nói, hắn vẫn luôn cường hóa cho Vưu Lý Ô Tư, muốn vị Dũng giả này phát huy tác dụng.

Cô biết rồi.

Đã là đi cùng Dũng giả thì chắc không có vấn đề gì.

Lão sư, cô cũng cẩn thận nhé, em đi trước đây.

Đỗ Lan biến mất tại chỗ.

Giáo viên ngẩn người hồi lâu, điều chỉnh tâm trạng của mình, không được để tinh linh phát hiện ra điều bất thường, phải giống như trước đây.

Giáo viên không phải gián điệp chuyên nghiệp, nhưng cũng đã xem phim gián điệp, chỉ có thể thử xem sao.

Còn Đỗ Lan thực sự đã đến bên cạnh Dũng giả.

Dũng giả không ngờ nhặt được lão gia gia biết nói trong nhẫn xong, giờ lại có thêm thanh Kiếm Trí Tuệ biết nói, càng cảm thấy trách nhiệm trên vai nặng nề.

Đỗ Lan trực tiếp nói với Dũng giả: Song kiếm đi, cậu phải lĩnh ngộ kiếm kỹ song kiếm, giờ đi lấy Dũng Giả Kiếm, lấy được xong là có thể lĩnh ngộ Tinh Bạo Khí Lưu Trảm.

Ta biết rồi.

Dũng giả hoàn toàn không nghi ngờ, lập tức quay về vương thành lấy kiếm.

Dũng Giả Kiếm nằm trong vương cung, trên kiếm còn có một long hồn bảo hộ, chỉ có Dũng giả mới thấy được long hồn và nhận được sự thừa nhận của nó.

Quả nhiên vũ khí cao cấp đều có ý thức riêng, Dũng giả thầm nghĩ trang bị của mình đã đủ rồi, tiếp theo nên đi quán triệt lý niệm thủ hộ thế giới.

Trong nguyên tác, Dũng giả nói hắn không tin chỉ dựa vào Dũng giả là có thể thay đổi thế giới, nhưng hắn vẫn nguyện ý làm tấm gương để dẫn dắt thế giới hướng thiện, nhờ đó mà nhận được sự thừa nhận của long hồn.

Hiện tại nếu long hồn không thừa nhận, Dũng giả không ngại dùng sức mạnh của lão gia gia và Kiếm Trí Tuệ để đánh cho Dũng Giả Kiếm tâm phục khẩu phục.

Long hồn thấy sức mạnh của Dũng giả cường hãn như vậy, lập tức bày tỏ việc phối hợp với Dũng giả là nghĩa vụ của kiếm, nó là một kiếm hồn thì có thể có ý đồ xấu gì chứ.

Thế là Tinh Bạo Khí Lưu Trảm được thi triển, trong diễn võ trường, Dũng giả tạo ra một trận cuồng phong nối liền trời đất.

Nhện con vẫn đang nỗ lực, sau khi cẩn thận chạy thoát khỏi địa bàn của Địa Long, cô đến một không gian rộng lớn.

Không gian đó cực kỳ khổng lồ, vốn dĩ cô định trốn trên trần nhà để ẩn nấp, không ngờ lại gặp phải đàn khỉ tấn công.

Để giữ mạng, cô buộc phải chiến đấu với hàng trăm hàng ngàn con khỉ hung hãn không sợ chết, đến cuối cùng cô vẫn không hiểu tại sao đám khỉ này lại gây sự với mình.

Trận chiến rất thảm khốc, lũ khỉ không chỉ biết ném đá mà còn có thể leo lên trần nhà treo ngược người lao xuống tấn công.

Nhện con đã đem hết bản lĩnh ra dùng, từ lưu tinh chùy bằng tơ nhện đánh tầm xa, đến nanh độc cận chiến, bẫy ma pháp độc tố, may mà giết được số lượng lớn kẻ địch giúp cô vừa đánh vừa tăng cấp.

Thăng cấp có thể làm mới trạng thái, loại bỏ trạng thái tiêu cực, hồi đầy máu và mana, nhờ vậy cô mới kiên trì được.

Nhưng dù vậy cô cũng được một phen hú vía, không biết mình đã đắc tội gì với lũ khỉ mà khiến chúng tấn công điên cuồng như thế.

Xem ra nơi này cũng không thể ở lâu, thật là thảm, nhện con rõ ràng chỉ muốn tìm một nơi ở thích hợp mà thôi.

Cuối cùng cô dự định tiếp tục quay về tầng trên, nhưng lúc này lại gặp vấn đề, con đường duy nhất dẫn về tầng trên lại là một hồ nham thạch, mà nhện thì sợ nhất là lửa.

Chương 2431

Hơn nữa khó giải quyết hơn là trong nham thạch có đủ loại quái vật giống cá ngựa lai rồng, chúng biết bắn hỏa cầu tầm xa, rất khó nhằn.

Vì các đòn tấn công chí mạng của nhện con đều là cận chiến, tác chiến với kẻ địch tầm xa không hề có ưu thế.

Tuy nhiên nhện con sẽ không dừng lại, cô nghĩ nếu mình tiến vào khu vực này có lẽ sẽ nhận được kháng tính thuộc tính hỏa.

Để giữ mạng, cô chuẩn bị một phen, dùng điểm kỹ năng đổi lấy một kỹ năng tự động hồi phục, như vậy dù bị mất ít máu cũng có thể dựa vào đó để khôi phục.

Nhưng hiện tại tốc độ hồi phục không bằng sát thương của lửa.

Đợi khi có kháng tính hỏa, sát thương giảm đi thì tự động hồi phục mới theo kịp.

Hơn nữa nhện con còn phát hiện một tin tốt, đó là lũ rồng sống trong nham thạch đều rất ngu, đợi sau khi bắn hết mana sẽ lên bờ đánh cận chiến với mục tiêu, thế thì dễ rồi, nhện con phát hiện mình chỉ cần đặt một bẫy độc là có thể dụ rồng ra khỏi nham thạch rồi đầu độc chết.

Độc hợp thành kỹ năng đúng là dễ dùng thật.

Nhện con cảm thấy nhẹ nhàng quá đỗi, thế là lại được ăn uống no nê.

Cuối cùng kế hoạch của nhện con đều thành công, không những có được kháng tính hỏa mà còn giết chết đại ca chiếm cứ hồ nham thạch, thăng cấp lên cấp 10 lần thứ hai, tiến hóa thành Tử Thần Lưỡi Hái.

Nhện con đã thông qua kỹ năng giám định biết nhện có thể tiến hóa thành Nhện Nữ, một loại nhện có nửa thân trên là người, nửa thân dưới là nhện.

Cô hy vọng mình có thể có được cơ thể người, dù chỉ là một nửa cũng tốt.

Tử Thần Lưỡi Hái có khả năng cận chiến và lực phòng ngự đều được gia tăng, khả năng ẩn nấp cũng mạnh hơn.

Cuối cùng nhện con cũng hữu kinh vô hiểm quay về được tầng trên.

Ở tầng trên, cô gặp đội thảo phạt đang điều tra về con nhện bất thường, đội của Kiếm Đế và ma pháp sư mạnh nhất đang bị một lượng lớn ma vật tấn công.

Tuy Kiếm Đế và ma pháp sư mạnh nhất thực lực không yếu nhưng đối mặt với số lượng ma vật đông đảo vẫn bị bao vây, tuy giết được không ít ma vật nhưng đồng đội cũng đã tử trận mất mấy người, bị thương mấy người.

Lúc này Kiếm Đế và ma pháp sư cảm nhận được một ánh mắt, đó là cái nhìn của tử thần, là sự dòm ngó từ vực sâu, là sự thẩm thị từ địa ngục, khiến da đầu tê dại.

Và những ma vật đang bao vây ở tầng trên đột nhiên tắt thở.

Thật không thể tin nổi, kẻ địch vừa dồn đội ngũ của họ vào đường cùng lại bị nhìn chằm chằm cho đến chết.

Ma pháp sư chợt thấy danh hiệu mạnh nhất của mình thật nực cười, có lẽ trong số các pháp sư nhân loại ông đã là người nổi bật nhưng trước cường giả thiên hạ, mình cũng chỉ là kẻ yếu.

Trước mắt, con nhện đang treo ngược trên trần nhà không phải là nhện, mà là ác mộng, ác mộng của kẻ sống.

Những mạo hiểm giả nhân loại không dám động đậy, họ dám chắc đây chính là kẻ mà họ vốn định đi thảo phạt, nhưng sau khi thực sự nhìn thấy mới phát hiện họ căn bản không phải đối thủ.

Đừng nói là thảo phạt, chỉ cần đứng đó thôi cũng đã khiến người ta kinh hồn bạt vía, không còn chút ý chí chiến đấu nào.

Khoảnh khắc này, các mạo hiểm giả nhân loại chỉ có thể chờ đợi sự thẩm phán của đối phương.

Nhưng lúc này nhện con lại nghĩ kỹ năng tà nhãn thật dễ dùng, nhìn ai người đó dính chưởng.

Tà nhãn là kỹ năng chủng tộc có sẵn của Tử Thần Lưỡi Hái, có nhiều loại.

Cô có tà nhãn tức tử, dùng thực sự quá tiện lợi, vừa rồi chính là dùng tà nhãn để giết đám ma thú kia.

Giờ phải cân nhắc xem xử lý mấy con người này thế nào, giết sạch hay sao.

Mạo hiểm giả đứng im không nhúc nhích, trơ mắt nhìn nhện con lại gần, lật thi thể rồi lấy đi thức ăn trong ba lô, sau đó cô vậy mà lại dùng kỹ năng trị liệu lên những người bị thương.

Không sai, đúng là kỹ năng trị liệu, con Tử Thần Lưỡi Hái này không những không giết họ mà còn cứu chữa cho họ.

Vì sao.

Nhện con không hiểu ngôn ngữ thế giới này, vì khi xuyên không họ không được ban cho kỹ năng ngôn ngữ tiện lợi, đều phải bắt đầu học lại từ đầu.

Thật sự không giết họ.

Cuối cùng mạo hiểm giả thấy con nhện tha thi thể ma thú đi, biến mất trong bóng tối.

Những người sống sót đều như vừa mới được vớt từ dưới nước lên, mồ hôi đã thấm đẫm từ lâu.

Chúng ta giữ được mạng rồi.

Ta thấy là nó không thèm giết chúng ta.

Kiếm Đế nặng nề nói, lần đầu tiên ông cảm thấy mình đã già, có lẽ thực sự nên thoái vị.

Nhện con hoàn toàn không ngờ mình lại để lại bóng ma tâm lý sâu đậm như vậy cho mấy vị cường giả nhân loại này, tất nhiên dù biết cô cũng chẳng quan tâm.

Nhện con nghĩ mình phải tiếp tục mạnh lên, sau đó đi tiêu diệt bóng ma tâm lý của chính mình, tức là con Địa Long kia.

Đồng thời nhện con cũng đang sử dụng kỹ năng Bình Hành Ý Thức, hoàn toàn phân liệt tinh thần.

Bình hành ý thức là tạo ra hai hoặc nhiều ý thức trong não bộ, có thể dùng một lúc nhiều việc, ví dụ như vừa cấu trúc ma pháp vừa đánh cận chiến.

Còn có thể tự trò chuyện để giải tỏa cô đơn.

Lần đầu tiên cô phân ra một ý thức, như vậy có thể đối thoại được, bản thể là bản thể, ý thức phân ra gọi là Bộ trưởng Ma pháp số 1.

Tóm lại nhện con còn phải trở nên mạnh hơn nữa mới có thể đi chiến đấu với cường địch.

Đợi khi đánh bại Địa Long, cô sẽ rời khỏi mê cung để đi ra thế giới rộng lớn.

Trong thời gian đó nhện con đã luyện kỹ năng giám định lên cấp

10, rõ ràng là đã gây ra rắc rối nhất định, thần ngôn hơi bị khựng lại, mãi một lúc lâu sau kỹ năng giám định mới thăng cấp thành Duệ Trí Chi Phối Giả, đi kèm kỹ năng Ma Đạo Cực Hạn.

Giúp nhện con trực tiếp tiến vào lãnh địa MA trong hệ thống W.

Hoàn toàn không biết hệ thống W là cái gì, lãnh địa MA là gì, cái thông báo của Thiên Chi Thanh thật đúng là khó hiểu.

Vì nhện con luôn tự cung tự cấp trong môi trường khép kín của mê cung, không ai dạy cho cô kiến thức thường thức về thế giới, nên giọng nói của nữ thần trong đầu được cô gọi là Thiên Chi Thanh chứ không phải thần ngôn.

Tuy nhiên kỹ năng Ma Đạo Cực Hạn vẫn rất lợi hại, trực tiếp tăng sát thương ma pháp.

Chuẩn bị không tốn quá nhiều thời gian, nhện con thấy hòm hòm rồi nên đi khiêu chiến Địa Long.

Đó là một đối thủ mạnh mẽ, trận chiến cực kỳ gian nan.

Vì Địa Long có lực chiến rất mạnh, một hơi thở ra cũng có uy lực như đại bác.

Chiến thuật của nhện con là dùng độc tố tiêu hao máu của đối phương, sau đó lợi dụng thuộc tính nhanh nhẹn cao của mình để né tránh đòn tấn công của địch, cứ thế kết thúc trận chiến.

So với ma thú, bộ não thông minh mới là ưu thế lớn nhất của nhện con.

Tử Thần Lưỡi Hái đại hiển thần uy, Địa Long tuy rất mạnh thế nhưng thời gian dài là không xong, độc tố liên tục tiêu hao máu khiến nó ngày càng suy yếu.

Con nhện đê tiện này căn bản không đấu trực diện với nó.

Cuối cùng Địa Long bị giết.

Ngay khoảnh khắc Địa Long chết, một người đàn ông mặc đồ đen và một chiếc điện thoại thông minh đồng thời xuất hiện trước mặt nhện con.

Đồng thời kỹ năng Cấm Kỵ của cô cũng tăng lên cấp 10.

Lần thăng cấp này giúp nhện con tiếp xúc với chân tướng thế giới, kẻ đứng sau màn xuất hiện trước mặt cô.

Dùng độc tố đê tiện hạ gục Địa Long, nhện con nhận được lượng lớn kinh nghiệm, thành công nâng cấp Cấm Kỵ lên tối đa.

Cô là sinh vật đầu tiên nâng cấp Giám Định lên tối đa, cũng là số ít người có thể nâng Cấm Kỵ lên cấp 10.

Chương 2432

Giám định tối đa nhận được danh hiệu Duệ Trí Chi Phối Giả.

Còn Cấm Kỵ cấp 10 thì có thể biết được chân tướng thế giới.

Tuy nhiên khi cô còn đang kinh ngạc trước chân tướng thế giới, một người đàn ông mặc đồ đen xuất hiện trước mặt cô, nhưng lời hắn nói nhện con không hiểu lấy một câu.

Sau đó chiếc điện thoại đột nhiên xuất hiện truyền ra giọng nói của một phụ nữ, nói với người đàn ông vài câu, hắn liền nghiêm nghị biến mất.

Tiếp theo nhện con kinh ngạc phát hiện trong điện thoại truyền ra giọng nói tự xưng là Tà Thần D, dùng tiếng Nhật đối thoại: Nghe được không, ta đang thần giao cách cảm với ngươi.

Chắc ngươi nghe hiểu rồi chứ, ngươi đúng là không tệ nha.

Nhện con chấn kinh, trong lòng có rất nhiều thắc mắc, mà thắc mắc ngày càng nhiều, không biết phải hỏi từ đâu: Chính ngươi đã khiến ta xuyên không.

Đúng là vậy, tuy không phải ta giết các ngươi nhưng các ngươi quả thực vì ta mà chết.

Tà Thần D nói: Ngươi chắc vẫn còn nhớ ký ức cuối cùng chứ.

Ta hình như thấy một đạo ánh sáng.

Không sai, chính vì đạo ánh sáng đó mà các ngươi đều chết, nên ta chỉ có thể đưa tất cả các ngươi đến thế giới này.

Tà Thần D nói rất nhẹ nhàng.

Nghĩa là không chỉ có mình ta xuyên không.

Không sai, cả lớp hai mươi bảy thầy trò đều chuyển sinh, dựa vào tần số dao động từ trường sinh vật của các ngươi mà chuyển sinh vào những sinh vật tương tự.

Tà Thần D nói.

Đây có tính là tin tốt không.

Cuối cùng cũng biết tại sao mình lại thành nhện, hóa ra là vì từ trường sinh vật của mình hợp với nhện sao.

Hợp cái con khỉ ấy, tại sao mình phải làm nhện chứ.

Tóm lại là vậy, nhưng mà cũng nể thật đấy, ngươi vậy mà lại là người đầu tiên nâng giám định lên tối đa, danh hiệu Duệ Trí Chi Phối Giả dùng tốt chứ.

Kỹ năng này chắc cũng là ngươi thiết lập hả.

Thế giới này đúng là giống như một trò chơi: Vậy ngươi rốt cuộc là ai.

Nếu dùng trò chơi để ví von thì ta là một quản lý không thể can thiệp vào sự phát triển của thế giới.

Tất nhiên rồi, ngươi cứ gọi ta là D là được, ta là một tà thần.

Vì chưa từng có ai nâng cấp giám định lên tối đa nên ta cũng chỉ có thể tạm thời thiết kế một kỹ năng cho ngươi, thực sự rất thú vị.

Tà Thần D cho rằng sự phát triển ngoài dự tính này mới thực sự đáng mong chờ, cũng là điều mà tà thần như hắn thích nhất.

Quả nhiên thế giới này là một trò chơi, sau khi kỹ năng Cấm Kỵ tối đa, nhện con cũng biết được chân tướng thế giới.

Đó là thế giới này đang cận kề sự hủy diệt, hoàn toàn dựa vào một thứ gọi là hệ thống để duy trì, mà hệ thống cần năng lượng linh hồn mới có thể tiếp tục kéo dài, nên sinh mệnh ở thế giới này phải không ngừng chiến đấu và chém giết, chỉ có như vậy hệ thống mới được bảo trì, thế giới mới an toàn.

Kỹ năng Cấm Kỵ chính là con đường dẫn đến chân tướng, tuy nhiên ngay cả khi dùng kỹ năng giám định để giám định kỹ năng Cấm Kỵ cũng sẽ xuất hiện lời nhắc nhở mọi người đừng nên tu luyện nó.

Thú thực nhện con cũng thấy chân tướng này không nên công bố thì hơn, vì để bảo vệ thế giới mà phải đi chém giết thì chuyện này thực sự quá tàn khốc, người bình thường chắc chắn không tiếp thụ nổi.

Những người khác ở đâu.

Những người khác đại bộ phận đều chuyển sinh thành con người, vận may của ngươi đúng là không tệ nha, khi mọi người còn là trẻ sơ sinh thì ngươi đã bắt đầu tích lũy kinh nghiệm chiến đấu, đây là ưu thế khổng lồ đấy.

Tà Thần D dường như cho rằng việc nhện con biến thành nhện là một chuyện tốt.

Những người khác đều biến thành người à, thật chẳng biết nói gì: Vậy giờ ngươi tìm ta làm gì.

Tất nhiên là để chúc mừng ngươi, và cũng là để cảnh cáo gã đàn ông lúc nãy đừng ra tay với người chuyển sinh.

Tà Thần D nói.

Gã đó là ai.

Coi như là đồng nghiệp của ta đi, cũng là một quản lý.

Tóm lại biểu hiện của ngươi rất tốt, cố gắng lên nhé, ta có việc bận rồi, không tán dóc nữa.

Tà Thần D tự ý xuất hiện rồi cũng tự ý biến mất, không để người ta kịp phản ứng.

Nhện con còn rất nhiều câu hỏi muốn hỏi, ví dụ như có thể về nhà không.

Nhưng giờ nghĩ lại thì không thể rồi, cũng chỉ có thể tiếp tục đi ra ngoài mê cung thôi.

Cuối cùng, cuối cùng cũng có thể rời khỏi mê cung, nhện con vui sướng nghĩ thầm.

Tuy nhiên ngay khoảnh khắc cô rời khỏi cửa hang mê cung, cô cảm giác trong não có một luồng sức mạnh ngăn cản mình rời đi, đó là sự chi phối đến từ Mẫu thân.

Vì cô do con nhện huyền thoại trong mê cung sinh ra nên cô chịu sự chi phối của mẫu thân.

Con nhện huyền thoại đó trên toàn thế giới cũng chỉ có năm con, mỗi con đều có lãnh địa riêng, không thể dễ dàng rời đi.

Ánh mắt giám sát từ mẫu thân cứ như là canh chừng con không được nghịch điện thoại, không được chơi game vậy, cũng không cho phép con mình rời khỏi mê cung khi chưa được sự đồng ý.

Con cái lớn rồi, sự chi phối của người mẹ đã trở thành xiềng xích, nên nhất định phải giải quyết mẫu thân mới xong.

Nhưng con nhện mẫu thân đó rất mạnh, tuy đã giết được Địa Long nhưng nhện con không nghĩ mình có bản lĩnh đánh bại mẫu thân.

Vì mẫu thân là bá chủ mà.

Xem ra còn phải ở lại mê cung một thời gian để tiếp tục khai thác sức mạnh chiến đấu.

Đánh vật lý không lại thì có lẽ có thể đánh bại mẫu thân về linh hồn, vì nhện con hiện tại đã có thể chiến đấu từ lãnh địa MA của hệ thống W.

Lãnh địa MA tương đương với lãnh địa ý thức, biết đâu mình có thể dùng Bình Hành Ý Thức để tạo ra một đội quân ý thức, phát động một cuộc chiến tranh ý thức bằng biển nhện trong lãnh địa MA.

Nhưng trước đó, nhện con đã đổi lấy kỹ năng Sản Trứng, nghĩa là không cần nhện đực cô vẫn có thể sinh con, dùng ma lực trực tiếp sinh ra trứng nhện, sau đó thử cấy Bình Hành Ý Thức vào trong đó để tạo ra đội quân.

Tóm lại cứ thử xem sao.

Để được tự do, nhện con quyết tâm giết chết mẫu thân, trong tình cảnh này cũng không còn lựa chọn nào khác, dù sao đó cũng là bà mẹ độc ác coi con mình như thịt xiên nướng để ăn thịt, nhện con không nghĩ mình có thể nói lý với bà ta.

Còn về chân tướng thế giới, nhện con không nghĩ nhiều như vậy, dù sao làm nhện thì trước tiên cứ lo thăng cấp tiến hóa cái đã, chuyện khác tính sau.

Thế giới có hủy diệt hay không chẳng liên quan gì đến cô, còn chiến tranh và chém giết, cô hiện tại chính là con nhện ma vật bị mọi người đòi đánh đòi giết, kẻ khác chủ động tấn công thì mình không thể không phản kích, chắc chắn sẽ xảy ra chiến đấu, không tránh được thì cứ chấp nhận thôi.

Lúc này tại Thần Ngôn Giáo, quốc gia Âu Tư được âm thầm ủng hộ đã bắt đầu mài đao kiếm, chuẩn bị phát động chiến tranh với quốc gia Nữ Thần Giáo cuối cùng.

Thần Ngôn Giáo bắt người ta nỗ lực tu luyện để nghe được thần ngôn, còn Nữ Thần Giáo là cầu nguyện với nữ thần, gặp chuyện gì cứ cầu nguyện nhờ nữ thần giải quyết là xong, căn bản không cần nỗ

lực.

Vậy thì Thần Ngôn Giáo đương nhiên không thể dung thứ cho loại tôn giáo chỉ biết cầu nguyện này, vì giáo chủ Thần Ngôn Giáo cũng biết chỉ có chém giết, không ngừng chém giết mới có thể bảo vệ thế giới.

Nữ Thần Giáo tác phong gặp chuyện là cầu nguyện chỉ khiến nhân loại sa đọa, đẩy nhân loại vào nguy cơ.

Nên mục tiêu của Thần Ngôn Giáo là khích lệ nhân loại đi theo tiếng gọi của thần, mà quá trình đó chính là quá trình tu luyện và thăng cấp, chính là quá trình chém giết và chiến đấu.

Vì nhân loại, Nữ Thần Giáo phải bị hủy diệt.

Giáo nghĩa của Nữ Thần Giáo là gặp vấn đề thì cầu nguyện, đừng đánh chém, phải hòa bình.

Cho nên Thần Ngôn Giáo không dung được nó, những kẻ đứng sau cũng không dung được nó.

Tuy nhiên hiện tại dù đang chuẩn bị nhưng vẫn thiếu một cái cớ để khai chiến.

Ở phía khác, cuộc chiến bằng biển ý thức của nhện con với mẫu thân đã bắt đầu, khiến mẫu thân cực kỳ khó chịu, liền kéo đến truy sát.

Một đòn ma pháp đã đánh thủng tầng trung và tầng trên của đại mê cung, tạo ra một cái hố sâu thẳng đứng.

Trong đại mê cung có rất nhiều hố sâu thẳng đứng như cái giếng như vậy, qua đó có thể lên xuống trực tiếp giữa các tầng, hóa ra những cái hố này đều do các ma thú mạnh mẽ đánh ra sao.

Nhện con vạn lần không ngờ sức chiến đấu của mẫu thân mình lại mạnh như vậy, quả nhiên đối phương là con quái vật cao hơn ba mươi mét, sừng sững như một ngọn núi nhỏ, chênh lệch sức chiến đấu giữa hai bên quá lớn.

May mà mình không chọn đối chiến trực diện.

Nhện con chọn cách dựa vào đội quân linh hồn Bình Hành Ý Thức để tác chiến trên tầng diện linh hồn trong lãnh địa MA, rất thành công, nhưng cũng chọc giận mẫu thân khiến bà ta đánh xuyên mê cung đến truy sát.

Không chạy là không xong, nhện con hận không thể mọc thêm mấy cái chân, tám cái chân cũng chẳng đủ dùng.

Chạy đi, cuối cùng cũng rời khỏi mê cung.

Chiến thuật biển người đã có tác dụng, linh hồn của mẫu thân đang bị suy yếu, sự khống chế ý thức đối với nhện con bị giảm bớt, cuối cùng nhện con đã có được tự do.

Ở phía khác, con nhện huyền thoại đã bị đánh cho tan tác, đối mặt với tấn công linh hồn bà ta thực sự bó tay, mắt thấy sắp bị giết chết đến nơi.

Tuy nhiên nhện con nhận thấy mẫu thân trong lúc tuyệt vọng đã bắt đầu gọi viện quân.

Một đôi mắt lạnh lẽo khiến người ta lạnh gáy, đôi mắt đó xuyên qua linh hồn nhìn thẳng vào nhện con.

Không thoát được.

Tuy xung quanh chẳng có gì nhưng nhện con có một linh cảm là mình không thoát được.

Quả nhiên không lâu sau, bên cạnh cô đột nhiên xuất hiện những con rối hình người có sáu cánh tay.

Chương 2433

Những con rối này bên trong có những con nhện nhỏ thao tác, sức chiến đấu cực kỳ mạnh mẽ, còn có thể sử dụng võ kỹ của nhân loại.

Độc tố mà nhện con giỏi nhất cũng không có tác dụng gì mấy, nên chỉ có thể tìm cách giết chết con nhện bên trong con rối, hy vọng tìm được cơ hội thi triển tà nhãn.

Rõ ràng những con rối này là viện binh mà mẫu thân mời đến, nhện con thầm nghĩ còn may chán, ít nhất cái kẻ có sức mạnh tuyệt đối đè bẹp mình kia không tự thân đến.

Nhưng đối phương không đến chắc là vì nghĩ chỉ cần con rối là đủ giết mình rồi, mình đúng là bị xem thường mà.

Tuy con rối rất mạnh nhưng nhện con cũng không yếu, cô có kỹ năng Ma Đạo Cực Hạn, phối hợp với Vực Sâu ma pháp có thể thi triển địa ngục ma pháp.

Khó khăn lắm mới đánh bại được con rối, nhện con còn chưa kịp thở phào thì đã kéo đến sự tồn tại đáng sợ nhất.

Đánh xong đứa nhỏ nhử đến đứa lớn, nhện con đúng là xui xẻo thật, nhìn cô bé loli đầy tà khí trước mắt, cô dùng kỹ năng giám định phát hiện cô bé này chính là Ma Vương.

Không sai, chính là Ma Vương danh trấn thiên hạ cùng với Dũng giả, ai mà ngờ Ma Vương lại là một cô bé nhỏ nhắn đáng yêu thế này.

Lại ai mà ngờ Ma Vương vậy mà lại là tổ tông của loài nhện.

Nhện con muốn giết mẫu thân, lại đánh bại con rối, điều này dẫn đến việc Ma Vương buộc phải đích thân ra tay: Đúng là một con nhện nhỏ kỳ quái, nhưng sự mạo phạm của ngươi cũng đến đây là cùng rồi.

Ma Vương trực tiếp dùng ma pháp đánh nhện con tan thành mây khói.

Nhện con tèo, hết truyện.

Tất nhiên là không phải, vì nhện con lúc lâm chung đã lĩnh ngộ được kỹ năng vĩnh sinh.

Cô chẳng phải có Bình Hành Ý Thức, có thể di động linh hồn sao.

Cộng thêm việc ở tầng trên mê cung đã đẻ không ít trứng, vào lúc mấu chốt nhện con đã chọn di động linh hồn để giữ mạng, tuy tổn thất không nhỏ nhưng chỉ cần tăng cấp lại là không vấn đề gì.

Chuyển di linh hồn xong tương đương với việc dính thêm một trạng thái tiêu cực suy yếu.

Nhưng chỉ cần thăng cấp, tất cả trạng thái tiêu cực đều được làm mới, cô lại có thể khôi phục thực lực.

Vậy thì giết vài kẻ thù để tăng cấp thôi.

Dù sao cuộc chiến Bình Hành Ý Thức vẫn đang tiếp diễn, mẫu thân chắc chắn chết là cái chắc, mình chỉ cần đợi một chút là có đủ kinh nghiệm.

Thực sự quá nguy hiểm, tuy trước đây cũng gặp cường địch nhưng ít nhất còn có chỗ trốn chỗ nấp, còn đối mặt với sức mạnh tuyệt đối của Ma Vương thì căn bản chẳng có cách nào.

Ma Vương rõ ràng dùng kỹ năng truyền tống không gian trực tiếp khóa chặt mình, sau đó dùng ma pháp vực sâu oanh kích, cơ thể mình hoàn toàn không chịu nổi ma pháp của Ma Vương, cái khoảng cách đó không thể dùng ý chí để bù đắp.

May mà mình có ma pháp chuyển di linh hồn, nếu không giờ mình đã chết rồi.

Vẫn nên tém tém lại một chút, không ngờ Ma Vương lại ở ngay dưới đại mê cung, hơn nữa còn là tổ tiên của loài nhện.

Đúng là hú vía.

Đỗ Lan đứng ngoài xem kịch, biết nhện con quả thực đã dạo một vòng quanh cửa tử.

Nhưng nhện con vẫn tính là may mắn, bi kịch thực sự vẫn là Thế Đảo Kinh Dã, học sinh chuyển trường chuyển sinh thành Goblin.

Cuộc đời bi kịch của cậu ta sắp bắt đầu rồi.

Lúc đầu tuy xuyên không thành Goblin cũng chẳng có gì tệ, ít nhất cậu có cha mẹ, có em gái, văn minh Goblin tuy yếu, địa bàn hoạt động tuy nhỏ nhưng cũng hạnh phúc.

Nhưng vì Thế Đảo Kinh Dã có kỹ năng chế tạo vũ khí, khi còn chưa tìm hiểu về thế giới đã điên cuồng chế tạo vũ khí, khiến sức chiến đấu của Goblin tăng vọt, không ngừng khuếch trương, như vậy nhân loại đương nhiên không tha cho Goblin.

Vị Thế Đảo Kinh Dã này hoàn toàn là kiểu người thích làm hài lòng người khác, vì để những Goblin bên cạnh vui vẻ mà không ngừng chế tạo vũ khí, chẳng hề suy xét đến việc mình hiểu biết quá ít về thế giới, vũ khí mình làm ra sẽ gây ra rắc rối gì.

Thế Đảo Kinh Dã trong nguyên tác đi theo lộ trình bi kịch, tức là bị ngược.

Đầu tiên là chính mình bị pháp sư nhân loại khống chế giết chết em gái và trở thành kẻ ăn thịt đồng loại, sau đó bị nhân loại nô dịch một thời gian dài, cuối cùng vất vả lắm mới giác tỉnh được danh hiệu Phẫn Nộ Chi Phối Giả, nhưng lại vì phẫn nộ mà mất đi lý trí, mang đầy thương tích, gây ra hàng loạt huyết án.

Phải trả giá đắt cho sự không chín chắn của mình, tóm lại là bị

ngược.

Đối với Dũng giả, dùng nhẫn để đối thoại.

Đối với giáo viên, dùng vũ khí để đối thoại.

Đối với chàng thanh niên sắp bị ngược này, Đỗ Lan trực tiếp dùng thân phận con người để vào làng Goblin.

Goblin và con người coi như nước sông không phạm nước giếng, chỉ cần Goblin không chủ động chọc giận con người thì con người cũng chẳng rảnh mà đến nơi hẻo lánh này gây phiền phức.

Vì lạc hậu không nhất định bị đánh, nhưng lạc hậu mà có tiền thì chắc chắn bị đánh.

Hiện tại con người còn chưa biết bộ lạc Goblin xuất hiện một con Goblin có thể sản xuất vũ khí thượng hạng, nên hiện tại sẽ không đến tiêu diệt Goblin.

Nhưng Goblin đã trang bị vũ khí tiên tiến và khuếch trương thì xung đột với con người chỉ là chuyện sớm muộn.

Đỗ Lan vừa xuất hiện đã bị lũ Goblin bao vây.

Goblin cũng biết tiếng người đơn giản nên giao tiếp không vấn đề gì, chỉ là Goblin không hoan nghênh con người, tuy con người có nhiều hàng hóa tinh xảo mà Goblin thích nhưng con người không muốn giao dịch với họ, Goblin chỉ có thể đi cướp.

Nên hai bên không phải chủng tộc hữu hảo gì mà là kẻ thù.

Thế Đảo Kinh Dã nghe nói có con người liền tò mò chạy ra xem, nhưng người lớn đã bao vây hiện trường rồi, cậu vẫn là đứa trẻ nên chẳng thấy gì cả.

Nhảy lên cũng không thấy.

Những con Goblin này coi như là loại người, cũng đứng thẳng bằng hai chân, có thể dùng vũ khí, đều rất rắn rỏi, chỉ có cái đầu và cổ là không phân biệt rõ lắm.

Thế Đảo Kinh Dã nghe thấy giọng nói của con người truyền lại từ trong đám đông, hình như có chút quen thuộc nhưng cũng không chắc chắn, dù sao đã xuyên không ba năm, ký ức của Thế Đảo Kinh Dã về bạn học cũng đã mờ nhạt, thậm chí thói quen con người cũng đã quên gần hết, đã chấp nhận thực tế mình là Goblin, sống với thân phận Goblin, ba năm không gặp một người sống nào.

Trong các người có ai là người tương lai, người siêu năng lực, người ngoài hành tinh hay người dị giới không.

Đoạn lời thoại này ký ức sâu đậm, tuyệt đối không thể dễ dàng quên đi, đây chẳng phải lời thoại của cậu học sinh chuyển trường bí ẩn sao.

Không còn cách nào khác, Thế Đảo Kinh Dã lập tức chạy về phía cái thang cách đó không xa, nhanh như cắt leo lên mái nhà, lúc này mới thấy giữa đám Goblin quả nhiên là cậu học sinh chuyển trường bí ẩn vừa quen vừa lạ kia.

Rõ ràng là mang bộ mặt ông chú mà cứ thích giả làm học sinh trung học.

Tuy không thân thiết lắm với hắn nhưng Thế Đảo Kinh Dã vẫn không kìm được nước mắt, như thể một giấc mộng bừng tỉnh, cuối cùng cũng trở lại thực tại.

Tuy là học sinh chuyển trường bí ẩn nhưng cũng là bạn học đến từ cùng một thế giới, cậu có quá nhiều câu hỏi, không biết đối phương có thể trả lời không.

Nhưng đối phương có nhận ra mình của hiện tại không.

Còn vì sao hắn không hề thay đổi, còn mình lại trở thành Goblin.

Sự xuất hiện đột ngột của cậu học sinh chuyển trường bí ẩn khiến Thế Đảo Kinh Dã vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nhưng cũng đầy lo lắng.

Vui vì bản thân có quá nhiều nghi vấn chờ được giải đáp, lo vì cậu mới khó khăn lắm mới quen với thân phận Goblin, nay không tránh khỏi việc phải chịu đả kích.

Tuy nhiên, Thế Đảo Kinh Dã vẫn quyết tâm tìm cậu ta nói chuyện một phen.

Lúc này, Đỗ Lan đang bị các Goblin bao vây.

Chúng vốn không hoan nghênh con người, nhưng sau khi hắn biểu thị mình đến để giao dịch, lão tộc trưởng vẫn giữ hắn lại, vì chúng thực sự thiếu những công cụ do đôi bàn tay khéo léo của con người chế tạo.

Trước khi có kẻ chuyển sinh chế tạo vũ khí, khí cụ của Goblin vẫn dừng lại ở thời kỳ đồ đá, thiếu sự tinh tế.

Kim làm từ xương, búa cũng bằng xương, ngay cả nông cụ cũng là xương, đá hoặc vỏ sò.

Đỗ Lan nói có thể dùng da ma thú để trao đổi, tộc Goblin rất sẵn lòng.

Đến buổi tối, Thế Đảo Kinh Dã cuối cùng cũng tìm được cơ hội lẻn đi gặp Đỗ Lan.

Chương 2434

Cậu ra khỏi nhà, tìm đến lều của hắn.

Trong lều thắp đèn, Đỗ Lan đang ung dung nướng thịt, hương thơm sực nức.

Nhưng Thế Đảo Kinh Dã chẳng màng ăn uống, cậu nhìn Đỗ Lan một cách nghiêm túc và nói: Tôi là Thế Đảo Kinh Dã, bạn học của cậu, cậu còn nhớ không.

Nhớ chứ, là bạn thân của Sơn Điền Tuấn Phô.

Hóa ra cậu chuyển sinh thành Goblin à, đúng là đen đủi thật.

Đỗ Lan cười khà khà, ví von Goblin chẳng khác nào loài chuột chũi phiên bản nhân hóa.

Tại sao cậu vẫn giữ nguyên hình dáng cũ.

Tuy tôi không nhớ rõ mặt cậu lắm, nhưng tôi đoán chắc cậu không thay đổi gì.

Vì các cậu là hồn xuyên, còn tôi là thân xuyên.

Đỗ Lan thản nhiên: Lúc đó tất cả các cậu đều đã chết rồi.

Cậu nói chúng tôi là hồn xuyên.

Chẳng lẽ ngoài tôi ra còn có những người chuyển sinh khác.

Thế Đảo Kinh Dã kích động.

Cậu cứ ngỡ mình cô độc, không ngờ sự thật lại không phải vậy.

Cậu đúng là chẳng biết cái gì cả.

Đúng thế, không chỉ cậu mà cả lớp đều xuyên không.

Hơn nữa ngoài tôi ra, tất cả đều là hồn xuyên, nghĩa là đều trở thành những đứa trẻ, làm lại cuộc đời.

Xuyên thành Goblin đúng là hiếm thấy đấy.

Thế Đảo Kinh Dã cười khổ, cậu rất ngưỡng mộ Đỗ Lan: Tôi cũng ước mình được thân xuyên.

Đúng rồi, tôi vẫn chưa biết tên cậu, cậu không định cứ để mọi người gọi là học sinh chuyển trường bí ẩn mãi đấy chứ.

Cứ gọi tôi là Đỗ Lan.

Tiện đây, khi đến đây tôi thấy vũ khí của Goblin rất tốt, rõ ràng không phải do chúng chế tạo, chắc hẳn liên quan đến kỹ năng của cậu nhỉ.

Theo tôi biết, người chuyển sinh đều có kỹ năng rất mạnh.

Thế Đảo Kinh Dã chẳng chút đề phòng, đáp ngay: Đúng vậy, đây đều là vũ khí tôi dùng kỹ năng tiêu hao ma lực để chế tạo.

Tôi thấy vũ khí của Goblin tệ quá nên mới làm vậy.

Nhắc đến chuyện này, cậu có chút tự hào, cảm thấy bản thân bây giờ có ích hơn hẳn so với trước khi xuyên không.

Trước đó, Thế Đảo Kinh Dã chỉ là một nam sinh trung học bình thường, lúc rảnh thì chơi game, học tập, vận động hay game đều ở mức trung bình, thế nên cậu mới chơi thân với Sơn Điền Tuấn Phô một thiếu niên cũng bình phàm về mọi mặt.

Nhưng hiện tại cậu có kỹ năng mà bộ lạc cần, cậu thấy vui và tự hào vì được trọng dụng, qua những lời tán thưởng của người khác, cậu xác định mình có thực lực để bảo vệ em gái.

Đại họa sắp đến rồi.

Ngay khi Thế Đảo Kinh Dã đang đắc ý, Đỗ Lan lại lớn tiếng dội gáo nước lạnh, cắt đứt cảm giác thăng hoa của cậu.

Đại họa gì cơ.

Thế Đảo Kinh Dã ngơ ngác.

Cậu cũng chơi game rồi, hẳn phải biết Goblin chỉ là loài ma vật cấp thấp nhất.

Bộ lạc của cậu phát triển bình yên là vì ở xa thành thị con người.

Nhưng nay vũ khí của Goblin trở nên sắc bén, chúng chắc chắn sẽ mở rộng địa bàn săn bắn, từ đó tiếp xúc với con người bên ngoài.

Nên nhớ con người có quân đội, và cả những mạo hiểm giả tham lam.

Nếu họ thấy Goblin dùng vũ khí tinh xảo, họ chắc chắn sẽ tới tìm hiểu, lúc đó họ sẽ diệt sạch cả bộ lạc để triệt tiêu mối đe dọa từ trong trứng nước.

Đồng thời, nếu năng lực chế tạo vũ khí của cậu bị phát hiện, cậu chắc chắn sẽ bị bắt làm nô lệ, suốt ngày phải rèn vũ khí cho lũ người tham lam kia.

Đây không phải đại họa thì là gì.

Nghe xong, Thế Đảo Kinh Dã bủn rủn chân tay vì cậu biết Đỗ Lan nói không sai chút nào.

Những mạo hiểm giả tham lam sẽ vì trang bị mà điên cuồng săn quái, mà hiện tại cậu chính là quái vật, lại còn là loại cấp thấp nhất.

Phải làm sao đây.

Thế Đảo Kinh Dã lập tức nhận ra mình đã phạm sai lầm lớn, đẩy gia đình và cả bộ lạc xuống vực thẳm.

Đỗ Lan mỉm cười, như đã chuẩn bị từ trước: Ta có thượng, trung, hạ tam sách.

Thượng sách, ta khuyên bộ lạc nên di cư toàn tộc đến Đại Mê Cung, trong đó có đủ ma thú để săn bắn, giúp bộ lạc tránh xa con người và duy trì phát triển.

Trung sách là giữ nguyên hiện trạng, không sản xuất thêm vũ khí nữa, cố gắng tránh tiếp xúc với con người, che giấu sự tồn tại của vũ khí.

Hạ sách là chuẩn bị sẵn sàng khai chiến với con người, mọi chuyện tùy cơ ứng biến.

Thế Đảo Kinh Dã loại bỏ thượng sách ngay lập tức, cậu không thể thuyết phục cả bộ lạc di dời.

Cậu thấy trung sách có vẻ ổn, ẩn mình phát triển là lựa chọn khả thi.

Còn hạ sách khai chiến, dù không biết thực lực con người thế giới này ra sao, nhưng chỉ cần tưởng tượng thôi cậu cũng biết họ chắc chắn mạnh hơn Goblin, nếu không hàng hóa của Đỗ Lan đã chẳng khiến lũ Goblin thèm thuồng đến thế.

Có lẽ trung sách là tốt nhất.

Thế Đảo Kinh Dã nói: Từ giờ tôi sẽ không mở rộng sản xuất nữa, còn phải bảo mọi người giấu vũ khí đi.

Ta biết ngay các cậu sẽ không chọn thượng sách mà.

Đỗ Lan thầm nghĩ làm quân sư thật chẳng dễ dàng, lúc nào cũng phải nghĩ ra ba kế sách, mà thượng sách thì chẳng bao giờ được dùng.

Thượng sách là tối đa hóa lợi ích nhưng yêu cầu năng lực tổ chức cực cao, gần như không thể thực hiện.

Trung sách là sự cân bằng giữa lợi ích và năng lực tổ chức, nên thường được chọn nhất.

Sau khi thông suốt, Thế Đảo Kinh Dã hỏi tiếp: Cậu đã gặp người chuyển sinh nào khác chưa.

Gặp rồi, nhưng họ cũng thay đổi rồi.

Ở thế giới này thực lực là chuẩn mực, không pháp luật, không cảnh sát, nên suy nghĩ của nhiều người đã biến chất.

Có thực lực là có tất cả, một bộ phận đã nảy sinh tư tưởng vặn vẹo, muốn xây dựng thế lực riêng, muốn tỉnh nắm quyền thiên hạ, say gối đầu nhung lụa.

Như vậy, sự tồn tại của những người chuyển sinh khác lại trở thành trở ngại lớn nhất cho mục tiêu của họ.

Cậu nói có người muốn giết sạch những người chuyển sinh khác để xây dựng thế lực.

Thế Đảo Kinh Dã kinh hãi, cậu không hiểu sao lại có loại người như vậy.

Ngay cả khi có pháp luật còn có nạn bắt nạt, huống chi là nơi không pháp luật, thực lực tối thượng này.

Thế giới này chính là bãi thử nghiệm của chủ nghĩa Darwin xã hội.

Đỗ Lan nói.

Những lời tàn khốc khiến Thế Đảo Kinh Dã cảm thấy nguy cơ đè nặng, hiểm họa sinh tồn có thể ập đến bất cứ lúc nào.

Thậm chí đêm đó khi đi ngủ, cậu còn gặp ác mộng.

Bộ lạc bị mạo hiểm giả hủy diệt, cậu bị con người nô dịch, cuối cùng chính tay cậu giết chết em gái rồi ăn thịt cô bé.

Tiếp đó là chuỗi ngày làm nô lệ năm này qua tháng nọ, cuối cùng cậu giành lại tự do trong phẫn nộ, đánh mất lý trí trở thành một công cụ giết người thuần túy, chẳng biết đã giết bao nhiêu người.

Cậu từ Goblin thăng cấp thành Goblin Vương, rồi thăng cấp thành Ác Quỷ.

Giấc mơ chân thực đến mức như thể cậu đã trải qua một đời đáng sợ, rồi lại bắt đầu lại từ đầu.

Khi Thế Đảo Kinh Dã mở mắt ra, cậu mồ hôi đầm đìa, người mệt lả, tim đập loạn xạ.

Giấc ác mộng quá đỗi chân thực khiến cậu cảm thấy như vừa trở về từ kiếp khác, mệt mỏi nhìn căn phòng chật hẹp quen thuộc.

Đây vẫn là phòng của cậu, cậu vẫn là Goblin, em gái vẫn còn sống, và bộ lạc bên ngoài vẫn bình an vô sự.

Chắc chắn vì những lời Đỗ Lan nói nên cậu mới lo lắng quá độ mà nằm mơ.

Cậu cho rằng mình ngày nghĩ gì đêm mơ nấy, xem ra phải sớm bàn bạc với tộc trưởng thôi.

Thế Đảo Kinh Dã lập tức bật dậy chạy đến nhà tộc trưởng.

Tộc trưởng vẫn rất quan tâm đến cậu, vì cậu có khả năng chế tạo vũ khí năng lực chí mạng đối với một bộ lạc lạc hậu.

Nhờ vũ khí sắc bén của cậu, việc săn bắn đạt hiệu quả cao hơn, tiết kiệm thời gian để khám phá những vùng đất rộng lớn hơn.

Lars, sao cháu lại đến đây.

Tộc trưởng hỏi, Lars là tên Goblin của Thế Đảo Kinh Dã.

Tộc trưởng, cháu có chuyện rất quan trọng muốn nói, xin mọi người từ nay đừng dùng vũ khí cháu làm nữa.

Thế Đảo Kinh Dã nói thẳng thừng.

Nói vậy tộc trưởng làm sao hiểu được, lão đầy một bụng nghi hoặc, còn tưởng Lars bị điên.

Chương 2435

Tự dưng lại không được dùng vũ khí là sao.

Đừng vội, có phải cháu gặp vấn đề gì không.

Nói ta nghe xem.

Thế Đảo Kinh Dã không biết giải thích thế nào, chẳng lẽ bảo vì mình gặp ác mộng nên khuyên mọi người đừng dùng vũ khí.

Thực ra cậu chẳng cần lo lắng thế, cứ bình tĩnh phân tích là được, không cần phải vội vàng.

Vũ khí của cháu sẽ hại chết mọi người.

Đúng là nam sinh trung học, khả năng diễn đạt kém quá, bởi thế mới nói phải học viết văn, học thuộc lòng bài bản là để rèn luyện khả năng diễn đạt.

Trong mắt Đỗ Lan, Thế Đảo Kinh Dã diễn đạt quá tệ.

May mà tộc trưởng rất kiên nhẫn: Cứ thong thả, nói ta nghe xem tại sao vũ khí lại có hại.

Lúc này Thế Đảo Kinh Dã mới nói vào điểm mấu chốt: vũ khí tốt khiến Goblin bành trướng, dẫn đến xung đột với con người, mà Goblin hiện tại không phải đối thủ của họ.

Lão tộc trưởng, với tư cách là người thông thái nhất bộ lạc, cũng nhận ra khả năng này.

Lão trầm giọng: Cháu nói đúng, con người có nhiều mạo hiểm giả tham lam, nếu họ thấy vũ khí của chúng ta, chắc chắn sẽ tiêu diệt chúng ta để cướp đoạt.

Là ta chưa suy nghĩ thấu đáo.

Tộc trưởng đã nhận ra mức độ nghiêm trọng, đây là chuyện sinh tử.

Vì vậy, tiếp theo không được dùng vũ khí nữa.

Tộc trưởng gật đầu: Ta sẽ thu hồi toàn bộ vũ khí ngay.

Rồi lão nhìn về phía lều của Đỗ Lan, ánh mắt lóe lên tia hung quang: Còn nữa, phải giết sạch những con người biết bí mật của bộ lạc.

Thế Đảo Kinh Dã sững sờ, nhận ra tộc trưởng muốn giết Đỗ Lan bạn học của mình.

Tộc trưởng, ông không được giết anh ta.

Lars, cháu còn nhỏ, chưa hiểu sự tà ác của con người.

Goblin chúng ta từng sống rất vui vẻ, nhưng chính vì sự ức hiếp của con người mà phải dạt đến nơi nguy hiểm và hẻo lánh này.

Con người tuyệt đối không thể tin tưởng, chúng ta không bao giờ được tin họ.

Nhưng mà.

Thế Đảo Kinh Dã không thể nói mình là người chuyển sinh, chẳng lẽ thực sự phải chấp nhận thái độ thù ghét con người của Goblin.

Đây là vì cả bộ lạc.

Lão tộc trưởng chân thành dạy bảo.

Thế Đảo Kinh Dã không biết nói gì, với tư cách là Goblin, cậu có thể chọn giúp con người sao.

Nhớ lại nụ cười hợm hĩnh bỉ ổi của con người trong ác mộng, lòng cậu trào dâng một sự ghê tởm.

Con người vốn là đại từ của sự đê tiện, và cậu hiện tại là Goblin, nên đứng về phía Goblin.

Hơn nữa Đỗ Lan cũng nói rồi, thế giới đã thay đổi, họ phải chọn quy tắc sinh tồn mới.

Hài tử, cháu về trước đi, việc còn lại cứ giao cho ta.

Lão tộc trưởng bảo Lars về, sau đó triệu tập các chiến binh bộ lạc, thu hồi vũ khí và chỉ phát ra khi cần thiết.

Mọi người không hiểu tại sao nhưng uy quyền của lão tộc trưởng là không thể bàn cãi.

Bước thứ hai là lệnh cho các dũng sĩ giết Đỗ Lan.

Trong lúc Thế Đảo Kinh Dã còn đang đấu tranh tư tưởng xem nên làm người hay làm Goblin, dũng sĩ đã cầm thanh trường đao sắc bén ra tay.

Đó là một đòn chí mạng, chém đôi lều của Đỗ Lan.

Đỗ Lan nhẹ nhàng né được lưỡi đao, bước ra khỏi lều và hỏi: Thế này là có ý gì.

Tôi đến đây để làm ăn mà.

Dũng sĩ không đáp, tiếp tục tấn công.

Đao quang như lưới bủa vây, Đỗ Lan như lá rụng trong gió, lướt đi giữa những đường đao.

Đây là cách đãi khách của Goblin các người sao.

Đỗ Lan thản nhiên né tránh, trong khi tên dũng sĩ thì mệt bở hơi tai.

Ngươi đừng có né nữa.

Tên dũng sĩ quát lên, hắn không hiểu sao mình không chém trúng được.

Ngươi đừng ra tay thì ta tự nhiên không né.

Đỗ Lan cười đáp.

Lão tộc trưởng thấy tình hình không ổn, lập tức phái thêm hai chiến binh nữa, ba người cùng bao vây Đỗ Lan.

Ba thanh đao xé gió lao tới, lần này Đỗ Lan tuyệt đối không thể né vì khoảng hở giữa ba thanh đao không lọt nổi một người sống.

Chẳng còn cách nào, Đỗ Lan đành phản kích.

Hắn bóp chặt sống đao của tên dũng sĩ, dùng chính vũ khí đó để đỡ đòn của hai tên còn lại.

Dũng sĩ là kẻ khỏe nhất thôn, người nặng như hộ pháp, sức mạnh kinh người, nhưng lúc này chẳng khác nào thú cưng bị dắt đi, chỉ cần hắn không buông thanh vũ khí yêu quý ra thì phải chịu sự khống chế của lực đạo khổng lồ trên đó.

Tiếng kim loại va chạm leng keng, Đỗ Lan cầm sống đao, biến thanh đao và tên dũng sĩ thành tấm khiên, khiến hai tên chiến binh kia không cách nào chạm được vào hắn.

Lão tộc trưởng nhận ra thực lực của Đỗ Lan không phải dạng vừa, có thể nghiền ép họ dễ dàng.

Xem ra lão đã gặp phải một cường giả thực sự, nhưng lão không hiểu tại sao một cường giả như vậy lại đi làm thương nhân rong.

Dừng tay.

Lão tộc trưởng mặt xám như tro, lão biết mình đã quyết định sai lầm.

Trận đấu dừng lại, tên dũng sĩ mặt đầy kinh hoàng vì lần đầu gặp đối thủ mạnh đến thế, sức mạnh của hắn chẳng khác nào gà con trước mặt Đỗ Lan, hoàn toàn không có cửa thắng.

Lão tộc trưởng, ông lo tôi sẽ bán đứng bộ lạc, báo cho người ngoài biết các ông có nhiều vũ khí sao.

Tộc trưởng cũng không giấu diếm: Phải, chỉ là không ngờ cậu lại lợi hại thế này.

Là ta phán đoán sai, chỉ mong cậu tha cho họ, mọi trách nhiệm ta xin gánh chịu một mình.

Để bảo vệ thôn xóm, tộc trưởng sẵn sàng chịu sự phẫn nộ của cường giả, muốn giết muốn chém tùy ý, lão tuyệt đối không nửa lời oán than.

Có thể hiểu được, tôi không phải hạng nhỏ mọn.

Tôi cũng rất đồng cảm với cảnh ngộ của Goblin các ông.

Thế nên tôi không những không bán đứng các ông, mà còn sẽ huấn luyện, nâng cao chiến lực cho các ông nữa.

Đỗ Lan hào phóng nói.

Lão tộc trưởng đầy vẻ nghi hoặc.

Nếu Đỗ Lan đòi chém đòi giết thì còn phù hợp với nhận thức của lão về con người, sự đại độ này lại khiến lão luống cuống.

Con người từ khi nào lại cao thượng thế.

Chẳng có lý do gì cả, chẳng phải con người luôn là hạng vô lợi bất khởi tảo không có lợi không làm sao.

Lão tộc trưởng, ông không cần hoài nghi.

Tôi đâu phải mạo hiểm giả tham lam, tôi có thể có ý xấu gì chứ.

Chẳng qua là hy vọng bộ lạc các ông lớn mạnh hơn, gánh vác một phần trách nhiệm bảo vệ thế giới thôi.

Đỗ Lan mặt đầy chân thành: Tóm lại ông hoàn toàn có thể tin tôi.

Đầu tiên chúng ta sẽ tổ chức cung binh, sau đó là kỵ binh, cuối cùng là huấn luyện tác chiến đại quân đoàn.

Tóm lại ta sẽ giúp các người thống nhất toàn bộ Goblin trên thế giới, kiến lập một vương triều Goblin.

Lão tộc trưởng há hốc mồm, cảm thấy những lời Đỗ Lan nói thật viển vông, nhưng thâm tâm lão không khỏi vẽ ra một viễn cảnh hoành tráng và bắt đầu mong đợi.

Chỉ cần vẽ bánh giỏi thì Goblin cũng sẽ mắc câu thôi.

Goblin rất chất phác, suy nghĩ đơn giản, không có nhiều lắt léo.

Họ có thể vì một lý do mà giết Đỗ Lan, và cũng có thể vì một lý do mà tin tưởng hắn.

Logic rất đơn giản, thuyết phục họ cũng không khó.

Đỗ Lan nói sẽ huấn luyện Goblin cường tráng, kiến lập vương triều, tộc trưởng lập tức kỳ vọng.

Dù không biết làm thế nào nhưng bản kế hoạch này thực sự là con đường mà Goblin cả ngàn năm qua chưa từng dám nghĩ tới.

Riêng việc thống nhất các bộ lạc Goblin đã cực kỳ khó khăn, nói gì đến việc thành lập chính quyền.

Chương 2436

Liệu có làm được không.

Tất nhiên là được, nhưng nếu không có Đỗ Lan giúp, có lẽ phải mất rất lâu.

Còn nếu Đỗ Lan ra tay, chỉ trong vài năm là xong.

Các người cứ tin ta là sẽ làm được.

Đỗ Lan khẳng định.

Chúng tôi tin cậu.

Đằng nào cũng đánh không lại, tộc trưởng nghĩ một người lợi hại thế này chắc không lừa Goblin làm gì: Từ hôm nay cậu là tộc trưởng của Goblin.

Đỗ Lan chẳng mặn mà gì với quyền lực của đám Goblin, vì kể cả có lập vương triều thì cũng trăm công nghìn việc, phải qua quá trình phát triển dài lâu.

Ông cứ làm tộc trưởng đi.

Trước tiên chế tạo cung binh, rồi tăng cường tính cơ động cho Goblin.

Đỗ Lan nói: Gọi vài tên Goblin theo ta vào sâu trong dãy núi, chúng ta đi tìm nhện để lập đội Kỵ binh Nhện.

Những con nhện mạnh mẽ như nhện mẹ của Tri Chu Tử vẫn còn bốn con nữa, một con ở Đại Mê Cung, một con ở rừng Elves, và một con ở dãy núi nơi Goblin sinh sống.

Tuy nhện vừa mới sinh ra được gọi là Nhện thứ cấp loại nhỏ, nhưng thực tế kích thước đã to như ngựa con, hoàn toàn có thể làm thú cưỡi.

Chỉ cần thêm yên, nhện thậm chí có thể chở người bò ngược, nhện mạnh hơn ngựa ở chỗ thích nghi được mọi địa hình, thậm chí có thể leo thẳng đứng.

Chỉ cần dùng yên chuyên dụng là cưỡi được nhện.

Đám Goblin không dám vào sâu, nhưng vì tin Đỗ Lan, cuối cùng tộc trưởng cũng thuyết phục được dũng sĩ và vài chiến binh mang vũ khí đi theo.

Trong núi sâu, ma thú ngày càng mạnh, ngay cả vũ khí do kẻ chuyển sinh làm ra cũng khó chống lại, nhưng chiến đấu với ma thú mạnh mới có thêm kinh nghiệm để thăng cấp.

Tên dũng sĩ trở nên mạnh hơn sau các trận chiến, thăng cấp thành Goblin Vương.

Cuối cùng họ cũng đến lãnh địa nhện trong núi sâu, mỗi bước đi đều nghe tiếng xương cốt vỡ vụn, khắp nơi là hài cốt ma thú bị nhện ăn thịt, đám dũng sĩ sợ xanh mặt.

Vì nhện truyền kỳ và rồng đều là bá chủ một phương, cực kỳ đáng sợ.

Xâm nhập lãnh địa nhện chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn.

Chúng ta cũng sẽ biến thành xương sao.

Dũng sĩ run rẩy.

Đỗ Lan thầm nghĩ mình đến để đàm phán, phải trực tiếp tìm được nhện truyền kỳ mới được, không thể nhụt chí.

Chẳng mấy chốc, cả nhóm đã bị đàn nhện bao vây, chân của dũng sĩ đánh vào nhau cầm cập vì số lượng nhện quá nhiều, vượt xa tưởng tượng.

Nếu đàn nhện này cùng xông lên, thịt của họ không đủ chia.

Chúng tôi ít thịt lắm, các người đừng tấn công mà.

Nhện lớn to như voi, nhện nhỏ cũng bằng ngựa con, nhưng tất cả chưa là gì khi họ nhìn thấy con nhện truyền kỳ to như ngọn núi nhỏ, cả người họ như bị đóng băng.

Tám cái chân như tám cây tre lớn, thân hình đồ sộ như một chiếc UFO lơ lửng.

Mắt to như đèn lồng, miệng rộng như cánh cổng, mỗi miếng một con Goblin chẳng cần nghỉ.

Nhân loại, ngươi chính là kẻ mà Thần Ngôn đã nhắc đến sao.

Sở dĩ nhện không tấn công là vì Đỗ Lan đã đánh tiếng trước, lợi dụng Thần Ngôn của Nam Thần để nhện chờ hắn xuất hiện.

Nay Đỗ Lan đã đến, muốn con cháu nhện truyền kỳ trở thành thú cưỡi cho Goblin.

Chào bà, thưa phu nhân.

Đỗ Lan lịch sự chào hỏi: Đúng là tôi.

Tôi đến để làm cầu nối giữa nhện và Goblin, hy vọng hai bên tổ chức một đội kỵ binh, mong bà cho con cháu mình đi theo Goblin chinh chiến sa trường.

Nhện truyền kỳ nhìn con người nhỏ bé, không hiểu tại sao Thần Ngôn lại đặc biệt quan tâm kẻ này.

Bà ta hỏi: Nhân loại, tại sao chúng ta phải giúp Goblin.

Trong dãy núi này chúng ta tự do tự tại, có ăn có uống, làm thú cưỡi cho Goblin chẳng có ích lợi gì.

Đến nhện cũng bàn chuyện lợi ích, Đỗ Lan thầm nghĩ thế giới này đúng là không có lợi không làm.

Lợi ích sao.

Đỗ Lan nghĩ thầm vậy thì cho lợi ích là được: Tôi có thể cung cấp lộ trình tiến hóa hoàn toàn mới cho nhện, bà xem đi.

Siêu tiến hóa, hợp thể tiến hóa, cứu cực tiến hóa, giúp nhện các người tiến thêm một bước vào thần giới.

Đỗ Lan tiện tay nhét vài trạng thái tiến hóa vào hệ thống là xong.

Chuyện này cũng thú vị đấy.

Nhện truyền kỳ đã đến ngưỡng tiến hóa, chỉ có thể tăng cấp chứ không thể tiến xa hơn, nếu có thể lên cấp độ mới, bà ta sẵn sàng hợp tác.

Nhưng liệu Đỗ Lan có làm được không.

Nhận ra sự hoài nghi, Đỗ Lan nói: Tôi tự nhiên làm được, cứ tin tôi.

Tôi có thể cho bà một chút lợi ích trước, nào, để tôi định dạng lại bà và cung cấp lộ trình tiến hóa mới.

Nhện truyền kỳ chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh rót vào toàn thân, rồi xương thịt bắt đầu thay đổi không kiểm soát, như có gì đó sắp phá thể chui ra.

Tới rồi, Nhện Truyền Kỳ siêu tiến hóa thành Ngự Tỷ Nhện.

Bà ta biến thành một hình thái tuy chưa hết hẳn dạng nhện, nhưng eo thon chân dài như một quý cô, chỉ có phần thân sau và đôi tay là vẫn dạng nhện, nhìn rất giống nhân vật Nhện Nữ trong hoạt hình cổ trang Mãnh Thú Hiệp.

Đây là hình thái mới của bà, giờ tin tôi được chưa.

Hoàn toàn có thể tin rồi, lúc này Đỗ Lan trong mắt bà ta chẳng khác nào thần linh, nên bà ta rất phối hợp: Từ giờ trở đi, con cháu của ta sẽ chiến đấu với tư cách là thú cưỡi của Goblin.

Tuyệt vời, Đỗ Lan lấy ra những chiếc yên đã chuẩn bị sẵn, vài con nhện ngoan ngoãn trở thành thú cưỡi.

Những con nhện núi này có lớp vỏ kiên cố, kích thước còn to hơn nhện trong Đại Mê Cung.

Đám Goblin như trong mơ leo lên những con nhện có kích thước phù hợp, phút chốc biến thành Kỵ sĩ Nhện.

Không tệ, không tệ, rất ra dáng.

Có tính cơ động, việc thống nhất bộ lạc Goblin sẽ nhanh chóng và thuận tiện hơn nhiều.

Có thú cưỡi, khí thế tăng vọt, chiến lực cường hóa, tiếp theo là huấn luyện.

Tốc độ của nhện cực nhanh, bất kể địa hình nào cũng vượt qua được, tám cái chân bò lộc cộc đưa họ về bộ lạc.

Những Goblin khác cũng bắt đầu cưỡi nhện, huấn luyện kỵ chiến.

Kẻ chuyển sinh cũng bắt đầu chế tạo vũ khí dài hơn, bắt đầu cuộc chinh phục từ những bộ lạc Goblin trong dãy núi này.

Đối mặt với Kỵ sĩ Goblin cưỡi nhện, các bộ lạc khác không có sức phản kháng, nhanh chóng bị thu phục.

Bộ lạc biến thành thành thị, thành thị biến thành quốc gia, quốc gia Goblin đầu tiên trong lịch sử ra đời.

Lúc này, Goblin đã có tư cách đàm phán với con người, Đỗ Lan bảo họ lập một sứ đoàn sang lân quốc Sariela quốc gia của Nữ thần giáo.

Trong khi đó, Tri Chu Tử nhện con đã giết mẹ mình, giả chết lừa Ma Vương rồi đến quốc gia Nữ thần này.

Vì bên cạnh Nữ Thần cũng có sủng vật nhện, nên Tri Chu Tử không những không bị xua đuổi mà còn được coi là thánh vật.

Tri Chu Tử thấy vậy liền yên tâm ở lại, vừa học ngôn ngữ con người vừa tu luyện ma pháp trị liệu giúp dân, dần trở thành đại diện của Nữ Thần tại nhân gian.

Nhờ liên tục dùng ma pháp trị liệu, Tri Chu Tử thậm chí còn được phong hiệu Thánh Giả.

Ma vật trở thành Thánh Giả của loài người, cảnh tượng kỳ lạ này chỉ có ở Sariela.

Quốc gia tín ngưỡng Nữ thần giáo Sariela nằm ở phía nam Tây đại lục, là một nước khá yếu, quốc lực không mạnh, diện tích cũng nhỏ.

Phía tây Sariela có một mảnh lãnh thổ nhỏ thuộc sở hữu của quý tộc Bá tước Keren, gia tộc này giáp ranh với quốc gia Ohts nơi chiến tranh sắp nổ ra.

Khu vực này cũng là lối ra vào phía tây của Đại Mê Cung.

Vì là cửa ngõ mê cung nên con người ở đây rất dũng mãnh thiện chiến.

Chính vì thế, Giáo chủ mới tin rằng tiểu quốc Ohts có thể tiêu diệt Sariela, xóa sổ tàn dư cuối cùng của Nữ thần giáo.

Còn Tri Chu Tử sau khi giả chết thăng cấp đã đến gia tộc Keren, tiện tay cứu luôn bạn học của mình một người chuyển sinh khác.

Người này tuy sinh ra trong gia đình nhân loại nhưng lại là một ma cà rồng, rất kỳ lạ.

Khi Tri Chu Tử gặp họ, họ đang bị một nhóm hắc y nhân vây giết.

Chương 2437

Cô nàng thấy chuyện bất bình liền gầm lên một tiếng giết sạch lũ thổ phỉ, bảo vệ gia đình đó.

Nhưng Tri Chu Tử làm việc thiện không để lại danh tính, nhanh chóng biến mất để tiếp tục con đường học tập.

Cô nàng đã biết mình không hiểu ngôn ngữ thế giới này, cũng không nói được tiếng người, để tránh bị phát hiện nên chỉ dám lén lút học.

Thực ra Tri Chu Tử không cần sợ, vì tín đồ Nữ thần giáo không sợ nhện, trái lại vì sủng vật của Nữ Thần là nhện nên họ coi nhện là biểu tượng cát tường.

Đồng thời, Tri Chu Tử cũng âm thầm quan sát bạn học ma cà rồng kia, không biết kẻ nào muốn ám sát cô ấy.

Tiểu ma cà rồng chính là thiên kim tiểu thư nhà Keren Sophia Keren, giàu nứt đố đổ vách, sống sung sướng nhưng gần đây rõ ràng bị kẻ xấu nhắm đến.

Thực chất đó là tộc Elves và tổ chức bắt cóc của chúng.

Chúng biết cô bé Sophia là người chuyển sinh nên muốn bắt cóc.

Lũ Elves này chẳng rút ra được bài học gì, biết rõ bắt cóc sẽ không thành công mà vẫn cứ cố thử, chết bao nhiêu người vẫn không chịu bỏ cuộc.

Vì với tộc trưởng Elves, đám thuộc hạ chỉ là vật tiêu hao, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Nhưng kẻ chuyển sinh chỉ có 27 người, dù chết một còn 26, đó là những báu vật hữu hạn.

Tiếc là đến giờ lão ta mới gom được 6 người, thật là bực mình.

Không hiểu sao đám chuyển sinh này cứ như dự đoán được lúc bị bắt cóc mà chuyển nhà sớm, khiến tộc trưởng Elves rất bị động.

Không chỉ vậy, lão ta còn định bắt cóc thêm những đứa trẻ bình thường khác để che mắt, nhưng ngay cả trẻ con bình thường cũng như được bảo vệ, lần nào cũng thất bại.

Ban đầu lão nghĩ do Hội Đạo Tặc vô năng, nhưng sau đó đích thân Elves ra tay cũng vậy, khiến lão nghi ngờ có kẻ âm thầm bảo vệ lũ trẻ.

Bảo vệ kẻ chuyển sinh thì thôi đi, tại sao đám trẻ bình thường bắt cóc để che mắt cũng được bảo vệ.

Phải hỏi xem kẻ bảo vệ lũ trẻ làm sao biết lão định bắt đứa nào.

Thế giới bao nhiêu trẻ con, trừ đám chuyển sinh ra thì mục tiêu khác đều là ngẫu nhiên, chẳng lẽ đối phương biết trước tương lai.

Nếu không thì có phải lão bị giám sát, hay bên cạnh có gián điệp bán thông báo.

Nhưng nghĩ kỹ thì không thể, vì lão đâu có rêu rao chuyện bắt trẻ con, chẳng lẽ trong đám chấp hành có phản đồ.

Nhưng đám chấp hành chết hết đợt này đến đợt khác, chẳng thấy ai khả nghi.

Chẳng lẽ là Hệ Thống đang đối đầu với ta.

Đó là khả năng lớn nhất, nhưng nếu thực vậy thì tộc trưởng cũng chẳng làm gì được.

Lúc này tại Sariela, Tri Chu Tử đã học được tiếng người và trà trộn thành công làm sủng vật của Nữ Thần.

Nhờ năng lực trị liệu giúp nhiều người, ai cũng tin cô nàng là sủng vật của Nữ Thần hạ phàm.

Thần Ngôn Giáo biết tin, nhận ra không thể chờ thêm, phải ra tay ngay.

Thế là quốc gia Ohts đến đòi nhện, họ biết thừa tín đồ Sariela sẽ không giao ra, vậy là có cớ chính đáng để phát động chiến tranh.

Đồng thời tộc Elves cũng lợi dụng lúc hỗn loạn chuẩn bị xâm nhập nhà Keren để bắt cóc ma cà rồng.

Vùng đất này mây vần sóng cuộn, sắp trở thành tâm điểm thế giới, mặt khác sứ giả Goblin cũng đang tiến vào tầm mắt nhân loại.

Kỵ binh Goblin, trông như chuột chũi cưỡi nhện, phong cách cực kỳ kỳ lạ, nhưng số lượng đông đảo nhìn cũng rất hùng dũng.

Pháo đài nhân loại phát hiện kỵ binh Goblin lập tức dàn quân chờ đợi, cứ ngỡ Goblin xâm lược, không ngờ chúng gửi thư sứ tiết, nói Vương quốc Goblin muốn thiết lập ngoại giao với vương quốc nhân loại.

Binh sĩ trong pháo đài đầy dấu hỏi chấm, trò đùa gì thế này.

Chưa từng nghe chuyện nực cười như vậy, Goblin là gì.

Là ma vật, tuy có chút trí khôn nhưng tuyệt đối chưa đến mức ngồi ngang hàng với con người.

Nhưng nhìn đám Kỵ binh Nhện trước mắt, trang bị tinh lương, quân kỷ nghiêm minh, chẳng khác gì quân đội tinh nhuệ của nhân loại.

Binh sĩ pháo đài không dám cho chúng đi qua, cũng không dám đuổi về, đành phải báo cáo lên trên.

Nhân loại có nhiều pháo đài xây trên các trục lộ giao thông chủ yếu để ngăn chặn Ma tộc xâm lược.

Dù hiện tại nhân loại và Ma tộc đang đình chiến, nhưng suốt 800 năm qua chiến tranh chưa bao giờ dứt, nên để chống lại Ma tộc, nhân loại xây dựng vô số pháo đài.

Ma tộc muốn xâm nhập cũng phải hạ được các pháo đài này, nếu không khó lòng tiến sâu vào lãnh thổ con người.

Vì là lần đầu gặp ngoại giao của Goblin, binh sĩ không dám mở cửa, chỉ báo về cho quý tộc Sariela.

Đám quý tộc nghe chuyện Goblin muốn ngoại giao thì cười nhạo, bảo Goblin là lũ ngu, biết gì mà ngoại giao.

Chắc quân lính pháo đài rảnh quá nên bày trò trêu chọc.

Quý tộc tuyệt đối không tin lũ Goblin ngu xuẩn có thể lập quân đội, lại còn có kỵ binh.

Goblin là loại ma thú yếu xìu mà mạo hiểm giả tân thủ nhìn thấy còn cười khà khà, qua lời miêu tả của binh sĩ pháo đài lại thành một đội quân hùng hậu, vũ khí tiên tiến, cưỡi nhện, quân kỷ nghiêm minh, không phải đùa thì là gì.

Đây mà là Goblin à.

Bảo là Ma tộc còn nghe xuôi tai hơn.

Nhưng sự thật là vậy, Đỗ Lan thấy việc nhập quan tốn quá nhiều thời gian, cứ kéo dài thì không kịp xem kịch hay giữa Thần Ngôn Giáo và Nữ Thần Giáo, nhân loại sắp nội chiến rồi, Kỵ binh Nhện của Goblin phải xuất hiện thật hoành tráng mới được.

Nếu không phải chờ mấy năm nữa mới có trận tiếp theo.

Vì vậy tuyệt đối không thể bỏ lỡ cơ hội này.

Không được thì truyền tống vậy.

Đỗ Lan cũng lười chờ đám quý tộc kiêu ngạo thay đổi ý định, trực tiếp truyền tống đến gần chiến trường mai phục trước.

Phải nói rằng quý tộc nhân loại duy trì quyền lực hơn 800 năm, sớm đã mục nát.

Vì Sariela không chịu giao ra Nhện Thần Kỳ, quốc gia Ohts quyết định phát động chiến tranh, đây coi như một cái cớ không tồi.

Nay đã danh chính ngôn thuận, không cần chờ nữa, lập tức khai chiến.

Tri Chu Tử tất nhiên đứng về phía Nữ Thần Giáo, phản đối Ohts xâm lược, cô nàng cũng chuẩn bị ma pháp địa ngục của mình, định cho quân địch một vố đau.

Một phát ma pháp định tiêu diệt nửa quân đội, Tri Chu Tử không hề nương tay với kẻ địch.

Hơn nữa nếu Sariela thua, cô nàng mà bị Ohts bắt được thì hậu quả thật thảm khốc.

Vì thế cô nàng kiên định đứng về phía Sariela, lúc này Tri Chu Tử đã đạt đến cấp độ cường giả chi phối thế giới.

Mạo hiểm giả thông thường, cường giả nhân tộc, Chi Phối Giả, Ma Vương, Dũng Giả, Quản Lý Giả phân theo cấp độ thì Chi Phối Giả chỉ kém Ma Vương và Dũng Giả toàn lực một chút xíu thôi.

Tri Chu Tử kiên định bảo vệ quốc gia Nữ Thần Giáo, vì ở đây cô nàng nhận được sự đãi ngộ khác biệt, chỉ cần tốn chút ma lực trị thương cho con người là được cung phụng, điều này giúp cô nàng tìm hiểu thế giới rất tốt.

Sau khi xuyên không, lần đầu tiên đến thành phố con người mà được coi là sủng vật của thần, cảm giác cũng khá ổn.

Vì vậy Tri Chu Tử tuyệt đối không để quốc gia Ohts dã man hủy hoại tất cả.

Vì Sariela không giao nhện, đàm phán thất bại, chiến tranh bắt đầu.

Chương 2438

Thần Ngôn Giáo đứng sau hỗ trợ Ohts, chỉ thiếu một cái cớ, giờ cớ đã có, trận chiến bùng nổ.

Hai bên đối lũy, Ohts đã chuẩn bị từ trước, dàn quân nhanh chóng, chiếm ưu thế lớn.

Vấn đề duy nhất là họ tính thiếu Tri Chu Tử.

Phải biết trước đó cô nàng đã khiến ma pháp sư mạnh nhất nhân loại và Kiếm Đế sợ mất vía.

Với con người, Tri Chu Tử sở hữu hai kỹ năng Chi phối giả ngạo mạn và Chi phối giả duệ trí là vô cùng mạnh mẽ.

Con người chỉ có thể ngước nhìn cô nàng.

Dù Tri Chu Tử khi gặp Mẹ Nhện và Ma Vương chỉ dám chạy chứ không dám đánh, nhưng giết người thì quá dễ.

Ma pháp của cô nàng đã vượt xa nhân loại, đặc biệt là đối diện với chiến tranh tập đoàn quy mô lớn, ma pháp đó càng thêm sắc bén, một phát Ma pháp Địa Ngục đã thổi bay một phần tư chiến trường, tiêu diệt nửa số binh sĩ Ohts.

Cục diện không ai ngờ tới, mới khai chiến mà Ohts đã bị đòn đau, sĩ khí tan rã, vì ngoài Nữ Thần ra còn ai có ma pháp đáng sợ thế này.

Chắc chắn Nữ Thần phái sủng vật xuống giáng thần phạt vì họ không tôn trọng Nữ Thần Giáo.

Không ai ngờ Tri Chu Tử vốn chỉ dùng phép trị liệu lại có sức sát thương khủng khiếp vậy.

Nhưng một phát ma pháp đó cũng khiến Ma Vương định vị được cô nàng, Tri Chu Tử bị giết lần thứ hai, vẫn dưới tay cùng một Ma Vương.

Ma Vương dịch chuyển đến trước mặt Tri Chu Tử, không cho cô nàng cơ hội, ra tay tiêu diệt ngay.

Dù Ma Vương cũng ngạc nhiên sao lần trước không giết được, nên lần này bà ta không hề nương tay.

Thật thảm, nhưng kinh nghiệm từ việc giết quân đội nhân loại đủ để Tri Chu Tử tiến hóa, lần này cô nàng sẽ trở thành Nàng Nhện Arachne.

Tri Chu Tử không biết rằng sau khi mình bị tiêu diệt, chiến trường xuất hiện biến cố lớn.

Một đội Kỵ binh Goblin xông ra từ cánh sườn, hô vang khẩu hiệu Bỏ vũ khí xuống, ưu đãi tù binh. , đánh cho quân đội hai bên tan tác.

Sau đó, Goblin lại trở thành sứ giả hòa bình của hai nước, đưa ra đề nghị Đàm phán hòa bình, cầu đồng tồn dị, muốn đứng ra giải quyết tranh chấp.

Đây là Goblin sao.

Hoàn toàn không giống Goblin trong ký ức của họ.

Đám Goblin này không chỉ vũ khí tinh lương mà còn cưỡi nhện khổng lồ, mặc giáp trụ, đôi mắt nhỏ như chuột chũi của chúng lại lấp lánh ánh sáng nhân tính chẳng khác gì con người.

Chắc chắn là Goblin biến dị rồi.

Chiến lực của Goblin rất mạnh, quân đội hai bên không phải đối thủ, một bên thì sĩ khí bằng không, một bên thì vội vã ứng chiến, nên đều bại dưới tay Kỵ binh Goblin.

Thực tế dù hai bên có thực lực, Kỵ binh Goblin cũng chẳng ngại.

Tám cái chân nhện dễ dàng xuyên thủng giáp nhân loại, giết chết tọa kỵ long mã, vũ khí trong tay Goblin cũng cực kỳ lợi hại vì Đỗ Lan đã khuyên họ dùng toàn bộ vũ khí cùn phối hợp với sức mạnh của mình.

Trong chiến tranh, vũ khí cùn và trường thương luôn là lựa chọn hàng đầu vì vũ khí cùn có thể phá giáp, làm gãy xương địch, khiến họ mất sức chiến đấu.

Chân nhện là vũ khí sắc, Goblin dùng vũ khí cùn, sự kết hợp này khiến quân đội nhân loại không thể chống đỡ.

Cái gì.

Goblin.

Quốc gia Ohts và gia tộc Keren đồng thời nhận được tin, vì Goblin đã thả sứ giả về truyền tin.

Những sứ giả này vốn là binh sĩ bị bắt làm tù binh, mang về tin tức kinh hoàng.

Đúng là Goblin, chúng cưỡi nhện, đột nhiên xông ra bắt hết binh sĩ hai bên, rồi bảo hãy đoàn kết đừng đánh nhau nữa, chúng sẵn sàng làm trung gian để đôi bên hòa giải.

Chấn động.

Nhưng sự đã rồi, đành phải chấp nhận yêu cầu đàm phán của Goblin.

Đứng sau Ohts là Thần Ngôn Giáo, Giáo chủ khi biết chuyện thì cảm thấy thật hoang đường.

Lần đầu tiên lão nghe chuyện Goblin lập kỵ binh, mà lại là kỵ binh nhện.

Chẳng lẽ Nữ Thần hiển linh thật.

Giáo chủ nghĩ đến Nữ Thần, vì Nữ Thần thực sự tồn tại và bên cạnh bà ấy có một con nhện.

Nữ Thần Giáo ghi chép không sai, nhưng Nữ Thần không bao giờ hiển linh vì bà đã trở thành một phần của hệ thống, lúc đó Giáo chủ đã tận mắt chứng kiến bà hy sinh.

Vậy có phải là nó.

Con nhện bên cạnh Nữ Thần.

Nếu nó âm thầm hỗ trợ Goblin thì cũng có khả năng, vì nó luôn bất mãn với hiện trạng, muốn cứu Nữ Thần ra.

Nó không tìm nhân loại hợp tác mà tìm Goblin thì tuy bất ngờ nhưng cũng dễ hiểu.

Chắc chắn là nó rồi.

Giáo chủ khẳng định kẻ đứng sau Goblin chính là Thủy tổ Nhện Ariel, sủng vật của Nữ Thần, chỉ bà ta mới ra lệnh được cho nhện làm thú cưỡi cho Goblin.

Giáo chủ đã cố gắng đoán một cách táo bạo nhất, sau khi loại trừ Nữ Thần thì chỉ còn sủng vật của bà.

Nhưng nếu là bà ta thật, mình phải làm sao.

Lẽ ra Ariel cũng chẳng ưa gì Nữ Thần Giáo, bà ta không lý nào giúp họ, vậy mục tiêu của bà ta là gì.

Giáo chủ biết Ariel ghét cay ghét đắng lũ tín đồ Nữ Thần Giáo cứ hở chút là cầu khấn Nữ Thần, trong khi Nữ Thần đâu có nợ họ.

Có chuyện thì tự đi mà giải quyết chứ cầu khấn làm gì.

Ariel ghét nhất lũ lười biếng chỉ chờ Nữ Thần cứu trợ.

Chẳng lẽ liên quan đến Thần Ngôn của Nam Thần.

Từ khi xuất hiện Thần Ngôn của Nam Thần cách đây vài năm, thế giới trở nên kỳ lạ, xuất hiện nhiều thứ mới mẻ.

Những đứa trẻ được giám định là Người bảo vệ khối hộp đều như đang tìm kiếm một cái hộp, chúng có kỹ năng thần kỳ như đốn gỗ, đào mỏ, rồi chế tạo đủ loại vũ khí, thậm chí có thể tạo ra vũ khí kim cương mạnh không thua gì ma kiếm.

Tuy tuổi còn nhỏ nhưng chỉ cần mười mấy đứa cùng đào mỏ, mười ngày là đào xuyên mạch khoáng, rồi dùng khoáng đó xây đủ thứ quái đản, từ vũ khí đến kiến trúc, từ giáp trụ đến cơ quan, thậm chí cả trang trại cơ quan, chăn nuôi và trồng trọt hoàn toàn tự động, từ tưới tiêu đến gia công một quy trình khép kín.

Sức mạnh của lũ trẻ này thật thần kỳ, khiến Giáo chủ rất lo lắng.

Mỗi thời đại có một thế hệ bá chủ, nếu coi thế giới là một trò chơi thì Thần Ngôn của Nam Thần xuất hiện chính là bản cập nhật mới, thêm vào cơ chế mới.

Giáo chủ kẻ hiểu biết nhất bản cũ, nay thấy đuối sức trong bản mới này, cảm giác không theo kịp thế giới thay đổi từng ngày.

Đầu tiên là đám trẻ bảo vệ khối hộp nắm giữ khai thác và sáng tạo, tiếp đến là kỵ binh Goblin.

Rõ ràng nội dung bản cập nhật mới này quá nhiều, khiến người chơi cũ như lão cũng phải chóng mặt.

Giáo chủ đã sống 800 năm qua các kiếp luân hồi, không phải một thân xác sống mãi mà là luân hồi chuyển thế, giống như Phật sống, qua đó liên tục thay đổi cơ thể.

Điểm này hơi giống sự bất tử của Tri Chu Tử vì cô nàng cũng thay đổi thân xác, nhưng thân xác đó là do cô nàng tự sinh sản và chỉ cần lên cấp là hồi phục thực lực.

Còn Giáo chủ phải lớn lên từ trẻ sơ sinh, thực lực ra sao tùy thuộc vào tố chất cơ thể kiếp đó.

Thế giới đang cập nhật và thay đổi, như trò chơi lên đời, những tộc yếu được tăng sức mạnh, tộc mạnh bị giảm đi.

Là kẻ sống 800 năm qua luân hồi, Giáo chủ lần đầu gặp tình cảnh này.

Chương 2439

Nói thật là lão không kịp trở tay, vì lão chưa từng nghĩ Hệ Thống duy trì thế giới lại có thể nâng cấp và biến hóa.

Lão cứ ngỡ nó sẽ mãi như vậy.

Nhưng tin tức từ chiến trường gửi về khẳng định có kỵ binh Goblin, nên Giáo chủ quyết định đích thân ra tiền tuyến xem thực hư.

Mặt khác, Tri Chu Tử bị Ma Vương đánh tan xác lần thứ hai, nhưng nhờ giết nửa quân đội nên nhận được lượng kinh nghiệm khổng lồ, đủ để thăng cấp thành Nàng Nhện.

Vấn đề là tiến hóa cần nhiều năng lượng, giờ tìm đâu ra.

Thường thì phải ăn để có năng lượng, nhưng Tri Chu Tử hiện không thể đi săn quy mô lớn.

Lúc này, người đàn ông mặc đồ đen từng xuất hiện khi Thổ Long chết lại tới, mang theo vô số xác rồng giao cho cô nàng.

Tri Chu Tử kinh ngạc, không hiểu chuyện gì.

Thực ra do các phân thân ý thức của cô nàng ở Đại Mê Cung vẫn không ngừng rèn luyện và lên cấp.

Vừa qua, một nhóm phân thân ở tầng trung đã tổ chức cuộc đi săn lớn, giết rất nhiều rồng.

Nay người áo đen mang xác rồng đến giao cho cô nàng.

Đám rồng đó thản nhiên chấp nhận cái chết vì chúng biết thời đại đã thay đổi, những kẻ cổ hủ của thời đại cũ không còn chỗ đứng.

Phân thân của nhện còn lập được đại quân, chứng tỏ ngọn gió thời đại mới đã tát thẳng vào mặt lũ cổ hủ, định đoạt sống chết dựa trên sự tiến bộ hay lạc hậu.

Người áo đen là Thủy tổ của loài rồng, mỗi khi con cháu chết đều ra xem, nhưng cũng chỉ xem thôi.

Lần này lão mang xác đến vì Tri Chu Tử là người chuyển sinh, là sự tồn tại đặc biệt, nên lão giúp một tay.

Có nhiều xác rồng như vậy, năng lượng tiến hóa đã đủ, Tử Thần Lưỡi Hái tiến hóa thành Nàng Nhện Arachne.

Thân dưới là nhện, thân trên là thiếu nữ, việc đầu tiên cô nàng làm là dệt cho mình chiếc áo để tránh bị lộ.

Lúc này Tri Chu Tử vẫn chưa nhận ra các phân thân của mình đã mất kiểm soát.

Cô nàng đẻ trứng cho phân thân sử dụng, rồi phân thân lại tự đẻ trứng, con cháu vô cùng tận, phân thân của Tri Chu Tử đã lập đại quân riêng, trở thành một mối đe dọa khổng lồ.

Tri Chu Tử không hay biết, vẫn định quay lại thế giới loài người vì cô nàng có trái tim của một con người.

Đặc biệt giờ đã là bán nhân, nói được tiếng người, cô nàng càng mong muốn giao lưu với nhân loại.

Nhưng chiến tranh đã kết thúc, Goblin kiểm soát chiến trường, chúng ưu đãi tù binh.

Tuy nhiên tù binh không yên phận, muốn gây chuyện, cái giá phải trả là sự trừng phạt.

Tướng quân nhân loại hiếu kỳ, không hiểu sao Goblin lại phát triển được thế này nên muốn khai thác thông tin.

Nhưng chính Goblin cũng chẳng biết tại sao chúng phát triển nhanh vậy, chúng chỉ làm theo lời người khác thôi, cứ làm theo là đúng.

Sau lưng Goblin có cao nhân, điều này khiến con người kinh ngạc, không biết kẻ nào lại đi giúp Goblin.

Qua giao tiếp, trí thông minh của Goblin không tăng mấy, chúng chỉ tuân thủ mệnh lệnh.

Nhưng liệu có ai chỉ huy được đám Goblin để tăng chiến lực đến mức quân kỷ nghiêm minh thế này không.

Tù binh nhân loại nghĩ nát óc cũng không ra.

Giáo chủ đến tiền tuyến, dùng ma pháp quan sát thấy đúng là Goblin thật, sống 800 năm mới thấy cảnh này.

Xem ra lần này không tiêu diệt được Nữ Thần Giáo rồi, chẳng lẽ là Nữ Thần phù hộ thật.

Tiếp theo phải làm sao.

Giáo chủ thở dài, xem ra phải cử Ám bộ đi điều tra sâu: Người đâu, đi tra lai lịch đám Goblin này.

Phải lần theo dấu vết tìm tận ổ, nếu có thể thì phải diệt sạch.

Với lão, việc giết chóc là để bảo vệ thế giới nên chẳng có áp lực tâm lý nào.

Ám bộ của Thần Ngôn Giáo chuyên thu thập thông tin và làm việc bẩn, là chó săn, là tử sĩ của Giáo đình.

Ám bộ ra tay chắc chắn sẽ có tin tức chi tiết.

Nhưng nước xa không cứu được lửa gần, đám kỵ binh Goblin trước mắt không dễ đối phó, cơ động mạnh, vũ khí tốt, đặc biệt có trường cung, nhìn là biết không nên đắc tội.

Quân Ohts mất sức chiến đấu, quân Sariela vốn là đám ô hợp, không có quân nào dùng được.

Điều binh từ nơi khác cũng không khả thi, nên chỉ có thể đàm phán.

Giáo chủ đích thân cử người mời lãnh đạo Goblin đến trang viên nhà Keren để đàm phán.

Cuối cùng cũng chịu đàm phán, nhưng Giáo chủ là cái gì.

Goblin bảo Giáo chủ gì đó chưa nghe bao giờ, là thứ gì vậy.

Đỗ Lan nghĩ thầm Goblin tuy nghe lời nhưng đúng là thiếu thường thức và kinh nghiệm giao tiếp.

Tiếc là Lars còn nhỏ quá, không thì để cậu ta ra mặt, cậu ta là người chuyển sinh nên hiểu con người hơn.

Đúng rồi, có thể học theo Conan mà.

Thân hình nhỏ bé nhưng bộ não thiên tài, có thể để Lars đứng sau điều khiển sứ giả Goblin.

Đỗ Lan nghĩ Conan trốn sau lưng Mori Kogoro mà không ai biết, Lars cũng có thể trốn đi.

Thế là Đỗ Lan truyền tống Lars đến tiền tuyến, giải thích tình hình: Con người không muốn đàm phán với Goblin, nên chúng ta đã lách qua pháo đài vào địa bàn của họ, can thiệp vào cuộc chiến giữa hai tiểu quốc và bắt giữ quân đội hai bên.

Nay Giáo chủ Thần Ngôn Giáo đã chịu đàm phán, nhưng vì Goblin ngốc quá nên cần cậu đứng sau thao tác.

Tôi á.

Tôi chỉ là học sinh trung học thôi, không gánh vác nổi cuộc đàm phán quốc tế này đâu.

Lars nhụt chí, trước khi xuyên không cậu chỉ là học sinh bình thường, chưa thấy sự đời lớn bao giờ, nên không nghĩ mình chủ trì được việc đại sự thế này: Đỗ Lan, nếu cậu đã sắp xếp mọi thứ, thì cậu cứ tiếp tục đi không được sao.

Ngu xuẩn.

Đỗ Lan mắng: Ta đã nói rồi, thế giới đã đổi thay, ở đây nếu không muốn chết thì phải mạnh lên.

Giờ chưa bắt cậu đi chém giết, chỉ là đi đàm phán thôi, nếu việc này còn không dám thì sau này gặp trận chiến tàn khốc, gặp kẻ chuyển sinh sống chết có nhau, cậu cũng thế này sao.

Nếu cậu không chịu thay đổi thì giờ tự sát luôn cho xong.

Lars dĩ nhiên không muốn chết, cậu cũng biết xuyên không rồi thì mọi thứ đã khác, nếu không thích nghi được thì sớm muộn cũng bị diệt.

Nhưng trong lòng cậu thực sự không tự tin, nên nói: Nhưng tôi thực sự không biết đàm phán thế nào.

Chẳng có gì phức tạp cả, chỉ cần kiên trì đòi con người công nhận chính quyền Goblin, để Goblin ngang hàng với con người cùng quyết định tương lai thế giới.

Cứ giữ vững định hướng đó, mặc kệ Giáo chủ có nói lời hoa mỹ thế nào cũng không được lung lay cốt lõi.

Đỗ Lan đưa ra phương châm: Và cậu cũng đừng lo quá, cùng lắm là đánh một trận.

Con người có kiểu tư duy là biến sự thực đã rồi thành hợp pháp.

Ví dụ như ở Nhật, vì phim người lớn quá nhiều nên nó hợp pháp.

Hay ở Mỹ, ma túy tràn lan nên nó hợp pháp.

Vì pháp luật không quản nổi nữa nên cho nó hợp pháp luôn, thế là thế giới thái bình, chính phủ không tốn tiền thực thi pháp luật, người dân có thể ăn chơi nhảy múa, vì hợp pháp nên cũng bớt phàn nàn.

Thế nên cứ đánh một trận, hễ con người thấy không diệt được Goblin, họ sẽ tuyên bố địa vị hợp pháp của Goblin, thừa nhận chính quyền Goblin, biến sự thực thành luật pháp.

Bản hòa ca của nhân loại bừng sáng, tại lâu đài huy hoàng của gia tộc Cái Luân, hai bên ngồi đối diện nhau trên bàn đàm phán một cách bình đẳng.

Giáo chủ Thần Ngôn Giáo có chút thẫn thờ, nhưng dù sao cũng đã đến rồi, cứ nghe xem đám Goblin kỳ lạ này có yêu cầu gì.

Tìm hiểu một chút cũng tốt, dù sao Goblin đã xuất hiện thì không thể phớt lờ được nữa.

Lạp Tư đứng cạnh chiến binh Goblin với thân phận đặc sứ trẻ tuổi, cậu dùng phúc ngữ nói tiếng bụng để thay mặt Goblin phát ngôn.

Còn về việc tại sao cậu biết phúc ngữ, đương nhiên là dùng điểm kỹ năng để đổi rồi.

Chương 2440

Mặc dù hệ thống kỹ năng nguyên bản toàn là kỹ năng chiến đấu, không hề có phúc ngữ, nhưng vì Đỗ Lan đã đến, nên phúc ngữ cũng xuất hiện.

Thực ra Đỗ Lan cảm thấy hệ thống kỹ năng quả thực quá đơn điệu, thêm một ít kỹ năng lừa dối hoặc sản xuất mới có thể giúp mọi người tàn sát nhau dễ dàng hơn.

Bởi vì lừa dối và diễn xuất cũng là một mắt xích quan trọng trong việc tranh đấu, chứ không chỉ dựa vào sức mạnh đơn thuần.

Các ngươi thực sự khiến ta kinh ngạc, hoàn toàn khác với những Goblin mà ta biết.

Giáo chủ mở lời trước.

Goblin và nhân loại không có gì khác biệt, nếu có, cũng chỉ là nhân loại các ông phát triển trước, chúng tôi phát triển sau.

Lẽ ra chúng tôi nên có nhiều điều phải học tập nhân loại, nhưng biểu hiện gần đây của nhân loại lại khiến chúng tôi rất thất vọng.

Goblin cũng lên tiếng, nhưng thực chất là Lạp Tư đang nói, còn chiến binh Goblin chỉ phối hợp khẩu hình.

Giáo chủ không ngờ Goblin lại thất vọng về nhân loại, đây đúng là lần đầu tiên ông nghe thấy, nhịn không được bèn hỏi: Nhân loại đã làm gì khiến các ngươi thất vọng.

Nhân loại luôn tự tàn sát lẫn nhau, luôn bè phái loại trừ người bất đồng ý kiến.

Tám trăm năm trước, nhân loại còn phát đạt hơn bây giờ.

Goblin nói: Sự thụt lùi của nhân loại khiến Goblin chúng tôi hiểu sâu sắc rằng nhân loại đã đi đến điểm cuối, tiếp theo phải do một nền văn minh hoàn toàn mới thay thế.

Lạp Tư nói những lời này hoàn toàn là dựa theo bản thảo của Đỗ Lan.

Muốn bình đẳng thì phải hét giá trên trời để ngồi xuống trả giá mặt đất.

Trước tiên phải hạ thấp nhân loại, thì nhân loại mới có khả năng ngồi ngang hàng với Goblin.

Nếu không, nếu cứ tán tụng nhân loại, quan hệ giữa hai bên sẽ vĩnh viễn không bao giờ đối đẳng.

Giáo chủ thầm nghĩ đám Goblin này căn bản chẳng biết gì cả.

Họ tàn sát, họ chiến đấu, nhưng tất cả đều là để thế giới này có thể tiếp tục tồn tại.

Giáo chủ vì muốn nhân loại giữ vững ý chí chiến đấu nên mới thành lập Thần Ngôn Giáo, nỗi khổ tâm này ai có thể hiểu được.

Gánh vác tội lỗi, nặng nề tiến bước, giáo chủ tự nhận mình là một kẻ nói lời ẩn ý mê ngữ nhân ưu tú, mọi hành động đều vì chính nghĩa, lòng này một mảnh xích thành.

Tuy nhiên đây đều là bí mật không thể công khai.

Cho nên dù Goblin có nói xấu nhân loại, giáo chủ cũng không tiện phản bác, chỉ có thể nói với vẻ mặt phức tạp: Goblin các ngươi tuy đã phát triển, nhưng vẫn còn quá non trẻ, các ngươi căn bản không biết chân tướng.

Chờ đến tương lai, khi trong các ngươi có người hiểu rõ chân tướng, mới hiểu được cảnh ngộ hiện tại của nhân loại.

Lạp Tư không ngờ đối phương lại nói vậy, nhất thời không biết đáp sao.

Quả nhiên là do thông tin bất đối xứng, Goblin biết quá ít thông tin, căn bản không dễ để tranh luận với nhân loại.

Nhưng vì đã ngồi trên bàn đàm phán, Lạp Tư chỉ có thể cứng đầu nói tiếp: Bất kể cảnh ngộ hiện tại của các ông là gì, nếu nhân loại cứ tiếp tục tự tàn sát, sớm muộn gì cũng sẽ diệt vong.

Chi bằng các ông hãy thừa nhận Vương quốc Goblin chúng tôi, để xem Goblin chúng tôi trị quốc như thế nào, phát triển kỹ thuật ra sao.

Giáo chủ nghĩ đây chắc là mục tiêu của Goblin rồi, họ cần sự thừa nhận của nhân loại.

Cũng đúng, đám Goblin này rõ ràng muốn hòa nhập vào nền văn minh chủ lưu, nên việc tìm nhân loại đàm phán là hợp lý.

Có điều họ thực sự không hiểu chân tướng thế giới, chẳng hiểu gì cả.

Thế là giáo chủ nói: Thừa nhận các ngươi cũng không khó khăn gì, ta với tư cách Giáo chủ Thần Ngôn Giáo vẫn có sức ảnh hưởng nhất định.

Nhưng với điều kiện, các ngươi phải cho phép Thần Ngôn Giáo đến Vương quốc Goblin truyền giáo.

Chỉ cần tin vào Thần Ngôn Giáo, để nghe được nhiều thần ngôn hơn thì phải chiến đấu, đến lúc đó Goblin cũng sẽ giống như nhân loại mà thôi.

Lạp Tư thầm nghĩ cái này Đỗ Lan chưa có dặn dò qua, không ngờ đối phương lại đưa ra điều kiện như vậy, có nên đồng ý không.

Cảm giác có gì đó không ổn.

Đối với tôn giáo, Lạp Tư không am hiểu lắm, nhưng theo kinh nghiệm của cậu, tôn giáo suy cho cùng sẽ khiến người ta lạc hậu, không biết có nên chấp nhận điều kiện này không.

Quả nhiên mình không hợp đàm phán, lẽ ra nên để Đỗ Lan tới.

Giáo chủ quan sát kỹ biểu cảm của Goblin, nhưng thực tế là nhìn không hiểu, dù sao Goblin trông giống như những con chuột túi khổng lồ, làm sao con người có thể hiểu được biểu cảm của chuột túi.

Ít nhất là giáo chủ không nhìn ra được, dù ông đã sống tám trăm năm cũng không lý giải nổi.

Tuy nhiên đối phương im lặng chắc là đang suy nghĩ.

Goblin không có tôn giáo, Thần Ngôn Giáo một khi xâm nhập chắc chắn sẽ không gặp trở ngại, mở rộng phạm vi tàn sát cũng tốt.

Chúng tôi có thể chấp nhận, nhưng nhân loại phải cung cấp thêm nhiều kỹ thuật.

Lạp Tư cuối cùng cũng hạ quyết tâm, chỉ cần có thể nâng cao thực lực của Goblin, tin giáo thì tin giáo.

Lạp Tư thầm nghĩ các người có bản lĩnh thì cứ tới truyền giáo, trí thông minh của Goblin không cao, các người mà khiến được Goblin tin giáo thì đó là bản lĩnh của các người.

Giáo chủ không khỏi gật đầu, nghĩ thầm Goblin thực sự vượt ngoài tưởng tượng của mình, xem ra chúng đã học được cách thỏa hiệp.

Ông nói: Thành giao, ta có thể cung cấp thêm kỹ thuật, nhưng các ngươi cũng phải hứa với ta một việc khác, đó là phối hợp với vương quốc Ohts công hãm Nữ Thần Giáo.

Đã tin giáo của ta thì phải thực hiện chức trách.

Hai bên bên tung bên hứng, không ngừng đưa ra điều kiện, đàm phán chính là như vậy, mặc cả qua lại cuối cùng đạt thành một sự đồng thuận.

Lạp Tư thấy lão này được voi đòi tiên quá, nên dứt khoát từ chối: Goblin chúng tôi yêu chuộng hòa bình, không muốn tham gia chiến tranh.

Lần trước kẻ nói mình yêu chuộng hòa bình là đám Tinh Linh, nhưng với tư cách là kẻ thấu hiểu bí mật, giáo chủ thừa hiểu bộ mặt thật của Tinh Linh tàn bạo đến mức nào.

Vì vậy ông căn bản không tin có chủng tộc nào thực sự yêu chuộng hòa bình, trên thế giới này, những chủng tộc thực sự yêu hòa bình đều đã bị tiêu diệt từ lâu rồi.

Thế nên giáo chủ không mấy bận tâm đến tuyên ngôn hòa bình của Goblin: Hòa bình, ai mà chẳng yêu.

Nhưng giáo nghĩa của Nữ Thần Giáo quá tiêu cực, hễ gặp vấn đề là lại cầu nguyện Nữ Thần, chứ không dùng nỗ lực của chính mình để đột phá khó khăn, loại tôn giáo này không nên tồn tại trên thế giới.

Vậy ông định nhổ tận gốc Nữ Thần Giáo bằng cách nào.

Giết sạch tín đồ, đốt sạch điển tịch của họ sao.

Lạp Tư hỏi.

Đúng vậy.

Giáo chủ cũng không phủ nhận, để nhổ tận gốc Nữ Thần Giáo thì đây là điều tất yếu.

Dù sao người của thế giới này nếu chết đi cũng là đóng góp cho hệ thống, căn bản không cần gánh nặng tâm lý.

Lạp Tư không ngờ đối phương lại thốt ra những lời gây rợn người như vậy một cách dễ dàng đến thế.

Nhớ lại sự tàn bạo của nhân loại trong những giấc mơ, cậu nhất thời cảm thấy phẫn nộ.

Cậu cảm thấy nhân loại nhất định phải bị Goblin thay thế, nếu không sớm muộn gì cũng có ngày nhân loại sẽ ra tay độc ác như vậy với Goblin.

Đúng vậy, tương lai thuộc về Goblin, Lạp Tư nghĩ.

Hiện tại hợp tác với nhân loại chỉ là kế tạm thời, nếu nhân loại muốn tự tàn sát, chi bằng tạm thời giúp Thần Ngôn Giáo đánh trận, sẵn tiện thăng cấp cho Goblin.

Lạp Tư thấy nhân loại máu lạnh như vậy, nhận ra mình thực sự đã đến một thế giới hoàn toàn không có trật tự.

Ở đây kẻ mạnh làm vua, không muốn bị tiêu diệt thì phải tiêu diệt kẻ thù.

Goblin tuyệt đối không thể trông chờ nhân loại chung sống hòa bình, phải tìm cách tự làm mình lớn mạnh mới là thượng sách.

Thế là cậu nói: Như ông mong muốn, kỵ binh của chúng tôi sẽ giúp ông thảo phạt Nữ Thần Giáo.

Đánh trận có thể thăng cấp, đây là bước đầu tiên để trở nên mạnh mẽ.

Từ hôm nay Lạp Tư đã thay đổi, cậu thực sự đứng trên lập trường của Goblin để suy nghĩ về tương lai, một tương lai không có nhân loại.

Lạp Tư đã thay đổi vì cậu đã chấp nhận thiết lập của thế giới mới, chấp nhận thiết lập mình là một Goblin.

Kiếp trước khi còn là người, cậu bình thường, nhu nhược, thậm chí có chút phẫn thế tục.

Tuy quan hệ với bọn Sơn Điền Tuấn Phô không tệ, nhưng cậu không hề có cảm giác tham gia vào những chuyện xảy ra trong lớp, thậm chí còn thấy sinh ra làm người thật vô vị.

Bây giờ cậu trở thành Goblin, nhận được sự tôn trọng của Goblin, ngay lập tức cảm giác đồng nhất với Goblin đã vượt qua cảm giác đồng nhất với nhân loại.

Cuộc đàm phán này khiến Lạp Tư nhận ra khoảng cách giữa nhân loại và Goblin, khiến cậu nhận ra nếu Goblin muốn có tương lai thì buộc phải quét sạch lũ nhân loại ngạo mạn, kiêu ngạo và tham lam mới được.

Đã như vậy thì đối với nhân loại không cần phải nương tay, phối hợp với giáo chủ tấn công Sariella cũng không có bất kỳ cảm giác tội lỗi nào.

Chương 2441

Quả nhiên khi xuyên không thành giống loài phi nhân loại, người ta đều chẳng còn chút lòng đồng cảm nào với con người.

Đỗ Lan thầm nghĩ.

Hoặc có thể nói, con người đồng cảm với con người hoàn toàn là vì điều đó có lợi cho bản thân họ, còn sau khi xuyên không thành Goblin, đồng cảm với con người chẳng mang lại chút lợi lộc nào cho Goblin cả.

Tuy nhiên, đây cũng có thể coi là sự thất bại của giáo dục.

Dù sao nhân loại đã giáo dục cậu mười mấy năm nhưng lại không để cậu cảm nhận được chân thiện mỹ của loài người, mà chỉ thấy toàn khuyết điểm.

Đỗ Lan cũng chẳng buồn nghĩ xem rốt cuộc là ai đã khiến Lạp Tư gặp ác mộng, là ai đã phơi bày sự tham lam của nhân loại cho cậu thấy.

Chẳng phải chính Đỗ Lan đã biến những chuyện xảy ra ở một dòng thời gian khác thành ác mộng cấy vào não bộ Lạp Tư, khiến cậu nảy sinh nỗi sợ hãi sâu sắc với nhân loại sao.

Khiến cậu sợ hãi giấc mơ em gái chết thảm, bản thân bị nô dịch trở thành sự thật.

Vì vậy cậu mới nảy sinh sự đề phòng sâu sắc với nhân loại.

Nếu nói việc xuyên không thành Goblin chiếm năm phần trách nhiệm, thì Đỗ Lan phải chịu một nửa trách nhiệm còn lại cho sự biến đổi của Lạp Tư.

Chúng ta chuẩn bị phát động tập kích vào Sariella, mọi người chuẩn bị sẵn sàng.

Giáo chủ nhìn binh sĩ Goblin hùng dũng, trên người toát ra một sức sống bừng bừng, không khỏi thẫn thờ.

Đã bao lâu rồi ông không thấy khí thế nhiệt huyết như vậy.

Là từ khi thế giới bắt đầu hủy diệt, hay là từ sau khi hệ thống được thiết lập.

Rất lâu về trước, nhân loại cũng từng hào hùng như thế, chỉ điểm giang sơn, ngước nhìn vũ trụ.

Nhưng cuối cùng nhân loại lại khai thác linh hồn hành tinh làm năng lượng, dù khoa học kỹ thuật phát triển chưa từng thấy, nhưng lại dẫn đến cái chết của hành tinh.

Cuối cùng, kẻ hủy diệt nhân loại lại chính là nhân loại.

Nhìn thấy Goblin, ông lại nhớ đến nhân loại ngày xưa.

Giáo chủ thở dài não nề, vì ông biết sớm muộn gì Goblin cũng sẽ rơi vào tuyệt vọng như nhân loại mà thôi.

Hiện nay nhân loại muốn tồn tại chỉ có thể không ngừng tàn sát, văn minh không ngừng thụt lùi, cấu trúc của toàn xã hội nhân loại đang sụp đổ.

Giáo chủ dù đã nỗ lực thành lập Thần Ngôn Giáo nhưng cũng khó lòng cứu vãn tương lai của nhân loại.

Kết quả tốt nhất của Thần Ngôn Giáo cũng chỉ là duy trì hiện trạng, chứ không thể làm nhân loại tốt lên.

Vấn đề là nhân loại không thể duy trì hiện trạng, vì trong quá trình tàn sát không ngừng, linh hồn dù luôn được tái sử dụng nhưng chết đi quá nhiều lần sẽ trở nên suy yếu và mất tác dụng.

Nói cách khác, nhân loại thực sự đang ngày càng suy tàn từ tầng lớp linh hồn, điểm này giáo chủ không thể thay đổi được gì.

Vì vậy Thần Ngôn Giáo không thể duy trì hiện trạng, nhân loại sẽ chỉ ngày càng tệ đi.

Tuy nhiên giáo chủ vẫn phải tiếp tục xuất kích, nhưng ngay khi ông chuẩn bị chiến đấu, ông lại phát hiện Dũng giả xuất hiện trong phòng.

Dũng giả mới mười tuổi nhưng đã như một người lớn thu nhỏ, lưng đeo hai thanh bảo kiếm cao gần bằng người mình, đứng ngay trước mặt giáo chủ, đôi mắt bình thản như nước nhưng lại như xuyên thấu lòng người.

Dũng giả.

Giáo chủ không hiểu tại sao vào thời điểm then chốt này, Dũng giả lại đột nhiên xuất hiện.

Giáo chủ Thần Ngôn Giáo Dustin, ta chính là Phá bích nhân Kẻ phá tường của ông.

Dũng giả Vưu Lý Ô Tư lạnh lùng, tuyên bố thân phận của mình không một chút cảm xúc, cậu muốn vạch trần bộ mặt của kẻ thích nói lời ẩn ý như giáo chủ.

Giáo chủ ngơ ngác, không hiểu Dũng giả có ý gì, Phá bích nhân là cái quái gì.

Nhưng thấy đối phương gọi thẳng tên mình, ông biết chuyện này e là không đơn giản.

Dũng giả mặc kệ phản ứng của đối phương, tiếp tục nói: Ông thành lập Thần Ngôn Giáo, tiêu diệt Nữ Thần Giáo, mọi hành động đều là để duy trì sự tàn sát của nhân loại nhằm chiết xuất năng lượng linh hồn.

Nhưng nỗ lực của ông căn bản không thể cứu vãn thế giới đang sụp đổ này.

Làm sao ngươi biết những điều này.

Chẳng lẽ ngươi đã luyện kỹ năng Cấm Kỵ đến cấp tối đa rồi sao.

Không đúng, dù có luyện đến cấp mười cũng không thể biết được bí mật của ta.

Cấm Kỵ cấp mười chỉ là biết được thế giới sắp xong đời rồi, chứ không thể biết được mục đích thành lập Thần Ngôn Giáo.

Vì vậy giáo chủ truy vấn: Rốt cuộc là ai đã nói cho ngươi những bí mật này.

Giáo chủ kích động nói, ông không thể chấp nhận bí mật của mình bị phát hiện, càng không thể chấp nhận nỗ lực của mình bị phủ định.

Nhìn dáng vẻ bất thường của Dũng giả, giáo chủ kích động nói: Có phải là Thần ngôn của Nam thần không.

Những điều đó không quan trọng, quan trọng là ông đã che giấu chân tướng, tự cho rằng một mình mình có thể quyết định tương lai của nhân loại, thực sự là quá tự đại.

Thế giới hủy diệt, ai nấy đều có trách nhiệm, tuyệt đối không phải một mình ông có thể quyết định.

Ông đừng quên kẻ tự ý quyết định lần trước đã dẫn đến sự hủy diệt của thế giới, ông không có tư cách che giấu chân tướng.

Dù tuổi còn nhỏ nhưng giọng điệu của cậu lại rất già dặn, hơn nữa còn vô cùng nghiêm khắc.

Một đứa trẻ mười tuổi giáo huấn lão già sáu mươi tuổi mà không hề thấy chút áp lực nào.

Giáo chủ lại có chút khó chấp nhận việc nỗ lực của mình bị một đứa trẻ phê phán không đáng một xu.

Rõ ràng ông nên hiểu rất rõ về Dũng giả mới đúng, nhưng lúc này biểu hiện của Dũng giả lại xa lạ như vậy, thậm chí có thể nói là lãnh đạm.

Nói cho ta biết, rốt cuộc ngươi đã biết được những gì.

Tất cả.

Dũng giả nghiêm túc nói.

Cậu đã biết chân tướng thế giới từ miệng của lão gia gia, cũng biết được mục đích của giáo chủ.

Đồng thời cậu đã tiếp thụ đề nghị của Trí Tuệ Kiếm để trở thành Phá bích nhân, mục đích là đánh tan nội tâm của kẻ thích nói lời ẩn ý, kiến thiết lại trật tự, tìm ra lối thoát mới.

Vậy ngươi nên biết Thần Ngôn Giáo không hề làm sai.

Duy trì sự tàn sát không phải là kế lâu dài, chỉ có đoàn kết phát triển mới có hy vọng.

Chẳng lẽ ngươi lại muốn lặp lại bi kịch sao.

Nhân loại chính vì khai phá khoa học kỹ thuật nên mới dẫn đến hành tinh bị hủy diệt.

Giáo chủ phẫn nộ nói: Dù tất cả mọi người đều nói đó là lỗi của các nhà khoa học đã che giấu khiếm khuyết kỹ thuật, nhưng theo ta thấy, đó là lỗi do sự tham lam của toàn nhân loại dẫn đến.

Dù lúc đó kẻ đó có nói với toàn nhân loại rằng chiết xuất năng lượng hành tinh sẽ dẫn đến hủy diệt, e là nhân loại cũng không dừng lại được, vẫn sẽ không ngừng rút năng lượng hành tinh, vì đó chính là bản chất tham lam của loài người.

Lời của giáo chủ cũng không hẳn là sai, suy cho cùng muốn phát triển thì phải sử dụng năng lượng, dù biết rút năng lượng sẽ hủy diệt hành tinh thì nhân loại vẫn sẽ tiếp tục rút.

Thậm chí có thể họ sẽ cho rằng nhà khoa học đang hù dọa, bởi vì trước khi hành tinh thực sự hủy diệt, không ai có thể chứng thực được điều đó.

Dù lúc đầu có những cảnh báo như lũ lụt, ôn dịch, nạn châu chấu, v. v. nhân loại cũng không thể nghiêm túc đối đãi, sẽ không tin hành tinh sẽ hủy diệt.

Năng lượng là thứ thực sự giúp nhân loại phát triển, còn cái giá của việc rút năng lượng sẽ không hiển hiện ngay lập tức.

Chờ đến khi nhân loại nhận ra sắp tàn đời thì hối hận cũng không kịp.

Vì vậy giáo chủ cho rằng nhân loại có biết hậu quả của việc rút năng lượng hay không cũng không thay đổi được lịch sử, vì đó chính là bản chất con người.

Dũng giả nhìn giáo chủ, sau khi nghe ông ta dùng tư duy giới hạn để đánh giá nhân loại, cậu chỉ nhàn nhạt nói: Nguyên nhân hành tinh hủy diệt đã không còn quan trọng nữa, quan trọng là bảo vệ chiếc hộp chính là bảo vệ thế giới.

Thần Ngôn Giáo của ông không gánh vác nổi trách nhiệm này đâu.

Giáo chủ nhận ra Dũng giả đã tìm thấy một con đường khác, một con đường nguy hiểm khác hẳn với Thần Ngôn Giáo, một con đường có thể dẫn thế giới đến hồi kết.

Với tư cách là Phá bích nhân, Dũng giả đã chỉ ra những thiếu sót của giáo chủ.

Nhưng giáo chủ lại cho rằng con đường đoàn kết phát triển mà Dũng giả chọn là đi vào vết xe đổ, vì trước đây nhân loại cũng từng đoàn kết phát triển, nhưng kết quả cuối cùng là thế giới suýt chút nữa bị hủy diệt.

Dù không hủy diệt hoàn toàn nhưng nhân loại cũng chỉ còn thoi thóp.

Giáo chủ với tư duy giới hạn cho rằng kỹ thuật của nhân loại cuối cùng đều sẽ mang lại bi kịch.

Giáo chủ già nua nhìn chằm chằm vào Dũng giả trẻ tuổi, đây là sự giao phong giữa hai luồng tư tưởng khác nhau.

Dũng giả nghe xong lời của giáo chủ, biết ý của ông ta là khi nhân loại theo đuổi tiến bộ khoa học kỹ thuật sẽ dẫn đến thế giới hủy diệt, nhưng cậu chỉ muốn hỏi một câu: Vậy ông có biết tại sao nhân loại phải theo đuổi tiến bộ kỹ thuật không.

Bởi vì sự tham lam không đáy của loài người.

Cách nói này của giáo chủ có thể coi là câu trả lời tiêu chuẩn.

Dũng giả cười khẩy, rõ ràng là không đồng tình.

Được lão gia gia giáo dục nhiều năm, thế giới quan của Dũng giả đã được xây dựng vô cùng hoàn thiện, cậu sẽ không chấp nhận cái kiểu hễ có chuyện gì là lại lôi nhân tính ra nói.

Chương 2442

Nhân loại chính nhờ nhân tính tham lam mới có thể tồn tại, đó là đại đạo tự nhiên.

Nếu không có tham lam, nhân loại đã kết thúc từ lâu rồi, cũng chẳng phát triển nổi.

Cái mà ông gọi là tham lam chính là chỉ việc nhân loại hăng hái tiến thủ, tích cực tiến bộ sao.

Dũng giả nói: Ông thực sự sợ sự tham lam, hay ông sợ sự thay đổi.

Nói thẳng ra là ông sợ sự xáo trộn tầng lớp tẩy bài.

Giáo chủ ngẩn người, không ngờ Dũng giả có thể nói ra những lời này.

Tham lam biến thành tiến thủ, kỹ thuật mang đến sự xáo trộn.

Loại kiến giải này không giống như lời của một người sống sau tám trăm năm hệ thống được thiết lập có thể nói ra.

Bởi vì sau khi hệ thống được thiết lập, xã hội loài người nhìn chung là đang thu hẹp lại, ngày càng nguyên thủy.

Nhưng những kiến giải này của Dũng giả đều rất tiên tiến, thậm chí ngay cả giáo chủ cũng không nhất định chấp nhận được.

Kỹ thuật mang đến thay đổi, mang đến sự xáo trộn, bởi vì sự tiến bộ của kỹ thuật là một cuộc tấn công giảm chiều hàng duy đả kích.

Trong thời đại phong kiến, một ngành nghề có thể tồn tại ngàn năm không đổ, cũng có thể bị lũng đoạn ngàn năm.

Nhưng có kỹ thuật, sự tấn công giảm chiều sẽ tới.

Giống như máy nhắn tin bị điện thoại thay thế, đĩa quang bị USB thay thế, các hãng máy nhắn tin và đĩa quang chẳng làm sai điều gì cả, chỉ là kỹ thuật đang phát triển, thời đại đang tiến bộ, kỹ thuật cũ bị kỹ thuật mới thay thế, hoàn thành một cuộc xáo trộn.

Có thể nói không có bất kỳ doanh nghiệp nào có thể vĩnh viễn duy trì sự dẫn đầu về kỹ thuật, vì vậy xã hội sẽ luôn liên tục xáo trộn.

Mà xáo trộn đại diện cho sự lưu động của giai cấp, đại diện cho việc xã hội không ngừng được bơm thêm sức sống.

Vì có sức sống nên người dân mới nỗ lực sinh sống.

Giáo chủ nói theo đuổi kỹ thuật là nhân tính tham lam cũng không sai, chính vì ai cũng có tư tưởng người tìm chỗ cao mới không ngừng thúc đẩy kỹ thuật tiến bộ, tìm kiếm tính bất định của sự tiến bộ kỹ thuật.

Ngươi làm như vậy sẽ hủy diệt thế giới.

Giáo chủ có chút kích động.

Giữ nguyên như cũ thì sẽ không hủy diệt sao.

Nguyên nhân hủy diệt nhân loại có rất nhiều, thay vì bị hủy diệt trong tay kẻ khác hoặc thiên tai, ta thà rằng nhân loại bị hủy diệt trong quá trình theo đuổi kỹ thuật.

Bởi vì ta tin chắc chỉ cần ở vị trí lạc hậu, đó chính là lúc đứng ở nơi nguy hiểm nhất.

Thay vì ngồi chờ chết ở vị trí lạc hậu, ta thà chết trong quá trình thoát khỏi sự lạc hậu.

Dũng giả dù còn nhỏ tuổi nhưng lại nói một cách kiên định.

Ngươi.

Dũng giả đã nói đến mức này, giáo chủ cũng không biết phải nói gì hơn.

Quyết tâm này vừa đáng kính nể vừa đáng sợ, quả nhiên là đứa trẻ đưa ra lý thuyết uy hiếp của Dũng giả.

Có lẽ mình nên khống chế Dũng giả sớm hơn, sớm hơn nữa để quy nạp ra quy tắc hành vi của Dũng giả trong lịch sử mấy chục đời Dũng giả.

Nếu Dũng giả nào cũng hành động theo quy tắc hành vi thì sẽ không xuất hiện một biến số như Vưu Lý Ô Tư.

Nhưng bây giờ hối hận đã muộn, giáo chủ đã bỏ lỡ thời gian tốt nhất để thao túng Dũng giả.

Ngươi muốn thúc đẩy sự thay đổi, vậy người bị ảnh hưởng đầu tiên chính là gia đình ngươi.

Phụ vương, mẫu hậu, rồi các anh em của ngươi đều là những người hưởng lợi từ hiện trạng.

Nếu ngươi thúc đẩy kỹ thuật, xảy ra sự xáo trộn tầng lớp, người bị ảnh hưởng đầu tiên chính là họ, ngươi cũng không quan tâm sao.

Giáo chủ nghĩ chắc chắn là không quan tâm rồi, vì Dũng giả này quá lạnh lùng.

Đây là tiếng gọi của nhân dân.

Dũng giả lạnh lùng nói.

Cho nên ta mới nói bọn họ đều thiển cận, sẽ tự hủy hoại mình.

Thế nên nhất định phải có người dẫn dắt họ, Thần Ngôn Giáo của ta sinh ra là vì lẽ đó, tại sao ngươi không thể hiểu được.

Giáo chủ nhận ra mình và Dũng giả hoàn toàn ở hai tần số khác nhau, giống như hai đường thẳng song song không bao giờ giao nhau.

Giáo chủ dùng tư duy giới hạn để suy xét nhân loại, đó là nhân loại phát triển kỹ thuật chắc chắn sẽ tự hủy, vì điều đó đã xảy ra một lần rồi.

Dũng giả cho rằng thứ có thể hủy diệt nhân loại thì nhiều vô kể, nhưng kỹ thuật có thể giúp nhân loại giải quyết phần lớn các nguy cơ hủy diệt, vậy nếu cuối cùng nhân loại thực sự chết vì chính kỹ thuật của mình, cách chết này cũng không phải là không thể chấp nhận.

Dũng giả có thể chấp nhận kết cục của nhân loại, nhưng đó lại là điều giáo chủ cực lực muốn tránh, nên hai người không thể nói chuyện cùng nhau được.

Không phát triển kỹ thuật, nhân loại chúng ta chẳng qua chỉ là đồ chơi của thần linh, không ngừng tàn sát, không ngừng suy lạc, cuối cùng trở thành xác không hồn mà thôi.

Dũng giả hiểu rất rõ kết cục của việc ở vị trí lạc hậu.

Nhưng ít nhất thần linh vẫn để chúng ta tồn tại, chẳng lẽ không tốt sao.

Chúng ta đã sống thế này tám trăm năm, kiên trì thêm tám trăm năm nữa cũng là khả thi.

Giáo chủ kích động nói: Chỉ cần chúng ta có thể làm hài lòng thần linh, biết đâu còn có cơ hội thay đổi.

Hủy diệt ông thì có liên quan gì đến ông đâu.

Đừng ôm tâm lý cầu may nữa, thần linh căn bản không quan tâm đâu.

Dũng giả cho rằng thần linh sẽ không quan tâm đến sự sống chết của một kẻ hề, kẻ hề diễn có cố gắng đến đâu cũng vô dụng.

Giống như cùng một buổi biểu diễn, có khán giả xem thấy rất hài lòng, nhưng có khán giả lại không hài lòng, chín người mười ý, thần linh và con người không thể thông cảm cho nhau.

Có lẽ có vị thần thấy nhân loại có ý nghĩa, nhưng chỉ cần một vị thần thấy nhân loại vô nghĩa, nhân loại sẽ bị hủy diệt.

Thay vì mong đợi thần linh thương xót, chi bằng chính mình trở thành thần, ngồi ngang hàng với thần.

Phải nói lời của Dũng giả rất xót xa, trực tiếp đâm thủng tâm lý cầu may của giáo chủ.

Giáo chủ đỏ bừng mặt, nói: Thần sao có thể không quan tâm được.

Thực ra là không quan tâm thật.

Năm đó nhân loại suýt chút nữa bị hủy diệt, tiên tổ của loài rồng đã cầu xin hết lời, cuối cùng mới cầu được một Tà Thần D, nhưng Tà Thần D cũng không trực tiếp cứu vãn nhân loại mà chế tạo ra một hệ thống.

Thần thực sự không quan tâm.

Thay vì một ngày nào đó bị một vị thần đang tâm trạng không tốt tiêu diệt, chi bằng tìm lại kỹ thuật để phát triển.

Dũng giả đưa ra kết luận.

Im lặng, giáo chủ nhìn dáng vẻ kiên định của Dũng giả trẻ tuổi, dường như lại quay về tám trăm năm trước, cảm giác rất tệ.

Giáo chủ cảm thấy mình không khống chế được cục diện, vì Dũng giả dù trẻ nhưng khả năng chấp hành quá mạnh.

Theo ông biết, bên cạnh Dũng giả đã có một nhóm người ủng hộ, nên việc thúc đẩy kỹ thuật là điều khó tránh khỏi.

Đặc biệt là còn có sự tồn tại của người hộ vệ Chiếc hộp, phối hợp với lý luận của Dũng giả, hai thứ hợp làm một, Thần Ngôn Giáo cũng không ngăn cản nổi sự phát triển của họ.

Chẳng lẽ nhân loại thực sự lại đi vào vết xe đổ sao.

Giáo chủ đột nhiên già đi mười tuổi, mệt mỏi gục xuống ghế, chỉ cảm thấy nỗ lực tám trăm năm phút chốc tan thành mây khói.

Cảm giác cô độc giữa hư không lạnh lẽo, cảm giác tuyệt vọng vì không được thiên hạ thấu hiểu, cảm giác thất bại khi nỗ lực đổ sông đổ biển, cùng sự mệt mỏi không lời nào tả xiết bao trùm toàn thân, ông không còn muốn nói gì thêm nữa.

Kỹ thuật chính là chiếc hộp Pandora, một khi đã mở ra, cá nhân giáo chủ không thể xoay chuyển được cục diện.

Sự tham lam của nhân loại sẽ trở thành nhiên liệu cho sự phát triển kỹ thuật, cuối cùng nhân loại sẽ chơi với lửa mà tự thiêu.

Mình nỗ lực tám trăm năm, cuối cùng công dã tràng, cảm giác vô vọng đã đánh vỡ nội tâm giáo chủ.

Khi đám Goblin và tín đồ Thần Ngôn Giáo hoàn toàn rút khỏi lâu đài gia tộc Cái Luân, lại có một đám Tinh Linh lẻn vào.

Mục tiêu của họ vẫn xác định rõ ràng: tìm những người chuyển sinh.

Đám Tinh Linh phát động tấn công mãnh liệt, các kỵ sĩ của gia tộc Cái Luân căn bản không phải là đối thủ, bị chém như chém chuối.

Tuy nhiên, Hấp Huyết Tử đã sớm nhận được lời nhắc nhở từ Thần Ngôn nên đã thực hiện một loạt chuẩn bị.

Chương 2443

Khi đám Tinh Linh xông vào, các kỵ sĩ Thần Ngôn Giáo bên ngoài quay trở lại, ngay cả Dũng giả cũng quay về.

Tinh Linh rõ ràng không ngờ tới chuyện này, nhưng họ cũng không bỏ cuộc mà dùng tốc độ nhanh nhất xông vào lâu đài, nhất định phải bắt được người chuyển sinh.

Đánh nhau rồi.

Tri Chu Tử Kumoko lại hồi sinh, quay về lãnh địa Cái Luân trong hình dạng một thiếu nữ nhện Arachne, không ngờ lại đúng lúc bắt gặp trận chiến này: Bọn họ đúng là chấp nhất với Hấp Huyết Tử thật đấy.

Dù không biết đám này tại sao lại muốn bắt Hấp Huyết Tử, nhưng chấp nhất như vậy chắc chắn có âm mưu.

Nhưng Tri Chu Tử không chuẩn bị nhúng tay vào, vì cô thấy đám hỗn đản áo đen đó đã bị bao vây, lần này mình không cần thiết phải ra tay.

Hơn nữa cô cũng thấy Dũng giả, tuy trông giống một đứa trẻ nhưng đúng thực là một Dũng giả.

Kỹ năng giám định vẫn rất hữu dụng, khi Tri Chu Tử phát hiện ra Dũng giả, cô ngay lập tức chùn bước.

Chưa kể xung quanh còn có tín đồ Thần Ngôn Giáo, và ở xa xa dường như còn có kỵ binh Goblin.

Hoàn toàn không rõ tình hình, mạo hiểm vào lúc này là hành vi vô cùng thiếu lý trí, án binh bất động quan sát biến động mới là quan trọng nhất.

Nhưng để xem kịch hay hơn, Tri Chu Tử chuẩn bị dùng ma pháp bóng tối để tiến lại gần một chút.

Âm thầm, lặng lẽ tiến vào trang viên, nấp vào góc mà Dũng giả sẽ không chú ý đến, cứ như một ninja vậy.

Góc độ này vừa khéo, có thể nhìn thấy Dũng giả, cũng có thể thấy trận chiến bên trong.

Tri Chu Tử tự lẩm bẩm.

Quan sát kỹ Dũng giả, cô phát hiện tên này thực sự không đơn giản.

Tuy là một đứa trẻ nhưng trên lưng lại cõng hai thanh kiếm, hai thanh kiếm này sau khi giám định đều là những tồn tại không tầm thường, một thanh Dũng Giả Kiếm, một thanh Trí Tuệ Kiếm, nhìn tên là thấy lợi hại rồi, hơn nữa không thể giám định thêm được.

Phàm là thứ gì có thể né tránh được kỹ năng giám định đều vô cùng mạnh mẽ, điểm này không cần bàn cãi.

May mà mình chọn ẩn nấp.

Tri Chu Tử vẫn còn đang đắc ý với lựa chọn của mình, nhưng đúng lúc này cô đột nhiên cảm thấy cơ thể nặng trĩu, ma pháp bóng tối của cô dường như bị thứ gì đó triệt tiêu.

Không chỉ Tri Chu Tử hiện hình từ trong bóng tối, mà tất cả các kỵ sĩ và chiến sĩ xung quanh đều phát hiện ma lực của mình bị áp chế.

Cấm Ma Lãnh Địa.

Giáo chủ ngay lập tức biết đây là Cấm Ma Lãnh Địa của Tinh Linh, trong lãnh địa này thì không thể sử dụng ma pháp: Không xong rồi.

Đúng là không xong thật, không có ma pháp thì chỉ có thể dùng vũ khí lạnh cận chiến.

Mà vũ khí của Tinh Linh lại khác biệt lớn với nhân loại, chỉ nghe bên trong lâu đài vang lên tiếng súng máy đát, tiếp theo đó là tiếng kêu thảm thiết của con người.

Tri Chu Tử sững sờ đến mức quên cả việc ẩn nấp.

Cô cảm thấy lúc này mình chỉ có thể sử dụng cơ thể để chiến đấu, không thể thi triển được chút ma lực nào.

Đây đối với cô không phải là tin tốt, cô muốn tự lừa mình dối người rằng mình chưa bị phát hiện, nhưng đáng tiếc kích thước của thiếu nữ nhện quá lớn, muốn phớt lờ cũng khó.

Phần thân trên của thiếu nữ nhện là người bình thường, phần thân dưới to như một con ngựa con.

Dũng giả chỉ nhìn thiếu nữ nhện một cái, rồi dời sự chú ý sang đám Tinh Linh trong lâu đài.

Cẩn thận, kẻ địch đã phong ấn ma pháp của chúng ta.

Dù vừa bị Dũng giả làm cho nản lòng, nhưng giáo chủ vẫn tốt bụng nhắc nhở Dũng giả chú ý an toàn.

Dù sao bản thân giáo chủ không thể chiến đấu mà không có ma pháp, lúc này chỉ có thể trông chờ vào Dũng giả.

Không biết chỉ số cơ thể của Dũng giả ra sao, liệu có địch nổi vũ khí nóng của kẻ thù không.

Dũng giả chậm rãi rút trường kiếm từ sau lưng, đứng ở cửa ngõ mà kẻ địch chắc chắn sẽ đi qua, chờ đợi chúng xuất hiện.

Oành, kẻ địch xuất hiện, cánh tay của chúng chính là nòng súng, kẻ địch này rõ ràng không phải người bình thường mà là robot người máy.

Cái gì.

Tri Chu Tử ngạc nhiên không biết chuyện gì đang xảy ra, thứ này căn bản không bình thường, đây chẳng phải thế giới kỳ ảo kiếm và ma pháp sao.

Sao lại xuất hiện vũ khí nóng và robot, loại vũ khí này chẳng phải chỉ tồn tại trong thế giới khoa học viễn tưởng sao.

Nhưng điều khiến Tri Chu Tử kinh ngạc hơn nữa là Dũng giả lại đứng trước họng súng, chẳng lẽ cậu không biết súng là gì.

Đúng là chưa thấy bao giờ, nhưng bất kể thế nào cũng phải chiến đấu.

Dũng giả nhíu mày nhìn đối phương nói: Chính các ngươi là kẻ luôn bắt cóc trẻ em trên cả hai lục địa sao.

Ha ha, ta không việc gì phải giải thích với ngươi.

Robot bịt mặt, nhưng từ đôi tai nhọn vẫn có thể đoán ra đó là một Tinh Linh.

Họng súng nâng lên, bắn ra những luồng lửa nóng bỏng.

Tốc độ bắn cực nhanh, như mưa sa bão táp, Dũng giả đã bị bao vây.

Giáo chủ thầm nghĩ lúc này nếu Dũng giả bị giết có lẽ cũng không tệ, dù sao Dũng giả này quá khó kiểm soát, những ý tưởng cậu đưa ra quá nguy hiểm, đe dọa đến hiện trạng, đưa thế giới về một hướng bất định.

Còn tộc trưởng Elf đang điều khiển robot thì không nghĩ nhiều như vậy.

Hắn chỉ biết trong Cấm Ma Lãnh Địa, vũ khí nóng có ưu thế tuyệt đối, thần cản giết thần phật cản giết phật, tên Dũng giả trước mắt này chết chắc rồi.

Tuy nhiên, ngay khi tộc trưởng Elf tự tin thắng bại đã phân, hắn phát hiện nòng súng của mình đã bị đứt lìa, vết cắt đỏ rực như than hồng.

Nhìn lại chiến trường, Dũng giả đã đứng ngay trước mặt robot từ lúc nào không hay.

Từ lúc nào vậy.

Tốc độ nhanh quá.

Dũng giả dù trông chỉ là một đứa trẻ mười tuổi, nhưng ánh mắt đó là sao.

Tại sao lại sắc bén như vậy, thậm chí còn lạnh lẽo hơn đao kiếm.

Tinh Bạo Khí Lưu Trảm Starburst Stream.

Theo tiếng gọi chiêu thức rõ ràng của Dũng giả, song kiếm lập tức hóa thành lưới kiếm rợp trời bao phủ kẻ địch, luồng kiếm khí cuồng bạo thậm chí còn phá hủy cả tường thành.

Mọi người đều sững sờ, loại tấn công này mà không tính là ma pháp sao.

Sức phá hoại thế này còn khoa trương hơn cả ma pháp nữa, đây thực sự là kiếm kỹ sao.

Oành.

Con robot kiên cố lại bị chém thành từng mảnh, kiếm khí như Bào Đinh giải trâu xuyên thấu lớp giáp kiên cố của robot, phá hủy nó hoàn toàn.

Không thể nào, trong Cấm Ma Lãnh Địa, vũ khí nóng mới là vương giả tuyệt đối cơ mà, sao có thể bị vũ khí lạnh chém nát.

Giáo chủ cũng ngẩn ngơ, vốn tưởng Dũng giả không chết cũng trọng thương, không ngờ lại thắng dễ dàng thế này.

Còn Tri Chu Tử thì nghĩ chắc mình lộ tẩy rồi, Dũng giả quả nhiên là kẻ cùng đẳng cấp với Ma Vương, đáng sợ quá.

Tuy nhiên, Tri Chu Tử vừa định chạy thì bị Ma Vương từ trên trời rơi xuống chặn đường.

Lần thứ ba rồi, hai lần trước vừa gặp mặt đã bị Ma Vương thịt, quá tam ba bận, lần này Ma Vương lại không hạ sát thủ.

Một là bà ta đã xác định Tri Chu Tử có thân bất tử, hai là bà ta đã hấp thụ một ý thức song song của Tri Chu Tử, nắm được thông tin về cô, đồng thời cũng bị ý thức song song ảnh hưởng, sát ý với Tri Chu Tử giảm đi không ít.

Vì vậy lần này Ma Vương đến đây là để chiêu mộ Tri Chu Tử, chứ không phải để giết.

Nhưng Dũng giả cũng ở đây, khoảnh khắc mang tính lịch sử khi Dũng giả và Ma Vương tương ngộ.

Có điều dù là Ma Vương hay Dũng giả thì vẻ ngoài đều là những đứa trẻ mười tuổi, nên nhìn có chút không khớp.

Sau khi chém nát robot, Dũng giả quay người nhìn Ma Vương và Tri Chu Tử.

Tri Chu Tử ngay lập tức đứng cùng phe với Ma Vương, dù cô từng bị Ma Vương giết hai lần, nhưng theo bản năng cô cho rằng Dũng giả sẽ không khách khí với mình.

Giáo chủ hiện tại chưa biết Ariel là Ma Vương, nhưng ông biết Ariel, vì bà ta là Thủy tổ Nhện, cũng giống ông là một kẻ đã sống tám trăm năm.

Ma Vương.

Dũng giả không hề thu kiếm, sau khi hoàn thành đòn tấn công kinh thế hãi tục, cậu nhìn về phía Ma Vương.

Chương 2444

Ma Vương lạnh lùng cười nói: Cấm Ma Lãnh Địa đã biến mất, ngươi tưởng ngươi có thể đánh bại ta sao.

Dũng giả lại nói: Sự chiến đấu giữa Dũng giả và Ma Vương căn bản không có ý nghĩa.

Giá trị tồn tại của Ma Vương nên giống như Dũng giả, là để thiết lập sự uy hiếp, để các chủng tộc khác nhau trên thế giới giữ vững hòa bình dưới sự uy hiếp đó.

Hãy ký kết hiệp ước hòa bình với ta.

Nếu Ma tộc dám xâm lược Nhân tộc, ta tuyệt đối sẽ không tiếc bất cứ giá nào dùng sức mạnh Dũng giả để xóa sổ hoàn toàn Ma tộc.

Tương tự, nếu Nhân tộc khai chiến với Ma tộc, bà với tư cách là Ma Vương cũng có thể dùng sức mạnh Ma Vương để xóa sổ nhân loại.

Vì sự tồn tại của cả hai bên, từ nay về sau hai tộc phải thiết lập một nền hòa bình vĩnh cửu dưới sự uy hiếp.

Đã gặp Ma Vương thì ký kết điều ước hòa bình uy hiếp giữa Ma tộc và Nhân tộc luôn.

Dù sao lần này Dũng giả tới Tây đại lục vốn dĩ cũng chuẩn bị đi lên phía Bắc vào lãnh địa Ma tộc để tìm Ma Vương ký kết khế ước.

Ariel thầm nghĩ Ma tộc có bị hủy diệt hay không thì liên quan gì đến bà ta.

Bà ta là nhện mà.

Nhưng từ khí thế mà Dũng giả tỏa ra, bà ta biết tuyệt đối không thể coi thường Dũng giả này, đối phương nói được là làm được.

Ha ha, cùng nhau hủy diệt sao.

Ta thấy ngươi là vì biết dân số Nhân tộc nhiều hơn Ma tộc, nên mới đưa ra lý luận uy hiếp này chứ gì.

Trong lòng ngươi chắc chắn đang nghĩ nếu thực sự nổ ra chiến tranh, thì dù có phải hy sinh một nửa dân số hay thậm chí nhiều hơn cũng phải hủy diệt toàn bộ Ma tộc, tính toán hay đấy.

Ma Vương Ariel dù sao cũng là một trong những kẻ thấu hiểu bí mật tồn tại từ trước khi hệ thống xuất hiện, một lời đã nói trúng ưu thế của nhân loại trong sự uy hiếp này.

Dũng giả không hề đổi sắc mặt, đối phương có nhãn giới như vậy là tốt, chỉ hy vọng bà ta có thể nhận ra hậu quả của việc phát động chiến tranh thì mới uy hiếp được bà ta.

Nhưng Ariel không quan tâm đến Ma tộc, đương nhiên cũng chẳng quan tâm đến nhân loại.

Việc có phát động chiến tranh hay không nằm ở chỗ bà ta có đạt được mục tiêu của mình hay không.

Vì vậy bà ta chỉ thản nhiên nhìn Dũng giả, không hề biểu hiện sự kinh ngạc hay sợ hãi, đương nhiên cũng không có ý định chấp nhận.

Giáo chủ biết thừa Ariel hoàn toàn khác với các Ma Vương trước đây.

Sự uy hiếp của Dũng giả có lẽ có tác dụng với Ma Vương khác, nhưng với Ariel thì chưa chắc hiệu quả, vì bà ta là Thủy tổ Nhện chứ không phải Ma tộc.

Trên thế giới này có Nhân tộc, Tinh Linh, Ma tộc, đương nhiên còn có Nhện và Rồng, cùng các ma thú khác.

Trước đây Ma Vương hầu hết sinh ra từ Ma tộc.

Ma tộc thọ mệnh dài, thực lực mạnh, khuyết điểm duy nhất là số lượng không nhiều, khả năng sinh sản thấp.

Ma tộc và Nhân tộc luôn tàn sát lẫn nhau, suốt tám trăm năm qua nếu không phải đang chiến tranh thì cũng là đang chuẩn bị chiến tranh.

Nhưng loài nhện lại không có quan hệ gì quá lớn với nhân loại.

Dưới Thủy tổ Nhện có năm con nhện truyền thuyết phân bố khắp hai lục địa, nhân loại căn bản không dám trêu chọc chúng, nên nhện và nhân loại không có xung đột lớn, cũng chưa từng xảy ra chiến tranh.

Cũng không biết hệ thống cân nhắc thế nào mà lại trao danh hiệu Ma Vương cho cái đứa Ariel này, giờ ngay cả giáo chủ cũng không biết Ariel sẽ làm gì.

Với tư cách Ma Vương thông thường thì nên thống trị Ma giới, rèn quân luyện mã, nhưng Ariel tuyệt đối là một biến số.

Giáo chủ nhìn Ariel rồi lại nhìn Dũng giả, hai người cao xấp xỉ nhau, đều khoảng mười tuổi, một bên là Ma Vương, một bên là Dũng giả, lần lượt nắm giữ sức mạnh cường đại, đồng thời lại khó dự đoán, thật không biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì.

Vưu Lý Ô Tư thấy Ariel không có phản ứng gì, không khỏi nhíu mày vì phản ứng của đối phương quá đỗi lãnh đạm.

Hoắc hoắc, Ariel này không phải là Ma tộc, nên ngươi dùng sự tồn vong của Ma tộc để uy hiếp mụ ta là vô dụng thôi.

Lão gia gia trong nhẫn nói: Nhưng không sao, chỉ cần có thể uy hiếp Ma tộc là được, dù sao nếu thực sự xảy ra chiến tranh thì cũng là Ma tộc ra tay.

Chỉ cần Ma tộc sợ sự uy hiếp là được.

Dũng giả khẽ gật đầu, nói với Ariel: Bà đã là Ma Vương thì hãy chuyển lời tới Ma tộc đi, sự uy hiếp của Dũng giả bắt đầu từ ta, sau này mỗi đời Dũng giả đều sẽ kiên trì, trở thành cương lĩnh hành động của Dũng giả.

Đôi mày của Ariel khẽ nhíu lại một cách khó nhận ra.

Trước đây tuy có nhiều Dũng giả, nhưng thực sự chưa có hành vi của Dũng giả nào có thể được đời Dũng giả tiếp theo tiếp nối.

Nếu có, tối đa cũng chỉ là các Dũng giả đều là người tốt, đều có tinh thần trách nhiệm, chỉ vậy mà thôi.

Nhưng Dũng giả này thì khác, cậu ta muốn đặt ra một tiêu chuẩn cho các Dũng giả sau này, duy trì sự uy hiếp của Dũng giả.

Như vậy biết đâu chiến tranh giữa Nhân tộc và Ma tộc thực sự có thể kết thúc.

Nhưng Ariel thừa biết, nếu không đánh nhau, hệ thống sẽ sụp đổ, thế giới sẽ hủy diệt.

Khoan đã, Ariel đột nhiên nghĩ thế chẳng phải rất tốt sao.

Nếu thế giới hủy diệt, Nữ thần chẳng phải sẽ được tự do sao.

Hóa ra Ariel chính là con nhện thú cưng bên cạnh Nữ thần.

Ariel yêu kính Nữ thần như mẹ, nên mục tiêu của bà ta là cứu Nữ thần.

Nhưng Nữ thần vì muốn thủ hộ thế giới nên tự nguyện tiến vào hệ thống, vì Nữ thần yêu sâu sắc thế giới này và toàn thể nhân loại.

Nhưng nếu là chính nhân loại ngừng chiến tranh dẫn đến hệ thống sụp đổ, Nữ thần sẽ không cần phải xả thân vì nghĩa để duy trì hệ thống nữa.

Ariel đột nhiên nhận ra mình cũng nên ủng hộ lý luận uy hiếp của

Dũng giả, thế là bà ta vui vẻ nói: Ta biết rồi, ta cũng đang định đi lên phía Bắc vào lãnh địa Ma tộc, ta sẽ chuyển lời cho bọn họ, nói cho họ biết sự lợi hại từ lời uy hiếp của Dũng giả.

Vưu Lý Ô Tư nói: Ta sẽ đi cùng bà lên phía Bắc.

Dũng giả muốn đồng hành cùng Ma Vương.

Ha ha, vậy có ổn không.

Ngươi là Dũng giả, ta lại là Ma Vương, đi cùng nhau như vậy, biết đâu sẽ có đủ loại lời ra tiếng vào đấy.

Ariel rõ ràng thấy việc Ma Vương và Dũng giả đồng hành là một chuyện kỳ quặc.

Chẳng có gì kỳ lạ cả, đã muốn tranh thủ hòa bình thì tự nhiên cần phải tập quen với sự tồn tại của đối phương.

Vưu Lý Ô Tư nói.

Vậy được rồi, nếu ngươi không sợ thì cứ đi theo ta lên phía Bắc, chúng ta sẽ xuất phát sau một thời gian nữa.

Tri Chu Tử đầu đầy dấu chấm hỏi, nhưng Ma Vương dường như không muốn giết cô, phía nhân loại dường như cũng không muốn ra tay.

Hiện tại cô có rất nhiều thắc mắc, đầu tiên là tại sao Tinh Linh lại có Cấm Ma Lãnh Địa, tại sao lại có vũ khí nóng.

Thứ hai là cái Hấp Huyết Tử kia tính sao đây.

Hấp Huyết Tử chính là mục tiêu của Tinh Linh, lần này Tinh Linh vẫn không thành công, nhưng Hấp Huyết Tử lại rất sợ hãi, hiện tại cô nàng chỉ muốn đi theo Dũng giả.

Đêm đó mọi người nghỉ ngơi trong lâu đài.

Tri Chu Tử có rất nhiều câu hỏi, Ma Vương cũng giải đáp không ít, vì bà ta đã biết Tri Chu Tử là người chuyển sinh, trong ý thức song song mà bà ta thôn phệ có không ít bí mật của Tri Chu Tử.

Thế giới này vốn dĩ không phải như vậy.

Nên nói là không phải Tinh Linh nắm giữ công nghệ cao, mà là các chủng tộc khác thoái hóa quá rõ ràng, còn Tinh Linh thì thoái hóa chậm hơn mà thôi.

Ma Vương Ariel nói cho Tri Chu Tử sự thật này.

Hóa ra thế giới này trước đây cũng là một thế giới công nghệ cao, là vì rút quá nhiều năng lượng hành tinh dẫn đến hành tinh sắp sụp đổ, nên nhân loại chỉ có thể từ bỏ công nghệ để tiến vào hệ thống sống cuộc sống nguyên thủy, còn Tinh Linh lại giữ lại được công nghệ.

Tri Chu Tử có thể cảm nhận được sự chán ghét của Ariel khi nhắc đến Tinh Linh, rõ ràng Tinh Linh của thế giới này chẳng phải thứ gì tốt đẹp, mà là những kẻ âm mưu đầy mình.

Vậy còn giáo chủ nhân loại và Dũng giả là sao.

Tri Chu Tử hỏi.

Họ hả.

Giáo chủ chắc chắn là đến để tiêu diệt Nữ Thần Giáo, ngươi không thực sự nghĩ rằng cái vương quốc Ohts nhỏ bé đó dám phát động chiến tranh xâm lược đâu, đứng sau chính là Thần Ngôn Giáo đấy.

Còn Dũng giả chắc chắn là muốn đến phương Bắc để tuyên truyền thuyết uy hiếp của cậu ta.

Tuổi tuy nhỏ nhưng cậu ta thực sự là người lợi hại nhất trong các đời Dũng giả rồi.

Được rồi, ta đã trả lời nhiều câu hỏi như vậy, giờ ngươi cũng phải giải đáp thắc mắc của ta, làm sao ngươi có thể bất tử được.

Tri Chu Tử không hề giấu giếm, nói cho đối phương biết đó là nhờ ý thức song song và kỹ năng đẻ trứng của mình.

Ariel thầm nghĩ đây là loại kỹ năng bất tử thứ ba mà bà ta biết.

Chương 2445

Loại thứ nhất tự nhiên là giáo chủ chuyển thế bất tử, loại thứ hai là tộc trưởng Elf điều khiển từ xa robot bất tử, sự bất tử của Tri Chu Tử có chút giống như sự kết hợp của hai phương thức bất tử trên.

Hóa ra là vậy.

Ariel nhận ra mình quả thực không giết chết được đối phương, nhưng thôi kệ, chỉ cần canh chừng cô ta là được.

Dù sao hiện tại sức mạnh của bà ta vẫn áp đảo cô ta hoàn toàn, cô ta không cấu thành mối đe dọa cho bà ta.

Tri Chu Tử bất lực nhìn đám nhện rối bên cạnh, đây rõ ràng là Ma Vương không yên tâm về mình nên mới đặt người canh gác.

Tri Chu Tử nghĩ mình nên lôi kéo đám nhện rối này một chút, nên cô nghĩ xem mình có thể ăn diện cho đám nhện rối này thật đẹp không.

Đám rối này hoàn toàn lộ ra chất liệu bên ngoài, nên phải thêm da vào, tốt nhất là thêm cả nhãn cầu và tóc, đương nhiên có những thứ đó thì không thể thiếu quần áo.

Biết đâu còn có thể phát minh ra dây thanh quản để đám rối biết nói.

Việc dệt quần áo thì Tri Chu Tử rất thạo, dùng tơ nhện của mình là được.

Tơ nhện có thể điều chỉnh độ dẻo dai, cường độ, độ thô mịn, hiện tại cô thậm chí có thể sản xuất tơ nhện cấp độ nano, như vậy thì việc tạo ra lớp da cũng không thành vấn đề.

Bắt đầu dệt thôi, phải dệt ra tác phẩm có cảm giác như da thật.

Ở phía bên kia, Hấp Huyết Tử đã đem lòng yêu Dũng giả.

Lẽ ra cô nàng phải ở cùng Tri Chu Tử và Ma Vương để tham gia huấn luyện ác quỷ, rõ ràng mới năm tuổi mà đã phải hoàn thành những môn vận động thể thao còn kinh khủng hơn cả ba môn phối hợp.

Hơn nữa trong nguyên tác, Hấp Huyết Tử không thích Tri Chu Tử lắm vì cô nàng đã nhận ra khuôn mặt người đó.

Dù phần thân dưới của cô ta biến thành quái vật, nhưng khuôn mặt đó Hấp Huyết Tử tuyệt đối không bao giờ quên.

Khuôn mặt của Tri Chu Tử là Wakaba Hiiro Nhược Diệp Cơ Sắc, nữ sinh mà cô giáo Okazaki khẳng định là đã chết.

Còn trước khi xuyên không, thân phận thật của Hấp Huyết Tử là nữ sinh gầy gò bị các học sinh trong lớp gọi là Chân Trinh Tử Sadako.

Cô nàng luôn bị phớt lờ ở trường, nên cô nàng tin chắc một điều: đời người đã được quyết định từ lúc sinh ra, cha mẹ cho con cái ngoại hình thế nào thì sẽ quyết định tương lai của chúng.

Một nữ sinh mạo bất kinh nhân, thể chất yếu ớt như cô nàng thì làm sao so được với đại mỹ nhân xuất sắc như Wakaba Hiiro.

Vì thế cô nàng rất không có cảm tình với những cô gái xinh đẹp.

Dù sau khi chuyển sinh, tất cả học sinh đều biến thành trai xinh gái đẹp, Hấp Huyết Tử lại càng trở nên đáng yêu, nhưng trong lòng cô nàng, sự khinh miệt đối với mỹ nữ vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Dù sao tiền kiếp đều luôn khinh miệt mỹ nữ, luôn cho rằng mỹ nữ chẳng có gì ghê gớm, chẳng qua là được cha mẹ cho một khuôn mặt đẹp mà thôi, chẳng có gì to tát.

Thế nên sau khi chuyển sinh, dù chính mình cũng trở thành một cô bé khả ái, nhưng cô nàng vẫn chưa chuyển biến tâm thái, vẫn chưa quen với việc đối mặt với thế giới bằng tư thế của một mỹ nữ.

Trong dòng thời gian này, sự xuất hiện đột ngột của Dũng giả đã khiến Hấp Huyết Tử yêu chàng Dũng giả anh hùng cứu mỹ nhân.

Lẽ ra cô nàng phải thích người hầu trung thành hộ chủ, nhưng Dũng giả rõ ràng hợp khẩu vị của Hấp Huyết Tử hơn.

Tuổi trẻ tài cao, rõ ràng mới mười tuổi mà đã đầy khí thế hào hùng, chỉ điểm giang sơn.

Đây không đơn thuần chỉ dùng ngoại hình là giải thích được.

Dù Dũng giả trong tương lai là một soái ca, nhưng hiện tại cậu vẫn là một thiếu niên mười tuổi, chưa được hưởng cái lợi thế của soái ca, nên cái đó không phải dựa vào dung mạo mà là dựa vào thực lực.

Thực lực của Dũng giả thu hút Hấp Huyết Tử.

Đương nhiên thực ra Ma Vương và Tri Chu Tử cũng rất lợi hại, chỉ là Hấp Huyết Tử không muốn thừa nhận Wakaba Hiiro mà thôi.

Thế là Hấp Huyết Tử hiện tại lén lút quan sát Dũng giả, nấp sau khung cửa, nấp sau cột nhà, nấp sau cầu thang.

Tóm lại là ở bất cứ chỗ nào có thể nấp được đều thấy bóng dáng của Hấp Huyết Tử.

Dũng giả thì không để ý đến hành vi thú vị của đứa nhỏ này, chỉ cảm thấy cô bé rất hồn nhiên, cậu một lòng chuẩn bị đi lên phương Bắc.

Ma Vương và Tri Chu Tử cũng đang chuẩn bị, lát nữa họ sẽ xuất phát.

Mà hành trình lên phía Bắc sẽ đi ngang qua lãnh địa Goblin, cũng có thể xem xem sự phát triển của Goblin ra sao.

Tri Chu Tử ăn diện cho đám rối thật đẹp, thuận lợi thu phục được trái tim của đám nhện rối, khiến chúng quên luôn nhiệm vụ giám sát mà trở thành bạn tốt với Tri Chu Tử.

Trước khi xuất phát, Ma Vương và giáo chủ có một cuộc đối thoại, trao đổi thông tin.

Giáo chủ lúc này mới nhận được thông tin về những người chuyển sinh từ miệng Ma Vương, biết được Tinh Linh tấn công gia tộc Cái Luân là vì những người chuyển sinh.

Giáo chủ vô cùng chấn kinh, nhưng dù chấn kinh cũng không có quá nhiều cách để thay đổi.

Vì ông không biết mục đích cuối cùng của Tinh Linh, càng không biết tại sao những người chuyển sinh lại xuất hiện.

Việc đầu tiên ông nghĩ đến là liệu Dũng giả cũng là người chuyển sinh hay không.

Trong lòng giáo chủ rất nặng nề, ông lại nghĩ đến câu thần không quan tâm.

Ông biết nếu không có thần cho phép, người chuyển sinh không thể đến được bên trong hệ thống.

Vì vậy người chuyển sinh rất có khả năng là do thần đưa vào, vậy thì mục đích là gì.

Là muốn phá hoại hệ thống hay là muốn bổ sung cho hệ thống.

Thần rốt cuộc có mục đích gì, có toan tính gì.

Quả nhiên dùng tư duy con người thì không thể lý giải được toan tính của thần, thần chẳng quan tâm đến sự sống chết của nhân loại.

Có lẽ Dũng giả nói đúng, cách thức nhân loại diệt tuyệt có muôn vàn, bị chính công nghệ của mình hủy diệt chỉ là một trong số đó, căn bản không cần phải làm quá lên.

Dù Thần Ngôn Giáo có thể tránh được sự hủy diệt do công nghệ thì cũng không ngăn được các phương thức hủy diệt khác.

Ngược lại, nắm giữ công nghệ có thể đối kháng với các thủ đoạn hủy diệt khác, giúp nhân loại dễ dàng sinh tồn hơn.

Việc nhân loại rút linh hồn hành tinh dẫn đến hành tinh sụp đổ, chuyện này cũng không thể nói là công nghệ nhân loại hủy diệt nhân loại, mà là công nghệ nhân loại hủy diệt hành tinh.

Thực ra nếu muốn chạy thì một số ít nhân loại có thể chạy thoát, chỉ là tuyệt đại đa số nhân loại sẽ diệt vong, nhưng mồi lửa nhân loại vẫn sẽ được gieo rắc ra ngoài.

Thông tin của Ma Vương rất hữu dụng, gây xung kích lớn cho giáo chủ.

Còn thông tin giáo chủ nói cho Ma Vương thì đơn điệu hơn nhiều, chỉ là nói cho Ma Vương biết trình độ của Dũng giả.

Chuẩn bị cũng hòm hòm rồi, đến lúc xuất phát thôi.

Ma Vương nói.

Dũng giả cũng đã chuẩn bị xong.

Tôi cũng muốn đi.

Hấp Huyết Tử đứng ra, cô nàng quyết định muốn đi du hành cùng Dũng giả.

Đưa con bé theo đi.

Đỗ Lan nói với thân phận lão gia gia.

Quá nguy hiểm, đi lên phía Bắc vào lãnh địa Ma tộc không biết sẽ gặp phải nguy hiểm gì, con bé vẫn còn là một đứa trẻ.

Ma Vương nói.

Con bé không phải là nhân loại bình thường, mà là một Ma cà rồng Vampire.

Để con bé ở lại đây cũng nguy hiểm, mang theo ít nhất còn có thể kiểm soát được cơn thèm khát máu của con bé.

Đỗ Lan nói.

Dũng giả thì rất ngạc nhiên, không ngờ đứa bé xinh xắn như búp bê này lại là Ma cà rồng, thật là kỳ lạ.

Chương 2446

Nhưng nếu là vậy thì quả thực không thể để Ma cà rồng ở lại chỗ cũ: Được rồi, em đi cùng bọn ta.

Hấp Huyết Tử lập tức mừng rỡ hớn hở.

Thế là một đoàn người chuẩn bị đi lên phương Bắc, còn giáo chủ và Goblin tiếp tục duy trì hợp tác phát động chiến tranh với Sariella.

Lạp Tư cũng ra chiến trường, công thành chiếm đất, không ngừng thu được kinh nghiệm.

Goblin trước đây chỉ là ma vật sơ cấp, nhưng giờ đây được vũ trang đầy đủ đã trở thành đối thủ khiến nhân loại khó lòng chống đỡ.

Đội kỵ sĩ Goblin tiến thẳng vào trung tâm vùng Sariella.

Đỗ Lan nhìn thấy thầm nghĩ may mà đám Goblin này còn khá đơn thuần, nếu không sẽ diễn ra cảnh tượng trong Goblin Slayer, biến thành nội dung 18+ , ví dụ như nuôi nhốt phụ nữ loài người để sinh con chẳng hạn.

Goblin ở thế giới này không hề nặng khẩu vị như thế, dù sao Goblin cũng là những con chuột túi cỡ lớn, trông đáng yêu hơn con người nhiều.

Đám Furry khống người cuồng thú nhân chắc chắn sẽ cho rằng Goblin và nhân loại yêu nhau là nhân loại đang hời.

Nhân loại quá xấu xí, Goblin rất đáng yêu.

Nếu có đám Furry khống ở đây, chắc chắn sẽ phất cờ hò reo cho cuộc chiến Goblin nghiền nát nhân loại này.

Đỗ Lan đứng bên cạnh chiến trường nói, đây tuyệt đối là thiên đường của đám Furry khống.

Tuy nhiên nếu Goblin tiến hóa thì sẽ không còn đáng yêu nữa.

Tiến hóa thành Goblin Vương thì biến thành những gã cơ bắp cuồn cuộn, cuối cùng tiến hóa thành Quỷ thì hóa thành hình người.

Đám Furry khống chắc chắn không chịu nổi, tại sao phải biến thành con người.

Rõ ràng không có sự cần thiết phải tiến hóa thành người, nếu mà biến thành Nanachi thơm tho thì tốt biết mấy.

Goblin có thể hoàn thành tiến hóa giai đoạn hai rất hiếm, trước đây có thể biến thành Goblin Vương cũng rất ít, nhưng hiện tại là chiến tranh có tổ chức, Goblin có thể nhận được lượng lớn kinh nghiệm, việc thăng cấp trở nên đơn giản hơn nhiều.

Thần Ngôn Giáo cuối cùng cũng đã hạ gục được Nữ Thần Giáo.

Giáo chủ đã tiêu tốn mấy trăm năm để cuối cùng cũng đi được bước cuối cùng này, dù bước cuối cùng đó là hợp tác với lũ Goblin, nhưng tất cả đều xứng đáng.

Từ nay về sau, trong hệ thống chỉ có một tôn giáo duy nhất, đó là Thần Ngôn Giáo.

Tất nhiên, Giáo chủ cũng nhận ra Thần Ngôn Giáo trong tương lai có thể phân liệt thành Nam Thần Thần Ngôn và Nữ Thần Thần Ngôn, nhưng mấy chuyện đó để sau hãy tính, trước mắt cứ diệt sạch Nữ Thần Giáo đã, rồi mới đi tìm những Kẻ Hộ Vệ Cái Hộp nghe được tiếng Nam Thần Thần Ngôn kia.

Khi Nữ Thần Giáo bị diệt vong, giáo chủ của họ gào thét đầy đau đớn và nguyền rủa: Các ngươi nhất định sẽ bị quả báo, cơn thịnh nộ của Nữ thần sẽ giáng xuống như sấm sét, sẽ tuôn trào từ lòng đất như lửa nghiệp, tất cả các ngươi sẽ tan thành tro bụi.

Còn chúng ta sẽ trở về bên cạnh Nữ thần để hưởng sự trường sinh.

Hì hì, nếu Nữ thần có thể cứu các ngươi, thì lời cầu nguyện của các ngươi sớm đã được hồi đáp rồi, chẳng cần đợi đến khi các ngươi thất bại Nữ thần mới ra tay đâu.

Giáo chủ của Thần Ngôn Giáo biểu thị nếu cầu nguyện mà có ích thì kết cục cuộc chiến này đã chẳng như thế này.

Khi kỵ binh Goblin điên cuồng đột phá, tín đồ Nữ Thần Giáo cũng đang cầu nguyện đấy thôi, nhưng chẳng có tác dụng gì.

Tất nhiên cũng có kháng cự, nhưng kháng cự cũng chẳng phải đối thủ của Goblin.

Trước đó cầu nguyện đã không linh, thì sau khi bại trận, lời nguyền rủa lại càng không đáng để tâm.

Vì vậy Giáo chủ hoàn toàn không sợ lời nguyền, chỉ chuẩn bị tập trung các điển tịch của Nữ Thần Giáo lại để tiêu hủy.

Báo.

Chuyện gì.

Giáo chủ vừa định tận hưởng niềm vui chiến thắng thì thấy thành viên Ám bộ gấp rút xuất hiện, rõ ràng là có chuyện lớn.

Đại Mê Cung đã xảy ra chuyện, một đàn nhện lớn từ trong mê cung xông ra, đang lao thẳng về phía Kiếm Đế Quốc.

Thành viên Ám bộ nói ngắn gọn, mang đến một tin tức vô cùng tồi tệ.

Cái gì.

Ma thú trong Đại Mê Cung xông ra.

Lại còn là nhện.

Có liên quan gì đến Ma vương Ái Lệ Nhi không.

Là thật, đại quân nhện đã mất kiểm soát rồi.

Lập tức thông báo cho các khu vực xung quanh lối ra vào, thông báo cho Kiếm Đế.

Còn phải tái chỉnh đốn quân đội, chuẩn bị trở về cứu viện.

Cái gọi là Kiếm Đế Quốc, tên đầy đủ là Đế quốc Renxandt, là quốc gia lớn nhất của nhân loại, giáp ranh với lãnh thổ Ma tộc ở phía Bắc.

Quốc vương của quốc gia này do người có danh hiệu Kiếm Đế kế thừa, và Kiếm Đế cũng là người có kiếm pháp mạnh nhất lục địa.

Đồng thời, pháp sư cung đình Ronandt cũng là pháp sư mạnh nhất của nhân loại.

Vì giáp ranh Ma tộc nên quốc gia này trọng võ, từ quốc vương đến bình dân đều sùng bái vũ lực.

Đại quân nhện chính là những con nhện con được sinh ra từ kỹ năng Sản Noãn kết hợp với các Bình Hành Ý Thức của Tri Chu Tử.

Chúng đã thoát khỏi sự kiểm soát của Tri Chu Tử, trở thành một thế lực riêng biệt, từ trong mê cung xông ra thế giới nhân loại.

Phải biết rằng những Bình Hành Ý Thức này ở tầng trên và tầng giữa của Đại Mê Cung đã sớm xưng hùng xưng bá.

Trước đó, khi Tri Chu Tử thăng cấp tiến hóa thành Tri Chu Nữ Lang, con rồng bị ăn thịt chính là do các Bình Hành Ý Thức vây sát.

Đệ nhất đại pháp sư nhân loại Ronandt còn từng tu luyện chung với các Bình Hành Ý Thức trong Đại Mê Cung, tiến vào tầng giữa mà nhân loại vốn chùn bước, thậm chí còn tận mắt chứng kiến Bình Hành

Ý Thức giết chết Long tộc, khiến ông ta cũng đạt được danh hiệu Đồ Long Giả.

Để trở nên mạnh mẽ, Ronandt không mặc quần áo, thả bay bản thân, trở thành lão thúc biến thái trong mắt ma thú Đại Mê Cung.

Tuy nhiên Ronandt không ngờ mình vừa rời khỏi mê cung không lâu thì đại quân nhện đã kéo đến.

Nhện bò khắp núi đồi, mục tiêu của chúng rất rõ ràng là tìm đến nơi cư ngụ của con người.

Đây là đại sự kiện không kém gì Ma tộc xâm lược, thế nên Giáo chủ lập tức thông báo cho những kẻ biết đánh trận ở Tây lục địa lập tức tập kết quân đội, nếu không sẽ quá muộn.

Đây chính là cơn thịnh nộ của Nữ thần.

Vì loài nhện là thú cưng của Nữ thần, nên các tín đồ Nữ Thần Giáo đều đang reo hò nhảy múa, cho rằng đại quân nhện chính là sự trừng phạt của Nữ thần dành cho Thần Ngôn Giáo: Ha ha, Nữ thần sẽ giết sạch các ngươi.

Giáo chủ khịt mũi coi thường những lời này, nếu Nữ thần có bản lĩnh đó thì Thần Ngôn Giáo cũng chẳng thể chiến thắng Nữ Thần Giáo.

Nhện, nhiều nhện quá.

Ma vương và Dũng giả cũng đã đến một thị trấn sắp rơi vào miệng lũ nhện.

Hấp Huyết Tử thấy nhiều nhện như vậy, cả người đều cảm thấy không ổn.

Cô nàng đáng yêu ôm chặt lấy tay Dũng giả, như thể muốn anh bảo vệ mình.

Dũng giả cau mày, nhện quá nhiều, anh thiếu các ma pháp sát thương diện rộng.

Kiếm kỹ của Dũng giả đối kháng một chọi một thì còn được, chứ đối mặt với thiên quân vạn mã thế này thì không ăn thua, mà ma pháp của Dũng giả lại không mạnh, ma lực ít, kỹ năng kém, thực sự không ổn.

Trong nguyên tác, Dũng giả Julius thực sự chỉ là một Dũng giả nửa mùa, tất nhiên một phần nguyên nhân là vì anh còn quá trẻ, dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ.

Phần nguyên nhân khác là Julius luôn cố làm những việc vượt quá phạm vi năng lực của mình, nên lần nào cũng rơi vào cảnh hiểm nghèo.

Theo lý luận mà nói, đánh quái vượt cấp đáng lẽ phải nhận được không ít kinh nghiệm, nhưng những kỹ năng Dũng giả đổi được toàn là hàng phổ thông, không có danh hiệu Kẻ Chi Phối, cũng chẳng có các kỹ năng cộng thành thuộc tính kiểu Vi Đà Thiên.

Anh chỉ là một người bình thường đột nhiên sở hữu danh hiệu Dũng giả, rồi nỗ lực để làm một Dũng giả.

Nhân vật này giống như Vô Chứng Kỵ Sĩ trong One Punch Man vậy, dù đủ nỗ lực nhưng giới hạn thiên phú khiến Dũng giả khó lòng so bì với những đối thủ đỉnh cấp.

Danh hiệu Dũng giả chỉ phát huy uy lực tối đa khi đối kháng với Ma vương, vì danh hiệu Dũng giả khắc chế danh hiệu Ma vương, cho nên Ma vương Ái Lệ Nhi mới không muốn động thủ với Dũng giả.

Nhưng cô có thể dùng kế lấy ngựa hạng dưới đấu với ngựa hạng trên, chỉ cần Ái Lệ Nhi thu phục được Tri Chu Tử, Tri Chu Tử có thể dễ dàng hạ gục Dũng giả mà Ma vương không cần tự mình ra tay.

Danh hiệu Dũng giả chẳng có tác dụng gì với Tri Chu Tử cả.

Thánh kiếm Dũng giả phối hợp với danh hiệu Dũng giả có thể tung ra một chiêu cực đại, nhưng mỗi đời Dũng giả chỉ có thể sử dụng một lần, cho nên danh hiệu Dũng giả vốn là để chuyên trị Ma vương, chứ không phải để Dũng giả đi giúp người làm vui, làm việc thiện tích đức.

Trong nguyên tác, Julius rõ ràng đã hiểu lầm về vai trò Dũng giả, vì danh hiệu này không có kỹ năng giúp người làm vui.

Anh đã làm rất nhiều việc tốt, đồng thời cũng nhận ra thiên phú của mình có hạn, vì trong quá trình làm việc thiện cực kỳ chật vật, anh và đồng đội mấy lần suýt chết, đã vậy làm việc tốt xong còn chẳng được cảm ơn.

Chương 2447

Vì người dân cũng cho rằng Dũng giả làm những việc đó là lẽ đương nhiên, nếu không sao gọi là Dũng giả.

Dũng giả phải đi làm chân chạy vặt cho dân sao.

Trong game thì đúng là thế thật, nhưng trong game Dũng giả còn có thể vào nhà dân lục thùng đồ cơ mà, còn trong hệ thống này, nếu Julius dám vào nhà người khác lục lọi, chắc chắn sẽ bị coi là tên trộm.

Nhìn từ kỹ năng, Dũng giả vốn là vũ khí chống Ma vương chứ không phải bảo mẫu.

Ngoài việc đối kháng Ma vương ra, Dũng giả chỉ là một người bình thường.

Tóm lại, đối mặt với đại quân nhện, Julius không có bản lĩnh để ngăn cản chúng.

Cho dù có được Đỗ Lan cường hóa thì cũng không cách nào ngăn chặn được thiên quân vạn mã.

Vì thế cần phải trông cậy vào Ma vương và Tri Chu Tử, ma pháp của họ đều rất mạnh, đều có các ma pháp sát thương quy mô lớn, đối với kiểu tác chiến quân đoàn này có thể nói là dễ như trở bàn tay, trước đó Tri Chu Tử chẳng phải chỉ dùng một ma pháp đã hủy diệt nửa quân đội đó sao.

Pháp sư cung đình Ronandt cũng lập tức có mặt tại hiện trường, ông ta hiểu rõ sự đáng sợ của những cơn ác mộng mê cung này, chỉ là không hiểu tại sao chúng lại rời khỏi mê cung, chẳng lẽ mê cung hết vui rồi sao.

Ái Lệ Nhi buồn cười nhìn Tri Chu Tử, cô biết Tri Chu Tử đã mất quyền kiểm soát các Bình Hành Ý Thức.

Cuộc hỗn loạn này hoàn toàn là do Tri Chu Tử tự mình gây ra.

Các ngươi đều có một đặc điểm chung, đó là thích sử dụng thứ sức mạnh mà bản thân căn bản không hiểu rõ, cũng không thể khống chế, cuối cùng đều bị sức mạnh phản phệ.

Ma vương đứng bên lề quan sát, rõ ràng lời này không chỉ nói Tri Chu Tử, mà còn nói cả Dũng giả, và cả nhân loại nữa.

Ái Lệ Nhi đã chứng kiến lịch sử, cô hiểu rõ chuyện sức mạnh mất kiểm soát dẫn đến hủy diệt luôn luôn tồn tại, Tri Chu Tử không phải người đầu tiên mất kiểm soát, cũng chẳng phải người cuối cùng, nhân loại chính là không bao giờ chịu rút ra bài học.

Tri Chu Tử dù mang lớp vỏ nhện nhưng vẫn có một trái tim con người, phương thức hành động hoàn toàn tuân theo logic nhân loại, nên cũng là một trong những kẻ không chịu rút kinh nghiệm.

Nhân loại bị khoa học công nghệ phản phệ, Tri Chu Tử bị lũ nhện phản phệ, những sinh mệnh tự cho là thông minh cuối cùng đều sẽ bị sự tự đại của chính mình hủy diệt, vĩnh viễn là như vậy.

Ma vương Ái Lệ Nhi không lo lắng về đại quân nhện, dù sao điều cô quan tâm chỉ có Nữ thần, những thứ khác đều không quan trọng, nên cô luôn nhìn nhận mọi thứ, bao gồm cả tai họa bằng ánh mắt bình thản và giễu cợt.

Thứ cô thấy là lịch sử sinh mệnh không chịu rút kinh nghiệm đằng sau tai họa, khiến bi kịch không ngừng lặp lại, cuối cùng để những kẻ vô tội lương thiện phải gánh chịu khổ đau.

Ví dụ như Nữ thần, Nữ thần không làm gì sai cả, bà chỉ quá lương thiện, nên mới bị Tà thần lừa vào hệ thống.

Thực tế việc hành tinh bị hủy diệt hay nhân loại diệt vong chẳng liên quan gì đến Nữ thần, hoàn toàn là do bà quá lương thiện.

Quá mức lương thiện sẽ phải gánh vác ác quả do kẻ khác tạo ra.

Ma vương không định ra tay, Dũng giả không có khả năng ra tay, nhưng lũ nhện vẫn dừng lại bên ngoài thị trấn, không lập tức xâm nhập.

Chúng bị làm sao vậy.

Tri Chu Tử lại đi hỏi Ma vương.

Ai chà chà, đó đều là các Bình Hành Ý Thức của ngươi mà, ngươi hỏi ta thì ta làm sao biết chúng muốn làm gì.

Ma vương cười hỏi: Là các ngươi đã sử dụng sức mạnh mà mình chưa làm chủ được, không phải sao.

Bình Hành Ý Thức cộng thêm Sản Noãn, phải nói là ngươi rất tự tin, nhưng tự tin thường biến thành tự đại, cuối cùng kẻ bị hủy diệt lại là chính mình.

Thuyết giáo thì miễn đi.

Tri Chu Tử đang nỗ lực liên lạc với các Bình Hành Ý Thức, nhưng chẳng có tác dụng gì, quả nhiên đã hoàn toàn mất kiểm soát.

Xem ra chỉ còn cách chiến đấu, không thể để lũ nhện tràn vào thành phố.

Đối địch trên chiến trường là một chuyện, xâm nhập thị trấn lại là chuyện khác, không thể vì một phút sơ ý mà dẫn đến cảnh máu chảy thành sông, cô không muốn trở thành tội nhân.

Nhưng lũ nhện đã dừng lại, sau đó rút lui, chiến tranh không hề nổ ra.

Nhưng chuyện này quá kỳ quái, sự kỳ quái đó lại khiến người ta kinh nghi bất định.

Lũ nhện này rốt cuộc là sao.

Tại sao đột nhiên rút lui.

Dũng giả không nhịn được hỏi Lão gia gia và Trí Tuệ Kiếm.

Ta nghĩ là do duyên cớ tiến hóa, cách đây không lâu loài nhện đã đạt được chuỗi tiến hóa hoàn toàn mới, nên hiện tại chúng hoàn toàn không cần thiết phải tấn công con người, chỉ cần tu luyện là có thể tiến hóa thành tồn tại mạnh mẽ hơn.

Trí Tuệ Kiếm nói: Ta nghĩ vừa rồi có người đã thông báo cho chúng, chúng chắc là đã quyết định quay về Đại Mê Cung để xây dựng văn minh nhện của riêng mình rồi.

Vừa rồi chính là Đỗ Lan đã thông báo cho lũ nhện, khuyên chúng rút lui.

Tránh được một kết cục thỏ chết chó săn bị nấu, chim hết cung tốt bị xếp xó.

Nếu chúng không lùi, chắc chắn sẽ bị Tri Chu Tử xuống tay giết chết, thực ra chúng cũng chẳng làm gì sai, chỉ là vì giới hạn quá nhiều nên khó phát triển.

Nhưng Đỗ Lan đã cho lũ nhện này một cơ hội phát triển, khuyên chúng về nhà thu phí cầu đường cho rồi.

Chỉ cần chiếm giữ được Đại Mê Cung, nơi nút thắt giao thông của hai lục địa nằm trong tay loài nhện, chúng hoàn toàn có thể sống an nhàn thu phí qua đường.

Không cần phải đánh đấm sống chết, hoàn toàn có thể kiến tạo văn minh riêng.

Đỗ Lan thông qua Trí Tuệ Kiếm kể hết mọi chuyện cho Dũng giả nghe, nhưng Ma vương cũng nghe thấy.

Ma vương không khỏi nhìn về phía bảo kiếm sau lưng Dũng giả, cô chưa từng thấy thanh bảo kiếm nào biết nói chuyện.

Càng chưa từng nghe nói loài nhện sẽ xây dựng văn minh của riêng mình: Thật sự là chúng tự mình lui quân sao.

Cô chằm chằm nhìn Trí Tuệ Kiếm hỏi.

Không sai, ngươi là lão tổ tông của loài nhện, chẳng lẽ không biết loài nhện hiện tại có thể tiếp tục tiến hóa sao.

Chính vì như thế, loài nhện mới tích cực phối hợp với Goblin hòa nhập vào văn minh chủ lưu, nên nhện về xây dựng văn minh cũng chẳng có vấn đề gì.

Loài nhện ở thế giới này rất khéo léo, hơn nữa tơ nhện cũng có công dụng rất rộng, ngoài việc xây tổ còn có thể chế tạo da nhân tạo, tóc, quần áo, và tất nhiên là cả vũ khí.

Nhện có thể nói là sinh vật bảo vệ môi trường nhất, ăn thực vật, nhả ra thì là kiến trúc và dược liệu.

Thực ra Đỗ Lan có một thắc mắc, đó là vì loài nhện ở thế giới này có thể sinh sản đơn tính, vậy có phải là không có nhện đực, chỉ có nhện cái không.

Ngũ đại truyền kỳ nhện hình như đều là cái, tất cả nhện sau khi tiến hóa đều có thể đổi được kỹ năng Sản Noãn, nếu định nghĩa đực cái dựa trên việc sinh con, thì hoàn toàn có thể nói thế giới này chỉ có nhện cái, không có nhện đực.

Nếu từ Trái Đất đưa đến một con nhện đực không biết đẻ trứng, đến thế giới này chắc chắn sẽ hạnh phúc lắm.

Biết đâu còn viết được một bộ truyện sảng văn kiểu Chu Ngạo Thiên ở dị thế giới cũng nên.

Tuy nhiên nhiều tập quán của nhện lại không thân thiện cho lắm, ví dụ như nhiều nhện cái sẽ ăn thịt nhện đực sau khi kết hôn.

Cũng có nhện con sau khi nở sẽ ăn thịt mẹ.

Hơn nữa loài nhện thực ra sống đơn độc, nên nhiều khi nếu hai con nhện gặp nhau cũng sẽ xảy ra tử chiến.

Thế nên việc Tri Chu Tử giết chết mẹ mình, ăn sạch linh hồn của mẹ hoàn toàn là một hành vi rất loài nhện.

Đại quân nhện được Đỗ Lan khuyên lui, quay về Đại Mê Cung và gặp Đỗ Lan.

Vì đều là Bình Hành Ý Thức nên chúng cũng nhận ra học sinh chuyển trường bí ẩn.

Chúng vây quanh Đỗ Lan líu lo: Là học sinh chuyển trường bí ẩn nè, không ngờ hắn vẫn còn sống.

Trông có vẻ ngon miệng đấy.

Học sinh chuyển trường bí ẩn chẳng thay đổi gì cả.

Mấy Bình Hành Ý Thức rất tò mò về Đỗ Lan, không biết hắn rốt cuộc là thế nào, vì ngoại hình Đỗ Lan không có bất kỳ thay đổi nào, vẫn giống hệt lúc trước khi chuyển sinh.

Chào các ngươi.

Đỗ Lan nói, những con nhện này nếu chết đi thì quá đáng tiếc, vì mấy Bình Hành Ý Thức này sức chiến đấu đã mạnh hơn cường giả nhân loại rồi, nghĩa là linh hồn của chúng đã trở thành sức mạnh có thể bảo vệ thế giới, nếu cứ thế mà chết thì hơi lãng phí, cần phải bồi dưỡng thêm.

Thực ra hiện tại Đỗ Lan cảm thấy nếu là Tri Chu Tử, cô hoàn toàn có thể một mình cứu vãn thế giới, vì các Bình Hành Ý Thức của cô có thể trở thành năng lượng linh hồn mà thế giới cần.

Duy trì thế giới cần năng lượng linh hồn, mà năng lượng linh hồn có thể mạnh lên thông qua việc tàn sát lẫn nhau, sức chiến đấu càng mạnh thì linh hồn cung cấp cũng càng mạnh.

Thế nên Thần Ngôn Giáo mới muốn bồi dưỡng cường giả, tránh việc chưa kịp mạnh lên đã chết, như vậy quá lãng phí.

Tri Chu Tử một mình có thể không ngừng phân liệt linh hồn, mà linh hồn phân liệt đó lại có thể tự mình thăng cấp, vậy thì cô ấy có thể trở thành một cỗ máy sản xuất linh hồn vô hạn, đúng là lợn nái trong giới sản xuất linh hồn, à không, phải là nhện nái mới đúng.

Chào các ngươi.

Lũ nhện kêu ca để nói chuyện.

May mà Đỗ Lan hiểu tiếng nhện.

Chương 2448

Có thể giao tiếp là tốt rồi, Đỗ Lan đưa ra một số gợi ý cho lũ nhện, đồng thời hy vọng chúng tiếp tục mạnh lên, tốt nhất là thống nhất mê cung: Ta hy vọng các ngươi có thể chinh phục mê cung trước, sau đó biến mê cung thành quốc gia của các ngươi.

Nếu cần xây dựng kỳ quan, có thể đi thuê những Kẻ Hộ Vệ Cái Hộp.

Thuê.

Chúng ta không thể giao tiếp với con người.

Đây đúng là một vấn đề, con người không nghe hiểu tiếng nhện.

Đỗ Lan biểu thị không vấn đề gì: Các ngươi cũng có thể thao túng rối, có rối là có thể nói chuyện với con người rồi.

Thực ra là Tri Chu Tử đã chế tạo thanh đới nhân tạo, cũng làm từ tơ nhện.

Nếu Tri Chu Tử đã phát minh ra rồi thì Đỗ Lan mượn dùng luôn để đại quân nhện biết nói, thậm chí có thể khiến những ma vật có trí tuệ mà không biết nói khác cũng nói được.

Thế là Đỗ Lan chế tạo thanh đới lắp vào người lũ nhện, chúng quả nhiên bắt đầu nói tiếng người, nhưng một đám nhện líu lo nói tiếng người thì trông cũng khá là kinh dị.

Đi thuê Kẻ Hộ Vệ Cái Hộp đi, họ có thể xây dựng nông trang ma vật, có thể chăn nuôi ma vật theo kiểu công nghiệp hóa, trồng trọt nông sản.

Chỉ cần kinh doanh tốt, văn minh nhện sẽ sánh ngang với văn minh nhân loại.

Lũ nhện bàn tán xôn xao, cảm thấy khá thú vị: Vốn là game hành động phiêu lưu, giờ biến thành game mô phỏng kinh doanh rồi.

Lũ nhện đoàn kết một lòng, chuẩn bị kiến thiết.

Nhân loại có gì ghê gớm sao.

Wrath Lạp Tư dù trước kia cũng là người, nhưng giờ cậu ta không muốn làm người nữa, cậu ta lén lút tẩy não lũ Goblin sau lưng Đỗ Lan, muốn biến Goblin thành sức mạnh của mình, kiến tạo một thế giới không có con người.

Đầu tiên phải đập tan thần thoại của nhân loại, xây dựng lòng tự tin cho chủng tộc Goblin.

Lũ Goblin nhìn Wrath, suy nghĩ về vấn đề cậu ta đặt ra, nhân loại có gì ghê gớm.

Thành phố của con người rất lớn, thức ăn của con người rất ngon.

Hơn nữa đồ đạc con người sản xuất cũng rất tiện dụng, họ còn làm ra bánh xe, bánh xe của họ thực sự rất tròn.

Ma pháp của con người cũng rất mạnh, nhưng lần này đánh nhau hình như cũng không mạnh đến thế.

Họ rất đông, họ đều rất thông minh.

Lũ Goblin mồm năm miệng mười, nêu ra không ít ưu điểm của nhân loại, ấn tượng của chúng về con người thực ra khá tốt, chỉ cần con người không đến tấn công chúng, chúng vẫn rất sẵn lòng làm bạn với con người.

Wrath nghe xong thầm nghĩ Goblin cũng sùng bái kẻ mạnh, nhưng cũng tốt, dù sao trước khi xuyên không cậu ta cũng nghe không ít lời súp gà cho tâm hồn, nhớ có một câu là Thừa nhận sự vĩ đại, kiến tạo sự vĩ đại, vượt qua sự vĩ đại, ý là phải thừa nhận ưu điểm của người khác, và càng phải vượt qua những ưu điểm đó, có vậy mới không tự ti cũng không tự đại.

Goblin có thể thừa nhận ưu điểm của nhân loại cũng tốt, Wrath nói: Vậy các ngươi có muốn đoạt lấy tất cả những thứ đó không.

Đoạt lấy.

Lũ Goblin nhìn nhau.

Đúng thế, đoạt lấy, vì nhân loại tham lam vô độ, tàn bạo bất nhân, chắc chắn sẽ có một ngày họ xuống tay với Goblin.

Theo ta biết, gần đây bên ngoài thành Goblin có mấy tên trinh sát đang rình rập chúng ta, chỉ cần nhân loại hiểu rõ thực hư của chúng ta, họ chắc chắn sẽ không tha cho chúng ta đâu.

Thế nên thay vì ngồi chờ chết, chi bằng chủ động xuất kích, chúng ta chiếm lĩnh thành phố của con người trước, đoạt lấy tài nguyên của họ.

Mỗi khi nhớ đến cơn ác mộng của mình, Wrath lại nảy sinh cảm giác khẩn trương bách thiết, cảm thấy mình nên ra tay.

Nhưng mà.

Lũ Goblin cảm thấy hình thức hợp tác hiện tại khá tốt, căn bản không cần thiết phải trở mặt.

Hơn nữa Goblin có đánh bại được nhân loại hay không vẫn là một ẩn số, dù chúng đã hạ được Sariella, nhưng quốc gia Nữ Thần Giáo đó cơ bản cũng chẳng kháng cự gì nhiều, toàn lấy cầu nguyện để đối kháng chiến tranh.

Không có nhưng nhị gì cả, chúng ta tuyệt đối không thể để nhân loại bài bố, chúng ta phải tiêu diệt nhân loại.

Wrath quyết tâm rất lớn.

Lũ Goblin trợn tròn mắt.

Wrath có thể hiểu được sự kinh ngạc của chúng, cũng hiểu được chúng sợ hãi, nhưng cậu ta tin Goblin có thể làm được.

Thực ra lũ Goblin không phải kinh ngạc vì lời nói của Wrath, mà là đang trừng mắt nhìn phía sau cậu ta, Đỗ Lan đang lù lù đứng sau lưng Wrath.

Wrath hoàn toàn không nhận ra, đợi một hồi thấy ánh mắt lũ Goblin không ổn mới quay người lại phát hiện sự hiện diện của Đỗ Lan, cậu ta lập tức hình chiếu ra hai thanh ma kiếm, chuẩn bị giết người diệt khẩu.

Đã bị Đỗ Lan nghe thấy rồi thì không còn cách nào khác.

Thế giới này chính là như vậy, không bị giết thì phải giết người, bản thân không có lựa chọn.

Xem ra chiến tranh đã mang lại cho ngươi không ít kinh nghiệm, kỹ năng của ngươi mạnh lên rồi.

Từ đao kiếm phổ thông đã thăng cấp thành hình chiếu ma kiếm.

Đỗ Lan bình tĩnh nói, không kinh ngạc cũng chẳng vui mừng, không buồn cũng chẳng giận, chỉ thản nhiên nhìn đối phương.

Ngươi nghe thấy rồi à.

Wrath hỏi.

Nghe thấy rồi, ngươi đang xây dựng lòng tự tin cho Goblin, rồi hy vọng chúng đi tiêu diệt nhân loại.

Đỗ Lan biểu thị mình đã nghe hết, rồi nói: Thực ra ta rất ủng hộ ngươi.

Cái gì.

Wrath ngẩn người, rõ ràng là không ngờ Đỗ Lan lại nói vậy.

Cậu ta lập tức nghĩ hay là Đỗ Lan đang diễn kịch, vì sợ bị giết diệt khẩu nên giả vờ gia nhập, rồi tìm cơ hội bỏ trốn.

Wrath không tin Đỗ Lan sẽ ủng hộ Goblin, dù sao Đỗ Lan cũng là một con người.

Ta ủng hộ ngươi tiêu diệt nhân loại, thực ra ta cũng rất thất vọng về nhân loại, thất vọng từ trước khi xuyên không rồi.

Cứ nói về lớp chúng ta đi, hai mươi sáu học sinh, chia năm xẻ bảy mấy cái tiểu nhóm, rồi còn công nhiên bắt nạt, cũng chẳng ai ngăn cản.

Nhân loại còn hy vọng gì nữa.

Thế nên ta chỉ hứng thú với người ngoài hành tinh, người có siêu năng lực, người tương lai, chứ với người bình thường thì chẳng có tí hứng thú nào.

Tên này nói thật à.

Mình muốn hủy diệt nhân loại vì mình giờ là Goblin, còn Đỗ Lan tên nhân gian này thân là con người mà cũng muốn tiêu diệt nhân loại sao.

Hắn thực sự thất vọng về nhân loại rồi.

Hay vốn dĩ hắn là kẻ xấu.

Nhắc mới nhớ, mình hiểu về Đỗ Lan quá ít, Đỗ Lan rõ ràng mang ngoại hình lão thúc mà lại chuyển đến trường cấp ba, trường lại còn nhận hắn, trên người Đỗ Lan toàn là bí ẩn, ở cả hai thế giới đều vậy.

Ánh mắt Wrath trở nên sắc bén, cậu ta không tin Đỗ Lan, vì cậu ta căn bản không hiểu Đỗ Lan.

Ngươi không tin ta muốn tiêu diệt nhân loại.

Đúng thế, không tin.

Wrath rất thẳng thắn.

Vì ta là con người.

Phải.

Ha ha, thực ra làm người cũng chẳng có gì đáng tự hào, chỉ là phát triển trước lũ Goblin và nhện mà thôi, không có nghĩa là nhân loại vĩ đại, cùng lắm chỉ có thể nói nhân loại là người đi tiên phong, mà người tiên phong không có nghĩa là chắc chắn sẽ là người chiến thắng cuối cùng.

Trong lịch sử có quá nhiều người tiên phong bị tiêu diệt, thành quả thắng lợi bị kẻ khác đoạt mất.

Ai Cập cổ đại, La Mã cổ đại, Ấn Độ cổ đại, Babylon cổ đại, Hy Lạp cổ đại, người tiên phong nhiều biết bao nhiêu, nhưng cuối cùng đều bị dân man tộc hái mất quả ngọt.

Đỗ Lan nghiêm túc nói: Nhân loại với tư cách là người đi trước, bị Goblin và nhện hai nền văn minh đi sau tiêu diệt cũng là lẽ đương nhiên, chẳng có gì kỳ quái.

Wrath im lặng, nếu nói vậy thì người đi trước đúng là bi kịch thời đại, khúc hát thiên thu của lịch sử.

Nhưng Đỗ Lan hình như nói ngoài Goblin còn có văn minh nhện nữa.

Ngươi vừa nói văn minh nhện.

Đó là gì.

Ta chưa nói với ngươi sao.

Trước đó ta rời đi thực ra là để giúp loài nhện xây dựng văn minh, cũng giống như giúp đỡ lũ Goblin các ngươi vậy, nhện cũng là một nền văn minh đi sau, rất có tiềm năng.

Thế nên sau khi tiêu diệt nhân loại, Goblin các ngươi khó tránh khỏi phải đối kháng với văn minh nhện.

Đỗ Lan nói.

Ngươi.

Wrath chấn kinh, Đỗ Lan nói chuyện xây dựng văn minh mà cứ như mời khách ăn cơm, đơn giản vậy sao, Đỗ Lan rốt cuộc có kỹ năng gì, có bản lĩnh gì.

Nghĩ đến việc Đỗ Lan có thể giúp đỡ Goblin, thì giúp đỡ loài nhện quả thực cũng không là gì.

Nhưng Đỗ Lan rốt cuộc có mục đích gì.

Ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì.

Ngươi không đoán ra được đâu nhỉ.

Đỗ Lan thầm nghĩ mình làm kẻ nói lời bí ẩn này cũng khá đạt, khiến người khác không đoán thấu được mục tiêu.

Thực ra hắn hy vọng tất cả những sinh mệnh có thể kiến tạo văn minh đều đoàn kết lại để cứu thế giới.

Nhưng rõ ràng giữa nhân loại và Goblin, nhân loại và nhện, Goblin và nhện vẫn có đủ loại quan hệ thù địch, cộng thêm Ma tộc, Tinh linh và Rồng, quan hệ đó lại càng phức tạp.

Để mọi người đoàn kết không dễ, nên Đỗ Lan chuẩn bị kích hóa mâu thuẫn của họ, cuối cùng mới để họ ngồi lại hòa đàm.

Nếu không thẳng thắn phơi bày quan điểm của mình về các nền văn minh khác, thì dù có hòa đàm cũng chỉ là lừa lọc lẫn nhau.

Đoán không ra là đúng rồi, tóm lại là ta ủng hộ ngươi, vì nhân loại thực sự có rất nhiều khuyết điểm.

Đỗ Lan nói: Tuy nhiên muốn tiêu diệt nhân loại cũng không đơn giản thế đâu, nếu có ngoại địch, nhân loại biết đâu sẽ đoàn kết lại với nhau.

Chương 2449

Cho nên ngươi cũng phải đoàn kết tất cả Goblin mới đúng.

Hoàn toàn không hiểu nổi toan tính của Đỗ Lan, nhưng Wrath biết nếu mình chiến đấu với Đỗ Lan cũng không có mấy phần thắng, dù mình có ma kiếm cũng không chắc thắng được, vì Đỗ Lan quá cao thâm mạc trắc.

Có lẽ mình nên chọn hợp tác với Đỗ Lan, tiếp tục phát triển Goblin, tĩnh quan kỳ biến, nằm gai nếm mật.

Wrath không nhìn thấu được Đỗ Lan, dường như Đỗ Lan chính là một nguồn cơn hỗn loạn, không có mục tiêu, chỉ muốn khiến thế giới trở nên hỗn loạn và không thể dự đoán.

Điều này không chỉ nhắm vào nhân loại, mà nhắm vào toàn bộ sinh linh trí tuệ trên thế giới, bao gồm cả Goblin.

Đỗ Lan mạnh mẽ như thế, bất khả dự đoán như thế.

Nhưng thôi kệ, hỗn loạn đối với Goblin vừa là thử thách vừa là cơ hội, vì chỉ có hỗn loạn mới có thể làm suy yếu nhân loại cũng như các sinh vật khác, mới giúp Goblin đục nước béo cò.

Muốn thay đổi cục diện hiện tại, đưa vào sức mạnh mới là lựa chọn tất yếu, mà hỗn loạn chính là sức mạnh mới đó.

Đỗ Lan nhìn Wrath kẻ đã trở thành người theo chủ nghĩa Goblin, thầm nghĩ mình có lẽ không nên cho cậu ta xem câu chuyện ở dòng thời gian khác, dù ở dòng thời gian đó cậu ta thực sự rất thảm.

Đúng là bị những mạo hiểm giả tham lam làm tổn thương sâu sắc, những gì trải qua có thể nói là người nghe rơi lệ, kẻ thấy đau lòng.

Đỗ Lan không nghĩ Wrath sẽ đi tiêu diệt nhân loại, tất nhiên Đỗ

Lan cũng không bảo là không được tiêu diệt nhân loại.

Đỗ Lan đã nâng tầm sức mạnh của Goblin, lại không dạy chúng cách sử dụng sức mạnh, vậy thì đi tiêu diệt nhân loại cũng là một lựa chọn không tồi.

Không chỉ có Goblin chọn vậy, văn minh nhện phát triển đến mức độ nhất định ước chừng cũng sẽ chọn đối đầu với nhân loại.

Điểm này Đỗ Lan cũng khó lòng thay đổi, vì bạo lực mới là ngôn ngữ chung của tất cả các chủng tộc.

Đừng nói là các chủng tộc khác nhau có lợi ích khác nhau, ngay cả trong nội bộ một chủng tộc cũng đầy rẫy mâu thuẫn, có đủ loại tiếng nói, mà nhiều khi tiếng nói rất khó thống nhất, buộc phải đưa ra một tiêu chuẩn mà ai cũng công nhận, lúc này bạo lực trở thành tiêu chuẩn thống nhất với chi phí thấp nhất, chỉ cần là sinh mệnh thì đều sẽ hiểu bạo lực, đều có thể tiếp nhận thứ bậc do bạo lực phân định.

Giống như nhiều fan anime thích thảo luận xem nhân vật ở các thế giới khác nhau ai mạnh hơn, ai cũng có lý của mình, nên cách tốt nhất là để tác giả cho họ đánh một trận, phân thắng bại.

Đó là dùng bạo lực giải quyết tranh chấp, thống nhất bất đồng.

Các chủng tộc khác nhau nếu muốn yêu sách của mình được chấp nhận, thì thông qua bạo lực là cách dễ thực hiện nhất.

Chỉ cần thắng lợi, thì tiêu chuẩn của phe thắng cuộc chính là tiêu chuẩn đúng đắn.

Tất nhiên thắng lợi không đồng nghĩa với đúng đắn, cũng giống như đúng đắn không đồng nghĩa với tiên tiến.

Nhưng với tư cách là một tiêu chuẩn mà ai cũng phải chấp nhận, thắng lợi ở một mức độ nào đó chính là đúng đắn.

Không biết uy nhiếp của Dũng giả có đủ không.

Nếu cứ theo cục diện hiện tại mà phát triển, đại chiến là không thể tránh khỏi, mà còn là kiểu quần hùng tranh bá như thời Xuân Thu Chiến Quốc, một phát đại chiêu của Dũng giả cũng không đủ dùng nữa.

Nhìn hiện tại, bất kể chủng tộc nào cũng sùng bái bạo lực, đều không tin vào sự trỗi dậy hòa bình.

Đều nỗ lực muốn đánh bại kẻ thù, xây dựng sức mạnh của riêng mình.

Điều này khiến Đỗ Lan nhớ đến câu chuyện năm mươi bước cười trăm bước.

Đó là câu chuyện giữa Mạnh Tử và Lương Huệ Vương.

Lương Huệ Vương phàn nàn với Mạnh Tử rằng mình trị quốc nỗ lực thế nào, vất vả ra sao, nơi nào có thiên tai là di dân đến đó, còn vận chuyển lương thực đến đó, có thể nói là tận tâm tận trách, thế nhưng nhìn khắp thiên hạ, thậm chí chỉ nhìn nước láng giềng, dân số nước Ngụy không nhiều hơn láng giềng, kinh tế nước Ngụy cũng chẳng mạnh hơn láng giềng, ông cảm thấy mình đã công cốc rồi, nỗ lực không được đáp lại.

Mạnh Tử nói câu năm mươi bước cười trăm bước, ý là cách trị quốc của nước Ngụy và nước láng giềng đều tệ như nhau, Lương Huệ Vương dù có mạnh hơn láng giềng một chút, thì cũng chỉ là kẻ chạy được năm mươi bước đi cười kẻ chạy trăm bước mà thôi, quốc lực đương nhiên sẽ không mạnh hơn bao nhiêu.

Ý của Mạnh Tử rất rõ ràng, trị quốc không thể so xem ai tệ hơn, không thể chỉ nhìn vào nước láng giềng để so bì, mà phải bắt rễ từ quốc gia mình, mưu cầu phúc lợi cho quốc gia mình, nếu chỉ nhìn láng giềng, mà láng giềng lại quá tệ, thì chính mình cũng chẳng biết đường mà tiến bộ.

Tuy nhiên trong thực tế, các quốc gia, các dân tộc khác nhau chính là đang so xem ai tệ hơn.

Đỗ Lan phóng tầm mắt nhìn đi, nhân loại, Ma tộc, Rồng, nhện, Goblin, Tinh linh đều lấy việc so tệ làm chủ lưu.

Dù có thêm Goblin và nhện thì cũng khó tránh khỏi việc so tệ.

Hình thức cuối cùng của việc so tệ chính là dùng nắm đấm đánh ngã ngươi, thì ta đúng hơn ngươi, ta tiên tiến hơn ngươi, ta ưu tú hơn ngươi, huyết thống ta thuần hơn, tư tưởng ta mạnh hơn.

Vì thế Đỗ Lan sớm đã khinh thường việc sử dụng võ lực để chinh phục kẻ khác, vì chinh phục bằng võ lực chỉ là một hình thức so tệ, muốn chứng minh mình đúng đắn, phải như mưa dầm thấm lâu, lặng lẽ đưa kẻ khác vào quy tắc trò chơi của mình mà họ không hề hay biết.

Nhân loại, Ma tộc, Tinh linh, nhện, Goblin, Rồng, những chủng tộc này hiện đang sa lầy trong vũng bùn so tệ, tất nhiên là vì chính trị của hầu hết các chủng tộc đều rất non nớt, họ không thể hiểu rằng hành vi của mình thực chất chính là so tệ.

Giống như các thần linh thường nói nhân loại ngu xuẩn, thông qua việc miệt thị nhân loại để tìm kiếm cảm giác ưu việt, nhưng nhân loại ngu xuẩn không thể chứng minh thần linh đúng đắn, nên hành vi của thần linh thường còn ngu xuẩn hơn cả nhân loại.

Chỉ có bắt rễ từ đặc sắc chủng tộc mình, an tâm phát triển, sửa chữa sai lầm, đồng thời hấp thụ ưu điểm của các văn minh khác, mới có thể khiến văn minh của mình không ngừng tiến hóa.

Nếu chỉ nghĩ mình làm tốt hơn kẻ khác là đủ, thì chủng tộc đó không có tương lai.

Tiếc là Wrath cậu học sinh cấp ba này không hiểu được nỗi khổ tâm của Đỗ Lan.

Đạo lý phức tạp như vậy, Đỗ Lan chẳng thèm nói một câu, Wrath mà hiểu được mới là lạ.

Cậu ta chỉ là một học sinh cấp ba chuyển sinh, chứ không phải thiên tài chính trị gì, nếu thực sự có thể tự thông suốt thì cậu ta chắc chắn còn lợi hại hơn cả Lưu Bang.

Tuy nhiên với tư cách là người nói lời bí ẩn, có một số chuyện không thể nói quá rõ ràng, nói rõ rồi thì thành bậc thầy nhân sinh chứ đâu còn là kẻ bí ẩn nữa.

Giáo chủ biết chân tướng thế giới này, ông ta có nói ra không.

Không.

Ái Lệ Nhi biết chân tướng thế giới, cô có nói không.

Không.

Tộc trưởng Elf biết chân tướng thế giới, ông ta có nói không.

Cũng không.

Người đàn ông áo đen biết chân tướng thế giới, hắn có nói không.

Vẫn là không.

Họ đều biết chân tướng thế giới, nhưng đều chọn che giấu, chứ không phải tập hợp trí tuệ để tìm kiếm một phương pháp cứu thế giới mà không cần tàn sát lẫn nhau.

Họ đều rất bi quan, họ đều đã trải qua những thời đại bất lực, đều đã đối mặt với tận thế không thể cứu vãn.

Họ đều không tin có thể dựa vào quần chúng nhân dân để giải quyết vấn đề, vả lại họ cũng không giỏi đoàn kết người khác.

Hiện tại Đỗ Lan cũng không dạy Wrath thứ gì ngoài sức mạnh, Wrath tự nhiên sẽ không biết rằng tiêu diệt nhân loại chẳng qua cũng chỉ là so xem ai tệ hơn, an tâm phát triển Goblin, để Goblin trở thành đại từ cho sự vĩ đại mới là con đường đúng đắn.

Ước chừng trên thế giới này, người duy nhất có thể hiểu được chính là Julius vị Dũng giả đã nhận được sự dạy dỗ nhiều năm của Đỗ Lan.

Đỗ Lan với thân phận Lão gia gia đã dạy Julius rất nhiều thứ, không chỉ là kiếm kỹ và sự uy nhiếp, mà còn dạy cậu Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức, từ cá nhân đến chủng tộc đều phải lấy tự cường làm gốc.

Julius cũng đã tiếp nhận, nên cậu mới cần xây dựng sự uy nhiếp hòa bình, vì chỉ có hòa bình mới có thể an tâm kiến thiết nhân tộc, đoàn kết nhân tộc phát triển kỹ thuật, tìm thấy Cái Hộp, đạt được thành tựu bảo vệ Cái Hộp chính là bảo vệ thế giới.

Đường phía trước đầy gai góc, may mà Julius còn trẻ, nên cậu có thể từ từ thực hiện.

Sau khi đại quân nhện rút lui, Julius và Ma vương cùng lên đường, trên đường đi tự nhiên không tránh khỏi việc nói chuyện về sự hòa bình giữa nhân tộc và Ma tộc, cậu nói ra rằng nhân tộc sẽ không so bì với bất kỳ chủng tộc nào nữa, nhân tộc chỉ so với chính mình, phải tiềm tâm phát triển, nỗ lực nâng tầm.

Ma vương thầm nghĩ làm được mới là lạ, cô không tin nhân tộc có bản lĩnh đó, không phải cô coi thường Julius, mà là nhân tính đã chú định nhân tộc không thể cầu tiến như vậy.

Tuy nhiên Julius đã quyết định, nên bất kể đối mặt với sự giễu cợt hay trở ngại gì, cậu cũng sẽ nỗ lực bước tiếp.

Ái Lệ Nhi thấy Dũng giả kiên định như vậy, trong lòng cũng có chút bội phục, dù sao tinh thần biết không thể làm mà vẫn làm luôn khiến người ta khâm phục.

Chương 2450

Nữ thần mà cô kính yêu như mẹ cũng có tinh thần tương tự.

Người ở dị thế giới trí tuệ chính trị có hạn, không nhận thức được rằng so tệ là không có tương lai.

Muốn ngăn chặn sự tàn sát giữa các chủng tộc, thường có hai cách, một là xây dựng sự tự giác tương thông giữa toàn chủng tộc, hai là xây dựng lợi ích chung cho toàn chủng tộc.

Có thể xây dựng sự tự giác tương thông nghĩa là các chủng tộc này đã tiếp nhận cùng một hình thái ý thức, đã trở thành đồng bào, đây là cảnh giới cao nhất, rất khó đạt được, nhưng một khi đạt được thì chi phí duy trì rất thấp.

Vì thế lùi lại một bước, truy cầu lợi ích chung, cũng miễn cưỡng có thể khiến mọi người ngừng tàn sát, cùng nhau tiến bộ, chi phí duy trì rất cao, vì chỉ có thể cùng giàu sang chứ không thể cùng hoạn nạn, một khi lợi ích biến mất thì sẽ tiếp tục tàn sát.

Julius nghe Lão gia gia nói muốn giải quyết nan đề thế giới, thường có hai phương pháp.

Xây dựng sự tự giác thuộc về phương pháp chi phí duy trì thấp nhưng khó thực hiện. xây dựng lợi ích chung là phương pháp chi phí duy trì cao nhưng dễ thực hiện hơn.

Phương pháp chi phí thấp thường thấy là Gia thiên hạ, mọi người đều là người một nhà, hình thức chung sống với người nhà đã quá quen thuộc, nên khi rời khỏi gia đình bước vào xã hội cũng sẽ tự nhiên học được cách chung sống với người khác.

Tuy nhiên sự tự giác của Gia thiên hạ lấy tông tộc làm từng đơn vị nguyên tử, rất dễ xảy ra xung đột giữa tiểu gia đình và đại gia đình, lúc này theo hình thức Gia thiên hạ thì nên bảo vệ tiểu gia đình trước.

Vì nếu tiểu gia đình không giữ được, thì phương pháp duy trì chi phí thấp của Gia thiên hạ sẽ mất kiểm soát.

Nếu xây dựng cộng đồng lợi ích, thì nhất thần giáo cơ bản là như vậy, thông qua việc không ngừng phát động chiến tranh tôn giáo để vơ vét của cải là có thể khiến nhiều người gia nhập tập đoàn tôn giáo này.

Dù nhất thần giáo cũng nỗ lực xây dựng sự tự giác tôn giáo, ví dụ mọi người đều có tội và phải làm việc thiện để chuộc tội, nhưng vẫn không che giấu được bản chất bành trướng của nhất thần giáo, là sẵn sàng lôi kéo thêm nhiều tín đồ gia nhập mọi lúc mọi nơi, và rất khó giao tiếp với người không tin giáo.

Gia thiên hạ ở thế giới này không dùng được, vì quan niệm gia đình của các chủng tộc không giống nhau, nhện còn có tập quán ăn thịt chồng, ăn thịt mẹ, chắc chắn không có ngôn ngữ chung với nhân tộc.

Còn xây dựng một cộng đồng lợi ích thì cần nhiều lợi ích hơn, lấy lợi ích ở đâu ra.

Thế giới này đang bên bờ vực hủy diệt, căn bản không tìm đâu ra lợi ích để chia cho mọi người.

Ngược lại, các chủng tộc vì tài nguyên hữu hạn sẽ đánh nhau túi bụi, không thể đạt được hợp tác.

Vì thế đối mặt với một cục diện tồi tệ như vậy thì cần phương pháp thứ ba, chính là Cái Hộp.

Tuy nhiên Julius hỏi Lão gia gia và Trí Tuệ Kiếm rốt cuộc Cái Hộp là gì, họ đều không nói, chỉ bảo tìm thấy Cái Hộp là biết.

Nhưng Cái Hộp hình dáng thế nào còn chẳng biết, thì tìm làm sao.

Dũng giả và Ma vương lại khởi hành, lần này họ đến một vùng đại thảo nguyên, một nơi tràn ngập hơi thở hoang dã, không xa có thể thấy động vật ăn thịt đang truy kích con mồi.

Các ngươi xem, thật là thú vị, dã thú luôn hạnh phúc như vậy, chẳng biết gì nên cũng chẳng cần lo lắng thế giới hủy diệt.

Trí Tuệ Kiếm đột nhiên nói.

Ta thấy con sơn dương bị sư tử ăn thịt sẽ không nghĩ vậy đâu.

Ma vương nói: Nếu sơn dương cũng thấy hạnh phúc, thì nhân loại các ngươi nên an tâm để Ma tộc tiêu diệt đi.

Một con sơn dương chết, nhưng lại bảo toàn được cả tộc sơn dương ngày hôm nay, chắc chắn cũng là hạnh phúc.

Trí Tuệ Kiếm ngang ngược nói, lời này nghe mà cạn lời, đến cả Dũng giả cũng chẳng biết nói gì thêm.

Đó là cái đạo lý gì vậy.

Ma vương hỏi.

Các ngươi chưa từng nghe câu sinh ư ưu hoạn, tử ư an lạc sao.

Trí Tuệ Kiếm nói.

Tri Chu Tử thầm nghĩ mình từng nghe rồi, nhưng đó hình như là câu cổ ngữ ở nước láng giềng của quê hương mình trước khi chuyển sinh mà, chẳng lẽ thế giới này cũng có câu tương tự.

Quả thực như vậy, thế giới này cũng có câu mang ý nghĩa tương tự.

Ma vương nói: Nghe rồi, chẳng lẽ ngươi muốn nói sư tử khiến sơn dương sống trong lo âu, nên sơn dương mới có thể sinh tồn.

Tất nhiên không phải, các ngươi đã biết câu danh ngôn này, vậy có bao giờ nghĩ tại sao câu danh ngôn này lại đúng không.

Đừng coi nó chỉ là một sự tổng kết kinh nghiệm, mà phải nghĩ đến nguyên lý sâu xa đằng sau nó.

Hiển nhiên mọi người đều không hiểu, còn cần Trí Tuệ Kiếm giải thích.

Các ngươi đều không hiểu à.

Chậc chậc, cái đầu của các ngươi quả nhiên mọc cho có thôi.

Thực ra câu này đúng là vì vạn vật muốn sinh tồn thì trước tiên phải bao hàm cả mặt đối lập của chính mình.

Mặt đối lập của sơn dương chính là sư tử, hổ và sói.

Các ngươi thử nghĩ xem nếu những động vật ăn thịt này không tồn tại thì sao.

Sơn dương sẽ không ngừng sinh sôi, cuối cùng ăn sạch cỏ, vậy thì sơn dương cũng khó tránh khỏi diệt vong, không phải sao.

Hình như đúng là đạo lý này.

Vì bao hàm mặt đối lập nên mới sinh ư ưu hoạn.

Ma vương không khỏi gật đầu, cảm thấy rất có lý, nhưng cô có một thắc mắc: Nếu đã vậy, tại sao nhân loại phải xây dựng hòa bình với Ma tộc, theo đạo lý này, duy trì quan hệ chiến tranh mới là tốt nhất chứ.

Vì mặt đối lập của nhân loại đâu chỉ có mỗi Ma tộc, còn có những mặt đối lập nguy hiểm hơn cần phải đối kháng, nên phải giải quyết bớt một mặt đối lập trước.

Dù bao hàm mặt đối lập là yếu tố tất yếu để sinh tồn, nhưng nếu có quá nhiều mặt đối lập thì cũng chẳng nói gì đến phát triển được.

Giống như một khu vực mà sư tử, hổ, chó sói đều tụ tập lại, thì sơn dương cũng sẽ bị ăn sạch, nên khu vực này chỉ có sư tử, khu vực khác chỉ có hổ, như vậy sơn dương mới tồn tại được.

Thanh vũ khí này của ngươi đúng là có chút trí tuệ.

Ma vương thừa nhận Trí Tuệ Kiếm nói không sai: Ngươi còn lợi hại hơn Nữ Thần Giáo, Thần Ngôn Giáo nhiều, cái lý luận này của ngươi trước đây chưa từng có ai đưa ra.

Dũng giả Julius nói: Vậy nói như thế, các chủng tộc khác nhau sẽ vĩnh viễn không thể đạt được sự thống nhất thực sự sao.

Dù sao họ cũng là mặt đối lập của nhau mới có thể hỗ trợ thúc đẩy và tiến bộ.

Đây chính là chủ nghĩa duy vật, mỗi vật thể đều có khiếm khuyết và ưu thế, vật thể và vật thể trao đổi lẫn nhau mới hình thành nên một hệ sinh thái tự nhiên ổn định.

Quả thực là vậy, các chủng tộc đạt được sự cân bằng trong xung đột, rất khó phá vỡ cục diện tàn sát lẫn nhau.

Khi một hình thái đạt được sự cân bằng tương hỗ, thì buộc phải đưa ngoại lực vào mới có thể phá vỡ sự cân bằng cũ, đó cũng là hình thái phát triển không đổi.

Bất kể là Dũng giả hay Ma vương thực ra đều là những linh kiện cân bằng nội bộ của hệ thống, đều khó có thể dựa vào chính các ngươi để phá vỡ sự cân bằng hiện có.

Cho dù Ma tộc và nhân tộc xây dựng hòa bình, thì cũng chỉ là tạo ra một cơ hội để đưa ngoại lực vào, có nắm bắt được cơ hội hay không còn phải xem bản thân các ngươi.

Dũng giả đột nhiên nhận ra điều gì đó, nói: Cho nên Cái Hộp chính là ngoại lực phá vỡ sự cân bằng của hệ thống.

Vì thế chỉ cần tìm thấy Cái Hộp là sẽ có cơ hội cứu thế giới.

Đúng là Dũng giả do mình dạy dỗ, trí tưởng tượng cũng khá đạt đấy, lập tức nghĩ ngay đến điểm mấu chốt, tốt, rất tốt.

Cái Hộp.

Ma vương chưa từng nghe nói về Cái Hộp, cô trước đây toàn ru rú ở tầng dưới Đại Mê Cung, không có cơ hội tìm hiểu tình báo về Cái Hộp, cũng không biết về sự tồn tại của Nam Thần Thần Ngôn.

Trước đây khi trao đổi tình báo với Giáo chủ, Giáo chủ còn tưởng chuyện này Ma vương nhất định phải biết, không ngờ Ma vương căn bản chẳng có kênh nào để biết cả.

Ngươi không biết sao.

Julius thấy biểu cảm ngơ ngác đáng yêu của Ma vương thì nhận ra công tác tình báo của cô bị đình trệ.

Sao không đình trệ cho được, Ma vương chỉ biết những gì cô ấy từng trải qua, chuyện chưa trải qua thì tự nhiên không biết: Rốt cuộc Cái Hộp là cái gì.

Tri Chu Tử nói: Cái Hộp thì ta cũng nghe Nam Thần Thần Ngôn nói qua rồi, bảo là bảo vệ Cái Hộp chính là bảo vệ thế giới.

Khi ở xã hội loài người, ta nghe nói trước đây chỉ có thời đại Nữ Thần Thần Ngôn là không có Cái Hộp gì cả, nhưng đoạn thời gian trước Nam Thần Thần Ngôn xuất hiện thì bắt đầu có Cái Hộp.

Tri Chu Tử lăn lộn ở nhân gian, học ngôn ngữ, cũng thu thập tình báo, những gì cô biết thậm chí còn nhiều hơn cả Ma vương.

Hai người họ rời khỏi Đại Mê Cung vào khoảng thời gian gần giống nhau, nhưng Ma vương mải mê giao đấu với các Bình Hành Ý Thức nên không có thời gian nghe ngóng những chuyện này.

Nam Thần Thần Ngôn gì chứ.

Trong hệ thống chỉ có một Nữ thần duy nhất.

Ma vương không tin có Nam thần.

Ngươi không thể không cho phép Nữ thần cô đơn tịch mịch lạnh lẽo, nên đi tìm một Nam thần bầu bạn sao.

Trí Tuệ Kiếm biết cách làm thế nào để chọc giận Ma vương.

Nữ thần trong lòng Ma vương là nhân vật cao cả như mẹ, cô tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai phỉ báng Nữ thần, nên Ma vương hầm hầm nói: Tên này, ngươi muốn chết hả.

Trí Tuệ Kiếm cười hì hì: Có người cuống lên rồi kìa, không dám đối diện với sự thật.

Dũng giả cũng bất lực, Trí Tuệ Kiếm dù học thức uyên bác nhưng đôi khi đúng là cái miệng hại cái thân.

Hiện tại là thời kỳ hòa bình giữa Ma vương và Dũng giả, Dũng giả chỉ có thể làm người hòa giải, nói: Hy vọng cô đừng chấp nhặt, Trí Tuệ Kiếm là vũ khí nên không hiểu lòng người, dù học vấn nhiều nhưng không hiểu lòng người.

Ma vương hừ một tiếng, coi như nể mặt Dũng giả nên không truy cứu nữa, nhưng vụ Nam Thần Thần Ngôn và Cái Hộp phải tìm hiểu cho rõ.

Ma vương rơi vào cảnh đấu khẩu với một thanh bảo kiếm biết nói, nhưng trong quá trình đó lại biết được thông tin mấu chốt: Nam Thần Thần Ngôn và Cái Hộp bí ẩn.

Hai thứ này là điều Ma vương chưa từng nghe qua.

Phải biết rằng Ma vương và Giáo chủ đều là những người bí ẩn đích thân trải qua việc thiết lập hệ thống tám trăm năm trước, hiểu rất rõ yêu cầu của Tà thần khi lập hệ thống là để Nữ thần tiến vào hệ thống, Tà thần lấy sự hy sinh của một mình Nữ thần làm điều kiện để đổi lấy sự tồn tại thoi thóp của toàn nhân loại.

Cái gọi là Thần Ngôn cũng chính là giọng nói của Nữ thần trong hệ thống, căn bản không thể xuất hiện Nam thần nào cả, Cái Hộp bí ẩn lại càng mù tịt, nếu một cái hộp mà cứu được thế giới thì mọi người đã chẳng phải vất vả thế này.

Ma vương giữ thái độ phủ nhận đối với việc hy sinh Nữ thần để cứu thế giới, lần này cô tình cờ đạt được danh hiệu Ma vương nên đã nảy ra một ý tưởng: ý tưởng cứu Nữ thần.

Lúc này Ma vương Ái Lệ Nhi nhìn chằm chằm Trí Tuệ Kiếm, thanh kiếm này cũng là thứ cô chưa từng nghe qua, chưa bao giờ nghe nói có thanh kiếm nào thông minh hơn người, biết nhiều hơn cả người.

Nhóc Dũng giả, Trí Tuệ Kiếm từ đâu mà có.

Là nó tự tìm đến tôi.

Julius nói, không phải anh tìm thấy kiếm, mà là kiếm tìm thấy anh.

Chương 2451

Kỹ năng Giám Định còn chẳng có tác dụng với nó, chẳng lẽ ngươi chưa từng nghi ngờ sao.

Kỹ năng Giám Định không soi được thì đáng để nghi ngờ rồi, phải biết kỹ năng Giám Định, đặc biệt là Giám Định cấp cao, gần như là thần kỹ, thứ gì cũng soi được, đơn giản hơn cả việc click vào link trên web, đúng kiểu chỗ nào không biết thì click vào chỗ đó.

Trên thế giới này chỉ có số ít thứ là không giám định được, mà Trí Tuệ Kiếm rõ ràng không phải là cường giả theo nghĩa thông thường.

Tại sao phải nghi ngờ, chỉ cần Trí Tuệ Kiếm có thể giúp tôi, chúng ta nên cầu đồng tồn dị.

Dũng giả tin tưởng Trí Tuệ Kiếm.

Ngươi không sợ nó lừa ngươi sao.

Nó lừa tôi làm gì.

Dũng giả cảm thấy không cần thiết phải lừa mình: Tôi chỉ là Dũng giả, lừa tôi chẳng được ích lợi gì.

Hơn nữa tôi cũng đã thiết lập quy tắc uy nhiếp của Dũng giả, dù tôi có chết thì đời Dũng giả tiếp theo vẫn sẽ tiếp tục uy nhiếp, nên dù có hại tôi cũng chẳng thay đổi được sự uy nhiếp đó.

Ma vương nhìn vị Dũng giả xem cái chết nhẹ tựa lông hồng này, đúng là cảm thấy rất xa lạ, Julius khác hẳn với các đời Dũng giả trước đây.

Những Dũng giả trước đây đều rất ôn nhu, nhưng họ đều chẳng làm nên trò trống gì, chỉ không ngừng lặp lại bi kịch mà thôi.

Nếu không phải nhân khẩu Ma tộc không theo kịp tiêu hao, thì chỉ dựa vào các Dũng giả loài người căn bản không bảo vệ nổi nhân loại.

Nó không lừa ngươi, nhưng liệu nó có giấu ngươi chuyện gì không.

Có bao giờ nghĩ đến việc bắt nó nói hết những gì nó biết ra chưa.

Nếu ngươi cảm thấy không nỡ xuống tay, cứ giao nó cho ta, ta nhất định có cách ép nó phải khai ra tất cả.

Ái Lệ Nhi muốn lột trần mọi bí mật của Trí Tuệ Kiếm, không để nó giấu giếm thêm chút nào.

Điểm này Dũng giả quả thực chưa từng nghĩ tới, trước đây toàn là gặp chuyện rồi Trí Tuệ Kiếm mới lên tiếng giải thích, chưa bao giờ nghĩ đến việc bắt Trí Tuệ Kiếm nói hết mọi chuyện từ trước.

Thế nào.

Giao cho ta đi.

Ái Lệ Nhi mỉm cười tà ác, rõ ràng rất tự tin có thể cạy miệng được Trí Tuệ Kiếm.

Cô cho rằng Trí Tuệ Kiếm chắc chắn trăm phần trăm đang che giấu điều gì đó.

Dù nó có giấu giếm thì cũng là đồng đội tôi tin tưởng, tôi sẽ không giao nó cho cô.

Dũng giả kiên định tin tưởng đồng đội, cũng muốn bảo vệ đồng đội, không thể vì muốn biết bí mật mà bán đứng đồng đội.

Vậy thì ta không ngại dùng đến võ lực đâu, Tri Chu Tử, giúp ta cướp lấy Trí Tuệ Kiếm, ta phải hỏi cho ra nhẽ xem nó biết bao nhiêu về Nam Thần Thần Ngôn và Cái Hộp bí ẩn.

Tri Chu Tử cũng rất muốn biết, nhưng đột ngột xé bỏ hiệp định hòa bình với Dũng giả như vậy có ổn không.

Dù đã xuyên không thành nhện nhưng cô vẫn thấy nên tuân thủ hiệp nghị: Cô và Dũng giả đã ký hiệp định hòa bình rồi mà.

Thứ đó ký cũng là để chờ ngày xé bỏ thôi, chẳng lẽ ngươi thực sự nghĩ nhân loại và Ma tộc có thể hòa bình vĩnh viễn.

Đừng quên chân tướng ghi lại trong Cấm Kỵ, nhân loại một khi biết chân tướng, để được sống tiếp, họ cũng sẽ xé bỏ hiệp nghị để phát động chiến tranh thôi.

Hòa bình.

Chẳng qua chỉ là một lời nói dối ngắn ngủi, dù có uy nhiếp của Dũng giả cũng chẳng thành công nổi đâu.

Ma vương lạnh lùng nói: Những kẻ có thể chọn hy sinh một người để đổi lấy sự tồn tại thoi thóp chắc chắn sẽ không ngại hy sinh thêm nhiều một người nữa, chỉ cần kẻ bị hy sinh không phải là chính mình, họ chẳng quan tâm đến quy mô tàn sát đâu, chỉ cần mình sống được, họ càng không ngại tự tay tống kẻ khác vào chỗ chết.

Rõ ràng việc hy sinh Nữ thần để cứu thế giới là cái gai vĩnh viễn trong lòng Ma vương, dù đã qua hơn tám trăm năm, Ma vương vẫn không tha thứ cho nhân loại, không tha thứ cho quyết định hy sinh Nữ vương.

Lúc đó nhân loại nên tập thể tự sát để bảo toàn Nữ thần, chứ không phải mặc kệ Nữ thần đi hy sinh, cái thế giới được xây dựng trên sự hy sinh của Nữ thần này căn bản không nên tồn tại.

Giết một người để cứu thế giới, vấn đề này mãi mãi là bài toán đoàn tàu kinh điển.

Tất nhiên Nữ thần tự nguyện hy sinh, nên nếu nói thật lòng thì cũng chẳng trách hết lên đầu nhân loại được.

Lúc đó Tà thần để Nữ thần tự chọn, chứ không phải để nhân loại bỏ phiếu xem có hy sinh Nữ thần hay không.

Nữ thần tự chọn hy sinh thân mình để cứu thiên hạ, đúng nghĩa là xả thân thụ nghĩa.

Nếu Tà thần thâm độc hơn chút nữa, để toàn nhân loại chọn, cuối cùng toàn nhân loại chọn hy sinh Nữ thần, thì cái đó mới tàn nhẫn hơn.

Nếu lúc đó Đỗ Lan có mặt tại hiện trường, chắc chắn hắn sẽ làm thế.

Nữ thần đã yêu thương nhân loại, vậy thì để nhân loại mà bà yêu sâu đậm quyết định sự sống chết của bà.

Nếu nhân loại cuối cùng quyết định để Nữ thần yêu họ đi hy sinh bảo toàn chính mình, đó mới là thực sự tà ác, thực sự là ác niệm.

Để Nữ thần chọn có hy sinh mình để cứu nhân loại không, thì chẳng có gì phải đắn đo, Nữ thần đã dùng hành động chứng minh lời nói và việc làm nhất quán, chứng minh sự quang minh vĩ đại của mình, đúng chuẩn năng lượng tích cực.

Còn để nhân loại chọn có hy sinh Nữ thần không, mười phần chết tám là kết cục năng lượng tiêu cực, tám phần nhân loại chắc chắn sẽ vì sinh tồn mà từ bỏ Nữ thần.

Một phần còn lại sẽ rất đắn đo, cùng lắm chỉ có một phần nhân loại chọn từ bỏ quyền sinh tồn để bảo toàn Nữ thần.

Kết cục như vậy tuyệt đối là kiểu kết cục hay, ý nghĩa sâu xa, lột trần bóng tối nhân tính trong mắt các thiếu niên trung nhị.

Nếu có ai hỏi tại sao bóng tối mới là nhân tính, tại sao ánh sáng không phải nhân tính.

E rằng thiếu niên trung nhị cũng chẳng trả lời nổi, chỉ biết nói vì như vậy thú vị hơn, đắn đo hơn, và cũng thể hiện rõ tính cách Nữ thần hơn.

Bóng tối là nhân tính, ánh sáng tự nhiên cũng là nhân tính.

Đỗ Lan hiểu rõ hơn ai hết, còn chọn thế nào thì phải xem cái nào thú vị hơn.

Đỗ Lan cảm thấy trong hoàn cảnh lúc đó, thể hiện bóng tối nhân tính thú vị hơn, nhận được nhiều cảm ngộ cảm xúc hơn.

Khi Nữ thần thấy được bóng tối của nhân tính mà vẫn yêu nhân loại, thì đó mới là chân ái.

Nếu Nữ thần thấy nhân loại bỏ rơi mình mà cảm thấy thất vọng, chứng tỏ Nữ thần căn bản chưa có nhận thức toàn diện về nhân loại, bà không yêu nhân loại, bà chỉ yêu ánh sáng, chỉ là tình cờ trên người nhân loại có điểm sáng nên mới lầm tưởng nhân loại chính là ánh sáng.

Để Nữ thần chọn tự hy sinh, hay để nhân loại chọn hy sinh Nữ thần, nếu là vế sau thì Ma vương thực sự có thể căm hận nhân loại.

Nhưng vấn đề là Tà thần đưa ra vế trước, nên việc trút giận lên nhân loại hoàn toàn là giận cá chém thớt.

Nghe Ma vương nói nhân loại không ngại hy sinh thêm nhiều một người nữa, Trí Tuệ Kiếm lên tiếng: Năm đó Tà thần vẫn còn quá nhân từ, nếu đổi lại là ta chắc chắn sẽ giết người diệt tâm, khiến Nữ thần dù có vào hệ thống cũng không được yên ổn.

Ma vương ngươi nên cảm ơn Tà thần mới phải, ít nhất trong hệ thống Nữ thần vẫn được bình an.

Nếu ngươi dám động vào ta, ta có thể khiến Nữ thần của ngươi sống không bằng chết, Nam Thần Thần Ngôn là huynh đệ tốt của ta đấy, chỉ cần ta nhắn nhủ một tiếng, Nữ thần của ngươi chắc chắn sẽ gặp họa.

Giọng điệu của Trí Tuệ Kiếm cứ như một tên lưu manh, một tên lưu manh có văn hóa, dùng sự uy hiếp để ngăn Ma vương ra tay với mình.

Ma vương siết chặt nắm đấm, ánh mắt trở nên nguy hiểm, chưa một ai có thể dùng Nữ thần để uy hiếp cô, chưa bao giờ.

Thanh Trí Tuệ Kiếm lại dám đe dọa mình, muốn gây bất lợi cho Nữ thần.

Lại còn nói nam thần gì đó là hảo huynh đệ của nó.

Ma Vương quyết định sẽ đoạt lấy thanh Trí Tuệ Kiếm để tra hỏi cho ra lẽ.

Tuy nhiên hiện tại vẫn chưa phải lúc, chuyện này tính sau, lần này đi về phía Bắc chắc chắn sẽ gặp không ít nguy hiểm, thế nào cũng có cơ hội đoạt lấy nó.

Đợi khi nó rơi vào tay mình, Ma Vương nhất định phải cho nó biết thế nào là lễ độ.

Ma Vương và nhóm Dũng Giả trước tiên đi tới dãy núi Goblin, tại đây họ chứng kiến một thành trì của Goblin đang được xây dựng.

Việc Goblin thực sự thống nhất thành một quốc gia tuyệt đối là một biến số lớn.

Đám Goblin trông có vẻ không thông minh lắm, nhưng năng lực học tập cũng khá ổn, chúng còn thiết lập đủ loại quy tắc.

Tuy nhiên, để khiến Goblin hoàn toàn tuân thủ quy tắc không phải chuyện dễ, vì vậy chúng phải ăn một loại thảo dược để áp chế cảm xúc tiêu cực, giúp bản thân giữ bình tĩnh, tránh gây chuyện.

Để con người tuân thủ quy tắc, ít nhất cần từ tám trăm đến một ngàn năm mới có thể khiến quy tắc đó thấm sâu vào lòng người.

Chu Lễ của phương Đông hay tôn giáo của phương Tây đều như vậy.

Trong Kinh Thánh có nói, chỉ cần con người tuân thủ giao ước với Thượng đế là không sát nhân, không trộm cắp. thì Thượng đế sẽ ban cho nhân loại một Đấng cứu thế.

Thế nhưng những giao ước này rất phức tạp, cực kỳ khó tuân thủ.

Ngoài những hướng lớn như không sát nhân, không trộm cắp, còn có rất nhiều chi tiết nhỏ nhặt, chẳng hạn như không làm việc vào ngày Sabát, mà công việc lại được phân chia thành đủ loại hành vi, đôi khi chính mình không cảm thấy đó là đang làm việc, nhưng Kinh Thánh lại quy định đó là công việc.

Chương 2452

Còn có một số việc Kinh Thánh không quy định, nhưng thực tế lại là công việc, vì vậy sau này người Do Thái đã sáng tạo ra pháp luật, đưa giao ước giữa Thượng đế và nhân loại tiến thêm một bước thành pháp luật hóa.

Nói đơn giản là họ tự giải thích khế ước giữa Thượng đế và con người, dùng sự hiểu biết của mình để thực thi và tuân thủ, chứ không giữ nguyên bản gốc.

Một khi đã pháp luật hóa thì có thể lách luật, có thể thông qua việc tiêu tốn tiền bạc và tế phẩm để tiến hành tẩy rửa nguyên tội.

Đạo gia có câu: Đại đạo phế, hữu nhân nghĩa. trí tuệ xuất, hữu đại ngụy. lục thân bất hòa, hữu hiếu từ. quốc gia hôn loạn, hữu trung thần.

Lại có người nói: Đại đạo phế thì có nhân nghĩa, nhân nghĩa phế thì có đạo đức, đạo đức phế thì có pháp luật.

Những người tin vào Cựu Ước đã biến khế ước nhân thần thành pháp luật, khiến nó trở thành một thứ có thể mặc cả.

Sau này Tân Ước có thể coi là khắc kỷ phục lễ của phương Tây, kêu gọi mọi người một lần nữa cầm lấy khế ước nhân thần, đừng lách luật nữa.

Tín đồ Cựu Ước có thể thông qua tiền bạc và tế phẩm để giữ mình ở trạng thái vô tội.

Tuy Thượng đế nói con người đều có nguyên tội, nhưng thông qua việc thế tục hóa và pháp luật hóa khế ước, họ có thể dùng thủ đoạn nhân vi để khiến mình luôn ở trạng thái vô tội, bóc tách nguyên tội đi.

Việc ở trạng thái vô tội có hai cái lợi: một là không phải chịu trách nhiệm cho việc Đấng cứu thế chưa ra đời, vì mình vô tội, Đấng cứu thế chưa tới chắc chắn là do kẻ khác có tội. hai là vì mình vô tội, nên nếu Đấng cứu thế tới, mình chắc chắn sẽ được cứu rỗi, thiên đường chắc chắn sẽ rộng mở đón chờ.

Đến thời Tân Ước, Cơ Đốc giáo không muốn thừa nhận sự vô tội đạt được thông qua thủ đoạn pháp luật, mà muốn tiếp tục tuân thủ khế ước nhân thần, chuyển từ thế tục hóa trở lại tôn giáo hóa.

Ưu điểm của thế tục hóa là sự linh hoạt, vì vậy trong cùng một quy tắc trò chơi, những người Do Thái thế tục hóa có thể xoay người Cơ Đốc giáo như chong chóng.

Lúc đó nếu Cơ Đốc giáo cũng chấp nhận pháp luật, chắc chắn sẽ bị người Do Thái chơi chết, nên họ chỉ có thể nhặt lại khế ước nhân thần ban đầu, đưa mọi người trở lại điểm xuất phát, khiến kinh nghiệm tích lũy về pháp luật của người Do Thái trở nên vô dụng.

Kẻ ngốc sẽ kéo bạn xuống cùng đẳng cấp với chúng, rồi dùng kinh nghiệm phong phú để đánh bại bạn.

Đây là sự thật, trong quy tắc trò chơi của người khác, bạn đừng mong thắng được đối phương, dù đối phương có là kẻ ngốc.

Cho nên không thể chơi trò chơi pháp luật, chỉ có thể quay về quá khứ thiết lập quy tắc trò chơi mới, loại quy tắc chơi không lại thì ta tiêu diệt ngươi, loại quy tắc nhân danh Thượng đế để kết liễu ngươi.

Khổng Tử nếu sinh ra ở phương Tây chắc chắn sẽ căm ghét luật pháp thấu xương, vì đó là việc hạ thấp tiêu chuẩn khế ước nhân thần, khiến quân tử phải hạ mình, chỉ làm thế giới thêm hỗn loạn.

Khổng Tử thà chết đói, trở thành kẻ bơ vơ như chó mất chủ, cũng tuyệt đối không hạ thấp tiêu chuẩn khế ước.

Nhưng việc hạ thấp tiêu chuẩn cũng là bất đắc dĩ, vì những người viết Kinh Thánh đã định ra quy tắc quá cao và quá mơ hồ, con người căn bản không thể làm được.

Như vậy Đấng cứu thế sẽ không bao giờ giáng lâm, mà nếu Đấng cứu thế không giáng lâm, còn ai tin vào Kinh Thánh, còn ai tuân thủ khế ước nữa.

Một khế ước không ai tuân thủ thì chẳng khác gì giấy lộn, nên đành phải hạ thấp yêu cầu để chiều lòng tín đồ.

Nhưng như thế, khế ước nhân thần cũng coi như phế bỏ, song mục tiêu khiến tín đồ tuân thủ quy tắc đã đạt được.

Mục tiêu của Kinh Thánh là thiết lập một chuẩn mực hành vi mà ai cũng có thể tuân thủ, suy cho cùng vẫn là phục vụ con người, khế ước nhân thần là để con người có thể sống tốt.

Nếu không làm được, tự nhiên phải hạ thấp yêu cầu.

Nói nhiều như vậy là để giải thích rằng việc Goblin thiết lập trật tự không hề dễ dàng, đặc biệt là khi chúng vốn chỉ có văn minh bộ lạc, nay muốn tiến hóa thành văn minh thành bang thì có rất nhiều thứ phải học tập.

Chu Lễ phương Đông lúc đầu cũng rất phức tạp, ví dụ mỗi nhà mỗi hộ phải trồng cây dâu, trong mười năm không được chặt cây, mùa xuân không được săn bắn. những quy tắc đó thực chất là để mọi người có cuộc sống tốt hơn, là thiết lập một tiêu chuẩn.

Goblin cũng phải tuân thủ rất nhiều quy tắc đột nhiên xuất hiện, nhiều con không thể chấp nhận được, cộng thêm việc Goblin không có khả năng ban bố Chu Lễ hay Kinh Thánh, nên chỉ có thể ăn thảo dược để tránh gây chuyện.

Với trí thông minh của Goblin, dù có ban bố Chu Lễ hay Kinh

Thánh chúng cũng không nhớ nổi, dù có nhớ được mà không qua tám trăm năm cũng không hình thành được sự tự giác.

Nhưng vạn năm quá dài, chỉ tranh sớm tối, nên ăn thảo dược áp chế thì hiệu quả cũng tương tự, cốt yếu là để Goblin giữ quy tắc, có thể thông qua hợp tác để hoàn thành công việc.

Có thể thấy trên người Goblin mang theo đủ loại bình lọ, bên trong chính là các loại thảo dược, hơn nữa việc cung ứng thảo dược đã đạt đến mức tự cung tự cấp, chúng có thể tự trồng trọt.

Có thể thấy Goblin đang xây dựng quy tắc trò chơi của riêng mình, không có kinh văn và quy tắc của nhân loại, không giống như nhân loại, Tinh Linh hay Ma tộc chế định pháp luật, mà là thông qua thảo dược để đạt được sự cộng hưởng trong tâm hồn, giúp Goblin tuân thủ cùng một quy tắc mà không cần văn tự, xây dựng cảm giác đồng nhất cho chủng tộc.

Ma Vương nhìn không hiểu, dù bà đã sống tám trăm năm, nhưng chung quy bà cũng chỉ là thú cưng của Nữ thần, chẳng phải học sinh hiếu học gì cho cam.

Dũng Giả thông qua sự giải thích của lão gia gia trong nhẫn đã hiểu được văn minh Goblin khác với văn minh nhân loại.

Đồng thuận của văn minh nhân loại được xây dựng thông qua văn tự và pháp luật mà mọi người cùng tuân thủ, Goblin không có hệ thống văn tự phức tạp như vậy, ngôn ngữ cũng không đủ để thiết lập quy tắc thống nhất, nên chúng dùng thuốc để tiến vào một trạng thái tương đồng, trong trạng thái đó Goblin tự nhiên sẽ đoàn kết lại với nhau.

Thế giới bao la, không gì không có.

Càng phiêu lưu trên hai đại lục, Dũng Giả càng cảm nhận được sự kỳ diệu của thế giới này, đồng thời cũng là quá trình ôn cố tri tân đối với những gì mình đã học, anh cảm thấy bản thân được lợi không nhỏ: Những văn minh khác nhau có sự dị biệt nhưng cũng có điểm tương đồng, điều đó cho tôi thấy khả năng cầu đồng tồn dị.

Ma Vương tỏ ý tại sao bà chẳng thấy gì cả.

Sau khi nghe Dũng Giả giải thích về sự phát triển của Goblin, sự khác biệt và tương đồng giữa Goblin và nhân loại, Ma Vương không khỏi nhìn Dũng Giả bằng con mắt khác, trình độ lý luận này dù đặt vào thời đại hưng thịnh của nhân loại tám trăm năm trước cũng là hàng đỉnh tiêm.

Nhưng Ma Vương lại tạt gáo nước lạnh vào Dũng Giả: Ngươi cũng nói đây là hai bộ quy tắc trò chơi khác nhau, vậy nhân loại và Goblin làm sao có thể cộng tồn.

Nhân loại bước vào trò chơi của Goblin, hay Goblin bước vào trò chơi của nhân loại.

Dù là loại nào, chắc chắn sẽ có một bên chịu thiệt, ngươi chắc chắn nhân loại và Goblin sẵn sàng chịu thiệt sao.

Dũng Giả lại nói: Có thể tiếp thu cái hay của đôi bên, thiết lập một trò chơi hoàn toàn mới bao quát cả hai, giải mã cái cũ hẹp hòi.

Ma Vương cười: Thế thì sẽ đắc tội cả hai bên cùng lúc.

Ta rất mong chờ xem kết cục của ngươi ra sao.

Dũng Giả không nói gì, anh rất nghiêm túc, anh không sợ đắc tội người khác.

Ma Vương giễu cợt lý tưởng của Dũng Giả, với tư cách là một con nhện sở hữu thực lực cường đại, sống tám trăm năm qua, bà đã quá quen với sự bỉ ổi vô sỉ của chúng sinh.

Đứng trong một thành phố Goblin khác biệt, chứng kiến phong cách văn minh khác hẳn nhân loại, Ma Vương càng cảm thấy ý tưởng ngây thơ về việc thiết lập hòa bình thế giới của Dũng Giả thật quá ngu xuẩn.

Ma Vương là một người theo chủ nghĩa duy vật, đối với loại chủ nghĩa duy tâm của Dũng Giả thì khịt mũi coi thường.

Ý tưởng của Dũng Giả rất hay, nhưng làm thế nào.

Làm sao để thực hiện.

Căn bản không làm được, không thể thực hiện, nên Ma Vương chắc chắn kết cục của Dũng Giả sẽ rất thảm.

Thế nhưng Dũng Giả lại biết mình có thể làm được, nhất định có thể, vì anh không chiến đấu một mình.

Văn minh Goblin rất kỳ lạ, nhưng cũng không có thời gian dừng lại quan sát nhiều, Dũng Giả và Ma Vương tiếp tục đi xuyên qua thành phố Goblin để lên phía Bắc.

Tuy nhiên, khi đang đi qua một vùng hoang mạc, nhóm của Tri Chu Tử bất ngờ rơi xuống lòng đất.

Bên dưới lòng đất là một không gian khổng lồ, còn có những cánh cửa kim loại bàng đại, hoàn toàn lạc lõng với thời đại kiếm và ma pháp này.

Nhìn qua là biết đây không phải mê cung trò chơi gì cả, mà giống như một căn cứ quân sự khổng lồ.

Quả nhiên đi một ngày đàng học một sàng khôn.

Dũng Giả kinh ngạc nhìn phát hiện vĩ đại dưới lòng đất, chỉ cảm thấy thế giới này thực sự tràn đầy những điều thần kỳ.

Đây là căn cứ quân sự sao.

Ma Vương Ariel liếc mắt một cái là nhận ra ngay đây chắc chắn là căn cứ quân sự từ trước khi thế giới bị hủy diệt, chỉ là không biết bên trong rốt cuộc có thứ gì.

Dũng Giả, dùng ta đi.

Chính là Trí Tuệ Kiếm bảo Dũng Giả rút kiếm.

Dũng Giả tuyệt đối tin tưởng cộng sự của mình, lập tức rút Trí Tuệ Kiếm ra, tức thì trước mắt lướt qua đủ loại dữ liệu: Đây là gì.

Anh cảm thấy rất nhiều thứ đang được rót vào đại não, hoàn toàn không hiểu đó là gì, nhưng Dũng Giả cảm giác mình đã học được cách sử dụng.

Không hiểu nguyên lý, nhưng biết cách dùng.

Đây là binh khí viễn cổ, chỉ cần ngươi cầm lấy ta, ngươi có thể sử dụng những kỹ thuật này, ta có phải rất lợi hại không.

Trí Tuệ Kiếm kiêu ngạo nói.

Ma Vương không khỏi liếc nhìn Trí Tuệ Kiếm một cái, trong lòng càng thêm hoài nghi.

Ngay cả Ma Vương cũng chỉ biết lờ mờ về những công nghệ cổ đại này, làm sao Trí Tuệ Kiếm có thể giúp Dũng Giả nắm bắt và sử dụng chúng.

Công nghệ cổ đại rất phát triển, nhưng chính vì phát triển nên rất khó để nắm vững hoàn toàn.

Ariel vốn là một cá thể nhện thí nghiệm có trí tuệ được sinh ra từ phòng thí nghiệm, được Nữ thần chiếu cố, bà không có cơ hội học tập công nghệ cổ đại, cũng không có cơ hội nắm bắt phương pháp sử dụng công nghệ.

Dũng Giả ra hiệu rằng mình thực sự đã hiểu, biết cách mở cửa, biết cách sử dụng những thứ sau cánh cửa.

Chương 2453

Không ngờ nhân loại cổ đại lại tiên tiến như vậy, thậm chí đã có thể tiến vào tinh không.

Dũng Giả rất chấn kinh, nếu nhân loại tiếp tục nắm giữ những công nghệ này, thì nhân loại có thể phát triển nhanh chóng.

Ariel nhíu mày, vì bà thấy vẻ mặt đầy mong đợi của Dũng Giả, có thể thấy anh hy vọng tái khởi động những kỹ thuật này, đúng là muốn chết mà.

Rất nhiều hành vi của Dũng Giả trong mắt Ariel đều là tự tìm đường chết, nhưng nghĩ ngược lại, nếu thế giới hủy diệt, Nữ thần cũng có thể được giải phóng khỏi hệ thống.

Cho nên dù Dũng Giả muốn thiết lập hòa bình hay tái khởi động công nghệ, Ariel đều không có lý do để phản đối.

Chỉ là nhìn thấy có kẻ cứ không ngừng tìm chết trước mặt mình, bà vẫn cảm thấy trí thông minh của mình bị xúc phạm.

Vì vậy những lúc như thế này tốt nhất là mắt không thấy tâm không phiền, dời tầm mắt sang chỗ khác.

Tri Chu Tử cũng kinh ngạc trước kỹ thuật của thế giới này, nghĩ đến việc nhân loại trong hệ thống vốn dĩ còn tiên tiến hơn cả Trái Đất, cuối cùng lại thụt lùi về thời Trung cổ trong vòng tám trăm năm, cũng không nén nổi tiếng thở dài.

Đồng thời cô cũng rất tò mò sau cánh cửa kim loại dày nặng kia là kỹ thuật gì, cánh cửa này còn cao lớn hơn cả cổng thành, bên trong chắc chắn có nhiều thứ tốt.

Thực sự có rất nhiều thứ tốt, có một chiếc phi thuyền ném bom vũ trụ khổng lồ, một phi đội chiến đấu cơ khí quyển, cùng một lượng lớn chiến xa vũ trang, và tất cả đều là tự động điều khiển.

Một khi kích hoạt là có thể lập tức tham chiến, mà mục đích cuối cùng chính là thả bom MA.

Loại bom này rất lợi hại, cụ thể lợi hại thế nào không quan trọng, đại khái là siêu cấp bom được chế tạo từ năng lượng linh hồn của hành tinh, một quả đủ sức giết chết vô số người.

Sau cánh cửa này chính là sự điên rồ của nhân loại cổ đại bị phong ấn.

Hưu, ngay khi mọi người đang suy nghĩ cách mở cửa, kỹ năng không gian đột ngột xuất hiện, một khuôn mặt quen thuộc hiện ra trước mặt mọi người.

Tộc trưởng Elf.

Tên Elf từng bị Dũng Giả chém nát khôi lỗi lại xuất hiện lần nữa, hiển nhiên hắn đã kích hoạt một khôi lỗi máy móc hoàn toàn mới và tìm đến căn cứ ngầm này.

Thấy ánh mắt không mấy thân thiện của mọi người, Tộc trưởng Elf lại rất bình tĩnh nói: Lần này ta không tới để chiến đấu, mà là để hợp tác với các ngươi.

Chắc các ngươi không biết bên trong rốt cuộc có gì đâu nhỉ, ta biết, nên ta nghĩ lần này chúng ta buộc phải toàn lực hợp tác mới có thể ngăn chặn thứ bên trong.

Sao ngươi biết bên trong có nguy hiểm.

Ma Vương Ariel hồ nghi nhìn đối phương.

Tộc trưởng Elf da mặt rất dày, thản nhiên nói: Bởi vì căn cứ này chính là do ta thiết kế và chế tạo, những thứ bên trong đều do ta nhúng tay sản xuất.

Đó là lý do hắn biết vị trí căn cứ, biết bên trong có nguy hiểm: Bên trong có bom MA.

Sắc mặt Ariel biến đổi, bà biết Tộc trưởng Elf trước khi tận thế chính là chuyên gia về năng lượng MA, người phát hiện ra năng lượng MA, là một kẻ cuồng khoa học nắm giữ lượng lớn công nghệ, một kẻ điên khoa học không bị giới hạn bởi luân lý và pháp luật, nên hắn nói có bom MA thì chắc chắn là thật rồi.

Tuy nhiên nếu chỉ có bom MA, Tộc trưởng Elf sẽ không đến mức tìm cầu sự giúp đỡ của họ, bên trong chắc chắn còn có thứ khác: Trong căn cứ này còn có gì nữa.

Chiến đấu cơ và lục chiến xa, hơn nữa tất cả đều được thiết kế để bảo vệ bom MA có thể hoàn thành trình tự phát nổ tự động.

Cho nên muốn tiếp cận bom MA, buộc phải xông qua sự phong tỏa của binh khí không người lái.

Còn có một tin xấu nữa, đó là khi các ngươi đứng ở cửa, hệ thống phòng vệ đã được kích hoạt, nghĩa là căn cứ đã hoạt động, nhiệm vụ tác chiến sẽ sớm bắt đầu.

Vì vậy lúc này chúng ta phải đoàn kết, dù sao ta cũng không muốn bị chính quả bom mình chế tạo ném trúng.

Chính vì là quả bom do mình làm ra nên Tộc trưởng Elf rất hiểu uy lực của nó, dưới sức nổ đó không ai có thể sống sót.

Thần Ngôn Giáo, thậm chí là Long tộc cũng nên gọi tới, ta cũng sẽ mang đại quân Elf của mình tới chi viện, chuẩn bị đánh một trận ác liệt.

Tộc trưởng Elf nói rất nghiêm túc, lần này hắn không đùa, dưới sự đe dọa của nguy hiểm, tất cả các chủng tộc đều nên đoàn kết lại.

Tri Chu Tử biết có chuyện lớn rồi, tất cả những kẻ nói lời bí ẩn đều phải tập trung lại một chỗ.

Dũng Giả nghe nói phải tập hợp tất cả quân đội cùng chiến đấu, không khỏi nghĩ đến việc đây chính là sức mạnh của sự răn đe.

Đã có thể đồng tâm hiệp lực đối phó bom MA, thì khi đối mặt với chân tướng thế giới bị hủy diệt lại càng nên hợp tác mới phải.

Dũng Giả hiển nhiên không biết ý đồ của Tộc trưởng Elf, thực chất hắn là đang chuẩn bị bảo tồn thực lực.

Hơn nữa trong nguyên tác, nếu không có tinh thần hy sinh của Tri Chu Tử, bom MA cũng chẳng giải quyết được.

Cho nên đối mặt với sự hủy diệt, tuy có ánh hào quang của nhân tính, nhưng không thể xua tan bóng tối, cao lắm cũng chỉ là áp chế được đôi chút.

Lần trước thế giới bị hủy diệt là do Nữ thần đã hy sinh bản thân, lần này hẳn là Tri Chu Tử liều mạng ăn sạch quả bom MA, suýt chút nữa đã hy sinh.

Tri Chu Tử là nhờ họa đắc phúc, từ nhện nữ lang tiến hóa thành nhân hình hoàn chỉnh.

Tất cả các tác phẩm xuyên không thành động vật đều sẽ đối mặt với một vấn đề, đó là để nhân vật chính khôi phục nhân hình, rồi mới triển khai cốt truyện tiếp theo, đến hậu kỳ thuộc tính quái vật của nhân vật chính đã không còn ý nghĩa, hoàn toàn là hoạt động với thân phận con người, viết dần rồi cũng thành cuộc đấu tranh giữa người với người, giữa những kẻ lừa lọc lẫn nhau.

Hiện tại Tri Chu Tử có một cơ hội biến thành người, chính là ăn bom MA, lợi dụng năng lượng trong bom để trực tiếp tiến hóa thành hoàn toàn thể nhân hình, thoát ly hình dạng nhện, sau này có thể sống như một người bình thường, đương nhiên là chỉ về ngoại hình, chứ không chỉ tư duy và giá trị quan.

Hậu kỳ Tri Chu Tử sẽ bị Tà thần D từng bước dẫn dắt, cuối cùng trở nên giống như Ma Vương, chỉ quan tâm đến một người, những kẻ khác đều mặc kệ.

Đương nhiên Tri Chu Tử và Ma Vương khác nhau ở chỗ người họ quan tâm không giống nhau.

Nữ thần tự hy sinh vào hệ thống tuy không yên lòng, nhưng hiện tại sẽ không gây chuyện gì, ngoan ngoãn đợi trong hệ thống chờ người khác đến cứu.

Nhưng người Tri Chu Tử quan tâm lại là cô giáo của tất cả những người chuyển sinh, Oka chan.

Cô giáo Oka này hoạt bát đáng yêu, lòng nhân ái bao la, tinh thần trách nhiệm cực cao, từ lúc hai ba tuổi đã theo Elf đi khắp nơi tìm người chuyển sinh.

Cô dùng thân thể non nớt của mình để mạo hiểm, có thể nói là không sợ phong ba, không ngại gian khổ, thực sự đặt sự an toàn của bản thân sau tất cả những người chuyển sinh.

Vì vậy để giúp đỡ cô giáo, Tri Chu Tử chắc chắn sẽ gặp nhiều vấn đề, đối mặt với nhiều lựa chọn, thậm chí đối đầu với cô giáo, nổ ra chiến sự.

Những chuyện đó còn quá xa, trước mắt phải quyết định xem có hợp tác với Elf hay không, đồng thời mời Giáo chủ và Thủy tổ của loài Rồng, triệu tập tất cả những kẻ nói lời bí ẩn để cùng đối kháng với công nghệ cổ đại sắp tràn ra từ căn cứ.

Tộc trưởng Elf, với tư cách là người tạo ra căn cứ này, hiểu rõ uy lực vũ khí bên trong lớn đến mức nào, chắc chắn những kẻ khác cũng sẽ có khái niệm rõ ràng.

Một khi căn cứ được kích hoạt hoàn toàn, cả thế giới sẽ rơi vào khủng hoảng.

Tộc trưởng Elf tin rằng trận chiến này là không thể tránh khỏi, những kẻ biết chuyện đều hiểu rõ điều này.

Đúng là như vậy, Ma Vương Ariel sau khi biết trong căn cứ có lượng lớn chiến đấu cơ và lục chiến xa đã biết tuyệt đối không thể để thứ bên trong tràn ra ngoài.

Nếu bom MA nổ, không biết sẽ gây ra ảnh hưởng gì cho cả thế giới, thậm chí Nữ thần trong hệ thống cũng có thể bị vạ lây.

Vì vậy hợp tác có lẽ là cách duy nhất.

Dũng Giả, ý kiến của ngươi thế nào.

Ma Vương nhìn Dũng Giả hỏi: Ta nghe nói quân đội của ngươi cũng không ít, kéo hết lại đây đi.

Đã đánh thì phải đánh một trận cho rình rang, đánh cho ra trò, phải kéo hết sức mạnh lại đây.

Được.

Bảo vệ thế giới, Dũng Giả nghĩa bất từ nan.

Thế là họ hẹn hai mươi ngày sau tập kết quân đội, khai chiến.

Dũng Giả cũng đi triệu tập quân đội.

Đây là một cơ hội rất tốt, nói không chừng có thể trực tiếp trừ khử Ma Vương.

Đỗ Lan với thân phận lão gia gia đã kiến nghị Dũng Giả tập trung sức mạnh, nhân lúc Ma Vương bị binh khí cổ đại vây công mà tiêu diệt bà ta.

Chúng ta không thể làm vậy, nếu con đường của tôi là đúng đắn, thì dù không tiêu diệt Ma Vương cũng sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.

Dũng Giả lại cảm thấy không thể đâm sau lưng đồng minh vào lúc này, đặc biệt là khi mọi người đang chung sức đối chiến với binh khí cổ đại.

Vậy cũng có thể tiêu diệt Elf, ngươi cũng nên biết Elf không có ý tốt gì, vẫn luôn âm thầm bắt cóc trẻ em.

Đỗ Lan nói.

Tôi biết, nhưng Elf luôn xây dựng hình tượng thân thiện, nếu tôi hành động bừa bãi khi chưa tìm được chứng cứ xác thực, chắc chắn sẽ gây ra hoảng loạn cho các chủng tộc khác.

Không phải ông đã nói với tôi sao, ưu thế của Elf nằm ở việc duy trì hiện trạng, chỉ cần hiện trạng không đổi, Elf sẽ đứng ở vị trí bất bại.

Vì vậy ông kiến nghị tôi kết minh với Ma Vương, lợi dụng sức mạnh của bà ta để tiêu diệt Elf, còn nói đây là trò chơi quyền lực, nên tôi không muốn ra tay vào lúc mấu chốt như thế này.

Dũng Giả đã suy nghĩ rất kỹ, và anh cũng đang làm theo những gì Đỗ Lan nói.

Xem ra ngươi thực sự đã học được những gì ta dạy.

Tôi tự nhiên sẽ không quên, vì lời dạy của ông đã giúp tôi khai thông trí tuệ, nhận thức được tính tàn khốc và tất yếu của đấu tranh.

Ông bảo tôi rằng không phát triển còn tốt hơn là phát triển, Elf hiện tại chiếm ưu thế tuyệt đối về kỹ thuật, văn minh, cũng như hình tượng, nên Elf sợ nhất là sự thay đổi, là sự phát triển, vì một khi phát triển và thay đổi, ưu thế của Elf sẽ biến mất.

Vì vậy ông nói chúng ta nên phát triển, từ đó tiến hành tẩy bài lại thế giới.

Đồng thời ông còn nói muốn phá vỡ trật tự cũ, tốt nhất là đưa vào sức mạnh mới, đưa người chuyển sinh và Ma Vương vào, để họ nhắm vào tộc Elf, còn chúng ta thì tọa sơn quan hổ đấu.

Ban đầu khi Dũng Giả phát hiện Elf âm thầm thao túng hội đạo tặc bắt cóc trẻ em, anh đã hỏi lão gia gia nên xử lý Elf thế nào.

Đỗ Lan đưa ra hai đáp án, một là phát triển, phát triển ra kỹ thuật vượt qua Elf. hai là đưa ngoại lực vào, dùng người chuyển sinh làm ngoại lực nhắm vào Elf.

Để phá vỡ trật tự cũ, không có lựa chọn nào khác ngoài hai cái này: phát triển và đưa ngoại lực vào.

Chương 2454

Trong thời đại phong kiến, đưa ngoại lực vào là lựa chọn hàng đầu.

Thời đại công nghiệp, phát triển kỹ thuật và cơ sở hạ tầng là lựa chọn hàng đầu.

Đương nhiên có một số quốc gia phong kiến khoác áo công nghiệp cũng sẽ chọn đưa ngoại lực vào, chủ yếu là sử dụng sức mạnh dân túy.

Giống như các sĩ đại phu cổ đại hở ra là dùng dân tâm để nói chuyện, dân tâm vĩnh viễn dừng lại trong tấu chương họ dâng lên Hoàng đế, tuyệt đối không bao giờ được thực hiện trên thực tế.

Dân tâm chính là ngoại lực để sĩ đại phu kháng cự lại hoàng quyền.

Dũng Giả không phải sĩ đại phu phong kiến, cũng không phải đế vương phong kiến, anh sẽ không dùng dân tâm để bè phái, dân tâm không phải công cụ.

Điều anh muốn làm là dẫn dắt mọi người đi lên phát triển, chứ không phải dẫn dắt mọi người đi đâm sau lưng đồng minh.

Cho nên Elf cứ giao cho những người chuyển sinh, còn công việc của Dũng Giả là dẫn dắt mọi người phát triển.

Anh Julius.

Julius vừa về, những người bảo hộ đã vây lấy anh, họ muốn nghe anh kể chuyện.

Trong số đó còn có vài người chuyển sinh, họ đều là những người được hưởng lợi từ việc đả thổ hào phân điền địa, cũng là những người tiếp nhận lý luận bình đẳng và phát triển của Dũng Giả.

Những người chuyển sinh này trải qua quá trình không kém gì giặc lùn được Bát Lộ Quân cải tạo, lập tức muốn cùng Dũng Giả khai sáng một chân trời mới.

Ở Nhật Bản, sức mạnh màu đỏ cũng từng có thời kỳ rất mạnh mẽ, tuy thất bại nhưng cũng đã từng đổ máu, cũng là vì sự nghiệp giải phóng toàn nhân loại mà phấn đấu.

Gặp được Dũng Giả, những người chuyển sinh đều bị cảm hóa, trở thành một phần của đại quân Dũng Giả.

Ở Nhật Bản, cuộc đời họ chẳng có ý nghĩa gì, nhưng ở đây, họ có thể cùng nhau Vì có hy sinh lòng càng mạnh, dám bảo nhật nguyệt đổi tân thiên.

Tuổi trẻ mà, dễ nhiệt huyết dâng trào nhất, cứ nhìn cách họ thực hành bạo lực học đường là biết hành động lực của giới trẻ mạnh thế nào.

Dũng Giả thông qua dẫn dắt đúng đắn, đã chuyển cái đà bạo lực của người chuyển sinh sang một hướng hoàn toàn mới, đó là phấn đấu vì sự nghiệp vĩ đại giải phóng toàn nhân loại, bảo vệ cả thế giới.

Cộng thêm việc bên cạnh còn có những người bảo hộ khác, nhóm chuyển sinh cũng nhanh chóng hòa nhập.

Dũng Giả về kể cho mọi người nghe chuyện binh khí cổ đại, họ sắp phải đánh trận.

Mọi người xoa tay hầm hè, nóng lòng muốn thử sức, những người bảo hộ bắt đầu chế tạo khôi giáp.

Khôi giáp kim cương quá đắt đỏ nên chỉ có Dũng Giả mặc một bộ, những chiến sĩ khác đều dùng khôi giáp sắt, dù là sắt nhưng lực phòng ngự cũng kiên cố hơn khôi giáp truyền thống.

Tiếp đó là chế tạo lượng lớn cung tên nổ, cùng với thú cưỡi.

Đương nhiên không thể thiếu lương thảo, tuy trận chiến này đại khái chỉ kéo dài một ngày, nhưng việc di chuyển quân đội cần tới vài ngày, người ăn ngựa gặm tiêu tốn không ít.

Tóm lại, đây là lần đầu tiên đại quân Dũng Giả tiến hành động viên chiến đấu quy mô lớn như vậy, ai nấy đều nhiệt huyết sôi trào, tràn đầy ý chí chiến đấu.

Đại quân tụ tập lại một chỗ, đối phó với lượng lớn binh khí tự động cổ đại trong căn cứ ngầm.

Những kẻ biết chuyện đều hiểu rõ thực lực binh khí cổ đại, đó chắc chắn là kẻ địch cần phải trả giá bằng sự hy sinh to lớn mới có thể đánh bại.

Căn cứ dưới lòng đất đã được kích hoạt hoàn toàn, trận chiến nổ ra trên hai chiến trường: trên không và dưới đất.

Long tộc phụ trách bầu trời, Thần Ngôn Giáo và Elf phụ trách mặt đất, Ma Vương và Tri Chu Tử phụ trách đối phó với thứ khó nhằn nhất.

Quân đội Dũng Giả đâu.

Hắn định ngồi nhìn sao.

Quân đội của những phe khác đã tới, duy chỉ thiếu Dũng Giả, khiến người ta không khỏi nghi ngờ liệu Dũng Giả có cố ý đến muộn để ngư ông đắc lợi hay không.

Nếu hắn giảo hoạt như vậy, ta trái lại phải nhìn hắn bằng con mắt khác rồi.

Ma Vương không nghĩ Dũng Giả có tâm địa như thế, mười phần thì hết tám chín phần là do điều động đại quân từ Đông đại lục nên mới tới muộn.

Quân đội Thần Ngôn Giáo và tộc Elf đều ở Tây đại lục, nên mới có thể tập kết với tốc độ nhanh nhất.

Còn bộ đội của Dũng Giả đều ở Đông đại lục, tự nhiên không thể đến nhanh được.

Nghe nói ông từng hợp tác với Goblin, hiện tại đám Goblin đó đâu.

Tộc trưởng Elf đột ngột hỏi Giáo chủ.

Giáo chủ nói: Chúng đã về rồi, Goblin đến vì mục đích thiết lập quan hệ ngoại giao với nhân loại, đạt được mục đích rồi, ký xong hiệp định thương mại thì không cần thiết phải ở lại nữa.

Thật là đáng tiếc, ta còn muốn tận mắt chứng kiến thực lực của kỵ binh Goblin đây.

Tộc trưởng Elf rõ ràng là có ẩn ý, cũng là đang mưu tính gì đó với Goblin.

Chờ Dũng Giả tới hiển nhiên là không thực tế, vì các chiến xa lục chiến đã trồi lên từ lòng đất.

Những con mãnh thú bằng thép lóe lên hàn quang chết chóc, họng pháo, ống kính, xích xe, giáp trụ, những sát thủ máy móc hoàn toàn lạc lõng với thế giới ma pháp này đã sẵn sàng xuất kích để tiêu diệt nhân loại.

Các binh sĩ trái lại không hề sợ hãi, binh sĩ Thần Ngôn Giáo đều là tín đồ tôn giáo, tín ngưỡng cao hơn tất cả, cao hơn cả nỗi sợ của bản thân.

Còn tộc Elf hoàn toàn là công cụ của Tộc trưởng, nên chỉ biết nhìn theo hướng chỉ của hắn.

Trận chiến này sẽ rất thảm khốc, nhưng họ đều không sợ hãi.

Đợi khi khai chiến, các ngươi hãy xuống lòng đất tháo bom MA.

Tộc trưởng Elf dặn dò Ma Vương và Tri Chu Tử, nhiệm vụ quan trọng nhất thuộc về họ.

Bây giờ hãy rút kiếm ra, vì chiến thắng, vì Thần Ngôn Xung Kích.

Những thân xác bằng xương bằng thịt lao vào chiến xa.

Hôm nay họ phải thử thách việc dùng máu thịt đối kháng với chiến xa thép.

Từ dưới đất cũng bay lên rất nhiều chiến đấu cơ, các phi long lập tức cất cánh lao vào không chiến.

Chiến xa thép và chiến đấu cơ vô tình phun ra lưỡi lửa, gặt hái sinh mạng.

Có thể nói trận chiến này điểm quan trọng nhất không nằm ở việc tiêu diệt bao nhiêu chiến đấu cơ hay chiến xa, mà là tiêu diệt bom MA.

Một khi tiêu diệt được bom MA, chiến đấu cơ và chiến xa sẽ mất đi mục tiêu chiến đấu, lập tức im lặng.

Cho nên hai chiến trường lớn chỉ là để kéo dài thời gian mà thôi, không có tính quyết định.

Chiến trường mấu chốt nhất nằm trong căn cứ ngầm, Ma Vương và Tri Chu Tử buộc phải tìm thấy chiếc phi thuyền ném bom vũ trụ chở bom MA.

Toàn bộ căn cứ ngầm thực chất là giếng phóng cho phi thuyền ném bom vũ trụ, nó sẽ bay trực tiếp vào không gian để thả bom.

Hiện tại phi thuyền cũng sắp xuất phát, luồng lửa phun ra như tên lửa, phi thuyền lao vút lên trời.

Có phải chúng ta đến muộn không.

Tri Chu Tử vội vàng dùng ma pháp oanh kích, nhưng phi thuyền kiên cố như bàn thạch, hoàn toàn không bị hư hại.

Ma Vương cũng thử dùng ma pháp, nhưng vô hiệu: Những vũ khí này quá mức kiên cố, ma pháp rất khó phá hoại.

Tri Chu Tử chỉ có thể bám lên phi thuyền để cùng bay lên, nếu bên ngoài không phá được thì phá từ bên trong.

Tri Chu Tử vốn đã rất to lớn, nhưng so với phi thuyền ném bom thì chẳng khác nào một con kiến nhỏ bám ngoài vỏ.

Lúc này, với tư cách là người chuyển sinh thì không thể ngồi chờ chết, nếu bom MA rơi xuống, bản thân mình cũng không có kết cục tốt đẹp gì.

Oành.

Như thể phóng tên lửa, thanh thế vang dội, phi thuyền từ căn cứ ngầm bay vút lên không trung.

Tất cả chiến đấu cơ và chiến xa đều đang yểm hộ cho nó thăng không.

Ma pháp tập trung hỏa lực, tấn công.

Nhiều phi long đồng loạt phun hơi thở, người đàn ông áo đen là Thủy tổ loài Rồng, có thể hiệu lệnh toàn bộ Long tộc, tức thì trên bầu trời các phi long phun ra những tia sáng năng lượng màu sắc khác nhau.

Thổ, Phong, Thủy, Băng, Hỏa, năng lượng của phi long tập trung lại bắn vào phi thuyền.

Tuy nhiên, các chiến đấu cơ nhanh chóng tập trung chắn trước đòn tấn công, dùng thân mình để triệt tiêu sát thương.

Phía dưới, Giáo chủ cũng ra lệnh, nhân loại phát động toàn bộ các cuộc tấn công.

Chương 2455

Đòn tấn công của nhân loại yếu ớt vô cùng, cung tên và ma pháp đều thật nhỏ bé, ti tiện và hụt hơi.

May mà đông người, tên bắn như mưa, ma pháp như mây, nhưng cũng không có tác dụng gì mấy.

Thủy tổ loài Rồng hạ quyết tâm, nghĩ thầm nếu mình phát động sức mạnh của Quản lý giả thì họa may còn có sức chiến đấu, nhưng ngay khi hắn chuẩn bị dốc toàn lực, đột nhiên một tiếng tù và vang dội vang khắp chân trời.

Đại quân Dũng Giả đã tới.

Ô.

Phía chân trời, tiếng tù và ngân dài, Dũng Giả cưỡi thú cưỡi đi tiên phong xuất hiện ở rìa chiến trường, sau đó nói: Đồng minh của chúng ta đang ác chiến, họ cần chi viện.

Cung tên đội chuẩn bị.

Bộ đội cung thủ phía sau Dũng Giả đồng loạt nhắm thẳng lên trời.

Bắn.

Những mũi tên nổ được chế tạo bằng công nghệ từ nhẫn hò reo lao vút lên không trung, hướng về phía chiến đấu cơ và phi thuyền ném bom.

Oành.

Một chuỗi tiếng nổ như pháo hoa rộ nở, trực tiếp thắp sáng bầu trời xanh.

Ngọn lửa hùng hực nhanh chóng phá hủy các chiến đấu cơ, nhưng chúng vẫn cố bảo vệ phi thuyền.

Đây là thứ gì.

Bốn kẻ nói lời bí ẩn đều chưa từng thấy loại tên mạnh như vậy, giống như pháo đạn, khiến họ nhớ về cuộc chiến văn minh công nghệ tám trăm năm trước.

Vào thời viễn cổ, pháo đạn đối đầu, tên lửa bắn phá, chiến đấu cơ không người lái rít gào trên đỉnh đầu.

Đạn xuyên giáp, đạn cháy, đạn phá giáp, đạn tách vỏ, đạn lõi thép, đạn nổ dẻo.

đủ loại đạn nổ tung tóe, đó là phương thức chiến đấu đặc trưng của văn minh công nghệ, giờ đây dường như đang tái hiện.

Lượt thứ hai.

Dũng Giả tiếp tục chỉ huy cung thủ.

Nhưng lúc này các chiến xa cũng đã khóa mục tiêu vào đám kẻ địch mới xuất hiện này, độ đe dọa từ đại quân Dũng Giả rõ ràng mạnh hơn kỵ sĩ truyền thống rất nhiều.

Chiến xa nhắm bắn, đồng thời xích xe chuyển hướng định nghiền nát đại quân Dũng Giả.

Tiến hành tác chiến hỗn hợp, cung thủ tiếp tục bắn, kỵ sĩ tiến lên, Dũng Giả sẽ dẫn đầu kỵ sĩ phát động xung kích.

Dũng Giả mặc bộ khôi giáp kim cương xanh biếc lấp lánh, như một chiến thần thu hút mọi ánh nhìn, một ngựa đi đầu lao thẳng vào xe tăng.

Ánh sáng lóe lên, rồi chiến xa bị chém làm đôi, các kỵ sĩ phía sau cũng không hề sợ hãi tông thẳng vào chiến xa, vì bộ giáp trên người họ dày nặng chẳng kém gì lớp giáp xe tăng, đồng thời vũ khí của họ sắc bén đến mức có thể cắt rời phân tử.

Đây chính là thực lực được ban cho bởi công nghệ từ nhẫn, khôi giáp và vũ khí được chế tạo đều ở cấp độ thần khí.

Giết.

Quân đội Dũng Giả như lũ quét cuồn cuộn tràn tới, khiến các kẻ nói lời bí ẩn phải há hốc mồm, họ không ngờ quân đội Dũng Giả lại mạnh đến thế, đây đâu phải kỵ binh, đây rõ ràng là những cỗ xe tăng hình người.

Những chiến xa thép từng khiến các kẻ nói lời bí ẩn khốn đốn, trước mặt đại quân Dũng Giả lại mỏng manh như giấy.

Nhưng đó chưa phải quan trọng nhất, phi thuyền chở bom MA vẫn đang thăng không, chỉ tiêu diệt lục chiến xa và chiến đấu cơ thì vô dụng.

Dũng Giả, lên đi.

Trí Tuệ Kiếm nhắc nhở Dũng Giả ra tay.

Dũng Giả gật đầu, mang theo hào quang nhảy vọt lên, thậm chí còn dang rộng đôi cánh kim cương bay về phía phi thuyền ném bom, ánh nắng khúc xạ thành cầu vồng bảy sắc tuyệt đẹp.

Đồng thời tay trái Dũng Giả nắm lấy Trí Tuệ Kiếm được ánh sáng bao phủ, đâm sâu vào phi thuyền.

Nghe lệnh ta, dừng lại mau.

Dũng Giả gầm lên một tiếng, hào quang của Trí Tuệ Kiếm không ngừng mở rộng, cuối cùng bao trùm lấy cả phi thuyền.

Dũng Giả đang thông qua Trí Tuệ Kiếm để đoạt quyền chỉ huy phi thuyền.

Thực tế không cần đánh trận, Dũng Giả cũng có thể khống chế phi thuyền, nhưng anh chọn đánh trận vì đây là lúc bốn kẻ nói lời bí ẩn đoàn kết nhất trí, là một cuộc diễn tập cho sự phát triển đoàn kết.

Dũng Giả muốn thông qua cơ hội này để chứng minh đoàn kết là khả thi, làm cơ sở cho tương lai.

Dũng Giả muốn đoạt quyền khống chế phi thuyền ném bom vũ trụ, dùng cách này để kết thúc trận chiến.

Làm sao có thể.

Tộc trưởng Elf đại kinh thất sắc, còn chấn kinh hơn cả lúc khôi lỗi máy móc của mình bị chém nát, vì hắn hiểu rõ nếu Dũng Giả khống chế được phi thuyền thì hậu quả sẽ thế nào.

Điều đó đồng nghĩa với việc Dũng Giả một kẻ nguyên thủy có thể sử dụng công nghệ tiên tiến, vậy thì ưu thế của hắn không còn nữa.

Trong hệ thống, chỉ có Tộc trưởng Elf còn nắm giữ công nghệ cao, còn có ưu thế kỹ thuật.

Nhân loại từ lâu đã thoái hóa thành người nguyên thủy trong suốt tám trăm năm, làm sao họ có thể hiểu được sự hoa lệ của công nghệ.

Không thể nào, Dũng Giả không thể nắm bắt được kỹ thuật.

Tuy nhiên không phải Dũng Giả nắm bắt kỹ thuật, mà là Trí Tuệ Kiếm đang giúp đỡ anh nắm bắt nó.

Hệ thống trí tuệ của phi thuyền bị công phá, Dũng Giả phát hiện mình đã có năng lực khống chế, bèn hét lớn: Dừng lại cho ta.

Phi thuyền ném bom vậy mà thực sự ngoan ngoãn ngừng thăng không, mà lượn một vòng trên bầu trời.

Các chiến đấu cơ và lục chiến xa cũng ngừng tấn công, tất cả đều dừng lại, thu liễm sát khí.

Kết thúc rồi sao.

Giáo chủ nặng nề nhìn Dũng Giả, sức mạnh mà Dũng Giả nắm giữ mạnh hơn ông tưởng tượng rất nhiều.

Chỉ là Dũng Giả rốt cuộc đã đi sai đường, lộ tuyến không đúng, năng lực càng mạnh thì càng phản động.

Nhưng cũng tốt, Giáo chủ nghĩ thầm cuối cùng có lẽ sẽ có một trận tử chiến chưa từng có, như vậy có thể giúp hệ thống kéo dài hơn.

Giáo chủ không hề sợ tử chiến, dù sao chỉ cần ông nắm giữ Thần Ngôn Giáo thì chắc chắn sẽ không chấp nhận lộ tuyến của Dũng Giả, cuối cùng ông nhất định sẽ chiến đấu.

Những người khác nhau có lý niệm khác nhau, cuộc đấu tranh của nhân loại sẽ không bị xóa bỏ.

Giáo chủ cho rằng mình đúng, nên ông sẽ không tiếc bất cứ giá nào để chiến đấu, dù cuối cùng có chôn vùi cả Thần Ngôn Giáo cũng không hối tiếc, vì ông biết mọi sự hy sinh đều có giá trị, năng lượng của những người chết đi sẽ được hệ thống hấp thụ, còn linh hồn sẽ tiếp tục luân hồi.

Vì thế Giáo chủ căn bản không sợ chết, Dũng Giả tuy rất mạnh nhưng Giáo chủ sẽ không cúi đầu xưng thần, vì dù cả thế giới muốn hòa bình, nhưng để hệ thống tồn tại thì phải có người khơi mào tranh đoạt, đó chính là sự bi ai của nhân loại.

Cứ để bản thân mình chịu tiếng xấu muôn đời, cứ để mình trở thành kẻ chấm dứt hòa bình.

Bom MA bị Dũng Giả khống chế, như vậy Tri Chu Tử không cần phải ăn bom nữa.

Tuy rằng ăn bom có thể trực tiếp tiến hóa thành nhân hình hoàn chỉnh, nhưng không tiến hóa cũng chẳng sao.

Dũng Giả thông qua Trí Tuệ Kiếm ra lệnh cho phi thuyền ném bom chờ lệnh ngoài vũ trụ, trở thành một phần mới trong sự răn đe của anh.

Ngươi khống chế được quả bom đó.

Ma Vương mặt đầy kinh ngạc.

Đây cũng là một phần của sự răn đe.

Julius dù mới mười hai tuổi nhưng suy nghĩ đã vượt xa người trưởng thành bình thường.

A a, thanh Trí Tuệ Kiếm của ngươi đúng là khiến người ta kinh ngạc.

Ma Vương sớm đã muốn đoạt lấy Trí Tuệ Kiếm, bà tin rằng nó chắc chắn đang che giấu điều gì đó, giờ đây càng xác định thanh kiếm chỉ huy này rất có thể là sản vật của công nghệ cổ đại, nếu không không thể khống chế được phi thuyền.

Hiện tại khoảng cách đến Ma giới cũng không còn xa nữa, nếu mình đoạt lấy Trí Tuệ Kiếm rồi tiến thẳng vào Ma giới.

Ma Vương đang tính toán phương án đoạt kiếm, giờ đây cả Tộc trưởng Elf và Giáo chủ đều rất kiêng dè Dũng Giả, nếu mình ra tay, không biết họ có kìm chân được anh ta không.

Biến số rất nhiều, Ma Vương vẫn đang tính toán.

Những con nhện khôi lỗi được Tri Chu Tử diện cho xinh đẹp dường như cảm ứng được tâm tư của Ma Vương, đều cảnh giác hẳn lên, chúng có thể bộc phát tấn công bất cứ lúc nào.

Vừa kết thúc cuộc hợp tác ngắn ngủi, liên minh mong manh đã tan thành mây khói, mỗi người đều đang mưu tính cho lợi ích của riêng mình.

Dũng Giả cũng nhận ra bầu không khí trở nên rất vi diệu, mình đã trở thành cái gai trong mắt mọi người, rõ ràng vì biểu hiện của anh mà những người khác đều đang lo ngại.

Chương 2456

Khó lắm chúng ta mới tụ họp lại được, hay là ký kết điều ước hòa bình đi.

Hà tất phải giương cung bạt kiếm như vậy, Nhân loại, Tinh Linh, Ma tộc thực chất đều cùng một nguồn cội, căn bản không cần phải đánh đến mức một mất một còn.

Nghe Dũng Giả nói ba phe cùng một nguồn cội, Tộc trưởng Elf thót tim, xem ra Dũng Giả biết rất nhiều thứ, thậm chí còn nhiều hơn cả họ.

Dũng Giả quả thực là kẻ nói lời bí ẩn trong số những kẻ nói lời bí ẩn.

Ngươi thậm chí còn biết cả việc Tinh Linh và Ma tộc trước đây cũng là nhân loại.

Những chuyện này vốn dĩ chỉ có những người trong cuộc mới biết, vậy mà Dũng Giả lại nắm rõ hết, rốt cuộc là làm sao mà biết được.

Chuyện này thật khó hiểu.

Các người luôn muốn giấu nhẹm chân tướng, luôn không tin rằng quần chúng có thể đưa ra lựa chọn đúng đắn, nhưng mắt của quần chúng rất tinh tường, chân tướng không thể bị che giấu mãi mãi.

Dũng Giả nói.

Giáo chủ thở dài, Dũng Giả chính là người phá vách của ông, trước đây họ đã thảo luận vấn đề này, Dũng Giả nói rằng có hàng vạn cách để hủy diệt nhân loại, bị chính công nghệ của mình hủy diệt chỉ là một trong số đó, căn bản chẳng có gì đáng sợ.

Nhưng Giáo chủ vẫn không đồng tình với lời Dũng Giả, vẫn không tin quần chúng có thể nắm giữ tương lai, ông vẫn hy vọng duy trì hiện trạng, dù nhân loại có tiêu vong cũng phải duy trì hiện trạng.

Tinh Linh và Ma tộc cũng là nhân loại, chỉ là họ đã dùng năng lượng MA để cải tạo.

Ma tộc chính là tinh anh của thời đại công nghệ, họ dùng năng lượng MA để có tuổi thọ lâu dài, cái giá phải trả là tỷ lệ sinh sản thấp.

Trong hệ thống họ bị gọi là Ma tộc, luôn coi thường người bình thường, muốn tiêu diệt thường dân để bảo toàn bản thân.

Tinh Linh lại là những người nhân tạo do Tộc trưởng Elf chế tạo, Tộc trưởng Elf luôn giữ hình tượng một nhà khoa học điên rồ, vì phát triển kỹ thuật mà không từ thủ đoạn.

Hắn khai thác năng lượng MA nhưng giấu nhẹm chuyện năng lượng MA chính là sinh mệnh của hành tinh, rút quá mức sẽ dẫn đến hành tinh sụp đổ.

Đồng thời hắn còn dùng cơ thể người để làm thí nghiệm, cấy ghép ý chí vào não bộ người khác để đạt được sức mạnh trường sinh bất tử, cực kỳ bất nhân đạo.

Tộc trưởng Elf coi thường phàm nhân, cũng giống như nhiều nhà khoa học điên trong các tác phẩm khác, coi khinh luật pháp hiện hành, khinh miệt những kẻ không thông minh bằng mình.

Cho rằng những kẻ đó chỉ là vật cản đường cho hắn, những quy tắc do phàm nhân định ra chỉ là xiềng xích đối với thiên tài.

Phàm nhân sợ hãi thiên tài, phàm nhân thiển cận vô tri, rõ ràng không thể rời xa thiên tài nhưng lại mưu toan kiểm soát thiên tài, thật ngu xuẩn hết chỗ nói.

Tộc trưởng Elf tự cải tạo mình thành Elf, chứng tỏ từ tận đáy lòng hắn không muốn chung đường với nhân loại.

Các nhà khoa học điên đều như vậy, ai nấy đều tự cho mình là phi phàm, cho rằng mình có thể vượt xa phàm nhân để đứng trên cao, tìm cách cắt đứt quan hệ giữa mình và nhân loại, Đỗ Lan đã thấy quá nhiều rồi.

Và loại nhà khoa học này chưa bao giờ nhìn thấy thành tựu của mình đều được xây dựng trên sự nỗ lực làm việc của đại đa số người bình thường, nếu không có người bình thường cần mẫn tích lũy tài nguyên, nhà khoa học đến cả một thí nghiệm ra hồn cũng chẳng làm nổi.

Chẳng hạn như nhân vật chính trong Dr.

Stone, nếu không có sức lao động của bộ lạc nguyên thủy, chỉ riêng việc lao động chân tay thông thường thôi cũng đã chiếm hết thời gian của nhân vật chính, lấy đâu ra công sức mà nghiên cứu phát triển, leo cây công nghệ.

Chính nhờ nhân dân lao động không ngừng tích lũy tài nguyên mà các nhà khoa học mới có thể không cần lo lắng về sau, giúp họ tỏa sáng trong lĩnh vực của mình.

Không có nhân dân lao động, nhà khoa học phải tự trồng lương thực, tự chế tạo dụng cụ, đợi đến khi ông ta xây xong phòng thí nghiệm thì mắt đã mờ chân đã chậm, quy tiên từ đời nào rồi, lấy đâu ra thời gian làm thí nghiệm, cao lắm cũng chỉ là làm nền cho hậu thế.

Các nhà khoa học điên giống như loại người ăn ba cái màn thầu mới no, rồi gào lên rằng hai cái màn thầu đầu tiên là lãng phí, có thể không cần ăn.

Cách tốt nhất để đối phó với những nhà khoa học điên này là phớt lờ họ, tước đi mảnh đất phát triển của họ.

Đương nhiên phương pháp này vô dụng với những thiên tài siêu cấp như Rick, Rick dù có biến thành dưa chuột muối vẫn có thể chế ra một bộ giáp chuột từ cống rãnh.

Tuy nhiên, nhà khoa học như Rick thì Đỗ Lan cũng chỉ gặp được một người, Tộc trưởng Elf rõ ràng không phải, hắn chỉ là một nhà khoa học điên bình thường.

Dũng Giả luôn có thể mang đến những câu đố cho những kẻ nói lời bí ẩn, dường như luôn biết được chân tướng bí mật của họ từ một kênh không xác định.

Do đó, những kẻ nói lời bí ẩn không còn tận dụng được ưu thế thông tin nữa, những gì họ biết, Dũng Giả dường như đều biết, những gì họ không biết, Dũng Giả dường như cũng biết.

Tộc trưởng Elf không khỏi nhìn chăm chằm vào Dũng Giả người mà bấy lâu nay hắn vẫn phớt lờ, kinh ngạc vì Dũng Giả biết cả quá khứ của Ma tộc và Tinh Linh.

Hắn không mấy quan tâm đến nhân tộc, vì Tinh Linh đã xây dựng hình tượng nhân súc vô hại, nhân tộc sẽ không tìm Tinh Linh gây rắc rối, trái lại hắn tộc trưởng này có thể đường hoàng vào ra mọi quốc gia nhân tộc, ở đâu cũng được tiếp đãi như thượng khách.

Vì vậy Tộc trưởng Elf chỉ cần lo tốt chuyện của mình là được, nhưng vị Dũng Giả trẻ tuổi này dường như có gì đó khác biệt, hình như có trải nghiệm và cách nhìn khác hẳn.

Mắt của quần chúng tinh tường sao.

Đây là trò đùa hay nhất mà Tộc trưởng Elf từng nghe, vì người mà hắn lừa gạt chính là quần chúng.

Vị Dũng Giả này quả là có sự ngây thơ phù hợp với lứa tuổi, chỉ là đôi khi sự ngây thơ sẽ hại người hại mình.

Thủy tổ loài Rồng nhìn về phía Dũng Giả, nghĩ thầm đứa trẻ này có những đạo cụ mà ngay cả hắn cũng không hiểu rõ, chuyện này không bình thường chút nào, bèn hỏi: Ngươi định làm gì với quả bom MA.

Nếu bất kỳ chủng tộc nào mưu toan phát động chiến tranh, bom MA sẽ rơi xuống.

Dũng Giả nói.

Ngươi thực sự điên rồi, ngươi nghĩ làm vậy có thể ngăn chặn chiến tranh sao.

Thủy tổ loài Rồng là một cao nhân lánh đời, bình thường ít khi xuất đầu lộ diện, lần này ra mặt giúp giải quyết binh khí viễn cổ, không ngờ lại gặp phải kẻ điên như Dũng Giả, còn điên rồ hơn cả nhân loại tám trăm năm trước: Nhân loại các ngươi luôn lặp lại cùng một sai lầm.

Ma Vương không nhịn được xen vào một câu: Ta cũng từng nói với hắn câu này rồi.

Thủy tổ loài Rồng nói: Bom MA quá nguy hiểm, nhân loại các ngươi đã bị năng lượng MA hủy diệt một lần rồi, chẳng lẽ vẫn không rút ra bài học sao.

Ta thừa nhận ý tưởng thiết lập sự răn đe của ngươi không tồi, nhưng nhân loại không thể kiểm soát được chính mình, ngươi đánh giá giới hạn trên của nhân loại quá cao rồi.

Dù cho ngươi có làm được, sau khi ngươi chết, ngươi lấy gì đảm bảo những kẻ khác cũng làm được như vậy.

Nhân loại thiển cận và ngu xuẩn.

Lại đến lúc mọi người cùng nhau khinh miệt nhân loại, Ma Vương và Thủy tổ loài Rồng không tin tưởng nhân loại vì họ không phải nhân

loại.

Còn Tộc trưởng Elf cũng chẳng còn tính người, tương tự cũng khinh miệt nhân loại.

Giáo chủ thì luôn giữ tư duy lùi bước, tuy không từ bỏ nhân loại nhưng ông cũng chẳng mấy lạc quan về họ.

Từ thời đại công nghệ đến tận tám trăm năm sau là hiện tại, nhân loại luôn khiến người ta thất vọng.

Dũng Giả có thể cảm nhận rõ rệt sự thất vọng và kỳ thị của họ đối với nhân loại, thành thật mà nói, cảm giác này rất uất ức.

Chẳng có ai tin tưởng nhân loại, toàn là coi thường nhân loại.

Thông qua so sánh mới thấy được sự vĩ đại của lão gia gia, vì lão gia gia nhìn thấy khuyết điểm của nhân loại nhưng không bao giờ từ bỏ họ, luôn giữ thái độ lạc quan đối với nhân loại.

Qua lời dạy của lão gia gia, Dũng Giả cũng biết đủ loại khuyết điểm của nhân loại, biết nhân loại sẽ có đủ loại lý do để xung đột, nhưng lão gia gia vẫn sẵn lòng giao sức mạnh răn đe cho nhân loại, tin rằng nhân loại có thể gánh vác trách nhiệm.

Nói bất cứ điều gì cũng vô dụng, Dũng Giả biết chỉ dựa vào lời nói không thể thuyết phục được họ, thậm chí dù nhân loại có thực sự làm được, họ vẫn sẽ nhìn nhân loại với thái độ bi quan.

Rõ ràng chính họ cũng chẳng làm tốt lành gì cho cam, vậy mà cứ khăng khăng phủ nhận con đường nhân loại đã chọn.

Dũng Giả không nói thêm gì nữa, mà kiên định nhìn về phía xa, tuyệt đối không dao động.

Những kẻ này chỉ là thấy nhân loại nên lạc hậu, nên kém cỏi hơn họ, như vậy họ mới tìm thấy cảm giác ưu việt trên người nhân loại, căn bản không cần bận tâm đến họ.

Lão gia gia nói.

Dũng Giả thầm gật đầu, anh biết, nên anh chỉ việc kiên trì đi tiếp.

Giải quyết xong bom MA, tiếp đó Dũng Giả và Ma Vương tiếp tục hướng Bắc tiến vào Ma giới để ký kết khế ước.

Ma Vương ở lại Ma giới đối mặt với một Ma giới như mớ cát rời, còn Dũng Giả sau khi quảng bá sự răn đe của mình cũng rời khỏi Ma giới để tiếp tục phát triển kỹ thuật.

Ma giới không mấy hoan nghênh sự xuất hiện của Ma Vương, vì Ma Vương này là nhện, không phải Ma tộc của họ.

Nhưng điều đó không ngăn cản được mục tiêu thống nhất Ma giới của Ma Vương.

Còn Tri Chu Tử lại một lần nữa gặp Tà thần D, biết thêm nhiều nội tình, biết Ma Vương chỉ muốn bảo vệ Nữ thần.

Điều này khiến Tri Chu Tử cũng không khỏi muốn giúp đỡ Ma Vương, trong thời gian chung sống qua, cô cảm thấy Ma Vương không phải kẻ xấu.

Nhưng nếu muốn giúp Ma Vương thì phải giải quyết hệ thống, mà muốn giải quyết hệ thống thì phải cần lượng lớn năng lượng, vậy năng lượng lấy từ đâu.

Lấy từ Dũng Giả.

Vừa ký hiệp định hòa bình xong, Tri Chu Tử đã bắt đầu nhắm vào Dũng Giả, vì năng lượng của Dũng Giả không hề yếu.

Chương 2457

Hơn nữa trong hệ thống còn có kỹ năng tước đoạt danh hiệu, một khi sử dụng, biết đâu có thể khiến lượng năng lượng khổng lồ của Dũng Giả quay về hệ thống, từ đó giải phóng hệ thống.

Tri Chu Tử biết khi Tà thần tạo ra hệ thống đã đặc biệt tạo ra hai danh hiệu Dũng Giả và Ma Vương, năng lượng của hai danh hiệu này là lớn nhất.

Có thành công hay không còn cần kiểm chứng, hiện tại họ đang đối mặt với một Ma tộc rách nát và nội đấu.

Dân số Ma tộc tuy ít nhưng phe phái thì không thiếu, ai cũng không phục ai, nên sau khi Ma Vương đời trước chết đi thì bắt đầu nội chiến.

Ma Vương là kẻ ngoại lai, Ma tộc tự nhiên không hoan nghênh bà, nên không ít lãnh chúa Ma tộc chuẩn bị khử Ma Vương.

Đất đai Ma tộc được phân phong cho từng lãnh chúa, là chế độ phân phong.

Tuổi thọ Ma tộc rất dài, ngoại hình không khác mấy so với con người, nhiều phong tục cũng giống nhau, chỉ là họ coi thường loài người đoản mệnh.

Tóm lại trong hệ thống, nhân loại nằm dưới đáy của chuỗi khinh miệt văn minh.

Dũng Giả không quay về Đông đại lục mà dừng lại ở căn cứ ngầm để nghiên cứu công nghệ, chuyến đi lần này mang lại cho anh nhiều cảm xúc, giúp anh thấy được những văn minh khác nhau, cũng thấy được con đường dài đằng đẵng của nhân loại.

Giờ đây bắt đầu khảo cổ công nghệ, việc nhân loại giành lại được kỹ thuật đã nằm trong tầm tay.

Khảo cổ công nghệ có thể nói là con đường tắt để giành được kỹ thuật, trong nhiều tác phẩm khoa học viễn tưởng, dù nhân loại đã tiến vào thời đại vũ trụ vẫn cần dựa vào khảo cổ công nghệ.

Nào là Cổ Thánh, Prometheus, Cổ Nhân, Tiên Hành Giả, Tiên Khu. tất cả đều là đối tượng khảo cổ của nhân loại, thông qua việc khai quật kỹ thuật để có được trang bị mạnh mẽ cho mình, đó chính là cái gọi là ưu thế của kẻ đi sau.

Những kỹ thuật văn minh do tiền nhân phát triển đều sẽ bị kẻ đến sau hái quả ngọt.

Hiện tại Dũng Giả muốn phát triển công nghiệp, phổ cập giáo dục, đương nhiên để tiến hành phát triển công nghiệp tốt hơn cần phải thực hiện cải cách ruộng đất.

Chỉ khi gia đình có ruộng đất thì một gia đình mới có thể nuôi dưỡng một sinh viên đại học hoặc một công nhân, từ đó giảm bớt áp lực cho quốc gia.

Cả nhà cùng nhau thắt lưng buộc bụng, giao lương thực dư thừa cho sinh viên và công nhân để họ thoát ly khỏi ruộng đất mà học tập công nghiệp hóa.

Vì hiện tại ngay cả công nhân cũng chưa có lương, chỉ có thể để từng gia đình nuôi dưỡng họ.

Đồng thời lương thực dư thừa của mỗi nhà cũng phải tập trung lại đầu tư cho công nghiệp, Dũng Giả chuẩn bị ưu tiên công nghiệp nặng trước, công nghiệp nhẹ sau.

Dù có khảo cổ công nghệ nhưng để tiêu hóa và hấp thụ vẫn cần lượng lớn thời gian.

May mà còn có những người bảo hộ, họ có thể nắm bắt kỹ thuật với tốc độ nhanh nhất, cộng thêm phương thức quản lý tiên tiến do những người chuyển sinh mang lại, chẳng mấy chốc một thành phố đã mọc lên ngay phía trên căn cứ ngầm.

Thành phố này thu hút giới trẻ từ cả hai đại lục, họ học tập kỹ thuật rồi trở về quê hương cũng bắt đầu tiến hành cải cách ruộng đất.

Điều này khiến cha của Dũng Giả vô cùng không vui, vì thằng con trai này định cách mạng luôn cả lão già nó.

Ông ta dặn dò hai đứa con trai lớn và nhỏ của mình tuyệt đối không được học theo cái loại bại hoại gia môn như Julius, làm Dũng Giả rồi là quên mất mình là ai, cũng chẳng thèm nghĩ xem ban đầu là ai đã ủng hộ nó làm Dũng Giả.

Em trai của Julius cũng là một người chuyển sinh, hiện tại cậu ta đã mười tuổi, sắp tham gia nghi thức giám định rồi vào trường ma pháp học tập.

Người chuyển sinh Yamada chính là học sinh ngồi ở hàng ghế trước mặt Đỗ Lan, cậu ta đã trải qua một tuổi thơ khá ổn, đồng thời cũng gặp được hai người chuyển sinh kỳ lạ khác: một người chuyển sinh thành thú cưng của nữ sinh xinh đẹp, một người chuyển sinh thành hảo huynh đệ của mỹ nữ.

Dũng giả muốn đoạt lấy quyền khống chế máy bay ném bom vũ trụ, thông qua phương pháp này để kết thúc chiến đấu.

Làm sao có thể.

Tộc trưởng Elf thất kinh, còn kinh ngạc hơn cả khi các con rối máy móc của mình bị chém nát, bởi vì hắn rất rõ hậu quả nếu Dũng giả khống chế được máy bay ném bom sẽ là gì.

Điều đó đại diện cho việc Dũng giả một kẻ nguyên thủy có thể sử dụng khoa học kỹ thuật tiên tiến, như vậy ưu thế của hắn sẽ không còn nữa.

Trong hệ thống, chỉ có tộc trưởng Elf là còn nắm giữ cao khoa kỹ và ưu thế công nghệ.

Nhân loại từ lâu trong tám trăm năm qua đã thoái hóa thành người nguyên thủy, làm sao họ có thể hiểu được sự rực rỡ của công nghệ.

Không thể nào, Dũng giả không thể nắm bắt được kỹ thuật.

Tuy nhiên, không phải Dũng giả nắm vững kỹ thuật, mà là Trí Tuệ Kiếm đang giúp đỡ, giúp Dũng giả làm chủ công nghệ.

Hệ thống thông minh của máy bay ném bom bị đánh sập, Dũng giả nhận thấy mình có khả năng tiến hành khống chế, bèn hô lớn một tiếng: Dừng lại cho ta.

Máy bay ném bom quả nhiên thật sự ngoan ngoãn ngừng việc bay lên không trung, mà là quẹo một vòng lượn lờ trên bầu trời.

Các chiến đấu cơ và lục chiến xa cũng ngừng công thế, toàn bộ dừng lại, thu liễm binh khí phong mang.

Kết thúc rồi sao.

Giáo chủ trầm trọng nhìn Dũng giả, sức mạnh mà Dũng giả nắm giữ còn mạnh và nhiều hơn những gì ông ta tưởng tượng.

Chỉ là Dũng giả cuối cùng đã đi sai đường, lộ tuyến không đúng, năng lực càng mạnh thì càng phản động.

Nhưng như vậy cũng tốt, Giáo chủ thầm nghĩ cuối cùng có lẽ sẽ có một trận tử chiến chưa từng có, như vậy có thể khiến hệ thống duy trì lâu hơn.

Giáo chủ không hề sợ hãi tử chiến, dù sao chỉ cần ông nắm giữ Thần Ngôn Giáo thì chắc chắn sẽ không chấp nhận lộ trình của Dũng giả, cuối cùng ông nhất định sẽ đi chiến đấu.

Những người khác nhau có lý niệm khác nhau, đấu tranh của nhân loại sẽ không bị tiêu trừ.

Giáo chủ cho rằng mình đúng, cho nên ông sẽ không tiếc bất cứ giá nào để chiến đấu, ngay cả khi cuối cùng phải táng tống cả Thần Ngôn Giáo cũng không tiếc, vì ông biết mọi hy sinh đều có giá trị, năng lượng của những người chết đi sẽ được hệ thống hấp thụ, còn linh hồn sẽ tiếp tục luân hồi.

Cho nên Giáo chủ căn bản không sợ chết, Dũng giả tuy rất mạnh nhưng Giáo chủ sẽ không cúi đầu xưng thần, vì cho dù cả thế giới muốn hòa bình, nhưng để hệ thống sinh tồn, cũng tất yếu phải có người khơi mào tranh đoan, đây chính là chỗ bi ai của nhân loại.

Cứ để bản thân mình chịu tiếng xấu muôn đời, cứ để mình trở thành kẻ kết thúc hòa bình.

Bom MA bị Dũng giả khống chế, như vậy Tri Chu Tử không cần phải ăn bom nữa.

Tuy rằng ăn bom có thể trực tiếp tiến hóa thành nhân hình hoàn chỉnh, nhưng không tiến hóa cũng không sao.

Dũng giả thông qua Trí Tuệ Kiếm ra lệnh cho máy bay ném bom đợi lệnh ngoài vũ trụ, trở thành một bộ phận mới trong sự uy hiếp của Dũng giả.

Ngươi khống chế được bom sao.

Ma Vương vẻ mặt chấn kinh.

Đây cũng là một phần của sự uy hiếp.

Vưu Lý Ô Tư tuy mới mười hai tuổi nhưng suy nghĩ đã vượt xa người trưởng thành bình thường.

A ha, Trí Tuệ Kiếm của ngươi đúng là làm người ta kinh ngạc.

Ma Vương từ lâu đã muốn cướp đoạt Trí Tuệ Kiếm, bà tin rằng Trí Tuệ Kiếm chắc chắn có điều gì đó che giấu, hiện tại càng xác định thanh kiếm này rất có khả năng là sản vật khoa học cổ đại, nếu không không thể khống chế máy bay ném bom.

Hiện tại khoảng cách tới Ma giới cũng không còn xa, nếu mình cướp Trí Tuệ Kiếm rồi trực tiếp tiến vào Ma giới.

Ma Vương suy tính phương án cướp kiếm, hiện tại tộc trưởng Elf và Giáo chủ đều rất kỵ nạt Dũng giả, nếu mình ra tay, không biết họ có kìm chân Dũng giả hay không.

Biến số rất nhiều, Ma Vương vẫn đang tính toán.

Những con rối nhện được Tri Chu Tử trang điểm xinh đẹp dường như cảm ứng được tâm tư của Ma Vương, đều cảnh giác hẳn lên, chúng có thể bộc phát tấn công bất cứ lúc nào.

Sự hợp tác ngắn ngủi vừa kết thúc, liên minh mong manh đã tan thành mây khói, mỗi người đều đang mưu tính cho lợi ích của riêng mình.

Dũng giả cũng nhận ra bầu không khí trở nên vi diệu, mình trở thành đích ngắm của mọi người, hiển nhiên vì biểu hiện của mình mà những người khác đều đang lo âu.

Chúng ta khó khăn lắm mới tụ họp lại, chi bằng ký kết điều ước hòa bình.

Hà tất phải giương cung bạt kiếm như thế, nhân loại, tinh linh, ma tộc thực chất đều cùng một nguồn gốc, căn bản không cần đánh nhau đến chết sống không thôi.

Nghe Dũng giả nói ba tộc cùng một nguồn gốc, tộc trưởng Elf thắt tim lại, xem ra Dũng giả biết rất nhiều thứ, thậm chí nhiều hơn cả bọn họ.

Dũng giả quả thực là kẻ hay nói lời bí ẩn nhất trong những kẻ bí ẩn.

Ngươi thậm chí cả việc tinh linh và ma tộc trước đây cũng là con người mà cũng biết sao.

Đây vốn là những điều mà chỉ có những kẻ thâm sâu mới biết, Dũng giả lại nắm rõ toàn bộ, rốt cuộc là làm sao mà biết được.

Điều này quá khó hiểu.

Các người luôn muốn che giấu chân tướng, luôn không tin quần chúng có thể đưa ra lựa chọn chính xác, nhưng mắt của quần chúng là tuyết sáng, chân tướng không thể vĩnh viễn bị che giấu.

Dũng giả nói.

Chương 2458

Giáo chủ thở dài, Dũng giả là người phá vỡ bức tường của ông, trước đây đã từng thảo luận vấn đề này, Dũng giả nói có vạn phương pháp hủy diệt nhân loại, bị công nghệ của chính mình hủy diệt chỉ là một trong số đó, căn bản không có gì đáng sợ.

Nhưng Giáo chủ vẫn không đồng tình với lời của Dũng giả, vẫn không tin quần chúng có thể nắm bắt tương lai, ông vẫn hy vọng duy trì hiện trạng, ngay cả khi nhân loại sẽ tiêu vong, cũng phải duy trì hiện trạng.

Tinh linh và ma tộc cũng là con người, chỉ là họ đã được cải tạo bằng năng lượng MA.

Ma tộc chính là tinh anh của thời đại công nghệ, họ dùng nguồn năng lượng MA để có được tuổi thọ kéo dài, cái giá phải trả là tỷ lệ sinh sản giảm thấp, trong hệ thống bị gọi là ma tộc, họ luôn coi thường người bình thường, muốn tiêu diệt bình dân để bảo toàn chính mình.

Tinh linh thì là những người cải tạo do tộc trưởng Elf chế tạo, tộc trưởng Elf luôn mang hình ảnh một nhà khoa học điên cuồng, vì phát triển kỹ thuật mà bất chấp thủ đoạn.

Hắn khai thác nguồn năng lượng MA nhưng lại che giấu việc đó là sinh mạng của tinh cầu, việc rút tỉa quá độ sẽ dẫn đến tinh cầu sụp đổ.

Đồng thời hắn còn dùng cơ thể người để làm thí nghiệm, dùng não người để cấy ghép ý chí của kẻ khác nhằm đạt được sức mạnh trường sinh bất tử, vô cùng bất nhân đạo.

Tộc trưởng Elf coi thường phàm nhân, giống như nhiều nhà khoa học điên khác trong các tác phẩm khác, coi thường pháp luật hiện hành, miệt thị những kẻ không thông minh bằng mình.

Cho rằng những người này đều là kẻ kéo lùi bước tiến của mình, những quy tắc do phàm nhân định ra chỉ là xiềng xích đối với thiên tài.

Phàm nhân sợ hãi thiên tài, phàm nhân thiển cận và vô tri, rõ ràng không thể rời xa thiên tài nhưng lại cố gắng khống chế thiên tài, quả là ngu xuẩn tột cùng.

Tộc trưởng Elf tự cải tạo mình thành tinh linh, điều đó chứng tỏ từ tận đáy lòng hắn không muốn đứng cùng hàng với nhân loại.

Các nhà khoa học điên đều như vậy, từng kẻ một đều tự phụ, đều cho rằng mình có thể vượt qua phàm nhân mà cao cao tại thượng, cố gắng cắt đứt mối quan hệ giữa mình và nhân loại, Đỗ Lan đã thấy quá nhiều rồi.

Và loại khoa học gia này không bao giờ thấy được rằng thành tựu của mình đều được xây dựng trên sự nỗ lực làm việc của đại lượng người bình thường, nếu không có người bình thường cần cù tích lũy tài nguyên, khoa học gia ngay cả một thí nghiệm ra hồn cũng không làm nổi.

Ví dụ như nhân vật chính trong Dr.

Stone, nếu không có sức lao động của bộ lạc nguyên thủy, chỉ riêng việc lao động phổ thông thôi cũng đã chiếm hết thời gian của nhân vật chính, lấy đâu ra công phu để nghiên cứu phát minh, nghiên cứu cây công nghệ.

Chính vì nhân dân lao động không ngừng tích lũy tài nguyên, khiến khoa học gia có thể không chút lo lắng về sau, giúp khoa học gia có thể tỏa sáng trong lĩnh vực của mình.

Không có nhân dân lao động, khoa học gia phải tự trồng lương thực, phải tự mình chế tạo thiết bị, chờ đến khi hắn chế tạo xong phòng thí nghiệm thì đã già yếu mắt mờ, một mạng quy tiên, lấy đâu ra thời gian tiến hành thí nghiệm, cùng lắm chỉ là làm nền cho hậu nhân.

Các nhà khoa học điên đều là loại người ăn ba cái bánh bao thì no, rồi la hét rằng hai cái bánh bao trước đó là lãng phí, có thể không cần ăn.

Đối phó với loại khoa học gia điên này phương pháp tốt nhất là khinh thường họ, đoạt đi mảnh đất phát triển của họ.

Đương nhiên phương pháp này không có tác dụng với siêu cấp thiên tài như Rick, Rick ngay cả khi biến thành dưa chuột muối vẫn có thể chế tạo một bộ giáp chuột trong ống cống.

Nhưng loại khoa học gia như Rick, Đỗ Lan cũng chỉ gặp qua một người, tộc trưởng Elf hiển nhiên không phải, tộc trưởng chỉ là một nhà khoa học điên bình thường.

Khí chất của Dũng giả vô cùng cao, vừa xuất hiện đã khiến các quý tộc thống trị quốc gia sợ hãi khép nép, đó là một loại ảnh hưởng còn to lớn hơn cả quốc vương bệ hạ.

Cô nàng tiểu thư vốn là nam biến thành nữ khẽ nói với Sơn Điền Tuấn Phụ: Người anh thứ hai Dũng giả này của cậu được xưng là có thể lay động cả bản đồ quốc gia, tuy là lần đầu thấy nhưng khí trường thật sự quá mạnh, cảm giác có thể bị anh ta giết bất cứ lúc nào.

Cậu nói quá rồi, dù sao anh ấy cũng là anh trai ruột của tớ.

Thực ra anh Vưu Lý Ô Tư không phải là người xấu, anh ấy chỉ là.

Chỉ là cái gì.

Đại Đảo Diệp Đa thầm nghĩ người bạn tốt định nói gì.

Sao nói được một nửa lại dừng lại.

Thực ra muốn biện hộ cho anh trai mình một chút, nhưng Sơn Điền Tuấn Phụ lại phát hiện chính mình cũng không hiểu rõ người anh thường xuyên ở bên ngoài này rốt cuộc đang làm gì, tuy trong ký ức anh trai đối xử với mình không tệ, nhưng mọi người đều sợ anh trai như vậy, chắc chắn cũng không phải là không có lý do, cậu cũng không biết nên nói gì mới tốt.

Không có gì.

Cuối cùng Sơn Điền Tuấn Phụ vẫn không tìm được lý do gì, đành cứ thế thôi, đổi chủ đề: Sắp tới chúng ta đều sẽ nhập học rồi, cậu đã chuẩn bị sẵn sàng để đi học ma pháp chưa.

Đương nhiên rồi.

Nhắc đến ma pháp, vị tiểu thư nam biến nữ này cũng hai mắt phát sáng.

Ở nhà họ đều chưa học qua ma pháp, tuy đều có rất nhiều kỹ năng, nhưng lại không có kỹ năng ma pháp, nói là phải xây dựng nền tảng tốt mới có thể đi học ma pháp.

Cho nên họ chỉ học kiếm thuật, còn có rèn luyện thể lực cơ bản.

Trước khi hai người chuyển sinh nhập học, họ đã gặp được cô giáo Oka trước.

Oka với thân phận sứ giả tinh linh đã theo tộc trưởng Elf đến cung đình, gặp được Sơn Điền Tuấn Phụ.

Sở dĩ trịnh trọng như vậy vì tộc trưởng Elf cũng là kẻ bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, đối với con em bình dân và quý tộc nhỏ thì chủ yếu là bắt cóc, nhưng đối với con trai của quốc vương và công tước có vị cao quyền trọng thì lại tĩnh quan kỳ biến, dùng phương pháp khác để tiếp xúc.

Ví dụ như hiện tại thông qua phương thức ngoại giao chính thức đến gặp mặt, Oka thấy học sinh của mình đã trở thành những học sinh quý tộc bình phàm, cảm thán sự thay đổi của học sinh quá lớn.

Nhưng nói về thay đổi, bản thân Oka thay đổi cũng rất lớn, từ giáo sư trở thành tinh linh ấu thể, biết than thở với ai đây.

Gặp lại học sinh, Oka cũng nói qua tình hình, cho Sơn Điền Tuấn Phụ biết một số ít người chuyển sinh đã được tinh linh bảo hộ, còn có ba người chuyển sinh đã chết, phần lớn những người còn lại đều không có nơi ở cố định.

Không có nơi ở cố định.

Việc có người chết ngược lại không có gì ngạc nhiên, dù sao xuyên không đến một thế giới kiếm và ma pháp nguy hiểm như thế này, hơn nữa còn biến thành những đứa trẻ tay không tấc sắt, gặp nguy hiểm mà chết cũng là chuyện không tránh khỏi.

Nhưng không có nơi ở cố định là ý gì.

Và đại bộ phận người chuyển sinh đều không có nơi ở cố định, điều này quá kỳ quặc.

Cô cũng không biết tại sao, hình như là chuyên môn để trốn tránh thứ gì đó.

Oka thực ra biết họ đang trốn tránh các tinh linh và công hội đạo tặc có thể ra tay bất cứ lúc nào, nhưng với tư cách là gián điệp, cô không thể nói thật.

Trốn tránh thứ gì.

Sơn Điền Tuấn Phụ giật mình, thực ra cậu cũng cảm thấy đôi khi có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm mình, thế là cậu nói cho Oka biết cảm giác bị theo dõi đó.

Đã như vậy, em càng nên tăng cường thực lực của mình, thế giới này sắp đại loạn rồi.

Dũng giả đã đề ra sự uy hiếp của Dũng giả, đả kích quý tộc, nhận được sự ủng hộ của rất nhiều người.

Chẳng phải em sắp đi học sao, ở trường học em sẽ biết sức ảnh hưởng của Dũng giả lớn đến mức nào, lúc đó em cũng phải chuẩn bị tâm lý cho tốt.

Oka nói.

Oka coi như đã cảnh báo Sơn Điền Tuấn Phụ một câu, thế giới này không thái bình như tưởng tượng.

Tiếp theo, Sơn Điền Tuấn Phụ, Đại Đảo Diệp Đa và Tất Nguyên Mỹ Lệ ba người cùng nhau huấn luyện, chuẩn bị cho việc đi học.

Ngôi trường ma pháp họ sắp tới là trường mạnh nhất vương quốc, lần này ngoài họ ra, thái tử của Kiếm Đế quốc cũng sẽ tới học.

Vị thái tử này cũng là người chuyển sinh, đồng thời cũng là một kẻ chuyển sinh đã trở nên tự đại.

Kiếm Đế quốc thượng võ, mà người chuyển sinh có tất cả các năng lực mạnh mẽ, nên thái tử được tung hô ở Kiếm Đế quốc, cộng thêm tính cách bản thân chẳng ra gì, nên trở nên cuồng vọng tự đại, mắt không thấy ai.

Trước khi xuyên không, thái tử đã là trung tâm của nhóm nam giới, nên rất dễ dàng trở nên bay bổng.

Ngoài thái tử, còn có một nữ tín đồ của Thần Ngôn Giáo cũng là người chuyển sinh, tuy trước khi xuyên không không tin giáo, nhưng sau khi xuyên không đã trở thành tín đồ trung thành của Thần Ngôn Giáo, hở ra là truyền giáo.

Hai người này cũng sẽ vào cùng một trường học, cộng thêm Oka và Tất Nguyên Mỹ Lệ, bảy người chuyển sinh đã hội ngộ.

Đương nhiên đây đều là sự sắp xếp của Oka, tập hợp những người chuyển sinh có thân phận lại với nhau để bảo vệ.

Sau khi họ nhập học, còn có một người đáng kinh ngạc hơn nữa xuất hiện.

Sở thích của tôi là người ngoài hành tinh, người tương lai, người dị thế giới, siêu năng lực gia.

Nếu ai trong các bạn là một trong số đó, hãy đến tìm tôi chơi cùng nhé.

Học sinh chuyển trường bí ẩn.

Bảy người chuyển sinh đều không ngờ học sinh chuyển trường bí ẩn lại xuất hiện lần nữa, hơn nữa còn mặt dày như vậy, rõ ràng trông như một ông chú, vậy mà lại đứng giữa những học sinh trung bình mười tuổi, đúng là không biết xấu hổ.

Mọi thứ đều giống như đã từng quen thuộc ở Trái Đất, các giáo viên ở thế giới này cũng đều nhắm mắt làm ngơ chấp nhận tên này.

Chẳng lẽ giáo viên không thấy tuổi của học sinh chuyển trường bí ẩn này đã xấp xỉ giáo viên rồi sao.

Tại sao không nghi ngờ tuổi tác, không nghi ngờ thân phận của hắn.

Tại sao lại chấp nhận tên học sinh chuyển trường bí ẩn này vào học.

Tên này rốt cuộc là người hay ma.

Chương 2459

Oka sững sờ, vì cô biết Đỗ Lan đã chuyển sinh thành Trí Tuệ Kiếm, làm sao có thể xuất hiện Đỗ Lan thứ hai.

Hơn nữa trên danh sách lớp, tên Đỗ Lan quả thực không đổi, vẫn ở bên cạnh Dũng giả mà.

Đây rốt cuộc là chuyện gì.

Oka nhíu mày thật sâu.

Sau khi tự giới thiệu, Đỗ Lan một lần nữa bước vào trường với tư cách học sinh chuyển trường.

Mấy người chuyển sinh tụ tập lại, Oka nói ra những gì mình biết: Người chúng ta biết tên là Đỗ Lan, cũng chính là học sinh chuyển trường bí ẩn, còn ở thế giới này cậu ta đã chuyển sinh thành một món vũ khí.

Hả.

Biến thành vũ khí sao.

Tất Nguyên Mỹ Lệ vốn biến thành rồng cũng không ngờ có chuyện còn vô lý hơn mình: Tớ chuyển sinh thành một quả trứng, không ngờ lại có người biến thành vũ khí, thế thì xui xẻo quá.

Có xui xẻo bằng biến thành phụ nữ không.

Đại Đảo Diệp Đa cho rằng mình mới là kẻ xui xẻo nhất, vì cậu đã cảm nhận rõ ràng mình đang trải qua những thay đổi lớn, ví dụ như khi suy nghĩ thì giống một cô gái hơn, khi gần gũi với con gái thì chẳng có chút kích động nào, ngược lại khi ở bên con trai thì lại quan sát ưu khuyết điểm của họ, sự thay đổi này làm cậu khốn nhiễu, khiến cậu không thể đối diện với chính mình.

Tóm lại Đỗ Lan đã biến thành kiếm, nghĩa là Đỗ Lan chúng ta thấy bây giờ chắc chắn là kẻ giả mạo.

Nhưng ai lại đi giả mạo một học sinh chuyển trường từ thế giới khác.

Oka nhíu mày, cuối cùng nói: Các em đừng tiếp xúc với hắn vội, để cô đi thăm dò tình hình rồi tính.

Với tư cách là giáo viên, Oka phải điều tra trước, sau đó mới quyết định có để các học sinh khác tiếp xúc với Đỗ Lan hay không.

Lần này tập hợp nhiều người chuyển sinh như vậy là để bảo vệ tốt cho họ, Oka cảm thấy mình không thể chối từ trách nhiệm.

Thế là Oka tìm đến Đỗ Lan, hỏi thẳng: Anh rốt cuộc là ai.

Tôi chính là Đỗ Lan mà, cô giáo, có điều hiện tại tôi đang ở bên cạnh Dũng giả điều khiển từ xa cơ thể này, cơ thể cô thấy là một robot.

Đỗ Lan cho biết mình có thể đưa ra một lời giải thích rất hợp lý, đó là người mà Oka thấy chỉ là thế thân, Trí Tuệ Kiếm mới là bản thể.

Đỗ Lan thật sự đã làm mọi chuyện phức tạp lên, Trí Tuệ Kiếm thành bản thể, còn bản thể thật lại thành thế thân.

Còn phức tạp hơn cả phim Nhượng Tử Đạn Phi.

Nhưng giải thích như vậy, Oka liền hiểu ra.

Người chuyển sinh tổng cộng có hai mươi bảy người, ở trường học có tám người, bao gồm cả Đỗ Lan.

Tuy nhiên, giống như trước khi xuyên không, tám người chuyển sinh có thể chia thành hai phe, một phe lấy Sơn Điền Tuấn Phụ làm trung tâm, một phe lấy Hạ Mục Kiện Ngô làm trung tâm, hơn nữa hai bên như nước với lửa.

Nguyên nhân rất đơn giản, vì Sơn Điền Tuấn Phụ đã cướp đi sự chú ý của Hạ Mục Kiện Ngô.

Trong tiết học ma pháp đầu tiên, Hạ Mục Kiện Ngô vì đã học ma pháp từ trước, từng giết ma thú nên muốn thể hiện một chút, thế là thông qua gậy phép dạy học mà phóng ra một ma pháp lửa.

Ma pháp lửa rất nguy hiểm, nên gậy dạy học thường là gậy ma pháp nước.

Ma pháp cần hai điều kiện, một là cảm tri ma pháp, hai là cấu trúc ma pháp, cả hai đều là kỹ năng có thể học trong hệ thống.

Có được hai điểm này là có thể học ma pháp.

Sử dụng gậy phép, trong gậy sẽ phong ấn một số ma pháp đơn giản, chỉ cần truyền ma pháp vào là có thể thi triển.

Hạ Mục Kiện Ngô với tư cách thái tử Kiếm Đế quốc, từ sớm đã tăng cấp, nắm giữ nhiều kỹ năng ma pháp, cộng thêm tính cách kiêu ngạo tự đại nên mới muốn nổi bật trong tiết đầu tiên.

Tuy nhiên Sơn Điền Tuấn Phụ còn mạnh hơn, chỉ thấy cậu dùng gậy phép dạy học mà phóng ra một ma pháp nước siêu cấp, Thủy Long thuật gào thét lao về phía ngọn lửa đang bùng cháy.

Thủy hỏa bất dung, nhưng nước có thể dập lửa, ma pháp nước mạnh mẽ như hồng thủy đã dập tắt ma pháp của Hạ Mục Kiện Ngô, áp chế hoàn toàn sự nổi bật của đối phương.

Thế là mâu thuẫn giữa những người cùng chuyển sinh bắt đầu nảy sinh.

Mà Sơn Điền Tuấn Phụ vẫn không hay biết gì, phải nói Sơn Điền Tuấn Phụ giống như đang cầm kịch bản nam chính ngây thơ trong sáng, lòng dạ trắng ngần thiện lương, nhưng thế giới đầy bụi bặm này lại không dung thứ cho sự thiện lương đó.

Đối với Hạ Mục Kiện Ngô, và cả cô gái trở thành cuồng tín đồ kia, Sơn Điền Tuấn Phụ luôn mang lòng mong đợi, hy vọng mọi người có thể đoàn kết hòa nhã, nhưng mỗi lần đưa ra cành ô liu đều phản tác dụng.

Vở kịch này có thể gọi là Ác Ý.

Đỗ Lan cười hì hì nhìn sự đối lập giữa hai phe, nhìn Sơn Điền Tuấn Phụ vẻ mặt ngơ ngác, hoàn toàn không hay biết gì.

Sau khi xuyên không trở thành hoàng tử áo cơm không lo, xung quanh toàn là những người yêu thương mình hết mực, nên khiến Sơn Điền Tuấn Phụ càng thêm rực rỡ, càng thêm bác ái, đã đạt đến trình độ sao không ăn thịt băm.

Hoàn toàn không nhận ra rằng sự độ lượng vô điều kiện này trong mắt đối phương chính là sự thương hại và ban ơn, là sự chế giễu và cậy thế.

Tại sao lại độ lượng.

Chính là vì không để Hạ Mục Kiện Ngô vào mắt, không coi hắn là một đối thủ mạnh, không coi hắn là một mối đe dọa.

Có lẽ Sơn Điền Tuấn Phụ nghĩ đây là biểu hiện hữu hảo, nhưng trong mắt Hạ Mục Kiện Ngô, đó là sự coi thường trắng trợn.

Sơn Điền Tuấn Phụ là kiểu người coi việc nói xấu bạn học hay giấu đồ của bạn là hành vi dễ thương, bản thân cậu có ngưỡng chịu đựng rất cao.

Đương nhiên có lẽ vì những hành vi đó không rơi vào người mình, nên mới có thể độ lượng như vậy, hiện tại Hạ Mục Kiện Ngô đã nhắm vào Sơn Điền Tuấn Phụ, giờ thì cậu có thể tha hồ cảm nhận hành vi dễ thương đó.

Với tư cách là giáo viên, Oka không coi trọng quan hệ đối lập giữa hai người, cô cảm thấy đây không phải chuyện gì quá nghiêm trọng, chỉ cần ở trường học, trong lớp học, sự đối lập này chắc chắn sẽ tồn tại, chỉ cần học sinh không tìm giáo viên thương lượng thì không có vấn đề gì.

Đúng là người đến từ đất nước của vấn nạn bắt nạt, khả năng chịu đựng thật cao.

Đỗ Lan tự hỏi mình có nên làm kẻ tiếp tay không nhỉ.

Nhìn những hành vi bắt nạt học đường này, Đỗ Lan lại nhớ đến danh ngôn Nhật Bản, thấy hành vi bắt nạt mà không ngăn cản chính là đồng phạm, là kẻ tiếp tay.

Cho nên thấy bắt nạt chỉ có hai lựa chọn, một là ngăn cản, hai là gia nhập, nếu không làm gì sẽ bị coi là kẻ tiếp tay, cả hai bên đều không được lòng.

Đỗ Lan thấy mình có thể gia nhập, cùng với Sơn Điền Tuấn Phụ bắt nạt Hạ Mục Kiện Ngô.

Nếu nói Đỗ Lan thích thiếu niên nào hơn, Đỗ Lan chỉ có thể nói cả hai đều không thích.

Sơn Điền Tuấn Phụ chắc chắn không phải người xấu, nhưng tính cách của cậu thật sự không đáng yêu, cậu thuộc kiểu người bị động, không chủ động thay đổi gì cả, chỉ thỏa mãn với hiện trạng, luôn bị động tiếp nhận sự thay đổi của thế giới bên ngoài.

Hạ Mục Kiện Ngô tính cách tự đại, duy ngã độc tôn, tuy cũng không phải kẻ ác độc tột cùng, nhưng sẽ vô tình làm chuyện xấu.

Hiện tại ác ý đã nảy sinh, Hạ Mục Kiện Ngô bắt đầu nhắm vào Sơn Điền Tuấn Phụ, chỉ là Sơn Điền Tuấn Phụ luôn có thể hóa giải, dù sao cậu cũng là người mang theo mười vạn điểm kỹ năng.

Càng như vậy, Hạ Mục Kiện Ngô càng tức giận, thậm chí nảy sinh sát tâm, vì hắn thấy mình mới là người đàn ông xuất sắc nhất, loại người bình thường mờ nhạt như Sơn Điền Tuấn Phụ căn bản không có tư cách so sánh với mình.

Hiển nhiên không phải vậy, vì trong nguyên tác sau khi Vưu Lý Ô Tư chết, danh hiệu Dũng giả đã được trao cho Sơn Điền Tuấn Phụ, nghĩa là hệ thống nhận định trong lứa thanh niên này, người xuất sắc nhất chính là Sơn Điền Tuấn Phụ, đây là chứng nhận uy tín từ hệ thống, chứng minh mạnh mẽ rằng Sơn Điền Tuấn Phụ chính là xuất sắc hơn Hạ Mục Kiện Ngô, chính là mạnh hơn hắn.

Đương nhiên nếu giết Sơn Điền Tuấn Phụ, danh hiệu người xuất sắc nhất cùng lứa chắc chắn sẽ chuyển dời, có phải Hạ Mục Kiện Ngô hay không thì không biết.

Tóm lại hai người như nước với lửa.

Hạ Mục Kiện Ngô lôi kéo bè phái trong trường, nhưng Sơn Điền Tuấn Phụ thì cứ mặc kệ.

Lúc này, thế lực thực sự trong trường cũng lộ diện, đó là phe ủng hộ cải cách của Dũng giả, những học sinh là quý tộc nhỏ, con thứ quý tộc. không vừa mắt đại quý tộc đã thành lập Liên minh Dũng giả cùng nhau tuyên truyền tư tưởng mới, thúc đẩy sự uy hiếp của Dũng giả.

Họ bắt đầu tiếp xúc với tân sinh, hấp thụ tân sinh.

Hạ Mục Kiện Ngô không thèm quan tâm đến Liên minh Dũng giả, nhà hắn có cả một quốc gia đang chờ hắn kế thừa, tại sao hắn phải lật đổ quý tộc.

Hắn sẽ không ngu như vậy, hắn không những không tiếp nhận tư tưởng Dũng giả mà còn trở thành kẻ thù với Liên minh Dũng giả.

Còn Sơn Điền Tuấn Phụ thì tùy tính hơn nhiều, không nói gia nhập cũng không nói từ chối, tóm lại là rất tùy ý thỏa mãn với hiện trạng.

Làm người ta không nhìn ra cậu rốt cuộc muốn làm gì, nhưng Liên minh Dũng giả không hề chê bai thái độ của cậu mà tích cực tiếp xúc, tuyên truyền, lôi kéo, hy vọng Sơn Điền Tuấn Phụ có thể trở thành một thành viên của họ.

Và lúc này Đỗ Lan cuối cùng cũng tìm thấy vị trí của mình, hắn quyết định đổ thêm dầu vào lửa, không ngăn cản cũng không gia nhập, mà là ly gián, châm dầu thổi lửa, kích hóa mâu thuẫn.

Nói xấu Hạ Mục Kiện Ngô trước mặt Sơn Điền Tuấn Phụ, và nói xấu Sơn Điền Tuấn Phụ trước mặt Hạ Mục Kiện Ngô, nói đơn giản là không làm chuyện gì ra hồn người.

Đỗ Lan tìm đến Sơn Điền Tuấn Phụ nói: Tôi kể cho cậu một câu chuyện, nhân vật chính của chuyện này là A và B, họ đều là tác giả, một ngày nọ B bị phát hiện chết tại nhà, mà trong nhà có rất nhiều manh mối đều chỉ ra B và người vợ đã quá cố của A có quan hệ bất chính, hơn nữa còn có bằng chứng A đạo văn của B.

Dường như A sát nhân diệt khẩu để trả thù vợ ngoại tình và che đậy hành vi đạo văn của mình.

Chương 2460

Cảnh sát cũng nghĩ như vậy, cuối cùng A dưới áp lực kép của dư luận xã hội và cảnh sát đã phải vào tù, thân bại danh liệt.

Lúc này cảnh sát C lại thấy vụ án không đơn giản như thế, ông ta điều tra nhiều phía, cuối cùng phục dựng lại chân tướng.

Thực ra B không hề thiện lương và vô hại như vậy, ở trường học B rất yếu đuối, thậm chí để không bị bắt nạt mà gia nhập tập đoàn bắt nạt, ngược lại A luôn kiên trì đấu tranh với tập đoàn bắt nạt, trải qua ba năm gian khổ, nhưng dù vậy A vẫn không hề hận B, sau khi ra xã hội A trở thành tác giả lớn, âm thầm giúp đỡ B có cơ hội thực hiện ước mơ, đề cử tác phẩm của B xuất bản.

Tuy nhiên B không những không cảm tạ A, còn thâm độc đố kỵ với sự nghiệp thành công, gia đình mỹ mãn của A.

Cuối cùng khi B phát hiện mình bị bệnh nan y, ác ý cuối cùng hoàn toàn bùng phát, hắn dàn dựng hiện trường mình bị mưu sát, còn muốn A và người vợ đã khuất phải chịu ô danh, nên toàn bộ vụ án là âm mưu của B, và âm mưu của hắn quả thực đã thành công hủy hoại A.

Bây giờ cậu chính là A, Hạ Mục Kiện Ngô chính là B.

Đỗ Lan âm hiểm nói.

Khi sự đối đầu của hai người đạt đến trạng thái ổn định, cần một chút ngoại lực để phá cục, Đỗ Lan muốn trở thành luồng ngoại lực đó.

Sơn Điền Tuấn Phụ trừng to đôi mắt ngây thơ vô tội, không ngờ Đỗ Lan lại nghĩ ra câu chuyện tàn khốc như vậy, thật đáng sợ.

Hiển nhiên cậu không nhận thức được mình có thể trở thành A, vì tình huống hiện tại của cậu rất hoàn mỹ, rất an nhàn, căn bản không nghĩ mình sẽ bị người ta hãm hại.

Sống trong gian khổ, chết trong an lạc, đạo lý đơn giản, nhưng người làm được lại rất ít.

Trong câu chuyện của Đỗ Lan, A là một người tốt đối mặt với bắt nạt học đường mà không khuất phục, kiên trì kháng cự kẻ bắt nạt, nhưng cuối cùng lại bị hãm hại dẫn đến kết cục thân bại danh liệt.

Câu chuyện này giống như bản sao của Nông phu và con rắn, người nông phu tốt bụng giúp đỡ con rắn, nhưng cuối cùng lại bị rắn cắn chết.

B chính là một kẻ xấu xa từ đầu đến chân, không những không có lòng biết ơn, ngược lại vì A sống tốt hơn mình mà ôm hận trong lòng, thậm chí ngay cả người vợ đã khuất của A cũng không tha.

Dựa vào đâu mà A sống tốt hơn mình, dựa vào đâu mà A có thể sự nghiệp thành công, gia đình mỹ mãn, dựa vào đâu A cưới được vợ đẹp.

Vì A sống tốt hơn mình, nên cuối cùng B dùng tính mạng của mình để hãm hại A.

Mà người bình thường đều không thể hiểu nổi ác ý, còn tưởng rằng B thật sự bị A giết chết, dẫn đến bi kịch của A.

Nếu không phải trên thế giới còn có người như cảnh sát C, A e rằng đã tiêu tùng rồi.

Câu chuyện này vô cùng tàn khốc, nhưng phải nói là rất phù hợp với nhân tính, chính là có những người không chịu nổi khi thấy người khác tốt hơn mình.

Cho rằng đó là kết quả bất công, thực ra phần lớn là vấn đề do chính mình gây ra.

Ví dụ như nói B vì sợ bị bắt nạt mà gia nhập nhóm bắt nạt, đó chính là vấn đề của bản thân.

Hơn nữa có câu nói cũ Một thăng gạo nuôi ân, một đấu gạo nuôi thù, nghĩa là luôn cho người khác một thăng gạo, có ngày chỉ cho một đấu gạo liền bị người ta căm ghét.

Rõ ràng đều là giúp đỡ, nhưng vì sự giúp đỡ bị ít đi mà bị oán hận.

Hiện tại Đỗ Lan nói Hạ Mục Kiện Ngô chính là loại người độc ác nhỏ mọn như B, còn Sơn Điền Tuấn Phụ chính là kẻ tốt bụng mù quáng không biết nhìn người, cậu thấy mình không có ác ý với Hạ Mục Kiện Ngô, nhưng đối phương hiển nhiên sẽ không nghĩ như vậy.

Sơn Điền Tuấn Phụ bị câu chuyện này làm cho giật mình, cậu chưa bao giờ nghĩ bạn học của mình lại là người xấu như thế, dù sao trước khi xuyên không cậu hiểu việc tồi tệ nhất bạn học làm cũng chỉ là bắt nạt theo kiểu dễ thương.

Chưa lên đến mức thấy người khác tốt là muốn tìm mọi cách hủy hoại cuộc sống tốt đẹp của họ.

Thực ra Tất Nguyên Mỹ Lệ vì một lời đồn chưa được xác thực mà bắt nạt Nhược Diệp Cơ Sắc, hành vi đó cũng chẳng khác gì B, lúc đầu B cũng không phải lập tức muốn A thân bại danh liệt, mà cũng là bắt nạt A trước, sau đó mới ngày càng nghiêm trọng.

Nếu không phải xuyên không, Tất Nguyên Mỹ Lệ biến thành một con rồng, làm gián đoạn quá trình tiến hóa của việc bắt nạt, sau đó giữa Tất Nguyên Mỹ Lệ và Nhược Diệp Cơ Sắc sẽ xảy ra chuyện gì còn chưa biết được.

Anh nói vậy cũng quá nghiêm trọng rồi.

Sơn Điền Tuấn Phụ gượng cười nói, tuy câu chuyện rất đáng sợ nhưng cậu vẫn không tin nó sẽ xảy ra với mình.

Nghiêm trọng sao.

Đỗ Lan hỏi ngược lại.

Sơn Điền Tuấn Phụ không biết trả lời thế nào, tóm lại cậu không tin Hạ Mục Kiện Ngô sẽ làm chuyện hãm hại mình.

Vì cậu là tam vương tử, cộng thêm năng lực mạnh mẽ nên không có cảm giác bị bắt nạt.

Nhưng cậu hãy nhìn những người đáng thương bên cạnh Hạ Mục Kiện Ngô xem, nhìn những người đó, xem họ có bị bắt nạt không.

Còn nữa, trước khi xuyên không tôi đã hỏi cậu, đối đãi với bắt nạt là nên nhẫn nhịn hay lấy bạo trị bạo, còn nhớ mình đã trả lời thế nào không.

Sơn Điền Tuấn Phụ nhớ mình đã phản đối lấy bạo trị bạo, chọn cách nhẫn nhịn và đứng ngoài quan sát.

Xem ra cậu vẫn còn nhớ câu trả lời của mình, bây giờ xuyên không rồi, chẳng lẽ cậu vẫn không muốn thay đổi sao.

Vẫn muốn nói hành vi của Hạ Mục Kiện Ngô rất dễ thương sao.

Đỗ Lan nhìn thiếu niên quét tuyết trước cửa nhà mình mà không quản sương trên ngói nhà người khác này, sắc bén đặt câu hỏi.

Hả.

Sơn Điền Tuấn Phụ thầm nghĩ làm sao Đỗ Lan biết trước đây mình đánh giá sự kiện bắt nạt trong lớp như thế nào.

Đối phương làm sao biết mình cho rằng việc nói xấu sau lưng và giấu đồ là hành vi bắt nạt dễ thương.

Cậu tự suy nghĩ cho kỹ đi.

Đỗ Lan thấy Sơn Điền Tuấn Phụ chưa phản ứng kịp, bèn cho cậu thời gian tự cân nhắc.

Chuyện không xảy ra trên người mình thì không biết đau.

Đa số mọi người đều như thế, huống chi thân phận và năng lực hiện tại của Sơn Điền Tuấn Phụ khiến cậu không cảm nhận được bất kỳ cảm giác nguy cơ nào, hoàn toàn không cho rằng mình sẽ gặp chuyện xấu.

Dù sao Oka cũng ở bên cạnh, nếu thật sự gặp vấn đề, Oka chắc chắn sẽ ngăn cản.

Sơn Điền Tuấn Phụ mặc nhiên cho rằng mình chưa đến lúc phải độc lập gánh vác, dù sao cũng có anh trai, có cô giáo, có quốc vương, làm sao cũng không đến lượt cậu.

Đỗ Lan tìm đến Hạ Mục Kiện Ngô, cũng muốn nói chuyện với hắn.

Đối với học sinh chuyển trường bí ẩn này, Hạ Mục Kiện Ngô không quen thuộc, dù sao ở Trái Đất hắn cũng có nhóm riêng cần kinh doanh, đối với những nam sinh ngoài nhóm hắn không mấy quan tâm, chỉ cần không đắc tội họ là được.

Đỗ Lan tuy rất chướng mắt, nhưng vì cao lớn vạm vỡ nên họ cũng không gây xung đột với Đỗ Lan.

Anh tìm tôi có chuyện gì không.

Là thế này, cậu hiện tại là thái tử Kiếm Đế quốc, sau này có cơ hội kế thừa cả một quốc gia, tôi thấy hành vi hiện tại của cậu quá trẻ con rồi, muốn chơi thì chơi lớn một chút, chi bằng trực tiếp công chiếm cả trường học thành lập một quốc gia, sau đó biến những kẻ cậu không vừa mắt thành con tin, không nghe lời thì chém đầu.

Học sinh trung học có thể lập quốc, học sinh tiểu học cũng vậy, đứa trẻ mười tuổi cũng có mục tiêu xa vời.

Nói nghe cũng thú vị đấy, nhưng Hạ Mục Kiện Ngô không phải kẻ ngốc, hắn biết rõ thế lực của mình quá nhỏ, không chắc đánh thắng được nhiều người như vậy, càng không nói đến tên Sơn Điền Tuấn Phụ đáng ghét kia.

Tên đó trước khi xuyên không rõ ràng là một kẻ bình thường đến mức bị ngó lơ, sau khi xuyên không lại chướng mắt như vậy, dựa vào cái gì.

Mình ở Trái Đất vốn là trung tâm của lớp, là sự tồn tại rực rỡ nhất, dựa vào cái gì sau khi xuyên không mình lại không bằng một kẻ bên lề.

Đương nhiên là vì thời đại đã thay đổi.

Đã đổi sang một thế giới khác, không thể cứ để mãi một nhóm người giữ ưu thế, chắc chắn phải thay người.

Hoàng đế luân phiên làm, năm nay đến nhà ta, hiện tại đến lượt Sơn Điền Tuấn Phụ đứng ở đầu sóng ngọn gió, bất kể tính cách cậu ta ra sao, năng lực thế nào, cậu ta đứng ở đầu sóng ngọn gió là có thể bay lên.

Đố kỵ cũng vô ích, Hạ Mục Kiện Ngô chỉ là không nhận rõ hiện thực.

Anh định hại tôi sao.

Anh tưởng tôi là kẻ ngốc à.

Nói thì hay lắm, nhưng nếu tôi làm vậy, mọi người sẽ phản đối tôi, căn bản không thể thành lập quốc gia gì cả.

Hạ Mục Kiện Ngô cảnh giác nhìn Đỗ Lan, thấy Đỗ Lan không có ý tốt.

Tôi chỉ là một học sinh chuyển trường bí ẩn, tôi có thể có ý xấu gì

chứ.

Tôi thấy cậu đang sợ hãi sức mạnh của Sơn Điền Tuấn Phụ, cũng đúng, năng lực của cậu ta quả thực là mạnh nhất trong lứa tuổi rồi, nếu trong các cậu có một Dũng giả, thì chắc chắn sẽ là cậu ta.

Hạ Mục lập tức nổi giận: Dựa vào cái gì mà là hắn.

Hắn có điểm nào mạnh hơn ta.

Nữ thần nhận định vậy, chính là mạnh hơn cậu, hiện tại năng lực của các cậu đều đã số liệu hóa, rạch ròi đâu ra đó, không tồn tại bất kỳ không gian vượt qua nào cả.

Việc số liệu hóa năng lực thật là tàn khốc.

Đó chẳng qua là lúc đầu thai vận khí tốt hơn một chút thôi.

Hạ Mục kích động nói: Dựa vào cái gì để số liệu quyết định cao thấp của chúng ta.

Cho dù số liệu mạnh hơn ta, ta vẫn có thể đánh bại hắn, hạ độc, ám sát, hãm hại, thiếu gì cách, không nhất định phải đối chiến trực diện.

Hạ Mục vẫn thừa nhận cường nhược của số liệu quyết định chiến đấu lực trực diện, nhưng có thể dùng các phương pháp khác để thắng, lách qua số liệu.

Tốt, rất có tinh thần.

Đỗ Lan giơ ngón tay cái nói: Câu nói mệnh ta do ta không do số liệu này của cậu tuyệt đối có thể làm lay động những người khác, chỉ cần có thể đoàn kết đa số học sinh không muốn chấp nhận sự sắp xếp của số liệu, thì cậu sẽ có tư cách đối kháng với Sơn Điền Tuấn Phụ.

Hơn nữa hãy nhớ hiện tại cậu là người bị hại có số liệu thấp, còn Sơn Điền Tuấn Phụ là kẻ bắt nạt có số liệu cao, cậu phải phát huy kỹ năng diễn xuất, khiến mọi người đều đồng tình với cậu.

Anh thật âm hiểm.

Hạ Mục Kiện Ngô thốt lên.

Đỗ Lan thầm nghĩ thế này mà tính là âm hiểm sao, đây chỉ là cung đấu trình độ học sinh trung học mà thôi.

Chương 2461

Khi cậu dùng thủ đoạn bình thường không đánh bại được đối thủ, thì phải cân nhắc tìm con đường khác.

Đỗ Lan dạy bảo Hạ Mục, khi đối mặt với Sơn Điền Tuấn Phụ người chuyển sinh ưu tú được nữ thần nhận định, thì phải đi con đường không tầm thường.

Ngoại viện chính là những học sinh cũng đang bị khốn nhiễu bởi số liệu thấp, chỉ cần huy động được những học sinh này, là có thể hình thành vòng vây dư luận đối với Sơn Điền Tuấn Phụ.

Chỉ là vòng vây dư luận thôi sao.

Hạ Mục Kiện Ngô không hài lòng, hắn hận không thể tiêu diệt Sơn Điền Tuấn Phụ về mặt vật lý.

Đã đủ rồi, vì đối với Sơn Điền Tuấn Phụ mà nói, bất kỳ sự thay đổi nào trong đời thường cũng sẽ khiến cậu ta đau khổ.

Cậu ta không giống cậu, cậu là thái tử Kiếm Đế quốc, đối mặt với cục diện bắc có ma tộc, nam có tinh linh, người Kiếm Đế quốc các cậu lúc nào cũng chuẩn bị cho ngày khai chiến, nên với tư cách thái tử cậu cần cân nhắc việc giết địch hay bị giết trên chiến trường.

Nhưng Sơn Điền Tuấn Phụ không phải như vậy, cậu ta thỏa mãn với hiện trạng, hưởng thụ hiện trạng, hiện trạng đối với cậu ta là tốt nhất, bên cạnh có bạn bè, gia đình có thân nhân, vô ưu vô lự, chỉ cần hưởng thụ là được rồi.

Vòng vây dư luận tuy không chí mạng, nhưng đã đủ để thay đổi cuộc sống thường ngày của Sơn Điền Tuấn Phụ, đủ để điên đảo sự an nhàn nhiều năm qua của cậu ta.

Cơm phải ăn từng miếng, trận phải đánh từng hồi, muốn tiêu diệt kẻ thù thì cần có sự kiên nhẫn.

Quả nhiên tên Đỗ Lan này rất âm hiểm, nhưng Hạ Mục Kiện Ngô thấy đối phương nói không sai, hiện tại hắn đã biết tại sao mình lại ghét Sơn Điền Tuấn Phụ đến thế.

Đó là vì mọi thứ xung quanh Sơn Điền Tuấn Phụ đều quá hiển nhiên, không phải do cậu ta nỗ lực giành lấy, mà là từ trên trời rơi xuống đầu cậu ta, cậu ta không cần làm gì cũng được hưởng thụ.

Còn mình tuy là thái tử, nhưng phải suy nghĩ về tương lai đất nước, tuổi nhỏ đã phải đi học thực chiến, nhưng mình nỗ lực như vậy mà vẫn không bằng đóa hoa trong nhà kính như Sơn Điền Tuấn Phụ, thật là quá tức người.

Dựa vào cái gì có những người không làm gì cũng có được số liệu tốt như vậy.

Hạ Mục Kiện Ngô bèn làm theo lời Đỗ Lan, bắt đầu truyền bá ngôn luận phản số liệu trong trường, nói rằng nữ thần cũng không có tư cách quyết định vận mệnh của họ thay họ.

Mệnh ta do ta không do nữ thần, càng không do số liệu.

Do Hạ Mục Kiện Ngô dẫn đầu, không ít học sinh đều quyết định phản đối số liệu, dù sao họ cũng còn trẻ, không muốn bị số liệu quyết định tương lai.

Số liệu cao thì được trọng thị, số liệu thấp thì bị khinh thường, vậy họ rốt cuộc là chủ nhân của số liệu, hay là nô lệ của số liệu.

Đỗ Lan gợi ý Hạ Mục Kiện Ngô thành lập Hội Hỗ Trợ, tức là chia ba bốn người thành một nhóm, trong nhóm truyền bá lý luận phản số liệu.

Ban đầu phải bí mật tuyên truyền, khi tiếp xúc với người ngoài phải cẩn thận tiến hành thăm dò.

Quan trọng là phải giao quyền cho Hội Hỗ Trợ, cho họ quyền chiêu hiền nạp sĩ.

Phải nở hoa bốn phía, cố gắng mỗi lớp đều có một hai Hội Hỗ Trợ.

Ngoài việc tuyên truyền phản số liệu, còn phải giúp đỡ lẫn nhau, như là anh em vậy.

Hạ Mục Kiện Ngô đối với tay chân của mình cũng khá tốt, chỉ cần không nguy hại đến lợi ích cốt lõi của mình, việc cho tiền cho đồ cũng không hề keo kiệt, tuy trong mắt Đỗ Lan đó chỉ là những ân huệ nhỏ không đáng kể, nhưng đối với trẻ con thì đó chính là nghĩa khí.

Tuy đa số trẻ con trong trường có điều kiện gia đình khá giả, nhưng tiền tiêu vặt không bao giờ là đủ, mà Hạ Mục Kiện Ngô có thể chi viện cho họ về kinh tế, đó chính là đại ca.

Không biết tự lúc nào, lý luận phản số liệu đang âm thầm lan truyền trong trường, cuối cùng truyền đến tai Trường Cốc Bộ Kết Hoa.

Cô gái này cũng là người chuyển sinh, chỉ là hơi xui xẻo khi biến thành trẻ mồ côi và gia nhập Thần Ngôn Giáo, được bồi dưỡng thành thánh nữ dự bị.

Vì năng lực của cô rất mạnh nên được Thần Ngôn Giáo coi là đối tượng tẩy não trọng điểm, bị Thần Ngôn Giáo khống chế chặt chẽ.

Hiện tại cô đã trở thành cuồng tín đồ, tin tưởng sâu sắc mọi thứ của Thần Ngôn Giáo.

Cô nghe nói có người phản đối số liệu, lập tức nổi giận, vì phản đối số liệu là phản đối Thần Ngôn của nữ thần, nữ thần đã có an bài cho tất cả, phàm nhân chỉ cần hân hoan tiếp nhận là được, sao có thể phản đối.

Thế là Kết Hoa tìm hiểu khắp nơi, cuối cùng phát hiện kẻ đứng sau màn lại là Hạ Mục, bèn hùng hổ tìm đến Hạ Mục, yêu cầu hắn đưa ra lời giải thích.

Có gì phải giải thích đâu.

Chỉ là nói ra tiếng lòng của rất nhiều người mà thôi.

Số liệu là do nữ thần quyết định, và số liệu cũng có thể nâng cao, chỉ cần chúng ta nỗ lực chiến đấu là có thể nâng cao số liệu để nghe thấy Thần Ngôn.

Với tư cách thánh nữ dự bị, Kết Hoa không cho phép bất kỳ lời dị đoan nào.

Tuy nhiên dù có nỗ lực đến đâu, không đuổi kịp là không đuổi kịp, chẳng lẽ nữ thần bất công cũng không cho người ta nói sao.

Nữ thần tự có an bài của Ngài.

Người phụ nữ này thật sự đã trở thành kẻ điên, nhưng Hạ Mục Kiện Ngô cũng không muốn mất đi đồng minh tiềm năng này, nên nói: Được rồi, tôi nói thật với cô, thực ra tôi không phải muốn phản đối nữ thần, tôi chỉ muốn cho Sơn Điền Tuấn Phụ một bài học thôi.

Kết Hoa tỏ ý không hiểu.

Thế là Hạ Mục Kiện Ngô bán đứng Đỗ Lan, đem toàn bộ kế hoạch nói cho Kết Hoa nghe, hắn nói:.

Tiếp theo tôi sẽ phát động hoạt động phản đối sự bắt nạt của Sơn Điền Tuấn Phụ trong trường.

Nhưng cậu ấy đâu có bắt nạt chúng ta.

Đầu óc Kết Hoa không đủ dùng, chỉ có thể ngốc nghếch bị dắt mũi.

Sao lại không có.

Cậu ta tự cho mình tiêu dao tự tại, cậu ta khinh thường những học sinh số liệu thấp như chúng ta, cậu ta chỉ quan tâm đến cuộc sống an nhàn của mình mà không nghe thấy tiếng nói khác, nên chúng ta phải đập tan sự an nhàn của cậu ta, kéo cậu ta từ trên mây xuống phàm trần, phải để cậu ta cảm nhận hỉ nộ ái ố bi hoan ly hợp của phàm nhân.

Chủ yếu là để Sơn Điền Tuấn Phụ cảm nhận nộ, ai, bi, ly.

Nói vậy dường như Sơn Điền Tuấn Phụ quả thực đã làm sai điều gì đó, không phải là làm chuyện xấu cụ thể nào, mà là thái độ đối nhân xử thế của cậu ta sai, tóm lại là sai.

Sơn Điền Tuấn Phụ nếu biết chắc chắn sẽ dở khóc dở cười, cậu hưởng thụ mọi thứ bên mình thì có gì sai.

Không thể nói người khác không có mà mình có là sai.

Cậu có người nhà yêu thương, có cô giáo bảo vệ, còn có bạn bè ủng hộ, tuy những thứ này đều là tự tìm đến cửa, nhưng cũng không phải lỗi của cậu.

Đúng là không phải lỗi của cậu, nhưng hoài bích kỳ tội, không có ý thức sống trong gian khổ chết trong an lạc bản thân nó đã là cái sai.

Tóm lại muốn bới móc lỗi lầm thì không ai là hoàn mỹ cả.

Kết Hoa nghe mà ngẩn người, dường như Sơn Điền Tuấn Phụ quả thực trở nên đáng ghét.

Dù sao Sơn Điền Tuấn Phụ cũng không biểu hiện sự thành kính với Thần Ngôn Giáo, cứ ở trong vòng nhỏ của mình, không cảm tạ Thần Ngôn đã ban cho mình hạnh phúc, đúng là rất đáng ghét.

Tóm lại là vậy đó, tôi không có ý phản đối nữ thần, tôi chỉ hy vọng khiến Sơn Điền Tuấn Phụ khó chịu thôi.

Hạ Mục Kiện Ngô nói: Tôi sẽ từng bước hủy diệt cậu ta.

Đỗ Lan không muốn gây ra án mạng, nhưng mục đích cuối cùng của Hạ Mục Kiện Ngô hiển nhiên là muốn giết chết Sơn Điền Tuấn Phụ, và khiến cậu thân bại danh liệt chỉ là bước đầu tiên.

Thánh nữ dự bị nghe xong cũng mặc nhiên chấp nhận, đổi lại Hạ Mục Kiện Ngô phải dạy cô cách truyền giáo.

Vì Hội Hỗ Trợ của Hạ Mục thực sự mở rộng quá nhanh, khiến thánh nữ dự bị cũng phải đỏ mắt, tốc độ truyền bá này nếu dùng vào việc truyền giáo của Thần Ngôn Giáo thì chẳng phải là thủy đáo cừ thành sao.

Sơn Điền Tuấn Phụ không hề hay biết gì, vẫn đang ung dung tự tại qua ngày, nhưng đột nhiên một ngày nọ cậu bị tất cả mọi người xung quanh nhắm vào, thậm chí còn có học sinh ký tên tập thể yêu cầu buộc Sơn Điền Tuấn Phụ thôi học.

Sơn Điền Tuấn Phụ há hốc mồm, ngây người như phỗng, vì cậu hoàn toàn không biết tại sao, hỏi ra mới biết lý do yêu cầu cậu thôi học lại là vì năng lực cậu quá mạnh, số liệu quá cao.

Đương nhiên không chỉ có vậy, còn có việc cậu không đoàn kết bạn học, cũng như đã tiến hành bắt nạt bạn học.

Tớ không có, tớ không làm thế.

Sơn Điền Tuấn Phụ dở khóc dở cười.

Nhưng giáo viên thấy nhiều học sinh tập thể chỉ ra Sơn Điền Tuấn Phụ có hành vi bắt nạt, e rằng chuyện này không phải vô căn cứ, bèn tiến hành điều tra Sơn Điền Tuấn Phụ.

Đồng thời phụ huynh cũng biết Sơn Điền Tuấn Phụ là một đứa trẻ hư, những lời đàm tiếu nhanh chóng lan truyền khắp vương quốc, ngay cả vua cha của Sơn Điền Tuấn Phụ cũng không khỏi viết thư quan tâm chuyện này.

Thế là hình ảnh đứa trẻ hư Sơn Điền Tuấn Phụ nhanh chóng trở thành ấn tượng đầu tiên của mọi người, Sơn Điền Tuấn Phụ phát hiện mình đã có vết nhơ trong đời.

Cho dù sau này điều tra rõ chân tướng, chứng minh cậu không hề bắt nạt ai, thì có bao nhiêu người sẽ chấp nhận chân tướng.

Bao nhiêu người chỉ chấp nhận những gì họ tin tưởng, chứ không hề quan tâm đến chân tướng.

Tin đồn chỉ cần mở miệng, kẻ thanh minh thì phải chạy đứt chân, Sơn Điền Tuấn Phụ chỉ cảm thấy cuộc sống đầy màu sắc vốn có đã bị bao phủ bởi một lớp bóng tối xám xịt.

Dựa vào đâu mà hạng người như Schlain chẳng cần làm gì cũng có được hạnh phúc.

Hạ Mục đang tiếp tục chia rẽ mọi người và Sơn Điền Tuấn Phụ, điểm tấn công chính là Sơn Điền Tuấn Phụ rõ ràng chẳng nỗ lực gì, tại sao lại có được nhiều hạnh phúc hơn mọi người.

Schlain là tên của Sơn Điền trong hệ thống.

Mọi người nghĩ cũng đúng, tại sao nhỉ.

Là vì xuất thân.

Là vì mang theo số liệu mạnh mẽ.

Hay là được nữ thần sủng ái.

Nếu là nữ thần sủng ái, tại sao nữ thần lại sủng ái cậu ta mà không phải người khác.

Có phải khẩu vị của nữ thần rất độc lạ không.

Chương 2462

Những lời này truyền đến tai Sơn Điền Tuấn Phụ tự nhiên khiến cậu thấy rất khó chịu, nói như thể cậu là một kẻ ngồi mát ăn bát vàng, không biết phấn đấu vậy.

Cậu cũng có cảm tình, cũng biết thương tâm chứ.

Tuy nói Sơn Điền Tuấn Phụ dường như quả thực chưa từng phấn đấu gì, việc huấn luyện của cậu cho đến nay cũng không quá mức đến nỗi chỉ mình cậu mới hoàn thành được, mọi người đều làm được, nhưng thu hoạch của cậu lại là lớn nhất.

Sức mạnh mà Sơn Điền đạt được quả thực là mạnh vô địch, quả thực lợi hại hơn đa số mọi người, đặc biệt là mang theo mười vạn điểm kỹ năng, cộng thêm thân phận hoàng tử, thực ra đều không phải do cậu nỗ lực mà có.

Thực ra tớ cũng muốn biết tại sao, nhưng mà.

Sơn Điền Tuấn Phụ thầm nghĩ loại câu hỏi này căn bản không ai có thể trả lời, đó chính là nghệ thuật đầu thai, quy luật thông dụng ở mọi thế giới, đầu thai chính là quan trọng hơn nỗ lực.

Điểm này ma cà rồng cũng đồng tình, nhưng cô cho rằng nhan sắc là lựa chọn quan trọng nhất trong các hạng mục đầu thai, nhan sắc quyết định giới hạn trên của nỗ lực cá nhân.

Nhưng hiển nhiên nhan sắc cộng nỗ lực không bằng giới hạn dưới của việc đầu thai tốt.

Loại câu hỏi này không ai trả lời được, nên Sơn Điền Tuấn Phụ rất u uất, cậu không hiểu sao mọi người lại có thể vì cậu xuất thân tốt mà phê phán cậu chứ.

Điều này đối với cậu cũng không công bằng mà, xuất thân đâu phải do cậu quyết định.

Đại Đảo Diệp Đa thấy người anh em tốt u uất như vậy, bèn âm thầm điều tra một phen, phát hiện mọi chuyện đều là do Hạ Mục giở trò.

Tớ đã điều tra rõ rồi, hóa ra nguồn gốc tin đồn chính là tên khốn Hạ Mục Kiện Ngô đó.

Không ngờ sau khi xuyên không hắn lại biến thành như thế, lòng dạ hẹp hòi quá.

Chẳng qua là bị cậu cướp mất sự chú ý vài lần thôi mà, có cần phải vô sỉ đố kỵ cậu, trung thương cậu như vậy không.

Đại Đảo Diệp Đa bất bình thay bạn.

Thật đúng là bị Đỗ Lan nói trúng rồi.

Sơn Điền Tuấn Phụ buồn bã nói, giờ nghĩ lại câu chuyện của Đỗ Lan thực sự là một lời tiên tri.

Nhưng cậu vẫn không hiểu tại sao Hạ Mục lại làm vậy, chẳng lẽ việc nổi bật thực sự quan trọng đến thế sao.

Chẳng lẽ việc nổi bật còn quan trọng hơn tình bạn cùng là người chuyển sinh của chúng ta sao.

Tớ cũng không hiểu.

Ngược lại Tất Nguyên Mỹ Lệ sau khi biến thành rồng đã có nhiều suy nghĩ mới, cô thấy mâu thuẫn giữa những người chuyển sinh có lẽ còn lớn hơn mâu thuẫn giữa người chuyển sinh và người bản địa.

Thực ra nếu tớ không biến thành rồng, có lẽ tớ cũng sẽ giống như Hạ Mục vậy.

Dù sao ở Trái Đất, tớ cũng đã từng bắt nạt Nhược Diệp Cơ Sắc, tớ nghĩ việc tớ biến thành động vật là sự trừng phạt cho hành vi quá khứ của tớ.

Cô nghĩ nhiều rồi, tà thần D đâu phải là thực thể thưởng thiện phạt ác, bà ta chỉ dựa theo từ trường sinh vật để giúp học sinh chuyển sinh, chứ không hề cân nhắc đến việc học sinh đó đã làm gì trong lớp.

Nhưng Tất Nguyên Mỹ Lệ không biết những điều này, nên mới tự mình nghĩ sai rằng mình chuyển sinh thành động vật là do làm sai chuyện mà bị trừng phạt, vì thế cô đã tiến hành phản tư.

Còn Hạ Mục Kiện Ngô với tư cách là trung tâm của nhóm nam giới, thực ra ít nhiều cũng có hiện tượng bắt nạt, nhưng hắn không bị trừng phạt, ngược lại sau khi chuyển sinh còn nhận được nhiều phần thưởng, nên tự nhiên sẽ không phản tỉnh mà chỉ càng thêm quá quắt.

Tóm lại lời ra tiếng vào tuy không giết được người, nhưng có thể làm tổn thương người khác, Sơn Điền Tuấn Phụ đã bị tổn thương rất nặng, ăn không ngon ngủ không yên, tóm lại là rất khó chịu, biểu cảm rạng rỡ trước đây cũng biến thành ủ rũ khổ sở, cậu đang bị bạo lực lạnh, tuy học sinh xung quanh không ai ra tay nhưng ánh mắt khinh miệt và những lời đàm tiếu chỉ trỏ đều khiến Sơn Điền Tuấn Phụ không thể chấp nhận được.

Sống hai kiếp rồi cũng chưa từng bị người ta chỉ trỏ sau lưng như vậy, Sơn Điền Tuấn Phụ rất đau lòng nhưng không biết giải quyết thế nào.

Vì từ trước đến nay cậu luôn duy trì hiện trạng, chưa bao giờ giải quyết bất kỳ thử thách hay khó khăn nào, đối diện với vấn đề như vậy cậu hoàn toàn lúng túng.

Chúng ta đi tìm Oka, để cô ấy phân xử cho.

Thử thách lớn nhất mà Đại Đảo Diệp Đa từng gặp phải là việc nam biến thành nữ, và cuối cùng cách giải quyết của cậu là dũng cảm chấp nhận.

Ngoài ra thì trải nghiệm của cậu và Sơn Điền Tuấn Phụ cũng tương tự, cậu cũng ngậm thìa vàng mà sinh ra, nhưng đã trải qua thử thách nam biến thành nữ, nên cũng không tính là không làm gì mà có được hạnh phúc.

Oka biết được học sinh của mình lại bắt đầu chia bè phái, hơn nữa còn bắt đầu bạo lực ngôn từ, chỉ thấy đau đầu.

Cô thầm nghĩ nếu Hạ Mục trực tiếp ra tay ám sát Sơn Điền Tuấn Phụ, thì cô sẽ dùng kỹ năng thanh trừ để phế bỏ Hạ Mục.

Oka có một kỹ năng có thể xóa bỏ kỹ năng của kẻ thù, có thể trừng phạt Hạ Mục mà không cần giết hắn.

Nhưng hiện tại Hạ Mục lại không tiến hành bạo lực, chỉ tiến hành tấn công bằng lời đồn, nên cô chỉ có thể đi tìm Hạ Mục để nói chuyện.

Hạ Mục thấy cô giáo ở kiếp trước cũng không hề sợ hãi, đã xuyên không rồi mà còn sợ giáo viên thì có hơi mất mặt: Cô giáo à, cô tìm em có chuyện gì không.

Gần đây trong trường lan truyền rất nhiều lời đồn thổi, em có biết không.

Em biết chứ, đó là em đang tự vệ phản kích.

Hạ Mục lý trực khí tráng nói.

Hả.

Cô giáo, cô không hiểu sao.

Là những người đáng thương như chúng em bị Sơn Điền Tuấn Phụ bắt nạt trước đấy chứ, cậu ta dựa vào năng lực số liệu mạnh mẽ mà giẫm đạp chúng em dưới chân, rồi chúng em mới bất đắc dĩ đoàn kết lại tiến hành phản kích.

Vả lại chúng em nói câu nào sai sao.

Những gì chúng em nói đều là thực thoại cả.

Sơn Điền Tuấn Phụ có phải đang tự mình an nhàn và hạnh phúc không.

Số liệu của cậu ta có phải là bẩm sinh không, không phải do cậu ta nỗ lực đổi lấy sao.

Cậu ta có phải không làm gì cũng rất hạnh phúc không.

Bên cạnh có mỹ nhân, trong tay có thần sủng, sau lưng có vương thất, anh trai tặng bảo kiếm, mẹ tặng phòng cụ, có cái nào là do cậu ta tự nỗ lực mà có không.

Hạ Mục khẳng định mình không hề phóng đại, hoàn toàn là sự thật.

Hả.

Oka cần sắp xếp lại tư duy, Hạ Mục Kiện Ngô lại dám lý trực khí tráng nói mình mới là người bị hại, còn kẻ bị bắt nạt là Sơn Điền Tuấn Phụ mới là kẻ gây hấn sao.

Nhưng rốt cuộc kẻ gây hấn thì ăn ngủ không yên, còn người bị hại thì lại đắc ý vênh váo.

Chuyện này là sao đây.

Cô là người của xã hội, biết có những lời cho dù là sự thật cũng không thể nói ra mà.

Cuối cùng Oka chỉ có thể nói như vậy.

Làm vậy có tốt không.

Là một giáo viên trung học mà lại dạy học sinh nói dối sao.

Hạ Mục khẳng định mình là đứa trẻ trung thực, cứ phải nói thật thôi: Em chẳng qua là vạch trần hành vi hưởng lạc lười biếng, ăn không ngồi rồi vô sỉ của Sơn Điền Tuấn Phụ thôi, không có gì sai cả, cô giáo à, trung ngôn nghịch nhĩ mà.

Ngược lại bị học sinh giáo dục rồi, mình thật sự là một giáo viên thất bại.

Oka rất bất lực, nhưng vấn đề này quả thực khá phức tạp, Oka cũng không biết nói gì cho tốt.

Nói đơn giản là cả Sơn Điền Tuấn Phụ và Hạ Mục Kiện Ngô đều có khuyết điểm, nên hai người họ nắm lấy khuyết điểm của đối phương để tấn công, nếu họ không sửa chữa khuyết điểm thì hành vi vạch áo cho người xem lưng này người ngoài quả thực không quản nổi.

Chỉ là Hạ Mục mang tính chất báo thù chủ động đi vạch trần, còn Sơn Điền Tuấn Phụ là vô tình vạch trần khuyết điểm của Hạ Mục.

Oka chỉ thấy quá khó khăn, những học sinh này sau khi chuyển sinh cũng đã hai mươi bẩy hai mươi tám tuổi rồi, vậy mà vẫn còn như trẻ con, trước khi xuyên không mình ở tuổi này đã là người thầy gương mẫu rồi.

Những đứa trẻ này rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể trưởng thành đây.

Lần đầu tiên, Oka lần đầu tiên hy vọng những người chuyển sinh trưởng thành lên một chút, đừng ấu trĩ nữa.

Hiện tại họ xuyên không đến một thế giới xa lạ, thì nên cầu đồng tồn dị, giúp đỡ đoàn kết lẫn nhau, chứ không phải ấu trĩ đi phá bĩnh nhau.

Thông qua chuyện này, cảnh giới tư tưởng của Oka ngược lại được nâng cao không ít, không còn chỉ đơn thuần là một bảo mẫu nữa, mà là suy nghĩ làm sao để những người chuyển sinh trưởng thành lên, không đơn thuần là bảo vệ, mà phải để họ học được cách tự vệ, cho con cá không bằng cho cái cần câu.

Đám học sinh tập trung vào môn chính là cung đấu, bên phía Ma Vương cũng chẳng khác bao nhiêu, cũng là lừa lọc lẫn nhau.

Ma tộc vốn không phải là một khối sắt thép đồng nhất, trong đó có kẻ đã câu kết với tộc trưởng tộc Elf, chuẩn bị trừ khử Ma Vương.

Thêm vào đó, Ma Vương hiện tại đang tập hợp quân đội, chuẩn bị phát động chiến tranh, điều này khiến không ít Ma tộc không bằng lòng tiếp thụ.

Bởi vì nhân khẩu Ma tộc ít ỏi, lại thêm sự uy hiếp của Dũng Giả vẫn luôn tồn tại, lúc này khai chiến đối với Ma tộc có ích lợi gì.

Chẳng có ích lợi gì cả, bởi vì Ma Vương căn bản không thèm quan tâm đến Ma tộc, bà ấy chỉ muốn cứu lấy Nữ thần.

Mà Tri Chu Tử cũng đã biết trải nghiệm của mình tương tự với Ma Vương, nàng không phải là người, mà là một con nhện, sở dĩ có ký ức của Nhược Diệp Cơ Sắc là do tà thần D, bởi vì tà thần D chính là Nhược Diệp Cơ Sắc.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Nói đơn giản là tà thần D đã trốn việc.

Trong vũ trụ này có rất nhiều thần tiên, ma quỷ, thiên sứ và thần thú kỳ lạ, bọn họ sống vui vẻ trong vũ trụ này.

Chương 2463

Tà thần D là một trong số đó, thực lực cường đại, trách nhiệm trọng đại, nhưng là một tà thần, làm sao có thể cam tâm tình nguyện đi làm chứ.

Thế là nàng trốn việc, không chỉ trốn việc mà còn trốn đến Địa Cầu, trà trộn vào trường cấp ba chơi trò chơi sinh hoạt học đường.

Nhưng không biết vì lý do gì, thế hệ Dũng Giả và Ma Vương trước đó lại biết đến sự tồn tại của tà thần, hơn nữa đều cho rằng tà thần là nguồn cơn của mọi tội ác, là kẻ hung thủ hủy diệt thế giới, thế là Ma Vương và Dũng Giả đã có một sự hợp tác tiền cổ chưa từng có, cả hai hợp nhất năng lượng đánh xuyên vách ngăn không gian, trực tiếp ám sát tà thần D.

Tuy nhiên, loại tấn công này vô dụng đối với tà thần, nhưng lúc đó các thầy trò đang trong tiết văn học cổ điển không thể chịu đựng được cú kích như vậy, thế là toàn bộ tử vong.

Lúc này tà thần D chỉ có thể chuyển sinh những người này sang một thế giới khác, đồng thời còn phải tìm được một kẻ thay thế chính mình mới được, vì nàng không muốn để đồng nghiệp phát hiện mình đang trốn việc.

Thế là tà thần D nhìn trúng con nhện trong lớp học, đem toàn bộ nhân cách hư cấu của Nhược Diệp Cơ Sắc chuyển di lên thân thể con nhện, để con nhện thay thế mình, như vậy chết bao nhiêu người thì chuyển sinh bấy nhiêu người, rất cân bằng.

Còn tà thần D, nàng một bên nhìn những người chuyển sinh sinh tồn trong hệ thống, một bên ở lại Nhật Bản tiếp tục tiêu dao.

Sau khi Tri Chu Tử đến lãnh địa Ma tộc, có cơ hội gặp qua tà thần

D nên đã biết được mọi chuyện.

Hóa ra căn bản không có Nhược Diệp Cơ Sắc nào cả, cô nữ sinh trung học hoàn mỹ này, nhân vật xinh đẹp đến mức khiến mỹ nữ cũng phải đố kỵ này đều là hư cấu của tà thần D, chỉ để thuận tiện cho nàng ẩn nấp trên Địa Cầu.

Mà Tri Chu Tử thực chất chỉ là một con nhện nhỏ trong lớp học, vốn dĩ sẽ bị học sinh quét dọn đi, chính Cương Tả lão sư đã ngăn cản học sinh, nói mạng của nhện cũng là mạng, nên con nhện mới có thể luôn ở lại trong lớp, thậm chí còn có cơ hội xuyên không.

Nói cách khác, Cương Tả chính là ân nhân cứu mạng của Tri Chu Tử, còn ký ức khác đều là trải nghiệm của tà thần D, không phải chuyện Tri Chu Tử từng trải qua, trải nghiệm thực sự của nàng ở Địa Cầu chỉ là được Cương Tả cứu giúp, còn những việc giao lưu với bạn học đều là ký ức của tà thần D chứ không thuộc về nàng.

Chỉ có Cương Tả mới là quan trọng nhất, những người khác đều vô vị.

Cũng giống như Ma Vương, vì đối với Ma Vương mà nói, bà ấy cũng chỉ cảm nhận được sự quan ái của Nữ thần, không hề quen biết ai khác, nên bà ấy chỉ muốn cứu Nữ thần, không muốn quản đến sự sống chết của kẻ khác.

Nếu cái giá để cứu vãn Nữ thần là hủy diệt toàn bộ hệ thống, tiêu diệt tất cả nhân loại, bà ấy cũng sẽ làm.

Tri Chu Tử cũng nghĩ như vậy, dù sao ngoại trừ Cương Tả ra, ký ức đều là giả, đều là tà thần D cưỡng ép đưa vào cho mình, vậy thì nàng căn bản không cần quan tâm, chỉ có ơn cứu mạng là không thể lãng quên, cần phải báo đáp, nên thế giới hủy diệt thì cứ hủy diệt đi, nàng chỉ cần bảo vệ tốt Cương Tả là được.

Vì thế kế hoạch mà Ma Vương và Tri Chu Tử nghĩ đến chính là thông qua chiến tranh để tăng cường sức mạnh cho Dũng Giả, đợi đến khi Dũng Giả phóng thích uy nhiếp của mình, Tri Chu Tử sẽ xông lên tiêu diệt Dũng Giả, trả lại toàn bộ năng lượng của Dũng Giả cho hệ thống, từ đó đổi lấy việc giải phóng Nữ thần.

Cho nên uy nhiếp của Dũng Giả mặc kệ, Tri Chu Tử và Ma Vương vẫn sẽ tiếp tục chuẩn bị chiến đấu, trước tiên thanh lý những kẻ phản bội trong Ma tộc, sau đó thống nhất sức mạnh Ma tộc, cuối cùng phát động tiến công đối với nhân loại.

Uy nhiếp của Dũng Giả quả thực không tệ, nhưng Ma Vương lần này không đi theo con đường thông thường, không phải một Ma Vương bình thường, mà là một kẻ hoàn toàn không màng đến sự tồn vong của Ma tộc.

Dũng Giả khác biệt đối chiến với Ma Vương khác biệt, trận chiến này định sẵn sẽ được ghi vào sử sách, dĩ nhiên là với tiền đề nhân loại còn có thể tồn tại, còn có thể tiếp tục ghi chép lịch sử.

Bên phía Dũng Giả đang nỗ lực truyền bá chủ trương đoàn kết, đồng thời để mọi người tiến hành khảo cổ kỹ thuật, tìm kiếm phương pháp cứu vãn thế giới.

Thế giới này vì khai thác quá nhiều Ma năng MA energy dẫn đến hành tinh sụp đổ, thông qua khảo cổ phát hiện lúc đó Nữ thần và Thủy tổ loài Rồng đều đi cầu cứu khắp vũ trụ, hy vọng có đại thần hảo tâm nào đó đến cứu vớt hành tinh này.

Cuối cùng tìm thấy tà thần D, nhưng cái giá phải trả là Nữ thần phải đi vào hệ thống, cuối cùng Nữ thần đã vui vẻ chấp nhận điều kiện này, dùng tự do của chính mình làm cái giá để đổi lấy việc thế giới tiếp tục tồn tại.

Khảo cổ chứng minh, đối với chúng thần mà nói cũng là chuyện không liên quan thì treo lên cao, nên nhân loại vẫn chỉ có thể dựa vào chính mình.

Dũng Giả cho rằng khai phá Ma năng không phải là sai, hắn cũng có thể tha thứ cho những nhà khoa học đã che giấu tác hại của Ma năng, suy cho cùng sử dụng Ma năng là nhu cầu của toàn nhân loại, chứ không phải một mình nhà khoa học có thể ngăn cản.

Dũng Giả và Giáo chủ có cùng ý tưởng, đó là dù mọi người biết tác hại của Ma năng thì cũng nhất định sẽ không dừng lại.

Sai lầm duy nhất của nhân loại là không tìm ra phương pháp để Ma năng tuần hoàn, nói cho cùng vẫn là do kỹ thuật chưa tới.

Cho nên cần phát triển kỹ thuật mạnh hơn, vấn đề hiện tại là dùng năng lượng gì.

Dũng Giả nghĩ đến ma pháp, nếu năng lượng sinh mệnh đã được số liệu hóa, vậy thì có thể lợi dụng năng lượng sinh mệnh.

Tuy rằng tà thần D tạo ra hệ thống này, chế tạo hệ thống ma pháp, nhưng nàng chỉ là người thiết kế, chúng ta là người sử dụng thì nên vượt qua người thiết kế.

Dũng Giả đưa ra một ý tưởng như vậy: Trí tưởng tượng của người sử dụng phải vượt qua trí tưởng tượng của người thiết kế.

Thông thường mà nói, cùng là trò chơi do con người thiết kế, trong tay những người chơi cũng là con người sẽ luôn có đủ loại cách chơi mới mẻ, người chơi luôn có thể thoát khỏi tư duy của người thiết kế trò chơi, tìm ra những cách chơi kỳ quái, tà đạo.

Tuy rằng tà thần D là thần linh, trí tuệ cao hơn phàm nhân không ít.

Tuy nhiên Dũng Giả tin rằng chỉ cần phàm nhân có thể đồng tâm hiệp lực, vậy thì có thể vượt qua thiết kế của tà thần D, tìm được cách chơi phù hợp với chính mình.

Nếu trong cơ thể họ đều có năng lượng, vậy thì có thể dùng để vận hành máy móc, đồng thời để tu bổ hành tinh cũng có thể lợi dụng sức mạnh của những người thủ hộ hộp.

Sức mạnh cải tạo tự nhiên của người thủ hộ hộp là vô hạn, vậy nên Dũng Giả đã đưa ra một ý tưởng táo bạo là phá rồi mới lập, tức là tháo dỡ toàn bộ thế giới đã hư hỏng rồi lắp ráp lại, dỡ bỏ cái cũ tạo ra một cái mới.

Một khi thành công, tất cả chủng tộc không chỉ có một gia viên mới, mà còn có khả năng chế tạo hành tinh, có thể tiếp nhận đủ loại công trình cải tạo, đánh bóng, tái kiến thiết hành tinh, đến lúc đó họ cũng sẽ có kỹ năng sinh tồn trong vũ trụ này.

Tuy nhiên công trình lớn như vậy cần tập hợp tất cả sức mạnh, Dũng Giả mới nỗ lực đi tìm kiếm thêm nhiều minh hữu.

Hấp Huyết Tử nhìn Dũng Giả quên ăn quên ngủ, sâu sắc bị hắn thu hút, không giống với những nam sinh ở trường trước kia, Dũng Giả là một anh hùng thực sự, vĩ ngạn như thế, vĩ đại như thế, khiến Hấp Huyết Tử không thể dứt ra, nàng đang yêu Dũng Giả sâu đậm.

Chiến tranh hiển nhiên là không thể tránh khỏi, tuy rằng Dũng Giả rất nỗ lực duy trì hòa bình giữa các chủng tộc, nhưng vì mục tiêu của Ma Vương không phải hòa bình, cũng không phải sự tiếp nối sinh mệnh nào cả, bà ấy chỉ muốn cứu Nữ thần, là một mực cô hành, đáng tiếc bà ấy chỉ nghĩ đến một cách duy nhất là sát hại Dũng Giả.

Ma Vương không tin tưởng bất cứ ai, đặc biệt là nhân loại vốn tồn tại nhờ sự hy sinh của Nữ thần, nên bà ấy sẽ không tin nhân loại sẽ cứu vãn Nữ thần.

Cho dù Dũng Giả có nói sẽ tập hợp sức mạnh của mọi người để cứu thế giới, chỉ cần mục tiêu này hoàn thành thì Nữ thần cũng có thể tự do, nhưng Ma Vương sẽ không tin.

Ma Vương muốn dùng sức mạnh của mình để cứu Nữ thần, và phương pháp của bà ấy hoàn toàn trái ngược với Dũng Giả, đó là lợi dụng sức mạnh của Dũng Giả để hủy diệt hệ thống, giải phóng Nữ thần.

Một bên lấy việc bảo vệ mọi người làm cơ sở, một bên lấy việc hủy diệt mọi người làm cơ sở.

Thế là Ma Vương đang dốc toàn lực thống nhất Ma giới, đối với những lãnh chúa Ma tộc âm thầm phản bội thì bà ấy không khách khí chút nào mà tiến hành quét sạch, dùng sức mạnh áp đảo tuyệt đối để khống chế Ma giới.

Còn những kẻ Ma tộc phản bội thất bại thì hoặc là bị giết, hoặc là trở thành binh lính tiên phong xâm lược Nhân tộc.

Tại biên giới Ma tộc và Nhân tộc, một số Ma tộc đang náo loạn.

Dũng Giả, Ma tộc đang âm thầm hoạt động, dường như là muốn xé bỏ khế ước hòa bình mà đôi bên đã ký kết.

Tin tức về hoạt động của Ma tộc ngay lập tức được truyền đến tai Dũng Giả.

Dũng Giả rất thất vọng, hắn còn tưởng Ma Vương sẽ ổn định Ma tộc, sau đó mọi người cùng nỗ lực cứu vãn thế giới, cuối cùng giải phóng Nữ thần chứ.

Nhưng Ma Vương hiển nhiên không muốn theo trình tự từng bước này để hoàn thành mục tiêu, mà muốn nhảy trực tiếp đến bước cuối cùng, dù cái giá của bước cuối cùng là cực kỳ to lớn.

Đương nhiên Ma Vương cũng cần viện quân, liên minh mà bà ấy tìm kiếm chính là Thủy tổ loài Rồng, bà ấy biết rõ Thủy tổ loài Rồng thầm yêu Nữ thần, chính vì Nữ thần mới ở lại hành tinh tan vỡ này chờ đợi suốt tám trăm năm.

Hơn nữa Thủy tổ loài Rồng cũng vì Nữ thần mà bảo vệ nhân loại, ông ta đã thành lập ra một Khích Chi Quốc quốc gia trong kẽ hở.

Cái gọi là Khích Chi Quốc thực chất là một nơi thu dung, một nơi tiếp nhận những linh hồn suy yếu của nhân loại.

Hệ thống cần năng lượng linh hồn không ngừng bổ sung mới có thể duy trì, nên nhân loại sau khi tàn sát lẫn nhau rồi chết đi, linh hồn giống như miếng giẻ lau bị vắt kiệt nước rồi tiếp tục đưa vào sử dụng, sau nhiều lần sử dụng linh hồn sẽ bị tổn hao, không thể dùng được nữa, nếu tiếp tục đi vào luân hồi sẽ triệt để hỏng mất.

Linh hồn nếu triệt để hỏng mất, vậy thì người đó cũng hoàn toàn kết thúc, xong đời luôn.

Đây lại là nhân loại mà Nữ thần yêu thương nhất, nên Thủy tổ loài Rồng để ngăn chặn những linh hồn này thực sự hỏng đi, đã chế tạo ra một Khích Chi Quốc, để họ thoát khỏi luân hồi, tránh kết quả tồi tệ nhất.

Ma Vương tìm đến Thủy tổ loài Rồng đưa ra một kế hoạch cứu Nữ thần, đó là dùng sức mạnh của Dũng Giả để duy trì hệ thống.

Bà ấy không nói trong kế hoạch cuối cùng không có sự đảm bảo chắc chắn nào cho hệ thống, chỉ bảo Thủy tổ loài Rồng rằng cứu được Nữ thần và bảo vệ hệ thống là chuyện vẹn cả đôi đường.

Nghe thấy có thể cứu được Nữ thần, lại có thể bảo vệ hệ thống, Thủy tổ loài Rồng căn bản không có lý do để từ chối, ông ta trở thành quản lý hệ thống chủ yếu là nể mặt Nữ thần, căn bản không phải vì nhân loại.

Thực ra ông ta không hề hiểu Nữ thần, dù sao ông ta cũng chẳng thấy Nhân tộc có gì đáng để bảo vệ và cứu vớt, Nhân tộc có gì đáng để Nữ thần phải hy sinh vì họ.

Thủy tổ loài Rồng tuy thích Nữ thần, nhưng ông ta không hiểu Nữ thần, cũng không có sự cộng minh nào với Nữ thần, ông ta căn bản không hiểu nội tâm của Nữ thần, ông ta chỉ thèm muốn thân xác Nữ thần.

Một người đàn ông không thể hiểu tại sao Nữ thần lại hy sinh chính mình vì nhân loại, thì lấy tư cách gì nói mình thích Nữ thần chứ.

Ông ta căn bản không hiểu nội tâm nàng.

Thủy tổ loài Rồng rất dễ dàng chấp nhận đề nghị của Ma Vương, cũng không biết ông ta thực sự tin vào phương pháp vẹn cả đôi đường đó, hay là không muốn suy nghĩ nhiều, chỉ muốn sớm cứu được Nữ thần.

Chương 2464

Thành thật mà nói, loại cường giả ngao du trong vũ trụ như Thủy tổ loài Rồng, nhưng mạch não thực sự chẳng có chút lý trí nào, bản lĩnh không có, trí tuệ không có, gặp vấn đề chỉ biết đi cầu cạnh khắp nơi.

Năm đó Nữ thần muốn bảo vệ hành tinh, Thủy tổ loài Rồng tự mình không có cách nào giải quyết vấn đề, chỉ biết đi cầu người khác, cuối cùng cầu đến tà thần D.

Cuối cùng rõ ràng biết mình không đủ bản lĩnh bảo hộ nhân loại mà Nữ thần yêu quý, lại còn mặt dày mày dạn cảm thấy mình xứng với Nữ thần, đúng là không biết nói gì cho phải.

Nếu đổi lại là một người đàn ông có chí tiến thủ, suốt tám trăm năm qua chắc chắn phải tìm mọi cách nâng cao năng lực của mình, không nói đến việc vượt qua tà thần D, thì ít nhất cũng nên giải quyết được vấn đề hành tinh hủy diệt, để từ đó cứu được người phụ nữ mình yêu.

Nhưng Thủy tổ loài Rồng không làm vậy, mà lại giả vờ xây dựng một Khích Chi Quốc, ra vẻ như đang rất nghiêm túc giúp Nữ thần làm việc, giúp Nữ thần bảo vệ nhân loại, nhưng điều này căn bản không giải quyết được bất cứ vấn đề gì.

Nếu Đỗ Lan là Nữ thần, hắn chắc chắn sẽ không thích loại liếm cẩu như Thủy tổ loài Rồng, không có năng lực, không có chí tiến thủ, còn hay đầu cơ trục lợi, căn bản không có quyết tâm vì Nữ thần mà xông pha khói lửa.

Tám trăm năm, Thủy tổ loài Rồng rõ ràng có thể ngao du vũ trụ tìm kiếm phương án giải quyết khiến Nữ thần vui lòng, chiếm được trái tim nàng, nhưng cuối cùng ông ta lại chẳng làm gì, chỉ ở trong hệ thống cô phương tự thưởng, tự mình cảm động.

Mãi đến khi Ma Vương tới, mới cung cấp một phương án giải quyết ra hồn.

Chỉ có thể nói thích Nữ thần đều là giả, tự mình cảm động mới là thật.

Ma Vương và Thủy tổ loài Rồng cấu kết với nhau, Nhân tộc và Dũng Giả sắp rơi vào cảnh hiểm nghèo.

Đồng thời quân đoàn Goblin cũng không yên ổn, Lạp Tư tuy là người chuyển sinh, nhưng hiện tại hắn hoàn toàn đứng trên góc độ Goblin để suy nghĩ vấn đề, có chút cuồng nhiệt của kẻ mới gia nhập, vắt óc suy nghĩ cách giết sạch nhân loại, chỉ là ngại uy nhiếp của Dũng Giả nên không tiện ra tay.

Một khi nhân loại và Ma tộc khai chiến, Dũng Giả tử trận, Goblin tuyệt đối sẽ dốc toàn lực đánh lén nhân loại từ phía sau.

Đáng yên tâm một chút chỉ có văn minh nhện đang thu lộ phí trong Đại Mê Cung, ngày sống của họ khá ổn, vì Đại Mê Cung tài nguyên phong phú, không gian to lớn, có không gian phát triển rất rộng, các con nhện đang điên cuồng mở rộng lãnh địa của mình, dù sao chỉ cần người bên ngoài không đến đắc tội họ, họ cũng lười đi khai chiến với bên ngoài.

Tiếp đến là Thần Ngôn giáo, Giáo chủ cũng đã biết động tĩnh của Ma tộc, liền biết uy nhiếp của Dũng Giả căn bản không dọa được Ma Vương, vị Ma Vương này căn bản không quan tâm đến các sinh mệnh khác.

Giáo chủ cũng đang tập hợp sức mạnh ứng phó với biến hóa.

Cuối cùng chính là tộc trưởng tộc Elf, hắn nắm giữ khoa học kỹ thuật tiên tiến, yêu tinh chi lý lại dễ thủ khó công, trái lại có thể tĩnh quan thiên hạ biến hóa.

Hắn cũng nhìn ra chắc chắn sẽ có một trận ác chiến, nhưng đối với tinh linh mà nói là chuyện tốt, chỉ có đại lục càng loạn, hắn mới có thể tối đa hóa lợi ích.

Hơn nữa tinh linh có công nghệ, cùng lắm thì ngồi phi thuyền vũ trụ chạy trốn, hắn sẽ không chôn cùng hành tinh này đâu.

Dù sao tộc trưởng tộc Elf cũng không sợ, cứ việc đánh nhau đi, ảnh hưởng đến hắn được thì coi như hắn thua.

Tộc trưởng tộc Elf hiểu rõ Ma Vương hận hắn, dù sao hắn cũng là người khai thác Ma năng, có thể nói là kẻ khởi đầu của mọi vấn đề.

Tuy nhiên tộc trưởng tộc Elf sẽ không hối hận, dù sao những nhà khoa học điên rồ đều vì thành quả khoa học mà bất chấp cái giá phải trả, hắn không cần thiết phải chịu trách nhiệm cho hành vi của mình.

Khoa học là như vậy, có thể mang lại kết quả tốt cũng sẽ mang lại kết quả xấu, không ai có thể bắt lỗi khoa học nhất định phải tốt chứ không thể xấu.

Khoa học mang lại kết quả tốt, mọi người liền chúc mừng nhau, chia chác lợi ích khoa học.

Mang lại kết quả xấu thì lại chỉ trích nhà khoa học, đổ hết tội lỗi lên đầu nhà khoa học, làm gì có đạo lý như vậy.

Nhà khoa học không cần phải gánh tội cho thành quả khoa học của mình, nhà khoa học chỉ phụ trách phát minh, không phụ trách hậu quả.

Tộc trưởng tộc Elf chính là loại nhà khoa học điên rồ như vậy, nên hắn không cho rằng mình có bất cứ sai lầm nào, sẽ không chấp nhận bất kỳ lời phê bình hay chỉ trích nào.

Nhà khoa học vốn dĩ là những người tiên phong, vốn dĩ đi trên con đường chưa biết để dò dẫm, không ai biết tương lai sẽ ra sao, không biết kết quả tốt hay xấu, nên không thể vì nhà khoa học gây ra hậu quả nghiêm trọng mà chỉ trích nhà khoa học.

Tộc trưởng tộc Elf cho rằng mình có quyền miễn trừ vô tội, dù sao khoa học tiền duyên bản thân nó đã không có khái niệm tin cậy một trăm phần trăm.

Tóm lại, mấy kẻ thích chơi chữ này đều có lập trường riêng, ý tưởng riêng và mục tiêu riêng của mình.

Chỉ có mục tiêu của Giáo chủ là liên quan đến sự sinh tồn của nhân loại, nhưng ông ta cũng không nghĩ đến việc tập tư quảng ích, chỉ dùng năng lực của mình để dẫn dắt nhân loại, chứ không hề tin tưởng nhân loại.

Với tư duy lằn ranh đỏ, Giáo chủ tuyệt đối không cho rằng nhân loại đáng để tin tưởng.

Cho nên hiện tại cục diện rất loạn, mỗi người đều ôm ý đồ riêng, bóng ma chiến tranh không vì uy nhiếp của Dũng Giả đưa ra mà kết thúc, ngược lại vì sự ích kỷ của đám người thích chơi chữ mà không ngừng bị thúc đẩy.

Bánh răng chiến tranh có thể cuốn vào điểm bùng nổ bất cứ lúc nào.

Đối với những điều này, Dũng Giả nhìn thấy trong mắt, lo lắng trong lòng, lại không biết làm sao mới có thể thống nhất lợi ích và lập trường của các nền văn minh.

Công trình này thực sự quá lớn, đối với Dũng Giả cũng quá khó giải quyết.

Trong những câu chuyện phiêu lưu thông thường, làm sao để thế giới thái bình.

Cơ bản là thông qua việc Dũng Giả mạo hiểm ở lãnh địa của các chủng tộc, giải quyết những nan đề hóc búa cho địa phương, cuối cùng Dũng Giả giành được sự yêu mến của chủng tộc đó, mới có thể mượn sức mạnh của họ vào thời khắc mấu chốt.

Thông thường đều là tay sai của Ma Vương chiếm đóng các nơi, áp bức các chủng tộc khác nhau, hoặc là bắt giữ thành viên quan trọng trong chủng tộc làm con tin, hoặc là cướp đi bảo vật chí quan trọng của chủng tộc, hoặc là chiếm lĩnh thánh địa của họ, tất nhiên cũng có khi chỉ đơn giản là ức hiếp dân lành.

Chỉ cần đã chơi qua trò chơi RPG, cơ bản đều biết kịch bản, Dũng Giả ban đầu sống những ngày tháng yên bình, sau đó trải qua một loạt các cuộc mạo hiểm, giải phóng các chủng tộc khác nhau, có thêm những đồng đội khác nhau, cuối cùng đánh bại Ma Vương, ôm mỹ nhân về.

Nhưng tình hình thế giới này có chút khác biệt, vì Ma Vương và Dũng Giả đời trước đã đạt được đồng thuận, đều cho rằng tà thần D mới là boss cuối cùng.

Nên Ma Vương đã một thời gian dài không phát động chiến tranh, thêm vào đó Ma tộc bản thân cũng yếu kém không thể gây rắc rối cho các chủng tộc khác, nên các chủng tộc cũng không cần đến Dũng Giả giúp đỡ.

Hiện tại Dũng Giả đang giao lưu thông qua các biện pháp ngoại giao, đáng tiếc hiệu quả không lớn, Dũng Giả không thể nói suông mà khiến mọi người đoàn kết lại được.

Không có kẻ thù mạnh cần đối kháng, không có lợi ích chung cần duy trì, càng không có một giá trị cốt lõi nào cần ủng hộ, nên căn bản không có cách nào.

Hay là trực tiếp dùng Nhất Thần giáo thúc đẩy thống nhất cho rồi.

Đỗ Lan cho rằng nếu những người này không nghe lời, chẳng thà dùng Nhất Thần giáo để làm loạn.

Đương nhiên cũng chỉ là nói vậy thôi, dù sao Nhất Thần giáo cũng cần có thổ nhưỡng, Kitô giáo nếu không có La Mã cũng không thể phát triển nhanh như vậy.

Hơn nữa hiện tại tất cả chủng tộc đều phải đối mặt với một cuộc khủng hoảng, đó là thế giới hủy diệt, chỉ là chuyện này trước khi thế giới thực sự hủy diệt, sẽ không có ai để tâm.

Như phim Lưu lạc địa cầu đã nói rất đúng, ban đầu chỉ là một trận lũ lụt, một trận động đất, một trận dịch bệnh, căn bản không ai quan tâm.

Hơn nữa trong tiểu thuyết, ngay cả đến thời đại lưu lạc, người Trái Đất vẫn không tin Mặt Trời sẽ hủy diệt, cho đến khi Helium flash tát thẳng vào mặt mỗi người, cho đến khi Mặt Trời thực sự tiêu đời, mọi người mới biết tin vào khoa học.

Trước khi sự hủy diệt xảy ra, không ai tin vào sự hủy diệt.

Có lẽ đây cũng là nguyên nhân đám người thích chơi chữ che giấu chân tướng, vì dù họ có nói ra cũng không có cách nào chứng minh, vả lại họ cũng không tìm ra phương pháp giải quyết sự hủy diệt.

Nên công bố chân tướng chẳng thà không công bố.

Muốn đoàn kết, hoặc là có kẻ thù chung, hoặc là có lợi ích chung, hoặc là dùng giá trị quan chung.

Mà giá trị quan chung càng là lựa chọn hàng đầu cho sự đoàn kết tư tưởng.

Bởi vì nếu chỉ có kẻ thù chung, vẫn còn đạo lý môi hở răng lạnh, nếu kẻ thù bị tiêu diệt, có phải ngay lập tức sẽ quay họng súng tấn công minh hữu không.

Đồng thời nếu trì trệ không tiêu diệt được kẻ thù chung, liên minh cũng sẽ không ổn định.

Nên đối mặt với kẻ thù chung cũng sẽ có những tính toán khác nhau, bất kể kẻ thù còn hay mất đều khó có thể duy trì sự ổn định lâu dài.

Nếu là lợi ích chung, liên minh lợi ích mạnh nhất trong lịch sử Trái Đất chính là La Mã cổ đại, có thể nói là thu nạp mọi phương, các dân tộc khác nhau đều có thể gia nhập, thông qua chiến tranh để thăng quan tiến tước, nhưng sự mở rộng là có giới hạn, đến giới hạn thì mọi thứ sẽ tan rã.

Cho nên vẫn cần đến giá trị quan chung, La Mã cổ đại cuối cùng đã chọn Kitô giáo, nhưng lúc đó đã là thời kỳ Đông Tây La Mã phân liệt, với La Mã là hạt nhân thì Tây La Mã diệt vong, chỉ còn lại Đông La Mã lấy Constantinople làm hạt nhân.

Giá trị cốt lõi của Kitô giáo chính là nguyên tội và cứu chuộc, tức là mọi người đều có tội, Chúa Giê su cứu chuộc, mọi người đều có tội tức là mọi người bình đẳng, Chúa Giê su cứu chuộc tức là mọi người có Chúa Giê su là con dê gánh tội thay, chỉ cần tin vào Thượng đế là được, không cần làm công việc gì khác, rất đơn giản là có thể lên thiên đường.

Hiện tại cũng chỉ có thể bắt đầu từ ba phương diện này, Dũng Giả tự nhiên hy vọng có thể tạo ra một giá trị cốt lõi.

Như vậy, bất kể phải chịu bao nhiêu rắc rối, bất kể trải qua bao nhiêu thăng trầm, nhưng mọi người sẽ luôn thắt chặt thành một sợi dây.

Chương 2465

Giá trị cốt lõi thứ nhất phải đơn giản, vì đơn giản mới dễ truyền bá, nếu làm phức tạp như toán cao cấp thì người hiểu được sẽ ít đi.

Thứ hai là không đổi, nếu giá trị cốt lõi cứ thay đổi xoành xoạch thì không còn là cốt lõi nữa, cũng không thể lưu truyền lâu dài.

Thứ ba là phải chính xác, ít nhất là có thể được mô tả là chính xác, nếu không chính xác thì mọi người tin để làm gì.

Dù có tin thì cũng rất dễ bị lật đổ.

Dũng Giả là một người có theo đuổi, nên Đỗ Lan đưa ra ba lựa chọn, giống như thượng trung hạ ba sách vậy, Dũng Giả dứt khoát chọn thượng sách, đó là tạo ra một giá trị cốt lõi.

Vậy thì tiếp theo giá trị cốt lõi cũng có hai cách đóng gói, một là tín ngưỡng tôn giáo, cái này rất đơn giản, dù sao tín ngưỡng là vì siêu tự nhiên mới tin tưởng, nhưng trong những câu chuyện siêu tự nhiên vẫn kể về những chuyện của xã hội loài người.

Đóng gói lại rồi nhồi nhét vào não mọi người.

Một cách khác thì có chút phức tạp, đó là mưa dầm thấm lâu.

Thông qua việc tích lũy kinh nghiệm không ngừng rút ra các quy luật xã hội, sau khi trừu tượng hóa thì phản hồi đầu ra.

Ví dụ như nhân nghĩa lễ trí tín, những thứ này không giống tôn giáo, chúng không được tạo ra mà là được phát hiện và tinh luyện, sau đó nhồi nhét ngược lại.

Chịu đựng được sự thử thách kinh nghiệm của xã hội loài người, bất kể là người tốt hay người xấu, bất kể đối mặt với vấn đề gì, muốn thành công đều phải sở hữu những phẩm chất này, nên bất kể người tốt hay người xấu đều sẽ tiếp nhận giá trị cốt lõi này.

Tôn giáo tuy rằng phát minh ra sự bình đẳng của mọi người, tuy khái niệm rất tốt nhưng đều không chịu nổi thử thách, tối đa chỉ có lợi cho việc truyền giáo.

Khi truyền giáo thì nói mọi người bình đẳng rất thu hút người, nhưng sau khi vào rồi vẫn phải từng bước mà chịu đựng mới ngóc đầu lên được.

Vậy hiện tại ngươi muốn tuyên truyền cái gì.

Mọi người bình đẳng, nhân nghĩa lễ trí tín, hay là tự do.

Ta cực lực không đề cử cái cuối cùng.

Đỗ Lan nói, vì giá trị cốt lõi của Hy Lạp cổ đại chính là tự do, nên cuối cùng Hy Lạp cổ đại mất tiêu, còn hai giá trị cốt lõi phía trước lại luôn rất vững vàng.

Bởi vì giá trị cốt lõi tự do quá phổ biến, khi Hy Lạp cổ đại còn là các thành bang nô lệ, các nước nhỏ dân thưa hô hào tự do thì không vấn đề gì, còn có thể kháng cự quân xâm lược.

Nhưng một khi chính mình muốn mở rộng, tự do liền trở thành vấn đề, tổng không thể xây dựng tự do của mình dựa trên việc tước đoạt tự do của người khác chứ.

Nên loại tự do này chỉ dùng được khi duy trì hiện trạng, tuyệt đối không thể dùng khi tích cực tiến thủ.

Vì duy trì hiện trạng, tự nhiên là không để ai can thiệp vào ta, ta cũng có thể không can thiệp vào người khác.

Nhưng khi tích cực tiến thủ cần giao lưu với các phương diện, không phải mình mất tự do thì là người khác mất tự do, như vậy sẽ vi phạm quy luật thứ ba của giá trị cốt lõi là chính xác, nên không còn linh nghiệm nữa.

Giá trị cốt lõi phải đơn giản, lâu dài, chính xác.

Tự do là thứ dùng rất tốt khi duy trì hiện trạng, có thể kích phát sự tự giác của mỗi người, nhưng vào những lúc khác thì toàn là đá ngáng chân.

Đối mặt với lựa chọn, Dũng Giả rơi vào cảnh rối bời, muốn xây dựng giá trị cốt lõi để đoàn kết mọi người, sau đó kiến tạo hành tinh mới thực sự là quá khó, não hắn sắp quá tải rồi.

Cương Tả tự nhiên không đồng tình với những lời này của Đỗ Lan, cái gì mà tương lai của mười kẻ bắt nạt và tương lai của một nạn nhân cái nào quan trọng hơn, còn để Sơn Điền Tuấn Phụ tự mình đi phản kháng cũng là không thể chấp nhận được.

Bởi vì dùng bạo lực phản kháng rất có khả năng sẽ khiến sự bắt nạt leo thang, cuối cùng dẫn đến lưỡng bại câu thương.

Đương nhiên nhẫn nhịn cũng thực sự không thể chấp nhận, nhẫn nhịn với sự bắt nạt cũng có thể khiến kẻ bắt nạt được đà lấn tới.

Cái này phản đối cái kia cũng phản đối, bản thân Cương Tả lại chẳng có biện pháp hữu dụng nào, có thể nói là đã cạn kiệt tài mọn rồi.

Dù sao Cương Tả trước khi xuyên không cũng chưa từng giải quyết được vấn đề bắt nạt, bắt nạt vốn là vấn đề quốc gia mà Nhật Bản phải đối mặt, không phải một sớm một chiều, một người một lòng có thể giải quyết.

Cương Tả biết đủ loại thủ đoạn bắt nạt, nên cảm thấy mọi nỗ lực đều không thể giải quyết được, thậm chí ngay cả làm suy yếu sự bắt nạt cũng không làm được.

Tôi đúng là lú lẫn rồi mới đi tìm anh để hỏi đáp án, nếu bắt nạt thực sự có thể được giải quyết thì trước khi xuyên không đã chẳng còn bắt nạt nữa.

Cương Tả thất vọng nói, hiển nhiên đối mặt với mâu thuẫn giữa Sơn Điền Tuấn Phụ và Hạ Mục Kiện Ngô, nàng sắp giơ tay đầu hàng rồi.

Bởi vì bắt nạt sẽ không biến mất, không thể bị giải quyết, nếu có thể biến mất thì Nhật Bản đã không có nhiều vụ bắt nạt như vậy, nên sự tồn tại của bắt nạt là hợp lý.

Tư tưởng này có ở rất nhiều quốc gia, ví dụ mỗ quốc gia ma dược lớn nọ, vì số người dùng ma dược quá đông nên trực tiếp hợp pháp hóa luôn, nếu mọi người đều như vậy thì hợp pháp hóa cho xong.

Còn có ngành công nghiệp người lớn ở Nhật Bản, vì cấm không được nên hợp pháp hóa, còn có thể nâng cao mức độ trị an, có thể nói là một mũi tên trúng hai đích.

Vì không giải quyết được nên tồn tại tức là hợp lý, cho nên Đỗ Lan đề nghị Nhật Bản hợp pháp hóa việc bắt nạt đi, như vậy thiên hạ sẽ thái bình, ước chừng đây là vấn đề sớm muộn thôi.

Vì Nhật Bản căn bản giải quyết không được, mà vấn đề bắt nạt lại rất mất mặt, ảnh hưởng đến hình ảnh quốc tế, vậy thì trực tiếp hợp pháp hóa, sau đó bắt nạt không còn là tin tức nữa, vì đại đa số những kẻ gây hại có tương lai tươi sáng, đành phải hy sinh tương lai của số ít nạn nhân thôi.

Cương Tả với tư cách là giáo sư không có cách nào giải quyết bắt nạt, một là vì khi nhậm chức nàng không được huấn luyện giải quyết bắt nạt, hai là theo nàng thấy bắt nạt một khi đã xảy ra thì rất khó để hai học sinh chung sống hòa bình, thiên vị kẻ gây hại thì kẻ bắt nạt sẽ càng thiên kích, mà thiên vị nạn nhân thì kẻ gây hại lại càng thảm hơn.

Khổ nỗi cả kẻ gây hại và nạn nhân đều là học sinh của mình, lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, căn bản không quản được.

Giống như lòng bàn tay mình tự tát mình một cái, chẳng lẽ chặt tay đi.

Hay là đưa bên mặt khác ra cho tát tiếp.

Đều không được, nên giữ nguyên hiện trạng dường như đã là biện pháp tốt nhất.

Nên tìm Đỗ Lan cũng bằng thừa, Cương Tả chỉ cảm thấy bất cứ thủ đoạn nào cũng sẽ làm sự bắt nạt trầm trọng thêm, không có bất kỳ phương thức nào có thể giải quyết được.

Nên hợp pháp hóa bắt nạt mới là đáp án cuối cùng, tồn tại tức là hợp lý.

Bắt nạt không phải do học sinh có vấn đề, không phải do trường học có vấn đề, mà là do xã hội có vấn đề, cả xã hội đều mặc nhận sự tồn tại của bắt nạt, thậm chí cho rằng nạn nhân nhẫn nhịn là xong, nói ra là gây phiền phức cho người khác.

Dưới nhận thức như vậy, bắt nạt tự nhiên là nước lên thuyền lên, cấm mãi không dứt.

Muốn giải quyết tình huống này cần thay đổi phong khí của cả xã hội, cần tuyên truyền về sự bình đẳng và công chính.

Nhưng người lớn ở Nhật Bản còn không làm được, trẻ con tự nhiên cũng không làm được.

Xã hội càng bất công thì bắt nạt càng nghiêm trọng, nên Đỗ Lan vẫn là câu nói đó, phương thức tốt nhất để giải quyết bắt nạt chính là hợp pháp hóa nó.

Cương Tả đi rồi, Đỗ Lan cười hì hì, dù sao hắn mới là kẻ khởi xướng sự kiện lần này, là người trực tiếp đảo ngược thân phận giữa kẻ gây hại và nạn nhân.

Nên lần bắt nạt này không phải là mục đích mà là thủ đoạn, mục đích là kích phát đấu chí của Sơn Điền Tuấn Phụ, nhưng hiển nhiên hiệu quả có hạn, Sơn Điền Tuấn Phụ tuy lì lợm không thôi học nhưng cũng không muốn phản kháng, không muốn lợi dụng thực lực của mình để khiến Hạ Mục câm miệng.

Cương Tả đi rồi cũng không có hành động gì, nàng đang đợi, nếu tình hình tệ đi nàng sẽ ra tay.

Nếu giữ nguyên hiện trạng nàng sẽ không ra tay, nhưng nàng cảm thấy Hạ Mục sẽ không thỏa mãn đâu, chắc chắn sẽ còn tiến thêm một bước nữa.

Đúng vậy, bắt nạt không bao giờ giữ nguyên hiện trạng, chỉ ngày càng nghiêm trọng hơn, chỉ cần Sơn Điền Tuấn Phụ còn chưa bị quật ngã, Hạ Mục Kiện Ngô sẽ không bỏ qua, hắn tuyệt đối không cho phép một kẻ chuyển sinh ưu tú hơn mình tồn tại, tuyệt đối không.

Thấy Sơn Điền Tuấn Phụ không thôi học, Hạ Mục Kiện Ngô bắt đầu lôi kéo mọi người leo thang hành vi bắt nạt, ban đầu chỉ là nói xấu, tiếp theo là giấu đồ đạc của Sơn Điền Tuấn Phụ, từ sách giáo khoa đến đồ dùng cá nhân.

Sơn Điền Tuấn Phụ thường xuyên chỉ đi một chiếc tất, một chiếc giày, còn thường xuyên đi tay không đến lớp.

Đến cả giáo sư cũng càng nhìn hắn càng không thuận mắt, cảm thấy Sơn Điền Tuấn Phụ cậy sủng sinh kiêu, chẳng phải chỉ là chỉ số cao hơn một chút thôi sao, dựa vào cái gì mà làm trò đặc biệt.

Đây là không coi giáo viên ra gì.

Không biết hiện tại Sơn Điền Tuấn Phụ còn thấy việc nói xấu và giấu đồ là hành vi bắt nạt đáng yêu nữa không.

Nói không tức giận là không thể, trong lòng Sơn Điền Tuấn Phụ cũng có một ngọn lửa, nhưng hắn không dám giải tỏa, vì hắn lo sau khi giải tỏa sẽ dẫn đến những hành vi bắt nạt đáng sợ hơn.

Thực ra hiện tại lựa chọn tốt nhất là tóm lấy Hạ Mục Kiện Ngô đánh cho một trận tơi bời, tốt nhất là bẻ gãy một cánh tay của đối phương, hoặc là vặt sạch răng trong miệng hắn để răn đe.

Đáng tiếc Sơn Điền Tuấn Phụ không dám, vì hắn không muốn người khác thấy mình có khuynh hướng bạo lực, không muốn thay đổi hình ảnh hoàng tử ôn nhu của mình trong lòng người khác.

Thực ra Sơn Điền Tuấn Phụ từ lâu đã chẳng còn là hoàng tử ôn nhu gì nữa, hiện tại trong mắt mọi người hắn là một kẻ kiêu ngạo tự mãn, tự đại thiên kiến, chỉ có chính hắn là còn chìm đắm trong sự an nhàn của quá khứ, không nhận thức được tình hình đã thay đổi, hắn đã không thể tiếp tục an nhàn được nữa rồi.

Chương 2466

Sự thay đổi này ngay cả Tất Nguyên Mỹ Lệ người biến thành rồng và đại tiểu thư Đại Đảo Diệp Đa đều nhìn thấu rồi, khổ nỗi mỗi Sơn Điền Tuấn Phụ là không hiểu.

Cả hai người họ đều khuyên Sơn Điền Tuấn Phụ tiến hành phản kích, vì đó là cách tốt nhất để khiến Hạ Mục Kiện Ngô dừng tay.

Đáng tiếc Sơn Điền Tuấn Phụ vẫn chưa đủ nhận thức, vẫn còn ôm ảo tưởng về sự an nhàn.

Tất Nguyên Mỹ Lệ và Đại Đảo Diệp Đa đều không thể hiểu nổi tình cảnh của Sơn Điền Tuấn Phụ, vì họ đều chưa từng trải qua sự an nhàn như hắn, chưa từng trải qua cái gọi là trạng thái tốt nhất, nên họ không hiểu được tâm lý cầu may của Sơn Điền Tuấn Phụ, chỉ thấy hắn quá mức nhu nhược.

Tình trạng bắt nạt còn cần thời gian để phát tác, Đỗ Lan lại quay về phía Dũng Giả, hắn có một cách, nếu trong thời gian ngắn không thể khiến giá trị cốt lõi thấm sâu vào lòng người, vậy thì có thể thông qua hệ thống để giải quyết vấn đề.

Chúng ta có thể lấy Đại đoàn kết các chủng tộc toàn thế giới vạn tuế làm giá trị cốt lõi.

Sau đó ai không tiếp thụ sẽ chẳng làm nên trò trống gì, đủ thứ xui xẻo, việc muốn làm đều thất bại, uống nước cũng sặc.

Nếu tiếp thụ giá trị cốt lõi thì có thể khôi phục cuộc sống bình thường.

Đỗ Lan đây là cưỡng ép mọi người tiếp thụ giá trị cốt lõi, không tiếp thụ thì gia sự bất ổn, tiếp thụ thì không vấn đề gì.

Thông thường mà nói, không nạp tiền là chơi game bình thường, nạp tiền thì được hưởng thêm nội dung gia tăng, nhưng game mobile thủ du thì khác, không nạp tiền thì không được hưởng toàn bộ chức năng, nạp tiền mới có thể chơi game bình thường.

Hiện tại Đỗ Lan đề nghị giá trị cốt lõi cũng giống như nạp tiền vậy, không tiếp thụ thì không thể sinh hoạt bình thường, tiếp thụ thì sinh hoạt bình thường.

Đáng ra giá trị cốt lõi nên là không tiếp thụ thì sinh hoạt bình thường, tiếp thụ thì nâng cao đời sống.

Vốn dĩ hệ thống là game bình thường, giờ phải biến thành game mobile.

Dũng Giả thấy ý kiến này hay, nhưng làm thế nào.

Họ đâu phải thần, sao có thể can thiệp vào Thần Ngôn và hệ thống.

Sơn nhân tự có diệu kế.

Đỗ Lan cho rằng chuyện này rất đơn giản, sửa đổi hệ thống chẳng phải dễ như ăn cháo sao.

Đại đoàn kết các chủng tộc toàn thế giới vạn tuế, ai ủng hộ thì có thể sinh hoạt bình thường, ai không ủng hộ sẽ khổ không thốt nên lời, sống cũng biến thành một cuộc khổ nạn.

Bắt đầu trực tiếp từ hệ thống, có thể giám sát từng sinh mệnh, nắm giữ hệ thống chính là nắm giữ quyền phát ngôn tuyệt đối.

Tuy rằng vấn đề của các chủng tộc khác nhau, nhưng hệ thống là tuyệt đối.

Dũng Giả không biết Đỗ Lan rốt cuộc đã làm thế nào, chỉ biết nam thần Thần Ngôn đã tuyên bố quy tắc mới, nếu không nghe theo sẽ rất xui xẻo.

Hắn cũng chẳng biết cách này rốt cuộc có tính là tốt hay không.

Đại Mê Cung, Tri Chu Chi Quốc, nơi này tràn ngập các con nhện, tiếng Nhật và kiến trúc phong cách Nhật Bản.

Vì những con nhện này đều là ý thức song song của Tri Chu Tử, nên đều có phương thức suy nghĩ tương đồng, đều nắm vững tiếng Nhật.

Hiện tại các con nhện đã xây dựng mê cung dưới lòng đất thành một tòa thành thị địa hạ, một thành phố mang phong tình dị vực, nơi này đâu đâu cũng có kiến trúc và cửa hàng phong cách Nhật, đặc biệt là sau khi tan làm ghé vào quán rượu Izakaya làm một chén.

Rất nhiều con nhện sau khi tan làm sẽ đến Izakaya uống một ly, ăn chút đồ nhắm, tán gẫu chuyện bát quái, không khí rất giống Nhật Bản, chỉ có điều sinh vật sống ở đây toàn là nhện, chẳng có lấy nửa bóng người.

Các con nhện còn tự trang bị cho mình cà vạt và cặp công văn, con nào con nấy trông như dân văn phòng.

Nghe gì chưa.

Đại đoàn kết các chủng tộc toàn thế giới vạn tuế đấy.

Trong một quán Izakaya tên là Nhện Tám Cẳng, một con nhện nói với đồng bạn về sự kiện lớn gần đây.

Đồng bạn lập tức gật đầu ra vẻ đã biết: Cái này là tin lớn đấy, đã lên bảng thông báo rồi, nếu không tin cái này sẽ rất xui xẻo.

Đúng thế, tớ biết một con nhện vì không tin nên đã ngã gãy hai cái chân, thảm lắm, giờ toàn phải treo mình bằng tơ nhện.

Hà tì là gãy hai cái chân, tớ biết một con nhện công khai nói mình không tin Đại đoàn kết các chủng tộc toàn thế giới vạn tuế, ngay tối hôm đó đã bị ma vật ăn thịt rồi.

Nhện ăn ma vật, ma vật cũng săn nhện, đặc biệt là những con nhện nhỏ đi lẻ, một miếng một con, giòn tan, vị như thịt gà.

Đúng thế, đúng thế, thảm quá, nên tốt nhất chúng ta cứ tin đi, dù sao đây cũng là thứ mà hệ thống bày ra.

Nhưng làm sao chứng minh được chúng ta đã tin rồi.

Tớ nghĩ chỉ cần không phản đối thì coi như là tin rồi đi.

Cứ thấy vi diệu thế nào ấy.

Cái dị giới này mọi thứ đều vi diệu, chẳng có cái gì bình thường cả, cậu xem đám người thủ hộ hộp kìa, tay không mà đập nát quặng đá, tay không lôi ra được công cụ, chẳng phải còn vi diệu hơn sao.

Đúng thế, đúng thế, đám người đó căn bản không bình thường, đó chẳng phải ma pháp, cũng không phải đấu kỹ, mà là kỳ ba quái thai.

Nhện đã đủ kỳ ba rồi, vì miệng chúng rõ ràng đang ăn đồ nhưng vẫn có thể nói chuyện.

Vì cuộc đối thoại của chúng không dựa vào miệng mà dựa vào sóng não.

Nên nói chuyện và ăn uống đối với nhện mà nói chẳng hề ảnh hưởng đến nhau, chúng hoàn toàn có thể nhất tâm nhị dụng, vừa ăn vừa tán gẫu hăng say.

Nhện không bao giờ thấy mình kỳ ba, chỉ thấy người khác kỳ ba thôi.

Cho nên tốt nhất chúng ta đừng phản đối nó, nếu không chắc chắn sẽ xui xẻo, tớ không muốn ngủ một giấc dậy thấy chân mình bị gãy, hoặc thấy mình đang ở trong mồm ma thú đâu.

Câu nói này lập tức nhận được sự tán đồng.

Không chỉ nhện thảo luận những nội dung này, các chủng tộc khác cũng đang thảo luận, vì gần như cùng một lúc, mọi sinh mệnh trong hệ thống đều biết nội dung mới, tin thì bình an vô sự, không tin thì gặp hiện thế báo.

Tôn giáo thông thường đều là không tin thì sau khi chết xuống địa ngục, nhưng trong hệ thống, không tin Đại đoàn kết các chủng tộc toàn thế giới vạn tuế sẽ ngay lập tức gặp chuyện xui xẻo, nhẹ thì gãy tay gãy chân, nặng thì trực tiếp đi bán muối.

Bên phía Ma tộc ảnh hưởng nghiêm trọng nhất, vì họ căn bản không tin, dù sao rất nhanh thôi họ sẽ phát động chiến tranh, giờ mà tin vào đoàn kết chẳng phải tự tìm rắc rối sao.

Vả lại Ma tộc từ tám trăm năm trước đã coi thường người thường, chỉ coi nhân loại là văn minh gà mờ yếu ớt nên bị tiêu diệt, sinh mệnh sơ cấp.

Chỉ có Ma tộc mới cao quý và vĩ đại.

Ma tộc đã quên mất ban đầu họ cũng là sinh mệnh sơ cấp, chỉ vì được cải tạo bằng Ma năng mới biến thành bộ dạng này.

Đương nhiên trước khi cải tạo, họ thực sự đại diện cho nhóm người giàu có nhất thời đại đó, và cũng sớm cách ly với người thường, sớm đã chẳng thèm nhìn người thường lấy một cái.

Chỉ là sau khi cải tạo, sự tự phụ này càng mở rộng hơn, bảo họ đoàn kết với các chủng tộc khác.

Đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Trong tình huống này, Ma tộc xuất hiện rất nhiều chuyện xui xẻo, bị chính vũ khí của mình chém đứt ngón tay, vô duyên vô cố vấp ngã rụng răng cửa, còn có cả bình hoa từ trên trời rơi xuống đập thẳng vào đầu gây chấn thương sọ não.

Đây là thủ pháp biểu hiện hoạt hình thế kỷ trước à.

Tri Chu Tử cho rằng vô duyên vô cớ trên trời rơi xuống cái chậu nước, rơi cái bình hoa đập đầu hoàn toàn là thủ pháp biểu hiện của hoạt hình thời đại trước, giống như mấy cái vạch đen trên đầu, mồ hôi chảy ròng ròng, quạ bay ngang trời vậy, quá lỗi thời.

Điểm mấu chốt là cái đó à.

Rõ ràng là tại sao trên trời lại rơi đồ xuống chứ.

Cậu tưởng đây là The Truman Show chắc, vô duyên vô cớ rơi đèn chiếu phim xuống à.

Vì hấp thu ý thức song song của Tri Chu Tử, Ma Vương cũng rất thạo nội dung Địa Cầu, nên biết phương thức biểu hiện hoạt hình thượng cổ, cũng biết The Truman Show.

Nhân vật chính trong The Truman Show từ nhỏ đã sống trong một trường quay khổng lồ, ngoại trừ nhân vật chính, các cư dân khác đều là diễn viên.

Đôi khi trường quay bị hỏng, đồ đạc từ bối cảnh bầu trời sẽ rơi xuống, trong mắt nhân vật chính giống như trên trời vô duyên vô cớ rơi đồ, y hệt như những gì Ma tộc đang trải qua.

Tuy Ma tộc không sống trong trường quay, nhưng họ sống trong một hệ thống còn to lớn và thần kỳ hơn nhiều, hệ thống làm rơi vài món đồ thì chẳng sợ hỏng hoa hoa cỏ cỏ đâu.

Cứ thế này thì không cách nào khai chiến được.

Ma Vương rất tức giận, vì họ còn phải ép Dũng Giả dốc toàn lực ra tay nữa mà.

Tri Chu Tử cũng trầm mặc, nàng thấy cần thiết phải gặp tà thần

D, nhưng tà thần D cũng chẳng phải muốn gặp là gặp được, cũng không biết có phải hệ thống của tà thần D bị lỗi không.

Lần trước gặp tà thần D, Tri Chu Tử cũng không hỏi về vấn đề hệ thống, cũng không hỏi về cái hộp, dù sao lúc đó vừa mới biết thân thế của mình, chẳng còn tâm trí đâu nữa.

Hơn nữa lúc đó Tri Chu Tử cũng không biết cái hộp là mới gia nhập vào hệ thống, hay Ma Vương kể cho nàng nghe trước đây không có cái hộp, tám trăm năm sau mới xuất hiện cái hộp, người thủ hộ hộp và nam thần Thần Ngôn.

Tri Chu Tử cứ ngỡ là thứ vốn có từ đầu, hóa ra đều là đồ mới.

Giờ lại xuất hiện chuyện không tin Đại đoàn kết các chủng tộc toàn thế giới vạn tuế sẽ xui xẻo, Tri Chu Tử có chút lo lắng.

Tri Chu Tử và Ma Vương cũng gặp phải chuyện xui xẻo, nhưng thực lực của họ đủ mạnh nên có thể dễ dàng né tránh, nhưng các Ma tộc khác thì không, cứ đà này chiến lực của họ sẽ hoàn toàn biến mất, hoặc là toàn bộ biến thành thương binh, hoặc là toàn bộ bị giá trị cốt lõi thuần phục.

Thế là trong tình huống như vậy, Tri Chu Tử một lần nữa gặp lại tà thần D.

Tà thần D luôn quan tâm đến Tri Chu Tử, thấy Tri Chu Tử muốn gặp mình, nàng cũng rất đại độ mà gặp lại.

Vẫn là căn phòng của tà thần ở Nhật Bản, nàng đang chuyên tâm chơi game, bộ dạng đúng chuẩn một gái khô himono onna.

Tri Chu Tử đưa ra đủ loại nghi vấn, đợi tà thần D giải đáp.

Chương 2467

Tà thần D vẫn như cũ, sử dụng ngoại hình Nhược Diệp Cơ Sắc, làm một thiếu nữ gái khô chỉ biết chơi game ăn đồ vặt.

Là một vị thần trốn việc, sở thích ngoài giờ của nàng có thể nói là khá hòa bình.

Ít nhất không giống các tà thần khác đi hủy diệt văn minh khắp thế giới, hay đi lừa đảo khắp nơi, nàng chỉ muốn trải nghiệm cuộc sống với thân phận học sinh cấp ba.

Nghe xong Tri Chu Tử đặt câu hỏi, tà thần D suy nghĩ một chút mới trả lời: Thực ra tình hình này không tồi tệ như ngươi tưởng tượng đâu.

Ngươi đang che giấu.

Vẻ mặt tà thần D hiện tại giống như đang chột dạ.

Được rồi, được rồi, ngươi thắng.

Ta quả thực đang che giấu, thực ra lúc các ngươi xuyên không, ta đã thực hiện một giao dịch với một người, hắn giúp ta che giấu chuyện trốn việc, còn ta mở toàn bộ quyền hạn hệ thống cho hắn.

Tà thần D nói: Thành thật mà nói, ta cũng không biết hắn rốt cuộc là ai, hoặc có lẽ cũng giống ta, là một kẻ quái dị thích ẩn nấp trong cộng đồng học sinh cấp ba, ngươi hiểu không.

Kiểu người thích quan sát thanh thiếu niên ấy.

Ngươi nói là biến thái sao.

Tri Chu Tử cho rằng kẻ thích quan sát thanh thiếu niên căn bản chẳng phải hạng người đàng hoàng gì.

Khụ khụ, ta nghĩ hắn chắc hẳn còn đáng sợ hơn biến thái, vì sự tồn tại của hắn còn mạnh liệt hơn cả ta, thực lực còn mạnh đại hơn cả ta.

Nhưng ta nghĩ hắn chắc sẽ không làm hại các ngươi đâu.

Tà thần D nói.

Cách nói này thực sự chẳng có chút sức thuyết phục nào, Tri Chu Tử sốt sắng truy vấn: Kẻ đó rốt cuộc là ai.

Tà thần D nhìn về phía Tri Chu Tử, đầy ẩn ý nói: Thực ra ngươi biết hắn là ai mà.

Học sinh chuyển trường bí ẩn.

Tri Chu Tử buột miệng thốt ra, vì trong số những người nàng biết, kẻ trông giống biến thái nhất chính là Đỗ Lan, rõ ràng là một ông chú mà lại chuyển trường đến với thân phận học sinh cấp ba, hơn nữa còn tự xưng là học sinh chuyển trường bí ẩn gì đó, nhìn qua đã thấy rất kỳ ba, rất quỷ dị.

Tà thần D không nói gì thêm, linh hồn của Tri Chu Tử là do nàng tạo ra, nàng biết trí thông minh của Tri Chu Tử đủ để hiểu được ngọn ngành sự việc.

Nói cách khác hiện tại học sinh chuyển trường bí ẩn có toàn bộ quyền hạn hệ thống, tất cả những gì chúng ta gặp phải đều là do hắn đang quấy phá.

Tri Chu Tử cũng không biết nói gì cho phải.

Thực ra ngươi cũng không cần căng thẳng thế, ta nghĩ hắn sẽ không hại các ngươi đâu, các ngươi chỉ cần phối hợp cho hắn chơi cho sướng, thì hắn sẽ không tố cáo ta trốn việc, ta có thể tiếp tục ở đây chơi game.

Tà thần D nói.

Nói cho cùng vẫn là vì bản thân mình, Tri Chu Tử thầm nghĩ cái gì mà năng lực càng lớn trách nhiệm càng cao đều là lừa người, những vị thần nàng biết đều là hạng người chỉ biết đến mình.

Tà thần D chơi game ở Nhật Bản, còn học sinh chuyển trường bí ẩn coi hệ thống là trò chơi, những người chuyển sinh như bọn họ chẳng qua là những món đồ chơi bị đem ra giỡn.

Không sai, xem ra ngươi đã triệt để hiểu rõ rồi, vậy thì dễ làm rồi, về sau cứ tốt tốt mà phối hợp nhé.

Tà thần D trực tiếp tống khứ Tri Chu Tử về lại hệ thống.

Tri Chu Tử chỉ còn cách đi tìm Ma Vương, nói cho họ biết trong hệ thống có một vị thần nắm quyền quản lý tối cao, và những biến hóa hiện tại đều có thể là do vị thần đó đang giở trò.

Thần sao.

Ma Vương than thở, quả nhiên ngoại trừ Nữ thần dịu dàng ra, những vị thần khác hoặc là khoanh tay đứng nhìn, việc không liên quan mình, hoặc là làm xằng làm bậy, không kiêng nể gì.

Thần, đúng là thực thể khiến người ta phẫn nộ.

Kẻ nào ngăn cản ta cứu vãn Nữ thần, cho dù là thần, ta cũng sẽ giết cho hắn xem.

Ma Vương nắm chặt nắm đấm nhỏ nói, tuy biết mình có khoảng cách với thần, nhưng Ma Vương biết nếu dùng Ma Vương Kiếm, thực lực của mình còn có thể tăng lên, có lẽ sẽ có sức đánh một trận.

Tri Chu Tử lo lắng nhìn Ma Vương, vì quyết tâm của Ma Vương có thể sẽ hại chết bà ấy.

Hiện tại những biến hóa này đều là để ngăn chặn chiến tranh, nếu chiến tranh kết thúc, Dũng Giả dùng phương thức của mình giải cứu thế giới, Nữ thần cũng có thể khôi phục tự do mà.

Tri Chu Tử nói.

Ngươi nói cái gì vậy.

Quá nhu nhược rồi, làm sao có thể ký thác hy vọng giải cứu Nữ thần lên người kẻ khác chứ.

Chẳng lẽ ngươi cũng sẽ giao phó sứ mệnh bảo vệ lão sư cho những người chuyển sinh khác sao.

Dù sao những người chuyển sinh khác cũng sẽ bảo vệ lão sư, ngươi việc gì phải can thiệp chứ.

Ma Vương nói, bà ấy biết Tri Chu Tử và mình có cùng suy nghĩ, có thể thấu hiểu lẫn nhau.

Quả thực như vậy, Tri Chu Tử cũng không yên tâm để người khác bảo vệ Cương Tả.

Quả thực không thể mượn tay kẻ khác.

Tri Chu Tử nói.

Tốt, rất có tinh thần.

Ma Vương với tư cách là tổ tông của Tri Chu Tử rất thích tinh thần này, như vậy bà ấy cũng có thể yên tâm giao phó y bát cho nàng rồi.

Ma Vương kiên định nói: Bất kể tình hình Ma tộc thế nào, chúng ta đều phải phát động chiến tranh.

Rõ.

Tri Chu Tử hưởng ứng.

Chuyện này làm khổ Ma tộc rồi, chiến tranh còn chưa bắt đầu, họ đã vì vi phạm giá trị cốt lõi mà mất đi sức chiến đấu, nhưng nếu không chuẩn bị chiến tranh thì cũng bị Ma Vương giết chết, Ma tộc đúng là các phương diện đều không xong.

Lần đầu tiên thấy đầu thai nhầm chỗ, lần đầu tiên thấy Ma tộc cũng chẳng có gì tốt.

Là những kẻ ích kỷ tinh vi, đám Ma tộc này đều thuộc hạng có lợi thì xông lên, có hại thì rút lui, nếu không suốt tám trăm năm qua cũng chẳng yên phận ở một góc, không công hạ được thêm nhiều đất đai.

Ma tộc thông qua việc coi thường người thường để tìm kiếm cảm giác ưu việt, mà quên mất mình rác rưởi đến mức nào.

Ma tộc hoàn toàn rơi vào cảnh làm công cụ cho người ta.

Thủy tổ loài Rồng cũng gặp vấn đề tương tự, nhưng ông ta đã giao lưu với Ma Vương rồi, cũng ủng hộ Ma Vương tiếp tục chuẩn bị khai chiến, nhất định phải cứu được Nữ thần.

Cho nên dù có giá trị cốt lõi, Ma Vương, Thủy tổ loài Rồng và Tri Chu Tử vẫn một mực cô hành.

Bên phía Goblin, ngoại trừ những người chuyển sinh cảm thấy khó chịu, còn các Goblin khác lại rất hưởng thụ hòa bình, dù sao ngày sống của họ giờ đã khấm khá hơn, bình lọ cũng nhiều lên, ai chẳng muốn hưởng thụ cuộc sống chứ.

Trước đây là chân đất chẳng sợ đi giày, giờ họ cũng có giày để đi rồi nên không nỡ vứt bỏ.

Cuối cùng quay lại trường ma pháp, Sơn Điền Tuấn Phụ còn phải ở trường vài năm, phải học cách chịu đựng những lời đồn đại nhảm nhí.

Mà lúc này Đỗ Lan lại bày mưu tính kế cho Hạ Mục Kiện Ngô: Ngươi phải cứu vãn Sơn Điền Tuấn Phụ, để mình trở thành cứu thế chủ của hắn, để đối phương cam tâm tình nguyện làm chân chạy vặt cho ngươi.

Ngươi thấy thế nào.

Không hay, nhìn mặt hắn là ta thấy không sướng rồi, ta muốn giết hắn.

Hạ Mục đã coi Đỗ Lan là người của mình, không hề che giấu ác ý đối với Sơn Điền Tuấn Phụ.

Nói cho cùng vẫn là không muốn nuôi hổ trong nhà, dù sao chỉ số của Sơn Điền thực sự cao hơn tất cả mọi người.

Dù Sơn Điền có khúm núm thì vẫn là một mối đe dọa tiềm tàng.

Trò chơi bắt nạt ta cũng chơi chán rồi, giờ ta chỉ muốn giết hắn thôi.

Hạ Mục cười gằn.

Nhưng giết hắn xong, chỉ số của ngươi cũng không phải cao nhất, thời gian qua ta đã làm một cuộc điều tra, đây là chỉ số của một vài người chuyển sinh đã biết, còn có chỉ số của những kẻ cùng lứa ở các trường khác nữa.

Ngươi xem vị trí của mình đi, ngươi ở đây, xếp thứ hai mươi ba, nghĩa là trước mặt ngươi còn hai mươi hai người có chỉ số cao hơn ngươi.

Xếp thứ nhất không ai khác chính là Sơn Điền, nên ngươi giết hắn thì vẫn còn hai mươi mốt kẻ cùng lứa mạnh hơn ngươi, trong đó ngoài Sơn Điền ra còn có hai người chuyển sinh khác nữa.

Không phải Hấp Huyết Tử và Lạp Tư, mà là hai người chuyển sinh nhân loại khác.

Hai người chuyển sinh này là mạo hiểm giả, tuổi còn trẻ đã bôn ba giang hồ nên chiến lực rất mạnh, hơn nữa họ còn có ma kiếm, về kinh nghiệm thực chiến và chỉ số đều vượt qua Hạ Mục.

Hạ Mục rất tức giận, cái tên Đỗ Lan này cố ý chọc tức mình phải không, là muốn nói mình là kẻ yếu sao.

Thật quá đáng, mình không phải kẻ yếu, hắn gằn giọng: Vậy thì ta sẽ giết sạch tất cả những kẻ trong danh sách này.

Đúng là điên rồi.

Vì Sơn Điền Tuấn Phụ không hề phản kháng, Hạ Mục Kiện Ngô càng được đà lấn tới, không những muốn giết Sơn Điền mà còn muốn giết sạch những người khác trong danh sách của Đỗ Lan, tranh thủ trở thành người đứng đầu trong đám đồng lứa.

Đỗ Lan liền lên tiếng: Ngươi giết sạch đám đồng lứa thì sau này những kẻ trẻ hơn ngươi cũng sẽ xuất hiện những người xuất sắc hơn, chẳng lẽ cũng định đi giết sao.

Đám trẻ tuổi thì không cần, là hậu bối của ta, số liệu của bọn chúng dù có mạnh đến đâu cũng không thể bì kịp ta.

Hạ Mục Kiện Ngô tự tin nói, hắn cho rằng hậu bối trẻ tuổi không thể nào bì kịp tiền bối về tốc độ tích lũy, mục tiêu của hắn chính là đứng nhất trong đám đồng lứa.

Vậy còn các chủng tộc khác thì sao.

Nhện, Goblin, Ma cà rồng.

Lũ đó đều không phải là người, không cần để ý.

Nhưng ngươi đem những kẻ lợi hại hơn mình giết hết rồi, nếu như đám quái vật không phải người kia đột ngột tập kích nhân loại, ngươi có chống đỡ nổi không.

Đỗ Lan hỏi.

Ngươi thật lôi thôi.

Hạ Mục Kiện Ngô không muốn cân nhắc loại vấn đề này, bởi vì những chuyện tương lai không nhất định phát sinh thì thảo luận chẳng có ý nghĩa gì.

Lại một kẻ chỉ nhìn cái lợi trước mắt mà không màng hậu quả.

Cũng đúng, chỉ có những kẻ thiển cận mới cảm thấy bắt nạt kẻ khác là thể hiện được địa vị bá quyền của mình, mới hùa theo bộ trò chơi này.

Bọn hắn không cân nhắc tương lai, mà chỉ quan tâm đến khả năng khống chế của chính mình trong ngắn hạn, còn việc dài hạn mình có bị lật đổ hay không thì bọn hắn chẳng bao giờ màng tới.

Quả nhiên là rất đáng giận, hay là để Sơn Điền Tuấn Phụ chết quách cho rồi, vì Hạ Mục Kiện Ngô điên cuồng mà giận lây sang sự nhu nhược của Sơn Điền.

Đỗ Lan thầm nghĩ mình đã tạo cho y cơ hội tốt như vậy mà y lại chẳng hề phản kháng, đúng là ngoan cố không thông.

Chương 2468

Cứ phản kháng như nam chính trong manga nhiệt huyết đi chứ, mặc kệ ba bảy hai mốt cứ đánh Hạ Mục Kiện Ngô một trận, sau đó mới tha thứ, rồi hai người trở thành cộng sự tiếp tục chiến đấu, đó mới là diễn biến bình thường chứ.

Hai gã này thật sự không kẻ nào chịu phối hợp với kịch bản của mình, xem ra phải nâng cấp thử thách thôi.

Thế là Đỗ Lan giao danh sách cho Hạ Mục, nói: Ngươi tùy ý đi.

Hạ Mục nở nụ cười nanh ác nhìn những cái tên trên danh sách, cái tên đầu tiên bắt đầu từ Sơn Điền Tuấn Phụ, vì hắn hiểu rõ Sơn Điền nhất, thề phải đạt được mục đích.

Lúc này Sơn Điền Tuấn Phụ lại biến mất, có người nói y vì bị mọi người chỉ trích mà thôi học, cũng có người nói y đã tự sát.

Đương nhiên những điều đó đều không đúng, Sơn Điền Tuấn Phụ đã tiến vào trong chiếc hộp.

Đỗ Lan rất thất vọng về y nên trực tiếp nâng cấp giáo dục, để y cảm nhận được sự tuyệt vọng.

Sơn Điền Tuấn Phụ còn tưởng rằng mình lại xuyên không lần nữa.

Ở thế giới mới này, y vừa xuyên qua đã phải bắt đầu lao động, hơn nữa là lao động không ngừng nghỉ, lao động đến mức đôi chân không còn chống đỡ nổi thân thể.

Y chưa từng thấy một chủng tộc nào cần cù đến thế, vô cùng kinh ngạc, nhưng sau đó mới được cho biết rằng nếu họ không lao động sản sinh năng lượng thì sẽ bị hủy diệt, cả thế giới sẽ bị đập nát.

Đây là một câu chuyện vô cùng bi thương, người kể chuyện kể lại với giọng điệu đầy cảm xúc: Thần đã đến thế giới này cung cấp công nghệ cho họ sử dụng, thời gian trôi qua, công nghệ của họ tiến bộ vượt bậc và phát minh ra một tiểu vũ trụ, trong đó các sinh mệnh lao động để cung cấp năng lượng cho họ.

Nhưng một ngày nọ Thần đến xem chiếc hộp, chất vấn tại sao họ không tiếp tục dùng công nghệ của Thần để lao động, thế là họ đã trình diễn phát minh của mình cho vị Thần vĩ đại.

Sơn Điền Tuấn Phụ im lặng, dường như đã dự đoán được diễn biến sự việc.

Nghe tiếp quả nhiên không sai, Thần và các nhà khoa học tiến vào tiểu vũ trụ, cũng phát hiện ra trong đó đang làm điều tương tự, từ bỏ công nghệ và lao động của cấp trên để phát triển tiểu vũ trụ của chính mình.

Thần rất phẫn nộ, sau khi trở về đã đập nát tiểu vũ trụ cung cấp năng lượng cho thế giới chiếc hộp, sau đó rời bỏ thế giới này.

Bây giờ ngươi đã biết tại sao chúng ta không dám lười biếng chưa.

Đối mặt với câu hỏi này, kẻ chuyển sinh có chút khó trả lời, vì y không muốn dùng ác ý tồi tệ nhất để suy đoán hành vi của Thần, tuy nhiên Thần trước đó đã đập nát một tiểu vũ trụ thì cũng có thể đập nát cái thứ hai.

Y nuốt nước bọt, gian nan đáp: Mục tiêu của Thần là năng lượng, và giá trị của thế giới này nằm ở việc lao động sản sinh năng lượng, nếu không sản sinh năng lượng, Thần sẽ đập nát vũ trụ này.

Tiểu vũ trụ, vũ trụ chiếc hộp, Thần, thực chất đều vì năng lượng, lừa gạt người trong một vũ trụ lao động để ép lấy năng lượng.

Nếu không có năng lượng thì không còn giá trị, Thần sẽ đổi một chiếc hộp khác.

Không sai, chính là như vậy.

Thần tuy đã rời bỏ vũ trụ chiếc hộp này nhưng lại nắm giữ sinh tử của chúng ta, mà chúng ta không muốn chết nên phải lao động để chứng minh giá trị của mình.

Đó chính là nỗi bi ai của vũ trụ chiếc hộp, đồng thời cũng là may mắn, vì chỉ cần chúng ta lao động, vũ trụ của chúng ta sẽ an toàn.

Trong đầu Sơn Điền Tuấn Phụ đột nhiên nảy ra một ý tưởng táo bạo: Thế giới đầy rẫy số liệu kia thì sao.

Sau khi bị bắt nạt, y cũng từng nghĩ về tính hợp lý của việc số liệu hóa, cũng như nguyên nhân của nó, rõ ràng đây là do thao túng, chính xác là do Thần vi thao túng.

Vậy mục tiêu của Thần là gì, có phải cũng giống vị Thần kiểm soát chiếc hộp này không.

Bảo vệ chiếc hộp chính là bảo vệ thế giới.

Sơn Điền Tuấn Phụ giật mình, mọi thứ đều trở nên sáng tỏ.

Bảo vệ chiếc hộp là phải tiêu diệt thần linh, vậy bảo vệ thế giới có phải cũng đồng nghĩa với việc chiến đấu với Thần.

Nếu không, Thần có thể quyết định sinh tử của toàn thế giới bất cứ lúc nào sao.

Mục tiêu của Thần có lẽ chính là muốn họ tự tàn sát lẫn nhau, muốn họ chiến đấu với nhau.

Sơn Điền Tuấn Phụ nghĩ đến những việc làm của nhị ca mình, nghĩ đến việc nhị ca chắc chắn đang bảo vệ toàn bộ thế giới, đang đối kháng với những vị Thần linh cao cao tại thượng.

Oành, Sơn Điền Tuấn Phụ mở bừng mắt, phát hiện mình đang nằm trong một hồ nước, làn nước lành lạnh khiến đại não y tỉnh táo lạ thường.

Y đã trải qua rất nhiều chuyện, giờ đây cuối cùng đã ngộ ra, bọn họ chẳng qua cũng chỉ bị nhốt trong một chiếc hộp khác, bị một vị Thần khác khống chế.

Vị Thần kia có lẽ không cần bọn họ lao động, nhưng tuyệt đối là ủng hộ bọn họ đánh quái thăng cấp.

Hiểu rồi, đều hiểu cả rồi, nhị ca chắc chắn cũng vì hiểu rõ những điều này nên mới không tiếc việc trở mặt với phụ vương, vì huynh ấy biết nhân loại căn bản không có tự do, nhân loại chỉ đang ở trong một chiếc hộp có thể bị đập nát bất cứ lúc nào.

Lúc này, kẻ chuyển sinh có tính cách bình phàm nhưng sở hữu số liệu không hề bình phàm đang mang tâm trạng phức tạp.

Y không biết mình nên làm gì, y cảm thấy mình không cách nào từ bỏ tất cả như ca ca, dù có ngàn vạn người ngăn cản cũng vẫn tiến bước.

Y chỉ là một người bình thường, hồi học cấp ba chỉ là một hạt cát trong đám đông, căn bản chưa từng nghĩ đến việc làm ra những tráng cử kinh thiên động địa.

Y cũng không biết nên làm thế nào.

Thật khó chịu, thật muốn trốn tránh.

Nhưng lúc này trong đầu lại không tự chủ được hiện lên hình ảnh thế giới này bị đập nát, mọi thứ đều bị hủy diệt, mà nguyên nhân chỉ vì Thần tâm trạng không tốt, muốn đập phá thứ gì đó để phát tiết.

Bạn bè chết không nhắm mắt, phụ vương đầu lìa khỏi xác, thú cưng bị phanh thây, cả thế giới đều bị nhuộm đỏ bởi máu, từ mặt đất đến bầu trời đều là màu huyết hồng, cỏ không mọc nổi, sâu kiến không tồn tại.

Chính mình sẽ ở trong sự cô độc vĩnh viễn, bị ánh mắt của những người đã khuất nhìn chằm chằm, giống như đang trách móc y rõ ràng có năng lực mà không dùng, trách y chỉ tham đồ an dật mà không biết tiến thủ.

Đừng, đừng nhìn tôi như thế.

Những ánh mắt tử vong trống rỗng và tuyệt vọng của những người đã khuất khiến Sơn Điền sợ hãi và uất ức.

Tại sao lại trách y, y chỉ là một người bình thường, chỉ là một kẻ chuyển sinh bình phàm, tại sao lại cho y số liệu cao như vậy, tại sao lại cho y năng lực mạnh mẽ đến thế.

Những thứ này đều không phải do tôi chọn.

Trong ảo cảnh, Sơn Điền Tuấn Phụ đang khóc lóc như một đứa trẻ không ai giúp đỡ, như một đứa trẻ mãi không chịu lớn.

Đỗ Lan thầm nghĩ đây là muốn biến thành Evangelion sao.

Một đứa trẻ từ chối trưởng thành, cuối cùng hòa giải với cha và bước tới cuộc đời của chính mình.

Sơn Điền Tuấn Phụ sợ hãi thay đổi, chỉ muốn an nhàn, cho dù Đỗ Lan có ra sức kéo thì y vẫn không chịu rời khỏi vùng an toàn.

Trường lực AT mạnh thật đấy.

Càng tự bế thì trường lực AT càng mạnh, Đỗ Lan biết việc cải tạo lại thất bại rồi, xem ra chỉ có thể sử dụng thủ đoạn tối thượng: Hữu tình phá nhan quyền Cú đấm hữu tình vỡ mặt.

Khi đạo lý, tư tưởng và chủ trương đều vô dụng, phương án giải quyết tốt nhất chính là bạo lực.

Bạo lực là phương pháp giao lưu mà ai cũng có thể hiểu, ai cũng có thể tiếp nhận, từ trẻ nhỏ đến người già đều hiểu được.

Đối mặt với Sơn Điền Tuấn Phụ không ngừng tự nghi ngờ và trốn tránh, Đỗ Lan quyết định dùng bạo lực để khiến y khai khiếu, kích phát tâm phản kháng của y.

Vì trường lực AT của đối phương vô cùng mạnh mẽ, đã từ chối mọi phương pháp khai khiếu mà Đỗ Lan chuẩn bị trước đó, y chính là không chịu tiếp nhận hiện thực, không muốn gánh vác trách nhiệm, không muốn học cách trưởng thành.

Vậy thì chỉ có Hữu tình phá nhan quyền mới có tác dụng.

Đỗ Lan.

Sơn Điền Tuấn Phụ đang trải qua ảo cảnh thế giới sụp đổ thấy Đỗ Lan cũng xuất hiện trong ảo cảnh.

Đối mặt với trách nhiệm trọng đại và sự biến hóa khi thế giới bị hủy diệt, y vẫn từ chối thay đổi, vẫn chọn giữ nguyên trạng, dường như làm vậy thì có thể tiếp tục an nhàn, có thể thoát ly quan hệ với thế giới đang sụp đổ.

Oành, Đỗ Lan phát động tấn công, một cú đấm thẳng vào mặt đối phương.

Sơn Điền Tuấn Phụ rất bất ngờ, đau đớn xông thẳng lên não, mặt dường như sưng lên, y không hiểu tại sao Đỗ Lan lại đánh mình nên kinh ngạc hỏi: Anh làm cái gì vậy.

Còn phải hỏi sao.

Đương nhiên là muốn giết ngươi.

Đỗ Lan nói.

Tại sao phải giết tôi.

Tôi với anh không oán không thù.

Giết ngươi sao phải cần lý do.

Nhưng nếu ngươi nhất quyết muốn một lý do, thì đó là vì ngươi vô dụng, đã vô dụng thì tự nhiên phải chết.

Đỗ Lan siết nắm đấm nói.

Đây là loại lý do gì chứ.

Đây thật sự là một lý do bất chấp đạo lý và chẳng có chút logic nào.

Sơn Điền Tuấn Phụ làm sao lại vô dụng.

Chương 2469

Y cảm thấy mình vẫn còn là một đứa trẻ, hiện tại y cũng mới chỉ mười ba tuổi, vẫn là một học sinh, vốn dĩ không cần phải có ích.

Ngươi có số liệu mạnh mẽ như vậy, có tiềm năng sánh ngang với Dũng giả, vậy mà lại luôn lẩn tránh chiến đấu với cái ác.

Đã như vậy thì thà giết chết ngươi còn hơn, để tránh việc ngươi trở thành túi kinh nghiệm cho cái ác.

Đỗ Lan từng bước ép sát.

Đỗ Lan chơi thật sao.

Sơn Điền Tuấn Phụ nhìn thấy sát ý trong mắt Đỗ Lan, khiến y như rơi vào hầm băng, y cảm giác mình đã ở rất gần cái chết, nhưng y vẫn không hiểu: Tại sao lại là tôi, tại sao phải ép tôi.

Tôi chỉ là một nam sinh trung học bình thường.

Bình thường chỉ là pháo đài an nhàn mà ngươi tự dựng lên để cảm thấy thanh thản mà thôi.

Ngươi hãy tự hỏi chính mình xem, cái sự bình thường của ngươi có mấy phần là công lao của chính ngươi.

Ngươi có thể bình thường là nhờ cha mẹ ngươi đã cung cấp cho ngươi môi trường bình thường, điều kiện vật chất không tốt không xấu, không gây áp lực yêu cầu quá cao, cũng không hề ngó lơ ngươi.

Cha mẹ ngươi đã cho ngươi một vạch xuất phát, vậy mà ngươi lại tự mãn, đắm chìm trong cái vỏ bọc mang tên bình thường, ngay cả khi đã xuyên không cũng vẫn không chịu bước ra.

Đỗ Lan nói: Bình thường.

Chẳng lẽ những người bình thường đều giống như ngươi, đùn đẩy trách nhiệm, không ngừng tìm lý do để từ chối thay đổi sao.

Những người bình thường đều là đội ngũ dự bị của anh hùng, khi thật sự cần đến bọn họ, chính những người bình thường đã viết nên lịch sử.

Hả.

Cái sự bình thường này rõ ràng khác hẳn với cách hiểu của Sơn Điền Tuấn Phụ.

Phàm nhân là đội ngũ dự bị của anh hùng.

Đây là loại suy nghĩ y chưa từng nghĩ tới.

Y cứ ngỡ bình thường chính là mãi mãi cách biệt với đủ loại sự kiện nổi bật, mãi mãi duy trì hiện trạng an nhàn, nhưng lại chưa từng nghĩ rằng phía sau hiện trạng bình thường đó còn có sự ủng hộ của cha mẹ, thực tế không chỉ cha mẹ, mà còn có những người lớn ở mọi ngành nghề đang đổ mồ hôi sôi nước mắt để duy trì sự ổn định, nếu không làm sao y có khả năng duy trì sự bình thường.

Mỗi phàm nhân đều có cơ hội trở thành anh hùng, khi cơ hội đến mà lại lấy sự bình thường làm cái cớ để từ chối, vậy thì chính là vô dụng, là có lỗi với tất cả những anh hùng thầm lặng đã góp gạch xây nên sự bình thường đó.

Hãy nghĩ cho kỹ đi, tại sao bây giờ ngươi có thể an nhàn như vậy.

Là các Hiệp sĩ vương quốc đang bảo vệ vương quốc, là người anh Dũng giả của ngươi không ngừng tiến hành ngoại giao với các chủng tộc, thậm chí là bạn bè của ngươi đang không ngừng ủng hộ ngươi.

Còn ngươi thì báo đáp họ thế nào.

Nói mình bình thường, rồi khi người khác cần ngươi, ngươi lại đường hoàng từ chối trách nhiệm.

Nếu ai cũng như ngươi thì cái gọi là nhật thường bình thường đã sụp đổ từ lâu rồi.

Đối mặt với sự phê phán sắc bén như đao kiếm của Đỗ Lan, Sơn Điền Tuấn Phụ lần đầu tiên nhìn lại chính mình của cả hai kiếp, y luôn là người được bảo vệ, chưa bao giờ bảo vệ người khác.

Y luôn miệng nói mình bình thường, rồi thản nhiên đón nhận sự bảo vệ của người khác, thậm chí sau khi thấy thế giới kết thúc, sau khi hiểu được ác ý của thần linh, vẫn kiên trì rằng mình chỉ là một người bình thường, từ chối trách nhiệm đặt trên vai mình, hành vi này còn hèn hạ hơn cả những kẻ bắt nạt.

Sơn Điền Tuấn Phụ trước đây cho rằng phàm nhân và anh hùng không thể chuyển hóa cho nhau, phàm nhân mãi là phàm nhân, anh hùng mãi là anh hùng, cả hai đều là bẩm sinh, đều vì có phẩm chất đặc thù.

Nhưng giờ đây Đỗ Lan nói cho y biết phàm nhân và anh hùng có thể chuyển đổi cho nhau, giữa hai bên căn bản không có ranh giới không thể vượt qua, hôm nay có lẽ vẫn là phàm nhân nhưng ngày mai đã có thể trở thành anh hùng.

Anh hùng và phàm nhân đều không có phẩm chất gì khác biệt, đều là con người, anh hùng là người bình thường dám đứng ra, còn người bình thường là anh hùng luôn ở trạng thái chuẩn bị.

Quan niệm tư tưởng như vậy đối với một Sơn Điền Tuấn Phụ hai kiếp cộng lại mới ba mươi tuổi cũng là lần đầu tiên được nghe, nhưng y căn bản không thể phản bác, vì đạo lý này cũng chuẩn xác y như nắm đấm của Đỗ Lan vậy.

Oành.

Đỗ Lan lại bồi thêm một đấm, đánh cho Sơn Điền Tuấn Phụ bay ngược ra xa.

Lần này y không phẫn nộ, không kinh hãi, mà chỉ không ngừng suy nghĩ.

Ngay khi Đỗ Lan tung ra cú đấm thứ ba, Sơn Điền Tuấn Phụ cuối cùng đã phản kháng, đưa tay nắm chặt lấy nắm đấm của Đỗ Lan.

Y nhìn Đỗ Lan với ánh mắt cảm kích, chân thành nói: Cảm ơn anh đã cho tôi biết ý nghĩa phía sau cuộc sống bình thường, cảm ơn anh đã cho tôi biết những ngày bình thường chỉ là khúc dạo đầu để trở thành anh hùng.

Tôi nghĩ mình đã biết phải làm gì rồi.

Ngay giây phút này, y hoàn toàn hiểu được dụng tâm lương khổ của Đỗ Lan, Đỗ Lan không ngừng nhắc nhở y đừng trốn tránh trách nhiệm của chính mình, khi cần ra tay thì phải ra tay.

Đỗ Lan thầm nghĩ thật sự là quá khó đối phó, cuối cùng vẫn phải đích thân mình ra tay mới xong.

Hắn nói: Hừ hừ, nếu ngươi còn không thức tỉnh thì hôm nay chính là ngày giỗ của ngươi.

Kiên nhẫn của Đỗ Lan cũng có hạn thôi.

Sơn Điền Tuấn Phụ thản nhiên nói: Tôi biết mình đúng là một kẻ rất đáng ghét, nhưng chính vì vậy tôi mới phải cảm ơn anh, cảm ơn anh đã không từ bỏ tôi.

Bây giờ tôi đã biết mình nên làm gì.

Vậy thì tốt.

Hình bóng Đỗ Lan dần mờ đi, cùng với toàn bộ ảo cảnh biến mất.

Sơn Điền Tuấn Phụ nhìn môi trường xung quanh, phát hiện mặt hồ nơi mình đang đứng thực chất là ở trong trường học.

Y nghĩ đến việc nhị ca mình khi mới sáu tuổi đã nhận được danh hiệu Dũng giả, từ đó bước lên con đường chông gai, sáu tuổi đã từ biệt sự bình thường để trở thành anh hùng bảo vệ sự bình thường.

Mình hai kiếp cộng lại đã ba mươi tuổi, gấp năm lần nhị ca, đến tận bây giờ mới nghĩ thông suốt việc tiếp nhận trách nhiệm, thật sự là hổ thẹn.

Bắt đầu đổi kỹ năng.

Mười vạn điểm kỹ năng có thể đổi được rất nhiều thứ.

Sau khi chuẩn bị xong, sau lưng Sơn Điền Tuấn Phụ mọc ra quang dực và bay lên, đồng thời hô lớn: Kiếm tới.

Một khi đã quyết định cải tà quy chính, vậy thì nên đi giải quyết đối thủ mà trước giờ y chưa từng dám đối đầu, trước tiên đánh bại Hạ Mục Kiện Ngô.

Oành, thanh Công Chính Chi Kiếm do Dũng giả tặng bay từ ký túc xá trực tiếp vào tay Sơn Điền Tuấn Phụ.

Lúc này Hạ Mục Kiện Ngô đang lên kế hoạch giết Sơn Điền khi ra ngoài trường thực tập, phía sau hắn là một đám tay sai.

Uỳnh một tiếng, Sơn Điền Tuấn Phụ từ trên trời rơi xuống, đứng chắn đường bọn chúng, chỉ nghe y thản nhiên nói: Hạ Mục, ân oán của chúng ta nên kết thúc rồi.

Sơn Điền này mang lại cảm giác hoàn toàn khác biệt, nhưng Hạ Mục lại nanh ác cười rộ lên, nếu đối phương đã nóng lòng muốn chết thì hắn sẽ không khách khí.

Sơn Điền Tuấn Phụ, nam sinh trung học bình thường, kẻ xuyên không an phận, luôn từ chối thay đổi, dù bị kẻ bắt nạt nói ra nói vào cũng chưa từng có ý định phản kháng, nhưng giờ đây y đã lĩnh ngộ được anh hùng là người bình thường dám đứng ra, người bình thường là anh hùng luôn ở trạng thái chuẩn bị, lĩnh ngộ được sự chuyển hóa giữa phàm nhân và anh hùng, cuối cùng cũng thu gom dũng khí sẵn sàng tiếp nhận thay đổi trong tương lai.

Bước ra khỏi vùng an toàn, tiến về phía nguy cơ, kẻ đầu tiên cần giải quyết chính là kẻ đã bắt nạt mình.

Sơn Điền Tuấn Phụ.

Hạ Mục Kiện Ngô.

Hai kẻ oan gia đối đầu, cuối cùng hôm nay đã có một cuộc chạm trán trực diện.

Có thể cảm nhận rõ ràng Sơn Điền đã khác, không còn khiếp nhược như trước, xiềng xích trên người đối phương dường như đã bị chém đứt, điều này khiến Hạ Mục càng thêm khó chịu, hắn khiêu khích: Nhìn xem, nhìn xem, đây chính là kẻ có số liệu cao nhất trường chúng ta, kẻ được Nữ thần sủng ái nhất đây mà.

Bây giờ hắn lại nghênh ngang xuất hiện ở đây, định bắt nạt những kẻ có số liệu thấp như chúng ta sao.

Chúng ta sợ quá đi mất.

Xì.

Những người xung quanh đều phát ra tiếng la ó, tuy số liệu bọn họ thấp nhưng lại đông thế mạnh.

Cho dù giáo viên có biết cũng sẽ đứng về phía bọn họ thôi, tương lai của mười kẻ bắt nạt và tương lai của một nạn nhân, giáo viên đều biết chọn bên nào.

Đối mặt với sự chế giễu, Sơn Điền Tuấn Phụ vẫn bất động, chỉ thản nhiên giơ thanh trường kiếm lên.

Hạ Mục Kiện Ngô sững người, hắn nhận ra đối phương thật sự đã thay đổi, đám người phía sau hắn cũng nhận ra điềm chẳng lành, vì bọn họ không hề có tự tin có thể đánh bại học sinh có số liệu cao nhất trường.

Chẳng lẽ ngươi không sợ giáo viên sao.

Ngay cả Hạ Mục khi muốn ám sát Sơn Điền cũng phải chuẩn bị trong đợt thực tập, ngụy trang thành quái thú giết người chứ không dám ra tay giữa thanh thiên bạch nhật.

Đôi khi chuyện đúng đắn lại không được mọi người thấu hiểu.

Sơn Điền cũng bắt đầu nói những lời bí ẩn.

Nói những lời này, làm sao Hạ Mục có thể hiểu nổi.

Hắn chỉ biết Sơn Điền thật sự đã thay đổi, không biết y đã trải qua chuyện gì mà đột nhiên trở nên quỷ dị như vậy.

Nhưng nếu Sơn Điền thật sự ra tay, chẳng biết cục diện sẽ thế nào.

Là Sơn Điền bị đuổi khỏi trường, hay là chính mình bị đối phương đánh bị thương thậm chí đánh chết.

Nhất thời, tập đoàn bắt nạt tập thể im lặng, vì ánh mắt của Sơn Điền lúc này quá kiên định, khiến bọn chúng sợ hãi.

Nếu ngươi ra tay, giáo viên nhất định sẽ đuổi ngươi khỏi trường, cho dù cha ngươi là quốc vương cũng không được.

Một học sinh phía sau Hạ Mục run rẩy nói.

Giáo viên sẽ hiểu thôi.

Sơn Điền chỉ thản nhiên nói: Nếu các người không phản kích, vậy ta ra tay trước đây.

Hạ Mục nhận ra đối phương nói thật, lập tức giải phóng ma pháp hỏa diễm: Hỏa Viêm Tường Bích.

Theo bản năng, hắn không muốn chiến đấu với Sơn Điền lúc này, một giọng nói mách bảo hắn rằng chiến đấu với Sơn Điền của hiện tại, hắn nhất định sẽ thua.

Chương 2470

Tuy nhiên, bức tường lửa không mang lại sự an toàn, Sơn Điền chậm rãi vung thanh Công Chính Chi Kiếm đúc bằng kim cương, dùng kiếm kỹ cắt đứt ngọn lửa.

Mười vạn điểm kỹ năng không phải tiêu xài lãng phí, từ trước đó y đã cùng Đại Đảo Diệp Đa xem qua bảo điển ghi chép tất cả các kỹ năng nhân loại đã biết của gia tộc Công tước, hiểu rõ rất nhiều kỹ năng, nên dù không dùng Giám định cũng biết kỹ năng mình đổi có tác dụng gì.

Ngươi.

đừng có qua đây.

Hạ Mục kinh hoàng hét lên.

Nhưng Sơn Điền vẫn từng bước ép sát.

Đám học sinh phía sau Hạ Mục cũng phát điên, kẻ trước mắt này chẳng khác nào Ma vương.

Kẻ bị bắt nạt càng nhu nhược thì kẻ bắt nạt càng lấn tới.

Một khi kẻ bị bắt nạt vùng lên, kẻ bắt nạt sẽ nhụt chí, thậm chí quay lại sợ hãi nạn nhân.

Ngay giây phút này, thứ chống đỡ cho Hạ Mục chính là tâm lý cầu may, hy vọng kẻ hiền lành như Sơn Điền sẽ không nhẫn tâm ra tay giết người.

Dù có thay đổi thì cũng không thể thay đổi một trăm tám mươi độ được.

Tuy nhiên, ánh mắt của Sơn Điền lại khiến Hạ Mục kinh hồn bạt vía, sau đó hắn định rút kiếm chống đỡ, nhưng vệt kiếm kim cương còn nhanh hơn động tác rút kiếm của Hạ Mục.

Phập, dòng máu đỏ tươi phun ra giữa không trung.

Một cánh tay đang nắm lấy bảo kiếm bay ra ngoài, rơi cái bịch vào vũng máu trong ánh mắt sững sờ của mọi người.

Sơn Điền vô biểu tình, dường như kẻ vừa chém đứt cánh tay của bạn học căn bản không phải là y mà là một người khác.

Áaaa.

Có nữ sinh hét lên, rõ ràng là không chịu nổi cảnh tượng máu me này.

Hạ Mục không thể tin nổi nhìn vào bờ vai phải trống rỗng của mình, dường như vẫn không tin được mình đã trở thành người tàn phế, khuôn mặt đầy những biểu cảm phức tạp không thể hiểu nổi.

Lúc này Cương Tả và Đại Đảo Diệp Đa, cùng các giáo viên khác cũng lần lượt chạy tới.

Cương Tả vừa thấy cảnh tượng đẫm máu này, lập tức lớn tiếng chất vấn: Sơn Điền, em rốt cuộc đã làm cái gì vậy.

Các em là bạn học mà.

Thưa cô, cô cũng nên tỉnh táo lại được rồi, chúng ta đã không còn ở Trái Đất nữa, chúng ta cũng chẳng còn là học sinh của cô, cô định tự lừa mình dối người đến bao giờ.

Dù có nỗ lực thế nào đi nữa, những kẻ chuyển sinh như chúng ta cũng không thể quay lại những ngày tháng trung học được nữa, nên cô cũng hãy nhìn nhận hiện thực đi.

Cương Tả ngây người như phỗng, cô chẳng phải cũng giống Sơn Điền trước đây sao, muốn duy trì hiện trạng thầy trò hữu hảo, muốn mọi thứ khôi phục như khi còn ở trường.

Cô là giáo viên, còn những người khác là học sinh, mọi người hòa thuận ở trong một lớp học, mọi thứ đều thật tươi đẹp và an toàn.

Nhưng sự thật là mọi thứ đã thay đổi, họ không thể quay lại như xưa, dù là thầy trò hay bạn học đều phải chấp nhận thay đổi, chứ không phải cứ khăng khăng cho rằng mọi thứ vẫn có thể khôi phục nguyên trạng, đó là điều tuyệt đối không thể, nước đổ khó hốt.

Cô giáo, hãy lý trí một chút đi.

Sơn Điền Tuấn Phụ sau khi trở thành kẻ nói lời thâm sâu đã lập tức bồi cho Cương Tả một đòn bạo kích tinh thần, đồng thời dạy vị giáo sư này phải lý trí, đừng ôm ảo tưởng nữa, cô không còn là giáo viên trung học và học sinh cũng chẳng còn là học sinh trung học.

Các giáo viên trường ma pháp nhìn thấy Sơn Điền chém đứt tay bạn học đều luống cuống, không biết nên xử lý vụ ẩu đả nghiêm trọng này thế nào.

Ngược lại, Sơn Điền lại tỏ ra bất cần, một khi đã chấp nhận tương lai thì y cũng từ biệt quá khứ an nhàn, bất kể sắp tới xảy ra chuyện gì y cũng thản nhiên đón nhận, tuyệt không lời oán thán, vì mục tiêu của y đã xác định nên không còn mê mang nữa.

Đại Đảo Diệp Đa và Tất Nguyên Mỹ Lệ nhìn Sơn Điền đã thay đổi, đều cảm thấy rất xa lạ, một người quyết đoán như vậy thật sự là vị hoàng tử ôn nhu kia sao.

Bọn họ không dám tin.

Tốt, tốt lắm, cuối cùng cũng học được cách phản kháng rồi.

Đỗ Lan đi tới xem náo nhiệt, trên mặt đầy nụ cười đắc ý.

Thật không dễ dàng gì, ám chỉ hay gợi ý đều vô dụng, cuối cùng vẫn phải dùng đến Hữu tình phá nhan quyền, còn phải đích thân mình đi dùng miệng thuật.

Muốn chấn chỉnh một thiếu niên an phận trốn trong pháo đài bình thường, muốn để kẻ đang sống trong an nhàn nhận thức được nguy cơ đang tồn tại, thật sự là vô vàn khó khăn.

Nhưng cuối cùng cũng thành công, Đỗ Lan cảm thấy rất thành tựu.

Tất cả những chuyện này chính là kết quả ông muốn, bây giờ bọn chúng tự tàn sát lẫn nhau, ông hài lòng rồi chứ.

Cương Tả rất tức giận, vì cô cũng phát hiện lâu đài an nhàn của mình đã xuất hiện một vết nứt không thể phục hồi, một khi học sinh đã dùng binh khí đối mặt với nhau thì không bao giờ có thể đoàn kết như trước được nữa.

Cô muốn lợi dụng mối quan hệ bạn học vốn có từ thế giới trước để ràng buộc những kẻ chuyển sinh, bản thân việc đó đã là sai lầm.

Nếu cô thực sự muốn tốt cho họ, cô nên xây dựng cho họ những ràng buộc mới, tìm kiếm những sợi dây liên kết mới có thể đoàn kết họ, chứ không phải cứ khăng khăng dùng quan hệ học sinh.

Có thể dẫn dắt những kẻ chuyển sinh chiến đấu để bảo vệ thế giới này, hoặc thiết lập một hội đồng hương, hội hỗ trợ để họ sống tốt hơn ở đây, để họ xác định lại mục tiêu và tìm thấy vị trí của chính mình.

Chứ không phải ép buộc họ duy trì quan hệ bạn học cũ, điều đó không công bằng và cũng không thực tế đối với họ.

Đỗ Lan chỉ thẳng vào vấn đề của Cương Tả, đó là cô luôn hy vọng học sinh dậm chân tại chỗ, đừng thay đổi.

Tuy nhiên thay đổi đã diễn ra rồi, nên những gì cô giáo làm có chút quá đáng.

Chẳng thà tổ chức học sinh lại để xây dựng các mối quan hệ xã hội mới.

Vì để sống tốt hơn ở thế giới này, vì để bảo vệ lợi ích của những kẻ chuyển sinh, loại tổ chức đó có thể tẩy bài lại quan hệ học sinh, giúp học sinh thích nghi nhanh hơn với thân phận mới, thế giới mới, đồng thời vẫn giữ được mối liên kết nhất định.

Ép buộc học sinh duy trì quan hệ bạn học từ thế giới trước, chẳng khác nào ép buộc mọi người thừa nhận mình ngang hàng với tỷ phú rồi từ đó không cần làm việc vậy, thật vô lý.

Cương Tả chịu một tổn thương nặng nề vì cô nhận ra những nỗ lực bấy lâu nay của mình chỉ là công dã tràng.

Cô muốn mọi thứ giữ nguyên trạng, nhưng điều đó là không thể thành công.

Cái gọi là bảo vệ thực chất chỉ là hy vọng mọi thứ quay về thời trung học, để học sinh mãi là học sinh, giáo viên mãi là giáo viên, mọi người đối xử với nhau như cũ.

Có làm được không.

Rõ ràng là không, vì điều kiện môi trường đã thay đổi, căn bản không thể giống như trước khi xuyên không.

Cương Tả thực chất cũng muốn an nhàn, cũng hy vọng mọi người có thể quay lại như xưa, nhưng cô chưa từng nghĩ đến việc tình huống thay đổi đã mang lại sự biến chuyển cho những kẻ chuyển sinh.

Các giáo viên đưa Hạ Mục đến chỗ y sư, cũng chẳng biết cánh tay bị đứt có thể mọc lại được không.

Hạ Mục đau đến ngất đi, còn những học sinh khác đều rất sợ hãi, không chỉ vì sự quyết đoán khi ra tay của Sơn Điền, mà còn vì sự bình tĩnh của y sau khi ra tay, y dường như căn bản không quan tâm đến việc bị trừng phạt.

Một người như vậy còn đáng sợ hơn cả Hạ Mục, Hạ Mục còn nghĩ đến việc dùng cơ hội thực tập để che đậy sát ý, nhưng Sơn Điền ra tay ngay trong trường, chứng tỏ y đã không còn bận tâm đến quy tắc hiện hữu nữa.

Đúng vậy, không bận tâm nữa, vì phải tiến về phía trước, nếu không thế giới này sẽ biến thành phế tích.

Bạn sao vậy.

Hai người bạn tốt thấy Sơn Điền thay đổi không khỏi kỳ lạ, vì trước đây Sơn Điền không hề quyết đoán như thế.

Hiện tại giống như biến thành một người khác, nói chém đứt cánh tay là chém luôn, hành động giống như một võ phu của thế giới này chứ không phải nam sinh trung học xuyên không tới.

Tớ không sao, chỉ là cũng có sự thay đổi giống như các cậu thôi.

Tất Nguyên Mỹ Lệ, cậu vì biến thành rồng nên mới phản tư về những việc làm trước đây.

Đại Đảo Diệp Đa, cậu vì biến thành đại tiểu thư nên mới trực diện tương lai, cũng nói lời tạm biệt với quá khứ.

Tớ tỉnh ngộ quá muộn, luôn không nhận ra mình được người khác bảo vệ, tớ không muốn đợi đến khi những người bảo vệ mình lần lượt biến mất mới thức tỉnh.

Sự giác ngộ này khiến hai người bạn tốt sững sờ, vì nó còn triệt để và to lớn hơn sự thay đổi của cả hai người bọn họ.

Đây vẫn là vị hoàng tử ôn nhu đó sao.

Tuy rằng cậu nói không sai, nhưng sao cậu lại có sự thay đổi lớn như thế.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hai cô gái vẫn muốn hỏi cho rõ.

Thế là Sơn Điền kể lại những chuyện mình đã trải qua, cuối cùng nói:.

Phải cảm ơn Đỗ Lan, chính anh ấy đã giúp tớ tỉnh ngộ, cho tớ biết trước đây tớ lấy sự bình thường làm cái cớ để hưởng thụ an nhàn là ích kỷ đến mức nào, là đã đùn đẩy mọi trách nhiệm cho người khác.

Thật có lý.

Tất Nguyên Mỹ Lệ và Đại Đảo Diệp Đa đều nhận ra mình cũng chưa nhận thức được trách nhiệm của bản thân.

Được rồi, tiếp theo chúng ta đi tham gia tổ chức Giáo viên Dũng giả, học tập tư tưởng Dũng giả, có tư tưởng mới có thể dẫn dắt chúng ta chiến đấu.

Ba người tâm đầu ý hợp, gia nhập tổ chức Dũng giả trong trường, bắt đầu hành trình tư tưởng vĩ đại.

Sau khi học mới biết tư tưởng Dũng giả thật sâu sắc.

Chương 2471

Thật không thể tưởng tượng nổi Dũng giả mới hai mươi tuổi, những tư tưởng này dù đặt ở Trái Đất cũng vô cùng lợi hại.

Tất Nguyên Mỹ Lệ kinh thán.

Đại Đảo Diệp Đa nói: Thành danh phải sớm, thực ra rất nhiều danh nhân khi hai mươi tuổi đã lừng danh thiên hạ.

Quả thực là vậy, đặc biệt là các nhà tư tưởng và nhà toán học, nổi tiếng ở tuổi hai mươi không ít.

Nghe nói với các nhà triết học, tuổi hai mươi ba là một cột mốc, rất nhiều nhà triết học đã qua đời khi còn rất trẻ ở tuổi hai mươi ba.

Nhưng dù chết sớm như vậy, tư tưởng của họ vẫn để lại, khắc sâu vào lịch sử nhân loại.

Nên Dũng giả hiện tại hai mươi tuổi, tư tưởng sâu sắc, đến năm hai mươi ba tuổi cũng có một cột mốc.

Trong kịch bản gốc, Sơn Điền nhận danh hiệu Dũng giả năm mười lăm tuổi, tức là Vưu Lý Ô Tư đã chết năm hai mươi hai tuổi, còn chưa đến hai mươi ba.

Nhưng hiện tại Vưu Lý Ô Tư không chỉ có tư tưởng sâu sắc mà còn có Đỗ Lan hỗ trợ, cài đặt tư tưởng cốt lõi vào hệ thống khiến các dân tộc đều buộc phải đoàn kết lại.

Đáng tiếc là Ma vương lại bất chấp tất cả chuẩn bị chiến tranh.

Vưu Lý Ô Tư rất thất vọng, khi nhìn về phương Bắc, ánh mắt tràn đầy sự lo âu sâu sắc: Đời Ma vương này là kẻ thâm sâu khó lường và đáng sợ nhất trong tất cả các đời Ma vương.

Quyết tâm của hắn kiên định đến không ngờ, dù có khiến Ma tộc hủy diệt cũng không tiếc phát động chiến tranh, rốt cuộc là vì cái gì.

Hoặc là kẻ điên, hoặc là vì thứ quan trọng nhất đối với mình mà sẵn sàng đánh đổi tất cả.

Ông lão Đỗ Lan lên tiếng.

Tôi nghĩ là vế sau.

Dũng giả và Ma vương đã từng du hành cùng nhau, biết Ma vương không phải kẻ điên, vậy thì là vì thứ còn quan trọng hơn thế: Vì một mục tiêu mà thà hủy diệt cả Ma tộc, thứ gì có thể quan trọng đến thế.

Ta nghĩ là người mà hắn tôn trọng, ngay cả Long tộc cũng đã kết minh với họ, có lẽ mục tiêu của họ chính là cứu Nữ thần.

Đỗ Lan tiết lộ kịch bản: Nữ thần năm đó vì bảo vệ nhân loại mà tiến vào Hệ thống, là một người vĩ đại cao thượng, mà người cao thượng tự nhiên sẽ gặp được trung thần cứu vãn mình bằng mọi thủ đoạn.

Nhưng nếu Ma vương thực sự cứu được Nữ thần với cái giá khổng lồ, Nữ thần cũng sẽ không vui vẻ gì.

Bởi vì Nữ thần chắc chắn không muốn thấy nhân tộc và Ma tộc lưỡng bại câu thương.

Dũng giả chỉ ra mâu thuẫn trong đó.

Trả giá khổng lồ để cứu Nữ thần, nhưng đó không phải ý nguyện của Nữ thần.

Bất chấp tất cả cứu Nữ thần là ý nghĩ của Ma vương chứ không phải ý nguyện của Nữ thần, nên cuộc cứu viện này không phải điều Nữ thần mong muốn thấy.

Ngươi nói không sai, nhưng việc cứu Nữ thần thì có liên quan gì đến Nữ thần đâu.

Ma vương cũng biết Nữ thần căn bản không quan tâm mình có được cứu hay không, nhưng Ma vương vẫn sẽ cứu, vì cứu Nữ thần liên quan đến ý chí và tâm ý của chính Ma vương, chứ không phải để chiều theo Nữ thần.

Vưu Lý Ô Tư chẳng biết nói gì hơn: Chẳng lẽ hắn không biết cho dù cứu được Nữ thần thì cũng chẳng được lòng ai sao.

Nữ thần nếu thấy thế giới tan tác chắc chắn cũng sẽ không cảm kích hắn.

Biết được quyết tâm của Ma vương, Vưu Lý Ô Tư cảm thấy quyết định của hắn gần như là chẳng được lòng bên nào, người khác đều muốn tìm cách vẹn cả đôi đường, còn con đường của Ma vương chẳng khác nào làm chuyện dại dột, bị cả đôi bên ghét bỏ.

Đây có tính là tự làm mình cảm động không.

Vưu Lý Ô Tư cảm thấy rất khó giải quyết, vì những kẻ tự làm mình cảm động là khó đối phó nhất, loại người này không nghe đạo lý, cũng không màng đại cục, chỉ làm theo những gì trái tim mình cho là đúng, đi một mạch đến cùng đường.

Nhưng Ma vương trong lòng thấy đúng, còn người ngoài nhìn vào căn bản là quấy rối, đáng tiếc Ma vương căn bản không quan tâm.

Chẳng lẽ không có cách nào ngăn cản Ma vương sao.

Có chứ, trực tiếp nhất chính là giết chết Ma vương.

Cách thứ hai là các Dũng giả đời tiếp theo cung cấp năng lượng cho Ma vương giúp hắn làm thí nghiệm cứu Nữ thần.

Cách thứ ba là cứu Nữ thần trước Ma vương, hoặc để Nữ thần nhắc nhở Ma vương dừng lại.

Cách thứ tư là nắm được quyền phán xét sinh tử của Nữ thần, uy hiếp Ma vương dừng lại.

Những cách này chỉ cần hoàn thành một cái là được, cách dễ dàng nhất chính là hy sinh Dũng giả, tuy nhiên vì có những con đường khác để chọn nên Dũng giả chắc chắn sẽ không lập tức chọn con đường tự hy sinh.

Năm đó Nữ thần thực sự không còn lựa chọn nào khác nên mới tự hy sinh, còn hiện tại Dũng giả vẫn còn những con đường khác.

Vưu Lý Ô Tư phát hiện nhẫn và kiếm Trí Tuệ đều im lặng, liền nhận ra vấn đề này không dễ giải quyết.

Thực ra ta có một ý tưởng.

Kiếm Trí Tuệ lên tiếng.

Cách gì.

Dũng giả rất ỷ lại vào hai vị cố vấn pháp bảo của mình.

Chân thành cầu xin Ma vương đừng phát động chiến tranh.

Kiếm Trí Tuệ đề nghị đánh bài tình cảm.

Có được không.

Vưu Lý Ô Tư cảm thấy không khả quan, nhưng nhanh chóng đổi ý: Có thể thử xem.

Đánh bài tình cảm cũng không tốn kém bao nhiêu, thử cũng chẳng mất gì, thế là quyết định vậy, Dũng giả sẽ viết thư cầu xin Ma vương đình chỉ chiến tranh.

Dũng giả sống hai mươi hai năm, lần đầu tiên gặp phải đối thủ mạnh mẽ như vậy, vì y đã gặp phải nhân vật chính của câu chuyện chuyển sinh.

Ma vương đời trước và Dũng giả đời trước đạt được đồng thuận muốn tiêu diệt Tà thần D, nhưng lại kéo theo một đám kẻ chuyển sinh, mà trong đám đó thì Tri Chu Tử Nhện Bạch lại là kẻ gặp nhiều kỳ ngộ nhất, năng lực mạnh nhất, được Tà thần quan tâm nhất, thậm chí là nhận được một phần thừa kế hình thái ý thức của Tà thần.

Nhân vật chính, Bạch chính là nhân vật chính.

Vưu Lý Ô Tư có thể cảm nhận rõ ràng uy áp truyền tới từ kẻ địch, hoàn toàn vượt xa cường giả nhân loại, còn khó tin hơn cả pháp sư mạnh nhất của nhân tộc.

Khiến y không khỏi nhớ tới một câu nói của vị pháp sư mạnh nhất: Nhân loại căn bản không hiểu thế nào là mạnh mẽ.

Ý là nhân loại chỉ là ếch ngồi đáy giếng, coi trời bằng vung, cứ ngỡ nhân loại mạnh nhất đã là rất lợi hại rồi, nhưng cường giả thực sự đã sớm vượt qua sự hiểu biết của nhân loại, loại cường giả phi nhân đó ngay cả pháp sư mạnh nhất nhân tộc cũng không theo kịp.

Pháp sư mạnh nhất từng vì muốn trở nên mạnh hơn mà thâm nhập vào tầng thứ hai của Đại Mê Cung mà những mạo hiểm giả bình thường tuyệt đối không dám tới, ở đó đã chứng kiến cảnh Ác Mộng Chi Trư Nhện Ác Mộng vây sát Long tộc, chịu cú sốc cực lớn, nhưng ông biết Ác Mộng Chi Trư vẫn chưa phải mạnh nhất, mạnh nhất là Tử thần có đôi mắt màu hồng kia, chỉ cần một ánh mắt đã có thể khiến ông và Kiếm Đế chết đứng tại chỗ.

Và kẻ để lại bóng ma tâm lý cho pháp sư mạnh nhất chính là Tri Chu Tử, chỉ là lúc đó nàng còn chưa phải hoàn thể, chỉ là Lưỡi Hái Tử Thần mà thôi.

Hiện tại Bạch đã thông qua tiến hóa của loài nhện mà biến thành nhân hình, số liệu gấp trăm lần Vưu Lý Ô Tư.

Tri Chu Tử chỉ cần một đòn đánh thường đối với Dũng giả cũng khủng khiếp như đại chiêu vậy, Dũng giả hoàn toàn bị áp chế.

Thánh Quang.

Thánh nữ liên tục sử dụng kỹ năng thần thánh để hồi phục thể lực và ma lực cho Dũng giả, trận chiến này nếu không có Thánh nữ thì đã kết thúc từ lâu rồi.

Xạ kích.

Đạo tặc và Chiến sĩ cũng hỗ trợ Dũng giả, nhưng nhanh chóng họ không còn cách nào tấn công Bạch ở đằng xa, vì ba con nhện lỗi đang bò xuống từ vách đá, chúng mặc trang phục hầu gái, tuy có khuôn mặt khả ái nhưng lại vặn vẹo khớp xương một cách quỷ dị rồi bò xuống tấn công, phá hỏng súng bắn tỉa và súng phóng tên lửa của Đạo tặc và Chiến sĩ.

Giờ đây Dũng giả chỉ còn cách trực diện đối thủ của mình.

Này này, đây không phải là Ma vương đâu đấy.

Bạch Long trên kiếm của Dũng giả ra hiệu rằng kịch bản không viết thế này, đối thủ cuối cùng của Dũng giả phải là Ma vương, nếu không phải Ma vương thì Dũng giả căn bản đánh không lại đâu.

Bạch Long ám chỉ lựa chọn tốt nhất lúc này nên là bỏ chạy.

Tuy nhiên Vưu Lý Ô Tư biết không đánh bại được Bạch thì đừng hòng thấy được Ma vương, lần này kẻ địch đã dùng chiêu lấy ngựa tốt đánh ngựa kém của Điền Kỵ, y không thể né tránh.

Ta tin tưởng ngươi.

Dũng giả nói với thanh kiếm.

Kiếm Dũng giả đáp: Cảm ơn sự tin tưởng của ngươi, nhưng cũng đừng tin quá, phải biết là chưa bao giờ gặp phải tình huống thế này, tính ngược về trước bao nhiêu đại Dũng giả, ngươi chính là kẻ đen đủi nhất, ngay cả Ma vương còn chưa gặp được.

Nghe ý là không tin Vưu Lý Ô Tư có thể vượt qua cửa ải này.

Thực sự nguy hiểm, Vưu Lý Ô Tư cũng thấy mình lành ít dữ nhiều, nhưng trận chiến sinh tử thực sự tuyệt đối không chỉ nhìn vào số liệu, mà còn phải xem thiên thời địa lợi nhân hòa.

Dũng giả tin rằng Nhân hòa thì y chắc chắn có, Thiên thời thì tạm ổn, trong vùng băng thiên tuyết địa này nếu tận dụng tốt sẽ là ưu thế.

Địa lợi không tốt lắm, trên đường hẻm vách đá dốc, đối phương bay trên trời không mấy có lợi.

Lúc này Đỗ Lan thông qua chiếc nhẫn nói: Cứ xông lên đi, ta giúp ngươi phi hành, để ngươi có thể đạp không mà chiến.

Đa tạ lão gia gia.

Có thể bay là tốt rồi, Dũng giả hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên kiên định chưa từng có.

Bạch khẽ nhíu mày, thầm nghĩ Dũng giả còn chưa chịu bỏ cuộc sao, nhưng ngay khi nàng đang cân nhắc ma pháp tiếp theo thì cảm nhận được kình phong tập kích, bản năng ngưng tơ thành đao để phản kích nhưng lại chém hụt.

Nhìn xuống phía dưới, Dũng giả đâu còn ở đó, không gian trống rỗng.

Bên phải.

Đao tơ chém đứt không khí ở bên phải nhưng vẫn chẳng có gì, Bạch nhận ra Dũng giả đang di chuyển tốc độ cao, tuy không biết làm sao y bay lên trời được, nhưng Bạch sẽ không đứng yên chịu trận: Xem ra ngươi không biết tốc độ cũng là thế mạnh của ta, ta chính là

Vi Đà Thiên.

Hưu, Bạch cũng biến mất khỏi chỗ cũ.

Thánh nữ chẳng nhìn thấy gì nữa, dường như chỉ có những bóng đen lướt qua trên bầu trời, hai cái bóng cũng không phân biệt rõ ai là ai, nhưng cả hai đều đang chiến đấu với tốc độ cực nhanh.

Tinh Bạo Khí Lưu Trảm.

Starburst Stream Liên chiêu tiếp nối liên chiêu, vị Dũng giả trong bộ hắc y vung song kiếm kín kẽ không kẽ hở, những chiêu thức liên tiếp miên man không dứt, tựa như sóng biển hết lớp này đến lớp khác.

Bạch phải thừa nhận kiếm pháp của Dũng giả đã sớm vượt xa Kiếm Đế, loại kiếm pháp này ngay cả Ma vương cũng không nhất định đỡ được, nhưng y lại gặp phải Vi Đà Thiên như nàng, tốc độ chính là ngón nghề sở trường: Tốc độ của ngươi trên cả Ma vương, nhưng ngươi vẫn chưa biết thế nào là tốc độ thực sự.

Vi Đà Thiên có thể biến mười phần trăm tổng các thuộc tính cơ bản thành tốc độ, hiện tại tốc độ của nàng đã đạt mức vượt ngưỡng.

Vì vậy Bạch dùng một thanh đao tơ cứng rắn đỡ hết bộ Tinh Bạo Khí Lưu Trảm này đến bộ khác.

Ba trăm liên kích, vẫn chưa đủ, Dũng giả nghiến răng tiếp tục, bốn trăm, năm trăm.

Chương 2472

Số lượng liên kích không ngừng tăng lên, cho đến một ngàn.

Vẫn chưa kết thúc.

Dũng giả muốn vượt qua số liên kích mạnh nhất của chính mình.

Bạch cũng không khỏi kinh thán, vì đòn tấn công của Dũng giả thực sự hung hãn lăng lệ, hơn nữa biến hóa đa đoan, thậm chí còn có xu hướng ngày càng nhanh hơn.

Binh, đao tơ trong tay Bạch vỡ vụn, ánh mắt Dũng giả sáng lên, đòn tấn công tiếp theo có thể hoàn toàn trúng vào người kẻ địch.

Tuy nhiên Dũng giả đã đánh hụt, vì Bạch dùng một chiêu thuấn di rời khỏi vòng chiến, căn bản không dây dưa với Dũng giả.

Hổ khẩu tay phải của Bạch đau rát, hiệu quả của bộ tấn công vừa rồi cũng chỉ đến thế, đánh vỡ được món vũ khí rẻ tiền, đồng thời khiến Bạch thấy hơi đau.

Ngược lại Dũng giả đã mồ hôi đầm đìa, dù Thánh nữ lại dùng kỹ năng Thánh Quang bổ sung thể lực và ma lực cho y, nhưng cũng chỉ như muối bỏ bể.

Ta đã nói rồi, đối thủ này rất khó nhằn.

Bạch Long trong kiếm Dũng giả nói: Thực sự không được thì phát động sức mạnh mạnh nhất của ta đi, tuy chỉ dùng được một lần, nhưng ngươi vẫn chưa dùng bao giờ, tới đi đừng khách khí với ta.

Nhưng Vưu Lý Ô Tư lại không muốn giải phóng Uy Nhiếp, Uy Nhiếp khi chưa phát xạ mới là uy hiếp, phát xạ rồi thì chẳng còn tác dụng gì mấy.

Hơn nữa y cũng không chắc đòn mạnh nhất của Dũng giả có thực sự hạ được đối phương không, nếu đánh hụt thì thảm lắm.

Đừng vội, Dũng giả không phải vẫn còn mạng sao.

Những lúc thế này đều phải khắc mạng.

Kiếm Trí Tuệ nói, việc đánh không lại thì đốt tuổi thọ là chuyện chẳng cần dạy cũng biết, nên nó nói: Dũng giả ơi, muốn thắng không.

Vậy thì khắc mạng đi, giao sinh mạng của ngươi cho ta, giải phóng sức mạnh thực sự của ta.

Dũng giả chưa từng nghe nói kiếm Trí Tuệ còn có sức mạnh thực sự: Đây là lần đầu tiên ngươi nói đấy.

Trước đây ngươi có hỏi đâu.

Vả lại khắc mạng chẳng phải quá bình thường sao.

Kẻ xấu thông qua việc giết chết sinh mạng người khác để mạnh lên, người tốt thông qua việc thấu chi sinh mạng chính mình để mạnh lên, lựa chọn khác nhau thì có phân biệt chính tà.

Vì vậy người tốt thì phải khắc chính cái mạng mình.

Kiếm Trí Tuệ nói nghe thật hiển nhiên, không thể phản bác.

Hiện tại Dũng giả dường như cũng không còn lựa chọn nào khác: Không biết cái mạng này của ta có đánh bại được đối phương không.

Đương nhiên được, chỉ cần ngươi hạ quyết tâm.

Kiếm Trí Tuệ nói.

Được.

Dũng giả tin tưởng kiếm Trí Tuệ: Vậy thì giải phóng sức mạnh thực sự của ngươi đi.

Oa ha, kiếm Trí Tuệ ta đây già trẻ không lừa, tuyệt đối không để ngươi thất vọng.

Bây giờ xem đây, Minh Đạo Tàn Nguyệt Phá.

Meidou Zangeha Kiếm Trí Tuệ giành được quyền chủ động, điều khiển Dũng giả vung tay hạ xuống, một đòn tấn công dao động không gian khổng lồ xuất hiện bên cạnh Bạch dưới hình thức một khối cầu đen.

Vô thanh vô tức, căn bản không thể dự trắc điểm tấn công, Bạch chỉ cảm thấy bên trái trống rỗng, nửa thân thể của nàng đã bị nuốt chửng.

Nhưng may là Bạch né nhanh, nên thứ bị nuốt chửng chỉ là lớp da người bằng tơ nhện bao bên ngoài, Bạch đã tự sắm cho mình một lớp da người, lúc quan trọng có thể dùng kế kim thiền thoát xác.

Sau khi chật vật né tránh, Bạch lập tức phóng đủ loại tơ nhện ra xung quanh, dùng mạng nhện dày đặc làm radar dò tìm, chỉ cần đòn tấn công quỷ dị đó lại xuất hiện, tơ nhện của nàng có thể phát ra cảnh báo sớm, như vậy nàng sẽ có thêm thời gian để né tránh.

Kim Cương Thương Phá, Ngục Long Phá, Thương Long Phá, Bạo Lưu Phá, Phong Chi Thương.

Những cái tên hoài niệm lần lượt được xướng lên, từng chiêu từng chiêu gào thét bay ra.

Quy Phái Khí Công Kamehameha, Nguyên Khí Trảm Kienzan, Động Động Ba Dodonpa, Ma Quán Quang Sát Pháo Makankosappo.

Lúc này kiếm Trí Tuệ giống như một khẩu súng máy liên tục giải phóng các đòn tấn công ngũ sắc, các chiêu thức năng lượng và thực thể biến hóa khôn lường, chiêu này tiếp nối chiêu kia như thể không tốn tiền đánh về phía kẻ địch.

Cả dãy núi vang vọng tiếng nổ oanh kích, những vụ nổ lớn liên tục khoét sâu vào vách đá hai bên, cả thung lũng dường như sắp bị san bằng thành bình nguyên.

Đỗ Lan ra hiệu đây là combo siêu giá trị, tuy Dũng giả chỉ khắc có một chút xíu mạng, nhưng ông chắc chắn sẽ không làm qua loa, nhất định phải thêm lượng không tăng giá.

Tri Chu Tử vừa tạo ra tơ nhện đã lập tức bị chém đứt, nàng buộc phải liên tục tạo ra tơ cảnh giới, liên tục né tránh để tránh việc mình bị sức mạnh đáng sợ kia đánh trúng, lâm vào cảnh ngộ tan xác như những tảng đá xung quanh.

Nhưng Bạch thực sự không hiểu tại sao Dũng giả lại đột nhiên giải phóng thế công mạnh mẽ đến thế, điều này căn bản không khoa học, vì Dũng giả không thể có nhiều ma lực như vậy.

Hơn nữa những đòn tấn công loạn xị ngậu này là thế nào.

Tại sao lại mãnh liệt và dày đặc đến vậy.

Oanh tạc, oanh tạc, oanh tạc.

Bạch biết cứ thế này mãi sẽ bất lợi cho mình, xem ra nàng buộc phải sử dụng Độc ma pháp, tuy muốn bắt sống nhưng đầu tiên cứ độc cho đối phương dở sống dở chết cũng được.

Thế là độc khí màu tím bắt đầu giải phóng và bành trướng.

Tuy nhiên kiếm Trí Tuệ hét lớn một tiếng: Minh Đạo Tàn Nguyệt Phá. liền tung ra một chuỗi Minh Đạo tạo thành một bức tường đen ngăn chặn độc khí, độc khí toàn bộ bị tống sang một không gian khác.

Làm sao có thể.

Bạch thầm nghĩ Dũng giả này quá cổ quái, khác hẳn với những gì đã biết, chưa từng nghe nói Dũng giả có chiêu thức kỳ quái như vậy.

Thấy đánh không lại, Bạch cũng không biết phải làm sao, tiếp tục hay rút lui.

Nhưng nếu rút lui, Dũng giả chắc chắn sẽ không buông tha cho nàng và Ma vương.

Ta có một câu hỏi, nếu giết một người mà cứu vãn được thiên hạ thương sinh, vậy thì rốt cuộc nên giết hay không.

Giọng nói của Đỗ Lan truyền vào tai Bạch.

Đương nhiên là không được.

Bạch không đồng ý, nên nàng mới giúp Ma vương cứu Nữ thần, dù có phá hủy cả thế giới cũng không sao, dù sao nàng cũng chỉ muốn bảo vệ tốt cho cô giáo Cương Tả.

Tại sao không được.

Bởi vì đối với những người quan tâm kẻ bị giết, người đó còn quan trọng hơn cả thiên hạ thương sinh.

Bạch kiên định nói.

Cho nên các người chọn giết sạch thiên hạ thương sinh để cứu một người.

Không sai.

Bạch không cảm thấy có gì sai trái: Nếu không có Nữ thần, nhân loại tám trăm năm trước đã tuyệt chủng rồi, nhân loại sống thêm được tám trăm năm thì nên biết hài lòng rồi.

Đừng coi sự sinh tồn là chuyện đương nhiên, nhân loại sinh tồn vốn dĩ là hời rồi, nên không nên cứ mặt dày mày dạn sống tiếp nữa.

Ma vương và Tri Chu Tử đều có lý luận rất mạnh, đó là nhân loại vốn dĩ nên diệt tuyệt rồi, sống thêm tám trăm năm là quá hời, giờ hủy diệt hệ thống giết sạch nhân loại để cứu Nữ thần là hành động hợp tình hợp lý, giống như mắc nợ thì phải trả tiền vậy, không thể bác bỏ.

Trong Hệ thống, thương sinh không giống thương sinh theo nghĩa thông thường, thương sinh thông thường không nợ ai, nhưng thương sinh trong Hệ thống nợ Nữ thần một món nợ.

Ma vương và Tri Chu Tử chỉ là thay Nữ thần đòi nợ mà thôi.

Tuy nhiên Nữ thần còn chưa lên tiếng đòi nợ, Ma vương và Tri Chu Tử đã quá vội vàng.

Nói không sai.

Đỗ Lan thầm nghĩ không hổ là nhân cách do Nữ thần tạo ra, không chỉ năng lực chơi game mạnh mà khẩu tài cũng không tệ: Nghĩa là mọi việc các người làm đều vì Nữ thần, nhưng các người chỉ thấy Nữ thần tiến vào Hệ thống tám trăm năm đã cống hiến sự tự do, vậy các người có từng nghĩ Nữ thần nhận được gì không.

Tám trăm năm này đối với Nữ thần thực sự chỉ có ý nghĩa cống hiến mà không có thu hoạch sao.

Bị nhốt trong Hệ thống căn bản sẽ không có thu hoạch gì.

Bạch vừa nói vừa chuẩn bị đại chiêu, định sử dụng Ma Nhãn.

Các người đâu phải Nữ thần, sao biết Nữ thần không có thu hoạch.

Ông cũng không phải chúng tôi, sao biết chúng tôi không biết Nữ thần không có thu hoạch.

Bạch nhìn về phía Dũng giả, đối mắt với y.

Cơ hội cuối cùng đã đến, Ma Tý Ma Nhãn Ma nhãn gây tê liệt.

Kỹ năng Tê liệt trong các trò chơi RPG là kỹ năng vô cùng nhức nhối, tuy không phải kỹ năng chết ngay lập tức nhưng nếu cả bốn thành viên trong đội đều bị tê liệt thì cũng coi như chiến đấu thất bại, trò chơi kết thúc.

Ma Tý Ma Nhãn đánh trực diện Dũng giả, y cảm giác mình không cử động được nữa.

Phía dưới, các đồng đội bị rối lỗi bao vây dùng kỹ năng Giám định xem trạng thái của Dũng giả liền biết y đã bị tê liệt.

Thánh nữ lập tức định dùng ma pháp giải trừ tê liệt, nhưng bị rối lỗi chặn lại, con rối trực tiếp dùng một kỹ năng khóa khớp, khóa chặt tay Thánh nữ ép nàng xuống đất.

Vưu Lý Ô Tư.

Ba đồng đội đều nhận ra đây là đại nguy cơ của Dũng giả, không ngờ kẻ địch lại dùng loại kỹ năng tà môn như Ma nhãn.

Tri Chu Tử thầm thở phào, nghĩ bụng chắc là đã ép hết sức mạnh của Dũng giả ra rồi, giờ thì nên xóa bỏ danh hiệu Dũng giả.

Đại nghịch chuyển kinh thiên, Vưu Lý Ô Tư không động đậy được, chỉ đành trân trối nhìn Tri Chu Tử tiến lại gần, y không cầm được nước mắt.

Đương nhiên Vưu Lý Ô Tư không phải sợ chết, mà là vì nghe thấy lời từ biệt của lão gia gia.

Bây giờ cách duy nhất là hy sinh ta để bảo toàn cho ngươi.

Đừng đau lòng, ngươi còn trẻ, còn rất nhiều việc phải làm, còn ta đã sống quá lâu rồi, cũng đến lúc an nghỉ.

Đỗ Lan nói một cách đầy xúc động, hoàn toàn đóng vai một lão gia gia bảo vệ hậu bối.

Tri Chu Tử nghĩ bụng ngay cả Dũng giả cũng biết sợ chết sao, nhưng dù đối phương có khóc thảm thiết đến đâu nàng cũng sẽ không nương tay, thế là nàng đặt bàn tay lạnh lẽo trơn láng lên trán Dũng giả, bắt đầu sử dụng kỹ năng xóa bỏ danh hiệu Dũng giả: Sức mạnh

Dũng giả sẽ quay về Hệ thống, Nữ thần sẽ được giải phóng.

Ánh sáng lung linh bao phủ Dũng giả, từ trong cơ thể y giải phóng ra một sức mạnh cường đại, xuyên thấu cơ thể như muốn mang theo cả linh hồn Dũng giả đi cùng.

Chương 2473

Tạm biệt, Vưu Lý Ô Tư.

Nghe lão gia gia từ biệt mình, Vưu Lý Ô Tư bi thương vô hạn, suốt mười sáu năm qua, lão gia gia luôn hình bóng không rời, chỉ bảo y cách trở thành một Dũng giả, dạy y cách sử dụng sức mạnh.

Nhưng giờ đây lão gia gia lại vì bảo vệ y mà chết, Dũng giả tuyệt đối không thể chấp nhận.

Nhưng Đỗ Lan vẫn luôn chờ đợi cơ hội này, bởi vì làm người dẫn dắt anh hùng, dù là đại ca hay thầy giáo, cuối cùng đều nên dùng một cái chết để anh hùng hoàn thành bước trưởng thành cuối cùng, để anh hùng có thể thoát khỏi sự ỷ lại mà độc lập gánh vác.

Nếu cứ mãi đứng sau lưng người dẫn dắt, anh hùng sẽ không bao giờ viên mãn.

Cái chết của ông lão chính là bước cuối cùng để Vưu Lý Ô Tư trở thành Dũng giả thực thụ.

Vưu Lý Ô Tư không phải vì danh hiệu mà thành Dũng giả, mà là vì phẩm cách của y.

A.

Oành.

Năng lượng không ngừng trào ra, cả thung lũng chấn động, theo tiếng gầm nộ bi phẫn của Vưu Lý Ô Tư, Tri Chu Tử trực tiếp bị một luồng năng lượng như thực chất hất văng ra ngoài.

Tri Chu Tử ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Danh hiệu Dũng giả đã bị xóa bỏ, năng lượng Dũng giả lẽ ra phải biến mất, đối phương nếu không chết cũng phải tàn phế, tại sao sức mạnh vẫn tiếp tục trào dâng.

Oa ha, ngươi xóa bỏ danh hiệu Dũng giả của y, lại dẫn dắt ra sức mạnh thực sự của y, hiện tại đứng trước mặt ngươi không phải là Dũng giả, mà là người dẫn đầu tương lai Vưu Lý Ô Tư.

Không còn chịu hạn chế của Hệ thống, y chính là thực thể đầu tiên vượt qua Hệ thống.

Kiếm Trí Tuệ bắt đầu giải thích, vì nếu không giải thích thì mọi người chẳng hiểu sự biến hóa trên người Vưu Lý Ô Tư là thế nào.

Đang đùa à.

Tri Chu Tử cảm thấy như gặp ma, đây rõ ràng là bật hack, Tà thần D mau tới khóa acc đi chứ.

Biến hóa liên tiếp xảy ra khiến Bạch rơi vào thế bị động.

Trận chiến vốn dĩ nắm chắc phần thắng trong tay lại chuyển biến thành cục diện khó khăn ngoài dự tính.

Đầu tiên là Kiếm Nhận Phong Bạo, sau đó là những đợt tấn công cuồng loạn, và cuối cùng, rõ ràng danh hiệu Dũng Giả đã bị xóa bỏ, nhưng năng lượng trong cơ thể đối phương lại tăng mạnh.

Những chuyện phản trực giác thế này cứ liên tục xảy ra, ngoài việc giải thích là bật hack ra thì chẳng còn cách nào khác.

Tuy nhiên, đôi khi phản trực giác không đồng nghĩa với sai lầm.

Bạch bị đẩy lùi, vẻ thong dong lần đầu tiên biến mất trên khuôn mặt tinh xảo.

Trận chiến ba chìm bảy nổi này khiến kết cục vốn đã định sẵn càng lúc càng trở nên hỗn độn.

Biến hóa đối với Bạch không phải là điều tốt, vì chiến thắng vốn thuộc về cô, nay lại trở nên không chắc chắn.

Cục diện ổn định là điều tốt nhất đối với kẻ mạnh và người thắng cuộc, bởi khi đó ưu thế sẽ được bảo tồn, vị thế chiến thắng được duy trì.

Trong trận này, Bạch chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng vì biến số không ngừng xuất hiện, chính cô cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Dũng Giả lệ rơi đầy mặt, tỏa ra khí tức cường đại, kình phong ập đến khiến người ta ngộp thở.

Tại sao hắn vẫn còn sức mạnh khủng khiếp đến thế.

Dẫu Trí Tuệ Kiếm nói rằng không còn danh hiệu Dũng Giả, sức mạnh thật sự của Vưu Lý Ô Tư đã được giải phóng, nhưng chuyện này hoàn toàn bất khoa học, không phù hợp với logic hệ thống.

Bạch biết rất rõ, trong hệ thống, kỹ năng lợi hại nhất chính là danh hiệu.

Thất Đại Tội và Thất Mỹ Đức có thể khiến người dùng mất kiểm soát và bạo tẩu, nhưng cũng mang lại sức mạnh hung hãn.

Người sở hữu chúng được gọi là Chi Phối Giả, ví dụ như Bạch có danh hiệu Ngạo Mạn Chi Phối Giả và Bạo Thực Chi Phối Giả, cả hai đều tăng cường thực lực cực lớn.

Sức mạnh đến từ danh hiệu, Dũng Giả cũng vậy.

Đáng lẽ mất danh hiệu thì Dũng Giả chỉ là một con người bình thường, hắn không phải chuyển sinh giả, không thể trực tiếp rút năng lượng từ Ma Lãnh Địa, vậy tại sao lại bộc phát mạnh hơn.

Dù không thể hiểu nổi, nhưng đang lúc đối đầu sinh tử, Bạch chỉ đành nghiến răng tiến lên.

Cô hít sâu một hơi, bắt đầu triển khai ma pháp, lần này cô hỗn hợp tất cả kỹ năng ma pháp lại, hy vọng đánh nhanh thắng nhanh.

Bỏ đi, giờ suy nghĩ chuyện này cũng vô dụng.

Bạch đanh mặt lại, đôi mắt đỏ rực như máu, ma lực nén ép làm vặn vẹo cả ánh sáng xung quanh.

Đây chính là chuyển sinh giả Bạch, kẻ có hành trình ly kỳ nhất, vượt qua mười lăm năm từ Đại Mê Cung từng bước đi tới đây, thực lực hiện tại đã có thể sánh ngang Ma Vương.

Ở phía bên kia, tình trạng của Dũng Giả có vẻ không ổn, tóc đen hóa sợi bạc, chiếc khăn quàng di vật của mẹ trên cổ cũng bị thổi bay, rơi vào tay Thánh Nữ.

Dũng Giả lúc này rõ ràng không bình thường, Thánh Nữ lo lắng không thôi.

Cô thầm yêu Dũng Giả, bị thu hút bởi người đàn ông đầy trách nhiệm nhưng ẩn chứa sự dịu dàng này trong suốt chuyến mạo hiểm.

Oanh.

Không một lời chào hỏi, Dũng Giả đã động.

Bầu trời để lại một vệt sét, hồ quang từ song kiếm nhảy múa đã đánh trúng kẻ địch.

Nhưng Bạch đã chuẩn bị từ trước, cô sớm né tránh, song kiếm chỉ đánh trúng tàn ảnh.

Tốc độ nhanh hơn, thậm chí vượt qua cả vận tốc âm thanh.

Mỗi cú va chạm tạo ra một quả cầu chân không trên không trung.

Khi không khí bị đẩy ra rồi ép lại, cả thung lũng như xuất hiện những cơn bão hỗn loạn, cuồng phong nổi lên, đất đá bay tứ tung.

Ngay cả các con rối nhện cũng không chịu nổi dư chấn, phải hạ thấp thân mình cố định vị trí.

Ba người đồng đội của Dũng Giả phải tìm một khe đá, nắm tay nhau trốn vào mới không bị thổi bay.

Dù là nổ súng, đạn cũng sẽ bị thổi lệch mất thôi.

Chàng chiến sĩ kinh hãi thốt lên.

Không ổn rồi, Vưu Lý Ô Tư sử dụng sức mạnh này rõ ràng đã vượt quá giới hạn con người, trận chiến này thật sự ổn chứ.

Tên đạo tặc chỉ ra điểm mấu chốt: Vưu Lý Ô Tư hiện tại quá mạnh, mạnh đến mức cơ thể không thể chống đỡ nổi.

Thánh Nữ không nói gì, chỉ lo âu nhìn lên bầu trời dù chẳng thấy gì cả, chỉ có tiếng nổ đì đùng cho thấy trận chiến vẫn đang tiếp diễn.

Bạch thấy da thịt Vưu Lý Ô Tư nứt toác rồi lại phục hồi, trong lòng tự hỏi đối phương còn là người không.

Nếu là người, sao có thể làm được những chuyện khó tin như vậy.

Tuyệt đối không được lơ là, Bạch biết rõ giờ mình đã chuyển sang phe phòng ngự, không thể sơ sẩy một chút nào.

Từ xương cốt đến cơ bắp, từ huyết quản đến làn da, từng sợi thần kinh căng cứng, từng tế bào đều phát lực.

Cảm giác sợ hãi này giống hệt lúc cô gặp Địa Long năm xưa.

Khi đó Bạch còn là một kẻ yếu ớt, lại đụng độ Địa Long một trong tứ đại long tộc.

Sự tuyệt vọng không thể phản kháng đó là bóng ma cô không bao giờ quên.

Dù sau này đã giết được Địa Long, cô vẫn nhớ mình từng phải trốn sau tảng đá, run rẩy cầu nguyện đừng bị phát hiện.

Mọi kỹ năng hay kế sách đều vô dụng trước sự nghiền ép về thực lực tuyệt đối.

Sau này dù gặp Mẫu Thân Nhện hay Ma Vương, cô vẫn có cách phản kích.

Riêng với Ma Vương, cô chưa kịp cảm nhận nỗi sợ thì đã bị giết, sau khi chết hai lần thì Ma Vương trở thành đồng đội, nên cũng không còn sợ nữa.

Vì vậy, uy áp của Địa Long vẫn là ký ức sâu đậm nhất, và lúc này cô cảm giác như lại đối mặt với nó.

Chương 2474

Chỉ cần một sai lầm nhỏ, kết cục sẽ là bị xé nát.

Mình không được thua, tuyệt đối không thể thua.

Đối phương không còn danh hiệu Dũng Giả, trạng thái này không thể kéo dài.

Bạch tin rằng giờ là lúc đọ sự kiên nhẫn và bền bỉ.

Nhìn da thịt đối phương nứt rồi lại lành, cô biết hắn sẽ là người gục trước.

Nhưng biểu cảm của kẻ địch thật khiến người ta bực mình.

Bạch cứ nhìn thấy khuôn mặt bình thản, anh tuấn, thâm sâu không lường được của Vưu Lý Ô Tư là lại phát hỏa.

Hắn không hề lộ ra một chút tử khí nào, khiến cô chẳng thấy an tâm chút nào.

Vưu Lý Ô Tư liên tục tấn công, nhưng khoảng cách thực lực giữa hai người vốn lớn, dù có tăng cường sức mạnh cũng chưa đến mức nghiền nát kẻ địch, chỉ là có khả năng lật ngược thế cờ.

Hắn thấy đối phương liên tục tạo ra tơ nhện cản trở mình, loại tơ đó vừa dai vừa khó chịu, lại còn xuất hiện khó lường.

Nhật Thực.

Một kỹ năng song thủ kiếm mạnh hơn cả Tinh Bạo Khí Lưu Trảm.

Trước đây Vưu Lý Ô Tư chưa từng sử dụng, nhưng hôm nay anh không còn giữ sức.

Đối mặt với cường địch như Bạch, dù đã tăng sức mạnh cũng phải dốc toàn lực.

Bạch cảm nhận được một vùng tăm tối.

Trên bầu trời, thứ rực rỡ nhất là mặt trời, nhưng chiêu thức này của Vưu Lý Ô Tư có thể ăn mòn cả ánh dương.

Một hố đen xuất hiện giữa thung lũng, ngọn núi bị sức mạnh vặn xoắn đánh vỡ, những tảng đá lớn bị hút vào hố đen như rơi vào máy xay thịt, hóa thành bụi phấn.

Bạch cũng không thể khống chế mà bị hút về phía hố đen.

Cô kinh hoàng liên tục phóng tơ nhện, bám vào ngọn núi phía sau như Người Nhện để cố định bản thân.

Sợi tơ căng ra, đá vụn xung quanh bay qua người cô rơi tọt vào hố đen.

Bạch chỉ còn cách liên tục tung ma pháp độc, hy vọng độc dịch chảy vào hố đen có thể hạ gục kẻ địch.

Nếu không độc chết được hắn, người chết sẽ là cô.

Tuy nhiên, độc dịch dường như bị vô hiệu hóa.

Vưu Lý Ô Tư hiện tại đang đứng giữa ranh giới sống và chết, trở thành một bug của hệ thống, ma pháp kỹ năng vô hiệu, chỉ có tấn công vật lý mới có tác dụng.

Mà chiêu vật lý mạnh nhất của Vưu Lý Ô Tư chính là Nhật Thực.

Khi Bạch mở mắt ra lần nữa, cô thấy mình đã trở lại Ma Giới, sinh ra từ một quả trứng nhện.

Cô biết mình cuối cùng đã bị giết, và chết rất nhanh, rất dứt khoát.

Nhện có kỹ năng Bất Tử, cơ thể bị phá hủy thì ý thức có thể chuyển dời về trứng, chỉ cần thăng một cấp là hồi phục.

Thời gian cấp bách, cô không kịp chờ hồi phục hoàn toàn mà lập tức lao ra khỏi kho trứng, nhanh chóng đi hội hợp với Ma Vương.

Khi Ma Vương thấy Bạch biến lại thành nhện nhỏ cấp thấp, bà biết trận này cô đã thua, liền hỏi: Chẳng lẽ bị Dũng Giả đánh bại sao.

Chính xác mà nói, hắn không còn là Dũng Giả.

Ta đã xóa bỏ danh hiệu của hắn, nhưng đối phương không chết mà lại giải phóng năng lượng mạnh hơn, ta bị một chiêu bí kỹ của hắn tiêu diệt.

Chuyện đó không quan trọng, quan trọng là chúng ta nên rút lui thôi, gã đó sẽ tới sớm thôi, kế hoạch thất bại rồi.

Kế hoạch của họ là dùng năng lượng Dũng Giả để cứu Nữ Thần, nhưng sau khi xóa danh hiệu, Nữ Thần vẫn không được tự do, nghĩa là thất bại.

Ma Vương thầm nghĩ quả nhiên không đơn giản như vậy, chỉ đành rút lui để tránh tổn thất không đáng có.

Được rồi, rút lui.

Hoàn toàn không để tâm đến quân Ma tộc đang liều chết bên ngoài, Ma Vương đưa Bạch bước qua cổng truyền tống biến mất.

Ma Vương bỏ chạy, Ma tộc như rắn mất đầu, nhanh chóng bị Nhân tộc tiêu diệt hoặc bắt làm tù binh, đại thế đã mất.

Lần này đối với Ma tộc, Nhân tộc có ý tưởng mới: di dân.

Một lượng lớn dân cư sẽ được đưa về phương Bắc chiếm lĩnh Ma Giới, đồng thời đưa Ma tộc vào các trại cải tạo lao động.

Ma tộc đại bại, nhưng Ma Vương đã tẩu thoát.

Đồng thời, Dũng Giả cũng đổi người.

Vưu Lý Ô Tư dù còn sống nhưng rõ ràng không còn là người bình thường.

Sau trận chiến với Bạch, anh biến mất khỏi tầm mắt mọi người, bặt vô âm tín.

Dũng Giả mới ra đời là cậu thiếu niên mười lăm tuổi tên Sơn Điền Shun.

Khi đó cậu đang ngồi trong lớp, đột nhiên nhận được thông báo của hệ thống, lời thần ngôn của Nữ Thần cho biết cậu hiện tại là Dũng Giả.

Sơn Điền ngẩn người, vì điều đó đồng nghĩa với việc anh trai thứ hai của cậu đã hy sinh.

Đây là cú sốc cực lớn, ai ngờ được người anh mạnh mẽ như vậy lại tử trận.

Dù biết Ma tộc phát động chiến tranh, cậu vẫn luôn nghĩ sẽ không có vấn đề gì lớn, không ngờ anh hai lại hy sinh.

Trở thành Dũng Giả, Sơn Điền không thể tiếp tục đi học, cậu lập tức trở về vương cung.

Lúc này vương cung cũng đã nhận được tin Dũng Giả tiền nhiệm mất tích, đồng đội của Vưu Lý Ô Tư tin rằng anh chưa chết.

Kể từ Vưu Lý Ô Tư, danh hiệu Dũng Giả lần thứ hai rơi vào tay hoàng tộc.

Phải nói là dân chúng rất thất vọng, cảm giác như danh hiệu này sắp bị hoàng gia độc chiếm.

Rõ ràng trước đây Dũng Giả thường xuất thân bình dân, giờ hết Nhị hoàng tử đến Tam hoàng tử, điều này minh chứng cho điều gì.

Minh chứng là hoàng tộc không chỉ có địa vị mà còn ưu tú hơn bình dân, thật khiến người ta uất ức.

Sự phẫn nộ của bình dân là có thể hiểu được.

Ngay cả Vưu Lý Ô Tư cũng phải nỗ lực mười lăm năm mới chứng minh được anh đứng về phía họ chứ không phải là tay sai của quý tộc, anh đã đả thổ hào phân điền địa, lo cái dân lo, nghĩ cái dân nghĩ.

Tuy nhiên hiện tại Thần Ngôn Giáo vẫn chưa chính thức công bố, chỉ có những lời đồn thổi.

Quốc vương cũng phải cân nhắc cảm nhận của người dân, nếu hai Dũng Giả liên tiếp đều là con trai mình, tin tức xác nhận có thể gây ra hỗn loạn lớn hơn.

Sơn Điền nhận được chiếc khăn quàng của anh trai, di vật do mẹ dệt.

Sau khi tìm hiểu tư tưởng của anh tại trường học, cậu biết nỗi khổ của Dũng Giả.

Giờ đây khi tiếp nhận danh hiệu, cậu cũng phải kế thừa sứ mệnh còn dang dở.

Quốc vương thì lo lắng khôn nguôi, Dũng Giả trước đã làm ông thất vọng, không biết đứa thứ hai này ra sao.

Nhìn biểu hiện của Sơn Điền ở trường, cậu cũng chẳng phải hạng vừa.

Tóc bạc trắng cả đầu, quốc vương cứ nghĩ đến việc con trai thứ ba sẽ lại trở thành một kẻ phản đồ máu lạnh như đứa thứ hai là lại thấy đau lòng.

Chương 2475

Giáo chủ Thần Ngôn Giáo cũng không rõ tại sao danh hiệu Dũng Giả lại liên tục rơi vào hoàng tộc, chẳng lẽ thiên hạ sắp đại loạn.

Nhưng ngay khi Giáo chủ chuẩn bị đi gặp Dũng Giả mới, nội bộ giáo hội đột nhiên xảy ra nội loạn.

Những thuộc hạ mà Giáo chủ tin tưởng nhất đột nhiên phát động ám sát, khiến ông không kịp trở tay, chỉ đành tháo chạy ẩn nấp.

Đối diện với sự phản bội bất ngờ, Giáo chủ hoàn toàn mịt mờ, vì những người này đều do ông đích thân tuyển chọn, là những tín đồ trung thành và thuần khiết nhất, sao có thể phản bội.

Hơn nữa số lượng người phản bội quá đông, Giáo chủ phát hiện quanh mình chẳng còn ai để tin tưởng.

Đây là ma pháp khống chế.

Một hai người phản bội thì có thể nói là nhìn lầm người, nhưng cả một nhóm thì chắc chắn là do ma pháp chi phối.

Nhưng là ai, từ bao giờ.

Giáo chủ không hề hay biết.

Sơn Điền còn đang đợi Giáo chủ đến gặp mình thì đột nhiên lính canh biến thành sát thủ, trường thương đâm thẳng về phía tân Dũng Giả.

Sơn Điền hoàn toàn không kịp phản ứng, vì những lính canh này cậu đều quen biết từ nhỏ, vốn rất trung thành, ai mà ngờ họ lại đột ngột phản bội.

Sơn Điền ngơ ngác, may mà thực lực cậu rất mạnh, cộng thêm bên cạnh có Tất Nguyên Mỹ Lệ Fei con phi long thú cưng, mới kịp thời thoát khỏi vòng vây.

Nhưng khi chạy về vương cung, cậu thấy khói đen cuồn cuộn bốc lên.

Rốt cuộc là chuyện gì thế này.

Sơn Điền đứng hình, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Dù không biết cũng phải vào xem, cậu gặp thị nữ của mình, nhưng cô ta cũng phát điên tấn công cậu.

Đánh ngất thị nữ xong, cậu vào tới điện chính và chứng kiến một bi kịch thí quân.

Là anh cả của Sơn Điền, Đại hoàng tử đã giết Quốc vương.

Nhưng tại sao.

Sơn Điền ngập tràn bi phẫn và nghi vấn, Đại hoàng tử là người thừa kế ngai vàng, chẳng cần giết vua cũng có thể lên ngôi, sao phải làm vậy.

Là hắn, chính hắn đã giết phụ vương, hắn là phản đồ.

Đại hoàng tử lại vừa ăn cướp vừa la làng, đổ tội lên đầu Sơn Điền.

Sơn Điền nhíu mày.

Này này, rốt cuộc là sao đây.

Tất Nguyên Mỹ Lệ cũng ngơ ngác.

Còn chưa nhận ra sao.

Chuỗi sự kiện này là âm mưu mưu triều đoán vị, thật là điên rồ, lại dám làm chuyện này, chẳng lẽ hắn nghĩ có thể vu oan cho tôi dễ dàng vậy sao.

Sơn Điền vô cùng trấn định.

Trải qua bao chuyện ở trường, cậu đã sớm trở thành người luôn sẵn sàng đối mặt, nhanh chóng bình tĩnh lại phán đoán tình hình.

Ban đầu bị ám sát, cậu còn nghi vấn, nhưng thấy Đại hoàng tử giết vua, mọi ẩn số đã được giải đáp.

Đây là mưu phản và muốn đổ tội cho cậu.

Giết phụ vương trước, rồi giết tôi, hắn có thể đổ tội thí quân cho tôi, còn hắn sẽ trở thành người phục thù cho quốc vương, danh chính ngôn thuận lên ngôi.

Nhưng muốn hại tôi đâu có dễ.

Oanh, Sơn Điền phát động tấn công.

Dù được bảo vệ nghiêm ngặt, Đại hoàng tử vẫn bị một phen hú vía.

Lính canh vây quanh Đại hoàng tử, đồng thời những kẻ ẩn nấp tung ma pháp đánh về phía Sơn Điền.

Nhưng Sơn Điền dương đông kích tây, trông thì như muốn giết Đại hoàng tử, nhưng mục tiêu thật sự là thi thể phụ vương.

Cậu xoay người vác lấy thi thể bị kiếm đâm thấu tim, rồi nhanh chóng rút lui.

Sơn Điền, Tất Nguyên, nhanh lên, bên này.

Lúc này Đại Đảo Diệp Đa và Cương Tả Oka đang tiếp ứng bên ngoài vương cung.

Sắc mặt họ rất tệ, rõ ràng cũng vừa bị ám sát.

Họ lên xe ngựa bắt đầu hành trình đào vong.

Đây không đơn giản là phản bội, đằng sau còn có bàn tay đen khác.

Cương Tả nhếch nhác nói, cô cũng bị tấn công, hơn nữa còn là từ các chuyển sinh giả.

Hóa ra tất cả là kế hoạch mới của Ma Vương.

Bà ta xác định ngay được Dũng Giả mới và dùng chuỗi đả kích này để ép Sơn Điền tăng tiến sức mạnh, bà vẫn chưa từ bỏ việc cứu Nữ Thần.

Vưu Lý Ô Tư đã vô dụng, nên phải tìm Dũng Giả mới.

Ma Vương Ariel và Bạch đã sắp xếp một loạt kế hoạch kích phát năng lượng cho Sơn Điền.

Sở dĩ có nhiều kẻ phản bội là vì họ hợp tác với Hạ Mục Kiện Ngô Hugo.

Sau khi bị chặt đứt cánh tay, trong cơn nhục nhã Hugo đã lĩnh ngộ danh hiệu Tật Đố Chi Phối Giả, có kỹ năng tẩy não khống chế người khác, nên được Ma Vương chọn vào phe mình.

Hắn vốn không phục, tại sao tên Sơn Điền đó lại mạnh hơn mình.

Vì thế trong vương cung và giáo hội toàn là những kẻ bị tẩy não.

Trước khi bị kích hoạt, hành vi của họ vẫn bình thường, nhưng một khi khởi động, bất kể là anh chị em hay cha mẹ, tất cả đều hóa thành sát thủ hạ thủ với người thân nhất.

Kỹ năng tẩy não này vô cùng bá đạo, nên có thể khống chế một đám đông mà không ai hay biết.

Hiện tại Sơn Điền, Tất Nguyên Mỹ Lệ, Đại Đảo Diệp Đa, Cương Tả và một con rồng bị bao vây, khó khăn lắm mới phá vòng vây chạy thoát.

Cương Tả xem danh sách thì biết ngay là do tên Hugo không biết rút kinh nghiệm kia làm, cô đề nghị đi đến Elf Village Yêu Tinh Chi

Lý, nơi đó an toàn.

Tại sao phải cướp thi thể quốc vương.

Đại Đảo Diệp Đa giờ trở thành tiểu thư sa cơ, thần thái không được tự nhiên.

Dù sao trước đây sống trong lầu cao cửa rộng, chỉ cần không gặp người nhà biến thái thì chẳng lo gì.

Nhưng rời khỏi vùng an toàn, vẻ đẹp của cô sẽ là một rắc rối, thu hút lũ sâu bọ bất lương.

Hệ số an toàn của tiểu thư sa cơ còn thấp hơn hoàng tử thất thế, vì kẻ thù của hoàng tử chỉ là sát thủ, còn kẻ thù của tiểu thư là tất cả lũ háo sắc trên đời.

Tôi có ma pháp phục sinh, chỉ cần phụ vương còn sống, ông có thể chứng minh sự trong sạch của tôi.

Sơn Điền nhận định trong tích tắc rằng điều quan trọng nhất lúc này là sự trong sạch, mà cậu lại có thuật phục sinh.

Nếu tội danh là thí quân, chỉ cần người chết sống lại là chứng minh được kẻ thủ ác thật sự.

Cậu làm đúng lắm.

Cương Tả nói.

Sơn Điền nhìn chiếc khăn và thanh kiếm, nghĩ đến anh hai.

Cậu biết mình làm vậy vẫn chưa đủ.

Anh hai gặp khó khăn hơn cậu nhiều, bảy tuổi đã rời vương cung, bôn ba mười lăm năm, còn cậu mười lăm tuổi mới rời khỏi vòng bảo vệ.

Chúng ta đi Elf Village, tinh linh sẽ bảo vệ chúng ta.

Cương Tả tâm tình phức tạp nhưng cuối cùng vẫn chọn tin tinh linh.

Thật ra Sơn Điền muốn đến Thành phố Dũng Giả hơn, nhưng thấy sắc mặt Cương Tả tệ quá nên không nói gì, ngầm đồng ý đi Elf Village.

Thế là họ hướng về lối vào Đại Mê Cung, chuẩn bị xuyên qua đó để đến vùng cực Tây của lục địa nơi tọa lạc của Elf Village.

Chương 2476

Hạ Mục Kiện Ngô dĩ nhiên không buông tha Sơn Điền, muốn tiếp tục truy sát.

Ma Vương lại nói: Không cần vội, sớm muộn gì chúng cũng tìm tinh linh giúp đỡ, đúng lúc một tên trúng hai đích, tiêu diệt luôn bọn tinh linh.

Ma Vương chẳng có thiện cảm gì với tinh linh, nên lũ nhện trên đại lục đều ghét chúng, ngay cả Bạch cũng bị ảnh hưởng, nên việc giết tinh linh chẳng gây áp lực tâm lý nào.

Tộc trưởng Elf là kẻ khởi xướng việc khai thác năng lượng ma pháp, là nguồn cơn khiến nhân loại bị hủy diệt và khiến Nữ Thần mất tự do, hắn là kẻ thù của Ma Vương.

Hạ Mục không còn cách nào, đành nghe theo Ma Vương vì bà ta quá mạnh, giết hắn còn dễ hơn bóp chết một con kiến.

Sau đó Hạ Mục ban bố lệnh truy nã, công bố tội trạng thí quân của Sơn Điền, rồi thông qua Thần Ngôn Giáo tuyên bố Sơn Điền là Dũng Giả giả, còn hắn Hạ Mục Kiện Ngô mới là Dũng Giả thật.

Danh hiệu Dũng Giả thuộc về người xuất sắc nhất thế hệ, Hạ Mục tuyệt đối không nhường cho Sơn Điền, hắn mới là kẻ giỏi nhất, nên hắn phải làm Dũng Giả.

Danh hiệu dũng giả tuy có thể xác định qua giám định, nhưng công bố chính thức thường qua Thần Ngôn Giáo.

Sơn Điền chưa kịp được công bố đã phải đào vong, nên Hạ Mục có thể dùng phe phái trong giáo hội để cướp lấy cái danh đó.

Tuy không có thực lực Dũng Giả, nhưng hắn có cái danh.

Ngươi thật sự nghĩ làm thế là được sao.

Đợi Ma Vương và Bạch đi khỏi, Đỗ Lan từ sau lưng Hạ Mục bước ra.

Hắn đã chứng kiến Hạ Mục từng bước đi vào con đường sa đọa, nhưng loại phản diện này chỉ đáng hạng ba, vì không có triết học phản diện riêng mình.

Tại sao các nhân vật phản diện trong JOJO lại xuất sắc thế.

Vì họ đều có triết học riêng, ác có trình độ, ác có phong cách.

Dio lúc đầu tuy vì ghen ghét mà lầm đường, nhưng cuối cùng đã vượt qua sự ghen ghét đó, trở thành cứu thế chủ của những kẻ ác, đó là vì hắn ác một cách thuần túy, trở thành một phản diện tuyệt mỹ.

Trí tuệ, cẩn trọng, sức mạnh, giác ngộ.

Dio không thiếu thứ gì, nhưng lại dùng chúng để làm việc ác, chính là đạo diệc hữu đạo.

Khi kẻ ác bắt đầu quán triệt nhân nghĩa lễ trí tín, kẻ đó đã thoát ly khỏi cái ác sơ đẳng, trở thành một kẻ ác mang tính cột mốc.

Chỉ cần trừ khử được Sơn Điền, mọi thứ đều xứng đáng.

Hạ Mục nói.

Nhưng Ma Vương chỉ đang lợi dụng ngươi thôi, khi ngươi hết giá trị, bà ta sẽ vứt bỏ ngươi không thương tiếc.

Còn cả Nhược Diệp Cơ Sắc Wakaba nữa, cô ta căn bản chẳng coi ngươi ra gì.

Đỗ Lan nói.

Hạ Mục đúng là kẻ bị ghét bỏ ở khắp nơi, Sơn Điền coi thường hắn, Bạch cũng khinh bỉ hắn.

Hạ Mục nghiến răng, hắn đương nhiên biết, nhưng Nhược Diệp Cơ Sắc từ trước khi xuyên không đã tự cao tự đại như thế rồi.

Dù rất khó chịu nhưng hắn vẫn nói: Trước khi xuyên không tôi đã ngứa mắt cô ta rồi, lúc nào cũng tỏ vẻ thanh cao, rõ ràng bị Tất Nguyên Mỹ Lệ bắt nạt mà cứ làm như không quan tâm, chẳng qua là đẹp hơn một chút thôi sao.

Đúng là mắt mọc trên đỉnh đầu.

Oanh, hắn đấm nát cái bàn, phát tiết cơn giận vô danh.

Tức giận là lẽ đương nhiên, vì Hạ Mục chẳng được lòng bên nào, Dũng Giả và Ma Vương đều coi hắn như công cụ gọi là đến bảo đi là đi, hắn cũng có lòng tự trọng chứ.

Ngươi biết ngươi thua kém họ ở điểm nào không.

Tất nhiên là sức mạnh.

Hạ Mục cho rằng câu hỏi của Đỗ Lan chẳng có trình độ gì, ngoài sức mạnh ra thì còn kém cái gì.

Chỉ số của Sơn Điền, Ma Vương và Bạch đều mạnh hơn hắn quá nhiều.

Không, thứ ngươi thiếu là tinh thần dám tiến về phía trước, hơn nữa ngươi chỉ biết phá mà không biết lập.

Ngươi muốn giết Sơn Điền, nhưng giết xong rồi ngươi mang lại được gì.

Có phá có lập mới là phẩm chất quan trọng nhất của một phản diện chất lượng cao.

Ngươi làm việc ác là đơn thuần để ác, hay để bản thân đắc lợi, hay để thu nạp thêm nhiều kẻ ác, hay là muốn thay đổi hiện trạng thế giới.

Ta nghĩ ngươi chưa từng nghĩ tới.

Hạ Mục nhìn Đỗ Lan, nhìn người bạn chuyển trường luôn ủng hộ mình này, cảm thấy đối phương nói chuyện lúc nào cũng có lý.

Mình làm việc ác vì cái gì.

Nghĩ kỹ lại thì dường như chỉ vì thấy Sơn Điền ngứa mắt, hắn làm ác chủ yếu nhắm vào Sơn Điền, chưa từng nghĩ chuyện sau khi hạ gục Sơn Điền sẽ thế nào.

Tôi nói mình muốn làm kẻ ác khi nào.

Tôi còn cả một vương quốc để kế thừa.

Hạ Mục đột nhiên nhận ra mình chưa từng nghĩ đến việc làm phản diện, dù giờ đã hợp tác với Ma Vương, mục tiêu của hắn vẫn là trừ khử Sơn Điền, cùng lắm là nẫng tay trên danh hiệu Dũng Giả.

Vậy là vì hư danh mà làm việc ác, đó là loại phản diện cấp thấp nhất.

Chẳng có chút lợi ích thực tế nào, vì chút hư danh mà hại người hại mình.

Đỗ Lan nhận xét việc làm ác vì hư danh đúng là tận cùng của sự thấp kém.

Dio làm ác là để mưu đoạt gia sản, sau đó là vì sức mạnh, đều vì lợi ích thực tế, tuyệt đối không lãng phí sức lực vì hư danh.

Cho nên, tôi không phải kẻ ác.

Làm bao nhiêu chuyện thế rồi còn bảo không phải kẻ ác.

Đỗ Lan mặt đầy vẻ không tin: Nghe ta khuyên một câu, làm một kẻ ác có truy cầu, có lý tưởng cũng không tệ đâu, giờ mà còn muốn tẩy trắng thì mất mặt lắm.

Hạ Mục đầu đầy dấu hỏi, chẳng biết nói gì, đành im lặng, không thể tiếp tục trò chuyện được nữa.

Không nghe, không nghe, rùa mù tụng kinh, tộc trưởng bịt tai không muốn nghe những lời có thể giải đáp nghi vấn trong lòng, những nan đề trong não, những vấn đề khoa học chưa có lời giải từ tám trăm năm trước.

Những nan đề mà tộc trưởng Elf không thể giải quyết nay đều tuôn ra từ miệng Anna.

Nếu là một nhà khoa học chân chính theo kiểu sáng nghe đạo chiều chết cũng cam lòng thì chắc chắn đã vui mừng đến phát khóc.

Tác giả Tam Thể từng viết câu chuyện về Tế đàn Chân lý, kể về một nền văn minh ngoài hành tinh siêu cường đến Trái Đất để ngăn cản nhân loại khám phá vũ trụ, vì khám phá vũ trụ là hành động cực kỳ nguy hiểm, nên họ chuyên đi ngăn cản các nền văn minh lạc hậu tự tìm đường chết.

Nhưng một nhóm nhà khoa học Trái Đất cho rằng nếu không được khám phá chân lý vũ trụ thì cuộc đời họ còn ý nghĩa gì.

Lúc đó, một nhà khoa học tên Đinh Nghi đề xuất ý tưởng: người ngoài hành tinh cứ việc nói cho họ biết chân lý về mô hình vũ trụ, rồi sau đó giết họ cũng được.

Người chết dẫu biết chân lý cũng chẳng kịp thực hành, coi như thỏa mãn tính tò mò để họ thanh thản ra đi.

Thế là người ngoài hành tinh lập nên Tế đàn Chân lý để truyền đạt tri thức rồi hiến tế họ.

Chân lý đó bao hàm mọi mô hình vũ trụ.

Có người sẽ hỏi, nếu khám phá chân lý dẫn đến vũ trụ hủy diệt, vậy sao văn minh ngoài hành tinh lại biết.

Chẳng lẽ quan lại được đốt lửa còn dân không được thắp đèn, họ nghiên cứu xong rồi lấy cớ an toàn để chèn ép kẻ yếu.

Thực ra không phải, chân tướng đó là do một nền văn minh tử vì đạo ở vũ trụ trước gửi lại cho đời sau với cái giá là sự hủy diệt của vũ trụ đó.

Họ cũng giống như những người trên Tế đàn Chân lý, vì chân tướng mà bất chấp tất cả.

Họ dùng mọi thứ để đổi lấy một khoảnh khắc nắm giữ chân lý rồi vũ trụ tan biến, nhưng họ đã gửi chân tướng vào viên nang thời gian đến vũ trụ tiếp theo.

Người ngoài hành tinh không tự tìm ra mà chỉ nhặt được viên nang đó, nên họ hiểu sự nguy hiểm và đi ngăn cản kẻ khác.

Những người Trái Đất bước lên Tế đàn Chân lý, mọi vấn đề toán, lý, hóa đều được giải đáp.

Sau khi biết đáp án, họ có mười giây để nghiền ngẫm rồi.

đăng xuất.

Nhưng có một câu hỏi mà người ngoài hành tinh cũng không biết: Mục đích của vũ trụ là gì.

Đây không còn là phạm vi khoa học mà thuộc về triết học.

Người ngoài hành tinh làm sao biết được, vì vũ trụ sinh ra từ vụ nổ Big Bang, chẳng ai bảo vụ nổ đó nhất định phải có mục tiêu cả.

Chương 2477

Hiện tại Anna giống như người ngoài hành tinh trên Tế đàn Chân lý, các loại kiến thức tuôn ra cuồn cuộn khiến tộc trưởng Elf sắp suy sụp.

Cảnh tượng này giống như Đường Tăng đang niệm Kim Cô Chú với Tôn Ngộ Không.

Tộc trưởng sợ hãi vì không dám tưởng tượng có tồn tại nào giải đáp được mọi nghi vấn của mình, giải quyết mọi nan đề của nhân loại, thứ mà ngay cả thần cũng chưa chắc hiểu rõ.

Suy cho cùng, thần không phải lúc nào cũng đại diện cho tri thức cường đại, mà thường đại diện cho huyết mạch cường đại.

Huyết mạch mạnh thì thần mạnh, tri thức chỉ là thêu hoa trên gấm, phần lớn hành vi của thần cũng thô lậu chẳng kém kẻ phàm.

Ví dụ như Thủy Tổ Long, ở vũ trụ này cũng được coi là một vị thần, nhưng hành vi của hắn cũng rất thô lỗ.

Thần không phải toàn tri toàn năng, thần lợi hại nhất ở chỗ ưu thế cục bộ có thể nghiền nát chúng sinh.

Nếu không xét ưu thế đó, thần cũng rất tầm thường.

Vì vậy Anna trong mắt tộc trưởng là một tồn tại còn phi lý hơn cả thần.

Tộc trưởng có thể coi thường thần, nhưng lại sợ hãi một tồn tại toàn tri toàn năng.

Vì trước sự toàn tri toàn năng, sự ti tiện, nhỏ bé, tà ác và ngu muội của lão sẽ không còn chỗ trốn.

Lúc này tộc trưởng như bị ép bước lên Tế đàn Chân lý, bị động tiếp nhận đủ loại tri thức.

Dừng lại, đừng nói nữa.

Tộc trưởng sợ hãi từ tận đáy lòng.

Cương Tả kinh ngạc nhìn sự thay đổi của tộc trưởng, thầm nghĩ ngôn ngữ quả nhiên sắc bén hơn đao kiếm.

Cô cứ ngỡ phải đánh một trận ra trò, không ngờ Anna chỉ nói vài thứ nghe qua có vẻ lợi hại đã đánh tan sự ngạo mạn của lão.

Cương Tả vốn là dân văn khoa dạy cổ văn, hoàn toàn chẳng hiểu Anna đang nói gì.

Anna không dừng lại, cô như muốn giải đáp nghi vấn của cả vũ trụ.

Tộc trưởng đã không còn hiểu gì nữa, nhưng ký ức của lão lại ghi lại toàn bộ.

Một khi đã ghi nhớ, cuộc đời lão cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Vì sao phải sống.

Là để giải quyết hết mâu thuẫn này đến mâu thuẫn khác.

Vạn sự vạn vật đều bao hàm mặt đối lập, đó là tính nội sinh của mâu thuẫn.

Con người sống là để đối mặt và giải quyết mâu thuẫn, rồi lại gặp mâu thuẫn mới.

Để giải quyết, cần học tập kiến thức, nắm vững kỹ năng, giống như tộc trưởng đã làm.

Mâu thuẫn của lão là khám phá chân tướng vũ trụ và sự ràng buộc của luân lý đạo đức.

Nhưng khi chân tướng vũ trụ không cần tìm kiếm mà cứ thế được nhồi vào não, các mâu thuẫn trong lão lần lượt bị phá vỡ.

Một khi không còn mâu thuẫn, sự tồn tại cũng biến mất.

Phật gia nói khổ hải vô biên quay đầu là bờ, chỉ có giải thoát mới là lối thoát.

Thực ra là mâu thuẫn vô biên, cũng chẳng có đường lùi, sinh tồn là giải quyết từng mâu thuẫn cho đến khi chết.

Không còn mâu thuẫn tức là cái chết.

Ý nghĩa của sự tồn tại nằm ở chỗ gặp mâu thuẫn và tìm cách giải quyết.

Giờ đây ý nghĩa tồn tại của tộc trưởng đang bị Anna spoil sạch sẽ, lão không còn cần bất kỳ tính chủ động nào nữa, lão chỉ là một vật chứa tri thức vô hạn, ý thức tự ngã đã vô giá trị.

Có người sẽ hỏi, vậy sao Anna không biến thành bù nhìn chân lý.

Vì Anna căn bản không hiểu những thứ đó, cô chỉ học thuộc lòng thôi.

Còn tộc trưởng là nhà khoa học, dù nhiều kiến thức quá tiên tiến chưa hiểu ngay được, nhưng với logic của mình, lão sẽ tự sơ đồ hóa chúng, chỉ cần học thêm chút là thông suốt.

Vậy nên, ở mức độ nào đó, chính đặc tính khoa học kiêu ngạo nhất của tộc trưởng đang hủy diệt lão.

Tộc trưởng là một nhà khoa học ích kỷ, kiểu Diệp Công hiếu long, lấy danh nghĩa theo đuổi chân lý để chà đạp luân lý và sinh mạng, nhưng khi chân lý mâu thuẫn với sự tồn tại của chính mình, lão lại bài xích nó.

Một nhà khoa học vô tư sẽ không như vậy. khi chân lý và cái tôi mâu thuẫn, ôm chầm lấy chân lý và từ bỏ cái tôi mới là nhà khoa học thực thụ.

Thật ra trở thành bù nhìn chân lý cũng không tệ, nhưng tộc trưởng không làm được, vì lão chỉ coi khoa học là công cụ để giành ưu thế, để thỏa mãn cảm giác ưu việt, chứ không phải sức mạnh để cải tạo thế giới và tạo phúc cho sinh linh.

Bởi vì ông làm được còn chúng tôi không làm được, nên ông có thể coi chúng tôi là vật thí nghiệm tùy ý nhào nặn.

Anna dừng lại, lạnh lùng nhìn tộc trưởng đang quỳ sụp dưới đất: Ông luôn tự xưng là nhà khoa học, luôn nói mình không đáng bị chỉ trích, nhưng những lời đó chẳng qua là để nâng cao bản thân và hạ thấp chúng tôi.

Khi chân lý thật sự xuất hiện, khi ông đối mặt với chân tướng vũ trụ, ông lại sợ hãi và kháng cự đến vậy.

Hóa ra ông không hề yêu khoa học, ông chỉ yêu cảm giác ưu việt mà khoa học mang lại cho ông thôi.

Tộc trưởng không nói nên lời, tấm vải che mặt của lão đã bị xé toạc không thương tiếc.

Lúc này lão chỉ thấy chấn động và sợ hãi, vì lão suýt chút nữa đã bị chân lý chi phối.

Giờ đây mâu thuẫn chính của lão là giữa kho tri thức khổng lồ vừa tiếp nhận và ý thức tự chủ của mình, mà tri thức đang chiếm ưu thế tuyệt đối, ý thức tự chủ có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Vì có ẩn số nên nhà khoa học mới có ý nghĩa tồn tại, không còn ẩn số thì cũng không còn nhà khoa học.

Có mâu thuẫn mới có sinh mệnh, không còn mâu thuẫn thì sinh mệnh cũng chấm dứt.

Tộc trưởng bị tước đoạt mâu thuẫn, cũng chính là bị tước đoạt sinh mạng.

Đây chính là Elf Village, xem lát nữa ta thiêu rụi cả khu rừng này xem đám tinh linh đó còn trốn được không.

Hạ Mục Kiện Ngô hùng hổ tuyên bố.

Bên trong có kết giới phòng ngự, ngươi có đốt rừng cũng vô ích.

Đỗ Lan nhắc nhở rằng chưa điều tra thì đừng phát ngôn bừa bãi, nếu không sẽ khiến trình độ của Hạ Mục vốn đã thấp lại càng thêm mất mặt.

Thật là tức chết mà, Hạ Mục cảm thấy Đỗ Lan đi theo mình chỉ để xem trò cười.

Nhưng mục tiêu của hắn sắp đạt được rồi, tên khốn Sơn Điền đã chắp cánh khó bay, dù có kết giới cũng chỉ là ba ba trong rổ, hắn nắm chắc phần thắng.

Ma Vương của hắn ra tay là xong ngay thôi.

Nhìn vẻ tự tin của Hạ Mục, Đỗ Lan chẳng biết nói gì, chỉ cảm thấy hắn vui mừng bao nhiêu thì lát nữa sẽ tuyệt vọng bấy nhiêu, đúng là vui quá hóa buồn.

Phản diện thường mắc ba căn bệnh lớn: vui mừng quá sớm, nói nhảm quá nhiều và thích tự bộc lộ bí mật.

Nói nhảm và tự bộc lộ thường đi đôi với nhau, nhưng cơ bản là hai loại bệnh, vì nói nhảm còn có thể là thói quen đọc tuyên ngôn chiến thắng trước khi thắng, cũng thuộc dạng vui mừng quá sớm.

Ma Vương bảo ngươi qua đây trước, còn bà ta thì mãi không xuất hiện, ngươi không thấy có vấn đề sao.

Ngươi lại muốn ly gián ta và Ma Vương à.

Hạ Mục liếc xéo Đỗ Lan một cái, hắn đã quyết tâm hợp tác với Ma Vương, nhất là khi thành công đã cận kề, càng không thể từ bỏ.

Kết giới rất kiên cố, nên phải phá từ bên trong, nếu không dù Ma Vương ra tay cũng không phá nổi.

Nhưng Ma Vương không vội, cứ để tên ngốc Hạ Mục này ra dò đường trước đã.

Chiến tranh đã cận kề, người ở Elf Village phát hiện quân địch bên ngoài, nhưng thiên hạ thái bình, tộc trưởng lại chẳng thấy đâu, không biết đang làm gì.

Tộc trưởng đâu rồi.

Đến đại điện chỉ thấy Anna và Cương Tả, các tinh linh đang như rắn mất đầu.

Cương Tả nghĩ bụng hay là giao tộc trưởng ra để hòa giải.

Chương 2478

Chắc chắn là không được, vì Ma Vương không chỉ muốn tộc trưởng mà còn muốn cả Dũng Giả, bà ta muốn cả hai.

Dù Ma Vương mang hình hài loli mười tuổi, nhưng tâm hồn bà ta là người lớn, mà người lớn thì không bao giờ chọn lựa, họ lấy tất cả.

Tộc trưởng đâu.

Các tinh linh vẫn còn khách khí với Cương Tả vì cô là con gái tộc trưởng, nhưng với Anna thì không, vì bán tinh linh là nỗi nhục của họ.

Tộc trưởng đi rồi, giờ tộc Elf do tôi chỉ huy, gọi Dũng Giả qua đây.

Cương Tả trực tiếp soán ngôi, lập tức nhập vai.

Sơn Điền đến cũng thấy lạ, không biết sao Cương Tả lại thành tổng chỉ huy tinh linh, nhưng giờ quan trọng nhất là giải quyết khủng hoảng.

Tôi nghe nói Hạ Mục đã tới.

Phải, nhưng chúng ta có kết giới tinh linh, hắn không vào được đâu.

Cương Tả nói.

Nhưng Sơn Điền thấy không ổn, vì đối phương chắc chắn biết kết giới lợi hại mà vẫn kéo quân đến rầm rộ, hẳn phải có cách đối phó.

Nếu không có kết giới, thực lực tinh linh có đánh lại họ không.

Sơn Điền hỏi.

Cương Tả hơi ngượng ngùng, tinh linh chưa chắc đã là đối thủ, vì họ giỏi đâm lén chứ lâu rồi không đấu chính diện.

Lúc đó Anna lên tiếng: Mọi người không cần lo, viện quân từ Thành phố Dũng Giả đang trên đường tới rồi, chúng ta chỉ cần cầm cự đến sáng mai là được.

Mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Những chuyển sinh giả khác cũng rất lo lắng, họ sinh ra và lớn lên ở Elf Village, chưa chuẩn bị tâm lý để đánh nhau, chỉ biết hy vọng kết giới ngăn được địch.

Nhưng đúng như Sơn Điền dự đoán, Ma Vương sớm đã có cách.

Kết giới kiên cố đến đâu cũng có thể bị phá từ bên trong, chỉ cần vào được lõi năng lượng phá vỡ nó, kết giới sẽ tan biến, khi đó Elf Village sẽ dễ dàng bị đánh hạ.

Hiện tại để Hạ Mục ở ngoài chỉ là làm màu để thu hút sự chú ý, đòn sát thủ thật sự là phá kết giới.

Hạ Mục ở ngoài kết giới gào thét: Tên phản đồ thí quân kia, còn không mau ra đây.

Ta đại diện vương quốc đến thảo phạt ngươi, sẽ đem xác ngươi treo trên cổng thành để răn đe kẻ khác.

Đội quân sau lưng Hạ Mục cũng giận dữ nhìn vào.

Quốc vương được phục sinh đứng bên trong kết giới hét lớn: Kẻ thật sự thí quân là con trai lớn của ta, con trai thứ ba của ta mới là dũng giả, là anh hùng.

Các kỵ sĩ trung thành, đừng để bị tên ngoại nhân kia lừa gạt.

Hắn là gián tử từ Kiếm Đế Quốc lẻn vào vương quốc ta, đừng tin hắn.

Hạ Mục không ngờ lão vua còn sống, đây đúng là ngoài dự tính.

Nhưng hắn không sợ, đằng nào hôm nay cũng chẳng ai thoát nổi:

Ha ha, Giáo hội đã tuyên bố ta mới là dũng giả chân chính, quốc vương đã chết rồi, lão già kia chỉ là kẻ thế thân các người tìm ra thôi.

Đừng bị lũ phản đồ xảo quyệt này lừa.

Chúng âm hiểm, không ác không làm, không chỉ lừa gạt mọi người mà còn xúc phạm người chết, thật đáng tội chết.

Đám binh sĩ cũng thấy Hạ Mục nói có lý, dù vua thật sự chưa chết thì với cục diện này, lát nữa lão cũng phải chết.

Ai chiếm ưu thế, ai yếu thế nhìn cái biết ngay, chỉ cần kết giới bị phá là họ sẽ tràn vào như nước vỡ bờ, nên kỵ binh cứ theo phe mạnh mà làm.

Đại quân xâm lược lần này không chỉ có kỵ sĩ đoàn vương quốc mà còn có cả binh đoàn nhện truyền thuyết của Elf Village tham chiến.

Ma tộc dưới trướng Ma Vương tuy bị đánh tan nhưng bà ta vẫn còn đội quân nhện vô địch.

Ma Vương lên ngôi tuy là tình cờ, nhưng thế lực của bà ta không hề nhỏ, vốn nắm giữ đại gia tộc của ngũ đại nhện truyền thuyết.

Ngay khi hai bên đang đối đầu qua kết giới, kết giới đột nhiên bắt đầu tan biến.

Hóa ra Bạch đã phá giải trận pháp truyền tống, xông vào lõi năng lượng bên trong để phá hủy kết giới từ nội bộ.

Ha.

Hạ Mục cười đắc thắng.

Nhìn thấy những khuôn mặt kinh hoàng bên trong, hắn cười không kiêng nể gì vì nghĩ mình đã thắng.

Nhóm của Quốc vương biến sắc, biết là rắc rối to rồi.

Sơn Điền bước ra tiền tuyến nhìn Hạ Mục, trong lòng đầy tiếc nuối.

Ngày đó cậu tha cho hắn một mạng vì không muốn giết bạn học cũ, không ngờ đối phương vẫn bám riết không buông.

Ngươi tiêu đời rồi.

Hạ Mục làm động tác cắt cổ.

Tuy nhiên Ma Vương không bảo giết Dũng Giả, bà ta muốn bắt sống.

Ngươi có thể lui xuống rồi.

Ma Vương chậm rãi xuất hiện, trực tiếp tước quyền chỉ huy của Hạ Mục.

Hạ Mục ngẩn người, chỉ còn một bước nữa là giết được Sơn Điền, hắn đã thấy rõ huyết quản trên cổ cậu ta.

Chỉ cần tấn công là có thể chém đứt cái cổ trắng trẻo đó.

Ma Vương lại bảo hắn lui ra.

Tại sao.

Hạ Mục cần một lý do, hắn thấy mình và Ma Vương hợp tác rất ăn ý, sao giờ lại không cho hắn thỏa nguyện.

Oanh, Ma Vương chẳng rảnh hơi đâu mà lãng phí thời gian với loại rác rưởi này, bà ta tát một cú khiến Hạ Mục nổ đom đóm mắt, ngã sấp mặt xuống đất.

Đỗ Lan thầm nghĩ sao không tát chết luôn cho rồi nhỉ.

Xem ra Hạ Mục vẫn phải tiếp tục sống trong nhục nhã.

Ngã dưới đất ôm mặt, Hạ Mục ngây dại, lúc này mới nhận ra lời Đỗ Lan chẳng sai chút nào: hắn và Ma Vương không cùng hội cùng thuyền, bà ta định xong việc bỏ rơi hắn sao.

Thật lòng mà nói Hạ Mục rất sợ, sợ Ma Vương xuống tay giết mình luôn.

Ma Vương cũng nể tình từng hợp tác nên mới không đánh chết hắn, vả lại danh hiệu Tật Đố Chi Phối Giả vẫn còn dùng được.

Nhưng nếu đối phương còn không biết điều thì bà ta sẽ chẳng nương tay nữa.

Kết giới đã mất, phải trực diện khai chiến.

Tinh linh đơn thương độc mã, đối diện lại có kỵ binh nhân tộc và quân đoàn nhện, tình thế vô cùng bất lợi.

Nhưng bọ ngựa bắt ve, hoàng tước phía sau, trong bóng tối còn có quân đoàn Goblin của Wrath Lạp Tư đang rình rập.

Nếu hai bên chém giết nhau, hắn có thể tọa hưởng ngư ông đắc lợi vì sớm biết Elf Village có công nghệ tiên tiến, muốn chiếm lấy để nâng tầm Goblin.

Sức mạnh của Wrath là thứ mà cả tinh linh lẫn Ma Vương đều không ngờ tới.

Lúc này tinh linh đối mặt với Ma Vương, Cương Tả đã vã mồ hôi lạnh, ai ngờ kết giới chẳng trụ nổi vài tiếng đồng hồ.

Mọi thứ thật đơn giản, Elf Village tuy dễ thủ khó công nhưng một khi mất kết giới thì chẳng còn gì ngăn cản.

Hiện tại mạnh đấu yếu, đông đánh ít, Ma Vương và Bạch dễ dàng bao vây toàn bộ.

Dũng Giả, chuyển sinh giả, tinh linh và bán tinh linh bên trong hoàn toàn không có khả năng phản kháng.

Nhưng không có cũng phải phản kháng, Cương Tả không để họ giết Dũng Giả, cô nói: Nếu các người muốn Potimas Ba Địch Mã Tư thì có thể giao ra, nhưng đừng hòng động đến Dũng Giả.

Chúng ta chỉ cần Potimas và Dũng Giả, những người khác đều có thể đi.

Tuy nhiên điều kiện của Ma Vương là ít nhất hai người.

Rõ ràng giữa họ có phần có thể thỏa hiệp, nhưng có phần tuyệt đối không.

Cương Tả biết đối phương đã giết một Dũng Giả, cô tuyệt đối không để họ giết học sinh của mình nữa, trận này buộc phải đánh.

Dù đánh không lại cũng phải trụ đến sáng mai.

Ta khuyên các người nên bỏ cuộc, nếu không ta không đảm bảo các người có thể toàn mạng đâu.

Ma Vương lạnh lùng cười, lần này sẽ không có bất ngờ nào nữa.

Chương 2479

Bạch cũng vô cảm, cô tự tin có thể hạ gục những kẻ khác mà không làm hại Cương Tả.

Ma Vương lại là một đứa trẻ sao, người phụ nữ bên cạnh trông quen quá.

Đám chuyển sinh giả phía sau bàn tán xôn xao.

Là Nhược Diệp Cơ Sắc kìa, cô nàng băng giá từng có xích mích với Tất Nguyên Mỹ Lệ đó.

Cuối cùng cũng có người nhận ra người bên cạnh Ma Vương.

Sơn Điền cũng nhớ ra cô gái hay bị nói xấu, bị giấu đồ năm xưa, không ngờ cô lại đứng cạnh Ma Vương.

Nhưng xét cho cùng, khí chất lạnh lùng của cô ấy và Ma Vương đúng là rất hợp nhau, đúng kiểu phản diện.

Cương Tả cũng rất bất lực, đối diện có cả Hạ Mục và Nhược Diệp Cơ Sắc, thấy học sinh đi lầm đường, cô thật sự đau lòng.

Nếu theo nguyên tác thì còn có thêm Sophia và Wrath nữa, họ đều thuộc phe Ma Vương một là chân tổ ma huyết, một là kẻ cuồng nộ sát nhân, thực lực đều trên tầm Cương Tả.

Hiện tại dù thiếu hai người đó, thực lực phe địch vẫn không thể coi thường, tạo áp lực khổng lồ lên phe phòng thủ.

Nếu họ cần em, lão sư, cô hãy đưa mọi người đi đi.

Vào lúc mấu chốt, Sơn Điền không lùi bước, cậu muốn ở lại quyết chiến với Ma Vương để những người khác rút lui.

Bạch nhận ra Sơn Điền đã thay đổi rất nhiều.

Trong ký ức của cô, Sơn Điền là một kẻ tầm thường dễ bị ngó lơ, nhưng giờ đây tinh thần quật khởi, dũng khí tràn trề, đúng chuẩn một Dũng Giả.

Xem ra chuyến phiêu lưu dị giới không chỉ thay đổi cô mà còn thay đổi cả những người khác.

Sơn Điền, đừng mạo hiểm.

Cương Tả không đồng ý: Dù họ giết em, họ cũng chưa chắc tha cho những người khác.

Đây không chỉ là vì sự an nguy của mọi người, mà còn vì anh trai em.

Sơn Điền nói: Hành trình này đã giúp em hiểu anh hai là một người như thế nào, giờ em sẽ lấy anh làm gương, quán triệt trách nhiệm của Dũng Giả.

Vì điều chính nghĩa, Dũng Giả có thể hiến dâng sinh mạng.

Dùng mạng mình để cứu mọi người, thật rất xứng đáng.

Đáng tiếc Sơn Điền chưa tìm lại được thanh kiếm Dũng Giả, nếu không cậu đã có thể giải phóng uy áp, liều chết đồng quy vu tận với kẻ địch.

Cương Tả chẳng biết nói gì hơn, trong khi bạn bè và thú cưng của Dũng Giả đều ủng hộ, đứng hai bên cậu, ba người đối diện với cả một đội quân.

Các em.

Thật là điên rồ, Cương Tả cạn lời.

Chúng tớ sẽ không để cậu đi nộp mạng một mình đâu, chúng tớ sẽ cùng giúp cô giáo đoạn hậu.

Đại Đảo Diệp Đa và Tất Nguyên Mỹ Lệ ở lại hỗ trợ Sơn Điền cầm chân Ma Vương cho những người khác chạy.

Ma Vương thấy đối phương tự giác bước ra, thầm khen ngợi dũng khí của họ: Không tệ, không tệ, ta hiểu tại sao hệ thống lại chọn ngươi làm Dũng Giả rồi, đúng là có gan.

Dũng Giả không phải đi nộp mạng, mà là ở lại chiến đấu bọc lót.

Nếu Ma Vương thật sự cần cậu, bà ta sẽ không đuổi theo Cương Tả.

Hạ Mục ở bên cạnh thấy ngay cả Ma Vương cũng công nhận Sơn Điền là Dũng Giả, càng điên tiết hơn.

Nếu không phải đánh không lại Ma Vương, hắn đã ra tay từ lâu.

Hắn tức đến sắp hộc máu, luôn căm hận Sơn Điền vì dám cướp hào quang của mình, vậy mà giờ cả phe mình lẫn phe địch đều công nhận Sơn Điền.

Hắn hận lắm.

Nhưng hắn không nghĩ xem nếu hắn được chọn làm Dũng Giả, liệu hắn có đánh lại Ma Vương không.

Chắc chắn là không.

Hắn cũng chẳng nghĩ xem nếu giờ mình bước ra chiến với Ma Vương thì chẳng phải sẽ cướp lại được hào quang sao.

Thực tế, dù không có danh hiệu Dũng Giả mà vẫn dám thách thức kẻ mạnh không tưởng như Ma Vương, biết rõ không thể mà vẫn làm, cuối cùng hy sinh tráng liệt, chẳng phải sẽ càng khiến người ta kính phục sao.

Hạ Mục đang có cơ hội chứng minh mình không kém gì Sơn Điền, nhưng hắn không dám.

Anh hùng thật sự sẽ không tiếc thân mình, thành công không nhất định phải có ta, nhưng để thành công nhất định phải có ta đóng góp.

Còn anh hùng giả thì không bao giờ làm thế, vì họ không làm việc gì không có lợi, không bao giờ hy sinh mình để làm nền cho kẻ khác.

Mục đích cuối cùng của họ là danh lợi song thu, đồng thời phải đảm bảo an toàn cho bản thân để còn sống mà hưởng thụ danh lợi đó.

Giọng Đỗ Lan thì thầm bên tai Hạ Mục, hắn bảo đây là một cơ hội: Cơ hội ngay trước mắt rồi, nếu giờ ngươi đứng lên chiến đấu với Ma Vương, dù không có danh hiệu Dũng Giả, ngươi vẫn sẽ được coi là anh hùng dẫu ngàn vạn người ta vẫn cứ tiến tới, tiếng thơm để đời.

Nhân sinh tự cổ ai không chết, để lại lòng son chiếu sử xanh.

Người ta ai cũng phải chết, có cái chết nặng như núi Thái Sơn, có cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Đừng do dự nữa, lên đi, Pikachu.

Hạ Mục chẳng biết Pikachu là ai, nhưng hắn biết đây chắc chắn là tiếng nói trong đầu mình, thần kinh hắn có vấn đề rồi.

Một tiếng nói khác lại bảo hắn tuyệt đối đừng lên, hắn là thái tử Kiếm Đế Quốc, thân phận tôn quý, không việc gì phải liều mạng với kẻ địch.

Hơn nữa Ma Vương giết Sơn Điền xong, hắn vẫn có thể trở thành anh hùng.

Chỉ cần những kẻ mạnh hơn hắn chết hết, hắn sẽ là kẻ mạnh nhất.

Nhưng tiếng nói ban nãy lại vặn hỏi: nếu những kẻ mạnh hơn đều bị giết sạch, thì hắn lấy gì mà đối kháng với Ma Vương.

Cả hai tiếng nói đều có lý.

Một bên bảo đại trượng phu co được giãn được, phải nằm gai nếm mật.

Bên kia bảo đại trượng phu có việc nên làm và việc không nên làm, sống là nhân kiệt, chết là ma hùng, phải ninh chết không khuất.

Một bên nói người không phạm ta, ta không phạm người.

Bên kia lại bảo ra tay trước giành lợi thế, chậm chân thì thiệt thân.

Một bên khuyên còn rừng xanh lo gì thiếu củi đốt.

Bên kia bảo thà làm ngọc vỡ còn hơn làm ngói lành.

Một bên bảo lùi một bước biển rộng trời cao.

Bên kia lại hô cung đã giương không thể quay đầu.

Đủ loại danh ngôn mâu thuẫn vang lên không dứt khiến Hạ Mục sắp phân liệt tinh thần.

Câu nào cũng đúng, nhưng lại trái ngược nhau hoàn toàn, sao có thể cùng đúng được.

Chỉ có thể một cái đúng hoặc cả hai đều sai chứ.

Tại sao không thể cùng đúng.

Vì mâu thuẫn là sự thống nhất giữa các mặt đối lập, có tính phổ biến và đặc thù, hơn nữa mâu thuẫn cũng giống như quá trình trao đổi chất, có thể thay đổi.

Cuộc đấu tranh giữa hai sức mạnh tạo nên mâu thuẫn khiến nó không ngừng biến chuyển.

Thực tế, những cách nói tưởng như đối lập đó là hai mặt của một thể thống nhất, chúng có thể chuyển hóa lẫn nhau trong quá trình đấu tranh.

Vậy nên cả hai đều đúng, vấn đề là phải phân tích cụ thể từng tình huống.

Nhưng Hạ Mục rõ ràng chưa được giáo dục về chủ nghĩa duy vật biện chứng, chỉ thấy đầu óc sắp nổ tung.

Vẻ ngoài hung hăng nhưng gan thỏ đế, giỏi mưu tính nhưng thiếu quyết đoán, làm việc lớn thì tiếc thân, thấy lợi nhỏ thì quên mình.

Hạ Mục đúng là kiểu nhân vật như Viên Thiệu, nhưng ít ra Viên Thiệu từng làm minh chủ, còn Hạ Mục thì chẳng là gì cả.

Đỗ Lan nghĩ nên để Hạ Mục hùng hổ một lần, đốt cháy sinh mạng mình để lại một đoạn truyền thuyết về chuyển sinh giả: Không làm được Dũng Giả thì ngươi có thể làm chuyển sinh giả đầu tiên hy sinh mà, cũng mang ý nghĩa lịch sử lắm chứ.

Nói đoạn, Đỗ Lan bắt đầu thao túng Hạ Mục.

Hạ Mục phát hiện cơ thể không còn theo ý mình nữa.

Hắn đứng bật dậy, vẻ mặt tuy kinh hoàng nhưng cơ thể lại lao thẳng về phía Ma Vương, diễn một vở kịch kinh điển: miệng nói không muốn nhưng cơ thể lại rất thành thật lao vào quyết đấu.

Chương 2480

Đây là một cơ hội tốt để vang danh thiên hạ, trở thành anh hùng.

Trước đại nghĩa diệt thân, cắt đứt với quá khứ, cải tà quy chính, dùng tính mạng để chiến đấu, thay đổi cách nhìn của mọi người về bản thân.

Nếu lúc này Hạ Mục Kiện Ngô đứng dậy tử chiến với Ma Vương, hắn sẽ được mọi người ghi tạc, chết cũng coi như vinh quang, chết đúng chỗ.

Đáng tiếc là hắn không muốn, nên Đỗ Lan chỉ có thể điều khiển hắn tiến lên.

Hạ Mục đứng dậy, bước về phía Ma Vương.

Ma Vương liếc nhìn, thấy biểu cảm của Hạ Mục vặn vẹo tiến lại gần mình.

Biểu cảm đó thật khó tả, có thể nói là như đưa đám, nước mũi nước mắt giàn dụa, nhưng vẫn không ngừng lại gần, như thể đã hạ quyết tâm nào đó.

Những người khác cũng thấy hành động của Hạ Mục, ai nấy đều cảm thấy kỳ quái.

Lúc này, cô giáo dạy cổ văn Cương Tả cuối cùng cũng có chút đất diễn, cô nói: Khi tôi còn đi học, tôi từng đọc một câu chuyện cổ đại, kể rằng thời Xuân Thu Chiến Quốc ở nước Tề có một người tên là Trần Bất Chiêm, tính tình vô cùng nhát gan, chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay cũng đủ khiến ông ta nhảy dựng lên.

Nhưng khi quốc gia gặp nguy nan, ông ta vẫn mặc giáp trụ, điều khiển chiến xa ra chiến trường.

Có người hỏi ông ta rõ ràng nhát gan như vậy tại sao còn tới, ông ta nói nhát gan là vấn đề tính cách, nhưng ra chiến trường là trách nhiệm, không thể vì nhát gan mà trốn tránh trách nhiệm.

Mọi người không khỏi nhìn về phía Hạ Mục, chẳng lẽ Hạ Mục cũng đã giác tỉnh.

Không vì sự bỉ ổi và vô sỉ của bản thân mà trốn tránh thân phận người chuyển sinh.

Muốn đứng dưới góc độ người chuyển sinh để đánh một trận với Ma Vương sao.

Nhìn cái biểu cảm khóc lóc kia, đúng là rất sợ hãi, hẳn là đang đấu tranh với sự bỉ ổi trong nội tâm, nhưng cơ thể vẫn rất thành thực mà tiến lại gần.

Ma Vương cũng nghe thấy câu chuyện này, một người ở dị giới như ả cảm thấy câu chuyện này rất thú vị, bèn hỏi Cương Tả: Người đàn ông trong truyện cuối cùng thế nào.

Có từ chiến trường sống sót trở về không.

Cương Tả nói: Vì Trần Bất Chiêm quá nhát gan, nên sau khi khai chiến chẳng giúp được gì, ông ta bị tiếng binh khí va chạm và tiếng hò hét làm cho sợ chết khiếp.

Ha.

Ma Vương cười vô cùng vui vẻ, câu chuyện này thật sự quá thú vị: Rõ ràng nhát gan mà cứ thích đâm đầu vào nơi nguy hiểm, cuối cùng trực tiếp bị dọa chết, vậy hắn căn bản không nên xuất hiện trên chiến trường.

Nói xong, ả liếc nhìn Hạ Mục một cái, dường như muốn xem kẻ phản bội bán đứng người chuyển sinh này có bị dọa chết hay không.

Hạ Mục cũng nghe thấy câu chuyện đó, hắn cảm thấy mình tiêu đời rồi, vấn đề là hiện tại hắn không khống chế được bản thân, mắt không nhắm được, miệng không nói được, cơ thể hoàn toàn bị người khác thao túng.

Khẳng định là tên khốn Đỗ Lan kia rồi, mình không muốn chết mà.

Hô hô, thế mà vẫn dám lại gần.

Ánh mắt Ma Vương trở nên lạnh lẽo, nếu Hạ Mục đã muốn tìm chết, ả không ngại dùng mạng hắn để tế cờ trước khi khai chiến.

Hạ Mục.

Sơn Điền không khỏi nhìn Hạ Mục bằng con mắt khác, hắn biết Hạ Mục chắc chắn đã tỉnh ngộ.

Hiện tại mình không thể nói gì nhiều, vì bất cứ lời nào cũng có thể kích động Hạ Mục khiến hắn phân tâm, cứ để Hạ Mục tự quyết định đi.

Sơn Điền lo lắng mình mở miệng sẽ khiến Hạ Mục có hành vi không lý trí, nên chỉ có thể âm thầm ủng hộ.

Tất Nguyên Mỹ Lệ và Đại Đảo Diệp Đa cũng chằm chằm nhìn Hạ Mục, đều cảm thấy biểu cảm và hành vi của hắn hoàn toàn là hai thái cực, thật sự mâu thuẫn y hệt người đàn ông nhát gan trong câu chuyện kia.

Chẳng phải mâu thuẫn sao, Hạ Mục căn bản không muốn lại gần Ma Vương, đáng tiếc hiện tại hắn đã đứng trước mặt Ma Vương, khiến Ma Vương phải ngước nhìn mình.

Bạch chớp chớp mắt, cô không lo lắng Hạ Mục có thể làm hại Ma Vương, Ma Vương chỉ cần vung tay là có thể xóa sổ Hạ Mục.

Ma Vương ngẩng đầu nhìn kẻ cao hơn mình này, tâm trạng rất không vui, sát ý đã nổi lên.

Mà Hạ Mục vẫn không vội vã rút trường kiếm ra, động tác ổn định và biểu cảm hoảng loạn tạo nên sự tương phản mãnh liệt, cứ như thể hắn đã bị tâm thần phân liệt.

Nếu ngươi đã muốn chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Ma Vương vốn không định giết kẻ chi phối ngạo mạn này, nhưng hiện tại trong lòng bàn tay ả đã ngưng tụ ma lực để tiễn đối phương một đoạn.

Hạ Mục động thủ, nhanh như thỏ đế, trong chớp mắt đã phóng ra kiếm chiêu xung quanh Ma Vương.

Nước mắt bay lơ lửng trong không trung, rồi bị kiếm chiêu làm cho bốc hơi.

Oành.

Ma Vương lập tức bị bụi bặm do kiếm chiêu cuốn lên bao phủ, nhưng Hạ Mục không nán lại lâu mà nhanh chóng né tránh, vì từ trong đám bụi có từng luồng năng lượng ma pháp tượng trưng cho cái chết bắn ra.

Né tránh và phản kích kết hợp nhuần nhuyễn, động tác của Hạ Mục không một chút hoảng loạn, vô cùng mượt mà, cứ như một vị đại tông sư kiếm thuật.

Ma Vương không ngờ đòn tấn công của Hạ Mục lại sắc bén như vậy, nhưng ả biết chỉ số của đối phương không cao, chiến đấu cường độ cao thế này sẽ làm cạn kiệt năng lượng của hắn, đến lúc đó chính là ngày giỗ của hắn.

Bất kỳ ai cũng có thanh máu, thanh mana và thanh thể lực.

Thanh thể lực thể hiện tổng năng lượng và tiêu hao khi bộc phát, bộc phát càng mạnh tiêu hao càng lớn, nếu không có thánh ma pháp gia trì, bất kỳ sự bộc phát nào cũng không thể duy trì lâu dài.

Ma Vương bắn ma pháp điểm xạ, bào mòn thể lực của kẻ địch.

Chúng ta có nên giúp không.

Tất Nguyên Mỹ Lệ hỏi, mặc dù cô cảm thấy hiện tại là kẻ địch nội bộ lục đục, xem khá sướng mắt, nhưng dáng vẻ của Hạ Mục đúng là có chút đáng thương.

Sơn Điền muốn giúp, nhưng bên cạnh Ma Vương còn có Bạch, không thể khinh suất hành động.

Nếu khơi mào quyết chiến giữa hai bên, điều đó sẽ rất bất lợi cho họ.

Sức mạnh của chúng ta không mạnh bằng họ, trước tiên đừng tấn công, mục tiêu hiện tại của chúng ta là kéo dài thời gian.

Cuối cùng Sơn Điền chọn cách án binh bất động.

Nhưng mà.

Quan trọng nhất bây giờ là sống sót, nếu mạo hiểm ra tay, không những không giúp được Hạ Mục mà chúng ta còn có thể bị quân địch tiêu diệt.

Hạ Mục đã tranh thủ thời gian cho chúng ta, chúng ta không thể lãng phí tâm ý của cậu ấy.

Sơn Điền nói: Hạ Mục dù có chết cũng là chết vì chiến đấu với Ma Vương, cậu ấy là bạn học của chúng ta, là một người chuyển sinh, là một anh hùng.

Lúc này biểu cảm khóc lóc của Hạ Mục tuy rất buồn nôn, nhưng động tác chiến đấu của hắn lại rất soái khí.

Mọi người nghe lời Sơn Điền, ánh mắt nhìn Hạ Mục cũng đầy vẻ kính trọng.

Tuy tính cách cậu ta có chút tệ hại, nhưng dù sao cậu ta vẫn là một phần của chúng ta.

Đại Đảo Diệp Đa cũng đã tha thứ cho Hạ Mục.

Cô giáo Cương Tả cũng có chút cảm động nói: Hạ Mục không vì tư lợi mà quên đi việc chung, mọi người đều phải học tập em ấy.

Các người chuyển sinh lần lượt gật đầu.

Lúc này lúc này, chỉ có Hạ Mục là tuyệt vọng, hắn biết rõ chỉ cần một lần né tránh không kịp, mình chắc chắn sẽ bị ma pháp của Ma Vương oanh tạc thành tro.

Nhìn thanh thể lực ngày càng vơi, cơ thể di chuyển ngày càng chậm, hắn cảm giác tử thần đã đang vẫy gọi mình.

Không muốn chết, không muốn chết mà.

Không muốn chết sao.

Giọng nói của Đỗ Lan lại vang lên bên tai Hạ Mục: Ngươi thà sống một cách hèn hạ, cũng không muốn chết một cách anh dũng ư.

Chẳng lẽ không cảm thấy sinh mệnh như vậy là vô nghĩa sao.

Có những người đang sống nhưng thực ra đã chết, có những người đã chết nhưng vẫn sống mãi.

Ta không cần biết mình chết thế nào, ta chỉ muốn sống tiếp.

Hạ Mục khóc gào lên: Ta nhận thua rồi, ta cầu xin ngài cho ta sống tiếp, sau này ta nhất định cải tà quy chính, nhất định nghe lời ngài.

Ngươi vẫn không hiểu sao, ta có bảo ngươi phải cải tà quy chính đâu.

Không hề.

Ta muốn ngươi làm một phản diện thoát ly khỏi cái thú vui thấp kém, làm một phản diện có hoài bão.

Vậy mà ngươi lại khiến ta thất vọng hết lần này đến lần khác.

Chỉ cần để tôi sống, tôi nhất định sẽ hối cải, nghiêm túc học cách làm một phản diện tốt.

Hạ Mục vội vàng nói.

Muốn sống tiếp sao.

Vậy phải xem cái mạng nhỏ của ngươi có chịu nổi việc hiến tế không.

Đỗ Lan tuyên bố Hạ Mục phải đốt mệnh rồi: Thanh thể lực của ngươi không đủ rồi, trước tiên đốt mười năm tuổi thọ đi.

Hạ Mục bạn học à, để xem tuổi thọ của ngươi có đủ dùng không nhé.

Hạ Mục cảm nhận rõ ràng tuổi thọ của mình bị khấu trừ, giống như đài truyền hình đến thu phí, giống như bị trừ tiền điện thoại vậy.

Tóm lại là hắn biết mình đã mất đi mười năm thọ mệnh, dù cho có là ông lão sống thọ trăm tuổi thì cũng không chịu nổi cái kiểu đốt mười năm một lần thế này.

Oành.

Hạ Mục tỏa sáng rực rỡ, kiếm chiêu như cầu vồng, che kín cả bầu trời.

Chương 2481

Hửm.

Ma Vương rõ ràng không ngờ đối phương vẫn có thể giải phóng chiêu thức có sức phá hoại mạnh đến vậy, thật là kỳ lạ.

Hạ Mục anh dũng lao về phía Ma Vương, tuy những người có mặt đều thấy rõ biểu cảm sợ hãi của hắn, nhưng sợ hãi là chuyện cá nhân, còn chiến đấu với Ma Vương là trách nhiệm của mỗi người chuyển sinh, thậm chí là của nhân loại.

Vì vậy, màn trình diễn của Hạ Mục đã vô tình khích lệ đoàn kỵ sĩ phía sau.

Vốn dĩ ai thắng họ sẽ giúp người đó, hiện tại ưu thế của Ma Vương quá lớn, họ đáng lẽ phải giúp đỡ Ma Vương.

Tuy nói Ma Vương trước đây luôn là kẻ địch, nhưng lần này Ma Vương giúp vương quốc dẹp loạn, có cơ sở để hợp tác.

Tuy một bên là để tiêu diệt kẻ thí quân, một bên đơn thuần là vì Dũng giả, nhưng khi kẻ thí quân và Dũng giả hợp làm một, họ có thể hợp tác.

Nhưng giờ thấy dáng vẻ của Hạ Mục, các kỵ sĩ dường như cũng hiểu ra Ma Vương rốt cuộc không phải lựa chọn tốt để hợp tác.

Là một con người, rõ ràng sợ hãi nhưng vẫn muốn chiến đấu với Ma Vương hùng mạnh, đây là loại tinh thần gì.

Đây là tinh thần phản kháng của nhân tộc, con người trong tam giới ngũ hành tuyệt đối không phải tộc thông minh nhất, càng không phải mạnh nhất hay may mắn nhất.

Nhưng con người lại có tinh thần đấu với trời, đấu với đất, đấu với người.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Hạ Mục bỗng trở nên cao lớn hẳn lên, cái biểu cảm vặn vẹo nước mũi nước mắt ròng ròng kia cũng trở nên đáng yêu, đáng kính, thậm chí khiến cơ thể hắn càng thêm vĩ đại, càng thêm phi thường.

Cố lên.

Chẳng biết là ai đã hô lên một câu cổ vũ Hạ Mục.

Sau đó các kỵ sĩ hò reo vang trời dậy đất, dường như muốn mượn sức mạnh của mình cho Hạ Mục, giúp hắn đánh bại Ma Vương, ủng hộ Hạ Mục cực lớn về mặt tinh thần.

Bọn Sơn Điền thấy các kỵ sĩ cổ vũ cho Hạ Mục thì cũng có thể hiểu được, vì lúc này những người chuyển sinh cũng đang nhiệt huyết dâng trào.

Thậm chí Đại Đảo Diệp Đa còn cảm thấy mình như tìm lại được ý chí chiến đấu của nam nhi, cảm nhận được sức mạnh đồng lòng đang bùng cháy.

Hạ Mục giống như một ngọn lửa soi sáng tất cả.

Oành, không ai biết trong lòng Hạ Mục đang nghĩ gì, nhưng có một điều chắc chắn, hắn thực ra chẳng muốn hy sinh anh dũng gì cả, hiện tại hắn hy vọng mọi người đến cứu mình hơn là chỉ đứng đó cổ vũ.

Tuy nhiên hiện tại nơi Hạ Mục và Ma Vương đang đứng là chiến trường vinh quang của chiến sĩ, tuyệt đối không cho phép người thứ ba xen vào, một trong hai người phải tử trận một cách vinh quang.

Oành long, đốt mười năm tuổi thọ, chiến lực của Hạ Mục tăng vọt, nhưng Ma Vương cũng không thể coi thường.

Là một sinh mệnh phi nhân loại, sức mạnh của Ma Vương vượt xa loài người.

Đừng có quá đắc ý.

Ma Vương nghe tiếng hò reo của quân đội kỵ sĩ nhân loại, cơn giận bùng lên.

Những kẻ ngu ngốc chỉ nhờ Nữ Thần mới tồn tại được này luôn như vậy, hễ chiếm được ưu thế là đắc ý quên mình, không biết ơn nghĩa: Luôn quy kết thành quả cho sự nỗ lực của bản thân, coi thành quả là thứ hiển nhiên.

Luôn quy kết thất bại cho người khác, đẩy trách nhiệm sang ngoại vật, đó chính là nhân loại các ngươi.

Oành, đối mặt với kiếm chiêu cuồn cuộn như thác đổ của Hạ Mục, Ma Vương cũng bộc phát ma lực, ma lực màu tím đen bao quanh thân ả.

Rõ ràng là ngoại hình một đứa trẻ mười tuổi, nhưng ma lực lại như con ngươi mở ra giữa vực sâu, phóng ra ánh hàn quang lạnh lẽo về phía nhân gian.

Ma Vương thật sự phẫn nộ rồi, bị lũ nhân loại mặt dày vô sỉ chọc giận: Nhân loại, câm miệng hết cho ta.

Ma pháp Nại Lạc, Địa Ngục Chi Môn.

Kiếm chiêu đều bị nuốt chửng, đồng thời đòn phản kích cũng theo sát tới, những mũi tên ma lực nổ lách tách như cơn mưa rào trút xuống, ép Hạ Mục vào một phạm vi không gian không còn chỗ để né tránh.

Mọi người không nhìn thấy Hạ Mục đâu, chỉ thấy ma lực không ngừng trút xuống, các kỵ sĩ vừa nãy còn cổ vũ lập tức im bặt, Hạ Mục dường như đã bị ma lực xé xác, không còn mảnh giáp.

Đồng thời lời của Ma Vương quả thực chỉ thẳng vào sự bỉ ổi của nhân tính, thấy thành tích thì muốn tranh, thấy trách nhiệm thì muốn đùn đẩy, chỉ muốn quyền lợi mà không muốn trách nhiệm, có thể nói đó chính là nhân loại.

Nếu các ngươi có một chút lương tâm, một chút lòng hổ thẹn, thì đã không nghênh ngang đứng ở đây, một mặt tận hưởng sinh mệnh do Nữ Thần ban tặng, một mặt lại ngăn cản Nữ Thần phục sinh.

Nhân loại kia, nếu các ngươi còn lương tri, thì nên dùng cái chết của mình để giải phóng Nữ Thần.

Ma Vương phẫn nộ mắng nhiếc sự vô sỉ và hèn nhát của nhân loại.

Tuy mọi người không biết sinh mạng mình có quan hệ gì với Nữ Thần, nhưng đoạn đầu Ma Vương mắng họ thì họ nghe hiểu, Ma Vương mắng họ trục lợi tránh hại.

Mọi người đều phải thừa nhận mình quả thực trục lợi tránh hại, không ai có thể phủ nhận, họ quả thực đều là thấy lợi thì xông lên, thấy trách nhiệm thì muốn trốn tránh.

Nhưng lúc này Sơn Điền lại hét lớn: Ma Vương, anh trai ta là Dũng giả Julius biết rõ khai chiến với các ngươi có khả năng sẽ tử trận, nhưng anh ấy vẫn bước ra chiến trường.

Hiện tại Hạ Mục biết rõ mình không phải đối thủ của ngươi, nhưng vẫn vừa sợ hãi vừa chiến đấu với ngươi, chẳng lẽ ngươi còn nói họ đứng ra vì thấy cái lợi sao.

Đúng vậy, nhân loại chúng ta quả thực yếu đuối, nhưng nhân loại chúng ta đã dùng hành động thực tế để chứng minh không phải ai cũng trục lợi tránh hại, anh trai ta và Hạ Mục chính là minh chứng tốt nhất.

Ngươi luôn miệng nói là Nữ Thần cứu vớt nhân loại, nhưng Nữ

Thần cũng chỉ là một trong hàng vạn hàng triệu người đứng lên phản kháng, Nữ Thần yêu con người, chính vì Nữ Thần có tinh thần phản kháng giống như nhân loại.

Kẻ thực sự không hiểu Nữ Thần chính là ngươi, ngươi luôn miệng nói muốn cứu Nữ Thần, nhưng ngươi căn bản không hiểu Nữ Thần, càng không hiểu nhân loại.

Lời nói của Sơn Điền còn sắc bén hơn cả kiếm chiêu của Hạ Mục, với tư cách là Dũng giả mới, hắn đã bắt đầu vận dụng linh hoạt những gì mình học được để thủ hộ nhân loại và đả kích Ma Vương.

Đầu tiên là phải đập tan lý luận của Ma Vương, xóa bỏ tính chính đáng cho cuộc xâm lược của ả.

Ma Vương nghe xong liền phát điên, nói ả không hiểu Nữ Thần.

Kẻ nói ra lời đó đều đáng chết.

Oành.

Năng lượng ma pháp phẫn nộ chuyển sang tấn công Sơn Điền, Sơn Điền lập tức phát động ma pháp phòng ngự, đồng thời thuộc tính khắc chế Ma Vương cũng được kích hoạt.

Với người khác ma pháp của Ma Vương là tàn phá khủng khiếp, nhưng với Dũng giả thì chiêu thức như vậy chỉ là mưa bụi.

Bình tĩnh chút đi.

Trình Chu Tử thấy Ma Vương bỗng nhiên khai chiến với Dũng giả, chẳng phải là tự tìm rắc rối sao, lập tức lên tiếng nhắc nhở.

Nhưng Ma Vương đang lúc nóng giận, thế nào cũng phải đánh xong một bộ ma pháp rồi mới tính tiếp.

Nhưng đúng lúc này, mọi người đồng loạt ngoảnh đầu lại, Hạ Mục vốn tưởng đã chết chắc rồi bỗng nhiên một lần nữa bò dậy từ trên vùng đất cháy sém, lúc này hắn sớm đã mình đầy thương tích, không còn hình người, nhưng hắn vẫn đứng dậy.

Ma Vương cũng nhận ra bầu không khí không ổn, lập tức thu chiêu quay người lại, liền thấy Hạ Mục bước tới như một cái xác không hồn.

Không nghe thấy tiếng tim đập, cũng không nghe thấy hơi thở, Ma Vương nhíu mày: Ngươi đã chết rồi.

Tuy nói vậy, nhưng ả hiện tại đang nói chuyện với người chết, người chết thì sao có thể phản hồi chứ.

Tất cả mọi người đều chấn kinh, một người đã mất đi dấu hiệu sinh tồn mà vẫn có thể bước đi sao.

Đây là sự kiên cường đến nhường nào.

Đây chính là biểu hiện cực hạn của tinh thần nhân loại, dù hơi thở đã ngừng, tư duy đã mất, nhưng tinh thần đấu tranh vẫn tồn tại, vẫn đang điều khiển thi thể tiến về phía kẻ thù của mình.

Chết rồi còn muốn chiến đấu sao.

Trình Chu Tử cũng kinh hãi, hoàn toàn không thể lý giải một kẻ cặn bã như Hạ Mục sao có thể biểu hiện đáng sợ như vậy.

Nhưng hiện tại mọi người cũng biết Hạ Mục đã là ngọn đèn cạn dầu, vì tuy hắn đứng dậy nhưng lảo đảo, bước đi xiêu vẹo, có thể dừng lại bất cứ lúc nào.

Đúng vậy, Hạ Mục đã dừng lại, dừng lại trước mặt Ma Vương, lấy kiếm chống đất, đứng thẳng không đổ, như một tấm bia mộ đứng giữa chiến trường, hoàn toàn bất động.

Đã chết, nhưng cái chết của Hạ Mục lại khơi dậy chiến ý của toàn bộ nhân loại, cũng kích phát dũng khí của những người chuyển sinh, chết mà vinh quang.

Có những người đã chết, nhưng họ vẫn sống mãi, Đỗ Lan cho rằng Hạ Mục hiện tại có thể nhắm mắt xuôi tay rồi, có điều Hạ Mục chắc chắn không cam lòng chết, cho đến trước khi lâm chung hắn vẫn chỉ muốn giữ mạng, đáng tiếc hắn đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất.

Không có danh hiệu Dũng giả, nhưng lại hành động như một Dũng giả.

Hạ Mục, ngươi là một Dũng giả thực sự.

Chứng kiến Hạ Mục trở thành người chuyển sinh đầu tiên tử trận sa trường, bị Ma Vương tà ác giết chết, nhất thời các người chuyển sinh có mặt đều cảm thấy ngũ vị tạp trần.

Đặc biệt là Hạ Mục dĩ nhược thắng cường, rõ ràng rất nhát gan nhưng lại khắc phục được nỗi sợ hãi trong lòng, dùng sinh mạng của mình viết nên một bản nhạc chương huy hoàng, thể hiện ánh hào quang và sự vĩ đại của kiếp người.

Ma Vương rất phẫn nộ, không chỉ vì một kẻ như kiến hôi dám thách thức mình, mà còn vì tinh thần mà nhân loại thể hiện ra, thà đứng mà chết chứ không chịu quỳ mà sống, ngay cả một kẻ cặn bã khi tôn nghiêm bị chà đạp cũng có thể bộc phát sức mạnh như vậy, khiến ả không thể không suy nghĩ lại về sự tồn tại của nhân loại.

Ma Vương cười Sơn Điền không hiểu nhân loại, Sơn Điền cười Ma Vương không hiểu Nữ Thần.

Chương 2482

Nữ Thần yêu con người, đồng thời Nữ Thần cũng là người, Nữ Thần cũng có tinh thần kháng tranh với vận mệnh giống như con người, Nữ Thần giúp đỡ con người cũng chính là đang giúp đỡ chính mình.

Lời của Sơn Điền làm lung lay lý niệm cứu Nữ Thần của Ma Vương.

Nền tảng cứu Nữ Thần của ả là cho rằng nhân loại nợ Nữ Thần, nên dù nhân loại có bị hủy diệt cũng chẳng sao, chỉ cần Nữ Thần bình an vô sự là được.

Nhưng Sơn Điền nói cho Ma Vương biết, Nữ Thần đã nảy sinh sự đồng cảm với nhân loại, nên mới cùng nhân loại kháng tranh với cái vận mệnh chết tiệt này, Nữ Thần đối với nhân loại không phải là ban ơn, mà là giúp nhân loại đồng thời cũng giúp đỡ chính mình, kiên định chính mình.

Điều này khiến Ma Vương vô cùng phẫn nộ, bấy lâu nay ả luôn thấy nhân loại không xứng đáng, nhưng trong tuyệt cảnh nhân loại lại thể hiện ra sức mạnh mà ả không thể lý giải, đây có lẽ chính là ưu điểm mà Nữ Thần nhìn thấy ở nhân loại.

Tuy nhiên nếu thừa nhận những điều này, lý luận cứu Nữ Thần của Ma Vương sẽ không còn đứng vững được nữa.

Hạ Mục sống thì thấp kém, chết thì vĩ đại, người chết có ích hơn người sống.

Lúc này lúc này phe nhân loại đấu chí ngút trời, đều nhận được sự khích lệ từ Hạ Mục.

Ngược lại phe Ma Vương gặp phải nguy cơ chưa từng có, lý niệm kiên định bấy lâu nay bị xung kích.

Ma Vương nghiến răng nghiến lợi, cuối cùng vẫn phát động tấn công: Giết sạch cho ta.

Không quản nữa, chỉ cần cứu được Nữ Thần là được, những thứ khác đều không quan trọng.

Không suy nghĩ nữa, chiến đấu thôi.

Cuối cùng cũng đánh nhau rồi, Lars ở trong bóng tối đợi đến hoa cũng tàn rồi, chỉ chờ màn này thôi.

Đánh đi, lưỡng bại câu thương là tốt nhất, như vậy hắn mới có thể ngư ông đắc lợi.

Hắn đã là Goblin thì phải sống như một Goblin.

Lars hiện tại hoàn toàn không nghĩ đến chuyện của nhân loại, chỉ lo cho Goblin.

Chỉ có thể nói dòng thời gian mà Đỗ Lan cho hắn xem quá kinh khủng, khiến bóng ma trong lòng hắn lớn hơn bất kỳ ai.

Nghĩ đến việc nếu mình nương tay, nhân loại sẽ giết chết Goblin, cướp đoạt tài sản của Goblin, thậm chí còn biến Goblin thành nô lệ, khiến cốt nhục Goblin tàn sát lẫn nhau, Lars trở nên lạnh lùng hơn bao giờ hết.

Để tránh kết cục tồi tệ nhất thì phải chiến đấu, chỉ có như vậy Goblin mới có thể tồn tại tiếp.

Nhiều tác phẩm giả tưởng đều lấy Goblin làm đề tài, hoặc là miêu tả Goblin rất tàn bạo, hoặc coi Goblin là quái vật cấp thấp không đáng nhắc tới, hoặc nói Goblin yêu hòa bình chỉ vì bị hãm hại mới hóa cuồng bạo.

Nhưng trường hợp của Lars không giống ba loại trên, tình cảnh của Lars là Goblin quá lạc hậu nên bị nhân loại chèn ép.

Đáng tiếc Lars không nhận ra căn bản của vấn đề là phát triển Goblin, chứ không phải tiêu diệt nhân loại.

Nhưng Lars không quan tâm, dù sao hai phương pháp đều có thể đạt được mục tiêu của mình, quan trọng là sự nhẫn nại và thời cơ.

Goblin chưa thể xung đột trực diện với nhân loại, nhưng chỉ cần nắm bắt thời cơ thì chắc chắn có thể lớn mạnh, đến lúc đó sẽ không còn ai làm hại được Goblin nữa.

Nhân loại.

Nhớ lại mọi thứ nhân loại đã làm với Goblin và chính mình trong giấc mộng, nghĩ đến việc nhân loại khiến mình trở thành Kẻ Ăn Thịt Người Thân, Lars liền nghiến răng căm phẫn.

Hắn thực sự không hiểu tại sao nhân loại lại tham lam và tà ác đến thế, dù trước đây hắn cũng là con người nhưng hắn vẫn không hiểu.

Chỉ vì dòm ngó vũ khí của Goblin mà đồ sát cả bộ lạc Goblin, còn khống chế Goblin ăn thịt Goblin, đó là sự u ám và tà ác đến nhường nào.

Thực ra Goblin cũng đâu phải người, trước khi Julius đưa ra giá trị cốt lõi toàn thế giới các chủng tộc đoàn kết muôn năm, giữa các chủng tộc đều không thông hiểu nhau.

Con người chỉ có trách nhiệm với con người, không có trách nhiệm với Goblin.

Giống như khi Lars còn là người, hắn cũng chưa bao giờ nghĩ đến cảm nhận của các loài động vật khác ngoài con người, thậm chí cũng không nghĩ đến cảm nhận của những người nghèo ở các khu vực lạc hậu như châu Phi.

Lars sau khi trở thành nạn nhân trong giấc mộng mới thực sự bắt đầu suy nghĩ về vấn đề đối lập giữa kẻ mạnh và kẻ yếu, bắt đầu không hiểu nổi suy nghĩ của kẻ mạnh.

Một thiếu niên vấn đề đã được giải quyết, một thiếu niên vấn đề khác lại xuất hiện.

Đỗ Lan vẫn rất vui vẻ, vì giáo dục thiếu niên vấn đề là công việc hắn yêu thích nhất.

Thiếu niên ưu tú thì đại đồng tiểu dị, nhưng thiếu niên vấn đề thì mỗi người một vẻ.

Vấn đề của Lars là do Đỗ Lan khơi mào, nên phải giải quyết mới được.

Vấn đề là hiện tại Lars vô cùng bất an, không chỉ bất an vì xuyên không, mà còn bất an trước địa vị thấp kém của Goblin.

Mới đầu Lars không nhận ra Goblin yếu nhược, hắn chế tạo vũ khí trong bộ lạc biệt lập, thay đổi cuộc sống của Goblin.

Nhưng Đỗ Lan đã cho hắn thấy sự yếu nhược của Goblin, dù có vũ khí thì Goblin vẫn không phải đối thủ của mạo hiểm giả, dễ dàng bị các đoàn mạo hiểm giả tiêu diệt.

Vì vậy Lars rất sợ hãi, ở Trái Đất còn có đủ loại luật bảo vệ những nhóm yếu thế.

Nhưng ở dị giới này không có bất kỳ biện pháp bảo vệ nào, một khi bị nhắm tới, không ai kêu oan cho Goblin cả.

Giống như người chơi game trong quá trình chơi thì đánh quái rơi đồ, cày kinh nghiệm vậy, giết Goblin đối với nhân loại không có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào.

Không có lương hưu, không có thu nhập, không gánh nổi các chi phí xã hội, chỉ riêng những vấn đề đó thôi cũng đủ khiến người ta lo âu, khiến người ta căng thẳng.

Huống hồ là xuyên không trở thành Goblin không có bất kỳ sự bảo đảm nào, khi Lars nhận rõ điểm này, sự lo âu đã nuốt chửng hắn, nỗi sợ hãi biến thành động lực thúc đẩy.

Để không bị giết thì phải đi giết người, phải thiết lập hệ thống sức mạnh cho Goblin, khiến nhân loại và các chủng tộc khác không thể coi Goblin là túi kinh nghiệm để cày nữa, đó thực ra chính là mục tiêu chiến lược trong lòng Lars.

Đáng tiếc là mục tiêu này không có bất kỳ tiêu chuẩn nào, không phải như đánh quyền Anh trên võ đài, hạ gục đối thủ là thắng.

Thiết lập địa vị cho Goblin không có tiêu chuẩn rõ ràng như vậy, là lập quốc thì coi như an toàn.

Là quân lực mạnh hơn nhân loại thì coi như an toàn.

Hay là tiêu diệt nhân loại mới thực sự an toàn.

Vì không có tiêu chuẩn, nên Lars đẩy mức trần lên cao nhất, chính là tiêu diệt nhân loại.

Thực ra hiện tại Goblin đã khá an toàn rồi, các quốc gia nhân loại thông thường căn bản không thể tiêu diệt vương triều Goblin.

Nhiên nhi hiện trạng không thể khiến Lars hoàn toàn bình tâm lại, ngược lại vì ác mộng không dứt khiến hắn không thể dừng lại, từng bước đi tới cực đoan.

Trong lòng Lars, hòa bình của Goblin đồng nghĩa với việc nhân loại bị hủy diệt, chỉ sau khi nhân loại bị hủy diệt thì Goblin mới có thể yên ổn.

Và điểm khởi đầu của nhận thức này chính là những cơn ác mộng mà Đỗ Lan cho Lars xem.

Ngươi muốn bảo vệ em gái mình, vậy ngươi có từng nghĩ, nếu không ngừng triển khai chiến tranh với nhân loại, em gái ngươi cũng có thể tham chiến, đến lúc đó biết đâu sẽ chết trên chiến trường, như vậy cũng không vấn đề gì sao.

Lars không quay đầu lại, hắn biết đó là Đỗ Lan, nhưng hắn không cho rằng em gái mình sẽ nhập ngũ, hắn sẽ không để em gái nhập ngũ.

Đỗ Lan thấy dáng vẻ lạnh lùng của đối phương, thầm nghĩ sự kết hợp giữa furry con và sis con đúng là khó nhằn thật.

Vừa là Goblin lông lá, vừa là em gái dễ thương, đúng là niềm vui nhân đôi.

Vấn đề của Lars nằm ở nỗi sợ hãi, ở chỗ hắn hiện tại là một Goblin bị bắt nạt, bị nhắm tới trong tất cả các tác phẩm giả tưởng.

Dù có một số thế giới Goblin trông có vẻ rất lợi hại, nhưng thực ra không phải Goblin quá mạnh mà là nhân loại quá yếu gà.

Trong những thế giới mà nhân loại bị Goblin bắt nạt đó, nhân loại chẳng có lấy một chút chỉ số thông minh nào, hoàn toàn là để bán thảm, bán tình tiết bạo lực sắc dục mới để Goblin chiếm ưu thế.

Ở những thế giới khác, ngay cả những trò chơi thực tế nhất, Goblin cũng chỉ bắt nạt được những người bình thường không biết võ kỹ.

Một khi gặp mạo hiểm giả có kỹ năng, Goblin cũng chết như ngả rạ.

Tóm lại địa vị của Goblin rất khó xử, mà chuyển sinh thành Goblin còn khó xử hơn.

Chương 2483

Ai có thể đảm bảo quyền lợi tính mạng tài sản cho Goblin.

Ngay cả khi Julius nhiều lần thừa nhận địa vị của Goblin, nhưng sau khi Julius chết thì sao.

Những người khác liệu có tiếp tục ủng hộ sự bình đẳng giữa nhân loại và Goblin không.

Lars không thể tin tưởng người khác, không thể giao phó vận mệnh của Goblin cho người ngoài, nên phải tự mình giành lấy vận mệnh.

Vậy thì phải đánh nhau, thể hiện võ lực của Goblin, tiêu diệt nhân loại để hoàn thành tự vệ.

Goblin phải quật khởi, phải leo lên từ đáy chuỗi thức ăn, đó không phải là chuyện dễ dàng, nhưng bắt buộc phải làm, nếu không mọi thứ trong ác mộng sẽ thành hiện thực.

Trước đây có một câu đùa rằng chuyển sinh thành mỹ nữ ở khu ổ chuột Ấn Độ, ý nói thử thách chuyển sinh kiểu đó vô cùng lớn, chính là độ khó địa ngục.

Hiện tại Lars chuyển sinh thành Goblin ở thế giới giả tưởng, thực ra cũng cùng một ý nghĩa, chính là không có chút bảo đảm nào, đồng thời không nhận được bất kỳ sự thừa nhận nào, không có luật pháp của chủng tộc nào đứng ra bảo vệ lợi ích của Goblin, thậm chí ngay cả loài Tinh Linh yêu hòa bình cũng không thừa nhận Goblin.

Vì vậy Lars bị nỗi sợ hãi đẩy tới cực đoan, có lẽ có người sẽ nói hắn bị chứng hoang tưởng bị hại.

Nhưng xét theo tình hình lịch sử, Lars không phải bị chứng hoang tưởng bị hại, lạc hậu không nhất định bị đánh, lạc hậu mà giàu có thì chắc chắn bị đánh.

Thay vì bị đánh, thà rằng ra tay trước.

Đỗ Lan cũng phải thừa nhận Lars không nghĩ sai, dù sao cũng chưa từng có ai thừa nhận quyền lợi của Goblin, Goblin lại luôn là túi kinh nghiệm cho các mạo hiểm giả tân thủ, hiện tại túi kinh nghiệm không chỉ có kinh nghiệm mà còn có tài bảo, vậy mạo hiểm giả chắc chắn sẽ phát điên.

Dù có Julius thừa nhận vương triều Goblin, nhưng một người có phẩm cách cao thượng như Julius là Dũng giả, là đỉnh cao nhất của nhân loại.

Nghĩa là phẩm cách của những người khác chỉ có thể kém hơn Julius chứ không thể tốt hơn.

Người có phẩm cách tốt nhất cũng chỉ là thừa nhận Goblin, chung sống hòa bình với Goblin, cùng làm việc lớn.

Vậy những nhân loại có phẩm cách bỉ ổi hơn Julius thì sao.

Họ chắc chắn sẽ không thừa nhận Goblin, vì trong mắt họ chỉ có tộc Rồng kiêu trọng, Tinh Linh hòa bình, Ma tộc tà ác, còn Goblin thì đúng là một trò cười.

Trong hoàn cảnh mà bất kỳ quyền lợi nào cũng không được bảo đảm như vậy, tự nhiên sẽ nhìn đâu cũng thấy quân địch, nghe gió thổi chim bay cũng giật mình.

Lars lựa chọn khai chiến thực ra rất bình thường, vì chỉ có thông qua chiến tranh để xác lập uy tín mới có thể khẳng định địa vị của Goblin, khiến mọi người đều biết Goblin không dễ chọc vào.

Đây là trận chiến lập quốc của vương triều Goblin, dù ngài có nói gì thì cũng phải đánh.

Lars nói với Đỗ Lan rằng trận chiến này không thể tránh khỏi.

Ngươi vẫn đi theo lối mòn cũ rồi, Julius muốn phá bỏ cái cũ để xây dựng cái mới, thế giới cũ sẽ bị đập tan, thế giới mới sẽ được thiết lập.

Dù là tộc Rồng, Tinh Linh hay Ma tộc đều phải đối mặt với thế giới mới, thiết lập địa vị thân phận mới.

Goblin các ngươi cũng tương tự, có thể có vị trí mới, không cần phải lo sợ nữa, có thể quang minh chính đại đi dưới ánh mặt trời.

Đỗ Lan cho biết thế giới mới sắp đến rồi, căn bản không cần vội vàng khai chiến: Các ngươi hiện tại khai chiến làm suy yếu sức mạnh, đến lúc đó ở thế giới mới chẳng phải sẽ rất chịu thiệt sao.

Đó cũng chỉ là kế hoạch của Julius, thành công hay không còn là chuyện khác.

Ta chỉ có một mục tiêu, đó là lúc này phải đánh ra uy phong cho Goblin.

Hơn nữa dù là ở thế giới mới, chẳng lẽ không cần lập uy sao.

Trận chiến lập quốc không đánh không được.

Lars nhìn về phía chiến trường, hiện tại Ma Vương đang chiếm trọn ưu thế, liên quân Tinh Linh và nhân loại đang rút lui từng bước, ngay cả các kỵ sĩ do Hạ Mục dẫn tới cũng đã gia nhập trận doanh phản Ma Vương, nhưng Ma Vương và Trình Chu Tử cùng đại quân nhện toàn là những chiến sĩ công cao thủ dày tốc độ cao, mạnh một cách vô lý.

Chỉ có thể nói hệ thống của Tà Thần D quá thiên lệch.

Nhưng Tà Thần D không quan tâm, vì tuy Nữ Thần chủ yếu là để cứu vãn nhân loại, nhưng trong hệ thống đâu chỉ có nhân loại, còn có vô số ma thú thu hoạch linh hồn nhân loại.

Nên Nữ Thần và hệ thống thực ra bảo vệ không chỉ nhân loại mà còn các sinh linh khác.

Nhân loại trong hệ thống nói mạnh không mạnh, nói yếu cũng chẳng yếu, nhân loại có năng lực tổ chức mạnh nhất, tiềm lực tốt nhất.

Ma tộc và Tinh Linh cũng đều do nhân loại cải tạo ra, nên tiềm lực của nhân loại vẫn rất mạnh.

Nhưng tiềm lực có mạnh đến đâu mà không phát huy được thì cũng vô dụng, chỉ có nước bị giết.

Bọn Sơn Điền tuy là người chuyển sinh, nhưng dù sao kinh nghiệm không đủ, đẳng cấp không cao, căn bản không phải đối thủ của Ma Vương và Trình Chu Tử.

Trong khi bọn Sơn Điền còn đang bú sữa, còn đang bập bẹ học nói, còn đang đi học, thì Trình Chu Tử đã đánh từ Đại Mê Cung đến Ma tộc, có thể nói từ khi sinh ra khỏi trứng cô ta đã chiến đấu bên bờ vực sinh tử, không phải bị ma thú ăn thịt thì là ăn thịt ma thú, thức ăn đầu tiên của cô ta chính là thịt của anh em nhện cùng lứa, lớn lên trong môi trường như vậy nên các loại ma pháp của Trình Chu Tử đều đạt cấp tối đa, đồng thời cột danh hiệu cũng đầy rẫy các danh hiệu, chiến lực của cô ta căn bản không phải là thứ mà những người chuyển sinh khác có thể so bì.

Những người chuyển sinh thông thường kém Trình Chu Tử mười lăm năm thực chiến và rèn luyện, nếu không vì trong lòng Bạch vẫn còn cô giáo Cương Tả thì trận chiến e rằng đã kết thúc rồi.

Căn bản đánh không lại, áp lực lên Sơn Điền cực lớn, cứ thế này đừng nói là kiên trì đến khi viện quân tới vào ngày mai, ngay cả khi trời tối cũng không trụ nổi.

Đúng lúc này, Lars quyết định xông ra.

Hai quân đang giao chiến, không ai ngờ phe thứ ba lại đột ngột xông ra, lại còn là Goblin cưỡi nhện.

Ma Vương thấy đám nhện thú cưỡi này lại giúp người ngoài tấn công đồng loại, không khỏi đại nộ: Lũ Goblin các ngươi dám nô dịch loài nhện, tìm chết.

Lars chầm chầm nhìn Ma Vương, ngay lập tức giải phóng ma kiếm như súng liên thanh, ma kiếm chính là đạn dược.

Tuy kỹ năng của hắn không thể chế tạo vũ khí nóng, nhưng dùng ma kiếm làm đạn bắn ra thì hoàn toàn có thể.

Hưu. chẳng khác nào Vương chi Tài bảo của Kim Thiểm Thiểm, ma kiếm bắn vào kẻ địch không tiếc tiền.

Ma kiếm là vũ khí mang thuộc tính ma pháp, uy lực tự bạo rất lớn.

Không chỉ tạo ra ma kiếm, hắn còn có thể hủy diệt ma kiếm, bộc phát năng lượng, mảnh vỡ ma kiếm tương đương với mảnh vỡ của lựu đạn và địa lôi.

Ma Vương cũng không ngờ đối thủ có chiêu này, ả không bị thương nhưng đám nhện xung quanh tổn thất thảm trọng, mảnh vỡ xuyên thủng lớp vỏ ngoài của nhện.

Liên quân nhân loại và Tinh Linh cũng không ngờ lại có Goblin xuất hiện, nhưng đối phương dường như không phải tới giúp mình, vì nhện thú cưỡi của Goblin cũng đang giày xéo nhân loại, những chiếc chân nhện có gai kim loại sắc nhọn còn mạnh hơn cả giáp tấm của kỵ sĩ nhân tộc, trực tiếp đâm xuyên cơ thể kỵ sĩ.

Hai bên lập tức nhận ra Goblin tới để quấy rối chứ không phải để giúp đỡ bất kỳ phe nào.

Loạn rồi, hoàn toàn loạn rồi.

Đại hội chiến ba phe.

Đỗ Lan thấy Lars xông pha đi đầu, thầm nghĩ vấn đề của Lars đúng là cần dựa vào sức mạnh của chính hắn mới có thể giải quyết, vì chỉ sau khi sức mạnh của Goblin được chứng minh thì hắn mới có thể xây dựng cảm giác an toàn cho riêng mình, mới có thể khôi phục bình thường.

Nếu không đánh một trận lập quốc, Lars không thể tin tưởng Goblin có thể bảo vệ mình.

Đây là lời chào hỏi từ Goblin vốn luôn bị coi là túi kinh nghiệm, đao quang kiếm ảnh lướt qua, dùng máu tươi khai phá ra một đại lộ tôn nghiêm.

Nỗi sợ hãi của Goblin chỉ có thể giải quyết thông qua chiến tranh.

Sau khi vào Chiếc hộp, mọi người bị ép buộc lao động, không ai có thể tránh khỏi, ngay cả Ma Vương cũng phải tự kiếm năng lượng sinh tồn cho mình, nếu không sẽ bị đào thải.

Tất nhiên mâu thuẫn giữa ba bên không biến mất, Chiếc hộp cũng chỉ tạm thời ngăn cản họ chiến đấu, một khi các thế lực khôi phục tự do sẽ tiếp tục khai chiến.

Đặc biệt là Lars, hắn cảm thấy rất bất công, Goblin giành lấy quyền lợi cho mình thì có gì sai.

Lars cho rằng điều đó hoàn toàn không sai, muốn uốn thẳng thì phải uốn quá tay, muốn mở cửa sổ thì phải dỡ mái nhà.

Từ xưa đến nay, quy tắc thế giới đều do nhân loại, Tinh Linh, Ma tộc viết nên, hiện tại Goblin muốn quật khởi, muốn bước lên vũ đài thế giới thì bắt buộc phải tham gia vào việc chế định quy tắc thế giới, như vậy mới có thể khẳng định lợi ích của Goblin.

Nếu Goblin không thông qua chiến tranh để giành lấy địa vị chế định quy tắc, thì dù cả ba tộc có khẩu đầu thừa nhận Goblin, quy tắc trò chơi cũ vẫn sẽ thiên vị ba tộc kia.

Thừa nhận thì thừa nhận, nhưng tuyệt đối không phân chia quyền lực cho Goblin.

Dù có người như Julius, nhưng anh ta cũng không thể quyết định việc chia sẻ quyền lực của ba tộc cho Goblin, biến trò chơi của ba tộc ban đầu thành bốn tộc.

Chương 2484

Quyền lực chế định quy tắc trò chơi bắt buộc phải giành lấy thông qua chiến tranh.

Đó cũng là lý do cuối cùng Đỗ Lan không ngăn cản Lars, vì nếu Goblin muốn thực sự trở thành một chủng tộc bình thường, không chiến đấu không được.

Tuy Đỗ Lan cảm thấy sau khi thế giới mới ra đời, mọi trò chơi đều sẽ được viết lại, lúc đó Goblin có đầy cơ hội để chứng minh mình, không cần khai chiến trong thế giới cũ, nhưng Lars cũng không nói sai, muốn giành lấy quyền lực chế định quy tắc trò chơi tất yếu phải đánh một trận, sớm muộn gì cũng phải thế.

Địa vị có được mà không qua đánh đấm chính là địa vị của sự thỏa hiệp, ba tộc muốn tiếp nhận Goblin tất nhiên cũng phải có được lợi ích từ Goblin.

Đến lúc đó cục diện sẽ giống như nhiều người nói nếu không có sự nhân từ của tư bản thì công nhân sẽ chết đói vậy.

Cục diện sẽ biến thành nếu không có sự khoan dung của ba tộc, Goblin chắc chắn không có ngày hôm nay, nên Goblin phải làm trâu làm ngựa cho ba tộc để báo đáp sự khoan dung và tiếp nhận đó.

Thỏa hiệp chính là ta cho ngươi thứ ngươi cần nhất, nhưng ngươi phải trả lại cho ta nhiều hơn.

Hơn nữa thứ cho ngươi, ta có thể thu hồi bất cứ lúc nào và đánh ngươi trở lại nguyên hình.

Lars sẽ không chọn thỏa hiệp, hắn chọn đấu tranh, thông qua chiến tranh để ba tộc công nhận Goblin, cướp lấy quyền lực chế định quy tắc trò chơi từ tay họ.

Như vậy, ba tộc dù có không phục, muốn thu hồi thì cũng phải đánh một trận với Goblin, nếu không thì đừng hòng lung lay được Goblin.

Lấy đấu tranh cầu đoàn kết thì đoàn kết còn, lấy thỏa hiệp cầu đoàn kết thì đoàn kết mất.

Dù ngươi có đưa ra lời hứa, nhưng nếu Goblin không đánh một trận, sự kỳ thị ngầm sẽ không biến mất.

Đỗ Lan thông qua Trí Tuệ Kiếm nói với Julius ở bên cạnh.

Julius im lặng rất lâu, cuối cùng nói: Xã hội phức tạp hơn tôi tưởng rất nhiều.

Trước đây còn có lão gia hỏa dạy anh ta, giờ chỉ có một mình mới phát hiện mình còn rất nhiều điều phải học.

Julius đã biết tình hình xảy ra ở Yêu Tinh Chi Lý, hiểu rõ kết quả của cuộc hỗn chiến ba bên.

Ma Vương muốn cứu Nữ Thần, Tinh Linh và nhân loại muốn bảo vệ Dũng giả, Lars vì tương lai của Goblin, mỗi người đều có lý do chính đáng.

Khiến Julius không khỏi nhớ lại một câu chuyện mà lão gia hỏa từng kể, một câu chuyện mà chẳng ai sai cả.

Trong truyện có ba nhân vật: thầy thuốc, kỵ sĩ và bệnh nhân.

Thầy thuốc tốn bao công sức tiền bạc phát minh ra thuốc đặc trị một căn bệnh, ông ta bán thuốc với giá cao.

Nhưng không phải bệnh nhân nghèo nào cũng mua nổi, thế là người nghèo đi mua thuốc nhái rẻ hơn.

Thầy thuốc thấy không vui, bèn nhờ kỵ sĩ đi bắt những người bán và người dùng thuốc nhái.

Thầy thuốc, kỵ sĩ, bệnh nhân chẳng ai sai cả.

Thầy thuốc bỏ tiền chế thuốc thì muốn kiếm tiền, bệnh nhân mua thuốc nhái để sống tiếp cũng chẳng có vấn đề gì, kỵ sĩ bảo vệ thầy thuốc làm đúng luật cũng không sai.

Thậm chí người chế tạo và bán thuốc nhái ở một mức độ nào đó cũng đang cứu người, không có họ thì nhiều bệnh nhân nghèo sẽ chết.

Đây chính là một nghịch cảnh, Julius đến giờ cũng không biết tình huống này rốt cuộc nên giải quyết thế nào.

Lần này cái sai thực sự không phải ở cá nhân, cái sai thực sự là ở cả thế giới này.

Giờ nhìn vào Ma Vương, Tinh Linh và nhân loại, Goblin, mục tiêu của họ có gì sai.

Muốn cứu người, muốn thủ hộ, muốn tự do, có thể nói chẳng ai sai cả, nếu nói sai thì chỉ có thể nói họ đã chọn bạo lực.

Nhưng trong tình huống này, ngoài bạo lực ra còn có phương án giải quyết nào khác không.

Julius tự nhiên là có, đó chính là phá bỏ cái cũ để xây dựng cái mới, thiết lập thế giới mới, đáng tiếc thế giới mới cái gì cũng tốt, chỉ có điều là trăng dưới nước hoa trong gương.

Hệ thống cái gì cũng tệ, nhưng mọi người đều nắm bắt được.

Nghịch cảnh là gì.

Nghịch cảnh chính là khối Cửu Liên Hoàn, nếu ngươi muốn tìm cách tháo gỡ Cửu Liên Hoàn trong đống dây nhợ lằng nhằng đó, không chỉ cần trí tuệ và kiên nhẫn mà còn cần thời gian.

Nhưng còn một cách khác để phá giải Cửu Liên Hoàn, đó chính là dùng bạo lực, trực tiếp đập nát nó là xong.

Trí Tuệ Kiếm nói, dùng bạo lực đập nát Cửu Liên Hoàn, như vậy nghịch cảnh cũng sẽ biến mất.

Julius thầm nghĩ Trí Tuệ Kiếm và lão gia hỏa không giống nhau, lão gia hỏa luôn kiên trì dạy bảo, còn Trí Tuệ Kiếm luôn nói ra những luận điệu bạo lực, không có quá trình suy luận, không có giải thích nguyên lý, cứ thế đưa ra kết luận trực tiếp, mà kết luận đó thường là cái tàn bạo nhất.

Julius lúc này lại nghĩ đến Nữ Thần: Năm đó Nữ Thần đối mặt cũng là nghịch cảnh này sao, nhân loại cần năng lượng ma pháp, năng lượng ma pháp có thể hủy diệt hành tinh, Tà Thần D có thể cứu nhân loại, cứu nhân loại cần cái giá là Nữ Thần.

Đối mặt với nghịch cảnh như vậy, Nữ Thần không chút do dự chọn hy sinh chính mình, dùng bản thân để đổi lấy sự an toàn cho mọi người.

Nhân loại cần năng lượng phát triển không sai, Tà Thần D xây dựng hệ thống không sai, hành tinh càng không sai, Nữ Thần cũng không sai, cuối cùng cả nghịch cảnh được giải quyết thông qua sự hy sinh của Nữ Thần.

Đáng tiếc hiện tại không có lựa chọn hy sinh một người.

Trí Tuệ Kiếm nói: Lần trước giải quyết vấn đề qua Nữ Thần là nhờ Tà Thần D nhân từ.

Lần này không có cơ hội tốt như vậy đâu, ngươi đã đủ nỗ lực rồi, thông qua đủ mọi cách để cố gắng giải quyết hòa bình mọi thứ.

Đáng tiếc đối mặt với nghịch cảnh, nếu người bên trong không giác tỉnh thì bắt buộc cần ngoại lực.

Chiếc hộp chính là ngoại lực, hiện tại bọn họ đều đã bị nhốt trong hộp, chi bằng nhân cơ hội này thống nhất thế giới, phá bỏ cái cũ xây dựng cái mới.

Trí Tuệ Kiếm cho rằng đây là một cơ hội, những kẻ gây chuyện đều bị nhốt lại rồi, Julius có thể dốc toàn lực thực hiện kế hoạch phá bỏ cái cũ xây dựng cái mới.

Đây đúng là một cách hay, hiện tại chỉ có Thủy Tổ của loài Rồng là còn đang gây chuyện, nhưng chỉ cần nói cho ông ta biết sự thật, đối phương chắc chắn sẽ từ bỏ Ma Vương.

Thế là Julius lập tức xuất phát đi tìm tộc Rồng.

Mà Đỗ Lan cũng đến Yêu Tinh Chi Lý yên tĩnh, gặp được tộc trưởng Elf đang đờ đẫn.

Tộc trưởng Elf này bị lượng lớn tri thức xung kích, đã sắp mất khả năng tư duy, hiện tại chỉ còn lại một chút ý thức cuối cùng.

Ta muốn mượn đại não của ngươi dùng một chút.

Đỗ Lan thấy con ngươi tộc trưởng chuyển hướng về phía mình, rõ ràng là không đồng ý, dù sao tộc trưởng Elf không muốn chết, ông ta là một nhà khoa học vĩ đại, có rất nhiều công dụng.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Ngươi đừng hiểu lầm, ta và ngươi không có ân oán cá nhân, mượn cái đầu của ngươi hoàn toàn là vì khoa học.

Tộc trưởng càng tức giận hơn, trước đây chỉ có ông ta nói với người khác như vậy, chưa ai nói với ông ta như thế.

Trước đây toàn là ông ta mượn não người khác vì khoa học, giờ lại có người vì khoa học mà mượn não mình, ông ta đương nhiên không đồng ý.

Ngươi đúng là kiểu chỉ cho quan đốt lửa không cho dân thắp đèn, chỉ cho mình đi nghiên cứu não người khác, không cho người khác nghiên cứu não mình.

Đều là vì khoa học cả, ngươi hà tất phải cố chấp như vậy.

Đỗ Lan cười hì hì nói, dù sao tộc trưởng cũng không phản kháng nổi, Đỗ Lan trực tiếp phong ấn đại não tộc trưởng trong hang động, chế tác thành máy tính.

Tộc trưởng trước khi chết vô cùng tuyệt vọng, ông ta không ngờ mình cũng có ngày hiến thân vì khoa học, ông ta căn bản chưa bao giờ nghĩ tới, căn bản không có sự chuẩn bị tư tưởng nào, cứ thế đột ngột bị người ta mượn não, còn là kiểu mượn không trả, giờ ông ta đã có thể thấu hiểu cảm giác của các vật thí nghiệm sống rồi, đó chính là sự tuyệt vọng và uất ức.

Đỗ Lan lấy não của tộc trưởng, trực tiếp chế tạo ra một siêu máy tính hỗ trợ việc khai thiên tích địa, khiến nhật nguyệt đổi mới.

Trong khi ba phương thế lực đang bị nhốt trong hộp, Vưu Lý Ô Tư vừa hay có thể bắt đầu phá cũ lập mới.

Ba phương thế lực đều không sai, họ đều có mục tiêu và sức mạnh riêng, giống như một cái nút thắt Cửu Liên Hoàn, càng gỡ càng rối.

Vì vậy, Đỗ Lan thông qua Trí Tuệ Kiếm đã kiến nghị Vưu Lý Ô Tư cứ trực tiếp bắt tay vào làm, đừng quan tâm đến họ.

Đợi khi họ được thả ra, thế giới đã thay đổi, mục tiêu cũng đã đạt thành, chẳng phải là chuyện tốt sao.

Vưu Lý Ô Tư thấy rất đúng, liền lập tức huy động mọi sức mạnh.

Long Chi Thủy Tổ ban đầu còn muốn phản kháng, nhưng Vưu Lý Ô Tư trực tiếp nói với hắn rằng kế hoạch Ma Vương không khả thi, vì nó sẽ hủy diệt nhân loại, đến lúc đó dù Nữ Thần có khôi phục tự do cũng sẽ đau lòng.

Thế là con rồng này lập tức bỏ tối theo sáng, không giúp Ma Vương nữa mà chuyển sang hỗ trợ Vưu Lý Ô Tư.

Còn những người bị nhốt trong hộp, mỗi ngày lao động tạo ra năng lượng vừa hay dùng để khai phá thế giới mới.

Không còn Ma Vương, không còn tộc trưởng, không còn Lạp Tư, các đại chủng tộc rốt cuộc cũng có thể đoàn kết quanh Vưu Lý Ô Tư.

Bởi vì hắn thừa nhận lợi ích của họ, tuyên bố rằng trong thế giới mới sẽ không động vào miếng bánh của họ, mọi người chỉ cần bỏ sức ra là có thể đảm bảo nhận được nhiều lợi ích hơn trên nền tảng cũ.

Chương 2485

Nói cho cùng vẫn không thoát khỏi việc phân phối lợi ích.

Lý tưởng dù vĩ đại, cứu thế giới dù tinh thải, nhưng sinh mệnh cần tồn tại, văn minh cần tiếp nối, tất cả đều cần tài nguyên.

Không có tài nguyên, dù thế giới không hủy diệt thì họ cũng xong đời, vậy tại sao không cùng các văn minh khác tiêu đời luôn cho rồi.

Mình không sống được thì đứa khác cũng đừng hòng.

Chỉ cần phân phối lợi ích thỏa đáng, mọi người nhanh chóng đoàn kết quanh Vưu Lý Ô Tư.

Dẫu sao họ cũng không có dã tâm lớn như vậy, không giống Ma Vương vì Nữ Thần, không giống tộc trưởng vì khoa học, cũng không giống Lạp Tư vì sự trỗi dậy.

Ba người Ma Vương, tộc trưởng và Lạp Tư không thể giải quyết bằng việc phân phối lợi ích, vì họ đều có mục tiêu vượt xa lợi ích và sở hữu sức mạnh cực cường.

Nhưng sau khi họ bị phong ấn, ba phương thế lực còn lại rất dễ giải quyết, bất kể là đại quân nhện, tinh linh hay goblin, tất cả đều nhanh chóng chấp nhận phương án phân phối của Vưu Lý Ô Tư.

Đã đồng ý rồi thì dốc sức mà làm thôi.

Còn những cựu quý tộc nhân loại không muốn đến thế giới mới thì cứ ở lại khu bảo tồn, tiếp tục cùng hệ thống sinh tử có nhau.

Vất vả sớm khuya, mỗi người đều làm việc thực thụ, dưới sự dẫn dắt của người hộ vệ hộp mà đổ mồ hôi như mưa.

Trong hộp, ba phương thế lực vô cùng sốt ruột, đặc biệt là Lạp

Tư, hắn đã mang theo tinh nhuệ của tộc goblin đi, nếu không thể trở về, e rằng nhân loại sẽ tấn công goblin, lúc đó họ sẽ không chống đỡ nổi.

Nhưng họ căn bản không thể thoát khỏi hộp, vì cả cái hộp đó là một vũ trụ, trừ khi họ có sức mạnh phá vỡ vũ trụ, nếu không không thể rời đi.

Chúng ta có sức mạnh phá vỡ vũ trụ.

Nhện Tử đột nhiên nói: Chỉ cần hợp nhất sức mạnh của Ma Vương và Dũng Giả, luồng sức mạnh này có thể đánh xuyên vũ trụ.

Vậy chúng ta có thể ra ngoài sao.

Mọi người mắt sáng rực.

Nhện Tử không nói có thể ra ngoài, cô bảo: Ta chỉ nói có thể đánh phá vũ trụ, không nói có thể ra ngoài.

Sau đó cô kể về chân tướng xuyên không mà mình biết, hóa ra các chuyển sinh giả bị sức mạnh của Dũng Giả tiền nhiệm và Ma Vương tiền nhiệm đánh chết mới bị Tà Thần D đưa đến dị giới.

Hai kẻ đó sở dĩ bỏ qua hiềm khích cũ là vì bị tộc trưởng Elf lừa gạt, lão nói Tà Thần là ác độc, mọi bi kịch của nhân loại đều do Tà Thần, nên yêu cầu họ dùng sức mạnh mạnh nhất hợp tác giết Tà Thần.

Tộc trưởng Elf tuyên truyền Thần là tà ác, đồng thời bảo mọi người không nên tuân theo ý Thần, khuyên các chuyển sinh giả không nên học kỹ năng, không nên tham gia chiến đấu, nếu không thực lực càng mạnh càng dễ bị Thần mang linh hồn đi.

Thực ra tộc trưởng nói vậy là lo sợ chuyển sinh giả thông qua việc học kỹ năng sẽ vượt qua sự kiểm soát của lão, dẫu sao chỉ số của chuyển sinh giả quá cao, nếu học kỹ năng thì sẽ không ngoan ngoãn trở thành dược liệu thí nghiệm nữa.

Vì tộc trưởng lừa gạt như vậy nên Cương Tả cũng tin rằng nắm giữ sức mạnh là chuyện nguy hiểm, do đó cấm chuyển sinh giả học kỹ năng.

Tộc trưởng đương nhiên không nói dối hoàn toàn, trong hệ thống, các sinh mệnh quả thực cần tàn sát lẫn nhau, đó cũng là quy định của Thần.

Nhưng linh hồn không phải thứ Thần cần, mà là nhu cầu vận hành của hệ thống.

Vì vậy Thần chẳng mặn mà gì với linh hồn kẻ mạnh, tộc trưởng đã khéo léo hư cấu ra một vị thần tàn bạo, thành công lợi dụng tính cách quan tâm quá hóa quẩn của Cương Tả để ngăn cản chuyển sinh giả tăng tiến thực lực.

Bây giờ Nhện Tử đã nói ra tất cả, Cương Tả mới nhận ra mình bị tộc trưởng lừa, dù nắm giữ sức mạnh cũng không bị Thần bắt đi.

Vậy dù sức mạnh Ma Vương và Dũng Giả có thể kích xuyên vũ trụ, cũng không có nghĩa là chúng ta sẽ được cứu.

Ma Vương hỏi.

Nhện Tử gật đầu.

Lạp Tư sắp phát điên rồi, cứ nghĩ đến em gái còn ở bên ngoài, xung quanh toàn là nhân tộc đang nhìn chằm chằm như hổ đói, hắn sốt ruột như lửa đốt.

Nhưng chẳng có cách nào, ai bảo mấy tên này kẻ nào cũng cố chấp, không chịu thỏa hiệp nhượng bộ.

Kẻ thì muốn hủy diệt nhân loại cứu Nữ Thần, kẻ thì muốn hủy diệt nhân loại đề cao địa vị goblin, giá như họ lùi một bước thì đã không đến nỗi này.

Thế nên chỉ có thể dùng thực tế để giao tiếp với họ, đợi đến khi thế giới mới được thiết lập, Nữ Thần tự do, goblin cũng gia nhập vào việc chế định quy tắc thế giới mới, họ mới có thể yên ổn.

Trước đó, chỉ có thể nhốt lại, nếu không ra ngoài họ lại giết chóc khắp nơi, máu chảy thành sông.

Đối với những kẻ không nắm bắt được mâu thuẫn chủ yếu mà chỉ nhìn chằm chằm vào mâu thuẫn thứ yếu, cách xử lý này cũng coi là khách khí rồi.

Nếu đổi sang thế giới khác, chắc chắn là một cuộc đại thanh tẩy.

Trí Tuệ Kiếm oang oang nói.

Vưu Lý Ô Tư không nói gì, hắn biết đó là khiếm khuyết của sinh mệnh, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Cứ khăng khăng chuyện thế giới hủy diệt là không thể chứng minh, đợi đến khi có đủ bằng chứng thì muốn sửa đổi cũng không kịp nữa.

Thế giới hủy diệt thường xảy ra rất đột ngột, không cho sinh mệnh thời gian chuẩn bị.

Vậy nên thay vì lo lắng thế giới sẽ hủy diệt vào giây tiếp theo, chi bằng hãy tận hưởng giây phút này.

Chuyện này không trách mọi người, có trách thì trách tổ tông tám trăm năm trước đã trì hoãn vấn đề này đến tận bây giờ, khiến hậu nhân tám trăm năm sau phải đối mặt.

Lúc đó tổ tông giải quyết không được thì thôi đi, còn giấu giếm chân tướng, dẫn đến hậu nhân phải đột ngột đối diện với sự hủy diệt mà không có chút chuẩn bị tâm lý nào.

Nếu tổ tông có thể liên tục nghiên cứu phương án giải quyết, thì đến giờ có lẽ đã có cách, cũng không đến mức Vưu Lý Ô Tư phải bôn ba thông báo cho mọi người biết linh hồn sắp không trụ vững nữa.

Các tổ tiên cho rằng chết chìm trong hạnh phúc còn hơn bị lăng trì trong khổ nạn.

Đôi khi không biết chân tướng cũng là một loại hạnh phúc, biết thế giới hủy diệt mà lực bất tòng tâm cảm giác chẳng hề dễ chịu, giống như bị dùng dao cùn chém đầu, tra tấn tâm can, hủy hoại linh hồn.

Nhân loại vốn là tồn tại nhỏ bé, vừa sinh ra đã vùng vẫy trong mâu thuẫn, tổng sẽ có một ngày gặp phải mâu thuẫn lớn mà nhân loại không giải quyết được, lúc đó nhân loại tự nhiên sẽ kết thúc.

Cho nên giấu giếm chân tướng chỉ là để hậu nhân được chết một cách thanh thản, đó là thiện ý của tổ tông.

Hậu nhân thì cho rằng tổ tông quá tiêu cực, họ chắc chắn không cam lòng nếu ngay cả việc thử nghiệm cũng không làm mà đã chết.

Không thử một phen sao có thể tâm phục khẩu phục chấp nhận hủy diệt.

Tổ tông bất lực không có nghĩa là hậu nhân cũng bất lực, dẫu sao hoàn cảnh đã đổi, điều kiện đã biến, mọi thứ đều đang chuyển động, pháp của tổ tông cũng phải biến, suy nghĩ của tổ tông không còn phù hợp với hiện tại nữa.

Tám trăm năm trước cổ nhân rốt cuộc nghĩ gì, tại sao triệt để từ bỏ khoa học để hoàn toàn tiến vào hệ thống sống cuộc đời nguyên thủy.

Là vì tin rằng hệ thống bất diệt, hay tin rằng nhân loại đã bó tay chịu trói chỉ có thể chấp nhận thực tại.

Thay vì sống trong lo sợ vì tin tức tận thế, tuyệt vọng vì những chuyện mình không thể thay đổi, chi bằng hủy diệt trong khi không hay biết gì.

Đương nhiên, trong hệ thống có ma pháp cấm kỵ, chỉ cần tu luyện đến cấp mười là có thể biết chân tướng.

Cho nên dù cổ nhân có giấu giếm, nếu hậu nhân tranh khí thì vẫn có thể tìm ra chân tướng, đáng tiếc hậu nhân cũng không đủ tranh khí.

Tất nhiên điều này cũng liên quan đến những lời cảnh báo trên ma pháp cấm kỵ, đó là khuyên người ta đừng tu luyện.

Bất luận thế nào, tám trăm năm dâu bể, nhiều chuyện đã thay đổi.

Những chuyện tám trăm năm trước không xong thì giờ Vưu Lý Ô Tư đã có cách giải quyết.

Đập đi xây lại là một đại công trình, phải phá hủy nửa hành tinh rồi xây dựng lại.

Cần tất cả các chủng tộc cùng làm việc, lũ nhện cung cấp các loại tơ cường lực dẻo dai, goblin cung cấp thể lực, nhân loại, ma tộc, tinh linh phụ trách công việc khéo léo, long tộc cung cấp vận tải không trung.

Long Chi Thủy Tổ cuối cùng cũng gia nhập đại công trình này, vì hắn thấy đây mới là cách tốt nhất để cứu Nữ Thần, vừa bảo vệ được nhân loại vừa cứu được Nữ Thần.

Vẹn cả đôi đường, hắn không có lý do gì để từ chối.

Trong lúc những người trong hộp đang thụ án thì bên ngoài không khí hừng hực, mọi thứ không gì ngăn cản nổi.

Nhưng lúc này Hấp Huyết Tử lại rất lo cho Vưu Lý Ô Tư, dù biết hắn không chết là tin tốt, nhưng thấy hắn như một tồn tại siêu thoát tam giới, cô không khỏi cảm thấy hắn quá vất vả.

Vưu Lý Ô Tư tâm hoài thiên hạ, nhưng người trong thiên hạ có ai quan tâm và thấu hiểu hắn.

Chương 2486

Hấp Huyết Tử thấy hắn quá lao lực và cô đơn.

Quả thực là vậy, Vưu Lý Ô Tư cũng chẳng có ai quan tâm chăm sóc, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn cô đơn, hắn có rất nhiều chiến hữu cùng chí hướng đang nỗ lực làm việc.

Hấp Huyết Tử cho rằng hắn cô đơn tịch mịch, thực ra là cô hy vọng hắn như vậy để mình có thể mang đến hơi ấm.

Cô thích hắn, cô thèm khát thân thể hắn.

Tiếc là Vưu Lý Ô Tư một lòng muốn phá cũ lập mới, một lòng thúc đẩy đại đoàn kết dân tộc, không có thời gian yêu đương.

Đỗ Lan cho rằng trong tình huống này, Hấp Huyết Tử tốt nhất không nên chọn yêu đương mà hãy dấn thân vào sự nghiệp vĩ đại, xây dựng tình hữu nghị chiến đấu, sau đó mới tiến thêm bước nữa.

Nhưng Hấp Huyết Tử không phải người duy nhất thích Vưu Lý Ô Tư, Thánh Nữ cũng thích.

Vì hắn, cô thậm chí làm trái mệnh lệnh của giáo chủ Thần Ngôn Giáo, không hề ngăn cản Vưu Lý Ô Tư.

Ban đầu có bốn kẻ thích nói ẩn ý: giáo chủ, Ma Vương, Long Chi Thủy Tổ và tộc trưởng Elf.

Tộc trưởng đã chết, não lão bị moi ra làm máy tính để sắp xếp chi tiết công trình.

Long Chi Thủy Tổ đã gia nhập với Vưu Lý Ô Tư, Ma Vương bị giam cầm.

Kẻ ẩn ý cuối cùng chính là giáo chủ.

Trước đó vì kẻ chi phối Tị Hiểm đố kỵ kiểm soát Thần Ngôn Giáo nên giáo chủ đã chạy trốn, nhưng giờ lão đã quay lại.

Sau khi Hạ Mục tử trận anh dũng, kẻ chi phối không thể tiếp tục khống chế lòng người nữa.

Nhưng khi giáo chủ quay lại, công cuộc phá cũ lập mới của Vưu Lý Ô Tư đã bắt đầu, lão đương nhiên không ủng hộ đại công trình này vì không tin nó có thể cứu thế giới.

Giáo chủ là một kẻ theo chủ nghĩa thất bại, lão cho rằng duy trì hiện trạng, sống lay lắt trong hệ thống là cách tốt nhất.

Không cần phải làm rầm rộ, nếu không sẽ đi vào vết xe đổ.

Tám trăm năm trước nhân loại dùng hạt nhân ma lực dẫn đến bi kịch, giờ lại muốn đập đi xây lại, nghe thôi đã thấy kinh hoàng.

Nhân loại sao có thể có sức mạnh phá hủy hành tinh rồi xây lại.

Hành động này còn điên rồ hơn cả việc dùng hạt nhân ma lực, nên lão hy vọng Thánh Nữ ngăn cản Vưu Lý Ô Tư, khi cần thiết có thể ám sát, hạ độc, đâm sau lưng, bất kể thủ đoạn gì cũng không được để hắn tiếp tục.

Tuy nhiên Thánh Nữ cũng đã yêu Vưu Lý Ô Tư, nên tự nhiên không làm theo lời giáo chủ.

Vì vậy giáo chủ phải đích thân đi tìm Vưu Lý Ô Tư để đối chất.

Khi thấy giáo chủ, Vưu Lý Ô Tư tỏ ra rất khách sáo.

Nhưng giáo chủ thì không, lão liên tục đòi dừng lại: Ngươi căn bản không biết mình đang làm gì.

Nhân loại chúng ta đã sai một lần rồi, không thể sai tiếp.

Quá nguy hiểm, quá điên rồ.

Vưu Lý Ô Tư là người hiểu rõ tâm lý giáo chủ, đối phương là kẻ một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng.

Lão sợ nhân loại lại rơi vào nguy cơ, tâm trạng đó có thể hiểu nhưng không thể vì sợ mà dậm chân tại chỗ.

Tôi đã nói rồi, duy trì hiện trạng chỉ là cái chết chậm chạp, chúng ta buộc phải thay đổi.

Chết chậm còn hơn tự tìm đường chết gấp trăm lần.

Ngươi không biết mình đang làm gì đâu.

Tám trăm năm trước, khi nhân loại mới khai thác hạt nhân ma lực, cả thế giới đều hoan hô vui mừng, y hệt bây giờ vậy, mọi người dường như bỏ qua thành kiến, một lòng vì tương lai.

Nhưng sau đó thì sao.

Hạt nhân ma lực dẫn đến cái chết của hành tinh, nhân loại bước vào đếm ngược tận thế.

Chàng trai trẻ, có lòng tốt là một chuyện, nhưng lòng tốt không nhất định làm nên chuyện tốt.

Tại sao không dừng lại, ít nhất chúng ta còn hệ thống, dù linh hồn ngày càng suy yếu, hệ thống ngày càng sụp đổ, nhưng ít nhất chúng ta có thể sống đến lúc nó sụp đổ, ít nhất còn vài trăm năm nữa.

Giáo chủ thực sự không muốn nhân loại đâm đầu vào hố chôn chính mình.

Không thể thuyết phục được giáo chủ, cũng giống như không thể thuyết phục Ma Vương.

Bởi vì việc thay đổi thế giới chỉ có thể dùng thực tế để nói chuyện.

Bỏ một vòng an toàn hiện có để đi xây dựng một vòng an toàn khác là điều người bình thường sẽ không chọn.

Dẫu sao trong vòng an toàn hiện có, lợi ích là mắt thấy tai nghe.

Còn vòng an toàn kia trông như thế nào thì không có kiểm chứng khoa học.

Giáo chủ hỏi Vưu Lý Ô Tư dựa vào đâu mà thế giới mới nhất định tốt hơn hệ thống.

Câu hỏi này không giống như khoa học có thể đưa ra tiền đề rồi thông qua tính toán để có đáp án mà ai cũng tính ra kết quả như nhau.

Với đáp án về thế giới mới, giáo chủ và Vưu Lý Ô Tư tính ra kết quả khác biệt.

Cũng không giống như học bơi, nếu học viên thấy huấn luyện viên nói sai, huấn luyện viên có thể nhảy xuống nước bơi một mạch để vỗ mặt học viên.

Nhưng bây giờ thế giới mới chưa hình thành, Vưu Lý Ô Tư cũng không thể dùng thực tế để vỗ mặt lão.

Cách tốt nhất lúc này là nhốt cả giáo chủ lại, đợi thế giới mới xây xong rồi dùng thực tế nói chuyện.

Vưu Lý Ô Tư thực sự đã làm vậy, hắn không muốn lãng phí thời gian với những kẻ thích nói ẩn ý nữa.

Dù nói bao nhiêu họ cũng sẽ cố chấp giữ ý mình.

Đợi khi thế giới mới thành hình, Nữ Thần tự do, Ma Vương, giáo chủ mới thực sự hiểu thế giới mới tốt thế nào, mới biết phá cũ lập mới là đúng đắn.

Thế là giáo chủ bị tống thẳng vào hộp, không thể gây rối nữa.

Quá trình xây dựng diễn ra thuận lợi, nhưng Vưu Lý Ô Tư biết giáo chủ và những người kia sau khi ra ngoài chắc chắn sẽ phản đối, thậm chí tấn công mình vì mình đã không nghe theo kiến nghị của họ mà tự ý hành động.

Dù kết quả tốt, nhưng hành vi độc đoán này thực sự khiến người ta phẫn nộ, ai mà thích một lãnh đạo che cả bầu trời chứ, đặc biệt là sau khi giai đoạn khai thác hoàn thành.

Vì vậy Vưu Lý Ô Tư dự định sau khi cải tạo xong nửa hành tinh sẽ ẩn cư, nhường vị trí lãnh đạo cho người khác, mình thì công thành thân thoái để tránh gây hỗn loạn.

Dù sao chỉ cần mọi người hiểu thế giới mới tốt đẹp, họ sẽ tự nhiên tiếp tục cải tạo, không nhất thiết phải có hắn quản lý.

Việc Vưu Lý Ô Tư muốn thoái lui thực ra rất dễ hiểu.

Dẫn dắt mọi người khai thác, cùng nhau chia lợi nhuận thì mọi người sẽ ủng hộ hắn.

Đợi đến khi thế giới mới lập xong, khai thác hoàn thành, mọi người không thể lấy thêm lợi ích từ bên ngoài nữa mà phải phân phối lại lợi ích nội bộ, lúc đó họ sẽ không thích một kẻ mạnh mẽ như Vưu Lý Ô Tư nữa.

Khi phân phối nội bộ, Vưu Lý Ô Tư sẽ trở thành kẻ thù.

Đó là lý do tại sao hoàng đế thường không khách khí với khai quốc công thần, vì họ đã chuyển thành kẻ thù của hoàng đế.

Một tập đoàn do nhiều thế lực hợp thành, như hệ thống chẳng hạn, bên trong có nhân loại, ma tộc, tinh linh, goblin, nhện, rồng.

Trong nhân loại lại có nhiều quốc gia và giáo đoàn, ma tộc cũng có nhiều lãnh chúa.

Cho nên nhân loại không vì cùng giống loài mà đoàn kết, Thần Ngôn Giáo và Nữ Thần Giáo là kẻ thù, quốc gia với quốc gia cũng

vậy.

Chương 2487

Trong nước, quốc vương và vương tử là kẻ thù, quốc vương và đại thần cũng thế, các nhóm lợi ích chồng chéo, vừa hợp tác vừa đối kháng.

Nếu quốc vương liên tục mang lại lợi ích cho cấp dưới thì đó là minh quân.

Nếu quốc vương muốn dùng thủ đoạn tước đoạt lợi ích trong nước thì đó là hôn quân.

Tại sao vậy.

Vì quyền phát ngôn không nằm trong tay quốc vương, quốc vương rất chịu thiệt trong cuộc chiến dư luận, chỉ cần các đại thần hô hào vì dân thỉnh mệnh là quốc vương bị dồn vào đường cùng.

Khi quốc vương không tìm được lợi ích để chia cho mọi người, hắn sẽ trở thành bù nhìn vì không ai nghe lời nữa.

Để không thành bù nhìn, quốc vương thường giữ mình, dùng lực đánh lực để duy trì cân bằng, mượn sức mạnh của kẻ này để chế hành kẻ kia.

Quốc vương không ra mặt mà nâng đỡ tể tướng, hoặc nuôi hoạn quan, tạo cơ quan tình báo, hoặc phái này đánh phái kia, dùng quyền mưu để quản lý quần thần.

Nhưng điều này rõ ràng không lâu dài, vì sức mạnh mà quốc vương nâng đỡ cũng sẽ lớn mạnh, bất kể là tể tướng, hoạn quan hay tình báo, họ sẽ vừa làm việc vừa hấp thụ sức mạnh của quốc vương và kẻ thù để lớn mạnh, cuối cùng phản phệ lại quốc vương.

Cho nên quyền mưu tuyệt đối không bền, cách tốt nhất vẫn là tìm kiếm lợi ích bên ngoài, chiếm lấy rồi chia cho bên trong, như vậy mọi người sẽ ủng hộ quốc vương.

Tiếc là bành trướng cũng không thể mãi mãi, nên biện pháp cuối cùng là công thành thân thoái.

Vưu Lý Ô Tư định thế giới mới xây xong là ẩn cư luôn, không màng gì nữa, biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Thế giới mới đang dần hình thành, tâm tư các tộc cũng xuất hiện, ví như muốn chiếm đất đai màu mỡ nhất, chiếm các mỏ khoáng sản.

Vì tài sản cơ bản đều đến từ đất đai, có đất mới có phát triển.

Ở nơi cằn cỗi thì chỉ đủ nuôi thân, không thể tạo ra tương lai.

Thế giới mới rất tốt, nhưng không phải đâu đâu cũng là đất màu, đâu đâu cũng có vàng, nên phải nhanh chân chiếm trước.

Vưu Lý Ô Tư thấy thế giới mới chưa xây xong hẳn mà mọi người đã bắt đầu tranh giành, chỉ cảm thấy sinh mệnh thật đáng thương mà cũng đáng buồn.

Hắn hiểu vì sao phải tranh giành, vì muốn phát triển, chỉ có phát triển mới có cuộc sống sung túc.

Nhưng thấy mọi người vội vàng như vậy, hắn vẫn không khỏi đau lòng.

Dù các Dũng Giả thành người dân vẫn rất có tinh thần cống hiến, có quyết tâm giải phóng thế giới trước rồi mới đến mình, nhưng số lượng quá ít.

Hơn nữa những tộc chiếm được đất màu sẽ liên kết với nhau để ép chế những tộc ở nơi cằn cỗi.

Cộng thêm việc các tộc ở nơi cằn cỗi cũng không đoàn kết, nên trong thế giới mới sẽ nhanh chóng xuất hiện khoảng cách giàu nghèo.

Vì vậy ta kiến nghị ngươi đừng ẩn cư, ngươi có thể thống nhất tất cả các chủng tộc để thành lập một quốc gia hoàn chỉnh, sau đó đích thân điều phối tài nguyên, mang tài nguyên từ nơi màu mỡ đi khai phá nơi cằn cỗi.

Trí Tuệ Kiếm cho rằng không phải xây xong thế giới mới là hết chuyện, còn phải phân phối lại tài nguyên.

Nhưng Vưu Lý Ô Tư nói: Sinh mệnh không thể ngừng đấu tranh, dù có phân phối lại tài nguyên thì cuối cùng cũng sẽ loạn thành một đoàn, tôi không thể thống trị thế giới mới mãi mãi.

Hắn không muốn làm Vĩnh Hằng Vu Yêu Vương.

Thế giới mới không phải cứ đập đi xây lại là xong.

Nhân loại phát triển khoa học mất hai ngàn năm, hệ thống tồn tại tám trăm năm, giờ thế giới mới mới bắt đầu, có thể cần tám trăm năm thứ hai, thậm chí hai ngàn năm thứ hai để phát triển, khai thác và khai mở dân trí.

Phá cũ lập mới xong, những chuyện khó khăn còn ở phía sau, nhưng ngươi phải tin rằng hiện tại mỗi chủng tộc đều đang đứng trong thế giới mới, họ buộc phải thiết lập trật tự mới.

Có lẽ nhiều người chưa nhận ra mình đang ở thời đại mới, vẫn muốn tranh giành theo quy tắc cũ, nhưng sớm muộn họ cũng sẽ thức tỉnh, nhận ra chỉ có đại đoàn kết mới có thể đối mặt với vũ trụ đầy rẫy thần linh bao la này.

Vưu Lý Ô Tư gật đầu, có lẽ vì mọi người chưa thức tỉnh, nhưng hắn không nghĩ mình nên ở lại, hắn thấy Nữ Thần phù hợp hơn: Có lẽ Nữ Thần sẽ nguyện ý hoàn thành việc phân phối tài nguyên, giúp mọi người thức tỉnh.

Khi mỗi sinh mệnh đều thức tỉnh, nhận ra trách nhiệm và quyền lực của mình, toàn bộ sức mạnh trên hành tinh sẽ bùng nổ.

Dù cần thời gian dài, nhưng xu thế lịch sử sẽ không thay đổi.

Vưu Lý Ô Tư tiến cử Nữ Thần, Đỗ Lan thấy cũng được, Nữ Thần yêu thương con người, bà chắc chắn cũng hy vọng các tộc đều phát triển.

Sinh tồn là một chuỗi mâu thuẫn, từ mâu thuẫn cá nhân đến tập thể, rồi đến chủng tộc, đến hành tinh, sau này có khi còn cả mâu thuẫn vũ trụ.

Mâu thuẫn cũ được giải quyết thì mâu thuẫn mới xuất hiện, thế giới mới cần thủ pháp mới để xoa dịu mâu thuẫn.

Khi bọn Ma Vương ra khỏi hộp, thứ họ bắt gặp là một thế giới hoàn toàn mới, Nữ Thần đã tự do, thế giới đã đổi mới hoàn toàn, nhưng các tộc vẫn đang gườm ghè nhau, nỗ lực giành lấy những mảnh đất màu mỡ để có khởi đầu tốt trong thế giới mới.

Sinh mệnh không thể ngừng chiến đấu, nên hệ thống của ta có thể nói là vô cùng hoàn mỹ.

Tà Thần D thấy cảnh này liền bảo dù thoát khỏi hệ thống thì đánh vẫn cứ đánh thôi, chẳng thay đổi gì mấy.

Tuy nhiên cái gọi là chiến đấu thực chất là điều chỉnh phương thức phân phối, chỉ cần Nữ Thần tạo ra được một phương thức mà ai cũng chấp nhận là được.

Yêu thương.

Nữ Thần tuyên bố mọi người phải yêu thương nhau, tiến hành phân phối lợi ích trong khuôn khổ tình yêu, chỉ có tình yêu mới tránh được đao binh.

Mọi người phải có tình yêu, ai không có sẽ bị cộng đồng tẩy chay.

Lúc này Vưu Lý Ô Tư cùng Hấp Huyết Tử và Thánh Nữ đã đi ẩn cư, hắn lặng lẽ quan sát thế giới mới thay đổi, thấy Nữ Thần thúc đẩy tình yêu thì thấy rất có lý: Lúc hòa bình, đúng là nên dùng tình yêu để phân phối.

Nữ Thần quả nhiên hợp làm người dẫn dắt thế giới mới hơn tôi.

Đỗ Lan thấy cũng tạm ổn, tình yêu của Nữ Thần là khế ước của thế giới mới, mọi người mặc định chấp nhận khế ước này, một mặt là chấp nhận phân phối mới, mặt khác cũng để bảo vệ lợi ích mình đã có.

Hiện tại quan trọng nhất vẫn là phát triển, có phát triển mới có thêm tài nguyên làm thế giới đẹp hơn.

Vưu Lý Ô Tư nhìn về phía vũ trụ, nơi còn vô số hành tinh và thần linh, đó mới là võ đài vô tận, là tương lai của các tộc.

Nhưng hắn nhanh chóng bình thường trở lại, vì giờ hắn phải cùng hai cô nương sống cuộc đời không biết xấu hổ là gì, không màng thế sự nữa.

Nhiệm vụ lịch sử của ta đã hoàn thành, thế giới mới thuộc về họ.

Vưu Lý Ô Tư đã hoàn thành việc phá cũ lập mới, nên giờ có thể tận hưởng cuộc sống riêng.

Đỗ Lan thầm nghĩ mình cũng nên đi rồi, Nữ Thần chắc chắn sẽ bảo vệ tốt mọi người, dẫu sao bà không chỉ có đại quân Ma Vương mà còn có cả đại quân Thiểm Long, tuyệt đối có thể biến tình yêu thành một khối sắt thép, không chủng tộc nào phản đối được, thế giới mới nhất định sẽ tắm mình dưới ánh quang huy của tình yêu.

Đỗ Lan từ biệt các chuyển sinh giả, để họ lại cho Nữ Thần chăm sóc.

Nữ Thần dùng tình yêu làm nền tảng để mọi người đàm phán, tránh đao binh.

Còn Đỗ Lan về nhà, điều chỉnh ngắn hạn xong là bắt đầu chọn thế giới mới.

Thế giới này thì sao.

Một nhánh của thế giới Lệ, tuy cũng có EVA và Sứ Đồ nhưng phát triển hoàn toàn khác, kết quả cuối cùng dường như là Đĩnh Chân Tự hòa giải với cha mình, chứ không phải cậu ta một mình hoàn thành Bổ Hoàn.

Địch Ny Toa chỉ vào một thế giới nói.

Đỗ Lan xem thử, cốt truyện thế giới này kéo dài mười lăm năm, biên độ lớn hơn bản TV, và đấu tranh cũng tàn khốc hơn.

Trong bản TV, chủ yếu là cuộc đấu trí giữa Đĩnh Nguyên Đường và Seele, dù cả hai đều thực hiện kế hoạch Nhân Loại Bổ Hoàn nhưng mục tiêu của Đĩnh Nguyên Đường là gặp lại vợ mình.

Seele thì hy vọng sau khi họ chủ đạo Bổ Hoàn, nhân loại sẽ tiến hóa dưới hình thức một thực thể chung, trở thành tồn tại như Sứ Đồ.

Trong bản kịch trường Rebuild, sự tồn tại của Seele bị làm mờ đi thành phông nền, chủ yếu là đối kháng giữa Đĩnh Nguyên Đường và phe phản kháng.

Đĩnh Nguyên Đường muốn gặp vợ bằng cái giá hủy diệt nhân loại, phe phản kháng không muốn nhân loại thay đổi, muốn nhân loại tiếp tục sống với hình thái hiện tại, nên hai bên chiến đấu.

Toàn bộ câu chuyện có ngã rẽ lớn sau khi Sơ Hào Cơ thức tỉnh.

Trong bản TV, Sơ Hào Cơ ăn Lực Chi Sứ Đồ xong không gây ra Cận Đệ Tam Thứ Trùng Kích mà trôi qua bình thường.

Nhưng trong bản kịch trường, Cận Đệ Tam Thứ Trùng Kích đã giết chết rất nhiều người, Sơ Hào Cơ cũng ngủ say suốt mười bốn năm.

Trong thời gian đó Đĩnh Chân Tự không biết gì cả, vừa tỉnh dậy đã thấy mọi người đều xa lạ, ai cũng lạnh nhạt với mình, coi mình là tội đồ.

Đĩnh Chân Tự thực sự chẳng biết gì hết, hoàn toàn ngơ ngác, trông tội nghiệp vô cùng.

Còn tội nghiệp hơn lúc ban đầu bị cha tống lên Sơ Hào Cơ.

Phải nói là dù ở vũ trụ nào, Đĩnh Chân Tự cũng luôn ngơ ngác, chẳng biết mình chiến đấu vì cái gì.

Đỗ Lan nói, rồi ánh mắt hắn dừng lại ở hai thế giới khác.

Viêm Quyền và Điện Cứ Nhân.

Chương 2488

Nhân vật chính của hai thế giới này thực ra cũng không biết mình chiến đấu vì điều gì.

Dù nhân vật chính của Viêm Quyền muốn báo thù, nhưng khi tìm được kẻ thù thì kẻ đó đã suy sụp, lần thứ hai gặp lại thì kẻ thù lại ra vẻ đã cải tà quy chính khiến hắn khó xuống tay.

Nếu không phải em gái trong đầu nói hãy dùng Viêm Quyền với hắn, e là hắn đã tha cho kẻ thù rồi.

Dù báo được thù nhưng hắn cũng đã giết nhiều đứa trẻ vô tội.

Thế giới của Viêm Quyền diễn ra trong một bối cảnh tận thế không còn truyền thừa văn minh, trong băng thiên tuyết địa, khắp nơi là cảnh người ăn thịt người.

Nhân vật chính là một người có năng lực tự phục hồi, nhiệm vụ của hắn là chặt tay chân mình làm nhiên liệu và thức ăn.

Hắn không được giáo dục, sinh ra trong băng tuyết, chỉ có em gái là bến đỗ tâm hồn, nhưng em gái cũng bị giết.

Hắn muốn báo thù, nhưng trong quá trình đó lại gặp được người nắm giữ tri thức và dạy dỗ hắn, khiến tư tưởng đơn thuần ban đầu nảy sinh những biến hóa phức tạp.

Nhân vật chính của Điện Cứ Nhân cũng là kẻ không được học hành gì, cũng không biết mình chiến đấu vì cái gì.

Nếu nhân vật chính Viêm Quyền còn có mục tiêu báo thù thì Điện Cứ Nhân còn mờ mịt hơn, cuối cùng cũng chỉ vì muốn được người đàn bà xấu xa để mắt tới mà chiến đấu.

Trong quá trình đó, hắn nhận thức được anh em, bạn thân, chiến hữu, nhưng có được rồi lại mất đi, trải qua đại hỉ đại bi rồi cuối cùng trưởng thành, dũng cảm sống tiếp.

Nhân vật chính của ba thế giới tính cách hoàn toàn khác nhau, nhưng rõ ràng đều mờ mịt.

Họ đều rất trẻ, chưa có thế giới quan và giá trị quan hoàn chỉnh, không biết mình chiến đấu vì điều gì.

Vì để cha công nhận.

Vì báo thù cho em gái.

Hay vì để gái hư để mắt.

Ngay cả họ cũng không biết, thậm chí nhiều khi họ chỉ muốn sống tiếp, nhưng không biết sống tiếp để làm gì.

Dẫu sao, vì để cha công nhận mà tham gia một cuộc chiến chẳng rõ nguyên do, còn phải đánh đổi mạng nhỏ, đây rõ ràng không phải quan hệ cha con bình thường.

Còn báo thù cho em gái, nếu ở thế giới bình thường thì không sao, nhưng trong tận thế, vì sao phải sống.

Nhiệt độ ngày càng thấp, không gian sinh tồn của nhân loại ngày càng hẹp, sớm muộn gì nhân loại cũng diệt vong, báo thù cũng chỉ là một cái cớ để sống tiếp chứ không phải mục tiêu.

Muốn gái hư để mắt, từ nhỏ học hành đã không ra gì, rồi bỏ học giữa chừng, thiếu niên đối mặt với thế giới phù hoa đầy mờ mịt.

Giết chết chủ nợ xong lại chẳng biết phải làm gì.

Lúc này người đàn bà xấu xa xuất hiện, thiếu niên chấp nhận lời mời, rời khỏi vòng an toàn để bắt đầu hành trình.

Câu chuyện Dũng Giả truyền thống thường được sắp xếp theo kiểu: Thế giới bình phàm, tiếng gọi mạo hiểm, từ chối tiếng gọi, gặp gỡ sư phụ, vượt qua giới hạn, thử thách, bạn bè và kẻ thù, tiếp cận mục tiêu, quyết chiến, thu hoạch, hành trình trở về, niết bàn, trở về trong vinh quang.

Trong thế giới EVA, thiếu niên mờ mịt không có sư phụ, lại chẳng có chút dư địa nào để từ chối, mọi thứ xảy ra quá đột ngột, kẻ thù, bạn bè và thử thách cùng lúc ập đến khiến họ khó lòng phân biệt, cuối cùng chút thu hoạch ít ỏi cũng chẳng hẳn là thứ họ cần.

Đỗ Lan phân tích.

Địch Ny Toa gật đầu nói: Quả thực là vậy, họ là anh hùng nhưng không phải anh hùng theo nghĩa truyền thống.

Quá trình trưởng thành của họ không theo mười hai giai đoạn đó.

Không thể từ chối, không có sư phụ, nếu có thì cũng là những kẻ thích nói ẩn ý u u minh minh, thậm chí chính sư phụ còn sống chưa thông suốt, dạy càng dạy càng lú.

Hơn nữa kẻ thù và bạn bè cũng khó phân định, xung quanh toàn là những người vừa là địch vừa là bạn, khiến người ta chẳng biết làm sao.

Cuối cùng thu hoạch hoặc là không có, hoặc là rất ít.

Đây có thể gọi là những anh hùng bi kịch.

Thông thường câu chuyện sẽ phân rõ địch ta, sư phụ là người sáng suốt dạy bảo anh hùng rồi hy sinh để anh hùng tự lập.

Cuối cùng thu hoạch của anh hùng rất lớn như tình yêu, gia đình, địa vị, sức mạnh.

Nhưng Đĩnh Chân Tự cuối cùng thu hoạch được một thế giới tan hoang, còn nhân vật chính Viêm Quyền thì quên hết tất cả, cùng một người phụ nữ cũng quên hết tất cả sống vĩnh viễn trong vũ trụ hư vô.

Nhân vật chính Điện Cứ Nhân cuối cùng mất hết bạn bè, chiến hữu, người đàn bà muốn giết hắn và người đàn bà hắn muốn giết đều biến mất, chỉ còn lại một bầy chó.

Những sư phụ họ gặp cũng không đáng tin.

Cát Thành Mỹ Lý, Gia Trì Lương Trị miễn cưỡng coi là nửa sư phụ của Đĩnh Chân Tự, một người là phụ nữ đầy vấn đề, một người là kẻ thích nói ẩn ý.

Sư phụ của nhân vật chính Viêm Quyền là một lão già sống mấy trăm năm tự xưng là đạo diễn, trông thì hoạt bát cởi mở nhưng thực chất là kẻ tiêu cực theo chủ nghĩa thất bại, chỉ biết dựa vào điện ảnh để giết thời gian, dạy dỗ cũng toàn những thứ loạn bát nháo, còn không đáng tin hơn cả Đỗ Lan.

Nhân vật chính Điện Cứ Nhân không có sư phụ cụ thể, hay nói đúng hơn là những người xung quanh đều là sư phụ của hắn, dạy hắn nhiều thứ nhưng đều không dạy thứ hắn muốn học nhất.

Rồi đến mục bạn bè, Đĩnh Chân Tự rất ít bạn, người thực sự bước vào nội tâm cậu ta chỉ có Chử Huân, cuối cùng Chử Huân lại chết trong sự ngơ ngác của cậu ta, hoặc là bị cậu ta giết, hoặc bị vòng cổ tự nổ banh xác.

Nhân vật chính Viêm Quyền có người bạn tên Dương, nhưng cuối cùng Dương lại muốn giết người phụ nữ mà hắn bảo vệ.

Bạn bè của Điện Cứ Nhân thì không thiếu, nhưng cuối cùng chết sạch sành sanh, trắng băng một mảnh.

Họ đều là nhân vật chính trong thế giới rộng lớn nhưng đồng thời cũng là những tiểu nhân vật, nguyện vọng chủ quan và năng lực trí tuệ của họ khó lòng thay đổi được xu thế thế giới, chỉ có thể bị bánh xe lịch sử nghiền qua.

Đỗ Lan tuyên bố hay là mình gọi nhân vật chính của cả ba thế giới lại để giáo dục, rồi chơi một lần cả ba thế giới luôn.

Trong thế giới EVA bản kịch trường, Đĩnh Chân Tự ngồi trong lớp học có chút thẫn thờ.

Trong lớp này cậu không ngồi ở vị trí áp chót bên cửa sổ, dường như báo hiệu cậu không phải nhân vật chính theo nghĩa truyền thống.

Vị trí đó thuộc về Lăng Ba Lệ, thiếu nữ trắng toát quấn băng gạc.

Lớp học xa lạ, bạn học xa lạ, môi trường xa lạ, thành phố xa lạ.

Mọi thứ đều xa lạ, Đĩnh Chân Tự hiện tại vẫn chưa hoàn hồn sau những biến cố lớn mấy ngày qua.

Vài ngày trước cậu bị cha gọi đến thành phố Tokyo mới thứ ba, leo lên một cỗ máy khổng lồ bí ẩn, hoàn thành một trận chiến đầy mờ mịt và khó hiểu.

Tay bị gãy, mắt bị mù, những đau đớn đó tác động thực sự lên cơ thể cậu.

Hình như cậu đã thua, nhưng sau đó lại thắng một cách thần bí, mọi thứ đều thiếu cảm giác thực tế, dường như chỉ có mùi dung dịch LCL vương lại trên người mới chứng minh mọi chuyện đã thực sự xảy ra.

Thật ghét quá đi, cái mùi này có lẽ sẽ theo cậu suốt đời.

Đỗ Lan sải bước vào lớp, nhưng lần này hắn không phải học sinh chuyển trường mà là giáo viên lịch sử mới.

Ông lão vốn dĩ dạy môn này, người giảng bài chẳng có chút sức sống nào, đã nghỉ hưu sớm, từ nay do Đỗ Lan đảm nhiệm.

Chào cả lớp, ta là giáo viên lịch sử mới của các em, các em có thể gọi ta là thầy Đỗ Lan hoặc thầy Đỗ.

Bây giờ chúng ta lên lớp, lớp trưởng cho ta biết bài học của các em đến đâu rồi.

Một thiếu nữ đeo kính gọng tròn có tàn nhang đứng dậy trả lời: Thưa thầy, lần trước chúng ta đã học đến vụ thiên thạch rơi mười lăm năm trước.

Đỗ Lan thầm nghĩ đúng là thiết lập này, trong đó Đệ Nhị Thứ Trùng Kích bị giấu nhẹm, Seele tuyên bố với bên ngoài là do một khối thiên thạch rơi xuống Nam Cực dẫn đến sinh vật biển tuyệt chủng, nước biển biến đỏ, trục địa cầu di dời, dân số giảm nửa, khí hậu biến dị.

Chân tướng thực sự là mười lăm năm trước có bốn Sứ Đồ thức tỉnh va chạm ở Nam Cực, gây ra Đệ Nhị Thứ Trùng Kích.

Tất nhiên Seele không thể nói thật, vì nếu nói ra mọi người sẽ biết Sứ Đồ không phải kẻ thù mà là anh em của nhân loại, dù là nhân loại hay Sứ Đồ thì kết cục đều giống nhau: kích hoạt sự dung hợp.

Chỉ có điều Seele hy vọng nhân loại chủ đạo, còn Sứ Đồ rõ ràng muốn Sứ Đồ chủ đạo.

Vì vậy Seele phải tiêu diệt sạch Sứ Đồ để giành quyền chủ đạo dung hợp, dù điều này chưa được toàn nhân loại đồng ý.

Seele cho rằng nếu người bình thường biết chuyện, họ chắc chắn sẽ cản trở và từ chối Bổ Hoàn.

Đến lúc đó nhân loại bị chia rẽ sẽ không đánh thắng được Sứ Đồ, kết quả Bổ Hoàn không thể tránh khỏi mà quyền chủ đạo lại mất đi, lúc đó nhân loại mới thực sự khóc không ra nước mắt.

Chương 2489

Cho nên phải giấu đại chúng, chỉ vài người biết chân tướng, mặt ngoài nói là bảo vệ nhân loại cần tập trung tài nguyên toàn thế giới, nhưng thực chất là tiến hành các hoạt động nhằm mục tiêu bổ toàn nhân loại.

Chỉ cần quá trình bổ toàn bắt đầu, người bình thường dù muốn ngăn cản cũng không làm được nữa.

Vụ thiên thạch mười lăm năm trước à, ta biết rồi.

Vậy hôm nay chúng ta không học về thiên thạch nữa, hôm nay chúng ta học về Tế tự.

Đỗ Lan viết một chữ Hồi thật lớn lên bảng đen.

Học sinh tỏ vẻ ngạc nhiên, còn có kiểu dạy không theo sách giáo khoa sao.

Thật thú vị.

Các em đều biết tế tự là gì rồi chứ.

Vậy có ai biết trong tế tự làm sao để phân biệt thân phận không.

Lớp trưởng trả lời tiếp nào.

Đỗ Lan thấy lớp trưởng giơ tay.

Dạ là dựa vào vị trí đứng, ai tôn quý thì đứng gần tế đàn, ai thân phận thấp thì đứng xa tế đàn ạ.

Lớp trưởng trả lời.

Đỗ Lan gật đầu: Chính xác, chính là như vậy.

Đó là cách phân chia giai cấp thời phong kiến, thông qua các loại lễ nghi để cố định vị trí, phân biệt địa vị.

Nói trắng ra là Dân không biết quan, thấy xe mà sợ. tục không biết Phật, dựa áo mà quý, chính là thông qua các tiêu chuẩn bên ngoài để phô trương thân phận.

Cách phân chia chủ yếu thời phong kiến là vị trí đứng khi tế tự, càng đứng giữa tế đàn thì càng tôn quý.

Đỗ Lan nhìn đám học sinh, hỏi một cách đầy ẩn ý: Vậy bây giờ có một câu hỏi, nếu các em ở đây tham gia tế tự thì sẽ đứng ở đâu.

Là phân chia tôn ti quý tiện, hay tất cả các em đều đứng cùng nhau.

Học sinh nhìn nhau, thầm nghĩ thầy giáo này có ý gì.

Đang muốn chia rẽ tình cảm bạn bè, hay muốn ám chỉ học sinh là những kẻ ti tiện đứng xa tế đàn.

Không ai biết trả lời sao, vì câu hỏi này nằm ngoài chương trình học.

Không ai trả lời sao.

Vậy ta hỏi lại, trong cái tế đàn khổng lồ mang tên thành phố Tokyo mới thứ ba này, ai là người đứng ở giữa, và ai là người đứng ở bên ngoài.

Đỗ Lan tiếp tục hỏi.

Chắc chắn là NERV Thần Kinh Nguyên ở giữa nhất rồi.

Linh Nguyên Đông Nhị mặc bộ đồ thể thao buông một câu, ánh mắt không mấy thiện cảm nhìn về phía Đĩnh Chân Tự.

Không ít bạn học nghe xong cũng gật đầu, rồi dồn ánh mắt vào Đĩnh Chân Tự.

Đĩnh Chân Tự ngây người nhìn thầy giáo, rõ ràng chẳng hiểu thầy đang dạy cái quái gì.

Xem ra các em cũng nhận ra mình đang ở vòng ngoài của buổi tế tự, còn NERV thì ở trung tâm.

Thực ra cảm giác của các em không sai đâu.

Trong cái quốc gia phong kiến này, trong cái thành phố phong kiến này, các em thực sự là những tồn tại ti tiện nhất, là vật tiêu hao gọi là đến đuổi là đi, các em có thể bị bán đứng bất cứ lúc nào.

Đỗ Lan buông lời gây sốc, không dọa cho chúng sợ thì không thôi.

Đám học sinh há hốc mồm, tự hỏi tại sao lại như vậy.

Chỉ có Lăng Ba Lệ thản nhiên nhìn Đỗ Lan, trong mắt thoáng qua tia không đồng tình.

Cô không nghĩ mình đứng ở vòng ngoài tế đàn, cũng không nghĩ mình bị bán đứng, vì cô là một trong các bản sao, dù cá thể có thể thay thế nhưng tổng thể thì không thể thiếu.

Các em chắc chắn không hiểu tại sao, và đầy rẫy nghi vấn.

Tốt lắm, tiếp theo chúng ta sẽ tìm kiếm bằng chứng cho suy luận này từ lịch sử.

Hãy cùng nhìn lại ba thời đại Đại Chính, Minh Trị, Chiêu Hòa để xem các quý tộc phong kiến đã lợi dụng và bán đứng quân đội như thế nào, lúc đó các em sẽ hiểu tại sao mình bị bán đứng.

Trước tiên chúng ta cần hiểu tinh thần Võ Sĩ Đạo là gì.

Đó là một loại tinh thần quý tộc, khi tế tự, võ sĩ có thể đứng quanh tế đàn, nên võ sĩ cũng là quý tộc.

Cùng với sự phát triển công nghiệp, võ sĩ không còn đủ sức gánh vác sự phát triển quốc gia, nên buộc phải mở rộng quân đội, chiêu mộ bình dân tác chiến.

Quân đội đi đánh chiếm mở mang bờ cõi, thu nhập chia ba bảy, quân đội ba, quý tộc bảy.

Nhưng khi chiến sự bất lợi, không thể lấy thêm lợi ích từ nước ngoài nữa, quý tộc liền nhắm vào ba phần lợi ích của quân đội và bắt đầu tước đoạt.

Họ bức hại quân nhân, vì quân nhân không phải quý tộc nên bán đứng họ là lựa chọn tốt nhất.

Ngay cả ba phần đó họ cũng không cho, cuối cùng người thân của quân nhân chết đói, vợ con em gái quân nhân bị bán ra nước ngoài, quân đội bị rút xương hút tủy triệt để.

Đó chính là tinh thần võ sĩ, cũng là tinh thần quý tộc.

Sở dĩ như vậy là vì quân nhân đứng ở bên ngoài tế đàn.

Đỗ Lan đang nói về lịch sử Thế chiến II, trong giai đoạn đầu của sự thất bại, quý tộc Nhật Bản đã bán đứng quân nhân toàn diện.

Nói đơn giản là khi bành trướng xâm lược, họ cướp được lợi ích từ nước khác nên cả nước đều vui vẻ.

Khi chiến tranh thất bại, không cướp được nữa thì quý tộc lần lượt bán đứng quân đội, không cho thân nhân quân đội ở hậu phương có cơm ăn, đem vợ con họ đi bán lấy tiền.

Nói là một ức ngọc nát toàn dân hy sinh, nhưng nếu không có bom nguyên tử, quý tộc chỉ cần trốn đi là chẳng thiệt thòi gì, họ có thể tản tài sản rồi di dân, để những kẻ ngoài tế đàn đi chết.

Chính vì bom nguyên tử mang lại sự bình đẳng cho chúng sinh nên đám quý tộc mới sợ.

Giảng đoạn lịch sử này là để nói với đám trẻ trong lớp rằng mọi thứ vẫn chẳng thay đổi gì.

Đi nộp mạng vẫn là những kẻ ở vòng ngoài tế đàn, bên trong tế đàn vẫn là quý tộc.

Nhật Bản vẫn là một xã hội phong kiến.

Khi xâm lược thuận lợi, quân đội còn được húp chút canh, nhưng nếu là một cuộc chiến không có lợi ích, quân đội Nhật Bản sẽ bị bán đứng trong vòng một nốt nhạc.

Họ đi đốt giết cướp bóc ở phía trước, còn quý tộc hậu phương lại dùng đúng chiêu trò đó với gia đình họ.

Nghĩa là một khi chiến tranh không có thu nhập, những kẻ ngoài tế đàn sẽ bị lột hai lớp da: một lớp là ở tiền tuyến bị các chiến sĩ phản xâm lược ấn xuống đất mà đánh, một lớp là bị quý tộc hậu phương rút xương hút tủy.

Cuộc chiến với Sứ Đồ rõ ràng là cuộc chiến không có thu ích.

Ở Tokyo mới thứ ba, các chiến sĩ cũng phải đối mặt với tình cảnh bị lột hai lớp da tương tự.

Phía trước phải tử chiến, phía sau còn phải đối mặt với sự tống tiền tước đoạt của đám quý tộc cao cao tại thượng.

Học sinh ngơ ngác, nhận ra mình đang ở tình thế có thể bị bán đứng bất cứ lúc nào, nhận ra mình đứng ngoài tế đàn và không hề có nhân quyền.

Tiết lịch sử hôm nay thật khác lạ.

Trước đây giáo viên chỉ biết đọc theo sách, học sinh thì lùng bùng lỗ tai, chỉ thấy lịch sử cách mình quá xa, chưa bao giờ nhận ra mình đang sống ngay trong lịch sử.

Lịch sử là quá khứ, là hiện tại, cũng là tương lai.

Những chuyện đang xảy ra lúc này đều do quán tính lịch sử mà có.

Tại sao Tokyo mới thứ ba lại như hiện nay, cũng có thể tìm thấy đáp án trong lịch sử.

Đáp án là Nhật Bản chưa bao giờ thay đổi, từ trước đến nay vẫn là thời đại phong kiến, vẫn luôn tồn tại giai cấp.

Còn bình dân, dù có đi lính hay không cũng là lựa chọn hàng đầu để bị bán đứng, vì những kẻ đi lính này có lợi ích để cướp, không bán đứng họ thì quý tộc không thể hồi máu.

Quá khứ là vậy, hiện tại cũng thế, đáng tiếc là những quân nhân này chưa bao giờ nhận ra kẻ thù của họ không phải ở bên ngoài mà ở ngay bên trong, ngay tại Nhật Bản, ngay trong tế đàn.

Tokyo mới thứ ba cũng vậy, kẻ thù thực sự là Sứ Đồ sao.

Chương 2490

Không, Sứ Đồ không đáng sợ, thứ đáng sợ là đám quý tộc trong căn cứ dưới lòng đất kìa.

Dù có đánh bại bao nhiêu Sứ Đồ đi nữa, cuối cùng quý tộc cũng sẽ bán đứng quân nhân.

Học sinh nhìn Đỗ Lan, rõ ràng chúng cần rất nhiều thời gian mới tiêu hóa hết được.

Thưa thầy, lẽ nào thực sự là vậy sao.

Vì lịch sử có tính liên tục.

Các em cũng xem tivi rồi, hãy xem Nhật Bản đã bao giờ có cuộc biến cách xã hội triệt để từ dưới lên trên chưa.

Ta nghĩ là chưa đâu.

Đã không có thì quý tộc tự nhiên chưa biến mất, họ chỉ ẩn mình vào trong nhân dân thôi.

Các em hãy nghĩ về chế độ và tình hình Nhật Bản hiện nay, chẳng phải vẫn giống y như trước sao.

Hào cường địa phương chiếm giữ tài nguyên, còn người bình thường gần như không có đường thăng tiến.

Nếu từng có một cuộc lật đổ mạnh mẽ thì đã không như bây giờ.

Vậy nên ta có thể khẳng định lịch sử đang tiếp diễn, các em vẫn là nhóm đối tượng bị bán đứng.

Nếu các em không nhận ra mình đang đứng ở vòng ngoài cùng của tế đàn thì các em sẽ không hiểu được vận mệnh mình sắp phải đối mặt.

Đỗ Lan tuyên bố hắn đang nói sự thật, cứ chờ xem sẽ rõ.

Nhưng những người trong tế đàn đang chiến đấu với Sứ Đồ để bảo vệ chúng em mà.

Lớp trưởng chỉ ra rằng NERV chiến đấu vì nhân loại.

Thực sự là vậy sao.

Ta nghĩ bạn Lăng Ba Lệ và bạn Đĩnh Chân Tự có quyền phát ngôn đấy.

Ngoài việc thực hiện kế hoạch tác chiến, các em còn có bảo đảm gì khác không.

Có lương không.

Có được mọi người tôn trọng không.

Hay chỉ là những công cụ, dùng được thì dùng, không được thì thay.

Mọi người nhìn về phía hai người họ.

Đĩnh Chân Tự thấy Đỗ Lan nói không sai chút nào.

Cậu bị gọi đến để làm phi công, nhưng chẳng ai giải thích tại sao, cũng chẳng ai cho cậu thứ cậu muốn.

Cậu chiến đấu mà chẳng thu được gì cả.

Cậu cảm thấy mình đang chiến đấu ở phía trước, nhưng phía sau thì cha lạnh lùng, Cát Thành Mỹ Lý thì dỗ ngon dỗ ngọt, mọi nhân viên trong NERV dường như chỉ coi cậu là công cụ chứ không phải con người.

Không ai hỏi cậu có muốn chiến đấu không, có thể chiến đấu không, chỉ biết lặp đi lặp lại những mệnh lệnh, không hề quan tâm đến suy nghĩ của cậu.

Nếu cậu chết đi, chắc chắn sẽ có phi công khác thay thế thôi.

Nghĩ vậy, cậu lập tức thấy thầy Đỗ Lan nói quá đúng.

Lăng Ba Lệ thì không nghĩ nhiều như vậy, cô thấy phục tùng mệnh lệnh là giá trị của mình, dẫu sao cô cũng là bản sao, có rất nhiều vật thay thế.

Bây giờ có lẽ các em chưa hiểu, nhưng sau này các em sẽ biết, sớm muộn gì cũng có ngày các em bị bán đứng, lúc đó muốn tự cứu cũng đã muộn rồi.

Lúc này tiếng chuông tan học vang lên, Đỗ Lan tuyên bố kết thúc tiết học.

Đám học sinh xôn xao, vì tiết học của Đỗ Lan quá sốc, nó kéo lịch sử xích lại gần các em, biến các em từ những người đứng ngoài sách giáo khoa thành những người trực tiếp tham gia lịch sử.

Sự thật đến mức đáng sợ khiến chúng cảm thấy mịt mờ và sợ hãi về tương lai.

Hiện giờ tình cảnh của chúng có chút giống Lưu Bang khi nhìn thấy xa giá của Thủy Hoàng mà thốt lên: Đại trượng phu nên như thế.

Lưu Bang thực ra chỉ kém Tần Thủy Hoàng ba tuổi, lúc thấy đoàn xe đó ông cũng không biết mình sẽ mất bảy năm để đánh bại Đại Việt Sở lập nên nhà Hán.

Ông không biết khi nói câu đó, mình đã ở trong lịch sử rồi, chỉ là bánh xe lịch sử chưa lăn tới vị trí mà thôi.

Bây giờ Đỗ Lan nói đạo lý với đám trẻ này cũng vậy, chúng đã ở trong lịch sử rồi, nếu còn chậm hiểu thì sẽ rất thảm, cuối cùng đều biến thành nước cam hết.

Vì quý tộc sẽ không do dự bán đứng những kẻ ngoài tế đàn.

Chỉ quý tộc mới được đứng trên tế đàn kiểm soát quá trình tế tự, những kẻ khác ngay cả lý do mình phải chết cũng không biết.

Khi quý tộc cần nhân lực, họ sẽ đưa ra đủ loại hứa hẹn: cho cái này cho cái kia, để mọi người xông pha trận mạc, đánh đổi bằng tính mạng.

Khi quý tộc sắp đạt được mục tiêu, họ sẽ không ngần ngại bán đứng tất cả mọi người, bán vợ con quân nhân, để con cái họ chết đói, chiếm hết lợi ích của họ, rồi còn đổ lỗi thất bại lên đầu họ.

Còn quý tộc thì trốn đi đàm tiếu với người nước ngoài, bán đứng lợi ích quốc gia để giữ vững địa vị của mình.

Nghĩ kỹ lại thì Seele và NERV thực chất đều là những tổ chức phong kiến, dùng quyền mưu để khống chế mọi người vào sinh ra tử, nhưng đến cuối cùng lại bán đứng tất cả, biến mọi người thành nước cam mà chẳng thèm quan tâm đến ý kiến của ai.

Đáng tiếc là thế giới này không có ai thức tỉnh.

Trong bản kịch trường Q, khi Cát Thành Mỹ Lý phát động phản kháng sau Cận Đệ Tam Thứ Trùng Kích thì đã quá muộn, phần lớn khu vực đã không còn phù hợp cho nhân loại sinh tồn, dân số cũng chẳng còn bao nhiêu.

Hơn nữa khi phản kháng, thái độ của Cát Thành Mỹ Lý đối với Đĩnh Chân Tự sau mười bốn năm không gặp rất phức tạp.

Rõ ràng trước đây chính cô là người bảo cậu ta lên đó cứu người, vậy mà mười bốn năm sau lại trách móc cậu ta.

Điều này cũng giống hệt thái độ của người Nhật với quân đội: khi xâm lược bành trướng thì ai nấy đều ủng hộ, nhưng khi bại trận thì ai cũng bảo đó là lỗi của quân đội.

Thái độ của Cát Thành Mỹ Lý phản ánh hoàn toàn cách người

Nhật đối xử với quân đội thất bại, hoàn toàn quên mất mình đã ủng hộ Đĩnh Chân Tự đi cứu Lăng Ba Lệ nhiệt tình thế nào, để rồi khi thất bại lại đổ hết tội lỗi lên đầu cậu ta.

Thắng thì coi như bảo vật, bại thì coi như tội đồ, đúng là tiêu chuẩn kép.

Có thể nói cả Tokyo mới thứ ba, cả thời đại tác chiến với Sứ Đồ, thậm chí là thời đại phản kháng sau này, đám người đó đều mờ mịt, chưa thoát khỏi tư tưởng phong kiến, thiếu một cuộc cải tạo triệt để, nên mâu thuẫn chồng chất.

Bây giờ Đỗ Lan đã đến, hắn mang theo ý tưởng cải tạo.

Hắn muốn triệt để huy động cư dân Tokyo mới thứ ba, dùng sức mạnh của họ đập tan tế đàn, nắm giữ quân đội trong tay, cải tạo quân đội phong kiến thành quân đội hy vọng.

Một tiết học khiến tâm trạng Đĩnh Chân Tự vô cùng phức tạp.

Càng ngẫm nghĩ, cậu càng thấy mình sớm muộn cũng bị bán đứng.

Dù cậu là con ông cháu cha, cha là chỉ huy NERV, nhưng cậu thừa hiểu cha chỉ coi mình là công cụ, nếu không đã chẳng lạnh nhạt đến thế.

Mình sẽ bị bán đứng, Đĩnh Chân Tự càng nghĩ càng thấy chắc chắn.

Nghĩ đến chuyện dù mình có chết cũng chẳng sao vì linh kiện có thể thay thế, cậu càng mất tinh thần, lúc huấn luyện tâm hồn cứ treo ngược cành cây.

Chân Tự, rốt cuộc em bị làm sao vậy.

Sao cứ ủ rũ thế này.

Cát Thành Mỹ Lý muốn hỏi cho rõ.

Nhưng Đĩnh Chân Tự chắc chắn sẽ không nói, thay vào đó Lăng Ba Lệ lên tiếng: Cậu ấy cứ như vậy từ sau khi học tiết lịch sử.

Xem như là báo cho Cát Thành Mỹ Lý biết thầy giáo lịch sử mới rất bất thường.

Cát Thành Mỹ Lý thầm nghĩ tiết lịch sử thực sự nhàm chán đến mức đánh gục cả tâm hồn sao.

Cô không nhận ra sự kỳ quái trong tiết học đó mà chỉ nghĩ đơn giản là cậu bé không thích học sử thôi.

Thầy giáo mới bảo chúng ta cuối cùng đều sẽ bị NERV bán đứng.

Lăng Ba Lệ thấy Cát Thành Mỹ Lý vẫn chưa hiểu ý nên huỵch toẹt ra trọng điểm.

Chương 2491

Cát Thành Mỹ Lý giật mình, tự hỏi đây là lời của giáo viên sao.

Cô phải đi hỏi cho rõ ràng mới được.

Thế là cô hỏi hai người về tình hình chi tiết tiết học sử đó.

Nghe xong cô cũng trầm mặc, cuối cùng cô quyết định đi gặp vị thầy giáo Đỗ Lan này.

Sau khi nghe xong việc giáo viên lịch sử dám khiêu khích quan hệ giữa người điều khiển EVA và Thần Kinh Nguyên, Cát Thành Mỹ Lý lập tức nghi ngờ đối phương là gián điệp nằm vùng.

Hắn có mục đích gì, ai chỉ thị, động cơ là chi, đã được bộ phận liên quan cho phép chưa, họ có cho phép một giáo viên lịch sử ăn nói bừa bãi như vậy không.

Đứng sau hắn là ai, muốn làm gì, châm chọc ai, lật đổ ai, phá hoại cái gì, ám chỉ điều gì.

Đây không phải là chuyện đùa, bởi vì Cát Thành Mỹ Lý thừa hiểu rằng dù Seele và Thần Kinh Nguyên đang chiến đấu với Sứ đồ, nhưng gián điệp nằm vùng không hề thiếu, chủ yếu là do tranh chấp về ngân sách và kỹ thuật.

Chẳng hạn như đội Tự Vệ vốn rất bất hòa với Thần Kinh Nguyên, trước đó khi Sứ đồ đột kích, đội Tự Vệ ngay cả bom N2 cũng đem ra dùng, chỉ vì không muốn cho Thần Kinh Nguyên cơ hội xuất kích.

Nếu không phải vì AT Field của Sứ đồ chỉ có thể dùng AT Field mới đánh bại được, đội Tự Vệ căn bản sẽ không bao giờ giao quyền chỉ huy cho Thần Kinh Nguyên.

Ngoài ra còn có một số công ty vũ khí thèm khát kỹ thuật EVA, nên muốn đánh cắp công nghệ.

Tất nhiên cũng không thiếu những kẻ theo thuyết âm mưu đơn thuần, họ không tin tưởng Seele nên luôn tìm cách gây rắc rối.

Hai loại người này cũng sẽ cài cắm gian tế vào Thần Kinh Nguyên.

Từ đó có thể thấy Seele không phải một tay che trời trên Trái Đất, thực tế có rất nhiều thế lực không tán đồng với Seele, chỉ vì Seele nắm giữ kỹ thuật AT Field sớm nhất nên mới có năng lực ép chế các phương thế lực khác.

Seele giống một tổ chức tôn giáo hơn, họ không thể kiểm soát tất cả, nhưng ở các quốc gia trên thế giới đều có phân bộ và căn cứ sản xuất của Thần Kinh Nguyên để hỗ trợ các nước phòng ngự Sứ đồ.

Nhưng kế hoạch của họ chưa bao giờ thông qua các tập đoàn thống trị của các quốc gia, cũng không thông báo cho các tài phiệt và quân phiệt trên toàn thế giới.

Seele chỉ ngoài mặt chiến đấu vì nhân loại, còn âm mưu bên trong vẫn luôn chưa bị lộ.

Seele không chỉ nắm giữ kỹ thuật EVA mạnh mẽ, mà còn nắm giữ đại nghĩa cứu vãn nhân loại, chính phủ các nước cũng chỉ có thể cung cấp tài chính và vật tư.

Nhưng ngân sách mỗi nước là cố định, Seele lấy đi một phần thì các bộ phận khác phải nhận ít đi, ví dụ như ngân sách quân đội các nước bị cắt giảm, đương nhiên họ sẽ nhìn Seele không thuận mắt.

Vì thế Cát Thành Mỹ Lý biết rằng dù công việc của Thần Kinh Nguyên là bảo vệ nhân loại, nhưng vẫn có một bộ phận nhân loại kéo chân họ, hơn nữa cách thức kéo chân còn đủ loại thiên hình vạn trạng.

Có kẻ giữ tài nguyên không đưa, có kẻ trì hoãn tiền bạc, có kẻ lấy cớ chỉnh đốn kiểm tra, có kẻ muốn thám thính bí mật.

Cho nên cũng có khả năng có kẻ tìm lối đi riêng, không ra tay từ Thần Kinh Nguyên mà đi tìm người điều khiển để ly gián, phá hoại sự vận hành của tổ chức.

Không thể bỏ mặc, cô lập tức gọi bộ phận an ninh của Seele xuất phát.

Có bộ phận an ninh, điều này nói lên Seele từ lâu đã thoát ly khỏi sự khống chế của các nước, không chỉ có EVA mà còn nắm giữ binh lực riêng, hèn gì quân phương các nước luôn đề phòng họ.

Bởi Seele quá đáng sợ, kỹ thuật tiên tiến, quân lực sung túc, lại có tiền, còn nắm giữ đại nghĩa thủ hộ nhân loại.

Nếu họ hô hào một tiếng, đến lúc đó quân đội truyền thống có khi sẽ bị thay thế, thậm chí các quốc gia truyền thống cũng sẽ bị Seele nuốt chửng.

Chỉ là hiện tại có kẻ thù như Sứ đồ tồn tại, là lực lượng duy nhất có thể đối kháng Sứ đồ, các nước không thể không nể mặt Seele.

Bộ phận an ninh xuất phát đến trường học, trên đường đi Cát Thành Mỹ Lý kiểm tra hộ khẩu của Đỗ Lan, phát hiện người này đến từ nước ngoài: Một người ngoại quốc đi dạy lịch sử Nhật Bản.

Thật là nực cười, cho dù vì Sứ đồ đột kích khiến lượng lớn cư dân dời khỏi thành phố Tokyo mới thứ 3, thì cũng không đến mức lạc hậu tới nỗi cần người nước ngoài dạy lịch sử Nhật Bản.

Vài ngày trước Sứ đồ đột kích trực tiếp tiến vào nội thành, dù thành phố Tokyo mới thứ 3 là một đô thị pháo đài nhưng sau khi bị Sứ đồ giày xéo cũng xuất hiện thương vong lớn.

Hiện tại tin đồn rất nhiều, đều nói Sứ đồ này chỉ là bắt đầu, tiếp theo sẽ có thêm nhiều Sứ đồ nữa đến, nên những ai có điều kiện đều đã chuyển đi.

Những người ở lại đều là kẻ không còn nơi nào để đi, chỉ đành thuận theo tự nhiên.

Rất kỳ lạ.

Cát Thành Mỹ Lý càng thêm nghi ngờ.

Đến trường học, cô nàng ngự tỷ anh tư tống sảng dẫn theo một nhóm bảo an mặc vest đen tiến vào văn phòng giáo viên.

Các giáo viên khác đều nhận ra đối phương đến với ý đồ không thiện cảm.

Ai là Đỗ Lan.

Tôi đây.

Khi Đỗ Lan đứng ra, Cát Thành Mỹ Lý đánh giá từ trên xuống dưới, hoàn toàn không thấy điểm gì đặc biệt, rất phổ thông.

Tuy nhiên cô không hề đại ý, tự giới thiệu mình là Nhất tá Cát Thành Mỹ Lý của Thần Kinh Nguyên, mời Đỗ Lan đến phòng họp nói chuyện.

Đỗ Lan tự nhiên không phản đối.

Vào phòng họp, cửa vừa đóng lại, Cát Thành Mỹ Lý bắt đầu thẩm vấn, hỏi thẳng vào vấn đề: Có phải anh đã nói trong tiết lịch sử với Đĩnh Chân Tự và Lăng Ba Lệ rằng họ sẽ bị Thần Kinh Nguyên vứt bỏ không.

Đúng vậy, nếu họ thất bại, chẳng phải sẽ bị vứt bỏ sao.

Đỗ Lan thản nhiên nói: Giống như quân đội xâm lược trong Thế chiến thứ hai năm đó, khi thắng thì ai cũng coi họ là người thân, khi thua trận thì họ chính là hung thủ của mọi khổ nạn.

Đĩnh Chân Tự và Lăng Ba Lệ cũng thế thôi, thắng thì họ chẳng nhận được phần thưởng xứng đáng, nhưng một khi thua, họ sẽ bị vứt bỏ không thương tiếc.

Tên này đúng là dám nói, Cát Thành Mỹ Lý nghiêm giọng hỏi: Rốt cuộc anh có mục đích gì.

Đỗ Lan đáp: Tôi là giáo viên lịch sử, có nghĩa vụ dạy cho bọn trẻ ý thức được mình đang sống trong lịch sử.

Cách làm việc của Thần Kinh Nguyên các người bản chất là phong kiến, lũng đoạn kỹ thuật, lũng đoạn tình báo.

Dù các người đều có quân hàm, nhưng lại độc lập với hệ thống chỉ huy của Bộ Quốc phòng, không nghe lệnh quốc gia mà nghe lệnh Seele.

Chẳng phải giống như các phiên trấn cát cứ thời cổ đại sao.

Thành phố Tokyo mới thứ 3 chính là lãnh địa phong kiến thời đại mới, Thần Kinh Nguyên các người có thể một tay che trời ở đây.

Nói là bảo vệ nhân loại, nhưng hành vi của các người thực sự khiến người ta nghi hoặc.

Đã là chuyện quang minh chính đại như bảo vệ nhân loại, tại sao lại có nhiều cơ mật thế.

Cái này không thể tiết lộ, cái kia không thể công bố, ai biết các người có nhân danh thủ hộ nhân loại để mưu lợi riêng, mở rộng sức mạnh của mình hay không.

Đợi đến khi Sứ đồ bị tiêu diệt, Thần Kinh Nguyên ở các nước có khi sẽ hình thành các thế lực quân phiệt cát cứ.

Nếu cô thích lịch sử sẽ biết, loại chuyện này xảy ra như cơm bữa.

Đỗ Lan lấy lịch sử làm khuôn mẫu để suy đoán kết cục.

Cho dù cuối cùng nhân loại không biến thành nước cam, thì Thần Kinh Nguyên các nước chắc chắn cũng sẽ đuôi to khó vẫy, trở thành quân phiệt và phát sinh xung đột với quân đội chính quy.

Anh bị hoang tưởng rồi.

Cát Thành Mỹ Lý cảm thấy Đỗ Lan có lẽ chẳng có thế lực nào chống lưng, chỉ là học lịch sử đến mức lú lẫn, nhìn đâu cũng thấy âm mưu.

Đây là xu thế của lịch sử.

Lịch sử giống như dòng sông, luôn chảy về phía biển cả.

Dù trong quá trình đó dòng sông có quanh co, có chỗ chảy chậm, có chỗ chảy nhanh, nhưng dù nhanh hay chậm cũng không thể thay đổi xu thế của nó, cuối cùng nước sông sẽ ra đến biển.

Lịch sử cũng vậy, có lúc trung hưng, có lúc suy bại, nhưng nhìn chung xu hướng lịch sử chính là sức sản xuất nâng cao khiến nhiều người thức tỉnh hơn, khiến nhiều người tham gia vào trò chơi phân phối hơn.

Xu hướng lịch sử thực chất là sự tiến hóa của phương thức phân phối, là tất cả mọi người dung hợp làm một.

Cho nên các người hãy chơi mấy trò tư bản chủ nghĩa đi, chế độ phong kiến lạc hậu quá rồi.

Đỗ Lan cho rằng Seele và Nhật Bản nên làm chút tư bản chủ nghĩa còn tốt hơn cái chế độ phong kiến đứng theo vị trí tế đàn như hiện tại.

Cát Thành Mỹ Lý nhận ra trong mắt đối phương, Seele tổ chức gánh vác sứ mệnh cứu thế lại là kẻ làm chậm dòng chảy lịch sử, là một chế độ phong kiến lạc hậu.

Không ngờ lại nhận được đánh giá như vậy, Cát Thành Mỹ Lý có chút khó chịu, nhưng đối phương dùng đại xu thế lịch sử để đối đáp, cô không thể nói hắn sai, chỉ có thể nói hắn điên rồi.

Nếu quan sát Seele dựa trên nền tảng chế độ phong kiến, sẽ thấy việc bán đứng người điều khiển hay bán đứng nhân loại là điều Seele hoàn toàn có thể làm.

Bởi lợi ích của Seele không phù hợp với lợi ích của toàn nhân loại, giống như lợi ích của quý tộc không phù hợp với lợi ích quốc gia vậy.

Trong chế độ phong kiến, quý tộc sẽ ưu tiên bảo vệ lợi ích của mình trước lợi ích quốc gia.

Chương 2492

Vì thế khi lợi ích của Seele xung đột với nhân loại, họ cũng sẽ ưu tiên bản thân mình.

Seele chỉ làm những gì có lợi cho họ, cho những kẻ đứng giữa tế đàn, đó là lý do họ cần che giấu, cần dùng âm mưu.

Nếu thực sự vì bảo vệ nhân loại, căn bản không cần âm mưu.

Bởi cái gọi là âm mưu là để tước đoạt lợi ích từ người khác, chứ không phải giúp người khác giành lợi ích.

Bảo vệ nhân loại phải là giúp nhân loại có lợi, khác hẳn với âm mưu, nhưng Seele lại lồng ghép cả hai, nên có thể khẳng định họ muốn tước đoạt thứ gì đó từ nhân loại.

Thế lực phong kiến rất dễ rơi vào cảnh lễ băng nhạc hỏng, bởi dù dựa vào vị trí tế đàn để xác định địa vị xã hội, nhưng địa vị đó không phải vĩnh viễn cố định.

Vị trí có thể cố định, nhưng thực lực thì không.

Mỗi người tham gia tế tự đều có sự phát triển riêng, kẻ đứng trong góc có thể vượt qua kẻ đứng giữa về thực lực.

Khi đó họ sẽ bất mãn với vị trí của mình, muốn từ góc bước ra giữa, trật tự sẽ không thể duy trì.

Có lẽ họ sẽ tiếp tục duy trì tế đàn đó nhưng đổi vị trí, hoặc có người sẽ đập nát tế đàn để lập cái mới lấy mình làm trung tâm.

Đó chính là phong kiến.

Nhật Bản là phong kiến, thành phố Tokyo mới thứ 3 là phong kiến, và Seele cũng là phong kiến.

Chiến đấu với Sứ đồ giống như một quá trình tế lễ, Seele đứng giữa, vòng ngoài là Thần Kinh Nguyên các nước, ngoài nữa là các phi công EVA và cơ quan quốc gia, ngoài cùng là quần chúng không biết gì.

Còn việc Đĩnh Nguyên Đường bằng mặt không bằng lòng với Seele chính là biểu hiện của lễ băng nhạc hỏng.

Đối mặt với đề nghị làm chút tư bản chủ nghĩa của Đỗ Lan, Cát Thành Mỹ Lý đương nhiên không chấp nhận, cô cũng không chấp nhận việc Seele là phong kiến.

Vì vậy Đỗ Lan tiếp tục: Nếu thực sự là cứu rỗi nhân loại, tại sao phải che che giấu giấu.

Đó là vì người bình thường không có đủ tình báo trước những chuyện đại sự, rất dễ bị dẫn dắt sai lệch, nên có những việc không tiện nói cho các người biết.

Cát Thành Mỹ Lý nói rất nghiêm túc theo kiểu công chức.

Ha ha, có phải lại định đem thuyết Tâm lý đám đông ra nói không.

Thực ra nếu Seele thật sự cứu nhân loại, họ chẳng cần giấu giếm điều gì.

Việc che giấu chứng tỏ Seele không làm việc cho nhân loại, không phải cung cấp sự sinh tồn cho nhân loại, mà là muốn đoạt đi thứ gì đó từ họ.

Nếu các người học lịch sử sẽ biết mọi âm mưu quỷ kế đều là để đánh cắp, còn mọi dương mưu đều là thuận theo đại thế.

Kẻ phát động âm mưu là vì lợi ích bản thân, kẻ phát động dương mưu là vì lợi ích thiên hạ.

Hơn nữa dân chúng tuy không có năng lực tổ chức, nhưng tuyệt đối không phải đám đông ngu muội, họ vẫn phân biệt được lợi hại, nếu không các dương mưu trong lịch sử đã không được ủng hộ.

Còn về âm mưu, có lẽ có thể thành công một hai lần, nhưng ta chưa từng thấy tổ chức hay cá nhân nào có thể tồn tại lâu dài nhờ vào âm mưu.

Cát Thành Mỹ Lý nhíu mày, trong mắt cô Đỗ Lan chỉ là một kẻ thích suy diễn âm mưu, đọc vài cuốn sách lịch sử rồi nói nhảm.

Hiện tại cô có thể khẳng định Đỗ Lan không phải gián điệp, vì gián điệp tuyệt đối không cố chấp và ngu xuẩn như thế, người đàn ông này chỉ là một tên mọt sách.

Cô nói: Tôi nghĩ mình hiểu rồi, anh chỉ là kẻ thích gán ghép máy móc, không có tính đe dọa.

Hy vọng sau này anh cẩn ngôn thận trọng, tránh rước họa vào thân.

Hơn nữa nếu anh tiếp tục ly gián quan hệ giữa phi công và Thần Kinh Nguyên, tôi e rằng phải liên hệ cục giáo dục để quản chế anh.

Chào nhé.

Hất mái tóc dài, Cát Thành Mỹ Lý hiên ngang rời đi.

Cô sẽ hiểu thôi, cô và ta đều là người trong lịch sử, nếu không học cách quan sát xu thế, cô sẽ hối hận đấy.

Đỗ Lan thầm nghĩ những người này đúng là không nghe lời người già, chịu thiệt ngay trước mắt, chủ nghĩa phong kiến hại chết người mà.

Trong những tiết học tiếp theo, Đỗ Lan đương nhiên vẫn thao thao bất tuyệt về lịch sử.

Hắn bảo học sinh rằng phàm là những gì che giấu dân chúng đều là muốn tước đoạt lợi ích của dân chúng.

Nhưng thưa thầy, dân chúng thường ngắn nhìn, nếu cấp trên vì lợi ích lâu dài mà cần mọi người hy sinh lợi ích ngắn hạn thì sao.

Đám học sinh này vẫn biết động não đấy.

Đỗ Lan cười: Nếu vì lợi ích lâu dài mà hy sinh lợi ích ngắn hạn, liệu có phải chỉ mình dân chúng hy sinh không.

Đó phải là toàn xã hội từ trên xuống dưới cùng hy sinh, cần có người đi đầu làm gương.

Nếu lấy lợi ích lâu dài làm cái cớ để chỉ bắt dân chúng hy sinh còn mình thì không, đó gọi là lừa đảo.

Giống như lưu manh đánh nhau giành địa bàn, nếu đại ca chỉ bắt đàn em xông lên còn mình thì trốn phía sau, các em nghĩ đàn em sẽ nghĩ gì.

Đánh hạ địa bàn thì đúng là ai cũng có lợi, nhưng đại ca lúc nào cũng rụt rè thì cần đại ca làm gì.

Đã gọi là đại ca dẫn đầu thì phải xông lên trước, đánh trận hăng nhất, làm tấm gương tốt nhất.

Đại ca phải dốc toàn lực, không để đường lui, tuyệt đối không được tiền hậu bất nhất thì đàn em mới phục.

Nếu đại ca không lên mà chỉ bắt đàn em lên, thì đàn em tích lũy công trạng rồi trực tiếp thịt luôn đại ca để tự mình làm đại ca cho xong.

Dân chúng đúng là ngắn nhìn, đó là do tài nguyên họ nắm giữ quyết định, họ không đủ tài nguyên để mưu tính lâu dài, nhưng họ không ngu, ai chân tâm vì họ, ai giả dối, họ đều biết rõ.

Vậy nếu hy sinh lợi ích của một bộ phận người vì lợi ích của mọi người thì sao.

Đỗ Lan nhìn về phía cậu chàng đeo kính, tên mọt sách quân sự này đúng là hỏi khó, toàn đưa ra vấn đề hóc búa.

Câu hỏi của em Tương Điền rất có tính gợi mở.

Nếu thực sự hy sinh lợi ích của một bộ phận, thì những người còn lại phải đảm bảo họ không có nỗi lo về sau.

Điểm này Thần Kinh Nguyên làm rất tệ, chẳng hạn như Lăng Ba Lệ và Đĩnh Chân Tự, hy sinh hạnh phúc của họ để bảo vệ nhân loại, nhưng Thần Kinh Nguyên rõ ràng không chuẩn bị chu toàn, chẳng đưa ra cam kết hay bảo đảm gì cho họ.

Chẳng biết từ bao giờ, các học sinh đều bị Đỗ Lan ảnh hưởng, cảm thấy lời hắn nói rất có lý.

Đỗ Lan dẫn chứng từ xưa đến nay, đông tây nam bắc đều thuộc làu, có thể nói là bất cứ vấn đề gì cũng giảng được một tràng dài, lại còn so sánh với hiện trạng thành phố Tokyo mới thứ 3, từ đó đúc kết ra quy luật lịch sử.

Đĩnh Chân Tự phát hiện hiện tại các bạn học đều rất thương hại mình.

Lúc đầu khi biết cậu là người điều khiển, họ tò mò và ngưỡng mộ, nhưng giờ ánh mắt họ nhìn cậu như nhìn một kẻ sắp bị vứt bỏ, tràn đầy sự thương cảm.

Đặc biệt là sau khi Sứ đồ thứ hai đột kích, Tương Điền Kiếm Giới và Linh Nguyên Đông Nhị chui vào buồng điều khiển.

Nguyên lai hai người họ vì muốn xem Sứ đồ tận mắt nên đã chạy từ nơi trú ẩn lên mặt đất, dù trước đó còn mâu thuẫn với Đĩnh Chân Tự nhưng hiện tại họ bắt buộc phải nhận sự bảo vệ của cậu.

Em gái của Linh Nguyên Đông Nhị bị thương trong trận chiến Sơ Hào Cơ bạo tẩu, nên cậu ta đã đấm Đĩnh Chân Tự một cái.

Nhưng qua lời dạy của thầy lịch sử, họ nhận ra Đĩnh Chân Tự rất đáng thương.

Rồi trong trận chiến này, vì sự tò mò, họ lên mặt đất và làm cản trở Sơ Hào Cơ chiến đấu.

Để bảo vệ cư dân, Sơ Hào Cơ mở buồng lái cho họ vào.

Điều này giúp họ thấy được mặt tàn khốc nhất của người điều khiển, cái giá phải trả và thu nhận hoàn toàn không tương xứng.

Đĩnh Chân Tự nói không được chạy, thế là trong tình trạng không có nguồn điện ngoài, điện dự phòng sắp cạn, cậu đã kháng lệnh rút lui để phát động tấn công, liều chết với Sứ đồ.

Lúc này hai người bạn mới thực sự biết tình hình còn tồi tệ hơn những gì thầy lịch sử nói, Đĩnh Chân Tự đang dùng mạng sống để chiến đấu, sơ sẩy một chút là mất mạng như chơi.

Mà ngày thường căn bản không thấy Đĩnh Chân Tự nhận được hồi báo gì.

Dù cuối cùng Sơ Hào Cơ dùng dao đâm chết Sứ đồ, nhưng Đĩnh Chân Tự cũng vì không nghe lệnh mà bị trừng phạt, đối mặt với việc phải rời khỏi Thần Kinh Nguyên.

Đĩnh Chân Tự cảm thấy thế cũng tốt, quyết định mượn cớ này để đào tẩu khỏi vị trí nguy hiểm.

Ngay khi cậu định lên xe lửa, lại thấy thầy lịch sử dẫn theo hai người bạn đến tiễn mình.

Thầy biết bọn tớ đến tiễn cậu nên đã lái xe đưa bọn tớ tới.

Linh Nguyên Đông Nhị nói một cách đầy kiêu ngạo, rõ ràng là đến xin lỗi nhưng lại ngại nói ra.

Chương 2493

Đĩnh Chân Tự không ngờ trong thời gian ngắn như vậy đã có người muốn tiễn mình.

Cậu cũng đấm tớ một cái đi.

Linh Nguyên Đông Nhị nói dưới sự cổ vũ của bạn bè: Lần trước là tớ sai, cậu đấm lại một cái thì lòng tớ mới nhẹ nhõm được.

Đĩnh Chân Tự chưa bao giờ nghe yêu cầu nào như vậy, thế là đấm một cái thật mạnh làm sưng cả mặt Đông Nhị.

Sau cú đấm, ba đứa trẻ đều cười, mọi thù hằn tan biến, thay vào đó là tình bạn của những chàng trai.

Lúc này Đỗ Lan nhìn Đĩnh Chân Tự nói: Nếu em muốn ở lại, hãy đến địa chỉ này tìm ta.

Hắn đưa cho cậu một tấm danh thiếp có ghi địa chỉ.

Đĩnh Chân Tự vi phạm lệnh rút lui, không những không rút khi mất điện mà còn xông lên liều mạng.

Giờ đây cậu thiếu niên cuối cùng cũng có thể rời đi, nhưng nhìn đoàn xe lửa rầm rập, nghĩ đến đại tỷ tỷ Misato đầy quyến rũ, lại nghĩ đến hai người bạn vừa mới kết giao, và quan trọng nhất là nghĩ đến thiếu nữ trắng ngần khiến người ta không cầm lòng được muốn gần gũi kia.

Đi hay ở lập tức trở thành vấn đề.

Nếu là vài ngày trước, Đĩnh Chân Tự chắc chắn sẽ ra đi không chút lưu tình, nhưng một khi đã do dự thì chứng tỏ cậu đã muốn ở lại.

Chấp nhận hay từ chối, nếu muốn từ chối thì phải dứt khoát, còn cứ do dự không muốn từ chối cũng không hẳn chấp nhận thì chứng tỏ việc này vẫn còn dư địa để suy nghĩ.

Thực ra con người đều như vậy, những gì từ chối ngay lập tức thường là những việc nhìn qua đã thấy chẳng có lợi lộc gì, còn những việc không quyết định được thường là có cả mặt tốt lẫn mặt xấu, hoặc lợi ích chưa đủ rõ ràng.

Đại tỷ tỷ, bạn học, và mỹ thiếu nữ, bấy nhiêu là đủ để Đĩnh Chân Tự phải suy nghĩ rồi.

Cuối cùng xe lửa đi qua, Đĩnh Chân Tự ở lại.

Mỹ Lý vội vã chạy đến sân ga thở phào nhẹ nhõm, cô đương nhiên không muốn cậu đi, dù sao cậu là thiên tài duy nhất hiện tại có thể khởi động Sơ Hào Cơ với tỷ lệ đồng bộ vượt quá 40%, thiếu cậu, lực chiến của Thần Kinh Nguyên sẽ giảm mạnh.

Thấy Đĩnh Chân Tự không lên xe, Cát Thành Mỹ Lý lập tức hớn hở.

Dù Đĩnh Chân Tự không tuân lệnh, nhưng hiện tại không ai thay thế được cậu, Mỹ Lý nói đỡ vài câu, Tư lệnh cũng không muốn đổi con trai, thế là hai bên ngầm hiểu khôi phục thân phận người điều khiển cho cậu, cho phép cậu tiếp tục chiến đấu.

Đĩnh Chân Tự nhìn tấm danh thiếp nhỏ trong tay, phân vân không biết có nên đi không.

Đối với thầy Đỗ Lan, suy nghĩ của cậu rất phức tạp, Đỗ Lan tuyệt đối là một giáo viên lập dị, khác người, quan điểm mới mẻ của hắn khiến người ta phải kinh ngạc.

Thú thực Đĩnh Chân Tự cũng chưa hiểu hết, nhưng có một điểm chắc chắn là thầy không thích Thần Kinh Nguyên, luôn cho rằng nơi này cuối cùng sẽ bán đứng tất cả mọi người.

Đĩnh Chân Tự cũng không thích Thần Kinh Nguyên, nhưng đó dù sao cũng là cơ quan do cha quản lý, vả lại còn đang chiến đấu bảo vệ nhân loại, cậu thực sự không thể tiếp thu toàn bộ giáo dục của Đỗ Lan.

Nhưng khi cậu thiếu niên sực tỉnh, cậu đã đứng trước một cánh cổng xa lạ.

Đây là một công xưởng bỏ hoang ở thành phố Tokyo mới thứ 3, cậu đứng ở cửa, vẫn đang do dự có nên vào không.

Thiếu niên, ta đã đợi em từ lâu.

Đỗ Lan đứng ngay sau lưng Đĩnh Chân Tự, đã đến rồi thì đừng hòng quay về.

Thầy.

Đĩnh Chân Tự thấy Đỗ Lan thì có chút lo lắng, không biết thầy định làm gì.

Vào đi.

Đỗ Lan đưa cậu vào văn phòng công xưởng, vừa vào phòng đã thấy một bức tường dán đầy các mảnh cắt báo chí, còn có đủ loại ảnh chụp, nhiều ảnh thuộc cấp độ cơ mật, ở trung tâm bức tường là một bức vẽ chì xấu xí bằng những đường nét trừu tượng.

Trên tranh là bốn hình người có vòng hào quang.

Dưới tranh là báo cáo của truyền thông các nước về thiên thạch, đều là những tin cũ từ 15 năm trước.

Thiếu niên, em thấy gì.

Thầy, thầy đang điều tra Thần Kinh Nguyên ạ.

Đĩnh Chân Tự phát hiện nhiều ảnh chụp là căn cứ ngầm của Thần Kinh Nguyên, thậm chí có cả bản đồ vẽ tay, căn cứ lớn hơn tưởng tượng rất nhiều, bên dưới còn có không gian khổng lồ.

Coi như là điều tra đi, nhưng đó không quan trọng.

Quan trọng là chân tướng bị che lấp, thế giới chúng ta đang sống thực ra đã trải qua không chỉ một lần tái khởi động, và mỗi lần tái khởi động đều không thể thay đổi khổ nạn mà nhân loại phải chịu.

Đỗ Lan giơ tay chỉ vào bức vẽ chì giữa tường: Em xem, đó chính là minh chứng cho việc thế giới bị tái khởi động.

Đĩnh Chân Tự ngơ ngác, hoàn toàn không theo kịp tiết tấu của Đỗ Lan, thế giới tái khởi động gì, khổ nạn luân hồi gì, hoàn toàn không hiểu.

Lúc xảy ra Chấn động thứ hai, ở Nam Cực có bốn Sứ đồ, và cả bốn đều là Adam, điều này có nghĩa là thế giới này ít nhất đã bị tái khởi động ba lần.

Nguyên bản chỉ có một Adam, mỗi lần tái khởi động lại thêm một con, hiện tại đã có bốn Adam, chứng tỏ thế giới lại một lần nữa bị khởi động lại.

Giống như trò chơi dùng Sl đại pháp, lưu trữ và đọc lại.

Adam chính là điểm lưu trữ, bốn Adam nghĩa là nhân loại ít nhất đã biến thành nước cam ba lần, và giờ sắp đến lần thứ tư.

Nhưng Đĩnh Chân Tự vẫn chưa đánh ra được kết cục lý tưởng mà mình cần.

Các thế giới trước nhân loại đã bổ hoàn, nhưng đều không phải kết cục hạnh phúc của Đĩnh Chân Tự, thế là tái khởi động tiếp tục.

Nhưng chính Đĩnh Chân Tự cũng không biết thế nào mới là kết cục hoàn mỹ, nên bạn thân của cậu là Chử Huân mới nói lần này cậu nhất định phải hạnh phúc.

Bởi Chử Huân là thực thể duy nhất mang theo ký ức của các lần lưu trữ, đáng tiếc dù có ký ức vẫn bị Tư lệnh dắt mũi, bị lừa hết lần này đến lần khác.

Lúc này trong phòng công xưởng, Đĩnh Chân Tự hoàn toàn không biết Đỗ Lan đang nói gì.

Nhưng cũng không sao, giờ Đỗ Lan đưa cậu đi xem tình hình trong xưởng.

Kéo rèm văn phòng ra, có thể thấy một không gian lớn hơn ở bên cạnh, các công nhân bận rộn như kiến đang chế tạo thứ gì đó.

Công xưởng này được lập ra để sản xuất thiết bị máy móc trước khi thành phố Tokyo mới thứ 3 được xây dựng, nay khởi động lại là để chế tạo nguồn điện di động cho EVA.

Chỉ cần có nguồn điện di động, Sơ Hào Cơ sẽ không còn phải chịu sự chi phối của Thần Kinh Nguyên nữa.

Đỗ Lan nói: Pin hạt nhân, một cục chấp cả sáu cục.

Đĩnh Chân Tự chớp mắt, thầm nghĩ thầy đúng là không tầm thường, chẳng lẽ thầy muốn mình phản bội Thần Kinh Nguyên.

Cậu thiếu niên tuy tính cách nhu nhược nhưng không ngu, ngược lại còn rất thông minh, biết kéo đại đề cầm rất hay, thành tích học tập cũng tốt, 15 tuổi đã làm chủ được đại đề cầm, có thể nói là di truyền gen ưu tú của cha mẹ.

Hơn nữa trong chiến đấu, cậu cũng trưởng thành rất nhanh, biểu hiện thực chiến vượt qua cả Lăng Ba Lệ và Minh Nhật Hương vốn được huấn luyện bài bản.

Vì vậy khi nghe Đỗ Lan nói không chịu sự chi phối của Thần Kinh Nguyên, cậu lập tức nghĩ Đỗ Lan có thể thuộc tổ chức phản kháng nào đó.

Thiếu niên, giờ ta hỏi em một câu, tại sao em lại là em.

Ta nghĩ em cũng đã từng cân nhắc vấn đề này rồi.

Đĩnh Chân Tự thực sự đã nghĩ tại sao lại là mình, có phải vì có một người cha làm Tư lệnh nên mình bắt buộc phải ra chiến trường.

Tại sao mình lại gặp chuyện như vậy, tại sao mình không có mẹ, tại sao không được sống cùng cha, tại sao phải sống nhờ nhà họ hàng chịu cảnh ăn nhờ ở đậu, tại sao mình luôn phải cẩn thận để không làm người khác giận.

Tại sao con cái nhà người ta có thể bướng bỉnh, còn mình thì không.

Có rất nhiều câu hỏi tại sao, nên trong bản TV nhân loại bổ hoàn thì cuối cùng là Đĩnh Chân Tự bổ hoàn.

Còn trong bản điện ảnh cũ thì lại là nhân loại bổ hoàn, còn cậu thì không.

Cộng thêm truyện tranh và bản điện ảnh mới, vừa vặn bốn lần tái khởi động, tương ứng với bốn Adam.

Em không biết, vấn đề này em cũng không biết đáp án, thầy biết không ạ, tại sao em lại là em, tại sao em phải trải qua tất cả những chuyện này.

Đĩnh Chân Tự muốn nghe Đỗ Lan giải thích thế nào.

Bởi vì em không phải là ta, cũng không phải là người kia, nên em là em.

Đỗ Lan nói.

Đúng là nghe một lời như nghe một lời, vì em không phải là thầy, không phải người khác nên em là em.

Đĩnh Chân Tự cảm thấy câu trả lời này đạt trình độ học sinh tiểu học rồi.

Tại sao màu trắng là màu trắng.

Vì trắng không phải đen, không phải lục, không phải hồng, không phải tím. không phải những màu khác ngoài trắng.

Đó chính là lý do trắng là trắng, vì sự tồn tại trước hết bao hàm sự phủ định, vạn vật tồn tại thông qua việc phủ định kẻ khác.

Đỗ Lan nói tiếp: Tại sao chúng ta là chúng ta, họ là họ, Sứ đồ là Sứ đồ, chính là vì chúng ta phủ định họ, phủ định Sứ đồ, đồng thời chúng ta cũng bị họ phủ định, bị Sứ đồ phủ định.

Và luồng sức mạnh phủ định đó chính là AT Field.

Đỗ Lan cho rằng sức mạnh phủ định kẻ khác chính là sức mạnh của AT Field.

Chương 2494

Tại sao em là em, người kia là người kia, ta là ta.

Từ phương diện lịch sử mà nói, mọi thứ đều bắt đầu từ Phân và Hợp.

Ban đầu, cái gọi là chúng ta là cùng một hệ mẫu, có chung người mẹ thì là chúng ta, mẹ khác thì là họ.

Nhưng thời đại phát triển, con người đông dần lên, thế là có thị tộc, thân thích máu mủ là chúng ta, máu mủ khác là họ.

Tiếp đó các thị tộc dung hợp mở ra thời đại bộ lạc, cùng bộ lạc là chúng ta, bộ lạc khác là họ.

Sau đó là người sống trên mảnh đất này là chúng ta, đất khác là người dưng.

Phạm vi cứ thế mở rộng, cùng một quốc gia là chúng ta, nước khác là họ.

Sau này con người lưu động, rời xa quê hương cố quốc, ở nơi đất khách quê người không thể lập tức nhảy từ chúng ta sang họ, thế là những người cùng tín ngưỡng văn hóa, tôn giáo, ý thức hệ là chúng ta, khác biệt là họ.

Đỗ Lan thao thao bất tuyệt, mô tả lịch sử nhân loại thực ra cũng là lịch sử phân biệt chúng ta và họ, dùng các phương pháp từ cụ thể đến trừu tượng để không ngừng phân định nhĩ ngã.

Hèn gì con người luôn cô độc.

Đĩnh Chân Tự bùi ngùi, cậu thực sự thấy mình rất cô đơn, trước đây sống ở nhà họ hàng, có người anh họ gấu con luôn tìm cách gây sự, họ hàng cũng luôn thiên vị con đẻ của mình.

Đương nhiên cậu không trách họ, dù sao đây là thời mạt thế, vật tư khan hiếm, bỗng dưng phải nuôi con hộ người khác thì ai cũng khó lòng chịu nổi.

Từ năm 5 tuổi, 10 năm sống cảnh ăn nhờ ở đậu, khó khăn lắm mới gặp lại cha, vậy mà không nhận được một câu quan tâm, chỉ trực tiếp ra lệnh bắt con lái robot, sự lãnh khốc của cha càng làm cậu thất vọng.

Giờ nghe Đỗ Lan nói nhân loại luôn phân biệt nhĩ ngã tha, cậu cực kỳ đồng cảm, từ xã hội mẫu hệ, gia tộc, thị tộc, bộ lạc, khu vực, quốc gia đến văn hóa, tôn giáo, ý thức hệ, tất cả đều là Phân.

Thế lực với thế lực, cá nhân với cá nhân, toàn bộ là ngăn cách, toàn bộ là đối lập.

Nhưng đây rõ ràng không phải ý của Đỗ Lan, nên hắn tiếp tục: Đó là Phân, tiếp theo ta nói về Hợp.

Thiên hạ đại thế, phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân.

Nhân loại muốn Phân, nhưng cũng muốn Hòa, nhân loại tạo ra nhiều khái niệm để Phân, thì cũng tạo ra bấy nhiêu khái niệm để Hợp.

Ví dụ như đa thần giáo, ví dụ như Chimera, ví dụ như nhất thần giáo.

Để thống nhất tiêu chuẩn, để nhiều người có thể dung nạp và tham gia vào hơn, nhân loại đã tốn bao tâm tư, phân phân hợp hợp.

Tín ngưỡng bộ lạc biến thành đa thần giáo, vật tổ là một loài vật đơn lẻ biến thành vật tổ Chimera hỗn hợp.

Chiến thần mà người Sparta tin tưởng và Athena mà người Athens tôn thờ có thể là anh em, đa thần giáo dùng cách bao dung để đón chào mọi người.

Sau khi đa thần giáo suy tàn, nhất thần giáo trỗi dậy, quan niệm ai cũng có tội càng tạo cơ sở cho mỗi người đều có thể tham gia.

Sự xuất hiện của quốc gia giúp các khu vực có chung sự nhận diện, khiến người ở các vùng khác nhau tin rằng mình cùng một nước, diện tích quốc gia càng lớn, số người đồng nhất càng nhiều.

Đĩnh Chân Tự thầm nghĩ lịch sử nhân loại đúng là thú vị, đồng thời cậu cũng không hiểu tại sao lại như vậy: Rõ ràng là Phân, tại sao sau đó lại Hợp.

Em vẫn chưa hiểu sao.

Phân và Hợp là hai mặt của một thể, thực tế quá trình Phân đang nuôi dưỡng Hợp, và quá trình Hợp cũng đang nuôi dưỡng Phân.

Ví dụ nhất thần giáo xuất hiện những cách giải thích giáo nghĩa khác nhau gọi là dị đoan, rõ ràng thờ cùng một vị thần nhưng lại tàn sát lẫn nhau.

Cùng một quốc gia nhưng lại có sự kỳ thị vùng miền, rõ ràng là đồng bào nhưng lại tranh đấu nhau.

Trong Phân có Hợp, trong Hợp có Phân, nhưng đại xu thế vẫn lấy Hợp làm chính, Phân làm phụ.

Tại sao ạ.

Em thấy Phân còn nghiêm trọng hơn Hợp, con người căn bản không thể thấu hiểu lẫn nhau.

Đĩnh Chân Tự nói.

Em có nhận thức như vậy nên AT Field của em mới mạnh mẽ như thế.

Đỗ Lan nói: Thực ra nhân loại và Sứ đồ há chẳng phải là Phân và Hợp sao.

AT Field càng bài xích, càng muốn chứng minh mình là mình, thì cuối cùng lại thường biến thành đối phương.

Khi chúng ta giết sạch Sứ đồ, nhân loại chính là Sứ đồ.

Đây cũng là xu thế lịch sử.

Đĩnh Chân Tự thấy cái này hơi khiên cưỡng, trong xu thế lịch sử làm sao thấy được quan hệ nhân loại và Sứ đồ.

Lịch sử nhân loại làm gì có Sứ đồ.

Tuy nhiên là có, chỉ là Đĩnh Chân Tự không biết mà thôi, Seele hoạt động theo Tử Hải Văn Thư, cuốn sách đó ghi chép lịch sử nhân loại và Sứ đồ, ghi chép ý nghĩa của họ, chính là Phân và Hợp.

Nếu nhìn theo sự phát triển của nhân loại, các thế lực tấn công nhau thực ra rất ít khi giết sạch đối phương, mà phần lớn là dung hợp, cuối cùng trong anh có tôi trong tôi có anh.

Đương nhiên sau khi dung hợp, để chứng minh sự tồn tại của mình, họ lại phân hóa ra các nền văn hóa và thế lực khác nhau để tiếp tục đấu đá.

Thực ra cũng giống như Tử Hải Văn Thư ghi chép, mọi Sứ đồ đều có chung một nguồn gốc nhưng bị phân liệt ra, và sau đó các Sứ đồ lại đều mưu cầu sự dung hợp.

Đĩnh Chân Tự thấy nhân loại chẳng giống Sứ đồ chút nào, Sứ đồ to lớn như vậy còn con người nhỏ bé thế kia, nhìn kiểu gì cũng không giống.

Điều này chứng tỏ cậu thiếu niên vẫn chưa biết nhìn thấu hiện tượng để thấy bản chất.

Còn về việc AT Field là sức mạnh của sự từ chối, Đĩnh Chân Tự cũng chỉ tán đồng một phần.

Thực ra cách giải thích của Thần Kinh Nguyên về AT Field là bức tường ngăn cách giữa cái tôi và thế giới khách quan, cũng cùng một ý nghĩa với sức mạnh từ chối và bài xích của Đỗ Lan, càng tự bế càng mạnh mẽ, càng không muốn mở lòng càng mạnh mẽ.

Đỗ Lan hy vọng Đĩnh Chân Tự hiểu rằng Phân không phải tuyệt đối, Hợp cũng không phải tuyệt đối, phải thấy được Phân Phân Hợp Hợp trong đó mới là thái độ đúng đắn đối đãi với nhân sinh, đó là điều lịch sử dạy cho hậu thế.

Hiển nhiên Đĩnh Chân Tự vẫn chưa hiểu, dù sao chỉ đọc lịch sử mà không có trải nghiệm thực tế thì rất khó dung hội quán thông kiến thức.

Còn về việc những bài giáo dục này có ích gì cho Đĩnh Chân Tự khi chiến đấu không.

Có thể nói là chẳng có ích gì, còn thua cả cục pin hạt nhân.

Nhưng vẫn phải dạy, dạy xong rồi khi gặp tình huống thực tế, Đĩnh Chân Tự mới có thể trầm tĩnh ứng phó.

Trong bản TV, có một công ty vũ khí phát triển robot dùng pin hạt nhân định cạnh tranh với EVA, nhưng robot đó bị mất kiểm soát, cuối cùng Sơ Hào Cơ và Misato phải hợp sức mới ngăn được vụ nổ hạt nhân.

Thất bại đó rất có thể do Seele giở trò.

Nhưng trong bản điện ảnh không có đoạn này, Đỗ Lan cũng không định chế tạo robot hạt nhân mà chế tạo trực tiếp pin hạt nhân.

Thực ra Đỗ Lan có cơ quan S2, tức là động cơ vĩnh cửu của Sứ đồ, về sau các EVA cũng đều được lắp động cơ vĩnh cửu để chiến đấu thoải mái không cần dây cắm.

Nhưng Đỗ Lan thấy chưa cần thiết phải đem ra sớm thế.

Thầy ơi, rốt cuộc thầy là ai ạ.

Đĩnh Chân Tự cuối cùng cũng hỏi câu hỏi lớn nhất trong lòng, nhìn những sắp xếp này của Đỗ Lan, cậu nhận ra thầy không phải người thường.

Ta là một người bảo vệ động vật, ta cho rằng mạng của Sứ đồ cũng là mạng, nên ta nghĩ nhân loại và Sứ đồ không nên tàn sát lẫn nhau mà nên chung sống hòa bình.

Vì thế ta nghiên cứu AT Field, nhận thấy nhân loại và Sứ đồ là một, gen Sứ đồ giống nhân loại đến 99%, nguồn gốc của con người và Sứ đồ cũng có quan hệ mập mờ không rõ.

Cho nên dù hiện tại đôi bên đang bài xích nhau, nhưng cuối cùng con người đều sẽ biến thành Sứ đồ, cả hai sẽ ngày càng đồng hóa và cuối cùng hợp làm một.

Và em, thiếu niên ạ, em chính là chiếc cầu nối của đôi bên, em phải trở thành thực thể vừa là nhân loại vừa là Sứ đồ.

Đỗ Lan nói.

Đĩnh Chân Tự thấy thầy đang làm khó mình, cũng vô lý như việc cha bắt mình lái robot vậy, mục tiêu của thầy còn khó đỡ hơn, nên cậu hỏi: Tại sao lại là em.

Em vẫn đang tư duy theo kiểu Phân mà chưa theo kiểu Hợp.

Nếu tư duy theo kiểu Hợp, em không phải là em, em là ta, cũng là người khác, là Đĩnh Chân Tự đang điều khiển Sơ Hào Cơ, cũng là Đỗ Lan đang điều khiển, là bất cứ ai đang điều khiển, nên ai ngồi trong buồng lái không quan trọng.

Đỗ Lan nói.

Ta không phải ta.

Đĩnh Chân Tự thấy mình sắp bị thầy dạy cho lú luôn rồi.

Ta là ai, tại sao ta là ta, câu trả lời cho vấn đề này thường là thông qua người ngoài để xác định bản thân, thông qua việc mình khác biệt với họ để phân định mình là mình.

Đỗ Lan bảo Đĩnh Chân Tự không phải cậu đang điều khiển Sơ Hào Cơ, vì chỉ cần không có rào cản tâm linh, Đĩnh Chân Tự có thể trở thành bất cứ ai, thậm chí trở thành Sứ đồ, vì con người và Sứ đồ vốn từ một nguồn mà ra.

Chương 2495

Chỉ cần không có AT Field, mọi người đều như nhau.

Đĩnh Chân Tự luôn nghĩ tại sao mình lại đen đủi thế này, lại bị Đỗ Lan bảo rằng nỗi phiền muộn đó không chỉ dành riêng cho cậu mà thuộc về tất cả mọi người.

Đĩnh Chân Tự chắc chắn là chưa thông suốt được, nếu không cậu đã chẳng tốn bao nhiêu thời gian trong bản TV để bổ hoàn bản thân.

Cậu thiếu niên sau khi đánh hết quái, chứng kiến hy sinh, trải qua ma nạn, cuối cùng mới bước ra khỏi sự tự ghét bỏ bản thân và trưởng thành trong tiếng chúc mừng của mọi người.

Nhận thức khuyết điểm của mình, rồi tốt với mình một chút, thử yêu quý người khác, khẳng định Ta chính là Ta.

Hiện tại Đỗ Lan nói những điều này, Đĩnh Chân Tự căn bản không hiểu, nếu hiểu được thì cậu đã không còn là một thiếu niên đầy rắc rối mà đã thành một Cồ Đàm thiếu niên, trực tiếp niết bàn khai ngộ, giải thoát khỏi bể khổ.

Cậu hiện tại chỉ thấy những gì Đỗ Lan nói có cái đúng, có cái cậu không hiểu.

Phần đúng là cái Phân trong lịch sử, con người từ đầu đã luôn phân định bản thân với kẻ khác rồi gây tổn thương cho nhau.

Phần không hiểu là cái Hợp, quần thể nhân loại không ngừng mở rộng, không ngừng dung nạp kẻ khác vào phạm vi của mình, nhưng lại không ngừng tạo ra những vòng tròn nhỏ trong quần thể để giữ sự khác biệt với đồng bào.

Đĩnh Chân Tự thấy con người quả thực cần Phân nhiều hơn Hợp.

Vì thế cậu không thấy mình có thể trở thành người khác, không tin rằng khi mình ngồi trên Sơ Hào Cơ thì người khác có thể gánh chịu nỗi đau thay mình.

Cậu vẫn trốn sau AT Field.

Thầy ơi, em không thể hiểu lời thầy, cũng như em không thể hiểu thầy vậy.

Đĩnh Chân Tự nói: Nếu rào cản giữa mình và người khác thực sự có thể biến mất, thì chúng ta đang đứng đây chẳng phải nên thấu hiểu nhau sao.

Tại sao em không biết thầy đang nói gì.

Hay là thầy vẫn còn điều gì giấu em.

Cậu thiếu niên rất thông minh khi đặt ra vấn đề, theo lời Đỗ Lan dùng tư duy Hợp thì hai người phải hiểu nhau, nhưng vấn đề là cậu căn bản không biết mục đích của Đỗ Lan.

Em rất thông minh, là một viên ngọc thô, nên ta phải dạy dỗ em thật tốt.

Đợi đến khi em bằng tuổi cha mình, thành tựu của em chắc chắn sẽ vượt qua ông ấy.

Đỗ Lan sử dụng phương pháp giáo dục khích lệ, dùng những kết luận chém đinh chặt sắt để truyền năng lượng cho cậu.

Đây thực sự là lần đầu tiên Đĩnh Chân Tự được khen như vậy, trước đây chỉ có người khen cậu kéo đại đề cầm hay, và chính vì được khẳng định nên cậu mới kiên trì đến giờ.

Dù sao đại đề cầm cũng là kỹ nghệ cậu giỏi nhất, thứ duy nhất giúp cậu ưu tú hơn người khác.

Lần đầu nghe có người bảo mình có thể vượt qua cha người mà chức vị Tư lệnh Thần Kinh Nguyên đã là nhân vật tầm cỡ thế giới, đi nước ngoài cũng nghe danh Đĩnh Nguyên Độ.

Cậu chưa bao giờ nghĩ mình có thể thành danh nhân như cha, dù hiện tại cậu đã là người nổi tiếng, nổi tiếng trong nội bộ Seele, nhưng chủ yếu là vì vụ Đĩnh Nguyên Đường đưa con trai lên Sơ Hào Cơ, còn việc cậu liên tục đánh bại hai Sứ đồ thì không hẳn là chuyện đáng tự hào.

Đánh bại Sứ đồ không phải công lao của riêng Đĩnh Chân Tự, thậm chí có thể nói cậu chẳng thu hoạch được gì từ việc đó.

Lần đầu lên là bạo tẩu một cách mơ hồ, ký ức của cậu rất nhạt nhòa.

Lần thứ hai biểu hiện cũng không tốt, cuối cùng vi phạm mệnh lệnh đánh bại Sứ đồ chỉ vì Sứ đồ đó quá yếu, là do may mắn chứ không phải thực lực.

Sau này cậu cũng sẽ tiếp tục chiến đấu, nhưng hầu hết là làm theo mệnh lệnh, hoàn thành yêu cầu của người khác một cách máy móc chứ không phải cậu phát huy tính chủ động để chiến thắng.

Ngay cả hai lần vì Lăng Ba Lệ mà cầu chiến, trong trận đấu với Lôi Thiên Sứ và Lực Thiên Sứ, tuy có thể hiện ý chí chiến đấu nhưng phần lớn vẫn là hoàn thành mệnh lệnh rồi thắng, chứ không phải cậu phát hiện điểm yếu của Sứ đồ hay dùng kỹ thuật điều khiển siêu cao để thắng.

Đĩnh Chân Tự chiến đấu đều do phòng tác chiến đưa ra yêu cầu, cậu đi hoàn thành, có thể nói chẳng có cảm giác thành tựu.

Một khi tách khỏi phòng tác chiến hoặc kế hoạch dự tính, cậu chỉ còn cách dựa vào bạo tẩu.

Vai trò của người điều khiển trong quá trình đánh bại kẻ thù dường như không lớn đến thế, thay ai cũng được, chỉ là Đĩnh Chân Tự có tỷ lệ đồng bộ với Sơ Hào Cơ cao hơn một chút thôi.

Thắng lợi của Đĩnh Chân Tự chưa bao giờ thuộc về cá nhân cậu, thiếu cậu, người khác chỉ cần làm theo lệnh phòng tác chiến cũng vẫn thắng được.

Còn mấy lần bạo tẩu, tuy là việc chỉ Đĩnh Chân Tự mới làm được, nhưng cậu thiếu niên thực ra cũng ngơ ngác, chẳng biết tại sao mình thắng, cứ như có hộ vệ thần vậy.

Thực ra trong kế hoạch của Seele, nhân loại chủ đạo dung hợp, không có thực thể nào đặc biệt, mỗi người đều là một linh kiện.

Chỉ có Đĩnh Nguyên Đường đưa con mình lên, cho con hưởng đãi ngộ nhân vật chính, khiến Đĩnh Chân Tự dường như trở thành người điều khiển Sơ Hào Cơ độc nhất vô nhị, như thể thiếu cậu là không xong.

Thực ra không phải vậy, trong kế hoạch Seele không có nhân vật chính, vì cuối cùng nhân loại bổ hoàn, ai cũng như ai.

Chính Đĩnh Nguyên Đường đã khiến Đĩnh Chân Tự trở thành thực thể đặc biệt, để cả kế hoạch bổ hoàn có một điểm kỳ dị.

Đương nhiên cậu thiếu niên không cảm thấy mình là nhân vật chính, vì trong chiến đấu cậu chỉ làm theo quy trình, đổi người khác có khi còn chấp hành tốt hơn.

Nên dù thắng lợi, cậu cũng thấy trống rỗng, thấy vô nghĩa, vì cậu không chủ quan muốn cứu nhân loại, chỉ là hoàn thành công việc được giao, mà công việc đó cậu chẳng hề thích.

Đĩnh Chân Tự không thích lái Sơ Hào Cơ, chỉ là bị ép thôi, còn cứu nhân loại chỉ là sản phẩm phụ của việc hoàn thành nhiệm vụ.

Đối với cậu, đáp lại sự kỳ vọng của đại tỷ tỷ, bảo vệ mỹ thiếu nữ, nhận được sự công nhận của cha. mới là nguyên nhân trực tiếp để cậu lái Sơ Hào Cơ, và những mục tiêu đó đều cần thông qua việc hoàn thành công việc điều khiển.

Nếu công việc không hoàn thành, cậu cũng chẳng nghĩ đến chuyện nhân loại bị hủy diệt, chỉ lo lắng sẽ làm đại tỷ tỷ thất vọng, mất đi mỹ thiếu nữ và khiến cha phiền lòng.

Vì thế Đỗ Lan cần giáo dục khích lệ, đồng thời phải huấn luyện cậu, gắn kết vận mệnh của cậu với người khác, đưa cậu ra khỏi lồng kính để đi xem thế giới, rèn luyện bản lĩnh và giọng nói của cậu, để cậu trong chiến đấu có thể thoát khỏi sự phụ thuộc vào phòng tác chiến, hoặc không cần dựa vào bạo tẩu vẫn có thể độc lập hoàn thành trận đấu và chiến thắng, nâng cao năng lực và tính chủ động.

Thu hoạch của một anh hùng không chỉ là phần thưởng cuối cùng, mà còn là kinh nghiệm học được trong quá trình chiến đấu.

Nếu chỉ rập khuôn làm theo lệnh phòng tác chiến thì chỉ là một phi công bình dung, nếu chỉ dựa vào Sơ Hào Cơ bạo tẩu thì chỉ là một phi công may mắn.

Đừng dựa vào đại tỷ tỷ ở phòng tác chiến, cũng đừng dựa vào bà mẹ tốt trong Sơ Hào Cơ, Đĩnh Chân Tự phải học cách tự mình chiến đấu.

Hiện tại em không hiểu lời ta cũng không sao, quan trọng là ta có thể dẫn dắt em thành một người điều khiển thực thụ.

Giờ em ngồi trên Sơ Hào Cơ nhưng em chỉ là một linh kiện, chưa bao giờ đạt đến cảnh giới Cơ Ngã Hợp Nhất.

Một người điều khiển thực thụ chỉ cần dùng tiếng hét cũng có thể chiến thắng kẻ thù.

Cậu thiếu niên tự hỏi đó là người điều khiển hay là sát thủ KTV.

Khi Đĩnh Chân Tự còn chưa kịp phản ứng, cuộc huấn luyện đã bắt đầu.

Đỗ Lan không biết từ đâu rút ra một thanh võ sĩ đao và bắt đầu truy đuổi Đĩnh Chân Tự.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, Đĩnh Chân Tự vắt chân lên cổ mà chạy, hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý.

Chạy ra ngoài nhà, Đỗ Lan lái một chiếc xe Jeep tiếp tục truy sát Đĩnh Chân Tự.

Thầy ơi, chuyện này là sao ạ.

Đây là huấn luyện, phải trực diện nỗi sợ hãi, chấp nhận nó và biến nó thành sức mạnh.

Chẳng phải đã nói sao.

Em phải trở thành người điều khiển độc nhất vô nhị, nhưng giờ em yếu quá, rời khỏi vòng tay Sơ Hào Cơ là chẳng làm được gì.

Ta phải ép hết tiềm năng của em ra.

Đỗ Lan bảo đây là vì tốt cho cậu.

Đĩnh Chân Tự cảm giác nước mắt nước mũi rơi lã chã, nhưng phía sau Đỗ Lan vẫn hét lớn: Em nhìn mình xem cái kiểu gì thế kia.

Ánh mắt đó, nước mắt đó là sao.

Hai hàng nước mắt của em có giúp em thành phi công độc nhất vô nhị được không.

Tiếng động cơ xe Jeep gầm rú, Đỗ Lan một tay giữ vô lăng, một tay giơ võ sĩ đao, hình ảnh đó còn đáng sợ hơn cả Sứ đồ.

Nhưng đây là quá trình cần thiết để Đĩnh Chân Tự mạnh hơn.

Làm phi công EVA vốn không cần huấn luyện thể chất, chỉ cần tự bế là đủ, càng tự bế AT Field càng mạnh, chiến lực càng cao.

Chương 2496

Nên các phi công đều là thiếu niên, chỉ cần vào EVA là họ có ngay sức mạnh của người khổng lồ, chỉ cần dùng não là đồng bộ được với EVA, giải phóng sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Vì thế chẳng cần tập cơ bắp hay võ thuật gì cả.

Chỉ cần trong đầu có động tác, EVA cơ bản đều làm được, muốn làm gì thì làm.

Nhưng luyện cơ bắp không chỉ là rèn luyện thân thể mà còn là mài giũa tinh thần.

Vì đại não vốn ghét lao động, nên tập thể hình là để khắc phục tính lười biếng của não, để tự mình làm chủ thân thể và đại não của chính mình.

Đĩnh Chân Tự bị truy đuổi mồ hôi đầm đìa, chỉ thấy thầy đúng là điên rồi, huấn luyện kiểu này chẳng có ý nghĩa gì.

Dừng lại đi ạ, huấn luyện này chẳng có ích đâu.

Chưa thử sao biết không có ích.

Chẳng lẽ em dự tri được tương lai à.

Theo ta biết thì huấn luyện này cực kỳ hiệu quả, vì nó không phải do ta sáng tác, mà là đại pháp huấn luyện bằng xe Jeep độc quyền của một người tên Dan Moroboshi.

Người đàn ông hoàn thành khóa huấn luyện này cuối cùng đã trở thành một trong những võ sĩ mạnh nhất vũ trụ.

Nên ta nói nó hữu ích lắm, hữu ích vô cùng.

Đỗ Lan hét lớn trong xe: Chạy đi, hét đi, sợ hãi đi.

Chỉ có thế thân tâm em mới kiện tráng, giọng nói mới mạnh mẽ.

Khi em có thể đứng im trước chiếc xe Jeep đang lao tới mà không hề biến sắc, lúc đó em mới thực sự trở thành người điều khiển Sơ Hào Cơ độc nhất vô nhị, xử biến bất kinh, trở thành anh hùng gánh vác việc tiêu diệt tội ác.

Đĩnh Chân Tự bảo mình chưa bao giờ muốn làm anh hùng cả, cậu bị ép thôi, gào thét khản cả cổ: Em căn bản không muốn làm anh hùng, ai muốn làm thì làm đi.

Hỏi đáp vô dụng, giờ em không muốn cũng phải làm.

Vậy thầy đâm chết em luôn cho xong.

Đĩnh Chân Tự định không chạy nữa, nếu Đỗ Lan muốn đâm chết cậu thì cứ việc.

Nghĩ thì vậy, nhưng nỗi sợ cái chết vẫn thôi thúc cậu chạy tiếp.

Dưới bóng hoàng hôn của thành phố Tokyo mới thứ 3, Đĩnh Chân Tự chạy như bay, đó là thanh xuân đẫm mồ hôi của cậu.

Chạy đi, Đĩnh Chân Tự.

Đỗ Lan thầm nghĩ cơ bắp cường tráng cũng sẽ tăng sự tự tin ở mức độ nào đó, có lợi lắm.

Tiếp theo, Đĩnh Chân Tự ngay cả nằm mơ cũng thấy mình đang chạy, trong mơ thầy lịch sử cũng biến đủ trò để hành hạ cậu, mỗi lần mở mắt ra là cơ bắp đau nhức.

Lại còn phải lên lớp học tập, tham gia huấn luyện ở Thần Kinh Nguyên.

Ngày tháng sung mãn đến mức muốn nôn mửa, cậu chỉ muốn nói người ở thành phố Tokyo mới thứ 3 toàn lũ điên.

May ra chỉ có Lăng Ba Lệ mới mang lại chút cảm giác thân thuộc, mùi hương của cô ấy thật quen thuộc.

Đương nhiên là quen, đó là mùi hương thời trẻ của mẹ cậu mà.

Đĩnh Chân Tự khi nói chuyện với bạn học cũng nhắc đến đại pháp huấn luyện xe Jeep, nhưng cả Đông Nhị lẫn Kiếm Giới đều thấy phương pháp này nghe chẳng đáng tin chút nào, chưa bao giờ nghe thấy loại huấn luyện như vậy.

Nhưng thầy Đỗ Lan bảo phương pháp này thực sự tồn tại, có một người tên Gen Otori đã hoàn thành nó.

Đĩnh Chân Tự vẫn còn hãi hùng nói.

Thầy Đỗ Lan tuy học vấn uyên bác nhưng chưa chắc cái gì cũng biết.

Kiếm Giới nói: Nhưng tớ thấy đánh giá của thầy về Thần Kinh Nguyên rất chính xác, trên mạng cũng có nhiều người nghĩ vậy, họ cho rằng Thần Kinh Nguyên đang giấu giếm bí mật lớn, biết đâu sẽ đe dọa nhân loại.

Trên mạng còn có người tiết lộ rằng Thần Kinh Nguyên giấu Sứ đồ ở căn cứ trên Mặt Trăng đấy.

Seele không chỉ có phân bộ ở các nước, mà trên Mặt Trăng và quỹ đạo không gian cũng có lượng lớn máy móc phòng ngự.

Những bí mật đó càng ít người biết, đó là nguồn cơn của các thuyết âm mưu.

Kế hoạch nhân loại bổ hoàn vốn dĩ là một âm mưu, vì nếu để toàn nhân loại bỏ phiếu, mười phần thì tám chín phần sẽ không thông qua.

Dù hiện tại môi trường thế giới trở nên tồi tệ, sinh tồn tàn khốc hơn, nhưng 15 năm qua, những người còn sót lại cũng đã thích nghi được, chẳng mấy ai muốn quay lại Mặt Trăng Đen làm gì.

Dù sao con người có nhu cầu sinh tồn, cảm giác an toàn, sự thuộc về, lòng tự trọng, tự khẳng định mình.

Nhiều người còn chưa hoàn thành được năm giai đoạn trưởng thành này thì làm sao nhảy vọt một cái đến kế hoạch bổ hoàn được.

Seele là một chế độ phong kiến điển hình, quản lý toàn là tinh anh, nhân viên cũng toàn tinh anh, và những tinh anh này thoát ly thực tế, không mưu cầu thái bình cho thiên hạ hay phát triển kinh tế, mà mưu cầu sự giải thoát.

Họ tụng kinh Tử Hải Văn Thư và hành động theo đó.

Giống như mấy ông sư tụng kinh muốn thoát khỏi bể khổ vậy.

Nhưng sư thấy khổ, chưa chắc người bình thường đã thấy khổ.

Seele thấy biến thành nước cam mới là quy túc cuối cùng của nhân loại, nhưng người bình thường chưa chắc đã chấp nhận.

Thực ra cái gọi là quy túc cuối cùng cũng là một cách làm biếng.

Bởi nếu muốn vì thiên hạ thì các tinh anh phải hy sinh lợi ích cá nhân để dẫn dắt mọi người cải tạo thiên nhiên, phát triển thế giới, vừa mệt vừa khổ, lại dễ bị chửi, làm tốt chưa chắc có người cảm ơn, làm không tốt còn bị mắng.

Thậm chí làm tốt cũng chỉ là khen chê lẫn lộn, không thể ai cũng đồng thanh tán thưởng.

Còn làm hỏng thì bị đóng đinh vào cột nhục của lịch sử.

Thế là biến thành nước cam cho nhanh, đám tinh anh này bàn bạc xong là quyết định luôn tương lai của nhân loại.

Ba cậu thiếu niên ngồi tán dóc, Kiếm Giới đã thành học trò cưng của Đỗ Lan, cậu thấy Thần Kinh Nguyên chắc chắn có bí mật không thể cho ai biết, và họ cực kỳ có khả năng sẽ bán đứng nhân loại.

Nhưng là học sinh thì làm sao điều tra chân tướng được.

Đến chính phủ các nước còn chẳng moi ra được phốt của Thần Kinh Nguyên, học sinh thì làm được gì.

Kiếm Giới là mọt sách quân sự, biết muốn đạt mục tiêu thì trước hết phải có kế hoạch chi tiết, mà muốn lập kế hoạch thì phải có càng nhiều tình báo càng tốt.

Thực ra quân đội Nhật Bản cũng đang nỗ lực, như trong bản TV, họ từng cắt điện Thần Kinh Nguyên để tìm bí mật nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

Bí mật của Thần Kinh Nguyên thực ra giấu sâu dưới lòng đất, nên muốn khám phá chỉ có cách dùng biện pháp vật lý xông vào thôi, không có chiêu trò hoa hòe hoa sói nào khác.

Vì thầy đang âm thầm tổ chức nhân lực, chúng ta cũng gia nhập đi.

Kiếm Giới nói: Tớ có cảm giác Thần Kinh Nguyên chắc chắn sẽ bán đứng chúng ta, mà chúng ta là học sinh chẳng làm được gì, chi bằng gia nhập đội của thầy Đỗ Lan, các cậu thấy sao.

Cậu thực sự tin thầy ấy à.

Đĩnh Chân Tự nghi ngờ.

Thực ra thầy đã dạy chúng ta cách phán đoán một người có đáng tin hay không rồi.

Nếu thầy cũng giống Thần Kinh Nguyên, giấu giếm đủ thứ bí mật thì thầy cũng là kẻ âm mưu.

Nếu thầy không có bí mật, chứng tỏ thầy đứng về phía toàn nhân loại.

Thầy tốt hay xấu, chúng ta có thể tự phán đoán.

Học đi đôi với hành, nếu Đỗ Lan biết nội dung trò chuyện của ba đứa trẻ này, chắc chắn hắn sẽ thấy rất ấm lòng.

Không muốn bị bán đứng thì phải điều tra chân tướng, nhưng năng lực của thiếu niên có hạn, chỉ có thể đi tìm Đỗ Lan, tìm vị lão sư lịch sử mở miệng ra là nói đại đạo lý này.

Các thiếu niên ơi, các cậu có thể sáng tạo kỳ tích.

Đỗ Lan thấy lại có hai thiếu niên giác tỉnh, lại có dũng khí thăm dò chân tướng, tự nhiên là vô cùng cao hứng.

Nhưng Linh Nguyên Đông Nhị cái tên mặc đồ thể thao kia lại nói: Lão sư, tôi và Kiếm Giới có thể không tham gia đặc huấn xe Jeep không.

Chúng tôi đâu có điều khiển EVA.

Đĩnh Chân Tự vừa nghe thấy hảo bằng hữu đã bán đứng mình, lập tức không vui nói: Không phải đã nói có họa cùng chia sao.

Chúng tớ sẽ ủng hộ cậu về mặt tinh thần, nhưng cậu là phi công Sơ Hào Cơ, chúng tớ đâu phải.

Linh Nguyên Đông Nhị nói, quân sự trạch kính cận bên cạnh cũng liên tục gật đầu.

Các cậu có huấn luyện của riêng mình.

Đỗ Lan nói: Tóm lại ba người các cậu có thể tới đây, vi sư rất cao hứng, tiếp theo chúng ta sẽ đi xem thế giới này rộng lớn cỡ nào.

Đỗ Lan sẽ dẫn ba người đi xem tình hình thế giới, xem những cô nhi, những bệnh nhân nan y, người tàn tật và các nhóm yếu thế khác.

Phải để Đĩnh Chân Tự thấy rằng người thảm hơn cậu ta có không ít.

Cậu ta mất mẹ, ly tán với cha, nhưng có những người ngay từ đầu đã không có cha mẹ, vì mười lăm năm trước Đệ Nhị Thứ Trùng Kích dẫn đến nhân khẩu giảm phân nửa, nên rất nhiều đứa trẻ đã mất cha mẹ ngay lập tức.

Đĩnh Chân Tự ít nhất trước năm tuổi vẫn còn cha mẹ kiện toàn, cũng từng cảm nhận được sự ấm áp trong vòng tay mẹ, nếu không cậu ta cũng chẳng nhớ được mùi hương của mẹ.

Cho nên cậu ta thực ra không phải người thảm nhất.

Rời khỏi Đệ Tam Tân Đông Kinh Thị, rời khỏi Nhật Bản sẽ thấy người thảm nhiều vô số, đặc biệt là ở những vùng lạc hậu.

Chương 2497

Nhật Bản còn có một Đệ Tam Tân Đông Kinh Thị đang xây dựng, sau khi chịu trùng kích, tài nguyên thế giới vẫn có thể nghiêng về quốc gia này.

Trong kế hoạch của Seele, Đệ Tam Tân Đông Kinh Thị là chiến trường chính tác chiến với Sứ Đồ, được phối thuộc năm đài EVA: Linh Hào Cơ, Sơ Hào Cơ, Nhị Hào Cơ, Tam Hào Cơ, Lục Hào Cơ.

Vì vậy cần một lượng lớn tài nguyên quân công đổ vào, lượng lớn vũ khí không thể chỉ dựa vào vận chuyển mà phải xây xưởng tại Nhật Bản.

Do đó kinh tế Nhật Bản dựa vào khoản đầu tư khổng lồ của Seele, mười lăm năm sau đã khôi phục rất tốt.

Nhiên nhi một số quốc gia không có giá trị chiến lược, vùng lạc hậu, không có bất kỳ tài nguyên nào đổ vào, chỉ có thể tự dựa vào mình để khôi phục kinh tế, đó mới thực sự là thảm không nỡ nhìn.

Có lẽ Đĩnh Chân Tự trước đây từng thấy trên tivi, hoặc cũng có thể chưa từng quan tâm, hiện tại Đỗ Lan dẫn họ đi xem bộ dạng thực sự của thế giới sau mười lăm năm.

Đệ Nhị Thứ Trùng Kích mười lăm năm trước không chỉ dẫn đến sinh vật biển tuyệt diệt, nhân khẩu giảm mạnh, mà trục Trái Đất còn bị cố định.

Ví dụ như Nhật Bản sẽ vĩnh viễn là mùa hè, không còn bốn mùa biến hóa.

Biến đổi khí hậu là vô cùng to lớn, rất nhiều nơi khí hậu không còn phù hợp để cư trú.

Cộng thêm nhân khẩu giảm bớt, kinh tế nhân loại trong mười lăm năm qua suy sụp không dậy nổi.

Ví dụ ở vùng duyên hải, ngư dân hoàn toàn trở thành lịch sử.

Bởi vì từ đại dương căn bản không thể đánh bắt được một con cá nào nữa, trong làn nước biển đỏ quạch như máu đã không còn cá.

Nước biển màu đỏ trông giống như nước ối hơn, sinh mệnh mới đang ấp ủ bên trong, nhưng quá trình này có lẽ cần hàng tỷ năm.

Những khu vực không thể khôi phục kinh tế mới thật sự thảm không nỡ nhìn, cô nhi khắp nơi, trị an cũng nát bét, ở đây một gói bánh quy có thể đổi được một nô lệ bằng tuổi thiếu niên.

Tôi chưa bao giờ nghĩ trên Trái Đất còn có nơi như thế này.

Đĩnh Chân Tự kinh hãi nói.

Đó là vì Nhật Bản là nơi quyết chiến, tài nguyên thế giới đều đang nghiêng về Đệ Tam Tân Đông Kinh Thị.

Các nhà máy kiến trúc, dược liệu, quân công, và rất nhiều nhà máy công nghiệp nặng đều mọc lên như nấm trong thời gian ngắn.

Cộng thêm nhân khẩu Nhật Bản không nhiều, nên trong mười lăm năm đã khôi phục được nguyên khí.

Cho nên khi có người phàn nàn Sứ Đồ đến Nhật Bản, cũng nên tưởng tượng nếu không có Sứ Đồ đổ bộ Nhật Bản, liệu Nhật Bản có thể chỉ dựa vào mình mà khôi phục kinh tế không.

Hiển nhiên là không thể.

Nhật Bản nếu có thể tự mình phát triển thì đã không cần phái Khiển Đường Sứ, cũng không cần Thoát Á Nhập Âu.

Nhật Bản bị hạn chế bởi địa lý, giới hạn phát triển có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Cho nên một số tác phẩm nghệ thuật để biến Nhật Bản thành sân khấu một cách hợp lý, phải để quái thú đột kích, dù sao quái thú cũng là một loại tài nguyên.

Đương nhiên còn có một số tác phẩm trực tiếp nói Nhật Bản có một loại năng lượng hiếm, hoặc khai phát được hắc khoa kỹ nào đó, nên Nhật Bản trở thành sân khấu thế giới.

Đương nhiên còn có chuyện Nhật Bản là đối tác chiến lược của một số đại quốc, có tác dụng về địa chính trị, nên Nhật Bản mới thành sân khấu.

Quái thú, năng lượng hiếm, hắc khoa kỹ, tác dụng địa duyên, đó là những nguyên nhân chính khiến Nhật Bản trở thành sân khấu trong các tác phẩm huyễn tưởng.

Những chuyện đó xa vời rồi, giờ vẫn phải nói về vấn đề kinh tế.

Đệ Nhị Thứ Trùng Kích mười lăm năm trước tuy được tuyên truyền là do thiên thạch va chạm, nhưng sự phá hoại là thật sự, kinh tế nhiều nơi suy sụp hoàn toàn, ngư nghiệp biển càng là triệt để tiêu tùng.

Cộng thêm nhân khẩu giảm một nửa, lực lượng lao động thiếu hụt chưa từng có, chưa kể Seele thông báo Sứ Đồ đột kích khiến mọi người đều ưu tiên khôi phục công nghiệp nặng, xây dựng cơ sở hạ tầng Thần Kinh Nguyên trước, rồi mới đến công nghiệp nhẹ.

Vì vậy rất nhiều khu vực đã quay lại thời đại kinh tế kế hoạch, dù sao tài nguyên thiếu thốn, lao động thiếu hụt, tuy tiêu thụ cũng giảm nhưng đối mặt với vấn đề Sứ Đồ đột kích, vẫn là phát triển theo hướng công nghiệp nặng trước, công nghiệp nhẹ sau, cho nên mọi người phải thắt lưng buộc bụng.

Đương nhiên thắt lưng buộc bụng là ở những quốc gia có năng lực tổ chức, quốc gia không có năng lực tổ chức tự nhiên là một mảnh hỗn loạn.

Đó chính là nơi Đỗ Lan dẫn ba thiếu niên tới, nơi một gói bánh quy có thể đổi được một nô lệ.

Được rồi, tiếp theo ba người các cậu phải sinh hoạt ở đây ba ngày.

Đỗ Lan đột nhiên nói.

Ba thiếu niên ngơ ngác, chỉ nhìn thôi đã thấy đáng sợ, còn phải sinh hoạt ở đây.

Sống kiểu gì đây, ba tên tay yếu chân mềm như họ sẽ bị cái vùng hỗn loạn này nuốt chửng mất.

Các cậu nghĩ chiến đấu lực là gì.

Sinh tồn chính là chiến đấu lực.

Khi đánh trận, công kiên chiến và phòng thủ chiến đều không thể hiện hết chiến đấu lực, vì đôi bên đều có địa bàn cố định, có bổ cấp và hậu cần cố định.

Chỉ có vận động chiến ngoài dã ngoại mới thực sự trải nghiệm chiến đấu lực, vì không chỉ có chiến đấu mà còn có áp lực hậu cần, đôi khi cậu buộc phải tự mình giải quyết hậu cần, tự mình tìm mọi cách để sinh tồn.

Vì vậy các cậu phải học cách vận động, hãy nhớ sinh tồn chính là mất đi một số thứ để đổi lấy lương thực và nước cần thiết cho sự sống.

Hãy nhớ học cách trao đổi và thỏa hiệp.

Đỗ Lan biểu thị muốn nâng cao chiến đấu lực thì chỉ có cơ bắp là không đủ, còn phải có tư duy chiến lược.

Mà tư duy chiến lược thực chất là biết mình có gì, người khác có gì, sau đó biến ưu thế của người khác thành ưu thế của mình, việc này cần phải thực tiễn.

Đỗ Lan trực tiếp đá ba thiếu niên xuống phi cơ tàng hình, hẹn ba ngày sau tới đón.

Nhìn chiếc phi cơ biến mất với tốc độ siêu thanh, ba thiếu niên mờ mịt.

Nơi này hỗn loạn thế này, lấy đâu ra thương nhân trao đổi chứ.

Linh Nguyên Đông Nhị tuyệt vọng, họ chắc chắn phải nhịn đói ba ngày.

Đương nhiên có thể nhịn ba ngày, nhưng đây mới chỉ là bắt đầu, sau này Đỗ Lan sẽ dần tăng độ dài thời gian cầu sinh.

Đầu tiên là ba ngày, sau đó là năm ngày, rồi bảy ngày, cuối cùng có lẽ là một tháng.

Họ không thể cứ nhịn đói mãi được, phải học cách giao dịch.

Trong hỗn loạn cũng có trật tự.

Tương Điền Kiếm Giới nói: Có trật tự thì chắc chắn có trao đổi, chúng ta chỉ cần cẩn thận một chút, chắc chắn có thể đổi được thức ăn.

Họ không cướp sao.

Chúng ta chỉ có ba người, dù có thể giao dịch, họ cũng có thể từ chối, trực tiếp cướp của chúng ta không phải tiện hơn sao.

Linh Nguyên Đông Nhị sợ hãi nói.

Có khả năng, nhưng cũng có khả năng đồng ý giao dịch, dù sao chúng ta chỉ cần một chút thức ăn, nếu cướp thì chúng ta sẽ phản kháng, có thể sẽ lưỡng bại câu thương.

Tớ nghĩ thứ vốn có thể giao dịch được thì không cần thiết phải mạo hiểm tính mạng.

Cho nên trọng điểm là chúng ta phải cân nhắc chiến đấu trước, lão sư chẳng phải đã nói lấy đấu tranh cầu đoàn kết thì đoàn kết tồn sao.

Chỉ cần họ ý thức được tổn thất khi cướp bóc chúng ta lớn hơn giao dịch, vậy thì họ chắc chắn cũng sẽ chọn giao dịch.

Phải nói rằng trong môi trường xa lạ này, sự điềm tĩnh của quân sự trạch đã thể hiện rõ rệt, lập tức trở thành trụ cột cho hai người kia.

Đĩnh Chân Tự là một đứa trẻ, Linh Nguyên Đông Nhị là thiếu niên bình thường, còn quân sự trạch là túi khôn đáng tin cậy.

Thế giới không chỉ có Nhật Bản, càng không chỉ có Đệ Tam Tân Đông Kinh Thị, còn rất nhiều khu vực chưa trải qua phục hưng kinh tế.

Thậm chí có thể nói khu vực kinh tế đình trệ mới là đa số, những nơi có thể xây dựng phân bộ Thần Kinh Nguyên đều là các quốc gia có thực lực công nghiệp hùng hậu, có nền tảng mới có thể chống đỡ việc sản xuất EVA sau khi vượt qua Đệ Nhị Thứ Trùng Kích.

Mười lăm năm là quá ngắn, rất nhiều nơi căn bản không cách nào khôi phục hòa bình, Đỗ Lan ném ba thiếu niên vào khu vực vô chính phủ này, việc này còn tàn khốc hơn cả huấn luyện kiểu Ghibli.

Nhưng phải như vậy mới rèn luyện được họ, mở mang kiến thức, nâng cao trí tuệ, thậm chí còn luyện được cả khẩu tài. tóm lại là rất nhiều lợi ích.

Lợi ích thì nhiều, nhưng cũng phải sống sót được mới tính, ba thiếu niên hiện tại đang tâm kinh đảm chiến, chỉ sợ bị mấy tên phần tử tàn bạo thích con trai bắt đi, khi đó họ sẽ phải mở ra cánh cửa thế giới mới.

Đĩnh Chân Tự không về nhà, Cát Thành Mỹ Lý rất sốt ruột, nhưng huy động lực lượng Thần Kinh Nguyên cũng không tìm thấy thiếu niên, dường như sau khi vào trường học là không thấy ra nữa, cô lập tức nghĩ đến vị lão sư lịch sử cổ quái Đỗ Lan kia.

Thế là bộ đội bảo an lại xuất phát, bao vây chỗ ở của Đỗ Lan trong đêm.

Một cước đá văng cửa lớn, những người cầm vũ khí xông vào phòng, liền phát hiện Đỗ Lan đang thong dong tự tại ăn cơm.

Chương 2498

Đỗ Lan, Chân Tự đâu.

Cát Thành Mỹ Lý sắp phát điên rồi, hiện tại mọi người đều đang tìm cậu ta.

Lăng Ba Lệ nói lần cuối thấy Đĩnh Chân Tự là khi Đỗ Lan dẫn họ đi, sau đó không thấy nữa.

Lệ nói cuối cùng là anh dẫn Chân Tự và hai người bạn cùng lớp đi, anh giấu họ ở đâu.

Đỗ Lan nhìn mọi người một cái, chậm rãi đặt bát đũa xuống, ung dung nói: Đừng quên Đĩnh Chân Tự ngoài việc là phi công, còn là học sinh của tôi, tôi tiến hành giáo dục đối với họ, không cần phải báo cáo với các cô chứ.

Cái tên này.

Cát Thành Mỹ Lý nộ rồi, đối phương tưởng mình là ai.

Cô phẫn nộ nói: Anh có biết Sứ Đồ có thể xuất hiện bất cứ lúc nào không, mà Chân Tự là người duy nhất hiện tại có thể điều khiển Sơ Hào Cơ, nếu cậu ta không thể xuất kích thì nhân loại có thể sẽ diệt tuyệt.

Anh có biết mình đang làm gì không.

Sao anh có thể đem vận mệnh toàn nhân loại ra làm trò đùa.

Rất sốt ruột sao.

Tôi thấy là không vội.

Đỗ Lan cho rằng căn bản không vội, dù sao cũng chẳng thấy Seele có vẻ gì là sốt ruột cả.

Đĩnh Nguyên Đường và Seele đều rất trấn định, mọi thứ đều diễn ra theo đúng quy trình, như thể đã có đủ loại kế hoạch rồi.

Tên khốn này, thái độ gì thế hả.

Cát Thành Mỹ Lý tiến lên định túm cổ áo Đỗ Lan, cho hắn biết tay.

Nhưng Đỗ Lan không cho cô cơ hội, hắn dường như lơ đãng đứng dậy, tránh được bàn tay của đối phương.

Trước họng súng, Đỗ Lan vẫn đạm định, dù sao hắn đoán họ cũng sẽ không khai hỏa.

Có biết Sứ Đồ có thể xuất hiện bất cứ lúc nào không.

Mỹ Lý lại lần nữa nhấn mạnh tầm quan trọng của Đĩnh Chân Tự.

Đỗ Lan gật gật đầu: Rất rõ ràng, nhưng các cô cũng nên có phương pháp chiến thắng mà không cần khởi động Sơ Hào Cơ chứ.

Ví dụ như xuất động Linh Hào Cơ, hoặc sử dụng các loại hỏa lực chi viện, thậm chí có thể điều động tài nguyên từ các phân bộ Thần Kinh Nguyên khác.

Nếu không có những phương án dự phòng này, tôi rất nghi ngờ các cô có năng lực bảo hộ nhân loại hay không.

Chẳng lẽ anh còn muốn nói dẫn Chân Tự đi là để khảo nghiệm phương án ứng biến của Thần Kinh Nguyên chúng tôi sao.

Không có Sơ Hào Cơ, tự nhiên có thể dùng Linh Hào Cơ, nhưng đó không phải lý do để Đỗ Lan làm loạn.

Cát Thành Mỹ Lý vô cùng hài lòng với biểu hiện của Đĩnh Chân Tự, dù sao thiếu niên này và Sơ Hào Cơ dường như có một mối liên hệ thần kỳ nào đó, nên cậu ta có thể phát huy sức mạnh của Sơ Hào Cơ, Cát Thành Mỹ Lý cũng coi thiếu niên là lựa chọn tối ưu cho trận chiến.

Hiện tại không có thiếu niên, Cát Thành Mỹ Lý thực sự không quen, không biết nên dùng chiến thuật gì nữa.

Chiến thuật ưu tiên của vị đại tỷ này là đưa Sơ Hào Cơ lên trước, những thứ khác tính sau, hai lần chiến thắng liên tiếp đã khiến cô nảy sinh sự phụ thuộc vào lối mòn này.

Đây không phải hiện tượng tốt, không thực hiện bất kỳ hoạt động trinh sát hay thăm dò nào, bất kể thế nào cứ cho xuất động Sơ Hào Cơ trước, còn những chuyện khác tính sau, đó là vì chưa gặp phải Sứ Đồ có thể trực tiếp áp chế EVA.

Nếu gặp phải, Sơ Hào Cơ sẽ rất nguy hiểm.

Có sự phụ thuộc này cũng không lạ, dù sao vũ khí thông thường đối với Sứ Đồ không có tác dụng, dùng cũng vô ích.

Cuối cùng vẫn phải đưa Sơ Hào Cơ ra trận, cho nên thà đưa Sơ Hào Cơ lên thăm dò một phen rồi mới định chiến lược, như vậy sẽ tiết kiệm hơn.

Thần Kinh Nguyên cũng chẳng dư dả gì, dù sao nơi cần tiêu tiền quá nhiều.

Cho Sơ Hào Cơ xuất động trước, vận khí tốt thì trực tiếp tiêu diệt Sứ Đồ, vận khí không tốt, Sơ Hào Cơ bị đánh bại, vì có trường lực AT, phi công cũng không chết được.

Nếu gặp Sứ Đồ mà trước tiên bắn một đợt hỏa lực thăm dò, thì đúng là đốt tiền, vì súng nổ một tiếng là vàng vạn lượng.

Trong lần Sứ Đồ đột kích đầu tiên, đội tự vệ đã tiêu tốn biết bao tiền của, xe tăng, pháo phản lực, trực thăng vũ trang, rồi tên lửa, cả bom N2, nhưng kết quả là tổn thất thảm trọng, tiêu hao khổng lồ mà chẳng có tác dụng gì, đơn giản là lãng phí tiền.

Để không lãng phí tiền, trực tiếp để Sơ Hào Cơ đi thăm dò là chiến thuật hợp lý nhất, rẻ tiền nhất.

Đánh được thì đánh, không đánh được thì tính cách khác.

Cát Thành Mỹ Lý với tư cách là chỉ huy cũng phải cân nhắc vấn đề kinh phí, tuy là thủ hộ nhân loại, nhưng tiết kiệm cũng là một phần của việc thủ hộ nhân loại.

Nếu không có Sơ Hào Cơ, thực sự có phương án dự phòng, nhưng đều phải thêm tiền.

Tên khốn này, mau trả Chân Tự lại đây, nếu không tôi buộc phải bắt giữ anh.

Vốn dĩ cô tưởng đe dọa một chút thì Đỗ Lan sẽ ngoan ngoãn phục tùng, không ngờ Đỗ Lan trực tiếp giơ hai tay lên, ra hiệu cho cô còng tay vào, hắn thà bị bắt cũng không chịu ngắt quãng việc huấn luyện của Chân Tự.

Cạch một tiếng, còng tay trực tiếp, sau đó đưa về Thần Kinh Nguyên tiếp tục thẩm vấn.

Trên đường đi, Cát Thành Mỹ Lý đều rất âm trầm, vì cô không hiểu Đỗ Lan rốt cuộc là hạng người gì, cũng không hiểu tại sao đứa trẻ bướng bỉnh như Đĩnh Chân Tự lại nghe lời Đỗ Lan như vậy.

Không nghe lời không được a, Đĩnh Chân Tự nhận thấy vị lão sư này chơi thật.

Tại sao Đĩnh Chân Tự bướng bỉnh.

Chẳng phải vì những người xung quanh đều không dám làm gì cậu ta sao.

Nhưng Đỗ Lan thì thật sự dám lái xe Jeep tông cậu ta, trực giác của Đĩnh Chân Tự bảo rằng nếu không nghe lời Đỗ Lan thì mình sẽ thành vật tế dưới bánh xe.

Đến tổng bộ Thần Kinh Nguyên, Đỗ Lan cũng coi như đi thăm chốn cũ, có điều sau khi dòng thời gian khởi động lại, cơ sở vật chất của Thần Kinh Nguyên tiên tiến hơn không ít, mang tính khoa học viễn tưởng hơn.

Còn gặp lại rất nhiều người quen: nhà khoa học Xích Mộc Luật Tử, rồi Phó tư lệnh Đông Nguyệt, cùng các nhân viên Thần Kinh Nguyên.

Đỗ Lan gật đầu chào họ một cách thân thiện, cứ như thể lão bằng hữu gặp lại, cứ như mọi người đều là người quen cũ.

Nhưng những nhân viên này có thể khẳng định mình hoàn toàn không quen biết Đỗ Lan.

Tên này đúng là nghênh ngang không sợ gì.

Cát Thành Mỹ Lý nghiến răng nghiến lợi, thầm nghĩ đợi sau khi nhốt hắn vào phòng tối xem hắn còn dám kiêu ngạo thế này không.

Tới lúc đó nhất định phải bắt hắn khai ra tất cả.

Phi công Sơ Hào Cơ mất tích có liên quan đến hắn.

Đông Nguyệt hỏi, ông là người trong cuộc của kế hoạch Đĩnh Nguyên Đường, hiểu rõ giá trị của Đĩnh Chân Tự nên đích thân tới hỏi han chuyện này.

Đúng vậy, Đỗ Lan, đến từ nước ngoài, hiện tại dạy lịch sử Nhật Bản.

Nói là phụ đạo ngoại khóa cho Chân Tự, nhưng cậu ta và hai người bạn học khác hoàn toàn biến mất khỏi Đệ Tam Tân Đông Kinh Thị, đây không phải việc một giáo sư có thể làm được, cho nên tôi cho rằng thân phận của hắn có khả năng là gián điệp.

Trước đó là do tôi sơ hốt, không đưa ra phán đoán chính xác.

Cát Thành Mỹ Lý rất tự trách, hối hận vì lần trước phán đoán Đỗ Lan là một tên mọt sách.

Ai cũng có lúc phạm sai lầm, vả lại một gián điệp nếu thật sự dễ bị bóc trần như vậy thì hắn là một gián điệp không đạt yêu cầu rồi.

Đừng tự trách nữa, hiện tại quan trọng nhất vẫn là tìm lại phi công Sơ Hào Cơ.

Phó tư lệnh vĩnh viễn thấu tình đạt lý như vậy, cứ như là một người tốt bụng.

Vâng, tôi nhất định sẽ tìm thấy Chân Tự.

Đỗ Lan đã bị đưa vào phòng tối, hắn thong dong tự tại như đang về nhà vậy.

Mọi người nhìn dáng vẻ nhàn hạ của Đỗ Lan qua camera giám sát thì biết đối phương chẳng sợ hãi chút nào.

Đây chính là lão sư lịch sử mới của Đĩnh Chân Tự.

Xích Mộc Luật Tử có chút hiếu kỳ, thầm nghĩ rất nhiều ngôn luận của người đàn ông này thực ra có đạo lý, thực sự có thể tìm thấy minh chứng từ lịch sử.

Xích Mộc Luật Tử rất hứng thú, muốn biết mục đích của Đỗ Lan.

Trong phòng tối Đỗ Lan có chút buồn chán, dù sao trong phòng tối chẳng có gì cả, chỉ là bỏ mặc để tạo áp lực tâm lý, có điều chiêu này đối với Đỗ Lan vô dụng.

Dường như không có gì khả nghi, có lẽ sau khi khóa học kết thúc, Chân Tự sẽ tự mình quay về.

Xích Mộc Luật Tử cười nói.

Cát Thành Mỹ Lý lườm cô bạn thân một cái, chẳng biết làm sao với cô bạn tính tình cổ quái này.

Bạn thân thông minh, lãnh tĩnh, chỉ là thỉnh thoảng lời nói và hành động đều không giống với lẽ thường, chỉ có thể nói người thông minh có kiến giải của người thông minh, dù sao Cát Thành Mỹ Lý cũng chịu không nổi.

Chuyện này vô cùng nghiêm trọng.

Vấn đề không nằm ở việc Chân Tự có thể quay lại hay không, mà là với tư cách phi công Sơ Hào Cơ, cậu ta phải túc trực 24 trên 24, chúng ta căn bản không yêu cầu cậu ta đạt thành tích tốt, chỉ cần cậu ta có thể hoàn thành nhiệm vụ tác chiến là được.

Cát Thành Mỹ Lý nói thật lòng, đôi khi cô thực sự coi Đĩnh Chân Tự như một công cụ phục thù.

Mười lăm năm trước, cha mẹ cô đều ở vị trí trung tâm của Đệ Nhị Thứ Trùng Kích.

Seele đã tồn tại nửa thế kỷ, tồn tại trước cả Đệ Nhị Thứ Trùng Kích, là một tổ chức bí mật toàn cầu tương tự như một hội huynh đệ.

Chương 2499

Tổ chức này dựa vào việc điều tra Sứ Đồ sau khi phát hiện ra Văn thư Biển Chết nửa thế kỷ trước, cuối cùng phát hiện ra Sứ Đồ thứ nhất Adam tại Nam Cực và triển khai thực nghiệm.

Thực nghiệm này do Seele toàn quyền phụ trách, dù sao đối với các quốc gia trên Trái Đất khi đó, nghiên cứu Sứ Đồ chẳng mang lại lợi ích gì, chỉ có tổ chức dân gian như Seele mới coi Văn thư Biển Chết như bảo điển, đi tìm Sứ Đồ theo chỉ dẫn giống như mò kim đáy bể.

Từ khi phát hiện Văn thư Biển Chết đến khi Đệ Nhị Thứ Trùng Kích xảy ra cách nhau nửa thế kỷ, chỉ có một nhóm tinh anh thực sự tin rằng Văn thư Biển Chết có thể chỉ dẫn tương lai nhân loại, tin tưởng nhân loại đến từ Sứ Đồ chứ không phải thuyết tiến hóa giống như một loại tôn giáo.

Vì vậy Seele lạc lõng với xã hội chủ lưu, áp dụng phương thức vận hành bí mật kết xã, phải thông qua người quen giới thiệu mới được gia nhập.

Đĩnh Nguyên Đường chính là thông qua Đĩnh Duy giới thiệu gia nhập, Đông Nguyệt thì thông qua Đĩnh Nguyên Đường giới thiệu.

Tuy Đông Nguyệt là lão sư của họ, nhưng Đĩnh Duy mới là người gia nhập Seele sớm nhất và triển khai nghiên cứu, cô ấy đã đi trước tất cả mọi người.

Cha mẹ Cát Thành Mỹ Lý cũng là thành viên Seele, cô từ nhỏ đã lớn lên trong các cơ sở nghiên cứu của Seele, khi Đệ Nhị Thứ Trùng Kích bùng phát, cả gia đình cô đều ở Nam Cực.

Cha mẹ Cát Thành Mỹ Lý không phải là cặp vợ chồng tương kính như tân, ngược lại thường xuyên cãi vã, thời gian cha dành cho nghiên cứu cũng nhiều hơn hẳn gia đình.

Cát Thành Mỹ Lý không thích cha mình, nhưng cuối cùng chính cha lại cứu mạng cô, trong Đệ Nhị Thứ Trùng Kích, ông đã nhường cơ hội thoát thân cho con gái, khiến Cát Thành Mỹ Lý trở thành người sống sót duy nhất của viện nghiên cứu Nam Cực.

Vì thế tim cô cũng trống rỗng, cũng tự bế.

Sau Đệ Nhị Thứ Trùng Kích, Seele dựa vào việc giải mã Văn thư Biển Chết cùng với công nghệ Sứ Đồ nắm trong tay, một bước trở thành nhân vật chính trên sân khấu thế giới, trở thành người dẫn dắt Trái Đất hỗn loạn, họ đi khắp các quốc gia để tiếp thị kỹ thuật của mình, thu về lượng vốn khổng lồ, mới có được quy mô như ngày hôm nay.

Và những tín đồ cuồng tín gia nhập Seele từ đầu cùng hậu duệ của họ cũng lục tục gia nhập Thần Kinh Nguyên, lần lượt bước lên sân khấu náo nhiệt phi thường này.

Cát Thành Mỹ Lý, Xích Mộc Luật Tử, cha mẹ họ ngay từ đầu đã là thành viên Seele, họ ngay từ đầu đã là tín đồ của Văn thư Biển Chết.

Đương nhiên chuyện cha mẹ họ có ủng hộ Nhân Loại Bổ Hoàn hay không thì không biết.

Có lẽ ủng hộ, có lẽ không, hoặc có lẽ ban đầu ủng hộ nhưng đến lúc chết lại không ủng hộ nữa.

Ví dụ như cha của Cát Thành Mỹ Lý, có lẽ ông biết kế hoạch Nhân Loại Bổ Hoàn, nhưng cuối cùng ông cảm ngộ được vẻ đẹp của sinh mệnh, nên đã ký thác sinh mệnh của mình cho con gái.

Hắn căn bản không hề sợ hãi, xem ra biệt giam không thể khiến hắn khuất phục.

Xích Mộc Luật Tử nhìn Đỗ Lan đang nhàn rỗi trên màn hình nói.

Khi cần thiết tôi sẽ sử dụng bạo lực.

Tuy Cát Thành Mỹ Lý không hy vọng phải đi đến bước sử dụng bạo lực, dù sao Đỗ Lan cũng là lão sư của Đĩnh Chân Tự, việc sắp xếp cho Đĩnh Chân Tự học ngoại khóa cũng không thể coi là chuyện quá đáng, chỉ là thân phận của Đĩnh Chân Tự quyết định cậu ta không phải học sinh bình thường, buộc phải đối đãi đặc biệt.

Xích Mộc Luật Tử cười lên nói: Nếu hắn đã là một giáo sư lịch sử uyên bác, vậy để tôi đi hội ngộ hắn xem sao.

Tôi rất hiếu kỳ về cái suy nghĩ Thần Kinh Nguyên sẽ bán đứng tất cả mọi người của hắn.

Tuy Xích Mộc Luật Tử là hảo hữu của Cát Thành Mỹ Lý, nhưng với tư cách là nhà khoa học trưởng của Thần Kinh Nguyên, cô biết chân tướng nhiều hơn hẳn cô bạn thân.

Nếu không có Xích Mộc Luật Tử âm thầm giúp đỡ, kế hoạch soán đoạt Nhân Loại Bổ Hoàn của Đĩnh Nguyên Đường cũng không thể thực hiện.

Chính Xích Mộc Luật Tử không ngừng cung cấp hỗ trợ về kỹ thuật mới có thể để Đĩnh Nguyên Đường che giấu những hành động nhỏ của mình dưới mắt Seele.

Vì vậy Xích Mộc Luật Tử biết về kế hoạch Nhân Loại Bổ Hoàn, biết hành động cuối cùng của Seele thực sự là bán đứng toàn nhân loại.

Bởi vì toàn nhân loại hy vọng là đánh bại Sứ Đồ, tiếp tục sinh tồn trên Trái Đất, còn mục tiêu của Seele là mọi người cùng quy nguyên, kết cục bổ hoàn hoàn toàn là ẩn số, có thể là một trạng thái hỗn độn nơi linh hồn của mọi người tụ lại một chỗ, thoát khỏi nhục thân biến thành dạng như A Lại Da Thức, dù sao khi đó nền văn minh sinh mệnh và các thành phố mà nhân loại hãnh diện đều sẽ không tồn tại.

Nhưng Xích Mộc Luật Tử biết những điều này vì mình là nhà khoa học của Seele, cô rất hiếu kỳ liệu một người học lịch sử có thực sự từ lịch sử mà suy luận ra kết quả không.

Suy luận ra Seele sẽ bán đứng toàn nhân loại không.

Thế là Xích Mộc Luật Tử mặc áo blouse trắng trang nhã bước vào phòng tối, nói chuyện với Đỗ Lan.

Chào anh, tôi là Xích Mộc Luật Tử, nhà khoa học của Thần Kinh Nguyên.

Xích Mộc Luật Tử khách khí giới thiệu, mọi người đều là người có học, tuy cô là dân tự nhiên, Đỗ Lan là dân xã hội, nhưng giữa những người có học không cần thiết phải giương cung bạt kiếm.

Chào cô.

Tôi nghe nói anh vì Thần Kinh Nguyên có cơ mật, nên định sẵn Thần Kinh Nguyên muốn đoạt lấy lợi ích từ nhân loại, và khẳng định Thần Kinh Nguyên cuối cùng sẽ bán đứng nhân loại.

Tôi nghĩ chuyện này có phải quá võ đoán không, các quốc gia, các bộ phận, thậm chí là cá nhân đều có bí mật của riêng mình, tổng không thể chỉ có bí mật của Thần Kinh Nguyên là âm mưu, còn bí mật quốc gia khác thì không tính chứ.

Xích Mộc Luật Tử quả nhiên thông minh, dùng lý luận của Đỗ Lan để tấn công Đỗ Lan, tìm kiếm mâu thuẫn.

Đỗ Lan nói: Tôi đưa ra phán đoán này là vì Thần Kinh Nguyên là một tổ chức phong kiến.

Tổ chức phong kiến che giấu bí mật, chỉ vì lợi ích của chính họ chứ không phải vì người khác.

Cho nên chỉ cần là quốc gia phong kiến, việc họ che giấu bí mật chỉ có một kết quả duy nhất, đó là bán đứng bách tính.

Tôi không nhắm vào Thần Kinh Nguyên, tôi nhắm vào tất cả các tổ chức phong kiến.

Vậy anh dựa vào đâu để phán đoán Thần Kinh Nguyên là tổ chức phong kiến.

Tổ chức phong kiến chính là cấp dưới không biết mục tiêu của cấp trên, cấp trên khi thực hiện nhiệm vụ cũng không cần giải thích với cấp dưới, chỉ cứng nhắc bắt cấp dưới phải hoàn thành.

Trải nghiệm của Đĩnh Chân Tự đồng học đã nói lên vấn đề, còn có Lăng Ba Lệ đồng học, tôi có thể cảm nhận được bí mật cô bé gánh vác, cô bé hiển nhiên cũng không có lựa chọn.

Thêm vào đó Nhật Bản chưa từng trải qua biến cách triệt để, sau Thế chiến II cựu thế lực vẫn tồn tại, nên tôi có thể phán đoán Thần Kinh Nguyên là phong kiến.

Có đạo lý, Xích Mộc Luật Tử buộc phải thừa nhận điểm này.

Quân đội khai minh đều trực tiếp thông báo cho mỗi quân nhân nhiệm vụ tác chiến, dù gian nan đến đâu cũng sẽ thông báo như thật, sau đó chiến sĩ sẽ ra trận, đối mặt với mưa bom bão đạn mà tác chiến, dù chiến đấu đến người cuối cùng cũng sẽ kiên trì lấy nhiệm vụ làm trọng.

Bởi vì đó là lựa chọn của chính họ, là ý chí của chính họ, chứ không phải bị lừa dối hay cưỡng ép mà làm được.

Còn ở Thần Kinh Nguyên, không hề cung cấp phụ đạo tinh thần cho phi công, cũng không làm công tác tâm lý, cũng không thông báo chân tướng, chỉ là bức bách, dỗ dành để đưa họ đến chiến trường nguy hiểm nhất.

Anh đúng là một người rất thú vị, vậy anh muốn giúp đỡ Đĩnh Chân Tự sao.

Thông qua việc ảnh hưởng đến phi công để đối kháng Thần Kinh Nguyên.

Xích Mộc Luật Tử hỏi, cô muốn biết Đỗ Lan sẽ dùng hành vi gì để đối kháng với một Thần Kinh Nguyên phong kiến.

Xích Mộc Luật Tử thừa nhận lịch sử có quán tính, cựu thế lực Nhật Bản chưa từng bị đập tan, truyền thừa của Seele cũng nửa thế kỷ không hề thay đổi, nên họ thực sự đều là tổ chức phong kiến, giống hệt phong kiến từ ngàn năm nay, người đứng giữa tế đàn chúa tể sinh mạng của mọi người.

Đối với người bên ngoài tế đàn thì hết sức che giấu, lừa lọc và dỗ dành, tóm lại là không nói thật, không cho người ngoài tế đàn tham gia vào.

Lâu dần, người bên trong tế đàn sẽ có cảm giác mình thông minh hơn người ngoài tế đàn, mình nói gì họ cũng sẽ làm theo.

Tuy nhiên sự thật có phải người trong tế đàn thông minh hơn, người ngoài tế đàn khờ khạo hơn không.

Hiển nhiên không phải, ví dụ như cư dân Đệ Tam Tân Đông Kinh Thị, khi gặp nguy hiểm liền phân phân triệt thối đào ly, chọn cách chạy trốn.

Họ nghe theo chỉ huy của người trong tế đàn không phải vì khờ, mà vì liên quan đến lợi ích.

Đệ Tam Tân Đông Kinh Thị trong mười lăm năm qua là nơi kinh tế phát triển nhanh nhất, tài nguyên đổ về nhiều nhất, việc làm dồi dào nhất, lượng lớn cơ sở hạ tầng đã thu hút lao động từ khắp các nước.

Nếu người trong tế đàn không mang lại việc làm mà lại muốn cướp tài nguyên của người bên ngoài, thì sẽ thấy cái gọi là thiết quyền của giai cấp vô sản.

Sự thật là người ngoài tế đàn cũng không ngốc, họ sẽ trung thành đi theo lợi ích của chính mình.

Hai nhóm người trong và ngoài tế đàn không phải là một thể thống nhất, chỉ là lợi dụng lẫn nhau.

Nếu người trong tế đàn nghĩ mình thông minh hơn người bên ngoài, thì đó là sai lầm lớn.

Xích Mộc Luật Tử nhìn Đỗ Lan, chờ đợi câu trả lời.

Đúng vậy, tôi đang giúp đỡ Đĩnh Chân Tự, tôi muốn bồi dưỡng nhân cách của cậu ấy, hy vọng cậu ấy có thể độc lập giành thắng lợi trong chiến đấu, không dựa dẫm vào người khác, khi con người cậu ấy thể hiện tất cả vinh quang của nhân tính, cậu ấy có thể đại diện cho mỗi người chúng ta.

Đỗ Lan nói: Cho nên phải cường kiện thân thể cậu ấy, kiên cường tinh thần của cậu ấy, mở rộng tầm mắt, nâng cao trí tuệ.

Đợi đến khi tất cả những thứ đó hoàn thành, một Đĩnh Chân Tự hoàn toàn mới sẽ khai sinh, cậu ấy sẽ không còn ưu nhu quả đoạn nữa mà sẽ có phán đoán của riêng mình, không còn là linh kiện của Sơ Hào Cơ mà là người chủ đạo Sơ Hào Cơ.

Xích Mộc Luật Tử thầm nghĩ Đĩnh Nguyên Đường chắc chắn sẽ không vui đâu, dù sao ông ta chọn con trai là để nhắm vào Seele, nếu con trai mình cũng biến thành kẻ địch thì không ổn lắm.

Có điều đối phương thật sự tự tin quá mức, nói thật đứa trẻ như Đĩnh Chân Tự, Xích Mộc Luật Tử nhìn vào cũng thấy đau đầu, quản kiểu gì, giáo dục kiểu gì để nâng cao đây.

Cái loại đứa trẻ tiêu trầm tự bế đó, chỉ nói chuyện thôi cũng thấy mệt.

Xích Mộc Luật Tử rất thông minh, nên cô nhìn thấu rất nhiều thứ, thứ duy nhất nhìn không thấu chính là tình yêu.

Anh biết không.

Nếu lấy một ví dụ, coi nỗ lực cá nhân như việc xây cao ốc, có những người thiên phú dị bẩm cộng thêm nỗ lực, một đời có thể xây được tòa lâu mười tầng.

Còn có những người thiên phú không cao, tính cách lại bướng bỉnh, dù nỗ lực đến đâu cũng chỉ có thể xây tòa lâu năm tầng.

Chương 2500

Thế giới này, mỗi người đều có chiều cao giới hạn, mà anh lại hy vọng Chân Tự quân có thể xây tòa lâu hai mươi tầng, ba mươi tầng, anh nghĩ có khả năng không.

Xích Mộc Luật Tử rất thông minh, nên biết là không thể.

Mỗi người đều có giới hạn của riêng mình, không thể xây cao ốc vô hạn được, lời Đỗ Lan nói là giúp Đĩnh Chân Tự phá vỡ giới hạn, đó là viển vông.

Ví dụ thú vị đấy, vậy tôi cũng lấy một ví dụ nhé.

Tôi cho rằng nhân sinh không phải là xây cao ốc, mà là phát hiện cao ốc.

Tòa lâu trăm tầng vốn đã ở trong tâm chúng ta, chờ đợi chúng ta phát hiện.

Chỉ cần vén mây thấy mặt trời là có thể phát hiện tòa lâu vốn đã tồn tại ngay từ đầu, chẳng cần phải xây dựng gì cả.

Đỗ Lan cười nói.

Không hổ là lão sư lịch sử, xem ra anh cũng nghiên cứu sâu về lịch sử tôn giáo.

Xích Mộc Luật Tử biết câu trả lời của Đỗ Lan thực ra tương tự như khái niệm đốn ngộ thành Phật kiểu Bồ đề bản vô thụ, minh kính diệc phi đài, bản lai vô nhất vật, hà xứ nhiễm trần ai.

Đốn ngộ thành Phật chính là nói Phật ở ngay trong tâm, không cần tu hành, đột nhiên phát hiện ra là thành Phật, chính là đạo lý tại sao buông hạ đồ đao lập địa thành Phật, phát hiện ra tự ngã Phật tính thì hung thủ cũng có thể lập tức thành Phật.

Còn tiệm ngộ thành Phật chính là khái niệm của Xích Mộc Luật Tử, tu Phật từng tầng từng tầng một, Giới Định Tuệ, trước thụ giới, sau thiền định, cuối cùng sản sinh trí tuệ Bát Nhã, từng bước xây dựng cao ốc.

Người bình thường nhìn thấy thành Phật khó như vậy thì bỏ cuộc luôn, dù sao năng lực con người có giới hạn, thành Phật là xây cao ốc trăm tầng, căn bản không phải thực lực cá nhân có thể hoàn thành.

Còn Đỗ Lan nói là đốn ngộ học Phật, nói là tòa lâu trăm trượng đã tồn tại, chỉ chờ mọi người đi phát hiện.

Chỉ cần phát hiện, ngay cả kẻ sát nhân cuồng cũng có thể lập địa thành Phật.

Nói như vậy mọi người sẽ yên tâm hơn, dù sao tìm tòa lâu cũng đơn giản hơn xây tòa lâu nhiều.

Cát Thành Mỹ Lý ở bên ngoài tức đến nghiến răng, cô hoàn toàn không hiểu cô bạn thân và Đỗ Lan đang đánh đố cái gì, đang nói chuyện xây lầu sao lại lôi cả tôn giáo vào.

Hai người họ không thể nói tiếng người được sao.

Xích Mộc Luật Tử cho rằng giáo dục Đĩnh Chân Tự là xây cao ốc, còn Đỗ Lan cho rằng là tìm cao ốc, độ khó giáo dục hoàn toàn khác nhau.

Chút kiến giải nông cạn thôi.

Đỗ Lan khiêm tốn nói.

Vậy anh muốn bồi dưỡng Đĩnh Chân Tự để phản đối Thần Kinh Nguyên.

Xích Mộc Luật Tử bắt đầu gài bẫy.

Đỗ Lan nói: Câu này nghe kỳ lạ thật, nếu các người thực sự vì bảo hộ nhân loại, tại sao lại sợ Đĩnh Chân Tự đồng học sau khi độc lập sẽ phản đối các người.

Ngạch.

Không ngờ đối phương xảo quyệt như vậy, không những không lộ chút sơ hở nào mà còn nắm thóp được lỗ hổng của mình.

Xích Mộc Luật Tử là người đứng giữa tế đàn, tự nhiên biết người ngoài tế đàn như Đỗ Lan ngoài việc phản đối ra thì không thể có lựa chọn thứ hai.

Nhưng đối phương phản vấn như vậy, ngược lại là cô đang thừa nhận Thần Kinh Nguyên hành động không phải vì toàn nhân loại.

Chuyện này tự nhiên không thể thừa nhận, một khi thừa nhận là sẽ trở mặt ngay lập tức.

Bảo hộ toàn nhân loại là sự ngầm hiểu giữa người trong và ngoài tế đàn, chỉ cần sự ngầm hiểu này không mất đi thì đôi bên sẽ không xảy ra xung đột gay gắt.

Nhưng đợi đến khi Sứ Đồ biến mất, sự ngầm hiểu bảo hộ nhân loại không còn nữa, đôi bên tất yếu sẽ xảy ra chiến tranh.

Điều này cũng giống như việc mọi người cùng nói về nhân nghĩa đạo đức, ai cũng biết nhân nghĩa đạo đức cao cao tại thượng không thực tế, nhưng không ai dám xé bỏ, vì nhân nghĩa đạo đức bảo vệ tất cả mọi người, một khi xé bỏ thì giữa cá nhân với cá nhân, thế lực với thế lực đều sẽ trở mặt, đều rơi vào hỗn loạn, tới lúc đó mới thực sự là một mảnh hỗn độn.

Chủ đề bảo hộ nhân loại cũng cùng một đạo lý, Thần Kinh Nguyên cũng không muốn trở mặt, dù sao kế hoạch vẫn chưa hoàn thành.

Người ngoài tế đàn cũng không muốn trở mặt, dù sao sức mạnh của Thần Kinh Nguyên thực sự có thể đối kháng Sứ Đồ.

Cho nên trong khuôn khổ bảo hộ nhân loại, đôi bên có thể tiến hành một số ván bài, nhưng tuyệt đối không đối kháng trực tiếp.

Vì vậy Xích Mộc Luật Tử tự nhiên cũng sẽ không thừa nhận mục tiêu của Thần Kinh Nguyên không phải bảo hộ nhân loại, một khi cô thừa nhận thì người ngoài tế đàn sẽ có lý do chính đáng để xông vào.

Người ngoài tế đàn hoài nghi, và người trong tế đàn tự mình thừa nhận là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Ý tôi là Đĩnh Chân Tự có thể trái lệnh tác chiến do Thần Kinh Nguyên ban xuống.

Xích Mộc Luật Tử chữa cháy.

Tướng ở ngoài, quân lệnh có thể không nghe, với tư cách là chiến sĩ tuyến đầu, Đĩnh Chân Tự có phán đoán của riêng mình mới là chính xác.

Dù sao cậu ấy hiểu rõ tình hình chiến trường hơn những người ở hậu phương như các cô, buộc phải tùy cơ ứng biến.

Đỗ Lan cũng phối hợp giả ngốc.

Hoàn toàn nghe không hiểu, Cát Thành Mỹ Lý thầm nghĩ thà đối phó Sứ Đồ còn hơn, Sứ Đồ không biết nói dối, cũng không biết lừa lọc.

Sứ Đồ là Sứ Đồ, cảm giác áp bách mười mươi, và nhiệm vụ của nhân loại là tiêu diệt Sứ Đồ, đơn giản minh bạch.

Giữa con người với con người cư xử với nhau lại đầy rẫy những quan hệ khó hiểu, rõ ràng là kẻ địch lại giả vờ làm bạn, đầy rẫy sự lừa lọc.

Đó đều là vì chính họ ở trong cái ổ phong kiến, họ không phong kiến tự nhiên sẽ không có nhiều kẻ nói chuyện mập mờ như vậy, mọi người cứ mở cửa sổ nói chuyện sáng sủa thì sẽ sảng khoái hơn nhiều.

Luật Tử và Đỗ Lan cứ lải nhải với nhau, hỗ tương thăm dò, hỗ tương gài bẫy, nhưng Đỗ Lan nói toàn lời thật, lập trường của hắn ngay từ đầu đã xác định rồi, chính là không tin tưởng Thần Kinh Nguyên.

Luật Tử muốn biết kẻ đứng sau Đỗ Lan và thủ đoạn hắn giấu Đĩnh Chân Tự, nhưng hoàn toàn không thu hoạch được gì, Đỗ Lan không nói dối, nhưng những lúc then chốt lại chọn im lặng hoặc chuyển chủ đề.

Đỗ Lan nói với Đĩnh Chân Tự rằng mỗi lần cậu xuất kích đều là tiêu hao tài nguyên, mỗi lần thất bại đều sẽ có người chết đói.

Nhưng đối với Lăng Ba Lệ lại nói Thần Kinh Nguyên bất nhân đạo, để tiết kiệm tài nguyên đã trực tiếp đưa phi công lên chỗ chết.

Đỗ Lan thực sự là nắm thâm túy thuật ăn nói của tổ tông, chặn cả hai đầu.

Có gần quan được ban lộc, cũng có thỏ không ăn cỏ gần hang.

Có lãng tử quay đầu quý hơn vàng, cũng có ngựa tốt không ăn cỏ quay đầu.

Tóm lại là hai đầu đều có đạo lý, hai đầu Đỗ Lan đều nói.

Chỉ là nói cho những người khác nhau nghe, Đĩnh Chân Tự đã đủ tự bế rồi, nên cậu ta cần kết nối mình với mọi người.

Còn Lăng Ba Lệ là người nhân bản, định nghĩa về bản thân rất mơ hồ, nên cần tăng cường trải nghiệm sinh mệnh, cường hóa linh hồn tự ngã.

Cho nên Đỗ Lan cũng là khiêu khích cả hai đầu, tùy người mà dạy.

Có điều Lăng Ba Lệ không dễ bị lừa, vì cô ấy từng được Tư lệnh cứu.

Tư lệnh không tiếc bị thương cũng cứu cô ấy, khiến cô cảm thấy một tia ấm áp, và tia ấm áp đó chính là giá trị tồn tại của cô.

Đương nhiên Lăng Ba Lệ cũng không thể khẳng định nếu thay bằng người nhân bản khác, liệu Tư lệnh có xả thân cứu giúp như vậy không, nhưng chính cô thông qua lần cứu viện đó thực sự đã mãn nguyện, đến tận bây giờ vẫn giữ chiếc kính bị vỡ của Tư lệnh.

Các Lăng Ba Lệ khác nhau có tính cách khác nhau, Lăng Ba Lệ đời thứ nhất rất độc miệng, chưa kịp lớn đã bị mẹ của Xích Mộc Luật Tử bóp chết.

Hiện tại Lăng Ba Lệ là đời thứ hai, phía sau còn có đời thứ ba.

Mỗi đời đều không giống nhau, đời thứ hai quan tâm đến Tư lệnh trước rồi mới đến Đĩnh Chân Tự, đời thứ ba thì quan tâm đến Đĩnh Chân Tự nhiều hơn.

Nói đơn giản là thiếu niên đã công lược cả đời thứ hai và đời thứ ba, và thiếu niên dành nhiều thời gian nhất cho đời thứ hai.

Ngay cả khi Đỗ Lan nói phòng tác chiến không chi tiền mà trực tiếp phái EVA là không có trách nhiệm với phi công, Lăng Ba Lệ cũng chẳng có cảm giác gì.

Dù sao cô biết nếu có cơ hội, Tư lệnh chắc chắn sẽ ưu tiên cứu viện mình.

Nếu thực sự không còn cách nào, thì mình cũng có vật thay thế.

Đỗ Lan vừa nhìn biểu tình không chút biến động của đối phương là biết cô không hề dao động, hoàn toàn không coi sinh mạng mình là gì cả, để hoàn thành nhiệm vụ của Tư lệnh, cô sẵn sàng hiến dâng sinh mạng.

Muốn công lược Lăng Ba Lệ không phải chuyện dễ dàng, thiếu niên trong nguyên tác đã toàn tâm toàn ý chiến đấu vì Lăng Ba Lệ, cuối cùng mới dần khiến cô cảm nhận được tình cảm, sẵn sàng tiếp nhận sự quan tâm của thiếu niên.

Đây chẳng phải chuyện dễ dàng gì, việc này để Địch Ni Toa làm sẽ hiệu quả hơn, nhưng hiện tại cô ấy đang ở dưới biển nuôi dưỡng sinh mệnh mới rồi.

Chương 2501

Chuyện của Lăng Ba Lệ vẫn phải giao cho mình giải quyết, Đỗ Lan thầm nghĩ mình nói xấu Thần Kinh Nguyên là chưa đủ, không thể chó chê mèo lắm lông, mình cũng phải quan tâm đến thiếu nữ một chút mới được.

Cô ăn chưa.

Đỗ Lan thay đổi chiến thuật, biểu thị mình quan tâm đến Lăng Ba Lệ hơn cả Thần Kinh Nguyên.

Đối diện với sự chuyển hướng cứng nhắc của Đỗ Lan, Lăng Ba Lệ biểu thị mình chưa ăn, cô hoàn toàn không hiểu vị lão sư này rốt cuộc muốn làm gì.

Mình có ăn cơm hay không thì có liên quan gì đến lão sư.

Thế là cô nhìn chằm chằm vào Đỗ Lan như muốn nhìn thấu nội tâm hắn.

Vốn dĩ là ánh mắt nghi hoặc, giờ đã biến thành cảnh giác, sợ nhất là sự quan tâm đột ngột của lão sư lịch sử.

Anh đang làm gì đấy.

Sao anh vào được đây.

Phó tư lệnh đột nhiên xuất hiện cắt ngang Đỗ Lan.

Lúc này, Cát Thành Mỹ Lý và Xích Mộc Luật Tử đang sắp xếp tác chiến bắn tỉa ở núi Song Tử, đang đại tu công trình, lượng lớn thành viên Thần Kinh Nguyên đều đã rời căn cứ.

Sau đó bộ chỉ huy tác chiến cũng sẽ di chuyển trực tiếp đến chân núi Song Tử, họ sẽ chuyển toàn bộ điện lực Nhật Bản về đây, dùng một phát pháo hạ gục Lôi Thiên Sứ.

Căn cứ vắng vẻ không người, Phó tư lệnh Đông Nguyệt đi ngang qua phòng y tế thì thấy Đỗ Lan người không nên xuất hiện lại xuất hiện trong căn cứ, đây không phải chuyện bình thường.

Đây chẳng phải Phó tư lệnh sao.

Đã lâu không gặp, ông vẫn ổn chứ, vẫn còn khỏe mạnh chứ.

Ăn chưa.

Đỗ Lan biểu thị hiện tại mình muốn công lược tất cả mọi người trong Thần Kinh Nguyên, triển hiện đại ái của mình.

Cảnh vệ.

Phó tư lệnh định gọi cảnh vệ.

Sát Thủ đột nhiên xuất hiện sau lưng Phó tư lệnh, một con dao găm đặt ngay cổ ông, chỉ cần ông động đậy một chút là có thể bị tiễn đi luôn.

Làm sao có thể.

Từ lúc nào.

Phó tư lệnh căn bản không phát hiện ra bóng dáng Sát Thủ, vừa rồi khi mình đi qua, hành lang vắng lặng rõ ràng chẳng có gì cả.

Đồ ngụy trang quang học có thể để thích khách ẩn mình trong môi trường một cách vô thanh vô tức, Sát Thủ với tư cách là vệ sĩ của Đỗ Lan tự nhiên luôn bám sát hắn.

Không cần sợ, ta không có ác ý.

Đương nhiên ta cũng hiểu tại sao các người lại khẩn trương như vậy, dù sao Thần Kinh Nguyên cũng giấu rất nhiều thứ không thể để người khác biết, những thứ đó chỉ người trong tế đàn mới được biết, tuyệt đối không được để người ngoài thấy.

Có điều hiện tại tác chiến ở núi Song Tử đang hừng hực khí thế, hậu phương Thần Kinh Nguyên trống trải, nên ta mới tới.

Đỗ Lan nói như thể đang đi thăm hàng xóm: Ta thấy Thần Kinh Nguyên của các người vẫn còn nhiều chỗ cần bổ sung, theo ta thấy những khuyết điểm này của các người sẽ dẫn đến việc phi công tình cảm suy sụp, thiếu hụt động lực, chướng ngại nhận thức ba khuyết điểm lớn.

Phó tư lệnh thầm nghĩ đối phương đúng là thích làm thầy người khác, gặp ai cũng muốn giáo dục một phen.

Ông hỏi: Anh muốn nói gì.

Chính là chế độ quản lý của Thần Kinh Nguyên các người không ổn, đặc biệt là chế độ quản lý đối với phi công, có thể nói là nát bét.

Một người nông dân, nếu gặp phải hôm nay mưa lớn, ngày kia núi lửa phun, ngày kìa động đất, thì người nông dân đó sẽ nảy sinh ba vấn đề ta vừa nói: Thứ nhất là tình cảm suy sụp, ai ở trong cái môi trường nát bét đó cũng không thể vui vẻ nổi.

Thứ hai là thiếu hụt động lực, đã dốc sức thế nào cũng không thể canh tác, vậy còn trồng trọt làm gì.

Thứ ba là chướng ngại nhận thức, đôi khi có lẽ thiên tai đã kết thúc, nhưng người nông dân vẫn cho rằng ngày mai thiên tai chắc chắn sẽ quay lại, nên không nhận thức được hòa bình đã đến.

Thần Kinh Nguyên của các người quản lý phi công cũng vậy, khiến phi công suy sụp tình cảm, thiếu hụt động lực, chướng ngại nhận thức, nói trắng ra là các người không cho phi công quyền chủ động và khả năng kiểm soát.

Khiến phi công không có nhận thức và thành tựu khi làm chủ chiến cục, các người chỉ coi phi công là công cụ, mà quên mất họ là những thiếu niên đang tuổi thanh xuân, có cảm xúc tinh tế và nhận thức nhạy cảm, có thể nói giai đoạn này thiếu niên là khó quản lý nhất, cũng dễ đi sai đường nhất.

Đáng ra phải quan tâm và bảo hộ, mà Thần Kinh Nguyên các người thì chẳng làm được gì cả.

Đỗ Lan nói thao thao bất tuyệt, biểu thị vì vấn đề quản lý của Thần Kinh Nguyên mà dẫn đến việc phi công mắc bệnh tâm lý.

Đông Nguyệt thầm nghĩ vốn dĩ không được cho phi công quyền kiểm soát, nếu để phi công chủ đạo tất cả thì kế hoạch không thể tiến hành được nữa.

Tôi nghĩ tôi không cần phải giải thích gì với một người ngoài như anh.

Phó tư lệnh nói.

Lại thế rồi, cho nên ta mới nói các người phong kiến.

Các người càng che giấu thì càng đại diện cho việc các người muốn đoạt lấy lợi ích từ nhân loại.

Chúng tôi bảo mật là vì Thần Kinh Nguyên và các bộ phận khác có tranh chấp về ngân sách.

Phó tư lệnh phủ nhận sự chất vấn của Đỗ Lan, chỉ nói bảo mật là vì ngân sách.

A ha, loại lời này ai mà tin chứ.

Các người không chịu giao lưu thông tin với các bộ phận khác nên mới dẫn đến sự nghi ngờ của họ, và dẫn đến sự nghi ngờ của ta.

Đỗ Lan nói: Bất luận thế nào, ta biết phi công rất quan trọng trong âm mưu của các người, ta sẽ giáo dục họ thật tốt, giáo dục họ thành những thiếu niên mười phân vẹn mười, tâm trí kiện toàn, tới lúc đó kế hoạch của các người chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

Đây coi như là tuyên chiến rồi, Phó tư lệnh cảm thấy áp lực cực lớn, vì nếu Đỗ Lan thực sự giáo dục tốt được Đĩnh Chân Tự và Lăng Ba Lệ, thì kế hoạch Bổ Hoàn có thể sẽ gặp trở ngại lớn, phi công thay đổi thì biến số sẽ xuất hiện, chẳng ai biết tương lai sẽ ra sao.

Đông Nguyệt rất bất lực, nhưng lúc này cũng chẳng có cách nào, dù sao dao đang kề cổ mình.

Nhìn cái tên Đỗ Lan thần bí lại hay làm loạn này, thầm nghĩ Seele, Thần Kinh Nguyên, Đĩnh Nguyên Đường, bản thân mình đều có kế hoạch, nhưng Đỗ Lan thì chẳng thấy có tính kế hoạch nào cả, hắn chỉ lấy việc phá hoại làm vui.

Thế là Phó tư lệnh cuối cùng nhịn không được nói: Anh nói thì nghe có vẻ đạo lý đấy, nhưng anh có thể mang lại gì cho thế giới này.

Anh làm loạn như vậy, khiêu khích quan hệ giữa phi công và Thần Kinh Nguyên, cuối cùng anh đắc được gì, thế giới đắc được gì.

Dù chúng tôi có âm mưu, nhưng chúng tôi cũng đang hoàn thành kế hoạch một cách trật tự, còn kế hoạch của anh là gì.

Câu hỏi này hỏi hay đấy, Đỗ Lan thầm nghĩ mình có nên trả lời một câu Hỗn độn không.

Phá mà không lập, Đỗ Lan cũng từng làm những hành động kiểu Joker như vậy ở một số thế giới, bất kể là phe chính hay phản, chỉ cần có kế hoạch là hắn phá hỏng hết, nhưng bản thân Đỗ Lan lại không mang đến kế hoạch mới.

Có thể nói con người không thể thiếu kế hoạch, không thể thiếu tổ chức.

Từ tông tộc đến tôn giáo, vì nhân loại cần cảm giác thuộc về, cần khiến nhân sinh của mình có ý nghĩa.

Mà kế hoạch chính là một phần của cảm giác thuộc về, có kế hoạch mới khiến con người có mục tiêu rõ ràng.

Cho nên chỉ phá hoại kế hoạch mà không kiến lập kế hoạch, thì đó là hỗn độn kiểu Joker.

Có điều hỗn độn chắc chắn không thể kéo dài, nếu không có kế hoạch và tổ chức chính quy, người ta sẽ đi tham gia những tổ chức không chính quy, ví dụ như thế lực đen, tà giáo, vì con người không thể cứ mãi duy trì trạng thái vô kế hoạch, chắc chắn cần một khuôn khổ để ràng buộc mình lại, nếu không sẽ không biết phải làm gì.

Đỗ Lan nhìn Đông Nguyệt cười lên: Ông cũng đừng nghiêm túc như vậy, ông có biết đạo lý Chính, Phản, Hợp không.

Đạo lý này ta đã giảng cho Đĩnh Chân Tự, đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến thế giới này phân phân hợp hợp.

Thần Kinh Nguyên các người đưa ra một kế hoạch, đó là Chính.

Vậy ta tự nhiên phải phản đối kế hoạch đó, vì nếu ta không phản đối thì mọi người đều nghe theo Thần Kinh Nguyên hết rồi, người dẫn dắt nhân sinh như ta sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa, cho nên ta buộc phải phản đối, đó là Phản.

Có một kế hoạch, cũng có một tiếng nói phản đối, vậy tiếp theo sẽ tiến vào quá trình Hợp, nhưng việc này phải giao cho thế hệ tiếp theo: Đĩnh Chân Tự, Lăng Ba Lệ, Tương Điền Kiếm Giới, Linh Nguyên Đông Trị, họ sẽ biến cái Chính và Phản thành Hợp.

Cho nên ta không cần mang lại kế hoạch gì cho thế giới, ta chỉ cần phản đối các người là được, kế hoạch mới cứ để giới trẻ định đoạt.

Đối phương quả nhiên là một kẻ tài biện, đáng tiếc kẻ này không biết kế hoạch Nhân Loại Bổ Hoàn chính là sự kết thúc của nhân loại, không tồn tại một sự phân phân hợp hợp có thể tiếp tục kéo dài.

Lịch sử nhân loại sắp nghênh đón kết cục, còn là đại đoàn viên Happy End hay bi thương Bad End thì Đông Nguyệt cũng không biết, nhưng chung quy là một kết cục, sau này sẽ không còn phân phân hợp hợp nữa.

Vì chúng tôi có kế hoạch nên anh phải phản đối.

Lý do thật là đầy đủ đấy.

Đông Nguyệt biểu thị cái loại như Đỗ Lan có bị đánh chết cũng đáng đời.

Ta chẳng đã nói rồi sao.

Xã hội nhân loại vận hành như vậy đấy.

Một người nói tốt thì người khác phải nói không tốt, như vậy mới có thể tranh đoạt quyền lên tiếng, tranh đoạt tài nguyên.

Nếu một người nói tốt, người khác cũng nói tốt, vậy tài nguyên sẽ đổ hết vào tay người đầu tiên, người sau cứ việc nằm chờ chết là vừa.

Cho nên thông lệ thường là nói thời cổ đại tốt, hiện đại không tốt. nói nước ngoài tốt, trong nước không tốt.

Như thế mới tranh đoạt được quyền lên tiếng, mới khiến mọi người nghe mình.

Giống như hiện tại Thần Kinh Nguyên nói Sứ Đồ không tốt, nhân loại tốt, vậy ta phải nói Sứ Đồ tốt, nhân loại không tốt.

Phải làm ngược lại thì mới có người nghe theo sự chỉ huy của ta.

Chương 2502

Nếu ta cũng nói Sứ Đồ không tốt, nhân loại tốt, vậy thì chẳng khác gì Thần Kinh Nguyên các người, mọi người cứ nghe Thần Kinh Nguyên cho xong, mắc gì nghe ta lải nhải.

Đỗ Lan biểu thị phản đối là một cách tranh đoạt quyền lên tiếng, đồng thời khi phe ủng hộ và phản đối giằng co không hạ, sẽ có một khái niệm Hợp xuất hiện, hòa trộn cả hai luận điểm ủng hộ và phản đối lại với nhau.

Đúng là không thể bác bỏ, hạng người như anh thực sự đáng ghét.

Đông Nguyệt không làm gì được kẻ phản đối chỉ để phản đối, mà còn nói một cách đường hoàng, lý trực khí tráng như Đỗ Lan.

Khổ nỗi tiêu diệt vật lý cũng chẳng xong.

Lăng Ba Lệ đứng bên cạnh đã nghe lọt tai những lời này, cảm thấy học hỏi được rất nhiều.

Lúc này Đĩnh Chân Tự vẫn đang gặp ác mộng bị xe Jeep truy sát, cậu ta bị sang chấn tâm lý nặng nề, cảm thấy mình quả nhiên không thích hợp làm cứu thế chủ.

Tuy biết thất bại của mình sẽ khiến nhiều người chết, nhưng mình thực sự không làm được, xin hãy mời cao nhân khác đi.

Đĩnh Chân Tự hèn rồi, dù sao cái trải nghiệm bị nấu thành sủi cảo đó thực sự quá đáng sợ, lúc đó cậu ta cảm thấy mình đã chết rồi.

Thực sự là suýt chết thật, nếu không có điện kích kịp thời, thiếu niên đã rời bỏ thế giới này.

Hèn rồi, sợ rồi, nhưng nếu cậu ta hèn thì tiếp theo Lăng Ba Lệ phải lên.

Vị thiếu nữ trắng ngần đó, vị thiếu nữ yên tĩnh đó, vị thiếu nữ xinh đẹp đó. làm sao có thể trơ mắt nhìn Lăng Ba Lệ đi nộp mạng chứ.

Thiếu niên không nỡ nhìn thiếu nữ chết, cuối cùng thứ cậu ta cân nhắc vẫn không phải vì đại nghĩa, mà là vì mỹ thiếu nữ.

Hiển nhiên đại nghĩa gia quốc cũng chẳng dễ bồi dưỡng như vậy, giáo dục của Đỗ Lan vẫn cần được nâng cao.

Thiếu niên mở mắt ra, lại là cái trần nhà xa lạ.

Nhưng lần này lại có mỹ thiếu nữ ở bên bầu bạn, Lăng Ba Lệ trực tiếp nói cho thiếu niên kế hoạch tác chiến tiếp theo, họ sẽ bắn tỉa Lôi Thiên Sứ vào rạng sáng, do Linh Hào Cơ đảm nhiệm phòng ngự, Sơ Hào Cơ đảm nhiệm tay súng bắn tỉa.

Thiếu niên không hiểu, chẳng lẽ Lăng Ba Lệ không sợ sao.

Rốt cuộc cái gì đã khiến thiếu nữ lãnh tĩnh đối đãi với trận chiến nguy hiểm như vậy.

Chân Tự đồng học, cậu tỉnh rồi à.

Đỗ Lan bước vào phòng.

Lão sư.

Thiếu niên vô cùng kinh ngạc.

Chuyện ta đã biết rồi, Lôi Thiên Sứ này cũng thực sự lợi hại, phòng ngự và tấn công đều rất mạnh.

Cậu vẫn chưa hoàn thành học nghiệp, đối phó Lôi Thiên Sứ quả thực quá miễn cưỡng.

Nhưng đồng học à, đừng quên trận chiến càng khó khăn thì càng phải nghênh khó mà lên.

Đối diện với lời dạy bảo của lão sư, thiếu niên chỉ nói: Tại sao.

Tôi sẽ chết, chẳng lẽ cũng không sao sao.

Cậu ta uất ức nhìn Đỗ Lan người luôn bức bách mình.

Quả nhiên giáo dục thanh thiếu niên là khó nhất, tuổi mười lăm mười sáu quá ngang bướng.

Ai nói với cậu là không sao.

Kết luận này của cậu đã qua điều tra chưa.

Ai cho cậu quyền đưa ra kết luận đó.

Mắt cậu sẽ lừa cậu, tai cậu sẽ lừa cậu, thậm chí đại não cũng sẽ lừa cậu.

Cậu hạ kết luận trong đầu rằng không ai quan tâm đến mình, đó là một kết luận sai lầm không qua điều tra, cũng không có căn cứ sự thật.

Đỗ Lan biểu thị năm xưa Khổng Tử bị vây ở Trần Thái, cùng các đệ tử mấy ngày không có cơm ăn, sau đó cuối cùng cũng có cơm, lại phát hiện đệ tử lén ăn vụng khi nấu cơm, liền cho rằng đồ đệ không tôn trọng thầy.

Nhưng sau đó mới biết đồ đệ không phải ăn vụng, mà là do hôi rơi vào nồi, vứt đi thì lãng phí, đưa thầy ăn lại không hay, nên cậu ta mới tự mình ăn phần dính hôi đó.

Cho nên kết luận Khổng Tử cho rằng đệ tử không tôn trọng thầy căn bản là sai lầm lớn, là kết luận sai lầm do chính Khổng Tử đưa ra mà không qua điều tra.

Khổng Tử rút ra kết luận không chỉ mắt và tai sẽ lừa mình, mà cả tim cũng sẽ lừa mình.

Tôi từ nhỏ đã phải sống nhờ nhà người khác, hiện tại lại bị cưỡng chế điều khiển robot, nếu các người thực sự quan tâm tôi, vậy tại sao không chịu nghe ý kiến của tôi, không hỏi xem tôi có tình nguyện điều khiển robot không.

Thiếu niên uất ức nói.

Thiếu niên à, lần trước cậu đã có cơ hội rời đi, nhưng chính cậu đã chọn ở lại.

Đường mình chọn, có khóc cũng phải đi hết, đó chính là nhân sinh.

Đỗ Lan biểu thị đều là thiếu niên tự chọn, lúc đầu cậu ta mà lên tàu hỏa về quê họ hàng thì đã chẳng có nhiều chuyện thế này.

Đĩnh Chân Tự càng uất ức hơn, nhưng hiện tại hối hận thì đã muộn rồi.

Con đường mình chọn, dù thế nào cũng phải bước tiếp.

Thiếu niên cảm thấy rất uất ức, cậu cảm thấy không ai quan tâm mình, nhưng khi đi đến kết luận này cậu lại chẳng hề qua bất kỳ cuộc điều tra nào.

Thiếu niên à, quan tâm cậu không có nghĩa là phải thuận theo cậu.

Tôi huấn luyện cậu, dạy cậu toán học, đó cũng là một loại quan tâm đấy.

Tuy cậu rất mệt, rất phiền, nhưng quan tâm vốn dĩ là vì muốn tốt cho cậu, vốn dĩ là để đối kháng với tính lười biếng và sự vô tri trong cơ thể cậu.

Nếu chuyện gì cũng thuận theo cậu, nghe lời cậu, muốn gì được nấy, muốn làm gì cũng để cậu làm, thì đó không phải là quan tâm, đó chỉ là nuông chiều, mà nuông chiều sẽ hủy hoại cậu.

Đỗ Lan bày tỏ rằng người trẻ tuổi cần hiểu quan tâm không chỉ có sự thuận tùng, quan tâm đến việc học tập cầu tiến cũng là quan tâm.

Đối với những người ở độ tuổi của thiếu niên này, họ chỉ cảm thấy người lớn thật phiền phức, cứ bắt mình làm cái này cái kia, làm đủ thứ chuyện mà họ căn bản không thích.

Tại sao phải làm.

Người lớn chỉ muốn khống chế họ chứ không phải quan tâm họ.

Chỉ có thể nói thiếu niên hiểu biết về thế giới còn quá ít, kiến thức học vấn cũng quá thiếu sót, căn bản không biết rằng quan tâm cũng có hai mặt.

Quan tâm không phải là thuận tùng, mà là một loại thúc đẩy khiến người ta trở nên tốt hơn, nỗ lực hơn.

Trong đó chắc chắn sẽ bao gồm những nội dung mà thiếu niên không thích, ví dụ như đốc thúc học tập, cưỡng ép rèn luyện.

Đĩnh Chân Tự bày tỏ loại quan tâm này cậu chẳng hề thiết tha.

Loại quan tâm cậu muốn là sự hỏi han ân cần, là có thể thấu hiểu cậu, cảm thông cho cậu.

Hiện tại cậu rất sợ hãi, không muốn đi chiến đấu nữa, mọi người không nên ép buộc cậu.

Cậu lại nhìn sang Lăng Ba Lệ đang im lặng bên cạnh, phát hiện cô rất bình tĩnh, bèn hỏi: Lăng Ba Lệ, cậu không sợ sao.

Lăng Ba Lệ đáp: Nếu tôi chết, sẽ có người thay thế tôi.

Thiếu niên kinh ngạc, cô gái mình quan tâm vậy mà lại xem cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Cậu đột nhiên nhận ra Lăng Ba Lệ cũng giống mình, cũng không có ai quan tâm, họ đều là những người bị bỏ rơi, đều chỉ là công cụ.

Thiếu niên nghĩ thông suốt rồi, chỉ cần có Lăng Ba Lệ ở bên, cậu sẽ không cô độc.

Đỗ Lan nhìn qua, thầm nghĩ quả nhiên là cái tuổi dậy thì đầy hormone, giáo dục sâu sắc của mình còn không bằng một câu nói của mỹ thiếu nữ.

Chỉ biết cảm thông cho lòng mỹ thiếu nữ, chẳng thèm cảm thông cho lòng đại thúc chút nào, thật tự ti, thật tổn thương tự trọng.

Đĩnh Chân Tự đúng là một hòn đá vừa hôi vừa cứng trên con đường làm nhân sinh đạo sư, giảng đạo lý căn bản không có tác dụng.

Đỗ Lan nghĩ thầm muốn thật sự khiến thiếu niên nghe lời thì vẫn phải nắm thóp được Lăng Ba Lệ mới hành.

Lăng Ba đồng học, lần chiến đấu này em đừng đi nữa, để tôi và Đĩnh Chân Tự đi.

Đỗ Lan biểu thị muốn triển hiện khí khái nam tử hán: Cũng để tránh việc Đĩnh Chân Tự đồng học cứ cho rằng tôi chỉ giỏi nói suông, cứ tưởng lão sư lịch sử này chỉ biết chém gió, nói bậy, mà không hiểu được nỗi khổ của phi công EVA.

Hôm nay, tôi sẽ làm gương.

Lăng Ba Lệ cuối cùng cũng biến sắc, trước đó Đỗ Lan nói nhiều như vậy cũng không bằng ý tưởng hão huyền lần này.

Không, đây không còn là hão huyền nữa, đây rõ ràng là điên rồ.

Đĩnh Chân Tự càng nói thẳng: Lão sư, EVA không dễ điều khiển như vậy đâu, cần phải có tỷ lệ đồng bộ.

Về điểm này, cậu vẫn rất tự hào, tỷ lệ đồng bộ của cậu rất cao, ai thấy cũng phải khen ngợi.

Chương 2503

Đỗ Lan cười lớn: Hai đứa nghe cho kỹ, tôi là lão sư của các em, chuyện này cứ quyết định như vậy đi.

Hôm nay hãy để tôi làm gương, cũng để các em biết sự quan tâm của tôi dành cho các em còn nhiều hơn những gì các em biết.

Nhưng mà.

Lăng Ba Lệ nghĩ thầm có bao nhiêu người đang nhìn như vậy, sao có thể thay thế mình được.

Đĩnh Chân Tự hỏi trực tiếp: Cho dù lão sư muốn điều khiển, nhưng nhiều người nhìn như vậy, thầy và Lăng Ba Lệ khác nhau quá xa.

Một mỹ thiếu nữ, một đại thúc, chỉ cần mắt không mù đều có thể nhìn ra.

Tôi có bộ đồ ngụy trang quang học, có thể cùng bạn học Rei tiến vào sáp nhập xuyên, đến lúc đó Lăng Ba Lệ chỉ cần đứng nhìn, để tôi điều khiển là được.

Trước đó Kiếm Giới và Đông Trị chẳng phải cũng từng ở trong Sơ Hào Cơ sao, không vấn đề gì hết.

Đỗ Lan tuyên bố đã đến lúc thể hiện kỹ thuật thực sự.

Hai đứa trẻ nhìn nhau ngơ ngác, Đĩnh Chân Tự có chút ghen tị vì cậu còn chưa được ở chung một khoang điều khiển với Lăng Ba Lệ bao giờ, thật ngưỡng mộ.

Lăng Ba Lệ muốn nói gì đó, nhưng Đỗ Lan không cho cô cơ hội từ chối, trực tiếp đi chuẩn bị.

Tại núi Song Tử, cả đỉnh núi đã bị san phẳng để trở thành bệ bắn tỉa cho Sơ Hào Cơ, phía sau là mạng lưới dây cáp truyền tải điện của toàn Nhật Bản, những sợi cáp dày đặc cùng hàng loạt hệ thống làm mát hội tụ từ khắp nơi, cuối cùng tập trung vào tụ điện trên đỉnh núi.

Một khẩu súng bắn tỉa dài trăm mét đã được lắp đặt, đang tiến hành hiệu chuẩn cuối cùng.

Từ đỉnh núi có thể quan sát tình hình Đệ Tam Tân Đông Kinh Thị, cũng thấy được Lôi Thiên Sứ đang từng chút một khoan sâu vào lòng đất, chẳng mấy chốc sẽ xuyên thủng 24 lớp giáp bề mặt để tiến vào tổng bộ NERV dưới lòng đất.

Cát Thành Mỹ Lý dùng ống nhòm xác nhận tình hình lần cuối rồi quay lại xe chỉ huy, bắt đầu điều hành tác chiến.

Vị trí phi công.

Đã đến doanh trại tạm thời, đang đợi lệnh.

Lúc này Lăng Ba Lệ đang chào tạm biệt Đĩnh Chân Tự, vì nếu phát bắn đầu tiên không thành công, Linh Hào Cơ sẽ phải chắn trước Sơ Hào Cơ.

Với sức phá hoại của Lôi Thiên Sứ, Linh Hào Cơ có chịu đựng được hay không còn chưa biết, khi đó có lẽ là lời từ biệt vĩnh viễn.

Đĩnh Chân Tự ngây người nhìn bóng lưng với những đường cong yểu điệu của Lăng Ba Lệ, cuối cùng bước lên Sơ Hào Cơ.

Nhiệm vụ của Sơ Hào Cơ rất nặng nề, nếu bắn trượt, hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

Lăng Ba Lệ tiến vào Linh Hào Cơ, phát hiện quả nhiên lão sư đã ngồi sẵn trên ghế điều khiển, cô chẳng biết nói gì hơn.

Giao thiết bị kết nối thần kinh cho tôi đi, lần này cứ để lão sư thể hiện.

Đỗ Lan đòi Lăng Ba Lệ hai thiết bị kết nối trên đầu, không có thứ này thì không thể kết nối với Linh Hào Cơ.

Lăng Ba Lệ biết đây là vi phạm mệnh lệnh, sẽ dẫn đến kết cục chưa biết trước.

Trước đây những người lớn cô biết đều quy củ, chỉ có Đỗ Lan lão sư này lời nói gây sốc, hành động quái đản, hoàn toàn khác biệt.

Đôi khi cô tự hỏi Đỗ Lan có thực sự là người lớn không.

Nếu có, tại sao ông ấy lại vô trách nhiệm như vậy, chẳng lẽ ông ấy không biết nếu làm hỏng việc, Lôi Thiên Sứ sẽ hủy diệt nhân loại sao.

Thế nhưng Lăng Ba Lệ vẫn ma xui quỷ khiến thế nào mà giao thiết bị kết nối cho Đỗ Lan, dường như có một giọng nói bảo cô rằng có thể tin tưởng người đàn ông trước mắt này, ông ấy không giống những người ở NERV, ông ấy đáng tin cậy.

Đeo thiết bị tiếp nhận vào, đại thúc Đỗ Lan bỗng chốc biến thành phi công, tiến hành đồng bộ với Linh Hào Cơ.

Cả hai ngâm mình trong dịch LCL.

Sau này nếu Đĩnh Chân Tự dùng Linh Hào Cơ huấn luyện, chắc chắn sẽ ngửi thấy mùi đại thúc.

Trên màn hình, sắc thái thần kinh rực rỡ sắc màu, khi màu sắc biến mất, toàn bộ hình ảnh trận địa núi Song Tử hiện ra, có thể nói là vô cùng hùng vĩ.

Việc hoàn thành một trận địa như thế này trong thời gian ngắn đã thể hiện thực lực công nghiệp cải tạo tự nhiên của nhân loại.

Đĩnh Chân Tự vừa lo lắng không biết lão sư có thực sự lên Linh

Hào Cơ hay không, vừa nằm xuống vị trí chuẩn bị bắn tỉa.

Cát Thành Mỹ Lý nhìn thời gian, hít sâu một hơi, rạng sáng đã đến, cô hạ lệnh: Tác chiến bắt đầu, phóng vũ khí dẫn dụ.

Trận chiến này tiêu tốn rất nhiều tiền, nhưng để làm suy yếu năng lượng của Lôi Thiên Sứ, những điều này là cần thiết.

Tên lửa, pháo phản lực, đại pháo, hết đợt này đến đợt khác.

Sau mỗi đợt, Lôi Thiên Sứ lại phản công dữ dội, phá hủy trực tiếp cả trận địa hỏa lực.

Bắt đầu truyền tải điện năng.

Cát Thành Mỹ Lý lúc này muốn giao toàn bộ điện lực của Nhật Bản cho Sơ Hào Cơ: Chân Tự, giờ chị giao phó toàn bộ điện lực cả nước cho em.

Lúc này thiếu niên đang suy nghĩ mông lung, nhìn Lôi Thiên Sứ trong kính ngắm, chỉ cảm thấy mình cô độc đến nhường nào.

Lúc này hy vọng của cả quốc gia đặt lên vai mình, áp lực như núi thái sơn.

Nếu mình bắn trượt thì sao.

Nếu mình thất bại thì sao.

Chẳng lẽ mình sẽ trở thành tội đồ.

Liệu mọi người có chỉ trích mình không.

Đúng vậy, sự thật là thế, nếu thua, Đĩnh Chân Tự sẽ phải gánh tội.

Đây là phong cách của tổ chức phong kiến, NERV để tự bảo vệ chắc chắn sẽ đổ trách nhiệm cho Đĩnh Chân Tự và phòng tác chiến chứ không tự gánh vác hậu quả.

Vì để thực hiện Nhân Loại Bổ Hoàn Kế Hoạch, NERV không thể bị nghi ngờ, không thể bị ảnh hưởng, phải duy trì địa vị hiện tại.

Đĩnh Chân Tự không chỉ một lần được bảo rằng trách nhiệm của cậu là cứu cả nhân loại, nếu thất bại sẽ bi kịch thế này thế kia, cho nên áp lực của cậu cực lớn.

Đây cũng là lẽ thường tình, vì mọi người đều yêu cầu cậu không được sai sót dù chỉ một lần, nhưng con người sao có thể không phạm sai lầm.

Nếu không sai lầm thì đã là thần tiên rồi.

Ở đây có một nghịch lý, càng không muốn phạm sai lầm thì càng nghĩ về phương diện thất bại, tự tạo ra thêm nhiều áp lực.

Giống như muốn quên đi con voi thì phải nghĩ đến con voi vậy.

Đĩnh Chân Tự không muốn phạm sai lầm, nhưng hậu quả của sai lầm cứ bám lấy cậu như u linh, khiến cậu không thể thả lỏng.

Cậu nghĩ nếu mình thất bại, tất cả mọi người sẽ đồng loạt chỉ trích cậu là tội đồ hủy diệt nhân loại.

Tất nhiên sự thật cũng là vậy, nếu Đĩnh Chân Tự thực sự thất bại, mọi người chắc chắn sẽ không nể mặt cậu đâu.

Đó là cái giá của việc làm việc thực tế, làm tốt thì người ta coi là hiển nhiên, làm không tốt thì bị mắng té tát.

Hiện tại chiến dịch bắn tỉa đã bắt đầu, lượng lớn dây cáp phía sau núi Song Tử dốc toàn lực truyền điện, nhiệt độ không ngừng tăng cao.

Điện năng tiêu hao trong quá trình truyền tải chuyển hóa thành nhiệt lượng tỏa ra, hệ thống làm mát phải vận hành hết công suất mới miễn cưỡng giữ cho lộ trình truyền điện ổn định.

Điện lực được truyền lên từng giai đoạn, tập trung từ cả nước về một điểm, cuối cùng nạp vào tụ điện của súng bắn tỉa dương ly tử, chỉ cần bóp cò là có thể giải phóng sức mạnh siêu cường.

Đồng thời, những cuộc tấn công tốn kém nhằm làm suy yếu AT Lực Tràng của Lôi Thiên Sứ vẫn đang tiếp diễn, hỏa lực hạng nặng bắn ra không tiếc tiền, rồi bị phản kích của Lôi Thiên Sứ tiêu diệt.

Trong quá trình đó, sức mạnh của Lôi Thiên Sứ cũng suy yếu, vì đòn tấn công của nhân loại đến từ khắp nơi, nó phải liên tục tung ra sức mạnh phản kích, lúc thì quét ngang bằng tia laser, lúc thì hóa thành khiên đỡ đạn pháo, lúc lại phải đánh trả trận địa pháo tầm xa, Lôi Thiên Sứ rất bận rộn.

Đĩnh Chân Tự vẫn còn đang nghĩ ngợi lung tung, nhưng khi vạch ngắm trong kính trùng khớp với mục tiêu, cậu không hề do dự bóp cò.

Tuy nhiên, bắn tỉa ở cự ly xa như vậy chắc chắn liên quan mật thiết đến độ lệch trọng lực, khí hậu, nhiệt độ, và các yếu tố môi trường.

Một mắt xích sai sót có thể dẫn đến sai số khủng khiếp.

Ở phía xa, những người dân thất nghiệp vì mất điện tụ tập ngoài Đệ Tam Tân Đông Kinh Thị, nhìn từ xa màn trình diễn pháo hoa quy mô hào hùng này, màn pháo hoa đắt đỏ hơn bất kỳ buổi diễn nào.

Vút.

Khi Sơ Hào Cơ bắn ra tia laser thẳng tắp, mọi người cứ ngỡ ban ngày đã đến sớm, ánh sáng laser rọi sáng cả thành phố, làm tan chảy mọi thứ trên quỹ đạo của nó, ngay cả những tháp truyền điện thép bên dưới cũng không chịu nổi mà tan chảy, đủ thấy uy lực của điện lực toàn quốc tụ lại đáng sợ đến mức nào.

Đỗ Lan biết vì sự nhiễu loạn nhiệt năng quanh Lôi Thiên Sứ, phát đầu tiên không xuyên qua được hạt nhân đối thủ, nên đợt phản kích tiếp theo của Lôi Thiên Sứ sẽ cực kỳ nhanh chóng.

Chương 2504

Ngay khi mọi người thấy laser xuyên qua Lôi Thiên Sứ, thấy Sứ Đồ chảy máu đầm đìa, còn chưa kịp reo hò thì đòn phản kích giận dữ của Lôi Thiên Sứ đã hoàn tất.

Phản ứng nhiệt năng.

CIC phía sau núi Song Tử chỉ kịp thốt lên một câu, phát phản kích đầu tiên của Lôi Thiên Sứ đã ập đến, một vụ nổ cách không trực tiếp hất văng Sơ Hào Cơ.

Cát Thành Mỹ Lý kinh hãi, không ngờ tình huống tồi tệ nhất vẫn xảy ra: Tình hình súng điện từ thế nào.

Vì nằm phía sau núi nên hệ thống chỉ huy không bị phá hủy.

Vẫn có thể sử dụng.

Sơ Hào Cơ thì sao.

Vẫn còn đó.

Lộ trình truyền điện thế nào. 87% khả dụng, đang dốc lực tu sửa.

CIC báo cáo.

Vì họ ở mặt sau núi Song Tử nên đòn tấn công của Lôi Thiên Sứ dù khiến xung quanh nóng rực nhưng nơi này vốn dĩ đã nóng sẵn nên ảnh hưởng không lớn.

Hiện tại tất cả công nhân đang dốc toàn lực hoàn thành chuẩn bị cho phát bắn thứ hai.

Cho Linh Hào Cơ lên.

Đĩnh Nguyên Đường cho rằng Sơ Hào Cơ không còn đảm đương nổi nữa.

Xin hãy cho Chân Tự một cơ hội nữa.

Nhưng Cát Thành Mỹ Lý lúc này lại kiên trì muốn Đĩnh Chân Tự chứng minh bản thân.

Không rõ lúc này cô nghĩ gì, có lẽ là đồng cảm với Chân Tự, hoặc cảm thấy thay tướng giữa dòng là không tốt, tóm lại cô muốn cho Chân Tự thêm một cơ hội.

Nếu không có cơ hội này, Đĩnh Chân Tự mãi mãi là kẻ thất bại, mọi người sẽ không bao giờ tin tưởng cậu nữa, tự tin của thiếu niên cũng sẽ bị đả kích nặng nề.

Đĩnh Nguyên Đường chấp nhận đề nghị, vậy thì để con trai mình thử lại lần nữa.

Cát Thành Mỹ Lý nói với Đĩnh Chân Tự: Chân Tự, giờ bọn chị sẽ truyền điện toàn quốc cho em một lần nữa, chị tin em.

Sự tin tưởng của người chị cả là kho báu vô giá.

Điều lo lắng nhất lúc này vẫn là phản kích của Lôi Thiên Sứ, nhưng sợ gì được nấy, CIC phát hiện Lôi Thiên Sứ sau một kích lại tiếp tục tập trung nhiệt lượng, phát phản kích thứ hai mạnh hơn sắp tới.

Mà hiện tại Sơ Hào Cơ vẫn chưa chuẩn bị xong, điện lực cũng chưa truyền tới hoàn toàn.

Lăng Ba đồng học, xem ra đến lượt chúng ta lên sàn rồi.

Đỗ Lan tuyên bố cuối cùng cũng đến lượt mình: Oa ha, hôm nay phải để thế giới biết thế nào là sức mạnh của nhân sinh đạo sư.

Lăng Ba Lệ thấy Đỗ Lan phấn khích như vậy, chỉ đành nhắc nhở: Nhiệm vụ của chúng ta là dùng khiên che chắn cho trận địa.

Nhiệm vụ của Linh Hào Cơ rất đơn giản, họ có một chiếc khiên chế tạo từ vật liệu chịu nhiệt hàng không, có thể chịu được nhiệt độ hàng ngàn độ.

Nhưng Lăng Ba Lệ biết rõ chiếc khiên không trụ được lâu, vì đòn tấn công của Lôi Thiên Sứ vượt xa giới hạn chịu đựng của nó.

Giờ tôi là phi công, tôi không cần em thấy thế nào, tôi muốn tôi thấy thế nào.

Đỗ Lan bảo giờ phải nghe ông ấy.

Đòn tấn công của Lôi Thiên Sứ đã sắp tới, Đỗ Lan bắt đầu màn trình diễn của mình, để mọi người thấy robot hệ siêu cấp chiến đấu như thế nào.

Cháy lên đi.

Hét to một tiếng mở màn.

Lăng Ba Lệ đứng sau Đỗ Lan chỉ cảm thấy màng nhĩ sắp nổ tung, lão sư hét to thế để làm gì.

Tất nhiên robot hệ siêu cấp cần dùng âm lượng để điều khiển, chiến lực tỷ lệ thuận với âm lượng giọng nói.

Mọi người đều nghe thấy trong Linh Hào Cơ có tiếng một người đàn ông, lập tức đứng hình, từ dưới chân núi Song Tử đến tổng bộ NERV, ai nấy đều ngớ người.

Lúc này đòn tấn công của Lôi Thiên Sứ đã đến, Sơ Hào Cơ vẫn đang chuẩn bị trong hơi nóng hừng hực, Đĩnh Chân Tự nén chịu nhiệt độ cao nhấc khẩu súng bắn tỉa nặng nề lên.

Đối mặt phản kích của Sứ Đồ, thiếu niên không có sức chống đỡ, chỉ cảm thấy ánh sáng tử vong sắp nuốt chửng mình, nhưng ở ranh giới cái chết, màng nhĩ của cậu lại bị Đỗ Lan tàn phá trước.

AT Lực Tràng toàn mở, giờ là lúc diễn kịch rồi.

Đỗ Lan điều khiển Linh Hào Cơ xoay người nhảy vọt đứng chắn giữa luồng sáng chết chóc và Sơ Hào Cơ, nhưng ông không dùng khiên mà dùng một tay để đỡ.

Chuyện gì xảy ra vậy.

Cát Thành Mỹ Lý thốt lên, người trong Linh Hào Cơ rốt cuộc là ai.

Tấm khiên chuẩn bị cho Linh Hào Cơ đâu mất rồi.

Luồng sáng tím tiếp xúc với Linh Hào Cơ, những người trong nghề đều biết Linh Hào Cơ căn bản không thể chịu nổi đòn tấn công như thế, thế nhưng tia sáng của Lôi Thiên Sứ lại bắt đầu bẻ lái, giống như lọt vào mê cung trong lòng bàn tay.

Hóa ra Đỗ Lan đã sớm tập trung AT Lực Tràng của Linh Hào Cơ vào lòng bàn tay để gấp khúc và vặn xoắn tạo thành một cấu trúc không gian Hadron, giờ luồng sáng tím của Lôi Thiên Sứ biến thành năng lượng lấp đầy không gian này, cuối cùng trong tay Đỗ Lan xuất hiện một nguyên tử khổng lồ, tất nhiên người ngoài nhìn vào thì đó là một quả cầu sét khổng lồ.

Năng lượng bị chuyển hóa sao.

Xích Mộc Luật Tử trợn mắt hốc mồm, Cát Thành Mỹ Lý sững sờ không thốt nên lời.

Sự cường hãn của Lôi Thiên Sứ là điều ai cũng thấy rõ, phi công trên Linh Hào Cơ vậy mà có thể hóa giải đòn tuyệt sát của nó mà không cần dựa vào ngoại lực.

Điều này rốt cuộc là tại sao.

Lúc này Sơ Hào Cơ cũng bắt đầu phản kích, cậu muốn bóp cò để bảo vệ Lăng Ba Lệ.

Nhưng Đỗ Lan lại một lần nữa ra tay, nhấc bàn tay còn lại dùng phương thức tương tự đỡ lấy đòn tấn công của Sơ Hào Cơ.

Linh Hào Cơ đứng giữa Lôi Thiên Sứ và Sơ Hào Cơ, tựa như vị thần cai quản chiến tranh, nắm gọn sức mạnh của cả hai bên trong lòng bàn tay.

Đỗ Lan nói: Mạng của Sứ Đồ cũng là mạng, chúng ta căn bản không cần thiết phải chiến đấu tiếp, mọi người cần thấu hiểu lẫn nhau.

Những người nghe thấy câu này đều im lặng, thầm nghĩ đây là cái quỷ gì, cái gì mà mạng Sứ Đồ cũng là mạng.

Nếu điều này đúng thì mạng con người không phải là mạng sao.

Nhân loại và Sứ Đồ căn bản không thể thấu hiểu nhau.

Phản đối vì mục đích phản đối là một phương pháp thường thấy để thiết lập quyền ngôn luận.

Đôi khi rõ ràng có một việc tốt xảy ra, nhưng lại luôn nghe thấy đủ loại tiếng nói phản đối.

Đôi khi rõ ràng nhìn qua là biết chuyện xấu, nhưng lại có rất nhiều tiếng ủng hộ.

Đối mặt với những chuyện quái đản này, không khỏi khiến người ta nghi hoặc, rốt cuộc thế giới này bị vặn vẹo hay tam quan của mình không chính xác.

Tại sao thứ mình ủng hộ lại bị nhiều người phản đối, thứ mình phản đối lại được nhiều người ủng hộ.

Thực ra chẳng có gì lạ, khi bạn ủng hộ hay phản đối một việc gì đó, bạn đã tự động chọn phe rồi, vậy thì phía đối diện tự nhiên sẽ là đủ loại tiếng nói khác biệt.

Lúc đó bạn đã đứng trên chiến trường.

Mỗi sự việc đều có hai mặt, người ủng hộ có thể tìm ra ngàn lý do để ủng hộ, người phản đối có thể tìm ra ngàn lý do để phản đối, việc đó tốt hay xấu có quan trọng không.

Không quan trọng.

Vậy tại sao lại có hai nhóm người tranh luận không ngớt về chuyện đó.

Cái họ tranh luận không phải bản thân sự việc mà là quyền ngôn luận, chỉ khi giành được quyền ngôn luận mới có thể định nghĩa cái gì là chính xác, cái gì là lương thiện, cái gì là xinh đẹp.

Có người sẽ bảo chính xác, lương thiện, xinh đẹp còn cần người khác định nghĩa sao.

Chẳng phải chúng tự nhiên thể hiện ra à.

Hiển nhiên là không, ví dụ như án tử hình, người ủng hộ nói từ xưa đến nay giết người đền mạng là lẽ thường, người phản đối nói tử hình có thể gây ra án oan sai mà không cách nào hối lỗi được.

Người ủng hộ nói tử hình là sự an ủi cho người đã khuất, đồng thời răn đe tội phạm.

Người phản đối nói dù có thi hành án thì nạn nhân cũng không sống lại được, tại sao không cho hung thủ một cơ hội hối cải.

Chỉ nghe một phía thì ai cũng không sai, hai bên có thể xoay quanh điểm này mà tranh đấu qua lại.

Bản thân án tử hình không còn quan trọng nữa, hẳn là đại đa số người tham gia tranh luận cũng chẳng bao giờ phạm tội, nhưng họ vẫn phải tranh, vì đó là quyền ngôn luận, ai nắm giữ được thì người đó định nghĩa được tử hình là tốt hay xấu.

Ai có quyền định nghĩa thì mọi người phải nghe theo người đó.

Thời Khổng Tử đã bắt đầu chính danh, thời Tam Quốc lại bắt đầu hình danh, sau thời Hán Vũ Đế thì Nho gia nắm giữ quyền ngôn luận tuyệt đối.

Nhưng đến thời Ngụy Tấn Nam Bắc Triều thì không xong, một đám người bàn luận về Huyền học, tại sao bàn Huyền học.

Chính là để tranh đoạt quyền ngôn luận với Nho sinh.

Không thể bàn Nho gia, vì bàn là gia nhập Nho gia rồi còn gì.

Chương 2505

Vậy thì phải phản đối Nho gia nên mới bàn Huyền học.

Sau này còn có Phật giáo, mãi đến thời Hàn Dũ, để phản đối Phật giáo, ông bắt đầu bàn mạnh về Nho học.

Nhưng Nho học thời Hàn Dũ đã sớm không còn giống Nho học thời Xuân Thu Chiến Quốc hay nhà Hán nữa, ông làm mạnh về gia phả Nho học, cái này hoàn toàn là học tập theo Phật giáo.

Cho nên nhiều khi đưa một thứ ra không phải thật sự ủng hộ nó, mà phần nhiều là dùng nó để phản đối một thứ khác.

Bàn mạnh về Huyền học là phản đối Nho gia, bàn mạnh về Nho gia là phản đối Phật giáo, họ có thực sự ủng hộ Huyền học và Nho gia không.

Không hề, dù là Huyền học Ngụy Tấn hay Nho gia đời Đường đều đã nhồi nhét rất nhiều tư tưởng riêng.

Họ không hoàn toàn ủng hộ Đạo gia và Nho gia truyền thống, họ chỉ mượn cái vỏ để phản đối lưu phái đang có ảnh hưởng lớn nhất thời bấy giờ.

Vì vậy khi ai đó thắc mắc tại sao cùng một sự việc mà có nhiều tiếng nói ủng hộ và phản đối đến thế, hoàn toàn có thể đừng vội chọn phe, vì lý do ủng hộ hay phản đối của họ chắc chắn đều không sai, vạn sự vạn vật đều có hai mặt, muốn tìm lý do ủng hộ hay phản đối đều có thể tìm thấy rất đầy đủ.

Phải xem họ làm vậy là để sự việc được thực thi, hay đơn giản là để tranh giành quyền ngôn luận, kiểu mượn rượu để nói chuyện khác.

Đỗ Lan hiển nhiên là vì phản đối mà phản đối, chứ chẳng thực sự quan tâm đến tính mạng Sứ Đồ.

Hiện tại trên chiến trường, Linh Hào Cơ dưới sự khống chế của phi công bí ẩn, đã dùng kỹ xảo không tưởng đỡ lấy hai luồng sức mạnh đáng sợ, hai luồng sức mạnh này mạnh đến mức tùy tiện một phát cũng có thể xuyên thủng thành phố.

Giờ cả hai đều bị bóp gọn trong đôi bàn tay của Linh Hào Cơ, làm sao có thể làm được.

Với tư cách nhà khoa học, Xích Mộc Luật Tử chỉ có thể nói đây là kỳ tích, AT Lực Tràng của Linh Hào Cơ không thể chống đỡ đòn tấn công cường độ cao như vậy, nhưng thông qua việc gấp khúc lực tràng phức tạp đã xây dựng được một kênh năng lượng ổn định, khiến hai luồng năng lượng không ngừng lưu động trong kênh đó, đạt được một giá trị tương đối ổn định.

Thật khó tin.

Nhà khoa học thốt lên kinh ngạc.

Trong NERV, trên kính râm của tư lệnh phản chiếu hai điểm sáng, ánh mắt ông dường như cũng bị hai luồng sáng đó ảnh hưởng, trở nên vô cùng trầm trọng.

Là Đỗ Lan.

Đông Nguyệt nhận định hiện tại mọi chuyện quái dị xảy ra trong NERV đều không thoát khỏi liên quan đến gã lão sư lịch sử bí ẩn quỷ quyệt này.

Tuy không thể hiểu tại sao Đỗ Lan có thể điều khiển Linh Hào Cơ, vì người lớn điều khiển EVA cơ bản đều đã dung hợp với EVA, không nên có ngoại lệ.

Nhưng hành vi của Đỗ Lan lúc nào cũng cổ quái như vậy.

Chỉ e sau hôm nay, NERV lại hứng chịu nhiều lời chất vấn.

Đông Nguyệt tiếp tục nói, ông có thể tưởng tượng một NERV với trách nhiệm tiêu diệt Sứ Đồ lại đột nhiên có hành động trái ngược, kết quả sẽ rất nghiêm trọng.

Dù là người ngoài làm thì cũng là sai sót nghiêm trọng của NERV, vì người ngoài sao có thể điều khiển được Linh Hào Cơ.

Đó là lỗ hổng của NERV.

Tư lệnh vẫn im lặng không nói lời nào, ông muốn xem Đỗ Lan sau đó sẽ làm gì.

Cát Thành Mỹ Lý đứng trong xe chỉ huy ngây người như phỗng, hoàn toàn không biết kịch bản tiếp theo sẽ thế nào, Linh Hào Cơ hiện tại muốn làm gì.

Bảo vệ Lôi Thiên Sứ, chẳng lẽ định giương mắt nhìn Lôi Thiên Sứ tiêu diệt nhân loại sao.

Tất nhiên không phải, Đỗ Lan sẽ phong ấn Lôi Thiên Sứ lại, để nó tiếp tục đi ngủ.

Sau khi Sứ Đồ ra đời, vốn dĩ thế giới này thuộc về Sứ Đồ, nhưng vì Lilith bá đạo đổ bộ, trực tiếp va chạm trái đất gây ra Đệ Nhất Thứ Trùng Kích, dẫn đến các Sứ Đồ tập thể chìm vào giấc ngủ.

Cho nên không chỉ nhân loại là nạn nhân của Trùng Kích, Sứ Đồ cũng vậy.

Nếu không phải Lilith gây ra Đệ Nhất Thứ Trùng Kích, Sứ Đồ đã sớm là chủ nhân hành tinh này.

Vì Trùng Kích lần thứ nhất mà Sứ Đồ ngủ say, nhân loại mới có giai đoạn phát triển.

Nhưng hiện tại dư chấn của Trùng Kích lần một đã tan biến, các

Sứ Đồ bị Đệ Nhị Thứ Trùng Kích đánh thức, hấp thu năng lượng bắt đầu nhiệm vụ của mình.

Cho nên chỉ cần để Sứ Đồ ngủ lại lần nữa là được, Đỗ Lan hiện tại muốn hát khúc hát ru vật lý.

Đến đây.

Đỗ Lan hét lớn một tiếng, năng lượng trong hai tay bắt đầu tụ tập trước thân mình, hai tay chắp lại, hai luồng năng lượng đáng sợ, hai nguyên tử khổng lồ đều bị nén vào lòng bàn tay.

Lực tràng biến hóa nhanh chóng, hai luồng sức mạnh hợp làm một, đó là phản ứng nhiệt hạch nguyên tử, năng lượng khủng khiếp xuyên thủng vũ trụ vật chất, Dirac chi Hải đang hiện ra.

Đệ Nhất Thứ Trùng Kích Quang Tuyến.

Đỗ Lan tạm đặt tên cho chiêu thức của mình.

Sau đó đôi tay vốn đang chắp lại của Đỗ Lan tách ra trên dưới, một luồng quang tuyến năng lượng chói lọi phóng ra từ lòng bàn tay, vút một cái bắn trúng Lôi Thiên Sứ.

Động tác này rõ ràng là tri ân Ultraman Gaia.

Oành, Lôi Thiên Sứ lập tức bị thôi miên vật lý, mọi năng lượng của nó đều bị Đỗ Lan tiêu hao sạch sẽ, không ngủ cũng không được.

Lôi Thiên Sứ rơi xuống đất, chìm vào giấc ngủ say, Đỗ Lan điều khiển Linh Hào Cơ tiến lại gần.

Có cần cắt nguồn điện không.

Không ai biết Linh Hào Cơ tiếp theo định làm gì, nên Đông Nguyệt cảm thấy lúc này nên ngắt điện, không thể để sự việc tiếp tục phát triển.

Tư lệnh cũng thấy vậy, bèn nói: Ngắt điện đi.

Nguồn điện Linh Hào Cơ bị ngắt, sử dụng nguồn điện nội bộ, chỉ còn lại năm phút.

Nếu phối thêm âm thanh tít tít thì càng giống Ultraman, đáng tiếc là không có.

Lão sư.

Lăng Ba Lệ muốn biết lão sư cuối cùng định làm gì.

Chúng ta phải đưa Lôi Thiên Sứ vào vũ trụ, như vậy nó mới an toàn.

Đỗ Lan nói: Còn vài phút nữa là đủ rồi.

Tiến vào thành phố, Linh Hào Cơ dùng chút năng lượng cuối cùng nhấc bổng Lôi Thiên Sứ lên, dùng sức ném mạnh về phía vũ trụ.

Chỉ nghe Đỗ Lan rống lên một tiếng, Lôi Thiên Sứ khổng lồ tức thì vượt qua vận tốc vũ trụ cấp 1, vút một cái bay mất tăm.

Mà lúc này Linh Hào Cơ cũng hoàn toàn ngừng hoạt động, lực lượng NERV bao vây chặt chẽ Linh Hào Cơ.

Chuyện xảy ra hôm nay quá đỗi kỳ ly, chưa nói đến việc trong Linh Hào Cơ truyền ra giọng đàn ông, người này còn dùng tới sức mạnh chưa từng nghe thấy.

Nhưng giờ mặc kệ những thứ đó, trước tiên phải bắt giữ người trong khoang điều khiển đã, để xem người đàn ông này rốt cuộc là ai, tại sao lại thao tác được EVA.

Bên ngoài Linh Hào Cơ cao lớn toàn là binh sĩ.

EVA là robot khổng lồ, cao khoảng trăm mét, con người dưới chân nó trở nên vô cùng nhỏ bé.

Sáp nhập xuyên đã được rút ra, thang dây khoang điều khiển đã hạ xuống, tiếp theo là chờ người bên trong xuất hiện.

Sau khi mất điện, Linh Hào Cơ đứng trên phố, cúi đầu, cứ như đang sám hối lỗi lầm của mình.

Lăng Ba Lệ biết mình chắc chắn sẽ bị trừng phạt, lúc này cô cũng như một đứa trẻ phạm lỗi, không biết phải dùng biểu cảm gì để đối mặt.

Lúc này chỉ cần mỉm cười là được rồi.

Đỗ Lan nói một câu rất gợi đòn.

Thiếu nữ nghĩ bụng mình đã phạm lỗi rồi, mỉm cười chẳng phải càng kích động cơn giận của NERV sao.

Đây thực sự là lão sư à.

Có ai dạy hư học sinh thế này không.

Bắt người phạm lỗi phải mỉm cười, đúng là tà ác mà.

Trước mặt Đỗ Lan, hoạt động tâm lý của Lăng Ba Lệ hiển nhiên đã trở nên sôi nổi hơn.

Đặc biệt là những lời giáo dục đi ngược lại quy chuẩn của Đỗ Lan càng khiến cô vừa tò mò vừa không biết làm sao.

Khoang điều khiển mở ra, Đỗ Lan bước ra trước, ông hét lên: Nhất Tá, đừng nổ súng, là tôi.

Cát Thành Mỹ Lý trước đó đã nghi là Đỗ Lan, giờ thấy ông và Lăng Ba Lệ lần lượt bước ra, sắc mặt cô biến đổi liên tục, còn nhanh hơn thời tiết tháng sáu.

Cô có quá nhiều câu hỏi, nhất thời không biết bắt đầu từ đâu.

Chương 2506

Là tôi mượn danh nghĩa lão sư lên lớp bắt Lăng Ba Lệ hỗ trợ, tôi chỉ hy vọng cho các em một tiết học thực hành, để các em thấy lão sư chiến đấu như thế nào thôi.

Đỗ Lan dõng dạc nói.

Giải đi.

Cát Thành Mỹ Lý không lập tức thẩm vấn mà cho người giam giữ Đỗ Lan để thẩm vấn sau.

Trước tiên tra hỏi thiếu nam và thiếu nữ một lượt, họ nói ra những gì mình biết, cũng tương tự như Đỗ Lan mô tả, chỉ là lên lớp thôi.

Hắn không chỉ dạy cho Chân Tự và Lệ một tiết đâu, hắn cũng dạy cho chúng ta một tiết đấy.

Hắn vậy mà có thể khiến Sứ Đồ ngủ say lần nữa mà không cần giết chết.

Đệ Nhất Thứ Trùng Kích Quang Tuyến sao.

Thật đúng là hợp lý, tiêu hao năng lượng của Sứ Đồ rồi ném nó vào vũ trụ.

Hắn thật sự làm được rồi.

Xích Mộc Luật Tử lúc này đang họp với tư lệnh, biến cố lần này khiến họ vô cùng bị động.

Chỉ e sắp tới Nhật Bản sẽ truy cứu trách nhiệm, SEELE cũng sẽ không để yên.

Đĩnh Nguyên Đường thì cực kỳ khó chịu, đau hết cả dạ dày, gã Đỗ

Lan này đúng là tồn tại để phá hoại kế hoạch của ông, khổ nỗi hắn lại làm được, theo một cách hoàn toàn phi lý.

Xích Mộc Luật Tử đang trình chiếu hình ảnh trận chiến, trên màn hình còn có đủ loại số liệu khoa trương do máy tính MAGI thu thập được, trận này Linh Hào Cơ thể hiện kỳ tích, số liệu cao hơn tất cả những gì họ từng có, hoàn toàn là một trời một vực, thậm chí khiến người ta nghi ngờ đây có còn là Linh Hào Cơ không.

Đệ Nhất Thứ Trùng Kích Quang Tuyến, đây là chiêu thức do Đỗ Lan đặt tên, sau khi hấp thu hai nguồn năng lượng khổng lồ từ Lôi Thiên Sứ và súng bắn tỉa dương điện tử đã tiến hành phản ứng tương tự nhiệt hạch, xé rách không gian Phản Vật Chất Chi Hải, lợi dụng chênh lệch không gian để giải phóng năng lượng cực đại, một kích đánh gục Lôi Thiên Sứ vào giấc ngủ say.

Trên màn hình lớn là cảnh Linh Hào Cơ chắp tay phóng đòn tấn công, dù xem bao nhiêu lần vẫn thấy vô cùng chấn động.

Vì tráng lệ nên mới chấn động, mà thế nào là tráng lệ.

Chính là nguy hiểm, khi đối mặt với nguy hiểm mà có thể xác định mình rất an toàn, con người sẽ quan sát chiêu thức đáng sợ này dưới góc độ thẩm mỹ, và tìm thấy vẻ đẹp trong sự hủy diệt, đó chính là tráng lệ.

Biểu hiện của Linh Hào Cơ có thể gọi là tráng lệ, thật sự không tìm được từ nào khác.

Có biết tại sao Đỗ Lan điều khiển được Linh Hào Cơ không.

Phó tư lệnh hỏi.

Điểm này rất quan trọng, vì EVA chỉ là cái xác, vốn dĩ không thể cử động, nhưng con người đã đưa linh hồn vào trong EVA, nên phi công có sự gần gũi với linh hồn đó mới điều khiển được EVA.

Sơ Hào Cơ và Nhị Hào Cơ đều là mẹ đẻ của phi công, Linh Hào Cơ hơi đặc thù, bên trong là một số mảnh linh hồn.

Về lý thuyết, Linh Hào Cơ và Lăng Ba Lệ đều có khiếm khuyết nên mới có thể bổ trợ cho nhau để khởi động.

Đỗ Lan chẳng thân chẳng thích gì với Linh Hào Cơ, tại sao lại khởi động được nó.

Điểm này cũng không hợp lý.

Linh hồn của Đỗ Lan cực kỳ mạnh mẽ, chính ông ta đã chi phối Linh Hào Cơ.

Tôi nghĩ ông ta cũng có thể dùng phương pháp tương tự để điều khiển Sơ Hào Cơ.

Xích Mộc Luật Tử nói.

Đĩnh Nguyên Đường lập tức cảm thấy trên đầu có chút xanh xanh, chân mày ông càng nhíu chặt hơn, ông nói: Hiện tại vẫn phải đối mặt với sự truy vấn của SEELE đã, hay là giao Đỗ Lan cho họ nghiên cứu.

Đỗ Lan là một củ khoai nóng bỏng tay, Đĩnh Nguyên Đường cho rằng tiếp tục để Đỗ Lan ở lại Đệ Tam Tân Đông Kinh Thị là một sai lầm lớn, nên định đưa thẳng đến tay SEELE cho rảnh nợ, đến lúc đó họ không giải quyết được Đỗ Lan thì cũng chẳng trách được ông.

Đông Nguyệt thấy cũng tốt, xem ra nên tìm một lão sư lịch sử mới.

Ông nói: Sau chuyện này chắc chắn họ sẽ vì không tin tưởng chúng ta mà tăng cường giám sát.

Chuyện đã liệu trước rồi.

Đĩnh Nguyên Đường chẳng chút bất ngờ.

Trong phòng họp, các phiến đá SEELE sáng lên, họ rất không hài lòng với kết quả tác chiến Lôi Thiên Sứ, vì Lôi Thiên Sứ chưa chết, sau này có thể trở thành lỗ hổng trong Nhân Loại Bổ Hoàn Kế Hoạch: Hiện tại chúng ta phải khởi động sức mạnh vũ trụ để tiêu diệt Lôi Thiên Sứ, tiêu tốn một lượng lớn tài nguyên.

Đĩnh Nguyên Đường, đây là sai sót của ông, ông đã không hoàn thành trách nhiệm của mình.

Đĩnh Nguyên Đường cũng không phủ nhận, nói: Đỗ Lan này rất có giá trị nghiên cứu, tôi đã cho người đưa đến căn cứ Bá Đại Ni để tiến hành nghiên cứu, tôi nghĩ đây là vật liệu thí nghiệm rất hữu ích.

Thông qua nghiên cứu, có lẽ có thể giải thích tại sao người đàn ông này lại sở hữu sức mạnh như vậy.

Cái đó không cần ông phải dạy chúng tôi.

SEELE cũng rất hứng thú với Đỗ Lan, nhưng đó không phải lý do để tha thứ cho sai sót của Đĩnh Nguyên Đường.

Họ đã phát hiện Đĩnh Nguyên Đường đang có những hành động nhỏ nhặt, Đệ Tam Tân Đông Kinh Thị xuất hiện không ít vấn đề: Ông đưa con trai lên Sơ Hào Cơ, rồi lại xuất hiện ngoại số như Đỗ Lan, quá tam ba bận, nếu còn vấn đề gì nữa, chúng tôi buộc phải hỏi tội ông.

Đĩnh Nguyên Đường không nói gì, chấp nhận lời đe dọa.

Ông biết giờ chưa thể lật mặt với SEELE, mình phải mượn sức mạnh của họ mới có thể cuối cùng đoạt lấy Nhân Loại Bổ Hoàn Kế Hoạch.

Đỗ Lan bị đưa đi, máy bay vận tải bay thẳng ra biển, nơi sừng sững một kỳ tích nhân tạo, một pháo đài trên biển.

Nơi này giam giữ phôi thai Adam, hiện tại được gọi là Chìa khóa Ni Bố Giáp Ni Tát.

Trong bản TV là phôi thai Adam, nhưng đây là sự dung hợp sức mạnh của bốn Adam, là chìa khóa mở ra quyền chủ đạo.

Có thứ này, Đĩnh Nguyên Đường mới có thể vượt qua tất cả mọi người, chủ đạo sự dung hợp.

Suy cho cùng, nếu không có chìa khóa, Đĩnh Nguyên Đường cũng chỉ là một người bình thường, không có gì đặc sắc.

Có chìa khóa mới nắm giữ được năng lực độc nhất, mới trở thành tồn tại đặc biệt.

Chìa khóa này là thứ Đĩnh Nguyên Đường cần, cũng là đạo cụ quan trọng ông dùng sự thật làm mồi nhử để trao đổi với ai đó.

Đỗ Lan bị đưa đến nơi quan trọng thế này, chắc chắn phải tiếp nhận đủ loại thí nghiệm phi nhân tính, nhất định phải khai quật hết năng lực của Đỗ Lan ra.

Bàn mổ đã chuẩn bị xong, chỉ chờ vật liệu nghiên cứu được đưa lên là có thể bắt đầu phẫu thuật.

Đỗ Lan bị nhốt trong áo bó, được đẩy thẳng vào phòng phẫu thuật để lấy mẫu gen trước.

Gia Trì Lương Trị và Chân Hi Ba đều biết Đỗ Lan đã đại náo một trận ở Đệ Tam Tân Đông Kinh Thị nên đều đến xem Đỗ Lan này rốt cuộc là phương thần thánh nào.

Điều khiển EVA xem ra cũng không khó lắm.

Chân Hi Ba sắp sửa lên EVA, nên cô thấy Đỗ Lan đã làm một tấm gương tốt cho mình.

Chân Hi Ba và Gia Trì Lương Trị đều là nhân viên của SEELE, nhưng mục tiêu của hai người không giống nhau.

Gia Trì chủ yếu là tìm kiếm sự thật, mà tư lệnh Đĩnh Nguyên

Đường cũng chính là dùng sự thật làm giao dịch mới khiến Gia Trì phục vụ cho ông ta.

Gia Trì dù đã là nhân viên SEELE nhưng chưa có cơ hội tiến vào lõi của tế đàn, hiện tại anh chỉ có thể coi là hạ sĩ trong hàng ngũ võ sĩ, thuộc diện ngoài lề, muốn biết bí mật cốt lõi thật sự rất khó.

Nhưng lúc này giao dịch của tư lệnh khiến anh xao động, nên Gia Trì đã trở thành gián điệp đa diện.

Chân Hi Ba thì là vì đàn chị, cũng chính là mẹ của Đĩnh Chân Tự.

Đúng vậy, dù nhìn như thiếu nữ nhưng thực chất cô là một bà cô.

Cô bị dính lời nguyền của EVA nên không lớn lên được, cô cũng là học sinh của Đông Nguyệt và rất ngưỡng mộ mẹ Chân Tự, nên mục tiêu của cô là giúp đàn chị chăm sóc con trai.

Có điều hiện tại cô cũng không biết Đĩnh Chân Tự đóng vai trò gì trong cả kế hoạch, cô phải điều tra dần dần.

Cô biết nếu đàn chị còn sống, những việc Đĩnh Nguyên Đường làm chắc chắn đều trái với ý nguyện của chị.

Đàn chị dù là người của SEELE nhưng thực ra không phải người tiêu cực, chị là nữ thần mang lại hy vọng cho mọi người xung quanh, thông minh, xinh đẹp, kiên cường, dũng cảm, nên thế giới mà Đĩnh Duy hy vọng chính là thế giới mà Chân Hi Ba hy vọng.

Thế giới đó tuyệt đối không phải là hỗn loạn, cũng không phải Nhân Loại Bổ Hoàn Kế Hoạch, mà nhất định phải là thế giới khiến mọi người đều hạnh phúc, chí ít là con trai chị có thể mỉm cười chân thành trong thế giới đó.

Đỗ Lan biết mình sắp bị đem đi nghiên cứu, thầm nghĩ nếu vậy họ có nhân bản ra thật nhiều mình, rồi để mình phản lão hoàn đồng không.

Rồi sẽ có một đám thiếu niên Đỗ Lan chạy lung tung khắp nơi.

Đỗ Lan không muốn bị nghiên cứu, nên đã phát tín hiệu cho vệ sĩ, giờ anh có thể phát động tấn công.

Lúc này vệ sĩ đang đứng trên đại dương, một hạm đội sinh vật sống đang lướt sóng, một người phụ nữ tên Địch Ny Toa đã tìm thấy anh ta, muốn cùng anh ta cứu giúp Đỗ Lan.

Đồng thời anh ta cũng ngày càng xác định mình đang ở trong một thế giới hư ảo, vì Địch Ny Toa cho anh ta ngồi lên một máy sinh vật, đeo một sợi dây rốn, trong não liền hiện ra một lượng lớn kỹ thuật, giờ anh ta đã nắm giữ tất cả các phương tiện giao thông trên thế giới, đồng thời học được toàn bộ các thức cách đấu, cứ như thể anh ta bẩm sinh đã biết những kiến thức đó.

Nếu không phải thế giới ảo, sao có thể truyền thụ kiến thức bằng phương pháp này.

E là ngay cả NERV cũng không có sức mạnh như vậy.

Chương 2507

Lại nói về hạm đội sinh vật, trông đều giống Sứ Đồ, cũng không biết dùng năng lượng gì mà có thể lao đi vun vút trên biển, đây chắc là nguyên lý tàu đệm khí, bám sát mặt biển toàn tốc tiến về phía trước.

Đã nhìn thấy căn cứ Bá Đại Ni dưới những đám mây âm u phía trước, đó là căn cứ NERV xây dựng trên biển.

Vốn dĩ chẳng có bao nhiêu tiền mà còn lãng phí xây căn cứ trên biển, đúng là rảnh rỗi.

Địch Ny Toa phê phán sự phô trương lãng phí của SEELE.

Nhưng đối với tổ chức phong kiến, việc tốn tiền tạo ra sự bí ẩn là bắt buộc, vì nếu bị người ngoài tế đàn phát hiện những kẻ bên trong cũng chỉ là những người bình thường có hai mắt một mũi một miệng, thì cao tầng SEELE chẳng phải rất ngượng ngùng sao.

Nên phải làm ra những thứ bí hiểm, kéo giãn khoảng cách giữa họ và bên ngoài.

Có những thiết bị cao cấp đó, người ngoài tế đàn mới kính nhi viễn chi, vì sợ hãi mà không dám khinh suất mạo hiểm thử sai.

Còn về việc lãng phí tiền bạc tài nguyên thì đó là chuyện đương nhiên, dù sao cuối cùng Nhân Loại Bổ Hoàn, những tài nguyên này con người cũng chẳng dùng tới, thà lãng phí còn hơn.

Cái gì, bạn bảo có người không có cơm ăn.

Cái đó thì liên quan gì đến SEELE, họ chỉ phụ trách chiến đấu với Sứ Đồ, vấn đề ăn uống là của chính phủ mỗi khu vực phụ trách.

Chúng ta đi thôi.

Địch Ny Toa mang theo thiết bị lập thể cơ động trên eo, trực tiếp bay lên.

Sát thủ cũng bám theo, hai người trực tiếp lẻn vào căn cứ.

Hiển nhiên căn cứ cũng không ngờ có người đơn thương độc mã xâm nhập, căn bản không có kinh nghiệm tác chiến chống người.

Hai người mặc đồ ngụy trang quang học đi thẳng vào trong, tiến thẳng tới phòng phẫu thuật.

Ngay lúc Đỗ Lan sắp bị mổ xẻ, họ nhanh chóng đánh ngất tất cả mọi người trong phòng.

Lão bà, nàng cuối cùng cũng đến cứu ta rồi, ta sợ quá đi mất.

Đỗ Lan giả vờ bảo mình sợ đến mức sắp phải tự tay hành động.

Địch Ny Toa biết Đỗ Lan chỉ thích làm trò: Chàng cố ý để bị bắt, chẳng phải là để lẻn vào căn cứ sao.

Chàng muốn tìm gì ở đây.

Trong căn cứ Bá Đại Ni đang xây dựng Unit 05, còn có chiếc chìa khóa tạo thành từ sức mạnh của bốn Adam.

Tất nhiên còn có hai nhân vật kịch bản là Gia Trì Lương Trị và Chân Hi Ba, cùng một số bí mật nhỏ về trí tuệ nhân tạo và người nhân bản.

Người nhân bản trong SEELE không hề hiếm gặp, nhưng làm việc cùng người nhân bản không hẳn là một chuyện vui vẻ.

Đối với nhiều người, người nhân bản không đáng tin cậy.

Ví dụ như Chân Hi Ba không thích người nhân bản, Xích Mộc Luật Tử cũng không thích.

Tất nhiên Xích Mộc Luật Tử không thích người nhân bản chủ yếu là vì không ưa Lăng Ba Lệ, vì Lăng Ba Lệ nhận được quá nhiều sự quan tâm, nhất là sự quan tâm của tư lệnh.

Tất nhiên trong bản điện ảnh, ngay cả Minh Nhật Hương cũng là nhân bản, nhưng nhân bản Minh Nhật Hương sử dụng chế độ đào thải, kẻ sống sót cuối cùng là Minh Nhật Hương hiện tại, cũng là một thiếu nữ tự kỷ.

Nên về lý thuyết thì phi công đều phải là người nhân bản mới đúng, thế nên Đĩnh Nguyên Đường đưa con trai mình lên là hoàn toàn trái với kế hoạch của SEELE, nhưng Đĩnh Chân Tự cũng rất đáng gờm, liên tiếp đánh bại Sứ Đồ.

Đĩnh Nguyên Đường đây cũng là một nước cờ hiểm, nhưng ông có niềm tin vào vợ mình, ông tin Sơ Hào Cơ có linh hồn của vợ sẽ không làm ông thất vọng.

Còn về phần con trai, Đĩnh Nguyên Đường thực sự không để tâm, trong mắt ông không phải con trai giỏi mà là vợ ông giỏi.

Giờ chúng ta làm gì.

Tất nhiên là bao vây căn cứ rồi.

Sát thủ đồng hồ kỳ vệ sĩ nghĩ bụng nếu là người khác nói ba người bao vây một căn cứ, anh ta chắc chắn không tin, nhưng là Đỗ Lan thì tuyệt đối không vấn đề gì, anh ta tin Đỗ Lan thực sự làm được.

Thế là ba người cầm vũ khí bắt đầu hành động, lợi dụng đồ ngụy trang quang học lẻn vào phòng chỉ huy, rồi hiện hình hét lớn một tiếng: Các người đã bị ba người chúng tôi bao vây.

Đặc biệt nhấn mạnh chỉ có ba người, Đỗ Lan đúng là khoái trò đùa quái ác.

Những người trong phòng chỉ huy nhìn nhau, không biết ba người này là đang hư trương thanh thế hay là não có vấn đề.

Nhưng sự im lặng chỉ kéo dài trong chốc lát, cảnh báo nhanh chóng vang lên, đội bảo an bên ngoài đang vũ trang đầy đủ tập hợp lại, nếu thực sự chỉ có ba người thì lát nữa họ sẽ biến thành tổ ong, vì đội bảo an bên ngoài ít nhất cũng có ba mươi người, gấp mười lần họ.

Hay cho các người, đã không đầu hàng mà còn dám phản kháng.

Đỗ Lan bảo đúng là phản rồi, người trong căn cứ Bá Đại Ni này đúng là tự tìm đường chết.

Tất nhiên Đỗ Lan không giết họ, vũ khí của ông là vũ khí năng lượng vừa vặn có thể đánh ngất người, rất an toàn nhưng đạn vô hạn, tốc độ bắn cũng cực nhanh.

Chẳng mấy chốc bên trong căn cứ bắt đầu nổ ra súng chiến, nhưng không kéo dài bao lâu, cuối cùng người còn đứng vững chỉ có hai người rưỡi, sát thủ mệt đứt hơi đang ngồi bệt dưới sàn nghỉ ngơi, chỉ có vợ chồng Đỗ Lan và Địch Ny Toa là đứng thẳng tắp, tuyên bố căn cứ Bá Đại Ni đã đổi chủ.

Ba người công chiếm một căn cứ quân sự đúng là chuyện chưa từng nghe thấy, tuy bản chất đây là căn cứ nghiên cứu khoa học nhưng vũ trang và binh sĩ không hề thiếu.

Chân Hi Ba và Gia Trì Lương Trị đều ngơ ngác, họ không ngờ căn cứ Bá Đại Ni lại bị công chiếm.

Giờ họ coi như biết Đỗ Lan có người chống lưng, nhưng người của ông ta có lẽ không nhiều.

Sát thủ cũng nhận ra vấn đề này, tính tới tính lui cả mình cũng chỉ có ba người, mà muốn đối kháng với SEELE.

Cặp vợ chồng này cũng quá ngông cuồng rồi.

Tất nhiên sát thủ còn một điểm không hiểu, làm sao hai người này vào được thế giới ảo này, và định làm gì.

Đây chính là chìa khóa.

Đỗ Lan lấy được chiếc chìa khóa do bốn Adam biến thành, có sức mạnh này có thể khiến một người bình thường bỗng nhiên nổi trội trong quá trình dung hợp.

Gia Trì hiện tại rất căng thẳng, nghĩ xem có cách nào mang chìa khóa rời đi không, vì anh cần chìa khóa để đổi lấy sự thật.

Vụ Trùng Kích mười lăm năm trước được tuyên truyền là do thiên thạch, nhưng người thông minh như Gia Trì chắc chắn không tin.

Năm đó sau Trùng Kích, trật tự thế giới hỗn loạn, cha mẹ anh đều chết sạch, anh chỉ dẫn theo một đứa em trai và một đám trẻ nhỏ dựa vào việc trộm cắp để sinh tồn.

Lúc đó anh một mình đi trộm bị bắt, vì không chịu nổi tra tấn nên đã khai ra những người khác, đến khi anh quay lại thì tất cả đều đã bị giết.

Từ đó về sau mục tiêu của Gia Trì chỉ có một, đó là tìm kiếm sự thật.

Anh muốn biết rốt cuộc có phải thiên thạch đã khiến mình thảm hại thế này không, có phải thiên thạch gây ra mọi bi kịch không.

Nếu đúng, anh không còn gì để nói.

Nếu không phải, vậy thứ gây ra những bi kịch này là cái gì.

Là thiên tai hay nhân họa.

Nếu là thiên tai thì thôi, nếu là nhân họa, vậy tại sao kẻ gây họa vẫn được hưởng vinh hoa phú quý.

Còn người bình thường lại phải gánh chịu khổ nạn.

Sau đó Gia Trì nỗ lực học hành, thi đỗ đại học, rồi trở thành gián điện giám sát SEELE, thân phận thực sự của anh là mật thám của Nhật Bản.

Càng điều tra, Gia Trì càng phát hiện vụ Trùng Kích mười lăm năm trước không đơn giản là thiên thạch, đằng sau chắc chắn có liên quan đến Sứ Đồ, hơn nữa còn liên quan đến những vật phẩm thần bí như Sách Tử Hải.

Có điều địa vị của Gia Trì trong SEELE không cao, khoảng cách đến sự thật còn quá xa vời.

Đúng lúc này Đĩnh Nguyên Đường tìm đến Gia Trì, vì ông ta cũng cần cài gián điệp vào SEELE, sẵn có phía Nhật Bản an bài nên dùng luôn cho tiện.

Đĩnh Nguyên Đường hy vọng Gia Trì trộm được chìa khóa, đổi lại ông ta có thể giao toàn bộ bí mật mười lăm năm trước cho Gia Trì, thậm chí cả Nhân Loại Bổ Hoàn Kế Hoạch.

Dù sao Đĩnh Nguyên Đường biết một mình Gia Trì không thể ngăn chặn kế hoạch, thậm chí quân đội các nước cũng không thể, vì SEELE với các AT Lực Tràng có thể nghiền nát quân đội truyền thống.

Lúc này Gia Trì nhìn ba người vừa công hạ căn cứ, thầm nghĩ mình có nên thương lượng với họ không.

Hoặc là lộ diện thân phận, có khi còn lấy được chút tình báo.

Có thể nói chuyện chút không.

Gia Trì đột nhiên chào hỏi Đỗ Lan, muốn nói chuyện riêng: Chúng ta nói chuyện riêng đi.

Đỗ Lan gật đầu bảo: Anh lại đây.

Hai người đi ra hành lang, nơi này rất yên tĩnh, những người khác đều bị nhốt trong trung tâm chỉ huy, tất cả đều ngồi bệt dưới đất không được cử động.

Có người thử liên lạc với bên ngoài, nhưng hễ họ nhúc nhích là Địch Ny Toa chẳng cần quay người cũng có thể bắn mù quáng đánh ngất họ.

Chương 2508

Cứ như là tiên tri tương lai vậy, chỉ cần có ý định gây loạn đều bị đánh ngất.

Tất nhiên cũng có kẻ muốn cậy đông xông lên, kết quả cũng bị ba người đánh ngã trong nháy mắt.

Ba người này căn bản không phải người bình thường, cứ như những cỗ máy chiến đấu.

Anh muốn nói gì.

Đỗ Lan điềm tĩnh nhìn Gia Trì.

Gia Trì nói: Tôi tên là Gia Trì Lương Trị, thuộc bộ phận tình báo Nhật Bản, mã số 11112222000, là gián điệp Nhật Bản cài vào SEELE, mục tiêu là điều tra sự thật.

Chúng tôi cũng nghi ngờ bên trong SEELE tồn tại những bí mật nguy hiểm không thể tiết lộ giống như ông, nên tôi có thể trao đổi tình báo với ông.

Anh muốn gì.

Đỗ Lan hỏi.

Chúng tôi nghi ngờ SEELE đang âm mưu chuyện gì đó, ông đã đối địch với SEELE thì chúng ta có thể thành đồng minh.

Gia Trì bày tỏ kẻ thù của kẻ thù là bạn.

Đỗ Lan đánh giá chàng trai phong trần này, nói: Có thể xem xét, nhưng anh giúp được gì cho tôi.

Ông đưa chìa khóa cho tôi, tôi mang về Đệ Tam Tân Đông Kinh Thị để lấy lòng tin của Đĩnh Nguyên Đường, lúc đó có thể gửi tình báo của ông ta qua đây.

Gia Trì nói: Ông từ Đệ Tam Tân Đông Kinh Thị tới, chắc hẳn biết nơi đó là tổng bộ NERV, là nơi có nhiều tài nguyên nhất, cũng là phần cốt lõi của kế hoạch SEELE, tình báo bên trong chắc chắn rất quan trọng.

Chẳng lẽ ông không hứng thú sao.

Anh không nói mình và Đĩnh Nguyên Đường cũng có giao dịch ngầm, anh định làm gián điệp bốn phía.

Bề ngoài là bộ tình báo Nhật, âm thầm giúp SEELE giám sát Đĩnh Nguyên Đường, thực tế lại có giao dịch sau lưng với Đĩnh Nguyên Đường, giờ lại muốn hợp tác với Đỗ Lan, đúng là khéo léo đưa đẩy.

Đỗ Lan lại hỏi: Anh biết chìa khóa này là gì không.

Là chìa khóa có thể hoàn thành kế hoạch cuối cùng của SEELE, cũng là thứ Đĩnh Nguyên Đường vô cùng khao khát.

Đỗ Lan gật đầu nói: Vậy sao anh biết tôi không cần chìa khóa.

Hoặc giả tôi cũng cần nó để hoàn thành mục tiêu của mình.

Nhưng Gia Trì lại lắc đầu: Tôi cho rằng ông coi trọng Unit 05 hơn là chiếc chìa khóa.

Anh đã quan sát hồi lâu mới mở lời giao thiệp, anh phát hiện Đỗ Lan khi xem tài liệu về Unit 05 thì rất hào hứng, còn khi kiểm tra chiếc chìa khóa thì ánh mắt lại rất bình thản, căn bản không có vẻ thỏa mãn của kẻ vừa đạt được thứ hằng mong ước, nên anh đoán trong mắt Đỗ Lan, Unit 05 quan trọng hơn chìa khóa.

Đúng là bị Gia Trì đoán trúng rồi, Unit 05 là đồ chơi, còn chìa khóa thì chẳng là cái gì cả.

Anh rất thông minh, chúng ta có thể đạt thành giao dịch này, nhưng làm sao anh khiến tôi tin anh đây.

Anh lấy gì chứng minh sau khi cầm chìa khóa đi sẽ làm việc cho tôi.

Đỗ Lan hỏi.

Gia Trì không có cách nào chứng minh, anh chỉ đành nói thẳng: Tôi nghĩ người lợi hại như ông chắc chắn có cách khống chế tôi.

Nhưng suy nghĩ thực sự trong lòng anh là sau khi biết được sự thật, anh sẽ chẳng thèm đếm xỉa đến Đỗ Lan nữa.

Đỗ Lan khẽ mỉm cười đầy tự tin, nhàn nhạt nói: Anh nói đúng, tôi quả thực có cách khống chế anh, và tôi chắc chắn anh sẽ quay lại tìm tôi.

Khi Gia Trì biết được sự thật, anh chắc chắn sẽ muốn phá hoại nó, lúc đó anh không có viện binh, chỉ có thể tìm Đỗ Lan.

Trong bản TV, Gia Trì bị SEELE cài gián điệp ám sát ở Nhật Bản vì biết quá nhiều, anh cố gắng gửi tình báo về cục tình báo Nhật nhưng lại lộ tẩy và bị giết.

Tất nhiên anh đã để lại tình báo cho Cát Thành Mỹ Lý trước, nhưng cuối cùng cô cũng không làm gì được, và cũng bị giết trong đợt thanh trừng tổng bộ NERV của SEELE.

Cho nên Gia Trì dù cá nhân rất nỗ lực, cuối cùng cũng dựa vào năng lực của mình điều tra được sự thật mà người thường không thể chạm tới, nhưng sức mạnh cá nhân trước một con quái vật khổng lồ như SEELE lại quá đỗi mỏng manh.

Căn bản không có cách nào ngăn chặn Nhân Loại Bổ Hoàn Kế Hoạch, nên Đỗ Lan biết nếu Gia Trì muốn ngăn cản SEELE, tất yếu sẽ quay lại tìm mình, vì ngoài một người xuyên việt như ông ra, Gia Trì căn bản không thể tin tưởng ai khác.

Ngay cả quân đội Nhật Bản cũng không có khả năng đánh bại SEELE, chỉ có thể trố mắt nhìn Nhân Loại Bổ Hoàn Kế Hoạch diễn ra.

Đối mặt với lời khẳng định chắc nịch của Đỗ Lan, Gia Trì thầm nghĩ đối phương có phải thực sự rất hiểu rõ mình không.

Nhưng mặc kệ những thứ đó, Gia Trì điều khiển chiến đấu cơ mang theo chìa khóa và tin tức căn cứ Bá Đại Ni bị công chiếm bay thẳng về hướng Đệ Tam Tân Đông Kinh Thị.

Gia Trì đã nghĩ sẵn cái cớ, cứ nói lúc Đỗ Lan xâm nhập căn cứ, chính mình đã chạy trước rồi mang theo chìa khóa ra ngoài.

Chắc hẳn Đĩnh Nguyên Đường cũng sẽ không nghi ngờ, chờ khi biết được chân tướng, đến lúc đó cũng chẳng cần đếm xỉa đến Đỗ Lan nữa.

Vèo một cái, máy bay chiến đấu phản lực từ boong tàu cất cánh thẳng đứng rồi bay đi mất.

Khi Đĩnh Nguyên Đường nghe nói Đỗ Lan chỉ dựa vào ba người đã chiếm lĩnh được căn cứ Bethany nơi có Thượng Thiên Nhân đồn trú và hàng trăm nhân viên an ninh bảo vệ, gã không khỏi lộ vẻ không tin nổi.

Nhưng sự thật chính là như vậy, Đỗ Lan thực sự đã chiếm được căn cứ mà Seele luôn lấy làm tự hào.

Đĩnh Nguyên Đường không khỏi nghĩ: Chẳng lẽ đây cũng nằm trong tính toán của Đỗ Lan.

Mục tiêu ngay từ đầu của hắn chính là căn cứ Bethany.

Vì thế việc mình tống Đỗ Lan qua đó thực chất là đang hành động theo ý nguyện của hắn.

Mình bị tính kế rồi sao.

Từ trước đến nay luôn là Đĩnh Nguyên Đường tính kế người khác, chưa bao giờ có ai nói có kẻ đủ sức tính kế được gã.

Lần này căn cứ Bethany bị công hãm không nghi ngờ gì là một đòn giáng mạnh vào Seele.

Tuy rằng chìa khóa vẫn theo kế hoạch mà tới tay, nhưng tình hình dường như không thuận lợi như thế, đã phát sinh quá nhiều biến cố.

Seele cũng nhanh chóng biết được vấn đề nghiêm trọng về việc căn cứ bị công hãm và Eva số 05 bị cướp mất.

Loại chuyện này không thể tha thứ, họ phẫn nộ chất vấn Gia Trì: Ba người.

Ba người mà lại có thể công hãm được căn cứ nghiên cứu cao cấp phối trí lượng lớn quân giới, được chúng ta tiêu tốn vô số nhân lực vật lực chế tạo ra sao.

Vậy nếu có ba trăm người, chẳng phải có thể một mẻ hốt gọn Seele chúng ta luôn rồi à.

Chúng ta không tin Đỗ Lan thực sự thần kỳ như thế, chẳng lẽ hắn và người của hắn có ba đầu sáu tay hay sao.

Đối mặt với sự trách vấn của Seele, Gia Trì cũng chỉ báo cáo trung thực những phần có thể nói, những thứ khác gã không tiện nói nhiều.

Chúng ta sẽ đoạt lại căn cứ.

Cuối cùng, Seele phẫn nộ cắt đứt liên lạc.

Đỗ Lan biến mất, giáo viên lịch sử được thay bằng một người xa lạ, Đĩnh Chân Tự cảm thấy trong lòng trống trải.

Không còn ai lái xe Jeep truy sát cậu, cũng không còn ai cưỡng ép cậu học đủ loại kiến thức toán học.

Trước kia cậu cảm thấy mình rất ghét những đợt huấn luyện này, nhưng đợi đến khi kết thúc mới hiểu được thực ra đó đều là sự quan tâm của Đỗ Lan.

Lăng Ba Lệ vì không kịp thời báo cáo chuyện Đỗ Lan ở trong Eva số 00 nên bị giam cầm vài ngày.

Sau khi trở lại, cô càng thêm trầm mặc, nhưng cũng không nhịn được mà hoài niệm về người thầy đặc lập độc hành Đỗ Lan.

Thậm chí các học sinh khác cũng hoài niệm Đỗ Lan như vậy, vì giáo viên lịch sử mới chỉ biết giảng bài theo sách giáo khoa.

Rốt cuộc Đỗ Lan lão sư đã đi đâu.

Đĩnh Chân Tự cùng hai người bạn thân thảo luận nhưng không có kết quả: Tớ đã đến xưởng cơ khí xem thử, nơi đó đã người đi nhà trống, họ giống như chưa từng xuất hiện vậy.

Kiếm Giới nói: Tớ có tra cứu trên mạng một chút, phát hiện một số trang web đen vẫn đang lưu truyền ngôn luận của Đỗ Lan lão sư, hơn nữa có người nói Cái Lớn sắp tới rồi.

Cái Lớn sắp tới.

Đĩnh Chân Tự biểu thị cái lớn gì.

Toji Suzuhara cũng lộ vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Cụ thể tớ cũng không biết, tóm lại Seele thời gian này có động viên quân sự quy mô lớn, còn điều động một nhóm hải quân kiểu cũ, hạm đội hùng hổ rời cảng, đều bị người ta chụp ảnh lại rồi.

Tớ nghi ngờ động hướng của Seele có liên quan đến Đỗ Lan lão sư, nếu không vì sao hắn vừa biến mất, Seele đã hành động nhanh như vậy.

Kiếm Giới bắt đầu liên tưởng, hiển nhiên là rất có lòng tin đối với

Đỗ Lan.

Và cậu ta đã đoán đúng, hành động lần này của Seele thực sự là để đoạt lại căn cứ Bethany.

Đĩnh Chân Tự lại nói: Nhưng vì sao lão sư không nói với chúng ta.

Thầy ấy không cần thiết phải giấu chúng ta, chẳng phải thầy ấy thường nói người nỗ lực vì mọi người thì không cần phải ẩn giấu gì sao.

Tớ thấy lần này thầy ấy cũng bị động thôi, dù sao trước đó lão sư cũng bị NERV bắt đi, quỷ mới biết NERV đã làm gì thầy ấy.

Kiếm Giới hoàn toàn ủng hộ lão sư của mình, cho rằng lần này không phải lỗi của lão sư mà là lỗi của NERV.

Đĩnh Nguyên Đường cũng biết về hành động quân sự quy mô lớn này của Seele, thầm nghĩ cũng tốt, sẵn tiện thử thăm dò lằn ranh cuối cùng của Đỗ Lan.

Lúc này Gia Trì cũng đã nắm rõ tình hình, thầm nghĩ Đỗ Lan lần này chắc là xui xẻo rồi, nhưng thôi kệ, mình vẫn nên tiếp tục tìm kiếm chân tướng tại Tokyo 3.

Đĩnh Nguyên Đường đã đưa một phần chân tướng cho Gia Trì, để gã biết về Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại, nhưng cụ thể thực hành thế nào thì không thể nói cho Gia Trì biết, vì thế Gia Trì phải tự mình nghĩ cách tìm kiếm Trung ương Giáo điều, tìm kiếm nội dung cốt lõi của Kế hoạch Bổ hoàn.

Thực lòng mà nói, Gia Trì sau khi biết những nội dung này quả thực vô cùng chấn kinh, ngay sau đó liền bật cười, bởi vì quá hoang đường.

Gã biết nhân loại cũng là Sứ đồ, chỉ vì nhân loại sở hữu năng lực khác với Sứ đồ nên nhân loại không thể duy trì tính nhất thể như Sứ đồ, mà bị phân liệt thành hàng tỷ cá thể.

Nhưng theo ghi chép trong Tử Hải Văn Thư, nhân loại cũng là Sứ đồ, chỉ là hình thái khác nhau.

Chương 2509

Vì thế sứ mệnh của nhân loại cũng giống như Sứ đồ, đó chính là dung hợp.

Mười lăm năm trước chính là một lần dung hợp không thành công, Adam thức tỉnh dẫn đến tất cả, mà nhiệm vụ của Seele chính là chủ đạo nhân loại đi dung hợp, đó chính là Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại.

Có được những tình báo này, Gia Trì muốn cười, nhưng nụ cười lại rất đáng sợ, gã đột nhiên cảm thấy tất cả đều chẳng có ý nghĩa gì.

Kháng cự Sứ đồ cái gì, bảo vệ nhân loại cái gì, cuối cùng việc nhân loại muốn làm chẳng phải cũng giống hệt Sứ đồ sao.

Đồng thời gã cũng không nhịn được nghĩ, sau khi bổ hoàn xong, nhân loại có phải sẽ không còn phân biệt lẫn nhau, mọi người đều có thể tâm linh tương thông.

Như vậy mình và những người bạn cũ có phải cũng có thể đoàn tụ, mình có phải lại có thể gặp lại cha mẹ rồi không.

Điểm này thì không rõ, người đã chết có thể tham gia Kế hoạch Bổ hoàn hay không, điểm này Seele cũng chưa xác định.

Đây chính là sự thiếu sót của họ.

Mọi người thành Phật đều phải cân nhắc xem một con trùng cỏ, virus vi khuẩn, hay gạch đá gỗ mục có Phật tính hay không.

Mọi người đều có tội thì phải cân nhắc điều kiện Messiah giáng lâm, trong sách nói chờ đến khi người trong thành đều bắt đầu làm lễ bái, người có tài sản ngoài thành cũng làm lễ bái cùng lúc, Chúa sẽ gửi Đấng cứu thế đến, vậy binh sĩ thủ vệ biên cương, bác sĩ đang cứu người trong thành, còn cả những người tình cờ đi qua cổng thành không ở trong thành cũng chẳng ở ngoài thành, cùng với những kẻ dị giáo có được tính không.

Vì kinh thư miêu tả không chuẩn xác, nên phạm vi này rất khó xác định, dẫn đến Đấng cứu thế mãi không giáng lâm.

Tôn giáo truyền thống còn như thế, Seele sao có thể không cân nhắc xem người chết có thể gia nhập đợt dung hợp cuối cùng hay không.

Một quy tắc phạm vi lớn, biên giới thường sẽ rất mờ mịt, tuy có lợi cho việc lôi kéo mọi người tham gia, nhưng cũng rất dễ bị người ta tìm ra sơ hở.

Mọi người thành Phật, phải cân nhắc vật hữu cơ và vô cơ.

Làm lễ bái cùng một lúc, Chúa liền phái Đấng cứu thế hạ phàm cứu vớt thế gian tật khổ, vậy trong những người làm lễ bái rốt cuộc có bao gồm kẻ dị giáo hay không.

Những thứ này trong kinh thư đều không viết, bất kể tôn giáo nào cũng không viết rõ điều kiện xuất hiện kỳ tích.

Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại của Seele thực ra cũng rất mờ mịt, nói là toàn nhân loại bổ hoàn, nhưng toàn nhân loại này là toàn nhân loại từ cổ chí kim, hay chỉ là nhân loại hiện đang sống.

Hay là từ cổ đại đến tương lai, thậm chí bao gồm cả những nhân loại chưa sinh ra.

Hiển nhiên Seele cũng không thể chỉ rõ phạm vi của toàn nhân loại này rốt cuộc là gì.

Gia Trì nhìn Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại thấy nó cũng mờ mịt giống như mọi người thành Phật hay Messiah giáng lâm, nên gã chỉ thấy buồn cười, lại có một nhóm người mưu toan coi việc dung hợp là kết cục của nhân loại.

Gã không nhịn được nói: Quả nhiên hoang đường mới là tín ngưỡng, không cần hiểu, cũng đừng hỏi, chỉ cần tin tưởng là được.

Chúa Giê su chết rồi sống lại, hoang đường không.

Nhìn theo lẽ thường thì quả thực hoang đường, nhưng chính vì hoang đường mới là tín ngưỡng.

Đừng hỏi hiểu hay không, chỉ cần hỏi tin hay không, đó chính là tín ngưỡng.

Trong Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại toàn là những nội dung mờ mịt không rõ ràng, bất cứ ai học qua logic đều có thể lật ngược nó, nhưng điều đó không quan trọng, Seele chỉ hỏi một câu: Ngươi có tin dung hợp mới là kết cục cuối cùng của nhân loại không.

Nếu tin, ngươi là người của mình. nếu không tin, vậy chỉ có thể tiễn ngươi đi đến Hắc Chi Nguyệt trước.

Hắc Chi Nguyệt chính là nơi quy túc cuối cùng của linh hồn nhân loại, là thiên đường theo nghĩa sinh vật học.

Gia Trì cuối cùng cũng có được Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại, tuy không biết kế hoạch này thực thi như thế nào và đã thực thi đến mức độ nào, nhưng đọc xong chỉ thấy toàn lời hoang đường, xem xong chỉ muốn cười.

Toàn là suy đoán chủ quan, không có luận chứng khách quan nào.

Tuy nói Sứ đồ quả thực xuất hiện, nhưng Sứ đồ xuất hiện có thể chứng minh sau khi nhân loại diệt vong sẽ tiến vào Hắc Chi Nguyệt sao.

Đương nhiên là có, sau khi Kế hoạch Bổ hoàn kết thúc, nhân loại thực sự tiến vào Hắc Chi Nguyệt, thậm chí thế giới còn có thể khởi động lại.

Chính là lợi hại như thế, chính là phi thường như thế.

Ai có thể chủ đạo dung hợp, người đó có thể viết lại thế giới, đây quả thực tương đương với sức mạnh của thần sáng thế, chỉ là sau khi dùng xong sẽ lại biến thành người bình thường, có thể gọi là sáng thế một lần duy nhất.

Mà Đĩnh Chân Tự chính là người chủ đạo ba lần khởi động lại hiện tại, cậu vẫn luôn không có được kết quả hoàn mỹ.

Cho nên Gia Trì tuy cảm thấy Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại thiếu căn cứ luận chứng, hoàn toàn là Seele chủ quan ức tưởng rằng nhân loại sau khi dung hợp có thể hạnh phúc.

Điểm hạnh phúc này quả thực là ức tưởng, nhưng dung hợp thực sự tồn tại, Kế hoạch Bổ hoàn cũng thực sự có thể thực hiện, nhưng Seele cho rằng sau khi dung hợp sẽ hạnh phúc hiển nhiên là không đúng.

Ít nhất Đĩnh Chân Tự qua ba lần dung hợp đều không cảm thấy hạnh phúc, cậu đều muốn tiến hành lại trò chơi, tìm kiếm hạnh phúc của chính mình.

Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại quả thực có thể thực hiện, nhưng thực hiện chưa chắc đã là hạnh phúc.

Gia Trì không biết nói gì về cái kế hoạch còn hoang đường hơn cả truyền thuyết tôn giáo này, nhưng gã vẫn phải tiếp tục điều tra, vì chỉ khi biết kế hoạch thực thi như thế nào mới có thể tìm được cách ngăn chặn nó.

Seele vì cái kết cục của nhân loại mà bày ra đủ mọi chuyện, trong đó bao gồm cả Chấn động thứ hai mười lăm năm trước, chính vì họ làm thí nghiệm ở Nam Cực mới đánh thức Sứ đồ, nên mọi thứ đều chỉ vì một cái kết cục không cách nào kiểm chứng được.

Sau một nụ cười khổ không thành tiếng, Gia Trì xốc lại tinh thần tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ gián điệp, gã muốn quan tâm một chút đến cuộc chiến công lược Bethany, muốn biết ba người Đỗ Lan rốt cuộc có thể chống lại một hạm đội của Seele hay không.

Eva số 05 đang được kiểm tra, chiếc số 05 này trang bị bốn chân nhện, trên chân còn có bánh xe, hoàn toàn là hình thái thử nghiệm, chiến đấu lực bình thường.

Tuy nhiên trong toàn bộ căn cứ Bethany, vũ trang hạng nặng không thiếu, dùng để đánh người thì quá phí, nhưng dùng để đối chiến với hạm đội thì lại rất hiệu quả.

Seele lần này đến thế hung hăng, ngay cả thiết giáp hạm cũng lôi ra, đúng là muốn vây kín chúng ta rồi.

Thế nào, có muốn khai chiến không.

Địch Ny Toa hỏi ý kiến của Đỗ Lan, nếu muốn khai chiến thì Eva số 05 phải tiến hành cải tạo, vũ trang cũng phải nâng cấp, nếu không không có cách nào giành chiến thắng.

Đỗ Lan nói: Không cần thiết phải dây dưa với họ, Seele muốn đoạt lại căn cứ Bethany chủ yếu là không muốn bí mật của mình bị lộ ra, khi họ tấn công chắc chắn sẽ không màng hậu quả, với mục tiêu chôn sống chúng ta, tuyệt đối sẽ không để chúng ta rời đi còn sống.

Để bảo vệ bí mật, tránh việc thế giới bên ngoài biết về Kế hoạch Bổ hoàn, Seele chắc chắn sẽ không tiếc hủy diệt căn cứ Bethany.

Cũng đúng, không cần thiết phải tranh giành một hai cái căn cứ với họ.

Nếu mục tiêu của chúng ta là phá hoại Kế hoạch Bổ hoàn, vậy chúng ta nên dùng phương pháp khác để đấu với Seele, không nhất thiết phải khai chiến.

Địch Ny Toa nghĩ họ nên đi phá hoại quy tắc, chứ không phải trực tiếp khai chiến với Seele: Chỉ cần Tử Hải Văn Thư còn tồn tại, cho dù chúng ta bây giờ tiêu diệt Seele, ngày sau chắc chắn cũng sẽ có tổ chức khác muốn đi thực hiện kết cục nhân loại, giống như tôn giáo vậy, không thể nào biến mất được.

Nhưng làm sao để đảm bảo sau này nhân loại sẽ không làm theo Tử Hải Văn Thư.

Chỉ cần nó còn tồn tại, sẽ có người làm.

Hiện tại là chúng ta một lần, ngày sau tổng có người lại đào nó ra, trừ phi đốt sách chôn nho, biến đoạn lịch sử này thành khoảng trắng.

Quả thực là như thế, nhân loại luôn mở ra chiếc hộp Pandora.

Thực ra cũng rất dễ hiểu, không chỉ vì nhân loại có tính hiếu kỳ, mà còn vì nhân loại luôn tranh đấu, tranh giành quyền lên tiếng, quyền giải thích, mưu toan tự mình nắm giữ định nghĩa về cái đẹp.

Cho nên Tử Hải Văn Thư chỉ cần có ghi chép, sẽ bị nhân loại đào ra lợi dụng.

Ví dụ như thời đại Phục hưng, một bên là Thiên Chúa giáo, một bên là Chính thống giáo Đông phương La Mã chính tông, cho nên thời Phục hưng không thể lấy La Mã cổ đại ra nói chuyện, họ phải đánh đổ cái mác La Mã, thế là khai quật ra lịch sử Hy Lạp cổ đại mờ mịt để tuyên truyền, biểu thị bất kể là Thiên Chúa giáo hay Chính thống giáo đều không xong, vẫn là văn hóa Hy Lạp cổ đại đỉnh nhất, mọi người hãy đến học theo tôi.

Cho nên có thể dự kiến, ngay cả khi vợ chồng Đỗ Lan đánh bại Seele, trải qua hàng trăm hàng ngàn năm, nhân loại đấu tranh không ngừng, sẽ có người đào ra nội dung Tử Hải Văn Thư và nói: Các chủ trương và tư tưởng của các người đều không linh, vẫn là Tử Hải Văn

Thư lợi hại, mọi người mau đến học theo tôi.

Ở phương Đông, có thuyết về thế giới Tây phương Cực lạc.

Ở phương Tây, có thuyết về thế giới Đông phương Cực lạc.

Sĩ đại phu cổ đại nói Nghiêu, Thuấn, Vũ mới là xã hội lý tưởng, hiện tại công tri trí thức công cộng nói mặt trăng nước ngoài tròn hơn.

Thực ra đều cùng một ý tứ, lời ngầm chính là nói những gì các người tin hiện tại không hiệu nghiệm, chỉ có thứ trong tay tôi mới là đồ tốt, các người đều nên hướng về tôi mà học tập.

Còn thứ trong tay rốt cuộc có tốt hay không, thì ai mà biết được, tóm lại là khác với thứ các người tin.

Những người không hài lòng với cuộc sống hiện tại rất dễ bị chuyển biến, cảm thấy thay đổi một chủ trương là có thể khiến ngày tháng khởi sắc hơn.

Cho nên trừ phi thực sự biến đoạn lịch sử này thành khoảng trắng, nếu không sớm muộn gì cũng có người lấy Tử Hải Văn Thư ra làm văn bài, đến lúc đó lại có người bắt đầu mày mò kết cục của nhân loại.

Cuối cùng muốn dừng cũng không dừng lại được, vì đến lúc đó tất cả những kẻ đắc lợi đều sẽ thúc đẩy người phía trước tiếp tục tiến lên.

Chương 2510

Đỗ Lan biểu thị chính là như vậy, thứ mọi người tranh giành đều là quyền định nghĩa về cái đẹp, chứ không phải cái đẹp thực sự.

Nhân loại theo đuổi không phải chân lý, mà là quyền giải thích chân lý, bởi vì chỉ cần có quyền giải thích, là có thể chỉ tay năm ngón với người ngoài.

Rốt cuộc cái gì mới là chân lý thực sự.

Ước chừng chẳng ai quan tâm.

Seele cho rằng dung hợp chính là chân lý, nhưng ngay lập tức sẽ có người phản đối.

Mỗi người đều có thái độ sống khác nhau, những người khác nhau có cái nhìn về chân lý cũng hoàn toàn khác nhau.

Seele thuộc về loại muốn đem thứ họ cho là chân lý cưỡng ép lên người khác.

Mà người khác chỉ cảm thấy não bộ của Seele không bình thường, cho nên cho dù thực sự có chân lý, cũng không phải mỗi người đều ủng hộ.

Có người từng nói đối với Thượng đế mà nói, mọi thứ trên thế gian không có tốt xấu thiện ác, cái gọi là tốt xấu đều do con người tự phân chia.

Cho nên chân lý vũ trụ trong mắt nhân loại cũng có tốt có xấu, vì thế có quyền giải thích là đủ rồi, không nhất thiết phải có chân lý mới được.

Giữ thái độ như vậy, nhân loại sẽ mở ra chiếc hộp Pandora, đồng thời chỉ vào thứ bên trong hét lớn: Mọi người nghe tôi, thứ trong hộp chính là hy vọng, mọi người có tiền góp tiền có lực góp lực, mau lại đây cùng nghe tôi giải thích về hy vọng.

Đỗ Lan cũng đang suy nghĩ rốt cuộc phải thông qua thủ đoạn gì mới có thể giải quyết Tứ Hải Văn Thư, cho dù đánh bại Seele, ước chừng cũng chỉ là trì hoãn Kế hoạch Bổ hoàn, sau này chắc chắn có người tiếp tục khai quật nó để tranh giành quyền giải thích.

Giống như học thuyết của Chu Dương vậy, tuy rằng đã bị xóa bỏ gần hết, nhưng tư tưởng nhất mao bất bạt một sợi lông cũng không nhổ ích kỷ thỉnh thoảng vẫn được nhắc lại.

Những người nhắc lại đó thực sự ủng hộ học thuyết của Chu Dương sao.

Không nhất định, họ có lẽ chỉ muốn phản đối các giá trị hiện có mà thôi, nhất mao bất bạt chỉ là cái cờ của họ, họ thường thêm vào tư tưởng cá nhân trong đó để tuyên truyền.

Thế giới mọi thứ đều là xoáy ốc đi lên, chúng ta bây giờ đánh bại Seele, nhưng ngày sau Tứ Hải Văn Thư chắc chắn sẽ bị khơi lại, đây là thứ chúng ta không thể ngăn cản.

Tuy nhiên chúng ta có thể công khai toàn bộ kế hoạch này, đến lúc đó nếu còn có người muốn sử dụng Tứ Hải Văn Thư thì phải tăng cường trình độ kiến thức rồi, phải có khả năng thuyết phục toàn nhân loại, nếu không sẽ bị người ta dùng nước miếng dìm chết.

Đỗ Lan biểu thị phải mở mang dân trí, như vậy cho dù có người dùng Tứ Hải Văn Thư tranh giành quyền giải thích, cũng phải kinh qua sự tẩy lễ của toàn nhân loại trước.

Nếu như vậy mà họ vẫn có thể thuyết phục toàn nhân loại cùng biến thành nước cam, thì chỉ có thể nói nhân loại không ra gì, đã đến lúc trở thành lịch sử rồi.

Hạm đội đã đến, nhưng Đỗ Lan chọn rút lui, không đối đầu trực diện với họ, trực tiếp mang theo Eva số 05, vèo một cái đã chạy mất.

Toàn bộ Bethany không tốn một viên đạn đã bị lấy lại, khi Seele đến căn bản không tìm thấy Đỗ Lan.

Điều này khiến Seele càng thêm phẫn nộ, cảm thấy có lực mà không có chỗ dùng.

Nếu Đỗ Lan chọn đánh một trận với họ, Seele có lẽ còn vui mừng một chút.

Nhưng Đỗ Lan chọn đào tẩu, chuyện này không ổn lắm.

Xem ra nhóm Đỗ Lan không những có thực lực mà còn rất có tính mục đích, vì mục đích cuối cùng mà không ngại tạm thời chịu thua.

Biết co biết duỗi mới là đối thủ phiền phức nhất.

Hiện tại chỉ có thể ban phát lệnh truy nã toàn cầu, truy nã ba kẻ cực độ nguy hiểm này.

Gia Trì sau khi biết Đỗ Lan và những người khác chạy thoát, cũng nâng cao đánh giá đối với họ.

Đối đầu trực diện không là gì, biết chạy mới là lợi hại, vì đôi khi đào tẩu còn khó tổ chức hơn là xung kích.

Một đội quân có thể rút lui chiến lược tuyệt đối không phải hạng tầm thường.

Khi xung kích, chỉ cần đánh thắng là có tất cả.

Nhưng khi rút lui, sẽ có người dao động tư tưởng, sẽ có đào binh xuất hiện, vì nếu cứ thua mãi, một là không có bổ cấp, hai là không có sĩ khí, lâu dần đội ngũ sẽ tan rã.

Vì thế làm sao thu gom bại quân, đồng thời tái tổ chức đội ngũ phản kích, đây là một công việc vô cùng thách thức.

Tóm lại, rút lui tuyệt đối là lựa chọn khó khăn hơn đối đầu trực diện, vì thế Gia Trì nhận ra Đỗ Lan tuyệt đối không phải kẻ mãng phu, những gã này chắc chắn có mục tiêu thâm viễn hơn, không tính toán được mất ở một thành một trì.

Hoặc là chính mình nên đi tìm Đỗ Lan, như vậy họ mới có thể cùng nhau phản đối Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại.

Tokyo 3 ngày càng vắng vẻ, tuy nhiên ở trung tâm vẫn còn không ít nhân viên và gia quyến của các cơ sở phụ trợ NERV cư trú.

Trong trường cũng liên tục có học sinh chuyển trường rời đi, chỉ có lớp của Đĩnh Chân Tự là nhân sự còn khá đầy đủ.

Thời gian này Đĩnh Chân Tự có chút phân tâm, vì sắp đến ngày giỗ của mẹ, đến lúc đó cậu phải ở riêng với cha, điều này khiến cậu rất căng thẳng.

Sau khi mẹ qua đời, ngay cả một tấm ảnh cũng không có, hơn nữa mộ địa chỉ là mộ gió, không có di thể.

Đĩnh Chân Tự đều đã sắp quên mẹ trông như thế nào, thực ra chính là giống Lăng Ba Lệ, chỉ là màu tóc khác thôi.

Ngoại ô Tokyo 3 có một nghĩa trang khổng lồ, mấy quả đồi trọc lốc cắm đầy những bia mộ hình trụ, đây chính là những người có danh và vô danh đã chết trong mười lăm năm qua.

Chỉ riêng việc tìm bia mộ cũng đủ mệt rồi, chưa nói đến việc ở riêng với cha, Đĩnh Chân Tự đều không biết nói gì cho phải.

Cuối cùng cậu hỏi một câu: Đỗ Lan lão sư đâu rồi.

Thật lòng mà nói, thiếu niên cảm thấy rất phức tạp đối với Đỗ Lan.

Rõ ràng Đỗ Lan luôn bức bách cậu làm đủ mọi chuyện nguy hiểm và cổ quái, nhưng hiện tại lại không tránh khỏi việc hoài niệm.

Đây là thuộc tính khổ dâm M.

Đĩnh Nguyên Đường tự nhiên sẽ không trả lời, sẽ không nói cho con trai biết vị giáo viên lịch sử nguy hiểm này đã biến mất khỏi tầm mắt của Seele, hiện tại toàn thế giới đang tìm hắn.

Không biết hắn mang Eva số 05 đi rốt cuộc định làm gì.

Vì thế không nói lời nào, người cha trực tiếp quay lưng đi, vì gã rất bận.

Tiếp theo phải đi tiếp nhận Eva số 02, đồng thời còn phải lên vũ trụ xem Eva số 06, và quản lý các Thích Cách Giả mới.

Đương nhiên còn có hệ thống bù nhìn Dummy System cần thực nghiệm, đủ mọi loại công việc thực sự khiến Tư lệnh không thể dừng lại, không có thời gian chơi trò gia đình với con trai.

Trong thế giới phim TV, Đỗ Lan trực tiếp phục sinh Đĩnh Duy Yui Ikari, để cô thấy được mối quan hệ gay gắt của cặp cha con này, lần này Đỗ Lan không làm thế.

Hắn hiện tại đang cải tạo Eva số 05, dù sao hiện tại chiếc số 05 có bốn cái chân, những người ở trên tuy không biết đôi chân chỉ là đồ trang sức, nhưng Đỗ Lan biểu thị vẫn phải phát triển theo hướng đẹp trai, phải cải tạo chiếc số 05 này thành một Eva thực thụ.

Trên đường tảo mộ về thành, đột nhiên xuất hiện Sứ đồ tiếp cận từ mặt biển, hạm đội bờ biển triển khai tấn công nhưng căn bản không có tác dụng.

Chỉ thấy Sứ đồ đạp sóng mà đến, một cái trừng mắt cũng có thể khiến nước biển hóa thành lưỡi dao sắc bén chém nát chiến hạm, toàn bộ hạm đội trong khoảnh khắc liền bị phúc diệt.

Lúc này phi công Eva số 01 còn đang ở trên xe của Cát Thành Mỹ Lý, cô chỉ có thể để Eva số 00 ở trạng thái chờ lệnh.

Tuy nhiên trung tâm chỉ huy NERV báo Seele đã phái Eva số 02 xuất chiến.

Eva số 02.

Cát Thành Mỹ Lý biểu thị chưa nghe nói Eva số 02 đã đến Nhật Bản.

Lúc này trên bầu trời, máy bay vận tải khổng lồ đã ở trên không Sứ đồ, trực tiếp thả Eva số 02 xuống.

Cơ thể đỏ tươi bắt đầu màn biểu diễn của mình, xuyên qua cơn mưa đạn do Sứ đồ giải phóng để tiến vào cự ly bắn.

Trong tay là một vũ khí điện từ được thúc đẩy bởi lực trường AT, trong quá trình rơi tự do trên không, một phát bắn nát một cơ quan S2 giả của Sứ đồ.

Thương pháp kinh diễm khiến Đĩnh Chân Tự cũng phải hô to lợi hại, cùng là phi công Eva, cậu chắc chắn không thể chuẩn xác bắn trúng mục tiêu trong quá trình rơi như thế.

Nhưng vẫn chưa kết thúc, Sứ đồ vẫn chưa chết, vì còn một cơ quan S2 thật khác cung cấp năng lượng.

Chương 2511

Eva số 02 liên tục bắn đạn, nhưng đều bị lực trường AT của kẻ địch phòng ngự được.

Thế là chỉ có thể liên tục xạ kích, xếp đạn thành một hàng, đồng thời cộng thêm cú lao tới của Eva số 02, nhất định phải đâm xuyên lực trường của Sứ đồ, tiêu diệt Sứ đồ.

Lần đầu đăng trường đã thuần thục lợi dụng đủ mọi ưu thế của mình, thậm chí tính toán cả trọng lực vào trong đó.

Cũng không biết là phi công Eva số 02 tự nghĩ ra hay do phòng tác chiến sắp xếp.

Tóm lại lần này Sứ đồ vô cùng nghẹn khuất, căn bản chưa kịp cập bờ đã bị tiêu diệt, có thể gọi là uổng công vô ích, ôi chao đau đớn thay.

Khổ cực làm gì, ngay cả khu nội đô còn chưa vào được đã bị tiêu diệt, đúng là làm mất mặt Sứ đồ.

Chỉ có thể nói khoảng cách giữa Sứ đồ và Sứ đồ cũng vô cùng lớn.

Ramiel và Zeruel mới thực sự là đại ca trong đám Sứ đồ, ai nhìn cũng phải giơ ngón tay cái.

Trong đó Zeruel bá đạo nhất, một chiêu có thể bắn xuyên hai mươi bốn tầng boong tàu của Tokyo 3, trực tiếp tiến vào căn cứ địa hạ NERV.

Đương nhiên còn có Sứ đồ kiểu xâm nhập, trong bản TV lợi hại nhất chính là kiểu xâm nhập, không những phòng không xuể mà còn tiến hóa cực nhanh.

Cuối cùng vì tiến hóa quá nhanh mà tự diệt vong, đúng là tự mình giết mình.

Đương nhiên còn có loại ô nhiễm tinh thần, loại này trực tiếp gây sát thương cho phi công.

Đương nhiên cũng có loại giảng khoa học, biết sức mạnh mình nhỏ nên lợi dụng khoa học để tăng cường sức mạnh, trực tiếp từ ngoài không gian đâm sầm xuống Tokyo 3, lợi dụng gia tốc trọng lực và lực trường của bản thân mưu toan xé nát thành phố.

Vì sao Sứ đồ đều muốn đến Tokyo 3.

Bởi vì Hắc Chi Nguyệt nằm ở dưới lòng đất.

Seele thông qua Tử Hải Văn Thư dẫn đường đã tìm thấy hai địa điểm, một là Nam Cực nơi Adam tọa lạc, hai là Hắc Chi Nguyệt dưới lòng đất Tokyo 3.

Câu chuyện phải kể từ rất lâu, rất lâu về trước.

Chuyện là khi đó Trái Đất vừa mới khai sinh, Adam đã đâm sầm vào Trái Đất, có lẽ là đang vận động theo chu kỳ trong vũ trụ căn bản không ngờ Trái Đất lại chắn đường.

Sau khi đâm vào Trái Đất, từ trong Bạch Chi Nguyệt trong tay Adam lại sinh ra các Sứ đồ khác trừ Lilith.

Lại qua rất lâu, rất lâu, Lilith cũng đâm sầm vào Trái Đất, gây ra Chấn động thứ nhất, và thứ cô mang đến chính là Hắc Chi Nguyệt.

Còn về việc có trái cây sinh mệnh, trái cây trí tuệ, cây thế giới gì đó, chỉ có thể nói là do tác giả viết Tử Hải Văn Thư tiến hành gia công nghệ thuật.

Sứ đồ và nhân loại quả thực có sự khác biệt to lớn, vì thế tác giả cho rằng Sứ đồ đã ăn trái cây sinh mệnh, nhân loại đã ăn trái cây trí tuệ, do đó dẫn đến sự khác biệt, đây là liên tưởng có thể hiểu được của nhân loại.

Nhưng thực tế không có việc cụ thể là ăn trái cây, khác biệt là khác biệt, chỉ là nhân loại cần một lời giải thích nên trên văn kiện mới có ghi chép mang tính văn học như vậy.

Còn Adam và Lilith rốt cuộc thuộc loại sinh vật gì thì không biết được, dù sao Tử Hải Văn Thư là sản vật trên Trái Đất, không cách nào truy xuất đến thời đại vũ trụ của Adam và Lilith.

Có lẽ họ thực sự từ trên cây thế giới rơi xuống, cũng có thể chỉ là những sinh vật vũ trụ thần kỳ.

Bất luận thế nào, nhân loại đã theo ghi chép tìm thấy họ, và trong khi nghiên cứu Adam đã xảy ra Chấn động thứ hai.

Sau đó lại phát hiện ra Lilith, và biết được thứ mà tất cả Sứ đồ muốn đều nằm ở dưới lòng đất, vì thế đã xây dựng pháo đài bên trên để ngự trị Sứ đồ.

Chỉ cần tiêu diệt được Sứ đồ, nhân loại có thể độc chiếm Hắc Chi Nguyệt.

Các em học sinh, hôm nay thầy Watanabe không khỏe, nên vẫn do tôi lên lớp lịch sử, hôm nay chúng ta học về Tín ngưỡng.

Đỗ Lan một lần nữa trở lại Tokyo 3, đường hoàng đứng trên bục giảng, hoàn toàn không sợ Seele đến bắt mình.

Các học sinh đều ngây người, ngay sau đó liền hoan hô lên, họ yêu nhất là lão sư đã trở lại.

Đỗ Lan mỉm cười ép tay ra hiệu mọi người yên lặng, nói: Chúng ta lên lớp trước đã.

Các em, các em có biết tín ngưỡng là gì không.

Mọi người mỗi người một ý, người nói tin thần là tín ngưỡng, người lại nói tin vào bất cứ thứ gì cũng có thể gọi là tín ngưỡng.

Các em nói đều không sai, nhưng đều chưa nói đến bản chất.

Cái gọi là tín ngưỡng chính là thứ có thể khiến bản thân vô thường phụng hiến lợi ích, chuyện này có thể là chuyện đứng đắn, cũng có thể là chuyện hoang đường không tưởng.

Nhióm người có cùng tín ngưỡng chính là những người có cùng quan hệ phân phối.

Ngược lại, người không có tín ngưỡng chính là những kẻ trong bất kỳ tình huống nào cũng không nguyện ý phụng hiến lợi ích của mình, họ chỉ chấp nhận trao đổi, không chấp nhận vô thường phụng hiến.

Đỗ Lan vẫn như cũ, lời nói ra khiến học sinh ngẩn ngơ.

Khác với giáo dục thường ngày nhận được, nhưng lại rất có đạo lý.

Xuất phát từ góc độ lợi ích, tín ngưỡng chính là việc ở một số thời điểm sẽ vô thường hiến dâng lợi ích của bản thân.

Còn không có tín ngưỡng chính là chỉ chấp nhận trao đổi, tuyệt đối không vô thường phụng hiến, ưu tiên bảo vệ cũng là lợi ích của chính mình.

Cho nên những người tự nhận có tín ngưỡng sẽ sợ hãi người không có tín ngưỡng, vì họ cảm thấy người không có tín ngưỡng chỉ sống vì chính mình, không thể làm bạn với người không có tín ngưỡng, vì kẻ không có tín ngưỡng vì lợi ích của mình có thể bán đứng bạn bè bất cứ lúc nào.

Tín ngưỡng chính là tin vào một thứ, và nguyện ý vô thường phụng hiến lợi ích của bản thân.

Thứ này có thể là một vị thần, có thể là quy phạm đạo đức, có thể là phục vụ nhân dân, có thể là tình thân gia tộc, thậm chí có thể là giáo phái Mì Bay hay giáo phái Mèo Trái Đất.

Trọng điểm là vì chuyện này, cho dù không có báo đáp cũng tâm cam tình nguyện phụng hiến.

Nếu nghĩ đến báo đáp, đó không phải tín ngưỡng mà là giao dịch.

Mà giao dịch chính là biểu hiện của việc lợi ích cá nhân không thể bị tổn hại, chính là biểu hiện của việc không có tín ngưỡng.

Các tín ngưỡng khác nhau sở dĩ mâu thuẫn chồng chất, chính vì họ đều coi tín ngưỡng của mình là duy nhất, và hy vọng người khác cũng chấp nhận tín ngưỡng đó.

Nhưng hiển nhiên là không thể, vì tín ngưỡng chỉ có thể là thứ cá nhân phụng hiến, nếu suy bụng ta ra bụng người thì đó là cưỡng ép rồi, giống như thò tay vào ví tiền của chúng ta cướp tiền để trả hóa đơn cho tín ngưỡng của người khác vậy, điều đó là sai trái.

Lão sư thời gian này có cảm xúc sâu sắc, vì trên thế giới này có một nhóm người rêu rao về tín ngưỡng, nhưng lại thò tay vào ví tiền của chúng ta, bắt chúng ta trả hóa đơn cho tín ngưỡng của họ, thật sự là sai lầm quá lớn.

Đỗ Lan suýt chút nữa đã trực tiếp điểm danh là Seele.

Các học sinh cũng biết chắc chắn là nhóm người đứng giữa tế đàn kia, Seele không biết đã tin vào cái thứ quỷ quái gì, không những giấu giếm mọi người mà còn bắt mọi người bỏ tiền ra.

Các học sinh bản năng không muốn, dù sao họ cũng đâu có tin thứ Seele tin, thậm chí còn không biết Seele tin cái gì.

Lão sư, vậy nên làm thế nào để ngăn chặn ví tiền của mình bị đào rỗng ạ.

Một học sinh giơ tay phát vấn.

Đỗ Lan nói: Câu hỏi hay, cách tốt nhất chính là tự tìm cho mình một tín ngưỡng, chỉ cần khác với họ, chúng ta có thể kiên định bất di mà đối kháng đến cùng.

Chúng ta sống trong thế giới hỗn độn này, các em nói xem chuyện gì mới xứng đáng để chúng ta phụng hiến.

Vì để xây dựng Trái Đất ngày càng tốt đẹp hơn.

Có học sinh nói như vậy.

Đĩnh Chân Tự thấy Đỗ Lan trở lại thì vô cùng vui mừng, nhưng hiện tại cũng không thể không suy nghĩ họ rốt cuộc có thể làm gì.

Thời gian này cậu cũng suy nghĩ rất nhiều chuyện, nhân loại và Sứ đồ, con người và con người, con người và kỹ thuật. nhưng cậu vẫn chưa có kết quả.

Asuka liếc mắt nhìn Đỗ Lan, cô trước đó đã nghe nói Đỗ Lan điều khiển Eva số 00 đánh bại Ramiel bằng phương pháp không tưởng, hơn nữa còn dùng phương thức càng không tưởng hơn để huấn luyện Đĩnh Chân Tự, điều này khiến cô không mấy thích Đỗ Lan, vì cô cảm thấy Đỗ Lan thực sự đang thiên vị cho đối thủ cạnh tranh của mình.

Là người sống sót thoát thai từ đợt clone Asuka, cô tràn đầy ý thức cạnh tranh và ý thức nguy cơ, vì nếu cô không thể làm tốt nhất, không thể chứng minh giá trị của mình, thì sinh mệnh của cô sẽ không có bảo đảm, vì thế cô không thể không nhe răng múa vuốt, tất cả là để che đậy sự bất an và lo âu trong lòng.

Thực ra cô rất hâm mộ Đĩnh Chân Tự có ông bố làm Tư lệnh, có tỷ lệ đồng bộ mạnh như thế, thậm chí còn có một người thầy dạy kèm riêng.

Có nhiều người ủng hộ Đĩnh Chân Tự như vậy, mà cô thì chẳng có gì cả, cô chỉ có thể dựa vào chính mình, chỉ có thể nỗ lực mà sống tiếp.

Dưới áp lực sinh tồn như vậy, Asuka nhìn bên ngoài thì cởi mở ngạo mạn, thực ra thần kinh cao độ khẩn trương, chỉ một sơ suất nhỏ cũng có thể khiến cô sụp đổ.

Thứ cô có thể dựa dẫm chính là Eva số 02, chỉ có thể thông qua chiến đấu không ngừng chứng minh bản thân mà thôi.

Cho nên Asuka thực sự rất đáng thương, Đĩnh Chân Tự ít ra còn có cha, mà Lăng Ba Lệ lại không được thiết lập tình cảm nên không biết sợ hãi, chỉ có Asuka là không có chút cảm giác an toàn nào.

Chương 2512

Cho nên Đỗ Lan hỏi có tín ngưỡng nào xứng đáng để mọi người phụng hiến, Asuka hoàn toàn không biết, vì cô cảm thấy mình trống rỗng, căn bản không thể cho thế giới thứ gì, tự nhiên cũng không tìm thấy tín ngưỡng.

Tín ngưỡng tuyệt đối là thứ xa xỉ phẩm miễn phí mà đắt đỏ, dù sao người có năng lực phụng hiến mới có tư cách có tín ngưỡng, có đôi khi nhiều người thậm chí còn không biết mình có gì, họ chỉ có thể nhìn thấy mình không có gì.

Asuka chính là như vậy, thứ duy nhất cô biết mình sở hữu chính là thân phận phi công Eva số 02, còn lại chẳng có gì cả.

Cho nên cô không biết mình có thể tin vào cái gì, cô không biết mình có thể đặt thứ gì lên trên tín ngưỡng.

Có đôi khi cô thậm chí cảm thấy thế giới này mọi thứ đều vô tình như vậy, đoạt đi mọi thứ của cô, không cho cô bất kỳ lựa chọn nào, thế giới này thật kinh tởm, những thứ để lại cho cô đều không phải thứ cô cần.

Mà tín ngưỡng là cần phải lựa chọn, Asuka lại biết mình không thể chọn, cô nhìn về phía Đĩnh Chân Tự cái tên con ông cháu cha này, cho dù rời khỏi NERV cũng vẫn có nơi dung thân.

Lại nhìn về phía Lăng Ba Lệ, tuy cùng là người nhân tạo, nhưng Lăng Ba Lệ bị áp chế tình cảm nên cứ thuận theo dòng nước.

Còn mình.

NERV cho mình tình cảm, nhưng lại không cho mình quyền lựa chọn, mình có tình cảm còn chẳng bằng không có.

Tín ngưỡng.

Thứ đó vô duyên với mình rồi.

Vị bạn mới đến này, sao em không phát ngôn, nghe không hiểu tiếng Nhật à.

Đỗ Lan biểu thị mình mới đi một lát đã có thêm một học sinh mới, lúc này tự nhiên phải bảo cô phát biểu.

Tôi không hứng thú với loại chuyện này.

Asuka dùng sự lạnh lùng để bảo vệ bản thân, dù sao nói mình không hứng thú cũng nhẹ nhàng hơn nhiều so với việc nói mình không có lựa chọn, cũng sẽ không để người ta nhìn ra mình bên ngoài mạnh mẽ bên trong yếu đuối.

Vậy tôi đề cử em tin vào Mạng của Sứ đồ cũng là mạng Angel Lives Matter, em cũng không cần đặc biệt phụng hiến gì, chỉ cần khi chiến đấu thả nước một chút là được rồi.

Đỗ Lan biểu thị tín ngưỡng này đối với phi công mà nói rất dễ thực hiện, hoàn toàn không cần phụng hiến dư thừa.

Vì sao tôi phải nghe ông.

Asuka biểu thị mình chỉ nghe chính mình.

Đĩnh Chân Tự thầm nghĩ Asuka đúng là quá hổ báo, căn bản không hiểu lão sư Đỗ Lan đáng sợ thế nào, thầy ấy có thể lái xe Jeep tông người đó.

Đỗ Lan nheo mắt lại, thầm nghĩ quả nhiên thiếu niên cần phải dạy dỗ thêm.

Thế là hắn nói: Hôm nay sau khi tan học, em ở lại đừng đi, cùng Đĩnh Chân Tự tham gia huấn luyện ngoại khóa.

Đĩnh Chân Tự nghe xong bất giác mỉm cười, không biết là vui mừng vì huấn luyện khôi phục, hay vui mừng vì cuối cùng cũng có người chịu khổ cùng mình, tóm lại là cậu cười.

Mà Asuka đối với chuyện này còn chưa hay biết gì.

Asuka thể hiện tệ hại trong tiết học, nên bị giữ lại để huấn luyện.

Cô tuy một mặt không tình nguyện nhưng vẫn ở lại, hiển nhiên cô không giỏi phản kháng quyền uy.

Cô phát hiện biểu tình của Đĩnh Chân Tự rất khó coi, giống như mấy tên si hán vậy, giống như đã chờ đợi từ lâu, cuối cùng cũng có thứ gì đó quay trở lại.

Chứ còn gì nữa, đợt huấn luyện truy sát bằng xe Jeep đã lâu không gặp lại bắt đầu, lại chuẩn bị chạy nhảy dưới hoàng hôn của Tokyo 3, vung vẩy thanh xuân rồi.

Chạy đi.

Trong lúc Asuka còn chưa kịp phản ứng, theo tiếng gầm rú của động cơ, Đỗ Lan hóa thân thành ác ma xe Jeep bắt đầu cuộc huấn luyện.

Hai người bạn tốt của Đĩnh Chân Tự đều đang cổ vũ cho họ.

Chạy đi.

Đĩnh Chân Tự nói với Asuka còn đang ngây người.

Asuka đã thấy một chiếc xe Jeep lao thẳng tới, tuy chưa hiểu lời của tên con ông cháu cha kia, nhưng cũng không tự chủ được mà đi theo Đĩnh Chân Tự, đồng thời ngơ ngác hỏi: Rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Là huấn luyện đặc biệt của Đỗ Lan lão sư, có thể nâng cao tố chất thân thể của phi công chúng ta.

Đây là huấn luyện.

Asuka sao lại cảm thấy cái này là muốn lấy mạng mình, đây đâu phải huấn luyện, đây là mưu sát.

Chạy chưa được bao lâu đã mệt, cô liền một cú nhảy sang bên, tách ra hành động với Đĩnh Chân Tự.

Thiếu nữ tưởng như vậy Đỗ Lan chỉ có thể chọn một trong hai, xác suất truy đuổi Đĩnh Chân Tự và xác suất truy đuổi mình là 50 50.

Tuy nhiên đây là coi thường Đỗ Lan rồi, chỉ thấy Đỗ Lan phóng ra một sợi dây thừng trói chặt thiếu nữ, kéo cô chạy tiếp, một người trước xe một người sau xe, hiệu quả đều như nhau.

Asuka cảm thấy phổi mình như đang bốc cháy, cô sắp thổ huyết đến nơi rồi, sớm biết như vậy, thà ở trong lớp lấp liếm lão sư cho xong.

Ngay khi cô tưởng mình sắp chết, chiếc xe cuối cùng cũng dừng lại.

Hôm nay đến đây thôi.

Đĩnh Chân Tự vẫn chưa thỏa mãn, nhưng thấy biểu tình sắp chết của thiếu nữ cũng biết Asuka còn chưa quen.

Cậu đi đến trước mặt Đỗ Lan hỏi: Lão sư, gần đây thầy đi đâu vậy.

Tôi đi điều tra một chút chuyện của Seele, phát hiện họ đang tiến hành đủ loại thí nghiệm trên người mờ ám.

Trước đó tôi cũng nói Eva thực chất là xác của Sứ đồ, tôi phát hiện Seele đang tìm cách chế tạo ra loại Eva có thể thức tỉnh, không cần phi công, hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của Seele.

Hiển nhiên trong tương lai họ sẽ cần những Sứ đồ nhân tạo này để làm việc.

Không cần phi công.

Đĩnh Chân Tự biểu thị vậy chẳng lẽ đại diện cho việc mình sắp bị vứt bỏ.

Tâm tình cậu rất phức tạp, cậu không nhịn được nói: Lão sư, thầy ở trên lớp bắt chúng em tìm ra thứ mình tin tưởng, là hy vọng chúng em có thể tự mình suy nghĩ, tự mình hành động đúng không.

Cho dù lão sư rời đi, chúng em cũng có thể tiếp tục chiến đấu.

Cậu nhìn Đỗ Lan, tự mình suy nghĩ.

Tốt tốt, đã học được cách đọc hiểu rồi, đây chính là bước đầu tiên của tự thân suy nghĩ.

Tuy tác dụng không lớn nhưng ý nghĩa phi phàm: Quả thực như vậy, nhưng không chỉ có thế, vì kẻ thù của chúng ta tin vào những thứ không tưởng, nên chúng ta cũng phải có thứ mình tin tưởng mới có thể đối kháng với họ.

Nếu không, họ sẽ bất chấp tất cả, mà chúng ta lại không thể dốc toàn lực.

Kẻ thù.

Đây là lần đầu tiên thiếu niên nghe Đỗ Lan đưa ra khái niệm kẻ thù rõ ràng như vậy, cậu biết kẻ thù chắc chắn là Seele và NERV dưới quyền họ: Cha là kẻ thù.

Đây là điều cậu chưa từng nghĩ tới, cậu không khỏi hỏi: Rốt cuộc cha muốn gì.

Ông ấy tin vào điều gì.

Đương nhiên là tin vào việc xây dựng một thế giới để được chung sống với vợ, vì thế mà bất chấp tất cả.

Vậy em đã tìm thấy thứ mình tin tưởng chưa.

Đỗ Lan dùng câu hỏi để trả lời câu hỏi.

Thiếu niên tự nhiên chưa nghĩ ra, nghĩ ra được thì đã không do dự như vậy.

Chuyện cứu vớt thế giới đối với cậu mà nói không có nhiều cộng hưởng.

Nếu là mỹ thiếu nữ và đại tỷ thì tuy thực tế hơn nhưng cảm giác vẫn chưa đến mức khiến cậu phụng hiến tất cả.

Là vì đại chúng, hy sinh tư lợi vì công nghĩa, hay là vì người bên cạnh, hy sinh công nghĩa vì tư lợi.

Hoàn toàn không biết nên chọn thế nào.

Lão sư, thực sự rất khó, em không biết mình nên tin vào cái gì, thực sự rất hâm mộ những người có tín ngưỡng, bất kể tín ngưỡng đó hoang đường thế nào, nhưng họ đều bất chấp tất cả mà tin tưởng.

Trước đó ở vùng lạc hậu, em quen một người, bất kể bụng đói thế nào, hễ có thức ăn, anh ta đều để dành một miếng nhỏ cho thần linh, lúc đó em còn thấy anh ta quá ngốc, bây giờ mới biết đó chính là sức mạnh của tín ngưỡng.

Tuy rằng thần linh chưa bao giờ giúp đỡ anh ta, nhưng anh ta lại không cầu báo đáp mà tin tưởng thần, không ngại chết đói.

Còn có một người chú thà rằng mình bị giết cũng vô oán vô hối giúp đỡ người khác, vì chú ấy tin thế giới cuối cùng sẽ khôi phục trật tự.

Thiếu niên nhớ lại đủ loại người đã gặp trên đường cầu sinh, trước kia không thể hiểu nổi những hành vi này, thấy họ đều rất ngốc, mình sắp chết đói còn phải tế thần, mình còn không bảo vệ nổi còn đi giúp đỡ người khác, bây giờ nghĩ lại đó chính là tín ngưỡng, họ không ngốc, cũng biết hành vi của mình bất lợi cho bản thân, nhưng tín ngưỡng bản thân nó chính là dù biết sẽ chết vẫn cứ làm.

Nếu mưu cầu báo đáp, đó không phải tín ngưỡng mà là giao dịch.

Đĩnh Chân Tự lại nhớ đến lúc tác chiến ở núi Song Tử trước đó, lượng lớn công nhân mạo hiểm tính mạng đi hỗ trợ tác chiến, cậu ngồi trong Eva số 01 còn có lực trường bảo vệ, nhưng họ là xác thịt phàm thai, đứng trong nhiệt độ cao, chịu đựng rủi ro bị Ramiel bốc hơi, nỗ lực truyền tải điện lực toàn quốc qua một cách thông suốt.

Họ đều có tín ngưỡng, nên không tiếc sinh mạng.

Còn chính mình trong cuộc đối chiến với Ramiel lại hoài nghi mình có phải gánh tội thay không, lo lắng mình có thất bại không, mình còn chẳng tin chính mình thì nói gì đến tín ngưỡng.

Vì thế thiếu niên chỉ có thể hỏi lão sư, rốt cuộc tin vào cái gì mới là chính xác.

Thực ra tín ngưỡng không có cái gọi là chính xác, dù sao nội dung tín ngưỡng bản thân nó cũng chưa chắc sẽ thực hiện được, dù sao không phải là giao dịch, bạn tin một chút là phải được báo đáp một chút.

Tín ngưỡng là dù có mất mạng, hoặc giả vẫn chỉ là lời nói suông, chỉ vì tin tưởng nên bất chấp mọi giá cả.

Vừa nực cười vừa bi tráng.

Chương 2513

Xem ra em đã nhận ra mình đã gặp nhiều tín ngưỡng khác nhau, thậm chí có những tín ngưỡng mâu thuẫn lẫn nhau.

Đỗ Lan nói rồi thấy thiếu niên gật đầu, cậu quả thực đã thấy những tín ngưỡng mâu thuẫn.

Ví dụ như tin vào cuộc sống tốt đẹp và tin vào dung hợp mới là hạnh phúc, hai cái đó mâu thuẫn với nhau.

Đồng thời Đỗ Lan cũng nghĩ đến rất nhiều vũ trụ anime, câu chuyện trẻ con một chút thì là nhân vật chính bị bắt nạt rồi sau đó vả mặt.

Câu chuyện phức tạp hơn một chút thì là sự áp bức của tập thể đối với đoàn thể, thường là sức mạnh công cộng áp bức nhóm người yếu thế, mà sức mạnh công cộng này cơ bản cũng là các cơ quan bạo lực, ví dụ như tập đoàn võ sĩ duy trì trật tự xã hội, hơn nữa những tập đoàn này vào lúc mấu chốt đều phải gánh tội thay, bị bán đứng.

Kết cục cuối cùng thường là đoàn thể yếu thế và tập đoàn võ sĩ cả hai đều chịu thiệt hại.

Thực ra Tokyo 3 cũng hoàn toàn phù hợp với kịch bản này, Seele chính là tầng lớp cao nhất, NERV chính là tập đoàn võ sĩ, Sứ đồ chính là những kẻ bên lề.

Thông qua NERV để trấn áp Sứ đồ, nhưng cuối cùng NERV cũng bị vứt bỏ.

Mà vũ trụ Eva vì nhân vật chính là người của tập đoàn võ sĩ nên cảm thấy rất thảm.

Nếu nhân vật chính chuyển sang kẻ bên lề, sẽ thấy tập đoàn võ sĩ quá đáng ghét, tầng lớp cao nhất cũng quá hèn hạ, ví dụ như Luffy trong One Piece.

Nhưng trong tất cả các vũ trụ rất ít khi trực tiếp đối kháng với tầng lớp cao nhất, thường là tập đoàn võ sĩ và kẻ bên lề đối kháng, nếu kẻ bên lề giành ưu thế, tầng lớp cao nhất sẽ trực tiếp bán đứng tập đoàn võ sĩ, để họ gánh vác mọi hậu quả, mượn đầu của võ sĩ để bình định mọi chuyện, cuối cùng coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Kẻ bên lề có thể sẽ hy sinh toàn bộ, cũng có thể sẽ thay thế vị trí của võ sĩ.

Mà trong các tác phẩm, thái độ của tầng lớp cao nhất đối với võ sĩ thường rất vô tình, rõ ràng cần họ liều mạng nhưng lại hoàn toàn không coi họ là người.

Mà võ sĩ tuy có tâm tư riêng nhưng cuối cùng vẫn phải ra chiến trường, dù sao họ cũng là người trong tế đàn, tuy không phải cốt lõi nhưng cũng phải cùng nhau kháng cự kẻ thù bên ngoài tế đàn.

Cho nên kịch bản cơ bản của nhiều tác phẩm là thế này: Tầng lớp cao nhất thần thần bí bí, đủ mọi quy tắc nghiêm ngặt, chỉ huy đoàn thể vũ trang dưới tay trấn áp kẻ bên lề một cách vô nhân tính.

Khi kẻ bên lề bắt đầu phản kháng, đoàn thể vũ trang mắt thấy sắp không xong rồi, tầng lớp cao nhất sẽ không chút khách khí mà vứt bỏ đoàn thể vũ trang, đạt thành thỏa thuận với kẻ bên lề.

Đương nhiên cũng có một số là đoàn thể vũ trang tự mình hạ khắc thượng, nhưng cơ bản sẽ không tiêu diệt tầng lớp cao nhất mà coi tầng lớp cao nhất như bù nhìn.

Chính là hai loại hình thái này phản ánh hệ sinh thái chính trị Nhật Bản, loại thứ nhất là bán đứng quân nhân để duy trì ổn định, loại thứ hai là quân nhân hạ khắc thượng.

Hiện tại Đĩnh Chân Tự đang ở con đường thứ nhất, có thể bị bán đứng bất cứ lúc nào, việc nhận ra khắp nơi đều là tín ngưỡng mâu thuẫn cho thấy nhận thức của cậu về thế giới ngày càng toàn diện, giúp cậu đi theo con đường thứ hai, hoặc đi ra con đường thứ ba chưa từng nghĩ tới.

Đỗ Lan rõ ràng bị truy nã, nhưng hắn lại không có chút tự giác nào, vẫn đi lại khắp nơi trên đường, căn bản không sợ bị người ta bắt.

Những học sinh yêu quý hắn sẽ không tố giác, các giáo viên ở lại trường cũng không muốn rước việc vào người, mà Tokyo 3 cũng không có nhiều cư dân.

Chỉ cần Đỗ Lan né tránh đủ loại camera giám sát là có thể vui vẻ tìm một tòa nhà không người ở Tokyo 3 mà cư trú.

Dù sao tình hình Tokyo 3 cũng không mấy lạc quan, tuy chiến dịch núi Song Tử rất sướng nhưng tiêu tiền cũng rất nhiều, dự toán của Tokyo 3 đang bị thâm hụt, cộng thêm đủ loại nghiên cứu cho Eva số 02 và số 03, nên nhiều nơi ở Tokyo 3 không được sửa chữa, môi trường sống biến xấu cộng với việc Sứ đồ đột kích, cư dân ngày càng ít đi.

Cư dân ít đi, không gian hoạt động của Đỗ Lan cũng lớn hơn.

Asuka biểu thị thấy quỷ rồi, hiện tại cả người cô đều đau nhức.

Huấn luyện nhiều rồi sẽ quen, ban đầu tớ cũng như vậy.

Đĩnh Chân Tự rất có kinh nghiệm nói.

Nói cái gì bậy bạ vậy, tôi là phi công Eva số 02 quý giá, không phải là khỉ đen như cậu.

Với lại dựa vào cái gì mà giả chính kinh không cần huấn luyện.

Giả chính kinh là biệt danh Asuka đặt cho Lăng Ba Lệ, cô hiện tại toàn là oán trách, thấy ai cũng không vừa mắt: Còn cái gì mà tín ngưỡng với không tín ngưỡng, còn bắt chúng ta về nghĩ cho kỹ, ông ta chỉ là giáo viên thôi, dựa vào cái gì mà quản chúng ta tin cái gì.

Trên đường về nhà, Asuka đi khập khiễng, lời oán thán rất nhiều.

Chúng ta không thể nhắc đến lão sư trước mặt tiểu thư Misato, nếu không lão sư nhất định sẽ bị bắt.

Asuka không đáp ứng mà tiếp tục nói: Cậu thực sự tin lời ông ta nói Mạng của Sứ đồ cũng là mạng sao.

Sứ đồ muốn tiêu diệt nhân loại chúng ta đó, nếu chúng ta thả nước trong lúc chiến đấu, sẽ có nhiều người chết lắm.

Đĩnh Chân Tự cũng không biết, chỉ có thể không chắc chắn mà nói: Trước khi lão sư đến, tớ căn bản không biết thế giới này vận hành như thế nào.

Thế giới này rất lớn, cũng rất phức tạp.

Chính lão sư đã cho tớ biết kẻ thù của mình không chỉ có Sứ đồ, mà còn có cả dự toán ngân sách.

Tớ biết Sứ đồ không chỉ mang lại phá hoại mà còn mang lại kiến thiết.

Thậm chí trong những chuyện chúng ta thấy là lẽ đương nhiên, thực ra phía sau cũng có những lý do khác nhau.

Lão sư tuy hành vi cổ quái, nhưng thực ra thầy ấy là một người rất giảng đạo lý, hành vi của thầy ấy không quái đản mà có logic rất mạnh.

Hiển nhiên trong thời gian Đỗ Lan vắng mặt, thiếu niên cũng liên tục suy nghĩ về những thứ học được từ Đỗ Lan.

Tuy rằng phá cách, nhưng thực ra suy nghĩ kỹ thì đúng là như vậy, Đỗ Lan không bày ra vẻ huyền bí mà đem những đạo lý giản đơn nhất giảng cho Đĩnh Chân Tự nghe.

Ngay cả Lăng Ba Lệ cũng rất ngạc nhiên, vì cô biết Đĩnh Chân Tự chỉ là một cậu bé hay dỗi, không ngờ cậu đánh giá Đỗ Lan lại khách quan như vậy.

Vậy cậu tin vào cái gì.

Đừng có bảo là cậu tin cái ông thầy lịch sử đó nhé.

Vẫn là vấn đề tín ngưỡng, Asuka muốn biết tín ngưỡng của Đĩnh Chân Tự là gì.

Đĩnh Chân Tự lắc đầu nói: Tớ không biết.

Socrates đã nói điều duy nhất tôi biết là tôi không biết gì cả.

Cùng với những thứ lão sư dạy cho tớ càng nhiều, tớ càng phát hiện mình vô tri, thế giới này có quá nhiều điều chưa biết, tớ biết cho dù tớ tìm thấy tín ngưỡng cũng chưa chắc đã đúng.

Cho nên tớ muốn đi bước nào hay bước ấy, dù sao theo lý luận của lão sư thì tín ngưỡng cũng không phải vĩnh hằng bất biến.

Tín ngưỡng mỗi thời kỳ có thể thay đổi, nên tớ nghĩ chúng ta nên học tập cho tốt, chân lấm tay bùn, mới có thể đưa ra lựa chọn đúng đắn vào lúc cuối cùng cần thiết nhất.

Đỗ Lan chắc chắn sẽ không nhịn được mà vỗ tay cho thiếu niên, thái độ của thiếu niên thế là đúng rồi, không phải trốn tránh, cũng không phải mãng phu, mà là giữ một nhịp độ vững chãi, binh đến tướng chặn nước đến đất ngăn.

Chỉ cần mình không ngừng nâng cao thực lực và kiến thức, sẽ không sợ bất kỳ thử thách nào.

Asuka cũng phát hiện tên con ông cháu cha này không tầm thường, chẳng lẽ Đỗ Lan thực sự là một giáo viên giỏi.

Cô và Đỗ Lan mới gặp lần đầu nên cũng chưa chắc chắn, nhưng để con ông cháu cha đánh giá như vậy thì chắc cũng không tệ, nhưng Đỗ Lan nói cái gì Mạng của Sứ đồ cũng là mạng chẳng lẽ còn có lý do thâm sâu gì.

Nếu chúng ta thả nước khi chiến đấu để bảo vệ Sứ đồ, vậy ai bảo vệ nhân loại.

Asuka đưa ra một vấn đề rất trực tiếp: Nếu Đỗ Lan thực sự nói có lý, vậy giải thích chuyện này thế nào.

Chẳng lẽ ông ta không phải nhân loại.

Thiếu niên biểu thị chắc chắn là có đạo lý, nhưng cậu không rõ lắm: Lão sư từng nói, nhân loại chính là Sứ đồ, Sứ đồ chính là nhân loại.

Hơn nữa NERV nhất định đang âm thầm giấu giếm điều gì đó, họ muốn tiêu diệt Sứ đồ, vậy lão sư chắc chắn phải bảo vệ Sứ đồ.

Tuy tớ không biết đạo lý bên trong, nhưng tớ nghĩ cách làm của lão sư chắc chắn có căn cứ lý luận, có thể suy ra từ lịch sử.

Asuka lắc đầu nói: Xem ra cậu thực sự rất bội phục ông ta.

Cô quay sang Lăng Ba Lệ bên cạnh nói: Còn cô thì sao, Giả Chính Kinh, cô cũng tin Đỗ Lan à.

Lăng Ba Lệ không biết trả lời thế nào, vì tin hay không tin đều không đủ để trả lời cảm giác của mình đối với Đỗ Lan.

Rất phức tạp, Lăng Ba Lệ cảm thấy Đỗ Lan thực sự đã dạy cô những chuyện lộn xộn, cô còn nhớ Đỗ Lan bảo cô: Bí quyết để bắn ra tia sáng Chấn động lần thứ nhất chính là tưởng tượng trong tay có hai cuộn len.

Lão sư sẽ truyền thụ toàn bộ tuyệt kỹ của mình cho chúng ta, thầy ấy không cần chúng ta báo đáp gì cả, đây là điểm khác biệt của thầy ấy so với những người lớn khác.

Khi chúng ta cần, thầy ấy sẽ hồi đáp chúng ta.

Lăng Ba Lệ nói về cảm giác của mình đối với Đỗ Lan bằng giọng không linh, đó là một người lớn có thể tin cậy.

Con ông cháu cha và Giả Chính Kinh đều nói như vậy, Asuka cảm thấy rất phiền não, phiền não vì sự kỳ vọng trong lòng mình.

Mình sớm đã chỉ có thể dựa vào chính mình rồi, sao có thể sinh ra tâm lý dựa dẫm vào người khác.

Tín ngưỡng.

Mạng của Sứ đồ cũng là mạng.

Asuka chỉ cảm thấy một luồng cảm giác cô đơn ập đến, phiền não không nói nên lời, gia tăng tốc độ về nhà, không thèm để ý đến hai người kia.

Đúng là một người phụ nữ kỳ quái, Đĩnh Chân Tự cảm thấy Asuka thực sự khó gần, luôn phát biểu những quan điểm kỳ quặc.

Đây đại khái chính là như lão sư nói, thông qua đối kháng để làm nổi bật mình thôi, Asuka không đủ tự tin để thể hiện cái tôi, chỉ có thể thông qua việc phản đối người khác để thể hiện mình.

Thực ra Đĩnh Chân Tự thấy kỹ thuật điều khiển của Asuka đã rất tốt rồi, công lực cơ bản vững chắc, tuy tỷ lệ đồng bộ không cao nhưng tổng thể cũng là một phi công hợp cách.

Chương 2514

Nhưng Asuka không cho rằng chỉ cần hợp cách là có thể miễn bị đào thải, chỉ có tốt nhất mới có thể giúp cô ở lại.

Đó chính là vấn đề, yêu cầu của Asuka và Đĩnh Chân Tự đối với bản thân là khác nhau, Đĩnh Chân Tự cho dù bị đào thải thì vẫn là con ông cháu cha.

Còn Asuka nếu bị đào thải, cô không biết mình sẽ có kết quả gì, có thể sẽ chết.

Cho nên cô rất phiền não, vì tương lai của cô vô cùng mờ mịt, căn bản không có cảm giác an toàn, cũng không dám tin tưởng người khác.

Đĩnh Chân Tự nhìn Lăng Ba Lệ một cái, không nhìn ra cô đang có biểu tình gì, cuối cùng chỉ có thể cảm thán tâm tư con gái thực sự còn quỷ dị thần bí hơn cả lực trường AT.

Tuy nhiên Đĩnh Chân Tự tin tưởng lão sư của mình, tuy đang bảo vệ Sứ đồ nhưng lão sư chắc chắn có đạo lý của thầy.

Đỗ Lan tiễn học sinh đi xong liền lập tức đến xưởng cơ khí, pin hạt nhân đã chuẩn bị xong, đồng thời việc cải tạo Eva số 05 cũng rất thuận lợi, đợi đến khi Sứ đồ Lực Zeruel đến là có thể dùng.

Tuy nhiên trước Zeruel còn một Sứ đồ từ trên trời rơi xuống lợi dụng trọng lực tấn công Tokyo 3, nó đến từ vũ trụ, trực tiếp rơi xuống, nếu va chạm với mặt đất thì toàn bộ thành phố sẽ bị bốc hơi, trong vòng bán kính ba mươi cây số đều phải chịu tác động.

Thế là Tokyo 3 lại bắt đầu sơ tán, chắc chắn sẽ có lượng lớn cư dân rời đi, vì họ vĩnh viễn không thể dự đoán được Sứ đồ tiếp theo sẽ dùng phương thức tấn công gì, tiếp tục ở lại quá thiếu cảm giác an toàn, ai cũng không biết ngày mai thành phố có còn giữ được không.

Cách thức tấn công của Sứ đồ vô cùng đa dạng, giới hạn trên và giới hạn dưới chênh lệch rất lớn, vì vậy cư dân thành phố Tokyo 3 hoàn toàn không có cảm giác an toàn.

Có lẽ Sứ đồ hôm nay yếu như một con gà, nhưng Sứ đồ ngày mai có thể sẽ hủy thiên diệt địa, ngay cả NERV cũng không ngăn được.

Trong tình huống như vậy, rất nhiều người ở thành phố Tokyo 3 đã chọn chuyển đi.

Công tác sơ tán diễn ra thuận lợi, hiện tại cho dù trốn dưới lòng đất cũng không ngăn được Sứ đồ từ trên trời rơi xuống này, một khi chạm đất, cả thành phố sẽ bị bốc hơi.

Lúc này phòng tác chiến một lần nữa đề ra nhiệm vụ, vì Tư lệnh và Phó tư lệnh đều vắng mặt, Cát Thành Mỹ Lý trở thành người phụ trách cao nhất, phải chịu trách nhiệm cho trận chiến này.

Áp lực của cô không nhỏ, vì một khi thất bại thì coi như xong đời.

Sau khi sơ tán quần chúng trong vòng ba mươi cây số, cô chọn ở lại căn cứ để thể hiện lòng tin vào tác chiến, cũng như sự tin tưởng đối với các phi công, để họ có thể dốc hết sức mình.

NERV cũng đồng ý ở lại vì họ có tín ngưỡng, không sợ chết, họ muốn hy sinh vì sự bảo hộ toàn nhân loại.

Tuy những thành viên này không thuộc về cốt lõi của tế đàn, nhưng họ sẵn sàng hiến dâng sinh mạng để thủ hộ nhân loại, đó chính là tín ngưỡng.

Phương án tác chiến được quyết định, nội dung cũng rất đơn giản: Đỡ lấy Sứ đồ và tiêu diệt trước khi nó chạm đất.

Quá trình khó khăn nhất chính là đỡ lấy Sứ đồ, vì khi nó rơi đến một độ cao nhất định, hệ thống giám sát không thể tính toán quỹ đạo nữa, hoàn toàn dựa vào ba đài EVA tùy cơ ứng biến.

Phải có một đài EVA đứng dưới Sứ đồ, mở toàn lực AT Lực Tràng để đỡ lấy, sau đó hai đài còn lại hoàn thành việc đánh giết.

Tác chiến tuy đơn giản, không cần lãng phí tiền bạc để thử sai, nhưng lại yêu cầu sự phối hợp cực cao của ba phi công.

Cát Thành Mỹ Lý phó thác sinh mạng mình cho họ, triển khai ba đài EVA ở ba khu vực, sau đó chờ đợi Sứ đồ đột kích.

Lần này Đĩnh Chân Tự lại không hề khẩn trương, vì cậu rất tự tin vào khả năng chạy bộ, dù sao bị xe Jeep truy sát lâu như vậy, kiểu gì cũng phải có thành quả.

Căn cứ NERV không còn mấy người, những người không liên quan đã sơ tán hết, chỉ còn lại những người quyết tâm đồng sinh cộng tử với căn cứ.

Họ sẽ hoàn thành sứ mệnh của mình, kiên trì đến giây phút cuối cùng.

Vệ tinh đang giám sát cao độ của Sứ đồ, nó càng lúc càng thấp, đã tiến vào tầng khí quyển.

Cát Thành Mỹ Lý căng thẳng tột độ, thành bại tại đây.

Nếu tác chiến lần này thành công, cô chắc chắn sẽ thăng quan tiến chức.

Tôi xin chúc mừng cô trước, Thiếu tá.

Đỗ Lan xuất quỷ nhập thần, mỗi khi NERV không có người, hắn lại đến đây đi dạo.

Lại là tên khốn anh sao.

Cát Thành Mỹ Lý thấy tên tội phạm bị truy nã Đỗ Lan, lập tức muốn gọi chi viện, nhưng rõ ràng hiện tại NERV không còn ai khác.

Thôi bỏ đi, dù sao nếu tác chiến thất bại thì tất cả đều chết, Đỗ Lan không sợ chết thì cứ để hắn đứng đó.

Nếu thành công, lúc đó sẽ tìm người bắt hắn sau.

Đỗ Lan hoàn toàn không quan tâm đối phương có đang chửi mình hay không, chỉ cười hì hì nói: Yên tâm đi, tác chiến lần này khẳng định thành công, vì tôi đã đặc huấn cho Đĩnh Chân Tự, Lăng Ba Lệ và Minh Nhật Hương rồi, họ đều rất giỏi chạy bộ.

Cát Thành Mỹ Lý cũng nghe nói trước đây Đỗ Lan thường lái xe truy sát Đĩnh Chân Tự, một người lớn mà làm chuyện đó thật đúng là không biết xấu hổ.

Thiếu tá, cô có cảm thấy tôi làm quá đáng không.

Có phải cô thấy người lớn nên ôn nhu với thiếu niên một chút để sau này khỏi hối hận không.

Cô hoàn toàn sai lầm rồi, sự ôn nhu của mỗi người không giống nhau, đôi khi nhìn có vẻ nghiêm khắc thậm chí vô tình, nhưng không đại diện cho việc không ôn nhu, chỉ là họ thấy thể hiện sự ôn nhu không có ý nghĩa, nhưng vào lúc mấu chốt, họ sẵn sàng dùng sinh mạng để bảo vệ đứa trẻ.

Đỗ Lan nói bóng gió, rõ ràng là đang ám chỉ cha của Cát Thành Mỹ Lý.

Bình thường ông vùi đầu vào công việc, không thèm để ý đến gia đình, nhưng trong lần Chấn động Thứ hai, ông thà nhường cơ hội sống sót cho con gái, để Cát Thành Mỹ Lý trở thành người sống sót duy nhất.

Sự ôn nhu đó thắng vạn lời nói, tiếc là Cát Thành Mỹ Lý cuối cùng không có cơ hội báo đáp.

Anh có ý gì.

Cát Thành Mỹ Lý có chút tức giận, cô thấy Đỗ Lan chắc chắn đã điều tra quá khứ của mình.

Cô không giết cha mình, nhưng ông ấy lại vì cô mà chết.

Tuy cái chết của người quá cố không có quan hệ trực tiếp với cô, nhưng cô lại nhận được lợi ích từ cái chết đó, do đó cô không cách nào báo đáp đối phương, nên mới hy vọng làm chút chuyện khác để lòng mình nhẹ nhõm hơn, ví dụ như đi chăm sóc các thiếu niên, chia sẻ tình cảm của mình cho họ.

Những biểu hiện đó chỉ cho thấy cô vẫn luôn canh cánh trong lòng, chưa thực sự hoàn thiện chính mình.

Đỗ Lan đâm trúng tim đen khi chỉ ra vấn đề của Cát Thành Mỹ Lý là nhận được lợi ích từ cái chết của cha nhưng không thể báo đáp.

Cho dù có chăm sóc bao nhiêu phi công thiếu niên đi nữa, cô cũng không thể báo đáp được cha mình.

Anh rốt cuộc là ai.

Chuyện của Cát Thành Mỹ Lý tuy không phải cơ mật tuyệt đối, nhưng cũng không phải ai cũng điều tra được, Đỗ Lan rốt cuộc là ai.

Tôi đã nói rồi, tôi là một đạo sư nhân sinh.

Nhìn thấy người có khiếm khuyết nội tâm như cô, tôi lại không nhịn được muốn giáo dục một chút.

Tôi phải nhắc nhở cô, cô tưởng dùng phương thức của mình có thể cảm hóa ba phi công đó sao, chưa chắc đã đúng đâu.

Ví dụ như coi họ là người nhà, hay coi họ là người lớn, hoặc coi họ là những cá tính độc lập, cô cố gắng dùng đủ mọi thủ đoạn để họ cảm nhận được sự quan tâm, hy vọng giảm bớt nỗi khổ trong lòng họ, nhưng sẽ không thành công đâu.

Vì từ đầu đến cuối cô đều suy nghĩ dưới góc độ ban ơn, chứ chưa từng thực sự bước vào nội tâm của họ.

Đỗ Lan cho rằng nỗ lực của Cát Thành Mỹ Lý không hiệu quả, vì ba phi công này cũng không phải là những con người bình thường, những thủ đoạn thông thường không có tác dụng.

Phương pháp của Cát Thành Mỹ Lý quá đỗi bình thường, chỉ là thái độ ban ơn của người lớn đối với trẻ con, nếu đối với những đứa trẻ khác có lẽ được, nhưng với ba đứa trẻ này thì không.

Vì chúng đều rất thông minh, đều có một bộ phương pháp nhìn nhận thế giới của riêng mình.

Đĩnh Chân Tự tuy luôn lẩn tránh, nhưng chỉ cần muốn làm thì không gì không làm được.

Minh Nhật Hương tuy ngạo kiều, thiếu cảm giác an toàn, nhưng cũng hiểu rất rõ quan hệ đối lập giữa mình và thế giới.

Lăng Ba Lệ tuy bị hạn chế tình cảm, nhưng cô thậm chí có thể đột phá hạn chế của gen để học cách cảm nhận.

Vì vậy ba thiếu niên này không ai đơn giản cả, Đỗ Lan coi họ như ngọc thô mà ra sức mài giũa, không đợi Cát Thành Mỹ Lý lên tiếng, hắn tiếp tục nói: Thứ họ cần không phải là sự quan tâm, mà là tri thức.

Trong thời đại này, dựa vào sự quan tâm của người khác là không thể đứng vững, họ phải dựa vào tri thức và sức mạnh của chính mình mới có thể phát ra tiếng nói của mình.

Cô có quan tâm họ thế nào đi nữa cũng không thể thay họ hoàn thành lý tưởng.

Còn tôi có thể dạy họ tri thức, dù quá trình đó vô cùng tàn khốc, nhưng sẽ có một ngày họ nhận ra tri thức mới là sức mạnh quan trọng nhất trong thời đại tàn khốc này.

Cát Thành Mỹ Lý không thể phủ nhận rằng sự quan tâm không thể thay thế tri thức.

Nhưng quan tâm có thể hóa thành sức mạnh tâm linh, cô nói: Một người được quan tâm mới biết đi quan tâm người khác.

Nếu chỉ có tri thức, làm sao họ có thể dùng tri thức của mình để giúp đỡ người khác.

Học cách quan tâm không chỉ có một con đường là nhận sự quan tâm, học được tri thức sẽ hiểu rằng một người không thể thay đổi thế giới.

Chương 2515

Một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao.

Đỗ Lan cho rằng tri thức cũng bao hàm nội dung quan tâm người khác, thậm chí còn rộng lớn hơn, không chỉ là quan tâm giữa cá nhân với nhau mà còn bao hàm cả sự quan tâm của cá nhân đối với thiên hạ.

Vào lúc tác chiến mấu chốt, sau khi NERV sơ tán, Đỗ Lan lại nhàn nhã đi vào căn cứ, đứng cạnh Cát Thành Mỹ Lý thảo luận về cách giáo dục thanh thiếu niên.

Cát Thành Mỹ Lý dùng sự quan tâm để an ủi tâm hồn thiếu niên, để họ tham gia chiến đấu.

Nhưng Đỗ Lan cho rằng phương thức này không bền vững, vì thứ thiếu niên cần là tri thức.

Đây là một thời đại tàn khốc, nếu lúc trẻ không chịu học tập mà chỉ mong chờ người khác quan tâm, khi lớn lên sẽ dễ dàng trở thành những đứa trẻ khổng lồ.

Vì vậy tranh thủ lúc trẻ học nhiều tri thức mới là quan trọng.

Tất nhiên thế giới EVA có chút khác biệt, vì Đĩnh Chân Tự không cần học tập cũng có thể bị đẩy vào những vị trí quan trọng một cách thần kỳ.

Chỉ có thể nói đầu thai lúc nào cũng là một môn nghệ thuật, dù không nỗ lực học tập cũng có thể thông qua quan hệ cha mẹ mà trực tiếp bước vào tế đàn, hoàn thành bước nhảy vọt mà vô số người không dám nghĩ tới.

Tuy quy tắc trò chơi của thế giới này hơi kỳ quặc, nhưng học tập quả thực giúp Đĩnh Chân Tự trở nên điềm tĩnh, gặp chuyện không hoảng.

Có đủ tri thức mới giúp thiếu niên thực sự hiểu rằng vẻ xấu xí và tốt đẹp của thế giới này rất khó dựa vào ý chí cá nhân mà chuyển biến.

Mỗi người đều là một quân cờ trong trò chơi, phải tuân theo quy tắc, trừ khi có người mang đến một bộ quy tắc hoàn toàn mới thay thế bộ cũ, nếu không mọi thứ đều khó thay đổi.

Đỗ Lan bồi dưỡng Đĩnh Chân Tự chính là hy vọng cậu có được sự giác ngộ như vậy, và những người bạn học khác sẽ giúp đỡ cậu.

Hiện tại Đĩnh Chân Tự vẫn dừng lại ở mức độ suy ngẫm về thế giới, cách việc tạo ra quy tắc mới còn một đoạn đường rất dài.

Nghe Đỗ Lan nói tri thức có tác dụng lớn hơn sự quan tâm, Cát Thành Mỹ Lý cũng không nỡ phản bác, chỉ nói: Nhưng tri thức nhân loại có hạn, còn tình yêu là vô hạn.

Rõ ràng cô tin vào tình yêu của nhân loại, vì tình yêu có thể hy sinh sinh mạng.

Nhưng tri thức nhân loại lại không vĩ đại như vậy, vì con người hiểu biết về thế giới quá ít, ví dụ như Sứ đồ, con người không biết chúng là gì, đến từ đâu và tại sao lại đối đầu với nhân loại.

Vì vậy tri thức tuy quan trọng nhưng trong mắt Cát Thành Mỹ Lý không thể thay thế tình yêu.

Tình yêu thật vĩ đại, cô chỉ cảm nhận được một lần nhưng đủ để cả đời cô có được sức mạnh từ đó.

Tri thức có đúng sai, tình yêu thì không.

Sự xuất hiện của Sứ đồ đã thách thức hệ thống khoa học hiện có của nhân loại, sự tồn tại của AT Lực Tràng càng thách thức các quy tắc vật lý một cách không tưởng.

Một loại sức mạnh duy tâm đang thách thức các quy tắc duy vật, phi công EVA có thể dựa vào quyết tâm của mình để hoàn thành mục tiêu cực hạn.

Tri thức nhân loại không giải thích được.

Hiện tại tác chiến đã đến lúc mấu chốt nhất, Sứ đồ đã tiến vào tầng khí quyển, ba đài EVA đều đã chuẩn bị sẵn sàng, đến độ cao dự kiến, họ sẽ bắt đầu chạy, bất kể đài EVA nào đến dưới Sứ đồ trước đều phải toàn lực ngăn chặn nó rơi xuống.

Vào lúc quan trọng như vậy, Thiếu tá lại đang nói chuyện với Đỗ Lan: Tri thức tuy quan trọng, nhưng sự hiểu biết của nhân loại về vũ trụ thật hạn hẹp, đối mặt với Sứ đồ, tri thức nhân loại thật nực cười.

Sứ đồ là gì.

Tại sao gen của chúng lại tương đồng cao độ với nhân loại.

Tại sao Sứ đồ lại có tính lưỡng tính sóng hạt.

Còn AT Lực Tràng tại sao lại mạnh mẽ như vậy.

Những câu hỏi này nhân loại đều không trả lời được, nên tôi cho rằng thay vì nhồi nhét tri thức khiếm khuyết, chi bằng cho họ sự quan tâm để xây dựng tình cảm hoàn chỉnh.

Đỗ Lan nói: Tri thức đúng là có khiếm khuyết, Sứ đồ xuất hiện cũng đúng là thách thức hệ thống tri thức nhân loại.

Nhưng chẳng phải con người đã dùng tri thức chế tạo ra EVA để chiến đấu với Sứ đồ sao.

Tuy hiện tại con người hiểu biết về Sứ đồ cũng nông cạn như người nguyên thủy hiểu về lửa, chỉ biết Sứ đồ và lửa đều mạnh mẽ và nguy hiểm, nhưng không biết nguyên lý của nó.

Nhưng tri thức nhân loại không ngừng tiến bộ, sớm muộn chúng ta cũng sẽ biết tại sao.

Những tri thức thiếu niên nắm giữ giúp họ biết cách sinh tồn trên thế giới này, có vốn liếng để lấy tài nguyên từ tự nhiên, có tài nguyên mới có thể tiếp tục phát triển.

Nhân loại ngàn năm nay đều đi như vậy, nên tôi vẫn cho rằng tri thức quan trọng hơn.

Cô không thấy sự thay đổi của Đĩnh Chân Tự rất rõ ràng sao.

Đó chính là vì tôi đã nhồi nhét tri thức.

Cát Thành Mỹ Lý lại nghĩ đó là vì cô quan tâm, cô coi Đĩnh Chân Tự như người nhà.

Tuy cô có tư tâm, nhưng thiếu niên chắc hẳn không biết.

Rõ ràng suy nghĩ của hai người rất khác nhau.

Hiện tại Sứ đồ đã hạ thấp đến một độ cao nhất định, ba đài EVA đồng thời ngắt nguồn điện, bắt đầu chạy.

Theo quỹ đạo hiện tại, Nhị hào cơ sẽ là đài đầu tiên tiếp xúc với Sứ đồ.

Tuy nhiên ngay giữa không trung, Sứ đồ đã thay đổi, quỹ đạo lập tức lệch đi, Nhị hào cơ không đuổi kịp nữa.

Đĩnh Chân Tự lập tức ra hiệu để mình làm, Cát Thành Mỹ Lý tận dụng các cơ sở vật chất trong thành phố Tokyo 3 để xây dựng một đường chạy.

Xoay người nhảy vọt, nhắm mắt lại, Đĩnh Chân Tự lần đầu tiên phát hiện mình có thể nhanh nhẹn như vậy, nếu điều khiển Sơ hào cơ thì xe Jeep cũng không đuổi kịp cậu, cậu có thể để lão sư hít khói.

Cậu đã chạy trong thành phố này rất nhiều lần, nhưng cảm giác điều khiển Sơ hào cơ chạy bộ hoàn toàn khác biệt, thành phố thật chật hẹp, giống như một trường quay, chạy từ đầu này sang đầu kia thật đơn giản, không hề đổ mồ hôi.

AT Lực Tràng toàn khai.

Mọi thứ xung quanh Sơ hào cơ đều bị lực tràng san phẳng, Đĩnh Chân Tự hiện tại vô cùng tự tin, cậu tin mình nhất định có thể đỡ được Sứ đồ.

Không phải tin vào chính mình, mà là tin vào lão sư của mình, tin vào cái người mà lão sư luôn tin tưởng.

Oành.

Hai bên va chạm, năng lượng khổng lồ lập tức từ Sơ hào cơ truyền xuống mặt đất, Đĩnh Chân Tự cảm thấy mình như lùn đi, nhưng cậu không hề dao động.

Con ông cháu cha, giả bộ đoàng hoàng à.

Lúc này Nhị hào cơ đã áp sát, chỉ dùng dao làm vũ khí, phá mở lực tràng của Sứ đồ để tấn công.

Tuy nhiên Minh Nhật Hương đã đánh hụt, lúc này là cuộc đua với thời gian, vì điện lượng của ba đài EVA chỉ còn một phút.

Một đòn đánh hụt, tinh thần Minh Nhật Hương chịu áp lực cực lớn, vì vốn dĩ cô muốn thể hiện một chút, không ngờ vai chính của mình không thành, ngược lại nghe thấy Đĩnh Chân Tự luôn miệng thúc giục nhanh lên.

Nhưng hiện tại Minh Nhật Hương chỉ thấy Cơ quan S2 của Sứ đồ không ngừng xoay vòng, không thể nhắm chuẩn, thời gian không còn bao nhiêu.

Lúc này Linh hào cơ lao đến, chộp lấy Cơ quan S2 để tạo cơ hội cho Nhị hào cơ.

Minh Nhật Hương dốc toàn lực tấn công, cuối cùng cũng đánh bại được Sứ đồ.

Sứ đồ xuất huyết dữ dội, cả khu vực bị nhuộm đỏ.

Máu Sứ đồ có phóng xạ, một khi phủ xuống mặt đất, mọi sinh vật đều không thể sinh tồn.

Thành công rồi, nhưng Minh Nhật Hương không hề vui vẻ, không có Sơ hào cơ và Linh hào cơ, một mình cô không thể nào hoàn thành việc tiêu diệt.

Nếu cô không thể hiện được thực lực độc nhất vô nhị, thì thay bằng phi công khác cũng có thể phối hợp đánh bại Sứ đồ.

Đối với Minh Nhật Hương, một chiến thắng không có sự nổi bật cá nhân thì chẳng có ý nghĩa gì.

Cát Thành Mỹ Lý thở phào nhẹ nhõm, năm phút vừa rồi tim cô như nhảy ra khỏi lồng ngực, quay đầu lại thì thấy Đỗ Lan đã chạy mất: Khốn kiếp, lần sau nhất định sẽ bắt được anh.

Đỗ Lan thực ra cũng không chạy xa, ngay tại ruộng dưa hấu bên ngoài căn cứ ngầm.

Gia Trì đã trồng không ít dưa hấu cạnh căn cứ hình kim tự tháp, cho dù Sứ đồ có đến, anh ta vẫn ung dung tự tại trồng dưa.

Dưa hấu này chín chưa.

Đỗ Lan lại gặp Gia Trì, rõ ràng đã làm đối phương sợ khiếp vía, dù sao một tội phạm truy nã mà dám đàng hoàng xuất hiện ở căn cứ NERV thì quá phô trương.

Chương 2516

Tuy nhiên Gia Trì nghĩ đến việc ba người Đỗ Lan có thể chiếm lĩnh căn cứ Bethany, liền biết không có chuyện gì mà Đỗ Lan không dám làm.

Gia Trì nhận ra Đỗ Lan đến tìm mình, có lẽ chính là lúc vận mệnh lựa chọn, vì lúc này anh ta phải đưa ra lựa chọn cho tương lai.

Đỗ Lan thần long kiến thủ bất kiến vĩ, Gia Trì không chắc tìm được hắn, nên hiện tại hắn chủ động xuất hiện để cho Gia Trì cơ hội.

Hôm nay căn cứ NERV đã sơ tán gần hết, Gia Trì cũng không lo tai vách mạch rừng, có ý tưởng táo bạo nào đều có thể chia sẻ với Đỗ Lan.

Anh nhìn Đỗ Lan ngồi xuống vỗ vỗ quả dưa hấu, dường như hắn chỉ quan tâm đến dưa.

Nhưng Gia Trì là người thông minh, anh biết ý đồ của Đỗ Lan không nằm ở quả dưa.

Đã biết về Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại, nhưng vẫn chưa biết kế hoạch đó thực thi thế nào và làm sao để ngăn chặn.

Hiện tại Gia Trì chỉ biết vài thứ mấu chốt nhất của kế hoạch: Chìa khóa, Ngọn giáo và Trung ương Giáo điều.

Chìa khóa nằm trong tay Tư lệnh, Ngọn giáo trong tay SEELE, Trung ương Giáo điều nằm sâu dưới lòng đất thành phố Tokyo 3, ngay dưới chân họ.

Rốt cuộc đó là gì, đợi Gia Trì có được thẻ ID sẽ đi xem thử.

Anh đã biết về Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại rồi sao.

Gia Trì lên tiếng trước.

Biết chứ, một kế hoạch không tồi, một đám người vì cái gọi là kết cục viên mãn mà lôi cả nhân loại vào đệm lưng, đúng là một tín ngưỡng phi thường.

Gia Trì nghe ra Đỗ Lan đang châm biếm, thực ra anh cũng muốn cười nhạo họ, nhưng hiện tại cười không nổi vì họ không chỉ tin mà còn thực sự thực hiện từng bước một.

Hơn nữa họ đã lợi dụng cơ hội từ Chấn động Thứ hai để đoạt lấy quyền chủ đạo thế giới, dùng mười lăm năm để tập trung tài nguyên, bày ra một vở kịch náo nhiệt, mắt thấy họ càng lúc càng gần đích mà người biết chuyện lại không thể ngăn cản, Gia Trì rất sốt ruột.

Lợi dụng sức mạnh thần kỳ của Sứ đồ, họ thực sự sẽ bắt nhân loại phải nhận một cái kết cục lớn.

Gia Trì khẳng định nói: Chúng ta nên làm gì đây.

Lịch sử nhân loại vốn dĩ không có kết cục, ít nhất là không thể đến nhanh như vậy.

Anh vốn dĩ định làm gì.

Đỗ Lan hỏi ngược lại.

Làm hết chức trách của mình thôi.

Gia Trì nói, ban đầu anh định giao tình báo cho bộ phận tình báo, nhưng sau đó phát hiện bộ phận đó cũng đã bị SEELE xâm nhập.

SEELE treo cao ngọn cờ bảo vệ nhân loại, thực sự quá hiệu quả, đại lượng quần chúng không rõ chân tướng sẽ dễ dàng bị lừa gạt và nghe lệnh họ.

Vì vậy Gia Trì hiện tại khổ não là làm sao để mọi người biết sự thật, rõ ràng xã hội đã phát triển đến mức này, nhưng nếu công bố Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại ra, e rằng chỉ bị coi là thuyết âm mưu nực cười rồi thôi, chẳng mấy ai tin.

Bộ phận tình báo không dựa vào được, truyền thông cũng không xong, rõ ràng biết âm mưu tồn tại nhưng bước đi khó khăn, không cách nào làm mọi người hiểu sự thật, đó chính là nỗi bi ai.

Cả trái đất, cả xã hội, dường như chỉ có mình anh là tỉnh táo, những người khác đều bị che mắt.

Có thể nói là đời đục cả mình ta trong, mọi người say cả mình ta tỉnh, vô cùng bi kịch.

Nhưng liệu có phải chỉ mình Gia Trì nghi ngờ NERV không.

Không hẳn, thực tế có rất nhiều người nghi ngờ, chỉ là phần lớn mọi người cần NERV.

Đợi đến khi Sứ đồ bị tiêu diệt, NERV chắc chắn sẽ bị thanh trừng.

Những người có suy nghĩ như vậy ở các quốc gia đều có rất nhiều, chỉ là họ không ngờ SEELE không dùng khoa học mà chơi hệ tâm linh, chỉ cần thực hiện nghi lễ tế tự là có thể dung hợp toàn nhân loại, không cho ai thời gian phản kích.

Tuy SEELE chuẩn bị cho việc dung hợp suốt mấy chục năm, nhưng một khi tiêu diệt Sứ đồ xong, việc bắt đầu dung hợp chỉ cần vài giờ là hoàn thành.

Vài giờ thì chẳng làm được gì, không thể điều binh khiển tướng, cũng không thể đánh hạ NERV.

Vì vậy nếu muốn phản kháng, phải học theo Đỗ Lan là kéo chân họ, làm chậm thời gian tiêu diệt Sứ đồ, tốt nhất là nuôi nhốt Sứ đồ lại, khiến SEELE mất đi quyền chủ đạo việc dung hợp.

Một khi mất quyền chủ đạo, họ cũng không dám mạo hiểm hành động.

Vì họ không thể chắc chắn sau khi Sứ đồ và nhân loại dung hợp sẽ ra hình thù gì.

Cho nên phương án của Đỗ Lan nhìn có vẻ như đang hủy diệt nhân loại, nhưng thực chất là đang thủ hộ nhân loại.

Mọi sự vật trên đời đều mâu thuẫn như vậy, một sự việc vốn dĩ đã bao hàm mặt đối lập của chính nó.

Ý tưởng rất hay, tiếc là đối với SEELE không có tác dụng.

Vì họ không dùng khoa học với chúng ta, họ là một đám thần côn nắm giữ sức mạnh, trừ khi chúng ta cũng có sức mạnh tương tự, nếu không ai làm việc nấy là vô ích.

Vì khi nhân loại phân công lao động, không thể tính toán hết mọi mặt, không thể sắp xếp người xử lý mọi sự cố bất ngờ.

Cho nên khi xuất hiện sự cố ngoài dự tính, mỗi người chúng ta đều phải nhảy ra khỏi chức vụ vốn có, nhảy ra khỏi khuôn khổ để tự do phát huy.

Đỗ Lan nói: Vì vậy khi mỗi người trong xã hội chỉ biết làm đúng chức trách của mình, thế giới này cũng tiêu đời.

Nhảy ra khỏi chức vụ.

Vậy chúng ta nên làm gì.

Gia Trì thấy đạo lý là vậy, nhưng họ làm sao đối kháng với một thế lực tà ác có sức mạnh to lớn, tổ chức bí ẩn, nắm giữ đại nghĩa và che giấu sự thật.

Trong anime thường gặp tình huống như vậy, nhân vật chính thường là chiến sĩ của tổ chức, cuối cùng lương tâm trỗi dậy phản bội tổ chức, bước lên con đường đối kháng, rồi tử chiến với đồng đội cũ.

Thiết định như vậy thường có hai kết cục: một là trong tổ chức xuất hiện đại phản diện trực tiếp diệt luôn tổ chức, sau đó phản diện đấu với nhân vật chính. hai là nhân vật chính đánh bại đủ loại kẻ thù, cuối cùng tổ chức và nhân vật chính thỏa hiệp, nhân vật chính hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng, tổ chức không truy cứu việc phản bội nữa.

Rất ít khi nhân vật chính tiêu diệt được tổ chức, trừ phi nhân vật chính có chiến lực bùng nổ.

Dù sao nếu không hack chiến lực, một mình nhân vật chính đấu với tổ chức chỉ có đường chết, và trong anime thường có câu nói về cái ác cần thiết, dù nhân vật chính lật đổ tổ chức thì cũng chỉ là một tổ chức mới mọc lên, chẳng có gì thay đổi.

Vì vậy sẽ không để nhân vật chính và tổ chức phân thắng bại trực tiếp, đều là mượn sức mạnh bên thứ ba can thiệp hoặc lấy sự thỏa hiệp làm kết cục.

Cho nên trong nhiều tác phẩm 2D bi kịch, nhân vật chính bận rộn một hồi nhưng cuối cùng chẳng thay đổi được gì.

Thực ra điều này cũng bình thường, vì nhân vật chính thường cũng là người trong hệ thống tế đàn, dù ở ngoài rìa nhưng vẫn thuộc về tế đàn.

Cho nên dù làm gì đi nữa, tế đàn không bị phá vỡ thì cùng lắm chỉ là thanh lọc nội bộ.

Nhân vật chính và tổ chức về bản chất không có gì khác biệt, nên không thể để họ quyết đấu trực tiếp, vì sau đó kết cục sẽ rất gượng gạo.

Thường sẽ sắp xếp một phản diện, ba vạn hai biến diệt luôn các trưởng lão tổ chức để khán giả hả hê, từ đó lờ đi sự tồn tại của tế đàn.

Cuối cùng nhân vật chính giết chết phản diện, tưởng như mọi thứ đã thay đổi nhưng thực tế chẳng có biến hóa nào, đó mới là điểm đáng sợ nhất.

Hiện tại Gia Trì muốn dùng cá nhân đối kháng tổ chức, nên rất mông lung và bất lực.

Rất đơn giản, đầu tiên chúng ta phải trì hoãn tốc độ tiêu diệt Sứ đồ.

Điểm này rất quan trọng, bất kể SEELE muốn thực hiện kế hoạch thế nào, tiêu diệt Sứ đồ tuyệt đối là một mắt xích chí mạng, nên chúng ta trước tiên phải thúc đẩy khẩu hiệu Mạng của Sứ đồ cũng là mạng, công lý phải được thực thi.

Sau đó chúng ta liên lạc với nhiều người cùng chí hướng để khai phát AT Lực Tràng, phải vượt qua SEELE về mặt kỹ thuật, tất nhiên nếu có thể lôi kéo được các nhà khoa học của SEELE thì càng tốt.

Đỗ Lan cho rằng cứ từng bước một thì nhất định thành công.

Nhưng tiêu diệt Sứ đồ là đại nghĩa của SEELE, cả nhân loại đều sợ Sứ đồ.

Nếu chúng ta hát ngược tông, e rằng không chỉ SEELE có thể danh chính ngôn thuận thảo phạt chúng ta, mà người bình thường cũng không ủng hộ.

Gia Trì thấy đạo lý là vậy, nhưng đại nghĩa nằm trong tay đối phương, bên mình không có lý lẽ, không thể lôi kéo thêm người tin tưởng.

Người bình thường chỉ tin rằng Sứ đồ sẽ hủy diệt nhân loại, tuyệt đối không chấp nhận Mạng của Sứ đồ cũng là mạng.

Đặc biệt nếu SEELE công khai rằng Chấn động Thứ hai là do Sứ đồ gây ra, người bình thường càng không nghe lời điên rồ của Đỗ Lan.

Vì vậy chúng ta phải giao lưu, phải tạo ra một Sứ giả của Sứ đồ, mượn miệng hắn phát ra tiếng nói của Sứ đồ.

Chỉ cần có thể giao lưu, tôi nghĩ rất nhiều người có lòng trắc ẩn sẽ sẵn sàng ủng hộ Sứ đồ.

Đỗ Lan nói.

Gia Trì thấy đây không phải cũng là âm mưu sao.

Anh nói: Dùng âm mưu sứ giả giả để đối kháng âm mưu bổ hoàn nhân loại.

Không, đây không phải âm mưu, mà là dương mưu.

Vì thực sự có Sứ đồ có thể giao lưu, Chử Huân chính là người đó.

Tuy cậu ta không phải sứ giả gì cả, nhưng danh phận mà thôi, chỉ cần cậu ta muốn giao lưu, cậu ta chính là sứ giả.

Chương 2517

Nghe xong kế hoạch của Đỗ Lan, Gia Trì thấy đó vẫn là một âm mưu.

Dù sao cũng là kéo chân NERV, lại còn đứng ở mặt đối lập với toàn nhân loại.

Nếu nói thẳng ra, kết cục chắc chắn rất thê thảm.

Nhưng chuyện giao lưu sao có thể coi là âm mưu được, nếu Sứ đồ thực sự sẵn sàng giao lưu với con người, thì nhân loại tự nhiên sẽ không coi Sứ đồ chỉ là kẻ thù, chắc chắn sẽ muốn đối thoại, hỏi xem Sứ đồ muốn gì, tại sao lại xâm lăng nhân loại.

Sự tò mò của con người là vô hạn.

Cho nên chỉ cần có thể giao lưu, tất yếu có thể trì hoãn NERV.

Nếu cuộc giao lưu này là giả, đúng là âm mưu, nhưng nếu là thật thì đó là dương mưu.

Đỗ Lan tình cờ biết Chử Huân là một Sứ đồ biết nói tiếng người, hơn nữa còn được con người nuôi lớn, có thể trở thành nhịp cầu giữa Sứ đồ và nhân loại.

Tại căn cứ Bethany đã điều tra được phân bộ NERV trên mặt trăng đang chế tạo Lục hào cơ, và nuôi dưỡng một Sứ đồ có thể giao lưu với con người.

Đỗ Lan nói: Tiếc là hiện tại họ đều ở trên mặt trăng, lần này Tư lệnh Đĩnh Nguyên Đường rời đi thực ra là lên mặt trăng giám công.

Vì Lục hào cơ là vị thần thực sự mà SEELE kỳ vọng.

Vị thần thực sự.

Gia Trì thầm nghĩ SEELE đúng là điên rồi, vì để Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại thực hiện được, họ thực sự không từ thủ đoạn khai phát đủ loại thứ loạn thất bát táo.

Nhưng rất nhanh anh đã bình tĩnh lại: Vậy anh muốn bắt cái Sứ đồ biết nói đó.

Đúng vậy, kế hoạch là thế này, bắt lấy cậu ta, sau đó dùng vũ trang của chúng ta bảo vệ, cuối cùng để cậu ta cho nhân loại biết sự thật.

Đơn giản là chúng ta phải thông qua Sứ đồ để đoạt lấy quyền ngôn luận từ tay SEELE.

Đỗ Lan cho rằng chỉ cần Sứ đồ lên tiếng, việc SEELE bảo vệ nhân loại sẽ không còn là con đường duy nhất.

Sứ đồ sẽ nói cho nhân loại biết tất cả thực ra đều do SEELE bày trò, lời của Sứ đồ có sức nặng hơn lời của Đỗ Lan nhiều.

Gia Trì gật đầu, thừa nhận nếu thuận lợi thì đúng là đoạt được quyền ngôn luận, nhưng tiền đề là phải thực sự thuận lợi, và Sứ đồ thực sự hợp tác, tóm lại kế hoạch này có quá nhiều điểm không chắc chắn.

Nhưng đây dường như là cách duy nhất rồi, không còn lựa chọn nào khác.

Ít nhất Đỗ Lan còn có một kế hoạch, còn các bộ phận khác thì hoàn toàn không.

Vậy tôi có thể làm gì.

Gia Trì tự hỏi nhiệm vụ của mình trong kế hoạch này là gì.

Hiện tại anh đừng cử động, gián điệp luôn phát huy tác dụng vào lúc mấu chốt, hãy đợi tín hiệu của tôi.

Gia Trì bất lực nói: Được thôi.

Chẳng còn cách nào, ai bảo anh là gián điệp chứ, nhiệm vụ lớn nhất của gián điệp bình thường là ẩn mình cho tốt.

Lượng máu Sứ đồ phun ra quá lớn, ba đài EVA đều bị nhuộm đỏ, Minh Nhật Hương rất tự trách vì lần tác chiến này cô không có biểu hiện nổi bật, không đỡ được Sứ đồ rơi xuống như Sơ hào cơ, cũng không chộp được Cơ quan S2 vào lúc mấu chốt, cô chỉ phụ trách bồi thêm nhát cuối, việc này cho một con lợn làm cũng thành công, nên cô thấy chẳng có gì đáng vui.

Cả khu vực cũng không thể ở được nữa vì máu Sứ đồ biến đại địa thành vùng cấm sự sống.

Nhưng dù sao cũng đã thành công, Cát Thành Mỹ Lý thở phào một hơi dài.

Họ đều nhận được lời khen ngợi từ mặt trăng, tuy chỉ là lời khen miệng của người cha nhưng đã khiến Đĩnh Chân Tự rất vui.

Nhưng Sứ đồ vẫn chưa bị tiêu diệt hết, chiến đấu vẫn sẽ tiếp tục.

Hiện tại thành phố Tokyo 3 lại vắng vẻ đi không ít, ai có điều kiện đều chuyển đi, cư dân không có điều kiện chỉ có thể ở lại đây chịu trận.

Không ai biết Sứ đồ sẽ giáng lâm lúc nào, quay lại ngôi trường trống vắng, ba người Đĩnh Chân Tự vẫn tiếp tục nhận sự huấn luyện của Đỗ Lan.

Tâm trạng Minh Nhật Hương không tốt vì cô thấy mình thua kém Đĩnh Chân Tự về mọi mặt, áp lực đè nặng.

Cô không khỏi nghĩ liệu mình có nên nhận trọn bộ huấn luyện của Đỗ Lan để tăng cường sức mạnh hay không.

Hôm nay Đỗ Lan gọi riêng Minh Nhật Hương ra sân thượng trường học nói chuyện, hỏi: Thời gian qua thấy trò luyện tập rất nỗ lực, than phiền cũng ít đi, có phải vì nhận ra khoảng cách với Đĩnh Chân Tự nên muốn đuổi kịp không.

Bị đâm trúng tim đen, Minh Nhật Hương không trả lời, vì lúc này cô nói gì cũng sẽ lộ tâm tư.

Cô đúng là nhận ra khoảng cách nên muốn truy đuổi, nhưng đường còn dài, cô thấy khoảng cách giữa mình và Đĩnh Chân Tự là khoảng cách về thiên bẩm, chỉ dựa vào nỗ lực thì khó lòng đuổi kịp.

Thật là bất lực, Đĩnh Chân Tự rõ ràng là kẻ ngoại đạo nhưng tỷ lệ đồng bộ lại cao như vậy.

Cô đã khổ luyện để điều khiển EVA từ nhỏ, nhưng tỷ lệ đồng bộ còn chưa bằng một nửa Đĩnh Chân Tự, thật quá ức hiếp người, không hiểu tại sao.

Tất nhiên là vì mẹ của Đĩnh Chân Tự xịn hơn, còn mẹ của Minh Nhật Hương không đủ xịn.

Bị Đỗ Lan nhìn thấu tâm can, Minh Nhật Hương im lặng, cô không muốn thừa nhận nhưng cũng không thể phủ nhận, vì điều khiển Nhị hào cơ là cứu cánh duy nhất của cô, cô chẳng còn cách nào khác để chứng minh giá trị bản thân.

Thiếu nữ à, trò thật là ngay thẳng.

Khoảng cách giữa trò và Đĩnh Chân Tự rất lớn, trò nghĩ chỉ dựa vào nỗ lực là đuổi kịp sao.

Cho dù trò nỗ lực bằng cậu ta, nhưng trò tiến bộ thì Đĩnh Chân Tự cũng tiến bộ, chỉ dựa vào nỗ lực cá nhân thì không bao giờ đuổi kịp đâu.

Đỗ Lan lúc này nhìn không giống giáo sư mà giống một giáo chủ chuyên ban phát súp gà độc.

Ông nói vậy mà cũng coi là thầy giáo sao.

Minh Nhật Hương cạn lời, cái kiểu nói gì mà gây đả kích người ta thế không biết.

Chính vì là thầy nên mới phải nói cho trò biết thực tế, có những khoảng cách không phải cứ nỗ lực là đuổi kịp.

Giống như khoảng cách giàu nghèo vậy, nó sẽ ngày càng lớn hơn, vì người nghèo dựa vào sức lao động và trí óc để kiếm tiền, còn người giàu dùng tiền để đẻ ra tiền.

Sức lao động và trí óc có hạn, nhưng tiền đẻ ra tiền thì không có giới hạn.

Lời của Đỗ Lan làm Minh Nhật Hương rất suy sụp, nếu thực sự không đuổi kịp thì cô chẳng còn giá trị gì nữa.

Nhưng Đỗ Lan chưa nói hết câu, hắn tiếp tục: Vì vậy vào lúc này, trò phải học cách gian lận.

Hả.

Minh Nhật Hương kinh ngạc, đây là tư cách của người thầy sao.

Có thầy giáo nào lại dạy học sinh gian lận không, thật quá tà ác.

Biểu cảm của cô rất đáng yêu, đầy vẻ hoài nghi.

Trò không nghe nhầm đâu, tôi nói là phải gian lận.

Phải thừa nhận khoảng cách không thể vượt qua đang tồn tại, sau đó phải sử dụng phương thức nằm ngoài quy tắc để gian lận.

Đỗ Lan nghiêm túc nói, không hề sợ sẽ dạy hư Minh Nhật Hương.

Vì Minh Nhật Hương quá thật thà, không hiểu thế nào là gian lận, không hiểu rằng nếu không giải quyết được vấn đề thì hãy giải quyết kẻ tạo ra vấn đề.

Thực ra cô hoàn toàn có thể trực tiếp xử lý Đĩnh Chân Tự, thậm chí cả Lăng Ba Lệ, để mình trở thành lựa chọn duy nhất.

Nhưng cô không làm thế, cô lại cố gắng dùng nỗ lực của mình để đuổi theo thiên tài, thật là ngốc nghếch đến đáng yêu.

Lúc này Minh Nhật Hương đã ngây người, cô không ngờ Đỗ Lan thân là thầy giáo lại bảo học sinh gian lận, cô mới nhận ra đúng như lời các học sinh khác nói, thầy giáo Đỗ Lan này hoàn toàn không hành động theo lẽ thường.

Nhưng gian lận thế nào để vượt qua Đĩnh Chân Tự.

Minh Nhật Hương nghĩ tỷ lệ đồng bộ cũng giống như toán học, không biết làm là không biết, không thể giả vờ tăng lên được.

Tỷ lệ đồng bộ chỉ là chuyện nhỏ.

Đỗ Lan như con giun trong bụng Minh Nhật Hương, biết rõ tâm tư cô, hắn nói: Tôi có thể giúp trò tăng dần dần, cho đến khi vượt qua trò Chân Tự.

Làm thế nào.

Minh Nhật Hương bắt đầu dao động, quả nhiên học tốt thì khó chứ học xấu thì nhanh, cô lập tức bị Đỗ Lan kéo theo và chấp nhận lý luận của hắn.

Tuy nghe có vẻ tà thuyết ngoại đạo, nhưng nghĩ kỹ thì đúng là vậy, nỗ lực có thể đuổi kịp thiên tài với điều kiện thiên tài không nỗ lực hoặc thiên tài ở lĩnh vực không chuyên.

Nếu ở lĩnh vực chuyên môn của thiên tài, mà thiên tài lại còn nỗ lực, thì lấy gì mà đòi đuổi kịp chỉ bằng nỗ lực.

Cho nên phải gian lận, Đỗ Lan nói: Muốn vượt qua trò Đĩnh Chân Tự, trò cần phải thức tỉnh.

Minh Nhật Hương cho biết mình nghe không hiểu.

Tuy Đỗ Lan làm thầy mà dụ dỗ học sinh gian lận là trái đạo đức sư phạm, nhưng thực tế là vậy.

Hoặc là Minh Nhật Hương từ bỏ thân phận phi công, hoặc là chấp nhận vị trí thứ ba mãi mãi, hoặc là gian lận, không có nhiều lựa chọn.

Từ bỏ thân phận hay chấp nhận thứ hạng đều không tốt cho cô, vì cái nào cũng có thể khiến cô mất mạng, SEELE không nuôi kẻ vô dụng.

Minh Nhật Hương tuy là người nhân bản được chế tạo với giá cao, nhưng không có tác dụng thì cũng bị đào thải.

Đó là hiện thực tàn khốc, thậm chí chỉ cần SEELE hoàn thành hệ thống bù nhìn, tất cả phi công đều sẽ bị đào thải.

Chuyện phi công đã là chuyện cũ rích từ mười lăm năm trước, theo sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật, các kỹ thuật mới thay đổi từng ngày, có điều khiển không người lái thì ai còn dùng điều khiển có người nữa.

Chương 2518

Để thể hiện giá trị của mình, gian lận có thể nói là lựa chọn duy nhất của Minh Nhật Hương.

Cô thấy Đỗ Lan nói không sai, nhưng cô không hiểu thế nào là thức tỉnh.

Thiếu nữ ngơ ngác nhìn thầy, hy vọng thầy giải thích.

Bán rẻ linh hồn, biến mình thành Sứ đồ.

Đỗ Lan giải thích thức tỉnh chính là ý đó, thức tỉnh thành Sứ đồ, không làm người nữa.

Thiếu nữ chấn kinh, hướng phát triển này đúng là không ngờ tới.

Cái giá của việc gian lận này quá lớn, nếu bị NERV phát hiện thì người bị tiêu diệt chính là cô.

Đào thải là chết, thức tỉnh cũng là chết, thức tỉnh được không.

Đỗ Lan nghiêm túc nói với Minh Nhật Hương, dù chọn thế nào cũng là chết, chi bằng đánh cược một phen, biết đâu lại có hướng phát triển bất ngờ.

Thiếu nữ rất đắn đo, nói thật chuyện này quá khoa trương, vượt xa khả năng chịu đựng của một thiếu nữ.

Vốn dĩ đang ở độ tuổi như hoa, nhưng lại phải đối mặt với lựa chọn sinh tử.

Ngay cả người lớn cũng chưa chắc đã chọn được quyết đoán, huống chi là một cô bé mười mấy tuổi.

Thực ra cũng không nhất định bị phát hiện, quang phổ của Sứ đồ tuy là màu xanh nhưng chúng ta có cách che đậy.

Chỉ cần trò đồng ý, tỷ lệ đồng bộ của trò sẽ vượt qua Đĩnh Chân Tự, trò có thể chứng minh giá trị của mình, chứng minh rằng NERV không có trò thì không thể thành công.

Thế nào, suy nghĩ đi.

Đỗ Lan khuyên bảo tận tình.

Minh Nhật Hương vẫn còn do dự.

Quyết định vậy đi.

Đỗ Lan quyết định thay thiếu nữ: Trò đã không lập tức từ chối thì chứng tỏ trò đang cân nhắc lợi hại, nhưng chuyện này nếu không thực hiện thì không biết tương lai sẽ thế nào.

Thay vì lo mình bị đào thải, chi bằng đánh cược một ván, lúc này phải tin vào trực giác chứ không phải lý trí.

Nói xong Đỗ Lan lấy ra một viên thuốc con nhộng màu đỏ xanh đưa cho Minh Nhật Hương, nói: Ăn đi, ăn vào trò sẽ thấy thế giới này rộng lớn biết bao.

Minh Nhật Hương nhìn sâu vào người thầy khác biệt này, cuối cùng đưa ra quyết định, nuốt viên thuốc vào.

Viên thuốc vừa xuống bụng, cô cảm thấy trong cơ thể có gì đó lung lay, đôi mắt biến thành màu vàng kim, thế giới bỗng trở nên lạ lẫm.

Thực ra trong viên thuốc là một Cơ quan S2 siêu nhỏ, tức là Quả thực Sinh mệnh, sức mạnh mà con người không có, hiện tại Minh Nhật Hương chính là một Sứ đồ nhỏ.

Rất tốt, sau này tỷ lệ đồng bộ của trò sẽ tăng lên từng chút một, cuối cùng sẽ vượt qua trò Đĩnh Chân Tự.

Nếu tăng vọt ngay lập tức thì quá đột ngột, không khoa học, cứ tăng dần dần thì không vấn đề gì.

Minh Nhật Hương cảm thấy tuyệt vời, vậy thì thí nghiệm khởi động Tam hào cơ sắp tới có thể thử xem sao.

Minh Nhật Hương được chọn làm phi công thí nghiệm khởi động Tam hào cơ.

Thí nghiệm khởi động thường rất nguy hiểm, vì các thí nghiệm của Sơ hào cơ và Nhị hào cơ đều trực tiếp nuốt chửng phi công.

Tuy Minh Nhật Hương không biết những lịch sử này, nhưng cô cũng biết đây không phải thí nghiệm bình thường, không đảm bảo an toàn một trăm phần trăm.

Cô nghĩ chắc mình bị vứt bỏ rồi nên họ mới chọn mình làm chuyện nguy hiểm này.

Tâm thái không tốt lắm, nhưng hiện tại Minh Nhật Hương đã thức tỉnh, nên sau một hồi suy nghĩ, cô quyết định nhất định phải cho mọi người thấy thực lực của mình.

Không phải chỉ là thí nghiệm khởi động thôi sao.

Cô sẽ làm cho Tam hào cơ cử động.

Trong bản TV, phi công Tam hào cơ là bạn thân của Đĩnh Chân Tự Linh Nguyên Đông Trị, nhưng bản điện ảnh lại đổi thành Minh Nhật Hương.

Kết quả cũng tương tự, Tam hào cơ bị Sứ đồ xâm nhiễm và bạo tẩu.

Sơ hào cơ nghênh chiến, nhưng Đĩnh Chân Tự không muốn làm hại bạn mình, cuối cùng Đĩnh Nguyên Đường kích hoạt Hệ thống bù nhìn đánh nát Tam hào cơ, thậm chí nhai nát Sáp nhập xuyên.

Đỗ Lan cho rằng Đĩnh Chân Tự hoàn toàn không cần từ chối, vì nếu cậu từ chối, mọi chuyện sẽ càng tệ hơn.

Vốn dĩ nếu cậu khống chế một chút, Sáp nhập xuyên ít nhất sẽ không bị nhai nát.

Tất nhiên cũng có thể là thiếu niên hoàn toàn không có khả năng khống chế tổn thất chiến đấu, chưa từng học qua, có khi thiếu niên ra tay còn gây phá hoại lớn hơn cả Hệ thống bù nhìn.

Tóm lại hiện tại Nhị hào cơ bị phong tỏa, Minh Nhật Hương phải đi điều khiển Tam hào cơ.

Trong Sáp nhập xuyên, Minh Nhật Hương chỉ cảm thấy một lực đẩy mạnh mẽ, bị Sứ đồ đẩy vào sâu trong ý thức.

Phân tích quang phổ biến thành màu xanh, Tam hào cơ bị định nghĩa là Sứ đồ.

Là Sứ đồ dạng xâm nhập.

Xích Mộc Luật Tử lập tức nghi ngờ Tam hào cơ đã bị xâm nhập, Sứ đồ đang ở trong cơ thể nó.

Cát Thành Mỹ Lý căng thẳng nói: Phóng Sáp nhập xuyên ra.

Chương trình khởi động, nhưng sáp nhập thức bị kẹt giữa chừng, vì giữa các lớp giáp của Tam hào cơ mọc ra một chất keo như da thịt, giữ chặt khoang phóng, Sáp nhập xuyên kẹt ở sau gáy, không phóng ra được.

Minh Nhật Hương.

Cát Thành Mỹ Lý lập tức biết thiếu nữ gặp nguy hiểm, vì hiện tại mọi dữ liệu của thiếu nữ đều bị gián đoạn, không biết cô còn sống hay không.

Hưu, một vòng sáng xuất hiện trên đầu Tam hào cơ, nó thoát khỏi xiềng xích và tiến về phía thành phố Tokyo 3.

Nghênh chiến thôi.

Tư lệnh nghiêm túc nói, vòng sáng trên đầu Tam hào cơ cho ông một cảm giác không lành.

Sứ đồ không nên có vòng sáng, chỉ có Adam mới có.

EVA nếu thức tỉnh cũng có, vì EVA cơ bản đều là nhân bản từ Adam mà ra, nên thức tỉnh cũng hiện vòng sáng.

Chẳng lẽ không phải Sứ đồ mà là Tam hào cơ thức tỉnh.

Nhưng tại sao lại như vậy.

Hoàn toàn không hiểu nổi.

Sơ hào cơ xuất kích, nhưng Đĩnh Chân Tự không biết mình sắp đối mặt với đối thủ như thế nào.

Đến khi thấy Tam hào cơ lững thững bước ra từ ánh hoàng hôn, cậu đứng hình luôn, vì đó chẳng phải là EVA sao.

Tại sao kẻ địch lần này lại là người mình.

Hơn nữa nếu cậu không nhớ nhầm, đó chính là Tam hào cơ mà Minh Nhật Hương làm thí nghiệm khởi động phải không.

Rốt cuộc là chuyện gì thế này.

Minh Nhật Hương vẫn ổn chứ.

Lúc này thiếu niên thực ra đã thấy Sáp nhập xuyên bị kẹt sau gáy, nhưng Đĩnh Chân Tự vẫn không cam lòng hỏi một câu, biết đâu Minh Nhật Hương không có ở trong đó.

Những chuyện đó con không cần biết, trước mắt con là kẻ địch.

Đĩnh Nguyên Đường lạnh lùng ra lệnh cho con trai: Nhiệm vụ của con là tiêu diệt kẻ địch.

Nhưng cha ơi, Minh Nhật Hương ở trong đó phải không.

Đĩnh Chân Tự thấy bên trong là mỹ thiếu nữ, quyền cước không có mắt, sao cậu có thể ra tay với mỹ thiếu nữ được.

Đĩnh Chân Tự thương hoa tiếc ngọc, nhưng Tam hào cơ thì không.

Hưu, nó trực tiếp tấn công, cánh tay vươn dài ra như thể vừa ăn quả cao su vậy, bóp chặt cổ Sơ hào cơ, ấn cậu xuống sườn núi.

Đĩnh Chân Tự rất khó chịu nhưng vẫn không phản kích, ngay cả AT Lực Tràng cũng không mở, cậu chỉ tuyệt vọng hét lên: Minh Nhật Hương, cậu nghe thấy tớ không.

Cậu tin chỉ cần Minh Nhật Hương nghe thấy, mọi chuyện vẫn còn cứu vãn được.

Nhưng đáp lại thiếu niên chỉ là sự bóp cổ im lặng.

Trong bản cũ, cuối cùng Đĩnh Chân Tự bóp cổ Minh Nhật Hương, giờ thì ngược lại, Minh Nhật Hương bóp cổ Đĩnh Chân Tự, đúng là đời có vay có trả.

Tam hào cơ bóp chặt cổ Sơ hào cơ, dưới sự đồng bộ thần kinh, Đĩnh Chân Tự cảm nhận sâu sắc cái cảm giác nghẹt thở.

Nhưng lúc này cậu vẫn không phản kích, dù sao đối diện là mỹ thiếu nữ mà.

Sứ đồ từ tay Tam hào cơ chuyển sang cổ Sơ hào cơ, xuất hiện hiện tượng EVA lây sang EVA.

Chương 2519

Hiện tại có thể hoàn toàn xác định đúng là Sứ đồ dạng xâm nhập, loại Sứ đồ này không có thực thể rõ ràng để tấn công, nên phá hủy Tam hào cơ để ngăn chặn lây nhiễm là cách tốt nhất, nếu không các đài EVA khác của NERV cũng không thoát được.

Tại sao không phản kích.

Đĩnh Nguyên Đường nói.

Câu này đúng là lời thừa, nếu ông ta ở trong Sơ hào cơ, còn vợ ông ta ở trong Tam hào cơ, liệu ông ta có dám ra tay không.

Có thể chắc chắn Đĩnh Nguyên Đường thà để vợ đánh chết cũng không dám hạ sát thủ.

Ông ta không dám, vậy tại sao lại làm khó con trai mình.

Quả nhiên nghe Đĩnh Chân Tự nói: Đó là Minh Nhật Hương, cậu ấy ở bên trong.

Quả nhiên là ném chuột sợ vỡ đồ, vì mỹ thiếu nữ nên không dám phản kích.

Sử dụng Hệ thống bù nhìn.

Vì con trai không nghe lời nên người cha không khách sáo nữa.

Ngắt quyền điều khiển của phi công, Hệ thống bù nhìn bắt đầu thao tác, toàn bộ hệ thống là tự động.

Phản kích bắt đầu, Hệ thống bù nhìn chỉ có một mục tiêu: tiêu diệt kẻ địch bằng mọi giá, dù quá trình đó có máu me tàn nhẫn thế nào đi nữa.

Hệ thống này dường như không được lập trình theo kiểu một chiến sĩ chiến đấu, mà là theo kiểu dã thú, vô tình, lạnh lùng, tàn nhẫn, dù có móc ruột kẻ thù ra cũng không thấy có vấn đề gì.

Dừng lại đi.

Đĩnh Chân Tự lo lắng cho an toàn của mỹ thiếu nữ.

Tuy nhiên Sơ hào cơ có thực sự dễ dàng tiêu diệt Tam hào cơ không.

Rõ ràng không đơn giản như vậy, trong khoang điều khiển, đôi mắt Minh Nhật Hương vàng rực, cô thấy được quá khứ, thấy được bi kịch của mình.

Thứ duy nhất ở bên cô chỉ là một con búp bê, còn lại tất cả đều rời bỏ cô.

Thân nhân, lòng tự trọng, sinh mệnh, sự kiêu ngạo, mọi thứ đều không thuộc về cô, chỉ có món đồ chơi mới hoàn toàn tuân lệnh cô.

Tam hào cơ cũng chỉ là một món đồ chơi mà thôi, dám kháng lệnh cô sao.

To gan thật, Minh Nhật Hương đang tranh giành quyền sở hữu Tam hào cơ với Sứ đồ.

Sau khi ăn viên thuốc, Minh Nhật Hương lần đầu kích hoạt sức mạnh, cô cảm thấy có gì đó trong não vỡ vụn, không gian, thời gian, lực tràng bỗng trở nên vô cùng rõ ràng, lòng hiếu thắng của Minh Nhật Hương bùng cháy: Trước đây tôi toàn so với đám người nhân bản, hay với tên con ông cháu cha giả bộ đoàng hoàng kia, chưa bao giờ so với Sứ đồ, để xem ngươi có tài cán gì.

Bên trong Tam hào cơ diễn ra cuộc đấu tranh giữa người và Sứ đồ, Minh Nhật Hương thậm chí chiếm ưu thế.

Gào.

Tam hào cơ và Sơ hào cơ khai chiến, động tác vô cùng linh hoạt, Hệ thống bù nhìn tuy không sợ hãi gì nhưng nhất thời cũng không bắt được Tam hào cơ.

Đĩnh Chân Tự vẫn hy vọng Sơ hào cơ dừng lại, nhưng hiện tại Sơ hào cơ không nghe lời nữa.

Hai người khổng lồ chiến đấu giữa kênh đào ngoại ô, núi non làm khán giả, hoàng hôn làm ánh đèn.

Sơ hào cơ liên tục bị đánh ngã, đồng thời cũng liên tục bò dậy.

Cái gì thế này.

Đông Nguyệt kinh ngạc vì Tam hào cơ quá linh hoạt, đây thực sự là Sứ đồ sao.

Trước đây mọi Sứ đồ xuất hiện đều chậm chạp, nếu Sứ đồ nào cũng nhanh nhẹn thế này thì EVA không thể dễ dàng đánh bại được.

Đĩnh Nguyên Đường cũng thấy Sứ đồ này có chút kỳ lạ, không bình thường.

Nhưng hiện tại họ chỉ có thể dựa vào Hệ thống bù nhìn, vì phi công hoàn toàn không có ý chí chiến đấu.

Từ hoàng hôn đến đêm tối, trận chiến vẫn tiếp diễn dưới bầu trời sao, Sơ hào cơ giống như một con dã thú phí công, đối mặt với con mồi không biết mệt mỏi, mãi không thể tung đòn chí mạng cho Tam hào cơ.

Đĩnh Chân Tự đã hết sạch sức lực, thậm chí cảm thấy dịch LCL đã vẩn đục, đây là trận chiến dài nhất mà cậu từng trải qua, trước đây thường chỉ vài phút là xong, còn hôm nay tốn cả mấy tiếng đồng hồ.

Không biết Minh Nhật Hương giờ thế nào rồi, tình cảnh của cô chắc không tốt hơn cậu, dịch LCL sắp không trụ vững rồi, thời gian của Minh Nhật Hương chắc cũng không còn bao nhiêu.

Lúc này cậu không nhịn được hỏi: Lão sư, em nên làm gì bây giờ.

Biểu cảm đó là thế nào.

Ngữ khí đó là sao.

Biểu cảm bất lực và ngữ khí yếu ớt đó có giúp trò chiến đấu được không.

Giọng nói của Đỗ Lan đột nhiên vang lên trong máy liên lạc, như một tiếng sấm rền.

Ngay cả người ở NERV cũng giật mình hết mệt mỏi.

Hưu.

Một tia sáng rơi xuống, cáp điện ngoài của Sơ hào cơ bị cắt đứt, thời gian đếm ngược bắt đầu: Trò Chân Tự kiên trì thêm năm phút nữa thôi, trò sẽ lấy lại được quyền điều khiển.

Hãy để chúng ta cùng cứu trò Minh Nhật Hương nào.

Oành.

Sau ánh sáng là một đài EVA màu quân lục hoàn toàn mới ra mắt đầy hào nhoáng.

Ngũ hào cơ tạm thời sao.

Đĩnh Nguyên Đường nhận ra ngay đó là Ngũ hào cơ nhưng đã được cải trang, rốt cuộc tổ chức nào lợi hại đến mức có khả năng cải trang cả EVA.

Lão sư.

Ánh mắt Đĩnh Chân Tự lập tức hiện lên hy vọng, đúng như lời Lăng Ba Lệ nói, lão sư là một người lớn sẽ luôn hồi đáp họ.

Thiếu niên à, đừng quên những gì ta đã dạy trò, chiến lực của robot tỉ lệ thuận với tiếng gào của phi công, vì vậy hãy gào thét lên đi.

Đỗ Lan đối mặt với Hệ thống bù nhìn đang lao tới, vừa né tránh vừa nói.

Năm phút trôi qua rất nhanh, nhưng Đỗ Lan mang theo balo pin hạt nhân, nên Ngũ hào cơ của hắn vốn dĩ không cần cáp điện.

Không có điện, Hệ thống bù nhìn cũng tắt ngóm.

Sơ hào cơ một lần nữa khởi động lại, kết nối của Hệ thống bù nhìn đã mất hiệu lực.

Vì Đĩnh Duy đã chọn con trai giữa người chồng và con trai, dù có khởi động lại thế nào, Sơ hào cơ cũng không bị Hệ thống bù nhìn điều khiển nữa.

Lão sư, Minh Nhật Hương ở trong Tam hào cơ, dịch LCL đã vẩn đục, không còn nhiều thời gian nữa.

Thiếu niên kích động nói.

Đừng lo lắng, Minh Nhật Hương nhất định sẽ tạo ra kỳ tích cho chúng ta, vì cô ấy là một thiếu nữ dũng cảm.

Đỗ Lan cho rằng sắp xong rồi, cuộc công thủ giữa Minh Nhật Hương và Sứ đồ cũng sắp kết thúc.

Minh Nhật Hương đã áp chế được Sứ đồ, hiện tại đang biến Sứ đồ thành bù nhìn của mình.

Mỗi Sứ đồ đều có tuyệt chiêu riêng, rõ ràng Minh Nhật Hương sau khi thức tỉnh đã đạt được sức mạnh chi phối, có thể thông qua điều khiển AT Lực Tràng để khống chế đối thủ.

Phạm vi màu xanh trên Tam hào cơ đang thu hẹp lại, chuyện này là sao.

Xích Mộc Luật Tử nói, tuy Sứ đồ vốn không tuân theo khoa học nhưng chuyện này quá đỗi huyền bí, thực sự thách thức nhận thức của họ.

Minh Nhật Hương mắt vàng lúc này đang nở nụ cười dữ tợn, trong đôi bàn tay chính là Sứ đồ bị cô chi phối, con Sứ đồ nhỏ như đom đóm tỏa ánh xanh mờ ảo, như thể đang khiếp sợ vị nữ vương Sứ đồ đang chi phối mình này.

Cảm giác gian lận thật là tốt.

Minh Nhật Hương thấy sự do dự ban đầu của mình đúng là quá ngu ngốc, thực sự phải cảm ơn lão sư, lần đầu tiên trong đời cô thấy sảng khoái như vậy, hóa ra cảm giác không làm người lại tuyệt diệu đến thế.

Hiện tại ngay cả Sứ đồ cô cũng có thể chi phối, SEELE đừng mong chi phối cô thêm lần nào nữa.

Đó chính là cảm giác nắm giữ vận mệnh trong tay, Minh Nhật Hương thấy thật không lời nào diễn tả được.

Cô không giết Sứ đồ, vì con Sứ đồ này vẫn còn chút tác dụng, sau này có thể giúp cô chiến đấu.

Con Sứ đồ nhỏ dường như cũng biết mình không chết được, nên rất vui vẻ chấp nhận vị trí thuộc hạ, ngoan ngoãn biến thành hình xăm quấn quanh cánh tay Minh Nhật Hương.

Đỗ Lan cũng lắp thêm balo pin hạt nhân cho Tam hào cơ, giúp nó khôi phục bình thường.

Chuyện này.

Những người ở NERV đều ngây người ra, nhìn ba đài EVA thoát khỏi tầm kiểm soát của mình mà không thốt nên lời.

Oành, trên trời lại rơi xuống một vật, đó là một lá đại kỳ nền đỏ chữ đen, hai mặt đều viết dòng chữ thô ráp: Mạng của Sứ đồ cũng là mạng.

Với lá cờ bay phấp phới làm hậu cảnh, Đỗ Lan tuyên bố chủ trương của mình: Hiện tại tôi tuyên bố, Tổ chức Bảo hộ Sứ đồ chính thức thành lập.

Để bảo vệ sự đa dạng sinh thái của vũ trụ, để bảo vệ quyền sinh tồn của Sứ đồ, để duy trì sự hòa hợp giữa con người và tự nhiên, để thủ vệ kỳ tích vĩ đại của sinh mệnh, từ hôm nay trở đi, ai còn muốn tiêu diệt Sứ đồ thì phải hỏi qua ý kiến của Sơ hào cơ, Tam hào cơ và Ngũ hào cơ của chúng tôi.

Vì vụ Hệ thống bù nhìn, Đĩnh Chân Tự cũng đang ôm cục tức, lần này cậu thực sự nghĩa không phản cố đứng về phía lão sư.

Chương 2520

Còn Minh Nhật Hương vừa chứng minh được giáo dục của lão sư không sai, tự nhiên cũng kiên định ủng hộ Đỗ Lan.

Thay đổi linh hồn nhưng vẫn là cơ thể đó, ba cỗ EVA do Đỗ Lan dẫn đầu đang thị uy tại thành phố Tân Đông Kinh thứ 3, tuyên truyền khẩu hiệu mạng của Sứ Đồ cũng là mạng.

Xảy ra chuyện này tại nơi mình quản lý, Đĩnh Nguyên Đường nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, bởi SEELE rất có thể lấy đây làm cái cớ để cắt giảm sức mạnh của hắn.

Đương nhiên cũng có khả năng họ sẽ trực tiếp không vận một ai đó đến tiếp quản vị trí của hắn.

Thực tế, vị Ti lệnh này cũng biết SEELE đã cài cắm không ít gián điệp bên cạnh mình, Gia Trì thì không cần bàn tới, hắn vốn dĩ là gián điệp đa diện.

Còn có Chân Hi Ba, kẻ nhảy dù xâm nhập giữa thanh thiên bạch nhật kia chắc chắn cũng mang theo mệnh lệnh của SEELE.

Chân Hi Ba là một kẻ phiền phức, người đàn bà này rất khó nắm bắt, tuy là bạn thân của vợ hắn nhưng chưa chắc đã ủng hộ hắn.

Hiện tại lại xảy ra sự kiện các điều khiển viên làm loạn, càng khiến SEELE có đủ cái cớ.

Đĩnh Nguyên Đường thầm nghĩ Đỗ Lan kẻ này quá đáng ghét, hắn rốt cuộc lấy kỹ thuật ở đâu ra.

Thậm chí còn chế tạo được pin di động, đó hẳn là pin nhiên liệu hạt nhân, nhưng làm sao để chuyển hóa.

AT Lực Tràng đã đủ huyền học rồi, pin hạt nhân Đỗ Lan khai phát cũng chẳng khoa học chút nào.

Rốt cuộc năng lượng hạt nhân chuyển hóa thành điện năng thế nào.

Giải quyết vấn đề tản nhiệt ra sao.

Làm sao để thu nhỏ và kháng chấn động.

Đỗ Lan đã giải quyết hàng loạt vấn đề đó như thế nào.

Tóm lại là rất bất lực, EVA có pin thì không cần dựa vào sự chi viện của Nerv nữa, hoàn toàn không chịu quản thúc, triệt để tạo phản rồi.

Giờ phải làm sao.

Phó ti lệnh cũng ngớ người, lúc này biện pháp hắn có thể nghĩ tới là phái toàn bộ Linh hào cơ và Lục hào cơ xuất trận, họa may còn có cơ hội, nhưng bất kể chiến đấu kết thúc hoàn mỹ hay không, với tư cách Ti lệnh chắc chắn khó thoát tội trách.

Tĩnh quan kỳ biến đi.

Ti lệnh biểu thị lần này hắn sẽ chủ động báo cáo, nói với họ rằng đây là do Đỗ Lan gây chuyện.

Mà Đỗ Lan đào tẩu ngay dưới mắt SEELE, họ cũng phải có trách nhiệm.

SEELE biết Sơ hào cơ và Tam hào cơ phản bội, Ngũ hào cơ bị cướp đi cũng xuất hiện, lập tức nổi trận lôi đình vì Đỗ Lan đang khiêu khích.

Đáng tiếc thực nghiệm nguồn năng lượng vô thời hạn của Tứ hào cơ đã thất bại, dẫn đến Tứ hào cơ mở ra biển Dirac và bị phản vật chất nuốt chửng.

Cho nên hiện tại họ vô năng vi lực đối với các EVA trang bị pin hạt nhân.

Về vấn đề năng lượng, SEELE thực chất cũng đang nỗ lực giải quyết, nhưng phương thức của họ là lắp đặt S2 Cơ quan cho EVA, Tứ hào cơ chính là máy thử nghiệm, nhưng vì thất bại nên nghiên cứu bị trì hoãn.

Hiện tại với các biến hóa, trong tay họ chỉ còn lại Linh hào cơ, Nhị hào cơ và Lục hào cơ. còn Sơ hào cơ, Tam hào cơ, Ngũ hào cơ đều đã biến tiết.

Tuy chủ yếu là do Đỗ Lan, nhưng Đĩnh Nguyên Đường cũng có trách nhiệm không thể thoái thác, nếu hắn không đưa con trai lên Sơ hào cơ thì có lẽ đã không có kết quả này.

Còn nghiên cứu hệ thống bù nhìn cũng không thành công, chỉ khởi động được một lần, đúng là trò đùa quốc tế.

Hai bên tuy cùng một tổ chức nhưng lại đùn đẩy trách nhiệm cho nhau, đều khẳng định tai nạn lần này không phải lỗi của mình mà là lỗi của đối phương, mình chỉ làm tròn bổn phận, không hề có sai sót.

Có thể nói nếu mọi người đều không muốn gánh trách nhiệm, chỉ biết làm việc của mình, thì khi xảy ra sự cố ngoài dự liệu, sẽ chẳng ai muốn đứng ra giải quyết.

Bởi họ không muốn chịu trách nhiệm, không muốn tổn hại lợi ích bản thân.

Hiện thực rất tàn khốc, một khi họ không giải quyết, các bộ phận quốc tế sẽ không buông tha SEELE, chắc chắn sẽ tìm cách khống chế họ.

Nhưng Đĩnh Nguyên Đường và SEELE hiểu rõ đối phương mới là vấn đề lớn nhất, ngoại địch ngược lại không quan trọng bằng việc dẹp yên bên trong mới chống được bên ngoài.

Đĩnh Nguyên Đường muốn đoạt lấy Kế hoạch bổ hoàn của SEELE nên tuyệt đối không thể từ bỏ vị trí hiện tại.

SEELE không tin tưởng Đĩnh Nguyên Đường nên cũng không dễ dàng bỏ qua cho hắn.

Cục diện này khiến đôi bên đều không thể nhượng bộ, hễ nhượng bộ là công sức đổ sông đổ biển.

Tin tức nhanh chóng truyền ra ngoài, các điều khiển viên EVA vốn dĩ phải bảo vệ nhân loại lại quay ra bảo vệ Sứ đồ, khiến mọi người chấn kinh, còn có thể như vậy sao.

Vậy nếu Sứ đồ đến, ai sẽ bảo vệ nhân loại.

Cho nên mới nói, không nên để trẻ vị thành niên điều khiển binh khí nguy hiểm như vậy, không ai biết chúng sẽ làm ra chuyện gì.

Người dân cho rằng tâm tính trẻ vị thành niên chưa ổn định, sớm muộn cũng hỏng việc.

Chẳng phải giờ đã hỏng việc rồi sao.

Nerv chẳng rút ra được bài học gì, lẽ nào đã quên những thiếu niên thiếu nữ bảo vệ môi trường trước khi thiên thạch rơi xuống sao.

Những kẻ đó căn bản không biết mình đang làm gì, một mặt lãng phí một mặt lại hô hào bảo vệ môi trường.

Thực ra họ chẳng hiểu bảo vệ môi trường là gì, chỉ lấy đó làm cái cớ kiếm tiền, vừa không phải lên lớp vừa có tiền, tội gì không làm.

Tình huống hiện tại cũng vậy, các điều khiển viên trẻ tuổi kia biết gì về cứu thế giới, biết gì về trách nhiệm, vậy mà bị SEELE tống lên chiến trường quan trọng này, rất dễ xảy ra vấn đề, và giờ đã xảy ra rồi đó.

Giới trẻ là vậy, nghe gió là mưa, không phân biệt được hành vi của mình, làm việc bất chấp hậu quả.

Mọi người đều chỉ trích SEELE tự bê đá đập chân mình, cứ ngỡ giới trẻ dễ khống chế, không ngờ chúng lật mặt không nhận người, để xem họ thu dọn tàn cuộc thế nào.

Khi thuận lợi, các thiếu niên điều khiển viên là tuổi trẻ tài cao.

Khi không thuận lợi, trẻ tuổi là lỗi, lớn tuổi cũng là lỗi, tóm lại đều là lỗi.

Chính vì nhân loại ngu xuẩn như vậy, nên dung hợp mới là kết quả tốt nhất.

Các thành viên cốt cán của SEELE nhìn thảo luận của thế giới, tức giận mắng nhân loại ngu xuẩn.

Cứ như thể chính họ không phải nhân loại vậy.

Đúng thế, họ chỉ biết đòi hỏi.

Khi thành công, họ coi là hiển nhiên, thậm chí nhận là công lao của mình.

Khi thất bại, họ sẽ chửi bới, đùn đẩy trách nhiệm, chẳng hề nghĩ rằng bất cứ ai dám thực tiễn đều đáng quý, dù thất bại cũng là kinh nghiệm.

Sinh mệnh bi ai như vậy, quả nhiên chỉ khi thoát khỏi vật chất mới đạt được viên mãn.

Chừng nào còn trong thế giới vật chất, họ vĩnh viễn không đạt được cảnh giới không vì vật mà hỉ, không vì mình mà bi.

SEELE muốn đạt thành Nhân loại bổ hoàn chính là vì nhân loại không hoàn mỹ, nên phải thông qua kế hoạch để bổ sung.

Sự bất hoàn mỹ thể hiện ở mọi mặt: cơ thể, linh hồn, tinh thần, nhận thức.

Thế giới hỗn loạn và ồn ào này thật bất toàn, nên mọi việc SEELE làm đều là chính nghĩa.

Bởi mục tiêu họ theo đuổi sẽ tươi đẹp hơn hiện trạng nhân loại.

Nhưng họ cũng không thể chứng minh sau khi dung hợp nhân loại sẽ không còn khuyết điểm.

Họ chỉ có thể chứng minh sau khi dung hợp, nhân loại trở về nguyên điểm, trở về nơi bắt đầu.

Nguyên điểm của nhân loại là hoàn mỹ nhất sao.

E là không, vì nếu hoàn mỹ thì tại sao lại tiếp tục phát triển đến nông nỗi này.

SEELE cho rằng đây không phải phát triển mà là thoái hóa, là đi lùi từ trạng thái hoàn mỹ sang bất hoàn mỹ.

Chương 2521

Đã là hoàn mỹ rồi thì còn sức mạnh nào có thể khiến nó đi lùi và phá hoại sự hoàn mỹ.

Nếu hỏi vậy, SEELE chắc chắn cũng không trả lời được.

Đã là hoàn mỹ thì không nên có bất kỳ sự trao đổi nào với bên ngoài, tự bản thân có thể đạt được sự cân bằng hoàn mỹ, đó mới là vĩnh hằng.

Trao đổi với bên ngoài có được có mất, thì không còn là hoàn mỹ.

Hoàn mỹ thực sự phải dựa vào chính mình để vận hành vĩnh viễn, không bị ngoại lực hay nội lực phá vỡ hệ thống cân bằng đó.

Nhưng nhân loại đã đi lùi, chứng tỏ sự hoàn mỹ này có thể bị một sức mạnh nào đó phá hoại, mà đã có thể bị phá hoại thì tức là có sơ hở, tự nhiên không còn là hoàn mỹ nữa.

Cho nên qua logic suy luận đơn giản này, sau khi dung hợp nhân loại cũng chẳng hoàn mỹ.

Chỉ là từ một kiểu bất hoàn mỹ này sang một kiểu bất hoàn mỹ khác mà thôi.

Vì thế con đường của SEELE là sai, Đỗ Lan có thể đường hoàng phản đối họ.

Các giới xã hội đều quan tâm đến sự việc tại Tân Đông Kinh thứ 3, họ rất bất mãn, dù sao đe dọa từ Sứ đồ vẫn chưa trừ bỏ, điều khiển viên lại bày đặt mạng Sứ đồ cũng là mạng, cái quái gì vậy.

Những binh sĩ Nhật Bản tử trận khi chiến đấu với Sứ đồ đang khóc ròng kìa.

Xem ra SEELE không có năng lực khống chế EVA, tôi cho rằng nên bàn giao toàn bộ EVA cho quân đội.

Đây là cơ hội tốt để uy hiếp SEELE giao ra cơ thể EVA.

Nhưng Đĩnh Nguyên Đường và SEELE đương nhiên đều không đồng ý, song đối mặt với tình huống bất ngờ hiện tại, ai nấy đều không biết nói gì.

Cũng không biết nên ứng phó ra sao, chiến đấu hay đàm phán.

Đĩnh Nguyên Đường phát hiện mình lại bị động đến vậy.

Lúc này, Đỗ Lan chủ động liên hệ với Đĩnh Nguyên Đường nói muốn đàm phán.

Đĩnh Nguyên Đường chấp nhận, trực tiếp bay đến sân thượng một tòa nhà ở Tân Đông Kinh thứ 3, đối diện với Đỗ Lan.

Đây là lần đầu tiên đối trì trực tiếp với Đỗ Lan, Đĩnh Nguyên Đường không khỏi đánh giá đối phương, một kẻ vô danh tiểu tốt lại khiến hắn chật vật và bị động thế này, quả thực không tầm thường.

Nhưng đối phương chủ động đề xuất đàm phán, không biết hắn muốn gì.

Tôi cũng nói ngắn gọn, vào thẳng vấn đề, chúng tôi cần Chử Huân.

Kế hoạch của Đỗ Lan vẫn là giao lưu với Sứ đồ, để nhân loại thấu hiểu Sứ đồ.

Đĩnh Nguyên Đường sững sờ, xem ra đối phương thực sự biết không ít cơ mật ở căn cứ Bethany.

Nhưng hắn cảm thấy mình, hay nói đúng hơn là SEELE, liệu có đồng ý yêu cầu vô lý này không.

Chử Huân không phải kẻ tầm thường, hắn biết quá nhiều.

Chúng tôi không thể đáp ứng yêu cầu của anh.

Đĩnh Nguyên Đường trực tiếp từ chối và nói: Hành vi của anh hiện tại là tự tuyệt đường sống với nhân loại, mọi người đều tin rằng Sứ đồ là kẻ thù, vậy mà anh lại tuyên truyền bảo vệ Sứ đồ, anh nghĩ mình có thể trụ được bao lâu.

Nếu tiếp tục, các người sớm muộn sẽ bị khai trừ nhân tịch, trở thành kẻ phản bội.

Lúc đó địa cầu sẽ không còn chỗ dung thân cho các người.

Những lời này không chỉ nói cho Đỗ Lan nghe, mà còn nói cho con trai và Minh Nhật Hương.

Hy vọng có thể uy hiếp họ sớm ngày quay đầu là bờ.

Ha ha, ông nghĩ những lời này ngăn được chúng tôi sao.

Ông không nghĩ chúng tôi đã suy nghĩ kỹ mới đi đến bước này à.

Hiện tại kẻ tự tuyệt với nhân loại là ông đó.

Chỉ cần giao Chử Huân ra, mọi thứ sẽ khôi phục bình thường, các ông vẫn có thể dùng EVA để cứu nhân loại.

Nếu các ông không giao, lần tới khi Sứ đồ giáng lâm, mọi người sẽ biết các ông chỉ vì mục đích riêng mà không nguyện ý giao Chử Huân để bảo vệ mọi người.

Chọn Chử Huân hay toàn nhân loại, ông hãy nghĩ cho kỹ.

Hay là các ông dù hy sinh toàn nhân loại cũng không muốn giao Chử Huân, tên Chử Huân này có ý nghĩa đặc biệt gì với các ông sao.

Bài toán xe lửa, bảo vệ Chử Huân hay bảo vệ toàn nhân loại.

Thật là một gã lợi hại, tráo đổi khái niệm rất giỏi.

Đĩnh Nguyên Đường thầm nghĩ kẻ này đúng là có khả năng đổi trắng thay đen, làm nhiễu loạn thị phi.

Rõ ràng là họ làm sai, cuối cùng lại biến thành lỗi của SEELE.

Nhưng Đĩnh Nguyên Đường cũng biết dân chúng chẳng quan tâm đúng sai, họ chỉ quan tâm mình có an toàn hay không, nhân loại vốn dĩ vì sự sinh tồn mà chuyện gì cũng làm được.

Cho nên nếu cứ giằng co, có lẽ thực sự sẽ biến thành lỗi của SEELE, quần chúng có thể sẽ bức bách họ giao Chử Huân để tự bảo vệ mình.

Lúc này tay súng bắn tỉa của Nerv đang tìm vị trí, nhưng mấy người đều không tìm được chỗ thích hợp vì Đỗ Lan đứng ở vị trí khá hiểm hóc.

Đĩnh Nguyên Đường biết tay súng bắn tỉa đã thất bại, thầm nghĩ mình và đối phương cách nhau chưa đầy hai mét, nếu mình rút súng liệu có bắn chết được hắn.

Đĩnh Nguyên Đường chỉ là phàm nhân, nếu hai người đứng cách nhau mười mét thì chẳng nói chuyện được, căn bản không nghe thấy.

Khoảng cách hai mét là vừa đẹp, không cần gào thét, cả hai đều có thể dùng giọng trầm thấp để tỏ ra nguy hiểm.

Đĩnh Nguyên Đường tự nhiên biết bắn súng, trong bản TV hắn đã giết chết Xích Mộc Luật Tử, người phụ nữ trung thành tuyệt đối.

Hai mẹ con nhà Xích Mộc đều bị Đĩnh Nguyên Đường xoay như chong chóng, chẳng biết gã đại thúc này có mị lực lớn đến mức nào.

Trong bản TV, cuối cùng Xích Mộc Luật Tử bừng tỉnh, nhận ra mình vĩnh viễn không thể thay thế Đĩnh Duy nên định ngăn cản Đĩnh Nguyên Đường, tiếc là bị gã đàn ông này phản sát.

Cho nên thương pháp của Đĩnh Nguyên Đường khá ổn, ít nhất trong vòng năm mét có thể bách phát bách trúng.

Ở khoảng cách này, chỉ có thể tự mình ra tay, bàn tay Ti lệnh nhanh chóng rút ra một khẩu súng đen ngòm từ trong áo khoác.

Không giải quyết được vấn đề thì giải quyết kẻ tạo ra vấn đề.

Gã đàn ông dứt khoát nổ súng vì biết mình và Đỗ Lan không thể đạt được đồng thuận, đã vậy thì giết không tha.

Theo tiếng súng vang lên, Đĩnh Chân Tự và Minh Nhật Hương đều giật nảy mình, vì họ không ngờ Ti lệnh lại tự tay nổ súng giết người.

Đứa con trai thấy cha giết người thì trợn mắt há mồm, vì dù biết cha là kẻ lãnh khốc nhưng không ngờ lại lãnh khốc đến mức coi mạng người như cỏ rác, thậm chí tự mình ra tay.

Nhưng Đỗ Lan không hề ngã xuống, vẫn đứng thẳng tắp, khiến người ta nghi ngờ có phải bắn trượt không.

Không thể nào trượt được, Đĩnh Nguyên Đường khẳng định viên đạn đã trúng tim đối phương, lẽ nào hắn mặc áo chống đạn.

Cũng không thể, đối phương rõ ràng chỉ mặc một chiếc áo ngắn tay.

Đĩnh Nguyên Đường còn mặc áo khoác, nhưng Đỗ Lan chỉ mặc áo ngắn tay, dù sao sau Chấn động thứ hai, trục trái đất thay đổi, Nhật Bản đã trở thành nơi chỉ có mùa hè nhiệt đới.

Vậy tại sao viên đạn không giết được đối phương.

Lão sư.

Hai học trò lo lắng nhìn Đỗ Lan, không biết thầy có sao không.

Đỗ Lan tự nhiên vẫn ổn, chỉ nghe hắn cúi đầu nói: Ti lệnh dưới trướng SEELE đường đường chính chính của Nerv lại thân chinh nổ súng, tôi thật vinh hạnh hết mức, nhưng hành vi nổ súng không chào hỏi này thật đáng khinh.

Nếu Ti lệnh dùng súng uy hiếp một chút, Đỗ Lan còn có thể làm màu nói một câu ta cá trong súng ngươi không có đạn.

Nhưng đối phương chẳng nói chẳng rằng đã bắn luôn, khiến Đỗ Lan chẳng biết làm màu thế nào, lẽ nào lại nói tư tưởng không sợ đạn sao.

Tại sao anh không chết.

Vì khoa học.

Đỗ Lan nói: Tôi hiện tại vẫn đang ở trong AT Lực Tràng của Ngũ hào cơ, ông không nghĩ là tôi không phòng bị các ông chứ.

Không thể nào, anh đã rời khỏi cơ thể rồi.

Đĩnh Nguyên Đường cho rằng điều khiển viên rời khỏi cơ thể thì lực tràng phải biến mất mới đúng.

Cái này gọi là điều khiển từ xa.

Đỗ Lan cũng chẳng giải thích nhiều, dù sao mọi thứ đều nằm trong tính toán: Xem ra các ông thực sự không quan tâm đến tương lai nhân loại.

Chương 2522

Thà xé xác nhau cũng không chịu chọn phương thức bảo hiểm nhất, ổn thỏa nhất.

Thực sự rất thất vọng về các ông, nếu thương lượng vô hiệu, vậy hãy để Sứ đồ hoàn thành sứ mệnh đi, đến lúc đó ông sẽ vĩnh viễn không gặp lại người mà mình hằng mong nhớ nữa đâu.

Anh.

Đĩnh Nguyên Đường đương nhiên biết nếu không ngăn được Sứ đồ thì sẽ ra sao, nhưng Chử Huân tuyệt đối không thể giao ra.

Tình hình thực sự quá phức tạp, căn bản không biết nên làm thế nào.

Lần tới Sứ đồ đột kích, có lẽ Lăng Ba Lệ và Chử Huân có thể xuất chiến.

Vậy tạm biệt, hãy để mọi người xem SEELE lựa chọn thế nào, có lẽ họ cũng sẽ nhận ra mục đích thực sự của các ông không phải bảo vệ nhân loại mà là mưu đồ khác.

Đỗ Lan thong thả bay lên, vì vẫn trong phạm vi lực tràng, mọi thứ đều là khoa học.

SEELE sẽ không dừng lại ở đây, kẻ sai lầm chính là các người.

Đĩnh Nguyên Đường tiếp tục nói với con trai: Chân Tự, ta biết con ghét ta, nhưng ta hy vọng con nhìn cho rõ, thế giới này không đơn giản như vậy, đừng để hắn lừa dối.

Nhưng Đĩnh Chân Tự không trả lời mà tiếp tục đi theo Đỗ Lan kháng nghị.

EVA kháng nghị hoàn toàn giống như hành vi của con người, chỉ là một nhóm nhà hoạt động xã hội biến thành ba cỗ EVA.

Những thứ khác đều y hệt: ngồi tĩnh tọa, dựng biểu ngữ, kháng nghị.

Nerv hoàn toàn bó tay với họ, giữa hoàn cảnh lúng túng và phức tạp này, Sứ đồ lại đến.

Lần này là kẻ được mệnh danh Sứ đồ mạnh nhất Lực Thiên Sứ Zeruel.

Sứ đồ này không hề tầm thường, nó thực sự dồn Nerv vào tuyệt lộ.

AT Lực Tràng của Lực Thiên Sứ không cùng đẳng cấp với những Sứ đồ trước đó, hơn nữa cường độ tấn công còn hãn mang hơn Lôi Thiên Sứ, đây mới là cường địch thực sự.

May mà Tân Đông Kinh thứ 3 đã không còn nhiều cư dân, nên khi Lực Thiên Sứ trực tiếp đập tan toàn bộ 24 tầng giáp trụ, không có nhiều người bị thương.

Nhưng đòn tấn công không tưởng này vẫn làm chấn động căn cứ Nerv dưới lòng đất.

Không gian dưới lòng đất vô cùng rộng rãi, thậm chí không cảm thấy mình đang ở dưới đất, ánh sáng từ các thiết bị Tân Đông Kinh thứ 3 khúc xạ xuyên qua mang lại nguồn chiếu sáng đầy đủ, mọi người có thể trồng cây nuôi cá, trồng dưa hấu dưới này.

Dưới đất còn có một hồ nước ngọt đủ cho quân hạm tung hoành, dù mặt đất bị cách tuyệt vẫn đảm bảo nhân loại tiếp tục sinh tồn, cho dù bề mặt có biến thành màu đỏ thì hồ nước dưới đất vẫn cung cấp nước ngọt.

Bên cạnh hồ nước là rừng râm, giữa rừng là tổng bộ Nerv hình kim tự tháp, đương nhiên dưới căn cứ ngầm còn nhiều không gian hơn, giấu Lỵ Lỵ Ti, Ngọn giáo Longinus, và dưới sâu hơn nữa là Hắc chi nguyệt.

Cho nên nơi này là từng tầng từng tầng đi xuống.

Trước đây không có Sứ đồ nào xuyên thủng được Tân Đông Kinh thứ 3, Lực Thiên Sứ là kẻ đầu tiên đến được không gian ngầm, đến trước căn cứ, thật là chuyện đáng mừng.

Đĩnh Chân Tự cũng sững sờ vì Lực Thiên Sứ quá mãnh liệt, căn bản không kịp phản ứng.

Lão sư, có phải chúng ta nên ra tay không.

Hắn nghĩ đến trong căn cứ còn một mỹ thiếu nữ cơ mà.

Thực ra là hai người, Chân Hi Ba cũng đã xâm nhập căn cứ và sẽ dùng Nhị hào cơ xuất kích.

Lần này thực sự là thời khắc nguy cấp, mà Nerv lại chẳng có mấy sức mạnh phản kích, cũng chẳng có bao nhiêu thời gian chuẩn bị.

Nhị hào cơ xuất động rồi.

Cát Thành Mỹ Lý cũng ngơ ngác, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, từ sau khi Tam hào cơ bị khống chế, mọi chuyện đều nằm ngoài dự kiến, vượt xa các phương án dự phòng khiến người ta không kịp trở tay.

Bên ngoài kháng nghị chưa xong, lại xuất hiện kẻ địch một kích là xuyên giáp, tổng bộ trực tiếp bại lộ trước mặt Sứ đồ.

Hiện tại Nhị hào cơ tự ý xuất kích không có lệnh, Nerv rốt cuộc còn quyền kiểm soát không, cảm giác mọi thứ loạn cào cào hết rồi.

Kẻ địch không đáng sợ, đáng sợ là lực tổ chức nội bộ giảm sút, mất quyền kiểm soát.

Nếu có quyền kiểm soát, mọi người còn có thể nhất trí đối ngoại, tiếp tục chiến đấu.

Một khi mất quyền kiểm soát, các phe cánh sẽ chỉ biết tự vệ, sức mạnh tất yếu bị phân tán, kết cục là mọi thứ tiêu tùng.

Cho nên lực tổ chức đi xuống, các bên tự vệ mới là kẻ thù đáng sợ hơn Sứ đồ.

Cát Thành Mỹ Lý nhận ra tình hình rất không ổn, hiện tại nội bộ Nerv bắt đầu loạn, hay nói đúng hơn là nội bộ SEELE xuất hiện các phe phái khác nhau, mỗi phe tự làm theo ý mình.

Rõ ràng Sứ đồ còn chưa bị tiêu diệt hoàn toàn.

Cát Thành Mỹ Lý đấm mạnh vào tường, cảm thấy một nỗi bất lực sâu sắc.

Lúc này Nhị hào cơ xuất kích chẳng thà đừng xuất kích, không lệnh mà đi đại diện cho việc mọi người sắp lật mặt công nhiên đối kháng, tiếp theo các bên sẽ bắt đầu tự vệ để tránh quyền lực bị tước đoạt.

Trước đây mọi người vì mục tiêu lớn còn giả vờ hợp tác, dù đồng sàng dị mộng nhưng ít nhất còn cùng ra sức.

Nhưng sau ngày hôm nay có lẽ sẽ không còn chuyện tốt đó nữa.

Lực Thiên Sứ từ mặt đất tiến vào căn cứ ngầm, Nhị hào cơ xuất kích, giải phóng toàn bộ hỏa lực.

Tuy nhiên chẳng có tác dụng gì, khói lửa mịt mù nhưng không gây sát thương, hỏa pháo không làm tổn thương kẻ địch mảy may.

Ngược lại, đòn tấn công của Lực Thiên Sứ có thể xé toạc phòng ngự của Nhị hào cơ.

Nhị hào cơ của tôi.

Minh Nhật Hương thấy Nhị hào cơ bị trúng đòn, lập tức sốt ruột muốn xuất kích.

Nhưng Đỗ Lan bảo không cần vội.

Lão sư, chúng ta thực sự định ngồi nhìn sao.

Đĩnh Chân Tự thầm nghĩ dù mạng Sứ đồ cũng là mạng, nhưng Sứ đồ muốn hại nhân loại, chẳng lẽ mạng nhân loại không phải mạng sao.

Đừng vội, hiện giờ chưa có ai gặp nguy hiểm mà.

Đỗ Lan vừa dứt lời, Linh hào cơ ôm bom hạt nhân N2 xuất hiện, trực tiếp xung kích tự bạo, định dùng bom hạt nhân nổ phá kẻ địch ở cự ly bằng không.

Lăng Ba Lệ.

Đĩnh Chân Tự không nhịn được nữa, hắn phải ra tay, không thể trơ mắt nhìn mỹ thiếu nữ gặp nguy hiểm.

Mặc kệ đi, kẻ kiêu ngạo này phải bị hạ gục.

Minh Nhật Hương cũng xông lên.

Lúc này bom N2 đã phát nổ, toàn bộ không gian ngầm bị bao phủ bởi nhiệt độ cao, nhưng Sứ đồ vẫn bình an vô sự.

Lực Thiên Sứ thực sự quá mạnh, dù Sơ hào cơ và Tam hào cơ cùng lên cũng vẫn thấy lực bất tòng tâm.

Linh hào cơ ngừng hoạt động vì uy lực của bom hạt nhân đã tiêu hao hết năng lượng, đứng đó như một tấm bia mộ.

Đĩnh Chân Tự gào thét tên thiếu nữ, nhưng trong khoang điều khiển chỉ là một mảnh tĩnh lặng.

Mọi thứ đều tàn khốc như vậy, thiếu niên nghĩ đến việc Lăng Ba

Lệ có thể đã hy sinh, liền điên cuồng tấn công Lực Thiên Sứ.

Nhưng Sơ hào cơ nếu không giác tỉnh thì cũng chẳng phải đối thủ của Lực Thiên Sứ.

Hưu.

Lực Thiên Sứ chỉ cần lườm là đối phương bị thương, chỉ cần mắt nó lóe lên ánh sáng quỷ dị, nơi nào nhìn tới nơi đó sẽ phát nổ.

Hơn nữa ngay cả AT Lực Tràng cũng không cản nổi, cánh tay phải Sơ hào cơ bị cắt đứt dễ dàng.

Minh Nhật Hương trực tiếp giác tỉnh, phát động cường công mới miễn cưỡng cầm cự với Lực Thiên Sứ.

Tam hào cơ há miệng, phả ra hơi nóng, toàn lực trung hòa lực tràng của địch.

A.

Đĩnh Chân Tự cũng dốc toàn lực, liều mạng chiến đấu bằng một tay, xé rách lực tràng của kẻ địch.

Oanh, lồng ngực Sơ hào cơ phát nổ, giáp trụ bị xuyên thủng, lộ ra S2 Cơ quan chưa được kích hoạt.

Sau đó Lực Thiên Sứ uyển chuyển xoay người lại tung thêm một đòn, đầu Tam hào cơ cũng nổ tung.

Nhìn đâu nổ đó, đòn tấn công của Lực Thiên Sứ hoàn toàn không có quỹ tích, ảo diệu khôn lường.

AT Lực Tràng của EVA như hư thiết, trong chớp mắt bốn đài EVA đều gục ngã.

Nhìn Sứ đồ mạnh đến phi lý này, nhân loại đều ngẩn ngơ, còn có thiên lý không.

Chương 2523

Tại sao Sứ đồ này lại mạnh thế, cảm giác các Sứ đồ tiêu diệt trước đây đều là giả.

Trước đây Sứ đồ cũng dùng đòn năng lượng, nhưng đòn của Lôi Thiên Sứ cũng không bá đạo thế này.

Cứ như thể Sứ đồ trước đây là quái nhỏ, còn đây mới là Boss, đẳng cấp hoàn toàn khác biệt.

Hưu.

Lực Thiên Sứ bay lên, mắt lại hiện lên ánh sáng quỷ dị, Sơ hào cơ và Tam hào cơ đồng thời chịu đòn tấn công kịch liệt.

Chút Sứ đồ hèn mọn, đừng quá kiêu ngạo.

Minh Nhật Hương đã giác tỉnh và giải phóng sức mạnh Tán Thiên Sứ, hai S2 Cơ quan kích hoạt hoàn toàn, lực tràng mở hết mức.

Tam hào cơ biến thành màu xanh, là Sứ đồ.

Người của Nerv lại ngớ ra, lẽ nào Sứ đồ và Tam hào cơ cộng sinh.

Cát Thành Mỹ Lý và Xích Mộc Luật Tử hoàn toàn không biết nói gì, giờ họ thực sự không đoán được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Ngay cả Ti lệnh và Phó ti lệnh cũng không biết dùng vẻ mặt gì để đối diện, chuyện trước đó đều nằm trong kế hoạch, nhưng giờ mọi thứ đã thoát khỏi tầm kiểm soát, chưa biết có khôi phục được không.

SEELE sẽ không ngồi yên nữa.

Phó ti lệnh cuối cùng lên tiếng, sau ngày hôm nay họ và SEELE coi như triệt để lật mặt, cuộc đối đầu thực sự bắt đầu.

Cục diện thay đổi hoàn toàn, nhưng Đĩnh Nguyên Đường đã nắm được chìa khóa nên không hề sợ hãi.

Dù sao cuối cùng dung hợp, hắn vẫn sẽ quân lâm thiên hạ với tư thế của vua nhân loại.

Điều duy nhất lo lắng là dung hợp không diễn ra, nên Đỗ Lan mới là kẻ đáng lo nhất.

SEELE dù có vô năng cuồng nộ thế nào thì cuối cùng vẫn phải dung hợp, chỉ cần dung hợp là Đĩnh Nguyên Đường có cách chiếm làm của riêng.

Nhưng gã Đỗ Lan này lại phản đối dung hợp, đó mới là điều khổ não nhất, có lẽ nên để Chử Huân trực tiếp đâm chết hắn.

Chiến đấu bùng nổ trong không gian ngầm đã leo thang đến mức nhân loại không thể hiểu nổi, EVA và Sứ đồ, Sứ đồ và Sứ đồ, bạn thù không phân rõ.

Tam hào cơ rõ ràng là EVA nhưng lại có tín hiệu màu xanh của Sứ đồ.

Mà phía bên kia Lực Thiên Sứ thì chuẩn bị biến thành EVA, vì muốn tiến vào Trung ương giáo điều cần qua kiểm tra an ninh.

Trong bản chiếu rạp, sau khi ăn Linh hào cơ, nó sao chép mã an toàn của Linh hào cơ, vốn dĩ có thể trực tiếp xuống dưới, tiếc là bị Sơ hào cơ chặn lại.

Thực ra Lực Thiên Sứ rõ ràng là phái thực lực, lúc xuống Trung ương giáo điều lại chọn dùng đầu óc, ăn Lăng Ba Lệ để tăng nộ khí cho Đĩnh Chân Tự, thật không phải hành động sáng suốt.

Trải nghiệm của Lực Sứ đồ trong bản chiếu rạp cho thấy làm người hay làm Sứ đồ đều không nên nước đôi, phải nhất quán từ đầu đến cuối.

Nói giết cả nhà Nerv là phải giết cả nhà Nerv, ra ngoài lăn lộn sao có thể sớm nắng chiều mưa.

Nó nên một hơi dùng thực lực xuyên thủng Trung ương giáo điều, gặp Ly Ly Ti, hoàn thành Chấn động thứ ba, bước lên đỉnh cao Sứ đồ.

Tiếc là cuối cùng lại chọn ăn Linh hào cơ lấy mã an toàn, trực tiếp khiến Đĩnh Chân Tự nộ khí đầy thanh mà giác tỉnh.

Hiện tại Linh hào cơ vẫn đứng yên tại chỗ, Sơ hào cơ và Tam hào cơ tử chiến với Lực Thiên Sứ.

Chỉ thấy trên người Tam hào cơ lại xuất hiện thêm nhiều cánh tay, như Thiên thủ Quan Âm, mỗi tay cầm một món vũ khí, điên cuồng nã đạn vào Lực Thiên Sứ.

Những trang bị vũ khí này vốn là của Nhị hào cơ, nhưng giờ Chân Hi Ba và Nhị hào cơ đã mất sức chiến đấu nên Tam hào cơ chẳng khách khí nữa.

Nhờ sức mạnh Sứ đồ, sau lưng Tam hào cơ mọc ra rất nhiều tay, mỗi tay một món hỏa khí.

Hỏa khí không giết được Lực Thiên Sứ nhưng gây nhiễu thì làm được, tạo cơ hội cho Sơ hào cơ tìm cách giải phóng Đệ nhất trùng kích quang tuyến, định nhổ len của nó.

Nhưng hiển nhiên không dễ dàng vậy.

Toán học, thuyết huyền, xem xét sức căng, thuận theo tự nhiên.

Đỗ Lan đã truyền thụ kỹ xảo giải phóng quang tuyến cho Đĩnh Chân Tự, nhưng đây là lần đầu hắn sử dụng.

Đỗ Lan nhìn mà sốt ruột, nghĩ thầm trong hoạt hình nhiệt huyết thì nam chính vào lúc quan trọng chắc chắn sẽ giải phóng thành công.

Vấn đề là Đĩnh Chân Tự chẳng phải nam chính nhiệt huyết gì, nên lúc mấu chốt rất có thể sẽ hỏng việc, hắn không thể chỉ dựa vào một luồng khí thế mà trở nên vô sở bất năng.

Quả nhiên vẫn cần mỹ thiếu nữ buff cho.

Thế là Đỗ Lan điều khiển Ngũ hào cơ đến bên Linh hào cơ, rút phích cắm khỏi Linh hào cơ, giải phóng dịch LCL, đưa Lăng Ba Lệ vào Ngũ hào cơ của mình.

Lăng Ba Lệ vẫn vẹn toàn, dù ăn trọn một phát bom N2 ở cự ly gần cũng không bị thương.

Cô hãy điều khiển Ngũ hào cơ, phối hợp với Sơ hào cơ sử dụng Đệ nhất trùng kích quang tuyến, tôi đã dạy cô bí quyết rồi, cô chắc chắn làm được.

Đỗ Lan nói.

Tại sao lão sư không tự làm.

Lăng Ba Lệ không hiểu, cô luôn không hiểu nổi suy nghĩ của thầy.

Đây là cường địch, đánh bại nó có ích cho sự trưởng thành của các em.

Đỗ Lan biểu thị đây là túi kinh nghiệm của giới trẻ, hắn không giành: Thầy sẽ ở phía sau dõi theo cô, hãy nhớ cô là Lăng Ba Lệ, là Lăng Ba Lệ sẽ đột phá thiên nguyên.

Mỹ thiếu nữ thắc mắc mình có biệt danh này từ bao giờ.

Nhưng cô đã bị Đỗ Lan đẩy lên ghế điều khiển, khởi động Ngũ hào cơ, bắt đầu thử đồng bộ AT Lực Tràng với Sơ hào cơ.

Chân Tự, mình đến giúp cậu đây.

Là Lăng Ba Lệ sao.

Tốt quá, cậu không sao thật là tốt quá.

Thiếu niên nghe thấy giọng mỹ thiếu nữ, lập tức thấy viên mãn, cảm giác sức mạnh trào dâng.

Nam nữ phối hợp làm việc không mệt, thiếu niên và thiếu nữ thông qua các phép tính toán học phức tạp cùng sự gia trì huyền bí của lực tràng, cuối cùng cũng kéo ra được mao tuyến đoàn, Sơ hào cơ và Ngũ hào cơ mỗi bên một cái, cuối cùng hợp nhất hai cái lại là có thể giải phóng quang tuyến.

Đó là Đệ nhất trùng kích quang tuyến sao.

Xích Mộc Luật Tử trợn tròn mắt: Khi một sự việc đã xảy ra thì nó không còn là kỳ tích nữa.

Chuyện đã xảy ra một lần thì có thể xảy ra lần hai, lần ba.

Dù xác suất nhỏ đến đâu thì nhất định sẽ tái diễn.

Khi Đỗ Lan đã giải phóng được quang tuyến, kỹ năng này sớm muộn cũng sẽ được các EVA khác tái hiện.

Đệ nhất trùng kích quang tuyến.

Sơ hào cơ quỳ xuống, hai tay giơ cao.

Ngũ hào cơ đứng sau Sơ hào cơ, đưa tay ngang vai.

Bốn tay hợp lại, mở ra biển Dirac, nguồn năng lượng cuồn cuộn từ không gian phản vật chất được giải phóng, nhắm thẳng mục tiêu là Lực Thiên Sứ.

Lực Thiên Sứ cũng cảm nhận được nguy cơ, lập tức chống đỡ toàn bộ lực tràng, ánh mắt rực lên thần quang quỷ quyệt, giải phóng kỹ xảo mạnh nhất, bắt đầu màn đấu chưởng.

Oanh, nhiệt lượng cao năng còn khủng khiếp hơn bom N2 không ngừng giải phóng, toàn bộ không gian ngầm như địa ngục, ngay cả hồ nước dưới đất cũng sôi sùng sục, các thiết bị trong kim tự tháp đỏ rực đèn báo động, nổ tung liên tục.

Toàn bộ nhân viên đều chấn kinh trước luồng sáng mạnh như mặt trời này, tất cả nhắm mắt chờ đợi sự thẩm phán của tận thế.

Trên đầu, thành phố Tân Đông Kinh thứ 3 cũng bắt đầu sụp đổ, nhiệt độ cao đang làm tan chảy các cấu trúc nâng hạ, từng tòa kiến trúc rơi xuống như mưa đá.

Lực Thiên Sứ nhận ra nguy cơ, bởi vì nó đứng ở bên trái, lúc này định luật đấu chưởng đã phát huy hiệu quả, xưa nay đấu chưởng bên trái luôn thua, nó đã đứng ở vị trí vô cùng bất lợi.

Thông thường góc nhìn đấu chưởng là từ phía người thắng dọc theo hướng quang tuyến chuyển sang kẻ thua để khán giả có thể nhập tâm vào người thắng.

Manga Nhật Bản lại đọc từ phải sang trái, nên đứng bên phải cơ bản đều là người thắng.

Tỷ lệ đồng bộ vượt quá 200%, lực tràng của hai đài EVA hợp hai làm một, trực tiếp đưa Lực Thiên Sứ vào giấc ngủ ngàn thu.

Kết thúc rồi.

Tam hào cơ vứt bỏ vũ khí, thu hồi các cánh tay.

Người trong Nerv cũng thở phào nhẹ nhõm, tuy nhiên hiện tại họ không còn ở dưới đất nữa, đòn tấn công vừa rồi đã thổi bay cả Tân Đông Kinh thứ 3, giờ đây trên đầu họ là bầu trời xanh thẳm.

Chương 2524

Pháo đài xây dựng ròng rã 15 năm, tiêu tốn vô số tài sản đã hóa thành hư không.

Đó là vô số tiền bạc và tài nguyên, vậy mà lại mất sạch, rõ ràng Sứ đồ còn chưa bị tiêu diệt hoàn toàn.

Đỗ Lan thầm nghĩ cốt truyện đã thay đổi, Đĩnh Chân Tự không gây ra Chấn động thứ ba, không bị phong ấn 15 năm, cũng không bị coi là kẻ tội đồ gánh tội thay.

Cứ cảm thấy chưa đủ viên mãn, dù sao phải gánh tội thì mới thực sự nhận ra nhân tâm hiểm ác.

Nhưng không sao, Đỗ Lan đã chuẩn bị một combo tận thế khác, hắn chuẩn bị ghép thế giới Fire Punch Viêm Quyền vào thế giới này.

Đĩnh Nguyên Đường nhìn kết quả này, nhìn tất cả các điều khiển viên EVA đã đi chệch kế hoạch, trầm mặc không nói, tiếp theo chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Nhưng những thứ khác không quản, trước tiên phải tiêu diệt sạch sẽ Lực Thiên Sứ đã.

Chử Huân, đến lượt cậu lên sân khấu rồi.

Đối với Chử Huân, Lực Thiên Sứ cũng là đối thủ.

Không chỉ nhân loại và Sứ đồ là đối thủ cạnh tranh, mà Sứ đồ với Sứ đồ cũng là đối thủ.

Bởi vì kẻ cuối cùng chủ đạo dung hợp chỉ có một Sứ đồ, nên các Sứ đồ cũng phải cạnh tranh, thành ra mới có chuyện từng đứa một đến nộp mạng.

Từ trên trời rơi xuống là một ngọn giáo dài màu đỏ, trực tiếp đâm vào S2 Cơ quan của Lực Thiên Sứ, rơi xuống từ quỹ đạo vũ trụ, đơn giản còn lợi hại hơn cả cọc sắt trong Iron Blooded Orphans, nhất kích tất sát.

Mọi người không khỏi ngẩng đầu, thấy Lục hào cơ đăng trường như thiên thần, trên đầu nó mang theo vầng hào quang, hiển nhiên Lục hào cơ đã giác tỉnh nên không cần dây cáp điện.

Đây là cỗ máy đầu tiên không cần nguồn điện ngoài vẫn có thể hoạt động khắp nơi.

Lần tới cậu nên ném một cái xe lu từ trên đó xuống.

Đỗ Lan lại nói một câu đùa mà chẳng ai hiểu, xe lu là một meme của Jojo, cũng là vũ khí ném từ trên trời xuống.

Lục hào cơ nhất kích giết chết Lực Thiên Sứ, xuất hiện đầy hào nhoáng, nhưng ngoài Lục hào cơ mang hào quang ra, còn có tuyết rơi đầy trời.

Không đúng, vì Nhật Bản giờ chỉ có mùa hè, sao có thể hạ tuyết.

Mùa hè tuyết rơi, thật là nỗi oan ức lớn cỡ nào.

Lẽ nào Lực Thiên Sứ chết oan lắm sao.

Lực Thiên Sứ có oan mấy cũng không oan bằng Đĩnh Nguyên Đường, hắn là đại lão gia, đại lão gia mới oan uổng.

Vì những biến hóa này đều vượt xa dự liệu của hắn.

Tuyết.

Những đứa trẻ Nhật Bản sinh sau Chấn động thứ hai chưa từng thấy tuyết, trắng xóa tinh khiết, nhẹ nhàng không tiếng động rơi xuống mặt đất.

Mọi người đều trợn mắt há mồm, nhân viên Nerv còn tưởng tuyết này do Lục hào cơ mang tới.

Nhưng Chử Huân cũng ngạc nhiên, trải qua bao nhiêu lần luân hồi, đây là lần đầu gặp khí hậu kỳ quái thế này.

Xem ra thực sự có oan khuất rồi.

Lực Thiên Sứ chết oan thật đấy.

Đỗ Lan cười nói, nhưng thực ra đây chẳng phải oán khí của Sứ đồ, mà là hai trái đất đang dung hợp.

Một trái đất mạt thế khác đang từng chút một dung hợp với thế giới EVA.

Sau đó trái đất sẽ không ngừng hạ nhiệt, cho đến khi thế giới hủy diệt, nhân loại diệt vong.

Sau cái chết của Lực Thiên Sứ, tuyết cứ rơi mãi, toàn bộ Nhật Bản bị bao phủ, nước biển xung quanh cũng đóng băng hoàn toàn, trên mặt băng lại phủ thêm lớp tuyết dày.

Càng lúc càng lạnh, pin dần mất tác dụng, chỉ có thể dựa vào đốt củi dầu để sưởi ấm và chạy máy móc.

Điều này khiến những người cả đời sống ở Nhật Bản không thích nghi được, xuất hiện không ít trường hợp chết rét.

Chết rét thực chất là hạ thân nhiệt, không nhất thiết phải âm hàng chục độ mới chết người, thực tế chỉ cần nhiệt độ thấp hơn thân nhiệt vài độ, cơ thể liên tục mất nhiệt thì ở môi trường hơn hai mươi độ cũng có thể chết rét.

Chỉ là ở hơn hai mươi độ người chết không đóng băng, còn ở độ âm thì người sẽ đông cứng như kem que.

Không phân tích nổi, sự hạ nhiệt dị thường này căn bản không bình thường.

Với tư cách nhà khoa học, Xích Mộc Luật Tử biểu thị đợt hạ nhiệt này cũng không thể tin nổi giống như Sứ đồ vậy.

Sự tồn tại của Sứ đồ còn có thể giải thích là sinh mệnh ngoài hành tinh, nhưng hiện tượng tuyết rơi dị thường này không một lý luận khoa học nào giải thích được, thậm chí cả Chấn động thứ ba cũng không giải thích nổi.

Bởi vì cái gọi là Chấn động thực chất là trên trời xuất hiện hào quang khổng lồ, sau đó hút toàn bộ người trong phạm vi lên không trung, cuối cùng tất cả biến thành nước cam.

Tuyết rơi trên phạm vi lớn, hiện tại mọi người đều đối mặt với áp lực sinh tồn do lương thực giảm sản lượng, mọi người đều cho rằng SEELE đã che giấu chân tướng, rất nhiều tổng bộ Nerv bị tấn công.

Tiếp theo sự việc sẽ càng lúc càng mất kiểm soát.

Cát Thành Mỹ Lý nặng nề nói: Mùa đông giá rét sắp đến, mọi người phát điên rồi.

Thế giới sắp hủy diệt rồi, nhưng không sao, Đỗ Lan đã lưu dữ liệu save game.

Thực ra Cát Thành Mỹ Lý cũng nghi ngờ SEELE gây chuyện, nhưng không có bằng chứng trực tiếp liên hệ họ với việc tuyết rơi.

Tóm lại tình hình hiện tại vô cùng quỷ dị, không khí cũng vô cùng áp lực.

Nực cười là chúng ta không bị Sứ đồ hủy diệt, mà lại bị hủy diệt bởi sự biến đổi khí hậu.

Xích Mộc Luật Tử biểu thị trái đất thực sự không giảng võ đức, đánh lén, lừa bịp, coi nhân loại như lũ ngốc mà chơi đùa.

Ngặt nỗi nhân loại đúng là lũ ngốc thật, chẳng hiểu cái quái gì cả.

Không hiểu sao lại có Sứ đồ, sao lại có dung hợp, cũng chẳng biết sao lại có đợt hạ nhiệt đáng sợ này.

Nhanh chóng, mọi thông tin liên lạc đều bị gián đoạn, ngay cả truyền điện cũng bị cắt đứt, toàn bộ Nerv bị cô lập, Nerv giờ như một hầm băng, sắp bị lấp đầy rồi, họ buộc phải rời đi để lên mặt đất.

Một nhóm người men theo cầu thang thoát hiểm không ngừng đi lên, run lẩy bẩy trong gió lạnh, có người trượt chân ngã xuống cầu thang, thế là mất mạng.

Ở đây ngay cả mở miệng gọi nhau cũng không được, vì hễ mở miệng là gió lạnh ùa vào, đủ để làm đông thương thanh đới.

Mà đám Đĩnh Chân Tự, Minh Nhật Hương, Lăng Ba Lệ đang trốn trong trường học cũng rất hoang mang, hy vọng Đỗ Lan lão sư có thể giải đáp nghi vấn.

Đây chắc chắn là nỗi oan khuất của Sứ đồ.

Đỗ Lan tỉnh bơ nói: Cho nên mới nói không được tùy tiện giết Sứ đồ mà.

Đám trẻ tỏ vẻ không thể tin nổi.

Hiện tại họ tạm thời ở lại trường vì trường nằm ở rìa Tân Đông Kinh thứ 3 nên không bị hủy diệt.

Mọi người ở đây có điện hạt nhân nên cuộc sống vẫn ổn, có thể trồng rau, nuôi lợn, thậm chí dùng không khí sản xuất thực phẩm.

Nhưng họ cũng không biết mất bao lâu thế giới mới khôi phục bình thường.

Có lẽ vĩnh viễn không khôi phục, có lẽ ngày mai sẽ khôi phục.

Lúc này SEELE cũng vô năng vi lực, bấy lâu nay sự việc luôn phát triển theo kế hoạch của họ, dù có chút biến hóa cũng không đáng kể.

Nhưng hiện tại nhiệt độ toàn cầu giảm sâu, đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của họ nữa.

Còn chưa bắt đầu dung hợp, họ đã sắp gục rồi.

Không bị chết vì lạnh thì cũng bị dân chúng phẫn nộ tiêu diệt, dưới cái lạnh thấu xương, sự nghi ngờ và bất mãn đối với SEELE đã bùng phát.

Từ những căn cứ SEELE bị phá hủy, người ta tìm thấy tài liệu về Nhân loại bổ hoàn, lúc này mọi người mới biết thì ra SEELE mượn danh nghĩa bảo vệ nhân loại nhưng thực chất không có ý tốt, họ muốn sau khi tiêu diệt Sứ đồ sẽ làm chuyện y hệt Sứ đồ, đó là dung hợp.

Vậy thì trận tuyết này chắc chắn là do SEELE làm ra, là do họ làm xằng làm bậy, người của SEELE bị xua đuổi vào trong giá rét, mặc phong phanh bước tới cái chết.

Tân Đông Kinh thứ 3 vì không còn bao nhiêu dân nên cũng yên tĩnh đi ít nhiều, tuy nhiên khi các thành viên dưới hầm ngầm bò lên, họ thấy ngơ ngác vì trời đất một màu trắng xóa, căn bản không biết phải làm sao.

Đĩnh Nguyên Đường lần đầu tiên mất đi mục tiêu sau mười năm, không biết nên làm thế nào, thực ra hắn định trực tiếp đến Trung ương giáo điều bắt đầu dung hợp, nhưng Sứ đồ chưa bị tiêu diệt hết, không thể đảm bảo mình sẽ gặp được vợ, cuối cùng đành từ bỏ.

Nhưng giờ hắn có thể làm gì.

Chương 2525

Hắn không biết.

Chử Huân vẫn mặc đồng phục học sinh, rất thản nhiên, chẳng thấy lạnh chút nào, hơn nữa hắn cảm thấy phát sinh biến động thế này, kết cục của vòng tuần hoàn này có lẽ là luân hồi kết thúc, lần trò chơi này có lẽ thực sự đạt được kết cục hoàn mỹ.

Vua của nhân loại đã mất đi sự bình tĩnh, trò chơi lần này đã đại biến rồi.

Thú vị, hắn rất kỳ vọng vào sự phát triển tiếp theo.

Ngay khi nhóm người này không biết làm sao để cầu sinh trong giá rét, họ cứ ngỡ mình bị lạnh đến mức sinh ra ảo giác, họ dường như thấy một người đàn ông trẻ tuổi toàn thân rực lửa, không mảnh vải che thân đi ngang qua trước mặt họ.

Cách khoảng một trăm mét, thực sự có một người đàn ông đang bốc cháy, tất cả mọi người đứng sững như tượng nhìn đối phương, nín thở.

Họ hoàn toàn không biết dùng vẻ mặt gì để đối diện với hiện tượng quỷ dị và điên cuồng này.

Đây không phải ảo giác, trừ khi là ảo giác tập thể, nếu không thì thực sự có một người đàn ông bốc cháy, vì ai cũng nhìn thấy.

Tôi thấy mình sắp điên rồi.

Xích Mộc Luật Tử biểu thị chuyện này sao có thể xảy ra.

Chẳng phải là chuyện vô căn cứ sao.

Cát Thành Mỹ Lý cũng nghĩ vậy, thế giới này rốt cuộc bị làm sao

thế.

Người đàn ông bốc cháy chính là nhân vật chính của Fire Punch, hắn có năng lực tự chữa lành cực mạnh, đồng thời lại bị ngọn lửa không thiêu rụi mục tiêu sẽ không tắt điểm nhiên, thế là mất ròng rã mười năm để đạt được sự cân bằng giữa thiêu đốt và tự chữa lành, khôi phục lại hành động và bước lên con đường phục thù.

Fire Punch miêu tả một thế giới tận thế bao phủ bởi băng tuyết, con người đã sắp không sống nổi, chỉ còn một ít dân số gắng gượng.

Mà năng lực tự chữa lành được dùng để cung cấp thực phẩm và củi đốt, vì chặt tay chân đi là có thể phục nguyên như hái rau hẹ, hơn nữa người có siêu năng lực tự chữa lành không ăn không ngủ như động cơ vĩnh cửu không ngừng vận hành, cung cấp vật tư sinh tồn cơ bản cho nhân loại xung quanh.

Thế giới Fire Punch ngay từ đầu đã rất gây sốc, đó là một cặp anh em giữa trời băng đất tuyết, người em cầm rìu chặt tay người anh, mà kinh ngạc hơn là đống cánh tay đứt lìa bên cạnh được xếp chồng lên nhau như củi khô.

Tiếp đó hai anh em bắt đầu đến từng nhà phân phát cánh tay, cứ như thể đó là vật tư rất phổ thông vậy.

Người anh dù bị chặt rất nhiều tay nhưng nhanh chóng mọc lại được, tuy đau nhưng không bị tàn tật.

Có năng lực như vậy, người anh có thể cung cấp nhiên liệu và thực phẩm liên tục, thôn này mới có thể tồn tại.

Nhưng hai anh em không phải người thôn này, các thôn dân cũng không phải ngay từ đầu đã dựa vào chiêu này để sinh tồn.

Cho nên trong thôn không phải ai cũng có thể ăn thịt tay mà không thấy rợn, vì thế vẫn có người chết đói.

Nhưng đại bộ phận cư dân chọn tiếp nhận sự ban tặng của hai anh em, hai anh em cũng cảm thấy đây vốn là việc mình nên làm.

Trước khi đến thôn, cha của họ cũng dựa vào năng lực của hai anh em mà sống sót, cho đến một ngày có một nhóm cường đạo xông vào nhà, giết chết người cha.

Vốn dĩ nếu đám cường đạo chỉ ăn thịt tay thì người anh căn bản không để tâm, nhưng chúng lại muốn làm nhục người em, thế là hắn liều mạng với lũ phỉ, cuối cùng dắt em gái trốn khỏi nhà, lang thang giữa trời băng tuyết.

Vì hai anh em đều là người có năng lực tự chữa lành nên dù giữa trời tuyết không ăn không uống cũng chẳng sao, họ băng qua những cánh đồng tuyết mà ít ai vượt qua được để đến ngôi thôn sắp sụp đổ này, rồi bắt đầu cung cấp tài nguyên coi như báo đáp cho việc được ở lại.

Vì năng lực của người anh mạnh hơn, cộng thêm việc anh chăm sóc em, nên người anh cơ bản gánh vác việc cung cấp tài nguyên.

Còn em gái năng lực yếu hơn, chặt tay xong không thể hồi phục nhanh như anh, cần thời gian dài hơn, cộng thêm việc chặt tay dù hồi phục được nhưng đau đớn không hề giảm bớt, nên người anh không muốn em chịu khổ, luôn một mình gánh vác.

Vì chăm sóc em gái chính là lý do để người anh sống tiếp.

Đây là một thế giới bi kịch, cái lạnh là không thể đảo ngược, thời tiết càng lúc càng lạnh, nơi có thể sinh tồn càng ít, tài nguyên càng khan hiếm.

Đáng sợ hơn là ngay cả động vật hoang dã cũng sắp tuyệt chủng, chỉ có nhân loại nhờ tích lũy nền tảng mới kiên trì được đến nay, nhưng cũng đã là sức tàn lực kiệt.

Thực tế, nếu thời đại này là ưu thắng liệt thái chọn lọc tự nhiên thì những người không có năng lực tự chữa lành đều phải bị đào thải, vì chỉ có họ mới có thể sống giữa trời băng tuyết mà không cần bất kỳ tài nguyên nào, hơn nữa tuổi thọ của họ cũng rất dài, sống vài trăm năm là chuyện nhỏ.

Loại siêu năng lực này thực chất là kết tinh kỹ thuật của nhân loại, trước khi đợt lạnh giá không thể chống đỡ ập đến, kỹ thuật nhân loại đã phát triển đến tầm cao cực đại, khai thác biển sao, xây dựng các kỳ quan vĩ đại, đạt được đột phá trong lĩnh vực gen và vi mô, nên nhân loại đã tạo ra những người siêu năng lực, họ sở hữu các năng lực khác nhau, nhưng chẳng biết vì tình huống gì, đột nhiên luồng lạnh ập đến, tiếp đó là hàng trăm năm băng phong không thể cản phá.

Trước thiên nhiên, kỹ thuật nhân loại mỏng manh không chịu nổi một kích, cuối cùng một bộ phận nhân loại rời bỏ trái đất, còn những người ở lại chỉ có thể đối mặt với cái lạnh vô tình, cố gắng mà sống, nhưng cuối cùng người càng lúc càng ít, tài nguyên cũng vậy.

Mà nhân loại còn có thể sinh tồn được thực sự phải cảm ơn những người siêu năng lực, ngoài loại tự chữa lành phô trương này, còn có những người siêu năng lực khác, ví dụ như ăn chút cơm là có thể sản xuất điện, sắt, lửa.

Có những tư liệu sản xuất này, nhân loại mới có thể kế thừa văn minh, đồng thời thử hình thành các quan hệ xã hội và chế độ phân phối mới.

Người tự chữa lành cung cấp lương thực vô tận, những người siêu năng lực khác cung cấp tài nguyên cơ bản, nhân loại đáng lẽ có thể duy trì văn minh trong trời băng tuyết này.

Trước đây nhân loại đào bới thức ăn và khoáng sản từ đất, nhưng giờ cơ thể người siêu năng lực chính là mảnh đất phì nhiêu, chỉ cần mọi người đoàn kết lại là có thể tự vệ.

Hơn nữa theo đà sinh sôi của nhân loại, sẽ xuất hiện ngày càng nhiều người tiến hóa, những người tiến hóa này tổng có một ngày sẽ cứu được trái đất.

Nhưng kế hoạch không đuổi kịp biến hóa, tuy các nhà khoa học vạch ra kế hoạch rất tươi đẹp, thông qua vòng tuần hoàn nội bộ của người siêu năng lực để xây dựng văn minh mới.

Nhưng khi nhân loại suy thoái, căn bản không có đủ lực tổ chức để tập hợp những người siêu năng lực lại xây dựng vòng tuần hoàn.

Cho nên hàng trăm năm sau, hôm nay, đâu đâu cũng là sự suy tàn, chỉ có một vài khu tập trung thông qua việc săn đuổi số lượng lớn người siêu năng lực mới duy trì được một mức độ văn minh tương đối bình thường, những điểm tập trung khác hoặc là gặp dịch bệnh, hoặc là thiếu tài nguyên, hoặc là bị chính nhân loại diệt vong.

Tóm lại nhân loại đang đối mặt với một cuộc biến động lớn, vài trăm năm không đủ để họ lập tức xây dựng một bộ chế độ hoàn toàn khác biệt.

Hiện tại nhân loại vẫn dựa vào việc áp bức người siêu năng lực làm cơ sở sinh tồn.

Cũng vì có thế lực đi khắp nơi săn lùng người siêu năng lực và dân số trẻ có khả năng sinh sản, nên ngôi thôn của hai anh em cũng bị tấn công, một người siêu năng lực hệ hỏa thiêu rụi cả thôn, không để lại một ai sống sót.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, hắn cho rằng không nên ăn thịt người, nên từ săn lùng chuyển thành tiêu diệt.

Người anh tự nhiên cũng không thoát khỏi, nhưng quyết tâm bảo hộ em gái khiến hắn kiên trì bò đến trước mặt em.

Nhưng lúc này người em gái năng lực yếu hơn chỉ còn lại một hơi thở cuối cùng, chỉ kịp nói với anh: Hãy sống tiếp.

Em gái bị thiêu thành than củi, còn người anh cũng không ngừng bốc cháy, ngọn lửa này nếu chưa thiêu rụi mục tiêu thì sẽ không tắt.

Nhưng tốc độ tự chữa lành tái sinh của anh lại nhanh đến vậy, thậm chí đạt được sự cân bằng với việc thiêu đốt, thế là kỳ tích xuất hiện, ngọn lửa và sự tái sinh đồng thời tồn tại trên một cơ thể, người anh không ngừng chịu đựng sự thiêu đốt của lửa, một mặt khống chế năng lực tái sinh để duy trì nội tạng vận hành, đồng thời áp chế lửa trên mặt để có thể hô hấp.

Cuối cùng người anh ngoài nửa khuôn mặt còn nguyên vẹn, các bộ phận khác đều bao phủ trong lửa.

Phục thù, phải phục thù cho mọi người trong thôn và em gái, anh phải tìm được kẻ chơi lửa kia.

Mất đúng mười năm mới tìm được sự cân bằng, người anh bước lên hành trình phục thù.

Mười năm thời gian, anh đã cháy suốt mười năm, và sẽ còn tiếp tục cháy mãi.

Hiện tại những người ở tổng bộ Nerv nhìn thấy chính là người anh, kẻ toàn thân bốc lửa này đi xuyên qua gió tuyết rồi biến mất.

Đối với những việc ngoài phục thù, hắn chẳng bận tâm.

Nhưng hình ảnh này lại gây ra cú sốc cực lớn cho mọi người ở tổng bộ, sát thương không kém gì việc hứng chịu một đợt tấn công của Sứ đồ.

Nhưng người đàn ông đó biến mất rất nhanh, mọi người không kịp đuổi theo xác nhận.

Cứ đến trường học trước đã, tín hiệu EVA ở đó.

Mọi người hiện giờ muốn đi tìm EVA, cho rằng sử dụng sức mạnh EVA họa may còn giải quyết được vấn đề.

Đi thôi.

Ti lệnh nặng nề nói.

Mọi người đều bước thấp bước cao tiến về phía trước, vì tuyết tích trên mặt đất cũng rất dày, ai cũng biết theo thời gian trôi đi, xác suất sinh tồn của nhân loại ngày càng nhỏ.

Tuy nhiên trong trường học lại đèn đuốc sáng trưng, có điện thì cái gì cũng sản xuất được, Đỗ Lan hỏi mọi người có muốn ăn chút protein hay làm ít bánh mì không.

Tất cả đều được sản xuất từ CO và CO2, chỉ cần có điện là có thể tổng hợp vô tận, dù sao cũng không lo chết đói.

Khoa học càng phát triển càng giống như ma pháp, tóm lại trong trường học chẳng hề có không khí tận thế, một đám thanh niên sống rất vui vẻ và sung sướng.

Chương 2526

Tận thế đã đến mà không một lời báo trước.

Nhân loại đối mặt với tình huống đột ngột này mà không hề có bất kỳ phương án dự phòng nào, ngay cả Thần Kinh Nguyên cũng không ý thức được tận thế lại giáng lâm dưới hình thái một mùa đông băng giá.

Lẫm đông tương chí, vạn vật giai vong, thậm chí đến cả EVA cũng sắp bị đóng băng, cái lạnh thực sự là đại địch của muôn loài.

Tình hình vô cùng tồi tệ, thế nhưng khi người của Thần Kinh Nguyên đến trường học, họ lại phát hiện nơi này không gặp quá nhiều vấn đề, có đủ thức ăn và năng lượng để duy trì nhiệt độ.

Một đám người lớn đều bị cái lạnh đánh bại, nhưng mấy đứa trẻ lại có thể tiếp tục dùng khoa học kỹ thuật để có được tài nguyên, thật là chuyện không thể tin nổi.

Quả nhiên vẫn là nhờ Đỗ Lan sao.

Mọi người thầm nghĩ trong lòng.

Khi người lớn kéo đến, nhóm thiếu niên hiển nhiên không mấy chào đón.

Bởi vì trong mắt bọn họ, chính người lớn đã phản bội thế giới, dẫn đến tận thế.

Ngược lại, những người lớn lại cho rằng chính vì Đỗ Lan dẫn dắt học sinh làm loạn mới dẫn đến biến hóa, đặc biệt là tia sáng xung kích lần thứ nhất thứ sức mạnh không nên tồn tại đó mới là sai lầm lớn nhất khiến thế giới sụp đổ không thể cứu vãn.

Tuy không có chứng cứ, nhưng với bản tính con người, họ bản năng đẩy trách nhiệm cho đối phương thay vì thừa nhận sự hủy diệt của thế giới có liên quan đến hành vi của chính mình.

Dù sao nếu có thừa nhận, họ cũng sẽ nói rằng dưới trận tuyết lở không có bông tuyết nào là vô tội, mình có lỗi nhưng kẻ khác lỗi nhiều hơn, tóm lại không phải lỗi của riêng mình, có sai thì tất cả cùng sai.

Thế nên hai bên giằng co không dứt, chẳng ai chịu trách nhiệm cho tận thế.

Đĩnh Nguyên Đường đứng trước mặt mọi người, nhìn Đỗ Lan và nói: Mọi chuyện đều như ngươi mong muốn.

Kìa, xem ông nói cái lời gì thế.

Lúc trước dưới sự chỉ dạy của tôi, các phi công EVA liên tiếp đánh bại Sứ đồ, các người đâu có cái vẻ mặt này.

Sao giờ thế giới hạ nhiệt liên tục, mắt thấy hết hy vọng rồi, các người lại đổ lỗi cho tôi và các phi công.

Đúng là ăn xong quẹt mỏ, vắt chanh bỏ vỏ, lương tâm của các người không thấy đau sao.

Đỗ Lan bảo mọi người nhìn xem, Thần Kinh Nguyên quả nhiên muốn bán đứng phi công, quả nhiên muốn bắt các phi công đổ vỏ.

Đĩnh Chân Tự cũng rất thất vọng, không ngờ cha mình lại thiếu trách nhiệm như vậy.

Thực ra Đĩnh Chân Tự mạnh mẽ hơn cha mình nhiều, dù sao cậu cũng bị ép làm chuyện quá sức để cứu thế giới, còn cha cậu Đĩnh Nguyên Đường chỉ biết vì người yêu mà tính kế cả thế giới, chỉ vì bản thân mình.

Nếu không phải có sự can thiệp của ngươi, mọi chuyện đã rất thuận lợi.

Đĩnh Nguyên Đường lúc này cũng chỉ là đang vô năng cuồng nộ, dù sao kế hoạch của ông ta đã tan thành mây khói, ông ta không bao giờ có thể gặp lại người yêu được nữa, nên phải phát tiết cơn giận vô danh này ra ngoài, và Đỗ Lan chính là mục tiêu tốt nhất.

Chử Huân đứng bên cạnh biết Đỗ Lan thực sự là một biến số, trong những lần luân hồi trước đây không hề thấy sự hiện diện của hắn, nhưng gặp lại Đĩnh Chân Tự ở đây anh vẫn rất vui.

Chử Huân vốn định tranh đoạt quyền chủ đạo dung hợp, nhưng đã bị sự chân thành của Đĩnh Chân Tự cảm hóa, sau đó luôn giúp đỡ cậu.

Tuy rằng lần nào giúp được một nửa cũng bị giết, nhưng cái chết cũng là một sự giúp đỡ, ít nhất là giảm bớt một đối thủ cạnh tranh cho Đĩnh Chân Tự.

Cho nên chết cũng là một loại trợ giúp, nếu Chử Huân không chết sớm, cuối cùng sẽ là anh và Đĩnh Chân Tự cạnh tranh với nhau, hai người bạn thân chắc chắn sẽ rất đau lòng.

Tuy nhiên, mỗi cái chết của Chử Huân đều giáng một đòn nặng nề vào Đĩnh Chân Tự, bởi vì Chử Huân là chỗ dựa tinh thần sau khi cậu mất đi những người bạn khác.

Là sau khi Lăng Ba Lệ hy sinh, Minh Nhật Hương bị ô nhiễm, Linh Nguyên Đông Trị bị thương.

Cảm giác này giống như Đĩnh Chân Tự là thiên sát cô tinh vậy, mỗi khi cậu kết bạn, gây dựng tình bạn, cuối cùng đều bị tước đoạt.

Sau này, hậu quả của việc kết giao với Chử Huân còn nghiêm trọng hơn, dẫn đến việc cậu phải tự tay giết chết anh, hoặc tận mắt chứng kiến anh chết, tóm lại chẳng có ai có thể đồng hành cùng cậu đến cuối cùng.

Trong bản điện ảnh thì khác, có thêm Chân Hi Ba đồng hành cùng

Đĩnh Chân Tự đến phút cuối, nên cuối cùng cậu chọn khởi động lại một cách tốt đẹp, một thế giới mới không có Sứ đồ, không có EVA.

Chân Hi Ba nhìn bề ngoài là thiếu nữ nhưng nội tâm lại là một bà cô.

Chàng trai trẻ nào có thể cưỡng lại một Chân Hi Ba vừa dịu dàng đáng yêu, biết quan tâm người khác, lại vừa trưởng thành ổn định chứ.

Dù sao Đĩnh Chân Tự không làm được, đương nhiên không nhất định phải thành người yêu, cũng có thể đơn thuần coi cô là chị gái, người mẹ, người bạn, giáo sư, người thân, thậm chí là mục tiêu trưởng thành của mình.

Nhìn lại toàn bộ tác phẩm, ngoại trừ Gia Trì Lương Trị ra, cũng chỉ có nhân cách của Chân Hi Ba là được coi là kiện toàn.

Nói đơn giản, Dự án Bổ hoàn nhân loại thực chất là sự đồng bộ giữa tâm và thể, chính là kiện toàn nhân cách.

Đám người lớn ở Thần Kinh Nguyên này, những kẻ có tên có tuổi đều chẳng ai bình thường.

Đĩnh Nguyên Đường thì khỏi nói, vợ là chân ái, con trai là sự cố, chẳng có chút nhân cách của người làm cha nào.

Cát Thành Mỹ lý nhìn thì ổn trọng nhưng thực chất lại cực kỳ luyến phụ.

Xích Mộc Luật Tử có quan hệ bất chính với cấp trên, lại còn cùng mẹ mình thích chung một người.

Còn mấy nhân viên khác, kẻ thì thầm mến cấp trên, người thì đồng tính, tóm lại rất khó nói là có nhân cách kiện toàn.

Tâm và thể căn bản là trật khớp, giống như những thiếu niên điều khiển EVA, chỉ có cơ thể và kỹ năng mạnh mẽ, nhưng nội tâm lại yếu đuối và khuyết thiếu.

Thực ra cũng bình thường, vì từ trước đến nay họ tiếp nhận phương thức giáo dục trở thành chính mình, toàn bộ sự vận hành của Seele có thể nói là nhận thức bản chất của ngươi, và để nó quyết định ngươi.

Đã bản chất là con người cũng là Sứ đồ, vậy thì con người nên giống như Sứ đồ mà theo đuổi sự dung hợp.

Nhận thức chính mình nhưng không cải tạo chính mình, chỉ phóng túng khuyết điểm của bản thân, thậm chí để khuyết điểm quyết định động cơ hành vi của mình.

Cho nên tư tưởng này bản thân nó không phải vì để xây dựng nhân cách kiện toàn mà tồn tại, nó coi trọng sự thể hiện năng lực cá nhân, còn nhân cách thì sao cũng được, không nằm trong phạm vi cân nhắc, và trong quá trình này việc người khác gia nhập cũng không quan trọng.

Seele vận hành như thế đấy.

Nhưng sự thể hiện cá nhân cần có người khác tham gia, Đĩnh Chân Tự sở dĩ cảm thấy phiền não, thực chất là vì cậu không muốn nhận thức bản chất của mình, cậu muốn thông qua các mối quan hệ nhân tế để tư duy.

Nói đơn giản là cậu cô đơn lạnh lẽo, khao khát bạn bè, cố gắng thông qua quan hệ nhân tế để xây dựng nhân cách cho riêng mình.

Trong toàn bộ hệ thống Thần Kinh Nguyên, nhìn có vẻ cậu thiếu niên này là người tự kỷ nhất, thực ra sự tự kỷ của cậu trở nên rõ ràng là hoàn toàn do sự tự kỷ của những người xung quanh.

Ở trường học, cậu cũng khá bình thường, chỉ là hơi nhút nhát và hướng nội một chút.

Rốt cuộc là nhận thức bản chất của ngươi, và để nó quyết định ngươi, hay là con người với tư cách là một thành viên giữa những người khác để theo đuổi một đời sống tinh thần phong phú, hoàn mỹ.

Vế trước không cần thay đổi chính mình, mà chỉ cần thông qua học vấn của mình để làm việc là được.

Còn vế sau thì cần tốn nhiều thời gian và tinh lực hơn để đạt được việc học, tư, tri, tín, xúc loại bàng thông thông suốt mọi mặt, không chỉ cần kiến thức chuyên môn mạnh mẽ mà còn phải thông hiểu nhân tình thế thái.

Học, là kế thừa và nắm vững.

Tư, là phản tư và sáng tạo.

Tri, là phân tích và dự báo.

Tín, là năng lực và cam kết.

Thông qua một loạt quá trình học tập và thực tiễn, cuối cùng mới có thể xây dựng nhân cách kiện toàn, không chỉ năng lực nghiệp vụ mạnh mẽ mà còn có thể trở thành một người lớn đáng tin cậy, đó mới là nhân cách kiện toàn thực sự.

Chân Hi Ba, Gia Trì Lương Trị đều là như vậy.

Những người khác thì không, cậu thiếu niên dưới sự giáo dục của Đỗ Lan cũng đang tiến bộ theo hướng hoàn chỉnh nhân cách.

Một khi có nhân cách hoàn chỉnh, họ sẽ không cảm thấy con người và nhân cách bị tách rời, họ sẽ xử lý các mối quan hệ nhân tế một cách thành thạo, không còn cảm thấy giao lưu với con người là việc xấu nữa.

Biết không bằng thích, thích không bằng vui.

Chương 2527

Biết một đạo lý không bằng yêu thích đạo lý đó, yêu thích một đạo lý không bằng có được niềm vui từ việc thực hành đạo lý đó.

Đỗ Lan cho rằng đám người lớn ở Thần Kinh Nguyên này đã đi sai đường quá xa, cũng cần được giáo dục.

Thế giới Viêm Quyền ngay từ đầu đã đầy tính xung kích, đó là một cặp anh em giữa trời đông giá rét, người em gái cầm rìu chặt tay anh trai mình, và điều đáng kinh ngạc hơn là những cánh tay bị chặt bên cạnh chất đống như củi khô.

Tiếp đó, hai anh em bắt đầu đến từng nhà phát tay, cứ như thể đang phân phát vật tư bình thường vậy.

Người anh tuy bị chặt rất nhiều tay nhưng chúng mọc lại rất nhanh, tuy đau nhưng không để lại tàn tật.

Nhờ có năng lực như vậy, người anh có thể không ngừng cung cấp nhiên liệu và thức ăn, ngôi làng này mới có thể tồn tại tiếp.

Nhưng hai anh em không phải người làng này, dân làng cũng không phải ngay từ đầu đã dựa vào chiêu này để sinh tồn.

Do đó trong làng không phải ai cũng có thể ăn tay người mà không thấy ghê rợn, thế là vẫn có người chết đói.

Nhưng phần lớn cư dân đều chọn tiếp nhận sự ban tặng của hai anh em, hai anh em cũng cảm thấy đây vốn là việc mình nên làm.

Trước khi đến làng, cha của họ cũng dựa vào năng lực của hai anh em để sống sót, cho đến một ngày có một đám cường đạo xông vào nhà giết chết người cha.

Vốn dĩ nếu đám cường đạo này cũng chỉ ăn tay thì người anh căn bản không bận tâm, nhưng bọn chúng lại muốn vấy bẩn em gái mình, thế là anh đã liều mạng với bọn phỉ, cuối cùng dắt em gái trốn khỏi nhà, lang thang giữa trời tuyết.

Vì cả hai đều là người có năng lực tự chữa lành, nên dù ở giữa trời tuyết không ăn không uống cũng chẳng sao, họ băng qua những cánh đồng tuyết mà ít ai vượt qua được để đến ngôi làng đang cận kề sụp đổ này, rồi bắt đầu cung cấp tài nguyên như một cách báo đáp để hai anh em được ở lại.

Vì năng lực của anh trai mạnh hơn, cộng thêm việc anh chăm sóc em gái, nên anh cơ bản gánh vác việc cung cấp tài nguyên.

Còn em gái năng lực yếu hơn, sau khi chặt tay không thể hồi phục nhanh như anh, cần nhiều thời gian hơn, cộng thêm việc dù hồi phục được nhưng đau đớn không hề giảm bớt, nên anh không muốn em gái chịu khổ, luôn một mình gánh vác.

Bởi vì chăm sóc em gái chính là lý do để người anh tiếp tục sống.

Đây là một thế giới bi kịch, cái lạnh là không thể đảo ngược, thời tiết ngày càng lạnh, nơi có thể sinh tồn ngày càng ít, tài nguyên cũng ngày một cạn kiệt.

Đáng sợ hơn là ngay cả động vật hoang dã cũng sắp tuyệt chủng, chỉ có con người nhờ tích lũy lâu đời mới kiên trì được đến tận bây giờ, nhưng cũng đã là nỗ lực cuối cùng.

Thực ra nếu thời đại này là ưu thắng liệt thái, thì những người không có năng lực tự chữa lành đều nên bị đào thải, vì chỉ có người tự chữa lành mới có thể sống giữa trời tuyết mà không dựa vào bất kỳ tài nguyên nào, hơn nữa tuổi thọ của họ cũng rất dài, sống vài trăm năm là chuyện nhỏ.

Loại siêu năng lực này thực chất chính là kết tinh của khoa học kỹ thuật nhân loại, trước khi hàn đông không thể chống đỡ, kỹ thuật nhân loại đã phát triển đến một tầm cao ngất ngưởng, khai phá biển cả tinh thần, xây dựng những kỳ quan vĩ đại, đạt được đột phá trong lĩnh vực gen và vi mô.

Vì vậy nhân loại đã tạo ra những người siêu năng lực, họ sở hữu nhiều năng lực khác nhau, nhưng không biết vì tình huống gì, đột nhiên cái lạnh ập đến, tiếp đó là hàng trăm năm phong tỏa băng giá không thể cản nổi.

Trước mặt đại tự nhiên, khoa học kỹ thuật nhân loại không chịu nổi một đòn, cuối cùng một bộ phận nhân loại rời khỏi địa cầu, còn những người ở lại bề mặt chỉ có thể đối mặt với cái lạnh vô tình, cố gắng hết sức để sống, nhưng cuối cùng con người ngày càng ít, tài nguyên ngày càng cạn.

Và con người vẫn có thể sinh tồn được, thực sự phải cảm ơn những người siêu năng lực.

Ngoài năng lực tự chữa lành khoa trương này ra, còn có những người siêu năng lực khác, ví dụ như ăn chút cơm là có thể sản sinh điện, sắt, lửa.

Có những tư liệu sản xuất này, nhân loại mới có thể kế thừa văn minh, đồng thời thử hình thành quan hệ xã hội và chế độ phân phối mới.

Người tự chữa lành cung cấp lương thực không ngừng, những người siêu năng lực khác cung cấp tài nguyên cơ bản, nhân loại lẽ ra có thể duy trì văn minh trong trời tuyết này.

Trước kia nhân loại kiếm ăn từ đất, đào khoáng từ đất, nhưng bây giờ cơ thể của người siêu năng lực chính là mảnh đất màu mỡ, chỉ cần mọi người có thể đoàn kết lại là có thể tự vệ.

Hơn nữa theo sự sinh sôi nảy nở của nhân loại, sẽ xuất hiện ngày càng nhiều người tiến hóa, những người tiến hóa này tổng có một ngày sẽ cứu được địa cầu.

Nhưng kế hoạch không đuổi kịp biến hóa, tuy các nhà khoa học đã lên kế hoạch rất tốt đẹp là thông qua vòng tuần hoàn nội bộ của người siêu năng lực để xây dựng một văn minh mới.

Nhưng khi nhân loại suy thoái, căn bản không có đủ lực lượng tổ chức để tập hợp các người siêu năng lực lại, xây dựng vòng tuần hoàn.

Cho nên mấy trăm năm sau là ngày hôm nay, khắp nơi đều là sự suy tàn, chỉ có một số ít khu tập trung duy trì được mức văn minh tương đối bình thường thông qua việc săn lùng số lượng lớn người siêu năng lực, những điểm tập trung nhân loại khác hoặc gặp phải ôn dịch, hoặc thiếu tài nguyên, hoặc bị chính con người tiêu diệt.

Tóm lại nhân loại đang đối mặt với một sự biến đổi khổng lồ, mấy trăm năm không đủ để họ lập tức xây dựng một bộ chế độ hoàn toàn khác biệt.

Hiện tại nhân loại vẫn dựa vào việc áp bức người siêu năng lực làm cơ sở sinh tồn.

Cũng vì có thế lực đi khắp nơi săn lùng người siêu năng lực và dân số sinh sản trẻ tuổi, nên ngôi làng của hai anh em cũng bị tấn công, một người siêu năng lực sử dụng ngọn lửa đã thiêu rụi cả làng, không để lại một ai sống sót.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, hắn cho rằng không nên ăn thịt người, nên vốn dĩ là săn lùng cuối cùng lại biến thành tiêu diệt tận gốc.

Người anh tự nhiên cũng không thoát khỏi, nhưng quyết tâm muốn bảo vệ em gái đã khiến anh kiên trì bò đến trước mặt em.

Nhưng lúc này người em gái có năng lực yếu hơn chỉ còn lại một hơi thở cuối cùng, chỉ kịp nói với anh: Hãy sống tiếp.

Em gái bị thiêu thành than củi, còn người anh cũng không ngừng bị thiêu đốt, ngọn lửa này trước khi thiêu hết mục tiêu sẽ không tắt.

Nhưng tốc độ tự chữa lành tái sinh của người anh lại nhanh như vậy, thế mà lại giữ được sự cân bằng với sự thiêu đốt của ngọn lửa, thế là kỳ tích xuất hiện, ngọn lửa và sự tái sinh đồng thời tồn tại trên một cơ thể.

Người anh không ngừng nhẫn nhịn sự thiêu đốt của hỏa diễm, một mặt khống chế năng lực tái sinh, duy trì nội tạng vận hành, đồng thời ép xuống ngọn lửa trên mặt để mình có thể hô hấp.

Cuối cùng, ngoại trừ nửa khuôn mặt còn nguyên vẹn, các phần khác của người anh toàn bộ đều bao trùm trong lửa.

Trả thù, phải trả thù cho người trong làng và em gái, anh phải đi tìm kẻ chơi lửa đó.

Mất ròng rã mười năm mới tìm thấy sự cân bằng, người anh bước lên hành trình phục thù.

Mười năm, anh đã bị thiêu mười năm rồi, và sẽ còn tiếp tục bị thiêu đốt nữa.

Hiện tại, thứ mà người của tổng bộ Thần Kinh Nguyên nhìn thấy chính là người anh, gã người lửa này xuyên qua phong tuyết rồi biến mất tăm.

Đối với những chuyện ngoài việc trả thù, anh không hề quan tâm.

Nhưng hình ảnh này đã gây ra một cú sốc cực lớn cho người ở tổng bộ, sát thương không kém gì việc phải chịu một cuộc tấn công của Sứ đồ.

Nhưng người đàn ông đó biến mất quá nhanh, mọi người căn bản không kịp đuổi theo xác nhận.

Vẫn nên đến trường học trước đã, tín hiệu EVA ở ngay đó.

Mọi người hiện giờ phải đi tìm EVA, tin rằng sử dụng sức mạnh của EVA có lẽ còn giải quyết được vấn đề.

Đi thôi.

Tư lệnh trầm giọng nói.

Mọi người đều bước thấp bước cao tiến về phía trước, vì tuyết trên mặt đất cũng rất dày, ai cũng biết theo thời gian trôi đi, xác suất sinh tồn của nhân loại ngày càng nhỏ.

Thế nhưng trong trường học lại đèn thắp sáng trưng, có điện thì cái gì cũng sản xuất được, Đỗ Lan hỏi có muốn ăn chút protein, thêm tí bánh mì không.

Toàn bộ đều được sản xuất từ CO và CO2, chỉ cần có điện là có thể tổng hợp liên tục, dù sao cũng không để ai chết đói.

Khoa học loại thứ này càng phát triển thì càng giống ma pháp, tóm lại trong trường học không hề có bầu không khí tận thế, một đám thanh niên sống rất vui vẻ và thoải mái.

Ở trường học có đủ tài nguyên, có thể nuôi thêm một đám người lớn vô dụng, có điều đám người lớn này cũng phải tiếp nhận sự giáo dục của Đỗ Lan mới được, nếu cứ tiếp tục tự phụ thì Đỗ Lan sẽ dùng giáo dục gậy gộc thôi.

Vệ sĩ sau lưng Đỗ Lan lúc nào cũng cầm giáo tiên sẵn sàng phát động tập kích.

Chúng tôi cũng không phải hạng hẹp hòi gì, các người muốn ở lại đương nhiên là được, nhưng phải theo phương thức của chúng tôi mới hành.

Đỗ Lan nói: Giữa trời tuyết này, nếu các người còn muốn gây chuyện thì sẽ bị đuổi ra ngoài.

Đĩnh Nguyên Đường tạm thời đồng ý yêu cầu này, nhưng nếu ông ta thực sự muốn gây chuyện thì không ai cản nổi.

Không khí có chút gượng gạo, đặc biệt là giữa hai cha con, Đĩnh Chân Tự có thể cảm nhận được cơn giận của cha mình nhưng không thể hiểu nổi tại sao ông lại như vậy.

Trước kia đối mặt với Sứ đồ, cha cũng không mất kiểm soát thế này.

Vì vậy Đĩnh Chân Tự chỉ có thể hỏi thăm tình hình từ Cát Thành Mỹ Lý, mới biết Seele đã hoàn toàn tiêu đời, các chi nhánh Thần Kinh Nguyên ở khu vực khác đều bị tấn công, tất cả đã kết thúc, mọi người không biết tại sao lại như vậy, cũng không rõ vì sao nhiệt độ lại giảm.

Mọi thứ đã mất kiểm soát, Đĩnh Chân Tự cũng nhận ra việc hạ nhiệt còn đáng sợ hơn cả Sứ đồ.

Sứ đồ ít nhất còn có Tử Hải Văn Thư, ít nhất còn có Seele đang nghiên cứu, còn hạ nhiệt thì căn bản không tìm ra nguyên nhân.

Nhưng đám thiếu niên này cũng không giải quyết được, cậu ngược lại trở thành bạn với Chử Huân, Chử Huân rất giỏi khai giải tâm tình của Đĩnh Chân Tự, hai người cứ như bạn cũ lâu ngày gặp lại.

Chương 2528

Cứ thế mọi người trải qua vài ngày trong bầu không khí áp lực, tuy không lo ăn uống nhưng tâm trạng ngày càng trầm trọng, hoàn toàn không thấy chút hy vọng nào.

Trong số mọi người cũng chỉ có Đỗ Lan là bình thản nhất, khiến người ta không khỏi nghi ngờ liệu hắn có thực sự biết điều gì đó không.

Thế là Gia Trì tay đặc công này không nhịn được mà tìm Đỗ Lan hỏi nguyên nhân, anh rất nghiêm túc hy vọng nếu Đỗ Lan biết chân tướng thì hãy nói thẳng.

Tôi hy vọng anh có thể nói thật.

Đỗ Lan nhìn đối phương, nghiêm túc nói: Năm đó khi khủng long tuyệt diệt, khủng long chắc chắn cũng có nhiều điều không hiểu, nhưng ai giải thích cho chúng.

Hơn nữa khi Seele cố gắng thực hiện Dự án Bổ hoàn nhân loại, họ cũng đâu có giải thích với nhiều người hơn tại sao phải làm thế.

Cho nên tận thế với chúng ta mà nói, luôn là sự đột ngột, tôi cũng không biết tại sao lại thế này, hay là cứ coi tận thế này là thiên phạt đi, tôi nghĩ như vậy mọi người sẽ dễ chấp nhận hơn một chút.

Đúng rồi, anh có từng nghĩ trong tận thế phương thức sinh tồn tốt nhất là gì không.

Là tôn giáo, hay là chế độ nô lệ.

Đỗ Lan bảo đây có thể coi là một thực nghiệm xã hội.

Tôi nghĩ sẽ là sự kết hợp của cả hai, thực hiện chế độ nô lệ thông qua hình thức tôn giáo.

Gia Trì vẫn rất có đầu óc, bảo là chọn cả hai.

Đỗ Lan không khỏi gật đầu, xem ra người đàn ông này đã bắt đầu thích nghi với tận thế.

Nhưng Gia Trì lại hỏi: Làm sao anh biết bây giờ chính là tận thế.

Đỗ Lan dẫn Gia Trì đi theo, họ đến nhà thi đấu của trường, mở cửa đại môn, phát hiện bên trong đã được cải tạo thành từng gian nhà tù, bên trong nhốt một nhóm binh sĩ mặc quần áo cũ nát.

Những người này là.

Gia Trì phát hiện trang phục của đám binh sĩ này đều rất kỳ dị, theo phong cách hỗn hợp và rất cũ kỹ, nhìn cứ như dân lang thang.

Trước khi các người đến, những người này đã tấn công trường học, nhưng bị vệ sĩ của tôi anh dũng ngăn chặn, đây chính là chiến phu.

Chúng tôi từ miệng họ đã biết được một số tình báo về trận đại tuyết này.

Đỗ Lan tuy biết Gia Trì quay đầu sẽ báo lại tình báo cho Đĩnh Nguyên Đường nhưng vẫn dẫn anh tới đây.

Hiển nhiên thứ xuất hiện không chỉ có đại tuyết, mà còn có một đám người vốn không nên xuất hiện.

Bởi vì theo lời họ, họ vừa sinh ra thì đại tuyết đã bắt đầu, ít nhất đã kéo dài mấy trăm năm.

Hơn nữa họ đến từ một thành phố tên là Behemdolg, cách chỗ chúng ta đây khoảng hơn hai mươi cây số.

Đỗ Lan thấy biểu cảm của Gia Trì rất vi diệu, cứ như đang nghe chuyện nghìn lẻ một đêm vậy.

Nhưng tuyết không phải mới bắt đầu rơi được hai tuần sao.

Sao có thể là mấy trăm năm.

Lại còn thành phố nào trong vòng hai mươi cây số nữa.

Gia Trì cảm thấy hoặc mình điên rồi, hoặc là họ điên rồi.

Đỗ Lan lại nói: Thực ra anh có bao giờ thấy mình đôi khi sống trong mộng không.

Gia Trì ngẩn người, ngơ ngác nói: Ý anh là thế giới của chúng ta là hư ảo.

Mọi thứ đều do chương trình thiết kế.

Sứ đồ, xung kích, EVA, đại tuyết đều là giả.

Tôi không nói chúng là giả, mà là nói thế giới không giống như những gì chúng ta nhận thức.

Thế giới chúng ta trải qua có lẽ chỉ là một dòng thời gian, cũng có thể chỉ là một tiểu vũ trụ, mà bên ngoài có vô số dòng thời gian, vô số tiểu vũ trụ.

Cho nên khi các dòng thời gian khác nhau can nhiễu, hoặc nói là các vũ trụ khác nhau dung hợp, có lẽ sẽ tạo thành việc những người có hai nhận thức hoàn toàn khác nhau gặp gỡ.

Giống như Sứ đồ gặp nhân loại, và cũng giống như Behemdolg gặp thành phố Tokyo mới thứ 3.

Đỗ Lan nói.

Gia Trì thấy đối phương nói có lý, nhân loại đến cả Sứ đồ còn không hiểu nổi, thì việc phát sinh thêm chuyện không thể hiểu nổi nữa cũng là khả thi.

Thế là anh ép mình bình tĩnh lại, hít sâu để không khí lạnh giúp đại não hạ nhiệt, sau đó hỏi: Vậy họ có biết tại sao lại hạ nhiệt không.

Theo lời họ thì là do Băng chi ma nữ, trong khẩu cung của họ có một loại người siêu năng lực gọi là Chúc phúc giả, và Băng chi ma nữ chính là Chúc phúc giả mạnh nhất, bà ta có thể dựa vào sức mạnh của mình để đóng băng cả thế giới.

Còn tôn giáo mà Behemdolg tín ngưỡng thì tin rằng một ngày nào đó sẽ xuất hiện đấng cứu thế, chém giết Băng chi ma nữ, cuối cùng cứu vãn thế giới.

Đỗ Lan bảo đám chiến phu nói như vậy.

Gia Trì trợn mắt há mồm, cảm thấy chuyện này thật là hỡi ơi, thực sự có Băng chi ma nữ gây ra hạ nhiệt sao.

Hay đây chỉ là tôn giáo lừa phỉnh người ta.

Giống như Seele lừa mọi người là cứu thế giới, nhưng thực chất là đang làm Dự án Bổ hoàn nhân loại.

Tôi có thể giao lưu với họ không.

Đỗ Lan bảo tùy ý, dù sao mọi người đều nói chung một ngôn ngữ.

Gia Trì tự mình thẩm vấn, đáp án nhận được cũng tương tự như lời Đỗ Lan kể lại.

Behemdolg là một thành phố tôn giáo, lãnh đạo tối cao cực kỳ bí ẩn, chưa bao giờ lộ diện, phụ trách quản lý là các nữ tế ti.

Họ thông qua việc quan sát những bức tranh kỳ tích cử động được trong hộp để học tập giáo nghĩa, thực chất là xem phim, nội dung phim là nhân vật chính giết chết Băng chi ma nữ.

Hơn nữa đám người này toàn là mù chữ, căn bản không biết chữ nghĩa, chỉ biết chấp hành mệnh lệnh đi cướp bóc khắp nơi.

Họ phân loại người Chúc phúc giả, loại chiến đấu thì biên vào quân đội, loại phụ trợ thì làm nô lệ áp bức cho đến chết.

Ngoài ra phụ nữ trẻ phải giữ lại để sinh con, các chiến binh nam giới chiếm địa vị tuyệt đối ở Behemdolg, cứ như là thành bang Sparta thời cổ Hy Lạp vậy.

Tôn giáo kết hợp với chế độ nô lệ giúp Behemdolg trở thành một thế lực cực mạnh, có khả năng đi khắp nơi thu thập tài nguyên, cướp đoạt nhân khẩu.

Trong tận thế, tôn giáo và chế độ nô lệ cũng là những chế độ tiên tiến.

Lời này của Đỗ Lan không biết là đang an ủi hay trêu chọc.

Nhưng sự tranh đấu giữa nhân tính và thú tính trong tận thế chính là điểm xung đột chính trong các tác phẩm nghệ thuật, là sinh tồn bằng mọi thủ đoạn, hay là giữ vững đạo đức.

Hơn nữa những kẻ sinh tồn bằng mọi thủ đoạn cũng sẽ dần hình thành một bộ đạo đức mới, đến lúc đó đạo đức mới và đạo đức cũ sẽ xung đột, đó chính là điểm đáng xem.

Ví dụ như Behemdolg rõ ràng thực hiện tôn giáo và chế độ nô lệ, nhưng lại tẩy chay hành vi ăn thịt người.

Vật tư phong phú do tôn giáo và chế độ nô lệ mang lại trong tận thế trái lại khiến họ chiếm giữ đỉnh cao đạo đức để phê phán người ngoài.

Thực sự là vô cùng thú vị, bởi vì tôn giáo và chế độ nô lệ cũng là sự nâng cao lực lượng tổ chức, là sự tiến bộ của nhân loại, còn ăn thịt người đơn thuần là lạc hậu, có chế độ so với không có chế độ chính là tiên tiến.

Nhìn từ lịch sử, nhân loại đi từ chế độ bộ lạc, nô lệ, phân phong. từng bước đi lên, lực lượng tổ chức cũng nâng cao từng chút một.

Tuy rằng trong mắt hậu thế, chế độ nô lệ rất tàn nhẫn, nhưng thực tế lúc bấy giờ chế độ nô lệ lại là quan hệ sản xuất tiên tiến hơn, đủ để nghiền nát bộ lạc.

Ví dụ như nô lệ Ai Cập cổ đại đã chế tạo ra Kim tự tháp khiến người ta kinh ngạc, và trước chế độ nô lệ, chiến phu trong chiến tranh bộ lạc chủ yếu dùng để chặt đầu tế tự, căn bản không được coi là người mà chỉ được coi là gia súc.

Tuy nô lệ trong chế độ nô lệ cũng không được coi là người hoàn chỉnh, nhưng ít nhất sẽ không tùy tiện bị chặt đầu, mà là lao khổ cả đời rồi chết, trong quá trình đó có thể sản xuất nhiều tài nguyên và giá trị hơn, thúc đẩy văn minh tiến bộ.

Hơn nữa phải sống sót thì nô lệ mới có cơ hội đợi đến khi chế độ chuyển biến, đợi đến cơ hội phát triển.

Văn minh muốn truyền thừa tiếp, số lượng người bao hàm chắc chắn phải ngày càng nhiều chứ không phải ngày càng ít.

Giống như Athens cổ đại quy định cha mẹ phải là người Athens mới được là người Athens là sai lầm, bài ngoại như vậy, không sẵn lòng tiếp nhận người mới gia nhập Athens thì chắc chắn sẽ tiêu vong.

Còn La Mã cổ đại quy định người có tự do là người, người có gia đình là đàn ông, người có quyền bầu cử là công dân, đưa ra một điều kiện thăng cấp, mới có khả năng cho nhiều người hơn gia nhập vào trò chơi của La Mã.

Cho nên chế độ nô lệ không phải là điểm kết thúc, mà là một giai đoạn lịch sử, bất kể bị phê phán thế nào, vào lúc đó chế độ nô lệ vẫn tiên tiến hơn bộ lạc.

Trong môi trường tận thế, mọi thứ đều thoái lui, người thuộc chế độ nô lệ cũng có thể khinh bỉ kẻ ăn thịt người.

Chuyện này trong mắt nhân loại đã trải qua thời đại công nghiệp quả thực rất nực cười, nhưng đặt trong tận thế lại không hề nực cười chút nào, vì đó là sự thật.

Behemdolg với chế độ nô lệ chính là một nơi tương tự thành bang Hy Lạp cổ đại, có đại tế ti, tương lai cũng có thể phát triển ra tiếm chủ hoặc quân chủ, sau đó chắc chắn sẽ định nghĩa lại công dân một cách hoàn toàn mới.

Chế độ nô lệ chỉ có thể duy trì ở giai đoạn đầu khuếch trương, nhưng nếu khuếch trương không thuận lợi, hoặc thời đại khuếch trương gia tốc, sẽ phát triển ra chế độ tiên tiến hơn.

Có thể nói sự phát triển như vậy là tất yếu, đầu tiên là chế độ tiếm chủ và quân chủ có xác suất cao sẽ xuất hiện.

Cái gọi là tiếm chủ và quân chủ thực chất đều là những người thống trị thành bang, khác biệt là tiếm chủ ưu tiên lợi ích của bản thân, còn quân chủ ưu tiên lợi ích của toàn thể công dân.

Chương 2529

Giống như bạo quân và minh quân thời cổ đại, bạo quân chỉ cân nhắc lợi ích của mình, minh quân cân nhắc lợi ích của mọi người.

Hạ Kiệt, Thương Trụ, Lệ Vương, U Vương đều vì để mở rộng lợi ích của bản thân mà bị bên dưới phản đối.

Ở Athens cổ đại, để tránh sự xuất hiện của tiếm chủ, người ta đưa ra một khái niệm hoàn toàn mới là chế độ nghị hội.

Đương nhiên chủ yếu là vì lúc đó Athens bị Sparta áp chế không thể khuếch trương được nữa, lại quy định con cái người Athens mới là người Athens, dẫn đến việc người Athens có thể đóng cửa chia bánh ngọt.

Chế độ nghị hội mới có thể tồn tại lâu dài.

Như La Mã cổ đại tuy cũng có chế độ nghị hội, nhưng cuối cùng không thể tránh khỏi việc tiến tới đế chế, vì địa bàn rộng, việc nhiều, nếu lần nào cũng cãi vã thì La Mã đừng hòng phát động chiến tranh.

Đương nhiên để không nảy sinh phản kháng kịch liệt, Octavian không trực tiếp xưng đế mà tự xưng là Công dân số một, tức là Augustus, cũng chính là hoàng đế.

Nhưng vì là công dân số một nên vẫn phù hợp với quy định của Nguyên lão viện, thế là Octavian không đi vào vết xe đổ của Caesar, không bị Nguyên lão viện đâm chết.

Đương nhiên vì Caesar bị đâm chết nên trong EVA mới có thêm một cây Thương Julius, sử dụng cùng với Thương Longinus có thể tiến hành dung hợp.

Chỉ là Julius là tên của Caesar, là tên của người chết.

Còn Longinus là tên của hung thủ đã đâm Chúa Jesus.

Tóm lại sự biến đổi chế độ đều chậm chạp, một chế độ trong mắt hậu thế dù lạc hậu đến đâu, thì vào lúc đó chắc chắn là phù hợp với tình hình.

Ví dụ như Athens cổ đại vì không thể khuếch trương, cũng không thể thêm máu mới, nên chế độ nghị hội phù hợp cho một đám người quen chia chác.

Còn La Mã vì luôn mở rộng nên chế độ của họ luôn thay đổi, từ chính thể vương chính ban đầu, đến chế độ Nguyên lão viện, rồi đến chế độ đế quốc.

Thậm chí trong chế độ đế quốc cũng bao hàm cả phân phong.

Cho nên chế độ được phát triển từng bước một, mỗi một chế độ đều là do con người lúc bấy giờ phát minh sáng tạo ra.

Hiện tại đã đến tận thế, Behemdolg chính là thành bang nô lệ, là văn minh, là tiên tiến.

Còn ngôi làng của hai anh em nhân vật chính, dựa vào tay của người anh để sống qua ngày, ngoài ăn ra là ngủ, tuy còn sống nhưng giống như dã thú, nên trong mắt Behemdolg họ chính là man di, là dã thú.

Vì vậy bắt man di về làm nô lệ là chuyện đương nhiên, coi nô lệ như củi khô thiêu đốt hừng hực để phát triển Behemdolg cũng là tất yếu.

Hơn nữa nếu không phải nhân vật chính làm loạn, thì sự phát triển của Behemdolg tất yếu sẽ đi đến hai kết quả: một là diệt tuyệt, hai là những người siêu năng lực trong thành phố vì muốn có quyền lực mạnh hơn mà sử dụng nhiều nô lệ siêu năng lực hơn, theo thời gian địa vị của người siêu năng lực không ngừng nâng cao, cuối cùng xây dựng chế độ mới với người siêu năng lực là giai cấp thống trị, hoàn thành việc xây dựng chế độ trong tận thế, hoàn thành truyền thừa văn minh, mở ra sự phát triển mới.

Trong truyện tranh Viêm Quyền, dường như Behemdolg bị phê phán, vì tôn giáo của Behemdolg là lừa người, chế độ là áp bức, mọi thứ đều bất hợp lý như vậy.

Nhưng hợp lý hay không còn tùy thuộc vào hệ quy chiếu, nếu lấy tận thế làm tham chiếu, thì mọi thứ ở Behemdolg đơn giản là không thể hợp lý hơn.

Hạ nhiệt đã kéo dài hơn ba trăm năm, tầng lớp tri thức ở thế giới này đã chết gần hết, những người còn sống đều là mù chữ, khoa học kỹ thuật ngày càng ít đi, chỉ còn lại một số ít kỹ thuật có lợi cho thống trị là không biến mất.

Hơn nữa cũng không còn đất đai nữa, chỉ có thể áp bức tài nguyên từ trên người siêu năng lực.

Có thể nói Behemdolg trở thành thành bang nô lệ hoàn toàn phù hợp với quy luật phát triển của nhân loại, tuy nhìn có vẻ là thụt lùi, nhưng cũng giống như núi non nhấp nhô, sau khi lùi xuống thung lũng thì phải bắt đầu leo lên, chế độ nô lệ không thể duy trì mãi mãi, chắc chắn phải tiến hóa.

Cho nên nhìn lịch sử đừng cảm thấy người cổ đại thật ngốc, tại sao không chọn chế độ tốt hơn.

Thực ra không phải người cổ đại ngốc, mà đó là lựa chọn tiên tiến nhất lúc bấy giờ rồi.

Tóm lại trong tận thế, Behemdolg chính là danh từ đại diện cho sự tiên tiến, cho dù họ có tôn giáo đầy rẫy dối trá, có chế độ nô lệ tàn khốc bất nhân đạo.

Nhưng có tôn giáo nào không lừa người, có thành phố nào không áp bức nô lệ.

Thậm chí có thể nói tại sao Behemdolg nghĩ ra được việc lừa gạt và áp bức, mà người khác lại không.

Thực ra không phải không nghĩ ra mà là không làm được, mà Behemdolg làm được thì đại diện cho sự tiên tiến.

Trong nhà thi đấu của trường, nơi này được cải tạo thành nhà tù, Gia Trì càng hỏi càng kinh hãi.

Anh phát hiện những người này thực sự đến từ thế giới khác, họ không biết Thần Kinh Nguyên, không biết Sứ đồ, không biết EVA, tuy biết súng ống, ô tô và một số máy móc cơ bản nhưng hiểu biết về khoa học cực kỳ hạn chế.

Ngược lại cứ lẩm bẩm về Băng chi ma nữ, Chúc phúc giả và tận thế.

Tuy ngôn ngữ thông hiểu có thể hỏi ra nhiều đáp án, nhưng càng hỏi càng thấy kinh hãi.

Họ thuộc về một thế lực tương tự thành bang nô lệ cổ đại, họ là chiến binh thành bang, công việc là cướp bóc.

Nhưng họ cũng nói gần đây việc cướp bóc ngày càng khó khăn, dường như vùng lân cận không còn người sống sót nào nữa.

Đồng thời họ cũng kể cho Gia Trì nghe thành bang của họ có khoảng ba vạn người, chủ yếu dựa vào tài nguyên do người Chúc phúc giả sản sinh để sống, có điện, có bác sĩ, còn duy trì được một số máy móc vận hành.

Điện cũng là siêu năng lực, nhưng người sản sinh được điện rất ít.

Duy tu máy móc, ví dụ như súng ống, ô tô, kim loại cũng do siêu năng lực sản sinh, họ có thể tạo ra kim loại lỏng.

Đương nhiên xăng dầu các loại cũng là do người siêu năng lực sản sinh ra.

Theo lời những chiến phu này, nô lệ siêu năng lực bị trói trên bục, được bơm dịch dinh dưỡng, sau đó dùng đau đớn kích thích để họ không ngừng giải phóng siêu năng lực, thu thập tài nguyên.

Thông thường nô lệ không sống quá ba mươi tuổi sẽ chết đi trong đau đớn.

Gia Trì biết thành bang này thực chất đã có khả năng sinh tồn dưới tận thế, vấn đề duy nhất là có thể duy trì khuếch trương hay không, nhưng hiển nhiên khả năng khuếch trương mãi là không lớn.

Cho nên tiếp theo nên là nâng cao tuổi thọ nô lệ, nếu nô lệ có thể tăng từ ba mươi tuổi lên sáu mươi tuổi thì có thể sản xuất thêm nhiều thứ hơn.

Vì vậy thành bang này đã đến lúc cần biến cách, Gia Trì cười khổ: Không ngờ mình còn có thể một lần nữa chứng kiến lịch sử.

Gặp phải nan đề thì sẽ bắt đầu tìm kiếm sức mạnh mới, đó là lý do tại sao chế độ ngày càng bao hàm nhiều người hơn.

Bởi vì chế độ càng mạnh mẽ thì nan đề gặp phải cũng càng khó khăn, nên sức mạnh ngưng tụ cũng phải càng lớn.

Cái gọi là lịch sử chính là nhân loại không ngừng tìm kiếm sức mạnh mới, đoàn kết thế lực mới, không ngừng đi thách thức mục tiêu mới, giải quyết mâu thuẫn mới.

Đỗ Lan bảo lịch sử loại thứ này chưa bao giờ biến mất, trước kia là lịch sử, hiện tại là lịch sử, tương lai vẫn là lịch sử, lịch sử thậm chí có thể tóm tắt đơn giản thành quá trình phát hiện vấn đề và giải quyết vấn đề.

Gia Trì nghe xong không khỏi gật đầu, nhưng hiện tại anh cần tĩnh lại một chút, anh phải suy nghĩ xem mình nên đoàn kết người khác để giải quyết vấn đề, hay bị người khác đoàn kết để đi giải quyết vấn đề.

Tình báo nhanh chóng được truyền từ miệng Gia Trì đến toàn bộ Thần Kinh Nguyên, tuy họ đã bị cô lập, mất đi hệ thống chỉ huy của Seele, nhưng vì Tư lệnh và Phó tư lệnh vẫn còn, cấu trúc tổ chức Thần Kinh Nguyên vẫn còn, nên họ vẫn duy trì chức vụ cũ.

Khi nghe nói có thể là do dòng thời gian hỗn loạn, Chử Huân cũng không khỏi trầm mặc, vì anh cảm thấy có khả năng, không nhất định chỉ có một dòng thời gian Sứ đồ, chắc chắn còn có dòng thời gian không có Sứ đồ.

Chỉ là tại sao lại can nhiễu nhau.

Chẳng phải trước kia đều khởi động lại sao.

Đây là chuyện mà ngay cả Sứ đồ cũng không hiểu nổi.

Đĩnh Nguyên Đường vừa nghe nói đã trải qua ba trăm năm nhiệt độ thấp, văn minh nhân loại thoái bộ đến mức thành bang nô lệ, nhất thời cũng không biết nói gì cho phải.

Xích Mộc Luật Tử lại tỏ ra rất hứng thú với nhóm Chúc phúc giả này, thế mà có thể sản sinh đủ loại tài nguyên, cũng không biết rốt cuộc là loại biến hóa gì mới có thể biến con người hoàn toàn thành tư liệu sản xuất.

Rõ ràng có sức mạnh nhưng lại bị coi là nô lệ sao.

Thậm chí giữa Chúc phúc giả và Chúc phúc giả còn phân ra loại chiến đấu và loại sản xuất, loại chiến đấu áp chế loại sản xuất ư.

Đúng thật là thành bang nô lệ nha, xem ra trong tận thế nhân loại buộc phải thanh không để phát triển lại chế độ từ đầu, chỉ là không biết lần này có tiếp tục đi theo lộ trình nô lệ đến phân phong rồi đến tư bản không.

Với tư cách là nhà khoa học, tuy không nghiên cứu nhiều về xã hội, nhưng Xích Mộc Luật Tử rất tò mò nó sẽ phát triển như thế nào.

Hiển nhiên không thể phát triển thuận lợi như vậy được, vì Behemdolg gặp rắc rối rồi, người anh đang tìm họ để trả thù đấy.

Tư lệnh, tôi cho rằng cần thiết phải vũ trang lên, nếu mảnh đất tuyết này còn nguy hiểm hơn chúng ta tưởng tượng, thì cần thiết phải tiến hành chiến đấu.

Phó tư lệnh đề nghị, thực ra họ vốn có vũ trang, chỉ là khi ở trường học chưa lấy ra thôi.

Chương 2530

Hiện tại đã có cái cớ, họ hoàn toàn có thể lấy ra để trực tiếp khống chế trường học.

Đây chính là vấn đề lớn nhất của mọi cấu trúc tổ chức, đó là quần thể chủ thể khó lòng áp chế quần thể khác phát triển.

Ví dụ như tại sao thời Xuân Thu Chiến Quốc lại loạn như vậy, chính là vì Thiên tử phân phong chư hầu, sau khi dùng lễ nghi xác định thân phận địa vị thì lại không có phương pháp hiệu quả để kìm hãm chư hầu phát triển, thời gian dài ra, thực lực chư hầu sẽ vượt quá Thiên tử.

Trong công ty thực ra cũng vậy, một số nhân viên dựa vào năng lực của mình trực tiếp mượn gà đẻ trứng trong công ty, đến lúc đó kéo hết khách hàng của công ty đi để tự lập môn hộ.

Đến thời đại đế chế, hoàng đế dựa vào việc quản lý tài nguyên và quyền bổ nhiệm nhân sự để tăng cường quyền lực tài chính và nhân sự của mình, nhưng vẫn không ngăn nổi các phiên trấn địa phương lớn mạnh.

Cuối cùng đã áp dụng khoa cử, không ngừng tẩy bài ở địa phương, đến triều Tống cơ bản đã thực hiện việc phân chia quyền quân sự, chính trị, tài chính ở địa phương, nhưng kéo theo đó là các đoàn thể quan viên cũng bắt đầu lớn mạnh, áp chế hoàng đế, xuất hiện cục diện khó xử là cùng sĩ đại phu trị thiên hạ.

Hoàng đế buộc phải bắt đầu ly gián, chia cơ quan quan liêu làm hai, thúc đẩy đảng tranh.

Nhưng cho dù thế, sức mạnh của hoàng đế cũng ngày càng yếu đi, ngày càng không quan trọng.

Đến thời Minh Thanh, ngay cả khi không còn hoàng đế, cấu trúc quan liêu toàn quốc vẫn có thể vận hành.

Hoàng đế cũng chỉ có thể thông qua cơ quan đặc vụ và cơ quan gia nô để khống chế hệ thống khổng lồ này, nhưng vẫn không tránh khỏi vận mệnh hoàng đế bị đào thải.

Hiện tại tình huống phát sinh ở trường học cũng là như thế, ban đầu chỉ có học sinh, cuộc sống vui vẻ không lo âu, nhưng giờ có thêm Thần Kinh Nguyên gia nhập.

Tuy học sinh khống chế tài nguyên và thức ăn, nhìn có vẻ có thể quản lý đám người lớn này, nhưng thực tế học sinh không thể khống chế sự tăng trưởng thực lực của người lớn.

Khi người lớn vũ trang lên, những học sinh tay không tấc sắt sẽ rơi vào nguy hiểm.

Đây chính là chuyện phản khách vi chủ luôn xảy ra trong lịch sử, một quần thể chủ thể nếu không thể khống chế phụ thuộc phát triển, thì phụ thuộc tất nhiên sẽ tiến hành phản phệ.

Đỗ Lan cho rằng lịch sử sẽ không lừa người, cho nên lúc này tốt nhất là thả sạch đám tội phạm trong ngục ra, để họ đối kháng với Thần Kinh Nguyên, duy trì một sự cân bằng.

Đương nhiên học sinh cũng phải tăng cường huấn luyện, nâng cao sức mạnh của mình, nếu không sẽ bị hai luồng sức mạnh nhìn chằm chằm, cuối cùng chắc chắn chết rất thảm.

Phát hiện vấn đề, tìm kiếm sức mạnh, giải quyết vấn đề.

Đương nhiên dùng tù phạm kiềm chế đám người lớn Thần Kinh Nguyên không phải là giải quyết triệt để vấn đề, chỉ là trì hoãn thôi.

Giải quyết triệt để vẫn phải để đám thiếu niên tự cường mới được.

Đây chính là lịch sử mà.

Khi Đỗ Lan chỉnh đốn đám tù phạm thành đoàn bảo vệ trường học, biểu cảm của đám người lớn Thần Kinh Nguyên rất vi diệu.

Đỗ Lan lên lớp cho học sinh: Hôm nay chúng ta học tập về đấu tranh trong lịch sử, mấu chốt của đấu tranh chính là tìm được sức mạnh mới.

Mà sức mạnh bao gồm nội tại và ngoại tại.

Sức mạnh nội tại cần sự nỗ lực của bản thân để nâng cao, bao gồm thể lực, chế độ, lực lượng tổ chức, kiến thức, trang bị v. v.

Sức mạnh ngoại tại chính là đồng minh, không có kẻ thù vĩnh viễn chỉ có lợi ích vĩnh viễn.

Đương nhiên nếu có thể hấp thu sức mạnh ngoại tại vào hệ thống của mình, tiêu hóa hấp thu thì cũng có thể.

Nếu muốn mọi người đều gia nhập thì phải đưa ra một phương thức phân phối mà ai cũng chấp nhận được, còn cần một giá trị quan cốt lõi.

Phương thức phân phối dùng để thu hút người khác, còn giá trị cốt lõi là để người của mình có thể tiếp nhận người ngoài vào.

Các học sinh cảm thấy giáo trình này có chút quá tiền vệ, ngược lại anh chàng đeo kính Tương Điền Kiếm Giới lại rất kích động: Cái này giống như đang chơi trò chơi văn minh vậy, chỉ có điều chi tiết nhiều hơn, không phải chỉ bấm chuột là xong mà phải tiến hành thao tác phức tạp.

Cậu hiểu rồi, phương thức phân phối là để mọi người thấy đi theo họ có thịt ăn, còn giá trị cốt lõi là để mọi người sẵn lòng chia thịt cho người ngoài.

Có hai thứ này, thế lực của chúng ta mới có thể không ngừng mở rộng, cuối cùng trở thành văn minh.

Đây cũng là thứ mà Nhật Bản chúng ta thiếu hụt nha, trước đây Nhật Bản chúng ta luôn là đàn em vạn năm, thời cổ đại thì theo Đại Đường, thời hiện đại thì theo Mỹ đế, chúng ta toàn tiếp nhận lợi ích chứ chưa bao giờ chia sẻ lợi ích ra ngoài.

Cho nên Nhật Bản không biết làm đại ca, chỉ biết làm đàn em, mà đàn em thì chỉ biết bắt nạt người khác chứ không biết cân nhắc cách phân phối, cách để mọi người hòa nhập như đại ca.

Cho nên ngay cả khi kinh tế Nhật Bản phát đạt nhất, vẫn không đi ra được con đường của một nước lớn.

Hiện tại tuy đang là tận thế, nhưng nhân loại còn muốn phát triển thì phải có người đứng ra quảng bá chủ trương.

Đỗ Lan thầm nghĩ cậu nhóc này không tồi, biết suy một ra ba.

Đương nhiên vấn đề không đơn giản như thế, đại ca cầm đầu tuy có thể đoàn kết đàn em nhưng không thể khống chế sự phát triển của đàn em.

Nếu Nhật Bản có thể xuất hiện quái thú, năng lượng hiếm, thì đàn em này thực sự có thể mạnh hơn cả đại ca, có điều chỉ cần Nhật Bản không thay đổi phương thức phân phối và giá trị cốt lõi, chỉ muốn làm mạnh bản thân, thì Nhật Bản mãi mãi là đàn em, đại ca mãi mãi là đại ca.

Thực ra Khối thịnh vượng là lần Nhật Bản tiếp cận vị trí đại ca gần nhất, đáng tiếc họ không thực hiện được, họ ưu tiên chọn lợi ích của chính mình chứ không phải phát triển Đông Á.

Vì lúc đó họ cũng đối mặt với vấn đề lịch sử tương tự, là sau khi làm đại ca, nếu các nước khác phát triển mạnh hơn mình thì mình tính

sao.

Thế là họ chọn bóc lột Đông Á thay vì dẫn dắt Đông Á cùng phát triển, bỏ lỡ cơ hội làm đại ca.

Hiện tại thả tù phạm ra vẫn chưa đủ, Đỗ Lan còn đưa ra các khẩu hiệu: Người không đánh người, Nhân loại nên đoàn kết đối kháng ma nữ giá lạnh, Đoàn kết mọi sức mạnh đối kháng nghiêm hàn, Thêm bạn bớt thù, Toàn dân nhất trí chống chọi cái lạnh.

Cộng với thức ăn và sự tiếp đón nhiệt tình của học sinh, đám tù phạm nhanh chóng có cảm giác thuộc về.

Đương nhiên để tránh bị hai thế lực thôn phệ, xe Jeep của Đỗ Lan đã đói khát khó nhịn rồi, chỉ thông qua đại pháp huấn luyện bằng xe Jeep, các học sinh mới có thể trở nên mạnh mẽ hơn.

Cái gọi là tiến bộ chính là khi gặp phải vấn đề, ta có thể tìm thấy sức mạnh mới, bất kể là tự mình cường hóa chế độ, hay là sự đột phá về khoa học kỹ thuật, hoặc giả là tìm thấy những đồng minh mới, tất cả đều có thể gọi là tiến bộ.

Bởi vì có sức mạnh mới thì mới có thể khắc phục những mâu thuẫn cũ.

Giải quyết được mâu thuẫn hiện tại, thì có thể đạt được hồng lợi phát triển, giúp tập thể sinh tồn cho đến khi mâu thuẫn tiếp theo bùng nổ.

Gặp phải mâu thuẫn, tìm cầu sức mạnh mới, giải quyết mâu thuẫn, đó chính là quá trình phát triển của xã hội nhân loại.

Đối mặt với sự uy hiếp từ đại nhân Thần Kinh Nguyên, Đỗ Lan quả đoán chọn lựa hợp tác với những người sống sót trong phong tuyết, tổ chức thành một đoàn đội mới, đưa ra những chủ trương mới.

Người của Thần Kinh Nguyên biểu thị như vậy cũng được sao.

Đám học sinh này thà rằng hợp tác với người lạ, cũng không nguyện ý hợp tác với Thần Kinh Nguyên.

Đây rốt cuộc là cái quái gì, họ rốt cuộc không tin tưởng Thần Kinh Nguyên đến mức nào chứ.

Thần Kinh Nguyên thuộc về thế lực cũ, bọn họ khẳng định sẽ tìm cách tiếp tục đặt mình vào trung tâm của tế đàn, cho nên thế lực cũ tất yếu phải bị phá bỏ mới được, nếu không bọn họ luôn chỉ cân nhắc đến bản thân mình thay vì cái tổng thể.

Vì vậy mới không hợp tác với bọn họ, nếu bọn họ từ bỏ phương thức cũ, bắt đầu làm việc từ tầng lớp thấp nhất, hoặc giả còn có thể cho bọn họ cơ hội, nhưng hiển nhiên bọn họ đều không nguyện ý.

Không tệ, không tệ, hiện tại chúng ta cũng sắp có thể tiến hành liên hệ ngoại giao với Behemdrorg rồi, chúng ta có thể dùng protein và bánh mì làm vật trao đổi, đổi lấy một số dược liệu như thép chẳng hạn.

Đỗ Lan nói, cho dù là trong tận thế cũng phải tiến hành mậu dịch, tiến hành trao đổi.

Chúng tôi cũng đi.

Cát Thành Mỹ Lý biểu thị bọn họ cũng muốn đi Behemdrorg.

Chúng tôi là đi trao đổi, các người có thương phẩm gì sao.

Đỗ Lan hỏi.

Không có, chúng tôi là đi trinh sát.

Đại nhân Thần Kinh Nguyên hiện tại ăn dùng đều là do học sinh cung cấp, sắp biến thành người điều khiển EVA và những người lớn vô dụng rồi.

Những người lớn này rời xa khoa học kỹ thuật cao thì cái gì cũng không biết làm, thậm chí ngay cả quần áo cũng không biết giặt, cơm cũng không biết nấu, chỉ biết lạch cạch gõ bàn phím, quá vô dụng.

Được rồi, chỉ một mình cô thôi sao.

Đỗ Lan hỏi.

Tôi cùng Luật Tử, còn có Gia Trì, ba người.

Cát Thành Mỹ Lý biểu thị ba người cùng đi.

Được rồi, lên xe.

Những chiếc xe này đều là của đám tù binh, đều được cải tạo thành xe chuyên dụng chạy trên tuyết, hai chiếc xe, một chiếc chở người, một chiếc chở hàng.

Xuất phát.

Lúc này mọi người đều đã biết tình huống của Behemdrorg, biết đây là một thành bang nô lệ, có tôn giáo, người quản lý là Đại tế ti.

Vị Đại tế ti này đã sống bảy tám mươi tuổi rồi, nhưng ngoại biểu vẫn là một thiếu nữ, là người có năng lực tự chữa lành.

Tiến lên gian nan trong đại tuyết, trên đường Cát Thành Mỹ Lý đối với hai người bạn tốt Gia Trì và Luật Tử thổ lộ tâm tình, đó chính là cô không chuẩn bị tiếp tục ở lại Thần Kinh Nguyên nữa: Từ sau khi biết sự tồn tại của Nhân loại Bổ hoàn Kế hoạch, tôi đã muốn phản bội rồi.

Chỉ là trận đại tuyết đột ngột đến đã làm gián đoạn kế hoạch, vốn dĩ tôi dự định mang theo khoa học kỹ thuật rời khỏi Thần Kinh Nguyên, đi xây dựng sức mạnh của chính mình để đối kháng Nhân loại Bổ hoàn Kế hoạch.

Chương 2531

Tuy rằng hiện tại kế hoạch đã kết thúc, nhưng tôi đã không muốn tiếp tục nghe lệnh bọn họ nữa.

Gia Trì biểu thị việc này không nằm ngoài dự liệu của anh, Mỹ Lý vốn dĩ là vì nhân loại mà chiến, chỉ là không biết Luật Tử cân nhắc thế nào.

Theo lý mà nói Luật Tử biết nhiều hơn, nhưng cô lại luôn không biểu thái.

Luật Tử, ý tưởng của cậu thì sao.

Tớ nghĩ cậu chắc phải biết nhiều hơn chúng tớ, về cái Nhân loại Bổ hoàn Kế hoạch gì đó, cậu khẳng định cũng rõ ràng hơn.

Mỹ Lý lần này rời khỏi trường học, kỳ thực chính là để thẳng thắn đàm luận chuyện phản bội.

Luật Tử cũng thừa nhận, hiện tại không cần thiết phải ẩn giấu: Đúng vậy, tớ ngay từ đầu đã biết Nhân loại Bổ hoàn Kế hoạch, hơn nữa cũng luôn giúp đỡ Tư lệnh.

Bất quá các cậu cũng đừng hiểu lầm, tớ đối với nhân loại không có ác ý gì, đương nhiên cũng không có thiện ý gì là được.

Bất kể bổ hoàn hay không bổ hoàn, đối với tớ mà nói đều vô sở vị.

Ngay từ đầu tớ chỉ là giúp đỡ cá nhân Tư lệnh hoàn thành mục đích của ông ta mà thôi, nhưng sau đó phát hiện mình cũng chẳng qua là một công cụ, cho nên tớ cũng sớm đã muốn ngăn chặn Tư lệnh.

Không phải ngăn chặn kế hoạch, mà là ngăn chặn Tư lệnh, nếu có thể thông qua phương thức ngăn chặn kế hoạch để ngăn chặn Tư lệnh thì cũng được.

Mỹ Lý đột nhiên phát hiện cô bạn thân của mình sao mà xa lạ đến thế, không biết cô ấy rốt cuộc có mục đích gì.

Luật Tử không có mục đích gì cả, cô không có mục tiêu của riêng mình, chỉ có thể nỗ lực vì mục tiêu của người khác.

Bất kể là vì Đĩnh Nguyên Độ, hay là vì Cát Thành Mỹ Lý, cô đều chỉ là trợ thủ, không thể trở thành người chủ đạo.

Trí tuệ của cô tuy rằng rất kinh người, thực lực khoa học kỹ thuật cũng rất đột xuất, nhưng những thứ này không thể giúp Luật Tử tìm thấy mục tiêu, giá trị tự thân của cô được thể hiện thông qua việc giúp đỡ người khác thực hiện mục tiêu.

Rất tốt, vậy ba người chúng ta có thể hợp tác rồi.

Mỹ Lý nói: Tiếp theo, mục tiêu của chúng ta chính là giải quyết nguy cơ trước mắt, lần này đi Behemdrorg nhất định phải thu thập đủ tình báo.

Gia Trì lại cảm thấy nguy cơ không dễ giải quyết như vậy, có lẽ bọn họ phải đối mặt với một trò chơi mới là xây dựng văn minh từ con số không.

Tâm tình mọi người đều trầm trọng, bất quá xe tải tuyết vẫn bình ổn đi tới địa điểm mục tiêu, đồng thời Sơ Hào Cơ lẳng lặng ẩn tàng trong khe gió làm yểm trợ.

Được rồi, chúng ta đi vào thôi.

Chân Tự đồng học, em ở bên ngoài tiếp ứng.

Vâng, thưa thầy.

Các tòa cao ốc sừng sững bên trong một cái chụp khổng lồ, vừa tiến vào bên trong cái chụp liền cảm giác như tiến vào hộp cá mồi chật chội, khu dân cư cao ốc đều cao mười mấy tầng, ở trong tận thế mà ở nhà cao tầng thì chẳng phải chuyện hạnh phúc gì, không có thang máy chỉ có thể leo bộ.

Hơn nữa giữa các tòa nhà toàn là lán trại, nơi này giống như một thành trại nhồi nhét quá nhiều nhân khẩu, mỗi người chỉ có không gian sinh tồn lớn bằng cái chuồng gà.

Bất quá so với thế giới bên ngoài, sống ở đây ít nhất vẫn an toàn, hơn nữa còn có hơi thở văn minh, bị bệnh có bác sĩ, đói có thức ăn.

Bác sĩ cũng là người có năng lực tự chữa lành, bất quá không phải trị liệu cho mình, mà là trị liệu cho người khác.

Đoàn xe trở về, lập tức liền bị người bao vây, bởi vì đoàn xe đã bị một nhóm người lạ khống chế, vậy thì những người này chính là kẻ địch.

Đại tế ti cũng nhanh chóng chạy đến, quả nhiên là một mỹ thiếu nữ.

Tất cả mọi người đều tò mò quan sát tòa thành bang tận thế kinh người này, tò mò nhìn hết thảy nơi đây.

Cách đó không xa có tiếng súng không ngừng truyền đến, có hai binh sĩ dường như đang xả súng xuống mặt đất.

Đỗ Lan tinh mắt, liền phát hiện đó là người anh trai phục thù Agni, hiện tại hắn chỉ còn lại một cái đầu, nhưng vẫn chưa chết, cho nên binh sĩ không ngừng nổ súng bắn vào cái đầu để ngăn cản Agni khôi phục.

Xem ra đại kế phục thù giữa đường đứt gánh, chưa làm gì được Behemdrorg, trái lại bản thân chỉ còn lại cái đầu.

Bất quá năng lực tự chữa lành của người anh trai này quả thực cường hãn, chỉ còn cái đầu cũng không chết.

Hóa ra lúc Agni phục thù đã quá cao điệu, khiến Behemdrorg có chuẩn bị trước, Đại tế ti đích thân dẫn đội mai phục nửa đường, giả làm người gặp nạn tìm cầu giúp đỡ, ngay lúc Agni hảo tâm giúp đỡ, Đại tế ti tay nâng đao rơi liền chém bay đầu Agni, lại dùng dược liệu phòng hỏa mang cái đầu về, không ngừng nổ súng mưu toan giết chết hắn.

Nhưng vô dụng, nổ súng chỉ làm giảm tốc độ tự chữa lành của Agni, hoàn toàn không giết chết được hắn.

Phải nói loại năng lực tự chữa lành này căn bản không cần sợ tận thế.

Chúng tôi mang theo hòa bình mà đến.

Đỗ Lan nói với Đại tế ti: Chúng tôi đến để tiến hành mậu dịch.

Đại tế ti hoài nghi nhìn Đỗ Lan, bởi vì xung quanh căn bản không có thế lực nào có thể tiến hành mậu dịch, cô tràn đầy khó hiểu: Các người muốn trao đổi cái gì.

Lương thực đổi cái đầu, đổi không.

Đỗ Lan lấy ra protein và bánh mì, biểu thị đây là trân phẩm tận thế, dùng để đổi cái đầu đang bị trúng đạn kia.

Tự nhiên là không thể đổi, Đại tế ti nghi ngờ những người này chính là đến cứu người đàn ông này, dù sao ở một số nơi người ta cho rằng người đàn ông này chính là Chúa cứu thế.

Đây là dị đoan, còn đáng hận hơn cả kẻ ngoại đạo.

Nếu mọi người thực sự cho rằng Agni chính là Chúa cứu thế, vậy Đại tế ti cô làm sao quản lý mọi người.

Địa vị Đại tế ti khẳng định không bằng Chúa cứu thế.

Một người đàn ông toàn thân bùng cháy ngọn lửa trong giá lạnh, hơn nữa còn đối đầu với thế lực tà ác lớn nhất địa phương Behemdrorg, hắn không phải Chúa cứu thế thì ai là Chúa cứu thế.

Vấn đề duy nhất chính là vị Chúa cứu thế này không đưa ra một chế độ tiên tiến hơn, cho nên nếu hắn muốn đoàn kết một nhóm người, vẫn cần có người thông minh đứng ra mới có thể giúp hắn thúc đẩy sự tiến bộ của cả thế giới.

Đỗ Lan đề xuất muốn trao đổi với Behemdrorg, lương thực đổi lấy cái đầu, Đại tế ti tức khắc liền từ chối.

Cái đầu này không đổi.

Đại tế ti quả đoạn nói.

Đỗ Lan nhìn Đại tế ti, lại nhìn cái đầu, phát hiện cái đầu này nhìn về phía Đại tế ti với ánh mắt vô cùng hoài niệm, đây là ánh mắt có câu chuyện.

Thế là hắn nói: Được rồi, vậy chúng tôi không cần cái đầu nữa, chỉ cần câu chuyện trong đầu hắn.

Dùng lương thực đổi câu chuyện, việc này rất có lời đúng không.

Đại tế ti nhíu mày, đám gia hỏa này rốt cuộc có biết bây giờ là tận thế không.

Sao lại có yêu cầu này.

Dùng lương thực trân quý đổi lấy những câu chuyện vô giá trị, đúng là điên rồi.

Quả thực là điên rồi, cho nên đám tù binh mới gia nhập thế lực trường học, bởi vì lương thực của những người này nhiều ăn không hết, còn dùng để nấu rượu và làm các loại điểm tâm, vì có thể uống rượu thoải mái nên bọn họ đã không chút do dự phản bội Behemdrorg.

Đại tế ti nghiệm hàng, phát hiện lương thực và protein đều vô cùng cao cấp, cuối cùng chấp nhận giao dịch, nếu bọn họ muốn nghe chuyện thì cứ cho bọn họ nghe: Mang lương thực vào trong.

Đại tế ti đã nghe qua câu chuyện rồi, biết người đàn ông bốc lửa này là để tìm bọn họ phục thù, căn bản chẳng có gì mới mẻ.

Behemdrorg đi cướp bóc khắp nơi, kẻ thù có rất nhiều, nhưng căn bản không có bất kỳ cá nhân hay tập thể nào có thể lay động địa vị của Behemdrorg, chính là vì nó đủ tàn nhẫn.

Đỗ Lan cùng mọi người đi đến chỗ cái đầu, Đại tế ti còn hảo tâm nhắc nhở bọn họ đừng tới gần: Ngọn lửa trên người hắn vô cùng nguy hiểm, một khi bị dính vào sẽ bị thiêu thành tro mới dừng lại, bất kỳ thủ đoạn nào cũng không thể dập lửa.

Hắn chính là vì năng lực tự chữa lành và ngọn lửa hình thành sự cân bằng mới luôn bùng cháy như vậy.

Đa tạ nhắc nhở.

Đỗ Lan cùng mọi người nhìn cái gia hỏa chỉ có cái đầu này, biểu tình đều rất đặc sắc.

Xích Mộc Luật Tử nhớ tới mẹ của mình, đầu của mẹ cô chính là linh kiện máy tính trung tâm của Thần Kinh Nguyên, cũng coi như chỉ có đại não còn sống.

Có thể kể câu chuyện của anh không.

Đỗ Lan nói với cái đầu, lo lắng hắn không nguyện ý mở miệng, Đỗ Lan âm thầm dùng năng lực can nhiễu tâm linh.

Thế là cái đầu bắt đầu thao thao bất tuyệt kể lại câu chuyện của mình: Tôi tên là Agni, vốn dĩ sống cùng cha và em gái.

Câu chuyện khá dài, Agni kể lại khiến người ta động lòng, trong tận thế, tình cảm của hắn và em gái quả thực khiến người ta cảm động, cuối cùng câu nói hãy sống tiếp của em gái càng trở thành động lực để Agni nhẫn thụ nỗi đau hỏa diễm thiêu đốt.

Trầm trọng và đau đớn, Agni cũng quả thực có tín nghĩa, nói sống tiếp là sống tiếp, dù hắn đã bị đau đớn tàn phá đến mức không còn hình người, dù bị các loại đả kích, thừa thụ các loại thương tổn, thậm chí đến lúc hắn muốn từ bỏ sinh mệnh, cuối cùng Agni đều gượng qua được, hắn tuy rằng không biết mình vì sao phải sống tiếp, nhưng hắn quả thực đã dùng phương thức của mình kiên trì xuống dưới, hoàn thành kỳ vọng của em gái.

Nghe xong câu chuyện, Cát Thành Mỹ lý đều sắp khóc, còn cảm động hơn bất kỳ bộ phim truyền hình nào.

Đỗ Lan càng nhịn không được nói với Đại tế ti: Hắn chẳng qua là muốn báo cái thù, cô cứ để hắn báo thù thì đã sao.

Các người gọi cái tên chơi lửa kia ra đây, để bọn họ đối chất trực diện.

Đại tế ti nể mặt Đỗ Lan, nói với người bên dưới: Mang Doma lại đây.

Rất nhanh một người đàn ông để râu đồi phế đi ra, nhìn dáng vẻ dường như cả người đã mất đi tín ngưỡng, ánh mắt đều thất thần, nhìn cứ như một gã lưu manh hơn là một đại ác ôn tội ác tày trời.

Ông còn nhận ra hắn không.

Đại tế ti chỉ vào cái đầu hỏi Doma.

Doma ngơ ngác nhìn Đại tế ti, lại ngơ ngác nhìn cái đầu dưới đất, hiển nhiên là không nhớ rõ, dù sao cũng là chuyện của mười năm trước.

Chương 2532

Mười năm qua phát sinh rất nhiều chuyện, ông ta cũng từ anh hùng biến thành bộ dạng lưu manh này.

Nhưng Agni lại không bao giờ quên, khí chất của gia hỏa này tuy đã thay đổi, nhưng hắn vẫn nhớ năm đó chính là người đàn ông này không mang theo một tia cảm tình tuyên án tử hình bọn họ, đồng thời thiêu hủy cả thôn, không để lại một ai sống sót.

A.

Agni muốn nhảy lên cắn chết gia hỏa này, đáng tiếc hiện tại hắn chỉ là một cái đầu, căn bản không cách nào làm ra động tác gì, chỉ có thể vô năng cuồng nộ.

Tôi tuy rằng không nhớ rõ mình đã làm gì với anh, nhưng xin anh hãy tha thứ cho tôi.

Doma ngơ ngác xin lỗi, một chút khí trường phản diện cũng không có, trực tiếp sợ hãi.

Mọi người cũng rất bất ngờ, bởi vì tên phản diện này quá khác biệt, thế mà trực tiếp xin lỗi.

Bất quá lời xin lỗi này cũng quá dễ dàng rồi, lời xin lỗi như vậy căn bản không thể khiến người ta tha thứ.

Hiển nhiên Agni cũng không tha thứ cho ông ta, cho nên càng phẫn nộ.

Người này bị sao vậy.

Đỗ Lan hỏi Đại tế ti.

Đại tế ti cũng không biết: Đột nhiên có một ngày liền như vậy, dường như chịu phải kích thích gì đó, phát sinh chuyển biến một trăm tám mươi độ.

Trước kia mỗi lần hành động ông ta đều xông lên phía trước nhất, nhưng hiện tại ông ta lại hoàn toàn không có động lực, đồng thời luôn nói lời xin lỗi, dường như rất hối hận về những hành vi trước đây.

Ta thấy có khả năng là trúng tà rồi, các người có từng nhảy đồng chưa.

Có từng trói ông ta giữa trời băng tuyết, hay là chôn dưới đất, hoặc giả là phóng máu, dùng gậy dùng lực đánh vào toàn thân để trừ tà chưa.

Đỗ Lan nói.

Gia hỏa này sao mà mê tín thế.

Đại tế ti tuy là Đại tế ti tôn giáo, nhưng kỳ thực cô cái gì cũng biết, không có Băng Chi Ma Nữ gì cả, cũng chẳng có Chúa cứu thế nào.

Cha cô là một học giả, cô tiếp thụ giáo dục của cha, dùng tôn giáo quản lý Behemdrorg chỉ là để duy trì cục diện khốn khó này mà thôi.

Cô không phải thật sự mê tín, có thể nói cô căn bản không tin tưởng tôn giáo, cô là một người không có tín ngưỡng.

Cho nên cô cũng không thể sử dụng thủ đoạn mê tín trừ tà đó để trị liệu cho cấp dưới, kỳ thực cô rõ ràng Doma chỉ là nhìn thấu chân tướng mà thôi.

Đại tế ti tuy nhìn như mười tám tuổi, nhưng kỳ thực đã hơn tám mươi tuổi rồi, tuổi tác gấp đôi Doma, có thể nói là nhìn Doma lớn lên.

Doma vì sử dụng năng lực hỏa diễm, chiến đấu lực cực cường, nên được xưng là anh hùng của Behemdrorg, ông ta cũng luôn tưởng mình là vì đánh bại Băng Chi Ma Nữ mới đi khắp nơi thiêu sát cướp bóc, nhưng có một ngày ông ta phát hiện Ma Nữ căn bản là giả, ông ta chỉ vì một lời nói dối mà trở thành một tên đồ tể, chuyện bấy lâu nay tự cho là đúng bị kích nát triệt để, tín ngưỡng tan vỡ, cuối cùng biến thành bộ dạng này.

Cho nên Doma căn bản không có bệnh, càng không phải trúng tà, chỉ là đánh mất tín ngưỡng.

Đỗ Lan nhìn bộ dạng bọn họ như vậy, liền biết bọn họ còn chưa đủ mê tín, nhịn không được nói: Làm đại ca sao có thể nước đôi như vậy.

Làm đại ca cầm đầu thì phải đi một con đường đến cùng, dù có tối tăm đến mấy cũng không được dao động.

Cô đã là Đại tế ti, sao có thể ngay cả công tác trừ tà cũng không biết làm chứ.

Cô quá thất bại rồi, ta thấy Behemdrorg không thể lâu dài được đâu.

Đỗ Lan biểu thị mình chỉ cần biểu hiện điên cuồng hơn Đại tế ti, cực đoan hơn Đại tế ti, là có thể mưu triều soán vị trong phút chốc.

Behemdrorg không thể không có tôn giáo, cho nên là đại ca cầm đầu thì phải nghĩa vô phản cố mà tuyên truyền tôn giáo, dù đối thủ là anh hùng cũng phải không chút do dự dùng thủ đoạn mê tín để trị liệu, chứ không phải mặc kệ như vậy.

Đây là thất bại của Đại tế ti, bởi vì cô đang do dự, cô muốn nước đôi, vừa muốn duy trì vận hành thành bang, vừa muốn xứng đáng với lương tâm của mình, nhưng cô lại không có năng lực vẹn cả đôi đường.

Đại tế ti nước đôi như vậy, đối với thành bang hay đối với chính cô đều không phải chuyện tốt, muốn cả hai thì cuối cùng khẳng định là mất hết tất cả.

Đại tế ti là một người già đã qua giáo dục, tuy nhìn là thiếu nữ, nhưng kỳ thực đã tám mươi tuổi rồi, từ nhỏ đã nhận được sự giáo dục của cha, cô biết hiện tại là tận thế, tương lai sẽ ngày càng thảm liệt, đồng thời cũng rất rõ ràng những câu chuyện tôn giáo đều là giả, căn bản không có Băng Chi Ma Nữ gì cả.

Cái gọi là Chúa cứu thế giết chết Băng Chi Ma Nữ cứu vớt thế giới loại chuyện này chỉ là lời nói dối tốt đẹp, căn bản không tồn tại bất kỳ tính chân thực nào.

Chẳng qua là đặt ra danh mục, để bọn họ có thể giương cao đại kỳ danh chính ngôn thuận đi cướp đoạt, danh chính ngôn thuận đi áp bức những người được ban phúc mà thôi.

Nhưng bất kể là cướp lương thực cướp phụ nữ, hay là áp bức nô lệ vô tiết chế, những thứ này đều là sai trái.

Ít nhất đối với sự giáo dục mà Đại tế ti nhận được thì đó là sai trái, tuy nói là vì sinh tồn, vì văn minh, nhưng Đại tế ti biết đều không đúng.

Khả năng biết là sai, cô cũng không biết làm thế nào để thay đổi, chỉ có thể không ngừng dưới sự quất roi của lương tri mà ngày càng trầm trọng, có lẽ một ngày nào đó cô sẽ giống như Doma đột nhiên không muốn lừa dối bản thân nữa, rồi trực tiếp sụp đổ.

Phải nói Đại tế ti quả thực không thích hợp với thời đại này, bất quá làm cũng tạm được, tuy không có đột phá, nhưng ít nhất đã duy trì được vận hành của thành bang nô lệ, chỉ là chờ đến khi bên ngoài không còn tài nguyên, cô ước chừng cũng chỉ có thể vô năng đứng nhìn, trơ mắt nhìn thành bang nô lệ tiến vào nội loạn, thậm chí kết thúc, mà không đưa ra được bất kỳ phương án nào.

Vị Đại tế ti này chính là nhân tài điển hình phái học viện, khó lòng đột phá giới hạn năng lực của bản thân.

Năng lực của cô chỉ có thể là bậc quân chủ trung dung, chỉ có thể duy trì sự vận chuyển hiện tại.

Hiện tại Đỗ Lan đề nghị dùng phương pháp trừ tà trị liệu cho anh hùng, đám binh sĩ bên cạnh đều cảm thấy đúng.

Chỉ có sắc mặt Đại tế ti rất khó coi, vì cô biết chân tướng, nhưng thực sự không biết nói gì cho phải, dù sao trừ tà ngoại trừ tra tấn Doma ra thì cũng chẳng giúp ích được gì, vì ông ta không phải trúng tà, mà là mất đi tín ngưỡng.

Chuyện của chúng tôi không cần các người can thiệp.

Nếu ông đã nghe xong chuyện, xem xong náo nhiệt rồi.

Để lương thực lại, các người có thể đi rồi.

Đại tế ti trực tiếp tiễn khách.

Đỗ Lan lại nói: Đừng vội, câu chuyện của hai người này chẳng phải vẫn đang tiếp tục sao.

Tôi thấy tôi có cách chữa khỏi cho Doma, các người nếu không nguyện ý, vậy giao ông ta cho tôi, tôi làm một cái thuật trừ tà, nhất định sẽ hiệu quả.

Đại tế ti nhíu mày nói: Ông có ý gì.

Tôi là muốn giúp các người mà, tôi đã phát hiện ra một khuyết điểm của các người, đó là đối ngoại có quân đội mạnh, nhưng đối nội lại không có tòa án dị đoan thẩm phán, như vậy là không được.

Cô đối phó kẻ ngoại đạo bên ngoài có hiệu quả thế nào đi nữa, cũng không thể ngăn cản những anh hùng nội bộ như Doma đi vào con đường đọa lạc, cho nên đối nội cũng phải xây dựng vũ trang, tiến hành khống chế, đối phó kẻ ngoại đạo quả thực nên lôi lệ phong hành, nhưng đối với dị đoan thì càng nên lạt thủ vô tình, thập đại khốc hình gì đó đều nên đem ra dùng.

Đối với hạng người tang thất tín ngưỡng như Doma thì nên hảo hảo trị liệu, nếu không làm sao phục chúng.

Chẳng lẽ cô không lo lắng ông ta lây lan cho người khác, khiến người khác cũng mất đi tín ngưỡng sao.

Đỗ Lan nói thật sự là quá có đạo lý, thậm chí có thể nói hoàn toàn không có vấn đề.

Kỳ thực cả nội bộ thành phố hoàn toàn dựa vào cái vị Giáo chủ thần bí phía trên Đại tế ti, chưa từng lộ diện để khống chế, kỳ thực chính là sự sợ hãi tập thể.

Mọi người đều tin rằng trên đầu Đại tế ti còn có một vị Giáo chủ vô cùng lợi hại, dù ông ta chưa từng lộ diện cũng đủ để khiến người ta uý kỵ mà không dám vượt rào.

Nhưng cái danh Giáo chủ tuy có thể hù dọa người vượt rào, nhưng không thể ngăn người ta đọa lạc, giống như tình huống của Doma, Giáo chủ có hù dọa thế nào cũng vô dụng.

Một chuyện nếu đã phát sinh thì không còn là kỳ tích, vì kỳ tích có thuộc tính duy nhất và không thể phục chế.

Mà những chuyện đã phát sinh, dù xác suất có nhỏ đến đâu, chỉ cần nhân với cơ số lớn, nhất định sẽ lặp đi lặp lại liên tiếp.

Cô đừng cho rằng Doma là sự kiện cá biệt mà khinh suất, ông ta đã mất đi tín ngưỡng, vậy thì rất nhanh sẽ có ngày càng nhiều người mất đi tín ngưỡng.

Đỗ Lan rất nghiêm túc nói: Nếu không thành lập tòa án dị đoan tài phán, mọi thứ đều sẽ sụp đổ.

Đại tế ti không nói nên lời, đâu chỉ là sụp đổ, thế giới đã tận thế rồi, làm gì cũng chẳng có kết quả tốt.

Có lẽ sụp đổ cũng tốt, mình có thể rời khỏi cái lồng giam này.

Hiển nhiên cô đã bị sự đối kháng giữa lời nói dối và lương tri hành hạ đến mức muốn từ bỏ, cô hết lần này đến lần khác làm trái lương tri hành động, chỉ cảm thấy thành bang đã là một gánh nặng.

Đại tế ti không phải vì nhân loại sinh tồn, cũng không phải vì văn minh kéo dài, càng không phải vì lời nói dối tôn giáo, cô kỳ thực chỉ là không muốn phụ sự kỳ vọng của cha.

Cha trước khi chết đã giao hết thảy cho cô, mà cô cũng đã thủ hộ thành bang sáu mươi năm, cô thực sự rất mệt mỏi rồi.

Đại tế ti không tìm thấy sức mạnh mới để giải quyết những vấn đề ngày càng nghiêm trọng.

Kỳ thực sức mạnh nằm ngay bên trong thành phố, nhưng Đại tế ti không nhìn thấy, đó chính là những người được ban phúc bị nô dịch, bọn họ chính là sức mạnh thay đổi.

Phải nói Đại tế ti cũng giống như Đĩnh Chân Tự, bọn họ thiếu hụt cảm xúc thực chất đối với những mục tiêu vĩ đại, chỉ có phản ứng đối với sự kỳ đãi của người thân bên cạnh, không hề có cảm giác trách nhiệm của kẻ thất phu đối với sự hưng vong của thiên hạ.

Khi nghe thấy một chuỗi những kiến nghị cao siêu của Đỗ Lan, Đại tế ti vẫn chưa nhận thức được Đỗ Lan đúng là nhân tài do ông trời phái xuống.

Chương 2533

Hiển nhiên trong tiềm ý thức của cô đã hi vọng thành bang hủy diệt, chứ không phải hi vọng thành bang tiếp tục đạt được phát triển.

Cho nên cô còn chưa cân nhắc kỹ ý kiến của Đỗ Lan đã phủ quyết đề nghị của hắn, căn bản không muốn cân nhắc.

Đỗ Lan tâm tưởng vị Đại tế ti này quả nhiên không thích hợp ngồi ghế lão đại, vì cô đã không còn cân nhắc lợi ích thành bang, chỉ nghĩ đến sự nhẹ nhõm của bản thân.

Lợi ích tế ti và lợi ích thành bang đã có xung đột, cho nên binh sĩ xung quanh tuy cảm thấy Đỗ Lan nói rất có đạo lý, nhưng Đại tế ti lại không mặn mà gì.

Nói xong rồi thì các người có thể đi.

Đỗ Lan lại nói: Tôi không đi nữa, chẳng những không đi, tôi còn muốn phát thực phẩm miễn phí, ở đây quảng bá chủ trương của tôi.

Đại tế ti, tôi muốn đề cử vị Cát Thành Mỹ Lý nữ sĩ này tranh cử chức vụ Đại tế ti thành bang với cô.

Hả.

Cát Thành Mỹ Lý biểu thị cái quái gì vậy.

Cô lập tức nghĩ đến Đỗ Lan có khả năng muốn khống chế thành bang này, nếu có thể khống chế thì cũng không tệ, dù sao nhân khẩu trong tận thế chính là sức mạnh.

Thành bang có hơn ba vạn nhân khẩu, có thể làm được rất nhiều việc.

Chỉ là Đỗ Lan sao lại đột nhiên đẩy mình ra.

Bất quá thôi kệ, ai cũng vậy thôi.

Cát Thành Mỹ Lý vẫn có cảm giác trách nhiệm.

Đại tế ti ngây người, những người này thật sự không coi mình là khách nhân.

Bất quá bọn họ thực sự có nhiều lương thực phát như vậy sao.

Nếu bọn họ nguyện ý dùng lương thực của mình mua chuộc thành bang, vậy Đại tế ti cũng không quản, cô muốn xem Đỗ Lan có thể lừa được thành bang đi không.

Đỗ Lan để những người khác quay về chuẩn bị trước, đưa thêm nhiều lương thực tới.

Hắn và Cát Thành Mỹ Lý ở lại đây chuẩn bị tranh cử, đến lúc đó nhất định phải đoạt lấy vị trí Đại tế ti.

Đương nhiên vị trí Đại tế ti không phải do bầu cử mà có, mà là được Giáo chủ phong.

Hơn nữa Đại tế ti đã làm việc sáu mươi năm, được mọi người yêu mến, muốn mua chuộc mọi người phản bội Đại tế ti.

Phải thêm tiền.

Trong thành bang có bao nhiêu người là vì tín ngưỡng, bao nhiêu người là vì giao dịch.

Anh hùng Doma là tín ngưỡng, đáng tiếc tín ngưỡng của ông ta đã sụp đổ.

Nếu là giao dịch, trái lại sẽ không dễ dàng sụp đổ như vậy, bởi vì chỉ cần có lợi ích, vậy tin thì tin thôi, dù sao cũng không lỗ.

Nếu người khác cho nhiều hơn, trả giá cao hơn, vậy khẳng định là đổi lấy một niềm tin khác, dù sao mỗi người đều có nhu cầu và động lực theo đuổi cuộc sống tốt đẹp.

Đại tế ti không ngờ Đỗ Lan không nói võ đức, đột nhiên muốn can thiệp vào thành bang, thậm chí muốn đoạt lấy quyền hạn quản lý của mình.

Tuy rằng bấy lâu nay cô đều cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng nếu thực sự giao hoàn toàn thành bang ra ngoài, cô lại cảm thấy có lỗi với cha, có lỗi với trách nhiệm của chính mình.

Đỗ Lan cười nói với Cát Thành Mỹ Lý: Chúng ta thắng chắc rồi, Đại tế ti căn bản không phải đối thủ của chúng ta.

Vì sao.

Gia Trì biểu thị Đỗ Lan cũng quá tự tin rồi, bọn họ là người ngoài, còn Tế ti đã phụng hiến cho thành bang bao nhiêu năm, sao có thể nhất định sẽ thua.

Các người dù sao cũng là nhân viên của SEELE, các người nhìn SEELE rồi lại nhìn Đại tế ti này, có phát hiện ra điểm gì khác biệt không.

Đỗ Lan tuần tuần thiện dụ.

Gia Trì nói: Điểm tương đồng thì có không ít, bọn họ đều tin vào một tín ngưỡng hoang đường, đều lấy tín ngưỡng hoang đường đó làm động lực thúc đẩy hành động của mình.

Đại tế ti là tin vào Chúa cứu thế, nên mới đi khắp nơi thiêu sát cướp bóc.

Còn SEELE là tin vào Nhân loại Bổ hoàn, nên mới muốn tiêu diệt toàn bộ nhân loại.

Nhưng điểm khác biệt thì không thấy ra.

Tôi nói cho các người biết có gì khác biệt, SEELE không để lại đường lui cho mình, bọn họ là đối địch với toàn nhân loại, một khi chân tướng phơi bày, bọn họ khẳng định sẽ bị tiêu diệt, cho nên bọn họ dốc toàn lực chấp hành Nhân loại Bổ hoàn Kế hoạch, thúc đẩy nhân loại diệt tuyệt, SEELE không có đường lui.

Còn vị Đại tế ti này cô ta có đường lui, đầu tiên cô ta là người có năng lực tự chữa lành, có năng lực này thì dù không có thành bang cung dưỡng cô ta cũng không chết, cô ta không phải bắt buộc phải gắn chặt với thành bang.

Một người có đường lui tất nhiên không thể dốc toàn lực, tất nhiên sẽ thua.

Nghe xong phân tích của Đỗ Lan, Gia Trì cảm thấy có đạo lý, nhưng có một vấn đề: Chúng ta cũng có đường lui mà.

Đỗ Lan cười: Các người không có đường lui, các người chỉ có tôi.

Đỗ Lan biểu thị đường lui của Gia Trì bọn họ hoàn toàn nằm trong tay mình, căn bản không do bọn họ quyết định.

Được rồi, xem ra mình không có đường lui rồi, ba người bạn tốt nhìn nhau trân trối.

Tiếp theo là mua chuộc, protein và bánh mì không ngừng được đưa tới Behemdrorg, Đỗ Lan dẫn mọi người đi diễn thuyết, tuyên truyền tôn giáo.

Tôn giáo đầu tiên phải là kỳ trang dị phục, phải nổi bật.

Nếu mặc quần áo bình thường, sao biết được anh là linh mục hay là tên côn đồ, cho nên nhất định phải từ ngoại hình đã có thể nhận ra ngay lập tức, điểm này Đại tế ti trước đây đã không làm được.

Thứ hai thành bang hoàn toàn dựa vào tivi để truyền giáo, có thể nói là thực hành vũ khí lớn nhất của tôn giáo chính là khoa học.

Copernicus, Bruno, hai vị khoa học gia bị thiêu chết kỳ thực đều là học sinh trường học tôn giáo, chỉ là cuối cùng hành vi dị đoan của họ phải chịu sự trừng phạt.

Cho nên tôn giáo sử dụng khoa học, truyền bá tri thức là việc có từ lâu, vì tôn giáo muốn dùng khoa học để chứng minh Thượng đế tồn tại.

Thậm chí có thể nói khoa học kỹ thuật sau Cách mạng Công nghiệp đã phát quang phát nhiệt, chính là vì khoa học kỹ thuật và tôn giáo kỳ thực chưa bao giờ tách rời, khoa học kỹ thuật và tôn giáo phát triển đồng bộ, cuối cùng mới có sức mạnh đánh đến mức thế quân lực địch.

Tương tự vì khoa học kỹ thuật không hoàn toàn tách rời tôn giáo, nên rất nhiều khoa học gia đồng thời lại là tín đồ sùng đạo.

Mà sở dĩ sau này phương Tây có rất nhiều người phê phán tôn giáo, nói tôn giáo hủ bại hắc ám, còn nói cái gì mà thời trung cổ hắc ám.

Hoàn toàn là vì bọn họ muốn tranh đoạt quyền lên tiếng của tôn giáo, nếu tôn giáo mỹ hảo thiện lương, vậy mọi người đều tin tôn giáo cho rồi, tin gì khoa học nữa.

Để làm nổi bật khoa học thì tất yếu phải dìm hàng tôn giáo, như vậy mới có thể khiến sức mạnh của khoa học trở nên cường đại hơn.

Đáng tiếc bọn họ dìm không triệt để, nên tôn giáo không hề biến mất, thậm chí có thể nói vì thế giới phương Tây không có sự quản lý mạnh mẽ đối với xã hội tầng thấp, khiến thế giới phương Tây buộc phải ỷ lại vào tôn giáo.

Behemdrorg dùng khoa học kỹ thuật để tuyên dương tôn giáo, Đỗ Lan thì dùng thủ đoạn nguyên thủy để tuyên dương tôn giáo.

Tiên khởi từ kỳ trang dị phục, sau đó là diễn thuyết kịch liệt, đương nhiên sau lưng Đỗ Lan cũng có khoa học kỹ thuật, nếu không có khoa học kỹ thuật thì không thể thắng, chỉ có dùng khoa học kỹ thuật mới có thể đánh bại khoa học kỹ thuật.

Tivi, người được ban phúc, phẫu thuật y tế v. v. chính là kỹ thuật mà Behemdrorg dựa vào.

Còn sau lưng Đỗ Lan là điện hạt nhân, trường lực AT, kỹ thuật chế tạo protein và bột mì từ không khí.

Hai bên có thể nói là thế quân lực địch, vì đều có hắc khoa kỹ chi trì.

Bất quá phía Đỗ Lan thể hiện ra càng thêm kích tiến, càng thêm dân túy, đồng thời phương thức tin giáo cũng đơn giản hơn, càng có thể điều động tình cảm.

Hơn nữa còn có tòa án dị đoan tài phán, đặc biệt nhắm vào những người đánh mất tín ngưỡng như Doma.

Doma bị Đỗ Lan dẫn người trói lại, mỗi ngày lôi ra quảng trường làm giáo tài phản diện, tiến hành phê phán.

Đại tế ti phải thừa nhận Đỗ Lan thực sự thích hợp hơn với loại chuyện phong kiến mê tín này, nghe hắn diễn thuyết, chính cô cũng cảm giác sắp bị hắn thuyết phục rồi.

Bất quá cô cũng dần dần phát hiện ra mục tiêu của Đỗ Lan, Đỗ Lan kỳ thực muốn thống nhất người bình thường và người được ban phúc, chiến sĩ và nô lệ lại với nhau, vì Đỗ Lan không chỉ một lần nói chỉ cần tin vào Chúa cứu thế, thì tất cả mọi người đều là anh chị em, bất kể là chiến sĩ hay nô lệ, bất kể là người bình thường hay người được ban phúc đều nên chung tay, cùng nhau nỗ lực.

Đây là điều thành bang không có, trước kia chỉ có người có tư cách xem tivi mới là tín đồ, người không có tư cách xem tivi là hạng người hạ đẳng.

Điện lực là hữu hạn, số tivi có thể vận chuyển cũng là hữu hạn, nên người có thể xem tivi cũng là hữu hạn.

Đại tế ti chưa từng nghĩ tới việc đổi một phương thức truyền giáo khác, chưa từng nghĩ tới việc sử dụng phương thức truyền giáo bằng miệng cơ bản nhất.

Tuy mù chữ cũng có thể xem tivi, nhưng tivi và kinh thư đều có một vấn đề đó là số lượng hữu hạn.

Chương 2534

Khi khoa học kỹ thuật suy tàn, căn bản không thể làm được việc mỗi người một chiếc tivi, nên cũng không thể nạp thêm nhiều người vào hệ thống tôn giáo của thành bang.

Đỗ Lan không dựa vào tivi, cũng không dựa vào kinh văn, trực tiếp tuyên dương chân lý là thứ không thể dùng ngôn ngữ và hình ảnh thể hiện ra, những gì mắt thấy chưa chắc đã là thật, chuyên môn công kích việc truyền giáo qua tivi.

Đỗ Lan hoàn toàn dùng phương pháp kể chuyện bằng miệng nguyên thủy để truyền giáo, khiến rất nhiều tín đồ nghe vài lần đã có thể mô phỏng sống động, sau đó họ có thể đi truyền giáo, một truyền mười, mười truyền trăm. mà việc chuyển hóa các tình tiết phim trên tivi một cách sinh động thành ngôn ngữ là việc có độ khó cao, nên dù có người xem tivi muốn kể lại câu chuyện thì độ khó cũng rất lớn.

Tổng chi Đỗ Lan hiện tại đang diễn một vở kịch tôn giáo nguyên thủy đánh bại tiên tiến, dùng phương thức truyền miệng nguyên thủy nhất để truyền giáo, hiệu quả trái lại là tốt nhất.

Cộng thêm kỳ trang dị phục, các loại hành vi giới luật, dùng những thủ đoạn tôn giáo truyền thống này đánh cho tôn giáo tận thế tan tác.

Càng khỏi nói Đỗ Lan còn miễn phí tặng đồ ăn, nên người tin theo càng nhiều hơn.

Để phân biệt, Đỗ Lan gọi tôn giáo do Đại tế ti đại diện là Thành Bang Giáo, còn giáo của mình gọi là Phổ Thế Giáo, ngay cả cái tên cũng phải áp đảo đối phương một bậc.

Vì sao lại là Phổ Thế.

Vì chỉ cần tin, thì mọi người đều là người mình.

Tiếp theo Đỗ Lan chuẩn bị đi truyền giáo trong đám nô lệ, vì nếu không đi ngay, nô lệ đều bị kẻ khác tẩy não mất.

Hóa ra lúc trước khi Agni bị chém đầu, bên cạnh hắn còn có một cậu bé thanh tú.

Cậu bé này mê luyến một ngọn lửa trong mùa đông, nên kiên định cho rằng Agni là thần, vì trong mùa đông này ngoài thần ra chẳng còn ai có thể mang lại hơi ấm nữa.

Hơn nữa Agni còn cứu cậu, lúc trước cậu bị đội cướp bóc của Behemdrorg bắt được, vốn định bắn chết, chính Agni đã giết binh sĩ, cứu lấy cái mạng nhỏ của cậu.

Sau đó tuy cậu bé bị bắt, lại vì trong cơ thể có năng lực điện mà bị chém đứt hai chân dùng làm pin.

Nhưng nội tâm cậu kiên tín Agni vị thần này sẽ quay lại cứu mình, cậu tin rằng chỉ cần mình sống tiếp, thần sẽ tới.

Cậu không ngừng nói như vậy, bất kể trên thân thể phải chịu đựng đau đớn lớn đến mức nào cũng kiên định không dời.

Các nô lệ lúc đầu cười nhạo cậu, nhưng dần dần trong lòng cũng bắt đầu kỳ vọng có một vị thần rực lửa đến cứu vớt những nô lệ tội nghiệp như họ.

Các nô lệ sắp bắt đầu tin vào Agni giáo rồi, Đỗ Lan nếu không hành động thì không thể thu nạp họ vào Phổ Thế Giáo.

Các nô lệ rất thảm, mỗi ngày chỉ có thể nghỉ ngơi bốn tiếng, sau đó là tiếp nhận máy móc đâm kim, thông qua sự đau đớn không ngừng kích phát năng lực của họ để tiến hành sản xuất.

Trên người họ cắm đầy ống để truyền chất dinh dưỡng thiết yếu và bài tiết, một khi họ nằm xuống, đó là lúc chết, trong cả quá trình đó không có bất kỳ ai đến giải phóng cho họ.

Nơi này vang vọng tiếng kêu bi thảm suốt đêm, nô lệ đã khóc cạn nước mắt, nhưng không ai quan tâm.

Các nô lệ cũng đã tuyệt vọng, nô lệ già sẽ nói với nô lệ mới đến, hoặc là chết, hoặc là vĩnh viễn chịu đựng đau đớn.

Căn bản không có ai đến cứu họ, trong không gian này chỉ có sự tuyệt vọng.

Cậu bé Sun vì muốn chạy trốn mà bị chém đứt đôi chân, dưới đầu gối trống không, chỉ vì cậu là số ít người được ban phúc có điện lực, nên bị đưa tới đây, cắm ống vào, tiếp theo là sự tra tấn mười hai mươi tiếng mỗi ngày.

Cậu không khóc lóc, chỉ lặp đi lặp lại câu chuyện Chúa cứu thế: Chúa cứu thế rực lửa sẽ đến cứu tôi, tên của người là Agni.

Ban đầu hai nô lệ ở giường bên cạnh còn khá thương hại cậu, dù sao mới mười mấy tuổi đã bị bắt tới đây nô dịch.

Nhưng sau đó luôn nghe cậu lặp đi lặp lại một chuyện, liền bắt đầu phản bác cậu rằng: Căn bản không có Chúa cứu thế nào cả, tất cả nô lệ đều chỉ có thể sống mà vào chết mà ra, căn bản không tồn tại người nào toàn thân bốc lửa mà vẫn có thể sống sót.

Chính mắt tôi đã thấy.

Người khác không tin, Sun cũng không giận, mà nói với bọn họ đó là những gì chính mắt mình thấy, đồng thời kể câu chuyện của mình cho họ nghe.

Các nô lệ chỉ nghĩ Sun bị điên, nhưng một ngày, hai ngày. nhiều ngày trôi qua, Sun vẫn kiên trì rằng mình đã thấy Chúa cứu thế, đó là người đàn ông tên Agni, trên người bùng cháy ngọn lửa, hắn sẽ tới cứu mình.

Sun không từ bỏ hy vọng, cuối cùng một nô lệ bắt đầu hỏi han người đàn ông bốc lửa đó rốt cuộc trông như thế nào.

Sun liền miêu tả thêm nhiều chi tiết, khiến càng nhiều nô lệ tin rằng trên thế giới này thực sự có một vị Chúa cứu thế bốc lửa mang lại hơi ấm cho mọi người.

Thời gian dài ra, các nô lệ cũng bắt đầu tin tưởng, bắt đầu coi Chúa cứu thế là hy vọng của mình.

Rõ ràng họ đã không còn thấy hy vọng, nhưng Sun không ngừng miêu tả, không ngừng thêm mắm dặm muối, miêu tả Agni thành vị Chúa cứu thế giữa phong tuyết.

Đương nhiên hiện tại Chúa cứu thế cũng đang chịu tội.

Trong nguyên tác, Agni sau khi được cứu ra ngoài đã lần nữa tiềm nhập vào thành bang, nhưng hắn không phải vì cứu Sun.

Sun chẳng qua là một tiểu cân ban hắn gặp trên hành trình phục thù, Agni căn bản không nghĩ tới việc bảo hộ cậu, càng không nghĩ tới việc cứu vớt cậu.

Trong nguyên tác vì Agni từ đường hầm thoát nước tiềm nhập vào, nên vừa khéo đi qua nông trang nô lệ, thế là cứu tất cả bọn họ.

Có lẽ trong khoảnh khắc đó Agni thực sự muốn trở thành anh hùng.

Tổng chi vì cứu Sun, nên thân phận Chúa cứu thế của Agni xem như được xác thực, thế là thành lập tôn giáo mới, lấy Agni làm thần gọi là Agni giáo.

Coi như là tân tôn giáo quật khởi sau khi Băng Chi Ma Nữ giáo bị diệt vong.

Bất quá Đỗ Lan đến rồi, Agni giáo e rằng không thể quật khởi, vì hiện tại đối kháng với Thành Bang Giáo là Phổ Thế Giáo.

Mà cái Phổ Thế Giáo này coi mọi người đều là người mình, đã đứng vững gót chân trong thành bang, tiếp theo chính là muốn đưa nô lệ vào trong đó.

Chỉ cần nô lệ cũng tin giáo thì có thể không cần dùng hình cụ tra tấn họ nữa.

Kế hoạch của Đỗ Lan là như thế này, đầu tiên để nô lệ tin giáo, đã là tin giáo thì tự nhiên phải có lễ ra mắt, chính là mỗi ngày phải sản xuất đủ tài nguyên, chỉ có làm được mới là tin giáo, không làm được thì không tính.

Tin rồi, tuy cũng là sản xuất, nhưng không có hình cụ, mà đổi thành tín ngưỡng làm động lực.

Hơn nữa sản xuất rồi còn có thể tích điểm, có điểm số là có thể thăng cấp, trở thành cuồng tín đồ, có thể ăn ngon hơn mặc đẹp hơn, đương nhiên là cuồng tín đồ cũng phải nộp vật tư.

Chương 2535

Thăng cấp tiếp theo là linh mục tập sự, thăng cấp nữa là linh mục, sau đó là tế ti, đại tế ti.

Có hệ thống thăng cấp thì có động lực sản xuất.

Tôn giáo và chế độ La Mã cổ đại dung hợp một chút, Đỗ Lan biểu thị đây chính là trò chơi mới cho mọi người tham gia.

Trò chơi cũ do Đại tế ti đại diện đã xong đời rồi.

Ngoài quy tắc trò chơi, còn phải có một phương hướng phát triển, nếu không chỉ dựa vào tài nguyên của người được ban phúc thì cũng là ngồi ăn núi lở.

Đỗ Lan đưa ra hai điểm, một là khảo cổ, hai là nghiên cứu.

Khảo cổ thì không cần phải nói, ba trăm năm trước, trước khi nhiệt độ hạ thấp, khoa học kỹ thuật nhân loại đã tiến ra biển sao tinh thần, tuy ba trăm năm tận thế mang lại đả kích to lớn cho văn minh, nhưng dưới băng tuyết, trong đất đóng băng vẫn còn kết tinh khoa học kỹ thuật nhân loại, còn có toàn bộ bộ tri thức, nếu có thể đào lên khẳng định sẽ có giúp ích.

Hai là nghiên cứu, để người được ban phúc nâng cao sản lượng.

Vì người được ban phúc là sản vật của khoa học kỹ thuật, hơn nữa hình thái chung cực của người được ban phúc là siêu cấp nhân loại có thể sử dụng tất cả năng lực, vậy thì nên theo lộ tuyến này mà tiếp tục thăng cấp.

Trong nguyên tác đã biết ba siêu cấp nhân loại toàn là nữ nhân, hơn nữa siêu cấp nhân loại đều có ngoại hình y hệt nhau.

Người đầu tiên xuất hiện chính là em gái của nhân vật chính Agni, cô đã bị Doma thiêu chết.

Người thứ hai chính là Đại tế ti, cho nên Agni mới cảm thấy cô và em gái mình rất giống nhau.

Kỳ thực không phải giống, mà là giống hệt.

Còn có một người phụ nữ bí ẩn, không rõ thân phận cụ thể, bất quá người phụ nữ này biết rất nhiều tri thức, đồng thời luôn âm thầm tìm kiếm cách giải quyết tận thế.

Chỉ là không biết sự tiến hóa này nam nữ đều có thể, hay chỉ có nữ nhân.

Dù sao trong nguyên tác xuất hiện ba người đều là nữ, không có nam nhân.

Nếu chỉ có nữ nhân mới có thể tiến hóa, vậy tương lai địa cầu chính là nữ nhi quốc.

Bất quá chỉ cần tiến hóa thành siêu cấp nhân loại, giá lạnh căn bản không là gì, họ thậm chí có thể sinh tồn cho đến khi địa cầu hủy diệt.

Cho nên tận thế tuy lợi hại, nhưng các nhà khoa học nhân loại đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần vượt qua mấy trăm năm gian nan nhất, tương lai nhân loại căn bản không cần sợ tận thế.

Nhưng vấn đề là rất nhiều người đều gục ngã trong bóng tối trước bình minh, gục ngã trước chiến thắng.

Không ai biết chiến thắng khi nào sẽ đến, là một giây sau, hay là một vạn năm sau, hoặc giả là vĩnh viễn cũng không tới.

Con người là không thể dự tri tương lai, nên hành vi của nhân loại nhiều khi sẽ khiến chính nhân loại sinh ra hoài nghi, hành vi của họ rốt cuộc có ý nghĩa không.

Lúc này sẽ có người hô hào mọi người phải có tín ngưỡng, vì chỉ có tín ngưỡng mới là làm việc vô điều kiện, chứ không phải giao dịch.

Đã là vô điều kiện, không cầu báo đáp, vậy thì có ý nghĩa hay không cũng không quan trọng nữa, cứ làm là được.

Còn giao dịch lại là cầu báo đáp, có báo đáp thì làm, không báo đáp thì không làm.

Nhưng báo đáp thế nào mới được coi là ý nghĩa.

Rất nhiều người cũng không nói ra được.

Cho nên tất yếu phải có một tập thể, có thể không cưỡng cầu suy nghĩ ý nghĩa, có thể không cầu báo đáp mà đi làm việc thực tế, có chân đạp thực địa, chỉ có như vậy văn minh nhân loại mới có thể phát triển, ví dụ như các nhà khoa học ba trăm năm trước.

Các nhà khoa học ba trăm năm trước đã an bài xong hết thảy, nhưng duy nhất không ngờ tới là trong tận thế thiếu hụt những người thực làm giải phóng toàn nhân loại trước rồi mới giải phóng bản thân mình, mỗi người đều ưu tiên cân nhắc được mất của bản thân, đảm bảo mình sinh tồn trong tận thế.

Cuối cùng văn minh ngày càng thụt lùi, hoàn toàn không theo kế hoạch của các nhà khoa học mà phát triển.

Đương nhiên trong tận thế ưu tiên cân nhắc bản thân cũng không thể trách cứ gì, nhưng nếu văn minh nhân loại hủy diệt, thì họ cũng phải chịu phần lớn trách nhiệm.

Cho nên Đỗ Lan vung tay hô hào, chuẩn bị tái thiết tổ chức lực, điều động lại sức mạnh của nhân loại, phú dư cho họ động lực, trao cho họ hy vọng.

Đại tế ti với tư cách đại biểu thế lực cũ, không có quá nhiều phản kháng, dù sao cô tuy đại biểu thế lực cũ nhưng không có quyết tâm cá chết lưới rách, nên thấy Đỗ Lan hung mãnh như vậy liền sinh ý thối lui, dù sao cô có năng lực tự chữa lành, căn bản không sợ rời khỏi thành bang.

Chỉ có mấy tên thủ lĩnh cũ của thành bang là rất tức giận, vì quyền lực của họ bị suy yếu, dù gia nhập tân giáo cũng không thể như trước kia.

Trước kia có phụ nữ họ được ưu tiên chọn, có chiến lợi phẩm thu được họ được ưu tiên lấy, nhưng ở chỗ Đỗ Lan không có quy tắc đó, mọi người đều phục tùng phân phối.

Cho nên bọn họ muốn phản, nhưng Đại tế ti không cầm đầu, bọn họ chỉ có thể tự mình phản.

Muốn tạo phản, nhưng ai cầm đầu.

Đại tế ti không cầm đầu, các thủ lĩnh khác nhìn nhau trân trối, bọn họ phải tìm một người cầm đầu mới được.

Phải để người cầm đầu xông pha khói lửa, bọn họ mới có thể xông lên chứ.

Hiển nhiên ai cũng biết người cầm đầu xông lên thì xác suất chết rất lớn, tổn thất cũng thảm trọng nhất, nên bọn họ đều không muốn làm người cầm đầu đó, đều chỉ muốn để kẻ khác đứng trước, mình đứng sau bảo trì thực lực.

Đây cũng là lẽ thường tình, nhưng nếu bọn họ không thể nhanh chóng ra tay, đợi công thế của Đỗ Lan tràn tới trước mặt, bọn họ sẽ không còn sức hoàn thủ.

Đáng tiếc mấy tên thủ lĩnh đều không nguyện ý hy sinh lợi ích của mình để giải quyết Đỗ Lan.

Huống hồ dù bọn họ thực sự xông lên, kết cục thế nào vẫn là ẩn số.

Nên bọn họ tuy rất muốn động thủ, nhưng nhìn trước ngó sau, căn bản không thể đánh cược tất cả để chiến đấu.

Ai, tạo phản mà cũng do dự như thế, đúng là chẳng nên trò trống gì.

Quả nhiên thành bang này đã đến lúc nội ngoại giao khốn, không thể không thay đổi rồi.

Đỗ Lan biểu thị phản ứng của mấy tên thủ lĩnh thành bang khiến hắn rất thất vọng, ai ai cũng không muốn làm chim đầu đàn, vậy thì bọn họ cũng xong đời rồi.

Dù sao không phải ai cũng có thể làm Lưu Bang, năm xưa thế lực phái huyện cũng như vậy, người có năng lực thì nhìn trước ngó sau, người có thân phận thì nước đôi, đều không muốn làm tổn hại lợi ích của mình, cuối cùng Lưu Bang cái tên nhìn có vẻ không đàng hoàng nhất lại trở thành người cầm đầu của tất cả mọi người, dẫn người xông pha khói lửa, đánh hạ đại giang sơn.

Hơn nữa Lưu Bang mấy lần suýt chết, ngay cả an nguy của cha, vợ, con cũng không bảo vệ được, còn phải đối mặt với thất bại chiến trường và những sắp đặt như Hồng Môn Yến, mấy lần từ cõi chết trở về, ông ta cuối cùng thành công thực sự là có mấy phần màu sắc truyền kỳ và vận khí của thiên tuyển chi tử.

Cầm đầu xông pha cho đến khi đạt được thành công, thực sự không dễ làm được như vậy, ngay cả Lưu Bang cũng là cửu tử nhất sinh.

Những người khác không có can đảm này, e là không có cách nào giao phó sinh mệnh của mình cho những chuyện như vận khí.

Cho nên các thủ lĩnh hỗ trợ hy vọng đối phương làm người cầm đầu xông pha, cũng là hoàn toàn hợp lý.

Chỉ là cứ đùn đẩy qua lại như vậy, Phổ Thế Giáo của Đỗ Lan càng ngày càng lớn mạnh, nhanh chóng chiếm lĩnh thành bang, tàm thực bộ đội của các thủ lĩnh.

Vì sao lại là tôn giáo.

Gia Trì không hiểu lắm: Chúng ta dù sao cũng đã được giáo dục hoàn chỉnh, hoàn toàn có thể dạy họ tri thức.

Dùng tôn giáo tuy lập gậy thấy bóng, nhưng sau này e rằng họ sẽ trầm mê tôn giáo không thể tự thoát ra, đến lúc đó ngược lại sẽ trở ngại phát triển.

Đặc biệt là khi khoa học kỹ thuật và giáo nghĩa tôn giáo mâu thuẫn.

Chuyện đó để sau này hãy tính, việc chúng ta cần làm bây giờ là giải phóng nô lệ, chỉ cần tôn giáo có tác dụng đó thì chúng ta nên làm.

Còn việc tôn giáo sau này có trở ngại kỹ thuật phát triển không, đó đều là chuyện của sau này.

Hơn nữa ta cho rằng tôn giáo chỉ trở ngại những kỹ thuật ảnh hưởng đến giáo nghĩa của họ, chỉ cần không ảnh hưởng đến giáo nghĩa, tôn giáo sẽ không ngăn cản kỹ thuật.

Đỗ Lan cho rằng hiện tại việc giải phóng nô lệ được ban phúc mới là chuyện khẩn yếu nhất, giải phóng sức sản xuất, trao cho nô lệ nhiều quyền lực hơn, để họ sinh ra nhiều tiểu chúc phúc giả mới là quan trọng nhất.

Gia Trì thấy vậy cũng không biết nói gì, dù sao Đỗ Lan muốn giải quyết là vấn đề ngắn hạn.

Trong tận thế thì sáng bốn chiều ba còn mạnh hơn sáng ba chiều bốn nhiều lắm.

Câu chuyện sáng ba chiều bốn này xuất phát từ Trang Tử, nói người nuôi khỉ đưa cho khỉ sáng ba hạt dẻ, tối bốn hạt dẻ, khỉ không vui.

Thế là người nuôi khỉ đổi lại sáng bốn hạt dẻ, tối ba hạt dẻ, khỉ liền vui vẻ.

Trang Tử dùng câu chuyện này để giễu cợt người không có cái nhìn đại cục.

Chương 2536

Bất quá Trang Tử lại nói hạ trùng bất khả ngữ băng, chính là nói côn trùng mùa hè sống rất ngắn, căn bản không biết mùa đông lạnh lẽo, nên mọi người đừng làm côn trùng mùa hè, mà phải làm người có viễn kiến.

Hai câu chuyện kết hợp lại có thể hiểu được một điểm, đối với sinh mệnh sớm tối không bảo đảm, tùy lúc có thể chết đi thì sáng bốn chiều ba mạnh hơn sáng ba chiều bốn.

Trong chiến loạn, trong tai họa, trong tận thế, mọi người và khỉ cũng chẳng khác gì nhau, ăn bữa này không biết bữa sau.

Vậy là bữa này bốn hạt dẻ, hay bữa sau bốn hạt dẻ.

Bất kỳ ai không thấy được bữa sau của mình đều sẽ chọn bữa này bốn hạt dẻ.

Đó cũng là lý do vì sao dân chúng luôn bị gọi là đám đông ô hợp thiển cận, vì điều kiện sinh tồn của dân chúng quá kém, chỉ có thể sáng bốn chiều ba, ăn bốn hạt dẻ có lẽ còn có buổi tối, chỉ ăn ba hạt dẻ có lẽ không có buổi tối nữa.

Khỉ sáng bốn chiều ba chính là trí tuệ sinh tồn.

Dân chúng thiển cận cũng tương tự như vậy, cũng là trí tuệ sinh tồn.

Đỗ Lan biết những người này đều chỉ coi trọng sinh tồn, vì hiện tại là tận thế, không có thời gian làm bách niên đại kế, thiên niên đại kế gì đâu, đến lúc đó có còn nhân loại không còn không biết nữa.

Không đưa cho nhân loại ăn bốn hạt dẻ trước, có lẽ họ không thể kiên trì đến buổi tối được.

Cho nên tác phẩm tận thế thường xuất hiện suy ngẫm về nhân tính và thú tính, kỳ thực bản thân suy ngẫm đó đã sai lầm, trong tận thế nếu không ưu tiên sinh tồn thì mọi thứ đều chỉ là bong bóng hình ảnh.

Cho nên thôn của Agni vì sinh tồn mà ăn thịt người, tự nhiên là không sai.

Còn thành bang của Doma vì đã xây dựng chế độ thành bang nô lệ, có việc khai thác tài nguyên cao hơn, nên cảm thấy ăn thịt người là sai, đứng ở lập trường của ông ta tự nhiên cũng không sai, dù sao thành bang đã có thể nhìn xa hơn, ý thức được nếu người ăn người thì kết quả cuối cùng khẳng định rất tồi tệ.

Nhưng nếu thôn của Agni không ăn thịt người, hôm nay không ăn, ngày mai không còn, bàn gì đến việc xây dựng văn minh.

Nên nếu Doma muốn Agni và những người khác nhận thức được sai lầm, không phải là hạ sát thủ, mà là giáo dục họ, giúp đỡ họ, để họ có sự lựa chọn khác ngoài việc ăn thịt người.

Cho nên đôi khi không phải không muốn nhìn đại cục, mà là căn bản không có cách nào để nhìn, nhìn thấy cũng làm không được, chỉ có thể sáng bốn chiều ba mới là sự lựa chọn duy nhất.

Những dự tính dài hơi, tương lai ra sao, đó đều là những chuyện mà người không có áp lực sinh tồn nên cân nhắc.

Người trong tận thế cân nhắc sống đến ngày mai là được rồi.

Đỗ Lan thúc hành tôn giáo cũng là một đạo lý đó, hắn cũng biết tôn giáo có khuyết điểm, bất quá có thể giúp thành bang quá độ đến ngày mai là được.

Hiện tại dưới tận thế gian nan như vậy, nếu Đỗ Lan cưỡng ép nói tôn giáo không tốt, hy vọng thành bang có viễn kiến, phải sáng ba chiều bốn, người trong thành bang e là sẽ giống như đám khỉ kia mà không vui.

Dù sao bọn họ có thể sống đến buổi tối không còn không biết, nói với họ về viễn kiến.

Đó chẳng phải là chuyện đùa sao.

Cho nên luôn có người nói là tinh anh dẫn dắt nhân loại tiến bước.

Vì tinh anh sẽ sáng ba chiều bốn, có viễn kiến, có thể nhìn thấy tương lai của nhân loại, nói vậy cũng không hoàn toàn sai.

Bất quá tinh anh nếu không thể giải quyết vấn đề sáng bốn chiều ba của đám khỉ, bọn họ cũng không thể phát động đám khỉ, không thể làm nên thành tích.

Cho nên tinh anh muốn phát động đám khỉ, hoặc là đi cướp thức ăn của đám khỉ khác, hoặc là giáo dục khỉ để khỉ có thể suy nghĩ giống như tinh anh.

Chọn cái sau thì tinh anh phải đem toàn bộ tài nguyên của mình ra, cùng đám khỉ sống những ngày thắt lưng buộc bụng, đồng thời giữ vững sáng ba chiều bốn, lấy thân làm gương, dẫn đầu xông pha, để đám khỉ cũng học theo họ.

Đương nhiên trong tận thế không cần phân biệt tinh anh hay khỉ gì cả, mọi người đều là khỉ, tinh anh cũng không biết đường đi thế nào, mọi người đều ưu tiên sinh tồn.

Sống sót mới là quan trọng nhất, sống sót mới có tương lai, mới có hy vọng.

Các nô lệ tiếp thụ Phổ Thế Giáo, rầm rộ biểu thị nguyện ý lao động trong tình trạng không có xiềng xích.

Đồng thời những người được ban phúc kiểu chiến đấu khác cũng bắt đầu tiến hành sản xuất, cùng nhau lao động.

Người được ban phúc ý thức được nếu người được ban phúc đoàn kết lại thì có thể phát huy sức mạnh mạnh mẽ hơn, có thể chiếm giữ tầng lớp quản lý thành bang.

Bất quá lúc này xảy ra một chuyện, chính là có một sát thủ sát nhập thành bang, cướp đi cái đầu của Agni.

Sát thủ là một sát thủ thực thụ, xông vào đầy mạnh bạo, sát phạt ra một con đường máu, cuối cùng cướp đi cái đầu.

Hiện trường vô cùng thảm khốc, khắp nơi đều là chân tay đứt lìa, xương máu vương vãi.

Nghe nói sát thủ chỉ cầm một con dao nhỏ mà giết sạch mười mấy chiến sĩ, trong đó còn có vài kẻ được chúc phúc, đơn giản là như thái rau chặt chuối.

Kẻ chúc phúc tự chữa lành.

Đại tế ti vừa nghe đã phán đoán sát thủ chắc chắn cũng là kẻ chúc phúc hệ trị liệu, nếu không không thể liều mình xông vào giữa làn mưa tên mũi đạn như vậy.

Còn Đỗ Lan lại chú ý vào đoạn xương sống nhân tạo trên mặt đất, đây chính là công nghệ cao đấy, ở thời tận thế này thì được coi là hắc khoa kỹ.

Phẫu thuật cấy ghép xương sống nhân tạo là đỉnh cao công nghệ còn sót lại của các thành bang tận thế, cũng là thủ đoạn để các tôn giáo chiến sĩ duy trì ưu thế.

Sau khi thực hiện cấy ghép, chiến lực của phàm nhân sẽ tăng lên rất nhiều.

Có điều rủi ro phẫu thuật hiện nay cao hơn ba trăm năm trước rất nhiều.

Ba trăm năm trước, cấy ghép xương sống chỉ là tiểu phẫu, nhưng ba trăm năm sau hôm nay lại là chuyện sinh tử.

Đoạn xương sống nhân tạo đẫm máu bị xé toạc xuống, có thể thấy hung thủ cực kỳ am hiểu loại kỹ thuật này, biết rõ làm sao để phá hủy điểm mấu chốt của kẻ địch.

Tóm lại là cái đầu của Agni đã bị cướp đi, Đại tế ti cảm thấy vấn đề khá nghiêm trọng.

May mà lão có sáu mươi năm kinh nghiệm, tuy kinh nghiệm chưa chắc áp dụng được cho tình huống hiện tại, nhưng ít nhất giúp lão giữ được bình tĩnh.

Đột nhiên xuất hiện thế lực thương mại mới, lại xuất hiện sát thủ với chiến lực kinh người, thật không biết sắp tới còn xảy ra chuyện gì nữa.

Chuyện báo thù thành bang không phải là không có, trong sáu mươi năm qua sự kiện báo thù không ít, lần nghiêm trọng nhất dẫn đến cái chết của mấy trăm người.

Đó là vì kẻ địch đã giấu một khối thuốc nổ liều lượng lớn truyền lại từ trước tận thế, cuối cùng kích nổ gây ra thương vong.

Nhưng đó đã là chuyện của hai mươi năm trước rồi.

Đơn thương độc mã giết chết mười mấy chiến sĩ và vài chiến sĩ nòng cốt, cuối cùng còn cướp được cái đầu, chiến lực này đã vượt xa mọi lực lượng của thành bang.

Lại thêm một gã đàn ông rực lửa, nếu hai tên này cùng hợp sức đối đầu với thành bang thì hậu quả thật khôn lường.

Nhưng bản thân mình có thể làm gì đây.

Vị trí Đại tế ti của lão sắp không giữ nổi rồi, Phổ Thế Giáo phát triển quá nhanh, cộng thêm việc Đỗ Lan thu mua lương thực, thành bang sắp bị hắn khống chế hoàn toàn.

Đáng sợ hơn là Đại tế ti nghĩ đến một khả năng, đó là Đỗ Lan dùng lương thực để nuôi một đám nhân khẩu mới trong thành bang, đến lúc đó nếu Đỗ Lan đột ngột cắt nguồn lương thực, tài nguyên vốn có của thành bang căn bản không đủ nuôi sống bấy nhiêu miệng ăn, thành bang chắc chắn sẽ bạo loạn nội bộ, đối mặt với thảm họa diệt vong, tất cả sẽ biến thành địa ngục.

Dùng lương thực để khống chế kẻ địch là chuyện đã tồn tại từ xưa đến nay, thời Xuân Thu Quản Tử đã có chiến thuật Sở quốc mãi lộc nước Sở mua hươu, Lỗ quốc mãi cảo nước Lỗ mua lụa.

Nói đơn giản là dùng giá cao thu mua hươu từ nước Sở, khiến người Sở bỏ canh tác để dồn sức đi săn hươu, trong khi nước Tề âm thầm thu mua tích trữ lương thực từ nước Sở.

Đợi đến lúc cần thiết, nước Tề đóng cửa quan, không thu mua hươu nữa, đồng thời không xuất khẩu lương thực sang Sở, nước Sở lập tức gặp nạn đói.

Lỗ quốc mãi cảo cũng tương tự, thay hươu bằng vải lụa, khiến người Lỗ đam mê dệt lụa thay vì trồng lúa.

Đến lúc cần thì cắt đứt nguồn lương thực của người Lỗ, khiến họ ôm đống lụa mà chết đói.

Đến thế kỷ 21, chiến lược lương thực có sự thay đổi, nước lớn dùng lương thực dư thừa để nuôi nhân khẩu ở nước nhỏ đến mức bùng nổ, sau đó tạm dừng cung cấp, khiến nước nhỏ rơi vào khủng hoảng nhân đạo.

Có thể không tốn chút sức lực nào mà khiến một quốc gia nổ tung tại chỗ, thậm chí cả các quốc gia xung quanh cũng vạ lây.

Chương 2537

Vì lượng nhân khẩu quá lớn để cầu sinh chắc chắn sẽ tràn ra bốn phía.

Hiện tại Đỗ Lan dùng lương thực của mình nuôi thành bang, nếu tín đồ trong thành cứ yên tâm sinh con đẻ cái, muốn sinh bao nhiêu thì sinh bấy nhiêu, vậy thì khi Đỗ Lan ngừng cung cấp lương thực, thành bang sẽ bị nhân khẩu dư thừa làm cho nghẹt thở.

Đại tế ti dù sao cũng là người có học, tuy năng lực thực tiễn có hạn nhưng lý luận thì vẫn ổn.

Thế nhưng dù có nghĩ ra, lão cũng chẳng thể khiến tín đồ chấp nhận ý kiến của mình.

Tín đồ đều là lũ triều tứ mộ tam sáng bốn chiều ba, giờ được ăn no là được, chuyện sau này tính sau.

Cho nên nếu Đại tế ti bảo họ triều tam mộ tứ, tín đồ chắc chắn không chịu.

Họ không thể xác định được mình sẽ chết trước vì tận thế hay chết vì âm mưu của Đỗ Lan.

Nếu đằng nào cũng chết vì tận thế, thì cứ sáng bốn chiều ba mà hưởng thụ là đúng rồi.

Có hai khả năng, mà Đại tế ti cũng chẳng thể khẳng định Đỗ Lan có âm mưu hay không, nên lão căn bản không thuyết phục nổi tín đồ.

Ngay lúc Đại tế ti đang bất lực, một người phụ nữ thanh tú tìm đến lão, nói rằng muốn sắp xếp cho Viêm Quyền Agni tiến hành phục thù, cô ta sẽ đưa Agni trở lại.

Người phụ nữ này tự xưng là Đạo diễn, chính cô ta đã sát phạt đường máu cứu Agni đi, nhưng mới vài ngày sau lại định đưa hắn về, vì hứng thú của cô ta là xem Viêm Quyền phục thù.

Cô ta là đạo diễn, đạo diễn những vở kịch hay.

Đỗ Lan ra vẻ chuyện này ta rành lắm, hắn đã sắp xếp vô số lần cuộc đối đầu giữa nhân vật chính và phản diện, hắn cũng là một đạo diễn.

Đại tế ti rất cạn lời với người phụ nữ này, hoàn toàn không hiểu nổi cô ta nghĩ gì, tốn bao tâm tư cứu Agni đi rồi lại đưa về.

Đạo lý gì đây.

Chẳng có đạo lý gì cả, chỉ là chơi thôi.

Đối với cô ta, mọi thứ trong tận thế đều vô nghĩa, điều duy nhất cô ta quan tâm là có tìm được chút niềm vui nào trong tận thế hay không, chỉ thế thôi.

Có điều trạng thái của Doma hiện tại thật sự quá kém, Đạo diễn cảm thấy hắn không phải là một phản diện đủ tư cách, loại phản diện này chẳng giống kẻ ác trong phim chút nào.

Đạo diễn rất không hài lòng nói: Chẳng lẽ ở đây các người không có lấy vài kẻ ác cho ra hồn sao.

Thực sự là có, trong nhà giam thành bang có vài tội phạm là kẻ chúc phúc, những tên này đều là những kẻ đại ác phạm tội trong thành, bị thành bang định nghĩa là kẻ xấu.

Nhưng chỉ có tội phạm thôi thì chưa đủ, Đạo diễn nhiệt tình cung cấp thêm đạo cụ.

Cô ta dẫn mọi người xuống lòng đất thành bang, trong ánh mắt kinh ngạc của Đại tế ti mà mở ra một kho chứa dưới lòng đất, bên trong tràn ngập mùi vị tiền tận thế.

Đạo diễn tự xưng đây đều là bộ sưu tập của mình, cô ta trước đây cũng sống ở thành phố này, nhưng đó là chuyện của ba trăm năm trước.

Nghĩa là Đạo diễn là một người có năng lực tự chữa lành đã sống ba trăm năm.

Cô ta lấy ra từ bộ sưu tập những bộ giáp động lực chất lượng cao, dù đã qua ba trăm năm vẫn có thể sử dụng.

Đỗ Lan thấy vậy cũng chỉ có thể cảm thán nhân loại thời tận thế này đúng là lũ con cháu phá gia chi tử, khoa học kỹ thuật phát đạt như thế mà không kế thừa được chút nào, thật là mất mặt.

Có công nghệ mạnh mẽ thế này thì căn bản chẳng cần lo lắng chuyện hạ nhiệt, chỉ cần tìm cách nâng cấp kỹ thuật tổng hợp thực phẩm từ không khí thì làm sao rơi vào cảnh bi kịch thế này được.

Hơn nữa nếu con người có thể tự chữa lành thì có thể tìm cách giúp động vật tự chữa lành, đến lúc đó biết đâu chẳng cần phải ăn thịt người nữa.

Cô xem tôi có diễn được vai nào không, thực ra tôi cũng có một giấc mơ ngôi sao đấy.

Đỗ Lan tự tiến cử.

Anh muốn làm diễn viên sao.

Thấy có người tự ứng tuyển, Đạo diễn rất vui mừng nói: Xem hình tượng của anh tuy cũng bình thường, nhưng có giấc mơ ngôi sao là tốt rồi, để tôi xem anh nên đóng vai gì.

Những kẻ sống sót thời tận thế căn bản không ai theo kịp nhịp độ của cô ta, không ngờ đột nhiên lại có người nói mơ ước trở thành diễn viên, thật là tuyệt vời.

Điều này khiến nữ đạo diễn thoáng chốc như được quay về ba trăm năm trước.

Tôi có thể đóng vai Trùm cuối Final Boss, hoặc là vị Thiên vương thứ năm trong Tứ đại thiên vương.

Không phải cô đã chọn bốn tên tù phạm sao.

Có thể lập thành Tứ đại thiên vương, mà Tứ đại thiên vương chắc chắn phải có người thứ năm, cũng là kẻ mạnh nhất, bí ẩn nhất, cứ để tôi đóng vai đó.

Đỗ Lan bày tỏ mình muốn đóng vai kẻ xấu.

Có lý.

Đạo diễn cũng phải kinh ngạc, cô ta nhận ra Đỗ Lan thật sự rất khác biệt, tư duy vô cùng rõ ràng, có phải cũng đã xem phim ba trăm năm rồi không.

Cô ta đúng là đã xem phim suốt ba trăm năm, không sai, trong ba trăm năm đó chẳng làm được việc gì nên hồn.

Bởi vì vài năm trước Doma đã đốt sạch phần lớn bộ sưu tập phim ảnh của cô ta, khiến cô ta không còn phim để xem, nên khi thấy Agni mới nảy ra ý định tự mình quay một bộ phim.

Một người sống ba trăm năm nhờ xem phim, một kẻ lạc lối.

Thực ra trong các câu chuyện anime, nhiều khi sẽ thảo luận xem nhân vật chính rốt cuộc chiến đấu vì cái gì, vì sao phải hoàn thành những nhiệm vụ phi nhân tính đó.

Là vì quốc gia, vì một hội nhóm nào đó, hay vì người mình quan tâm, hoặc là bị động chấp nhận.

Trong manga thể thao, đương nhiên là vì tập thể, vì đồng đội là những người nhân vật chính quan tâm nhất, nên họ phải thắng.

Nhưng một khi phạm vi mở rộng ra thành một thành phố, hay một quốc gia, thì rất khó để làm lý do khiến nhân vật chính dốc hết thảy.

Dù tác giả có viết thế, độc giả cũng chưa chắc đã chấp nhận.

Cho nên lúc này, động cơ hành động của nhân vật chính hoặc là rất trung nhị, hoặc là vì mỹ thiếu nữ, hoặc là bị động cuốn vào cuộc khủng hoảng chứ không phải chủ động tham chiến.

Rõ ràng điều này phù hợp hơn với thiết lập người bình thường của nhân vật chính, cũng khiến độc giả dễ dàng nhập vai hơn.

Và nếu thiết lập là người bình thường, thì các cơ quan, công ty, tổ chức sẽ rất dễ trở thành kẻ thù của nhân vật chính.

Trong một số tác phẩm đề tài nghiêm túc, thường sẽ không thiết lập nhân vật chính là người bình thường, mà là những công chức hoặc lãng khách có thể tiếp xúc với tầng lớp đáy của xã hội.

Bởi vì chỉ có những nhân vật như vậy mới có thể phô diễn sự xung đột giữa tổ chức và xã hội trong hành động, đồng thời nhóm nhân vật chính kẹt ở giữa cũng tiến thoái lưỡng nan, chỉ có thể vừa gian nan hoàn thành chức trách mà không phản bội lương tâm, nhưng lại chẳng có năng lực thay đổi hiện trạng.

Loại tác phẩm này, đặc biệt là trong các tác phẩm Cyberpunk rất phổ biến, những nhân vật như người hành pháp, thợ săn tiền thưởng đi giữa lằn ranh đen trắng luôn có nhiều điểm xem nhất.

Vậy thì tại sao nhân vật chính phải mạo hiểm tính mạng để chiến đấu.

Trừ khi hắn có tín ngưỡng giải phóng toàn thế giới trước rồi mới giải phóng bản thân, nếu không những lý do khác dường như đều không đủ sức thuyết phục để người ta xả thân vì nghĩa, quên đi sự sống chết.

Tính cách trung nhị, vì mỹ thiếu nữ, bị động cuốn vào khủng hoảng, hay là chức trách bản thân.

Phải đưa ra một động cơ hành động, như vậy hành động của nhân vật chính trong câu chuyện mới khiến khán giả thấu hiểu.

Nhưng trong thế giới tận thế, những động cơ trên e rằng đều không tìm thấy.

Cho nên nữ đạo diễn thà xem phim ba trăm năm còn hơn là có bất kỳ hành động nào, chưa từng thử thay đổi tận thế.

Cho đến vài năm trước, Doma đốt sạch kho phim của nữ đạo diễn, khiến cô ta chỉ có thể sống qua ngày bằng những bộ phim rác, và càng lúc càng cảm thấy khó chịu.

Còn nguyên nhân Doma mất đi tín ngưỡng cũng rất đơn giản, đó là từ đống chiến lợi phẩm của nữ đạo diễn, hắn đã tìm thấy bản gốc của giáo lý tôn giáo.

Hắn xem xong mới phát hiện ra cái gọi là thần thoại Đấng cứu thế chém giết Băng chi Ma nữ căn bản không tồn tại, đó chỉ là một bộ phim rác mà thôi, tín ngưỡng của hắn hoàn toàn sụp đổ.

Hắn nhận ra những gì mình tin tưởng trước đây đều sai lầm, những gì hắn làm không hề khiến thế giới tốt đẹp hơn, hắn chỉ đơn thuần là một tên đao phủ.

Và hiện tại nữ đạo diễn nhìn bộ dạng của Doma đương nhiên là không hài lòng, chẳng có chút khí chất phản diện nào, nên cô ta đã chọn ra bốn tên tội phạm, cộng thêm Đỗ Lan tự tiến cử, lập thành nhóm phản diện năm người.

Cô ta hiện tại muốn quay một bộ phim của riêng mình, nhân vật chính chính là Viêm Quyền Agni, Viêm Quyền là cái tên anh hùng do cô ta đặt.

Hiện tại cô ta đang huấn luyện Agni sử dụng năng lực tự chữa lành nhanh hơn, đồng thời dạy hắn một vài thứ linh tinh.

Chương 2538

Cô ta đang vẽ lên một tờ giấy trắng là Agni để phát triển thế giới quan và bồi dưỡng nhân cách.

Chỉ là sự giáo dục của cô ta chẳng hề chính quy chút nào, chẳng hạn cô ta bảo Agni rằng sau khi chết người ta sẽ đến rạp chiếu phim, rồi vĩnh viễn xem phim ở đó.

Agni không biết rạp chiếu phim là gì, cũng chẳng biết phim là gì, nhưng hắn tin, tin rằng sau khi chết không phải là hư vô mà là có nơi chốn để về.

Điều này rất giống quá trình người nguyên thủy chuyển sang sùng bái cái chết.

Người nguyên thủy sùng bái cái chết từ rất sớm, nhìn cách trang trí mộ địa và đồ tùy táng của người chết là biết thái độ của họ đối với cái chết đặc biệt được coi trọng.

Nhiều khi họ tin rằng chết rồi vẫn có thể tiếp tục sống ở một nơi khác, nên đồ tùy táng chính là dụng cụ cho người chết dùng.

Hơn nữa người chết rồi, khi mai táng cũng rất cầu kỳ, người tôn quý ra người tôn quý, kẻ bình thường ra kẻ bình thường, không thể chôn cùng nhau.

Agni, người chưa từng được giáo dục, hoàn toàn chi phối hành vi của mình theo cảm xúc, và động cơ nguyên thủy nhất của hắn chính là bảo vệ em gái.

Nhưng em gái đã chết từ mười năm trước, sau đó mục tiêu biến thành thực hiện lời hứa với em gái là phải sống tiếp.

Nhưng chỉ sống tiếp thôi thì không có ý nghĩa, nên ý nghĩa đầu tiên chính là phục thù.

Phục thù là động lực để sống tiếp, nữ đạo diễn dạy hắn cách đấu, quan niệm sinh tử, cũng như kỹ năng diễn xuất.

Những thứ này đều tiếp thêm phương hướng mới, động lực mới cho cuộc sống của Agni.

Đối với Agni, nữ đạo diễn chính là tiên tri, là thánh hiền, là người có thể dẫn dắt hắn hoàn thành mục tiêu, chỉ dẫn phương hướng cho hắn.

Nhưng nữ đạo diễn thực ra chỉ đang lợi dụng Agni mà thôi, cô ta chẳng rảnh rỗi mà kiên nhẫn dạy dỗ một kẻ không biết gì.

Cô ta chỉ muốn hoàn thành tâm nguyện của mình, chỉ muốn quay một bộ phim.

Thực ra ban đầu cô ta còn chẳng có tâm nguyện này, nếu không phải phim bị đốt, cô ta có lẽ sẽ tiếp tục xem phim cho đến khi Trái Đất diệt vong, hoặc đến khi cô ta bị hủy diệt.

Cô ta tuy còn sống nhưng không muốn thay đổi thế giới này, đương nhiên cũng không hy vọng thế giới đến làm phiền mình, cô ta chỉ muốn xây một bức tường ngăn cách mình với thế giới.

Tiếc là không có bức tường đó, cô ta không thay đổi thế giới thì thế giới tự nhiên sẽ đến thay đổi cô ta.

Đời người như con thuyền ngược dòng, không tiến ắt lùi, muốn duy trì hiện trạng cũng cần phải trả giá, mà cái giá duy trì ngày càng đắt đỏ, nên một khi con người nảy ra ý nghĩ hiện tại cũng ổn rồi, nghĩa là bắt đầu xuống dốc.

Nữ đạo diễn cũng vậy, cô ta tưởng ngày ngày xem phim là ổn, nhưng trong thế giới tận thế này làm gì có chuyện hạnh phúc như vậy.

Thế nên phim bị đốt, cô ta buộc phải tự mình quay phim.

Viêm Quyền là nhân vật chính cô ta nhắm trúng, phục thù là đề tài cô ta chọn, còn lại thì mọi thứ đều đơn giản hóa, thiết bị quay phim chỉ là một chiếc máy DV, không ánh sáng, cũng chẳng có nhạc nền, may mà kỹ xảo sẽ rất chân thực, vì tất cả diễn viên đều có siêu năng lực.

Bộ giáp cơ động này cho anh.

Nữ đạo diễn chọn cho Đỗ Lan một bộ giáp từ kho sưu tập.

Đỗ Lan lại từ chối: Không cần đâu, tôi muốn có một trận so tài giữa những người đàn ông với Agni.

Ồ, được đấy, anh đúng là rất giống phản diện.

Vậy có thể cho tôi biết lý do anh muốn chiến đấu với cậu ta là gì không.

Nữ đạo diễn hỏi với ánh mắt lấp lánh, cô ta cảm thấy biểu hiện của Đỗ Lan rất có sức hút, dường như có thể lấp đầy tình tiết phim.

Dù sao chỉ phục thù thôi thì đơn điệu quá, nếu có thêm nội dung khác thì tốt.

Ta đã biết câu chuyện của hắn, biết hắn rất thảm thương, nhưng ta muốn dùng nắm đấm của mình để hắn hiểu rằng thế giới này vốn dĩ tàn khốc, nỗ lực chưa chắc có đền đáp, thiện chưa chắc có thiện báo, ác chưa chắc có ác báo.

Ta muốn hắn biết sự vận hành của thế giới này không vì ý chí cá nhân mà thay đổi, nếu hắn thật sự tưởng rằng dựa vào sức người có thể nghịch chuyển trời đất, thì trước tiên hắn phải đánh bại ta đã.

Đỗ Lan nói một cách trịnh trọng, thực ra là đang đặt ra thử thách cho nhân vật chính, đích thân kiểm tra khí lượng của Agni.

Tốt, quá tốt rồi, có lý niệm như vậy thì đánh nhau mới hấp dẫn.

Nữ đạo diễn lập tức lấy máy DV ra nói: Đoạn vừa rồi tôi chưa kịp quay, anh có thể nói lại lần nữa không.

Cảm xúc đong đầy hơn chút nhé, tôi muốn ghi lại làm tư liệu.

Đỗ Lan bảo không thành vấn đề, hắn hiện tại là một diễn viên, đương nhiên có thể đáp ứng yêu cầu của đạo diễn.

Chỉ đánh nhau thôi thì chưa đủ, đánh nhau cũng phải có động cơ, động cơ của Agni là phục thù, hắn có mối thù máu mủ sâu như biển với Doma và thành bang.

Nên hắn có lý do chiến đấu sung mãn.

Nhưng Đỗ Lan đột ngột xuất hiện, lý do của hắn là gì.

Chỉ để dạy Agni nhận ra thực tại tàn khốc.

Tác phẩm Viêm Quyền này thực ra đã rất tàn khốc rồi, ban tặng rồi tước đoạt, tước đoạt rồi lại ban tặng, rồi lại tước đoạt tiếp, nhưng cuối cùng tác giả vẫn sắp xếp cho Agni một kết cục khá tốt.

Trong nguyên tác, Agni sẽ hủy diệt cả thành bang trong trận chiến sắp tới, vì ngọn lửa trên người hắn sẽ bắn tung tóe theo trận đánh, loại lửa này không thiêu rụi mọi thứ thì sẽ không dừng lại, nên ngoại trừ những nô lệ chạy thoát khỏi thành bang, phần lớn cư dân đều bị thiêu chết, thế lực tàn dư sau đó không còn đủ sức đe dọa giáo phái Agni nữa.

Tiếp theo Agni sẽ giết chết Doma còn sống sót, lúc đó Doma đã cải tà quy chính, chăm sóc một đám trẻ nhỏ, hy vọng dùng phương pháp của mình truyền đạt tri thức.

Nếu theo mô típ manga thông thường, lúc này nhân vật chính sẽ tha cho Doma, nhưng ngay khi Agni định đi theo con đường bao dung của nam chính điển hình, thì trong thâm tâm hắn, em gái lại nói với hắn: Hãy dùng Viêm Quyền với hắn.

Thế là Agni bạo tẩu giết chết Doma cùng đám trẻ.

Đồng thời cũng giết chết nữ đạo diễn mà hắn yêu kính như tiên tri, vì nữ đạo diễn muốn ngăn hắn bạo tẩu nên cũng bị ngọn lửa thiêu chết.

Như vậy, Agni hoàn toàn ngơ ngác, hắn bắt đầu hoài nghi hành vi của bản thân rốt cuộc là đúng hay sai, rõ ràng phục thù là đúng, tại sao cuối cùng lại dẫn đến kết quả này.

Agni tự lưu đày mình mười năm, trong thời gian đó gặp được một đám con gái, liền sống cùng họ, thậm chí còn giúp một cô gái mang thai đỡ đẻ, Agni coi những cô gái này là lý do mới để sống tiếp, chính hắn cũng thấy mình bỉ ổi, rõ ràng đã không còn lý do sống mà lại tìm cớ để tiếp tục sống mòn.

Đương nhiên kết quả là những cô gái này cuối cùng cũng bị giết, mà kẻ ra tay chính là giáo phái Agni.

Agni chịu cú sốc nặng nề, giết chết Sun, đồng thời thay thế hắn trở thành giáo chủ giáo phái Agni, xây dựng rạp chiếu phim, sống qua vô số năm tháng.

Dần dần hắn đã quên mình là Agni, cứ ngỡ mình là Sun.

Cuối cùng Trái Đất diệt vong, hắn vẫn không chết, và hội ngộ với Đại tế ti giữa vũ trụ.

Lúc này Đại tế ti cũng vì thời gian đằng đẵng mà quên mất tên mình, tưởng mình chính là em gái Agni Luna.

Thế là Sun và Luna, hai người đã quên mất bản thân để biến thành người khác, gặp nhau trong vũ trụ, vĩnh viễn bên nhau.

Tác giả sắp xếp cho hai người này gặp nhau giữa vũ trụ có thể nói là vẫn còn chút thiện tâm, dù sao kết cục cuối cùng tuy là vạn vật tịch diệt, Agni và Đại tế ti cũng sớm quên sạch chuyện xưa, nhưng cuối cùng họ không cô đơn mà có nhau làm bạn.

Thực ra trong tận thế, tác giả đã đưa ra cách giải quyết vấn đề, đó chính là sự biến hóa, Agni có thể biến thành Sun, Đại tế ti có thể trở thành Luna, họ có thể thay đổi.

Vậy thì khi mâu thuẫn kịch liệt nhất, tại sao nhân loại không thể thay đổi.

Thân phận con người có thể thay đổi, kẻ thù có thể thành bạn, bạn cũng có thể thành thù.

Tác giả cũng thể hiện sự biến hóa trong tác phẩm, nhưng dường như ông cho rằng sự biến hóa này không xảy ra theo ý nguyện của con người mà là hoàn toàn bị động.

Hơn nữa mọi người cũng không chủ động chấp nhận sự biến hóa đó, nó thường mang theo nỗi đau đớn tột cùng.

Cho nên sự biến hóa trong Viêm Quyền đều đi kèm với mất mát, dù cho Agni từ kẻ phục thù biến thành giáo chủ, nhưng cuối cùng hắn mất sạch mọi thứ, cô độc vô số năm tháng, mất đi ký ức và quá khứ, cuối cùng mới hội ngộ Đại tế ti giữa vũ trụ.

Biến hóa giống như mang thai sinh con, mỗi lần biến hóa đều đi kèm đau đớn và mất mát.

Đó là điều chắc chắn, bởi biến hóa bản chất là biến thứ này thành thứ khác, nếu không có mất mát đương nhiên sẽ không có biến hóa.

Tác giả rõ ràng có thái độ bi quan đối với sự biến hóa trong tác phẩm.

Nhưng Đỗ Lan hiện tại muốn dùng nắm đấm của mình giáo dục

Agni, để hắn sớm tỉnh táo nhận thức thế giới, thế giới này vốn dĩ nỗ lực cũng chưa chắc có đền đáp.

Nhưng điều đó không có nghĩa là có thể không nỗ lực, vì nỗ lực mong cầu đền đáp chẳng qua chỉ là tư duy trao đổi.

Đồng thời Đỗ Lan cũng muốn bảo mọi người rằng, biến hóa nên là thứ mà tất cả mọi người phải nỗ lực giành lấy, Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức.

Chương 2539

Vì chỉ có giành lấy mới có quyền chủ động đối mặt với ưu thế và liệt thế của sự biến hóa.

Từ xưa đến nay, các nền văn minh chưa bao giờ nói là không mưu cầu sự biến hóa.

Từ khi nhân loại phát minh ra bánh xe, người Aryan đại di cư, đến nền văn minh Ân Thương xuất chinh Đông Di, lịch sử nhân tộc đã tràn ngập biến hóa.

Bánh xe giúp con người nhanh chóng tiếp xúc với văn minh mới, hấp thu sự biến hóa mới.

Trong Viêm Quyền có một nhân vật nữ chủ động mưu cầu biến hóa, chính là cô bé nhiếp ảnh.

Cô ấy vì không muốn làm máy đẻ nên đã trốn khỏi làng, sau khi bị thành bang bắt cũng từ chối làm máy đẻ, nên đã chạy theo nữ đạo diễn.

Sau này khi tiếp thụ sự giáo dục của nữ đạo diễn, cô bé nhiếp ảnh là người tích cực và chủ động học tập tri thức nhất, cô ấy chủ động mưu cầu biến hóa, cuối cùng trở thành lực lượng chính xây dựng rạp chiếu phim, cũng là người quản lý chính của giáo phái Agni.

Cô ấy chủ động mưu cầu biến hóa và chưa bao giờ hối hận về quyết định của mình, cuối cùng con cháu đầy đàn, an tường qua đời.

Những người khác bất kể là Đại tế ti, Agni, Doma, nữ đạo diễn đều là bị động chấp nhận.

Đương nhiên nữ đạo diễn sau đó muốn chủ động dẫn dắt Agni nhưng bị Agni thiêu chết.

Doma cũng muốn thay đổi nhưng cũng bị thiêu chết.

Cho nên Agni, nhân vật chính, từ kẻ phục thù đã biến thành kẻ ngăn cản sự biến hóa.

Nguyên nhân chủ yếu dẫn đến sự biến hóa của những người này chính là tri thức.

Cô bé nhiếp ảnh nhờ tri thức mà thay đổi cuộc đời làm máy đẻ.

Doma nhờ tri thức mà nhận ra sai lầm của mình và tìm thấy lối thoát mới là truyền bá tri thức.

Còn Agni hắc hóa cũng vì tri thức, vì nữ đạo diễn từng bảo hắn rằng con người đều biết diễn kịch, sẽ thông qua diễn kịch để che giấu con người thật của mình.

Nên khi Agni thấy một Doma đã thay đổi, hắn cho rằng Doma đang diễn kịch, vì thế trong lòng hiện lên ảo giác em gái bảo hắn sử dụng Viêm Quyền.

Cuối cùng Agni không những giết Doma mà còn giết sạch đám trẻ và cả nữ đạo diễn.

Cho nên học tập rất quan trọng, tri thức cũng rất quan trọng, nhưng có người học tốt, có người học xấu.

Viêm Quyền thực sự đã mô tả một cách hoang đường các loại hành vi của xã hội loài người, nhưng giáo dục vẫn rất quan trọng, đặc biệt là với loại người mạnh mẽ và nguy hiểm như Agni, nếu không giáo dục tốt thì hắn sẽ là một nhân vật nguy hiểm.

Nữ đạo diễn và Doma là hai nhân vật quan trọng ảnh hưởng đến Agni, họ tạo ra tác động hoàn toàn trái ngược lên hắn.

Cuối cùng cả hai đều bị Agni thiêu chết, Agni sau đó không tìm thấy lối thoát nào nữa, dấn thân vào con đường trôi dạt theo dòng đời.

Đỗ Lan không cho phép Agni trôi dạt như vậy, nên muốn tiến hành một trận so tài giữa những người đàn ông, dùng nắm đấm để đối thoại.

Vở kịch phục thù đã sắp xếp xong, nữ đạo diễn vui mừng hớn hở vì sắp được quay một trận đại chiến, chắc chắn sẽ là một bộ phim xuất sắc.

Nữ đạo diễn chuẩn bị cho Agni một bộ tây trang chống lửa, tuy ngọn lửa trên người Agni rất lợi hại nhưng công nghệ ba trăm năm trước vẫn có thể khắc chế được.

Sau khi mặc tây trang vào, Agni không còn phải đi lại một cách khiếm nhã giữa trời đông giá tuyết nữa, có thể đứng trên chiến trường như một người hùng công sở đi tàu điện ngầm.

Nữ đạo diễn đích thân sắp xếp trận chiến này, nhưng cô ta và Đại tế ti đều coi thường sức phá hoại của Agni, nên đã đặt chiến trường ngay trong thành bang.

Cư dân đều tìm một vị trí hướng về bãi đất trống để xem kịch, cửa sổ các tòa nhà và sân thượng quanh bãi đất đều chật kín người, những khán giả này sẽ chứng kiến trận đại chiến hiếm thấy này.

Giáp cơ động viễn cổ đối chiến kẻ chúc phúc, biết đâu sau trận này mọi thứ sẽ tốt đẹp lên.

Nữ đạo diễn dẫn Agni đi vào thành phố từ đường cống ngầm, cô ta am hiểu thành phố cũ này như lòng bàn tay, nhưng khi đi ngang qua nông trang nô lệ, Agni không khỏi dừng bước.

Không ai yêu cầu hắn cứu người, hắn cũng không có nghĩa vụ đó, nữ đạo diễn cũng không dạy hắn phải vì người khác mà sử dụng sức mạnh.

Nhưng Agni vẫn dừng bước, cứu tất cả nô lệ.

Có lẽ đây chính là lòng trắc ẩn mà Mạnh Tử nói đến, khi người ta thấy đứa trẻ tiến gần vực thẳm, không tự chủ được mà lo lắng, chỉ cần biết lo lắng thì đó chính là thiện tính của nhân loại.

Tóm lại Agni đã giải phóng số nô lệ còn lại chưa tin Phổ Thế Giáo.

Nhưng nô lệ lại rất sợ hãi, vì làm nô lệ thì không chết ngay, nhưng một khi bỏ trốn thì có thể bị đánh chết lập tức.

Con người thật kỳ lạ, đối diện với một khả năng tồi tệ hơn, họ thà chọn duy trì hiện trạng tồi tệ chứ không dám đánh cược một lần.

Nhưng những nô lệ này vẫn bị đưa ra ngoài, đi về phía chiến trường, trong đó có Sun, vì cậu ta chỉ tin Agni, không tin Phổ Thế Giáo.

Cậu ta rất vui sướng nói: Tôi đã bảo là thần sẽ đến cứu chúng ta mà.

Đối với cậu ta, Agni mới là vị thần thi triển thần tích, còn những gì Phổ Thế Giáo nói căn bản là lời vô nghĩa, chẳng đáng tin chút nào.

Chỉ có Agni mới là thần tích sống, Phổ Thế Giáo chỉ là vẽ bánh thôi.

Và khi họ đi đến bãi đất trống, Đại tế ti và Đỗ Lan đã đợi sẵn ở đó.

Được rồi, bắt đầu quay.

Nữ đạo diễn phấn khích nói.

Bốn tên tù phạm mặc giáp động lực nhìn Agni và đám yếu đuối bên này với ý đồ xấu, ngoại trừ Agni ra, chẳng có ai biết đánh đấm cả.

Agni lần nữa nhìn thấy Doma, lập tức nắm chặt nắm đấm, chậm rãi tiến vào chiến trường.

Giết hắn, các ngươi sẽ được tự do.

Đại tế ti nói với đám tù phạm.

Tù phạm bảo đúng ý ta, thế là một tên to con tự nguyện bước đến trước mặt Agni: Cứ để tao thử xem mày có bao nhiêu bản lĩnh.

Thực ra chẳng cần thử, Agni không phải chiến sĩ, hắn chỉ dựa vào ngọn lửa trên người và năng lực tự chữa lành mà thôi.

Kỹ năng cách đấu của hắn căn bản không ra hồn, chỉ được coi là sơ nhập.

Đương nhiên đám tù phạm cũng chẳng phải cao thủ cách đấu gì, nên trận chiến này giống như gà mờ mổ nhau.

Nhưng chính vì là gà mờ nên không biết thu liễm, cuối cùng mới dẫn đến việc cả thành bang bị hủy diệt.

Trong nguyên tác, ngọn lửa của Agni theo kẻ địch bị đánh bay mà lan rộng khắp nơi, những đốm lửa không thiêu rụi mục tiêu thì không ngừng nghỉ này giống như truyền lửa vậy, từ tòa nhà này sang tòa nhà khác, từ người này sang người khác.

Cuối cùng cả thành bang, nỗ lực ba trăm năm đều tan thành mây khói, biến thành phế tích.

Hiện tại đám quần chúng ăn dưa cười vui vẻ bao nhiêu, thì trong nguyên tác họ khóc thảm thiết bấy nhiêu.

Trận đấu bắt đầu.

Theo hiệu lệnh của nữ đạo diễn, tên tù phạm cao lớn lập tức ra tay, đấm một phát vào khuôn mặt đang bốc cháy hừng hực của Agni, tiếp đó chuyện bi kịch xảy ra, ngọn lửa dọc theo cánh tay hắn nhanh chóng lan ra.

Cho dù là giáp động lực kiên cố cũng không tài nào chống đỡ nổi ngọn lửa.

Ngọn lửa này chẳng khoa học chút nào, thông thường sự tồn tại của lửa cần ba yếu tố: chất cháy, chất trợ cháy và điểm cháy.

Lửa của Doma thì hoàn toàn không rõ nguyên lý, tóm lại cứ chạm vào là cháy.

Đừng hỏi tại sao mặt đất dưới chân Agni không cháy, vì không ai biết cả.

Cứ như thể ngọn lửa có thể cảm nhận được ác ý của chủ nhân vậy, chỉ cần xác định là kẻ thù thì sẽ bùng cháy.

Còn nếu không ý thức đó là kẻ thù thì sẽ không cháy, không ai coi đất đai là kẻ thù cả.

Cứ tạm giải thích như vậy đi.

Tóm lại là tên tù phạm đã bốc cháy.

Đừng lại gần ngọn lửa, đó là lửa của Doma, dính vào là chết chắc.

Ba tên tù phạm còn lại nói.

Chương 2540

Vậy thì tấn công từ xa.

Một tên tù phạm gầy gò có thể thao túng đá.

Còn một tên có thể bắn ra lao thép, một tên khác có thể điều khiển gió.

Cả ba tên đều có thể tấn công tầm xa, nhưng Agni lại là thân thể bất tử.

Tù phạm có thể giết hắn vô số lần, nhưng Agni chỉ cần giết chúng một lần là đủ, trận chiến này Agni đứng ở vị trí bất bại, còn đám tù phạm thì ở vị trí không thể thắng, kết cục đã định từ đầu.

Đỗ Lan nói: Quả nhiên Tứ đại thiên vương gì đó chỉ để làm cảnh, trận chiến thực sự phải xem vị Thiên vương thứ năm mới được.

Đỗ Lan nói không sai chút nào, theo diễn biến trận đấu, Agni cũng đang trưởng thành nhanh chóng, hắn đã học được các loại tấn công tầm xa, yểm bùa ngọn lửa của mình lên bất cứ thứ gì rồi ném đi là có thể tấn công kẻ địch.

Thậm chí cả nước bọt cũng được, tóm lại bất cứ thứ gì ném đi được đều có thể làm vũ khí.

Nhưng như vậy thì ngọn lửa không tránh khỏi bắt đầu lan rộng.

Mau ngăn hắn lại, nếu không cả thành bang sẽ bị thiêu rụi mất.

Đại tế ti nhận ra điều bất ổn, hiện tại Agni giống như một đứa trẻ nguy hiểm nghịch lửa, căn bản không hiểu sức phá hoại của nó, một khi ngọn lửa nguy hiểm này lan ra thì mọi chuyện sẽ xong đời.

Quảng trường quanh quảng trường đã giải tán chạy trốn, ai chạy chậm thì bị ngọn lửa nuốt chửng, trước khi chết gào thét cứu mạng, lăn lộn trên đất, nhưng không có cách nào dập tắt được lửa, cho đến khi người bị thiêu chết thì lửa mới tắt.

Chết đi.

Tên tù phạm khống chế gió cuốn Agni bay lên, hắn muốn đưa Agni ra khỏi tầng khí quyển.

Nhưng Agni cũng đủ ác, trực tiếp vặn gãy cổ mình ném xuống, tóm lại chỉ cần còn cái cổ là hắn sẽ không chết.

Đám tù phạm đều ngã xuống, không còn ai sống sót, Agni lúc này lại trở về trạng thái trần như nhộng, nhưng toàn thân hắn đều là lửa, dù không có trang phục vẫn đầy bá khí.

Lúc này hắn nhìn về phía Doma muốn hoàn thành phục thù, nhưng Đỗ Lan đã đứng chắn giữa họ.

Bốp bốp, Đỗ Lan vỗ tay.

Nữ đạo diễn quá phấn khích, vì phong thái này của Đỗ Lan đúng chất phản diện thứ thiệt, diễn xuất này có thể đoạt giải được rồi.

Tình tiết phải đẩy lên cao trào, trận chiến thực sự bây giờ mới bắt đầu.

Chàng trai, thể hiện rất tốt, đầu óc cũng rất linh hoạt, nhanh như vậy đã nghĩ ra cách dùng vũ khí tầm xa, tốt lắm.

Cậu biết không, sự khác biệt giữa con người và động vật chính là con người biết dùng công cụ, mà vũ khí tầm xa đối với đa số động vật mà nói thì giống như ma pháp vậy.

Cậu vừa rồi chính là đã học được ma pháp đấy, cậu nên vui mừng một chút.

Đỗ Lan lại nói.

Agni hoàn toàn không hiểu gì, hắn chỉ nói: Tránh ra.

Nhưng ngay khi hắn lại gần, dường như lại đâm sầm vào một bức tường trong suốt.

AT Lực Trường mở ra, thực ra Đỗ Lan vẫn luôn duy trì lực trường, nếu không vừa rồi ngọn lửa đã bao phủ cả thành bang.

Chính vì quanh quảng trường đều có lực trường nên mới chỉ thiêu chết vài khán giả, nếu không hiện tại thành bang đã là phế tích.

Tại sao các người lại ngăn cản tôi, hắn đã giết Luna.

Agni thật sự không hiểu, tại sao những người này lại bảo vệ một kẻ xấu.

Đỗ Lan nói: Chỉ giết hắn thôi là vô ích, một Doma ngã xuống sẽ có hàng ngàn hàng vạn Doma khác, thứ cậu cần tiêu diệt là cái chế độ đã tạo ra Doma.

Agni hoàn toàn không hiểu, nhưng hắn biết Đỗ Lan là kẻ thù là được: Nếu anh còn không tránh ra, tôi sẽ thiêu chết cả anh luôn.

Đỗ Lan thản nhiên đưa cánh tay lên, ngoắc ngón trỏ nói: Vậy thì cậu cứ tấn công đi.

Tứ đại thiên vương hoàn toàn không có chiến lực gì, bị Agni dễ dàng tiêu diệt, trận chiến còn lại là màn biểu diễn của Đỗ Lan.

Nữ đạo diễn là người phấn khích nhất, vì ý chí chiến đấu của Đỗ Lan hừng hực như thế, lý niệm của hắn kỳ lạ như thế, trận đấu giữa hắn và Agni chắc chắn sẽ vô cùng đặc sắc.

Đỗ Lan chậm rãi tiến về phía Agni, bước chân kiên định như thể hắn căn bản không ý thức được ngọn lửa trên người Agni nguy hiểm thế nào, cũng như thể đã quên mất vừa rồi có bao nhiêu người bị thiêu chết.

Phấn khích quá, ông ta định đối kháng với lửa của Agni thế nào đây.

Chẳng lẽ ông ta cũng là kẻ chúc phúc.

Nữ đạo diễn cho rằng sự bí ẩn này chính là điểm xem lớn nhất của bộ phim, cảm xúc của khán giả được điều động, đến giây cuối cùng cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Tên Đỗ Lan này có tiềm năng trở thành ngôi sao.

Cuối cùng Đỗ Lan và Agni đã đối mặt, Agni cũng ngẩn người, không ngờ Đỗ Lan còn dám lại gần mình, rõ ràng vừa rồi những kẻ địch kia tránh còn không kịp, người đàn ông này lại dám đứng trong tầm với của Viêm Quyền.

Đã thế thì hắn không khách sáo nữa.

Ai cản trở hắn phục thù, kẻ đó chính là kẻ thù.

Agni ra đòn, nắm đấm bao phủ trong lửa hừng hực, hãy để ngọn lửa phục thù này nuốt chửng kẻ địch đi.

Cùng lúc đó Đỗ Lan cũng động thủ, cũng là nắm đấm.

Chẳng lẽ định trao đổi chiêu thức trực diện.

Nữ đạo diễn phấn khích, đây chính là cuộc đối đầu giữa những người đàn ông.

Oành, đúng là trao đổi chiêu thức trực diện, nắm đấm của Agni đánh trúng mặt Đỗ Lan, nắm đấm của Đỗ Lan cũng đánh trúng mặt Agni.

Cả hai đều không ngã xuống, ngọn lửa cũng không nuốt chửng được Đỗ Lan.

Agni lần đầu tiên gặp phải kẻ địch không sợ lửa, nhưng hắn nhanh chóng bình tĩnh lại, tiếp tục ra đòn.

Đỗ Lan cũng không hề nhượng bộ, dùng nắm đấm phản kích, trong phạm vi tấc gang, cả hai đều chỉ tiến không lùi, bốn nắm đấm rơi liên tiếp lên mặt, lên bụng đối phương.

Agni à, cậu hiện tại chỉ là một con dã thú chứ không phải một con người.

Đỗ Lan nói: Cậu phẫn nộ, cậu muốn phục thù, đó chỉ là những cảm xúc cơ bản nhất mà thôi, dã thú cũng biết rơi lệ, cũng biết liếm vết thương tình thâm, nên những gì cậu làm còn cách con người một khoảng xa lắm.

Con người chỉ khi bước vào xã hội mới thực sự là người, chỉ khi xác định được thân phận, vị trí của mình mới thực sự là người.

Nói cho ta biết, cậu rốt cuộc là ai.

Agni chẳng nói gì, chỉ điên cuồng tấn công, nắm đấm của hắn rõ ràng rất có lực nhưng Đỗ Lan vẫn không ngã.

Còn bản thân hắn sau khi trúng đòn của Đỗ Lan lại cảm thấy choáng váng, cần năng lực tự chữa lành mới hồi phục được.

Đặc sắc, quá đặc sắc.

Nữ đạo diễn cho rằng trận đấu rất hay, nhưng nếu độ thảm khốc của trận chiến tăng lên chút nữa thì tốt hơn, cần kỹ xảo, nhiều kỹ xảo hơn nữa.

Còn nữa là Agni quá lầm lì, lúc này nhân vật chính nên dùng khẩu chiến để phản công, như vậy mới hấp dẫn.

Đối diện với sự tấn công của phản diện, sao nhân vật chính có thể không nói lời nào chứ.

Agni, nghĩ ra mấy câu thoại đi, nói gì đó đi.

Trong tình huống này, Agni căn bản không nghĩ ra được câu thoại nào, hắn chỉ có câu chuyện chứ không có tư tưởng.

Thời gian tiếp nhận giáo dục từ Đạo diễn cũng quá ngắn, không thể xây dựng hệ thống tư tưởng cho riêng mình, đương nhiên cũng không diễn đạt ra được.

Hắn từ khi sinh ra đã cùng em gái bị coi như gia súc, không được giáo dục gì.

Sau khi trốn ra, ở cái làng sắp sụp đổ kia cũng chẳng được học hành gì.

Sau đó một mình rực cháy suốt mười năm cũng không có giáo dục.

Tiếp theo là phục thù, gặp Đạo diễn, đến lúc này mới được giáo dục một chút.

Nhưng Đạo diễn chỉ dạy diễn xuất và những thứ tào lao, chẳng hạn như chết rồi sẽ vào rạp chiếu phim, những thứ vô lý đùng đùng.

Đối với việc xây dựng tư tưởng và hòa nhập xã hội thì chẳng có ích gì.

Thực ra đâu chỉ Agni không hòa nhập được xã hội, bản thân nữ đạo diễn cũng không hòa nhập được, nếu không thì suốt ba trăm năm cũng chẳng chỉ ngồi xem phim.

Tóm lại là trong tận thế, mọi người Đỗ Lan gặp đều không có đại cục diện, đều rất mông lung.

Agni thực ra cũng rất mông lung, không phải mông lung về việc phục thù, mà là mông lung đối với thế giới đang biến đổi này.

Khi kẻ thù thay đổi, Agni không biết phải đối mặt thế nào.

Nên hắn đi theo nữ đạo diễn, cô ta bảo gì hắn làm nấy.

Đối diện với câu hỏi của Đỗ Lan, Agni cũng không nói nên lời, vì hắn thực sự không biết xã hội là gì, hắn căn bản không hiểu.

Chỉ cảm thấy Đỗ Lan nói chuyện còn khó hiểu hơn cả nữ đạo diễn, đánh nhau thì cứ đánh đi, nói mấy thứ này vô dụng.

Cậu quả nhiên chỉ là một con động vật thôi.

Đỗ Lan thấy Agni không có phản ứng gì, chỉ có thể thất vọng dùng nắm đấm thay cho lời nói.

Chương 2541

Misato và mọi người thấy Đỗ Lan có thể kháng lửa thì biết ngay đó là lực trường, tên Đỗ Lan này đúng là nắm giữ rất nhiều công nghệ, lại có thể thi triển AT lực trường lên cơ thể mình, không hề đơn giản.

Nhưng đồng thời họ cũng thắc mắc Đỗ Lan rốt cuộc muốn làm gì.

Đối mặt với cảnh tượng tận thế này, thực ra các thành viên NERV đều không biết xoay xở ra sao, nhưng Đỗ Lan thì kết nối không kẽ hở, lập tức thích nghi ngay.

Khả năng thích nghi này khiến người ta sợ hãi.

Thực ra tận thế này cũng chẳng khác mấy so với Chấn động thứ ba sắp tới, thế giới EVA nếu không dung hợp với Viêm Quyền thì cũng sẽ đối mặt với một thế giới tận thế đỏ ngầu, ngoại trừ số ít đất đai có thể sử dụng, số ít nhân khẩu còn sống sót, cả thế giới cũng đã cận kề sụp đổ.

Điểm khác biệt duy nhất là trong tận thế băng tuyết, giáo dục đã hoàn toàn biến mất, còn trong tận thế EVA vẫn còn lượng lớn nhà khoa học và tinh anh đang nỗ lực chiến đấu, ngăn chặn Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại.

Thực ra trong kết cục bản điện ảnh của EVA, Misato và mọi người không ngăn chặn được Kế hoạch Bổ hoàn diễn ra, chỉ là lần này Ikari Shinji khi tái khởi động thế giới đã xóa bỏ các Tông đồ này nọ, kiến tạo một dòng thời gian không thể hối hận tái khởi động nữa, sau đó mọi người phải sống một cách đường đường chính chính trong thế giới đó.

Cho nên Misato cũng chẳng ngăn cản được sự bổ hoàn, cùng lắm là tranh thủ thời gian để Shinji đi giành lấy thành quả bổ hoàn.

Đương nhiên đó cũng không phải ý nguyện chủ quan của Misato, mà là thực sự không còn cách nào khác, chỉ có thể đánh cược Shinji sẽ không đi vào vết xe đổ của cha mình.

Cho nên thực ra cả hai thế giới cuối cùng đều là đánh cược vận may.

Cục diện bi kịch do thiếu hụt tài nguyên và đại thế không ngừng ép tới này, thực sự là kiểu đánh cược mà Nhật Bản giỏi nhất.

Vì thiếu hụt tài nguyên nên chỉ có thể cược một ván, cược thắng thì tốt, cược thua thì mất sạch.

Trong EVA cược vào Ikari Shinji, trong Viêm Quyền cược vào Agni.

Đấng cứu thế này nọ chính là sản vật chỉ xuất hiện trong hoàn cảnh thiếu hụt tài nguyên, tình hình tồi tệ.

Nếu một thế giới tích cực đi lên thì cũng chẳng cần đến Đấng cứu thế làm gì.

Nên Đấng cứu thế bắt buộc phải có tác dụng trong nghịch cảnh, vác trên mình áp lực vô cùng lớn khi trong tay không có nhiều bài, lại đối mặt với cục diện chỉ được thắng không được thua.

Khi Đấng cứu thế mông lung, sẽ xuất hiện đủ loại cục diện mờ mịt, chẳng hạn như không biết lý do chiến đấu, cũng không biết làm sao để thế giới tốt đẹp hơn, Đấng cứu thế thậm chí còn không ý thức được thân phận của mình, mọi thứ đều bao trùm trong mông lung, thậm chí không biết hành vi của mình là cứu thế hay diệt thế.

Thậm chí chính bản thân con người cũng bị lu mờ, là dã thú hay con người.

Cũng trở nên khó phân biệt.

Cho nên hiện tại Đỗ Lan phải định danh, phải để họ biết mình là loại người gì, khôi phục chế độ xã hội, giải cứu con người khỏi thú tính, sau đó tập trung sức mạnh làm việc lớn, có thể có Đấng cứu thế, cũng có thể mỗi người đều là Đấng cứu thế.

Oành, Agni rõ ràng là có chút chống đỡ không nổi, tuy kẻ tự chữa lành gần như không biết mệt mỏi nhưng liên tục bị Đỗ Lan tấn công vẫn cảm thấy khó chịu, đặc biệt là trận chiến này có thể kéo dài rất lâu, biết đâu khi hắn và Đỗ Lan phân thắng bại thì Doma đã già chết rồi.

Ngọn lửa không có hiệu quả, vậy thì chỉ có thể dựa vào nắm đấm, nhưng nắm đấm của Agni không hề mạnh, hắn có thể hủy diệt thành bang trong nguyên tác là nhờ ngọn lửa trên người.

Mà ngọn lửa này lại tình cờ là do kẻ địch ban cho, nhân quả trên đời thật thú vị.

Hắn phải dùng sức mạnh kẻ địch ban cho để phục thù, đồng thời Doma cuối cùng cũng sẽ chết dưới ngọn lửa của chính mình.

Đỗ Lan và Agni liên tục trao đổi nắm đấm, ra đòn liên hồi nhưng không giết được ai.

Người tinh mắt đều thấy được trận chiến này có thể đánh đến thiên hoang địa lão, vì về lý luận Đỗ Lan cũng đã không còn già đi nữa.

Trong bản điện ảnh EVA, các phi công sau mười lăm năm đều không già đi, hơn nữa có thể sống trên vùng đất đỏ, chính là vì những thiếu niên này đều đã bị Tông đồ hóa, nên họ không già đi nữa.

Rõ rệt nhất là Mari, rõ ràng là người cùng lứa với Gendo Ikari nhưng vẫn luôn giữ dáng vẻ thiếu nữ.

Đỗ Lan chỉ cần cũng chịu ảnh hưởng của lực trường thì cũng không già đi nữa, cũng đạt được năng lực bất lão.

Hai kẻ bất lão đánh nhau thì chắc chắn là rất dài hơi.

Tôi cảm giác trận chiến này sẽ không bao giờ dừng lại mất.

Misato có dự cảm chẳng lành, hai gã đàn ông này có lẽ sẽ vung nắm đấm cho đến khi đám quần chúng xung quanh già chết hết.

Nữ đạo diễn cũng nói: Các anh thế này không được đâu, máy DV sắp hết pin rồi, đừng cứ đấm nhau đơn thuần mãi thế, nói vài câu thoại đi, hoặc là phân thắng bại đi.

Agni cũng muốn phân thắng bại, ngặt nỗi Đỗ Lan quá mạnh, hắn tấn công mãi không hạ được.

Còn Đỗ Lan cảm thấy Agni quả nhiên thiếu giáo dục, mình nói gì cũng như đàn gảy tai trâu, đối phương không hiểu, mình nói nhiều thế cũng vô ích.

Thế thì mất vui rồi, cực kỳ mất vui, xem ra chỉ có thể rót cảm xúc của mình vào nắm đấm thôi.

Oành, Agni cảm nhận được một luồng cảm xúc truyền từ nơi mình bị đánh vào não bộ.

Đó là một cảm giác kỳ diệu, không chỉ là đau đớn mà còn có một loại nhận thức kỳ lạ ùa lên đại não.

Có chút khó hiểu, vì hắn chưa từng có cảm giác tương tự.

Loại nhận thức này không ngừng kích phát ký ức của Agni, tái hiện từng chút tình cảm, khiến hắn nhớ lại những ngày sống cùng em gái.

Agni từng lừa em gái rằng một ngày nào đó tuyết sẽ tan, họ có thể đứng trong nước, nước sẽ dịu dàng chảy qua mu bàn chân, hắn lừa em gái rằng mình đã thấy dòng nước không đóng băng.

Thực ra hắn chưa từng thấy, nói thế chỉ vì hy vọng em gái được hạnh phúc, để cô bé có động lực sống tiếp.

Trước khi em gái sinh ra, trời đất đã đóng băng rồi, Agni chưa từng thấy mặt nước chảy, hắn cũng chỉ nghe người ta kể lại thôi.

Nhưng em gái lại rất thích nghe, và chính hắn cũng lặp đi lặp lại lời nói dối ấy hết lần này đến lần khác, hy vọng em gái có thể sống hồn nhiên vô tư.

Còn có chuyện em gái bảo muốn sinh con, muốn cùng anh trai thực hiện vận động như người lớn.

Nên đối với em gái, Agni không chỉ đơn giản là tình anh em, mà còn chứa đựng rất nhiều tình cảm phức tạp.

Dù không được giáo dục nhưng Agni luôn coi em gái như bảo bối mà trân trọng, nên hắn nhất định phải phục thù.

Bản thân cần nắm đấm mạnh hơn, nhất định phải đánh bại người đàn ông trước mắt.

Oành, Đỗ Lan trúng một đòn nặng nề.

Trong lòng than thở mình nói bao nhiêu đạo lý cũng chẳng bằng em gái trong ký ức của đối phương.

Cũng giống như Ikari Shinji, giảng đạo lý nửa ngày không bằng một nụ cười của Ayanami Rei hữu dụng.

Không học tập thì các người đến người mình yêu cũng chẳng bảo vệ nổi đâu.

Vì người mình yêu thì nên chăm chỉ học tập, ngày ngày tiến lên.

Đỗ Lan tiếp tục phản công.

Những kẻ này tự cho là đã đối xử rất tốt với mỹ thiếu nữ, đã rất dịu dàng rồi, nhưng sự dịu dàng đó không thể thay đổi vận mệnh bi thảm của mỹ thiếu nữ.

Có thể nói Ikari Shinji thực sự đã khơi mào một cái đầu không tốt, vì sau EVA, rất nhiều nhân vật chính của các tác phẩm khác chỉ có sự dịu dàng, không có tri thức và sức mạnh.

Nếu là phim đời thường bình thường thì thôi đi, nhưng với thế giới quan hơi tàn khốc một chút, chỉ có dịu dàng thì có ích gì.

Dùng lời nói dối có thể bảo vệ được em gái không.

Dùng sự dịu dàng có thể bảo vệ được em gái không.

Chỉ biết trốn tránh, chỉ muốn sống tiếp mà căn bản không tìm thấy phương hướng phát triển và mạnh lên, em gái cậu căn bản là hy sinh vô ích.

Nếu giảng đạo lý không xong thì chỉ có thể dùng người mà Agni quan tâm nhất để tấn công thôi.

Bây giờ nghĩ lại, các manga nhiệt huyết ngày xưa cũng thường chọc giận nhân vật chính như vậy, chẳng hạn như trong Long Châu giết Krillin, giết đồng đội để tế trời tăng chiến lực.

Nhưng sau này trong các tác phẩm manga rất ít khi sử dụng tình tiết này, vì bên cạnh nhân vật chính đã rất hiếm đồng đội nam, mà chuyện giết em gái tế trời thì không được lòng người xem.

Hơn nữa nhân vật chính dịu dàng cũng không bộc phát được chiến lực, dù có giết đồng đội tế trời cũng khó có khả năng bứt phá bản thân.

Hiện tại tác phẩm nhiệt huyết không còn là chủ lưu, nam chính hệ dịu dàng mới là chủ lưu.

Chương 2542

Agni vừa nghe Đỗ Lan nhắc đến em gái mình, chỉ số nộ khí bắt đầu tăng vọt, nhưng vẫn chưa đủ.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Chỉ có bấy nhiêu thôi sao.

Sự quan tâm của cậu dành cho em gái chỉ có bấy nhiêu thôi sao.

Mọi người đều thấy Đỗ Lan quá đáng rồi, đánh người không đánh mặt, sao lại lấy em gái đối phương ra nói.

Tôi biết rồi, đây chính là hành vi của phản diện trong các tác phẩm phim ảnh thời xưa đây mà.

Nữ đạo diễn lại rất phấn khích, vì cô ta đã xem rất nhiều tác phẩm, biết rằng trong các tác phẩm nhiệt huyết thời đầu, để kích phát chiến lực của nhân vật chính, phản diện sẽ tấn công người thân của họ, chỉ có như vậy nhân vật chính mới có đủ nộ khí để bứt phá bản thân.

Gã này đúng là kiểu cũ nhỉ, lại tự xây dựng mình thành một phản diện đồ cổ, trong các bộ phim mới bây giờ rất hiếm thấy loại phản diện biết tích lũy chỉ số nộ khí cho nhân vật chính thế này.

Nữ đạo diễn giải thích một cách chuyên nghiệp.

Đỗ Lan thầm nghĩ Zeruel cách đây không lâu thực ra cũng có hành vi phản diện giết em gái kích phát nộ khí nhân vật chính, chỉ là Zeruel không phải chủ quan giết người, trong cốt truyện nó ăn luôn Unit 00 là để lấy mã an toàn Central Dogma.

Nhưng Frieza trong Long Châu là cố ý giết Krillin, Toguro trong Hành Trình U Linh cố ý hạ gục Kuwabara, những phản diện này đều cố ý chọc giận nhân vật chính để xem chiến lực thực sự của họ.

Đỗ Lan hiện tại cũng là cố ý chọc giận Agni, vì giảng đạo lý không xong, đối phương không hiểu, chỉ có thể giao tiếp bằng phương thức mà đối phương hiểu được.

Oành, Agni tung ra những cú đấm nhanh liên tiếp, chiến lực tăng lên không ít.

Muda.

Cứ thế này mà cậu còn đòi phục thù.

Đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Cậu ngay cả ta cũng không đánh bại nổi, em gái cậu căn bản là chết không nhắm mắt, cô bé sẽ vĩnh viễn không vào được rạp chiếu phim đâu, cô bé sẽ biến thành cô hồn dã quỷ vĩnh viễn nguyền rủa cậu đấy.

Cậu nghe thấy không.

Cô bé đang bảo cậu sử dụng Viêm Quyền đấy.

Trước mắt dường như xuất hiện ảo giác em gái, em gái thực sự rất bi thương, thực sự đang giơ nắm đấm nói: Anh trai, hãy dùng Viêm Quyền với họ.

Hai tay của Agni bùng cháy mãnh liệt, dùng lửa để phun tia gia tốc, đôi nắm đấm trong nháy mắt hóa thành hai quả tên lửa liên tục tấn công Đỗ Lan.

AT lực trường trên người Đỗ Lan bị đánh đến mức biến đổi sáng tối đan xen, có thể thấy nắm đấm của đối phương đã nâng tầm lên mức vũ khí nóng.

Quả nhiên chiêu số của manga nhiệt huyết vẫn có tác dụng, Đỗ Lan tự thấy mình có thể kích phát tiềm năng của đối phương.

Nhưng nếu không có sự giáo dục sau đó, Agni cũng chỉ đến thế

thôi.

Đỗ Lan biết trận chiến hôm nay nên kết thúc rồi, thế là hắn cũng nắm chặt nắm đấm, nắm đấm tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Với trình độ hiện tại của cậu, căn bản không báo được thù đâu.

Đỗ Lan nhanh như chớp, một đấm nện vào mặt Agni, khiến hắn bay ngang ra, ngã xuống đất không kiểm soát được, hoàn toàn không động đậy nổi nữa.

Nhân vật chính thua rồi.

Nữ đạo diễn bày tỏ đây đúng là một kết cục chưa từng nghĩ tới.

Kẻ phản diện dùng người thân hay người yêu của nhân vật chính để kích phát lực chiến đấu, đây vốn là một mô típ khá thường gặp trong các bộ truyện tranh nhiệt huyết.

Nhân vật chính sau khi phẫn nộ sẽ có thể bộc phát đại chiêu, dù không khoa học nhưng khiến độc giả xem rất sướng.

Thế nhưng, Viêm Quyền rốt cuộc không phải là truyện tranh nhiệt huyết, thanh nộ khí của Agni dù có đầy tràn thì hắn cũng chẳng thể bộc phát ra chiêu thức nào để lật ngược thế cờ.

Ngược lại, thể chất tự phục hồi của hắn bị Đỗ Lan phá giải, trực tiếp bị đánh gục xuống đất.

Nữ đạo diễn bày tỏ tình tiết phim này quả thực quá phi truyền thống, lẽ nào Agni thực sự quá yếu sao.

Thần ngã rồi.

Đám nô lệ ngơ ngác, chuyện này không giống với những gì đã thỏa thuận, chẳng phải thần đến để cứu rỗi họ sao.

Giờ đây chắc họ sẽ bị xử tử mất thôi.

Tôi đã nói là không được chạy rồi mà, các người cứ nhất định phải nghe theo lời nhảm nhí của thằng nhóc này, làm gì có vị thần nào đâu, chúng ta chết chắc rồi.

Đám nô lệ tuyệt vọng, khoảnh khắc Agni gục xuống dường như cũng là lúc tuyên án tử hình cho họ.

Sun cũng trợn mắt hốc mồm, bởi vì trong tâm trí cậu, Agni là bất khả chiến bại.

Hắn sở hữu sức mạnh như ngọn lửa, giữa vùng băng thiên tuyết địa này, còn thứ gì chói lọi và quý giá hơn ngọn lửa bùng cháy rực rỡ chứ.

Thần không thể nào thua được.

Sun rơi vào hỗn loạn.

Cát Thành Mỹ Lý và những người khác nhìn đám nô lệ với vẻ thương hại, họ biết niềm hy vọng tự do vừa nhen nhóm đã bị dập tắt.

Có lẽ họ thực sự nên gia nhập Phổ Thế Giáo, đó coi như là cơ hội duy nhất rồi.

Sự tuyệt vọng hiện rõ trên khuôn mặt mỗi nô lệ bỏ trốn.

Nữ đạo diễn cảm thấy phe phản diện đã thắng, câu chuyện mà nhân vật chính ngã xuống thế này thực sự không mấy thân thiện, thế là cô hét lớn: Agni, đứng dậy đi.

Đứng dậy tiếp tục chiến đấu đi.

Tuy nhiên, Agni lại không thể động đậy.

Hắn không cảm thấy chỗ nào bị thương, nhưng cơ thể cứ cứng đờ ra.

Cô chỉ biết bảo người khác chiến đấu, sao không tự mình làm diễn viên chính đi.

Đỗ Lan nói với đạo diễn: Cô không biết làm người dẫn dắt nhân vật chính vốn dĩ là một công việc rất nguy hiểm sao.

Thử nhớ lại những bộ phim cô từng xem xem, chẳng phải vai người dẫn dắt nhân vật chính còn có một nhiệm vụ là làm nền cho sự lớn mạnh của kẻ thù sao.

Người dẫn dắt sẽ bị đánh chết, như vậy nhân vật chính mới có đủ động lực và cảm giác áp bách.

Xem ra anh cũng có nghiên cứu về điện ảnh đấy.

Nữ đạo diễn cũng biết công việc dẫn dắt nhân vật chính quả thực thường không có kết cục tốt đẹp, nhưng cô không có tính cách của một nhân vật chính.

Cô không thích đứng dưới ánh đèn sân khấu, vì cô biết bản thân mình không có tư cách làm nhân vật chính, bởi cô là một người đàn ông bị mắc kẹt trong cơ thể phụ nữ.

Nếu thực sự đứng dưới ánh đèn cho người ta nghiên cứu, thưởng thức, thì mọi người sẽ biết được sự thật về cô.

Nói đơn giản là tự ti, là rối loạn nhận thức, nên không dám thể hiện bản thân.

Vì vậy, trước lời mời của Đỗ Lan, nữ đạo diễn cũng không biết bác bỏ thế nào, dù sao cô cũng tuyệt đối không bước tới trước ống kính.

Hơn nữa, cô nhận ra nếu Đỗ Lan ra tay tấn công, cô cũng chưa chắc đã thắng được.

Cô thấy trên mặt Đỗ Lan viết đầy vẻ không có ý tốt, xem ra đối phương vẫn chưa thỏa mãn, còn muốn tiếp tục chiến đấu.

Đột nhiên Đỗ Lan biến mất trước mắt nữ đạo diễn.

Cô rõ ràng nắm giữ mọi kỹ năng cận chiến, nhưng vẫn không phân biệt được động tác của Đỗ Lan.

Chỉ nghe thấy tiếng của hắn truyền lại từ phía sau: Ta muốn phát triển khoa học để chứng minh sự tồn tại của Băng Chi Ma Nữ, chứng minh rằng sớm muộn gì cũng có một ngày cứu thế chủ sẽ xuất hiện để tiêu diệt mụ ta.

Không biết cô có hứng thú gia nhập, trở thành một trong các nhân vật chính không.

Nếu tôi từ chối thì sao.

Nữ đạo diễn không muốn phối hợp, nhưng nếu đối phương dùng vũ lực, cô chỉ có thể án binh bất động, tìm cơ hội chuồn mất.

Tại sao lại từ chối.

Lẽ nào cô không hy vọng ngày tận thế kết thúc sao.

Không muốn thế giới trở nên tốt đẹp hơn sao.

Đỗ Lan nói: Ta nghĩ chẳng có ai từ chối được đề nghị này đâu.

Điều ta nói là dùng khoa học chứng minh sự tồn tại của Băng Chi Ma Nữ, đồng thời chế tạo ra cứu thế chủ để giết chết mụ ta.

Đây là giáo nghĩa của Phổ Thế Giáo chúng ta, chẳng phải rất tuyệt sao.

Chẳng có Băng Chi Ma Nữ nào cả.

Nữ đạo diễn nói.

Đỗ Lan lại lắc đầu: Nếu không có Băng Chi Ma Nữ, vậy người đó là ai.

Đỗ Lan nhấc tay, ngón trỏ chỉ về phía một người trùm áo choàng trên tòa nhà cao tầng đằng xa.

Mọi người đều không tự chủ được mà nhìn theo hướng ngón tay, nhưng chỉ thấy đó là một người bình thường, làm gì có Băng Chi Ma Nữ nào.

Cái gã Đỗ Lan này lại giở trò quái đản rồi.

Chương 2543

Thế nhưng, hành động tiếp theo của người trùm áo choàng bị chỉ điểm kia lại khiến tất cả kinh ngạc, vì người đó bay lên, bay thẳng vào giữa chiến trường.

Một màn xuất hiện lộng lẫy khiến ai nấy đều ngẩn ngơ.

Hôm nay thực sự có quá nhiều điều bất ngờ.

Dưới lớp mặt nạ của người trùm áo choàng không phải là Băng Chi Ma Nữ mà là một quái vật, một nửa khuôn mặt đã bị thực vật hóa, nhưng nửa khuôn mặt còn lại khiến mọi người kinh ngạc vì trông giống hệt Đại tế ti.

Đây chính là một trong ba người phụ nữ đã tiến hóa hoàn toàn, luôn âm thầm muốn giải quyết tận thế nhưng cuối cùng lại làm hỏng chuyện, biến thành quái vật nửa thực vật nửa người.

Bà ta là Băng Chi Ma Nữ.

Mọi người tỏ vẻ không tin.

Các ngươi có thể gọi ta như vậy, ta cũng không phủ nhận.

Người đàn bà kỳ quái nói: Thật kỳ lạ, gã này dường như biết rất nhiều chuyện.

Ngươi vậy mà có thể phát hiện chính xác ra ta, trước đây chưa từng có ai chú ý đến ta, vì vậy ta mới có thể luôn ẩn nấp.

Ngươi là người đầu tiên chú ý đến ta.

Dĩ nhiên là vì Đỗ Lan biết cốt truyện, biết rằng trong nguyên tác khi thành bang bị hủy diệt, người đàn bà quái dị này sẽ đến cứu Đại tế ti, vì bà ta cần một con người tiến hóa hoàn toàn để kết thúc tận

thế.

Đây lại quay về vấn đề kinh điển: Trong ngày tận thế, liệu có nên hy sinh một người để cứu tất cả mọi người hay không.

Agni hiển nhiên là không đồng ý, đặc biệt là khi Đại tế ti trông giống hệt em gái hắn, nên cuối cùng hắn muốn bảo vệ Đại tế ti, nhưng rồi vẫn thất bại.

Đại tế ti trở thành công cụ để người đàn bà quái dị cứu vãn tận thế.

Tất nhiên Đại tế ti không chết mà chỉ bị phong ấn.

Nếu không, cuối cùng cô cũng chẳng thể đoàn tụ với Agni.

Trong tận thế, nếu thực sự có thể hy sinh một người để cứu tất cả, tự nhiên mọi người sẽ không ngần ngại đồng ý.

Nhưng Agni không muốn, dù sao người có năng lực tự phục hồi vẫn sống tốt trong tận thế, không nhất thiết phải kết thúc nó, nên trong nguyên tác hắn đã phản đối người đàn bà quái dị kia.

Chuyện này thực tế đã được thảo luận từ thời cổ đại, từ học thuyết của Dương Chu thời Tiên Tần về việc nhổ một sợi lông để lợi thiên hạ cũng không làm, cho đến các tác phẩm nghệ thuật như Đại Ngư, Viêm Quyền, Đứa Con Của Thời Tiết.

đều suy ngẫm về việc liệu có nên tổn thất một người để cứu vãn thiên hạ hay không.

Trong Viêm Quyền, nhân vật chính phản đối, nhưng là một trong số ít người bình thường trong đó, cô em gái quay phim lại kiên định ủng hộ, và cũng chính nhờ cô em quay phim mà kế hoạch của người đàn bà quái dị mới thành công.

Mô típ cơ bản của loại thảo luận này là người bị hy sinh chắc chắn phải rất quan trọng đối với nhân vật chính, đồng thời họ bị một nhóm người ngoại lai tàn bạo truy sát.

Nhân vật chính liều mạng muốn thủ hộ, nhưng cuối cùng lại bị tập thể tàn bạo đánh bại, trơ mắt nhìn người quan trọng bị hiến tế.

Điều này ca ngợi cao độ tình nhân văn của nhân vật chính, cũng như tình cảm chân thành giữa hắn và người quan trọng kia, đồng thời phê phán sự tàn bạo bất nhân của tập đoàn vì lợi ích riêng mà xóa sổ chân thiện mỹ một cách máu lạnh.

Nó rất dễ gây ra sự đồng cảm cho một số khán giả.

Đỗ Lan đã xuyên qua rất nhiều vũ trụ, cực kỳ quen thuộc với loại kịch bản này, thế là hắn nói với người đàn bà quái dị: Bà cho chúng ta mấy năm thời gian đi, đợi mấy năm nữa bà hãy tới.

Ý gì đây.

Ngươi biết ta muốn làm gì sao.

Người đàn bà quái dị bày tỏ mình còn chưa nói gì cả, lẽ nào người đàn ông này biết mục đích của bà ta là tìm Đại tế ti.

Mục tiêu của bà ta là để Đại tế ti thay thế mình hoàn thành nhiệm vụ.

Bà ta vốn muốn tự thực vật hóa bản thân nhưng đã thất bại, nên chỉ có thể tìm một con người tiến hóa hoàn toàn khác để tiếp tục thí nghiệm, lần này bà ta nhất định phải thành công.

Ta biết bà muốn hy sinh Đại tế ti để kết thúc tận thế.

Ta cũng có ý tưởng tương tự, nhưng chưa vội, cứ để Agni và Đại tế ti bồi dưỡng tình cảm một chút, để họ có sự ràng buộc, đến lúc đó chúng ta mới hy sinh Đại tế ti, Agni chắc chắn sẽ bộc phát lực chiến đấu mạnh mẽ hơn.

Đỗ Lan vẫn muốn để Agni chiến đấu, để nâng cao sức mạnh, cố ý ban cho Agni trước, sau đó khích lệ hắn trở nên mạnh mẽ hơn để bảo vệ cô gái.

Đỗ Lan muốn một mũi tên trúng hai con nhạn, đặt cược cả hai bên.

Một mặt tự nhiên là đặt cược vào kế hoạch hy sinh một người của người đàn bà quái dị, mặt khác đặt cược vào giới hạn trên của Agni.

Nếu người đàn bà quái dị thành công, vậy thì hy sinh Đại tế ti. nếu Agni trở nên đủ mạnh để ngăn cản kế hoạch này, vậy thì Agni sau khi mạnh lên chắc chắn có thể dẫn dắt nhân loại mở ra tương lai.

Phải nắm bắt cả hai tay, cả hai tay đều phải cứng.

Trận chiến kết thúc, nhưng sự xuất hiện đột ngột của người đàn bà quái dị khiến mọi người cảm thấy khó hiểu, không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Giải tán đi, ai về chỗ nấy làm việc của mình, buổi quay phim kết thúc rồi.

Đỗ Lan hét lớn với mọi người: Cảm ơn mọi người đã ủng hộ, sau này nếu còn cơ hội sẽ tiếp tục quay phim điện ảnh.

Mọi người reo hò, vì kẻ thù rực lửa đã bị Đỗ Lan đánh bại, mà Đỗ Lan là đồng môn huynh đệ của họ.

Còn các người, muốn gia nhập Phổ Thế Giáo hay muốn quay về nông trang nô lệ.

Đỗ Lan hỏi những nô lệ bỏ trốn.

Chúng tôi nguyện ý gia nhập Phổ Thế Giáo.

Đám nô lệ tuyệt vọng nói.

Rất tốt, vậy thì gia nhập đi.

Chỉ có một mình Sun là không nói nên lời, vì thần thoại mà cậu tin tưởng đã bị đập tan, cậu hoàn toàn không biết phải đối mặt ra sao, cả người rơi vào trạng thái xuất khiếu.

Các người hãy chăm sóc cậu ta thật tốt.

Đỗ Lan bảo hai tín đồ đi chăm sóc Sun, tiện thể truyền giáo cho cậu luôn.

Sau khi sắp xếp xong, Đỗ Lan đưa một nhóm người bao gồm cả Doma đi họp, để nghe phương án cứu thế giới của người đàn bà quái dị.

Người đàn bà quái dị trước đây luôn nghiên cứu một mình, đột nhiên gặp nhiều người muốn nghe phương án của mình như vậy quả là lần đầu tiên.

Thế là bà ta không nói phương án ngay mà kể về tình hình nhân loại ba trăm năm trước: Ba trăm năm trước, nhân loại đã rảo bước giữa các vì sao, đồng thời sáng tạo ra công nghệ gen thần kỳ, có thể khiến con người đạt được siêu năng lực.

Ngay khi tất cả mọi người đều mong chờ tương lai ngày càng tốt đẹp hơn, thì đại tự nhiên lại trêu đùa chúng ta, khí hậu biến dị, thời tiết ngày càng lạnh giá.

Nữ đạo diễn bày tỏ chuyện đúng là như vậy, giống với ký ức của cô.

Lúc đó cô chỉ là một người mê điện ảnh bình thường, cũng không biết tại sao, tóm lại nhân loại đã đi đến ngày tận thế.

Rất nhiều quyền quý đã lái phi thuyền rời bỏ Trái Đất, bay vào vũ trụ, còn những người ở lại Trái Đất chỉ biết chờ đợi tận thế giáng lâm.

Cô đã thấy quá nhiều sự hỗn loạn, từ việc cướp bóc lúc đầu, cho đến việc người ăn thịt người sau này, rồi đến việc truy bắt và nô dịch những người được ban phước.

Nhân loại điên cuồng cho rằng tận thế là do những người được ban phước gây ra, giờ nghĩ lại đó chỉ là cái cớ để biến họ thành nô lệ mà thôi.

Cô chính là đã chạy trốn khỏi thành phố trong đợt truy bắt đó, sau đó ẩn cư suốt hai trăm năm trường đẳng đẵng.

Còn bọn người Cát Thành Mỹ Lý tuy không trải qua mùa đông giá rét đó nhưng cũng cảm thấy đồng cảm.

Bởi vì sự xuất hiện của Sứ Đồ cũng tương tự như một trò đùa của đại tự nhiên đối với nhân loại, và biểu hiện của họ cũng điên cuồng y hệt, đặc biệt là tổ chức SEELE vậy mà lại muốn thực hiện Nhân loại bổ hoàn kế hoạch.

Có đôi khi cô cũng không hiểu nhân loại sở hữu nhiều kiến thức như vậy, tại sao cứ phải làm khó chính mình.

Lẽ nào không thể làm chút chuyện gì đàng hoàng sao.

Thực tế đều là vì lợi ích của bản thân, lợi ích của SEELE xung đột với lợi ích của toàn nhân loại, nên SEELE có thể hy sinh lợi ích của toàn nhân loại.

Theo lời kể của người đàn bà quái dị, mọi người biết được sự vĩ đại của nhân loại ngày xưa, cũng biết được những hành vi điên cuồng của con người trong tận thế, cuối cùng mới nói đến cách ngăn chặn tận thế.

Người đàn bà quái dị nói: Căn cứ theo nghiên cứu của các nhà khoa học, nguyên nhân khiến nhiệt độ Trái Đất không ngừng giảm xuống thực chất là do năng lượng của Trái Đất đã cạn kiệt.

Nhưng chỉ cần có thể hấp thu năng lượng từ các hành tinh khác cung cấp cho Trái Đất là được.

Tuy cái giá phải trả là các hành tinh khác sẽ cạn kiệt, nhưng Trái Đất sẽ tồn tại đến cuối cùng.

Cát Thành Mỹ Lý và những người có trình độ khoa học cảm thấy đây là cái quỷ gì, đây thực sự là kết luận do khoa học rút ra sao.

Tuy nghi ngờ nhưng hiện tại họ vẫn tiếp tục nghe.

Người đàn bà quái dị nói tiếp: Và để hấp thu năng lượng từ các hành tinh khác, cần một con người tiến hóa hoàn toàn có thể sử dụng tất cả siêu năng lực.

Chương 2544

Con người tiến hóa hoàn toàn đều trông giống hệt nhau, giống như ta, và cũng giống như Đại tế ti.

Ta vốn muốn hy sinh bản thân mình, biến mình thành một cái cây đại thụ, một cái cây có thể vươn cành lá vào vũ trụ, có thể nắm lấy các hành tinh khác.

Đáng tiếc ta đã thất bại, nên ta hy vọng có thể để Đại tế ti tiếp tục thực hiện mục tiêu này.

Bọn người Cát Thành Mỹ Lý đã hoàn toàn ngơ ngác.

Ban đầu họ còn tưởng khoa học công nghệ của nhân loại ba trăm năm trước cũng chẳng lợi hại đến thế, nhưng giờ xem ra đã tiến vào lĩnh vực huyền học giống như Nhân loại bổ hoàn kế hoạch rồi.

Họ không hiểu tại sao sự dung hợp lại dẫn đến việc nhân loại diệt tuyệt, cũng không biết tại sao Hắc Chi Nguyệt có thể bao dung linh hồn của nhân loại, càng không biết tại sao Ngọn giáo Longinus lại có thể đâm xuyên lực trường.

Tử Hải Văn Thư ghi lại đủ loại câu chuyện như thần thoại, nào là Cây Thế Giới, Trái Cây Sinh Mệnh, Trái Cây Trí Tuệ.

đều là huyền học hóa khoa học.

Nếu nói Sứ Đồ là sinh mệnh vũ trụ có tính lưỡng tính sóng hạt, EVA là công nghệ nhân bản gen, lực trường là năng lượng sinh mệnh, những thứ này còn có thể dùng khoa học giải thích, thì đến giai đoạn dung hợp bổ hoàn nhân loại, khoa học đã mất đi tác dụng, mọi người chỉ có thể hiểu chúng như thần thoại tôn giáo.

Hiện tại phương pháp cứu Trái Đất này dường như cũng giống như truyện thần thoại, tại sao con người sau khi tiến hóa lại giống hệt nhau, tại sao con người tiến hóa lại có thể hóa thân thành cây đại thụ, tại sao cây đại thụ có thể hấp thu năng lượng từ hành tinh khác.

Tại sao, tại sao, rốt cuộc là tại sao.

Lẽ nào tận cùng của khoa học thực sự là huyền học.

Suy cho cùng, ngay từ đầu tôn giáo đã sử dụng khoa học như huyền học, họ hy vọng thông qua khoa học để chứng minh sự tồn tại của Thượng đế.

Trong tay tôn giáo, khoa học và huyền học đều là phương tiện như nhau, đều phục vụ cho cùng một mục đích.

Dưới góc nhìn của tôn giáo, khoa học chính là huyền học, và huyền học cũng chính là khoa học.

Chỉ là Cát Thành Mỹ Lý, Akagi Riko và những người khác chắc chắn sẽ không đồng tình.

Tuy nhiên, bất kể là NERV hay người đàn bà quái dị này, con đường cuối cùng của họ đều là thứ mà người bình thường căn bản không thể hiểu nổi.

Các người đừng hỏi ta đây là nguyên lý gì, ta cũng không biết.

Ta cũng chỉ là đang sử dụng thành quả nghiên cứu mà thôi.

Nhân loại đến cuối cùng sẽ tiến hóa thành như ta, đồng thời khi sử dụng tất cả siêu năng lực sẽ thực vật hóa, sẽ biến thành cây đại thụ, sẽ có thể hấp thu năng lượng từ hành tinh khác.

Người đàn bà quái dị bày tỏ đại khái là như vậy, còn nguyên lý gì đó bà ta cũng không hiểu.

Cũng giống như Nhân loại bổ hoàn kế hoạch, tóm lại tiến hành nghi thức là có thể dung hợp, còn nguyên lý thế nào thì SEELE cũng chẳng hiểu.

Đỗ Lan nghe xong chỉ lắc đầu nguầy nguậy.

Anh có ý kiến gì.

Muốn nói thì nói đi.

Cát Thành Mỹ Lý ghét nhất là thái độ úp úp mở mở này của Đỗ Lan, có lời gì cũng không nói thẳng.

Vậy thì ta nói đây.

Điều ta muốn nói là nhân loại quá ngu xuẩn rồi, hành vi này của các người có khác gì so với việc người cổ đại giết nô lệ tế tự cầu mưa đâu.

Thời cổ đại, người nguyên thủy cho rằng giết tù binh có thể làm cảm động trời xanh, có thể cầu mưa.

Ngày nay chúng ta đã biết chuyện đó thật ngu ngốc, việc mưa hay không chẳng liên quan gì đến việc giết nô lệ cả, chỉ là người cổ đại không hiểu nguyên lý của việc mưa mà thôi.

Lúc này cũng hệt như lúc đó, hành vi của chúng ta và người cổ đại có gì khác biệt chứ.

Chúng ta cũng không hiểu nguyên lý, nhưng lại cho rằng nhất định phải hy sinh một con người đã tiến hóa mới có thể kết thúc tận thế, đây chẳng phải giống hệt người nguyên thủy sao.

Mọi người nghe xong đều bất giác gật đầu.

Nhân loại dù có rảo bước giữa các vì sao thì vẫn u muội như cũ, vẫn không sửa được những hủ tục lạc hậu đó.

Suy cho cùng họ vẫn không hiểu rõ mọi nguyên lý, nên việc bàn về hy sinh cũng chẳng qua là hành vi giết nô lệ cầu mưa của người nguyên thủy.

Tuy có vẻ khoa học hơn, nhưng bản chất căn bản không hề thay đổi.

Người đàn bà quái dị không vui, nghiên cứu của bà ta là khoa học, có thể kiểm chứng lặp lại, có thể kết thúc tận thế.

Trước đó Đỗ Lan đã bảo kế hoạch phải hoãn lại mấy năm, giờ lại còn lên tiếng chế nhạo, lẽ nào gã đàn ông này không muốn giải quyết tận thế.

Có, có loại người như cá gặp nước trong tận thế, lợi ích của họ đều nằm ở đó, nên căn bản không hy vọng tận thế kết thúc.

Đỗ Lan này có lẽ chính là một kẻ khao khát tận thế kéo dài mãi mãi như vậy.

Đối với cùng một sự việc, cái nhìn của mỗi người đều không giống nhau.

Đỗ Lan với tư cách là một kẻ hay vặn vẹo giang tinh, tự nhiên là loại người mà ai cũng ghét nhất.

Người ta khó khăn lắm mới nghĩ ra một biện pháp giải quyết vấn đề, Đỗ Lan vừa mở miệng đã phủ định luôn.

Hy sinh một người đã hoàn thành tiến hóa để cứu thế giới, sao có thể giống với việc người nguyên thủy giết tù binh cầu mưa được.

Hai chuyện đó không giống nhau.

Nhưng rốt cuộc không giống ở chỗ nào, e rằng rất khó nói rõ.

Bởi vì hai tình huống này quá tương tự, đối mặt với sự biến hóa chưa biết, nhân loại dùng một số thủ đoạn kỳ quái để can thiệp, hy vọng sự biến hóa có thể phát triển theo hướng mình mong đợi.

Và thủ đoạn lớn nhất của nhân loại chính là tế tự, thông qua việc hy sinh mạng sống của đồng loại để góp chút sức mọn.

Nói cho cùng là vì nhân loại thiếu khả năng kiểm soát tự nhiên.

Người đàn bà quái dị đương nhiên tin rằng hy sinh một người đã hoàn thành tiến hóa là có thể thay đổi thế giới, bà ta thậm chí không tiếc hy sinh chính mình.

Thế này đi, cứ theo như ta đã nói trước đó, trì hoãn mấy năm.

Để Agni và Đại tế ti bồi dưỡng tình cảm một chút, đến lúc đó bà và Agni khai chiến, xem thử rốt cuộc ai có thể thắng.

Đặt cược tương lai của Đại tế ti vào một trận quyết đấu, bà thắng thì đem cô ta đi hiến tế, Agni thắng thì chúng ta sẽ đi một con đường khác.

Đỗ Lan bày tỏ đây mới là sự sắp xếp thú vị.

Nữ đạo diễn không thể đồng ý hơn, vì ý tưởng của Đỗ Lan thực sự quá thú vị, rất kịch tính.

Các người coi tôi là không khí à.

Đại tế ti bày tỏ mình cũng là người, cũng có suy nghĩ, sao lại bị sắp xếp xong xuôi hết rồi.

Tại sao mình luôn không thể lựa chọn cuộc sống của chính mình.

Trước đây vì lời chúc phúc của cha, mình trở thành người quản lý thành bang, bất đắc dĩ phải tuyên truyền những lời dối trá, bất đắc dĩ phải làm nhiều chuyện trái với lương tâm.

Bây giờ thành bang dần bị Đỗ Lan chiếm lĩnh, mình khó khăn lắm mới có thể thả lỏng một chút, lại bị một vụ cá cược nực cười kìm hãm.

Ai muốn bồi dưỡng tình cảm với kẻ thù của thành bang chứ.

Ai muốn hy sinh bản thân để cứu thế giới chứ.

Trong nguyên tác, Đại tế ti vì cú sốc thành bang bị hủy diệt mà chấp nhận phương án hy sinh, nhưng lần tế tự đầu tiên không thành công, tuy khiến nhiệt độ tăng lên một chút nhưng cô cũng bị mất trí nhớ.

Trong mười năm mất trí nhớ đó, cô được Agni chăm sóc như em gái, hai người nảy sinh tình cảm tinh tế.

Sau đó là lần tế tự thứ hai, và nó đã thành công.

Người tiến hóa hoàn toàn thực sự có thể biến thành cây đại thụ, vươn ra vũ trụ hấp thu năng lượng từ hành tinh khác.

Tuy nhiên, nó không thể khiến toàn bộ Trái Đất ấm lên mà chỉ làm ấm được một khu vực nhất định.

Vì vậy, sau đó để tranh giành khu vực ấm áp, chiến tranh liên tục nổ ra.

Chương 2545

Khu vực ấm áp có thể trồng lương thực, có thể canh tác nông nghiệp, nên được coi như bảo bối.

Nhưng Đỗ Lan phải nói rằng đây rõ ràng là một sự thụt lùi.

Khó khăn lắm nhân loại mới có thể không phụ thuộc vào đất đai mà vẫn có tài nguyên, nhưng sau khi tận thế kết thúc, nhân loại lại càng sống càng thụt lùi, có những người được ban phước mà không dùng lại quay về trồng ruộng.

Đầu óc có vấn đề à.

Phải nói rằng đây là định kiến của tác giả rồi.

Thế giới tươi đẹp trong đầu tác giả không thoát ly khỏi thực tại, trong mắt tác giả, bài ca điền viên mới chính là cuộc sống tươi đẹp.

Giống như Đào Tiềm cho rằng Đào Hoa Nguyên cách biệt với thế giới, tiếng gà tiếng chó quấn quýt mới là tốt đẹp.

Giống như Lão Tử cho rằng nước nhỏ dân ít, không qua lại với nhau mới là tốt đẹp vậy.

Có thực sự tốt đẹp hay không.

Chính họ cũng chưa chắc đã biết, nhưng các tác giả ở trong môi trường xã hội đó không thể khiến họ hài lòng, họ đều biết muốn lật đổ xã hội hiện tại thì phải có một xã hội mới mới được.

Thế là các tác giả sẽ sáng tạo ra một xã hội trong tưởng tượng có thể làm mình hài lòng, về cơ bản đó chính là thế giới mà ai cũng có ruộng để cày, làm lụng có thu hoạch.

Đỗ Lan bày tỏ đây chính là thụt lùi, sự phát triển của thế giới

Viêm Quyền chính là một sự thụt lùi.

Đã thoát ly khỏi đất đai để sinh tồn rồi, cuối cùng lại quay về trồng ruộng sao.

Tuy nhiên, để thiết kế một thế giới lý tưởng từ hư vô quả thực rất khó, tìm kiếm thế giới lý tưởng mà con người các triều đại hằng mong ước từ lịch sử thì dễ dàng hơn.

Điều người cổ đại mong muốn nhất tự nhiên là xã hội tiểu nông ai cũng có ruộng cày, ai cũng được ăn no mặc ấm.

Còn khi nền văn minh công nghiệp mở ra, thế giới lý tưởng là mỗi ngày làm việc tám tiếng, thời gian còn lại dùng để đọc sách học tập nâng cao bản thân, mỗi người đều phải làm việc để đổi lấy các sản phẩm công nghiệp mình cần.

Quốc gia lý tưởng công nghiệp vẫn mang tư tưởng tiểu nông tương đối đậm nét.

Sau này vì sự xuất hiện của Liên Xô cũ, ngày làm việc tám tiếng có, ngày quốc tế lao động có, nhưng khoảng cách tới quê hương lý tưởng công nghiệp vẫn còn rất xa.

Tóm lại, Đỗ Lan cho rằng đây là sự thụt lùi, nên hy vọng Agni có thể thắng: Tóm lại quyết định thế đi.

Agni, từ hôm nay trở đi, ngươi, Đại tế ti, nữ đạo diễn đều phải tiếp nhận giáo dục của ta, không thể cứ sống vật vờ như vậy nữa.

Còn bà, người đàn bà quái dị kia, bà muốn tuyên truyền cái mớ lý thuyết tế tự đó thì tùy bà, cổng thành bang luôn mở rộng chào đón bà.

Hoan nghênh bà trong quá trình này đến lấy mạng Agni, cũng như sự tự do của Đại tế ti.

Nghẹn lời.

Mọi người đều thấy Đỗ Lan thực sự quá bá đạo, cứ thế mà quyết định sao.

Tôi cũng muốn học tập.

Doma đứng dậy nói: Tôi muốn biết tại sao chúng ta lại trở nên như thế này, và chúng ta rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể sửa đổi.

Agni lườm Doma đầy giận dữ, hắn không chấp nhận sự tồn tại của loại người như Doma.

Đỗ Lan thầm nghĩ Doma và Agni chẳng có cơ sở gì để liên minh, tất nhiên Agni và Đại tế ti thực ra cũng vậy.

Suy cho cùng Doma tuy là người thực thi, nhưng Đại tế ti là người giáo dục và ra lệnh.

Tuy mệnh lệnh ban đầu Doma nhận được là bắt giữ người, là hắn nhất thời đổi thành tiêu diệt.

Nhưng sở dĩ hắn ra tay vẫn là do sự giáo dục của Đại tế ti, nên mới cho rằng ăn thịt người là tội ác tày trời.

Agni không thể chấp nhận việc mình và kẻ thù ngồi lại cùng nhau học tập.

Nữ đạo diễn cười rất vui vẻ, tuy cái tên Doma này rất đồi phế, nhưng ở một mức độ nào đó, tên phản diện này còn gây ức chế hơn cả phản diện truyền thống.

Phản diện truyền thống tuy kiêu ngạo ác độc nhưng cuối cùng đều bị nhân vật chính tiêu diệt, nên khán giả có thể chấp nhận cái ác của hắn.

Nhưng Doma lại rất đồi phế, hơn nữa còn muốn thay đổi, luôn tự phản tỉnh, rõ ràng khiến Agni tức đến nghiến răng, nhưng nếu Agni phản kích, ngược lại dường như Agni là người sai.

Rõ ràng rất đáng ghét mà còn không thể biểu hiện ra, cô nói xem có tức không chứ.

Cho nên nói hai người này không có cơ sở liên minh.

Lợi ích, đạo đức, sự sợ hãi, đây là ba loại cơ sở liên minh thường gặp.

Đối với giới tinh anh, tập đoàn lợi ích, quốc gia, v. v. lợi ích vĩnh viễn là cơ sở liên minh tốt nhất, có thể nói chỉ có lợi ích vĩnh viễn chứ không có bạn bè vĩnh viễn.

Còn người bình thường với người bình thường, các quốc gia khác nhau, khu vực khác nhau, nền văn minh khác nhau, chủng tộc khác nhau, giới tính khác nhau, độ tuổi khác nhau, cơ bản đều dựa trên đạo đức, tức là cùng chung giá trị quan để làm cơ sở liên minh, vì người bình thường không thể đưa ra nhiều lợi ích đến thế để liên minh.

Những người tiếp nhận cùng một nền giáo dục đạo đức, hoặc tin vào cùng một tôn giáo thì dễ liên minh hơn.

Còn đối với những người ở các khu vực khác nhau, thì xem biểu hiện của họ trong gia tộc, con hiếu thảo liên minh với con hiếu thảo, cha hiền liên minh với cha hiền, đây cũng là lý do Nho gia trường tồn không suy, vì Nho gia chính là một loại yêu cầu đạo đức đối với huyết mạch gia tộc.

Và loại yêu cầu này có thể dùng làm cơ sở liên minh cho những người xa lạ.

Còn đối với những kẻ nằm ngoài quy tắc xã hội, những kẻ ngoài vòng pháp luật, sự sợ hãi là cách liên minh tốt nhất, ai có thực lực hơn, đáng sợ hơn thì người đó là đại ca, có thể chi phối kẻ khác.

Thông thường cả ba loại cơ sở liên minh đều cùng tồn tại, được sử dụng đan xen trong xã hội.

Cha con, bạn bè, cấp trên cấp dưới, người lạ, cá nhân và đoàn thể, đoàn thể và đoàn thể đều có đủ loại liên minh tồn tại.

Agni và Doma không có chung giá trị quan, đương nhiên cũng không có lợi ích chung, cũng không thể thông qua sự sợ hãi để hoàn thành việc chi phối, nên họ hoàn toàn không thể trở thành bạn bè, thuần túy là kẻ thù.

Nhưng không sao, không thành bạn bè thì cứ tồn tại dưới hình thức kẻ thù, xem ai cuối cùng mạnh hơn.

Con người không thể chỉ có bạn mà không có thù, đặc biệt là người gánh vác trách nhiệm cứu thế như Agni.

Dĩ nhiên không vấn đề gì, có thể cùng nhau học tập.

Đỗ Lan bày tỏ có thể giáo dục Agni và Doma cùng một lúc.

Giáo dục đám người này không hề dễ dàng.

Vì bọn họ đều là người trưởng thành rồi, giá trị quan đã sớm hình thành, muốn sửa đổi không dễ chút nào.

Hơn nữa bên trong còn có hai kẻ thù không đội trời chung là Agni và Doma.

Khóa học sắp tới chắc chắn sẽ rất náo nhiệt.

Vì trình độ của những người này không đồng đều, nên đối với Đỗ Lan cũng là một thử thách.

Trước tiên phải kích hoạt lòng nhiệt tình học tập của họ, sửa đổi tính lười biếng, phải khiến họ hành động.

Vì vậy Đỗ Lan đã thiết lập giờ giấc sinh hoạt nghiêm ngặt cho những người này, cùng với một lượng lớn bài tập rèn luyện thể lực, phải gột rửa hết tính tự do buông thả trên người họ, sau đó mới là giáo dục nghiêm túc.

Thực tế, việc giáo dục Ikari Shinji cũng bắt đầu từ thái độ, dùng xe Jeep truy sát cậu chính là để cậu phải nghiêm túc, vì không nghiêm túc sẽ chết.

Chỉ khi nghiêm túc, con người mới có thể thực sự học tập, nếu không thì lấy đâu ra động lực học tập cấp thiết chứ.

Chỉ những người thực sự nhận thức được rằng không học tập sẽ chết mới đối đãi nghiêm túc với việc học.

Dù sao thì theo như Đỗ Lan biết, số người thực sự có thể tìm thấy niềm vui trong học tập là rất ít, đối với đa số mọi người, học tập là một quá trình đau khổ, tốn công vô ích.

Thậm chí đối với nhiều người, học tập không phải là điều cần thiết, học tập với thái độ đó chắc chắn không thể thành công.

Vì vậy Đỗ Lan muốn họ biết hậu quả của việc không học tập, khiến họ luôn phải đối mặt với cái chết, và chỉ có con đường học tập mới có thể tự cứu mình.

Qua một thời gian bị hành hạ, những người này cuối cùng cũng đã nghiêm túc.

Ikari Shinji nhìn mà suy ngẫm, dường như hiểu ra điều gì đó.

Chương 2546

Cậu cơ bản đã hoàn thành việc học, đã bắt đầu nghiêm túc đối mặt với cuộc đời mình, nhận ra rằng chỉ cần dốc hết sức mình là có thể thay đổi thế giới, hơn nữa còn có thể khiến nhiều người bên ngoài tế đàn thức tỉnh, chỉ khi những người bên ngoài tế đàn đoàn kết lại mới có thể lật đổ tế đàn.

Chính thức bắt đầu giáo dục, Đỗ Lan dạy họ cách con người liên minh, cách dùng phương thức này để khoanh vùng tự sướng, và khi gặp chuyện con người chọn cách xử lý với chi phí tiết kiệm nhất như thế nào.

Trước hết chúng ta phải xác định một chuyện, con người không bình đẳng, ta nghĩ các vị ngồi đây chắc không ai có ý kiến gì đâu nhỉ.

Đỗ Lan bày tỏ đây là thành bang nô lệ, những người này mà nghĩ con người bình đẳng thì mới là chuyện lạ.

Vẻ mặt của mọi người đều rất tế nhị, vậy mà không ai lên tiếng đồng tình.

Đại tế ti có lương tâm, đức tin của Doma đã sụp đổ, Agni tuy sa cơ nhưng cũng không thừa nhận mình thấp kém hơn người khác, nữ đạo diễn thì đồng tình nhưng thấy người khác không nói nên cô cũng không mở miệng, còn người đàn bà quái dị thì chỉ chờ Đỗ Lan nói tiếp.

Lương tâm và giáo dục bảo Đại tế ti rằng con người thực ra đều như nhau, chỉ là để sống sót nên mới phải biến người khác thành nô lệ.

Một vĩ nhân từng nói, khi chúng ta nhìn nhận một nhân vật lịch sử, đừng xem nhân vật đó có cung cấp được thứ mà xã hội hiện đại cần hay không, mà phải xem nhân vật đó có điều gì mới mẻ hơn so với tiền bối của họ hay không.

Có nghĩa là nhân vật lịch sử không thể so với xã hội hiện đại, không thể yêu cầu nhân vật lịch sử trong quá khứ đưa ra biện pháp giải quyết vấn đề hiện tại.

Mà nên so nhân vật lịch sử với những nhân vật trước họ, chỉ cần một nhân vật lịch sử có tiến bộ, có sáng tạo hơn tiền bối của họ, thì giá trị của nhân vật đó nên được khẳng định.

Khi tác giả thiết kế một thế giới, cũng rất khó để không đưa môi trường xã hội của mình vào, rất khó để không đưa nền giáo dục mình đã thụ hưởng vào, vì vậy trong tận thế mới xuất hiện nhiều người cảm thấy con người bình đẳng đến thế.

Bản thân chuyện này là một điều không mấy khả thi, chỉ là sự sai lệch nhận thức của tác giả mà thôi.

Trong môi trường tận thế, con người bị chia thành ba bảy loại là chuyện bình thường không thể bình thường hơn.

Cho nên những bài toán tâm lý kiểu nan đề xe điện, vụ án hang động sẽ không bao giờ xuất hiện trong tận thế, vì tiền đề của những nan đề đó là con người bình đẳng.

Trong tận thế, con người sao có thể bình đẳng được.

Vì vậy nhiều tác phẩm nghệ thuật thiết kế các bối cảnh và tình tiết tinh xảo, đưa ra đủ loại mâu thuẫn và xung đột để thảo luận về vấn đề nhân tính.

Thực chất là dùng tư duy hiện đại để xem xét quá khứ và tương lai, nên mới có những tình tiết khiến độc giả sục sôi máu nóng.

Bởi vì những tình tiết này đều xung đột với sự bình đẳng giữa người với người, khiến độc giả cảm nhận được sự tàn khốc và đen tối của nhân tính.

Nhưng thực tế trong môi trường xã hội của câu chuyện, hoàn toàn không thể tồn tại chuyện con người bình đẳng, nên cũng căn bản không có loại xung đột kịch tính như độc giả nhận thức, mọi người đều sẽ mặc nhiên cho rằng hy sinh số ít người để hoàn thiện cho đa số người là điều đương nhiên, chẳng có thử thách nhân tính gì cả.

Độc giả yêu cầu nhân vật chính trong tác phẩm nghệ thuật mang lại đáp án cho vấn đề thực tế, còn quá đáng hơn cả việc yêu cầu nhân vật lịch sử đưa ra đáp án cho vấn đề thực tế.

Vì vậy Đỗ Lan không yêu cầu những người trước mắt phải bình đẳng như người trong vũ trụ bình thường, trước tiên để họ nhận thức được quy tắc trò chơi của tận thế, sau đó mới từng chút một giúp họ xây dựng thế giới quan.

Nếu họ cứ nghĩ con người bình đẳng ngay từ đầu, thì tự nhiên họ sẽ cảm thấy thế giới hiện tại không thể tiếp tục phát triển.

Bình đẳng là một nguyện cảnh tốt đẹp, cần phải nỗ lực và hy sinh mới có thể thực hiện được, chứ không phải là thứ mặc nhiên tồn tại từ đầu.

Con người sinh ra không hề bình đẳng, con người phải thông qua sự thức tỉnh và thiết kế quy tắc trò chơi tinh diệu hơn mới có thể thực hiện được sự bình đẳng.

Vì vậy trước tiên phải phá bỏ ảo tưởng của họ.

Con người không bình đẳng, ở điểm này các ngươi nhất định phải nhận thức rõ ràng.

Chỉ khi nhận thức được điểm này, các ngươi mới có mục tiêu.

Đừng coi bình đẳng là vườn địa đàng đã mất, cũng đừng coi bình đẳng là thứ thiên sinh đã tồn tại.

Bình đẳng là mục tiêu để các ngươi nỗ lực học tập, nỗ lực phấn đấu vì nó, mọi suy nghĩ, mọi nhận thức hiện tại của các ngươi đều là sai lệch, vì vậy phải thiết lập một quan điểm tận thế đúng đắn trước, và xác định một mục tiêu phấn đấu, mới có thể thoát khỏi cảnh ngộ vì sinh tồn mà sinh tồn, từ đó quay trở lại quỹ đạo phát triển văn minh.

Đỗ Lan nói, cái gọi là quỹ đạo phát triển văn minh thực chất là thiết kế một trò chơi để nhiều người có thể tham gia hơn.

Người Hy Lạp cổ đại nói ai có cha mẹ là người Hy Lạp thì mới là người Hy Lạp, đó là một sự phát triển văn minh sai lầm.

Người La Mã cổ đại nói người có tự do là người, người có gia đình là đàn ông, người có quyền bầu cử là công dân, thông qua chiến tranh là có thể thăng cấp, đây là một sự phát triển văn minh hợp lý.

Còn Thiên hạ vi công thiên hạ là của chung thì là sự phát triển văn minh cao cấp rồi.

Thực ra nói cho cùng, văn minh luôn phân biệt ai là người mình, ai không phải.

Khái niệm người mình của người Hy Lạp cổ đại quá khép kín, cuối cùng thì tiêu đời.

Phạm vi người mình của người La Mã cổ đại rộng hơn, ít nhất còn có phương pháp gia nhập thông qua chiến tranh.

Còn Thiên hạ vi công là chỉ cần những người tiếp nhận lý niệm Thiên hạ vi công đều có thể gia nhập.

Còn một phương pháp phân chia nữa là phương pháp của phương Tây hiện đại, coi như là một quốc gia hai chế độ.

Ví dụ ở Mỹ, các bang khác nhau có luật pháp khác nhau, nên những công dân khác nhau hoàn toàn có thể sinh sống ở các bang khác nhau.

Ví dụ như phá thai, có bang hợp pháp, có bang vi phạm pháp luật, như vậy nếu một người Mỹ ủng hộ phá thai sống ở bang hợp pháp thì là người mình, ở bang vi phạm pháp luật thì không phải.

Đồng thời cũng có thể suy luận ra, khi tỉ lệ là 51 so với 49, thì 51 người là người mình, 49 người không phải.

Trong phương thức này, người mình và người không phải liên tục thay đổi, một người Mỹ năm nay có thể là người mình, bốn năm sau có thể không phải nữa.

Phương pháp này đã khéo léo che giấu sự bất công và bất bình đẳng giữa người với người, nhìn bề ngoài thì ai cũng có cơ hội trở thành người mình, nhưng thực tế vĩnh viễn chỉ có một bộ phận là người mình, số còn lại có thể bị ngó lơ.

Sự phát triển của văn minh nằm ở việc xem ai là người mình, và người mình càng nhiều thì văn minh càng có tiềm năng phát triển, vì vậy Đỗ Lan hiện giờ muốn dạy mọi người cách đoàn kết, làm cho bạn bè thật nhiều, làm cho kẻ thù thật ít.

Chỉ có đoàn kết mới có thể kết thúc tận thế.

Phải nhận thức được con người không bình đẳng trước, mới có thể theo đuổi sự bình đẳng.

Nếu cứ thấy con người đã bình đẳng rồi, sẽ rơi vào một sai lầm, đó là không biết nên làm thế nào để thay đổi thế giới này.

Giống như thế giới này thật tà ác, thật đáng ghét, nhưng trong nhiều thiết lập tác phẩm, căn bản không thể đưa tư tưởng bình đẳng vào, hễ đưa vào là thấy thế giới này hết thuốc chữa, chi bằng hủy diệt luôn cho rồi.

Phải nhận thức được con người không bình đẳng, mới có thể tìm ra nguồn gốc của sự bất bình đẳng, đồng thời tìm cách đạt được mục tiêu bình đẳng.

Vì không bình đẳng nên mới có các giai cấp khác nhau, từ đó mới có thể tìm ra giai cấp cần đoàn kết.

Đỗ Lan chính là giải phóng nô lệ, đoàn kết những người được ban phước, sau đó mới giúp những người khác thức tỉnh, cố gắng hết sức biến mọi người thành người mình.

Agni vì quá vô tri nên bắt buộc phải được dạy kèm riêng.

Đỗ Lan dạy hắn phải thừa nhận khuyết điểm của mình, hắn mất đi em gái là do hắn không đủ mạnh.

Anh đây là lý luận đổ lỗi cho nạn nhân.

Nữ đạo diễn đứng ngoài nghe muốn biết Đỗ Lan dạy kèm riêng cho Agni thế nào, không ngờ lại trực tiếp quy kết cái chết của em gái là do Agni yếu đuối.

Lẽ nào cô kỳ vọng kẻ thù sẽ nhân từ, sẽ chủ động đem sự quan tâm và dịu dàng tặng cho kẻ yếu sao.

Đỗ Lan nói: Nếu không phải ngôi làng này không có hình thức sinh tồn tốt hơn, buộc phải dùng việc ăn thịt người để duy trì, liệu Doma có ra tay không.

Nói cho cùng vẫn là do họ quá yếu kém, không tìm thấy hình thức sinh tồn khác, chính vì họ yếu đuối.

Yếu chính là nguyên tội, yếu thì đến hơi thở cũng là sai lầm.

Anh đây là chủ nghĩa Darwin xã hội, là cá lớn nuốt cá bé, không có một chút quan hoài nhân văn nào.

Nữ đạo diễn bày tỏ giáo dục của Đỗ Lan quá đáng quá rồi, đối với một tờ giấy trắng như Agni mà nói thì đúng là một cú sốc.

Đừng bao giờ nghĩ mình thông minh hơn kẻ thù, cũng đừng kỳ vọng kẻ thù sẽ nhân từ với mình.

Đây là hai nhận thức bắt buộc phải có trong đấu tranh, nếu cho rằng kẻ thù nên nương tay thì đúng là tự tìm đường chết.

Ta đây là đang nhấn mạnh tầm quan trọng của việc tự cường không nghỉ, nhận thức được mình yếu kém mới ý thức được việc nên học tập.

Ta là đang kích phát lòng nhiệt tình học tập của Agni.

Đỗ Lan lý trực khí tráng nói.

Agni thực sự ý thức được mình cần học tập, tuy lời của Đỗ Lan khiến hắn rất tức giận, nhưng hắn cũng không nói lại được gì.

Nếu hắn mạnh mẽ, lúc đó hắn đã có thể bảo vệ em gái.

Chương 2547

Vì vậy hắn nói với nữ đạo diễn: Tôi thấy anh ta nói không sai, chính vì tôi quá yếu đuối nên mới không bảo vệ được em gái, cũng không có cách nào hoàn thành cuộc phục thù.

Đúng vậy, tôi quá yếu, yếu chính là tội.

Tôi muốn học tập, tôi muốn mạnh mẽ hơn.

Vẻ mặt của hắn giống như một con dã thú, hiển nhiên lời nói của Đỗ Lan khiến hắn rất kích động, nhìn bộ dạng hắn nếu có sức mạnh chắc chắn sẽ hoàn thành cuộc phục thù một cách triệt để, giết chết Doma.

Đỗ Lan lắc đầu, giết chết Doma là đủ rồi sao.

Agni đúng là một con dã thú mà, nếu là người thông minh thực sự thì sẽ không chỉ muốn giết Doma, mà còn tìm cách thay đổi thế giới sai lầm này.

Tuy nhiên Agni quả thực đã có đủ động lực học tập, đây là một khởi đầu tốt.

Nữ đạo diễn bên cạnh lại thấy cách giáo dục của Đỗ Lan căn bản không ổn.

Tôi vẫn cho rằng họ không làm gì sai, giờ là tận thế, ăn thịt người thì đã sao.

Doma và đồng bọn dựa vào việc bóc lột nhiều người được ban phước như vậy mới thoát khỏi cảnh ăn thịt người, lẽ nào họ quên mất ban đầu thành bang cũng nhờ ăn thịt người mới tồn tại được sao.

Nữ đạo diễn tung tin sốc, đó là thành bang trong thời kỳ loạn lạc cũng từng xuất hiện hiện tượng người ăn thịt người, sau đó mới dần ổn định và thiết lập nên thành bang nô lệ: Họ ăn ba bát cơm no rồi, liền bắt đầu mắng không nên ăn hai bát cơm trước đó, đúng là mặt dày không biết xấu hổ.

Thứ người ăn no theo đuổi, và thứ người chưa được ăn no theo đuổi hoàn toàn không giống nhau.

Người chưa ăn no theo đuổi sự sống còn, người ăn no theo đuổi cuộc sống tốt đẹp hơn.

Trong mắt tôi, hành vi của Doma chính là mặt dày vô sỉ, là hèn hạ.

Nữ đạo diễn bảo vệ Agni, cô không cho phép Đỗ Lan chỉ tay năm ngón với diễn viên chính của mình.

Kể từ sau lần Đỗ Lan mời cô tham gia diễn xuất, cô đã kiên định đứng về phía Agni, cùng nhau đối kháng Đỗ Lan.

Nhưng đó là tiến bộ.

Hơ hơ, cái tiến bộ đó chẳng qua là kẻ chạy năm mươi bước cười kẻ chạy trăm bước.

Thủ đoạn bóc lột người được ban phước của họ còn tàn khốc hơn cả việc ăn thịt người, làng của Agni ăn thịt người ít nhất còn là Agni tự nguyện phụng hiến.

Còn nô lệ ở thành bang này đâu có tự nguyện, họ bị hành hạ thêẩm như vậy mà cũng tính là tiến bộ sao.

Tất nhiên rồi, tuy nô lệ bị hành hạ rất thảm, nhưng họ còn sống, hơn nữa thành bang có thể nuôi sống ba vạn người.

Còn Agni dù có chặt tay chặt chân không nghỉ thì hắn có thể sản xuất được bao nhiêu củi và lương thực, thế giới này có được mấy người có năng lực tự phục hồi mạnh như hắn.

Chúng ta nói chuyện bằng số liệu đi, cứ cho là hắn phối hợp với một đao phủ lành nghề, và không chỉ chặt tay mà là chặt đầu, từ cổ trở xuống toàn bộ dùng làm tài nguyên.

Vậy thì hắn cần khoảng tám đến mười phút để phục hồi, cứ cho là tám phút đi, vậy một ngày hai mươi tư tiếng, hắn có thể sản xuất được 180 cơ thể, mà cứ mỗi năm người mỗi ngày sưởi ấm và ăn uống mất ít nhất hai cái xác, thì hắn cũng chỉ nuôi nổi 450 người, ít hơn nhiều so với ba vạn người.

Đỗ Lan bày tỏ không chơi trò viển vông, trực tiếp tính toán số liệu, đó là dù năng lực tự phục hồi mạnh như Agni, cả ngày lẫn đêm làm việc hết công suất, hiến tế toàn bộ phần dưới đầu cũng chỉ nuôi nổi 450 người.

Thành bang tuy theo chế độ nô lệ nhưng lại nuôi sống được ba vạn người, trong đó còn chưa bao gồm nô lệ.

Tất nhiên, số lượng nô lệ lên tới hàng trăm người.

Nếu năng lực như Agni có thể sản xuất hàng loạt, thì 66 người như Agni làm việc hết công suất 24 giờ có thể nuôi sống ba vạn người, nhưng đó là trạng thái hoàn toàn lý tưởng.

Còn thành bang nô lệ có khoảng hơn sáu trăm nô lệ là người được ban phước, mỗi ngày được nghỉ ngơi bốn tiếng, và họ không chỉ cung cấp nhiệt sưởi và thực phẩm, mà còn cung cấp điện lực, sản xuất kim loại và dầu mỏ.

Nếu thành bang cũng chỉ cần nhiệt sưởi và thực phẩm, thì số lượng nô lệ còn có thể giảm bớt, chắc chắn là thuận lợi hơn nhiều so với việc chỉ dựa vào năng lực tự phục hồi của Agni.

Nguyên nhân sâu xa là thành bang đã phân phối tài nguyên hiệu quả hơn, có tài nguyên dư thừa để tiến hành phát triển nhất định.

Chỉ là hiệu suất tích lũy này vẫn còn quá thấp, nên Đỗ Lan tiến hành giải phóng nô lệ, kích phát lòng nhiệt tình của họ, tài nguyên họ sản xuất ra ngược lại còn nhiều hơn lúc ở nông trang nô lệ.

Ơ.

Nữ đạo diễn bày tỏ Đỗ Lan đúng là nghiêm túc quá mức, những số liệu này thực sự còn lạnh lẽo hơn cả mùa đông bên ngoài.

Vì vậy tâm ý của Agni là tốt, nhưng chỉ dựa vào một tấm lòng tốt thì có cứu được toàn nhân loại không.

Dựa vào năng lực tự phục hồi của hắn có thể khiến tất cả mọi người sống sót không.

Sự thật đã chứng minh sự tự nguyện phụng hiến của hắn tuy vĩ đại nhưng tính cục bộ còn lớn hơn.

Năng lực cá nhân của con người là có hạn, nên con người mới lập thành xã hội, phát triển văn minh.

Tuy quá trình rất tàn khốc, nhưng tiên tiến luôn đánh bại lạc hậu, và lạc hậu cũng luôn phải chịu đòn.

Vì vậy không phải ta coi thường Agni, cũng không phải có ý kiến gì với em gái hắn.

Ta chỉ muốn bảo hắn nhận thức được khuyết điểm của mình mới có thể tiến bộ, hắn bắt buộc phải học tập, chỉ có thông qua học tập mới nâng cao được sức mạnh của mình, mới thực sự tránh được bi kịch.

Nếu không, dù hắn có giết được Doma, thì sau này những người hắn quan tâm và để ý vẫn sẽ lần lượt rời bỏ hắn mà đi.

Lần này nữ đạo diễn cũng không biết nói gì nữa.

Họ là những người có năng lực tự phục hồi, có thể sinh tồn trong tận thế, nhưng năng lực đó không phải là vạn năng, họ không nuôi nổi tất cả mọi người, nên nhân loại bắt buộc phải một lần nữa lập thành xã hội, nếu không thì sẽ là đại tự nhiên đào thải kẻ yếu, cuối cùng chỉ còn những người có năng lực tự phục hồi sống sót.

Sự đào thải của đại tự nhiên còn đáng sợ hơn cả việc tiên tiến đánh bại lạc hậu.

Một khi nhân loại chỉ còn lại một chủng loại đơn nhất như người tự phục hồi, thì trong đại tự nhiên sẽ trở nên cực kỳ mong manh, mất đi tính đa dạng thì nhân loại căn bản không thể chống đỡ nổi uy lực của đại tự nhiên.

Từ số liệu mà xem, Agni dù có dốc hết sức cũng không nuôi nổi quá nhiều người, nên nhân loại không thể chỉ dựa vào người tự phục hồi mà sống tiếp.

Chỉ có thông qua việc những người được ban phước phối hợp với nhau mới có thể nuôi sống nhiều dân cư hơn, và chỉ cần sinh ra thêm nhiều người được ban phước, tương lai vẫn có thể kỳ vọng một chút.

Để giải quyết tận thế, phải tìm ra đạo sinh tồn trong chính tận thế đó, tuy đều là vì sự tiếp nối của nhân loại, nhưng lộ trình hoàn toàn khác nhau.

Người đàn bà quái dị muốn kết thúc tận thế một cách triệt để, nhưng dù có thu thập năng lượng từ hành tinh khác cũng không thể khiến Trái Đất khôi phục hoàn toàn nguyên trạng, nghĩa là chỉ có một vùng đất dưới chân cây đại thụ là có thể xuân ấm hoa nở, còn các vùng đất khác vẫn bị băng phong.

Hơn nữa theo như nguyên tác, chiến tranh xung quanh đất đai chưa bao giờ kết thúc, nghĩa là ngay cả trong thế giới băng phong, cũng có không ít con người tồn tại, họ vẫn đang sống, và vẫn có khả năng phát động chiến tranh.

Nghĩa là trong nguyên tác, hai lộ trình này cùng tồn tại, tuy luôn đánh nhau nhưng luôn tồn tại hai cách sống.

Một loại lấy người được ban phước làm tư liệu sản xuất, một loại lấy đất đai làm tư liệu sản xuất.

Thực ra đánh nhau cũng là chuyện bình thường, suy cho cùng không sợ thiếu, chỉ sợ không công bằng.

Ngay cả khi tất cả mọi người đều ở trong băng thiên tuyết địa còn đánh nhau, huống chi là đột nhiên xuất hiện một vùng đất.

Đáng tiếc là vùng đất này không đủ mạnh để nuôi sống tất cả mọi người.

Vì vậy Đỗ Lan không ủng hộ cũng không phản đối kế hoạch cứu thế này, cứ xem người đàn bà quái dị có năng lực đó không.

Đỗ Lan sẽ giáo dục Agni, nếu hắn có thể trở thành người dẫn dắt tất cả những người được ban phước, thì tương lai hắn rất có thể sẽ mở ra một thời đại khác.

Trước tiên thông qua đả kích để Agni có động lực học tập, hiện giờ hắn đã là một học sinh hiếu học.

Nữ đạo diễn biết Agni đã thay đổi, cô không nhớ là mình đã chọn một mọt sách làm diễn viên.

Cô cảm thấy mình lại trở nên dư thừa, nhưng cô không yên tâm về Agni, vì gã Đỗ Lan đó quá đáng sợ, cô biết trong mắt Đỗ Lan, mọi người chỉ là những con số lạnh lẽo, đều có thể hy sinh.

Lẽ nào anh thực sự định nghe lời hắn.

Nữ đạo diễn nói: Cái gã Đỗ Lan đó không có nhân tính đâu.

Hắn dám nói việc em gái anh bị giết là lỗi của chính anh, lẽ nào anh cũng cảm thấy anh và em gái có lỗi sao.

Agni nhìn nữ đạo diễn, hắn đã không còn tức giận nữa, bình tĩnh nói: Tôi thấy anh ta nói không sai, chúng tôi đúng là yếu đuối, đúng là lạc hậu.

Chúng tôi cũng không thể kỳ vọng kẻ thù nhân từ, chúng tôi bắt buộc phải nhận thức được bất kỳ ai cũng không bình đẳng.

Nhưng chính vì như vậy, chúng tôi mới cần học tập.

Tôi yêu học tập, học tập giúp tôi tiến bộ, em gái nhìn thấy chắc chắn cũng sẽ vui lòng.

Anh học cái gì mà học, anh hoàn toàn bị Đỗ Lan tẩy não rồi.

Rất nhiều người ba trăm năm trước cũng thế, họ đều tin theo lời của mấy bậc thầy học thuật thành công.

Anh không được như thế đâu, Đỗ Lan không có ý tốt đâu.

Anh không thấy hắn còn ủng hộ kế hoạch của người đàn bà quái dị kia sao.

Nhưng Agni vẫn trấn định, hắn đã nhận thức được vị trí của mình: Tôi sẽ không chỉ nghe lời hắn nói mà tin ngay hành động của hắn.

Mà là nghe lời hắn nói, quan sát hành động của hắn.

Chương 2548

Nếu Doma thực sự hối cải, tôi tự nhiên có thể cho hắn cơ hội, nếu hắn chỉ là đang diễn kịch, Viêm Quyền của tôi sẽ tiễn hắn đến một nơi vĩnh viễn không bao giờ xem được phim điện ảnh.

Đỗ Lan chưa truyền thụ quan niệm về sinh tử, nên Agni vẫn tưởng chuyện hạnh phúc sau khi chết là được xem phim, còn không hạnh phúc là không được xem phim.

Hắn là người nghiêm túc, sẽ không bị thù hận làm mờ mắt, nhưng cũng không dễ dàng tha thứ cho kẻ thù.

Đức Mã có thực sự cải tà quy chính hay không, không thể chỉ nghe hắn nói thế nào, mà phải nhìn vào hành vi.

Nếu hắn thực sự vì muốn truyền bá kiến thức giúp ích cho sự tiến bộ của nhân loại mà dốc hết tâm sức cả đời, vậy tha cho hắn một mạng cũng là điều có thể.

Trong nguyên tác, kết cục cuối cùng của Đức Mã và A Cách Ni khiến người ta bùi ngùi, chính là vì cả hai chỉ tiến hành điều động tình cảm về mặt chủ quan, tình cảm dâng trào là có thể khiến khán giả xúc động.

Nhưng hành vi của cả hai cơ bản là không lý trí, A Cách Ni nghi ngờ Đức Mã diễn kịch tự nhiên là không sai, vì diễn kịch để cầu sinh thực sự là một khả năng.

Nhưng A Cách Ni chỉ là nghi ngờ, không hề có bằng chứng, cho nên cuối cùng hắn hạ thủ tàn độc hoàn toàn là do hắc hóa, đoạn đó giống như phát điên vậy, đánh xong mới tỉnh ra, lúc đó đã không còn thời gian để hối hận nữa rồi.

Cho nên nghi ngờ vẫn cần phải có bằng chứng mới có thể trừng phạt, nghi ngờ lung tung không giúp ích được gì.

Hiện tại A Cách Ni đã biết làm sao mới có thể nhìn ra Đức Mã có thực sự cải tà quy chính hay không, chính là nghe lời hắn nói nhưng phải quan sát hành động của hắn, không thể chỉ nghe hắn nói muốn truyền bá tri thức chính xác, mà còn phải xem hắn rốt cuộc làm như thế nào.

Dù sao cũng muốn phục thù, chiến lực hiện tại của A Cách Ni hoàn toàn áp đảo Đức Mã.

Nữ đạo diễn bày tỏ A Cách Ni thực sự đã thay đổi rồi, trở nên vô vị, trở nên đáng ghét y như những người ba trăm năm trước.

Đức Mã quả thực đang nỗ lực học tập, có điều hiện tại hắn vẫn chưa thực sự sửa đổi.

Hắn quy kết những sai lầm trong quá khứ là do giáo dục sai lầm, vậy bản thân hắn không sai sao.

Việc thay đổi mệnh lệnh nhất thời là do chính hắn quyết định, vi phạm mệnh lệnh của Đại tế tư thì không thể nói là do giáo dục sai lầm được chứ.

Cho nên giáo dục sai lầm sẽ không gánh hết mọi tội lỗi, Đức Mã vẫn phải nhìn thẳng vào sự độc đoán chuyên quyền của chính mình mới được.

Có điều điểm này hiển nhiên rất khó sửa đổi, cho dù thay đổi một phương thức giáo dục, cũng sẽ không có biến chuyển về chất.

Cuối cùng hắn và A Cách Ni khẳng định vẫn còn một trận chiến.

Chu Huân đứng từ trên cao nhìn xuống tất cả những chuyện này, cậu không biết Đỗ Lan rốt cuộc có mục đích gì, nhưng cậu cảm thấy mọi chuyện đang xảy ra chắc chắn có liên quan đến Đỗ Lan, mấy lần tái khởi động trước đó đều không có nhân vật Đỗ Lan này, hắn rốt cuộc từ đâu chui ra.

Chu Huân đi nghe ngóng lai lịch của Đỗ Lan, nhưng ngoài việc biết hắn là giáo viên lịch sử ra, mọi thứ về hắn đều là một màn sương mù.

Xem ra cần phải tiếp xúc với hắn một chút rồi.

Chu Huân cảm thấy nên tiến hành một cuộc hội đàm trực diện với Đỗ Lan, chỉ có như vậy mới nắm bắt được nhiều tình báo hơn.

Thế là Chu Huân đơn độc đến gặp Đỗ Lan, nhưng còn chưa đợi cậu mở miệng, Đỗ Lan đã lên tiếng hỏi trước: Chu Huân, cậu nói xem cái gì mới là hạnh phúc.

Chu Huân bày tỏ câu hỏi này cậu cũng không trả lời được, vì hạnh phúc của mỗi người là khác nhau, thế là cậu nói: Tôi nghe nói nhân loại có một câu gọi là Bi kịch dễ diễn, hài kịch khó tìm, chính là nói bi kịch rất dễ diễn xuất, lấy nước mắt người ta rất đơn giản, chỉ cần cảm xúc tới là chắc chắn có thể khóc ra được.

Nhưng hài kịch lại không dễ dàng, vì điểm cười của mỗi người đều khác nhau, một bộ hài kịch có thể lay động lòng người rất là hiếm có.

Cho nên mới nói cốt lõi của hài kịch là bi kịch, vì thứ thực sự có thể khiến nhiều người cộng minh vẫn là bi kịch, chứ không phải hài kịch.

Cho nên tôi cho rằng hạnh phúc của mỗi người chắc chắn cũng là khác nhau.

Đỗ Lan gật gật đầu, quả nhiên là một Sứ đồ thích học hỏi.

Vậy hạnh phúc của cậu là gì.

Câu hỏi này đã trở nên chuẩn xác hơn.

Hạnh phúc của tôi chính là làm cho Đĩnh Chân Tự hạnh phúc.

Chu Huân thản nhiên nói, nếu đây không tính là yêu, thì cái gì mới là yêu.

Chu Huân không muốn quay về Hắc Chi Nguyệt, cũng không muốn phát động Đại dung hợp, cũng không muốn nhân loại toàn cầu hạnh phúc gì cả, cậu chỉ cầu cho một mình Đĩnh Chân Tự hạnh phúc, đây là tinh thần gì.

Đây chính là tinh thần đã thoát ly khỏi những thú vui thấp kém.

Vậy cậu cho rằng Đĩnh Chân Tự phải như thế nào mới có được hạnh phúc.

Đỗ Lan cười nói, hắn cảm thấy Chu Huân quả nhiên rất thú vị.

Không biết.

Chu Huân nếu mà biết thì đã sớm sắp xếp xong xuôi rồi.

Đỗ Lan nói: Đừng nói là cậu không biết, e rằng chính Đĩnh Chân Tự cũng không biết.

Là sự thừa nhận của người cha, sự dịu dàng của chị đại, sự quan tâm của mỹ thiếu nữ, hay là tình huynh đệ hảo hữu.

Đương nhiên nếu có được tất cả thì càng tốt, đáng tiếc cuối cùng những thứ này đều sẽ mất đi.

Bi kịch dễ diễn, hài kịch khó tìm, quả thực có đạo lý, tước đoạt một thứ gì đó có thể tạo ra bi kịch, nhưng ban tặng một thứ gì đó chưa chắc đã khiến người ta hạnh phúc.

Hơn nữa người trẻ tuổi cũng không hiểu được cái giá phải trả, không biết nặng nhẹ, chỉ muốn cái này muốn cái kia, nhưng lại không suy nghĩ về cái giá.

Cho nên ông muốn nói điều gì.

Chu Huân tự hỏi tự trả lời: Ông muốn nói việc ông dạy dỗ Chân Tự và A Cách Ni đều là để dạy họ biết rằng muốn đạt được thứ gì thì phải trả cái giá của sự mất mát.

Có thể nói như vậy, ngày mà người trẻ tuổi học được cái giá phải trả chính là lúc thực sự trưởng thành, từ một đứa trẻ chỉ biết đòi hỏi trưởng thành thành một người lớn biết tính toán được mất.

Đỗ Lan nói: Vậy thì Chu Huân, cậu vì hạnh phúc của Đĩnh Chân Tự có thể bỏ ra những gì.

Sinh mệnh của tôi.

Chu Huân nói không chút do dự.

Đáng tiếc Đĩnh Chân Tự cũng không biết bản thân rốt cuộc muốn cái gì, nhưng chúng ta có thể cùng nhau giúp cậu ấy nghĩ thông suốt.

Đỗ Lan nói: Cho nên cậu không cần dùng ánh mắt nhìn phần tử khả nghi đó chằm chằm vào ta, ta chẳng phải phần tử khả nghi nào cả, ta chỉ đến để giúp đỡ thôi.

Đĩnh Chân Tự và A Cách Ni là cùng một loại người, họ đều bị tước đoạt từ lứa tuổi ngây thơ, họ không hiểu cách thế giới vận hành, cho nên họ và thế giới bị cô lập, chỉ cảm thấy thế giới mang lại cho mình cái vỏ bọc lạnh lẽo, chỉ biết tước đoạt chứ không biết ban tặng.

Thực ra những thứ bị tước đoạt đều có thể xem như cái giá phải trả, họ nên thấu hiểu kỹ hơn xem trong quá trình bị tước đoạt đó, thế giới đã để lại cho họ những gì.

Yêu cầu của ông đối với những đứa trẻ mười mấy tuổi này có hơi cao rồi đấy.

Chu Huân bày tỏ Đỗ Lan so với mình còn giống không phải người hơn: Cho nên ông rốt cuộc là ai, không phải Sứ đồ, nhưng cũng tuyệt đối không phải người bình thường.

Đỗ Lan nói: Ta chính là Đỗ Lan, hàng xóm tốt, người bạn tốt của các người.

Chu Huân thầm nghĩ quỷ mới tin, nhưng Đỗ Lan chắc là không có ác ý gì, thế là cậu nói: Tôi sẽ nói chuyện hẳn hoi với Đĩnh Chân Tự, tôi cũng muốn biết hạnh phúc của cậu ấy rốt cuộc là gì.

Hảo cơ hữu cả đời, Đỗ Lan thầm nghĩ Đĩnh Chân Tự không nên tham luyến mỹ thiếu nữ làm gì, nên buông bỏ những chuyện hồng trần tục thế này, sống tốt với mỹ thiếu niên đi thôi.

Nghi ngờ của Chu Huân tuy không biến mất hoàn toàn, nhưng ít nhất cũng biết Đỗ Lan không phải kẻ thù, chỉ là cậu cũng rất tò mò Đỗ Lan rốt cuộc sẽ thực hiện hạnh phúc của Đĩnh Chân Tự như thế nào.

Thực ra thứ gọi là hạnh phúc đều là tương đối, cũng giống như toán học vậy.

Toán học chính là một môn học về sự so sánh, toán học đều được thực hiện thông qua việc phóng đại và thu nhỏ tỷ lệ.

Hạnh phúc cũng vậy, được thực hiện thông qua việc phóng đại và thu nhỏ tỷ lệ giữa cái giá phải trả và thứ đạt được, không có hạnh phúc tuyệt đối.

Giống như trong toán học không có con số vô hạn lớn vậy, một con số vô hạn lớn vẫn có thể cộng thêm một để lớn hơn vô hạn lớn.

Một người rất hạnh phúc, nhưng vẫn có thể thông qua việc tiếp tục đạt được mà trở nên hạnh phúc hơn.

Cho nên hạnh phúc chỉ có thể là sự so sánh giữa cái giá phải trả và thứ thu hoạch được, nếu tỷ lệ thích hợp, vậy thì coi như là hạnh phúc rồi.

Đương nhiên Đĩnh Chân Tự và A Cách Ni khẳng định là những người bất hạnh, vì họ đã trả một cái giá rất lớn, nhưng thu hoạch lại rất nhỏ.

Cả Đĩnh Chân Tự và A Cách Ni đều không cứu được thế giới và nhân tính, cuối cùng cả hai thế giới đều chỉ còn lại một nam một nữ.

Chỉ là Đĩnh Chân Tự và Minh Nhật Hương sống không tốt, cho nên Đĩnh Chân Tự mới muốn tái khởi động dòng thời gian.

Còn A Cách Ni và Đại tế ti vì đều đã quên sạch chuyện cũ, cho nên có thể mãi mãi trôi dạt trong vũ trụ cho đến tận cùng thời gian.

Rốt cuộc là vì để tạo ra một kết cục mà mình có thể chấp nhận mà hết lần này đến lần khác tái khởi động, hay là quên đi tất cả để hai người sống tạm bợ với nhau mới hạnh phúc hơn, cái này cũng tùy vào cách nhìn của mỗi người.

Đĩnh Chân Tự và A Cách Ni là bất hạnh, cho dù họ rất có năng lực, một người có thể điều khiển EVA, một người nắm giữ ngọn lửa của Đức Mã, nhưng thứ họ đối kháng đều là chế độ và thể chế, cho dù có sức mạnh cũng không có mục tiêu rõ ràng.

Vì họ nằm trong một thế giới đang sụp đổ, cho dù sức mạnh có mạnh đến đâu cuối cùng cũng không thể thay đổi thế giới, chỉ có thể tự vệ.

Bây giờ phải xem xem nhân vật chính của Chainsaw Man, hắn cũng nắm giữ sức mạnh cường đại, nhưng kẻ thù của hắn có chút khác biệt, không phải là thể chế vô hình, mà là một mỹ nữ giỏi lừa gạt.

Phụ nữ càng đẹp thì càng biết lừa người, cho nên nhân vật chính của Chainsaw Man bị lừa rất thảm.

Đương nhiên hắn bị mỹ nữ lừa thảm như vậy cũng không phải không có lý do, một mặt là vì người đàn bà xấu xa đó quả thực quá sức quyến rũ.

Mặt khác là vì Chainsaw Man chưa từng được giáo dục, cho nên khá đơn thuần, cứng nhắc.

Đây chính là cánh cổng ác ma rồi.

Địch Ny Toa nói, nàng đã mở ra một cánh cổng ác ma bên trong cơ thể một sinh vật dưới đại dương.

Sao nhìn cũng thấy quen quen.

Giống như trong thế giới quan của Demons Souls, cũng là vì trong bụng sinh vật dưới lòng đất có một cánh cổng, mới dẫn đến việc cả vương quốc bị bao phủ trong sương mù, những người muốn điều tra chân tướng của sương mù đều bị ảnh hưởng và trở thành ác ma.

Thứ mà Địch Ny Toa nuôi dưỡng cuối cùng đã trưởng thành, mục đích cuối cùng của sinh vật này là mở ra cánh cổng đến thế giới ác ma, dùng Ma giới làm trạm trung chuyển để có thể đi tới xã hội hiện thực nơi Chainsaw Man sinh sống, đương nhiên cũng kết nối với các thế giới khác.

Cừ lắm, không hổ là lão bà tốt của ta.

Đỗ Lan bày tỏ Địch Ny Toa quả thực đã hoàn thành công việc nuôi dưỡng không tưởng, thực sự chế tạo ra một sinh vật cổng.

Địch Ny Toa nói: Cho nên bây giờ anh muốn dùng cánh cổng này để kết nối với nhiều thế giới hơn.

Có ý đó.

Đỗ Lan nói: Nhưng chủ yếu vẫn là tìm Chainsaw Man, dù sao trước đó đã nói là giáo dục ba đứa trẻ mà.

Haiz, những đứa trẻ này cũng thật đáng thương.

Địch Ny Toa rất đồng cảm với trẻ con: Sinh ra trong một thế giới như vậy, gặp phải những chuyện như thế này.

Chương 2549

Rõ ràng vẫn còn là trẻ con, căn bản chưa tích lũy đủ tri thức và năng lực mà đã phải gánh vác tương lai của thế giới.

Trẻ con nên được tích lũy nhiều, đạt được nhiều rồi mới có thể đảm đương thế giới, nên để người lớn xông pha trước mới phải.

Thế nhưng người lớn lại phải cân nhắc cái giá phải trả, cho nên trốn sau lưng trẻ con, để trẻ con xông lên, ví dụ như ông bố của Đĩnh Chân Tự chính là như vậy.

A Cách Ni tuy không thể coi là trẻ con, nhưng tri thức và nhận thức của hắn cũng giống như trẻ con vậy, dù sao hắn cũng bị thiêu suốt mười năm kể từ thời thiếu niên.

Còn nhân vật chính của Chainsaw Man là Điện Thứ cũng là một đứa trẻ, sớm đã bỏ học, hơn nữa sinh ra trong một gia đình vô cùng bất hạnh, không bị bạo hành gia đình thì cũng bị ép làm lao động trẻ em, thoát ly xã hội, sống một cuộc đời bi kịch khiến người ta thương cảm.

Sau này khó khăn lắm mới được người ta nhặt về, gặp được người quan tâm mình, nhưng rồi lại bị tước đoạt từng người một, cuối cùng ngoài mấy con chó ra, chẳng còn lại gì cả.

Cho nên mới phải để bọn trẻ học tập nhiều hơn, chỉ có học tập chúng mới biết mình nên liên minh với ai, nên truy cầu địa vị gì.

Nên dẫn theo nhóm học tập tiến hành hoạt động ngoại khóa rồi, hơn nữa ta thấy Đĩnh Chân Tự đã có thể làm giáo viên rồi đó.

Đỗ Lan nói.

Dù sao A Cách Ni và Đại tế ti cũng cần thời gian để bồi dưỡng tình cảm, Đĩnh Nguyên Đường cũng cần thời gian mới có thể dung hợp với chìa khóa, cho nên chi bằng lợi dụng thời gian này xuyên qua khu vực ác ma, đi xem xem Chainsaw Man thế nào.

Một hoạt động ngoại khóa quy mô lớn sao.

Địch Ny Toa bày tỏ học nhiều, xem nhiều là không sai, gật đầu ủng hộ: Nhưng chuyện này sau này sẽ không trở thành chuyện thường ngày chứ.

Trong các thế giới khác cũng có rất nhiều thiếu niên cần học tập, liệu nó có biến thành một nét văn hóa học tập mang đặc sắc gia tộc chúng ta không.

Đỗ Lan bày tỏ có khả năng, dù sao văn hóa là thứ phi lý tính được hình thành do các loại nhân tố nhân duyên xảo hợp.

Văn hóa không giống văn minh, văn minh phát triển có quy luật để noi theo, từ thời đại đồ đá, thời đại đồ đồng, thời đại đồ sắt, tiến vào thời đại công nghiệp, thời đại thông tin. bất kể văn minh nào cơ bản đều phát triển như vậy.

Nhưng văn hóa lại đủ mọi kiểu dáng, thậm chí trong cùng một ngày lễ của một quốc gia, ở các địa khu khác nhau đều có văn hóa khác nhau.

Văn hóa có tính ngẫu nhiên rất mạnh, giống như tổ tiên dùng một lần thấy cũng được nên truyền lại, không có lý do logic quá mạnh mẽ, hoặc có lẽ chỉ là sở thích cá nhân.

Nếu Đỗ Lan thực sự luôn muốn giáo dục trẻ con, vậy việc dùng cánh cổng dẫn bọn trẻ đi tham gia hoạt động ngoại khóa quy mô lớn có thể trở thành một loại văn hóa.

Không cần suy nghĩ lý tính, chỉ cần ước định thành thục là được.

Cho nên Địch Ny Toa nói đây là văn hóa, hoàn toàn là có thể.

Đỗ Lan trước tiên tìm đến Đĩnh Chân Tự tuyên bố cậu hiện tại đã là một giáo viên: Từ hôm nay trở đi cậu chính là trợ giảng của ta, hỗ trợ ta lên lớp, tiếp tục nỗ lực thì cậu cũng có thể đơn độc dạy họ.

Tôi có thể sao.

Đĩnh Chân Tự bày tỏ bản thân còn chưa đủ trưởng thành, cậu thực sự có thể trở thành trợ giảng sao.

Cậu đã lấy được bằng lái, biết lái xe Jeep rồi chứ gì, biết lái xe Jeep là được.

Đỗ Lan bày tỏ Đĩnh Chân Tự đã nắm giữ đại pháp huấn luyện xe Jeep thâm sâu, đã là một đạo sư hợp cách.

Cho dù là Ultraman cũng chỉ đến thế mà thôi.

Những người khác bày tỏ đây là tiêu chuẩn giáo viên sao.

Tiêu chuẩn giáo viên là biết lái xe Jeep hả.

Tên Đỗ Lan này quả nhiên đầu óc không bình thường.

Ông rốt cuộc muốn làm cái gì.

Gia Trì hỏi.

Đỗ Lan cũng không giấu giếm, trực tiếp nói: Trước đó cơ số 4 không phải vì thí nghiệm cơ quan S2 mà bị nuốt vào biển Dirac sao, ta dựa theo nguyên lý đó chế tạo ra một cánh cổng không gian sinh học, có thể thông đến một không gian ác ma nào đó.

Sau đó lại có thể thông qua không gian ác ma làm trạm trung chuyển để đi tới các thế giới khác.

Các người cứ ở lại trong tận thế này mà từ từ vùng vẫy, ta dẫn học sinh đi thế giới khác học tập kinh nghiệm tiên tiến, quay về kiến thiết tận thế, biết đâu còn có thể du nhập kỹ thuật và vốn đầu tư của thế giới khác.

Tại sao đối với nhân loại lại là tận thế.

Thực ra chính là vì không dễ khai thác.

Thực ra đối với Trái Đất mà nói, lạnh hay không cũng không quan trọng, chỉ đối với nhân loại mới khó khai thác thôi.

Cho nên mùa đông giá rét là tận thế, phóng xạ hạt nhân là tận thế, địa minh dẫn đến sa mạc hóa là tận thế, người vẫn còn sống nhưng không có cách nào khai thác thế giới, đó chính là tận thế.

Mà khai thác cần vốn và kỹ thuật, nhân loại trong tận thế không có, vậy thì chỉ có thể du nhập vốn ngoại, như vậy hiệu suất khai thác mới có thể nâng cao.

Nếu không, theo cái tính nết hiện tại, trước tiên đẻ thật nhiều Chúc phúc giả, đẻ một trăm năm hai trăm năm, đẻ mấy thế hệ, tích lũy đủ Chúc phúc giả rồi mới bàn đến chuyện đại khai thác tận thế.

Nếu du nhập vốn ngoại, du nhập sức mạnh mới như ác ma, nói không chừng nửa thế kỷ là có thể khai thác xong tận thế rồi.

Không thể khai thác mới là tận thế, có thể khai thác thì không phải là tận thế.

Chuyện đơn giản là như vậy, nếu Chúc phúc giả không đủ thì đi tìm viện binh bên ngoài.

Cho nên không chỉ là hoạt động ngoại khóa, mà còn là khảo sát dự án, đến lúc đó chúng ta có thể du nhập dự án của thế giới khác, tóm lại phải khiêm tốn học hỏi, giao lưu tốt, chuyện này liên quan đến tương lai của tận thế.

Lời của Đỗ Lan khiến người ta nghi hoặc, đã tận thế rồi còn tương lai gì nữa.

Nhưng ai bảo tận thế thì không có tương lai.

Chỉ cần có thể khai thác là có thể mở ra tương lai.

Đĩnh Chân Tự lập tức trở nên nghiêm túc, lần này cậu sẽ không trốn tránh nữa, cậu nên hoàn thành công việc của mình, cậu sẽ không trở thành một người lớn không trách nhiệm như cha mình, bản thân phải gánh vác trách nhiệm.

Ánh mắt tốt lắm.

Đỗ Lan rất hài lòng, Đĩnh Chân Tự cuối cùng cũng bắt đầu trưởng thành.

Còn ai muốn đi nữa có thể báo danh, chúng ta không giới hạn danh ngạch.

Đỗ Lan bày tỏ càng đông càng vui, đông người sức mạnh lớn.

Việc xuất phát đến thế giới mới để du nhập vốn và dự án là vô cùng quan trọng đối với tận thế, nhưng Đỗ Lan dường như quên nói với họ rằng quá trình đến thế giới mới phải đi qua lãnh địa ác ma.

Số người báo danh không hề ít, nhiều người không hẳn là muốn phát triển tận thế, mà là muốn đổi một nơi khác để sống.

Dù sao thế giới khác có tệ đến đâu lẽ nào còn tệ hơn tận thế sao.

Cho nên chỉ cần đổi một thế giới chắc chắn sẽ tốt hơn.

Đương nhiên cũng có nhiều người cảm thấy tận thế không cần người ngoài đến khai thác, họ thấy rất tốt, không cần du nhập vốn đầu tư.

Họ bản năng không hy vọng người của thế giới khác can thiệp vào họ, cho dù thế giới đã tận thế, họ vẫn không hy vọng có người ngoài đến chỉ tay năm ngón, cùng họ khai thác thế giới.

Nhưng khai thác là tất yếu, không khai thác chỉ có con đường chết.

Từ cổ chí kim quốc gia và văn minh không có chuyện không khai thác mà thắng được, từ trước đến nay khai thác mới là tương lai thực sự.

Hơn nữa nhìn từ lịch sử, từ địa khu lạc hậu, khai thác thấp đi đánh địa khu tiên tiến, khai thác cao là đảm bảo chắc chắn thắng, cái gọi là lạc hậu đánh bại tiên tiến, dã man đánh bại văn minh, đó là tất yếu.

Vì dã man từ nơi khổ cực đánh sang nơi văn minh, mỗi lần đánh hạ một mảnh đất đều là thu nhập, đánh hạ một mảnh đất đều là lãi.

Còn từ văn minh đánh sang man di, mỗi một trận đều là lỗ vốn, cho dù là thực dân tân đại lục, thực dân cũng là nhắm vào đất đai thổ dân đã khai thác mà cướp, chưa nghe nói thực dân sẽ hảo tâm giúp thổ dân cùng nhau khai thác bao giờ.

Cho nên đất đai chưa khai thác không có giá trị gì mấy, trừ khi trong đất có chôn vàng bạc và dầu mỏ.

Cứ nhìn thế kỷ 21 mà xem, những mảnh đất chưa khai thác đó, dù có xây đường bộ và đường sắt lên trên, chỉ cần một trận mưa lớn là có thể hủy sạch công sức làm đường.

Mà nếu muốn duy trì những con đường đó thì phải đổ tiền vào liên tục, tiền bỏ ra chưa chắc đã nhiều bằng tiền kiếm được.

Thứ nhân loại thực sự có thể khống chế vẫn là đất đai đã qua khai thác, mỗi ngày đều có người bỏ ra chi phí duy trì.

Còn đối với những nơi chưa khai thác, nhân loại đi vào là nắm chắc cái chết, những nơi đó không có siêu thị mở cửa 24 giờ, cũng không có bệnh viện cộng đồng ở khắp nơi, các loại động vật hoang dã, môi trường tự nhiên đều là tử thần.

Cho nên dã man đánh bại văn minh là tất yếu, nhìn từ góc độ kinh tế thì đây là một vụ mua bán chắc chắn có lãi.

Còn ngược lại thì là mua bán lỗ vốn rồi.

Đỗ Lan nhấn mạnh tầm quan trọng của khai thác, chỉ có đất đai đã qua khai thác mới có ý nghĩa đối với nhân loại, từ cổ chí kim đều như vậy.

Mà khai thác thì cần vốn và kỹ thuật, tận thế hiện tại tuyết rơi đầy trời, dưới đất toàn là đất đóng băng, thực ra cũng dễ khai thác.

So với những mảnh đất mùa đông là đất đóng băng, mùa xuân là bùn lầy, thì đất luôn đóng băng trái lại còn có đảm bảo hơn.

Chỉ cần có người sẵn sàng đầu tư tiền và người, cộng thêm khảo cổ khoa học kỹ thuật, tận thế cũng là tương lai đáng mong đợi.

Chương 2550

Cho nên đừng có tâm lý nghịch phản, không khai thác mới là tận thế thực sự.

Cuối cùng tuyển chọn được ba mươi người, những người thông minh và có quyết tâm, bao gồm cả Đĩnh Nguyên Đường và phó tư lệnh Đông Nguyệt.

Hai người họ cũng muốn đi xem xét khắp nơi, tìm hiểu xem thế giới này rốt cuộc là thế nào.

Có lẽ có thể thông qua chuyến đi này để tìm hiểu lai lịch của Sứ đồ.

Văn thư Biển Chết không hề nói Sứ đồ đầu tiên Adam từ đâu tới, cũng không nói Cây Thế Giới từ đâu tới, dù sao ngay từ đầu đã mặc định Cây Thế Giới và Adam tồn tại, sau đó mới xuất hiện các Sứ đồ khác, tiếp đó Sứ đồ ăn trái cây sinh mệnh, mà Sứ đồ cuối cùng ăn trái cây trí tuệ, mới trở thành thế giới này.

Thực ra kiểu mô tả thần thoại này không giải quyết được bất kỳ vấn đề gì.

Giống như thần thoại không giải quyết được Thượng Đế từ đâu tới vậy, đương nhiên thông thường không cần suy nghĩ về sự tồn tại của Thượng Đế, vì Thượng Đế là khởi đầu của mọi thứ.

Nhưng nếu cứ nhất quyết hỏi, họ cũng không trả lời được.

Nếu cứ nhất quyết hỏi Sứ đồ từ đâu tới, Văn thư Biển Chết cũng không trả lời được.

Trang Tử từng nói về vấn đề tương tự, ông ấy nói giống như một câu lẹo lưỡi, kiểu búp bê Nga vậy: có cái khởi đầu của khởi đầu, có cái không có cái khởi đầu của khởi đầu, có cái không có cái không có cái khởi đầu của khởi đầu. chính là truy căn cứu đế, căn bản không biết khởi thủy rốt cuộc là gì.

Trong Phật giáo nói là Đệ nhất nhân, thứ này cũng giống như Thượng Đế là khởi nguyên của tất cả.

Nhưng Đệ nhất nhân và Thượng Đế không thể giải thích được Sứ đồ, trong thế giới EVA, Sứ đồ cũng chỉ được dung hợp với tôn giáo Thượng Đế, Sứ đồ cũng trở thành tạo vật của Thượng Đế, nếu không Sứ đồ thứ nhất cũng sẽ không được gọi là Adam.

Nhưng Adam có phải do Thượng Đế chế tạo không.

Adam rốt cuộc đến từ đâu thì không ai biết.

Thực ra ngay cả Đỗ Lan cũng không biết Adam từ đâu tới, hoặc có lẽ Adam là đứa con của thời gian, là sinh mệnh đặc thù sinh ra từ thời gian, cho nên hắn mới có thể tái khởi động thế giới.

Cho nên Adam chỉ là một điểm nút trong thời gian, không phải là một sự tồn tại cụ thể nào cả, chỉ là tình cờ bị nhân loại bắt gặp, thế là được ghi chép lại.

Đương nhiên đây cũng chỉ là suy đoán của Đỗ Lan, Adam cũng có thể là một sinh thể vũ trụ bình thường, dù sao trong thế giới EVA, ngay cả trên mặt trăng cũng có sinh vật bí ẩn, hoặc có lẽ là người ngoài hành tinh sở hữu tất cả năng lực đặc thù, rồi người ngoài hành tinh này sinh hạ Sứ đồ.

Mà bản thân Adam chính là đứa con được vũ trụ nuôi nấng.

Tuy nhiên những thứ này đều không thể giải đáp được nghi vấn của Đĩnh Nguyên Đường, ông ta muốn đi khám phá chân tướng thế giới, hoặc có lẽ khoảnh khắc ông ta nắm giữ chân tướng cũng là lúc có thể tương phùng với vợ.

Nếu để ông ta đạt được sức mạnh tái khởi động thời gian, ông ta chắc chắn sẽ tạo ra một thế giới chỉ có mình và vợ.

Loại tình yêu này quả thực đáng sợ, đáng sợ đến mức có thể dùng cả thế giới làm cái giá phải trả.

Ai bảo người lớn biết nặng nhẹ hơn trẻ con chứ.

Đĩnh Nguyên Đường, cái người lớn này, còn chẳng hiểu chuyện bằng con trai mình.

Đều chuẩn bị xong cả rồi chứ, vậy thì mặc đồng phục vào đi, những bộ đồng phục này đều có lực trường có thể bảo hộ chúng ta xuyên qua lãnh địa ác ma.

Tránh bị ác ma ăn thịt.

Đỗ Lan nói.

Ác ma.

Ác ma gì cơ.

Gia Trì Lương Trị bày tỏ thứ này nghe không giống thứ gì tốt lành cả.

Ta chưa giới thiệu sao.

Cánh cổng này tên là Cổng Ác Ma, kết nối với lãnh địa ác ma, chúng ta phải đi qua lãnh địa ác ma trước rồi mới tiến vào một thế giới khác.

Lãnh địa này còn tàn bạo hơn cả biển Dirac, bên trong tồn tại một lũ ác ma giết người không ghê tay, ăn tươi nuốt sống.

Đỗ Lan nói: Ta dường như quả thực chưa giới thiệu, nhưng đó đều là chuyện nhỏ, mặc đồng phục vào xong, các người đều là Kẻ bộ hành vực sâu, đến lúc đó có nhảy múa trên đầu ác ma cũng được, không cần sợ.

Đồng phục chia làm hai bộ, một bộ bó sát cộng thêm một chiếc áo khoác đặc chế, sau đó đeo thêm một thanh đao, là có thể biến thân thành Đội quân bất tử Farron trong Dark Souls.

Dù không cầm đao, trông cũng giống như những người ngoại hương hèn hạ vậy.

Bây giờ muốn rút lui cũng đã muộn, chỉ có thể đâm lao phải theo lao.

Chuẩn bị xong chưa.

Chuẩn bị xong thì xuất phát, ra bờ biển.

Đi tàu điện ngầm của thành bang là có thể đến một vùng biển có núi lửa dưới đáy biển, vùng biển này vì núi lửa dưới đáy biển nên luôn không đóng băng, duy trì trạng thái suối nước nóng, nhưng đây là nước biển, cho nên ngâm suối nước nóng không thoải mái cho lắm.

Đây cũng là nơi diễn ra danh cảnh của Fire Punch, nữ đạo diễn và A Cách Ni đứng trong nước biển, ngâm đầu người của Đại tế tư chơi.

Nhưng cốt truyện đã thay đổi, cho nên chuyện đó không xảy ra.

Hiện tại trong vùng biển này xuất hiện một sinh vật to lớn như ngọn núi, đang há cái miệng đỏ lòm chờ đợi nhóm người tiến vào.

Đây đúng thực là ác ma, đương nhiên trông cũng giống Sứ đồ, tóm lại là vô cùng đáng sợ.

Cổng nằm ngay trong bụng vật thể khổng lồ đó, mang đậm hương vị game Souls, khiến người ta không nhịn được nghi ngờ đây là trò đùa quái ác gì.

Nếu Adam là đứa con của thời gian, thì sinh vật trước mắt chính là đứa con của không gian, là sinh mệnh vĩ đại do Địch Ny Toa nuôi dưỡng, kế thừa phong cách thẩm mỹ của Sứ đồ, ngoại hình kỳ lạ, giống như một con cá voi bị gù.

Thế giới ác ma trông như thế nào.

Mọi người không biết, nhưng đi vào bụng một sinh vật khổng lồ, cảm giác này chắc cũng tương đương với việc bị ác ma ăn thịt thôi.

Lúc này nên để Lăng Ba Lệ hoặc Minh Nhật Hương phát biểu.

Trong bản kịch trường cũ Minh Nhật Hương từng bị ăn thịt, đương nhiên chủ yếu là thông qua đồng bộ thần kinh, thông qua máy số 2 bị mổ bụng phanh thây mà cảm nhận được nỗi đau bị ăn thịt.

Còn Lăng Ba Lệ là trong bản kịch trường mới bị Lực thiên sứ nuốt một miếng, không có quá trình thưởng thức chi tiết.

Đương nhiên người có quyền phát ngôn nhất vẫn là Lực thiên sứ, với tư cách là Sứ đồ bị máy sơ hào ăn thịt, hắn chắc cũng có thể mô tả một chút trải nghiệm một bước lên mây.

Đi vào cái họng sâu thẳm như hang núi, là có thể đi đến một cánh cổng màu xanh nước biển, từ trong cổng liên tục tỏa ra làn sương trắng nhàn nhạt, giống như là Quỷ Sương mù đang không ngừng xâm nhập vào thế giới hiện thực.

Mọi người đều không khỏi nín thở ngưng thần, vì tình huống này thực sự quá quỷ dị.

Ngay cả người của Nerv cũng rất kinh ngạc, nghiên cứu của họ chính là sinh vật thần kỳ, nhưng đối mặt với con quái vật kiểu Cthulhu này vẫn có chút lo lắng, không biết bản thân rốt cuộc sẽ đi về đâu.

Sinh mệnh và linh hồn đúng là sự tồn tại thần kỳ, sức mạnh sinh mệnh và sức mạnh linh hồn luôn có thể tạo ra kỳ tích.

Hình thái sinh mệnh thay đổi là có thể sản sinh ra đủ loại công năng thần kỳ, các đòn tấn công kỳ quái của Sứ đồ, kỹ năng kỳ quái của Chúc phúc giả, bây giờ thậm chí còn có sinh vật chuyên mở cổng thế giới khác.

Lẽ nào tận cùng của sinh mệnh không phải là thịt yếu cốt nhược, cơ giới phi thăng, mà là gen phi thăng.

Đặt thân xác thịt vào thế giới phức tạp, áp dụng phương pháp tứ lạng bạt thiên cân để tạo ra kỳ tích không tưởng.

Ví dụ như tôm búa dưới biển sâu, có thể giải phóng đòn tấn công năm ngàn độ C.

Không phải là con tôm đó siêu thần, mà là chúng lợi dụng môi trường biển sâu, nó sẽ giải phóng một bọt khí, bọt khí dưới điều kiện áp suất cao của biển sâu bị nén lại nhanh chóng.

Những người học vật lý đều biết, thậm chí từng làm thí nghiệm nén không khí làm cháy bông, đó là không khí bị nén sẽ sản sinh nội năng khiến nhiệt độ tăng vọt, hơn nữa tốc độ nén càng nhanh, nhiệt độ càng cao.

Bọt khí trong áp suất cao dưới biển sâu sẽ bị ép đến cực hạn trong nháy mắt, khí thể trong bọt khí sẽ tăng lên năm ngàn độ bắn trúng mục tiêu, giết chết mục tiêu.

Con tôm nhỏ bé giữa biển sâu lại trở thành thợ săn đáng sợ không tưởng, đúng thực là những thợ săn lão luyện nhất luôn xuất hiện dưới hình thức con mồi.

Chỉ cần giỏi lợi dụng môi trường, khả năng của sinh vật là vô hạn.

Ác ma cũng là sự mở rộng của sinh mệnh, cảm xúc của sinh vật sẽ tụ tập lại thành đủ loại ác ma hiện đại hóa.

Rất nhiều ác ma hiện đại có chiến đấu lực vô cùng cường hãn, thậm chí có thể so sánh với những ác ma nguyên sinh cổ xưa.

Chương 2551

Thế giới ác ma cũng rất khắc nghiệt, ác ma nguyên sinh, ác ma mới sinh, còn có các loại ác ma động vật, cùng với ác ma nhân sự kết hợp giữa ác ma và con người, rất náo nhiệt.

Chuẩn bị xong chưa.

Đỗ Lan nhìn những khuôn mặt căng thẳng, biết họ chưa chuẩn bị xong để xông vào thế giới ác ma, hắn gật đầu nói: Rất tốt, xem ra các người đều chuẩn bị xong rồi, vậy thì vào đi.

Mọi người bày tỏ Đỗ Lan quả nhiên vẫn là cái gã không biết nhìn bầu không khí, nhưng chuyện đã đến nước này cũng không cần lùi bước, Đĩnh Nguyên Đường là người đầu tiên bước vào làn sương mù đi xuyên qua cánh cổng.

Tiếp theo mấy người cũng nghiến răng đi vào.

Đỗ Lan đi cuối, đẩy những người không muốn vào qua cổng, cuối cùng mình cũng bước vào.

Đây chính là thế giới ác ma sao.

Không gian này quả thực kỳ đặc, không có bầu trời, trên đỉnh đầu chỉ có vô số cánh cửa, cửa chống trộm, cửa cuốn, cửa trong nhà, cửa áp sắt.

đủ loại cửa, có cửa đá cổ xưa, cũng có cửa tự động tiên tiến nhất, đương nhiên cổ xưa nhất chắc là hang động tự nhiên hình thành, hoặc là vết nứt hình thành trong tự nhiên.

Tất cả những thứ có thể gọi là cửa đều tụ tập trên đỉnh đầu, hình thành một bầu trời cửa.

Mỗi một ác ma đều có một cánh cửa, chúng có thể ra ra vào vào từ cửa của mình, đi lại giữa các thế giới khác nhau.

Nhóm Đỗ Lan cũng từ trong cửa rơi ra, một cánh cửa ánh sáng chính là nơi họ đến.

Đỗ Lan nhảy xuống sau đó nhìn nhìn cánh cửa nói: Mọi người nhớ kỹ vị trí cánh cửa đừng đi nhầm nhé, đi nhầm cửa thì chẳng ai biết sẽ kết nối đến đâu đâu.

Vậy bây giờ chúng ta đi đâu.

Cát Thành Mỹ Lý hỏi.

Vô số cánh cửa bao phủ trên trời, căn bản không biết chọn thế nào.

Mọi người đều rất căng thẳng, tam quan của họ đang từng chút một được mở rộng.

Từ Sứ đồ đến Chúc phúc giả, rồi đến hiện tại là ác ma, quy mô khoa học đang không ngừng được mở rộng, đều không biết sau này còn gặp phải thứ gì nữa.

Xích Mộc Luật Tử đã không biết nói gì cho phải, vì hiện tại không có bất kỳ thiết bị nào có thể giúp cô hiểu được những hiện tượng này.

Thời gian, không gian, duy độ, hiểu biết của nhân loại sao mà nông cạn vậy.

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn cánh cửa, hoàn toàn không ý thức được xung quanh có rất nhiều ác ma đang nhìn chằm chằm.

Những ác ma này mọc ra rất kỳ dị, tóm lại là vượt xa trí tưởng tượng của nhân loại, không phải người bình thường có thể hiểu được, cũng không cần phù hợp quy luật tự nhiên, muốn mọc thế nào thì mọc, vô cùng tùy tính.

Mỹ học Cthulhu cũng khó lòng hình dung nổi những ác ma này, tóm lại là mọc ra rất vượt ngoài trí tưởng tượng của con người.

Nhưng con người lại không thể đánh giá chúng mọc ra xấu hay đẹp.

Khoảnh khắc này quyền giải thích xấu và đẹp của nhân loại bị tước đoạt, nhân loại không thể dùng ngôn từ của mình để hình dung ác ma nữa.

Mọc ra kỳ dị cũng chưa là gì, thần kỳ hơn là các ác ma đều có sức mạnh cường đại, chúng có thể tùy ý thay đổi tất cả của nhân loại, từ nhận thức, hình thái thậm chí là linh hồn.

Nhân loại giống như những miếng ghép dễ vỡ, đây là sự cách biệt về duy độ.

Chúng ta hình như bị bao vây rồi.

Phó tư lệnh bày tỏ bản thân già cả rồi còn phải trải qua những chuyện loạn thất bát tạo thế này, hoặc giả kế hoạch bổ hoàn nhân loại đúng thực là một đề nghị không tồi.

Dù sao nếu mọi người chỉ còn lại linh hồn thì sẽ không gặp phải những chuyện phiền lòng này.

Sứ đồ đã đủ tệ rồi, tận thế cũng rất không ổn, giờ lại còn ác ma.

Cái này quá giới hạn rồi.

Áp lực từ ác ma vô cùng lớn, đáng sợ hơn bất kỳ loài dã thú nào.

Đối mặt với dã thú, nhân loại còn có thể có một số đối sách, như là không động đậy, như là giả chết, như là dang hai tay hét lớn để đe dọa, mỗi loài dã thú có cách ứng phó khác nhau, đây là kinh nghiệm quý báu nhân loại tích lũy được.

Nhưng đối mặt với ác ma, nhân loại nên hành động thế nào.

Giả chết hay đe dọa.

Nhân loại căn bản không có bất kỳ kinh nghiệm ứng phó nào.

Lúc này nên dùng đến kinh nghiệm EVA rồi, trước tiên cử vài người lên thử thăm dò kỹ năng của ác ma, rồi sau đó mới lập kế hoạch tác chiến tương ứng.

Đừng căng thẳng.

Đỗ Lan bày tỏ không cần hoảng loạn.

Chu Huân nheo mắt lại, với tư cách là Sứ đồ, cậu đã chuẩn bị sẵn sàng ra tay.

Đã đến lúc kêu gọi ác ma thuộc về chúng ta rồi.

Đỗ Lan bày tỏ đã là quy tắc trò chơi ác ma, họ cũng phải dùng quy tắc ác ma.

Oành, Đĩnh Chân Tự, Lăng Ba Lệ, Minh Nhật Hương, Đỗ Lan đều triệu hồi ra cổng truyền tống, trên đỉnh đầu họ đều có một cổng truyền tống đủ cho cánh tay EVA xuyên qua.

EVA xuyên việt thời không đến chi viện.

Chu Huân thầm nghĩ thế này cũng được sao.

Cậu cũng thử xem, thế là cánh tay máy số 6 cũng từ cổng truyền tống trên đỉnh đầu thò ra.

Tuy chỉ có cánh tay, nhưng cánh tay EVA vô cùng to lớn, người chỉ bằng độ dài một ngón tay EVA, cánh tay dài bằng một tiết toa tàu hỏa.

Họ đã nắm vững kỹ thuật siêu không gian rồi sao.

Xích Mộc Luật Tử hoàn toàn không thể hiểu nổi những phi công này bây giờ rốt cuộc là người hay là quái vật, hoặc nói cách khác họ đã trở thành ác ma.

Ác ma là đánh không chết, tranh thủ chút thời gian, chúng ta đi qua cánh cửa này.

Cánh tay máy số 5 của Đỗ Lan giơ tay là mở ra một cánh cửa, bảo người khác tranh thủ thời gian, hắn trước tiên đưa các thành viên ra ngoài.

Ác ma là giết không chết, ít nhất là thủ đoạn bình thường không giết chết được, cho nên hiện tại không phải lúc quyết định thắng phụ, chuồn trước đã, sau này tìm thời gian đấu với ác ma sau.

Cánh tay EVA hợp thành tường lũy ngăn cản ác ma, những người khác từ cổng trời chuồn mất.

Trong cơn hoảng loạn giày cũng rơi mất, vội vội vàng vàng, tranh nhau chen lấn.

Bị một đám ác ma vây quanh, thực sự là có chút không thể điềm tĩnh được, đặc biệt là những ác ma này xấu có phong cách, xấu có đặc sắc, nhìn thêm một cái là chỉ số SAN tỉnh táo sẽ tụt dốc không phanh.

Đôi khi thật kỳ lạ, mọc quá giống người thì nhân loại có hiệu ứng thung lũng kỳ lạ, mọc quá không giống người thì lại tụt SAN, nhân loại đúng thực là rất kiểu cách.

May mà có kinh vô hiểm, xuyên qua cánh cửa đến một thành phố nơi nhân loại và ác ma cùng chung sống.

Cư dân chủ thể ở đây là người, nhưng ác ma thỉnh thoảng sẽ xuất hiện, vì tình cảm của nhân loại chính là thức ăn tốt nhất của ác ma.

Ác ma rất kỳ đặc, hơn nữa số lượng không ngừng tăng lên, vì theo những khám phá mới của nhân loại về thế giới, những ác ma mới sẽ không ngừng xuất hiện, ví dụ như cổ đại có Ác ma Bánh xe, đến hiện đại sẽ xuất hiện Ác ma Lốp xe mới, tuy đều xuất hiện dưới hình thức bánh xe, nhưng lại là hai loại ác ma.

Còn có Ác ma Cà phê, Ác ma Điện tử, Ác ma Điện thoại, Ác ma Quạt điện. vân vân những ác ma thời đại mới rất thời thượng, không biết có Ác ma Thông tin các loại không.

Đương nhiên những ác ma này không giống ác ma trong Warhammer 40k sẽ dụ dỗ nhân loại sa ngã, càng không khống chế thiết bị điện tử khiến thiết bị điện tử phản phệ nhân loại.

Ác ma ở đây giống như một loại dã thú vậy, tuy rất mạnh mẽ, hơn nữa giết không chết, nhưng nhân loại có thể dùng đủ loại thủ đoạn tống ác ma về thế giới ác ma, tiến hành trục xuất.

Có đội ngũ Thợ săn quỷ quốc lập chuyên môn, họ hoặc là dùng pháp bảo, hoặc ký hợp đồng với ác ma thân thiện để sử dụng sức mạnh ác ma, hoặc hoàn toàn dựa vào thể thuật thân kinh bách chiến để tác chiến.

Ác ma và nhân loại từ cổ chí kim đã luôn ở bên nhau, ác ma có kẻ thù và phe thân thiện, nhân loại cũng có người hy vọng đạt được sức mạnh ác ma và người khước từ sức mạnh ác ma.

Ác ma và nhân loại đã ở trạng thái trong anh có tôi, trong tôi có anh rồi, nhưng gần đây một số ác ma mới cường đại hiển nhiên là không tuân thủ quy tắc.

Ví dụ như Ác ma Súng, đây là ác ma xuất hiện sau khi nhân loại tiến vào thời đại vũ khí nóng, vô cùng cường đại, trong vòng một giây có thể giết chết vô số người.

Giống như là tập hợp của tất cả số vũ khí mà các tay buôn lậu vũ khí trong Lord of War bán ra, các tay buôn bán vũ khí, những vũ khí này trong vòng một giây có thể giết chết hàng ngàn hàng vạn người.

Mà Ác ma Súng giống như là hợp thể của tất cả vũ khí đó, chỉ cần nó dừng lại ở nhân gian dù chỉ một giây, cũng sẽ giết chết rất nhiều người, hơn nữa bản thân Ác ma Súng giống như là trạng thái chồng chập lượng tử vậy, có thể xuất hiện ở bất cứ đâu.

Chương 2552

Nếu Ác ma Súng chỉ xuất hiện ở vùng chiến sự, vùng lạc hậu, thì nó cũng chẳng là gì.

Nhưng nó lại có thể đổ bộ vào các thành phố của các cường quốc lớn, không ngừng tiến hành phá hoại, ít thì ngàn người, nhiều thì vạn người.

Điều này khiến mấy quốc gia phát đạt buộc phải hành động, chuẩn bị truy sát Ác ma Súng.

Tảo Xuyên Thu Aki Hayakawa, Công an Nhật Bản, Đội đặc nhiệm diệt quỷ số 4, Thợ săn quỷ, nam.

Một người đàn ông cực kỳ nghiêm túc, mục tiêu của anh là săn sát Ác ma Súng.

Có mục tiêu, có câu chuyện, có thù hận nhân vật nam thứ.

Một nhân vật như vậy trong câu chuyện thường đóng vai trò khích lệ nam chính.

Ví dụ như Uchiha Sasuke, Kurapika, loại người này thường vì phục thù mà giữ sự kiềm chế, không ngừng rèn luyện năng lực bản thân, nâng cao chiến đấu lực.

Mà nhân vật chính thông thường sẽ không thấu hiểu nỗi đau của họ, cho nên sẽ nảy sinh mâu thuẫn, nhưng cuối cùng qua một loạt sự việc sẽ hiểu nhau hơn, tin tưởng nhau hơn, cùng nhau đối mặt cường địch.

Tảo Xuyên Thu chính là một kẻ phục thù nghiêm túc như vậy, cha mẹ và em trai anh đều bị Ác ma Súng giết chết, cho nên mục tiêu của anh là săn đuổi Ác ma Súng, vì thế anh sẵn sàng trả bất cứ giá nào.

Nhưng cái giá này không bao gồm việc làm bảo mẫu cho nam chính, không bao gồm việc dẫn dắt một tân binh chẳng biết gì cả.

Công việc của Thợ săn quỷ không đơn giản như ăn cơm ngủ nghỉ, không phải là mời khách trả tiền.

Cậu không thích hợp làm Thợ săn quỷ, vì cậu quá tản mạn, hơn nữa thiếu thường thức, tôi không thấy được quyết tâm của cậu, cậu rốt cuộc vì cái gì mà đứng ở đây.

Ngày đầu tiên hợp tác, Tảo Xuyên Thu đã nói thẳng với Điện Thứ Denji đang mang bộ mặt hung dữ, anh cho rằng Điện Thứ không thể kiên trì ở vị trí nguy hiểm này, nếu muốn rời đi thì phải tranh thủ sớm, dù sao nếu đợi đến khi gặp nguy hiểm đứt tay đứt chân rồi mới rời đi thì đã quá muộn.

Đây là sự dịu dàng của Tảo Xuyên Thu, tuy anh rất nghiêm khắc, nói chuyện cũng không lọt tai, nhưng khuyên Điện Thứ rút lui lại là xuất phát từ lòng tốt.

Đương nhiên nguyên nhân mặt khác là vì anh không thích thân phận ác ma nhân của Điện Thứ, anh không tin tưởng Điện Thứ.

Điện Thứ là ác ma nhân, mà ác ma nhân là do ác ma và con người hợp thể mà sinh ra, sở hữu cả thuộc tính ác ma và con người.

Rất nhiều ác ma nhân đều lấy ý thức ác ma làm chủ đạo, chỉ có số ít ác ma nhân lấy ý thức con người làm chủ đạo.

Điện Thứ không nghi ngờ gì là lấy ý thức con người làm chủ đạo, cho nên cậu mới trở thành Thợ săn quỷ.

Điện Thứ cũng không biết tại sao mình lại đứng ở đây, tại sao lại trở thành Thợ săn quỷ, cách đây không lâu cậu còn đang trả nợ thay cha mẹ cho bọn cho vay nặng lãi, nhưng ngay lúc trả nợ xong, cậu bị giết, tim bị đâm xuyên, rồi con quỷ nhỏ mà cậu nuôi dưỡng đã dung hợp với cậu, khiến cậu trở thành ác ma nhân.

Tiếp đó cậu ngơ ngơ ngác ngác gặp được một người phụ nữ xinh đẹp, cũng là lãnh đạo Đội đặc nhiệm diệt quỷ, cấp trên của Tảo Xuyên Thu, Mã Kỳ Mã Makima.

Người phụ nữ xinh đẹp, người phụ nữ đầu tiên chủ động nói cần Điện Thứ.

Điện Thứ thế là có chút lâng lâng, mơ mơ màng màng đồng ý gia nhập Thợ săn quỷ, đồng thời trở thành cộng sự với Tảo Xuyên Thu.

Trước đó tôi chiến đấu với ác ma là để trả nợ, hiện tại thì tôi quả thực không biết tại sao phải chiến đấu, nhưng tôi sẽ tìm được lý do thôi.

Điện Thứ lại không dễ dàng rút lui, cậu ưa mềm không ưa cứng.

Tảo Xuyên Thu càng muốn cậu rút lui, cậu càng không rút, vả lại rút lui rồi thì làm sao nói chuyện được với tiểu thư Mã Kỳ Mã nữa.

Cứ nghĩ đến dung nhan xinh đẹp thanh tân của Mã Kỳ Mã là Điện Thứ lại có những kỳ vọng không thực tế.

Phải nói rằng quan hệ hiện tại giữa Điện Thứ và Mã Kỳ Mã, thực sự có chút giống quan hệ giữa Đĩnh Chân Tự và Cát Thành Mỹ Lý.

Thái độ này của cậu sớm muộn gì cũng hại chết chính mình thôi.

Tảo Xuyên Thu thấy đối phương không nghe lời, cũng không buồn nói nữa, lời hay khó khuyên kẻ muốn chết.

Oành, ngay lúc họ đang trò chuyện, ba mươi người từ trong cánh cửa rơi ra, đè trực tiếp lên người Điện Thứ.

Cậu là thể chất ác ma nhân nên cũng không bị thương, nhưng vẫn bị đè cho la oai oái.

Ác ma.

Tảo Xuyên Thu rút đao, vũ khí của anh là một thanh võ sĩ đao, chuẩn bị sẵn sàng tấn công.

Cuối cùng Đỗ Lan từ trong cánh cửa đang đóng lại chậm rãi đáp đất, ưu nhã tiêu sái, thân thiện nói với Tảo Xuyên Thu: Đừng căng thẳng, chúng ta là những kẻ bộ hành vực sâu, là nhà nghiên cứu ác ma, là những con người đang khám phá chân lý, tìm kiếm tri thức.

Chúng ta không phải phần tử khả nghi nào cả, chúng ta đều là người tốt.

Các người từ trong Cổng Ác Ma chui ra mà bảo là người tốt sao.

Tảo Xuyên Thu tuy trẻ tuổi nhưng đã là Thợ săn quỷ ưu tú, các kỹ năng và tri thức đều thuộc hàng đỉnh cao, không dễ lừa đâu.

Thứ từ trong Cổng Ác Ma chui ra không chỉ có ác ma, cũng có thể là người tốt.

Cậu không nên có thành kiến với người sử dụng Cổng Ác Ma.

Đỗ Lan nói: Tóm lại chúng ta đều không phải người xấu, chúng ta thực sự là con người.

Lúc này cả già trẻ gái trai đều đã đứng dậy, Tảo Xuyên nhìn qua thấy ba mươi người này đúng thực là có thiếu niên có người già, có đàn ông có phụ nữ, trông cái vẻ rồng rắn lên mây này quả thực không giống phương thức hành động của ác ma.

Ác ma thường hoạt động đơn độc, vì giữa ác ma cũng không có quan hệ tin tưởng.

Cho nên nhiều người cùng hành động như vậy, có lẽ họ thực sự là con người, nhưng cụ thể thế nào còn cần phải đưa tất cả họ về thẩm vấn mới được.

Điện Thứ, đưa tất cả về.

Điện Thứ bày tỏ đây là công việc đầu tiên của mình, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ, đưa tất cả về Đội đặc nhiệm diệt quỷ số 4.

Ác ma là không thể tin tưởng, người từ Cổng Ác Ma chui ra cũng không đáng tin y như vậy, Tảo Xuyên Thu đứng ngoài lớp kính một chiều, hiện tại phòng giam giữ đã chật như nêm, ba mươi người chỉ có thể chia thành từng đợt để tiến hành thẩm vấn.

Mà phong cách thẩm vấn chính là một người đóng vai thiện, một người đóng vai ác, vừa mềm vừa cứng.

Đương nhiên nếu thêm một phần cơm sườn Kadon thì cảm giác sẽ tốt hơn, đáng tiếc họ ngay cả một ly nước cũng không chuẩn bị.

Đỗ Lan ngồi trong phòng điều hòa nhiệt độ rất thấp, nhìn hai thợ săn quỷ mặc vest trước mặt, không hổ là công chức, chỉ riêng hình tượng thôi đã vô cùng nghiêm cẩn, vô cùng chuyên nghiệp.

Nhưng Đỗ Lan không nhịn được muốn hỏi, một tháng chỉ có vài vạn Yên Nhật thôi mà, có cần phải liều mạng như vậy không.

Ác ma rất nhiều, công chức lại ít, lương không cao mà độ khó xử lý ác ma lại rất cao.

Cho nên rất nhiều thợ săn quỷ sau khi làm việc vài năm sẽ đến các văn phòng thám tử ác ma tư nhân để làm việc, lương cao mà lại an toàn hơn.

Chỉ có số ít người có lý do bất đắc dĩ phải mạo hiểm mới luôn ở lại Đội đặc nhiệm diệt quỷ số 4, đương nhiên cũng có người vì ai đó mà ở lại, cho nên bản thân cũng phải ở lại.

Trước mắt Đỗ Lan là một nam một nữ, người nữ là độc nhãn long Himeno, người nam là một ông già trên mặt có sẹo Kishibe, hai người này mang lại cảm giác rất không dễ chọc.

Khai báo thành thực đi, nếu không không có kết quả tốt đâu.

Ông già nói rất nghiêm khắc, ánh mắt lạnh băng, dường như Đỗ Lan chỉ là một cái xác chứ không phải sinh mệnh.

Ngạch, tôi đã nói với hai vị cảnh quan trước đó rồi, chúng tôi chính là những kẻ bộ hành vực sâu khám phá chân lý, vì tìm kiếm phương pháp giải cứu thế giới mà đến quý địa, không hề có ác ý.

Đỗ Lan bất lực nói: Nếu ông không tin thì chúng tôi cũng chẳng còn cách nào.

Bằng chứng, các người phải đưa ra bằng chứng.

Ông già nói.

Vị ngự tỷ độc nhãn cũng nói: Thực sự không có cách nào tin tưởng các người được, nhưng chúng tôi cũng không hy vọng giết nhầm một người tốt, cũng mong các người thấu hiểu.

Nếu các người có thể đưa ra bằng chứng các người là con người, chúng tôi cũng có thể cung cấp giúp đỡ.

Ngay cả bò bít tết hay cơm hộp cũng không có, cái vai thiện này để anh làm đi.

Thế này đi, chúng ta đổi vị trí suy nghĩ.

Nếu tôi yêu cầu các người chứng minh các người là con người, các người sẽ làm thế nào.

Các người đưa ra bằng chứng trước đi, rồi tôi sẽ bắt chước theo cũng đưa ra bằng chứng, thế là được chứ gì.

Nếu không tôi thực sự không biết làm sao chứng minh mình là con người cả.

Đỗ Lan bày tỏ hãy để các vị công chức dạy cách chứng minh mình là người.

Hai người đối thị một cái, phát hiện cái gã tự xưng Đỗ Lan này rất bình thản, chẳng sợ hãi chút nào.

Thực ra theo tình hình hiện tại mà nói, Đỗ Lan chắc chắn là con người, quả thực không phát hiện điểm nào bất thường.

Mã Kỳ Mã dùng khứu giác là có thể phân biệt được ba mươi gã này đều là người, trên thân toàn là hơi thở ngu xuẩn của nhân loại.

Nhưng quy trình thì vẫn phải đi, dù sao họ cũng cầm tiền làm việc.

Nhưng cũng không thể cứ lãng phí thời gian mãi được.

Thời gian làm việc của công chức rất hạn hẹp, vì thành phố này lúc nào cũng có thể xuất hiện ác ma gây rối.

Có quần chúng báo án, đôi khi văn phòng thám tử ác ma tư nhân cũng báo án.

Chương 2553

Có thể nói là công việc công chức làm, nhưng tiền thưởng người khác lấy, vô cùng khổ cực.

Thực sự phải có quyết tâm cực lớn mới có thể luôn ở lại bộ môn này, để giữ chân nhân viên, họ còn phải thường xuyên tổ chức team building, cũng rất vất vả.

Team building là gì.

Là khi không có đủ lợi ích, phải dựa vào thủ pháp phong kiến, dựa vào thứ bậc chỗ ngồi để xác định vị trí của mình, từ đó tăng cường liên minh, là một loại thủ đoạn phụ trợ.

Dù sao lòng người tán rồi thì đội ngũ khó dẫn dắt lắm.

Tuy là Đội đặc nhiệm diệt quỷ, nhưng không hề yêu cầu họ phải xả thân vì nghĩa, hy sinh vì quốc gia dân tộc, cũng không nói là sau khi họ chết có thể an bài chu đáo cho gia đình và hậu sự.

Tuy yêu cầu thợ săn quỷ phải vào sinh ra tử, nhưng lại không dẫn dắt ra được cái quyết tâm Tất tử của họ.

Thợ săn quỷ chỉ là đãi ngộ tốt hơn công chức bình thường một chút, nhưng không có vinh dự, không có bảo trợ.

Cho nên nhảy việc là tất yếu, vì sau khi nhảy việc lương cao hơn, lại an toàn hơn.

Cái gã này, đừng có mà ngoan cố.

Ông già rất nghiêm túc nói.

Mỗi tháng lĩnh mấy đồng lương lẻ thôi mà, các người có cần phải nghiêm túc như vậy không.

Đối với công chức Nhật Bản, tôi vẫn rất hiểu đấy.

Một cái quốc gia muốn các người đi vào chỗ chết, các người căn bản không cần thiết phải trung thành với họ đúng không.

Các người nên trung thành với một quý tộc hay môn phiệt nào có thể an bài hậu sự cho các người chứ, ở đây làm khó tôi thì có ích lợi gì cho các người không.

Ai cũng chẳng dễ dàng gì, hà tất phải như vậy chứ.

Đỗ Lan bày tỏ đi làm thôi mà, hà tất phải sống đi chết lại như thế, họ làm vậy cuối cùng chỉ khiến cả hai bên cùng thiệt thòi.

Cái gã này.

Thành thực mà nói vị ngự tỷ này quả thực bị Đỗ Lan nói trúng tâm tư, nếu không phải vì Tảo Xuyên Thu, cô đã sớm nhảy việc sang văn phòng thám tử tư nhân an toàn hơn để làm việc rồi.

Cô đã yêu một người không nên yêu, Tảo Xuyên Thu một lòng phục thù, đại thù chưa báo sao có thể lập gia đình.

Đáng tiếc Ác ma Súng vô cùng cường đại, vô cùng đáng sợ, chỉ với múa rìu qua mắt thợ của Tảo Xuyên Thu mà muốn chiến đấu với Ác ma Súng.

Đúng là si tâm vọng tưởng.

Nhưng ngự tỷ với tư cách là tiền bối cũng như người dẫn đường của Tảo Xuyên Thu, cô thực sự không nỡ rời xa anh.

Trước Tảo Xuyên Thu, cô đã mất đi mấy đời cộng sự rồi, nhưng Tảo Xuyên Thu lại kiên trì được đến hiện tại.

Hai người ngày càng ăn ý, cũng có thiện cảm với nhau, chỉ là Tảo Xuyên Thu không thể nào thể hiện ra được.

Cho nên ngự tỷ quả thực chột dạ, vì cô cảm thấy ở lại vị trí hiện tại cô và Tảo Xuyên Thu sớm muộn cũng chết.

Sự thật cũng đúng là như vậy, cuối cùng họ đều chết cả.

Còn ông già trái lại là gừng càng già càng cay, kinh nghiệm phong phú, sống sót được đến cuối cùng.

Ông già không ký hợp đồng với ác ma, hoàn toàn dựa vào quyền cước để chiến đấu với ác ma, nếu không có trí tuệ, thân thể ông đã sớm bị ác ma ăn thịt rồi.

Hai người biết Đỗ Lan quả thực rất hiểu hệ thống công chức Nhật Bản, vậy thì họ có lẽ không phải ác ma, mà là gián điệp.

Ác ma là kẻ thù, nhưng cũng là sức mạnh.

Vậy các nước đương nhiên sẽ đều nghĩ cách ký hợp đồng với ác ma cường đại để duy trì quốc lực và quân lực của mình.

Cho nên xuất hiện gián điệp ác ma, chuyên môn điều tra tình báo ác ma của nước khác, tiêu diệt ác ma của nước khác.

Nhóm Đỗ Lan nếu quả thực không phải ác ma, vậy thì rất có khả năng là gián điệp của quốc gia khác, họ có lẽ là để tiến vào Ma giới tìm kiếm ác ma cường đại ký hợp đồng, nhưng lúc ra thì rơi nhầm vào Nhật Bản.

Vậy thì cần cuộc thẩm vấn chuyên nghiệp hơn rồi, chỉ dựa vào hỏi đáp đơn giản là không có tác dụng, vì gián điệp chắc chắn đã qua huấn luyện chuyên nghiệp, biết cách ứng phó với các câu hỏi.

Đỗ Lan bị nhốt lại, hiện tại công chức cần thảo luận bước tiếp theo thẩm vấn thế nào, là dùng hình, hay giao cho bộ phận an ninh, để gián điệp đi thẩm vấn gián điệp.

Kết quả thẩm vấn những người khác cũng tương tự, đều nói mình là kẻ bộ hành vực sâu gì đó, đến để tìm cách cứu thế giới.

Họ chỉ đi ngang qua Ma giới chứ không phải ác ma.

Hoặc là họ nói thật, hoặc là họ là gián điệp chuyên nghiệp.

Khả năng là ác ma cơ bản có thể loại trừ, vì ác ma cá tính đều rất kỳ lạ, hạng như họ chẳng có chút cá tính nào, chỉ biết lặp lại như cái máy, chắc chắn là nhân loại rồi.

Bản chất nhân loại chính là cái máy lặp lại.

Đây là phán đoán của ông già, với tư cách là thợ săn quỷ lão luyện, ông vẫn có thể phân biệt sự khác biệt giữa người và ác ma.

Ác ma thông thường đều coi thường con người, cho dù là ác ma nhỏ nhất cũng cảm thấy mình cao quý hơn nhân loại.

Vì nhân loại chỉ là thức ăn của ác ma, ác ma đối với nhân loại có sự ban ơn, có sự khinh bỉ, nhưng tuyệt đối không bao giờ bình đẳng với nhân loại.

Nhưng trong quá trình thẩm vấn, ba mươi người này không hề biểu hiện sự kiêu ngạo coi thường ai, một người cũng không, vậy thì có thể phán đoán họ không phải ác ma rồi.

Không phải ác ma thì cũng là gián điệp, tóm lại là không có khả năng thứ ba.

Ba mươi người đứng nhìn nhau trong vài gian phòng giam chật hẹp.

Đây chính là khảo sát mà anh nói, đây chính là hoạt động ngoại khóa mà anh bảo sao.

Cát Thành Mỹ Lý tỏ vẻ chẳng lẽ khảo sát ngay trong nhà lao này.

Ở đây họ chẳng thể khảo sát được bất cứ thứ gì.

Nếu muốn đào tẩu thì rất đơn giản, chỉ cần A Cách Ni tháo găng tay ra là có thể dùng ngọn lửa thiêu rụi cả nhà giam.

Tất nhiên người bên trong cũng có thể biến thành thịt nướng, nhưng ngọn lửa của A Cách Ni đã bị chế phục áp chế, nên hiện tại hắn cảm thấy rất ổn, đã lâu rồi không thoải mái như vậy.

Tất nhiên cũng có thể triệu hồi cánh tay EVA, chỉ cần cánh tay tới là có thể đào tẩu trong vòng một nốt nhạc.

Nhưng Đỗ Lan cảm thấy cứ đi theo quy trình chính quy thì hơn, dù sao sau khi vượt ngục thì họ sẽ trở thành tội phạm truy nã, đi đâu cũng phải trốn trốn tránh tránh, thế thì chẳng hay ho gì.

Bình tĩnh đừng nóng nảy, ta đã sắp xếp kế hoạch B rồi.

Sẽ sớm có người tới thôi, trước tiên họ sẽ rất cảm kích trước những đóng góp của Đối Ma Đặc Dị 4 Khóa, tán dương các Thợ Săn Ác Ma đã giúp nơi này thành một thành phố hòa bình, có lẽ còn có phần thưởng thăng chức tăng lương cho họ nữa.

Sau đó họ sẽ bảo các Thợ Săn Ác Ma thả những Vực Sâu Mạn Bộ Giả vô tội như chúng ta ra.

Thợ Săn Ác Ma sẽ phản đối, thậm chí dùng việc từ chức để uy hiếp đối phương, nhưng cuối cùng chúng ta vẫn sẽ được tự do.

Nguyên nhân chúng ta được thả cũng giống hệt nguyên nhân chúng ta bị bắt, đó là vì chúng ta dạo bước nơi vực sâu, và chúng ta là những người được cần đến.

Đỗ Lan như một nhà tiên tri đang lẩm bẩm dự đoán mọi chuyện sắp xảy ra.

Đúng vậy, kế hoạch B chính là Đỗ Lan âm thầm liên lạc với vợ để cứu mạng, Địch Ny Toa đã xuất hiện tại quốc gia này dưới thân phận Kiếm Chi Ác Ma, đồng thời gặp mặt nguyên thủ quốc gia, tiếp theo là cuộc đàm phán hòa bình và tự do.

Điều kiện đàm phán chính là thả những Vực Sâu Mạn Bộ Giả vô tội.

Nguyên thủ cần sức mạnh của ác ma, nên sẽ thỏa hiệp với Địch Ny Toa.

Nàng có thể giúp họ huấn luyện một đội quân Đại Kiếm, đổi lại họ phải thả nhóm Đỗ Lan.

Mọi chuyện diễn ra đúng như lời Đỗ Lan nói, một nhóm người mặc vest chỉnh tề hơn hẳn các Thợ Săn Ác Ma xuất hiện.

Các Thợ Săn Ác Ma chỉ mặc vest đồng phục rẻ tiền, nhưng những vị khách này lại diện đồ hiệu may riêng, trông họ chẳng khác nào những ác ma mặc vest.

Đối với các Thợ Săn Ác Ma, nhóm người này còn khó đối phó hơn cả ác ma thực thụ.

Chương 2554

Cảm ơn Đối Ma Đặc Dị 4 Khóa đã có những đóng góp xuất sắc cho hòa bình thành phố, đây là bằng khen chuẩn bị cho các anh.

Tuy nhiên, ba mươi Vực Sâu Mạn Bộ Giả kia vô tội, thỉnh các anh thả họ ra.

Người đàn ông mặc vest vô cảm nói, trông gã còn oai phong hơn cả những Thợ Săn Ác Ma lăn lộn nơi tiền tuyến, cơ bắp cuồn cuộn hơn, kiểu tóc chỉnh chu hơn, thậm chí làn da cũng bóng bẩy hơn.

Đó chính là những kẻ cấp trên, họ chỉ cần vài câu nói là có thể đổ sông đổ biển mọi nỗ lực suốt mấy ngày qua của Thợ Săn Ác Ma.

Mã Kỳ Mã thừa hiểu những kẻ cấp trên suy nghĩ gì, vì bản thân cô ta cũng ký khế ước với họ, nên cô ta biết đám người đó nếu không thấy lợi lộc thì sẽ không bao giờ ra tay.

Hiện tại đột nhiên yêu cầu thả nghi phạm, chắc chắn là đã nhận được lợi ích.

Đã nhận lợi ích thì Thợ Săn Ác Ma có phản đối thế nào cũng vô dụng, nên cô ta trực tiếp nói: Nếu đã là ý của cấp trên, chúng tôi đương nhiên chấp hành, thả người ngay lập tức.

Vị khách gật đầu hài lòng, chẳng trách Mã Kỳ Mã có thể làm lãnh đạo, còn các Thợ Săn Ác Ma khác chỉ có thể làm việc nặng nhọc dơ bẩn, đó chính là sự khác biệt về tầm vóc.

Thả người, lập tức thả người, tuy Tảo Xuyên Thu và Điện Thứ đều lộ vẻ không vui, nhưng vẫn phải chấp hành mệnh lệnh.

Tôi sẽ luôn để mắt tới các người.

Tảo Xuyên Thu không tin nhóm Đỗ Lan là người tốt.

Đỗ Lan nói với Tảo Xuyên Thu: Thanh niên à, cậu đứng ở rìa tế đàn thì không thấy được chân tướng bên trong đâu, thành phố này, cả cái Nhật Bản này đều không đáng để cậu cống hiến đâu.

Tảo Xuyên Thu càng nghi ngờ Đỗ Lan là gián điệp, nhưng thực tế Đỗ Lan chỉ đang nói vài câu trung ngôn nghịch nhĩ.

Vì Tảo Xuyên Thu thực sự luôn bị lợi dụng, luôn bị lừa dối.

Một bầu nhiệt huyết của cậu ta rất dễ bị dẫn dắt, thực sự những người như vậy là đáng tiếc nhất.

Nếu những người như Tảo Xuyên Thu hy sinh hết, quốc gia này cũng coi như xong đời.

Thực tế trong lịch sử cũng từng xuất hiện tình huống tương tự, ví dụ như Ngụy Vũ Tốt của nước Ngụy, chiến đấu lực cực mạnh vì binh nguồn từ quý tộc chuyển sang quốc nhân, đánh nhau rất hung mãnh.

Nhưng vấn đề là một khi chiến bại, lượng lớn quốc nhân dám khai phá của nước Ngụy chết đi, sức mạnh nòng cốt của nước Ngụy sẽ tiêu tan, quốc gia cũng từ đó mà không bao giờ gượng dậy nổi.

Hay như nước Pháp, tuy ngày nay việc nhục Pháp đã thành thói quen, nhưng vốn là một khu vực cách mạng lâu đời, quốc gia này không nên rệu rã như vậy, chỉ là qua các cuộc chiến tranh tàn khốc liên tục đã tiêu hao quá nhiều nhân khẩu trung kiên, vốn dĩ những người đó nên được dùng để phát triển quốc gia, nâng cao quốc lực, cuối cùng lại chôn vùi trong chiến tranh.

Nếu sức mạnh trung kiên của một quốc gia bị tiêu hao hết, quốc gia đó sẽ không có tương lai.

Tảo Xuyên Thu tuy hành động vì phục thù, nhưng cậu ta có dũng có mưu, có tình có nghĩa, lại sẵn sàng chiến đấu vì quốc gia này, nếu những người như vậy chết sạch thì đừng bàn đến chuyện phát triển nữa.

Đỗ Lan thấy đối phương không nghe lọt tai, cũng chỉ đành bước ra khỏi đại môn, hướng về tự do.

Mời các vị đi hướng này, chúng tôi đã sắp xếp chỗ ở cho mọi người.

Đỗ Lan thầm nghĩ vẫn là vợ mình chu đáo, cũng chẳng khách khí, trực tiếp lên xe buýt đến chỗ ở.

Đó là một trang viên lớn, có đủ phòng ốc, các loại khí cụ đều đã chuẩn bị sẵn, ngay cả tủ lạnh cũng đầy ắp thức ăn.

Chỗ thực phẩm này đủ cho ba mươi người ăn trong vài tháng.

Các vị cứ tự nhiên, nếu muốn ra ngoài cũng có thể đi, ở đây có thẻ, bên trong có mười triệu Yên, tuy không nhiều nhưng là chút tấm lòng của chúng tôi.

Nếu cần xe, cứ gọi điện thoại, chúng tôi sẽ đến ngay.

Dặn dò xong, họ liền rời đi.

Được rồi, chúng ta sắp xếp khóa học một chút, tiếp theo chúng ta phải làm quen với thành phố này, sau đó tìm hiểu cách nó vận hành.

Nữ đạo diễn cho biết mình muốn đi xem phim, khó khăn lắm mới trở lại một thời đại có điện ảnh, bà ta có chết cũng muốn chết trong rạp phim.

Những người khác lại hứng thú với ác ma hơn, ví dụ như Đĩnh Nguyên Đường, ông ta đang suy ngẫm liệu ác ma và Sứ Đồ có phải là cùng một loại thứ gì đó không.

Nếu có thể tiếp cận ác ma sâu hơn, có lẽ sẽ tìm ra chân tướng.

Thực tế nghiên cứu của họ về Sứ Đồ cũng rất nông cạn, tuy họ có thể nhân bản Sứ Đồ, thậm chí nhân bản S2 Cơ Quan và Lãng Cơ Nỗ Tư Chi Thương, nhưng thực ra họ chỉ biết sử dụng chứ không hiểu rõ nguyên lý bên trong.

Giống như người nguyên thủy biết khoan gỗ lấy lửa, biết dùng đá lửa lấy lửa, nhưng họ không biết lửa rốt cuộc là cái quái gì, họ chỉ dùng lửa để sinh hoạt và sản xuất.

NERV thực tế cũng vậy, họ đối với Sứ Đồ cũng chỉ biết nửa vời, chỉ biết dùng EVA để chiến đấu mà thôi.

Những thứ họ nói như kết nối thần kinh, đồng bộ tinh thần, cũng giống như người nguyên thủy nói về nhiệt độ của ngọn lửa, toàn là biểu hiện bên ngoài.

Người nguyên thủy không biết các yếu tố cấu thành ngọn lửa, nhân loại cũng không biết các yếu tố của đồng bộ tinh thần.

Người nguyên thủy tin rằng khi nướng đồ thêm chút tro xương sẽ tốt hơn, nhân loại tin rằng trong máy móc EVA thêm chút linh hồn sẽ tốt hơn, thực tế đều là tư duy mê tín kiểu nghe có vẻ cao siêu nhưng thực chất chẳng hiểu gì.

Thế nên nói là nghiên cứu ác ma, nhưng Đĩnh Nguyên Đường có thể nói là chẳng có chút thủ đoạn nào, ngay cả Xích Mộc Luật Tử cũng bó tay.

Nàng khoa học gia này tuy luôn miệng nói mình có thể giúp người khác thực hiện mục tiêu, nhưng thực tế nàng giống như một thầy cúng làm lễ tế, hiểu biết về ngọn lửa cũng chẳng hơn ai bao nhiêu, chỉ là nàng rành cách dùng lửa hơn, biết không ngừng thêm các loại nguyên liệu vào lửa mà thôi.

Thực tế Xích Mộc Luật Tử hiểu về EVA và Sứ Đồ cũng không nhiều lắm.

Cho nên khi rời khỏi môi trường quen thuộc, khuyết điểm của họ liền lộ ra, đám người này căn bản không có tố chất khoa học thực thụ.

Xích Mộc Luật Tử cho biết nghiên cứu về ác ma căn bản không có điểm đột phá để bắt đầu, thậm chí có thể nói ác ma hoàn toàn vượt xa khái niệm khoa học, còn khoa trương hơn cả Sứ Đồ.

Sứ Đồ ít nhất còn dùng kỹ thuật sinh học của nhân loại để nhân bản, nhưng ác ma không hẳn là sinh vật, tuy chúng có trí tuệ, nhưng trông thế nào cũng giống như ác ma của Schrödinger, chồng lấp giữa vật chất và năng lượng.

Sứ Đồ tuy cũng có tính lưỡng tính sóng hạt, nhưng hình thái ổn định hơn ác ma nhiều.

Ác ma rất bất ổn, nên cũng rất khó giết chết.

Trước đây ở NERV, hướng nghiên cứu chính của Xích Mộc Luật Tử là gen và linh hồn.

Tất nhiên nàng vẫn chưa nghiên cứu ra mối quan hệ giữa hai cái đó, sự hiểu biết về linh hồn và gen vẫn còn rất nông cạn, thậm chí là mang tính giáo điều, không dựa vào khoa học để giải quyết vấn đề.

Theo kinh nghiệm, EVA muốn phát huy chiến lực mạnh nhất thì phải đưa linh hồn mẹ ruột của phi công vào, nhưng đây chỉ là giáo điều, là sự kỳ thị đối với những phi công mồ côi.

Chẳng lẽ phi công mồ không thể hiến tế phụ huynh thì không thể phát huy năng lực mạnh nhất của EVA sao.

Chẳng lẽ linh hồn của bố ruột thì không dùng được sao.

Các ông bố bao giờ mới có thể đứng lên được đây.

Đây không phải khoa học, mà là chủ nghĩa kinh nghiệm, cần phải phê phán.

Đối mặt với ác ma, nên nghiên cứu thế nào.

Theo kinh nghiệm thì tự nhiên là bắt lấy một con, sau đó thái lát lấy mẫu, xem có thể nhân bản không, có thể trích xuất linh hồn không, hoặc xem có thể dung hợp ác ma vào cơ thể người không.

Dù sao NERV giỏi nhất là những việc này, vả lại ác ma và Sứ Đồ thực sự có nhiều điểm tương đồng.

Sứ Đồ không thể bị giết bởi vũ khí thông thường, phải dùng trường lực AT mới có hiệu quả.

Ác ma cũng không thể bị giết bởi những thứ bình thường, chỉ có Chainsaw Devil mới có thể giết chết ác ma hoàn toàn.

Thông thường, ác ma bị đánh bại sẽ quay về Ma Giới, nhưng nếu bị Chainsaw Devil giết, ác ma đó sẽ thực sự chết hẳn.

Vì vậy Chainsaw Devil uy danh lẫy lừng, là một trong những ác ma nổi tiếng nhất Ma Giới, các ác ma yếu ớt coi hắn là anh hùng, vì chỉ cần nghe thấy tiếng kêu cứu của ác ma yếu ớt là Chainsaw Devil sẽ xuất hiện giúp đánh bại kẻ mạnh, bất kể kẻ địch mạnh đến đâu Chainsaw Man cũng sẽ chiến đấu đến cùng.

Còn các ác ma cường đại thì coi Chainsaw Devil là cái gai trong mắt, vì chẳng ai muốn mình bị xóa sổ cả.

Phải dùng thủ đoạn đặc biệt mới có thể giết chết, điểm này Sứ Đồ và ác ma giống hệt nhau, hơn nữa chúng đều có trạng thái chồng lấp, có điều trí thông minh của ác ma cao hơn Sứ Đồ nhiều.

Sứ Đồ không biết dùng âm mưu quỷ kế, cũng không kết minh phối hợp, nhưng ác ma thì biết, hơn nữa ác ma càng mạnh càng biết lợi dụng các thủ đoạn ngoại giao để đạt được mục tiêu của mình.

Thực ra muốn nghiên cứu ác ma, có thể ký kết khế ước với chúng.

Đây cũng là hạng mục khảo sát chính của chúng ta lần này, có khế ước, chúng ta có thể mượn sức mạnh của ác ma.

Đỗ Lan nói: Dù không có năng lực của Chúc Phúc Giả, người bình thường ký ước với ác ma cũng có được năng lực khai phá tận thế, chẳng phải tuyệt sao.

Anh nói thì dễ lắm, nghe tên thôi cũng biết ác ma chẳng phải thứ tốt lành gì, sao có thể tin tưởng chúng.

Cát Thành Mỹ Lý cảm thấy ác ma không đáng tin, dù sao ác ma vốn mang nghĩa tiêu cực.

Đỗ Lan nói: Trong đám ác ma đúng là phần lớn là lũ khốn, nhưng vẫn có một bộ phận nhỏ sẵn sàng chung sống với nhân loại, và đã cộng sinh cả ngàn năm rồi, vẫn đáng tin đấy.

Cát Thành Mỹ Lý lại nhìn Đỗ Lan với ánh mắt không tin tưởng, nói thật biểu hiện của Đỗ Lan thực ra cũng chẳng khác ác ma là mấy, tóm lại chẳng phải người bình thường.

Gia Trì Lương Trị cũng lên tiếng: Anh dường như rất hiểu rõ các thế giới khác nhau, tôi không thể không nghi ngờ liệu có phải anh đã sớm định liệu hết rồi, căn bản chẳng cần chúng tôi đồng ý.

Tôi chỉ đưa ra ý kiến, cuối cùng chọn thế nào vẫn là ở các người thôi.

Đỗ Lan nói: Trải qua bao nhiêu chuyện, các người cũng nên biết vốn dĩ các người không có sự lựa chọn, vì các người căn bản không thể ngăn cản Nhân Loại Bổ Hoàn Kế Hoạch.

Chương 2555

Sau đó các người cũng không có cách nào giải quyết tận thế.

Chính ta đã cho các người sự lựa chọn.

Bây giờ các người lại đổ oan cho ta không cho các người chọn, ta thật sự quá oan ức.

Các người có cảm giác này không, có lựa chọn đôi khi lại không tốt bằng việc không có lựa chọn rõ ràng như trước.

Nói thật thì đúng là vậy.

Nếu không có lựa chọn, họ có thể đâm đầu vào một con đường duy nhất, bất kể kết quả thế nào, ít nhất cũng quán triệt được lý niệm của mình.

Nhưng có lựa chọn, lại rất khó hạ quyết tâm.

Vì đã chọn thì phải tự gánh chịu cái giá cuối cùng, mà mỗi lựa chọn đều quá hệ trọng, thực sự khiến người ta khó lòng quyết định.

Tóm lại cứ thử xem đã, nói hay không bằng làm thật, để xem nhân loại và ác ma rốt cuộc có thể cộng tồn không.

Hơn nữa muốn hiểu về ác ma, làm sao có thể nghiên cứu từ xa được.

Kiểu gì cũng phải tiếp xúc mới nghiên cứu được chứ, giống như hồi đó NERV nếu không đào được Adam ở Nam Cực thì cũng không thể nghiên cứu ra EVA.

Cho nên chỉ có tiếp xúc trước mới hiểu thêm về ác ma, có thể nghiên cứu thuộc tính, nhân bản tế bào, trích xuất linh hồn của chúng.

Linh hồn ác ma chắc chắn thú vị hơn Sứ Đồ nhiều.

Thông qua các nghiên cứu trước đây của NERV có thể thấy, dù cơ thể có hình thù kỳ quái đến đâu, linh hồn lại tương thông.

Ví dụ như linh hồn Lilith có thể phân tách thành từng mảnh, biến thành linh hồn nhân loại.

Chử Huân vốn là Sứ Đồ, nhưng linh hồn có thể đầu thai trong cơ thể nhân loại.

Và linh hồn mẹ ruột cũng có thể nhập vào EVA, tức là thực thể nhân bản của Sứ Đồ.

Tuy lớp vỏ của Sứ Đồ và nhân loại khác nhau rất nhiều, nhưng năng lượng linh hồn là tương thông, là tương tự.

Những nhục thân kỳ quái muôn hình vạn trạng, nhưng linh hồn bên trong lại không có rào cản.

Linh hồn ác ma có lẽ cũng vậy, biết đâu hồn của ác ma có thể trở thành phương pháp thăng tiến thực lực cho nhân loại.

Nếu có thể làm chủ kỹ thuật linh hồn, cuối cùng nhân loại có lẽ sẽ trở thành những kẻ bất tử khao khát linh hồn.

Cơ giới phi thăng, hay gen phi thăng, có lẽ còn một cái nữa là linh hồn phi thăng.

Linh hồn là gì, người của NERV vẫn chưa giải thích rõ, họ chỉ biết linh hồn người có thể rời khỏi cơ thể tiến vào Hắc Chi Nguyệt.

Và họ đơn phương cho rằng trạng thái đó là hoàn mỹ, là hình thái cuối cùng của nhân loại.

Cuối cùng linh hồn dường như vẫn cần một vật chứa mới có được sự an yên, linh hồn không thể tách rời vật chứa.

Ví dụ như linh hồn Lilith, dù đã bị chia thành nhiều mảnh nhưng vẫn cần vật chứa.

Hay như linh hồn mẹ của Đĩnh Chân Tự, phải vào vật chứa là Sơ Hào Cơ.

Vậy nếu không có vật chứa, linh hồn sẽ ra sao.

NERV không biết.

Họ cũng không biết linh hồn rốt cuộc có bị tổn thất không, có thể không ngừng tăng trưởng không, có thể vận dụng theo nhiều cách khác nhau không, những điều này họ đều không rõ.

Công nghệ NERV chủ yếu vẫn nhắm vào gen và trường lực, chứ không nắm bắt được linh hồn.

Tuy nhiên Đỗ Lan lại biết linh hồn là thứ tốt, ở một số thế giới, ví dụ như thế giới Dark Souls, linh hồn thậm chí là căn nguyên của thời đại thần thoại, chỉ khi ngọn lửa linh hồn cháy rực rỡ thì thời đại các vị thần mới có thể duy trì, những linh hồn mạnh mẽ mới có nơi nương náu.

Và ở thế giới đó, những kẻ mạnh đi khắp nơi thu thập linh hồn để cường hóa thực lực của mình, cuối cùng đối mặt với lựa chọn: đốt cháy linh hồn để duy trì thời đại thần thoại, hay chiếm lấy sức mạnh làm của riêng để tiến vào thời đại tiếp theo.

Linh hồn là thứ tốt, linh hồn Sứ Đồ, linh hồn ác ma, thậm chí là linh hồn Chúc Phúc Giả, tất cả đều là sức mạnh thúc đẩy thế giới phát triển.

Có điều linh hồn quá trừu tượng, nếu không có vật chứa thì căn bản không thể thể hiện linh hồn, không thể để linh hồn tương tác với thế giới vật chất.

Linh hồn giống như thông tin, nếu chỉ có dữ liệu thông tin mà không có phương tiện truyền tải thì linh hồn chỉ như bèo dạt không rễ, mà thế giới không có linh hồn cũng chỉ là hỗn độn không có trật tự.

Linh hồn giống như một bộ phim nhỏ, vật chứa giống như máy tính, chỉ khi cả hai phối hợp, thế giới mới có thể tiến vào trạng thái hiền giả.

Linh hồn là thứ tốt, linh hồn ở thế giới này là tình báo, linh hồn càng mạnh thì thu thập được càng nhiều tình báo, thực lực cũng theo đó mà mạnh lên.

Nhưng linh hồn là thứ trời sinh, giống như ác ma vậy, ác ma sinh ra đã mỗi đứa một vẻ, có những ác ma mạnh đến mức đủ để chi phối những ác ma khác, có những ác ma linh hồn lại rất yếu ớt, thậm chí cần Chainsaw Man bảo vệ.

Linh hồn nhân loại còn yếu ớt hơn, nhưng linh hồn nhân loại làm dược liệu gia công thì lại cực kỳ thích hợp.

Ví dụ như điều khiển EVA có thể khiến linh hồn con người phát sinh một số thay đổi, còn nữa là một số thứ kỳ quái sau khi mô phỏng hình thái người dường như cũng dần hình thành nhân tính, linh hồn bên trong dường như cũng bị chủng quần nhân loại đồng hóa.

Cách quan sát linh hồn không phải là trực tiếp nhìn thấy nó, mà là thông qua việc cơ thể cải tạo môi trường bên ngoài để nhận diện.

Liệu linh hồn các sinh linh khác có thực sự bị đồng hóa không thì vẫn chưa rõ lắm.

Ví dụ như Lăng Ba Lệ, linh hồn nàng là một mảnh vỡ linh hồn của Lilith, giờ nàng ngày càng giống người hơn, là do linh hồn bị đồng hóa, hay nàng đã học được cách liên kết với nhân loại.

Nhưng bất kể linh hồn khác có thể chuyển hóa thành linh hồn nhân loại hay không, bản thân linh hồn nhân loại chắc chắn là một nguyên liệu rất tốt, có thể dùng để tiến hành đủ loại cải tạo.

Dù có muốn tìm ác ma ký ước, chúng ta cũng đâu có quen biết ác ma nào.

Xích Mộc Luật Tử cho biết việc ký ước tất nhiên là được, nàng cũng không ngại tìm hiểu về ác ma, nhưng họ lạ nước lạ cái, chẳng quen biết ai ở đây cả.

Chuyện này dễ thôi, có thể đi tìm Đối Ma Đặc Dị 4 Khóa, họ chắc chắn có ác ma quen biết để ký kết.

Đỗ Lan nói rất đơn giản, cứ như trước đó hắn không phải đi ngồi tù mà là đi giao lưu bạn bè vậy.

Chúng ta vừa mới bị họ nghi ngờ là ác ma và gián điệp, Thợ Săn Ác Ma làm sao có thể giúp chúng ta.

Xích Mộc Luật Tử cảm thấy Đỗ Lan nghĩ quá đơn giản, nàng nảy ra một ý: Dường như hiện tượng ác ma ở thế giới này không hề ít, hay là chúng ta cũng đi bắt một con ác ma rồi từ từ nghiên cứu.

Tuy không thể hiểu rõ nguồn gốc ác ma, nhưng nghiên cứu chút công nghệ ứng dụng thì không thành vấn đề.

Cũng được, trước đó ta đã gắn thiết bị theo dõi lên người mấy tên Thợ Săn Ác Ma đó rồi, chỉ cần bám theo họ là tìm được ác ma thôi.

Mọi người không khỏi nhìn Đỗ Lan, thầm nghĩ gắn lúc nào vậy.

Tên Đỗ Lan này thật sự luôn mang đến bất ngờ, khiến người ta phải nghi ngờ liệu hắn có nắm giữ công nghệ đen nào không.

Đại chiến theo dõi bắt đầu.

Nhưng trong lúc nhóm Đỗ Lan theo dõi Thợ Săn Ác Ma, cũng có kẻ đang theo dõi họ, đúng là theo dõi lồng nhau.

Rõ ràng chỉ là những công chức bình thường, nhưng lại phải đối mặt với đủ loại ác ma và người ác ma nguy hiểm.

Một số người có tâm lý không đủ kiên định rất dễ bị ác ma nhập xác, lúc này những người bị ác ma quấy nhiễu có hai lựa chọn: một là báo cảnh sát, hai là tìm đến các văn phòng thám tử ác ma tư nhân.

Báo cảnh sát, tức là do Đối Ma Đặc Dị Khóa xử lý, thường phải xếp hàng vì sự cố ác ma thì nhiều mà nhân viên thì ít, họ buộc phải phân loại nặng nhẹ, ưu tiên giải quyết ác ma tà ác trước rồi mới đến lũ tiểu yêu.

Tìm thám tử tư thì đương nhiên sẽ có người xử lý ngay, nhưng phải xì tiền ra.

Đối Ma Đặc Dị Khóa liên tục tuyển quân, nhưng người mới cơ bản đều không trụ nổi, còn thành viên cũ thì mỗi năm đều hao hụt.

Thế nên hiệu suất công việc rất cảm động, cộng thêm việc này không phải ai cũng làm được, nên không thể đảm bảo xử lý hết mọi vụ án.

Đó chính là lý do các văn phòng thám tử tư phát triển được, vì họ lấp đầy khoảng trống nhu cầu.

Thời cổ đại, ác ma cơ bản đều là những truyền thuyết Bách Quỷ Dạ Hành, cơ hội gặp phải không lớn, dù có gặp thì do giao thông cổ đại lạc hậu nên cũng chỉ đành cam chịu, cơ bản chẳng tìm được ai giúp đỡ.

Nhưng đến xã hội hiện đại, truyền thông phát triển, giao thông thuận tiện, một khi sự cố ác ma xảy ra sẽ gây hoảng loạn, thế nên không chỉ có các vụ ác ma thật, mà còn vô số vụ báo động giả.

Nếu để công chức xử lý hết mớ hỗn độn thật giả lẫn lộn đó thì chắc họ kiệt sức mà chết.

Vì vậy ở thời hiện đại, khi nhận được tin báo, Đối Ma Đặc Dị Khóa thường không xử lý ngay mà để thám tử tư đến trước.

Đợi thám tử tư xác định đúng là ác ma, đồng thời tự thấy mình không giải quyết được, thì thợ săn ác ma tư nhân mới thông báo cho công chức.

Với tư cách là thợ săn ác ma quốc lập, họ có nghĩa vụ giải quyết những ác ma cường đại, không thể vì nguy hiểm mà từ chối.

Còn thợ săn tư nhân thì có quyền từ chối.

Chương 2556

Đây là cái kiểu gì vậy.

Cát Thành Mỹ Lý nhìn thấy cảnh thợ săn tư nhân chẳng có chút đạo đức nghề nghiệp nào, liền kêu lên: Họ chỉ biết nhìn vào tiền thôi sao, chẳng lẽ họ không lo ác ma sẽ đe dọa nhân loại à.

Ta nghĩ là không lo đâu, vì nhân loại và ác ma ở thế giới này đã cộng tồn hàng ngàn năm rồi, vả lại ác ma cũng có ý thức địa bàn, không dễ chấp nhận ác ma nơi khác đến quấy rối, vẫn có trật tự nhất định.

Đỗ Lan cho biết xã hội ác ma cũng có nhân tình thế thái, cũng có quy tắc ngầm, thật khiến người ta cảm thán.

Nhân loại đâu chỉ biết nhìn vào tiền, chỉ cần ác ma giúp họ hoàn thành tâm nguyện, nhân loại không ngại bán rẻ linh hồn của mình đâu.

Tiền là vật trung gian để hoàn thành tâm nguyện, chứ ác ma còn hữu dụng hơn tiền nhiều.

Thế nên nếu người bình thường có cơ hội, họ chắc chắn sẽ nịnh bợ ác ma thôi.

Hơn nữa cô không biết ác ma còn là vũ khí chiến lược của quốc gia sao.

Các quốc gia ở thế giới này đều sẽ ký khế ước chiến lược với ác ma, khi cần thiết họ sẽ dùng ác ma để phát động chiến tranh.

Cá nhân ta cực kỳ phản đối loại chiến tranh ác ma này, vì cái giá để kích hoạt khế ước ác ma là rất lớn, chẳng kém gì chiến tranh thông thường.

Nhưng nếu nước khác có ác ma mà nước mình không có thì sẽ rất thiệt thòi, nên dù cái giá có lớn đến đâu cũng phải ký.

Nghe những gì Đỗ Lan nói, mọi người chỉ có một suy nghĩ: quả nhiên nhân loại và ác ma cũng chẳng khác gì nhau, ngày tháng hòa bình không muốn, cứ phải bày ra đủ trò.

Vì lợi ích bản thân mà ký khế ước với ác ma, vì đối kháng nước khác mà ký khế ước với ác ma, nhân loại đối với đồng loại còn tàn khốc hơn cả ác ma.

Người khác là địa ngục, thật sự khiến người ta không biết nên đánh giá thế nào cho phải.

Nhưng Đỗ Lan đã quá quen rồi, nhân loại phân biệt người mình và không phải người mình.

Người mình thì ngồi lại chia chác lợi ích, còn lợi ích của kẻ không phải người mình thì dùng để cướp đoạt.

Thế nên xuống tay tàn độc với kẻ không phải người mình là chuyện thường tình của nhân loại, xét về điểm này, nhân loại còn chẳng bằng ác ma.

Nhân loại đúng là giống hệt ác ma.

Mọi người thở dài.

Các người đánh giá nhân loại cao quá rồi, nhân loại sao giống ác ma được.

Các người đang bôi nhọ ác ma đấy à.

Rõ ràng là nhân loại còn không bằng ác ma nhé.

Đỗ Lan buộc phải chỉnh lại cách nhìn của mọi người: Ác ma đoạt lấy thứ gì từ con người thì còn đưa lại thứ gì đó để trao đổi.

Còn nhân loại đoạt lấy thứ gì từ đồng loại là cướp trực tiếp luôn, chẳng có trao đổi gì đâu.

Ngạch, trong phút chốc tất cả đều im lặng, rơi vào nỗi khổ não mang tên nhân loại không bằng ác ma.

Nhân loại thấy ác ma xấu xa tột cùng, nhưng ác ma nhìn nhân loại cũng thấy chẳng khác gì, đúng là thành phố lắm mưu mẹo, ta muốn về nông thôn, đường nông thôn cũng trơn, lòng người còn phức tạp.

Một tên bá tước giả dùng một cây kẹo mút lừa lấy vàng từ tay đứa trẻ.

Một tên bá tước thật vừa chiếm được vàng lại vừa có thêm đôi ủng da.

Chainsaw Man cũng phải tự thán không bằng, vì lũ ác ma chỉ biết làm mấy trò lừa lọc giả dối, kích động sự tự đại và ngạo mạn của nhân loại để họ tự bước tới diệt vong.

Còn bá tước thật sự, tức là nhân loại, thì tàn ác hơn nhiều, sự tàn bạo họ dành cho đồng bào còn trực tiếp hơn cả ác ma.

Dù sao ác ma cũng không màng vật chất của con người, chúng cần những cảm xúc bộc phát từ sự tuyệt vọng và khốn cùng của nhân loại, nếu con người có thể khắc chế cám dỗ, chiến thắng tuyệt vọng thì ác ma cũng sẽ không bất giảng võ đức.

Nhưng nhân loại sẽ trực tiếp tiêu diệt đồng loại về mặt vật lý, chỉ để chiếm hữu tài nguyên.

Từ hành vi của thợ săn ác ma tư nhân có thể thấy sự ích kỷ, họ gặp yêu quái mạnh sẽ không chiến đấu mà gọi điện báo cảnh sát.

Nhưng ngay cả với Đối Ma Đặc Dị 4 Khóa, thực tế cũng chẳng có lý do gì bắt buộc họ phải tử chiến đến cùng, vì chết rồi cũng chẳng có vinh quang gì, cũng chẳng được lo liệu hậu sự chu tất.

Không khí cả thành phố là mạnh ai nấy lo cho lợi ích của mình, đừng làm phiền người khác và cũng đừng để người khác làm phiền

mình.

Câu khẩu hiệu không gây phiền phức cho người khác thực chất là đừng có gây phiền phức cho tôi, đảm bảo ranh giới và lợi ích của mỗi cá nhân, ai làm việc nấy, đừng hòng động vào lợi ích của tôi để làm bất cứ việc gì, mỗi người cứ bám lấy chức trách của mình.

Nhưng vẫn là câu nói cũ, nhân loại khi phân công lao động sẽ không dự đoán được những vấn đề phải đối mặt trong tương lai, nên khi kẻ địch nằm ngoài phạm vi phân công xuất hiện, việc ai làm việc nấy sẽ dẫn đến sụp đổ toàn diện.

Ví dụ như Gun Devil xuất hiện, sau khi một ác ma lợi hại như vậy xuất hiện, chẳng có bất kỳ tổ chức chính thức nào đứng ra chịu trách nhiệm, không thành lập tiểu đội săn lùng chuyên biệt, thậm chí ngay cả nhóm nghiên cứu chuyên môn cũng không có.

Toàn dựa vào hận thù cá nhân để đi tìm Gun Devil, nhưng hận thù cá nhân thì đáng là bao.

Nếu hận thù cá nhân mà có ích thì ác ma đã bị tiêu diệt từ lâu rồi.

Đối mặt với cường địch, cái cần là hỗ trợ về vốn và kỹ thuật, quan trọng hơn là năng lực tổ chức, phải tập hợp nhân lực các phương diện lại thành một tiểu đội chuyên biệt nhắm vào Gun Devil.

Nhưng chẳng có biện pháp nào được đưa ra, ngay cả khi gặp phải kẻ địch bất ngờ, mỗi người vẫn cứ ai làm việc nấy, vẫn khư khư giữ lấy lợi ích của mình không buông.

Mọi người đều biết nếu Gun Devil tới, nhiều người sẽ chết, bản thân cũng có thể chết.

Nhưng họ không quan tâm, vì nếu bỏ ra lợi ích của mình thì mình sẽ chết ngay lập tức, còn Gun Devil tới là chuyện của sau này.

Chết ngay bây giờ và chết sau này, chắc chắn họ chọn chết sau

này.

Trong môi trường như vậy, tình cảnh của Đối Ma Đặc Dị 4 Khóa rất ngượng ngùng, vì họ ở thế tiến thoái lưỡng nan, vật tư hỗ trợ từ cấp trên không nhiều, mà kẻ địch phải đối mặt lại không ít, đúng là đang dùng tình yêu để phát điện.

Tuy nhiên chính nhờ có những người bị hận thù thúc đẩy như Tảo Xuyên Thu không ngừng chiến đấu, bộ phận này mới vận hành trơn tru được.

Nếu không thì bộ phận này chắc chỉ còn mình Mã Kỳ Mã làm tướng không quân thôi.

Sau khi theo dõi Điện Thứ, Tảo Xuyên Thu và các Thợ Săn Ác Ma khác, nhóm Cát Thành Mỹ Lý chỉ cảm thấy Thợ Săn Ác Ma quốc lập thật đáng thương, còn thảm hơn cả nhân viên NERV.

Nhân viên NERV tuy luôn bị lừa dối, nhưng ít nhất cũng nắm giữ lượng lớn tài nguyên, cũng có sức mạnh đối kháng Sứ Đồ.

Còn Thợ Săn Ác Ma quốc lập mỗi lần gặp ác ma mạnh đều phải dùng tính mạng để thử sai, mò mẫm kỹ năng của ác ma, sơ sẩy một chút là mất mạng.

Hơn nữa vì Gun Devil hoành hành, các quốc gia trên thế giới đều cấm súng để làm yếu đi sức mạnh của nó.

Thế nên Thợ Săn Ác Ma buộc phải cận chiến với ác ma, chẳng phải là trò đùa sao.

Vốn dĩ tố chất của ác ma đã mạnh hơn Thợ Săn Ác Ma rồi, lại còn không được dùng vũ khí tầm xa, mỗi lần cận chiến đều là đánh cược mạng sống.

Đáng thương, thật sự quá đáng thương.

Có điều bản thân người ta cũng không thấy mình đáng thương, nhóm Đỗ Lan cũng chẳng cần lo hộ.

Việc quan trọng nhất vẫn là tìm ác ma, việc này diễn ra khá thuận lợi, họ dùng trường lực phong tỏa một con ác ma rác rưởi mang về nghiên cứu.

Ăn thịt của ác ma có thể lấy được sức mạnh của chúng, thịt ác ma càng cao cấp thì sức mạnh nhận được càng lớn, đây cũng là một kiểu khế ước đơn giản.

Ác ma đôi khi chia sẻ huyết nhục cho thuộc hạ để chúng chiến đấu hiệu quả hơn.

Ác ma càng mạnh thì huyết nhục càng quý giá, dù sao không phải ai cũng tùy tiện lấy được thịt của ác ma mạnh.

Đỗ Lan giải thích.

Anh hiểu rõ ác ma như vậy, sao không trực tiếp nói hết cho chúng tôi biết cho xong.

Hoặc trực tiếp chỉ cách ký khế ước với ác ma đi.

Xích Mộc Luật Tử cho rằng Đỗ Lan hoàn toàn có thể nói ra hết những gì mình biết, nàng hiện tại nghi ngờ Đỗ Lan cái gì cũng biết, cứ như là tiên tri vậy.

Nàng tiến hành thái lát con tiểu ác ma trước mắt, dùng những thiết bị thô sơ hiện có để xem qua, nhưng không thu hoạch được gì nhiều.

Nếu hệ thống của NERV còn ở đây, nàng tin mình có thể phân tích ra huyết nhục ác ma, thậm chí có thể kết hợp nó với EVA.

Nhưng giờ chỉ có thể nhìn tế bào huyết nhục ác ma thôi, không thể tiến hành công việc sâu hơn.

Làm sao để sử dụng sức mạnh tế bào ác ma đây, chẳng lẽ ăn tươi nó thật à.

Thực ra chủ yếu là vì trong tế bào ác ma có linh hồn ác ma, trong linh hồn lại có tình báo vũ trụ.

Nên ăn tế bào ác ma thực chất là ăn tình báo vũ trụ.

Tóm lại quan trọng nhất vẫn là tình báo.

Nhưng chỉ có tình báo mà không có vật trung gian để giải phóng thì cũng không được.

Xích Mộc Luật Tử nói: Hiện tại không có bất kỳ thiết bị nào giúp chúng ta chuyển hóa tình báo thành năng lượng, vật chất, và quá trình vận động động thái.

Thậm chí không thể nạp tình báo mà ác ma nắm giữ vào linh hồn nhân loại.

Có thể chứ, chỉ cần sở hữu Hắc Ám Chi Hoàn là có thể hấp thu linh hồn, thậm chí có được thân thể bất tử.

Chương 2557

Chết đi cũng chỉ là đánh mất một chút lý tính, nhưng chỉ cần hồi sinh, không ngừng đánh giết kẻ địch mạnh để thu được nhiều linh hồn hơn là có thể khôi phục lý tính.

Chuyện này hoàn toàn biến thành trò chơi Soul like rồi.

Hắc Ám Chi Hoàn.

Thứ đó lại là cái quỷ gì.

Mọi người không khỏi gửi tới Đỗ Lan những ánh mắt nghi hoặc.

Da mặt Đỗ Lan rất dày, chẳng ngại bị nghi ngờ, nói: Chúng ta có thể để vị Phó tư lệnh lớn tuổi nhất thử xem, có Hắc Ám Chi Hoàn là có cách đánh giết ác ma và sử dụng sức mạnh của chúng.

Tuy không phải ký ước chính thức, nhưng nhân loại nếu không có chút sức mạnh tự vệ nào thì dù có ký ước cũng chẳng có độ tin cậy.

Nếu nhân loại không thể uy hiếp ác ma, không dùng vũ lực để đảm bảo khế ước được duy trì, thì việc ký kết cũng chỉ là một tờ giấy lộn, ác ma có thể hủy ước bất cứ lúc nào.

Chỉ khi sở hữu sức mạnh, mới có thể đảm bảo ác ma thực hiện khế ước.

Hắc Ám Chi Hoàn chính là thứ sức mạnh nhân loại dùng để đảm bảo khế ước được hoàn thành, cũng là kênh để nhân loại hấp thu và chia sẻ linh hồn ác ma.

Nó giống như một cổng USB, có thể nạp vào linh hồn, cũng có thể xuất ra linh hồn.

Ác ma cũng tốt, Sứ Đồ cũng tốt, nhân loại cũng tốt, đều là những chiếc máy tính tồn tại linh hồn, trước đây máy tính bị đóng kín, hoặc chỉ nạp vào một chiều, nhưng có Hắc Ám Chi Hoàn thì linh hồn có thể ra ra vào vào.

Nếu trên EVA cũng có Hắc Ám Chi Hoàn, biết đâu linh hồn các bà mẹ cũng có thể quay về.

Tất nhiên Đỗ Lan cũng không biết có được không, vì Hắc Ám Chi Hoàn chưa từng kết hợp với EVA bao giờ.

Nhưng về lý thuyết là khả thi, giờ cứ thử trên người Phó tư lệnh trước đã, đây là Hắc Ám Chi Hoàn bản nâng cấp đặc biệt do Đỗ Lan chế tạo, có thể để linh hồn tự do ra vào.

Phó tư lệnh Đông Nguyệt cho biết không biết tại sao mình lại bị chỉ định như vậy, nhưng ông không hề sợ hãi, với tư cách là một người cao tuổi, ông vẫn rất dũng cảm: Được thôi, cứ để tôi thử cái Hắc Ám Chi Hoàn gì đó xem sao.

Lão đầu rất sái thoát, dù sao cũng đã già rồi, chẳng ngại bất trắc, dù có biến thành người không ra người quỷ không ra quỷ cũng chẳng sao.

Vậy tôi cần phải làm gì.

Phó tư lệnh không phải người bình thường, ông vừa là học giả, vừa là chính trị gia kiêm mưu sĩ, vô cùng đa tài đa nghệ.

Đỗ Lan lấy ra một viên thuốc màu đỏ: Ăn nó đi, Hắc Ám Chi Hoàn sẽ mọc ra, giống như trên cơ thể có thêm một cổng kết nối linh hồn vậy.

Đến lúc đó nếu ông giết chết ác ma, linh hồn của nó sẽ bị ông hấp thụ.

Viên thuốc màu đỏ, lão đầu không nói hai lời nuốt luôn, chẳng sợ hãi chút nào.

Quá trình Hắc Ám Chi Hoàn sinh trưởng không hề đau đớn, rất nhanh sau lưng lão đầu, ngay vị trí bả vai xuất hiện một vết bớt hình vòng tròn, Hắc Ám Chi Hoàn đã mọc xong.

Có vòng tròn là có thể hấp thụ và truyền tải linh hồn rồi, hơn nữa cũng không sợ chết nữa, đánh chết cùng lắm là mất linh hồn, mất nhân tính, vẫn có thể hồi sinh tại điểm hồi sinh.

Đúng, còn phải lập một điểm hồi sinh nữa, dùng đống lửa Bonfire cho nó có cảm giác.

Con tiểu ác ma bị bắt thấy Phó tư lệnh cầm dao tiến lại gần mình, nó rất vui mừng, vì ác ma chết đi sẽ quay về Ma Giới, tương đương với việc được tự do.

Tất nhiên chúng đến nhân gian chắc chắn có lý do, ở Ma Giới cạnh tranh quá khốc liệt, tiểu ác ma như nó căn bản không có địa vị.

Nhưng chỉ cần đến nhân gian, bắt nạt con người thì vẫn rất đơn giản, tiểu ác ma cũng có thể làm nên chuyện lớn.

Nhưng giờ bị bắt rồi, thà chết quay về Ma Giới còn hơn, thắng bại là chuyện thường tình của nhà binh, ác ma vẫn có thể làm lại từ đầu.

Giết đi, giết đi, đằng nào ta cũng không sợ.

Phó tư lệnh cầm con dao thái, một đao chém đứt xác tiểu ác ma thành hai nửa, nó cười lớn: Lũ nhân loại ngu xuẩn các người, ta sẽ còn quay lại, lần tới ta nhất định sẽ xử đẹp các người, mấy cái bản mặt xấu xí này ta nhớ kỹ rồi, hẹn gặp lại sau.

Tuy nhiên, sự trở về như dự tính đã không xảy ra, cùng với việc cơ thể tiểu ác ma tan rã, linh hồn của nó không hề trùng sinh ở Ma Giới như mong đợi, mà ngược lại bị Hắc Ám Chi Hoàn sau lưng Phó tư lệnh hấp thụ mất.

Khi tiểu ác ma phát hiện điều bất thường thì đã không thể chạy thoát, vì lực hút kinh hồn chẳng khác nào hố đen.

Khoảnh khắc bị hút vào, tiểu ác ma không khỏi nghĩ chẳng lẽ lão già gầy như que củi trước mắt là Ác Ma Hố Đen sao.

Nếu không sao lão có thể hấp thụ được mình.

Oanh, sức mạnh tràn trề, Phó tư lệnh cảm giác mình như trẻ ra mười tuổi, lại có thể vác bao gạo mười cân leo mười tầng lầu.

Cảm giác cực kỳ tốt.

Phó tư lệnh thầm nghĩ đã đến lúc triển khai cuộc săn lùng ác ma rồi, ông muốn cảm nhận thật kỹ niềm vui của việc săn lùng.

Rất hiệu quả, ai muốn thử nữa không.

Đỗ Lan cho biết thực nghiệm đã thành công.

Gia Trì cân nhắc một lát rồi bảo mình muốn thử, thế là cũng nuốt viên thuốc, cùng Phó tư lệnh lập đội đi đánh quái.

Trong lúc nhóm Đỗ Lan đang nâng cấp cải tạo, Điện Thứ gặp được một mỹ thiếu nữ ác ma, cô nàng trở thành đồng đội mới của cậu, khiến cậu vô cùng xao xuyến.

Tảo Xuyên Thu cho rằng Người Ác Ma thì thôi đi, giờ ngay cả Ác Ma cũng có thể gia nhập họ sao.

Điều này khiến cậu ta không thể chịu nổi, họ là Thợ Săn Ác Ma chứ không phải trại thu nhận.

Người Ác Ma đã không đáng tin, Ác Ma lại càng không phải bàn.

Nhưng Mã Kỳ Mã là lãnh đạo, cô ta đã quyết định thì không ai có thể phản đối.

Hơn nữa nữ ác ma Mạt Ngõa Power cũng là một ác ma rất xinh đẹp, lại thiếu thường thức y như Điện Thứ, nên vô tình lại có sự ăn ý với cậu.

Tất nhiên bề ngoài hai người là một cặp oan gia vui vẻ, cứ gặp nhau là cãi vã.

Nhìn xem, cái này chẳng phải rất giống Shinji và Asuka sao.

Đỗ Lan cho biết cảm giác Deja Vu trên người Điện Thứ thực sự rất mạnh, cũng giống Đĩnh Chân Tự, đều gặp được các chị đại và mỹ thiếu nữ.

Khác biệt duy nhất là những mỹ nữ Điện Thứ gặp đều muốn giết cậu, còn mỹ nữ Đĩnh Chân Tự gặp hoặc là lợi dụng cậu, hoặc là muốn vượt qua cậu, chứ chưa đến mức muốn lấy mạng.

Minh Nhật Hương Asuka cho rằng mình làm sao có thể giống Mạt Ngõa được.

Tôi không phải loại lừa đảo đó, từ trước đến nay tôi đều dựa vào thực lực để nói chuyện.

Điều Minh Nhật Hương sợ nhất là bị đào thải, vì cạnh tranh quá khốc liệt, đào thải đồng nghĩa với cái chết, nên nàng luôn nỗ lực vươn lên, chuyện gì cũng phải tranh vị trí dẫn đầu, nhìn những kẻ ưu tú hơn mình là thấy khó chịu, cho rằng họ nếu không đi cửa sau, con ông cháu cha, thì cũng là hạng con ngoan trò giỏi biết nịnh bợ mới được thăng tiến, chỉ có nàng là dựa vào thực lực bản thân.

Đáng tiếc cuối cùng Minh Nhật Hương vẫn phải nhận ra khiếm khuyết của mình, nhận ra Đĩnh Chân Tự là thiên tài, để vượt qua thiên tài, nàng buộc phải đi con đường rẽ ngang, cuối cùng chọn cách giác tỉnh, hiện tại Minh Nhật Hương cũng giống như Chử Huân, đều là Sứ Đồ.

Nhưng Sứ Đồ thì sao.

Có những Sứ Đồ cao quý nhất như Minh Nhật Hương và Chử

Huân, chẳng hứng thú gì với Nhân Loại Bổ Hoàn.

Cũng có những nhân loại hèn hạ như Đĩnh Nguyên Đường, vì muốn gặp vợ mà hủy diệt cả nhân loại, ngay cả con trai cũng chẳng thèm ngó ngàng.

Thế nên quan trọng nhất vẫn là đã làm được gì, chính hành vi mới quyết định giá trị của một sinh mạng, chứ không phải huyết thống hay xuất thân.

Lúc này Điện Thứ vẫn đang tìm kiếm lý do chiến đấu, cậu cảm thấy việc tiếp xúc cự ly gần, thậm chí là cự ly âm với mỹ nữ là một lý do vô cùng hấp dẫn, nên khi Mã Kỳ Mã hứa hẹn sẽ tiếp xúc gần với cậu, Điện Thứ lập tức tràn đầy nhiệt huyết.

Lúc này Mạt Ngõa kể cho Điện Thứ nghe một câu chuyện, khóc lóc thảm thiết nói con mèo của mình mất tích rồi, hy vọng Điện Thứ giúp tìm lại.

Điện Thứ không hề do dự chấp nhận lời thỉnh cầu của người khác, cậu đúng là một người tốt không biết từ chối, điểm này rất giống với Touma.

Nhưng đây là một cái bẫy, vì Mạt Ngõa vốn dĩ gia nhập Đối Ma Đặc Dị 4 Khóa là vì Điện Thứ, mục đích là để dẫn dụ cậu đến trước mặt ác ma.

Khi họ đến căn biệt thự cũ ở ngoại ô, Điện Thứ mới biết mình bị lừa.

Tất nhiên cũng không hẳn là bị lừa hoàn toàn, Mạt Ngõa thực sự muốn cứu mèo cưng nên mới hợp tác với Biên Bức Ác Ma Ác Ma Dơi.

Tuy nhiên Biên Bức Ác Ma chẳng hề giữ chữ tín, nó cười lớn giễu cợt Mạt Ngõa: Đã là ác ma mà ngươi lại đi tin lời của một ác ma khác, ha, thật sự cười chết ta mất.

Nói đoạn, nó định ăn thịt con mèo.

Điện Thứ thấy Mạt Ngõa khóc, biết con mèo này rất quan trọng với cô nàng, lập tức giật sợi dây thừng trước ngực khởi động sức mạnh của Chainsaw Devil, biến thân thành Chainsaw Man với lưỡi cưa thò ra từ trán.

Biên Bức Ác Ma vô cùng phấn khích vì nó có thể báo thù rồi, khi còn ở địa ngục nó từng bị Chainsaw Devil đánh trọng thương, luôn muốn phục thù nên mới đến nhân gian ăn thịt người nâng cao thực lực, giờ vết thương vẫn còn âm ỉ đau như đang nhắc nhở nó phải tiêu diệt Chainsaw Devil.

Ha, Chainsaw Devil nhìn cái bộ dạng thảm hại của ngươi hiện tại đi, lại trú ngụ trong cơ thể con người, bây giờ ngươi căn bản không phải đối thủ của ta.

Biên Bức Ác Ma rất tự tin mình sẽ thắng, vì sau khi trở thành Người Ác Ma, chiến đấu lực của Chainsaw Devil đã giảm đi rất nhiều.

Biên Bức Ác Ma tự tin mình sẽ thắng, nhưng mục tiêu của Điện Thứ lại là cứu con mèo Chu Trúc Thanh trả lại cho Mạt Ngõa.

Cậu không hề tức giận, ai bảo Mạt Ngõa là một mỹ nữ ác ma chứ.

Mỹ nữ nói dối là đặc quyền của họ mà, Điện Thứ đối với mỹ nữ luôn bao dung độ lượng một cách bất ngờ.

Chương 2558

Dù sao mỹ nữ cũng là động lực hành động hiện tại của cậu, mỹ nữ thì có tâm địa xấu gì chứ, chẳng qua chỉ là muốn giết mình thôi mà.

Điện Thứ tự nhủ mình trước đây làm việc trả nợ thay bố mẹ cho bọn cho vay nặng lãi, đám người đó cũng đâu có muốn cho cậu sống tiếp.

Đều là muốn mình chết cả, chết dưới hoa mẫu đơn cũng là một loại hạnh phúc.

Chỉ có thể nói môi trường sống trước đây của Điện Thứ thực sự quá nghiệt ngã, bố mẹ đều chẳng ra gì, cậu còn thảm hơn cả nhân vật chính trong Hayate the Combat Butler.

Trong truyện đó nhân loại vì bố mẹ nợ nần mà khổ não thì được đại tiểu thư nhặt về bắt đầu đời quản gia.

Còn Điện Thứ thì không lập tức gặp được đại tiểu thư, mà phải làm việc quần quật dưới trướng bọn cho vay nặng lãi, từ nhỏ đã phải trải qua lằn ranh sinh tử, cuối cùng nợ trả xong rồi, bọn chúng lật lọng giết chết cậu, nếu không có Chainsaw Devil ra tay cứu giúp thì Điện Thứ đã chết từ lâu.

Nhưng ngay cả khi có phụ huynh khốn nạn như vậy, trải qua quá trình trả nợ bi thảm như thế, thậm chí còn bị người ta bán đứng sát hại, Điện Thứ vẫn chưa từng nghĩ đến chuyện trả thù xã hội, vì cậu luôn kỳ vọng đạt được những điều tốt đẹp của nhân gian, ví dụ như tiếp xúc gần với mỹ nữ, ví dụ như được ăn ngon, hay xa hơn là tìm thấy ý nghĩa cuộc sống.

Cậu không vì những gì mình nếm trải mà cho rằng cả thế giới đều đen tối, không vì thế giới đối xử tệ với mình mà mình cũng đối xử tệ với thế giới.

Điểm này Pain nên học hỏi kỹ vào, đừng bắt cả thế giới phải cảm nhận nỗi đau, mà nên đi tìm kiếm những điều tốt đẹp.

Mạt Ngõa tuy đưa Điện Thứ đến trước mặt kẻ thù, nhưng ít nhất cô nàng thực sự làm vậy để cứu mèo, thế là đủ rồi.

Dù sao Điện Thứ cũng thấy mạng mình chẳng đáng giá hơn chó mèo bao nhiêu, nên hành vi dùng mạng người đổi mạng mèo của Mạt Ngõa không khiến cậu phẫn nộ.

Ngược lại, hành vi không giữ chữ tín của Biên Bức Ác Ma mới là thứ đáng ghét, Mạt Ngõa đã hoàn thành cam kết mà đối phương vẫn định ăn thịt mèo, loại ác ma đó đáng chết.

Tiếng máy cưa của Chainsaw Man vang lên rầm rầm, đây chính là âm thanh khiến lũ ác ma nghe danh đã mất mật.

Nghe nói mỗi ác ma khi sinh ra đều sẽ nghe thấy tiếng máy cưa.

Có người nói đó là do tạo vật chủ của ác ma dùng máy cưa để chế tạo ra chúng, cũng có người nói tiếng máy cưa đại diện cho sự kết thúc, để cảnh báo lũ ác ma vừa sinh ra rằng muốn giữ mạng thì phải tránh xa máy cưa.

Bất kể thế nào, Chainsaw Man là một huyền thoại trong thế giới ác ma, tiểu ác ma nghe tiếng động cơ máy cưa sẽ thấy an tâm, còn lũ ác ma ỷ mạnh hiếp yếu nghe thấy sẽ kinh tâm động phách.

Cuộc tử sát bắt đầu, Chainsaw Man và Biên Bức Ác Ma giao chiến, ác ma dơi lao ra khỏi mái nhà lợi dụng ưu thế trên không, Chainsaw Man túm chặt lấy cổ chân đối phương không buông, hoàn toàn quên mất mình không biết bay.

Cái họ đấu chính là sự kiên trì, mặc cho Biên Bức Ác Ma tấn công thế nào, Chainsaw Man vẫn không gục ngã, cứ hết lần này đến lần khác lao lên phía trước, chỉ cần còn hơi sức là còn chiến đấu, cuối cùng Biên Bức Ác Ma cũng phải sợ hãi, vì Chainsaw Man cứ lao tới như một kẻ không biết chết là gì.

Chainsaw Man rõ ràng đã ngã đến mình đầy thương tích mà vẫn tiếp tục chiến đấu, chẳng lẽ đối phương thực sự không sợ chết sao.

Một khi đã nảy sinh sợ hãi, chiêu thức sẽ lộ sơ hở, Chainsaw Man bồi thêm một chuỗi lưỡi cưa chém đối phương thành hai nửa, thành công tiêu diệt Biên Bức Ác Ma.

Một mục tiêu đã đạt được, nhưng sau khi hoàn thành mục tiêu chỉ còn lại sự hư vô vô tận.

Trước đó Điện Thứ lấy việc tiếp xúc gần làm động lực chiến đấu, khi chưa thành công thì thấy mục tiêu đó vô cùng hấp dẫn.

Nhưng khi thực sự đạt được rồi, lại chỉ còn thấy trống rỗng, khiến cậu cảm thấy mình chiến đấu vì việc tiếp xúc gần thật quá rẻ mạt, quá vô vị.

Thế là Điện Thứ bắt đầu suy ngẫm về ý nghĩa nhân sinh, về tiêu chuẩn chính nghĩa và tà ác, thậm chí suy nghĩ về tương lai thế giới, vấn đề hòa bình giữa nhân loại và ác ma.

Có thể thấy bằng mắt thường là cậu đã trưởng thành không ít, tầm vóc tư duy đều được nâng cao.

Nhưng rất nhanh sau đó Điện Thứ cảm thấy nên tiếp tục đặt mục tiêu vào các cô gái, đặc biệt là tiểu thư Mã Kỳ Mã, cậu cảm thấy cảm giác với tiểu thư Mã Kỳ Mã chắc chắn sẽ tốt hơn, tuyệt diệu hơn.

Tất nhiên độ khó cũng cao hơn, độ khó càng cao càng khó đạt được thì càng khiến người ta hồn xiêu phách lạc, mang lại động lực lớn hơn.

Vị thiếu niên này rất có ý tưởng.

Đỗ Lan thầm nghĩ Đĩnh Chân Tự lúc đầu cũng vì mỹ thiếu nữ, thậm chí còn có cơ hội tiếp xúc ở khoảng cách không với Lăng Ba Lệ.

Tất nhiên vì sự xuất hiện của Đỗ Lan, Đĩnh Chân Tự trong dòng thời gian bản điện ảnh không có cơ hội tiếp xúc với Lăng Ba Lệ, nhưng cậu cũng nhận được mục tiêu chiến đấu mới do Đỗ Lan ban tặng.

Nếu Đĩnh Chân Tự biết mình đã bỏ lỡ cơ hội nghìn năm có một đó, không biết cậu có lột da Đỗ Lan ra không.

Chuyện này đối với thiếu niên vẫn có sức hấp dẫn cực lớn, đủ để họ liều cả mạng sống.

Người lớn sẽ cân nhắc cái giá và thu hoạch, vì một mỹ thiếu nữ mà đánh đổi tính mạng chắc chắn là không đáng.

Để bảo vệ hòa bình thế giới, bảo vệ trật tự xã hội, có lẽ một số người lớn sẽ đứng ra bảo vệ mỹ thiếu nữ, nhưng họ liều mạng chắc chắn là vì những mục tiêu cao cả hơn.

Đỗ Lan cho biết chỉ có thiếu niên mới dễ dàng thỏa mãn như vậy, vì trong tay họ vốn dĩ chẳng có quân bài nào, chỉ chút ơn huệ nhỏ nhoi cũng đủ khiến họ hân hoan cổ vũ.

Chúng ta làm vậy có phải quá đáng quá không, lại trực tiếp giám sát đời tư của họ.

Đĩnh Chân Tự cho biết Điện Thứ rất giống mình, đều không có mục tiêu chiến đấu, nhưng chính vì giống nên cậu cảm thấy họ không nên lắp camera trong phòng của người ta.

Mấy cái đó chỉ là chi tiết nhỏ thôi, không cần để ý.

Đĩnh Chân Tự cho rằng rõ ràng là rất đáng để ý mà, nhưng cậu biết chuyện Đỗ Lan đã quyết định thì sẽ không dễ dàng thay đổi, nên đành đổi chủ đề: Cảm giác Điện Thứ rất giống em, vốn dĩ là những người không được thế giới chấp nhận, đột nhiên lại phải gánh vác sứ mệnh, nhưng lại không biết mình chiến đấu vì cái gì, nên chỉ có thể bắt đầu nghĩ từ những người bên cạnh mình.

Thực ra lúc đó suy nghĩ của em cũng giống Điện Thứ, hy vọng được mọi người công nhận, thậm chí hy vọng nhận được những phần thưởng thực tế hơn.

Chỉ là em không có gan nói ra, còn Điện Thứ thì dám.

Đĩnh Chân Tự rất tin tưởng Đỗ Lan, nên không ngại nói ra việc mình lúc trước cũng từng huyễn tưởng về những diễn biến không dành cho trẻ em với các chị đại và mỹ thiếu nữ.

Khác biệt là Đĩnh Chân Tự là người nội tâm, không có dũng khí thừa nhận như Điện Thứ.

Điện Thứ là nói thẳng ra luôn, chuyện muốn tiếp xúc gần cứ treo trên cửa miệng, chẳng thấy xấu hổ chút nào.

Sự thẳng thắn đó trái lại khiến người ta không thể ghét nổi.

Thế nên Đĩnh Chân Tự rất ngưỡng mộ Điện Thứ, rõ ràng trải nghiệm và suy nghĩ của họ rất giống nhau, nhưng tính cách lại hoàn toàn khác biệt.

Điện Thứ dám nói ra, không thấy việc muốn tiếp xúc gần với mỹ nữ có gì là mờ ám, cậu sẽ nói to mục tiêu của mình, thậm chí trực tiếp bày tỏ dã tâm với mỹ nữ.

Đĩnh Chân Tự tuyệt đối không dám nói thế, sẽ không nói với Lăng Ba Lệ, Cát Thành Mỹ Lý hay Minh Nhật Hương rằng nếu đánh thắng thì hãy cho mình hôn một cái chẳng hạn.

Nếu nói ra, Đĩnh Chân Tự cảm thấy mình sẽ bị ghét bỏ.

Thực ra Điện Thứ nói vậy chắc chắn cũng bị người ta ghét, nhưng các cô gái trong Đối Ma Đặc Dị 4 Khóa từ trên xuống dưới đều không phải người bình thường, họ đều rất thích trêu chọc thiếu niên, đều thấy Điện Thứ thú vị, đều thấy cậu thật thẳng thắn.

Thực ra ta nghĩ dù cậu có nói ra và bị người ta ghét cũng chẳng sao, vì cậu và Điện Thứ đều có tính không thể thay thế.

Đỗ Lan nói với Đĩnh Chân Tự: Họ không thể vì sự xấu xa của cậu mà thay người điều khiển Sơ Hào Cơ, nên lúc đó cậu hoàn toàn có thể tuyên bố rằng tôi muốn được hôn hôn, ôm ôm, nhấc bổng lên cao, họ cũng chỉ đành bất lực mà chấp nhận thôi.

Giống như Điện Thứ vậy, cậu ta là người duy nhất có thể giết chết ác ma, nếu chỉ cần hôn hôn ôm ôm nhấc bổng lên cao là có thể khích lệ cậu ta đi chiến đấu, thì những người phụ nữ đó chắc chắn sẽ sẵn lòng thôi.

Đĩnh Chân Tự đỏ mặt, cậu vẫn không dám nói, tuy thấy Đỗ Lan nói không sai, nhưng tính cách cậu và Điện Thứ quá khác biệt.

Dù sao hai người họ vẫn có sự khác nhau, một người được giáo dục truyền thống, hình thành nhân cách kiểu không gây phiền phức cho người khác và thích lấy lòng người khác.

Một người thì bỏ học từ nhỏ, lăn lộn nơi đáy xã hội, sớm đã hình thành tính cách có gì nói nấy, tính cách sáng nắng chiều mưa, muốn gì là nói ngay, vì cậu ta còn chẳng chắc mình sống được đến lúc nào, nếu không nói ra thì sau này sẽ không còn cơ hội nữa.

Sáng ba chiều bốn và sáng bốn chiều ba nhìn thì giống nhau, nhưng với những người có cuộc sống bấp bênh như Điện Thứ thì sáng bốn chiều ba mới là lựa chọn tốt nhất.

Dù sao đòi được nhiều chút nào hay chút nấy, đến lúc chết mình cũng không lỗ.

Đĩnh Chân Tự và Điện Thứ có rất nhiều điểm tương đồng, nhưng cũng có không ít điểm khác biệt.

Điện Thứ và A Cách Ni cũng vậy.

Điểm chung là họ đều gặp được mỹ nữ và bằng hữu mà mình quan tâm, nhưng cuối cùng lại đều đánh mất tất cả.

Điểm khác biệt nằm ở cách thức mất đi: Đĩnh Chân Tự và Điện Thứ là do bị kẻ khác tính toán, còn A Cách Ni lại vì không khống chế được sức mạnh mà chính mình làm hỏng chuyện.

Cả ba người đều có hiểu biết hạn chế về hoàn cảnh xung quanh, cơ bản là bị che mắt, không hề biết đại cục.

Sự phục thù, chiến đấu và nỗ lực của họ cuối cùng đều không thể tránh khỏi việc khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn.

Không làm thì tệ, mà làm thì còn tệ hơn.

Giống như một căn phòng hỗn loạn, dọn dẹp có thể sẽ tốt lên, nhưng dưới sự dẫn dắt của kẻ có tâm địa xấu, việc họ dọn dẹp lại khiến căn phòng càng thêm loạn, thậm chí trực tiếp lắp một quả bom để nổ tung mọi thứ.

Hiện tại, Điện Thứ cũng đã bắt đầu bị dẫn dắt, từng bước bước lên con đường hỗn loạn.

Lúc này hắn cảm thấy rất trống rỗng, nhưng hắn cho rằng đó là do Mạt Ngõa. nếu đổi lại là Mã Kỳ Mã, chắc chắn sẽ không có cảm giác trống rỗng như vậy.

Chương 2559

Thế là Điện Thứ lần nữa xác định mục tiêu, lần này không phải Mạt Ngõa nữa, mà trực tiếp nhắm vào Mã Kỳ Mã.

Thật là đáng thương.

Gia Trì bày tỏ rằng thiếu niên như vậy quá tội nghiệp, cảm thán đạo: Thiện lương nhưng vô tri, không biết mình chiến đấu vì cái gì nhưng lại xung phong hãm trận.

Chẳng có ai giáo dục hay dẫn dắt hắn, toàn dựa vào bản thân.

Đúng là người trong tế đàn không thèm đoái hoài đến việc giao lưu với người ngoài, không sẵn lòng cho biết chân tướng.

Gia Trì nhớ tới SEELE, chỉ là SEELE từ một tổ chức dân gian trở thành chính thống.

Còn ở quốc gia này, tổ chức chính thống lại luôn che giấu, không hề nhắc đến lai lịch hay mục đích của ác ma.

Khiến người ta cứ mơ hồ coi ác ma là kẻ thù, để rồi giới cầm quyền có thể tọa sơn quan hổ đấu.

Đúng là thiên hạ ô nha nhất bàn hắc quạ trong thiên hạ đều đen như nhau.

Điện Thứ quả thực đáng thương, dù hắn không tự thấy vậy.

Việc bị bọn cho vay nặng lãi phản bội và giết hụt vốn đã là đáy vực của cuộc đời hắn rồi, tệ lắm thì cũng chỉ là chết thêm lần nữa, hiện tại hắn đang leo lên, thậm chí hoàn thành một mục tiêu nhỏ.

Dù sau khi hoàn thành chỉ thấy trống rỗng, nhưng hắn vẫn nỗ lực tiếp tục thiết lập những mục tiêu nhỏ mới.

Đồng thời, Điện Thứ cũng đang tìm hiểu những người xung quanh, xem họ chiến đấu vì cái gì.

Hắn biết Tảo Xuyên Thu là để săn lùng Thương Chi Ác Ma.

Mạt Ngõa thì mơ hồ sinh ra ở nhân gian, là một ác ma mới không có gánh nặng lịch sử nên đứng về phía nhân loại tất nhiên trong mắt cô ta, nhân loại có lẽ không quan trọng bằng mèo, nhưng nhân loại có thể cung cấp đồ hộp mà mèo cần nhất.

Còn những người khác trong Đặc Dị 4 Khóa, họ đều có lý do chiến đấu riêng.

Trong buổi tiệc liên hoan, Điện Thứ cùng mọi người trò chuyện.

Có người vì tiền lương, công việc tuy nguy hiểm nhưng lương cao, lại còn có thể nhảy việc sang thám tử tư để nhận lương cao hơn nhằm nuôi nấng em út.

Tất nhiên cũng có người vì người mình quan tâm, như vị tiền bối ngự tỷ độc nhãn kia, nếu không phải vì Tảo Xuyên Thu, cô ấy đã sớm nhảy việc rồi, có rất nhiều văn phòng thám tử tư đã đưa ra cành ô liu với điều kiện cực tốt.

Hiện tại náo nhiệt bao nhiêu thì sau này sẽ thê lương bấy nhiêu, vì những thợ săn quỷ này cuối cùng đều sẽ hy sinh.

Điện Thứ không biết rằng mình vừa xuất đạo đã ở đỉnh cao, ban đầu quen biết bao nhiêu người thì sau này sẽ lần lượt tiễn đưa bấy nhiêu người.

Lý do chiến đấu thì muôn hình vạn trạng, nhưng ít nhất còn có thể chiến đấu tiếp.

Ngược lại, những người không có lý do chiến đấu sẽ không ra trận, thậm chí chán ghét công việc săn quỷ này.

Tuy nhiên, việc đối kháng ác ma thật sự chỉ giới hạn ở công việc của thợ săn quỷ sao.

Dù ác ma và nhân loại đã cộng tồn hàng ngàn năm, nhưng nhân loại vẫn chưa có phương pháp áp chế tuyệt đối.

Nhân loại chủ yếu dựa vào việc dùng ác ma để chế ngự ác ma, hiểu biết về chúng rất hạn chế.

Dùng một sức mạnh không thể khống chế để chế ngự một sức mạnh không thể khống chế khác, đến lúc cả hai cùng mất kiểm soát thì sẽ là sự hủy diệt của nhân loại.

Nhưng nhân loại dường như cảm thấy duy trì hiện trạng là tốt rồi, giả vờ như có thể cộng tồn với ác ma là vạn sự đại cát.

Những kẻ trong tế đàn cũng nghĩ như vậy, nếu nói thật lòng thì họ căn bản không có cách nào đảm bảo nhân loại sẽ sống sót.

Thợ săn quỷ chiến đấu cũng không giúp nhân loại hiểu rõ hơn về ác ma, cuộc chiến của họ giống như một buổi biểu diễn để giả vờ rằng nhân loại vẫn kiểm soát được cục diện.

Thực tế, nhân loại căn bản không thể khống chế tình hình, hiểu biết về ác ma quá ít.

SEELE ít nhất còn có một Nhân Loại Bổ Hoàn Kế Hoạch, còn ở thế giới ác ma này, nhân loại thậm chí không có lấy một kế hoạch.

Cho nên thợ săn quỷ dù có chết cũng không biết tại sao mình chết, Nhật Bản cũng không có quá nhiều tài nguyên hỗ trợ họ chiến đấu.

Dẫu sao cũng chỉ là một màn biểu diễn, chi nhiều tiền làm gì.

Cứ làm màu là được, tiết kiệm được gì thì tiết kiệm.

Là những người ở bên rìa tế đàn, họ không biết những kẻ bên trong đang nghĩ gì, cũng không biết cuộc chiến của mình là vô ích.

Gia Trì đã nhận ra vấn đề, nên rất đồng cảm với một thiếu niên ngây thơ dũng cảm như Điện Thứ.

Có lẽ vì khi còn trẻ anh đã từng hại chết những người bạn cùng lứa, nên anh luôn quan tâm đến thiếu niên, hy vọng họ có được hoàn cảnh tốt hơn.

Gia Trì thời trẻ cũng đã trải qua nhiều chuyện, chỉ là anh không điều khiển EVA, không có ngọn lửa Prometheus, càng không trở thành Ác Ma Nhân.

Anh chỉ là một thiếu niên bình thường, trong lúc mơ hồ đã trải qua Chấn Động Thứ Hai, trở thành một kẻ trộm, rồi vì không chịu nổi đòn roi mà phản bội bạn bè.

Gia Trì từng là thiếu niên, cũng từng lạc lối trong hỗn loạn, nên anh vô cùng thấu hiểu họ.

Thiếu niên chẳng hiểu gì cả, cũng chẳng ai giải thích, chỉ có thể tự mình mò mẫm từng chút một.

Gia Trì từ thiếu niên trở thành đại thúc, đã tốn bao công sức mới tiếp cận được chân tướng, thành thật mà nói thì thật không công bằng.

Kẻ bên trong tế đàn chỉ cần một vài hành động nhỏ, kẻ bên ngoài phải dốc hết tâm huyết mới điều tra ra được, mà đến khi điều tra rõ ràng thì cũng chẳng còn thời gian và thực lực để ngăn chặn.

Cảm giác bất lực đó thật sự khiến người ta tuyệt vọng.

Điện Thứ sau này chắc chắn cũng sẽ như vậy, sẽ dần hiểu rõ chân tướng, rồi cuối cùng không thể ngăn cản bi kịch.

Chúng ta nên giúp cậu ấy một tay.

Gia Trì cho rằng họ nên làm gì đó, không muốn Điện Thứ cũng giống như mình.

Thực ra với Đĩnh Chân Tự cũng vậy, anh có thể khai đạo thì sẽ khai đạo.

Chỉ là trong thế giới EVA, năng lượng của Gia Trì có hạn, chỉ có thể khuyên bảo đôi lời chứ không thực sự giúp được gì nhiều.

Lời khai đạo của Gia Trì cũng mập mờ như mây mù, vì anh chỉ có thể nhắc nhở, không thể trực tiếp nói ra chân tướng do sự giám sát của SEELE rất toàn diện.

Hơn nữa Gia Trì cũng biết, dù anh có nói Nhân Loại Bổ Hoàn Kế Hoạch cho Đĩnh Chân Tự thì thiếu niên ấy cũng không thể ngăn cản.

Gia Trì rất bất đắc dĩ, nhưng khi đến thế giới ác ma này, Đỗ Lan dường như có rất nhiều cách, đáng lẽ phải ra tay giúp đỡ mới đúng, không hiểu sao Đỗ Lan cứ chần chừ mãi.

Gia Trì cho rằng Đỗ Lan thừa biết sự hy sinh của thiếu niên không làm thế giới tốt đẹp hơn, vậy mà cứ đứng quan sát Điện Thứ, đáng ra nên giúp một tay.

Đừng vội, hiện tại trạng thái của thiếu niên đang rất tốt, chúng ta đừng làm mất hứng, cứ để cậu ấy tận hưởng mấy ngày hạnh phúc đi.

Đỗ Lan không ra tay là vì thiếu niên hiện có bằng hữu, có mỹ nữ, có chiến hữu và mục tiêu, cuộc sống nhỏ bé này so với trước kia có thể gọi là viên mãn.

Cứ để hắn hưởng thụ vài ngày, rồi sau đó giúp hắn trực diện chân tướng cũng không muộn.

Một khi biết được sự thật, cuộc đời sẽ xuống dốc không phanh ngay.

Cứ sống tốt vài ngày đi, dù trong thời gian đó có ác ma đột kích nhưng đều bị Điện Thứ dũng mãnh đánh lui, khiến uy tín của hắn trong đội ngũ công chức ngày càng cao.

Ngay cả Tảo Xuyên Thu kẻ vốn không tin tưởng ác ma và Ác Ma Nhân cũng bắt đầu chân thành chăm sóc Điện Thứ và Mạt Ngõa, vì anh cảm thấy hai người này giống như những đứa trẻ chưa biết gì, nếu không chăm sóc tốt sẽ dẫn đến việc họ trở nên xấu xa.

Việc học tập rất quan trọng, Tảo Xuyên Thu tin rằng Điện Thứ và Mạt Ngõa có thể trở thành người tốt nếu được giáo dục đúng cách.

Hơn nữa chiến lực của họ rất mạnh, có thể tăng cường sức mạnh cho đội ngũ thợ săn quỷ.

Điện Thứ là Điện Cứ Ác Ma Quỷ Cưa, thực thể duy nhất có thể xóa sổ ác ma.

Mạt Ngõa là Huyết Chi Ác Ma Quỷ Máu, có thể khống chế máu tươi.

Tiếp đó, họ cầm những mẩu thịt của Thương Chi Ác Ma để bắt đầu tìm kiếm nó.

Tuy nhiên, thứ họ tìm được chỉ là những con quỷ nhỏ nắm giữ mẩu thịt, hoàn toàn không có thông tin gì về Thương Chi Ác Ma.

Chương 2560

Điều này khiến Tảo Xuyên Thu rất nản lòng vì thời gian càng kéo dài càng bất lợi cho anh.

Là một người bình thường ký khế ước với ác ma, cách anh ký chính là dùng sinh mạng để đổi lấy sức mạnh, mỗi lần chiến đấu đều là hao tổn tuổi thọ.

Thời gian càng lâu thọ mệnh càng ngắn, chiến lực càng giảm.

Thương Chi Ác Ma rất mạnh, mà chiến lực của Tảo Xuyên Thu lại ngày càng yếu, cứ thế này anh căn bản không thể hoàn thành báo thù.

Chắc chắn là không thành, một người bình thường sao có thể đối kháng với một đại ác ma có thể giết chết hàng ngàn người trong nháy mắt.

Chưa kể khế ước của Tảo Xuyên Thu là loại cứ mỗi 60 giây lại giảm đi một phút tuổi thọ, từng giây từng phút trôi qua đều là chiến lực sụt giảm.

Sức mạnh này mạnh nhất lúc vừa mới ký, vì lúc đó còn cả đời thọ mệnh để đổi lấy sức mạnh, càng về sau sức mạnh càng yếu đi.

Sau khi giải quyết một con quỷ tạo ra không gian quỷ đả tường và một tập đoàn cho vay nặng lãi ký khế ước với ác ma, Điện Thứ đã gặp được chân mệnh thiên nữ của mình.

Dù không biết tại sao, nhưng thiếu nữ làm thuê ở quán cà phê này dường như có thể tạo ra sự cộng hưởng với Điện Thứ.

Thêm vào đó, thiếu nữ còn muốn dạy thiếu niên bơi, khiến Điện Thứ cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Dạy bơi trước, rồi học ngoại ngữ, sau đó là lấy mạng nhỏ của chú em Điện Thứ.

Đỗ Lan lẩm bẩm rằng Điện Thứ hiện tại vẫn chưa biết mọi phụ nữ tiếp cận hắn đều là để lấy mạng hắn.

Bất kể thế nào, Điện Thứ lần nữa bị sự dịu dàng của thiếu nữ chinh phục, dù sao hắn cũng là kẻ ăn mềm không ăn cứng, chỉ cần mỹ thiếu nữ lộ ra vẻ nhu nhược trước mặt, hắn liền không nhịn được mà muốn giúp đỡ.

Tính cách này của Điện Thứ đúng là giống hệt Điện Cứ Ác Ma, ác ma này cũng vậy, hễ tiểu ác ma kêu cứu là không cầm lòng được mà trừ bạo giúp yếu.

Điện Thứ hễ thấy mỹ thiếu nữ yếu đuối là không kìm được lòng.

Ngày vui của Điện Thứ sắp kết thúc rồi.

Đã đến đây lâu như vậy, các vị có suy nghĩ gì về việc khai phá thế giới tận thế này không.

Có thể đưa vào các nhà máy năng lượng, xây dựng nhà máy điện hạt nhân.

Chỉ cần có đủ điện là không thành vấn đề.

Có điện có thể sản xuất lương thực, có thể nhân bản S2 cơ quan, tận thế cũng chẳng là gì.

Cát Thành Mỹ Lý cho rằng có đủ điện là có thể dùng điện sinh ra điện, lúc đó tận thế cũng biến thành nhạc viên.

Đỗ Lan không tán thành cũng không phủ quyết, chỉ nói: Cách làm rất trực tiếp, nhưng thiếu tính sáng tạo.

Chúng ta là để cầu sinh, hiệu quả là được, cần gì sáng tạo.

Cát Thành Mỹ Lý nói.

Đại tế ti lên tiếng: Ngươi chắc chắn có cách rồi, cứ nói thẳng ra đi, hà tất phải lấy chúng ta ra làm trò cười.

Mọi người cũng cảm thấy Đỗ Lan chắc chắn đã có ý tưởng, chỉ là cố tình không nói, cứ thích bình phẩm và bác bỏ ý kiến của người khác, thật là đáng ghét.

Được rồi, tôi sẽ nói ý tưởng của mình.

Qua quan sát mấy ngày nay, tôi phát hiện thế giới này có một khoảng trống thị trường, nên chúng ta có thể lấp đầy nó, đó chính là Giao Dịch Ác Ma Quốc Tế.

Vì toàn thế giới đều có ác ma, các quốc gia, thế lực và hội nhóm đều muốn ký khế ước với ác ma, nên sẽ có một thị trường giao dịch khổng lồ.

Thế nhưng hiện tại chưa có tổ chức hay cá nhân nào xây dựng được một thị trường như vậy.

Nếu để những người ở thế giới tận thế làm nhân viên giao dịch, tiếp thị ác ma cho toàn thế giới, thậm chí là toàn vũ trụ, thì thế giới tận thế sẽ kiếm được rất nhiều tiền.

Có tiền rồi thì muốn hạng mục gì, nhân tài nào mà chẳng có.

Đỗ Lan khẳng định ý tưởng này có thể giải quyết vấn đề và rất sáng tạo.

Quả thực là sáng tạo, đồng thời lấp đầy khoảng trống thị trường.

Bởi lẽ thực sự không có giao dịch ác ma quốc tế, ngay cả giữa các khu vực cũng không, vì ác ma không phải hàng hóa để con người tự ý mua bán.

Ác ma không dễ khống chế như vậy.

Nhưng Đỗ Lan cảm thấy đã đến lúc cho ác ma thấy thế nào là bóc lột thực sự.

Nhân loại còn tà ác hơn cả ác ma, nhân loại không nên sợ hãi ác ma, mà chính ác ma mới phải sợ hãi nhân loại.

Với Hắc Ám Chi Hoàn, linh hồn ác ma đã có thể coi là hàng hóa, hoàn toàn có thể săn sát ác ma rồi đem linh hồn đi giao dịch.

Sản phẩm này chắc chắn sẽ làm mưa làm gió ở thế giới nguyện ước, thậm chí là cả đa vũ trụ.

Đỗ Lan ngay cả quảng cáo cũng nghĩ xong rồi: Một vị Thần Vương tuổi già đang phiền não vì Sơ Hỏa sắp tắt, đám con cháu bất hiếu và bộ hạ phản nghịch của lão rõ ràng đã chia nhau những linh hồn mạnh mẽ nhưng lúc mấu chốt lại không chịu dâng ra để duy trì ngọn lửa.

Lúc này Thần Vương bất đắc dĩ nhấc máy gọi đường dây nóng đặt hàng, vài ngày sau những linh hồn đã được đóng gói cẩn thận gửi đến tận tay.

Thần Vương lệ nóng doanh tròng tuyên bố kỷ nguyên này không còn sợ Sơ Hỏa tắt nữa.

Thật là một việc làm ý nghĩa biết bao, sau này còn có thể mời Thái Dương Thần Cát Ôn làm người đại diện, khẩu hiệu quảng cáo sẽ là: Linh hồn ác ma đang ế ẩm, xin hãy giúp đỡ chúng tôi.

Dù sao ác ma là thứ ngày càng nhiều, chỉ cần nhân loại không ngừng phát minh ra những thứ mới, ác ma sẽ không ngừng sinh ra, thậm chí ngày càng mạnh.

Cái này còn kinh khủng hơn S2 cơ quan, S2 cơ quan còn có công suất đầu ra tối đa gây nguy hiểm, dùng quá đà sẽ treo máy khởi động lại, còn linh hồn ác ma thì có thể thu hoạch tùy ý, thu hoạch mãi không hết.

Nếu ác ma biết đến kế hoạch tà ác này của Đỗ Lan, chắc chắn sẽ gào lên rằng nhân loại quả nhiên còn tà ác và đáng sợ hơn chúng nhiều.

Ác ma so với nhân loại đúng là tiểu vu kiến đại vu.

Những người khác nghe xong kế hoạch thị trường giao dịch ác ma của Đỗ Lan đều nhìn nhau trân trối.

Họ biết thị trường đó khổng lồ thế nào, quả thực có rất nhiều người khao khát sức mạnh, nhưng chuyện này cũng quá tàn bạo rồi.

Xây nhà máy chỉ là bóc lột máy móc, còn thị trường giao dịch ác ma của ngươi lại là bóc lột ác ma, thế này quá tàn khốc.

Cát Thành Mỹ Lý không khỏi thấy tội nghiệp cho ác ma.

Đỗ Lan nói: Nói cứ như các cô không bóc lột Sứ Đồ và EVA vậy.

Chúng tôi đó là không còn cách nào khác, nhưng hiện tại rõ ràng có những lựa chọn khác mà.

Cát Thành Mỹ Lý bày tỏ hai chuyện này khác nhau, một bên là không có lựa chọn, một bên là có lựa chọn.

Cũng vậy thôi, chúng ta có thể chia làm hai đội, các cô cứ xây nhà máy, tôi và Đĩnh ti lệnh sẽ làm giao dịch ác ma.

Đến lúc đó nói không chừng không chỉ linh hồn ác ma mà cả linh hồn nhân loại, Sứ Đồ, động vật, thần linh.

đều có thể giao dịch.

Hơn nữa linh hồn là thông tin của vũ trụ, chúng không bị tiêu hao mà chỉ tồn tại dưới một hình thức khác.

Đỗ Lan khẳng định thị trường linh hồn là vô hạn rộng lớn, dù là lợn đứng ở đầu gió này cũng có thể bay lên.

Đĩnh Nguyên Đường nghĩ tới vợ mình, nếu có thể lấy linh hồn vợ ra khỏi Sơ Hào Cơ, kết hợp với nhân bản, vậy thì ông có thể cùng vợ tạo ra một thế giới của hai người.

Thế là ông dứt khoát gia nhập với Đỗ Lan, dù sao mục tiêu của ông từ đầu đến cuối chỉ có một: gặp lại vợ.

Vị ngọt của tình yêu luôn đi kèm với sự thấp thỏm.

Điện Thứ trước đây lôi thôi lếch thếch, giờ cũng biết soi gương, nhìn chằm chằm vào gương để chỉnh đốn nghi thái, chú ý cách ăn mặc, thậm chí còn muốn tẩy sạch cái mùi nghèo hèn rẻ tiền trên người mình.

Xem ra cậu ta thật sự thích cô nàng ở quán cà phê rồi.

Ai cũng nhận ra điều đó, vì sự thay đổi của Điện Thứ quá lớn.

Nhưng liệu họ có thực sự thuận lợi không.

Điện Thứ và cô gái kia tiến triển rất tốt vì họ phát hiện ra nhiều điểm chung, chẳng hạn như cả hai đều chưa từng đi học.

Thế là họ lén đột nhập vào trường trung học, còn học bơi trong hồ bơi của trường.

Cảm giác thật sự rất tuyệt, Điện Thứ hoàn toàn bị động vì mọi ý tưởng đều do cô gái đề xuất, việc đột nhập trường học làm những chuyện kích thích thế này Điện Thứ chưa từng nghĩ tới.

Điện Thứ chưa từng nghĩ nếu mình có một gia đình bình thường, rồi vào trung học học tập thì cuộc đời sẽ khác thế nào.

Nhưng cô gái rõ ràng là có nghĩ tới, cô có rất nhiều ý tưởng muốn chia sẻ với Điện Thứ, nhưng trí tưởng tượng của Điện Thứ rõ ràng là không đủ.

Dù cả hai đều không đi học, nhưng sóng gió cô gái từng thấy nhiều hơn Điện Thứ, tiếp xúc với những tầng lớp cao cấp hơn, nên trí tưởng tượng được mở mang, biết huyễn tưởng hơn.

Các người nói xem Điện Thứ là thích cô gái đó, hay là thích những huyễn tưởng về tương lai của cô ấy.

Đỗ Lan đưa ra một câu hỏi xoáy sâu vào linh hồn.

Chương 2561

Rốt cuộc Điện Thứ thích điều gì ở cô gái.

Mọi người đều cho rằng Đỗ Lan chỉ giỏi gây chuyện, thích người ta hay thích huyễn tưởng của người ta thì có gì khác nhau.

Huyễn tưởng của cô ấy cũng là một phần con người cô ấy mà.

Ngươi không định chia rẽ họ đấy chứ.

Mọi người nhìn về phía Đỗ Lan.

Đỗ Lan thầm nghĩ, chẳng lẽ trong mắt mọi người mình lại là kẻ xấu xa thế sao.

Không phải kẻ xấu, mà là quá khó lường, không ai biết Đỗ Lan sẽ làm gì, nên dù hắn có xông lên quấy rối cũng là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra.

Tôi là người làm nghiên cứu, tất nhiên phải làm rõ suy nghĩ nội tâm của Điện Thứ.

Thích một cô gái và thích huyễn tưởng của cô ấy là hai chuyện khác nhau.

Thích một người là thích cả ưu điểm lẫn khuyết điểm.

Còn thích huyễn tưởng tương lai của họ, một khi tương lai đó không thể thực hiện, con người ta dễ bị suy sụp hoàn toàn.

Đỗ Lan nói: Điện Thứ dù sao cũng là một thiếu niên không có mục tiêu, rất dễ coi mục tiêu của người khác thành mục tiêu của chính mình.

Coi mục tiêu của người khác là mục tiêu của mình cũng chẳng có gì không tốt.

Rất nhiều người chẳng phải đều như vậy sao.

Khi suy nghĩ vấn đề không cần quan tâm đến quá trình, chỉ muốn biết đáp án.

Đối với nhân loại, chủ nghĩa lấy về dùng luôn là phương thức sống đơn giản và hiệu quả nhất.

Tìm ra mục tiêu của chính mình không dễ dàng gì, chi bằng cứ mượn mục tiêu của người khác.

Gia Trì nói, anh cảm thấy nhiều khi con người sống là vì người khác.

Cái gọi là mục tiêu của chính mình liệu có thực sự tồn tại.

Hay nói cách khác, mục tiêu của chính mình liệu có thể thực hiện chỉ dựa vào bản thân.

Nếu không thực hiện được thì tất yếu cần sự giúp đỡ của người khác, vậy người giúp đỡ cũng đang coi mục tiêu của người khác là mục tiêu của mình.

Cho nên coi mục tiêu người khác là của mình chẳng sao cả, miễn là bản thân thấy vui.

Đỗ Lan nhìn vẻ mặt nghiêm túc của đối phương, thầm nghĩ anh ta cũng là vì muốn tìm ra chân tướng cho những người bạn đã khuất chứ không phải hoàn toàn vì bản thân.

Những người trước mặt mình, ngoại trừ Đĩnh Nguyên Đường, cơ bản đều đang sống vì người khác.

Cũng đúng, một tập thể chỉ cần một mục tiêu là đủ, nếu không sức mạnh sẽ bị phân tán.

Nếu Điện Thứ và cô gái kia có thể kết hôn, gia đình họ cũng chỉ có một mục tiêu, như vậy mới hòa thuận.

Sẽ không có chuyện chồng muốn mua máy chơi game, vợ muốn mua túi hiệu dẫn đến mâu thuẫn.

Đỗ Lan cũng nhớ lại những thế giới thực tế mình từng đi qua, nhân vật chính không phải người có chiến lực mạnh nhất, cũng không phải thông minh nhất, thậm chí không phải thiện lương nhất, nhưng đối với mục tiêu lại là người kiên định nhất.

Bất kể người khác có dao động hay không, nhân vật chính tuyệt đối không dao động, có như vậy những người xung quanh mới đoàn kết bên cạnh họ.

Ví dụ như Đường Tăng trong Tây Du Ký, nữ chính trong Akudama Drive, hay Lưu Bang trong lịch sử, họ không cần mạnh nhất, họ chỉ cần kiên định nhất, gặp nguy hiểm gì cũng không lung lay, dù phải hy sinh mạng nhỏ cũng phải kiên trì mục tiêu.

Việc họ phải làm là tuyệt đối không lùi bước, vì khi mục tiêu của nhân vật chính trở thành mục tiêu của tất cả mọi người, nhân vật chính phải chuẩn bị tâm thế hy sinh, bởi lợi ích cá nhân của họ đã mâu thuẫn với lợi ích tập thể, và họ phải nhường bước.

Anh nói cũng đúng, đôi khi kẻ mạnh chưa chắc đã là người có ý chí kiên định, có khi chỉ đơn thuần là may mắn thôi.

Họ thiếu mục tiêu cần thiết, dùng sức mạnh của mình để thực hiện mục tiêu của người khác cũng là một cách.

Đỗ Lan nói rằng Xích Mộc Luật Tử cũng là hạng người như vậy, nhưng cuối cùng cô đã trở mặt với tư lệnh, trong bản điện ảnh cô lại tiếp tục giúp Cát Thành Mỹ Lý đối kháng NERV.

Đỗ Lan nói tiếp: Đi theo người có mục tiêu sẽ an toàn và thoải mái hơn là người đề xuất mục tiêu.

Đi theo một người, lợi ích và mục tiêu là nhất trí, vì mình thích mục tiêu đó nên mới đi theo.

Còn người đề xuất mục tiêu chưa chắc đã vì thích mà đề xuất, có thể là bị ép buộc, có thể là vì trách nhiệm, hoặc cũng có thể là do nhầm lẫn mà phải gánh vác.

Khi đã đề xuất mục tiêu, họ phải hiến dâng tất cả: người thân, lợi ích, thậm chí mạng sống.

Chỉ có như vậy những người đi theo mới đoàn kết xung quanh họ.

Nếu người đề xuất mục tiêu lùi bước, đoàn đội đó sẽ tan rã ngay.

Rõ ràng là tình yêu của thiếu nam thiếu nữ, qua lời giải thích của ngươi sao nghe giống thủ đoạn chính trị vậy.

Nó có thể giải thích cho thủ đoạn chính trị, và cũng có thể giải thích cho tình yêu tuổi trẻ.

Nếu thiếu nữ là người đề xuất huyễn tưởng, thiếu niên là người đi theo huyễn tưởng, thì thiếu nữ không được phản bội huyễn tưởng đó, thậm chí phải hy sinh tính mạng để duy trì nó, có như vậy thiếu niên mới kiên định đi theo đến cùng.

Trong nguyên tác, thiếu nữ quả thực vì muốn duy trì huyễn tưởng của Điện Thứ mà chọn quay lại, tiếc là bị Mã Kỳ Mã người đàn bà xấu xa kia ám toán, đến chết cũng không gặp được Điện Thứ.

Thiếu nữ biết rõ quay lại là nguy hiểm, nhưng cô vẫn chọn quay lại, đó chính là mâu thuẫn mà người đề xuất huyễn tưởng tất yếu phải đối mặt.

Là chết để bảo vệ huyễn tưởng, hay từ bỏ nó để bảo toàn bản thân.

Thiếu nữ đã chọn cách thứ nhất, vì cô cũng đã coi huyễn tưởng của mình là thật, tin rằng cuộc sống tốt đẹp trong đó là có tồn tại.

Cho nên Đỗ Lan nói không sai, người đi theo và người đề xuất là khác nhau.

Người đề xuất dễ gặp phải mâu thuẫn giữa mục tiêu và lợi ích bản thân.

Còn người đi theo thì an toàn hơn, vì lợi ích của họ cơ bản trùng khớp với mục tiêu, không dễ rơi vào tình cảnh phải chọn một trong hai.

Nhưng để thực hiện mục tiêu, cần cả hai bên cùng hy sinh và nỗ lực.

Vậy nên nếu thiếu niên và thiếu nữ thực sự kết hôn, họ chắc chắn sẽ hạnh phúc, vì một người sẵn lòng vì bảo vệ huyễn tưởng mà chết, một người sẵn lòng vì đi theo huyễn tưởng mà thay đổi chính mình.

Đỗ Lan quyết định giúp họ một tay, hắn phải đi gặp người đàn bà xấu xa kia để ngăn mụ phá hoại mối tình đầu đẹp đẽ này.

Mã Kỳ Mã là kẻ đứng sau mọi bi kịch của Điện Thứ, khác với Đĩnh Chân Tự hay A Cách Ni.

Bi kịch của hai người sau chủ yếu đến từ tổ chức và thời đại, còn Điện Thứ đơn thuần là vì một người đàn bà xấu xa.

Ác ý cá nhân, sự tà ác của tổ chức, bi kịch của thời đại, đúng là những nguyên nhân bi kịch hoàn toàn khác biệt.

Có thể nói gia đình hạnh phúc thì tương tự nhau, nhưng gia đình bất hạnh thì mỗi nhà một vẻ.

Mỗi lần gặp mỹ nữ đều là để giết mình, cảm giác đó thế nào.

Điện Thứ muốn lấy mỹ nữ làm mục tiêu phấn đấu, nhưng lại toàn gặp những cô gái muốn hạ sát thủ với mình.

Hắn thật lòng với Lôi Tắc, nhưng tại lễ hội pháo hoa địa phương, khi Điện Thứ cảm thấy sắp trao đi nụ hôn đầu, Lôi Tắc lại muốn kết liễu hắn giữa tiếng pháo hoa rực rỡ, đó là nhiệm vụ của cô.

Hóa ra cô cố ý tiếp cận Điện Thứ, thân phận thật sự của cô là gián điệp nước ngoài, mục tiêu là đưa Điện Cứ Ác Ma xuống địa ngục để làm suy yếu thực lực ác ma của Nhật Bản.

Sự tồn tại của Điện Cứ Ác Ma là mối đe dọa cực lớn đối với ác ma của các quốc gia khác.

Ác ma đóng vai trò là sức mạnh răn đe, sự cân bằng ác ma giữa các quốc gia vốn đang ổn định.

Nhưng sự tồn tại của Điện Cứ Ác Ma hiển nhiên đã phá vỡ sự cân bằng đó, nên phải trừ khử nó, đưa nó trở lại địa ngục.

Lôi Tắc mang theo nhiệm vụ thiêng liêng đó, nhưng trong lúc hẹn hò, cô thực sự cảm thấy mình và Điện Thứ rất hợp nhau, tam quan vô cùng tương đồng.

Cả hai đều chưa từng đi học, Điện Thứ vì bỏ học, còn Lôi Tắc vì phải tham gia huấn luyện nên đều không có nhận thức chính xác về trường học.

Lén vào trường, dùng hồ bơi trường học dạy bơi, tình cảm của hai người tăng vọt theo đường thẳng.

Nhưng nhiệm vụ là nhiệm vụ, Lôi Tắc vẫn phải ra tay sát hại vào khoảnh khắc lãng mạn nhất.

Chương 2562

Thực ra cô cũng rất mâu thuẫn, vì Điện Thứ thực sự đã chạm đến tâm hồn thiếu nữ của cô, hắn thật dễ lừa, thật thiện lương.

Nếu họ không phải người của hai quốc gia đối địch, kết cục đã không thế này.

Pháo hoa nổ tung trên bầu trời, Lôi Tắc tháo vòng cổ ra, hóa ra trên cổ cô có một chốt kéo, đeo vòng cổ là để che giấu.

Giống như sợi dây thừng trên ngực Điện Thứ, chỉ cần kích hoạt là có thể biến thành Ác Ma Nhân.

Lôi Tắc là Ác Ma Nhân của Tạc Đạn Ác Ma Quỷ Bom, có thể tạo ra các vụ nổ, chỉ cần một đòn là có thể khiến Điện Thứ hồn bay phách tán.

May mà các chiến hữu ở Đặc Dị 4 Khóa luôn âm thầm giám sát Điện Thứ, nên vào lúc nguy cấp đã kịp mang hắn chạy trốn.

Lúc đó Điện Thứ còn đang nhắm mắt chờ đợi nụ hôn đầu, không ngờ đột nhiên lại biến thành kẻ thù.

Hắn vẫn tin rằng lúc đó Lôi Tắc không lừa mình, trái tim hai người thực sự đã cộng hưởng, cảm giác đó không thể sai được, đó chính là tình yêu.

Lôi Tắc đã ra tay sát hại, nhưng Điện Thứ vẫn tin vào chân tâm của đối phương.

Điểm này rất giống A Cách Ni, khi đối diện với sự hối lỗi của Đỗ Mã, A Cách Ni cũng nghi ngờ đối phương đang diễn kịch.

Đều là nghi ngờ biểu hiện của họ không xuất phát từ nội tâm.

Có bức tường tâm trí che chắn, ai có thể hoàn toàn thấu hiểu lòng người khác.

Chẳng trách SEELE lại muốn dung hợp, sau khi dung hợp không ai còn bức tường tâm trí nữa, có thể thấu hiểu lẫn nhau.

Điện Thứ và A Cách Ni nghi ngờ người trước mắt không thực tâm hạ sát thủ hoặc không thực tâm hối lỗi, họ không có bằng chứng, nhưng lại tin vào phán đoán của mình.

Tất nhiên A Cách Ni trong nguyên tác đã hắc hóa vì phán đoán của mình, nhưng phán đoán của Điện Thứ lại rất tinh chuẩn.

Đó là khi không có bằng chứng vẫn chọn tin vào trực giác.

Nhưng cùng là tin vào trực giác, kết quả lại chẳng giống nhau.

Điện Thứ không mảy may nghi ngờ rằng mình và Lôi Tắc có sự ăn ý, việc họ đối địch chắc chắn là do những yếu tố khác chứ không phải bản thân họ có vấn đề.

Khi A Cách Ni hắc hóa, nhìn thấy ảo giác em gái bảo dùng Viêm Quyền với Đỗ Mã, đầu óc liền trống rỗng, lúc đó hắn căn bản không dùng não.

Từ điểm này mà xét, Điện Thứ tuy không có văn hóa nhưng nhân tình thế thái vẫn mạnh hơn A Cách Ni nhiều.

Dẫu sao một người ở trong xã hội bình thường, một người ở thế giới tận thế.

Điện Thứ dù chưa ăn thịt lợn cũng thấy lợn chạy rồi chứ.

Còn A Cách Ni thì đúng là chưa thấy bao giờ.

Cho nên Điện Thứ tuy cũng không có bằng chứng chứng minh Lôi Tắc thân bất do kỷ, nhưng hắn vẫn đang suy nghĩ, không ngừng tìm kiếm nguyên nhân, chứ không trực tiếp hắc hóa như A Cách Ni.

A Cách Ni đúng là nghi ngờ không căn cứ, đại não đình trệ công việc luôn.

Vậy nên đối mặt với sự phản sai mãnh liệt trước và sau của một người, đối mặt với hai trạng thái khác nhau, cần phải động não suy nghĩ mới phân rõ được tình huống.

Oanh, năng lực của Lôi Tắc rất mạnh, có thể gây ra đủ loại vụ nổ lớn, hiện tại chuyện đã làm rùm beng lên, không thể lặng lẽ hoàn thành nhiệm vụ được nữa.

Xung quanh toàn là quần chúng đứng xem, ngay cả đài truyền hình cũng đến.

Là một gián điệp mà gây ra bạo loạn như vậy, thực tế là đã thất bại, nhưng cô vẫn cố chấp thực hiện nhiệm vụ.

Còn Điện Thứ lại không đánh trả, vì hắn cảm giác được đối phương đang thân bất do kỷ, thực ra cô vẫn yêu mình.

Điện Thứ đối với cô cũng có cảm giác tim đập thình thịch, có một sự thôi thúc không cưới không được.

Điện Thứ chọn tin vào nội tâm mình, nên hắn không phản kích, chỉ hy vọng có thể nói chuyện tử tế với Lôi Tắc, hỗ thuật trung tràng: Lôi Tắc, cô có nỗi khổ gì cứ nói ra, chúng ta cùng đối mặt.

Lôi Tắc lại biết rõ chỉ dựa vào hai thiếu niên như họ căn bản không thể đối mặt với nỗi khổ này, nghịch cảnh của họ còn khó khăn hơn cả Romeo và Juliet.

Romeo và Juliet cũng chỉ là hai gia đình có thù hận, còn họ lại ở hai quốc gia khác nhau, sau lưng là những tranh chấp quốc tế phức tạp.

Dù cả hai đều là Ác Ma Nhân cũng không đối kháng nổi hai quốc gia.

Dù Lôi Tắc cũng rất tận hưởng thế giới hai người với Điện Thứ, nhưng cô không nghĩ hai người có tương lai.

Các chiến hữu Đặc Dị 4 Khóa bảo Điện Thứ, đối phương chắc chắn là gián điệp nước ngoài, nên tuyệt đối không được dao động, đó là kẻ thù.

Rõ ràng là Ác Ma Nhân của hai quốc gia, vậy mà lại vượt qua rào cản quốc tế để yêu nhau sao.

Thật không dễ dàng gì.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, họ đều đã là Ác Ma Nhân rồi, tại sao vẫn phải chịu sự ràng buộc của quan hệ quốc tế truyền thống này.

Chẳng lẽ đúng như Đỗ Lan nói, các quốc gia đều có sức mạnh ác ma hùng hậu, nên ngay cả Ác Ma Nhân cũng buộc phải thấp cổ bé họng.

Khán giả bình luận rằng vấn đề hai thiếu niên gặp phải dường như có thể giải quyết được, không hiểu sao vẫn phải đối địch.

Trở ngại quốc gia đối với người bình thường quả thực khó lòng đối kháng, nhưng hai Ác Ma Nhân thực lực cường kình chẳng lẽ cũng phải lo lắng sao.

Chắc chắn phải lo chứ, nếu không những thế lực hắc ám ký khế ước với ác ma đã sớm lật đổ quốc gia rồi.

Nhưng họ không làm được, vì quốc gia có tổ chức, có thợ săn quỷ kỷ luật, lại còn có những ác ma khế ước hùng mạnh.

Cho nên đừng xem thường sức mạnh quốc gia, Lôi Tắc chính vì biết rõ điều đó nên mới chọn chiến đấu.

Lúc này mâu thuẫn xuất hiện: hạnh phúc cá nhân mâu thuẫn với mục tiêu tập thể.

Khi Lôi Tắc tự mình trở thành người đề xuất mục tiêu, cô xung đột với mục tiêu cô từng đi theo trước đây.

Cô muốn từ người đi theo trở thành người đề xuất.

Vậy điều cô có thể làm là nhẫn nại, tìm kiếm thêm những người sẵn lòng đi theo mục tiêu của mình, rồi mới đi đối kháng với mục tiêu trước đó.

Nếu ngây thơ cho rằng mục tiêu mình đề xuất có thể được chấp nhận mà không qua thử thách nào thì thật ngu xuẩn.

Dẫu sao mục tiêu của cô cũng chỉ là của cá nhân cô, người khác mắc mớ gì phải ủng hộ.

Họ đi theo mục tiêu của người khác là vì có lợi ích, còn cô có thể cho họ lợi ích gì.

Nếu mục tiêu của Lôi Tắc không mang lại lợi ích cho người khác, họ tự nhiên sẽ không đổi phe để ủng hộ cô.

Cho nên hạnh phúc cá nhân mâu thuẫn với mục tiêu tập thể, nói đơn giản chính là mâu thuẫn giữa hạnh phúc cá nhân của mình và hạnh phúc cá nhân của người khác.

Đỗ Lan cảm thấy có thể tích lũy sức mạnh trước, hai người có thể lần lượt xây dựng thế lực riêng ở hai quốc gia, đợi khi mạnh mẽ rồi hãy lật đổ quốc gia để đến với nhau.

Tình nếu dài lâu, sá gì sớm sớm chiều chiều, chân ái có thể kinh qua thử thách của thời gian.

Hai vị thiếu niên thiếu nữ gặp phải sự xung đột giữa mục tiêu tình cảm và mục tiêu quốc gia, người bình thường chắc chắn không có cách nào đối kháng, nhưng cả hai đều là Ác Ma Nhân, hoàn toàn có thể tích lũy sức mạnh trước rồi mới vật cổ tay với quốc gia, căn bản chẳng cần sợ.

Nhưng có một vấn đề, đó là hai người này chưa từng đi học, căn bản không biết làm sao để đối kháng.

Họ thấy được mục tiêu nhưng thiếu thủ đoạn, dẫn đến việc nội tâm và hành động của Lôi Tắc trái ngược nhau, cũng dẫn đến việc Điện Thứ dù cảm thấy có sự cộng hưởng với Lôi Tắc nhưng lại không thể đưa ra phương thức giải quyết hiệu quả nào.

Điện Thứ chỉ biết nói mình sẽ cùng Lôi Tắc đối mặt, nhưng cách của hắn cũng chỉ là hai người bỏ trốn, chứ không phải tạm xa nhau về nước tiềm phục, âm thầm tích lũy sức mạnh rồi mới tiến hành phản kháng, để cuối cùng không ai cản trở họ yêu đương được nữa.

Vì yêu mà lật đổ một hai quốc gia thì đã sao.

Một tiếng nổ vang lên như muốn cắt đứt sợi hồng ty của hai người trẻ.

Chương 2563

Những người phía sau Đỗ Lan đều cảm thấy mình nên làm gì đó, không thể trơ mắt nhìn hai đứa nhỏ tiếp tục chém giết lẫn nhau.

Ngươi nói xem họ có phải chân ái không.

Cát Thành Mỹ Lý nói, thành thật mà nói cô không hiểu nổi, vì ở độ tuổi của Điện Thứ và Lôi Tắc, cô đang tự bế, căn bản không yêu đương gì.

Đến đại học mới gặp Gia Trì, nhưng cũng sớm chia tay.

Chắc chắn rồi, nhưng sau lưng họ đều có rào cản quốc gia nên không thể yêu nhau.

Gia Trì khẳng định chắc nịch, anh nhìn người vẫn rất chuẩn.

Đĩnh Nguyên Đường đứng một bên dường như nhớ lại thời gian vui vẻ cùng vợ ở đại học, dù ban đầu ông tiếp cận bà là để vào SEELE, nhưng sau đó ông đã bị giấc mơ của vợ thu hút.

Đĩnh Nguyên Đường thực ra cũng giống Điện Thứ, đều không có mục tiêu đời mình, chỉ có những mục tiêu nhỏ, nhưng những người phụ nữ họ gặp lại có thể đề ra một mục tiêu lớn lao.

Gặp được một người phụ nữ đúng đắn thực sự là một điều hạnh phúc, vì nàng, đừng nói là hủy diệt một hai quốc gia, dù là hủy diệt toàn nhân loại thì đã sao.

Nếu là chân ái thì nên dũng cảm mà theo đuổi.

Cát Thành Mỹ Lý nói.

Trong nguyên tác, khi Lực Thiên Sứ ăn mất Linh Hào Cơ, cô cũng bảo Đĩnh Chân Tự dũng cảm xông lên, nhưng đợi đến khi Đĩnh Chân

Tự quyết tâm gây ra Cận Thứ Ba Trùng Kích, cô lại lật mặt không nhận người vì chết quá nhiều người.

Nếu hai người họ thực sự yêu nhau nhưng lại dẫn đến một vụ chấn động khổng lồ khiến nhiều người phải chết, cô thấy có nên yêu nhau nữa không.

Đỗ Lan hỏi với ý đồ không tốt.

Cát Thành Mỹ Lý lập tức cứng họng, thế thì chắc chắn không được yêu rồi.

Đĩnh Nguyên Đường lại cảm thấy chân ái vô địch, ông chẳng thèm quan tâm thế giới hay nhân loại, ai cản trở ông tìm vợ, kẻ đó là kẻ thù.

Dù mọi người bình thường luôn treo cửa miệng câu tình yêu và hòa bình, nhưng tình yêu cũng chia ra tư tình và bác ái.

Khi tình yêu cá nhân xung đột với hòa bình, rốt cuộc nên chọn thế nào, tôi nghĩ trong lòng mỗi người chắc chắn có đáp án khác nhau.

Tôi cho rằng Điện Thứ và Lôi Tắc hoàn toàn có thể kiên trì đánh trì cửu chiến chiến tranh trường kỳ.

Trước tiên là giai đoạn phòng ngự chiến lược, giai đoạn này họ phải chịu nỗi khổ tương tư. tiếp theo là giai đoạn cầm cự chiến lược, thời gian này cả hai bên đều phải tích lũy sức mạnh.

Họ là Ác Ma Nhân, Tạc Đạn Ác Ma và Điện Cứ Ác Ma đều rất có số má, tự lập đội ngũ riêng là hoàn toàn khả thi. cuối cùng là phản công chiến lược, vì tình yêu mà dùng sức mạnh đối đầu trực diện với quốc gia, đợi đến khi lật đổ quốc gia là có thể tự do yêu đương rồi.

Quốc gia cứ quăng cho đám ác ma dưới trướng quản lý, còn họ có thể rũ áo ra đi, tận hưởng tình yêu của mình.

Quá trình này có thể mất vài thập kỷ, nhưng tình nếu dài lâu, sá gì sớm sớm chiều chiều.

Tôi nói đúng không, Đĩnh ti lệnh.

Đĩnh ti lệnh bày tỏ rằng không thể đúng hơn được nữa.

Chẳng phải ông cũng vì tình yêu mà nằm gai nếm mật, vượt mọi chông gai, trước tiên phòng ngự chiến thuật làm cháu ngoan cho SEELE, rồi cầm cự chiến thuật phát triển thế lực riêng, biến phó tư lệnh và các nhà khoa học thành người của mình, cuối cùng phản công chiến lược chính là đợi Nhân Loại Bổ Hoàn Kế Hoạch bắt đầu để chiếm đoạt kế hoạch đó sao.

Cho nên ông thấy Đỗ Lan nói quá có lý, nhưng ông không thể nói ra, chỉ có thể im lặng đối diện.

Vì tình yêu mà hủy diệt hai quốc gia.

Lại còn mượn tay ác ma.

Cát Thành Mỹ Lý cho rằng điều này không đúng: Thế này quá đáng quá.

Quá đáng không phải là những kẻ rõ ràng không khống chế được sức mạnh ác ma nhưng vẫn coi ác ma là công cụ sao.

Nhân loại tự cho là mình có thể điều khiển ác ma, cuối cùng bị ác ma phản phệ là chuyện sớm muộn.

Thay vì bị phản phệ một cách vô nghĩa để chứng minh nhân loại ngu xuẩn, chi bằng để hai quốc gia trở thành đá kê chân cho một cặp tình nhân.

Đỗ Lan cho rằng đây là một hướng phát triển rất ổn.

Cái này.

Cát Thành Mỹ Lý chẳng biết nói gì hơn.

Thực ra lúc này đáng lẽ phải nói chúng ta cần tin vào khoa học, vì chỉ có tin vào khoa học mới đối phó được ác ma, mới sử dụng sức mạnh tốt hơn.

Nếu khoa học bảo nhân loại không nắm giữ được sức mạnh ác ma thì nên từ bỏ ác ma đi.

Tiếc là người ở NERV tuy toàn là tinh anh nhưng họ sùng bái phong kiến hơn là khoa học, nên Cát Thành Mỹ Lý cũng không thể lớn tiếng tuyên truyền khoa học được.

Đĩnh Nguyên Đường đột nhiên thấy những lời này của Đỗ Lan thật quá chí lý, dù sao nhân loại ngu xuẩn này sớm muộn cũng diệt tuyệt, chi bằng để Nhân Loại Bổ Hoàn Kế Hoạch tác thành cho ông và vợ đoàn tụ.

Cứ cảm thấy lời ngươi nói bây giờ mâu thuẫn với lúc trước.

Ở thế giới tận thế, chẳng phải ngươi luôn miệng đòi kiến thiết tận thế sao.

Gia Trì nói, anh thấy Đỗ Lan thay đổi nhanh quá.

Thiên đạo là bớt chỗ thừa bù chỗ thiếu.

Ở tận thế thì tất nhiên phải cứu vãn tận thế, nhưng giờ đâu phải tận thế.

Thế giới này có hơn hai trăm quốc gia, hủy điệu một hai cái cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Tôi đây là thuận theo tự nhiên.

Quốc gia trên thế giới đã đủ nhiều rồi, nhưng chân ái của thanh niên lại quá ít, nên có thể hoán đổi cho nhau một chút.

Đỗ Lan có một mức đạo đức linh hoạt, hoàn cảnh khác nhau có cách nói khác nhau, dù sao hắn luôn có lý.

Hai quốc gia có tới gần hai trăm triệu dân đấy, ngươi làm vậy lương tâm không thấy cắn rứt sao.

Đỗ Lan cười đáp: Chẳng phải tình yêu là thứ nhân loại luôn ca tụng sao.

Trong hai trăm triệu dân đó chắc chắn cũng có chân ái, vì tình yêu của mình mà tống táng tình yêu của người khác, liệu có đáng không.

Gia Trì cho rằng vì tình yêu của hai thiếu niên mà hy sinh hai trăm triệu người, dù xác suất chân ái có nhỏ thì trong hai trăm triệu dân cũng phải có vài vạn cặp chân ái chứ.

Đĩnh ti lệnh, ông nghĩ vì tình yêu của mình mà tống táng tình yêu của kẻ khác có được không.

Đỗ Lan lần nữa chuyển chủ đề sang ông ta.

Đĩnh Nguyên Đường chắc chắn là sẵn lòng, dù sao ông tống táng người khác chứ không phải bị người khác tống táng.

Tuy nhiên ông vẫn không nói gì.

Mọi người thấy lạ vì Đĩnh ti lệnh im như thóc, mà Đỗ Lan cứ thích xoáy vào ông ta, chẳng lẽ Đĩnh ti lệnh cũng là người đa tình.

Chỉ có Xích Mộc Luật Tử biết Đĩnh ti lệnh định mượn Nhân Loại Bổ Hoàn Kế Hoạch để đoàn tụ với vợ, vì thế ngay cả con trai cũng đem bán, ông ta còn bất chấp thủ đoạn hơn cả Điện Thứ và Lôi Tắc.

Điện Thứ và Lôi Tắc hiện giờ còn chưa đến mức lật đổ quốc gia, nhưng Đĩnh Nguyên Đường đã sớm mưu tính tất cả.

Hiện tại Đỗ Lan mượn chuyện tình cảm của hai thiếu niên thực chất là đang ám chỉ, châm chọc Đĩnh Nguyên Đường mà thôi.

Xích Mộc Luật Tử thầm nghĩ, năm xưa mẹ con cô chính là bị cái thiết lập người đàn ông si tình của Đĩnh Nguyên Đường lừa gạt, người đàn ông này thực sự là vì tình yêu sao.

Mọi người nhìn Đĩnh Nguyên Đường, đều nhận ra vấn đề.

Có điều da mặt tư lệnh rất dày, mặt không đổi sắc, ánh mắt sau lớp kính râm chẳng hề dao động.

Tóm lại là tôi không đồng ý vì tình yêu mà gây ra chiến tranh.

Gia Trì và Mỹ Lý đều nghĩ vậy, họ cho rằng hoàn toàn có lựa chọn khác, như là bỏ trốn.

Quả nhiên người bình thường sẽ chọn thế, Điện Thứ cũng nghĩ vậy, nhưng bỏ trốn đồng nghĩa với việc bị truy sát, hai người họ chỉ có thể trốn đông trốn tây, quãng đời còn lại sẽ rất gian khổ.

Đĩnh Nguyên Đường cảm thấy Đỗ Lan đang nhắm vào mình, chỉ tang mạ hòe chỉ cây dâu mắng cây hòe, bề ngoài là bàn chuyện Điện Thứ và Lôi Tắc nhưng ngầm lại luôn trào phúng mình.

Tuy nhiên ông nhẫn, vì ông biết còn phải dựa vào Đỗ Lan mới vớt được linh hồn vợ ra khỏi Sơ Hào Cơ.

Nhân Loại Bổ Hoàn Kế Hoạch đã không còn đáng tin, chỉ có thể dựa vào ngoại lực khác.

Ở điểm này, Đĩnh Nguyên Đường vô cùng duy vật chủ nghĩa, không hề tin rằng tình yêu có thể chiến thắng tất cả.

Ông phải dựa vào sức mạnh khác mới có thể đoàn tụ với vợ, không giống những thế giới khác tin rằng tình yêu vượt qua mọi khó khăn.

Tình yêu của ông và vợ tự nhiên không cần bàn cãi, nhưng tình yêu của họ không thể phá vỡ giới hạn linh hồn, không thể phá vỡ lớp vỏ Sơ Hào Cơ, không thể vượt thời không để tương tụ.

Cho nên lúc này ông tin vào khoa học khách quan chứ không phải tình yêu chủ quan.

Điểm này Đĩnh Nguyên Đường và cách nói của Đỗ Lan là giống hệt nhau: tình yêu rất vĩ đại, nhưng tình yêu không phải vạn năng.

Để thực hiện tình yêu thì tất yếu phải đánh trì cửu chiến, phải trải qua ba bước: phòng ngự, cầm cự và phản công.

Dùng khoa học để vẫy gọi tình yêu.

Chương 2564

Nếu đổi lại là một thế giới duy tâm, chỉ cần có tình yêu là không gì không làm được, người chết có thể phục sinh, nhân loại có thể chiến thắng thần linh, thời không cũng không ngăn cản được chân ái.

Tình yêu trực tiếp tăng cường chiến lực, có thể đột phá khoa học.

Các người đừng nhìn tôi như vậy, tôi đang giảng khoa học đấy.

Vì tình yêu mà lật đổ một hai quốc gia, sau đó chẳng phải sẽ có trật tự mới sao.

Quốc gia ác ma cũng là quốc gia.

Lịch sử vốn là như vậy, các quốc gia thay đổi liên tục, diệt quốc và chiến tranh vốn là lẽ thường, hà tất phải thấy việc vì tình yêu mà diệt quốc là không tưởng.

Dùng khoa học để thực hiện tình yêu, bản thân nó chính là quy trình như vậy.

Đỗ Lan nói: Ai bảo chân ái của Điện Thứ và Lôi Tắc không thể tiến vào trạng thái duy tâm, không thể vượt qua chiều không gian, không thể trực tiếp biến tình yêu thành chiến lực chứ.

Tình yêu biến thành chiến lực.

Cái này còn khó tin hơn chuyện mua bán linh hồn ngươi nói lúc trước.

Thật không biết não ngươi chứa cái gì, toàn là những thứ không thể hiểu nổi.

Chẳng lẽ ngươi có thể biến tình yêu thành chiến lực thật sao.

Gia Trì rất tò mò, trước đó Đỗ Lan nói mua bán linh hồn rồi thực hiện được thật, giờ lại nói tình yêu thành chiến lực, có khi cũng làm được.

Đỗ Lan cười không nói, họ chưa từng đến thế giới duy tâm nên không biết thế nào gọi là tình yêu vô hạn.

Ở đó thật sự là có tình yêu là cứu được thế giới.

Đĩnh Chân Tự không khỏi nhớ tới lúc trước Đỗ Lan nói chỉ cần giọng to là có thể điều khiển cơ giáp giảng bài.

Tình yêu bằng chiến lực, giọng to bằng chiến lực, cậu hoàn toàn không hiểu Đỗ Lan rốt cuộc cân đo chiến lực bằng cái gì.

Lão sư, lúc trước thầy bảo giọng to có thể tăng chiến lực, giờ lại bảo tình yêu tăng chiến lực.

Chuyện này thực sự làm được sao.

Khi em điều khiển Sơ Hào Cơ, không thấy tăng rõ rệt lắm, có lúc em gào khản cả cổ mà chiến lực hình như chẳng mạnh lên tí nào.

Các người đều bị những thuật ngữ khoa học như đồng bộ thần kinh, trường lực AT trói buộc thôi.

Trì cửu chiến tôi nói lúc nãy cũng là dùng phương thức khoa học để đạt được tình yêu, nên tất yếu cần hy sinh.

Nhưng trực tiếp dùng tình yêu làm vũ khí, các người chưa thấy không có nghĩa là không có.

Tôi đã từng thấy rồi, đúng là tình yêu vô hạn, chỉ cần có tình yêu là đấm nát cả vũ trụ.

Vậy phải làm thế nào mới được như vậy.

Nếu tình cảm con người thực sự vượt qua được thời không, thì con người không còn là con người mà là thần linh rồi chứ.

Gia Trì tò mò hỏi.

Lúc này không ai chú ý trên đường phố hai thiếu niên thiếu nữ đang chém giết, thực ra chủ yếu là thiếu nữ đang truy sát thiếu niên, thiếu niên không muốn đánh trả, chỉ biết chạy.

Hắn hy vọng thiếu nữ có thể cùng hắn đối mặt khiêu chiến, hai người họ có tình cảm với nhau.

Cho nên phải tìm một cách an toàn để đánh bại thiếu nữ, nếu dùng sức mạnh lưỡi cưa, cô ấy sẽ chết.

Vậy nên Điện Thứ đang vắt óc suy nghĩ, nhất định phải tìm ra một phương pháp hoàn mỹ.

Trước khi nghĩ ra cách, cứ để đồng đội chặn Lôi Tắc trước đã.

Lúc này Đặc Dị 4 Khóa cũng đã điều tra ra thân phận của đối phương, Lôi Tắc là gián điệp, mục đích tiếp cận Điện Thứ là để ám sát.

Nhưng Điện Thứ không nghĩ vậy, có lẽ ban đầu cô ấy là thích khách, nhưng sau thời gian chung sống, tâm linh của họ đã không thể rời xa nhau.

Hiện tại đối phương ra tay chắc chắn là có nguyên nhân, chắc chắn là bị ép buộc.

Cho nên mình nhất định phải nói chuyện với Lôi Tắc, phải nói chuyện trên tiền đề không làm tổn thương đối phương.

Đỗ Lan bên này thao thao bất tuyệt, lúc thì nói khoa học vẫy gọi tình yêu, lúc lại nói tình yêu đột phá khoa học.

Dù sao lời nào cũng là hắn nói, thành công khơi dậy trí tò mò của mọi người, muốn biết ở thế giới duy tâm tình yêu biến thành chiến lực thế nào.

Thực ra chuyện này chia làm vài tình huống.

Loại thứ nhất là tình yêu vốn là sức mạnh mà phản diện sợ nhất, nên càng yêu nhiều phản diện càng yếu.

Loại thứ hai là tình yêu là chìa khóa kích hoạt sức mạnh thực sự, nhân vật chính vốn có sức mạnh nhưng cần tình yêu để mở khóa.

Loại thứ ba là tình yêu tự dưng có thể chuyển hóa thành sức mạnh.

Loại cuối cùng là khoa trương nhất, chỉ cần có tình yêu là cả vũ trụ cũng bị đập nát.

Chuyện này chỉ giảng giải thì khó hiểu lắm, vẫn phải thực tế thao tác mới được.

Đỗ Lan nói: Nhưng các người rốt cuộc muốn dùng khoa học vẫy gọi tình yêu, hay dùng tình yêu đột phá khoa học đây.

Khoa học và tình yêu chọn một trong hai.

Đúng là khó chọn thật, chẳng lẽ không thể lấy cả hai sao.

Gia Trì nói.

Tất nhiên là không ổn lắm, vì đạt đến trình độ này, tình yêu và khoa học đều trở thành thủ đoạn để thực hiện mục tiêu.

Trước đó là dùng khoa học để có được tình yêu, còn khi tình yêu tự nó đã sở hữu sức mạnh vô hạn thì tình yêu không cần khoa học nữa, bản thân tình yêu cũng trở thành thủ đoạn chứ không phải mục đích.

Cho nên rất khó duy trì cả hai cùng lúc.

Nói đến việc kiêm cả hai, Đỗ Lan nhớ tới Sidonia no Kỵ Sĩ, mugi và nhân vật chính coi như đã dùng khoa học đạt được tình yêu, rồi lại dùng tình yêu đột phá khoa học.

Tất nhiên trong đó sức mạnh khoa học vẫn nhỉnh hơn tình yêu một chút, vì cuối cùng không phải chỉ dựa vào tình yêu là giải quyết được kẻ thù.

Gundam G thì đoạn cuối là nam nữ chính hợp kích, dùng tình yêu đánh bại kẻ thù, khoa học trong đó bị dẫm đạp không thương tiếc.

Devil Gundam là khoa học, nhưng bị tình yêu đánh bại.

Tất nhiên EVA thực ra cũng là cuộc đối kháng giữa khoa học và tình yêu, để tìm kiếm tình yêu, dòng thời gian không ngừng khởi động lại, có điều trong đó tình yêu chỉ coi như một động cơ, mục tiêu thật sự vẫn là cứu rỗi, tình yêu và khoa học đều là thủ đoạn cứu rỗi toàn nhân loại.

Cuối cùng tình yêu đã chiến thắng khoa học, hoàn thành cứu rỗi nhân loại, giúp con người thoát khỏi cô độc và tôn giáo, có được dũng khí trực diện với nỗi cô đơn.

Nhưng khoa học và tình yêu là hai lộ trình, SEELE, NERV và Đĩnh Nguyên Đường đi lộ trình khoa kỹ. còn Đĩnh Chân Tự, Nagisa Kaworu và Mari đi lộ trình tình yêu.

Cuối cùng Đĩnh Chân Tự có được tình yêu, dùng tình yêu đạt được điều mà khoa học không làm được, chọn cho nhân loại một con đường tự chủ.

Không có kẻ thù thì khó mà thể hiện được uy lực của tình yêu.

Đỗ Lan nói: Đã là các người muốn xem, vậy tôi sẽ đóng vai ác một lần, để Điện Thứ và Lôi Tắc triển hiện kỳ tích của tình yêu.

Các người cứ xem tình yêu biến thành chiến lực thế nào nhé.

Đỗ Lan búng tay một cái, trên bầu trời mặt biển phía xa xuất hiện một quầng sáng khổng lồ.

Lúc này đã là đêm khuya, quầng sáng màu cam rực rỡ đó là một ma pháp trận phức tạp, sau đó Ngũ Hào Cơ xuất hiện.

Có điều lúc này Ngũ Hào Cơ khoác một chiếc áo bào đen, đội mũ nhọn, trông giống như một quái vật do dị đoan thẩm phán sở khống chế.

Thực ra đây chính là tạo hình của đoàn FFF đã lâu không xuất hiện.

Thứ họ căm ghét nhất chính là tình yêu, tình yêu là kẻ thù lớn nhất của đoàn FFF.

Cho nên Đỗ Lan để Ngũ Hào Cơ xuất hiện với bộ dạng đó nhằm kích phát chân ái của Điện Thứ và Lôi Tắc, từ đó nâng cao chiến lực của họ.

Đó là Ngũ Hào Cơ mà, dù có trùm áo bào đen thì tôi vẫn nhận ra.

Xích Mộc Luật Tử nói.

Hiện tại nó không đơn thuần là Ngũ Hào Cơ, mà là Ngũ Hào Cơ của đoàn FFF.

Đã là các người muốn xem tình yêu, tôi sẽ thỏa mãn các người.

Đỗ Lan biến mất, trực tiếp tiến vào khoang điều khiển.

Đã tiến gần đến bờ biển, đây là ý đồ của Điện Thứ.

Chương 2565

Hắn nghĩ rằng nếu cùng Lôi Tắc rơi xuống biển, hắn có thể lợi dụng phương pháp làm ngạt thở để khiến Lôi Tắc mất đi sức chiến đấu mà không làm tổn thương nàng, lúc đó họ có thể trò chuyện tử tế.

Nhưng không ngờ trên mặt biển, dưới tầng mây, giữa trời đất bao la, một luồng huyễn quang mênh mông đột nhiên vẽ ra một ma pháp trận khổng lồ, sau đó từ bên trong hiện ra một gã khổng lồ khoác áo bào đen.

Tử thần sao.

Điện Thứ học vấn không cao, thấy tạo hình này hơi giống tử thần, có điều tử thần đáng lẽ phải đội mũ trùm, chứ không phải đội mặt nạ có sừng nhọn.

Đây là ác ma gì.

Tuy chưa thấy bao giờ nhưng chắc chắn là ác ma.

Mọi người đều dừng chiến đấu, đối mặt với ác ma khổng lồ, bởi vì còn chưa biết gã khổng lồ này rốt cuộc muốn làm gì.

Nếu hắn định tấn công thành phố thì đây sẽ là một trận ác chiến.

AT Lực Tràng toàn khai.

Theo một tiếng quát khẽ của Đỗ Lan, AT Lực Tràng lập tức mở ra, trong nháy mắt khoảng cách giữa lòng người bị đẩy xa.

Tình nhân chia tay, vợ chồng cãi vã, khiến tỷ lệ sinh vốn đã không cao của Nhật Bản nay lại càng thêm thê thảm.

Bởi vì khoảng cách tâm hồn hoàn toàn bị AT Lực Tràng lấp đầy, những người yêu nhau cũng trở nên xa lạ, trở nên không thể bày tỏ.

Luôn cảm thấy có vấn đề gì đó, nhưng rốt cuộc là vấn đề gì thì mọi người vẫn chưa biết.

Hắn đã làm gì thế.

Tảo Xuyên Thu cảm nhận được ác ma khổng lồ đã ra tay, nhưng không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Lúc này ngay cả Mã Kỳ Mã cũng nhíu mày, bởi vì nàng không nhận ra ác ma này, chẳng lẽ là ác ma mới sinh.

Nhưng ác ma mới sinh sao có thể mạnh mẽ như vậy.

Thương Chi Ác Ma cũng phải mất mấy trăm năm mới trưởng thành đến hình dạng đáng sợ như hiện nay.

Thuộc tính của ác ma khổng lồ này là gì, năng lực là gì.

Mã Kỳ Mã cũng không biết, nhưng trông có vẻ rất mạnh mẽ.

Chia tay đi, tôi thật sự chịu đủ cái loại phụ nữ vô lý như cô rồi.

Chia tay thì chia tay, tôi cũng chẳng muốn nhẫn nhịn cái tên trẻ con như anh nữa, suốt ngày chỉ biết chơi, chẳng có chút chí tiến thủ nào.

Ly hôn đi, không muốn sống với anh thêm một ngày nào nữa.

Tôi cũng chịu đủ rồi, suốt ngày lải nhải nói nhảm, chẳng làm được việc gì nên hồn.

Trong nhất thời, khắp thành phố đầy rẫy những tiếng cãi vã và đòi ly hôn.

Điện Thứ và Lôi Tắc cũng không nhịn được mà nảy sinh cảm giác xa lạ, cảm thấy đối phương không hợp với mình cho lắm, khoảng cách giữa hai người không còn khăng khít như trước.

Ngay cả Tảo Xuyên Thu và nữ tiền bối Cơ Dã, vốn là cặp bài trùng phối hợp ăn ý nhiều năm, cũng đột nhiên thấy mệt mỏi và hết yêu.

Cứ để bụi về với bụi, đất về với đất, để tất cả trôi theo gió mây.

Nữ tiền bối Cơ Dã cũng cảm thấy mình nên hạ quyết tâm chuyển sang văn phòng thám tử tư, tuổi tác không còn nhỏ nữa, phải tính toán cho bản thân, không thể cứ lãng phí thanh xuân mãi được.

Không ổn, con ác ma này chắc chắn có thể ảnh hưởng đến tâm trí chúng ta.

Cơ Dã đột nhiên giật mình tỉnh táo lại, nàng đã đợi Tảo Xuyên Thu bao nhiêu năm, cũng đã hạ quyết tâm chờ hắn báo thù xong sẽ cùng nghỉ hưu, sao có thể đột nhiên hối hận.

Nghĩ đi nghĩ lại chỉ có một lý do, đó là ác ma đang giở trò.

Điện Thứ và Lôi Tắc cũng sững người, hai người nhìn nhau đều thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Họ một lần nữa ăn ý nhận ra suy nghĩ của đối phương, và nhận ra suy nghĩ của đối phương vừa rồi chắc chắn giống hệt mình, chắc chắn cũng cảm thấy hai người không phải là mảnh ghép phù hợp nhất.

Nhưng ngay cả lý do chia tay cũng giống hệt nhau, nói họ không hợp đúng là nhảm nhí.

Mọi người nghe xem, khắp nơi trong thành phố đều là tiếng cãi vã, chắc chắn là quỷ kế của ác ma, năng lực của hắn có lẽ là khiến những người yêu nhau trở mặt thành thù.

Các thợ săn quỷ cuối cùng cũng phát hiện ra vấn đề, chuyện này không ổn chút nào, nếu tất cả tình nhân đều chia tay, tất cả vợ chồng đều ly hôn, thì quốc gia này chẳng phải tiêu đời sao.

Nhất định phải ngăn hắn lại, để cứu vãn tỷ lệ sinh, Nhật Bản đã nỗ lực biết bao nhiêu, ác ma căn bản không hiểu đâu, chúng ta lên thôi.

Hiện tại không phải lúc đối phó với gián điệp, vẫn nên làm việc chính sự trước.

Điện Thứ nhìn về phía Lôi Tắc nói: Vậy nên bây giờ chúng ta có thể đình chiến chưa.

Lôi Tắc cũng không muốn đánh, nếu không phải vì sợ hãi thủ đoạn của quốc gia đứng sau, nàng thực chất chẳng muốn động thủ với Điện Thứ, nhưng nàng không biết nên nói gì cho phải.

Tuy nhiên, Điện Thứ thấy Lôi Tắc không ra tay thì đã rất vui mừng, nói: Đợi sau khi đánh bại con ác ma này, chúng ta hãy nói chuyện tử tế, tôi sẽ đợi em ở quán cà phê.

Nói xong Điện Thứ cùng đồng đội xông về phía bờ biển, nhìn gần gã khổng lồ cao gần trăm mét này thực sự khiến người ta run sợ, Điện Thứ đây là lần đầu tiên đối mặt với kẻ địch to lớn như vậy.

Bắt đầu tấn công, đủ loại vũ khí lạnh vù vù lao ra, nhưng chẳng có tác dụng gì, tất cả các đòn tấn công đều bị chặn đứng.

Ngay cả cưa máy của Điện Thứ cũng không chạm được vào kẻ địch.

Hắn có thể miễn nhiễm với mọi đòn tấn công của chúng ta sao.

Tảo Xuyên Thu cầm võ sĩ đao chém vào chân gã khổng lồ, nhưng một chút tác dụng cũng không có.

Những người khác cũng thi triển thần thông, đao thương kiếm kích, búa rìu móc xích đều dùng cả, nhưng đều là công dã tràng.

Thật ra Đỗ Lan cũng thấy lạ, để đề phòng Thương Chi Ác Ma nên cấm súng thì có thể hiểu được, nhưng không dùng một chút vũ khí tầm xa nào thì hơi quá đáng, ít nhất cũng phải có cung nỏ, súng cao su, thậm chí là lao chứ.

Toàn bộ là binh khí cận chiến thì lạc hậu quá, dù sao cũng phải có chút tư duy hiện đại chứ.

Con người sử dụng vũ khí tầm xa cơ bản là không có, ác ma nhân thì có vài đòn tấn công tầm xa, thợ săn quỷ chẳng có tinh thần học hỏi gì cả.

Đỗ Lan phát động tấn công, chỉ phẩy tay tạo ra một luồng cuồng phong mãnh liệt thổi bay kẻ địch.

Tảo Xuyên.

Thấy người mình quan tâm gặp nguy hiểm, Cơ Dã quyết định sử dụng năng lực của mình, nàng cũng đã ký khế ước với ác ma, nội dung là hiến tế một cơ quan của bản thân để đổi lấy sức mạnh từ một cánh tay của ác ma, con mắt độc nhất của nàng chính là dùng khế ước ác ma mà mất đi.

Phải nói nàng và Tảo Xuyên Thu đúng là rất xứng đôi, ngay cả năng lực ký kết cũng tương tự.

Một người dùng tuổi thọ đổi lấy sức mạnh, một người dùng cơ thể đổi lấy sức mạnh, đổi hết là chết.

Nhưng năng lực của Cơ Dã vẫn hời hơn Tảo Xuyên Thu, bởi vì Cơ Dã chỉ cần đổi các bộ phận cơ thể là có thể sử dụng sức mạnh đổi được lâu dài.

Ví dụ nàng dùng mắt phải đổi lấy một cánh tay của ác ma để trợ giúp, thì cánh tay đó có thể dùng mãi.

Cho đến khi Cơ Dã cảm thấy cánh tay đó không đủ dùng, tiếp tục tăng giá, thì có thể dùng thêm bộ phận cơ thể để đổi lấy sức mạnh lớn hơn.

Nếu thấy đủ dùng, một cánh tay ác ma đó có thể dùng đến già.

Tảo Xuyên Thu thì không được, hắn dùng tuổi thọ đổi sức chiến đấu, đều là dùng một lần rồi thôi.

Cánh tay ác ma không tiếng động, có thể xuất hiện bên cạnh kẻ địch bất cứ lúc nào để bóp nghẹt cổ đối phương, nhưng cánh tay ác ma này to nhỏ cũng chỉ cỡ tay người, không thể bóp chết cổ họng của Ngũ Hào Cơ.

Lúc này thấy Tảo Xuyên Thu bị thổi bay, Cơ Dã dùng cánh tay ác ma cố định trong hư không để nắm lấy tay mình, giữ mình đứng vững trong cuồng phong, sau đó phẫn nộ phát động tấn công.

Nàng điều khiển cánh tay ác ma ném mình về phía mắt kẻ địch, nàng muốn dùng dao găm đâm đối phương một nhát.

Nhưng Đỗ Lan lại dùng tay để bắt lấy nàng, đoàng, ngay khi lòng bàn tay ngăn cản trước mặt kẻ địch, một luồng năng lượng nổ tung đẩy bàn tay của Ngũ Hào Cơ sang một bên, mở ra đường tấn công.

Cơ Dã nhìn lại, hóa ra là Lôi Tắc đang trợ giúp, thì ra nàng cũng thấy Điện Thứ gặp nguy hiểm nên đã chọn ra tay.

Hai người phụ nữ này vì hai gã đàn ông vô dụng mà đã tiến hành hợp tác.

Tấn công có hiệu quả sao.

Tảo Xuyên Thu ở bên cạnh tuy bị thổi bay nhưng vẫn đang quan sát, vừa rồi rõ ràng họ liên tục tấn công nhưng không có tác dụng gì, tại sao Cơ Dã và Lôi Tắc lại có thể gây ảnh hưởng lên kẻ địch.

Đòn tấn công của họ dường như cũng không có gì đặc biệt.

Đoàng, dưới sự yểm hộ của Lôi Tắc, Cơ Dã cuối cùng cũng đâm được dao găm vào mắt Ngũ Hào Cơ, Đỗ Lan cảm thấy dưới sự đồng bộ thần kinh quả nhiên rất đau, giống như nhãn cầu của mình bị một cái gai đâm vào vậy.

Thành công rồi sao.

Cơ dã dưới sự giúp đỡ của Lôi Tắc hạ cánh an toàn, tâm nghĩ không ngờ lại có thể có tác dụng.

Vừa rồi khi mọi người tấn công thì đang nghĩ gì thế.

Tôi nghĩ có lẽ con ác ma này phản ứng với một số cảm xúc đặc biệt nào đó.

Tảo Xuyên Thu nói, đòn tấn công không thay đổi, nhưng người tấn công có thể vì phản ứng cảm xúc mà có sự khác biệt.

Vừa rồi trong lòng họ chỉ nghĩ đến việc bảo vệ gã đàn ông vô dụng kia, chẳng lẽ đây là sức mạnh của tình yêu.

Chương 2566

Chẳng lẽ con ác ma này chỉ sợ tình yêu.

Đối mặt với kẻ địch lần đầu gặp phải, các thợ săn quỷ không có bất kỳ vũ khí tầm xa nào để thăm dò, đều trực tiếp xông pha.

Có thể nói tình huống này thực sự khá vô lý, nhưng không chỉ có Đội đặc nhiệm 4 là vậy, thợ săn quỷ trên toàn thế giới đều theo phong cách này, gặp kẻ địch là trực tiếp xông lên một trận.

Dựa vào kỹ năng của mình để phát động đòn tấn công đặc trưng, một khi bị phá giải thì cơ bản là phân thắng bại.

Hoàn toàn không có quá trình sử dụng tấn công tầm xa để thu thập tình báo, cả hai bên chiến đấu đều tiến hành trong tình trạng không hiểu rõ kỹ năng của đối phương, như vậy mới có vẻ căng thẳng kích thích, chứ nếu biết trước kỹ năng của kẻ địch thì chiến đấu đã không hoa mỹ như thế.

Chỉ cần biết trước kỹ năng của kẻ địch là có thể sắp xếp đủ loại chiến thuật.

Giống như khi NERV đối chiến với Sứ Đồ, những nguy hiểm mà EVA gặp phải cơ bản đều do không hiểu rõ kỹ năng của Sứ Đồ gây ra.

Ví dụ như tia năng lượng, Biển Dirac, ô nhiễm tinh thần, tế bào xâm nhập khống chế vân vân, nếu biết trước năng lực của Sứ Đồ thì đánh sẽ không bị động như vậy.

Tuy nhiên mỗi lần đều là để EVA lên xông pha trước, cuối cùng trúng thẳng kỹ năng của kẻ địch, dẫn đến chiến đấu đầy rẫy nguy cơ.

Chiến đấu của thợ săn quỷ cũng vậy, mỗi lần gặp ác ma đều không biết chiêu thức và nhược điểm của chúng, dẫn đến chiến đấu vô cùng nguy hiểm.

Trong tình huống đó, mọi người chỉ có thể vừa chiến đấu vừa quan sát kẻ địch, đúc kết kinh nghiệm.

Kẻ địch có sơ hở lớn thì còn đỡ, kẻ địch mà sơ hở nhỏ thì coi như xong đời.

Lúc này ác ma khổng lồ trước mắt dường như có sơ hở, đã bị họ phát hiện ra, đó là khi một người trong lòng nghĩ đến người khác, đòn tấn công sẽ có hiệu quả, còn tấn công thông thường thì vô hiệu.

Đương nhiên hiện tại đây cũng chỉ là suy đoán, Cơ Dã và Lôi Tắc nói với người khác rằng khi chiến đấu họ chỉ nghĩ đến việc bảo vệ Tảo Xuyên Thu và Điện Thứ, không có những suy nghĩ vẩn vơ khác.

Đến khi họ không nghĩ đến nữa thì đòn tấn công lại vô hiệu.

Sau nhiều lần tấn công lặp đi lặp lại, họ phát hiện đúng là có quy luật này, Tảo Xuyên Thu và Điện Thứ sau khi thực nghiệm cũng thấy vậy.

Xem ra đã có kết quả rồi.

Kết hợp với việc ác ma này dẫn đến tình nhân chia tay, vợ chồng ly dị, tôi nghĩ hắn thực sự là một Ác Ma Phản Tình Yêu, và chỉ có tình yêu mới có thể gây thương tích cho hắn.

Tảo Xuyên Thu buộc phải thừa nhận đây là con ác ma kỳ quặc nhất mà hắn từng gặp, lại không sợ đủ loại tấn công vật lý, tấn công ma pháp, mà chỉ sợ tình yêu.

Đây chẳng khác nào ác ma kiểm tra chân ái, nếu không cãi vã không chia tay thì chứng tỏ hai người đang đồng sàng dị mộng, coi nhau như người dưng, căn bản không phải chân ái.

Đôi khi cô nàng ác ma Mạt Ngõa này thực sự nhạy bén đến mức quá đáng, lời này nói ra chẳng phải khiến người ta rất ngượng ngùng sao, nếu mọi người thực sự biết tác dụng của ác ma này, e rằng con ác ma này sẽ trở thành công cụ kiểm tra tình cảm cho tất cả mọi người.

Điện Thứ lại rất vui mừng nói: Vậy thì đòn tấn công của chúng ta có hiệu quả, chứng tỏ tôi và Lôi Tắc đều luôn nhớ về nhau.

Lôi Tắc xấu hổ tránh ánh nhìn.

Còn Tảo Xuyên Thu và Cơ Dã nhìn nhau một cái, trong ánh mắt có sự ăn ý, lại có sự bất lực.

Tảo Xuyên Thu cũng không phải kẻ ngốc, hắn đương nhiên biết tình cảm của Cơ Dã dành cho mình, nhưng mỗi khi Cơ Dã đề cập đến, hắn đều tránh né không bàn tới, bởi vì hắn muốn phục thù.

Cha mẹ và em trai hắn đều đã chết, hắn rất cắn rứt, hắn không thể tự mình hạnh phúc.

Thật ra nếu gia đình hắn dưới suối vàng có linh thiêng chắc chắn sẽ hy vọng hắn được hạnh phúc, suy cho cùng việc tìm Thương Chi Ác Ma báo thù chỉ dựa vào một mình hắn căn bản không thể hoàn thành.

Tuy quyết tâm phục thù là tốt, nhưng cũng phải biết lượng sức mình, chỉ một mình hắn dù có đổi hết tuổi thọ còn lại thành sức chiến đấu cũng không phải đối thủ của Thương Chi Ác Ma.

Chiến lược không thể đạt được mục tiêu thì quyết tâm có kiên định đến mấy cũng không thể thành công.

Đặc biệt là Tảo Xuyên Thu cũng không chịu đoàn kết với những người cần báo thù khác, cứ luôn muốn một mình báo thù mà từ bỏ cả cuộc đời mình, phụ lòng tốt của người khác, có phần hơi cố chấp.

Dù thế nào đi nữa cũng phải xử lý hắn trước.

Cơ Dã tuy rất vui nhưng vẫn ưu tiên chiến đấu, triệu hồi cánh tay ác ma cầm vũ khí, tiến hành đòn tấn công sắc lẹm.

Trong khoang lái, Đỗ Lan gật gật đầu, rất tốt, họ đã phát hiện ra chân ái có thể biến thành sức chiến đấu, nhưng vẫn chưa đủ, còn cần tiến thêm một bước nữa, tình yêu của họ chưa đủ lớn.

Thế là động tác của Ngũ Hào Cơ bắt đầu trở nên linh hoạt, tuy cao hàng trăm mét nhưng động tác lại vô cùng nhanh nhẹn.

Động tác của EVA tuyệt đối là nhanh nhẹn nhất trong các loại cơ giáp, thể tích khổng lồ như vậy mà có thể thực hiện đủ loại động tác thể dục, bỏ qua lực cản không khí.

Ác ma ngày càng trở nên linh hoạt hơn, hắn chắc chắn cũng biết chúng ta đã phát hiện ra nhược điểm của hắn.

Chỉ với đòn tấn công trước đó thì chúng ta không có cách nào đánh bại hắn đâu.

Tảo Xuyên Thu nói.

Mạt Ngõa tuyên bố: Tình yêu của các ngươi vẫn chưa đủ, cố lên đi, đem hết chân ái của các ngươi ra đây.

Linh hồn chuyển hóa thành năng lượng thì cũng thôi đi, tình yêu cũng có thể biến thành năng lượng thì quá đáng quá, chuyện này căn bản không khoa học chút nào.

Nhưng dù có không khoa học đến mấy thì trận chiến này cũng chỉ có thể dùng chân ái để chiến đấu.

Mạt Ngõa nói thì đơn giản, kẻ địch mạnh mẽ thì nâng tầm tình yêu lên.

Nhưng tình yêu nâng tầm kiểu gì đây.

Thấy mọi người đều rất nghi hoặc, Mạt Ngõa liền nói: Loài người các ngươi chẳng phải giỏi nhất là nói những lời sến súa sao.

Chính là loại lời tỏ tình sến đến nổi da gà ấy, cái kiểu anh yêu em em yêu anh gì đó.

Tóm lại là nói mau đi, nếu không con ác ma này sẽ không dừng lại đâu.

Bây giờ sắp bình minh rồi, không đánh nhanh thì hôm sau lại phải đi làm mất.

Thật là ngại quá đi, lúc này cần đến kẻ mù chữ cái gì cũng dám nói như Điện Thứ lên tiếng rồi, hắn hét lớn với Lôi Tắc: Tôi còn muốn em dạy tôi bơi nữa.

Đâu chỉ có bơi, còn phải học ngoại ngữ, sinh con nữa.

Cảm nhận được rồi, sức chiến đấu trào dâng, trên người Điện Thứ mọc ra nhiều cưa máy hơn, uy lực vụ nổ của Lôi Tắc cũng mạnh mẽ hơn, Lôi Tắc cảm thấy mình sắp biến thành bom hạt nhân đến nơi rồi, đó chính là chí tôn trong các loại bom.

Đoàng, hai người kề vai sát cánh xông lên, ngay lúc này cả hai chỉ cảm thấy mọi thứ đều thật tự nhiên, thật mượt mà, họ không còn phải sợ hãi bất kỳ kẻ địch nào nữa, phàm là kẻ ngăn cản họ ở bên nhau đều sẽ bị đập tan, tình yêu của họ là vô kiên bất tồi.

Lợi hại thật, đây chính là sức mạnh của tình yêu sao.

Mạt Ngõa bày tỏ trước đây cứ tưởng phim truyền hình loài người đều là lừa đảo, không ngờ hôm nay được chứng kiến chân ái thật sự.

Hóa ra lại cường điệu như vậy, còn hơn cả phim truyền hình.

Sức mạnh này quá lớn, hai người biến thành ánh sáng, hóa thành viên đạn tình yêu sắp xuyên thấu kẻ địch.

Năng lượng của hai người biến thành hình trái tim đỏ rực, và trái tim đó có tốc độ vượt qua sao băng, lao thẳng vào ngực Ngũ Hào Cơ, dùng tình yêu tràn đầy này lấp đầy nội tâm của hội FFF.

Tâm Chi Bích của Ngũ Hào Cơ chịu chấn động kịch liệt, Điện Thứ và Lôi Tắc trưởng thành rất nhanh.

Đỗ Lan chuồn lẹ, vì mục đích đã đạt được, hắn đã dạy cho đối phương cách chuyển hóa chân ái thành sức chiến đấu.

Đương nhiên thực ra là Đỗ Lan đã âm thầm can thiệp, thiết kế cho họ một Phản Lực Tràng.

AT Lực Tràng là càng cự tuyệt người khác thì lực tràng càng mạnh.

Còn Phản AT Lực Tràng, chính là hai người càng ăn ý thì lực tràng càng mạnh.

Có phản lực tràng, những người yêu nhau càng yêu nhau thì càng mạnh mẽ, tình yêu có thể trực tiếp chuyển hóa thành sức chiến đấu.

Hoàn mỹ, Đỗ Lan một lần nữa dùng khoa học cung cấp sự trợ giúp cho mọi người.

Ác ma biến mất, cảm giác phiền não đó cũng biến mất, các cặp đôi và vợ chồng lại có thể khôi phục như cũ, chỉ là những người lúc đầu không cãi vã không chia tay thì thực sự đã chia tay, bởi vì họ đều phát hiện ra giữa hai người vốn dĩ không phải là tình yêu.

Còn Lôi Tắc cuối cùng cũng quyết định cùng Điện Thứ đối mặt với vấn đề, có điều hiện tại nàng đã gặp nguy hiểm, bởi vì Mã Kỳ Mã sẽ không buông tha cho nàng.

Mã Kỳ Mã là một người phụ nữ xấu xa, nàng sẽ cho Điện Thứ tất cả những gì hắn thiếu thốn, tình bạn, tình thân, thậm chí là tình yêu, nhưng cuối cùng sẽ đoạt đi từng thứ một.

Bởi vì Mã Kỳ Mã muốn Điện Thứ chỉ có một chỗ dựa duy nhất là mình, nàng muốn hoàn toàn khống chế Điện Cưa Ác Ma.

Điện Thứ cứ ngỡ Mã Kỳ Mã đối xử đặc biệt tốt với hắn, thực ra không phải, mà là vì Mã Kỳ Mã đối xử đặc biệt tốt với Điện Cưa Ác Ma, nếu không có Điện Cưa Ác Ma, Mã Kỳ Mã căn bản chẳng biết Điện Thứ là ai.

Đây chính là một người phụ nữ xấu xa, nhưng mục tiêu của nàng lại vô cùng kiên định, giống như các loại phản diện ở các vũ trụ khác.

Phản diện luôn rất kiên định, vì mục tiêu mà không tiếc phá hoại quy tắc hiện có, không tiếc tiêu diệt bất kỳ trở ngại nào, cướp đoạt lợi ích từ người khác.

Chương 2567

Chỉ cần kẻ xấu không cướp đến thân mình, mọi người đều sẽ giơ ngón tay cái tán dương phản diện đúng là một nhân vật tầm cỡ.

Cho nên Mã Kỳ Mã sẽ giết chết Lôi Tắc, bởi vì nàng không cho phép người của Điện Cưa dựa dẫm vào kẻ khác, nàng muốn biến Điện Cưa Ác Ma thành con chó của mình, bất kỳ ai tranh đoạt Điện Cưa Ác Ma với nàng đều là kẻ thù, Lôi Tắc không chết không được.

Kẻ xấu, một kẻ xấu thuần túy, từ góc độ của Điện Thứ mà nhìn thì đúng là vậy.

Nhưng nhìn từ góc độ khác, nàng là một lãnh đạo trách nhiệm, một công chức thạo việc, thậm chí còn là một người phụ nữ vô cùng tinh tế.

Đương nhiên vì nàng quá mạnh mẽ nên đã gây ra sự bất mãn cho cấp cao Nhật Bản.

Nhưng dù vậy cũng không ngăn cản được việc Mã Kỳ Mã là một nhân tài ưu tú, một người đa tài hiếm có.

Mã Kỳ Mã và Đĩnh Nguyên Đường rất giống nhau, có điều điểm xuất phát của Mã Kỳ Mã không phải tình yêu, mà là chi phối.

Trên tivi là tin tức đánh bại ác ma khổng lồ, bản tin sáng sớm đã đưa tin về vụ hỗn loạn tối qua, đầu tiên là các ác ma thanh toán nhau trên phố, sau đó là mặt biển xuất hiện ác ma có thể ảnh hưởng đến người phàm, trong một đêm không biết bao nhiêu người mất đi gia đình, không biết bao nhiêu người trở thành người yêu cũ.

Những người này đều phát hiện ra mình không phải chân ái của đối phương nên chọn buông tay.

Đương nhiên sự hoạt động tích cực của các thợ săn quỷ cũng được camera ghi lại, trong đó bao gồm cả việc Điện Thứ và Lôi Tắc hợp tác.

Tin tức Điện Cưa Ác Ma ở Nhật Bản lan truyền chóng mặt, các thế lực khắp nơi đều phái sát thủ chuẩn bị tiêu diệt Điện Thứ, bởi vì họ không cho phép một ác ma có thể giết chết ác ma tồn tại.

Hiện tại tuy vẫn là Trái Đất của loài người, nhưng thực ra các quốc gia loài người và ác ma từ lâu đã đạt được sự ăn ý, mục tiêu của ác ma cũng sẽ trở thành mục tiêu của loài người.

Loài người phải làm việc cho ác ma, nhưng ác ma mặc định tuân theo quy tắc trò chơi của loài người.

Nghĩa là loài người tạo ra một bộ quy tắc trò chơi, ác ma sẽ tuân thủ, nhưng dưới bộ quy tắc đó, loài người là thuộc hạ của ác ma.

Đối với ác ma, sở dĩ chúng chấp nhận quy tắc của loài người là vì bộ quy tắc này cũng có lợi cho chúng.

Đối với loài người, họ tự xây dựng quy tắc nên chính họ cũng khó phản đối, chỉ có thể cam chịu chấp nhận hiện trạng, thừa nhận sự tồn tại của ác ma.

Đây gọi là hú chiếm lòng chim.

Loài người nên sợ Điện Cưa Ác Ma sao.

Không nên sợ, nhưng họ sẽ lo lắng Điện Cưa Ác Ma giết chết ác ma của quốc gia mình, dẫn đến quốc lực suy giảm.

Cho nên loài người phải ám sát ác ma.

Theo lý mà nói, sự tồn tại của Điện Cưa Ác Ma là sự hạn chế đối với ác ma, có thể hạn chế sự khống chế của ác ma đối với loài người, về lâu dài có lợi cho việc tranh thủ độc lập tự chủ cho loài người.

Nhưng về ngắn hạn, Điện Cưa Ác Ma thực sự sẽ làm suy yếu sức mạnh dự trữ ác ma của các quốc gia khác, ảnh hưởng đến sự cân bằng giữa các nước, phá vỡ bảng xếp hạng thực lực hiện tại của các quốc gia.

Điện Thứ và Lôi Tắc đều đang đối mặt với sát cơ mà chính họ còn không biết, vẫn cứ ngỡ mình đã vượt qua trở ngại, có thể vĩnh viễn ở bên nhau.

Đỗ Lan muốn ngăn cản Mã Kỳ Mã, nên phải gặp nàng một lần, trước đó đã hẹn trước, cuối cùng cũng có thể đi gặp nàng.

Mã Kỳ Mã vẫn còn nhớ Đỗ Lan, có điều nàng không biết gã nghi là gián điệp này tại sao lại muốn gặp mình.

Theo dõi thời gian qua, Mã Kỳ Mã biết những kẻ này đặc biệt quan tâm đến hành vi của thợ săn quỷ, luôn xuất hiện quanh các vụ án ác ma, hành tung khả nghi.

Chẳng lẽ bây giờ Đỗ Lan cuối cùng cũng định ngửa bài sao.

Vậy thì cứ gặp một lần xem sao.

Mã Kỳ Mã tranh thủ thời gian giữa muôn vàn công việc, nàng rất bận, không chỉ có công vụ mà còn phải chạy khắp cả nước để ngăn chặn ác ma các nơi, chẳng khác nào một đội cứu hỏa.

Cho nên lần này cũng là tranh thủ nửa tiếng trước khi đi công tác, đã là rất khách khí rồi.

Đỗ Lan ngồi trong văn phòng của Mã Kỳ Mã, mỉm cười nhìn đối phương, nói: Mã Kỳ Mã tiểu thư, cô chắc chắn là một người có lòng yêu thương, vì cô nuôi rất nhiều chó Husky.

Mã Kỳ Mã đúng là nuôi chó, nhưng không phải vì yêu thương, mà vì chó luôn nghe lời nàng tăm tắp.

Nàng nhìn Đỗ Lan không biết hắn định nói gì, nàng vốn không thích kiểu nói chuyện vòng vo này, liền nói: Tôi sắp đi công tác, không có nhiều thời gian, xin hãy nói ngắn gọn.

Đỗ Lan gật đầu nói: Được, tôi sẽ nói ngắn gọn, gần đây cô có điềm đại hung, huyết quang chi tai, nên tôi đặc biệt qua đây để cứu cô.

Đây là xem bói sao.

Mã Kỳ Mã không cho rằng mình sẽ có điềm đại hung gì, vì thực lực của nàng nằm trong tốp đầu của loài ác ma, huyết quang chi tai.

Chỉ có nàng ban phát huyết quang chi tai cho kẻ khác, chưa bao giờ nghe nói mình sẽ gặp huyết quang chi tai cả.

Tên này đang đùa giỡn sao.

Đúng là lãng phí thời gian, Mã Kỳ Mã cảm thấy mình thật không nên gặp đối phương, để đối phương dùng chuyện quái đản này lãng phí thời gian của mình.

Nhưng Đỗ Lan vẫn tiếp tục nói: Cô định giết chết Lôi Tắc, vậy thì chắc chắn sẽ dẫn đến sự báo thù của Điện Thứ, đây không phải huyết quang chi tai thì là gì.

Ánh mắt Mã Kỳ Mã trở nên nguy hiểm, nàng nhận ra Đỗ Lan này đang tự tìm đường chết, sao hắn biết được ý đồ của nàng.

Xem ra có kẻ chán sống rồi.

Mã Kỳ Mã thật không hiểu Đỗ Lan lấy đâu ra tự tin để đứng trước mặt nàng mà nói xằng nói bậy như vậy.

Cô đang nói tôi sao.

Phải nói Mã Kỳ Mã tiểu thư cô không biết xem tướng bằng tôi đâu, tôi chưa hề chán sống, tôi còn muốn sống tiếp nữa kìa.

Đỗ Lan nói: Tôi đến để khuyên Mã Kỳ Mã tiểu thư đừng chọc giận Điện Thứ, tiêu chuẩn chi phối của cô không phải lúc nào cũng đúng ở mọi nơi đâu, nếu không thì cô chẳng phải đã có thể chi phối cả thế giới rồi sao.

Nhưng thực tế cô không hề chi phối toàn thế giới, cô chỉ chi phối những kẻ yếu hơn mình thôi.

Vì vậy cô nên suy nghĩ xem ngoài chi phối ra, còn có cách nào khác để cô và người khác kết minh hay không.

Anh đang dạy tôi làm việc sao.

Mã Kỳ Mã không cảm thấy mình cần thay đổi phương thức làm việc, từ trước đến nay nàng đều dựa vào chi phối để hành động, chưa hề gặp phải nút thắt nào, tại sao nàng phải thay đổi.

Chỉ là gợi ý thôi.

Vậy gợi ý của anh vô hiệu.

Mã Kỳ Mã quả quyết nói.

Đỗ Lan thở dài, mỗi lần mình giảng đạo lý, người ta đều không nghe, bất kể là người hay ác ma đều luôn không sẵn lòng khiêm tốn tiếp thụ giáo huấn.

Là do phương pháp của mình quá ôn hòa, hay là đối phương quá cố chấp đây.

Vậy thì không còn cách nào khác, tôi cũng chỉ có thể hạ mệnh lệnh, để cô cũng cảm nhận được cảm giác bị chi phối là thế nào.

Đỗ Lan nói: Từ hôm nay trở đi tôi chính là chủ nhân của cô, cô phải hoàn thành nhiệm vụ của chủ nhân, nếu không sẽ phải chịu trừng phạt, lực chi phối của cô sẽ bị giảm sút.

Cô biết tại sao không.

Cô nên học cách thiết lập minh ước song phương, chứ không phải chi phối một chiều.

Trước tiên phải thông qua nhiệm vụ của tôi để ước thúc chính mình, chỉ có chính mình làm được trước thì người khác mới có thể tin tưởng cô.

Chứ không phải như trước đây hoàn toàn chi phối một chiều, không cần đạt được sự tín nhiệm của đối phương.

Mã Kỳ Mã bày tỏ mình hoàn toàn có thể đạt được sự tín nhiệm của người khác, ví dụ như hiện tại, tất cả các thợ săn quỷ đều rất tin tưởng mình.

Nàng chỉ tiến hành chiếm hữu và chi phối đối với những thứ nàng cần, ví dụ như Điện Cưa Ác Ma.

Cho nên loại thứ mà Đỗ Lan nói đối với Mã Kỳ Mã căn bản chẳng là gì, nàng đối với thứ không thích thì mới lập minh ước song phương, duy chỉ có thứ nàng nhắm trúng thì mới tiến hành chi phối tuyệt đối.

Cho nên bị người phụ nữ xấu xa nhắm trúng thực sự là một chuyện vô cùng đen đủi, đúng là xúi quẩy đến tám đời.

Mã Kỳ Mã thực lực rất mạnh, sở hữu năng lực chi phối kẻ khác, từ trước đến nay đều là nàng chi phối người khác, chưa bao giờ có chuyện người khác chi phối nàng, nên lời Đỗ Lan nói về nhiệm vụ chủ nhân, đối với nàng nghe như chuyện cười.

Nàng không cần sự tín nhiệm của người khác, đối với nàng biểu hiện hiện tại là đủ rồi, không cần nghe Đỗ Lan.

Quả nhiên phản diện là phải kiên định đi theo con đường của mình, vì quán triệt bản thân mà đối địch với cả thế giới.

Đương nhiên rất nhiều nhân vật chính cũng vậy, chỉ là không miêu tả quyết tâm của nhân vật chính sẽ dẫn đến bao nhiêu tổn thất.

Đĩnh Chân Tự coi như là ngoại lệ, hắn hiếm khi kiên định một lần, dẫn đến Chấn động thứ ba, bỗng chốc trở thành phản diện của thế giới, mà hắn vẫn còn ngơ ngác không hiểu gì.

Còn miêu tả về phản diện đều sẽ viết về những phá hoại và tổn thất mà họ gây ra, để người ta biết đây là một kẻ ích kỷ, vì tư lợi mà bất chấp tất cả.

Phản diện về chủ quan cũng biết hành vi của mình sẽ dẫn đến hậu quả gì, nhưng vẫn cứ làm.

Ít nhất Đĩnh Chân Tự khi cứu Lăng Ba Lệ cũng không biết mình sẽ giết chết nhiều người như vậy.

Chương 2568

Phản diện chủ quan biết hậu quả hành vi của mình, nhưng để quán triệt bản thân vẫn cứ làm.

Còn nhân vật chính sẽ do dự đấu tranh giữa hai lựa chọn khó khăn, cuối cùng sẽ tìm cách tìm ra một phương pháp vẹn cả đôi đường, đương nhiên cũng có kẻ trực tiếp hắc hóa, cũng có kẻ vì đại cục mà hy sinh bản thân.

Nhiều khi nhân vật chính sẽ thông qua việc đánh bại phản diện để đạt được thứ mình cần.

Trong tình huống này nhân vật chính và phản diện đều thông qua việc tiêu diệt kẻ khác để đạt được mục tiêu của mình, khác biệt là nhân vật chính nắm giữ đại nghĩa, còn phản diện thì không.

Phản diện giết người tích lũy sức mạnh, nhân vật chính lại tiêu diệt phản diện rồi cướp lấy sức mạnh đó tạo phúc cho đại chúng, đúng là hoàn mỹ.

Đỗ Lan nhìn người phụ nữ xấu xa này, biết khuyên nhủ là vô ích, nàng dù sao cũng không phải loại thanh niên ngây thơ vô số tội như Đĩnh Chân Tự, nàng là một kẻ xấu xa cáo già, có kinh nghiệm đấu tranh phong phú cùng thực lực cứng cựa mạnh mẽ, nàng đã không dưới một lần thông qua trí tuệ và năng lực của mình để hoàn thành mục tiêu, đã có thực lực này thì việc gì phải nghe Đỗ Lan.

Vẻ mặt Đỗ Lan trở nên nghiêm túc, bởi vì đối phương không nghe lời thì chỉ có thể ra tay.

Muốn đánh nhau sao.

Đúng là chuyện lạ trên đời, Mã Kỳ Mã cũng là một kẻ xấu đời cũ, đã lâu không có ai dám thách thức quyền uy của nàng.

Bình thường nàng đều đi bắt nạt kẻ yếu, vì đối với nàng từ lâu đã không còn đối thủ nào khiến nàng phải nghiêm túc nữa.

Khắp thiên hạ căn bản không có ai hay ác ma nào có thể khiến nàng cảm thấy bị đe dọa, nên nàng nhìn Đỗ Lan chỉ thấy đối phương đang tự tìm đường chết.

Thuyết phục không được thì định động thủ sao.

Đúng là tác phong của loài người.

Mã Kỳ Mã đợi Đỗ Lan ra tay.

Đỗ Lan có cảm giác mình mà động thủ thì coi như thua, thế là nói: Dù tôi có thể đánh bại cô, chắc cô cũng chẳng phục, thôi được, tôi sẽ đấu pháp với cô một trận ra trò, cô không phải muốn giết những người bên cạnh Điện Thứ sao.

Tôi nhất định không cho cô giết, tôi sẽ để họ sống nhăn răng, khiến kế hoạch của cô thất bại toàn tập.

Đến lúc đó cô sẽ biết nếu không thay đổi bản thân, cuối cùng sẽ trắng tay.

Thú vị đấy, muốn chơi với tôi sao.

Vậy chơi với anh cho vui, đến lúc đó chơi chết anh luôn.

Mã Kỳ Mã cười lạnh nói, nàng không cho rằng Đỗ Lan có khả năng bảo vệ tất cả mọi người của Điện Thứ: Tôi phải đi công tác, thời gian này sát thủ chắc chắn sẽ tụ tập lại, anh cứ ở dưới tay sát thủ mà bảo vệ họ đi, đợi anh thắng được sát thủ rồi hãy đến đối quyết với tôi.

Nếu anh ngay cả sát thủ cũng không thắng nổi thì căn bản không có tư cách nói những lời hùng hồn này.

Nói xong, xách hành lý bỏ đi.

Đúng là một người phụ nữ xấu xa tự tin, vậy thì cứ chờ xem.

Điện Thứ và Mạt Ngõa đang tiếp nhận đặc huấn để đối phó với làn sóng sát thủ sắp tới.

Đại thúc huấn luyện họ chính là một trong số ít người bình thường trong giới thợ săn quỷ.

Vị đại thúc này tuy mang thân xác phàm nhân nhưng lại luôn kiên trì ở tuyến đầu, là một gã cáo già.

Và điều ông ta muốn dạy Điện Thứ cùng Mạt Ngõa chính là làm thế nào để chiến đấu một cách xảo quyệt, ác ma rất xảo quyệt, thợ săn quỷ phải xảo quyệt hơn ác ma.

Lúc đầu Mạt Ngõa cảm thấy đại thúc là người bình thường, mình và Điện Thứ đang bắt nạt người ta, nhưng khi huấn luyện bắt đầu, họ ngược lại bị đánh cho tơi bời, rõ ràng là người bình thường mà có thể dễ dàng tấn công vào điểm yếu của họ, động tác của họ hoàn toàn bị nhìn thấu.

Động tác của các ngươi căn bản không qua đại não, quá trực tiếp, chỉ có thể coi là chiêu thức của kẻ ngốc, như vậy thì không thể sống sót trong những trận chiến tàn khốc hơn đâu.

Hãy nhớ kỹ, kẻ địch vĩnh viễn sẽ xảo quyệt hơn các ngươi tưởng tượng, tàn nhẫn hơn các ngươi tưởng tượng, nên các ngươi bắt buộc phải vận dụng đại não mới biết được suy nghĩ của kẻ địch, mới có thể đưa ra đòn tấn công thích hợp.

Vị đại thúc này có thể sống sót qua các trận chiến với ác ma là vì ông ta đủ thông minh, và chưa bao giờ tự phụ mình thông minh hơn kẻ địch, cũng không bao giờ cho rằng kẻ địch sẽ nhân từ.

Tuyệt đối không được cho rằng mình thông minh hơn kẻ địch, đây là điều tối kỵ trong chiến đấu, vì một khi đã cho rằng mình thông minh hơn kẻ địch thì sẽ khinh địch.

Cũng không được cho rằng kẻ địch sẽ nhân từ, nếu nghĩ rằng kẻ địch có lẽ sẽ không hạ sát thủ thì đó là sai lầm chết người, bất kể kẻ địch là ác ma hay con người, một khi đã đứng ở vị trí đối lập thì tuyệt đối không được có lòng đồng cảm với kẻ địch, tuyệt đối không được hy vọng kẻ địch sẽ nhân từ.

Điện Thứ và Mạt Ngõa vẫn còn quá trẻ, nên cho rằng đối thủ là phàm nhân thì nhất định không phải đối thủ của mình, họ đã phạm sai lầm khi cho rằng mình thông minh hơn, nhanh nhẹn hơn, mạnh mẽ hơn kẻ địch.

Vị đại thúc này cũng đã lợi dụng lòng khinh thường của ác ma đối với con người mà giết chết rất nhiều ác ma mạnh hơn mình.

Phàm nhân dù sao cũng là phàm nhân, nếu gặp phải một kẻ địch mạnh mẽ, xảo quyệt, cẩn thận, ví dụ như nam chính mạnh mẽ nhưng quá mức cẩn thận trong Thận Dũng, đại thúc chắc chắn cũng chết không kịp ngáp.

Nếu bị áp đảo toàn diện về trí tuệ, thực lực, kinh nghiệm vân vân, một người lớn đi đánh một đứa trẻ mẫu giáo, trận chiến đó căn bản không có khả năng lật ngược thế cờ, nên phàm nhân có thể giết chết ác ma thì chứng tỏ phàm nhân ít nhất có một phương diện nào đó ưu tú hơn.

Sự cẩn thận cùng trí tưởng tượng trong chiến đấu của đại thúc chắc chắn là mạnh hơn ác ma nhiều.

Cộng thêm việc ác ma khinh địch và nôn nóng, đã tạo cơ hội cho đại thúc lấy yếu thắng mạnh.

Vị đại thúc này về phương diện thực lực chiến đấu không thể dạy cho Điện Thứ và Mạt Ngõa nhiều, nhưng về các phương diện khác thì đều có thể dạy.

Mặt khác Lôi Tắc cũng bắt đầu cuộc tu hành của mình, nàng đi tìm kiếm Kiếm Chi Ác Ma trong truyền thuyết, còn được gọi là Vi Tiếu Ác Ma, nghe nói con ác ma này vô cùng mạnh mẽ, rất nhiều ác ma thách thức nàng khi nhìn thấy nụ cười của nàng là bị tống thẳng về địa ngục.

Lôi Tắc nhận được một tin tức, nói nàng có thể đi tìm Vi Tiếu Ác Ma để tu hành.

Thế là Lôi Tắc một mình vượt núi băng đèo, cuối cùng tại một nơi chim hót hoa nở tìm thấy Địch Ny Toa, Địch Ny Toa đang huấn luyện đại kiếm ở đây.

Lôi Tắc đã muốn học nghệ, Địch Ny Toa tự nhiên là dốc túi truyền thụ, truyền dạy võ nghệ và sức mạnh.

Sát thủ trên toàn thế giới cũng đang sẵn sàng xuất kích, trong đó mạnh nhất không gì bằng kẻ được mệnh danh là sát thủ Thánh Đản Lão Nhân, không ai biết lão trông như thế nào, vì sát thủ thực sự là kẻ sẽ giết sạch tất cả những ai từng nhìn thấy mình.

Với tư cách là sát thủ nguy hiểm nhất thế giới, sự tập kích của Thánh Đản Lão Nhân khiến tất cả các thợ săn quỷ trên toàn quốc lâm vào tình trạng căng thẳng, vì năng lực của Thánh Đản Lão Nhân vô cùng bá đạo, kỹ năng của lão có tính lây nhiễm đáng sợ, nếu vận may không tốt thì cả một thành phố sẽ bị biến thành đồ chơi của Thánh Đản Lão Nhân.

Thánh Đản Lão Nhân sẽ biến một người thành con rối đồ chơi trước, sau đó con rối đồ chơi này bắt đầu đi tập kích khắp nơi, chỉ cần bị chạm nhẹ một cái, những người khác cũng sẽ biến thành con rối, cứ thế một truyền mười, mười truyền trăm, không ngừng lây lan ra, rất nhanh người trong thành phố đều sẽ biến thành con rối đồ chơi.

Cho nên Thánh Đản Lão Nhân thực sự là quá mức nguy hiểm, là sát thủ cấp độ diệt thành.

Hiệu quả huấn luyện rất tốt, Điện Thứ và Mạt Ngõa đều có sự trưởng thành vượt bậc, đều đã biết khi chiến đấu không thể đơn thuần dựa vào sự liều lĩnh, mà còn phải dựa vào trí tuệ.

Liều lĩnh có thể đối kháng với kẻ địch yếu hơn mình, nhưng không đối phó được với kẻ địch mạnh hơn mình.

Rất duy vật chủ nghĩa, rất khách quan lãnh tĩnh.

Đây chính là trí tuệ và kinh nghiệm đúc kết từ quá trình phàm nhân đối kháng với ác ma, hiện tại toàn bộ truyền thụ cho Điện Thứ và Mạt Ngõa, vì trận chiến tiếp theo có khả năng gặp phải cường địch, loại đối thủ không thể chiến thắng này cần đến trí tuệ.

Mạt Ngõa và Điện Thứ cũng bắt đầu phối hợp, thực hiện ám sát, nói chung là không để lộ điểm yếu của mình ra phía trước, tranh thủ đâm lén từ phía sau một đòn chí mạng, từ cuồng chiến binh chuyển chức thành thích khách.

Mặt khác Lôi Tắc tiếp nhận sự chỉ dạy của Địch Ny Toa, nắm vững tạc đạn kiếm pháp, sức chiến đấu cũng tăng vọt.

Thích khách đến rất đột ngột, tiếng súng nổ vang liên hồi, đây là điều không ai ngờ tới.

Không ngờ kẻ địch lại dùng súng, trong thời đại cấm súng này lại có kẻ cầm súng đi ám sát, chẳng khác nào trong vòng bảy bước súng vừa nhanh vừa chuẩn.

Chơi không theo bài bản gì cả, thế này thì quá đáng quá.

Người của Đội đặc nhiệm 4 căn bản không kịp phản ứng, đợt đầu tiên đã bị bắn chết mấy người, đối mặt với mưa bom bão đạn, dù là ác ma nhân cũng không chiếm được ưu thế.

Không ai ngờ sát thủ vì muốn tống khứ Điện Cưa Ác Ma mà ngay cả lệnh cấm cũng mặc kệ.

Quả nhiên như vậy, quả nhiên là đã dùng đến súng.

Cát Thành Mỹ Lý biết ngay sẽ thế này mà: Tôi đã nói rồi, không thể nào tất cả các quốc gia đều nghe lời tuân thủ lệnh cấm được, đặc biệt là bắn súng còn là võ nghệ truyền thống của một đại quốc nào đó.

Đúng là lũ hèn hạ, vì đạt mục đích mà không từ thủ đoạn, còn chẳng giữ chữ tín bằng ác ma.

Cũng không thể nói vậy, Đội đặc nhiệm 4 dù sao cũng rất mạnh, nếu không làm suy yếu thực lực của họ trước thì sát thủ cũng không thể phong ấn Điện Cưa Ác Ma một trăm phần trăm.

Từ góc độ chiến lược mà nói, đây là cách làm vô cùng hợp lý.

Còn về Thương Chi Ác Ma này nọ, Thương Chi Ác Ma đã xuất hiện rồi, giờ có cấm súng cũng không kịp.

Nên cái gọi là lệnh cấm súng, nói là để đối phó Thương Chi Ác Ma, chẳng thà nói là để kiềm chế sức chiến đấu của các nước nhỏ.

Giống như đạo luật phát thải carbon vậy, đều là để phong tỏa sự phát triển của các quốc gia lạc hậu.

Nói cho cùng thì đa phần các điều khoản luật pháp chỉ cần có thể thông qua thì ít nhất là vô hại đối với giới quyền quý, đa phần quy tắc là có lợi cho giới quyền quý.

Chương 2569

Suy cho cùng kẻ định ra luật pháp chính là đám người đó, họ chỉ sợ là không thể định ra một bộ luật bất lợi cho chính mình thôi.

Cấm súng, phát thải carbon đều là cùng một đạo lý.

Đỗ Lan bày tỏ cấm súng đối với đại quốc chẳng có sức ước thúc gì lớn, đả kích cũng không mạnh, không có súng thì đại quốc còn các loại vũ khí khác, còn máy bay xe tăng, tàu chiến đại pháo.

Nhưng đối với tiểu quốc mà nói, không có súng thì sức chiến đấu bị chặt mất tám phần, thậm chí là bị chặt sạch.

Đối với đại quốc, cấm súng không nguy hại đến căn bản, nhưng đối với tiểu quốc thì cấm súng đồng nghĩa với việc từ bỏ quyền tự vệ.

Tiểu quốc nếu muốn phát triển, muốn ổn định thì chỉ có thể bỏ tiền ra mua máy bay xe tăng từ đại quốc, nhưng bảo trì cũng tốn tiền.

Hoặc là trực tiếp mời quân đội đại quốc tiến vào, thế là thành thuộc địa nửa vời.

Từ việc thích khách của đại quốc lôi vũ khí nóng ra mà xem, cái hiệp nghị cấm súng này cũng sẽ sớm thành tờ giấy lộn thôi.

Dù sao đại quốc cũng không cấm triệt để, súng đạn chắc chắn sẽ tiếp tục lưu thông, có thị trường là có kinh doanh.

Đối với các tiểu quốc, thứ họ thiếu không phải là tiền, mà là cơ hội phát triển, không có phát triển nên nội bộ mới tranh giành lẫn nhau.

Bởi vì họ đều biết không phát triển thì chỉ có bấy nhiêu tiền, đối phương lấy rồi thì mình không có, nên họ cần súng để đi cướp, mà kẻ lấy được tiền thì cần súng để tự vệ.

Đương nhiên không chỉ có các tiểu quốc không phát triển mới vậy, các đại quốc không phát triển cũng thế, khó khăn lắm mới có một dự án phát triển mới, nhưng một dự án lại không nuôi nổi tất cả mọi người, nên để không cho dự án này rơi vào tay đối thủ chính trị, họ phải kéo lùi nó lại.

Nhưng nếu họ kéo lùi thành công, đến khi họ muốn thực hiện dự án thì đối thủ chính trị trước đó cũng sẽ kéo lùi họ lại.

Cứ thế anh kéo một cái tôi kéo một cái, đến lúc đó dự án này không bị nước khác nẫng tay trên thì cũng đã lạc hậu so với thời đại.

Không có phát triển thì không có đủ lợi ích để làm hài lòng tất cả mọi người.

Không sợ thiếu, chỉ sợ không công bằng, thà rằng không có chứ không thể để người khác có.

Từ chuyện cấm súng này có thể thấy thế giới này dù có ác ma thì cấu trúc xã hội loài người vẫn cứ y như cũ, đều cùng một khuôn đúc ra cả.

Không sợ thiếu chỉ sợ không công bằng, nói hay lắm, trong môi trường không có phát triển, câu này chẳng khác nào chân lý của xã hội loài người.

Thà rằng không phát triển chứ không thể để đối thủ chính trị phát triển.

Có phải cảm thấy ở thế giới này, sau khi so sánh con người và ác ma, ngày càng thấy con người còn chẳng bằng ác ma không.

Đỗ Lan nhìn vẻ mặt họ là biết họ đang nghĩ vậy, hắn nói: Thực ra tôi đã sớm nói với các bạn con người còn chẳng bằng ác ma, ác ma ít nhất đã thoát ly khỏi những thú vui thấp kém, không còn làm chuyện xằng bậy vì vật chất nữa.

Nhưng con người lại không thể thoát ly khỏi vật chất, xét ở điểm này thì ác ma đúng là cao cấp hơn con người, nhưng ngược lại mà xét thì ác ma và con người cộng tồn ngàn năm chắc chắn là có nguyên nhân, ác ma cũng không rời xa được con người.

Sự tham lam vật chất của con người là lương thực không thể thiếu của ác ma.

Vật chất, con người, ác ma. con người ký túc trên vật chất, ác ma ký sinh trên con người.

Ác ma chẳng phải rất giống những quý tộc tư bản già đời đó sao.

Đã thông qua con người hoàn thành tích lũy nguyên thủy, nhưng cuối cùng lại quay ra chỉ tay năm ngón vào con người, lấy việc vạch trần điểm yếu và mặt tối của con người làm niềm vui.

Đỗ Lan bày tỏ ác ma đúng là lợi hại hơn con người, nhưng truy tận gốc rễ thì ác ma cũng không thể thoát ly con người, nói trắng ra là một mặt dựa dẫm vào con người, một mặt lại lấy được cảm giác ưu việt từ chính con người.

Mọi người đều im lặng, họ chưa từng nghĩ đến việc tại sao ác ma lại cộng tồn ngàn năm với con người, cơ sở cộng tồn chính là ác ma cần con người.

Tuy con người đúng là đê tiện, không giữ chữ tín, đủ loại vô liêm sỉ, nhưng ác ma chính là cần con người duy trì hiện trạng, duy trì sự đê tiện, duy trì sự vô liêm sỉ, chính là không muốn con người tốt lên.

Ác ma là một ngọn núi lớn đè trên đầu con người, mà con người lại bất lực.

Rõ ràng biết Thương Chi Ác Ma tồn tại mà vẫn sử dụng súng đạn, con người nếu không khắc chế được bản thân thì cũng chẳng trách ác ma không biến mất.

Ác ma cũng chỉ là một hình thái khác của con người mà thôi.

Gia Trì nói: Dù thế nào đi nữa, giờ chúng ta phải làm sao.

Có nên ra tay đối phó với đám thích khách này không.

Trước tiên cứ thu thập những linh hồn này lại, đến lúc đó có thể cho họ phục sinh.

Đám thích khách thì hoàn toàn không cần lo lắng, quan trọng nhất vẫn là con ác ma đứng sau đám thích khách.

Con người muốn xoay mình thì bắt buộc phải dựa vào ác ma, ác ma không rời xa được con người, con người hà tất rời xa được ác ma.

Suy cho cùng đâu chỉ có ác ma áp bức con người, chính con người cũng đang áp bức con người.

Những con người bị áp bức giao dịch với ác ma là cách tốt nhất để nhảy từ sự áp bức của con người sang sự áp bức của ác ma.

Tuy đều là áp bức, nhưng về điều kiện vật chất có thể được thỏa mãn rất lớn.

Từ một sự áp bức này nhảy sang một sự áp bức khác, đó chính là bi kịch của những người bình thường.

Nên ác ma và con người là nhu cầu tương hỗ, ác ma mạnh mẽ và con người mạnh mẽ đều hy vọng duy trì hiện trạng.

Thế là ác ma mạnh mẽ và con người mạnh mẽ đều không cho phép Điện Cưa Ác Ma tồn tại, họ phải hợp lực áp chế kẻ có thể thay đổi hiện trạng này.

Dù Điện Thứ không hề muốn thay đổi hiện trạng, nhưng chỉ cần trong lòng hắn truy cầu cái đẹp thì đã là tội đại ác cực, vì ý chí truy cầu cái đẹp đó sẽ làm trầm trọng thêm sự trì trệ của địa ngục và nhân gian, đến lúc đó Điện Cưa Ác Ma dẫn đầu thì phía sau sẽ xuất hiện đại biến cục, đây là điều mà những kẻ đang đắc lợi từ hiện trạng không muốn thấy nhất.

Sát thủ không màng võ đức, trực tiếp dùng súng, Đội đặc nhiệm 4 tổn thất thảm trọng.

May mà đám Điện Thứ đã sớm phát hiện ra vấn đề nên sớm đi ẩn nấp, nhưng ẩn nấp cũng không phải là cách, vì kẻ địch sớm muộn gì cũng tìm ra họ.

Đám Điện Thứ trốn ở quán cà phê trên tầng cao của tòa đại tháp mua sắm tổng hợp, sốt sắng bàn cách, lần này kẻ địch ở trong tối, họ lại ở ngoài sáng, vô cùng bất lợi.

Hơn nữa ngoài việc biết có Thánh Đản Lão Nhân ra, họ cũng không biết còn có sát thủ nào khác, căn bản không thể tiến hành phản kích hữu hiệu.

Tình hình không ổn chút nào.

Vị đại thúc đối kháng ác ma bằng thân xác phàm nhân cũng lộ vẻ trầm trọng, vì lần này đúng là bị đặt trên lò lửa, sảy chân một cái là lật thuyền trong mương ngay.

Không phải chết trong tay ác ma mà là chết trong tay gián điệp, thế thì oan uổng quá.

Nhưng sát thủ còn khó nhằn hơn ác ma.

Ác ma thường thích liều lĩnh, dù có cá biệt rất âm hiểm nhưng sau khi chiếm ưu thế vẫn sẽ không nhịn được mà nhảy ra chế nhạo con người.

Nhưng sát thủ thì không cần vậy, họ sẽ nấp trong bóng tối đợi kẻ địch lộ sơ hở, cuối cùng ra một đòn chí mạng.

Lúc này họ từ cửa kính nhà cao tầng nhìn xuống dưới lầu dường như có vụ hỗn loạn gì đó, một đám người đang chạy thục mạng, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Đây là.

Mọi người nhìn xuống dưới, thấy cảnh tượng như đại dịch xác sống bùng phát, một đám người đuổi theo phía sau, một đám người chạy ở phía trước, cảnh tượng rất hỗn loạn.

Con rối sao.

Đám người đuổi theo phía sau không phải xác sống, mà là những người như những con mộc ngẫu, chỉ thấy người bị mộc ngẫu đuổi kịp chỉ cần bị mộc ngẫu chạm nhẹ một cái là cũng bị đồng hóa thành con rối.

Đây là kỹ năng gì vậy.

Chẳng lẽ định biến tất cả mọi người thành con rối.

Nhưng đó vẫn chưa phải là toàn bộ, chỉ thấy một luồng chớp lóe đi qua giữa đám con rối, một loạt đầu con rối rơi xuống đất.

Người phụ nữ đó cũng đến rồi sao.

Đúng là gay go thật.

Đại thúc nói.

Ai.

Chẳng lẽ là cô ta.

Cơ Dã và Tảo Xuyên Thu nhìn nhau cũng nhận ra thân phận người mới đến.

Quang Hi, một đao khách, ngày xưa cũng là đệ tử của đại thúc, đao nhanh đến mức ngay cả người bị giết cũng không kịp nhận ra.

Người phụ nữ này sức chiến đấu vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa nghe nói mỗi ngày cô ta đều sống cuộc đời thần tiên vui vẻ bên ba nữ ma nhân, không sai, cô ta là một người thuộc giới bách hợp.

Quang Hi cũng là một truyền kỳ trong giới thợ săn quỷ, nhưng hiện tại cô ta đã rời Nhật Bản, phục vụ cho quốc gia khác.

Không ai biết tại sao cô ta lại ra đi, nhưng truyền thuyết về cô ta vẫn không hề biến mất.

Chương 2570

Phía dưới, người lao qua đám con rối, tạo ra một loạt đầu người rơi rụng chính là cô ta.

Quả nhiên, vài phút sau, một người phụ nữ độc nhãn đứng trước mặt mọi người.

Giống như Cơ Dã, cũng là độc nhãn, nhưng cô ta dường như không có ý định lập tức tấn công, dù sao sư phụ ngày xưa của mình cũng ở đây, sao cũng phải nể mặt chút ít.

Tình hình vô cùng bất ổn, đúng lúc này Mã Kỳ Mã lại đang đi công tác, căn bản không biết nên làm thế nào.

Điện Thứ và Mạt Ngõa hai đứa đàn em không biết đây là tình huống gì, dường như rất nguy cấp.

Đúng là vô cùng nguy cấp, cả đội bị tiêu diệt cũng chỉ trong khoảnh khắc, đây đúng là lúc sinh tử tồn vong.

Nhưng với tư cách là thợ săn quỷ lão làng, đại thúc lại rất trấn tĩnh, đã dấn thân vào con đường này thì chưa bao giờ nghĩ có thể toàn mạng mà rút lui.

Một khi sát thủ đã tụ tập lại thì chứng tỏ kẻ địch đã gần như biết được vị trí của Điện Thứ, tiếp theo chắc chắn là tấn công mạnh.

Hơn nữa còn có những sát thủ khác nấp trong bóng tối.

Quang Hi, cô không động thủ sao.

Quang Hi thản nhiên nói: Nhiều sát thủ như vậy đều vì một mục tiêu, tôi không ngại người khác cướp mất thành tích của mình đâu.

Tôi có thể đợi họ hoàn thành nhiệm vụ.

Dù sao cô ta không động thủ thì những người trước mắt này cũng rất khó sống sót.

Đúng là áp lực vô cùng, dù Quang Hi không chiến đấu thì chỉ riêng chiến thuật biển người của Thánh Đản Lão Nhân cũng đủ phiền phức rồi.

Rõ ràng là sát thủ mà lại có kỹ năng phô trương như vậy.

Hiện tại nghĩ những thứ này cũng vô ích, mọi người phải chuẩn bị chiến đấu: Tuyệt đối đừng để bị con rối chạm vào, chuẩn bị chiến đấu.

Ở lối cầu thang đã xuất hiện con rối rồi.

Đánh nhau rồi, mọi người mau lại xem này.

Đỗ Lan gọi mọi người lại xem kịch hay, kịch hay sắp lên sàn rồi.

Kỹ năng này đối với Điện Cưa Ác Ma sẽ không có tác dụng, con rối căn bản không tạo thành đe dọa gì cả.

Phó tư lệnh liếc mắt đã nhận ra vấn đề, cái kỹ năng nhìn có vẻ mạnh mẽ này, mối đe dọa lớn nhất chính là tính lây lan, một khi tính lây lan bị ngăn chặn thì số lượng dù nhiều cũng rất khó tạo thành đe dọa.

Bản thân con rối sức chiến đấu rất yếu, thợ săn quỷ bình thường cũng có thể một mình chấp mười.

Nhưng Điện Thứ hiện tại vẫn chưa biết.

Đỗ Lan nói: Nên vẫn rất căng thẳng.

Hắn nhìn về phía phó tư lệnh nói: Xem ra hấp thu lượng lớn linh hồn ác ma, sự hiểu biết của ông về ác ma đã rất toàn diện, không tồi nha, với tư cách là một nhân viên kinh doanh linh hồn ác ma, đúng là nên thuộc lòng các loại linh hồn ác ma, phải hiểu rõ chúng như lòng bàn tay thì mới có thể giới thiệu cho khách hàng linh hồn phù hợp nhất.

Chúng ta thực sự không giúp sao.

Tôi luôn thấy cái lão Thánh Đản Lão Nhân kia có chút nguy hiểm, lão ta quá kỳ quặc.

Gia Trì nói.

Gia Trì cũng là nhân viên bán linh hồn ác ma, cũng đã hấp thu rất nhiều linh hồn, đã tìm ra nơi ở của Thánh Đản Lão Nhân, đó không phải là một ông lão, mà ngược lại là một phụ nữ trẻ tuổi.

Hơn nữa người phụ nữ này có hai thân phận, một thân phận là Thánh Đản Lão Nhân, thân phận khác là huấn luyện viên sát thủ.

Nhưng đệ tử của nàng dường như không biết thân phận thật của nàng, chỉ tưởng nàng là một giáo viên sát thủ bình thường.

Người phụ nữ này đã lừa dối đệ tử, định bồi dưỡng chàng trai này thành một con rối tuyệt diệu thuộc về riêng mình, một con rối có trái tim.

Nàng và đệ tử luôn dạy học một đối một, cư ngụ trong rừng sâu núi thẳm hẻo lánh, để đệ tử từng bước đi vào vực thẳm sa đọa, bắt đầu từ việc giết động vật nhỏ, từng bước huấn luyện đệ tử giết chóc vì cô giáo, huấn luyện cuối cùng chính là để đệ tử giết người, khi đệ tử giết người vì nàng cũng là lúc bán linh hồn cho nàng.

Đến lúc đó nàng có thể có được một linh hồn hoàn toàn thuộc về mình.

Con rối có linh hồn mới là con rối hoàn hảo nhất.

Ai mà ngờ được Thánh Đản Lão Nhân không chỉ là một sát thủ mà còn là một người phụ nữ tâm lý vặn vẹo cơ chứ.

Hơn nữa người phụ nữ này hiển nhiên còn có những bí mật khác, nàng không hề làm việc cho bất kỳ quốc gia loài người nào, đứng sau nàng còn có thế lực khác.

Đám con rối sát tới, mọi người đều đang né tránh sự va chạm của chúng.

Tuy nhiên Điện Thứ phát hiện mình căn bản không cần sợ, vì những con rối này không thể biến hắn thành con rối.

Tính lây truyền vô dụng với ta sao.

Điện Thứ mừng rỡ, chẳng phải trùng hợp quá sao.

Chính vì phải né đông né tây nên hắn mới không phát huy được sức chiến đấu, đã vô dụng thì hắn không khách khí nữa, đám con rối này rất yếu, cưa máy của hắn chính là khắc tinh của chúng, hắn muốn đánh một vạn con, đến bao nhiêu đánh bấy nhiêu: Ha, chiến đấu thế này mới thú vị chứ.

Đoàng.

Con rối bay tứ tung, Điện Thứ đúng là một người chặn cửa vạn người không qua.

Nhưng ngay lúc này, Điện Thứ đột nhiên cảm thấy cơ thể nặng trĩu, tim ngừng đập, mắt tối sầm lại rồi đổ rầm xuống đất.

Khiến tất cả mọi người được một phen hú vía, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Điện Thứ.

Lời nguyền sao.

Đại thúc vẫn là gừng càng già càng cay, liếc mắt đã nhận ra Điện Thứ bị trúng lời nguyền.

Trong bóng tối, người đệ tử nói với Thánh Đản Lão Nhân: Cô giáo, con làm được rồi, con cuối cùng cũng giết người rồi.

Chàng thanh niên khờ khạo này từ thiện lương từng bước rơi vào sa đọa, vì cô giáo mà dần trở nên tàn nhẫn, cuối cùng bước qua lằn ranh đỏ, trở thành hung thủ giết người, giao phó tất cả cho cô giáo.

Thánh Đản Lão Nhân vô cùng vui mừng, đây mới là con rối hoàn hảo nhất, có tâm, nhưng mọi thứ đều nghe theo mệnh lệnh của mình: Rất tốt, bây giờ nên biến con thành bộ sưu tập tốt nhất của ta rồi.

Người đệ tử hoàn toàn không ngờ cô giáo của mình cũng là một người phụ nữ xấu xa, nàng làm mọi thứ không phải vì đệ tử mà đều là vì chính mình.

Thánh Đản Lão Nhân không phải là một lão già, mà là một người phụ nữ tồi tệ.

Bà ta che giấu thân phận, huấn luyện đệ tử không phải để biến họ thành sát thủ độc lập, mà là biến họ thành những con rối có trái tim.

Giống như một thực khách sành ăn muốn ăn thịt heo ngon nhất nên tự mình nuôi heo, dốc lòng chăm sóc, thậm chí còn nỗ lực hơn cả chăm sóc con trai, nhưng cuối cùng lại tàn nhẫn hạ một đao giết heo lấy thịt.

Không thể nói là không có tình cảm, nhưng tất cả chỉ là sự ban ơn, hoàn toàn không có sự tôn trọng.

Điện Thứ đột nhiên gục xuống là vì đệ tử của Thánh Đản Lão Nhân đã sử dụng lời nguyền.

Cô ta chỉ cần âm thầm đóng năm chiếc đinh nguyền rủa lên người Điện Thứ, sau đó thi pháp là có thể giết chết mục tiêu.

Điện Thứ tất nhiên chưa chết, nhưng cũng rơi vào hôn mê.

Vị đệ tử kia rất vui mừng vì cuối cùng cô cũng bước được bước cuối cùng, hoàn thành mọi yêu cầu của lão sư.

Từ giết động vật nhỏ, xử lý nội tạng cho đến bây giờ là giết người, từng bước đi tới, cô nhớ lại bản thân đã phải khắc phục nỗi sợ hãi to lớn thế nào, và cuối cùng cô đã thành công.

Tốt lắm.

Thánh Đản Lão Nhân biểu thị đã đến lúc, bà ta cũng chờ đợi ngày này từ rất lâu rồi.

Đệ tử đột nhiên cảm thấy bản thân mất đi sự kiểm soát, cả người trở nên tồi tệ, từ tứ chi bắt đầu tê liệt và mất tri giác.

Cô hoàn toàn không biết tại sao lại như vậy, nhìn về phía sư phụ chỉ thấy bà ta đang cười một cách kỳ lạ, nụ cười đầy mãn nguyện như đứa trẻ có được món đồ chơi ưng ý.

Sư phụ.

Thánh Đản Lão Nhân không trả lời, chỉ nhìn đệ tử ngã xuống.

Đệ tử nhận ra điều gì đó nhưng đã không kịp nữa, đây có phải là việc cuối cùng cô có thể làm cho sư phụ.

Trở thành vật sở hữu của bà ta.

Người phụ nữ này thật sự khiến người ta khó chịu.

Cát Thành Mỹ Lý có chút không vui vì nhìn thấy chính mình từ Thánh Đản Lão Nhân.

Mỹ Lý trước đây cũng từng yêu cầu Đĩnh Chân Tự làm những việc khó khăn, nhưng Đĩnh Chân Tự có phản kháng, còn vị đệ tử này thì không.

Thấy Thánh Đản Lão Nhân không tôn trọng đệ tử của mình như vậy, Cát Thành Mỹ Lý cảm thấy người phụ nữ này thật đáng ghét, mọi hành vi của bà ta đều khiến cô bài xích.

Lợi dụng người khác để đạt mục tiêu là một chuyện, nhưng không tôn trọng người khác lại là chuyện khác.

Cát Thành Mỹ Lý vẫn tôn trọng Đĩnh Chân Tự, nhưng ở Thánh Đản Lão Nhân không hề thấy một chút tôn trọng nào, đó là sự vô tình lăng giá trên cả sinh mạng.

Đó căn bản không phải là con người.

Thánh Đản Lão Nhân quả thực không thèm để tâm đến nhân loại, vì không thèm để tâm nên mới vô tình.

Mục tiêu của bà ta là tầm cao hơn, nơi có thể chạm tới lãnh địa của ác ma.

Chương 2571

Công việc lần này một mặt là tạo ra một con rối cho chính mình, mặt khác là để có thể ký ước với ác ma mạnh hơn.

Điện Cứ Ác Ma chính là tế phẩm.

Những phản diện không coi mình là người thường nảy sinh sự khinh thường với nhân loại, dường như quên mất chính mình cũng bắt đầu thăng cấp từ con người, thoát ly nhân loại cũng không thể tước đoạt quá khứ của họ.

Nhưng họ không quan tâm, phản diện chính là coi thường nhân loại, đây cũng coi như một loại cuồng nhiệt của kẻ mới quy y.

Nếu không vạch rõ giới hạn với nhân loại, thì tại sao họ phải thoát ly nhân loại, siêu việt nhân loại.

Chẳng lẽ chỉ vì để bản thân cao hơn, mạnh hơn, xa hơn sao.

Nói cho cùng vẫn là muốn đặt mình lên trên toàn nhân loại, tận hưởng cảm giác ưu việt cao cao tại thượng đó.

Cho nên phải bỉ thị nhân loại để vạch rõ giới hạn.

Không chỉ những kẻ siêu việt trong nhân loại làm vậy, mà rất nhiều thần linh và ác ma cũng làm thế, tất cả đều dựa vào việc khinh miệt nhân loại để tìm kiếm cảm giác ưu việt.

Đối với hành vi này của phản diện, phận là con người chắc chắn sẽ tức giận, sau lưng Đỗ Lan có một nhóm người đang hăm hở muốn ra tay.

Cũng tốt, chúng ta quả thực nên ra tay rồi, chắc hẳn cũng có người thích loại linh hồn này, có thể bán được giá tốt.

Lại đến lúc Vực Sâu Mạn Bộ Giả dạo bước trong vực sâu.

Cần phải bán linh hồn của bà ta sao.

Nhưng bà ta dù sao cũng là con người.

Gia Trì đối với ác ma thì không bao giờ nương tay vì chúng là kẻ thù, nhưng Thánh Đản Lão Nhân dù có xấu xa thì cũng là con người, liệu họ có thật sự muốn bước qua ranh giới săn đuổi con người không.

Ác ma và con người thì có gì khác biệt.

Vẫn có khác biệt, vì chúng ta là con người mà.

Bây giờ chúng ta săn đuổi con người, sau này biết đâu cũng có kẻ đến săn đuổi chúng ta.

Còn ác ma thì dù chúng ta có săn đuổi hay không, chúng vẫn sẽ săn đuổi chúng ta.

Hơn nữa, săn đuổi ác ma là đứng trên góc độ của toàn nhân loại.

Săn đuổi con người chỉ có thể đứng trên góc độ của một bộ phận, mà góc độ của một bộ phận không có nghĩa là chính xác.

Gia Trì vẫn còn e ngại tâm lý về việc săn đuổi con người.

Đây chính là lý do Batman không giết người, vì nếu giết người dù là kẻ xấu, thì định nghĩa kẻ xấu đó dù đứng trên góc độ đại chúng để phán xét cũng không phải ai cũng đồng tình.

Năm xưa Chu Vũ Vương đánh bại nhà Thương, rất phiền não về cách xử lý người dân nhà Thương, bèn triệu tập Khương Thái Công, Thiệu Công và Chu Công Đán để thảo luận.

Khương Thái Công nói thẳng là giết hết, Thiệu Công nói giết kẻ có tội, Chu Công Đán nói hãy thả họ về nhà cày ruộng.

Giết sạch chắc chắn không được vì số lượng quá đông, dễ kích động sự phản kháng.

Giết kẻ có tội cũng không ổn, vì từ góc độ người nhà Chu thì họ có tội, nhưng từ góc độ người nhà Thương thì họ có thể là anh hùng, anh hùng của bên này là kẻ thù của bên kia.

Chỉ giết kẻ có tội, trong mắt người nhà Thương cũng chỉ là người nhà Chu tìm một cái cớ để giết người mà thôi.

Vì vậy cách của Chu Công là thả hết mới là biện pháp duy nhất, hai cách kia đều sẽ kích phát tâm lý nghịch phản.

Batman không giết người cũng là đạo lý này, có lẽ anh ta có thể thẩm phán tội phạm theo pháp luật, nhưng ở mỗi bang lại có luật khác nhau, việc anh ta hành hình không thể làm hài lòng tất cả.

Một khi giết người, dù là kẻ ác như Joker, tính chính đáng của hành vi đó cũng sẽ bị nghi ngờ.

Liệu Batman có mượn danh nghĩa hành hiệp trượng nghĩa để trừ khử kẻ bất đồng chính kiến, phát tiết lệ khí.

Gia Trì cho rằng không thể săn đuổi con người cũng là vì lý do đó.

Hành vi của Thánh Đản Lão Nhân trong mắt họ quả thực rất xấu và không thể dung thứ, nhưng họ có tư cách gì để săn đuổi bà ta.

Suy nghĩ cũng rất toàn diện, đơn giản mà nói thì có tội hay không không phải do Đỗ Lan quyết định.

Tuy giết Thánh Đản Lão Nhân là việc hả lòng hả dạ, nhưng chắc chắn sẽ có một bộ phận người không chấp nhận việc hễ có tội là bị săn đuổi, vì tiêu chuẩn của Vực Sâu Mạn Bộ Giả không thể là tiêu chuẩn của tất cả mọi người.

Cho nên giết Thánh Đản Lão Nhân thì dễ, khiến thiên hạ chấp nhận kết quả đó mới khó.

Dù bà ta đáng chết, cũng không thể đem linh hồn bà ta làm hàng hóa được.

Gia Trì tiếp tục nói.

Đỗ Lan nhìn hắn một cái rồi bảo: Ta nói các ngươi cứ làm đi, có gì ta gánh hết.

Các ngươi không cần lo bị phê phán, trời sập có ta chống.

Đây không phải là chuyện ai phụ trách, mà là chuyện có nên làm hay không.

Gia Trì nói: Tóm lại tôi phủ nhận việc săn đuổi con người, đùa giỡn với linh hồn con người sớm muộn cũng bị phản phệ.

Chúng ta không thể chỉ nhìn trước mắt mà phải nhìn tương lai.

Dù anh không sợ những điều này, nhưng tôi biết anh chắc chắn sẽ không ở lại bên cạnh chúng tôi mãi mãi.

Sau khi anh đi, chúng tôi làm sao khống chế cục diện.

Các ngươi lo lắng ta rời đi sao, lo lắng sau khi ta đi tiêu chuẩn sẽ sụp đổ.

Nghĩ cũng xa đấy, đến lúc đó tự nhiên sẽ có sắp xếp.

Hiện tại việc các ngươi cần làm là trừ gian diệt ác, săn đuổi mụ Thánh Đản Lão Nhân này.

Nếu phải đi, Đỗ Lan tự nhiên sẽ có sắp xếp, không bao giờ bỏ đi mà không làm gì, điểm này Gia Trì căn bản không cần lo lắng.

Việc Vực Sâu Mạn Bộ Giả có nên săn đuổi con người hay không là vấn đề Gia Trì phải hỏi cho rõ, vì con người và ác ma dù sao cũng khác nhau.

Nhưng sự khác biệt giữa người với người đôi khi còn lớn hơn cả sự khác biệt giữa người và ác ma.

Phải biết rằng trong mắt một số kẻ, chỉ có người của mình mới là người, còn lại đều không phải.

Cho nên cho rằng con người đều giống nhau là sai lầm.

Sự khác biệt giữa người và ác ma có lớn hơn sự khác biệt giữa người và người không.

E rằng đó là một câu hỏi nghi vấn chứ không phải khẳng định.

Nếu giữ tư tưởng con người đều giống nhau, chắc chắn sẽ cảm thấy không hiểu nổi nhiều chuyện trong thế giới nhân loại.

Rõ ràng con người không hoàn toàn giống nhau, mỗi vòng tròn xã hội đều có quy tắc riêng và bài xích người ngoài.

Xét về điểm này, khoảng cách giữa các vòng tròn không hề nhỏ hơn khoảng cách giữa người và ác ma, giống như đàn gảy tai trâu, gà nói vịt nghe vậy.

Vòng tròn của Thánh Đản Lão Nhân không phải người bình thường có thể hiểu được, bà ta và người thường cách biệt một trời một vực.

Coi tất cả con người đều như nhau là một suy nghĩ lười biếng.

Cho nên các ngươi cứ việc đi săn, không cần lo lắng chuyện khác, ta tự có sắp xếp.

Đỗ Lan bảo Gia Trì đừng lo, những kẻ xấu hắn từng dạy dỗ nhiều vô số kể, kẻ nào hối cải được thì hối cải, không thì cứ để chúng bị giày vò mãi mãi.

Việc mọi người đều như nhau chỉ có thể là mục tiêu, không thể là hiện thực mặc định.

Thấy Đỗ Lan khẳng định như vậy, Đông Nguyệt phó tư lệnh bèn ra tay trước.

Ông ta không hề khách khí, sau khi hấp thu linh hồn, ông ta cảm thấy rất sảng khoái, lưng không mỏi chân không đau, nói năng cũng có khí lực, một hơi có thể đánh gục mười con ác ma.

Thánh Đản Lão Nhân vẫn cho rằng thắng lợi đang nằm trong tầm tay, vì đẳng cấp của bà ta khác hẳn với đám thợ săn quỷ kia.

Bà ta đã liên lạc được với ác ma mạnh mẽ hơn, giờ chỉ cần tế lễ Điện Thứ là có thể thăng tiến thêm một bậc.

Ngay lúc này bà ta bắt đầu hành lễ, nhắm vào một người thì quá phiền phức nên bà ta sẽ đưa tất cả mọi người trong tòa nhà này xuống địa ngục.

Ăn miếng thịt do Hắc Ám Ác Ma ban tặng là có thể mở ra lối vào địa ngục, đưa cả tòa nhà đến trước mặt Hắc Ám Ác Ma.

Dù sao người trong đại lầu cũng cơ bản biến thành con rối cả rồi, ngoại trừ đám thợ săn quỷ đang ngoan cố chống cự thì không còn người thường nào nữa.

Chương 2572

Hắc Ám Ác Ma nhất định sẽ hài lòng, vị ác ma viễn cổ mạnh mẽ và đáng sợ đó đã tồn tại từ khi nhân loại mới sinh ra.

Nỗi sợ bóng tối luôn hiện hữu từ khi người nguyên thủy bắt đầu có trí tuệ, vì vậy họ sùng bái mặt trời, vì mặt trời mang lại ánh sáng.

Người nguyên thủy sợ hãi bóng tối, vì bóng tối không chỉ mang đến lũ dã thú rình rập mà còn mang đến cái lạnh lẽo.

Lúc đầu người nguyên thủy không biết mặt trời sẽ mọc mỗi ngày, nên họ thực hiện đủ loại nghi thức cầu nguyện để mặt trời mọc đúng giờ, chỉ sợ ngày nào đó mặt trời không vui, không chịu mọc lên nữa thì bóng tối sẽ bao trùm tất cả.

Vì thế Hắc Ám Ác Ma là ác ma nguyên thủy nhất trong lịch sử ác ma, tồn tại từ thời viễn cổ đến tận nay.

Đến xã hội hiện đại, vẫn có rất nhiều người, không phân biệt người lớn hay trẻ nhỏ, sợ hãi bóng tối, đêm đến không dám tắt đèn.

Điều đó đủ để nói lên sự đáng sợ và mạnh mẽ của Hắc Ám Ác Ma.

Hiện tại, Thánh Đản Lão Nhân cấu kết với Hắc Ám Ác Ma chính là để một lần nữa phong ấn Điện Cứ Ác Ma.

Bởi vì ngay cả kẻ mạnh như Hắc Ám Ác Ma cũng sợ hãi cái chết, sợ bị Điện Cứ Ác Ma giết chết.

Sau khi bà ta ăn miếng thịt của Hắc Ám Ác Ma, trên không trung tòa nhà mười mấy tầng xuất hiện một cánh tay đen kịt khổng lồ vô tận.

Khiến người ta phải kinh hô, cánh tay đó giống như đang nhấc một khối lego, dễ dàng nhấc bổng tòa nhà nặng hàng vạn tấn.

Trước bóng tối nguyên thủy, nhân loại căn bản không có khả năng phản kháng.

Phó tư lệnh dừng bước, ngơ ngác nhìn hiện trường còn khoa trương hơn cả Sứ Đồ đột kích này, thầm nghĩ thanh trường kiếm ba thước của mình không thể diệt được quái vật khổng lồ như vậy, kẻ địch thế này phải dùng EVA xuất chiến mới đúng.

Bóng tối, nỗi sợ nguyên thủy nhất của nhân loại, quả nhiên là lợi hại.

Đỗ Lan nói linh hồn như thế này nhất định sẽ bán chạy.

Nỗi sợ bóng tối đồng hành cùng toàn bộ lịch sử phát triển của nhân loại, cho nên Hắc Ám Ác Ma căn bản không phải là thứ nhân loại có thể chiến thắng.

Đặc biệt là Điện Thứ hiện giờ còn đang hôn mê, những thợ săn quỷ còn lại đều rơi vào nguy cơ lớn.

Đỗ Lan lập tức liên hệ với Địch Ny Toa, bảo bà xã giúp Lôi Tắc kết nối địa ngục để chi viện cho mọi người, để cô ấy và Điện Trì sử dụng kỹ năng chân ái, nếu không Hắc Ám Ác Ma sẽ đại sát đặc sát mất.

Quang Hi vốn dĩ đang xem kịch, không ngờ lại bị rơi thẳng xuống địa ngục.

Đây không phải ý muốn của cô, nguyện vọng của cô chỉ là mỗi ngày được sống những ngày tháng không biết xấu hổ cùng ba nữ ma nhân của mình, thật sự là rất chất phác giản đơn.

Những phi hành gia bị cắt ngang hông, nửa thân trên ở bên phải, nửa thân dưới ở bên trái, ngồi theo kiểu cơ tọa, xếp thành hai hàng dẫn ra một con đường.

Không có thảm đỏ, thi thể của các phi hành gia mặc bộ đồ không gian chính là cột mốc hai bên đường, khiến người ta không tự chủ được mà nhìn theo con đường tử vong vào sâu trong bóng tối.

Đây là địa ngục, bầu trời là vô số cánh cửa, phía trước là các phi hành gia đã chết và bóng tối vô tận.

Bóng tối nuốt chửng tới, nỗi sợ cổ xưa nhất trỗi dậy trong lòng mỗi người, nỗi sợ cái vô định của nhân loại vĩnh viễn không biến mất, và bóng tối chính là cái vô định nguyên thủy nhất.

Cảm giác như trở lại thời kỳ man hoang viễn cổ, nhân loại nhảy múa suốt đêm để cầu xin mặt trời mọc.

Đáng tiếc dù là mặt trời hay bóng tối cũng sẽ không vì lời cầu nguyện của con người mà dao động.

Chuẩn bị tấn công, thợ săn quỷ muốn ra tay, nhưng cánh tay họ lại rời khỏi cơ thể, như thể vốn dĩ chúng đã bị tách rời.

Cánh tay nào muốn phát động tấn công thì cánh tay đó lập tức phân ly, nếu cả hai tay cùng tấn công thì cả hai đều rụng hết.

Không có vết thương, không có máu chảy, như thể tay và cơ thể vốn là hai vật phẩm riêng biệt, tay lơ lửng giữa không trung như thể đã có được tự do.

Căn bản không đánh lại được, đây chính là Hắc Ám Ác Ma.

Ác ma này không có cơ thể, chỉ có ba cái đầu và ba đôi tay.

Hai cái đầu hợp thành cơ thể, rất cao, tầm hai mét rưỡi hoặc ba mét.

Ở địa ngục, ác ma mọc ra rất phong cách, còn phóng túng hơn cả cá dưới biển sâu.

Hắn mặc áo choàng bóng tối, nhìn chằm chằm vào Điện Thứ.

Mục tiêu của hắn chỉ có Điện Cứ Ác Ma, những người khác nếu muốn bảo vệ Điện Cứ Ác Ma thì hắn sẽ thuận tay tiêu diệt luôn, chẳng tốn chút sức lực nào.

Thu.

Cơ Dã biết lúc này phải sử dụng sức mạnh mạnh hơn, đó chính là sức mạnh của tình yêu.

Tảo Xuyên Thu cũng biết đây không phải lúc để tỏ vẻ, cánh tay phải của cậu cũng bay lên rồi, thanh võ sĩ đao vẫn cầm trong tay.

Giờ cậu chỉ còn lại tay trái, đối mắt với Cơ Dã, ăn ý gật đầu.

Tâm đầu ý hợp, Phản AT Lực Trường phát động, ngay lập tức mùi chua chát của tình yêu xuất hiện trước mặt Hắc Ám Ác Ma.

Hử.

Đây là năng lượng gì.

Hắc Ám Ác Ma kiến thức rộng rãi nhưng chưa từng thấy nhân loại dùng loại năng lượng này.

Nhân loại chẳng phải chỉ biết mượn sức mạnh của ác ma sao.

Năng lượng này dường như không bắt nguồn từ ác ma.

Thật ra nói nó bắt nguồn từ ác ma cũng được, gọi là Đỗ Lan Ác Ma.

Là Đỗ Lan đã cho nhân loại sức mạnh chân ái, không phải mượn mà là cho.

Hiện tại toàn nhân loại chỉ cần có chân ái là có cơ hội thức tỉnh Phản AT Lực Trường.

Sức mạnh chân ái.

Các thợ săn quỷ cũng thấy Tảo Xuyên Thu và Cơ Dã phối hợp, biết họ sắp tái hiện sức mạnh đêm đó.

Quang Hi mới thấy lần đầu, nam nữ luyến ái chính là sức mạnh chân ái sao.

Vậy cô và ba nữ ma nhân liệu có chân ái không.

Dù cô có ba nữ ma nhân nhưng cô không phải là kẻ bắt cá hai tay, cô cũng là chân ái, liệu cũng có thể dùng sức mạnh này không.

Có thể thử, càng trong lúc tuyệt vọng càng không được từ bỏ bất kỳ cơ hội nào.

Là một trong những nỗi sợ ban sơ nhất của nhân loại, Hắc Ám Ác Ma ẩn chứa năng lượng khủng bố khiến người ta ngạt thở, thậm chí không cần động tác thừa thãi cũng có thể tháo rời cơ thể con người, còn lợi hại hơn cả Bào Đinh giải trâu.

Đối với một kẻ thù hiểu rõ con người như lòng bàn tay, hiểu con người hơn cả giun sán trong bụng thế này, nhân loại lại sử dụng một loại sức mạnh hoàn toàn mới gọi là sức mạnh tình yêu.

Dù trước đây sức mạnh tình yêu vẫn tồn tại, nhưng đó đều là vô hình, là tinh thần chống đỡ cho hành động của con người.

Tình yêu không chỉ là hành động, mà còn là một sự siêu việt về tinh thần, một sức mạnh sáng tạo hiện hữu khắp nơi.

Vì có tình yêu nên mới có vận động, có vận động mới có sinh sản.

Tất nhiên tình yêu của tự nhiên không thiên vị nhân loại, đại ái của thiên địa là vô tình, thiên địa chỉ cho con người võ đài, con người phải tự mình diễn dịch bi hoan ly hợp và chân ái.

Hắc Ám Ác Ma cũng biết điều đó, nhưng cái gọi là tình yêu kia vốn không phải sức mạnh thực chất, chỉ dùng để làm động lực tiến bước cho nhân loại thôi, sẽ không tạo ra lực tấn công thực tế, thậm chí tình yêu luôn rất mong manh, dễ dàng bị nỗi sợ hãi đập tan.

Thế nhưng hiện tại tình yêu của hai con người kia lại kiên cố hơn cả búa tạ, khi chạm vào lập tức cảm thấy đau đớn, điều này thật không đúng.

Hắc Ám Ác Ma hiểu rõ nhân loại, nên mới thấy mơ hồ, tại sao nhân loại có thể làm được như vậy.

Khoái đao Quang Hi cũng thấy Tảo Xuyên Thu và Cơ Dã sử dụng loại năng lượng khó tin đó, thầm nghĩ luồng sức mạnh này tuyệt đối không chỉ giới hạn ở nam và nữ, trên người cô chắc chắn cũng có, trên người ba nữ ma nhân kia cũng có, vì tình yêu vượt qua giới tính, điều đó đã có từ thời Hy Lạp cổ đại rồi.

Vẫn chưa đủ.

Vị đại thúc bên cạnh nhìn chiến trường là biết tình yêu của Cơ Dã và Tảo Xuyên Thu vẫn chưa đủ khắc cốt ghi tâm, chưa đủ để áp chế Hắc Ám Ác Ma.

Chương 2573

Từ thời viễn cổ ta đã luôn dõi theo các ngươi.

Mỗi khi màn đêm buông xuống, ta lại nhìn thấy những khuôn mặt sợ hãi của các ngươi, từ trẻ nhỏ đến người già đều khiếp sợ bóng tối, không có bất kỳ loại sức mạnh nào có thể phá vỡ bóng tối.

Nhân loại, trước mắt các ngươi là nỗi sợ viễn cổ nhất, là thứ các ngươi vĩnh viễn không thể chiến thắng, bất kể các ngươi dùng sức mạnh gì cũng vô dụng.

Hắc Ám Ác Ma dù kinh ngạc vì kẻ địch có thể phản kích và đánh trúng mình, nhưng hắn vẫn tin rằng mình lăng giá trên nhân loại, sẽ không vì đòn tấn công yếu ớt này mà đảo ngược thắng bại.

Tảo Xuyên Thu độc tý nghiến răng tấn công.

Dù đòn tấn công của cậu không đủ để quyết định thắng bại, nhưng cậu không dừng lại, vì một khi dừng lại cậu sẽ không làm được gì cả.

Một khi dừng lại, cậu sẽ nghĩ đến ngày đông lạnh giá đó, nghĩ đến gia đình mình.

Em trai cậu từ nhỏ đã thể nhược đa bệnh, cha mẹ luôn quan tâm em trai hơn, Tảo Xuyên Thu rất khó chịu nên hay quậy phá, rõ ràng là mùa đông mà vẫn kéo cậu em yếu ớt đi đánh trận tuyết.

Tảo Xuyên Thu mải chơi quên cả thời gian, đến khi cha mẹ gọi em trai vào nhà vì em có bệnh, không được ở ngoài trời lâu.

Lúc đó Tảo Xuyên Thu có một nỗi oán hận đối với cha mẹ và em trai, vì họ hoàn toàn không thể thỏa mãn ý thích ham chơi của mình.

Cậu đứng giữa tuyết trắng, nhìn cha mẹ và em trai vào cửa, cảm thấy mình như một kẻ thừa thãi.

Thế nhưng ngay lúc đó, cả gia đình cậu nổ tung, vì Thương Chi Ác Ma xuất hiện trong phạm vi trăm dặm, đòn tấn công của nó giết chết ngẫu nhiên những người trong phạm vi đó, hàng ngàn người chết trong một giây, bao gồm cả gia đình Tảo Xuyên Thu.

Cậu vẫn còn nhớ mình đứng trước đống đổ nát vô vọng thế nào, cậu căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra, không thể làm được gì.

Cho nên cậu tuyệt đối không cho phép mình quay lại lúc đó nữa, dù sức mạnh có yếu ớt cũng phải chiến đấu.

Cậu và Cơ Dã sát cánh ra tay, liên tục vung cánh tay còn lại đấm vào Hắc Ám Ác Ma, dù mỗi cú đấm chỉ có chút sức mạnh ít ỏi nhưng cũng tích tiểu thành đại.

Hắc ám chi ác.

Hắc Ám Ác Ma vốn không định dùng kỹ năng với họ, nhưng giờ thì bóp chết họ đi.

Hắn khinh miệt nhân loại một cách trần trụi, nên không cố ý giết người, nhưng hai kẻ sử dụng sức mạnh chân ái này không chết không được.

Hai người bị xúc tu bóng tối siết cổ, dù Phản Lực Trường đang bảo vệ họ nhưng sức mạnh của hắc ám chi ác vẫn không ngừng tăng cường, như thể không có giới hạn.

Đối với Hắc Ám Ác Ma, quan sát nhân loại cũng giống như nhân loại quan sát động vật.

Khi con người quan sát động vật luôn nói mình chỉ quan sát chứ không can thiệp, nhưng khi con vật bị quan sát thử tấn công kẻ quan sát thì con người không thể không can thiệp nữa, chắc chắn sẽ phản kích.

Hắc Ám Ác Ma cũng vậy, một khi nhân loại đe dọa hắn, hắn tự nhiên sẽ không ngồi yên.

Hưu.

Một thanh đao xé toạc bóng tối, ánh đao rực rỡ như ánh bình minh, đó chính là khoái đao có thể chém đứt cổ người khác khi họ chưa kịp nhận ra.

Quang Hi phát động tấn công, dù cô là sát thủ, mục tiêu nhiệm vụ là Điện Thứ, nhưng đối mặt với Hắc Ám Ác Ma, họ đang cùng hội cùng thuyền, nếu không cô cũng chẳng thể quay về sống những ngày tháng không biết xấu hổ với các nữ ma nhân được.

Vừa rồi cô quan sát Cơ Dã và Tảo Xuyên Thu chiến đấu, thấy họ đưa mắt đưa tình, tình trong như đã mặt ngoài còn e, thật sự là nhìn không nổi nữa, rõ ràng ăn ý thế mà vẫn còn muốn nói lại thôi, dục cự hoàn nghênh.

Các người cũng lớn cả rồi, còn chơi trò tình yêu lỗi thời này, không thấy mệt sao.

Đã yêu thì cứ đường đường chính chính mà nói ra.

Quang Hi biểu thị mình và ba nữ ma nhân rất trực tiếp, nên tình yêu trên người cô chắc chắn cũng mạnh mẽ hơn.

Xoay người, chém về phía ác ma, khoái đao trong tay trong nháy mắt chém đứt cánh tay kẻ địch, nhưng vẫn chưa đủ.

Đối với ác ma, đứt tay đứt chân thậm chí đứt đầu cũng không phải thương tích chí mạng, Hắc Ám Ác Ma không phải là kẻ địch yếu gà như vậy.

Chỉ là nhân loại lại có thể làm hắn bị thương, đây là điều trước đây chưa từng có.

Nhân loại đã nắm giữ sức mạnh mới.

Đây không phải là hiện tượng tốt lành gì.

Dạ chi khiếu.

Hắc Ám Ác Ma giải phóng vô số sóng xung kích bóng tối, đây là đòn tấn công diện rộng.

Hắn bắt đầu không màng võ đức, sử dụng chiêu thức chuyên dùng đối phó ác ma.

Ngay cả ác ma cũng không chịu nổi Dạ chi khiếu, cuối cùng đều bị bóng tối nuốt chửng, huống hồ là hạng người trần mắt thịt.

Yêu tôi thì hãy nói thật to lên.

Quang Hi cảm thấy sướng vô cùng, trước đây đao pháp của cô đã chạm đến bình cảnh, dù rất nhanh nhưng muốn thăng tiến thêm là điều không thể, nhưng giờ cô biết mình có thể lên một tầm cao mới, cô còn có thể nhanh hơn nữa.

Ba vị nữ ma nhân hò reo cổ vũ cho cô, họ không ngần ngại bày tỏ tình cảm nội tâm, nói ra tâm tư một cách đầy lộ liễu khiến người bên cạnh nghe mà đỏ mặt.

Sức mạnh tuôn trào, Quang Hi còn có thể nhanh hơn, luồng tình yêu này vượt qua giới tính, là nguồn động lực theo đuổi trí tuệ và sức mạnh, không ngừng chuyển hóa thành lực lượng.

Trên người cô tỏa ra ánh sáng, chính cô trở thành nguồn sáng xua tan bóng tối: Tới đây.

Vung đao, liên tục vung đao, ánh đao lấy bóng tối làm nền vẽ nên một bức tranh tráng lệ, một bức tranh sắc bén mang tên đao.

Sơ thổ thần hi.

Quang Hi lĩnh ngộ chiêu thức mới trong chiến đấu, trực tiếp đối đầu với ác ma.

Oanh, lần đầu tiên bóng tối của Hắc Ám Ác Ma bị vũ khí lạnh xé rách, đúng là chuyện lạ đời, sống lâu đúng là có thể thấy được những việc không tưởng.

Ác ma ngẩn người, nhưng ngay sau đó sát tâm càng nồng, mấy con người này đừng hòng ai rời khỏi đây.

Đao nhanh đến mức người bị giết còn chưa kịp biết, đao pháp của Quang Hi quả nhiên đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa.

Hiện tại thanh đại đao trong tay cô múa lượn, tựa như ánh mặt trời xuất hiện phá tan bóng tối, chém trúng ác ma, chặt đứt cánh tay, thậm chí để lại vết thương trên cơ thể hắn.

Ác ma có thể cảm nhận rõ rệt sự đau đớn, nhưng những vết thương này vẫn chưa đủ chí mạng, bóng tối vẫn chưa đủ, còn lâu mới đủ.

Trong nháy mắt, cả chiến trường bao trùm trong bóng tối, mọi người dường như nghe thấy những âm thanh quỷ dị xung quanh.

Giữa màn đêm mịt mùng, không nhìn rõ, nghe chẳng tường, không biết thứ gì đang thì thầm bên tai, cũng chẳng rõ thứ gì vừa lướt qua mình.

Là gió.

Là ác ma.

Hay là thứ gì khác.

Đó là vô số tay và chân, lúc này Hắc Ám Ác Ma đã hiện ra hình dáng thật của mình, hàng ngàn hàng vạn tay tay chân chân hợp lại với nhau, lấp đầy vào bóng tối.

Cơ thể đồ sộ như một ngọn núi, còn chỗ mấy người đang đứng chỉ là một cái hang mà Hắc Ám Ác Ma cố tình để trống.

Họ tưởng mình an toàn, nhưng bóng tối đã sớm đặt lưỡi hái lên cổ họ từ lâu.

Không thể gọi tên, không thể miêu tả, không thể nhận thức, nỗi sợ bóng tối cũng chính là nỗi sợ cái vô định.

Đao va chạm tóe lửa, Quang Hi cảm thấy kẻ địch cứng hơn gấp trăm lần, thanh đại đao trong tay cũng đã mẻ, lẽ nào chỉ dựa vào tình yêu của con người thì không thể lay chuyển được kẻ địch sao.

Tình yêu của họ vẫn chưa đủ, vẫn còn sự nghi ngại.

Nhân loại, hãy cảm nhận nỗi sợ mà tổ tiên các ngươi từng cảm nhận, sau đó ta sẽ đưa các ngươi vào bóng tối vĩnh hằng, chính là cái chết.

Hắc Ám Ác Ma chuẩn bị siết chặt lưỡi hái, đoạt đi sinh mạng của tất cả mọi người.

Điện Thứ.

Tảo Xuyên Thu và Mạt Ngõa biết lúc này người duy nhất có thể xoay chuyển chiến cục là Điện Thứ, hy vọng cậu có thể chiến thắng lời nguyền.

Lúc này Điện Thứ đang đứng trước một cánh cửa, cánh cửa đó trông giống như cửa căn hộ, rất bình thường, có một cảm giác quen thuộc, không biết sau cửa có gì nhưng một giọng nói bảo cậu tuyệt đối không được mở cửa, sau cửa chắc chắn có thứ không tốt.

Ngay khi Điện Thứ còn đang do dự, cậu nhìn thấy Điện Cứ Ác Ma, cũng nghe thấy tiếng của Lôi Tắc, đó là tiếng gọi của người yêu, xuyên thấu cả thời gian và không gian.

Lôi Tắc.

Điện Thứ.

Động cơ cưa máy một lần nữa nổ vang tại địa ngục, tất cả ác ma sẽ một lần nữa nhớ lại nỗi sợ hãi bị Điện Cứ Ác Ma chi phối.

Những ác ma yếu ớt nhờ có Điện Cứ Ác Ma mà được sinh tồn, những ác ma mạnh mẽ vì Điện Cứ Ác Ma mà phải cẩn trọng dè dặt.

Chương 2574

Điện Cứ Ác Ma chính là ác ma đặc biệt nhất trong địa ngục, sự tồn tại của hắn là để trừ mạnh giúp yếu, hắn tuyệt đối không từ chối sự cầu cứu của kẻ yếu, cũng tuyệt đối không dung túng cho sự kiêu ngạo của kẻ mạnh.

Ông.

Tiếng cưa máy vang dội địa ngục.

Oanh, một luồng ánh sáng chân ái từ nhân gian đâm vào địa ngục, ban cho Điện Thứ sức mạnh vượt qua lời nguyền.

Lúc này Điện Thứ hóa thân thành Điện Cứ Ác Ma thể hoàn chỉnh, khoác lên bộ giáp, khắp người đều là những lưỡi cưa lớn nhỏ.

Đây chính là Điện Cứ Ác Ma, dù trừ mạnh giúp yếu nhưng lại không thể ôm ấp bất kỳ ai, vì hắn ôm ai thì người đó sẽ bị hắn phân thây.

Hắc Ám Ác Ma tự hỏi tại sao lại như vậy.

Sức mạnh này cũng là tình yêu sao.

Điện Cứ Ác Ma mạnh hơn trước rất nhiều, không thể chờ thêm được nữa: Tịch diệt.

Điện Cứ Ác Ma không có chiêu thức, chỉ lấy chính mình làm vũ khí xung kích, tất cả kẻ địch cản đường đều biến thành mảnh vụn.

Xoẹt, bóng tối bị xé toạc một góc, cơ thể khổng lồ của Hắc Ám Ác Ma bị hủy diệt trong chớp mắt, bóng tối và nỗi sợ đè nén nhân loại hàng vạn năm đã bị xé nát.

Căn bản không có cách nào ngăn cản, Điện Cứ Ác Ma bắt đầu cắt gọt rầm rầm, muốn băm vằn kẻ địch thành từng mảnh.

Cùng lúc đó vô số kiếm khí cũng từ trên trời giáng xuống, gây ra những vụ nổ.

Đây là Lôi Tắc đang dùng bạo tạc kiếm pháp chi trì trận chiến từ nhân gian, dưới sự giúp đỡ của Địch Ny Toa, cô có thể phát động đòn tấn công xuyên không gian.

Nội công ngoại kích, Hắc Ám Ác Ma chỉ cảm thấy quá uất ức, ngoại trừ vài ác ma lão làng, đây là lần đầu tiên hắn thảm hại thế này.

Nhân loại có sức mạnh hỗ trợ là một mối đe dọa lớn, Hắc Ám Ác Ma nói: Nhân loại các ngươi, ngày tàn sắp đến rồi, ác ma sẽ không ngồi yên để các ngươi sử dụng loại sức mạnh tà ác này đâu, những ác ma mạnh mẽ sẽ đoàn kết lại, nhân loại các ngươi không có tương lai đâu.

Đúng vậy, đối mặt với chân ái của nhân loại, các ác ma sẽ không chịu trói chờ chết, chắc chắn sẽ tìm cách áp chế nhân loại.

Nếu con khỉ cầm vũ khí tấn công con người, con người cũng tuyệt đối sẽ phản kích con khỉ.

Khi con người cầm vũ khí tấn công ác ma, ác ma cũng sẽ bỏ qua thành kiến để nhất trí đối ngoại.

Đừng tưởng có sức mạnh là công thành danh toại, vạn sự đại cát.

Tái ông thất mã, họa phúc khó lường.

Con người không thể dự đoán tương lai, một chuyện tốt có thể biến thành chuyện xấu, một chuyện xấu tương lai cũng có thể biến thành chuyện tốt.

Có sức mạnh nhưng lại chọc giận các ác ma cổ xưa trong địa ngục, một khi khai chiến, nhân loại chắc chắn sẽ máu chảy thành sông.

Đỗ Lan hiểu rất rõ nếu đánh nhau, nhân loại chắc chắn sẽ chịu thiệt lớn.

Kết quả cuối cùng nhân loại không bị diệt vong hoàn toàn nhưng chắc chắn sẽ bị nuôi nhốt, và không bao giờ có thể khai phá sức mạnh nhắm vào ác ma nữa.

Hắc Ám Ác Ma bị tiêu diệt, bị Điện Cứ Ác Ma giết là thực sự chết hẳn.

Ngay cả ác ma có lịch sử cộng tồn lâu đời nhất với nhân loại cũng không tránh khỏi tai ương.

Tuy nhiên trước khi chết, hắn đã kịp truyền đi thông điệp: Sức mạnh hiện tại của nhân loại đã có thể kháng cự ác ma, vì vậy nên cho nhân loại một bài học.

Mã Kỳ Mã dù đang đi công tác nhưng cô ta cũng biết chuyện gì đang xảy ra, vì cả ở nhân gian và địa ngục đều có tai mắt của cô ta.

Cô ta hiểu rõ sức mạnh hợp tác giữa Điện Thứ và Lôi Tắc mạnh thế nào, có thể tấn công ác ma xuyên không gian, năng lực này còn mạnh hơn cả cô ta.

Cô ta cũng chỉ có thể dựa vào tai mắt để phát động tấn công ở các thành phố khác nhau chứ không thể hạ thủ với địa ngục từ nhân gian.

Ác ma bị chọc giận rồi sao.

Chuyện tiếp theo sẽ phiền phức đây.

Mã Kỳ Mã vốn muốn chi phối Điện Cứ Ác Ma, giờ lại nảy sinh thêm rắc rối.

Ở nhân gian, Thánh Đản Lão Nhân cũng bị săn đuổi, dù sau khi ăn thịt Hắc Ám Ác Ma thì chiến lực tăng lên rất nhiều, nhưng đối mặt với sự phối hợp của phó tư lệnh và Gia Trì, bà ta vẫn bị hạ gục.

Phó tư lệnh và Gia Trì nhào lộn nhảy vọt rất linh hoạt, Thánh Đản Lão Nhân dù có con rối nhưng không thể ngăn cản hai người, cuối cùng bị lấy đi linh hồn.

Một cột sáng hạ xuống từ bầu trời, tòa nhà mất tích hiện lại chỗ cũ, những người bên trong cũng quay về hết, chỉ có những cánh tay bị đứt là không thể nối lại, vì căn bản không có vết thương, như thể họ vốn dĩ sinh ra đã không có tay vậy.

Tảo Xuyên Thu rất thất vọng vì cậu càng lúc càng thấy báo thù vô vọng, đồng thời việc phối hợp với Cơ Dã khiến cậu ngày càng ỷ lại đối phương, khiến cậu cũng đầy sợ hãi đối với việc phục thù.

Cậu rất mâu thuẫn, không biết mình bị làm sao nữa.

Mất một cánh tay, chiến lực lại giảm sút.

Thực tế lựa chọn hiện tại của cậu chính là chọn tình yêu, từ bỏ phục thù, như vậy sức mạnh của cậu mới có thể mạnh hơn, nếu không cứ do dự thế này thì không thể nâng cao sức mạnh chân ái.

Trong lúc do dự, cậu sẽ làm tổn thương Cơ Dã, làm lỡ dở Cơ Dã.

Cách tốt nhất là từ bỏ phục thù, một lòng một dạ yêu đương.

Đợi đến khi Thương Chi Ác Ma xuất hiện lần nữa, tự nhiên sẽ có lúc chiến đấu.

Thật ra thay vì nói là phục thù, chi bằng nói cậu đang áy náy với gia đình, vì cậu vốn không hiểu gia đình, ghét bỏ gia đình, đến khi thực sự mất đi mới hiểu gia đình không dễ dàng gì, vả lại cả nhà chỉ còn mình cậu sống sót khiến cậu càng thêm cắn rứt.

Thế nên cậu nghĩ hoàn thành phục thù mới xứng đáng với gia đình, thực ra không phải, chỉ là làm cậu thấy nhẹ lòng hơn chút thôi.

Thực ra cậu hoàn toàn có thể hạnh phúc, hoàn thành nhiệm vụ của một thành viên gia tộc là được, kết hôn sinh con, hàng năm tảo mộ chính là sự an ủi tốt nhất cho người đã khuất rồi.

Không nhất thiết phải hành hạ bản thân như vậy, đó chỉ là tự làm khổ mình thôi.

Sự do dự khiến Tảo Xuyên Thu không thể phát huy sức mạnh chân ái, vì cậu nội cứu, cảm thấy gia đình đã chết thì mình không nên tự mình hạnh phúc.

Nhưng càng ăn ý với Cơ Dã cậu lại càng ỷ lại, càng sợ hãi phục thù.

Loại mâu thuẫn này giày vò Tảo Xuyên Thu, khiến cậu không có cách nào giải thoát.

Rốt cuộc nên đối mặt với cuộc đời mình thế nào.

Tảo Xuyên Thu tiến thoái lưỡng nan, cuộc đời rốt cuộc nên là phục thù hay nên buông bỏ hận thù, cậu không biết phải làm sao.

Sau một trận thắng thảm liệt, vấn đề không được giải quyết mà trái lại càng khiến lòng người thêm nặng trĩu.

Mất đi một cánh tay, mất đi nhiều chiến lực, tiếp theo phải làm sao đây.

Một sự bất lực không nơi giải tỏa tràn ngập khắp cơ thể.

Có lẽ chết đi sẽ tốt hơn.

Tảo Xuyên không có tinh thần gì, Cơ Dã rất hiểu cậu nhưng cũng không biết an ủi thế nào, dù sao người mất gia đình là Tảo Xuyên Thu, mình nói gì nhiều cũng sẽ nghe có vẻ quá sáo rỗng.

Thực ra cô sẵn sàng cùng cậu đối mặt với Thương Chi Ác Ma, cùng dùng chân ái để chiến đấu.

Nhưng cô hiểu Tảo Xuyên Thu e rằng sẽ không đồng ý, cậu luôn một mình gánh vác tất cả, không muốn liên lụy người khác.

Vì việc phục thù vốn dĩ rất nguy hiểm, Tảo Xuyên Thu sao nỡ liên lụy người yêu, để người khác vì hận thù cá nhân của mình mà mạo hiểm chứ.

Vì cậu ôn nhu nên mới lo cái này nghĩ cái kia, mới không thể không lo âu.

Người ôn nhu luôn hy vọng tự mình giải quyết vấn đề, để lại sự bình yên cho người khác.

Có điều lần này Tảo Xuyên Thu không giải quyết được rồi, sức mạnh ngày càng yếu, có thể nói là ngày càng không gánh nổi vấn đề.

Tuổi đời còn trẻ mà thọ mệnh chỉ còn một nửa, gặp phải khủng hoảng trung niên sớm.

Chương 2575

Thật ra thực sự không cần thiết, vì Thương Chi Ác Ma không phải là vấn đề của một cá nhân, Tảo Xuyên Thu dù là phục thù cho gia đình nhưng sau khi giải quyết Thương Chi Ác Ma thì người hưởng lợi là cả thế giới.

Theo suy nghĩ thông thường, người mong Thương Chi Ác Ma chết nhất là đám buôn vũ khí, vì sự tồn tại của nó nên không thể bán vũ khí một cách chính đại quang minh.

Trong tình huống này, đám buôn vũ khí nên bỏ tiền bỏ sức tập hợp nhân lực tiêu diệt Thương Chi Ác Ma mới đúng.

Thực tế cũng đúng là vậy, vì Thương Chi Ác Ma đã bị thảo phạt một lần rồi.

Tảo Xuyên Thu không biết Thương Chi Ác Ma từng bị đánh bại, thậm chí nhiều nạn nhân cũng không biết, vì sau khi bị đánh bại nó đã ký ước với Mỹ Đế, trở thành ác ma quốc hữu, thành sức mạnh của Mỹ Đế.

Cho nên Tảo Xuyên Thu căn bản không biết mục tiêu phục thù của mình thực ra không chỉ là Thương Chi Ác Ma.

Cậu thực sự nên đoàn kết sức mạnh của mọi người chứ không phải đơn thương độc mã.

Trận chiến với Hắc Ám Ác Ma kết thúc, nhiệm vụ ám sát Điện Thứ cũng thất bại, Quang Hi chuẩn bị rời đi nhưng lại gặp Mã Kỳ Mã ở sân bay quốc tế.

Các thuộc hạ sau lưng Mã Kỳ Mã đều bịt mắt vì việc Mã Kỳ Mã thi pháp là một bí mật, không cho phép bất cứ ai nhìn thấy.

Quang Hi thấy những người này bịt mắt là biết lần này không xong rồi, Mã Kỳ Mã sắp ra tay.

Chúng ta có thể bàn bạc.

Quang Hi không định động thủ với Mã Kỳ Mã vì không cần thiết, nhiệm vụ đã thất bại rồi, đánh nhau nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Nhưng Mã Kỳ Mã không nói một lời, cô ta đã ra chiêu.

Đòn tấn công của cô ta nhanh hơn Quang Hi, Quang Hi còn chưa nhận ra cổ mình đã bị chém đứt.

Trong suốt quá trình đó, biểu cảm của Mã Kỳ Mã không hề thay đổi hay dao động, như thể cô ta không phải đang giết người mà là đang làm một việc nhỏ không đáng kể.

Giữ đầu cho chắc vào, đừng cúi đầu, cẩn thận cái đầu rơi mất đấy.

Giọng nói của Đỗ Lan vang lên, hắn thong thả đi đến bên cạnh Quang Hi, bảo cô giữ chặt lấy đầu.

Quang Hi lúc này mới phát hiện mình đã bị tấn công, đây vốn là tuyệt chiêu của cô, chém đầu đối phương khi kẻ địch còn chưa hay biết, không ngờ cũng có ngày mình bị chém.

Đòn tấn công của Mã Kỳ Mã quá nhanh, Quang Hi không hề hay biết, mãi đến khi Đỗ Lan nhắc nhở vết thương ở cổ mới hiện ra, cô vội vàng giữ lấy đầu nhưng cơ thể căn bản không nghe theo sai bảo, sự kết nối giữa đại não và cơ thể đã bị cắt đứt, đại não dù còn sống nhưng không điều khiển được cơ thể nữa.

May mà ba nữ ma nhân nhanh mắt nhanh tay giữ lấy cái đầu suýt rơi xuống của cô.

Đúng rồi, giữ chặt là được, chỉ là vết thương chí mạng tí thôi mà, vài ngày là mọc lại ấy mà.

Đỗ Lan bảo loại vết thương to bằng cái bát này chỉ cần vài ngày là tu phục được.

Mã Kỳ Mã nhìn về phía Đỗ Lan, đối phương vậy mà có thể làm người chết sống lại.

Quả nhiên không phải một kẻ địch đơn giản.

Cô cuối cùng cũng lộ đuôi cáo ra rồi, nhịn không được mà phải ra tay.

Cô muốn chi phối Điện Cứ Ác Ma trước khi các ác ma cổ xưa liên minh lại chứ gì.

Thế nên cô phải chi phối đủ binh lính, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Quang Hi đã trở thành một trong những mục tiêu của cô.

Đỗ Lan nói với Mã Kỳ Mã.

Người phụ nữ tồi tệ này chỉ mỉm cười, bị nhìn thấu cũng chẳng sao, dù sao cô ta không cho rằng mình sẽ thua, từ trước đến nay bất kể là con người hay ác ma vẫn chưa có ai đánh bại được cô ta.

Cô ta dán mắt vào Đỗ Lan, sẵn sàng phát động tấn công bất cứ lúc nào.

Các thợ săn quỷ phía sau nghe thấy cuộc đối thoại nhưng họ không nhìn thấy gì cả, không biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Cô biết không.

Sự tồn tại của cô đã trở thành một mối đe dọa, Mỹ Đế đã bắt đầu cân nhắc việc dùng một năm thọ mệnh của toàn dân Mỹ để triệu hoán Thương Chi Ác Ma tấn công cô.

Nhật Bản cũng đồng ý, dù có phải hy sinh dân số của cả một huyện làm cái giá cũng phải tiêu diệt người phụ nữ không chịu ràng buộc như cô.

Chẳng lẽ cô vẫn không cảm thấy mình có vấn đề sao.

Mã Kỳ Mã không cảm thấy có vấn đề gì, những người này vốn dĩ nên khiếp sợ cô ta, đặc biệt là khi cô ta sắp chi phối Điện Cứ Ác Ma.

Lập trường của Mã Kỳ Mã không nằm ở phía các ác ma viễn cổ, tất nhiên càng không nằm ở phía nhân loại, cô ta chỉ đứng về phía mình.

Cô ta chỉ hành động để chi phối thứ mình muốn, chân diện mục của cô ta cũng là ác ma, gọi là Chi Phối Ác Ma.

Nhật Bản cũng từng ký ước với Mã Kỳ Mã, nhưng Nhật Bản đã phát hiện Mã Kỳ Mã bắt đầu làm xằng làm bậy nên mới hợp tác với Mỹ Đế để đưa Mã Kỳ Mã về lại địa ngục.

Thật sự là rất buồn cười, biết rõ mình không khống chế được mà vẫn cứ ký ước, đến khi mất kiểm soát lại phải tìm ngoại lực vào áp chế.

Có lẽ đây chính là sự bất lực của nhân loại, đã chấp nhận thiện ý của ác ma thì tất nhiên cũng phải chấp nhận ác ý của ác ma, đều không thể từ chối.

Mã Kỳ Mã và các ác ma viễn cổ đang chạy đua với thời gian để tranh giành Điện Thứ, đồng thời cô ta cũng phải đối mặt với sự bất mãn ngày càng tăng của nhân loại, nhìn quanh bốn phía, cô ta không có minh hữu, chỉ có chính mình.

Thì đã sao.

Mã Kỳ Mã không sợ kẻ thù, dù Thương Chi Ác Ma có đến cũng chẳng làm gì được cô ta: Chẳng lẽ anh muốn dùng mấy lời nhảm nhí này để đe dọa tôi sao.

Ta đã nói rồi, người cô muốn giết, ta đều bảo vệ.

Từ hôm nay trở đi, cô sẽ không thể giết chết bất kỳ kẻ địch nào, đồng thời ta cũng có thể tránh cho họ bị cô chi phối.

Nghĩa là từ nay về sau, cô sẽ đứng ở vị thế không thắng, dù cô chiến đấu thế nào, sử dụng sức mạnh ra sao, kẻ địch của cô tuyệt đối sẽ không thua cô.

Thế nên sau này trận chiến của cô chỉ có hai kết quả: hòa và bại, duy nhất không có lựa chọn thắng lợi.

Đỗ Lan làm thật, lời nói ra là pháp tắc, Mã Kỳ Mã sau này sẽ vĩnh viễn không thắng.

Mã Kỳ Mã nhíu mày, chuyện này đúng là rất đáng ghét, nhưng cô ta không tin Đỗ Lan thực sự lợi hại đến vậy, cô ta nói: Tôi không tin anh thực sự làm được điều đó.

Cô không cần tin, cứ việc thử, ta rất mong chờ cô sẽ trở thành bao cát cho kẻ địch.

Đỗ Lan mỉm cười nói: Vậy thì tạm biệt nhé.

Mã Kỳ Mã không tin là không giết được kẻ địch, nhìn về phía đám người Quang Hi, chuẩn bị ra tay lần nữa.

Vì Quang Hi đang phải giữ đầu nên không thể phản kích, rất sợ hãi.

Tuy nhiên khi Mã Kỳ Mã ra tay, cô ta phát hiện đòn tấn công của mình thực sự toàn bộ thất hiệu, mọi chuyện quá đỗi quỷ dị.

Đỗ Lan nói làm Mã Kỳ Mã không thể đánh bại bất kỳ kẻ địch nào, nghĩa là cô ta không bao giờ tiêu diệt được bất kỳ ai nữa, dù kẻ địch có là đứa trẻ mẫu giáo hay thậm chí là trẻ sơ sinh.

Bước chân ra giang hồ quan trọng nhất là nói được làm được, Đỗ Lan chính là nói được làm được.

Mã Kỳ Mã kinh nghi bất định, không xác định được rốt cuộc là tình huống gì, sao mình lại bị hạn chế như vậy.

Năng lực này chẳng lẽ là nhân quả luật sao.

Chẳng lẽ là sức mạnh siêu việt ác ma, còn nằm trên cả ác ma.

Người phụ nữ tồi tệ đầy thắc mắc, chỉ đành rút lui trước.

Chờ đến khi đám thợ săn quỷ tháo bịt mắt ra, phát hiện người đã đi sạch, ai nấy đều nhìn nhau ngơ ngác.

Các ác ma cổ xưa sắp tỉnh giấc, nhân gian sẽ biến thành liệt ngục.

Tất cả chuyện này là vì nhân loại và Điện Cứ Ác Ma tự tìm đường chết.

Đám thầy cúng bà đồng trong thời gian ngắn đã đưa ra đủ loại dự báo tận thế, vì họ nhận được khải thị từ ác ma, đây là khải thị tương đương với trận đại hồng thủy hàng ngàn năm trước, thế giới này sắp hủy diệt, chỉ có số ít nhân loại mới có thể sống sót.

Đã không ai có thể tránh khỏi.

Ngày tận thế của thế giới sắp đến rồi.

Tất nhiên đối với người bình thường, loại khải thị tận thế này chẳng có ích gì, đi làm vẫn phải đi làm, sống vẫn phải sống, vì đó chính là hiện thực, tận thế chưa đến ngày nào thì công việc chưa dừng ngày đó, chẳng phải vậy sao.

Dù là tận thế thì người bình thường cũng chẳng làm được gì, chẳng có cảm giác tham gia chút nào.

Ác ma sắp đến, nhưng việc thảo phạt Mã Kỳ Mã vẫn phải tiếp tục tiến hành.

Vì Mã Kỳ Mã đã thoát khỏi sự kiểm soát, dục vọng khống chế Điện Cứ Ác Ma của cô ta đã vượt qua khế ước giữa cô ta và Nhật Bản.

Mã Kỳ Mã hiện tại muốn lần lượt giết sạch những người bên cạnh Điện Thứ, không cần sử dụng chiến lực của chính mình, chỉ cần biến Tảo Xuyên Thu, Cơ Dã và những người khác thành những ác ma nhân mất kiểm soát là được, cho họ ăn thịt Thương Chi Ác Ma, họ sẽ mất lý trí, lúc đó để Điện Thứ giết họ là xong.

Chương 2576

Giết người diệt tâm, Mã Kỳ Mã để đạt được sự chi phối tuyệt đối chỉ đành để Điện Thứ trải qua bi kịch tàn khốc nhất, muốn cậu tự tay giết đồng đội, khiến tâm hồn cậu mất đi chỗ dựa, cuối cùng thứ duy nhất cậu có thể làm là dựa dẫm vào Mã Kỳ Mã.

Mã Kỳ Mã tất nhiên ẩn thân sau màn, không để Điện Thứ biết cô ta chính là kẻ chủ mưu.

Dù Đỗ Lan đã đưa ra chế ước nhưng cô ta vẫn phải hành động.

Vì cô ta đã không thể chờ đợi thêm được nữa, giờ không ra tay sau này ác ma đột kích sẽ không thể hành động được.

Càng vào thời điểm căng thẳng thế này càng phải làm mạnh thêm sức mạnh của chính mình.

Nếu xảy ra chiến tranh ác ma, ai nắm giữ Điện Cứ Ác Ma người đó sẽ nắm giữ ưu thế tuyệt đối.

Mã Kỳ Mã nghĩ như vậy, nhân loại cũng nghĩ như vậy.

Mã Kỳ Mã đi nước cờ đầu tiên, tìm Tảo Xuyên Thu, nói cho cậu biết thực ra Thương Chi Ác Ma đã bị thảo phạt một lần rồi, và thảo phạt thành công.

Cô ta muốn đánh sụp ý chí của Tảo Xuyên Thu trước.

Tảo Xuyên Thu ngẩn người, cậu hoàn toàn không biết chuyện như vậy.

Khi nào, thảo phạt thế nào, ai thảo phạt.

Tại sao cậu chẳng biết gì hết.

Nếu đã bị thảo phạt, vậy bấy lâu nay mình kiên trì vì cái gì.

Trong lúc cậu đang ngỡ ngàng, Mã Kỳ Mã cho cậu ăn miếng thịt, biến Tảo Xuyên Thu thành ác ma nhân.

Mạt Ngõa và Điện Thứ đang nằm ườn ở nhà một cách chán nản, Tảo Xuyên Thu vẫn chưa về.

Từ khi từ địa ngục trở về, luôn cảm thấy không khí rất lạ, có một cảm giác áp bách như bão táp sắp đến.

Rõ ràng áp bách như vậy nhưng không có ai tổ chức cho họ phản ứng, không ai phân công nhiệm vụ, không ai huấn luyện, ngược lại họ chẳng làm gì cả, cũng chẳng biết phải làm sao.

Cứ chờ đợi, cứ rảnh rỗi, rõ ràng thấy không đúng nhưng chẳng ai hành động, phân khóa Đặc Dị 4 yên tĩnh đến quỷ dị.

Tảo Xuyên Thu ngơ ngác nhìn quả cầu tuyết trong tay mình, nhìn khung cảnh vừa lạ vừa quen này, đây dường như là cảnh cậu và em trai đánh trận tuyết.

Xem ra bây giờ cậu phải tiếp tục đánh trận tuyết thôi, ngẩng đầu nhìn lên phía trước, hình như có một người bạn chơi cùng.

Cậu ném quả cầu tuyết đi.

Oanh.

Cửa nhà bị nổ tung, Điện Thứ và Mạt Ngõa đều bị đánh động, chỉ thấy một ác ma nhân có cái đầu hình khẩu súng xuất hiện trước mặt họ.

Đây là.

Mạt Ngõa nói mùi vị này rất quen, đây là mùi của Tảo Xuyên Thu mà, nhưng sao cậu ta lại biến thành thế này.

Tất nhiên là vì người phụ nữ tồi tệ kia rồi.

Mã Kỳ Mã thao túng chim chóc, chuột bọ để chia sẻ tầm nhìn có thể thấy được mọi chuyện đang xảy ra, biết trận chiến đã bắt đầu.

Công việc đập tan trụ cột tâm linh của Điện Thứ, khiến tâm hồn cậu sụp đổ đã bắt đầu.

Đợi đến khi ngươi không còn nơi nương tựa, ta sẽ là chỗ dựa duy nhất của tâm hồn ngươi.

Ngươi sẽ hoàn toàn thuộc về ta.

Mã Kỳ Mã biểu thị dù không thông qua chiến đấu trực diện, cô ta vẫn có thể hoàn thành việc chi phối như thường.

Việc mình không giết được người khác cũng chẳng sao, toàn bộ kế hoạch sẽ không bị ảnh hưởng.

Điện Thứ, người này là.

Mạt Ngõa kinh ngạc nhìn Điện Thứ.

Điện Thứ cũng phát hiện đối phương mặc quần áo của Tảo Xuyên Thu, dự cảm không lành hiện lên trong lòng, kẻ địch này không phải là Tảo Xuyên Thu chứ.

Nhưng sáng nay cậu ta ra khỏi nhà rõ ràng rất bình thường mà, tại sao lại biến thành thế này.

Tảo Xuyên.

Cùng lại đây chơi đánh trận tuyết nào.

Họng súng phun ra lưỡi lửa, một phát bắn xuyên qua căn hộ, Mạt Ngõa và Điện Thứ chỉ đành nhảy khỏi ban công.

Những người đi đường bên dưới hốt hoảng lo sợ, trước đó vừa trải qua sự kiện Thánh Đản Lão Nhân, chết hơn ngàn người, giờ lại chuyện gì nữa đây.

Chẳng lẽ tận thế thực sự đến rồi sao.

Điện Thứ rơi xuống nóc xe, đè bẹp cả nóc xe.

Điện Thứ mau biến thân đi.

Mạt Ngõa nói, cô biết không biến thân thì tiêu đời.

Nhưng đó là Tảo Xuyên mà, người đàn ông như một người anh trai, nấu cơm còn rất ngon, nếu mình biến thân thì anh ấy thực sự sẽ chết mất.

Oanh.

Lại một phát nữa, đường phố bốc cháy ngùn ngụt.

Người phụ nữ tồi tệ đúng là tồi tệ, thủ đoạn này thật sự lãnh khốc.

Đỗ Lan nói: Thấy cảnh tượng thế này sao ta có thể ngồi yên không lý đến.

Các ngươi cứ ở đây canh chừng, ta đi Mỹ Đế một chuyến.

Để đối phó Mã Kỳ Mã, tổng thống Mỹ sẽ dùng một năm thọ mệnh của người dân Mỹ để triệu hoán Thương Chi Ác Ma quyết chiến với cô ta.

Nhưng Đỗ Lan thấy thế còn quá ít, một năm thọ mệnh là quá ít, phải là một năm thọ mệnh của công dân Mỹ cộng thêm toàn bộ thọ mệnh của quan chức trung cấp Mỹ, phải tập hợp sinh mạng của tất cả những kẻ hướng về ngọn hải đăng trên toàn thế giới, như vậy mới có thể để Thương Chi Ác Ma phát huy uy lực mạnh hơn.

Thấy người phụ nữ tồi tệ như Mã Kỳ Mã, Đỗ Lan không chỉ tự mình hành động mà còn kêu gọi những người kiên trì tự do trên toàn thế giới hiến dâng sinh mạng để bảo vệ hải đăng, chia sẻ lo âu với tổng thống, góp sức cho Mỹ Đế.

Kẻ thù của Mỹ Đế chính là kẻ thù của những người tự do trên toàn thế giới, mục tiêu của Mỹ Đế chính là mục tiêu của những người tự do trên toàn thế giới.

Lúc này tổng thống vừa quyết định lấy một năm thọ mệnh của cả nước làm cái giá để dùng Thương Chi Ác Ma tiêu diệt Mã Kỳ Mã.

Tất nhiên phía Nhật Bản cũng đã chuẩn bị sẵn sàng chịu tổn thất vì đây là sự hợp tác, họ cũng muốn tiêu diệt Mã Kỳ Mã.

Chỉ là chiến trường ở Nhật Bản nên khi Thương Chi Ác Ma đổ bộ chắc chắn sẽ có rất nhiều người chết.

Sau khi Thương Chi Ác Ma bị thảo phạt, nó đã trở thành ác ma chiến lược của Mỹ Đế, không xuất quân thì thôi, đã xuất quân tất phải thấy máu.

Đỗ Lan đi rồi, những người khác trong đoàn khảo sát tiếp tục theo dõi chiến trường của Tảo Xuyên Thu.

Điện Thứ không muốn biến thân vì cậu chắc chắn đối phương chính là Tảo Xuyên Thu.

Dù ban đầu hai người nhìn nhau không thuận mắt nhưng sau đó đã xây dựng tình cảm như anh em, làm sao có thể xuống tay được.

Chính Tảo Xuyên Thu đã dạy Điện Thứ cách đối nhân xử thế, dạy Điện Thứ về trách nhiệm.

Mạt Ngõa dù cũng không xuống tay được nhưng nếu không phản kích thì họ đều sẽ bị đánh bại.

Dù ác ma không chết nhưng Điện Thứ thì thực sự sẽ chết.

Điện Thứ.

Các người nói xem lúc này chân ái liệu có thể giải khai sự bạo tẩu của Tảo Xuyên Thu không.

Lúc này khoa học đã vô dụng rồi, phải dùng đến huyền học.

Xích Mộc Luật Tử cho rằng có thể, cô nói: Chắc chắn là được.

Dù là nhà khoa học nhưng cô cũng tin rằng tình yêu có thể vượt qua tất cả.

Nhìn vào đủ loại chuyện giữa ác ma và nhân loại, không thể không trầm tư: liệu nhân loại còn có thể tốt đẹp được nữa hay không.

Nhân loại tranh đấu với Sứ đồ, nhân loại tranh đấu với ác ma, nhưng bất kể nhân loại tranh đấu với thứ gì, cuộc đấu tranh giữa con người với con người vẫn luôn tồn tại.

Chương 2577

Có Sứ đồ và ác ma cũng chẳng ngăn cản được việc con người đấu đá lẫn nhau.

Ở thế giới ác ma, mức độ tự tìm đường chết của nhân loại chẳng kém gì thế giới Eva.

Nhân loại ký khế ước với ác ma cũng giống như việc nghiên cứu Sứ đồ, hoàn toàn không hề cố kỵ hậu quả.

Để nghiên cứu Sứ đồ, nhân loại đã gây ra Chấn động thứ hai Second Impact, sau đó lại thiết kế Nhân loại bổ hoàn kế hoạch.

Con người không chỉ đơn thuần là buồn vui ly hợp không thông nhau, mà ngay cả các loại phương án tự sát cũng vô cùng đa dạng, đủ kiểu hại người lợi mình.

Ác ma đã đủ đau đầu rồi, vậy mà nhân loại còn muốn làm loạn thêm.

Denji, Makima, Mỹ và Nhật, bọn họ đều có lập trường riêng, đều đang chuẩn bị hành động của riêng mình.

Điều này khiến người ta nhớ đến giữa tận thế, đám người Agni, thành bang, Doma, đại tế ty nỗ lực vì lập trường của mình, nhưng họ không làm tận thế tốt hơn, mà chỉ làm nó tệ đi.

Họ không thể tìm điểm chung, bởi vì ai cũng cho là mình không sai, nhưng cuối cùng trong quá trình đấu tranh lại không ngừng hao tổn lẫn nhau, kết cục là tiêu đời.

Thành thật mà nói, một người bình thường như Gia Trì khi nhìn thấy cảnh này thực sự không biết nói gì hơn.

Anh không có sức mạnh như Đỗ Lan, nên khi thấy phân tranh cũng chẳng làm được mấy việc.

Tình yêu thực sự có thể chiến thắng tất cả sao.

Gia Trì biết suy nghĩ của Akagi Riko thực ra cũng tương tự mình, nhưng cuối cùng cô ấy lại không dựa vào khoa học mà tìm đến tình yêu.

Là một nhà khoa học mà cuối cùng lại đề xuất dùng tình yêu để giải quyết vấn đề, điều đó quá mức duy tâm.

Gia Trì hoài nghi điều này, bởi vì tình yêu cũng có sự khác biệt, có tiểu ái, có đại ái, và cũng có lập trường.

Thực ra khoa học cũng có lập trường, khoa học của nhân loại có nhiều phân nhánh, chẳng hề có một bộ lý luận nào giải thích hoàn toàn được vũ trụ.

Anh thậm chí còn cho rằng đạo đức, thẩm mỹ, khoa học chính là nguồn cơn khiến xã hội nhân loại chia cắt và nảy sinh tranh chấp.

Đạo đức có lập trường đúng sai, thẩm mỹ có lập trường xấu đẹp, khoa học có lập trường tiên tiến và lạc hậu.

Khoa học có lập trường tiên tiến và lạc hậu là điều chắc chắn, có thể thấy ngay từ việc giáo dục của cha mẹ: đứa trẻ muốn vui chơi, nhưng cha mẹ lại yêu cầu con đọc sách.

Thực ra vui chơi cũng là một hình thức học tập, con cái của người nguyên thủy thông qua vui chơi mà học được cách săn bắn, ẩn nấp và chiến đấu, những kiến thức đó giúp họ sinh tồn trong môi trường lúc bấy giờ.

Nhưng cùng với sự phát triển của thời đại và tiến bộ xã hội, kiến thức trong vui chơi đã lạc hậu, hệ thống tri thức nhân loại ngày càng phức tạp và tiên tiến, nên cha mẹ chắc chắn sẽ không thỏa mãn với những kiến thức lạc hậu mà con học được khi chơi đùa.

Họ hy vọng con cái học tập tiến bộ, từ đó nảy sinh đối lập.

Đều là tri thức, đều là khoa học, nhưng một khi có sự so sánh thì chắc chắn sẽ có lập trường.

Mà có lập trường thì chắc chắn sẽ có sự chia cắt.

Cho nên đạo đức, thẩm mỹ, khoa kỹ những thứ mà nhân loại ca tụng, tán mỹ và thủ hộ, đồng thời cũng tạo nên sự chia cắt của nhân loại.

Nhân tâm vốn dĩ đã có Tâm Chi Bích, lại còn vì chế tạo ra những bức tường vật lý mà khiến lòng người càng thêm khó thấu hiểu lẫn nhau.

Gia Trì nhìn thấy nhân loại vì muốn khống chế Makima mà thậm chí không tiếc hiến tế tuổi thọ, cũng thấy Đỗ Lan chẳng hề coi trọng từng cá nhân, anh nhận ra Đỗ Lan thực sự cho rằng mỗi người là khác biệt, ngay cả một Đỗ Lan hùng mạnh cũng không thể đối xử với mọi người như một.

Thấy ai nấy đều có lập trường đạo đức riêng, Gia Trì cảm thán: Phá vỡ Tâm Chi Bích thì dễ, phá vỡ bức tường đạo đức, thẩm mỹ và khoa kỹ mới khó.

Đỗ Lan tuy có ranh giới đạo đức linh hoạt, nhưng đó vẫn là đạo đức.

Dù quan niệm thiện ác của hắn khác biệt với đại chúng khiến Gia Trì không thể hiểu nổi, nhưng anh biết rõ quan niệm thiện ác của Đỗ Lan cực kỳ mạnh mẽ.

Chỉ là Đỗ Lan muốn giúp nhân loại sinh tồn, nên hắn sẽ tiêu trừ phân tranh, giúp nhân loại phát triển, còn những vấn đề khác Đỗ Lan cũng không giải quyết được.

Hắn không thể giải quyết sự đối lập do đạo đức, thẩm mỹ và khoa kỹ mang lại, hắn chỉ mang đến cho nhân loại sức mạnh chứ không phải giúp họ giải quyết vấn đề tận gốc.

Đỗ Lan đương nhiên không giải quyết được, vì hắn biết rõ đây là vấn đề nội sinh của nhân loại, nó tồn tại song hành cùng sự tồn tại của con người, giống như một người sinh ra thì bên trong tất yếu sẽ lão hóa vậy.

Chỉ có thể thông qua công nghệ để trì hoãn già yếu, chỉ có thể thông qua ngoại lực để giải quyết.

Những vấn đề đối lập này cũng vậy, cần có ngoại lực như công nghệ hoặc kẻ thù ngoài hành tinh.

Vạn sự vạn vật sinh ra, bên trong sẽ xuất hiện những nhân tố dẫn đến sự diệt vong của chúng, đó chính là tính nội sinh của mâu thuẫn.

Cách duy nhất để giải quyết mâu thuẫn nội sinh không phải là giải quyết mâu thuẫn, mà là giải quyết vật mang mâu thuẫn đó.

Cho nên sự đối lập của đạo đức, thẩm mỹ, khoa kỹ, cách giải quyết tốt nhất chính là giải quyết nhân loại, rất nhiều nhân vật phản diện đã làm như vậy.

Gia Trì đang tiến bộ thần tốc, khi quan sát đủ loại vấn đề của ba thế giới, anh đã nhận thức được tính nội sinh của mâu thuẫn nhân loại, nhưng anh không thể giải quyết, nhìn thấy mâu thuẫn mà cũng lực bất tòng tâm.

May mà Gia Trì không phải phản diện, cũng không phải Seele.

Dù nhìn thấy mâu thuẫn nội tại, anh cũng không nghĩ đến chuyện nếu không giải quyết được mâu thuẫn thì giải quyết luôn nhân loại.

Seele chính là phát hiện ra mâu thuẫn của nhân loại, cuối cùng đưa ra Nhân loại bổ hoàn kế hoạch, mưu toan dung hợp nhân loại để giải quyết vấn đề.

Nhưng Đỗ Lan từ sớm đã biết sau khi dung hợp cũng chẳng hề hoàn mỹ, mâu thuẫn mới chắc chắn sẽ xuất hiện.

Bởi vì không có thứ gì là không có mâu thuẫn, không có thứ gì là hoàn mỹ, ít nhất Đỗ Lan đến nay vẫn chưa từng gặp qua.

Bất cứ thứ gì hễ sinh ra đều tất yếu chứa đựng mặt phản diện của nó.

Đó chính là Phản giả đạo chi động dã, mọi thứ đều sẽ vận hành đến mặt đối lập: sự sống vận hành đến cái chết, trí tuệ vận hành đến cố chấp, thành công vận hành đến thất bại.

Ngay cả một công nghệ được sinh ra cũng chắc chắn có ngày bị đào thải.

Đến cả thời gian cũng sẽ cùng vũ trụ đi vào tịch diệt.

Gia Trì cảm thấy giằng xé, anh cũng rất hy vọng mình có thể tin tưởng có một thứ gì đó giải quyết được mâu thuẫn, nhưng chắc chắn không phải là tình yêu.

Chắc chắn không phải tình yêu, vì những mâu thuẫn khác nhau cần phương pháp giải quyết khác nhau.

Xã hội nhân loại rất phức tạp, muốn dùng một phương pháp để giải quyết mọi mâu thuẫn thì quá lười biếng.

Đỗ Lan xuyên không lâu như vậy cũng chưa từng dùng một phương pháp nào giải quyết được hết mọi mâu thuẫn, tình huống cụ thể phải phân tích cụ thể.

Có lúc cần tình yêu, có lúc cần kỹ thuật, có lúc phải dựa vào chế độ, có lúc lại cần kẻ thù.

Hơn nữa một mâu thuẫn được giải quyết xong, mâu thuẫn mới sẽ nảy sinh, nên Đỗ Lan chỉ giải quyết mâu thuẫn của từng giai đoạn, không thể thực sự khiến mọi thế giới đều kê cao gối mà ngủ.

Gia Trì đang tiến bộ, vậy thì anh nên nhận ra sự phức tạp của nhân loại, rồi tìm cách thông qua những phương thức khác nhau để giải quyết các mâu thuẫn khác nhau.

Hiện tại, mâu thuẫn giữa người với người có thể mượn tay ác ma để giải quyết.

Khi ác ma thực sự muốn tiêu diệt nhân loại, con người mới biết đoàn kết lại.

Còn mâu thuẫn giữa nhân loại và ác ma, có thể dùng kỹ thuật và tình yêu để giải quyết, dùng sức mạnh của chân ái và khoa kỹ để đối kháng ác ma.

Về phần Denji và Aki Hayakawa hiện tại, Gia Trì có thể trực tiếp lên giúp một tay, giết chết Aki, lấy linh hồn của anh ta, sau đó tạo ra một cơ thể nhân bản là xong.

Muốn dùng một biện pháp để giải quyết tận gốc mọi mâu thuẫn của nhân loại, Nhân loại bổ hoàn kế hoạch của Seele chính là kiểu đó, nhưng nó không khả thi vì họ đã đơn giản hóa một hệ thống mâu thuẫn phức tạp, và sau khi dung hợp, mâu thuẫn chắc chắn sẽ còn rắc rối hơn.

Có lẽ Sứ đồ chính là hệ thống thoát hiểm hoặc hệ thống gieo mầm của một nền văn minh ngoài hành tinh nào đó, nhiệm vụ của chúng là đưa sự sống vào vũ trụ.

Đến lúc nhân loại dung hợp rồi tiến vào vũ trụ, nói không chừng chỉ là đổi sang một hành tinh khác để tiếp tục phân tán, hoặc cũng có thể bị nền văn minh cao cấp coi như chuột bạch thí nghiệm, lúc đó mới thực là sống không được mà chết cũng không xong.

Gia Trì nhận ra rằng Phá vỡ Tâm Chi Bích thì dễ, phá vỡ bức tường đạo đức, thẩm mỹ và khoa kỹ mới khó, nhưng anh chưa nhận ra hiện tượng này chính là tính nội sinh của mâu thuẫn, là vì vạn vật khi sinh ra đã bao hàm mặt đối lập của nó.

Chương 2578

Muốn giải quyết mâu thuẫn, mỗi loại mâu thuẫn phải dùng biện pháp khác nhau.

Mâu thuẫn cũ mất đi, mâu thuẫn mới lại xuất hiện, ý nghĩa tồn tại của nhân loại chính là ở việc gặp gỡ và giải quyết mâu thuẫn.

Bất cứ sinh vật nào hễ sinh ra đều không thể có sự an dật vĩnh viễn, bất kể sinh mệnh đó dưới hình thái nhân loại, ác ma, Sứ đồ hay bất cứ thứ gì khác.

Ngay cả những người như Agni, đại tế ty, nữ đạo diễn những kẻ đã đạt được trường sinh bất lão, tưởng chừng đã thoát ly khỏi nhu cầu vật chất, nhưng họ cũng sẽ gặp phải những mâu thuẫn mới.

Sau khi không còn lo lắng về sinh lão bệnh tử, họ sẽ lo lắng về ý nghĩa của nhân loại, về việc các danh từ bị thay đổi, lo lắng về ý chí cá nhân khó lòng ảnh hưởng đến tập thể, lo lắng về việc nhân loại không thể đoàn kết, thậm chí còn phải lo lắng về những thảm họa địa chất cấp vạn năm, thảm họa tự nhiên, hay việc mặt trời nổ tung thành siêu tân tinh sau năm tỷ năm nữa Lo lắng cái này, lo lắng cái kia, chỉ cần nhân loại còn tồn tại thì tự nhiên vẫn còn đủ thứ mâu thuẫn rắc rối, cả nội sinh lẫn ngoại tại.

Sâu mùa hè không thể bàn chuyện băng giá, sâu mùa hè không biết đến mâu thuẫn của mùa đông, nhưng nhân loại thì biết.

Một người sống trăm năm có thể cả đời không gặp chiến loạn hay đại động đất, nhưng người trường sinh có thể phải trải qua vài lần thăng trầm, nếm trải đủ loại tai nạn.

Thực ra nếu có thể sống trăm năm cũng đã trải qua rất nhiều chuyện.

Trăm năm đối với một vương triều cổ đại đã là một phần hai hoặc một phần ba thời gian, đủ để chứng kiến từ lúc kiến lập đến phát triển, hoặc từ phát triển đến suy tàn, đủ để cảm nhận bánh xe thời đại nghiến qua thân mình, đủ để cảm thấy mình không theo kịp thời đại, bị đủ loại sự bất định vùi dập.

Còn nếu trường sinh, những sự bất định gặp phải sẽ càng nhiều, càng cảm nhận rõ được sự trầm trọng của thời đại.

Cho nên dù nhân loại có trường sinh, giải quyết được mâu thuẫn sinh lão bệnh tử, thì mâu thuẫn mới vẫn sẽ xuất hiện, vì sự bất định là điều không thể tránh khỏi.

Sự bất định, một là đối với quá khứ, hai là đối với tương lai.

Sự bất định của quá khứ nằm ở chỗ theo thời đại phát triển, đủ thứ sẽ bị đào thải và lãng quên, hơn nữa ghi chép cũng không hoàn bị.

Ngay cả ghi chép của một trăm năm trước cũng cần phải đoán già đoán non, chẳng ai biết chính xác một danh từ nào đó thực sự có nghĩa là gì.

Dù thiết bị quay chụp phát triển, khả năng lưu trữ dữ liệu tăng lên, việc ghi chép quá khứ vẫn không thể hoàn chỉnh, nên việc khảo cổ quá khứ luôn mang tính bất định.

Thứ hai là sự bất định trong việc dự trắc tương lai, không ai biết tương lai sẽ ra sao.

Chỉ có thể đưa ra một vài suy luận đại khái từ xu thế lịch sử, chứ không thể nói chính xác vận mệnh của từng người.

Có hai sự bất định này, thì mâu thuẫn chủ yếu của trường sinh chính là sự bất định.

Sống rất lâu, nhưng thăng trầm lại không do người trường sinh quyết định.

Thực ra nhân loại khát khao trường sinh chính là hy vọng sự ổn định.

Khi mở điện thoại, khởi động xe, hay sử dụng bất cứ thiết bị nào, người ta đều hy vọng chúng vận hành trơn tru, hễ gặp sự cố là sẽ thấy thất vọng.

Vì sự cố đại diện cho tính bất định, nhân loại luôn cố gắng trốn tránh nó.

Chỉ có những kẻ mạo hiểm, những thương nhân đầu cơ mới khao khát sự bất định, bởi vì họ đều là những con bạc, thích đánh cược một phen.

Cho nên ngay cả những người trường sinh bên cạnh Gia Trì cũng gặp phải tình trạng Phá vỡ Tâm Chi Bích thì dễ, phá vỡ bức tường đạo đức, thẩm mỹ và khoa kỹ mới khó.

Đạo đức, thẩm mỹ, khoa kỹ đều được gán cho tính xác định, ai cũng hy vọng trốn thoát khỏi thế giới bất định, tuy nhiên những thứ này cũng chẳng phải bất biến.

Là một người bình thường, một người cố gắng giải thích tại sao lại có bi kịch, Gia Trì sau khi gặp Đỗ Lan đã không ngừng suy nghĩ, hiện giờ anh đã nghĩ đến tầng thứ rất sâu.

Mọi sự xác định đều là huyễn cảnh, ngay cả khoa học cũng không thể hoàn toàn xác định bất cứ điều gì, chỉ có đám giáo phái thần côn mới nói thiên đường và thế giới cực lạc là nơi xác định tuyệt đối, an ổn tuyệt đối.

Hiện tại, Denji vẫn không muốn biến thân, vì Aki Hayakawa cũng giống như người anh cả của cậu vậy.

Chúng ta ra tay thôi.

Gia Trì nói, anh muốn giúp Denji.

Đỗ Lan không có ở đây, Gia Trì phải hành động thôi.

Dù suy nghĩ vẫn chưa có đáp án cuối cùng, nhưng anh đã lờ mờ nhận ra nhân loại đến với thế giới này là để giải quyết mâu thuẫn cũ và đón nhận mâu thuẫn mới.

Có họ ra tay, linh hồn Aki Hayakawa có thể được bảo tồn nguyên vẹn.

Đợi khi có cơ thể nhân bản là có thể đánh thức anh ta, lúc đó anh ta có thể kể cho mọi người biết rốt cuộc mọi chuyện đã xảy ra như thế nào.

Kế hoạch của Makima đã thất bại.

Ban đầu cô ta định làm thịt Aki Hayakawa, rồi đến Himeno, sau đó là Power và Reze, lần lượt hạ gục tất cả những người bên cạnh Denji, nhưng vì có người giúp Denji nên cô ta chắc chắn không làm được.

Ở phía bên kia, Makima đã chuẩn bị sẵn sàng để nghênh chiến sự ám toán của Mỹ và Nhật.

Cô ta biết rõ vì muốn có được Quỷ Cưa, mình đã động chạm đến lợi ích của nhân loại.

Nhật Bản không giải quyết được cô ta, tự nhiên sẽ đi nhờ vả Mỹ.

Nước Mỹ ở thế giới này cũng khá thú vị, hy sinh một năm tuổi thọ của quốc dân cũng phải ra tay.

Thực ra bọn họ hoàn toàn có thể tiếp tục đàm phán hòa bình với Makima, không cần thiết phải cứng đối cứng.

Dù sao Makima có nắm quyền thì Mỹ vẫn cứ là phú ông, Mỹ có nhiều lão già tỷ phú như vậy, một năm mạng sống đối với họ cực kỳ quan trọng.

Vậy mà nước Mỹ ở thế giới này lại cứng rắn như vậy, thật đúng là đáng nể, Nhật Bản nhìn thấy chắc cũng phải thốt lên hãy yêu tôi thêm lần nữa.

Tuy nhiên Đỗ Lan đã thêm một điều kiện cho Tổng thống, thế là ngoài một năm thọ mệnh của dân Mỹ, cộng thêm mạng sống của những kẻ hướng về ngọn hải đăng trên toàn thế giới, Quỷ Súng tái hiện nhân gian.

Lần này nhiệm vụ của nó là tống Makima về địa ngục.

Đó là một thị trấn yên bình, lưng tựa núi mặt hướng sông, non xanh nước biếc, có khoảng hai vạn cư dân sinh sống.

Thị trấn tuy nhỏ nhưng ngũ tạng câu toàn, thậm chí còn có một giáo đường.

Hôm nay trong giáo đường, linh mục đang huấn luyện ban đồng ca nam sinh, ông đàn piano, lũ trẻ đang hát ca.

Cư dân thị trấn người thì làm việc, người thì nghỉ ngơi, đây chỉ là một buổi chiều bình thường không thể bình thường hơn, chẳng ai nghĩ hôm nay sẽ có chuyện gì bất trắc xảy ra.

Nhưng tính bất định lại chẳng thèm nói lý với nhân loại.

Con người khát khao sự ổn định, nhưng họ căn bản không thể nắm bắt được nó.

Thế là sự bất định đã xảy ra, những viên đạn không biết từ đâu bay vào giáo đường, bay vào công xưởng, bay vào cửa hàng, bay vào hàng vạn gia đình Căn bản không kịp phản ứng, đạn đã bắn trúng thái dương, trong nháy mắt thị trấn đã nhuộm đỏ máu tươi.

Makima nhìn con quỷ khổng lồ trước mắt, không hề kinh hoảng, gương mặt tinh tế của cô ta viết đầy sự điềm tĩnh.

Quỷ Súng đối với nhân loại quả thực có sức sát thương đáng sợ, nhưng cô ta không phải nhân loại, thân phận thực sự của cô ta là Quỷ Chi Phối, ý nghĩa tồn tại của cô ta là chi phối tất cả những gì cô ta muốn.

Chỉ cần cô ta muốn, ngay cả các quy luật vật lý cũng có thể bị chi phối.

Mục tiêu của Quỷ Súng không chỉ có Makima, tất cả sinh mạng trong phạm vi tấn công của nó đều là kẻ thù, Makima chỉ là một trong số đó.

Quỷ Súng phát động tấn công, đạn dược, pháo đạn toàn bộ trút xuống Makima.

Makima lơ lửng giữa không trung, chỉ giơ tay lên, đến nửa phần ý chí chiến đấu cũng không có, vì Quỷ Súng không phải thứ cô ta muốn chi phối, nên căn bản chẳng có hứng thú đấu đá.

Trên bầu trời xuất hiện vô số xiềng xích, đạn dược, pháo đạn toàn bộ bị xích lại, mỗi một viên đạn đều có sợi xích riêng của nó.

Xiềng xích căng cứng, những viên đạn bị khống chế hoàn toàn.

Sau đó càng nhiều xiềng xích xuất hiện, tiến hành chi phối Quỷ Súng.

Con Quỷ Súng vốn là vô địch đối với Aki Hayakawa, giờ đây lại rơi vào thế bị động, mới một hiệp đã bị áp chế.

Chương 2579

Quỷ Chi Phối khủng khiếp đến mức này.

Quỷ Súng đối đầu Quỷ Chi Phối, hai con quỷ ký khế ước với nhân loại đang bùng phát chiến tranh, điều này tương đương với một cuộc chiến tranh quốc gia, thương vong vô cùng thảm khốc.

Tuy nhiên, Quỷ Súng vốn được kỳ vọng nhiều rõ ràng là không ổn cho lắm, vì nó giết người thì giỏi chứ đánh nhau với ác ma thì không thạo mấy.

Đây là điển hình của việc nhân loại nhận thức sai lệch, họ thấy Quỷ Súng mạnh mẽ nên tưởng nó có thể đối kháng với các ác ma khác.

Nhận thức của nhân loại thực sự có hạn, căn bản không thể hiểu được những kiến thức nằm ngoài thời gian, ngoài không gian, ngoài cảm quan.

Ngay cả khoa học của nhân loại cũng không thể nói là chính xác hoàn toàn, vì dù con người có đo đạc bất cứ dữ liệu nào cũng đều bị hạn chế bởi độ chính xác của công cụ, không thể có được dữ liệu hoàn mỹ.

Công cụ càng thô sơ thì sai số càng lớn, công cụ càng tinh vi thì sai số càng nhỏ, nhưng dù thế nào đi nữa sai số là không thể tránh khỏi.

Vì vậy nhân loại cứ tưởng mọi chuyện sẽ diễn ra như thế này, nhưng sự việc lại chẳng bao giờ như nguyện, bởi vì con người căn bản chưa từng thực sự nắm giữ ổn định bất cứ thứ gì, huống chi là ác ma.

Quỷ Súng định sẵn là sẽ khiến họ thất vọng.

Sức mạnh của Makima nằm ngoài tưởng tượng của nhân loại, nên bàn tính của họ không thể thành công.

Nhân loại tưởng mình có thể khống chế, nhưng thực ra mọi thứ đều nằm ngoài tầm kiểm soát của họ.

Đỗ Lan thấy Makima đã nắm chắc phần thắng thì thầm nghĩ Makima thực sự không nên nghênh chiến ở đây, cô ta hoàn toàn có thể khai chiến bên cạnh Thiên hoàng, lúc đó có thể cho những kẻ đùa với lửa ở quốc gia này cảm nhận thế nào là gậy ông đập lưng ông.

Đáng tiếc cô ta lại chọn nơi hẻo lánh này, dẫn đến bao cái chết vô ích.

Makima tuy chiếm thượng phong nhưng cũng không thể giết được Quỷ Súng, chỉ có thể xích nó lại mà thôi.

Nhưng nếu mỗi kẻ thù đều cần cô ta phải xích lại như vậy thì năng lực của cô ta cũng có hạn.

Makima không phải có thể chi phối tất cả, phạm vi chi phối của cô ta khá nhỏ.

Tuy năng lực rất mạnh nhưng cô ta không thể lãng phí năng lực lên những kẻ không quan trọng.

Nếu Makima thực sự có thể chi phối mọi thứ thì thế giới này từ sớm đã biến thành món đồ chơi của cô ta rồi.

Nhưng rõ ràng nhận thức của ác ma cũng có hạn, tuy rộng lớn hơn nhân loại nhưng cũng bị giới hạn bởi thời gian, không gian và sự cụ hiện của cảm quan.

Sâu mùa hè không thể bàn chuyện băng giá, đó là sự cục hạn của thời gian.

Biết rõ tình hình ở khu vực mình đứng nhưng không biết tình hình ở khu vực khác, đó là cục hạn không gian.

Cảm quan thì liên quan đến phương thức quan sát của con người, những người khác nhau quan sát cùng một tình huống sẽ thấy khác nhau, giống như việc những người khác nhau dùng cùng một thiết bị đo đạc cùng một vật thể, chỉ số của mỗi người sẽ không giống hệt nhau.

Khi học vật lý ở trường, ta biết rằng đo đạc cần thực hiện nhiều lần rồi lấy giá trị trung bình, số lần đo càng nhiều càng tốt.

Vì cảm quan của con người có sai sót nên sau này mới dùng chỉ số điện tử.

Tuy nhiên chỉ số điện tử cũng chưa chắc đã chính xác, vì nó còn liên quan đến lực tiếp xúc với vật thể, sự biến dạng của vật thể cũng dẫn đến sai số.

Nói tóm lại, nhận thức của nhân loại về thế giới có độ lệch, ác ma cũng vậy, ác ma cũng không thể nhận thức chính xác hoàn toàn mọi thứ trên đời, cũng sẽ có những tồn tại bất định.

Trước đây Makima không quan tâm đến những chuyện này, nhưng hiện tại cô ta bắt buộc phải chú trọng, vì cô ta thực sự không giết nổi kẻ thù nữa rồi.

Rốt cuộc là khâu nào nảy sinh vấn đề.

Là thời gian, không gian, hay cảm quan.

Khâu nào đã bị can thiệp.

Là luật nhân quả, là vô hiệu hóa, hay một loại khống chế đặc thù.

Đối với đủ loại tình huống, căn bản không thể đưa ra một câu trả lời chính xác, Makima cứ như bị nhốt trong một cái lồng, rõ ràng đã áp chế được kẻ thù nhưng lại không thể tung ra đòn chí mạng.

Chẳng lẽ Đỗ Lan thực sự lợi hại đến vậy sao.

Quỷ Súng bị vô số xiềng xích khóa chặt, cố định giữa không trung, không nhúc nhích được chút nào, giống như một con lợn béo chờ ăn Tết, tính mạng có thể bị tước đoạt bất cứ lúc nào.

Chẳng lẽ chỉ có giết chết Đỗ Lan mới khôi phục được sao.

Makima không nhịn được thốt lên.

Để hóa giải kỹ năng, cách tốt nhất chính là giết chết chủ nhân của kỹ năng đó.

Cô ngay cả Quỷ Súng còn không giết nổi mà đòi giết ta.

Hiện tại cô là một con quỷ lương thiện, không giết ác ma, cô phải bỏ ác tòng thiện, từ nay về sau làm một con quỷ tốt.

Đỗ Lan bước ra nói.

Đã bảo là không giết được kẻ thù mà đối phương vẫn cứ đòi giết người, thật là chẳng coi lời Đỗ Lan ra cái gì cả.

Makima vừa thấy Đỗ Lan, lập tức phát động sát ý chi phối, mưu toan băm vằn hắn ra, kết quả là vô dụng.

Không giết được, kiểu gì cũng không giết được, Đỗ Lan cứ như một cột mốc, không thể bị đánh đổ.

Cứ tiếp tục thử đi, cô có thể thử xem có phá vỡ được quy tắc của ta không, cố gắng lên, biết đâu cô sẽ thành công.

Đỗ Lan đứng yên tại chỗ cho Makima đánh.

Makima dùng đủ loại chiêu thức tấn công nhưng đều vô hiệu.

Đột nhiên cô ta nghĩ ra điều gì đó, mình không giết được đối phương nhưng mình có thể chi phối Quỷ Súng đi giết hắn mà.

Dù sao Đỗ Lan cũng không bảo Quỷ Súng không được giết người, lúc nãy Quỷ Súng vừa mới giết hàng vạn người xong.

Nghĩ đến đây, Makima lập tức chi phối Quỷ Súng phát động oanh tạc điên cuồng vào Đỗ Lan: Chết đi.

Đây sẽ là một bữa tiệc đạn dược của súng ống, đủ loại cỡ nòng, đủ loại pháo đạn dài ngắn, đủ loại quy cách tên lửa, chỉ cần thứ gì bắn được đều trút hết về phía Đỗ Lan.

Hơn nữa Makima còn dùng xiềng xích khóa chặt Đỗ Lan, không cho hắn chạy thoát.

Đây chính là đòn tấn công cuối cùng của Makima, cô ta quyết liệt nói: Ta không giết được ngươi, nhưng ngươi chưa bao giờ nói Quỷ Súng cũng không giết được ngươi.

Sai lầm lớn nhất của ngươi chính là xem thường ta.

Ngay cả Quỷ Súng cũng phải chấp nhận sự chi phối của ta.

Tuy nhiên, giọng nói của Đỗ Lan lại chẳng hề bị ảnh hưởng chút nào, từ trong quầng lửa bùng nổ và khói súng truyền ra, thản nhiên nói: Thử nghiệm không tệ, ta cứ tưởng cô không nghĩ ra đòn tấn công kiểu này chứ, xem ra cô cũng khá đấy.

Có điều, dù uy lực vũ khí của Quỷ Súng rất mạnh nhưng toàn bộ là tấn công vật lý, nếu ta ngay cả chút phòng ngự vật lý này cũng không có thì sao dám mặt dày xưng là kẻ tản bộ nơi vực sâu.

Tại sao không bình tĩnh lại, gác lại cái ý nghĩ muốn chi phối người khác đó đi để chúng ta trò chuyện tử tế nhỉ.

Cô cũng nên biết rõ là cô không thể chi phối tất cả, phạm vi cô có thể chi phối rất nhỏ, nhưng cô lại vọng tưởng dùng cái năng lực chi phối nhỏ nhoi đó để chi phối những thứ nằm ngoài phạm vi.

Làm vậy rất nguy hiểm, vì cô không có năng lực bắt cả thế giới nghe lời, nhưng lại muốn ép cả thế giới phải nghe lời, cuối cùng sẽ mất kiểm soát thôi.

Đỗ Lan lấy ví dụ nước Mỹ cũng như vậy, họ cố gắng bắt cả thế giới nghe lời, nhưng thế giới rộng lớn nhường nào, sức khống chế của họ dù mạnh đến đâu cũng có điểm yếu.

Nếu không xác định rõ hướng đi chiến lược của mình mà chỉ mải mê muốn khống chế toàn cầu, thì cuối cùng sẽ chỉ mệt nhoài, lãng phí tài nguyên khổng lồ mà chẳng khống chế được gì.

Chi phối cái này, chi phối cái kia, cuối cùng là chẳng chi phối được cái gì hết.

Điều này thực ra Makima cũng biết, nên khi phát hiện ra Quỷ Cưa, cô ta mới muốn dốc toàn lực chi phối Quỷ Cưa.

Nhưng thông qua việc chi phối Quỷ Cưa, thực chất cô ta cũng hy vọng chi phối được nhiều hơn.

Makima tuy biết mình không thể chi phối tất cả, nhưng thâm tâm cô ta vẫn muốn thử một lần, chỉ là thủ đoạn không trực tiếp mà thông qua Quỷ Cưa để gián tiếp chi phối phạm vi rộng hơn.

Cho nên Makima là kẻ có dã tâm, cũng có thủ đoạn, biết giả vờ nhún nhường thấp điệu, nhưng khi cần ra tay thì sẽ ra tay.

Vì thế người phụ nữ xấu xa này mới có mị lực, bởi vì một khi không ra tay thì thôi, đã ra tay là nhất định trúng đích, tuyệt đối không học theo nước Mỹ cái gì cũng muốn khống chế để rồi cuối cùng trắng tay.

Chương 2580

Mục tiêu của cô ta là chi phối Quỷ Cưa, chi phối phạm vi rộng hơn.

Nhưng hiện tại, người đầu tiên cô ta phải đánh bại là Đỗ Lan, kẻ này quá phiền phức.

Makima chi phối Quỷ Súng tấn công Đỗ Lan không chút lưu tình, nhưng phòng ngự vật lý của Đỗ Lan cao đến mức hoàn toàn phớt lờ các loại vũ khí nóng.

Đòn tấn công này còn chẳng bằng gãi ngứa, căn bản không hề hấn gì.

Biểu hiện của Đỗ Lan, ngay cả dưới góc nhìn của ác ma, cũng là điều không thể lý giải nổi.

Tuy nhiên cô ta không dừng lại, liên tục chỉ huy Quỷ Súng phát động những đợt tấn công mãnh liệt hơn.

Cô ta không tin Đỗ Lan không có điểm yếu, tấn công 360 độ, nhất định phải oanh tạc mọi ngóc ngách trên người hắn.

Phong cách không chịu nhận thua này của ác ma đúng là đúc cùng một khuôn với nhân loại.

Đỗ Lan nhận xét.

Vô dụng, chẳng có chút tác dụng nào.

Đỗ Lan hứng trọn mọi sát thương mà chẳng mảy may hề hấn.

Quỷ Súng đã mệt lử, bị vắt kiệt sức, không thể không dừng lại.

Mặt đất đầy rẫy hố vôi, cứ như vừa trải qua một trận đại chiến.

Lượng đạn dược vừa giải phóng còn nhiều hơn tổng lượng đạn dược của Thế chiến I, Thế chiến II cộng thêm các cuộc chiến tranh khu vực cộng lại, đủ để đánh một cuộc thế chiến mới.

Đất đai quanh Đỗ Lan đều đã hóa thành tro bụi, nhưng hắn vẫn bình an vô sự.

Làm một con quỷ không giết những con quỷ lương thiện không tốt sao.

Hiện nay mục tiêu của lũ ác ma địa ngục quá đơn điệu, chủng loại bị đồng nhất hóa nghiêm trọng, thiếu đi tính đa nguyên.

Ác ma mạnh thì lăm le ác ma yếu, ác ma cũ thì cực độ bài xích ác ma mới, có thể nói đã đến lúc bắt buộc phải thay đổi rồi.

Sắp tới, dù ác ma có cùng nhau uy hiếp nhân loại, nhưng đấu tranh nội bộ ác ma cũng sẽ không dừng lại.

Là một ác ma hùng mạnh, chẳng lẽ cô không nên suy nghĩ cho tương lai của địa ngục, không nên làm gương sao.

Rốt cuộc là ai quy định ác ma nhất định phải giết người.

Ác ma không giết người thì không còn là ác ma nữa sao.

Đỗ Lan khẳng khái kích ngang, bày tỏ sự lo lắng cho tương lai của địa ngục và sự bất mãn với hiện trạng của ác ma.

Hắn đưa ra khẩu hiệu không giết ác ma lương thiện, hy vọng người phụ nữ xấu xa Makima có thể thân tiên sĩ tốt, bắt đầu từ bản thân, bỏ tiền cầu hậu, bỏ thân cầu nghĩa.

Makima cũng không khỏi hoài nghi Đỗ Lan thực sự là một người bạn của ác ma đang nghĩ cho họ.

May mà cô ta không mắc mưu.

Không giết ác ma lương thiện.

Nghe mới mẻ làm sao, cũng nực cười làm sao.

Không giết và lương thiện, căn bản là từ trái nghĩa với ác ma.

Makima quả đoạn từ chối.

Làm ác ma thì phải giết người và tà ác.

Khuyên người hướng thiện thật quá khó, may mà Đỗ Lan cũng không nghĩ đối phương sẽ nghe lời ngay, nên cũng không thất vọng lắm.

Hắn nhìn Makima, biết cô ta chắc chắn vẫn đang vận động não bộ chuẩn bị chiến đấu.

Không chỉ nhân loại, ngay cả ác ma cũng không nhận ra mình đã đến bước ngoặt lịch sử, không nhận ra thế giới sắp nghênh đón sự thay đổi.

Đỗ Lan nuối tiếc nói.

Makima đáp: Từ khi nhân loại có quan hệ phân phối, chi phối đã luôn tồn tại.

Từ chế độ nô lệ, phong kiến đến tư bản chủ nghĩa, chi phối có mặt ở khắp mọi nơi.

Ta đã chứng kiến không ít những biến cách lịch sử, nhưng bất kể nhân loại thay đổi ra sao, nhân loại vẫn cứ là nhân loại, ác ma vẫn cứ là ác ma, ta không tin ngươi có thể thay đổi được gì.

Chi phối là chủ đề vĩnh hằng của xã hội nhân loại.

Trong đại tự nhiên không có nhiều hiện tượng chi phối, nhưng trong xã hội loài người, sự chi phối hiện diện khắp nơi.

Chi phối không phải là từ mang nghĩa xấu, nó là từ trung tính, đồng thời chi phối không phải là một chiều mà là hai chiều.

Trong xã hội nhân loại, muốn chi phối một người phải thông qua lợi ích, đạo đức hoặc sự sợ hãi, hoặc kết hợp nhiều cách.

Hoặc là ban phát lợi ích, hoặc là ràng buộc đạo đức, hoặc là khống chế bằng nỗi sợ.

Khi kẻ mạnh chi phối kẻ yếu, kẻ yếu cũng đang chi phối kẻ mạnh, bởi vì không chỉ kẻ mạnh yêu cầu kẻ yếu, mà kẻ yếu cũng sẽ yêu cầu kẻ mạnh ban phát nhiều lợi ích hơn, duy trì đạo đức cao hơn hoặc luôn phải duy trì thực lực.

Nếu kẻ mạnh không làm được, kẻ yếu sẽ nói lời tạm biệt.

Cho nên bản chất của chi phối là sự khống chế hai chiều.

Nhưng con quỷ Makima này lại luôn chi phối một chiều, cô ta không cần trả bất cứ giá nào cũng có thể chi phối kẻ yếu, điều đó rất phi lý.

Hiện tại nhân loại đã nắm giữ kỹ năng thu hoạch linh hồn ác ma, thế trận mạnh yếu đã nghịch chuyển.

Nếu ác ma còn không đưa ra những thay đổi thích đáng, thì sắp tới kẻ chịu thiệt chắc chắn là lũ ác ma.

Cô rất tự tin.

Cô đã trải qua lịch sử nhân loại, vậy nên biết sự thay đổi của lịch sử là thế nào.

Sự nghịch chuyển mạnh yếu luôn xảy ra.

Từ cổ chí kim, không có kẻ mạnh nào có thể duy trì thế thượng phong mãi mãi, còn kẻ yếu thì luôn đòi hỏi nhiều hơn, đó mới là chân tướng của sự chi phối.

Đỗ Lan nói: Tương lai ác ma cũng sẽ gặp phải những biến hóa kịch liệt, nếu ác ma không đi tìm định vị mới, kết cục sẽ rất bi thảm.

Bởi vì rất nhanh thôi nhân loại sẽ bắt đầu săn lùng linh hồn ác ma, coi linh hồn các cô như hàng hóa để mua bán.

Tiềm năng của thị trường linh hồn là khổng lồ chưa từng có, linh hồn ác ma chắc chắn sẽ bán được giá hời.

Lũ ác ma không hề biết rằng cuộc chiến sắp tới sẽ trở thành bữa tiệc tước đoạt linh hồn của chúng.

Đây quả là một thông tin hoàn toàn mới: rao bán linh hồn ác ma.

Makima nhận ra đây mới chính là mục đích thực sự của những kẻ tự xưng là Kẻ tản bộ nơi vực sâu này.

Cô ta trầm mặc, vì nếu tin này là thật, thì cuộc chiến giữa ác ma và nhân loại sắp tới sẽ biến thành một vụ mùa thu hoạch nông sản.

Không biết bao nhiêu con ác ma ngu muội sẽ bị gặt hái, nhưng liệu nhân loại thực sự có thể làm lung lay cả địa ngục sao.

Trước đây Makima chắc chắn không tin nhân loại làm được, nhưng nếu Đỗ Lan giúp sức, biết đâu nhân loại lại làm được thật.

Cho nên chỉ có ký kết khế ước với nhân loại, trở thành cộng sự của con người mới có thể tránh được việc bị thu hoạch.

Không giết ác ma lương thiện là con đường sống duy nhất của địa ngục, nếu không cuộc vui này sẽ kéo dài cho đến khi toàn bộ ác ma bị gặt sạch mới thôi.

Đỗ Lan nói.

Đương nhiên ác ma mới sẽ liên tục mọc ra, nên cuộc thu hoạch có thể kéo dài rất lâu.

Lũ ác ma địa ngục đang hừng hực khí thế muốn tấn công nhân gian, muốn bắt nhân loại phải trả giá, mà không biết rằng một đám thợ gặt đang mài dao xoèn xoẹt chờ ác ma tự dẫn xác đến, Hắc Ám

Chi Hoàn sẽ hấp thu toàn bộ linh hồn của chúng.

Thời đại đã thay đổi, ác ma không làm gì sai cả, chúng chỉ hành động theo cách từ trước đến nay: dạy cho nhân loại một bài học, để con người đừng vọng tưởng thách thức ác ma.

Nhưng thời đại đã đổi thay, thủ đoạn cũ đã mất hiệu lực, nên thứ mà lũ ác ma sắp đón nhận chính là hố sâu của riêng chúng.

Chương 2581

Đây là điều ác ma chưa từng trải qua, suốt vạn năm qua chúng luôn cao cao tại thượng nhìn xuống nhân loại, nhưng giờ đây chúng đã trở thành trái chín trong mắt con người.

Hoặc là bị thu hoạch, hoặc là trở thành chiến hữu của nhân loại để cho mượn sức mạnh, ác ma sau này chỉ có hai con đường đó để đi.

Đỗ Lan dù sao cũng đã truyền đạt lời cảnh báo, Makima có nghe hay không thì cũng đành chịu, đúng là lời lành khó khuyên kẻ muốn chết.

Có đôi khi thực sự phải đâm đầu vào tường mới biết quay đầu, không thấy quan tài không đổ lệ, phi bị dồn vào đường cùng mới thấy hối hận.

Cảnh báo trước cũng không ngăn chặn được gì vì ác ma đã kiêu ngạo quá lâu rồi, chúng căn bản không tin những chuyện Đỗ Lan nói sẽ thành hiện thực, cho đến khi chúng bị thu hoạch, lúc đó hối hận cũng không kịp nữa.

Nhân loại như thế, ác ma cũng thế, sức mạnh to lớn không mang lại cho ác ma tầm nhìn cao hơn, chúng vẫn bị ràng buộc bởi thời gian, không gian và cảm quan, không thể biết chính xác quá khứ, cũng không thể dự trắc chính xác tương lai, chúng chỉ có sự ngạo mạn đối với nhân loại.

Trận chiến này là không thể tránh khỏi, không đánh một trận, ác ma căn bản sẽ không thấy rằng bắt nạt nhân loại phải trả giá đắt.

Bắt buộc phải đánh, đánh cho ác ma thảm bại thì chúng mới chịu chấp nhận định vị mới của mình.

Một cuộc chiến tranh thường đại diện cho việc hai loại sức mạnh đạt được một sự cân bằng mới.

Đỗ Lan coi như đã nói xong, nhưng Makima biết rõ những lời này sẽ không có tác dụng, nên sắp tới làn sóng tấn công từ địa ngục vẫn sẽ dâng cao.

Khi đó, những thợ săn quỷ khát khao linh hồn ác ma sẽ thu hoạch chúng không chút lưu tình.

Nhân loại khi quan sát động vật luôn đứng ở vị thế cao hơn, ví dụ như điểu loại học, con người luôn thấy điểu loại học rất quan trọng đối với loài chim, nhưng loài chim đã tồn tại lâu hơn con người rất nhiều, chúng chẳng quan tâm đến điểu loại học của con người.

Con người cao ngạo như vậy là vì loài chim không làm hại được họ, con người muốn quan sát thế nào cũng được, chim không thể phản sát.

Nếu một ngày nào đó loài chim bắt đầu phản kích con người, nhân loại sẽ không còn thong dong được nữa, chắc chắn sẽ tổ chức binh lực để săn giết quy mô lớn.

Và ác ma đối với nhân loại cũng giống như nhân loại đối với loài chim, đều quan sát từ trên cao và cho rằng sự tồn tại của ác ma có ý nghĩa thâm sâu đối với con người.

Khi nhân loại còn yếu đuối, ác ma có thể khinh thường nhìn xuống, nhưng khi nhân loại có thể quay lại áp chế ác ma, ác ma sẽ xé bỏ lớp ngụy trang để phản kích nhân loại.

Sức mạnh của chân ái nhân loại hiện giờ tuy còn yếu ớt, nhưng một khi lớn mạnh sẽ là mối đe dọa khổng lồ với ác ma.

Huống chi hiện tại Quỷ Cưa còn đứng về phía nhân loại, nếu ác ma địa ngục không tìm cách giải quyết thì đừng mong áp chế được con người nữa.

Cho nên ác ma cần đoàn kết lại, những con quỷ cổ xưa trong địa ngục nhận được tin tức từ Quỷ Hắc Ám, bắt đầu chiêu binh mãi mã, tổ chức lực lượng.

Mỗi con quỷ cổ xưa đều có một phương thế lực, giống như Quỷ Cưa ở địa ngục cũng có rất nhiều người ủng hộ.

Bên cạnh ác ma hùng mạnh chưa bao giờ thiếu kẻ theo đuôi, nên rất nhanh liên quân địa ngục đã tập kết xong.

Đối với tình huống này, nhân loại cũng biết, vì các thầy pháp và đồng cốt của con người đã sớm đưa ra cảnh báo.

Bọn họ ít nhiều đều có liên hệ với ác ma, biết rằng lũ quỷ địa ngục sẽ mang đến sự thanh tẩy tận thế cho nhân loại.

Trong tình huống này, sự hoảng loạn của nhân loại là không thể tránh khỏi, tuy nhiên con người chẳng tổ chức được lực lượng gì ra hồn, vì không tổ chức nổi.

Số lượng thợ săn quỷ không nhiều, hơn nữa sự kiện Quỷ Súng trước đó đã chứng minh thợ săn quỷ căn bản không thể tiến hành tác chiến hiệp đồng cường lực, họ luôn chỉ có vài người, tối đa là mười mấy người đi cùng nhau.

Nếu yêu cầu họ vài trăm người, vài ngàn người, thậm chí là vài vạn người hiệp đồng tác chiến thì cần một cấu trúc tổ chức cực kỳ hiệu quả.

Nhưng kẻ có năng lực tổ chức thì không muốn tổ chức, kẻ không có năng lực thì chỉ có thể mạnh ai nấy đánh.

Trong hoàn cảnh đó, đối mặt với cuộc tấn công của ác ma địa ngục, họ chẳng làm được gì nhiều.

Và lúc này Denji, Himeno đều đang đi theo Kẻ tản bộ nơi vực sâu, nhìn họ bày biện đủ loại thiết bị công nghệ cao để cứu Aki Hayakawa.

Lúc đó Aki bị Gia Trì một đao chém chết, Denji suýt chút nữa đã liều mạng với Gia Trì, may mà Gia Trì giải thích giết anh ta là để cứu anh ta, sau đó lại tìm Himeno đến để đánh thức ý chí cầu sinh của Aki.

Dùng thiết bị nhân bản tiên tiến để tái tạo cơ thể cho Aki, cuối cùng là để cứu sống anh ta.

So với vấn đề của Aki Hayakawa thì cuộc tổng tấn công của ác ma địa ngục đáng lo hơn nhiều.

Gia Trì nói: Denji ở thành phố này, vậy nơi đây sẽ biến thành chiến trường.

Denji đối với ác ma địa ngục thì chẳng mấy hứng thú, cậu chỉ muốn biết rốt cuộc là kẻ nào đã biến Aki thành người lai ác ma, cậu hy vọng Aki sớm tỉnh lại.

Makima đã nhận được cảnh báo của Đỗ Lan, biết có một nhóm Kẻ tản bộ nơi vực sâu đang lăm le linh hồn ác ma, nhưng cô ta lại biết mà không báo.

Tại sao cô ta phải nhắc nhở các ác ma khác.

Chẳng lẽ cô ta thực sự bỏ ác tòng thiện rồi sao.

Chết thêm vài con quỷ thì địa ngục càng rộng rãi.

Cô ta không hề nghĩ đến chuyện môi hở răng lạnh, không nghĩ rằng hôm nay cô ta không giúp, sau này ác ma bị săn đuổi hết, chỉ còn lại mình cô ta thì cô ta cũng chẳng thể sống độc lập được.

Khổ nỗi ác ma vẫn cứ là ác ma, ác ma không thể thực sự suy nghĩ như nhân loại được.

Trong giới khoa học viễn tưởng luôn có một câu hỏi: nếu một ngày kia mọi việc con người có thể làm đều bị máy móc thay thế hết thì sao.

Nếu máy móc thay thế hoàn toàn nhân loại, thì máy móc chính là nhân loại.

Nhân loại muốn hoàn thành mục tiêu, máy móc sẽ thay nhân loại hoàn thành.

Thực sự đến ngày mọi hành vi của con người đều bị thay thế, thì cả hai chẳng còn phân biệt được ta và người nữa.

Ác ma và nhân loại tuy cộng sinh vạn năm, nhưng ác ma không thể thay thế nhân loại, cũng không thể suy nghĩ như con người.

Ác ma biết lịch sử nhân loại, thậm chí là kẻ tham gia, nhưng chúng không lấy lịch sử nhân loại làm gương, vì chúng chẳng cần trở thành nhân loại.

Đối với chúng, lịch sử nhân loại chẳng qua là trò cười, ác ma không vì nhân loại môi hở răng lạnh mà quan tâm lẫn nhau.

Ác ma nguồn gốc từ nhân loại nhưng cao hơn nhân loại.

Makima là ác ma, cao cao tại thượng suốt mấy ngàn năm, tuy đã nhìn thấu sự hưng suy thành bại, chìm nổi của nhân loại, nhưng cô ta không ngờ rằng ác ma cũng sẽ gặp phải sự suy lạc như con người.

Bởi vì ác ma chưa bao giờ suy lạc, cũng không cần học cách đối mặt với sự suy lạc.

Có thể thấy ác ma thực sự không ổn.

Ngay cả khi không lo bị nhân loại giết chết, chúng cũng phải lo lắng về thiên tai, lo về tuổi thọ của Trái Đất, mặt trời nổ tung, thiên thạch vũ trụ, tia gamma giải phóng, phải lo về sự tiến hóa thất bại, biến đổi khí hậu Chúng đều không lo tới, đúng là không lo xa tất có họa gần.

Ác ma thọ mệnh dài như vậy mà tầm nhìn còn chẳng bằng nhân loại.

Nhân loại ít nhất còn lo lắng vấn đề của trăm năm sau, nhưng ác ma căn bản chẳng thèm nghĩ tới chuyện vạn năm sau, chúng chỉ nghĩ đến hiện tại, thỏa mãn với hiện tại.

Bắt nạt nhân loại một chút, sống qua ngày đoạn tháng là được rồi, căn bản không nghĩ tới ngộ nhỡ một ngày nào đó thực sự xảy ra đại sự kiện ảnh hưởng đến Trái Đất, ác ma phải cầu sinh thế nào trong điều kiện không có nhân loại.

Chúng chẳng nghĩ gì hết, nên chuyện sắp tới xảy ra tự nhiên sẽ là bi kịch, ác ma sẽ bị thời đại vô tình nghiến nát, nghiến đi nghiến lại.

Không có sự mạnh mẽ vĩnh hằng.

Đỗ Lan biết từ hôm nay ác ma sẽ hiểu được sức nặng của câu nói này.

Dù chúng tính toán thời gian bằng vạn năm, nhưng đối với vũ trụ, vạn năm cũng chỉ là một cái búng tay.

Mười vạn năm trước không có kẻ thù không có nghĩa là mười vạn năm sau sẽ không có biến hóa.

Hiện tại biến hóa đã đến, đối mặt với liên quân địa ngục, Đỗ Lan quyết định chủ động xuất kích, tuyển chọn thêm nhiều nhân tài trở thành Kẻ tản bộ nơi vực sâu.

Những nhân viên còn sót lại của Đội Đặc nhiệm Trị an 4 cũng toàn bộ chuyển chức, từ thợ săn quỷ trở thành Kẻ tản bộ nơi vực sâu, tất cả đeo lên Hắc Ám Chi Hoàn, xông vào địa ngục làm một bữa tiệc thu hoạch tưng bừng.

Đồng thời cũng phải tống toàn bộ Eva vào địa ngục để đánh một trận ra trò.

Đỗ Lan tuyên bố sắp tới sẽ là một trận đại chiến.

Sắc mặt Ikari Gendo hơi biến đổi, vì ông ta đã có ý đồ riêng.

Chương 2582

Ông ta muốn đánh bại Sơ Hào Cơ Unit 01, rút linh hồn vợ mình từ trong đó ra, sau đó nhân bản một bà vợ mới.

Ông ta và vợ có thể đoàn viên, thời gian qua ông ta và Phó tư lệnh vẫn luôn bàn bạc chuyện này.

Người đàn ông này sơ tâm không đổi, bất kể bao lâu trôi qua, mục tiêu của ông ta chỉ có một: tìm vợ, nhất định phải mang vợ về, vì thế ông ta cam lòng nếm mật nằm gai.

Nhưng trong bóng tối, ông ta chưa từng từ bỏ.

Đối với một người đàn ông cố chấp vì mục tiêu như vậy, thật chẳng biết nói gì hơn.

Chỉ cần có vợ, bất kể gian nan khốn khổ thế nào ông ta cũng sẵn lòng đối mặt.

Thậm chí ngay cả con trai cũng có thể đem ra hố, tóm lại cuối cùng là phải có vợ.

Vợ chính là tín ngưỡng của Ikari Gendo, là tất cả của ông ta.

Rõ ràng ban đầu ông ta tiếp cận Ikari Yui là để gia nhập Seele, nhưng sau khi quen biết thì cả người đều lún sâu vào.

Thế giới có muôn vàn cái tốt cũng chẳng bằng vợ mình, sau khi vợ nhập vào Sơ Hào Cơ, cả cuộc đời Gendo chỉ còn lại một mục tiêu duy nhất là đoàn tụ với vợ.

Thành thật mà nói, ông ta chưa bao giờ đứng ở góc độ của Yui mà suy nghĩ.

Nếu đổi góc độ, ông ta sẽ biết Yui chắc chắn hy vọng ông ta chăm sóc tốt cho con trai, chứ không phải cứ khăng khăng đòi hai người đoàn tụ thế này.

Dù sao ba người mới là nhà, chứ không phải con trai là sự cố ngoài ý muốn, còn cha mẹ mới là chân ái.

Tình yêu của Yui dành cho chồng và dành cho con là như nhau.

Nhưng tình yêu của Gendo dành cho vợ rõ ràng vượt quá tình yêu dành cho con, nên khó trách người ta nghi ngờ kẻ Gendo yêu nhất thực ra là chính mình, còn yêu vợ chỉ là phương tiện để ông ta yêu bản thân mình mà thôi.

Khi yêu bản thân hơn yêu người khác, đó gọi là ích kỷ.

Vậy yêu một người khác hơn tất cả mọi người, thậm chí hơn cả chính mình, thì có tính là ích kỷ không.

Trong tín ngưỡng tôn giáo đầy rẫy tư duy yêu thần hơn tất cả, thậm chí hơn cả bản thân mình.

Thần của Ikari Gendo không phải Thượng đế, mà chính là vợ mình.

Vì mục tiêu đó, ông ta không tiếc phản bội Seele, chiếm đoạt Nhân loại bổ hoàn kế hoạch, hố con trai, coi tất cả mọi người là quân cờ, có thể nói là vì mục tiêu cá nhân mà trở thành kẻ thù của tất cả.

Đương nhiên, kẻ coi Yui là thần còn có cả Phó tư lệnh Fuyuki, ông ta luôn giúp đỡ Gendo, nhưng sau này ông ta cũng có điều lĩnh ngộ.

Trong đoạn kết của bản điện ảnh The End of Evangelion, ông ta đã chọn phản bội, hỗ trợ Mari, tạo cơ hội cho cha con Ikari Shinji và Ikari Gendo đối đầu.

Phó tư lệnh phản bội Gendo nhưng không phản bội Yui, vì hai cha con này đều quan trọng với ông ta, nên việc đưa con trai đến bên cạnh mẹ vốn dĩ cũng là chút việc mọn mà Phó tư lệnh có thể làm.

So sánh hai người, những gì Phó tư lệnh làm hoàn toàn phù hợp với giác ngộ của một kẻ lốp dự phòng, hy sinh tất cả mà cuối cùng chẳng được gì.

Còn Gendo ít nhất còn có thể trùng phùng với vợ, Phó tư lệnh thì hoàn toàn nghĩ cho Yui, đúng là tinh thần hào phóng quên mình.

Gendo và Phó tư lệnh hiện vẫn là cộng sự, hiện tại ý tưởng của họ là rút linh hồn Yui từ Sơ Hào Cơ ra.

Cơ thể nhân bản đã chuẩn bị xong, lấy gen của Ayanami Rei và Ikari Shinji, áp dụng những công nghệ nghe có vẻ cao siêu để tạo ra một cơ thể, giờ chỉ thiếu linh hồn thôi.

Lúc Sơ Hào Cơ khởi động, Yui đã biến mất trong đó.

Giờ muốn lấy ra thì phải phá hủy hoàn toàn lớp vỏ của Sơ Hào Cơ, nhưng việc này cần phá giải AT Field Trường lực AT.

Tuy sau khi hấp thu linh hồn ác ma, chiến lực của họ đã tăng lên không ít, nhưng vẫn chưa thể đánh bại được Sơ Hào Cơ.

A a, Ikari Gendo đối với vợ căn bản không phải chân ái, ông ta chỉ đang tự làm mình cảm động thôi.

Ngay cả Phó tư lệnh Fuyuki còn biết Shinji quan trọng thế nào với Yui, nhưng Gendo chỉ thấy mình quan trọng với vợ, căn bản chẳng thèm cân nhắc lập trường của vợ.

Hơn nữa, chẳng lẽ linh hồn vợ ở trong thân thể Sơ Hào Cơ thì ngăn cản họ yêu nhau sao.

Ngăn cản họ phát cẩu lương sao.

Không hề nhé, chân ái là không phân biệt chủng tộc.

Đỗ Lan có ý kiến khác.

Trong Knights of Sidonia, nam chính yêu một sinh vật vũ trụ có linh hồn nhân loại.

Trong Saya no Uta, nam chính yêu nữ chính là quái vật.

Trong Saikano Vũ khí cuối cùng, nam chính yêu nữ chính bị cải tạo thành vũ khí.

Đương nhiên còn rất nhiều kẻ cuồng furry thích lông lá nữa Vượt qua giống loài, vượt qua địch ta, tình yêu kiểu đó đầy rẫy ra, chẳng lẽ vợ biến thành Sơ Hào Cơ thì ngăn cản Gendo yêu bà ấy sao.

Chẳng lẽ vợ biến thành vũ khí chiến đấu cao trăm mét thì ngăn cản hai người bên nhau sao.

Hiển nhiên là không phải, chỉ là thứ Gendo theo đuổi là một loại tình yêu thuần túy, không tạp chất, hoàn toàn thuộc về sự khống chế và tưởng tượng của ông ta.

Trong tình yêu đó, con trai ruột cũng là đối thủ, là tạp chất.

Nói đơn giản là Gendo có định nghĩa riêng, có yêu cầu riêng cho tình yêu của mình, nghĩa là ông ta hy vọng sau khi mình bỏ ra thì có thể độc chiếm một phần tình yêu đó.

Nhìn thì có vẻ vô tư, nhưng thực chất lại là ích kỷ.

Tình yêu vô tư thực sự là bất kể vợ biến thành cái gì cũng đều yêu thương như cũ.

Phó tư lệnh mới thực sự là vô tư, ông ta không mong cầu báo đáp, ông ta chỉ là một kẻ dự phòng đạt chuẩn, không cần gì cả, chỉ cần nữ thần hạnh phúc là được, bà ấy hạnh phúc thì ông ta cũng hạnh phúc.

Thực ra dù Yui ở trong Sơ Hào Cơ nhưng bà ấy cũng có suy nghĩ riêng.

Từ việc bà bảo vệ con trai, phản đối hành vi của chồng có thể thấy bà đã đưa ra lựa chọn.

Bà không ủng hộ cách làm của chồng là muốn dung hợp rồi đến gặp mình, vì thực ra bà cũng có nghi vấn đối với kế hoạch của Seele.

Có thể nói những lần khởi động lại trước đó ít nhiều đều do Yui bảo vệ con trai mà dẫn tới.

Vì Yui bảo vệ con trai, nên Ikari Shinji mới có cơ hội thực hiện khởi động lại dòng thời gian.

Yui không cho rằng dung hợp thì nhất định sẽ tốt, cũng không cho rằng mình và chồng ở bên nhau thì sẽ hạnh phúc, hạnh phúc thực sự là hạnh phúc của toàn nhân loại chứ không phải hạnh phúc cá nhân.

Ở điểm này, giác ngộ của bà cao hơn chồng nhiều.

Còn Shinji từng lần một khởi động lại, thực chất cũng là hy vọng đạt được hạnh phúc, chỉ là không mấy thành công.

Cuối cùng trong bản điện ảnh, cậu đã trưởng thành, nhận ra hạnh phúc chính là sự thỏa hiệp và chịu đựng.

Trưởng thành là khi hiểu được cái giá phải trả, hiểu được muốn có thứ gì thì tất nhiên phải mất đi thứ gì, và càng hiểu rõ mất đi cái gì không đồng nghĩa với việc sẽ có được cái gì.

Hạnh phúc vốn không phải thứ tuyệt đối, căn bản không có ai có thể thực sự đạt được sự thỏa mãn cực hạn.

Ikari Gendo cũng không thể có được trọn vẹn tình yêu mà ông ta mong đợi, vì Yui không phải món đồ chơi, bà cũng có lý tưởng riêng.

Hoài bão của Yui lớn hơn đám đàn ông vô dụng này nhiều, thậm chí có thể nói trong những lần khởi động lại, bà đã giáo dục con trai thành công.

Đỗ Lan không đồng tình với ý tưởng của Ikari Gendo, nên hắn xuất hiện và hủy diệt cơ thể nhân bản của Yui.

Ikari Gendo và Phó tư lệnh Fuyuki đều ngớ người, vì đây là cơ thể họ đã tốn bao nhiêu tài nguyên, lén lút hoàn thành nhân bản, giờ lại bị Đỗ Lan trực tiếp hủy đi, đúng là nhịn có thể, nhịn sao nổi nữa.

Thằng khốn này, ngươi muốn làm gì.

Ikari Gendo cuối cùng cũng nổi giận.

Chương 2583

Câu này ta nên hỏi ông mới đúng, đại chiến đến nơi rồi, ông lén lút làm cái gì thế hả.

Sao, ông không hài lòng với ngoại hình hiện tại của vợ ông à.

Không thể chấp nhận trạng thái hiện tại của bà ấy sao.

Tại sao phải nhân bản bà ấy, ông có tâm địa gì đây.

Đối mặt với một chuỗi câu hỏi của Đỗ Lan, Ikari Gendo đứng hình, cái quái gì thế.

Mình muốn cứu vợ thì có gì sai.

Sao lại lòi ra lắm câu hỏi kỳ quặc thế này.

Trả lời không được à.

Xem ra ông yêu vợ chưa đủ rồi, không vượt qua được rào cản ngoại hình.

Yêu một người là sẽ không để ý đến hình thái của đối phương, đừng nói là một vũ khí chiến đấu hình người cao trăm mét dùng để đối phó Sứ đồ, dù có biến thành một đống thịt vụn thì cũng chẳng thể ngăn cản được chân ái.

Vậy mà ông lại đang chê bai ngoại hình của Sơ Hào Cơ, mưu toan biến Yui trở lại thành hình người, hành vi này của ông chính là tự tư tự lợi, là yêu quá ít.

Ông căn bản không phải yêu vợ, ông chỉ yêu bản thân mình thôi.

Ông chỉ muốn duy trì tình yêu trong lòng ông, mà tình yêu trong lòng ông lại hẹp hòi, bị cục hạn, là thứ tiểu ái được ông định nghĩa bằng những điều kiện tinh vi.

Đỗ Lan nghĩa chính ngôn từ, nói năng cực kỳ nghiêm túc.

Những lời này đặt vào thế giới khác thì có thể coi là không vấn đề gì, nhưng đối với Ikari Gendo thì có chút khó chấp nhận.

Dù sao thế giới Eva cũng chưa có đủ thời gian phát triển, chưa phát triển đến mức tình yêu vượt qua hình người.

Trước Chấn động thứ hai, nhân loại vẫn rất bình thường, chưa gặp phải những nan đề khoa trương đến thế.

Sau Chấn động thứ hai mười mấy năm, tuy đã có Sứ đồ, có Eva, nhưng định nghĩa thẩm mỹ và định nghĩa về giới tính của nhân loại vẫn chưa vượt qua được những ràng buộc cũ, chưa thể một bước hoàn thành sự siêu việt.

Họ vẫn cho rằng đối tượng yêu đương của con người ít nhất cũng phải là một con người.

Nhưng có linh hồn nhân loại là được rồi, ngoại hình thì có quan hệ gì chứ.

Đỗ Lan khẳng định chân ái sẽ không vì ngoại hình mà bị ngăn trở.

Tình yêu của Ikari Gendo quá hẹp hòi, quá nhỏ bé.

Ikari Gendo tiếp tục ngớ người.

Trái lại, Fuyuki lại cảm thấy Đỗ Lan nói rất có lý.

Tuy Yui hiện giờ là Sơ Hào Cơ, nhưng linh hồn bà vẫn như cũ.

Cho nên yêu Yui thì phải yêu cả Sơ Hào Cơ, bất kể bà ấy biến thành hình dạng gì cũng phải dũng cảm mà yêu.

Cách nói của Đỗ Lan quá mức siêu tiền, nhưng một người không mong cầu gì như Fuyuki lại rất dễ thấu hiểu.

Dù sao ông cũng cho rằng tinh thần cao hơn thể xác, sự hòa hợp về tinh thần có ý nghĩa hơn sự trùng phùng về thể xác.

Sau khi chấp nhận lời của Đỗ Lan, ông không khỏi nhìn sang Ikari Gendo, hy vọng ông ta có thể tiến thêm một bước, vứt bỏ thành kiến ngoại hình để chấp nhận Sơ Hào Cơ.

Tình yêu chân chính không nên bị khống chế bởi ngoại hình, Đỗ Lan có thể đưa ra vô số ví dụ về tình yêu giữa nhân loại và các thực thể phi nhân hình, thậm chí loại tình yêu này còn không có thực thể, chẳng hạn như con người yêu trí tuệ nhân tạo.

Tóm lại, không bị ảnh hưởng bởi ngoại hình, tình yêu chân chính là không sợ hãi.

Cho nên Đỗ Lan thống trách Đĩnh Nguyên Đường yêu bản thân mình hơn cả Đĩnh Duy, bởi vì hắn đã tự ý áp đặt mọi loại điều kiện chỉ phù hợp với ý muốn của bản thân lên tình yêu giữa mình và Đĩnh Duy, những điều kiện này chưa từng thương lượng qua với Đĩnh Duy mà hoàn toàn do hắn tự quyết định.

Vì vậy nói Đĩnh Nguyên Đường yêu bản thân hơn yêu Đĩnh Duy cũng không sai, bởi vì tình yêu chân chính sẽ không để tâm đến ngoại hình của Đĩnh Duy.

Đĩnh Nguyên Đường nghe xong thì im lặng, phó tư lệnh Đông Nguyệt nghe xong thì ngỡ ngàng.

Bởi vì cách nói của Đỗ Lan quá mức siêu tiền, vượt xa khả năng tiếp nhận của họ.

Dù đã trải qua Chấn động thứ hai, nhưng đối với họ, mười lăm năm qua không hề có cơ hội để xây dựng một hệ thống quan niệm thẩm mỹ mới tương ứng.

Trong thế giới Eva tồn tại chủ nghĩa phong kiến mạnh mẽ, những người trong tế đàn đều thích làm kẻ nói lời bí ẩn, kẻ nói bí ẩn lớn và kẻ nói bí ẩn nhỏ rất nhiều, bọn họ sẽ không giải thích gì với những người ở bên lề và bên ngoài tế đàn.

Bọn họ chỉ che giấu chân tướng, rồi âm thầm thực hiện kế hoạch của mình.

Bọn họ chưa từng suy nghĩ về những mâu thuẫn và nhu cầu mới mà nhân loại phải đối mặt sau Chấn động thứ hai.

Khi những Sứ đồ cường hãn xuất hiện, thẩm mỹ của nhân loại cũng sẽ bị thay đổi, tình yêu của nhân loại cũng không nên chỉ giới hạn ở con người.

Hay nói cách khác, định nghĩa về con người nên bị thay đổi.

Trong Tam Thể có một câu nói thế này: Khi con cá rời khỏi đại dương, cá không còn là cá. khi nhân loại rời khỏi địa cầu, nhân loại cũng không còn là nhân loại.

Đối mặt với môi trường sinh tồn tàn khốc của vũ trụ, nếu nhân loại vẫn ngây thơ như khi ở trên địa cầu thì rất khó sống sót.

Vì vậy, các loại định nghĩa về nhân loại cũng nên thay đổi theo thời đại.

Nhân loại là gì.

Thân thể nhân loại có thể cải tạo, linh hồn nhân loại có thể phục chế, ký ức nhân loại có thể ngụy tạo, vậy cái gì mới là con người.

Những người sống trên địa cầu là con người.

Nhưng sớm muộn gì nhân loại cũng sẽ tiến về phía biển sao, rời khỏi môi trường địa cầu, nhân loại bắt buộc phải thực hiện những thay đổi hoàn toàn mới.

Vấn đề này đủ để vài thế hệ triết gia suy ngẫm, suy cho cùng những nghịch lý như Con tàu của Theseus đã được thảo luận suốt ba thiên niên kỷ mà vẫn không có kết quả chính xác, không có một đáp án tiêu chuẩn nào khiến mọi người sẵn lòng chấp nhận.

Nếu một con tàu liên tục bị thay thế linh kiện, cuối cùng tất cả linh kiện đều được đổi mới, vậy con tàu đó còn là con tàu ban đầu không.

Nếu một người liên tục bị cải tạo, cuối cùng tất cả bộ phận đều được cải tạo thành máy móc, vậy người đó còn là người không.

Đĩnh Nguyên Đường khẳng định sẽ trả lời là không, biến thành Sơ Hào Cơ thì vợ không còn là vợ nữa.

Nhưng Đỗ Lan nói là có, cho dù toàn thân biến thành binh khí, nhưng Sơ Hào Cơ vẫn có quy tắc hành vi của Đĩnh Duy.

Ngươi nhìn biểu tình của ngươi xem, cứ như thể vừa biết được quan điểm gì đó làm chấn nát tam quan vậy.

Chẳng lẽ ngươi thật sự không cân nhắc việc sống cả đời với Sơ Hào Cơ sao.

Đỗ Lan bày tỏ sự thất vọng, hắn rất thất vọng về Đĩnh Nguyên Đường.

Hãy nhìn trong Hi Đức Ni Á Kỵ Sĩ Knights of Sidonia mà xem, trên tàu để đảm bảo số lượng dân số, người ta thậm chí không thiết lập giới tính, muốn biến thành phụ nữ thì biến thành phụ nữ, muốn biến thành đàn ông thì biến thành đàn ông, chỉ cần cuối cùng sinh con thì có thể được ban cho quyền lựa chọn giới tính.

Vì tình yêu chân chính, ngay cả giới tính của bản thân cũng có thể thay đổi, huống chi là yêu đương với một sinh mệnh thể ngoài hành tinh.

Ta vô cùng thất vọng về ngươi, vốn dĩ cho rằng ngươi là tư lệnh NERV, một kẻ âm mưu ưu tú, ắt hẳn phải có những suy nghĩ khác người, không ngờ ngươi lại dung tục như vậy, tầm thường như vậy, lại chỉ muốn yêu đương với nữ tử nhân loại, ta đúng là nhìn lầm người rồi.

Đối mặt với phát ngôn của Đỗ Lan, Đĩnh Nguyên Đường rất muốn biết nguyên lai mình trong mắt Đỗ Lan rốt cuộc là hình tượng gì, chẳng lẽ là một gã điên không có điểm dừng, không có thẩm mỹ sao.

Đĩnh Nguyên Đường thấy mình rất bình thường mà, hắn chỉ là soán đoạt Kế hoạch bổ hoàn nhân loại để trùng phùng với vợ, còn nữa là bây giờ lợi dụng cơ hội Ác ma chi hồn để phục sinh vợ, mình đâu có làm gì sai.

Có sai sao.

Hoàn toàn không sai.

Đĩnh Nguyên Đường không cho rằng mình làm sai, nên hắn nói: Kẻ kỳ quái là ngươi mới đúng, ngay từ đầu ngươi đã rất kỳ ba, luôn áp đặt những quan điểm kỳ quái lên người khác.

Bản thân ngươi không bình thường nên nhìn ai cũng thấy là kẻ điên.

Chương 2584

Thế giới và ngươi ắt hẳn có một bên là kẻ điên, và kẻ phát điên chính là ngươi chứ không phải thế giới.

Ngươi vẫn chưa hiểu vấn đề trên người mình, quả nhiên là rất ngoan cố, bây giờ ta đã biết tại sao Đĩnh Chân Tự lại khó giáo dục như vậy rồi, hoàn toàn là di truyền từ ngươi.

Là người lớn thì phải thừa nhận khuyết điểm của mình, thừa nhận tình yêu của mình có khiếm khuyết.

Nếu ngươi không có khiếm khuyết thì bây giờ đã đi sống với Sơ Hào Cơ rồi.

Đĩnh Nguyên Đường cảm thấy Đỗ Lan quả nhiên là kẻ điên, căn bản không thể giao tiếp.

Ngươi không sẵn lòng thì hãy ly hôn với Đĩnh Duy đi, đừng làm lỡ dở cô ấy tìm một người đàn ông không để ý đến ngoại hình của mình.

Đỗ Lan cứ như thể người nhà mẹ đẻ của Đĩnh Duy, suy nghĩ cho hạnh phúc của cô.

Tên gia hỏa nhà ngươi đừng có khinh người quá đáng.

Đĩnh Nguyên Đường bây giờ là người đàn ông nắm giữ chìa khóa, trong cơ thể cũng có AT Field mạnh mẽ, nếu thật sự bị dồn vào đường cùng, hắn sẽ lật mặt ngay.

Ngươi có thể không tin lời ta, vậy ngươi có thể đi hỏi người khác, hỏi xem tình yêu chân chính của họ có thể bỏ qua ngoại hình của đối phương không.

Có thể bỏ qua chủng tộc của đôi bên không.

Có thể bỏ qua giới tính không.

Có thể bỏ qua mọi khó khăn không.

Đỗ Lan bảo cứ ra ngoài hỏi bừa, chắc chắn ai cũng sẽ trả lời là Có.

Ta muốn khôi phục thân thể cho Đĩnh Duy là vì tốt cho cô ấy.

Đĩnh Nguyên Đường nói.

Đỗ Lan lại bảo: Dung hợp là lựa chọn của cô ấy, bởi vì cô ấy biết Kế hoạch bổ hoàn nhân loại không hề hoàn mỹ, nên ít nhất cô ấy hy vọng thông qua việc thủ hộ phi công để để lại đường lui, ta nghĩ điều này ngươi cũng biết.

Cho nên khôi phục thân thể không phải là nguyện vọng của cô ấy, nguyện vọng của cô ấy là nhân loại có thể có lựa chọn, chứ không phải chỉ có một con đường Kế hoạch bổ hoàn nhân loại duy nhất để đi.

Thứ cô ấy thủ hộ là quyền lựa chọn của nhân loại.

Cô ấy yêu toàn nhân loại, gia đình nhỏ chỉ xếp thứ hai.

Tóm lại, bây giờ ngươi cũng chỉ có một lựa chọn, đó là sống cùng Sơ Hào Cơ, không thể dùng cái tình yêu nhỏ hẹp của ngươi làm đá ngáng chân Đĩnh Duy.

Quyết định vui vẻ như vậy đi.

Đĩnh Nguyên Đường mà thật sự sống cùng Sơ Hào Cơ thì chắc chắn sẽ biến thành một lão già quái dị trong mắt người khác.

Trái lại, phó tư lệnh Đông Nguyệt lại hỏi Đỗ Lan một câu: Ngươi nói nhiều như vậy, vậy ngươi cho rằng rốt cuộc cái gì mới là con người.

Có linh hồn nhân loại, bất kể ngoại hình thế nào thì đều là người

sao.

Thực ra nhân loại cũng không có gì đặc thù, bởi vì những mâu thuẫn nhân loại gặp phải thì các sinh vật khác cũng có thể gặp, thủ pháp giải quyết mâu thuẫn của nhân loại thì các sinh mệnh khác cũng có thể sử dụng.

Cho nên ta cho rằng muốn thông qua tính đặc thù của nhân loại để định nghĩa nhân loại là rất ngu xuẩn.

Nói một cách rộng rãi, phàm là kẻ nào có thể dùng tư duy nhân loại, thủ đoạn nhân loại để giải quyết mâu thuẫn thì tất cả đều là nhân loại.

Thực ra câu hỏi cái gì là con người của ngươi cũng giống như việc người Hy Lạp cổ đại đặt câu hỏi cái gì là người Hy Lạp, người La Mã cổ đại hỏi cái gì là người La Mã mà thôi.

Hiểu được phạm vi con người thì có thể chỉ quan tâm đến những việc trong một khu vực nhỏ, không cần suy nghĩ đến những thứ khác.

Việc hạ định nghĩa cho con người chính là để hạn chế tư duy của bản thân, bảo hộ lợi ích của chính mình.

Suy cho cùng nếu lợn, bò, cừu cũng được định nghĩa là nhân loại thì sẽ không tiện ăn thịt chúng nữa.

Mà hiện tại định nghĩa nhân loại chính là để giải quyết các vấn đề về ác ma, Sứ đồ, Người được chúc phúc, vân vân.

Nếu phạm vi con người không bao gồm họ thì không cần khách khí với họ.

Đỗ Lan nói: Con người rốt cuộc là gì, khi phân phối tài nguyên tự nhiên sẽ trở nên rõ ràng thôi.

Đông Nguyệt cho rằng Đỗ Lan quả nhiên là một kẻ điên, xem ra

Đỗ Lan cho rằng kẻ nào có thể được phân phối tài nguyên thì là người, kẻ không được phân phối thì không phải là người.

Đúng là lãnh khốc thật.

Rốt cuộc cái gì là người.

Vấn đề này là một trong những cuộc thăm dò vĩnh hằng của thế giới khoa học viễn tưởng.

Trong Công Xác Cơ Động Đội Ghost in the Shell, người ta cho rằng con người là kẻ sở hữu linh hồn, mà cái gọi là linh hồn chính là một loại vật chất đặc thù không thể phục chế sản sinh trong não bộ, cho dù là trong não điện tử cũng có thể sản sinh loại vật chất mang tên linh hồn này.

Nói chung có linh hồn thì là người, không có linh hồn thì là máy móc.

Cho dù hành vi cử chỉ có giống người đến đâu cũng không phải là người.

Nhưng rất nhiều thế giới khoa học viễn tưởng không có thứ tiện lợi như vậy, việc định nghĩa cái gì là người liền trở nên rất khó khăn.

Tại sao phải định nghĩa cái gì là người.

Thực ra rất đơn giản, chính là quan hệ phân phối.

Là người mới có thể gia nhập quan hệ phân phối, không phải người thì bị loại ra.

Thời La Mã cổ đại ban đầu, người La Mã gồm ba thị tộc: Latinh, Sabine và Etruria, chỉ những người thuộc ba thị tộc này mới là người La Mã.

Nhưng sau đó cùng với sự bành trướng, định nghĩa người La Mã không còn chỉ là ba thị tộc nữa, mà trở thành những thị dân tự do, những người đàn ông có gia đình, những công dân có quyền bầu cử.

Còn Hy Lạp cổ đại thì cha mẹ phải là người Hy Lạp mới là người Hy Lạp, loại này thuộc về kiểu không bành trướng được nữa, nên cuối cùng chỉ có thể cường hóa phân phối nội bộ, giảm thiểu tài nguyên chảy ra ngoài.

Không chỉ trong chính trị cần xác định thân phận, tôn giáo cũng vậy.

Phật giáo có thuyết nhân nhân thành Phật, vậy thì phải làm rõ ngoài con người ra, động vật, thực vật, vi khuẩn, vật vô cơ có thể thành Phật không.

Nếu được thì hòa thượng ngay cả cơm chay cũng không được ăn.

Nếu không được thì tại sao không được.

Còn trong Nhất Thần giáo, có yêu cầu về sự xuất hiện của Messiah.

Messiah chính là cứu thế chủ, cứu thế chủ vừa xuất hiện, thế giới sẽ trở nên tốt đẹp.

Vậy điều kiện để Messiah xuất hiện là yêu cầu người trong thành và ngoài thành phải dừng mọi công việc để tiến hành lễ bái.

Vậy người trong và ngoài thành có bao gồm những người đang ra vào thành không.

Và phạm vi công việc đó bao gồm những gì, binh sĩ đang gác cổng, bác sĩ đang cứu người có phải dừng lại không.

Có bao gồm những kẻ ngoại đạo không.

Ở Hoa Hạ thời kỳ đầu có thuyết Hoa Di chi biện, hậu kỳ có câu: Di địch mà sống an lạc thì là người an lạc, người an lạc mà sống như di địch thì là di địch.

Định vị đều là vì quan hệ phân phối, người mình mới có thể tiếp nhận phân phối, người ngoài thì đi chỗ khác.

Định vị của La Mã cổ đại và Hoa Hạ cổ đại đều có thể thay đổi, man tộc ở La Mã cổ đại có thể thông qua chiến tranh để nâng cấp gia nhập phân phối.

Còn man di ở Hoa Hạ cổ đại cũng có thể thông qua việc tiếp nhận giáo hóa mà gia nhập trò chơi an lạc.

Đến thế giới khoa học viễn tưởng, tuy rằng sự bình đẳng giữa người với người còn chưa được thiết lập, nhưng đã có rất nhiều người bắt đầu suy nghĩ cái gì là người, sớm dựng lên bức tường cho nhân loại để tránh cho các sản vật như trí tuệ nhân tạo, nhân tạo nhân, người máy gia nhập quan hệ phân phối của nhân loại.

Rõ ràng nội bộ nhân loại còn có vài bộ phương thức phân phối, còn chưa thống nhất bình đẳng, mà đã tiên phong suy nghĩ cái gì là người thì hiển nhiên là hơi sớm.

Cho nên Đỗ Lan trực tiếp nói kẻ có thể gia nhập quan hệ phân phối là người, không thể gia nhập thì không phải.

Đúng là hoàn toàn xuất phát từ góc độ lợi ích, không có một chút quan hoài nhân văn nào.

Nhưng điều này thực sự đúng, bởi vì nếu xuất phát từ quan hoài nhân văn, chắc chắn phải nói về tính đặc thù của nhân loại, chỉ khi tìm thấy ưu điểm độc nhất vô nhị của nhân loại mới có thể phân chia nhân loại và phi nhân loại.

Nhưng Đỗ Lan đã trải qua nhiều thế giới như vậy, làm quen với rất nhiều văn minh phi nhân loại, hắn rất rõ ràng những văn minh phi nhân loại này cũng ưu tú giống như nhân loại.

Hơn nữa những vấn đề họ gặp phải thực ra cũng tương tự nhân loại, phương thức giải quyết vấn đề cũng tương tự, nên nhân loại căn bản không có tính ưu việt.

Thậm chí những mâu thuẫn nội tại của nhân loại cũng không phải là độc nhất vô nhị, rất nhiều văn minh phi nhân loại cũng gặp phải những mâu thuẫn tương đồng.

Ngay cả mâu thuẫn cũng không có tính đặc thù, vậy nhân loại làm sao có thể có ưu điểm đặc thù gì được chứ.

Chương 2585

Cho nên Đỗ Lan thực sự không thể giải đáp cái gì là người từ góc độ quan hoài nhân văn, vậy nên cứ nói từ góc độ phân phối thì đơn giản hơn nhiều, kẻ có thể gia nhập phân phối chính là nhân loại, kẻ không thể thì không phải.

Tất nhiên cách nói này rất đả kích một người già như Đông Nguyệt, dù sao thế hệ của họ vẫn tin rằng nhân loại có ưu điểm.

Tuy rằng họ bị Sứ đồ áp chế, nhưng nhân loại có thể đưa ra Kế hoạch bổ hoàn nhân loại, tranh đoạt quyền chủ đạo dung hợp với Sứ đồ, hơn nữa tiên tổ của nhân loại đã sớm để lại những bản hướng dẫn như Bản thảo Biển Chết, thật là có tầm nhìn xa trông rộng.

Còn Sứ đồ đã ngủ say bao lâu nay, vừa tỉnh lại là bắt đầu từng đứa một đến tặng kinh nghiệm, nhân loại cho dù có liều mạng cũng có thể dựa vào khoa học kỹ thuật để đánh bại Sứ đồ, đó chẳng phải là ưu điểm của nhân loại sao.

Tuy nhiên Đỗ Lan lại biết rất nhiều văn minh phi nhân loại cũng có thể làm được những điều này, chỉ cần nắm giữ cây công nghệ thì chẳng có gì đặc biệt cả.

Trong mắt ngươi nhân loại không có ưu điểm gì sao.

Đầu tiên ngươi nói tình yêu chân chính không màng ngoại hình, tiếp theo lại nói phương thức phân phối mới là cách phân biệt nhân loại.

Chẳng lẽ trong mắt ngươi linh hồn và hình thể của nhân loại đều lạc hậu như vậy sao.

Đông Nguyệt với tư cách là một con người, bắt buộc phải phản bác một chút.

Trong tự nhiên có hàng vạn hàng ức sinh vật có hình thể, hình thể nhân loại không có ưu thế không thể thay thế, tuy rằng hình thể nhân loại làm khá tốt ở phương diện tản nhiệt, nhưng cũng chỉ là khá tốt chứ không phải tốt nhất.

Hơn nữa đám Sứ đồ có hình thể hoàn mỹ hơn, cứ nói về ngoại hình của Lôi Thiên Sứ đi, đó là những mặt phẳng tuyệt đối, là sự tuyệt đối về mặt vật lý mà nhân loại căn bản không thể so bì.

Còn có những khối cầu tuyệt đối, cũng là sự tuyệt đối về mặt vật lý, thân thể nhân loại căn bản không đạt tới được.

Lại nói về linh hồn nhân loại, một linh hồn của Lilith thôi đã tương đương với mấy tỷ linh hồn nhân loại rồi, về số lượng nhân loại chắc chắn thua.

Vậy còn chất lượng thì sao.

Lăng Ba Lệ đủ kiểu đủ loại đã chứng minh chất lượng mảnh vỡ của Lilith cao hơn nhân loại không ít.

Còn cả ác ma nữa, Ác ma chi hồn cũng rất mạnh mẽ, cho nên về mặt linh hồn chúng ta cũng thua rồi.

Thừa nhận nhân loại không có ưu điểm gì thực sự rất khó, nhưng cũng đâu có nói sinh tồn thì nhất định phải ưu tú nhất, đôi khi tầm thường cũng là một loại trí tuệ sinh tồn.

Đỗ Lan nói.

Đứng ở đầu gió thì lợn cũng có thể bay lên trời.

Cho nên nhân loại không có ưu điểm gì đáng tự hào sao.

Đông Nguyệt vẫn chưa chịu thua, ông hy vọng nhận được sự thừa nhận của Đỗ Lan, bởi vì Đỗ Lan là một kẻ mạnh, sự thừa nhận của kẻ mạnh có ý nghĩa trọng đại đối với nhân loại.

Cũng không thể nói là hoàn toàn không có, tố chất nhân loại khá tốt, có thể thực hiện đủ loại cải tạo, đây cũng coi như là một ưu điểm đi.

Chính vì tầm thường nên tính tương thích mới tốt.

Đỗ Lan nói, lấy nhân loại làm cơ sở để tiến hành đủ loại cải tạo là một việc vô cùng tiềm năng: Cốc thần bất tử, không ưu tú cũng chẳng có gì không tốt.

Cốc thần bất tử trích từ Đạo Đức Kinh, Cốc là thung lũng, Thần là tinh thần, tinh thần của thung lũng chính là bao dung, bản thân không có năng lực gì ghê gớm nhưng có thể bao dung tất cả.

Bên trong cái chén là trống rỗng nên mới có thể đựng nước.

Bên trong cánh cửa là trống rỗng nên mới có thể ra vào.

Nghĩa là không có ưu điểm còn tốt hơn có ưu điểm, vì sẽ có nhiều lựa chọn hơn.

Có ưu điểm rồi, muốn thay đổi lại càng khó.

Còn không có ưu điểm thì có thể quay đầu tìm lối thoát khác bất cứ lúc nào.

Cho nên từ góc độ Đạo gia mà nhìn, tầm thường thực ra mới là đại tài.

Nghe có vẻ giống như lời an ủi, dù sao chén mà không rót nước thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Cửa mà không có người đi thì cũng vô nghĩa.

Nhưng nói ngược lại, rót nước vào rồi thì chén sẽ bị chê là quá to hay quá nhỏ, có người đi qua thì cửa sẽ bị chê là quá rộng hay quá hẹp.

Cho nên cứ để trống, cứ tầm thường mới là an toàn nhất.

Để sinh tồn, đương nhiên phương pháp an toàn nhất mới là phương pháp tốt nhất.

Cho nên nhân loại có thể sống sót, có thể tồn tại một cách tầm thường, chính là ưu điểm của nhân loại.

Đông Nguyệt không nghe được lời khen ngợi mà mình mong muốn, nhưng Đỗ Lan cũng không nói nhân loại không tốt, nên cứ việc ai nấy làm thôi.

Liên quân Địa ngục đang mở ra cánh cửa kết nối với nhân gian, lần này đại quân tập kết có số lượng lên tới hàng chục vạn, cảnh tượng đó có thể so với cuộc diễu hành của các Cựu thần Cthulhu, những ác ma hình thù kỳ quái sắp sửa tràn vào nhân gian, chắc chắn có thể dọa chết không ít người.

Thành thật mà nói, người bình thường, thậm chí là binh sĩ bình thường khi nhìn thấy những kẻ địch kỳ hình quái trạng này đều sẽ sợ hãi đến mức mất đi khả năng phản kháng.

Bởi vì xấu xí đại diện cho sự vô tri, mà vô tri là một trong những nguồn cơn của nỗi sợ hãi nhân loại.

Xấu xí ngoài dự liệu nghĩa là nhân loại chưa hiểu đủ về những ác ma này.

Nghĩa là cảm quan của nhân loại không có đủ thông tin để xử lý sự xấu xí đó.

Vì vậy bất kỳ ai nhìn thấy sự xấu xí của liên quân Địa ngục cũng đều sẽ sợ hãi đến hồn phi phách tán.

Nhưng hiện tại lại có một nhóm người mang tên Vực Sâu Mạn Bộ Giả, lưng mang Hắc ám chi hoàn, tay cầm đại kiếm, thân mặc khôi giáp, đi ngược dòng người.

Những chiến sĩ vũ trang này đều là những Mạn bộ giả phổ thông, điều khiển Eva mới là những Mạn bộ giả tinh anh.

Linh Hào Cơ, Sơ Hào Cơ, Nhị Hào Cơ, Ngũ Hào Cơ, Lục Hào Cơ, bọn họ đều được trang bị các loại vũ khí công nghệ cao, bên trong súng dương điện tử lắp đặt động cơ S2, có thể phóng ra đòn tấn công mà không cần dựa vào điện lực của xe phát điện.

Dây đạn súng trường đeo trực tiếp trên lưng để có thể xuất hỏa lực, đương nhiên cũng không thiếu những thanh đại đao dài năm mươi mét có thể quét sạch một mảng lớn.

Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, có thể xuất kích.

Khi ác ma địa ngục còn đang dốc toàn lực mở cửa thì Vực Sâu Mạn Bộ Giả đã triển khai phản kích.

Những thợ săn quỷ tình nguyện đến từ khắp nơi trên thế giới, dưới sự tổ chức của Đỗ Lan, đã tạo thành một đội ngũ vô cùng đáng nể.

Nhìn đám ác ma xấu xí lúc nhúc, ngay cả những thợ săn quỷ kiến thức rộng rãi cũng thấy buồn nôn, hình ảnh quá xung kích thị giác.

Những ác ma này đúng là mọc ra mà chẳng thèm quan tâm đến thẩm mỹ của nhân loại chút nào.

Nhưng có xấu đến đâu thì cũng phải chiến đấu, nếu không một khi ác ma tràn vào nhân gian, hậu quả sẽ khôn lường.

Cứ để Eva tiên phong, những người khác ở phía sau vét mẻ cuối.

Đỗ Lan điều khiển Ngũ Hào Cơ nói.

Tảo Xuyên Thu và Cơ Dã đứng sau lưng Eva, nhìn thứ binh khí trông chẳng khác gì ác ma này, họ vẫn không thể tin nổi đây là thứ mà con người có thể chế tạo ra.

Trên thân Eva có Hắc ám chi hoàn khổng lồ, nên sau khi giết địch Eva cũng có thể hấp thụ linh hồn kẻ địch.

Vậy nên hãy bắt đầu thôi.

Đỗ Lan điều khiển Ngũ Hào Cơ, tay cầm một khẩu súng dương điện tử đi tiên phong phát động tấn công, điều chỉnh góc độ, họng súng nhắm thẳng xuống mặt đất, khai hỏa.

Hưu, ánh sáng trắng rực rỡ của súng dương điện tử rơi thẳng xuống đất, theo động tác nâng súng của Ngũ Hào Cơ lướt về phía trước, lập tức liên quân Địa ngục bị cắt thành hai nửa.

Sau đó Linh Hào Cơ bắt đầu xạ kích, các loại pháo đạn cỡ lớn trút xuống.

Nhị Hào Cơ cũng cầm một khẩu súng trường bắn liên thanh.

Sơ Hào Cơ thì cầm một thanh đao cao chu ba vibroblade, chuẩn bị sẵn sàng, hễ kẻ địch áp sát là phụ trách thủ hộ.

Lục Hào Cơ thì cầm một tấm khiên, khi cần thiết có thể tiến hành phòng thủ, cũng có thể dùng khiên để xung kích.

Trận chiến bắt đầu.

Liên quân Địa ngục bị đánh cho trở tay không kịp, nhưng điều đó chẳng đáng gì, vì chúng hiện tại vẫn tưởng rằng ngoài Ác ma Cưa Chainsaw Man ra thì không ai có thể thực sự giết được chúng, nên chúng căn bản không sợ, ồ ạt xông lên.

Chúng không biết rằng Vực Sâu Mạn Bộ Giả đang buôn bán linh hồn để kiếm lời cho tận thế.

Chương 2586

Đối với tận thế, nhiệt độ thấp là chướng ngại lớn nhất, mười hai tháng trong năm đều lạnh giá, nhiệt độ thấp thì không thể bung tay xây dựng, vả lại sưởi ấm cũng tiêu tốn tài nguyên.

Nên muốn giải quyết vấn đề phát triển trong tận thế băng giá, nếu có thể phát triển giao thương thì đơn giản hơn, dù sao mua bán đồ đạc thì lạnh hay nóng cũng chẳng sao, không cần xây dựng quá nhiều cơ sở hạ tầng.

Đối mặt với đám ác ma tràn tới như thủy triều, Vực Sâu Mạn Bộ Giả không cần phải chạy bộ xung kích, cứ đứng đợi tại chỗ là được, lại còn tiết kiệm thể lực.

Tất nhiên cũng có những ác ma tầm xa đáng để phản kích, chẳng hạn như ác ma xe tăng, ác ma máy bay, chúng đều có thể tấn công tầm xa, và cũng nhanh chóng tổ chức phản kích, nổ súng ầm ầm vào năm mục tiêu khổng lồ.

Tuy là ác ma nhưng cũng rất thông minh, biết lợi dụng ưu thế.

Nhân loại ở phía sau nhìn thấy thì thốt lên rằng ác ma cũng tiến bộ theo thời đại, hỏa lực cũng ngày càng hung mãnh hơn, vài trăm năm trước ác ma không khoa trương như thế này, nhưng nhân loại phát triển thì ác ma cũng đổi mới nâng cấp.

AT Field mở toàn bộ.

Đĩnh Chân Tự mở trường lực, phòng ngự đòn tấn công của ác ma.

Còn Đỗ Lan quán triệt phương châm phòng ngự tốt nhất chính là tấn công, liên tục phóng súng dương điện tử, nòng súng đỏ rực lên nhưng không sao cả, cùng lắm là báo phế.

Cả chiến trường tràn ngập đủ loại bức xạ năng lượng ngũ sắc rực rỡ, năng lượng lại kích phát thêm nhiều điện tử, điện tích nhảy múa trên không trung chiến trường như rồng bay phượng múa.

Chiến trường rất đẹp, màu sắc rất lộng lẫy, đáng tiếc mắt người không thể bắt trọn được dải quang phổ rộng hơn, nếu không chắc chắn sẽ còn đẹp hơn nữa.

Ác ma xông tới rồi, những ác ma cổ xưa sử dụng kỹ xảo cổ xưa, dùng đao chém rìu bổ, sức mạnh cũng không nhỏ, va đập vào trường lực khiến trường lực phát ra đủ loại chấn động.

Mà pháo kích từ xa cũng không dừng lại, chúng căn bản không sợ làm bị thương đồng đội ác ma phía trước, đám ác ma này đánh nhau đúng là chẳng màng đến phối hợp, cứ đánh là được.

Đồng thời ác ma trên không cũng áp sát, đủ loại ác ma loài chim tạo thành không quân bay vọt qua bức tường Eva, phát động tấn công vào Vực Sâu Mạn Bộ Giả ở phía sau.

Chú ý, kẻ địch tới rồi.

Gia Trì thân mặc khôi giáp, cầm đại kiếm, hét lớn một tiếng rồi tiên phong tiếp địch.

Những người khác cũng lần lượt vung vũ khí phản kích kẻ địch trên không.

Tại sao không trang bị vũ khí nóng cho chúng ta.

Nữ tế ty thắc mắc, dù là tận thế thì thành bang của họ vẫn dùng vũ khí nóng, sao đến đây lại phải dùng vũ khí lạnh.

Điều này căn bản không hợp lý chút nào, kiểu gì cũng phải sắm chút vũ khí nóng chứ.

Tuy nhiên đối với Vực Sâu Mạn Bộ Giả, vũ khí lạnh thực ra lại dễ dùng hơn.

Dù sao đạn dược cũng có lúc hết, nhưng kiếm thì có thể sử dụng bất cứ lúc nào.

Kẻ địch trên không không dễ đối phó, nhưng Gia Trì đã thể hiện chiến đấu lực kinh người, chỉ thấy anh nhảy vọt lên lưng một con ác ma bồ câu, vung đao chém đứt cổ nó, sau đó mượn lực nhảy cao hơn, thậm chí nhảy qua nhảy lại giữa bầy ác ma.

Dù ác ma né tránh, trên cổ tay anh cũng có dây móc, có thể bất ngờ móc trụ ác ma trên không.

Rõ ràng là một con người, nhưng lại triển khai không chiến với kẻ địch, liên tục thu hoạch linh hồn của ác ma loài chim.

Nhân loại đã dùng binh khí khổng lồ hóa thì chúng ta cũng không cần khách khí nữa, để những ác ma khổng lồ ra mắt đi.

Theo mệnh lệnh của ác ma cổ xưa, chúng quyết định dùng khổng lồ đối kháng khổng lồ.

Thế là trước mặt Eva xuất hiện ác ma Hồng thủy khổng lồ, ác ma Bão tố, ác ma Lôi điện, đây đều là những kẻ được nhân loại gọi là ác ma Thiên tai, không xuất hiện thì thôi, một khi xuất hiện chắc chắn là hủy thiên diệt địa.

Những ác ma tai hại khổng lồ này mang theo uy lực thiên tai, trực tiếp vồ lấy Eva.

Sức mạnh này không hề nhỏ hơn uy lực của bom N2, trong nháy mắt, cả chiến trường gió mưa vây bủa, lôi điện đùng đoàng, cứ như cảnh tượng tận thế được mô tả trong sử thi, hùng vĩ mà không thể kiểm soát, nhân loại trước mặt chúng chỉ như lũ kiến cỏ.

Ngay cả Eva trước mặt chúng cũng chỉ là những vật tạo tác nhân tạo hơi lớn một chút mà thôi.

Mà vật tạo tác nhân tạo, dù là nhà cao tầng, cầu vượt cao tốc, hay thậm chí là hầm trú ẩn thì thiên tai đều có thể hủy diệt hết.

Vẫn chưa kết thúc đâu, sức mạnh của nhân loại trước thiên tai ác ma tự nhiên căn bản chỉ là một trò cười.

Nhìn xem, các ác ma thiên tai cực hạn dung hợp, Ác ma Tự nhiên.

Vô hình vô ảnh, Ác ma Tự nhiên chính là tử thần không tiếng động, nó không có ác ý với nhân loại, chỉ là nhân loại quá mức nhỏ bé, không chịu nổi một tiếng thở dài của nó, dù chỉ là một tiếng khẽ khàng cũng đủ để diệt tuyệt nhân loại.

Năm đài Eva toàn bộ bị bao phủ, trường lực mở hết cỡ để kháng cự sức mạnh vĩ đại của tự nhiên.

Xem ra chỉ có thể dùng sức mạnh của công nghệ, dùng khoa học mới có thể đối kháng với sức mạnh của tự nhiên.

Đỗ Lan nói: Chúng ta phải giảng khoa học.

Sức mạnh của ác ma xây dựng trên nỗi sợ hãi của nhân loại, nỗi sợ hãi của nhân loại xây dựng trên sự vô tri, nỗi sợ hãi của nhân loại đối với thiên tai vô tình cũng có từ thuở xa xưa.

Ban đầu nhân loại không biết tại sao mặt trời lặn, không biết tại sao màn đêm buông xuống.

Cũng không biết tại sao lại có lũ lụt, động đất, không biết tại sao mưa đá, sấm sét.

Tóm lại là không biết gì cả, nên ác ma tai hại đản sinh từ sự ngu muội của nhân loại.

Tất nhiên khi có khoa học, ác ma cũng không giảm đi, bởi vì đấu tranh và đối kháng của nhân loại sẽ không kết thúc, ác ma sản sinh từ sự tranh đấu của nhân loại.

Từ trước đến nay ác ma luôn ngự trị trên đầu nhân loại, nhưng lần này nhân loại lại chủ động đánh vào địa ngục, phát động phản kích liên quân ác ma.

Nhưng ác ma cũng không chịu khoanh tay chịu chết, chúng sẽ cho nhân loại biết tại sao ác ma là ác ma, tại sao ác ma có thể luôn ngự trị trên đầu nhân loại, bởi vì chúng nắm giữ sức mạnh mà nhân loại sợ hãi nhất.

Vài ác ma thiên tai hợp thành một Ác ma Tự nhiên, gió mưa lôi đình, gió lạnh mưa sa toàn bộ hội tụ thành một đoàn, người bình thường chỉ cần lại gần là bị xé nát.

Sức mạnh tự nhiên như vậy đã vượt quá khả năng chịu đựng của Vực Sâu Mạn Bộ Giả, may mà còn có Eva chặn phía trước, nếu không họ sẽ bị tiêu diệt toàn quân.

Mọi người đừng hoảng sợ, nhìn bằng con mắt khoa học thì đây chỉ là một hệ thống lớn large system mà thôi, chưa tính là hệ thống khổng lồ giant system.

Đỗ Lan trầm ổn nói.

Mọi người tự hỏi điều này có nghĩa là gì.

Họ nghe không hiểu.

Hệ thống khổng lồ là nhiệt động lực học phi cân bằng, hệ thống tiêu tán, lý luận hiệp đồng học, giải thích thế này đã hiểu chưa.

Đỗ Lan nói: Hệ thống trước mắt này còn chưa tính là hệ thống khổng lồ, mới chỉ là hệ thống lớn.

Xích Mặc Luật Tử nghe đã hiểu, cô nói: Nghĩa là hệ thống trước mắt này thực ra không hề trao đổi nhiệt lượng với bên ngoài, là một hệ thống nội sinh, chỉ cần thông qua ngoại lực nhập vào đủ nhiệt lượng là có thể phá vỡ sự cân bằng của nó.

Còn hệ thống khổng lồ là thông qua việc trao đổi năng lượng với bên ngoài để duy trì cân bằng, khó đánh bại hơn nhiều.

Mọi người bảo vẫn chưa hiểu lắm, nhưng nghe không hiểu cũng không sao, chỉ cần biết là nhập năng lượng từ bên ngoài vào để phá vỡ là được.

Vậy vấn đề thứ hai là làm thế nào để nhập năng lượng vào.

Mọi người sử dụng pháp thuật đi.

Tấn công vật lý không xong thì giải phóng pháp thuật tầm xa.

Ác ma chi hồn ban cho Vực Sâu Mạn Bộ Giả những sức mạnh khác nhau, pháp thuật là một trong số đó.

Lôi mâu Thương sét.

Các Vực Sâu Mạn Bộ Giả đồng loạt giơ tay, tay nắm chặt từng cây thương sét rồi ném đi.

Giảng khoa học đúng là tốt, nếu trước đây khi chiến đấu với Sứ đồ mà cũng giảng khoa học thế này thì Đĩnh Chân Tự đã bớt phải chịu khổ nhiều rồi.

Bởi vì Sứ đồ cũng chỉ tính là một hệ thống lớn, không phải hệ thống khổng lồ.

Hệ thống lớn là một sự cân bằng nội bộ, còn hệ thống khổng lồ là một sự cân bằng ngoại bộ.

Cân bằng nội bộ rất dễ bị phá vỡ, còn cân bằng ngoại bộ khó phá vỡ hơn vì sức mạnh từ bên ngoài nhập vào có thể bị hệ thống khổng lồ chuyển hóa và hấp thụ mất.

Ác ma Tự nhiên trước mắt cũng là do vài ác ma đạt được sự cân bằng nội bộ, chỉ cần phá vỡ sự cân bằng này là xong, chúng không thể tiêu hóa năng lượng bên ngoài.

Cho nên Đỗ Lan nhìn một cái là biết con Ác ma Tự nhiên này chỉ là đồ dọa người, còn Xích Mặc Luật Tử lập tức nghĩ ra phương pháp đối kháng khoa học.

Tuy nhiên ác ma cũng chẳng phải hạng vừa, đòn tấn công ma pháp của Vực Sâu Mạn Bộ Giả chẳng thấm thía gì, xem ra uy lực vẫn còn nhỏ.

Nhìn súng dương điện tử của ta đây, công suất tối đa.

Đỗ Lan lại bắn thêm một phát, một luồng sáng mạnh đâm xuyên vào cơn bão.

Cơn bão dần trở nên mất ổn định, bắt đầu mất kiểm soát, tia sét bên trong rơi xuống trận doanh ác ma một cách không kiểm soát, lập tức tiêu diệt không ít ác ma.

Nhưng đám ác ma không từ bỏ, vẫn đặt kỳ vọng rất cao vào Ác ma Tự nhiên.

Xông lên đi, tiêu diệt kẻ thù của ngươi.

Để đám người tự xưng là nhân loại này thấy uy lực của ngươi, tiêu diệt chúng.

Kẻ địch ngay phía trước, không thể để mất mặt được.

Chương 2587

Một phát súng dương điện tử đã phá vỡ sự ổn định của Ác ma Tự nhiên, nhưng vẫn chưa kết thúc.

Vì cơn bão vẫn tiếp tục, dù khó kiểm soát nhưng vẫn cuồn cuộn lao về phía trước.

Một phát súng dương điện tử không đủ dùng rồi.

Đỗ Lan tỏ vẻ thất vọng, vẫn cần thêm nhiều vũ khí khoa học hơn: Vẫn nên dùng AT Field đi, mọi người chuẩn bị, giải phóng trường lực.

Linh Hào Cơ, Sơ Hào Cơ, Nhị Hào Cơ, Ngũ Hào Cơ, Lục Hào Cơ năm đài Eva đứng thành một hàng, nếu ở chiến trường Sứ đồ thực thụ, Sứ đồ thấy cảnh này chắc chỉ có nước quay đầu bỏ chạy.

Chiến đấu lực của năm đài Eva hợp lại, tỉ lệ đồng bộ không ngừng tăng lên.

Trường lực chặn trước Ác ma Tự nhiên, phía sau trường lực, các Eva bắt đầu giải phóng năng lượng, Sơ Hào Cơ và Nhị Hào Cơ trực tiếp giác tỉnh, sử dụng kỹ năng nổ mắt vụ nổ chớp mắt mà Sứ đồ hay dùng, liên tục tạo ra các vụ nổ bên trong kẻ địch, năng lượng vụ nổ khiến vòng xoáy bão càng thêm mất ổn định.

Phía nhân loại có trường lực bảo vệ, phía ác ma thì không may mắn như vậy, thiên tai tự nhiên cũng có hiệu lực với ác ma, trong cơn cuồng phong lôi bạo, tuyến phòng thủ của ác ma lại bị trọng thương.

Mau đi mời Ác ma Công nghệ Khoa kỹ ác ma tới.

Ác ma Tự nhiên đã thất bại, ác ma cổ xưa nhận ra kẻ thù lần này nắm giữ sức mạnh của khoa học kỹ thuật, căn bản không sợ loại ác ma truyền thống như Ác ma Tự nhiên, nhân loại chỉ cần dùng phương pháp khoa học để phân tích là biết nhược điểm của ác ma ngay.

Vì vậy bây giờ ác ma bắt buộc phải dùng công nghệ đánh bại công nghệ, nên chúng cần Ác ma Công nghệ.

Ác ma Cà phê, Ác ma Bánh xe, cùng với sự phát triển của nhân loại, ác ma cũng không ngừng tăng lên.

Ác ma cổ xưa không biến mất, mà ác ma thời đại mới lại liên tục xuất hiện.

Những chuyện như vậy nói ra cũng nực cười, bởi vì khoa học kỹ thuật thực ra cũng có tính bất định, cũng có sự vô tri, nhân loại cũng không hoàn toàn nắm thấu được, cộng thêm sự tranh đấu của con người, nên khoa học kỹ thuật cũng đản sinh ra ác ma.

Rất nhiều nhà khoa học cuối cùng đều dấn thân vào tôn giáo, bởi vì nhà khoa học không phải thần tiên, họ cũng là người, họ cũng không thể biết được quá khứ, cũng không thể dự đoán tương lai, khoa học đầy rẫy sự bất định và phỏng đoán, chứ không phải ổn định tuyệt đối.

Vì vậy nhiều nhà khoa học chọn một chốn về ổn định cho sự bất định vô tận này, đó chính là Thượng đế.

Nhà khoa học không nhất định thật sự thấy Thượng đế tồn tại, nhưng họ cần một Thượng đế, cần một thế giới tinh thần ổn định, nếu không rất dễ nảy sinh bệnh tâm lý.

Khoa học cũng có lúc sai, và thường xuyên sai.

Nhiều người hễ nhắc đến khoa học là nghĩ khoa học vạn năng, đó hoàn toàn là nghĩ quá rồi, khoa học đúng là có thể nâng cao sức sản xuất, nhưng phát triển khoa học cũng là bước đi đầy gian nan.

Cho nên nhân loại căn bản không nắm bắt được khoa học, Ác ma

Khoa học cũng theo đó mà sinh ra.

Đỗ Lan bảo mời Ác ma Khoa học còn không bằng mời một con Ác ma Triết học, Ác ma Triết học chắc chắn lợi hại hơn, vì triết học là cương lĩnh chỉ đạo hành động của nhân loại, hành động của nhân loại chung quy vẫn phải nghe theo sự chỉ huy của triết học.

Rất nhiều triết gia cuối cùng đều sẽ tự thiết lập cho mình một ảo cảnh ổn định, xác định để an trí linh hồn mình.

Mà kẻ nào không tìm được ảo cảnh ổn định, xác định thì cơ bản là không có kết cục tốt đẹp gì.

Chẳng hạn như Nietzsche với câu nói Thượng đế đã chết, nói rất có lý, muốn làm siêu nhân, nhưng cứ liên tục siêu việt, thậm chí siêu việt cả Thượng đế, thì thứ phải đối mặt chính là một vùng vô tri, cuối cùng sẽ sụp đổ.

Thà làm con chiên của Thượng đế còn ổn định hơn.

Thực ra việc biến sự vô tri thành thần thoại Cthulhu cũng là một loại ổn định.

Nói là không thể gọi tên, không thể diễn tả, nhưng dù sao nó vẫn là một thực thể ổn định chứ không biến hóa thất thường.

Thực tế là tính vô tri và bất định của khoa học còn đáng sợ hơn cả các vị thần trong thần thoại Cthulhu, nhân loại có thể chấp nhận Cthulhu, nhưng chưa chắc đã thừa nhận được tính cục hạn và bất định của khoa học.

Tóm lại, Ác ma Công nghệ đản sinh trong sự bất định và tranh đấu, khi Ác ma Công nghệ đăng trường, tất cả ác ma đều im lặng, hiển nhiên so với ác ma cổ xưa, vị Ác ma Công nghệ này còn đáng sợ hơn, khiến đám ác ma phải kính sợ hơn.

Nhân loại tiến bộ theo thời đại, ác ma cũng vậy.

Tự nhiên đầy rẫy sự vô tri, khoa học công nghệ cũng tương tự.

Nhân loại hy vọng mọi thứ có thể ổn định, nhưng mọi thứ đều có mâu thuẫn nội tại, đều là sự thống nhất của các mặt đối lập, nhân loại căn bản không nắm bắt được sự biến hóa của mâu thuẫn, điều này khiến thế giới đầy rẫy những sự vô tri bất ổn định.

Có sự vô tri thì sẽ có ác ma, Ác ma Công nghệ lộng lẫy đăng trường.

Một khối sương mù trắng xóa trôi nổi, như một đám mây khổng lồ, không có ngũ quan theo nghĩa thông thường, nhìn không giống sinh vật, cũng chẳng giống vật chất thông thường.

Bên trong ác ma dường như có những bánh răng tinh vi phát ra âm thanh nhỏ bé, trông như một khối nguyên tố thể được thúc đẩy bởi những bánh răng cơ khí, vô cùng kỳ lạ.

Ha, các ngươi chết chắc rồi, đây là Ác ma Công nghệ, mọi công nghệ trước mặt nó đều chỉ là đồ bỏ đi.

Ác ma cổ xưa cười lớn, nhân loại rốt cuộc vẫn sẽ không hiểu tại sao ác ma lại tồn tại.

Ác ma tồn tại chính là để chứng minh sự ngu muội và xuẩn ngốc của nhân loại, vì vậy ác ma hiện hữu trong mọi phương diện của nhân loại, nhân loại và ác ma có muôn vàn mối liên hệ, bọn họ dù có phản kháng thế nào cũng vô ích.

Tảo Xuyên Thu và Cơ Dã cùng những người bản địa khác nhìn thấy sức mạnh của Ác ma Công nghệ cũng vô cùng chấn động, chỉ thấy con ác ma này khác hẳn với những ác ma họ từng thấy trước đây, cảm giác mang lại rất đặc biệt.

Lão sư, trên người kẻ địch cũng có AT Field, nó đang mô phỏng Eva.

Đĩnh Chân Tự kinh hãi nói.

Đỗ Lan cũng phát hiện ra, khả năng mô phỏng của con Ác ma Công nghệ này vô cùng mạnh mẽ.

Nhân loại các ngươi không có cơ hội hối hận đâu, hôm nay sẽ cho các ngươi biết ác ma chúng ta chính là thanh kiếm Damocles treo lơ lửng trên đầu các ngươi, nhân loại các ngươi không thể thiếu ác ma được.

Ác ma thấy nhân loại không dám động đậy, lập tức lớn tiếng tuyên bố.

Ác ma có thể xuất hiện đúng là vì nhân loại có nhược điểm, nhưng nói nhân loại không thể thiếu ác ma thì quá đáng quá rồi.

Ác ma Khoa học bắt đầu phản kích, súng dương điện tử, ba luồng sáng trực tiếp phóng ra từ đám mây, đánh cho trường lực của Eva suýt chút nữa thì vỡ nát.

Nó đang cố gắng ăn mòn trường lực của chúng ta.

Minh Nhật Hương nói: Điều này không ổn chút nào.

Cô đột nhiên có chút thấu hiểu cho những Sứ đồ đã bị mình đánh bại, hóa ra bị ăn mòn trường lực là cảm giác thế này.

Có nên sử dụng Thương Longinus không.

Chử Huân hỏi, cây thương dài là vũ khí mạnh nhất để phá vỡ trường lực, không cần cận chiến, chỉ cần ném từ xa là có thể đâm xuyên trường lực, thực hiện đòn kết liễu.

Vũ khí này được cho là cành của Cây Thế Giới, chuyên dùng để tiêu diệt trường lực, là vũ khí SEELE dùng để khắc chế phi công Eva.

Nếu phi công Eva không chịu khuất phục, họ sẽ lấy ra một lượng lớn thương nhân bản để dạy phi công làm người.

Cây thương này được phát hiện cùng với Adam.

Nếu ác ma cơ giáp sao chép được trường lực, vậy thì lấy vũ khí khắc chế trường lực ra là xong.

Đừng vội, lúc này chúng ta nên bình tĩnh quan sát.

Loại ác ma thế này ta gặp không ít, loại lợi hại hơn thế này cũng đã gặp qua.

Các ngươi chắc chắn chưa từng thấy ác ma có thể hủ hóa cả trí tuệ nhân tạo đâu, con ác ma trước mắt này chỉ là mô phỏng thôi, vẫn chưa trực tiếp ăn mòn được chúng ta đâu.

Đỗ Lan nói: Có dùng Thương Longinus không, hay dùng ô nhiễm tinh thần, hay tiến hành hủ hóa, quyền lựa chọn đều nằm trong tay chúng ta.

Ngươi đúng là tự tin thật.

Chử Huân bảo đối mặt với tình huống vô tri thế này, căn bản không biết bài tẩy của kẻ địch là gì, vậy mà Đỗ Lan lại chẳng sợ chút nào, chẳng lẽ hắn thật sự không sợ thua sao.

Đa tạ đã khen ngợi.

Kẻ địch càng lợi hại thì càng có giá trị luyện binh.

Nhân loại ngoài việc có Hắc ám chi hoàn để hấp thụ linh hồn ác ma ra, còn có sức mạnh của tình yêu chân chính, cũng nên để họ thể hiện một chút.

Đỗ Lan nói với các thợ săn quỷ phía sau: Kẻ địch này rất lợi hại, ai trong các ngươi sẵn lòng lên tiêu diệt nó.

Điện Thứ sẵn lòng, Lôi Tắc cũng sẵn lòng.

Ngươi đừng kích động.

Tảo Xuyên Thu khuyên can.

Điện Thứ lại thấy không vấn đề gì, vì chỉ cần tiếng cưa vang lên, ác ma nào cũng có thể bị chém nát, kể cả Ác ma Công nghệ.

Tảo Xuyên Thu, ngươi vẫn còn bảo thủ quá, thông thường gặp đối thủ mạnh thì càng nên vui mừng mới đúng, vì đó là cơ hội để đưa biến số vào.

Đỗ Lan nói.

Lại bắt đầu rồi, mọi người vừa nghe là biết Đỗ Lan lại định nói mấy lời nghe có vẻ đúng nhưng thực ra là vô thưởng vô phạt.

Ở bên Đỗ Lan lâu ngày, rất dễ đúc kết ra rằng: hễ Đỗ Lan bắt đầu nói tràng giang đại hải những lời mà người bình thường nghe thấy như là nói ngược, thì nghĩa là hắn sắp lừa người ta rồi.

Hắn cứ bắt người ta phải chấp nhận một hệ thống logic không hề sai sót, cũng không trái với kinh nghiệm, nhưng lập trường thì chẳng biết lệch đi đâu.

Tên Đỗ Lan này chẳng bao giờ đứng ở lập trường của người bình thường mà nói chuyện cả.

Các ngươi hình như không vui lắm, có biến số là chuyện tốt đại hỷ mà.

Biến số đại diện cho nguy cơ, cũng đại diện cho cơ hội.

Vì vậy đối với biến số, Đỗ Lan luôn hân hoan tiếp nhận.

Chương 2588

Ác ma Công nghệ tuyệt đối tính là một biến số, thực ra đối với nhân loại thì ác ma toàn bộ đều là biến số, chỉ là nhân loại luôn không có cách nào vận dụng được những biến số này.

Hắc ám chi hoàn coi như đã cho nhân loại cơ hội lợi dụng biến số, một khi đã lợi dụng được thì sự phát triển của nhân loại sẽ có bước nhảy vọt thấy rõ.

Tất cả mọi người đều im lặng, Đỗ Lan nhất thời cũng thấy rất vô vị, đám người này sao không ai phối hợp với mình hết vậy.

Diễn tấu hài còn cần người tung hứng, một mình nói độc thoại mãi cũng chán.

Điện Thử, Lôi Tắc, ta sẽ đưa các ngươi vào bên trong cơ thể ác ma, các ngươi muốn làm gì thì làm, hãy phát huy tình yêu chân chính của mình đi.

Chúng tôi cũng đi.

Tảo Xuyên Thu và Cơ Dã cũng muốn đi.

Sau khi biết Ác ma Súng đã bị thảo phạt và trở thành ác ma ký kết với Mỹ, Tảo Xuyên Thu đã buông bỏ được rồi.

Anh nhận ra việc mình đơn độc chống lại ác ma là quá ngu ngốc, chết đi một lần rồi sống lại, cả quan niệm nhân sinh đều thay đổi, hiện tại anh muốn sống tốt, vì bạn bè của mình mà sống tốt.

Đương nhiên nếu bạn bè đi chiến đấu, anh chắc chắn cũng phải đi cùng.

Sống lại lần nữa, anh sẽ không còn tự bế như vậy.

Mạt Ngõa cũng đi, tuy cô không có người yêu, nhưng cô có mèo mà, lúc này con mèo đang ở trên vai cô, và cũng đã có Hắc ám chi hoàn, có thể giết ác ma.

Vậy thì các ngươi cùng đi đi.

Đỗ Lan nói: Hãy nhớ sức mạnh của tình yêu chân chính có thể bảo vệ các ngươi không bị kẻ thù làm hại, chúng ta phải dùng tình yêu để đánh bại khoa học.

Xích Mặc Luật Tử chẳng biết nói gì hơn, đây có phải là trò chơi đấu thú đâu, hổ ăn chuột, chuột ăn voi, voi ăn hổ.

Chẳng lẽ giữa khoa học, ác ma và tình yêu cũng có sự khắc chế tuần hoàn như vậy sao.

Ác ma Công nghệ lại một lần nữa phát động tấn công, trường lực của năm đài Eva đều mờ mờ ảo ảo, vì cường độ tấn công của ác ma ngày càng mãnh liệt.

Công nghệ không chỉ là mô phỏng, mà còn phải siêu việt.

Lần tấn công tới, trường lực của chúng ta sẽ không trụ được đâu.

Chử Huân nói.

Giao cho Điện Thứ và bọn họ đi.

Đỗ Lan bắt lấy bọn họ trong tay, lát nữa sẽ dùng phương thức vật lý để ném đi, bọn họ phải bay qua nửa chiến trường để thâm nhập vào cơ thể Ác ma Công nghệ.

Mạt Ngõa bảo đây là cách Đỗ Lan đưa họ đi sao.

Quá dã man rồi, cô không ngờ lại giống như máy bắn đá thế này.

Này này, chúng tôi là thân xác phàm trần đấy, ông ném chúng tôi đi như vậy, chúng tôi sẽ biến thành thịt nát mất.

Người bình thường thì sẽ vậy, nhưng chỉ cần là tình yêu chân chính thì sẽ không bị tan vỡ, tình yêu của các ngươi sẽ bảo vệ thân thể, dù có bị ném xa đến đâu cũng không bị nát, phải tin tưởng vào tình yêu chân chính.

Đỗ Lan nói, có tình yêu chân chính thì mọi chuyện bất khả tư nghị đều có thể xảy ra.

Phản trường lực sẽ bảo vệ cơ thể họ, thân thể của họ sẽ còn cứng hơn cả thép, tuyệt đối không bị tan vỡ vì bị ném đi.

Đi thôi.

Đỗ Lan túm lấy bọn họ, trực tiếp ném đi, bọn họ đứng trong lòng bàn tay của Ngũ Hào Cơ, trong nháy mắt đã thấy trời đất quay cuồng trên không trung, nhưng mọi thứ sẽ thuận lợi thôi, vì độ chính xác khi ném của Đỗ Lan khá tốt.

Bịch một cái, đầu tiên là đâm vào trường lực của Ác ma Công nghệ, sau đó dùng phản trường lực xuyên qua trường lực, tiến vào bên trong kẻ địch.

Dùng khoa học chiến thắng huyền học, dùng tình yêu chiến thắng khoa học, nghe thì có vẻ liên hoàn khớp nhau, nhưng chỉ cần suy nghĩ kỹ một chút sẽ thấy trong đó chẳng có quan hệ nhân quả gì.

Vì vậy Gia Trì cau mày không biết liệu chuyện này có thành công không.

Gia Trì, đừng để tư duy logic khống chế, đôi khi cần một chút linh cảm.

Đỗ Lan bảo thế giới này không phải lúc nào cũng vận hành theo logic, khi nhân loại gặp phải hiện thực không theo logic, nghĩa là logic của nhân loại sai, suy cho cùng cái gọi là logic nhân loại, phần lớn đều là do con người áp đặt cho thế giới, thế giới chưa từng thừa nhận nó.

Tôi chỉ lo lắng thôi, Ác ma Công nghệ quá mạnh, mạnh hơn bất kỳ Sứ đồ nào.

Gia Trì nói: Dùng tình yêu thật sự có thể đánh bại Sứ đồ sao.

Dù sao ở thế giới nguyên bản cũng chưa từng xuất hiện.

Đúng là chưa từng, không phải là không có tình yêu, mà là tình yêu không đồng nghĩa với chiến đấu lực.

Chiến đấu lực thực sự nằm trong tay Đĩnh Duy, khi bà công nhận tình yêu dành cho con trai thì bà mới giúp con chiến đấu.

Thực sự nói dùng tình yêu đánh tan Sứ đồ thì chưa có ví dụ nào cả.

Không có kinh nghiệm, nên Gia Trì mới lo lắng.

Không chỉ Gia Trì, những người khác thực ra cũng lo lắng, không biết kết quả sau đó sẽ thế nào.

Thế giới phức tạp, xã hội phức tạp, tư duy nhân loại cũng phức tạp, tư duy logic không phải là tư duy duy nhất của con người, con người còn có tư duy hình tượng và tư duy linh cảm.

Khi còn là trẻ sơ sinh, đâu có tư duy logic, nhưng đói thì sẽ khóc, thấy mẹ thì sẽ mỉm cười, rồi sau đó mới học nói, học đi, trong quá trình đó tư duy logic không hề tồn tại, chỉ có tư duy hình tượng, tức là cảm giác trực tiếp, tiếp nhận thông tin ngoại giới một cách trực tiếp rồi phản hồi, không cần qua bất kỳ bước trung gian rắc rối nào.

Còn có tư duy linh cảm, tức là đột nhiên lóe lên những linh cảm, tuy người có tư duy linh cảm không nhiều, nhưng loại tư duy này thực sự tồn tại.

Cuối cùng mới là tư duy logic phổ biến nhất, dùng để nhận thức thế giới, nhận thức nhân sinh, nhưng tư duy logic sẽ luôn gặp phải những thứ mà nó không giải thích được, điều này chứng minh: thứ nhất, logic không phải là duy nhất, mà là nhiều logic cùng tồn tại. thứ hai, tư duy logic không phải lúc nào cũng chính xác, sẽ có những thứ tư duy logic không thể giải thích được.

Gia Trì, ta thấy ngươi vẫn luôn suy ngẫm, nhưng ngươi vẫn nên học tập nhiều hơn, nên học nhiều về quan hệ biện chứng duy vật thì tốt hơn.

Ngươi sẽ hiểu thế giới này là động thái.

Rất có đạo lý, nhưng đa dạng tư duy với việc tình yêu đánh bại khoa học thì có liên quan gì.

Gia Trì bảo cái tôi lo là kết quả chiến đấu cơ mà.

Ta đã chỉ ra vấn đề của câu hỏi mà ngươi đặt ra rồi, thứ ngươi nên nghi ngờ không phải là tình yêu có đánh bại được khoa học hay không, mà là làm thế nào để nâng tầm tình yêu.

Trước đây Điện Thứ đã giúp Tảo Xuyên Thu, bây giờ Tảo Xuyên Thu nên giúp Điện Thứ rồi, bọn họ bắt buộc phải vượt qua thử thách cuối cùng, giải phóng tình yêu chân chính.

Bên trong Ác ma Công nghệ, không chỉ có hai cặp tình nhân cộng thêm nữ ác ma và mèo, mà còn có Mã Kỳ Mã một người phụ nữ xấu xa, bà ta muốn thực hiện sự chi phối cuối cùng đối với Điện Thứ.

Vì cơ hội không còn nhiều, lần này lợi dụng cơ hội Điện Thứ ở xa Đỗ Lan để đánh gục Điện Thứ hoàn toàn.

Khi Điện Thứ tiến vào Ác ma Công nghệ, cậu bị lạc mất mọi người, cậu đứng trước một cánh cửa vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Đây là cánh cửa căn hộ xuất hiện lần này đến lần khác trong giấc mơ, một giọng nói luôn nhắc nhở cậu tuyệt đối đừng mở cửa, vì cảnh tượng sau cánh cửa chắc chắn sẽ rất tàn khốc.

Nhưng lần này Điện Thứ đã đẩy cánh cửa ra, cậu mới nhớ lại, đây chính là nhà của mình mà.

Cậu đâu có phải ngay từ đầu đã không cha không mẹ, không phải ngay từ đầu đã bỏ học, không phải ngay từ đầu đã sống trong đống rác, cậu cũng từng có một gia đình.

Mẹ đã bỏ đi từ sớm, để lại người cha nghiện rượu và nợ nần chồng chất.

Mỗi khi uống rượu, ông ta lại đánh mắng Điện Thứ, cuối cùng có một lần Điện Thứ đã phản kháng, người cha gục xuống và không bao giờ đứng lên nữa.

Thí phụ.

Điện Thứ đều nhớ ra cả rồi, cậu chẳng phải là đứa con hiếu thảo trả nợ thay cha gì cả, cậu chính xác là một đứa con bất hiếu, chỉ là đã phong ấn đoạn ký ức tồi tệ đó lại, để bản thân trở thành một thiếu niên bận rộn vất vả trả nợ mỗi ngày, nhưng tất cả những điều đó đều xây dựng trên việc cậu che giấu chân tướng giết cha.

Biết được chân tướng, Điện Thứ đờ đẫn, đứng im không nhúc nhích, và Mã Kỳ Mã đã xuất hiện sau lưng cậu.

Mã Kỳ Mã đã sớm điều tra ra quá khứ của Điện Thứ, biết cậu đã lãng quên những ký ức quan trọng, bây giờ bà ta giúp cậu nhớ lại toàn bộ.

Tâm linh của Điện Thứ xuất hiện sơ hở, bây giờ bà ta sẽ khống chế cậu.

Điện Thứ.

Tảo Xuyên Thu tuốt kiếm chi viện, bức lui Mã Kỳ Mã, kẻ thù gặp mặt đỏ cả mắt.

Mã Kỳ Mã thấy Tảo Xuyên Thu thì có chút kinh ngạc, dù sao Tảo Xuyên Thu sau khi ăn miếng thịt ác ma đáng lẽ phải chết rồi mới đúng, sao có thể xuất hiện vẹn toàn thế này.

Thậm chí cả cánh tay cũng đã khôi phục.

Ác ma, ta sẽ không để bà chi phối Điện Thứ đâu.

Sau lưng Tảo Xuyên Thu là Lôi Tắc và Cơ Dã, họ cũng giận dữ nhìn Mã Kỳ Mã.

Thật lòng mà nói, Cơ Dã luôn rất tin tưởng Mã Kỳ Mã, ai mà ngờ bà ta lại là ác ma tiềm phục bên trong các thợ săn quỷ chứ, dù có là ác ma ký kết thì cũng chẳng có ý tốt gì, từ việc bà ta tập kích Tảo Xuyên Thu là có thể thấy bà ta tà ác, ít nhất là không hoàn toàn đứng về phía nhân loại.

Điện Thứ.

Lôi Tắc cũng đang hô hoán.

Mã Kỳ Mã rất muốn giết họ, ngặt nỗi bây giờ bà ta không giết được ai, nên chỉ có thể nói: Các ngươi đừng hòng cản trở ta có được Ác ma Cưa.

Đây là mục tiêu duy nhất của Mã Kỳ Mã, làm phản diện thì phải kiên định mục tiêu không đổi dời, một đường đi đến cùng: Hiện tại Điện Thứ đang nhớ lại những ký ức tồi tệ nhất, các ngươi không thể nào đánh thức được cậu ta đâu.

Điện Thứ đúng là đang nhớ lại ký ức mình lỡ tay giết cha, thực ra cậu cũng không biết tại sao, vì trước đây cậu không hề phản kháng, không ngờ lần phản kháng đầu tiên lại trực tiếp giết ngược lại.

Cũng không biết là do cha cậu quá yếu hay cậu quá khỏe.

Chắc chắn không phải cố ý, nhưng nói không có sát tâm thì cũng không đúng.

Thật sự rất mâu thuẫn.

Trong nguyên tác, khi Điện Thứ phát hiện ra chân tướng thì người thân bạn bè đã chết sạch rồi, cuối cùng chỉ còn lại một chút ý chí của Mạt Ngõa trong cơ thể cậu.

Chương 2589

Vì Điện Thứ từng uống máu Mạt Ngõa nên cô mới có thể tồn tại một chút mảnh vỡ linh hồn trong cơ thể cậu.

Cho nên lúc đó phát hiện mình giết cha cũng chẳng sao, dù sao cũng là kẻ cô độc, không cần phải kết minh với ai.

Nhưng bây giờ phát hiện ra thì hỏng bét, cậu còn có bạn bè và người yêu, một kẻ giết cha liệu có thể kết minh với họ không.

Tuy Điện Thứ thần kinh thô, nhưng cũng biết đây là đại tội, nên mới chọn lọc mà lãng quên ký ức quan trọng này, chính là vì đã làm chuyện đó, dù có tình hữu khả nguyên đi nữa thì cũng rất khó tiếp tục xây dựng các mối quan hệ nhân tế trong xã hội, điều này vi phạm nền tảng khế ước xã hội.

Bạn bè thân thiết sẽ nhìn cậu thế nào.

Có sẵn lòng chấp nhận một kẻ giết cha làm bạn, làm người yêu không.

Điện Thứ không biết, căn bản không dám nghĩ tới.

Mã Kỳ Mã thì chẳng quan tâm, chỉ cần Điện Thứ biến thành Ác ma Cưa ở bên cạnh bà ta là được, bà ta đâu có cần Điện Thứ, cái bà ta cần là Ác ma Cưa.

Lại đây, trở thành nô lệ của ta.

Chỉ còn cách thành công một bước chân, Mã Kỳ Mã không hề kiêu ngạo mà tiếp tục từng bước ép sát, bà ta tin mình có thể đánh gục nội tâm của Điện Thứ, vì lòng người luôn yếu đuối, Điện Thứ dù có là kẻ mù chữ, dù có thần kinh thô thì cũng không thoát khỏi sự cục hạn của lòng người.

Ác ma luôn ưu việt hơn nhân loại, dù nhân loại có vùng vẫy thế nào thì kết quả cuối cùng cũng không thoát khỏi sự chi phối của ác ma.

Tảo Xuyên Thu xông lên, lách qua Mã Kỳ Mã, giáng một đấm thật mạnh vào mặt Điện Thứ, là đàn ông thì dùng nắm đấm để giao lưu, tình cảm dồn vào nắm đấm rót vào linh hồn Điện Thứ, truyền đạt niềm tin vô điều kiện của Tảo Xuyên Thu dành cho cậu, là đàn ông thì hãy cùng nhau chống lại người đàn bà xấu xa kia.

Điện Thứ không thể lập tức chấp nhận hiện thực bản thân đã phản sát người cha bạo hành, bởi lẽ hành vi thí phụ này vốn không được xã hội dung thứ.

Con người sống trên đời luôn phải kết minh với kẻ khác mới có thể tồn tại, vì thế khế ước xã hội là cực kỳ quan trọng.

Cơ sở khế ước giữa người bình thường với nhau chính là đạo đức, mà hiếu thuận lại là đứng đầu đạo đức, đứng đầu bách thiện.

Điện Thứ đột nhiên nhận ra nền tảng đạo đức của mình đã bị đào tận gốc, chẳng phải là không thể kết minh với người bình thường nữa sao.

Hắn tự nhiên sẽ lo lắng mình bị người đời ruồng rẫy.

Mọi người sẽ không đi tìm hiểu tại sao Điện Thứ phải thí phụ, không tìm hiểu nỗi khổ của hắn, mà chỉ nghĩ rằng tên tiểu tử này đến cha ruột cũng giết, quá mất nhân tính rồi.

Nhưng Mã Kỳ Mã sẽ không chê bỏ Điện Thứ, bởi vì cô ta vốn chẳng hề quan tâm đến hắn, thứ cô ta cần từ đầu đến cuối luôn là Điện Cứ Ác Ma.

Hiện tại cô ta sắp thành công, vì cơ sở để Điện Thứ kết minh với người khác đã sụp đổ, ngoài Mã Kỳ Mã ra, hắn đã không còn nơi nào để về.

Tuy nhiên, Tảo Xuyên Thu sẽ không để Mã Kỳ Mã đắc ý.

Dưới sự yểm hộ của Lôi Tắc và Cơ Dã, anh lách qua người đàn bà xấu xa kia, đấm thẳng một quyền vào mặt Điện Thứ, hy vọng hắn có thể khôi phục bình thường.

Vô dụng thôi, các ngươi căn bản không hiểu rõ nhân loại khả thương này.

Các ngươi không biết trước đây hắn từng làm ra chuyện đáng sợ gì đâu.

Để tôi nói cho các ngươi biết, hắn đã giết chết cha ruột của mình.

Bấy lâu nay hắn luôn tìm cách lãng quên đoạn ký ức đó, nhưng sự thật vẫn là sự thật, dù nỗ lực thế nào, chân tướng cũng không thể bị xóa nhòa.

Mã Kỳ Mã thản nhiên thốt ra những lời đó.

Cô ta không đánh giá chuyện này dưới góc độ đạo đức, bởi cô ta là ác ma, đứng trên cả nhân loại, những gì nhân loại quan tâm không liên quan đến cô ta.

Có điều cô ta rất hiểu nhân loại, biết rằng họ tuyệt đối không thể chấp nhận điểm này.

Thú thật thì chuyện này quả thực kinh người, Tảo Xuyên Thu cũng không ngờ Điện Thứ kẻ luôn cười hì hì lại từng làm ra chuyện như vậy.

Nhưng anh tin chắc Điện Thứ không cố ý, vì anh biết trước khi gia nhập đội diệt quỷ, Điện Thứ luôn phải trả nợ nặng lãi cho cha mẹ để lại, rõ ràng cha của Điện Thứ cũng chẳng phải hạng người tốt lành gì.

Tảo Xuyên Thu nhìn Điện Thứ đang chìm trong vòng xoáy ký ức, nhìn biểu cảm đờ đẫn của hắn mà nói: Điện Thứ, tôi tin cậu.

Nói xong, anh lại bồi thêm một quyền, thông qua nắm đấm để tống tư tưởng của mình vào não Điện Thứ, đây gọi là truyền tải vật lý.

Điện Thứ, tôi cũng tin cậu.

Lôi Tắc nói.

Tảo Xuyên Thu lại đấm Điện Thứ một phát nữa, coi như là giúp Lôi Tắc truyền lời.

Mã Kỳ Mã nhận ra vấn đề, đó là mỗi khi bọn họ nói một câu lại phải đấm Điện Thứ một cái, đây là kiểu giao lưu gì vậy.

Chẳng lẽ nắm đấm thực sự truyền đạt được tư tưởng.

Có thể chứ, Tảo Xuyên Thu đã lĩnh ngộ được phương thức giao lưu cao cấp, đó là rót toàn bộ lời muốn nói và tình cảm vào trong nắm đấm.

Mà việc anh có lĩnh ngộ như vậy, hiển nhiên là do Đỗ Lan ảnh hưởng.

Mặt Điện Thứ sưng vù cả lên, nhưng cũng chẳng sao, dù gì hắn cũng là người hóa quỷ, chút vết thương nhỏ này không đáng kể, chỉ cần biến thân là khôi phục được.

Quan trọng là Tảo Xuyên Thu muốn truyền đạt sự tín nhiệm của họ vào tai Điện Thứ đang chìm đắm trong u tối.

Lúc này, hắn cần sự ủng hộ của người khác để bước ra khỏi bóng ma thí phụ.

Lời nói của Tảo Xuyên Thu như hồi chuông cảnh tỉnh, tình cảm của anh sâu nặng như biển trời.

Điện Thứ đã nghe thấy, cũng đã cảm nhận được, giúp hắn hiểu rằng chuyện đã xảy ra thì hối hận hay trốn tránh cũng vô ích, việc duy nhất hắn có thể làm là nỗ lực gấp bội để tái kiến thiết khế ước.

Dù nền móng không vững, cần chi phí nhiều hơn, nhưng Điện Thứ hoàn toàn có thể làm được, vì hắn vẫn còn những người sẵn lòng giúp đỡ và nâng đỡ mình.

Trốn tránh vô dụng thôi, mình phải trở về bên cạnh mọi người, mọi người vẫn sẵn lòng ủng hộ mình, Điện Thứ thầm nghĩ.

Lúc này bên ngoài, Mã Kỳ Mã đã chi phối Khoa Học Ác Ma để phản kích Lôi Tắc và Cơ Dã, đồng thời còn muốn giết chết Tảo Xuyên Thu.

Cô ta đa tuyến tác chiến nhưng không hề rối loạn, có thể thấy với tư cách là Chi Phối Ác Ma, cô ta không chỉ là bậc thầy quản lý thời gian mà còn là bậc thầy vi thao.

Bên trong Khoa Học Ác Ma cũng biến thành chiến trường, nhưng đối với nó thì chẳng đáng là bao vì cơ thể nó quá khổng lồ, biến hóa khôn lường và có tính trưởng thành cực cao.

Trước khi Điện Thứ tỉnh lại, phải xử lý kẻ trước mắt đã, đến lúc đó Điện Thứ chỉ có thể dựa vào mình cô ta.

Mạt Ngõa Power hét lên: Tảo Xuyên Thu, truyền lời cho Điện Thứ giúp tôi, bảo hắn là đồ khốn, nếu còn không tỉnh lại, tôi sẽ tiêu sạch tiền lương của hắn, chiếm phòng của hắn, đồ đạc của hắn sẽ thuộc về tôi hết.

Cơ Dã cũng nói: Cũng nhắn giúp tôi một câu, bảo hắn là nếu không tỉnh lại, bọn này sẽ bỏ mặc hắn để đi ăn tiệm, ăn sạch món ngon cho xem.

Mã Kỳ Mã nhận ra mấy kẻ này thực sự không coi mình ra gì, đối mặt với sự tấn công của cô ta mà vẫn bình tĩnh đến lạ lùng.

Tại sao vậy.

Sự tự tin bí ẩn này từ đâu mà có.

Theo lý mà nói, nhân loại khi gặp cô ta phải kinh hồn bạt vía, hoảng loạn bất an mới đúng, ai đã cho họ dũng khí.

Là vật chủ của Điện Cứ Ác Ma sao.

Không thể hiểu nổi, Mã Kỳ Mã cảm thấy Điện Cứ Ác Ma cuối cùng cũng sẽ thuộc về mình, những kẻ này chỉ là cá trên thớt, sự lạc quan của họ quá khó hiểu.

Sự tự tin của họ là tin vào chính mình, và cũng tin vào Điện Thứ.

Họ đã chống đỡ được đòn tấn công của Khoa Học Ác Ma, nên vẫn còn dư sức, họ tin chắc Điện Thứ cuối cùng sẽ tỉnh táo lại.

Điện Thứ đều nghe thấy cả, Tảo Xuyên Thu thông qua nắm đấm truyền sức mạnh cho hắn, thế là hắn từng bước bước ra khỏi ký ức, hướng tới cuộc đời mới.

Hắn nhìn thấy Điện Cứ Ác Ma, dù nó không có biểu cảm gì nhưng hắn cảm nhận được sự ủng hộ từ đối phương, nó sẽ giao toàn bộ sức mạnh cho hắn để khai phá con đường phía trước.

Oanh oanh.

Tiếng cưa máy vang dội chiến trường, tất cả ác ma đều run rẩy.

Nếu nói ác ma là nỗi sợ của nhân loại, thì Điện Cứ Ác Ma chính là nỗi sợ của mọi ác ma.

Từ khi chúng sinh ra, tiếng cưa máy đã lởn vởn không tan, đại diện cho sự ra đời và cũng đại diện cho cái chết của chúng.

Điện Cứ Ác Ma trở về từ địa ngục.

Chương 2590

Chân ái phóng ra hào quang từ trong cơ thể Khoa Học Ác Ma, con quái vật khoa học hùng mạnh bị xé toạc một lỗ hổng, Điện Cứ Ác Ma nắm tay Bom Ác Ma Reze bay vọt lên cao.

Điện Thứ và Lôi Tắc khôi phục nhân hình, rơi tự do trên bầu trời, đồng thời không quên thể hiện tình cảm thắm thiết.

Là Điện Cứ Ác Ma.

Đám ác ma bên dưới cảm nhận được dư uy của cưa máy, lũ lượt tháo chạy.

Nhiều ác ma vẫn tin rằng chỉ có Điện Cứ Ác Ma mới thực sự giết được chúng, còn nhân loại chỉ tạm thời đánh bại chúng chứ không làm gì được linh hồn chúng.

Giết, hấp thụ toàn bộ linh hồn của chúng lại đây.

Đỗ Lan ra lệnh một tiếng, các thợ săn quỷ xông vào trận tuyến ác ma đang hoảng loạn, bắt đầu đại sát tứ phương thu hoạch linh hồn ác ma.

Lúc này ác ma mới phát hiện ra vấn đề, đó là những thợ săn nhân loại này không giống trước kia, bọn họ không những mạnh mà còn đang hấp thụ linh hồn.

Đúng vậy, chính là hấp thụ linh hồn, khoảnh khắc này đám ác ma ngẩn người, rốt cuộc chúng là ác ma hay kẻ địch mới là ác ma.

Nhân loại sao lại tàn bạo đến mức này.

Thế trận đảo chiều, nhân loại muốn biến linh hồn ác ma thành hàng hóa bán sang thế giới khác, thế là ác ma gặp họa lớn.

Cặp đôi trẻ tuổi vừa thể hiện tình cảm trên không trung cũng rơi xuống đám ác ma, bùng phát sức mạnh chiến đấu đáng sợ, bắt đầu càn quét khắp nơi.

Chỉ có Mã Kỳ Mã là lẻ loi một mình, ngơ ngác không biết làm sao.

Đi theo tôi đi.

Địch Ny Toa xuất hiện sau lưng Mã Kỳ Mã, giúp cô ta tránh khỏi kết cục trở thành món thịt kho tàu.

Mã Kỳ Mã đã không thể trụ lại được nữa, hiện tại cô ta căn bản không phải đối thủ của Điện Thứ.

Nếu theo đúng kịch bản gốc, cô ta sẽ bị thái nhỏ thành nguyên liệu nấu ăn, nhét đầy tủ lạnh để Điện Thứ dùng cách tiêu hóa xử lý Chi Phối Ác Ma.

Địch Ny Toa muốn đưa Mã Kỳ Mã về dạy dỗ tử tế, để sau này cô ta đừng ích kỷ như vậy nữa.

Điện Thứ đã giành được sự tin tưởng và thấu hiểu của mọi người, ai cũng tin hắn là người thẳng thắn, phạm phải tội bất hiếu chắc chắn là có nguyên nhân, không bị dồn đến đường cùng hắn sẽ không làm vậy.

Dưới sự khích lệ của bạn bè và người yêu, Điện Thứ phá vỡ xiềng xích ký ức, một lần nữa tiến vào chiến trường.

Tiếng cưa máy gầm rú khiến lũ ác ma im như thóc, vì chúng biết một khi lưỡi cưa hạ xuống, chúng sẽ tiêu đời, thực sự tử vong.

Nghe tiếng cưa mà sinh, nghe tiếng cưa mà tử, đó chính là cuộc đời của ác ma.

Chết thật sự, biến mất hoàn toàn.

Điện Cứ Ác Ma đang xâu xé, lũ ác ma lần lượt thối lui, một mình

Điện Thứ còn uy hiếp hơn cả toàn nhân loại cộng lại.

Thật là có chút tổn thương tự tôn mà, thợ săn quỷ nhân loại dùng trạng thái tốt nhất phản kích địa ngục, còn phải nhẫn nhịn nghe ác ma nói lời rác rưởi, chịu đựng sự khinh miệt của chúng, nhưng Điện Thứ vừa xuất hiện là lũ ác ma chạy sạch, chúng thật chẳng nể mặt thợ săn chút nào.

Bắt đầu thôi, tận tình thu hoạch nào.

Đỗ Lan thấy Khoa Học Ác Ma đã bất động, Điện Thứ cũng khôi phục bình thường, lúc này chính là lúc tổng tấn công tính sổ, không cần khách sáo làm gì, toàn tuyến xuất kích, năm nay là một năm bội thu.

Tôi ký khế ước với các người, làm vật cưỡi cho các người.

Đã có ác ma lựa chọn phản bội, vì lúc này chẳng việc gì phải chết chùm với lũ ác ma khác, chỉ cần vứt bỏ liêm sỉ là sống được, vậy thì cái mặt mũi đó giữ làm gì.

Chúng dễ dàng phản bội, xoay chuyển lập trường, giúp nhân loại cùng săn đuổi ác ma.

Đối với hành vi không biết xấu hổ này, nhân loại cũng chẳng tán đồng cho lắm vì ngay cả con người cũng ghét kẻ phản bội.

Nhưng có ác ma làm vật cưỡi đúng là giúp mọi người truy kích kẻ địch tốt hơn, vì ác ma chạy thực sự quá nhanh.

Ác ma quả nhiên là ký sinh trên xã hội loài người, dù nhìn từ góc độ nào cũng thấy được sự hèn hạ của nhân loại trên người chúng.

Gia Trì không xông pha, vì đại cục đã định, một người bình thường như anh phải suy nghĩ về những vấn đề bình thường, như vấn đề giữa ác ma và nhân loại.

Phản bội từ xưa đến nay đều có, nên chắc chắn cũng có ác ma phản bội.

Loại ác ma lấy phản bội làm sức mạnh chắc chắn lúc này đang tràn trề năng lượng.

Phản bội tại chỗ, lâm trận phản chiến, thật là tuyệt diệu.

Trong sử sách, vụ phản bội sớm nhất có lẽ là khi nhà Thương diệt nhà Hạ, đầu bếp của Hạ Kiệt chạy sang lãnh địa nhà Thương làm kẻ dẫn đường, đưa quân Thương xâm lược Hạ.

Kẻ phản bội sớm nhất cũng là người đầu bếp sớm nhất được sử ký ghi lại.

Sau đó đến Chu diệt Thương, thành ngữ lâm trận phản chiến chính là đến từ trận Mục Dã, khi nô lệ binh của Thương Trụ Vương đồng loạt quay giáo đánh lại quân Thương trên chiến trường, khiến quân Chu chẳng tốn mấy sức lực đã chiếm được Triều Ca.

Cũng vì không tốn sức nên vấn đề xử lý di dân ân Thương trở thành rắc rối lớn nhất của người Chu, dẫn đến việc Tam Công vấn chính, cuối cùng kết quả là tiếp thu kiến nghị của Chu Công, hoàn thành quá độ chính quyền một cách hòa bình.

Không thể giết hết, cũng không thể chỉ giết kẻ có tội, phải thả hết.

Từ phản bội trong thời đại lễ nhạc băng hoại càng là chủ đề của thời đại: gia thần phản bội khanh đại phu, khanh đại phu phản bội chư hầu, chư hầu phản bội thiên tử, tóm lại là chẳng ai không phản bội.

Kết quả cuối cùng là quý tộc thời Xuân Thu bị thay thế hoàn toàn.

Cậu đừng coi bọn chúng là phản bội, cứ coi là bỏ tối tìm sáng chẳng phải sẽ dễ chấp nhận hơn sao.

Đỗ Lan biểu thị phàm sự nên lạc quan một chút.

Gia Trì thắc mắc đây chẳng phải là tự lừa mình dối người sao.

Đỗ Lan nói: Tôi đã nói từ thời tận thế rồi, lịch sử tiến bộ chính là tìm kiếm thêm sức mạnh để giải quyết vấn đề, nên về lý luận mà nói, sức mạnh càng mạnh thì càng tiên tiến, dù sức mạnh đó có thể là bài ngoại.

Nhưng trước khi lực lượng này bị vượt qua, nó vẫn là tiên tiến.

Muốn vượt qua nó, phải tìm kiếm sức mạnh mới mạnh hơn, ví dụ như đoàn kết nhiều người hơn, khai phát kỹ thuật mạnh hơn, sử dụng chế độ ưu việt hơn.

Thế nên đầu quân cho sức mạnh cường đại hơn, về mặt ý nghĩa chung đều có thể coi là bỏ tối tìm sáng.

Ông đây là đang hợp lý hóa sự tàn bạo, sức mạnh mạnh không có nghĩa là tiên tiến hơn.

Tàn bạo cuối cùng vẫn sẽ thất bại, vì trong cùng một điều kiện kỹ thuật, kẻ đoàn kết được nhiều người hơn sẽ thắng lợi.

Sự tàn bạo của thiểu số tự nhiên là không được lòng dân, cuối cùng sẽ bị vượt qua, dài nhất cũng chẳng quá trăm năm.

Đỗ Lan nói: Vì vậy đầu quân cho sức mạnh mạnh hơn bản thân nó không sai, vì những kẻ phản bội này không chuẩn bị lập ra tiêu chuẩn riêng, họ chỉ là những kẻ chạy theo tiêu chuẩn mà thôi.

Kẻ có thể đoàn kết nhiều người hơn, trong điều kiện tương đồng, bên đông người chắc chắn thắng.

Muốn đạt mục tiêu đó thì không được bài ngoại, phải bao dung.

Nên đầu quân cho kẻ mạnh có thể là phản bội, cũng có thể là bỏ tối tìm sáng, tiêu chuẩn chính là xem sau khi đầu quân, là cùng nhau bắt nạt kẻ yếu, hay là phụng hiến sức mạnh của mình để tăng cường tập thể, đoàn kết thêm nhiều sức mạnh khác.

Kẻ trước đi bắt nạt kẻ yếu là vì lợi ích cá nhân, kẻ sau là cống hiến lợi ích cá nhân.

Giống như di dân vậy, là di dân sang nước phát triển hay nước lạc hậu.

Nếu sang nước phát triển, rõ ràng là để hưởng thụ hồng lợi của họ, hoặc hy vọng tài sản của mình được bảo toàn.

Còn di dân sang nước lạc hậu, chắc chắn là muốn cống hiến cho họ rồi.

Tất nhiên mâu thuẫn là sự thống nhất của các mặt đối lập, có lượng lớn người sang nước phát triển hưởng lợi, lâu dần sẽ thành gánh nặng cho họ, vì nước phát triển cũng chẳng dư dả gì, luôn có lúc không nuôi nổi.

Ban đầu có lẽ là phản bội, sau này có thể thành bỏ tối tìm sáng theo đường vòng.

Có người sẽ hỏi, chẳng lẽ di dân sang nước phát triển không có ai chân tâm kiến thiết sao.

Nếu họ thực sự đại công vô tư, sẵn lòng kiến thiết quốc gia không quản mất mát, thì thế giới bao nhiêu nơi cần kiến thiết, tại sao nhất định phải đến nơi phát triển nhất.

Chẳng qua vì hồng lợi ở đó cao, vì muốn kiếm nhiều tiền hơn thôi.

Nếu một nước phát triển nào đó bắt họ bỏ tiền bỏ sức ra kiến thiết, thì nước đó chắc chắn cũng là độc tài.

Cho nên là phản bội hay bỏ tối tìm sáng, cứ xem hành vi đào ngũ đó mang lại lợi ích cho cá nhân hay mang lại lợi ích cho cả trận doanh.

Nếu chỉ vì lợi ích mình, đó là phản bội. nếu đào ngũ không những không có lợi mà còn phải phụng hiến bản thân để kiến thiết trận doanh, đó là bỏ tối tìm sáng.

Gia Trì thấy Đỗ Lan đúng là có một bộ tiêu chuẩn kỳ quặc của riêng mình, dù không nhất định chính xác nhưng nghe cũng khá có lý.

Vậy lũ ác ma này đầu hàng nhân loại là để kiến thiết thế giới loài người, kiến thiết thế giới tận thế sao.

Gia Trì tự lẩm bẩm, lại hỏi: Nhưng nhân loại đang thu hoạch ác ma mà.

Nhưng nhân loại cũng cho ác ma cơ hội ký kết khế ước, nếu ác ma sẵn lòng hợp tác thì không cần linh hồn của chúng, nhân loại và ác ma có thể cùng nhau sử dụng sức mạnh cải biến thế giới.

Đỗ Lan nói, nhân loại không nhất định phải thu hoạch linh hồn ác ma, nếu chúng chịu hợp tác, cho mượn sức mạnh, thì đôi bên có thể đoàn kết kiến thiết thế giới.

Chương 2591

Nói cũng đúng, nhân loại thu hoạch ác ma cũng vì chúng không nể mặt, không chịu hợp tác.

Nếu ác ma chịu hợp tác sớm thì đã không đến nỗi này.

Gia Trì phải thừa nhận Đỗ Lan nói không sai, phản bội và bỏ tối tìm sáng về hành vi tuy giống nhau nhưng bản chất khác biệt, xem ra mình vẫn nên học tập nhiều, quan sát nhiều, đừng để hiện tượng bề mặt che mắt.

Không ít ác ma thấy nhân loại thế mạnh, lập tức đầu hàng, rồi giúp nhân loại khuyên hàng ác ma khác, truy sát đồng loại.

Trong mắt ác ma thì đây là phản bội trắng trợn, nhưng trong mắt nhân loại thì đây là bỏ tối tìm sáng.

Vì cuộc chiến giữa người và quỷ này không phải là kết thúc, mà chỉ là khởi đầu mới, lịch sử của hai bên sẽ không kết thúc vì một cuộc chiến, mà là trong một thời đại mới nhân loại và ác ma cùng nhau phát triển và kiến thiết.

Có ác ma làm vật cưỡi, tốc độ di chuyển của thợ săn quỷ tăng nhanh, đuổi kịp ác ma để chiến đấu.

Nhưng lúc này phải cẩn thận ác ma phục kích phản kích, nếu nhân loại bất chấp xông vào vòng vây phục kích sẽ bị đánh cho không kịp trở tay.

Dù Hắc Ám Chi Hoàn có thể giúp thợ săn phục sinh tại điểm hồi sinh, nhưng linh hồn ác ma thu thập được sẽ mất sạch, cực kỳ lãng phí.

Phục kích là hoàn toàn có thể, dù ác ma loạn rồi nhưng lòng trung thành chưa mất hẳn, tiểu ác ma vẫn sẽ bảo vệ đại ác ma, nên vẫn tổ chức phản kích được.

Chỉ cần đại ác ma muốn, tiểu ác ma vẫn sẵn lòng hy sinh.

Có điều hiện tại ai cũng lo chạy thoát thân, chỉ cần chạy nhanh hơn con quỷ khác là thắng, ở lại phản kích là hy sinh mình giúp kẻ khác.

Hiện giờ ngoài Điện Cứ Ác Ma hay cứu khổ phò nguy ra, chẳng con quỷ nào làm thế.

Khi đánh bại trận, cần lo vật tư, lo quân tâm, lo đoạn hậu, điều này khảo nghiệm ý chí và lực ngưng tụ của quân đội, không phải tùy tiện mà có được.

Trong đám ác ma hiếm có tồn tại như Điện Cứ Ác Ma, thế lực đại ác ma tuy mạnh nhưng chúng hiểu quá ít về thất bại.

Thất bại lần này có thể nói là tiền đề chưa từng có, chúng chẳng có chuẩn bị tâm lý gì đã thua rồi.

Nhân loại mà chúng nhìn xuống suốt vạn năm đột nhiên phản kích vào địa ngục không một lời dự báo, lại còn dùng thủ đoạn không tưởng ép chế được cả hai ác ma Tự Nhiên và Khoa Học.

Nhân loại rốt cuộc làm sao khắc chế được tính bất định của Tự Nhiên và Khoa Học.

Truyền Thông Ác Ma, rốt cuộc là chuyện gì thế này.

Không phải ngươi nói luôn làm suy yếu nhân loại, lừa gạt họ sao.

Không phải ngươi bảo có thể khống chế tư tưởng nhân loại sao.

Ác ma hiện tại cần một kẻ đổ lỗi, tự nhiên là gã Truyền Thông Ác Ma mồm mép rồi.

Ai bảo hắn cứ lải nhải về sức ảnh hưởng của mình ở thế giới loài người, bảo nhân loại không thể thiếu truyền thông như động vật không thể thiếu nước.

Tôi thực sự đã nỗ lực tuyên truyền tính bất định của khoa học, nên Khoa Học Ác Ma mới mạnh như vậy, vốn dĩ rất thành công, rất nhiều quốc gia đã không còn tin vào khoa học nữa.

Truyền Thông Ác Ma thấy oan uổng vô cùng, hắn không làm sai, hắn luôn tuyên truyền tính bất định để tăng sự lo âu, khiến mọi người nghi ngờ khoa học.

Khoa học không phải Thượng Đế hay Phật Tổ, nó chỉ là tổng hợp các yếu tố để suy luận, nhưng dữ liệu thu thập không thể chính xác 100%, cũng không toàn diện 100%, nên kết quả đương nhiên không thể chuẩn xác tuyệt đối.

Có khi suy luận ra kết quả là 90%, nhưng chuyện xảy ra lại rơi vào 10%, vậy là không khoa học sao.

Không phải, đó là do thủ đoạn khoa học chưa hoàn thiện.

Hai cộng hai bằng bốn, nhưng dù là khoa học, tiến hành phản suy cũng không chỉ ra hai cộng hai, mà có thể là ba cộng một, là hai nhân hai, là căn bậc hai của 16.

Khoa học cho ra nhiều đáp án khác nhau, không chỉ có hai cộng hai, còn có các khả năng khác.

Điều này dân thường không muốn chấp nhận, vì họ cần kết quả chính xác, nếu khoa học không cho được thì thà tin tôn giáo còn hơn.

Nhưng khoa học là thế, thấy một hiện tượng rồi phản suy để tìm bản chất.

Do công cụ khoa học không hoàn bị nên kết luận có thể khác nhau.

Ví dụ thế giới bao hàm vĩ mô và vi mô, lực học cổ điển hợp với vĩ mô, vật lý lượng tử hợp với vi mô, đó là điển hình của việc có con số 4 nhưng phản suy ra kết quả khác nhau.

Nên khoa học không ổn định, chỉ cần qua truyền thông thêm mắm dặm muối, phóng đại tính bất định là có thể đánh kích sự tin tưởng của dân chúng.

Bởi người dân mưu cầu sự ổn định, xác định, như vậy có thể tiết kiệm sức lực suy nghĩ, chỉ cần có một đáp án là cuộc sống sẽ an định.

Truyền Thông Ác Ma thực sự đã nỗ lực, nên hắn thấy oan, hắn không bốc phét cũng không nói dối, hắn làm được thật, nhưng hắn không giải thích nổi tại sao nhân loại lại lợi hại thế.

Ngươi nói dối.

Nhưng ác ma khác vẫn chỉ trích Truyền Thông Ác Ma làm việc không ra hồn.

Tôi làm thật mà, đại bộ phận nhân loại không còn tin khoa học vì họ bị tính bất định đánh bại.

Trừ khi họ chấp nhận tính bất định và lấy đó làm động lực để không ngừng khám phá, nếu không họ tuyệt đối sẽ rời bỏ khoa kỹ.

Truyền Thông Ác Ma nói: Tôi đã cố hết sức rồi, lần thất bại này không thể trách tôi.

Nhân loại có thể chấp nhận tính bất định không.

Chắc chắn là không, bất định nghĩa là vô tri, nếu nhân loại chấp nhận tính bất định tức là chấp nhận vô tri, vậy ác ma phải biến mất mới đúng.

Nhưng ác ma không biến mất, thậm chí không bị ảnh hưởng, nên Truyền Thông Ác Ma nói đúng, nhân loại không chấp nhận tính bất định.

Họ vẫn sợ hãi cái vô tri, nên vẫn ngu muội từ bỏ khoa học để ôm lấy tôn giáo, vì trong đó có Thượng Đế vĩnh hằng bất biến, có lạc thổ thoát ly sinh lão bệnh tử.

Ai mà chẳng thích ổn định.

Chẳng ai thích máy tính đột nhiên treo khi đang làm việc. cũng chẳng ai thích đang yên đang lành lại đau răng.

Những sự cố nhỏ, lỗi nhỏ trong đời thường luôn khiến người ta khó chịu, dù không nghiêm trọng nhưng chắc chắn chẳng ai vui nổi.

Tất nhiên tính bất định cũng có mặt tốt, như trúng số, nhặt được tiền, gặp được ý trung nhân.

Nhưng xác suất này nhỏ hơn máy tính treo nhiều, đời người có khi chỉ nhặt được tiền một hai lần, nhưng gặp máy tính treo ít nhất mười lần.

Nên trong tính bất định, xác suất chuyện xấu lớn hơn chuyện tốt nhiều, vì thế đảm bảo ổn định, không để mọi chuyện tệ đi là mưu cầu của đa số.

Khoa học không bảo đảm được, nhưng tôn giáo thì có thể.

Nếu khoa học cũng đưa ra bảo đảm, nó cũng thành tôn giáo mất rồi.

Vì khoa học có tính bất định, nên truyền thông chỉ cần tuyên truyền điều đó là có thể khiến dân chúng lo âu, khiến họ từ bỏ khoa học.

Tính bất định của khoa học cũng trở thành cơ sở cho các tác phẩm khoa học viễn tưởng như trí tuệ nhân tạo phản loạn, nhân loại bị hủy diệt bởi kỹ thuật.

Vì khoa học bất định nên nó sẽ không ngừng đi ngược lại kỳ vọng của con người, cuối cùng thậm chí trở thành kẻ thù.

Nhưng dù thế vẫn phải tin vào khoa học, vì đó là công cụ mạnh nhất để nhân loại cải tạo tự nhiên, từ bỏ khoa học tức là đi lùi lịch sử.

Tất nhiên trong trận chiến với ác ma không chỉ dựa vào khoa học, vì ác ma xâm thấu nhân loại rất toàn diện, khoa kỹ nhân loại sớm đã bị ác ma nắm được nhược điểm, Truyền Thông Ác Ma chính là không ngừng làm suy yếu niềm tin đó.

Thế nên Truyền Thông Ác Ma đúng là oan thật, lần này nhân loại chơi bài khoa học cộng huyền học nên mới đánh ác ma tan tác.

Đám ác ma rất không hài lòng, muốn hắn gánh tội thay, nhưng Truyền Thông Ác Ma bảo cái nồi này hắn không đội, nhân loại bây giờ chơi thứ không phải thuần khoa học, không liên quan đến hắn.

Trên đường tháo chạy, lũ ác ma hận không mọc thêm chân, từ hôm nay cường nhược đảo chiều, ác ma đi được, người cũng đi được.

Lịch sử sang trang mới, mối quan hệ bất bình đẳng kéo dài vạn năm giữa người và quỷ chính thức kết thúc.

Cường nhược giữa ác ma và nhân loại đã đảo điên, cục diện thay đổi, nhưng mặt trời vẫn mọc rồi lặn, trái đất vẫn tự quay và quay quanh mặt trời, nên lịch sử không hề kết thúc.

Mà chỉ cần lịch sử còn tiếp diễn, cường nhược sẽ không ngừng biến hóa, thăng trầm, đó chính là bài học lịch sử.

Giống như trong nhiều tác phẩm viễn tưởng có khảo cổ khoa kỹ, các văn minh viễn cổ đi trước luôn để lại kỹ thuật không tưởng, nhưng tài phú lớn nhất họ để lại thực ra không phải khoa kỹ, mà là kết cục của họ.

Chương 2592

Các văn minh tiên phát cơ bản đều suy bại, dù khoa kỹ mạnh đến đâu cũng không cứu vãn nổi sự thất bại, cùng lắm là giúp họ thua bớt nhục nhã một chút.

Cổ Thánh và nhân loại thời đại hoàng kim trong Warhammer, kỹ thuật họ lợi hại thật, nhưng sự suy lạc của họ càng đáng cảnh giác hơn.

Halo với những Tiền Khu Giả cũng vậy.

Mass Effect với người Prothean hơi đặc thù, chưa phát triển đến cực hạn đã bị thu hoạch, nhưng sự hủy diệt của họ vẫn là lời cảnh tỉnh.

Còn có văn minh Đại Thần trong Tam Thể, dù đã là cấp Đại Thần vẫn phải tuân thủ nghiêm ngặt Rừng Rậm Đen Tối, không ngừng tiêu diệt các văn minh hậu phát có tiềm năng, nhưng văn minh Đại Thần mới vẫn cứ mọc lên, kết quả là chiến tranh giữa các Đại Thần nổ ra, cuối cùng đồng quy vu tận tiến hành hàng duy.

Nên bài học lịch sử là không thể ngăn cản sự nghịch chuyển cường nhược, dù quá trình đó mất hàng chục vạn năm, hàng triệu năm, nhưng kết quả không thay đổi, không có gì là vĩnh hằng cường đại.

Các thế lực dù muốn liều mạng duy trì sự cường đại của mình, nhưng vẫn khó ngăn cản văn minh hậu phát vượt mặt.

Đạo gia nói Cứng thì dễ gãy, phải Dùng nhu thắng cương, chính là vì duy trì sự cương cường quá khó.

Ác ma áp chế nhân loại vạn năm, cuối cùng vẫn không ngăn nổi nhân loại vượt qua ở khúc cua, không ngăn nổi nghịch chuyển cường nhược.

Đối với ác ma thì ngày này đến hơi sớm, vì nhân loại trông vẫn yếu như sên, sao tự nhiên qua một đêm đã có khả năng săn lùng ác ma.

Quá đỗi bất ngờ.

Ác ma cần tìm lý do, không tìm thấy thì tìm kẻ đổ lỗi.

Truyền Thông Ác Ma vì trước đây mồm mép nên trở thành kẻ gánh tội lý tưởng nhất.

Nhưng hắn kiên định cho rằng mình đã tận lực, vì hắn luôn nỗ lực khiến người ta nghi ngờ khoa học, làm suy yếu sự phát triển của nhân loại.

Nhân loại không thể không phát triển, vì không phát triển sẽ không có ác ma mới, nhưng cũng không thể cứ thế phát triển mãi, vì sẽ tạo ra kỹ thuật chống lại ác ma.

Thế nên Truyền Thông Ác Ma luôn can thiệp ngầm, tuyên dương tính bất định để nhân loại từ bỏ công cụ mạnh nhất.

Hắn vốn rất thành công, không ít quốc gia đã không tin vào khoa kỹ nữa.

Nên hắn không nhận cái nồi thất bại tiền đề này.

Đám ác ma tranh cãi nảy lửa, lần thất bại này đả kích chúng quá lớn.

Nhân loại vốn chỉ như sâu kiến, vậy mà ác ma lại bị đánh tan tác, chẳng lẽ ác ma còn không bằng sâu kiến.

Phải rút kinh nghiệm, thừa nhận ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, thừa nhận sự cường đại của mình không phải vĩnh hằng, điều này đối với lũ ác ma vốn quen thói kiêu ngạo là rất khó.

Thừa nhận mình yếu, nếu muốn khôi phục cường đại thì ác ma phải đi học tập nhân loại, phải từ bỏ tiêu chuẩn ác ma để học tiêu chuẩn nhân loại, trong quá trình đó phải nghe lệnh nhân loại.

Ác ma không chịu nổi nhục này, chúng chưa bao giờ tuân thủ tiêu chuẩn nhân loại, không quen.

Đặc biệt với các cổ lão ác ma, trước đây chúng ở địa ngục là nhất ngôn cửu đỉnh, lũ quỷ nhỏ đều phải nghe chúng, nếu chúng bỏ tiêu chuẩn thì lũ quỷ nhỏ chẳng phải sẽ nghe lệnh nhân loại hết sao.

Điều này cực kỳ bất lợi cho viễn cổ ác ma.

Ác ma vẫn thiếu tinh thần học tập, vẫn không hiểu sự tàn khốc của lịch sử.

Từ bỏ tiêu chuẩn của mình chắc chắn rất khó, nhưng chỉ cần học tập được thì tương lai khôi phục tiêu chuẩn vẫn khả thi.

Tất nhiên quá trình đó sẽ rất vất vả, và tiêu chuẩn khôi phục được cũng không giống y hệt trước đây, nhưng đó là cái giá của thất bại.

Thua phải nhận, bị đánh phải đứng vững, thua là phải trả giá.

Giống như nhân loại trước đây, đánh không lại ác ma nên phải nghe chúng sắp đặt, dùng cái giá đắt đỏ để làm hài lòng ác ma, phải cắt đất cầu hòa.

Dù nhìn qua có vẻ là đôi bên cùng có lợi song doanh, nhân loại dựa vào sức mạnh ác ma để duy trì địa vị quốc tế, ác ma dường như cũng có tác dụng.

Nhưng thực ra ký khế ước với ác ma chỉ có lợi cho tiểu quốc, còn với đại quốc thì căn bản là gánh nặng.

Vì không có ác ma, đại quốc vẫn chiếm ưu thế, nhưng vì ác ma tồn tại mà phải trả thêm chi phí.

Đỗ Lan quan sát ác ma, thầm nghĩ ác ma cũng đến lúc buộc phải biến cách rồi, nếu không thay đổi thì sau khi suy lạc sẽ không gượng dậy nổi nữa.

Nhiều văn minh từng cường thịnh một thời nhưng suy lạc rồi không thể quật khởi, chính vì họ không buông được mặt mũi, không hiểu đạo lý dĩ nhu thắng cương.

Không hiểu lịch sử không có kết thúc, cường đại không thể duy trì mãi mãi. khi cường đại phải lo lúc nguy nan, khi nhược tiểu phải nằm gai nếm mật chờ thời, đó mới là đạo lý để một văn minh trường tồn.

Ác ma có đứng lên được không là tùy vào việc chúng có chịu học tập nhân loại, chịu nhẫn nhục phụ trọng hay không.

Tất nhiên một số văn minh không mưu cầu sự trường tồn, vì duy trì mãi cũng mệt người, mưu cầu được sướng một trận lúc mạnh nhất mới là phong cách của đa số.

Nếu lúc mạnh không được làm xằng làm bậy thì mạnh để làm gì.

Nếu lúc mạnh phải tự khắc chế, lúc yếu cũng phải tự khắc chế, vậy văn minh đó chẳng phải mạnh uổng sao.

Vậy chỉ có thể nói mưu cầu khác nhau, sau khi ta chết kệ xác lũ lụt dâng cao hay là tiền nhân trồng cây hậu nhân hái quả, hai tư duy này hướng tới mục tiêu khác hẳn.

Một cái là sướng một phát là được, một cái là trường trị cửu an.

Một văn minh lấy cái gì làm mục tiêu thì quyết định bởi triết học của văn minh đó.

Triết học chính là ý tưởng và tư duy, có tư duy mới cân nhắc phân phối tài nguyên, theo đó từng bước hoàn thành mục tiêu.

Triết học của ác ma và nhân loại chắc chắn khác nhau, triết học ác ma rất rác rưởi, chúng là hành động trước rồi mới nghĩ sau.

Còn triết học nhân loại thì bao la vạn trạng, mỗi văn minh một kiểu.

Ví dụ Nhất Thần giáo, triết học của họ là Thượng Đế vĩnh hằng, đời người chỉ là thoáng qua, nên phải nỗ lực tiếp cận Thượng Đế để sau khi chết được lên thiên đường, vì thế khi phân phối tài nguyên họ ưu tiên cho những việc giúp họ lên đó.

Triết học Phật gia là Không, cho rằng tất cả là hư huyễn, nên Sắc tức thị Không, Không tức thị Sắc, khi sắp xếp tài nguyên nên làm phép trừ, bớt dần tài nguyên của mình.

Triết học Tư bản chủ nghĩa là trục lợi, lợi nhuận là trên hết, nên họ ưu tiên kiếm tiền, thực hiện độc quyền là mục tiêu cuối cùng.

Triết học Dịch Kinh là biến hóa, nên có tư tưởng lo lúc bình yên nghĩ khi nguy nan, tích cốc phòng cơ, lúc bội thu phải nghĩ lúc mất mùa.

Thế nên có triết học nào thì có cách sắp xếp tài nguyên đó.

Mà sắp xếp tài nguyên lại quyết định là sướng một trận hay trường trị cửu an.

Khi kết quả biến thành lịch sử, nó lại tác động ngược lại triết học, cứ thế xoay vòng thúc đẩy nhân loại phát triển.

Ác ma hiện tại cũng bước vào giai đoạn lịch sử phải suy nghĩ cải biến tư duy, chỉ tìm kẻ đổ lỗi thì chẳng thay đổi được gì.

Nhưng thay đổi tư duy rất khó, thường nhân loại phải trải qua trăm năm loạn thế mới từ từ chuyển biến được.

Ác ma không biết có loạn thế không, Đỗ Lan vẫn rất mong chờ.

Nhân loại thắng rồi, ác ma thua rồi.

Nhưng thắng lợi này với người bình thường dường như chẳng có cảm giác gì, vì ác ma vẫn ở quanh họ, họ cũng không vì thắng lợi mà có được lợi ích trực tiếp.

Nên mọi người chẳng thấy có gì đáng ăn mừng, thậm chí chẳng cảm nhận được đó là thắng lợi.

Thực ra tình hình vẫn có thay đổi, ít nhất ác ma không còn kiêu ngạo thế nữa, quỷ dưới nhân gian đối xử với người cũng khách khí hơn, không còn thích hù dọa người như trước.

Hơn nữa một số tội phạm phát hiện ra trước đây mình tìm ác ma ký khế ước, lũ quỷ đó chỉ sợ chúng làm việc ác không triệt để, luôn xúi giục làm ác thêm.

Chương 2593

Nhưng giờ tội phạm chẳng tìm đâu ra ác ma, hoặc có tìm được thì chúng cũng khổ sở khuyên phạm nhân quay đầu là bờ, làm gì không làm lại đi làm ác.

Đây là ác ma sao.

Đây vẫn là lũ ác ma chỉ hận thiên hạ không loạn đó sao.

Bản lĩnh của ác ma đâu rồi.

Sao con nào con nấy như cải tà quy chính, biến thành bé ngoan hết cả.

Nhân loại biết có chiến tranh, nhưng biến hóa sau chiến tranh của ác ma quá lớn, khiến những kẻ có quan hệ với ác ma đều không chấp nhận nổi.

Tất nhiên viễn cổ ác ma không dễ nhận thua, chúng sẽ tìm cơ hội tiếp tục đấu với nhân loại.

Ác ma chưa có tư biến, dù đúng là đã bước vào loạn thế nhưng quán tính tư duy không thể thay đổi ngay lập tức.

Thú thật thay đổi tư duy là việc cực khó, Đỗ Lan cũng phải trải qua bao nhiêu thế giới mới có thể nhảy qua nhảy lại giữa các kiểu tư duy, áp dụng giới hạn đạo đức linh hoạt.

Ác ma có gánh nặng lịch sử, không dễ gì thay đổi.

Đã không đổi thì thợ săn cứ tiếp tục săn thôi, dù sao thị trường giao dịch ác ma đã mở cửa rồi.

Ở thế giới tận thế vừa kinh doanh vừa kiến thiết.

Thế giới tận thế một lần nữa tràn trề sức sống, nhưng với Đĩnh

Nguyên Đường Gendo thì đây không phải điều ông ta mong đợi, vì ông ta cũng không chịu thay đổi tư duy.

Ông ta không chấp nhận Đĩnh Duy Yui tồn tại dưới hình thái Sơ Hào Cơ Unit 01, dù biết vợ mình ở trong đó nhưng ông ta không cần người vợ như thế này.

Kén cá chọn canh, thật chẳng ra làm sao.

Đỗ Lan biết lời khuyên của mình không thể thuyết phục được Đĩnh Nguyên Đường, ông ta vẫn khăng khăng ý mình, vẫn muốn hoàn thành kế hoạch.

Thật là hủ bại.

Đỗ Lan đối với hạng người ngoan cố này đúng là không biết làm sao cho phải, chỉ biết chấp nhận tình yêu do chính mình định nghĩa, dục vọng chi phối này chẳng kém gì Mã Kỳ Mã.

Nhưng Mã Kỳ Mã là ác ma, thiên tính là chi phối.

Còn Đĩnh Nguyên Đường là người, sao cứ nhất quyết bắt tình yêu phải giống như mình tưởng tượng.

Thậm chí vì cái tình yêu viên mãn trong tưởng tượng đó mà không tiếc trái ý vợ.

Vợ ông ta rõ ràng không ủng hộ Nhân loại bổ hoàn kế hoạch, mà ủng hộ con trai khởi động lại dòng thời gian, tìm giải pháp viên mãn hơn.

Đĩnh Nguyên Đường lại hoàn toàn mặc kệ.

Thực ra lựa chọn cuối cùng của Đĩnh Chân Tự Shinji là tạo ra một thế giới không có EVA và Sứ Đồ, một thế giới bình phàm, cậu không phải cứu thế chủ, không phải phi công, từ biệt cha mẹ để tự mình đối mặt với phong sương xã hội.

Liệu có tốt hơn Nhân loại bổ hoàn kế hoạch không.

Chẳng ai dám chắc.

Thực ra thế giới bình phàm chắc chắn không tốt, ít nhất với Nhật Bản là không tốt, vì có Sứ Đồ thì giá trị Nhật Bản cực lớn.

Không có Sứ Đồ, Nhật Bản chỉ là nước hạng hai.

Là Nhật Bản, giới hạn phát triển đã bị khóa chết, dù liều mạng khai thác lợi nhuận, liều mạng đào than dưới biển, nhập khẩu gỗ cũng vô ích.

Vì tiểu quốc rất dễ gặp phải lễ nhạc băng hoại, tức là bị đại quốc vượt qua.

Năm xưa nhà Chu diệt Thương, Chu Thiên Tử ưu thế cực lớn, cuối cùng vẫn bị các nước Tề, Tấn, Sở, Việt vượt qua, chính vì bốn nước đó không gian phát triển rộng, giới hạn phát triển lớn hơn Chu Thiên Tử quá nhiều.

Chu Thiên Tử bị vây ở giữa, căn bản không thể phát triển.

Nên trong Ngũ Bá thì bốn bá là từ bốn nước bên ngoài, vị bá chủ cuối cùng của nước Tống thì hàm lượng rất thấp.

Nên điểm khởi đầu không phải là quyết định, thứ quyết định là không gian phát triển.

Chu Thiên Tử nắm toàn bài tốt nhưng cuối cùng không thắng nổi bốn phương có không gian.

Mà không gian phát triển của tiểu quốc thực sự không lớn, dù có lúc khoa kỹ dẫn đầu nhưng cuối cùng sẽ bị đại quốc thay thế.

Nên việc Đĩnh Chân Tự khởi động lại một thế giới bình phàm trông thì hay nhưng chưa chắc đã tốt hơn kết cục toàn diệt.

Tất nhiên đó là nói từ góc độ tiểu quốc, không phải từ góc độ toàn

nhân loại.

Từ góc độ toàn nhân loại, bình phàm chắc chắn có lợi cho đại quốc hơn.

Giống như thời Xuân Thu, bốn bá chủ xưng hùng nhưng vẫn phải tuân thủ Chu Lễ, chứng tỏ lợi ích của bá chủ quốc chắc chắn nhiều hơn Chu Thiên Tử, nên trong cái bình phàm thì giả heo ăn thịt hổ là lộ trình tốt nhất.

Tóm lại Đỗ Lan cũng không chắc giữa việc khởi động lại bình phàm hay tiếp tục trò chơi đánh quái vật, cái nào khiến Đĩnh Chân Tự hạnh phúc hơn.

Dù sao trong bản điện ảnh cuối, sau khi khởi động lại thế giới bình phàm, cũng không có kết cục của Đĩnh Chân Tự nên chẳng biết cậu có hạnh phúc không.

Hiện tại Điện Thứ và A Cách Ni Agni đều khá hạnh phúc.

A Cách Ni tuy không trả thù cho em gái nhưng có được một thế giới trật tự hơn, tất nhiên để duy trì trật tự thì không tránh khỏi hy sinh.

Có người sẽ nói một cái trật tự bắt người ta hy sinh thì thà hủy diệt đi cho rảnh.

Giống như trong Giải cứu binh nhì Ryan, một nhóm người chết để cứu một người liệu có đáng.

Tất nhiên là đáng, vì Giải cứu binh nhì Ryan thủ hộ quy tắc tôn trọng mạng sống cá nhân, không cứu là từ bỏ quy tắc, cứu là thủ hộ quy tắc.

Từ bỏ một người khiến lễ nhạc băng hoại, hy sinh một nhóm người để trật tự ngay ngắn.

Thủ hộ quy tắc tất nhiên có người hy sinh, có người phải gánh nặng tiến bước.

Vì quy tắc đó giúp nhiều người hưởng lợi hơn, binh nhì Ryan là lá cờ dân chủ của Mỹ, cờ mà đổ là tiêu đời.

Để dựng cờ, hy sinh là tất yếu.

Cho nên trật tự tất yếu có hy sinh, không có trật tự nào dựng lên và duy trì mà không qua hy sinh cả.

Những kẻ bảo trật tự cần hy sinh thì không cần trật tự đó rõ ràng là não có vấn đề, không hiểu trật tự chẳng phải từ trên trời rơi xuống rồi mọi người cùng giữ, mà là qua hy sinh mới có, qua hy sinh mới giữ được.

Ăn hồng lợi trật tự mà không muốn góp sức giữ gìn, thì không phải họ hủy diệt trật tự, mà là trật tự sẽ đá họ ra ngoài để tự sinh tự diệt.

A Cách Ni có được trật tự, thì tiếp theo phải trả chi phí để duy trì nó, nếu có thể để em gái và những đứa trẻ khác được sống trong trật tự, A Cách Ni chắc chắn thấy hạnh phúc.

Điện Thứ và A Cách Ni coi như có được hạnh phúc, chỉ còn lại Đĩnh Chân Tự.

Vấn đề của Đĩnh Chân Tự hiện tại là mâu thuẫn cha mẹ, còn việc khởi động lại thế giới hay không, dưới sự giáo dục của Đỗ Lan, cậu đều chấp nhận được.

Nhưng Đĩnh Nguyên Đường và Đĩnh Duy đôi vợ chồng này vẫn chưa thống nhất ý kiến.

Đĩnh Nguyên Đường nhất quyết cứu Đĩnh Duy ra, nhưng Đĩnh Duy nghĩ chỉ có dùng Sơ Hào Cơ mới bảo vệ được con trai, vì thế giới này quá nguy hiểm, nào là Sứ Đồ, ác ma, Chúc Phúc Giả, lại còn bao nhiêu nhân loại xấu xa.

Nếu không có Sơ Hào Cơ, con trai biết làm sao.

Trong loạn thế, ai bảo vệ hạnh phúc cho con, ai để lại đường lui cho nhân loại.

Trông cậy vào người cha không trách nhiệm như Đĩnh Nguyên Đường sao.

Chương 2594

Cha mẹ có bất đồng lớn thế, làm con tự nhiên không hạnh phúc.

Đĩnh Nguyên Đường chỉ cần tình yêu gia đình nhỏ hẹp, nhưng Đĩnh Duy lo cho cả thế giới.

Cũng chẳng trách Đĩnh Duy gia nhập SEELE từ sớm, vì tầm vóc lớn.

Đĩnh Nguyên Đường còn phải đi cửa sau mới vào được, chứng tỏ ông ta thực sự thua xa vợ, dù mưu hèn kế bẩn có một pho nhưng đại cục quan thì kém Đĩnh Duy không chỉ một bậc.

Đĩnh Duy có lòng mình vì mọi người lương thiện, còn Đĩnh Nguyên Đường thì quyết liệt kiểu mọi người vì mình.

Vấn đề của Đĩnh Chân Tự hiện nay là cha mẹ không hòa thuận, mục tiêu của họ quá xa nhau.

Đĩnh Duy không lo cho hạnh phúc cá nhân mà lo cho cơ hội của toàn nhân loại.

Đĩnh Nguyên Đường thì chỉ nghĩ đến mình, ngay cả con trai cũng chẳng màng.

Từ Nhân loại bổ hoàn kế hoạch phái sinh ra ba phe phái chính: một là phái Bổ Hoàn nguyên giáo do SEELE dẫn dắt, hai là phái Cải Lương lấy Đĩnh Duy làm hạt nhân, ba là phái Chiếm Đoạt của Đĩnh Nguyên Đường.

Sau này còn có phái Phản Đối lấy Cát Thành Mỹ Lý Misato làm hạt nhân, cô muốn ngăn chặn kế hoạch để duy trì hiện trạng.

Một kế hoạch mà nảy ra bốn lựa chọn khác nhau, có thể nói là cuộc đại quyết chiến giữa quân tử và tiểu nhân.

Quân tử và tiểu nhân không khác nhau ở tài hoa, thiên phú, kiến thức hay thủ đoạn, chỉ khác ở lập trường.

Nên đứng trên lập trường mình thì ai cũng là quân tử, đối phương mới là tiểu nhân.

Khi hai lập trường hoàn toàn trái ngược xuất hiện, có thể một bên đúng, cũng có thể cả hai đều sai.

Vì không thể cả hai cùng đúng nên chỉ có thể không ngừng xâu xé nhau.

Trong bản điện ảnh cuối, phe Mỹ Lý đấu với phe Đĩnh Nguyên Đường chính là cuộc đối đầu giữa phái Phản Đối và phái Chiếm Đoạt.

SEELE đại diện cho phái Nguyên Giáo đã bị Đĩnh Nguyên Đường đá văng khỏi kế hoạch từ sớm và bị tiêu diệt, thật là ai oán.

Còn phái Cải Lương của Đĩnh Duy thì tĩnh quan kỳ biến, dù sao ở trong Sơ Hào Cơ là bảo hộ được lựa chọn cuối cùng.

Dù có thực sự xảy ra Bổ Hoàn, chỉ cần phi công Sơ Hào Cơ còn sống khỏe mạnh là vẫn có thể bắt đầu lại.

Nên tranh đấu giữa người với người thực sự là không thể tránh khỏi, một sự việc có thể mọc ra bốn lập trường, thậm chí người một nhà cũng đứng ở các mặt đối lập.

Mỗi khi gặp chuyện thế này Đỗ Lan đều rất vui, chỉ sợ họ không thương hại lẫn nhau.

Một gia đình vì thu hút mà đến với nhau, lại vì lập trường mà đối lập, sự đa dạng của con người chẳng gì hơn thế này.

Nhưng với Đĩnh Chân Tự thì đây chẳng phải chuyện hạnh phúc gì, cha mẹ đối lập vì lập trường, làm con thật rất khó xử.

Chỉ có thể nói có cha mẹ như vậy, Đĩnh Chân Tự nên sớm trưởng thành và chấp nhận.

Đáng tiếc quanh cậu toàn là lũ người nói năng bí hiểm, chẳng ai chịu nói tử tế, càng không để cậu biết mục tiêu của cha mẹ mình.

Đỗ Lan cũng mặc kệ Đĩnh Nguyên Đường đang định dùng chiêu cũ, dù sao lời cần nói hắn cũng nói rồi, Đĩnh Nguyên Đường đã muốn làm vậy thì Đỗ Lan chỉ có thể không ngừng nâng cao thực lực cho Đĩnh Chân Tự và Đĩnh Duy.

Năng lực càng lớn trách nhiệm càng cao, trách nhiệm của Đĩnh Duy càng lớn thì bà ấy sẽ càng rời xa Đĩnh Nguyên Đường, bà ấy sẽ không dừng lại mà không ngừng tiến về phía trước.

Đĩnh Nguyên Đường nếu không đuổi kịp thì cũng chỉ biết đứng nhìn từ xa thôi.

Nhìn vào họ tên là biết Đĩnh Nguyên Đường là rể ở rể, vì thông thường ở Nhật vợ phải theo họ chồng.

Nhưng đây lại ngược lại, chồng theo họ vợ, chỉ khi địa vị vợ cao hơn chồng rất nhiều mới thế.

Ở rể chứng tỏ Đĩnh Nguyên Đường không có tính tự chủ, là phụ thuộc vào Đĩnh Duy, nên ông ta chỉ có thể chạy theo bà ấy, nhưng vợ ông ta quá ưu tú, luôn đi trước một bước.

Có Đỗ Lan giúp đỡ, thực lực của Đĩnh Duy trong Sơ Hào Cơ không ngừng tăng lên, có cảm giác như đắc đạo phi thăng.

Ngươi đã làm gì Đĩnh Duy.

Đĩnh Nguyên Đường vốn định âm thầm gặp mặt vợ, lại phát hiện linh hồn bà ấy như biến mất, không phải biến mất khỏi Sơ Hào Cơ mà như biến mất khỏi vũ trụ, ông ta không cảm nhận được nữa.

Trước đây dù hai người cách xa bao nhiêu ông ta vẫn cảm thấy vợ đang chờ mình trùng phùng, nhưng giờ cảm giác đó không còn nữa.

Vũ trụ không chỉ có các nơ ron trước mắt, mà còn có thơ và phương xa.

Đỗ Lan nói: Tôi đã nâng tầm sức mạnh cho Đĩnh Duy, giờ bà ấy đã có thể rời khỏi Sơ Hào Cơ đi du ngoạn khắp nơi, bà ấy muốn khám phá vũ trụ bao la.

Sao vậy, trông ông có vẻ không vui.

Chẳng lẽ ông nghĩ Đĩnh Duy chỉ nên ở bên cạnh làm một bình hoa sao.

Sao ông dám tùy tiện định nghĩa nghề nghiệp của một phụ nữ.

Đỗ Lan tung bài nữ quyền cũng thật chẳng có bài bản gì.

Đĩnh Nguyên Đường biết Đỗ Lan cố ý chia rẽ vợ chồng ông ta, tên này chẳng có ý tốt lành gì.

Nhưng ông ta nói được gì đây.

Đỗ Lan căn bản không thèm giảng đạo lý, căn bản chẳng hiểu nổi chuyện bi hoan ly hợp của người ta.

Chắc ông đang nghĩ tôi là kẻ không có lòng đồng cảm, chẳng hiểu chút gì về tình cảm vợ chồng ông.

Đỗ Lan cười nói: Câu đó cũng hợp với ông đấy, ông cũng là kẻ không có lòng đồng cảm, trong lòng chỉ nghĩ đến mình, chưa từng nghĩ thế giới này còn bao nhiêu cặp đôi yêu nhau sẽ vì Nhân loại bổ hoàn kế hoạch mà kết thúc.

Họ sẽ vĩnh viễn hạnh phúc trong Hắc Chi Nguyệt.

Đĩnh Nguyên Đường khẳng định mình không chia rẽ ai, mọi người đều có thể tiếp tục sống trong đó.

Không có hạnh phúc nào là vĩnh viễn cả, nếu Hắc Chi Nguyệt là hạnh phúc vĩnh cửu thì tại sao nó lại sinh ra Sứ Đồ.

Hơn nữa, ông thấy hạnh phúc không có nghĩa là người khác cũng thấy thế, ông chẳng đại diện được cho ai cả.

Đĩnh Nguyên Đường lại vặn lại: Tại sao không đại diện được.

Không quay về Hắc Chi Nguyệt, xã hội này đầy rẫy Tâm Chi Bích AT Field, đâu đâu cũng là sự không tin tưởng, nó sinh ra chuỗi nghi kỵ, nghi kỵ sinh ra xâu xé.

Mỗi người trong xã hội này đều như những sát thủ mang súng, sẵn sàng hạ thủ với người bên cạnh bất cứ lúc nào.

Cha không tin con, anh không tin em, huống hồ là người lạ.

Trong xã hội muốn xây dựng niềm tin phải lập khế ước, muốn lập khế ước phải có quan hệ phân phối được mọi người chấp nhận, mà muốn vậy lại cần mọi người tin nhau.

Nhân loại đang ở trong một vòng lặp tử thần, vô phương cứu chữa, chỉ có quay về Hắc Chi Nguyệt, Tâm Chi Bích mới biến mất, mọi người mới có thể tin nhau.

Điều này chẳng sai chút nào, SEELE cũng vì khổ sở vì tệ bệnh của nhân loại mới chọn dung hợp, và nhận được sự ủng hộ của lượng lớn trí thức.

Sự thành công của SEELE chứng minh giới trí thức cũng nghĩ vậy, cho rằng nhân loại không tự giải quyết nổi mâu thuẫn nội bộ.

Nhân loại đúng là có tệ bệnh, có mâu thuẫn.

Nhưng các ông cũng tưởng tượng Hắc Chi Nguyệt quá tốt đẹp rồi.

Thứ nhất, nó không hoàn mỹ, nghĩa là nó cũng có mâu thuẫn nội sinh.

Đã có mâu thuẫn thì sẽ nảy sinh tâm trạng như ông hiện nay, tâm trạng của ông bây giờ chính là trốn tránh, không dám đối mặt hiện thực.

Vợ ông đã không cần ông nữa, ông cũng chẳng nuôi dạy tốt con trai, ông là một kẻ thất bại.

Vào Hắc Chi Nguyệt cũng chẳng có nghĩa là ông sẽ thành công, Đĩnh Duy vẫn sẽ hướng tới mục tiêu cao hơn, còn ông vĩnh viễn chỉ là kẻ chạy theo bà ấy.

Nói cho cùng vẫn là do sự phụ thuộc của ông vào bà ấy mới sinh ra vấn đề hiện tại.

Là kẻ chạy theo mà ông lại muốn bà ấy dừng lại chờ ông, ông nói xem mình có ích kỷ không.

Đĩnh Nguyên Đường trừng mắt nhìn Đỗ Lan, không phục chút nào.

Không có Đỗ Lan thì Đĩnh Duy cũng chẳng xách dép chạy xa thế, giờ ông ta ngay cả đèn hậu xe cũng không thấy đâu.

Không có Đỗ Lan thì bà ấy bị nhốt trong Sơ Hào Cơ, ông ta hoàn toàn đuổi kịp, nhưng giờ thì thực sự chịu thua.

Ông ta thích tính cách luôn hướng về tương lai của Đĩnh Duy, nhưng đó cũng chính là lý do bà ấy rời bỏ gia đình.

Chương 2595

Tính nội sinh của mâu thuẫn, sự thống nhất của các mặt đối lập chính là vô tình như thế.

Đĩnh Nguyên Đường biết Đỗ Lan chỉ thuận theo tâm ý của Đĩnh Duy, còn mình hiện tại đang làm ngược lại.

Tên Đỗ Lan này cứ như kẻ thứ ba tà ác, chuyên môn phá hoại tình cảm vợ chồng ông ta.

Đĩnh Nguyên Đường thực sự giận đến phát điên, nhưng lý trí bảo ông ta giận cũng vô dụng, thế là ông ta trầm giọng nói: Ngươi rốt cuộc muốn ta thế nào.

Làm sao mới có thể giúp ta trùng phùng với Đĩnh Duy.

Đỗ Lan thầm nghĩ thái độ của mình chẳng lẽ không rõ sao.

Chính là muốn Đĩnh Nguyên Đường đột phá cục hạn, chấp nhận chân ái không phân chủng tộc, đến lúc đó tự nhiên ông ta sẽ hạnh phúc thôi.

Đĩnh Nguyên Đường giơ tay đầu hàng, hắn không biết Đỗ Lan rốt cuộc muốn mình phải làm sao, hắn tranh thủ cơ hội để sửa sai không được sao.

Chỉ cần để hắn và Đĩnh Duy nối lại tiền duyên, việc gì hắn cũng nguyện ý làm.

Đối mặt với loại người như Đỗ Lan, hắn nhận thua rồi, không muốn đấu nữa, chỉ muốn sớm ngày trùng phùng.

Nhưng Đỗ Lan lại cho rằng Đĩnh Nguyên Đường không thể nào nghe lời mình, hắn nói: Cho nên ngươi cho rằng tình yêu giữa ngươi và Đĩnh Duy có thể đạt được thông qua một vài thủ đoạn, ngươi coi tình yêu là một cuộc giao dịch, chứ không phải tín ngưỡng.

Những người bái thần cầu thi cử thuận lợi, cầu thăng quan phát tài, cầu vạn sự hanh thông đều không phải tín ngưỡng thần, mà là đang giao dịch với thần.

Nếu thần không thể đảm bảo họ thực hiện nguyện vọng, họ có thể đổi sang ngôi miếu khác để bái tiếp.

Còn tín ngưỡng chính là chỉ bái một vị thần, không cầu xin gì cả, vô điều kiện dựa theo giáo nghĩa của vị thần đó mà yêu cầu chính mình.

Bất kể là hạnh phúc hay khổ nạn đều không thay đổi, bởi vì cái họ theo đuổi là mục tiêu chung cực mà vị thần đó hứa hẹn, hoặc là Bỉ Ngạn, hoặc là Thiên Đường.

Hành vi thỏa hiệp của Đĩnh Nguyên Đường chính là hy vọng thông qua giao dịch với Đỗ Lan để thực hiện việc trùng phùng với Đĩnh Duy, thế là lại bị Đỗ Lan phê phán một trận.

Đĩnh Nguyên Đường nhẫn nhịn, dù sao mình làm gì Đỗ Lan cũng có thể phê phán một hồi, đúng là tức chết người ta mà.

Chẳng phải sao, bởi vì bất kỳ một hành vi nào cũng có thể diễn sinh ra các nhánh khác nhau, tùy tiện tìm một nhánh là có thể phê phán nhánh còn lại, cho nên Đỗ Lan luôn đứng ở vị trí bất bại, muốn phê phán thế nào thì phê phán.

Chỉ cần hắn thích, Đĩnh Nguyên Đường chỉ có thể ngoan ngoãn chịu đựng tất cả.

Đĩnh Duy hiện tại đang đi truy tìm mục tiêu xa vời hơn, là khám phá chân lý vũ trụ, ý nghĩa nhân loại, lẽ nào ngươi nhẫn tâm ngăn cản nàng.

Đỗ Lan hỏi.

Ta không muốn ngăn cản, nhưng ta có thể đi cùng nàng.

Đĩnh Nguyên Đường nói.

Vậy Đĩnh Chân Tự phải làm sao.

Nó là con trai của các ngươi, tổng phải có người ở bên cạnh chăm sóc, lo lắng cho nó chứ.

Đỗ Lan tiếp tục.

Đĩnh Nguyên Đường lại rất trực tiếp đáp: Nó đã là một điều khiển viên EVA trưởng thành, nên tập quen với cuộc sống một mình.

Hơn nữa nó có người lão sư như ngươi, lại mới kết giao thêm nhiều bạn bè, dù có biến thành cô nhi cũng vẫn có thể sống tốt, không cần phải bám dính lấy cha mẹ.

Hắn không cho rằng con trai cần cha mẹ, dù sao con trai từ năm tuổi đã độc lập sinh hoạt ở nhà họ hàng, cha mẹ có hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì mấy.

Không phải là một người ra ngoài công tác, một người ở nhà chăm con sao.

Ngươi làm vậy không được đâu.

Đỗ Lan nói: Hay là thế này, ngươi ở nhà chăm con, mỗi năm vào tiết Thất Tịch, Đĩnh Duy sẽ về nhà ở lại một ngày.

Vậy là biến thành câu chuyện Ngưu Lang Chức Nữ rồi, Chức Nữ ở ngoài lo sự nghiệp, Ngưu Lang ở nhà chăm con, mỗi năm Thất Tịch gặp nhau một lần.

Đỗ Lan đã nhượng bộ, từ chỗ cả năm không gặp được, đến giờ có thể gặp một ngày, đây quả là một sự thay đổi to lớn.

Tuy nhiên Đĩnh Nguyên Đường lại không tình nguyện nói: Ngươi cứ đưa ra điều kiện đi, việc gì phải cứ lấp lửng như vậy.

Lẽ nào chỉ vì lo lắng Chân Tự không có người chăm sóc sao.

Đó căn bản không phải vấn đề, Chân Tự dù không có cha mẹ cũng chẳng sao cả, nam tử hán phải kiên cường một chút.

Vậy ngươi không có Đĩnh Duy cũng chẳng sao mà, sao ngươi không kiên cường một chút đi.

Đỗ Lan tức giận nói, mình đã nhượng bộ rồi mà đối phương lại còn không biết điều, đúng là quá đáng.

Đĩnh Nguyên Đường không biết nói gì hơn, hắn và con trai đương nhiên không giống nhau, hắn là vì tình yêu, vì một trong những cảm tình cao thượng nhất thế giới này.

Được rồi, mỗi năm Thất Tịch một ngày, ngươi nguyện ý tiếp nhận thì tiếp nhận, không thì thôi, đừng bàn điều kiện với ta nữa.

Ngươi đã là một người cha thì hãy làm cho ra dáng một chút.

Đừng có mãi như đứa trẻ chưa lớn vậy.

Đỗ Lan biểu thị Đĩnh Nguyên Đường một điểm cũng không trưởng thành, còn tưởng thế giới này cứ phải xoay quanh hắn chắc.

Trên đời này mỗi người đều có lựa chọn của riêng mình, Đĩnh Duy đã đưa ra lựa chọn, thì với tư cách là người chồng, phải biết lượng thứ cho nàng, để nàng không phải lo lắng phía sau mới đúng.

Đĩnh Nguyên Đường rất phẫn nộ nhưng cũng rất bất lực, tình yêu hoàn mỹ không tì vết của hắn bị Đỗ Lan làm cho sứt mẻ.

Hắn không cho rằng mình sai, trong bản kịch trường cuối cùng, không phải Đĩnh Nguyên Đường thay đổi, mà là Đĩnh Chân Tự thay đổi.

Không thay đổi được người khác thì tự thay đổi chính mình, một cái kết cục vô cùng sáo rỗng.

Đỗ Lan còn nhớ trước khi xuyên không, khi hắn còn là học sinh trung học, giáo viên ngữ văn của hắn đã từng bàn về quan điểm này.

Trong Công Xác Cơ Động Đội, nhân vật chính Motoko cũng sớm nói qua nếu không thay đổi được thế giới thì hãy đi thích ứng với nó.

Thực ra muốn thế giới trở nên tốt đẹp hơn là ý tưởng không sai, nhưng thế giới là khách quan, không phải chủ quan.

Thế giới vật chất bị hạn chế bởi vật chất, trình độ phát triển do sức sản xuất quyết định, sự hiểu biết của nhân loại về thế giới và quan trắc vũ trụ là rất hữu hạn.

Nhưng linh hồn nhân loại lại quá tự do, trong các đô thị công nghiệp hóa được bảo hộ quá an toàn, dẫn đến nảy sinh đủ loại bất mãn.

Nhưng đối diện với muôn vàn hiện thực bất mãn đó, linh hồn nhân loại lại bất lực, vì linh hồn cá nhân ngay cả chính mình cũng không thay đổi được, nói gì đến thay đổi thế giới hay thúc đẩy sức sản xuất phát triển.

Thế là linh hồn cá nhân hoặc là thích ứng với xã hội, hoặc là không ngừng va chạm mà bị thương.

Cho nên đến cuối cùng, Đĩnh Chân Tự chọn thay đổi chính mình và thỏa hiệp với người cha.

Cậu không thay đổi được cha mình, chỉ có thể tự thay đổi bản thân.

Đĩnh Nguyên Đường hiện tại vẫn không ngừng thử nghiệm thực hiện tình yêu hoàn mỹ, thử thay đổi quyết định của Đỗ Lan.

Đối mặt với hạng người như vậy, Đĩnh Chân Tự chắc chắn là bất lực, nhưng Đỗ Lan lại kiên định với ý tưởng Thất Tịch gặp một ngày, sẽ không nhượng bộ thêm cho Đĩnh Nguyên Đường nữa.

Đĩnh Nguyên Đường không hài lòng, một ngày căn bản không đủ, hắn muốn ở bên Đĩnh Duy mọi lúc mọi nơi.

Ngươi cũng đừng trưng ra cái vẻ mặt khó coi và không cam lòng đó nữa, thực ra ngươi chẳng thông minh, cũng chẳng mạnh mẽ gì, đặc điểm nổi bật duy nhất của ngươi cũng chính là thứ duy nhất ngươi không thể thay đổi.

Ngươi nói ngươi có thể sửa, nhưng ta biết rõ ngươi không thể thay đổi việc truy cầu Đĩnh Duy.

Còn về những phương diện khác, ngươi cũng chưa từng kiên trì quá lâu, vốn dĩ cứ thay đổi xoành xoạch.

Cái gọi là thay đổi phải là thay đổi về tư duy, tư duy thay đổi sẽ quyết định cách ngươi phân bổ tài nguyên và thực tiễn.

Nhưng tư duy của ngươi chỉ là theo đuổi Đĩnh Duy, điểm này ngươi căn bản không sửa được, dù thế giới có hủy diệt ngươi cũng không đổi.

Đỗ Lan muốn thay đổi chính là quan niệm tình yêu của Đĩnh Nguyên Đường, để hắn nhận ra trong tình yêu còn bao hàm cả gia đình, bao hàm cả con trai.

Nhưng Đĩnh Nguyên Đường chắc chắn sẽ không đổi điểm này, nếu đổi thì hắn đã có thể chấp nhận hiện trạng.

Hắn không thể chấp nhận hiện trạng, chứng tỏ hắn sẽ không thay đổi.

Tư duy quyết định tài nguyên được phân bổ thế nào, quyết định thực tiễn ra sao.

Từ thực tiễn cũng có thể suy ngược ra tư duy của hắn.

Đĩnh Nguyên Đường quả thực là như vậy, ngoại trừ việc không thay đổi quan niệm tình yêu, những thứ khác hắn đều sẵn lòng sửa.

Nhưng sự thay đổi như vậy chẳng có ý nghĩa gì.

Có lẽ có người sẽ hỏi, tại sao Đĩnh Nguyên Đường có thể không đổi, mà Đĩnh Chân Tự cuối cùng lại thay đổi.

Chương 2596

Bởi vì Đĩnh Nguyên Đường theo đuổi hạnh phúc của riêng mình, bản thân nó là mục tiêu duy tâm, là một thứ tiểu ái do nội tâm hắn thiết lập, nên không thể thay đổi thiết lập.

Còn Đĩnh Chân Tự hy vọng là giải phóng toàn thế giới, để mọi người đều hạnh phúc.

Hiển nhiên mục tiêu của Đĩnh Chân Tự chỉ dựa vào sức mạnh duy tâm là không làm được, phải phát triển sức sản xuất, cải tiến quan hệ phân phối, phải thông qua nỗ lực của mỗi một người, phải để mỗi người đều giác ngộ được lý tưởng giải phóng toàn thế giới trước rồi mới giải phóng chính mình thì mới đạt được.

Cái tiểu ái duy tâm trước mệnh đề vĩ đại giải phóng toàn thế giới tỏ ra nhu nhược vô lực.

Đĩnh Nguyên Đường có thể dùng thủ đoạn duy tâm để định nghĩa tiểu ái, cho nên hắn chẳng muốn thay đổi gì cả.

Nhưng Đĩnh Chân Tự nhận ra cực hạn của duy tâm, nhận ra sự mạnh mẽ của thế giới khách quan, nên chỉ có thể thay đổi chính mình.

Nếu Đĩnh Chân Tự cũng chỉ lo cho hạnh phúc của riêng mình, cậu hoàn toàn có thể thông qua lực lượng duy tâm để cùng các mỹ thiếu nữ sống một cuộc đời không biết xấu hổ là gì, nhưng cậu không ích kỷ như vậy, cậu hy vọng mọi người đều có thể hạnh phúc, nên cuối cùng cậu tự thay đổi mình, từ bỏ lực lượng duy tâm, xây dựng một thế giới không có Sứ Đồ để mọi người đều có thể mưu cầu hạnh phúc.

Cha con Đĩnh Nguyên Đường và Đĩnh Chân Tự cuối cùng đi trên hai con đường khác nhau, Đĩnh Nguyên Đường không ngừng bổ hoàn nhân loại, Đĩnh Chân Tự không ngừng tái khởi động.

Sở dĩ hai cha con có lựa chọn khác nhau, chủ yếu vẫn là vì mục tiêu của Đĩnh Nguyên Đường là tiểu ái giới hạn trong nội tâm, chỉ có thể tìm kiếm hạnh phúc trong lòng.

Còn mục tiêu của Đĩnh Chân Tự là hạnh phúc của mọi người, cái này không phải cứ mình thấy đủ là được.

Đĩnh Chân Tự ăn no không có nghĩa là người khác cũng đã no, Đĩnh Chân Tự hạnh phúc không có nghĩa là người khác cũng hạnh phúc, cậu không thể dựa vào một mình mình để hoàn thành mục tiêu.

Vì mục tiêu khác nhau nên hai cha con đi hai con đường khác biệt.

Tại sao Chử Huân lại ngăn cản Chấn Động thứ ba sắp xảy ra.

Chính là vì biết Đĩnh Chân Tự sẽ không thỏa mãn với việc mình và Lăng Ba Lệ sống qua ngày, cậu chắc chắn sẽ tự trách.

Nếu Đĩnh Chân Tự thỏa mãn với việc sống qua ngày thì trong bản TV và bản kịch trường cũ, hai lần bổ hoàn, một lần bổ hoàn chính mình, một lần chỉ còn lại mình và Minh Nhật Hương, nhưng cậu đều không chấp nhận mà chọn tái khởi động.

Cho nên cho dù Đĩnh Chân Tự cứu được Lăng Ba Lệ từ Lực Thiên Sứ, nhưng nếu thật sự xảy ra Chấn Động thứ ba, cậu chắc chắn sẽ không hạnh phúc.

Vì vậy Chử Huân đã ngăn cản Sơ Hào Cơ, bởi vì hắn muốn giúp Đĩnh Chân Tự tạo ra một kết cục hoàn mỹ.

Tuy nhiên sau khi Chấn Động thứ ba hụt xảy ra, mặt đất cũng toàn bộ biến thành màu đỏ, không còn thích hợp cho nhân loại sinh tồn, chỉ có những người như Cát Thành Mỹ Lý sử dụng thiết bị tịnh hóa mới có thể làm cho một phạm vi nhỏ đất đai khôi phục sạch sẽ.

Đáng thương hơn là Đĩnh Chân Tự còn trở thành kẻ đổ vỏ, cậu làm sao biết cứu Lăng Ba Lệ lại dẫn đến Chấn Động.

Cậu căn bản không biết, chưa nói đến việc cuối cùng còn chẳng cứu được Lăng Ba Lệ mà cậu quen thuộc.

Đối với Đĩnh Chân Tự, kết cục hoàn mỹ không phải hạnh phúc của riêng mình mà là hạnh phúc của mọi người.

Nhưng kết cục đó quá khó, cuối cùng cậu cũng chỉ có thể chọn thỏa hiệp, cậu không thể biến thế giới trở thành nơi phù hợp 100% ý mình, vậy thì cậu chỉ có thể lùi một bước, thay đổi chính mình.

Không đi theo đuổi kết cục hạnh phúc cho từng người nữa mà chỉ cần xóa bỏ Sứ Đồ là được, còn lại cứ để thuận theo tự nhiên.

Xóa bỏ Sứ Đồ, thế giới cũng trở nên bình thường, mọi người có lẽ đều có thể tìm thấy hạnh phúc trong thế giới bình thường đó.

Đĩnh Chân Tự cũng không phải cứu thế chủ, sẽ không áp đặt nội tâm của mình lên xã hội, cậu sẽ không trở thành loại người lớn như cha mình.

Thực ra Đỗ Lan cảm thấy thế giới không có Sứ Đồ chẳng hay ho gì, đánh Sứ Đồ mới thú vị.

Được rồi, quyết định thế đi, sau này ngươi và Đĩnh Duy mỗi năm Thất Tịch có thể gặp nhau một lần, thời gian còn lại ngươi hãy sống với thân phận người bình thường đi, đừng có bày trò gì nữa, nếu ngươi còn giở âm mưu quỷ kế, cứ mỗi lần có âm mưu, thời gian gặp mặt sẽ rút ngắn mười hai tiếng, không có gì để thương lượng nữa.

Đỗ Lan tuyên bố quyết định như vậy.

Đĩnh Nguyên Đường trong lòng không vui nhưng cũng không dám kháng cự, vì Đỗ Lan cho hắn cảm giác quá thần bí, quá đỗi vô sở bất năng.

Cho nên cuối cùng hắn chỉ có thể nói: Ngươi còn nói ta duy tâm, ta thấy ngươi mới là kẻ duy tâm nhất, mới là kẻ không thể lý giải nổi nhất.

Ngươi còn tà ác và thích trêu chọc người khác hơn cả ác quỷ.

Đa tạ đã khen ngợi.

Đỗ Lan nói: Nhưng không phải ta thích trêu chọc người khác, mà là ngươi quá kém cỏi trong việc thay đổi.

Trên đời không phải mọi chuyện đều vận hành theo kế hoạch của ngươi, không thể nói mỗi khi gặp thứ gì không theo ý mình thì đó là tà ác, là trêu chọc.

Đời người việc không như ý tám chín phần mười, ngươi vẫn còn trải đời quá ít.

Điểm này ngươi nên học tập con trai ngươi cho tốt.

Nếu không có Đỗ Lan, Đĩnh Chân Tự sẽ lần lượt mất đi mẫu thân, mất đi hảo bằng hữu, mất đi mỹ thiếu nữ, cuối cùng mất đi đại tỷ tỷ, mỗi lần đều là vừa có được đã lập tức mất đi, hơn nữa vừa mới định vực dậy tinh thần làm cứu thế chủ thì vì tác chiến không khoa học cùng năng lực thần kỳ của Sứ Đồ mà bị đè xuống đất ma sát, luôn trải qua những tình huống hiểm nghèo.

Shinji Ikari đủ loại dỗi hờn, nháo tình cảm, đều không thể làm sự việc phát triển theo hướng mình hy vọng, cuối cùng càng là trực tiếp bổ hoàn, chỉ để lại cậu một vẻ mặt ngơ ngác.

Đánh bại Sứ Đồ không phải là cứu nhân loại sao.

Sao sau khi cứu nhân loại xong lại là cuộc đại thanh tẩy NERV, sao lại là nghi thức bổ hoàn tà ác.

Cậu ngơ ngác hoàn toàn, không biết tại sao lại như vậy.

Thông qua từng lần va vấp, cuối cùng Đĩnh Chân Tự cũng nhận thức được nếu mình va chạm với thế giới khách quan, mình không thay đổi được thế giới thì tốt nhất là nên thỏa hiệp.

Đĩnh Nguyên Đường lại dựa vào âm mưu quỷ kế để khống chế NERV, từng bước đoạt lấy quyền chủ đạo kế hoạch bổ hoàn nhân loại.

Thực ra về việc Đĩnh Nguyên Đường làm sao trở thành tư lệnh NERV không được giới thiệu quá nhiều, rất có khả năng là thế lực gia tộc Đĩnh Duy giúp đỡ, hoặc là thế lực do Đĩnh Duy tự mình xây dựng.

Trong cốt truyện chỉ giới thiệu Đĩnh Nguyên Đường yêu đương với Đĩnh Duy thời đại học, sau đó gia nhập SEELE rồi trở thành tư lệnh.

Sau khi thành tư lệnh, hắn lại dùng mỹ nam kế khống chế mẹ con Akagi, sau đó thông qua gián điệp đa diện Kaji Ryoji để có được chìa khóa.

Rồi thông qua việc bồi dưỡng Lăng Ba Lệ, nỗ lực xây dựng kênh bổ hoàn.

Cuối cùng là lợi dụng con trai điều khiển Sơ Hào Cơ, hy vọng Sơ Hào Cơ phát huy toàn bộ thực lực tiêu diệt tất cả Sứ Đồ.

Đó chính là cục diện hắn bày ra.

Đương nhiên trong quá trình đó tư lệnh còn có những nước đi phá cục, chủ yếu là nhắm vào sự giám sát của SEELE và phá hoại mấu chốt dung hợp của SEELE, chính là Chử Huân.

Chử Huân cũng là Sứ Đồ nhưng sau khi bị SEELE khống chế đã được sinh ra dưới hình thức phôi thai nhân loại, trở thành kênh dung hợp của SEELE.

Vì vậy Đĩnh Nguyên Đường nhất định phải kích hoạt Chử Huân thành Sứ Đồ rồi tiêu diệt một cách hợp tình hợp lý.

Chử Huân lần nào cũng rất phối hợp, nhường cơ hội cho Đĩnh Chân Tự, nói không phải chân ái cũng không được.

Việc bày cục và phá cục của Đĩnh Nguyên Đường vốn dĩ không có gì bất thuận lợi, chỉ đến cuối cùng mới nảy sinh vấn đề: thứ nhất là Akagi Riko phản bội, điểm này không thành vấn đề lớn. thứ hai là Lăng Ba Lệ số 2 phản bội, điểm này vấn đề rất lớn. thứ ba chính là lựa chọn của Đĩnh Duy, nàng chọn giúp đỡ con trai.

Trong bản kịch trường mới còn phải cộng thêm sự phản bội của thế lực Đĩnh Duy do Fuyuki và Mari đại diện, nếu không phải Fuyuki và Mari tặng thương hy vọng cho Đĩnh Chân Tự, cậu cuối cùng cũng không cách nào tái khởi động một thế giới không có Sứ Đồ.

Cho nên gia tộc Đĩnh Duy hoặc bản thân Đĩnh Duy chắc chắn có một phương thế lực, thuộc về phái cải lương trong SEELE.

Họ không cho rằng dung hợp là kết cục tốt nhất nên đã có những an bài khác.

Có thể suy đoán ra Đĩnh Nguyên Đường luôn lợi dụng phái cải lương của Đĩnh Duy để đối kháng với phái nguyên giáo nghĩa, nhưng cuối cùng phái cải lương đã bán đứng Đĩnh Nguyên Đường, quay sang chọn con trai Đĩnh Duy.

Từ kế hoạch bổ hoàn nhân loại diễn sinh ra bốn đại thế lực: phái nguyên giáo nghĩa, phái cải lương chọn lọc, phái soán đoạt và phái phản đối.

Phái cải lương của Đĩnh Duy tuyệt đối rất hấp dẫn người, dù sao phái nguyên giáo nghĩa dung hợp tốt hay không cũng chưa xác định, nên chắc chắn sẽ có người nghi vấn, có nghi vấn là có thể gia nhập phái cải lương, không đặt hết tiền cược vào việc dung hợp.

Hơn nữa Đĩnh Duy đã lấy thân mình làm gương tiến vào Sơ Hào Cơ, tạo ra lựa chọn mới.

Sai lầm của Đĩnh Nguyên Đường chính là coi thành công của phái cải lương là công lao của mình, hơn nữa Chử Huân cũng luôn miệng nói gì mà Vua Lilim, tâng bốc Đĩnh Nguyên Đường không tiếc lời, nhưng thực tế Đĩnh Nguyên Đường không một mình hoàn thành được nhiều công việc như vậy, phía sau còn có nỗ lực của phái cải lương do Đĩnh Duy để lại.

Đĩnh Nguyên Đường chỉ là một đại diện mà thôi, Đỗ Lan biểu thị phải dùng quan điểm lịch sử nhân dân để nhìn nhận vấn đề, không được học theo Chử Huân dùng quan điểm lịch sử anh hùng.

Nếu tất cả đều là nỗ lực của Đĩnh Nguyên Đường, thì cuối cùng hắn cũng sẽ không bị con trai đánh bại.

Bởi vì kẻ Đĩnh Nguyên Đường đại diện chính là phái soán đoạt, Đĩnh Duy mới là đại diện phái cải lương.

Chương 2597

Khi Đĩnh Duy một lần rồi hai lần bày tỏ sự phản đối, phái cải lương cũng nhận ra tông chỉ của phái soán đoạt và phái cải lương đã xuất hiện phân kỳ, cuối cùng chỉ có thể chọn hợp tác với Đĩnh Chân Tự.

Đương nhiên Đĩnh Chân Tự mặt đầy ngơ ngác, nhưng Đĩnh Duy tin rằng sự lương thiện của con trai sẽ giúp nó đưa ra lựa chọn chính xác.

Đĩnh Chân Tự đã không muốn tái khởi động thế giới nữa, Đĩnh Nguyên Đường cũng đã chấp nhận hiện thực mỗi năm Thất Tịch gặp vợ một lần, còn Đĩnh Duy thì đi khám phá vũ trụ.

Nhân loại trong vũ trụ bao la vô cùng nhỏ bé, Đĩnh Duy biết chỉ có thu thập nhiều tình báo mới có thể bảo vệ nhân loại.

Phải biết ngay cả Sứ Đồ cũng đến từ thâm không vũ trụ, điều này chứng tỏ trong vũ trụ chắc chắn tồn tại những văn minh không tầm thường.

Tuy rằng Văn thư Biển Chết nói tất cả đều bắt đầu từ Cây Thế Giới, Sứ Đồ và nhân loại khác nhau là vì Sứ Đồ ăn Trái Cây Sinh Mệnh, nhân loại ăn Trái Cây Trí Tuệ, Thương Longinus là cành của Cây Thế Giới, nhưng đó là sáng tác nghệ thuật của nhân loại cổ đại, trong đó pha tạp một lượng lớn tưởng tượng tôn giáo.

Tuy rằng trong Văn thư Biển Chết thực sự ghi chép sự tồn tại của tất cả Sứ Đồ, cũng ghi lại địa chỉ ngủ say của Adam và Lilith, nhưng vẫn không giải quyết được vấn đề Sứ Đồ rốt cuộc từ đâu tới, cũng không giải quyết được tại sao chủ đạo dung hợp lại có thể tái khởi động dòng thời gian.

Sứ Đồ đến từ vũ trụ là điều có thể xác định, vì trên mặt trăng cũng có một vật thể khổng lồ thần bí, nhân loại viễn cổ hiểu biết quá ít về Sứ Đồ nên đã thêm vào rất nhiều tưởng tượng.

Tuy nhiên ngay cả Chử Huân cũng không biết Sứ Đồ rốt cuộc là gì, sự tồn tại của chúng dường như chỉ là để dung hợp, nhưng tại sao dung hợp thì Chử Huân cũng không biết, cứ như là tình báo đã được thiết lập sẵn.

Có đôi khi nghĩ lại cũng thấy rợn người, hoặc giả Sứ Đồ và nhân loại rất có khả năng được thiết kế ra bởi một loại văn minh cao cấp nào đó.

Nếu thật sự có văn minh chế tạo Sứ Đồ, thì Đĩnh Duy nhất định phải tìm thấy họ, bất kể tốn bao nhiêu thời gian cũng không tiếc.

Thực ra nàng cảm thấy không cần thiết mỗi năm phải đoàn tụ với gia đình, dù sao nàng đã sớm quyết định hy sinh gia đình nhỏ vì đại cục, từ khi nàng trở thành phái cải lương chọn lọc, nàng đại diện cho phái cải lương chứ không phải chính mình.

Năm xưa cha của Lưu Bang bị Hạng Vũ bắt, Hạng Vũ đòi hầm ông ấy, Lưu Bang không nói cho đại quân tấn công mà lại nói chia cho ta một bát canh.

Bởi vì Lưu Bang là thủ lĩnh, ông không thể tư duy vấn đề từ góc độ cá nhân, binh sĩ đi theo ông không phải vì tư sự cá nhân của ông mà là để chính họ có cơm ăn.

Đĩnh Duy đã là người sáng lập phái cải lương, nếu Đĩnh Nguyên Đường bị Sứ Đồ bắt, nàng cũng chỉ có thể nói một câu chia cho ta một bát canh.

Nàng không thể vì người nhà mà làm lỡ sứ mệnh của phái cải lương.

Cho nên gia đình này đều đã có những lựa chọn riêng, Đĩnh Chân Tự cũng đã trưởng thành, hiện tại cậu cũng có công việc của riêng mình, không cần cha mẹ an bài nữa.

Cậu đã chấp nhận hiện thực hợp tan, chấp nhận quy tắc vận hành của xã hội.

Một chủ trương sẽ chia thành phái nguyên giáo nghĩa, phái cải lương, phái soán đoạt, phái phản đối, không chỉ SEELE là như vậy, có thể nói bất kỳ đại thế lực nào cũng sẽ phát triển như thế.

Sau đó không ngừng đối kháng hợp tác, thôn tính tiêu diệt, cuối cùng thống nhất một lần nữa.

Thống nhất xong lại chia tách.

Đĩnh Chân Tự đã rất rõ quy luật của xã hội nhân loại chính là như thế, một khi đã chấp nhận thiết lập này thì sẽ không thấy có vấn đề gì nữa.

SEELE chính là vì không chấp nhận được thiết lập như vậy mới nghĩ đến việc dung hợp, mới thiết kế Kế hoạch bổ hoàn nhân loại, hy vọng linh hồn nhân loại dung hợp làm một, như vậy là vạn sự đại cát.

Tiếc rằng sau khi dung hợp vẫn sẽ chia tách, dung hợp không phải điểm cuối, chỉ là điểm bắt đầu.

Trạng thái phân liệt của nhân loại mới là điểm cuối của dung hợp.

Xong rồi, coi như hòm hòm rồi.

Đỗ Lan biểu thị ba nhân vật chính đều đã có kết cục hạnh phúc, Địch Ny Toa cũng một lần nữa thu thập được một đống lớn thực thể nhân bản Lăng Ba Lệ.

Trong những thực thể nhân bản này đều có mảnh vỡ linh hồn Lilith, đều là những con người hoàn chỉnh, chỉ là cần giáo dục.

Các nhân bản Lăng Ba Lệ có rất nhiều đứa nghịch ngợm, nên phải tiến hành điều chỉnh tính cách nhất định, nếu không sẽ biến thành Lăng Ba Lệ độc mồm độc miệng, sẽ vô cùng nhạy bén nhìn thấu nội tâm nhân loại, từng đứa đều giống như tiểu ác ma vậy.

Chỉ có áp chế cảm tình, chúng mới là các mỹ thiếu nữ lạnh lùng, mới có thể yên yên tĩnh tĩnh.

Địch Ny Toa gói toàn bộ Lăng Ba Lệ lại mang đi, Đỗ Lan thì đóng gói toàn bộ kỹ thuật của SEELE, nhưng hiện tại SEELE vẫn chưa biến mất.

Tuy dung hợp với thế giới tận thế nhưng SEELE vẫn đang vận hành, họ vẫn chưa từ bỏ việc dung hợp, chỉ là mọi thứ đều bị đóng băng, chỉ có thể nỗ lực phát triển kỹ thuật, sau đó tái khởi động kế hoạch bổ hoàn.

Đối với tàn dư SEELE, Đỗ Lan để họ tiếp tục tồn tại.

Bởi vì cho dù tiêu diệt họ, qua một thời gian chắc chắn sẽ lại có người không chịu nổi sự tồn tại của Tâm Chi Bích AT Field, rồi lại bày trò muốn tìm cách giải quyết một lần và mãi mãi để nhân loại dung hợp.

Luôn có người muốn đi đường tắt, muốn dùng phương pháp đơn giản nhất để giải quyết vấn đề phức tạp.

Ví dụ Thanos thích dùng cách tiêu diệt một nửa sinh mệnh để giải quyết khủng hoảng tài nguyên vũ trụ.

Ví dụ Savage thích dùng cách cho khoa học thụt lùi để tranh đoạt quyền khống chế vĩnh viễn nhân loại.

Ví dụ Pain dùng phương pháp phá hủy làng Lá để truyền bá lý niệm hòa bình.

Rất nhiều phản phái luôn hy vọng đơn giản hóa vấn đề, quy kết tình huống phức tạp vào một nhân tố duy nhất, sau đó thông qua nhân tố đó để giải quyết vấn đề.

Tuy nhiên thực tế không phải do một nhân tố dẫn đến vấn đề, vả lại dù có tạm thời giải quyết được nhân tố đó cũng vô ích.

Ví dụ Pain hủy diệt làng Lá để toàn thế giới cảm nhận nỗi đau, nhưng rất nhanh nỗi đau sẽ bị lãng quên.

Thống khổ hay thù hận đều rất khó di truyền sang thế hệ sau.

Nếu thống khổ và thù hận có thể di truyền thì hận thù từ ngàn năm trước cũng sẽ được nhắc lại.

Nhưng thực tế chẳng mấy ai lôi hận thù ngàn năm trước ra nói chuyện, toàn dùng mâu thuẫn gần nhất, dùng tranh chấp lợi ích gần nhất để đối kháng.

Hận thù quá khứ chỉ khi nhẫn nhịn hết nổi mới được lôi ra làm cái cớ để danh chính ngôn thuận ra quân, nợ mới nợ cũ tính một thể.

Cho nên dùng một phương pháp để giải quyết vấn đề phức tạp chính là hành vi lười biếng.

Dùng thủ đoạn đơn nhất không phải là giải quyết vấn đề mà là áp chế vấn đề.

Giống như Thanos hủy diệt một nửa sinh mệnh vũ trụ nhưng qua một thời gian, dân số lại khôi phục, vẫn sẽ có khủng hoảng tài nguyên.

Thà rằng tiêu diệt sạch sinh mệnh vũ trụ luôn đi, thế còn tốt hơn, khỏi phải lo tài nguyên không đủ dùng.

Cho nên tàn dư SEELE cứ để mặc họ đi, vì dù có giết sạch, qua một thời gian vẫn sẽ có người nghĩ đến việc lợi dụng biện pháp một lần và mãi mãi để giải quyết muôn vàn vấn đề nhân loại đối mặt.

Nhưng chỉ cần kỹ thuật phát triển, nhân loại tiến bộ, kế hoạch bổ hoàn nhân loại cuối cùng sẽ chỉ trở thành một trò cười.

Cho nên rốt cuộc nhân loại có bổ hoàn hay không vẫn phải xem nỗ lực của toàn nhân loại, không thể bị quyết định bởi một nhóm nhỏ người.

Tàn dư SEELE vẫn đang tìm cách lợi dụng sức mạnh EVA để giải quyết tình huống đóng băng, tình hình hiện tại hiển nhiên là không đúng.

Kế hoạch của họ là Chấn Động thứ hai tịnh hóa đại dương, Chấn Động thứ ba tịnh hóa lục địa, nhưng không phải là đóng băng mà phải biến lục địa thành màu đỏ mới đúng.

Cho nên họ thấy chắc chắn NERV đã làm sai, tư thế Chấn Động thứ ba không đúng, nên phải làm lại.

Họ vẫn đang không ngừng tu sửa liên lạc, tái thiết lập công nghệ, chuẩn bị hỏi tội Đĩnh Nguyên Đường.

Sau Chấn Động thứ ba sẽ là Chấn Động thứ tư, chính là tịnh hóa và dung hợp linh hồn toàn nhân loại.

Nhưng tư thế Chấn Động thứ ba không đúng nên Chấn Động thứ tư cũng không thể tiếp tục.

Nhất định phải tiến hành lại Chấn Động thứ ba, SEELE trong tận thế cũng đang gian nan tiến về mục tiêu này, phái nguyên giáo nghĩa thực sự tin rằng dung hợp là kết cục tốt đẹp nhất của nhân loại, nên họ phát huy tinh thần không ngại khổ ngại mệt, không ngừng phát triển giữa tận thế, rất nhanh đã nắm giữ kỹ thuật S2 Cơ Quan, sau đó khai phát thêm nhiều EVA lượng sản, họ muốn chạy đua với thời gian để nhanh chóng tiến hành lại Chấn Động thứ ba.

Phái nguyên giáo nghĩa SEELE sẽ không từ bỏ, dù sao dung hợp là hạnh phúc chung cực mà họ theo đuổi.

Đỗ Lan có thể thả cho họ đi, nhưng họ sẽ không buông tha cho Trái Đất.

Để có thể hoàn thành Chấn Động, họ nỗ lực phát triển kỹ thuật trong tận thế, sau khi khắc phục được nan đề S2 Cơ Quan, các EVA lượng sản họ chế tạo đều không cần dây nguồn, hoàn toàn là các thực thể động cơ vĩnh cửu.

Chương 2598

Cộng thêm hệ thống bù nhìn, tất cả các máy móc đều có thể vận hành không người lái.

Đây mới là tương lai, đây mới là tiên tiến, trốn trong căn cứ là có thể điều khiển chiến đấu từ xa, điều khiển dung hợp từ xa, căn bản không cần tự mình lên tiền tuyến.

Đĩnh Chân Tự đúng là không gặp thời, nếu cậu gia nhập NERV muộn hơn một chút thì đến lúc đó chẳng còn việc gì cho điều khiển viên nữa rồi.

Có S2 Cơ Quan, có hệ thống không người lái, bước tiếp theo là dùng máy bay không người lái khôi phục liên lạc, chuẩn bị tái khởi động Chấn Động.

Chấn Động thứ nhất là Sứ Đồ ngủ say, nhân loại làm vương.

Chấn Động thứ hai tịnh hóa đại dương, Chấn Động thứ ba nên tịnh hóa lục địa, Chấn Động thứ tư thì nên tịnh hóa linh hồn, lúc đó linh hồn mọi người đều sẽ dung hợp tiến vào Hắc Chi Nguyệt Trăng Đen, mọi người đều có thể hạnh phúc.

Có kỹ thuật, tận thế cũng chẳng là gì, hiện tại quan trọng vẫn là hoàn thành Chấn Động.

Thuận tiện liên lạc với Chử Huân, để hắn trở lại đúng quỹ đạo, tiến vào Trung Ương Giáo Điều.

Còn Sứ Đồ đã không còn quan trọng, có EVA không người lái, Sứ Đồ chỉ là quá khứ, không thành vấn đề.

Sứ Đồ cũng thảm thật, bị Chấn Động thứ nhất làm cho choáng váng, mãi mới được Chấn Động thứ hai đánh thức, hấp thu năng lượng để tìm Hắc Chi Nguyệt dung hợp thì lại bị nhân loại chặn lại.

Rõ ràng các Sứ Đồ đều rất lợi hại, nếu biết phối hợp thì chẳng còn việc gì cho nhân loại nữa, đằng này chúng cứ thích từng đứa một đi nạp mạng.

Còn nói Tâm Chi Bích của nhân loại nữa, Tâm Chi Bích của Sứ Đồ cũng dày lắm.

Chúng căn bản không hề tin tưởng lẫn nhau.

Máy bay không người lái lao lên vũ trụ khôi phục thông tin, đồng thời phát hiện Tokyo 3 đã biến mất, chỉ để lại một hố sâu bị tuyết bao phủ.

Sức phá hoại của Lực Thiên Sứ quả thực kinh người, tuy nhiên có thể xác định Hắc Chi Nguyệt vẫn chưa biến mất, vẫn còn dưới lòng đất.

Vậy thì chuyện tiếp theo dễ rồi, tiêu diệt các Sứ Đồ còn sót lại, sau đó dung hợp.

Khi mọi người nhìn thấy các EVA không người lái lướt qua trên không, người của NERV biết ngay chắc chắn SEELE đã tới.

Đĩnh Nguyên Đường biết họ sẽ không từ bỏ, hiềm nỗi kế hoạch soán đoạt của hắn đã không thể tiến hành được nữa, vì Lăng Ba Lệ đã phản bội hắn, vợ cũng đã vào vũ trụ, hắn có soán đoạt dung hợp cũng không đạt được mục đích.

Các EVA không người lái tập kết trên không trung hố sâu, chuẩn bị đánh xuyên Trung Ương Giáo Điều.

Phía dưới NERV còn có không gian địa hạ khổng lồ, bản thể Lilith đang ở trong đó, bị cố định trên thập tự giá, đồng thời dưới đất chính là Hắc Chi Nguyệt khổng lồ, kích thước ngang ngửa mặt trăng, cầu thể khổng lồ như vậy một khi rời khỏi lòng đất sẽ xé toạc một lỗ hổng khổng lồ trên vỏ Trái Đất, giống như nặn nát một cái mụn trứng cá vậy.

Trước tiên phải tiến vào Trung Ương Giáo Điều, sau đó thông qua Lilith kích hoạt Hắc Chi Nguyệt là có thể bắt đầu dung hợp, mọi người cùng nhau vui vẻ biến thành nước cam.

SEELE chuẩn bị dùng Chử Huân để kích hoạt Lilith, còn Đĩnh Nguyên Đường chuẩn bị dùng nhân bản Lăng Ba Lệ để kích hoạt.

Tuy nhiên bất kể là Chử Huân hay Lăng Ba Lệ, cuối cùng đều sẽ giao quyền chủ đạo cho Đĩnh Chân Tự, hỏi có tức không chứ.

Đại kịch mà Đĩnh Nguyên Đường và SEELE khổ tâm chuẩn bị lại bị một thiếu niên chưa hiểu chuyện gì cướp mất.

Và quyết định của thiếu niên là không ngừng tái khởi động dòng thời gian, tiếc rằng chẳng có kết cục hoàn mỹ nào.

Cả Chử Huân và Lăng Ba Lệ đều bị Đĩnh Chân Tự chinh phục, vị thiếu niên mười bốn tuổi này đã dùng sự ôn nhu và lương thiện của mình để vô tình can thiệp vào họ.

Đương nhiên cũng có khả năng Chử Huân và Lăng Ba Lệ đều có tính cách thiếu niên nên không thích âm mưu của người lớn, thà giúp đỡ Đĩnh Chân Tự là người cùng lứa.

So với sự xảo quyệt của người lớn, Đĩnh Chân Tự thẳng thắn hơn nhiều, ít nhất cậu chân thành đối đãi bạn bè, không giống người lớn suốt ngày đấu đá lẫn nhau.

Có thể nói việc người lớn biến mấu chốt dung hợp thành thiếu niên chính là thất bại của họ, hoặc họ cho rằng thiếu niên dễ khống chế hơn, mà không biết mười bốn tuổi chính là thời kỳ nghịch ngợm, là lứa tuổi không nghe lời nhất, thích làm ngược lại ý người lớn nhất.

Oành oành.

Ngày hôm đó mọi người nghe thấy tiếng nổ lớn, nhìn thấy một tia sáng.

Tia sáng từ bầu trời thẳng tắp rơi xuống, rơi vào trong hố, định đánh thông lớp vỏ ngoài Trung Ương Giáo Điều, sau khi đánh thông sẽ tiến vào lối đi dưới lòng đất.

Năm xưa họ phát hiện Adam ở Nam Cực, phát hiện Lilith dưới lòng đất Tokyo 3, hai điểm này là cố định vì đó là nơi chúng rơi xuống, Adam rơi xuống Nam Cực mang theo Bạch Chi Nguyệt.

Lilith rơi xuống Tokyo 3 mang theo Hắc Chi Nguyệt.

Bạch Chi Nguyệt là nơi Sứ Đồ xuất hiện, còn Hắc Chi Nguyệt là nơi Sứ Đồ quay về, tại sao ư.

Thiết lập nó thế.

Chỉ có thể nói vũ trụ bao la, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Các Sứ Đồ khác có thể rời đi, nhưng vị trí của Adam và Lilith thì rất xác định, cho nên sau khi nhân loại đào được hai thứ này, họ bắt đầu kế hoạch toàn diện.

Adam làm nguyên mẫu EVA, còn Lilith trở thành mồi nhử để nhân loại tiêu diệt từng Sứ Đồ một.

SEELE quả nhiên là không từ bỏ mà.

Kaji nhìn thấy cũng không biết nói gì hơn, thú thực hắn cũng có chút mê mang, vì càng trải qua nhiều thế giới khác nhau, hắn càng phát giác sinh ra làm người là một loại trừng phạt.

Nào là Tâm Chi Bích, nào là chuỗi nghi kỵ, rồi đủ loại quan hệ phân phối.

Có quan hệ phân phối là có bất công, rồi lại nảy sinh chuỗi nghi kỵ, làm dày thêm Tâm Chi Bích, Kaji cảm thấy nhân loại không thể thoát khỏi vòng tuần hoàn như vậy.

Hoặc giả dung hợp một chút cũng tốt, coi như đưa vào một biến số.

Tôi rất hiểu họ, luôn có một bộ phận người hy vọng được dung hợp.

Vì mọi thứ ở thế giới hiện thực tỏ ra quá trầm trọng.

Kaji thở dài nói: Nhân loại vốn dĩ là một sinh vật đầy rẫy phân kỳ, hành vi của SEELE cũng thuộc về hành vi nhân loại, họ cũng nhận được sự ủng hộ của một bộ phận lớn người.

Tôi nghĩ dù họ có công khai Kế hoạch bổ hoàn nhân loại, trong hoàn cảnh tận thế thế này, cũng sẽ có lượng lớn người bình thường ủng hộ họ.

Dù sao ngày tháng của người bình thường còn khó khăn hơn trí thức nhiều, ngay cả trí thức còn sẵn lòng chấp nhận thì người bình thường lại càng sẵn lòng hơn.

Kaji cho rằng dung hợp là lựa chọn của đa số những người không chấp nhận nổi cuộc đời khổ nạn, dù công khai kế hoạch cũng sẽ nhận được sự ủng hộ của đa số.

Đỗ Lan cũng không còn gì để nói, vì những gì Kaji nói là sự thật, chắc chắn có không ít người sẵn lòng chấp nhận dung hợp, nhưng ngược lại cũng sẽ có không ít người phản đối dung hợp, ví dụ như bọn họ Cát Thành Mỹ Lý.

Yên tâm đi, SEELE không thành công đâu, vì quyền lựa chọn tương lai nằm trong tay những người trẻ, Đĩnh Chân Tự, Chử Huân, Lăng Ba Lệ, họ mới là mấu chốt của kế hoạch dung hợp.

Đó chính là sai lầm của SEELE, họ đem cơ hội dung hợp giao cho những thiếu niên chưa hiểu hết về thế giới này.

Thiếu niên tràn đầy hiếu kỳ và khát vọng với thế giới, họ có ý tưởng của riêng mình, tương lai không phải của người lớn, tương lai là của thiếu niên.

Chúng ta đồng ý hay không không quan trọng, quan trọng là họ có đồng ý hay không.

Người lớn đã nếm trải nỗi đau cầu mà không được, nếm trải hiện thực nỗ lực không nhất định có thành quả, nhưng thiếu niên thì chưa, họ vẫn giữ được sự nhiệt tình với cuộc sống.

Đó chính là sai lầm lớn nhất của SEELE, họ tưởng mình có thể khống chế thiếu niên, nhưng quên mất cái gọi là khống chế luôn là hai chiều, nếu khống chế chỉ có một chiều thì thế giới này đã chẳng loạn đến thế.

Đã là hai chiều, thì trong lúc người lớn khống chế thiếu niên, thiếu niên cũng có thể đâm sau lưng người lớn bất cứ lúc nào.

Cứ tưởng thiếu niên nhất định sẽ nghe lời người lớn, đúng là nghĩ nhiều rồi.

SEELE không từ bỏ mục tiêu của mình, chuẩn bị đánh xuyên vách ngăn Trung Ương Giáo Điều, tiếp tục sự nghiệp của họ.

Các EVA không người lái bay lượn trên trời, tụ tập trên di chỉ Tokyo 3, trực tiếp dùng tia năng lượng oanh tạc hố sâu phía dưới.

Cuộc chiến của Lực Thiên Sứ và NERV sớm đã làm Tokyo 3 tan thành mây khói, cũng đỡ tốn không ít sức lực.

Chúng ta phải ngăn họ lại.

Đĩnh Chân Tự không hy vọng dung hợp, vì trong tận thế mọi thứ đang dần trở nên tốt hơn, không thể để họ hủy hoại tất cả.

Chử Huân cũng thấy không cần dung hợp nữa, vì hắn biết Đĩnh

Chân Tự không nguyện ý.

Hắn nghe lời Đĩnh Chân Tự, Chử Huân và Đĩnh Chân Tự là hảo bằng hữu, hảo bằng hữu chắc chắn quan trọng hơn SEELE.

Chử Huân là Sứ Đồ đã tiếp nhận quan niệm giá trị nhân loại, nhưng tiếp nhận xong không có nghĩa là hắn sẽ răm rắp nghe lời người lớn, hắn cũng biết học cách phân biệt quan hệ xa gần.

Chương 2599

Đối xử tốt với người bên cạnh hơn người khác, Chử Huân và Đĩnh Chân Tự nói chuyện hợp nhau nhất, thì hắn tự nhiên phải giúp Đĩnh Chân Tự.

Chử Huân có sức mạnh nhưng không có dã tâm, hắn đã khắc phục được bản năng nguyên thủy của Sứ Đồ, vậy thì phải tìm kiếm mục tiêu mới.

Giống như nhân loại đi từ nguyên thủy đến văn minh vậy, đều phải trải qua quá trình đó.

Từ tư duy về mối quan hệ giữa người và tự nhiên, chuyển hóa thành tư duy về mối quan hệ giữa người với người, trong đó quan trọng nhất là định vị chính mình trong xã hội.

Chử Huân phát hiện tuy mình đứng trong tế đàn của SEELE, nhưng vị trí thực chất cũng chẳng khác gì Đĩnh Chân Tự trong tế đàn của NERV, họ đều là đối tượng bị thao túng và tính kế, người lớn không thật lòng đối đãi họ, cũng không lắng nghe ý kiến của họ, ngược lại những kẻ cùng vị trí như họ lại có nhiều tiếng nói chung hơn.

Cho nên Chử Huân dứt khoát nhảy phản, chỉ là với tư cách là một kẻ nói ẩn ý, sự giúp đỡ của Chử Huân đối với Đĩnh Chân Tự cũng mù mờ ảo ảnh, thực hiện theo phương thức tự hy sinh.

Hiện tại SEELE đã chế tạo lượng lớn máy bay không người lái, những thực thể này tuy sức chiến đấu cá nhân không mạnh bằng EVA, nhưng chúng có thể sửa chữa, số lượng nhiều, mạo muội xuất kích không phải ý hay.

Đỗ Lan biết nếu đánh thật, hiện tại SEELE chiếm ưu thế vì máy bay không người lái mới là tương lai của chiến tranh.

Có người điều khiển sẽ trở thành điểm yếu của vũ khí, điều khiển viên sẽ mệt mỏi, sẽ sợ hãi, sẽ mắc lỗi, nhưng máy không người lái thì không, chúng sẽ chiến đấu mãi mãi.

Vậy phải làm sao.

Không thể cứ nhìn họ tiến vào Trung Ương Giáo Điều.

Chử Huân nói.

Trong bản kịch trường, dưới Trung Ương Giáo Điều toàn là đầu lâu, mà lại là đầu lâu EVA khổng lồ.

Còn thân thể EVA thì xuất hiện trong phần phim cuối cùng dưới hình thức thân thể không đầu, những người chết trong Chấn Động thứ ba hụt đều biến thành EVA và hành động riêng biệt, đầu biến thành đầu lâu phủ đầy Hắc Chi Nguyệt, thân thể không đầu bị Đĩnh Nguyên Đường dùng làm vũ khí ngăn cản Cát Thành Mỹ Lý.

Dường như tượng trưng cho việc Đĩnh Nguyên Đường có thể chi phối nhân loại không não toàn thế giới, dường như đang nói kẻ cuối cùng ngăn cản Cát Thành Mỹ Lý thực ra chính là nhân loại.

Cát Thành Mỹ Lý chiến đấu vì toàn nhân loại, nhưng toàn nhân loại lại đứng ở phía đối lập với nàng.

Nhân loại chính là trở ngại của chính nhân loại, đúng là sự đối lập và thống nhất đầy mâu thuẫn.

Giống như đang ám chỉ nhân loại là đám đông ô hợp, nhân loại ngu muội ngắn thiển, từng kẻ đều không có não, căn bản chỉ biết mù quáng đi theo chứ không biết độc lập tư duy.

Trang Tử sớm đã đưa ra quan điểm thà làm con khỉ sáng ba chiều bốn chứ đừng làm con khỉ sáng bốn chiều ba.

Tiếc rằng sáng bốn chiều ba luôn là lựa chọn tốt nhất, vì sáng ba chiều bốn cần có cái giá phải trả, con khỉ không may mắn sẽ biến thành cái giá đó.

Sáng ba chiều bốn thì tốt, nhưng khi tài nguyên không đủ sẽ xuất hiện người hy sinh, một bộ phận người sẽ trở thành cái giá để giải quyết vấn đề.

Không muốn trở thành người hy sinh, thì khỉ chắc chắn sẽ chọn sáng bốn chiều ba.

Cho nên những kẻ rêu rao nhân loại là đám đông ô hợp căn bản không nhận ra tại sao nhân loại là đám đông ô hợp, cũng không nhận ra chi phí cần có để thoát khỏi trạng thái đó.

Nếu có ai có thể chi trả chi phí này, thì nhân loại sẽ không còn là đám đông ô hợp nữa.

Ai cũng biết sáng ba chiều bốn là quy hoạch dài hạn hơn, nhưng cái giá phải trả trong quy hoạch dài hạn đó do ai gánh vác.

Trong sự lo âu đó, sáng bốn chiều ba chắc chắn là lựa chọn của mỗi một người.

Khỉ là như vậy, nhân loại cũng thế, vì không ai muốn trở thành cái giá để giải quyết vấn đề, nên mới có hiện tượng đám đông ô hợp.

Cho nên đám đông ô hợp chỉ là hiện tượng, không phải bản chất.

Nhưng rất nhiều người vì hiện tượng đó mà phê phán nhân loại một trận, nhưng tuyệt nhiên không nhắc đến việc chính mình có nguyện ý trở thành cái giá để giải quyết vấn đề hay không.

E rằng cũng không nguyện ý, cho nên căn bản không thể thay đổi hiện tượng từ gốc rễ.

SEELE thực chất chính là một nhóm tinh anh như vậy, nắm giữ sức mạnh EVA, một lòng một dạ muốn dung hợp.

Có kỹ thuật công nghệ như vậy, không dùng để khai phá vũ trụ mà chỉ nghĩ đến dung hợp.

Chúng ta rốt cuộc phải làm sao đây, ngươi cho một lời đi, đánh hay không đánh.

Chử Huân lo lắng hết sức.

Chỉ cần còn Hắc Chi Nguyệt thì sẽ còn SEELE, các ngươi đánh bại họ cũng không ngăn được một nhóm tinh anh ủng hộ Kế hoạch bổ hoàn nhân loại.

Cho nên biện pháp tốt nhất là giải quyết Hắc Chi Nguyệt.

Đỗ Lan nói không sai, nhưng Hắc Chi Nguyệt đâu có dễ giải quyết, Chử Huân dù là Sứ Đồ cũng không biết cách nào giải quyết nó.

Tuy là Sứ Đồ nhưng thông tin hắn biết cũng không nhiều.

Hắc Chi Nguyệt thực sự to bằng mặt trăng, giấu dưới lòng đất, căn bản không hủy được.

Hắc Chi Nguyệt là vật chất chứa đựng linh hồn, thành phần cụ thể không rõ, nhưng nó thực sự có thể chứa lượng lớn linh hồn, đóng gói hấp thu tất cả linh hồn, đồng thời cũng có khả năng cải tạo vật chất rất mạnh.

Giải quyết Hắc Chi Nguyệt thế nào.

Mọi người hỏi.

Chúng ta có thể khởi tố Hắc Chi Nguyệt, vì nó kỳ thị vật vô cơ, khi nó dung hợp chỉ bao hàm vật hữu cơ, sao nó dám giả định thuộc tính hóa học của vật vô cơ.

Đỗ Lan biểu thị Hắc Chi Nguyệt có hành vi kỳ thị nghiêm trọng, vì mục tiêu tịnh hóa chỉ có động thực vật, vi sinh vật đẳng vật hữu cơ, mà không bao gồm vật vô cơ.

Mạng của vật vô cơ cũng là mạng.

Hả.

Mọi người câm nín, trước đây Đỗ Lan nói mạng Sứ Đồ cũng là mạng thì thôi đi, dù sao Sứ Đồ thực sự có sinh mệnh, giờ sao đến vật vô cơ cũng có mạng luôn rồi.

Vật vô cơ có mạng gì chứ.

Phật tổ đã nói tất cả đều có Phật tính, vậy thì ngay cả robot cấu thành từ vật vô cơ cũng có Phật tính, cũng có thể thành Phật.

Hơn nữa Phật giáo còn có điển tích đá cứng gật đầu, điều này chứng tỏ vật vô cơ cũng có thể chịu ảnh hưởng của Phật pháp, cũng có thể thành Phật.

Đỗ Lan định dùng thanh kiếm Phật giáo để chém đầu Hắc Chi Nguyệt.

Mọi người đối với lời này của Đỗ Lan đều không tỏ thái độ, nói nghe cũng có lý đấy, lẽ nào họ thật sự có thể kiện Hắc Chi Nguyệt tội kỳ thị.

Lẽ nào Hắc Chi Nguyệt sẽ biện giải rằng: Ta cũng có bạn là vật vô cơ, ta không hề kỳ thị vật vô cơ.

Nghĩ thôi đã thấy không tưởng rồi, chuyện đó không thể xảy ra, vậy câu nói kia cũng vô nghĩa.

Mạng vật vô cơ cũng là mạng.

Nếu câu này thành lập thì sau này nhân loại khai thác vũ trụ thế nào.

Vũ trụ toàn là vật vô cơ thôi mà.

Các ngươi trưng ra cái vẻ mặt đó là sao, lẽ nào ta nói không đúng.

Đỗ Lan biểu thị mình nói rất có lý mà, mạng Sứ Đồ là mạng, mở rộng ra thì mạng vật vô cơ cũng là mạng, Hắc Chi Nguyệt đúng là có hành vi kỳ thị nghiêm trọng.

Trái Đất biểu thị rất tán thành, hy vọng sau này các loại sức mạnh thần bí chú ý một chút, hành tinh cấu thành từ vật vô cơ cũng có quyền hành tinh, mạng Trái Đất cũng là mạng, đừng có suốt ngày đánh nhau trên Trái Đất nữa, muốn đánh thì ra vũ trụ mà đánh.

Dù có nói đúng thì giúp ích gì cho tình hình hiện tại.

Đỗ Lan đáp: Đương nhiên là bắt giữ Hắc Chi Nguyệt, dùng tội danh kỳ thị vật vô cơ để bắt nó, chỉ cần Hắc Chi Nguyệt bị bắt, SEELE cũng sẽ vô phương.

Mọi người thầm nghĩ quả nhiên, Đỗ Lan quả nhiên sẽ nói thế, căn bản không thể hiểu nổi mà.

Thực ra Đỗ Lan chỉ là tìm cái cớ để khống chế Hắc Chi Nguyệt mà thôi, sở dĩ nói mấy lời này cũng chỉ để tỏ ra mình làm việc theo pháp luật chứ không phải phá rối.

Còn đây là luật gì thì đương nhiên là luật do Đỗ Lan tự chế ra.

Đối với việc Đỗ Lan làm loạn, những người khác đều bất lực, hắn đã nói muốn dùng tội danh kỳ thị vật vô cơ để bắt giữ Hắc Chi Nguyệt thì cứ để hắn đi bắt.

Dù sao mọi người cũng chẳng có ý kiến gì, Đỗ Lan nói gì cũng có lý, họ đều không phản đối.

SEELE rất nỗ lực nhưng cuối cùng họ vẫn phải thua, họ nhận được một thông điệp, một bản tuyên bố yêu cầu họ phối hợp điều tra Hắc Chi Nguyệt, nói rằng qua một thời gian sẽ có nhân viên điều tra của Ủy ban Bình đẳng Vật vô cơ và Vật hữu cơ đến căn cứ để vấn tin, thông qua lời chứng của họ để xác định Hắc Chi Nguyệt có hành vi kỳ thị hay không.

Nếu có, họ sẽ dựa theo Luật Chống Kỳ thị để bắt giữ Hắc Chi Nguyệt.

Vô số dấu hỏi hiện lên trên đầu, những từ này tách riêng ra thì họ đều biết, nhưng ghép lại với nhau thì chẳng hiểu một chữ nào.

Phải như vậy chứ, Đỗ Lan biểu thị cho SEELE bày đặt ra một đống danh từ chuyên môn khiến người ngoài không hiểu nổi.

Chương 2600

Giờ hắn cũng bày ra một đống danh từ, cũng phải khiến họ không hiểu nổi mới được.

Đã là một tế đàn thì nhất định phải có tường ngăn, nhất định phải có danh từ chuyên môn.

Một số đương nhiên là vì phát hiện mới nên phải dùng từ mới để đặt tên.

Nhưng một số hoàn toàn là khiên cưỡng phụ hội không cần thiết, hoàn toàn là để tăng độ khó hiểu.

Bởi vì nếu không có chút độ khó nào thì tế đàn sẽ không thể duy trì tính thần bí.

Duy trì tính thần bí là nhiệm vụ bắt buộc của tế đàn.

Một khi tính thần bí mất đi, tế đàn rất dễ bị phá vỡ.

Giống như trong các nhóm nhỏ luôn có những thuật ngữ riêng chỉ người trong cuộc mới hiểu, ví dụ như trạch nam, moe, hắc trường trực, hắc thâm tàn, kuudere, v. v. là thuật ngữ thường dùng của giới 2D.

Giới game cũng có thuật ngữ game, có thuật ngữ máy console, có thuật ngữ game offline PC, game online có thuật ngữ game online.

Mỗi một giới, mỗi một nghề nghiệp đều sẽ có một số thuật ngữ chỉ người mình mới nghe hiểu.

Để thuận tiện cho họ giao lưu, hoặc là để đặt ra rào cản gia nhập.

Một tựa game cũ nếu trên kênh thế giới toàn là những thuật ngữ mà người mới không hiểu nổi, thì sẽ rất khó thu hút người mới chơi.

SEELE đã thiết lập rất nhiều danh từ, muốn gia nhập thì trước tiên phải nắm vững đống danh từ loạn thất bát táo này, chỉ riêng một Kế hoạch bổ hoàn nhân loại cũng đủ để người ta phải học hành mấy tháng trời.

Khiến người ta cảm thấy thâm sâu khó lường vốn là sở trường của SEELE, nhưng giờ họ lại bị Đỗ Lan làm cho ngơ ngác ngược lại.

Cái gì gọi là Ủy ban Bình đẳng Vật vô cơ và Vật hữu cơ.

Hắc Chi Nguyệt sao lại phạm tội kỳ thị rồi.

Tuy nhiên vì họ sắp tới nên cứ chuẩn bị sẵn vũ khí trang bị, đến lúc đó ai tới thì giết người đó.

Dám vác mặt đến tận cửa, đúng là to gan.

Rất nhanh đã đến thời gian hẹn, tại căn cứ phương Bắc của SEELE, nơi đây đang tiến hành sản xuất Đệ Bát Cơ và Đệ Thập Tam Cơ.

EVA tổng cộng có mười ba chiếc, đại diện cho mười ba Sứ Đồ.

Trong bản kịch trường số lượng Sứ Đồ tuy ít đi khá nhiều, nhưng EVA lại nhiều thêm rất nhiều, Đệ Bát Cơ và Đệ Thập Tam Cơ đều không hề đơn giản.

Trong đó Đệ Bát Cơ là cơ thể chủ lực của phái cải lương, vốn định giao cho Mari điều khiển.

Đệ Thập Tam Cơ là cơ thể được SEELE dùng cho nghi thức chung cực.

Còn tại sao nhất định phải là mười ba, có ý nghĩa gì không.

Thực ra SEELE cũng không biết, họ chỉ làm theo số lượng Sứ Đồ trong Văn thư Biển Chết để tương ứng một đối một, có mười ba Sứ Đồ thì chế tạo mười ba máy mẫu EVA.

Giống như việc họ cho rằng nhất định phải dung hợp linh hồn người mẹ thì điều khiển viên mới phát huy được sức mạnh EVA, những cái đó đều là chủ nghĩa kinh nghiệm, căn bản không có bất kỳ cơ sở khoa học nào.

Giống như một xạ thủ để lại một hàng lỗ đạn trên bia, nếu trên bia có một văn minh vi mô, họ phát hiện cứ cách một đoạn lại có một cái lỗ, thì họ sẽ cho rằng toàn vũ trụ đều có một hàng lỗ như vậy.

Nói đơn giản là lấy cái riêng khái quát cái chung, lấy điểm khái quát diện, dựa trên nội dung hữu hạn mà mình quan sát được để đưa ra những suy luận sai lầm.

Giống như hai cộng hai bằng bốn, nhưng bốn trừ đi hai thì không nhất định là hai cộng hai.

Nói cho cùng vẫn là vì tính bất xác định của khoa học, tính hạn chế của quan sát khoa học.

SEELE hiểu biết rất ít về Sứ Đồ, về dung hợp, về Hắc Chi Nguyệt, nhưng họ lại tin chắc rằng quay về Hắc Chi Nguyệt sẽ tốt đẹp hơn.

Họ không thể chứng minh tại sao tốt đẹp hơn, nhưng cũng không có cách nào chứng minh giả thuyết dung hợp là không tốt.

Nói tốt đẹp, không đưa ra được chứng cứ.

Nói không tốt, cũng không đưa ra được chứng cứ.

Nhưng nếu nói hiện tại nhân loại Trái Đất không tốt, thì chắc chắn có chứng cứ: chiến tranh, ích kỷ, Tâm Chi Bích, chuỗi nghi kỵ, ô nhiễm môi trường, đe dọa sinh thái.

Có câu nói rất hay, Thượng đế chính là cái thùng rác lớn nhất, vì khi cầu nguyện với Thượng đế, lời hay toàn là hư tình giả ý, chỉ có phàn nàn và oán hận mới là chân tâm thực ý.

Nói về sự bất mãn với xã hội nhân loại thì có mà kể ra hàng đống, bất mãn cái này cái kia, nói ba ngày ba đêm cũng không hết.

Những bất mãn này chẳng phải đã chứng minh xã hội nhân loại không tốt sao.

Đã không tốt thì đi dung hợp đi.

Còn về cái tốt của xã hội nhân loại thì lại khó nói, vì ngươi thấy tốt nhưng hắn lại thấy không tốt.

Cho nên Chử Huân mới nói cốt lõi của hài kịch là bi kịch, vì chỉ có bi kịch mới có thể gây ra sự cộng hưởng, còn hài kịch thì tùy người đối diện.

Dẫu sao cùng một chuyện vui nhưng mức độ vui vẻ của mỗi người là khác nhau, nhưng sự bất mãn do một bi kịch gây ra thì lại tương đồng.

Cho nên chứng minh xã hội tốt hiển nhiên không đơn giản bằng việc nói xã hội xấu.

Tóm lại SEELE không có phương pháp khoa học để chứng minh dung hợp, nhưng có thể hạ thấp xã hội hiện tại.

Biện luận thường xuyên xảy ra kiểu dìm cái này nâng cái kia như vậy, xã hội hiện tại không tốt cũng không chứng minh được dung hợp là tốt, hai cái đó chẳng có quan hệ nhân quả gì.

Vì xã hội hiện tại không tốt nên dung hợp là tốt.

Điều này không thể chứng minh.

Dìm cái này nâng cái kia chính là hành vi vô cùng sai lầm, dìm không thể chứng minh cái được nâng là nhất định tốt.

Muốn chứng minh tốt thì phải đưa ra được ưu điểm sau khi dung hợp mới hành.

Cho nên phương thức tốt nhất là một bộ phận tình nguyện viên dung hợp trước, sau đó nếu họ có thể chứng minh dung hợp là tốt thì lúc đó hãy dung hợp hoàn toàn cũng không muộn.

Chứ không phải ngay từ đầu đã đòi dung hợp hoàn toàn, cái đó căn bản không phải khoa học.

SEELE biểu thị họ là đoàn thể tôn giáo, khoa học chỉ là công cụ chứng minh dung hợp có thể thực hiện, nếu một ngày nào đó khoa học chứng minh dung hợp không tốt thì khoa học sẽ là kẻ thù của họ.

Giống như Copernicus vậy, giáo hội cho tiền để ông học tập là hy vọng ông chứng minh được Thượng đế tồn tại, nhưng kết luận Copernicus đưa ra lại là Trái Đất không phải trung tâm mặt trời, chẳng phải vỗ mặt Thượng đế sao.

Thiêu chết, nhất định phải thiêu chết.

Nếu khoa học chứng minh dung hợp không tốt, SEELE chắc chắn sẽ lập tức vứt bỏ khoa học.

Cho nên SEELE là một tổ chức ngụy khoa học, thực chất là tôn giáo, hành vi của họ là thông qua phương pháp không khoa học dìm cái này nâng cái kia để chứng minh ưu thế của dung hợp.

Hiện tại Đỗ Lan còn ngụy khoa học hơn họ, dìm cái này nâng cái kia tợn hơn.

Dìm vật hữu cơ nâng vật vô cơ, còn giả vờ vật vô cơ và vật hữu cơ sinh ra bình đẳng.

Với những kẻ không giảng khoa học không giảng đạo lý thì phải chơi những thứ hư ảo này.

Thế là Đỗ Lan dẫn theo cái gọi là Ủy ban Bình đẳng Vật vô cơ và Vật hữu cơ đến tổng bộ SEELE.

Vừa hạ cánh đã bị binh sĩ vũ trang đầy đủ bao vây, SEELE chẳng khách khí gì, trực tiếp khai hỏa.

Chương 2601

Tuy nhiên những người Đỗ Lan mang tới đều là những người được ban phúc bất tử, đại tế ty, nữ đạo diễn, Agni, người phụ nữ kỳ quái, họ đều không sợ đạn.

Rõ ràng là tổ chức tôn giáo mà lại tin vào đạn dược sao.

Các ngươi thật là ngu xuẩn, tư tưởng và tín ngưỡng sẽ không sợ hãi đạn dược đâu.

Đỗ Lan biểu thị SEELE đúng là một lũ tín ngưỡng không kiên định, còn định dựa vào đạn dược, thật chẳng tiến bộ chút nào.

Bắn không chết.

SEELE kinh hãi, lẽ nào đây là ảo ảnh do lực trường tạo ra, hoặc là thiết bị đầu cuối của Sứ Đồ.

Căn bản nhìn không thấu, nhưng nhìn quang phổ thì là màu đỏ của nhân loại, họ là người chứ không phải Sứ Đồ.

Đánh không chết.

Cho dù có bị đánh thành thịt nát, thế mà vẫn có thể đứng đó khí định thần nhàn, cho dù đầu bị đạn bắn xuyên, nắp hộp sọ bị lật tung, óc văng tung tóe, những người này thế mà vẫn giữ nhịp thở đều đặn đứng nguyên tại chỗ.

Chẳng lẽ vũ khí trong tay mình là thanh củi mục sao.

Đến cuối cùng, đội bảo an cũng bắt đầu nghi ngờ chính bản thân mình.

Mọi người được chúc phúc năng lực tự chữa lành chính là bá đạo như vậy, căn bản không sợ hãi bất kỳ sự công kích nào, thậm chí ngay cả năm tháng cũng vô sở úy cụ.

Họ đến chính là để chắn đạn, chính là để làm bao cát thịt.

Đến lượt chúng ta rồi.

Đỗ Lan ra lệnh một tiếng, những người được chúc phúc bất tử bắt đầu tiến công.

A Cách Ni hiện tại đã có thể tự do điều khiển việc giải phóng và hấp thu hỏa diễm.

Sau khi nắm giữ được ngọn lửa, hắn chiến đấu thu phóng tự như, có thể tiến hành công kích cường lực lên kẻ địch.

Rất nhanh, một nhóm đội bảo an vũ trang đến tận răng đã bị bốn kẻ tay không tấc sắt đánh ngã xuống đất.

Công nghệ thế mà lại thua dưới tay thể thuật sao.

Chẳng lẽ trong vòng bảy bước, quyền thực sự nhanh hơn súng.

Mọi người đều phải nghi ngờ mắt mình, nghi ngờ thực lực công nghệ.

Thực ra, những người được chúc phúc cũng là sản vật của công nghệ, còn lợi hại hơn súng đạn gấp bao nhiêu lần, cho nên họ thua cũng không oan.

Bước vào căn cứ, bên trong vẫn là chướng ngại trùng trùng, có đủ loại khóa cửa cần đột phá.

Đỗ Lan trực tiếp sử dụng Sứ Đồ tiến hóa Khủng Bố Sứ Đồ để xâm nhập hệ thống máy tính căn cứ.

Có thể nói Khủng Bố Sứ Đồ là vô địch, bởi vì trong bản truyền hình, nó đã tự giết chính mình do tốc độ tiến hóa quá nhanh dẫn đến cái chết.

Nếu không tìm được dưỡng chất cần thiết để Sứ Đồ tiến hóa, Thần Kinh Nguyên NERV đã trực tiếp bị Sứ Đồ xâm nhập và tự bạo rồi.

Đối với kẻ địch ở phương diện vĩ mô, Thần Kinh Nguyên không sợ, nhưng đối với kẻ địch vi mô thì lại vô cùng nhức đầu.

Một lần là Sứ Đồ xâm nhập cơ thể số 3, một lần khác chính là Khủng Bố Thiên Sứ, chúng đều là những tồn tại cấp độ vi mô, thuộc về vi sinh vật, chỉ là một loại sinh vật ăn mòn, một thứ ăn mòn thiết bị điện tử.

Đối với thế giới vi sinh vật, sự hiểu biết của nhân loại là rất hạn chế.

Nhân loại đối với những thứ quá mức vĩ mô và quá mức vi mô đều không hiểu rõ.

Quá mức vĩ mô, nhân loại chỉ cảm thấy hỗn độn, vì trong một hệ thống khổng lồ chứa đầy những nhân tố mất kiểm soát.

Còn quá mức vi mô, nhân loại lại khó quan sát, căn bản không cách nào hiểu được vi sinh vật rốt cuộc vận động như thế nào.

Khủng Bố Thiên Sứ được dùng để phá bỏ thiết bị điện tử vô cùng hữu dụng, nó sẽ liên tục tiến hóa, năng lực tính toán của nó còn mạnh hơn cả tường lửa của căn cứ.

Vì thế Đỗ Lan đi đến đâu cũng thông suốt không trở ngại, cuối cùng đi đến trước mười hai phiến đá giống như bia mộ, đây chính là ủy ban tối cao của SEELE, còn được gọi là Ủy ban Bổ hoàn Nhân loại.

Thực chất bên trong phiến đá là mười hai bộ não đã từ bỏ thân xác, họ chỉ đợi sau khi dung hợp có thể vĩnh sinh dưới tư thái linh hồn.

Những bộ não bên trong thạch bản này chính là kẻ chỉ huy toàn bộ sự tồn tại của SEELE.

Vì đã từ bỏ nhục thân nên nhu cầu vật chất của họ giảm xuống mức thấp nhất, họ sẽ không bị thế giới phồn hoa hấp dẫn hay dao động, chỉ một lòng một dạ tiến hành kế hoạch này.

Họ sẽ không nghi ngờ sự lựa chọn của mình, họ tin chắc rằng sự dung hợp được ghi lại trong Tử Hải Văn Thư chính là điểm kết thúc hoàn mỹ nhất của nhân loại.

Hiện tại Đỗ Lan đã đến trung tâm của SEELE, nhìn những thiết bị duy trì sự sống hình thạch bản này mà nói: Ta nghĩ các ngươi đã nhận được văn kiện yêu cầu phối hợp điều tra xem Hắc Chi Nguyệt có hành vi kỳ thị hay không.

Các ngươi chắc đã chuẩn bị xong rồi chứ.

Đỗ Lan, ngươi rốt cuộc là loại người nào.

Tại sao có thể khống chế Sứ Đồ.

Đây là nghi vấn của họ, vì Đỗ Lan đã đứng ngay trước mặt, họ phải hỏi cho rõ.

Dù sao họ cũng không sợ chết, vì tinh thần SEELE và Tử Hải Văn Thư sẽ mãi tồn tại.

Ta đến đây để điều tra, chứ không phải để tiếp nhận các ngươi chất vấn.

Các ngươi chỉ cần trả lời ta, Hắc Chi Nguyệt có kỳ thị vật vô cơ hay không.

Có hay không.

SEELE không trả lời mà nói: 4,6 tỷ năm trước, trên Trái Đất căn bản không có nhân loại.

Bạch Chi Nguyệt và Hắc Chi Nguyệt lần lượt rơi xuống Trái Đất.

Bạch Chi Nguyệt rơi ở Nam Cực, sau đó sinh ra Sứ Đồ.

Hắc Chi Nguyệt rơi ở vị trí thành phố Tokyo mới thứ ba, sau đó sinh ra nhân loại.

Nhân loại bước ra từ hang động dưới lòng đất, ngay từ đầu đã là vật hữu cơ.

Trong Tử Hải Văn Thư nói nhân loại và Sứ Đồ đồng nguyên, nhưng hiện tại SEELE lại đưa ra một cách nói khác, có lẽ là phát hiện mới.

Ý tứ rất rõ ràng, nhân loại hữu cơ sinh ra từ Hắc Chi Nguyệt, vậy bản thân Hắc Chi Nguyệt cũng là một sinh vật, cho nên nó kỳ thị vật vô cơ là chuyện đương nhiên.

Nhân loại sinh ra từ Hắc Chi Nguyệt, cuối cùng cũng sẽ trở quy về Hắc Chi Nguyệt.

SEELE kiên định nói.

Các ngươi lũ này không nói chuyện khoa học, chỉ biết làm trò mê tín phong kiến, bày đặt kỳ thị vật vô cơ.

Chính các ngươi cũng nói Trái Đất đã tồn tại trước khi có nhân loại, nghĩa là lịch sử của vật vô cơ còn lâu đời hơn vật hữu cơ, sao các ngươi dám kỳ thị vật vô cơ.

Ta cũng thấy xấu hổ thay cho các ngươi.

Đỗ Lan biểu thị hôm nay ta phải đòi lại công đạo cho Trái Đất.

Im lặng, họ cảm thấy Đỗ Lan này là một tên điên, căn bản không thể giao tiếp.

Thật ra trong mắt Đỗ Lan, SEELE chẳng lẽ không phải lũ điên sao.

Lũ điên tôn giáo.

Cho nên hiện tại đôi bên đều không dùng phương pháp luận khoa học, hoàn toàn là lấy điên đấu điên, dùng ma pháp đánh bại ma pháp.

Tội danh kỳ thị vật vô cơ của Đỗ Lan có thể nói là vô lý hết sức, nhưng kết luận dung hợp là hạnh phúc của SEELE cũng vô lý tương tự, mọi người đều không cần giảng đạo lý, xem ai dã man hơn thôi.

Các ngươi không trả lời nghĩa là mặc nhận rồi, vậy tội danh của Hắc Chi Nguyệt đã thành lập, ta sẽ bắt giữ nó.

Ngươi muốn làm gì Hắc Chi Nguyệt.

Hắc Chi Nguyệt là mấu chốt của Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại, không thể để xảy ra chuyện.

Sau khi bắt giữ, nó đại khái cần thụ hình vài tỷ năm, đến lúc đó nhân loại chắc đã tuyệt chủng rồi, cho nên kế hoạch bổ hoàn của các ngươi coi như xong đời.

Nghe Đỗ Lan nói vậy, SEELE liền biết Đỗ Lan đang mượn cớ để phá hoại.

Tên này ngoài mặt nói Hắc Chi Nguyệt kỳ thị, thực chất vẫn là nhắm vào Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại.

Nhưng hắn không nói thẳng ra mà lại đi đường vòng gây sự.

SEELE thầm nghĩ Đỗ Lan đúng là nắm thóp việc họ không thể phản kích nên mới ngang ngược không kiêng nể gì như thế.

Chương 2602

Nhưng họ thực sự không có cách nào phản kích, các loại vũ khí đều không có tác dụng với Đỗ Lan, căn bản không rõ hắn rốt cuộc là ai.

Nhưng thôi, không hiểu thì không hiểu nữa, cứ để Đỗ Lan cùng chết với họ vậy.

Trước khi Đỗ Lan tới, họ đã chuẩn bị tự bạo, họ tuyệt đối phải kéo Đỗ Lan chết chùm.

Vì cái hạnh phúc mà họ tin tưởng, họ không ngại hy sinh.

Trong bản điện ảnh, đối với hành vi chiếm quyền của Đĩnh Nguyên Đường Gendo Ikari, dù họ có dị nghị nhưng cuối cùng vẫn không phản kích.

Vì chỉ cần kế hoạch được tiến hành, thì cuối cùng ai chủ trì đối với những phiến đá này đều như nhau, quan trọng nhất là kế hoạch được thực hiện.

Vì vậy họ không tiếc hy sinh bản thân để dọn dẹp chướng ngại vật mang tên Đỗ Lan, họ chuẩn bị tự bạo để kéo Đỗ Lan đi cùng.

Họ tự nhiên sẽ không thấy mình là phản diện, không cho rằng mình là tổ chức tà ác hủy diệt nhân loại, họ chỉ coi mình là những người thực hành hành động vì sự đại đồng của nhân loại, họ không sai.

Tiếc rằng mình tự thấy không sai, không có nghĩa là người khác cũng nghĩ thế.

Cũng giống như Đĩnh Chân tự thấy mình ăn no, không thể coi là người khác cũng đã ăn no.

Mình thấy mình không sai, không có nghĩa là có thể áp đặt mục tiêu của mình lên toàn nhân loại.

SEELE chính là kiểu tư duy tinh anh điển hình, kiểu sao không ăn thịt băm.

Mình không có cơm ăn, có thể chuyển sang ăn thịt băm.

Rồi sẽ tự hỏi tại sao người khác lại không ăn.

Cho nên SEELE nghĩ mình không sai, dù họ thực sự không sai đi chăng nữa, cũng không có nghĩa toàn nhân loại sẽ chấp nhận mục tiêu của họ.

Họ chỉ tự cho rằng mình có thể đại diện cho toàn nhân loại, tự cho rằng ý chí của mình đứng trên toàn nhân loại, tự mình làm cảm động chính mình.

Đỗ Lan, ngươi hãy cùng chúng ta đi chết đi.

Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại tất yếu sẽ thực hiện, nhân loại tất sẽ dung hợp.

SEELE đưa ra quyết định, chuẩn bị kéo Đỗ Lan cùng chết.

Đếm ngược ba mươi giây bắt đầu.

Tự bạo rồi tự bạo rồi, vì lý tưởng của mình, vì tương lai nhân loại, vì hạnh phúc của mọi người mà tự bạo.

Đỗ Lan nhìn thấy cảnh này không nhịn được nghĩ những kẻ tự tin mù quáng này thật đáng yêu, rõ ràng không có bất kỳ cơ sở khoa học nào chống đỡ cho lý tưởng của mình, chỉ dựa vào trí tưởng tượng mà lại tin tưởng không chút nghi ngờ, đây đúng là hạnh phúc mà.

Giống như một học tra học sinh kém hùng hồn tuyên truyền kinh nghiệm làm bài vậy, ba dài một ngắn chọn ngắn, ba ngắn một dài chọn dài, dài ngắn bằng nhau chọn C.

Rõ ràng chẳng có căn cứ gì, nhưng lại đầy tự tin, thậm chí còn muốn truyền thụ kinh nghiệm cho người khác.

Trong mắt Đỗ Lan, SEELE chính là một học tra như vậy.

Tuy nhiên SEELE biểu thị mình có Tử Hải Văn Thư, vị trí của Adam và Lilith đều khớp cả, hơn nữa nội dung về Sứ Đồ cũng không khác mấy, đương nhiên quan trọng hơn là xã hội nhân loại vốn dĩ đã tồi tệ, cho nên dung hợp chắc chắn là tốt.

Vẫn là câu nói cũ, xã hội nhân loại tồi tệ không chứng minh được dung hợp là tốt.

Tương tự, vị trí Sứ Đồ chính xác cũng không chứng minh được dung hợp là tốt.

Những điều này căn bản không có quan hệ nhân quả, cái trước là kiểu so sánh khập khiễng, cái sau là chủ nghĩa giáo điều, chủ nghĩa kinh nghiệm.

Những sự việc chính xác ở phía trước chưa chắc đã dẫn đến kết quả chính xác cuối cùng.

Kết quả đúng hay không, vẫn phải qua ứng dụng và thực tiễn mới biết được, thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý.

Chân lý không thực tiễn thì không phải chân lý, vì vậy cần tiến hành dung hợp quy mô nhỏ, nếu thực sự tốt thì mới nên thực hiện quy mô lớn.

Nhưng trong Tử Hải Văn Thư không hề ghi lại phương pháp dung hợp quy mô nhỏ, chỉ có phương pháp dung hợp toàn bộ một lượt, nên SEELE cũng chỉ có thể làm theo từng bước để tiến hành dung hợp hoàn chỉnh.

Hiện tại còn mười lăm giây.

Ba mươi giây đếm ngược thực sự trôi qua rất nhanh, thỉnh thoảng Đỗ Lan không nhịn được tự hỏi, tại sao tự bạo nhất định phải đếm ngược.

Tại sao không phải ấn xuống một cái là tự bạo luôn.

Theo lý mà nói đã quyết định tự bạo rồi, đếm ngược chẳng phải là cho người ta cơ hội hối hận sao.

Dường như mọi vụ tự bạo đều không có chuyện ấn cái nổ ngay, đều phải trải qua một quy trình đếm ngược.

Dài thì nửa tiếng, ngắn thì ba mươi giây.

Đỗ Lan, bất kể ngươi dùng phương pháp gì cũng không thể ngăn cản ý chí nhân loại, chúng ta sẽ cho ngươi biết khi nhân loại bị dồn vào đường cùng sẽ làm ra những gì, hãy cùng chúng ta xuống hoàng tuyền đi.

Những phiến đá SEELE nói năng đầy chính nghĩa, khẳng khái hy sinh, không chút sợ hãi, vì họ nghĩ mình đang chết vì điều đúng đắn, sẽ có người kế thừa mình.

Chết vì lý tưởng, đó là thành công không nhất định phải có ta, nhưng thành công nhất định có dấu ấn của ta.

Dù là phản diện, có tinh thần như vậy cũng đáng bội phục.

Chỉ là không đặt tinh thần đó vào việc thực tế, đừng có mơ tưởng một bước lên trời là được.

Sau khi nói xong những lời trăng trối oai phong thì cũng đến lúc nên đi chết rồi, hãy để sinh mạng của họ tan biến trong vụ tự bạo rực rỡ đi.

Cái chết của họ dù nhỏ bé, nhưng những người kế thừa nhất định sẽ tiếp nối sự nghiệp vĩ đại.

Đếm ngược năm giây.

Đỗ Lan mỉm cười, nhìn những kẻ có lý tưởng này tự bạo thực sự là một sự tận hưởng.

Tiếc là đám người này không nói chuyện khoa học, hoàn toàn là mê tín phong kiến.

Thời gian đã hết, tự bạo không hề xảy ra.

Những phiến đá SEELE đầy mặt nghi hoặc, hiển nhiên là không hiểu tại sao tự bạo lại dừng lại.

Quả nhiên khoa học loại này là thứ không đáng tin cậy, khi cần khoa học phát huy tác dụng thì chưa bao giờ thành công.

Khoa học biểu thị rất oan uổng, nó chưa bao giờ là linh đơn diệu dược muốn gì được nấy, khoa học cũng phải xem người sử dụng.

Khoa học kỹ thuật, giáo nghĩa thần học, đạo đức luân lý, cuối cùng đều phải rơi vào thế giới hiện thực, vẫn là phải xem người dùng.

Nhất Thần giáo khi giải thích tại sao thế giới không hoàn mỹ, có một quan điểm cho rằng thế giới không hoàn mỹ không phải lỗi của Thượng Đế.

Thượng Đế trước khi sáng thế, thế giới trong đầu Ngài là hoàn mỹ, nhưng khi thế giới đi vào thực tế thì xuất hiện vấn đề, xuất hiện đủ loại khiếm khuyết.

Cho nên hoàn mỹ chỉ tồn tại trong ý chí của Thượng Đế, thế giới hiện thực là không hoàn mỹ.

Và các loại ứng dụng lý luận kỹ thuật cũng vậy, là quá trình từ tư tưởng đến hiện thực, một khi thực hiện sẽ xuất hiện khiếm khuyết, nói đơn giản là sẽ xuất hiện cảm giác mất kiểm soát.

Cái gọi là cảm giác mất kiểm soát chính là không nằm trong tầm kiểm soát.

Ví dụ khi bày mưu tính kế, luôn có lúc hỏng việc.

Cho nên thương chiến giả tạo là: đủ loại gián điệp thương mại, đủ loại thám thính tình báo, đủ loại mỹ nhân kế, mỹ nam kế.

Còn thương chiến thực tế là: trực tiếp trèo tường chụp trộm, trực tiếp cướp con dấu, trực tiếp lái xe đâm người.

Kế hoạch càng phức tạp, cơ hội mất kiểm soát càng lớn, không có ai có thể tính toán không sơ hở.

Chương 2603

Ngược lại, những phương án càng đơn giản, càng ít mắt xích thì lại thường thực hiện được, phản phác quy chân, đơn giản mộc mạc.

Thượng Đế khi sáng thế còn không chống lại được cảm giác mất kiểm soát, không thể theo ý chí của mình tạo ra thế giới hoàn mỹ, thì SEELE tự nhiên cũng không thể toại nguyện.

Công nghệ không đứng về phía các ngươi.

Đỗ Lan nói: Rất tiếc, những tai họa như các ngươi vẫn phải sống tiếp để chứng kiến Hắc Chi Nguyệt đền tội vì kỳ thị vật vô cơ.

Làm sao có thể, hệ thống tự bạo là độc lập, cho dù ngươi có thể phá được hệ thống an ninh cũng không thể cắt đứt tự bạo.

SEELE có niềm tin tuyệt đối vào hệ thống độc lập, đây là cách ly vật lý, Đỗ Lan căn bản không cách nào khống chế.

Công nghệ đứng về phía chân lý, giống như khi xưa Copernicus nghiên cứu mãi mãi cũng sẽ không chứng minh được Thượng Đế tồn tại, công nghệ chỉ chứng minh sự mê tín là nực cười.

Đỗ Lan nói đầy chính nghĩa, cứ như thể hắn mới là đại diện của công nghệ vậy.

Công nghệ cũng sẽ không đứng về phía tên điên như ngươi, cái gì mà Hắc Chi Nguyệt kỳ thị vật vô cơ, đúng là một trò đùa.

Hắc Chi Nguyệt chỉ là một vật chứa linh hồn, nó căn bản không có ý thức, làm sao có thể kỳ thị.

Sao ngươi dám giả định công năng của Hắc Chi Nguyệt.

Ngươi đang kỳ thị Hắc Chi Nguyệt đấy.

Đỗ Lan biểu thị Hắc Chi Nguyệt sẽ đau lòng.

Vật chứa chính là vật chứa.

Hắc Chi Nguyệt chính là tế đàn, tuy tôn quý vô cùng nhưng chỉ là vật phẩm dùng cho tế tự.

Dù có tôn quý đến đâu, SEELE cũng sẽ không coi Hắc Chi Nguyệt là một thực thể sống.

Vì vậy họ chỉ thấy Đỗ Lan đang nói nhăng nói cuội.

Các ngươi cũng là kỳ thị.

Nói thật mà cũng biến thành kỳ thị.

SEELE tuyệt vọng đối với cái thế giới chính trị đúng đắn này rồi, quả nhiên xã hội nhân loại vẫn cần phải dung hợp mới được.

Nói thật là hy vọng họ tiến bộ, chứ không phải để họ buông xuôi.

Tương tự dung hợp cũng là để thế giới tốt đẹp hơn, chứ không phải duy trì hiện trạng, tại sao Đỗ Lan lại không hiểu chứ.

Tiếc là tự bạo thất bại, tiếp theo SEELE cũng vô năng vi lực, nhìn bộ dạng Đỗ Lan là biết muốn gán tội cho người khác thì thiếu gì lý do, hắn nói kỳ thị là kỳ thị, hắn nói vô căn cứ là vô căn cứ.

Tùy Đỗ Lan muốn nói gì thì nói, hắn ngay từ đầu đã là đang đùa giỡn SEELE.

Các ngươi không còn gì để nói, vậy là thừa nhận sự tồn tại của kỳ thị rồi, vậy tiếp theo chính là phong tỏa Hắc Chi Nguyệt.

Đỗ Lan chuẩn bị phong ấn Hắc Chi Nguyệt đến Bỉ Lân Tinh Proxima Centauri, như vậy nếu nhân loại còn muốn dung hợp, ít nhất phải đi đến Bỉ Lân Tinh cách xa 4,2 năm ánh sáng.

SEELE chỉ có thể nguyền rủa: Đỗ Lan, ngươi đã hủy hoại tương lai của nhân loại, ngươi sẽ bị toàn nhân loại phỉ nhổ.

Hành vi của ngươi chỉ khiến nhân loại chìm vào hỗn loạn, chỉ cần qua một hai nghìn năm nữa, nhân loại chắc chắn sẽ vì tranh chấp mà tự mình hủy diệt.

Đó cũng là một suy luận không có cơ sở khoa học, các ngươi bớt nói mấy lời suy luận đi, làm nhiều việc thực tế một chút thì cũng không đến mức giày xéo Trái Đất thành ra thế này.

Đỗ Lan cũng không khách khí, chẳng phải là màn đấu khẩu sao, mọi người cùng nhau nói lời rác rưởi thôi.

Chuyện nhân loại nhất định sẽ tuyệt chủng, theo thuyết tuyệt chủng của các loài thì về xác suất là rất có khả năng xảy ra.

Nhưng có khả năng không có nghĩa là nhất định, khoa học tuyệt đối sẽ không nói nhân loại nhất định sẽ tuyệt chủng.

Khoa học cũng chỉ thông qua kinh nghiệm tuyệt chủng của các loài trước đây để suy luận, không có bằng chứng nói nhân loại nhất định sẽ tiêu đời, cho nên nói một cách nghiêm túc là nhân loại có xác suất lớn sẽ tiêu đời.

Khoa học khác với tôn giáo ở chỗ khoa học sẽ chấp nhận thất bại và sự không chắc chắn.

Nếu coi khoa học là một sức mạnh ổn định, thì khoa học cũng sẽ biến thành tôn giáo.

Nhưng vì có tính không chắc chắn, nên sẽ có không gian để giải thích.

Điều này cũng giống như giáo nghĩa tôn giáo, giáo nghĩa chính vì không chắc chắn, có nhiều cách giải thích khác nhau, cho nên mới có sự phân kỳ, mới có sự xuyên tạc.

Khoa học có tính không chắc chắn, cũng sẽ có sự phân kỳ tương tự.

Tuy nhiên khoa học lại có thể nghiên cứu các quy luật khách quan, điều này rất hiệu quả.

Cái gọi là quy luật khách quan là nhắm vào những sự việc đã xảy ra, cũng như nghiên cứu những sự vật mới vừa xuất hiện.

Khoa học không thể dự đoán những thứ chưa xuất hiện, nhưng những thứ đã xuất hiện thì có thể thông qua các biện pháp khoa học để tiến hành tính toán quy luật nhất định.

Bất cứ thứ gì sau khi xuất hiện cũng cần tích lũy sức mạnh, cho đến khi lượng biến dẫn đến chất biến.

Khi sức mạnh mới xuất hiện sẽ rất yếu ớt, nhưng thông qua tích lũy sẽ ngày càng mạnh hơn.

Ví dụ như Cách mạng Công nghiệp, dù mọi người đều nghĩ công nghiệp chắc chắn mạnh hơn thủ công, nhưng không phải ngay từ đầu đã như vậy.

Lúc đầu hiệu suất sản xuất của các công xưởng không mạnh hơn các xưởng thủ công nghiệp, nhưng cùng với sự phát triển của máy móc, dây chuyền sản xuất, công nghiệp bắt đầu đè bẹp thủ công nghiệp.

Lại ví dụ như giai cấp sĩ đại phu, sĩ đại phu thời Tùy Đường chỉ là phụ dung của quý tộc, trải qua hơn ba trăm năm phát triển, sĩ đại phu mới tích lũy đủ sức mạnh để phân đình kháng lễ với quý tộc, cuối cùng ở thời Tống hình thành cục diện cùng sĩ đại phu trị thiên hạ.

Lại ví dụ như giai cấp tư sản, thời kỳ Phục hưng vốn rất yếu ớt, tầm ảnh hưởng cũng không lớn, mãi đến phong trào Khai sáng một trăm năm sau mới thực sự ảnh hưởng đến thế giới, thách thức chế độ cũ.

Cuối cùng càng đưa Louis XVI lên đoạn đầu đài, Napoleon phát động chiến tranh, ảnh hưởng toàn cầu.

Thậm chí là khoa học, ban đầu cũng chỉ là phụ dung của tôn giáo, cũng là do từng thế hệ nhà khoa học không ngừng nỗ lực mới cuối cùng thiết lập được hệ thống khoa học, cuối cùng độc lập ra khỏi tôn giáo.

Đó chính là thời thế tạo anh hùng, anh hùng chính là người dẫn dắt những sức mạnh đã tích lũy được phát tiết ra ngoài.

Cho nên khi một sức mạnh xuất hiện, tất yếu là yếu ớt, phải qua tích lũy mới có thể thay đổi thế giới, đó chính là quy luật khách quan.

Khoa học có thể nghiên cứu quy luật khách quan, nhưng không thể dự đoán sức mạnh mới nào có thể thay đổi thế giới trong tương lai.

Giống như chuyên gia chứng khoán biết chứng khoán có lúc tăng lúc giảm, nhưng không biết mã chứng khoán nào sẽ tăng vọt vậy.

Nghiên cứu xã hội là như vậy, nghiên cứu vũ trụ cũng thế, chỉ là rất nhiều hiện tượng trong vũ trụ đã tồn tại hàng tỷ năm, đây không phải là sức mạnh mới, mà là sức mạnh đã được tích lũy, thông qua nghiên cứu khoa học có thể mang lại phúc lợi cho dân, cải tạo môi trường hiện hữu của nhân loại.

Nhưng những thay đổi đi kèm sau đó, khoa học cũng không thể dự báo chính xác một trăm phần trăm.

Ví dụ như môi trường ác hóa, hiện tượng này xuất hiện, liệu có qua tích lũy mà cuối cùng phản phệ nhân loại không.

Ví dụ như vi sinh vật biến hóa, liệu có qua tích lũy sức mạnh mà đe dọa nhân loại không.

Những điều này khoa học đều không thể xác định, khoa học chỉ có thể không ngừng cảnh báo, hy vọng mọi người có thể phòng bệnh hơn chữa bệnh, chuẩn bị sẵn sàng.

Hắc Chi Nguyệt, nó không cần tiếp tục tích lũy sức mạnh, vì ngay từ đầu nó đã tích lũy xong rồi.

Cho nên SEELE chỉ cần sử dụng nó là được, trong quá trình này họ cũng dùng khoa học để nghiên cứu quy luật khách quan của Sứ Đồ.

Nhưng trước sự không chắc chắn của khoa học, họ lại chọn cách phủ nhận, họ phủ nhận việc dung hợp sẽ tồn tại tính không xác định, phủ nhận Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại sẽ tồn tại khả năng tồi tệ hơn.

Vì có tính không xác định nên mới cần thực tiễn, thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý.

Thông qua thực tiễn phạm vi nhỏ, xem kết quả thế nào, rồi lại cân nhắc xem có nên quảng bá toàn diện hay không, đó mới là khoa học.

Như SEELE bất chấp tất cả, muốn một hơi dung hợp toàn bộ, đó là ngụy khoa học, là tôn giáo khoa học, không có nửa điểm tinh thần khoa học.

Vì họ không có tinh thần khoa học, nên Đỗ Lan cũng không giảng khoa học, trực tiếp tuyên án Hắc Chi Nguyệt phạm tội kỳ thị, lưu đày đến Bỉ Lân Tinh.

Ngày hôm đó mọi người đều nhìn thấy Hắc Chi Nguyệt bay ra từ miệng vết thương hình chữ thập trên mặt đất, sự thay đổi của trọng lực dẫn tới những biến đổi bất ổn của thủy triều đỏ.

Những phiến đá SEELE muốn khóc mà không có nước mắt, chỉ có thể trố mắt nhìn mấu chốt của kế hoạch bị tống lên bầu trời.

Ngoại trừ việc không có một Rei Ayanami khổng lồ nâng niu, toàn bộ quá trình cũng giống như bổ hoàn, chỉ là Hắc Chi Nguyệt càng bay càng cao, cuối cùng trực tiếp biến mất.

Hắc Chi Nguyệt đã lưu lại Trái Đất mấy tỷ năm đã rời khỏi Trái Đất.

Phen này SEELE muốn dung hợp lại thì phải đặt mục tiêu vào biển sao trời mênh mông, trước tiên khắc phục du hành vận tốc ánh sáng, sau đó mới có thể tiến hành bổ hoàn tại Bỉ Lân Tinh.

Ngươi đã làm cái gì vậy.

SEELE tuyệt vọng hét lên.

Chỉ là chứng minh các ngươi căn bản không hiểu khoa học, nếu các ngươi hiểu khoa học thì đã không đại kinh tiểu quái như thế, chắc chắn sẽ lập tức vùi đầu khổ cực làm việc, cho dù là vài nghìn năm nữa cũng nhất định phải nghiên cứu ra bay vận tốc ánh sáng để đi tới Bỉ Lân Tinh.

Đỗ Lan nói: Ta chỉ tăng thêm độ khó cho việc dung hợp của các ngươi, nếu các ngươi thực sự tin rằng dung hợp đại diện cho hạnh phúc, thì nên không quản ngại khó khăn, tái tiếp tái lệ, dù sao đường dài vạn dặm cũng bắt đầu từ bước chân đầu tiên, cố lên nhé.

Đỗ Lan trực tiếp bỏ đi, để lại những phiến đá đang cuồng nộ trong vô vọng.

Chương 2604

Hắc Chi Nguyệt không còn nữa, mọi người lại có thời gian để phát triển, cuối cùng hươu chết về tay ai thì hoàn toàn phụ thuộc vào chính nhân loại.

Đỗ Lan lần này thực sự phải đi rồi, hắn tạm biệt Đĩnh Chân Shinji, A Cách Ni Agni, Điện Thứ Denji, hy vọng họ sống tốt, dũng cảm đối mặt với những vấn đề sẽ gặp phải trong tương lai.

Ba người đối với Đỗ Lan quyến luyến không rời, tuy Đỗ Lan huấn luyện thực sự rất mệt người, nhưng chỉ cần tiếp nhận là có thể mạnh lên, hơn nữa Đỗ Lan luôn là chỗ dựa của họ, Đỗ Lan đi, chỗ dựa cũng không còn.

Nhưng họ phải học cách độc lập gánh vác, đó chính là trưởng thành, phải học cách tự mình chịu đựng tổn thương.

Đỗ Lan đi, chẳng qua là đổi sang một thế giới khác.

Nếu nhân loại vài thập kỷ sau sẽ vì một thiên thạch đâm vào Trái Đất mà hủy diệt, nhân loại nên làm gì.

Đỗ Lan cho rằng không làm gì là tốt nhất.

Trước tiên, các nhà khoa học không thể khiến người bình thường tin rằng thực sự có một thiên thạch như vậy đang tiến lại gần.

Cho nên nếu cần chi tiền để cứu nhân loại, mọi người sẽ cảm thấy đây là chiêu trò bày vẽ danh mục, gan cứu thế thì không có, nhưng mượn cớ cứu thế để vơ vét mỡ dân thì gan to bằng trời.

Thứ hai, nếu tốn khoản phí khổng lồ cứu được thế giới, cuối cùng thay đổi được quỹ đạo thiên thạch, tránh được va chạm.

Làm sao chứng minh đó là vì bỏ tiền cứu thế, chứ không phải bản thân thiên thạch vốn dĩ sẽ không đâm vào Trái Đất.

Có thể chứng minh không.

Trừ khi là trước khi thiên thạch va chạm, lúc nhân loại đều có thể tận mắt nhìn thấy thiên thạch rồi mới thay đổi quỹ đạo, nếu không căn bản không thể chứng minh.

Mọi người sẽ chỉ coi thiên thạch là một cú lừa.

Nếu thiên thạch thực sự rơi xuống, vậy người Trái Đất chết hết, chúng sinh bình đẳng.

Nếu cứu thế thành công, kẻ giàu càng giàu, người nghèo càng nghèo, điều này giống như năm mất mùa thời cổ đại là năm tháng tuyệt vời để kiêm tính đất đai vậy, càng là thiên tai nhân họa, càng kiếm bộn tiền.

Cho nên cứu không bằng không cứu, mọi người cùng nhau diệt vong mới là thực sự diệt vong.

Cứu xong rồi sẽ chỉ để lại một đống hỗn độn, cuối cùng rất có thể bùng nổ một cuộc thế giới đại chiến.

Cho nên công việc cứu thế giới này không dễ làm, vì cứu thế cũng có thể biến thành một cuộc làm ăn.

Thậm chí còn có thể mở cuộc cá cược tài chính, cứ cược xem thiên thạch có đâm vào Trái Đất hay không.

Đương nhiên trong thế giới mới, vấn đề hủy diệt nhân loại không phải là thiên thạch rơi xuống, mà là Thái dương hợi thiểm Helium Flash.

Khoảng bốn trăm năm nữa, Mặt Trời sẽ bùng nổ thành siêu tân tinh, đến lúc đó cả hệ Mặt Trời đều sẽ bị hủy diệt, vì vậy nhân loại cố gắng tìm cho Trái Đất cái tổ mới, chuyển nhà đi.

Lưu Lãng Địa Cầu The Wandering Earth, bốn trăm năm sau Mặt Trời phát nổ, nên quyết định lắp động cơ cho Trái Đất để tiến hành lưu lãng.

Tuy nhiên ở đây có một vấn đề, các nhà khoa học nói bốn trăm năm sau Mặt Trời sẽ xảy ra hơi thiểm, vậy liệu có thực sự chắc chắn sẽ xảy ra không.

Nhà khoa học có thể nói chắc chắn một trăm phần trăm không.

Cho dù trên Trái Đất đã xảy ra tai họa, nhưng đối với nhân loại mà nói tai họa thường xuyên xảy ra, không có nghĩa là Mặt Trời nhất định có vấn đề.

Tiến hành kế hoạch Lưu Lãng Địa Cầu phải trả giá thảm khốc.

Trước tiên Trái Đất ngừng quay, chỉ riêng sóng thần do quán tính sinh ra, động đất, cùng đủ loại tai họa địa chất đã có thể giết chết rất nhiều người.

Sau đó là đào thoát, đến lúc đó tầng khí quyển Trái Đất thoát đi, cộng với việc rời xa Mặt Trời, bề mặt Trái Đất sẽ là áp suất thấp, oxy thấp, nhiệt độ thấp, không còn thích hợp cho nhân loại cư trú, nhưng dân số tiến vào thành phố ngầm là có hạn, lại chết thêm rất nhiều người.

Chỉ riêng hai thời đại Dừng xe và Đào thoát đã chết rất nhiều người rồi, huống chi là thời đại Lưu lãng kéo dài hai nghìn năm trăm năm.

Thời gian nhân loại có ghi chép lịch sử rõ ràng cũng chỉ bốn năm nghìn năm, hai nghìn năm trăm năm chính là một nửa lịch sử nhân loại trước đây rồi, ai cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra trong quá trình lưu lãng.

Đối mặt với những vấn đề này như thế nào.

Nhà khoa học cũng không thể đảm bảo, họ chỉ có thể nói tận nhân sự, tri thiên mệnh.

Khoa học không phải lúc nào cũng chính xác một trăm phần trăm không sai sót.

Nhưng theo số liệu quan trắc của họ mà nói, chính là Mặt Trời đang tăng tốc thiêu đốt, dự kiến bốn trăm năm sau xảy ra hợi thiểm.

Vậy hiện tượng này là tạm thời hay lâu dài, là có thể đảo ngược hay không thể đảo ngược.

Nhà khoa học có thể trả lời không.

Nhà khoa học không thể trả lời, họ chắc chắn sẽ nói đây là thiết lập, có thiết lập thì Trái Đất mới có thể lưu lãng, mới có thể thể hiện đủ loại hào quang nhân tính và bóng tối nhân tính của nhân loại trong giây phút nguy cơ, dù sao Mặt Trời cũng sắp hợi thiểm rồi, tin hay không tùy.

Nhà khoa học không thể đưa ra bằng chứng một trăm phần trăm, tuy rằng số liệu quan trắc hiện tại của họ quả thực là như vậy.

Nhưng xu hướng số liệu quan trắc của họ nói rằng bốn trăm năm sau Mặt Trời sẽ hợi thiểm, tuy nhiên số liệu này liệu có thay đổi trong tương lai hay không, điều đó nhà khoa học không thể xác định.

Hoặc có lẽ Mặt Trời chỉ bị cảm lạnh, vài năm sau là khỏi, đương nhiên cũng có thể cảm lạnh dẫn đến đủ loại biến chứng rồi trực tiếp chầu trời.

Những số liệu này có thể chứng minh Mặt Trời gần đây bị cảm, nhưng nó có thể tự khỏi hay sẽ chầu trời thì không cách nào biết được.

Có người nói kinh nghiệm là một người thầy nghiêm khắc, nó luôn cho thực hành trước rồi mới dạy bài học sau.

Nhưng kinh nghiệm không thể luôn đúng, kinh nghiệm bảo nhân loại rằng Mặt Trời sẽ mọc lên như thường lệ, trong 4,6 tỷ năm qua ngày nào cũng thế.

Liệu có một ngày Mặt Trời sẽ đi ngược lại kinh nghiệm của nhân loại không.

Hiện tại chính là lúc khoa học và kinh nghiệm va chạm.

Khoa học nói Mặt Trời bị cảm nặng, có thể sẽ chết.

Kinh nghiệm bảo mọi người rằng Mặt Trời sẽ mọc lên như thường lệ.

Lúc này, người quản lý Trái Đất giống như Viên Thiệu trong trận Quan Độ vậy, các loại mưu sĩ đưa ra đủ loại kiến nghị, đều rất có lý, căn bản không biết nên nghe ai.

Rốt cuộc sẽ xảy ra hợi thiểm hay không xảy ra hợi thiểm.

Phải xem người lãnh đạo phán đoán thế nào.

Nếu xảy ra sớm hơn ba mươi năm, ước chừng họ cũng sẽ không rối rắm như thế này.

Đỗ Lan hiện ra nói, vì ba mươi năm trước vẫn còn Chiến tranh Lạnh, gặp phải vấn đề này chắc chắn sẽ làm rùm beng lên, lập tức có đủ loại kế hoạch lên đài.

Nhưng hiện tại mọi người đang sống tạm bợ qua ngày, làm sao để huy động tính tích cực của mọi người, làm sao mới có thể chủ động khiến họ đập bỏ nồi niêu của mình.

Cứ bảo 400 năm sau có hợi thiểm.

E là chẳng có tác dụng gì.

Căn bản không thể huy động tính tích cực của mọi người.

Vậy tiến hành quân quản.

Đến lúc đó sẽ nảy sinh đủ loại vấn đề.

Và không chỉ là vấn đề trong nước, vấn đề quốc tế cũng không ít, toàn cầu thực sự không thể đoàn kết.

Cho nên Đỗ Lan cho rằng cách tốt nhất là coi như không có chuyện gì xảy ra, đến bốn trăm năm sau khi hợi thiểm xảy ra, Trái Đất chắc cũng phát minh ra được một số cơ sở đông lạnh rồi, lúc đó trực tiếp phóng những người đông lạnh đi là được.

Dù sao hiện tại Trái Đất đã có kỹ thuật phản ứng nhiệt hạch hạt nhân nặng trọng hạch tụ biến đốt đá, hơn nữa đã rất thành thục, chỉ cần có đá là có thể đốt liên tục mấy trăm năm.

Chương 2605

Chế tạo phi thuyền vũ trụ không phải chuyện khó.

Trong Lưu Lãng Địa Cầu có một giai đoạn lưu lãng, chia làm ba phần: tăng tốc, đều tốc, giảm tốc.

Trong đó phần tăng tốc và giảm tốc cần động cơ hành tinh thúc đẩy, còn phần đều tốc thì không cần sử dụng động cơ, giai đoạn đều tốc cần khoảng hơn một nghìn năm, đó là một khoảng thời gian dài dằng dặc và tịch mịch, toàn nhân loại đều trốn dưới lòng đất, lặng lẽ chờ đợi Trái Đất tiến vào thời kỳ giảm tốc.

Hai nghìn năm trăm năm có thể trải qua hai mươi lăm triều đại lịch sử, không biết có bao nhiêu thế hệ người sống ở những thời đại khác nhau, cảm nhận đối với việc lưu lãng chắc chắn cũng hoàn toàn khác biệt.

Giống như cùng là người thời Đường, sống ở thời Trinh Quán, sống ở thời An Sử chi loạn, và sống ở thời vãn Đường chắc chắn có cảm thụ hoàn toàn khác nhau.

Thiết lập bá quyền, mất đi bá quyền, đế quốc hủy diệt, cảm thụ của người dân chắc chắn có sự khác biệt khổng lồ.

Những thời đại khác nhau đối với việc đánh giá Lưu Lãng Địa Cầu chắc chắn cũng không giống nhau, giống như hiện tại, việc có khẳng định hợi thiểm sẽ bùng nổ hay không, có chấp nhận kế hoạch lưu lãng hay không, những người sống ở thời đại chuẩn lưu lãng đang cãi vã không thôi, tranh luận không dứt.

Cơn cảm lạnh lần này của Mặt Trời sẽ chuyển biến tốt đẹp hay chuyển sang bệnh nan y, không ai biết.

Mỗi năm số người chết vì cảm cúm cũng không ít, cho nên đừng tưởng cảm lạnh thì không chết người.

Dù sao nhà khoa học cũng nói rồi, cảm lạnh lần này của Mặt Trời có thể ngày càng nghiêm trọng, hiện tại chưa thấy dấu hiệu khả quan, có khả năng sẽ chuyển thành bệnh nan y.

Đỗ Lan ngồi ở quán đồ nướng, vừa ăn đồ nướng vừa xem tivi, hiển nhiên khả năng diệt vong 400 năm sau căn bản không thể huy động tính tích cực của mọi người.

Thứ mọi người nhìn thấy chỉ có tiền nhà, tiền xe trước mắt, đối với nguy cơ bốn trăm năm sau thì chẳng hề quan tâm.

Mọi người vẫn cứ việc ai nấy làm, dù sao cũng coi như xem kịch.

Lúc này ngay cả các nhà khoa học cũng chia thành mấy phái, có người sốt sắng, cũng có người thong thả.

Rất nhiều nhà khoa học đều cảm thấy Mặt Trời có thể tự khỏi, dù sao số liệu của họ cũng chỉ là sự biến đổi mãnh liệt trong khoảng thời gian này, khu vực họ điều tra cũng không phải toàn bộ Mặt Trời, có lẽ qua một thời gian nữa là ổn.

Tâm lý cầu may ai cũng có, nhà khoa học cũng khó tránh khỏi.

Tuy nhiên còn có một thứ gọi là định luật Murphy, đó là việc gì càng lo lắng xảy ra thì nó càng dễ xảy ra.

Cho nên Mặt Trời sẽ trực tiếp chuyển sang bệnh nan y, sau đó hơi thiểm vào bốn trăm năm sau, đến lúc đó cả hệ Mặt Trời đều bị vạ lây, năng lượng cuối cùng Mặt Trời giải phóng sẽ tràn vào vũ trụ.

Còn người Trái Đất sẽ bị bốc hơi hoàn toàn.

Đỗ Lan nhìn biểu hiện của mọi người là biết kế hoạch Lưu Lãng Địa Cầu e là rất khó thúc đẩy, thực không biết các quốc gia rốt cuộc làm sao để bác bỏ mọi ý kiến trái chiều.

Đương nhiên là tính toán kinh tế, Kế hoạch lưu lãng cần chế tạo hơn một vạn động cơ, mỗi cái đều to ngang đỉnh Everest, trong giai đoạn công trình này, kinh tế toàn cầu sẽ bùng nổ tăng trưởng, tỷ lệ thất nghiệp cũng sẽ về không.

Ngay cả khi không lưu lãng, nguồn năng lượng từ động cơ hành tinh và thành phố ngầm cũng có thể giải quyết triệt để vấn đề năng lượng của Trái Đất.

Thế nhưng động cơ đó có bảo vệ môi trường không.

Có làm toàn cầu nóng lên không.

Nhân loại vừa muốn tận hưởng tiện lợi công nghiệp, lại vừa muốn tận hưởng núi xanh nước biếc.

Thời buổi này lấy đâu ra năng lượng ổn định mà bảo vệ môi trường.

Năng lượng gió, thủy triều, năng lượng mặt trời thì bảo vệ môi trường thật, nhưng nó không ổn định.

Phản ứng nhiệt hạch hạt nhân nặng không bảo vệ môi trường, nhưng tuyệt đối ổn định, đốt đá là xong, hơn nữa nếu Mặt Trời thực sự tiêu đời, lúc đó Trái Đất chạy đến sau lưng sao Mộc trốn một chút, hoặc chạy ra ngoài phạm vi hợi thiểm trốn một chút cũng tốt.

Mặt Trời không hợi thiểm thì coi như trạm phát điện.

Mặt Trời hợi thiểm thì trực tiếp chuồn lẹ.

Đây là một cách trung hòa.

Kế hoạch lưu lãng cuối cùng vẫn được toàn cầu thông qua, nhưng không phải vì Mặt Trời sắp hợi thiểm, mà là mượn chuyện này để lừa gạt, để kích thích nền kinh tế toàn cầu đang ngày càng trì trệ này.

Trong cái thời đại đặc thù không thể đánh nhau nhưng vẫn phải sống này, các cường quốc đang tìm mọi cách bày ra đủ thứ chuyện để tiến hành tái phân phối tài nguyên toàn thế giới, muốn nắm bắt quyền phân phối toàn cầu.

Nhưng có quốc gia nào có thể trường thịnh bất suy chứ.

Nếu không có vũ khí hạt nhân, hoặc có hệ thống phòng không an toàn tuyệt đối, thì Thế chiến thứ ba đã đánh nhau từ lâu rồi.

Tiếc là vì có vũ khí hạt nhân, lại không có hệ thống phòng không an toàn tuyệt đối, nên các nước đều không thể đánh nhau.

Cho dù nhìn thấy quốc gia khác có tài sản phong phú, cũng không có cách nào trực tiếp dùng tàu chiến pháo mạnh tiến hành cướp bóc, không thể bắt người ta cắt đất bồi thường, nên chỉ có thể sử dụng các thủ đoạn khác.

Nhưng bất kể là mục đích gì, trong kế hoạch lưu lãng có một lượng lớn công nghiệp, một khi đã tiến hành thúc đẩy thì căn bản không dừng lại được, có thể tạo ra lượng lớn việc làm.

Bởi vì từ lúc bắt đầu đào hố, mỗi một động cơ hành tinh đều cần lượng lớn nguyên liệu và công nhân kỹ thuật, đây không phải là phép cộng đơn giản, mà là sự khảo nghiệm đối với toàn bộ chuỗi ngành công nghiệp, là sự ứng dụng cuối cùng của công nghiệp nhân loại.

Và trong sự vận dụng kỹ thuật này, lại sẽ có những kỹ thuật mới xuất hiện.

Công ty công trình, công ty thiết kế, công ty vật liệu xây dựng. giống như lũ cá piranha ngửi thấy mùi máu tanh lần lượt tụ tập lại.

Đợt động cơ hành tinh đầu tiên có tổng cộng ba cái, lần lượt xây dựng tại ba nước lớn để làm hình mẫu, các nước nhỏ sau đó mới theo chân.

Đương nhiên nội bộ Mỹ Đế không ít màn đấu đá, hai đảng đối kháng đủ kiểu, bè phái không ngừng, công kích lẫn nhau, cho nên động cơ hành tinh của nước họ mãi vẫn chưa thực hiện được.

Hai động cơ còn lại thì rất nhanh đã hoàn thành chọn địa điểm, sau đó là trưng dụng đất, di dời, cải tạo, các bộ phận hợp tác.

Vì công trình này phức tạp hơn xây khu chung cư nhiều, yêu cầu đối với xi măng, kim loại hoàn toàn khác biệt, đầy tính thử thách.

Đỗ Lan hóa thân thành công nhân xây dựng gia nhập vào, tham gia kiến thiết kỳ quan này.

Quá trình thực hiện chứa đầy vấn đề, để hiện thực hóa những thứ trên bản vẽ thực sự không dễ dàng, Đỗ Lan cũng thấy sốt ruột thay cho nhân loại.

Theo tốc độ này, bốn trăm năm căn bản không đủ để xây dựng một vạn động cơ hành tinh.

Vì độ khó công trình thực sự quá lớn, trước tiên phải đào một cái hố sâu năm cây số, phải xây dựng thành phố ngầm trước.

Bởi vì một khi bắt đầu lưu lãng, nhiệt độ bề mặt sẽ giảm mạnh, đến lúc đó ngay cả không khí cũng đóng băng, chỉ có thể trốn dưới lòng đất, dựa vào đất đai để giữ ấm.

Cái đầu tiên khởi công xây dựng là thành phố ngầm dân dụng, sẽ chứa được khoảng ba mươi vạn người, bên trong phải có đủ cơ sở vật chất, trường học, bệnh viện, đồn cảnh sát, sân vận động, bảo tàng, phố thương mại, v. v.

Môi trường thi công gian nan chưa từng thấy, hố sâu năm cây số không phải chuyện đùa.

Cho nên dưới góc độ tiểu thuyết, Lưu Lãng Địa Cầu là sự tưởng tượng khoa học viễn tưởng lãng mạn.

Còn để thực hiện từng bước một, độ khó đó là tiền cổ vô nhân.

Không chỉ là vấn đề xã hội, vấn đề kỹ thuật, vấn đề kinh tế, thậm chí còn có cả vấn đề tôn giáo.

Nói chung là vấn đề này vấn đề kia, nên trong khoa học viễn tưởng phương Tây, chuyện chế tạo phi thuyền bỏ chạy, bỏ mặc quần chúng thực sự không thể trách họ được, vì đó thực sự là phương pháp có chi phí thấp nhất rồi.

Chế tạo phi thuyền tuy gian nan, nhưng ở trong viện nghiên cứu, ở bãi thử nghiệm, ở trong phân xưởng, môi trường có tệ đến mấy cũng không tệ bằng dưới lòng đất năm cây số.

Chỉ riêng việc thông khí đã là một công trình khổng lồ, cần máy nén khí nén không khí đưa xuống dưới, nếu không bên dưới toàn là khí CO2.

Chưa kể đến đủ loại môi trường địa chất và môi trường thủy văn không xác định dưới lòng đất.

Bước ra khỏi viện nghiên cứu, bước ra khỏi phân xưởng, bước vào công trường thi công, đối mặt với bùn đất, đối mặt với công trường đầy rẫy rắc rối mỗi ngày, đối mặt với đủ loại điêu dân, thực sự là đau đầu muốn nổ tung.

Chương 2606

Công trình ngầm quá khó, nhưng khó cũng phải làm, đây mới là thành phố ngầm đầu tiên, sau này còn một vạn cái nữa, nếu không khắc phục được thì căn bản không có hy vọng.

Nhưng công trình thành phố ngầm chỉ là một trong những khó khăn, sau đó còn có động cơ kỹ thuật phản ứng nhiệt hạch hạt nhân nặng nữa.

Phải đảm bảo động cơ ổn định, ngoài việc tạo ra lực đẩy, còn phải có thể đun nước phát điện cung cấp điện lực cho thành phố ngầm.

Vì vậy động cơ dù cao hơn một vạn mét, nhưng bên trong cũng có đủ loại thiết bị, không chỉ là động cơ, mà còn là máy phát điện, là máy tỏa nhiệt sưởi ấm.

Đương nhiên để đảm bảo động cơ không bị lún xuống đất, toàn bộ mặt đất trong vòng bán kính hai mươi cây số đều cần được gia cố bằng kim loại.

Nói chung là vật liệu này, kỹ thuật này, nghĩ đến thôi đã thấy đáng sợ.

Cho nên nếu nhân loại thực sự có thể thúc đẩy Trái Đất, đó thực sự là kỳ tích.

Kỹ thuật nhiệt hạch hạt nhân nặng chỉ cần có đá là có thể liên tục tiến hành phản ứng.

Tuy nhiên để khởi động động cơ lại cần một năng lượng khổng lồ.

Giống như bom hạt nhân, muốn xảy ra phản ứng phân hạch hạt nhân, đầu tiên cần dùng một lượng lớn thuốc nổ để kích nổ, kích phát phân hạch, sau đó là phản ứng dây chuyền, giải phóng năng lượng của bom hạt nhân.

Bom khinh khí bom H cũng vậy, cũng cần một năng lượng khởi đầu mới được.

Động cơ đương nhiên cũng thế, và năng lượng ban đầu của động cơ chính là bom hạt nhân, thông qua kích nổ bom hạt nhân để khởi động toàn bộ lò phản ứng hạt nhân nặng.

Nghĩa là động cơ phải chịu được một cú đòn của bom hạt nhân mới được.

Vì thế yêu cầu đối với khoa học vật liệu cũng cao chưa từng có, phải chịu đựng được dòng plasma thiêu đốt liên tục, loại vật liệu này đúng là lợi hại.

Dù sao đài động cơ đầu tiên cũng được chế tạo bất chấp chi phí, nhưng sau khi có kỹ thuật nhiệt hạch hạt nhân nặng thì nguồn điện không còn là vấn đề gì lớn, có thể cung cấp điện lực vô hạn, nên cho dù chi phí năng lượng để chế tạo vật liệu có cao đến đâu cũng không sao.

Tóm lại đài động cơ đầu tiên gặp muôn vàn vấn đề, khắc phục được những vấn đề này rồi, đến lúc lưu lãng cuối cùng, ước chừng nhân loại cũng chẳng muốn sinh con nữa.

Trong nguyên tác còn có rất nhiều người muốn bốc thăm để sinh con, nhưng nếu thực sự lưu lãng rồi, lại sống trong thành phố ngầm khép kín, chuyện sinh con e rằng không còn là chuyện tốt đẹp gì nữa.

Đỗ Lan ở công trường nghe công nhân tán gẫu, trò chuyện với các kỹ sư, biết toàn bộ kế hoạch gian nan thế nào, chỉ riêng ngân sách cho thành phố ngầm đầu tiên này đã vượt mức rất nhiều.

Tuy nhiên các viện thiết kế cơ khí, công xưởng trên toàn cầu đảo lại thường xuyên cử người tới tìm mối làm ăn, dù sao nhìn khắp thế giới, công trình động cơ hành tinh này thực sự là cỗ máy ngốn tiền lớn nhất hiện nay, ngân sách tài chính đổ vào đó không ngừng nghỉ, ai cũng muốn chia một phần lợi nhuận.

Có tiền mọi người cùng kiếm, nên đủ loại thương nhân từ khắp thế giới tụ tập lại biểu thị có thể cung cấp kỹ thuật, giúp đỡ chế tạo linh kiện động cơ hành tinh.

Đồng thời rất nhiều người lo lắng tiêu nhiều tiền như vậy, liệu có thu hồi vốn được không.

Thành phố ngầm và động cơ hành tinh rốt cuộc có giá trị gì, chẳng lẽ còn muốn đánh chiến tranh hạt nhân sao.

Làm hầm trú ẩn hạt nhân thì cũng không tệ, ở độ sâu năm cây số dưới lòng đất, lại còn có động cơ chống đỡ được bom hạt nhân, sau chiến tranh hạt nhân có thể dùng làm bộ chỉ huy.

Không có nhiều người thực sự tin rằng hợi thiểm sẽ xảy ra, đảng cờ lớn cho rằng đây chính là quốc gia đang chuẩn bị cho chiến tranh hạt nhân, đợi đến khi toàn dân đều có chỗ trốn, thì dù bom hạt nhân có tẩy rửa mặt đất cũng không sợ nữa.

Đương nhiên dụng ý thực sự chính là kiểm soát phân phối, bắt các nước nhỏ phải nghe lời.

Nước nhỏ muốn chia một phần lợi nhuận thì có thể mở trường học, học tập kỹ thuật, sau đó tiếp nhận giáo dục ngôn ngữ và tiêu chuẩn kỹ thuật, đây cũng coi như là sách đồng văn, xe đồng quỹ, mọi người đều có thể giao lưu với nhau, tư tưởng cũng kết nối, thế là cộng đồng chung vận mệnh nhân loại cũng thành hình.

Thực ra hiện tại nhìn lại, đài động cơ hành tinh đầu tiên chính là một kỳ quan, một tế đàn được dựng lên, mọi người đứng xếp hàng quanh tế đàn.

Ý nghĩa tượng trưng xa xa lớn hơn ý nghĩa thực tế.

Hoàng đế cổ đại tại sao thích tạo ra kỳ quan như vậy, chính là vì lý do này: Thứ nhất có thể thông qua xây dựng cơ bản để chuyển giao lợi ích, thứ hai có thể thông qua kỳ quan để độc chiếm quyền giải thích thần thoại, thứ ba chính là thông qua kỳ quan để xác lập một phương án phân phối lợi ích.

Kỳ quan làm suy yếu quốc gia, nhưng vương triều cổ đại thực sự không thể thiếu kỳ quan, kỳ quan ở một mức độ nào đó chính là sự độc chiếm quyền giải thích giao tiếp giữa người và thần.

Pharaon Ai Cập làm ra kim tự tháp, cho rằng chết rồi chôn trong kim tự tháp thì sẽ giao tiếp được với Tử thần, sau này còn có thể phục sinh.

Người nắm giữ kim tự tháp tự nhiên là kẻ lợi hại nhất cả nước, người khác không có mà mình có, mới có thể hiển thị sự khác biệt của mình.

Còn có nhà thờ, xây một cái mất mấy trăm năm, hao phí vô số mỡ dân máu dân, cũng là để độc chiếm quyền năng giao tiếp với Thượng Đế.

Thượng Đế có linh thiêng, Ngài chắc chắn cũng thích nhà to, nhà thờ càng lớn chắc chắn là càng gần Thượng Đế.

Tháp Phật, tượng Phật, v. v.

đều cùng một ý nghĩa.

Còn có hoàng cung của hoàng đế được xây dựng nguy nga lộng lẫy, phải cao hơn tất cả kiến trúc trong thành, cũng là cùng một đạo lý.

Kỳ quan chính là ta có thể tạo ra, ngươi không thể tạo ra, do đó ta lợi hại hơn ngươi, ngươi phải nghe ta.

Nhưng đến thời hiện đại, kỳ quan chỉ là địa điểm du lịch, tuy vẫn còn chút ý nghĩa chính trị nhưng chắc chắn không lớn như thời cổ đại.

Động cơ hành tinh chắc chắn là kỳ quan công nghiệp của thời đại này, sâu xuống lòng đất năm cây số, vút lên bầu trời mười cây số, khoảng cách theo chiều thẳng đứng là mười lăm cây số, phần mặt đất còn phải phủ một mâm cố định bán kính mười cây số để ngăn lực đẩy khổng lồ làm động cơ bị lún xuống.

Kỹ thuật và vốn liếng cần thiết cho một vật khổng lồ như vậy là chưa từng có, còn nhiều hơn cả việc xây dựng trạm không gian vũ trụ.

Cộng thêm những khó khăn gặp phải trong lúc thi công, khiến các quốc gia khác chưa xây dựng động cơ hành tinh phải thèm nhỏ dãi.

Tiêu nhiều tiền thế này, biết đến bao giờ mới thu hồi được vốn đây.

Không phải nói là không tốt, động cơ có thể phát điện, dưới đất có thể ở, dù có đánh chiến tranh hạt nhân, kiến trúc thế này cũng có thể chống đỡ được bom hạt nhân, lợi ích không ít.

Nhưng thực sự quá đắt.

Đắt là vấn đề của khách hàng, không phải vấn đề của hàng hóa.

Và bất kỳ sản phẩm công nghệ đắt đỏ nào, về cơ bản đều đắt lúc mua, nhưng lúc sử dụng về sau chắc chắn là cực kỳ sướng.

Động cơ này là đồ tốt, cho dù không đẩy Trái Đất đi thì dùng để dự phòng một cuộc chiến tranh hạt nhân cũng tốt.

Nếu mọi người đều xây dựng động cơ, đến lúc thực sự đánh chiến tranh hạt nhân, quốc gia nào không có động cơ chẳng phải là tiêu đời sao.

Có vẻ như không thể không xây rồi, dù đắt cũng phải xây.

Nếu người khác có mà mình không có, thì người ta có thể ngang nhiên ném bom hạt nhân rồi.

Cuối cùng Mỹ Đế cũng không đấu đá nữa, hai đảng lo lắng bom hạt nhân rơi xuống đầu, cuối cùng đồng ý chi ngân sách xây dựng, chính là để đề phòng hai nước lớn kia ném bom hạt nhân.

Đài động cơ hành tinh thứ hai và thứ ba cuối cùng cũng khởi công, khởi công rồi mới phát hiện thực sự là khó.

Đỗ Lan ở công trường nhìn thấy tóc của các kỹ sư đều rụng sạch, chút tóc còn lại cũng bạc trắng.

Họ cũng không ngừng thử nghiệm các phương pháp xây dựng mới, thử nghiệm các loại vật liệu mới.

Loại thép này không những phải chịu được nhiệt độ thấp mà còn phải chịu được nhiệt độ cao, vì trong giai đoạn lưu lãng có một khoảng thời gian vận chuyển, ngoại trừ động cơ thay đổi quỹ đạo ở xích đạo vận hành ra, các động cơ khác sẽ không vận hành hết công suất, lúc đó Trái Đất hoàn toàn phơi bày trong cái lạnh của vũ trụ, ngay cả tầng khí quyển cũng sẽ đóng băng hoàn toàn, động cơ phải chịu đựng sự khảo nghiệm của nhiệt độ thấp trong vũ trụ.

Đương nhiên lúc khởi động, nhiệt độ động cơ vượt quá một vạn độ, nhiệt độ cao như vậy, kim loại thông thường sớm đã tan chảy rồi.

Tóm lại loại kim loại này rất lợi hại, nhưng rất đắt.

Người Tam Thể biểu thị nhiệt độ cao và nhiệt độ thấp luân phiên, họ rành lắm.

Khi ba mặt trời của hệ Tam Thể cùng xuất hiện, mặt đất đều bị thiêu rụi.

Nhưng khi ba mặt trời cùng lặn xuống, bầu khí quyển của hành tinh Tam Thể cũng trực tiếp đóng băng thành những bông tuyết xanh thẳm tuyệt đẹp, đẹp không sao tả xiết, nhưng đợi đến khi khí quyển bị đông kết hoàn toàn, mặt đất cũng không thể sinh tồn được nữa.

Vì thế người Tam Thể chỉ có thể thoát nước bảo mạng, trốn dưới lòng đất, hoặc trong những kim tự tháp dày cộm bằng đá tảng.

Chương 2607

Tuy nhiên các kỹ sư sẽ không bỏ cuộc, dù sao họ cũng là phái Lưu lãng, họ tin tưởng vào số liệu khoa học thu thập được, cho rằng Mặt Trời chắc chắn sẽ hợi thiểm.

Số liệu mới nhất chứng minh Mặt Trời không hề chuyển biến tốt đẹp, vì vậy kế hoạch Lưu Lãng Địa Cầu tất phải thực hiện tiếp.

Còn về những kế hoạch khác như kế hoạch phi thuyền, thực ra cũng đang được tiến hành, chỉ là theo hiện trạng chính trị, lợi ích ngắn hạn mà động cơ hành tinh mang lại là nhiều nhất, đặc biệt là phương diện phòng ngự hạt nhân.

Thực ra theo quy luật lịch sử, Thế chiến thứ ba sớm đã có thể bắt đầu, nhưng vẫn luôn kìm nén, chính là vì không có quốc gia nào có thể phòng ngự hạt nhân một trăm phần trăm.

Nhưng nếu có động cơ hành tinh, biết đâu chừng sẽ trở thành điểm khởi đầu của chiến tranh hạt nhân.

Phi thuyền dù cũng rất tốt, nhưng phi thuyền không thể trực tiếp chuyển hóa thành sức mạnh chiến tranh hạt nhân.

Tuy nhiên Đỗ Lan biết những tiền bối thực hiện kế hoạch đã bỏ bao công sức xương máu, sau này những câu chuyện xảy ra trên Trái Đất sẽ mỉa mai đến nhường nào.

Thực ra bất kể hợi thiểm có xảy ra hay không cũng vậy, đối với nhân loại mà nói đều là mỉa mai, vì đó đều là sự giãy giụa của nhân loại mà thôi.

Cuối cùng chính là nhân loại gặp phải vấn đề, nhân loại phải trả giá.

Chỉ là vấn đề gặp phải lớn hay nhỏ, cái giá phải trả thảm khốc hay không mà thôi.

Những người sống ở thời đại chuẩn lưu lãng vẫn còn hạnh phúc, vì chưa có quân quản, mọi hành vi đều được tiến hành dựa trên thể chế xã hội và hoạt động kinh tế hiện có, lợi dụng cạnh tranh chính trị làm động lực nội tại, mọi người xây dựng động cơ hành tinh cũng không nghĩ rằng Trái Đất thực sự sẽ rời đi, họ chỉ nghĩ mình đang thực sự xây dựng trạm phát điện mà thôi.

Cùng với việc đầu tư vào động cơ hành tinh, lượng vốn khổng lồ được vận hành, từng chuỗi ngành hàng đều có thể chia một phần lợi nhuận, kinh tế ổn định, tình hình việc làm vô cùng tốt đẹp.

Hơn nữa những người trong ngành cho rằng sau này chi phí động cơ sẽ giảm xuống, đến khi cả chuỗi ngành nghề thành thục, động cơ hoàn toàn có thể sản xuất theo mô đun, lúc đó trực tiếp đào một cái hố tiêu chuẩn là có thể lắp ráp động cơ lại.

Ngành nghề này dường như đang hưng thịnh hướng về phía trước, có tiền rồi, ngày càng có nhiều người được hưởng lợi bắt đầu tài trợ cho các nhà khoa học phái Lưu lãng, bắt đầu không ngừng rêu rao luận điệu Mặt Trời hết cứu rồi, hy vọng có thêm nhiều người đầu tư vào động cơ, từ đó duy trì lợi ích của chính họ trong quá trình xây dựng động cơ.

Nhân loại hậu đại có lẽ sẽ không biết kế hoạch lưu lãng ban đầu là một màn lừa gạt chính trị, sau đó lại trở thành nơi dòng vốn đổ về, họ không phải vì để cứu vãn thế giới, chỉ là vì lợi ích của chính mình, chỉ là tình cờ đi trên con đường đúng đắn, đó chính là may mắn vậy.

Đỗ Lan nhìn thấy cũng chỉ có thể nói vận khí nhân loại không tệ, thực ra dùng kinh tế làm định hướng chắc chắn tốt hơn mấy thứ cao thượng như cứu vãn nhân loại nhiều, vì đây là bốn trăm năm cơ mà, cho dù thế hệ này sẵn sàng hy sinh xương máu, vậy còn con cái họ thì sao.

Cháu chắt họ thì sao.

Hận thù và lý tưởng đều không thể di truyền lại được, dùng lợi ích làm định hướng có thể nói là sự lựa chọn tốt nhất, ông nội, cha, con đều biết có lợi để kiếm, thì tự nhiên sẽ tiến về phía đó.

Cho nên lúc này, các nhà tư bản sống nhờ vào động cơ không ngừng tuyên truyền diệt thế, không ngừng phân phối tài nguyên, đã đóng vai trò tích cực đối với kế hoạch lưu lãng.

Mọi người thấy có tiền để kiếm, ngày càng nhiều người gia nhập vào, thế là đài động cơ thứ tư cũng được đưa vào chương trình nghị sự.

Và sau mười bốn năm nỗ lực ròng rã, Đỗ Lan đứng trước đài động cơ đã hoàn thành, cùng tham quan nghi thức khởi động với các công nhân khác.

Mười bốn năm thời gian, kháng chiến chống Nhật còn thắng lợi rồi, rất nhiều người từ trẻ tuổi đã bước sang trung niên, trên người cũng thêm đủ thứ bệnh tật, vị tổng công trình sư già nua càng thêm lệ nóng doanh tròng.

Bỏ vào hỏa thạch, thực ra chính là một quả bom khinh khí cỡ nhỏ.

Mọi người đều đứng xem lễ từ khoảng cách rất xa, thực ra xa cũng không sao, vì động cơ cao chọc trời, nếu đứng quá gần trái lại sẽ bị nhiệt độ cao làm cho bốc hơi.

Mọi người đều đeo kính râm, giống như đang xem kích nổ bom hạt nhân vậy.

Cùng với tiếng nổ ầm ầm như sấm, một luồng khí nóng ập đến, tiếp đó là một luồng lửa màu cam xuyên thủng tầng mây, tất cả mọi người đều cảm nhận được sự ấm áp chưa từng có, đây chính là kỳ quan công nghiệp, động cơ hành tinh, nó đã chạy thử thành công.

Năm thứ mười bốn của kỷ nguyên mới, động cơ hành tinh đầu tiên đã khởi động.

Hình ảnh cột lửa khổng lồ chống trời hùng vĩ được truyền hình trực tiếp khắp thế giới, thậm chí từ vệ tinh khí tượng còn có thể thấy một điểm sáng chói lòa xuất hiện trên Trái Đất.

Động cơ sẽ đốt liên tiếp mười ngày, sau đó giảm công suất để trở thành nhà máy điện, tiếp theo là giai đoạn tiến vào thành phố ngầm để trải nghiệm cuộc sống.

Bởi lẽ không ai biết cuộc sống dưới lòng đất sẽ gặp phải những vấn đề gì.

Tuy nhà thiết kế đã tính toán rất kỹ lưỡng, nhưng không có nghĩa là sẽ không có bất ngờ nào xảy ra.

Giống như các nhà thiết kế trò chơi luôn cho rằng sản phẩm của mình đã hoàn mỹ, nhưng khi đến tay người chơi, họ luôn có thể tìm ra những lỗi oái oăm.

Trí tưởng tượng của người sử dụng luôn vượt xa nhà thiết kế, luôn tìm thấy những lỗ hổng mà người sáng tạo chưa bao giờ nghĩ tới.

Do đó phải sống thử trước, rồi mới tiến hành tu bổ.

Dù sao trước đây chưa từng có ai sống trong thành phố ngầm suốt thời gian dài, những phương diện cần hoàn thiện chỉ có thể biết được qua thực tiễn.

Sau khi thực hành, các thành phố ngầm xây dựng sau mới có thể cải tiến.

Nhiều người vì hiếu kỳ đã mua bất động sản ở thành phố ngầm.

Tất nhiên cũng có người mua vì lo ngại chiến tranh hạt nhân.

Tóm lại, đợt cư dân đầu tiên dọn vào không hề ít.

Những người khác chỉ có thể vào tham quan thành phố ngầm khi đi du lịch.

Đỗ Lan, với tư cách là một người từng trải, hiểu rất rõ rằng quá trình thúc đẩy Kế hoạch Lưu Lãng còn đặc sắc hơn nhiều so với quá trình thực thi.

Trong quá trình thúc đẩy là đủ loại đấu tranh và thỏa hiệp, dù trong quá trình thực thi cũng có những đối kháng gay gắt, nhưng đó đã là di chứng sau khi phải trả giá thảm khốc rồi.

Giống như Thế chiến II là sự tiếp nối của Thế chiến I, dù chiến thuật của Thế chiến II đặc sắc hơn Thế chiến I, nhưng nhiều chiến lược đã được định hình từ Thế chiến I, Thế chiến II chỉ là bổ sung.

Mâu thuẫn cũng tồn tại từ Thế chiến I, Thế chiến II chỉ là sự kéo dài.

Trải qua hai thời đại Phanh Lại và Đào Thoát, nhân loại đã phải trả giá cực lớn, ở Kỷ nguyên Lưu Lãng, quân phản loạn chẳng qua là một tất yếu trong chu kỳ lịch sử mà thôi.

Lưu lãng đến một thời đại nhất định, quân phản loạn chắc chắn sẽ xuất hiện, vì nền móng của quân phản loạn đã được đặt từ thời đại xây dựng động cơ, chỉ là lúc đó sức mạnh không đủ để ngăn chặn kế hoạch mà thôi.

Với Đỗ Lan, quá trình chuẩn bị cho Kế hoạch Lưu Lãng vẫn đặc sắc hơn, vì đây là lần đầu tiên toàn nhân loại thử nghiệm sự dung hợp, lần đầu tiên cả thế giới thiết lập một tiêu chuẩn chung, và động cơ hành tinh chính là vật tổ của toàn nhân loại.

Thời viễn cổ, khi nhân loại từ thị tộc huyết thống hợp thành bộ lạc sẽ sử dụng vật tổ.

Trong thời đại công nghiệp, nếu nhân loại muốn bước ra khỏi phạm vi quốc gia, muốn đoàn kết người dân ở các nước khác nhau thì cũng phải có một vật tổ.

Vì vậy, kỹ thuật của nhân loại dù liên tục phát triển, nhưng thực chất quỹ đạo hành vi của con người vẫn không hề thay đổi, từ trong lịch sử có thể thấy được dấu vết tương lai của nhân loại.

Đỗ Lan muốn chứng kiến sự xây dựng vật tổ thời đại mới, xem nhân dân toàn thế giới ma hợp gian nan như thế nào.

Giai đoạn sau chắc chắn sẽ có chiến tranh, không quan trọng đúng sai, chỉ quan trọng thắng thua.

Quá trình ma hợp cũng là quá trình tích lũy mâu thuẫn, đến cuối cùng mâu thuẫn bùng phát, chắc chắn phải phân định thắng bại.

Sẽ có những lúc sự dã man chiến thắng văn minh, sai lầm chiến thắng chính xác, nhưng cuối cùng lịch sử sẽ đưa ra phán quyết.

Vật tổ được dựng lên đại diện cho một bộ tiêu chuẩn, một bộ quan hệ phân phối được thiết lập xoay quanh động cơ hành tinh.

Cùng với việc động cơ hành tinh đầu tiên được xây dựng, những kẻ hưởng lợi sẽ toàn lực quảng bá nó.

Giống như Thương Ưởng biến pháp năm xưa, lúc bắt đầu ai nấy đều phản đối, nhưng mười năm sau lại có rất nhiều người ủng hộ, chính vì trong mười năm đó đã xuất hiện những nhóm lợi ích mới.

Mọi người thấy được cái lợi của biến pháp, tự nhiên sẽ toàn lực chạy cuồng nhiệt trên con đường đó.

Vì thế sau khi Thương Ưởng chết, pháp luật của ông vẫn được quán triệt.

Tất nhiên, những nghi vấn về Hợi Thiểm và động cơ hành tinh chưa bao giờ dừng lại, vì ngân sách chỉ có bấy nhiêu, tiền đều đổ hết vào ngành công nghiệp động cơ hành tinh, các ngành khác không có nhiều tiền, họ tự nhiên sẽ nghi ngờ.

Nhưng ngành công nghiệp này bao hàm quá nhiều kỹ thuật, từ công nghiệp nhẹ đến công nghiệp nặng, từ luyện chế đất hiếm đến gia công dược liệu, chưa kể đến những kỹ thuật cao cấp như chip và máy quang khắc, tất cả đều dùng đến.

Chương 2608

Mọi người có thể hòa khí mà chia phần, trong mười bốn năm qua, những doanh nghiệp dựa vào động cơ hành tinh mà kiếm bộn tiền cũng đã ra đòn mạnh mẽ, đối đầu với những tiếng nói nghi ngờ Hợi Thiểm.

Những tiếng nói nghi ngờ dù đưa ra tính không xác định của khoa học, kiên trì cho rằng mặt trời chỉ là cảm mạo, sẽ sớm khỏi thôi.

Dù họ nói rất có lý, nhưng họ nghi ngờ người khác thì có thể dùng tiền bồi thường cho doanh nghiệp không.

Không thể, sự nghi ngờ của họ không kiếm ra tiền.

Ngược lại, chỉ cần động cơ hành tinh tiếp tục được xây dựng, những doanh nghiệp hưởng lợi này lại có thể kiếm tiền, có thể không ngừng ủng hộ lý luận Hợi Thiểm nhất định sẽ xảy ra.

Cho dù không nắm chắc mười mươi, họ cũng sẽ học theo Biển Thước, nói rằng mặt trời đã bệnh nhập cao hoang, vô phương cứu chữa.

Kiếm tiền mà, không có gì xấu hổ cả.

Cùng với việc động cơ hành tinh bắt đầu phát điện, dường như cũng đã có khả năng thu hồi vốn, vì động cơ hành tinh không chỉ cần đốt đá mà còn được thiết kế với tuổi thọ sử dụng lên tới hai ngàn năm trăm năm.

Tuổi thọ này chỉ thua kim tự tháp một chút, có thể nói là công trình có tuổi thọ dài thứ hai trong lịch sử nhân loại.

Kim tự tháp là lăng mộ, chỉ tạo ra giá trị du lịch, còn động cơ hành tinh lại có thể phát điện liên tục.

Sản lượng điện trong hai ngàn năm trăm năm quy đổi ra tiền đã vượt xa chi phí chế tạo động cơ, nên về lâu dài đây là vụ làm ăn chắc chắn có lãi.

Vì vậy, đi ngang qua chớ bỏ lỡ, mỗi quốc gia hãy lắp đặt một chiếc động cơ hành tinh, tuổi thọ hai ngàn năm trăm năm, mua rồi không thiệt, mua rồi không hớ, một chiếc có thể dùng làm trấn quốc chi bảo, đầu tư một lần, hưởng thụ hai ngàn năm trăm năm.

Những cái lợi của động cơ hành tinh đột nhiên nhiều lên, nào là phòng thủ chiến tranh hạt nhân, dự phòng Hợi Thiểm, tuổi thọ dài, bảo đảm thu hồi vốn.

Thậm chí còn có lời đồn ánh lửa từ động cơ có thể trị ung thư, chống lão hóa, trị thận hư, còn giúp trẻ con thông minh hơn.

Khoa học và huyền học xoay vòng đấm đá, khiến người bình thường hoa cả mắt.

Bước đầu tiên coi như đã đi xong, nhưng phía sau còn đủ loại vấn đề.

Đỗ Lan bắt đầu dạo quanh các công trường, cảm nhận sự thay đổi và tiến hóa của hình thức sản xuất, cảm nhận sự biến hóa trong quá trình xây dựng động cơ hành tinh: quy mô hóa, tập trung hóa, mô đun hóa, tiêu chuẩn hóa, nhân tính hóa, tự động hóa, cơ giới hóa, an toàn hóa.

Đủ loại kỹ thuật mới được sử dụng, thao tác dễ dàng hơn, ngay cả phụ nữ và người già cũng có thể vận hành.

Từ lúc ban đầu lăn lộn trong bùn đất, đến giai đoạn sau công trường ngày càng thoải mái, an toàn hơn.

Nhiều kỹ thuật cũng được chuyển sang dân dụng, dùng cho ô tô, quản gia thông minh và các sản phẩm dân dụng khác.

Tuy nhiên, cùng với việc xây dựng động cơ hành tinh, mọi người cũng lo lắng liệu có thực sự phải lưu lãng hay không.

Kế hoạch Lưu Lãng không phải chuyện đùa, một khi tiến vào Kỷ nguyên Phanh Lại, sóng thần, động đất, núi lửa phun trào. các thảm họa sẽ bùng nổ toàn diện, rất nhiều người sẽ chết.

Mặt trời có Hợi Thiểm hay không thì chưa biết, nhưng Trái Đất vừa phanh lại là chắc chắn sẽ chết rất nhiều người, mà thành phố ngầm cũng không thể cho phép tất cả mọi người tiến vào.

Thế hệ công nhân xây dựng động cơ đầu tiên đã già đi, thế hệ công nhân mới có những suy nghĩ khác.

Họ cảm thấy ông chủ doanh nghiệp kiếm quá nhiều, còn mình kiếm quá ít.

Họ lo lắng, sợ mình sẽ là kẻ dệt lụa nhưng không có áo mặc, sợ rằng mình dù chế tạo ra thành phố ngầm nhưng cuối cùng lại không có tư cách bước vào.

Nếu trên đời chỉ có một chiếc áo lụa, chỉ một số ít người tranh giành.

Khi trên đời có một vạn chiếc áo lụa, số người tranh giành sẽ nhiều hơn.

Yến Tử nước Tề từng nói bầy chó bình thường rất hòa thuận, nhưng một khi ném vào một miếng thịt, bầy chó sẽ cắn xé nhau điên cuồng.

Cho nên khi chỉ có một thành phố ngầm, đại bộ phận mọi người biết không đến lượt mình, nhưng thành phố ngầm nhiều lên, họ sẽ nghĩ đến việc giành lấy một chỗ đứng cho mình.

Có người hỏi tại sao không xây dựng thêm, nhưng điều đó không thực tế.

Thứ nhất là vấn đề tài nguyên, thứ hai là những người đã ở trong thành phố ngầm sẽ không còn quan tâm đến những người ở ngoài nữa, họ sẽ đi tìm kiếm những điểm tăng trưởng mới chứ không phải tiếp tục xây dựng cho những người chưa vào được.

Do đó, không thể xây dựng đủ số lượng thành phố ngầm cho tất cả mọi người, một là tài nguyên không đủ, hai là dù đủ tài nguyên cũng không sinh lời, không ai đầu tư nữa.

Vẫn là câu chuyện của Yến Tử, Tề Cảnh Công thấy lạnh nên mặc một chiếc áo lông cừu, một lúc sau lại bắt đầu phàn nàn tại sao trời không đủ lạnh.

Yến Tử nói thánh nhân khi ăn no sẽ nghĩ đến người khác chưa no, mặc ấm sẽ nghĩ đến người chưa ấm, an nhàn sẽ nghĩ đến người còn đang lao nhọc.

Tiếc thay chỉ có thánh nhân mới nghĩ như vậy, mà trên đời này có được mấy vị thánh nhân.

Đại bộ phận mọi người chỉ cần ăn no mặc ấm là sẽ không thèm suy xét đến những người không được vào thành phố ngầm.

Vì thế thế hệ công nhân đầu tiên chỉ là công nhân, không tính đến chuyện vào thành phố ngầm.

Nhưng cùng với sức nóng của các cuộc thảo luận về Kế hoạch Lưu Lãng ngày càng cao, con cái của họ bắt buộc phải tính đến việc có được vào hay không, vì không vào được rất có thể sẽ chết.

Thời đại thay đổi, vấn đề quan tâm cũng thay đổi.

Sự lo âu ngày càng nhiều, đặc biệt là khi số lượng động cơ hành tinh ngày càng tăng, càng khiến người ta lo sợ một ngày nào đó đột ngột tiến vào Kỷ nguyên Phanh Lại, những ai không có vé vào thành phố ngầm chẳng phải sẽ xong đời sao.

Mà số lượng thành phố ngầm có hạn, tính toán hết mức cũng chỉ chứa được một nửa dân số.

Xem ra mình cũng chẳng mua nổi nhà ở thành phố ngầm, chẳng phải là chết chắc rồi sao.

Đã chết chắc rồi thì còn khuân gạch làm gì nữa.

Một số ít người sống trong thành phố ngầm thì hận không thể lập tức nổ ra chiến tranh hạt nhân, xảy ra Hợi Thiểm.

Giống như người mặc áo lông chồn hận không thể trời lạnh thêm chút nữa để thể hiện giá trị của chiếc áo.

Tuy nói đợt cư dân đầu tiên vào là để thử nghiệm hệ thống thành phố ngầm, bù đắp các khuyết điểm trong thiết kế, nhưng trong số họ thực sự tồn tại tư tưởng phổ biến như vậy.

May mắn là các thành phố ngầm sau đó không cho vào ở ngay, những thành phố ngầm đã hoàn thiện này sẽ xác định người vào ở thông qua các phương thức khác.

Còn phương thức nào thì mọi người vẫn đang thảo luận, là đấu giá như trước kia, hay bốc thăm, hoặc xem kỹ năng chuyên môn, mỗi người một ý kiến.

Khi chỉ có một thành phố ngầm, người tranh giành rất ít vì đại bộ phận biết không tới lượt mình.

Khi có một vạn tòa thành phố ngầm, không tránh khỏi nảy sinh tâm tư.

Dù sao tin đồn quá đáng sợ, nào là vũ khí hạt nhân, nào là mặt trời Hợi Thiểm, quỷ mới biết chuyện gì sẽ xảy ra, vẫn là ở trong thành phố ngầm an toàn nhất.

Nhưng rốt cuộc nên phân phối thế nào.

Một vạn tòa, dù tạm thời tăng thêm hai ngàn tòa cũng không đủ chứa toàn nhân loại.

Một tòa thành phố ngầm chứa ba trăm ngàn người, tất cả cộng lại tối đa chỉ chứa được một nửa dân số.

Nếu muốn lưu lãng, tốt nhất là lưu lãng ngay bây giờ, nên cần nhanh chóng xác định phương thức vào thành phố ngầm.

Hơn nữa để lưu lãng còn phải phá hủy Mặt Trăng, vì khi đào thoát, Mặt Trăng sẽ rất vướng chân.

Còn rất nhiều công việc phải làm, nên phải tranh thủ thời gian.

Đỗ Lan nhìn những người muốn thúc đẩy Kế hoạch Lưu Lãng đang vội vàng thực hiện theo thời gian biểu, trong lòng cũng đổ mồ hôi hột thay cho họ.

Gần trăm năm qua hoạt động của mặt trời vẫn rất dữ dội, thiên tai trên Trái Đất gia tăng, ngày càng nhiều người tin rằng mặt trời đã mắc bệnh nan y, nhưng vấn đề cần giải quyết còn quá nhiều.

Chương 2609

Bởi lẽ lòng người như nước, dân động như khói, mỗi người đều có suy nghĩ riêng, bảy tỷ người trên toàn cầu là bảy tỷ ý tưởng.

Muốn loại bỏ một nửa không phải chuyện dễ dàng.

Bất kỳ một quyết sách nhỏ nhặt nào cũng có thể dẫn đến thất bại toàn cục.

Đây chính là cảm giác mất kiểm soát của thế giới thực.

Đỗ Lan hiện giờ đã trở thành một tài xế, chuyên đưa đón các nghị viên tham gia hội nghị thảo luận tuyển chọn vào thành phố ngầm.

Nhìn biểu cảm của họ, hắn thấy họ hận không thể có một vị Thượng đế giúp họ đưa ra quyết định.

Nếu không thể làm hài lòng đại bộ phận người dân thế giới, thì căn bản không thể lưu lãng được.

Đỗ Lan xem kịch tuy sướng, nhưng những cư dân sống trên Trái Đất này thì không vui chút nào, vì khi đó kẻ phải trả giá chính là bản thân họ.

Thực tế có nhiều kẻ cực đoan cho rằng nên tiêu diệt khu vực Á, Phi, Mỹ Latinh, như vậy thành phố ngầm sẽ đủ chỗ cho dân số các nước Âu, Mỹ, Nhật, Hàn, chẳng phải tuyệt vời sao.

Những kẻ cực đoan này không hề có khái niệm toàn nhân loại, chỉ có khái niệm người mình và không phải người.

Mình là thiên tuyển chi tử nên là người, kẻ không phải thiên tuyển chi tử thì không phải người.

Điều này giống hệt nhà Ân Thương ba ngàn năm trước, người Ân

Thương là con của đế, là người, còn những tộc xung quanh đều không phải người, ngay cả tù trưởng bộ lạc đồng minh cũng muốn giết là giết, mà tù trưởng càng tôn quý thì khi tế tự, Thượng đế chắc chắn càng vui lòng.

Tuy nhiên những kẻ cực đoan này cũng chỉ hô khẩu hiệu cho vui, vì thực sự đánh nhau, số lượng họ ít, chưa chắc đã thắng được Á Phi Mỹ Latinh.

Chưa kể nội bộ họ cũng không phải một khối thép, dù cùng là thiên tuyển chi tử cũng phải phân ra con cả và con thứ.

Đỗ Lan xem rất vui vẻ, vì đây chính là nỗi đau của nhân loại Trái Đất.

Trong thời kỳ xã hội biến động, đủ loại âm thanh vang lên không dứt, khiến hắn xem đến không dứt ra được.

Cùng với việc không ngừng có người hy sinh, những sinh mạng và xương cốt đó sẽ lát thành con đường cho tương lai nhân loại.

Người sống sẽ giẫm lên người chết mà tiến bước.

Giống như người Tam Thể vậy, để sinh tồn họ sẽ ăn thịt đồng bào thoát thủy, cơ thể đồng bào chính là củi lửa và thức ăn để giúp những người Tam Thể chờ đợi kỷ nguyên hằng kế tiếp có thể sống sót.

Nhân loại cũng vậy, sẽ giẫm lên xác đồng bào mà tiến lên, trong cơn khủng hoảng, nhân loại và người Tam Thể thực chất đều như nhau.

Sau đó Đỗ Lan lại từ nghề tài xế chuyển sang làm nhân viên thống kê dân số, bắt đầu thống kê dân số và tỷ lệ dân số toàn nhân loại.

Vì tương lai là trẻ em, nên tất cả trẻ em dưới mười sáu tuổi được ưu tiên vào trước và có thể mang theo một người giám hộ, số còn lại toàn bộ bốc thăm.

Tất nhiên một số người có bản lĩnh đặc biệt cũng có thể thông qua hình thức phục vụ, làm việc vài chục năm trước rồi mới được vào thành phố ngầm.

Cơ bản là xác định như vậy, cũng coi như tổng hợp nhiều thủ đoạn sử dụng, chứ không chỉ dựa vào một phương án phân phối duy nhất.

Sau khi biết tin này, một làn sóng sinh con rộ lên.

Ai mà chẳng muốn sống tiếp.

Cưới hay chưa cưới không quan trọng, cứ biết phương pháp phân phối này xong là đẻ ngay, dù sao vẫn còn thời gian.

Lòng người như nước, dân động như khói.

Trên có chính sách, dưới có đối sách.

Đỗ Lan đi thăm thú tầng lớp dưới cũng thấy đủ mọi trạng thái nhân sinh, ở đây không có anh hùng, cũng chẳng có phản diện, chỉ có những con người đứng ở các lập trường khác nhau.

Đối mặt với tận thế, họ dùng phương pháp của riêng mình để cầu sinh.

Tất nhiên cũng có những người phó mặc cho số phận, nhiều trí thức cho rằng ai vào cũng vậy, con người sớm muộn gì cũng chết.

Nếu con người có thể trường sinh bất lão thì cũng chẳng đến lượt họ tranh giành, đâu phải cứ giành được là không chết.

Những người này nhìn nhận rất thoáng, dĩ nhiên đa phần là hội độc thân.

Ngay cả mạng mình còn chẳng màng thì khó mà quan tâm đến bạn đời, tự nhiên cũng chẳng tìm được vợ.

Nhưng suy nghĩ của họ cũng chẳng sai, con người vốn phải chết, những người thông minh hơn họ, hiền năng hơn họ đều đã chết cả, nếu không thời đại này chắc chắn vẫn do các vĩ nhân làm chủ, thực sự không tới lượt họ.

Dân số đông là vì phân phối, dân số ít cũng là vì phân phối.

Chỉ cần phân chia theo đầu trẻ em, thì trong thời gian ngắn dân số sẽ tăng gấp bội.

Trừ khi họ dám giết chết trẻ em, nếu không căn bản không thể ngăn cản được.

Trong một thế giới không có anh hùng, chỉ có sự vùng vẫy của mỗi phàm nhân.

Họ chưa từng nghĩ việc sinh nhiều con như vậy có dẫn đến việc ban lãnh đạo thay đổi phương thức phân phối hay không, cũng chẳng nghĩ có nuôi nổi hay không, họ chỉ muốn được sống tiếp.

Nếu thay đổi phương án phân phối, sáng lệnh chiều cải chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến uy tín của ban lãnh đạo.

Nếu không thay đổi, với lượng trẻ em và người giám hộ đông đảo như thế, sau này số lượng vé bốc thăm ít đi, liệu có dẫn đến xung đột bạo lực không.

Thay đổi có vấn đề, không thay đổi cũng có vấn đề, dường như ngoài việc cảm thán điêu dân quá nhiều thì cũng chẳng còn cách nào khác.

Một bước không nhường, sáng bốn chiều ba, vớ được cái gì là chắc cái đó, có thể gọi là bộ ba điêu dân.

Nhưng sống sót được mới là thật, điêu dân hay không đều là giả cả.

Sinh con đã đành, còn có rất nhiều chứng chỉ giả.

Để sống sót, tốn bao nhiêu tiền cũng phải biến mình thành người có kỹ năng, mà phương thức phán đoán kỹ năng tốt nhất chính là chứng chỉ.

Vì vậy nghề làm bằng giả vào thời tận thế lại một lần nữa được ưa chuộng, đâu đâu cũng thấy quảng cáo làm bằng.

Phụ nữ có thể sinh con, đàn ông có thể làm bằng giả, ai nấy đều có tương lai tươi sáng.

Đỗ Lan nhìn thấy liền bảo đây là không cúi đầu trước số phận, không ai cam tâm bị đào thải, đây chính là ý chí nhân loại, là Tinh Thần Vàng.

Tuyệt đối không nhận mệnh, tuyệt đối phải sống tiếp.

Thế giới này không có người tốt hay kẻ xấu, chỉ có những người bình thường dưới bóng tận thế.

Không ai có thể dự đoán tương lai, mỗi chính sách đều đối mặt với sự mất kiểm soát, mọi người đều đang bất an tìm cầu đường sống.

Dù có nhiều nhân vật như Chương Bắc Hải, cho rằng ai sống cũng được, không nhất thiết phải là mình, nhưng cũng có nhiều kẻ đầy thú tính như Duy Đức.

Tất nhiên cũng có những người dịu dàng và lân mẫn như Trình Tâm, dù chẳng có tác dụng gì nhưng vẫn rất dễ chiếm được cảm tình của mọi người.

Lúc này tư bản không còn tác dụng nữa, vì tư bản đã bị sự phân phối đẩy vào góc tường, tư bản không quyết định tư cách vào thành phố ngầm.

Họ chỉ có thể tìm cách đưa mình vào, hoặc tự xây dựng thành phố ngầm của riêng mình.

Mỗi phiên bản một vị thần, khoa học kỹ thuật phát triển, thời đại tiến bộ, mắt thấy sắp thực hiện phanh lại thật rồi, mà vẫn còn một nửa nhân loại ở bên ngoài, nếu phanh thật thì xong đời.

Nhân loại luống cuống, nhưng tầng lớp quản lý lại trịnh trọng thông báo với toàn nhân loại rằng họ làm thật, họ dự định lắp động cơ hành tinh trên cả Mặt Trăng, dự kiến ba mươi năm sau sẽ đẩy Mặt Trăng đi, dọn sạch lối thoát cho Trái Đất.

Đây là làm thật rồi, nhưng việc phân phối thành phố ngầm vẫn chưa xác định, chẳng phải là đùa sao.

Chương 2610

Dù tăng thêm hai ngàn tòa cũng không đủ cho tất cả mọi người trên thế giới cư trú, chẳng phải một nửa dân số sẽ bị bỏ rơi sao.

Hơn nữa hiện giờ vẫn còn nhiều người đang sinh con, đang làm bằng giả, lúc này khả năng người lớn bốc thăm trúng vé cư trú càng nhỏ hơn.

Hiện tại mọi người muốn biết rốt cuộc có xác định được Hợi Thiểm hay không, liệu có tận thế thật không.

Các nhà khoa học vẫn không thể đưa ra đáp án khẳng định, vì vậy quân phản loạn đã bắt đầu tồn tại từ lúc này.

Hơn nữa một bộ phận lớn những người rõ ràng đã được vào thành phố ngầm cũng phản đối lưu lãng.

Phản đối lưu lãng là công việc, ở trong thành phố ngầm là cuộc sống, công việc và cuộc sống không ảnh hưởng lẫn nhau, có thể nói là sống rất tỉnh táo.

Còn những người không có tư cách vào thành phố ngầm thì vái tứ phương, hoặc là gia nhập tôn giáo để bị lừa đến thân bại danh liệt, hoặc là bỏ ra giá cao gia nhập các thành phố ngầm tư nhân do tư bản kinh doanh, để cảm nhận thế nào là vừa lấy tiền vừa lấy mạng bạn.

Đủ loại thành phố ngầm không hợp tiêu chuẩn, một khi bắt đầu đào thoát chắc chắn sẽ sụp đổ gần hết.

Tất nhiên còn có những kẻ có tiền trực tiếp muốn tổ chức vũ trang đánh chiếm một hai tòa thành phố ngầm, thành phố ngầm của nước lớn không được thì đi cướp của nước nhỏ.

Mệnh lệnh của Liên Hợp Quốc dù đã ban xuống mọi nơi, nhưng không có nghĩa là ai cũng tuân thủ.

Dù sao núi cao hoàng đế xa, Liên Hợp Quốc thì làm gì được.

Loạn lạc khắp nơi, lúc này Đỗ Lan lại hóa thân thành một sinh viên ngây ngô, đi nghe đủ loại bài giảng lộn xộn, bao gồm cả của quân phản loạn.

Nghe nội dung họ nói cũng rất có lý, đầu tiên là nghi ngờ tính hợp lý của Hợi Thiểm, dù sao nhà khoa học cũng không nói chắc chắn một trăm phần trăm sẽ có Hợi Thiểm, vậy thì mọi người sẽ không tin.

Sau đó là nghi ngờ tính hợp lý của thành phố ngầm và Kế hoạch Lưu Lãng.

Vì không có bằng chứng một trăm phần trăm, nên đều có thể nghi ngờ, và nghi ngờ cũng rất có lý.

Tuy nhiên sự nghi ngờ của họ chắc chắn không thể đảo ngược quyết định của cấp trên, tầng lớp cao cấp hiển nhiên đã quyết định thực hiện Kế hoạch Lưu Lãng.

Vì trong trăm năm qua thiên tai trên Trái Đất không dứt, thậm chí có thể nói là ngày càng nghiêm trọng, dữ liệu mặt trời cũng không có dấu hiệu tốt lên, bấy nhiêu thông tin đủ để cấp trên đưa ra dự tính xấu nhất.

Mặt trời có lẽ thực sự mắc bệnh nan y, loại không thể chữa khỏi.

Các loại dữ liệu chứng minh nếu tình hình tiếp tục ác hóa, Trái Đất sớm muộn cũng tiêu đời, bắt buộc phải làm gì đó.

Quân phản loạn đã tiến hành đủ loại kháng nghị và phá hoại, nhưng không ngăn cản được, vì chỉ cần sinh con là có cơ hội vào thành phố ngầm, cũng khá ổn.

Cộng thêm trăm năm học tập, đã có một đội ngũ kỹ sư và nhân viên kỹ thuật đông đảo, họ cũng có cơ hội lớn được vào thành phố ngầm.

Đối với những cư dân thành thị thuộc trật tự cũ, họ vừa không có hậu cần, vừa nhu nhược, ngoài việc chấp nhận ra cũng không thể ngăn cản, dù sao họ cũng muốn sống tiếp.

Nếu phát động chiến tranh chẳng phải là bỏ gốc lấy ngọn sao.

Cái chết trong chiến tranh hiện đại quá đơn giản, nguồn binh chính của quân phản loạn căn bản không dám mạo hiểm.

Tỷ lệ tử vong khi tham gia vũ trang phản kháng cao hơn nhiều so với việc bốc thăm vào thành phố ngầm.

Dù sao số lượng đạn dược cũng lớn hơn nhiều so với vé vào thành phố ngầm, vé không thể mỗi người một tờ, nhưng đạn thì bao no, mỗi người đều có thể ăn vài trăm phát, chưa kể các loại vũ khí khác.

Cộng thêm việc quân đội được ưu tiên vào trước, thân nhân quân nhân cũng được ưu tiên bốc thăm, nên quân đội vững như bàn thạch, các tổ chức phản kháng căn bản không thành khí hậu.

Tuy tổ chức phản loạn nói rất có lý, nhưng tiếc là sức mạnh hiện tại của họ quá yếu ớt, căn bản không thể lay chuyển Kế hoạch Lưu Lãng.

Đối với Kế hoạch Lưu Lãng, chỉ cần nền móng không tan vỡ, những chi tiết vụn vặt dù bỏ hết cũng không sao.

Cuộc bốc thăm cuối cùng bắt đầu, đồng thời kế hoạch đẩy Mặt Trăng cũng diễn ra tuần tự.

Kế hoạch di dân cũng bắt đầu, người dân vùng ven biển toàn bộ di dời vào nội địa, vì một khi phanh lại, sóng thần sẽ gào thét tràn vào đất liền.

Cảnh tượng đó thực sự rất tàn khốc, nhiều người biết mình sẽ chết, nhiều người cuồng loạn hy vọng có thể thay đổi điều gì đó, nhưng vô ích, không có vé là không thể vào thành phố ngầm.

Nhiều người không muốn rời xa nhà mình, không muốn từ bỏ tài sản, nếu thực sự không đi thì cũng chịu.

Thực tế dù có vào nội địa, đợi đến khi bắt đầu lưu lãng, bề mặt Trái Đất cũng sẽ không còn thích hợp cho con người sinh tồn.

Tất nhiên có phát cho họ bộ đồ phòng hộ, nhưng có thể cầm cự được bao lâu thì không ai biết.

Đủ loại bi kịch đang diễn ra, nhưng bất kể mọi người sợ hãi hay bi thống thế nào, kế hoạch tổng thể không hề thay đổi.

Ngày hôm đó, Mặt Trăng đã bầu bạn với Trái Đất hàng tỷ năm đã theo luồng ánh sáng chói lòa mà rời xa Trái Đất.

Mặt Trăng không có quỹ đạo chỉ định, cứ thế bị đẩy đi, cứ đi mãi là được, dù sao cũng sẽ không gặp lại Trái Đất nữa.

Trái Đất giống như một gã tồi tệ, không một lời níu kéo.

Đỗ Lan biết thời đại gian nan nhất đã tới, cuối cùng cũng phải bắt đầu phanh lại.

Ai có vé thì vào thành phố ngầm, ai không có vé đều đã đứng sẵn, Trái Đất sắp ngừng quay.

Một khi đã bắt đầu thì không thể dừng lại được nữa.

Đưa ra quyết định này rất khó khăn, Đỗ Lan với tư cách là người chứng kiến đã cảm nhận sâu sắc sự không dễ dàng của nhân loại.

Phải biết rằng nếu tương lai mặt trời không có Hợi Thiểm, thì những người này chết oan rồi.

Nhưng cấp trên tin vào dữ liệu, tin rằng mặt trời rất khó tốt lên, tình hình hiện tại của mặt trời thực sự là sắp tiêu, nên họ tin phán đoán của mình là khoa học, là chính xác, tất cả đều vì sự sinh tồn của nhân loại, bất kỳ cái giá nào cũng xứng đáng.

Một trăm năm trước dữ liệu không thuyết phục được mấy người, nhưng dữ liệu hiện tại lại rất khó khiến người ta nghi ngờ sự xuất hiện của Hợi Thiểm.

Việc phanh lại bắt đầu, đợt động cơ đầu tiên ở vòng ngoài xích đạo toàn lực phát động, bắt đầu đi ngược lại quán tính tự quay của Trái Đất.

Những luồng lửa ngút trời hùng vĩ nhìn mà kinh tâm động phách.

Khiến người ta không khỏi nghi ngờ nhân loại đã mạnh đến mức có thể tác động đến sự tự quay của Trái Đất rồi sao.

Kỷ nguyên Phanh Lại cần một trăm năm, vì phải càng chậm càng tốt, nếu không Trái Đất và con người trên đó đều không thể thích ứng.

Vì khi Trái Đất ngừng quay, từ trường sẽ biến mất, động vật mất phương hướng, kỹ thuật nhân loại cũng cần một lần nâng cấp.

Nhưng dù có chậm, sóng thần vẫn vì quán tính mà tràn lên bờ biển, nhấn chìm những thành phố từng huy hoàng.

Hiện tại trên mặt đất và dưới lòng đất thực hiện hai chế độ chính trị hoàn toàn khác nhau.

Thành phố ngầm chứa lượng dân số nhiều hơn nhiều so với dự kiến, vì trên mặt đất không an toàn, công nghệ đã được đưa hết xuống lòng đất, người trên mặt đất chỉ có thể trồng trọt, làm thủ công nghiệp, miễn cưỡng duy trì sự sống.

Đỗ Lan hiện giờ đã trở thành một tay buôn lậu, công việc là đảo hàng giữa mặt đất và lòng đất, đây là nghề kiếm tiền nhất trong Kỷ nguyên Phanh Lại.

Sản phẩm công nghệ từ thành phố ngầm đổi lấy nông sản trên mặt đất, chỉ cần qua tay là có chênh lệch giá.

Thời cổ đại tại sao phải xây Trường Thành.

Đối ngoại là phòng ngự dân du mục, đối nội là phòng chống buôn lậu, muốn giao thương cũng được nhưng phải đi qua cửa ải, phải nộp tiền lộ phí.

Hiện tại giao thông giữa lòng đất và mặt đất bị các thang nâng máy kiểm soát, không nộp tiền là tuyệt đối không xong.

Nhưng Đỗ Lan có quan hệ rộng, luôn có thể vận chuyển hàng hóa qua lại mà không tốn xu nào, nên nhanh chóng trở thành một thương nhân buôn lậu có chút danh tiếng tại địa phương.

Dưới lòng đất đã bị phong tỏa, chỉ có thể ăn giun, nên rau tươi và thịt của Đỗ Lan có thể nói là cung không đủ cầu.

Chương 2611

Còn trên mặt đất lại cần máy phát điện và các loại linh kiện, cùng với pin, đồ phòng hộ.

Vì thiết bị điện trên mặt đất không có ai bảo trì nên ngày càng nát, bề mặt Trái Đất đã không còn giá trị, thành phố ngầm cũng lười giúp bảo trì cơ sở hạ tầng, nên tay buôn lậu trở thành cứu tinh lớn.

Bề mặt Trái Đất sớm muộn gì cũng bị bỏ rơi, nên không cần bảo trì hạ tầng, vì thế mặt đất hiện nay thoái hóa về văn minh nông nghiệp.

Tuy nhiên tầng lớp cao cấp trước kia cũng coi như có nghĩa khí, cùng ở lại trên mặt đất không vào thành phố ngầm, bầu bạn cùng mọi người đi vào chỗ chết.

Thông qua việc phanh lại làm chậm sự tự quay của Trái Đất, mặt trời sẽ không còn mọc ở hướng đông lặn ở hướng tây nữa, môi trường sống trên mặt đất ngày càng khắc nghiệt.

Đỗ Lan, tay buôn lậu này, cảm nhận rõ rệt cuộc sống của mọi người ngày càng khó khăn, nhưng dù khó khăn cũng phải sống tiếp.

Tiếp theo là giai đoạn đào thoát, nhiệt độ ngày càng thấp, không khí ngày càng loãng, vẫn phải sống tiếp.

Người trên mặt đất sẽ trở thành cái giá để giải quyết vấn đề, người trong thành phố ngầm sẽ nhận được thành quả, cho đến khi vấn đề mới nảy sinh.

Một khi bắt đầu đào thoát, nhiệt độ ngày càng thấp, đến lúc đó ngay cả không khí cũng sẽ đóng băng, khí CO2 không đủ để sản xuất bột mì, vì phần lớn CO2 trên Trái Đất thực ra không phải do con người thải ra mà là do gia súc.

Nhưng động vật ngoài con người đã chết hết, CO2 ngày càng ít, chưa kể không ít khí gas sẽ thoát ra ngoài vũ trụ.

Cho nên cuối cùng vẫn phải nuôi giun và gián.

May mà kỹ thuật nuôi trồng này đã sớm thành thục, ngành côn trùng cũng là một phần của nông nghiệp, còn có ngành vi sinh vật, cũng không thể thiếu.

Đỗ Lan thầm nghĩ mình có nên cung cấp kỹ thuật Người Được Chúc Phúc không nhỉ.

Những Người Được Chúc Phúc hệ trị liệu dù trong băng thiên tuyết địa cũng chẳng cần mặc quần áo mà vẫn không chết.

Tất nhiên còn có loại kỹ thuật gen như trong Knights of Sidonia, chỉ cần tắm nắng là có thể nhịn ăn mười mấy ngày, đó cũng là lựa chọn tốt khi lương thực khan hiếm.

Không có cơm ăn thì phải nghĩ cách giúp nhân loại không ăn cơm cũng sống được, giúp con người lấy năng lượng từ nơi khác.

Tất nhiên còn có kỹ thuật như tải ký ức lên không gian ảo, biến con người thành pin, dùng xác người để tuần hoàn.

Chỉ dựa vào sự sống và cái chết của con người cũng có thể hình thành một vòng khép kín hoàn chỉnh.

Nếu Đỗ Lan đưa ra những kỹ thuật thường dùng trong tận thế của nhân loại này, có lẽ trước khi Hợi Thiểm xảy ra, nhân loại sẽ không bùng phát nội loạn.

Còn chưa đầy một trăm năm nữa Hợi Thiểm sẽ xảy ra, và khoảng thời gian này cũng là quá trình tích lũy mâu thuẫn trong thành phố ngầm.

Thực tế quy tắc thành phố ngầm có thể vận hành trăm năm đã là rất tốt rồi, ít nhất là đạt được sự bình đẳng tương đối, ai nấy đều tuân thủ nên mới duy trì được trăm năm.

Nếu có đủ loại bất công thì căn bản không trụ nổi trăm năm, vài chục năm là cùng.

Nhưng một trăm năm, dù có kế hoạch hóa sinh sản, vấn đề vẫn sẽ nảy sinh, dân số vẫn sẽ tăng, tài nguyên vẫn không đủ, tâm trạng bất mãn của mọi người vẫn sẽ lộ diện.

Từ xưa đã có kẻ nói về pháp tiên vương, sau này lại có kẻ nói về pháp ngoại quốc.

Chẳng lẽ thời Tam Hoàng Ngũ Đế thực sự không có chuyện con giết cha, em giết anh sao.

Chắc chắn là có.

Pháp gia đã sớm chỉ ra rằng Nho gia tôn sùng pháp tiên vương là khắc chu cầu kiếm, trái ngược với việc phân tích cụ thể vấn đề.

Pháp ngoại quốc thì càng miễn bàn, cứ khăng khăng nói trăng nước ngoài tròn hơn, kết quả bị vỗ mặt sưng vù nhưng vẫn cứ nói tiếp.

Là vì họ ngu sao.

Không phải ngu, mà là họ bắt buộc phải nói như vậy mới có thể xây dựng hệ thống của riêng mình để tranh đoạt tài nguyên.

Nếu không nói học theo nước ngoài, họ sẽ phải gia nhập vào quy tắc phân phối tài nguyên cũ, chắc chắn sẽ thuộc tầng lớp trung hạ lưu.

Nhưng tự mình thiết lập hệ thống học theo nước ngoài, họ sẽ ở tầng lớp trung thượng lưu, chưa kể trong một thời gian dài trước đây, nước ngoài thực sự phát đạt và chi tiền cũng nhiều.

Pháp tiên vương vẫn mạnh hơn pháp ngoại quốc một chút, vì thời đại tiên vương đã trôi xa, có thể tùy ý thêu dệt.

Còn nước ngoài thì ngay ở đó, với sự phát triển của mạng internet, bất kể chuyện gì xảy ra, trong vòng một ngày cả thế giới đều biết, cứ tiếp tục pháp ngoại quốc thì đúng là cứng đầu cứng cổ.

Cho nên quân phản loạn trong Kỷ nguyên Lưu Lãng thực chất cũng là pháp thời đại mặt trời, nói rằng thời đại mặt trời tốt đẹp thế nào, chúng ta phải quay lại thời đại mặt trời.

Sau đó kết hợp với oán hận của dân chúng tích lũy bấy lâu, nhanh chóng bùng lên như lửa gặp rơm khô.

Giống hệt như gã râu nhỏ thời Thế chiến II, hắn cũng là mồi lửa, dẫn dắt sự oán hận trong quốc gia phát tiết ra ngoài.

Đỗ Lan nghĩ nếu có kỹ thuật thì oán khí của mọi người cũng không lớn đến thế.

Lúc này đã đến Kỷ nguyên Đào Thoát, tức là bay quanh mặt trời để tăng tốc, đạt đến vận tốc vũ trụ cấp ba, dùng tiêu hao nhỏ nhất để thoát khỏi lực hấp dẫn của mặt trời.

Tất cả động cơ khởi động, Trái Đất bắt đầu gia tốc, quá trình này cũng mất vài chục năm, hoàn thành xong mới là Kỷ nguyên Lưu Lãng thực sự.

Bề mặt Trái Đất lại một lần nữa bị nước biển rửa trôi, môi trường sống ngày càng khắc nghiệt, còn bên động cơ thì liên tục đốt đá phun ra lưỡi lửa, đẩy Trái Đất tiến về phía trước.

Cư dân thành phố ngầm người lớn lên cứ lớn lên, người già đi cứ già đi, tuân theo pháp luật nghiêm ngặt, tuổi nghỉ hưu là tám mươi, vì có công nghệ hỗ trợ nên người già cũng có thể điều khiển các loại khí cụ.

Còn những đứa trẻ lớn lên phải đối mặt với một cuộc đời đã được định sẵn ngay khi mới sinh, dù muốn hay không cũng phải chấp nhận.

Không còn những điều bất định, cuộc sống tuy an ổn nhưng cũng chẳng còn mục tiêu để phấn đấu.

Cộng thêm việc bốc thăm sinh sản, các cặp vợ chồng trẻ cơ bản rất khó có cơ hội sinh con, dù nhiều người cũng chẳng muốn sinh.

Thế hệ trẻ lớn lên, những người giám hộ vì để được vào thành phố ngầm mà không tiếc mọi giá để sinh con, những đứa trẻ được sinh ra như một tấm vé vào cửa này cảm thấy vô cùng bất lực trước tương lai mờ mịt.

Vì thế họ không muốn lặp lại sai lầm của cha mẹ, không muốn con cái mình cũng phải chịu khổ, nên nhiều người không muốn sinh con.

Nhưng dù không muốn sinh, dân số vẫn tăng, ít nhất phải tiễn đi một thế hệ người thì dân số mới giảm xuống được.

Cuối cùng cũng bắt đầu rời xa mặt trời, thực sự không dễ dàng.

Đỗ Lan cũng đã làm đủ loại công việc, trải nghiệm nhiều môi trường công sở khác nhau, cảm nhận xem quần thể nhân loại rốt cuộc hoàn thành một việc như thế nào.

Tổng quan mà nói thì đó là hướng theo lợi ích, lợi ích hội tụ về hướng nào thì sức mạnh của nhân loại sẽ dồn về hướng đó.

Dù có một thế hệ sẵn sàng hy sinh xương máu, nhưng lý niệm và tín ngưỡng của họ không hề di truyền, cuối cùng vẫn cần lợi ích dẫn dắt.

Tuy nhiên lợi ích không tự nhiên mà có, một bộ phận người nhận được lợi ích thì một bộ phận khác sẽ trở thành cái giá để sản xuất ra lợi ích đó.

Khi tín ngưỡng biến mất, những người vốn đang phải trả giá một cách vô điều kiện cũng sẽ muốn chia một phần lợi ích, đến lúc đó phương thức phân phối sẽ hỗn loạn, mâu thuẫn sẽ bùng phát.

Lúc này những kẻ hưởng lợi phải chia sẻ lợi ích, ổn định tình hình, không để sự việc tệ hơn.

Nhưng lợi ích của kẻ hưởng lợi cũng có hạn, không thể làm hài lòng tất cả mọi người, và thế là những kẻ phản đối xuất hiện, những kẻ theo pháp tiên vương, pháp ngoại quốc, pháp mặt trời sẽ lộ diện.

Nhân loại từ xưa đến nay đều vận hành như vậy, chỉ cần tồn tại quan hệ phân phối là sẽ có bất công, có bất công thì sẽ không ngừng tuần hoàn lặp lại, căn bản không thoát khỏi chu kỳ.

Trừ khi một ngày nào đó tất cả mọi người đều giác ngộ, ý thức được rằng chỉ có giải phóng toàn thế giới mới có thể giải phóng chính mình, mỗi người đều có cùng một tín ngưỡng, đến lúc đó mới có thể thoát ra khỏi chu kỳ lịch sử.

Đã chắc chắn sẽ có quân phản loạn, vậy tại sao không phải là ta.

Đỗ Lan cho rằng nghề quân phản loạn này rất tốt, mình rất thích, có thể thử.

Thế là hắn với vẻ mặt thánh khiết nói: Tán mỹ mặt trời.

Mặt trời là ánh sáng, mặt trời là hơi ấm, mặt trời là cuộc sống tốt đẹp.

Phe Lưu Lãng khiến nhân loại rời xa mặt trời là sai lầm, hiện tại mọi vấn đề đều nảy sinh vì nhân loại phản bội mặt trời, cho nên phải tán mỹ mặt trời, còn phải quay về với mặt trời.

Chương 2612

Đỗ Lan biết cùng với sự tích lũy mâu thuẫn, đến lúc dân oán sục sôi, mùa xuân của quân phản loạn sẽ tới, mình gia nhập trước có thể nói là có tầm nhìn xa trông rộng.

Quân phản loạn có mảnh đất để phát triển, có lý niệm, có nhân khí, có thể nói là xu thế tất yếu.

Dù cuối cùng lịch sử sẽ chứng minh quân phản loạn là sai, mặt trời sẽ Hợi Thiểm.

Nhưng người Trái Đất không có năng lực dự tri sẽ không biết được, họ chỉ hành động vì lợi ích trước mắt, không liên quan đến tín ngưỡng hay lý niệm, đại bộ phận hành động vì họ là những kẻ sáng bốn chiều ba.

Đỗ Lan tuyên bố mình cũng có thể làm quân phản loạn, mình cũng có thể là người theo chủ nghĩa hồi quy, mình cũng có thể tôn sùng thời đại mặt trời.

Việc buôn bán chắc chắn phải tiếp tục, dù người dân mặt đất sống ngày càng thảm hại, nhưng trên mặt đất có nhiều hang động tự nhiên, dù độ sâu chỉ vài trăm mét nhưng gia công lại một chút vẫn ở được, bên trong có nước ngầm, cũng có thể làm một vài ngành sản xuất.

Ngoài ra còn xây dựng nhiều mái vòm bảo hộ tạm thời để cư trú, cũng khá kiên cố.

Tuy không phải ai cũng ở dưới lòng đất, nhưng sự sống luôn phải tìm ra lối thoát.

Tuy nhiên những người có tầm nhìn xa nên biết rằng bề mặt Trái Đất mới là tương lai của Kỷ nguyên Lưu Lãng, bó hẹp trong thành phố ngầm là không có hy vọng, chỉ là cần đợi công nghệ phát triển mới có thể đánh trở lại mặt đất.

Vì vậy việc xây dựng một số cơ sở hạ tầng trên mặt đất là rất cần thiết.

Đỗ Lan nhờ buôn lậu mà kiếm được rất nhiều tiền, nên sau khi tìm thấy quân phản loạn, hắn trực tiếp quăng một đống tiền qua, bày tỏ muốn gia nhập, quân phản loạn lập tức hoan nghênh nhiệt liệt.

Thực tế hiện giờ quân phản loạn chỉ là một tổ chức nghiệp dư, tuy tuyên truyền về hệ mặt trời và vận động hồi quy, nhưng số lượng rất ít, vì hiện giờ dân oán chưa đến mức đó.

Thời đại hiện nay không khác gì thời Thương Chu, đều là một điểm khống chế một diện.

Ngoài một số ít người có thể đi xa, những người khác chỉ có thể ở trong cứ điểm, căn bản không thể rời đi.

Hình thức này không thể lâu dài, sẽ sớm lễ băng nhạc hỏng, nên ta gia nhập quân phản loạn chính là đầu tư trước.

Đỗ Lan nói năng hùng hồn, cho rằng quân phản loạn là một khoản đầu tư tuyệt vời, tương lai đầy hứa hẹn.

Thời Tây Chu phân phong, các chư hầu đều xây thành trên các trục đường giao thông chính, từ tây sang đông hình thành một tuyến.

Sau đó những chư hầu này tiếp tục mở rộng mới có cảnh tượng Xuân Thu náo nhiệt.

Lúc đó những người có thể đi khắp nơi là quý tộc, đánh xe ngựa cũng là kỹ thuật cao cấp, quân tử bắt buộc phải học một trong Lục Nghệ.

Mỗi năm đến cung điện của Chu Thiên Tử nhận thịt tế, tuy nhìn thì vô vị nhưng có thể ra khỏi cửa đã đại diện cho thân phận địa vị của chư hầu.

Hiện giờ người ta sống trong thành phố ngầm, xung quanh toàn là băng giá, có thể đi từ thành phố ngầm này sang thành phố ngầm khác đã trở thành đặc quyền của số ít người, có thể điều khiển phương tiện giao thông xuyên hành trên mặt đất đã là nghề nghiệp cao cấp.

Đỗ Lan cho rằng tương lai khi công nghệ đáp ứng đủ, việc từ lòng đất tiến ra mặt đất là tất yếu, vì đó là xu thế phát triển của nhân loại.

Nếu thực sự bị nhốt trong thành phố ngầm mãi không ra được, con người sớm muộn gì cũng phát điên.

Đỗ Lan cho rằng sau khi quân phản loạn tiêu diệt phe Lưu Lãng, sứ mệnh lịch sử gánh vác chính là khai phá mặt đất, leo lên cây công nghệ.

Dù hắn tán mỹ mặt trời, nhưng trong lòng hắn, mặt trời đã chết rồi.

Đỗ Lan không chỉ có thể ra khỏi cửa mà còn có thể làm ăn, hành vi đầu tư vào quân phản loạn của hắn cũng rất giống Lã Bất Vi buôn vua.

Cái hắn cược chính là tương lai của quân phản loạn.

Phe Lưu Lãng chắc chắn sẽ bị tiêu diệt, không tiêu diệt không thể dập tắt dân phẫn.

Họ có trách thì không thể trách quân phản loạn, mà phải trách mặt trời.

Nếu mặt trời Hợi Thiểm sớm một chút thì đã không có chuyện này, tiếc là dân phẫn còn hung mãnh hơn cả mặt trời, đã bùng nổ trước khi Hợi Thiểm xảy ra.

Cổ nhân nói: Thánh nhân quá nhiều, hiền nhân quá ít, chúng nhân vô quá.

Cái quá chính là sai lầm.

Sai lầm của thánh nhân rất nhiều, sai lầm của hiền nhân ít hơn, còn đại chúng thì không có sai lầm.

Tất nhiên không phải đại chúng thực sự không có sai lầm, mà là họ không phản tỉnh về sai lầm.

Thánh nhân luôn tự tỉnh nên sai lầm nhiều nhất, hiền nhân phản tỉnh ít hơn nên sai lầm cũng ít theo, đại chúng không phản tỉnh sai lầm của mình nên không có lỗi lầm.

Nhưng sở dĩ không phản tỉnh là vì đại chúng trong chế độ phân phối đã không còn khả năng tiến thêm bước nữa, phản tỉnh cũng vô ích.

Thánh nhân và hiền nhân phản tỉnh xong còn có thể tiến thêm bước nữa, xưng vương xưng bá, hội họp chư hầu thống nhất thiên hạ, còn người bình thường phản tỉnh chỉ là tự làm mình không thoải mái.

Câu nói này chỉ ra hiện tượng thời Xuân Thu, nhưng hiện tượng là biểu hiện của bản chất chứ không phải bản chất.

Bản chất vẫn là sự cố hóa giai cấp nghiêm trọng thời Xuân Thu, thánh nhân và hiền nhân mỗi ngày đều phải xử lý đủ chuyện, tiếp đãi đủ loại người, làm nhiều tự nhiên sai nhiều.

Còn đại chúng mỗi ngày bán mặt cho đất bán lưng cho trời, quan hệ nhân tế đơn giản, lao động lặp đi lặp lại, làm ít tự nhiên sai ít.

Kỷ nguyên Lưu Lãng dù sao không phải thời Xuân Thu, thánh nhân quá nhiều thì lật đổ thánh nhân, hiền nhân quá ít thì đe dọa hiền nhân, chỉ cần có sai lầm là lập tức ra đòn mạnh tay.

Cho nên ở thời đại này, thánh nhân và hiền nhân tốt nhất nên mặc bộ quần áo mới của hoàng đế, dù biết mình không mặc gì cũng không được thừa nhận, biết mình có sai lầm cũng coi như không thấy, như vậy mọi người trong thành phố ngầm mới vui vẻ hòa thuận, cho đến khi có đứa trẻ nói hoàng đế không mặc gì mới bùng nổ.

Nếu thánh nhân và hiền nhân tự thừa nhận sai lầm, thì chính là họ tự mình kích nổ.

Đỗ Lan nói với quân phản loạn: Quân phản loạn chính là đứa trẻ nói thật, cho nên hành vi của chúng ta là vĩ đại, là chính nghĩa, là trách nhiệm mà lịch sử giao phó.

Quân phản loạn thầm nghĩ bấy lâu nay mọi người đều nói họ là vô lý gây rối, là tâm lý ăn không được thì đạp đổ, không ngờ Đỗ Lan lại đánh giá quân phản loạn cao như vậy.

Chẳng trách người ta lại gia nhập, cái tinh thần không phải ta thì là ai, vị thấp hèn không dám quên lo nước này mới chính là trụ cột giúp quân phản loạn kiên trì đến tận bây giờ.

Nhờ cái miệng dẻo kẹo của Đỗ Lan, hắn đã đề xuất đủ loại cương lĩnh cho quân phản loạn, khiến hắn trở thành linh hồn của phe này.

Đỗ Lan không hề sa đà vào việc mặt trời có Hợi Thiểm hay không, mà bắt tay từ những sai lầm mà phe Lưu Lãng đã gây ra, tuyên bố quân phản loạn phải làm đứa trẻ thành thực vạch trần sai lầm của họ.

Còn Hợi Thiểm cuối cùng có xuất hiện hay không, không liên quan đến Đỗ Lan.

Phe Lưu Lãng tốt nhất là giống như Tề Cảnh Công mặc áo lông cừu, cầu nguyện thời tiết lạnh thêm chút nữa, cầu nguyện Hợi Thiểm đến sớm hơn một chút, nếu không việc họ bị lật đổ là chắc chắn.

Nhưng nếu cầu nguyện Hợi Thiểm đến sớm hơn, loại chuyện phản nhân loại này cũng đáng bị lật đổ.

Cho nên phe Lưu Lãng là lưỡng đầu thọ địch, Hợi Thiểm không đến, họ có tội.

Hợi Thiểm đến, họ vẫn có tội, có thể nghi ngờ một cách hợp lý rằng họ mong Hợi Thiểm đến, đó là tội phản nhân loại.

Nói cho cùng vẫn là vì phe Lưu Lãng đã làm đủ chuyện, gây ra đủ vấn đề, vấn đề bùng phát tự nhiên cần có người trả giá, phe Lưu Lãng chính là cái giá để xoa dịu dân phẫn.

Rất vô lý, nhưng tiến trình lịch sử vốn không có logic, dường như thực sự chỉ có thể trách Hợi Thiểm đến không đủ sớm.

Đỗ Lan ở trong quân phản loạn như cá gặp nước, hơn nữa hắn không chỉ đề xuất việc phá mà còn đề xuất việc lập, đó chính là khai phá mặt đất.

Nhưng tương lai của Kỷ nguyên Lưu Lãng, động cơ sẽ vận hành với công suất nhỏ nhất, lúc đó mặt đất sẽ tối đen như mực, làm sao khai phá.

Nói thì dễ, nhưng làm thế nào mới khai phá được.

Đầu tiên không phải là khai phá như thế nào, mà là làm sao để đảm bảo mỗi thành phố ngầm đều tuân thủ mệnh lệnh.

Phải biết rằng thành phố ngầm dễ thủ khó công, còn khó kiểm soát hơn cả lãnh địa chư hầu.

Một khi bắt đầu khai phá, lấy thành phố ngầm làm nòng cốt, các khu vực khác nhau sẽ trở thành cảnh quần hùng cát cứ.

Lúc đó hai ngàn năm tới sẽ diễn lại toàn bộ Nhị Thập Ngũ Sử một lần.

Đỗ Lan cho rằng khai phá thì cứ khai phá, nhưng làm sao để mỗi thành phố ngầm giữ được lòng trung thành mới là quan trọng nhất.

Tất cả hỏa thạch đá lửa đều được tập trung khống chế, chắc có thể đảm bảo lòng trung thành của họ chứ.

Chưa kể chúng ta cho rằng mặt trời sẽ không Hợi Thiểm, cốt lõi tương lai là quay về bên cạnh mặt trời, lúc đó chúng ta có thể phát triển như trước đây.

Chính sách thống trị của quân phản loạn chính là đưa mọi người quay về, tiếp tục sống dưới ánh mặt trời.

Chúng ta phải nắm bắt cả hai tay, cả hai tay đều phải cứng.

Chương 2613

Nếu Hợi Thiểm thực sự xảy ra, phải chuẩn bị sẵn kế hoạch khai phá mặt đất trong giá lạnh.

Đỗ Lan nói.

Nhiều người trong quân phản loạn thầm nghĩ nếu Hợi Thiểm bùng nổ, họ còn phản cái mẹ gì nữa.

Hiển nhiên họ không giống Đỗ Lan, Đỗ Lan coi việc phản loạn là một loại lý tưởng, bất kể Hợi Thiểm hay không, hắn đều phải phản loạn mới xứng đáng với cái nghề này.

Đỗ Lan mang theo vốn liếng gia nhập, nhanh chóng trở thành nòng cốt của quân phản loạn, đồng thời khác với chính sách hồi quy ban đầu của họ, hắn đưa ra ý tưởng mới là khai phá mặt đất, dù không hồi quy cũng phải tạo ra lối thoát mới.

Dù miệng luôn nói tán mỹ mặt trời, nhưng cũng giống như những kẻ tán mỹ Thượng đế, Thượng đế không tồn tại mới là tốt nhất, mặt trời cũng tương tự.

Suy nghĩ của Đỗ Lan tự nhiên lạc lõng với quân phản loạn, nhưng hắn có tiền, nên nhiều người nể mặt tiền mà phụ thuộc vào hắn.

Tất nhiên cũng có một số rất ít người cảm thấy Đỗ Lan nói không sai, dù không hồi quy cũng phải phát triển.

Thậm chí có người còn cực đoan hơn cả Đỗ Lan, họ cho rằng không nên đi đến Proxima Centauri, chỉ cần nắm giữ đủ công nghệ, họ hoàn toàn có thể đưa Trái Đất đi lưu lãng mãi mãi.

Còn có con tàu vũ trụ nào tốt hơn một hành tinh chứ.

Đã viễn hành rồi thì chi bằng theo đuổi thơ ca và phương xa.

Cần gì phải câu nệ vào lực hấp dẫn của hằng tinh mà không đi ôm lấy sự tự do của vũ trụ.

Tất nhiên loại phe lưu lãng vĩnh cửu không cần hằng tinh này rõ ràng là không khả thi, công nghệ không cho phép.

Trừ khi phát minh ra động cơ bước nhảy không gian hoặc động cơ lỗ sâu, nếu không chỉ dựa vào tốc độ lưu lãng chậm chạp của Trái Đất, Trái Đất nát bấy ra cũng chẳng gặp được nền văn minh nào khác.

Cái gã Đỗ Lan này không biết từ đâu tới, cứ cổ xúy mấy thứ lộn xộn đó, Hồi Quy Quân chúng ta từ khi nào lại phải nghe theo một kẻ phe Lưu Lãng.

Quân phản loạn tự xưng là Hồi Quy Quân, đơn giản dễ hiểu, ai nghe cũng biết đây là đội quân được thành lập để quay về hệ mặt trời.

Tất nhiên hiện giờ Trái Đất còn chưa ra khỏi hệ mặt trời, nên cũng chưa bàn đến chuyện quay về.

Họ gán cho Đỗ Lan cái mác phe Lưu Lãng vì hắn không ủng hộ việc quay về.

Dù Đỗ Lan ủng hộ lật đổ phe Lưu Lãng, nhưng vẫn không làm người ta tin tưởng.

Ta thấy hắn đúng là một tên gián điệp.

Sau này khi chúng ta phát động quần chúng kháng nghị, không được bàn bạc với hắn, tên này rất có thể sẽ tiết lộ bí mật.

Hệ thống của Đỗ Lan nhanh chóng bị quân phản loạn bài trừ ra rìa, nhưng đối với Đỗ Lan điều đó không quan trọng, vì hắn biết tương lai mặt trời chắc chắn sẽ Hợi Thiểm, phe Hồi Quy sẽ thất bại thảm hại.

Nếu mặt trời của thế giới này không nể mặt, thì Đỗ Lan sẽ giúp nó giữ thể diện, có Đỗ Lan ở đây, khả năng Hợi Thiểm đã là một trăm phần trăm.

Đỗ Lan chính là cái kẻ vũ trang đầy mình, mang trên mình vô số hào quang, rồi lại chê thời tiết không đủ lạnh, Trái Đất không đủ loạn, nhân loại không đủ xui xẻo.

Nhân loại gặp phải hắn đúng là đen đủi tám kiếp.

Trước đây có thế giới anh hùng và phản diện, kẻ xui xẻo là anh hùng và phản diện vì Đỗ Lan cứ chằm chằm nhìn họ.

Nhưng giờ không có anh hùng và phản diện, ánh mắt không mấy tốt đẹp của Đỗ Lan bất giác đổ dồn lên toàn nhân loại.

Nếu toàn nhân loại biết Đỗ Lan là hạng người gì, họ chắc chắn sẽ đồng thanh hét lớn: Ngươi đừng có qua đây.

Kẻ xui xẻo đầu tiên chính là quân phản loạn, Đỗ Lan vừa đến đã phân rã họ thành hai phái.

Kẻ xui xẻo thứ hai chắc chắn là tầng lớp cao cấp, họ đã vô tình bị đặt vào vị trí bắt buộc phải bị lật đổ.

Đỗ Lan dẫn theo đàn em của mình tiếp tục buôn lậu, đàn em mới biết hóa ra ở những nơi khác còn có rất nhiều thành phố ngầm tư nhân.

Dù điều kiện và kỹ thuật bình thường, nhưng họ cũng đang ngoan cường sinh sống.

Đặc biệt là vùng núi, nhiều người đã dọn vào trong núi, họ dựa vào hang động tự nhiên hoặc dùng máy móc khai quật, sau đó thông qua kỹ thuật nhiệt hạch trọng tâm cỡ nhỏ để phát điện sinh sống.

Có những hang động có thể chứa được ba mươi ngàn người, cũng rất lợi hại.

Thật không ngờ trên mặt đất còn nhiều người thế này, nếu không ra khỏi thành phố ngầm thì căn bản không biết những nơi này.

Đàn em rất ngạc nhiên, nhưng cũng lo lắng nói: Nhưng trong môi trường như thế này, họ có thể trụ được bao lâu.

Họ không có nhiệt lượng từ động cơ, chỉ có thể dựa vào đồ phòng hộ, mà họ căn bản không thể tự sản xuất.

Đồ phòng hộ nhìn thì đơn giản nhưng cũng là kỹ thuật cao cấp, sản xuất đồ phòng hộ cũng là ngành tiêu tốn nhiều năng lượng, trong các hang động thông thường chỉ riêng việc phát điện để giữ nhiệt đã khó, lấy đâu ra điện để sản xuất các sản phẩm tiêu hao năng lượng cao.

Vì vậy chúng ta có thể tiến hành giao dịch, dùng đồ phòng hộ đổi lấy nông sản của họ, thậm chí là nhân khẩu.

Đỗ Lan nói đây chính là vụ làm ăn.

Nhân khẩu.

Hiển nhiên đàn em không thể chấp nhận được, dù sao việc buôn bán người như thế này thật quá coi thường con người.

Đúng vậy, nhưng cậu cũng không cần lo lắng, nhiều người mong còn chẳng được vào thành phố ngầm nữa là, nên việc mua bán nhân khẩu đối với họ không phải là coi thường, mà là đang giúp đỡ họ.

Đỗ Lan nói: Nhân khẩu luôn là món hàng chính, cậu không cần thấy lạ.

Cậu chưa nghe nói có người bắt cóc thiếu nữ để đào tạo họ thành nhân viên kinh doanh sao.

Chúng ta cũng gần như thế, mua nhân khẩu về để bồi dưỡng thành những nhân viên ưu tú.

Đàn em còn tưởng định mua nhân khẩu về để làm những chuyện mờ ám chứ.

Đỗ Lan nhìn đàn em với vẻ kỳ quái rồi nói: Trong đầu cậu rốt cuộc đang nghĩ cái gì thế.

Đây là lực lượng lao động đấy.

Lãng phí lực lượng lao động, biến họ thành đào kép, đồ chơi, đó là hành vi ngu xuẩn của kẻ phá gia chi tử.

Cậu quá thiếu hiểu biết về tận thế, tư duy của cậu vẫn chưa chuyển biến kịp.

Mỹ thiếu nữ, mỹ thiếu niên là lực lượng lao động tốt biết bao, trẻ trung đầy sức sống, tràn đầy nhiệt huyết với cuộc đời, khả năng học hỏi mạnh, nhiệt tình làm việc cũng cao, là lựa chọn tốt nhất cho nhân viên.

Ờ.

Đàn em cúi đầu, lộ vẻ xấu hổ, là do hắn nghĩ bẩn thỉu quá.

Cứ nghĩ đến mua bán người là lại hiện lên những cảnh tượng thấp kém đầy sắc dục, hoàn toàn không ngờ lại là vì mục đích lao động thần thánh và quang vinh như thế, là tâm thái của hắn không sạch sẽ.

Đi, tôi đưa cậu đi làm quen với họ.

Đỗ Lan vừa đến, mọi người đã vây quanh chào đón, vì Đỗ Lan mang đến những thứ họ thiếu, đồng thời còn có thể đưa người vào thành phố ngầm, có thể nói là tài phép như thần tiên.

Ai nấy đều muốn nịnh bợ Đỗ Lan, hy vọng hắn có thể giúp họ vào thành phố ngầm.

Nhưng Đỗ Lan là người có nguyên tắc.

Mọi người giải tán đi, lần này không mua người, chỉ bán một ít linh kiện, tiện thể đưa đàn em đi mở mang tầm mắt thôi.

Đây là Tiểu Vương, làm việc ở đội xe.

Đường đi vạn nẻo, an toàn là số một, lái xe không chuẩn, người thân hai hàng lệ.

Biết chưa.

Một thanh niên rất đáng tin cậy.

Đỗ Lan lấy ra mấy món linh kiện, nhanh chóng bán sạch.

Hơn nữa còn nhận được một đơn đặt hàng, nhờ hắn đi tìm mấy món linh kiện rất khó tìm.

Đàn em bảo linh kiện này không dễ tìm đâu.

Đỗ Lan nói: Tháo từ thành phố ngầm ra là được.

Ờ, nhưng việc đó sẽ dẫn đến sự cố đấy.

Tiểu Vương nói.

Cậu phải có niềm tin vào bộ phận quản lý hư hỏng của thành phố ngầm chứ.

Đỗ Lan bảo không vấn đề gì.

Vậy cảnh sát điều tra, phát hiện ra chúng ta thì sao.

Họ không phát hiện ra đâu.

Đỗ Lan tự tin nói.

Tiểu Vương ngơ ngác, lúc thì nói có niềm tin vào bộ phận quản lý, lúc thì coi cảnh sát như không tồn tại.

Vị Đỗ Lan này rốt cuộc có thái độ gì với thành phố ngầm, rốt cuộc là coi trọng hay coi thường.

Dù sao hai bộ phận này đều thuộc sự quản lý của thành phố ngầm, lý ra trình độ đều không tồi, sao có thể phân biệt đối xử như vậy.

Nói thật, Tiểu Vương cảm thấy Đỗ Lan có chút quá không biết xấu hổ, quá tiêu chuẩn kép.

Nhưng nghĩ lại Đỗ Lan cũng là vì muốn giúp đỡ những người này, Tiểu Vương cũng nguôi ngoai.

Những người này đều là quân dự bị của quân phản loạn, họ đều là những người bị hại của kế hoạch lưu lãng, họ chắc chắn đều phản đối lưu lãng.

Chương 2614

Kết thân với họ, sau này có thể kéo họ vào đội quân của mình.

Sinh hoạt trong các hang động ở Hoa Sơn không có điều kiện tốt như ở địa hạ thành, vì vậy bộ đồ bảo hộ là vật phẩm tiêu hao bắt buộc.

Trên bề mặt địa cầu, bộ đồ bảo hộ và pin duy sinh là loại tiền tệ mạnh, một bộ đồ bảo hộ có thể đổi lấy một sức lao động.

Đỗ Lan trong tay tự nhiên có đồ bảo hộ, dù không có thì hắn cũng có điều kiện để tự mình lập một xưởng sản xuất, chỉ là không biết người trên bề mặt sẽ dùng cái gì để trao đổi.

Vẫn dùng vàng sao.

Vàng thì cũng không tệ, vẫn có thể dùng làm tiền tệ được.

Tuy rằng hiện tại địa hạ thành dùng điểm tín dụng, nhưng giao dịch ngầm chắc chắn phải dùng một loại tiền tệ khác.

Đỗ Lan định quay về chuẩn bị vật tư, mọi người trong sơn động đều xếp hàng tiễn biệt, chẳng khác nào tiễn đưa quý tân.

Tiểu Vương nhìn thấy cảnh tượng này thì cảm khái vạn phần, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Ta có thể thấy được vài trăm năm sau, nếu người trên bề mặt có thể tiếp tục sinh tồn mà tri thức bị thất truyền, kỹ thuật bị đánh mất, thì họ sẽ coi người dưới lòng đất là thần linh, coi ta là sứ giả của thần.

Mỗi lần ta xuất hiện, họ sẽ tổ chức tế tự để chào đón, thậm chí chuẩn bị cống phẩm cho ta.

Đỗ Lan dường như đã thấy trước được tương lai.

Có lẽ họ sẽ dùng thái độ đối đãi thần linh để đối xử với người dưới lòng đất, coi ngọn lửa của hành tinh phát động cơ là thần tích.

Liệu có thật sự như vậy không.

Rõ ràng chúng ta đều là con người như nhau.

Tiểu Vương tỏ vẻ kinh ngạc.

Nếu chúng ta không khai phá bề mặt địa cầu thì sẽ như vậy thôi, cho nên chúng ta không thể chỉ nghĩ đến chuyện hồi quy.

Hồi quy không phải quan trọng nhất, phát triển mới là quan trọng nhất.

Đỗ Lan khẳng định rằng quay lại quỹ đạo cũ là không thể, nhưng khai phá bề mặt là điều bắt buộc.

Tiểu Vương thầm nghĩ chỉ cần quay lại quỹ đạo thì mọi thứ sẽ bình thường, nên phái Hồi Quy rất được lòng người.

Tất nhiên Tiểu Vương không thuộc phái Hồi Quy, anh đi theo Đỗ Lan vì cảm thấy nếu thảm họa Helium Flash có khả năng xảy ra thì không thể chỉ nghĩ đến hồi quy.

Lời Đỗ Lan rất có lý, nhưng làm sao để khai phá bề mặt đây.

Nhìn thời tiết ngày càng lạnh, nhiệt độ giảm xuống mỗi ngày, người trên bề mặt còn chịu đựng được bao lâu.

Nhưng làm sao để khai phá bề mặt.

Hiện tại bề mặt đối với nhân loại chỉ là một kho băng đầy đá vụn, chẳng mấy chốc mọi thứ sẽ bị đóng băng, mọi sinh mệnh sẽ đông cứng và chết chóc.

Ngay cả đường dây truyền tải điện cũng sẽ kết băng mà không thể sử dụng, chúng ta thực sự có kỹ thuật khai phá như vậy sao.

Kỹ thuật đương nhiên là có, nhưng không có nhiều sức lao động như vậy.

Hiện tại chúng ta hoặc là tự động hóa toàn bộ, hoặc là khôi phục chế độ nô lệ, hoặc là lật đổ chế độ phân phối hiện tại của phái Lưu Lãng để khôi phục chế độ tư bản, nếu không sẽ không thể huy động được tính tích cực của mọi người.

Đỗ Lan nói.

Tiểu Vương vừa lái xe vừa hỏi: Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao.

Chẳng lẽ không có lý tưởng và tín ngưỡng sao.

Chẳng lẽ không thể vì toàn nhân loại mà phấn đấu sao.

Quân Hồi Quy chúng tôi tuy bị người ngoài gọi là quân phản loạn, nhưng chúng tôi phấn đấu vì lý tưởng và chính nghĩa, tại sao không thể vì tín ngưỡng toàn nhân loại mà khai phá bề mặt.

Đương nhiên là có thể, nhưng công trình khai phá bề mặt đồ sộ như vậy chắc chắn phải kéo dài hàng trăm năm, không thể chỉ dựa vào tín ngưỡng.

Đỗ Lan thông qua quan sát hàng trăm năm trên địa cầu này đã phát hiện ra quy luật: tín ngưỡng là thứ không thể truyền thừa mãi mãi.

Nhưng tín ngưỡng tôn giáo vẫn luôn được truyền thừa đó thôi.

Tiểu Vương phản bác, nếu tôn giáo truyền thừa được thì tại sao tín ngưỡng lao động lại không.

Chính vì lao động quá vất vả nên tín ngưỡng tôn giáo mới luôn được truyền thừa, ngươi đã nhầm lẫn bản chất rồi.

Nếu thế giới này thoải mái như thiên đường, ngươi nghĩ tôn giáo còn tồn tại không.

Chính vì nhân loại bị bao vây bởi một thế giới bất khả khống, phải không ngừng đối mặt với sự thống nhất của các mặt đối lập trong mâu thuẫn, mâu thuẫn này nối tiếp mâu thuẫn kia không bao giờ dứt, nên mới có tôn giáo.

Tín đồ cần Thượng đế bảo hộ, nhưng có mấy ai phụng hiến tất cả cho Thượng đế mà không cầu báo đáp.

Đến phụng hiến cho Thượng đế còn chẳng được mấy người, huống chi là phụng hiến tất cả cho lao động.

Quan trọng là phải huy động được tính tích cực, tôn giáo không có điều kiện để khiến người ta dốc sức làm việc, chỉ hứa hẹn lên thiên đường là không đủ.

Nhân loại lại đọa lạc đến mức này sao.

Tiểu Vương tự hỏi liệu con người thực sự chán ghét lao động đến thế sao.

Chắc chắn rồi.

Cho nên tự động hóa hay chế độ nô lệ là một vấn đề.

Nhiệt tình lao động của các mỹ thiếu nữ và mỹ thiếu niên vẫn rất cao, có thể cho họ một cơ hội.

Chế độ nô lệ chưa bao giờ biến mất trong lịch sử nhân loại, nó luôn đại diện cho một chế độ quản lý sản xuất tiên tiến hơn, chỉ là cuối cùng nô lệ đã thua trước máy móc.

Chẳng lẽ xấu xí thì không được làm nô lệ sao.

Tiểu Vương thầm nghĩ Đỗ Lan có phải có chấp niệm với nô lệ xinh đẹp không.

Ngươi xem, chế độ nô lệ cũng không đáng sợ đến thế, ngươi không quan tâm đến việc nô dịch mà chỉ quan tâm đến ngoại hình của nô lệ.

Đỗ Lan nhận xét.

Tiểu Vương không còn gì để nói.

Thực ra điều quan trọng không phải chế độ nào, mà là làm sao để huy động tính tích cực của mọi người.

Chế độ nô lệ rất tốt, Đỗ Lan cho rằng sau này trong địa hạ thành hễ ai phạm pháp thì trực tiếp biến thành nô lệ, giống như trò chơi vương triều phong kiến, ai phạm tội thì giáng xuống làm nô lệ.

Tất nhiên tư bản cũng không tệ, vấn đề là tư bản sẽ nhanh chóng rời bỏ sản xuất thực tế để hướng tới hư ảo, tính tích cực của mọi người sẽ nhanh chóng chuyển sang việc kiếm tiền nhanh thay vì lao động.

Tư bản là công cụ của nhân loại, nó cũng giống như con người, đều chán ghét lao động.

Tận thế quả nhiên vẫn là chế độ nô lệ.

Đỗ Lan nói rất hùng hồn, cho rằng chế độ nô lệ thành bang trước đây là lựa chọn tốt: Cái gọi là tận thế chính là khi năng lực khai phá của nhân loại không tương xứng với môi trường, giống như thời nguyên thủy, môi trường khắc nghiệt, kỹ thuật không đủ dùng, nhân loại không thể dễ dàng khai phá môi trường.

Vì vậy thời nguyên thủy mới sinh ra chế độ nô lệ, đó là một loại lực lượng sản xuất tiên tiến hơn.

Chương 2615

Hiện tại tình hình địa cầu cũng vậy, khoảng cách giữa năng lực sản xuất và môi trường quá lớn, việc áp dụng chế độ nô lệ để khai thác bề mặt là hợp lý.

Chế độ tiên tiến hay lạc hậu phải đặt vào môi trường để xem xét, không thể dùng nhãn quang hiện tại để nhìn về quá khứ.

Tiểu Vương cạn lời, không ngờ Đỗ Lan lại muốn chơi trò chế độ nô lệ, quân Hồi Quy của họ chẳng lẽ lại trở thành bộ đội phong kiến lạc hậu sao.

Rõ ràng anh không thoát ra được định kiến tư duy, vẫn cho rằng chế độ nô lệ nhất định là lạc hậu.

Tuy nhiên chuyện này chưa cần vội, vì hiện tại sắp tiến vào quỹ đạo Mộc Tinh, phi thuyền Hòa Bình dẫn đường phía trước đo được trọng lực bên trong Mộc Tinh đột nhiên thay đổi.

Mộc Tinh là một quả cầu khí khổng lồ, khí thể bên trong luôn vận động, trọng tâm cũng di động, vì vậy khi mọi người chuẩn bị dùng dẫn lực Mộc Tinh để tăng tốc cho địa cầu thì Mộc Tinh đã tặng cho địa cầu một bất ngờ.

Trọng lực tăng đột ngột đang kéo địa cầu về phía Mộc Tinh làm khách.

Oanh.

Một trận động đất xảy ra, Tiểu Vương nỗ lực ổn định hướng lái rồi dừng xe.

Chuyện gì xảy ra vậy.

Tiểu Vương liên lạc với các tài xế khác, nhưng lúc này không ai biết chuyện gì, chỉ biết là có động đất.

Đỗ Lan và Tiểu Vương nhìn thấy hành tinh phát động cơ ở không xa đã tắt lửa, xem ra động đất rất nghiêm trọng.

Tích.

Tiểu Vương nhận được tín hiệu trưng dụng xe, tất cả các xe lập tức đến điểm lưu trữ hỏa thạch gần nhất, lấy hỏa thạch và chạy đến hành tinh phát động cơ quy định để khởi động lại.

Nhìn ta làm gì, phục tòng mệnh lệnh đi.

Đỗ Lan thấy Tiểu Vương nhìn mình thì bảo anh thi hành mệnh lệnh.

Lập tức nổ máy xe, lên đường.

Nhanh chóng phát hiện phía trước xuất hiện rất nhiều xe đều đi lấy hỏa thạch, đây là cứu viện bão hòa, một mũi tên không trúng thì bắn một vạn mũi, không tin là không trúng.

Cứu viện bão hòa nghĩa là nếu hệ số thành công của một người không đủ thì một vạn người sẽ cùng đi cứu.

Nhiều hỏa thạch như vậy đều là bom hạt nhân cả đấy, chúng ta giấu hỏa thạch đi là được rồi, không cần thiết phải đi cứu viện.

Đỗ Lan nói.

Chúng tôi tuy bị gọi là quân phản loạn nhưng cũng phấn đấu vì lý tưởng, sao có thể làm loại chuyện chỉ biết lo cho mình như vậy.

Tiểu Vương không chấp nhận, cho rằng hiện tại không thể chỉ lo cho bản thân.

Quân phản loạn muốn tạo phản nhưng cũng có nguyên tắc.

Đỗ Lan thầm nghĩ đề nghị phản diện kinh điển và hợp lý của mình vậy mà không được chấp nhận.

Họ rốt cuộc có phải quân phản loạn không vậy.

Vậy ta đổi đề nghị khác, lúc đó chắc chắn sẽ có rất nhiều hỏa thạch rơi trên đất, chúng ta đi nhặt, có nhiều đầu đạn hạt nhân như vậy thực lực của chúng ta sẽ càng mạnh hơn.

Đỗ Lan biết những ý tưởng này dù hắn không nghĩ thì người khác cũng sẽ nghĩ tới, dù sao họ cũng là quân phản loạn.

Đã là quân phản loạn thì tự nhiên phải nghĩ đến những chuyện phản diện, ví dụ như giấu hỏa thạch vào lúc mấu chốt.

Bởi vì sự thống nhất của các mặt đối lập, bất cứ chuyện gì cũng có ưu điểm và khuyết điểm.

Ưu điểm của cứu viện bão hòa thì không cần bàn cãi, mọi người ưu tiên sự sinh tồn của địa cầu, không tiếc giá trị và sinh mệnh để bảo vệ hành tinh phát động cơ.

Khuyết điểm là lãng phí lớn, hơn nữa hỏa thạch đều là bom hạt nhân cỡ nhỏ, tuy không có thiết bị kích nổ nhưng nếu có lòng chắc chắn có thể cải tạo hỏa thạch thành bom hạt nhân.

Đến lúc đó hỏa thạch rơi vãi khắp nơi chắc chắn sẽ trở thành mầm mống họa hại, đặc biệt là khi có quân phản loạn tồn tại.

Đỗ Lan không phải người đầu tiên nghĩ đến chuyện giấu hỏa thạch, cũng không phải người đầu tiên nghĩ đến việc dùng hỏa thạch làm vũ khí.

Trong quân phản loạn người thông minh không thiếu, họ và Đỗ Lan đã có chung suy nghĩ.

Tiểu Vương cho rằng hiện tại địa cầu sắp đâm vào Mộc Tinh, đến lúc nào rồi còn cân nhắc vấn đề đó.

Chẳng lẽ không phải nên ưu tiên đại cục trước cá nhân, ưu tiên toàn nhân loại trước quân phản loạn sao.

Quân phản loạn cũng chiến đấu vì toàn nhân loại, không phải vì bản thân.

Không, quân phản loạn chiến đấu vì lý niệm của quân phản loạn, không phải vì toàn nhân loại.

Tuy nhiên Tiểu Vương vẫn mang theo hỏa thạch, chuẩn bị tham gia cứu viện bão hòa.

Lần cứu viện này không màng đến cái giá phải trả, đủ loại xe hành trình cao trung đê tam cấp đang điên cuồng lao đi trên những tuyến đường đã được đo đạc hoặc chưa đo đạc, còn phải đối mặt với động đất có thể bùng phát bất cứ lúc nào.

Tiểu Vương đầy vẻ lo lắng, anh vẫn còn người giám hộ và bạn bè trong địa hạ thành, không biết họ có an toàn không.

Động đất vô cùng nghiêm trọng, dường như cả các mảng kiến tạo đang di chuyển và va chạm, đây tuyệt đối là thử thách lớn nhất đối với địa hạ thành và hành tinh phát động cơ.

Đến cả hành tinh phát động cơ cũng ngừng hoạt động, điều này đại diện cho thiên tai đã khiến địa cầu tê liệt, vượt qua phạm vi chịu đựng của kỹ thuật cao nhất của nhân loại.

Kỹ thuật là công cụ để nhân loại cải tạo tự nhiên, khi trong tự nhiên xảy ra thiên tai mà công cụ của con người không thể thay đổi được thì con người chỉ có thể phó mặc cho ý trời, chẳng qua là làm hết sức mình rồi mới nghe thiên mệnh.

Nhân lực và thiên mệnh đối lập thống nhất cũng xuyên suốt toàn bộ lịch sử nhân loại.

Rốt cuộc là nên sống chết có số, phú quý tại trời. hay nên mệnh ta do ta không do trời.

Hai quan điểm này đan xen tiến tới, thiếu một cái cũng không được.

Cho nên đối mặt với tai nạn cận kề, mọi người đoàn kết chưa từng có, tất cả tài nguyên và ý chí đều được mang ra.

Máy bay trên trời rơi xuống vì khí quyển địa cầu đang bị Mộc Tinh thu hút tạo thành những luồng khí cực mạnh, đủ để làm rối loạn việc bay lượn.

Còn giao thông mặt đất vì động đất mà trở nên biến hóa khôn lường, đầy rẫy nguy hiểm.

Chẳng lẽ nhân loại thực sự sắp xong đời rồi sao.

Tiểu Vương nhìn máy bay rơi xuống mà lòng đau xót, đối mặt với tai nạn khổng lồ như vậy, tuy mọi người đều nỗ lực nhưng nếu trước khi địa cầu tiến vào giới hạn dẫn lực Mộc Tinh mà không thể thoát ra thì địa cầu sẽ bị xé nát, nhân loại sẽ chẳng còn lại gì.

Còn chưa ra khỏi hệ Mặt Trời mà đã gặp nguy hiểm thế này, tương lai không biết còn gặp chuyện gì nữa.

Đỗ Lan liếc nhìn Tiểu Vương một cái rồi nói: Đi xem xác máy bay có vũ khí trang bị gì không, đi nhặt đồ thôi.

Tiểu Vương nhìn Đỗ Lan đầy bất lực, nhưng dừng lại một chút cũng tốt, để xem còn ai sống sót không.

Một chiếc máy bay vận tải rơi trên băng xuyên, rõ ràng là không có ai sống sót, tất cả đều hy sinh.

Đỗ Lan bước tới kéo tất cả thi thể từ trong xác máy bay ra, bắt đầu lột bộ đồ bảo hộ trên người họ.

Ngươi đang làm gì vậy.

Tiểu Vương sững sờ, Đỗ Lan cũng quá vô tình rồi, người ta đã chết rồi, chẳng lẽ không thể cho họ chút thể diện sao.

Hiện tại là tận thế, sau này năng lực sản xuất sẽ ngày càng thấp, bất kỳ tài nguyên nào cũng phải được tái sử dụng tuần hoàn.

Chương 2616

Những bộ đồ bảo hộ này đối với họ đã không còn tác dụng, nhưng những người khác lại cần chúng để sống sót.

Lại đây giúp một tay đi.

Đỗ Lan thầm nghĩ sinh tồn trong tận thế mà, tương lai còn phải lưu lãng hai nghìn năm nữa, nếu không tiết kiệm thì làm sao trụ vững được.

Tiểu Vương trợn mắt há mồm, chỉ có thể nói dù quân phản loạn toàn là những kẻ cầu may, phái Hồi Quy tự nhiên cho rằng quay về mặt trời là vạn sự đại cát, không chuẩn bị tinh thần cho những ngày khổ cực.

Tiểu Vương trước đó nghe Đỗ Lan nói muốn dùng chế độ nô lệ, giờ lại thu thập tài nguyên từ người chết, anh thấy rất khó thích ứng, dù tâm lý cầu may của anh đã giảm bớt nhưng vẫn không khỏi đau lòng.

Những ngày tháng sau này còn dài, hơn nữa sẽ ngày càng vất vả, cứ nhìn lần cứu viện bão hòa này đã tiêu tốn bao nhiêu tài nguyên.

Tuy nói để bảo vệ địa cầu, tốn bao nhiêu tài nguyên cũng không quá đáng, nhưng sau khi cứu được địa cầu còn hai nghìn năm phải sống nữa.

Sau cứu viện, đối mặt với khoảng trống tài nguyên khổng lồ, nếu không tiết kiệm một chút thì e rằng đến chết thế nào cũng không biết.

Đỗ Lan giải thích, phải tính toán cho tương lai.

Tiểu Vương nghiến răng cũng bắt đầu động tay.

Anh cũng phải thừa nhận đây là tận thế, tận thế thì có cách làm của tận thế.

Anh không khỏi nhớ đến một cuốn sách về tập tục cổ đại mình từng đọc, nói rằng ở một số bộ lạc cổ đại, đứa trẻ đầu tiên sinh ra sẽ bị ăn thịt, đợi đến khi ông nội chết, nếu bà nội còn sống thì sẽ bị đưa vào rừng sâu tự sinh tự diệt, còn có bộ lạc nguyên thủy thậm chí tích trữ thi thể đồng loại làm thực phẩm dự trữ.

Tất nhiên cái cuối cùng chắc là sai, vì thi thể rất có thể chứa mầm bệnh, chắc chắn không khỏe mạnh bằng dã thú săn được.

Nhưng từ những câu chuyện rợn tóc gáy này có thể thấy con người nguyên thủy cầu sinh trong hoàn cảnh gian nan, khi năng lực sản xuất và môi trường tự nhiên chênh lệch quá lớn, con người sẽ tìm cách lấy tài nguyên từ con đường đơn giản nhất, đó tự nhiên chính là đồng loại.

Tôi nhớ ra một vấn đề, có một cuốn sách giải thích tại sao nhân loại toàn cầu đều ăn trứng gà.

Tiểu Vương vừa làm việc vừa kể chuyện với Đỗ Lan, dường như chỉ có như vậy mới điều chỉnh được tâm thái.

Ồ, tại sao lại ăn trứng gà.

Đỗ Lan phối hợp hỏi, dù biết câu trả lời nhưng giờ hắn giả vờ không biết.

Bởi vì trứng gà dễ kiếm nhất, chỉ cần nơi nào có gà thì nơi đó có trứng gà dễ dàng lấy được.

Thực tế không chỉ con người ăn trứng gà, ngay cả động vật ăn cỏ cũng ăn trứng gà.

Gà không giống chim làm tổ trên cây, trứng gà đẻ ngay trên đất nên động vật ăn cỏ rất dễ tìm thấy.

Đó cũng là lần đầu tôi biết động vật ăn cỏ hóa ra cũng ăn thịt, chỉ là bình thường họ không tìm được con mồi.

Trong hoàn cảnh gian nan, nhân loại phải lấy tài nguyên từ nơi dễ lấy nhất, đó không gì khác ngoài chính con người.

Chỉ là theo kỹ thuật phát triển, con người có thể lấy tài nguyên từ nơi khác nên mới bắt đầu xây dựng văn minh.

Tiểu Vương từ vấn đề trứng gà suy luận đến vấn đề nhân loại, hoàn thành bước chuyển tiếp, đưa ra một logic tự nhất quán.

Động vật ăn cỏ thực sự cũng ăn thịt, người nuôi ngựa sẽ cho ngựa ăn trứng gà và thịt băm, căn bệnh bò điên nổi tiếng chính là do bò ăn phải đồng loại bị nhiễm bệnh.

Hiện tại họ lục soát thiết bị của người chết nguyên nhân cũng rất đơn giản, vì dễ lấy.

Và cái sự dễ này trong tận thế có thể coi là cực kỳ đáng quý, thậm chí sẽ trở thành xu hướng chủ lưu sau này.

Khi nhân loại không cải tạo được tự nhiên thì bản thân con người chính là lối tắt để có tài nguyên.

Câu chuyện rất hay.

Đỗ Lan thầm nghĩ con người luôn phải tự thuyết phục chính mình mới được, năng lực xây dựng tâm lý của Tiểu Vương không tệ, không hổ là người mình chọn.

Tận thế chính là khi năng lực cải tạo tự nhiên của nhân loại không đủ để cải tạo tự nhiên, trong hoàn cảnh đó chuyện người ăn người là tất yếu.

Có điều hiện tại vẫn chưa đến lúc người ăn người, mới chỉ là nhặt đồ mà thôi.

Hai người các người đang làm gì đó.

Lúc này có một tiểu đội binh sĩ đi tới, cầm súng chỉ vào hai người đang nhặt trang bị.

Họ đầy vẻ chấn kinh, vì vào lúc địa cầu lâm nguy lại có kẻ thừa cơ trục lợi, chẳng tôn trọng người chết đã hy sinh chút nào, cũng chẳng quan tâm đến tương lai địa cầu, chỉ biết nghĩ cho bản thân, loại cặn bã này thật khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Nhân loại sinh tồn cần tài nguyên, trong tuyệt cảnh phương pháp lấy tài nguyên dễ nhất là từ những con người xung quanh.

Trong tận thế, khởi đầu với một con chó, trang bị toàn dựa vào nhặt cũng là vì nhặt đồ là con đường lấy tài nguyên đơn giản nhất, đây là điều phổ biến toàn thế giới, giống như nơi nào có gà thì người địa phương sẽ ăn trứng gà vậy, không phải vì mọi người có năng lực tâm linh tương thông mà vì trứng gà dễ kiếm.

Cho nên nhặt trang bị đối với Đỗ Lan mà nói là chuyện đương nhiên, vì trong lòng hắn mặt trời đã chết, sau này ngày tháng của nhân loại sẽ không ngừng thụt lùi, rồi lại đi lại con đường lịch sử cũ.

Đã bắt đầu từ nguyên thủy thì chắc chắn là bắt đầu từ việc nhặt trang bị.

Tuy nhiên trong mắt người khác, tầm nhìn xa của Đỗ Lan là không làm việc đàng hoàng, thấy tiền sáng mắt, không tôn trọng người chết, ích kỷ tư lợi.

Đừng cử động.

Mấy khẩu súng bao vây Đỗ Lan và Tiểu Vương.

Đỗ Lan ngẩng đầu thấy sau lưng binh sĩ còn có vài thường dân, nhưng không thấy xe của họ, đại khái là xe đã hỏng nên chuyển sang đi bộ vận chuyển hỏa thạch.

Tuy nhiên dù có đồ bảo hộ, việc đi bộ cũng không dễ dàng vì hỏa thạch cũng cần năng lượng, pin đồ bảo hộ không duy trì được hỏa thạch bao lâu.

Các người đang làm gì vậy.

Binh sĩ cau mày hỏi, dù qua mũ bảo hiểm cũng có thể cảm nhận được cơn giận của anh ta.

Chúng tôi đang thu thập tài nguyên.

Đỗ Lan lý trực khí tráng nói.

Binh sĩ tức giận nói: Ta nghĩ các người vốn dĩ đang trên đường vận chuyển hỏa thạch, vậy mà lại phớt lờ lệnh cứu viện để thừa cơ trục lợi.

Các người bị bắt, nếu phản kháng chúng ta sẽ nổ súng.

Tuy rằng ổn định trị an không phải việc của binh sĩ, nhưng tình huống này họ chắc chắn phải quản, phải trừng trị loại cặn bã xã hội như Đỗ Lan.

Nhìn về lâu dài, ta không phải thừa cơ trục lợi, chỉ là tích trữ tài nguyên thôi.

Đỗ Lan rất điềm tĩnh, không hề sợ hãi khi đối mặt với họng súng.

Tên này nhìn qua là biết một kẻ hung hãn, đối mặt với súng mà điềm tĩnh thế này, tố chất tâm lý cực kỳ vững vàng.

Binh sĩ không nói nhảm với họ: Xe của các người bị trưng dụng, giờ lên xe ngay, nếu không ta nổ súng.

Họ mang theo vũ khí chính là để đề phòng những sự kiện thế này.

Tuy Đỗ Lan cho rằng nhặt trang bị là nhiệm vụ hàng đầu để sinh tồn trong tận thế, nhưng rõ ràng binh sĩ không tán đồng, dù sao hiện tại vẫn chưa hoàn toàn là tận thế.

Hơn nữa dù có là tận thế thì chưa chắc đã thụt lùi về thời nguyên thủy.

Thực ra thời nguyên thủy năng lực sản xuất thấp, có chuyện ăn thịt người, nhưng con người nguyên thủy lại cực kỳ tuân thủ quy tắc.

Hành vi của Đỗ Lan hiện tại chỉ là hành vi của người nguyên thủy mà không có đạo đức của người nguyên thủy.

Chương 2617

Tóm lại tâm thái Đỗ Lan tuy rất ổn, nhưng đối mặt với vũ khí cũng chỉ có thể dừng động tác, vì họng súng đã gí sát vào mũ bảo hiểm.

Được rồi, chúng tôi sẽ không cử động nữa, tùy các anh xử lý.

Đỗ Lan nói.

Lên xe.

Hiện tại việc vận chuyển hỏa thạch là khẩn cấp nhất, không thể lãng phí thời gian.

Thế là toàn viên lên xe, tiếp tục chạy về phía đích.

Binh sĩ luôn cảnh giác vì họ không tin tưởng Đỗ Lan và Tiểu Vương, hai thường dân kia cũng tránh xa Đỗ Lan, rõ ràng là cảm thấy sợ hãi trước hành vi nhặt đồ của hắn.

Vậy cô là em gái tài xế sao.

Trong thùng xe hơi chật chội, vì ngoài anh em tài xế còn có lập trình viên và kỹ sư, cộng thêm vài binh sĩ, Đỗ Lan và Tiểu Vương bị binh sĩ kẹp ở giữa, vừa vặn đối diện với cô em gái.

Cô em gái không muốn trò chuyện, cô vừa mất đi ông nội, hiện tại tâm trạng rất tệ.

Anh trai thì đang lái xe, vẻ mặt nghiêm túc, anh rất miễn cưỡng chấp nhận nhiệm vụ này.

Anh cho rằng những binh sĩ này là những cỗ máy vô tình, chẳng hiểu chút gì về tình cảm.

Ngậm miệng.

Binh sĩ gắt gỏng nói, không muốn Đỗ Lan hù dọa cô gái nhỏ.

Nói chuyện thôi mà, mắt thấy địa cầu sắp bị Mộc Tinh hút vào, giờ không nói sau này chắc chẳng còn cơ hội, ta là người thích nói chuyện.

Đỗ Lan tự đắc nói: Các người muốn đến hành tinh phát động cơ phía trước.

Ta khuyên các người đừng đi nữa, vì các người đã chậm trễ quá lâu rồi, ta nghĩ mười lăm phút nữa hành tinh phát động cơ đó sẽ được người khác thắp sáng thôi.

Ta đã nói rồi, ngậm miệng lại.

Trong xe mọi người không đội mũ bảo hiểm nên có thể trực tiếp cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng, binh sĩ này đã nảy sinh sát tâm vì Đỗ Lan đang làm nhiễu loạn quân tâm.

Anh ta không muốn dùng bạo lực nhưng nếu Đỗ Lan cứ lảm nhảm, anh ta sẽ không khách khí.

Đỗ Lan im lặng mười lăm phút, hành tinh phát động cơ phía trước quả nhiên đã được thắp sáng, đúng như hắn dự đoán.

Thành công rồi sao.

Xe dừng lại, nhiệm vụ của họ đã được người khác hoàn thành.

Nhưng chuyện vẫn chưa kết thúc, thay đổi mức độ ưu tiên, còn mục tiêu tiếp theo.

Đừng lơ là, vẫn còn phát động cơ chưa khởi động lại, chúng ta phải tiếp tục tiến lên.

Binh sĩ biết trừ khi tất cả hành tinh phát động cơ đều khôi phục, nếu không thì chưa coi là kết thúc.

Đỗ Lan nói: Hành tinh phát động cơ tiếp theo nằm tận xích đạo, chạy đến đó cũng chẳng ích gì, tính theo tốc độ địa cầu tiến gần Mộc Tinh so với tốc độ xe chạy, trước khi chúng ta đến được phát động cơ chuyển hướng, địa cầu đã tiến vào giới hạn rồi, những gì các người làm bây giờ chỉ là vô ích thôi.

Ta nói đúng chứ, lập trình viên.

Thực sự là vậy, anh ta đã dùng máy tính tính toán từ sớm, theo tình hình hiện tại, dù phát động cơ có khởi động lại hết cũng không thể thoát khỏi Mộc Tinh.

Cứu trợ phát động cơ là chạy đua với thời gian, họ cách mục tiêu tiếp theo quá xa, tốn quá nhiều thời gian, đợi họ đến nơi địa cầu chắc cũng xong đời rồi.

Trong lúc họ cứu viện, địa cầu cũng đang không ngừng rơi xuống, hai quá trình này diễn ra đồng thời, thời gian là đồng bộ.

Nhưng tính toán là một chuyện, dù vô dụng cũng phải tiếp tục làm.

Lập trình viên biết địa cầu tiến vào giới hạn còn cần tám tiếng nữa, họ đến mục tiêu tiếp theo, chạy thục mạng trừ đi thời gian đổ xăng nghỉ ngơi, ít nhất cũng mất bảy đến tám tiếng, thật sự không chắc là kịp.

Nhưng anh ta chỉ nói: Vẫn bắt đầu phải đi thôi.

Có lẽ khi các phát động cơ khác được sửa xong, tám tiếng có thể tăng lên mười tiếng, lúc đó nỗ lực của họ có thể trở thành chìa khóa.

Lập trình viên là một chàng trai khối kỹ thuật, một nhà khoa học, anh ta hiểu rõ vạn vật đều có tính bất định, nhưng chính vì tính bất định mà khoa học nhân loại mới có giá trị, nếu mọi thứ đều đã xác định thì khoa học cũng chẳng còn ý nghĩa.

Giá trị của khoa học là không ngừng đưa vào các biến số, không ngừng tiến bộ trong sự bất định.

Nếu mọi thứ đều đã định đoạt thì cũng chẳng còn hy vọng.

Hy vọng được nuôi dưỡng trong sự bất định.

Ngươi câm miệng cho ta, nếu không ta sẽ tháo pin duy sinh của ngươi rồi vứt ngươi ra giữa trời tuyết.

Binh sĩ không muốn lãng phí đạn dược.

Tiểu Vương cũng cảm thấy Đỗ Lan lúc này quá nhiều lời, sao không thể yên tĩnh một chút được chứ.

Chẳng lẽ nhất định phải chọc giận đối phương mới vui sao.

Mình còn muốn giữ mạng mà.

Lúc này Tiểu Vương lại nghe Đỗ Lan nói: Tán mỹ mặt trời, ta là cán bộ của quân Hồi Quy, các người nếu giết ta sẽ bỏ lỡ rất nhiều tình báo đấy.

Trực tiếp tự lộ danh tính để họ không dám ra tay.

Mọi người đều trợn mắt há mồm, tự hỏi tên này rốt cuộc là hạng người gì.

Nhưng nếu Đỗ Lan thực sự là quân phản loạn thì binh sĩ thật sự không thể giết hắn, phải bắt về thẩm vấn.

Tiểu Vương cũng không ngờ Đỗ Lan lại nói ra thân phận dễ dàng như vậy, anh hoàn toàn không hiểu nổi Đỗ Lan.

Lập trình viên, anh chưa từng nghĩ đến việc trong tận thế mà chế tạo ra máy tính lượng tử bằng tay sao.

Trong Súng Mộng chiếc máy tính lượng tử đầu tiên được chế tạo thủ công trong thời tận thế.

Vốn dĩ nhân loại sắp xong đời, nhưng máy tính lượng tử vừa ra đời, một trăm năm sau đã khôi phục về thời đại vũ trụ, thậm chí còn tiến xa hơn là thực dân vũ trụ.

Vì vậy Đỗ Lan muốn thảo luận về khả năng chế tạo máy tính lượng tử thủ công.

Lập trình viên cho rằng đây là một tên điên, tay không chế tạo máy tính lượng tử gì đó, sao có thể chứ.

Yên lặng, nếu ngươi còn nói nữa ta sẽ đấm ngươi một phát, chỉ cần ngươi còn sống là được, không ai nói là phải nguyên vẹn cả.

Thần khí phản quân gì chứ, lòng kiên nhẫn của binh sĩ cũng có hạn.

Tiếp tục xuất phát đến địa điểm tiếp theo, nhưng không khí trong thùng xe trở nên kỳ quái.

Dù cơ hội mong manh nhưng hy vọng vẫn nảy mầm trong sự bất định.

Khoa học có sự bất định mới có sức hấp dẫn, chính vì tính bất định của khoa học mới thu hút từng lớp nhà khoa học dấn thân.

Cho nên dù biết địa cầu sắp rơi vào Mộc Tinh, nhưng đến giây phút cuối cùng, lập trình viên vẫn không từ bỏ hy vọng, vì chỉ cần không phải nói nhân loại chắc chắn một trăm phần trăm tiêu đời thì vẫn phải nỗ lực.

Hy vọng là gì.

Chương 2618

Thực ra hy vọng cũng giống như chuyện lo hão của người nước Kỷ vậy, vốn dĩ nó không tồn tại, người tin nhiều thì sẽ có hy vọng.

Chuyện lo hão kể về một người nước Kỷ lo trời sập xuống rồi ăn không ngon ngủ không yên, cuối cùng ngày càng suy yếu.

Trời tự nhiên không sập, nhưng vì tin trời sập nên một loạt hành vi sẽ vận chuyển theo hướng đó, dẫn đến hành vi tự tàn.

Hy vọng cũng là một ý nghĩ, nhưng chỉ cần tin hy vọng tồn tại thì mọi sức mạnh sẽ nỗ lực hướng về phía đó, cuối cùng hy vọng biến thành hiện thực.

Tuy rằng vài tiếng nữa địa cầu sẽ có tiếp xúc thân mật lần đầu với Mộc Tinh, nhưng chỉ cần không từ bỏ hy vọng, mọi người sẽ dùng trí tuệ và năng lực của mình để hành động, tuyệt đối phải biến hy vọng thành hiện thực.

Vì vậy tổ xe của Đỗ Lan vẫn nghĩa vô phản cố tiến về mục tiêu tiếp theo, tiếp tục hành trình vận chuyển hỏa thạch.

Thực ra kết quả tính toán của siêu máy tính cũng tương đương với Đỗ Lan, đó là địa cầu đã vô phương cứu chữa.

Siêu máy tính đã tính toán tính khả thi của tất cả các phương án do các nhà khoa học toàn thế giới cung cấp, đều không thành công.

Mọi người trong tổ xe đều rất nặng nề, dù sao Mộc Tinh ngay trên đỉnh đầu và ngày càng lớn hơn, nói không chừng nhân loại sắp tận thế.

Chỉ có Đỗ Lan là rất thoải mái, chẳng có chút cảm giác tận thế nào, cứ như một con quái vật phản nhân loại vậy.

Tên này chẳng lẽ không lo lắng cho tương lai nhân loại sao.

Lập trình viên dù sao cũng còn trẻ, tuy não rất thông minh nhưng vẫn không hiểu nhân tình thế thái, thấy dáng vẻ nhàn nhã của Đỗ Lan nên không nhịn được hỏi.

Đỗ Lan nhìn lướt qua mọi người trong thùng xe, thu hết biểu cảm của họ vào mắt rồi mới nói: Đã là toàn nhân loại cùng diệt vong, đó là một chuyện công bằng biết bao, có gì mà phải bi thương.

Nhân loại không phải luôn cảm thán về sự bất công sao.

Từ thời đại mặt trời đến nay, lời than vãn về bất công chưa bao giờ dừng lại, sao khi sự công bằng tuyệt đối đến nơi rồi lại đau lòng.

Lúc này chúng ta nên vui mừng nhảy múa mới đúng chứ.

Tất nhiên cũng không phải tuyệt đối công bằng, vì bên ngoài còn vài chiếc phi thuyền vũ trụ dẫn đường, họ phải bắn nổ tất cả thiên thạch trên quỹ đạo địa cầu, những phi thuyền này tạm thời không bị ảnh hưởng bởi việc địa cầu hủy diệt.

Nhưng sớm muộn gì họ cũng xong đời thôi, vì hiện tại kỹ thuật phi thuyền của nhân loại thực sự rất bình thường, sinh thái bên trong không đủ duy trì thuyền viên tồn tại lâu dài, dù có đóng băng cũng chưa chắc hai nghìn năm sau có thể đánh thức họ.

Cho nên một khi địa cầu xong đời, nhân loại coi như toàn diệt.

Nghe Đỗ Lan nói vậy, không ai cười nổi, dù sao chết rồi thì chẳng còn gì nữa, công bằng đến mấy cũng vô dụng.

Các người đều là Diệp Công hiếu long.

Đỗ Lan cho rằng cảnh giới của những người này quá thấp.

Đồ điên.

Đây là tiếng lòng chung của tất cả mọi người.

Giữa đường tiếp thêm nhiên liệu, bầu trời trên đỉnh đầu đã là một màu đỏ rực, Mộc Tinh ngay trên đầu, vòng xoáy khí khổng lồ giống như con mắt của thần ma từ trên cao nhìn xuống chúng sinh, dường như đang cười nhạo nhân loại không tự lượng sức.

Và ở khu vực địa cầu đối diện với Mộc Tinh, dẫn lực đã tạo thành một đường ống khí lưu, không khí trên địa cầu đang vô tình vứt bỏ địa cầu để lao vào vòng tay Mộc Tinh.

Năm đó địa cầu vứt bỏ mặt trăng vô tình bao nhiêu thì giờ không khí vứt bỏ địa cầu quyết tuyệt bấy nhiêu.

Trong hệ Mặt Trời đang diễn ra những màn tình cảm tra nam tra nữ.

Lúc này chàng tài xế trẻ tuổi đang lái xe dường như nghĩ ra điều gì đó, đột nhiên trở nên kích động.

Mộc Tinh là khí hydro, địa cầu có oxy, hai cái kết hợp lại cộng thêm nhiệt độ cao, chẳng phải thỏa mãn ba yếu tố cháy rồi sao.

Nhiên liệu, chất trợ cháy, điểm cháy, chỉ cần thỏa mãn ba điểm này, đến lúc đó khí hydro của Mộc Tinh sẽ bị thắp sáng, tạo ra sức mạnh khổng lồ, như vậy chẳng phải có thể đẩy địa cầu một phát sao.

Lý Nhất Nhất, Lý Nhất Nhất.

Lý Nhất Nhất là tên của lập trình viên, anh ta đang cúi đầu tính toán, phát hiện các phát động cơ địa cầu thực ra đã sửa xong gần hết, dù có sửa xong hết các phát động cơ còn lại thì cũng không thể tạo ra đủ lực đẩy.

Đáp án rất rõ ràng, địa cầu xong đời rồi.

Tuy nhiên anh ta vẫn bất động thanh sắc, không nói gì vì anh ta tin hy vọng vẫn còn, vẫn tin vào ngày mai.

Lưu Khải, anh gọi gì thế.

Lý Nhất Nhất bất lực hỏi, không biết vị học tra này có chuyện gì.

Lưu Khải khoa tay múa chân đưa ra ý tưởng của mình, đó là thắp sáng Mộc Tinh để đẩy địa cầu, làm một vố cực hạn.

Mọi người xung quanh đều trợn mắt há mồm vì đề nghị này quá đỗi không tưởng.

Lý Nhất Nhất cũng không khỏi biến sắc, lập tức tiến hành tính toán, phát hiện phương pháp này là khả thi, nhưng không có cây diêm nào dài như vậy.

Nếu thắp sáng được, địa cầu thực sự sẽ bị đẩy rời khỏi Mộc Tinh.

Lý Nhất Nhất nói đến đây, mặt mọi người lộ ra hy vọng, nhưng anh ta chưa nói hết: Nhưng dựa vào cái gì để thắp sáng đây.

Dù là tên lửa cũng không có tầm bắn hai vạn cây số, không thể thắp sáng hỗn hợp khí hydro và không khí ở khu vực an toàn.

Nói đơn giản là không có cây diêm nào dài như vậy.

Mọi người đều thất vọng, Lưu Khải cũng vậy, vì anh khó khăn lắm mới nghĩ ra một cách, không ngờ vẫn không được.

Tuy nhiên Lý Nhất Nhất vẫn chưa nói hết, anh tiếp tục: Mọi người đừng nản lòng, thực ra cũng không phải không có cách khác, có thể sử dụng hành tinh phát động cơ, tuy ở trạng thái bình thường ngọn lửa chỉ cao ba nghìn cây số, nhưng nếu sử dụng chương trình bùng cháy theo giai đoạn, có thể khiến độ cao ngọn lửa kéo dài ra, tôi gọi chương trình này là Xuân Tiết Thập Nhị Hưởng.

Chỉ cần thắp sáng hỗn hợp khí ở ngoài hai vạn cây số, lúc đó sóng xung kích khổng lồ sẽ truyền về địa cầu, lúc đó Bùm.

Lý Nhất Nhất cũng rất kích động vì họ sắp đi cứu địa cầu.

Tuy nhiên Đỗ Lan đã sớm nhìn thấu tất cả, ngọn lửa căn bản không thể đạt đến độ cao hai vạn cây số.

Đổ đầy nhiên liệu, lập tức xuất phát, lần này họ không chỉ thắp sáng phát động cơ mà còn muốn đưa khoảng cách của ngọn lửa lên độ cao chưa từng có.

Kế hoạch này từ hai tiếng trước đã được các nhà khoa học đưa ra và siêu máy tính đã hoàn thành tính toán.

Kết quả là không được, không có phương án đánh lửa nào có thể đánh lửa ở ngoài hai vạn cây số.

Các phát động cơ khác cũng đang nỗ lực tương tự, dù họ không có Xuân Tiết Thập Nhị Hưởng nhưng cũng sẽ biên soạn các chương trình khác, đại loại là để phát động cơ tích lực bùng cháy, tiếp cận giới hạn thôi, đây không phải chương trình phức tạp gì, nhưng hai vạn dặm vẫn là chuyện viển vông.

Lúc này thời gian không còn nhiều, chỉ còn nửa tiếng nữa địa cầu sẽ tiến vào độ cao cực hạn, hòa làm một với Mộc Tinh.

Mộc Tinh chắc đang vui mừng nói: Cảm ơn anh em nhân loại đã tặng địa cầu nhé.

Đại thế đã mất, cấp cao trực tiếp kêu gọi mọi người về nhà đoàn tụ với gia đình đi, đến lúc đó cùng chết coi như không còn gì hối tiếc.

Thông báo như vậy vừa phát ra đồng nghĩa với việc tuyên bố cái chết của địa cầu.

Khi từ bỏ hy vọng, nhân loại đã diệt tuyệt trước nửa tiếng.

Nhân loại diệt tuyệt rồi.

Đỗ Lan nhìn những chiếc xe rút lui ngoài cửa sổ, nói rằng nhân loại vào khoảnh khắc này đã xong đời.

Nhân loại sẽ không diệt tuyệt đâu, vẫn còn người chưa từ bỏ hy vọng.

Chương 2619

Lý Nhất Nhất kiên định nói, dù chỉ còn nửa tiếng họ cũng phải nỗ lực.

Hiện tại bắt đầu phân công, hai nhóm, một nhóm đi lắp hỏa thạch, một nhóm đến phòng điều khiển nạp chương trình, nửa tiếng cuối cùng, thành bại tại đây.

Các người đi theo tôi.

Đỗ Lan và Tiểu Vương bị một nữ binh canh giữ, cô đã được ủy quyền có thể nổ súng, sống chết không thành vấn đề.

Vì động đất, cả phòng điều khiển loạn như một nồi cháo, rất nhiều người đang sơ tán, nên các thành viên trong nhóm phải tự mình tìm phòng điều khiển, tự mình hoàn thành công việc cứu địa cầu.

Dư chấn liên tục vì địa cầu đã sắp tới giới hạn, dẫn lực Mộc Tinh giống như một bàn tay đang bẻ gãy miếng bánh quy, và địa cầu chính là miếng bánh đó, nửa tiếng sau sẽ vỡ vụn răng rắc.

Đỗ Lan và Tiểu Vương bị một nữ chiến sĩ mặc bộ xương ngoài trang giáp canh giữ, vũ khí của cô có thể hoàn thành việc ngắm bắn và khai hỏa trong một giây, có thể trực tiếp bắn hai người thành thịt nát.

Tuy nhiên trong thời khắc cứu thế giới then chốt này, ai cũng khó tránh khỏi phân tâm.

Các thành viên trong phòng điều khiển đều đang sơ tán, nhưng sơ tán đi đâu được chứ.

Bên ngoài trời đông giá rét, rời khỏi địa hạ thành căn bản không có nơi nào an toàn.

Dù không bị động đất làm chết thì cũng sẽ vì giá rét mà chết cóng.

Tìm thấy phòng điều khiển, bắt đầu nạp phần mềm, đồng thời còn phải đợi nhóm lắp đặt nạp hỏa thạch, chỉ có thể cầu nguyện họ thành công.

Theo lý thuyết thì có thể thành công, chỉ cần dừng xe đúng vị trí, sẽ có cánh tay cơ khí tiến hành nạp hỏa thạch, đó là tự động.

Chỉ là khoảng cách hai vạn cây số, ngọn lửa có đạt tới được không.

Chúng ta phải làm sao đây.

Tiểu Vương khẽ hỏi Đỗ Lan, anh hiện tại hoàn toàn hết cách, ngay cả trốn hay không cũng không biết.

Trốn.

Nếu địa cầu hủy diệt thì trốn ra ngoài cũng vô nghĩa.

Không trốn.

Nếu địa cầu được cứu thì chẳng phải họ sẽ bị xử tử sao.

Cho nên rất mâu thuẫn.

Kế hoạch này không thể thành công, một người bình thường còn nghĩ ra được kế hoạch này thì các nhà khoa học sao không nghĩ tới chứ.

Đã không được thực hiện thì chắc chắn là vì không thể thực hiện được.

Hoặc là do những kẻ ở trên ngu muội thôi.

Tiểu Vương thầm nói, nhắc đến Tào Quế luận chiến, Tào Quế nói những kẻ ăn thịt ngu muội, nghĩa là tầng lớp quý tộc không làm tròn bổn phận, không giúp quốc gia đánh thắng trận.

Tiểu Vương cho rằng các nhà khoa học cũng có thể không bằng một chàng tài xế học tra.

Đỗ Lan không nhịn được mà dành cái nhìn ái ngại cho Tiểu Vương, anh thật đúng là dám nghĩ đấy.

Nói vì quan hệ lợi ích dẫn đến không dốc sức thì có khả năng, nhưng lúc này nhà khoa học không dốc sức thì chính họ cũng chết, sao có thể lười biếng được.

Ngươi nghĩ nhiều rồi, lúc này dù là những kẻ ăn thịt cũng sẽ dốc toàn lực thôi.

Không làm được là không làm được, trừ khi lại có mẫu sinh vật địa cầu va chạm với ngọn lửa trong không gian của trạm Hòa Bình, thắp sáng ba mươi vạn tấn nhiên liệu bên trong, nếu không độ cao ngọn lửa không thể thắp sáng khối khí hỗn hợp.

Đỗ Lan tiết lộ nội dung: Nhưng nếu vậy thì địa cầu sẽ mất đi đồng bọn, có thể nói là quyết định bỏ nhỏ giữ lớn, mâu thuẫn với chế độ an toàn của máy tính.

Tiểu Vương nghe Đỗ Lan khẳng định như vậy thì không biết nói gì, dường như trong mắt Đỗ Lan mọi diễn biến tàn khốc đều là hợp lý, nào là buôn bán nhân khẩu, chế độ nô lệ, nhặt xác, hay giờ là bỏ nhỏ giữ lớn.

Rõ ràng mỗi quyết định đều có sự hy sinh lớn lao, nhưng Đỗ Lan dường như không thấy máu và nước mắt tươi sống dưới mỗi quyết định đó, chỉ vô tình phân tích thực tế.

Tại sao anh luôn có thể phân tích mọi việc một cách lãnh đạm như vậy.

Theo cách nói của anh, sau này nhân loại sẽ quay lại xã hội người ăn người, sao anh có thể làm ngơ như vậy được.

Tôi vừa nghĩ đến tương lai có thể khôi phục chế độ nô lệ là cảm thấy sợ hãi.

Tiểu Vương vốn không muốn than vãn, nhưng nhìn vẻ mặt không chút gợn sóng của Đỗ Lan, cứ như thể vứt bỏ sinh mạng toàn nhân loại cũng không sao, anh thực sự rất sợ hãi.

Ta đều là đối sự bất đối nhân, chọn cách hiệu quả nhất mà thôi.

Tương lai giữa địa hạ thành này và địa hạ thành kia chắc chắn sẽ dần nảy sinh cạnh tranh.

Giống như thời đại văn minh công nghiệp, mỗi quốc gia đều điên cuồng phát triển công nghiệp vũ khí, vì nếu ngươi không phát triển, quốc gia khác phát triển xong sẽ đến đánh ngươi.

Cho nên mọi người chỉ có thể cùng nhau chạy đua vũ trang.

Tương lai địa hạ thành tranh bá, ngươi không nhanh chóng phát triển lực lượng sản xuất thì tự nhiên sẽ bị địa hạ thành khác tấn công, cho nên bất kể dùng thủ đoạn gì cũng phải ưu tiên nâng cao hiệu suất.

Tương lai tài nguyên ngày càng ít, cạnh tranh sẽ ngày càng khốc liệt, trong hai nghìn năm sau ai phát triển trước người đó sẽ có ưu thế.

Tiểu Vương không còn gì để nói, địa hạ thành sẽ tự lập sao.

Tuy không muốn nghĩ như vậy nhưng khả năng rất cao.

Nghĩa là cuối cùng nhân loại vẫn phải tấn công lẫn nhau chứ không phải đoàn kết.

Anh rơi vào hoảng loạn, nhưng tiểu đội cứu thế vẫn đang nỗ lực, mỗi người đều đang làm việc một cách có trật tự.

Dù thời gian khẩn bách nhưng bất kể là lập trình viên hay kỹ sư đều rất bình tĩnh, đều đang nỗ lực hoàn thành công việc.

Tiểu Vương lúc này đột nhiên có chút mê mang, dường như phái Lưu Lãng mới là đoàn kết, phái Hồi Quy mới là phân liệt.

Anh không biết nên nói gì.

Tuy nhiên đó đều là quy luật lịch sử, dù Đỗ Lan không nói thì cũng sẽ phát triển như vậy.

Trước tiên sẽ độc lập, sau đó theo cạnh tranh ngày càng tàn khốc sẽ lại tìm cầu liên minh, cuối cùng vẫn sẽ hoàn thành đoàn kết.

Phân liệt là để đoàn kết tốt hơn.

Ta biết trong đầu ngươi có gì, chắc chắn là thế giới đại đồng, thiên hạ vi công.

Nhưng mục tiêu đó không dễ đạt được đâu, hai nghìn năm trước chỉ là khởi điểm, hai nghìn năm sau cũng chỉ là một quá trình.

Cái gọi là lý tưởng và thực tiễn có khoảng cách, lý tưởng rất tốt nhưng thực tiễn sẽ gặp đủ loại vấn đề, cho nên không thể vì phân liệt mà hoài nghi lý tưởng.

Thực tiễn mới là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý, lý tưởng đẹp đẽ đến mấy mà không qua thực tiễn cũng không thể thực hiện được.

Đỗ Lan nói rằng hắn chỉ tiếp nhận khoảng cách giữa hiện thực và lý tưởng mà thôi, khi thực tiễn cần phải phân liệt trước rồi mới đoàn kết thì chỉ có thể làm như vậy, chỉ có thể đi hết quá trình này.

Đỗ Lan đã thực tiễn vô số lần nên hiểu rõ quá trình này là không thể tránh khỏi, trừ khi hắn sử dụng sức mạnh siêu phàm, nghĩa là đưa vào biến số.

Nếu không có biến số thì với lực lượng sản xuất hiện tại, làm việc gì cũng phải từng bước một.

Hóa ra Đỗ Lan không phải không muốn đoàn kết mà là đối mặt với hiện thực.

Chương 2620

Tiểu Vương phát hiện mình không có khả năng thích ứng mạnh mẽ như vậy, không thể thích ứng với hiện thực tàn khốc.

Đôi khi lý tưởng rất tốt nhưng quá trình thực hiện lý tưởng lại buộc phải thông qua những phương thức trái với lý tưởng, đó cũng là sự thống nhất của các mặt đối lập trong mâu thuẫn.

Lúc này tình hình cứu thế lại không thuận lợi, tuy hỏa thạch đã được nhóm lắp đặt đưa vào thuận lợi nhưng lại xảy ra sự cố nghiêm trọng ngoài ý muốn, vì việc khởi động lại còn cần đẩy kim hỏa, nhưng thiết bị tự động không hoạt động được, chỉ có thể dùng sức người để đẩy, hiện tại cần những người đã sơ tán quay lại cùng đẩy.

Thế là thiếu nữ học sinh trung học đã có một bài phát biểu cảm động lòng người, thực ra là đọc thuộc lòng bài văn, giỏi hơn anh trai học tra, ít nhất lên lớp có nghe giảng.

Nhận được thông báo mọi người đều chọn quay lại, dù cơ hội mong manh họ cũng từ bỏ cơ hội về nhà để quay lại cùng đẩy kim hỏa.

Chúng ta cũng cùng đi đi.

Đỗ Lan nói với nữ binh: Yên tâm, chúng tôi sẽ không chạy đâu.

Nữ binh thấy mọi người đều đang nỗ lực đẩy, hạ quyết tâm nói: Nếu các người dám đào chạy, tôi sẽ bắn nát các người.

Yên tâm, cô có thể tin tưởng chúng tôi.

Đỗ Lan mỉm cười nói, nhưng hắn chắc chắn sẽ chạy, đứng ở cuối đội ngũ, hắn hơi truyền một chút lực cho những người phía trước, thế là một luồng lực như sóng triều truyền đến đám người vừa chạy về, khiến đám người không tự chủ được mà lao tới trước, cuối cùng đẩy được kim hỏa.

Oanh, theo tiếng va chạm của kim hỏa, năng lượng bom hạt nhân trong hỏa thạch bùng phát, cả phát động cơ phát ra tiếng gầm rú, khởi động lại hoàn thành.

Đỗ Lan kéo Tiểu Vương trực tiếp bỏ chạy, đợi đến khi binh sĩ muốn tìm họ thì căn bản không tìm thấy nữa.

Tới rồi, tới rồi, Xuân Tiết Thập Nhị Hưởng.

Lý Nhất Nhất bắt đầu chương trình.

Nhưng đúng như Đỗ Lan nói, còn thiếu năm nghìn cây số nữa, ngọn lửa phát động cơ không chạm tới khối khí hỗn hợp.

Lúc này Đỗ Lan và Tiểu Vương đã đứng ở khu vực an toàn, nhìn thấy ba luồng lửa thăng thiên, đúng như Đỗ Lan nói, các nhà khoa học khác cũng nghĩ ra cách nhưng ngọn lửa thực sự là không tới được.

Tiểu Vương cũng càng thêm hiểu rằng lý tưởng là lý tưởng, thực tiễn là thực tiễn.

Lý tưởng rất đầy đặn, hiện thực rất gầy gò, để thực hiện lý tưởng, khi thực tiễn có lẽ phải đi ngược lại lý tưởng trước.

Giống như câu chuyện về phú ông và người ăn xin vậy, phú ông thấy người ăn xin đang phơi nắng liền hỏi tại sao không đi làm việc.

Người ăn xin hỏi lại phú ông tại sao phải làm việc.

Phú ông nói làm việc là để hưởng thụ cuộc sống.

Người ăn xin liền nói mình lúc này lúc này đang hưởng thụ cuộc sống đây.

Thực tế làm việc là đúng, tuy nhìn qua làm việc và hưởng thụ cuộc sống là đối lập nhau nhưng để hưởng thụ cuộc sống thì bắt buộc phải làm việc.

Vì người ăn xin có thể phơi nắng là do có người khác đang làm việc nên anh ta có thể xin được thức ăn.

Nếu ai cũng không làm việc thì ai cũng là người ăn xin, cũng chẳng thể nhàn nhã phơi nắng được.

Đỗ Lan và Tiểu Vương đứng ở khoảng cách an toàn, nhìn ba luồng lửa màu cam bay vào không trung, thực sự là không tới được.

Tiểu Vương cảm nhận sâu sắc cái gì gọi là lý tưởng, cái gì gọi là hiện thực, cả hai thường đi ngược chiều nhau.

Địa cầu thực sự xong đời rồi sao.

Tiểu Vương ngơ ngác ngẩng đầu, lẩm bẩm tự nhủ.

Vừa rồi còn nghĩ phân liệt là để đoàn kết tốt hơn, chỉ là hiện tại xem ra vũ trụ không muốn cho nhân loại cơ hội này.

Đỗ Lan nói: Lúc này nên có người phá vỡ quy tắc, phá bỏ tư duy định thức, nhảy ra ngoài cái hộp để suy nghĩ rồi.

Quy tắc tồn tại là để bị phá vỡ mà.

Tiểu Vương không hiểu.

Đỗ Lan nói thẳng: Chẳng phải trước đó đã nói rồi sao, trên trạm không gian Hòa Bình còn nhiên liệu, chỉ cần nó lao vào ngọn lửa, ba mươi vạn tấn nhiên liệu sẽ được thắp sáng, tiếp tục kéo dài chiều dài ngọn lửa.

Nhưng tôi nghe nói Hòa Bình hào là chí bảo của phái Phi Thuyền, bên trong có lượng lớn mẫu động thực vật địa cầu, vào lúc then chốt sẽ rời khỏi địa cầu để tự hành du hành.

Chuyện này tuy là bí mật nhưng những lời đồn thổi không bằng chứng chắc chắn là có.

Đôi khi dù không có bằng chứng nhưng suy luận cũng chính xác như vậy, vì tư duy nhân loại đều tương tự nhau, đó thực sự là phong cách của phái Phi Thuyền.

Phái Phi Thuyền luôn tồn tại, chỉ là tiếng tăm không lớn, nhưng với tư cách là bảo hiểm cho sự tồn vong của nhân loại, họ thực sự có kế hoạch dự phòng, nếu địa cầu xong đời, trạm không gian Hòa Bình sẽ trực tiếp chạy thoát, không cần quản nhân loại.

Hiện tại là lúc nhân loại sắp xong đời nhưng chưa hoàn toàn xong đời, các phi hành gia trên trạm không gian phải đưa ra quyết định của mình, rốt cuộc là mặc nhận nhân loại xong đời rồi bỏ đi, hay cho rằng nhân loại vẫn còn có thể cứu được một chút để đánh cược bằng sự hy sinh của chính mình.

Cho nên đôi khi chuyện phiền phức nhất là lúc sự việc sắp xảy ra mà chưa xảy ra, rất thử thách lòng người.

Giống như ngọn cỏ, khi gió chưa thổi tới không biết mình nên nghiêng về bên nào, nếu nghiêng sai sẽ bị gió dạy cho cách làm người.

Cho nên đối với các phi hành gia trên trạm Hòa Bình, mọi thứ lúc này chính là một thử thách.

Họ chủ yếu chia làm phái Đào Vong, tức là rời đi theo kế hoạch đã định.

Còn những người muốn đánh cược một ván thì phải phá hủy trí tuệ nhân tạo mới được, vì trạm không gian là tự động hóa, hoàn toàn do trí tuệ nhân tạo khống chế, nó trước khi xuất xưởng đã được thiết lập lấy việc đảm bảo an toàn cho trạm không gian làm ưu tiên hàng đầu.

Lúc này cần có người tạo ra thay đổi, không chỉ là một người, có rất nhiều phi hành gia đều nhận thấy trạm không gian sắp chạy nên ngừng ngủ đông, bắt đầu kế hoạch cứu địa cầu.

Họ đều không cho rằng trạm không gian có thể sống độc lập, chỉ có hy sinh trạm không gian cứu địa cầu, nhân loại mới có cơ hội.

Lúc này những phi hành gia tuân thủ kế hoạch theo quy tắc đều đã ngủ đông, còn những người muốn phá vỡ quy tắc thì vẫn đang hoạt động, nhất thời dường như chỉ có trí tuệ nhân tạo mới là kẻ xấu duy nhất.

Lúc này nếu một phi hành gia muốn cứu địa cầu, một phi hành gia muốn ưu tiên đào vong, để họ đánh nhau trong phòng điều khiển mới thú vị.

Đỗ Lan ngẩng đầu, ánh mắt hắn có thể nhìn thấu vào trong trạm không gian, phi hành gia đang đối chất với trí tuệ nhân tạo chứ không phải là cuộc nhục bác giữa người với người.

Phái Cứu Thế và phái Đào Vong đều vì mục đích duy trì nòi giống nhân loại, lý niệm của họ là như nhau nhưng lộ trình thực tiễn khác nhau.

Khi lộ trình khác nhau mà tài nguyên và điều kiện chỉ có thể chọn một trong hai thì tiêu diệt đối thủ cạnh tranh về mặt thể xác là lựa chọn tốt nhất.

Lý tưởng khác nhau còn có thể đường ai nấy đi, nhưng lý niệm giống nhau mà lộ trình khác nhau thì đó là dị đoan, giết cũng không đáng tiếc.

Đáng tiếc hiện tại trong phòng điều khiển không có hai người cùng lý tưởng nhưng khác lộ trình.

Chỉ có con người và trí tuệ nhân tạo, cuối cùng không phải là tiêu diệt kẻ thù về mặt thể xác mà là thảo luận thông qua trí tuệ nhân tạo, cuối cùng con người và con người đạt thành thỏa hiệp.

Nếu không có trí tuệ nhân tạo ngăn cách, hai người khác lộ trình chiến đấu với nhau, cuối cùng thông qua chiến đấu đưa ra kết quả thì mới thể hiện được sự kiên trì của nhân loại đối với lộ trình.

Thảo luận qua màn hình rồi cuối cùng hợp tác thực hiện một lộ trình, chuyện này khá là ma huyễn.

Cũng chỉ có thể nói người ta cách màn hình nên không thể tấn công, cũng không có quyền thao tác nên chỉ có thể giương mắt nhìn phi hành gia đoạt lấy trạm không gian.

Nếu trong phòng điều khiển không phải là người và trí tuệ nhân tạo mà là người với người, thì chắc chắn sẽ có một màn nhục bác kịch tính, dù sao chiến đấu vì lộ trình cũng hoàn toàn xứng đáng.

Đỗ Lan nghĩ vậy, trực tiếp học Tôn Ngộ Không linh hồn xuất khiếu, đi tới phòng điều khiển.

Lúc này phi hành gia đang tranh luận với trí tuệ nhân tạo.

Phi hành gia cho rằng không có văn minh nhân loại thì trạm không gian chẳng có ý nghĩa gì, nên phải ưu tiên địa cầu, có địa cầu mới có nhân loại.

Chương 2621

Còn trí tuệ nhân tạo cho rằng bảo lưu mồi lửa nhân loại mới có ý nghĩa, nó được thiết lập chương trình như vậy, vào lúc then chốt phải thoát ly địa cầu, ý tưởng của phi hành gia chỉ là một cuộc đánh cược, chỉ là cược một phần vạn cơ hội mà thôi.

Thắng thì tự nhiên lấy nhỏ đổi lớn, thua thì địa cầu và trạm không gian cùng xong đời.

Cho nên về mặt lý trí thì không nên đánh cược, phải đảm bảo an toàn cho trạm không gian.

Ta thấy vị trí tuệ nhân tạo này nói rất có lý.

Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện trong phòng điều khiển.

Linh hồn vũ trụ.

Phi hành gia không khỏi nhìn về phía cửa khoang, đóng chặt như vậy sao đột nhiên mọc ra một người lạ.

Ngoài việc là linh hồn vũ trụ, chẳng lẽ là ảo giác của mình.

Về mặt lý trí mà nói, đây đúng là đánh cược, dù trạm không gian có ba mươi vạn tấn nhiên liệu thì chưa chắc đã cứu được địa cầu.

Nhưng từ bỏ địa cầu để bảo vệ trạm không gian cũng chẳng có xác suất một trăm phần trăm đảm bảo nhân loại sinh tồn.

Nếu nói xác suất bảo vệ địa cầu là một phần vạn, thì xác suất bảo vệ trạm không gian sinh tồn là một phần nghìn, cũng chỉ là về mặt xác suất thì cao hơn một chút thôi.

Nhưng dù là một phần trăm, một phần mười thì cũng không thể khẳng định chắc chắn sẽ duy trì được văn minh nhân loại, tại sao không đánh cược một lần.

Chỉ cần địa cầu thoát khỏi Mộc Tinh thì kế hoạch lưu lãng không còn là xác suất mà là một phần của lịch sử nhân loại.

Phi hành gia tin rằng Lưu Lãng Địa Cầu không có khả năng thất bại, nó sẽ trở thành lịch sử, vì dù môi trường khắc nghiệt đến mấy nhân loại cũng sẽ gian nan sống sót.

Ta nói với ngươi về xác suất, ngươi lại nói với ta về lịch sử, ngươi đúng là người không giảng đạo lý.

Đỗ Lan lắc đầu nói: Môi trường địa cầu sẽ cực kỳ khắc nghiệt, lúc đó nhân loại cũng có khả năng tuyệt diệt, đó cũng là vấn đề xác suất.

Ngươi muốn hy sinh một cơ hội một phần nghìn, dùng khả năng một phần vạn để đánh cược một phương án một phần mười.

Ngươi hồi nhỏ chắc chắn không ít lần chơi game mobile, không ít lần nâng cấp vũ khí trang bị, đều học được cách đệm phôi rồi.

Cái gọi là đệm phôi chính là việc nâng cấp vũ khí trong game có xác suất, nâng cấp thất bại sẽ bị trừ cấp.

Cho nên trước tiên thông qua việc nâng cấp vài món đồ đệm để thử xác suất, nếu thất bại vài lần thì mới nâng cấp vũ khí chính để tránh thất bại bị rớt cấp.

Người chơi tin rằng có thể thông qua việc nâng cấp các vũ khí khác thất bại để hoàn thành việc nâng cấp thành công vũ khí chính.

Cũng giống như bây giờ, hy sinh một trạm không gian một phần nghìn để đổi lấy một phần mười địa cầu, thực ra cả hai không có quan hệ nhân quả, nếu có thì cũng chỉ là một phần vạn cơ hội mà thôi.

Trò chơi di động nạp thẻ vốn là một loại huyền học, và hành vi hiện tại của các phi hành gia cũng chính là huyền học.

Họ hy sinh một phần nghìn khả năng để đánh cược vào một phần vạn cơ hội, nếu thắng sẽ thu về được một phần mười.

Bởi vậy mới nói tại sao trò chơi di động lại bùng nổ như vậy, vì trong nhân tính luôn ẩn chứa sự thôi thúc đánh bạc thiếu lý trí như thế.

Ngay cả trí tuệ nhân tạo cũng phải thốt lên: Lý trí của nhân loại đúng là một món hàng xa xỉ.

Tuy nhiên, việc bảo toàn Trái Đất có mười phần trăm cơ hội thắng, trong khi trạm không gian tách ra chỉ có một phần nghìn cơ hội, nên việc đánh cược vào một phần vạn khả năng nhỏ nhoi để kích nổ khối khí đẩy Trái Đất đi, chỉ cần thắng là có mười phần trăm hy vọng.

Mức lợi nhuận này đủ để khiến các nhà tư bản phải động lòng, chứ đừng nói đến người bình thường.

Không có văn minh nhân loại thì mọi thứ đều vô nghĩa, con người là vật mang của văn minh, bảo toàn nhân loại là nhiệm vụ hàng đầu.

Vì vậy, lúc này bắt buộc phải lựa chọn Trái Đất.

Phi hành gia kiên định bất di, lần hào cược này là tất yếu.

Ta cũng là vì sự kéo dài của văn minh, nhưng ta cho rằng không nên đi theo lộ trình này.

Chúng ta nên lấy lùi làm tiến, để phát triển văn minh tốt hơn thì nên tiêu diệt một phần văn minh trước.

Phản giả đạo chi động, đạo trời là bớt chỗ thừa bù chỗ thiếu, muốn văn minh phát triển thì trước tiên phải để nó suy yếu.

Đỗ Lan tuôn ra một tràng lý luận: Cho nên ta ủng hộ trạm không gian tách ra độc lập.

Cái gã đột nhiên xuất hiện này nếu không phải là u linh thái không thì cũng là kẻ chuyên môn đối đầu với mình.

Nói thật, đối với trí tuệ nhân tạo mà sử dụng bạo lực thì phi hành gia không thấy sao cả, nhưng nếu dùng bạo lực với con người thì lại quá mức thiếu nhi không nghi.

Nhưng phải thừa nhận rằng người ta nói người còn đáng sợ hơn quỷ, thấy người nhiều rồi lại càng thích chó hơn, quả là có đạo lý.

Quỷ và chó sẽ không có lý niệm hay lộ trình khác biệt với con người, cũng không tranh giành tài nguyên.

Cho nên tiêu diệt trí tuệ nhân tạo là vì không cùng tộc loại tất có dị tâm, nhưng đối mặt với lộ trình khác biệt, nhân loại lại rơi vào nghịch lý xe điện.

Đỗ Lan cố ý làm vậy, hắn muốn khiến phi hành gia rơi vào thế lưỡng nan, muốn nhìn anh ta phải xoay xở khổ sở.

Tuy nhiên, tố chất tâm lý của phi hành gia rất mạnh, anh ta sẽ không vì vài câu của Đỗ Lan mà từ bỏ kế hoạch cứu rỗi nhân loại, nếu thực sự không còn cách nào khác, anh ta chỉ có thể giết chết người đàn ông trước mắt này.

May mắn là phi hành gia đều được trang bị súng ngắn, tất nhiên không phải để đối phó người ngoài hành tinh, mà là lo sợ khi hạ cánh xuống hoang dã gặp phải dã thú.

Hiện tại dã thú trên Trái Đất gần như tuyệt chủng, nhưng thói quen mang súng vẫn được giữ lại.

Rút súng, phi hành gia vốn không muốn như vậy, nhưng đối mặt với lộ trình khác biệt, nếu cứ tranh chấp tiếp thì chỉ lãng phí thời gian: Chúng ta không còn thời gian nữa.

Không sai, chính là như vậy, vì đa số người mà hy sinh thiểu số người, đạo lý là thế.

Đỗ Lan tỏ vẻ mọi chuyện đều nằm trong dự tính, vào thời khắc mấu chốt, tiêu diệt vật lý mới là lựa chọn tối ưu: Đã không thể chứng minh mình đúng, vậy thì hãy tiêu diệt kẻ mà mình cho là sai.

Nhưng ngươi cũng phải hiểu rõ một điều, khi hai đề xuất mâu thuẫn xuất hiện, hoặc là một bên đúng, hoặc là cả hai đều sai, rất khó để cả hai cùng đúng.

Ngươi cho rằng ta sai, nhưng thủ đoạn của ngươi đã chắc chắn đúng sao.

Hoặc có lẽ tất cả chúng ta đều sai, hoặc có lẽ nhân loại căn bản không đáng để cứu rỗi.

Đỗ Lan tiếp tục lẩm nhẩm.

Nhân loại có đáng cứu hay không, không phải do ngươi hay ta quyết định.

Hạ quyết tâm, phi hành gia trực tiếp nổ súng, có thể nói là sát phạt quyết đoán.

Đoàng.

Viên đạn xuyên thấu bộ đồ phi hành của Đỗ Lan, tươi huyết từ vết thương tán lạc trong không gian vô trọng lực, thi thể bị lực đẩy va đập vào vách tường.

Vứt bỏ súng ngắn, tiếp theo là ra tay với trí tuệ nhân tạo, phi hành gia dùng rượu mạnh do đồng nghiệp người Nga tặng để đốt cháy máy móc, tống tiễn trí tuệ nhân tạo đi luôn.

Tiến về phía trước 4, phi hành gia trước tiên để khoang có người thoát ly, sau đó tự mình điều khiển trạm không gian lao vào ngọn lửa, bổ sung thêm năm nghìn cây số lửa hồng.

Ngày hôm đó, Mộc Tinh đã đấm cho Trái Đất một cú, một lượng lớn khí hỗn hợp bị kích nổ, sóng xung kích theo kênh dẫn khí đánh trực diện vào Trái Đất.

Một tiếng nổ vang rền, Trái Đất phải đánh cược tất cả để chịu đựng cú đấm này.

Ầm ầm, các hành tinh phát động cơ cũng trải qua một cuộc khảo nghiệm nghiêm trọng nhất từ khi thành lập.

Trước đó là động đất do mảng kiến tạo đứt gãy, hiện tại là cú đấm từ Mộc Tinh, một cái từ dưới lên, một cái từ trên xuống, nhưng các phát động cơ vẫn hiên ngang đứng vững.

Thành công rồi sao.

Tiểu Vương kinh ngạc nhìn ánh lửa đằng xa, cứ ngỡ như hai tinh cầu đang được nối liền bởi một dải lụa màu, luồng nhiệt phong khổng lồ khiến anh phải khom lưng, bóng dáng các hành tinh phát động cơ đằng xa vẫn đứng im phăng phắc, đủ thấy chất lượng kỹ thuật của nhân loại.

Đồng thời, anh cảm nhận được Trái Đất dường như có sự dịch chuyển, hẳn là lực đẩy khổng lồ đang đẩy Trái Đất đi.

Đỗ Lan trở lại trong thân thể, cảm nhận Trái Đất đang nhẫn nại.

Trái Đất cũng phải cố lên nhé, đừng để thua trước phát minh của nhân loại.

Thành công rồi ư.

Khi đồng hồ đếm ngược kết thúc, Trái Đất không còn tiếp tục áp sát Mộc Tinh nữa mà lướt qua nhau.

Mọi người mới nhận ra đã thành công, sóng xung kích từ khí hỗn hợp bùng nổ thực sự đã đẩy Trái Đất ra xa.

Chương 2622

Trái Đất thoát khỏi một kiếp nạn, ngay lập tức bắt đầu điều chỉnh góc độ, quay lại quỹ đạo, tiếp tục hành trình lưu lạc.

Sống sót rồi, thì phải đối mặt với một đống hỗn độn.

Việc cứu viện bão hòa vô cùng cứng cỏi, nhưng sau đó lại là một bãi chiến trường, vì tổn thất là chưa từng có.

Không chỉ là con người, mà còn một lượng lớn hỏa thạch, xe cộ, tài sản và cơ sở hạ tầng.

Tóm lại, các loại tổn thất cộng lại là khôn lường, tương lai sẽ phải sống khổ cực trong một thời gian dài.

Nói không có oán hận là không thể nào.

Nếu không lưu lạc, Trái Đất vẫn ở chỗ cũ sống những ngày vui vẻ, sao có thể bị Mộc Tinh thu hút.

Nếu không bị Mộc Tinh thu hút, sao lại có tổn thất lớn thế này.

Nếu không tổn thất lớn thế này, đời mình sao lại vất vả đến thế.

Một chuỗi logic hoàn chỉnh đã hình thành, hoàn toàn không có sơ hở.

Lúc này, cơ hội của phe Phản kháng đã tới, họ điên cuồng tuyên truyền việc quay trở về, đồng thời bắt đầu tìm kiếm những trang bị và hỏa thạch rơi vãi, muốn thông qua những kỹ thuật này để nâng cấp trang bị của mình.

Tiểu Vương nhìn tất cả những chuyện này, phát hiện đúng là bị Đỗ Lan đoán trúng hết.

Thực ra không chỉ Đỗ Lan đoán được, mà rất nhiều người cũng đoán được, dù sao lịch sử cũng nằm đó, chỉ cần nhìn vào là biết.

Có điều thấy được cũng không giải quyết được, ngoài việc thuận theo dòng chảy ra thì chẳng có cơ hội nào khác.

Những kẻ có tâm đã sớm đặt cược cả hai bên, bản thân ở lại phe Lưu lạc, còn con cái thì gửi sang phe Phản kháng, hoặc ngược lại cũng thế.

Đây đều là đạo sinh tồn, không liên quan đến đúng sai, chỉ quan tâm đến thắng thua.

Lạc hậu chiến thắng tiên tiến thì vẫn có thể ăn ngon mặc đẹp như thường, nên lựa chọn tốt nhất chính là đặt cược nhiều bên, như vậy mới đảm bảo gia tộc mình luôn thắng.

Thủ pháp rất đơn giản và cũng rất đáng ghét, nhưng các đại gia tộc có thể mấy trăm năm không đổ chính là nhờ đặt cược đa diện như thế.

Không phải nói họ có thông minh tài trí hay tiên kiến chi minh gì, dựa vào những thứ huyền học là không thực tế, thực tế chính là sự mộc mạc không màu mè, dùng phương pháp đơn giản nhất, ổn thỏa nhất, không chơi những thứ hoa hòe hoa sói.

Có một nhóm kẻ hai mặt gia nhập, thế lực phe Phản kháng cũng tăng lên không ít, nhưng nội bộ quân phản kháng cũng có phân kỳ, là quay về hay là phát triển, hiện tại phái Quay về đang chiếm ưu thế.

Đỗ Lan cũng không vội, đợi đến sau khi Hợi thiểm xảy ra, phái Phát triển mới là tương lai.

Người khác là đặt cược nhiều bên, còn Đỗ Lan là hắn hạ bên nào thì bên đó thắng, dù sao đây cũng là Đỗ Lan mà.

Nếu chỉ là những ngày tháng khổ cực, mọi người còn có thể chấp nhận, nhưng càng khổ thì càng có đủ loại hào thân kiêm tính, đủ thứ chuyện loạn thất bát táo xảy ra, cộng thêm phe Phản kháng thêm dầu vào lửa, đúng là nhà dột còn gặp mưa liên miên.

Tiếng lòng mong muốn quay về của mọi người ngày càng lớn, các loại hoạt động bùng phát trong các thành phố dưới lòng đất khác nhau, khiến tình hình càng thêm tồi tệ.

Trải qua một trận tai nạn, con người không hề đoàn kết lại để cùng đối mặt tương lai, trái lại xuất hiện rất nhiều âm thanh bất hòa.

Nếu mặt trời không xảy ra Hợi thiểm, vậy tại sao mọi người phải chịu nhiều khổ cực thế này.

Thế là việc mặt trời liệu có Hợi thiểm hay không lại một lần nữa được đưa ra thảo luận.

Nếu không có Hợi thiểm, nhân loại chúng ta rốt cuộc đang làm cái gì vậy.

Là tự sát sao.

Phe Phản kháng tuyên bố sẽ không có Hợi thiểm đâu, tất cả đều là trò đùa, một trò đùa tai quái.

Cho nên họ nên quay về, nên chuyển hướng, trở lại quỹ đạo ban đầu.

Tiếng hô hào quay về rất cao, dù sao ngày tháng cũng khó khăn quá rồi.

Cộng thêm phe Phản kháng hứa hẹn đủ điều, nói rằng không có Hợi thiểm, sau khi trở về chỗ cũ đời sống của mọi người sẽ rất tốt, không phải chen chúc trong không gian chật chội, không phải sống trong cảnh tối tăm không thấy ánh mặt trời, hơn nữa muốn sinh con là sinh được, muốn chạy nhảy trên bãi cỏ là chạy được, muốn đi xa là đi được, tạm biệt cái cảnh nghẹt thở này.

Chúng ta có thể đoạt lại tất cả những gì đã mất, chỉ cần mọi người ủng hộ chúng ta.

Cái gọi là Hợi thiểm chỉ là cái cớ họ dùng để hù dọa người, họ căn bản không có bằng chứng chứng minh Hợi thiểm sẽ xảy ra một trăm phần trăm.

Tiếng nói của phe Phản kháng không ngừng truyền ra, liên tục khơi gợi nỗi oán hận của mọi người.

Thực ra mọi người cũng không nhất định phải quay về, nhưng ít ra phải có một cái gì đó để trông chờ, không thể cứ mãi sống khổ sở như thế này được, nếu vậy sống còn ý nghĩa gì.

Phải có chút hy vọng, chút tương lai chứ.

Nếu phe Lưu lạc không cho được, thì mọi người đành đi theo phe Phản kháng thôi, ít nhất họ thực sự đưa ra được một ý tưởng không tồi, đó là quay về, trở lại vòng tay của mặt trời.

Quân Quay về lớn mạnh rồi, nhưng số người ủng hộ khai phá bề mặt không có bao nhiêu, cơ bản đều là những người ủng hộ quay về mặt trời.

Chúng ta hiện tại đã thành những kẻ bên lề rồi.

Tiểu Vương rất lo lắng, vì anh cảm thấy Hợi thiểm vẫn có khả năng xảy ra, không thể nóng vội quay về được.

Đây là lẽ đương nhiên, lý luận quả trứng gà của ngươi chẳng phải đã chứng minh rồi sao.

Đỗ Lan nói.

Tiểu Vương thở dài: Nhân loại luôn chọn phương thức đơn giản nhất để có được tài nguyên, phong trào quay về hiện tại đúng là lựa chọn đơn giản nhất.

Nhưng còn mặt trời.

Anh tuy thuộc phe Phản kháng, nhưng chuyện mặt trời đúng là không có bằng chứng mang tính quyết định, không thể nói tuyệt đối sẽ có Hợi thiểm, cũng không thể nói tuyệt đối không, nên phải trung dung một chút, đừng vội hạ quyết định, dù sao khoảng cách đến thời gian Hợi thiểm mà các nhà khoa học tính toán cũng không còn bao nhiêu, đợi thêm năm mươi năm hay một trăm năm nữa cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Đáng tiếc là loại tư tưởng chiết trung này đã không còn khả năng lan truyền nữa, hiện tại mọi người chỉ muốn thấy kết quả ngay lập tức.

Hoặc là mặt trời lập tức Hợi thiểm để họ chấp nhận hiện thực, hoặc là quay về.

Không chỉ Tiểu Vương lo lắng, Lưu Khải cũng lo sốt vó.

Vì trên đường phố toàn là người tham gia phong trào quay về, anh cũng không biết tại sao lại thành ra thế này, chẳng phải cách đây không lâu họ còn vạn chúng nhất tâm giải quyết vấn đề sao.

Tại sao bây giờ lại hỗn loạn như vậy, chẳng lẽ đúng là lòng người tựa nước, dân động như khói.

Không hiểu nổi, Lưu Khải đi tìm Lý Nhất Nhất, hai người tuổi tác xấp xỉ nhau nhưng học vấn lại chênh lệch rất nhiều.

Lý Nhất Nhất thông qua các kênh khác nhau đã hiểu rõ tình hình hiện tại, có thể giải thích cho Lưu Khải đại khái vấn đề là gì, chính là mọi người đều rất bất mãn với hiện trạng, đặc biệt là sau khi cứu viện bão hòa tiêu tốn quá nhiều tài nguyên và hy sinh quá nhiều, tầng lớp cao tầng của phe Lưu lạc không thể đưa ra sự bù đắp, cũng không thể hứa hẹn một tương lai tốt đẹp hơn.

Nói thật, chỉ xét trên số liệu, chúng ta thực sự không trụ nổi qua những cuộc khủng hoảng tương tự nữa đâu.

Lần này chúng ta mất đi trạm không gian Hòa Bình, hơn ba trăm chiếc máy bay, hơn một nghìn phương tiện vận tải, còn mất gần hai trăm hỏa thạch, hư hỏng hơn một trăm cái, số người hy sinh lên tới gần một vạn, thương vong vô số, tiêu hao vật tư sinh hoạt và y tế càng nhiều hơn.

Hơn nữa tổn hao từ việc cứu viện hiệu quả cũng không ít, một lần khởi động lại đã dùng mất hơn một nghìn hỏa thạch, chưa kể các loại thiết bị loạn thất bát táo bị hư hỏng, những con số này đại diện cho việc chúng ta đã không thể chịu thêm cú đánh thứ hai.

Lý Nhất Nhất nói, anh là dân kỹ thuật, thích nói chuyện bằng số liệu.

Dân văn khoa thích dùng từ ngữ văn chương để tô vẽ mọi việc cho lộng lẫy, nhưng dân lý khoa lại thích dùng số liệu, sức thuyết phục của số liệu mạnh hơn bất kỳ biện pháp tu từ nào.

Đã không thể loạn thêm nữa, tại sao lại có nhiều người kháng nghị vậy.

Lưu Khải vẫn không hiểu.

Bởi vì mọi người không thấy hy vọng, họ bất an, cộng thêm phe Phản kháng kích động, nên mới thành ra thế này.

Lý Nhất Nhất cũng thở dài một tiếng, tuy thấy được vấn đề nhưng anh cũng không cách nào giải quyết, trừ khi sức sản xuất tăng lên.

Nhắc tới phe Phản kháng, Lưu Khải liền nghĩ ngay tới cái gã Đỗ Lan vô pháp vô thiên kia, sau đó còn thừa cơ bỏ trốn.

Mấy tên đó lúc đó đã thừa nước đục thả câu, giờ lại chọc gậy bánh xe, đúng là không phải hạng tốt lành gì.

Nếu tôi gặp lại, nhất định phải bắt hết bọn chúng lại.

Vấn đề không đơn giản như thế, phe Phản kháng đúng là có thêm dầu vào lửa, nhưng tương lai mịt mờ cũng thực sự khiến người ta đau đầu, anh cũng cảm thấy dạo này đời sống khó khăn rồi đúng không, tài nguyên thắt chặt nghiêm trọng, dù không có phe Phản kháng thì mọi người vẫn sẽ bất mãn thôi.

Hơn nữa Hợi thiểm cũng thực sự không có bằng chứng chính xác một trăm phần trăm.

Vậy anh nói xem Hợi thiểm có xảy ra không.

Lưu Khải hỏi.

Tôi không biết.

Lý Nhất Nhất đáp: Nếu chỉ dựa trên số liệu thì Hợi thiểm chắc chắn sẽ xảy ra, nhưng hiển nhiên họ sẽ không tin vào số liệu đâu.

Rõ ràng là chỉ cần nhẫn nhịn một chút là qua thôi mà.

Lưu Khải thực sự không hiểu nổi, chẳng lẽ nhẫn nhịn một chút không được sao.

Chương 2623

Đúng vậy, nhẫn nhịn một chút đúng là có thể vượt qua, giống như thời đại Đào dật cũng là nhẫn một chút là xong, còn ai quan tâm đến những người vẫn đang vật lộn trên bề mặt Trái Đất chứ.

Đối với người trên bề mặt, họ chính là cái giá phải trả cho việc nhẫn một chút đó.

Nhẫn một chút, đợi người khác trả giá xong, vấn đề tự nhiên sẽ dễ giải quyết thôi.

Nhưng tiền xấu đuổi tiền tốt, đừng quên năm đó có bao nhiêu kẻ vội vàng sinh con và làm giả giấy chứng nhận để trà trộn vào thành phố dưới đất, cách hành xử của họ không phải là nhẫn nhịn mà là tranh đoạt.

Nhẫn nhịn không phải tính cách của họ, đối với họ sống sót trước mắt mới là quan trọng nhất, tuyệt đối không tự nguyện trở thành cái giá để giải quyết vấn đề.

Họ đã vội vàng vào thành phố dưới đất, giờ lại vội vàng muốn ra ngoài.

Lý Nhất Nhất biết Lưu Khải chỉ là một người bình thường, chuyện nhẫn nhịn này chỉ là nghĩ suông thôi, lúc thực sự gặp vấn đề thì không dễ giải quyết như vậy, anh không kìm được mà nói: Hiện tại đã không còn là vấn đề nhẫn nhịn hay không nữa, mà là vấn đề niềm tin giữa các thành phố dưới đất, môi trường khép kín rất dễ nảy sinh sự ngờ vực.

Đặc biệt là sau cứu viện bão hòa, có thành phố bị hư hại nặng, tài nguyên càng thiếu, có thành phố bảo tồn tương đối hoàn chỉnh, tài nguyên nhiều hơn, hiện tại việc phân phối tài nguyên đã thành vấn đề

lớn.

Rất nhiều thành phố đã tuyên bố đóng cửa, trong tình huống đó, sự bất mãn của mọi người sẽ ngày càng bị kích động.

Trên toàn thế giới có đủ loại thành phố dưới đất của các quốc gia khác nhau, thời gian hơn ba trăm năm không đủ để người Trái Đất thống nhất, nên vẫn tồn tại các chuỗi nghi kỵ, một khi có thành phố đóng cửa sẽ dẫn đến phản ứng dây chuyền.

Hơn nữa nói nhẫn một chút cũng được, chịu khổ cũng xong, nhưng chúng ta bắt buộc phải đưa ra một phương hướng phát triển, không thể cứ nhẫn nhịn mãi được, nhẫn lúc này là để tương lai tốt hơn, nhưng hiện tại chúng ta không có năng lực phát triển.

Phe Lưu lạc cũng không phải đồ ngốc, họ biết phát triển trên bề mặt là một hướng đi, vấn đề là họ phải chịu trách nhiệm cho tất cả các thành phố dưới đất và hành tinh phát động cơ, tiêu tốn quá nhiều tài nguyên, căn bản không còn tiền dư để phát triển bề mặt.

Sau đợt cứu viện bão hòa này lại càng hết sạch tiền, dù có chế độ phân phối để giảm mức tiêu thụ tài nguyên của mọi người nhằm tích lũy sức mạnh, thì sức mạnh đó cũng là để tiếp tục duy trì phát động cơ chứ không phải phát triển bề mặt, ít nhất phải hai trăm năm nữa mới có tiền dư để làm việc đó.

Phe Quay về thì càng không thèm nghĩ tới, chỉ có Đỗ Lan là nghĩ đến chế độ nô lệ.

Muốn thúc đẩy chế độ nô lệ thì phải đánh một trận, kẻ thua làm nô lệ, phe Lưu lạc không thể đề xuất cái này, nói ra là chết nhanh hơn.

Đỗ Lan chính là lợi dụng ưu thế của kẻ đến sau, đi lại con đường lịch sử, mưu toan thông qua chiến tranh để thúc đẩy chế độ nô lệ.

Dựa trên số liệu biết được hiện tại đời sống khó khăn thế nào, cộng thêm mức độ tổn thất của các thành phố dưới đất không đồng đều, nên mâu thuẫn nảy sinh.

Vào thành phố dưới đất cũng đã lâu, người bình thường rất ít có cơ hội đi lại giữa các nơi, đối với họ các thành phố khác đều là người lạ, sao có thể một nơi có nạn tám phương hỗ trợ được.

Chuyện này cũng giống như thời Xuân Thu Chiến Quốc, các chư hầu năm nào cũng họp mặt chia thịt, nhưng với người bình thường, cả đời họ chưa chắc đã rời khỏi nơi ở để sang nước khác, đối với họ nước khác ở phương xa là người lạ, thậm chí là kẻ thù.

Nếu chư hầu cứ nhất định đem đồ của nước mình đi tặng nước khác thì vị trí chư hầu đó sẽ không vững.

Từ lúc rời khỏi bề mặt đến nay đã trải qua một thời đại Đào dật, mọi người ngày càng xa lạ, càng xa cách, chắc chắn sẽ ưu tiên đảm bảo tài nguyên cho mình trước.

Cái gọi là cửa son rượu thịt ôi, đường có xương chết rét, ngươi có từng nghĩ đến một khả năng, không phải người trong cửa son không muốn giúp, mà bởi vì một khi họ giúp, lưu dân bên ngoài sẽ ùa tới dỡ luôn cả cái cửa son đó đi không.

Đỗ Lan nói với Tiểu Vương.

Tiểu Vương nhìn Đỗ Lan: Tôi thừa nhận sẽ có tình huống đó, nhưng cửa son sở dĩ thành cửa son là vì họ tập trung tài phú, nên mới xuất hiện lượng lớn lưu dân.

Cửa son là nguyên nhân, lưu dân là kết quả, cuối cùng cửa son hoặc là chủ động bỏ tài nguyên ra giải quyết vấn đề, hoặc là bị động giải quyết.

Tôi tin trong cửa son thực sự có người tốt, nhưng giai cấp của họ quyết định họ không thể giải quyết được vấn đề.

Tốt tốt, rất biết suy nghĩ.

Vậy ngươi đã cân nhắc đến nguyên nhân sản sinh ra cửa son chưa.

Tiểu Vương suy nghĩ một chút rồi nói: Thiên tai nhân họa.

Gần đây tôi có đọc lịch sử, phát hiện lúc thiên tai nhân họa xảy ra chính là lúc cửa son ra sức tập trung tài phú.

Thời Xuân Thu Chiến Quốc đã có các loại quan hệ vay mượn rồi, nhà họ Điền nắm quyền ở nước Tề chủ yếu là vì họ khi cho vay thì dùng đấu lớn đong ra, khi thu nợ thì dùng đấu nhỏ đong vào, nhờ đó mua chuộc lòng người.

Đồng thời lãnh chúa các nơi cơ bản cũng là chủ nợ, trong tay họ đều nắm giấy nợ của dân chúng.

Năm đó Mạnh Thường Quân toàn là giấy nợ, ông ta khổ sở vì không đòi được tiền, sau đó có một môn khách chủ động xin đi, Mạnh Thường Quân mừng rỡ quá đỗi.

Nhưng môn khách này sau khi đi về lại không mang tiền về mà đốt sạch giấy nợ, lúc bẩm báo thì nói tiền đã thu về rồi, Mạnh Thường Quân hỏi tiền đâu.

Môn khách bảo tiền đã dùng mua vật phẩm rồi.

Mạnh Thường Quân lại hỏi vật phẩm đâu.

Môn khách nói tôi thấy Mạnh Thường Quân ngài chẳng thiếu thứ gì, chỉ thiếu nhân nghĩa, nên tiền đều dùng mua nhân nghĩa rồi.

Tất nhiên Mạnh Thường Quân không giết môn khách đó mà chỉ lạnh nhạt với anh ta, nhưng sau này Mạnh Thường Quân thất thế phải rút về thái ấp, lại được dân chúng thái ấp ủng hộ nhiệt liệt.

Chính vì có thiên tai nhân họa, có hiếu hỷ cưới hỏi, nên mọi người mới phải vay tiền, mang nợ thì bắt buộc phải trả tiền, rất dễ mất đi đất đai và tư liệu sản xuất, cuối cùng biến thành xương chết rét.

Có kẻ gặp sự cố cần tiền gấp, cũng có kẻ bị chủ nghĩa tiêu dùng làm mờ mắt, chỉ cần mắc nợ là có khả năng bị ăn sạch sành sanh.

Tiểu Vương đúng là có hiểu biết rất tốt về lịch sử, ngay cả thời Xuân Thu Chiến Quốc, các hoạt động kinh tế cũng đã tồn tại từ lâu.

Quân thâu, khinh trọng v. v.

đều là thủ đoạn quản lý kinh tế của chư hầu, quân thâu là bình ổn giá, khinh trọng là cung cầu.

Lịch sử cho vay cũng rất lâu đời, thậm chí chư hầu còn có một phủ khố chuyên dùng để cung cấp khoản vay, người dân nếu cần đều có thể vay, trong vòng ba tháng hoàn trả.

Vì có lưu thông kinh tế nên tất yếu có khoảng cách giàu nghèo, vì tiền cũng giống như nước, sẽ tụ về chỗ trũng, cuối cùng sinh ra cửa son và xương chết rét.

Người trong cửa son chưa chắc đã tà ác, chưa chắc không muốn giúp kẻ sắp chết rét, nhưng một khi họ giúp, họ rất có thể sẽ khuynh gia bại sản, vì tiền bạc tụ về chỗ trũng cũng không chịu nổi cảnh nhiều người mỗi người một gáo múc sạch cả ao.

Hơn nữa nếu cửa son bị đạp đổ, cả hệ thống quản lý biết lấy tiền từ đâu.

Thu thuế từ cửa son chi phí thấp hơn nhiều so với thu từng nhà từng hộ, nên mới sinh ra chuyện bao thầu thuế.

Để tiết kiệm chi phí, người ta để cửa son đi thu thuế, chỉ cần nộp đủ phần phải nộp, còn lại là của cửa son hết.

Cửa son nộp thuế thì mới có tiền trị thủy, mới có tiền phát binh.

Cửa son dần dần học được cách giết gà lấy trứng, hoặc là báo cáo gian dối nhân khẩu, hoặc là thu thêm, hoặc là nộp thiếu, làm một kẻ gian thương trung gian dối trên lừa dưới đạt chuẩn.

Tiểu Vương không biết Đỗ Lan muốn nói gì, là mâu thuẫn giữa cửa son và xương chết rét, hay đơn thuần nói về vấn đề kinh tế.

Xem ra ngươi đã học được cách dùng lịch sử để hiểu vấn đề kinh tế rồi, tốt lắm.

Vậy ngươi có cách giải quyết không.

Không có.

Tiểu Vương đương nhiên không giải quyết được, nếu anh ta giải quyết được những vấn đề này thì đã không đi theo Đỗ Lan.

Chỉ cần có lưu thông kinh tế thì vấn đề này rất khó giải quyết.

Cho nên vẫn phải phát triển sức sản xuất, đến lúc đó một cá nhân sẽ là một xã hội độc lập, không cần giao lưu kinh tế nữa.

Trong chế độ nô lệ mới của ta, tất cả nô lệ đều phải trở thành những xã hội độc lập, đều được trang bị máy tính lượng tử, một cá nhân tương đương với một đội thi công.

Đỗ Lan lúc này mới nói ra mục tiêu của mình, hắn muốn Tiểu Vương nhận rõ vấn đề mới có thể tìm ra đáp án.

Đối diện với kết cục cửa son và xương chết rét tất yếu do lưu thông kinh tế tạo ra, không liên quan đến nhân tính, chỉ có thể giải quyết bằng cách nâng cao sức sản xuất, và nhóm chuột bạch đầu tiên chính là nô lệ.

Hắn muốn Tiểu Vương thoát khỏi thuyết nhân tính, bất kể cửa son lương thiện hay tà ác thì họ vẫn sẽ tạo ra vấn đề, và xương chết rét phải nắm giữ sức sản xuất tiên tiến mới giải quyết được vấn đề.

Tiểu Vương sững sờ, chẳng lẽ nô lệ lại thực sự đại diện cho sức sản xuất tiên tiến sao.

Cảm giác này đúng là kỳ quái, nhưng trước đó ông cũng nói phân liệt là để đoàn kết tốt hơn, có lẽ đây chính là mâu thuẫn giữa lý tưởng và thực tiễn.

Lý tưởng dù tốt đến đâu, khi thực hiện cũng phải đi từng bước một, không thể xây lâu đài trên không.

Nhưng trang bị máy tính lượng tử cho mỗi nô lệ, sao có thể chứ.

Chẳng lẽ ông thực sự cho rằng có thể chế tạo thủ công máy tính lượng tử.

Tại sao lại không.

Đỗ Lan lý trực khí tráng nói: Ngươi có biết chuyện bảy mươi ức con chó điên ra khỏi chuồng không.

Tiểu Vương không biết.

Câu chuyện này tên là Dị Tinh Lạc Lối, bối cảnh câu chuyện là kỹ thuật động cơ du hành tinh tế rất đơn giản, chỉ là nhân loại mãi không phát hiện ra.

Mà một nhóm người ngoài hành tinh kỹ thuật đang ở thời đại Đại Hàng Hải lại nắm giữ kỹ thuật đó, rồi đến một Trái Đất đầy máy bay xe tăng, súng xung kích và bom hạt nhân, vượt vạn năm ánh sáng gửi tặng món quà động cơ, lễ nhẹ tình nặng.

Câu chuyện này muốn nói kỹ thuật cao đoan chưa chắc đã khó nắm bắt, chỉ xem có vận khí hay không thôi.

Chương 2624

Giống như Edison đã thử hơn 1600 lần mới tìm ra sợi tre carbon hóa.

Nếu ngay từ đầu ông ấy chọn sợi tre carbon hóa thì chỉ cần rất ít thực nghiệm là xong.

Mà nhà khoa học phát minh ra bóng đèn dây tóc vonfram sau này còn đơn giản hơn, hoàn toàn không cần thử nhiều lần như thế, nhưng dây vonfram lại bền hơn sợi tre carbon hóa nhiều.

Cho nên kỹ thuật cao không đại diện cho độ khó cao, đôi khi chỉ vì vận khí kém một chút mà không thể nắm bắt được.

Chế tạo thủ công máy tính lượng tử nghe có vẻ khó, nhưng Đỗ Lan biết kỹ thuật, trong thế giới quan Súng Mộng đã từng hoàn thành công việc tương tự.

Họ cũng ở trong thời tận thế, trong một căn cứ quân sự dưới lòng đất bỏ hoang đã chế tạo được máy tính lượng tử.

Hiện tại Trái Đất còn có các thành phố dưới đất, cây công nghệ cũng cao hơn thời kỳ tận thế của Súng Mộng không ít, hoàn toàn có năng lực chế tạo thủ công máy tính.

Sở dĩ chưa có kỹ thuật này là vì họ vận khí không tốt, chưa phát hiện ra thôi.

Bây giờ Đỗ Lan đến rồi, kỹ thuật cũng theo đó mà tới, đã đến lúc phô diễn tính ưu việt của chế độ nô lệ.

Cốt truyện Súng Mộng kể rằng nhân loại đột ngột đón nhận tận thế, chết gần hết, chỉ có tộc ma cà rồng mới có thể hoạt động trong cảnh băng thiên tuyết địa, sau đó một nữ ma cà rồng thân nhân loại đã giúp đỡ con người, và con người trong căn cứ quân sự bỏ hoang đã lôi ra được máy tính lượng tử, công nghệ phát triển thần tốc, cuối cùng trong vòng một trăm năm đã nhanh chóng thực dân hóa hệ mặt trời.

Sau đó nhân loại lại phát minh thêm hai chiếc máy tính lượng tử nữa, ba chiếc máy tính lượng tử này trở thành ba vị thần của ba thế lực lớn trong hệ mặt trời, họ quan sát sự phát triển của thế giới.

Mạch truyện chính là quá trình nữ nhân vật chính, một người cải tạo, tìm kiếm ký ức, qua đó phô bày sự áp bức của người trên trời đối với người dưới đất, cũng thảo luận xem rốt cuộc cái gì mới là con người.

Thân thể con người giống như con tàu của Theseus được cải tạo dần, ký ký ức có thể tải lên chip, vậy người đó còn là người không.

Nữ nhân vật chính vượt qua mọi thử thách, cuối cùng có được thân thể mạnh hơn, nắm giữ chiến lực cường đại hơn, đứng trên võ đài của hệ mặt trời, chiến đấu với những cao thủ hàng đầu, cuối cùng khôi phục ký ức, còn nhận được quyền hạn máy tính lượng tử từ nữ ma cà rồng, bước lên đỉnh cao nhân sinh.

Hiện tại Trái Đất cũng đang tận thế, tuy Trái Đất này không có nữ ma cà rồng, nhưng chế tạo thủ công máy tính vẫn có thể thử một phen.

Trước khi Đào dật, máy tính lượng tử đã phát triển vượt bậc, nhưng khoảng cách đến việc thực dụng còn rất xa, chỉ có thể là sản phẩm trong phòng thí nghiệm.

Muốn giống như Súng Mộng mà lôi ra được máy tính lượng tử thì đúng là si nhân thuyết mộng, tất nhiên đó là xét từ góc độ bình thường.

Đỗ Lan đã đến thì hắn có thể chế tạo thủ công máy tính lượng tử.

Giống như trong Dị Tinh Lạc Lối chế tạo thủ công động cơ siêu không gian vậy, người ta chỉ có kỹ thuật thời đại Đại Hàng Hải mà vẫn có thể băng qua vũ trụ xâm lược Trái Đất, đủ thấy trình độ công nghệ và vận khí có liên quan mật thiết.

Trong mắt Tiểu Vương, đây đúng là huyền học, nói thật anh thực sự không thể đồng tình với cách nói này của Đỗ Lan.

Nếu không phải vì anh càng không đồng tình với phái Quay về và phái Lưu lạc, thì anh đã sớm đường ai nấy đi với Đỗ Lan rồi, vì cách tư duy của Đỗ Lan thực sự không giống người bình thường, mà giống một kẻ điên hơn.

Trong những tác phẩm khoa học viễn tưởng này, vĩnh viễn không thiếu sự đối lập chủng tộc, mâu thuẫn giàu nghèo, áp bức bóc lột v. v. những thiết kế kiểu phản địa đàng Dystopia.

Công nghệ càng cao, bóc lột càng tàn khốc, đời sống người bình thường càng không có tôn nghiêm, dù có thần máy tính lượng tử giúp đỡ, nhân loại vẫn ở giai đoạn người giết người, người ăn người, không hề đồng tâm hiệp lực cải tạo vũ trụ, thu thập tài nguyên từ tự nhiên.

Vẫn cứ bày ra đủ thứ mê tín phong kiến loạn thất bát táo, vẫn cứ lấy việc chà đạp tôn nghiêm kẻ khác làm thú vui.

Đã có máy tính lượng tử thì việc cải tạo tự nhiên đã rất dễ dàng, chẳng biết tiếp tục áp bức con người để làm gì.

Tất nhiên do công nghệ phát triển nên sản sinh ra tầng lớp công nghệ, một số ít người nắm giữ kỹ thuật đỉnh cao, rồi một bộ phận nắm kỹ thuật trung và thấp, đại bộ phận còn lại thì trồng trọt cung cấp nông sản.

Tình huống này trong Súng Mộng trước thời tận thế là vậy, nhưng sau khi thực dân thái không mà vẫn thế thì có chút vô lý, dù sao kỹ thuật đã phát triển đến độ đó mà còn dựa vào nhân khẩu cung cấp nông sản thì quá bấp bênh.

Phải biết rằng một trong những hướng phát triển của nông nghiệp là cơ giới hóa, mà cơ sở của cơ giới hóa chính là chọn lọc giống.

Những hạt giống này sau khi gieo xuống có thể chịu được thuốc trừ cỏ, thời tiết cực đoan v. v. có thể nói chỉ cần vài chiếc máy là hoàn thành việc gieo trồng trên một diện tích khổng lồ.

Nếu còn để con người khổ sở đi cuốc đất trồng trọt thì chẳng phải vẫn phải nhìn sắc mặt ông trời sao.

Công nghệ không chỉ đơn giản là tăng sản lượng, mà còn làm cho cây trồng có sức sống đủ để kháng lại sâu bệnh, cỏ dại, nhiệt độ.

Những khâu trước đây cần nông dân quan tâm từng khắc, giờ chỉ cần phương thức canh tác thô sơ là có thể khắc phục.

Đó mới là sức mạnh của nông nghiệp công nghệ, còn dựa vào nhân công thì những người bay vào vũ trụ kia có mà chết đói hết.

Cho nên để đại bộ phận con người đi trồng ruộng trong thời đại công nghệ hiển nhiên là rất phi thực tế.

Vậy thì để đại bộ phận trở thành lưu dân, trở thành nhân tố bất ổn về trị an, cũng là tình huống thường thấy trong các tác phẩm khoa học viễn tưởng.

Đó là do thành thị không thể cung cấp đủ việc làm, lại không thể quay về với đất đai mà dẫn đến, là tình huống thường gặp trong quá trình đô thị hóa.

Đưa vào thế giới khoa học viễn tưởng thì chính là những ánh đèn neon chen chúc, những khu ổ chuột phức tạp, đám đông tê dại, tội phạm ẩn náu, đủ loại hàng cấm và vũ khí lưu thông ngầm, hình thành một thế giới bóng tối.

Sau đó vì lực lượng cảnh sát không đủ, cần đến các thợ săn tiền thưởng ra tay bắt giữ tội phạm truy nã, cuối cùng chắc chắn sẽ phát hiện ra đứng sau tội phạm là các tài phiệt hoặc chính phủ bóng tối, và nhân vật chính sẽ đấu trí đấu dũng với họ.

Câu chuyện tiền kỳ của Súng Mộng chính là triển khai như thế.

Thực ra tài phiệt và chính phủ bóng tối ra tay với đám người bên lề này cũng là vì lợi ích, nhưng trong thế giới khoa học viễn tưởng lưu dân làm gì có tiền, nên các thế lực hắc ám nhắm vào nội tạng, vào thân thể và linh hồn của họ.

Tuy nhiên trong thế giới quan công nghệ phát đạt, việc cải tạo máy móc đã phổ biến, cũng chẳng biết những người giàu kia nghĩ quẩn thế nào mà lại bỏ qua nội tạng máy móc để đi cấy ghép nội tạng người, chỉ có thể nói gu của người giàu thật kỳ quái.

Tất nhiên cũng có khả năng là sự áp bức theo giai đoạn, nghĩa là công nghệ cấp cao nhất vẫn chưa thể bao phủ tất cả mọi người, nên hào cường dùng nội tạng công nghệ, còn người bình thường không tiền chỉ có thể cấy ghép nội tạng người, nên đó cũng là một thị trường, và lưu dân chính là bên cung cấp nội tạng.

Giống như người ăn bò, bò ăn cỏ vậy.

Cùng bị áp bức nhưng cũng chia ra ba bảy loại, chứ không phải cùng nhau hợp tác phát triển công nghệ để kỹ thuật rẻ như rau cải.

Tất nhiên đó vẫn chỉ là một phần nhỏ của sự áp bức, vấn đề lớn nhất vẫn là tính lưu thông giai cấp hoàn toàn biến mất.

Trong thế giới Súng Mộng, người dưới đất vĩnh viễn không thể trở thành người trên trời, ngược lại có một số ít người trên trời từ bỏ thân phận để về dưới đất.

Khu vực sinh sống của hai bên cũng hoàn toàn khác biệt, người dưới đất sống trong đống rác của người trên trời, xây dựng nên thị trấn Rỉ Sét, còn người trên trời sống trong không gian quỹ đạo, cao cao tại thượng như thần tiên, một mặt hưởng thụ lương thực người dưới đất đưa lên, mặt khác lại khinh bỉ họ, hoàn toàn cách biệt.

Người trên trời tràn đầy trật tự, như thể không có tội phạm, không có tranh chấp, mọi thứ đều tươi đẹp.

Tất nhiên sự tươi đẹp đó chỉ xây dựng trên sự bóc lột, họ không phải không có mâu thuẫn, chỉ là chuyển di mâu thuẫn đi thôi.

Tình huống này có tồn tại trong thực tế không.

Không hề tồn tại, người trên trời không thể là một khối sắt đặc, nên họ chắc chắn phải tìm cách đưa vào các biến số mới có thể vượt qua những người trên trời khác, khi đó lôi kéo người dưới đất có thể nói là lựa chọn tốt nhất.

Dù không cho người dưới đất cơ hội đổi đời, nhưng kiểu gì cũng phải để họ có điều kiện sống tốt hơn để mua chuộc lòng người, thời gian dài trôi qua, người dưới đất tự khắc sẽ tìm cách nâng cao giáo dục, nắm bắt kỹ thuật tốt hơn, sẽ có cơ hội lật kèo.

Dù sao cái gọi là thành phố Rỉ Sét vốn dĩ cũng từng là thành phố vĩ đại, chỉ là sau thời đại thái không mới bị bỏ hoang, đủ thấy vạn vật không phải bất biến, sau này trạm không gian của người trên trời sớm muộn cũng sẽ bị đào thải thôi, nên thà cùng thành phố Rỉ Sét nỗ lực phát triển còn hơn.

Bây giờ không phát triển, sau này cùng bị đào thải cả lũ.

Giống như lần đầu tiên Tiểu Vương tham gia buôn lậu, thấy cư dân trong hang động anh không hề khinh miệt mà lại lôi kéo, vì nghĩ những người này có thể trở thành trợ thủ cho mình, nên sau đó khi đi buôn lậu, Tiểu Vương luôn giúp đỡ những gì họ cần, rất ân cần.

Điều này chứng tỏ chỉ cần thành phố dưới đất có tranh chấp thì người trên mặt đất chính là đối tượng để lôi kéo.

Nhưng kẻ bóc lột trong nhiều tác phẩm khoa học viễn tưởng thường giống như một khối sắt, chỉ có số ít người thoát ly khỏi tầng lớp đó mới đồng tình với người bình thường, còn lại thì giữa những kẻ bóc lột dường như hoàn toàn không tồn tại xung đột lợi ích, điều này rất phi thực tế.

Kẻ bóc lột cũng sẽ chinh phạt lẫn nhau, cũng sẽ bất mãn với quan hệ phân phối.

Cho nên tác phẩm phản địa đàng xem cho vui thì được, chứ thực sự muốn thấy thủ đoạn giải quyết vấn đề thì vẫn phải đọc sách lịch sử, xem họ thông qua thực tiễn để giải quyết các loại tranh chấp như thế nào.

Nói nhiều như vậy, Đỗ Lan là đang triển vọng tương lai của Trái Đất Lưu Lạc liệu có thành phản địa đàng không.

Hắn cho rằng sẽ không, dù có máy tính lượng tử cũng không phải là thần, mà là công cụ sản xuất, nhân loại không cần vị thần cao cao tại thượng, nhân loại chỉ cần công cụ để cải tạo tự nhiên và vũ trụ.

Chương 2625

Còn việc phân liệt và bóc lột, đấu tranh và mâu thuẫn chắc chắn là có, nhưng chỉ cần mọi người cùng phát triển, sức sản xuất tăng lên thì cũng không đến mức bị bỏ rơi.

Đoàn kết một lòng để sinh tồn, lại dùng đấu tranh để cầu đoàn kết, đấu tranh và đoàn kết bổ trợ cho nhau, đó mới là xu thế tương lai.

Cân nhắc một chút việc chế tạo thủ công máy tính, cũng như việc sau này sức sản xuất tăng lên liệu nhân loại có xuất hiện sự đông cứng giai cấp hay không, khả năng là không lớn.

Vì theo đặc tính nhân loại, chi phí bóc lột con người lớn hơn nhiều so với bóc lột máy móc, nếu còn muốn bóc lột con người thì chỉ có thể nói công nghệ vẫn chưa đủ phát đạt.

Có máy móc mà còn muốn bóc lột con người thì đúng là nhân loại không đạt chuẩn, vì lòng người sao dễ khống chế bằng máy móc.

Thân thể người sao dùng tốt bằng máy móc được.

Tuy nhiên Đỗ Lan sẽ không để máy móc thay thế con người, vì như vậy sẽ không còn vui nữa, dù sao hắn cũng chẳng cần sản xuất hiệu quả, hắn chỉ thích xem nhân loại bi hoan ly hợp thôi.

Hiện tại hắn phải chế tạo thủ công máy tính lượng tử, dù sao Hợi thiểm vẫn chưa xảy ra, cứ tiếp tục công tác chuẩn bị.

Các thành phố dưới đất đều xảy ra đủ loại bạo động, đặc biệt là một số thành phố nghèo nàn về văn hóa và tín ngưỡng Thượng đế.

Sau khi cứu viện bão hòa tiêu tốn lượng lớn tài nguyên, họ không những không tiến hành sản xuất mà còn tiếp tục tiêu xài hoang phí, dẫn đến tình hình thành phố càng thêm hỗn loạn, xung đột không ngừng thăng cấp.

Từ đấu khẩu dần dần thăng cấp thành đấu súng.

Nhóm Lưu Khải lo sốt vó nhưng lực bất tòng tâm, lúc này đủ loại tình huống xảy ra.

Vợ chồng, cha con, mẹ con, anh em v. v.

đều phân liệt, mỗi người đứng về một phe, bắt đầu công kích lẫn nhau.

Cộng thêm một bộ phận thành phố dưới đất tuyên bố đóng cửa, bên trong xảy ra chuyện gì bên ngoài không tài nào biết được, tâm trạng mọi người càng thêm nôn nóng, càng thêm ngờ vực.

Lưu Khải và Lý Nhất Nhất chỉ có thể cảm thán cuối cùng hủy diệt nhân loại vẫn là nhân loại.

Không phải hủy diệt nhân loại, mà là tiêu diệt một bộ phận nhân loại để chuyển giá mâu thuẫn.

Vì trình độ nhân loại chỉ đến thế, không thể thông qua tranh luận để đạt thành thỏa hiệp thì chỉ có thể tiêu diệt vật lý một phần con người thôi.

Giống như chuyện xảy ra trên trạm không gian vũ trụ trước đó, Đỗ Lan và phi hành gia đều vì sự kéo dài của nhân loại nhưng lộ trình hoàn toàn khác nhau, cuối cùng phải nổ súng.

Hiện tại chuyện xảy ra trên Trái Đất cũng vậy, cũng là vì nhân loại kéo dài, nhưng một bên muốn quay về, một bên muốn lưu lạc, đã không thể thỏa hiệp, không thể trung dung thì chỉ có thể tiêu diệt một phe.

Sự thực khách quan là thế, sức sản xuất là thế, hai bên đều không nguyện ý nhường bước thì chỉ có thể đánh một trận, đánh xong sức sản xuất sẽ lòi ra ngay, bên thua làm nô lệ, bên thắng có thể tâm an lý đắc hưởng thụ thành quả.

Trong lịch sử, khi không thể thỏa hiệp thì đều giải quyết như vậy.

Có điều bên thắng đừng mừng quá sớm, bên thua cũng không cần nản chí, ba trăm năm hà đông ba trăm năm hà tây, chớ khinh nô lệ nghèo.

Thắng một lần không là gì, cái khó thực sự là thắng mãi.

Hiện tại mâu thuẫn đã đến mức không thể hàn gắn, tại thành phố dưới đất nơi đặt phòng điều độ tổng của các hành tinh phát động cơ xích đạo đã xuất hiện xung đột vũ trang, lòng người hoang mang.

Liệu có đánh nhau to không.

Câu hỏi này đã thay thế cho câu ăn cơm chưa, trở thành chủ đề bắt buộc khi mọi người gặp mặt.

Ai nấy đều không lạc quan về cục diện, vì một khi đánh thật thì không ai biết sẽ thành ra thế nào.

Lưu Khải và Lý Nhất Nhất rất lo, họ không hy vọng quay về, vì dựa theo số liệu thì Hợi thiểm chắc chắn sẽ xảy ra, nhưng vấn đề là hiện tại mọi người chẳng ai thèm nghe.

Cứ tưởng thời đại Đào dật nhân loại đã khó khăn lắm rồi, không ngờ thời đại Lưu lạc còn khó hơn.

Lý Nhất Nhất đã xem qua biểu kế hoạch Lưu lạc, xem qua những con số tử vong đại diện cho sinh mệnh kia, thời đại Đào dật đã từ bỏ một nửa dân số, chuyện khó khăn như thế còn hoàn thành được, đến giờ chẳng lẽ lại không vượt qua nổi sao.

Thực sự là không qua nổi, chính vì thời đại Đào dật đã bỏ rơi một nửa dân số, tuy những người quản lý lúc đó không vào thành phố dưới đất, nhưng nhân viên chủ chốt của phe Lưu lạc vẫn là từ thời Đào dật truyền lại, đó chính là gánh nặng lịch sử.

Bình thường mọi người không lôi chuyện thời Đào dật ra nói, nhưng đến lúc mấu chốt, cái nồi đen thời Đào dật vẫn bị lôi ra đổ lên đầu họ.

Lưu Khải cũng nhíu mày, bảo anh xông pha hãm trận liều chết thì không vấn đề, nhưng bảo anh đưa ra kế hoạch thì đúng là làm khó học tra.

Anh không giỏi mưu kế này, thực ra Lý Nhất Nhất cũng không giỏi.

Vì họ đều thuộc tuýp dân lý khoa, thích dùng số liệu và lý trí để nói chuyện, nhưng hai món vũ khí này hiện tại vô dụng, trong cơn khủng hoảng và phẫn nộ, số liệu và lý trí đều bị đập nát.

Hiện tại tôi lo nhất là an toàn của phòng điều khiển chính.

Phòng điều khiển tổng xích đạo phụ trách tính toán góc độ của tất cả các hành tinh phát động cơ và phát ra chỉ lệnh, nếu phòng điều khiển tổng thất thủ thì phe Quay về có thể cho Trái Đất quay đầu ngay lập tức, lúc đó chúng ta sẽ trở lại trước mặt mặt trời để đón nhận Hợi thiểm.

Lý Nhất Nhất bi quan nói.

Chậc.

Phòng điều khiển tổng ở rất xa, họ muốn giúp cũng không giúp được, Lưu Khải không kìm được hỏi: Có hệ thống phụ không.

Có, nhưng theo khí thế của phe Quay về hiện tại, e là đều sẽ thất thủ thôi.

Lý Nhất Nhất nói.

Chẳng lẽ thực sự không còn cách nào sao.

Lưu Khải vẫn chưa muốn bỏ cuộc.

Nhưng Lý Nhất Nhất biết họ đã cùng đường rồi, anh không kìm được mà nói: Hiện tại chỉ còn một hy vọng duy nhất, đó là Hợi thiểm xảy ra sớm.

Chỉ cần Hợi thiểm bùng phát trước khi cuộc phản loạn nổ ra, thì phe Lưu lạc sẽ an toàn.

Nếu Hợi thiểm xảy ra sau phản loạn, nhân loại sẽ nguy khốn.

Chỉ có thể nghe theo mệnh trời thôi.

Dù là nhà khoa học cũng không phải vạn năng, lòng người như nước dân động như khói, đối mặt với hệ thống phức tạp là toàn nhân loại, nhà khoa học cũng không thể khiến cả thế giới tin phục.

Chỉ khi xảy ra một sự thực không thể chối cãi, toàn nhân loại mới chịu tôn trọng nó.

Thực ra dù là sự thực khách quan thì chưa chắc tất cả mọi người đã tôn trọng, ví dụ như chuyện cách ly phòng dịch vốn là thủ đoạn bình thường, nhưng ở một số quốc gia người ta lại phớt lờ sự thực đó, đòi sống chung với virus.

Đến cả sự thực còn có thể bỏ qua, thì giới hạn của quần thể nhân loại này căn bản không phải điều mà dân lý khoa có thể tưởng tượng nổi.

Lưu Khải nghe xong thì đờ người ra, nhưng không thể phản bác, dường như đúng là chỉ có một đợt Hợi thiểm mới có thể kết thúc sự hỗn loạn này.

Dù sao cốt lõi của vấn đề hiện tại là liệu Hợi thiểm có xảy ra không, nếu nó xảy ra thì sẽ hết loạn.

Khốn nỗi là liệu nó có xảy ra không, xảy ra lúc nào.

Đó không phải điều con người có thể khống chế, con người chỉ có thể thuận theo ý trời.

Hy vọng Hợi thiểm xảy ra của lý tưởng và việc Hợi thiểm thực sự xảy ra trong thực tiễn có mâu thuẫn, nó không thay đổi theo ý chí con người, con người căn bản không nắm bắt được.

Tán mỹ mặt trời.

Đỗ Lan cảm thán rằng chỉ một biến hóa của mặt trời đã khiến nhân loại hỗn loạn đến mức này, hèn gì mấy thứ Cthulhu lại ghê gớm thế, vì Cthulhu biến hóa còn nhiều và bí ẩn hơn mặt trời, phút chốc có thể khiến nhân loại loạn lạc giữa lý tưởng và lộ trình.

Đỗ Lan vừa tán dương mặt trời, vừa dùng tua vít, lò lửa và những dụng cụ thô sơ nhất để chế tạo máy tính lượng tử.

Tất nhiên dùng cách nói khoa học hơn một chút thì cái này gọi là quan trắc hàm sóng co rút, một loại máy tính có khả năng dự báo tương lai.

Trong thế giới quan Súng Mộng, khi nhân loại rơi vào cảnh tận thế tăm tối, những người sống sót đã dùng kỹ thuật hữu hạn trong một căn cứ quân sự bỏ hoang để kiến tạo nó.

Đỗ Lan dùng tua vít và lò lửa mà muốn chế tạo máy tính lượng tử thì hiển nhiên là cường điệu hơn Súng Mộng nhiều, nhưng hắn vẫn thành công, chế tạo được một bộ công cụ sản xuất.

Bộ máy tính này sẽ cho chúng ta biết khai phá bề mặt thế nào là hợp lý và hiệu quả nhất.

Tất nhiên kết quả tính toán và thực tiễn chắc chắn có sai lệch, cân nhắc đến việc đối mặt với ba kế sách thượng trung hạ, nhân loại không thể đoàn kết một lòng thực hiện thượng sách, nên ta đã giảm bớt công năng của máy tính, để nó chỉ tính ra được trung sách và hạ sách thôi.

Đỗ Lan cho rằng trình độ nhân loại hiện tại không xứng với thượng sách, thực hiện được trung sách đã là tạ ơn trời đất rồi.

Nhưng chỉ cần trải qua khai thác nô lệ, tài nguyên sẽ ngày càng nhiều, tương lai nhân loại chắc chắn sẽ dùng tới thượng sách, nên công năng đó vẫn được giữ lại nhưng bị phong ấn.

Ba kế sách thượng trung hạ, thượng sách thường bị bỏ qua vì quá lý tưởng, không thể thực hiện.

Trung sách và hạ sách tuy nhìn có vẻ không sáng sủa lắm, nhưng khi thực hiện lại thường thực tế và tiện lợi hơn.

Lý tưởng rất tốt đẹp, toàn bộ nhân loại trong các thành phố dưới đất đoàn kết lại, đừng nói hai nghìn năm, dù mười vạn năm khổ nạn cũng chẳng sợ, vẫn có thể kiên trì được.

Chương 2626

Vấn đề là không đoàn kết nổi, khi thực hiện bắt buộc phải tính đến chuyện lừa lọc nhau, phải tính đến lợi ích ngắn hạn, phải kết hợp với thực tế, thậm chí đôi khi còn phải đi ngược lại lý tưởng.

Cho nên dùng chế độ nô lệ trong thời đại Lưu lạc, tham gia phe Phản kháng, nhìn có vẻ là thụt lùi nhưng thực ra lại phù hợp với tình hình thực tế.

Tèng téng téng teng, máy tính lượng tử đã xây dựng thành công.

Đỗ Lan lại một lần nữa hóa thân thành Doraemon, dùng búa và tua vít đập ra được chiếc máy tính lượng tử đủ để ngạo thị vô số vũ trụ khoa học viễn tưởng, chỉ cần dùng nó là có thể nâng cao sức sản xuất đến mức tối đa.

Dùng nó tính thử Hợi thiểm xem.

Tiểu Vương bảo tính thử Hợi thiểm, kết luận của các nhà khoa học không đáng tin lắm, vẫn nên nghe máy tính thì hơn.

Vậy thì tính thôi.

Đỗ Lan khởi động máy, bắt đầu lần tính toán đầu tiên của máy tính lượng tử, chính là sự kiện trọng đại liên quan đến vận mệnh nhân loại, thảo luận vấn đề suốt gần bốn trăm năm qua: Mặt trời rốt cuộc có xảy ra Hợi thiểm không.

Cũng không trách mọi người chửi thề, tình hình hiện tại đúng là rất bực mình, sắp loạn mà chưa loạn hoàn toàn, sắp hưng mà chưa hưng hẳn, thực sự quá tra tấn người ta.

Muốn Hợi thiểm thì Hợi thiểm nhanh lên, dù sao Trái Đất giờ cũng đã đến vị trí an toàn rồi.

Còn không Hợi thiểm nữa thì Trái Đất sắp quay đầu đi về đến nơi rồi.

Kết quả máy tính đưa ra là xác suất Hợi thiểm là bảy mươi chín phần trăm.

Tiểu Vương nghe xong không vui lắm: Sao mới có bảy mươi chín phần trăm hả.

Đỗ Lan thầm nghĩ đó là vì chưa tính cả mình vào, tính cả mình vào thì là một trăm phần trăm ngay.

Vì bất cứ chuyện gì trước khi xảy ra đều có thể có ngoại ý muốn, ví dụ tự dưng có một văn minh đại thần nào đó đi ngang qua hệ mặt trời thuận tay sửa lại mặt trời như cũ, hoặc là mặt trời hắt xì một cái phun hết năng lượng biến dị ra ngoài, lúc đó không Hợi thiểm nữa mà thành siêu bão nhật hoa.

Tóm lại trước khi Hợi thiểm thực sự nổ ra, vẫn tồn tại những khả năng khác, dù là đến giây cuối cùng cũng có thể gặp văn minh đại thần nhẹ nhàng tu sửa mặt trời.

Tiểu Vương cạn lời: Cái này khác gì mấy lão thầy cúng đâu.

Cho nên thầy cúng mới luôn tồn tại mà.

Thầy cúng là do nhân loại không thể khống chế kết quả thế giới khách quan, chứ không phải vì thầy cúng mà nhân loại không thể khống chế ngoại vật.

Đôi khi giải thích sự bất định đúng là giống như thầy cúng thật.

Nhưng bảy mươi chín phần trăm đã là khả năng rất lớn rồi, cơ bản là chỉ cần không có ngoại lực can thiệp thì chắc chắn sẽ xảy ra.

Chi bằng tính xem khi nào nó xảy ra.

Đỗ Lan tiếp tục thao tác.

Máy tính lượng tử đưa ra một khoảng thời gian khá chính xác: Ba năm.

Ba năm là cực hạn, trong vòng ba năm chắc chắn sẽ có Hợi thiểm.

Dù Đỗ Lan không ra tay thì trong vòng ba năm mặt trời cũng sẽ nói lời tạm biệt với mọi người.

Ba năm.

Tiểu Vương không biết phe Lưu lạc còn trụ nổi ba năm không, vì vũ trang phe Phản kháng ngày càng mạnh, xung đột vũ trang đã nhen nhóm, đặc biệt là ở thành phố có phòng điều khiển tổng, rất có khả năng sẽ đánh nhau to, e là trong vòng nửa năm sẽ xảy ra xung đột quét sạch thế giới: Nhân loại e là không có nổi ba năm đâu.

Vậy chúng ta cũng phải chuẩn bị sẵn sàng, chuẩn bị vũ khí, tiếp theo sẽ là yến tiệc vũ trang quét qua đa số các thành phố dưới đất ở bắc bán cầu, bên thất bại sẽ trở thành nô lệ, còn bên thắng lợi sẽ đại diện cho tương lai.

Thắng lợi thì thực sự đại diện cho cái đúng sao.

Tiểu Vương bảo Đỗ Lan đừng có nói chắc như đinh đóng cột thế.

Thắng lợi đúng là chưa chắc đại diện cho cái đúng, chuyện lạc hậu chiến thắng tiên tiến không phải không có, nhưng trong tình huống đó cơ bản đều dựa vào cướp bóc vùng tiên tiến để duy trì, trụ không nổi một trăm năm.

Nếu là tiên tiến đánh bại lạc hậu, thì ít nhất có thể duy trì được hai trăm đến ba trăm năm, vì sức sản xuất và quan hệ phân phối tiên tiến có thể giúp văn minh vận hành lâu dài hơn.

Cho nên tổng thể mà nói, kẻ thắng cuối cùng chắc chắn là kẻ tiên tiến, kẻ đúng.

Lạc hậu dù có thắng trong ngắn hạn cũng sẽ sớm bị đuổi đi thôi, vì khi kẻ lạc hậu cướp bóc kẻ tiên tiến, võ lực của họ sẽ sớm bị cuộc sống phú quý làm hủ bại, chỉ cần văn minh lạc hậu không đánh nổi nữa là sẽ bị phản sát ngay.

Thắng lợi đa phần đúng là đại diện cho cái đúng, yếu chính là nguyên tội, thực tế là vậy.

Đỗ Lan khẳng định sau này chế độ nô lệ sẽ càng chứng minh điều này: Từ thời cổ đại, chế độ phân phong lúc mới bắt đầu, vị trí đứng trên tế đàn chính là quyết định bởi thực lực, hoặc là có thể cầm quân đánh trận, hoặc là có thể hiến kế, hoặc là có thể quyết đoán, đều dựa vào thực lực để quyết định địa vị.

Còn kẻ thất bại căn bản không có tư cách đứng trên tế đàn.

Đến sau này thời đại công nghiệp, các thuộc địa bị đánh bại trở thành nơi xuất khẩu nguyên liệu thô, các quốc gia thất bại trở thành ví tiền của kẻ thực dân, cũng chẳng có tiếng nói gì.

Võ lực vĩnh viễn là một thủ đoạn để sắp xếp thứ tự, tóm lại cứ đánh đi, đánh xong trật tự mới sẽ ra đời.

Đánh, đánh một trận cho sướng, Đỗ Lan cho rằng nhân loại không thể thiếu chiến tranh, chiến đấu có thể tiêu diệt các lộ trình khác biệt, còn có thể tái thiết lập trật tự, là thủ đoạn đơn giản và hiệu quả nhất để nhân loại phá vỡ cảnh khốn cùng.

Hơn nữa chiến tranh còn thúc đẩy công nghiệp quân sự phát triển, thúc đẩy công nghệ tiến bộ, ngoại trừ việc cần sinh mạng làm cái giá ra thì chẳng có gì không tốt cả.

Nhân loại giải quyết bất cứ vấn đề gì đều cần cái giá, đồng thời bản thân nhân loại chính là vật mang dễ dàng gánh chịu cái giá đó nhất.

Chỉ là có người chủ động trở thành cái giá, có người bị động trở thành cái giá thôi.

Nhưng xét về tổng thể, toàn nhân loại đều là cái giá của việc nhân loại đối kháng với tự nhiên, giống như bây giờ, chiến tranh sắp nổ ra, lại đến lúc phải trả giá rồi.

Thực sự sắp đánh nhau đến nơi rồi, vì phe Phản kháng đã bắt đầu phân phát vũ khí, họ thông qua xâm nhập và tự gia công để có được vũ khí, giờ đang phát xuống cho mọi người.

Phe Phản kháng chưa từng trải qua huấn luyện quân sự gì, cuộc phản loạn lần này giống một cuộc đảo chính hơn là một trận chiến giáp lá cà cứng đối cứng.

Những người tham gia phe Phản kháng hiển nhiên không muốn thay đổi phương thức phân phối hiện tại, họ chỉ muốn dùng phương thức phân phối hiện tại để khống chế Trái Đất, sau đó quay đầu đi về.

Ha ha, thật nực cười.

Đỗ Lan nhìn mà bật cười thành tiếng: Phương thức phân phối không đổi, cũng không có phương hướng phát triển, mà đòi quay đầu ngay.

Họ không tính đến việc bay ra ngoài mất gần trăm năm, quay đầu về cũng mất gần trăm năm, họ chịu nổi sao.

Xem ra phe Quay về định thông qua việc tiêu diệt bớt dân số để dôi ra tài nguyên đây, chậc chậc.

Trong tình huống phương thức phân phối không đổi, tài nguyên không đổi, thì hành vi Thanos tiêu diệt dân số đúng là một cách giải quyết vấn đề, đơn giản trực tiếp, ngoại trừ những kẻ bị xử tử ra thì ai dùng cũng khen hay.

Tiểu Vương nghe vậy cũng nhíu mày, cảm thấy phe Quay về làm vậy hơi quá đáng.

Tuy nhiên anh cũng biết ngay cả phái Phát triển do mình và Đỗ Lan đại diện cũng cần ít nhất mười năm để phát triển tích lũy tài nguyên mới khiến người ta tin rằng phát triển bề mặt là khả thi, giống như biến pháp Thương Uởng năm xưa, lúc đầu toàn là tiếng phản đối, mười năm sau những người được hưởng lợi mới bắt đầu nói tốt cho Thương Uởng và ủng hộ biến pháp.

Cho nên thay đổi quan hệ phân phối, tìm ra hướng phát triển cũng cần thời gian mới thuyết phục được người khác.

So với cách đơn giản là trực tiếp tiêu diệt dân số, thì phát triển cần thời gian để chứng minh, nhưng phe Phản kháng không có thời gian.

Theo lý luận quả trứng gà của Tiểu Vương, mọi sự phát triển đều là bị ép buộc mà ra, phần lớn thời gian nhân loại vẫn sẽ chọn đường tắt để giải quyết vấn đề.

Vì vậy hành vi diệt chủng đúng là lựa chọn tốt nhất hiện tại của phe Quay về, vì họ đã kích động dân túy thì cần thấy hiệu quả trong thời gian ngắn, nếu bắt mọi người thắt lưng buộc bụng chờ đợi, thì tại sao họ không ủng hộ phe Lưu lạc cho rồi.

Ủng hộ phe Quay về là vì phe Quay về hứa hẹn nhiều hơn.

Mà để thực hiện lời hứa, thì cắt giảm dân số để dôi ra tài nguyên là phương pháp hiệu quả nhất.

Máy tính có khả năng dự đoán tương lai, rất nhiều tác phẩm khoa học viễn tưởng đều coi máy tính như thần linh, nhưng máy tính có thể dự đoán tương lai không bao gồm lòng người.

Lòng người như nước, ý dân như khói, e rằng máy tính cũng lực bất tòng tâm.

Tuy nhiên, nếu không tính lòng người, chỉ tính kỹ thuật, tính phát triển, thì Lượng tử kế toán cơ vẫn là lực lượng sản xuất mạnh nhất của thời đại này.

Hình thái chiến đấu đã hình thành, khả năng bùng phát chiến tranh đã lên tới tám mươi hai phần trăm.

Phản Phản Quân đã phân phát vũ khí, còn bên Lưu lạc phái lại tiến thoái lưỡng nan, căn bản không giải quyết được vấn đề, họ cố gắng đưa ra phương án mới, nhưng không ai sẵn lòng ủng hộ, có ý tưởng cũng không cách nào thực hiện được.

Cuối cùng, tiếng súng đầu tiên vang lên, chiến tranh đã bùng nổ, nhanh chóng càn quét một lượng lớn thành phố ngầm.

Hơn ba trăm năm nỗ lực vẫn không thể đoàn kết toàn thể nhân loại lại, khi cần đánh nhau thì vẫn đánh rất ầm ĩ.

Lưu lạc phái liên tục bại lui, bởi vì mọi người đều tin rằng Hồi Quy Quân mới đại diện cho tương lai, còn Lưu lạc phái thì không có tương lai.

Trong nửa tháng, phòng tổng khống chế của Lưu lạc phái sẽ bị công phá thôi.

Đỗ Lan vừa xem náo nhiệt vừa nói, hắn biết Lưu lạc phái không chống đỡ nổi, mọi người đều không còn ủng hộ họ nữa.

Thắng không có nghĩa là đúng.

Tiểu Vương vẫn cảm thán, nhân loại quả nhiên chỉ biết chọn thủ đoạn đơn giản nhất để chuyển dịch cái giá phải trả, chỉ biết dùng phương pháp đơn giản nhất để giành tài nguyên, không thể có kế hoạch lâu dài.

Đúng và sai, thắng và thua, đó là hai chuyện khác nhau.

Hiện tại Tiểu Vương cho rằng việc Hồi Quy Quân chiến thắng không phải là chuyện tốt, bởi vì ngoài việc kéo lịch sử lùi lại, họ không có bất kỳ chủ trương nào khác, lại còn bài xích phái phát triển, thật sự là gây nghiệt.

Đỗ Lan không nói gì, cứ để họ đánh nhau đi.

Trong chiến tranh, tình yêu, hận thù, ân oán đặc biệt cảm động, ví dụ như một cặp vợ chồng trẻ liên quốc gia, chồng ủng hộ Lưu lạc phái, vợ ủng hộ Phản Phản Quân.

Hai người họ không phải không có tài nguyên sinh hoạt, đều là trí thức cấp cao, tình cảm cũng tốt đẹp, đã có cơ hội sinh con và đã nuôi một đứa trẻ.

Chương 2627

Người chồng là Thiếu tá của Lưu lạc phái, nhân viên an ninh phòng tổng khống chế, còn người vợ là quan sát viên thái dương, tức là người chạy khắp nơi trên Địa Cầu để thu thập dữ liệu thái dương.

Người vợ phát hiện dữ liệu thái dương không khác biệt nhiều so với bốn trăm năm trước, vì vậy nàng không tin mặt trời sẽ Hải thiểm.

Nàng cho rằng tất cả chỉ là một âm mưu lớn, toàn bộ kế hoạch Lưu lạc chỉ là một trò lừa bịp, một trò đùa ác liệt kéo dài ba thế kỷ.

Vì vậy, người vợ tin rằng mặt trời sẽ không Hải thiểm, và vì nàng là quan sát viên thái dương, lời nói của nàng có độ tin cậy rất cao, được Phản Phản Quân coi trọng.

Người vợ cũng muốn thuyết phục chồng mình gia nhập phe mình, thậm chí còn đưa chồng đi du hành vòng quanh bắc bán cầu để thu thập dữ liệu, quan sát mặt trời, muốn thuyết phục chồng rằng mặt trời không khác gì bốn trăm năm trước, không hề thay đổi, vì vậy Hải thiểm là giả, hy vọng chồng có thể gia nhập Phản Phản Quân.

Nhưng người chồng không muốn phá vỡ cuộc sống hiện tại, hắn hy vọng vợ cũng đừng vì chuyện Hải thiểm hay không Hải thiểm mà gây sự, Hải thiểm thì sao, không Hải thiểm thì sao.

Có liên quan gì đến cuộc sống nhỏ của họ.

Gia đình ba người họ hiện tại không tốt sao.

Người chồng rất hài lòng, không cảm thấy cần phải mạo hiểm tham gia các hoạt động vũ trang.

Tuy nhiên, người vợ đã không thể quay đầu lại, từ một người quan sát thái dương vô danh, bỗng chốc trở thành nhân vật linh hồn được mọi người tin tưởng, nàng sao có thể chấp nhận cuộc sống bình thường nữa.

Nàng có ý tưởng khác, nàng muốn cầm vũ khí vạch trần sự thật.

Người chồng thấy vợ cố chấp như vậy, cũng bày tỏ mình sẽ cố gắng đến cùng, kiên trì thực hiện trách nhiệm của mình.

Kỳ thực Đỗ Lan biết Phản Phản Quân coi trọng người vợ như vậy không chỉ vì nàng quan sát thái dương, mà còn hy vọng lật đổ người chồng, dù sao hắn là thiếu tá an ninh, nếu hắn có thể dẫn người trực tiếp đột phá phòng tổng khống chế thì quá tốt.

Nhưng rõ ràng sự việc không như ý muốn, người chồng nghĩ đến gia đình, hắn không muốn mạo hiểm, dù sao mình còn có con, hơn nữa cũng không thiếu vật tư sinh tồn, không có động lực để thay đổi.

Vẫn là tính sai rồi.

Đỗ Lan cho biết Phản Phản Quân cũng có lúc tính sai.

Tuy nhiên, nói chung, ưu thế của Phản Phản Quân đã hình thành, việc chiếm được phòng tổng khống chế chỉ là vấn đề thời gian.

Lưu Khải và Lý Nhất Nhất cũng đã đưa ra lựa chọn, họ đương nhiên đứng về phía Lưu lạc phái, dù sao Lý Nhất Nhất dùng dữ liệu để nói chuyện, khả năng Hải thiểm vẫn còn, tuy bốn trăm năm qua dữ liệu không thay đổi nhiều, nhưng cũng có thay đổi.

Cho nên nói chuyện tận thế này, hoặc là nó thật sự xảy ra, hoặc là coi như chưa xảy ra.

Nếu có xác suất xảy ra, thì sẽ công nói công có lý, bà nói bà có lý, giống như việc Thượng Đế có tồn tại hay không vậy, không thể chứng minh sai.

Ta nói thần tiên tồn tại, ngươi nói không.

Ta nói tận thế sắp đến, ngươi nói không.

Thế thì không có gì để nói nữa, cho nên tốt nhất là thần tiên rực rỡ xuất hiện, hoặc tận thế giáng đòn mạnh.

Bằng không căn bản không thể khiến toàn nhân loại chấp nhận.

Sở dĩ Lưu lạc phái có thể thực hiện kế hoạch Lưu lạc, cũng không phải vì tận thế.

Ban đầu là vì tống tiền chính trị, sau đó là vận hành tư bản, cuối cùng là mây mù hạt nhân chiến tranh, vì một loạt nguyên nhân này mới phát triển một vạn hai ngàn tòa thành phố ngầm.

Sau này thời đại đào thoát, cũng là vì dân số thành phố ngầm nhiều hơn dân số mặt đất, cộng thêm tai nạn thường xuyên và sự tuyên truyền tận thế trên mặt đất, cuối cùng mới bắt đầu thời đại đào thoát.

Cho nên nói đến bước này, không liên quan nhiều đến tận thế, ngoại trừ thời đại đào thoát mới có chút tuyên truyền không khí tận thế, chủ yếu vẫn là dân số thành phố ngầm đã nhiều hơn mặt đất, tài nguyên đổ dồn vào thành phố ngầm, cho nên mới đồng ý đào thoát.

Đến bước này không hoàn toàn là vì tận thế, mà càng nhiều là xuất phát từ cân nhắc chính trị, chỉ lấy tận thế làm chủ đề lớn, bởi vì tận thế, nên Lưu lạc phái có tính hợp pháp.

Vì vậy, để lật đổ tính hợp pháp của Lưu lạc phái thì phải phủ nhận tận thế, đương nhiên Phản Phản Quân cũng không có chứng cứ tuyệt đối phủ nhận tận thế.

Cho nên họ cũng lợi dụng mâu thuẫn thiếu hụt tài nguyên để kích động quần chúng, và chuẩn bị giảm dân số để tăng tài nguyên.

Cho nên tận thế hay không tận thế thực ra chỉ là khẩu hiệu, Lưu lạc phái có thật sự tin Hải thiểm không.

Cũng chưa chắc.

Còn trong Phản Phản Quân cũng có những người như Tiểu Vương và Đỗ Lan tin Hải thiểm, nhưng đồng thời lại phản đối Lưu lạc phái.

Tóm lại, tận thế lúc này giống như điểm phân kỳ của nhân loại, dường như đã không còn liên quan đến sự thật khách quan nữa.

Cuối cùng, cặp vợ chồng kia không gặp nhau trên chiến trường, bởi vì Lưu lạc phái trong phòng tổng khống chế đã chọn đầu hàng, vì nếu thật sự xảy ra đại chiến, có thể dẫn đến trục trặc động cơ, phòng khống chế này phải chịu trách nhiệm về an toàn của mười hai ngàn động cơ hành tinh.

Cuối cùng vì bảo vệ thiết bị, họ đã chọn đầu hàng.

Phản Phản Quân tiếp quản phòng tổng khống chế, giành được thắng lợi vĩ đại.

Lưu Khải và Lý Nhất Nhất trợn mắt há hốc mồm, họ chỉ có thể trốn đi, bởi vì Phản Phản Quân muốn bắt điển hình, hai người họ với tư cách là anh hùng cứu viện bão hòa, đều sẽ bị bắt và xử tử ngay lập tức.

Nhưng trốn đông trốn tây vẫn bị người ta phát hiện, cả hai đều phải chịu hình phạt lưu đày, đó là đến Thái Bình Dương, cởi bỏ bộ đồ bảo hộ của họ, bắt họ đi trên mặt băng nhiệt độ âm mấy chục độ, họ sẽ bị đông thành cột băng.

Chúng ta lại gặp nhau rồi.

Đỗ Lan hiện tại phụ trách tất cả công việc áp giải tù phạm.

Bởi vì đây đều là nô lệ của mình, sao có thể để họ chết chứ.

Phản Phản Quân đã thắng, nhưng Đỗ Lan lại là ve sầu bắt bọ ngựa, chim sẻ rình sau.

Hắn rải tiền trong Phản Phản Quân, tuyên truyền phát triển, và lợi dụng sức mạnh của Lượng tử kế toán cơ để lôi kéo một lượng lớn Phản Phản Quân ủng hộ mình, tiếp theo hắn chuẩn bị cướp pháp trường.

Lưu Khải và Lý Nhất Nhất nhìn thấy Đỗ Lan, hận không thể lao tới cắn xé hắn, tiếc là tay chân họ đều bị còng xiềng, bị khóa chặt dưới đáy xe, không thể nhúc nhích.

Chậc chậc, ta cảm nhận được sự nhiệt tình của các ngươi, ta cũng rất nhớ các ngươi.

Đỗ Lan coi sự hận thù này như niềm vui hội ngộ, những người đáng yêu này đều là lực lượng lao động tương lai, đều là bảo bối, Đỗ Lan không nỡ làm hại họ.

Cuộc chiến kết thúc, cuối cùng Lưu lạc phái bị thanh trừng, hiện tại sắp bị tử hình.

Không có xét xử, trực tiếp ném họ xuống Thái Bình Dương đóng băng, không cho mặc đồ bảo hộ, chỉ vài phút là có thể đông thành cột băng.

Người xem rất đông, hiện tại tù phạm đang trên đường ra pháp trường.

Các ngươi có biết tại sao phòng tổng khống chế cuối cùng lại bị công phá không.

Bởi vì đội quân an ninh đã phản bội, toàn bộ lực lượng phòng ngự cuối cùng của phòng tổng khống chế cũng hoàn toàn biến mất, cho nên những người trong phòng tổng khống chế đã chọn đầu hàng để bảo toàn toàn bộ cơ sở vật chất.

Tuy có hệ thống phụ, nhưng chức năng dù sao cũng không toàn diện như hệ thống chính.

Nhưng nói đi cũng thật buồn cười, hiện tại vẫn có Lưu lạc phái nói rằng nhân loại vĩnh viễn không thể duy trì lý trí, điều này khiến ta nhớ đến câu chuyện Triều Tam Mộ Tứ và Triều Tứ Mộ Tam của Trang Tử, thời Chiến Quốc đã có người cảm thán rồi, mà hiện tại, Địa Cầu đã rời xa mặt trời, nhưng vẫn nói chuyện tương tự.

Đôi khi ta cũng không biết là Trang Tử họ ngu ngốc, hay lũ khỉ Triều Tứ Mộ Tam ngu ngốc.

Đỗ Lan mỉm cười nhìn Lưu Khải và Lý Nhất Nhất, cứ như là bạn bè cũ gặp lại vậy.

Mặc dù quan sát viên thái dương không lật đổ được chồng mình, nhưng cuối cùng trong đội quân an ninh vẫn xuất hiện kẻ phản bội.

Các ngươi thắng rồi, nói gì cũng được.

Nhưng Hải thiểm mặt trời sẽ không vì các ngươi thắng mà thay đổi, các ngươi sẽ hủy hoại văn minh nhân loại.

Lý Nhất Nhất nói với giọng kiên quyết như cái chết là nhà.

Phản giả đạo chi động dã, muốn sinh tồn thì tất phải tiếp cận hủy diệt.

Ta cảm thấy Trang Tử và lũ khỉ thực ra đều không sai, chỉ là Trang Tử quá ngây thơ, lý trí chẳng lẽ không cần cái giá sao.

Ai sẽ trở thành cái giá của lý trí.

Giống như năm ngàn nhân viên trong phòng tổng khống chế, họ lý trí mà đầu hàng, trả giá cho lý trí.

Giống như trí tuệ nhân tạo của Trạm không gian Hòa Bình lý trí mà chọn bỏ trốn, Địa Cầu trả giá cho lý trí.

Cho nên lý trí cũng phải xem lập trường, lập trường quyết định là thông qua lý trí hy sinh chính mình hay thông qua lý trí hy sinh người khác.

Chương 2628

Lý trí cần cái giá, đương nhiên cảm tính cũng vậy, theo ta mà nói lý trí và cảm tính cũng không có đúng sai tốt xấu gì, ai thắng thì nghe người đó.

Lý trí đương nhiên là đúng.

Lý Nhất Nhất là lập trình viên, đương nhiên là phải ủng hộ lý trí.

Nhìn cái vẻ cuồng nhiệt của ngươi, chi bằng gia nhập Phản Phản Quân đi.

Người thật sự lý trí sẽ nói lý trí là tuyệt đối chính xác sao.

Người thật sự lý trí không phải nên là kẻ theo chủ nghĩa thực dụng sao.

Biến lý trí thành tín ngưỡng, đây chẳng phải thành nghịch lý rồi sao.

Bị Đỗ Lan nói vậy, lý trí liền trở thành nghịch lý.

Nếu lý trí không dung phản bác, thì đó không phải là lý trí nữa, mà là cảm xúc, là cảm tính rồi.

Lý Nhất thời không biết nói gì cho phải.

Lưu Khải vội vàng chen vào: Ngươi rốt cuộc muốn làm gì.

Chúng ta đều sắp chết rồi, ngươi chẳng lẽ chỉ đến để châm chọc chúng ta sao.

Hắn không sợ chết, dù sao quá trình đông cứng cũng sẽ không quá đau đớn, đến lúc đó ngay cả máu cũng sẽ đông lại, thần kinh cũng sẽ tê liệt, rất nhanh sẽ đông thành băng, chết rất gọn gàng, thậm chí trước khi chết máu dồn lên não, não sẽ sản sinh ảo giác nóng ấm.

Điều duy nhất hắn lo lắng là em gái không ai chăm sóc, tiếc là hiện tại chính mình cũng sắp chết rồi, cũng chẳng còn tương lai nữa.

Cuối cùng cũng vào vấn đề chính rồi, ta là đến cướp ngục, các ngươi không ngờ phải không, có phải rất bất ngờ không.

Phiên dịch phiên dịch, đây chính là bất ngờ.

Đỗ Lan long trọng tuyên bố chuyện cướp ngục to lớn này.

Tên này không phải Phản Phản Quân sao.

Các ngươi xem các ngươi kìa, quả nhiên vẫn chưa đủ lý trí.

Người thật sự lý trí sẽ không dán nhãn cho người khác, mà sẽ không ngừng thay đổi cách nhìn về người khác theo sự thay đổi của hoàn cảnh, của xã hội.

Lần trước ta quả thật là Hồi Quy Quân, đương nhiên lần này ta vẫn là Hồi Quy Quân, chỉ là lý niệm của ta không giống nhau, ta thuộc phái Phát triển trong Hồi Quy Quân.

Bọn họ muốn tăng tài nguyên cá nhân trên cơ sở tài nguyên không đổi, phương thức phân phối không đổi, cho nên nhất định phải giảm dân số.

Nhưng ta cho rằng không cần giảm, có thể biến dân số thành nô lệ, biến thành lực lượng lao động khai phá mặt đất.

Bọn họ muốn giết các ngươi, ta lại muốn cứu các ngươi, hiểu chưa.

Hiểu rồi, tên này chính là ác quỷ, vốn dĩ mình chết là xong, mà bây giờ ngay cả tôn nghiêm cũng bị giẫm đạp dưới chân.

Đỗ Lan nhìn vẻ mặt vặn vẹo của họ nói: Quả nhiên các ngươi không đủ lý trí, người lý trí nên vì sự tiến bộ của nhân loại mà kiên cường tiến bước, trở thành nô lệ khai phá tài nguyên là một việc vĩ đại, sao lại có thể phản đối chứ.

Chẳng lẽ lý trí của các ngươi cũng là đi đường tắt, vừa thấy gian nan khốn khổ, lý trí liền bị đánh bại sao.

Không có lời nào để nói.

Lúc này Phản Phản Quân cũng phát hiện đội xe áp giải tù phạm đã biến mất, họ kinh hoàng thất sắc, lập tức đi tìm.

Tuy nhiên, đúng lúc này mặt trời trên bầu trời bỗng nhiên sáng chói, đội xe và Phản Phản Quân đều không khỏi nhắm mắt lại.

Hải thiểm, là Hải thiểm.

Tiểu Vương lái xe tuy nhắm mắt, nhưng hắn cũng biết đây chắc chắn là Hải thiểm, giọng nói của hắn không thể nói là kinh hoàng hay phấn khích, có lẽ nhiều hơn là thở phào nhẹ nhõm đi, chờ đợi bốn trăm năm, Hải thiểm cuối cùng cũng đã đến, mọi tranh cãi đều đã có một dấu chấm hết.

Năng lượng mạnh mẽ bùng nổ, làm thay đổi quang phổ của mặt trời, đầu tiên là ánh sáng trắng chói chang, sau đó là ánh sáng xanh lam, sóng xung kích mang đến hơi ấm cuối cùng của mặt trời ôm lấy Địa Cầu, một phần Thái Bình Dương bị tan chảy, khoảnh khắc này tất cả những người trên mặt đất đều có thể cảm nhận được nhiệt độ tăng lên, ánh dương quang đã lâu không thấy lại chiếu rọi lên người mọi người.

Nhưng hơi ấm này chỉ là tạm thời, sau đó liền thấy mặt trời trên bầu trời hóa thành một quả cầu đỏ sẫm, chứng tỏ quang và nhiệt của nó đã cạn kiệt, mặt trời trong thời gian ngắn đã biến thành một Hồng cự tinh.

Còn Thủy tinh, Kim tinh, Hỏa tinh gần mặt trời đều đã biến mất, nếu Địa Cầu còn ở nguyên vị trí, thì trong trận bùng nổ dữ dội vừa rồi, Địa Cầu cũng sẽ hóa thành bụi vũ trụ trở thành lịch sử.

Được rồi, các vị người lý trí, chào mừng bước vào thời đại mới.

Trang sách cũ đã lật qua, thời đại nô lệ mới đã bắt đầu.

Đỗ Lan một chút cũng không kinh ngạc, rất nhanh khôi phục lại, còn những người khác vẫn đang chấn động vì sự thay đổi của mặt trời.

Vẻ mặt của các tù phạm cũng rất phức tạp, không biết là vui mừng vì sự kiên trì của mình là đúng, hay là bi thương cho sự ngu xuẩn của nhân loại.

Thật sự Hải thiểm rồi.

Lưu Khải trợn mắt há hốc mồm, không biết nói gì cho phải.

Đúng vậy, Hải thiểm rồi.

Đỗ Lan nói: Nhưng các ngươi cũng không cần vui mừng, vì các ngươi đã thua rồi, từ hôm nay trở đi thân phận của các ngươi chính là nô lệ.

Dựa vào cái gì chứ.

Lưu Khải không phục, hắn còn phải về chăm sóc em gái mình nữa mà.

Chính là dựa vào vũ khí trong tay ta.

Đỗ Lan nói: Cũng dựa vào kế hoạch khai phá mặt đất mà ta đề xuất.

Hiện tại phái Phát triển hẳn là đã tiếp quản Hồi Quy Quân rồi, cải huyền dịch trương, biến thành Phát triển Quân.

Lịch sử luôn nhàm chán như vậy, chỉ cần đủ thao quang dưỡng hối, là có thể gặt hái thành quả thắng lợi, Lưu lạc phái và Hồi Quy

Quân cuối cùng đều là kẻ thất bại, đều chẳng qua chỉ là nô lệ.

Tư Mã Ý cũng phải gật đầu.

Ngay lập tức sau khi Hải thiểm xảy ra, thế lực của Đỗ Lan nhanh chóng phát động tấn công, bắt giữ toàn bộ người của Hồi Quy Quân.

Quần chúng thành phố ngầm đều kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm, Hồi Quy Quân còn chưa ngồi vững ngai vàng, sao thoáng cái lại bị người của chính mình đánh đổ rồi.

Rốt cuộc đây là tình huống gì.

Hiện tại đã xảy ra Hải thiểm, liệu Lưu lạc phái có quay trở lại không.

Liệu có phải mọi thứ đều như cũ không.

Dù sao mặt trời đã không còn, ngoài việc tiếp tục Lưu lạc thì còn có thể làm gì nữa chứ.

Hải thiểm cuối cùng cũng đã xảy ra, tâm lý mọi người ngược lại đã chuẩn bị cho điều tồi tệ nhất, đó là trong khoảng thời gian dài tiếp theo họ chỉ có thể thắt chặt dây lưng.

Nhưng lúc này Đỗ Lan lại mang đến sự phát triển, đề xuất kế hoạch khai phá mặt đất, và đề xuất chế độ nô lệ mới.

Lưu lạc phái và Hồi Quy Quân vì gây ra những sai lầm nghiêm trọng, đều biến thành nô lệ, nhất thời mọi người đều không biết nói gì cho phải.

Nhưng Lưu lạc phái là đúng mà, Hải thiểm thật sự đã xảy ra, nếu làm nô lệ thì không phải Phản Phản Quân mới phải làm sao.

Có người hỏi.

Vấn đề rất hay, vậy ngươi muốn làm nô lệ không.

Không muốn thì im miệng.

Đỗ Lan đưa ra câu trả lời tiêu chuẩn, đó là không trả lời, ai dám hỏi thì trực tiếp bắt làm nô lệ, đã là thời đại nô lệ rồi, còn có kẻ không biết điều, vừa hay thiếu nô lệ, ai còn hỏi vấn đề thì trực tiếp bắt.

Hải thiểm cuối cùng cũng đã xảy ra, bốn trăm năm chờ đợi cuối cùng cũng khiến Lưu lạc phái ngẩng cao đầu hít thở, bởi vì sự thật khách quan chứng minh họ là đúng, mặt trời quả thật đã Hải thiểm.

Tuy nhiên, quyền kiểm soát thành phố ngầm vẫn nằm trong tay Phản Phản Quân, và họ tuyên truyền rằng vẻ mặt vui mừng của Lưu lạc phái khi thấy Hải thiểm là hành vi phản nhân loại, Lưu lạc phái nên trở thành nô lệ.

Cộng thêm Đỗ Lan đã đưa ra một lộ trình hoàn toàn khác, ưu tiên khai phá mặt đất, cho nên mọi người đều theo Đỗ Lan.

Theo Lưu lạc phái thì lo Lưu lạc phái phản công lại, đồng thời Hồi Quy Quân đã bị kéo xuống khỏi thần đàn, còn lại là phái Phát triển tiểu thanh tân này.

Mặc dù chế độ nô lệ là kéo lịch sử lùi lại, nhưng chế độ nô lệ có Lượng tử kế toán cơ kiểm soát vẫn rất đáng để đánh cược.

Mặc dù cũng có người phản đối, nhưng hiện tại đa số mọi người đều ủng hộ Đỗ Lan.

Toàn bộ Phản Phản Quân để giữ vững thành quả thắng lợi, cũng chỉ có thể ủng hộ lộ trình của Đỗ Lan, còn những người bất mãn với Lưu lạc phái cũng chỉ có thể ủng hộ hắn.

Cho nên không phải chế độ nô lệ của Đỗ Lan hấp dẫn người đến mức nào, mà là vì Đỗ Lan không phải Lưu lạc phái, cũng không phải Hồi Quy Quân, hắn đưa ra một lộ trình khác biệt so với cả hai.

Mặc dù không thể nói là tốt, nhưng ít nhất vẫn là một con đường, cuối cùng cũng có chút thay đổi.

Nhưng khai phá mặt đất thật sự có thể thực hiện được sao.

Phải biết rằng kế hoạch Lưu lạc là tăng tốc lên năm phần nghìn tốc độ ánh sáng trong 500 năm, sau đó Lưu lạc 1300 năm, rồi giảm tốc 500 năm, cuối cùng là 100 năm nhập bến. 400 cộng 500 cộng 1300 cộng 500 cộng 100 là 2800 năm, cho dù không tính 400 năm phanh hãm và thời đại đào thoát, riêng thời đại Lưu lạc đã có 2400 năm.

Một kế hoạch dài lâu như vậy, thật sự mà nói có quá nhiều biến số, chỉ riêng một Sao Mộc, một Hải thiểm đã hai lần đẩy nhân loại vào khủng hoảng, huống chi những nguy cơ sẽ gặp phải trong vũ trụ sau này.

Kế hoạch đều do thiên tài xây dựng, đều do kẻ ngu ngốc thực hiện.

Giống như Long Trung Đối của Gia Cát Lượng, kế hoạch tốt biết bao, nhưng cuối cùng vẫn mất Kinh Châu.

Tiểu Vương bắt đầu than thở việc làm chủ khó khăn, thật sự không làm chủ thì không biết giá gạo củi.

Chương 2629

Vừa làm chủ mới biết nhân loại trên Địa Cầu này thật sự rất khó lãnh đạo, không thể dẫn dắt nổi.

Kế hoạch đều do thiên tài xây dựng, tức là kế hoạch đều rất tốt, chỉ cần mọi người cùng nhau nỗ lực, thì sẽ vui vẻ cả.

Tuy nhiên, khi thực sự thực hiện thì căn bản không phải là một chuyện, các loại khúc mắc, các loại mâu thuẫn, các loại mất kiểm soát, tóm lại là đầy rẫy sự thỏa hiệp và bất lực.

Tiểu Vương trước đây là người ngoài cuộc cảm thấy Lưu lạc phái và Hồi Quy Phái đều quá ngu ngốc, nhưng đợi đến khi chính mình thật sự lên vị trí đó mới biết ở vị trí này không ngu ngốc cũng khó.

Hiện tại ngươi đã hiểu tại sao trong Tam Sách Thượng Trung Hạ, ta lại loại bỏ Thượng Sách rồi chứ.

Đỗ Lan cho biết Tiểu Vương cuối cùng cũng trưởng thành rồi, bởi vì Thượng Sách căn bản không thể thực hiện, không có cách nào điều động sự tích cực của tất cả mọi người.

Năm xưa Thương Ưởng biến pháp cũng cần mười năm để chứng minh mình, chỉ có thể nói con người đều là bị ép buộc mà ra, nếu Thương Ưởng không dám giết người, căn bản không thể biến pháp.

Hiện tại họ muốn phát triển mặt đất, chỉ là một lời nói suông, đối mặt với rất nhiều vấn đề, cho nên cũng chỉ có thể dùng chế độ nô lệ, bởi vì nếu không dùng chế độ này, căn bản sẽ không có bao nhiêu người tích cực hưởng ứng.

Khai phá mặt đất độ khó quá lớn, thêm vài năm nữa, mặt đất sẽ hoàn toàn đóng băng, khí quyển hoặc là thoát đi, hoặc là bị đông cứng, mặt đất sẽ hoàn toàn mất không khí, đóng băng hoàn toàn, chúng ta khai phá cái gì trên mặt đất chứ.

Trồng trọt là không thể trồng trọt, chăn nuôi cũng không thể chăn nuôi, trong cái cực hàn mà nhân loại căn bản không thể sinh tồn, chúng ta rốt cuộc có thể khai phá ra không.

Tiểu Vương bản thân cũng nghi ngờ, bởi vì trong khoảng thời gian này hắn đã bị tiếng chất vấn nhấn chìm, tuy không thể nói là phản đối, nhưng chất vấn không ngừng.

Ủng hộ Đỗ Lan không phải là thật sự tin có thể khai phá mặt đất, chỉ là Đỗ Lan có thể mang lại một số điều khác biệt, nhưng sau khi thực sự suy xét họ sẽ hỏi rốt cuộc làm thế nào mới có thể khai phá mặt đất.

Mặc dù họ không thể đưa ra lộ trình, nhưng điều đó không ngăn cản họ đặt câu hỏi, dù sao đó cũng là chuyện liên quan đến phân phối tài nguyên.

Đỗ Lan cho biết cứ theo lời của Lượng tử kế toán cơ mà làm: Lượng tử kế toán cơ chẳng phải đã cung cấp kỹ thuật vi sinh vật rồi sao.

Nuôi cấy một loại vi sinh vật mới, chúng lấy nước làm thức ăn có thể giải phóng nhiệt độ vài trăm độ C, chỉ cần phân bố những vi sinh vật này, thì nhiệt độ mặt đất có thể tăng lên.

Lại còn có một loại Quang đài tiển, có thể hấp thụ bức xạ vũ trụ phát sáng, đến lúc đó Địa Cầu không còn khí quyển, bức xạ vũ trụ trực tiếp chiếu đến mặt đất, những Quang đài tiển này có thể phát triển rất tốt, cũng có thể làm thực vật.

Đại thể mặt đất chính là hai ngành công nghiệp này, trồng Quang đài tiển và nuôi cấy vi sinh vật nhiệt, sau đó là sửa cầu lát đường, hoặc phát triển phương tiện giao thông mạnh hơn, tăng cường liên hệ giữa các thành phố ngầm, đồng thời phát triển vũ khí chống lại các thành phố ngầm, nhân danh tình yêu và hòa bình mà tiến hành can thiệp vũ trang vào các thành phố ngầm.

Đây chính là ba hướng phát triển lớn.

Kế hoạch rất mỹ mãn, nhưng muốn từ không đến có, phải điều động tài nguyên, cho dù là chế độ nô lệ, nô lệ cũng phải ăn cơm, hơn nữa lao động trên mặt đất cần một lượng lớn năng lượng đồ bảo hộ, và tài nguyên cần thiết cho việc trồng trọt và nuôi cấy vi sinh vật, đổ dồn nhiều tài nguyên như vậy, nếu không có thu hoạch, thì Tiểu Vương cảm thấy mình sẽ bị giết.

Nhưng cần tài nguyên, sự tích cực của mọi người căn bản không cao, hoàn toàn không muốn cung cấp.

Tiểu Vương bất lực nói, chỉ dựa vào việc miêu tả tương lai tốt đẹp, căn bản không thể điều động mọi người bỏ tiền bỏ sức.

Đã là chế độ nô lệ, ngươi còn giảng đạo lý gì với họ, trực tiếp bắt làm nô lệ, tài nguyên trống ra thì trực tiếp dùng để khai phá.

Đỗ Lan nói.

Nhưng vẫn còn rất nhiều ngành công nghiệp hiện có cần duy trì chứ, ví dụ như nhà máy năng lượng pin, họ nói nếu mở rộng sản lượng để đáp ứng nhu cầu khai hoang của nô lệ, họ cũng phải đầu tư thêm, nhưng chúng ta căn bản không có tiền.

Cái này không tiền, cái kia không tiền, tóm lại là không tiền, con đường phát triển đầy rẫy khó khăn.

Đỗ Lan nhìn Tiểu Vương với vẻ mặt bất lực, hiển nhiên đối phương trong thời gian ngắn đã từ một thiên tài xây dựng kế hoạch biến thành một kẻ ngu ngốc thực hiện kế hoạch, khi xây dựng kế hoạch thì thiên mã hành không, khi thực hiện kế hoạch thì mắt trợn tròn, căn bản không biết làm thế nào để mọi người đồng lòng.

Ngươi không có ngoại thích, không có môn khách, không có gia thần, không có nô tài sao.

Lịch sử đều đọc đi đâu rồi, Hàn Phi Tử đều nói khi chấp pháp phải dùng kẻ xấu, rồi xem các chư hầu, quân phiệt, hoàng đế trong lịch sử thi hành mệnh lệnh như thế nào.

Hoàng đế chính là ngoại thích, cưới nhiều vợ, dùng nhiều người nhà vợ.

Thời Đại Thanh là nô tài bao y, thực ra cũng giống môn khách, gia thần, dùng nô tài để quản lý.

Ngươi cũng phải dùng nhiều loại người này, nói hay thì gọi là cô thần, nói khó nghe thì gọi là khốc lại.

Không muốn mở rộng sản xuất, không muốn hỗ trợ khai phá, thì toàn bộ bắt lại, dù sao có Lượng tử kế toán cơ, bất cứ lúc nào cũng có thể dùng trí tuệ nhân tạo đào thải nhân loại, đã không hợp tác, đến lúc đó nhân loại toàn bộ bị xua đuổi lên mặt đất, trong thành phố ngầm toàn bộ do robot quản lý.

Đỗ Lan cho biết lòng người như nước ý dân như khói, thật sự không có cách nào thì đào thải nhân loại.

Nhân loại đều là bị ép buộc mà ra, Đại Việt nếu không bị ép buộc cũng sẽ không quán triệt biến pháp, Ngụy Tấn Nam Bắc Triều nếu không bị ép buộc, Giang Nam ngư mễ chi hương cũng sẽ không được khai phá, Tống triều nếu không bị Liêu quốc bức bách, cũng sẽ không tiến hành các loại cải chế.

Đến lúc đó tự động hóa xuất hiện, nhân loại bị ép buộc cũng chỉ có thể khai phá mặt đất.

Các nô lệ đột nhiên phát hiện thực ra sau khi mình biến thành nô lệ lại nhàn nhã nhất, tuy cần làm việc, nhưng cũng chỉ là lao động chân tay mà thôi, còn lại không cần họ suy nghĩ, họ chỉ cần mỗi ngày hoàn thành công việc thì có ăn có uống, tuy ăn uống bình thường, nhưng chắc chắn sẽ không thiếu, dù sao họ là lực lượng lao động.

Hơn nữa họ rất mong chờ vào ngành công nghiệp Quang đài tiển và vi sinh vật nhiệt, dù sao nếu mặt đất thật sự có thể khai phá ra, thì những ngày Lưu lạc sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.

Còn về tài nguyên để khai phá từ đâu, đầu tư từ đâu, những điều này không liên quan đến nô lệ.

Nô lệ chỉ cần làm việc là được, còn lại cứ để Đỗ Lan đau đầu là được.

Đỗ Lan thực ra cũng không đau đầu, người đau đầu nhất là Tiểu Vương, hắn ta đau đầu đến mức muốn nứt óc, bởi vì mới biết muốn làm được việc gì đó thật sự rất khó.

Sau khi phát triển xong, sẽ tập trung sức mạnh cướp lại quyền lợi đã phân xuống.

Đây là suy nghĩ của Tiểu Vương.

Đỗ Lan nhìn Tiểu Vương các loại khó xử, nhìn các loại mâu thuẫn của thành phố ngầm, thì vui vẻ nở hoa.

Lúc này thành phố ngầm có thể phát triển ra một bộ văn hóa hoàn toàn mới hay không, điều này vẫn rất đáng để mong chờ.

Phát triển cần thời gian, Tiểu Vương hạ quyết tâm, vứt xe bảo soái, phát triển trước, còn những thành phố ngầm vốn dĩ không nghe lời thì cứ mặc kệ đi.

Cuối cùng tài nguyên cũng được tập trung lại, vận chuyển lên mặt đất, thời đại nô lệ bắt đầu.

Lượng tử kế toán cơ đã tính toán ra một bộ Quy tắc canh chủng động tác, mỗi nô lệ đều phải học, sau đó chọn những nơi thích hợp để trồng trọt, tiếp theo là cắm đầu làm việc, tiến hành phát triển.

Vi sinh vật phát nhiệt có thể làm thực vật, có thể làm pin, có thể sưởi ấm, có thể dùng làm thuốc, tóm lại tác dụng rất nhiều.

Quang đài tiển có thể phát sáng, có thể tinh hóa bức xạ vũ trụ, còn có thể làm thực vật, có thể dùng để gia công thành vải vóc, cũng có rất nhiều tác dụng.

Dù sao đây là hai loại cây trồng mà Đỗ Lan đặc biệt thiết kế cho kế hoạch Lưu lạc, có chúng nó, Địa Cầu Lưu lạc dù có rẽ ngang không đi đến hành tinh lân cận cũng không vấn đề gì, đủ để nhân loại ăn uống dùng đến tận diệt vong.

Sau này còn có thể nuôi cấy ra các loại vi sinh vật và Quang đài tiển với khẩu vị khác nhau, có thể nói là kinh tế, hiệu quả và còn ngon nữa.

Chỉ cần phát triển tốt, tương lai cuộc sống trên Địa Cầu sẽ tốt đẹp lên.

Nhưng vẫn là câu nói cũ, có quan hệ phân phối thì không thể có công bằng, chỉ cần là quan hệ phân phối thì luôn có người bất mãn, rốt cuộc là đi theo lộ trình nhân nghĩa của Mạnh Tử, hay lộ trình nhân lễ của Tuân Tử, hay là muốn cả hai, sẽ xuất hiện sự phân kỳ về lộ trình.

Thực ra từ môi trường sống của Mạnh Tử và Tuân Tử có thể thấy, tài nguyên cao một chút thì dùng nhân nghĩa nhiều hơn một chút, tài nguyên ít một chút thì dùng nhân lễ nhiều hơn một chút.

Còn hậu thế cơ bản là muốn cả hai.

Công việc khai phá bắt đầu, các thành phố ngầm giành được quyền tự trị cũng muốn đầu tư khai phá, quả thật đã hình thành mối quan hệ phụ thuộc với thế lực của Tiểu Vương, để có được kỹ thuật khai phá.

Còn các nô lệ cũng đã có được thiết bị đầu cuối Lượng tử kế toán cơ của họ, có thể thuận tiện hơn cho việc khai hoang của họ, Lượng tử kế toán cơ có thể sắp xếp công việc cho họ, chỉ cần họ có thể hoàn thành đúng hạn, không có bất kỳ điều khoản tiên tử nào.

Đương nhiên họ cũng có thể bỏ trốn, chỉ là hiện tại mặt đất đã khôi phục thành băng thiên tuyết địa, chạy ra ngoài thì sống chết không có chút bảo đảm nào.

Còn có một số người mặt đất sống trong hang động cũng có được kỹ thuật, họ còn hy vọng khai phá mặt đất hơn cả thành phố ngầm, cho nên là dốc toàn lực đầu tư.

Tình hình coi như đã ổn định, tiếp theo là chờ đợi lâu dài, chỉ có tích lũy đủ lương thực thì mới có thể nuôi sống nhiều người nhàn rỗi hơn, có nhiều người nhàn rỗi hơn thì mới có thể phát triển nghệ thuật, ký ức, văn hóa, v. v.

Cho nên hiện tại chính là giai đoạn tích lũy.

Đương nhiên cũng có thành phố ngầm bày tỏ Trữ lương không trữ thương ngươi nhà là kho lương, trữ thương không trữ lương khắp nơi là kho lương, cướp bóc là xong chuyện, còn phí sức trồng trọt làm gì chứ.

Đến mùa thu hoạch thì đi cướp bóc một phen, dù sao mặt đất cũng không có phòng thủ, cây trồng đều ở trên mặt đất, cướp bóc vẫn rất dễ dàng.

Cho nên phát triển phương tiện giao thông, tích trữ vũ khí, chuẩn bị khi cần thiết sẽ bắt đầu cướp bóc.

Các thành phố ngầm có một vạn hai ngàn tòa, có đủ loại phương thức phát triển, ai cũng không ngờ họ sẽ dùng phương pháp gì để giải quyết khủng hoảng.

Nhân loại à.

Tiểu Vương đương nhiên biết có người đang có ý định cướp bóc, đối với điều này thật không biết nói gì cho phải, kẻ cướp thì không có chút lễ nghĩa liêm sỉ nào.

Người ta không thể tổ chức khai hoang, chỉ có thể tổ chức cướp bóc, cũng là một lối thoát.

Đỗ Lan cho rằng hợp tình hợp lý, sinh mệnh tự sẽ tìm thấy lối thoát, lối thoát của người ta chính là cướp bóc.

Ngay cả chế độ nô lệ cũng không biết sao.

Tiểu Vương rất tức giận, đã là thời đại nô lệ rồi, có chút chí tiến thủ thì hãy áp dụng chế độ nô lệ.

Chương 2630

Chế độ nô lệ chẳng lẽ không thể muốn nhiều hơn sao, chẳng lẽ không thể kiêm chức sao.

Hơn nữa tổ chức cướp bóc còn tính là tốt, ngươi xem những người mê tín tôn giáo kia, không những cướp bóc, mà còn nói người khác là ác quỷ, hoàn toàn xóa bỏ dị giáo đồ khỏi nhân tịch, ngươi nói những chuyện này có phải thú vị hơn không.

Tiểu Vương coi như phục Đỗ Lan, hắn ta luôn nói cái này thú vị, cái kia thú vị, chẳng lẽ chưa từng nghĩ đến chuyện này liên quan đến tương lai của nhân loại sao.

Yên tâm đi, kẻ cướp sẽ thua cuộc, dù sao họ chỉ là chuyển dịch vật tư, không thể sáng tạo vật tư, trước sự phát triển của lực lượng sản xuất, kẻ cướp chẳng qua chỉ là gà đất chó sành, họ có thể thắng một hai lần, nhưng cuối cùng vẫn sẽ bị bên có lực lượng sản xuất mạnh hơn đánh bại.

Đỗ Lan cho biết lực lượng sản xuất mới là vũ khí mạnh nhất, còn những thứ khác căn bản không đáng nhắc đến.

Muốn nói trên Địa Cầu này ai mới là người đại diện cho lực lượng sản xuất, thì Đỗ Lan dám nói thứ hai, căn bản không ai dám nói thứ nhất.

Nếu phát triển lực lượng sản xuất thật sự đơn giản như vậy thì tốt quá.

Tiểu Vương bất lực nói, hắn hiện tại đang phát triển lực lượng sản xuất, nhưng riêng quá trình tích lũy đã mệt muốn chết.

Đôi khi muốn xây dựng cơ sở mới căn bản không có tiền, còn phải chờ vài năm tích lũy sau mới có thể sản xuất.

Nhưng ai cũng không thể bảo đảm trong vài năm đó sẽ không có chuyện gì bất ngờ, không thể bảo đảm sản xuất liên tục.

Cho nên khó khăn lắm, mệt mỏi lắm.

Nghĩ đến thời đại Lưu lạc còn có năm trăm năm tăng tốc, 1300 năm Lưu lạc, năm trăm năm giảm tốc, một trăm năm nhập bến.

Tiểu Vương chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy động cơ hành tinh sớm muộn cũng sẽ bị nhân loại làm hỏng, đến lúc đó Địa Cầu e rằng sẽ không thể đạt được mục tiêu theo kế hoạch Lưu lạc.

Nhân loại thật sự có thể hoàn thành kế hoạch Lưu lạc sao.

Càng chấp chính, ta càng cảm thấy kế hoạch động một tí là hai ngàn năm này đơn giản là nói bừa, căn bản không nghĩ đến độ khó của việc thực tiễn thao tác.

Không xét đến sự phá hoại của nhân loại đối với động cơ hành tinh, cũng không xét đến những khó khăn của việc du hành vũ trụ.

Chỉ cho rằng hiển nhiên nhân loại có thể du hành hai ngàn năm, nhưng không có bất kỳ căn cứ nào.

Tiểu Vương bày tỏ sự bi quan về tương lai, xét về biểu hiện hiện tại của nhân loại, có thể nói căn bản không có tương lai gì: Căn bản không thể đoàn kết nhân loại lại, nhân nghĩa cũng vậy, pháp luật cũng vậy, tôn giáo cũng vậy, lợi ích cũng vậy, căn bản không có cách nào.

Bất kể chọn lộ trình nào cũng sẽ dẫn đến nội đấu, mâu thuẫn nội sinh, căn bản không thể ngăn chặn.

Muốn nhân loại thực hiện một kế hoạch hai ngàn năm, bảo vệ động cơ hành tinh luôn có thể vận hành sao.

Chắc chắn không được.

Đôi khi ta cảm thấy kế hoạch Lưu lạc giống như Thánh Kinh của tôn giáo, cũng chỉ dùng để lừa gạt người, chỉ là cho mọi người một viễn cảnh tốt đẹp, chứ không phải thật sự để nhân loại đi thực hiện.

Đỗ Lan thầm nghĩ có lý, quả thật không dễ thực hiện, dù sao biến số quá nhiều, yếu tố mất kiểm soát quá nhiều.

Thậm chí có thể nói kế hoạch Lưu lạc đã thành công khi giúp nhân loại thoát khỏi Hải thiểm, còn về việc nhân loại cuối cùng sẽ kết thúc như thế nào, là theo kế hoạch tiến vào hành tinh lân cận, hay có những kết cục khác, thì đó không phải là kế hoạch có thể quyết định được nữa.

Ví dụ như kế hoạch Lưu lạc đã không tính Đỗ Lan cái biến số này vào, quả thật không đáng tin cậy.

Ngươi nói rất đúng, cho nên tương lai thế nào đã không còn liên quan đến kế hoạch Lưu lạc nữa, Địa Cầu thoát khỏi Hải thiểm, kế hoạch coi như đã thành công.

Còn về việc nhân loại tiếp theo sẽ kết thúc như thế nào, đó là việc của chính nhân loại.

Cho nên đừng có xoắn xuýt, nỗ lực phát triển lực lượng sản xuất mới là đạo lý cứng rắn, còn về việc nhân loại chọn quan hệ phân phối gì, chắc chắn là thay đổi liên tục, không thể cố định, căn bản không cần xoắn xuýt.

Tiểu Vương thầm nghĩ Đỗ Lan quả thật là người ủng hộ thuyết vạn năng của lực lượng sản xuất, chỉ biết lực lượng sản xuất.

Nhưng Tiểu Vương cũng biết nếu Đỗ Lan không giúp đỡ, họ cũng chỉ có thể từ từ nâng cấp lực lượng sản xuất, còn lại cũng chỉ có thể xem vận may.

Trồng trọt trồng trọt, tích lũy lương thực, mới có thể tích lũy giá trị thặng dư để phát triển các hướng khác, mới có thể chuẩn bị chiến tranh chuẩn bị mất mùa.

Quá trình này rất lâu dài, nhưng tương lai đáng mong đợi.

Vì nhiệt lượng do vi sinh vật phát ra có thể khiến đất đai khôi phục sức sống nhất định, thì lại có thể trồng khoai tây, khoai tây là bảo bối của người nghèo, có khoai tây, muốn làm chết đói người cũng không dễ.

Cho nên nuôi cấy vi sinh vật thật tốt, đất đai có thể trồng được nhiều thứ hơn.

Lý Nhất Nhất và Lưu Khải hiện đang ngày ngày làm việc trên mặt đất.

Đối với những vi sinh vật thần kỳ và rêu quang năng, họ cảm thấy nếu đây không phải là trò lừa bịp thì chính là sự ban ơn của thần linh.

Hiển nhiên, lừa bịp là chuyện không thể, trừ phi tầng lớp cao tầng thực sự biến thành lũ ngốc hết lượt, bằng không sẽ không bị lừa.

Vậy thì chỉ có thể là khả năng thứ hai, đây chính là báu vật lớn nhất trong thời đại lưu lạc.

Hai người không dám tin rằng, nếu sau hai mươi, ba mươi năm canh tác, mặt đất sẽ biến thành dáng vẻ gì.

Hiện tại bề mặt địa cầu ngày càng lạnh, bức xạ cũng ngày càng mạnh, nếu thực sự có hiệu quả tốt như quảng cáo, vậy tương lai mặt đất sẽ duy trì được một tầng nhiệt độ nhất định, hơn nữa còn có thể dựa vào bức xạ vũ trụ làm năng lượng thay thế mặt trời để thực vật sinh trưởng.

Lý Nhất Nhất biết nếu thành công, việc lưu lạc của nhân loại sẽ có thêm nhiều bảo đảm: Đây là vì tương lai.

Lưu Khải nói: Dạo này cậu lạ thật đấy, hở chút là lại cảm thán.

Thực ra tôi đang nghĩ đến tương lai, nghĩ đến sự khó khăn của nhân loại.

Hắn ngẩng đầu nhìn luồng đuôi lửa xa xa rực rỡ như tinh thể.

Vì không còn bầu khí quyển, hiện tượng nhiễu xạ và khúc xạ ánh sáng biến mất, nhìn về phía ánh sáng từ động cơ hành tinh, nó giống như một khối thủy tinh phát sáng.

Lưu Khải cảm thấy bản thân quả thực cũng chẳng dễ dàng gì, nhưng hắn nghĩ nhiều đến hiện tại hơn là tương lai.

Dù sao tương lai là bao xa.

Mấy ngày sau, mấy năm sau, hay là mấy trăm năm sau.

Nghĩ đến thôi đã thấy đau đầu.

Lưu Khải, gần đây tôi cứ suy nghĩ mãi, liệu kế hoạch lưu lạc có thực sự thành công không.

Thiên địa bất nhân và nhân loại nhân nghĩa đại diện cho điều gì.

Địa cầu đã trải qua hai thời đại Phanh Lại và Đào Thoát, lại kinh qua cuộc khủng hoảng Mộc Tinh và biến loạn Hợi Thiểm, trong thời gian ngắn ngủi, thực tế nhân loại đã dạo quanh cửa tử mấy vòng rồi.

Nhân loại liệu có thể thực sự đoàn kết một lòng đối mặt với nhiều vấn đề phía sau không.

Liệu có thể kiên trì lưu lạc suốt hai ngàn năm không.

Lý Nhất Nhất nghĩ rất nhiều, càng phát giác kế hoạch lưu lạc căn bản không thực tế.

Kế hoạch thì rất tốt đẹp, nhưng trong quá trình thực tiễn gặp phải đủ loại vấn đề rất khó giải quyết, chỉ dựa vào lý trí không được, mà chỉ dựa vào cảm tính cũng chẳng xong.

Nếu dựa vào lý trí, địa cầu đã xong đời trong cuộc khủng hoảng Mộc Tinh rồi.

Còn nếu chỉ dựa vào cảm tính, quyết định quay trở lại cũng sẽ khiến địa cầu tan tành.

Có thể nói nhân loại bất luận là lý trí hay cảm tính đều rất nguy hiểm.

Hiện tại tôi phát hiện lý trí và cảm tính thực ra đều chỉ là thủ đoạn, thiện và ác của nhân tính cũng vậy, cái thực sự cần đạt tới là thực tiễn.

Mà trong thực tiễn lại bao hàm chi phí phân phối, chi phí quản lý, chi phí chìm, chi phí sản xuất, chi phí dự phòng chiến tranh và đói kém, đủ loại chi phí cộng lại thực sự là một khoản nợ khổng lồ như núi.

Những gì nhân loại có thể làm là lấy tài nguyên từ đại tự nhiên để chi trả cho những chi phí đó.

Cái gọi là thiện và ác, lý trí và cảm tính đều là những biểu hiện khi nhân loại cố gắng gian lận nhằm cắt giảm chi tiêu mà thôi.

Lý Nhất Nhất tuôn ra một tràng dài, Lưu Khải bày tỏ mình nghe chẳng hiểu gì.

Đây chính là khoảng cách giữa Lý Nhất Nhất và Đỗ Lan.

Đỗ Lan từ sớm đã hiểu rõ yêu cầu cơ bản của việc làm màu là phải để một người thông minh bên cạnh, như thế lúc thể hiện mới sảng khoái.

Vì vậy Đỗ Lan mới tìm một người thông minh như Tiểu Vương, một người đọc rộng hiểu nhiều, ham học hỏi và luôn tiến bộ.

Còn bên cạnh Lý Nhất Nhất chỉ có một kẻ dốt đặc cán mai, làm màu chỉ làm được một nửa, căn bản chẳng thể trông chờ Lưu Khải phối hợp.

Lưu Khải ngơ ngác nhìn người bạn thân, cảm thấy lời nói tuy cao siêu nhưng không hiểu gì, dường như Lý Nhất Nhất đã khác trước.

Trước đây Lý Nhất Nhất luôn kiên trì lý tính, nhưng giờ xem ra hắn dường như đã nhảy thoát khỏi lý tính, học được cách nhìn nhận đa chiều.

Thấy bạn thân không hiểu, Lý Nhất Nhất thở dài: Cũng như nhau cả thôi, công việc khai khẩn mặt đất luôn phải có người làm, ai làm cũng vậy, đều là vì con cháu mai sau, vì truyền thừa văn minh, tất cả đều là vì tương lai.

Vì tương lai, tuy rằng khắp nơi vẫn còn hỗn loạn, nhưng sau năm đầu tiên thu hoạch, tất cả các thành phố dưới lòng đất đều nhận ra việc khai khẩn mặt đất là khả thi.

Loại nông sản mới thực sự rất tốt, có thể sinh trưởng trong môi trường khắc nghiệt, hương vị lại không tệ, đồng thời còn có thể dùng làm nguyên liệu dược phẩm để sản xuất gia công.

Rêu quang năng dùng làm quần áo, vi sinh vật làm chất bôi trơn, đều rất ổn.

Thế là càng nhiều thành phố dưới lòng đất muốn khai khẩn đất đai.

Chương 2631

Tuy nhiên, không phải thành phố nào cũng dùng chế độ nô lệ, cũng có nơi trực tiếp khuyến khích mọi người đi khai khẩn bằng chế độ thu thuế.

Họ tuyên bố miễn thuế ba năm đầu, ba năm sau thu thuế mười phần một để khuyến khích sản xuất.

Quả thực có một số ít người không sống nổi ở thành phố dưới lòng đất tình nguyện đi trồng trọt, nhưng hễ ai còn có miếng cơm ăn dưới lòng đất thì đều không muốn lên mặt đất.

Các người giờ không đi, sau này ra ngoài sẽ trở thành nông dân làm thuê cho kẻ khác.

Kẻ ra ngoài sớm làm địa chủ, kẻ ra ngoài muộn thì chẳng còn đất mà chia đâu.

Để khuyến khích mọi người lên mặt đất, các thành phố dưới lòng đất cũng tốn không ít tâm tư, thậm chí còn bày ra cả chế độ phân phong.

Thực ra chế độ phân phong cũng rất tốt.

Khi nhà Đường mới thành lập, từng có người đề xuất Đại Đường nên tiến hành phân phong, đưa ra nhiều ví dụ như lãnh chúa có phong địa sẽ tìm cách duy trì sự phát triển của nơi đó, dù đất đai hẻo lánh đến đâu cũng sẽ duy trì giao thông, như vậy triều đình không phải tốn thêm chi phí bảo trì.

Đồng thời, phong kiến còn có cái lợi là trị vì lâu dài, thiên tử có thể duy trì vị thế rất lâu.

Nếu hoàng đế họ Đường muốn con cháu mình mãi làm hoàng đế thì tốt nhất là phân phong, mọi người tự canh tác trên đất của mình, nước sông không phạm nước giếng, mọi thứ đều ổn, mọi người tốt thì mới thực sự là tốt.

Lý Thế Dân cũng từng động lòng, lúc này Lý Bách Dược viết một bài Phong Kiến Luận phản bác lại, nói phong kiến có cái hay của phong kiến, nhưng chế độ quận huyện mới là dòng chảy lịch sử.

Không có tước vị thế tập, phạm vi tuyển bạt quan lại sẽ rộng hơn, có thể bao quát cả thứ dân. thứ hai là không có lãnh chúa, trên đầu bách tính chỉ có một chủ nhân là hoàng đế, khả năng bách tính và triều đình ly tâm ly đức sẽ nhỏ đi.

Phân phong đương nhiên có lợi cho quý tộc, vì kẻ cổ xúy phân phong chính là tàn dư quý tộc từ thời Nam Bắc triều.

Tuy đã trải qua triều Tùy, nhưng bọn họ vẫn luôn mong chờ phục quốc.

Đến thời đại thành phố dưới lòng đất, Tiểu Vương phóng quyền cho các thành phố, các thành phố này cũng bày ra trò phong kiến, lại còn tuyên bố chế độ phong kiến của mình tiên tiến hơn chế độ nô lệ nhiều.

Chia đất ra, như vậy mọi người canh tác trên đất của mình chắc chắn sẽ có tính tích cực hơn nô lệ.

Phân phong nghĩa là tôi chỉ cấp đất, còn khai khẩn thế nào các người tự nghĩ cách, tự huy động tiền bạc vật tư mà khai hoang, trong ba năm tôi không quản, sau ba năm các người nộp thuế cho tôi.

Ai mà chẳng có tâm làm địa chủ.

Tuyên truyền như vậy, người tham gia càng đông hơn.

Đương nhiên cũng có một số thành phố dưới lòng đất tương đối giàu có trực tiếp tiến hành huy động vốn.

Mọi người gom tiền dư lại, sau đó thành phố chịu trách nhiệm thuê người khai khẩn, sau khi có lời thì chia hoa hồng.

Chúng ta không chơi trò nô lệ hay phong kiến lạc hậu, chúng ta chơi thứ của chủ nghĩa tư bản.

Khai khẩn mặt đất có thể kiếm tiền, mọi người cùng vào đầu tư đi.

Gom tiền lại thuê những kẻ không có tiền đi khai hoang, áp dụng chế độ làm thuê để sản xuất.

Trong nhất thời, các thành phố dưới lòng đất như trăm hoa đua nở, từ chế độ nô lệ, chế độ phong kiến đến chế độ tư bản đều mọc lên cả.

Chẳng khác nào một cuộc so tài giữa các hệ thống xã hội của nhân loại, hơn nữa lại rất phù hợp với tình hình thực tế của từng thành phố.

Tiểu Vương nhìn thấy cũng không khỏi cảm thán xã hội thật phức tạp: Chỉ riêng các thành phố dưới lòng đất mà đã có nhiều lộ trình như vậy, đúng là mèo có đường mèo, chuột có đường chuột.

Nhưng thế này cũng tốt, mọi người coi như đã có tính tích cực khai khẩn.

Chủ yếu là vì chế độ nô lệ đã thử nghiệm thành công, có thu hoạch, nếu không phía sau cũng chẳng có nhiều người bắt chước đến thế.

Nhưng bắt chước được là tốt rồi, dù sao cũng đều là khai khẩn cả.

Vẫn còn một bộ phận thành phố dưới lòng đất giữ tư tưởng kẻ khác tích lương ta tích súng, đây mới là điều nguy hiểm nhất.

Phát triển, phát triển, phát triển.

Sự phát triển vốn trước đây không ai thèm ngó ngàng, giờ đây sau vụ thu hoạch bội thu đã nhận được sự công nhận rộng rãi.

Trong nhất thời, các thành phố dưới lòng đất đều kết hợp tình hình của mình để lập kế hoạch khai phá mặt đất thuộc về mình.

Các loại chế độ tồn tại từ cổ chí kim của nhân loại như trăm hoa đua nở, lần lượt bước lên đài.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu, vì chỉ khi tích lũy đủ tài nguyên mới có thể mở ra hành trình mới, mới có thể từ phân liệt tiến tới đoàn kết.

Có nhiều tài nguyên hơn thì có thể phát động những cuộc chiến tranh tàn khốc hơn, tương lai có thể sẽ lặp lại thời đại Xuân Thu với những cuộc chiến vây thành.

Lịch sử chiến tranh của nhân loại ban đầu là những cuộc chiến như Mục Dã, đánh nhau ở ngoại ô vì mọi người đều không có hậu cần, chỉ dựa vào thành thị gần đó mà đánh, hơn nữa chiến tranh cơ bản là nô lệ đi trước, quý tộc theo sau.

Sau đó nô lệ không ra chiến trường nữa, chỉ có quý tộc ra trận, chiến tranh cũng trở thành một cuộc hội thao với nhiều quy tắc, đánh xong trong vòng một ngày.

Sau đó nữa là chiến tranh vây thành, có thể đánh trong nhiều ngày, quân lương lấy tại chỗ, ăn lúa mạch ngoài thành của kẻ địch.

Tiếp theo là chiến tranh công thành, có những công cụ như thang mây, chiến đấu càng thêm hung mãnh.

Nguồn binh từ quý tộc căn bản không đủ, thế là có quốc nhân binh sĩ, Ngụy Vũ Tốt chính là đại diện cho quốc nhân binh sĩ, lúc này cũng tiến tới thời Chiến Quốc.

Quốc nhân, hiểu đơn giản là người trong thành, nắm giữ các loại kỹ thuật, tài phú tương đối nhiều, cho nên có thể tự trang bị vũ khí, sức chiến đấu của Ngụy Vũ Tốt cũng mạnh mẽ chưa từng thấy.

Nhưng cường độ chiến tranh thời Chiến Quốc ngày càng tăng, nguồn binh quốc nhân cũng không đủ, đồng thời chi phí đánh trận của quốc nhân lớn hơn nhiều so với lợi ích thu được, trở thành cuộc làm ăn thua lỗ, nhiệt huyết chiến đấu liền giảm xuống.

Cuối cùng là sự xuất hiện của Đại Việt, quân Tần với nòng cốt là Kiềm Thủ của Đại Việt cũng xuất hiện.

Cái gọi là Kiềm Thủ bao gồm người trong thành và người ngoại ô, gọi chung là người nông thôn.

Đại Việt lấy tất cả người trong nước làm nguồn binh, lập quân công thì được phong tước, số lượng binh sĩ tăng vọt.

Biến quốc nhân và dã nhân thành Kiềm Thủ là một chiêu rất cao minh, giúp giảm bớt sự khác biệt giữa họ.

Hai ngàn năm sau, người Mãn cũng làm như vậy, gộp Sinh Nữ Chân và Thục Nữ Chân lại thành người Mãn, cũng là để tăng cường sức mạnh.

Và chiến tranh cũng từ chỗ không thể rời xa thành thị, chuyển sang chiến tranh vây thành, rồi công thành, cuối cùng biến thành dã chiến, tức là tác chiến ở nơi xa xôi ngoài tuyến tiếp tế.

Tình hình ở Lưu Lãng Địa Cầu hiện nay cũng chỉ đang ở giai đoạn chiến tranh ngoại ô và vây thành, chủ yếu cân nhắc vấn đề hậu cần, cơ bản là ăn của kẻ địch, nếu phải tự vận chuyển hậu cần thì thà không đánh còn hơn.

Còn về công thành chiến thì rất khó, vì các thành phố dưới lòng đất dễ thủ khó công, cơ bản không đánh xuống được.

Tác chiến dã ngoại thì cần cả hai bên đều có hậu cần, với tình hình hiện tại chắc chắn là không đánh nổi.

Cho nên bất kể chuyện gì, nhân loại luôn chịu sự chế ước của hoàn cảnh khách quan, muốn làm việc xấu cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Cho nên phát triển mới là chân lý.

Có phát triển, có tài nguyên, làm việc thiện hay việc ác đều được.

Không phát triển.

Không phát triển thì ngay cả đi cướp cũng mệt đứt hơi.

Đỗ Lan tuyên bố hiện tại tất cả các thành phố dưới lòng đất phải đạt được sự đồng thuận, đó chính là phát triển.

Trong vài năm tiếp theo, địa cầu tương đối hòa bình, tuy có một số toán cướp, nhưng dưới sự khích lệ của việc bảo vệ thành quả phát triển, mọi người kiên quyết phản kích, bảo vệ mùa màng, không để bọn cướp chiếm được hời.

Càng không chiếm được hời, bọn chúng càng muốn cướp, càng cướp thì lại càng yếu.

Tuy nhiên sau khi dân số giảm bớt, tài nguyên vốn có lại đủ để sinh tồn, đợi bọn chúng hồi máu xong sẽ lại tiếp tục đi cướp.

Vì bọn cướp cũng hiểu rõ một điều: những thành phố dưới lòng đất chuyên trồng trọt không thể mãi mãi đoàn kết, đợi đến lúc bọn họ nội đấu, chúng có thể thừa cơ xông vào.

Sự nghiệp làm cướp cũng quý ở chỗ kiên trì, chỉ cần kẻ địch có sơ hở, đó là cơ hội của bọn cướp, bản thân không cần phát triển, chỉ cần hái quả ngọt từ sự phát triển của người khác là được.

Chương 2632

Những thành phố dưới lòng đất đang phát triển trồng trọt có loạn không.

Chắc chắn là sẽ loạn, vì đánh thiên hạ dễ, ngồi giữ thiên hạ mới khó.

Khai hoang cũng là đánh thiên hạ, giành giật từ đại tự nhiên, trồng được bao nhiêu thì chia bấy nhiêu, cái được chia là lợi ích từ nô lệ và đại tự nhiên.

Nhưng khai hoang có giới hạn, dân số, tài nguyên, quản lý.

đều hạn chế giới hạn của khai hoang.

Lúc này chính là ngồi giữ thiên hạ, ngồi giữ thiên hạ thử thách việc phân phối tài nguyên hiện có, tức là phải chia cắt lợi ích của chính mình.

Điểm này bọn cướp cũng vậy, cướp đoạt thắng lợi chính là đánh thiên hạ, cướp được quả ngọt đem chia ra, ai nấy đều vui.

Nhưng nếu không cướp được thì cần bọn cướp phải tự phân phối lợi ích của chính mình, lúc đó cần một bộ quy tắc, cơ bản quy tắc đó đều là tôn giáo.

Thông qua tôn giáo để duy trì quan hệ phân phối khi tài nguyên thấp.

Còn quan hệ phân phối khi tài nguyên thấp theo truyền thống Thăng Long là loạn thế dùng hình phạt nặng, đây là do Tuân Tử đề xuất và Pháp gia hoàn thiện.

Tuân Tử và các đệ tử của ông đã đưa ra tư duy quản lý loạn thế trong thời Chiến Quốc khi tài nguyên khan hiếm.

Còn Mạnh Tử nói về nhân nghĩa, dùng lời của Quản Tử mà nói là: kho lẫm đầy mới biết lễ tiết, cơm áo đủ mới biết vinh nhục.

Lúc ăn no thì có thể đàm đạo, mọi người có thể tin tưởng lẫn nhau. lúc không đủ ăn, mọi người đều là lũ khỉ sáng ba chiều bốn trong lời Trang Tử, chỉ có thể dùng Pháp gia để quản lý.

Tôn giáo khi tài nguyên bần cùng sẽ đưa ra thiên đường, thượng đế, đấng cứu thế, những kỳ vọng như vậy để con người sống tiếp.

Nho gia và Pháp gia cũng có xã hội Đại Đồng, xã hội lý tưởng nơi mọi người đều có cơm ăn áo mặc, có ruộng để cày, cho nên trong loạn thế mọi người đều sẽ nỗ lực vì mục tiêu đó để khích lệ nhau bước ra khỏi khổ nạn.

Đương nhiên nếu không tin, vẫn còn tư tưởng Đạo gia để tự vệ, còn có thể làm ẩn sĩ, vì lãnh thổ rất rộng lớn, không dây được thì trốn được.

Cho nên bọn cướp khi không cướp được quả ngọt sẽ lôi tôn giáo ra.

Bởi vì nếu một phương thức phân phối do một tên cướp nào đó quyết định, mọi người đều là cướp cả, chẳng ai phục ai, nhưng nếu phương thức đó do Thượng đế quyết định thì mọi người không còn gì để nói.

Thượng đế quyết định, mọi người đều phải tuân thủ.

Nếu không có Thượng đế, giữa những tên cướp chỉ có sự nghi kỵ.

Còn Pháp gia loạn thế dùng điển hình nặng nề, chính là mọi người đều nỗ lực làm việc vì thế giới Đại Đồng, kẻ nào làm trái lại thế giới Đại Đồng kẻ đó là kẻ thù.

Từ xưa đến nay, phàm là khi thay triều đổi đại, phe phản kháng đều sẽ đưa ra mục tiêu này, đều lấy việc giảm thuế, giảm lao dịch làm cương lĩnh trị vì, không ai nói có thể dựa vào việc bóc lột điên cuồng mà xây dựng được một triều đại cả.

Tóm lại trong thời gian ngắn, các thành phố dưới lòng đất đã có những thay đổi rõ rệt, văn hóa từ bốn trăm năm trước đều quay trở lại.

Tiểu Vương nhìn thấy cũng phải thốt lên: Cái gọi là văn hóa, thực chất cốt lõi chính là phương thức phân phối được mọi người công nhận rộng rãi.

Thời đại Phanh Lại và Đào Thoát trước đó chẳng khác nào sự bất thường, ngược lại hiện tại mới là quay về quỹ đạo lịch sử sao.

Hắn không khỏi nghi ngờ bốn trăm năm trước là nhân loại bị ép phải đoàn kết để tránh tận thế, giờ đây từng nền văn minh mới lộ ra bộ mặt thật.

Trong cuộc lưu lạc dài đằng đẵng, mỗi nền văn minh đều có phương thức phân phối tối ưu theo cách hiểu của riêng mình, không thể chấp nhận phương thức của kẻ khác.

Vì phương thức của mình đã tồn tại hàng ngàn năm, tự mình từ bỏ để gia nhập phương thức của kẻ khác chẳng phải là phải làm lại từ đầu sao.

Chắc chắn là không được, chắc chắn phải duy trì phương thức của mình, ưu tiên bản thân mình.

Kẻ khác muốn gia nhập cũng được, nhưng phải làm lại từ đầu, hoặc trực tiếp mang theo vốn liếng gia nhập thì có thể cho một vị thế.

Tôn giáo, đẳng cấp, văn hóa truyền thống đồng loạt mọc lên, Tiểu Vương nhìn mà thấy tuyệt vọng, một cá nhân sao có thể đối kháng với tất cả các nền văn minh trên địa cầu.

Đối mặt với những người Trái Đất đang bộc phát thói cũ, Tiểu Vương nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải, đúng là gánh không nổi.

Lúc này La Tập của vũ trụ Tam Thể chắc chắn sẽ gật đầu đồng cảm, vì tình cảnh của Tiểu Vương hiện tại giống hệt lúc La Tập bàn giao thân phận Người Giữ Kiếm, đều là một mớ hỗn độn, đều gánh không nổi người Trái Đất.

Nhưng La Tập hiểu người Trái Đất, họ đều chỉ muốn sáng ba chiều bốn mà thôi, đều là vì nhân loại căn bản không thể đề ra một quan hệ phân phối vừa bao quát tất cả mọi người vừa khích lệ mọi người phấn đấu, trí tuệ của nhân loại là có hạn.

Nhưng Tiểu Vương vẫn may mắn hơn La Tập, vì bên phía Tiểu Vương không có người Tam Thể, còn bên La Tập vẫn còn người Tam Thể hổ báo rình rập.

Nhân loại với tư cách là một chỉnh thể, rất khó dẫn dắt, hoàn thành được giai đoạn Phanh Lại và Đào Thoát có thể nói đã là kỳ tích rồi, giờ đây sau vụ Hợi Thiểm thì nguyên hình lộ rõ.

Có thể nói nhân loại chưa từng thay đổi, có thể nói nơi sinh ra đã quyết định tất cả, mỗi mảnh đất đều có văn minh của riêng mình, có phương thức phân phối của riêng mình, sẽ không dễ dàng thay đổi.

Trong vấn đề sinh tồn của văn minh, thực ra phương thức phân phối không có sự ưu việt hay thấp kém, cái nào giúp văn minh sinh tồn được trong nghịch cảnh là được.

Chỉ cần nhân loại chưa kết thúc, biến số sẽ mãi tồn tại, không ai biết văn minh của mình sẽ trỗi dậy vào lúc nào.

Mỗi nền văn minh hiện tồn đều từng có thời kỳ lớn mạnh, từ Tây sang Đông, từ Đông sang Tây cũng tương đương nhau.

Những nền văn minh khổng lồ trỗi dậy rồi suy tàn, nhưng dù suy tàn cũng không biến mất, vì họ đã xây dựng được một bộ quan hệ phân phối chi phí thấp thuộc về mình trong khốn cảnh, đồng thời có một bộ kỳ vọng tâm lý tự điều tiết.

Bất kỳ văn minh mạnh mẽ nào cũng bắt đầu từ thế yếu, lý do họ có thể kiên trì lúc yếu chính là lý do giúp họ trở nên mạnh mẽ.

Có thể vượt qua nguy nan, nắm bắt được biến số thì cơ hội sẽ rất lớn, bất kể là nắm bắt biến số cướp bóc hay biến số phát triển, văn minh đều có thể từ chỗ nhỏ bé tiến tới phồn vinh.

Đương nhiên dù đã phồn vinh, đối mặt với văn minh yếu hơn cũng rất khó thông qua xuất khẩu văn hóa để đồng hóa họ, vì mỗi nền văn minh đều có văn hóa đặc sắc riêng, logic văn minh cơ bản là không dễ thay đổi.

Muốn thay đổi cũng được, đó là văn minh mạnh bỏ tiền ra để cải tạo triệt để văn minh yếu từ trong ra ngoài, hoặc là giết sạch người đi.

Bằng không đều vô dụng.

Nếu một văn minh mạnh nói với văn minh yếu rằng anh hãy cải cách văn hóa trước đi, rồi tôi cho tiền, chơi trò liệu pháp sốc.

Lúc đó phải cảnh giác ngay, phải tính toán xem văn minh mạnh đó rốt cuộc có nhiều tiền đến thế không.

Rõ ràng cải tạo một nền văn minh là rất tốn kém, dù nền văn minh đó hiện tại rất yếu.

Vì ít nhất phải duy trì từ hai đến ba thế hệ, không ngừng đổ vốn liếng để họ chấp nhận logic văn minh mới, khoản phí đó ngay cả đối với văn minh mạnh cũng là cực kỳ đắt đỏ.

Mạnh và yếu đều là tương đối, đều là ngắn ngủi, nếu vì cái mạnh nhất thời mà cho rằng chủng tộc và văn hóa của mình ưu tú hơn kẻ khác thì lầm to rồi, cho rằng mình là thiên tuyển chi tử càng sai lầm hơn.

Vì may mắn chỉ là nhất thời, nếu coi may mắn là thành quả nỗ lực của mình thì rất dễ bị lật xe.

Tóm lại, Tiểu Vương đối mặt với tình hình của Lưu Lãng Địa Cầu, ngoài việc cảm thán nhân loại gánh không nổi ra thì cũng chẳng biết nói gì hơn.

Chỉ có thể nói sức sản xuất chỉ có bấy nhiêu, không thể khiến nhân loại cầu đồng tồn dị.

Hiện tại chính là thời đại Xuân Thu, mỗi nền văn minh đều đang không ngừng nhẫn nại, đợi sau khi phát triển sẽ mở ra thời đại Chiến Quốc.

Nhân loại ơi, ta phải yêu ngươi thế nào đây.

Tiểu Vương biết sự phát triển của nhân loại chính là kỳ lộ vong dương mất cừu nơi đường rẽ, không thể dự báo.

Thời Xuân Thu có một nhà nọ lạc mất một con cừu, thế là cả nhà đi tìm, cứ thấy một ngã rẽ là lại tách ra một người, cuối cùng vì ngã rẽ quá nhiều, người không đủ nên không tìm thấy cừu, thế là có thành ngữ kỳ lộ vong dương.

Ý nói về sự biến hóa muôn hình vạn trạng của các chủ trương, quan điểm, lộ trình khiến người ta chùn bước, căn bản không biết con đường nào mới đúng, mới dẫn đến chỗ con cừu.

Đỗ Lan thầm nghĩ lúc này nên kết nối với La Tập, không biết ông ấy nhìn nhận thế nào.

La Tập nói: Phải nhảy ra khỏi khung tư duy, chỉ dùng kỹ thuật là không thể thay đổi nền văn minh đa dạng của nhân loại, kỹ thuật thăng tiến cũng chỉ là trợ lực cho sự thăng trầm của văn minh chứ không thể thay đổi bản chất văn minh.

Phải tìm ra một phương pháp hoàn toàn mới nằm ngoài khung tư duy có thể khiến toàn nhân loại đoàn kết lại, ví dụ như tìm một người Tam Thể yếu hơn một chút làm kẻ thù chung của toàn nhân loại.

Trong kế hoạch Diện Bích, bốn người Diện Bích chúng tôi có ba người đều cố gắng đấu kỹ thuật với người Tam Thể, kết quả là thất bại thảm hại, chỉ có tôi chọn đấu về ý tưởng, mới có được quy luật rừng rậm đen tối, mới có được khả năng uy hiếp.

Cho nên kỹ thuật không thể thay đổi logic văn minh, chỉ có thể dùng tư duy thay đổi tư duy.

Rất có lý, Đỗ Lan thầm nghĩ Người Giữ Kiếm đúng là Người Giữ Kiếm, quả nhiên khác biệt.

Chương 2633

Đấu khoa kỹ với người Tam Thể là không thắng nổi, cho nên phải đấu tư duy, đấu ý tưởng, đó chính là tìm con đường riêng, phát huy sở trường tránh sở đoản.

Ai đấy.

Tiểu Vương bày tỏ sao hắn lại chẳng hiểu lời đối phương nói nhỉ.

Người Tam Thể gì, kế hoạch Diện Bích gì, quy luật rừng rậm đen tối gì.

Đỗ Lan bèn giới thiệu đơn giản rằng đây là Trái Đất ở một vũ trụ song song khác, đã xảy ra chuyện này chuyện kia.

Tiểu Vương nghe xong thì trợn mắt há mồm, ngơ ngác hỏi: Sao ông biết những chuyện trong vũ trụ song song đó, làm thế nào liên lạc được với họ.

Đương nhiên là máy tính lượng tử rồi, cũng giống như việc tôi liên lạc với người ngoài hành tinh thôi.

Chuyện gì không giải quyết được cứ dùng cơ học lượng tử, Đỗ Lan tuyên bố có máy tính lượng tử, mình có thể liên lạc với bất kỳ ai mình muốn.

Được rồi, Tiểu Vương không hiểu lắm về kỹ thuật, nhưng đối với máy tính lượng tử thì quả thực có lòng kính sợ.

Hắn tiếp tục nói: Vị La Tập này nói có lý, nhưng văn chương vốn tự nhiên, ý hay tình cờ gặp.

Ý tưởng và văn chương đều giống nhau, đều là linh quang chợt lóe, thực sự không thể tự dưng mà có được.

Điều này cũng đúng, bản thân La Tập cũng là nhờ được Diệp Văn Khiết truyền thụ, có được một chân lý và hai nguyên tắc.

Chân lý là văn minh cần sinh tồn và mở rộng, nhưng vật chất vũ trụ không đổi.

Hai nguyên tắc là chuỗi nghi kỵ và bùng nổ khoa học kỹ thuật.

Có ba điểm này, cuối cùng mới suy luận ra quy luật rừng rậm đen tối.

Cũng không phải là ý tưởng từ trên trời rơi xuống.

Thực ra bất kỳ ý tưởng nào nhảy ra ngoài khung cũ đều có thể tóm gọn trong một câu: đưa vào biến số mới.

Trong lịch sử Trái Đất cũng từng xuất hiện, ví dụ như năm trăm năm trước trong thời kỳ Chiến tranh Lạnh, Trái Đất xuất hiện hai cực quốc gia, lúc này liền đưa vào Thế giới thứ ba như một hệ thống độc lập với hai cực để giải cấu cục diện Chiến tranh Lạnh.

Lại ví dụ như quy luật rừng rậm đen tối của La Tập, cũng là đưa vào một văn minh mạnh mẽ hơn để tiến hành uy hiếp.

Cho nên muốn đoàn kết nhân loại vẫn phải đưa vào kẻ thù ngoài hành tinh.

Đỗ Lan nói một vòng rồi lại bày tỏ sự lương thiện của mình.

Kẻ thù ngoài hành tinh thì thôi đi, nếu là khoa kỹ phát triển, hoặc cây trồng mới thì còn được.

Đã là biến số mới, tại sao cứ phải là kẻ thù, chẳng lẽ không thể là kỹ thuật mới, hay là ý tưởng mới như La Tập nói sao.

Tiểu Vương bất đắc dĩ nói.

Đương nhiên là vì kẻ thù thú vị hơn rồi.

Cậu có biết Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật không.

Tất nhiên là biết, nhưng cái đó thì liên quan gì đến kẻ thù.

Đỗ Lan nói: Biến số mới chính là nhất, biến số gây ra hai thái độ đối nghịch là nhất chính nhất phản.

Biến số, thái độ chính diện, thái độ phản diện chính là tam, có ba thứ đó và sự kéo dài của chúng, câu chuyện kịch tính mới thành hình.

Nếu biến số là kẻ thù, sẽ có kẻ phản kháng kẻ thù, cũng có kẻ đầu hàng kẻ thù.

Kẻ thù, người phản kháng, kẻ đầu hàng, cộng thêm những quan điểm phái sinh từ ba đối tượng đó, câu chuyện sẽ rất đặc sắc.

Nhưng nếu biến số là sự phát triển, thì kẻ phản đối phát triển, người ủng hộ phát triển, ba thứ này loay hoay mãi vẫn khó mà nhảy ra khỏi khung văn minh của nhân loại.

Tất nhiên tôi cũng không phủ nhận nếu là thời Chiến Quốc, nhân loại có thể sẽ xuất hiện một nhóm các nhà tư tưởng, nhưng có Chư Tử Bách Gia sừng sững như châu ngọc đi trước, chỉ sợ mọi người chỉ biết lấy chủ nghĩa của họ về dùng chứ không tự nâng cao trình độ của mình được nữa.

Hình như ông chẳng quan tâm nhân loại thế nào, chỉ quan tâm mình có được xem những câu chuyện thú vị hay không.

Tiểu Vương đã muốn nói điều này từ lâu, hôm nay coi như đã hỏi ra miệng.

Sinh ta là cha mẹ, hiểu ta là Tiểu Vương.

Đỗ Lan chẳng hề thấy lúng túng khi bị vạch trần, ngược lại còn đắc ý dương dương.

Tại sao.

Tiểu Vương không hiểu.

Chẳng phải đã nói tam sinh vạn vật sao.

Văn minh nhân loại toàn là kỳ lộ vong dương, đều vì tìm cừu mà đi vào đường rẽ, không thể nói họ không tìm thấy cừu là làm sai.

Đã là nhân loại đều không sai, vậy thì tại sao không để lịch sử nhân loại đặc sắc thêm một chút.

Biết đâu chừng đến lúc đó nhân loại lại tìm thấy con cừu của riêng mình.

Tiểu Vương thầm nghĩ nhân loại đúng là xui xẻo, có một vận mệnh trêu ngươi còn chưa đủ, còn phải thêm một Đỗ Lan thích đùa giỡn, đúng là xui xẻo kép.

Ngặt nỗi nhân loại lại không cách nào từ chối những ý tưởng điên rồ và hoang đường của Đỗ Lan.

Thành phố dưới lòng đất dễ thủ khó công, nhưng các đồng cỏ và nông trang trên mặt đất lại rất dễ bị cướp đoạt.

Đối mặt với khủng hoảng, một số nông trang bắt đầu lợi dụng máy móc xây dựng tường cao để phòng ngự.

Tấn công và phòng ngự, trong thời gian tiếp theo, những cuộc chiến xoay quanh thành quả phát triển chưa bao giờ dừng lại, ít thì vài chục người, nhiều thì vài trăm đến cả ngàn người, quy mô tuy không lớn nhưng ảnh hưởng lại rất rộng.

Nhưng đánh nhau cũng tốt, có đánh thì công và thủ mới tiến bộ, vũ khí mới tân tiến.

Nếu cứ mãi không đánh nhau, vũ khí trang bị không tiến bộ, sau này cũng chẳng có cách nào đánh lại người ngoài hành tinh.

Đương nhiên cái giá của sự tiến bộ vũ khí này chính là mạng người.

Nhiều người cảm thấy phát triển vũ khí chẳng phải là chuyện đương nhiên của các nước lớn sao.

Nhưng đừng quên có câu cùng binh độc vũ, ý nói nước lớn không có kẻ thù mà vẫn cứ chuẩn bị vũ khí là điều không tốt.

Hiển nhiên đối với một nước lớn độc bá một phương, thay vì phát triển những vũ khí không có đất dụng võ, chi bằng hãy phát triển dân sinh.

Cho nên nếu không đánh trận, sự tiến bộ của vũ khí sẽ đình trệ, quân đội sẽ trễ nải, sức chiến đấu sẽ đi xuống.

Dù sao cũng không ngăn cản được, chi bằng cứ nghĩ theo hướng tốt, hơn nữa chúng ta cũng phải tăng cường lực lượng nâng cao vũ khí trang bị.

Tiểu Vương cũng đã thông suốt, thế giới này Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, một sự việc xuất hiện đều có hai mặt tốt xấu, mà hai mặt tốt xấu lại dẫn đến nhiều mặt khác nữa, cuối cùng hình thành một thế giới phức tạp.

Mọi hành vi của nhân loại đều có thể có lời giải thích ủng hộ và lời giải thích phản đối, cuối cùng đúng hay sai vẫn phải xem kết quả.

Xét về kết quả, hành vi nào khiến nhiều người gia nhập hơn chắc chắn là đúng, vì không bao dung đồng nghĩa với cái chết.

Bất kỳ hệ thống nào nếu đóng kín đều rất dễ sụp đổ, phải bơm máu mới vào mới duy trì được sức sống.

Cho nên để nhiều người tham gia có thể coi là trí tuệ sinh tồn, chỉ có điều cuối cùng có thể khiến toàn nhân loại tham gia hay không thì vẫn là một dấu hỏi lớn.

Thời đại gần nhất với việc bao quát toàn nhân loại chính là thời đại Đào Thoát, đáng tiếc cuối cùng vẫn dã tràng xe cát, đến thời đại lưu lạc, nhân loại một lần nữa khôi phục trạng thái phân liệt.

Tiểu Vương lao tâm khổ tứ, những người khác cũng chẳng dễ dàng gì.

Ví dụ như người vợ trước đây gia nhập phái Quay Lại cuối cùng khiến gia đình thành nô lệ, người chồng tuy không bị lung lạc, nhưng giờ đây một mình làm cha nuôi con cũng chẳng dễ.

Lại như Lưu Khải, hắn đã thành nô lệ, em gái một mình ở thành phố dưới lòng đất thực sự khiến người ta lo lắng, không biết giờ em gái ra sao, có ổn không.

Còn có Lý Nhất Nhất, rời xa ngành lập trình quen thuộc, mỗi ngày lặp đi lặp lại những lao động nặng nhọc, tuy nói không đến mức mệt chết nhưng cũng rất vô vị.

Không có sách, không có tin tức, cảm giác con người sắp thối rữa rồi.

Tuy hắn cho rằng công việc hiện tại là cần thiết, nhưng sau hai năm làm việc hắn đã chịu đủ rồi, cả người tiều tụy đi nhiều, chỉ thấy cuộc đời này đã chẳng còn ý nghĩa gì.

Là những người bình thường trong thời đại lớn, họ đều sinh lòng mê muội, không biết bản thân rốt cuộc đang làm gì, không biết liệu có thể thực hiện được giá trị của mình hay không.

Bị bánh xe lịch sử nghiền qua nghiền lại, thực tế họ chẳng ai làm gì sai, nhưng cuộc sống cứ thế mà khó khăn.

Cả địa cầu, cũng chỉ có Đỗ Lan là thong dong tự tại nhất, vì hắn chẳng có mục tiêu gì, hắn giống như gã Joker hỗn loạn kia, chỉ lợi dụng kế hoạch của người khác để tìm chút niềm vui cho mình.

Những kẻ đặt ra mục tiêu cho mình, chẳng khác nào mấy gã tra nam hứa hẹn sẽ mãi bên nhau lúc đang yêu, chẳng đáng tin chút nào.

Đỗ Lan tuyên bố căn bản không cần mục tiêu, cứ tự do phát huy là được.

Lưu Khải có mục tiêu chăm sóc em gái, thực hiện không được sẽ thấy mình vô nghĩa.

Lý Nhất Nhất có mục tiêu thực hiện giá trị nhân sinh, thực hiện không được sẽ rất thất vọng.

Đều là vì có mục tiêu nên mới thất bại.

Giống như nhiều gã tra nam nói sẽ mãi bên nhau, nhưng cuối cùng đều thất bại vì đủ loại nguyên nhân.

Chương 2634

Trong Kinh Thi viết về dữ tử giai lão cùng nhau đến già có bốn năm chỗ, chỉ có một lần là lời hứa, còn lại toàn là phát ngôn của tra nam, kết quả đều là ruồng bỏ vợ con.

Cho nên mục tiêu là thứ đặt ra thì dễ, nhưng thực hiện lại rất khó.

Khi không thực hiện được, người ta sẽ thấy bứt rứt khó chịu, như bị nghiền nát vậy.

Cho nên Joker nói mình không lập mục tiêu, chỉ lợi dụng kế hoạch của kẻ khác để gieo rắc sự hỗn loạn, hỗn loạn là chỉ cần một chút dao động nhỏ sẽ khiến kế hoạch mất kiểm soát, mà kế hoạch một khi mất kiểm soát thì mục tiêu cũng không thể đạt được.

Đỗ Lan thực ra cũng vậy, chỉ là Đỗ Lan không gieo rắc sự hỗn loạn, hắn thích đứng xem mọi người vùng vẫy và nỗ lực trong quá trình thực hiện mục tiêu.

Xem họ sẽ từ bỏ mục tiêu, hay tiếp tục kiên trì để rồi phải chịu đựng nỗi khổ muộn rã rời cả thân lẫn tâm.

Mục tiêu trong lòng rõ ràng như thế, nhưng cơ thể lại không thể thực hiện được, cứ bị vây khốn bởi những quy luật khách quan, tâm và thân không thể thống nhất.

Xem ra rất ít người hiểu được rằng, khi mục tiêu của mình không thực hiện được, có thể mượn sức mạnh của mình cho kẻ khác thực hiện mục tiêu, đó cũng là một sự lựa chọn.

Giống như trong nhiều tác phẩm nghệ thuật, nhân vật chính không phải là kẻ mạnh nhất, cũng chẳng phải thông minh nhất, lần nào cũng cần đồng đội giúp đỡ, nhưng nhân vật chính có thể đưa ra một mục tiêu mà mọi người đều chấp nhận, cho nên các nhân vật phụ đem sức mạnh và trí tuệ cho nhân vật chính mượn, giúp nhân vật chính hoàn thành mục tiêu.

Mà nhân vật phụ thông qua mục tiêu của nhân vật chính mà thực hiện giá trị bản thân, linh hồn được thăng hoa.

Khi phát hiện mục tiêu của mình không thể thực hiện được thì nên cho người khác mượn sức mạnh của mình, bằng không sức mạnh phân tán sẽ không thể đạt được bất kỳ mục tiêu nào.

Đỗ Lan xem nhiều nên phát hiện mỗi người đều có mục tiêu riêng, cho nên sức mạnh của mỗi người đều bị phân tán.

Nhưng sức mạnh thời đại lại không phải là thứ cá nhân có thể đối kháng.

Nếu mỗi người đều cứ tự oán tự ngải, kết cục của họ sẽ là bị thời đại nghiền nát, thân tâm họ cũng sẽ không được thống nhất.

Vậy để đối kháng với thời đại, tập hợp sức mạnh lại là lựa chọn duy nhất.

Mọi người chọn một mục tiêu để thực hiện, vẫn tốt hơn là chẳng mục tiêu nào hoàn thành được.

Tuy nhiên Đỗ Lan cũng biết giữa người với người có chuỗi nghi kỵ, không thể tin tưởng lẫn nhau.

Giống như trong Thủy Hử, Vương Luân không tin Lâm Xung vậy.

Vương Luân là một kẻ yếu đuối, hắn không tin một Lâm Xung lợi hại hơn hắn sẽ thực lòng giúp hắn củng cố Lương Sơn.

Cho nên trong tác phẩm nghệ thuật, nhân vật chính và nhân vật phụ tin tưởng nhau để cùng hoàn thành mục tiêu cũng chẳng dễ dàng gì.

Một nhân vật chính yếu kém và dàn nhân vật phụ mạnh mẽ, để nhân vật chính tin rằng nhân vật phụ đến giúp đỡ chứ không phải đến cướp đoạt lý tưởng của mình cũng cần có dũng khí.

Đoàn kết lại đối kháng bánh xe thời đại thì có thể thực hiện được một mục tiêu.

Nhưng vì sự tồn tại của chuỗi nghi kỵ, dù có người hiểu đạo lý này thì mọi người cũng không thể đoàn kết lại để cùng đối kháng thời đại.

Thế nên mới thú vị chứ.

Đỗ Lan bày tỏ đúng là quá hay ho, hắn rất mong chờ thời đại này có thể xuất hiện tổ hợp nhân vật chính yếu kém và nhân vật phụ mạnh mẽ.

Hiển nhiên là không thể xuất hiện, tuy nói là nhân vật chính yếu kém, nhưng phải kiên định không dời, không ngại khổ nạn mà giữ vững mục tiêu của mình, dù chết cũng không dao động, yêu cầu này đối với nhân vật chính không hề thấp.

Nhân vật chính có thể sức chiến đấu không mạnh, có thể không thông minh, nhưng phải kiên định mục tiêu, đến chết không đổi, chỉ có như vậy dàn nhân vật phụ mới có thể đi theo nhân vật chính.

Cho nên nhiều nhân vật chính được thiết lập tính cách một đường gân, như thế mới dễ kiên định.

Chứ nếu nhân loại chính cứ hễ có biến cố là lại rụt vòi không làm nữa, thì dàn nhân vật phụ còn theo cái quái gì.

Vậy nên rốt cuộc là cứ tự mình bị thời đại nghiền nát, tự mình u sầu đau thương, hay là đoàn kết lại đem sức mạnh cho một người mượn để hoàn thành một mục tiêu.

Hiển nhiên vế trước dễ hơn, chỉ cần oán hận thời đại là được.

Vế sau lại cần từ bỏ mục tiêu của mình, rồi đem toàn bộ sức mạnh đặt lên người kẻ khác, đòi hỏi dũng khí không tầm thường.

Muốn thực hiện mục tiêu thì phải từ bỏ mục tiêu.

Muốn giải phóng bản thân thì trước tiên phải giải phóng toàn nhân loại.

Lý tưởng và thực tiễn của nhân loại bị đứt đoạn, cho nên nhiều triết gia sẽ cảm thấy tâm ở nơi xa vời, nhưng cơ thể lại chùn bước không tiến, thân tâm phân ly.

Tâm vì muốn thoát khỏi sự trói buộc của cơ thể nên đã chọn cách giết chết cơ thể, tức là tự sát.

Nhân loại đối mặt với thời đại lớn sẽ lựa chọn thế nào.

Là ôm lấy lý tưởng không thể thực hiện được của mình mà chết, hay từ bỏ lý tưởng của mình để cho kẻ khác mượn sức mạnh, giúp kẻ khác ngưng tụ từng chút sức mạnh cuối cùng thực hiện lý tưởng.

Đồng thời, sự nghi kỵ giữa người với người nên giải quyết thế nào, người mượn sức mạnh và người cho mượn sức mạnh làm sao để hiểu nhau.

Lúc này cần sự tồn tại của quan hệ phân phối và khế ước xã hội.

Giờ đây trên địa cầu đầy rẫy các loại khủng hoảng, giữa các nền văn minh đầy rẫy mâu thuẫn gay gắt, chiến tranh cũng thỉnh thoảng diễn ra.

Cho nên lúc này có thể làm nghiên cứu rồi, Đỗ Lan cũng đi khắp nơi, thâm nhập vào quần chúng để lắng nghe tiếng nói của mọi người.

Hôm đó Đỗ Lan đến nông trang nơi Lưu Khải và Lý Nhất Nhất đang ở, hai người họ đã thay đổi rất nhiều, quanh năm mặc đồ bảo hộ lao động, đồ bảo hộ đã bạc màu, ánh mắt cũng đờ đẫn đi nhiều.

Máy tính lượng tử luôn tính toán chuẩn xác để vắt kiệt sức lao động của họ, họ ăn bao nhiêu và làm bao nhiêu đều được tính toán tinh vi, tuyệt đối khiến họ mỗi ngày đều mệt đến mức vừa vặn.

Số liệu cơ thể của các người luôn chịu sự giám sát của máy tính lượng tử, nó sẽ sắp xếp công việc hợp lý nhất cho các người, đảm bảo mỗi ngày các người dùng hết sạch sức lực.

Cho hỏi các người đã cảm nhận được sức mạnh của khoa kỹ chưa.

Đỗ Lan hỏi.

Lưu Khải chẳng biết nói gì cho phải, tóm lại là gặp phải Đỗ Lan thì chỉ có xui xẻo.

Cái gã này vẫn cứ đáng ăn đòn như thế.

Lý Nhất Nhất thì lại rất mừng khi Đỗ Lan tới, hắn nói: Bên ngoài xảy ra chuyện gì rồi.

Mấy năm nay tôi cứ bị nhốt ở đây, chẳng biết gì cả.

Hắn cần tình báo, hắn muốn biết thế giới rốt cuộc đã biến thành dáng vẻ gì, hắn hiện tại giống như một miếng bọt biển khô cạn.

Ban đầu hắn thấy khai khẩn hoang địa là vì toàn nhân loại, mình làm cũng là vì mọi người, nhưng mấy năm trôi qua hắn phát hiện cuộc sống nô lệ cách biệt với thế gian, chẳng khác nào ngồi tù.

Tuy công việc rất có ý nghĩa nhưng không tiếp nhận được thông tin gì, đó mới thực sự đáng sợ.

Bản thân như nằm trong lồng sắt, chỉ có thể từ từ héo rũ.

Xem ra cậu vẫn mong chờ có thể thay đổi thân phận nô lệ, cũng biết muốn thay đổi thân phận thì phải thuận theo thời thế, mà muốn thuận theo thời thế thì phải hiểu rõ tình báo.

Đỗ Lan thầm nghĩ Lý Nhất Nhất quả nhiên không dễ dàng từ bỏ như vậy.

Có gì sai đâu, ai mà cam tâm tình nguyện làm nô lệ cả đời.

Lý Nhất Nhất cũng chẳng giấu giếm, trực tiếp thừa nhận mình muốn thay đổi vận mệnh.

Được rồi, vậy nói cho các người nghe chuyện trên địa cầu nhé.

Đỗ Lan giới thiệu đơn giản về sự phát triển của các thành phố dưới lòng đất, nói hiện tại địa cầu có thể coi là trăm hoa đua nở, bách gia tranh minh, đủ loại chế độ, đủ loại văn minh đều đang dùng phương pháp của riêng mình để cầu sinh, mọi người đều đang nghĩ cách phát triển, hoặc trực tiếp cướp đoạt thành quả phát triển.

Lý Nhất Nhất nghe xong không khỏi nói: Quả nhiên là vậy.

Giống hệt những gì hắn nghĩ.

Ồ.

Cậu đã nghĩ đến những điều này rồi sao.

Lý Nhất Nhất gật đầu, hắn vốn là thiên tài, tuy trước đây chuyên chú vào mảng máy tính, nhưng chỉ cần hắn nỗ lực một chút, đối với xã hội học cũng có thể am hiểu tường tận.

Hắn nói: Văn hóa và tài nguyên giống như hai đầu của sự đối kháng, khi tài nguyên ít thì văn hóa trỗi dậy.

Khi tài nguyên nhiều thì văn hóa đi xuống.

Nhiều quốc gia để chứng minh tính ưu việt của văn minh mình luôn đảo lộn gốc ngọn, cho rằng chính văn hóa của họ khiến tài nguyên tăng lên, và cho rằng các quốc gia khác nghèo khó là do văn hóa của họ không tốt.

Nhưng đó là sai lầm, thực tế không phải văn hóa khiến quốc gia nghèo khó, mà là vì quốc gia nghèo khó nên mới chỉ có thể vận hành nền văn hóa nội sinh của chính mình.

Điều này rất dễ hiểu, vì giáo dục cần tốn tiền, nước nghèo tự nhiên không có tiền làm giáo dục, cho nên cũng chỉ có thể tạm bợ vận hành một bộ văn hóa đã tồn tại sẵn.

Chương 2635

Dù sao văn hóa cũ đã kinh qua thử thách sai lầm, được lịch sử chứng minh là có thể vận hành được, đã không có tiền thì cứ tiếp tục vận hành văn hóa cũ, vừa rẻ lại vừa được chấp nhận rộng rãi.

Đó cũng là nguyên nhân vùng lạc hậu vẫn ổn định, vì người ta có văn hóa riêng của họ.

Cho nên một khi tài nguyên bắt đầu căng thẳng, tiếng vang đối với văn hóa truyền thống sẽ nhiều lên, căn bản không cần ai tổ chức, nhiều người sẽ tự phát kêu gọi văn hóa truyền thống, chính là vì hết tiền rồi, mọi người quay lại quỹ đạo cũ, nhặt lại quan hệ phân phối đã kinh qua ngàn năm khảo nghiệm.

Không phải văn hóa truyền thống khiến quốc gia lạc hậu, mà là quốc gia càng lạc hậu thì càng kêu gọi văn hóa truyền thống, vì không có tiền để làm những thứ màu mè hoa mỹ, hoặc nói là không ai muốn bỏ tiền ra làm những thứ đó.

Đỗ Lan nói: Xem ra trong đám nô lệ cũng có nhân tài đấy, cậu làm tôi nhớ đến Bách Lý Hề.

Bách Lý Hề vốn là quý tộc nước nhỏ, sau khi nước mất thì thành nô lệ, Đại Việt đã dùng năm bộ da dê để đổi lấy ông ta về.

Lý Nhất Nhất lườm Đỗ Lan một cái, hắn đâu phải vừa sinh ra đã là nô lệ, hắn vốn là lập trình viên của động cơ hành tinh mà.

Hắn tiếp tục nói: Trong thời đại lưu lạc, tài nguyên của các nền văn minh đều ít đi, không có tiền để bao dung, để giáo dục, vậy tự nhiên sẽ vận hành một bộ văn hóa đã tồn tại sẵn.

Trên thế giới có nhiều tiếng nói khác biệt như vậy cũng là điều đương nhiên.

Chỉ khi tài nguyên nhiều lên, mọi người mới có thể học tập ưu điểm của các văn minh khác, mới có tư cách nói đến việc hiểu nhau.

Dù sao thấu hiểu cũng cần chi phí, trong thế giới này làm bất cứ việc gì cũng cần chi phí.

Không tệ, không tệ, tầm nhìn rất rộng mở.

Đỗ Lan nói.

Vẫn chưa đủ rộng mở.

Lý Nhất Nhất lại biết dù mình nhìn thấu được những điều này nhưng cũng không thể thay đổi, vì đó đều là tình hình khách quan của nhân loại.

Xem ra cậu thực sự là một nhân tài, thế này đi, tôi cho cậu nhiều quyền hạn máy tính lượng tử hơn, cậu có thể dùng máy tính lượng tử để nâng cao sức sản xuất.

Đỗ Lan nói: Cũng có thể thông qua máy tính lượng tử để nắm bắt thêm nhiều tình báo bên ngoài, máy tính lượng tử nắm rõ tình hình các thành phố dưới lòng đất như lòng bàn tay, chắc chắn sẽ giúp ích cho cậu.

Đỗ Lan trao cho Lý Nhất Nhất thêm nhiều cơ hội: Lý luận của cậu khá thú vị, tiếp tục nỗ lực nhé.

Văn hóa truyền thống là một bộ thể chế vận hành chi phí thấp, là hình thức quản lý mà các văn minh đều sẽ lựa chọn trong thời đại tận thế.

Tài nguyên xã hội càng thấp, chi phí quản lý cũng càng thấp càng tốt.

Văn hóa truyền thống không có gì là ưu hay liệt, mỗi văn minh đều có văn hóa truyền thống riêng, đều có thể ứng phó với môi trường tài nguyên thấp, vì văn minh nào không ứng phó nổi với môi trường khắc nghiệt thì đã sớm bị hủy diệt rồi, những văn minh còn sinh tồn được đều có thể dựa vào văn hóa truyền thống để vượt qua khủng hoảng.

Cho nên chúng ta không cần ca tụng văn hóa truyền thống cũng chẳng cần yêu ma hóa nó, dùng chi phí thấp nhất vượt qua cửa ải khó khăn, nắm bắt cơ hội phát triển mới là quan trọng nhất.

Vấn đề lớn nhất của văn hóa truyền thống chính là thỉnh thoảng sẽ xuất hiện tiếng nói không phát triển tốt hơn phát triển.

Lý Nhất Nhất thấy Đỗ Lan sẵn lòng nghe nên nói thêm một chút, vì bình thường Lưu Khải căn bản không hiểu, khiến hắn rất u uất, nhưng Đỗ Lan thì hiểu, hắn muốn nói cho thỏa thích.

Mỗi một nền văn minh đều có quan hệ phân phối riêng, một khi phát triển, quan hệ phân phối cũ sẽ bị lung lay, cho nên sẽ có người phản đối phát triển.

Nhưng chỉ cần có thể nắm bắt cơ hội phát triển, thì văn hóa truyền thống ra sao căn bản không quan trọng, dù là tôn giáo cũng vẫn có thể giành được tài nguyên xã hội, cũng vẫn có thể dùng tài nguyên xã hội để đóng gói mình thành thiên tuyển chi tử.

Đợi đến khi các nền văn minh cạnh tranh trong tương lai, cái đem ra so là tài nguyên xã hội chứ không phải văn hóa truyền thống.

Bất kỳ văn hóa truyền thống của văn minh nào cũng rất khó bị xóa bỏ, muốn thực sự phá giải văn hóa truyền thống của một văn minh chỉ có thể dựa vào tài nguyên xã hội không ngừng gia tăng.

Giống như tôi nói tài nguyên và văn hóa là hai đầu đối kháng, chỉ khi tài nguyên vô hạn lớn thì văn hóa mới bị ngó lơ, nhân loại mới có khả năng đoàn kết.

Nếu không có đủ tài nguyên, toàn nhân loại sẽ ôm chặt lấy văn hóa của mình không buông, vì căn bản không có tiền để đổi lấy văn hóa mới, ngược lại còn phải dựa vào văn hóa để vạch rõ giới hạn với văn hóa khác, từ đó tranh đoạt tài nguyên.

Lý Nhất Nhất bày tỏ muốn toàn nhân loại không còn đối kháng vì văn hóa, chỉ có cách nâng tài nguyên lên một tầm cao hoàn toàn mới mới được.

Đỗ Lan thấy đây cũng là một lối thoát, tuy hắn vẫn cảm thấy đưa người ngoài hành tinh vào cũng là một cách.

Lý Nhất Nhất cho rằng tài nguyên nhiều thì nhân loại mới có thể đoàn kết.

La Tập cho rằng nhảy ra khỏi tư duy hiện có, nghĩ ra con đường mới thì nhân loại mới có thể đoàn kết.

Đỗ Lan cho rằng đưa kẻ thù ngoài hành tinh vào thì nhân loại mới có thể đoàn kết.

Tiểu Vương thì nằm giữa Lý Nhất Nhất và La Tập, hắn muốn cả hai.

Chỉ riêng việc làm sao để nhân loại đoàn kết đã có bốn lộ trình, đây mới chỉ là lộ trình bề nổi, trong bóng tối chắc chắn còn có lộ trình đại sát tứ phương.

Tất cả đều là vì sự đoàn kết của nhân loại, nhưng kỳ lộ vong dương, chẳng ai biết con cừu thực sự nằm trên lộ trình nào.

Một mục tiêu, bốn lộ trình, thậm chí năm lộ trình, nhân loại đang hoang mang thất thố.

Cho nên tư tưởng Đạo gia mới đắt hàng như thế, vì Đạo gia sớm biết cả khối nhân loại là không thể dẫn dắt nổi, chi bằng tự quản lấy mình, tu thân dưỡng tính, nếu có thể luyện đan tu tiên thì càng tốt, làm một ẩn sĩ vẫn hơn là gánh đồng đội lợn.

Đương nhiên tuy rất loạn, nhưng đối với người bình thường, họ vẫn phải sống.

Sau khi có rêu quang năng và vi sinh vật, cộng thêm lương thực từ chuột, gián, giun đất, lại thêm bột mì chế tạo từ điện lực, áp lực no ấm không còn lớn nữa, nhưng nguy cơ tồn vong lại lớn lên, vì quy mô chiến tranh đã nâng tầm.

Trước đây lúc ăn không đủ no, đánh nhau cũng chẳng có sức.

Giờ ăn no rồi, đánh nhau lại càng có tinh thần.

Đánh đi, đánh đi, thắng rồi thì sẽ có thêm nhiều nô lệ.

Tiểu Vương giờ đây đã không còn muốn ngăn cản chiến tranh và xung đột nữa, vì hắn biết căn bản không ngăn được.

Các nền văn minh đều có phương thức sinh tồn riêng, giờ đây tài nguyên và môi trường căn bản không thể khiến các văn minh đoàn kết lại, nếu chiến tranh là không thể tránh khỏi thì cứ đánh đi.

Hậu cần đã có, vũ khí cũng đã nâng cấp, hiện tại đã đến lúc chuyển biến từ vây thành sang công thành, phải thử nghiệm cường độ chiến tranh cao hơn.

Đỗ Lan thì lại rất vui, vì mới có mấy năm mà nhân loại đã tiến hóa đến thời Chiến Quốc, nhanh hơn hắn dự kiến.

Chỉ là không biết thời Chiến Quốc lần này sẽ kéo dài bao lâu.

Đến thời Chiến Quốc, các nhà tư tưởng sẽ xuất hiện, một mặt họ bắt đầu tìm kiếm phương pháp ngăn chặn chiến tranh, mặt khác thảo luận và phê phán những kẻ kích động chiến tranh.

Họ không khỏi thắc mắc tại sao những kẻ không có phẩm đức luôn ở vị thế cao.

Tại sao tội phạm chiến tranh lại có được sức mạnh.

Phải, tại sao.

Vấn đề này đã được thảo luận từ cổ chí kim, nhưng thảo luận nhiệt liệt nhất có lẽ là thời Ngụy Tấn Nam Bắc triều, xuất hiện bản Tứ Bản Luận chuyên thảo luận về tài năng và phẩm đức.

Tứ bản chính là bốn luận điểm về quan hệ giữa tài năng và phẩm đức: tài tính đồng, tài tính dị, tài tính hợp, tài tính ly.

Tức là tài hoa và tính tình phẩm đức rốt cuộc có quan hệ hay không.

Khi đó trong loạn thế, mâu thuẫn giữa triều đình trung ương và các thế tộc địa phương rất lớn.

Trên triều đình thì hoạn quan và ngoại thích nắm quyền, các quan viên thế tộc được gọi là thanh lưu, bị chèn ép.

Thanh lưu sẽ thảo luận tại sao trong triều đình toàn những kẻ phẩm hạnh không đoan chính.

Tại sao.

Đương nhiên là vì không thể phủ nhận tài hoa của họ, nên phải tìm chỗ khác để phủ định đối phương.

Nếu vừa tán dương tài hoa của kẻ địch, vừa tán dương đức hạnh của kẻ địch, vậy họ còn phản đối kẻ địch thế nào được.

Phản đối trên lập trường sao.

Về lập trường, thực tế họ chẳng có gì khác nhau, đều là vì lũng đoạn triều chính, vì mưu lợi cho thế tộc mình mà thôi, chỉ có thể nói là thế tộc khác nhau nhưng mục đích thì như một.

Trong thời đại của Tứ Bản Luận, đó là thời hàn môn không có quý tử, cuộc đấu tranh giữa các thế tộc đã đến hồi bạch nhiệt hóa.

Đối thủ của thế tộc đa phần cũng là thế tộc, một số ít là thế tộc mới nổi đi lên từ chiến tranh.

Thời Hán Vũ Đế, bãi truất bách gia độc tôn Nho thuật, lấy Nho gia làm cơ sở tuyển bạt quan viên, khuyến dụ con em thế tộc học Nho gia để vào triều làm quan.

Nhưng đến cuối thời Hán, thế tộc lớn mạnh, hoàng đế dùng hoạn quan và ngoại thích chèn ép thế tộc, vậy lộ trình học Nho vào triều đối với thế tộc không còn ý nghĩa gì nữa.

Thế là thời Ngụy Tấn Nam Bắc triều hưng khởi Huyền học để đối kháng với ý thức hệ chính thống là Nho học.

Đồng thời các thanh lưu thế tộc bắt đầu phê phán quan lại triều đình, Tứ Bản Luận chính là đại diện cho hệ thống quyền phát ngôn mới.

Chương 2636

Sau đó thế tộc tâng bốc những người phù hợp với giá trị quan của mình, dù người đó là tiểu nhân vật, và công kích những người không phù hợp, dù người đó là đại nhân vật.

Tiểu nhân vật thì đã sao.

Cây tuy không cao bằng núi, nhưng chỉ cần cây mọc trên núi thì vẫn có thể ngạo thị chúng sinh.

Tiểu nhân vật là cây nhỏ, còn thế tộc địa phương chính là đại sơn.

Đại nhân vật thì đã sao.

Thế tộc vẫn có thể dùng quyền phát ngôn mà chửi cho chết, tài hoa có nhiều đến mấy cũng vô dụng.

Những kẻ bạo quân, những kẻ cuồng chiến trong thành phố dưới lòng đất, năng lực của họ tự nhiên là không thể phản bác, vậy chỉ có thể công kích từ những khiếm khuyết đạo đức của họ.

Đến thánh nhân còn tìm ra khiếm khuyết đạo đức, huống hồ là phàm nhân.

Trong Tứ Bản Luận có ghi lại phương pháp khen người và chửi người: tài hoa ít đức hạnh nhiều, tài hoa nhiều đức hạnh ít, tài hoa ít đức hạnh cũng ít, tài hoa nhiều đức hạnh cũng nhiều, khen cái này chê cái kia, bách chiến bách thắng.

Còn tại sao không phê phán hành vi của bạo quân và kẻ cuồng chiến.

Đương nhiên là vì phê phán cũng chẳng ích gì, vì người ta không quan tâm, việc họ làm là phát động chiến tranh, phát động chiến tranh là thủ đoạn để họ thi triển tài năng.

Giống như phê phán thực dân giết người vậy, họ sẽ chẳng để tâm.

Dù sao hiện tại mọi người đều đang hỏi tại sao kẻ vô đức lại được ngồi vị trí cao.

Vấn đề này dù qua một ngàn năm hay một vạn năm cũng không có lời giải, vì có đức hay không là tùy vào lập trường.

Vấn đề này một ngàn năm hay một vạn năm sau vẫn sẽ có người nêu ra, vì đó là vấn đề tất yếu để tranh giành quyền phát ngôn.

Để đả kích những kẻ đối lập lập trường, nâng đỡ những kẻ cùng lập trường, những cuộc vấn đáp như vậy sẽ diễn ra không bao giờ dứt.

Hơn nữa những kẻ cùng lập trường được nâng đỡ thường là các tiểu nhân vật, lấy tiểu nhân vật tấn công đại nhân vật, bất luận thua thắng đều có lợi.

Giống như nhiều khi các nhà hoạt động môi trường thích đẩy trẻ nhỏ ra phía trước cũng cùng một lý đạo, trẻ nhỏ là cây nhỏ, nhưng bảo vệ môi trường là đại sơn, trồng cây nhỏ trên đại sơn là đủ để mọi người phải ngước nhìn.

Cho nên chiến tranh không chỉ ở trên chiến trường, mà còn ở trên mặt trận dư luận.

Nhưng dư luận càng náo nhiệt thì càng chứng tỏ sự đối lập văn minh, cạnh tranh tài nguyên, nhân loại phân rẽ.

Tiểu Vương thực sự hy vọng toàn nhân loại có thể đoàn kết lại, hiềm nỗi lực bất tòng tâm.

Cho nên vẫn cần người ngoài hành tinh sao.

Đỗ Lan tuyên bố những vấn đề này chỉ cần có người ngoài hành tinh là có thể giải quyết được bảy tám phần, nếu người ngoài hành tinh lợi hại một chút coi nhân loại như gia súc mà nuôi thì có thể giải quyết được chín phần.

Một phần còn lại thì tùy vào ngộ tính của nhân loại.

Tôi ở đây có rất nhiều người ngoài hành tinh, chắc chắn có một loại khiến cậu hài lòng.

Đỗ Lan nói: Ví dụ như loại này, thích nghe hát. còn loại này, có thể mô phỏng linh hồn nhân loại.

Đương nhiên còn có quái thú vũ trụ lợi hại hơn, lấy hằng tinh làm thức ăn, ngay cả hố đen cũng không nhốt nổi nó, nhân loại trước mặt nó chỉ là cát bụi.

Đương nhiên còn có người Tam Thể, văn minh Ca Giả, văn minh Lý Bạch, văn minh Quy Linh, vân vân.

Người ngoài hành tinh đang đại hạ giá, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, chọn gói combo người ngoài hành tinh xâm lược còn được giảm giá.

Tiểu Vương cảm thấy như gặp quỷ, hắn không muốn gặp kẻ xâm lược ngoài hành tinh, hắn chỉ có hứng thú gặp La Tập: Ông có thể sắp xếp cho tôi gặp La Tập không.

Đương nhiên có thể, thế này đi, tôi sắp xếp thêm vài người nữa, để mọi người cùng trò chuyện.

Đỗ Lan cho rằng có nói chuyện cũng vô dụng, La Tập cuối cùng cũng chẳng dẫn dắt nổi lũ đồng đội lợn, một đám thất bại dù có bàn bạc hăng hái đến đâu cũng không giải quyết được vấn đề.

Nhưng Đỗ Lan vẫn sắp xếp cho Lý Nhất Nhất, Lưu Khải, La Tập, Tiểu Vương, cùng với các Đinh Nghi ở các vũ trụ khác nhau tụ họp lại, nghe xem họ có cao kiến gì.

Nhân vật Đinh Nghi này xuất hiện nhiều lần trong các vũ trụ khác nhau, lần nào cũng là nhà khoa học, lần nào cũng vô cùng lý trí và duệ trí, có thể coi là một nhân vật mang tính biểu tượng.

Đinh Nghi ở các vũ trụ khác nhau có những thành tựu khác nhau, để Đinh Nghi tham gia đại hội là nhằm tăng thêm tính thú vị cho cuộc họp.

Cuộc họp đã bắt đầu, các nhà khoa học đến từ đại lưu vũ trụ đều được Đỗ Lan kết nối lại với nhau, cùng họp trong phòng hội nghị ảo của máy tính lượng tử.

Gặp chuyện không quyết được cứ dùng cơ học lượng tử, những nhà khoa học này cũng không nghi ngờ thực lực của máy tính lượng tử, ai nấy đều bày tỏ thế giới lượng tử quả nhiên vô cùng kỳ đặc.

Hiện tại các nhà khoa học đã tụ tập lại, điều Tiểu Vương muốn hỏi chính là về chuyện của nhân loại.

Tuy nhiên, ngoại trừ La Tập, các nhà khoa học khác đều không biết gì về xã hội học, họ chỉ nghiên cứu về kỹ thuật.

Chúng tôi ngay cả vợ con mình còn không hiểu nổi, nói chi đến xã hội nhân loại.

Một Đinh Nghi lên tiếng: Tôi đã bước lên Tế đàn Chân lý, vì chân lý mà chết, nhưng vợ tôi lại không thể hiểu cho tôi, thậm chí sau khi tôi chết, con trai muốn học vật lý, bà ấy đều ra sức phản đối, dường như việc theo đuổi chân lý là một điều gì đó đáng sợ lắm.

Đinh Nghi Chân Lý là người lên tiếng trước.

Sau khi tôi chết.

Có ý gì.

Chẳng lẽ người này đã chết rồi, người đang ở trong phòng họp là linh hồn.

Khụ khụ, cơ học lượng tử chính là lợi hại như thế đấy, người chết rồi cũng có thể kết nối.

Đỗ Lan tỏ vẻ chẳng có gì lạ, tất cả đều là sự lựa chọn của cơ học lượng tử.

Được rồi, dù là người sống hay người chết thì cũng không quan trọng, tiếp tục họp.

Nghe những lời này, mọi người cũng trầm mặc, hèn chi quốc gia là quốc và gia, chuyện xảy ra trong gia đình cũng sẽ xảy ra trong quốc gia.

Trong nhà hai vợ chồng còn không thể đạt được thỏa hiệp, ngay cả lưỡi và răng còn có lúc đánh nhau, huống chi là toàn nhân loại.

Chồng muốn mua máy chơi game, vợ phản đối.

Vợ muốn mua mỹ phẩm, chồng phản đối.

Loại chuyện này không ngừng xảy ra, có thể nói là tồn tại trong từng phút từng giây.

Mâu thuẫn như vậy khi phóng đại lên toàn nhân loại thì căn bản không thể điều hòa.

Họ là các nhà khoa học, đối với những thiết bị lạnh lẽo, đối với các hạt vi mô và vũ trụ vĩ mô thì có thể nắm bắt dễ dàng, nhưng đối với nhân loại thì lại không thể giúp gì được.

Nếu họ có thể làm được, thế giới đã sớm hòa bình rồi, chứ không đơn thuần chỉ làm một nhà khoa học.

La Tập bày tỏ có thể thấu hiểu, năm đó khi ông làm Diện bích nhân cũng đã thấy qua những chuyện tương tự, điển hình nhất là nhà khoa học phát minh ra Tư tưởng cương ấn, bản thân là Diện bích nhân, còn vợ lại là Phá bích nhân.

Còn cặp vợ chồng trẻ trên Lưu lãng địa cầu, vợ thuộc phái Hồi quy, chồng thuộc phái Lưu lãng.

Ý kiến của một gia đình còn không thể thống nhất, nói gì đến toàn nhân loại.

Đinh Nghi Tam Thể nói: Vị hôn thê của tôi cũng vì nhân loại mà tự sát, nếu chỉ đơn thuần là khoa học kỹ thuật không thể phát triển thì cô ấy cũng không đến mức tuyệt vọng như thế.

Cuối cùng, cô ấy chết vì sự phản bội của mẹ mình.

Vị hôn thê của ông là Dương Đông, mẹ của Dương Đông là Diệp Văn Khiết, chính là người phụ nữ đã phản hồi lại người Tam Thể.

Dương Đông cũng là một nhà khoa học, nhưng sau đó biết được khoa học Trái Đất bị Trí Tử khóa chặt, cộng thêm biết được thân phận của mẹ mình, lại phát hiện ra mâu thuẫn giữa nhân loại và tự nhiên, dưới hàng loạt đòn kích thích, cô ấy cuối cùng đã chọn cách tự sát.

Quan điểm của mẹ con ruột còn không giống nhau, cuối cùng con gái chọn tự sát, còn Diệp Văn Khiết thì gặp được La Tập trong tang lễ của Dương Đông, truyền đạt cho ông một chân lý và hai nguyên tắc, từ đó mới dẫn đến toàn bộ câu chuyện.

Có thể nói cái chết của Dương Đông là kết quả của nhiều áp lực cộng lại, trong đó sự phản bội nhân loại của người mẹ là yếu tố quan trọng nhất.

Tiểu Vương nghe họ dùng kinh nghiệm bản thân để thuật lại sự phản bội và đối lập, kể về những mâu thuẫn và ma sát giữa những người thân trong gia đình, càng lúc càng cảm thấy tuyệt vọng với nhân loại.

Nhân loại thực sự là một chủng tộc không có tỷ lệ dung lỗi, ngay cả nhiều nhà khoa học ưu tú như vậy cũng không có cách nào.

Thực chất Tiểu Vương đang hỏi đường người mù, có bao nhiêu nhà khoa học ở đây, hỏi nhiều về chuyện khoa học sẽ đáng tin hơn hỏi về xã hội học rất nhiều.

Bởi vì xã hội lý tưởng trong lòng Tiểu Vương căn bản không tồn tại, chỉ cần nhân loại còn tồn tại quan hệ phân phối, nhân loại vĩnh viễn không bao giờ có sự công bằng thực sự.

Bởi vì quan hệ phân phối không thể hoàn mỹ, cũng không thể làm cho mọi người đều thỏa mãn.

Tôn giáo quy quan hệ phân phối cho Thượng đế, hy vọng mỗi tín đồ đều có thể chấp nhận sự phân phối của Thượng đế, nhưng cuối cùng tôn giáo lại trực tiếp phân liệt thành các lưu phái khác phái.

Chương 2637

Từ đó phái sinh ra các phương thức phân phối khác nhau, mỗi khu vực có sự lựa chọn riêng của mình.

Mà Thăng Long vương triều thì là Thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vi sô cẩu, thánh nhân bất nhân dĩ bách tính vi sô cẩu, trời đất không phân phối, thánh nhân cũng không phân phối, vậy phân phối trao cho ai.

Trao cho người có nhân từ.

Bất nhân là không phân phối, nhân là phân phối, vậy làm thế nào mới tính là nhân.

Mỗi người lấy phần thuộc về mình, chính là nhân, quân quân thần thần phụ phụ tử tử chính là nhân, có thể giao quyền phân phối cho họ, người quân tử nhân từ sẽ không lấy nhiều, chỉ lấy phần thuộc về mình.

Nhưng nếu không có chế ước, ai có thể đảm bảo người nhân nghĩa chỉ lấy phần của mình.

Dựa vào sự tự giác của người nhân nghĩa sao.

Điều đó không đáng tin, cho nên Nhân của Khổng Tử vào thời Xuân Thu Chiến Quốc cũng chẳng có tác dụng gì mấy.

Mãi đến thời Hán triều thúc đẩy thuyết Thiên nhân cảm ứng, có sự chế ước đối với Thiên tử, các quý tộc thế gia cuối cùng mới giao quyền quyết định phân phối cho Hoàng đế, nhưng đồng thời họ cũng sẽ chế ước Thiên tử.

Cái gọi là Thiên nhân cảm ứng, chính là khi gặp thiên tai nhân họa, việc phân phối không thể để Hoàng đế tự mình quyết định, dù sao bình thường yên ổn mọi người có thể yên tâm kiếm tiền, nhưng khi gặp vấn đề thì phải đoàn kết đối mặt, Thiên nhân cảm ứng chính là sự tương ứng giữa môi trường tự nhiên và môi trường xã hội, gặp chuyện thì Hoàng đế phải gánh tội, không thể vì giải quyết vấn đề mà ra tay với thế tộc, đương nhiên thế tộc cũng sẽ phối hợp thích đáng để cùng giải quyết vấn đề.

Thiên nhân cảm ứng chính là khế ước giữa Hoàng đế và quý tộc.

Nhưng Thiên tử để đối kháng lại sự chế ước, sẽ không ngừng đề bạt nhân tài mới để đối kháng thế gia, cuối cùng hình thành nên khoa cử, khoa cử lại hình thành giai cấp sĩ đại phu.

Sĩ đại phu và Hoàng đế cùng quyết định việc phân phối, đương nhiên chỉ có giai cấp thuộc về họ mới có tư cách hưởng thụ sự phân phối đó.

Cho nên tại sao phải giảng đạo đức, tại sao phải trở thành quân tử.

Một là để xây dựng hình tượng, khiến mọi người giao quyền phân phối cho quân tử.

Hai là để gia nhập vào tiêu chuẩn của bộ phương thức phân phối này, muốn gia nhập thì phải phù hợp với giá trị quan của Hoàng đế và sĩ đại phu.

Tóm lại có phân phối là có bất công, bất kể là ký thác quan hệ phân phối cho Thượng đế, hay nói trời đất không phân phối, thánh nhân không phân phối, người nhân nghĩa phân phối.

Thực chất đều giống nhau, phân phối không thể làm cho mỗi một người đều hài lòng.

Có không hài lòng tự nhiên sẽ có phản đối, có phản đối sẽ có phân kỳ, có phân kỳ sẽ có đối kháng.

Các nhà khoa học không chuyên môn về mảng này, nên cũng không có cách nào đưa ra kiến nghị hữu dụng.

Tuy nhiên, khi họ tán gẫu về khoa học thì không thấy mệt mỏi chút nào, khoa học lạnh lùng sẽ không lừa dối con người.

Đương nhiên nhà khoa học cũng chưa chắc đã nắm vững khoa học, trong vũ trụ của Đinh Nghi Chân Lý, máy gia tốc hạt của nhân loại suýt chút nữa đã hủy diệt vũ trụ, may mà có người ngoài hành tinh đến ngăn cản nhân loại tự sát, đồng thời xây dựng Tế đàn Chân lý để thỏa mãn trí tò mò của nhân loại, chỉ là cái giá phải trả là chết đi sau mười giây.

Đinh Nghi vì để nhìn thấy cấu tạo của vũ trụ mà đã bước lên Tế đàn Chân lý, cuối cùng tử vong.

Từ đó mới có chuyện người vợ ngăn cản con trai học vật lý, trong mắt người vợ, vật lý giống như ác quỷ oán linh mê hoặc nhân loại, có thể khiến con người mất đi lý trí, không tiếc mạng sống để truy tìm chân lý hư vô mờ mịt.

Các Đinh Nghi đều là tinh anh trong ngành của mình, cơ bản đều là những nhà khoa học vật lý vi mô lỗi lạc.

Còn có một Đinh Nghi của vũ trụ Cầu hình thiểm điện, ông nói: Mỗi một cầu hình thiểm điện đều là một nguyên tử vĩ mô, cho nên vũ trụ của chúng ta thực chất đối với vũ trụ vĩ mô mà nói chỉ là một thế giới vi mô.

Điều này có chút ý tứ của Trang Tử, Trang Tử nói trên hai cái sừng của con ốc sên có hai quốc gia, họ ngày ngày đánh nhau, đánh rất kịch liệt, nhưng người nhìn vào sừng ốc sên sẽ thấy rất nực cười, không biết họ đánh nhau vì cái gì.

Ý của Trang Tử chính là thay đổi một góc nhìn khác, nhân loại cũng vậy, nhân loại đánh qua đánh lại thực chất cũng không có ý nghĩa gì, từ góc độ thời gian vũ trụ mà nhìn, nhân loại chẳng qua chỉ là một thoáng chốc mà thôi, bất kỳ sự tranh chấp nào cũng không có ý nghĩa.

Đúng vậy, chân lý hấp dẫn con người hơn bất kỳ quan hệ phân phối nào, nếu có thể nhìn thấy chân lý, toàn nhân loại dù có bị hủy diệt trong giây tiếp theo thì đã sao chứ.

Đinh Nghi Chân Lý bày tỏ chỉ có chân lý mới xứng đáng để nhân loại cống hiến mạng sống, những tranh chấp khác đều không đáng giá, điều này tương tự như câu Sáng nghe đạo, chiều chết cũng cam lòng của Khổng Tử.

Đinh Nghi Tam Thể nói: Nhân loại là nhân loại, tự nhiên là tự nhiên, tự nhiên có thể không có nhân loại, nhưng nhân loại lại không thể không có tự nhiên, cái chết của Dương Đông cho tôi biết sự tranh đấu của nhân loại là vô nghĩa, chỉ có thủ hộ tự nhiên mới có ý nghĩa, đó mới là ý nghĩa của nhân loại.

Điều này lại có chút cảm giác của Vương Dương Minh, tri hành hợp nhất.

Tuy đều là Đinh Nghi, nhưng tư tưởng của họ đều khác nhau.

Các nhà khoa học đến từ các vũ trụ khác nhau, trong lĩnh vực chuyên môn của mình chắc chắn họ là những người hàng đầu, nhưng họ lại không hề ưu tú trong việc xử lý các vấn đề gia đình, đều từng gặp phải những bài toán nan giải.

Cũng là chuyện bình thường, vì vấn đề của con người luôn rất khó đạt được thỏa hiệp, chỉ số thông minh của họ có cao đến đâu cũng có lúc không giải quyết được.

Thậm chí là cùng một người, ở các vũ trụ khác nhau lại có những suy nghĩ khác nhau, mỗi một Đinh Nghi đều có tư tưởng riêng, thái độ của họ đối với khoa học là không đổi, là nghiêm túc, nhưng cách nhìn đối với xã hội nhân loại, cách nhìn về con người và tự nhiên lại không hoàn toàn giống nhau.

Cùng một người còn như thế, huống chi là những người khác nhau.

Mọi người vẫn nên thảo luận về khoa học đi, khoa học vẫn thú vị hơn, con người là loại sinh vật chỉ có thể tùy cơ ứng biến, các nhà khoa học lớn cũng không thể giải thích nổi.

Thảo luận khoa học, những người này liền không thấy buồn ngủ nữa, ai nấy đều đưa ra ý kiến của riêng mình.

La Tập và Tiểu Vương nhìn nhau một cái, bất đắc dĩ cười cười.

La Tập cũng là nhà khoa học, nhưng ông học xã hội học chứ không phải vật lý học, cho nên ông không hiểu họ nói gì về va chạm hạt, cái gì mà vận tốc ánh sáng không đổi.

Ông biết Tiểu Vương cũng không quan tâm những điều đó, điều họ quan tâm thực chất vẫn là tương lai.

Đúng rồi, còn một người nữa.

Đỗ Lan lại triệu hoán thêm một người, đó chính là Vân Thiên Minh: Người này đã thâm nhập vào người Tam Thể, hiểu rõ người Tam Thể, nhưng cuối cùng lại không từ bỏ nhân loại, chúng ta hãy nghe ý kiến của cậu ấy xem.

Tại sao trong tình huống người Trái Đất đều đã tự bạo tự khí, Vân Thiên Minh lại vẫn không từ bỏ nhân loại.

Trong vũ trụ Tam Thể , nhân loại đã gửi bộ não của Vân Thiên Minh cho người Tam Thể, cậu ấy là nhà khoa học, nhưng tuổi còn trẻ đã mắc bệnh nan y, cuối cùng thông qua tuyển chọn tham gia vào Giai thê kế hoạch, lấy bộ não ra gửi đến tay người Tam Thể.

Mà kế hoạch này lại do nữ thần cậu ấy thầm mến đề ra, và Vân Thiên Minh cũng đã nói có trung thành với nhân loại hay không thì phải đợi cậu ấy đến chỗ người Tam Thể xem tình hình thế nào đã.

Hiển nhiên cuối cùng Vân Thiên Minh không hề phản bội nhân loại, mặc dù lúc đó nhân loại đã bị người Tam Thể dắt mũi, người Trái Đất đều cho rằng người Tam Thể là tồn tại ưu tú hơn, tiên tiến hơn.

Nhưng khi ở giữa người Tam Thể, Vân Thiên Minh lại rất bình tĩnh chọn đứng về phía người Trái Đất, cho dù ở bên phía người Tam Thể cậu ấy rất được hoan nghênh và chăm sóc, nhưng vẫn chọn nhân loại.

Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là càng ra nước ngoài càng yêu nước.

Người Trái Đất vì khoảng cách với người Tam Thể mà sinh ra cảm giác thẩm mỹ, còn Vân Thiên Minh đã tận mắt thấy xã hội Tam Thể thực sự, cho nên cuối cùng chọn nhân loại.

Hiện tại hãy để Vân Thiên Minh tự mình nói về quá trình tâm lý của mình.

Các nhà khoa học đều nhìn về phía người đàn ông xuất hiện trong phòng họp ảo, đợi cậu phát ngôn.

Cho hỏi sau khi anh thấy tình hình xã hội người Tam Thể, tại sao vẫn tin tưởng nhân loại.

Là người Tam Thể không đủ tốt, hay là không gian thăng tiến của nhân loại lớn hơn.

Đỗ Lan hỏi.

Chỉ là nhân loại đã tưởng tượng người Tam Thể quá tốt, tuyên truyền quá tốt mà thôi.

Người Tam Thể và nhân loại chẳng có gì khác biệt về bản chất, họ tuy tư tưởng trong suốt, nhưng không có nghĩa là mỗi cá thể của họ đều không có suy nghĩ riêng, suy nghĩ của họ chỉ bị áp chế mà thôi.

Người Tam Thể cũng có những người phản đối, cũng có những tiếng nói khác biệt, chỉ là chủ nhân của những tiếng nói đó đã bị giải quyết đi rồi.

Vân Thiên Minh bày tỏ xã hội Tam Thể cũng chỉ thế thôi: Khi người Tam Thể đối mặt với nguy cơ, họ cũng chuyển giá cái giá phải trả.

Có điều nguy cơ Tam Thể là nguy cơ toàn cầu của họ, mỗi người Tam Thể đều phải gánh chịu, cho nên cái giá của họ không thể chuyển dời cho đồng bào mà thôi.

Nhưng sau khi họ phát hiện ra Trái Đất, lập tức chuyển giá cái giá của nguy cơ Tam Thể lên đầu nhân loại.

Đương nhiên người Tam Thể tự nhiên sẽ nói là vì sinh tồn, vì tiếp nối, nhưng nói cho cùng người Tam Thể cũng rất ngạo mạn, cũng cho rằng người Tam Thể là trên hết, chẳng khác gì nhân loại.

Vân Thiên Minh là người duy nhất từng tìm hiểu xã hội người Tam Thể ở cự ly gần, kết luận của cậu là người Tam Thể cũng giống như nhân loại, chỉ là nhân loại nghĩ về họ quá tốt.

Đã giống nhau thì Vân Thiên Minh với tư cách là con người đương nhiên sẽ đứng về phía con người.

Hỏng bét rồi, hiện tại không chỉ vấn đề của nhân loại chưa giải quyết được, ngay cả người ngoài hành tinh cũng giống hệt nhân loại, vậy nhân loại chẳng phải hết hy vọng sao.

Tiểu Vương còn huyễn tưởng người ngoài hành tinh có thể ưu tú hơn, tốt đẹp hơn nhân loại cơ đấy.

Hiển nhiên đại bộ phận văn minh đều là chuyển giá mâu thuẫn chứ không thể giải quyết mâu thuẫn, dù sao mâu thuẫn là nội sinh.

Đạo sinh một, một sinh chính và phản, sự vật và mâu thuẫn thống nhất của các mặt đối lập hình thành ba, ba hình thành vạn vật vũ trụ, cho nên bất kỳ văn minh nào cũng có mâu thuẫn nội sinh, không giải quyết được thì chỉ có thể chuyển giá.

Đỗ Lan tỏ vẻ chẳng phải rất bình thường sao.

Tiểu Vương đương nhiên biết, chỉ là anh không nhịn được nói: Vậy sinh mạng sống mệt mỏi quá.

Chẳng lẽ nhân loại thực sự chỉ có thể coi những điều tốt đẹp là mồi nhử, giống như thiên đường trong tôn giáo, chỉ có thể nhìn thấy mà không thể chạm vào.

Thật sự là như vậy, thừa nhận nhân gian quá mệt mỏi, văn hóa đều phải đưa ra một thiên đường hoặc thế giới cực lạc, hoặc là cứu thế chủ, quân tử thánh nhân gì đó.

Chương 2638

Tóm lại đó là một niềm hy vọng, mọi người tin vào niềm hy vọng đó thì còn có thể nỗ lực một chút.

Ngay cả Quy linh giả trong vũ trụ, họ muốn khởi động lại vũ trụ cũng cần phải làm việc với vật chất, cũng cần sự phối hợp của các văn minh toàn vũ trụ, cũng sẽ gặp phải những đồng đội như heo, cũng phải đối mặt với vấn đề quản lý vũ trụ như thế nào.

Quy linh giả kêu gọi các văn minh trong vũ trụ giao ra các tiểu vũ trụ của mình, cuối cùng cũng thất bại.

Tiểu Vương thấu hiểu, điều này giống như việc anh hy vọng tất cả các thành phố ngầm đều phát triển vậy, mục tiêu là tốt, nhưng các thành phố ngầm căn bản sẽ không nghe.

Quy linh giả khởi động lại vũ trụ cũng là vì tương lai, nhưng các văn minh trong vũ trụ chắc chắn cũng sẽ không nghe.

Mỗi văn minh đều có tính toán riêng, đều có tình huống riêng, Quy linh giả có hét rát cổ bỏng họng cũng không có cách nào khiến mỗi văn minh đều giao ra tiểu vũ trụ.

Cho nên mới nói đều như nhau, sinh mạng đều như nhau, vì Đạo sinh một, một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật, vạn vật chính là do bản thân vật chất và mâu thuẫn nội sinh của vật chất cấu thành, ai có thể thực sự khiến vũ trụ nghe lời.

Không ai làm được, mạnh như Quy linh giả cũng không xong.

Nhỏ như gia đình, ý kiến của hai vợ chồng trẻ không thể dung hòa, trung bình như quốc gia, lớn như một hành tinh, lớn hơn nữa là cả vũ trụ, sinh mạng chính là nhảy qua nhảy lại trong mâu thuẫn.

Vân Thiên Minh bày tỏ lời Đỗ Lan nói có lý, cậu cũng không cho rằng Quy linh giả có thể thành công, nói cho cùng các văn minh đều giống nhau.

Khoa học kỹ thuật không thể thay đổi logic tầng dưới của văn minh, đương nhiên nếu là khoa kỹ vô hạn, tài nguyên cũng vô hạn thì chỉ cần không ngừng khai phá là được, chuyển mâu thuẫn sang tự nhiên thì cũng có thể ổn định.

Điều này giống với những gì Lý Nhất Nhất đã nói, xem ra Vân Thiên Minh cũng là người ủng hộ thuyết tài nguyên, cho rằng chỉ cần tài nguyên đủ là có thể xoa dịu mâu thuẫn.

La Tập và Tiểu Vương lại nhìn nhau lần nữa, thầm nghĩ hai người họ so với những ý tưởng này quả là lạc loài.

Thực ra họ cũng không nói sai, những ý tưởng mới cũng rất quan trọng.

Tuy nhiên bất kể là ý tưởng mới hay kỹ thuật mới đều không phải muốn có là được, đều cần đến một chút vận may.

Vân Thiên Minh gia nhập vào cuộc thảo luận, cậu không phải là người duy nhất từng gặp người ngoài hành tinh.

Đinh Nghi Chân Lý cũng từng gặp, có điều chỉ gặp một người, người ngoài hành tinh đó đã xây dựng Tế đàn Chân lý, mạnh mẽ và lý trí hơn nhân loại rất nhiều, cho nên Đinh Nghi Chân Lý cũng cho rằng người ngoài hành tinh mạnh hơn nhân loại.

Trong số tất cả những người có mặt, cũng chỉ có Vân Thiên Minh và La Tập là có nhận thức bình tĩnh về người ngoài hành tinh, không tưởng tượng họ quá tốt.

Những người khác bao gồm cả Tiểu Vương, đều cảm thấy người ngoài hành tinh chắc chắn tiên tiến và tốt đẹp hơn nhân loại, mặc dù

Vân Thiên Minh đã nói thật lòng, nhưng họ vẫn cứ nghĩ như thế.

Bởi vì điều họ không hài lòng hơn cả chính là hiện trạng của nhân loại, cho nên trong lòng huyễn tưởng ra một hình tượng người ngoài hành tinh tốt đẹp, cũng giống như ý nghĩa của thiên đường, đều là một niềm hy vọng.

Trong phòng hội nghị ảo, sự xuất hiện của Vân Thiên Minh khiến mọi người nhận ra không chỉ nhân loại không ra gì, mà có thể nói hễ là thực thể sống thì đều không ra gì, ngay cả mạnh như Quy linh giả cũng gánh không nổi.

Đó chính là tính phổ biến của mâu thuẫn, Quy linh giả rất mạnh, có thể dùng loa phóng thanh toàn vũ trụ kêu gọi mọi người giao ra khối lượng để khởi động lại vũ trụ.

Nhưng Trình Tâm lại giấu đi năm kg, đây chắc chắn không chỉ là hành vi của riêng Trình Tâm, mà là hành vi phổ biến.

Quy linh giả dù có hét rát cổ bỏng họng cũng không thể thay đổi, mỗi văn minh có ý tưởng riêng, các cá thể trong văn minh lại có ý tưởng riêng, trong vũ trụ có đâu chỉ ức vạn Trình Tâm.

Người này giữ năm kg, người kia giữ năm kg, cuối cùng Quy linh giả căn bản không thể khởi động lại vũ trụ.

Từ nhân loại khuếch tán ra vũ trụ, cuối cùng phát hiện ra tất cả sinh mạng đều như nhau, nói không thất vọng là không thể.

Dù sao từ cổ chí kim, các loại văn minh nhân loại đều có một kỳ vọng tốt đẹp, đó mới là động lực gốc cho sự tiến bộ của nhân loại, cuối cùng phát hiện toàn vũ trụ đều đang bày lười bại lụi trên thoái hóa, khoa kỹ có tiến bộ đến đâu cũng không thể thay đổi hiện thực tệ hại.

Đây là sự hạn chế của tính sinh học, thôi thì thảo luận về khoa học

đi.

Khoa học có thể mở rộng đến các chiều không gian khác nhau, từ vĩ mô đến vi mô.

Đinh Nghi Cầu Hình Thiểm Điện bày tỏ nhân loại thực chất chỉ là quốc gia trên sừng ốc sên, trên họ còn có một thế giới nguyên tử vĩ mô, hơn nữa mỗi một nguyên tử vĩ mô đều tuân theo định luật dây, khi các nguyên tử vĩ mô va chạm, dây cấu thành nguyên tử sẽ bị kéo giãn, khi quan sát sẽ xảy ra sự sụp đổ, năng lượng do hai nguyên tử vĩ mô sinh ra có thể ảnh hưởng đến các thiết bị điện tử của nửa Trái Đất.

Lưu lãng địa cầu có kỹ thuật nhiệt hạch hạt nhân nặng, Đinh Nghi Chân Lý lại càng từng thấy mô hình cấu tạo vũ trụ, tìm hiểu qua bản nguyên của vũ trụ.

Trong Tam Thể cũng có các loại kỹ thuật: động cơ vận tốc ánh sáng, Thủy Tích, Trí Tử, v. v.

Chỉ cần tán gẫu về kỹ thuật, không khí trong phòng họp liền trở nên hoạt bát hẳn lên.

Mọi người rất tò mò về mô hình vũ trụ mà Đinh Nghi Chân Lý đã từ bỏ vợ con, từ bỏ mạng sống để được nhìn một cái, muốn ông mô tả lại một chút.

Rất khó mô tả, nói thật tôi cũng không hiểu lắm, nhưng tôi bị chấn động sâu sắc, chỉ cảm thấy vũ trụ đang ở trong lòng mình, sáng nghe đạo chiều chết cũng cam lòng.

Thực ra chỉ có mười giây thôi, Đinh Nghi Chân Lý sau khi nhìn thấy mô hình vũ trụ, mười giây sau là chết rồi, căn bản không qua nổi một ngày, không đi được từ sáng đến tối.

Đáng tiếc là ngay cả những văn minh cấp đại thần nắm giữ cấu tạo vũ trụ đó cũng không thể trả lời ý nghĩa của những sinh mạng như nhân loại đối với vũ trụ.

Đinh Nghi Chân Lý tiếc nuối nói.

Tôi còn tưởng sau khi nhìn thấy cấu tạo vũ trụ, con người có thể lập tức đắc đạo phi thăng, trong khoảnh khắc biến thành tiên nhân cơ chứ.

Vân Thiên Minh dường như kỳ vọng vào khả năng tu tiên, hoàn toàn không nghĩ đến ý nghĩa nhân loại.

La Tập trả lời: Ý nghĩa nhân loại không thể hỏi mà ra, mà là làm mà ra.

Nếu chỉ nghĩ thôi thì đúng như Trang Chu mộng bướm, tất cả những gì chúng ta gặp phải có lẽ chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Nhưng chỉ cần hành động, vậy thì ngay cả trong mộng cảnh, hành vi của chúng ta cũng có ý nghĩa, hành vi chính là ý nghĩa.

Quan điểm của La Tập là hành vi chính là ý nghĩa, hành vi không nằm ở thành công hay thất bại, mà nằm ở quá trình hành vi.

Các nhà khoa học gật đầu, họ đều cho rằng không sai, hành vi chính là ý nghĩa nhân loại.

Cấu tạo vũ trụ à, thật sự là não người có thể hiểu được sao.

Đinh Nghi Tam Thể nghi ngờ Đinh Nghi Chân Lý chẳng nhìn thấy cấu tạo vũ trụ gì cả, vì sự phức tạp của cấu tạo vũ trụ chắc chắn não người không thể hiểu nổi.

Đinh Nghi Cầu Hình Thiểm Điện cũng nghĩ vậy: Chỉ riêng việc quan sát chuyển động của nguyên tử vĩ mô, nhìn sự biến hóa của dây nguyên tử vĩ mô đã không phải là thứ não người có thể xử lý.

Cấu tạo của cả vũ trụ chắc chắn phải bao hàm từ vi mô đến vĩ mô, từ nhỏ đến lớn, từng tầng từng tầng, vượt xa giới hạn của não

người.

Đinh Nghi Chân Lý cũng không biết giải thích thế nào, nhưng ông cho rằng thứ mình nhìn thấy chính là cấu tạo cơ bản của vũ trụ, đương nhiên ông thực sự cũng không hiểu.

Ông không tiếp tục tranh luận về vấn đề não người có thể hiểu được cấu tạo vũ trụ hay không, mà nói: Máy tính lượng tử của Lưu lãng địa cầu thật lợi hại, lại có thể tập hợp tất cả chúng ta lại một chỗ, thật đúng là như mộng như huyễn, tôi thậm chí còn nghi ngờ mình có phải là một nhân cách ảo trong máy tính lượng tử không.

Đương nhiên không phải, các ông đều đến từ vũ trụ của chính mình, thậm chí là các thời không khác nhau, nhưng vì cơ học lượng tử mà đến đây.

Thực ra là vì Đỗ Lan, vì cơ học lượng tử dù lợi hại đến đâu cũng phải tuân thủ quy tắc vật lý, mà Đỗ Lan thì đã vượt qua quy tắc vật lý, phớt lờ thời gian và không gian, nên mới có thể tập hợp người chết và người sống lại với nhau.

Cơ học lượng tử thực sự lợi hại vậy sao.

Đinh Nghi Cầu Hình Thiểm Điện bày tỏ mình từng quan sát nguyên tử vĩ mô, cảm thấy ngay cả lý thuyết dây cũng không khoa trương như cơ học lượng tử.

Lý thuyết dây là một học thuyết còn huyền học hơn cả các hạt cơ bản.

Lý thuyết dây cho rằng các hạt cơ bản cấu thành vật chất thực chất được tạo thành từ một sợi dây, dây mới là chân tướng của hạt.

Hạt giống như cuộn len, còn dây chính là sợi len.

Tiểu Vương nghe họ thảo luận, thầm nghĩ không biết những kỹ thuật này có thể sử dụng trên Lưu lãng địa cầu không.

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại, với trình độ hiện tại của Lưu lãng địa cầu thì cứ lo trồng trọt trước đi, dù có những kỹ thuật này cũng không thể lập tức áp dụng ngay được.

Mọi người bàn luận thú vị quá, tôi cũng nói chút chuyện thú vị nhé.

Đỗ Lan đột ngột ngắt lời thảo luận của mọi người, khiến họ nhìn về phía hắn.

Đỗ Lan phất tay một cái, một hình ảnh xuất hiện giữa phòng họp, một cái vòng khổng lồ.

Đây là Vòng đai Khủng long, khủng long chính là loài trên Trái Đất, chúng không hề tuyệt chủng mà đã biến thành người ngoài hành tinh, chúng vẫn luôn lênh đênh trong vũ trụ, sau đó đi một vòng lớn lại quay về hệ Mặt Trời.

Đáng tiếc Mặt Trời đã hủy diệt, Trái Đất đã trôi dạt đi, chúng đại khái khoảng hai trăm năm nữa sẽ đuổi kịp Trái Đất.

Đỗ Lan thấy biểu cảm đờ đẫn của Tiểu Vương, lập tức nói: Đây không phải là người ngoài hành tinh thuần chủng đâu nhé, khủng long vốn dĩ cũng là văn minh Trái Đất, chỉ là rời xa Trái Đất quá lâu, trở thành người ngoài hành tinh không phải người ngoài hành tinh, ta không hề vi phạm giao kèo với cậu nhé.

Tiểu Vương không chỉ một lần nói không muốn người ngoài hành tinh, Đỗ Lan biểu thị vậy thì lấy người Trái Đất đi, người khủng long viễn cổ, không phải người ngoài hành tinh.

Tiểu Vương không còn gì để nói, anh đã sớm biết Đỗ Lan vô sỉ.

Nhìn sự tương quan về thể tích giữa Vòng đai Khủng long và Trái Đất, cái vòng này có thể dễ dàng lồng lấy Trái Đất, sau đó tháo dỡ Trái Đất thành nhiên liệu.

Đây thực sự là do khủng long chế tạo.

Khủng long có kỹ thuật như vậy sao, Trái Đất có nhiều tài nguyên thế sao.

Thực ra Vòng đai Khủng long lúc xuất phát không lớn như vậy, nhưng cuộc hành trình vũ trụ hàng tỷ năm đã khiến chúng không ngừng hấp thụ tài nguyên các hành tinh, không ngừng to lên, cuối cùng vòng có đường kính dài hơn cả Trái Đất, có thể dễ dàng lồng lấy hành tinh để thôn phệ.

Chúng sẽ nghiền nát toàn bộ đá và nham thạch của Trái Đất thành nhiên liệu, còn các sinh mạng trên hành tinh thì được nuôi như gia súc.

Nhân tiện họp, ta tuyên bố một chút.

Chương 2639

Các ông cũng có thể cùng thảo luận xem nhân loại làm thế nào để nghênh chiến người khủng long sau hai trăm năm nữa.

Đỗ Lan mỉm cười nói.

Truy căn bảo nguyên, người khủng long là người Trái Đất, nhưng hiện tại họ là người ngoài hành tinh.

Vì người khủng long và người kiến đã tranh bá vào thời kỳ kỷ Phấn Trắng, cuối cùng người khủng long và người kiến phát động chiến tranh hạt nhân, Trái Đất rơi vào thời kỳ kỷ băng hà, người khủng long rời bỏ Trái Đất.

Còn người kiến thì không rõ tung tích.

Hiện tại người khủng long đã đi một vòng trong ngân hà, quay lại vị trí hệ Mặt Trời, nếu gặp Trái Đất, họ sẽ không nương tay.

Nhân loại có hai trăm năm để chuẩn bị, là liều kỹ thuật hay liều ý tưởng đây.

Vũ khí hiện tại của nhân loại không có tác dụng gì với Vòng đai Khủng long, nếu có thể nắm vững nhiệt hạch nguyên tử vĩ mô thì có lẽ có thể chế tạo vũ khí mạnh hơn.

Đương nhiên cũng có thể tìm các văn minh cấp đại thần đến giúp đỡ, dùng những ý tưởng kỳ lạ của nhân loại để làm lay động văn minh đại thần, kiềm chế người khủng long.

Hai trăm năm sau, người khủng long đột kích, không phải người ngoài hành tinh, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của Tiểu Vương.

Vì người khủng long chính xác mà nói là văn minh Trái Đất, chỉ là họ đã rời xa Trái Đất quá lâu mà thôi.

Cuối cùng vẫn phải đến sao.

Tiểu Vương không nói nên lời.

Các nhà khoa học khác, ngoại trừ La Tập, Đinh Nghi Tam Thể, Vân Thiên Minh ra, đều cảm thấy khá thú vị.

Mà Lý Nhất Nhất nãy giờ không lên tiếng cũng không khỏi giật mình, cậu không nói gì vì hiện tại thân phận đang khó xử, nghe nhiều nói ít.

Hơn nữa cậu đã sớm biết loại hội nghị này không thể thảo luận ra kết quả gì, cả hội nghị tuy có lượng lớn thông tin khô khan, nhưng đối với Lưu lãng địa cầu quan trọng nhất chính là chuyện Đỗ Lan vừa tuyên bố, Trái Đất chỉ còn hai trăm năm.

Người khủng long.

Tiểu Vương tỏ vẻ sao lại còn có thiết lập kiểu này.

Đúng, người khủng long.

Chẳng lẽ chỉ cho phép nhân loại lưu lãng, không cho phép khủng long đào thoát sao.

Gặp phải nguy cơ, khủng long cũng sẽ có sự lựa chọn của riêng mình.

Chỉ là người khủng long chọn cách rời đi bằng phi thuyền.

Có điều họ đã phát triển mạnh mẽ trong vũ trụ, thông qua việc tháo dỡ các hành tinh để lấy tài nguyên cần thiết, phát triển khá tốt.

Bây giờ ta giới thiệu cho các ông một chút về tình hình của người khủng long.

Từ miệng Đỗ Lan có thể biết thực lực người khủng long vượt xa nhân loại, dù sao họ cũng đã phát triển trước hàng tỷ năm, dù có bùng nổ khoa kỹ thì nhân loại muốn bù đắp cũng còn rất nhiều thứ phải

học.

Vòng đai Khủng long là một phi thuyền thiên thể khổng lồ, dựa vào cấu tạo là có thể chống chịu được bom hạt nhân, hơn nữa chỉ cần siết chặt hành tinh, hành tinh sẽ bị các loại mũi khoan bên trong vòng đai phá hủy, có thể nói là hoàn toàn không có cách nào thoát thân.

Chỉ nghe mô tả bằng miệng thôi đã cảm thấy người khủng long mạnh mẽ, nhân loại chỉ có hai trăm năm, mà hiện tại các thành phố ngầm đều đang tự trị, căn bản không thể làm được gì.

Nghĩ theo hướng tích cực đi, khoảng hai mươi năm nữa, Trái Đất đại khái sẽ quan sát được bóng đen phía sau, năm mươi năm nữa có thể xác định được vòng đai, một trăm năm sau, mắt thường có thể thấy vòng đai ngày càng gần, cuối cùng hai trăm năm vòng đai sẽ áp sát mặt.

Nhân loại có kẻ thù chung thì có thể đoàn kết lại, đương nhiên chắc chắn cũng có một bộ phận người sẽ đầu hàng khủng long để làm gia súc cho chúng, cũng được thôi.

Tóm lại quyền lựa chọn luôn nằm trong tay nhân loại.

Đỗ Lan vui vẻ nói.

Đối kháng cường địch, là liều kỹ thuật, hay liều ý tưởng.

Hai trăm năm e rằng không thể thắng nổi người khủng long về kỹ thuật, nhưng liều ý tưởng thế nào đây.

La Tập còn có một quy luật Hắc ám sâm lâm, nhưng trong vũ trụ lưu lãng chưa chắc đã áp dụng được.

Thông qua trao đổi vừa rồi, tuy đã đạt được kết luận các loại sinh mạng đều là đồng đội như heo, nhưng hiển nhiên hành vi xử sự của các văn minh đại thần ở các vũ trụ khác nhau là không giống nhau.

Ví dụ như văn minh đại thần trong vũ trụ của Đinh Nghi Chân Lý rất thân thiện, không hề có quy luật Hắc ám sâm lâm gì cả, phát hiện nhân loại tự sát cũng không im lặng hủy diệt Trái Đất, mà hiện thân ra giảng đạo lý, hơn nữa vì thỏa mãn trí tò mò của nhân loại mà xây dựng Tế đàn Chân lý, có thể nói là vô cùng kiên nhẫn, có ái tâm.

Nếu không có quy luật Hắc ám sâm lâm thì không thể dẫn nhập ngoại lực để tạo sự răn đe với người khủng long.

Vậy đàm phán tình cảm với người khủng long thì sao.

Mọi người đều là người Trái Đất, người Trái Đất không đánh người Trái Đất.

E là cũng vô dụng, người khủng long còn nhớ Trái Đất hay không còn chưa biết được.

Nguy cơ, đại nguy cơ.

Sau vụ bùng nổ heli, nhân loại lại một lần nữa gặp phải đại nguy cơ trực tiếp quyết định sự tồn vong, chỉ là lần này nhân loại còn có thể an nhiên vượt qua hay không thì chưa chắc, phải đặt một dấu chấm hỏi lớn.

Vượt qua được vụ nổ heli, ít nhiều cũng có thành phần may mắn.

Nhưng quy công lao may mắn đó cho bản thân nhân loại thì đúng là sai lầm lớn.

Lý Nhất Nhất nói: Thắng một lần không tính là gì, thắng mãi mới khó.

Không thể không cảm thán, nhân loại tưởng rằng vượt qua vụ nổ heli là vạn sự đại cát rồi sao.

Đúng là quá ngây thơ.

Trái Đất sợ là không vượt qua được nguy cơ khủng long này rồi.

Mặc dù các nhà khoa học vũ trụ khác sẵn sàng cung cấp kỹ thuật cho Trái Đất, nhưng hai trăm năm không đủ để hấp thu tiêu hóa, thời gian cấp bách, Tiểu Vương biết người khủng long chắc chắn sẽ đến, vậy thì chỉ có thể đi chuẩn bị thôi.

Cuộc họp hôm nay kết thúc tại đây, sau này muốn họp lúc nào cũng được, vì phòng họp luôn mở sẵn.

Tiểu Vương và Lý Nhất Nhất quay về hiện thực, ai nấy đi chuẩn bị phần việc của mình.

Lý Nhất Nhất hiện tại là nô lệ, việc có thể làm không nhiều, nhưng cậu sẽ cân nhắc làm thế nào để tăng cường hiệu suất sản xuất của nô lệ, làm thế nào để tăng sản lượng đất đai.

Nếu không thể tăng sản lượng, nhân loại chỉ là cầu sinh, căn bản không thể nói đến phát triển.

Theo kế hoạch ban đầu, năm mươi năm tới đều là cầu sinh, vừa đánh nhau vừa nghĩ cách nâng cao sản lượng, căn bản sẽ không có phát triển gì.

Nhưng hiện tại nhất định phải phát triển rồi, chỉ có phát triển mới là đạo lý cứng.

Lý Nhất Nhất nói với Lưu Khải kẻ thù sắp đến.

Lưu Khải nghe nói hai trăm năm sau có người ngoài hành tinh đến, cũng trợn tròn mắt.

Tiểu Vương cũng thông báo chân tướng cho các thành phố ngầm, đương nhiên có người không tin, vì hiện tại vẫn chưa thấy người ngoài hành tinh.

Tuy nhiên có thể cử phi thuyền đi xem trước.

Các phi thuyền mở đường phía trước Trái Đất vẫn luôn vận hành, công việc của họ là phóng bom hạt nhân để tiêu diệt thiên thạch, không tham gia vào các cuộc động loạn của Trái Đất.

Bây giờ cử một con tàu đi quan sát phía sau Trái Đất, đại khái là có thể phát hiện ra Vòng đai Khủng long rồi, tuy hiện tại chỉ có thể thấy một điểm nhỏ xíu, nhưng theo thời gian trôi đi, vòng đai sẽ ngày càng gần.

Không thể không tin, vì Vòng đai Khủng long thực sự tồn tại.

Điều này xác định hơn nhiều so với vụ nổ heli, nhân loại lúc đầu không chắc vụ nổ heli có đến hay không, nhưng hiện tại họ có thể chắc chắn người ngoài hành tinh chắc chắn sẽ tới.

Nhưng một bộ phận người bày tỏ có người ngoài hành tinh cũng chưa chắc là việc xấu, lúc này họ đưa ra một khẩu hiệu: Người Trái Đất hãy dừng bước chân lưu lãng lại, chờ đợi Vòng đai.

Có người ngoài hành tinh, lập tức có những kẻ tưởng tượng người ngoài hành tinh quá tốt, cũng như những kẻ coi người ngoài hành tinh là kẻ thù, đúng là ba sinh vạn vật.

Tiểu Vương thuộc phái sau, vì Đỗ Lan đã nói người ngoài hành tinh muốn tháo dỡ Trái Đất, coi nhân loại là gia súc.

Nhưng những người khác không quan tâm, gạt bỏ sự thật không bàn tới, sống trong huyễn cảnh mình tự tạo ra.

Chương 2640

Đương nhiên họ không ngu, cũng không điên, mà là để bảo vệ tài nguyên của mình, xây dựng một bộ quan hệ phân phối riêng.

Cái gọi là tiêu tân lập dị chính là thông qua loại chủ trương phi chủ lưu này để thu hút người khác, mục tiêu thu hút của họ vốn dĩ không phải là phái lý trí như Tiểu Vương.

Chủ trương tiêu tân lập dị vừa đưa ra sẽ đào thải một lượng lớn những người không thể chấp nhận chủ trương đó, nhưng những người ở lại chấp nhận chủ trương có thể cấu trúc một bộ quan hệ phân phối mới, một bộ quan hệ phân phối xây dựng trên huyễn giác.

Tiểu Vương cũng sớm có chuẩn bị, trải qua nhiều chuyện như vậy, anh đã sớm hiểu sâu sắc Đạo sinh một, một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật, một sự việc xuất hiện tất nhiên sẽ có người nói tốt có người nói xấu, trong hai nhóm người này có kẻ xuất phát từ suy nghĩ lý trí, có kẻ hoàn toàn là phát tiết cảm xúc, đủ loại thành phần, không sao kể xiết.

Tóm lại hiện tại vẫn là giám sát vòng đai phía sau, còn lại là nghiên cứu vũ khí, thử nghiệm giao tiếp.

Người khủng long không thèm giao tiếp với gia súc, chúng nhìn chằm chằm vào Trái Đất đang trôi dạt, cảm thấy rất thú vị, hành tinh này lại biết chạy trốn, chúng có thể chơi trò mèo vờn chuột.

Tốc độ vòng đai rất nhanh, di chuyển theo chiều dọc, hai bên vòng đai đều có động cơ đẩy, có thể gia tốc và giảm tốc.

Hiện tại vòng đai bám theo sau Lưu lãng địa cầu, không vội không vàng quan sát những con thú nhỏ trên Trái Đất này.

Trong mắt người khủng long, nhân loại chẳng khác gì loài khỉ.

Chỉ là những con khỉ này có vũ khí, bom hạt nhân trong mắt người khủng long chẳng khác gì gậy gỗ.

Khỉ múa gậy gỗ, có lực sát thương giữa bầy khỉ với nhau, nhưng trong mắt con người thì vẫn chỉ là chuyện một phát súng.

Nhân loại múa may bom hạt nhân, đối với nhân loại thì rất nguy hiểm, nhưng trong mắt người khủng long, vẫn có thể dễ dàng tiêu diệt, bom hạt nhân chỉ là cái dùi cui mà thôi.

Vũ khí của nhân loại không có lực đe dọa nào đối với người khủng long.

Liều kỹ thuật.

Dù hai trăm năm nhân loại không ăn không ngủ, đoàn kết phát triển thì cũng không đuổi kịp hàng tỷ năm phát triển của người khủng long.

Cho nên cũng giống như kế hoạch bom hạt nhân siêu cấp, kế hoạch biệt đội u linh trong kế hoạch Diện bích, vô dụng thôi, Chủ căn bản không quan tâm.

Vậy thì chạy trốn.

Bỏ lại Trái Đất mà chạy lấy người.

Đó là cách làm lý trí nhất, cũng là cách làm của Tư tưởng cương ấn và Chương Bắc Hải, đã đánh không lại thì chạy đi, còn chuyện sau này tính sau.

Trí tuệ nhân tạo trong trạm không gian Hòa Bình cũng chung ý tưởng đó, giữa hai cái hại chọn cái nhẹ hơn.

Lưu lãng địa cầu không thể xuất hiện một La Tập, vì tiền đề thành công của La Tập thực chất là Diệp Văn Khiết.

Diệp Văn Khiết dẫn người Tam Thể đến, nhưng với tư cách là người hiểu rõ tình hình vũ trụ nhất, bà đã nói với La Tập một chân lý hai nguyên tắc, nếu không La Tập cũng không thể tạo ra quy luật Hắc ám sâm lâm.

Còn về công tội của Diệp Văn Khiết thì rất khó đánh giá, bà dẫn người Tam Thể đến, nhưng đồng thời lại để lại hạt giống hy vọng cho nhân loại.

Đương nhiên vũ trụ Lưu lãng địa cầu hiển nhiên là không có quy luật Hắc ám sâm lâm gì cả, sự phát triển văn hóa kiểu đó đều có tính ngẫu nhiên và đặc thù.

Văn hóa không do lý trí quyết định, văn hóa do các loại trùng hợp và tính ngẫu nhiên quyết định.

Chỉ là để duy trì một quan hệ phân phối chi phí thấp mà phái sinh ra các loại hành vi, bản thân những hành vi đó không có ý nghĩa gì mấy.

Ví dụ như hành vi leo núi vào tết Trùng Cửu.

Vì văn hóa có tính ngẫu nhiên rất mạnh, nên đổi sang một vũ trụ khác, cũng có văn minh đại thần, nhưng chưa chắc đã có quy luật Hắc ám sâm lâm.

Trong vũ trụ Tam Thể văn minh đại thần ra tay tàn độc vô tình, ở vũ trụ khác có thể ôn văn nhĩ nhã.

Cũng vì văn hóa có tính ngẫu nhiên mạnh, nên cái gì thuộc về dân tộc thì cái đó thuộc về thế giới.

Văn hóa dân tộc có tính đặc thù, có thể bù đắp khoảng trống cho các văn minh khác.

Lúc này có phải muốn có một thứ vũ khí quyết chiến Trái Đất không.

Đỗ Lan cười nói, theo logic thông thường của thế giới 2D, lúc này nhân loại nên dốc hết tài lực chế tạo vài cỗ máy chiến đấu quyết chiến, vì bảo vệ Trái Đất mà chiến đấu.

Phi công thì chọn học sinh trung học mười mấy tuổi, nhiệt huyết, bốc đồng, không sợ chết, không lo trước ngó sau, cũng không vướng bận lợi ích, chỉ cần có mỹ thiếu nữ, ngự tỷ, đại thúc cổ vũ họ, họ có thể làm không công.

Tiểu Vương bày tỏ không có khả năng đó, với kỹ thuật hiện tại của nhân loại, có buộc bom hạt nhân lại với nhau cũng không làm xước được Vòng đai Khủng long, sao có thể tạo ra vũ khí quyết chiến gì chứ.

Chẳng thà nghĩ cách chế tạo vài con tàu chạy trốn còn hơn.

Nhưng chế tạo tàu chạy trốn cũng không phải chuyện dễ, nếu có thể thì năm đó đã chẳng chọn kế hoạch Lưu lãng.

Vì phi thuyền chỉ có thể đưa một bộ phận rất nhỏ người rời đi, mà bộ phận người này căn bản không đủ để truyền thừa văn minh Trái Đất, đồng thời vấn đề tuần hoàn sinh thái của phi thuyền đến tận bây giờ vẫn chưa giải quyết được, một con tàu căn bản không thể kiên trì quá lâu.

Đó cũng là lý do phi hành gia của trạm không gian Hòa Bình kịch liệt phản đối việc trạm không gian chạy trốn, vì ông cho rằng môi trường sinh thái của trạm không gian căn bản không cầm cự nổi hai ngàn năm, hai trăm năm đã là quá khó rồi.

Tiểu Vương lý trí nhận ra lần này Trái Đất thực sự sắp bị Đỗ Lan chơi chết rồi.

Đỗ Lan cười mà không nói, thực ra vũ khí quyết chiến cuối cùng đã được chuẩn bị xong rồi, chính là vi sinh vật nhiệt và rêu quang năng.

Chỉ cần hợp nhất cả hai lại, cộng thêm kỹ thuật nhiệt hạch hạt nhân nặng là có thể chế tạo ra.

Vi sinh vật nhiệt sau khi gia nhập vào phản ứng nhiệt hạch sẽ sinh ra năng lượng bức xạ hoàn toàn mới, dùng rêu quang năng hấp thụ, lọc, giải phóng, là có thể phát xạ đòn tấn công vượt xa bom hạt nhân.

Có điều hiện tại nhân loại vẫn chưa phát hiện ra nguyên liệu cho vũ khí quyết chiến cuối cùng đang ở ngay bên cạnh mình.

Haiz, phái chủ chiến, phái chủ hòa, phái lưu vong, phái ủy khuất cầu toàn. giờ thì đúng ý ông rồi, nhân loại trên Trái Đất đang trăm hoa đua nở, trăm nhà đua tiếng đây.

Tiểu Vương nói: Giờ thì tôi đã hiểu tại sao thời đại Chư tử bách gia, các Tử lại có lệ khí nặng như vậy, hận không thể giết sạch các học phái khác ngoại trừ phái mình, chính là vì tài nguyên hiện tại căn bản không thể thực tiễn tất cả các lưu phái cùng lúc.

Có quá nhiều lưu phái ai nấy đều giữ ý riêng chỉ làm phân tán sức mạnh của mọi người.

Đối mặt với sự truy đuổi của người ngoài hành tinh, nhân loại cũng mọc ra đủ loại lưu phái, dẫn đến sức mạnh bị phân tán, căn bản chẳng làm nên trò trống gì.

Nhưng lưu phái nào cũng chẳng sai, đối mặt với nguy cơ, họ đều vì sự sinh tồn của nhân loại.

Ai cũng đúng, nhưng khi ai nấy đều giữ ý riêng, không ai thuyết phục được ai, nhân loại cuối cùng chỉ có thể tan đàn xẻ nghé, trở thành gia súc cho người khủng long.

Lúc này ưu thế của người Tam Thể mới thể hiện ra, đối mặt với nguy cơ, người Tam Thể có thể nhanh chóng thống nhất tư tưởng, giải quyết các tiếng nói khác biệt, lập tức tập trung sức mạnh lại một chỗ.

Đáng tiếc thiên phú này nhân loại không có, Tiểu Vương có ngưỡng mộ cũng không được.

Đỗ Lan nói: Thực ra cũng không cần bi quan thế, hiện tại khoa học kỹ thuật ở các thành phố ngầm đều rất khá, phát triển thêm tự động hóa, giải phóng toàn bộ năng lực sản xuất của con người, sau đó dốc toàn lực nghiên cứu chế tạo vũ khí, dùng hai mươi năm giáo dục, năm mươi năm nghiên cứu, một trăm năm chuẩn bị, hai trăm năm sau biết đâu sẽ có cục diện khác.

Hiện tại là thời đại khoa học, chỉ cần nắm vững sản xuất tự động hóa, năng lực sản xuất của một thành phố ngầm đã thắng cả một quốc gia trong quá khứ, còn gì phải lo lắng nữa.

Tiểu Vương không lạc quan như vậy, anh thực sự ngưỡng mộ Đỗ Lan.

Chẳng lẽ đây gọi là tận nhân sự tri thiên mệnh.

Thôi bỏ đi, lo trước ngó sau cũng chẳng có ý nghĩa gì, ông nói đúng, phát triển sức sản xuất đi, dù có muốn chạy trốn cũng phải có phi thuyền vũ trụ mạnh hơn mới được, cũng phải phát triển sức sản xuất.

Trong phòng họp ảo có bao nhiêu nhà khoa học của các vũ trụ khác nhau, cứ dùng chủ nghĩa lấy về là được rồi, bắt họ nộp khoa kỹ ra.

Trong vũ trụ Tam Thể khoa kỹ chắc chắn là cao nhất, đã chế tạo được phi thuyền vận tốc ánh sáng, hệ thống tự động hóa cũng rất hoàn chỉnh, cộng thêm cây khoa kỹ của người Tam Thể, chắc chắn có thể khiến Lưu lãng địa cầu phát triển nhanh chóng.

Tiểu Vương vẫn nắm trong tay vài thành phố ngầm, anh quyết định đi theo lộ trình chiến hạm vũ trụ, có thể đánh, đánh không lại còn có thể chạy, cho nên anh là phái phi thuyền, mấy thành phố ngầm dưới trướng anh cũng toàn phái phi thuyền.

Đương nhiên phái phi thuyền cũng chia ra chủ chiến và chủ hòa, có phân kỳ nhưng có thể cùng nhau đóng tàu.

Có người ngoài hành tinh, nhân loại quả thực có động lực tiến bộ, Tiểu Vương khai phá nông cụ tự động, bãi bỏ chế độ nô lệ, tiếp đó nâng cao giáo dục, đổ lượng lớn tài nguyên vào nghiên cứu phi thuyền, ba mươi năm đã thấy thành quả.

Khi Tiểu Vương già đi, nhân loại đã khai phá được phi thuyền vận tốc một phần mười ánh sáng, và đang tiến thêm một bước tới vận tốc ánh sáng.

Trên Trái Đất tuy vẫn rất loạn, các thành phố ngầm vẫn đang đánh nhau, thậm chí đánh hỏng cả động cơ hành tinh, nhưng nhìn chung vẫn tạm ổn.

Trái lại, Vòng đai Khủng long phía sau ngày càng gần, đã có thể quan sát qua kính thiên văn, người khủng long đang áp sát.

Nhân loại vẫn không đoàn kết, nhưng theo sức sản xuất nâng cao, sức sản xuất của một thành phố ngầm có thể bằng một quốc gia phát triển trước đây.

Tiểu Vương tuy chỉ có vài thành phố ngầm nhưng thực lực không thể xem thường.

Chương 2641

Nhưng Tiểu Vương biết những phi thuyền này không thể đánh bại người khủng long, hai bên vẫn có khoảng cách khoa kỹ hàng tỷ năm.

Mặt khác, phái chủ hòa cử người đi tiếp xúc với người khủng long nhưng bặt vô âm tín, các tín hiệu gửi đến vòng đai và các phi hành gia đều không có bất kỳ hồi âm nào.

Người khủng long cũng không tiến hành bất kỳ cuộc thăm dò nào với Lưu lãng địa cầu, chỉ lẳng lặng truy kích, dùng hành động không lời để nói rằng: ta đuổi theo ngươi, hễ ta đuổi kịp ngươi là ta sẽ hắc.

Sự truy kích kiên định và sự im lặng không thèm giao tiếp của người khủng long khiến người Trái Đất sợ hãi.

Giống như thợ săn không bao giờ nói chuyện với con mồi, nhân loại chỉ là con mồi, gã thợ săn khủng long này không hề quan tâm đến cảm nhận của con mồi.

Người khủng long đương nhiên biết nhân loại muốn giao lưu, nhưng chúng sẽ không trả lời, chúng thưởng thức sự giãy giụa hấp hối của con mồi.

Mặc dù chúng phát triển hàng tỷ năm, nhưng sự dã man thuộc về loài khủng long trong thâm tâm vẫn không hề biến mất, vì người khủng long hiểu rõ quy luật của vũ trụ hơn nhân loại: thắng thua cao hơn đúng sai.

Đúng và sai, đó là để người đời sau phán xét, người trong cuộc chỉ chịu trách nhiệm thắng thua mà thôi.

Người khủng long chỉ cần thắng là được, không quan tâm đúng sai, vì thắng mãi, thắng mãi mới có thể không ngừng phát triển.

Một khi đã thua, muốn leo lên lại còn khó hơn lên trời.

Người khủng long nhìn phản ứng của nhân loại hoàn toàn như xem một trò cười, chúng sẽ không đồng cảm với kẻ yếu, vì yếu chính là nguyên tội.

Trong vũ trụ, kẻ yếu thì đáng bị đem làm nhiên liệu và thực phẩm.

Nếu người khủng long ở trong quy luật Hắc ám sâm lâm chắc chắn sẽ như cá gặp nước, tiếc là trong vũ trụ lưu lãng không có quy luật Hắc ám sâm lâm, văn minh đại thần không lấy việc tiêu diệt văn minh yếu nhỏ làm nhiệm vụ của mình, văn minh đại thần trong vũ trụ lưu lãng vẫn khá ôn hòa.

Đương nhiên họ cũng sẽ không đặc ý đi cứu vãn kẻ yếu, dù sao trong vũ trụ mỗi ngày đều xảy ra chuyện kẻ mạnh đánh kẻ yếu, văn minh đại thần quản không xuể.

Nhân loại nếu may mắn có thể gặp được văn minh đại thần đến quản chút chuyện.

Giống như trong vũ trụ của người khủng long, nhân loại đã gặp được một thành viên của văn minh đại thần thích thơ Lý Bạch, ông ta đã cho nhân loại một cơ hội.

Vị đại thần này để hiểu rõ hơn về thơ, đã tiến hành sắp xếp tổ hợp vô hạn các ký tự nhân loại, chế tạo ra một vùng lớn bao hàm tất cả thơ ca và văn hiến tương lai của nhân loại: Mây thơ Thi vân.

Giống như số Pi, trong dãy số thập phân vô hạn không tuần hoàn đó bao hàm tất cả bí mật về con số, ngày tháng năm sinh của mọi người, mật khẩu tài khoản, mật khẩu ngân hàng của mọi người, đủ loại mật khẩu.

Vị đại thần yêu thơ kia đã chế tạo ra một số Pi thơ ca, các chữ cái không ngừng tuần hoàn, cuối cùng tất cả những gì do chữ cái tổ thành đều nằm trong đó: thơ ca, tản văn, tiểu thuyết, luận văn.

Phải nói văn minh đại thần chơi rất nghệ, tiếc là tuy có Mây thơ nhưng nhân loại không có khả năng thưởng thức đó, không thể trích xuất nội dung họ cần từ Mây thơ.

Giống như số Pi ở ngay đây, nhưng không ai có thể từ số Pi tìm thấy mật khẩu ngân hàng của người khác vậy.

Có mật khẩu không.

Có.

Nhưng căn bản không biết chuỗi số nào mới là mật khẩu.

Mây thơ cũng vậy, bên trong có đủ loại kiệt tác vượt xa kiến thức nhân loại, nhưng nhân loại căn bản không thể giám định ra được.

Cho nên Mây thơ cuối cùng cũng chỉ là sự tự thưởng thức cô độc của văn minh đại thần.

Nhân loại nhờ vị đại thần yêu thơ mà được sống sót, đương nhiên văn minh đại thần tuy giúp đỡ nhân loại nhưng cũng không trừng phạt văn minh khủng long, vẫn để văn minh khủng long tiếp tục sinh tồn trong vũ trụ, không chỉ trích phương thức sinh tồn của văn minh khủng long.

Có thể thấy văn minh đại thần không cho rằng người khủng long đã làm sai.

Kẻ yếu bị hủy diệt, trong mắt văn minh đại thần cũng là chuyện rất bình thường, chỉ là họ có thể nhìn thấy điểm đáng học hỏi của kẻ yếu.

Người khủng long phát triển vẫn chưa tới giai đoạn của văn minh đại thần, nên chúng không thấy được điểm đáng học hỏi của kẻ yếu, hủy diệt đi cũng là chuyện thường.

Từ điểm này có thể thấy được logic vận hành thâm trầm của vũ trụ, thứ văn minh cao cấp và văn minh cấp thấp cần là không giống nhau, văn minh cấp thấp cần đốt đá mới có năng lượng, nhưng văn minh cao cấp trực tiếp rút năng lượng từ cấu tạo vũ trụ, có nguồn năng lượng vô tận, lại thông qua năng lượng tạo ra vật chất, không cần tranh đoạt tài nguyên với văn minh cấp thấp.

Văn minh cao cấp cần là văn hóa, nghệ thuật, những thứ mới mẻ có thể khai phá tư tưởng triết học của họ.

Vì những mảnh ghép triết học là thứ mà mỗi văn minh đều có thể tình cờ có được, không phụ thuộc vào khoa kỹ mạnh hay yếu.

Lấy Trái Đất làm ví dụ, tư tưởng từ ba ngàn năm trước đến nay vẫn đang vận hành, tuy có thể thay đổi một vài danh từ nhưng đại khái đều giống nhau.

Tuy cổ nhân bị hạn chế bởi khả năng quan sát, không biết nguyên nhân của một số hiện tượng tự nhiên, nhưng tư tưởng triết học của họ lại có thể xuyên suốt thời đại.

Đối với văn minh đại thần, những mảnh ghép triết học này quý giá hơn khoa học nhiều.

Vì khoa học cũng không thể giải thích ý nghĩa sinh mệnh.

Trong vũ trụ của Đinh Nghi Chân Lý, người ngoài hành tinh xây dựng Tế đàn Chân lý có thể trả lời mọi câu hỏi về khoa kỹ trong vũ trụ, nhưng họ cũng không trả lời được ý nghĩa sinh mệnh.

Khi Hawking ngồi trên xe lăn đến Tế đàn Chân lý, hỏi câu Tại sao vũ trụ lại sinh ra sự sống. , người ngoài hành tinh bày tỏ không biết.

Trong vũ trụ lưu lãng, văn minh đại thần cũng đang tìm kiếm ý nghĩa tồn tại của sinh mệnh, ý nghĩa này chắc chắn được cấu thành thông qua triết học, khoa kỹ không thể trả lời.

Cho nên văn minh cấp thấp cần vật tư, văn minh cấp cao cần tư tưởng, nhu cầu khác nhau nên văn minh đại thần và văn minh cấp thấp không có xung đột gì.

Nhưng văn minh đại thần cũng biết văn minh cấp thấp vì tài nguyên mà đánh nhau vỡ đầu, đó là con đường tất yếu của sự phát triển, và đó là một cây cầu độc mộc, chỉ có thể chém giết để vượt qua.

Người khủng long hiện tại thuộc về kẻ mạnh trong văn minh cấp thấp, có khả năng tiến thêm một bước thành văn minh đại thần, đương nhiên cũng có khả năng cả đời chỉ ở cấp thấp bắt nạt kẻ yếu.

Nhân loại đối mặt với người khủng long vô tình với kẻ yếu, cũng chỉ có thể mờ mịt không biết phải làm sao.

Những người làm việc thực thụ đang vùi đầu khổ cực, bất kể là chạy hay đánh, dậm chân tại chỗ là không được, nhất định phải phát triển.

Quá trình này tất nhiên có cái giá phải trả, tất nhiên sẽ có tranh cãi.

Ba mươi năm phát triển, tóc Tiểu Vương đã bạc trắng.

Thật lòng mà nói anh thấy rất bất lực, ba mươi năm này không dễ dàng gì, anh cũng không biết mình đã nhẫn nại vượt qua thế nào.

Kinh nghiệm ba mươi năm khiến anh càng hiểu sâu sắc câu Đạo sinh một, một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật, bất kỳ một việc gì, bất kỳ một quyết định nào cũng có hai loại tiếng nói, rồi hai loại tiếng nói đó lại dẫn đến nhiều tiếng nói hơn, cuối cùng mỗi người đều có một tiếng nói riêng, căn bản không thể điều hòa.

Chỉ có thể không ngừng nhấn mạnh nhân nghĩa, nhấn mạnh mọi người đều lấy phần của mình, đừng lấy nhiều hơn.

Ba mươi năm thực sự không dễ dàng, hiện tại động cơ cũng đã đạt tới một phần mười vận tốc ánh sáng.

Tiểu Vương cũng quyết định nghỉ hưu, anh đã hoàn thành sứ mệnh lịch sử của mình, phần còn lại giao cho người khác đi, dù sao anh cũng không quản nữa.

Đỗ Lan thì không có gì thay đổi, Tiểu Vương không hỏi cũng biết đây chắc chắn là do nguyên nhân cơ học lượng tử mới khiến Đỗ Lan giữ được sự trẻ trung.

Tiểu Vương không lo lắng về cái chết, vì anh biết mình chết rồi cũng có thể thông qua máy tính lượng tử để tiếp tục quan tâm đến tương lai của nhân loại.

Mặc dù tương lai nhân loại rất bi quan, nhân loại nên sớm nhận thức được yếu đuối chính là nguyên tội, đừng nghĩ người ngoài hành tinh quá tốt.

Sau khi nhận thức được mình là kẻ yếu, hãy nỗ lực phát triển, bớt phân chia bè phái, làm nhiều việc thực tế hơn.

Mặt khác, Lý Nhất Nhất cũng đang nỗ lực thay đổi xã hội, cậu từng làm nô lệ, cũng từng nghiên cứu khoa học.

Qua một loạt biến cố, cậu nhận ra khoa học không thể thay đổi nhân loại, nên cậu từ bỏ bàn phím viết mã, cầm lấy bàn phím viết văn.

Cậu thông qua việc không ngừng viết văn để thức tỉnh lương tri người Trái Đất, thông qua việc công kích tính xấu căn cốt của người Trái Đất để khích lệ họ, cậu đã viết cuốn Người Trái Đất Xấu Xí hy vọng mọi người có thể tiến bộ.

Khi phê phán người Trái Đất, Lý Nhất Nhất cũng bảo người Trái Đất đừng nghĩ người ngoài hành tinh quá tốt, phê phán phái chủ hòa, nói họ là sâu mọt trong nhân loại.

Hy vọng thông qua thủ đoạn văn học giúp nhân loại nhận ra thiếu sót, nỗ lực thay đổi hiện trạng.

Chương 2642

Mọi người đều đang thông qua phương thức của riêng mình để kêu gọi nhân loại, hy vọng mọi người có thể kiên cường chấn tác, nhưng họ vẫn không có cách nào chiến thắng người khủng long.

Tôn giáo cho rằng con người có nguyên tội cần thiên đường và cứu thế chủ làm sự cứu chuộc.

Tuân Tử cho rằng nhân tính bản ác đã đề ra quân tử và lễ nghi làm biện pháp giải quyết.

Chỉ đề ra nguyên tội và nhân tính bản ác thì chẳng có gì ghê gớm, quan trọng là đề ra biện pháp giải quyết.

Điểm vĩ đại của Chúa Giê su là ông đã gánh vác tội nghiệt của mọi người, khiến nhân loại chỉ cần tin vào Thượng đế là có thể vào thiên đường, giảm bớt rất nhiều sự nặng nề của nguyên tội, hạ thấp ngưỡng cửa lên thiên đường.

Điểm vĩ đại của Tuân Tử là đề ra lễ nghi, cũng chính là cơ sở của Pháp gia sau này, thông qua thủ đoạn thưởng phạt để khống chế xã hội, đảm bảo sự ổn định.

Hiện tại đối mặt với người khủng long, cũng phải có người đưa ra một phương án giải quyết mới được, nếu không chỉ mắng mỏ tính xấu căn cốt của nhân loại thì cũng chẳng có ích gì.

Loài người đã có thể nhìn thấy Vòng đai Khủng Long qua những kính viễn vọng mạnh mẽ.

Nó thực sự là một vòng tròn, một mặt hướng về phía nhân loại nằm trong bóng tối, âm u đáng sợ, giống như một cái miệng vực sâu khổng lồ nuốt chửng tất cả, đang đuổi theo Trái Đất.

Ba mươi năm phát triển, loài người vẫn chưa tìm ra cách đánh bại người Khủng Long, tàu vũ trụ với tốc độ một phần mười vận tốc ánh sáng có thể giúp một số ít người chạy trốn, nhưng vẫn là câu nói cũ, một số ít người bỏ chạy không thể duy trì nền văn minh nhân loại.

Hơn nữa, tại sao lại chỉ có một số ít người có thể trốn thoát.

Phe phi thuyền trong thời đại này lại bị trấn áp.

Trước Hải Thiểm, phe phi thuyền bị trấn áp, sau Hải Thiểm, phe phi thuyền vẫn bị trấn áp, chẳng lẽ mặt trời Hải Thiểm vô ích sao.

Phe phi thuyền bỏ trốn rất bất lực, rõ ràng ý tưởng của họ rất tốt, tại sao luôn bị trấn áp.

Chính xác hơn là phe đào thoát trong phe phi thuyền bị trấn áp, phe chủ chiến vẫn nhận được sự ủng hộ.

Ngày xưa Chương Bắc Hải cũng là phe đào thoát trong phe phi thuyền, để che giấu ý đồ của mình, hắn còn chủ chiến hơn bất kỳ ai trong phe chủ chiến.

Mặc dù cuối cùng Chương Bắc Hải chỉ bảo vệ được một con tàu vũ trụ, ba con tàu vũ trụ đuổi theo hắn đều là những người sống sót ngoài dự kiến, nhưng hắn thực sự đã thành công.

Lý do phe đào thoát không được ủng hộ cũng rất đơn giản, đó là quá ít người hưởng lợi.

Dù có chế tạo bao nhiêu tàu vũ trụ đi chăng nữa, thì cuối cùng cũng chỉ có một số ít người có thể rời đi, một số ít người chắc chắn không chiếm ưu thế so với số đông.

Ngay cả khi có người trong lòng ủng hộ phe đào thoát, nhưng bề ngoài không thể hiện ra, vì họ phải nhận được sự ủng hộ từ số đông, phản bội số đông thì làm sao có được sự ủng hộ.

Vì vậy, phe đào thoát chỉ có thể hoạt động âm thầm, không thể ra ánh sáng, một khi ra ánh sáng thì sẽ xong đời.

Nhưng không đánh lại thì chạy cũng chẳng có gì sai.

Đối mặt với kẻ thù không thể đánh bại, ngay cả động vật cũng sẽ bỏ chạy, huống chi là con người.

Động vật có thể không quan tâm đồng loại, nhưng con người thì không thể.

Bởi vì thế giới của động vật là vô nhân, thế giới của loài người là có nhân.

Con người có quan hệ phân phối, có quan hệ phân phối thì đại diện cho việc tập trung và phân phối tài nguyên, loài người tập trung phần lớn tài nguyên để làm việc lớn.

Vì đã ở trong quan hệ phân phối, thì sẽ có không sợ ít mà sợ không đều, muốn chết thì tất cả cùng chết, tại sao một số ít người lại có thể sống sót.

Thời đại Tiểu Vương đã qua, thời đại Tiểu Lý đã đến.

Kế nhiệm vị trí Tiểu Vương, Tiểu Lý thành công lên nắm quyền, đối mặt với các loại mâu thuẫn, bắt đầu suy tính kỹ lưỡng.

Hắn là phe chủ chiến, chuẩn bị chế tạo vũ khí mạnh mẽ để phản công người ngoài hành tinh, giành được sự ủng hộ lớn.

Hiện tại, thành phố dưới lòng đất đã hình thành gần một trăm quốc gia lớn nhỏ khác nhau, đang triển khai theo sự chỉ huy thống nhất của Ủy ban Quản lý Khủng hoảng Vành đai.

Tiểu Lý chính là Chủ tịch Ủy ban Quản lý Khủng hoảng, tương đương với Trưởng Trái Đất.

Tuy nhiên, hắn phải đối mặt với đủ loại vấn đề, căn bản không thể nói một lời quyết định tất cả.

Sau khi trở thành Chủ tịch, hắn có tư cách vào phòng họp ảo, có thể lắng nghe sự chỉ dạy từ các nhà khoa học của các vũ trụ khác nhau.

Có thể nghe ý kiến của họ.

Đương nhiên các nhà khoa học cũng có những quan điểm khác nhau, cuối cùng quyết định vẫn là Tiểu Lý tự mình đưa ra.

Hắn là Tào Tháo hay Viên Thiệu thì xem hắn lựa chọn thế nào.

Viên Thiệu nhiều mưu nhưng ít quyết đoán, một ván bài tốt lại đánh hỏng bét, chỉ vì các mưu sĩ nói gì cũng đúng, hắn không muốn đắc tội ai.

Viên Thiệu không đắc tội ai, vậy cuối cùng là xong đời.

Hiện tại có đủ loại ý kiến, kỳ lộ vong dương, chỉ xem Tiểu Lý lựa chọn thế nào.

Đỗ Lan vẫn là người xem kịch, mọi chuyện đều do hắn gây ra, nhưng tương lai loài người sẽ đi về đâu thì không biết nữa.

Điểm khởi đầu thì giống nhau, nhưng tương lai lại hoàn toàn khác biệt.

Giống như những học sinh ngồi cùng một lớp học được giáo dục, nhưng tương lai lại không thể đoán trước.

Đường đi nhiều thế, lựa chọn nhiều thế, nhân loại đúng là hạnh phúc.

Loài người thì than rằng không muốn cái hạnh phúc này, thật sự là khó thở.

Nếu mình có tội, thì hãy tự sát đi, tại sao phải chịu loại tội này.

Nỗi bi ai của loài người vô thanh truyền đi trong vũ trụ, nhưng không ai quan tâm đến tiếng nói của kẻ yếu.

Phe chủ chiến vẫn là dòng chính, nhưng công nghệ của loài người chắc chắn không thể đánh lại người Khủng Long.

Đây là ba phương thức tác chiến chúng ta nghĩ ra hiện tại.

Thứ nhất là kỹ thuật phản ứng tổng hợp hạt nhân siêu trọng, hay còn gọi là siêu bom hạt nhân.

Thứ hai là phản ứng tổng hợp hoành nguyên tử, nén hai hoành nguyên tử đến một khoảng cách nhất định, khiến chúng giải phóng năng lượng, cũng là một loại siêu bom hạt nhân.

Thứ ba là sử dụng hoành nguyên tử để tạo ra một lớp lá chắn bảo vệ Trái Đất, dùng lực tương tác mạnh của hoành nguyên tử để đảm bảo Trái Đất kiên cố như thành đồng vách sắt.

Hai siêu bom hạt nhân dùng để tấn công, một lá chắn bảo vệ hoành nguyên tử dùng để phòng thủ.

Tuy nhiên, điều này đòi hỏi một lượng lớn hoành nguyên tử, cái gọi là hoành nguyên tử, chính là cầu hình thiểm điện.

Trong vũ trụ cầu hình thiểm điện, Đinh Nghi đã đề xuất một số phương pháp để có được cầu hình thiểm điện.

Trong vũ trụ cầu hình thiểm điện, lúc đầu loài người chỉ có thể bắt giữ cầu hình thiểm điện hoang dã, có thể gặp nhưng khó cầu, sau này họ thông qua quan sát để có được cầu hình thiểm điện.

Cầu hình thiểm điện vì là hạt cơ bản của vũ trụ vĩ mô, thì cũng nên thỏa mãn đặc tính của hạt vi mô.

Đó chính là con mèo Schrödinger mà mọi người đều quen thuộc, một con mèo trong hộp ở trạng thái chồng chất sống và chết, hạt vi mô cũng vậy, là trạng thái chồng chất tồn tại và không tồn tại.

Nhưng thông qua thiết bị quan sát đặc định, trạng thái chồng chất sẽ cố định lại, quan sát nhiều, cầu hình thiểm điện sẽ xuất hiện, có thể thu được số lượng lớn.

Sau khi có cầu hình thiểm điện, có thể tiến hành đủ loại nghiên cứu, thông qua việc kiểm soát khoảng cách giữa các cầu hình thiểm điện, có thể kiểm soát lực giữa chúng.

Các nhà khoa học cho rằng vũ trụ có bốn lực cơ bản: lực hấp dẫn và lực điện từ, lực hạt nhân mạnh và lực hạt nhân yếu.

Hoành nguyên tử rất lớn, vì vậy rất dễ kiểm soát.

Cộng thêm kỹ thuật lực tương tác mạnh do các nhà khoa học vũ trụ Tam Thể gửi đến, hai bên kết hợp tạo cho Trái Đất một lá chắn bảo vệ lực tương tác mạnh hoành nguyên tử.

Họ cho rằng nếu bề mặt Trái Đất có một lớp bảo vệ kiên cố như bề mặt Giọt Nước, thì người Khủng Long cũng không làm gì được loài người.

Chương 2643

Giọt Nước là vũ khí của người Tam Thể, chỉ có thể phá hủy thông qua sự dịch chuyển không gian, chỉ dựa vào sức mạnh bên ngoài rất khó ngăn chặn Giọt Nước.

Tuy nhiên người Khủng Long không quan tâm, họ nhìn loài người giống như nhìn những con khỉ trong vườn thú chơi đồ chơi, rất dễ thương, nhưng hoàn toàn không có khả năng sát thương.

Khoảng cách hàng trăm triệu năm, không phải nói bù đắp là bù đắp được, ngay cả Đỗ Lan có hack cho loài người, có phòng họp ảo cung cấp kỹ thuật, cũng vẫn không thể lay chuyển người Khủng Long.

Bom hạt nhân có thể được bố trí dưới dạng địa lôi, hoặc dưới dạng tên lửa ở phía sau Trái Đất.

Tiểu Lý nói trong phòng họp.

Kế hoạch của họ là đặt các siêu bom hạt nhân dưới dạng địa lôi và tên lửa trên con đường mà Vòng đai Khủng Long chắc chắn sẽ đi qua.

Điều này thì có thể được, nhưng việc kích nổ cũng phải đợi vài năm, vì khoảng cách giữa hai bên vẫn còn rất xa.

La Tập biết sẽ vô ích thôi, nếu có ích thì người Khủng Long đã không thể sống sót đến bây giờ.

Đỗ Lan cho rằng La Tập không biết về Người Ngoài Hành Tinh Lạc Lối còn gọi là Bảy Tỷ Con Chó Điên Thoát Khỏi Chuồng, trong đó có một thiết lập rất thú vị: người ngoài hành tinh rất yếu ớt, chỉ có công nghệ thời đại Đại Hàng Hải, nhưng họ lại có được động cơ du hành liên sao, thế là họ đến Trái Đất, đối mặt với hỏa lực của loài người những năm 80, 90.

Nếu gặp phải loại người ngoài hành tinh này, loài người chắc chắn sẽ cười tỉnh giấc.

Đương nhiên loài người cũng không chỉ sử dụng siêu bom hạt nhân, còn có siêu virus, cố gắng tấn công sinh hóa người Khủng Long.

Trong Thế Giới Đại Chiến, người ngoài hành tinh đã bị virus cảm cúm giết chết, có lẽ vũ khí sinh hóa có thể hiệu quả.

Tóm lại, loài người đang giãy giụa, nảy sinh đủ loại chiến thuật, có thành công hay không thì không biết, nhưng ít nhất loài người đang nỗ lực.

Tuy nhiên virus không có tác dụng nhiều với khủng long, vì chúng vốn cũng là cư dân Trái Đất, cũng mang virus của Trái Đất, thậm chí virus trên người Khủng Long còn nhiều hơn trên người loài người.

Nếu thực sự xảy ra chiến tranh sinh hóa, loài người căn bản không phải đối thủ.

Không đánh lại được thì vẫn là không đánh lại được, sẽ không chuyển dịch vì ý chí của loài người.

Kẻ thù mạnh mẽ giống như một tai họa tự nhiên, gặp phải thì chỉ là xui xẻo, căn bản không có cơ hội đầu cơ trục lợi.

Người Khủng Long bất động như núi, bất kể loài người dùng âm mưu quỷ kế gì cũng không sao cả, họ không quan tâm.

Nhưng không thể nói người Khủng Long không quan tâm thì loài người cũng không hành động, không hành động thì tương đương với tự sát, hành động thì vẫn còn hy vọng.

Cuộc truy đuổi trong vũ trụ vẫn tiếp tục, Vòng đai Khủng Long ngày càng gần.

Nói là hai trăm năm sau thì đúng là hai trăm năm sau, đối với người

Khủng Long mà nói, cuộc truy đuổi này chính là một bữa tiệc, ông bà, cha mẹ, cháu chắt có thể ba thế hệ tiếp sức xem loài người biểu diễn, giống như một bộ phim truyền hình dài tập.

Rất nhiều bộ phim truyền hình của người Trái Đất đều vượt quá một nghìn tập, bộ phim truyền hình của người Khủng Long thì vượt quá hai trăm năm, ba thế hệ người đều có thể xem.

Người Khủng Long còn mang lại cảm giác áp bức hơn cả người Tam Thể, dù sao thì người Tam Thể giai đoạn đầu cơ bản không thể nhìn thấy.

Còn người Khủng Long thì cứ bám riết đuổi theo Lưu Lãng Địa Cầu, khoảng cách ngày càng gần, trực quan hơn cả đồng hồ đếm ngược của đảo Ma chết chóc.

Đối với đủ loại biểu diễn của người Trái Đất, người Khủng Long xem rất vui vẻ.

Đương nhiên người Khủng Long cũng phát hiện Trái Đất có thể là nơi khởi nguồn của họ, nhưng điều đó thì có quan hệ gì chứ.

Họ đã rời Trái Đất hàng trăm triệu năm, đã sớm không còn quan tâm khởi nguyên là gì nữa, cũng đã sớm quên mất rốt cuộc họ rời Trái Đất vì lý do gì.

Là những kẻ mạnh trong các nền văn minh cấp thấp, cuộc sống của họ rất thoải mái.

Chỉ cần không chọc giận Đại Thần Văn Minh, họ làm gì cũng có thể được tha thứ.

Điều này giống như con báo đốm bắt nạt gấu lớn, giáo viên trực tiếp ngầm đồng ý vậy.

Đương nhiên ở vũ trụ thì không thể dùng quy tắc trường học để nói chuyện, nhưng ý tứ là như vậy.

Người Khủng Long có tiếp xúc với Đại Thần Văn Minh, thậm chí còn định kỳ thượng cống, trong nguyên tác chính là vì người Khủng Long dẫn theo loài người đến gặp Đại Thần Văn Minh.

Đại Thần Văn Minh mới có cơ hội tiếp xúc với thơ ca của loài người, loài người mới có cơ hội khôi phục tự do.

Đại Thần Văn Minh chỉ cung cấp sự giúp đỡ cho những nền văn minh có giá trị.

Vũ trụ thật vô tình như vậy, loài người vừa rời khỏi vòng tay ấm áp của hệ Mặt Trời, chưa thích nghi được cũng rất bình thường, đợi họ làm sinh vật bị nuôi dưỡng vài năm tự nhiên sẽ hiểu.

Loài người rất nỗ lực, trong hai trăm năm, bề mặt Trái Đất đã phủ đầy thực vật, xây dựng rất nhiều kiến trúc biểu tượng đều có thể chống chọi với nhiệt độ thấp, cũng có thể tạo ra oxy.

Đồng thời loài người cũng đã xây dựng hạm đội vũ trụ vĩ đại nhất từ trước đến nay.

Tổng cộng một trăm hai mươi tàu chiến vũ trụ, trong đó có tám mươi tàu chiến đấu, ba mươi tàu tuần dương, mười tàu hậu cần cứu viện, chia thành ba hạm đội, chuẩn bị triển khai chiến đấu.

Hôm nay, hai trăm năm sau, Vòng đai Khủng Long đã ở ngay trước mắt, lực hấp dẫn của hai bên đã tương tác lẫn nhau.

Thấy sắp bao trùm lấy, loài người quyết định dốc toàn lực phát động phản công.

Mặc dù những thứ như địa lôi mà loài người chuẩn bị trước đây đều vô dụng, nhưng vẫn phải đánh.

Nếu hạm đội cũng không có tác dụng, chỉ có thể kích hoạt lá chắn phòng hộ.

Chủ tịch Hội đồng Quản lý thứ ba mươi lăm nặng nề nói.

Đây là một trận chiến đặt cược vào tương lai của loài người, tất cả binh sĩ trên tàu chiến đều mang tâm lý quyết tử.

Vũ khí chính của tàu chiến là bệ phóng tên lửa, tàu chiến đấu có tám mươi bệ phóng, tàu tuần dương có một trăm hai mươi bệ phóng.

Tên lửa đều mang theo hoành nguyên tử hạt nhân, uy lực rất lớn.

Tàu chiến đấu còn có mười hai khẩu pháo phản ứng tổng hợp hạt nhân siêu trọng, phóng ra năng lượng tấn công giống như động cơ hành tinh.

Tàu tuần dương chỉ có sáu khẩu.

Sau đó là trận địa pháo phòng thủ chùm sáng tầm gần, mỗi tàu chiến đều có sáu khẩu, dùng để chặn các mục tiêu tiếp cận.

Đương nhiên còn có công nghệ cao nhất của loài người, lá chắn hoành nguyên tử, thông qua quan sát, khai thác hoành nguyên tử trong vũ trụ để tạo thành lá chắn.

Có thể chặn đứng tấn công một cách hiệu quả, bảo vệ cấu trúc yếu ớt của tàu chiến loài người.

Tàu chiến loài người vẫn là thân thép, căn bản không đủ vững chắc.

Thời khắc quyết chiến đã đến, trận chiến định đoạt tương lai loài người đã mở màn.

Tuy nhiên, hạm đội loài người so với Vòng đai khổng lồ kia thì đáng là gì.

Tàu chiến loài người dài nhất cũng chỉ 400 mét, 120 tàu nối đuôi nhau cũng không đủ để Vòng đai nhìn thấy.

Vòng đai Khủng Long giống như một chiếc vòng ngọc phóng đại, trên bề mặt có thể nhìn thấy đủ loại hố thiên thạch, điều này cho thấy Vòng đai đã trải qua đủ loại thử thách.

Chúng đã chiến thắng đủ loại kẻ địch mạnh trong vũ trụ, trong đó bao gồm cả môi trường khắc nghiệt của vũ trụ, đón nhận vô số va chạm thiên thạch.

Còn loài người thì sao.

Mới đẩy Trái Đất sáu trăm năm, quả thực chỉ là một đứa trẻ con.

Khoảng cách khổng lồ không khiến loài người từ bỏ, mà phát động cuộc xung kích quyết liệt, trận chiến bắt đầu.

Ầm.

Tấn công.

Cùng lúc trận chiến diễn ra, trạm không gian mang hạt giống loài người cũng được phóng ra từ phía bên kia Trái Đất, không đặt trứng vào cùng một giỏ, loài người phải sống sót.

Chương 2644

Đương nhiên không chỉ có chiến tranh trong vũ trụ, trên mặt đất cũng có lục quân chuẩn bị sẵn sàng, nếu có người ngoài hành tinh đổ bộ Trái Đất, lục quân sẽ chiến đấu mặt đất với người ngoài hành tinh.

Hơn nữa còn có một chiến thuật, đó là đưa lục quân lên Vòng đai, đổi mạng cực hạn với người Khủng Long.

Dù sao thì loài người tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Đánh thì đương nhiên là không lại, khoảng cách hàng trăm triệu năm, không phải loài người ôm chân Phật tạm thời là có thể giải quyết được.

Hạm đội vũ trụ dùng hết vũ khí đạn dược, cũng chỉ như gãi ngứa, căn bản không thể gây tổn hại cho Vòng đai, chỉ để lại một vài vết xước.

Vòng đai vẫn không nhanh không chậm bao trùm lấy Trái Đất.

Ầm, lá chắn bảo vệ Trái Đất được triển khai, cố gắng ngăn chặn kẻ thù.

Lá chắn lực tương tác mạnh hoành nguyên tử hoàn toàn mở ra, bên ngoài Trái Đất được bao phủ bởi một lớp vỏ gương màu trắng, tuy nhiên những mũi khoan của người Khủng Long vẫn vô tình tiến về bề mặt Trái Đất, mỗi mũi khoan đều lớn hơn cả sao chổi Halley, mà những mũi khoan khổng lồ như vậy có ba trăm nghìn cái.

Mười hai nghìn động cơ hành tinh trên Trái Đất đã rất lớn rồi, không ngờ mũi khoan của người Khủng Long còn lớn hơn, hơn nữa lại cực kỳ kiên cố, cứ thế tích lý ba lạp khoan vào lá chắn lực tương tác mạnh.

Hiện tại Trái Đất và Vòng đai đã tạo thành một cục diện tương đối tĩnh, cả hai đều di chuyển về một hướng với tốc độ như nhau.

Quả nhiên vũ khí của loài người căn bản vô dụng, đã nói rồi nên quay đầu lại, dùng Trái Đất va chạm Vòng đai, chỉ có như vậy mới có hy vọng.

Đây là một phe chủ chiến cực đoan, họ chủ trương Trái Đất quay đầu, va chạm Vòng đai, ngư tử võng phá cá chết lưới rách.

Đương nhiên kế hoạch như vậy tự nhiên sẽ không được chấp nhận, dù sao việc dùng Trái Đất va chạm Vòng đai thì chưa nói đến việc có thành công hay không, ngay cả khi thành công thì ý nghĩa là gì.

Để không bị giết, thế là cùng chết sao.

Những mũi khoan khổng lồ ngay trên đầu, nhìn mà sởn gai ốc, tốc độ của mũi khoan cực nhanh, hơn nữa lại rất kiên cố, cũng không biết lá chắn lực tương tác mạnh có chống đỡ được không.

Mũi khoan của người Khủng Long cũng dùng lực tương tác mạnh, để đẩy mũi khoan, bên ngoài mũi khoan có động cơ đẩy, tốc độ nhanh nhất có thể đạt tới ba mươi nghìn vòng mỗi giây.

Đồng thời, người Khủng Long cũng bắt đầu bắt giữ người Trái Đất, họ không đổ bộ Trái Đất, mà trực tiếp sử dụng kỹ thuật truyền tống, truyền tống quang học có thể đưa người Trái Đất vào lồng.

Toàn bộ quá trình chính là bắt nạt người Trái Đất yếu ớt, căn bản không cho họ cơ hội phản công.

Loài người xong đời rồi.

Trong phòng họp ảo, Tiểu Vương và Lý Nhất Nhất nhìn thấy tất cả đều rất bất lực, cảm giác này giống như vừa ra khỏi Làng tân thủ đã gặp Boss vậy.

Vũ trụ đúng là một trò chơi hỗn loạn, tràn đầy đủ loại ác ý.

Loài người giống như vừa rời khỏi Làng tân thủ là hệ Mặt Trời, lập tức gặp phải trận chiến Boss đầy ác ý, chỉ có thể chịu ngược.

Đỗ Lan thầm nghĩ, ta đã chuẩn bị sẵn sàng điều kiện cho vũ khí quyết chiến thắng lợi rồi, nhưng loài người không phát hiện ra thôi, vậy thì không thể trách ta được, chỉ có thể nói chính loài người không có vận may này.

Lá chắn bảo vệ Trái Đất không chống đỡ được, loài người bắt đầu cuộc sống của sinh vật bị nuôi dưỡng.

Tuy nhiên thực ra cũng không tệ, có ăn có uống, chỉ là không có tự do và tôn nghiêm, người Khủng Long còn sẽ cho loài người phối giống, bảo vệ loài người tiếp nối, loài người sẽ không thịnh vượng, nhưng hiện tại vẫn chưa chết được.

Loài người thất bại thảm hại, người Khủng Long lại một lần nữa giành chiến thắng.

Tuy nhiên, loại chiến thắng này đối với người Khủng Long mà nói thì cũng chỉ là chuyện bình thường, chẳng có gì to tát.

Mặc dù đã truy đuổi hai trăm năm, nhưng không phải toàn bộ xã hội người Khủng Long đều một lòng một dạ quan tâm đến Trái Đất.

Phần lớn người Khủng Long và Trái Đất căn bản không có quan hệ gì, chỉ những người Khủng Long phụ trách phá dỡ hành tinh, cũng như những người có lợi ích liên quan đến việc mua cổ phần phá dỡ Trái Đất mới quan tâm đến số phận của Trái Đất.

Tuy nhiên, rất nhanh người Khủng Long sẽ nhận ra sự hủy diệt của Trái Đất có liên quan mật thiết đến toàn bộ xã hội người Khủng Long.

Bởi vì rất nhanh người Khủng Long sẽ trải qua kịch bản Tinh Cầu

Quật Khởi, Đỗ Lan không định đi tìm Đại Thần Văn Minh giúp loài người, hắn chuẩn bị chơi một ván cực hạn hoán gia.

Thông qua virus để tiêu diệt phần lớn người Khủng Long, sau đó nâng cao thể chất của người Trái Đất, khiến loài người đều trở thành siêu nhân, phản công người Khủng Long.

Lịch sử chính là như vậy, hôm nay thua một ván ở đây, ngày mai thắng một ván ở kia, những nền văn minh thua liên tiếp vài ván đã sớm chìm vào cát bụi.

Chỉ có những nền văn minh thua thua thắng thắng mới có thể tồn tại mãi mãi.

Đỗ Lan nói loài người không cần thất vọng, thua một ván là rất bình thường, trên thế giới này không có nền văn minh nào thắng mãi được.

Nếu thật sự có một nền văn minh thắng mãi, thì nền văn minh đó đã thống trị vũ trụ từ lâu rồi.

Người thời Xuân Thu Chiến Quốc đã sớm nhận ra thắng một lần không có gì đáng tự hào, điều quan trọng là phải thắng mãi.

Vậy có thể thắng mãi không.

Căn bản là không thể.

Vì vậy người xưa mới cảm thán mâu thuẫn giữa nhân lực và thiên mệnh, là con người chắc chắn hy vọng thắng mãi, nhưng vận mệnh sẽ không nể mặt.

Có thắng được hay không không phải loài người có thể quyết định.

Tương tự, đối với người Khủng Long cũng vậy, mặc dù họ mạnh hơn loài người, nhưng không có nghĩa là họ sẽ không thua.

Có chuyện gì vậy.

Trong phòng điều khiển chính của Vòng đai Khủng Long, chỉ huy Khủng Long vội vã bước vào cửa, hỏi tại sao lại có cảnh báo.

Chúng ta dường như gặp phải tinh cầu U linh.

Hành tinh mà chúng ta đã hủy diệt trước đây lại xuất hiện trong thiết bị giám sát của chúng ta, nhưng chúng ta chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh, mà không thể cảm nhận được trọng lực của nó, thậm chí không thể bắt giữ từ trường.

Đây chính là U linh.

Hồ đồ.

Chúng ta đã hủy diệt nhiều hành tinh như vậy, từ trước đến nay chưa bao giờ gặp phải U linh.

Chỉ huy tức giận nói.

Trước đây không có, nhưng bây giờ có.

U linh Trái Đất vẫn đang tiến về phía hành tinh láng giềng, mặc dù đã bị phá hủy, nhưng tinh thần lang thang của Trái Đất vẫn tiếp tục.

Không chỉ trong vũ trụ, mà còn trong lòng người Khủng Long.

Từ ngày đó trở đi, rất nhiều người Khủng Long bắt đầu gặp ác mộng, họ mơ thấy Lưu Lãng Địa Cầu đòi mạng mình.

U linh.

Đối với người Khủng Long mà nói, nếu sợ U linh báo thù, thì họ đã rửa tay gác kiếm từ lâu rồi.

Nhưng họ không làm vậy, điều đó có nghĩa là họ căn bản không tin vào chuyện này.

Đây chắc chắn là âm mưu công nghệ của loài người, lập tức thẩm vấn loài người.

Tuy nhiên, loài người hoàn toàn không biết gì, họ vẫn đang phản tư và tuyệt vọng vì sự thất bại của loài người.

Trong mắt một số người sống sót, loài người đã xong đời, nhưng trong mắt một số người sống sót khác, loài người vẫn còn hy vọng, chỉ là hy vọng này rất mong manh, nhưng chỉ cần loài người không từ bỏ thì chắc chắn có hy vọng.

Đáng tiếc là người Khủng Long đã cho quá nhiều, loài người sống trong vườn thú được ăn ngon uống tốt, còn được phân phối bạn đời, không phải lo lắng bất cứ điều gì, có thể nói là tài nguyên tuyệt đối dư thừa.

Dựa theo lý thuyết đối xung tài nguyên và văn hóa của Lý Nhất Nhất, tài nguyên càng nhiều, văn hóa càng bị bào mòn, bởi vì loài người không còn phải lo lắng về việc phân phối, có ăn có uống, cũng không cần bận tâm về sinh sản, cuộc sống như vậy chẳng phải là điều mà phần lớn người bình thường mong đợi sao.

Không thể khơi dậy sự tích cực của người bình thường, vậy thì một nền văn minh, một quốc gia, một nền văn hóa cũng sẽ xong đời.

Ngay cả khi có người lớn tiếng hô hào, hy vọng loài người chấn hưng trở lại, nhưng người bình thường sẽ hỏi tại sao phải chấn hưng.

Vì tất cả những thứ này đều là sự ban ơn của người Khủng Long, họ có thể tước đoạt bất cứ lúc nào.

Những người Khủng Long này không có ý tốt.

Nói cứ như khi ở Trái Đất, loài người có ý tốt vậy.

Bây giờ ăn uống không lo, cũng không cần lo lắng vấn đề sinh sản, trời sập xuống có người Khủng Long đỡ, chúng ta tại sao còn phải phản kháng.

Người Khủng Long cung cấp một lượng lớn tài nguyên, loài người không còn phải làm việc vất vả như vậy nữa, an tâm làm động vật trong vườn thú cũng khá tốt.

Nhưng những người có tầm nhìn đều biết dựa vào trời dựa vào đất không bằng dựa vào chính mình, người Khủng Long mà đáng tin thì lợn nái cũng biết leo cây.

Chương 2645

Nhưng trước nguồn tài nguyên tuyệt đối dồi dào, bất kỳ nỗ lực nào cũng trở nên yếu ớt.

Không thể cung cấp thêm tài nguyên mà chỉ có khẩu hiệu rõ ràng là không được, không thể khiến loài người phản kháng vườn thú.

Người nào có thể kiếm được tài nguyên, đưa ra khẩu hiệu, và còn có thể thực hiện mục tiêu, đó chính là vĩ nhân.

Một số ít người sống sót vẫn chưa từ bỏ nỗ lực, họ biết dựa dẫm vào người Khủng Long sớm muộn gì cũng xong đời, họ phải tìm cách phản công.

Tuy nhiên, tạm thời vẫn chưa đến lúc phản công, bây giờ là lúc phản tư.

Phản tư chiến thuật, phản tư kỹ thuật, phản tư tư tưởng, phản tư chủng tộc, phản tư đồng đội heo, có thể nói là vạn vật đều có thể phản tư.

Những người này cố gắng tái thiết nền văn minh loài người, khai thác một tương lai mới, tuy nhiên bất kỳ quan hệ phân phối nào mà họ đề xuất cũng không thể phổ biến, bởi vì người trong vườn thú thà hiến tế đồng bào để duy trì cuộc sống tốt đẹp của mình.

Điều này cũng giống như thí nghiệm với động vật, nhấn chuông là có đồ ăn.

Nếu mỗi năm người Khủng Long cần một người Trái Đất làm mẫu vật, thì loài người chắc chắn sẽ chọn ra một người làm vật hiến tế cho người Khủng Long, để duy trì việc có được tài nguyên.

Nói cho cùng vẫn là vấn đề của quan hệ phân phối, loài người sẽ làm gì để có được tài nguyên, vì con người cũng là động vật.

Hiện tại vấn đề là U linh Trái Đất lởn vởn quanh Vòng đai, khiến người Khủng Long đêm không ngủ yên, luôn gặp ác mộng.

Vì vậy người Khủng Long nghi ngờ đây là loài người đang gây sự.

Loài người đã trải qua thẩm vấn, nhưng loài người không thể trả lời bất cứ điều gì.

Để ép loài người mở miệng, người Khủng Long đã cắt giảm tài nguyên, nếu loài người không hợp tác, thì sẽ bỏ đói họ.

Loài người trong vườn thú bỗng chốc kinh ngạc, sao có thể không giảng võ đức như vậy.

Họ ngoan ngoãn ở trong vườn thú, sao lại không có tài nguyên.

Ban đầu loài người bắt đầu tấn công lẫn nhau, vì họ nghi ngờ quả thực là loài người đang giở trò, nhưng đánh tới đánh lui cũng chẳng có kết quả gì.

Cuối cùng, cuối cùng cũng có người nói với người Khủng Long rằng có thể là phòng họp ảo đang giở trò, đó là cơ học lượng tử.

Cơ học lượng tử có thể tạo ra U linh ư.

Người Khủng Long tỏ vẻ đùa cợt, họ đã nghiên cứu cơ học lượng tử hàng trăm triệu năm mà chưa bao giờ gặp phải chuyện kỳ lạ như vậy.

Loài người ngu xuẩn vì vô tri nên gặp chuyện khó giải quyết thì đổ cho cơ học lượng tử sao.

Thật là nực cười, chúng ta lại tin rằng một nền văn minh lạc hậu mê tín cơ học lượng tử có thể tạo ra U linh.

Chỉ huy Khủng Long nói.

Thẩm vấn loài người hoàn toàn không có hiệu quả, vì loài người thực sự không biết gì.

Nhưng người Khủng Long đã không muốn nể mặt loài người nữa, vì vậy tiếp tục cắt giảm tài nguyên.

Loài người không chịu nổi nữa, cái gì cũng có thể nhịn, cái gì cũng không thể nhịn.

Phải lật đổ người Khủng Long, cho những kẻ này thấy loài người lợi hại thế nào.

Để giành được đãi ngộ tốt hơn, loài người quyết định phản kháng.

Vậy thì khi chúng còn trẻ hãy cấp nhiều tài nguyên, đợi khi chúng già thì cấp ít tài nguyên.

Người Khủng Long cho rằng triêu tứ mộ tam sáng cho bốn tối lấy ba là đủ rồi, loài người cũng chỉ là những con khỉ cao cấp hơn một chút mà thôi.

Không ít người phản kháng cho biết có thể chấp nhận, an cư lạc nghiệp, căn bản không cần lo chuyện quá xa vời.

Lúc này, những người có chí biết rằng rất khó để khiến mọi người thoát ra khỏi viên đạn tài nguyên của người Khủng Long, họ bắt đầu tìm kiếm những phương pháp khác.

Họ cho rằng loài người chắc chắn không phải nền văn minh đầu tiên bị bắt giữ, người Khủng Long chắc chắn cũng đã bắt giữ các nền văn minh khác, vậy thì sinh vật của các nền văn minh khác hiện tại ra sao.

Có lẽ số phận của các nền văn minh khác có thể cảnh báo loài người.

Quả thực có những sinh vật khác, số phận của chúng là không ngừng thoái hóa và chọn lọc sinh sản, cuối cùng trở thành vật nuôi và nguyên liệu thực phẩm.

Đương nhiên cũng có những kẻ sống tốt, trở thành người hạng ba trong Vòng đai Khủng Long, làm một số công việc vũ trụ nguy hiểm cho người Khủng Long.

Đương nhiên, phần lớn các nền văn minh đã bị diệt vong, người Khủng Long cũng không phải kẻ ngốc, họ vẫn chưa đạt đến mức tài nguyên vô hạn, vì vậy một số nền văn minh không mang lại lợi ích đã biến mất.

Dưới nguồn tài nguyên tuyệt đối, bất kỳ nền văn hóa nào cũng không chịu nổi một đòn, rất dễ dàng bị nghiền nát.

Bởi vì cái gọi là cốt lõi của văn hóa chính là quan hệ phân phối, khi tất cả mọi người đều có đủ tài nguyên, thì căn bản không cần quan tâm đến quan hệ phân phối nữa.

Từ mạnh được yếu thua, đến phân phối theo tôn giáo, đến phân phối theo thân thuộc, đến phân phối theo lao động, đủ loại quan hệ phân phối đều được xây dựng trên cơ sở tài nguyên hữu hạn, có tăng thêm bớt đi mới có sự cần thiết của phân phối, nếu mỗi người đều ăn uống không hết, căn bản không cần phân phối nữa.

Đương nhiên, trong nội bộ loài người mặc dù không còn quan hệ phân phối, nhưng họ và người Khủng Long lại hình thành quan hệ phụ thuộc, để duy trì hiện trạng ăn uống không hết, họ phải cung kính phục tùng người Khủng Long.

Bởi vì người Khủng Long là kẻ phân phối.

Tuy nhiên, người Khủng Long rõ ràng chưa đạt đến mức tài nguyên vô hạn, vì vậy hiện tại cuộc sống ăn uống không hết của loài người đã kết thúc, ngày tháng tốt đẹp quá ngắn ngủi, hoàn toàn không đủ đã.

Cũng không hoàn toàn xóa bỏ văn hóa nội sinh của loài người, tức là quan hệ phân phối của loài người.

Cái gọi là tiêu diệt một nền văn minh, không phải là tiêu diệt dân số của họ, mà là tiêu diệt quan hệ phân phối của họ.

Chỉ cần họ không còn quan hệ phân phối của riêng mình, thì sẽ hoàn toàn hòa nhập vào các nền văn minh khác.

Quan hệ phân phối biến mất, các loại văn hóa đi kèm cũng sẽ biến mất.

Người Khủng Long nếu kiên trì thêm một chút nữa, triệt để tiêu diệt quan hệ phân phối của loài người, đến lúc đó rồi thu hẹp tài nguyên, loài người cũng sẽ không có chỗ để phản kháng.

Nhưng hiện tại quan hệ phân phối của loài người vẫn chưa biến mất, người Khủng Long lại không nể mặt như vậy, thì loài người cũng sẽ không nể mặt người Khủng Long.

Vì người Khủng Long không cấp đủ tài nguyên, loài người phải tự mình lấy.

Vì vậy sự chi phối cũng là hai chiều, ngươi cấp tiền, ta phối hợp sự chi phối của ngươi, ngươi không cấp nổi.

Vậy thì tạm biệt.

Phe chủ chiến không được ưa chuộng trước đây, không phải là dòng chính, lập tức trở thành món ăn ngon, quan hệ phân phối do chính loài người kiên trì lại một lần nữa được trọng dụng.

Lúc này trong loài người xuất hiện một số biến dị.

Để giải quyết U linh Trái Đất, người Khủng Long đã lật tung đống đổ nát của Trái Đất, muốn tìm phòng họp lượng tử.

Mặc dù họ không tin cơ học lượng tử thần kỳ đến vậy, nhưng họ vẫn tin đây là âm mưu của loài người.

Đã có rất nhiều người Khủng Long vì U linh Trái Đất mà tinh thần hỗn loạn, phải làm gì đó.

U linh Trái Đất lởn vởn trên đầu người Khủng Long, giống như những lời thì thầm khó hiểu.

Khi người Khủng Long cố gắng nghe rõ, nhìn rõ, lý trí của họ cũng từ từ tan vỡ.

Nỗi oán hận vì Trái Đất không hoàn thành mục tiêu lưu lạc, cũng như nỗi đau bị chia cắt, thông qua thần kinh truyền đến khiến người Khủng Long cảm nhận được tận cùng, đây là lời nguyền rủa và báo thù của Trái Đất đối với những đứa con bất hiếu.

Đương nhiên, đây là nhờ sự giúp đỡ của Đỗ Lan, Trái Đất mới có thể thực hiện hành vi báo thù này.

Người Khủng Long không tìm thấy phòng họp lượng tử mà loài người nói, ngược lại có một nhà khoa học Khủng Long nói rằng đây thực ra là một loại ảo giác tập thể do virus thần kinh gây ra, vì vậy chỉ cần đối chứng hạ dược chữa trị theo triệu chứng là có thể chữa khỏi.

Hắn đề xuất nên tiêm một loại thuốc tên là Biển Sâu vào não của người Khủng Long.

Chỉ cần tiêm vào, sẽ không còn ảo giác nữa.

Chương 2646

Quả thực không còn ảo giác nữa, vì mọi người đều phát điên rồi.

Dược tề Biển Sâu chính là do một nhà khoa học Khủng Long bị U linh đeo bám và dần dần chìm vào điên loạn nghiên cứu ra.

Người điên nghiên cứu thuốc điên, uống vào trực tiếp phát điên, hóa thú.

Khi toàn bộ Vòng đai chỉ còn sự điên loạn, thì U linh còn là gì nữa.

Lấy độc trị độc, người Khủng Long sẽ bị dược tề Biển Sâu biến thành kẻ điên, nhưng loài người lại có thể có được siêu năng lực mạnh mẽ, đến lúc đó sẽ là kịch bản Tinh Cầu Quật Khởi.

Kịch bản Tinh Cầu Quật Khởi rất đơn giản, đó là loài người tự làm bậy phát triển một loại thuốc lan truyền trong không khí, có thể giết chết loài người đồng thời nâng cao trí tuệ của tinh tinh.

Thế là thuốc bị rò rỉ, trí tuệ của tinh tinh được nâng cao, bắt đầu phản kháng sự bạo ngược của loài người.

Đồng thời, sau khi tinh tinh thay thế loài người, cũng bắt đầu xuất hiện đủ loại tranh giành ngầm, tinh tinh cũng đi vào con đường cũ của sự phân phối.

Có thể nói chỉ cần có quan hệ phân phối thì sẽ có tranh đấu.

Tinh tinh khi không có trí tuệ cũng có tranh đấu, sau khi có trí tuệ thì tranh đấu càng có hình có dạng hơn.

Còn nhân vật chính trong phim là tinh tinh Caesar, là tinh tinh chủ chốt dẫn dắt tinh tinh xây dựng nền văn minh, hắn mô phỏng loài người để xây dựng quan hệ phân phối của tinh tinh, được các tinh tinh yêu mến.

Đồng thời cũng có kẻ địch thách thức Caesar, thách thức quan hệ phân phối của Caesar.

Những kẻ thách thức quan hệ phân phối hiện có thường là tướng quân, là những người có vũ lực.

Bởi vì có vũ lực mới có tư cách lật bàn, không có vũ lực thì chỉ có thể ngoan ngoãn chấp nhận quan hệ phân phối ban đầu.

Có vũ lực, lại không hài lòng với quan hệ phân phối của Caesar, vậy thì tự nhiên sẽ có mâu thuẫn.

Tóm lại, bất kể là tinh tinh, hay loài người, hay người Khủng Long, họ đều có quan hệ phân phối, và quan hệ phân phối của mỗi bên chắc chắn lấy chủng tộc của mình làm ưu tiên, vì vậy mới cần đấu tranh.

Hiện tại người Khủng Long có thể phải rút khỏi đấu tranh, bởi vì một khi dược tề Biển Sâu thực sự thành công, thì người Khủng Long chẳng khác nào tự sát.

Một nền văn minh phải thắng, nếu thua, thì cái giá phải trả sẽ vô cùng lớn.

Người Khủng Long lần này rất có thể sẽ thua, bởi vì sức mạnh của sự điên loạn là có tính lây nhiễm.

Bị U linh Trái Đất giày vò không ít, ngày càng nhiều người Khủng Long chỉ cần nhắm mắt lại là thấy một quả cầu, căn bản không thể ngủ được.

Ngay cả khi họ có công nghệ phát triển, cũng không thể đối kháng với sức mạnh của huyền học.

Không ngủ được thì phải uống thuốc, phải tìm cách để mình có thể nghỉ ngơi, nhưng bất kỳ thử nghiệm nào cũng vô dụng, khoa học thất bại thảm hại trước huyền học.

Chỉ có Biển Sâu mới có thể khiến chúng ta ngủ được, sử dụng dược tề của tôi, chúng ta sẽ tĩnh lặng như chìm vào Biển Sâu, mọi thứ xung quanh sẽ bị cắt đứt, mọi cảm giác sẽ biến mất, linh hồn chúng ta sẽ tự do như những con cá trong Biển Sâu.

Tuy nhiên, hình dáng của cá Biển Sâu lại rất kỳ lạ, linh hồn của tất cả người Khủng Long cũng sẽ vì dược tề này mà biến thành đủ loại quái vật xấu xí.

Nhưng quả thực có thể nghỉ ngơi, sẽ không bao giờ tiều tụy nữa, cũng sẽ không bao giờ nhìn thấy U linh Trái Đất nữa.

Tiến vào Biển Sâu là cách duy nhất để tránh U linh Trái Đất.

Nhà khoa học này mang theo quầng thâm mắt, trông rất tiều tụy, giống như đã không ngủ được vài năm rồi, gầy gò, da bọc xương.

Nhưng trong ánh mắt của hắn lại có sự cuồng nhiệt vô hạn, thế giới mà đôi đồng tử màu vàng kim của hắn nhìn thấy đã hoàn toàn khác biệt, thế giới trước mắt hắn đã không còn bị quy tắc vật lý ràng buộc, đã mất đi quy tắc, không bị hình thái bên ngoài gò bó, mọi thứ đều thật tự do tự tại, kỳ quái rực rỡ.

A, Biển Sâu, Biển Sâu đẹp đẽ làm sao, không cần để ý đến ánh mắt của bất kỳ ai, mọi thứ đều thật tự do tự tại, đến đây, cùng ta chìm vào Biển Sâu, cảm nhận sự tự do thật sự nào.

Nhà khoa học cho rằng chỉ có Biển Sâu mới là nơi trú ẩn lý tưởng nhất của người Khủng Long.

Chìm vào điên loạn, không còn cân nhắc bất kỳ quan hệ nào nữa, mỗi người đều là một thế giới điên cuồng, không còn cần phân phối, mỗi người đều xây dựng mối liên hệ của riêng mình với sự điên loạn, không cần quan tâm đến người khác, không cần tìm cầu cũng không cần báo đáp, quan hệ giữa người và người hoàn toàn cắt đứt, xây dựng cây cầu giữa người và Biển Sâu, sự tự do tuyệt đối.

Điên loạn chính là mọi thứ giải dược, là mọi thứ câu trả lời, là mọi thứ kết cục.

Uống cạn dược tề Biển Sâu, người Khủng Long sẽ tiến thêm một bước.

Người Khủng Long bị U linh Trái Đất giày vò không nhẹ đã chọn Biển Sâu, chỉ có một số ít người Khủng Long không mất đi lý trí.

Đồng thời, loài người cũng bị dược tề Biển Sâu ảnh hưởng, có được sức mạnh, họ phải lợi dụng sức mạnh của Vòng đai Khủng Long để tái thiết Trái Đất, một lần nữa khởi đầu cuộc du hành.

Những người Khủng Long này đều điên hết rồi, chúng ta phải rời khỏi đây.

Mục tiêu chính của loài người là thoát khỏi Vòng đai Khủng Long, một lần nữa khởi đầu cuộc du hành.

Trải qua trải nghiệm suýt bị diệt vong này, loài người không học được bài học gì, tuy nhiên hiện tại chỉ còn lại một quan hệ phân phối, các quan hệ phân phối khác đều đã bị tiêu diệt, loài người cũng nhận ra rằng duy trì một quan hệ phân phối là đủ rồi, quá nhiều quan hệ phân phối ngược lại sẽ phân tán sức mạnh.

Loài người thất bại thảm hại, người Khủng Long lại một lần nữa giành chiến thắng.

Tuy nhiên, loại chiến thắng này đối với người Khủng Long mà nói thì cũng chỉ là chuyện bình thường, chẳng có gì to tát.

Mặc dù đã truy đuổi hai trăm năm, nhưng không phải toàn bộ xã hội người Khủng Long đều một lòng một dạ quan tâm đến Trái Đất.

Phần lớn người Khủng Long và Trái Đất căn bản không có quan hệ gì, chỉ những người Khủng Long phụ trách phá dỡ hành tinh, cũng như những người có lợi ích liên quan đến việc mua cổ phần phá dỡ Trái Đất mới quan tâm đến số phận của Trái Đất.

Tuy nhiên, rất nhanh người Khủng Long sẽ nhận ra sự hủy diệt của Trái Đất có liên quan mật thiết đến toàn bộ xã hội người Khủng Long.

Bởi vì rất nhanh người Khủng Long sẽ trải qua kịch bản Tinh Cầu Quật Khởi, Đỗ Lan không định đi tìm Đại Thần Văn Minh giúp loài người, hắn chuẩn bị chơi một ván cực hạn hoán gia.

Thông qua virus để tiêu diệt phần lớn người Khủng Long, sau đó nâng cao thể chất của người Trái Đất, khiến loài người đều trở thành siêu nhân, phản công người Khủng Long.

Lịch sử chính là như vậy, hôm nay thua một ván ở đây, ngày mai thắng một ván ở kia, những nền văn minh thua liên tiếp vài ván đã sớm chìm vào cát bụi.

Chỉ có những nền văn minh thua thua thắng thắng mới có thể tồn tại mãi mãi.

Đỗ Lan nói loài người không cần thất vọng, thua một ván là rất bình thường, trên thế giới này không có nền văn minh nào thắng mãi được.

Nếu thật sự có một nền văn minh thắng mãi, thì nền văn minh đó đã thống trị vũ trụ từ lâu rồi.

Người thời Xuân Thu Chiến Quốc đã sớm nhận ra thắng một lần không có gì đáng tự hào, điều quan trọng là phải thắng mãi.

Vậy có thể thắng mãi không.

Căn bản là không thể.

Vì vậy người xưa mới cảm thán mâu thuẫn giữa nhân lực và thiên mệnh, là con người chắc chắn hy vọng thắng mãi, nhưng vận mệnh sẽ không nể mặt.

Có thắng được hay không không phải loài người có thể quyết định.

Tương tự, đối với người Khủng Long cũng vậy, mặc dù họ mạnh hơn loài người, nhưng không có nghĩa là họ sẽ không thua.

Có chuyện gì vậy.

Trong phòng điều khiển chính của Vòng đai Khủng Long, chỉ huy Khủng Long vội vã bước vào cửa, hỏi tại sao lại có cảnh báo.

Chúng ta dường như gặp phải tinh cầu U linh.

Hành tinh mà chúng ta đã hủy diệt trước đây lại xuất hiện trong thiết bị giám sát của chúng ta, nhưng chúng ta chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh, mà không thể cảm nhận được trọng lực của nó, thậm chí không thể bắt giữ từ trường.

Đây chính là U linh.

Hồ đồ.

Chúng ta đã hủy diệt nhiều hành tinh như vậy, từ trước đến nay chưa bao giờ gặp phải U linh.

Chỉ huy tức giận nói.

Trước đây không có, nhưng bây giờ có.

U linh Trái Đất vẫn đang tiến về phía hành tinh láng giềng, mặc dù đã bị phá hủy, nhưng tinh thần lang thang của Trái Đất vẫn tiếp tục.

Không chỉ trong vũ trụ, mà còn trong lòng người Khủng Long.

Từ ngày đó trở đi, rất nhiều người Khủng Long bắt đầu gặp ác mộng, họ mơ thấy Lưu Lãng Địa Cầu đòi mạng mình.

U linh.

Đối với người Khủng Long mà nói, nếu sợ U linh báo thù, thì họ đã rửa tay gác kiếm từ lâu rồi.

Chương 2647

Nhưng họ không làm vậy, điều đó có nghĩa là họ căn bản không tin vào chuyện này.

Đây chắc chắn là âm mưu công nghệ của loài người, lập tức thẩm vấn loài người.

Tuy nhiên, loài người hoàn toàn không biết gì, họ vẫn đang phản tư và tuyệt vọng vì sự thất bại của loài người.

Trong mắt một số người sống sót, loài người đã xong đời, nhưng trong mắt một số người sống sót khác, loài người vẫn còn hy vọng, chỉ là hy vọng này rất mong manh, nhưng chỉ cần loài người không từ bỏ thì chắc chắn có hy vọng.

Đáng tiếc là người Khủng Long đã cho quá nhiều, loài người sống trong vườn thú được ăn ngon uống tốt, còn được phân phối bạn đời, không phải lo lắng bất cứ điều gì, có thể nói là tài nguyên tuyệt đối dư thừa.

Dựa theo lý thuyết đối xung tài nguyên và văn hóa của Lý Nhất Nhất, tài nguyên càng nhiều, văn hóa càng bị bào mòn, bởi vì loài người không còn phải lo lắng về việc phân phối, có ăn có uống, cũng không cần bận tâm về sinh sản, cuộc sống như vậy chẳng phải là điều mà phần lớn người bình thường mong đợi sao.

Không thể khơi dậy sự tích cực của người bình thường, vậy thì một nền văn minh, một quốc gia, một nền văn hóa cũng sẽ xong đời.

Ngay cả khi có người lớn tiếng hô hào, hy vọng loài người chấn hưng trở lại, nhưng người bình thường sẽ hỏi tại sao phải chấn hưng.

Vì tất cả những thứ này đều là sự ban ơn của người Khủng Long, họ có thể tước đoạt bất cứ lúc nào.

Những người Khủng Long này không có ý tốt.

Nói cứ như khi ở Trái Đất, loài người có ý tốt vậy.

Bây giờ ăn uống không lo, cũng không cần lo lắng vấn đề sinh sản, trời sập xuống có người Khủng Long đỡ, chúng ta tại sao còn phải phản kháng.

Người Khủng Long cung cấp một lượng lớn tài nguyên, loài người không còn phải làm việc vất vả như vậy nữa, an tâm làm động vật trong vườn thú cũng khá tốt.

Nhưng những người có tầm nhìn đều biết dựa vào trời dựa vào đất không bằng dựa vào chính mình, người Khủng Long mà đáng tin thì lợn nái cũng biết leo cây.

Nhưng trước nguồn tài nguyên tuyệt đối dồi dào, bất kỳ nỗ lực nào cũng trở nên yếu ớt.

Không thể cung cấp thêm tài nguyên mà chỉ có khẩu hiệu rõ ràng là không được, không thể khiến loài người phản kháng vườn thú.

Người nào có thể kiếm được tài nguyên, đưa ra khẩu hiệu, và còn có thể thực hiện mục tiêu, đó chính là vĩ nhân.

Một số ít người sống sót vẫn chưa từ bỏ nỗ lực, họ biết dựa dẫm vào người Khủng Long sớm muộn gì cũng xong đời, họ phải tìm cách phản công.

Tuy nhiên, tạm thời vẫn chưa đến lúc phản công, bây giờ là lúc phản tư.

Phản tư chiến thuật, phản tư kỹ thuật, phản tư tư tưởng, phản tư chủng tộc, phản tư đồng đội heo, có thể nói là vạn vật đều có thể phản tư.

Những người này cố gắng tái thiết nền văn minh loài người, khai thác một tương lai mới, tuy nhiên bất kỳ quan hệ phân phối nào mà họ đề xuất cũng không thể phổ biến, bởi vì người trong vườn thú thà hiến tế đồng bào để duy trì cuộc sống tốt đẹp của mình.

Điều này cũng giống như thí nghiệm với động vật, nhấn chuông là có đồ ăn.

Nếu mỗi năm người Khủng Long cần một người Trái Đất làm mẫu vật, thì loài người chắc chắn sẽ chọn ra một người làm vật hiến tế cho người Khủng Long, để duy trì việc có được tài nguyên.

Nói cho cùng vẫn là vấn đề của quan hệ phân phối, loài người sẽ làm gì để có được tài nguyên, vì con người cũng là động vật.

Hiện tại vấn đề là U linh Trái Đất lởn vởn quanh Vòng đai, khiến người Khủng Long đêm không ngủ yên, luôn gặp ác mộng.

Vì vậy người Khủng Long nghi ngờ đây là loài người đang gây sự.

Loài người đã trải qua thẩm vấn, nhưng loài người không thể trả lời bất cứ điều gì.

Để ép loài người mở miệng, người Khủng Long đã cắt giảm tài nguyên, nếu loài người không hợp tác, thì sẽ bỏ đói họ.

Loài người trong vườn thú bỗng chốc kinh ngạc, sao có thể không giảng võ đức như vậy.

Họ ngoan ngoãn ở trong vườn thú, sao lại không có tài nguyên.

Ban đầu loài người bắt đầu tấn công lẫn nhau, vì họ nghi ngờ quả thực là loài người đang giở trò, nhưng đánh tới đánh lui cũng chẳng có kết quả gì.

Cuối cùng, cuối cùng cũng có người nói với người Khủng Long rằng có thể là phòng họp ảo đang giở trò, đó là cơ học lượng tử.

Cơ học lượng tử có thể tạo ra U linh ư.

Người Khủng Long tỏ vẻ đùa cợt, họ đã nghiên cứu cơ học lượng tử hàng trăm triệu năm mà chưa bao giờ gặp phải chuyện kỳ lạ như vậy.

Loài người ngu xuẩn vì vô tri nên gặp chuyện khó giải quyết thì đổ cho cơ học lượng tử sao.

Thật là nực cười, chúng ta lại tin rằng một nền văn minh lạc hậu mê tín cơ học lượng tử có thể tạo ra U linh.

Chỉ huy Khủng Long nói.

Thẩm vấn loài người hoàn toàn không có hiệu quả, vì loài người thực sự không biết gì.

Nhưng người Khủng Long đã không muốn nể mặt loài người nữa, vì vậy tiếp tục cắt giảm tài nguyên.

Loài người không chịu nổi nữa, cái gì cũng có thể nhịn, cái gì cũng không thể nhịn.

Phải lật đổ người Khủng Long, cho những kẻ này thấy loài người lợi hại thế nào.

Để giành được đãi ngộ tốt hơn, loài người quyết định phản kháng.

Vậy thì khi chúng còn trẻ hãy cấp nhiều tài nguyên, đợi khi chúng già thì cấp ít tài nguyên.

Người Khủng Long cho rằng triêu tứ mộ tam là đủ rồi, loài người cũng chỉ là những con khỉ cao cấp hơn một chút mà thôi.

Không ít người phản kháng cho biết có thể chấp nhận, an cư lạc nghiệp, căn bản không cần lo chuyện quá xa vời.

Lúc này, những người có chí biết rằng rất khó để khiến mọi người thoát ra khỏi viên đạn tài nguyên của người Khủng Long, họ bắt đầu tìm kiếm những phương pháp khác.

Họ cho rằng loài người chắc chắn không phải nền văn minh đầu tiên bị bắt giữ, người Khủng Long chắc chắn cũng đã bắt giữ các nền văn minh khác, vậy thì sinh vật của các nền văn minh khác hiện tại ra sao.

Có lẽ số phận của các nền văn minh khác có thể cảnh báo loài người.

Quả thực có những sinh vật khác, số phận của chúng là không ngừng thoái hóa và chọn lọc sinh sản, cuối cùng trở thành vật nuôi và nguyên liệu thực phẩm.

Đương nhiên cũng có những kẻ sống tốt, trở thành người hạng ba trong Vòng đai Khủng Long, làm một số công việc vũ trụ nguy hiểm cho người Khủng Long.

Đương nhiên, phần lớn các nền văn minh đã bị diệt vong, người Khủng Long cũng không phải kẻ ngốc, họ vẫn chưa đạt đến mức tài nguyên vô hạn, vì vậy một số nền văn minh không mang lại lợi ích đã biến mất.

Gặp vấn đề, nội bộ người Khủng Long cũng có sự phân chia, một mặt muốn tự mình chế tạo giải dược, một mặt muốn liên hệ Đại Thần Văn Minh cầu cứu.

Đều là vì cứu vãn khủng hoảng của người Khủng Long, nhưng phương pháp lại không giống nhau.

Bất kỳ sinh vật nào tồn tại quan hệ phân phối, logic vận hành cơ bản thực ra đều giống nhau, đều là cố gắng hết sức để hướng tài nguyên về phương án của mình, bởi vì chỉ khi phương án của mình được thực hiện, mình mới có sức mạnh chi phối quan hệ phân phối, mới có thể giành được chiến thắng theo từng giai đoạn.

Kẻ thắng cuộc nắm giữ quan hệ phân phối, vì vậy rất nhiều lúc thấy mọi người đánh nhau tan nát, nhưng vẫn không ngừng tay, thà rằng tất cả cùng trở về xã hội nguyên thủy cũng không muốn ngừng tay, bởi vì chỉ cần nắm giữ quan hệ phân phối, dù tài nguyên có ít đến đâu họ cũng có quyền nói một lời quyết định tất cả.

Đương nhiên, tài nguyên quá ít, gặp vấn đề không giải quyết được, họ nói một lời quyết định tất cả cũng đang lâm nguy.

Nhưng dù thế nào đi nữa, nhất định phải nắm giữ quan hệ phân phối, vì có quan hệ phân phối mới có thể thực hiện mục tiêu của mình.

Đặc biệt là tài nguyên càng ít, sự tranh giành quan hệ phân phối càng kịch liệt.

Ví dụ như hiện tại người Khủng Long cũng phải đối mặt với sự tranh giành như vậy, họ cũng chia thành các phe phái khác nhau, đều là vì giải cứu người Khủng Long, nhưng cũng có phe giải dược và phe cầu cứu.

Trong phòng họp ảo, mọi người chứng kiến đủ loại biến đổi của người Khủng Long, càng ngày càng hiểu rõ hơn về sinh mệnh vũ trụ, quả nhiên như Vân Thiên Minh đã nói, tất cả đều giống nhau, logic cốt lõi đều là tranh giành quyền phân phối, tài nguyên càng ít thì càng phải tranh giành, càng nội quyển.

Bởi vì mỗi người đều cho rằng con đường của mình là đúng, khi tài nguyên chỉ có thể duy trì một con đường, chẳng phải sẽ phải tranh giành sao.

Lúc này văn hóa truyền thống mới có ý nghĩa, văn hóa truyền thống là một quan hệ phân phối được xã hội thiết lập trong thực tiễn lâu dài với chi phí thấp và được chấp nhận rộng rãi.

Do chi phí vận hành xã hội giảm xuống mức thấp nhất, ngay cả trong tình huống tài nguyên thấp cũng không đến nỗi sụp đổ, vẫn có thể tiếp tục vận hành, chờ đợi cơ hội phát triển tiếp theo.

Đúng như lý thuyết đối xung tài nguyên và văn hóa của Lý Nhất Nhất, tài nguyên càng ít, giá trị của văn hóa truyền thống càng lớn, bởi vì văn hóa truyền thống được hình thành và phát triển trong thời gian dài, là phương thức vận hành chi phí thấp nhất phù hợp với môi trường địa phương, phạm vi bao phủ rộng nhất, chi phí thấp nhất, đồng thời có rất nhiều kinh nghiệm phức tạp, đồng thời được đông đảo quần chúng chấp nhận.

Văn hóa truyền thống hàm chứa đủ loại kinh nghiệm của một nền văn minh từ yếu kém đi đến vĩ đại.

Ngay cả những hành vi mê hoặc không thể lý giải trong Thánh Kinh, đó cũng là vì hữu dụng mới được ghi lại, trong môi trường tài nguyên cực kỳ thấp, thì phải lấy ra mà dùng.

Mặc dù trong mắt các nền văn minh khác là không thể lý giải, nhưng trong hoàn cảnh đó, tính cách dân tộc đó lại chấp nhận chuyện này, vì họ đã thông qua Thánh Kinh đi qua bao phong ba bão táp, đi qua gian nan khốn khổ, từ yếu kém đi đến vĩ đại, vì vậy mọi người đều sẵn lòng chấp nhận.

Chương 2648

Khoa học kỹ thuật dù có mạnh đến đâu, người ngoài hành tinh cũng sẽ không cao quý hơn con người, nói cho cùng logic bên trong đều giống nhau cả.

Mọi người đều cười cợt, rất nhiều người từng ảo tưởng về người ngoài hành tinh cũng nhận ra tất cả đều giống nhau, ví dụ như Đinh Nghi chân lý, hắn đã từng thấy người ngoài hành tinh mạnh mẽ, vì vậy tin rằng người ngoài hành tinh có thể xây dựng đàn tế chân lý chắc chắn lý trí hơn, cao thượng hơn loài người.

Nhưng rõ ràng không phải vậy, công nghệ của người ngoài hành tinh mang lại vật chất dồi dào, không có nghĩa là logic cốt lõi của họ thay đổi, chỉ là tài nguyên dồi dào cho phép người ngoài hành tinh có tỷ lệ chịu lỗi cao hơn, khiến họ ung dung tự tại hơn mà thôi.

Người Khủng Long từ chỗ ung dung tự tại đi đến nội đấu, khi đối mặt với khủng hoảng đã xảy ra phân liệt, điều đó cũng chứng minh đạo lý.

Rốt cuộc là tự mình nghiên cứu giải dược, hay đi tìm Đại Thần Văn Minh, cả hai cách nói đều có lý, đều có rủi ro và lợi ích, không ai biết con đường nào mới là đúng, trong cảnh kỳ lộ vong dương, đấu tranh là không thể tránh khỏi.

Tự mình nghiên cứu giải dược, không nhất định có thể nghiên cứu ra trong thời gian ngắn, nếu chỉ tập trung nghiên cứu giải dược, đến lúc loài người chiếm lĩnh Vòng đai, tiêu diệt người Khủng Long, thì sẽ xong đời.

Vì vậy phải đi tìm Đại Thần Văn Minh.

Nhưng tìm Đại Thần Văn Minh, họ không nhất định sẽ giúp đỡ, cũng có thể là dọn dẹp gián, trực tiếp vứt Vòng đai Khủng Long vào sao chổi làm rác thải có thể đốt cháy mà xử lý.

Đại Thần Văn Minh nói dễ nghe thì là lý trí, nói khó nghe một chút thì là trở mặt không nhận người, không ai biết Đại Thần Văn Minh cuối cùng sẽ xử lý người Khủng Long đã mất giá trị như thế nào.

Hai bên đều có lý, khi vừa có nội ưu lại có ngoại hoạn, con đường nào mới là lối thoát.

Cách tốt nhất chính là đánh một trận, kẻ thắng giành được quan hệ phân phối, quyết định hướng đi tương lai.

Chiến tranh quả nhiên là không thể thiếu.

Đỗ Lan nói chiến tranh không chỉ mang lại sự hủy diệt, mà còn mang lại tương lai.

Tại sao không thể đàm phán, lẽ ra có thể đàm phán.

Chúng ta có thể dùng đàm phán thay thế chiến tranh.

Đinh Nghi chân lý nói.

Đàm phán cần thời gian, cần có người biết đại nghĩa mà nhường nhịn.

Đàm phán đương nhiên có thể, nhưng trong thời điểm nguy cấp này có hữu ích không.

Người Khủng Long phát triển quá vượt trội, lẽ ra nên dừng lại một chút để chờ đợi văn hóa truyền thống của mình.

Lúc này nên lấy văn hóa truyền thống làm nền tảng, thông qua văn hóa truyền thống để giải quyết sự chia rẽ.

Nếu là tôn giáo, thì nghe theo Thượng Đế, nếu là lịch sử, thì tìm phương án xử lý tương đối, nếu là truyền thống quyết đấu, thì thực sự phải đánh một trận, dùng máu của mình để mở đường.

Đỗ Lan nói: Đàm phán tính là gì văn hóa truyền thống.

Bao nhiêu người có thể chấp nhận.

Phải tốn bao nhiêu chi phí.

Không phải nói đàm phán là có thể đàm phán.

Ý tưởng rất hay, nhưng không thể làm, vì kết quả đàm phán chưa chắc đã được chấp nhận rộng rãi.

Vì vậy, theo văn hóa truyền thống để đưa ra kết quả, phù hợp hơn để mọi người phổ biến chấp nhận.

Tóm lại, hiện tại người Khủng Long cũng chia thành hai phe, một mặt nội đấu một mặt phản kháng cuộc tấn công của loài người, còn phải phản kháng tác dụng phụ do dược tề Biển Sâu mang lại.

Ngày nay, trên Vòng đai Khủng Long, những người Khủng Long hóa thú chấp nhận sự chi phối của bản năng lại là những kẻ đoàn kết nhất, thuần túy nhất.

Chúng không bị lý trí làm phiền, cũng không tranh giành quan hệ phân phối, chúng chỉ khao khát vị máu tươi, tận hưởng cảm giác xương cốt vỡ nát, đó là vị của mẹ Trái Đất, là dáng vẻ ngây thơ mộng mị của chúng khi nền văn minh Khủng Long chưa ra đời, trong vòng tay của mẹ Trái Đất.

Mặc dù có nhiều chia rẽ, nhưng Đỗ Lan lại rất hưởng thụ những cuộc tranh chấp này, bởi vì một khi đã đánh nhau thì sinh tử khó lường, không ai biết kết quả sẽ ra sao, vì có quá nhiều yếu tố không thể kiểm soát.

Tuy nhiên, bất kể người Khủng Long lựa chọn phương hướng nào, cuối cùng cũng sẽ là một kết thúc và một khởi đầu.

Phương Tây có một quan niệm bi kịch, cho rằng đời người là một vở bi kịch lớn, chỉ là kết cục bi kịch khác nhau: một loại kết cục bi kịch là tất cả mọi người đều chết hết, một loại kết cục bi kịch là con người tuy còn sống nhưng những thứ họ bảo vệ đều tan nát, ngay cả anh hùng cũng không thể ngăn cản tất cả những điều này, vì vậy ta chết rồi mặc kệ nước lũ ngập trời.

Tóm lại, đời người là một bàn trà, trên đó đầy những tách trà đựng bi kịch.

Quan niệm nhân sinh của phương Đông khác biệt, cho rằng mọi thứ đều là tuần hoàn, đời người giống như cây trồng bốn mùa, tuy con người chết đi, nhưng hạt giống sẽ vùi mình dưới đất lặng lẽ nảy mầm.

Hơn nữa họ còn cho rằng chính vì anh hùng chết đi, mình mới có cơ hội lên sân khấu lịch sử, vì vậy anh hùng chết đi cũng có cái lợi của cái chết, còn mình cũng sẽ chết, nhưng mình chết đi, hậu nhân vẫn sẽ tiếp tục biểu diễn trên sân khấu, vì vậy mình phải hoàn thành sứ mệnh lịch sử của mình, đừng làm hỏng sân khấu.

Nếu anh hùng không chết, thì trên thế giới này sẽ mãi là thời đại của anh hùng, những phàm phu tục tử kia làm sao có cơ hội lên sân khấu biểu diễn.

Vì vậy nếu có người cảm khái sinh mệnh ngắn ngủi, thì có thể nói nhân cố hữu nhất tử con người ai cũng phải chết, nếu con người đều không chết, thì thế giới này vẫn là thiên hạ của Nghiêu Thuấn Vũ, không đến lượt những đứa con bất hiếu như chúng ta lên sân khấu hát kịch.

Bất kể hát có phải là bi kịch hay không, tóm lại là có cơ hội hát kịch, có cơ hội lên sân khấu, mới có khả năng hát kịch hay.

Người hùng chết đi, hậu nhân mới có cơ hội diễn tuồng.

Giống như Sử Ký đã ghi chép Trần Thiệp vào Thế Gia vậy, nhiều học giả cho rằng Trần Thiệp chỉ là một kẻ chân bùn, tại sao lại được ghi vào phần chuyên ghi chép quý tộc, hào môn Thế Gia.

Nhưng họ không nghĩ rằng nếu Trần Thiệp làm phản thành công, chẳng phải hắn đã được phong hầu bái tướng, xưng vương xưng bá sao.

Trần Thiệp thất bại, nhưng hành vi của hắn có thể nói là điều mà tất cả tổ tiên quý tộc hào môn đều đã từng làm.

Trần Thiệp là một kẻ thất bại, việc đặt hắn vào Thế Gia là để nhắc nhở những quý tộc có địa vị cao, quyền thế lớn, đồng thời cũng là để nói cho hậu thế biết con đường duy nhất để trở thành Thế Gia.

Sử Ký được chia thành Bản Kỷ, Biểu, Thư, Thế Gia, Liệt Truyện.

Trong đó, Bản Kỷ ghi chép những người có ảnh hưởng lớn đến toàn quốc, cơ bản đều là hoàng đế.

Biểu là bảng tóm tắt các sự kiện trọng đại.

Thư là ghi chép tổng hợp về kinh tế, văn hóa, phong tục thời cổ đại.

Thế Gia là ghi chép các gia tộc hào môn quý tộc.

Liệt Truyện là ghi chép những nhân vật dân gian, như thích khách, thương nhân.

Cuộc khởi nghĩa của Trần Thiệp, Ngô Quảng cuối cùng thất bại, nhưng vẫn được ghi chép trong Trần Thiệp Thế Gia.

Rõ ràng Trần Thiệp không có thế tập cha truyền con nối cũng không có gia tộc, nhưng đó là bởi vì Trần Thiệp đã thất bại nên mới không có thế, không có gia.

Nếu hắn thành công, đó sẽ là lịch sử lập nghiệp của một Thế Gia.

Vì vậy, việc đặt hắn vào Thế Gia, quả thực là tuyệt vời không lời nào diễn tả được.

Không có bất kỳ Thế Gia nào tự nhiên xuất hiện, mỗi một Thế Gia đều có một đoạn lịch sử như Trần Thiệp.

Thành công thì là Thế Gia, thất bại thì là Trần Thiệp.

Vậy nên con người ai rồi cũng sẽ chết, nhưng cái chết của người hùng là có ý nghĩa.

Nó có thể là bảo vệ một sân khấu, cũng có thể là phá vỡ sân khấu đó để dựng nên một sân khấu mới, hoặc là để lại lời cảnh giới cho những người sẽ diễn tuồng sau này.

Quan điểm về nhân sinh, về người hùng và bi kịch giữa phương Tây và phương Đông có sự khác biệt, đây cũng là một loại phân kỳ.

Sự phân kỳ rất thú vị, nên mới có triết học so sánh tức là lấy những điểm khác biệt ra so sánh, nghiên cứu tính đặc thù.

Đương nhiên, nhiều người chỉ trích triết học so sánh, cho rằng việc so sánh làm gia tăng khác biệt, gây chia rẽ nhân loại.

Những người chỉ trích này cho rằng thực ra giữa người với người không có quá nhiều khác biệt, cái gọi là tính đặc thù thực ra bên trong đều có tính phổ biến.

Việc nhấn mạnh tính đặc thù mà bỏ qua tính phổ biến chính là chia rẽ nhân loại.

Vì vậy, triết học so sánh là một tư tưởng cực kỳ tà ác.

Thông qua so sánh, quả thực rất dễ nảy sinh cảm giác ưu việt và khác biệt, bởi vì càng so sánh càng phân biệt ta và họ, càng phân biệt các quan hệ phân phối khác nhau, ranh giới càng trở nên rõ ràng.

Tuy nhiên, mọi người vẫn thích so sánh.

Chương 2649

Chẳng lẽ không so sánh thì không có giới hạn, không có khác biệt sao.

Không so sánh, khác biệt vẫn tồn tại.

Không phải vì so sánh mà có khác biệt, mà là vì có khác biệt nên mới có so sánh.

Vì vậy, khi cần so sánh thì phải so sánh, tìm ra khác biệt mới có thể tiến bộ.

So sánh cũng là một thủ đoạn chính trị, một thủ đoạn khích lệ thường thấy.

Vẫn phải dựa trên hiện thực, có khác biệt thì phải nói ra.

Không thể một người đàn ông nói nội tâm mình là nữ giới, nhưng vì có chứng thích mặc đồ khác giới nên lại mặc nam trang, rồi lại vì mình là người đồng tính luyến ái nên hẹn hò với phụ nữ.

Nếu không thể thừa nhận sự khác biệt, cứ khăng khăng trốn tránh so sánh, đó mới là rắc rối lớn.

Vì vậy, phải thừa nhận mâu thuẫn vừa có tính đặc thù vừa có tính phổ biến.

Người Khủng Long khi ở trong môi trường tài nguyên thấp không thể hiện sự cao quý hơn nhân loại, đây là tính phổ biến.

Còn việc Người Khủng Long lựa chọn khác với nhân loại trong nguy cơ, đó là tính đặc thù.

So sánh Người Khủng Long và nhân loại, sẽ biết rằng trong các nền văn minh ngoài hành tinh tồn tại cả sự khác biệt và tính phổ biến.

Giống như trong Trần Thiệp Thế Gia của Sử Ký, Trần Thiệp không có thế tập hay gia tộc, hoàn toàn khác biệt với lịch sử của các gia tộc hào môn khác, sự khác biệt là rất lớn.

Nhưng những việc Trần Thiệp đã làm, tổ tiên của các gia tộc hào môn đều đã từng làm, đó chính là tính phổ biến.

Lại ví dụ như Liệt Truyện trong Sử Ký, chuyên ghi chép những nhân vật dân gian, thích khách và thương nhân cũng được ghi vào lịch sử.

Lịch sử không còn chỉ là lịch sử của hoàng đế và quý tộc.

Người xưa từ lâu đã ý thức được sự khác biệt và phổ biến, nên mới có lời của Huệ Thi, bạn thân của Trang Tử, rằng: Đại đồng mà tiểu dị, đây gọi là tiểu dị. vạn vật đều đồng đều dị, đây gọi là đại đồng dị.

Đại đồng, con người đều là động vật.

đại đồng dị, động vật không phải toàn bộ là con người.

Tiểu đồng, mỗi người đều là con người. tiểu đồng dị, người với người khác nhau.

Trong đại đồng bao hàm tiểu đồng, đồng thời đại đồng và đại đồng có sự khác biệt.

Ví dụ như người là động vật, chó cũng là động vật, nhưng người và chó lại khác nhau rất nhiều.

Tuy nhiên, sự tiểu dị bên trong loài người và bên trong loài chó lại giống nhau, người có những điểm khác biệt, chó cũng có những điểm khác biệt.

Tóm lại, người xưa đã phát hiện ra tính đặc thù và tính phổ biến.

Vì vậy, một người đàn ông có nội tâm nữ tính, lại có chứng thích mặc đồ khác giới, còn là người đồng tính luyến ái, thì hắn vẫn nên được phân loại là đàn ông.

Chúng ta đã nghiên cứu tính phổ biến và tính đặc thù của Người Khủng Long và nhân loại.

Chờ khi Lưu Lãng Địa Cầu The Wandering Earth khôi phục xong, thì có thể lắp Khúc Suất Dẫn Kình cho nó để thám hiểm vũ trụ rồi.

Cần gì phải đến Tỷ Lân Tinh Proxima Centauri nữa chứ.

Đỗ Lan bày tỏ rằng mục tiêu cuối cùng của việc nghiên cứu này là đi sâu vào vũ trụ.

Trái Đất mới sẽ có những mục tiêu mới, mọi thứ sẽ trở nên thú vị hơn.

Bay vào vũ trụ.

Lấy Trái Đất làm phi thuyền.

Các nhà khoa học trong phòng họp ảo còn có thể nói gì chứ, ngoài việc chấp nhận thì chẳng còn cách nào khác.

Trái Đất có thể chịu được Khúc Suất Phi Hành warp flight sao.

Khúc Suất Phi Hành là một Hắc Khoa Kỹ công nghệ đen siêu cấp, là động cơ tốc độ ánh sáng.

Nguyên lý của Khúc Suất Dẫn Kình là phá hủy lực căng vũ trụ phía sau động cơ, để lực căng phía trước kéo phi thuyền tiến lên, tương tự như việc phá hủy sức căng bề mặt nước, hoặc nguyên lý chọc thủng bong bóng.

Sức căng bề mặt nước là nguyên nhân khiến đồng xu nổi và côn trùng đứng trên mặt nước.

Giống như một sợi dây cao su bị kéo căng, nếu bị đứt ở giữa, hai đầu dây cao su bị đứt sẽ nhanh chóng bay về hai phía.

Sức căng bề mặt nước giống như một mặt phẳng được tạo thành từ vô số dây cao su.

Khi phá hủy một điểm, mặt phẳng sẽ nhanh chóng di chuyển về bốn phía.

Lúc này, nếu có một con thuyền ở trên, con thuyền sẽ được lực chuyển động đó kéo đi và liên tục tăng tốc.

Các nhà khoa học cho rằng trong vũ trụ cũng có một loại lực căng ba chiều.

Nghiên cứu độ cong của lực căng, phá hủy lực căng đó là có thể thực hiện Khúc Suất Phi Hành tốc độ ánh sáng, thuận theo độ cong để đạt đến mục tiêu.

Trong quá trình này, phi thuyền dựa vào nội năng của lực căng để liên tục tăng tốc.

Hơn nữa, các photon và vật chất xung quanh cũng tăng tốc cùng chiều với phi thuyền, nên phi thuyền sẽ không gặp phải sức cản.

Sẽ không có chuyện bay quá nhanh, va chạm với photon dẫn đến không thể đạt được tốc độ ánh sáng.

Trên đường cong, mọi vật chất đều tăng tốc theo một hướng, vì vậy phi thuyền không có sức cản, giống như một hành trình xuôi gió siêu tốc, cuối cùng đạt đến Khúc Suất Phi Hành.

Các nhà khoa học nhanh chóng trở nên phấn khích.

Nếu Trái Đất thực sự có thể thực hiện Khúc Suất Lữ Hành du hành warp, thì đúng là vũ trụ rộng lớn thế kia, chúng ta muốn đi xem.

Tỷ Lân Tinh gì đó cứ để Người Tam Thể tự chơi đi, mục tiêu của người Trái Đất là thơ và phương xa.

Nhưng để đẩy một khối lượng lớn như Trái Đất, cần một động cơ lớn đến mức nào.

Cần bao nhiêu cái.

Mọi người có đủ loại nghi vấn.

Kỹ thuật này đã vượt quá sự hiểu biết của họ rồi.

Đỗ Lan đành phải giảng bài cho họ: Cái này không chỉ liên quan đến Cơ học lượng tử, mà còn phải học thêm một chút lý thuyết khoa học siêu việt hơn nữa.

Chỉ riêng Cơ học lượng tử thì không nắm bắt nổi.

Các nhà khoa học vẫn rất hy vọng có thể tìm hiểu về Khúc Suất Dẫn Kình, dù sao thì hầu hết nhân loại trong vũ trụ đều chưa từng chơi, cũng không biết cách chơi những thứ công nghệ cao như vậy.

Ngay cả nhân loại trong vũ trụ Tam Thể cũng chỉ phát triển được một phi thuyền tốc độ ánh sáng, chứ chưa từng chơi cái này.

Họ đều rất kích động, thảo luận làm thế nào để tính toán độ cong, làm thế nào để phá vỡ lực căng vũ trụ, hai điểm này trực tiếp liên quan đến tính khả thi của việc du hành tốc độ ánh sáng.

Vũ khí mạnh nhất hiện nay của nhân loại cũng không thể phá vỡ lực căng vũ trụ, đây đã là trình độ điều khiển bốn lực cơ bản rồi.

Thành phần chủ yếu của lực căng vũ trụ là trọng lực, nhân loại thậm chí còn chưa làm được phản trọng lực, chứ đừng nói đến việc phá hủy trọng lực.

Đỗ Lan nói rằng sẽ có đủ cả, rồi lấy ra tài liệu về Khúc Suất Dẫn Kình, mọi người cùng nghiên cứu.

Nói chuyện khoa học thì thú vị rồi, còn thú vị hơn nhiều so với các mối quan hệ xã hội bị ràng buộc bởi khách quan và nội tại.

Trang bị cho Trái Đất đôi cánh tốc độ ánh sáng, để họ đi sâu vào vũ trụ.

Khúc Suất Dẫn Kình là thứ mới mẻ mà nhân loại chưa từng chơi.

Trong vũ trụ này, chỉ khi tiến vào văn minh tốc độ ánh sáng mới có cơ hội tồn tại lâu dài.

Chương 2650

Mạnh mẽ như Người Khủng Long, chỉ cần họ không tiến vào tốc độ ánh sáng, thì vĩnh viễn chỉ có thể đóng vai kẻ mạnh trong các nền văn minh cấp thấp.

Như binh gia từng nói, đứng ở thế bất bại mới có thể cầu chiến thắng.

Trước tiên phải đảm bảo sự tồn tại của mình.

Nếu ngay cả sự tồn tại cũng không thể đảm bảo, thì vĩnh viễn chỉ có thể luẩn quẩn trong vòng văn minh cấp thấp.

Người Khủng Long cũng không ngốc, họ cũng từng thử phát triển tốc độ ánh sáng, chỉ là tốc độ ánh sáng không phải muốn phát triển là được.

Vì vậy, cách để họ đứng ở thế bất bại là bám vào chân của Nền văn minh Thần cấp.

Chỉ cần Nền văn minh Thần cấp nguyện ý làm ô bảo hộ cho họ, thì họ cũng sẽ đứng ở thế bất bại.

Tuy nhiên, sự thật chứng minh, một khi Người Khủng Long gặp nguy cơ, Nền văn minh Thần cấp chưa chắc đã cung cấp sự giúp đỡ.

Vì vậy, tự cường bản thân, phát triển tốc độ ánh sáng mới là con đường duy nhất để văn minh tiến tới đỉnh cao.

Cơ hội sinh tồn của văn minh cấp thấp trên mặt đất là có một quan hệ phân phối chi phí thấp, và có một nền văn hóa duy trì quan hệ phân phối đó.

Chỉ cần có bộ này, văn minh dù yếu kém đến đâu cũng có thể tồn tại lâu dài, dù nền văn minh đó trông có vẻ ngu muội, nhưng cũng sẽ không biến mất.

Còn khi vào vũ trụ, tốc độ ánh sáng chính là nơi bất bại, bởi vì nếu đánh không lại thì vẫn có thể chạy trốn.

Chỉ cần chạy thoát, ắt sẽ có cơ hội nằm gai nếm mật.

Chỉ cần đạt đến tốc độ ánh sáng, Nền văn minh Thần cấp cũng khó mà đuổi kịp.

Như vậy, văn minh có thể nghĩ cách phục hưng.

Nền văn minh còn sống mới có tư cách nói về tương lai.

Phương thức phân phối chi phí thấp và tốc độ ánh sáng chính là giới hạn cuối cùng để tồn tại trong môi trường khắc nghiệt.

Nghiên cứu Khúc Suất Dẫn Kình rất thuận lợi, vấn đề là làm thế nào để đẩy Trái Đất một cách hợp lý.

Nếu chỉ đẩy một phần, thì Trái Đất sẽ vỡ vụn.

Không thể bố trí theo kiểu động cơ hành tinh, nhất định phải nghiên cứu lại.

Đồng thời, môi trường sống của nhân loại lần này cũng phải nâng cấp một chút.

Hãy xem vành đai Người Khủng Long kìa, một thành phố hoàn toàn nhân tạo mà vẫn có thể có môi trường sống thoải mái, rất đáng để nhân loại học hỏi.

Chúng ta có thể lắp đặt một vành đai ở ngoại vi Trái Đất, sau đó dùng các cọc lực tương tác mạnh cố định trên xích đạo Trái Đất, lắp động cơ lên vành đai, để vành đai đẩy Trái Đất tăng tốc.

Chân Lý Đinh Nghi đề xuất một phương pháp, không lắp động cơ lên Trái Đất, mà là trang bị cho Trái Đất một cái dây lưng, lắp động cơ lên cái dây lưng đó.

Có vật liệu có lực tương tác mạnh, ngay cả một sợi cáp mỏng như ngón tay cái cũng có thể kéo Trái Đất.

Vì vậy, hoàn toàn không cần lo lắng về vấn đề vật liệu.

Mọi người thấy có lý, lắp động cơ trực tiếp lên Trái Đất thực sự không an toàn lắm, không bằng làm một vành đai.

Thế là tiếp tục hoàn thiện phương án này, cuối cùng quyết định trước tiên làm thí nghiệm nhỏ, tìm một thiên thạch làm vành đai nhỏ, xem hiệu quả thế nào.

Nếu khả thi, cuối cùng sẽ làm một vành đai lớn cho Trái Đất.

Tinh thần khoa học cực kỳ nghiêm cẩn, không chỉ dựa vào suy nghĩ, mà còn dựa vào thực tiễn.

Tích lũy dữ liệu thông qua thực nghiệm.

Phương án đã định, chỉ còn chờ siêu nhân loại chiếm được phòng điều khiển trung tâm.

Đối với Người Khủng Long ngoan cố chống cự, nhân loại đã tiến hành bố trí chiến lược toàn diện, nhất định phải hạ gục họ.

Một phái Người Khủng Long cầu cứu cuối cùng đã gửi tín hiệu cầu cứu đến Nền văn minh Thần cấp, nhưng không nhận được bất kỳ phản hồi nào.

Mặc dù họ thường xuyên triều cống Nền văn minh Thần cấp, nhưng Nền văn minh Thần cấp không phải là Chúa cứu thế của Người Khủng Long.

Việc Nền văn minh Thần cấp chấp nhận triều cống của Người Khủng Long chỉ là đồng ý tiến hành thương mại với Người Khủng Long, không có mục đích nào khác.

Cũng giống như Đại Đường, Đại Minh, Đại Thanh chấp nhận triều cống, đó là một hoạt động thương mại.

Đến triều cống là thừa nhận thương mại, có thể buôn bán.

Trừ khi có một Nền văn minh Thần cấp khác bắt nạt Người Khủng Long, nếu không thì không có bất kỳ lý do nào để can thiệp vào tranh chấp của Người Khủng Long.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, trong vũ trụ việc đánh nhau là rất bình thường, đúng sai khó mà phán đoán.

Điều mà Nền văn minh Thần cấp muốn làm là duy trì hệ thống của mình, chứ không phải bảo vệ các nền văn minh trong hệ thống.

Người Khủng Long tự tìm đường chết mà diệt vong, sau này còn có nền văn minh người Thằn Lằn, người Rồng nhỏ các loại bổ sung vào.

Chỉ cần hệ thống không sụp đổ, chắc chắn sẽ có người nguyện ý gia nhập.

Nếu là hai Nền văn minh Thần cấp với hai hệ thống khác nhau va chạm, thì không thể không ra tay.

Ví dụ như cuộc chiến giữa Đại Thanh và các Cường Quốc liệt cường.

Không đánh không được, bởi vì nếu Từ Hi không tuyên chiến, thì hệ thống triều cống của Đại Thanh sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Đến lúc đó, tất cả các quốc gia xung quanh sẽ ngả về phía Cường Quốc, Đại Thanh sẽ bị bao vây cô lập, cục diện sẽ vô cùng bất lợi.

Đáng tiếc là cuối cùng Đại Thanh đã không thắng, thế là cục diện ngày càng tệ.

Chỉ có thể nói yếu kém chính là nguyên tội, chiến lược có đúng đắn cũng vẫn hỏng bét, kết cục là trong trăm năm tới, các quốc gia xung quanh Thăng Long đều ngả về phía Cường Quốc.

Cái gọi là triều cống thương mại cũng rất đơn giản.

Thăng Long coi các nước nhỏ xung quanh là man di, còn các nước nhỏ thì coi Thăng Long là nguồn gốc quyền cai trị hợp pháp.

Đồng thời, họ cũng coi Thăng Long là con cừu béo bở, dùng đặc sản địa phương của mình đổi lấy các loại hàng hóa thương mại.

Đương nhiên, đây là triều cống của giới quý tộc, chắc chắn là bạc lai hậu vãng lễ vật ít nhưng nhận lại hậu hĩnh.

Cái gọi là thiên lý tống nga mao, lễ khinh tình ý trọng ngàn dặm tặng lông ngỗng, lễ mỏng tình sâu là nói về triều cống.

Man di mang lông ngỗng đến, Hoàng đế Đại Đường cũng phải hậu tạ.

Lý lẽ cũng rất đơn giản, quý tộc mở đường thông tuyến thương mại, rồi thương nhân dân gian cũng sẽ đến giao thương.

Khi đó, thương mại dân gian sẽ không còn là ngàn dặm tặng lông ngỗng với ngươi nữa, mà phải trả thêm tiền.

Đồng thời, man di để có được lễ vật, cũng sẽ chấp nhận một hệ thống của Thăng Long.

Nhưng phương thức của các Cường Quốc thì khác.

Họ đều là văn minh công nghiệp, hơn nữa ở Châu Âu nơi đó người khác tích lương ta tích súng, khắp nơi đều là kho lương của ta.

Liên tiếp các quốc gia công nghiệp đều tập trung vào công nghiệp quân sự, bởi vì không phát triển công nghiệp quân sự thì không thể tự vệ.

Nhưng công nghiệp quân sự lại không thể ăn, không thể uống, nhất định phải bành trướng mới được.

Vì vậy, hệ thống thương mại của các Cường Quốc sẽ không chơi kiểu ngàn dặm tặng lông ngỗng gì đó, mà hoàn toàn là ta chỉ nghe hiểu ngôn ngữ của đại bác.

Nhà nào đại bác không đủ uy lực thì không có tư cách lên tiếng.

Chương 2651

Trong mắt Thăng Long, man di đấu đá lẫn nhau, làm những việc dã man là hoàn toàn hợp lý.

Nhưng các Cường Quốc thì trực tiếp sẽ nói đây là biểu tượng của sự dã man lạc hậu, họ muốn mang đến văn minh.

Thế là có cớ để khai chiến, đại bác cứ thế mà dội xuống man di.

Cách làm của các Cường Quốc còn dã man hơn cả man di.

Không có chuyện dùng đại bác giết người thì văn minh hơn dùng dao đâm người.

Tóm lại, Đại Thanh và các Cường Quốc chắc chắn phải có một cuộc chiến, chính là để duy trì hệ thống của riêng mình: rốt cuộc là hệ thống triều cống, hay hệ thống bành trướng vũ trang.

Cuối cùng đánh một trận, Đại Thanh bại trận, thế là hệ thống triều cống cũng sụp đổ.

Tuy nhiên, việc Đại Thanh thất bại không có nghĩa là hệ thống triều cống không tốt.

Thực ra, hệ thống triều cống hoàn toàn là do sự bành trướng vũ trang của Thăng Long đã đạt đến cực hạn nên mới dần dần diễn hóa mà ra.

Đại Thanh thảm bại, chính là vì Đại Thanh đã không còn nhu cầu vũ trang quy mô lớn nữa.

Để đánh các nước nhỏ, vũ khí hiện có đã đủ rồi, hoàn toàn không cần đến thuyền lớn súng sắc.

Còn phía Tây thì cứ như nuôi cổ vậy, mấy quốc gia công nghiệp chen chúc nhau, giống như các nước thời Chiến Quốc cải cách để trở nên hùng mạnh.

Từng nước đều liều mạng phát triển công nghiệp chế tạo vũ khí.

Ban đầu là bành trướng ra bên ngoài, nhưng khi bành trướng đến cực hạn thì bước vào Thế chiến I, tiếp đó là Thế chiến II.

Điều đó cũng đại diện cho việc bành trướng vũ trang của các Cường Quốc đã đến ngưỡng giới hạn.

Cuối cùng, các Cường Quốc không lựa chọn hệ thống triều cống, mà nâng cấp thành bành trướng tài chính.

Giai đoạn đầu của bành trướng tài chính có chút giống hệ thống triều cống, tức là đầu tư tiền cho các nước nhỏ phát triển công nghiệp và sản nghiệp, đều là đầu tư thua lỗ.

Về sau thì khác.

Chờ khi các nước nhỏ kiếm được tiền dư, thì phải thông qua tài chính để thu hoạch.

Thủ đoạn cũng rất đơn giản: kích cổ truyền hoa tung hô thổi phồng, vốn của các nước lớn đổ vào thị trường chứng khoán và thị trường bất động sản của các nước nhỏ, thu hút vốn của các nước nhỏ đổ vào mua sắm.

Khi vốn của các nước nhỏ đã tràn ngập thị trường bất động sản và chứng khoán đang tăng vọt, các nước lớn liền tung hết những thứ trong tay ra, người dân các nước nhỏ ôm lấy, tài chính của các nước lớn mang tiền của dân chúng mà chạy.

Còn các nước nhỏ không có tiền thì không thể tiếp tục nâng cấp sản nghiệp, chỉ có thể tiếp tục làm sức lao động giá rẻ.

Nhưng vấn đề là giá nhà và chứng khoán cao như vậy, chi phí sinh hoạt cao như vậy, các ngành công nghiệp cấp thấp không còn kiếm được tiền, thì phải chuyển dịch.

Các nước nhỏ cũng sẽ ở trong trạng thái dở sống dở chết.

Còn các nước lớn về tài chính sẽ tiếp tục tìm kiếm mục tiêu bành trướng tài chính tiếp theo.

Tóm lại, Nền văn minh Thần cấp sẽ không đứng ra giúp Người Khủng Long.

Trong mắt họ, việc nền văn minh yếu kém tự tìm đường chết mà không sống nổi là điều quá đỗi bình thường.

Chỉ cần Người Khủng Long không gặp phải các Nền văn minh Thần cấp khác, thì không cần phải quản.

Dù sao thì Người Khủng Long cũng là man di.

Thái độ của Nền văn minh Thần cấp này tương tự hệ thống triều cống.

Nền văn minh Thần cấp chỉ quan tâm đến hệ thống của mình, chứ không quan tâm đến các đàn em của mình.

Mặc dù logic vận hành văn minh của Lưu Lãng Vũ Trụ The Wandering Earth universe và Tam Thể Vũ Trụ Three Body universe là như nhau, nhưng nền văn hóa thể hiện ra lại hoàn toàn khác biệt.

Đều là vì sinh tồn, nhưng Tam Thể Vũ Trụ là quy tắc rừng rậm tăm tối, còn Lưu Lãng Vũ Trụ thì là quy tắc hệ thống, dựa vào triều cống thương mại để thay thế vũ lực.

Tuy nhiên, Nền văn minh Thần cấp đều đối xử lạnh lùng với các nền văn minh lạc hậu.

Tam Thể Vũ Trụ là hủy diệt ngươi, không liên quan đến ngươi, còn Lưu Lãng Vũ Trụ thì là man di tự tìm đường chết là điều hiển nhiên, họ căn bản không cần quản.

Chờ khi man di tự ổn định, đến triều cống cầu xin địa vị hợp pháp, tự nhiên có thể khôi phục quan hệ thương mại.

Điều mà Nền văn minh Thần cấp cần là tư tưởng, là ý tưởng, là những tia sáng chợt lóe không thể diễn tả bằng logic.

Nền văn minh Thần cấp không thiếu tư duy logic trừu tượng, cũng không thiếu tư duy trực giác hình tượng, chỉ thiếu tư duy cảm hứng đốn ngộ, bởi vì thứ này thực sự là diệu thủ ngẫu đắc bất ngờ mà có được ý tưởng hay.

Nền văn minh Thần cấp có thể tạo ra thơ ca, văn chương bao gồm tất cả chữ viết của nhân loại, nhưng họ không thể tự phát sinh cảm hứng tạo ra chữ viết mới, không thể có một định nghĩa hoàn toàn mới, không thể vô trung sinh hữu tạo ra cái có từ cái không.

Đạo sinh một, một sinh hai, hai sinh ba.

Nền văn minh Thần cấp có thể xây thêm gạch ngói trên một nền tảng, nhưng đối với bước đầu tiên là đạo sinh một thì họ cũng rất khó khăn, chỉ có thể hấp thụ cảm hứng từ các nền văn minh lạc hậu.

Tứ Bản Luận đã thảo luận về mối quan hệ giữa tài năng và phẩm cách.

Cuối cùng phát hiện ra rằng tài năng và phẩm cách thực ra căn bản không có mối quan hệ tất yếu nào.

Tài năng sẽ không vì trình độ đạo đức của ngươi cao mà ưu ái ngươi, cũng sẽ không vì trình độ đạo đức của ngươi thấp mà bỏ rơi ngươi.

Khả năng này là bẩm sinh, không phải nói dùng cách sửa đổi gen là có thể đạt được.

Cũng là sửa đổi gen, nhưng trình độ lại không đồng đều.

Giống như hai nhóm người cùng sống trong môi trường dựa núi kề sông, một nhóm người thì kháo sơn cật sơn kháo thủy cật thủy sống dựa vào núi ăn núi, dựa vào sông ăn sông, sống bằng nghề săn bắt hái lượm.

Một nhóm người thì chọn vận chuyển những thứ săn bắt được ra ngoài để giao thương, chọn làm thương nhân.

Môi trường giống nhau, nhưng cũng sẽ nảy sinh những ý tưởng khác nhau.

Vì vậy, cảm hứng sẽ không ưu ái nền văn minh Thần cấp với khoa học kỹ thuật phát triển, cũng sẽ không bỏ qua nền văn minh lạc hậu.

Nếu Người Khủng Long có thể vượt qua, tiếp tục giữ ý tưởng triều cống, thì Nền văn minh Thần cấp vẫn sẽ tiếp tục thừa nhận họ là đàn em.

Nếu không thể chứng minh bản thân, thì mọi chuyện cũng sẽ kết thúc tại đây.

May mắn là điều tệ nhất đã không xảy ra, Nền văn minh Thần cấp không trực tiếp ra tay thanh lý Người Khủng Long.

Tuy nhiên, Nền văn minh Thần cấp không giúp đỡ, đối mặt với nhân loại ngày càng mạnh mẽ, những người sống sót của Người Khủng Long cũng không thể chống lại nhân loại.

Ngoài siêu năng lực, nhân loại còn có khả năng học hỏi mạnh mẽ.

Đối với Người Khủng Long đang nắm giữ công nghệ chủ chốt, nhân loại cũng học hỏi kỹ thuật của Người Khủng Long, dùng kỹ thuật cộng siêu năng lực để vượt qua Người Khủng Long.

Người Khủng Long mất đi ưu thế công nghệ, liên tục bại lui, cuối cùng đại thế đã mất, không thể không thất bại trước nhân loại.

Trong bối cảnh thế giới tương lai của Tinh Cầu Quật Khởi Planet of the Apes, mặc dù loài vượn lớn đã xây dựng văn minh, nhưng nhân loại cũng không biến mất.

Nhân loại sống ngoài vùng hoang dã với tư thái nô lệ và dã nhân, tạo thành một sự đối nghịch.

Hiện tại nhân loại cũng phải nghĩ kỹ xem làm thế nào để xử lý những Người Khủng Long còn lại, vẫn còn mấy vạn người, xử lý không tốt cũng là một vấn đề.

Nhân loại cũng đang thảo luận.

Chương 2652

Trước đây tấn công Người Khủng Long là để cướp đoạt lợi ích của Người Khủng Long chia cho mình.

Bây giờ Người Khủng Long đã bị đánh xong, thì phải chia lợi ích của mình, phải thiết lập một bộ phương thức phân phối hoàn toàn mới.

Cách xác định bộ phương thức phân phối này sẽ quyết định tương lai của nhân loại.

Thương Ưởng Biến Pháp đã thiết lập chế độ quân công thụ tước, cho phép quý tộc, người trong nước và cả dã nhân đều có thể gia nhập.

La Mã cổ đại đã thiết lập rằng người tự do là người, người có gia đình là đàn ông, người có quyền bầu cử là công dân, cho phép người ngoài cũng có khả năng gia nhập.

Người Athens quy định chỉ những người có cha mẹ là người Athens mới là người Athens.

Tưởng chừng như phì thủy bất lưu ngoại nhân điền nước màu mỡ không chảy ra ruộng người ngoài, nhưng cuối cùng đã dẫn đến thất bại.

Trong Tân Ước đã đề xuất con đường tư tưởng mới là Giê su gánh vác tội lỗi của phàm nhân, phàm là ai tin vào Thượng Đế đều có thể lên thiên đường.

Điều này đã mở rộng đáng kể phạm vi của Cựu Ước, hạ thấp ngưỡng cửa của độc thần giáo, mở ra một thời đại mới.

Phật giáo có tranh chấp giữa Tiểu Thừa Phật giáo và Đại Thừa

Phật giáo, có tranh chấp giữa tiệm ngộ và đốn ngộ.

Cuối cùng, Đại Thừa Phật giáo với tư tưởng nhân nhân thành Phật đã đánh bại Tiểu Thừa Phật giáo.

Đốn ngộ buông đao thành Phật ngay lập tức đã đánh bại tiệm ngộ ngồi thiền dần dần giác ngộ.

Bất kể trên phương diện chính trị hay tôn giáo, việc mở rộng phương thức phân phối vĩnh viễn là lựa chọn bất bại.

Cho phép nhiều người hơn tham gia có thể nói là một kinh nghiệm chiến thắng lâu dài.

Vì vậy, hiện tại nhân loại phải cân nhắc xem có nên cho Người Khủng Long và các chủng tộc ngoài hành tinh khác gia nhập hay không.

Điều này còn tùy thuộc vào việc nhân loại có tự tin nội cuốn tự đấu đá nội bộ với Người Khủng Long hay không, xem nhân loại có tiến bộ hơn Người Khủng Long hay không.

Chỉ cần nhân loại không ngừng đuổi theo, trước hết là chạy bộ đuổi, rồi sau đó đạp xe đuổi, cuối cùng lái xe đuổi, thì nhất định sẽ đuổi kịp Người Khủng Long.

Chỉ cần xem nhân loại có tự tin thông qua làm việc chăm chỉ để vượt qua Người Khủng Long hay không, có tự tin trước hết giải phóng toàn thế giới rồi cuối cùng giải phóng chính mình hay không.

Giống như quân trung ương của các hoàng đế thời cổ đại, rõ ràng trang bị tinh nhuệ, nhưng lại luôn không đánh lại được quân đội địa phương.

Đó là vì quân đội biên giới có nhiều kinh nghiệm thực chiến.

Dù trang bị không bằng, cũng vẫn có thể đánh bại quân trung ương bằng sự dũng cảm máu lửa.

Và đằng sau chiến thắng này là vô số lịch sử máu và nước mắt, được chồng chất bằng sinh mạng và sự hy sinh.

Nhân loại có quyết tâm thông qua hy sinh để vượt qua Người Khủng Long hay không, điều đó sẽ quyết định họ có dám tiếp nhận Người Khủng Long gia nhập hay không.

Đỗ Lan thầm nghĩ, nhân loại vốn luôn tự cho mình là vạn vật chi linh.

Bây giờ đã tiếp xúc với người ngoài hành tinh, chứng minh vũ trụ rất náo nhiệt, nhân loại chỉ là một trong vạn tộc, thậm chí thuộc trình độ trung hạ du.

Họ có dũng khí phấn khởi trực truy hay không.

Nhân loại chắc chắn là có, vì vậy họ đã lựa chọn cho phép tất cả người ngoài hành tinh gia nhập vào quan hệ phân phối mới.

Họ muốn tái thiết Trái Đất, đồng thời lắp Khúc Suất Dẫn Kình, họ muốn dẫn dắt người ngoài hành tinh tung hoành vũ trụ.

Đỗ Lan thầm nghĩ, nhân loại đúng là thích thử thách bản thân, đã chọn một con đường học tập và tiến bộ, cũng được.

Nhưng sau này mâu thuẫn chắc chắn sẽ không ít, ta rất mong chờ chuyến du hành của họ trong vũ trụ.

Người ngoài hành tinh đều đã gia nhập quan hệ phân phối, cuối cùng Người Khủng Long đã giao nộp phòng điều khiển trung tâm.

Bởi vì sự sống còn của Người Khủng Long đã được đảm bảo, không còn cần thiết phải tử chiến nữa, họ nguyện ý đầu hàng nhân loại.

Tiếp theo là tái thiết Trái Đất.

Tiện thể bắt đầu tiến hành thí nghiệm Khúc Suất Dẫn Kình.

Thứ này ngay cả Người Khủng Long cũng chỉ hiểu một chút sơ sài, vì vậy điểm xuất phát của mọi người đều như nhau, chỉ xem ai nỗ lực hơn.

Đỗ Lan nhớ trên Trái Đất có một câu chuyện về công nghiệp quốc phòng.

Đó là một quốc gia một nghèo hai trắng, nghèo đến mức không có quần mà mặc vẫn chế tạo ra bom nguyên tử.

Nhưng sau đó lại đối mặt với một vấn đề mới: làm thế nào để ném bom nguyên tử đi.

Thời đó, xu hướng chủ đạo là máy bay ném bom, nhưng quốc gia một nghèo hai trắng đó căn bản không có kinh nghiệm chế tạo máy bay.

Lúc này, một nhà khoa học nào đó nói không thể chế tạo máy bay, vì kinh nghiệm về máy bay của phương Tây đã hơn trăm năm, không dễ mà đuổi kịp.

Phải chế tạo tên lửa, tên lửa mới xuất hiện mấy chục năm, coi như là thứ mới mẻ, cắn răng một cái vẫn có thể đuổi kịp.

Cuối cùng quyết định dùng tên lửa để phóng bom nguyên tử, chứ không dùng máy bay ném bom.

Sự thật cũng chứng minh, nói về máy bay ném bom, phương Tây thậm chí đã chế tạo ra máy bay ném bom tàng hình, căn bản không thể đuổi kịp.

Còn tên lửa thì điểm xuất phát gần như nhau, thế là cuối cùng đã vượt mặt ở đường cong, ngược lại lại trở thành một chiến lược tuyệt vời.

Hiện tại Khúc Suất Dẫn Kình chính là tên lửa của năm đó, nhân loại đối với Người Khủng Long cũng có cơ hội vượt mặt ở đường cong.

Hai nền văn minh cùng chạy đua, nền văn minh lạc hậu muốn đuổi kịp nền văn minh tiên tiến, điều đó chắc chắn rất khó, đặc biệt là trên ưu thế công nghệ của nền văn minh tiên tiến.

Nền văn minh lạc hậu đuổi phía sau, nền văn minh tiên tiến cũng chạy phía trước, rất khó mà đuổi kịp.

Nhưng nếu là một đường đua hoàn toàn mới, một quy tắc hoàn toàn mới, thì nền văn minh lạc hậu vẫn có cơ hội đuổi kịp nền văn minh tiên tiến.

Giống như cuộc thảo luận về việc rốt cuộc là dùng máy bay ném bom hay tên lửa để vận chuyển đầu đạn hạt nhân.

Máy bay đã phát triển hàng trăm năm, các quốc gia phát triển đã tích lũy kinh nghiệm đáng kể.

Nhưng tên lửa lại là thứ mới mẻ, cũng chỉ xuất hiện vài chục năm.

So với khoảng cách một trăm năm và khoảng cách vài chục năm, thì chắc chắn khoảng cách vài chục năm dễ đuổi hơn.

Vì vậy, cần phải dương trường tị đoản phát huy sở trường, tránh sở đoản, giỏi tìm ra điểm yếu của đối thủ.

Hiện tại nhân loại và Người Khủng Long cùng nghiên cứu Khúc Suất Dẫn Kình, cũng coi là dương trường tị đoản.

Người Khủng Long đề xuất có thể mang vành đai theo.

Sau khi Trái Đất được phục hồi, không cần phải chế tạo vành đai nữa, có thể trực tiếp nối vành đai Người Khủng Long và Trái Đất lại với nhau, lắp động cơ lên, mọi người cùng nhau đi vào vũ trụ.

Người Khủng Long cũng chưa từng tiến vào thời đại tốc độ ánh sáng.

Khoảng cách giữa họ và Nền văn minh Thần cấp chính là ở điểm này, mãi vẫn không thể đột phá.

Mặc dù họ đã cố gắng lấy kỹ thuật từ tay Nền văn minh Thần cấp, nhưng Nền văn minh Thần cấp khi cung cấp kỹ thuật luôn đi kèm một loạt điều kiện phụ, hơn nữa chỉ có quyền sử dụng kỹ thuật, việc xây dựng và bảo trì đều phải do Nền văn minh Thần cấp tự mình làm.

Giá cả không chỉ đắt đỏ mà khi sử dụng còn phải xin giấy phép, vô cùng phiền phức.

Sử dụng kỹ thuật của Nền văn minh Thần cấp là phải hoàn toàn trở thành chư hầu, điều này Người Khủng Long không muốn thấy.

Chương 2653

Vì vậy, Người Khủng Long cuối cùng đã chọn làm kẻ mạnh trong các nền văn minh cấp thấp, và mãi mắc kẹt ở tốc độ ánh sáng.

Hiện tại nhân loại đã đưa ra kỹ thuật, họ cuối cùng có thể bước tới tốc độ ánh sáng.

Nhân loại thì điên cuồng học tập, để khuyến khích sinh sản, nhanh chóng khôi phục dân số.

Tài nguyên nhân loại được phân chia theo đầu người, ngay cả đứa trẻ vừa sinh ra cũng có thể nhận được một phần tài nguyên.

Đã như vậy thì chắc chắn phải sinh nhiều con rồi.

Chờ khi dân số gần đủ, lại đề xuất: Muốn giàu, ít sinh con nhiều trồng cây.

Tức là không phân phối tài nguyên nữa, khai nguồn tiết lưu mở rộng nguồn thu, tiết kiệm chi tiêu, tập trung tiền bạc để nâng cấp sản nghiệp.

Nhân loại nỗ lực khôi phục theo quá trình này.

Trước tiên sinh con, tài nguyên được phân chia theo đầu người.

Nhà khoa học và trẻ sơ sinh nhận tài nguyên hoàn toàn như nhau, không phải phân phối theo lao động mà là phân phối theo đầu người.

Cứ thế, dân số tăng vù vù.

Khi dân số tăng đến một mức độ nhất định, thì bắt đầu khuyến khích ít sinh con nhiều trồng cây, phương thức phân phối cũng quay về phân phối theo lao động.

Sinh con không còn được phân phối tài nguyên nữa, mọi người cũng chỉ sinh một đứa, dồn tài nguyên vào giáo dục và phát triển.

Bước vào thời đại khai nguồn tiết lưu.

Chờ khi nâng cấp sản nghiệp hoàn thành, thì có thể bước vào kinh tế thị trường.

Tóm lại, để khôi phục dân số, nhân loại cũng đang tiến lên một cách gian nan.

Có dân số, có khoa học kỹ thuật mới có khả năng vượt qua Người Khủng Long.

Nhân loại là nghiêm túc, họ tuyệt đối sẽ không cam chịu thua kém.

Người Khủng Long có thể nói gì chứ.

Họ rất tùy tiện, cũng không có cảm giác căng thẳng gì.

Đối với họ, chỉ cần nắm giữ Khúc Suất Dẫn Kình, thì sau này dân số và văn hóa hoàn toàn không còn quan trọng nữa, bởi vì cả vũ trụ đang chờ họ thám hiểm.

Đến lúc đó, trí tuệ nhân tạo chắc chắn sẽ quan trọng hơn dân số.

Hơn nữa, chỉ cần đã đạt đến tốc độ ánh sáng, thì khái niệm thời gian cũng không còn ý nghĩa.

Bên ngoài có thể trôi qua mấy chục năm, nhưng trong phi thuyền có thể chỉ là nửa năm.

Chờ khi họ tiến vào tốc độ ánh sáng, thế giới bên ngoài có thể đã thay đổi xoay vần.

Dân số là tài nguyên hữu hiệu trong một khoảng thời gian nhất định, nhưng khi thời gian đều bị phá vỡ, thì lẽ thường mà sinh mệnh dựa vào để tồn tại cũng nên bị phá vỡ.

Người Khủng Long đã từng tiếp xúc với Nền văn minh Thần cấp, biết rằng sức mạnh của Nền văn minh Thần cấp nằm ở sức sáng tạo cá nhân.

Nhân loại, các ngươi vẫn còn dừng lại ở giai đoạn tài nguyên hóa tài sản, vẫn đang tìm mọi cách biến các loại tài nguyên thành tiền bạc và tài sản làm công cụ quy đổi.

Tư duy này trước tốc độ ánh sáng thì vẫn hợp lý, bởi vì có khái niệm tài sản mới có thể phát triển tốt hơn.

Nhưng sau tốc độ ánh sáng, tài sản đã hoàn toàn vô nghĩa.

Đối với Nền văn minh Thần cấp mà nói, họ có thể nhảy vọt ngàn năm thời gian bất cứ lúc nào, bất kỳ tài sản nào cũng sẽ hóa thành hư vô, chỉ có tinh thần là bất diệt.

Vì vậy, Nền văn minh Thần cấp đều coi tài nguyên là rác rưởi, coi tư tưởng là tài phú.

Người Khủng Long cho rằng nhân loại còn quá non nớt, căn bản không hiểu tốc độ ánh sáng đại biểu cho điều gì, đại biểu cho một thoáng chốc biển cả hóa nương dâu thương hải tang điền.

Những ngành công nghiệp mà họ coi trọng đều sẽ hóa thành hư vô.

Các giá trị quan sẽ không ngừng bị đảo lộn.

Một thành phố, một nền văn minh có thể vẫn tồn tại trước khi tiến vào tốc độ ánh sáng, nhưng sau khi kết thúc tốc độ ánh sáng thì đã biến mất rồi.

Tài sản mà nhân loại hiện đang coi trọng, trước mặt thời gian thì không đáng một xu.

Sau khi tiến vào tốc độ ánh sáng, các ngươi sẽ có nhận thức hoàn toàn mới.

Người Khủng Long tuy cũng chưa tiến vào tốc độ ánh sáng, nhưng họ lại như tiền bối mà dạy dỗ nhân loại, đồng thời bày tỏ rằng họ đã chuẩn bị sẵn sàng để tiến vào tốc độ ánh sáng rồi, đã buông bỏ những suy nghĩ thế tục, họ chỉ chờ gia tốc.

Nhân loại hoàn toàn không hiểu, không biết Người Khủng Long là đang ngụy trang hay thật sự đã chuẩn bị sẵn sàng.

Dù sao thì cách đây không lâu họ vẫn còn đi khắp vũ trụ để mượn tinh cầu, đột nhiên một cú quay đầu 180 độ, thay đổi quá lớn.

Người Khủng Long thật sự đã chuẩn bị xong.

Họ đã từng thấy văn minh tốc độ ánh sáng.

Ông nội và cháu trai đã cách nhau cả thế hệ để tiếp đón cùng một thành viên của Nền văn minh Thần cấp.

Một ngày của Nền văn minh Thần cấp, có thể là một năm của Người Khủng Long.

Vì vậy, họ biết rằng việc tiến vào tốc độ ánh sáng và không tiến vào tốc độ ánh sáng là hai thế giới khác biệt.

Do đó, họ đã bắt đầu xây dựng tâm lý, họ sẽ thích nghi với tốc độ ánh sáng bằng cách nhanh nhất.

Xem ra thuyết tương đối là chính xác, thời gian khi ở tốc độ ánh sáng sẽ thay đổi.

Khi tốc độ vô hạn, thước đo thời gian sẽ khác, các vật thể khác nhau sẽ có thời gian khác nhau.

Các nhà khoa học trong phòng họp ảo đều rất kích động, bởi vì lĩnh vực tốc độ ánh sáng là hoàn toàn mới.

Trừ Vân Thiên Minh ra, không ai từng trải nghiệm du hành tốc độ ánh sáng.

Mà Vân Thiên Minh cũng là vì duyên cớ với Người Tam Thể, đã ngồi phi thuyền của Người Tam Thể để thực hiện chuyến bay tốc độ ánh sáng.

Quả thực là thời gian đã chậm lại, trong vũ trụ là vài trăm năm, nhưng trong phi thuyền tốc độ ánh sáng chỉ có vài năm.

Chờ đến khi Vân Thiên Minh rời khỏi tốc độ ánh sáng, Trái Đất đã bị hủy diệt rồi.

Hắn đã cố gắng cứu vãn Trái Đất và nhân loại, kể ba câu chuyện cổ tích, nhưng vẫn không thay đổi được gì, nhân loại vẫn cứ toi đời.

Vì vậy, đôi khi nghĩ lại, xã hội cố gắng duy trì rốt cuộc vẫn sẽ bị hủy diệt, thì chẳng còn ý nghĩa gì.

Ta tuy chưa từng tiếp xúc với Nền văn minh Thần cấp, nhưng du hành tốc độ ánh sáng quả thực có thể khiến người ta nảy sinh một cảm giác hư vô.

Chỉ một cái chớp mắt, thế giới bên ngoài đã trải qua hàng trăm, hàng nghìn năm, biển cạn đá mòn.

Bất kể vật chất quý giá đến đâu cũng không chịu nổi một đòn trước mặt thời gian.

Văn minh, xã hội, quốc gia, tinh cầu đều trong nháy mắt hóa thành hư không.

Khoảng cách đó thực sự rất khó chấp nhận, vì vậy cách tốt nhất để tránh khoảng cách đó là ngay từ đầu đã không bận tâm.

Sau chuyến du hành tốc độ ánh sáng đầu tiên, Vân Thiên Minh đã chứng kiến Trái Đất bị hủy diệt.

Tuy nhiên, khi hắn biết được nữ thần Trình Tâm đã thoát khỏi Trái Đất, hắn vẫn rất mong chờ được gặp nàng.

Tuy nhiên, cuối cùng hắn đã không đợi được Trình Tâm, mà lại lựa chọn kết hôn với bạn thân của Trình Tâm để sống qua ngày, có thể nói là đã đại triệt đại ngộ.

Hắn trước tiên mất đi thân thể, rồi mất đi Trái Đất, cuối cùng mất đi tình yêu, nhưng hắn vẫn sống.

Có lẽ bản thân sinh mệnh không có ý nghĩa gì đối với vũ trụ, nhưng sự chuyển biến của Vân Thiên Minh từ bỏ cuộc sống sang nỗ lực sống, về tâm thái đã tiếp cận với Nền văn minh Thần cấp.

Chương 2654

Trong nháy mắt hóa thành hư không, nhưng vẫn phải sống.

Sau du hành thời gian, mỗi con người đều phải thoát khỏi sự ràng buộc của vật chất, nhưng cuối cùng lại quay trở về với vật chất.

Có thể nói là nguồn gốc từ vật chất, trở về với vật chất.

Tư tưởng tuy tồn tại lấy vật chất làm môi giới, nhưng tư tưởng đã không còn câu nệ vào vật chất, có thể nói là chẳng vì vật vui, chẳng vì mình buồn.

Khi văn minh bước vào tốc độ ánh sáng, nhận thức cũ sẽ bị phá vỡ, nhận thức mới sẽ được thiết lập.

Khi thước đo thời gian không còn giống nhau, biển xanh hóa ruộng dâu, biển cạn đá mòn đã không còn chỉ là lời thề mà là hiện thực sẽ thực sự xảy ra, vì vậy, khi bước vào văn minh quang tốc, con người nhất định phải học cách không bị ngoại vật ràng buộc.

Cuối cùng, dưới sự hỗ trợ công nghệ của người khủng long, Địa Cầu đã được phục hồi, bao gồm cả vi sinh vật tỏa nhiệt và nông trại rêu quang cũng phục hồi như mới, tiếp theo là kết nối và lắp đặt động cơ cong khúc suất dẫn kình trên vành đai khủng long.

Để tiết kiệm chi phí, sau những cuộc thảo luận gay gắt, vành đai khủng long được tái sử dụng, mặc dù trên đó vẫn còn không ít người khủng long hóa thú, nhưng theo sự phát triển, việc dọn dẹp dần dần không phải là vấn đề.

Người khủng long hóa thú tuy mạnh nhưng dù sao cũng chỉ là huyết nhục chi khu, không thể chống lại sắt thép và siêu năng lực.

Cuối cùng, sau những thí nghiệm căng thẳng và nỗ lực xây dựng, mất một trăm năm mươi năm, Địa Cầu tân sinh và vành đai khủng long đã kết nối với nhau, và động cơ cong cũng đã được lắp đặt hoàn tất.

Lần này nhân loại sẽ đi xa hơn nữa.

Kế hoạch lưu lạc ban đầu dự định bay đến Bỉ Lân Tinh trong hai nghìn năm, nhưng kế hoạch không theo kịp sự thay đổi, giờ đây một kế hoạch mới đã hình thành, nhân loại sẽ mang theo Địa Cầu lưu lạc vào sâu trong vũ trụ.

Vật liệu lực tương tác mạnh kết nối Địa Cầu và vành đai, đồng thời cũng đóng vai trò là vật liệu đệm chịu gia tốc khúc suất.

Vật liệu vi nguyên tử ngang đã tạo ra một lớp vỏ ngoài kiên cố, phòng ngừa vạn nhất.

Mặc dù động cơ khúc suất là để mọi vật chất trên một sợi dây cao su đều tăng tốc về một hướng, về cơ bản sẽ không va chạm, nhưng khi giảm tốc và rời khỏi tốc độ ánh sáng vẫn có thể gặp phải va chạm, tóm lại, bọc thêm một lớp vỏ sẽ an toàn hơn.

Bắt đầu hiệu chỉnh quỹ đạo cuối cùng, các đơn vị chú ý, xin hãy ở lại vị trí, sắp bắt đầu thử nghiệm động cơ cong lần đầu tiên.

Theo thông báo được phát đi toàn cầu, toàn vành đai, kỷ nguyên quang tốc sắp mở ra.

Quy trình khởi động động cơ bắt đầu.

Quy trình giám sát trọng lực bắt đầu.

Kết nối lực tương tác mạnh không có dị thường.

Các chỉ số của đơn vị bình thường, nhân viên đã sẵn sàng.

Tất cả mọi người đều phải mặc giáp giảm chấn đặc chế để bảo vệ, mặc dù đã làm thí nghiệm, nhưng chuyến bay quy mô lớn như vậy là lần đầu tiên.

Nhưng theo dữ liệu của hơn mười lần thí nghiệm, du hành tốc độ ánh sáng thực ra rất an toàn, vì vậy những biện pháp bảo đảm này chỉ là để phòng ngừa vạn nhất, không phải bắt buộc.

Tính toán quỹ đạo cong hoàn tất, giá trị không thay đổi, có thể bắt đầu thử nghiệm.

Nhận được, phòng điều khiển trung tâm vào đếm ngược ba mươi giây, ba mươi, hai mươi chín Các nhà khoa học trong phòng họp ảo cũng rất căng thẳng, trong vũ trụ của mình họ chưa từng trải qua chuyến bay tốc độ ánh sáng, ở đây họ có thể toại nguyện.

Khi đồng hồ đếm ngược kết thúc, ánh mắt mọi người không khỏi nhìn lên cao, nhìn về phía vũ trụ, chốc lát nữa họ sẽ bỏ lại bầu trời sao này phía sau, đi về phía rìa vũ trụ mà nhân loại đã dò xét.

Vũ trụ rộng lớn biết bao, Địa Cầu nhỏ bé biết bao.

Nhân loại giống như một quốc gia được xây dựng trên sừng ốc sên, nên gác lại tranh đấu, khám phá không gian vô tận.

Ba, hai, một, động cơ cong khởi động.

Khi động cơ khởi động, toàn bộ không gian biến dạng một trận, mọi thứ trong khu vực Địa Cầu giống như bị dây cao su kéo giãn và tăng tốc nhanh chóng về phía trước, nội lực trương lực vũ trụ toàn bộ chuyển hóa thành năng lượng gia tốc vật chất trong khu vực, khiến tốc độ của Địa Cầu trực tiếp vượt qua tốc độ ánh sáng.

Hai trăm năm trước, nhân loại vẫn còn lưu lạc chậm chạp, nhưng hôm nay là trực tiếp bước vào kỷ nguyên mới, nhân loại không cảm thấy khó chịu, thậm chí không có bất kỳ dị thường gia tốc nào, bởi vì toàn bộ không gian đều đang tăng tốc, nhân loại và không gian xung quanh vẫn giữ trạng thái tương đối tĩnh lặng, vì vậy toàn bộ quá trình diễn ra suôn sẻ, thoải mái hơn bất kỳ chuyến bay nào.

Khi bước vào tốc độ ánh sáng, thời gian của nhân loại trở nên chậm lại, thước đo thời gian trở nên khác biệt.

Khi rời khỏi tốc độ ánh sáng, nhân loại sẽ phát hiện bầu trời sao trở nên xa lạ, bởi vì một lần du hành của họ, vũ trụ bên ngoài đã trôi qua vài trăm năm, nếu họ bay xa hơn, thì vũ trụ có thể đã trôi qua vài nghìn năm, đúng là cảm giác một ngày trên trời bằng một năm dưới hạ giới.

Động cơ cong vừa an toàn vừa thần kỳ.

Khi Địa Cầu đến rìa vũ trụ đã biết, tất nhiên đây không phải là rìa thật sự, mà chỉ là giới hạn quan sát, bên ngoài vẫn còn vũ trụ rộng lớn hơn.

Vũ trụ lớn đến mức, ngay cả động cơ cong cũng không thể nhìn thẳng đến tận cùng.

Đối mặt với vũ trụ rộng lớn và vô tận như vậy, chúng ta phải làm thế nào mới có thể thực sự hoàn thành việc khám phá.

Các nhà khoa học từ các vũ trụ khác nhau đều đặt câu hỏi, bởi vì đây là lần đầu tiên họ thực sự có thể tự do bay trong vũ trụ, vậy thì phải đối mặt với một vấn đề: làm thế nào để khám phá vũ trụ.

Chỉ một hành tinh thôi cũng đủ để con người khám phá rất lâu, bây giờ là cả một vũ trụ, có thể nói là đời ta có hạn, mà tri thức vô hạn, làm thế nào để khám phá để nhân loại phát triển.

Lúc này phải lắng nghe ý kiến của người khủng long: Thực ra, cái văn minh đại thần mà chúng ta tiếp xúc không hề khám phá ra bên ngoài, mà là tiếp nhận triều cống, chỉ khi nào họ cảm thấy hứng thú, họ mới xuất phát đi khám phá một lần.

Bởi vì vũ trụ thực sự quá lớn, ngay cả văn minh đại thần cũng không thể khám phá hoàn toàn, nên họ sẽ tìm vài văn minh chưa bước vào quang tốc, để văn minh cấp thấp đi khám phá trong vũ trụ, còn văn minh đại thần thì chuyên tâm nghiên cứu việc của mình.

Nhân loại thắc mắc, ngay cả văn minh đại thần cũng bó tay sao.

Nhưng nếu thực sự để văn minh cấp thấp đi khám phá, sẽ xảy ra rất nhiều chuyện như người khủng long từng tiêu diệt Địa Cầu.

Đúng là như vậy, văn minh đại thần về cơ bản sẽ không ra tay, nhưng giữa các văn minh cấp thấp thì lại đánh nhau không ngừng.

Bởi vì văn minh cấp thấp có tỷ lệ thu thập tài nguyên thấp hơn, tài nguyên khó kiếm hơn, nên sẽ đánh nhau thảm khốc hơn.

Các bạn nhân loại chẳng phải có câu thành ngữ cổ là: Ao nông thì cá chậu nhiều sao.

Đó là xuất phát từ hiện tượng các quốc gia nhỏ vì không đủ tài nguyên mà tranh giành nhau.

Trước khi Địa Cầu lưu lạc, rất nhiều quốc gia nhỏ không đủ tài nguyên nội đấu rất ác liệt, luôn thanh toán tổng thống tiền nhiệm, đó hoàn toàn là truyền thống, bởi vì các quốc gia nhỏ từ xưa đến nay đã thiếu tài nguyên, một khi lên ngôi là phải áp chế đối thủ.

Còn một số quốc gia nhỏ sống nhờ bán tài nguyên thì không có tình huống này, bởi vì họ có nhiều tài nguyên, không cần phải tranh giành.

Trong vũ trụ cũng vậy, văn minh càng cấp thấp thì cạnh tranh càng gay gắt, người khủng long, với tư cách là cường giả của văn minh cấp thấp, cũng đối mặt với tình thế nghịch thủy hành chu, bất tiến tắc thối như thuyền đi ngược dòng, không tiến ắt lùi.

Tóm lại, nhà nào cũng có cuốn kinh khó tụng, mỗi văn minh đều có mâu thuẫn của riêng mình.

Người khủng long trước đây là một văn minh cấp thấp phải triều cống, bây giờ đã bước vào tốc độ ánh sáng, họ cho rằng cũng có thể thiết lập một hệ thống triều cống, không cần tự mình nghiên cứu, mà dựa vào một nhóm lớn văn minh cấp thấp làm tay sai.

Còn việc các văn minh cấp thấp tranh chiến với nhau, đó cũng là điều không thể tránh khỏi, ngay cả khi không có văn minh đại thần, các văn minh cấp thấp vì tài nguyên vẫn sẽ đánh nhau.

Tài nguyên không đủ, chiến tranh tất yếu sẽ xảy ra.

Nhân loại đưa ra một ý tưởng: Chẳng lẽ không thể để nhiều văn minh hơn gia nhập đại gia đình quang tốc sao.

Có thể.

Nhưng có một vấn đề, nếu văn minh gia nhập đủ mạnh, thì sau khi có được kỹ thuật, họ hoàn toàn có thể tìm một góc tự lập môn hộ.

Nếu văn minh đó yếu, thì họ gia nhập vào rất có thể sẽ là hút máu.

Chúng tôi người khủng long thừa nhận các bạn nhân loại, là vì nhân loại rất cầu tiến, có đủ sự quyết đoán, dám giao chiến với chúng tôi, nếu các bạn chỉ coi trọng công nghệ của người khủng long, chỉ muốn hút máu, thì chúng tôi cũng sẽ không liên minh với các bạn.

Người khủng long thừa nhận nhân loại là vì họ đã từng xảy ra chiến tranh, nhân loại đã thể hiện được sự bền bỉ để sinh tồn trong vũ trụ.

Nhưng rất nhiều văn minh không có sự bền bỉ này, họ đều là sống qua ngày đoạn tháng, hoàn toàn không thể tự hy sinh.

Vì vậy, khi gia nhập, quá mạnh có thể độc lập, quá yếu thì trực tiếp hút máu, chưa chắc đã sẵn sàng cùng nhau khám phá vũ trụ, cùng nhau phát triển liên minh.

Người khủng long đã gặp nhiều văn minh, biết rằng chỉ đơn thuần cung cấp kỹ thuật căn bản không thể thiết lập quan hệ liên minh.

Nếu không thì văn minh đại thần đã làm như vậy từ lâu rồi, họ không làm như vậy là vì ý tưởng này quá lý tưởng.

Sự thay đổi do tốc độ ánh sáng mang lại là rất lớn, theo quan điểm tương đối luận, thước đo thời gian của mỗi người đều có thể khác nhau.

Có lẽ các tiên nhân thời cổ đại không phải trường sinh bất lão, chỉ là vì tiên nhân đang du hành tốc độ ánh sáng, nên trong mắt người thường, tiên nhân vẫn không hề già đi.

Chân Lý Đinh Nghi cảm khái nói, dù đã thấy cấu trúc của vũ trụ, nhưng công nghệ tinh vi đến từng chi tiết vẫn khiến nàng kinh ngạc.

Cấu trúc của vũ trụ tuy vĩ đại, nhưng mỗi bước tiến bộ công nghệ cũng đều kinh người.

Cách nói này quả là lần đầu nghe thấy.

Đỗ Lan thầm nghĩ, việc liên kết truyền thuyết cổ đại với khoa học hiện đại quả thực rất thú vị.

Quan niệm tiên nhân là người du hành tốc độ ánh sáng, điểm này quả thực rất hợp lý, có thể giải thích tại sao phàm nhân sau vài trăm năm gặp lại tiên nhân mà tiên nhân không hề già đi.

Thiên thượng nhất thiên, địa thượng nhất niên thực ra chính là thuyết tương đối, và Thiên Đình chính là một con tàu vũ trụ tốc độ ánh sáng, các vị thần tiên trong đó vẫn luôn di chuyển với tốc độ ánh sáng, thước đo thời gian của hai bên không giống nhau, nên phàm nhân trải qua vài trăm năm, nhưng tiên nhân chỉ trải qua nửa năm, nhìn từ góc độ phàm nhân thì đương nhiên tiên nhân bất lão.

Đỗ Lan nghĩ, các nhà khoa học quả nhiên là những người kể chuyện của thế giới mới, có thể kể chuyện mới có thể dẫn dắt nhân loại.

Lý do cũng rất đơn giản, vì không phải ai cũng có thể chuyên sâu vào một lĩnh vực nào đó, vậy thì các cao thủ trong lĩnh vực đó làm thế nào để truyền bá tri thức ra ngoài.

Làm thế nào để mọi người đều có thể hiểu những đạo lý này, và khao khát nó.

Chắc chắn là kể chuyện, bất kể là nhà tư tưởng, hay nhà thần học, thậm chí là nhà khoa học đều phải giỏi kể chuyện.

Ví dụ, Einstein giải thích thuyết tương đối, đã dùng một câu chuyện nhỏ thú vị để miêu tả khái niệm thời gian của thuyết tương đối, ông nói giống như một chàng trai ngồi trên bếp lò, và một chàng trai khác đang vui vẻ trò chuyện với người đẹp, đều là ba phút, nhưng cảm giác về thời gian thì khác nhau.

Chương 2655

Những câu chuyện thú vị có thể giúp người ngoài lĩnh vực cũng dễ dàng hiểu được các quan điểm cốt lõi, và càng có thể thúc đẩy người khác.

Bởi vì nếu người khác không hiểu gì cả, làm sao họ tin tưởng, làm sao họ theo dõi, làm sao họ giúp đỡ.

Các nhà tư tưởng thời Xuân Thu Chiến Quốc đều giỏi kể chuyện, đương nhiên những trải nghiệm thú vị cá nhân của họ về sau cũng trở thành những câu chuyện được lưu truyền rộng rãi.

Và những lý thuyết khoa học nổi tiếng, hễ là có thể miêu tả thông qua câu chuyện, thì luôn có thể lan truyền rất xa, ví dụ như con mèo của Schrödinger lừng danh.

Vì vậy, khả năng kể chuyện là một tài năng cần thiết trong mọi lĩnh vực, bởi vì kể chuyện mới có thể thu hút người ngoài tham gia.

Một vòng tròn khép kín, không thể thu hút nhân tài, rất khó để làm lớn, làm mạnh.

Bây giờ các nhà khoa học cũng đang thử kể câu chuyện tốc độ ánh sáng.

Thiên Đình có phải là phi thuyền tốc độ ánh sáng, thần tiên có phải là thành viên của văn minh đại thần hay không, không biết, cũng không quan trọng, nhưng hoàn toàn có thể coi là như vậy.

Vậy các thần tiên Thiên Đình làm gì.

Thần tiên về cơ bản không can thiệp vào phàm trần, đồng thời thần tiên có rất nhiều quy tắc, điều đó cho thấy văn minh đại thần trước tiên phải thiết lập các loại quy tắc, phải tự hạn chế mình.

Sau đó là các thần tiên đều rất tiêu dao, đều có thể làm những gì mình muốn làm.

Đồng thời, nếu thần tiên hạ phàm, rất dễ biến thành yêu tộc.

Tóm lại, đủ loại chuyện như vậy, từ các câu chuyện thần thoại tìm kiếm một số lộ trình, có thể giúp nhân loại thích nghi với sự bất định ban đầu của văn minh đại thần.

Thần thoại và khoa học liên kết với nhau, thiết lập những thứ giống như thiên quy thiên điều, muốn phát triển, trước tiên phải tự luật.

Người khủng long cũng nghĩ như vậy, họ rút ra kết luận từ việc tiếp xúc với văn minh đại thần, văn minh đại thần có một chế độ rất nghiêm ngặt, mỗi thành viên văn minh đại thần đều không được phá hoại, nếu phá hoại quy tắc sẽ rất dễ gây họa cho một phương, chuyện này đã xảy ra không chỉ một lần.

Bởi vì trong văn minh đại thần cũng có những ý tưởng và lộ trình khác nhau, chỉ là phần lớn thành viên văn minh đại thần sẽ không tự mình ra tay, mà để văn minh cấp thấp dưới quyền mình làm việc.

Nhưng luôn có những thành viên thích tự mình ra tay, những thành viên này chìm đắm trong sự ngược đãi không thể dứt ra, sức phá hoại còn lớn hơn cả tay sai.

Vì vậy, tự luật là điều cần thiết, mặc dù nhân loại và người khủng long vừa mới bước vào tốc độ ánh sáng, nhưng cùng với sự nắm vững tốc độ ánh sáng, nghiên cứu của họ về thời gian và không gian sẽ nhanh chóng được nâng cao, sẽ chế tạo ra những vũ khí mạnh mẽ hơn, kỹ thuật xé rách trương lực vũ trụ cũng có thể dễ dàng xé rách toàn bộ hệ sao, thậm chí là ngân hà.

Động cơ cong chuyển hóa thành vũ khí trương lực, có thể dễ dàng gây ra sự phá hủy lớn.

Cùng với sự phát triển, động cơ cong và kỹ thuật sẽ ngày càng tiện lợi, đến lúc đó những việc làm được bằng lực hấp dẫn cũng sẽ nhiều hơn.

Hình như khi công nghệ phát triển đến một lĩnh vực mới, lại phải bắt đầu xem xét các vấn đề xã hội, cuối cùng dù là kể chuyện hay sử dụng công nghệ, đều là sinh mệnh đang tiến hành.

Quá trình nghiên cứu công nghệ rất thú vị, nhưng khi nghiên cứu xong thì phải đối mặt với vấn đề.

Thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vi sô cẩu, thánh nhân bất nhân dĩ bách tính vi sô cẩu.

Đỗ Lan nói rằng nếu các nhà khoa học không tiến hành phân phối thì họ là thánh nhân, bởi vì các nhà khoa học chính là biến thiên địa bất nhân thành nhân nhân, còn người thực hiện nhân nhân chính là quốc vương và bạo quân.

Cái gọi là bất nhân, chính là không phân phối, trời đất thì không phân phối, thánh nhân cũng không phân phối.

Bởi vì một khi phân phối thì chắc chắn đắc tội người, trong mắt người được lợi thì ông ta là quốc vương, trong mắt người không được lợi thì ông ta là bạo quân.

Việc các nhà khoa học làm là biến tài nguyên vốn không thể phân phối của trời đất thành tài nguyên có thể phân phối thông qua kỹ thuật, đây là hành vi của thánh nhân.

Nhưng một khi tài nguyên có thể phân phối, thì không thể không đối mặt với nan đề của sự phân phối, đây cũng là điều mà các nhà khoa học trước đây vẫn luôn bất lực, là vấn đề của xã hội học.

Biến tài nguyên trời đất thành tài nguyên có thể phân phối, quá trình này rất thú vị, là đấu với trời, đấu với đất, còn khi phân phối là đấu với người.

Các nhà khoa học thích đấu với trời đất, không thích đấu với người, bởi vì đúng sai khó mà phán đoán.

Quan điểm cá nhân, quan điểm tập thể, quan điểm văn minh, ai đúng ai sai đây.

Nhân loại không biết mình rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Văn minh nhân loại không phải là tuyến tính, mà là một thế giới mở, không có một mục tiêu chính tuyến nào cần nhân loại hoàn thành, toàn bộ thế giới là mở, đi hướng nào cũng được, lộ trình nhiều như vậy, ai cũng không biết đúng sai.

Trong tôn giáo có thể sinh ra khoa học, khoa học cuối cùng cũng có thể chứng minh sự tồn tại của ý chí tối cao.

Ban đầu tôn giáo chính là để chứng minh sự tồn tại của Thượng Đế mà ra sức ủng hộ giáo dục và khoa học, đáng tiếc đã không chứng minh được sự tồn tại của Thượng Đế, ngược lại còn chứng minh rất nhiều quan điểm của tôn giáo đều sai.

Nhưng nếu khoa học tiếp tục phát triển, phát hiện ra chiều không gian cao hơn, phát hiện vũ trụ chỉ là một cơ quan, hoặc phát hiện ra sự tồn tại của Cthulhu và những thứ tương tự, thì đó sẽ trở nên vô cùng thú vị.

Vì vậy, không ai biết con đường nào sẽ dẫn nhân loại tiến lên một bước nữa, cũng không ai biết con đường nào sẽ dẫn đến sự hủy diệt của nhân loại.

Điều này không thể chỉ giải thích bằng nhân tính, mà là một hệ thống rất phức tạp.

Phòng họp ảo cuối cùng quyết định không tham gia phân phối, họ chỉ chịu trách nhiệm biến tài nguyên không thể phân phối thành tài nguyên có thể phân phối, còn việc phân phối còn lại thì để nhân loại, người khủng long tự mình bàn bạc giải quyết, dù có đánh nhau một trận cũng không sao, bởi vì đây chỉ là sự vô trật tự tạm thời, rất nhanh sẽ thiết lập lại trật tự.

Động cơ cong ra đời, sự phân phối mới cũng sẽ ra đời, sau đó sẽ xuất hiện đủ loại sự vật mới mẻ.

Còn về sau sẽ xảy ra chuyện gì, không ai có kết luận.

Phòng họp ảo của chúng ta chỉ nghiên cứu kỹ thuật, không làm phân phối.

Chuyện phân phối vẫn nên giao cho người thường làm đi, đây là Địa Cầu của họ, vũ trụ của họ, những vị khách và vong linh từ vũ trụ khác như chúng ta không cần thiết phải tham gia vào.

Các nhà khoa học vẫn phải có phong thái của nhà khoa học.

Hệ thống mới đang được thiết lập, cùng với sự thay đổi môi trường, nhân loại phải từ từ quen thuộc.

Người khủng long thì quen thuộc rất nhanh, bởi vì họ từ rất lâu trước đã mong chờ trở thành văn minh đại thần, đã có không ít lần thử nghiệm thất bại, tích lũy được không ít kinh nghiệm.

Các nhà khoa học cuối cùng quyết định để nhân loại và người khủng long tự mình trải nghiệm, họ chỉ chịu trách nhiệm phần kỹ thuật.

Lúc này, nhân loại đã rời xa lộ trình lưu lạc đã định, lệch rất nhiều so với lộ trình lưu lạc mà tổ tiên đã vạch ra sáu trăm năm trước.

Tổ tiên chắc chắn không ngờ chúng ta sẽ gặp nhiều chuyện kỳ lạ đến vậy, kế hoạch lưu lạc hai nghìn năm của họ cuối cùng lại trở nên quái đản.

Nhưng chúng ta cũng không thể đòi hỏi quá cao ở họ, dù sao họ cũng là người cổ đại.

Đánh giá người cổ đại không nên phủ nhận họ chỉ vì họ không đưa ra câu trả lời cho vấn đề, mà là so sánh người cổ đại với những người trước họ, chứ không phải dùng người cổ đại so sánh với người đời sau.

Thái độ đúng đắn khi nhìn nhận người cổ đại tuyệt đối sẽ không vì người cổ đại không đưa ra câu trả lời cho vấn đề mà phủ nhận họ.

Nếu người cổ đại đã giải quyết hết mọi vấn đề, để người đời sau chỉ việc hưởng thành quả, thì không có chuyện tốt như vậy.

Đương nhiên, còn một phần phủ nhận người cổ đại, là để mượn chuyện xưa châm biếm chuyện nay, hoặc vì mục tiêu gì đó khác, chứ không đơn thuần là bàn luận về người cổ đại.

Lại còn có một bộ phận người thích vinh cổ ngược kim, nói cổ đại tốt đẹp thế này thế nọ, hiện đại tồi tệ thế kia, những hiện tượng này từ xưa đã có, đều là để tranh giành quyền phát ngôn.

Bây giờ nhân loại đã bước vào kỷ nguyên tốc độ ánh sáng, ngoài việc nhìn về tương lai để thiết lập các quy tắc mới, cũng cần tổng kết và đánh giá về hành trình lưu lạc mấy trăm năm qua, cũng cần đánh giá một loạt hành vi của người cổ đại.

Việc lưu lạc chắc chắn là đúng đắn, dù sao mặt trời cũng đã xảy ra hãi thiểm flare rồi, nhưng kế hoạch lưu lạc hai nghìn năm rõ ràng là quá lý tưởng hóa, căn bản không tính đến các yếu tố mất kiểm soát trong quá trình.

Nhiều độc giả nói rằng đọc tiểu thuyết nhiều mới phát hiện mình thích đọc lịch sử nhất, bởi vì lịch sử dù kỳ lạ đến mấy cũng là những chuyện đã xảy ra, kỳ lạ hơn nhiều so với tiểu thuyết.

Nhìn lại người xưa luôn bị những thao tác của họ làm kinh ngạc, cảm thấy người xưa sao mà thông minh đến vậy, thực ra từ xưa đến nay trí thông minh của nhân loại đều như nhau, chỉ là mức độ khám phá thế giới khác nhau mà thôi.

Khi gặp hoàn cảnh tương tự, người hiện đại vẫn sử dụng tư duy của người xưa, không hề có một chút thay đổi.

Bất kể là thấy người xưa thông minh hay ngu xuẩn, thực ra đều phải nhìn vào hoàn cảnh của người xưa.

Trong thời kỳ phát triển, sân khấu rất lớn, cơ hội thể hiện tài trí thông minh nhiều, trong lịch sử đương nhiên là đủ loại điểm sáng.

Trong thời kỳ suy thoái, sân khấu vừa tồi vừa nát, tất cả tài năng đều không có chỗ để thi triển, tự nhiên dường như mỗi lựa chọn đều khiến tình hình ngày càng tồi tệ hơn, chỉ cảm thấy người xưa sao mà ngốc thế, rõ ràng có lựa chọn tốt hơn, tại sao không chọn.

Không phải vì người xưa ngốc, mà là vì không thể chọn, nếu có thể chọn thì đã chọn rồi.

Vì vậy, khi xem xét các quyết định của người xưa, nhất định phải nhìn vào hoàn cảnh lúc bấy giờ.

Bất kể khoa học phát triển đến đâu, thực ra các hoạt động cơ bản của xã hội loài người không hề thay đổi.

Bước vào tốc độ ánh sáng, nhân loại cũng phải khảo sát các sử liệu thời kỳ lưu lạc năm đó, họ cũng phải thừa nhận rằng trong hoàn cảnh năm đó có thể hoàn thành kế hoạch lưu lạc, tránh được hãi thiểm là một điều may mắn và vĩ đại đến nhường nào.

Chương 2656

Sự giằng xé chính trị giữa vài cường quốc lớn giống như một nét bút thần kỳ, tô điểm thêm một chút lãng mạn cho lịch sử sơ kỳ của cuộc lưu lạc.

Bối cảnh tổng thể của lịch sử là không thể làm giả, chỉ có thể tô hồng và cắt giảm ở một số nhân vật hoặc sự kiện cụ thể.

Vì vậy, nhiều người theo chủ nghĩa hư vô lịch sử luôn nói rằng lịch sử là do kẻ thắng cuộc viết ra, không đáng tin, nhưng lại không nghĩ rằng nếu lịch sử hoàn toàn là giả, thì những lỗ hổng logic trong đó e rằng còn nhiều hơn cả Kinh Thánh.

Tuy nhiên, lịch sử về cơ bản không có nhiều lỗ hổng logic, bởi vì bối cảnh là có thật, ngay cả khi được tô hồng và cắt giảm cũng không thể thay đổi bối cảnh lịch sử.

Bối cảnh lịch sử mới là quan trọng nhất, mới là nền tảng cho sự phát triển của kinh tế, văn hóa, tư tưởng xã hội loài người, mới là nguyên nhân căn bản của từng quyết sách, bước ngoặt của các nhân vật lịch sử.

Bối cảnh lịch sử của Kế hoạch Lưu Lạc là khi đó nhân loại được chia thành các quốc gia, giữa các quốc gia lại có mâu thuẫn và xung đột, còn có cả hận thù và nợ máu, trong tình huống như vậy toàn cầu cùng nhau nỗ lực thực hiện Kế hoạch Lưu Lạc, hoàn toàn là vì khi đó sự phát triển kinh tế đã bước vào nút thắt cổ chai, nhân loại cấp bách cần một câu chuyện mới, một bể chứa vốn mới, thế là Động cơ Hành tinh và các thành phố ngầm trở thành hướng chảy của dòng tiền.

Hãi thiểm trở thành một hướng dẫn dắt phát triển kinh tế năm đó, vì vậy năm đó nhân loại thực ra không thực sự tin vào hãi thiểm, mà là vì khi đó kinh tế suy thoái, các quốc gia đều nóng lòng tìm kiếm một phương hướng, cuối cùng mới thông qua sự giằng xé chính trị, tập trung tiền bạc toàn cầu lại, sau đó do vài cường quốc lớn phân phối.

Vì vậy, nói cho cùng đó là việc lập ra danh nghĩa khéo léo, sau đó thu gom tài sản, nguyên nhân khởi đầu đơn giản như vậy.

Nhưng kết quả là nhân loại đã thành công tránh được hãi thiểm, đúng là câu nói: đúng sai khó mà luận giải.

Trong tình huống có bom hạt nhân, giữa các cường quốc lớn khó có thể khai chiến, các cường quốc có thể nghĩ ra cách này đã là rất không dễ dàng rồi.

Vài biên tập viên của Ủy ban Thu thập và Chỉnh lý Sử liệu Lưu Lạc đang thảo luận về đoạn lịch sử kỳ diệu đó.

Nhìn lại quá khứ, việc nhân loại có thể thoát khỏi hãi thiểm thực sự có quá nhiều điều không thể tin nổi.

Một loạt các thao tác nhìn thấy mà hoa cả mắt, nhưng thực ra việc kể một câu chuyện hay chưa bao giờ thay đổi.

Một câu chuyện hay, có thể tập hợp một lượng lớn vốn đầu tư.

Trong thời chiến, chạy đua vũ trang là động lực chính của sự phát triển, trong thời bình, một câu chuyện hay là động lực chính của đầu tư.

Chỉ cần câu chuyện kể hay, chắc chắn sẽ có người đầu tư, bởi vì câu chuyện đủ hấp dẫn sẽ thu hút nhiều vốn hơn, đến lúc đó người kể chuyện và người tuyên truyền câu chuyện sẽ kiếm lời ổn định, còn về việc những nhà đầu tư đó có lỗ sạch vốn hay không, đó không phải là vấn đề họ quan tâm.

Những khoản đầu tư này không dựa trên lợi nhuận tương lai, hoàn toàn dựa trên một câu chuyện hay.

Đương nhiên có những câu chuyện kể mãi rồi biến thành hiện thực, đây là chuyện vui vẻ cho tất cả, nhưng phần lớn các câu chuyện đều biến thành một đám bọt xà phòng.

Năm đó, các chính phủ các nước đã kể tốt câu chuyện về hãi thiểm, cuối cùng mười hai nghìn thành phố ngầm mọc lên, cùng với một lượng lớn cơ sở vật chất trên mặt đất cũng đồng loạt hoàn thành, mới thành công giúp nhân loại vượt qua Thời đại Hãm phanh thời đại phanh hãm.

Trong Thời đại Hãm phanh, chủ yếu vẫn là đảm bảo sự ổn định quân sự, để quân nhân và gia đình quân nhân ưu tiên vào thành phố ngầm.

Tuy nhiên, điều này cũng gieo mầm nguy cơ cho sự phản loạn sau này.

Bởi vì không phải tất cả mọi người đều thống nhất hãm phanh, còn phần lớn người bị bỏ lại trên mặt đất.

Việc hoàn thành hãm phanh cũng là một kỳ tích.

Chủ yếu là khi đó đã tiến hành kế hoạch sinh sản, dân số đã được kiểm soát, cộng thêm có đủ loại hành vi buôn lậu, và mặt đất cũng có thể tiếp tục có người ở, nên giai đoạn chuyển tiếp khá ổn định.

Cộng thêm nỗi sợ hãi về hãi thiểm và chiến tranh hạt nhân khi đó, khả năng chấp nhận hãm phanh của mọi người cũng mạnh hơn.

Tuy nhiên, quả thực có thể nói là một kỳ tích, yếu tố may mắn rất lớn.

Việc xây dựng thành phố ngầm còn có thể nói là hoạt động kinh tế, nhưng sự thành công của Thời đại Hãm phanh phần lớn là do may mắn, hoàn toàn là tận nhân sự nhi thính thiên mệnh làm hết sức mình còn thành bại do trời.

Một bộ lịch sử mới đang từ từ được ghi lại, ghi chép lại đủ loại sự kiện xảy ra trong thời đại lưu lạc, biến thành những câu chuyện và dữ liệu trong sách sử, khiến người ta cảm nhận được sự tang thương và lạnh lẽo.

Lịch sử vô tình nhất, bởi vì rất nhiều người chỉ là những con số lạnh lẽo trên sách, tên và sự tích của họ đã sớm bị lãng quên, mặc dù họ đều là những người tham gia lịch sử, nhưng không thể được người đời ghi nhớ.

Tuy nhiên, sau khi ghi chép xong lịch sử, nhân loại vẫn phải tiếp tục tiến lên.

Bởi vì lịch sử chưa kết thúc, sự thăng trầm của nhân loại chưa đến cái kết hạnh phúc, cũng chưa đến cái kết bi kịch, bi kịch và hạnh phúc đều chỉ là tạm thời, nhân loại vẫn đang tiếp tục tiến lên.

Bước vào tốc độ ánh sáng, một bước là đến những nơi xa xôi, đồng thời cũng phá vỡ xiềng xích của thời gian, khiến vạn vật trở nên xa lạ.

Ngoại trừ vật chất trong phạm vi động cơ cong, các vật chất khác đều sẽ suy tàn.

Ngay cả các thiết bị công nghệ kim loại cũng sẽ bị năm tháng đánh bại.

Có lẽ thực sự chỉ có những thứ được khắc trên đá mới có thể tồn tại vài vạn năm.

Nhưng dù sao đi nữa, nhân loại vừa nhìn về tương lai, vừa tổng kết quá khứ, đưa ra những bình luận chắc chắn về lịch sử sáu trăm năm của thời đại lưu lạc.

Đương nhiên còn có chiến tranh giữa người khủng long và nhân loại, vì nhân loại cuối cùng giành chiến thắng, nên việc đánh giá về chiến tranh rất bình tĩnh.

Giờ đây họ cũng sắp gặp các văn minh lạc hậu, đây là lần thứ hai họ gặp người ngoài hành tinh.

Lần đầu tiên là người khủng long, nhân loại đã chịu thiệt thòi lớn.

Lần này họ quan sát thấy một hành tinh có một văn minh lạc hậu, văn minh này còn chưa bước vào vũ trụ, tuy nhiên cư dân của văn minh này đều có siêu năng lực, có thể điều khiển bốn loại năng lượng: thủy, hỏa, khí, thổ.

Trình độ công nghệ của thế giới này tương tự như Địa Cầu thời Chiến tranh thế giới thứ nhất, trên hành tinh có một quốc gia tên là Hỏa Liệt Quốc đang tiến hành đại bành trướng, gây chiến với ba thế lực khác.

Thủy Thiện Tộc, Khí Hòa Tộc, Thổ Cường Quốc bị tấn công, Khí Hòa Tộc đã gần như bị tiêu diệt, Thủy Thiện Tộc đang thoi thóp, Thổ Cường Quốc vì đất đai rộng lớn mà trở thành lực lượng kháng cự chính yếu chống lại Hỏa Liệt Quốc.

Chuyện này có thú vị đấy.

Đỗ Lan thầm nghĩ, không ngờ trong vũ trụ này lại có một hành tinh giống Ngự thế thần thông.

Chẳng phải rất thú vị sao.

Ngự thế thần thông kể về một thế giới nơi con người và thần linh cùng chung sống, ban đầu tất cả lục địa đều thuộc về tinh linh, còn loài người sống trên lưng bốn con rùa sư tử khổng lồ, bốn con rùa sư tử này nổi trên biển cả, bảo vệ loài người.

Khi đó, loài người căn bản không phải đối thủ của những tinh linh có năng lực đặc biệt kia, nên rất ít người muốn rời khỏi lưng rùa.

Một ngày nọ, một người đàn ông quyết định rời khỏi lưng rùa, thế là rùa sư tử ban cho ông ta năng lực ngự hỏa, hy vọng ông ta có thể tự vệ.

Thế là ông ta bắt đầu hành trình của mình, rời khỏi lưng rùa, đặt chân lên lục địa.

Trong quá trình đó, ông ta gặp cuộc chiến giữa Thần Bóng Tối và Thần Ánh Sáng, vì sự can thiệp của ông ta, Thần Bóng Tối đã trốn thoát, để chuộc tội, người đàn ông và Thần Ánh Sáng hợp lực truy tìm bóng tối.

Bóng tối khiến tinh linh hắc hóa, lục địa trở nên vô cùng nguy hiểm.

Trong quá trình này, ông ta cũng gặp cư dân trên lưng ba con rùa sư tử khác, phong tục của mỗi dân tộc đều không giống nhau.

Để đánh bại Thần Bóng Tối ngày càng mạnh mẽ, người đàn ông cầu xin ba con rùa sư tử khác cũng ban cho mình sức mạnh, thế là ông ta nắm giữ bốn thuật ngự hỏa, khí, thổ, thủy, và trong trận quyết chiến, hợp nhất với Thần Ánh Sáng, trở thành Thần Thông đời đầu, đánh bại và phong ấn Vương Bóng Tối.

Và loài người cũng được Thần Thông đời đầu khuyến khích, lần lượt rời khỏi lưng rùa sư tử, đi ra lục địa bao la.

Các tinh linh nhận ra thời đại mới đã đến, được Thần Thông đời đầu dẫn dắt vào Linh Giới, cách biệt với loài người.

Một phần loài người được hưởng phước lành của rùa sư tử, một phần dựa vào khả năng mô phỏng của mình, mô phỏng những tinh linh vẫn chưa rời khỏi nhân gian cũng nắm giữ ngự thuật.

Thế là có thuyết nói rằng Hỏa Liệt Quốc học rồng mà nắm giữ ngự hỏa thuật, Thổ Cường Quốc học chuột chũi mà nắm giữ ngự thổ thuật, Thủy Thiện Tộc mô phỏng cá mà nắm giữ ngự thủy thuật, Khí Hòa Tộc mô phỏng thần ngưu bay mà nắm giữ ngự khí thuật.

Lịch sử biến thành truyền thuyết, truyền thuyết biến thành thần thoại, câu chuyện về Thần Thông đời đầu đã trôi qua vạn năm, loài người đã sớm quên mất thời gian sống lay lắt trên lưng rùa sư tử, quên đi nỗi sợ hãi bị thần linh chi phối.

Thế giới hiện tại do loài người làm chủ, chỉ có sự truyền thừa của Thần Thông đời đời luân chuyển giữa bốn thế lực lớn, mỗi đời Thần Thông đều gánh vác sứ mệnh bảo vệ hòa bình nhân gian.

Trình tự Thần Thông giáng thế là hỏa trước, khí sau, rồi thủy, cuối cùng là thổ.

Tuy nhiên, một trăm năm trước, thiếu niên Thần Thông sinh ra trong Khí Hòa Tộc lại biến mất không lời trong một trận giông bão, trốn tránh sứ mệnh của mình, từ đó mất tích.

Trong những ngày không có Thần Thông, Hỏa Liệt Quốc đã bắt đầu đại bành trướng, trong một trăm năm, tiêu diệt Khí Hòa Tộc, và phát động chiến tranh với Thủy Thiện Tộc và Thổ Cường Quốc, chuẩn bị đại quân mưu đồ chiếm lĩnh Thủy Thiện Tộc trước, sau đó phá tan Thổ Cường Quốc, cuối cùng hoàn thành sự nghiệp vĩ đại quét sạch tám phương thống nhất thiên hạ.

Vậy nên mới nói nhất định phải có một vị vua yêu quái.

Đỗ Lan nói: Tào Tháo cũng từng nói, nếu không có ta, còn không biết có mấy người xưng vương xưng bá.

Quyền lực một khi trống rỗng, tất nhiên sẽ dẫn đến chiến tranh.

Việc Hỏa Liệt Quốc nhanh chóng bành trướng sau khi Thần Thông của hành tinh này mất tích chính là minh chứng tốt nhất.

Nhưng nếu thông tin tình báo thu thập không sai, thì đời Thần

Thông trước là người Hỏa Liệt Quốc, ông ta ở một mức độ nhất định đã dung túng sự phát triển quân sự của Hỏa Liệt Quốc.

Thần Thông mất tích là người Khí Hòa Tộc, vậy theo trình tự trước sau có thể suy ra đời Thần Thông trước là người Hỏa Liệt Quốc.

Chương 2657

Sự thật cũng đúng là như vậy, đời Thần Thông trước là người Hỏa Liệt Quốc, hơn nữa còn là bạn tốt của Quốc vương đời trước của Hỏa Liệt Quốc.

Tuy nhiên, cuối cùng hai người họ vì bất đồng chính kiến mà đường ai nấy đi, nhưng dù vậy, đối với kế hoạch bành trướng của bạn hữu, Thần Thông đời trước cũng luôn do dự, đến mức bỏ lỡ thời gian ngăn chặn tốt nhất.

Sau này vì núi lửa phun trào, hít phải quá nhiều khí độc mà qua đời, cuối cùng cũng không thể ngăn chặn cuộc chiến tranh bành trướng của Hỏa Liệt Quốc.

Thực ra, mỗi đời Thần Thông đều có suy nghĩ của riêng mình, họ không chỉ dựa vào thực lực, mà còn có chủ trương chính trị riêng, sẽ đưa ra một số ý tưởng.

Điều này cũng dễ hiểu, bởi vì Thần Thông được tiếp nhận sự giáo dục tinh hoa nhất, được các ngự thuật sư ưu tú nhất trong bốn thế lực bồi dưỡng, họ không chỉ bồi dưỡng năng lực chiến đấu của Thần Thông, mà còn bồi dưỡng thế giới quan của Thần Thông.

Học nhiều kiến thức như vậy, chắc chắn là hy vọng có thể thực hiện được.

Đỗ Lan bày tỏ sự thấu hiểu đối với nguyện vọng chính trị của Thần Thông, tuy nhiên Thần Thông cũng là con người, kế hoạch của họ dù có tốt đến mấy khi thực hiện cũng sẽ lệch hướng.

Hơn nữa, tính cách của mỗi đời Thần Thông đều không giống nhau, vì vậy kết cục của Thần Thông cũng khác nhau.

Một đời Thần Thông chết đi, sự truyền thừa của Thần Thông sẽ tiếp tục truyền sang đứa trẻ khác.

Thần Thông là người duy nhất có thể nắm giữ bốn loại ngự thuật, những người khác chỉ có thể nắm giữ một loại, vì vậy rất dễ tìm.

Sự truyền thừa của Thần Thông là ngẫu nhiên, có thể là gia đình quý tộc, cũng có thể là gia đình bình dân, nhưng chỉ cần đồng thời sử dụng bốn loại ngự thuật, đó chính là Thần Thông không sai.

Quản Trọng đã từng nói các nước đều có pháp, nhưng lại không có pháp nào khiến pháp được thực thi.

Ý tưởng của Thần Thông tuy rất hay, nhưng Thần Thông cũng không thể nắm giữ lòng người được.

Chân Lý Đinh Nghi nói: Trong một trăm năm này, Thần Thông biến mất, Hỏa Liệt Quốc bành trướng, thúc đẩy sự phát triển của công nghệ, cũng như công nghiệp hóa ngự thuật, xem ra Thần Thông dường như là một lực lượng cản trở sự phát triển.

Đương nhiên xét đến sự tồn tại của thần linh, nhân loại cũng thực sự nên cẩn thận một chút.

Đây là lần đầu tiên chúng ta tiếp xúc với một văn minh có công nghệ lạc hậu hơn Địa Cầu, thông qua quan sát đã biết rằng những văn minh này tuy công nghệ không bằng chúng ta, nhưng logic xử lý sự việc của họ thực ra không khác gì nhân loại.

Chuyển dịch mâu thuẫn, tiến hành bành trướng.

Chỉ là họ có một vị Thần Thông giáng thế làm bảo hiểm, dùng Thần Thông có thể giải quyết rất nhiều vấn đề.

Hiện tại chúng ta nên tiếp tục quan sát, không can thiệp, cứ thế mà xem.

Đỗ Lan nói, các bạn cứ xem đi, hắn thì phải đi can thiệp, chuyện hay như vậy hắn làm sao có thể bỏ lỡ.

Thế là Đỗ Lan trực tiếp tiến vào Hỏa Liệt Quốc, trở thành một thầy giáo kiếm thuật cung đình dạy cho hoàng tử và công chúa.

Quốc vương Hỏa Liệt Quốc có một con trai và một con gái, con trai bị cha nghi kỵ, còn cô em gái thì đầu óc hơi ngớ ngẩn.

Con trai vì chọc giận phụ thân đã bị lưu đày, nên hiện tại trong cung chỉ có công chúa, cô ta vẫn đang tích cực tiến hành công việc giành quyền lực.

Nghe nói cô ta nỗ lực như vậy là vì hồi nhỏ từng chứng kiến mẹ mình đầu độc ông nội, để lại bóng ma trong tâm hồn non nớt của cô ta.

Đương nhiên cũng có thể là vì phụ vương lợi dụng cô ta để gây áp lực cho anh trai, nhưng cô ta không muốn làm một công cụ, nên luôn muốn thực sự nắm quyền.

Bất kể thế nào, việc Hỏa Liệt Vương giáo dục con cái quả thực rất có vấn đề, hiện tại anh trai đã bị lưu đày, cô em gái cảm thấy cơ hội đã đến, cô ta muốn thay thế anh trai để trở thành nữ vương.

Nhưng cô ta đã quên mất, trở ngại lớn nhất để trở thành quốc vương không phải là anh trai, mà là phụ thân của cô ta.

Phong kiến tốt, ta thích phong kiến nhất.

Đỗ Lan nói, xã hội phong kiến tốt đẹp biết bao, xã hội phong kiến nồi da xáo thịt, tranh đấu cung đình lại càng vui hơn nữa.

Anh em tương tàn, họa từ trong tường, có thể nói là chuyện cơm bữa, vì tranh giành quyền lợi, vì vương vị mà tiêu diệt chính người thân của mình có thể nói là chuyện tự nhiên.

Bởi vì nếu ngươi không tạo phản, một khi gây ra nghi kỵ, người chết chính là ngươi, tranh đấu quyền lực hoàn toàn là trò chơi tổng bằng không.

Nghe nói Hỏa Liệt Vương đương nhiệm chính là ám sát phụ thân để lên ngôi, dù sao thiên hạ đâu có thái tử bốn mươi năm.

Đã có con trai giết cha, tự nhiên cũng có em gái giết anh trai, đây chính là vở đại kịch đoạt vị.

Ba năm trước, thái tử vì vượt quyền phát biểu trong cuộc họp quân sự, cãi lại phụ thân, nên đã bị lưu đày ra ngoài biên cảnh.

Điều này là một cơ hội cho công chúa, tuy nhiên trình độ của công chúa rất thấp.

Dù sao thái tử mới là người được giáo dục chính thống để kế thừa, công chúa không được giáo dục nhiều, mặc dù thiên phú ngự hỏa thuật của cô ta mạnh hơn anh trai gấp mấy chục lần, nhưng chỉ dựa vào ngự hỏa thuật thì không thể trở thành quốc vương.

Cuối cùng công chúa nghĩ tới nghĩ lui, điều duy nhất có thể làm là lập công xây dựng sự nghiệp, hy vọng trên công tích có thể vượt qua anh trai, giành được sự ưu ái của phụ thân, đương nhiên nếu có cơ hội xử lý anh trai thì cũng không tệ.

Lúc này, trong cung đình đến một thầy kiếm thuật mới.

Thành thật mà nói, công chúa khinh thường kiếm thuật, tuy Hỏa Liệt Quốc là một quốc gia kiếm thuật lớn, kiếm thánh nổi danh thiên hạ là người Hỏa Liệt Quốc, nhưng kiếm thánh này kiêu ngạo, tài năng ngút trời, luôn không chấp nhận sự lôi kéo của hoàng thất.

Theo cô ta, Hỏa Liệt Quốc đang tiến hành sự nghiệp vĩ đại, nên không hoan nghênh những người không phục tùng như kiếm thánh, dù họ có năng lực mạnh đến mấy.

Thầy kiếm thuật.

Công chúa nói kiếm thuật loại hoa chân múa tay này căn bản vô dụng: Ta không cần học kiếm thuật.

Ta cũng rất đồng ý, công chúa nên tiếp nhận một số giáo dục cao cấp hơn, mới có thể khiến bộ não nhỏ của nàng trở nên thông minh hơn.

Đỗ Lan trực tiếp bước vào, hoàn toàn bỏ qua các thị vệ xung quanh.

Ngươi.

Công chúa nhìn về phía Đỗ Lan, phát hiện Đỗ Lan rất táo bạo, hơn nữa bên hông còn đeo một thanh kiếm, rõ ràng chính là thầy kiếm thuật mới.

Cô ta rất khó chịu, trong cung điện của mình, đối phương lại bất kính như vậy, đúng là tìm chết.

Tại hạ chính là thầy kiếm thuật của công chúa.

Đỗ Lan nói.

Vậy để ta thử trình độ của ngươi trước.

Công chúa trực tiếp ra tay tấn công, trong thế giới ngự thuật, người nắm giữ ngự thuật ảnh hưởng đến vận hành của quốc gia.

Đương nhiên, với tư cách là quốc vương, ngự thuật không phải là bắt buộc, nhân tài được chọn cũng không nhất thiết phải là ngự thuật sư.

Nhưng sự thăng trầm của ngự thuật có thể ảnh hưởng đến sự phát triển của gia tộc, nhiều gia đình giàu có đều hy vọng con cái mình có thể trở thành ngự thuật sư, bởi vì ngự thuật quả thực là một con đường tốt để lập công.

A Tổ Lạp, vị công chúa này là thiên tài ngự hỏa, mười hai tuổi đã học được cách điều khiển ngọn lửa xanh nhiệt độ cao, thậm chí còn nắm giữ cảnh giới cao nhất của ngự điện, có thể phóng sét.

Thiên phú này có thể nói là trăm năm khó gặp, đáng tiếc trời đã mở cho cô ta một cánh cửa sổ, thì cũng đóng lại một cánh cửa trí tuệ.

Quá vội vàng.

Đối mặt với công chúa tấn công, Đỗ Lan thản nhiên tránh khỏi ngọn lửa xanh, và dùng vỏ kiếm không rút ra để phản công, mỗi lần đều có thể đánh trúng điểm yếu của công chúa.

Tiến thoái thất cư.

Lực từ vỏ kiếm không nhỏ, gõ vai, gõ eo, gõ lưng.

Bão tàn thủ khuyết, cương phức tự dụng, mục không nhất thiết, tự dĩ vi thị.

Đỗ Lan hóa thân thành tiểu năng thủ thành ngữ, bắt đầu công việc giáo dục, có thể nói là đánh cho công chúa không còn sức chống trả.

Các thị vệ đều trợn mắt há hốc mồm, vì vị thầy mới này quá lợi hại đi, lại có thể khiến thiên tài công chúa không còn sức chống trả.

Nhưng họ biết tính khí của công chúa, sau khi chịu thiệt, công chúa không những không suy nghĩ lại mà còn tức giận vì xấu hổ.

A Tổ Lạp nổi giận, cô ta muốn giết người đàn ông này, ngọn lửa xanh chuyển hóa thành tia sét xanh, uy lực mạnh hơn, tốc độ nhanh hơn, đây là trận chiến của một thiên tài, không ai dám coi thường thiên phú của cô ta.

Theo động tác của cô ta, tia sét theo cánh tay vươn ra đánh về phía Đỗ Lan.

Đỗ Lan thản nhiên, bảo kiếm xuất vỏ, dùng vỏ kiếm đỡ tia sét, đồng thời cầm kiếm áp sát, lưỡi kiếm lạnh lẽo đã kề vào cổ công chúa.

Nếu là thực chiến, nàng đã chết rồi.

Đỗ Lan lạnh nhạt nói.

Các thị vệ thấy Đỗ Lan bất kính như vậy, lập tức căng thẳng lao lên, họ không dám lơ là, sợ công chúa có mệnh hệ gì.

Vỏ kiếm đã bị tia sét đánh nát, Đỗ Lan thu kiếm về sau lưng, nhìn công chúa không cam tâm nói: Bất kể thử mấy lần, nàng đều sẽ thua, nếu không tin thì cứ thử lại đi.

Công chúa quả thực không tin, giận dữ nói: Lùi xuống, ta còn có thể chiến đấu nữa.

Thế là hiệp thứ hai bắt đầu, đương nhiên kết cục vẫn là Đỗ Lan toàn thắng, bất kể công chúa sử dụng chiêu thức gì, Đỗ Lan đều có thể thắng.

Đây là kiếm pháp gì.

Sau chín trận thua, công chúa cuối cùng cũng hỏi, tò mò về kiếm pháp của Đỗ Lan.

Độc Cô Cửu Kiếm, nếu nàng muốn học, ta có thể dạy nàng.

Đỗ Lan nói, mình là bách khoa toàn thư về võ công tâm pháp, trong bụng toàn là võ công.

Ta học.

Công chúa lúc này coi như đã thực sự phục, bởi vì quả thực không thể đánh thắng, đã rất lâu không gặp đối thủ lợi hại như vậy.

Nhưng đợi đến khi cô ta học được kiếm pháp của Đỗ Lan, đến lúc đó nhất định phải giết chết đối phương.

Đó chính là tính cách của A Tổ Lạp, cô ta còn chưa thành quốc vương, đã hỉ nộ vô thường.

Còn các nhà khoa học trong phòng họp ảo thấy Đỗ Lan đi chơi bời, thì cảm thấy bi ai cho văn minh ngự thuật này, họ rất rõ ràng văn minh bị Đỗ Lan nhắm đến sẽ có hậu quả gì.

Nhân loại, người khủng long đều suýt bị diệt vong, Đỗ Lan thao túng văn minh không có giới hạn nào.

Chương 2658

Văn minh này vừa mới bước vào công nghiệp, cũng không biết sẽ bị Đỗ Lan biến thành bộ dạng gì.

Nghĩ đến thôi đã thấy đáng thương, hành vi của Đỗ Lan cũng là một loại cảnh báo cho nhân loại, đó là nếu can thiệp quá mức vào văn minh, rất dễ hủy diệt văn minh lạc hậu, rất dễ làm chuyện tốt hóa thành xấu.

Họ không nghi ngờ Đỗ Lan là người tốt, là có thiện tâm, nhưng Đỗ Lan khi thực hành luôn khiến mọi chuyện mất kiểm soát.

Thực ra, nhân loại nhìn thấy là mất kiểm soát, nhưng đối với Đỗ Lan thì mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát.

Hiện tại Đỗ Lan trở thành thầy kiếm thuật của công chúa, bắt đầu tuyên truyền tư tưởng cá nhân của hắn, ví dụ như muốn trở thành một quốc vương tốt, điều quan trọng nhất không phải là lực chiến đấu, lực chiến đấu chỉ có thể giành được tài nguyên, không thể phân phối tài nguyên.

Điều quan trọng nhất là thiết lập một phương thức phân phối mà mọi người chấp nhận, như vậy mọi người mới có thể đi theo nàng.

Công chúa nói hiện tại mình không có tài nguyên, với tư cách là thứ nữ, tài nguyên trong tay cô ta ít đến đáng thương, nếu không dựa vào vũ lực tranh đoạt tài nguyên, thì làm sao nói đến phân phối.

Thiết lập một phương thức phân phối tốt, tự nhiên sẽ có người đến ủng hộ nàng.

Ví dụ như nàng đồng ý phân phong, phân chia tất cả đất đai chiếm được ra, lập các nước chư hầu, như vậy tự nhiên sẽ có những người mạnh mẽ đến ủng hộ nàng.

Đỗ Lan nói chỉ cần chiếc bánh vẽ đủ lớn đủ tròn, tự nhiên sẽ có người chủ động đến: Điều quan trọng nhất là phải kể tốt câu chuyện của riêng nàng, chứ không phải đi theo nhịp điệu của phụ thân và anh trai nàng, câu chuyện của chính nàng mới là quan trọng nhất.

Nếu nàng tiếp tục kể câu chuyện của phụ thân và anh trai nàng, tại sao người khác phải ủng hộ nàng.

Ủng hộ phụ thân và anh trai nàng chẳng phải tốt hơn sao.

Vì vậy nàng phải kể câu chuyện chỉ thuộc về nàng.

Đỗ Lan nói muốn mưu đồ soán vị nhất định phải có câu chuyện của riêng mình, nếu không tại sao người khác phải ủng hộ nàng.

Công chúa cảm thấy hình như có lý.

Đây là một thế giới nơi con người và thần linh cùng tồn tại, mặc dù cùng với sự bành trướng của nhân loại, thần linh đã đi đến Linh Giới, nhưng điều đó không có nghĩa là tinh linh và thần không còn tồn tại, thỉnh thoảng nhân loại vẫn có thể gặp được một số.

Đồng thời, những rùa sư tử từng bảo vệ nhân loại cũng vẫn tồn tại, di chuyển trong đại dương, giống như những hòn đảo di động.

Hơn nữa, ở những nơi nhân loại chưa từng đặt chân tới, tồn tại những tinh linh cổ đại mạnh mẽ, bảo vệ vùng đất của mình, thậm chí có thể dễ dàng san phẳng một ngôi làng.

Nhưng mâu thuẫn giữa nhân loại và tinh linh chưa kết thúc, mâu thuẫn giữa người và người lại đã bắt đầu.

Nhân loại đang không ngừng bành trướng, trong bốn thế lực lớn, ngay cả Khí Hòa Tộc hòa bình nhất cũng đang gia tăng dân số, chiếm đóng không ít núi cao.

Còn Thổ Cường Quốc thì đã thiết lập một quốc gia đồ sộ nhất, chiếm giữ những vùng đất rộng lớn nhất.

Hỏa Liệt Quốc thì có một quần đảo, nên đã phát triển một hải quân hùng mạnh, trong một trăm năm qua đã tiến hành đại bành trướng.

Thủy Thiện Tộc chủ yếu sống ở Nam Cực và Bắc Cực, sau khi bị Hỏa Liệt Quốc tấn công, cả hai vùng Thủy Thiện Tộc đều không thể không phản kháng.

Không có sự can thiệp của Thần Thông giáng thế, Hỏa Liệt Quốc đã một mình chống ba.

Trước đây, nói đến mạnh nhất chắc chắn là Thổ Cường Quốc, vì ngự thổ thuật có thể dùng để trồng trọt sản xuất.

Trước đây, Khí Hòa Tộc ít hữu dụng nhất, vì ngự khí thuật không thể trực tiếp dùng vào sản xuất, nên Khí Hòa Tộc chỉ có thể sống trên núi.

Sau đó là Thủy Thiện Tộc, chỉ cần có nước là có thể tiến hành sinh hoạt đánh bắt cá, nên dù sống ở Nam Cực và Bắc Cực, họ nhờ hàng hải và buôn bán cá mà sống rất khá.

Nhưng cùng với sự phát triển của thời đại, tác dụng của hỏa ngày càng lớn, đặc biệt là trong luyện kim và năng lượng, ngọn lửa đã thúc đẩy Hỏa Liệt Quốc bước vào thời đại công nghiệp.

Ngự hỏa thuật đun nước chính là động cơ hơi nước, ngự hỏa thuật luyện sắt chính là luyện thép, có ngự hỏa thuật thì không cần than đá.

Vì vậy, Hỏa Liệt Quốc phổ cập giáo dục, biến mỗi công dân thành một bánh răng để bành trướng.

Đương nhiên, việc Hỏa Liệt Quốc bành trương là có thể hiểu được, dù sao phạm vi sinh hoạt của họ thực sự nguy hiểm, trên quần đảo, diện tích đất đai vốn đã nhỏ, rất nhiều hòn đảo còn có núi lửa, nên họ khát vọng những vùng đất rộng lớn hơn.

Dù sao Thần Thông đời trước cũng vì muốn ngăn chặn núi lửa phun trào mà hít phải quá nhiều khói độc mà chết, có thể thấy môi trường của Hỏa Liệt Quốc ác liệt đến nhường nào.

Tuy nhiên, vì ba thế lực lớn khác đều phản đối sự bành trướng của Hỏa Liệt Quốc, nên hiện tại tình hình là một chọi ba.

Ngự thuật, ban đầu là sức mạnh do rùa sư tử ban cho loài người, thông qua động tác cơ thể điều khiển hỏa, khí, thủy, thổ, sau này loài người mô phỏng tinh linh cũng có thể học ngự thuật.

Đối tượng mô phỏng của Hỏa Liệt Quốc chính là rồng, nhưng trong mấy trăm năm qua, Hỏa Liệt Quốc đã tiến hành hoạt động đồ long.

Tại sao phải đồ long.

Không có ý nghĩa cụ thể nào, cũng không có lợi ích gì, tóm lại các cường giả Hỏa Liệt Quốc luôn thích đồ long, cuối cùng con rồng cuối cùng cũng bị giết chết ba mươi năm trước, người đồ long đó chính là em trai của Hỏa Liệt Vương, cũng là quân sư của Hỏa Liệt Quốc.

Dũng sĩ đồ long lại vì con trai tử trận mà chán nản, hiện tại đang cùng thái tử bị lưu đày lang thang.

Tóm lại, quan hệ trong hoàng thất cũng rất phức tạp, con trai giết cha, anh trai đố kỵ em trai, em gái muốn thay thế anh trai, vì quyền lực mà đấu đá nhau.

Hải quân Hỏa Liệt Quốc rất mạnh, nhưng lục quân thì bình thường, nên tấn công Thổ Cường Quốc không thuận lợi.

Đương nhiên đã chiếm được không ít thành phố ven biển làm cứ điểm, có những cứ điểm này chế tạo xe tăng, trang bị, tăng cường lục quân nỗ lực tấn công.

Lục quân bên Thổ Cường Quốc lợi hại, nhưng hải quân thì hỗn độn, nên đã chặn được Hỏa Liệt Quốc, nhưng không thể phản công ngược lại, vì vậy từ trước đến nay hai quốc gia giằng co, nên Hỏa Liệt Quốc sau này đã áp dụng chiến thuật tiêu diệt Thủy Thiện Tộc trước, sau đó đánh chiếm Thổ Cường Quốc.

Đỗ Lan bên cạnh công chúa đã tìm hiểu được sự bố trí quân sự của Hỏa Liệt Quốc, đang tập kết hải quân, chuẩn bị vật tư, đợt tiếp theo chính là san bằng Thủy Thiện Tộc.

Tuy nhiên, Đỗ Lan biết Thủy Thiện Tộc còn có linh thú, có thể triệu hồi thần linh, nên Hỏa Liệt Quốc lần này sẽ gặp thất bại, khoa học không đánh lại huyền học.

Hơn nữa, Đỗ Lan còn biết Thần Thông mất tích một trăm năm đã trở lại, Thần Thông mười hai tuổi năm đó vì không chịu nổi áp lực mà bỏ trốn, gặp bão rơi xuống biển, để tự cứu đã tự đóng băng mình, cứ thế đóng băng một trăm năm.

Mãi cho đến gần đây, Thần Thông được một đôi huynh muội Thủy Thiện Tộc phát hiện, giải cứu khỏi khối băng.

Thần Thông mười hai tuổi tuy ngạc nhiên vì mình đã bỏ lỡ một trăm năm lịch sử, nhưng cậu ta không nhận ra tình thế đã nguy cấp đến mức nào, vẫn nghĩ đến việc đi chơi khắp nơi.

Cậu ta không biết Khí Hòa Tộc đã bị diệt tộc, không biết Hỏa Liệt Quốc đã khiến chiến hỏa lan khắp thế giới.

Càng không biết thời gian không còn nhiều, cậu ta phải nhanh chóng nắm giữ bốn loại ngự thuật mới có thể kích hoạt Thần Thông, mới có thể cứu vãn thế giới.

Vị thiếu niên An này sau khi tỉnh lại liền bắt đầu đi chơi khắp nơi, và phát hiện một chiến hạm Hỏa Liệt Quốc bị phá hủy.

Một trăm năm trước không có những chiến hạm như vậy, tò mò An tiến vào chiến hạm, nhưng lại kích hoạt cơ quan bên trong, phóng ra một quả đạn tín hiệu, vừa đúng lúc bị thái tử lưu lạc đang tuần tra gần đó phát hiện.

Câu chuyện tương ái tương sát giữa thái tử lưu lạc và Thần Thông giáng thế bắt đầu từ đây.

Đương nhiên, chú của thái tử cũng nhìn thấy quả đạn tín hiệu, lập tức tiến lên.

Sau cuộc gặp gỡ này, Thần Thông giáng thế mất tích một trăm năm cuối cùng cũng trở lại tầm nhìn của mọi người.

Công chúa cũng biết rằng người anh trai xui xẻo của mình lại có lúc gặp may, cô ta rất tức giận: Không ngờ hắn ta lại gặp được Thần Thông giáng thế.

Nếu để hắn ta bắt được Thần Thông, nói không chừng phụ vương sẽ thu hồi lệnh lưu đày.

Điện hạ nghĩ nhiều rồi, nguyên nhân thái tử bị lưu đày không phải vì công tích của hắn không đủ, mà là vì lý niệm của hắn và bệ hạ không hòa hợp.

Dù hắn ta có bắt được Thần Thông, cũng sẽ không có gì thay đổi.

Tuy nhiên, cũng chính vì lý niệm của thái tử và bệ hạ khác nhau, nên thái tử đã kể câu chuyện của riêng mình, vì vậy dù hắn ta đang trong thời gian lưu đày, chú của nàng và rất nhiều thống soái trong quân vẫn ủng hộ thái tử.

Còn nàng tuy ở trong cung, nhưng lại không có mấy người ủng hộ nàng.

Đỗ Lan nói, công chúa chỉ là con chim vẹt của Hỏa Liệt Vương, căn bản không thể giành được sự ủng hộ của mọi người.

Công chúa đã không chỉ một lần nghe Đỗ Lan nói phải kể tốt câu chuyện của mình, nhưng rốt cuộc cô ta nên kể câu chuyện gì.

Cô ta bất mãn nhìn Đỗ Lan hỏi: Vậy ta nên kể câu chuyện gì.

Câu chuyện của bệ hạ là vì Hỏa Liệt Quốc mà bành trướng, còn câu chuyện của thái tử là quan tâm đến mỗi người dân Hỏa Liệt Quốc, đều là vì Hỏa Liệt Quốc, nhưng lộ trình lại không giống nhau.

Công chúa nếu nàng cũng muốn giành được sự ủng hộ, có thể thử công dân chí thượng, tức là ngoài công dân của Hỏa Liệt Quốc là người, những người khác đều không phải là người.

Đỗ Lan nói, đây chính là chủ nghĩa phát xít.

Cái gì là công dân.

Trong thế giới này không có khái niệm đó.

Chương 2659

Chính là ngự thuật sư, chỉ có ngự thuật sư mới là người, những người khác đều nên phục vụ ngự thuật sư, như vậy nàng có thể giành được sự ủng hộ của toàn quốc ngự thuật sư rồi.

Cướp tài sản của người thường phân phát cho ngự thuật sư, mua chuộc lòng người.

Đỗ Lan nói, như vậy có thể nhanh chóng giành được sự ủng hộ của một nhóm ngự thuật sư cực đoan, tổ chức sức mạnh của riêng mình.

Như vậy sao.

Công chúa rất thích nghe Đỗ Lan lên lớp, bởi vì Đỗ Lan chưa bao giờ che giấu mục tiêu, dùng phương pháp trực tiếp và trần trụi nhất để giảng giải cho cô ta về quan hệ phân phối.

Quan hệ phân phối của Hỏa Liệt Vương là dựa trên chiến tranh bành trướng, ưu tiên phân phối tài nguyên cho quân công và quân nhân.

Quan hệ phân phối của thái tử là ưu tiên nội chính, trước tiên phát triển cơ sở hạ tầng trong nước, bao gồm cả ngự thuật sư và người thường trong nước.

Vậy thì công chúa có thể lấy ngự thuật sư làm ưu tiên, dù sao sức mạnh của ngự thuật sư mới là quan trọng nhất, có thể trực tiếp làm chủ nghĩa phát xít, ưu tiên phân phối cho ngự thuật sư.

Đều là phân phối, nhưng quan hệ phân phối khác nhau, sẽ là những lộ trình khác nhau.

Công chúa nghe xong cảm thấy vô cùng có lý, mình chính là ngự thuật sư mạnh nhất, nếu làm chủ nghĩa ngự thuật sư tối thượng, thì mình chính là tồn tại tôn quý nhất rồi.

Càng cảm thấy Đỗ Lan không nên làm thầy kiếm thuật, mà nên làm quân sư quạt mo.

Sử Ký nói thiên hạ nhộn nhịp đều vì lợi mà đến, thiên hạ xôn xao đều vì lợi mà đi, và cái quyết định phương thức lợi ích đến đi chính là phương thức phân phối.

Xã hội được cấu thành từ các tầng lớp, thân phận, và nghề nghiệp khác nhau. phương thức phân phối ưu tiên bên nào sẽ có thể điều động được tính tích cực của bên đó.

Đồng thời, bên đó cũng sẽ dần trở thành hòn đá cản trở sự phát triển, bởi vì tài nguyên đã tập trung trong tay mình, quan hệ phân phối cũng nghiêng về phía mình, vậy tại sao mình phải phát triển.

Phát triển để làm gì.

Duy trì cục diện hiện tại mới là tốt nhất, mới là có lợi nhất.

Và khi nắm giữ nhiều tài nguyên nhất mà không phát triển, xã hội tự nhiên sẽ đình trệ, rơi vào quẫn cảnh.

Hiện tại, tài nguyên và quan hệ phân phối của Hỏa Liệt Quốc không nghi ngờ gì đều nghiêng về ngành công nghiệp quân sự, nghiêng về binh sĩ mở rộng cương thổ, nên mới có thể duy trì một trăm năm bành trướng.

Tuy Hỏa Liệt Quốc cũng từng thua, hơn nữa không chỉ một hai lần, nhưng thất bại không hề ảnh hưởng đến động cơ chiến tranh của họ.

Giống như Đại Việt sau Thương Ưởng biến pháp năm xưa, Đại Việt cũng không phải lúc nào cũng thắng, cũng có lúc thua, nhưng sau biến pháp, quân công được trọng thưởng, Đại Việt luôn có thể tích lũy sức mạnh và lại phát động chiến tranh, trăm họ Đại Việt cũng sẵn lòng phát động chiến tranh.

Thái Tử thì phản đối việc ưu tiên quân công, cho rằng nên tập trung phát triển trong nước, không nên hy sinh vô ích.

Vì vậy, y bị lưu đày, nhưng lý niệm của y lại nhận được sự ủng hộ của không ít người.

Hiện tại, Công Chúa muốn tranh đoạt vương vị với phụ thân và Thái Tử thì phải đưa ra câu chuyện của riêng mình.

Đỗ Lan kiến nghị chính là Ngự Thuật Sư Chí Thượng, điều động tính tích cực của tất cả Ngự Thuật Sư, tài nguyên và quan hệ phân phối toàn bộ nghiêng về phía Ngự Thuật Sư, đối với những người phổ thông giàu có thì trực tiếp tiến hành bóc lột đến tận xương tủy.

Phương pháp này chính là chủ nghĩa cực đoan.

Trong hậu truyện của Hàng Thế Thần Thông là Khoa Lạp Truyền Kỳ, chủ nghĩa cực đoan hoành hành, mâu thuẫn giữa Ngự Thuật Sư và người phổ thông gay gắt, kỳ thực chính là vì cả hai bên đều cho rằng phương thức phân phối nghiêng về phía đối phương.

Thần Thông An đã kiến lập thành phố tuyệt đẹp nơi Ngự Thuật Sư và người phổ thông cùng chung sống, nhưng cuối cùng lại phải đối mặt với mâu thuẫn vô cùng gay gắt.

Đương nhiên, cuối cùng phim hoạt hình đã đưa ra các vị thần, chuyển dịch mâu thuẫn, đồng thời biểu thị con người nên sống hòa hợp với thiên nhiên.

Nghe cứ như thể sau khi hòa hợp với thiên nhiên, mâu thuẫn giữa Ngự Thuật Sư và người phổ thông sẽ tự nhiên được giải quyết vậy.

Thực ra, nếu có thể kiến lập cục diện cân bằng tam chân vạc giữa Ngự Thuật Sư, người phổ thông và thần linh tự nhiên thì vẫn ổn, mâu thuẫn tuy không biến mất nhưng ít nhất bị áp chế.

Nhưng còn có một phương pháp khác có thể giải quyết mâu thuẫn, đó là để Ngự Thuật Sư có được địa vị tuyệt đối, không cấp bất kỳ ưu đãi nào về quan hệ phân phối cho người phàm.

Mọi thứ đều do Ngự Thuật Sư phân phối, quan viên, tướng quân, nhà khoa học, tăng lữ toàn bộ do Ngự Thuật Sư đảm nhiệm.

Hiện tại, địa vị của Ngự Thuật Sư tuy cao hơn người phổ thông một chút, nhưng vì sự tồn tại của Hàng Thế Thần Thông, Ngự Thuật Sư luôn bị áp chế, duy trì sự cân bằng giữa người phổ thông và Ngự Thuật Sư.

Ngự thuật này có một số là di truyền, người có thiên phú tốt vừa sinh ra đã có thể dùng được.

Cũng có một bộ phận người thông qua học tập mới học được, đương nhiên cũng có một bộ phận người dù học cũng không học được.

Hỏa Liệt Quốc có trường học, phổ cập truyền thụ Ngự Hỏa Thuật, nhưng vẫn có một bộ phận đáng kể người không biết Ngự thuật.

Tóm lại, giữa người với người luôn có sự khác biệt.

Phương thức phân phối có thể quyết định thông qua nghề nghiệp, xuất thân, hoặc thiên phú của con người.

Tóm lại, nghiêng về phía ai thì có thể điều động được tính tích cực của người đó đến một mức độ nhất định.

Đây là một mô hình xã hội điển hình, chúng ta nên nghiên cứu kỹ.

Các nhà khoa học trong phòng họp ảo càng quan sát, càng phát hiện mọi thứ trên hành tinh này đều vô cùng điển hình.

Những vấn đề họ gặp phải, người Trái Đất cũng có thể gặp phải.

Nghiên cứu nhiều hơn, tha sơn chi thạch khả dĩ công ngọc.

Hơn nữa, chúng ta còn có thể xem Đỗ Lan rốt cuộc sẽ giải quyết mâu thuẫn như thế nào.

Theo họ, Đỗ Lan nhất định là một tồn tại của nền văn minh vĩ đại nào đó, nếu không không thể nắm giữ nhiều kỹ thuật đến vậy.

Hơn nữa, Đỗ Lan rất thích tham gia vào quá trình phát triển của các nền văn minh, và cung cấp các loại giúp đỡ.

Các nhà khoa học biết rằng giúp đỡ mà Đỗ Lan nhận định khác với giúp đỡ theo ý nghĩa phổ biến.

Đỗ Lan thường kích hoạt mâu thuẫn, khiến mọi người không thể không đối mặt với mâu thuẫn, chứ không phải trốn tránh.

Ngay cả khi cuối cùng vì mâu thuẫn mà giết chóc long trời lở đất, Đỗ Lan cũng sẽ nói một câu đều như nhau, cũng không biết hắn học ai.

Đương nhiên là học Chương Bắc Hải.

Bất kể là chuỗi nghi ngờ hay mâu thuẫn do quan hệ phân phối gây ra, ngay cả khi cuối cùng là phát động chiến tranh đánh trở về thời đại nguyên thủy, thì nhân loại cũng sẽ tiếp tục sinh tồn, kẻ chiến thắng vẫn sẽ tiếp tục kiến lập trật tự, vẫn sẽ thúc đẩy quan hệ phân phối.

Vì vậy, nhân loại dù biến thành gì thì cũng như nhau.

Dù sao, chỉ cần có quan hệ phân phối, chiến tranh cũng là một phương pháp giải quyết mâu thuẫn.

Phương pháp không có phân biệt tốt xấu, giải quyết được mâu thuẫn chính là biện pháp tốt.

Các nhà khoa học đều có thể cảm nhận được sự vô tình và ngang ngược của Đỗ Lan, nhưng lực bất tòng tâm.

Vì đã lực bất tòng tâm, vậy thì cứ xem tất cả những gì đang xảy ra trước mắt là đối tượng nghiên cứu.

Một Hỏa Liệt Quốc, phụ thân, nhi tử, nữ nhi ba người đã có thể kể ba câu chuyện.

Có thể thấy, quan hệ phân phối của nhân loại ngày càng phức tạp và rườm rà.

Từ việc dựa vào huyết thống để phân phối trước đây, đến nay nhiều phương thức phân phối cùng tồn tại, xã hội ngày càng phức tạp.

Công Chúa tuy mới mười hai tuổi, nhưng nàng có trách nhiệm và dã tâm hơn thiếu niên Thần Thông cùng tuổi nhiều.

Vì vậy, nàng nghe theo lời của Đỗ Lan, bắt đầu đi sâu vào giới Ngự Thuật Sư, mua chuộc lòng người, và tìm những người chí đồng đạo hợp để từ từ phát triển chủ nghĩa Ngự Thuật Sư Chí Thượng của mình.

Bất kỳ chủ nghĩa nào muốn phát triển đều phải thông qua thực tiễn, trong quá trình thực tiễn không ngừng điều chỉnh mới có thể đạt được mục tiêu cuối cùng.

Dù sao việc phân phối tài nguyên, các loại tài nguyên cũng rất đa dạng.

Ngay cả khi tất cả đều là Ngự Thuật Sư, mỗi Ngự Thuật Sư cần tài nguyên cũng không giống nhau, không thực tiễn thì căn bản không thể hiểu được.

Có Ngự Thuật Sư thì trực tiếp cần tiền, có Ngự Thuật Sư có thể cần thiết bị sản xuất, có người có thể cần chính sách ưu đãi, còn có người có thể muốn tham gia quản lý quốc gia.

Chương 2660

Chỉ sau khi hiểu rõ, mới có thể tiến hành phân phối.

Công Chúa trước đây luôn sống trong vương cung, bây giờ đi ra ngoài mới hiểu thế giới rất rộng lớn, hơn nữa phức tạp hơn nhiều so với nàng tưởng tượng.

Thế giới không chỉ có phụ thân, vương huynh, kẻ địch và thuộc hạ, mà còn có đủ loại quan hệ khác, vừa là địch không phải địch, vừa là bạn không phải bạn, có thể lôi kéo lợi dụng, cũng có thể hợp tác ngắn hạn, có những thứ nhất định phải tranh giành, cũng có những thứ nhất định phải đánh bại.

Tuy nhiên, Công Chúa đầy dã tâm không hề chùn bước trước khó khăn, mà ngược lại càng dũng cảm đối mặt, thành công kiến lập danh vọng trong một bộ phận Ngự Hỏa Sư.

Bởi vì Ngự Thuật Sư Chí Thượng từ trước đến nay đều là lý tưởng trong lòng nhiều Ngự Thuật Sư, nhưng vẫn luôn không dám đề xuất ra.

Dù sao, không ít người phổ thông cũng có địa vị cao, quyền trọng, nhiều Ngự Thuật Sư mạnh mẽ ngược lại còn phải làm việc cho người phổ thông.

Nhưng nếu có Công Chúa chống lưng, họ có thể trực tiếp dĩ hạ khắc thượng, trực tiếp chiếm đoạt tài sản và địa vị của người phổ thông làm của riêng, sau đó họ có thể tiến cử Công Chúa lên ngôi, ổn định những Ngự Thuật Sư đã có được địa vị.

Thêm vào đó, bản thân Công Chúa là một Ngự Hỏa Sư Lam Hỏa vạn người có một, thậm chí còn có thể ngự Lôi, vì vậy nếu Công Chúa làm Quốc Vương, sẽ có thể kiến lập một quốc gia Ngự Thuật

Sư Chí Thượng.

Họ chỉ nhắm vào người phổ thông, chứ không nhắm vào trật tự hiện có của Hỏa Liệt Quốc.

Để Công Chúa đi ổn định những Ngự Hỏa Sư có địa vị cao, quyền trọng, còn các Ngự Hỏa Sư cấp dưới thì có thể tiến hành đại thanh tẩy, đại cướp bóc đối với tài sản của người phổ thông.

Đỗ Lan vì sao phải làm như vậy.

Hắn không oán không cừu gì với người phổ thông, chỉ là đang làm thí nghiệm về quan hệ phân phối, chứng minh tầm quan trọng của quan hệ phân phối trong xã hội loài người.

Dù sao hắn cũng biết, chuyện Ngự Thuật Sư Chí Thượng này sau này chắc chắn sẽ thất bại, bởi vì trên thế giới này vẫn còn nhiều người phổ thông hơn.

Người phổ thông tuy sức mạnh không bằng Ngự Thuật Sư, nhưng trí tuệ cộng lại chắc chắn vượt xa Ngự Thuật Sư.

Hơn nữa, người phổ thông cũng có các võ thuật như điểm huyệt, kiếm thuật, v. v.

Nếu thật sự giao đấu, Ngự Thuật Sư cũng chưa chắc đã có thể thắng chắc.

Cho nên, đây chỉ là một thí nghiệm.

Thực ra, trong lịch sử có rất nhiều quốc gia cố gắng bành trướng quân sự, và càng nhiều quốc gia trở nên mạnh mẽ nhờ bành trướng quân sự.

Tuy nhiên, kết quả bành trướng cuối cùng đều là làm áo cưới cho người khác.

Hiện tại, việc bành trướng quân sự của Hỏa Liệt Vương không có

vấn đề gì.

Đến khi việc bành trướng quân sự của y gặp trở ngại, không thể mở rộng chiến quả thêm nữa, lúc đó lộ tuyến của Thái Tử sẽ được nhiều người chấp nhận hơn.

Hỏa Liệt Quốc cũng sẽ chuyển từ đối ngoại sang đối nội.

Các cơ sở quân sự cũng sẽ chuyển thành kỹ thuật dân dụng, đồng thời quy mô lớn cắt giảm chi phí quân công.

Trong thời bình, Hỏa Liệt Quốc vẫn có thể phát triển khá thuận lợi, ngay cả khi Hỏa Liệt Quốc là một quốc gia bại trận, nhưng chỉ cần y có nền tảng công nghiệp, có thể sản xuất sản phẩm công nghiệp, thì y sẽ đối mặt với một thị trường rộng lớn.

Hơn nữa, vì đã bại trận, không còn được phép phát triển quân công, nên nhân tài sẽ chuyển sang dân dụng, đều có thể phát triển kinh tế.

Dù phải bồi thường, nhưng chỉ cần có thị trường rộng lớn, số tiền bồi thường đều có thể kiếm lại được.

Tóm lại, Hỏa Liệt Quốc bất kể thắng hay thua, cuộc sống cũng sẽ không quá tệ, bởi vì họ đã bước chân vào ngưỡng cửa công nghiệp, đã thông qua giáo dục bồi dưỡng một lượng lớn nhân tài.

Những nhân tài và kỹ thuật này có thể chuyển từ quân công sang dân dụng, có thể tiến hành phát triển.

Thắng thì mở rộng cương thổ, không thắng thì phát triển nội bộ, dù sao cũng không lỗ.

Ngược lại, con đường Ngự Thuật Sư Chí Thượng mà Đỗ Lan đề xuất cho Công Chúa lại rất hiểm độc, có thể nói là châm ngòi ly gián, châm lên mâu thuẫn giữa Ngự Thuật Sư và người phổ thông.

Tuy nhiên, điều này cũng là sớm muộn phải đối mặt, đặc biệt là khi người phổ thông dần phát triển, mâu thuẫn này sẽ càng mở rộng.

Thực ra, nhìn vào sự phát triển của nền văn minh là biết.

Khi nền văn minh còn yếu kém, ngay cả bản thân nó cũng sẽ tự phủ định mình.

Nhưng đến khi phát triển đến một trình độ nhất định, nó sẽ bắt đầu kể câu chuyện của riêng mình, và sẽ nảy sinh mâu thuẫn với nền văn minh mà nó từng theo đuổi.

Khi người phổ thông còn yếu kém, tự phủ định mình, theo Ngự Thuật Sư không có vấn đề gì.

Nhưng cùng với sự phát triển của người phổ thông, khi thực lực trở nên mạnh mẽ, khát vọng kể câu chuyện của riêng mình, sự tồn tại của Ngự Thuật Sư sẽ trở nên rất chướng mắt.

Vì vậy, trong cốt truyện của thế hệ thứ hai, mâu thuẫn giữa người phổ thông và Ngự Thuật Sư hoàn toàn bùng nổ, cả hai bên đều có đủ loại kẻ đầy dã tâm và phần tử khủng bố gây sự, cuối cùng thậm chí ngay cả thần linh cũng xuất hiện, có thể nói là đánh nhau không ngừng nghỉ.

Khi Công Chúa A Tổ Lạp khắp nơi lôi kéo Ngự Thuật Sư, vương huynh của nàng đang khổ sở truy tìm Thần Thông.

An và hai huynh muội Thủy Thiện Tộc bắt đầu chuyến hành trình, một mặt là tìm kiếm người thầy có thể truyền thụ Ngự thuật cho y, một mặt cũng là hoàn thành hạng mục du lịch mà y đã muốn hoàn thành từ một trăm năm trước.

Lúc này, An vẫn chưa cảm nhận sâu sắc rằng thế giới này đang bị bao trùm bởi bóng đen chiến tranh.

Y cũng chưa ý thức được thực lực của Hỏa Liệt Quốc đã mạnh đến mức nào.

Thái Tử bị lưu đày mang theo chiến hạm của mình cứ thế bám theo, dùng đủ loại phương pháp truy đuổi.

Y vô cùng sốt ruột muốn lập công chuộc tội, muốn một lần nữa giành được sự công nhận của phụ vương.

Nhưng Vương Thúc của y lại biết rằng Thái Tử thực ra không cần phải giành được sự công nhận của phụ thân.

Thái Tử chỉ cần làm tốt bổn phận Thái Tử là được rồi, chỉ là Thái Tử hiện tại vẫn còn mê mang, vẫn chưa thể kiên định kể câu chuyện của riêng mình.

Thái Tử bị lưu đày đang tự hoài nghi bản thân, điều Vương Thúc muốn làm chính là bầu bạn với y, giúp y kiên định nội tâm, thoát khỏi mê mang, tự tin kể ra câu chuyện của chính mình.

Đến lúc đó, Hỏa Liệt Quốc sẽ chào đón một thời đại mới.

Là một trí tướng của Hỏa Liệt Quốc, đã lập nhiều chiến công hiển hách cho Hỏa Liệt Quốc, Vương Thúc trông có vẻ lười nhác, nhưng trong bụng toàn là trí tuệ.

Y rất rõ quốc gia này không thể mãi mãi bành trướng.

Đồng thời y cũng biết đứa cháu trai lớn này của mình cần được bầu bạn, phải từ từ kiên định quyết tâm của mình mới được.

Thực ra, nếu Thái Tử có một nửa quyết tâm như muội muội, mọi chuyện sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Đôi khi Vương Thúc cũng nghĩ đến chuyện của A Tổ Lạp.

Nàng rất tự tin, nhưng tính xâm lược quá mạnh, nàng chỉ sẽ tiếp tục bành trướng, rất khó dừng lại để suy nghĩ về một lộ tuyến phát triển khác.

Tuy nhiên, muội muội quả thật kiên định hơn ca ca rất nhiều.

Muội muội quả thực kiên định, nhưng vì quá tự tin, ngược lại lại không biết lượng sức mà xét thời thế, ngược lại còn cảm thấy mình mãi mãi đúng.

Cuối cùng, dù bị mọi người xa lánh, nàng cũng chỉ cho là người khác sai, chứ không phải mình sai, đến cuối cùng đều hóa điên rồi.

Gần đây, tai mắt của Vương Thúc trong nước cũng gửi đến một số tình báo mới, trong đó bao gồm Công Chúa và người thầy kiếm thuật mới của nàng.

Người thầy kiếm thuật mới và Công Chúa sống chung rất hòa hợp, điều này khiến Vương Thúc rất kinh ngạc.

Y còn tưởng Công Chúa sẽ đánh gãy xương sườn của thầy, ném thầy ra khỏi vương cung chứ, không ngờ họ lại qua lại với nhau, hơn nữa thường xuyên ra cung, ra vào các tửu quán để diễn thuyết.

Nội dung của những bài diễn thuyết này lại khiến Vương Thúc có chút bất an, toàn là những lời lẽ kích động cảm xúc.

Công Chúa trước đây chắc chắn không như vậy, chẳng lẽ là do người thầy kiếm thuật kia dạy.

Chương 2661

Vương Thúc cho người đi điều tra lai lịch của người thầy kiếm thuật.

Vương đô tuyệt đối đừng xảy ra loạn lạc.

Vương Thúc biết biến cục sắp bắt đầu, tương lai sẽ ra sao đã không ai có thể kiểm soát.

Ngay cả huynh đệ đầy dã tâm của y cũng không thể khống chế.

Không chừng không chỉ chiến tranh sẽ không thể cứu vãn, mà còn có thể bùng phát các xung đột khác.

Thiếu niên Thần Thông khắp nơi du ngoạn, cũng coi như đã hiểu một số hành vi của Hỏa Liệt Quốc.

Hỏa Liệt Quốc đã chiếm đóng không ít thuộc địa, rất nhiều khu vực đều có người phản kháng.

Tuy nhiên, những người phản kháng đều rất yếu ớt.

An trên đường đi cũng giúp đỡ các loại người phản kháng đối kháng với quân đội Hỏa Liệt Quốc.

Cảm giác đánh nhau đều rất dễ dàng.

Đương nhiên là dễ dàng rồi, bởi vì An đối phó căn bản không phải là chủ lực.

Chủ lực của Hỏa Liệt Quốc chủ yếu ở hai hướng: một là Vĩnh Cố Thành thủ đô của Thổ Cường Quốc, một là Thủy Thiện Tộc Bắc Cực.

Còn An và bạn bè nhỏ của y gặp phải chỉ là các đội quân an ninh địa phương.

Những đội quân an ninh này hoặc là không có mấy lực chiến đấu, hoặc là quân đội bù nhìn, có thể nói là không chịu nổi một đòn.

Cần biết rằng các đội quân an ninh địa phương rất nhiều khi tự thân còn khó lo, đến cuối chiến tranh thậm chí sẽ xảy ra chuyện binh sĩ biến thành nông dân.

Thậm chí còn có chuyện vì một miếng ăn mà bị địa chủ địa phương đánh đập, hoặc phải lưu lạc đến mức dùng vũ khí đổi lấy lương thực.

Không còn cách nào, càng về cuối chiến tranh, việc bành trướng càng khó khăn.

Đối với những nơi đã chiếm đóng chỉ có bóc lột chứ không đầu tư, cuộc sống của quân an ninh cũng sẽ vô cùng khó khăn.

Vì miếng ăn, họ chỉ có thể tự nghĩ cách tích trữ lương thực, hoặc dùng vũ khí đổi lấy lương thực.

Dù sao quân an ninh cũng không phải quân tác chiến, điều này khiến thiếu niên Thần Thông sinh ra ảo giác, cảm thấy Hỏa Liệt Quốc cũng chỉ có vậy, chỉ cần tùy tiện ra tay là có thể đánh bại.

Y cũng không biết vì sao người địa phương không phản kháng.

An chiến đấu cùng hai huynh muội.

Cặp huynh muội này, muội muội biết Ngự Thủy Thuật, nhưng ca ca thì không, y chỉ là một người phổ thông.

Ngự thuật cũng cần thiên phú, có người sinh ra đã biết, có người học thì biết, còn có người học cũng không biết.

Hơn nữa, những người không học được cũng không ít, hoàn toàn không có duyên với Ngự thuật.

Ngoài ba người ra, còn có một con Thần Ngưu bay, lông mềm mại, sáu chân, đuôi dài, hai sừng, lớn gần bằng con voi.

Trên lưng có một chiếc yên rộng rãi, có thể để ba người thoải mái nằm trong đó.

Có một tọa kỵ bay như vậy, chuyến đi cũng vô cùng thoải mái, không hề cảm thấy mệt mỏi.

Ba người tuy vẫn còn là thiếu niên, nhưng dọc đường ăn uống no say, hoặc tự mình săn bắn nướng, cũng rất thư thái.

Con nhà nghèo sớm lo liệu việc nhà.

Cặp huynh muội này vì chiến tranh, mẫu thân đã qua đời, phụ thân tham gia đội du kích thường niên chiến đấu ở tiền tuyến.

Bọn họ không chỉ phải tự chăm sóc bản thân, mà còn phải chăm sóc người già yếu, bệnh tật trong thôn.

Vì vậy, họ phụ trách săn bắn nấu nướng, đặc biệt là ca ca càng là một cao thủ toàn năng, tay nghề nấu ăn rất giỏi, lo liệu đủ loại việc nhà.

Còn muội muội và An thì chuyên tâm tu luyện để ứng phó chiến đấu.

Ba người phân công rõ ràng, trên đường đi tương trợ lẫn nhau, kiến lập tình bạn sâu đậm.

Dọc đường vui chơi, hôm nay An cuối cùng cũng trở về cố hương đã xa cách một trăm năm.

Đối với y, mọi thứ dường như mới chỉ là ngày hôm qua.

Y vì sợ gánh vác trọng trách nên đã không từ mà biệt.

Bây giờ về nhà, y cảm thấy sư phụ sẽ không trách y, bởi vì sư phụ luôn rất có lý, luôn rất hòa ái.

Khí Hòa Tộc đều là các hòa thượng đầu trọc, đều có tính khí tốt.

An còn giới thiệu những người bạn cũ ở quê nhà cho hai người bạn mới, dường như không ý thức được rằng đã một trăm năm trôi qua.

Những người bạn cũ của y không thể còn sống, càng không cần nói đến việc một trăm năm trước Hỏa Liệt Quốc đã tiến hành đại thanh tẩy đối với Khí Hòa Tộc, phần lớn các hòa thượng đã bị giết.

Vì vậy, An một đường luyên thuyên giới thiệu, nhưng hoàn toàn quên mất một trăm năm vật đổi sao dời.

Thứ chờ đợi y chỉ là những tàn tích đổ nát và những bộ hài cốt không người thu gom.

Việc bành trướng của Hỏa Liệt Quốc là thật, và họ cũng biết Thần Thông là trở ngại lớn nhất của mình.

Vì vậy, sau khi phát giác Thần Thông mất tích, họ đã quả quyết phát động chiến tranh, tiêu diệt một lượng lớn Khí Hòa Tộc.

Đối với sự biến đổi của một trăm năm, An vẫn luôn không có nhận thức trực quan nào, thậm chí còn không cảm thấy Hỏa Liệt Quốc có gì đáng sợ.

Hành vi của y luôn không hòa nhập với những người cùng thời đại.

Nhưng hiện tại y cuối cùng cũng ý thức được hòa bình đã kết thúc, chiến hỏa đã bùng cháy, thời đại đã trôi qua một trăm năm.

Hiện tại, thân là Hàng Thế Thần Thông, y không thể không đối mặt với quốc cừu gia hận, không thể không gánh vác trách nhiệm, không thể rong chơi khắp nơi nữa.

Y phải nhanh chóng nắm vững bốn loại Ngự thuật, lĩnh ngộ Thần

Thông chân chính.

Hàng Thế Thần Thông truyền đời, có thể sử dụng bốn loại sức mạnh.

Thông qua học tập, họ có thể tiến vào trạng thái Thần Thông, dùng thân phàm nhân điều khiển thần lực quang minh.

Dưới trạng thái Thần Thông, tất cả kẻ địch đều là thổ kê ngõa cẩu.

Thần Thông đã trở về, nhưng tin tức vẫn chưa được truyền bá rộng rãi.

Chỉ một số ít cư dân ở các khu vực được An giúp đỡ biết Thần Thông đã trở lại.

Họ phải chuẩn bị sẵn sàng, bởi vì khi cần thiết sẽ phải phản công Hỏa Liệt Quốc, thu phục đất đai đã mất, tái kiến gia viên.

Họ phải chờ đợi Thần Thông triệu tập họ tham gia cuộc chiến cuối cùng.

Thái Tử bị lưu đày vẫn đang nghĩ đến việc bắt Thần Thông để lập công, mơ mộng về việc trở về Vương Đô.

Trên đường đi liên tục gặp thất bại, nhưng y không nản lòng, tiếp tục bám theo An.

Thậm chí khi An bị Tổng đốc ngoại tỉnh của Hỏa Liệt Quốc bắt giữ, y còn muốn đi cứu.

Bởi vì y không cho phép Thần Thông rơi vào tay người khác, Thần Thông chỉ có thể do chính y bắt.

Chương 2662

Thái Tử và Thần Thông dần trở nên quen thuộc trong mối quan hệ kỳ quái này.

Thực ra cả hai đều là người lương thiện, chỉ là Thái Tử quá khao khát có được sự công nhận của phụ thân, quên mất bản tâm.

Điều y cần làm căn bản không phải là chiều theo phụ thân, mà là phải kể tốt câu chuyện của chính mình.

Chỉ như vậy y mới có thể thực sự thay thế phụ thân trở thành Hỏa Liệt Vương mới.

May mắn là có một Vương Thúc vẫn luôn bầu bạn với Thái Tử.

Mà Vương Thúc không chỉ là huynh đệ của Hỏa Liệt Vương, mà còn là Trưởng lão của Bạch Liên Giáo.

Bạch Liên Giáo là một tổ chức bí mật tồn tại lâu đời, các Trưởng lão thường là những lão già.

Nhiệm vụ của họ là bí mật giúp Hàng Thế Thần Thông duy trì trật tự.

Nhiệm vụ của họ bao gồm nhưng không giới hạn ở việc giáo dục Thần Thông, thu thập tình báo, duy trì trật tự, v. v.

Khi An xuất hiện, các chi bộ của Bạch Liên Giáo ở khắp nơi đã được khởi động lại.

Trăm năm qua vì không có Hàng Thế Thần Thông, Bạch Liên Giáo vẫn luôn trong trạng thái bán ngủ đông.

Hiện tại Thần Thông đã trở lại, Bạch Liên Giáo cũng phải chuẩn bị sẵn sàng, ra tay tương trợ khi Thần Thông cần đến.

Tuy nhiên, các Trưởng lão Bạch Liên Giáo cho rằng hiện tại Hỏa Liệt Quốc đang hùng mạnh, sức mạnh của Thần Thông còn quá nhỏ, vì vậy tốt nhất là không nên lộ diện bên cạnh Thần Thông, tránh mục tiêu quá lớn.

Hơn nữa, Bạch Liên Giáo cũng cân nhắc đến tính cách thích trốn tránh của An.

Nếu Bạch Liên Giáo lộ diện có thể sẽ khiến An lần thứ hai bỏ trốn.

Vì vậy, họ án binh bất động, để An tự mình tìm thầy học Ngự thuật.

Lúc này, Thần Thông đang tiến về Bắc Cực.

Ở đó còn có các thành phố của Thủy Thiện Tộc, cũng có đại sư Ngự Thủy Thuật của Thủy Thiện Tộc, chắc chắn có thể dạy An Ngự Thủy Thuật.

Bạch Liên Giáo đối với cục diện hiện tại vẫn có nhận thức rõ ràng, biết rằng hiện tại chưa phải thời cơ phản công.

Phải để nhiều người hơn biết Thần Thông đã trở lại, mới có thể đoàn kết mọi người cùng nhau phản kháng Hỏa Liệt Quốc.

Vì vậy, họ án binh bất động, chờ đợi khi sức mạnh toàn bộ đoàn kết bên cạnh Thần Thông, đó chính là lúc phản công.

Tuy Vương Thúc bản thân là người Hỏa Liệt Quốc, đối với lý do chiến tranh của Hỏa Liệt Quốc y cũng rất rõ.

Y biết Hỏa Liệt Quốc không muốn bị giới hạn trên quần đảo, nhưng y càng rõ hơn rằng chiến tranh bành trướng không chỉ mang lại phong hầu bái tước, mà còn mang lại bi thương.

Binh sĩ trẻ tuổi của Hỏa Liệt Quốc không ngừng tử vong, bi kịch không ngừng tiếp diễn, ngay cả con trai của chính y cũng đã chết trong chiến tranh.

Vì vậy y mới ủng hộ ý tưởng của Thái Tử, ủng hộ lý niệm Thái Tử trân trọng mỗi sinh mệnh.

Nếu Thái Tử đăng cơ, chắc chắn có thể thay đổi Hỏa Liệt Quốc.

Thần Thông và Thái Tử đều cần thời gian trưởng thành, mới có thể kiên định lý niệm của mình, còn cần thông qua việc không ngừng ăn khổ mới có thể kiên định chủ trương của mình.

Điều khiến Vương Thúc lo lắng hơn cả vẫn là chuyện của Công Chúa.

Đứa cháu gái lớn này của y thật không khiến người ta yên lòng.

Theo tình báo mới, đứa cháu gái lớn này vậy mà đã tổ chức quân hộ vệ của riêng mình, hoàn toàn do những Ngự Hỏa Thuật cực đoan tạo thành.

Lý niệm của họ chính là Ngự Thuật Sư Chí Thượng.

Thứ này trong mắt Vương Thúc chính là kịch độc, bởi vì một khi đã châm ngòi thù địch giữa Ngự Thuật Sư và người phổ thông, không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Nhưng lý niệm của Công Chúa hiển nhiên đã nhận được sự hưởng ứng của những Ngự Thuật Sư bất đắc chí.

Tình báo nói rằng mỗi lần Công Chúa đến tửu quán diễn thuyết đều là người đông như núi, rất nhiều Ngự Thuật Sư bất đắc chí vô cùng kích động.

Vương Thúc thầm nghĩ, rất nhiều Ngự Thuật Sư cha mẹ cũng là người phổ thông, còn có người thân của Ngự Thuật Sư cũng là người phổ thông.

Công Chúa là muốn họ anh em tương tàn sao.

Công Chúa cũng không ngốc.

Đối với tình huống này, nàng thừa nhận việc bồi dưỡng Ngự Thuật Sư phổ thông là đáng quý.

Nàng chủ yếu nhắm vào những người phổ thông ở vị trí cao, cho rằng những người phổ thông này là kẻ lừa đảo và kẻ trộm, họ đã đánh cắp tất cả những gì vốn thuộc về Ngự Thuật Sư.

Người phổ thông nên làm công việc phổ thông, còn Ngự Thuật Sư thì nên quản lý quốc gia, định hướng.

Bởi vì Ngự Thuật Sư là tồn tại cao quý giao tiếp với trời đất, là tồn tại tiếp xúc với cảnh giới cao hơn.

Công Chúa à, con đừng làm chuyện ngu xuẩn.

Vương Thúc biết hành vi hiện tại của Công Chúa đơn giản là đối địch với các quan viên phổ thông trong triều đình, mà đối địch với họ cũng là đối địch với Hoàng Đế.

Trong ký ức của y, Công Chúa cũng sùng bái phụ thân giống như Thái Tử, hơn nữa Công Chúa càng giống phụ thân, càng tàn nhẫn, không dịu dàng như Thái Tử.

Nhưng Công Chúa không có trí tuệ phi thường, nàng chỉ sẽ là người đi theo phụ thân, không thể nào như hiện tại mà gây ra nhiều chuyện đến vậy.

Quả nhiên là bị Đỗ Lan thần bí kia ảnh hưởng sao.

Tình báo về Đỗ Lan rất ít, tai mắt của Vương Thúc cũng không tìm ra manh mối, chỉ biết Đỗ Lan kiếm thuật rất lợi hại, dường như không biết Ngự thuật, nhưng hắn quả thực đã trở thành một trong những người Công Chúa tin tưởng nhất.

Gần đây, không khí trong Vương Đô rất căng thẳng.

Công Chúa thúc đẩy Ngự Thuật Sư Chí Thượng, đồng thời muốn tự mình hạ bệ các quan viên phổ thông và thương nhân giàu có, cướp đoạt tài nguyên từ tay họ để tiến hành tái phân phối, như vậy chắc chắn sẽ dẫn đến nội loạn.

Tuy nhiên, Công Chúa đã quyết tâm, đã tính toán gia sản của những người này, sau đó tìm lý do ra tay, cướp đoạt tài phú rồi phân tiền cho Ngự Thuật Sư, lôi kéo thêm nhiều Ngự Thuật Sư hơn.

Cứ như vậy, một câu chuyện mới có thể bắt đầu.

Hỏa Liệt Vương đương nhiên biết những điều này, nhưng y cảm thấy nữ nhi sẽ không thành công.

Y tự cho rằng mình hiểu con cái mình.

Nữ nhi thiên phú Ngự thuật tự nhiên mạnh mẽ, nhưng nàng không có năng lực như vậy.

Y vẫn cho rằng nữ nhi chỉ có thể mô phỏng mình, nàng chỉ sẽ nghĩ đến việc kiến công lập nghiệp, tuyệt đối sẽ không cướp giàu giúp nghèo trong nước.

Đây là đã coi thường Công Chúa rồi.

Tuy nhiên, hiện tại Hỏa Liệt Quốc đang bận tấn công Thủy Thiện Tộc, Công Chúa biết vẫn chưa phải lúc.

Căn cứ phân tích của Đỗ Lan, trận chiến này sẽ thất bại.

Đến lúc đó, nàng sẽ có thể thừa cơ mở rộng thế lực.

Chắc chắn sẽ thua, bởi vì Thủy Thiện Tộc sẽ trực tiếp triệu hoán thần linh, thuyền kiên pháo lợi cũng không đánh lại thần.

Ở Bắc Cực, bạn nhỏ của An, người quán xuyến việc nhà, người anh tốt của cả đội là Tác Tạp đã yêu rồi.

Y yêu Công Chúa Bắc Cực, một Công Chúa dịu dàng, xinh đẹp, lương thiện.

Tác Tạp có tư cách đó.

Chương 2663

Tuy Nam Cực hiện tại đã sa sút, tráng đinh đều ra trận đánh nhau, chỉ còn lại người già yếu bệnh tật, nhưng Tác Tạp vẫn là Vương Tử Nam Cực.

Tuy trông y không giống chút nào, nhiều nhất cũng chỉ như đứa con ngốc của địa chủ, nhưng huyết thống của y vẫn rất thuần chính, chỉ là điều kiện không cho phép y bày ra dáng vẻ Vương Tử.

Ngay cả là Vương Tử, y cũng phải đánh cá nấu ăn, chăm sóc người yếu.

Huống chi y còn không biết Ngự Thủy Thuật, rất nhiều khi hoàn thành công việc đều phải dùng cách vụng về nhất, không thể tao nhã như muội muội.

Tuy nhiên, Vương Tử vẫn là Vương Tử.

Vương Tử yêu Công Chúa xinh đẹp là một chuyện lãng mạn.

Chính trong loạn thế, tình yêu mới càng hiển lộ vẻ đẹp của nó.

Hải quân Hỏa Liệt Quốc đang áp sát, lần này là hải quân toàn diện xuất động, mọi người đều muốn kiến công lập nghiệp.

Bành trướng đã một trăm năm, kiến công lập nghiệp cũng ngày càng không dễ dàng.

Hải quân cũng không dễ dàng, vì vậy khó khăn lắm mới có một trận đại chiến như vậy, chắc chắn là dốc hết tinh thần mà xông lên.

Trên mặt biển mênh mông, khói đặc cuồn cuộn, hơn ba trăm chiếc thiết giáp hạm, cùng với đủ loại thuyền hậu cần tiếp tế.

Các loại tài nguyên cướp bóc từ những thuộc địa đã chiếm đóng được tập trung lại một chỗ, một hơi vận chuyển đến tiền đồn Bắc Cực, sau đó lại phân phối lên thuyền, tiếp đó là xuất phát hướng về Bắc Cực.

Chiến tranh đã đến.

Nhưng Tác Tạp lại đang yêu Công Chúa, nhưng mối tình này định trước sẽ bị bao phủ một tầng bóng tối.

Tác Tạp vẫn có duyên với phụ nữ khá tốt, trên đường đi gặp không ít cô gái, quan hệ đều xử lý tốt.

Nhưng lần này y thật sự đã rung động, bởi vì Công Chúa Bắc Cực mới chính là kiểu con gái mà đàn ông Thủy Thiện Tộc thích, cũng là kiểu mà Tác Tạp ngưỡng mộ.

Công Chúa đối với Tác Tạp cũng có hảo cảm, bởi vì họ là người cùng tuổi, đồng thời gánh vác trọng trách.

Là Vương Tử và Công Chúa, họ có thể tạo ra sự đồng cảm.

Bình thường cũng không có ai để tâm sự, bây giờ khó khăn lắm mới có một người có thể hiểu mình, vậy đương nhiên là thích ở bên nhau.

Mối tình mông lung cứ thế lặng lẽ nảy mầm.

Tuy nhiên, chiến hỏa kịch liệt đang tàn phá những đóa hoa tươi đẹp.

Chiến tranh đã cận kề.

Theo lý mà nói, Bắc Cực không thể đánh lại Hỏa Liệt Quốc.

Nhưng lúc này không phải Thần Thông đã đến rồi sao.

Tuy Thần Thông là một kẻ yếu ớt, nhưng nếu có thể cộng hưởng với thần linh, vẫn còn cơ hội.

Vì vậy, hiện tại chỗ dựa lớn nhất của Bắc Cực chính là thần linh.

Hỏa Liệt Quốc thực ra cũng biết Thủy Thiện Tộc Bắc Cực có thần linh, nên cũng đã phái người lẻn vào, thừa cơ giết chết hình chiếu của thần linh ở phàm gian, tránh cho Thủy Thiện Tộc thật sự kinh động thần linh.

Một chi đội quân bí ẩn đã xâm nhập Bắc Cực, đương nhiên lúc này Thái Tử bị lưu đày cũng đã lẻn vào Bắc Cực.

Mục tiêu của Thái Tử vẫn là bắt Thần Thông.

Bi kịch đã xảy ra, hình thể của thần linh ở phàm gian là hai con cá, đại diện cho sự cân bằng âm dương.

Gián điệp của Hỏa Liệt Quốc đã giết chết một con, sau đó còn bỏ trốn.

Chỉ còn lại một con thì không thể triệu hoán thần linh, Bắc Cực xong đời rồi.

Lúc này, tiếng pháo bên ngoài đã vang lên, tín hiệu giết chết thần linh đã phát ra, đại diện cho tổng công kích bắt đầu.

Bên ngoài là một hàng chiến hạm Hỏa Liệt Quốc, đầu đuôi nối liền nhau, giống như những chiếc thuyền xích sắt, phong tỏa đường bờ biển Bắc Cực.

Binh sĩ Ngự Thuật Sư đứng trên boong tàu, châm lửa đạn cho máy bắn đá, máy bắn đá sẽ ném những quả bom cháy về phía thành trì.

Đồng thời, Ngự Thủy Sư Bắc Cực chỉ có thể thao túng nước biển trên tường thành để ngăn chặn bom đạn, có thể phòng ngự nhưng thiếu khả năng tấn công.

Chiến tranh đã bùng nổ, tất nhiên phải trả giá đắt.

Công Chúa dường như đã ý thức được ngày này.

Nàng biết lúc này chỉ có sinh mệnh của chính mình mới có thể kích hoạt sức mạnh của thần linh.

Thì ra, khi Công Chúa còn nhỏ đã mắc bệnh nặng.

Cha mẹ nàng đã cầu nguyện thần linh, thần linh đã truyền một phần sinh mệnh cho nàng, mới để nàng vui vẻ sống mười năm.

Bây giờ là lúc phải trả lại sinh mệnh cho thần linh rồi.

Từ tự nhiên mà đến, trở về tự nhiên mà đi, đây chính là số mệnh.

Công Chúa Bắc Cực sẽ không trốn tránh.

Nàng sẽ trả lại sinh mệnh mà thần linh ban cho thần linh, như vậy mọi người mới có hy vọng.

Tác Tạp không ngờ mối tình đầu của mình lại kết thúc đột ngột như vậy.

Đây chính là loạn thế sao.

Tác Tạp muốn giữ lại, nhưng y biết nếu đổi lại là y, e rằng cũng sẽ lựa chọn như vậy.

Bởi vì hy sinh bản thân có thể cứu thần linh, càng có thể cứu Thủy Thiện Tộc.

Đây chính là số mệnh của một Vương Tử và Công Chúa.

Nước mắt lăn dài, Tác Tạp biết nước mắt căn bản không giúp được gì.

Ngay từ khi còn ở Nam Cực, y đã quyết định làm một nam tử hán đổ máu không đổ lệ, nhưng hiện tại vẫn không kìm được muốn khóc.

Tất cả mọi người đều biết đây là biện pháp duy nhất.

Tuy Công Chúa sẽ chết, nhưng lúc này vì bảo vệ mọi người, cũng chỉ có thể hy sinh Công Chúa.

Hiện thực khách quan là như vậy, nếu có biện pháp tốt hơn thì đã không đến mức này.

Nhưng không còn biện pháp nào tốt hơn nữa, hiện tại dựa vào thần linh là biện pháp duy nhất của họ.

Sao không đầu hàng.

Ngay khi Công Chúa sắp trả lại sinh mệnh, một giọng nam đột ngột vang lên không đúng lúc trong cấm địa.

Trong không khí bi thương lại bị đổ thêm dầu vào lửa, Tác Tạp và Thần Thông đều đã rất phẫn nộ.

Rốt cuộc là ai lại phá hỏng phong cảnh như vậy.

Không khỏi quay đầu nhìn lại, mấy đạo ánh mắt khóa chặt người đàn ông đột nhiên xuất hiện.

Người đàn ông này mặc áo choàng dài màu đen truyền thống của Hỏa Liệt Quốc, bên hông đeo một thanh trường kiếm, trông đã không phải người tốt.

Chương 2664

Nếu đầu hàng, sẽ không có ai phải hy sinh.

Các ngươi cũng biết mình không đánh lại, nên mới cầu thần bái Phật.

Vậy thay vì cầu thần, tại sao không đầu hàng, sau đó ngọa tân thường đảm.

Đỗ Lan ra vẻ lúc này nên thừa nhận giới hạn của mình.

Người Hỏa Liệt Quốc tuy tin rằng cảm xúc tiêu cực có thể tăng uy lực Ngự Hỏa Thuật, nên thường đi theo hướng cực đoan.

Tuy nhiên, thái độ của Hỏa Liệt Quốc đối với thần linh vẫn rất đáng được khẳng định: cầu thần không bằng cầu mình.

Đương nhiên, cuối cùng Hỏa Liệt Quốc quả thực đã bị thần linh đánh vào mặt, khiến họ biết nhân loại yếu ớt, nhưng tinh thần của Hỏa Liệt Quốc chính là thứ nhân loại cần.

Chúng ta có thể thắng.

Công Chúa nói, nàng đã quyết định hy sinh bản thân, thần linh nhất định sẽ mang theo cơn thịnh nộ của mình hủy diệt hạm đội Hỏa Liệt Quốc.

Đỗ Lan cười nói: Nếu dựa vào thần linh, thần linh chính là giới hạn của các ngươi.

Các ngươi bây giờ thắng, không có nghĩa là có thể thắng mãi.

Nếu xuất hiện một kẻ địch mạnh hơn thần linh, các ngươi phải làm sao.

Thừa nhận thất bại quả thực không phải chuyện dễ dàng, nhưng hiểu rõ sự yếu kém của mình mới có không gian tiến bộ, không nên cố chấp bảo thủ, lấy thần linh làm giới hạn trên.

Chuyện này không phải bây giờ có thể suy xét, mấy vị Trưởng lão đã chằm chằm nhìn Đỗ Lan, đã chuẩn bị tấn công rồi.

Xem ra dù là Thủy Thiện Tộc cũng chỉ là nhân loại thôi à.

Đối với các ngươi mà nói, bảo vệ các ngươi chính là thần, ưu tiên các ngươi thì thần mới được thừa nhận.

Còn kẻ nói các ngươi không tốt, nói các ngươi không được thì không phải thần, mà là ma sao.

Tín ngưỡng của các ngươi quả thực không đủ thành kính.

Thôi được rồi, chúng ta hãy để thần linh nói chuyện.

Đỗ Lan vung tay một cái, con thần linh đã chết kia liền được phục sinh.

Sau đó hai con cá tạo thành cộng hưởng, mở miệng nói chuyện, chúng nói: Vị tiên sinh này nói đúng.

Bởi vì chúng biết Đỗ Lan rất mạnh mẽ, chúng không đánh lại, chỉ có thể thừa nhận lời nói của đối phương.

Một khoảnh khắc, người Thủy Thiện Tộc đều ngây người.

Thần của họ vậy mà lại thừa nhận lời nói của kẻ địch.

Đây không phải là đạt thành đồng thuận với kẻ địch sao.

Tình huống gì thế này.

Chỉ có Tác Tạp, người phàm này, kinh ngạc ngốc trệ nói: Ngươi đã phục sinh thần linh.

Chỉ với một cái vung tay, rốt cuộc đã làm thế nào.

Chẳng lẽ đối phương còn lợi hại hơn cả thần linh.

Đồng thời y rất vui, bởi vì Công Chúa không cần phải chết nữa.

Phục sinh thần linh, đồng thời nhận được sự công nhận của thần linh.

Vậy người đàn ông này rốt cuộc là ai.

Vì sao lại lợi hại đến vậy.

Công Chúa cũng trừng to đôi mắt xinh đẹp, hiển nhiên là không ngờ có người lại tùy ý giải quyết cục diện cần nàng phải chết mới có thể cứu vãn.

Tuy nhiên, đồng thời nàng cũng ý thức được vấn đề, đó là thần linh có thể sẽ không thể giúp Bắc Cực đối kháng Hỏa Liệt Quốc nữa.

Tiếng pháo từ xa vẫn tiếp tục, vậy bây giờ phải làm sao.

Chẳng lẽ thật sự đầu hàng.

Nhưng nghĩ đến thủ đoạn tàn bạo của Hỏa Liệt Quốc, kết cục của họ nếu đầu hàng chắc chắn sẽ rất thảm.

Thần linh và kẻ địch đạt thành đồng thuận.

Vào thời khắc mấu chốt này, Thủy Thiện Tộc Bắc Cực gặp phải cuộc khủng hoảng lớn nhất kể từ khi lập quốc.

Chỗ dựa lớn nhất của họ chính là sức mạnh của thần linh, hiện tại lại không có tác dụng.

Người đàn ông này rốt cuộc là ai, vì sao có thể dễ dàng phục sinh thần linh, lại vì sao muốn Thủy Thiện Tộc đầu hàng.

Thực ra, nếu Hỏa Liệt Quốc thật sự mang đến hy vọng, Thủy Thiện Tộc cũng có thể đầu hàng.

Vấn đề là Hỏa Liệt Quốc căn bản không hề thêm bất kỳ sự tô vẽ hay che đậy nào, chỉ là bành trướng quân sự, sau đó tại các thuộc địa thúc đẩy chính sách Hỏa Liệt Quốc ưu tiên.

Thậm chí ngay cả khẩu hiệu cùng tồn tại cùng vinh quang cũng không muốn đề ra, ngay cả lừa dối cũng không muốn, chính là bày rõ mình là vì cướp đoạt và xâm lược, là ức hiếp ba thế lực lớn khác không có nền tảng công nghiệp, chính là muốn cướp đoạt nguyên vật liệu, chứ không phải mang đến văn minh.

Ngay cả cường đạo cũng biết khi cướp bóc thì nên hô khẩu hiệu che đậy một chút, ví dụ như vòng tròn cùng thịnh vượng, ví dụ như đánh đổ độc tài, truyền bá tự do.

Mà Hỏa Liệt Quốc thì thật sự không hề che đậy gì, đã tiến hành đại thanh tẩy đối với Khí Hòa Tộc và Nam Cực.

Nhìn thấy thảm kịch của hai nơi này, Bắc Cực làm sao có thể không toàn lực phản kháng.

Bởi vì họ không hy vọng bị Hỏa Liệt Quốc cướp mất tài phú, sau đó ở lại nguyên tại chờ chết.

Thủy Thiện Tộc Bắc Cực đã tích lũy mấy trăm năm, tài phú cực khổ tích lũy không thể khoanh tay giao nộp.

Hơn nữa, ngay cả khi đầu hàng, Hỏa Liệt Quốc cũng có thể ra tay tàn độc.

Đầu hàng có thể chết, phản kháng có thể thắng, vậy thì khẳng định sẽ chọn phản kháng.

Đỗ Lan nhìn ánh mắt kiên định của họ, biết họ sẽ không chấp nhận kiến nghị của hắn.

Thật đáng tiếc, đương nhiên Đỗ Lan cũng biết chủ yếu vẫn là do Hỏa Liệt Quốc làm quá mức, không được lòng dân, Hỏa Liệt Quốc không thể trở thành Đại Việt được.

Đại Việt còn biết viễn giao cận công, còn biết dùng vàng bạc thật để mua chuộc những kẻ phản đối trong các quốc gia khác.

Hỏa Liệt Quốc thì hay rồi, chỉ bóc lột, một chút lợi ích cũng không muốn đưa ra, khắp nơi đều gây thù chuốc oán, thật sự tưởng dựa vào công nghiệp thì vô địch sao.

Nếu công nghiệp vô địch, vậy thì Trái Đất sớm đã chỉ có một quốc gia công nghiệp rồi.

Hiển nhiên đại pháo cũng không thể tiêu diệt văn hóa.

Ngược lại, chi phí bảo trì đại pháo vô cùng cao, không ngừng tiêu hao quốc lực, cuối cùng sẽ sụp đổ.

Số lượng quân đội trên danh nghĩa của các cường quốc cuối cùng đều rất đáng sợ, nhưng căn bản không thể bảo vệ được cường quốc.

Ngay cả Nam Tống trên danh nghĩa cũng có trăm vạn đại quân.

Tóm lại, việc Hỏa Liệt Quốc bóc lột Khí Hòa Tộc và Nam Cực, cũng như đối với các thuộc địa đã khiến họ mất lòng dân.

Những người khác đều không muốn đi theo Hỏa Liệt Quốc.

Vì vậy, phần đầu tiên của Hàng Thế Thần Thông rất đơn giản, chính là đánh bại Hỏa Liệt Quốc, đánh bại Hỏa Liệt Vương, có kẻ địch rất rõ ràng.

Các Trưởng lão Bắc Cực đã bao vây Đỗ Lan, Ngự Thủy Thuật đã sẵn sàng phát động.

Động tác Ngự Thủy Thuật vô cùng mềm mại, giống như nước biến hóa khôn lường.

Kết hợp với các trạng thái khác nhau của nước, có thể phóng ra các chiêu thức khác nhau.

Đơn giản nhất tự nhiên là khống chế dòng nước, cao cấp hơn một chút có thể khống chế băng.

Đương nhiên, lợi hại nhất là có thể khống chế thể dịch trong cơ thể người, tức là Ngự Huyết Thuật.

Chương 2665

Ngự Huyết Thuật là do một tộc nhân Thủy Thiện Tộc Nam Cực đầy oán hận đối với Hỏa Liệt Quốc phát triển ra.

Từng có lúc Nam Cực cũng có thành phố băng tuyết không thua kém gì Bắc Cực, nhưng trước khi hai huynh muội Tác Tạp ra đời đã xảy ra chiến tranh, Nam Cực thất thủ, rất nhiều người đã chết, còn có nhiều Ngự Thuật Sư bị bắt đi nghiên cứu.

Ngự Huyết Thuật chính là do một nữ Ngự Thuật Sư bị bắt phát triển ra.

Trong những năm tháng bị bắt giữ, lòng nàng tràn đầy oán hận, cuối cùng vào đêm trăng tròn, khi sức mạnh Thủy Thiện Tộc mạnh nhất, nàng đã sử dụng Ngự Huyết Thuật.

Sau đó, nàng ẩn mình trong các thôn làng của Hỏa Liệt Quốc, vào đêm trăng tròn tấn công cư dân Hỏa Liệt Quốc.

Đương nhiên cuối cùng bị nữ nhân vật chính chế phục.

Tuy nhiên, để đánh bại Ngự Huyết Thuật, nữ nhân vật chính cũng không thể không dùng Ngự Huyết Thuật.

Khi bà lão kia qua đời, nàng rất vui mừng, bởi vì nữ nhân vật chính đã học được Ngự Huyết Thuật, kỹ năng của nàng đã có truyền nhân.

Đương nhiên Ngự Huyết Thuật cũng vậy, Ngự Điện Thuật cũng thế, những kỹ năng cao cấp này đến phần thứ hai thì đều trở thành hàng nhan nhản.

Điều này cũng rất dễ hiểu, trong phần đầu tiên, người sử dụng những kỹ năng hiếm này ít, hoàn toàn là vì chưa đủ phổ cập.

Chỉ cần tri thức đủ phổ cập, người học đủ nhiều, tự nhiên người học được cũng sẽ rất nhiều.

Nhân tài ở các thời đại thực ra đều có rất nhiều, chỉ là không có vũ đài, không có cơ hội.

Không phải nói thật sự chỉ có một mình Công Chúa Hỏa Liệt Quốc thiên tài như vậy, mà là trong số ít người có thể tiếp xúc với lý luận Ngự Điện Thuật, thiên phú của Công Chúa là tốt nhất.

Một khi lý luận Ngự Điện Thuật được quảng bá rộng rãi, thì người học được sẽ rất nhiều.

Ngoài Ngự Điện Thuật, Ngự Huyết Thuật, còn có Ngự Thổ Thuật tiến hóa thành Ngự Kim Thuật.

Chỉ có Ngự Khí Thuật là không có kỹ năng tiến bộ hơn nữa.

Tiếng pháo vẫn đang oanh tạc, các Trưởng lão Thủy Thiện Tộc nói với An: Thần Thông, mau cộng hưởng với thần linh, ta nghĩ thần linh nhất định sẽ ban sức mạnh cho chúng ta, chúng ta sẽ cản người đàn ông này lại.

Muốn nói lý lẽ với thần linh, đầu hàng kết cục sẽ rất thảm.

An lập tức ngồi xếp bằng trước hồ nước, giao tiếp với thần linh.

Thần linh biểu thị Thần Thông có thể tin tưởng người đàn ông này, hắn không phải kẻ xấu.

Chiến đấu bắt đầu, mấy ông lão chậm rãi xoay tròn cánh tay.

Nước xung quanh biến thành một cái lồng lao về phía Đỗ Lan.

Động tác tuy mềm mại, nhưng dòng nước mềm mại lại có sức mạnh ngàn quân.

Đầu roi nước có thể đạt tốc độ siêu âm, mà trọng lượng của roi nước thì xa hơn nhiều so với roi nước thông thường.

Vì vậy, Ngự Thủy Thuật trông có vẻ mềm mại, nhưng lực phá hoại thì không hề nhỏ.

Ngự Hỏa Thuật thắng bằng nhiệt độ, Ngự Thổ Thuật thắng bằng chất lượng, còn Ngự Thủy Thuật thắng bằng nội năng.

Bốp.

Đỗ Lan linh hoạt nhảy vọt, nơi hắn đứng đã bị rút mất một mảng đất.

Cấm địa có đất, sức mạnh của thần linh khiến khu vực này tràn đầy sinh cơ, không bị đóng băng.

Roi nước này nếu đánh vào người, chắc chắn sẽ da tróc thịt nát.

Những Trưởng lão này ra tay rất nặng với kẻ địch.

Hiện tại chỉ hy vọng thần linh có thể thương xót Thủy Thiện Tộc một chút, có thể triển hiện sức mạnh của mình.

Mặt khác, Tác Tạp bảo vệ bên cạnh Công Chúa và muội muội, trong tay cầm cây boomerang yêu thích của mình, vô cùng có khí phách nam tử hán.

Tuy y không biết Ngự thuật, nhưng y rất rõ trách nhiệm của mình, dù không có Ngự thuật, cũng vẫn phải chịu trách nhiệm.

Bên ngoài pháo hỏa liên miên, bên trong cấm địa cũng đang chiến đấu ác liệt.

Áp lực của thiếu niên Thần Thông rất lớn, dù sao y bây giờ mới biết vì mình trốn tránh mà đã xảy ra đủ loại vấn đề.

Nhưng trớ trêu thay, y chẳng thể ngăn cản được gì, chỉ có thể tìm kiếm viện trợ từ bên ngoài.

Trong cơ thể y có một ngọn lửa giận, sự giận dữ đối với sự vô năng của chính mình.

Xin hãy giúp chúng ta đi.

An cũng nghĩ đến thảm kịch quê hương mình, nhớ lại ngôi chùa Khí Hòa từng náo nhiệt ngày nào giờ lại tan hoang không chịu nổi, nhớ lại việc Công Chúa vừa rồi suýt chút nữa dùng sinh mệnh của mình đổi lấy chiến thắng.

Tất cả những điều này vốn không nên xảy ra, nếu y là một Thần Thông hợp cách, bi kịch đã có thể tránh được.

An từ một cực đoan đi đến một cực đoan khác.

Khi mới tỉnh dậy thì chẳng quản gì cả, chỉ muốn vui chơi.

Bây giờ lại ôm hết tất cả trách nhiệm lên người mình, thảo nào cuối cùng sống đến hơn sáu mươi tuổi thì chết.

Nghĩ như vậy thì không mệt chết cũng khó.

Một người, dù là Thần Thông, trí tuệ và thể lực cũng có hạn.

Thần Thông không thể khiến thế giới trở nên tốt đẹp hơn, Thần Thông có thể làm chỉ là trở thành bảo đảm cho lộ tuyến phát triển mà thôi.

Muốn một người gánh vác tất cả, vậy thì chắc chắn sẽ mệt bã người.

Đỗ Lan kiếm chưa rút khỏi vỏ, né tránh sự giáp công của ba vị Trưởng lão, nói: Hôm nay chỉ là gặp mặt thôi, đừng vội.

Chúng ta sau này còn tiếp tục giao đấu.

Lần này cứ để các ngươi thắng đi, nhưng hãy nhớ thắng một lần chẳng đáng là gì, khó là lần nào cũng phải thắng.

Sau đó hắn nói với thần linh: Vì Thần Thông đã cầu xin các ngươi rồi, vậy thì hãy thể hiện sức mạnh của các ngươi đi.

Không cần để ý ta, Hỏa Liệt Quốc chịu thua được.

Theo sự cho phép của Đỗ Lan, thần linh lập tức mượn thân thể Thần Thông giáng lâm phàm trần.

Nước biển tụ tập thành một người khổng lồ cao trăm mét, lao về phía hạm đội ngoài biển.

Sức mạnh của thần linh ngưng tụ nước biển thành người khổng lồ, Thần Thông ở bên trong người khổng lồ.

Cơn thịnh nộ của Thần Thông hướng về hạm đội hải quân Hỏa Liệt Quốc tiến tới.

Nơi người khổng lồ đi qua, phàm là kẻ địch đều bị người khổng lồ cuốn đi.

Nếu là Thủy Thiện Tộc thì chỉ như đang tắm rửa, hiển nhiên người khổng lồ này tự có năng lực phân biệt địch ta.

Lúc này, Thái Tử đang chiến đấu với gián điệp Hỏa Liệt Quốc trốn thoát từ cấm địa.

Gián điệp này có thù với Thái Tử.

Trước đây, khi truy tìm Thần Thông đã có mâu thuẫn, Thái Tử còn từng cứu Thần Thông khỏi tay gián điệp này.

Hiện tại, kẻ thù gặp mặt là vô cùng mắt đỏ, trực tiếp khai chiến.

Thái Tử vẫn còn rất non nớt, nhưng y cũng có tính khí của mình, đối với gián điệp này thì không thể nào ưa nổi.

Không ưa là đúng rồi, bởi vì vị gián điệp này chính là người ủng hộ trung thành của Quốc Vương, là một trong những kẻ hưởng lợi từ việc bành trướng quân sự.

Chương 2666

Hắn ta khinh thường Thái Tử mọi mặt.

Hắn cho rằng Thái Tử mềm yếu do dự căn bản không thể lãnh đạo Hỏa Liệt Quốc từ thắng lợi này sang thắng lợi khác.

Vì vậy, hai người vốn dĩ đã ở phe đối lập, nên gián điệp luôn rất bất kính với Thái Tử, luôn nói chuyện âm dương quái khí.

Khi người khổng lồ đi qua, Thái Tử chật vật né tránh, còn gián điệp thì trực tiếp bị người khổng lồ nuốt chửng.

Thái Tử trợn mắt há mồm nhìn người khổng lồ bước ra từ sâu thẳm Bắc Cực, chỉ cảm thấy điều này thật bất công, Thủy Thiện Tộc làm sao có thể điều khiển quái vật đáng sợ như vậy.

Khi người khổng lồ tiến vào đại hải, trực tiếp hòa làm một với sóng thần.

Thiết giáp hạm khổng lồ của Hỏa Liệt Quốc làm sao có thể chống lại uy lực của sóng thần.

Binh sĩ trên chiến hạm tuyệt vọng nhìn sóng thần gầm thét ập tới.

Hiện tại họ đã không còn cơ hội chạy trốn, sóng thần quá nhanh, chớp mắt đã đến trước mắt.

Họ chỉ cảm thấy thuyền bắt đầu dâng lên, sau đó lật úp, tiếp đó họ rơi xuống biển, bị nước biển nhấn chìm, không biết phải làm sao.

Hỏa Liệt Quốc bản thân nổi tiếng về Ngự Hỏa, vốn dĩ đã sợ nước, bây giờ ngâm trong nước coi như đã mất đi sức chiến đấu.

Toàn bộ chiến hạm bị cuốn đi, cuộc tấn công Bắc Cực của Hỏa Liệt Quốc đã thất bại thảm hại.

Tuy nhiên, bành trướng quân sự vẫn không thể dừng lại.

Bắc Cực đã chịu thiệt hại, vậy thì phải vãn hồi lại ở Thổ Cường Quốc.

Thổ Cường Quốc là quốc gia giàu có và rộng lớn nhất.

Chỉ cần công hạ Vĩnh Cố Thành thủ đô của y, đến lúc đó tất cả tổn thất đều có thể vãn hồi lại, vàng bạc thật đều có thể kiếm lại được.

Vì vậy, khi tin tức về thất bại ở Bắc Cực truyền đến, triều đình tuy căng thẳng, nhưng Quốc Vương biểu thị ổn định.

Chỉ cần bành trướng quân sự còn không gian, vương vị của y sẽ vững như Thái Sơn.

Hỏa Liệt Quốc vẫn còn một mục tiêu tốt nhất, nên đừng sợ hãi.

Là Thần Thông tà ác đã sử dụng tà ma ngoại đạo tấn công hạm đội của chúng ta.

Chúng ta tuy thua, nhưng đây không phải là do binh sĩ tác chiến không dũng mãnh, cũng không phải do vũ khí của chúng ta không mạnh mẽ, mà là Thần Thông đã trở thành kẻ địch của chúng ta.

Nhưng Thần Thông không đáng sợ, ta sắp tổ chức một đội tác chiến mới để đánh bại Thần Thông.

Hỏa Liệt Vương vững như chó già, bởi vì chỉ cần quân công và quân đội vẫn ủng hộ mình, một lần thất bại chẳng đáng là gì.

Công Chúa cảm thấy cơ hội của mình đã đến.

Nếu nàng có thể công hãm Vĩnh Cố Thành, hoặc bắt giữ Thần Thông, thì danh tiếng của nàng sẽ càng vang dội, đến lúc đó vương vị sẽ là của nàng.

Lão sư, người nghĩ con có nên ra tay không.

Công Chúa rất muốn ra tay, bởi vì công lao hạ được Vĩnh Cố Thành thực sự quá lớn.

Hơn nữa, nàng biết hiện tại Lão Quốc Vương của Thổ Cường Quốc đã chết, Tân Quốc Vương bây giờ căn bản không có năng lực gì.

Nàng chỉ cần có thể tạo ra một cuộc trong ứng ngoài hợp, chắc chắn có thể hạ được Vĩnh Cố Thành, vượt qua Vương Thúc, vượt qua tất cả các tướng quân trong lịch sử Hỏa Liệt Quốc, một lần giành được công tích vĩ đại nhất.

Điện hạ vì sao lại muốn ra tay.

Đương nhiên là vì Vĩnh Cố Thành không kiên cố như vẻ bề ngoài.

Tuy vài năm trước Hỏa Liệt Quốc chúng ta quả thực đã chịu thất bại trước Vĩnh Cố Thành, nhưng ngày nay khác xưa.

Hiện tại Tân Vương của Thổ Cường Quốc lập vị chưa vững, thế lực mới cũ trong nước đang lung lay.

Chỉ cần chúng ta nắm bắt cơ hội, chắc chắn có thể mua chuộc phe đưa đường, đến lúc đó trong ứng ngoài hợp là có thể hạ được Vĩnh Cố Thành.

Thành bảo kiên cố đến mấy cũng có thể bị công phá từ bên trong.

Công Chúa kích động nói.

Các đại thần và tướng quân khác cũng nghĩ như vậy, không phải chỉ mình Điện hạ có thể nhìn ra Thổ Cường Quốc ngoại cường trung cán.

Miếng thịt béo bở này ai cũng muốn, Điện hạ vội vàng xông lên như vậy, cho dù Điện hạ chiếm được công lao, thì các tướng quân khác sẽ nghĩ sao.

Họ có nguyện ý ủng hộ Điện hạ không.

Hay là họ sẽ ủng hộ ca ca của Điện hạ.

Vấn đề Đỗ Lan hỏi rất thực tế.

Tuy công lao Vĩnh Cố Thành rất lớn, nhưng công lao chỉ có một.

Công Chúa lấy mất rồi, các tướng quân đang mắt thèm thuồng kia sẽ không có được.

Vậy thì sẽ có một vấn đề, họ sẽ tiếp tục ủng hộ Công Chúa, hay chuyển sang ủng hộ Thái Tử.

Là ủng hộ người tranh công với mình, hay là ủng hộ một Thái Tử thất thế, để giành lấy công lao phò tá lập vua.

Công Chúa từ trước đến nay chưa từng nhìn vấn đề từ góc độ của người khác, chỉ nghĩ cho bản thân.

Nhìn thấy lợi ích là muốn nhào tới, nhưng lại không nghĩ rằng lợi ích này có phải cũng là thứ người khác muốn hay không.

Cuối cùng, việc Công Chúa trở nên cô độc không phải là không có lý.

Bởi vì nàng chiếm cứ lợi ích của Vĩnh Cố Thành, nhìn có vẻ công lao cực lớn, nhưng thực ra số người đắc tội cũng không ít.

Ai cũng biết Vĩnh Cố Thành hiện tại rất có thể bị hạ, ai cũng muốn công lao này.

Công Chúa lại muốn tiệt hồ, ai mà nguyện ý.

Nếu Hỏa Liệt Vương đồng ý Công Chúa đi, đó chính là muốn hại Công Chúa, chứ không phải xót con gái.

Công Chúa vừa nghe xong liền ngây người.

Nàng chỉ nhìn thấy lợi ích, căn bản không nghĩ đến người khác.

Đỗ Lan nói: Ta kể một câu chuyện nhé.

Rất rất lâu về trước có một người, hắn xông vào tiệm vàng lấy vàng rồi bỏ chạy.

Đến khi bị bắt, hắn còn nói rằng tôi chỉ nhìn thấy vàng, không nhìn thấy ai khác.

Hiện tại, trạng thái của Công Chúa Điện hạ cũng giống như tên cướp vàng này, chỉ nhìn thấy vàng, mà không phát hiện có bao nhiêu đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào vàng.

Công Chúa cảm thấy có lý, bởi vì nàng quả thực chưa từng nghĩ quá Vĩnh Cố Thành, công lao lớn như vậy có bao nhiêu người muốn.

Công Chúa ý thức được rằng tuy thiên phú Ngự Hỏa Thuật của mình quả thực rất mạnh mẽ, nhưng Hỏa Liệt Quốc phát triển đến nay, không phải chỉ dựa vào một hai Ngự Thuật Sư.

Trước khi nàng ra đời, Hỏa Liệt Quốc đã công thành lược địa, những việc nàng có thể làm, người khác cũng có thể làm.

Công lao Vĩnh Cố Thành không phải là chỉ mình nàng mới có thể chiếm cứ, người khác cũng có thể thành công.

Đã như vậy, vậy thì khẳng định có không ít đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào miếng thịt béo bở Vĩnh Cố Thành này.

Vậy con nên làm gì.

Điện hạ nên tiến cử một người trong hệ thống Ngự Thuật Sư Chí Thượng đi giành lấy phần công lao này.

Như vậy, người khác sẽ thấy Điện hạ có thể mang lại lợi ích cho Ngự Thuật Sư, sẽ có nhiều người hơn gia nhập vào.

Đỗ Lan biểu thị quyền mưu này chính là sự phân phối.

Công Chúa có thể tiến cử một người cho Hỏa Liệt Vương.

Nhưng phụ vương chưa chắc đã đồng ý.

Công Chúa có thể tiến cử người lên, nhưng như vậy quyền quyết định lại nằm trong tay phụ thân.

Chương 2667

Ta biết bệ hạ trong lòng có hai ứng cử viên.

Chúng ta có thể tung tin đồn gây tổn hại cho họ, nói họ muốn tạo phản, hoặc trực tiếp dùng gia đình họ để uy hiếp họ, hoặc trực tiếp dùng Ngự Thuật Sư tập kích họ.

Tóm lại, chỉ cần ứng cử viên chỉ còn một, thì Hỏa Liệt Vương cũng chỉ có thể dùng người mà Điện hạ tiến cử.

Đỗ Lan biểu thị chuyện này vẫn rất đơn giản, dùng chút âm mưu quỷ kế là được.

Công Chúa tranh quyền đoạt lợi căn bản không nghĩ đến đây là làm suy yếu sức mạnh của Hỏa Liệt Quốc.

Tuy nhiên, đấu tranh quyền lực đều như vậy, dù sao lợi ích chỉ có một miếng, tranh giành qua lại, tất yếu phải đổ máu.

Điều này cũng cho thấy việc bành trướng quân sự của Hỏa Liệt Quốc đã đến giới hạn, bởi vì đã không còn khu vực nào khác để tiếp tục bành trướng.

Đợi đến khi đánh hạ Vĩnh Cố Thành, Hỏa Liệt Quốc cũng tận số rồi, bởi vì không thể tiếp tục bành trướng.

Tiếp theo sẽ là phân phối nội bộ.

Nếu phải chia sẻ lợi ích của chính mình, chắc chắn sẽ đấu đá càng kịch liệt, chắc chắn sẽ tiếp tục đi xuống dốc.

Vì một lợi ích mà đã phải đánh đến vỡ đầu, vậy khi chia sẻ lợi ích của chính mình, chắc chắn đấu tranh còn kịch liệt hơn, phải đánh đến vỡ óc ra mới thôi.

Nếu lúc này có một trăm Vĩnh Cố Thành, vậy thì chắc chắn sẽ không cạnh tranh.

Lần này Công Chúa đánh, lần sau mình lên cũng được.

Nếu có mười Vĩnh Cố Thành cũng được, ngay cả ba Vĩnh Cố Thành cũng tốt, nội bộ Hỏa Liệt Quốc cũng không cần đấu đá kịch liệt đến vậy.

Sự bành trướng quân sự cũng có giới hạn, bởi lẽ vô số quốc gia đã sụp đổ vì đạt đến giới hạn bành trướng quân sự, như La Mã, Đại Việt, v. v.

Hiện tại, Hỏa Liệt Quốc cũng đã đến giai đoạn cuối của sự bành trướng, một trăm năm chinh chiến đã là nỏ mạnh hết đà, rất khó tìm được mục tiêu tác chiến nào có thể thu hồi chi phí.

Càng đánh càng nghèo, càng nghèo càng đánh, rơi vào vòng luẩn quẩn.

Hiện nay, hai mục tiêu duy nhất của Hỏa Liệt Quốc là Bắc Cực và Vĩnh Cố Thành.

Bắc Cực chưa đánh hạ được, vậy thì chỉ có thể đánh hạ Vĩnh Cố Thành.

Vĩnh Cố Thành có thể nói là một nỗi đau trong lòng Hỏa Liệt Quốc.

Mấy năm trước đã từng tấn công, nhưng bị tường thành của Vĩnh Cố Thành chặn lại.

Thổ Cường Quốc không quyết chiến với Hỏa Liệt Quốc, mà ẩn mình trong tường thành.

Ngay cả khi Vương thúc có thể đấm thủng một lỗ trên tường thành, cũng không thể đưa binh sĩ Hỏa Liệt Quốc vào được, cuối cùng chiến tranh kết thúc bằng thất bại.

Sau đó, Hỏa Liệt Quốc đã thay đổi phương pháp, họ nhận ra rằng tường thành kiên cố chỉ có thể bị phá vỡ từ bên trong.

Và hiện tại, nội bộ Thổ Cường Quốc tân vương đăng cơ, lập trường chưa vững, các tập đoàn lợi ích nội bộ cạnh tranh kịch liệt.

Tường thành tuy có thể ngăn chặn kẻ địch bên ngoài, nhưng không thể ngăn cản những kẻ chỉ đường từ bên trong.

Vì lợi ích mà bán đứng Thổ Cường Quốc cũng không có gì phải do dự.

Vì vậy, người Hỏa Liệt Quốc đều biết đây là cơ hội tốt để công phá Vĩnh Cố Thành, chỉ cần thành công, tên tuổi sẽ lưu danh sử sách.

Đúng lúc này, công chúa tiến cử một người của mình cho phụ thân.

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều kinh ngạc, bởi vì biểu hiện của công chúa hoàn toàn không giống một đứa trẻ mười hai tuổi, mà giống hệt một lão hồ ly thâm mưu viễn lự.

Thành thật mà nói, mọi người đều nghĩ công chúa thấy công lao lớn như Vĩnh Cố Thành chắc chắn sẽ chết như thiêu thân mà lao vào, sao có thể nhường cho người khác.

Ngay cả Hỏa Liệt Vương cũng rất bất ngờ, bởi vì ông tự cho rằng mình hiểu con gái, con bé chỉ là một đứa trẻ tùy hứng, căn bản sẽ không suy nghĩ cho người khác.

Không ngờ công chúa lại biết tiến cử hiền tài, chứ không phải vội vàng giành lấy công lao về mình.

Trong chốc lát, triều đình đều kỳ lạ, không biết công chúa đang có tình huống gì.

Dường như công chúa đã trưởng thành hơn rất nhiều, hiểu được đại sự đại phi, nàng không còn là người thấy công lao là muốn nhào lên nữa, mà đã trở thành một người quản lý thực sự.

Đương nhiên, khi công chúa tiến cử người khác, nàng cũng đã hỏi Đỗ Lan: Nếu người ta tiến cử có công lao quá lớn, và muốn phản bội ta thì sao.

Chuyện này quả thực có thể xảy ra, công cao chấn chủ chính là như vậy.

Hơn nữa, một khi người đó có được cơ hội tấn công Vĩnh Cố Thành, chắc chắn sẽ có rất nhiều người đến bợ đỡ hắn, bao gồm cả đối thủ của công chúa, đều muốn chia một chén canh.

Liệu đối phương có giữ được lòng trung thành ở lại tổ chức Ngự Thuật Sư Chí Thượng hay không, vẫn còn là một vấn đề.

Cũng giống như các công hội trong trò chơi đánh phó bản vậy, mọi người giao trang bị tốt nhất cho một người chơi nào đó, nhưng người chơi này lấy trang bị xong lại quay lưng đi sang công hội khác, chuyện như vậy có thể nói là xảy ra như cơm bữa.

Vì vậy, để giữ chân những người chơi được tập trung sức mạnh bồi dưỡng, công hội sẽ lập ra một tiểu đoàn thể, trong tiểu đoàn thể đó xây dựng sự tin tưởng lẫn nhau.

Đỗ Lan nói với công chúa rằng nên tiến cử người trong tiểu đoàn thể của mình, đảm bảo đối phương sẽ không dễ dàng phản bội.

Đương nhiên, điều này cũng chỉ là giảm thiểu rủi ro, chứ không phải hoàn toàn không có rủi ro.

Đỗ Lan nói với công chúa: Vì vậy, điện hạ phải không ngừng phát triển, không ngừng kể câu chuyện của mình, mở rộng lợi ích của mình, để họ không thể rời bỏ người.

Công chúa nghĩ thầm, điều này thật khó.

Nếu thật sự có thể không ngừng phát triển, thì phụ thân mình hẳn đã làm được rồi, đâu đến lượt mình và ca ca kể chuyện.

Tuy nhiên, luôn phải mạo hiểm, và ngay cả khi lần này gặp phải người phản bội, thì vẫn còn lần sau.

Là một công chúa, câu chuyện của nàng sẽ không kết thúc vì một lần thất bại.

Ngay cả khi bị phản bội, nàng cũng sẽ có được danh tiếng nhân nghĩa, những Ngự Thuật Sư không có cơ hội thăng tiến cũng sẽ nguyện ý đi theo công chúa.

Còn kẻ phản bội, tuy giành được công lao Vĩnh Cố Thành, nhưng những kẻ đố kỵ, tấn công hắn cũng sẽ rất nhiều, không có sự hỗ trợ của Ngự Thuật Sư Chí Thượng, rất dễ bị tiêu diệt.

Vì vậy, tiến cử người có rủi ro bị phản bội, kẻ phản bội cũng có rủi ro bị tiêu diệt, cho nên đều có rủi ro, đều như nhau cả.

Tóm lại, công chúa cuối cùng đã chấp nhận lời đề nghị của Đỗ Lan, tiến cử nhân sự.

Đỗ Lan có cảm giác điều này giống như Cửu Long Đoạt Đích thời Khang Hy, đáng tiếc Hỏa Liệt Vương chỉ có hai đứa con, không sinh ra chín đứa.

Mà sau khi con trai Khang Hy là Ung Chính lên ngôi cũng gặp phải Niên Canh Nghiêu công cao cái chủ, cũng gặp phải khủng hoảng phản bội và khủng hoảng tín nhiệm, cuối cùng Niên Canh Nghiêu chết rất thảm.

Lịch sử luôn tương tự, mặc dù kỹ thuật phát triển không giống nhau, nhưng quá trình phát triển hoàn toàn giống nhau, các loại sự việc gặp phải cũng na ná nhau.

Luôn có người nói rằng điều học được từ lịch sử là nhân loại vĩnh viễn không bao giờ rút ra bài học.

Kỳ thực không phải nhân loại không rút ra bài học, mà là vì hoàn cảnh khách quan cụ thể, nên những người trong cuộc căn bản không có lựa chọn nào tốt hơn, chỉ có thể đi con đường đó.

Một ngành công nghiệp phát triển đến một mức độ nhất định, thì chỉ có thể thoát thực nhập hư, chỉ có thể tiến vào bất động sản, tiến vào tài chính.

Không phải họ ngu xuẩn và tham lam, mà là chi phí để duy trì ngành công nghiệp của họ ngày càng cao.

Nếu không có đột phá về năng suất để giảm chi phí, thì chỉ có thể kiếm tiền từ những nơi khác, nếu không căn bản không thể duy trì được.

Thịnh cực mà suy chính là vì đạo lý này, không phải nhân loại không rút ra bài học từ lịch sử, mà là bất kỳ ai gặp phải hoàn cảnh tương đồng trong lịch sử, tám chín phần mười đều sẽ lựa chọn như vậy, bất kể là người thiện lương hay kẻ tà ác, bất kể là người thông minh hay kẻ ngu xuẩn, kết quả đều giống nhau.

Vì vậy, tình huống hiện tại của công chúa có cảm giác quen thuộc rất mạnh, có cảm giác của Ung Chính trong Cửu Long Đoạt Đích.

Kỳ thực, chính vì hoàn cảnh của công chúa và Ung Chính gần giống nhau nên mới có cảm giác quen thuộc đó.

Đổi công chúa và Ung Chính thành người khác cũng vậy, đều na ná nhau.

Đương nhiên, nếu công chúa không có sự giúp đỡ của Đỗ Lan, thì nàng sẽ thấy công lao là nhào lên, sẽ thành công chiếm cứ Vĩnh Cố Thành, cuối cùng tuy thành công trở thành Đại lý Hỏa Liệt Vương, nhưng lại chúng bạn thân ly, cuối cùng phải tự mình ra trận đơn đấu với kẻ địch, căn bản không ai nguyện ý giúp đỡ nàng.

Mà có Đỗ Lan, có thể giúp công chúa tạo ra một hoàn cảnh tương tự như Ung Chính, có nền tảng để thành công.

Hỏa Liệt Vương cuối cùng đã đồng ý với ứng cử viên công chúa tiến cử, tuy nhiên có một việc công chúa cần làm, đó là thu hồi tiền quốc khố.

Rất nhiều quan viên Hỏa Liệt Quốc đều vay tiền quốc khố, bây giờ hy vọng công chúa có thể đòi lại.

Đỗ Lan nghĩ thầm, càng có cảm giác Ung Chính hơn.

Xem ra Hỏa Liệt Vương muốn bồi dưỡng công chúa rồi.

Tuy đòi nợ là công việc không mấy tốt đẹp, nhưng quả thực là một cơ hội tốt để tìm hiểu về các quan viên quốc gia và tình hình quốc khố.

Có thể nhân cơ hội này xem quốc khố có bao nhiêu tiền, và các quan viên đều ở trong tình trạng nào.

Quản lý Hỏa Liệt Quốc không chỉ là đánh trận, mà là một công trình đồ sộ phức tạp, công chúa phải hiểu rằng ngay cả khi cùng làm quan trong triều, trăm quan cũng năm bè bảy mảng, hơn nữa những thần tử Hỏa Liệt Quốc này không phải ai cũng một lòng vì nước, rất nhiều người đều nghĩ đến thăng quan phát tài.

Để quản lý một đám người lớn như vậy, không chỉ là ban cho họ công trạng là xong, mà còn phải ân uy song song, phải có khả năng kiểm soát họ mới được.

Công chúa có cơ hội tìm hiểu về hoàn cảnh phức tạp của Hỏa Liệt Quốc, điều đó thật kỳ quặc.

Những quan viên trên triều đường nhìn thì nghiêm túc, nhưng trong bóng tối lại toàn vơ vét của Hỏa Liệt Quốc.

Bảo họ trả tiền, còn khó hơn lên trời, hơn nữa lý do của họ còn đủ thứ, đơn giản mà nói, là rất nghèo, không trả nổi.

Năm đó Ung Chính cũng bất lực, công chúa dù có thể giết người cũng không thể khiến họ quy phục, những kẻ này căn bản không nể mặt.

Nhưng sau khi hiểu rõ hệ sinh thái triều đường Hỏa Liệt Quốc, công chúa cũng nhận ra Hỏa Liệt Vương không dễ làm như vậy.

Trước đây nàng chỉ biết phụ thân mình nói một lời là vàng, một câu nói có thể khiến thiên hạ run sợ, bây giờ mới biết khó khăn của việc làm chủ.

Hỏa Liệt Quốc khắp nơi đều là những người đòi tiền, phụ vương căn bản không phong quang như vẻ bề ngoài, có thể nói là đang cố gắng chống đỡ quốc gia này mà thôi.

Công chúa Azula đang trải qua những điều mà một cô gái mười hai tuổi căn bản không có cơ hội trải qua, đứng đối diện với một đám lão hồ ly.

Nàng phát hiện ra một điều vô cùng xấu hổ đó là quốc gia không có tiền.

Tiền được dùng để đánh trận, dùng để cho các ái tướng thân tín của Hỏa Liệt Vương vay.

Nhưng các ái tướng cũng không có tiền, họ nói chính vì không có tiền mới vay tiền, dù sao thì tiền không có, mạng một đường, dứt khoát không trả tiền.

Công chúa dù dám giết người, nhưng khi đối mặt với những đại thần mặt dày, không sợ chết thì thực sự không có cách nào.

Trừ khi nàng có thể tìm người khác thay thế những kẻ mặt dày đó.

Đồng thời, nàng không tin những tâm phúc ái tướng này cũng không có tiền, nếu đều không có tiền, lẽ nào tiền lại bốc hơi.

Tiền chắc chắn không biến mất, chỉ là đã biến thành đủ loại tài sản.

Những tâm phúc ái tướng của Hỏa Liệt Vương cũng không ngốc, biết rằng tiền bạc thứ này phải được chi ra ngoài, nếu không sẽ bị mất giá.

Vì vậy, họ sẽ biến tiền thành tài sản, như vậy sẽ thúc đẩy tài sản của Hỏa Chi Quốc tăng giá, đồng thời còn có thể thu được giá trị gia tăng của tài sản.

Mà để mua tài sản, cũng không cần đích thân ra mặt, chắc chắn là qua rất nhiều tay, trải qua vài kẻ tay trắng, mỗi kẻ tay trắng lại khấu một ít, tiền cứ thế biến mất, không thấy, không tìm được.

Vì tài sản tăng giá, càng nhiều tiền sẽ tự nhiên chảy vào thị trường tài sản, vì vậy tiền vẫn còn đó, chỉ là đang xoay vòng trong thị trường tài sản.

Chương 2668

Ví dụ như bất động sản, hàng hóa lớn, kim loại quý, đồ cổ, v. v. tất cả đều kiếm tiền trong đó.

Vì vậy Hỏa Liệt Vương không có tiền, tâm phúc ái tướng cũng không có tiền, thậm chí những kẻ tay trắng cũng nói không có tiền, dân chúng đương nhiên càng không có tiền.

Tất cả đều không có tiền.

Kỳ thực tiền đang ở trong thị trường, luôn luân chuyển, có thể tạm thời dừng lại ở tay một người nào đó, nhưng chỉ cần tài sản vẫn tiếp tục tăng giá, thì tiền sẽ luôn được giao dịch trong thị trường.

Vì vậy, công chúa rất khó lấy lại tiền quốc khố từ một người cụ thể nào đó, cũng đừng nghĩ đến việc lấy tiền từ thị trường, bởi vì một khi lấy tiền từ thị trường, một lượng lớn tài sản sẽ mất giá, rất nhiều người của Hỏa Liệt Quốc sẽ lập tức phá sản, cuối cùng dẫn đến quốc gia sụp đổ.

Đỗ Lan nói những điều này với công chúa, và nói với nàng: Nếu tiền không được dùng để nâng cấp ngành công nghiệp, mà chỉ là trống bỏi truyền hoa trong thị trường tài sản, thì Hỏa Liệt Quốc nhìn bề ngoài kinh tế năng động, nhưng thực tế lại không chịu nổi một đòn.

Hiện nay, Hỏa Liệt Quốc ngoại trừ một dự án phi thuyền còn tạm gọi là có thể dùng được, các vũ khí trang bị khác đều đã được thiết kế từ mấy chục năm trước, sớm đã lỗi thời.

Cũng là vì Ngự Thuật Sư của ba thế lực khác chưa phát triển vũ khí, nên tạm bợ.

Nhưng một khi những người khác cũng bắt đầu chế tạo vũ khí, thì rất nhanh sẽ bắt kịp Hỏa Liệt Quốc.

Đây không phải là Đỗ Lan nói những lời nguy hiểm giật gân, trong nguyên tác quả thật có một nhà điêu khắc khéo léo, đã thiết kế cho Thần Thông một cây trượng bay hoàn toàn mới, còn thiết kế tàu ngầm, khinh khí cầu, và đủ loại vũ khí cơ quan.

Trượng bay là vũ khí truyền thống của Khí Hòa Tộc, có thể phóng ra một cặp cánh nhỏ, phối hợp với Ngự Khí Thuật của Khí Hòa Tộc để bay lượn, cánh rồng thu lại cũng có thể dùng làm gậy chiến đấu.

Cây trượng bay mà vị nhà điêu khắc khéo léo này thiết kế cho Thần Thông vô cùng hữu dụng, thậm chí còn thêm khoang chứa đồ ăn nhẹ, có thể đặt những món ăn vặt mà Thần Thông yêu thích, khi bay đói bụng có thể ăn.

Với sự gia trì của vị nhà điêu khắc khéo léo này, kết hợp với Ngự Kim Thuật, thì ưu thế vũ khí của Hỏa Liệt Quốc quả thực sẽ bị vượt qua.

Hỏa Liệt Quốc dựa vào lửa để luyện sắt, người ta Ngự Kim Thuật trực tiếp dựa vào ngự thuật để khống chế kim loại, hiệu suất cao hơn rất nhiều.

Tóm lại, Hỏa Liệt Quốc hiện tại nhìn có vẻ cường đại, nhưng sự bành trướng quân sự đã đến điểm cuối, kinh tế cũng đang chơi lớn với việc tài sản tăng giá, tình hình vô cùng bất ổn, đã là nỏ mạnh hết đà.

Công chúa nhíu mày, nàng rất nặng lòng, trước đây nghĩ rằng đánh bại ca ca, mình sẽ là Hỏa Liệt Vương, nhưng giờ xem ra lên ngôi vương thì dễ, nhưng muốn quản lý tốt Hỏa Liệt Quốc lại rất khó.

Chẳng trách phụ thân lại gấp gáp công hạ Vĩnh Cố Thành, nếu không thể cướp bóc tài phú từ nước ngoài, thì tài sản Hỏa Liệt Quốc đã rất khó tiếp tục duy trì giá cao, đến lúc đó một khi tài sản sụp đổ, thì quốc gia sẽ tan nát.

Hiện tại chúng ta thực sự đang sống trên miệng núi lửa, núi lửa quân sự, núi lửa kinh tế, và cả núi lửa theo nghĩa địa lý nữa.

Công chúa cảm thấy sao Hỏa Liệt Quốc lại khó khăn đến vậy.

Thật là khắp nơi đều là núi lửa, tùy tiện một ngọn núi lửa nào đó phun trào, quốc gia sẽ sụp đổ.

Vấn đề đã tìm ra, nhưng phải làm sao.

Công chúa hoang mang.

Không chỉ nàng bối rối, Hỏa Liệt Vương cũng hoang mang.

Những vấn đề này Hỏa Liệt Vương biết rõ hơn công chúa, nhưng trừ khi có một cuộc đại biến cách, hoặc Hỏa Liệt Quốc thất bại trong chiến tranh, nếu không rất nhiều vấn đề căn bản không thể giải quyết.

Vì vậy, lúc này nếu Hỏa Liệt Quốc thất bại, ngược lại lại tốt hơn.

Đương nhiên, nếu thất bại, quân công và quân nhân sẽ phải chịu trừng phạt, Hỏa Liệt Vương cũng sẽ phải thoái vị.

Đến lúc đó, tiếng nói của Thái Tử chắc chắn sẽ rất cao, bởi vì Thái Tử trước đó đã bày tỏ chủ trương quan tâm đến mỗi người dân Hỏa Liệt Quốc.

Vì sao giá tài sản lại cao ngất ngưởng.

Đó là vì có người thông qua tài sản tăng giá để kiếm tiền.

Người nghèo kiếm tiền bằng sức lao động, người giàu kiếm tiền bằng tiền.

Người nghèo dù làm việc mười hai giờ một ngày, vĩnh viễn không thể sánh kịp tốc độ tăng giá tài sản hai mươi bốn giờ.

Nhưng người giàu cũng không có tiền, còn phải tiếp tục vay tiền, bởi vì họ phải không ngừng đầu tư vào tài sản, như vậy mới có thể duy trì tài sản tăng trưởng cao, mới có thể tiếp tục thu hút nhiều tiền hơn vào cuộc, họ mới có cơ hội kiếm được nhiều tiền hơn.

Đỗ Lan bày tỏ rằng tất cả đều không có tiền, vì tiền đang xoay vòng trong thị trường, không ai dám rút tiền ra, vì rút ra là đổ vỡ, tài sản của người giàu cũng sẽ bị co lại, vì tài sản của họ rất nhiều cũng là quy đổi từ tài sản, thực tế là họ căn bản không có nhiều tiền mặt đến vậy.

Đơn giản mà nói, một món đồ một xu bị thổi giá lên mười xu, nhưng thực tế căn bản không ai có mười xu, người giàu nhất cũng chỉ có chín xu, nên hắn không thể không vay tiền để duy trì mức giá mười xu, nếu không căn bản không ai tin hắn, đến lúc đó món đồ sẽ kẹt trong tay mình.

Công chúa nặng nề nói, vấn đề còn nghiêm trọng hơn nàng tưởng tượng.

Dù nghiến răng nghiến lợi, nhưng căn bản không biết phải làm sao.

Dựa vào giết chóc.

Dựa vào huy động toàn bộ Ngự Thuật Sư của quốc gia.

Công chúa nghĩ có lẽ vẫn còn cơ hội, đó là dựa vào Ngự Thuật Sư Chí Thượng điều động sức mạnh của toàn quốc Ngự Thuật Sư, quốc hữu hóa tài sản, tiến hành tái phân phối, dùng số tiền tiết kiệm được tiếp tục đầu tư vào vũ khí kiểu mới, rồi lại phát động chiến tranh.

Kỳ thực, nếu thật sự có thể hoàn thành tái phân phối, thì việc nâng cấp ngành công nghiệp còn hữu dụng hơn đầu tư vũ khí mới, dù sao thì bành trướng quân sự đã không còn kiếm được tiền nữa.

Thà chuyển quân sự sang dân sự, sản xuất hàng hóa dân dụng, sau đó thông thương với các thế lực khác.

Đỗ Lan nghĩ thầm, đánh trận thứ này căn bản không thể lâu dài, đánh xong chi sau nếu tiến hành xây dựng thì còn có khả năng kiếm tiền.

Nhưng nếu thực sự xây dựng khu vực chiến tranh, thì Thổ Cường Quốc, Thủy Thiện Tộc đều có thể trỗi dậy lần nữa, căn bản sẽ không cho Hỏa Liệt Quốc sắc mặt tốt.

Vì vậy, bành trướng chiến tranh có một điều rất khó xử, đó là sau khi chiếm được đất đai thì phải làm gì.

Không xây dựng, thì chi phí quản lý rất cao, liên tục thua lỗ.

Xây dựng, thì kinh tế địa phương phát triển lớn mạnh, có thể phản bội Hỏa Liệt Quốc mà tự lập môn hộ.

Vì vậy, phương pháp tốt nhất chính là Hỏa Liệt Quốc tiến hành nâng cấp ngành công nghiệp, sau đó tiến hành thương mại với các khu vực, thông qua thương mại để các khu vực chấp nhận một bộ tiêu chuẩn của Hỏa Liệt Quốc.

Sau đó viễn giao cận công, từ từ xâm chiếm đất đai, có tiêu chuẩn giống nhau, thì việc thôn tính sẽ đơn giản hơn nhiều.

Tóm lại, việc mở rộng lãnh thổ cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy, đặc biệt là vị trí địa lý của Hỏa Liệt Quốc rất khó xử, cách các thế lực khác đều là biển cả, muốn thống trị lục địa, tốt nhất là thiên đô, tóm lại là rất phiền phức.

Công chúa thở dài thườn thượt, đột nhiên cảm thấy không làm Hỏa Liệt Vương cũng được, nàng không muốn thừa kế ý chí của lửa.

Độ khó quá lớn, đối mặt với ba ngọn núi lửa, ai có thể dịch chuyển được.

Lối thoát duy nhất là tái phân phối, sau đó nâng cấp ngành công nghiệp, quân chuyển dân, thiết lập thương mại với các khu vực khác, xuất khẩu tiêu chuẩn, sau đó thiên đô.

Đây là đề nghị dài hạn của Đỗ Lan, công chúa cũng biết đây chỉ là một con đường.

Bộ quy trình này nếu được thực hiện, ước tính một trăm hoặc hai trăm năm sau, Hỏa Liệt Quốc mới có thể từ một quốc gia hải đảo biến thành một quốc gia lục địa.

Quân sự bành trướng đến cực điểm, sẽ thua lỗ.

Nếu sự bành trướng quân sự có thể duy trì mãi mãi, thì Đế quốc mặt trời không bao giờ lặn mà chỉ nghe hiểu ngôn ngữ đại bác hẳn đã trở thành chúa tể địa cầu.

Đáng tiếc, Đại Anh cũng đối mặt với vấn đề thuộc địa, rốt cuộc là nên xây dựng hay không xây dựng.

Không xây dựng, luôn coi là nơi sản xuất nguyên liệu thô, rõ ràng không thể duy trì, vì chi phí quản lý quá cao.

Nếu xây dựng, lại khó kiểm soát.

Mãi cho đến thời kỳ đế quốc Mỹ bá quyền tài chính, thông qua tài chính để thu hoạch và kiểm soát những quốc gia phát triển sau nhờ xây dựng, vấn đề này mới được phần nào xoa dịu.

Đế quốc Mỹ chơi có ưu thế hơn, đó là lấy Mỹ làm trung tâm, chia thành các quốc gia minh quốc tiếp nhận ngành công nghiệp nhưng bị kiểm soát tài chính, và các quốc gia vòng ngoài cung cấp nguyên liệu thô.

Nhưng rõ ràng bá quyền Mỹ cũng gặp phải vấn đề xây dựng và không xây dựng, nên không thể không duy trì sự uy hiếp quân sự, chi phí cũng rất cao.

Kỳ thực, hệ thống Ngũ Phục thời Chu triều tương đối ưu việt, các thành phố trung tâm nắm giữ các kỹ thuật cao cấp như đóng thuyền Chu, luyện đồng xanh, bên ngoài là các khu vực mục dã sử dụng những kỹ thuật này, tức là khu vực trồng trọt và chăn nuôi, xa hơn nữa là man di.

Thông qua ưu thế này, có thể kiểm soát địa bàn rất tốt.

Để chống lại man di, các quý tộc thành lập quân đội, nhưng rõ ràng chi phí duy trì quân đội rất cao, hơn nữa man di căn bản không thể đánh dứt điểm được, cuối cùng hoặc là lựa chọn để man di gia nhập, hoặc là bị man di tiêu diệt, đương nhiên cũng có trực tiếp xây tường.

Tất cả các quốc gia bành trướng quân sự đều sẽ gặp phải những vấn đề này, Hỏa Liệt Quốc tự nhiên cũng không thể tránh khỏi.

Điện hạ công chúa đi sâu vào cơ quan quan liêu, nhìn thấy là sự hỗn loạn của Hỏa Liệt Quốc.

Trước đây nàng tưởng Hỏa Liệt Quốc là quốc gia mạnh nhất thế giới, nên căn bản không có bất kỳ kẻ thù nào, nhưng sau khi tìm hiểu các mặt, nàng cuối cùng nhận ra quốc gia này không mạnh như tưởng tượng, đối mặt với ba ngọn núi lửa, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, bất kỳ một ngọn núi lửa nào bùng phát, đều là vạn kiếp bất phục.

Bây giờ nàng có thể hiểu vì sao Vương thúc, vị tướng tài ba của mình, thà đi theo ca ca chứ không ở lại Hỏa Liệt Quốc: Xem ra Vương thúc rất rõ ràng về núi lửa bành trướng quân sự, núi lửa bong bóng tài sản, núi lửa môi trường địa lý mà Hỏa Liệt Quốc phải đối mặt.

Căn bản không phải một hay hai người có thể giải quyết được, nên hắn chọn ủng hộ câu chuyện của Vương huynh.

Câu chuyện của Thái Tử là thay đổi từ đối ngoại sang đối nội, đoàn kết tất cả mọi người cùng xây dựng Hỏa Liệt Quốc.

Thái Tử là người thiện lương và nhân từ, hắn có thể bao dung mỗi người, quan tâm đến sinh mạng của mỗi người, người như vậy có thể hiệu triệu những cư dân bị bỏ qua đoàn kết lại bên mình, có thể thay đổi núi lửa bành trướng quân sự và núi lửa bong bóng tài sản.

Không sai, cái gọi là bong bóng tài sản kỳ thực chính là nước trong một cái ao quá nhiều.

Đợi đến khi bắt đầu xây dựng trong nước, có thể đào thêm ao ở những nơi khác, dẫn vốn vào những cái ao mới có thể kiếm tiền.

Như vậy tài sản sẽ không tiếp tục tăng giá quy mô lớn.

Chuyển số lượng lớn kỹ thuật quân sự sang dân sự, đây là bước đi cần thiết để đào ao mới.

Đỗ Lan nói, sự nhân từ và thiện lương của Thái Tử không thể giải quyết triệt để vấn đề, nhưng tác dụng của thiện lương chính là đoàn kết mọi người đào ra những cái ao mới, chỉ cần thành công là được.

Hắn làm được, ta cũng làm được.

Công chúa nắm chặt hai nắm đấm nói: Ngự Thuật Sư Chí Thượng của ta cũng có thể xây dựng, cũng có thể đào ao.

Có chí khí.

Đỗ Lan nghĩ thầm công chúa dưới sự chỉ dạy của mình đã thay đổi rất nhiều, tuy tính cách không đổi, nhưng đã đi trên con đường đúng đắn.

Vậy nên nói tính cách xấu không phải vấn đề, vấn đề là không tìm được phương hướng chính xác.

Nói thì rất có chí khí, nhưng công chúa vẫn cần cẩu đầu quân sư bày mưu tính kế, vì nàng hoàn toàn không biết nơi nào có thể đào ao.

Ngươi nói cụ thể nên làm thế nào.

Công chúa hỏi.

Ta cho rằng có thể bán toàn bộ trang bị quân sự của Hỏa Liệt Quốc cho kẻ địch của Hỏa Liệt Quốc, để hoàn thành tích lũy nguyên thủy, sau đó phát triển công nghiệp nặng như ô tô, thuyền máy, máy tiện, v. v. sau đó là khai thác phân tro núi lửa, phát triển vận tải logistics.

Đỗ Lan bày tỏ rằng Hỏa Chi Quốc có các thuộc địa ở khắp nơi, tuy không nói là quản lý tốt, nhưng đủ để làm trạm trung chuyển.

Đỗ Lan vừa mở miệng đã là một lão tư bản gia, vì tiền có thể bán cả Hỏa Liệt Quốc.

Công chúa trợn tròn mắt, cảm thấy mình vẫn còn quá non nớt, nàng chưa từng nghĩ đến việc bán vũ khí cho kẻ địch của mình, đây chẳng phải là tự bán dây thòng lọng sao.

Công chúa, sau khi bán vũ khí, ngành công nghiệp quân sự sẽ từ từ nghiêng về người.

Thành thật mà nói, hiện tại công nghiệp quân sự của Hỏa Liệt Quốc đã lạc hậu rồi, vì quân công cũng không có nhiều tiền, nhưng nếu người cần vũ khí nhiều hơn, quân công lại có thể kiếm tiền.

Có thể kiếm tiền, họ tự nhiên sẽ ủng hộ người.

Ngay cả khi người bán vũ khí cho kẻ địch, nhưng đối với các doanh nghiệp quân công, trong ngắn hạn, họ phải sống sót mới là điều quan trọng nhất.

Đỗ Lan nghiêm mặt nói.

Có tiền, sẽ có thể khai thác tro núi lửa, đây là tài nguyên thiên nhiên của Hỏa Liệt Quốc, tro núi lửa là một loại phân bón rất tốt, các nước chắc chắn đều cần.

Sau khi thiết lập thương mại, chúng ta lại quân chuyển dân, thông qua logistics bán các loại sản phẩm khác cho các quốc gia khác.

Chỉ cần Hỏa Chi Quốc tích cực tham gia vào thương mại quốc tế, thì ngay cả khi Hỏa Liệt Quốc cuối cùng thất bại trong chiến tranh, vẫn có ảnh hưởng tuyệt đối.

Kế hoạch của Đỗ Lan rất đơn giản, đó là thay đổi từ bành trướng quân sự sang ràng buộc thương mại.

Chỉ cần Hỏa Liệt Quốc tích cực tham gia vào thương mại quốc tế, thì không ai có thể từ chối Hỏa Chi Quốc.

Có lộ tuyến, công chúa liền trực tiếp ra tay.

Tuy nhiên, việc phát triển và Ngự Thuật Sư Chí Thượng thực ra lại mâu thuẫn, bởi vì phát triển cần tất cả mọi người cùng tham gia, là một cuộc tẩy bài lớn, mà Ngự Thuật Sư Chí Thượng không thể điều động tất cả mọi người.

Nếu chỉ có một cái ao, thì thứ tự và lượng nước mà mọi người lấy về cơ bản đã được xác định.

Nhưng nếu đào một cái ao mới, thì thứ tự sẽ bị xáo trộn, phải sắp xếp lại, sẽ xuất hiện những phú hào mới, những điều này không phải Ngự Thuật Sư có thể kiểm soát.

Trời đất bất nhân, trời đất không phân phối, nên chỉ có thể dựa vào năng lực của mỗi người, cá lớn nuốt cá bé xác định sự phân chia ao nước, sau đó sẽ bước vào thời đại nhân, tức là thời đại phân phối.

Cá lớn nuốt cá bé là ở giai đoạn phát triển, dùng để kích thích ý chí chiến đấu của mỗi người, kẻ mạnh ăn miếng lớn nhất, sau đó thời đại cá lớn nuốt cá bé kết thúc, kẻ mạnh phụ trách phân phối.

Mỗi cái ao đều có những kẻ mạnh khác nhau, mỗi lần đào ao mới là một lần tẩy bài đối với những kẻ mạnh đó.

Bởi vì một khi nước trong ao bắt đầu chảy sang ao mới, những kẻ mạnh của ao cũ tuy vẫn có thể nắm quyền phân phối, nhưng sức mạnh đã không còn như trước, ảnh hưởng lực cũng không như trước, đó chính là cái gọi là ngành công nghiệp hoàng hôn.

Công chúa lại cho rằng mình có thể vừa Ngự Thuật Sư Chí Thượng, vừa đào ao.

Đó là nàng nghĩ quá nhiều, bởi vì Ngự Thuật Sư Chí Thượng là cố định hóa, đào ao là tẩy bài, mâu thuẫn bản chất giữa hai điều này căn bản không thể dung hòa.

Tuy nhiên, có mâu thuẫn mới có thú vị, Đỗ Lan chính là muốn nhìn công chúa trưởng thành trong mâu thuẫn, đây mới là ý nghĩa của sự trưởng thành.

Bước đầu tiên là buôn bán vũ khí, công chúa nghĩ thầm, hàng hóa thì có sẵn rồi, Hỏa Liệt Quốc có rất nhiều vũ khí quân sự cần loại bỏ, nhưng tìm người mua ở đâu đây.

Tuy có rất nhiều đội quân phản đối Hỏa Liệt Quốc, nhưng không dễ tìm được.

Mặc kệ, công chúa trước tiên đi tìm người quản lý các xưởng quân công, sau đó trực tiếp nói rằng nàng có thể giúp các xưởng quân công cung cấp doanh số, để họ cung cấp hàng.

Sau đó, công chúa bắt đầu tìm kiếm từ các tổ chức kháng chiến trong nước Hỏa Liệt Quốc, trước tiên bán vũ khí cho họ.

Sau đó đi đến các thuộc địa tìm các đội trị an, những đội trị an này thiếu ăn thiếu mặc, chắc chắn có con đường bán vũ khí cho các đội du kích.

Tóm lại, phải bán vũ khí của Hỏa Liệt Quốc cho kẻ địch của Hỏa Liệt Quốc, có tiền mới có thể phát triển ngành công nghiệp, mới có thể chấn chỉnh quân công.

Có thể nói là nuôi hổ gây họa, có thể nói các đội du kích mới là cha mẹ nuôi của công chúa.

Chiến tranh Bắc Cực thất bại, cuộc sống của các khu trị an càng thêm khó khăn, để hỗ trợ cuộc tấn công Bắc Cực, các khu trị an đã vơ vét một lượng lớn tài nguyên gửi đến tiền tuyến.

Bây giờ thất bại, tất cả tàu thuyền và vật tư đều bị nhấn chìm xuống biển, cuộc sống của các khu trị an trở nên giật gấu vá vai.

Quả thực phải tìm cách đổi lấy lương thực, nếu không sẽ chết đói mất.

Một kẻ xâm lược đường đường là Hỏa Liệt Quốc giờ đây lại phải lo lắng về lương thực.

Tuy trước đây các khu trị an cũng từng xảy ra tình huống tương tự, nhưng đều không nghiêm trọng đến mức này, hiện tại số khu trị an thiếu lương ngày càng nhiều.

Binh sĩ cũng phải ăn cơm chứ, phải làm sao.

Người may mắn thì giao dịch một ít vũ khí đạn dược, hoặc quân trang quân miệt loại quân nhu phẩm với dân địa phương.

Chương 2669

Thật sự không có gì, thì đến các nhà giàu địa phương mà thừa ăn thừa uống, dù bị đánh một trận cũng tốt hơn chết đói.

Kẻ xâm lược cũng phải ăn cơm.

Hỏa Liệt Quốc hiện tại đang dốc toàn lực công lược Vĩnh Cố Thành, còn phải truy bắt thiếu niên Thần Thông, không có nhiều tinh lực quản sống chết của binh sĩ khu trị an, họ chỉ có thể tự tìm đường sống.

Vì vậy, muốn ăn no, phải phóng to gan một chút, buôn lậu quân hỏa là một phương pháp hay.

Hiện tại công chúa dẫn đầu, cố gắng thông qua các khu trị an liên hệ với các đội du kích, tuồn vũ khí quân sự của Hỏa Liệt Quốc ra ngoài.

Như vậy công chúa có thể kiếm tiền, ngành công nghiệp quân sự có thể kiếm tiền, khu trị an cũng có thể ăn no, đội du kích cũng có vũ khí tốt hơn, tất cả đều vui vẻ.

Vì vậy, thương vụ này có thể làm được, anh nên tin tôi, chúng ta là bạn học mà.

Đặc sứ của công chúa nói với thượng tá quân trị an địa phương, nàng là thuyết khách của công chúa, chuyên thuyết phục thượng tá xuất khẩu vũ khí cho đội du kích.

Bởi vì đội du kích ở khu vực này là hung hãn nhất.

Nơi đây là một cảng khẩu của Thổ Cường Quốc, là một trong những cảng khẩu mà Hỏa Liệt Quốc tiến binh vào Vĩnh Cố Thành, nhưng vì không phải là quan trọng nhất, nên công việc không nhiều, tiếp tế không đầy đủ, cuộc sống rất khổ sở.

Cũng vì lực lượng giữ quân không mạnh, nên rất nhiều kẻ phản đối đều tập hợp gần đó thành lập đội du kích, tấn công tuyến tiếp tế của Hỏa Liệt Quốc.

Thượng tá nhìn người bạn học, ông đã rất bình tĩnh nghe xong kế hoạch của đối phương.

Ban đầu tưởng mình sẽ rất tức giận, dù sao đây cũng là bán đứng lợi ích của Hỏa Liệt Quốc, nhưng cuối cùng mình chỉ nói là cần đổi lương thực để không chết đói.

Thượng tá nhận ra tình hình Hỏa Liệt Quốc đã thối nát đến một mức độ nhất định, các đội trị an của họ chỉ có thể tự lực cánh sinh.

Nếu binh sĩ không được ăn cơm, sẽ xảy ra binh biến, đến lúc đó mình cũng sẽ xong đời.

Kỳ thực thượng tá rất rõ ràng không ít người dưới quyền đã bán vũ khí ra ngoài, ông cũng mắt nhắm mắt mở, nếu thật sự xảy ra binh biến, ông chắc chắn là người chết thảm nhất.

Chuyện này thật sự là công chúa đứng sau ủng hộ sao.

Thượng tá vẫn không chắc chắn lắm.

Đương nhiên, chính là công chúa đứng sau ủng hộ, nàng thông cảm cho binh sĩ tiền tuyến không dễ dàng, đặc biệt là các đội trị an của các anh, thường xuyên đóng quân ở nước ngoài, điều kiện gian khổ, nên đặc biệt muốn cải thiện cuộc sống của các anh.

Hơn nữa, xưởng quân công có đơn đặt hàng, cũng có tiền để phát triển vũ khí mới không phải sao.

Vị bạn học này thao thao bất tuyệt, bày tỏ rằng việc buôn bán quân hỏa này là đại đại cát.

Nghe thì quả thực rất tốt, nhưng thượng tá vẫn không nhịn được nói: Thế nhưng bán quân hỏa cho đội du kích, đến lúc đó họ dùng vũ khí của Hỏa Liệt Quốc phản công chúng ta thì sao.

Nếu họ không có vũ khí của Hỏa Liệt Quốc, các anh bụng đói có chống đỡ nổi không.

Người bạn học phản hỏi.

Thượng tá im lặng, sức chiến đấu và ý chí chiến đấu của binh sĩ dưới quyền ông ngày càng yếu, cuối cùng dù có vũ khí thì làm được gì.

Lẽ nào Hỏa Liệt Quốc thật sự đã đến nông nỗi này rồi sao.

Thượng tá cũng là một trong những người hưởng lợi từ sự bành trướng quân sự, trước đây ông chỉ là nông dân, đi học rồi học được Ngự Hỏa Thuật, tham gia chiến tranh, mấy năm trước dưới trướng tướng tài đã lập chiến công nên mới thăng quan.

Ông yêu đất nước mình, nguyện ý cống hiến sinh mạng, nhưng tình hình hiện tại không phải là ông cống hiến sinh mạng là có thể giải quyết được.

Điện hạ công chúa đang tìm kiếm một lối thoát mới, yên tâm đi, công chúa có toàn bộ kế hoạch, ngay cả khi Hỏa Liệt Quốc thất bại trong bành trướng quân sự, vẫn có thể kiếm tiền từ các quốc gia khác về, đó chính là bản lĩnh của công chúa.

Người bạn học kiên định tin tưởng công chúa, bởi vì đi theo công chúa có thịt mà ăn.

Công chúa tranh thủ cơ hội lập công dựng nghiệp cho thuộc hạ, điều này khiến mọi người càng ủng hộ công chúa hơn, đều hy vọng một ngày nào đó công chúa mắt sáng nhận ra tài năng của mình và trao cho mình cơ hội.

Đây chính là ảnh hưởng của việc nhường cơ hội tấn công Vĩnh Cố Thành cho người khác, công chúa tuy không giành được công lao Vĩnh Cố Thành, nhưng danh tiếng của nàng trong số các Ngự Hỏa Sư tăng vọt, cũng giành được nhiều sự ủng hộ hơn, nhiều Ngự Hỏa Sư không có lối thoát hy vọng có thể gia nhập phe công chúa.

Thấy thượng tá vẫn chưa quyết tâm, người bạn học tiếp tục nói: Chúng ta hoàn toàn có thể tin tưởng công chúa, nàng là một điện hạ nhân từ, tài năng hơn ca ca nàng, càng có khả năng dẫn dắt Hỏa Liệt Quốc thoát khỏi cục diện suy thoái.

Anh có thể chứng kiến, cũng có thể tham gia vào, nhưng kết quả sẽ hoàn toàn khác biệt.

Tuyệt đối đừng bỏ lỡ cơ hội.

Thượng tá vẫn còn do dự, dù sao cũng là bán vũ khí cho kẻ địch, nhưng nghĩ ngược lại, lẽ nào mình cầm vũ khí là có thể thắng sao.

Rõ ràng là không thể.

Nếu vũ khí có thể giúp Hỏa Liệt Quốc thắng mãi, thì Hỏa Liệt Quốc bây giờ đã chiến thắng thống nhất thế giới, chứ không trở nên thảm hại như vậy.

Được, tôi tham gia cùng các anh.

Có sự ủng hộ của thượng tá khu trị an, việc vận chuyển và giao dịch trở nên rất thuận lợi.

Các đội du kích có được vũ khí trang bị, thậm chí cả thuốc men, còn họ chỉ cần cung cấp một ít tiền và lương thực là được.

Cuối cùng, một nơi giao dịch bí mật đã được mở ra, chuyên dành cho quân xâm lược và đội du kích tiến hành giao dịch, mọi người đều được cái mình cần.

Đương nhiên, không chỉ một khu trị an như vậy, mà rất nhiều khu trị an đều như vậy, công chúa thông qua các thủ đoạn khác nhau để bán vũ khí ra ngoài.

Người Hỏa Liệt Quốc đương nhiên cũng biết công chúa đang làm gì, nhưng các xưởng quân công ủng hộ công chúa, binh sĩ khu trị an ủng hộ công chúa, trong chốc lát mọi người lại ngầm cho phép, không ai dám thách thức hai tập đoàn lợi ích này.

Sau khi công chúa có được khoản tiền đầu tiên, lập tức khai thác tro núi lửa, sau đó vận chuyển đến Thổ Cường Quốc.

Thổ Cường Quốc là quốc gia có lãnh thổ lớn nhất, nông nghiệp phát triển nhất, cung cấp hơn một nửa sản phẩm nông nghiệp của thế giới, đặc biệt là cải cuộn, càng bán chạy trên toàn cầu.

Khí Hòa Tộc sống trên núi, Thủy Thiện Tộc sống ở Bắc Cực và Nam Cực, Hỏa Liệt Quốc ở quần đảo núi lửa, đều không có diện tích đất nông nghiệp lớn.

Vì vậy, rất nhiều sản phẩm nông nghiệp đều phải nhập khẩu từ Thổ Cường Quốc, nên Thổ Cường Quốc trong một thời gian dài đều là kẻ nắm thóp, thậm chí cũng từng xuất hiện cường giả bành trướng quân sự, nhưng cuối cùng vì sự can thiệp của Thần Thông, đã ngã chết.

Tro núi lửa làm phân bón, có thị trường ở Thổ Cường Quốc, nên lại có thêm một khoản thu nhập.

Ảnh hưởng của công chúa bắt đầu tăng lên, ngấm ngầm có xu thế chia ba ngồi ngang với phụ thân Hỏa Liệt Vương.

Có tiền, tự nhiên sẽ có người đến phục vụ công chúa, tiền giống như một chậu lửa, còn những nhân tài đó chính là những thiêu thân lao vào lửa.

Công chúa rất thành công, nhưng sự kiêng kỵ của nàng đối với Đỗ Lan cũng sâu sắc hơn, bởi vì Đỗ Lan biết quá nhiều, hơn nữa nếu mưu trí của Đỗ Lan một ngày nào đó bị người khác lợi dụng, mình sẽ rất bị động.

Cộng thêm có người thêm dầu vào lửa bên tai công chúa, nên thái độ của công chúa đối với Đỗ Lan cũng trở nên vi diệu.

Không tiêu diệt Đỗ Lan, người khác sẽ không thể trở thành người đáng tin cậy nhất của công chúa, đó là ba người thành hổ.

Người đầu tiên nói Đỗ Lan sẽ phản bội, công chúa không tin, nhưng người thứ hai cũng nói như vậy, người thứ ba cũng nói như vậy, ba người thành hổ, công chúa không thể không nghi ngờ Đỗ Lan.

Đây chính là đấu tranh quyền lực, công chúa dù có tin tưởng Đỗ Lan đến đâu, nhưng nếu tất cả những người xung quanh nàng đều nói Đỗ Lan sẽ phản bội, thì công chúa không tin cũng phải tin.

Vai trò của Đỗ Lan hiện tại cũng không còn lớn lắm, những nhân tài khác cũng có thể hoàn thành công việc, chỉ là họ có thể sẽ không thanh liêm như Đỗ Lan mà thôi.

Năng lực của họ không có vấn đề gì, chỉ là lợi ích của mình ưu tiên, chứ không phải lợi ích của công chúa ưu tiên.

Đỗ Lan bị nhằm vào, đây là trạng thái thường thấy trong chốn công sở, dù sao Đỗ Lan không từ chức, người khác sao lên chức được.

Tình thế đã hình thành, tiếp theo ai làm cũng không quá tệ, đã không cần thiết phải giữ Đỗ Lan nữa.

Ba người thành hổ, cộng thêm việc công chúa bản thân đã kiêng kỵ sự tồn tại của Đỗ Lan, thế là một kế hoạch thanh trừ Đỗ Lan đang âm thầm diễn ra.

Rõ ràng ta đã trở thành chướng ngại của người khác.

Đỗ Lan nói với các nhà khoa học trong phòng họp ảo, ngữ khí rất kích động, rõ ràng là đang chờ đợi âm mưu nhắm vào hắn.

Các nhà khoa học rất khâm phục năng lực chấp hành của Đỗ Lan, hơn nữa hắn luôn có thể suy nghĩ vấn đề từ lợi ích của đối phương, không bao giờ suy nghĩ đến lợi ích của mình.

Họ không biết rằng điều Đỗ Lan cần chỉ là sự vui thích, mục tiêu của hắn thực ra đã đạt được rồi, nên hắn cũng không thua thiệt.

Tuy nhiên, ngay cả khi Đỗ Lan chỉ suy nghĩ vì người khác, bản thân hắn chỉ cần vui vẻ, nhưng trong mắt một số người vẫn rất chướng mắt.

Tăng thêm thì ít, giảm bớt thì nhiều, Hỏa Liệt Quốc vốn đã nội cuốn, hiện tại tuyến của công chúa ngày càng mạnh, nhân tài ngày càng nhiều, người nhìn Đỗ Lan không vừa mắt cũng ngày càng nhiều.

Kỳ thực, vị trí quân sư của Đỗ Lan cũng không có lợi ích gì đặc biệt, chỉ có tác dụng hướng dẫn các quyết sách của công chúa.

Chỉ cần loại bỏ Đỗ Lan, thì người lên vị trí đó có thể thông qua công chúa để mưu lợi cho bản thân, mưu lợi cho gia tộc mình.

Còn công chúa thì cảm thấy mình không thể nắm giữ được Đỗ Lan, người quá mưu trí, nên trong lòng cũng luôn muốn tiêu diệt Đỗ Lan, hiện tại nàng cũng đã ngầm chấp thuận kế hoạch thanh trừ.

Thế là một ngày, Đỗ Lan nhận được lời mời của công chúa, bảo hắn đến một tiểu viện dưới tường cung, nói là có việc quan trọng cần thương lượng.

Kỳ thực, bên trong đã mai phục đao phủ thủ và cung tiễn thủ, chỉ cần Đỗ Lan bước vào, đến lúc đó đóng cửa đánh chó, trước tiên bắn tên, sau đó xông lên vây đánh, chém Đỗ Lan thành thịt nát, diệt trừ hậu họa.

Thỏ khôn hết, chó săn bị giết. chim bay hết, cung tốt cất đi, Đỗ Lan cũng cảm nhận được một lần đãi ngộ của trung thần.

Cho nên công thần có công lao quá lớn sẽ rất chướng mắt, sẽ bị mọi người kẻ nào cũng muốn giết.

Đỗ Lan theo nội vệ của công chúa đi đến bên ngoài sân viện, chỉ cảm thấy sát khí trong sân viện ngưng tụ, lạnh lẽo tiêu điều.

Đứng bên ngoài mà cũng cảm thấy có một luồng khí tức đáng sợ tỏa ra.

Đỗ tiên sinh mời vào, công chúa đang đợi ngài bên trong.

Nội vệ biểu tình rất không tự nhiên, ánh mắt có chút lấm lét, trán có những hạt mồ hôi nhỏ.

Rõ ràng hắn cũng rất căng thẳng, hắn biết Đỗ Lan vào cửa sẽ xảy ra chuyện gì, nội vệ lo lắng Đỗ Lan, người quá mưu trí, sẽ phát hiện ra kế hoạch của họ.

Đỗ Lan nhìn tiểu viện, nhìn nội vệ, trực tiếp bước tới, đẩy cửa viện.

Nội vệ ở lại ngoài cửa, nhanh chóng đóng cửa viện lại, đồng thời không biết từ đâu lấy ra những sợi xích sắt to bằng ngón tay cái khóa chặt đại môn, lần này thật sự là đóng cửa đánh chó.

Trên mái nhà xuất hiện một lượng lớn cung tiễn thủ, hưu bắn tên về phía Đỗ Lan.

Đao phủ thủ trong nhà cũng đang dự thế đãi phát.

Mưa tên như trút nước, đảm bảo vạn vô nhất thất.

Hỏa Liệt Vương biết công chúa đã ra tay với kiếm thuật lão sư của mình, ông càng biết một loạt kế hoạch của công chúa đều do Đỗ

Lan vạch ra.

Ra tay sát hại mưu sĩ của mình, chẳng trách Ngự Hỏa Thuật của nàng lại mạnh mẽ đến vậy.

Ở Hỏa Liệt Quốc có một câu nói, tính cách càng cực đoan, càng tiêu cực, Ngự Hỏa Thuật càng mạnh.

Biểu hiện của công chúa có thể nói là hoàn hảo thể hiện điểm này, Ngự Hỏa Thuật của Hỏa Liệt Vương cũng không mạnh bằng con gái.

Tuy Đỗ Lan quả thực là một nhân tài, nhưng hắn đã không còn giá trị lợi dụng nữa, Hỏa Liệt Vương không thấy đáng tiếc, ngược lại còn cảm thấy con gái có lẽ thật sự có thể kế thừa ngôi vị của mình, mình cần phải vào Ngày Sao Chổi tiếp theo vì con gái mà đánh hạ một phiến giang sơn.

Ngày Sao Chổi, tức là một trăm năm một lần sẽ có một sao chổi đi qua, vào ngày này uy lực Ngự Hỏa Thuật của Hỏa Liệt Quốc sẽ được tăng cường rất nhiều, Hỏa Liệt Vương sẽ vào ngày này phát động cuộc tấn công thống nhất thế giới, dùng chi phí thấp nhất để hoàn thành thống nhất.

Còn về lý do vì sao sao chổi lại tăng cường uy lực Ngự Hỏa Thuật, điểm này không ai biết, chỉ có thể nói là kỳ diệu của tự nhiên.

Tuy nhiên, sao chổi là một trăm năm một lần, Hỏa Liệt Quốc có ghi chép thiên văn chi tiết, vào Ngày Sao Chổi, Hỏa Liệt Vương sẽ thân chinh, nhất định sẽ chiếm được cả thiên hạ, sau đó là thời gian của con gái.

Hỏa Liệt Vương ngày càng xem trọng công chúa, nhưng không biết sự bất mãn của công chúa đối với phụ thân ngày càng nhiều, đợi đến khi thời cơ chín muồi, nàng chắc chắn sẽ ra tay sát hại lão phụ thân.

Bất kỳ ai cản trở ta lên ngôi đều phải chết.

Công chúa từng chữ từng câu nói, nàng là thật lòng, mục tiêu của nàng vẫn không thay đổi, vẫn là trở thành Hỏa Liệt Vương, còn về thủ đoạn thì đương nhiên là thần cản giết thần, Phật cản giết Phật, phải tiêu diệt tất cả chướng ngại.

Trong tiểu viện sát khí dần lắng xuống, cung tiễn thủ đã bắn hết tên, đao phủ thủ cũng đã chém đến mỏi tay, trên mặt đất chỉ còn một vũng máu thịt và những mảnh xương vụn không ra hình người.

Đừng trách ta.

Công chúa đến chiến trường kiểm tra tình hình, những người bảo vệ đều là thân vệ của Ngự Thuật Sư Chí Thượng, để giành được sự sủng ái của công chúa, khi ra tay không hề nương tình.

Kỳ thực, lúc này công chúa nên diệt khẩu tất cả những người có mặt, sau đó lại diệt khẩu những người diệt khẩu, rồi lại diệt khẩu những người diệt khẩu những người diệt khẩu cứ thế tiếp tục, như vậy mọi người sẽ không biết công chúa rốt cuộc đã làm gì.

Công chúa trong lòng thở phào nhẹ nhõm, Đỗ Lan, người quá mưu trí, đã chết, nàng không còn phải lo lắng Đỗ Lan bị người khác lợi dụng nữa.

Không có Đỗ Lan, kế hoạch vẫn tiếp tục, không vì Đỗ Lan chết mà kết thúc, giống như biến pháp của Thương Ưởng không vì Thương Ưởng chết mà chấm dứt.

Kế hoạch khai thác tro núi lửa, quân chuyển dân, sau đó làm logistics vẫn đang tiếp tục.

Kinh tế nội địa Hỏa Liệt Quốc quả thực cũng xuất hiện hiện tượng dịch chuyển, tiền từ từ lại chuyển từ bể tài sản sang các lĩnh vực quân công và dân dụng, tài sản bắt đầu hạ nhiệt là một hiện tượng tốt.

Kinh tế Hỏa Liệt Quốc lại kỳ diệu ấm lại sau thất bại chiến tranh Bắc Cực, điều này khiến Hỏa Liệt Vương rất vui mừng, bởi vì cuộc tấn công Vĩnh Cố Thành sắp tới rất cần tiền.

Và lúc này, Đỗ Lan, người đã giả chết trốn thoát, đã xuất hiện trước một thiếu nữ mới, trở thành lão sư mới.

Ta chính là Ngự Thuật lão sư mà phụ thân ngươi mời đến.

Đỗ Lan nói với cô gái manh nữ trước mặt.

Manh nữ rất nhỏ nhắn, ngũ quan tinh xảo, thân mặc cung phục màu trắng trang nhã, điều đáng tiếc duy nhất là đôi mắt to của nàng lại không nhìn thấy.

Nàng tên là Bắc Phương Thác Phù, con gái độc nhất của gia tộc Bắc Phương, là tiểu thư hào môn của Thổ Cường Quốc, sân viện nhà họ lớn như hành cung của hoàng đế.

Thiếu nữ năm nay mười hai tuổi, phụ thân nàng muốn mời một gia sư đến dạy con gái mình học một số Ngự Thổ Thuật, thế là đã mời Đỗ Lan đến.

Thác Phù nhìn có vẻ như một tiểu thư hiền lương thục đức, nhưng thực chất nội tâm lại là một tiểu tử hoang dã đích thực, hơn nữa thiên phú của nàng vô cùng mạnh mẽ, nhỏ tuổi đã là đại sư Ngự Thổ Thuật rồi.

Nhưng hiện tại nàng lại rất kỳ lạ, bởi vì rõ ràng nghe thấy tiếng Đỗ Lan nói chuyện, lại không nghe thấy tiếng bước chân của Đỗ Lan.

Lẽ nào đối phương là u linh.

Nếu không sao lại không có tiếng bước chân.

Thác Phù có thể thông qua chấn động của mặt đất để phán đoán động tác của đối phương, dù không nhìn thấy, nhưng mặt đất chính là đôi mắt của nàng.

Khi còn nhỏ, nàng một lần bị lạc vào hang động, trong hang động gặp được Thổ Bát Thử, mô phỏng động tác của chúng mà học được Ngự Thổ Thuật mạnh mẽ, từ đó về sau lấy địa thế đại địa làm đôi mắt quan sát thế giới.

Tuy không có màu sắc, nhưng lại có thể xây dựng một thế giới tần số chấn động.

Đỗ Lan cố ý sử dụng khinh công Đạp Tuyết Vô Ngân, khiến đối phương không thể cảm nhận được mình.

Đối với loại thiếu nữ thiên tài này, nếu không thể hiện một chút bản lĩnh, thì không thể khiến đối phương tâm phục khẩu phục mà nhận mình làm lão sư.

Bất kể là công chúa, hay con gái nhà hào môn, đều như nhau.

Bắc Phương tiểu thư, ngươi muốn học khinh công không.

Muốn bay lượn không.

Không muốn, bởi vì bay lên sẽ không thể chân đạp thực địa, sẽ không thể cảm nhận được chấn động của mặt đất, sẽ biến thành người mù trở lại, nên Thác Phù không muốn bay lượn.

Đỗ Lan từ Hỏa Liệt Quốc đến Thổ Cường Quốc, không câu nệ bất kỳ ý thức hệ nào.

Thủ đô Vĩnh Cố Thành của Thổ Cường Quốc đang bị chủ lực Hỏa Liệt Quốc vây khốn, nhưng các nơi khác lại không có cảm giác quá mạnh mẽ.

Bởi vì Thổ Cường Quốc thực sự quá lớn, rất nhiều nơi không cảm nhận được chiến tranh, vẫn duy trì hòa bình.

Hỏa Liệt Quốc chủ yếu vẫn kiểm soát các cửa khẩu ra biển ven bờ, và lấy Vĩnh Cố Thành làm mục tiêu tiến hành công lược, đối với lãnh thổ rộng lớn của Thổ Cường Quốc thì hoàn toàn không có cách nào.

Vì vậy, gia đình Bắc Phương, tuy đang ở thời kỳ quốc gia bị phá, lại vẫn rất an nhàn, một chút cũng không lo lắng về thế công của Hỏa Liệt Quốc.

Đỗ Lan muốn làm lão sư cho manh nữ mười hai tuổi của gia tộc Bắc Phương, dạy nàng một số tư thế Ngự Thổ Thuật.

Manh nữ thực ra đã có lão sư Ngự Thổ Thuật rồi, chính là Thổ Bát Thử, học cũng là Ngự Thổ Thuật nguyên thủy nhất.

Thực lực vô cùng mạnh mẽ, thậm chí đã có thể tham gia giải đấu Ngự Thổ Thuật lớn, trở thành quán quân.

Có thể trên võ đài một địch nhiều, đánh bại người lớn.

Ở nhà vẫn là tiểu thư ngoan ngoãn, ra ngoài lại là quán quân võ đài hoang dã, mười hai tuổi đã sống cuộc đời hai mặt.

Hiện tại Đỗ Lan muốn dạy vị tiểu thư này cách làm sao hai chân rời đất, cách làm sao trí thắng chiếm lĩnh cao địa.

Người sao có thể bay được.

Thác Phù nói, nàng không cho rằng người có thể bay, nàng có sự quyến luyến rất mạnh mẽ đối với mặt đất, không muốn bay lên.

Người quả thực có thể bay, bầu trời và mặt đất thực ra đều như nhau, những vì sao trên đầu chúng ta thực ra cũng là mặt đất, đợi đến khi ngươi có thể hiểu được, sẽ biết trong vũ trụ khắp nơi đều là mặt đất.

Đỗ Lan bày tỏ rằng Ngự Thổ Thuật chân chính phải có thể lay động quần tinh, trực tiếp chi phối sức mạnh của các vì sao.

Ngự thuật rốt cuộc là gì.

Chắc chắn không chỉ là kiểm soát vật chất xung quanh, bởi vì Ngự Hỏa Sư ngay cả trong môi trường không có lửa, cũng vẫn có thể phun ra ngọn lửa.

Nhưng Ngự Thủy Thuật lại rất khó sử dụng trong môi trường không có nước, nên Ngự Thủy Sư đều mang theo nước bên mình.

Ngự Thổ Thuật cũng cơ bản phải mang theo các dược liệu liên quan đến đất, mới có thể phóng thích bất cứ lúc nào, nếu ở trong môi trường toàn gỗ thì rất khó phát huy.

Chương 2670

Cuối cùng Ngự Khí Thuật trong chân không cũng rất khó phát huy ra.

Lửa thực ra cũng là một dạng trạng thái vật chất, đất, nước, khí đều có thể cháy thành trạng thái plasma, tức là ngọn lửa.

Vì vậy, Ngự Hỏa Thuật là chỉ cần có vật chất, thì không bị bất kỳ ràng buộc nào, kiểm soát trạng thái plasma của vạn vật.

Cái gọi là Ngự thuật chính là thông qua năng lượng trong cơ thể để thay đổi hình dạng và trạng thái của vật chất xung quanh.

Vật thể chia thành rất nhiều trạng thái, ví dụ như cơ bản là rắn, lỏng, khí, còn có trạng thái plasma, ngưng tụ Bose Einstein, ngưng tụ Fermionic, v. v.

Ngự thuật chính là biến đổi hình thái và trạng thái của vật thể.

Ngự Hỏa Thuật chính là kiểm soát trạng thái plasma của vật chất, tiến thêm một bước nữa là phóng ra tia sét, bởi vì tia sét cũng là một loại trạng thái plasma, bản chất không khác gì ngọn lửa, chỉ là năng lượng dữ dội hơn mà thôi.

Thác Phù bày tỏ vị lão sư này thật là biết đùa, còn kiểm soát các vì sao, thế thì chẳng thành Ngự Tinh Thuật sao.

Từ xưa đến nay, chưa từng nghe nói có thứ này.

Ngươi không tin sao.

Đỗ Lan biết đối phương chắc chắn không tin.

Thác Phù tuy kỳ lạ Đỗ Lan vì sao đi lại không tiếng động, nhưng nàng vẫn không tin Đỗ Lan có thể kiểm soát các vì sao.

Ngươi đừng tưởng ta là manh nữ, mà có thể lừa ta.

Ta không dễ lừa như phụ thân ta đâu.

Phụ thân Thác Phù tuy rất giàu có, nhưng không phải Ngự Thổ Sư, không hiểu những điều này.

Ngươi rất thông minh, tiềm năng rất mạnh.

Cho nên ngươi, hẳn là có thể nắm giữ Ngự thuật mạnh hơn, kết hợp sức mạnh của tứ đại Ngự thuật lại.

Được rồi, những chuyện quá xa vời chúng ta không nói nữa, chúng ta cứ nói chuyện về vật chất và năng lượng trước đã, dù sao thì những thứ này đều là cơ sở của Ngự thuật.

Đỗ Lan biết thực lực của Thác Phù rất mạnh, nhưng dù sao cũng là học Ngự Thổ Thuật với Thổ Bát Thử, kiến thức lý thuyết còn chưa đủ, nên phải bổ túc cho nàng.

Kỳ thực, Ngự Thuật Sư là một nghề rất trọng kinh nghiệm, kinh nghiệm càng nhiều, thực lực càng mạnh.

Nhưng Đỗ Lan cho rằng lý thuyết khoa học có thể giúp Ngự thuật lên một tầng cao mới.

Chúng ta trước tiên nói chuyện về trạng thái vật chất, sau đó nói về bản chất của Ngự thuật.

Đỗ Lan bắt đầu lên lớp.

Vì trạng thái plasma của vật chất có thể bị kiểm soát, thì trạng thái ngưng tụ Bose Einstein hoặc ngưng tụ Fermionic của vật chất cũng có thể bị kiểm soát.

Ngưng tụ Bose Einstein, có thể trở thành Ngự Hồn Thuật.

Ngưng tụ Fermionic, Ngự Lãnh Địa Chi Thuật.

Các thần linh trong thế giới này tương đương với ngưng tụ Bose Einstein và ngưng tụ Fermionic, năng lượng của họ rất mạnh mẽ, thậm chí có thể xuyên qua các không gian mất kiểm soát khác nhau, bất tử bất diệt, chỉ có thể bị phong ấn.

Vật chất vẫn là vật chất, nhưng trạng thái lại không phải trạng thái mà con người bình thường có thể hiểu được.

Động cơ cong tốc độ ánh sáng chỉ là thay đổi lực căng của vũ trụ, chứ không thay đổi trạng thái vật chất.

Còn Ngự thuật lại là trực tiếp thay đổi trạng thái vật chất, hình thành sinh mệnh hoàn toàn mới.

Cơ sở của Ngự thuật chính là năng lượng trong sinh mệnh, vì sao có người có thể trở thành Ngự Thuật Sư, có người lại không thể.

Điều đó có nghĩa là loại năng lượng sinh mệnh này không phải ai cũng có sao.

Năng lượng sinh mệnh là mỗi người đều có, nhưng muốn sử dụng Ngự thuật chỉ có năng lượng thôi thì chưa đủ, còn cần phải có năng lượng cân bằng.

Trong cơ thể người thực ra có hai loại năng lượng âm dương, độc âm bất sinh, cô dương bất trưởng, những người không thể sử dụng Ngự thuật cơ bản là do bẩm sinh hai luồng năng lượng trong cơ thể không thể tạo thành cân bằng.

Và nguyên nhân dẫn đến hiện tượng này có thể là do cơ thể, cũng có thể là do tính cách, có rất nhiều nguyên nhân.

Tóm lại, chỉ cần đạt được sự cân bằng âm dương, là có thể sử dụng Ngự thuật, hơn nữa thông qua sự kết hợp và đối kháng với tỷ lệ khác nhau của hai loại năng lượng, còn có thể sử dụng các chiêu thức khác nhau.

Đương nhiên năng lượng càng lớn, Ngự thuật càng mạnh.

Thác Phù chăm chú lắng nghe, tuy nàng không thích những lý thuyết khô khan, nhưng nàng cũng biết những điều này quả thực là cơ sở của Ngự thuật, là những thứ mình cần.

Hơn nữa, những gì Đỗ Lan dạy cũng sâu sắc hơn so với các Ngự Thuật Sư khác, đặc biệt là Đỗ Lan còn nói có những Ngự thuật khác ngoài tứ đại Ngự thuật.

Thật sự sẽ có những Ngự thuật khác sao.

Đương nhiên, Thần Thông hạ phàm không phải vẫn tồn tại sao.

Hắn không phải đồng thời có thể sử dụng bốn loại Ngự thuật sao.

Điều này có nghĩa là có thể có một trạng thái nào đó giúp năng lượng âm dương của con người thăng cấp lên cảnh giới cao hơn, cho phép con người kiểm soát các hình thái khác của vật thể.

Đỗ Lan nói: Cho nên Ngự Tinh Thuật cũng có thể tồn tại.

Thế ngươi biết không.

Tuy lý thuyết rất lợi hại, nhưng lý thuyết chỉ là khoác lác, ai cũng có thể khoác lác, vấn đề là có thực hiện được không.

Đỗ Lan cười nói: Ta đương nhiên biết, ngươi cảm nhận đi.

Oành.

Theo lời Đỗ Lan vừa dứt, Thác Phù chỉ cảm thấy có hai đạo lưu tinh rơi xuống đất, sau đó nàng cảm ứng được mặt đất phía trước dường như bị động đất, một chấn động cực kỳ mạnh mẽ ngay trước mắt.

Nàng không thể tin nổi nhìn về phía trước, trước mắt căn bản không phải một người, mà là một quái vật.

Đỗ Lan bắt đầu vận chuyển năng lượng âm dương trong cơ thể, khiến âm dương cân bằng, hai chân chạm đất, sau đó đánh một chưởng vào Thác Phù, trực tiếp là ngưng tụ Bose Einstein, đánh hồn phách của Thác Phù ra khỏi cơ thể, trong trạng thái hồn phách thế giới của nàng khôi phục màu sắc.

Nàng không thể tin nổi nhìn cơ thể của mình, rồi lại nhìn chính mình, trạng thái hiện tại của mình là đã chết rồi sao.

Đây chính là Ngự thuật cố định tất cả các hạt ở một trạng thái duy nhất, có thể khiến linh hồn ngươi xuất khiếu, mà cơ thể lại không chết.

Đỗ Lan nói: Trong trạng thái linh hồn, ngươi có thể cảm ứng năng lượng âm dương giữa trời đất, có thể tiếp tục nâng cao giới hạn năng lượng của mình, cuối cùng ngươi sẽ học được Ngự Tinh Thuật kiểm soát các vì sao này.

Thác Phù trong trạng thái Nguyên Thần trợn tròn mắt nhìn Đỗ Lan, lần này nàng thật sự phục, nàng muốn học.

Đỗ Lan đã mô phỏng một kỹ năng của pháp sư cổ đại trong Marvel, trực tiếp khiến đệ tử của mình xuất thần, trải nghiệm thế giới ngũ sắc.

Đương nhiên, đây cũng có thể là một loại ngự thuật điều khiển Bose Einstein Condensate.

Không cần phải hiểu Bose Einstein Condensate rốt cuộc là gì, tóm lại là rất lợi hại là được, nó là một trạng thái vật chất, tương tự như trạng thái plasma của lửa, tia sét.

Sao lại thế này.

Toph ngây người như khúc gỗ, kinh ngạc đến không thể thốt nên lời.

Cô rất ngạc nhiên, vì từ khi sinh ra cô chưa từng nhìn thấy thế giới có màu sắc, hóa ra màu sắc lại có cảm giác mềm mại, dịu dàng như vậy.

Năng lượng âm dương trong cơ thể con người vô cùng huyền diệu, nhưng các ngự thuật sư lại hiểu biết về năng lượng âm dương quá nông cạn.

Đỗ Lan nói: Nếu có ngoại lực gia trì, con sẽ có thể điều khiển quần tinh.

Điều này là không cần nghi ngờ, năng lượng âm dương tự thân con người tạo ra là hữu hạn, nhưng có thể nâng cao thông qua ngoại lực.

Ví dụ, ngự hỏa thuật sẽ mạnh hơn vào ngày có sao chổi, ngự thủy thuật sẽ mạnh hơn vào lúc trăng tròn, thực chất là vì môi trường tự nhiên đã tăng cường năng lượng âm dương trong cơ thể con người, đương nhiên là tăng cường năng lượng ở tần số cụ thể, nên sự tăng cường rất có mục đích.

Vì ngoại lực có thể tăng cường, vậy thì cũng có những năng lực khác có thể cường hóa ngự thuật.

Ví dụ, một loại bức xạ đặc biệt nào đó có thể khiến ngự thuật sư mạnh hơn.

Đỗ Lan đã cho phòng nghiên cứu ảo tiến hành nghiên cứu, thông qua bức xạ để cường hóa ngự thuật sư.

Nếu muốn học ngự hồn thuật, còn cần phải mô phỏng sinh vật đặc biệt, ví dụ như mô phỏng Đỗ Lan.

Giờ con hẳn đã hiểu thực lực của ta, có nguyện ý theo ta học không.

Đỗ Lan nói.

Chắc chắn là nguyện ý rồi, Toph đáng yêu gật đầu, bày tỏ sự sẵn lòng, vô cùng sẵn lòng: Sư phụ, con muốn học, nhưng giờ con phải làm sao để quay về.

Đỗ Lan khẽ vươn tay giữa không trung, linh hồn Toph liền quay về cơ thể.

Lại một lần nữa chìm vào bóng tối, Toph có chút không quen, nhưng vì có thể học tập, nên sau này cô có thể tự mình xuất thần để quan sát thế giới.

Toph tuy là một cô bé mù mười hai tuổi, nhưng cô rất kiên cường, tính cách cũng rất cởi mở, nên nhanh chóng quyết định tiếp tục tiến lên, tiếp tục nâng cao thực lực.

Bắt đầu dạy học, Đỗ Lan biết cảm ứng của Toph rất mạnh, tuy không nhìn thấy, nhưng cô bé có thể thông qua rung động để cảm nhận tạp chất trong kim loại, và tiến hành khống chế.

Khả năng cảm nhận mạnh mẽ rất quan trọng đối với ngự thuật sư, vì cảm nhận càng mạnh, mới có thể cảm ứng trạng thái vật chất, mới có thể hiểu rõ hơn về ngự thuật.

Trên hành tinh có thần linh này, loài người cũng tồn tại năng lượng không thể tưởng tượng nổi.

Đồng thời, cậu bé Thần Thông Aang và các bạn đã từ biệt Bắc Cực, đang tìm kiếm một sư phụ ngự thổ thuật.

Thổ Cường Quốc trở thành lựa chọn tốt nhất, vì quốc gia này được thành lập bởi các ngự thổ sư.

Rộng lớn, hùng mạnh, đồng thời cũng là nơi có trình độ phát triển cao nhất, bởi vì ngự thổ thuật thực sự quá phù hợp cho việc phát triển xây dựng.

Ngự thuật không chỉ là ngự thuật cá nhân, mà còn có ngự thuật kết hợp, tức là một nhóm người cùng nhau xây dựng, ví dụ như vài người xếp thành hàng có thể cùng nhau vận dụng ngự thổ thuật để đào một con mương, hoặc trực tiếp xây dựng một tòa kiến trúc, tóm lại là rất tiện lợi.

Vì vậy, ngự thổ thuật tuyệt đối là kỹ thuật thực dụng nhất, là sức mạnh không thể thiếu trong thời đại nông nghiệp, Thổ Cường Quốc cũng là cường quốc xứng đáng.

Công nghiệp quân sự của Hỏa Liệt Quốc quả thực rất mạnh, nhưng kinh tế của họ thực sự không bằng Thổ Cường Quốc.

Thổ Cường Quốc có lãnh thổ rộng lớn, nông nghiệp phát triển, trình độ khai thác cao, thương mại cũng không tệ, cũng là quốc gia đầu tiên tiến hành bành trướng quân sự, đáng tiếc đã bị Thần Thông ngăn chặn.

Hỏa Liệt Quốc sau khi bước vào thời đại công nghiệp, công nghiệp hải quân phát triển, lúc này mới có sức mạnh để đối đầu với Thổ Cường Quốc.

Nhưng cho dù vậy, họ cũng chỉ có thể đánh bại Thổ Cường Quốc khi quốc gia này xảy ra nội loạn.

Nếu không, cho dù Hỏa Liệt Quốc có thuyền kiên pháo lợi, cũng không có cách nào với Vĩnh Cố Thành.

Dù sao Thổ Cường Quốc có người, có lương thực, hơn nữa chiều sâu chiến lược rất lớn, Hỏa Liệt Quốc căn bản không thể khống chế toàn bộ lãnh thổ Thổ Cường Quốc, vì vậy chỉ có thể khống chế vài thành phố cảng ven biển, sau đó một lòng một dạ tấn công Vĩnh Cố Thành.

Gia tộc Bắc Phương của Toph căn bản không có cảm giác chiến tranh, cũng không có nhu cầu tham gia chiến tranh, một mảnh hòa bình, thậm chí còn có võ đài ngự thổ thuật chuyên dụng, thu hút các chiến binh ngự thổ thuật từ khắp nơi đến tranh tài, tranh giành chức vô địch và tiền thưởng.

Toph đã là người bảo vệ danh hiệu, năm ngoái cô bé chính là quán quân, đánh bại một đám người lớn to con, dũng cảm giành lấy vương miện.

Sư phụ, thế giới này nữ ngự thuật sư ít quá.

Hôm đó, Toph đột nhiên nói với Đỗ Lan về vấn đề tỷ lệ nam nữ ngự thuật sư.

Nữ ngự thuật sư quả thực ít, tuy rằng không thiếu những nữ ngự thuật sư lợi hại, ví dụ như Thần Thông đời trước Suki chính là nữ giới, nàng thậm chí còn thành lập một đoàn võ sĩ Suki toàn nữ.

Nhưng bất kể ngự thuật của quốc gia nào, phần lớn công việc thực sự do nam giới đảm nhiệm.

Sao con lại nói những điều này.

Đỗ Lan hiếu kỳ, chẳng lẽ cô bé mười hai tuổi này cũng muốn đấu tranh nữ quyền.

Vì những ngự thổ sư mà con từng thấy trên võ đài, trừ con ra thì không có nữ giới nào cả, nên con rất lấy làm lạ tại sao lại như vậy.

Toph nói, cô bé có cảm nhận sâu sắc mà phát ra lời.

Quả thực là khá ít, nhưng chỉ cần là nữ ngự thuật sư thì cơ bản đều rất ưu tú.

Điều này Đỗ Lan cũng không nói sai, phàm là nữ nhân có thể trở thành ngự thuật sư đều rất mạnh mẽ, ví dụ như công chúa, ví dụ như Katara bạn của Thần Thông, ví dụ như Toph, tóm lại những nữ nhân có thể cạnh tranh trên cùng một võ đài với nam giới đều không hề tệ, thậm chí cả bà lão vô danh đã phát minh ra ngự huyết thuật cũng không hề đơn giản.

Chương 2671

Nhưng xét về tỷ lệ tổng thể, nam ngự thuật sư quả thực nhiều hơn nữ ngự thuật sư.

Nguyên nhân căn bản là ở thời đại này, nam giới có cơ hội tiếp nhận giáo dục nhiều hơn nữ giới, nên nam ngự thuật sư nhiều hơn nữ ngự thuật sư.

Đỗ Lan nói, đây là hiện tượng giai đoạn của sự phát triển lịch sử, học tập cần phải thoát ly sản xuất, nên trừ những nữ nhân bẩm sinh đã biết ngự thuật, nếu không rất khó có cơ hội học tập.

Nam giới thoát ly sản xuất để học tập, nữ giới tiến hành sản xuất, sau đó nam giới tiến hành xây dựng, đây là điều do lực lượng sản xuất của thời đại này quyết định, cho dù có nữ Thần Thông cũng không giải quyết được vấn đề.

Toph cảm thấy Đỗ Lan nói có lý, nếu không phải sinh ra trong gia tộc Bắc Phương, e rằng cô bé cũng sẽ không có cơ hội được giáo dục.

Sư phụ, con cảm thấy các cô gái cũng nên được giáo dục.

Toph nói.

Quả thực là nên.

Đỗ Lan nói: Vậy thì cần phải sản xuất nhiều lương thực hơn, để nhiều người hơn có thể thoát ly sản xuất, cần hạt giống tốt hơn, cách canh tác tốt hơn, tưới tiêu tốt hơn, phân bón tốt hơn.

Con phải học tập thật tốt, đợi đến khi năng lực của con sánh ngang với Thần Thông, con sẽ có thể thông qua ngự thuật hoàn toàn mới để quan sát trạng thái vạn vật, sẽ có thể mang lại năng suất cao hơn cho cây trồng.

Cần hấp thu bức xạ thiên địa, chuyển hóa thành năng lượng âm dương, để linh hồn của mình tiến vào cảnh giới Thần Thông.

Thực chất đây chính là một cảnh giới của thần linh, trên hành tinh này, Thần Thông là dung hợp với Thần Ánh Sáng mới có được năng lượng cường đại.

Năng lượng và linh năng tinh thần của người bình thường chỉ có thể nắm giữ một loại ngự thuật, nhưng hấp thu bức xạ, đồng thời luyện hóa linh hồn, có thể khiến linh hồn người bình thường cũng thần linh hóa, Thần Thông hóa, cuối cùng là ai ai cũng có thể trở thành Thần Thông giáng thế.

Đến lúc đó, mọi người cùng nhau sản xuất, sẽ có đủ lương thực để mọi người cùng nhau học tập.

Toph chính là đối tượng thử nghiệm đầu tiên mà Đỗ Lan lựa chọn để trở thành Thần Thông thông qua tu hành, với tư cách phàm nhân để thành tựu nghiệp thần linh, kiến lập hệ thống tu hành hoàn toàn mới, nâng cao tầng thứ tu luyện.

Cảnh giới Thần Thông.

Toph không nhịn được suy nghĩ, lẽ nào Thần Thông thực sự có thể thành công qua tu luyện, không cần di truyền.

Câu chuyện về Thần Thông nhà nhà đều biết, Toph biết Thần Thông là đời đời tương truyền, chưa từng nghe nói còn có thể tự mình tu luyện thành Thần Thông.

Thần và người đều là vật chất, chỉ là trạng thái khác nhau, chênh lệch còn lớn hơn nhiều so với sự khác biệt giữa băng và nước.

Nhưng băng có thể biến thành nước, nước có thể biến thành băng, đạo lý tương đồng, người cũng có thể biến thành thần, thần cũng có thể biến thành người.

Chỉ là cần một quá trình, Đỗ Lan cho biết hắn đã đến hành tinh này, thì phải mang đến một điều gì đó khác biệt.

Trước đây Thần Thông chỉ có một, sau này ai ai cũng có cơ hội trở thành Thần Thông.

Đương nhiên, thủ đoạn thông thường chắc chắn không thể chuyển hóa, Thần Thông sở dĩ là Thần Thông là vì Thần Thông sơ đại dung hợp với Thần Ánh Sáng, khiến ký ức và kinh nghiệm của Thần Thông đời đời tương truyền.

Hơn nữa, vì có Thần Ánh Sáng tồn tại, nên mỗi đời Thần Thông đều có thể sử dụng bốn loại ngự thuật.

Người bình thường không thể nắm giữ bốn loại ngự thuật, cho dù là thiên tài cũng chỉ nắm giữ một loại.

Vì thể chất con người kém xa thần linh, nhưng chỉ cần hấp thu bức xạ, rồi phối hợp với ngự thuật đặc biệt có thể khiến ngự thuật sư tiến vào một cảnh giới hoàn toàn mới, được Đỗ Lan gọi là cảnh giới Thần Thông.

Giờ đây, cô bé Toph này đã trở thành đối tượng thử nghiệm của Đỗ Lan, cô bé sẽ hấp thu bức xạ, nâng cao năng lượng âm dương.

Vạn vật là một chỉnh thể, ngự thuật nhìn có vẻ chia ra làm bốn nguyên tố, nhưng kỳ thực tất cả đều là một phần của chỉnh thể, đây chính là đại đồng tiểu dị.

Đỗ Lan nói: Người và thần cũng vậy, đều là một phần của năng lượng vũ trụ, âm và dương cũng là những phần khác nhau của cùng một nguồn gốc.

Ta nghĩ con thông minh như vậy chắc chắn có thể nhận ra.

Toph từ rất lâu trước đây đã cảm thấy vạn vật thực ra đều đang rung động, ngay cả vật chết và vật sống cũng đều là vận động, không có vật nào là tĩnh tuyệt đối.

Giờ nghe Đỗ Lan nói tất cả đều là một chỉnh thể, chỉ là những bộ phận cấu thành dưới chỉnh thể đó, cô bé cảm thấy sự thể nghiệm của mình càng sâu sắc hơn.

Ngồi khoanh chân một bên, cô bé cảm nhận năng lượng của mình kết nối với vũ trụ, bản thân dù nhỏ bé đến đâu cũng là một phần của vũ trụ, cô bé có thể điều động năng lượng của vũ trụ, tích trữ trong cơ thể mình.

Các ngự thuật sư bình thường đều có bảy mạch luân làm nơi tích trữ năng lượng, nhưng vì con người đều có tình cảm, những tâm trạng hỉ nộ ái ố sẽ dẫn đến tắc nghẽn mạch luân, từ đó khiến mạch luân không thể thông suốt để giải phóng năng lượng mạnh nhất.

Đỗ Lan tiếp tục nói.

Sư phụ, nhưng sao con người lại có thể không có thất tình lục dục.

Cô bé cho biết dù mình không nhìn thấy, cũng biết mỗi người đều có những cảm xúc khác nhau, điều này ai cũng vậy: Vậy có phải không ai có thể kích hoạt năng lượng mạch luân không.

Đúng vậy, mỗi người đều có cảm xúc, nên mạch luân sẽ bị tắc nghẽn.

Con người cũng không thể loại bỏ cảm xúc, nhưng có thể làm được vô trụ, tức là để cảm xúc trôi chảy như dòng nước chứ không lưu lại ở một cảm xúc nào cả.

Đỗ Lan nói: Đương nhiên, điều này cần ngộ tính mạnh mẽ, phần lớn mọi người đều không làm được.

Toph hẳn là làm được, vì cô bé thực sự không có tâm công danh lợi lộc gì, có chuyện gì cũng không để trong lòng, cũng không vì bất kỳ chuyện gì mà lo lắng hay phiền muộn, từ trước đến nay cô bé dường như có thể giải quyết mọi chuyện, không cho rằng có bất kỳ điều gì có thể làm khó mình.

Chính tâm thái này là cơ hội để Toph vượt qua ngự thổ thuật, nắm giữ ngự kim thuật, vì bảy mạch luân năng lượng của cô bé thông suốt, nên cảm ứng đối với các nguyên tố vô cùng rõ ràng.

Trước khi Đỗ Lan xuất hiện, cô bé đã lờ mờ cảm nhận được vạn vật đều là nhất thể, năng lượng âm dương trong cơ thể mình cũng là một phần của năng lượng vũ trụ.

Đương nhiên, chỉ ý thức được điều này, và làm cho bảy mạch luân lớn thông suốt cũng không thể khiến Toph trở thành Thần Thông, dù sao năng lượng âm dương mà con người điều động quá ít, cơ thể con người cần phải tiến thêm một bước nữa.

Nhưng cơ thể tiến thêm một bước thì cần nhiều năng lượng vũ trụ hơn, mà nhiều năng lượng vũ trụ hơn lại cần cơ thể tiến thêm một bước, đây chính là một nghịch lý, căn bản không thể đột phá, giới hạn của nhân loại nằm ở đây.

Trừ khi giống như Thần Thông, đạt được sự dung hợp với thần linh, thông qua năng lượng thần linh để phá vỡ xiềng xích của cơ thể.

Chỉ dựa vào bản thân con người thì không thể hoàn thành bước này, mà không phải thần linh nào cũng thiện lương, nhân từ như Thần Ánh Sáng, phần lớn thần linh chắc chắn sẽ không giúp đỡ nhân loại thăng cấp.

Lúc này cần một ngự thuật tinh diệu hơn, thông qua năng lượng âm dương để cải tạo cơ thể đến một trạng thái đặc định, biến cơ thể thành mạch luân, khiến cơ thể và mạch luân dung hợp làm một, như vậy nơi hấp thu năng lượng không chỉ là mạch luân, mà là bốn mươi tỷ tế bào của cơ thể, người như vậy sẽ có thể tích trữ năng lượng giống như thần linh.

Bose Einstein Condensate, thực chất tương đương với vạn vật nhất thể, vì yêu cầu là tất cả các hạt lượng tử cấu thành vật chất đều ở cùng một trạng thái, trạng thái của người và vũ trụ sẽ giống hệt nhau.

Tóm lại là vô cùng lợi hại, Đỗ Lan sẽ truyền thụ loại ngự thuật đặc biệt này cho Toph.

Toph bắt đầu cảm ứng bảy mạch luân lớn trong cơ thể mình, đồng thời cảm nhận được năng lượng âm dương đang cuồn cuộn không ngừng, tiếp đó cô bé có thể cảm thấy thực ra vạn vật đều như nhau, ngự thổ thuật cũng có thể điều khiển các nguyên tố khác.

Nước, lửa, khí thực ra đều không độc lập, thực ra đều chứa thổ, và ngược lại.

Vì vậy, ngự thủy thuật có thể điều khiển thực vật, cũng có thể điều khiển cơ thể con người, cũng có thể điều khiển hơi nước.

Ngự hỏa thuật cũng có thể điều khiển nham thạch nóng chảy, điều khiển plasma.

Ngự khí thuật có thể điều khiển gió ion, có thể điều khiển bão cát.

Ngự thổ thuật cũng có thể điều khiển kim loại, sắt lỏng.

Vì vạn vật là chỉnh thể, cá thể đều là một thành viên của chỉnh thể.

Toph quả thực là thiên tài, chỉ cần Đỗ Lan chỉ điểm, cô bé có thể nhanh chóng nhập vào năng lượng vũ trụ.

Toph cảm giác mình đang ở trong vũ trụ, có một bản thân to lớn hơn đang bao quát chính mình, tuy bản thân cô bé mắt mù không nhìn thấy, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng năng lượng vũ trụ đang gọi mình, luồng sức mạnh này dường như muốn hợp nhất với mình.

Đồng thời cơ thể cô bé cũng đang biến đổi, dường như từ sông ngòi biến thành biển cả, dường như muốn dung nạp cả vũ trụ.

Đây mới chỉ là bước đầu tiên, đây là đã nắm giữ ngự thuật Bose Einstein Condensate, duy trì trạng thái ngự thuật liên tục, hấp thu nhiều năng lượng vũ trụ hơn, sau đó khống chế nó biến thành năng lượng âm dương để chiến đấu, đó mới là thực sự tiến vào trạng thái Thần Thông.

Đỗ Lan nói.

Con cảm thấy cơ thể mình biến mất rồi, con đã trở thành một phần của vạn vật, không còn thông qua mắt, tai để quan sát thế giới, mà là thông qua việc trở thành thế giới để cảm nhận thế giới.

Toph xuất thần nói, trước đây là xuất thần, giờ thì cô bé cảm giác mình trực tiếp biến thành nguyên thần, không cần tự mình đi tìm hiểu thế giới, thế giới tự nhiên sẽ hiện ra trước mặt cô bé, chỉ cần cảm nhận là được.

Đừng nói gì, hãy cảm nhận một chút.

Toph ngày càng thành thạo, vốn dĩ đã rất mạnh mẽ, có thể nói là nhân viên chiến đấu mạnh nhất trong đội ngũ nhân vật chính ngoài Thần Thông, giờ thì càng sánh ngang với Thần Thông.

Lúc này Aang cũng đã đến Thổ Cường Quốc, họ đang tìm kiếm ngự thổ sư mạnh mẽ để truyền thụ ngự thuật, con đường của Thần Thông còn rất dài, thời gian lại rất ngắn, họ cũng sốt ruột, nhưng sốt ruột cũng vô dụng.

Ban đầu Aang muốn tìm bạn tốt của mình giúp đỡ, nhưng lại phát hiện Hỏa Liệt Quốc đã chiếm đóng lãnh thổ của bạn mình, và bắt giữ bạn ấy.

Một trăm năm trước, Aang và bạn ấy cùng tuổi, nhưng giờ họ đã chênh lệch một trăm tuổi.

Bạn ấy rất mạnh, đáng tiếc đối mặt với thế công của Hỏa Liệt Quốc, bạn ấy vẫn bị bắt giữ, vì bạn ấy biết bây giờ phải bảo tồn thực lực mới có thể chờ đợi thời cơ phản công.

Nhưng Aang không biết tính toán của những lão già này, nên rất sốt ruột.

Giờ Aang không thể trốn tránh trách nhiệm nữa, đối mặt với trách nhiệm nặng nề mà không tự chủ được chìm vào lo lắng.

Nhưng càng sốt ruột càng vô ích, chỉ có thể đi tìm những sư phụ khác, đồng thời Aang cũng lo lắng mình không học được ngự thổ thuật và ngự hỏa thuật, vì tính cách của cậu bé phù hợp với ngự khí thuật, không phù hợp với các thuật khác.

Không học được tất cả các thuật thì không thể trở thành Thần Thông chân chính, không thể trở thành Thần Thông thì không thể ngăn chặn Hỏa Liệt Quốc, không thể ngăn chặn Hỏa Liệt Quốc, vậy thì mọi người đều sẽ phải chịu khổ, nên Aang rất sốt ruột.

Cậu bé Thần Thông Aang sau khi trải qua cái chết và nỗi đau ly biệt, cũng ý thức được mình quả thực nên gánh vác trách nhiệm, nếu không sẽ có nhiều người hơn phải chịu đựng đau khổ, nhưng cho dù là Thần Thông, cũng không dễ dàng học được tứ đại ngự thuật.

Bởi vì các ngự thuật đều có tính cách tương ứng, ví dụ như Khí Hòa Tộc thì khá tùy tính và ôn hòa.

Chương 2672

Aang là một cậu bé hòa nhã như vậy, tính cách rất tốt, nên phù hợp với ngự thủy thuật, vì tính cách của ngự thủy thuật là nhu nhẫn và bình hòa.

Tính cách của ngự thổ thuật thì kiên định bất di, vững như bàn thạch.

Ngự hỏa thuật thì kích phát năng lượng tiêu cực trong cơ thể, càng tức giận thì càng mạnh mẽ.

Vì vậy, việc học ngự thủy thuật vẫn ổn, không khiến cậu bé cảm thấy trái ngược.

Nhưng hai ngự thuật còn lại có thể nói là hoàn toàn tương phản với tính cách của cậu bé, Aang thì như gió vô hình vô định, chứ không phải tảng đá, càng không giống ngọn lửa.

Tóm lại, việc học ngự thuật cũng có liên quan đến tính cách, Thần Thông hiện tại đang đối mặt với vấn đề tính cách.

Đến Thổ Cường Quốc, ban đầu muốn tìm bạn tốt, nhưng bạn tốt đã bị bắt giữ rồi, cũng chỉ có thể tìm người khác.

Hôm đó, cậu bé Thần Thông Aang cùng hai người bạn đã đến thành phố của gia tộc Bắc Phương, tìm kiếm sư phụ mới.

Họ xem giải đấu ngự thổ thuật, hy vọng có thể tìm thấy một sư phụ lợi hại trong giải đấu.

Nhưng họ không thể ngờ rằng người mạnh nhất trên võ đài không phải là những người lớn to con, vạm vỡ, mà là một cô bé mù nhỏ nhắn.

Trên võ đài, Toph Bắc Phương mới thể hiện con người thật của mình, tự tin, mạnh mẽ, và căn bản không để ý lễ nghi, muốn cười thì cười lớn, muốn nhảy thì nhảy tưng bừng, căn bản không nể mặt ai.

Nếu cha cô bé nhìn thấy con gái mình như vậy, có lẽ sẽ đau khổ rơi lệ, vì đây căn bản không phải là cô con gái ngoan của ông.

Nhưng đó mới là Toph, trên võ đài mọi hành động của cô bé, mỗi đòn tấn công đều dứt khoát và mạnh mẽ, với một trăm phần trăm tự tin vào đòn tấn công và phán đoán của mình.

Tấn công, né tránh, phản công dứt khoát nhanh nhẹn, gây ấn tượng sâu sắc.

Aang và hai người bạn nhìn đến ngây người như khúc gỗ, không ngờ lại có một cô bé mù lợi hại đến vậy, ba chiêu năm thức đã đánh bại tất cả người lớn, thật quá lợi hại.

Aang có một cảm giác, đây chính là sư phụ mà cậu bé phải tìm.

Thế là ba người lén lút theo dõi, cuối cùng phát hiện Toph còn sống một cuộc đời hai mặt, ban ngày là tiểu thư khuê các, buổi tối là nữ vương bảo vệ danh hiệu trên võ đài.

Aang không hiểu tại sao cô bé lại như vậy.

Tại sao không thể hiện bản thân, rồi trở thành sư phụ của mình.

Cậu bé trực tiếp trèo tường vào trong sân viện xa hoa, Aang nói rõ mục đích của mình với cô bé, cậu bé đến để bái sư học nghệ.

Toph đối với Thần Thông thì có chút hiếu kỳ, dù sao cũng chỉ nghe nói chứ chưa từng gặp.

Câu chuyện về Thần Thông coi như là truyện đọc trước khi ngủ, Thần Thông đời trước cũng đã là một trăm năm trước rồi.

Thần Thông đời trước là người của Hỏa Liệt Quốc, vị Thần Thông này có một con rồng làm tọa kỵ, thường xuyên du hành khắp thế giới để diệt trừ gian ác, cương trực bất khuất, chỉ một lần duy nhất do dự trong vấn đề của Hỏa Liệt Vương đời trước.

Trước đó nữa là Thần Thông của Thổ Cường Quốc, vị Thần Thông này đã ngăn chặn sự bành trướng quân sự của Thổ Cường Quốc, gián tiếp giết chết Thủy Hoàng.

Đồng thời để bảo vệ quê hương mình, người ấy đã dùng ngự thuật cường đại biến quê hương mình thành Nhật Bản, cũng chính là quê hương của các chiến sĩ Suki.

Trước đó nữa là Thần Thông của Thủy Thiện Tộc, người ấy vì sự do dự thiếu quyết đoán của mình, cuối cùng dẫn đến việc khuôn mặt người yêu bị Thần Thiên Diện cướp đi, trong nỗi dằn vặt mà tự lưu đày.

Đây mới chỉ là ba Thần Thông gần nhất trong một vòng tuần hoàn, kinh nghiệm của họ đã phức tạp như vậy, huống hồ nếu cứ truy ngược về trước, mãi cho đến Thần Thông sơ đại, có hàng trăm vị Thần Thông, mỗi vị đều có những trải nghiệm thăng trầm, trong đó thậm chí có rất nhiều bi kịch.

Aang dần dần tiếp xúc với Thần Thông, thông qua những giấc mơ thần giao cách cảm và ký ức của Thần Thông tiền kiếp, tiếp nhận lời giáo huấn của Thần Thông.

Các Thần Thông cơ bản đều bảo Aang rằng nên dứt khoát khi cần, tuyệt đối đừng do dự, do dự sẽ dẫn đến thất bại, sẽ gây ra vấn đề.

Ngay cả nữ Thần Thông của Khí Hòa Tộc đời trước, cũng dặn Aang ngàn vạn lần đừng do dự.

Do dự là điều không nên nhất, đây đều là những bài học kinh nghiệm của các Thần Thông.

Nhưng Aang luôn cảm thấy mình có thể tìm được cách giải quyết tốt nhất, nên luôn không thể hạ quyết tâm.

Thực ra, tâm thái này chính là tâm thái chưa trưởng thành, trên đời không có cách nào vẹn cả đôi đường, muốn đạt được gì thì phải mất đi thứ đó.

Thực ra, trong nguyên tác, việc Aang cuối cùng đánh bại Hỏa Liệt Vương thực sự có yếu tố may mắn.

Khi đó, kinh mạch của cậu bé đã bị Azula đánh đứt, vào thời điểm quyết chiến cuối cùng, chỗ bị thương lại chịu thêm một đòn tấn công, đả thông kinh mạch, thuận lợi tiến vào cảnh giới Thần Thông, hoàn toàn là do may mắn.

Trước khi kinh mạch của Aang bị thương, có một ông lão đã dạy Aang một cách khác để nhanh chóng tiến vào cảnh giới Thần Thông, đó là quên đi hồng trần, như vậy có thể hoàn toàn nắm giữ cảnh giới Thần Thông, muốn mở thì mở, muốn đóng thì đóng, chỉ là không thể yêu đương nữa.

Aang đã từ chối, vì khi đó cậu bé đã yêu Katara, không muốn quên nàng.

Vì vậy, do dự sẽ dẫn đến thất bại, Aang sau đó đã bị trọng thương, mất đi năng lực cảnh giới Thần Thông, mãi đến trận quyết chiến cuối cùng mới nhờ may mắn mà mở ra.

Nhưng loại may mắn này không thể kéo dài mãi, cố gắng làm mọi việc hoàn hảo, cuối cùng cậu bé trở thành một Thần Thông đoản mệnh, Thần Thông sống một trăm tuổi căn bản không thành vấn đề, nhưng Aang sáu mươi tuổi đã chết.

Rõ ràng, mọi việc xảy ra sau này đều không có sự ưu ái của may mắn, đều không thể khiến cậu bé toại nguyện.

Hiện tại Aang vẫn kiên trì muốn mọi việc hoàn hảo, cậu bé mời

Toph làm sư phụ của mình, cùng nhau đi du hành, như vậy Toph sẽ không cần phải che giấu con người thật của mình nữa, họ có thể cùng nhau mạo hiểm.

Vậy nên sự toại nguyện của cậu là dựa trên việc những người xung quanh từ bỏ vùng an toàn của mình, đi theo cậu để làm những điều đúng đắn à.

Tại sao cậu lại là người đúng đắn, vì cậu là Thần Thông.

Đỗ Lan xuất hiện, cắt ngang lời mời của Aang.

Thực ra Toph đã rung động, vì cô bé cũng muốn rời khỏi nhà đi khắp nơi xem sao, những thiếu niên mười hai tuổi đang ở tuổi trung nhị đều không thích cha mẹ can thiệp, đặc biệt là một thiên tài như Toph, càng hy vọng trời cao đất rộng, vỗ cánh bay cao.

Là ngươi.

Aang tuyệt đối sẽ không quên khuôn mặt Đỗ Lan này, hắn từng xuất hiện trong cấm địa Bắc Cực, còn phục sinh thần linh: Gian tế Hỏa Liệt Quốc.

Điều này thì chưa từng nghe nói, Toph không khỏi quay sang Đỗ Lan, dường như tò mò sư phụ của mình lẽ nào là người của Hỏa Liệt Quốc.

Lần trước gặp mặt, ta đã giúp các ngươi phá hủy hạm đội Hỏa Liệt Quốc, vậy mà nói ta là gian tế Hỏa Liệt Quốc.

Lương tâm của ngươi không đau sao.

Đỗ Lan cho biết không có chuyện vu oan như vậy.

Suy nghĩ kỹ lại, hình như đúng là như vậy, tuy rằng không có Đỗ Lan, kết quả cuối cùng cũng sẽ không thay đổi, nhưng có Đỗ Lan, công chúa đã sống sót, khiến cuộc chiến bớt đi một phần bi thương.

Tuy cuối cùng Bắc Cực vẫn có nhiều người chết, nhưng công chúa còn sống thì nói chung vẫn là một chuyện tốt.

Vậy lời ngươi vừa nói là có ý gì.

Aang hỏi, lời của Đỗ Lan nghe không giống lời hay ý đẹp.

Ý nghĩa mặt chữ đó, ngươi cho rằng lời mình nói là đúng, thì Toph phải nghe ngươi, tại sao.

Tại sao ngươi lại cho rằng mình là đúng.

Ngươi còn chưa hoàn thành học nghiệp, hơn nữa còn trốn tránh trách nhiệm, bây giờ lại thay người khác quyết định tương lai, rõ ràng cuộc đời của chính mình còn chưa sống tốt.

Đỗ Lan cho biết Thần Thông nên tự quản tốt mình trước, rồi sau đó quản người khác cũng không muộn.

Aang không còn lời nào để nói, cậu bé quả thực không phải một Thần Thông đủ tiêu chuẩn, luôn trốn tránh khi có thể, nhưng bây giờ cậu bé không muốn trốn nữa, nên ánh mắt ngày càng kiên định, đối mặt với Đỗ Lan, muốn chứng minh mình đã thay đổi.

Toph không thể mạo hiểm cùng các ngươi, vì ta muốn bồi dưỡng cô bé trở thành ngự thuật sư siêu việt Thần Thông.

Đỗ Lan nói.

Ba người căn bản không tin, vì lời này quá khoa trương rồi, Thần Thông là đỉnh cao của tất cả ngự thuật sư, siêu việt Thần Thông ư.

Điều đó căn bản không thể nào, chưa từng nghe nói đến.

Tuy nhiên, nghĩ đến việc Đỗ Lan đã từng phục sinh thần linh, họ cũng muốn nói lại thôi.

Đỗ Lan rất thần bí, lần trước gặp mặt là ở cấm địa Bắc Cực, khi đó hắn đột nhiên xuất hiện, cứu vớt thần linh, gián tiếp cứu vớt công chúa Bắc Cực.

Bây giờ là lần thứ hai, xuất hiện tại gia tộc Bắc Phương của Thổ Cường Quốc, trở thành sư phụ của Toph Bắc Phương, đồng thời cố gắng ngăn chặn Aang bái sư học nghệ.

Lúc này Đỗ Lan đưa ra một vấn đề mang tính triết học rất sâu sắc, đó là tại sao cách làm của Thần Thông lại là đúng.

Chương 2673

Tại sao Thần Thông nói Toph nên trở về bản chất ban đầu là đúng, tại sao phản kháng Hỏa Liệt Quốc là đúng.

Thần Thông sẽ luôn đúng ư.

Rõ ràng là không, nếu Thần Thông luôn đúng, thì các Thần Thông trước đây đã không phải chịu nhiều khổ sở như vậy, và các Thần Thông sau này cũng sẽ không vất vả đến thế.

Thần Thông không phải lúc nào cũng đúng, nên thế giới này cũng không phải thiên đường gì, Thần Thông cũng luôn gặp khó khăn, thậm chí đến đời Thần Thông tiếp theo mọi thứ còn trở nên rập khuôn, kinh nghiệm của hàng trăm đời Thần Thông đều bị xóa bỏ, Thần Thông bước vào một thời đại mới.

Thần Thông không phải lúc nào cũng đúng, chỉ là phần lớn thời gian Thần Thông đều là người thắng cuộc.

Người trẻ tuổi, tâm thái của ngươi hiện tại rất nguy hiểm, không phải vì ngươi là Thần Thông mà hành vi của ngươi có tính chính nghĩa, điều này là sai.

Đỗ Lan lắc đầu lia lịa bày tỏ quan điểm của mình, quả thực là độc lập độc hành.

Aang, Katara, Sokka, Toph đều trừng mắt nhìn Đỗ Lan, rõ ràng là bày tỏ sự nghi ngờ về vấn đề của hắn.

Nếu Thần Thông đều không đúng, vậy trên thế giới này đâu có điều gì là đúng đắn.

Nếu không có tiêu chuẩn đúng sai, vậy họ sẽ hành động như thế nào.

Nếu không chắc chắn điều mình làm là đúng, vậy tại sao họ còn phải hành động.

Tuy họ đều là những thiếu niên, nhưng thiếu niên trong thời kỳ chiến loạn chắc chắn phải sớm suy nghĩ về những vấn đề này.

Vậy ngươi nói điều gì mới là đúng.

Thần Thông đầu trọc hỏi.

Thế giới này vốn dĩ không có cái đúng tuyệt đối, chỉ có cái đúng tương đối.

Đương nhiên, ta vẫn rất tán thành tinh thần thực tiễn của các ngươi, nhưng việc ngươi để một cô bé mù mười hai tuổi theo cùng các ngươi đi mạo hiểm, thì không phải là việc Thần Thông nên làm.

Aang cũng đỏ mặt, dù sao cậu bé chỉ thấy Toph lợi hại, lại bỏ qua khiếm khuyết thể chất của cô bé.

Còn về tuổi tác thì không phải vấn đề lớn, bản thân cậu bé cũng chỉ mười hai tuổi, bạn bè cũng chỉ mười mấy tuổi, toàn là thiếu niên, thêm Toph nữa cũng không sao.

Một đám thiếu niên lại gánh vác trọng trách đánh bại Hỏa Liệt Quốc, có thể nói là trách nhiệm nặng nề.

Toph lại nói: Con cảm thấy con có thể.

Cô bé đã sớm không muốn ở nhà nữa, vì cô bé cảm thấy gia đình không hiểu mình.

Tuy cô bé không nhìn thấy, nhưng cô bé đã đánh bại rất nhiều người lớn, cô bé có tự tin có thể đối phó mọi việc, hơn nữa trở thành sư phụ của Thần Thông cũng không tệ, rất ngầu.

Chỉ có thể nói Toph đã nghĩ thế giới quá đơn giản, cô bé quả thực rất lợi hại, nhưng đó chỉ là trên võ đài, mà võ đài thì có quy tắc.

Rời khỏi võ đài, thủ đoạn sẽ không còn bị hạn chế, việc cô bé không nhìn thấy vẫn là một bất lợi lớn.

Đợi con học xong ngự thuật của ta, rồi hẵng ra ngoài cũng không muộn.

Đỗ Lan nói: Tóm lại, cho dù là Thần Thông cũng không có nghĩa là mỗi quyết định đều đúng.

Toph không vui, còn Aang thì không biết nói gì.

Toph là sư phụ phù hợp nhất mà họ gặp được sau khi vào Thổ Cường Quốc bấy lâu nay, trẻ tuổi mà lợi hại đến thế, hơn nữa còn giành quán quân trong tình trạng không nhìn thấy, thực lực như vậy chắc chắn có thể trở thành một sư phụ tốt.

Trên thực tế Toph quả thực là một sư phụ tốt, cô bé rất rõ tinh túy của ngự thổ thuật chính là ý chí kiên định bất di, nên trong nguyên tác cô bé đã dùng phép khích tướng để kích thích ý chí của Aang, khiến cậu bé kiên định thực hiện quyết định của mình, chứ không chỉ một mực nhượng bộ.

Sau đó Aang đã nắm giữ ngự thổ thuật, quá trình dạy học vô cùng nhanh chóng.

Aang đã gặp rất nhiều người, riêng sư phụ đã không ít.

Có người khuyên bảo ân cần, có người giỏi kích tướng, cũng có người vừa là thầy vừa là bạn, sau này cậu bé sẽ đến Hỏa Liệt Quốc tìm sư phụ ngự hỏa thuật, cuối cùng sẽ cùng học tập với thái tử bị lưu đày, họ vừa là địch vừa là bạn, vừa là thầy vừa là bạn.

Toph thực sự muốn bỏ nhà ra đi, tuy học nghiệp của cô bé còn chưa hoàn thành, nhưng nếu có thể cùng Thần Thông du hành, cô bé có thể trở thành một phần của câu chuyện.

Cô bé đã nghe đủ chuyện rồi, cô bé muốn tự viết câu chuyện của

mình.

Đỗ Lan đương nhiên nhìn ra suy nghĩ của cô bé, hiểu được cô bé khao khát muốn nhìn thế giới bên ngoài, đây là suy nghĩ bình thường của người trẻ tuổi.

Đặc biệt khi thấy Aang cùng tuổi với mình, mà đã có thể chạy khắp thế giới, thì việc không ngưỡng mộ là điều không thể.

Nhất thời, Đỗ Lan nghiễm nhiên trở thành phản diện cản trở người trẻ tuổi theo đuổi ước mơ trong nhiều tác phẩm, tuy hắn có đủ loại lý lẽ, nhưng trong mắt người trẻ tuổi, lý lẽ dù nhiều đến mấy cũng đều là hòn đá cản đường.

Họ không muốn nghe lý lẽ, họ muốn thế giới lắng nghe tiếng nói của chính mình.

Xem ra con đã hạ quyết tâm rồi, vậy thì lý lẽ đã không còn tác dụng nữa, muốn đạt được gì thì phải mất đi thứ đó, con muốn đi du hành, vậy con nguyện ý mất đi điều gì.

Đỗ Lan hỏi Toph.

Cẩm y ngọc thực.

Toph nói, cô bé có thể ăn gió nằm sương, không còn cuộc sống được người khác lo cho từng miếng ăn, cái mặc nữa.

Cuộc sống như vậy là do cha mẹ con cung cấp, không thuộc về con.

Con phải từ bỏ một thứ hoàn toàn thuộc về con, thính lực, khứu giác, hoặc tứ chi, đương nhiên cũng có thể là ngự thuật.

Lời của Đỗ Lan thật đáng sợ, nhưng một cô bé mười hai tuổi thì có thể có điều kiện trao đổi nào thực sự thuộc về mình chứ.

Trừ cơ thể và kỹ năng, cô bé không có gì cả, nền tảng vật chất của cô bé đều do cha mẹ cung cấp, không thuộc về cô bé.

Aang và các bạn nghe xong đều cảm thấy đáng sợ, lại còn muốn người ta hiến nội tạng ư.

Người đàn ông này quả nhiên không phải người tốt, Aang càng nghĩ đến những câu chuyện kinh dị mà các sư huynh đệ trước đây đã kể, cậu bé nhớ sư huynh từng nói có một số thần linh thích chiếm đoạt cơ thể con người, ví dụ như vị Thần Thiên Diện nổi tiếng thích cướp đi khuôn mặt của người khác.

Lại có một số thần linh thích thu thập nhãn cầu, hoặc thu thập cánh tay, tóm lại thần linh rất mạnh mẽ, nhưng thần linh và con người không giống nhau, họ luôn có một số sở thích mà con người không thể chấp nhận.

Đỗ Lan này có lẽ là một thần linh khoác da người, hắn có thể thích cái dáng vẻ đau khổ của loài người khi đứng trước lựa chọn.

Toph rất cạn lời, cô bé đương nhiên không muốn mất đi những thứ này.

Sư phụ này tài năng thì lớn, nhưng ăn nói toàn những lý lẽ ngang ngược, quả nhiên trên thế giới này không có sư phụ hoàn hảo, năng lực và lập trường chỉ có thể chọn một, sư phụ có thể truyền thụ ngự thuật cho mình, nhưng lại không thể hiểu lập trường của mình.

Sư phụ, chẳng lẽ người chưa từng trẻ tuổi sao, chẳng lẽ chưa từng muốn theo đuổi thơ và phương xa sao.

Toph không nhịn được hỏi, cô bé cảm thấy chỉ cần đã trưởng thành, thì ít nhiều gì cũng có những trải nghiệm như vậy.

Quả thực là đã từng có, nhưng đã từng có không có nghĩa là thấu hiểu.

Trong cùng hoàn cảnh và cùng gặp gỡ, cũng có thể có hai lựa chọn khác nhau.

Sư phụ ta cũng từng trẻ tuổi, chạy dưới ánh hoàng hôn, tỏ tình dưới ánh trăng, leo lên Tháp Karin cao vút, và chơi trò chơi với học sinh tiểu học.

Đỗ Lan cho biết thời trẻ mình cũng từng điên cuồng, Nhưng mà này, sư phụ ta đây cực kỳ giỏi đạo đức giả, việc ta đã làm, không có nghĩa là có thể nhẫn nại người khác làm lại một lần nữa.

Bởi vì các ngươi căn bản không phải đối thủ của ta, nên ta muốn thế nào thì thế đó, Oa ha.

Đây là người lớn ư.

Bốn thiếu niên chỉ cảm thấy mình tuyệt đối không thể trở thành loại người lớn này, loại người lớn thích đạo đức giả này quả thực là nỗi nhục của nhân loại.

Nhưng Đỗ Lan lại vô sỉ như vậy, hình như Toph cũng chỉ có thể đưa ra cái giá, nếu không thì đừng hòng rời đi.

Kẻ mạnh không đáng sợ, nếu kẻ mạnh có thể duy trì trật tự, bảo vệ quy tắc, thì kẻ mạnh đó có thể trở thành anh hùng.

Đáng sợ nhất là kẻ mạnh hỉ nộ vô thường, có thể dễ dàng từ bỏ quy tắc, loại kẻ mạnh này vô cùng vô sỉ và thiện biến, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy áp lực.

Đỗ Lan lại chính là một kẻ mạnh vô sỉ như vậy.

Bài học đầu tiên khi trẻ con lớn lên, chính là học được mọi việc đều có cái giá phải trả, xã hội không phải là gia đình, không có cha mẹ gánh chịu cái giá cho mình.

Ra xã hội, phải tự mình gánh chịu cái giá, nhưng ngàn vạn lần đừng cảm thấy không chịu nổi.

Hơn nữa, Đỗ Lan muốn nói cho những người trẻ tuổi biết, người lớn chính là có thể làm mọi điều mình muốn, chính là có thể làm càn, khiến họ ngây người như khúc gỗ.

Toph đương nhiên không có cách nào trả bất kỳ cái giá nào, vì cô bé mới mười hai tuổi, về lý thuyết tất cả tài vật trên người cô bé đều thuộc về cha mẹ.

Đương nhiên, ngự thổ thuật cô bé học được từ chuột chũi thì là của riêng mình, nhưng nếu không có ngự thổ thuật, cô bé sẽ không có chỗ đứng.

Nợ có được không.

Để có thể tự mình đi du hành, đối mặt với Đỗ Lan vô sỉ, Toph đưa ra điều kiện, đó là nợ: Đợi con có tiền rồi trả.

Nhìn cái vẻ mặt tích lũy nguyên thủy xấu xí của con kìa.

Đỗ Lan không nhịn được nói: Các nhà tư bản đều như vậy, tốt nhất là một năm tính lương một lần, trì hoãn được thì trì hoãn, tốt nhất là không trả lương.

Tích lũy nguyên thủy chẳng phải là như vậy sao, không có tiền thì chẳng phải là phải nợ sao.

Toph cũng không có cách nào, nên cô bé trưng ra vẻ mặt cứ như vậy đi, nếu Đỗ Lan không đồng ý, cô bé cũng hết kế rồi.

Thực ra Đỗ Lan đã đồng ý cho Toph đi du hành, chỉ có thực chiến nhiều mới có thể tiếp tục nâng cao thực lực của Toph.

Chương 2674

Những gì có thể dạy, hắn đã dạy hết cho cô bé rồi, với thiên phú của cô bé thì việc sánh ngang với Thần Thông chỉ là chuyện sớm muộn.

Nhưng tính cách của Đỗ Lan là muốn tăng thêm độ khó cho họ, như vậy mới gọi là trưởng thành.

Nợ à.

Cũng được.

Đỗ Lan nói: Vậy viết giấy nợ đi, viết nợ một trăm triệu.

Một trăm triệu thì một trăm triệu.

Toph không biết một trăm triệu gần như bằng toàn bộ gia sản nhà cô bé.

Nhưng cô bé không hề cảm thấy số tiền này có gì khó khăn, cô bé tham gia võ đài thắng một trận đã kiếm được mấy trăm nghìn, nhiều nhất là thắng thêm một trăm lần, một nghìn lần, tóm lại là không có gì khó cả.

Cô bé hào sảng viết giấy nợ, coi tiền tài như đất cát, cô bé thậm chí còn cảm thấy Đỗ Lan trăm phương ngàn kế cản trở chỉ vì một trăm triệu thật là chuyện bé xé ra to.

Đỗ Lan cầm lấy giấy nợ, mỉm cười nói: Chúc mừng con trở thành một nô lệ nợ nần, người trẻ tuổi phải cố gắng nhiều nhé, ta rất trông chờ vào các con.

Tự do rồi, Toph chỉ cảm thấy trời cao đất rộng, lập tức xuất phát.

Vì đã chứng kiến thực lực của Toph trên võ đài, nên bây giờ mọi người đều không có vấn đề gì, chỉ là hiếu kỳ Toph tiếp theo sẽ giáo dục Aang như thế nào.

Với tư cách là sư phụ ngự thủy thuật đầu tiên của Aang, và hiện tại cũng là người cùng luyện tập với Aang, Katara khá hiểu tính cách của Aang, biết cậu bé đầu trọc này tuy thiện lương, nhưng cần được khích lệ, rất dễ nản lòng, đối với nhiều việc còn chưa làm đã lo lắng trước.

Trong thời gian ngắn không thấy kết quả sẽ nản chí, lúc này cần sự khích lệ dịu dàng.

Trịnh trọng bày tỏ sự tán thành, những nam nhân vật này thực sự cần sự khích lệ từ loli, ngự tỷ, mỹ thiếu nữ, nếu không thì không có động lực.

Để bảo vệ thế giới, một việc xa vời và hư ảo như vậy, họ không thể vực dậy tinh thần.

Toph có phương pháp giáo dục của riêng mình, trước tiên là lý thuyết, cô bé trực tiếp dạy lại tất cả những gì đã học từ Đỗ Lan cho Aang.

Lý thuyết này đối với Toph nghe rất bình thường, vì trước đây cô bé chưa từng tiếp nhận giáo dục ngự thuật, nhưng đối với Aang và Katara thì nghe như chuyện hoang đường.

Nhưng trớ trêu thay, những điều này đều do Đỗ Lan dạy, mà hắn lại là người đàn ông đã phục sinh thần linh.

Quả thực là như vậy, Aang nghe xong cũng vô cùng khai sáng, đồng thời bắt đầu cảm nhận mạch luân của mình.

Mạch luân là phương pháp nhanh nhất để khai mở Thần Thông, nhược điểm là phải quên đi hồng trần, không được quyến luyến.

Thực ra có rất nhiều phương pháp để khai thông Thần Thông, ví dụ như phương pháp vật lý trong nguyên tác, thông qua cách vật lý để xung kích kinh mạch, quán thông năng lượng.

Lại có một phương pháp kích thích cảm xúc, một khi gặp phải cảm xúc mãnh liệt, ví dụ như bạn bè gặp nguy hiểm, thì trực tiếp bật hack.

Hai phương pháp này, phương pháp trước có rủi ro lớn, phương pháp sau thì khó kiểm soát.

Còn tu hành mạch luân thì dung hợp với năng lượng vũ trụ, có thể kiểm soát, an toàn, và có thể thực hiện trong thời gian ngắn.

Đương nhiên, một khi thực hiện xong, tư tưởng sẽ vô trụ, mọi quyến luyến hồng trần đều hóa thành dòng nước chảy, chỉ còn lại đại ái mà không còn tiểu ái.

Sư phụ, tu hành mạch luân là đặc biệt, không cần quên đi hồng trần, chỉ cần không ngừng hấp thu năng lượng vũ trụ để chuyển hóa tế bào cơ thể mình thành một trạng thái đặc biệt là được.

Nói đơn giản là dùng ngự thuật đối với cơ thể mình, cải tạo cơ thể thành thần linh.

Đối với lý thuyết cao siêu của Toph, ba người đều trợn mắt há mồm.

Sokka, người giỏi việc nhà, cho biết đây quả thực là một lý thuyết điên rồ, cậu bé ngây ngốc nhìn cô bé mù, rõ ràng là không thể chấp nhận lý thuyết người biến thành thần.

Ngự hỏa thuật là khống chế trạng thái plasma của vật chất, ngự thủy thuật có thể khống chế trạng thái lỏng và rắn của nước, còn thần linh cũng là một loại trạng thái, vì đã là trạng thái vật chất thì có thể bị khống chế.

Chỉ là cần rất nhiều năng lượng, thông qua phối hợp ngự thuật và mạch luân, sẽ có thể hấp thu năng lượng vũ trụ để chuyển hóa cơ thể mình thành trạng thái thần linh.

Chẳng phải điều này rất dễ hiểu sao.

Sự tồn tại của Thần Thông chính là bằng chứng cho sự thông giao giữa người và thần mà.

Rất dễ hiểu ư.

Vậy thần là trạng thái gì.

Sokka hỏi, cậu bé không hiểu trạng thái plasma, chỉ hiểu nước có ba trạng thái rắn, lỏng, khí.

Bose Einstein Condensate.

Thực ra Toph cũng không hiểu rõ lắm, nhưng sư phụ đã dạy như vậy, chỉ cần chấp nhận thiết lập là được rồi.

Cứ như thể vật chất bình thường có ba trạng thái rắn, lỏng, khí vậy, không có lý do tại sao, vũ trụ vận hành như thế, nên chỉ cần hiểu rằng ở trạng thái này có thể phát huy sức mạnh của thần linh là được.

Mọi người đều không hiểu nhưng cảm thấy rất lợi hại.

Aang quả thực cảm nhận được sự thăng cấp của mình, cảm nhận được ảnh hưởng của bảy mạch luân đối với bản thân.

Dường như cậu bé cũng có thể cảm ứng năng lượng vũ trụ, giữa tinh không mênh mông có một bản thân khác đang kết nối với mình thông qua một con đường trong suốt uốn lượn, bản thân mình là một thành viên của vũ trụ, là một nhánh của năng lượng vũ trụ.

Katara sau khi học tập cũng có thể có cảm giác như vậy, Sokka rất u uất, cảm thấy mình không hòa nhập được.

Trước đây chỉ là ngự thuật còn có thể hiểu, bây giờ họ đều sắp phi thăng thành thần rồi, cậu bé hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Cậu bé không nhịn được nghĩ, nếu ba người kia đều trở thành Thần Thông, vậy mình chẳng phải rất cô độc sao.

Nhưng trớ trêu thay, Sokka lại không thể cảm tri năng lượng vũ trụ, nên càng u uất hơn.

Thực ra cậu bé cũng hy vọng trở nên mạnh hơn, nên vẫn luôn lén lút luyện tập phi tiêu xoay, đáng tiếc chút lực chiến đấu này căn bản không đáng kể.

Trước đây Thần Thông chỉ có một, còn có thể lý giải, nếu sau này các ngự thuật sư đều có thể tu luyện ra cảnh giới Thần Thông, vậy chẳng phải ngự thuật sẽ chi phối thế giới sao.

Nếu chỉ là ngự thuật sư bình thường, người thường cũng có sức chiến đấu, bất kể là điểm huyệt hay ngự thuật, người thường cũng có thể đánh một trận.

Nhưng người thường dù mạnh đến đâu cũng không đánh lại Thần Thông, ngự thuật sư cũng không đánh lại, có thể nói là dưới Thần Thông ai ai cũng bình đẳng.

Chỉ có một Thần Thông đời đời truyền thừa còn có thể chấp nhận, nếu có một nhóm Thần Thông thì không thể chịu đựng được.

Cung dưỡng một Thần Thông và cung dưỡng mười Thần Thông, tài nguyên tiêu tốn gấp mười lần, người thường và ngự thuật sư làm sao có thể chịu đựng khoản chi phí như vậy.

Nếu việc cung dưỡng Thần Thông xảy ra tình trạng trọng người này khinh người kia, thì cuộc chiến giữa các Thần Thông có lẽ sẽ bắt đầu.

Không lo ít mà lo không đều, Thần Thông cũng là người, cũng sẽ có tâm lý mất cân bằng, cũng sẽ chiến đấu.

Vì vậy, một Thần Thông thì không sao, mười Thần Thông thì không thể giữ được sự công bằng.

Sokka tuy không biết ngự thuật, nhưng trí tuệ của cậu bé lại rất xuất sắc, cậu bé ý thức được Thần Thông quá nhiều cũng không phải chuyện tốt, vì nhiều Thần Thông tất nhiên sẽ thông qua chiến tranh để xác định quan hệ phân phối, khi đó người chịu thiệt vẫn là người thường.

Thần Thông quá nhiều tuyệt đối không phải chuyện tốt, vì Thần Thông cần người cung dưỡng, cung dưỡng mười Thần Thông đối với bách tính mà nói chính là tai ương.

Một chút bất cẩn, các Thần Thông sẽ xảy ra chiến tranh, dẫn đến hỗn loạn.

Vì vậy, Sokka nhìn em gái và Toph đang hăng hái học tập cảnh giới Thần Thông, trong mắt lại lộ vẻ lo lắng.

Bởi vì những mối đe dọa tiềm ẩn này đang phát triển ngay trước mắt, mà cậu bé lại không thể ngăn chặn.

Tuy cậu bé tin rằng em gái và Toph đều rất thiện lương, nhưng cậu bé không thể tin tưởng người khác, nên nói: Ý tưởng tu hành này ngàn vạn lần đừng để truyền ra ngoài.

Tại sao.

Aang hỏi một cách kỳ lạ, cậu bé cảm thấy rất tốt mà.

Các ngươi tu luyện tự nhiên không vấn đề, nhưng nếu bị kẻ xấu học đi thì sao.

Ví dụ như tên có sẹo trên mặt đó.

Sokka đang nói về thái tử bị lưu đày của Hỏa Liệt Quốc, cậu bé đã từng gặp hắn, họ đã bị thái tử truy đuổi rất thảm hại.

Ba người kia đều ngây người, rõ ràng là chưa từng nghĩ đến việc nếu kẻ xấu trở thành Thần Thông thì sẽ thế nào.

Nhân tiện nói, Thần Thông lựa chọn thế hệ tiếp theo như thế nào.

Trực tiếp chuyển sinh vào bụng mẹ, làm sao biết Thần Thông sau khi lớn lên là người tốt hay kẻ xấu.

Toph mắt mù, nhưng tâm lại rất sáng, nghĩ đến một vấn đề của sự truyền thừa Thần Thông, đó là Thần Thông lẽ nào chưa từng có kẻ xấu sao.

Nhất thời, mọi người đều hiếu kỳ nhìn về phía Aang, hy vọng vị Thần Thông này có thể giải thích một chút.

Thế nhưng Aang cũng không biết, cậu bé cũng không biết Thần Thông lựa chọn đối tượng ký túc như thế nào, càng không biết Thần Thông có từng xuất hiện kẻ xấu hay không.

Tính cách của mỗi đời Thần Thông đều không giống nhau, chắc chắn là đã từng có kẻ xấu xuất hiện, nếu không tại sao lại có tổ chức Bạch Liên Giáo này.

Chương 2675

Bạch Liên Giáo chẳng phải là để giáo dục Thần Thông, tạo dựng nhân cách sao.

Chắc chắn là biết Thần Thông nếu không được giáo dục, cũng sẽ gây ra chuyện xấu, vì vậy để ngăn chặn loại sự kiện này xảy ra, nên mới thành lập cơ quan giáo dục Thần Thông.

Ban đầu không có Bạch Liên Giáo, Thần Thông sơ đại cũng là một người lập dị.

Tuy rất thiện lương, nhưng Thần Thông sơ đại cũng thường xuyên tốt bụng làm việc xấu.

Vì vậy, Thần Thông có năng lực rất mạnh, nhưng không thể đảm bảo rằng người ấy sẽ dùng sức mạnh để làm những việc đúng đắn, chắc chắn là sau khi có bài học, Bạch Liên Giáo mới ra đời, mới giáo dục Thần Thông một cách có hệ thống, ngăn chặn Thần Thông làm những việc vượt khuôn khổ.

Câu trả lời là khẳng định, Thần Thông không phải là thiên sinh đại hảo nhân gì, cũng từng làm những việc không được người khác chấp nhận.

Để ngăn chặn tình huống này, nên cần Bạch Liên Giáo giáo dục.

Đáng tiếc, mấy thiếu niên không thể hoàn thành suy luận như vậy, chỉ có thể nhìn nhau, cuối cùng bất đắc dĩ quyết định chỉ truyền thụ ngự thuật trong vòng tròn của mình, tuyệt đối không được truyền ra ngoài.

Nhưng Sokka vẫn không yên tâm lắm mà nói: Các ngươi có thể bảo đảm, vậy còn Đỗ Lan đó thì sao.

Hắn có thể bảo đảm không.

Rõ ràng là không thể, nên mọi người lại lần nữa im lặng, Aang đột nhiên nói: Bây giờ Đỗ Lan đang làm gì.

Đúng vậy, hắn đang làm gì.

Trước đây hắn là sư phụ của Toph, giờ Toph đi rồi, hắn đang làm gì.

Đỗ Lan hiện tại đang làm công tác chăm sóc hậu sản cho rồng mẹ, chuẩn bị nuôi dưỡng thêm nhiều phi long nữa.

Hơn một trăm năm trước, số lượng phi long rất nhiều, nhưng trong một trăm năm này, cùng với hoạt động săn rồng thịnh hành, chỉ còn lại hai con rồng.

Trong truyền thuyết, con rồng cuối cùng đã bị thúc vương giết chết, nhưng thực ra không phải, ông ta đã bảo vệ hai con rồng cuối cùng, do Thái Dương Võ Sĩ canh giữ.

Thái Dương Võ Sĩ là một dân tộc có truyền thừa lâu đời, tương truyền tổ tiên của họ đã mô phỏng phi long mà nắm giữ ngự hỏa thuật, họ nắm giữ ngự hỏa thuật bình hòa và tự nhiên nhất, không cần giống như những người khác phải kích phát năng lượng tiêu cực để tăng hỏa lực.

Thái Dương Võ Sĩ hiện tại chỉ còn lại không nhiều, họ sống cuộc sống nguyên thủy, cho đến khi Đỗ Lan xuất hiện.

Đỗ Lan chuẩn bị cho hai con rồng xem một ít phim hành động cực kỳ kịch liệt, để chúng có thể sinh ra rồng con.

Rồng là loại tọa kỵ ngầu lòi, ai ai cũng yêu thích, ai mà chẳng muốn làm kỵ sĩ rồng chứ.

Thái Dương Võ Sĩ nghe Đỗ Lan tự xưng là cao thủ nuôi rồng, đương nhiên hy vọng hắn có thể tăng số lượng rồng.

Năm xưa, Hỏa Liệt Quốc săn rồng chủ yếu vẫn là để tranh giành không gian sinh tồn, số lượng rồng quá nhiều, loài người không thể bành trướng.

Vốn dĩ diện tích quần đảo đã nhỏ, để khai hoang ruộng đất, khai thác khoáng sản phát triển công nghiệp, nhất định phải có nhiều đất hơn.

Long tộc tuy là sư phụ ngự hỏa, nhưng trước lợi ích hiện thực, Hỏa Liệt Quốc đã chọn bành trướng, tiêu diệt long tộc để dành không gian.

Đỗ Lan đã đến chỗ ở của Thái Dương Võ Sĩ, nơi đây có rất nhiều di tích cổ.

Nằm sâu trong núi, cũng không biết khi đó có phải đã mời ngự thổ sư xây dựng hay không, bên trong đều là điêu khắc rồng, rõ ràng Thái Dương Võ Sĩ đã dung hợp sự sùng bái rồng và sùng bái mặt trời lại với nhau, tạo ra một nền văn hóa kỳ lạ.

Đỗ Lan ra tay, long tộc tự nhiên có thể sinh ra rồng con, không có chút vấn đề nào.

Đợi những con rồng này lớn lên, hắn cũng sẽ được trải nghiệm làm kỵ sĩ rồng.

Người khủng long Trái Đất cho biết, loại rồng này không giống khủng long của họ, căn bản không phù hợp với khoa học.

Khủng long của họ muốn bay lên còn cần cánh, rồng của Hỏa Liệt Quốc không chỉ có thể bay mà còn phun lửa, cũng quá lợi hại.

Đó là năng lượng vũ trụ.

Phòng hội nghị ảo đã dùng thiết bị tiên tiến nhất kiểm tra toàn bộ sinh mệnh trên hành tinh, phát hiện sinh mệnh của hành tinh này đều liên kết với năng lượng vũ trụ, nên tuy họ không có khoa kỹ mạnh mẽ, nhưng đều có thể sử dụng năng lượng vũ trụ, trong cơ thể long tộc cũng vậy.

Năng lượng mà chúng ta cần khoa kỹ mới có thể nắm giữ, cơ thể của họ lại có thể tự mang theo, trong cơ thể họ quả thực có kinh mạch đặc biệt, có thể giúp họ vận hành năng lượng vũ trụ.

Các nhà khoa học rất vui mừng nghiên cứu, sau khi loài người trên Địa Cầu lưu lạc có được siêu năng lực thông qua dược tề biển sâu, họ vẫn luôn muốn tìm một vật tham chiếu, bây giờ đã có, có thể nghiên cứu một chút.

Sau khi nghiên cứu phát hiện đều là năng lượng vũ trụ, chỉ là cách dùng không giống nhau.

Dược tề biển sâu là tiến hành cải tạo nội tạng cơ thể loài người, khiến nội tạng loài người có các chức năng khác nhau.

Còn ngự thuật sư là thông qua năng lượng vũ trụ để khiến cơ thể trở về vũ trụ, khống chế vật chất trong vũ trụ.

Cùng với nghiên cứu sâu hơn, loài người Trái Đất lưu lạc có thể đi một con đường khoa kỹ mới.

Đồng thời, Hỏa Liệt Quốc đang tiến hành cải cách kinh tế, công chúa với tư cách đại diện cải cách lại bị nghi ngờ, tuy nàng nhận được sự ủng hộ từ nhiều phía, nhưng vẫn có một bộ phận người không muốn công chúa làm lớn.

Đánh đổ công chúa, lấy toàn bộ kế hoạch về tự mình làm, chẳng phải tốt hơn sao.

Nên họ phản đối công chúa, nhưng không nhất định phải phản đối dự án của công chúa.

Cũng giống như việc trước đây phản đối Đỗ Lan, nhưng không phản đối kế hoạch của Đỗ Lan, đều là đấu tranh lợi ích.

Công chúa phát hiện những người có ý kiến với mình quả thực không ít, có người nghi ngờ tuổi tác của nàng, có người nghi ngờ năng lực của nàng, cũng có người nghi ngờ tính cách của nàng.

Tóm lại, toàn thân nàng đều là khuyết điểm, đều có thể bị nghi ngờ một lượt.

Đối mặt với tình huống này, công chúa rất tức giận, hận không thể trực tiếp giết chết những kẻ phản đối.

May mắn thay, mưu thần đã ngăn nàng lại, đồng thời cho rằng công chúa nên rời khỏi hoàng thành, đi tuần tra các khu trị an, thu phục lòng người, tiện thể cũng phải xây dựng sức mạnh của mình trong quân đội, như vậy mới có thể vững chắc hơn.

Mưu sĩ mới có trình độ khá cao, thâm sâu hiểu rõ quyền lực sinh ra từ họng súng, khi cần có được vũ lực thì phải có được vũ lực.

Công chúa cũng nghe lời, chuẩn bị giao toàn bộ kế hoạch cho người khác, còn mình đi xây dựng vũ lực.

Đương nhiên kế hoạch không thể giao toàn bộ đi, ở những vị trí then chốt, đều là sắp xếp người của mình.

Không có mệnh lệnh của mình, kế hoạch không thể vận hành thuận lợi.

Vì vậy, bề ngoài là rời đi, nhưng thực tế vẫn là công chúa nắm giữ tất cả.

Công chúa cùng hai người bạn tốt của mình bắt đầu chuyến du học, nói là du học, thực chất là đi các khu trị an để thu phục lòng người, lôi kéo quân đội.

Tuy quân đội khu trị an sức chiến đấu không tốt, nhưng ảnh hưởng lực vẫn không thể xem thường, rất đáng để tranh thủ.

Công chúa dẫn theo hai người bạn thân, một là nữ diễn viên xiếc nhào lộn, một là con gái thế gia.

Hai người này, một người biết điểm huyệt, một người dùng phi đao, tuy đều là con gái nhưng thể thuật vô song.

Ba người họ quen nhau từ nhỏ, là bạn chơi của công chúa.

Hiện tại, cả ba sắp xuất phát đến khu vực an ninh, công việc chính là chiêu mộ quân đội tại đó.

Nội dung công việc rất nhiều, nhưng ba thiếu nữ vẫn vui vẻ trò chuyện.

Đôi khi thật sự khiến người ta cảm thán người lớn trên hành tinh này thật vô dụng, biểu hiện của người lớn kém xa trẻ con.

Ví dụ như công việc bắt Thần Thông, ngoại trừ Triệu Đề Đốc ban đầu từng bắt được Thần Thông, còn lại thời gian gây phiền phức cho Thần Thông toàn là người cùng lứa.

Hoặc nên nói ranh giới giữa người lớn và trẻ con trên hành tinh này không rõ ràng đến thế, sức chiến đấu mà trẻ con nắm giữ hoàn toàn có thể sánh ngang với người lớn.

Người lớn trong chiến đấu ngự thuật không hề chiếm ưu thế, khiến họ trông thật tầm thường.

Về phía Thần Thông, hắn chuẩn bị đi tìm Đại thư khố kho tàng ghi lại vô số tri thức của hành tinh, do một vị thần linh trông coi.

Đại thư khố nằm giữa sa mạc, phần lớn kiến trúc đã chìm vào biển cát, chỉ còn một tòa tháp nhọn vẫn đứng trên sa mạc.

Thổ Cường Quốc là quốc gia duy nhất sở hữu sa mạc, mà trên sa mạc còn có sa đạo tồn tại, đây cũng không phải khu vực thái bình gì.

Chương 2676

Chuyến đi này định trước sẽ không thuận lợi, dù sao Thần Thông đi đến đâu, ở đó sẽ gặp đủ loại vấn đề.

Thư viện có tên đầy đủ là Thư viện Thần bí Vạn Hòa Đường.

Lý do họ đến Đại thư khố chỉ là để tìm một tấm bản đồ hoàn toàn mới.

Bởi vì bản đồ của bốn người đã có phần cũ nát, không còn phù hợp để đi lại nữa.

Tác Khắc, sau khi biết Đại thư khố có đủ loại tri thức, cũng muốn thông qua tri thức để nâng cao sức chiến đấu của mình.

Tác Khắc không biết ngự thuật, nhìn ba người bạn chiến đấu ngày càng mạnh hơn, mà bản thân vẫn không thể tiến bộ, cũng có chút sốt ruột.

Bởi vì nếu sắp tới gặp phải kẻ địch, hắn không muốn trở thành người cần được giúp đỡ, cũng không muốn đồng đội vì phải chăm sóc mình mà bị thương.

Vì là nơi ghi lại tri thức của hành tinh, biết đâu sẽ có kỹ xảo giúp người thường trở nên mạnh mẽ, ví dụ như siêu cấp võ thuật giúp người thường vượt qua ngự thuật sư.

Người thường muốn mạnh lên không có con đường tắt nào khác ngoài việc rèn luyện thể chất, và thay đổi vũ khí tiên tiến hơn.

Ở phần hai, loài người đã phát triển cơ giáp, áp đảo các ngự thuật sư, khiến họ phải đi tìm sức mạnh của thần linh.

Vì vậy, khi khoa kỹ tiến bộ, và người thường cũng có thể mạnh lên nhờ khoa kỹ, thì tính thực dụng của ngự thuật tất nhiên sẽ giảm xuống.

Người thường muốn mạnh lên chỉ có thể dựa vào ngoại vật.

Tác Khắc có phi tiêu hồi mã, sau này còn học kiếm thuật, nhưng hắn vẫn không phải là lực lượng chiến đấu chính.

Trước khi có cơ giáp, người thường ngoài việc dựa vào ưu thế số đông, rất khó tạo ra ưu thế tương đối trước ngự thuật sư.

Trên đường, ba người vẫn cảm ứng năng lượng vũ trụ, nâng cao ngự thuật của mình, còn Tác Khắc thì rất mong chờ được học những tri thức mới.

Thực ra, nếu hắn đổi sang cung nỏ, mặc trọng giáp, làm một pháo đài di động cũng được.

Ngự thuật có thể tấn công từ xa, cung nỏ cũng vậy, không hề kém cạnh.

Đương nhiên, nếu gặp ngự thuật biến dị tấn công siêu xa thì không còn cách nào, nhưng tấn công siêu xa rất hiếm, trong bốn thế lực lớn cũng chỉ có một ở Hỏa Liệt Quốc mà thôi.

Khoảng cách tấn công của ngự thuật thông thường đều có hạn, chỉ cần rời khỏi phạm vi tấn công là an toàn.

Vì vậy, phát động tập kích từ bên ngoài phạm vi tấn công là phương pháp chiến thắng của người thường.

Việc đi tìm Đại thư khố, tuy nằm giữa sa mạc, nhưng vẫn rất thuận lợi.

Chỉ là Đại thư khố bị chôn vùi dưới cát, đi vào đó là phải xuống sâu dưới lòng đất, họ không thể biết được tình hình trên mặt đất.

Cuối cùng, họ quyết định để Thác Phù ở lại phía trên.

Dù sao, nàng có xuống dưới cũng chẳng giúp được gì, vì nàng chỉ đọc được chữ nổi, mà trong Đại thư khố rõ ràng không có nhiều sách chữ nổi như vậy.

Cô gái mù này không thể giúp gì trong việc đọc sách, trừ khi nàng đã nắm giữ ngự hồn thuật xuất khiếu nguyên thần, nhưng rõ ràng là chưa.

Ta ghét cát.

Thác Phù cằn nhằn về cảm giác mềm mại của cát, khiến nàng rất mất tự nhiên, nhưng chỉ cần nàng cố gắng, dù là cát nàng cũng có thể khống chế.

Đây chính là thực lực của thiên tài.

Ngươi và A Mạt ở lại đây, chúng ta xuống dưới đây.

An nói.

A Mạt là phi thiên thần ngưu của hắn, là bạn tốt của mọi người, cũng là phương tiện giao thông quan trọng.

Có A Mạt ngày đêm kiêm trình, bốn người họ mới có thể đi khắp thế giới.

Ở một bên khác, ba người công chúa cũng có được tọa kỵ của mình: những con thằn lằn chạy bộ rất cá tính.

Loại thằn lằn này rất lớn, khi di chuyển tốc độ cao, chúng sẽ đứng thẳng thân thể, chỉ dựa vào hai chân sau là có thể lao nhanh, thậm chí còn có thể đạp nước mà đi, lướt qua mặt nước trong nháy mắt.

Tuy trông rất xấu xí, nhưng chúng cực kỳ thực dụng, là tọa kỵ thường thấy của đội cơ động tốc độ cao của Hỏa Liệt Quốc.

Vẫn là cưỡi rồng mới oách.

Công chúa tuy là người theo chủ nghĩa thực dụng, nhưng cưỡi thằn lằn vẫn có chút mất mặt.

Rồng mới là tọa kỵ xứng tầm anh hùng.

Đỗ Lan nói: Thực lực chỉ là nhất thời, đẹp trai mới là vĩnh hằng.

Hành tinh này có thần linh, có nhân loại, còn có đủ loại sinh vật.

Các ngự thuật sư mạnh mẽ đều cần một con tọa kỵ xứng tầm với mình.

Đối với Thần Thông mà nói, tọa kỵ chính là sinh mệnh thứ hai của mình.

Rất nhiều khi, sau khi Thần Thông chết, tọa kỵ cũng sẽ tự sát, có thể nói là bạn đồng hành trung thành.

Công chúa và hai người bạn cưỡi thằn lằn di chuyển giữa các khu vực an ninh, không hề chậm hơn đi thuyền, hơn nữa dọc đường còn có thể xem có đội du kích nào không, tiện thể luyện tập.

Tuy đều là thiếu nữ, nhưng họ không có bất kỳ hộ vệ nào, hoàn toàn dựa vào thực lực của mình để mở đường, có thể nói là cân quắc không kém tu mi.

Công chúa đang hành động, còn Thái Tử vẫn đang mờ mịt.

Thái Tử hiện vẫn đang truy đuổi Thần Thông, chỉ là ngày càng mệt mỏi.

Hắn càng lúc càng cảm thấy dù có đuổi kịp Thần Thông, cũng không thể vãn hồi hình tượng của mình trong lòng phụ thân, cũng không thể tiếp tục làm Thái Tử của Hỏa Liệt Quốc.

Còn tình báo mà Vương Thúc nhận được cũng khiến người ta lo lắng.

Công chúa đã hình thành một thế lực, đang thực hiện đủ loại hành động, thậm chí còn bán quân hỏa cho đội du kích, thật sự là dám nghĩ dám làm.

Nhưng chính vì hành vi của công chúa, Hỏa Liệt Quốc có nguồn thu nhập mới, đạt được nhiều sự phát triển.

Vương Thúc cũng biết rằng dù Hỏa Liệt Quốc và Thổ Cường Quốc đang chiến tranh, nhưng trên thực tế, thương mại giữa hai nước vẫn mật thiết.

Có thể nói, Hỏa Liệt Quốc không thể thiếu Thổ Cường Quốc, nên thoạt nhìn là chiến tranh, thực chất quan hệ giữa các quốc gia rất phức tạp.

Công chúa hiện đã nắm được mấu chốt của quan hệ quốc tế, hiển nhiên là một quân chủ đủ tư cách.

Nhưng Vương Thúc vẫn không khỏi lo lắng, Ngự thuật sư chí thượng của công chúa sẽ trở thành một quả bom hẹn giờ, không biết lúc nào sẽ có thể châm ngòi nổ tung Hỏa Liệt Quốc.

Công chúa càng tài giỏi, Vương Thúc càng lo lắng, bởi vì hiện tại Hỏa Liệt Quốc cần là nghỉ ngơi dưỡng sức, chứ không phải quậy phá lung tung.

Trong tình huống này, công chúa tuy kiếm được tiền, nhưng chưa chắc đã đảm bảo được tương lai của Hỏa Liệt Quốc.

Tuy nhiên, Vương Thúc cũng không phải là người cố chấp, con đường của công chúa vẫn cần phải quan sát thêm.

Nếu thật sự thành công thì để công chúa lên ngôi cũng được, Thái Tử làm một phú ông cũng không tệ.

Vương Thúc tự mình chuẩn bị đợi thiên hạ thái bình sau này sẽ mở một quán trà, sống an nhàn, không còn tham gia vào tranh giành thiên hạ nữa.

Thái Tử rất sốt ruột, rất mờ mịt, không tìm thấy phương hướng, vẫn còn nghi ngờ về câu chuyện của chính mình.

Hắn bị lưu đày, bị phụ vương phủ nhận, nên không thể tin vào câu chuyện của chính mình.

Thực ra, việc bị lưu đày không chứng minh hắn sai, đáng tiếc là Thái Tử vẫn chưa đủ tự tin, da mặt chưa đủ dày.

Thần Thông, Công chúa, Thái Tử, những người trẻ tuổi đang hành động.

Cùng thời điểm đó, thực ra còn có một người trẻ tuổi khác, đã đạt đến độ cao mà người khác không thể với tới, đã trở thành quốc quân của Thổ Cường Quốc.

Chương 2677

Tân quốc vương của Thổ Cường Quốc lên ngôi, đối mặt với một mớ hỗn độn, nội ưu ngoại hoạn.

Hắn căn bản không thể trụ vững, có thể nói trong toàn bộ Thổ Cường Quốc, vị quốc quân này là người kém cảm giác tồn tại nhất.

Lãnh thổ Thổ Cường Quốc rất rộng lớn, quốc lực rất mạnh mẽ, nhưng bên trong thì núi đồi trùng điệp ý chỉ các thế lực cát cứ, căn bản không thể đoàn kết lại.

Quốc vương cơ bản chỉ là một bù nhìn, bên dưới các thế lực tranh đấu công khai và ngấm ngầm, quốc vương thậm chí không biết mình rốt cuộc phải làm gì.

Muốn chống lại Hỏa Liệt Quốc, không tiền không người, chỉ có thể cố thủ.

Muốn chỉnh đốn quan lại, thì có cả một đám người phản đối.

Tóm lại một câu, không làm gì cả mới là tốt nhất.

Khi Thần Thông và nhóm bạn đi Đại thư khố, cuộc chinh phạt của Hỏa Liệt Quốc nhằm vào Thổ Cường Quốc cũng đã bắt đầu.

Các quần thần Hỏa Liệt Quốc đều biết rằng tấn công trực diện không có bất kỳ cơ hội thắng nào, trước đó đã từng thử rồi, tập hợp lực lượng chiến đấu mạnh nhất của Hỏa Liệt Quốc, thậm chí Vương Thúc còn đích thân chỉ huy, cũng chỉ mở được một lỗ hổng trên bức tường thành hùng vĩ của Vĩnh Cố Thành, vẫn không thể công nhập vào trong.

Cuộc đại chiến mười năm trước, tổn thất thảm trọng, khiến Hỏa Liệt Quốc chịu thiệt thòi lớn.

Hiện tại Hỏa Liệt Quốc sẽ không lặp lại sai lầm tương tự, vì vậy họ quyết định mua chuộc cơ quan tình báo Đái Lạp của Hỏa Liệt Quốc, từ bên trong phá hoại kẻ địch.

Cơ quan tình báo của Thổ Cường Quốc chính là do Thần Thông Hư Tử sáng tạo.

Nàng tuy là nữ giới, nhưng cân quắc không kém tu mi, tổ chức do nàng sáng lập đã tồn tại mấy trăm năm, từng là người bảo vệ mạnh mẽ nhất của Thổ Cường Quốc.

Đáng tiếc, hiện tại Đái Lạp cũng đã mục nát, trở thành một tổ chức độc hại không ngừng loại trừ những người dị biệt để bảo vệ lợi ích của mình.

Hiện tại, người quản lý Đái Lạp thậm chí còn chuẩn bị bán đứng Thổ Cường Quốc để đổi lấy sự ổn định của Đái Lạp.

Bất kể ai làm chủ, Đái Lạp vẫn sẽ mãi là bàn tay đen không thể thiếu trong bóng tối, họ sẽ mãi mãi tồn tại.

Giống như câu nói nổi tiếng của phu nhân huyện trưởng trong Để đạn bay: Tôi không quan tâm ai làm huyện trưởng, dù sao tôi phải làm phu nhân huyện trưởng.

Đái Lạp cũng vậy, họ không quan tâm ai thống trị thế giới, dù sao Đái Lạp sẽ luôn tồn tại.

Vì vậy, chỉ cần Hỏa Liệt Quốc đồng ý bảo vệ lợi ích của tổ chức Đái Lạp, đảm bảo họ vẫn có thể tồn tại dưới sự cai trị của Hỏa Liệt Quốc, thì họ có thể giúp Hỏa Liệt Quốc lật đổ Thổ Cường Quốc.

Hỏa Liệt Quốc bày tỏ không thành vấn đề, đãi ngộ dễ nói.

Thế là Đái Lạp đã phản bội.

Tổ chức Đái Lạp sau hai trăm năm phát triển, thực lực đương nhiên không cần phải bàn cãi, toàn bộ Vĩnh Cố Thành đều là tai mắt của họ, có kẻ địch hay không hoàn toàn do họ quyết định.

Hỏa Liệt Quốc nhận được sự ủng hộ của Đái Lạp, lập tức quyết định tiến hành hành động chém đầu, trước tiên khiến Vĩnh Cố Thành rắn mất đầu, sau đó minh tu sạn đạo ám độ trần thương ý là công khai xây đường hầm nhưng lại đi đường bí mật, bề ngoài là dùng xe lửa bọc thép tấn công bức tường thành, thực chất là thông qua đường hầm bí mật tiến vào thành nội để chiến đấu.

Đồng thời, vì Hỏa Liệt Quốc chuẩn bị chiến tranh, một lượng lớn dân tị nạn đang đổ về Vĩnh Cố Thành.

Mọi người đều hy vọng Vĩnh Cố Thành có thể một lần nữa tạo ra kỳ tích mười năm trước, có thể một lần nữa chống lại cuộc tấn công của Hỏa Liệt Quốc.

Việc bành trướng quân sự của Hỏa Liệt Quốc không nghi ngờ gì là thất bại, bởi vì hành vi diệt chủng bộ tộc Khí Hòa và cướp bóc Nam Cực của họ đã khiến mọi người không còn tin Hỏa Liệt Quốc có thể mang lại tương lai tốt đẹp.

Họ chỉ cho rằng Hỏa Liệt Quốc mang đến sự phá hoại và cướp bóc, nên chỉ cần Hỏa Liệt Quốc đến, cơ bản mọi người đều sợ hãi bỏ chạy, căn bản không ai ủng hộ Hỏa Liệt Quốc.

Việc dân tị nạn đổ vào Vĩnh Cố Thành biểu thị chiến tranh đã bắt đầu.

Những người tị nạn này khi vào Vĩnh Cố Thành sẽ khiến kinh tế của Vĩnh Cố Thành càng thêm khó khăn, làm cho việc chống cự trở nên càng lúc càng gian nan.

Vị quốc vương trẻ tuổi đeo kính tròn, thư sinh, bình thường chỉ như một linh vật, căn bản không có mấy ai nghe lời hắn.

Tuy nhiên, Hỏa Liệt Quốc vẫn sẽ lấy hắn làm mục tiêu, vì hạ gục quốc vương đồng nghĩa với việc hạ gục Vĩnh Cố Thành.

Thần Thông và nhóm bạn không biết về nguy cơ của Thổ Cường Quốc.

Họ ở khu vực gia tộc phương Bắc chưa từng thấy tình huống kịch liệt như vậy, họ vẫn rất thong dong thám hiểm Đại thư khố.

Đây thật sự là một biển sách, khắp nơi đều là tri thức, bên trong còn có thần linh canh giữ thư khố, là một con cú mèo cao lớn, trông khá đáng sợ.

Khi đang thám hiểm Đại thư khố, Thác Phù ở bên ngoài lại phát hiện vấn đề: Đại thư khố đang chìm xuống.

Nếu ngọn tháp cuối cùng cũng chìm vào sa mạc, thì họ sẽ không thể ra ngoài được.

Nàng chỉ có thể ở bên ngoài điều khiển tốc độ chìm của Đại thư khố, đáng tiếc vì là sa mạc, ngự thuật của nàng cần phải thích ứng.

Cát mềm mại kém xa đá cứng dễ khống chế, vì vậy nàng phải biến cát thành cứng trước, sau đó mới có thể kéo giữ toàn bộ Đại thư khố.

Trên lôi đài không hề có loại thử thách này.

Đáng xui hơn nữa là sa đạo đã đến, bọn chúng muốn bắt phi thiên thần ngưu.

Thác Phù không thể phân tâm làm hai việc, chỉ có thể trơ mắt nhìn phi thiên thần ngưu bị bắt.

Đến khi Thần Thông và nhóm bạn cảm nhận được rung động, chạy thoát ra ngoài, thì A Mạt đã bị bắt.

Đối với Thần Thông mà nói, A Mạt là một trong những người bạn đồng hành quan trọng nhất, đã ở bên hắn suốt một trăm năm.

Thần Thông lập tức quyết định cứu viện, nhưng cuộc cứu viện này lại rất dài.

Mãi mới tìm được sa đạo, thì lại phát hiện A Mạt đã bị bán, bị thương nhân Vĩnh Cố Thành vận chuyển đến Vĩnh Cố Thành rồi.

Phi thiên thần ngưu là một món đồ hiếm có, bắt được một con không dễ.

Vì vậy, thương nhân chuẩn bị bán nó cho rạp xiếc biểu diễn, nên cần phải là hàng sống.

Đây cũng coi như là may mắn, ít nhất Thổ Cường Quốc không có ba câu hỏi liên tiếp: có ăn được không, ăn ngon không, ăn thế nào.

Nếu gặp phải ba câu hỏi liên tiếp đó, thì Thần Thông thật sự phải nói lời tạm biệt với phi thiên thần ngưu A Mạt rồi.

Thần Thông bất đắc dĩ phải đi Vĩnh Cố Thành, mà lúc này Thái Tử cũng đang trên đường đến Vĩnh Cố Thành.

Hắn và Vương Thúc hiện không phải đang tìm Thần Thông, mà là đang tránh Công chúa.

Bởi vì trước đó họ đã gặp Công chúa đang tuần tra các nơi, cô em gái ra tay với anh trai rất tàn nhẫn.

Đối mặt với cuộc đấu tranh quyền lực tàn khốc như vậy, họ cũng chỉ có thể ẩn mình kín đáo trong đám dân tị nạn.

Trong đám dân tị nạn, họ gặp một thiếu niên tên là Kiệt.

Kiệt này cũng quen biết Thần Thông.

Hắn là một người của Thổ Cường Quốc muốn báo thù Hỏa Liệt Quốc, từng lên kế hoạch phá hủy đập nước để tiêu diệt một làng của những kẻ thực dân Hỏa Liệt Quốc.

Nhưng kế hoạch cuối cùng đã bị Thần Thông ngăn cản, sau đó

Kiệt cứ lang thang, hiện tại chuẩn bị đến Vĩnh Cố Thành xem sao.

Cha mẹ Kiệt bị Hỏa Liệt Quốc sát hại, nên hắn muốn dùng cùng một cách để trả thù Hỏa Liệt Quốc.

Đáng tiếc, Thần Thông hiển nhiên sẽ không cảm thông với hắn, không chỉ phá hủy kế hoạch của Kiệt, mà còn giáo dục hắn một trận.

Kiệt thì không tiếp tục tiến hành các hành động báo thù cực đoan nữa, nhưng hắn cũng không biết mình nên làm gì.

Thực ra hắn hoàn toàn có thể tiếp tục báo thù, dù sao Thần Thông cũng không phải lúc nào cũng ngăn cản được hắn.

Chương 2678

Nhưng lời nói của Thần Thông, đặc biệt là lời của Khắc Tháp Lạp, đã khiến hắn dao động.

Hắn có thiện cảm với Khắc Tháp Lạp, cảnh ngộ hai người khá giống nhau, mẹ của Khắc Tháp Lạp cũng bị sát hại, nhưng cô ấy sẽ không ra tay với dân thường Hỏa Liệt Quốc.

Kiệt cũng cố gắng hiểu Khắc Tháp Lạp đã kiểm soát hận thù như thế nào, làm sao phân biệt được ai mới là kẻ địch.

Trước đây Kiệt cho rằng tất cả người Hỏa Liệt Quốc đều là kẻ địch, nhưng Khắc Tháp Lạp hiển nhiên không nghĩ vậy, cô ấy cho rằng chỉ quân nhân Hỏa Liệt Quốc mới là kẻ địch.

Ai đúng.

Hiển nhiên Kiệt đúng, người Hỏa Liệt Quốc đều là kẻ địch.

Nhưng kẻ địch cũng có cấp độ khác nhau, có kẻ địch có thể lay chuyển, có kẻ địch có thể lôi kéo, còn có kẻ địch cứng đầu.

Có kẻ địch có thể thay đổi, có kẻ địch thì phải tiêu diệt.

Suy nghĩ của Khắc Tháp Lạp, trực tiếp coi dân thường Hỏa Liệt Quốc là người của mình, quá mức một chiều.

Chẳng lẽ quân nhân Hỏa Liệt Quốc không phải từ dân thường mà ra sao.

Cho rằng tất cả dân thường đều khát khao hòa bình, thì nghĩ nhiều rồi, căn bản không chín chắn.

Đáng tiếc Kiệt dù sao cũng chưa trưởng thành, sau khi bị cô gái mình thích phản bác, liền bắt đầu dao động.

Đương nhiên trong lòng hắn vẫn cực kỳ căm ghét Hỏa Liệt Quốc, hắn mong Hỏa Liệt Quốc sụp đổ hoàn toàn.

Chính vì lý trí muốn tiêu diệt Hỏa Liệt Quốc, nhưng tình cảm lại hướng về Khắc Tháp Lạp, nên hắn mới mâu thuẫn.

Kiệt, Thái Tử và Vương Thúc gặp nhau, bởi vì họ đều nằm trong cùng một đợt dân tị nạn.

Thái Tử là để tránh cô em gái, Kiệt là để tìm kiếm tương lai.

Thái Tử rất bi kịch, căn bản không thể đánh lại cô em gái.

Ngọn lửa xanh của cô em gái có nhiệt độ cao hơn, thậm chí còn có thể phóng điện, hoàn toàn áp đảo anh trai.

May mắn là Vương Thúc tự sáng tạo ra chiêu Nghịch Thiểm Điện mới có thể vô hiệu hóa tia chớp của cô em gái, hai người mới thoát chết.

Tóm lại, Công chúa có võ lực bạo biểu.

Trong nguyên tác, vì quá mê tín võ lực của mình mà dẫn đến bi kịch.

Nhưng hiện tại, thông qua sự giáo dục của Đỗ Lan, nàng đã thành lập một thế lực, hiển nhiên trở thành một đại kiêu hùng, rất có khả năng lên ngôi vua.

Tuy nhiên, tính cách của nàng vẫn không thay đổi, vẫn hẹp hòi như vậy, vẫn muốn diệt trừ anh trai cho hả dạ.

Dân tị nạn rất nhiều, đều hy vọng Vĩnh Cố Thành an toàn hơn, có thể nói là không ngừng đổ vào thành.

Ba người quyết định đi xe lửa đến Vĩnh Cố Thành.

Đương nhiên, chiếc xe lửa này cũng không phải do động cơ hơi nước kéo, mà là do ngự thổ thuật kéo, bên trong có ngự thổ sư kéo các toa xe đá tiến về phía trước.

Vĩnh Cố Thành là thành phố lớn nhất thời đại này, dân số hơn hai triệu người.

Bên trong có giao thông đường ray phức tạp, còn có kiến trúc cung điện hùng vĩ.

Các cửa hàng mọc san sát, văn hóa uống trà càng nổi danh thiên hạ.

Đến một nơi như vậy, vấn đề đầu tiên là tìm việc.

Chuyện này chỉ có thể trông cậy vào Vương Thúc, bởi vì chỉ ông ấy có một kỹ năng đặc biệt.

Thái Tử tuy bụng đầy kinh thao vĩ lược, nhưng đối với việc kiếm tiền thì hoàn toàn vô dụng.

Kiệt cũng vậy, khả năng của hắn đều là lên kế hoạch tấn công, căn bản không có kinh nghiệm làm việc.

Vương Thúc thì rất am hiểu trà đạo, nên chuẩn bị đến quán trà tìm việc.

Hai người còn lại đều được coi là cháu của ông.

Dù sao chỉ cần có cơm ăn là được, cũng không nghĩ dựa vào làm công mà phát tài.

Họ đều có những nhiệm vụ khác, ở Vĩnh Cố Thành cũng chỉ là tạm thời lánh nạn.

Đồng thời, Thần Thông cũng thông qua những dấu vết nhỏ để tìm phi thiên thần ngưu của mình, dẫn đội đến Vĩnh Cố Thành.

Nhất thời Vĩnh Cố Thành trở thành tâm bão, nhưng khác với lúc hạm đội áp sát trong trận chiến công phá Bắc Cực, ở Vĩnh Cố Thành, khói lửa càng lặng lẽ hơn.

Hỏa Liệt Quốc sử dụng chiêu thanh đông kích tây dương đông kích tây, thủ đoạn càng thêm tinh vi.

Vĩnh Cố Thành không có chiến sự.

Đỗ Lan bày tỏ, lần tác chiến ở Vĩnh Cố Thành này thực sự không giống phong cách của Hỏa Liệt Quốc.

Trước đây Hỏa Liệt Quốc dù tấn công Thủy Thiện Tộc hay Khí Hòa Tộc đều là cường công.

Đối với Thủy Thiện Tộc đương nhiên là dùng thiết giáp hạm bao vây, còn đối với Khí Hòa Tộc thì sử dụng một loại chiến xa leo núi, thông qua việc bắn dây thừng dài để kéo xe bọc thép leo núi, cũng rất ngu ngốc.

Tóm lại một câu, chính là dùng sắt thép làm yểm hộ, sau đó xung kích.

Trước dòng lũ sắt thép, thân thể bằng xương bằng thịt của ngự thuật sư làm sao có thể địch lại với xe cộ.

Kết cục của Khí Hòa Tộc và Thủy Thiện Tộc Nam Cực đã chứng minh chiến thuật của Hỏa Liệt Quốc ở giai đoạn đầu vẫn rất hữu dụng, nhưng bây giờ thì không được nữa rồi.

Đầu tiên, Thác Phù đã nắm giữ Ngự Kim Thuật, dòng lũ sắt thép không chỉ là yểm hộ của Hỏa Liệt Quốc, mà còn có thể là quan tài.

Thứ hai, các thế lực khác cũng dần dần nắm bắt được hình thức chiến tranh của Hỏa Liệt Quốc, có tính nhắm mục tiêu, không còn lấy việc phá hủy xe bọc thép làm mục tiêu, mà lấy việc lật đổ, khống chế làm mục tiêu.

Đỗ Lan cũng đã đến Vĩnh Cố Thành, hắn là để bán động vật thần kỳ.

Rồng đã được nuôi dưỡng rồi, rồng sinh chín con, nên đã có rất nhiều động vật thần kỳ.

Điều này hoàn toàn không giống nuôi dưỡng, mà đơn giản là lai tạp.

Nếu theo tốc độ biến đổi gen này mà phát triển, tương lai hành tinh ngự thuật sư hoàn toàn có thể trở thành thế giới tiểu tinh linh thú cưng, mọi người có thể thoát khỏi chiến đấu ngự thuật, trực tiếp dùng bảo bối thần kỳ giao chiến là được rồi.

Đỗ Lan vui vẻ nói.

Đương nhiên, đây chỉ là Long tộc có năng lực chuyển hóa gen mạnh mẽ, các linh thú khác thì không.

Trước khi đến Vĩnh Cố Thành, Đỗ Lan còn ghé qua một thôn làng từng bị thần linh gấu trúc trừng phạt, tiện tay lấy một ít gen gấu trúc.

Thế giới này không chỉ có nhân loại, loài người sớm muộn gì cũng phải nhớ lại những năm tháng bị thần linh chi phối.

Rất rất lâu trước đây, loài người chẳng qua chỉ sống trên lưng bốn con rùa thần, tồn tại đáng thương như ký sinh trùng.

Sở dĩ linh thú và thần linh rời đi, chủ yếu là do sự sắp đặt của Thần Thông và Thần Quang Minh.

Họ cho rằng việc tách rời nhân giới và linh giới có thể ngăn chặn tranh chấp, và việc ngăn chặn tranh chấp sẽ giúp kiềm chế Thần Hắc Ám.

Bởi vì càng hỗn loạn và tranh đấu, Thần Hắc Ám càng mạnh mẽ.

Hành tinh này không chỉ có thời đại quang minh, mà còn có thời đại hắc ám.

Chương 2679

Không phải lúc nào quang minh cũng giành chiến thắng, đôi khi hắc ám cũng sẽ thắng lợi.

Một vạn năm một lần tranh đấu, nếu hắc ám thắng lợi, thì một vạn năm tiếp theo sẽ là thời đại hắc ám.

Vì vậy, Thần Thông đời đầu không phải là điểm khởi đầu của lịch sử loài người.

Có lẽ loài người đã tồn tại từ rất rất lâu trước đây, chỉ là loài người đã trải qua một vạn năm hắc ám, cuối cùng bất đắc dĩ phải rút lui về bốn thành phố rùa thần.

Cuộc đấu tranh giữa loài người và thần linh tuyệt đối không chỉ xảy ra trong thời đại quang minh này, mà còn tồn tại trong sự giao thoa giữa quang minh và hắc ám trước đây.

Thần Thông đời đầu muốn giải quyết tranh chấp một lần duy nhất, điều đó hiển nhiên là không thể.

Muốn duy trì quang minh mãi mãi cũng không thực tế lắm.

Vì vậy, Đỗ Lan cho rằng việc để loài người nhớ lại phương thức sinh tồn khi còn yếu ớt của mình không sai, bởi vì một khi thời đại hắc ám giáng lâm, loài người sẽ phải sống lay lắt, trực tiếp bỏ chạy.

Hiện tại, những con rùa thần chắc chắn không thể chịu đựng được số dân đông đảo như vậy, nên loài người phải tự chế tạo phi thuyền chạy trốn.

Có quang minh ắt có hắc ám, tuy một vạn năm này là thời đại quang minh, nhưng tương lai có thể sẽ là thời đại hắc ám.

Đỗ Lan bày tỏ, quang minh và hắc ám thực ra đều như nhau, chỉ là trong thời đại hắc ám mọi người tranh giành lợi ích càng trần trụi hơn, còn trong thời đại quang minh thì đấu tranh khéo léo hơn.

Đến Vĩnh Cố Thành, Đỗ Lan trước tiên mở một Vườn Bách thú Thần kỳ, bên trong toàn là thần thú.

Hắn tìm một mảnh đất trống, thuê đội kiến trúc và đội trang trí, chỉ một đêm ngự thổ sư đã có thể xây xong một căn nhà lớn di động, để trống cửa sổ, đến ban ngày là có thể đón ánh sáng và gió.

Số vốn khởi động là do Đỗ Lan kiếm được khi làm lão sư của Công chúa và Thác Phù.

Họ đều không thiếu tiền, mà Đỗ Lan lại là một giáo viên xuất sắc và mạnh mẽ, nên phí thu đương nhiên cao ngất ngưởng, đủ để hắn mua đất xây nhà ở Vĩnh Cố Thành.

Xem ra vẫn cần ngự pha lê sư thì mới tốt, cả ngự mộc đầu sư nữa.

Tuy ngự thủy thuật có thể điều khiển dây leo hút nước, nhưng không thể gia công gỗ khô, vì vậy gỗ vẫn phải thông qua thợ mộc gia công, còn pha lê cũng được coi là nằm trong phạm vi ngự thổ thuật.

Vì vậy, ngự thuật vẫn còn cần được phát triển.

Thần Thông có thể điều khiển bốn loại ngự thuật lớn, lại có thần linh gia trì, mà chỉ biết đánh nhau, một chút cũng không biết phát triển sức sản xuất, thật sự là lãng phí.

Cũng khó trách Thần Quang Minh đôi khi lại thua Thần Hắc Ám, bởi vì ngài chỉ biết vì quang minh mà quang minh, chứ không hiểu điều gì mang lại hòa bình và thịnh vượng, đó chính là sự phát triển của sức sản xuất.

Bởi vì mỗi tầng lớp con người đều có nhu cầu tiến lên một bước nữa, nếu một xã hội không còn không gian phát triển, tự nhiên sẽ rơi vào hắc ám.

Vì vậy, muốn duy trì quang minh lâu dài, chỉ dựa vào thần linh duy trì là không được, mà phải dựa vào tất cả mọi người cùng nhau phát triển sức sản xuất.

Vườn Bách thú Thần kỳ của Đỗ Lan coi như đã khai trương.

Bên trong có đủ loại động vật thần kỳ, còn có cả rồng.

Không cần quảng cáo, chỉ cần thả rồng bay một vòng trên không Vĩnh Cố Thành là lập tức mọi người sẽ biết rồng đã quay trở lại.

Tương truyền, con rồng cuối cùng đã bị giết chết, nhưng hiển nhiên lời đồn này không đáng tin, bởi vì rồng đang ở trên đầu họ, ngay tại Vĩnh Cố Thành.

Một con rồng dài hơn ba mươi mét đang bay lượn một cách duyên dáng, khiến mọi người đều biết có một Vườn Bách thú Thần kỳ đã khai trương.

Bắt đầu bán vé vào cửa.

Đỗ Lan không sợ có người nhận ra mình.

Thời đại này không có máy ảnh, không có kỹ thuật in ấn, nên tất cả đều dựa vào vẽ tay.

Ngay cả lệnh truy nã và bản thân cũng hoàn toàn không giống nhau, huống hồ Đỗ Lan luôn sống ẩn dật, người từng gặp hắn rất ít.

Trong Vườn Bách thú Thần kỳ ở Vĩnh Cố Thành có đủ loại sinh vật bình thường không thể nhìn thấy.

Hiện tại chỉ cần tiền một tấm vé vào cửa là có thể thỏa mắt, khách hàng ra vào không ngớt.

Tuy mây đen chiến tranh bao phủ, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp diễn.

Bách tính Vĩnh Cố Thành vẫn rất tự tin vào bức tường thành cao ngất, tin rằng dù Hỏa Liệt Quốc có đến cũng chỉ lại chìm trong cát sắt, tin rằng chiến thắng cuối cùng sẽ thuộc về Vĩnh Cố Thành.

Kinh doanh không tệ, nhưng cách xa thế giới Pokémon.

Dù sao, huấn luyện sư trong Pokémon, khoảng mười tuổi đã có thể nhấc thiên quân, có thể ném ra khúc gỗ thô bằng miệng chum nước.

Còn thế giới này, tuy có thần linh, có động vật thần kỳ, nhưng thể chất của ngự thuật sư kém xa huấn luyện sư tiểu tinh linh, có thể nói là hoàn toàn không có sức chiến đấu.

Huấn luyện sư có thể chỉ dựa vào nắm đấm mà đánh bại thần thú, còn ngự thuật sư thì không làm được.

Bây giờ ta mới biết vì sao thế giới này lại có thời đại hắc ám rồi, chính là vì nắm đấm của bọn họ không thể chống lại thần thú, bọn họ không thể dùng cầu tinh linh để thu phục thần linh, đúng là loài người vô dụng.

Đỗ Lan bày tỏ, nếu loài người không thể tự mình bảo vệ quang minh, mỗi lần đều cần sự giúp đỡ của Thần Quang Minh thì chắc chắn là không được, loài người phải tự cường chứ.

Tương lai của hành tinh này sẽ đi theo con đường kép là khoa kỹ và ngự thuật.

Theo sự phát triển của khoa kỹ, khoa kỹ sẽ vượt qua ngự thuật.

Bởi vì ngự thuật có quá nhiều khuyết điểm, ngự thuật sư tuy điều khiển nguyên tố nhưng cũng là thân thể phàm trần, có thể bị trúng độc, có thể bị ám toán, rất dễ bị giết.

Khoa kỹ càng phát triển, người thường càng có nhiều thủ đoạn đối kháng ngự thuật sư.

Đỗ Lan cho rằng ngoài khoa kỹ và ngự thuật, còn nên mở ra con đường thứ ba, đó chính là con đường huấn luyện sư, bồi dưỡng trẻ nhỏ huấn luyện thần thú tiến hành chiến đấu.

Nhưng muốn thuần phục thần thú, trước tiên phải dùng thân thể chống lại thần thú, có thể chịu được mười vạn volt là điều bắt buộc, còn phải một tay nâng vật nặng một tấn, còn phải nhảy xa mấy chục mét, chịu đựng cú rơi từ độ cao mấy trăm mét.

Loài người bày tỏ, nếu thật sự có thể chất như vậy, thì cần gì thần thú nữa.

Tự mình xắn tay áo lên mà đánh chẳng phải tốt hơn sao.

Điều này không được, tự mình ra trận đâu có ưu nhã.

Nhắc đến huấn luyện sư, Đỗ Lan thì biết một nữ huấn luyện sư, nàng ta đã huấn luyện một con tọa kỵ thần kỳ có thể truy tìm mùi vị.

Trước đây, nó từng được Thái Tử thuê để truy lùng Thần Thông.

Con tọa kỵ này không chỉ có thể truy tìm mùi vị, lưỡi của nó còn tấn công như roi điện, lại còn có hiệu quả tê liệt, có thể làm tê liệt thần kinh của ngự thuật sư, khiến họ mất đi sức chiến đấu.

Đáng tiếc cuối cùng nó lại bị môi trường khắc chế, khi truy đến một cái sân đầy những chum dưa muối, cuối cùng bị đánh bại bởi mùi vị kích thích từ những chum dưa.

Đây chính là ví dụ về việc sử dụng động vật chiến đấu, suýt chút nữa đã bắt được Thần Thông.

Nếu không phải đúng lúc trong sân có một đống chum dưa muối có mùi kích thích, thì trận chiến này chắc chắn tuần thú sư đã thắng hoàn toàn.

Vì vậy, huấn luyện sư quả thật có tiền đồ rất lớn.

Vương Thúc, đây thực sự là rồng sao.

Thái Tử rất nghiêm túc hỏi vị thúc thúc bên cạnh mình.

Theo lý mà nói, thúc thúc là dũng sĩ diệt rồng cuối cùng, con rồng cuối cùng đã bị thúc thúc giết chết mới phải.

Vậy tại sao lại có rồng xuất hiện ở Vĩnh Cố Thành.

Vì vậy, sau khi tan làm ở quán trà, cuối cùng họ cũng đến vườn bách thú, nhìn thấy rồng ở cự ly gần.

Thái Tử chưa từng thấy rồng thật, nên cần sự xác nhận của thúc thúc.

Chắc chắn là rồng, nhưng Vương Thúc cũng không biết tại sao.

Bởi vì con rồng cuối cùng rõ ràng đã bị ông cất giấu trong di tích của Võ Sĩ Mặt Trời, giao cho người đáng tin cậy bảo vệ.

Chương 2680

Lợi hại.

Kiệt hiện tại vẫn chưa biết cặp chú cháu này là người Hỏa Liệt Quốc, vẫn đối xử với họ như đồng bào Thổ Cường Quốc.

Hắn cũng cùng đi tham quan động vật thần kỳ, bị đủ loại sinh vật kỳ lạ làm cho kinh ngạc đến nỗi liên tục khen lợi hại.

Ba vị xem ra rất có hứng thú với động vật thần kỳ, có từng nghĩ đến việc trở thành huấn luyện sư chưa.

Đỗ Lan một lần nữa thần xuất quỷ nhập xuất hiện phía sau ba người: Tại hạ là viện trưởng Vườn Bách thú Thần kỳ Đỗ Lan.

Kiệt rất hứng thú hỏi: Huấn luyện sư là gì.

Còn Vương Thúc thì không thể nhận ra, ánh mắt ông lóe lên suy tư, bởi vì cái tên Đỗ Lan khiến ông nhớ đến một người đã chết, vị kiếm thuật lão sư bị công chúa đánh giết.

Thái Tử cũng tò mò tương tự.

Huấn luyện sư là người huấn luyện linh thú để chiến đấu.

Đây là một nghề nghiệp hoàn toàn mới, nhưng tiềm năng chắc chắn sẽ không kém ngự thuật sư.

Ta nghĩ trong tương lai, các cuộc chiến giữa loài người với loài người sẽ ngày càng ít đi, các trận đấu thể thao sẽ ngày càng nhiều.

Nhưng nếu cứ mãi xem các trận đấu thể thao thì vẫn sẽ khiến người ta nhàm chán, lúc này một trận đối chiến giữa linh thú và linh thú sẽ khiến người ta sôi máu, quay trở lại thời đại dã tính.

Trong tương lai, ngự thuật sư chỉ là một kỹ năng để tìm việc, còn huấn luyện sư mới là nghề có nhân khí cao nhất, thu nhập cao nhất, đồng thời sức chiến đấu cũng mạnh nhất.

Đỗ Lan giảng giải về tiền đồ tươi sáng của huấn luyện sư, vẽ ra một viễn cảnh lớn.

Về mặt logic thì không có vấn đề gì, bởi vì văn minh càng phát triển, tài nguyên càng nhiều, thì tranh giành lợi ích càng giảm đi.

Nhưng loài người không thể thiếu sự đối kháng, vì vậy hình thức xem người khác đối kháng đã ra đời.

Nơi nào càng có tiền, cờ bạc càng hưng thịnh, từ chọi gà chọi chó đến quyền anh đối kháng, cuối cùng là đối chiến giữa linh thú và thần linh, đây có thể nói là tính tất yếu của sự phát triển lịch sử.

Huấn luyện sư trong tương lai chắc chắn có tiềm năng lớn, chắc chắn là một nghề rất hot, chắc chắn kiếm được tiền.

Đỗ Lan phác họa một bản thiết kế của mấy trăm năm sau, đối với hiện tại thì có hơi quá tiên tiến.

Tuy nhiên, việc nâng cao sức chiến đấu vẫn rất thực tế.

Kiệt vừa nghe có thể nâng cao sức chiến đấu, liền lập tức dựng tai lên.

Hắn thật sự hy vọng có thể trở nên mạnh hơn, tuy hắn vẫn đang tìm kiếm phương pháp báo thù đúng đắn, nhưng chỉ cần là báo thù, sức mạnh tất nhiên là không thể thiếu.

Những động vật thần kỳ này rất mạnh sao.

Kiệt hỏi.

Đương nhiên, đỉnh điểm của động vật thần kỳ chính là thần linh.

Thần Thông lợi hại không.

Hắn lợi hại như vậy hoàn toàn là vì trong cơ thể hắn ký gửi thần linh, sức mạnh của Thần Thông cũng có thể nói là sức mạnh của thần linh.

Đỗ Lan nói.

Vương Thúc không khỏi nói: Linh thú càng lợi hại thì càng có trí tuệ, chúng sẽ không cam tâm trở thành tay sai của loài người.

Chỉ là đôi bên cùng có lợi mà thôi.

Nếu huấn luyện sư có thể giúp linh thú tiến hóa mạnh mẽ hơn, chúng sẽ nguyện ý hợp tác với huấn luyện sư.

Đỗ Lan bày tỏ, huấn luyện sư và tiểu tinh linh là đôi bên cùng có lợi.

Huấn luyện sư chiến đấu thông qua tiểu tinh linh, tiểu tinh linh tiến hóa thông qua huấn luyện sư, hai bên bổ trợ lẫn nhau, cùng có được cái mình muốn.

Người có thể giúp linh thú tiến hóa ư.

Vương Thúc bày tỏ chưa từng nghe nói đến chuyện này.

Các ngươi không biết cũng là điều rất bình thường.

Thế giới này không phải lúc nào cũng duy trì quang minh, mà là quang minh và hắc ám không ngừng giao thế.

Trong thời đại quang minh, loài người có thể phát triển. trong thời đại hắc ám, linh thú có thể xưng bá.

Nhưng rất rất lâu trước đây, khi quang minh và hắc ám cân bằng, đó là thời đại linh thú và loài người hòa bình chung sống, một thời đại được gọi là Pokémon.

Đỗ Lan nói thao thao bất tuyệt, dù sao lịch sử mấy chục vạn năm trước căn bản không thể khảo chứng, hoàn toàn là hắn nói gì thì là nấy.

Đỗ Lan một hơi lừa gạt, khiến ba người ngẩn người.

Thái Tử nghe xong cũng động lòng, dù sao huấn luyện thần linh chiến đấu, về cơ bản cũng tương đương với việc mình trở thành Thần Thông rồi.

Còn Vương Thúc thì có hứng thú với sự cân bằng và giao thế giữa quang minh và hắc ám.

Rốt cuộc điều gì đã dẫn đến sự mất cân bằng giữa hai bên, dẫn đến sự giao thế của chúng.

Lịch sử loài người thực ra rất mơ hồ, thậm chí ngay cả thời đại của Thần Thông đời đầu cũng không còn nhớ rõ, chứ đừng nói đến những chuyện trước đó, đừng nói gì đến chuyện của thời đại hắc ám trước.

Không chỉ có thời đại quang minh, mà còn có thời đại hắc ám.

Điều này đối với loài người thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Trong thời đại quang minh, nhân tộc còn khó khăn từng bước, huống chi là thời đại hắc ám.

Trong thời đại hắc ám, loài người rốt cuộc đã sinh tồn như thế nào.

Đương nhiên là ẩn náu dưới sự bảo hộ của thần linh mạnh mẽ, ví dụ như thời đại hắc ám trước, chính là rùa thần đã bảo vệ hạt giống nhân tộc.

Vốn dĩ là để tham quan động vật thần kỳ, nhưng lại gặp Đỗ Lan, bị hắn nhồi nhét một bộ bản thiết kế vĩ đại về huấn luyện sư.

Thái Tử, Vương Thúc, Kiệt ba người đều ngớ người ra, nhưng nghe Đỗ Lan vừa nói về quá khứ, vừa nói về tương lai, nói đến đâu cũng có lý, nào là thời đại quang minh, thời đại hắc ám, thời đại cân bằng, đó đều là những nội dung chưa từng được ghi lại trong lịch sử, nghe có vẻ không chân thực, nhưng về mặt logic thì không có vấn đề gì.

Đỗ Lan nhìn ba người với những biểu cảm khác nhau, mỉm cười chờ đợi.

Trở thành huấn luyện sư có được bao ăn bao ở không.

Kiệt hỏi một vấn đề rất thực tế, đó chính là vấn đề ăn uống.

Hắn và Thái Tử hiện tại tuy đang làm việc vặt ở quán trà, nhưng chủ yếu là nhờ mặt mũi của Vương Thúc, họ hoàn toàn là đi kèm, ăn không no mà việc thì nhiều, hắn muốn đổi một công việc có thể ăn no.

Đương nhiên là có thể ăn no.

Đỗ Lan nói: Hơn nữa, bây giờ tham gia bồi huấn, rất nhanh sẽ có thể tham gia chiến đấu.

Các ngươi cũng biết Hỏa Liệt Quốc sắp bao vây Vĩnh Cố Thành rồi, đến lúc đó chúng ta cũng có thể tham chiến, còn có thể đánh kích những kẻ xâm lược, lập công dựng nghiệp, chẳng phải rất tốt sao.

Ta trước đây ở quê nhà cũng từng tham gia đội du kích, còn muốn tập kích thôn làng của Hỏa Liệt Quốc, nhưng sau này bị người ta ngăn cản.

Họ nói ta không nên tập kích thôn làng của dân thường, nên ta mới đến Vĩnh Cố Thành, tìm kiếm mục tiêu.

Chẳng lẽ trở thành huấn luyện sư chính là mục tiêu của ta sao.

Kiệt tự lẩm bẩm.

Thái Tử và Vương Thúc cũng biết Kiệt cực kỳ căm ghét Hỏa Liệt Quốc, biết hắn có thù với Hỏa Liệt Quốc, nên hiện tại biểu cảm đều có chút lúng túng.

Tuy nhiên, họ cũng cảm thấy không nên liên lụy đến bách tính Hỏa Liệt Quốc, cho dù họ đã chiếm lĩnh cố hương của Kiệt.

Nếu ngươi có động vật thần kỳ, thì đã sớm hoàn thành cuộc tập kích rồi, đã sớm ăn hết sạch sẽ những kẻ xâm lược Hỏa Liệt Quốc không còn một mống.

Đỗ Lan nói.

Ngươi không cho rằng tập kích dân thường Hỏa Liệt Quốc là sai sao.

Kiệt hỏi.

Khoảng thời gian này hắn vẫn luôn tự nghi ngờ bản thân, dù sao bị Thần Thông và cô gái mình thích phản bác, trực tiếp nghi ngờ nhân sinh.

Vì là kẻ địch, có gì sai.

Khi những kẻ xâm lược Hỏa Liệt Quốc giết người, chẳng lẽ chúng còn xem đối phương là dân thường hay quân nhân sao.

Kiệt nói: Nhưng chính vì Hỏa Liệt Quốc không phân biệt, nên nếu chúng ta cũng không phân biệt, thì sẽ giống như những kẻ xâm lược.

Vì kẻ xấu đã làm việc xấu, người tốt lại không thể dùng cách tương tự để lấy oán báo oán sao.

Điều này hiển nhiên là đảo ngược nhân quả.

Hơn nữa, nếu những kẻ xâm lược ở lại Hỏa Liệt Quốc, thì ngươi có xông lên tận cửa nhà chúng mà giết người không.

Chúng không ở lại quốc gia của mình, lại đến lãnh thổ Thổ Cường Quốc chơi trò dân thường gì đó, bị giết cũng là chuyện rất bình thường.

Đỗ Lan nghiêm mặt nói.

Ở Hỏa Liệt Quốc hắn là trung thần, ở Thổ Cường Quốc hắn là nghĩa sĩ, đó gọi là hết lòng vì người khác.

Kiệt cảm thấy rất đúng, nhưng hắn không khỏi nói: Nhưng người khác sẽ không nghĩ như vậy, họ sẽ nghĩ đến việc bảo vệ dân thường, bất kể là dân thường Hỏa Liệt Quốc hay Thổ Cường Quốc, họ đều muốn bảo vệ.

Loại người này chính là có vấn đề.

Chương 2681

Khi dân thường Thổ Cường Quốc chết, sao không thấy họ xuất hiện.

Hơn nữa, Hỏa Liệt Quốc tự họ còn chẳng quan tâm đến bách tính của mình, chúng ta hà tất phải quan tâm.

Hỏa Liệt Quốc đưa họ đến đây là biết họ chắc chắn sẽ bị tiêu hao, căn bản không thể coi họ là người.

Kiệt càng nghe càng thấy có lý.

Thái Tử không nghe nổi nữa, không kìm được nói: Dân thường Hỏa Liệt Quốc là vô tội, họ chỉ bị những quyết định sai lầm đưa đến một nơi sai lầm.

Vậy bách tính Thổ Cường Quốc đã làm gì sai.

Họ thậm chí còn chưa có quyết định gì đã chết rồi, cha mẹ ta cũng bị sát hại.

Kiệt trừng mắt nhìn Thái Tử giận dữ, hiển nhiên không đồng ý với cách nói nhẹ nhàng của Thái Tử: Người Hỏa Liệt Quốc chết còn có lý do, còn người Thổ Cường Quốc chết đến một lý do cũng không có, chẳng lẽ chỉ vì họ cản trở Hỏa Liệt Quốc bành trướng ư.

Thái Tử không nói nữa, hắn chỉ lo cho sự khó khăn của bách tính Hỏa Liệt Quốc, nhưng lại không nghĩ đến những người đã chết ở Thổ Cường Quốc còn ấm ức hơn.

Vương Thúc không nói một lời nào.

Ông rất rõ ràng việc Hỏa Liệt Quốc phát động bành trướng là vì nội bộ Hỏa Liệt Quốc có mâu thuẫn, chỉ có thể chuyển giao mâu thuẫn, nên Thổ Cường Quốc phải chịu khổ.

Nhưng mâu thuẫn của Hỏa Liệt Quốc thực ra không được giải quyết, chỉ là bị trì hoãn mà thôi, nên hiện tại bách tính Hỏa Liệt Quốc cũng đang chịu khổ.

Đương nhiên, khi sự bành trướng mới bắt đầu, một phần lớn bách tính Hỏa Liệt Quốc chắc chắn là những người hưởng lợi.

Vì vậy, bành trướng không thể giải quyết vấn đề.

Vương Thúc cũng đã mất rất nhiều thời gian mới nhận ra vấn đề này, sau khi nhận ra liền từ phe chủ chiến chuyển sang phe chủ hòa.

Nhưng những tổn thất gây ra trong quá trình này là không thể tránh khỏi.

Điều Vương Thúc có thể làm là nghĩ cách chấm dứt sự bành trướng, khiến Hỏa Liệt Quốc đối mặt với mâu thuẫn.

Vương Thúc chưa bao giờ hối hận vì trước đây mình theo phe chủ chiến.

Trên thế giới này không ai có thể chỉ làm điều đúng mà không làm điều sai, ngay cả Thần Thông cũng không được, huống chi là người khác.

Điều quan trọng là biết sai mà sửa, sau khi nhận ra sai lầm thì lập tức tiến hành cải thiện, đó mới là điều quan trọng nhất.

Thái Tử im lặng, Kiệt càng lúc càng cảm thấy Đỗ Lan là người hiểu mình, thế là quyết định ở lại để trở thành huấn luyện sư.

Quả nhiên hắn vẫn muốn báo thù.

Nếu không báo thù, mình sẽ không có mục tiêu cuộc đời.

Ta muốn trở thành huấn luyện sư.

Hắn đã quyết định rồi.

Đỗ Lan nói: Rất tốt, vậy sau này mỗi ngày bắt đầu một trăm cái chống đẩy, một trăm cái gập bụng, một trăm cái squat, và chạy mười kilomet.

Muốn trở thành huấn luyện sư, trước tiên phải có một cơ thể cường tráng.

Đợi đến khi ngươi có thể một quyền đánh gục thần thú thì sẽ xuất sư.

Vương Thúc không kìm được nói: Nếu huấn luyện sư có thể một quyền đánh gục thần thú, thì còn cần thần thú để làm gì.

Nếu không thể đánh gục thần thú, thần thú vì sao phải nghe lệnh huấn luyện sư.

Đỗ Lan hỏi ngược lại.

Vương Thúc và Đỗ Lan nhìn nhau, hiển nhiên cả hai đều cảm thấy nghi vấn của mình mới là hợp lý.

Thái Tử và Kiệt ngớ người.

Họ cảm thấy vấn đề của Vương Thúc có lý hơn.

Chưa nói đến việc con người có thể huấn luyện đến trình độ thần thú hay không, nếu con người thật sự có thể đạt đến trình độ này, thì quả thực cũng chẳng còn việc gì đến thần thú nữa rồi.

Nhưng lời Đỗ Lan nói cũng có lý.

Nếu không có thực lực hàng phục thần thú, thì thần thú kiêu căng ngạo mạn làm sao có thể nghe theo mệnh lệnh.

Vậy đây chẳng phải là mâu thuẫn sao.

Vì không có thực lực, mới hy vọng mượn sức mạnh của thần thú.

Nhưng muốn mượn sức mạnh thần thú, thì phải vượt qua thần thú

trước.

Mà nếu đã vượt qua thần thú, thì vì sao còn cần thần thú nữa.

Tóm lại, trước tiên phải rèn luyện cơ thể.

Đỗ Lan nói.

Kiệt cũng không còn cách nào khác, chỉ đành luyện tập trước, trong lòng nghĩ nếu có thể vượt qua thần thú thì cũng tốt.

Đến lúc đó, huấn luyện thêm thần thú nữa, sức chiến đấu sẽ nhân đôi, sẽ có thể báo thù tốt hơn.

Vương Thúc nói: Cháu trai của ta cũng muốn trở thành huấn luyện sư.

Thái Tử bày tỏ con không có, con không phải.

Nhưng Vương Thúc lại liếc hắn một cái, ý bảo cháu trai lớn ở lại đây điều tra tình hình.

Vương Thúc đã có nghi ngờ, nên cần điều tra một phen cho rõ.

Thái Tử không còn cách nào khác, chỉ đành ngầm điều tra, nói: Con cũng muốn trở thành huấn luyện sư.

Rất tốt, người trẻ tuổi chính là phải có tầm nhìn xa.

Vậy thì hãy chấp nhận huấn luyện của ta đi, đảm bảo các ngươi sẽ có một tương lai tươi sáng.

Đỗ Lan vui vẻ nói.

Tiếp theo, Đỗ Lan đã tiến hành huấn luyện nghiêm khắc cho hai người.

Huấn luyện chắc chắn có hiệu quả, sức chiến đấu của cả hai đều tăng vọt.

Sau đó, hắn lại sắp xếp cho họ chiến đấu với động vật thần kỳ, để ép toàn bộ tiềm năng của họ ra.

Cả quá trình rất vất vả, nhưng họ thực sự cảm thấy mình đang mạnh lên.

Chỉ là Thái Tử rất khó khăn, bởi vì mỗi lần bị tấn công, hắn đều phải kiềm chế bản năng sử dụng ngự thuật.

Hắn biết một khi sử dụng ngự thuật, thì hắn sẽ bị lộ, sẽ bị người khác biết thân phận Hỏa Liệt Quốc.

Vì vậy, hắn phải tự khống chế mình.

Hiện giờ họ đang ở trong doanh trại địch, nếu bị lộ, chắc chắn sẽ chết rất thảm.

Ngự thuật giống như thói quen viết bằng tay phải vậy, khi gặp nguy hiểm sẽ rất tự nhiên mà thi triển ra.

Muốn kiềm chế cần một quyết tâm lớn.

May mắn là Thái Tử không thiếu quyết tâm.

Ba người công chúa cưỡi thằn lằn chạy từ khu vực an ninh này đến khu vực an ninh khác, chủ yếu là di chuyển dọc bờ biển Thổ Cường Quốc, vì quân đội Hỏa Liệt Quốc chỉ có thể ảnh hưởng đến bờ biển, không thể tiếp tục tiến sâu vào nội địa.

Hỏa Liệt Quốc mạnh nhất vẫn là hải quân, vẫn là chiến hạm thép.

Còn về việc quản lý đất liền, thường là đóng quân lập trại, dùng tường thành và công sự cao để ngăn cản đội du kích, tiến hành chiếm đóng xung quanh, sau đó là di dân từ Hỏa Liệt Quốc đến.

Nhưng số lượng di dân trong một trăm năm cũng không nhiều, chỉ gần hai mươi năm gần đây số lượng di dân mới bắt đầu tăng lên, nhưng vẫn xa vời không thể đáp ứng yêu cầu chiếm đóng lãnh thổ Thổ Cường Quốc.

Công chúa dẫn theo hai người bạn thân, nàng đương nhiên biết bạn thân mình không biết ngự thuật, điều này đi ngược lại với chủ nghĩa Ngự thuật sư chí thượng của nàng.

Nhưng nàng cho rằng, nếu đến cả bạn thân mình cũng không đánh lại được, thì loại ngự thuật sư đó cũng coi như rác rưởi, căn bản không có tư cách trở thành thuộc hạ của mình.

Ngự thuật sư nhiều lên, cũng phải chia ra ba sáu chín đẳng.

Không còn cách nào, lợi ích của công chúa cũng không phải vô hạn, chỉ có thể ưu tiên những ngự thuật sư có thực lực mạnh, sau đó mới phân phái xuống dưới, không thể đối xử như nhau.

Khi mới khởi nghiệp, chỉ cần là một ngự thuật sư, công chúa đều nguyện ý thiên kim mua xương, nhưng hiện tại sự nghiệp đã phát triển, ngự thuật sư đến đầu quân cũng nhiều hơn, thì khó tránh khỏi phải chọn lựa.

Chương 2682

Hai người bạn thân, một người điểm huyệt, một người phi đao. một người khắc chế cận chiến, một người sát thương tầm xa, đều cực kỳ khắc chế ngự thuật sư.

Nếu ngay cả họ cũng không đánh lại được, thì loại ngự thuật sư đó căn bản không đáng được trọng dụng.

Đương nhiên công chúa cũng biết rằng việc mang theo hai người thường bên mình chắc chắn sẽ gây ra sự bất mãn, nhưng nàng là công chúa nên không quan tâm, nàng tùy hứng như vậy đó.

Nàng sẽ không vì lợi ích của tập đoàn mà ủy khuất bản thân.

Trong mắt công chúa, tập đoàn Ngự thuật sư chí thượng là để hoàn thành dã tâm của nàng, chứ không phải nàng hoàn thành Ngự thuật sư chí thượng.

Hiển nhiên công chúa đã bắt đầu phạm sai lầm, và hiện tại đã không còn ai luôn đứng ở góc độ của nàng để suy nghĩ vấn đề nữa.

Các quân sư tuy thông minh lanh lợi như Đỗ Lan, nhưng họ nương tựa công chúa là vì lợi ích của chính họ, chứ không phải vì lợi ích của công chúa.

Nếu công chúa phạm sai lầm mà có thể mang lại lợi ích cho họ, họ sẽ không nhắc nhở công chúa.

Chỉ có Đỗ Lan là không cần lợi ích của công chúa, một Đại Công Tước vô tư.

Công chúa không ý thức được rằng sở dĩ thuộc hạ của nàng đoàn kết bên nàng, không phải vì sức hút cá nhân của nàng, mà là vì những quy tắc nàng đưa ra, vì phương thức phân phối mà nàng đề xuất.

Năm xưa Hạng Vũ muốn nướng cha Lưu Bang, Lưu Bang không lệnh binh sĩ xung trận cứu cha mình, mà trực tiếp nói với Hạng Vũ rằng nếu ngươi nấu rồi thì chia cho ta một chén canh.

Quân đội của Lưu Bang không phải là của riêng Lưu Bang, nên việc cứu cha ruột căn bản không thể dùng quân đội.

Đối mặt với việc cha bị bắt, cũng chỉ có thể từ bỏ.

Khi lợi ích của người đặt ra quy tắc và lợi ích của quy tắc xung đột, là bảo vệ lợi ích của mình mà phá hoại quy tắc, hay bảo vệ quy tắc mà phá hoại lợi ích của mình.

Đây chính là sự khác biệt giữa bạo quân và minh quân.

Bạo quân vì lợi ích của mình mà phá hoại quy tắc, minh quân thì ngược lại.

Tính cách của công chúa chính là tính cách của bạo quân.

Nếu nàng có thể tạo ra đủ lợi ích thì cũng không sao, nhưng nếu lợi ích không đủ chia mà nàng còn ưu tiên mình trước, thì sẽ rất xui xẻo.

Hiện tại mà nói, lợi ích của công chúa vẫn đủ để phân chia, nên nàng dẫn theo hai người phàm, người khác cũng chỉ nhắm một mắt mở một mắt.

Công chúa đến khu vực an ninh thường làm hai việc: phô trương võ lực và vẽ ra viễn cảnh lớn, vừa dùng uy lực vừa dùng lợi lộc lôi đình vũ lộ, la bặc đại bổng.

Đơn giản là nhắc lại các hình phạt và lợi ích trong quan hệ phân phối của mình.

Thực ra, đa số người chỉ nhìn vào phần thưởng chứ không nhìn vào hình phạt.

Chỉ cần lợi ích mà công chúa ban đủ nhiều, thì dù là mười tám loại hình phạt tàn khốc cũng không sao.

Bởi vì họ theo công chúa là để hưởng lợi, còn về hình phạt, chỉ cần bản thân tuân thủ quy tắc, không lấy những lợi ích không thuộc về mình, thì căn bản không sợ.

Trừng phạt là thủ đoạn để duy trì quan hệ phân phối, đảm bảo không ai dám lấy lợi ích không thuộc về mình.

Còn lợi ích được phân phối xuống mới là thứ tụ tập lòng người.

Công chúa có lợi ích, nên nàng rất được hoan nghênh ở khu vực an ninh.

Công chúa đến, Tổng đốc khu vực an ninh không kìm được phàn nàn rằng vật tư không đủ, dân đen quá nhiều, đội du kích quá hung hãn, vũ khí quá thiếu.

Tốt nhất là công chúa nên gửi thêm vũ khí đến để họ bán.

Công chúa đảm bảo vũ khí sẽ có, vật tư cũng sẽ có.

Đối với đội du kích thì nên đánh, nhưng không thể đánh hết, đánh những kẻ không có tiền, giữ lại những kẻ có tiền, chọn ra khách hàng ưu tú.

Hai bên đã trao đổi ý kiến một cách hữu nghị và đạt được sự thống nhất.

Công chúa ân cần thăm hỏi toàn thể quan binh khu vực an ninh, hỏi han nhu cầu của họ, tiến hành trò chuyện thân mật.

Trong cuộc trò chuyện, công chúa đã nhắc lại các nguyên tắc cơ bản của Ngự thuật sư chí thượng, đồng thời nói rằng Hỏa Liệt Quốc sẽ không quên những cống hiến vô tư của binh sĩ ở ngoại biên, hết lời ca ngợi công lao của quan binh an ninh, xưng hô họ là công thần của

Hỏa Liệt Quốc.

Từ khu vực an ninh này đến khu vực an ninh khác, các bước đều tương tự.

Công chúa thậm chí còn đích thân tham gia vào các giao dịch với đội du kích, tham quan phiên chợ giao dịch giữa quân đội an ninh và đội du kích.

Tại phiên chợ có rất nhiều quy tắc ngầm.

Đầu tiên là không được động thủ, thứ hai là kinh doanh phải có thành tín.

Hơn nữa, hai bên giao dịch đều là một tay giao lương thực, một tay giao vũ khí.

Thật khó tưởng tượng hai bên giao dịch lại là kẻ thù sống chết, vậy mà khi làm ăn lại rất chú trọng.

Vũ khí và dược liệu của Hỏa Liệt Quốc rất được hoan nghênh, còn lương thực và nguyên liệu dược liệu do Thổ Cường Quốc cung cấp cũng rất tốt.

Hai bên đều đạt được điều mình muốn.

Đồng thời, công chúa thông qua chiến hạm đã thiết lập kênh lưu thông vật tư cũng đang phát huy tác dụng, có thể vận chuyển hiệu quả cao.

Thời gian là vàng bạc, vật tư lưu thông thuận lợi, việc kinh doanh cũng dễ làm hơn.

Tuy nhiên, cùng với sự gia tăng vũ khí, quy mô của đội du kích đã không còn có thể coi là đội du kích nữa.

Họ đã thành lập quân đội chính quy, số lượng người được vũ trang đã vượt quá vạn.

Nếu thật sự phát động tấn công, khu vực an ninh chưa chắc đã phòng thủ được.

May mắn là đội du kích cũng có kế hoạch tác chiến hoàn chỉnh.

Giải phóng một hai khu vực an ninh không phải mục tiêu của họ, mục tiêu của họ là phản công Hỏa Liệt Quốc.

Tuy đội du kích đã có đủ vũ khí hạng nhẹ, nhưng sức mạnh trên biển vẫn chưa đủ, nên họ phải tiếp tục tích lũy sức mạnh, và phương pháp của họ chính là nghĩ cách mua chiến hạm từ Hỏa Liệt Quốc.

Vì vũ khí hạng nhẹ đã bán được rồi, vậy chiến hạm có gì mà không thể bán.

Chiến hạm đáng giá biết bao, hơn nữa rất nhiều chiến hạm đã cũ kỹ, bán đi là xong.

Sau khi bán đi, trực tiếp nói là bị chìm cũng không thành vấn đề.

Bán thì có thể bán, nhưng nhất định phải do công chúa đi bán, hơn nữa không phải bây giờ.

Hiện tại công chúa cần những chiến hạm này để vận chuyển hàng hóa, có thuyền thì mới kéo được việc kinh doanh.

Hiện tại điều ta lo lắng nhất chính là đội du kích đã mua đủ vũ khí hạng nhẹ, đến lúc đó lại muốn mua chiến hạm, mà chúng ta lại cần dùng chiến hạm, nên sẽ không thể tiếp tục kiếm tiền được nữa.

Công chúa nói với hai người bạn thân về sự bối rối của mình, đó là mâu thuẫn giữa nhu cầu thị trường và nguồn cung cấp không đủ của bản thân.

Hai người bạn thân có thể nói gì.

Họ cũng chỉ vừa mới biết công chúa chơi lớn đến vậy, ngay cả việc bán chiến hạm cũng đã được sắp xếp rồi.

Chẳng lẽ tài chính Hỏa Liệt Quốc đã đến mức này rồi sao.

Chính vì tài chính tồi tệ mới phải đánh trận, nếu tài chính hưng thịnh thì ai muốn đánh trận chứ.

Đáng tiếc đã đánh trận một trăm năm, tài chính lại trở nên khốn đốn, chỉ có thể bán nước, bán những thứ đáng giá của Hỏa Liệt Quốc đi.

Chương 2683

Còn về sau sẽ thế nào.

Nếu có thể chuyển đổi thành công, thì Hỏa Liệt Quốc còn cơ hội, nếu không chuyển đổi được thì sẽ sụp đổ.

Hiện tại, những thứ đáng giá nhất của Hỏa Liệt Quốc chính là tài nguyên thiên nhiên và sản phẩm công nghiệp.

Chiến hạm, phi thuyền, xe bọc thép loại này là đáng giá nhất, vũ khí hạng nhẹ thì kém hơn.

Nếu có thể xuất khẩu, thì ba mươi năm tới không có vấn đề gì lớn.

Nếu có thể thông qua thương mại để hoàn thành nâng cấp công nghiệp, thì năm mươi năm tới không có vấn đề gì.

Tóm lại, lộ trình của công chúa là như thế này: bán Hỏa Liệt Quốc để duy trì chủ nghĩa Ngự thuật sư chí thượng, bán chủ nghĩa Ngự thuật sư chí thượng để hoàn thành bản thân, cuối cùng đều là để hoàn thành dã tâm lên ngôi.

Chiến hạm có bán được không.

Đương nhiên là bán được, chẳng qua hiện tại Công chúa còn cần tàu cũ để vận chuyển hàng hóa, đợi cô ấy đổi tàu mới, sẽ trực tiếp bán hết toàn bộ chiến hạm cũ đi.

Kinh tế Hỏa Liệt Quốc đang khởi sắc, dòng vốn vốn dĩ đang chơi trò truyền hoa đánh trống trong ngành tài sản đang dần dần dịch chuyển sang hướng quân sự, tro núi lửa, vận tải, còn có công nghiệp quân sự chuyển sang dân sự.

Có thể nói hàng loạt hành động của Công chúa đã khiến nền kinh tế trầm lắng gần ba mươi năm qua lần nữa có sức sống, có phương hướng.

Tiền bạc đang chảy về cái ao mới, một khi bắt đầu thì rất khó ngăn cản.

Hướng lưu động của tiền bạc thể hiện một cách trực quan nhất nền kinh tế của một quốc gia, tiền bạc sẽ không lừa người, xu lợi tị hại có thể nói là sự tả chiếu chân thực nhất của dòng vốn, chảy về cái ao mới chính là đại biểu cho việc dòng vốn có niềm tin đối với loạt kế hoạch của Công chúa.

Thị trường có niềm tin với Công chúa, phản ứng đến dân gian và quân phương, niềm tin của họ đối với Công chúa cũng sẽ rất lớn, cho nên lần này Công chúa đi tuần du khu trị an Thổ Cường Quốc, đã nhận được sự ủng hộ tương đối lớn.

Có thể nói là quân tâm sở hướng, Công chúa tự đắc ý mãn, lập tức cảm giác cho dù không xử lý ông anh trai, thì vương tọa cũng là của mình.

Lúc này tại thủ đô Vĩnh Cố Thành của Thổ Cường Quốc, Đỗ Lan lại đang nói chuyện với Thái Tử và Kiệt, hắn nói cho bọn họ biết Hỏa Liệt Quốc cần một thất bại.

Tại sao lại cần thất bại.

Thái Tử bày tỏ đánh giặc không phải là cần thắng sao.

Chính là bởi vì quân đội Hỏa Liệt Quốc hiện tại đã là gánh nặng tài chính khổng lồ rồi, quân đội thắng, Hỏa Liệt Quốc cũng là lỗ tiền, bởi vì Hỏa Liệt Quốc đã không còn cách nào thưởng cho quân đội cái gì nữa, đồng thời tài phú cướp bóc được cũng không thể hình thành thu nhập.

Cho nên không bằng thua đi, đến lúc đó Hỏa Liệt Quốc bán đứng quân nhân, giải tán toàn bộ bọn họ, tiết kiệm được một khoản chi tiêu.

Sau khi không còn chi tiêu quốc phòng, an ninh quân sự hoàn toàn dựa vào Thần Thông, sau đó đem nhân tài và vốn liếng đầu tư vào lĩnh vực công nghiệp nặng phát triển kỹ thuật dân dụng, thông qua mậu dịch cũng giống như vậy có thể xưng bá ba mươi năm.

Đỗ Lan bày tỏ thất bại rồi, quân đội vừa giải tán, thì không cần phải tốn tiền nữa.

Dùng Thần Thông thay thế chi tiêu quốc phòng.

Thái Tử thầm nghĩ thế cũng được sao.

Cậu nhịn không được hỏi: Nhưng mà nhiều quân nhân như vậy trở lại quốc gia, làm sao đảm bảo bọn họ an định.

Nếu bọn họ tổ chức thành lưu khấu, sẽ làm cho xã hội rung chuyển bất an.

Cái này cần giải quyết việc làm, thông qua việc làm để hấp thu quân nhân vào công xưởng.

Đỗ Lan bày tỏ đây là phương thức tốt nhất: Cho nên cần một trận đại bại, như vậy quân đội Hỏa Liệt Quốc cũng không còn lời nào để nói.

Nếu thắng, vậy thì không cách nào giải tán quân đội một cách hợp lý được, sẽ biến thành thỏ khôn chết, chó săn bị mổ, chim hết nỏ cất thôi.

Thỏ khôn chết, chó săn bị mổ là điều tất nhiên, bởi vì thỏ đều chết cả rồi, nuôi thêm con chó nữa sẽ thuộc về lãng phí, cầm tiền mua thức ăn cho chó đi làm chuyện khác là điều cần thiết, cuộc sống còn phải hướng về phía trước.

Thái Tử bị Đỗ Lan nói đến mức không còn lời nào để chống đỡ, liền nghe Đỗ Lan tiếp tục nói: Ta nghe nói Thái Tử Hỏa Liệt Quốc bị lưu đày rồi, nếu ta là Thái Tử, ta sẽ tham gia quân phản kháng, cùng quân phản kháng chống lại Hỏa Liệt Quốc, không từ thủ đoạn đánh bại Hỏa Liệt Quốc, để Hỏa Liệt Quốc thoát khỏi xiềng xích.

Lời này càng là ly kinh phản đạo, Thái Tử ngây ra như phỗng, đầu óc rất loạn.

Vì tương lai Hỏa Liệt Quốc thì nhất định phải đánh bại Hỏa Liệt Quốc.

Đây là đạo lý gì, về mặt trực giác mà nói là sai lầm trầm trọng, nhưng cẩn thận ngẫm lại, trên logic lại không có gì sai.

Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là phản trực giác.

Quả thật phản trực giác, dưới tình huống bình thường nếu thua sẽ mất đi rất nhiều, bất quá hành tinh này có Thần Thông a, Thần Thông sẽ không cho phép ba thế lực lớn khác thừa thắng truy kích.

Cho dù là đối với Hỏa Liệt Vương, Thần Thông đều không xuống tay được, không dám giết hắn, khẳng định sẽ không cho phép người khác phản công thanh trừng Hỏa Liệt Quốc.

Chỉ cần Hỏa Liệt Quốc buông vũ khí, vậy Thần Thông có thể bảo vệ an toàn cho bọn họ.

Quốc phòng giao cho Thần Thông, trong ba mươi năm tiếp theo, nhân tài và vốn liếng toàn bộ chảy vào kỹ thuật quân chuyển dân, đem lượng lớn kỹ thuật quân sự chuyển hóa thành kỹ thuật dân dụng, Hỏa Liệt Quốc có thể trong thời gian ngắn từ quốc gia bành trướng chuyển hóa thành cường quốc công nghiệp, đến lúc đó việc làm sẽ có thể hấp thu toàn bộ quân nhân.

Kiệt cũng là trợn mắt há hốc mồm, không ngờ thất bại lại còn có thể có chỗ tốt.

Vậy chẳng phải là không thể để Hỏa Liệt Quốc thất bại.

Chỉ có như vậy bọn họ mới có thể duy trì quân đội, người dân trong nước họ ngày tháng mới có thể càng ngày càng khổ.

Kiệt có chút cạn lời, phương thức trả thù Hỏa Liệt Quốc chính là để Hỏa Liệt Quốc đi từ thắng lợi này đến thắng lợi khác.

Như vậy bá tánh trong nước Hỏa Liệt Quốc cũng phải không ngừng đổ máu.

Quả thật như thế, kỳ thật tài nguyên hiện tại của Hỏa Liệt Quốc cũng không nhiều, sau khi thất bại tại Bắc Cực, bá tánh cơ bản chính là chế độ bao cấp, rất nhiều người ăn không đủ no, mức sống đều không bằng Vĩnh Cố Thành.

Đỗ Lan nói đều là hiện thực.

Kiệt nhịn không được nói: Không nói Hỏa Liệt Quốc nữa, ngươi đã quan tâm đại sự quốc gia như vậy, thế nói về Thổ Cường Quốc đi, Thổ Cường Quốc phát triển thế nào.

Cậu ta là bá tánh Thổ Cường Quốc, tự nhiên quan tâm quốc gia của mình.

Thổ Cường Quốc đã phát triển đến đỉnh cao văn minh nông nghiệp, chiếm cứ vùng đất bao la nhất, cơ quan quản lý cũng hoàn chỉnh nhất, cho nên chỉ cần từ Ngự Thổ Thuật tiến hóa thành Ngự Kim Thuật, là có thể tiếp tục nâng cao đẳng cấp.

Cho nên cái Thổ Cường Quốc cần chính là hoàn thiện học khoa, phổ cập giáo dục, để càng nhiều người học tập ngự thuật.

Đỗ Lan bày tỏ Thổ Cường Quốc hiện tại cái cần tìm là không gian phát triển, bản thân lộ tuyến phát triển không có vấn đề gì.

Thổ Cường Quốc sau thời Tần Vương đại khuếch trương, đã thực hiện thống nhất.

Tuy rằng Thần Thông Hư Tử Kyoshi đã tách quê hương của mình ra độc lập, gián tiếp hại chết Tần Vương, nhưng sự thống nhất của Thổ Cường Quốc cũng không kết thúc, dù sao trong văn minh nông nghiệp đất đai chính là tất cả, đất đai càng nhiều lương thực trồng được càng nhiều.

Lương thực của Thổ Cường Quốc cũng xác thực là vận chuyển đến toàn cầu, Khí Hòa Tộc, Thủy Thiện Tộc, Hỏa Liệt Quốc đều cần nhập khẩu lương thực.

Nhưng hiện tại thời đại công nghiệp tới rồi, Thổ Cường Quốc cũng phải tiến bộ, bất kể là hoàn thiện hệ thống khoa học, hay là tiến hóa ngự thuật đều là cần thiết.

Đương nhiên dưới sự bảo vệ của Thần Thông, Thổ Cường Quốc vẫn luôn làm một nước xuất khẩu lương thực và nguyên dược liệu cũng được, cuộc sống cũng sẽ không quá kém.

Chỉ là theo sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật, Thần Thông có thể vẫn luôn bảo vệ bộ trật tự này hay không thì không rõ ràng.

Đỗ Lan nói.

Có thể an tâm làm một quốc gia xuất khẩu bán lương thực, điều kiện tiên quyết là Thần Thông phải ra sức, nếu như Thần Thông bị hạ độc, bị cơ giáp đấm, bị thần linh hành hạ, dẫn đến không cách nào duy trì trật tự, vậy thì đến lúc đó Thổ Cường Quốc sẽ lại bị xâm lược.

Không thể dựa vào Thần Thông.

Thái Tử và Kiệt có cùng ý tưởng, quốc phòng dựa vào Thần Thông luôn cảm thấy không đáng tin, dù sao Thần Thông đời trước đã biến mất một trăm năm, không đáng tin như thế, không bằng dựa vào chính mình.

Tín dự của Thần Thông đều bị An Aang làm mất sạch rồi, biến mất một trăm năm, mọi người nảy sinh khủng hoảng niềm tin đối với Thần Thông.

Mọi người đã quên mất sự cường đại của Thần Thông, Thần Thông chân chính chỉ cần vừa tiến vào trạng thái Thần Thông thì có thể thần cản giết thần phật cản giết phật, có thể dời non lấp biển, làm được những việc người thường không thể làm.

Ví dụ như Hư Tử, bà ấy trực tiếp di dời quê hương mình từ lục địa ra biển cả, hơn nữa cố định thành một hòn đảo.

Ví dụ như Thần Thông La Khố Roku, ông ấy có thể trực tiếp hấp thu nhiệt lượng núi lửa, làm nguội núi lửa, đây đã không còn là Ngự Hỏa Thuật bình thường, mà là khống chế nhiệt lượng.

Uy lực của Thần Thông đó thật sự là cấp bậc thần linh, là có thể đối kháng thiên tai và chế tạo thiên tai.

Chỉ là vị Thần Thông An này năm đó quá kém cỏi, biến mất một trăm năm.

Đương nhiên không phải nói thiên phú của An không tốt, thiên phú của cậu ta rất tốt, mười hai tuổi đã có thể mở Thần Thông, chủ yếu vẫn là tính cách của cậu ta khá gượng gạo.

Tất cả các Thần Thông đều khuyên cậu ta khi cần quyết đoán thì phải quyết đoán, nhưng cậu ta cứ không chịu, cứ đòi tìm một biện pháp vẹn cả đôi đường.

Mọi người khuyên An cố gắng toàn cục, đừng bị tư tình liên lụy, nhưng An cứ khăng khăng muốn công tư vẹn toàn, muốn vừa yêu đương vừa cứu thế giới.

Cũng chính là cậu ta vận khí không tệ, cuối cùng dùng phương thức vật lý đả thông kinh mạch, nếu không trải nghiệm của cậu ta cũng sẽ trở thành bài học thất bại thảm thống.

Sức mạnh của Thần Thông là vô địch, nhưng tính cách của Thần Thông lại ảnh hưởng đến sự phát huy sức mạnh.

Chính vì như thế, công việc của Bạch Liên Giáo chính là giáo dục Thần Thông cho tốt, tận khả năng để Thần Thông đi trên con đường chính xác.

Đáng tiếc cho dù Bạch Liên Giáo là do những ông già cấp bậc trưởng lão trong tứ đại ngự thuật tạo thành, nhưng vẫn như cũ không cách nào đảm bảo sự trưởng thành của Thần Thông.

Muốn ỷ lại Thần Thông, lại không thể hoàn toàn ỷ lại Thần Thông.

Chương 2684

Hỏa Liệt Quốc có thể ỷ lại Thần Thông bảo vệ ba mươi năm, nhưng sau đó vẫn là phải đi lên con đường xây dựng quốc phòng.

Đây chính là cách nói của Đỗ Lan, Thái Tử nghe xong thì rất khó lý giải, cậu ta còn chưa biết cái gì gọi là nhân thời chế nghi tùy thời thay đổi, còn chưa biết tất cả đều là biến hóa.

Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây cũng không phải nói chơi, là thật sự sẽ phát sinh.

Đồng thời đối với chủ trương bại là chuyện tốt, thắng là chuyện xấu kia của Đỗ Lan, Thái Tử và Kiệt cũng rất khó lý giải.

Bọn họ về mặt chủ quan không cách nào chấp nhận cách nói này.

Thất bại đối với quân đội khẳng định không phải chuyện tốt, nhưng đối với kinh tế có khả năng là chuyện tốt.

Đỗ Lan đứng ở góc độ kinh tế cân nhắc vấn đề, cách nói tự nhiên không sai.

Thái Tử và Kiệt nếu đứng ở góc độ vinh dự mà nhìn, vậy thì không phải.

Tóm lại bọn họ cần thời gian mới có thể tiêu hóa lời của Đỗ Lan, mà lời của Đỗ Lan chung quy sẽ được chứng thực.

Lúc này Thần Thông truy tìm dấu chân A Mạt Appa cũng đã tới Vĩnh Cố Thành, hơn nữa cùng tổ chức Đái Lạp phát sinh xung đột.

Tổ chức này không chỗ nào không có, sau khi phát hiện Thần Thông, liền nghĩ bắt lấy Thần Thông để nộp một tờ đầu danh trạng cho Hỏa Liệt Quốc.

Thần Thông chính là tội phạm truy nã đầu sỏ của Hỏa Liệt Quốc, là kẻ địch của Hỏa Liệt Quốc.

Tuyên truyền Thần Thông cản trở Hỏa Liệt Quốc, một mặt là sự thật, mặt khác cũng là vì dời đi tầm mắt, để mọi người biết cũng không phải bởi vì Hỏa Liệt Quốc trở nên yếu đi, mà là Thần Thông tà ác đang quấy rối, cho nên chỉ cần bắt được Thần Thông tất cả sẽ trở nên tốt đẹp.

Hỏa Liệt Quốc thông qua kiểu tuyên truyền đánh lạc hướng dư luận này, đã chuyển dịch sự bất mãn của người dân đối với quốc gia.

Bắt được Thần Thông cũng không thể thay đổi vấn đề của Hỏa Liệt Quốc, chi tiêu quân phí mới là gánh nặng chân chính của Hỏa Liệt Quốc.

Thần Thông và tổ chức Đái Lạp phát sinh chiến đấu, bất quá cũng thông qua chiến đấu phát hiện nguyên lai A Mạt đã bị Đái Lạp bắt giữ.

A Mạt trước tiên bị bán cho đoàn xiếc thú, sau đó trốn thoát, du đãng không mục đích, cuối cùng bị Đái Lạp phát hiện bắt giữ.

Chỉ cần bắt được tọa kỵ của Thần Thông, Thần Thông tự nhiên sẽ tự đưa hàng tới cửa.

Cuối cùng Đái Lạp ôm cây đợi thỏ, quả nhiên gặp được Thần Thông.

Bất quá tiểu đội Thần Thông cũng không phải dễ đối phó, Đái Lạp tuy rằng có biện pháp chuyên môn đối phó ngự thuật sư, nhưng vẫn bị bọn họ chạy thoát.

Thành viên Đái Lạp đều sẽ đeo găng tay đá, sau đó cách không phóng găng tay ra bắt người, vô thanh vô tức, phi thường thuận tiện.

Có thể cách không dùng găng tay thi triển cầm nã thuật, găng tay đá rất kiên cố, có thể còng tay kẻ địch.

Cách không cầm nã thuật làm cho Thác Phù rất khó chịu, bởi vì cô bé không nghe được thanh âm, không cách nào phán đoán động tác của kẻ địch.

Sau chuyến lữ hành, cô bé đã gặp phải đủ loại thủ đoạn không thấy được trên lôi đài, khắc sâu nhận thức được sự thiếu sót của bản thân, càng kiên định quyết tâm học được Thần Thông cảnh giới của mình.

Chính mình phải vận dụng càng nhiều năng lượng vũ trụ, phải thông qua ngự thuật biến thân thể của mình thành thần linh.

Tuy rằng sơ ngộ chiến đấu Thần Thông thuận lợi thoát hiểm, nhưng bọn họ biết Vĩnh Cố Thành cũng không thân thiện.

Tôi rõ ràng là tới hỗ trợ.

Thần Thông bày tỏ chính mình có thể giúp đỡ Thổ Cường Quốc đối kháng Hỏa Liệt Quốc, nhưng người Thổ Cường Quốc vì cái gì muốn bắt chính mình.

Thật sự là hoàn toàn không thể lý giải, bọn họ không phải cùng một phe sao.

Khả năng bọn họ không biết đi.

Tác Tạp Sokka có thể nói cái gì đây, bọn họ hiện tại là muốn bao nhiêu chật vật thì có bấy nhiêu chật vật.

Nhưng A Mạt vẫn là phải cứu, bọn họ phải nghĩ biện pháp tìm được hang ổ của tổ chức Đái Lạp mới được, trước tiên ẩn nấp tại Vĩnh Cố Thành, nghỉ ngơi chỉnh đốn cho tốt.

Chúng ta phải tu hành thôi.

Thác Phù nói, khoảng thời gian này quang lo đi đường, đã rất lâu không có dụng tâm tu hành.

Quả thật, kẻ địch gặp phải lần này và trước kia không giống nhau.

Làm cho tôi nhớ tới đội cung tiễn dưới trướng Triệu tổng đốc.

Thần Thông còn sợ hãi mà nói.

Lần trước Thần Thông trực tiếp bị bắt, nếu không phải Thái Tử bị lưu đày cứu giúp, An sớm đã xong đời rồi.

Đội cung tiễn, là tiểu đội bắt giữ Thần Thông do Triệu tổng đốc chọn lựa một đám cao thủ giỏi về thể thuật và bắn tên tạo thành, bọn họ lợi dụng các loại cung tên làm cho Thần Thông rất chật vật.

Một khi phát động công kích thì giống như là sóng biển vậy, một đợt tiếp một đợt, đặc biệt am hiểu đánh phối hợp.

Đợt thứ nhất câu dẫn ngự thuật của Thần Thông, chờ đến khi Thần Thông lực cũ đã hết, lực mới chưa sinh, đợt thứ hai lập tức đuổi kịp.

Đái Lạp gặp phải lần này cũng là như thế, cũng là một đám người, cũng là có phối hợp, nhân số thậm chí so với tiểu đội cung tiễn còn nhiều hơn.

Cho nên Thần Thông cũng cảm giác rất cố hết sức, may mắn lần này bên cạnh Thần Thông còn có đồng đội, nếu không cậu ta lại phải chịu thiệt.

Lần trước đội cung tiễn là chờ lúc Thần Thông lạc đàn thì phát động công kích, cho nên Thần Thông không kháng cự được.

Tu hành, ba người bắt đầu tu hành, mà Tác Tạp phụ trách thu mua vật tư bảo đảm sinh hoạt.

Bạn còn đang vì sự yếu đuối của bản thân mà ảo não sao.

Bạn còn đang vì sự nhỏ yếu của bản thân mà hối hận sao.

Bạn còn đang vì sự vô lực của bản thân mà phẫn nộ sao.

Vậy hãy trở thành đại sư huấn luyện động vật thần kỳ đi, tám trăm loại động vật thần kỳ mặc quân lựa chọn, lựa chọn một đầu thần thú thích hợp với bản thân, sau đó cùng thần thú kề vai chiến đấu, trở thành tồn tại sánh vai thần linh đi.

Tác Tạp đứng trước một tấm biển quảng cáo nhìn đến xuất thần, bởi vì lời quảng cáo này thật sự hoàn toàn phù hợp với tình huống của cậu.

Động lòng rồi, lập tức đi Vườn thú thần kỳ.

Lúc này Vườn thú thần kỳ đã tiến hành mở rộng, gia tăng biểu diễn chiến đấu của động vật thần kỳ, có thể nói là cực kỳ được hoan nghênh.

Bởi vì đánh nhau thì có thể cá cược, tình huống hiện tại của Vĩnh Cố Thành cũng không quá ổn, có lượng lớn nhân viên nhàn tản, những người này không có công việc lại có nhu cầu phát tài, cho nên bị lừa gia nhập cá cược.

Có một đám người chuyên môn nhìn chằm chằm những nạn dân có chút tiền nhàn rỗi này, thông qua cá cược móc sạch tiền tiết kiệm của người ta.

Động vật thần kỳ là sự vật mới mẻ, cá cược càng hăng hái, tính thưởng thức cũng mạnh hơn.

Tuy rằng Thái Tử và Kiệt đều không có sức mạnh sánh vai thần thú, bất quá chỉ huy động vật thần kỳ yếu một chút vẫn là có thể, yêu cầu không thể quá cao.

Đỗ Lan cho bọn họ trải nghiệm trước một chút phương thức chiến đấu của huấn luyện sư, làm cho bọn họ rất phấn chấn, cho dù là động vật thần kỳ bình thường cũng rất lợi hại.

Tác Tạp mua vé đi vào đấu thú trường, nghe được tiếng hoan hô như sơn hô hải khiếu, nhìn thấy trong sân bãi hai con động vật thần kỳ bộ dáng sói hoang đang tiến hành giao phong, động tác của chúng đều phi thường nhanh, chỉ dựa vào sự bùng nổ của cơ bắp là có thể siêu âm tốc, có thể trực tiếp đụng nát tảng đá.

Mà điều làm cho cậu cao hứng hơn chính là, sự tấn công của động vật thần kỳ hoàn toàn là tiến hành theo mệnh lệnh của huấn luyện sư, động vật thần kỳ chính là sức mạnh của huấn luyện sư.

Nhanh chóng hòa nhập vào không khí đấu thú trường, Tác Tạp cũng hoan hô lên, bày tỏ đây mới là biểu diễn nam tử hán nên xem.

Bất quá cậu cũng không quên mục đích của mình là vì trở thành huấn luyện sư, cho nên chờ đến khi thi đấu kết thúc, cậu liền tìm người hỏi thăm làm thế nào trở thành huấn luyện sư.

Đi tìm Đỗ Lan là được, hắn là viện trưởng Vườn thú thần kỳ.

Cái tên này làm cho Tác Tạp có cảm giác không ổn, Tác Tạp thầm nghĩ đây không phải trùng tên với gia sư của Thác Phù sao.

Sẽ không trùng hợp như vậy chứ.

Nhưng mà sự thật trái ngược mong muốn, chờ đến khi Tác Tạp nhìn thấy Đỗ Lan, cậu có thể xác định Đỗ Lan trước mắt chính là Đỗ Lan mà cậu quen biết.

Tên Đỗ Lan này thật đúng là âm hồn bất tán, hơn nữa đủ loại kỳ quái.

Trước kia dạy Thác Phù cái gì mà Thần Thông cảnh giới, hiện tại lại làm cái gì mà huấn luyện sư, hắn rốt cuộc muốn làm cái gì.

Chương 2685

Tác Tạp vẫn như cũ cho rằng Thần Thông quá nhiều không phải chuyện tốt, nhưng cậu chưa từng nghĩ tới Thần Thông nếu chuyển hóa thành lực lượng sản xuất, thì là sự phát triển to lớn dường nào.

Theo Tác Tạp thấy, Thần Thông lợi hại như vậy, khẳng định là tiếp nhận cung phụng, mà không phải tự mình động thủ cơm no áo ấm.

Nhưng Đỗ Lan cho rằng mỗi một Thần Thông đều nên phát triển lực lượng sản xuất, đây mới là quan trọng nhất, một Thần Thông là có thể sản xuất lương thực cho một quốc gia, chẳng phải rất tuyệt sao.

Tác Tạp lần nữa gặp Đỗ Lan, đây đã là lần thứ ba rồi, mỗi lần thân phận của Đỗ Lan đều không giống nhau, lần đầu tiên là mật thám Hỏa Liệt Quốc, lần thứ hai là gia sư, lần thứ ba là viện trưởng Vườn thú thần kỳ.

Luôn là mạc danh kỳ diệu, lại nằm trong dự liệu.

Chính mình muốn trở thành huấn luyện sư, dường như là không thể vòng qua Đỗ Lan.

Đây không phải là đồng bạn của Thần Thông sao.

Sao thế.

Rốt cục lĩnh ngộ được Thần Thông là không đáng tin, vẫn là phải dựa vào động vật thần kỳ sao.

Vậy cậu tới thật đúng lúc, chúng tôi hiện tại đang tổ chức khóa trình huấn luyện sư, cậu có muốn gia nhập hay không.

Đỗ Lan nói.

Tác Tạp vốn dĩ là muốn gia nhập, nhưng hiện tại do dự, bởi vì cậu cũng không thích cách làm người của Đỗ Lan, người lớn này căn bản không đáng tin.

Nhìn không thấu Đỗ Lan rốt cuộc muốn làm gì, nhưng có thể xác định hắn cũng không quan tâm hòa bình và tương lai.

Cậu có một loại cảm giác chính nghĩa đặt sai chỗ, cậu không phải Thần Thông, cũng không phải ngự thuật sư, tuy rằng là vương tử Nam Cực, nhưng cũng chỉ là chăm sóc một đám già yếu bệnh tật, nhưng cậu vẫn như cũ cho rằng chính mình có trách nhiệm bỏ ra một phần sức lực của mình để cứu vớt thế giới.

Nhưng cậu lại sẽ hoài nghi sức mạnh của chính mình có phải hữu hiệu hay không, đối mặt với chiến lực cường đại của đồng bạn, cậu sẽ có chút tự ti.

Đỗ Lan nói.

Tác Tạp thầm nghĩ không cần trực tiếp như vậy chứ.

Nhịn không được nói: Tôi chưa bao giờ phủ nhận sự yếu đuối của chính mình, không cần ông nói.

Ta không thể không nói thật, bởi vì ta là người hướng dẫn đường đời chuyên nghiệp Life Coach, chức nghiệp chính là để người trẻ tuổi nhận rõ tự ngã, đạt được sức mạnh.

Cho nên cậu chỉ có thể tìm ta, ở những nơi khác cậu tối đa cũng chỉ là trở thành một chiến sĩ đỉnh tiêm, mà ở nơi này cậu có thể sánh vai thần minh.

Đỗ Lan bày tỏ chính mình là nhà bán sỉ thần linh, chỉ cần chân thành làm đệ tử của hắn, vậy ai cũng có thể trở thành thần linh.

Sao có thể.

Tác Tạp nói: Hơn nữa thần linh quá nhiều cũng không phải chuyện tốt, nếu thần linh đánh nhau, thiên hạ sẽ xong đời.

Cậu chỉ nhìn thấy một mặt phá hoại của sức mạnh, không nhìn thấy một mặt xây dựng của sức mạnh, nếu thần linh toàn bộ tự mình sản xuất, tự mình lao động, là có thể sản xuất lượng lớn tài nguyên.

Hơn nữa sở dĩ cậu lo lắng sức mạnh phá hoại, chủ yếu vẫn là cậu không có sức mạnh, làm một kẻ yếu, tự nhiên sẽ lo lắng sức mạnh vượt qua sự khống chế của chính mình.

Nhưng chờ đến khi cậu cũng đạt được sức mạnh, sẽ không còn lo này lo kia nữa, cậu cũng sẽ từ góc độ của bản thân sức mạnh để suy xét vấn đề.

Đỗ Lan nói.

Tác Tạp cũng không cảm thấy suy xét từ góc độ của kẻ yếu có vấn đề gì, dù sao trên thế giới đại bộ phận mọi người đều là kẻ yếu.

Đây không phải là Tác Tạp sao.

Kiệt đi tới, bọn họ có quen biết.

Thật ra Thái Tử cũng quen biết Tác Tạp, cho nên hắn trốn đi rồi, hắn lo lắng đối phương nhận ra chính mình.

Kiệt.

Tác Tạp và nhóm bạn lúc đầu ở chung với Kiệt vẫn rất vui vẻ, bởi vì cùng nhau kháng kích Hỏa Liệt Quốc xâm lược, nhưng về sau Kiệt ý đồ hủy diệt con đập để tiêu diệt thôn làng bình dân, nhóm Thần Thông không thể tán đồng, cho nên cuối cùng rất không vui vẻ.

Không ngờ gặp lại ở Vĩnh Cố Thành.

Kiệt nhìn trái nhìn phải, tìm kiếm Tạp Tháp Lạp.

Hành vi này của cậu ta rất nguy hiểm, bởi vì nhìn trúng bạn gái của nhân vật chính thì sẽ chết.

Muốn làm tình địch với nhân vật chính, hoặc là chủ động rút lui, hoặc là trực tiếp ngỏm củ tỏi, không có con đường thứ ba để đi.

Đương nhiên còn có một loại tình huống khác, chính là nữ chính bị tên tóc vàng không biết từ đâu chui ra cướp đi, không có bất cứ quan hệ gì với nhân vật chính hay phối giác.

Không nhìn thấy Tạp Tháp Lạp, Kiệt hỏi: Sao chỉ có cậu, những người khác đâu.

Chúng tôi bị người ta tập kích, cho nên tạm thời trốn đi.

Tác Tạp nói, tuy rằng hành vi phục thù không từ thủ đoạn của Kiệt không được bọn họ tán đồng, nhưng Kiệt hẳn là sẽ không bán đứng Thần Thông.

Vậy sao, thế sao cậu lại tới nơi này.

Kiệt rất tò mò vì sao Tác Tạp lại tới Vườn thú thần kỳ.

Tôi nhìn thấy quảng cáo huấn luyện sư.

Kiệt vừa nghe liền hiểu, cậu ta cũng biết Tác Tạp giống như chính mình chỉ là người thường, đều tìm kiếm sức mạnh.

Vậy cậu có thể cùng chúng tôi huấn luyện.

Thái Tử trong bóng tối vừa nghe trán lập tức toát mồ hôi, một khi gặp mặt Tác Tạp, vậy thân phận của hắn sẽ bị hấp quang, sẽ không cách nào ở lại Vĩnh Cố Thành được nữa.

Không được, hắn phải trở về nói cho Vương Thúc, chuẩn bị chạy trốn mới được.

Lập tức về quán trà.

Tác Tạp lại vẫn còn đang do dự, dù sao người như Đỗ Lan mang lại cảm giác rất không tốt.

Trở thành huấn luyện sư xác thực là con đường biến cường của người thường, giống như những người không biết ngự thuật như chúng ta, chỉ có thể dựa vào ngoại lực.

Động vật thần kỳ chính là đồng bọn tốt nhất của chúng ta.

Kiệt đã trải nghiệm qua cảm giác biến cường, cho nên đề cử Tác Tạp cũng trở thành huấn luyện sư.

Tên kia cậu không phải là muốn dùng động vật thần kỳ đi tập kích bình dân Hỏa Liệt Quốc đấy chứ.

Tác Tạp nhịn không được hỏi.

Kiệt vừa nghe liền không vui, nói: Đúng đúng, các người thanh cao, chỉ có tôi là người xấu, chỉ có tôi không phân biệt tốt xấu.

Các người sinh hoạt ở Nam Cực, cho nên Hỏa Liệt Quốc không có đóng quân, chỉ là cướp đi tài phú của các người rồi đi.

Nhưng quê hương của tôi ở Thổ Cường Quốc, đám cường đạo Hỏa Liệt Quốc này chẳng những cướp bóc, còn ở tại nhà tôi, chim cúc cu chiếm tổ chim khách, chẳng lẽ còn không cho phép tôi quét dọn gián chuột trong phòng sao.

Bọn họ là con người.

Lúc bọn họ giết chết người nhà của tôi, có từng suy xét qua người nhà của tôi cũng là con người hay không.

Kiệt phẫn nộ nói.

Đó là binh sĩ giết, trong thôn chỉ có người thường Hỏa Liệt Quốc.

Tác Tạp nói: Nếu chúng ta cũng giết người thường, vậy thì có gì khác biệt với người Hỏa Liệt Quốc.

Đừng đánh tráo khái niệm, người thường Thổ Cường Quốc cũng không có ở trong nhà người khác, kẻ ở trong căn nhà cướp được căn bản cũng không phải người thường, đều là cường đạo.

Hai người anh một lời tôi một câu, hai đôi mắt phun ra tia lửa.

Hoàn cảnh Nam Cực kia chỉ có người Thủy Thiện Tộc có thể ở, thông qua đánh cá và hàng hải, bọn họ mới có thể sinh hoạt.

Người Hỏa Liệt Quốc là không có khả năng ở tại nơi đó, cho nên chỉ là cướp một đợt rồi chạy.

Nhưng đất đai Thổ Cường Quốc phì nhiêu, thích hợp cư trú, chẳng những cướp bóc còn muốn chiếm lĩnh luôn, tình huống xác thực bất đồng.

Thật ra ta cảm thấy Kiệt nói có đạo lý, quyền sở hữu đất đai thuộc về Thổ Cường Quốc, tất cả mọi thứ trên đất đai đều có thể do bọn họ định nghĩa, bọn họ nói kẻ xâm lược Hỏa Liệt Quốc là gián chuột cũng không có vấn đề gì.

Đỗ Lan bày tỏ Kiệt hiện tại là đệ tử của mình, làm thầy giáo phải ủng hộ một chút mới được.

Tác Tạp trừng mắt nhìn Đỗ Lan, hoàn toàn không coi lời hắn ra gì, lời nói của loại người lớn rác rưởi này căn bản không có ý nghĩa.

Hiển nhiên Đỗ Lan trước đó thừa nhận mình tiêu chuẩn kép, đã không cách nào thiết lập uy tín người lớn nữa rồi.

Bọn họ cũng là con người, tóm lại chúng ta và Hỏa Liệt Quốc bất đồng ở chỗ chúng ta sẽ không lạm sát kẻ vô tội, đây là điểm mấu chốt của chúng ta.

Nếu hành vi của chúng ta cũng giống như Hỏa Liệt Quốc, vậy chúng ta lại có tính chính đáng gì.

Tác Tạp cho rằng tính chính đáng quan trọng hơn quyền sở hữu: Nếu không có tính chính đáng, mọi người giống nhau chỉ là vì quyền sở hữu đất đai mà chiến đấu, vậy thì ai mạnh người đó được quyền nói, đất đai nên thuộc về người đó.

Nhưng nếu có tính chính đáng, chúng ta cũng không nên lấy vũ lực làm tiêu chuẩn, mà là lấy chính nghĩa làm tiêu chuẩn.

Chỉ có chính nghĩa mới có thể đoàn kết mọi người, mà không phải anh vì đất đai của anh, tôi vì đất đai của tôi, hắn vì đất đai của hắn, nếu chỉ là vì đất đai của mỗi người, vậy chúng ta căn bản không cách nào đoàn kết.

Vương tử Nam Cực cũng không phải dạng vừa, Tác Tạp biết vũ lực của mình không cao, cho nên đi theo con đường trí mưu, đề xuất lấy có đạo phạt vô đạo mới là quan trọng nhất, chỉ là một đám người tiến hành vũ lực phản kích thì không có ý nghĩa.

Cái bọn họ phải làm là phân biệt rõ ràng với Hỏa Liệt Quốc, không thể trở thành Hỏa Liệt Quốc thứ hai, như vậy mới có tính chính đáng trong việc phản xâm lược, mà không phải cứ mãi theo đuổi quyền sở hữu.

Cục diện lập tức được mở ra.

Cậu ta nói cũng có đạo lý.

Đỗ Lan lập tức tiêu chuẩn kép, bày tỏ Tác Tạp giọng lớn, cho nên cậu ta nói cũng có đạo lý.

Tác Tạp nhìn bộ dáng nhảy qua nhảy lại kia của Đỗ Lan, thầm nghĩ quả nhiên là một gã người lớn vô sỉ.

Kiệt bày tỏ nghe không hiểu, chưa từng được giáo dục, có khoảng cách thế hệ.

Nam Cực tuy rằng cũng rất thảm, nhưng ít ra trong thôn Tác Tạp còn có một đám người già truyền thụ tri thức cho trẻ con.

Mà Kiệt từ lúc rất nhỏ đã trốn đông trốn tây, tham gia quân phản kháng, căn bản không có điều kiện học tập, đồng bọn của cậu ta đều là những kẻ mù chữ trạc tuổi nhau.

Chẳng lẽ chiến đấu vì đất đai và chiến đấu vì chính nghĩa không giống nhau sao.

Giống nhau lại không giống nhau, chiến đấu vì đất đai chỉ có thể đoàn kết những người mất đi đất đai, chiến đấu vì chính nghĩa có thể đoàn kết tất cả những người sở hữu và muốn sở hữu lợi ích chính đáng.

Chương 2686

Cái trước chỉ là lợi ích nhỏ trước mắt, cướp xong chia xong là kết thúc.

Cái sau là một bộ quan hệ phân phối, có thể không ngừng vận hành tiếp, không ngừng hấp thu người mới.

Tác Tạp và Kiệt đang đối lập, Tác Tạp với tư cách là Vương tử Nam Cực, đã bày ra trình độ vương tử.

Cho rằng chiến tranh cũng không phải chỉ vì lợi ích của chính mình, mà là vì chính nghĩa.

Lợi ích của chính mình không phải lợi ích của người khác, chỉ vì lợi ích của chính mình là không cách nào đoàn kết người khác.

Muốn đoàn kết người khác thì phải duy trì lợi ích của tất cả mọi người, thậm chí hy sinh lợi ích chính mình để ưu tiên người khác, muốn làm được điểm này thì cần một bộ quan hệ phân phối cao hơn lợi ích, cũng chính là chính nghĩa, chính là phải lấy có đạo phạt vô đạo, chính là phải thể hiện chỗ không giống nhau giữa chính mình và kẻ địch.

Quan hệ phân phối của Hỏa Liệt Quốc chính là ưu tiên chính mình, cho nên bọn họ đi khắp nơi bành trướng cướp bóc thỏa mãn chính mình.

Nếu nhóm Tác Tạp cũng giống như Hỏa Liệt Quốc, vậy thì làm sao có thể đoàn kết mọi người.

Làm sao có thể để mọi người tin tưởng Thần Thông công kích Hỏa Liệt Quốc là vì mọi người, mà không phải vì lợi ích của chính mình.

Thần Thông tuy rằng là Thần Thông, nhưng cũng là con người, cũng có thất tình lục dục, ai biết cậu ta có phải vì chính mình mới đánh Hỏa Liệt Quốc hay không.

Nếu cách làm của Thần Thông và Hỏa Liệt Quốc giống nhau, cũng là lạm sát kẻ vô tội, vậy mọi người cũng sẽ không tin tưởng Thần Thông có thể đảm bảo lợi ích của bọn họ.

Kiệt chỉ là đứng ở góc độ người bị hại, mà Tác Tạp đứng ở góc độ người lãnh đạo.

Đỗ Lan thì là nhảy qua nhảy lại, bởi vì đứng ở góc độ của bọn họ mà nói, kỳ thật bọn họ đều không sai.

Người bị hại chính là phải có cừu báo cừu có oán báo oán, người lãnh đạo chính là phải nhìn xa trông rộng, chính là phải lấy có đạo phạt vô đạo.

Ai cũng không sai, vậy Đỗ Lan tự nhiên cũng là một hồi thì dạng này một hồi thì dạng khác.

Lời của Tác Tạp chấn động đinh tai nhức óc, cũng là làm cho Kiệt hiểu được một góc độ hoàn toàn mới.

Kiệt chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề trên chiến lược chỉnh thể đối với Hỏa Liệt Quốc, cậu ta chỉ là suy xét chiến thuật cục bộ chiến trường, chỉ là nhằm vào một kẻ địch cụ thể nào đó, mà không có suy xét qua xu thế của thiên hạ và lòng người.

Lòng người như nước, dân động như khói, muốn ngưng tụ mọi người cũng không phải chuyện đơn giản, nhu cầu của mỗi người đều không giống nhau, đem mọi người đoàn kết lại với nhau chỉ có thể là dùng chính nghĩa, mà không thể là một cái lợi ích cụ thể nào đó.

Phải xác định rõ ràng nghĩa vụ và quyền lợi của mỗi người, để mỗi người đều đạt được vị trí tương ứng, để mỗi người đều cảm thấy lợi ích của chính mình là hợp lý, là chính nghĩa, như vậy mọi người đều yên tâm.

Cừu hận là không cách nào làm được điểm này.

Ví dụ như đất đai quê hương Kiệt, đối với Kiệt và đồng bạn mà nói tự nhiên là phi thường quan trọng, nhưng đối với người khác thì không nhất định để ý.

Cho nên Kiệt không cách nào kêu gọi người khác giúp đỡ chính mình, đất đai của cậu ta cũng không hấp dẫn người khác.

Thần Thông bày ra phẩm cách cao thượng, bày ra sự đồng tình đối với bình dân Hỏa Liệt Quốc, bày ra sự căm thù đối với bạo quân Hỏa Liệt Quốc, có thể làm cho người ta tin tưởng vị Thần Thông này là Thần Thông đứng đắn, là Thần Thông có thể đảm bảo lợi ích của chính mình.

Sau khi giúp đỡ Thần Thông đánh bại Hỏa Liệt Quốc, mọi người có thể an tâm qua ngày, không cần lo lắng Thần Thông biến thành một Hỏa Liệt Vương khác.

Thậm chí bá tánh Hỏa Liệt Quốc cũng có thể tin tưởng Thần Thông, không cần phản kháng tới cùng, bởi vì Thần Thông cũng là để ý lợi ích của bọn họ, có thể ngăn cản phản công thanh trừng.

Đầu óc Kiệt có chút loạn, bởi vì lần đầu tiên suy xét những việc này.

Tác Tạp thì trừng mắt nhìn Đỗ Lan không có nguyên tắc, cảm thấy loại người lớn này thật sự là quá đáng ghét, hy vọng người lớn như Đỗ Lan ít đi một chút.

Vậy cậu là muốn trở thành huấn luyện sư, hay là không muốn.

Đỗ Lan đổi chủ đề, hỏi quyết định của Tác Tạp.

Ông là thầy giáo huấn luyện sư.

Tác Tạp hỏi.

Không sai.

Đỗ Lan cho đối phương một nụ cười thật tươi.

Theo Tác Tạp thấy nụ cười này quả thực có độc, bất quá cậu nghĩ tới Thác Phù, lại nhìn Kiệt trước mắt, cũng không thể không thừa nhận Đỗ Lan là có bản lĩnh thật sự.

Quả thật nắm giữ sức mạnh mà người bình thường không tưởng tượng nổi, giáo dục của hắn xác thực là có thể giúp đỡ người khác tăng lên thực lực.

Ông trước kia dạy Thác Phù Thần Thông cảnh giới, hiện tại Thác Phù lại dạy cho em gái tôi, hơn nữa rất có khả năng những tri thức này sẽ truyền bá ra ngoài, chẳng lẽ ông không có suy xét qua có một ngày người xấu học được những tri thức này sao.

Tác Tạp hỏi, vấn đề này là nghiêm túc, cũng là điều cậu luôn suy xét.

Cậu đang lo lắng cái gì.

Không ngại cứ nói thẳng.

Tôi lo lắng nếu xuất hiện lượng lớn người nắm giữ Thần Thông cảnh giới, cuối cùng sẽ bùng nổ chiến tranh.

Tác Tạp nói: Thần Thông rất lợi hại, tính phá hoại cực lớn, sẽ chết rất nhiều người.

Chiến tranh Thần Thông, ngẫm lại đã cảm thấy đáng sợ.

Cậu từng thấy An tiến vào cảnh giới Thần Thông, hai mắt An phóng quang, đồng thời khống chế tứ đại nguyên tố, cứ như là một cơn lốc xoáy di động, bất cứ kiến trúc nào trước mặt cậu ta đều không chịu nổi một kích.

An đây còn là trạng thái Thần Thông không hoàn toàn, không thể bền bỉ, nếu thật sự có một đám Thần Thông thành thục đánh nhau, tràng diện kia quả thực đáng sợ.

Hóa ra là lo lắng Thần Thông quá nhiều mà bùng nổ chiến tranh, dẫn đến nhân loại tiến vào thời đại hắc ám sao.

Đỗ Lan bày tỏ có khả năng: Nhưng cho dù không có Thần Thông, nhân loại vẫn giống như cũ sẽ tiến vào thời đại hắc ám.

Ngược lại có Thần Thông, nếu sức mạnh của Thần Thông dùng vào sản xuất, vậy nhân loại sẽ có thể vẫn luôn ở lại thời đại quang minh rồi.

Tác Tạp bày tỏ cái gì thời đại quang minh, cái gì thời đại hắc ám.

Hoàn toàn nghe không hiểu.

Đỗ Lan liền giải thích một chút về hai thời đại này, Quang Minh Thần và Hắc Ám Thần đấu tranh, xấp xỉ một vạn năm một lần, Quang Minh Thần thắng chính là thời đại quang minh, thua chính là thời đại hắc ám.

Thời đại quang minh chính là mọi người an tâm phát triển, thời đại hắc ám chính là mọi người tiến công lẫn nhau.

A.

Vậy thắng bại giữa Quang Minh Thần và Hắc Ám Thần thông qua cái gì để phân rõ.

Bọn họ dựa vào cái gì có thể quyết định quang minh và hắc ám.

Chẳng lẽ chiến tranh và hòa bình của nhân loại chúng ta đều là thần linh thao túng.

Tác Tạp bày tỏ không phải nên do nhân tính và tài nguyên quyết định chiến tranh sao.

Sao lại có quan hệ với thần linh.

Hoàn toàn không thể lý giải, nhân gian biến hóa và thần linh có quan hệ gì.

Vấn đề này rất phức tạp.

Thần linh và thế giới khách quan là ảnh hưởng lẫn nhau, việc làm của nhân loại có thể ảnh hưởng sức mạnh quang minh và hắc ám, kết quả chiến đấu của quang minh và hắc ám lại phản ngược lại ảnh hưởng nhân loại.

Không có hắc ám, chẳng lẽ nhân loại sẽ không đánh giặc nữa sao.

Tác Tạp cạn lời nói.

Đánh chứ, nên nói chính là bởi vì trong lòng mỗi người đều có hắc ám, cho nên Hắc Ám Chi Thần mới chỉ có thể bị phong ấn mà không cách nào bị tiêu diệt.

Ngược lại Quang Minh Thần cũng là như thế, cũng không thể bị tiêu diệt.

Là bởi vì có nhân tâm hắc ám trước, mới có Hắc Ám Chi Thần.

Nhưng Hắc Ám Chi Thần nếu cường đại lên, sẽ có thể khuếch đại nhân tâm hắc ám, phản ngược lại ảnh hưởng nhân loại.

Không hiểu.

Cái gì ảnh hưởng lẫn nhau, tồn tại lẫn nhau.

Kỳ thật chính là thú tính và nhân tính trong lòng người.

Thời đại quang minh, nhân tính chủ đạo, thời đại hắc ám, thú tính chủ đạo.

Tóm lại thần linh có thể khống chế nhân loại, nhân loại cũng ảnh hưởng thần linh.

Đây cũng là ý nghĩa của huấn luyện sư, thông qua người và thần thú hợp tác, thần thú cho nhân loại mượn sức mạnh, nhân loại giúp đỡ thần thú tiến hóa.

Đỗ Lan nói.

Không hiểu thì không hiểu vậy, Tác Tạp vẫn là giải quyết chuyện trước mắt trước đã, thần linh cự ly với cậu quá mức xa xôi.

Cậu nói: Nếu là ông dạy, vậy tôi không học nữa.

Rời xa Đỗ Lan có ích cho sức khỏe thể chất và tinh thần, vì sức khỏe của mình mà suy nghĩ, vẫn là cự tuyệt dụ hoặc của sức mạnh.

Thật là đáng tiếc.

Đỗ Lan biểu đạt sự tiếc nuối.

Chương 2687

Tác Tạp đi, cậu trở về nói cho Thần Thông việc mình nhìn thấy Đỗ Lan.

Mà Kiệt vẫn còn đang suy tư, đối với cậu ta mà nói, cách nói của Tác Tạp quá phức tạp, cậu ta cần thời gian.

Mà Thái Tử cũng đã trở lại quán trà, nói cho Vương Thúc biết nhóm Thần Thông đã tới.

Vương Thúc ngược lại một chút cũng không nóng nảy, tới thì tới thôi: Vĩnh Cố Thành lớn như vậy, không nhất định có thể gặp phải.

Nhưng vừa rồi con suýt chút nữa bị bọn họ phát hiện.

Thái Tử cạn lời nói, không phải không thể gặp được, mà là đã sắp gặp được rồi.

Vương Thúc vẫn bình tĩnh như cũ nói: Vậy thì gặp rồi hãy nói, gặp được Thần Thông so với gặp được A Tổ Lạp an toàn hơn nhiều.

Hơn nữa hiện tại Vĩnh Cố Thành không nhất định hoan nghênh Thần Thông.

Tình huống Vĩnh Cố Thành rất phức tạp, đấu tranh nội bộ phi thường kịch liệt, Thần Thông lúc này tới Vĩnh Cố Thành đối với một số người mà nói chính là cái gai trong mắt.

Thái Tử không hiểu lắm, bởi vì cậu ta cảm thấy Thần Thông là giúp đỡ Thổ Cường Quốc phản kích Hỏa Liệt Quốc, người Thổ Cường Quốc sao lại không hoan nghênh.

Cậu ta vẫn là quá không hiểu rõ tranh giành quyền lực, lợi ích quốc gia không phải lợi ích chính mình, hai bên trái ngược, bản thân ưu tiên, Thổ Cường Quốc cũng có một đám gia hỏa ưu tiên bản thân.

Thái Tử không hiểu lợi ích cá nhân và lợi ích quốc gia là có xung đột, Vương Thúc lại rất rõ ràng một điểm, Thổ Cường Quốc to lớn như vậy có một đám người ích kỷ là quá bình thường.

Hỏa Liệt Quốc cũng không phải giống vậy sao, hiện tại việc làm của Công chúa chính là bán nước, nhưng vẫn có một đám đông người ủng hộ Công chúa.

Đương nhiên Vương Thúc càng biết vấn đề của Hỏa Liệt Quốc và Thổ Cường Quốc đều rất khó giải quyết, vấn đề Thổ Cường Quốc kỳ thật cùng Hỏa Liệt Quốc không sai biệt lắm, đều không có điểm tăng trưởng kinh tế gì, cho nên tiền kiếm được từ xuất khẩu nguyên dược liệu cũng đang chơi trò tay trái chuyển tay phải trong giới tài sản, cũng đang không ngừng thổi phồng giá trị tài sản.

Bất động sản, vật giá trong Vĩnh Cố Thành đều phi thường đắt đỏ, điều bất đồng là Thổ Cường Quốc dù sao diện tích quốc thổ to lớn, nhân khẩu cũng nhiều hơn Hỏa Liệt Quốc, thật sự hết cách thì còn có thể chuyển nhà, hoặc là tăng giá nguyên dược liệu xuất khẩu, dù sao Thổ Cường Quốc là nước xuất khẩu nguyên dược liệu lớn nhất, có thể thông qua quyền định giá để chuyển dịch mâu thuẫn ra bên ngoài.

Hỏa Liệt Quốc không có năng lực như vậy, chỉ có một con đường bành trướng quân sự.

Cho nên mỗi một quốc gia đều có vấn đề của riêng mình, tuy rằng thủ pháp chuyển dịch mâu thuẫn không giống nhau, nhưng đều là trăm phương ngàn kế chuyển dịch mâu thuẫn.

Dưới hoàn cảnh lớn như vậy, đấu tranh lợi ích nội bộ các nước khẳng định cũng là rất kịch liệt.

Có phải con đến bây giờ cũng không thể lý giải vì sao chính mình chỉ là đưa ra một ý kiến phản đối nho nhỏ, liền bị phụ thân con vô tình lưu đày như thế, thậm chí còn muốn đả thương mặt con.

Vương Thúc hỏi, trước khi Thái Tử bị lưu đày, Hỏa Liệt Vương và Thái Tử đã tiến hành quyết đấu đặc sắc dị thường của Hỏa Liệt Quốc, cha con đánh nhau một trận, Thái Tử tự nhiên không dám ra tay với phụ thân, cuối cùng trên mặt bị phỏng một vết sẹo.

Bởi vì con đưa ra ý kiến phản đối, xúc phạm uy quyền của Vương.

Thái Tử nói, cậu ta vẫn luôn cho rằng chính mình phản đối phụ thân, cho nên mới có thể bị lưu đày.

Vương Thúc nói: Không đến mức đó, tuy rằng vị huynh đệ kia của ta xác thực là một kẻ tàn nhẫn, nhưng cũng không phải người hẹp hòi như vậy.

Nếu chỉ là làm trái cá nhân ông ta, ông ta không đến mức xuống tay tàn nhẫn như vậy với con trai ruột.

Con làm trái cũng không phải Hỏa Liệt Vương, mà là phái bành trướng quân sự.

Trước kia Vương Thúc cũng không có lên lớp chính trị cho Thái Tử, toàn dựa vào Thái Tử tự mình tìm tòi.

Nhưng hiện tại Vương Thúc cảm thấy cần thiết phải lên lớp, bởi vì hình thức là càng ngày càng vi diệu, ông phải để Thái Tử chuẩn bị sẵn sàng mới được.

Không thể lại chậm rì rì chờ Thái Tử kiên định chính mình, phải cung cấp giáo dục.

Thái Tử không ngờ bên trong Hỏa Liệt Quốc có chuyện lôi bè kết phái, cậu ta tưởng rằng mọi người đều là người Hỏa Liệt Quốc, đều là vì tương lai Hỏa Liệt Quốc.

Hỏa Liệt Vương cũng không chỉ vẻn vẹn đại biểu chính mình, mà là đại biểu cho phái bành trướng quân sự.

Mà chủ trương của con hiển nhiên không phù hợp phái bành trướng quân sự, người con có thể hấp dẫn khẳng định là người phản đối phái bành trướng quân sự, ví dụ như ta, ở trong nước, ta đã bị nhận định là Thái Tử đảng.

Kỳ thật còn có rất nhiều người giống như ta đang âm thầm ủng hộ con, bởi vì chúng ta đều cho rằng Hỏa Liệt Quốc bành trướng chú định sẽ thất bại.

Nghe xong những lời này, Thái Tử rất kinh ngạc, nhịn không được nói: Nhưng vì sao trước kia thúc không nói với con những điều này.

Bởi vì con vẫn luôn do dự, vẫn luôn ý đồ đạt được sự thừa nhận của phụ thân.

Bất quá hiện tại thế cục biến hóa rất nhanh, đặc biệt còn có người khác thêm dầu vào lửa, ta nghĩ cần thiết nói chuyện với con.

Cậu nhìn bức tranh này xem.

Vương Thúc đưa cho Thái Tử một tấm hình, để cậu ta nhận diện.

Đây là Đỗ Lan.

Cầm lấy bức tranh, Thái Tử liếc mắt một cái liền nhận ra người trong tranh là Đỗ Lan, vẽ rất giống.

Đây là ta tìm họa sĩ cung đình từng gặp Đỗ Lan vẽ ra, nếu con cũng nói là Đỗ Lan, vậy thì không sai rồi, tên Đỗ Lan này chính là thầy dạy kiếm thuật của A Tổ Lạp, hắn vốn dĩ nên bị giết chết rồi, nhưng không ngờ hắn sẽ xuất hiện ở Thổ Cường Quốc.

Đương nhiên không loại trừ hắn có anh em sinh đôi, bất quá ta nghĩ người chúng ta gặp được chính là bản tôn của hắn.

Vương Thúc biết Thái Tử sau khi bị lưu đày, hiểu biết rất ít đối với tình huống trong nước, cho nên bổ túc cho cậu ta, nói một hồi chính là một đêm.

Thái Tử mộng bức, không ngờ em gái chính mình đã là nhân vật hot cạnh tranh vương vị, càng không biết con bé đang cuồng phong trên con đường bán nước, thậm chí hợp tác với kẻ địch của Hỏa Liệt Quốc.

Đương nhiên cũng không ngờ Vương Thúc tuy rằng rời khỏi Hỏa Liệt Quốc, lại vẫn như cũ hiểu biết nhiều tình báo như vậy.

Với tư cách là Thái Tử, cậu ta cảm thấy chính mình rất thất bại, đối với thế cục trong và ngoài nước chỉ là tràn ngập sự lý giải cảm tính hóa, cũng không thể đưa ra phán đoán chính xác.

Nói thật rất thất vọng, ngay cả đứa em gái mười hai tuổi cũng làm tốt hơn chính mình.

Không cần như thế, tuy rằng về mưu lược, con xác thực có vẻ non nớt.

Nhưng con có một trái tim thiện lương, điều này là có thể làm cho mọi người ủng hộ con, bởi vì mọi người hiện tại cần chính là sự phát triển và xây dựng an ổn, mà không phải đánh giặc và lăn lộn.

Hơn nữa A Tổ Lạp cũng không phải tự mình quy hoạch lộ tuyến, đều là tên Đỗ Lan này bày mưu tính kế sau lưng, năng lực của hắn hiển nhiên không bình thường.

Vương Thúc cũng đoán không ra Đỗ Lan muốn làm gì.

Thái Tử vừa nghe có quan hệ với Đỗ Lan, liền nghĩ tới cái lý luận chiến bại mới là thứ Hỏa Liệt Quốc cần nhất kia của Đỗ Lan, vội vàng nói cho Vương Thúc.

Vương Thúc nghe xong, cũng chỉ có thể nói Đỗ Lan xác thực là nghĩ đến rất xa, bộ tư duy quốc phòng dựa vào Thần Thông, kỹ thuật quân chuyển dân này của hắn xác thực có thể làm cho Hỏa Liệt Quốc vượt qua giai đoạn chuyển đổi gian nan, phát triển ba mươi năm sao.

Vương Thúc biết ba mươi năm không ít.

Ở trên Trái Đất một vương triều cũng chỉ có lịch sử hai ba trăm năm, ba mươi năm chính là một phần mười rồi.

Hòa bình thống nhất tốn mười năm, bình định chung quanh tốn cái mười năm, phát triển xây dựng làm cái ba mươi năm, sau đó làm cái ba mươi năm thịnh thế, hoàng triều một nửa thời gian đã trôi qua, tiếp theo chính là tài sản tăng giá, không tìm thấy không gian phát triển, liên tục đi xuống dốc, đại khái có cái ba mươi năm.

Sau đó chính là các nước nhỏ chung quanh đủ loại thăm dò, mâu thuẫn trong nước không ngừng lên men, cũng phải có cái ba mươi năm, cuối cùng sáu mươi năm chính là dỡ tường đông bổ tường tây, đồ đạc có thể bán đều bán sạch, trấn áp khởi nghĩa, các bên chui luồn, địa phương tự trị, an phận ở một góc, cuối cùng xong đời.

Kỳ thật chẳng những là quốc gia như thế, hào môn quý tộc phát gia và sa sút cũng không sai biệt lắm.

Đến cuối cùng đều là trong nhà có thể bán đều bán sạch, thịnh cực mà suy, chính là bởi vì sau khi không tìm thấy không gian phát triển, thì chỉ có thể sống qua ngày bằng tồn lượng, không cách nào tiếp tục tăng lượng.

Tồn lượng còn không phải chính là miệng ăn núi lở sao.

Thái Tử nghe xong Vương Thúc tiếp thu, lần đầu tiên cảm giác được tính phức tạp của chính trị là vượt xa nhận thức của cậu ta.

Tuy rằng cậu ta là Thái Tử, nhưng dù sao tuổi trẻ, kinh nghiệm còn chưa đủ.

Không chỉ là nghe vấn đề Hỏa Liệt Quốc thôi đã đau đầu, cũng là lần đầu tiên biết được thì ra con đường phụ thân đi là một con đường chú định thất bại.

Trước kia Thái Tử cũng không phản đối bành trướng, chỉ là cho rằng nên yêu thương binh sĩ.

Hôm nay mới ý thức được thì ra tất cả là hiện thực như thế, ý nguyện cá nhân là nhỏ bé như thế, trở thành Hỏa Liệt Vương cũng không uy phong, thậm chí có vài phần bi tráng.

Phụ thân ông ấy biết chính mình sẽ thất bại sao.

Biết, cho nên ông ta đặt cược tất cả vào ngày Tuệ Tinh sao chổi, ngày đó uy lực ngự hỏa thuật sẽ tăng cường.

Ông ta hy vọng có thể một hơi bắt lấy toàn bộ Thổ Cường Quốc, nhưng nếu là cuộc tấn công như vậy khẳng định sẽ là sách lược tiêu thổ, đến lúc đó sẽ có rất nhiều người chết đi.

Vương Thúc nói: Khi đó Hỏa Liệt Quốc sẽ chỉ trở thành kẻ địch của tất cả mọi người.

Lúc này Hỏa Liệt Vương cũng giống như Eren trong Attack on Titan, đối diện biển khơi là kẻ địch, thông qua phi thuyền, còn có ngự hỏa thuật, đối với Thổ Cường Quốc chính là không kích, dùng ngọn lửa thiêu rụi đại địa.

Eren có Rung Chấn, Hỏa Liệt Vương có thiên hỏa.

Phi thuyền xếp hàng, trên mỗi một chiếc đều có một ngự hỏa sư cường đại phun lửa xuống mặt đất, sẽ thiêu rụi tất cả.

Phản chính sau khi thiêu Thổ Cường Quốc thành tiêu thổ, Hỏa Liệt Quốc sẽ có thể tái thiết, một quốc gia mới sẽ phá đất mà lên trên mảnh đất tiêu thổ, một thế giới chỉ có ngự hỏa thuật sẽ đạt thành.

Bởi vì Hỏa Liệt Quốc là thật sự không còn tiền, chỉ có thể dựa vào ngày Tuệ Tinh trăm năm một lần để phát động quyết chiến cuối cùng.

Đến nỗi tài phú đạt được sau khi công phá Vĩnh Cố Thành đã đều chia xong rồi, căn bản không cách nào lấy ra phát động chiến tranh khác.

Vương Thúc lần này thao thao bất tuyệt giáo dục Thái Tử, rốt cục làm cho vị Thái Tử lưu vong ý thức được vấn đề của Hỏa Liệt Quốc.

Dọc đường đi này cậu ta gặp phải nhiều chuyện như vậy, hiện tại tất cả đều rõ ràng, sự bùng nổ của mâu thuẫn mới dẫn đến tao ngộ của chính mình.

Con hiểu rồi, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, nếu muốn giải quyết vấn đề Hỏa Liệt Quốc dường như thật sự cần một trận đại bại.

Biết mâu thuẫn, còn phải biết làm sao giải quyết mới được.

Chương 2688

Chỉ biết vấn đề không có tác dụng.

Giải quyết như thế nào.

Thái Tử phát hiện quả thật giống như Đỗ Lan nói, phải tiết kiệm chi tiêu, mới có thể đem tiền đầu tư vào phương hướng mới.

Phương hướng mới của Hỏa Liệt Quốc khẳng định chính là kỹ thuật công nghiệp quân chuyển dân rồi.

Nhưng nếu không thất bại, không đình chỉ bành trướng, nhân tài và vốn liếng vẫn như cũ sẽ ưu tiên quân đội và quân công.

Vương Thúc cũng trầm trọng gật gật đầu nói: Có đôi khi đau dài không bằng đau ngắn.

Cho dù Hỏa Liệt Quốc thật sự chiếm lĩnh Thổ Cường Quốc, thì cuối cùng đối mặt cũng là sự phản kháng song trọng của Thổ Cường Quốc và Hỏa Liệt Quốc.

Chờ đến khi quân đội không đất để chinh phạt, vô địch có thể đánh, nhưng binh sĩ vẫn là phải tốn tiền, vẫn là phải ăn cơm, vậy thì là cái động không đáy, chính là không ngừng tiêu hao tài chính, nhưng Hỏa Liệt Quốc căn bản không có tiền.

Đến lúc đó dân muốn phản, binh cũng muốn phản.

Cái này không thể không nhắc tới Tần Nhị Thế mà vong, Tần triều có thể nói là án lệ bành trướng thành công, nhưng sau khi hoàn thành bành trướng, rất nhanh liền sụp đổ.

Tần quân từng bách chiến bách thắng giống như đột nhiên mất đi sức chiến đấu, rõ ràng đánh quân chính quy lục quốc đều rất nhẹ nhàng, đánh một đám nông dân khởi nghĩa lại đánh không lại, lại không biết trong đám nông dân khởi nghĩa quân này có bao nhiêu cũng là lão binh Đại Việt.

Vương Thúc thầm nghĩ nếu hiện tại thất bại, vậy Hỏa Liệt Quốc hoặc hứa còn có thể tồn tại.

Nếu hoàn thành bành trướng rồi mới bị lật đổ, Hỏa Liệt Quốc có thể tồn tại hay không đều là một vấn đề.

Tóm lại thế giới này chính là như vậy, không có chuyện gì chỉ có chỗ tốt, cho dù uống trà, ngẫu nhiên còn sẽ bị phỏng miệng.

Cuối cùng là phát ngôn tổng kết triết lý, phần còn lại để Thái Tử tự mình đi nghĩ.

Thái Tử suy tư, phát hiện xác thực là như vậy, cũng không có phương pháp vẹn toàn đôi bên.

Tráng sĩ chặt tay, giải tán quân đội, hoặc hứa là biện pháp tốt nhất.

Con muốn đi tìm Thần Thông.

Thái Tử quyết định cùng Thần Thông phối hợp, đánh bại Hỏa Liệt Vương.

Vương Thúc vui mừng cười, nhìn xem vị cháu trai lớn này thật sự trưởng thành rất nhiều.

Bất quá hiện tại sức mạnh của Thần Thông cũng rất nhỏ yếu, muốn đánh bại Hỏa Liệt Vương vẫn là phải đợi Thần Thông nắm giữ Thần Thông cảnh giới mới được.

Trước tiên trở lại Vườn thú thần kỳ, Thái Tử phát hiện Tác Tạp đã đi rồi, chỉ còn lại một Kiệt đang xuất thần, cậu ta giống như là chịu sự xung kích linh hồn gì đó, cả người đều si ngốc.

Cậu ta đang suy tư nhân sinh, vừa rồi.

Đỗ Lan nói cho Thái Tử, vừa rồi bộ thuyết pháp lấy có đạo phạt vô đạo kia của Tác Tạp làm cho người thanh niên một lòng phục thù này rối trí rồi.

Thái Tử cảm thấy Tác Tạp nói có đạo lý, hiện tại tâm thái của cậu ta cũng chuyển biến, cho nên đối với Đỗ Lan và Kiệt nói: Có một chuyện tôi rất xin lỗi, nhưng hiện tại nhất định phải nói.

Tên thật của tôi là Tổ Khấu Zuko, là Thái Tử Hỏa Liệt Quốc bị lưu đày.

Biểu tình của Kiệt lập tức vặn vẹo, rất phức tạp, có sự phẫn nộ vì bị lừa gạt, cũng có sự căm ghét của cừu hận, càng có sự khiếp sợ ngoài ý muốn, cậu ta không ngờ người cùng cậu ta thông qua nạn dân tới Vĩnh Cố Thành lại là Thái Tử Hỏa Liệt Quốc.

Là đại kẻ thù của chính mình.

Lúc này là nghiến răng nghiến lợi, giống như tùy thời sẽ công kích.

Bất quá sự tình làm cho Kiệt sụp đổ vẫn còn đang phát sinh, liền nghe được Đỗ Lan hào không ngoài ý muốn nói: Ta từng nhìn thấy bức họa của ngươi ở vương cung Hỏa Liệt Quốc, tuy rằng trên bức họa ngươi không bị hủy dung, bất quá nhìn thấy ngươi liếc mắt một cái ta đã biết thân phận của ngươi.

Ta cũng tự giới thiệu một chút, Đỗ Lan, thầy dạy kiếm thuật cung đình Hỏa Liệt Quốc, quân sư của công chúa A Tổ Lạp, bất quá hiện tại ta đã phản bội cô ta rồi.

Kiệt cảm giác cổ có chút cứng ngắc, cảm giác chính mình hiện tại đang thân ở Tổ chức Áo Đen, chung quanh toàn là nằm vùng, chỉ có một mình mình là cúc cung tận tụy vì Tổ chức Áo Đen.

Người khác không phải là Thái Tử Hỏa Liệt Quốc, thì là giáo sư kiếm thuật cung đình Hỏa Liệt Quốc, còn có thiên lý hay không.

Thái Tử thấy Đỗ Lan thành thật với nhau, cũng là tò mò hỏi:

Nhưng tôi nghe nói ông đã chết rồi.

Ha ha, em gái kia của ngươi vẫn là quá trẻ tuổi, giết không chết ta.

Đỗ Lan nói: Ngươi đã thẳng thắn thân phận, xem ra đã đưa ra quyết định, muốn đứng ở mặt đối lập với Hỏa Liệt Vương, đúng không.

Thái Tử trầm trọng gật đầu: Tôi từng sùng bái ông ấy, cho rằng tất cả những gì ông ấy làm đều là chính xác, nhưng hiện tại tôi biết phụ thân cũng chẳng qua là bị trói buộc trên chiến xa, chỉ có thể không ngừng hướng về phía trước, thẳng đến khi chiến xa cùng ông ấy cùng nhau hủy diệt, nếu không không cách nào dừng lại.

Vậy thì do tôi tới hủy diệt chiến xa Hỏa Liệt Quốc, do tôi tới ngăn cản ông ấy.

Không tồi, không tồi.

Đỗ Lan bày tỏ không tồi.

Kiệt đã hỗn loạn, đám gia hỏa Hỏa Liệt Quốc quang minh chính đại thảo luận tương lai Hỏa Liệt Quốc trên lãnh thổ Thổ Cường Quốc, rốt cuộc có để Thổ Cường Quốc vào trong mắt hay không.

Lũ khốn kiếp các người.

Kiệt bùng nổ.

Bất quá Đỗ Lan lại nói: Bình tĩnh một chút, hiện tại cậu hẳn là biết lời của Tác Tạp rồi.

Nếu dựa theo cách làm của cậu, xác thực có thể giải mối hận trong lòng, lại không cách nào đoàn kết người dân Hỏa Liệt Quốc có lương tri.

Mà nhóm Tác Tạp giương cao chính nghĩa thì có thể đoàn kết mọi người, đây mới là ý nghĩa tồn tại của chính nghĩa.

Cừu hận không phải chuyện của mỗi người, cho dù là nợ nước thù nhà, cũng không phải mỗi người đều cảm đồng thân thụ.

Nhưng chính nghĩa đảm bảo lợi ích mỗi người, thì có thể tận khả năng đoàn kết mọi người.

Năm đó Khổng Tử ủng hộ để tang ba năm, ông có một đệ tử là Tể Ngã bày tỏ một năm là đủ rồi, Khổng Tử hỏi hắn trong lòng có thấy áy náy không.

Đối phương thẳng thắn nói trong lòng không thấy áy náy.

Khổng Tử cũng không thể nề hà, chỉ có thể nói nếu ngươi trong lòng không thấy áy náy vậy thì để tang một năm đi, cuối cùng Khổng Tử cũng chỉ có thể mắng sau lưng Tể Ngã là bất nhân.

Cùng một chuyện, thánh nhân cũng không cách nào làm cho đệ tử thống nhất thái độ.

Kiệt không phải thánh nhân, tự nhiên là không cách nào để mỗi người đều có thể cảm nhận cừu hận cậu ta mang trên lưng.

Tiểu đội Thần Thông cảm nhận không được, Thái Tử lưu vong cũng cảm nhận không được, cho nên Kiệt là cô độc, có đôi khi cậu ta cũng sẽ phản tư cừu hận của chính mình, nhưng cuối cùng vẫn là buông không được.

Cừu hận dường như đã trở thành trở ngại cho việc Kiệt hợp tác với người khác.

Sự bi hoan ly hợp của người và người cũng không tương thông, bất quá cái tâm thủ hộ lợi ích là không sai biệt lắm, ai ai cũng sẽ xu lợi tị hại, chỉ là có người có thể khắc phục, tuy ngàn vạn người ta vẫn đi.

Cho nên nói cái gì cừu hận a, báo thù a, người trong cuộc khẳng định là quần tình kích phấn, nhưng người bàng quan chỉ cảm thấy buồn cười.

Nhưng nếu nói tên người xấu này sẽ đến phá hoại lợi ích của người bàng quan, cho nên vì chính nghĩa mọi người cùng nhau đánh bại người xấu, người bàng quan cũng sẽ gia nhập trong đó.

Kiệt sửng sốt, quang nói đạo lý, cậu ta nghĩ không ra, nhưng hiện tại ngay cả Thái Tử lưu vong đều muốn đoàn kết dưới ngọn cờ chính nghĩa đi đối kháng tổ quốc của chính mình, dường như lá cờ lớn chính nghĩa của Tác Tạp xác thực là mạnh mẽ hơn động cơ phục thù của chính mình.

Cho dù có đạo lý, tôi cũng không muốn hợp tác với người Hỏa Liệt Quốc.

Trong lòng Kiệt vẫn là không bỏ xuống được cừu hận.

Mục tiêu phục thù của cậu là cái gì.

Nếu chỉ là đoạt lại đất đai, giết chết kẻ xâm lược chiếm lĩnh đất đai, vậy ở ngay quê nhà của mình là có thể làm được, hà tất tới Vĩnh Cố Thành.

Tới nơi này, nghĩ đến cậu cũng là hy vọng có thể tìm được một con đường hòa bình, vậy đầu tiên phải buông bỏ cừu hận cá nhân.

Đỗ Lan nói: Cừu hận quá hạn hẹp, mà cải tạo Hỏa Liệt Quốc lại là đại sự, cần tất cả mọi người đều tới tham gia.

Cừu hận có thể là động cơ cá nhân của cậu, nhưng không cách nào trở thành động lực của tất cả mọi người.

Cho nên cậu cứ việc đi cừu hận, nhưng nếu cậu lựa chọn tham dự vào công cuộc kiến tạo hòa bình, muốn thực hiện một mục tiêu cần mọi người giúp đỡ mới có thể thực hiện, thì nhất định phải học được khắc chế cừu hận.

Đỗ Lan lần nữa phát huy thực lực người hướng dẫn đường đời, nói không cần buông tha cừu hận, nhưng nhất định phải khắc chế cừu hận, không thể bởi vì cừu hận tràn ra mà phá hoại phương hướng hợp tác lớn.

Thái tử sau khi biết tình hình tàn khốc của Hỏa Liệt Quốc, quyết định đánh bại tổ quốc mình, nên đã tự bộc lộ thân phận.

Điều này khiến Kiệt rất khó chịu, dù sao trước đây y vẫn luôn cho rằng tất cả người Hỏa Liệt Quốc đều là kẻ thù, vương thất Hỏa Liệt Quốc càng là đại địch số một, nhưng hiện tại kẻ thù mà y dự tính trong lòng lại đột nhiên muốn đứng về phe mình, muốn cùng nhau đối kháng Hỏa Liệt Quốc.

Sự chuyển biến lớn như vậy thực sự không thể chấp nhận ngay lập tức.

Mặc dù Đỗ Lan đã nói rất nhiều, nhưng quá trình chuyển biến tư tưởng này vẫn cần Kiệt tự mình hoàn thành.

Y chắc chắn phải ý thức được rằng dù là kẻ thù cũng có thể thay đổi, không phải mỗi kẻ thù đều phải tử chiến đến cùng.

Kẻ địch của chúng ta rốt cuộc là gì.

Kiệt nghĩ mãi không ra.

Đương nhiên là hệ thống quân sự bành trướng của Hỏa Liệt Quốc, chỉ có cải tạo triệt để nó, chiến thuyền Hỏa Liệt Quốc mới có thể dừng lại.

Đỗ Lan nói: Nếu hệ thống không thay đổi, ai lên thay cũng chỉ có thể trở thành tội phạm chiến tranh điều khiển chiến thuyền mà thôi.

Kiệt rơi vào trầm tư, y thừa nhận mọi thứ gặp phải trong thời gian này đều quá thách thức tam quan, vẫn cần thời gian.

Buổi tối, Kiệt một mình nằm trên mái nhà nhìn ngắm bầu trời sao, trong lòng toàn là những lời của Káp Tá Lạp, Tác Cáp, Thái tử, Đỗ

Lan.

Hình như ai cũng có thể giáo dục y, lẽ nào mình thực sự sai.

Chương 2689

Chuyện báo thù nhất định phải kiềm chế.

Thù hận cá nhân, đương nhiên ai cũng có thể giáo huấn vài câu, vì không ai có thể cảm nhận được nỗi đau đó cùng y.

Thần Thông khi mất A Mạt còn kích động hơn cả Kiệt, không thể kiểm soát bản thân, gây ra rất nhiều rắc rối cho đồng đội, sau này mới từ từ bình tĩnh lại.

Vì vậy mỗi người đều có những điểm kích động riêng, người khác không thể hiểu.

Có lẽ mình vẫn chưa hiểu rõ, nhưng chiến đấu thì luôn đúng, Kiệt cuối cùng từ bỏ suy nghĩ, quyết định tham gia chiến đấu, những chuyện khác tạm thời không bận tâm nữa.

Phía Thần Thông thông qua người bản địa Thổ Cường Quốc, cuối cùng cũng tìm thấy lối vào của tổ chức Đới Lạp, nằm dưới một hồ nước, phải dùng Ngự Thổ Thuật mới có thể mở ra.

Một đoàn người tiến sâu vào căn cứ tổ chức, cứu A Mạt, và cũng cứu những người bị áp bức vì có ý kiến trái ngược với Đới Lạp.

Tổ chức Đới Lạp tổn thất nghiêm trọng, đối mặt với Thần Thông, họ cũng cố gắng hết sức chống cự.

Thần Thông.

Đại tướng Hỏa Liệt Quốc phụ trách công kiên Vĩnh Cố Thành bị Thần Thông làm cho rất chật vật, vốn dĩ kế hoạch rất tốt, không ngờ tổ chức Đới Lạp lại không chặn được Thần Thông, xem ra phải nghĩ cách khác để dụ Thần Thông đi chỗ khác.

Vì không đánh lại, vậy thì dùng kế điều hổ ly sơn.

Thần Thông chẳng qua chỉ là một đứa trẻ, vẫn tương đối dễ lừa.

Thế là rất nhanh chóng, thông qua tổ chức Đới Lạp, họ tung tin đồn rằng ở xa có Tây Phương Khí Tông vẫn còn Khí Hòa Tộc may mắn sống sót, dùng tin giả lừa Thần Thông đi tìm.

Chỉ cần Thổ Cường Quốc bị đánh hạ, lúc đó Thần Thông cũng khó lòng cứu vãn.

Quả nhiên Thần Thông vừa nghe có tin tức về đồng tộc, lập tức sốt ruột đi tìm.

Một lượng lớn binh sĩ Hỏa Liệt Quốc đã thông qua nhiều con đường tiến vào Vĩnh Cố Thành, và trà trộn vào tổ chức Đới Lạp, được phái đến các bộ phận của Thổ Cường Quốc.

Bây giờ chỉ chờ chiến tranh bắt đầu, chỉ cần chiến đấu bên ngoài bùng nổ, những binh sĩ này sẽ đồng thời phát động tấn công kiểm soát các cơ quan chức năng của Vĩnh Cố Thành.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, Thần Thông cũng đã đi, đã đến lúc rồi.

Bên ngoài tường thành, một cỗ máy khiên khổng lồ do xe lửa đẩy, chạy dọc theo đường ray tiến về phía tường thành.

Các Ngự Thuật Sư trên tường thành dùng đá làm đạn pháo bắn vào xe lửa, cố gắng phá hủy đường sắt.

Tuy nhiên, xe lửa được một lượng lớn Ngự Hỏa Sư bảo vệ, ngọn lửa của họ có thể làm tan chảy đá, đạn pháo bị tan chảy ngay giữa không trung.

Đúng lúc các vệ binh tường thành đang kịch liệt chống cự, bên trong Vĩnh Cố Thành cũng xảy ra phản loạn.

Vệ binh tường thành hoảng loạn, kẻ địch bên ngoài có thể chống đỡ, nhưng kẻ địch bên trong thì phải làm sao.

Nhất thời khói lửa bốc lên khắp nơi, ngay cả hướng Vương Cung cũng xuất hiện kẻ địch.

Quốc Vương đã bị kiểm soát, vì tổ chức Đới Lạp có thể trực tiếp tiến vào Vương Cung.

Đây là một cuộc chiến tranh đã được mưu tính từ lâu, trong ứng ngoài hợp, thế công mãnh liệt.

Thần Thông lại không có mặt, các đồng đội nhỏ của Thần Thông cũng chỉ có thể cố sức chống đỡ.

Chúng ta bị coi thường rồi, những kẻ này nghĩ không có Thần Thông thì có thể bắt được chúng ta sao.

Thác Phù cho rằng họ nghĩ quá nhiều, y là Ngự Thổ Sư vĩ đại nhất, y là người đầu tiên bước vào Cảnh giới Thần Thông không phải Thần Thông: Các ngươi căn bản không biết ta là ai.

Cùng với những lời tự tin của Thác Phù, hai mắt Thác Phù cũng phát ra ánh sáng như Thần Thông.

Sau đó, đá và bùn xung quanh tập trung lại quanh y, lấy Thác Phù làm hạt nhân, một người khổng lồ cao ba mươi mét bằng đá đứng sừng sững bên trong Vĩnh Cố Thành.

Ha ha, ta cũng là Thần Thông.

Binh sĩ Hỏa Liệt Quốc chưa từng thấy loại Ngự Thổ Thuật này, điều này quá khoa trương rồi, người khổng lồ cao ba mươi mét trong Vĩnh Cố Thành thu hút sự chú ý, còn cao hơn cả hoàng cung cao nhất.

Vốn dĩ nghĩ có thể dễ dàng chiếm được Vĩnh Cố Thành, nhưng lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn, không biết từ đâu xuất hiện một Ngự Thuật Sư không tuân theo lẽ thường.

Đại tướng rất bất lực, nhưng đối mặt với người khổng lồ như vậy, thực sự không có phương pháp tấn công nào tốt.

Quan trọng hơn là sự xuất hiện của người khổng lồ đã khích lệ ý chí chiến đấu của quân phòng thủ Vĩnh Cố Thành, khiến cuộc chiến trở nên khó khăn hơn.

Điều này không hợp lý.

Đại tướng căn bản chưa từng nghe nói Ngự Thổ Sư còn có năng lực như vậy, trọng lượng của người khổng lồ lớn như thế chắc chắn vượt quá phạm vi kiểm soát của Ngự Thổ Sư: Lẽ nào Vĩnh Cố Thành cũng có Thần Linh.

Hình thái người khổng lồ chẳng phải giống với Thần Linh Bắc Cực sao.

Lẽ nào Thần Linh đứng về phía đối lập với Hỏa Liệt Quốc.

Không dám tưởng tượng nếu lần này lại thua thì tình hình Hỏa Liệt Quốc sẽ trở nên tồi tệ đến mức nào.

Nếu có Thần Linh thì vì sao Thần Linh của Hỏa Liệt Quốc không bảo hộ chúng ta thắng lợi.

Đại tướng đều bắt đầu cầu nguyện.

Phải làm sao bây giờ.

Binh sĩ Hỏa Liệt Quốc căn bản không có cách nào xử lý.

Vương Thúc nhìn sự thay đổi trước mắt, thầm nghĩ sau khi Thần Thông trở lại, các loại quái lực loạn thần cũng xuất hiện, xem ra Hỏa Liệt Quốc thua không oan.

Nhưng đây thực sự là Thần Linh sao.

Vương Thúc hình như nghe thấy người khổng lồ không ngừng phát ra tiếng nói líu lo như chuông bạc, giống như một thiếu nữ ồn ào không ngừng than vãn, Thần Linh thì không nói nhiều như vậy.

Thác Phù vừa đánh, vừa bày tỏ sự khinh miệt đối với binh sĩ Hỏa Liệt Quốc.

Chúng ta cũng chiến đấu đi.

Lưu Phóng Thái tử mời Kiệt cùng chiến đấu.

Kiệt gật đầu, mặc dù vẫn chưa nghĩ thông suốt, nhưng cứ chiến đấu đã, những chuyện phức tạp để sau hẵng nói.

Hai người điều khiển Bảo bối thần kỳ cũng gia nhập chiến đấu.

Tổ chức Đối Lập và binh sĩ Hỏa Liệt Quốc vô ích tấn công người khổng lồ, công kích của họ giống như bọt biển, vô lực đánh vào thân người khổng lồ, mặc dù có thể gây ra những vết thương nhỏ, nhưng rất nhanh có thể phục hồi.

Thác Phù không ngừng hấp thụ đá để phục hồi cơ thể người khổng lồ, kiểm soát người khổng lồ đá lớn như vậy cần một lượng lớn năng lượng để duy trì, dù sao trọng lực rất đáng sợ, nhưng dung hợp năng lượng vũ trụ, Thác Phù không hề sợ hãi.

Ta, Thác Phù phương Bắc là vô địch, a ha Thiếu nữ cứ như đang chơi đồ chơi, điều khiển người khổng lồ giáng đòn nặng nề vào kẻ địch.

Hỏa Liệt Quốc lại sắp thua sao.

Đỗ Lan cho biết nếu Hỏa Liệt Quốc thua thì không còn vui nữa.

Lúc này cần phải nhờ đến ngoại lực, Đỗ Lan làm người tốt, Địa Cầu Lang Thang làm kẻ xấu.

Bắt đầu biểu diễn đi.

Trên bầu trời không biết từ khi nào xuất hiện một cái bóng khổng lồ, đó là Địa Cầu Lang Thang đã tiếp cận Ngự Thuật Tinh Cầu, ngay cả ban ngày cũng có thể nhìn thấy đường nét khổng lồ của Địa Cầu

Lang Thang, Địa Cầu cùng với một vành đai khủng long, tạo thành cái bóng trên bầu trời.

Ngay trước đó không lâu, người Địa Cầu và người Khủng Long đã đạt được hiệp nghị với Hỏa Liệt Quốc, họ có thể miễn phí giúp người Hỏa Liệt Quốc phát động chiến tranh.

Chỉ cần đồng ý cho người Địa Cầu xây dựng cảng vũ trụ trên mặt đất, mở thông thương mại, tiến hành giao lưu văn hóa, chỉ cần cho thuê một ít đất là được.

Trong nháy mắt, phong cách từ Hàng Thế Thần Thông biến thành Ngân Hồn.

Thiên Nhân đã đến.

Đỗ Lan vừa nâng cao sức chiến đấu của đội Thần Thông, vừa tăng cường độ khó của trò chơi.

Khi phi thuyền của Địa Cầu Lang Thang xuất hiện trên không Vĩnh Cố Thành, tất cả các tu sĩ đều mắt tròn mắt dẹt.

Phi thuyền đầy tính khoa học viễn tưởng và thành phố cổ kính tạo thành sự tương phản mạnh mẽ.

Sau đó, người Khủng Long đổ bộ, họ đều đeo huy hiệu Hỏa Liệt Quốc, cho người ta biết họ đang giúp đỡ Hỏa Liệt Quốc.

Đối mặt với viện quân đột ngột, quân đội Thổ Cường Quốc đang có thế công rất mạnh lập tức gặp trở ngại.

Những thứ này là cái gì.

Đối mặt với kẻ địch hạ cánh bằng phi thuyền, Thác Phù hoàn toàn không biết phải làm sao, những sinh vật xấu xí này vô cùng mạnh mẽ, đá đánh vào người họ sẽ trực tiếp vỡ vụn, mà giáp trên người họ lại không hề có vết xước: Cái này cũng quá kiên cố rồi.

Thái tử cũng bối rối, y tìm Vương Thúc hỏi: Vương Thúc, những đội quân này rốt cuộc là gì.

Ta cũng không biết.

Vương Thúc bất lực lắc đầu, nhưng y đại khái cũng biết đây là do Hỏa Liệt Vương tìm đến giúp đỡ, nhưng đội quân mạnh mẽ như vậy vì sao lại giúp Hỏa Liệt Vương.

Y không nhịn được nghĩ huynh đệ ngu xuẩn của mình ngàn vạn lần đừng hồ đồ, những đội quân này rõ ràng là từ bên ngoài đến, e rằng có ý đồ bất chính.

Chương 2690

Rút lui đi.

Vương Thúc nói, đối mặt với kẻ địch không rõ lai lịch, lúc này rút lui là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng Thái tử vẫn muốn chiến đấu, nhưng y nhìn ra chiến trường, kẻ địch vẫn đang tiếp viện không ngừng, cái bóng phi thuyền trên bầu trời cứ như lòng bàn tay ác ma đang kiểm soát Vĩnh Cố Thành.

Rút lui.

Vương Thúc lại biết lúc này chỉ có bảo toàn sức mạnh mới là thượng sách.

Đi thôi, Thái tử kêu gọi đội Thần Thông cùng rút lui.

Thác Phù vẫn muốn chiến đấu, nhưng Cảnh giới Thần Thông đối mặt với văn minh vũ trụ cũng không phải đối thủ.

Thần Linh tuy mạnh, nhưng dù sao cũng là sinh vật, thân thể huyết nhục của sinh vật làm sao có thể đối kháng với cơ giáp thép.

Binh sĩ Hỏa Liệt Quốc hoàn toàn không biết những viện binh này là gì, nhưng họ thực sự đang giúp mình.

Trận này ba lần gãy khúc, bây giờ cuối cùng cũng kết thúc, Vĩnh Cố Thành vĩnh viễn không thất thủ cuối cùng đã thất thủ, cờ hiệu đại diện cho Thổ Cường Quốc trên tường thành bị đốt cháy, thay vào đó là cờ hiệu lửa đỏ nền đen đại diện cho Hỏa Liệt Quốc.

Tiếp theo là cướp bóc, chiếm đoạt toàn bộ tài sản.

Đội Thần Thông an toàn rút lui, cưỡi Thác Phù hóa thành người khổng lồ rời khỏi Thổ Cường Quốc, đứng trên một ngọn núi cao, nhìn xuống Vĩnh Cố Thành vừa thất thủ ở xa, cùng với phi thuyền lơ lửng trên không trung, rơi vào trầm mặc.

Đáng ghét.

Rõ ràng có thể giữ được mà.

Thác Phù cảm thấy chỉ thiếu một chút, chỉ thiếu một chút nữa là có thể thắng rồi.

Rõ ràng mình đã bước vào Cảnh giới Thần Thông, không ngờ lại gặp phải viện quân: An, tên đó rốt cuộc đang làm gì.

An lúc này đang tiếp thu sự dạy dỗ của Đại Sư, mặc dù tin tức về Khí Hòa Tộc ở phương Tây là giả, nhưng An thực sự đã gặp được một cao nhân, vị cao nhân này cũng muốn dạy An cách khai mở Thần Thông, cách dung nhập năng lượng vũ trụ, chỉ cần An có thể quên đi hồng trần.

Quan trọng nhất là quên đi Káp Tá Lạp, An sẽ có thể nhanh chóng bước vào Cảnh giới Thần Thông, nắm giữ bí ẩn của Thần Thông.

Nhưng vị cao nhân này cũng không ngờ một đứa trẻ mười hai tuổi đã học yêu sớm.

An hoàn toàn không muốn quên đi hồng trần, y nhớ Thác Phù từng nói căn bản không cần quên đi hồng trần cũng có thể khai mở Cảnh giới Thần Thông.

An, những nguy hiểm gặp phải ở thế giới này còn lớn hơn nhiều so với những gì ngươi nghĩ.

Cao nhân có thể thông linh, tức là dạo bước ở linh giới, lắng nghe tiếng nói của Thần Linh và Thần Thú.

Họ nói cho cao nhân biết, Thiên Nhân đến từ Thiên Ngoại đã giáng lâm, và đã đạt được giao dịch với Hỏa Liệt Vương.

Thiên Nhân đã đến rồi.

Cao nhân nói với An.

Vị cao nhân này là một khổ hạnh tăng, thân thể rất gầy, nhưng tràn đầy sức mạnh, cũng tràn đầy trí tuệ.

Thiên Nhân.

An không hiểu.

Cao nhân thực ra cũng không biết, nhưng Thần Linh biết, vì vậy y thuật lại: Thiên Nhân chính là người đến từ Thiên Ngoại, họ đã vượt qua các vì sao, từ hành tinh xa xôi đến đây, nhưng họ không lương thiện, trái lại tràn đầy tà ác.

Ngay cả Thần Bóng Tối bị phong ấn cũng đang rục rịch, họ mang đến bóng tối.

Biến số thường mang đến tranh đấu, mà tranh đấu tự nhiên sẽ mang đến bóng tối.

Huống hồ tộc người và người Khủng Long cũng không phải loại lương thiện gì, trong lòng họ cũng có rất nhiều bóng tối.

Mà Thần Bóng Tối có thể hấp thụ những suy nghĩ nội tâm này, cường hóa bản thân.

Cuộc chiến giữa ánh sáng và bóng tối chưa bao giờ kết thúc, lần trước ánh sáng đã thắng lợi, nhưng không có nghĩa lần sau vẫn có thể thắng.

An, nếu Thiên Nhân mang đến bóng tối mạnh mẽ hơn, thậm chí đánh thức Thần Bóng Tối, vậy thì dù ngươi và người ngươi yêu có thể ở bên nhau, thậm chí sinh con đẻ cái, nhưng con cháu các ngươi sẽ rơi vào bóng tối vĩnh hằng.

Muốn giải quyết vấn đề, nhất định phải trả giá, ngươi còn trẻ, không thể hiểu, ta sẽ không trách ngươi, nhưng ta hy vọng ngươi có thể suy nghĩ kỹ, ngàn vạn lần đừng hối hận.

Cao nhân khuyên bảo ân cần.

Thực ra An trong nguyên tác, trong trận công phòng Vĩnh Cố Thành đã hối hận rồi, vì lúc đó y đối đầu với A Tổ Lạp, bị đánh cho chạy trối chết, nhìn đồng đội và người yêu đều không bảo vệ được, nên quyết định quên đi hồng trần để khai mở Thần Thông.

Nhưng A Tổ Lạp đã cắt ngang việc thi triển Thần Thông, trực tiếp đánh đứt kinh mạch của y, nếu không có Bắc Cực Thánh Thủy, Thần Thông lúc đó đã chết rồi.

Khi không đánh lại thì mới nghĩ đến việc bật hack, An quá non nớt.

Tình hình hiện tại còn tồi tệ hơn nguyên tác, nhưng An vẫn cảm thấy có thể vẹn cả đôi đường, chỉ có thể nói kinh nghiệm sống không đủ, dù sao cũng chỉ mới mười hai tuổi.

An cảm thấy chắc chắn có cách khác, nói: Cảm ơn ngươi đã nói cho ta những điều này, nhưng ta vẫn không thể quên Káp Tá Lạp.

Thiếu niên yêu sớm chắc chắn cho rằng tình yêu và thế giới quan trọng như nhau, nhưng đến khi y trưởng thành, sẽ biết công việc mới là quan trọng nhất, một lòng một dạ tạo dựng một thành phố hòa bình, cuối cùng mệt mỏi mà chết.

Cao nhân nhìn thiếu niên hoàn toàn đắm chìm vào tình yêu, cũng đành bất lực, chỉ có thể chúc thế giới này may mắn.

Thực ra y cũng biết không thể trách An, dù sao trong thời loạn lạc này, đa số Thần Thông căn bản không gặp được, An lại gặp được, chỉ có thể coi y xui xẻo.

Một trăm năm trước y chọn cách trốn tránh, một trăm năm sau y chọn tình yêu.

Chỉ có thể nói An vẫn chưa ý thức được hiện thực luôn thiếu sự vẹn toàn, trừ phi An vận khí bạo tăng.

An đi, nhưng khi quay lại Vĩnh Cố Thành mới phát hiện thành phố đã thất thủ, còn nhìn thấy phi thuyền Thiên Nhân.

Y cưỡi A Mạt tìm đến đội Thần Thông, không ngờ còn gặp Lưu Phóng Thái tử.

Nhưng An không hề hận đối phương, vì Thái tử từng cứu y.

Đã xảy ra chuyện gì vậy.

An muốn biết đã xảy ra chuyện gì.

Chờ mọi người nói xong tất cả mọi chuyện, An biết những kẻ xấu xí đó chắc chắn là Thiên Nhân mà cao nhân đã nói, những kẻ mang đến tà ác.

An cũng chia sẻ thông tin mình có được với mọi người, mọi người biết Thiên Nhân đến từ giữa các vì sao, là người ngoài hành tinh.

Mọi người mới biết thì ra hành tinh họ đang ở không phải là duy nhất, bên ngoài còn có nhiều hành tinh của các nền văn minh ngoài hành tinh khác.

Nhưng Thiên Nhân vừa đến, Thần Bóng Tối đã rục rịch, nhìn thế nào cũng không phải chuyện tốt.

Mọi người đều trầm mặc, vốn dĩ nghĩ sau khi tu hành, đánh bại Hỏa Liệt Quốc là chuyện dễ dàng, ai ngờ lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn, xuất hiện một Thiên Nhân mạnh mẽ.

Bây giờ họ làm sao đánh bại Hỏa Liệt Quốc.

Vốn dĩ còn có chút hy vọng chiến thắng, bây giờ lại một lần nữa rơi vào sự hoang mang.

Tia sáng chiến thắng vừa xuất hiện, đã bị mây đen che phủ.

Thiên Nhân.

A Tổ Lạp nhận được tin tình báo, Vĩnh Cố Thành đã bị công hãm, nhưng được sự giúp đỡ của Thiên Nhân, cô ấy rất bối rối, không ngờ phụ thân còn có chiêu bài này.

Hai người bạn tốt của A Tổ Lạp cũng rất ngạc nhiên.

Ngạc nhiên hơn nữa là tai mắt ở Vương Cung truyền tin tình báo cho Công chúa biết, trong Vương Cung phát hiện một bóng dáng nghi là Đỗ Lan.

Tin tức này khiến A Tổ Lạp đứng ngồi không yên, cuối cùng quyết định lập tức quay về nước.

Mặc dù nhận được sự giúp đỡ của tổ chức Thiên Nhân, Hỏa Liệt Vương thực ra không hề vui vẻ, vì ông ta căn bản không có năng lực từ chối Thiên Nhân.

Cảm giác này rất không ổn, vì Thiên Nhân là một sức mạnh hoàn toàn không nằm trong tầm kiểm soát của ông ta, mặc dù hiện tại có vẻ như đang giúp đỡ, nhưng ai cũng không biết Thiên Nhân rốt cuộc muốn làm gì.

Và người đã dẫn Thiên Nhân đến đây, chính là Đỗ Lan.

Hỏa Liệt Vương sẽ không quên ngày Đỗ Lan từ cõi chết trở về đứng trước mặt mình, tên đó đã cường hành giới thiệu sự tồn tại của Thiên Nhân, và cường hành giới thiệu Thiên Nhân đến, hiệp trợ tham chiến.

Sau khi chứng kiến sức mạnh của Thiên Nhân, Hỏa Liệt Vương rất chấn kinh, mà cỗ lực lượng này lại không chịu sự kiểm soát của mình, thì ông ta hoàn toàn không thể yên tâm.

Đối với sự giúp đỡ không thể từ chối, trong lòng Hỏa Liệt Vương cũng kháng cự.

Đỗ Lan rốt cuộc muốn làm gì, Thiên Nhân rốt cuộc có mục đích gì.

Hỏa Liệt Vương không cho rằng Thiên Nhân xa xôi vạn dặm đến hành tinh của họ chỉ để giúp người làm việc thiện, giúp đỡ Hỏa Liệt Quốc.

Chương 2691

Dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng biết Thiên Nhân chắc chắn có dụng ý khác, có lẽ là muốn chiếm lĩnh thế giới này.

Nhưng Hỏa Liệt Vương cũng không thể kháng cự Thiên Nhân.

Hỏa Liệt Vương, nếu không có Thiên Nhân, cuộc chiến Vĩnh Cố Thành đã thất bại rồi, lúc đó ngươi và tập đoàn của ngươi sẽ bị phán định là tội phạm chiến tranh.

Cảm ơn ta và Thiên Nhân đã giúp đỡ đi, đã giúp ngươi tranh thủ thêm thời gian, để ngươi có thể chống đỡ đến ngày Huệ Tinh.

Đỗ Lan nói.

Hỏa Liệt Vương một chút cũng không vui, Thiên Nhân càng như vậy, ông ta càng lo lắng.

Các ngươi rốt cuộc muốn làm gì.

Hỏa Liệt Vương không nhịn được hỏi: Thực lực các ngươi cường đại như vậy, vì sao lại muốn giúp ta.

Ta không chỉ giúp ngươi, ta đã giúp A Tổ Lạp, cũng giúp Thần Thông, còn giúp Tổ Khấu, mỗi người đi con đường của mình, ta đều đã giúp đỡ.

Đỗ Lan cho biết mình giống như một nhà thiết kế trò chơi, luôn theo đuổi sự cân bằng.

Hỏa Liệt Vương không nói nên lời, đây là kẻ hiếu chiến không sợ chuyện lớn gì, Ngươi làm những chuyện này lẽ nào chỉ muốn xem chúng ta đánh nhau sao.

Là một đế vương, đối với con cái có ý kiến trái ngược, ông ta không thể lưu tình.

Đặc biệt là Thái tử, nếu đối phương không thể chấp nhận chủ trương của mình, vậy thì không có lý do tồn tại.

Vì Hỏa Liệt Vương không đại diện cho bản thân mình, thậm chí có thể nói ông ta sở dĩ trở thành Hỏa Liệt Vương, hoàn toàn là vì sự ủng hộ của quân phương.

Năm đó ông ta có thể thay thế, giết phụ thân mình lên ngôi, chính là vì phái trẻ mạnh trong quân đội ủng hộ ông ta.

Sau khi những người này ủng hộ, Hỏa Liệt Vương đương nhiên cần báo đáp họ, ngay cả là giết con trai mình cũng phải làm vậy.

Trở thành Hỏa Liệt Vương, thì không có tình thân, tất cả những người trước mặt ông ta đều là những kẻ đòi hỏi lợi ích từ ông ta, là người phân phối lớn nhất của Hỏa Liệt Quốc, trước mặt ông ta có thể nói chỉ có kẻ địch.

Cái gọi là kẻ địch, theo một nghĩa nào đó chính là những người muốn cướp đoạt lợi ích.

Trước mặt Hỏa Liệt Vương toàn là kẻ địch, vì ngay cả con trai cũng là người muốn có lợi ích từ tay ông ta.

Đồng thời nếu Hỏa Liệt Vương phân phối hết tất cả lợi ích, vậy thì ông ta cũng không còn ý nghĩa.

Vì vậy khi phân phối ông ta phải cẩn thận, phải giữ vững căn bản của mình, đảm bảo mình sẽ không bị hạ bệ.

Nếu ông ta không trấn áp con trai, mà trấn áp quân phương, vậy thì quân phương hoàn toàn có thể diễn lại màn kịch cũ năm xưa, lại một lần nữa nâng con trai lên ngôi.

Hỏa Liệt Vương năm đó cũng không phải là lựa chọn duy nhất, ông ta còn có huynh đệ là Ngải Lạc, tức là Trí Tướng Vương Thúc.

Cả hai đều là ứng cử viên sáng giá cho vương vị.

Lúc đó Hỏa Liệt Vương tiền nhiệm đã dùng Vương Thúc để trấn áp quân phương, cài Vương Thúc vào quân phương để tăng cường kiểm soát.

Quân phương đương nhiên không vui vẻ khi bị suy yếu, nên đã chủ động ra tay, liên kết với Hỏa Liệt Vương hiện tại mưu sát đời trước, và vội vàng đăng cơ, căn bản không cho Ngải Lạc cơ hội.

May mắn là Ngải Lạc cũng là người có bản lĩnh, đã thắng không ít trận chiến, giành được rất nhiều lợi ích, dần dần được quân phương chấp nhận.

Vì vậy Hỏa Liệt Vương và quân phương là mối quan hệ hợp tác, nếu ông ta bắt chước phụ thân trấn áp quân phương, vậy thì quân phương chắc chắn sẽ nâng Thái tử hoặc Công chúa lên, bất kể nâng ai, Hỏa Liệt Vương đều sẽ tàn đời.

Hỏa Liệt Vương cũng biết quân phương vĩ đại không thể gỡ bỏ, nhưng ông ta không thể cắt giảm quân phí, chỉ có thể không ngừng đổ tiền vào quân phương.

Mỗi người các ngươi đều có con đường, đều có người ủng hộ.

Nhưng ngươi chắc cũng đã cảm nhận được sự thiên lệch và chia rẽ của quân phương rồi nhỉ.

Binh sĩ tiền tuyến vẫn ủng hộ ngươi, còn binh sĩ khu vực trị an hiện tại đang dần chuyển sang ủng hộ Công chúa, các doanh nghiệp quân công cũng đang dần thân cận Công chúa, tập đoàn của ngươi đã bắt đầu chia rẽ, nếu không có Thiên Nhân, vậy thì ngươi chắc chắn tàn đời.

Có Thiên Nhân, ngươi có thể mượn uy thế Thiên Nhân để ổn định địa vị, không phải rất tốt sao.

Ngươi muốn ta trở thành con rối của ngươi sao.

Hỏa Liệt Vương đâu có ngốc: Thiên Nhân đâu có nghe ta chỉ huy.

Ha ha, đầu óc ngươi vẫn rất minh mẫn, vì sự cân bằng, trận chiến này Thiên Nhân đã ra tay, nhưng những trận chiến tiếp theo, Thiên Nhân sẽ không ra tay.

Tuy nhiên ta nghĩ ngươi chắc chắn đã nghĩ kỹ cách lợi dụng uy thế Thiên Nhân, thống hợp quân phương rồi.

Lúc này áp lực lại dồn lên Công chúa.

Đỗ Lan cho biết nhìn cha con đối đầu vẫn rất thú vị.

Hỏa Liệt Vương và Công chúa thực ra là cùng một loại người, họ đều nhiệt tình với quyền hành của mình.

Còn Thái tử thì không phải, y coi trọng tương lai của quốc gia hơn, cân nhắc cho dân chúng.

Nhưng loại người như Thái tử rất khó thắng, may mắn là y gặp phải một thời loạn lạc, có khả năng tân cựu giao thế.

Còn Hỏa Liệt Vương và Công chúa thì dễ thắng hơn, trong giai đoạn trật tự cũ ổn định, điều quan trọng là kéo phe này đánh phe kia trong tập đoàn lợi ích, còn những người không thuộc tập đoàn lợi ích thì không tính là người.

Thái tử xem những người ngoài tập đoàn lợi ích cũng là người, thì những người trong tập đoàn lợi ích rất khó ủng hộ y, trừ phi là số ít người như Vương Thúc thực sự quan tâm đến tương lai quốc gia hơn bản thân, nhưng loại người này dù sao cũng là thiểu số.

Nhưng một khi đến thời loạn lạc, tập đoàn lợi ích tự nội đấu, hoặc bị thế lực bên ngoài đánh bại, thì loại người như Thái tử và

Vương Thúc có thể phát huy tác dụng, vì họ có thể đoàn kết những người ngoài tập đoàn lợi ích, có thể vạch rõ ranh giới với tập đoàn lợi ích, khởi sự lại từ đầu.

Công chúa và Hỏa Liệt Vương đều muốn kéo bè kết phái trong tập đoàn lợi ích để củng cố địa vị của mình.

Phái trẻ mạnh trong quân phương của Hỏa Liệt Vương, hay chủ trương Ngự Thuật Sư tối thượng của Công chúa, thực ra đều là đấu tranh nội bộ của tập đoàn lợi ích, không liên quan nhiều đến binh sĩ bình thường.

Công chúa có ưu thế, Hỏa Liệt Vương sẽ khó chịu, ngược lại cũng vậy.

Còn về Thái tử và Vương Thúc dù không bị lưu vong, tư tưởng của họ cũng không thể dung nhập vào tập đoàn lợi ích.

Hỏa Liệt Vương biết đúng là như vậy, căn cứ tin tình báo Công chúa đã trở về Hỏa Liệt Quốc, hơn nữa đã gặp rất nhiều người, hiển nhiên là có động thái nhỏ.

Sự xuất hiện của Thiên Nhân đã uy hiếp nghiêm trọng chiến lược của ông ta.

Vốn dĩ ông ta đã suy yếu Hỏa Liệt Vương, thay thế cũng chỉ là sớm muộn, nhưng đột nhiên có một nhóm Thiên Nhân ủng hộ Hỏa Liệt Vương, khiến không ít người lại lần nữa ngả về phía Hỏa Liệt Vương.

Điều này rất bất lợi, Công chúa còn muốn đăng cơ nữa, cô ấy không thể hiểu những Thiên Nhân đột nhiên xuất hiện này rốt cuộc vì sao lại ủng hộ phụ thân.

Lẽ nào là vì Đỗ Lan và cô ấy có thù.

Công chúa không nhịn được nghĩ ân oán cá nhân chỉ là chuyện nhỏ, Đỗ Lan không nên thiếu chừng mực như vậy.

Không sai, cô ấy thực sự đã ra lệnh ám sát Đỗ Lan, nhưng Đỗ Lan không phải không chết sao.

Hắn quá nhỏ mọn, hoàn toàn có thể tiếp tục ủng hộ mình, chứ không phải quay sang phụ thân.

Vì là Đỗ Lan dẫn Thiên Nhân đến, nên Công chúa cho rằng Đỗ Lan đang giận dỗi, quá tùy hứng.

Công chúa cho biết Đỗ Lan vẫn là lão sư tốt của cô ấy, muốn khuyên Đỗ Lan trở lại phe của mình.

Vị trí của Hỏa Liệt Vương càng ổn định, Công chúa càng sốt ruột, đặc biệt khi biết Đỗ Lan đứng về phía phụ thân, Công chúa biết điều mình lo lắng nhất cuối cùng cũng xảy ra.

Ban đầu cô ấy quyết định trừ bỏ Đỗ Lan, chính là lo lắng Đỗ Lan bị người khác lợi dụng, đúng là càng lo lắng điều gì thì điều đó càng xảy ra.

Đây chính là cái gọi là định luật Murphy.

Không ngờ trong tay Đỗ Lan còn có sức mạnh như Thiên Nhân.

Công chúa vạn vạn không ngờ lại có chuyện như vậy.

Quân sư cho biết thực sự không ngờ, nhưng dù có nghĩ đến, Đỗ Lan này cũng không đáng tin cậy.

Ta cho rằng quyết định của Công chúa không sai, Thiên Nhân tuyệt đối không phải bạn của chúng ta, Đỗ Lan cũng tuyệt đối không phải một người bình thường, ta nghĩ hắn cũng là Thiên Nhân đi.

Mục tiêu của hắn tuyệt đối sẽ không phải là hiệp trợ Hỏa Liệt Quốc thống trị thế giới.

Điều này Công chúa cũng không thể phủ nhận, nhưng dù Thiên

Nhân có chiếm lĩnh thế giới, Công chúa vẫn muốn làm Hỏa Liệt Vương.

Bất kể thế nào, hiện tại tập đoàn của phụ vương đã được Thiên Nhân củng cố, điều này là không thể nghi ngờ.

Như vậy, độ khó để ta đăng cơ đã tăng lên.

Công chúa không thay đổi ý định ban đầu, một lòng muốn đăng cơ.

Quân sư không nói nên lời, tình hình hiện tại quả thực khó kiểm soát, biến số quá nhiều.

Ta nghĩ hiện tại làm rõ mục đích của Thiên Nhân mới là quan trọng nhất, nếu xác định Thiên Nhân là kẻ thù, chúng ta mới có thể quyết định bước tiếp theo sẽ đi thế nào.

Chương 2692

Ta nghĩ Hỏa Liệt Vương hiện tại cũng đang lo lắng về điểm này.

Thiên Nhân rốt cuộc muốn gì.

Điều này là Công chúa và Hỏa Liệt Vương đều muốn biết.

Ngay cả Thần Thông họ cũng muốn biết, Thiên Nhân là kẻ xâm lược, hay người giúp đỡ Hỏa Liệt Vương, hay là nguồn gốc của tà ác.

Vì Thần Bóng Tối có thể trở nên mạnh hơn thông qua Thiên Nhân, thì họ không phải người tốt gì.

Công chúa cũng không có cách nào, chỉ có thể tiếp tục phái người đi điều tra, nhưng có một điều cô ấy rất chắc chắn, cô ấy tuyệt đối không cho phép cục diện tốt đẹp của mình bị phá hủy, bất kể là Đỗ Lan hay Thiên Nhân, ai cũng đừng hòng ngăn cản cô ấy đăng cơ.

Vĩnh Cố Thành tuy đã thất thủ, nhưng sức mạnh của tổ chức kháng chiến lại càng lớn mạnh, nhiều Ngự Thuật Sư Thổ Cường Quốc hơn cũng đã gia nhập tổ chức kháng chiến, họ đoàn kết quanh Thần Thông An, chuẩn bị phản công tuyệt địa.

Còn Hỏa Liệt Quốc tuy đã thắng lợi, nhưng cũng đối mặt với chi phí cai trị cao hơn, và tình cảnh khó xử khi không có chỗ nào để đánh nữa.

Lúc này quân phương rất hy vọng Thiên Nhân chính là kẻ địch mới, đương nhiên họ cũng lo lắng Hỏa Liệt Vương thông qua Thiên Nhân để bóp nghẹt quân đội Hỏa Liệt.

Vì hiện tại đã không còn kẻ địch nào cần duy trì chi phí quân sự cao như vậy nữa, mặc dù Thổ Cường Quốc vẫn còn nhiều nơi chờ đợi chinh phục, nhưng đó đều là những nơi nhỏ, căn bản không cần duy trì nhiều quân đội như vậy, dùng Thiên Nhân thanh tẩy một chút cũng được.

Chờ đến khi bành trướng kết thúc, liên minh giữa quân phương và Hỏa Liệt Vương cũng sẽ tan vỡ.

Đánh thiên hạ dễ, ngồi thiên hạ khó, đánh thiên hạ là cướp đoạt lợi ích của người khác về chia cho mình, ngồi thiên hạ là phải chia lợi ích của mình cho người khác, ngồi thiên hạ chắc chắn là khó.

Hiện tại mối quan hệ đồng minh giữa Hỏa Liệt Vương và quân phương đã tan vỡ, vì họ đã không còn ai khác để cướp đoạt, tiếp theo chính là phân phối lợi ích giữa họ.

Hỏa Liệt Vương chắc chắn sẽ cắt lợi ích của quân phương, còn quân phương chắc chắn hy vọng cướp đoạt lợi ích của Hỏa Liệt Vương, mâu thuẫn như vậy sẽ xuất hiện.

Vì vậy, những người có tầm nhìn xa trong quân phương đã bắt đầu chuyển sang phe Công chúa, thông qua Công chúa tiêu diệt Hỏa Liệt Vương và một phần quân đội, như vậy lợi ích còn lại đủ cho họ phân chia một thời gian, nếu trong thời gian này có thể hoàn thành việc chuyển quân sang dân sự, thì mọi sự sẽ đại cát, nếu không thành công, cùng lắm thì lại chia một phần người đi ủng hộ Thái tử, đến lúc đó lại đánh một trận.

Hỏa Liệt Vương biết Thiên Nhân không có ý tốt, nhưng lúc này mượn sức mạnh Thiên Nhân để trấn áp quân phương là cách tốt nhất, nếu quân phương không chịu ngoan ngoãn nghe lời, không chịu cắt giảm quân phí, vậy thì chỉ có thể mượn sức mạnh Thiên Nhân để tiêu diệt họ.

Đương nhiên trước khi ra tay, Hỏa Liệt Vương cũng đã cùng vài lão đồng sự ăn một bữa cơm, hy vọng có thể bôi tửu thích binh quyền, nếu có thể làm được thì tốt nhất, không làm được thì chỉ có thể giảo thỏ tử tẩu cẩu phanh thôi.

Vì thu nhập của quốc gia chỉ có vậy, dù có bóc lột hết sức dân chúng cũng không thể tiếp tục tăng lên, không thể khai thác thêm nguồn thu chỉ có thể tiết kiệm chi tiêu, mà chi phí quân sự hiện tại đã không còn cần thiết, hơn nữa số lượng lớn như vậy, nên nhất định phải cắt giảm, số tiền tiết kiệm được có thể làm những việc khác.

Lẽ nào ngươi sau này muốn gửi gắm an toàn của Hỏa Liệt Quốc vào Thiên Nhân không rõ lai lịch sao.

Là các lão đại trong quân đội, họ đương nhiên biết ý định của Hỏa Liệt Vương, chính là muốn mượn Thiên Nhân để gây áp lực cho quân phương, ý đồ có thể tru diệt: Ngươi đang bán nước.

Một khi không còn quân đội, ngươi có thể đảm bảo Thiên Nhân sẽ vĩnh viễn là bạn không.

Người quân phương nói cũng không sai, ai cũng không biết Thiên Nhân rốt cuộc có mục đích gì.

Hỏa Liệt Vương vội vàng cắt giảm quân phí như vậy, khiến người ta lạnh lòng.

Bất kể là Thiên Nhân, hay ngày Huệ Tinh, hiện nay thiên hạ đã không còn một mảnh đất nào đủ giàu có để chúng ta duy trì chi phí quân sự cao như vậy nữa, điểm này ta nghĩ các ngươi cũng biết.

Người minh bạch không nói lời ám muội, nhóm người này từ khi ám sát Hỏa Liệt Vương tiền nhiệm đã hợp tác cùng nhau, hiểu rõ nhau quá rồi.

Hiện tại Hỏa Liệt Quốc nhất định phải thay đổi, không thể tiếp tục phung phí như vậy nữa.

Vậy là muốn mài xong lừa thì giết, qua sông rút ván sao.

Lão đại quân phương rất phẫn nộ, Hỏa Liệt Vương lừa người quá đáng.

Lẽ nào ông ta không sợ kích động dân chúng phẫn nộ sao.

Đừng quên tuy tiền là chúng ta tiêu, nhưng thuế là ngươi thu về, cũng là ngươi cấp cho chúng ta.

Đến lúc đó chỉ cần hơi tuyên truyền một chút, ngươi sẽ trở thành bạo chúa của Hỏa Liệt Quốc, Hỏa Liệt Quốc sẽ đều ngả về Thần Thông, tiến hành thảo phạt ngươi.

Quân phương cho biết mình không bán nước, mình chỉ bán Hỏa Liệt Vương là được rồi.

Như vậy ngươi ta đều không có lợi, Thần Thông tiến vào, cũng sẽ giảm bớt quân đội, cũng sẽ ngăn cản Hỏa Liệt Quốc tiếp tục phát động chiến tranh, ngươi đang tự tìm đường chết.

Hỏa Liệt Vương cũng tức giận, những lão đồng sự này một chút cũng không thông cảm cho khó khăn của mình: Mấy năm nay các ngươi kiếm được cũng đủ nhiều rồi.

Chúng ta có cả một gia đình lớn phải nuôi, còn có một đám thuộc hạ cần an ủi, cũng không dễ dàng gì.

Lão đại cho biết cũng không có tiền.

Theo ta được biết, gia đình các ngươi có rất nhiều ruộng đất, còn có rất nhiều bất động sản, những thứ này đủ cho các ngươi sống hết đời rồi.

Hỏa Liệt Vương đâu phải không biết họ đã tham ô bao nhiêu tiền, nhưng ông ta không quan tâm, vì ông ta cũng biết không thể vừa bắt ngựa chạy vừa không cho ngựa ăn cỏ.

Nhưng ăn vừa đủ là được rồi, đừng quá tham lam vô độ.

Nếu chúng ta không có địa vị trong quân phương, những tài sản này lẽ nào còn giữ được sao.

Chỉ sẽ ngồi không ăn núi lở, chỉ sẽ suy bại.

Lão đại cho biết họ cũng không ngốc, muốn duy trì nhiều tài sản như vậy cũng không phải chuyện dễ dàng, cần có địa vị tương xứng mới có thể giữ được.

Khi những lão đại này còn sống, có lẽ không ai động đến họ, nhưng nếu họ chết, con cháu họ căn bản không thể giữ được cơ nghiệp.

Hỏa Liệt Vương thực sự tức đến không nói nên lời, những người này lẽ nào còn muốn đời đời kiếp kiếp đều sống sung sướng.

Làm gì có chuyện tốt như vậy.

Nhưng vì để tiết kiệm tiền thuận lợi, hơi ban cho gia tộc họ một chút lợi ích cũng không phải không được.

Chi phí cho mấy vạn binh sĩ, so với chi phí cho mấy trăm người của một gia tộc, thì vế sau vẫn tốt hơn.

Hỏa Liệt Vương thầm nghĩ nếu mình có thể nuôi mấy gia tộc, mà tiết kiệm được quân phí của mấy vạn người, thì chắc chắn là có lời.

Thế là nói: Chỉ cần các ngươi nguyện ý từ bỏ quân đội, đối với gia tộc các ngươi, vương thất có thể đảm bảo sẽ luôn nuôi dưỡng, chỉ cần họ không làm phản, vậy thì vĩnh viễn có thể hưởng đãi ngộ ưu ái.

Các ngươi có thể yên tâm, ta nói được làm được.

Còn về lợi ích của binh sĩ bình thường, có thứ đó sao.

Ban đầu Thái tử sở dĩ bị lưu vong, chính là vì y quan tâm đến lợi ích của binh sĩ bình thường, phản đối dùng số ít binh sĩ làm mồi nhử.

Vì vậy trong chủ nghĩa đế quốc quân sự, binh sĩ bình thường chính là dùng để bán đứng, căn bản không cần quan tâm những thứ này.

Hỏa Liệt Vương đưa ra điều kiện giao dịch, đó chính là có thể thỏa mãn cuộc sống phú quý của các gia tộc lão đại, nhưng điều kiện là họ phải từ bỏ địa vị quân phương, phải đồng ý cắt giảm quân đội.

Thành thật mà nói điều kiện này vẫn rất hấp dẫn, dù sao họ đánh sống đánh chết chẳng phải vì vinh hoa phú quý sao.

Bây giờ trực tiếp hứa hẹn, không cần đánh nhau cũng có thể duy trì, vậy thì đồng ý cũng được.

Nhưng cũng có lão đại kiên trì cho rằng Hỏa Liệt Quốc không thể không có quân đội: Bệ hạ, Thiên Nhân không thể tin cậy, không thể vì lời lẽ ngon ngọt của họ mà từ bỏ quân đội chứ.

Thành lập quân đội là để bành trướng kiếm tiền, bây giờ quân đội đã là một tồn tại thua lỗ, cũng không có cách nào, chỉ có thể từ bỏ.

Đây cũng là chuyện rất bất lực, một ngành nghề không thể kiếm tiền mãi, vậy thì chỉ có thể chuyển nghề.

Còn về Thiên Nhân, quý ở chỗ miễn phí, vậy thì cứ dùng trước, nếu Thiên Nhân thực sự là kẻ thù, thì sau này hẵng nói.

Không thể vì một kẻ thù tiềm năng mà cứ mãi duy trì chi phí quân sự cao, nếu không kẻ thù chưa xuất hiện, mình đã chảy máu đến chết rồi.

Hỏa Liệt Vương sau khi nghe Đỗ Lan phân loại nhân tài, cho biết mình thực sự chỉ có thể coi là hạng ba, chỉ có thể coi là người theo dõi các mối quan hệ phân phối, cũng không phải là người thúc đẩy lực lượng sản xuất gì.

Nhưng nghĩ ngược lại, đa số nhân tài đều là hạng ba, chỉ có cực kỳ ít là hạng hai, hạng nhất càng là cấp bậc Thánh Nhân.

Có thể nói là Thánh Nhân xuất, Hoàng Hà thanh.

Thánh Nhân đâu phải dễ xuất hiện như vậy, mấy ngàn năm cũng chỉ có vài người.

Hỏa Liệt Vương thừa nhận mình chính là một người hạng ba, ông ta không thể sáng tạo phương thức phân phối mới, không thể biến pháp đồ cường, không thể làm cho mối quan hệ phân phối cân bằng hơn, chỉ có thể tìm cách duy trì ưu thế của tập đoàn mình, không thể làm cho nhiều người hơn gia nhập.

Hiện tại Đỗ Lan nhắc nhở ông ta có thể phong cho con gái làm lãnh chúa một Thổ Cường Quốc, giao Thổ Cường Quốc cho cô ấy quản lý.

Nhưng trong lòng Hỏa Liệt Vương chắc chắn không vui vẻ, vì ông ta không muốn thấy có người đe dọa địa vị của mình.

Hơn nữa hiện tại Hỏa Liệt Quốc tứ bề thọ địch, nếu không nhân cơ hội ngày Huệ Tinh tiêu diệt thêm nhiều kẻ địch, cũng không thể thuận lợi thống trị được.

Hỏa Liệt Vương này quả nhiên không được tích sự gì, Đỗ Lan thầm nghĩ dù là xâm lược cũng phải có sư xuất hữu danh, ví dụ như trước tiên nhấn mạnh Quốc Vương Thổ Cường Quốc vô đạo, sau đó còn phải xúi giục dân chúng trong Thổ Cường Quốc nổi dậy, cuối cùng lật đổ Quốc Vương Thổ Cường Quốc, phò tá tân Quốc Vương ủng hộ Hỏa Liệt Quốc, như vậy người Thổ Cường Quốc cũng không còn nhiều thù hận với Hỏa Liệt Quốc.

Hiện tại đã chiếm lĩnh Vĩnh Cố Thành, cách tốt nhất không phải là cướp bóc, mà là tìm cách ổn định trật tự, mang lại lợi ích thiết thực cho dân chúng, tìm cách giành được lòng dân.

Đáng tiếc Hỏa Liệt Vương một điều cũng không làm, toàn bộ sự bành trướng quân sự hoàn toàn ưu tiên Hỏa Liệt Quốc, trong Hỏa Liệt Quốc lại ưu tiên quân phương.

Toàn bộ sự bành trướng đã triệt để biến thành cướp bóc, không có gì được quảng bá, cũng không mang lại gì cho thế giới.

Ngươi và Công chúa tranh đấu, là vì cha con các ngươi thực ra đều là một loại người, cho nên Thiên Nhân thực sự rất khó can thiệp.

Đỗ Lan nói.

Lúc này Hỏa Liệt Vương nghĩ đến Thái tử, so với con gái, tính cách của Thái tử hoàn toàn khác biệt, giống mẫu thân y hơn.

Thái tử là người nhân từ, nhưng đối với việc giành được lòng dân có lẽ vẫn có ích, y chắc chắn có thể chia lợi ích của mình cho mọi người.

Chương 2693

Còn Công chúa thì vẫn hoàn toàn giữ thái độ đánh thiên hạ, không thể trị thiên hạ.

Vì vậy xử lý Công chúa hoặc là trực tiếp loại bỏ, hoặc là để cô ấy đi quản lý một địa bàn lớn hơn, nếu không cô ấy tuyệt đối sẽ không dừng lại, nhất định sẽ tiếp tục gây chuyện, vì trong đầu cô ấy toàn là đánh thiên hạ, có thể nói của ngươi là của ta, của ta vẫn là của ta.

Hỏa Liệt Vương sẽ không phong Vĩnh Cố Thành cho Công chúa, vậy thì ông ta không thể ngăn cản Công chúa soán vị.

Thiên Nhân của Đỗ Lan sẽ không giúp Hỏa Liệt Vương, thành thật mà nói cục diện hiện tại rất thú vị.

Một gia đình ba người ba lập trường, còn thú vị hơn nhiều so với trước đây cha con một lập trường, Thái tử một lập trường.

Lúc này Thần Thông họ cũng đã đến Hỏa Liệt Quốc, có thể nói nơi nguy hiểm nhất thường là nơi an toàn nhất, họ ở Hỏa Liệt Quốc vừa học Ngự Hỏa Thuật, vừa thu thập tin tình báo.

Hỏa Liệt Quốc tuyên truyền toàn là Thần Thông là kẻ đại xấu xa, phá hoại kế hoạch vĩ đại của Hỏa Liệt Quốc.

Từ trường học đến nhà hát, đều dạy như vậy, vở kịch hot nhất chính là lấy Thần Thông làm phản diện, cuối cùng bị Hỏa Liệt Vương đánh bại.

Những tin tình báo này khiến An rất tức giận, dù sao vô duyên vô cớ biến thành đại phản diện, ai mà chịu nổi.

Bây giờ nếu chúng ta đi đánh bại Hỏa Liệt Vương, trong mắt người Hỏa Liệt Quốc chẳng phải sẽ trở thành đại ác ma sao.

An lo lắng chiến thắng của mình sẽ khiến dân chúng Hỏa Liệt Quốc thù ghét họ.

Chuyện này ngươi không cần lo lắng.

Ngươi chỉ nhìn thấy số ít người ủng hộ Hỏa Liệt Vương, thực ra nhiều người Hỏa Liệt Quốc hơn sống ở những vùng nông thôn nghèo khó, căn bản không có tiền xem hát.

Họ cũng không quan tâm ai làm Quốc Vương của họ, họ chỉ muốn cuộc sống của mình được tốt hơn.

Vương Thúc cho biết An không thể chỉ nghe một phía, những gì họ nhìn thấy không đại diện cho toàn bộ Hỏa Liệt Quốc.

Không những không phải tất cả mọi người đều ủng hộ Hỏa Liệt Vương, thậm chí còn có một phần người phản đối ông ta, trong nội bộ Hỏa Liệt Quốc cũng có quân khởi nghĩa.

Có một phần người không nguyện ý chấp nhận sự thống trị của Quốc Vương, họ ẩn mình trong bóng tối, bị truy nã.

An gật đầu, bình phục tâm trạng tiếp tục học Ngự Hỏa Thuật, Thái tử là lão sư của y.

Nhưng tiến độ học tập của An rất chậm, vì y luôn kháng cự Ngự Hỏa Thuật, hơn nữa tính cách ôn hòa của y luôn không nắm bắt được tinh túy của Ngự Hỏa Thuật.

Ngự Khí Thuật thì ôn hòa, Ngự Thủy Thuật thì mềm mại, Ngự Thổ Thuật thì kiên định, Ngự Hỏa Thuật thì cương liệt.

An không thích hợp lắm với Ngự Hỏa Thuật, nhưng vẫn phải luyện tập.

Vương Thúc cũng nhìn ra tâm trạng của An, thầm nghĩ như vậy cũng không phải cách, thế là đề nghị y và Thái tử đến di tích của Thái

Dương Võ Sĩ, học Ngự Hỏa Thuật ban đầu.

Mặc dù hiện tại đa số mọi người đều cho rằng tâm thái càng kích tiến, uy lực Ngự Hỏa Thuật càng lớn.

Nhưng thực ra Ngự Hỏa Thuật ban đầu rất bình hòa.

Vương Thúc nói, y rất bình hòa, nhưng sức chiến đấu của y lại không yếu: Đi tìm Thái Dương Võ Sĩ, ta nghĩ sẽ có ích cho các ngươi.

Trong di tích của Thái Dương Võ Sĩ có một thánh điện, bên trong có một bộ tượng điêu khắc các động tác Ngự Hỏa Thuật, gọi là Thái Dương Chiến Vũ, tức là Ngự Hỏa Thuật ban đầu, không cần kích phát phẫn nộ cũng có thể nâng cao uy lực Ngự Hỏa Thuật.

An sẽ cần, Thái tử cũng cần, vì tính cách của Thái tử hiện tại cũng rất bình hòa, nên uy lực Ngự Hỏa Thuật giảm đi rất nhiều.

Hiển nhiên tính cách càng kích tiến, Ngự Hỏa Thuật càng mạnh cũng có lý, nhưng dù sao đây cũng là tà đạo, Ngự Hỏa Thuật chính thống tuyệt đối không cần kích phát năng lượng tiêu cực, ngay cả với tâm bình hòa cũng vẫn có thể phát huy uy lực.

An cho biết có cần thiết phải học tập một chút.

Về phía Công chúa A Tổ Lạp, cô ấy cũng chỉnh trang đợi lệnh, chỉnh đốn quân bị, trù bị lương thảo, đánh trận thì những thứ này không thể thiếu.

Lúc này cô ấy đã cát cứ một phương, từ địa phương thu thuế chuẩn bị đại chiến.

Đương nhiên điều cô ấy lo lắng nhất vẫn là Đỗ Lan, nên hy vọng trước khi khai chiến thăm dò thái độ của Đỗ Lan, không biết hắn và Thiên Nhân có thực sự đã ngả về phía Quốc Vương hay không.

Thực ra Công chúa cho rằng sẽ không, vì nếu Đỗ Lan thực sự muốn giúp phụ vương, thì ngay từ đầu đã có thể quy phục rồi, căn bản không cần trở thành lão sư của mình.

Cho nên cô ấy cảm thấy Đỗ Lan ngay từ đầu đã coi trọng mình, chỉ là vì một số hiểu lầm nên mới thay đổi.

Nếu có thể giải tỏa hiểu lầm, Đỗ Lan vẫn có thể quay về phe của mình.

Thế là thông qua tai mắt liên hệ Đỗ Lan, hy vọng hắn có thể ra gặp mặt mình.

Đương nhiên vì an toàn, Công chúa cũng đã chuẩn bị kỹ lưỡng, tuyệt đối không để mình rơi vào hiểm cảnh.

Đỗ Lan đương nhiên rất vui vẻ được gặp đệ tử ngày xưa của mình, nên đơn đao phó hội.

Đỗ Lan sau khi ra khỏi cung đã bị người theo dõi, đó là tai mắt của Công chúa, nhằm xác định phía sau Đỗ Lan không có ai.

Đến địa điểm, lại nhận được một địa chỉ mới, Công chúa đã đổi vài địa điểm gặp mặt, cuối cùng xác định Đỗ Lan là một mình, thế là mới xuất hiện.

Ngươi rất cẩn thận.

Đỗ Lan một chút cũng không tức giận, gặp Công chúa, vẫn như gặp bạn cũ.

Công chúa thở dài, tuy không biết đối phương làm thế nào thoát khỏi tiểu viện, nhưng tình hình hiện tại thật sự khó xử.

Vì vậy nhất định phải dùng đại pháp đổ lỗi, thế là cô ấy nói: Chuyện đó hoàn toàn là do có người ly gián, ta nhất thời hồ đồ mới ra lệnh, bây giờ người đó ở đây, nếu ngươi muốn trút giận, có thể giết hắn.

Quân sư với vẻ mặt tuyệt vọng bị trói năm hoa đưa đến trước mặt Đỗ Lan.

Ý của Công chúa rất rõ ràng, tất cả là lỗi của gian thần, mình bị lừa gạt, chủ quan không muốn giết Đỗ Lan.

Đỗ Lan thầm nghĩ Công chúa quả nhiên thích hợp làm lãnh đạo, đến cả kế mượn đầu ngươi dùng cũng đã đưa ra rồi.

Có thể thấy Công chúa hy vọng khôi phục quan hệ với Đỗ Lan, nên đã trói vị quân sư đại tài của mình làm lễ vật tạ tội.

Thực ra Đỗ Lan một chút cũng không tức giận, gia đình ba người Hỏa Liệt Vương đã mang lại cho hắn rất nhiều niềm vui.

Cha, anh trai, em gái ba người thể hiện có thể nói là hoàn hảo, phù hợp với tính cách của mình, lại vô cùng có năng lực thực tiễn, là một gia đình nhân tài.

Đỗ Lan thực ra chỉ đưa ra một chút ý kiến, nhưng gia đình họ lại đều có thể thực hiện, điều này mới là quan trọng nhất.

Đề nghị của Đỗ Lan tuy có tính sáng tạo, nhưng ý kiến sáng tạo không phải là hiếm, phải từng bước thực hiện được mới gọi là lợi hại, dù sao gia đình này đều rất lợi hại.

Nên Đỗ Lan chỉ cảm thấy vui mừng, nói: Không cần như vậy, ngươi không làm sai gì, trừ bỏ người cản trở mình vốn dĩ không có gì sai, đổi lại là người khác, có lẽ còn không bằng ngươi.

Công chúa nghe lời này cảm thấy bị châm chọc, nếu mình không làm sai, vậy Đỗ Lan vì sao lại quay sang phụ vương.

Cô ấy không biết Đỗ Lan không chỉ giúp Hỏa Liệt Vương, mà còn giúp Thái tử.

Ngươi rất nghi hoặc, vậy ta sẽ giải thích một chút.

Thực ra ta không phải phản bội ngươi, ta chỉ đang chơi cân bằng, vương thất Hỏa Liệt Quốc có ba tuyến đường, Hỏa Liệt Vương, ngươi, và Thái tử, ba người các ngươi ta đều đã tiếp xúc, và đều đã phú cho sức mạnh, ta chỉ muốn xem ba tuyến đường này cuối cùng có thù đồ đồng quy hay không, hoặc là trong ba người các ngươi có ai sẽ thoát dĩnh nhi xuất.

Đỗ Lan nói ra mục tiêu của mình, đó chính là để gia đình này thể hiện tốt, quan sát kết quả cuối cùng, rốt cuộc là các tuyến đường khác nhau hội tụ, hay là tử đấu giữa các tuyến đường khác nhau.

Thực ra mà nói hiện tại, bất kể đi con đường nào, cuối cùng cũng phải đi con đường phát triển kinh tế chuyển quân sang dân sự về công nghệ, vì đây là điểm tăng trưởng kinh tế lớn nhất trong tương lai.

Bất kể tuyến đường thế nào, điểm tăng trưởng kinh tế thực ra rất ít, đều không có lựa chọn.

Chỉ là ba tuyến đường có mối quan hệ phân phối khác nhau, cuối cùng phân phối như thế nào thì rất đáng để suy nghĩ.

Tuyến đường của Hỏa Liệt Vương, nhất định phải bán đứng quân phương, vì quân chuyển dân, quân đội là một bên bị chuyển hóa, không bán đứng quân phương làm sao chuyển hướng.

Chủ trương Ngự Thuật Sư tối thượng của Công chúa, tuy hiện tại khi đánh thiên hạ rất sắc bén, nhưng khi cô ấy đăng cơ cũng phải đối mặt với vấn đề quân chuyển dân, lúc đó cô ấy hoặc là bán đứng quân phương, hoặc là bán đứng Ngự Thuật Sư, hoặc là dùng một loại cách nói nào đó để gom Ngự Thuật Sư và bình dân lại với nhau, độ khó cũng không nhỏ.

Đến lúc đó có thể nói Hỏa Liệt Quốc là quốc gia được trời chọn, Ngự Thuật Sư và bình dân đều là những người được trời chọn, tìm cách chuyển mâu thuẫn ra nước ngoài.

Tuyến đường của Thái tử là lấy dân chúng Hỏa Liệt Quốc làm trọng, có thể kích phát ý chí chiến đấu của dân chúng Hỏa Liệt Quốc nhiều nhất có thể, có dân chúng ủng hộ, đến lúc đó chuyển quân sang dân sự sẽ thuận lợi hơn.

Kích phát ý chí phát triển của dân chúng, cộng thêm công nghệ, tương lai Hỏa Liệt Quốc đáng để kỳ vọng.

Vì vậy nếu thực sự để người dự đoán tương lai lựa chọn, Thái tử tuyệt đối là ứng cử viên tốt nhất cho sự phát triển sau chiến tranh.

Nhưng Đỗ Lan cho biết vẫn phải xem kết quả cạnh tranh của gia đình này, xem cuối cùng sẽ như thế nào.

Hiện tại Hỏa Liệt Vương đã đi trước một bước bắt đầu chuyển hướng, nhưng gánh nặng lịch sử của ông ta quá lớn, nên ông ta vẫn nghĩ đến việc lợi dụng ngày Huệ Tinh để làm một ván lớn.

Đỗ Lan nói: Còn về ngươi, hiện tại đã tụt lại phía sau, so với phụ thân và ca ca, ngươi hiện tại chẳng qua đang đi một con đường cũ, nếu ngươi có thể thành công lật đổ phụ thân, thì vẫn phải lặp lại việc cắt giảm quân đội mà Hỏa Liệt Vương đã làm.

Công chúa nghe Đỗ Lan chơi trò cân bằng, ý thức được tên này đang coi gia đình họ như khỉ để đùa giỡn, hắn đang xem kịch khỉ.

Chương 2694

Nói không tức giận là giả, nhưng thực lực của Đỗ Lan lại là thật.

Ngươi rốt cuộc là ai, và có mục đích gì.

Đỗ Lan đã nói rõ mọi chuyện, Công chúa không khỏi nghi ngờ rốt cuộc ai đã cho Đỗ Lan dũng khí như vậy mà coi vương thất Hỏa Liệt Quốc như đồ chơi để đùa giỡn.

Ánh mắt ngươi rất không thân thiện, ta sẽ đau lòng đó.

Đỗ Lan vừa nhìn đã thấy A Tổ Lạp cảm thấy mình bị trêu đùa, hắn cần phải giải thích một chút: Ngươi không cần cảm thấy ta đang trêu đùa các ngươi, ngươi nghĩ xem, từ đầu đến cuối ta chỉ đưa ra kiến nghị, quyền lực chấp hành cuối cùng vẫn luôn nằm trong tay các ngươi, nếu các ngươi không muốn làm, ta cũng sẽ không làm khó các ngươi phải không.

Ta đưa ra kiến nghị, cuối cùng các ngươi đã chấp hành, ta chỉ thuận nước đẩy thuyền chỉ ra vấn đề các ngươi gặp phải, và đưa ra một phương án khả thi, các ngươi hoàn toàn có thể bỏ qua mà.

Công chúa nghe xong phát hiện đúng là như vậy, Đỗ Lan thực sự chưa từng ép buộc mình, mỗi bước thực hành đều là do cô ấy tự làm.

Nhưng ngươi đã đưa ra những ý kiến khác nhau cho những người khác nhau, ngươi đang gây rối.

Ta gọi đây là đo ni đóng giày, vì gia đình ba người các ngươi mỗi người gặp phải vấn đề đều không giống nhau.

Đỗ Lan nghiêm mặt biện hộ cho mình, cho biết mình là nhân địa chế nghi, nhân thời chế nghi, nhân nhân chế nghi.

Tên này thực sự là một tên khốn.

Thực ra ngươi cũng không cần tức giận như vậy, ngươi chẳng phải muốn thắng sao.

Nếu ngươi có thể kiên trì kể chuyện hay, vẫn sẽ có rất nhiều người ủng hộ ngươi.

Đến lúc đó ba người các ngươi đánh một trận, cuối cùng người thắng ăn hết, không phải rất tốt sao.

Đối thủ càng mạnh mẽ, sau khi thắng mới càng có cảm giác thành tựu.

Đỗ Lan cho biết Công chúa đã có câu chuyện của riêng mình, chỉ cần kể chuyện hay là được rồi.

Chúng ta đánh nhau, hảo nhượng ngươi khán hí yêu.

Trước đây Công chúa thực sự một lòng muốn thắng, nhưng bây giờ biết những nỗ lực của mình đã biến thành một màn biểu diễn, tâm trạng lập tức phát sinh biến hóa vi diệu, cảm giác không còn tích cực như vậy.

Kể câu chuyện của mình thật hay, thu hút người nghe chuyện, sau đó các câu chuyện khác nhau tiến hành chiến đấu sao.

Chắc chắn còn có cách khác, Công chúa bị Đỗ Lan chọc tức lần này cuối cùng cũng bắt đầu động não, bắt đầu suy nghĩ liệu có lối thoát nào khác không.

Cô ấy tuy muốn làm người thắng cuối cùng, muốn làm người thắng duy nhất, nhưng cô ấy càng ghét Đỗ Lan, hiển nhiên là đã đến thời kỳ nổi loạn, cô ấy không muốn nghe lời ai cả.

Đỗ Lan muốn xem gia đình ba người họ đánh nhau, thì cô ấy cố tình không làm vậy.

Ngay cả là những câu chuyện khác nhau, chắc chắn cũng có khả năng cùng tồn tại.

Thực sự có, chỉ cần họ có thể tìm thấy điểm phát triển thu hoạch toàn thế giới, để toàn thế giới bỏ tiền nuôi Hỏa Liệt Quốc, vậy thì dù là ba câu chuyện cũng có thể cùng tồn tại.

Dựa trên lý luận đối trùng về tài nguyên và văn hóa của Lý Nhất Nhất, tài nguyên càng phong phú, văn hóa càng không quan trọng.

Tài nguyên phong phú đến một mức độ nhất định, loài người có thể yên tâm làm thú cưng.

Vì vậy khi tài nguyên cực kỳ phong phú, cũng sẽ không ai bận tâm đến câu chuyện, đừng nói ba câu chuyện, ngay cả bảy tám câu chuyện cũng đều có thể chứa đựng, hơn nữa còn được mỹ danh là đa nguyên.

Vì vậy nếu Hỏa Liệt Quốc bước vào con đường phát triển nhanh chóng, thì ba câu chuyện của một gia đình hoàn toàn có thể cùng tồn tại, mọi người đều bận rộn kiếm tiền, cũng không bận tâm đến những tiếng nói chói tai đó, nhịn một chút là qua.

Nhưng chỉ cần tài nguyên không đủ, thì những tiếng nói chói tai đó sẽ trở thành kẻ địch.

Đáng tiếc sự phát triển tốc độ cao không dễ dàng đạt được như vậy, thiên thời địa lợi nhân hòa đều cần đến.

Nếu phát triển tốc độ cao dễ dàng làm được, thì thiên hạ cũng không có nhiều chuyện phân tranh như vậy.

Đa số thời gian, sự phát triển giữa các quốc gia đều chậm chạp, được tính toán theo thang trăm năm, ngàn năm.

Ngay cả sự phát triển khoa học cũng đã trải qua mấy trăm năm mới từ từ trở thành chủ lưu được mọi người chấp nhận, dù vậy, vẫn có rất nhiều người không tin khoa học.

Vì vậy phát triển tốc độ cao là hiếm, nội đấu mới là chủ lưu, nên mối quan hệ phân phối mới quan trọng đến vậy, người có thể khiến mọi người chấp nhận mối quan hệ phân phối bất công mới là Thánh Nhân.

Tóm lại Công chúa muốn tìm một lối thoát ngoài chiến đấu, nhưng cô ấy hiển nhiên không tìm được.

Dễ tìm như vậy, nếu cô ấy tìm được, người khác cũng có thể tìm được, người khác đều không tìm được, dựa vào đâu mà cô ấy có thể tìm được.

Công chúa A Tổ Lạp nổi loạn, Đỗ Lan muốn xem gia đình họ tàn sát lẫn nhau, hắn thiên không muốn nhúng tay, hắn thiên muốn khai phá một con đường mới.

Nhưng hắn hoàn toàn mù mịt.

Nếu không có Đỗ Lan, Công chúa A Tổ Lạp cho rằng giết cha hại anh là điều hiển nhiên, ai cản đường mình lên ngôi thì người đó là kẻ thù.

Nhưng nếu tất cả biến thành một trò hề, thì trong lòng nàng sẽ cảm thấy khó chịu.

Tiếc rằng nàng lựa chọn con đường giết cha hại anh chính vì con đường này là đơn giản nhất, muốn đổi đường thì nói gì dễ, trừ phi nàng thật sự từ bỏ dã tâm của mình.

Theo nguyên lý tiểu vương ăn trứng gà, người ta luôn chọn đường tắt, chọn con đường nhanh nhất để có được tài nguyên.

Công chúa A Tổ Lạp có thể nói là người kiên định thực hành lý thuyết ăn trứng gà, nàng trời sinh đã nhìn thấy đường tắt, hơn nữa không hề nghi ngờ đường tắt sẽ có rủi ro gì.

Nàng muốn đổi một con đường khác ư.

Chỉ sẽ phát hiện những con đường khác căn bản không thông, đây cũng là một bi kịch.

Đỗ Lan nói: Thí phụ sát huynh, vẫn là con đường duy nhất trước mắt ngươi, ngươi chỉ có thể đi như vậy.

Hơn nữa, cho dù thật sự có con đường khác, thì phụ thân ngươi có để ngươi đi không.

Ngươi đi rồi, hắn đi đường nào.

Cho nên hắn sẽ không tin ngươi, giữa phụ nữ các ngươi căn bản không có thứ gọi là tín nhiệm.

Công chúa A Tổ Lạp không thể không thừa nhận Đỗ Lan tên này thật sự thích nói thật, đến nước này, nàng cũng đã ý thức được điểm khác biệt giữa Đỗ Lan và các quân sư khác, đó là Đỗ Lan không hề tham lam, kế hoạch của Đỗ Lan luôn xuất phát từ góc độ của người khác, trong sự phân chia của kế hoạch này căn bản không có hắn.

Cho nên kế hoạch của hắn luôn được người khác chấp nhận, nhưng một người nếu thật sự không cần gì cả, thì hắn lại có động lực gì để bày mưu tính kế.

Cho nên hiện tại cái răng nanh của Đỗ Lan cuối cùng cũng lộ ra, đó chính là xem kịch.

Người đàn ông này khiến người ta không rét mà run.

Công chúa A Tổ Lạp cảm thấy mình bị dồn vào đường cùng, hoặc là đi theo con đường của Đỗ Lan, hoặc là không có đường nào để đi, muốn chuyển hướng là hoàn toàn không thể.

Kỳ thực, nếu Đỗ Lan được thay bằng người khác, thì Công chúa A Tổ Lạp khẳng định đã động thủ đánh giết đối phương, nhưng sức chiến đấu của Đỗ Lan cũng không yếu, nàng thử hắn bao nhiêu lần cũng chưa thắng lần nào.

Không cần bày ra vẻ mặt này, con đường của các ngươi đều do chính mình chọn, dù khó khăn đến mấy cũng phải đi tiếp.

Đỗ Lan nói: Ta hiện tại sẽ không quay lại phe của ngươi nữa, vì bố cục đã hoàn thành, ba người nhà các ngươi ba tuyến đường, cuối cùng tất nhiên sẽ có kết quả thông qua một trận chiến tranh.

Trong quá trình này, Thiên Nhân chỉ duy trì uy hiếp, chứ không can thiệp, cho nên ngươi cứ mạnh dạn mà chiến đấu đi.

Đỗ Lan nói xong liền bỏ đi.

Chiến trường cuối cùng là ở Hỏa Liệt Quốc, Hỏa Liệt Vương đứng sau là Thiên Nhân, Công chúa A Tổ Lạp đứng sau là phái thiếu tráng quân đội, Thái Tử đứng sau là Thần Thông An.

Cục diện như vậy đã hình thành, chiến tranh sẽ không thể tránh khỏi.

Lúc này, phe Công chúa A Tổ Lạp xuất hiện phản đồ, hai người bạn thân của nàng đều đi đầu quân cho Thái Tử.

Hai người bạn này không chịu nổi những Ngự Thuật Sư tự cho mình là đúng bên cạnh Công chúa A Tổ Lạp, thêm vào đó họ đều quen biết Thái Tử từ nhỏ, biết Thái Tử là một chàng trai ôn hòa, thậm chí trong đó có một cô gái quan hoạn còn từng yêu đương với Thái Tử.

Còn một cô gái rạp xiếc khác, vì xuất thân thấp kém, càng bị các Ngự Thuật Sư coi thường, nên cũng bỏ đi.

Công chúa A Tổ Lạp vô cùng tức giận, bạn thân đã phụ lòng tin của nàng.

Nhìn quanh bốn phía dường như không ai có thể tin tưởng, bên cạnh toàn là những người vươn tay xin tài nguyên, đều không phải người thật lòng vì mình mà cống hiến.

Công chúa A Tổ Lạp chỉ cảm thấy cao xử bất thắng hàn, đến cuối cùng nàng chỉ có được kẻ thù.

Hai người bạn thân không phải không quan tâm Công chúa A Tổ Lạp, chỉ là đạo bất đồng bất tương vi mưu.

Công chúa A Tổ Lạp là đại diện tiêu biểu cho chủ nghĩa Ngự Thuật Sư chí thượng, hai người bình thường như họ ở bên cạnh nàng thì áp lực như núi.

Vẫn là phe Thái Tử hài hòa hơn, hơn nữa sức chiến đấu cũng không yếu.

Thủy Thiện Tộc, Thổ Cường Quốc và đội du kích đều cầm vũ khí của Hỏa Liệt Quốc hợp nhất lại, sau đó tất cả các nhà khoa học kỹ thuật đã phát minh ra tàu ngầm, có thể giúp quân đội vượt qua sự phong tỏa hạm đội của Hỏa Liệt Quốc trực tiếp đổ bộ lên bản thổ.

Chương 2695

Cộng thêm Thần Thông An hiện tại đã tinh thông Tứ Đại Ngự Thuật, tiếp theo bọn họ sẽ phản công.

Cuộc phản công sẽ đồng thời diễn ra ở Hỏa Liệt Quốc và Vĩnh Cố Thành, Thần Thông An chịu trách nhiệm công chiếm Hỏa Liệt Quốc, Bạch Liên Giáo chịu trách nhiệm giải phóng Vĩnh Cố Thành.

Các Trưởng lão Bạch Liên Giáo đều là cao thủ đỉnh cao, vài người đã tương đương với một quân đội.

Bạch Liên Giáo không hề đặt ra chiến thuật gì, lựa chọn cường công, trực tiếp xông vào tường thành, tiến hành phản kích.

Thần Thông An và nhóm của hắn trước tiên tiềm nhập Hỏa Liệt Quốc để thu thập tình báo, sau đó đội du kích thông qua tàu ngầm đổ bộ, triển khai chiến đấu.

Phải đánh bại Hỏa Liệt Quốc trước khi Tuệ Tinh Chi Nhật đến.

Thái Tử cảm khái rất nhiều, lần trước rời khỏi vương cung, hắn vô cùng chật vật, mang theo nhục nhã.

Hiện tại hắn trở về, lại với thân phận kẻ địch.

Trước đây hắn nghĩ mình có thể được phụ thân thừa nhận, hiện tại hắn lại quyết định đánh bại phụ thân, đã xảy ra sự thay đổi hoàn toàn.

Nhưng Thái Tử đã không còn do dự nữa, hắn sẽ kể tốt câu chuyện của mình.

Trước quốc gia, dù là phụ thân, cũng chỉ có thể ra tay.

Thái Tử siết chặt hai nắm đấm, hạ quyết tâm.

Nhớ năm xưa Lưu Bang đối với phụ thân cũng vậy, Hạng Vũ muốn nấu phụ thân hắn, thế là Lưu Bang liền nói chia một bát canh.

Quân đội không phải của một mình Lưu Bang, trung hiếu không thể vẹn cả đôi đường.

Trung với đội ngũ, hay trung với gia đình, chỉ có thể chọn một.

Thái Tử muốn tạo ra một Hỏa Liệt Quốc hoàn toàn mới, thì tất yếu phải đánh bại Hỏa Liệt Vương.

Tác Tạp đã đổi một vũ khí, từ Phi Tiêu Xoay Tròn đổi thành Vẫn Thiết Kiếm.

Khi ở Hỏa Liệt Quốc, Tác Tạp đã đi bái kiến kiếm hào đệ nhất thiên hạ.

Kiếm hào cũng là Trưởng lão Bạch Liên Giáo, Tác Tạp đã học kiếm thuật từ hắn, và chế tạo ra một thanh bảo kiếm sắc bén như chém bùn.

Tác Tạp hiện tại lo lắng nhất vẫn là Thiên Nhân, thứ trên trời đó thật sự khiến người ta rất lo lắng.

Nhưng tên đã đặt lên dây cung không thể không bắn, chỉ hy vọng Thần Thông An có thể mạnh mẽ một chút.

Nhưng Tác Tạp cũng rất tò mò, cảm giác đi lại giữa các vì sao là thế nào.

Trước đây bọn họ chỉ đi lại trên đại dương, trên bầu trời, nhưng không biết còn có thể tiến xa hơn, còn có thể đi đến giữa các tinh tú.

Đừng tò mò nữa, phải chuẩn bị đầy đủ, đã đến lúc phản công tuyệt địa rồi.

Hội quân với đội du kích, cộng thêm Thái Tử làm người dẫn đường, bọn họ trường khu trực nhập, phát động tấn công.

Lúc này đã là tiền đêm Tuệ Tinh Chi Nhật, Hỏa Liệt Vương đã chuẩn bị xong, muốn dùng ngọn lửa hùng liệt thanh tẩy cả thế giới, đội phi thuyền của họ sẽ thiêu rụi tất cả kẻ địch.

Trước khi khai chiến, Thái Tử đã liên hệ với những người phản kháng nội bộ Hỏa Liệt Quốc, những người phản kháng lại đi liên hệ với nhiều chiến sĩ hơn, nói cho họ biết Thái Tử nhân từ đã trở về, tuyên truyền Thái Tử yêu dân như con như thế nào, làm giảm ý chí chiến đấu của quân đội.

Hiện tại Hỏa Liệt Quốc thật sự không còn động lực chiến tranh, Quốc Vương muốn cắt giảm quân số, mà dân chúng vì chế độ phân phối cũng khổ không kể xiết, thêm vào đó chiến thắng Vĩnh Cố Thành không những không thay đổi cục diện, ngược lại còn làm cuộc sống thêm khó khăn, nên dân chúng sớm đã bất mãn, chỉ chờ có người dẫn đầu.

Đánh trận là để cướp tiền, là để cải thiện cuộc sống, liên tục đánh trận không những không kiếm tiền mà còn tốn tiền, rất khó để dân chúng ủng hộ lâu dài kiểu mua bán không có lợi này.

Thế là Thần Thông An và nhóm của hắn đã nhận được sự ủng hộ lớn, nhanh chóng công nhập thủ đô Hỏa Liệt Quốc.

Hỏa Liệt Vương muốn tìm Đỗ Lan, nhưng căn bản không tìm thấy, mà lúc này không những Thái Tử muốn đánh bại hắn, Công chúa A Tổ Lạp cũng vậy.

Công chúa A Tổ Lạp chuẩn bị thay thế Hỏa Liệt Vương, cứu vãn cục diện, nên nàng đã tiềm nhập hoàng cung ám toán phụ thân, trở thành sức mạnh chính bảo vệ vương cung, nàng muốn chặn Thần Thông An, trở thành Hỏa Liệt Vương xứng đáng.

Hỏa Liệt Vương bị cả hai đứa con của mình muốn lật đổ, thật sự là một người cha thất bại.

Bị con gái đánh lén sau, Hỏa Liệt Vương bị thương đã không còn sức lực chỉ huy phi thuyền, Công chúa A Tổ Lạp liền lên phi thuyền, trực diện đối đầu Thần Thông An.

Hỏa Liệt Vương cũng không ngờ Công chúa A Tổ Lạp lại ám toán mình khi đại quân đang áp sát thành, con gái thà chọn thí phụ cũng không muốn hợp tác với phụ thân đối mặt cường địch ư.

Trong nguyên tác thì có, nhưng hiện tại Công chúa A Tổ Lạp đã nắm được sự ủng hộ của phái thiếu tráng, không còn cần sự ủy nhiệm của Hỏa Liệt Vương nữa.

Nền tảng đăng cơ của nàng đã vững chắc, vậy thì Hỏa Liệt Vương không phải là trợ lực mà là trở lực, tự nhiên là trừ bỏ cho nhanh.

Còn về Thần Thông An và ca ca, nàng tin rằng vào Tuệ Tinh Chi Nhật, ngự thuật của nàng sẽ sở hướng vô địch.

Tuệ Tinh mang đến năng lượng vũ trụ, tăng cường sức chiến đấu của Ngự Hỏa Sư.

A Tổ Lạp vốn là một thiên tài, ngọn lửa trời sinh của nàng là màu xanh siêu cao ôn, và còn tiến thêm một bước nắm giữ Ngự Điện Thuật, có thể điều khiển vật chất ở trạng thái plasma, hiện tại nàng sẽ giải phóng khối năng lượng này ra, cùng Thần Thông An và ca ca phân cao thấp.

Nhiều phi thuyền quá.

Tác Tạp lớn tiếng nói, những phi thuyền này có thể làm khó bọn họ, vì họ không có phương tiện phòng không.

Chỉ có thể phá hủy từ bên trong.

Phụ thân Tác Tạp nói.

Tôi và Khấu Tổ vào vương cung kiểm soát cục diện, phi thuyền giao cho các anh.

Tạp Tháp Lạp nhìn An, ánh mắt hai người đều có sự quan tâm, đều hy vọng đối phương cẩn thận.

Nhưng họ cũng biết mỗi người đều có nhiệm vụ, lúc này họ không thể vì tình riêng mà dừng lại.

Để giảm thiểu thương vong hết mức có thể, nhiệm vụ của Thái Tử là tiếp quản đại quyền Hỏa Liệt Quốc.

Tiến vào vương cung, Thái Tử gặp phụ thân bị muội muội phản bội, mặc dù bị thương nhưng phụ tử tương kiến lại không hề có tình cảm tương phùng.

Ánh mắt đều rất phức tạp, phụ thân rất bất mãn với lựa chọn của Thái Tử, con đường của Thái Tử căn bản không hề cân nhắc trọng lượng của vương miện.

Phụ Vương.

Vậy nên con đường ngươi chọn, khiến ngươi một lần nữa đứng trước mặt ta, trở thành kẻ thù.

Hỏa Liệt Vương nhìn nhi tử nói, con đường của Thái Tử trong tình huống bình thường không thể đi tiếp, chỉ có đánh bại tất cả những người hưởng lợi ích của Hỏa Liệt Quốc mới có thể, Cuối cùng ngươi trở thành kẻ thù của ta, cũng trở thành kẻ thù của Hỏa Liệt Quốc.

Thất bại của ngày hôm nay là vì tương lai của quốc gia.

Thái Tử kiên định nói.

Nực cười, tương lai của ngươi chính là vứt bỏ công thần quốc gia ư.

Những quân nhân đó vì quốc gia mà đổ máu hy sinh, ngươi bây giờ lại muốn đánh bại họ, để họ trở thành kẻ thất bại.

Đó gọi là tương lai gì.

Hỏa Liệt Vương cho rằng đây không phải tương lai gì cả, đây chính là sự phản bội.

Thái Tử không nhịn được nói: Ban đầu các ngươi sắp xếp mồi nhử địch, nhưng không hề cân nhắc sinh mạng của binh sĩ.

Để giành chiến thắng, hy sinh một số người là điều tất yếu, đây chính là hiện thực.

Hỏa Liệt Vương cho rằng mình không làm sai, chỉ có chiến thắng mới là tương lai.

Con đường quân sự bành trướng của hắn chẳng phải là có chiến thắng mới có lợi ích sao.

Loại chiến thắng này không có ý nghĩa, chỉ là giao thành quả chiến thắng cho số ít người mà thôi.

Nhưng số ít người không thể đại diện cho quốc gia này, cho nên các ngươi nhất định phải bị đánh bại.

Thái Tử đã bày ra thế Thái Dương Chiến Vũ.

Hỏa Liệt Vương nhìn nhi tử lần này chủ động khiêu chiến mình, không khỏi nghĩ đến trận quyết đấu ba năm trước, khi đó Thái Tử một chút dũng khí ra tay cũng không có, đối mặt với mình hắn chỉ biết cầu xin tha thứ.

Nhưng với tư cách là phụ thân, mình không hề nương tay, để lại vết sẹo trên mặt hắn, Ngươi thật sự không học được bài học, lần này vết bỏng có thể không chỉ trên mặt ngươi.

Mặc dù bị con gái phản bội, nhưng hiện tại là cận kề Tuệ Tinh

Chi Nhật, năng lượng vũ trụ đã bắt đầu bao phủ hành tinh, mỗi Ngự Hỏa Sư đều có thể cảm nhận được năng lượng trong cơ thể được tăng cường.

Dùng lửa thiêu đốt vết thương để cầm máu, Hỏa Liệt Vương cũng bày ra thế trận, ván thứ hai của hai cha con bắt đầu.

Thật tuyệt vời.

Đỗ Lan cho rằng gia đình ba người này quả thực là những diễn viên bẩm sinh, ý chí kiên định, tính cách thú vị, sức thực hiện còn mạnh, thật sự quá thú vị.

Bên ngoài, Công chúa A Tổ Lạp cũng đã chuẩn bị xong, theo năng lượng vũ trụ tràn ngập cơ thể, nàng gần như biến thân thành Siêu Cấp Saiya, điện chớp không ngừng bắn ra.

Dựa vào lòng bàn chân và lòng bàn tay phun lửa, nàng có thể bay lên, và ổn định trên không trung.

An không thể không mở Thần Thông Cảnh Giới, đi quyết chiến với Công chúa A Tổ Lạp.

Chương 2696

Vậy phi thuyền cứ giao cho tôi.

Thác Phù nói rằng phi thuyền căn bản không cần phá hủy từ bên trong, chỉ cần mình trở nên đủ lớn, là có thể phát động tấn công từ mặt đất: Thần Thông Cảnh Giới.

Một lần nữa tiến vào Thần Thông Cảnh Giới, lần này Thác Phù điều động năng lượng vũ trụ nhiều hơn, hóa thân thành người khổng lồ cao trăm mét trực tiếp tấn công phi thuyền.

Tác Tạp nói đều là quái vật, kiểu chiến đấu này người bình thường như hắn căn bản không có cơ hội nhúng tay vào, hắn chỉ có thể cùng đội du kích dọn dẹp tạp binh trên mặt đất.

Kiếm pháp của hắn thuộc loại tốc thành, không có bộ pháp cố định, có thì chỉ là ngẫu nhiên ứng biến.

Theo An tiến vào Thần Thông Cảnh Giới, tứ đại nguyên tố bao vây, năng lượng vũ trụ biến hóa theo ý muốn, hiện tại hắn giống như thần linh, ra lệnh cho nguyên tố, không ai dám không tuân theo.

Hiện tại là Lôi Thần đối Quang Minh Chi Thần, là chiến tranh của các vị thần.

Tôi sẽ cắt đầu cô xuống treo lên tường.

A Tổ Lạp giận dữ nói, nàng tuyệt đối không cho phép ai ngăn cản con đường quyền lực của mình.

Hôm nay nàng sẽ biến tất cả kẻ thù thành tro bụi, bằng cây Lôi Thương trong tay nàng.

An thì không nói một lời, chỉ ra chiêu, thủy, thổ, hỏa, khí, biến hóa tùy tâm sở dục, một tay vẫy, đá sẽ biến thành những ngọn núi sắc bén, nước sẽ hóa thành thác nước chảy ngược, lửa có thể che kín bầu trời, khí có thể hình thành lưỡi dao vô hình.

Mỗi chiêu đều đại diện cho sự phá hủy cực hạn, địa hình trong chốc lát đã bị thay đổi.

Đây chính là Thần Thông, tràn đầy áp lực, trong gần mười nghìn năm qua hàng trăm Thần Thông đã dùng sức mạnh như vậy để bảo vệ nhân loại, cũng khó trách các Thần Thú thấy vậy đều âm thầm lựa chọn rời đi, vì căn bản không đánh lại.

A Tổ Lạp cũng không đánh lại, dù có Tuệ Tinh tăng cường, nhưng đối mặt với Thần Thông An, điện chớp của nàng đều bị lá chắn kiên cố của tứ đại nguyên tố chặn lại.

Điện chớp là trạng thái plasma của vật chất, nhưng trong Lĩnh Địa của Thần Thông An, trạng thái vật chất do hắn quyết định, điện chớp căn bản không thể xâm nhập.

Không đánh lại, A Tổ Lạp cảm nhận được áp lực chưa từng có, truyền thuyết về Thần Thông quả nhiên là thật.

Sau khi biến mất một trăm năm, thế giới này sẽ một lần nữa tái hiện truyền thuyết về Thần Thông, đây chính là sức mạnh tuyệt đối a.

Oanh, A Tổ Lạp bị sức mạnh cường đại áp chế, năng lượng vũ trụ tuy tăng cường Ngự Hỏa Thuật, nhưng thể lực của nàng lại không tăng lên, sau khi bị áp chế thể lực tiêu hao gấp bội, rất nhanh đã rơi vào thế hạ phong.

Chốc lát là thủy lao, chốc lát lại là hỏa khảo, tiếp theo còn có khí nhận và loạn thạch, A Tổ Lạp bị Ngự Thuật hỗn hợp của Thần Thông An đánh cho choáng váng.

Cuối cùng nàng chật vật đáp xuống đất, ngẩng đầu nhìn Thần Thông An đang vận chuyển Lĩnh Địa tứ nguyên tố cao ngạo trên cao, vẻ mặt không cam lòng như muốn ăn thịt người.

Đến cuối cùng, nàng lại bị Thần Thông An ngăn cản sao.

Đây là điều nàng không ngờ tới.

Chỉ có thể nói Thần Thông đã biến mất quá lâu, đến mức mọi người đều quên đi sức mạnh của Thần Thông.

An sẽ không giết A Tổ Lạp, hắn sẽ loại bỏ Ngự Thuật của nàng.

Trước khi nhân loại mô phỏng Thần Thú để có được Ngự Thuật, Ngự Thuật của nhân loại đều do Sư Quy ban tặng, khi nhân loại lên bờ mạo hiểm, Sư Quy sẽ ban cho họ Ngự Thuật để tự vệ.

Đến khi nhân loại quay về, Sư Quy sẽ thu hồi Ngự Thuật, Thần Thông An chính là đã tìm đến Sư Quy học được chiêu Thu Hồi Ngự Thuật này, một việc hoàn thành việc gỡ bỏ kỹ năng Ngự Thuật.

Như vậy thì không cần giết người, An cho rằng đây là phương pháp vẹn cả đôi đường.

Một phương pháp không cần giết người, chỉ là loại bỏ Ngự Thuật.

Nhưng điều này hiển nhiên không linh nghiệm, bởi vì cho dù không có Ngự Thuật, Công chúa A Tổ Lạp cũng vẫn có thể trở thành người lãnh đạo tuyến đường.

Muốn Công chúa A Tổ Lạp không làm điều ác, thì phải để mọi người đi vào một tuyến đường mới, như vậy Công chúa A Tổ Lạp mới không thể dẫn dắt người khác đối đầu với Thần Thông An.

Nếu không thể đưa ra một lối thoát tốt hơn, việc chỉ đơn thuần loại bỏ Ngự Thuật vẫn không thể ngăn cản Công chúa A Tổ Lạp đi con đường của mình, vẫn không thể khiến Công chúa A Tổ Lạp dừng lại.

Cuộc chiến cha con vẫn tiếp diễn, năm xưa Thái Tử không dám ra tay với phụ thân, dẫn đến mình bị hủy dung.

Giờ đây đã khác xưa, dù vết thương ở eo của phụ thân vẫn còn, hắn cũng vẫn tiến hành phản kích, Thái Tử nhất định phải đánh bại phụ thân, chỉ có như vậy mới có thể dừng cỗ xe chiến tranh này.

Sức mạnh của Hỏa Liệt Vương rất mạnh, dùng lửa thiêu đốt vết thương để cầm máu, ý chí lực không phải bình thường mà kiên cường.

Đối mặt với nhi tử kiên định, hắn cũng phản kích mạnh mẽ.

Chiêu thức của hai người một bên kích tiến, một bên bình hòa, hoàn toàn là hai phong cách, nhất thời cũng khó phân thắng bại.

Bên ngoài Thần Thông An đã phong ấn Ngự Thuật của A Tổ Lạp, hoàn thành nhiệm vụ, bây giờ chỉ chờ kết quả bên Thái Tử.

Thái Tử có cơ hội thắng rất lớn, vì hắn đã khác xưa, tuy tâm bình khí hòa, nhưng chiêu thức lại không hề dây dưa nước đôi, ngọn lửa hình thành một mạng lưới, bùng phát trong cung.

Ngọn lửa của cả hai bên đều được tăng cường, nhiệt độ cao thiêu đốt mặt đất trong sân thành thủy tinh.

Thái Tử còn trẻ, tâm thái bình tĩnh, còn Hỏa Liệt Vương thân thể bị thương, tâm thái cũng sắp sụp đổ, thắng bại đã rõ.

Đầu tiên bị con gái phản bội, sau đó bị con trai tấn công, Hỏa Liệt Vương chỉ cảm thấy cả thế giới đều phản bội hắn.

Lẽ nào thật sự vì thời đại đã thay đổi, nên mình nhất định phải bị đào thải.

Điều này cũng quá vô tình, ngay cả con cái của mình cũng coi mình là kẻ thù.

Nếu không có mình, Hỏa Liệt Quốc cũng không thể bành trướng, quốc gia này sớm đã loạn thành một nồi cháo.

Các ngươi căn bản không hiểu vấn đề mà quốc gia gặp phải, khi đó trong tình huống đó ai cũng sẽ làm điều tương tự như ta, là vì tương lai của Hỏa Liệt Quốc.

Bây giờ việc bành trướng quân sự đã kết thúc, các ngươi liền ân đền oán trả, không biết ơn, ta thật sự hối hận đã sinh ra các ngươi.

Hỏa Liệt Vương cho rằng nhi tử là mượn lửa giết lửa, nói như thể bỏ chén rượu thoái binh quyền thì không phải là mượn lửa giết lửa vậy.

Hỏa Liệt Vương bày tỏ sự hối hận, những đứa con này đứa nào cũng coi mình là hòn đá cản đường, nhưng hắn lại làm sai ư.

Hắn cũng vì quốc gia này, nếu không có hắn, tình hình Hỏa Liệt Quốc cũng sẽ không tốt hơn, chỉ sẽ tệ hơn.

Hắn hoàn toàn quên mất mình chỉ là một tài năng hạng ba, mà tài năng hạng ba là loại ai lên cũng được, hắn chỉ là người theo đuổi quan hệ phân phối, sự thay đổi của hắn đối với Hỏa Liệt Quốc rất nhỏ, tác dụng cũng rất nhỏ.

Có lẽ điều tốt nhất hắn làm được chính là sinh ra một cặp con cái giỏi, đi những con đường khác nhau, tạo ra những cục diện khác nhau.

Ngươi từng là tấm gương của ta, ta cũng từng muốn trở thành người như ngươi.

Nhưng sau khi rời vương cung, ta đã chứng kiến rất nhiều chuyện, nhận ra sự bành trướng của Hỏa Liệt Quốc chỉ có thể mang lại thương hại, không chỉ đối với Thổ Cường Quốc, Thủy Thiện Tộc, Khí Hòa Tộc, mà còn là thương hại đối với Hỏa Liệt Quốc.

Quốc gia này nhất định phải dừng lại, ngươi nhất định phải dừng

lại.

Thái Dương Chiến Vũ Thần Long Hí Châu.

Thái Tử siết chặt hai nắm đấm rồi ra chiêu, giống như song long hí châu, phun ra ngọn lửa bao bọc kẻ địch, uy lực vượt qua Hỏa Liệt Vương.

Đây là khoảnh khắc nhi tử vượt qua phụ thân, Thái Tử không hề dao động vì tình cha con, khoảnh khắc này trong lòng hắn chỉ nghĩ đến toàn bộ Hỏa Liệt Quốc, đến cả thiên hạ.

Cú va chạm của ngọn lửa khiến Hỏa Liệt Vương bay ngược ra sau, lưng va vào cột đá, toàn thân đau đớn tê dại, mất đi sức chiến đấu.

Hắn tóc tai bù xù, chật vật nhìn nhi tử, phát hiện ánh mắt nhi tử không bi không hỉ, ý thức được đối phương thật sự cho rằng mình đang làm điều đúng đắn, đây là ánh mắt của vương giả.

Áp chế được Hỏa Liệt Vương, Thái Tử hô lớn với các hộ vệ xung quanh: Hạ vũ khí, đã đến lúc dừng cuộc chiến tranh trăm năm này.

Bốp, các hộ vệ đều vứt vũ khí xuống đất, lựa chọn đầu hàng.

Phía chiến trường Vĩnh Cố Thành, các Trưởng lão Bạch Liên Giáo cũng đều thi triển thần thông, từng người đều là đại sư cấp tông sư, một người phụ trách một con phố, đánh từ đầu phố đến cuối phố, căn bản không có kẻ địch nào có thể ngăn cản họ.

Thuận lợi giải phóng Vĩnh Cố Thành, cũng không gặp Thiên Nhân.

Xem ra Thiên Nhân có tính toán khác.

Vương Thúc thấy Thiên Nhân không xuất hiện, liền biết Thiên Nhân chắc chắn có tính toán khác, hắn không cho rằng Thiên Nhân sẽ biến mất như vậy.

Thiên Nhân tự nhiên không biến mất, họ đang nghiên cứu nguyên lý Tuệ Tinh tăng cường Ngự Hỏa Thuật, đương nhiên còn có nguyên lý Trăng Tròn tăng cường Ngự Thủy Thuật.

Tại sao vào những thời điểm này năng lượng vũ trụ lại tăng cường.

Thật đúng là huyền học, lẽ nào là sóng ánh sáng đặc biệt.

Chương 2697

Hoặc là tần số bức xạ.

Phải tìm hiểu kỹ lưỡng, như vậy họ mới có thể hiểu Ngự Thuật sâu sắc hơn, từ đó tiến thêm một bước hiểu về năng lượng vũ trụ.

Trái Đất Phiêu Lãng tuy đã bắt đầu phiêu lãng với tốc độ ánh sáng, và hợp tác với người khủng long, nhưng họ hiểu biết về vũ trụ rất hạn chế, về năng lượng vũ trụ càng chỉ biết một nửa, họ không biết cách vận dụng năng lượng vũ trụ.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, hành tinh của Thiên Nhân vẫn chưa rời đi, Vương Thúc biết Thiên Nhân chắc chắn sẽ còn xuất hiện.

Chiến thắng rồi, kết thúc rồi, cuộc chiến tranh trăm năm cuối cùng cũng đi đến hồi kết.

Sự bành trướng quân sự của Hỏa Liệt Quốc đến đây là hết, Hỏa Liệt Vương trở thành tù nhân, Công chúa A Tổ Lạp cũng mất đi Ngự Thuật.

Thái Tử đăng cơ với tư cách người chiến thắng, hơn nữa tình nhân cuối cùng cũng thành vợ chồng, hắn cũng như Thần Thông An, ôm mỹ nhân về.

Mọi thứ dường như đều trở nên tốt đẹp, mặt trời của thời đại mới đang từ từ mọc lên.

Lịch sử không có điểm kết thúc, hành tinh này cũng sẽ tiếp tục phát triển.

Thần Thông An hy vọng có thể xây dựng một thành phố nơi mọi người đều có thể sống hòa bình, bên trong có cả người phàm và Ngự Thuật Sư, Ngự Sư của Tứ Đại Nguyên Tố cũng có thể giao lưu cùng nhau, cùng nhau phát triển.

Trong quá khứ, các Ngự Thuật Sư khác nhau sẽ bị cách ly, sống trên địa bàn của mình, nhưng Thần Thông An hy vọng bây giờ mọi người có thể có một nền tảng giao lưu lẫn nhau.

Một thành phố, một thành phố cộng hòa.

Ý tưởng rất hay, nhưng ngay cả giữa đồng tộc còn mâu thuẫn chồng chất, một nhóm người sống trong một thành phố, không xảy ra mâu thuẫn mới là lạ.

An chuẩn bị dùng thân phận gì để thay thế thân phận ban đầu của họ.

Dùng phương pháp gì để một nhóm người đến từ những nơi khác nhau chấp nhận sự bất công trong quan hệ phân phối.

An có tài năng này để trở thành một tài năng hạng nhất không.

Nếu hắn không làm được, thì hắn chỉ là một tài năng hạng hai.

Ý tưởng của Thần Thông An trong lành như cơn gió, nhưng gió vào mùa hè sẽ oi bức vô cùng, vào mùa đông sẽ lạnh thấu xương.

Ý tưởng của hắn cũng vậy, sẽ bùng phát ra đủ loại mâu thuẫn.

Đến lúc đó e rằng cũng phải thông qua chiến tranh mới có thể chuyển dịch mâu thuẫn.

Sau cuộc khủng hoảng này, Quốc Vương Thổ Cường Quốc thoái vị, thiết lập chế độ nghị hội, Thần Thông An liền lựa chọn phát triển lý tưởng của mình ở thành phố ven biển Thổ Cường Quốc, vị trí này là trung tâm giao thông giữa Bắc và Nam Cực, đồng thời cũng là cảng xuất nhập khẩu của Thổ Cường Quốc, rất thích hợp để phát triển.

Môi trường địa lý rất quan trọng đối với sự phát triển, thành phố có tiềm năng phát triển hay không, cơ bản là nhìn vào môi trường địa

lý.

Giao thông chắc chắn phải tốt, như vậy tài nguyên từ bốn phương tám hướng mới có thể tập trung nhanh chóng.

Không có giao thông, có khoáng sản cũng tốt, khai thác khoáng sản cũng kiếm được một khoản.

Không có giao thông, cũng không có khoáng sản.

Vậy thì ít nhất cũng phải có đất đai, có thể trồng trọt cũng tốt.

Nếu không có gì cả, thì nơi này căn bản sẽ không có thành phố, cũng không có của cải tập trung về.

Thần Thông An chọn trung tâm giao thông làm điểm khởi đầu phát triển, rất đúng.

Muốn phát triển, không thể chỉ dựa vào Thần Thông An, còn cần các mưu sĩ bày mưu tính kế.

Thần Thông An chủ yếu chịu trách nhiệm về cơ sở hạ tầng, đảm bảo thành phố này có thể thu hút nhiều nhân tài hơn.

Có Thần Thông An, quân đội cũng là cắt giảm lớn, hiện tại quốc phòng các nước đều dựa vào Thần Thông An, nhân tài và quỹ có thể đi vào lĩnh vực dân dụng để phát triển.

Mọi thứ đều tự nhiên, vì có Thần Thông An, một mình Thần Thông An có thể đối kháng quân đội, vậy thì lập quân đội nữa có ý nghĩa gì.

Dù sao thì chiến tranh đã kết thúc, nhiều nơi cần xây dựng, vậy thì cứ xây dựng đi.

Nhiều nhà giàu đều quyết định đầu tư vào dự án của Thần Thông An, Thần Thông An chính là bồn tụ bảo của thời đại này, nói chung là Thần Thông An ở đâu, tiền ở đó.

Thần Thông An hy vọng xây dựng một thành phố nơi mọi người hòa hợp sống chung, mong muốn này hiển nhiên không thực tế, nhưng cũng phù hợp với tính cách luôn theo đuổi sự vẹn cả đôi đường của hắn.

Xây dựng thành phố trước tiên phải hoàn thành tích lũy nguyên thủy, điểm này hoàn toàn dựa vào sự ủng hộ của mọi người đối với Thần Thông An, và môi trường giao thông thuận lợi.

Không phải vì người bình thường và Ngự Thuật Sư sống chung mà tích lũy nguyên thủy đã hoàn thành.

Thời buổi này người bình thường cũng không có nhiều văn hóa, vẫn cần phải chi tiền phổ cập giáo dục trước, sau đó mới có khả năng phát triển.

Một khi cơ sở hạ tầng, giáo dục, y tế của thành phố lớn được xây dựng, tất yếu sẽ thu hút những người từ bên ngoài đến.

Những người này hoặc đến để tìm vàng, hoặc đến để định cư, điều kiện hạn chế của thành phố không thể bao gồm mỗi người.

Nếu trước tiên xây dựng cơ sở công cộng cho một nghìn người, thì sẽ thu hút một nghìn một trăm người, một trăm người đến sau sẽ không được bao gồm trong đó.

Nếu xây dựng cơ sở bao phủ một vạn người, sẽ thu hút một vạn một nghìn người, cứ thế mà suy ra.

Luôn có một phần người không được bao gồm trong các cơ sở công cộng, không thể tiếp nhận giáo dục và bảo hiểm y tế.

Đồng thời vì không ngừng có người mới đến, nên giá cả tài sản trong thành phố cũng sẽ duy trì ở mức cao.

Nhưng thành phố lớn đại diện cho sự ưu tiên thông tin, ưu tiên thông tin lại đại diện cho cơ hội, sẽ không ngừng thu hút nhiều người

hơn.

Cho nên muốn ngăn chặn việc đô thị hóa là điều gần như không thể, cũng chỉ có thể là người giàu trước dẫn dắt người giàu sau, dựa vào những thành phố có ưu thế địa lý phát triển trước để khai phá những nơi khác không có ưu thế địa lý.

Như vậy mới có thể đảm bảo mâu thuẫn có thể được xoa dịu.

Nhưng Thần Thông An hiển nhiên không có ý tưởng như vậy, hắn chỉ ngây thơ cho rằng xây dựng một thành phố hài hòa là được rồi.

Vậy thì tại sao mọi người phải sống chung.

Lẽ nào không có mục tiêu khác ư.

Không có mục tiêu, thì người bình thường có lợi ích của người bình thường, Ngự Thuật Sư có lợi ích của Ngự Thuật Sư, nếu không thể điều hòa mâu thuẫn giữa họ, thì thành phố này sẽ tràn ngập đủ loại xung đột.

Cuối cùng Thần Thông An cũng chỉ dừng lại ở tài năng hạng hai, không thể trở thành hạng nhất.

Đỗ Lan yêu cầu vẫn rất cao, cho rằng An nếu chỉ vì hòa hài mà hòa hài, thì là không thể.

Hòa hài là vì một mục tiêu vĩ đại hơn, là một mục tiêu vĩ đại mà mọi người đều có thể chấp nhận sự thỏa hiệp.

Yêu cầu của ngươi thật sự rất cao.

Kiệt đã hoàn thành việc báo thù, đánh bại Hỏa Liệt Quốc trong chiến tranh, nhưng hắn vẫn còn mơ hồ về tương lai.

Hắn cũng công nhận mục tiêu của An, một thành phố mà mọi người đều có thể sống hài hòa, nhưng hiện tại nghe Đỗ Lan giảng giải đủ điều, hắn phát hiện muốn đạt được mục tiêu, điều quan trọng nhất thực ra là văn hóa, là văn hóa có thể khiến mọi người tin tưởng lẫn nhau.

Người bình thường và Ngự Thuật Sư tại sao phải tin tưởng lẫn nhau.

Làm sao để tin tưởng lẫn nhau.

Những vấn đề này Thần Thông An vẫn chưa giải quyết.

Giống như thời Xuân Thu Chiến Quốc quý tộc và dã nhân làm sao có thể tin tưởng lẫn nhau.

Chỉ dựa vào thương ưởng nam môn lập mộc chắc chắn không đủ, pháp luật tuy có thể quy định lợi ích từ quý tộc chuyển sang tay dã nhân, nhưng không thể xác định hai bên có thật sự tin tưởng lẫn nhau không.

Pháp luật của Thương Ưởng là bành trướng, chỉ cần lợi ích đủ, mọi người cùng chia.

Vậy thì không cần quan tâm tin tưởng hay không tin tưởng, mọi người đều là cá trên cùng một sợi dây.

Chương 2698

Nhưng bành trướng không phải là mãi mãi, cuối cùng vẫn phải dựa vào Mạnh Tử Nghĩa.

Khi bành trướng kết thúc, thì phải dựa vào chính nghĩa để tiến hành phân phối lại tài nguyên.

Xả thân thủ nghĩa, lấy nghĩa làm tiêu chuẩn cao nhất.

Vứt bỏ tế đàn và lễ nghi của quý tộc, dùng chính nghĩa quy phạm quý tộc và dã nhân, đảm bảo sự tin tưởng lẫn nhau giữa hai bên, đồng thời lấy nghĩa làm tiêu chuẩn phân phối.

Đối mặt với khủng hoảng niềm tin giữa người bình thường và Ngự Thuật Sư, An là người không giải quyết được, An sẽ ban hành pháp luật, cũng sẽ dựa vào phẩm cách đạo đức của mình làm gương, nhưng không hề tạo ra văn hóa mà cả hai bên đều chấp nhận.

Vậy thì đợi đến khi lợi ích không đủ chia, đợi đến khi An qua đời, mâu thuẫn sẽ tập trung bùng phát.

Bởi vì không có nền tảng tin tưởng, hai bên đều không biết phải làm sao mới có thể có được niềm tin của đối phương.

Thần Thông sở dĩ được tin tưởng, hoàn toàn là vì sự tích lũy của hàng trăm đời Thần Thông trong quá khứ, cho dù An biến mất một trăm năm, một khi trở về, mọi người vẫn có thể tiếp tục tin tưởng hắn.

Phải biết rằng kết cục của Thần Thông đời đầu tiên rất bi thảm, cả đời hắn đều muốn tạo ra hòa bình, nhưng cuối cùng hòa bình không đến, hắn đã già rồi vẫn phải chinh chiến sa trường, cuối cùng chết trên chiến trường.

Niềm tin mà Thần Thông có được cũng không phải tự nhiên xuất hiện, mà là do các đời Thần Thông tự mình làm gương mới làm được.

Tiếc là việc tạo ra một bộ văn hóa quá khó khăn, muốn được mọi người chấp nhận, muốn mọi người đều chấp nhận một giá trị quan là rất khó.

Người xưa nói rất đúng, một trong những điều khó khăn nhất trên thế giới là biến tiền của người khác thành của mình, thứ hai là nhét tư tưởng của mình vào đầu người khác.

Thế giới này lại không có thiết bị tẩy não nào, không có chuyện tốt đẹp là chỉ cần bấm một cái là mọi người đều tin tưởng cùng một tư tưởng.

Thiên thời địa lợi nhân hòa, ta cho rằng hiện tại chính là thời khắc văn hóa mới ra đời.

Đỗ Lan cho rằng hiện tại chính là cơ hội văn hóa mới ra đời, nếu Thần Thông An có thể nắm bắt cơ hội, sau này có thể giảm bớt rất nhiều phiền phức.

Kiệt không hiểu lắm, đương nhiên cũng không biết làm sao để phát minh ra văn hóa.

Nói cho cùng văn hóa rốt cuộc là định nghĩa gì.

Khiến mọi người có thể chấp nhận sự bất bình đẳng tồn tại trong quan hệ phân phối, có thể khiến các tầng lớp khác nhau trong quan hệ phân phối tin tưởng lẫn nhau và hợp tác, những nghi thức, văn tự, ý thức hệ có thể đạt được mục tiêu này chính là văn hóa.

Đỗ Lan cho rằng văn hóa là điều tất yếu.

Điều này thật sự rất khó thực hiện, dù sao thì Kiệt cũng không giải quyết được.

An cũng không giải quyết được, mặc dù việc xây dựng thành phố rất thuận lợi, cũng có rất nhiều người sẵn lòng đến định cư, nhưng nhìn chung, hiện tại mọi người đều nể mặt Thần Thông An.

Đợi đến khi thực lực mọi người tăng lên, sau khi hết mê tín Thần Thông An, sức uy hiếp của Thần Thông An sẽ giảm đi rất nhiều, đến lúc đó những người không nghe lời sẽ lần lượt xuất hiện.

Đồng thời sau khi thành phố phát triển, những người đến thành phố để làm giàu cũng sẽ ngày càng nhiều, có khi không chỉ là những người làm công ăn lương thật thà, mà còn có một số tội phạm muốn làm giàu nhanh chóng, những sự tồn tại này đều sẽ làm sâu sắc thêm mâu thuẫn giữa người bình thường và Ngự Thuật Sư.

Sau khi mâu thuẫn sâu sắc, người bình thường và Ngự Thuật Sư để bảo vệ lợi ích của mình sẽ tạo ra đối lập, sẽ có chuỗi nghi ngờ.

Những người có tâm sẽ còn tiếp tay, phá hoại sự hài hòa, cuối cùng chính là chiến tranh và bi kịch.

Cho nên hiện tại trước tiên phải để mọi người có được một thân phận mới, sau đó phải quan tâm đến các nhóm yếu thế.

Tại sao phải quan tâm đến các nhóm yếu thế.

Kiệt hỏi.

Đến rồi đến rồi, đây chính là vấn đề mà người tạo ra văn hóa nhất định phải trả lời.

Đỗ Lan rất vui khi Kiệt đưa ra vấn đề này.

Ngược lại còn một vấn đề nữa là nhóm yếu thế tại sao phải tin tưởng nhóm mạnh thế.

Vấn đề này, Khổng Tử còn chưa trả lời được, vẫn là Mạnh Tử trả lời, cho nên Đạo Khổng Mạnh mới được liên hệ với nhau, vì Mạnh

Tử đã bổ sung cho nhân của Khổng Tử.

Tại sao phải Nhân.

Tại sao phải Nghĩa.

Nếu chỉ xuất phát từ lợi ích, thì chỉ cần đảm bảo lợi ích của mình là đủ, cớ gì phải quan tâm đến nhóm yếu thế.

Quân quân thần thần phụ phụ tử tử, nếu chỉ xuất phát từ lợi ích thì chỉ cần quân quân và phụ phụ là đủ rồi, thần và tử hoàn toàn có thể bị bỏ qua.

Tại sao phải Nhân, tại sao quân phải quan tâm thần, phụ phải quan tâm tử.

Mạnh Tử cho rằng đây là vì con người có tứ đoan: trắc ẩn chi tâm, đoan của nhân. tu ố chi tâm, đoan của nghĩa. từ nhượng chi tâm, đoan của lễ. thị phi chi tâm, đoan của trí.

Con người sinh ra đã có bốn khởi đầu này, cho nên tính người bản thiện, mọi người đều nên tin tưởng lẫn nhau, nhân nghĩa lễ trí cũng đều tự phát hình thành từ nội tâm, mỗi người đều có.

Vì tính người bản thiện nên quan tâm nhóm yếu thế là chuyện tự nhiên, giống như nhìn thấy trâu bị giết sẽ đau lòng, nhìn thấy trẻ con rơi xuống giếng sẽ lo lắng vậy, đều là bản năng của con người.

Chỉ là khi con người lớn lên, bị lợi ích che mắt, nên mới nghi ngờ việc quan tâm người yếu thế.

Sau này phàm là những người muốn làm việc lớn đều sẽ tự xưng mình là người có nghĩa khí, biểu hiện chủ yếu chính là quan tâm những người yếu hơn mình.

Mà người yếu thế cũng phải dùng hành động của mình để bảo vệ quy tắc của người mạnh, hình thành sự bổ sung lẫn nhau.

Thông qua hành vi tương tác này để xây dựng quan hệ tin tưởng, đây chính là Nghĩa.

Tại sao phải tin tưởng lẫn nhau.

Lòng tin không phải tự nhiên mà có.

Quy tắc rừng rậm đen tối và chuỗi ngờ vực mới là sự tồn tại cơ bản.

Trong thời cổ đại, các chư hầu, hào môn đã thông qua đồng hương, thông gia, thế giao và tông tộc để thiết lập quan hệ tin cậy, có thể nói là một hệ thống tín nhiệm rất tiên tiến.

Bộ quan hệ đồng hương, thông gia, thế giao, tông tộc này đã tạo ra một chuỗi thuyền sắt liên kết, sau đó thông qua đài tế lễ Nho gia mà sắp xếp thứ bậc thân sơ, như vậy là ổn định.

Bởi vậy trong loạn thế, thường xuất hiện hiện tượng quân đội toàn là người đồng hương, một quân đội có thể chính là một hội đồng hương.

Không chỉ có phong tục, thói quen tương đồng, mà sức chiến đấu thường rất mạnh.

Làm sao để tin tưởng người khác.

Nhóm cường thế làm sao tin tưởng nhóm yếu thế, nhóm yếu thế làm sao tin tưởng nhóm cường thế.

Nếu vấn đề này không được giải quyết, vậy thì dù tập hợp vì lợi ích, khi lợi ích mất đi cũng sẽ tan rã, căn bản không thể đồng cam cộng khổ.

Bất kể là phương Đông hay phương Tây đều phải đối mặt với vấn đề này, đó chính là làm sao mới có thể tin tưởng lẫn nhau.

Bởi vì quan hệ ngờ vực, giữa người với người ngờ vực mới là hiện tượng bình thường, còn tin tưởng lẫn nhau là điều phải bồi dưỡng sau này.

Hơn nữa, cùng với việc phạm vi tín nhiệm ngày càng lớn, lý luận về tín nhiệm cũng phải không ngừng tiến hóa.

Làm sao để những người ngoài hương, nhân, thế, tộc cũng có thể gia nhập hệ thống tín nhiệm, điều này rất khó.

Đỗ Lan nói rằng thành phố do Thần Thông sáng tạo đã phá vỡ sự cân bằng trong mối quan hệ bình thường của Tứ Đại Thế Lực.

Trước đây Tứ Đại Thế Lực có mạng lưới tín nhiệm ổn định ở địa bàn của mình, nhưng hiện tại mọi người đều tụ tập tại một thành phố, không quen biết lẫn nhau, sở dĩ tập trung hoàn toàn là vì Thần Thông và lợi ích.

Thần Thông đảm bảo mỗi người đều có thể nhận được phần lợi ích của mình, đồng thời đảm bảo sẽ có nhiều lợi ích hơn nữa đổ về thành phố.

Như vậy, khi Thần Thông còn ở đó, thành phố này vẫn rất ổn định.

Nhưng nếu chỉ dựa vào Thần Thông, đó không phải là kế lâu dài.

Chương 2699

Bởi vậy sau khi An chết, vị Thần Thông mới đã phủi tay bỏ đi, đến Linh Giới du ngoạn, lười biếng tiêu phí thời gian trong thành phố.

Thần Thông đã phá vỡ văn hóa tín nhiệm truyền thống hương, nhân, thế, tộc, nhưng lại không thể xây dựng một nền văn hóa hoàn toàn mới, nên thành phố sẽ phát sinh động loạn.

Đồng thời, Tứ Đại Thế Lực vốn dĩ vẫn sẽ cạnh tranh lẫn nhau, vì Thần Thông không phá vỡ rào cản, không thể biến Tứ Đại Thế Lực thành một sợi dây thừng, không thể khiến họ tin tưởng lẫn nhau.

Yêu cầu để làm Thần Thông thật sự cao đấy, Kiệt nói, bản thân hắn còn chưa hoàn toàn nghe hiểu, chỉ riêng vấn đề chuỗi ngờ vực đã đủ đau đầu rồi, thật sự không biết Thần Thông có thể có biện pháp gì để giải quyết, dù sao thì hắn không nghĩ ra.

Thực ra Thần Thông cũng không nghĩ ra, chuỗi ngờ vực là điều không thể biến mất, nhiều nhất chỉ là xây dựng một nền văn hóa có thể giảm thiểu chuỗi ngờ vực.

Nhưng dù vậy, chuỗi ngờ vực vẫn sẽ không biến mất, chỉ là giảm bớt tương đối mà thôi.

An hiện tại mới mười mấy tuổi, căn bản không có năng lực sáng tạo văn hóa gì cả, chỉ riêng việc xây dựng thành phố đã khiến nàng mệt mỏi như con cháu ba đời.

Như vậy mà Tác Tạp vẫn không hài lòng, hắn cảm thấy An nên giúp trùng kiến Nam Cực Thủy Thiện Tộc trước.

Bởi vì chiến tranh, lãnh địa của Nam Cực Thủy Thiện Tộc đã bị tàn phá thành phế tích, hiện tại chiến tranh kết thúc, tộc nhân của họ cũng muốn trở về quê hương để trùng kiến gia viên, họ thiếu thốn mọi nguồn lực.

Thiếu thuyền, thiếu tư liệu sản xuất, nhìn thấy tiền vốn đều đổ dồn vào thành phố, Tác Tạp cho rằng Thần Thông nên hỗ trợ Nam Cực một chút.

Tác Tạp vừa mở lời, các khu vực khác từng bị chiến loạn tấn công cũng lên tiếng, cũng cần vốn trùng kiến.

Họ còn nói hy vọng Hỏa Liệt Quốc bồi thường, yêu cầu Hỏa Liệt Quốc cấp tiền và vật tư.

Hỏa Liệt Quốc tuyên bố bồi thường tiền thì không được, nhưng cung cấp một số tài nguyên giúp xây dựng thì có thể, dù sao Hỏa Liệt Quốc hiện tại có một lượng lớn Ngự Hỏa Sư không nơi bố trí, những quân nhân này trực tiếp chuyển đổi thành công nhân xây dựng cũng được, còn có thể xuất khẩu một số cơ giới của Hỏa Liệt Quốc.

Đối với sự phát triển của Hỏa Liệt Quốc thì vẫn là tốt.

Không còn gánh nặng chi phí quân sự, Tổ Khấu sau khi đăng cơ đã rục rịch, y sẽ mạnh mẽ thúc đẩy chuyển đổi quân sự sang dân dụng, xuất khẩu kỹ thuật.

Tháo vũ khí của chiến hạm, toàn bộ cải tạo thành thuyền chở hàng, lúc này các nơi đều cần vận chuyển tài nguyên.

Vì những thuyền chở hàng này hiện nay đều là dân doanh, nên giá cả tự đàm phán, dù sao Hỏa Liệt Quốc chỉ chịu trách nhiệm thu thuế.

Kinh tế Hỏa Liệt Quốc ổn định và hướng tới điều tốt đẹp, các khu vực được trùng kiến nhận được khí giới của Hỏa Liệt Quốc cũng khá ổn định.

Bắc Cực cũng tích cực gia nhập hệ thống vận chuyển, đồng thời giành được sự phát triển.

Ngoại trừ một vài mâu thuẫn nhỏ do phân phối tài nguyên gây ra, tình hình hiện tại rất tốt, nhưng Đỗ Lan cũng nói rằng sự phát triển có thể duy trì khoảng ba mươi năm, sau đó sẽ bước vào giai đoạn bùng nổ mâu thuẫn.

Kiệt đã quan sát một thời gian, phát hiện vấn đề mà Đỗ Lan nói không hề xuất hiện, quả thực có chút mâu thuẫn nhỏ, nhưng nhìn chung cảm giác rất tốt, mọi người đều có việc làm, đều có thể phát triển ổn định.

Trăm năm chiến tranh kết thúc, Thiên Nhân cũng không gây rối, mọi người đều tràn đầy kỳ vọng vào tương lai.

Ngự thuật mới, kỹ thuật mới, cục diện mới, cơ hội mới, trước mắt mọi người là một thời đại hoàn toàn mới.

Chính xác mà nói thì vẫn chưa bước vào thời đại mới, chỉ là đang ở đoạn cuối của thời đại cũ.

Bước vào thời đại mới chắc chắn là một sự đột phá giai cấp, một nền văn hóa được thiết lập, nhưng hiện tại tất cả những điều này đều chưa xuất hiện, tất cả vẫn do các thế lực cũ nắm giữ.

Thần Thông An tận chức tận trách, dồn hết tâm sức vào công việc, còn những người bạn nhỏ của nàng cũng có sự phát triển riêng.

Tác Tạp trở thành đại biểu Nam Cực, còn Tạp Tháp Lạp thì gia nhập Bạch Liên Giáo, Thác Phù một lòng tu luyện tìm kiếm cảnh giới Thần Thông cao hơn.

Vì Thần Thông không giải quyết được mâu thuẫn của Tứ Đại Thế Lực, nên cuối cùng thành phố này đã thành lập một nghị hội, do Tứ Đại Thế Lực cử nghị viên để cùng nhau quản lý, chứ không phải Thần Thông độc đoán.

Điều này cũng sẽ làm tăng thêm mâu thuẫn.

Nhưng nghị hội vốn là sản phẩm của sự thỏa hiệp, chính vì không có cách nào thống nhất các thổ hào, liệt thân ở các nơi, nên mới để họ trở thành nghị viên.

Nếu có cách thống nhất, thì trực tiếp sẽ là chế độ quận huyện rồi.

Thần Thông rõ ràng sẽ không thống nhất thế giới, vậy thì lựa chọn chế độ nghị hội cũng là điều đương nhiên.

Các nghị viên các nơi sau này vì lợi ích riêng của mình, chắc chắn cũng sẽ tiếp tục đấu tranh.

Cái nền tảng hương, nhân, thế, tộc này sẽ từ từ ăn mòn thành phố mới, Thần Thông cũng không thể làm gì nhiều, sau này nàng cơ bản cũng chỉ là người dọn dẹp mớ hỗn độn.

Nếu muốn thay đổi, không có một bộ văn hóa mới thì thay đổi cũng vô ích, vì vậy Thần Thông cũng rất khó khăn.

Khó khăn hơn nữa là hiện tại đã gần một vạn năm kể từ đời Thần Thông đầu tiên, lại đến lúc Quang Minh và Hắc Ám đấu tranh, Hắc Ám đang rục rịch.

An không thể không tiêu tốn nhiều sức lực hơn để duy trì cục diện này, cũng khó trách nàng sáu mươi mấy tuổi đã mệt chết.

Đỗ Lan đến nhà lao, gặp A Tổ Lạp, lúc này nàng rất tiều tụy, đầu bù tóc rối ngồi trong ngục.

Ngươi bây giờ trông như một kẻ thất bại vậy, Đỗ Lan nói: Ngươi phải kiên cường, thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, sao có thể dễ dàng từ bỏ.

Ta bây giờ còn không có Ngự thuật, ngươi còn đến nói lời mát lạnh gì.

Nhìn thấy Đỗ Lan, công chúa bị phế liền nổi giận đùng đùng.

Ngự thuật không quan trọng, câu chuyện mới quan trọng.

Câu chuyện của ngươi vẫn chưa kết thúc, rất nhanh ca ca của ngươi sẽ đến đưa ngươi đi tìm mẹ, đến lúc đó tôi sẽ tiếp ứng cho ngươi.

Ngươi hiện tại còn trẻ, dù không có Ngự thuật vẫn có thể làm nên việc lớn.

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo.

A Tổ Lạp mới mười mấy tuổi, còn rất nhiều thời gian.

A Tổ Lạp không khỏi nhìn về phía Đỗ Lan, rõ ràng là nghi ngờ tên này rốt cuộc muốn làm gì.

Mình đã thua thảm hại như vậy, hắn còn bày ra bộ dạng thầy giáo, rốt cuộc là cái quỷ gì.

Đương nhiên là hắn coi trọng năng lực chấp hành của A Tổ Lạp, Đỗ Lan chuẩn bị cho nàng thêm một cơ hội: Tích lũy sức mạnh, tương lai ngươi vẫn còn cơ hội.

A Tổ Lạp tự nhiên sẽ không từ bỏ, chỉ cần có cơ hội ra khỏi ngục, nàng tuyệt đối vẫn muốn đấu một trận nữa với ca ca ngu xuẩn kia, dù sao nàng cũng không phục.

Thành phố mới đang được xây dựng rầm rộ, quá trình quân sự chuyển đổi dân dụng của Hỏa Liệt Quốc cũng tiến hành rất thuận lợi, sau khi cắt giảm quân đội, tất cả nhân tài và tiền vốn đều đổ vào lĩnh vực kỹ thuật dân dụng, kỹ thuật dân dụng phát triển rất nhanh, kinh tế phục hồi rất tốt.

Tân vương Tổ Khấu cũng được mọi người ủng hộ, A Tổ Lạp hiện tại còn muốn tạo phản thì độ khó không nhỏ, nhưng nàng sẽ không từ bỏ.

Đối với huynh muội bọn họ mà nói, người mẹ mãi mãi là sự tiếc nuối.

Đặc biệt đối với Tổ Khấu, mẹ mất tích khiến tuổi thơ của y không còn tốt đẹp nữa.

Vì vậy y vẫn luôn tìm mẹ, cuối cùng quả nhiên đã tìm được.

Năm đó mẹ của y đã ám sát lão quốc vương, sau khi rời vương cung, liền ẩn cư sống cuộc đời dân thường, không ai biết quá khứ của bà, bà hiện tại cũng đã quen với cuộc sống nghèo khổ tránh xa thị phi, sẽ không trở lại vương cung, dù cho con trai mình trở thành Hỏa Liệt Vương.

Trong cung đình, phu quân không thể tin, phụ thân không thể tin, con trai cũng không thể tin, vẫn là dân gian an toàn hơn một chút.

Đối mặt với lựa chọn của mẹ, Tổ Khấu cũng chỉ có thể tôn trọng, nhưng sau khi tìm được mẹ, A Tổ Lạp lại biến mất, nàng muốn tiếp tục tranh giành địa vị thuộc về mình.

Không tồi, dã tâm của con người sẽ không kết thúc, Đỗ Lan nói, A Tổ Lạp quả thực là càng chiến càng dũng cảm, tuy là một người ích kỷ, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không dừng lại.

Ngươi đừng chỉ nói mà không làm, chi bằng cho ta mượn Thiên Nhân đi, chỉ cần ta có quân đội, nhất định có thể lật đổ cái ca ca ngu xuẩn đó.

A Tổ Lạp nói, nàng cho rằng mình hoàn toàn có thể thay thế huynh trưởng, trong thời đại này, tiềm lực phát triển của Hỏa Liệt Quốc rất lớn, ai làm quốc vương cũng vậy thôi, vậy tại sao không phải là nàng.

Ngươi trước tiên hãy tổng kết lại kinh nghiệm thất bại của mình đã, Đỗ Lan nói, ý là tổng kết kinh nghiệm trước.

Không có gì đáng tổng kết cả, chẳng qua là thua một vị Thần

Thông không nói đạo lý mà thôi, A Tổ Lạp phẫn hận nói, Ngự thuật của nàng đã bị Thần Thông xóa bỏ, nhưng nàng vẫn không phục.

Thần Thông chẳng qua là mượn sức mạnh của thần linh, mình không phải thua Thần Thông, mà là thua thần linh.

Nhưng nếu Thần Thông có thể mượn sức mạnh, mình cũng có thể mượn sức mạnh.

Nếu ta cũng có sức mạnh, ta có thể mạnh hơn hắn, vậy nên hãy cho ta sức mạnh đi.

A Tổ Lạp nhìn Đỗ Lan nói, nàng không muốn chờ thêm một ngày nào, muốn lập tức tạo nên một cơn lốc mới trong Hỏa Liệt Quốc.

Theo nàng, nếu không có sự bành trướng quân sự của mấy đời Hỏa Liệt Vương trước, ca ca của mình cũng không thể thuận buồm xuôi gió như vậy, vậy tại sao loại quả ngọt này lại cứ thế mà rơi vào đầu ca ca.

Chương 2700

Tại sao không phải là mình.

Điểm này không sai, nếu Hỏa Liệt Quốc không bành trướng quân sự để giành lấy tài phú, cũng không thể chế tạo nhiều kỹ thuật quân sự như vậy, không có nhiều kỹ thuật như vậy cũng không thể sau khi chiến bại còn có cơ hội quân sự chuyển đổi dân dụng.

Sự phát triển của Hỏa Liệt Quốc quả thực không thể tách rời tài phú do bành trướng mang lại, tuy giai đoạn sau bành trướng thua lỗ, nhưng giai đoạn đầu bành trướng là một vốn vạn lời.

Có tích lũy ban đầu, Hỏa Liệt Quốc mới có tiền để làm giáo dục, phát triển kỹ thuật.

Tổ Khấu bây giờ làm là dẫn dắt những kỹ thuật và nhân tài này vào lĩnh vực dân dụng, công việc này ai mà không làm được.

Dù sao A Tổ Lạp cũng cảm thấy mình có thể hoàn thành, chỉ hận thái tử có Thần Thông giúp đỡ.

Hiện tại mọi người đều đang yên tâm phát triển, ngươi mà đi soán vị, chỉ sẽ khiến mọi người không vui.

Đỗ Lan nói, Hỏa Liệt Quốc về cơ bản đã đi vào ổn định, các phương diện đều đã có sự phát triển, lúc này ra tay không phải là sáng suốt.

Nhưng công chúa chỉ nghĩ đến bản thân mình, không hề cân nhắc đến việc người khác có vui hay không.

Theo nàng nghĩ, chỉ cần nàng lên ngôi, mọi người sẽ quen, dân thường cứ thuận theo là được, không có tư cách kén cá chọn canh.

Quả nhiên là tính cách của một bạo quân, dường như toàn bộ thế giới đều phải xoay quanh nàng mà vận hành.

Tôi trước đây đã dạy ngươi, ngươi nhất định phải kể tốt câu chuyện của mình, nếu ngươi lên ngôi mà kể một câu chuyện giống như Tổ Khấu, thì mọi người sẽ không ủng hộ ngươi, vì họ không cần thiết phải chịu đựng biến động rồi cuối cùng chẳng thay đổi được gì.

Nếu ngươi có thể hứa hẹn nhiều lợi ích hơn, thì có thể đánh cược một phen, nhưng hiện tại ngươi không thể đưa ra lợi ích.

Đỗ Lan nói: Bây giờ ngươi nhất định phải tìm lại câu chuyện của mình.

A Tổ Lạp nhìn Đỗ Lan, đáp lại bằng sự im lặng.

Những câu chuyện trước đây đều do Đỗ Lan giúp viết, hiện tại nàng vẫn đặt kỳ vọng vào Đỗ Lan, hy vọng Đỗ Lan có thể khiến mình vĩ đại trở lại.

Tất cả đều quay về điểm xuất phát, nhưng cũng không cần lo lắng, chúng ta có thể kể tốt câu chuyện, ví dụ như câu chuyện Không dựa vào thần tiên hoàng đế, chỉ dựa vào chính chúng ta rất không tồi.

Trong tương lai, mọi người sẽ ngày càng bất mãn với Thần Thông, bất mãn với tất cả mọi thứ, đến lúc đó một câu chuyện mới sẽ được mọi người cần đến.

Phải đợi thời cơ, đợi đến khi mọi người khao khát một câu chuyện mới, thì sẽ đưa ra câu chuyện mới.

Không dựa vào thần tiên hoàng đế, chỉ dựa vào chính chúng ta.

Nhưng ta chính là muốn trở thành Hỏa Liệt Vương.

Công chúa nói khẩu hiệu này không phù hợp với mục tiêu của nàng.

Ngươi vẫn còn quá trẻ, khi ngươi bắt đầu kể chuyện, mọi người đều tập hợp lại vì câu chuyện đó, nếu ngươi phản bội câu chuyện, chính là phản bội mọi người, mọi người sẽ rời bỏ ngươi mà đi.

Khi ngươi trở thành người kể chuyện, ngươi cũng trở thành một phần trong câu chuyện, ngươi không thể đứng trên câu chuyện.

Đỗ Lan nói: Trước đây ngươi suýt nữa bị mọi người từ bỏ, vì ngươi đối với câu chuyện của mình không nghiêm túc, không thể nhất quán, điều này rất nguy hiểm.

Ta trở thành một phần của câu chuyện.

Không, ta là người kể chuyện, ta sẽ không bị câu chuyện ràng buộc.

A Tổ Lạp không muốn tự mình đeo xiềng xích.

Việc nàng loại bỏ chướng ngại vật thì vô cùng vui vẻ, còn việc tự mình thiết lập chướng ngại vật thì không được.

Điều này là không thể tránh khỏi, bất kỳ ai muốn lên ngôi đều phải như vậy, làm trái câu chuyện của mình cũng chính là cái chết của ngươi.

Đỗ Lan nói: Mọi người đi theo ngươi, chịu đựng ngươi, không phải vì sức hấp dẫn nhân cách của ngươi, mà là vì câu chuyện của ngươi.

Nếu ngươi làm trái câu chuyện, thì ngươi là kẻ thù của họ.

Điểm này đối với A Tổ Lạp mà nói quá khó khăn, vì nàng không phải là một người có thể tuân thủ quy tắc, nàng luôn muốn phá vỡ quy tắc, lấy ý nguyện của mình làm quy tắc.

Nhưng điều này không được, vì ý nguyện của một người chắc chắn sẽ thay đổi liên tục, đó chính là phò vua như phò hổ.

Nếu không có một câu chuyện ổn định, ai mà muốn ngày ngày bầu bạn với hổ chứ.

Bầu bạn với hổ thường có hai khả năng, một là có lợi ích khổng lồ, khiến mọi người quên đi nguy hiểm.

Hai là có nguy hiểm khổng lồ, hổ so với đó lại thuộc phạm vi an toàn.

Khổng Tử có một đoạn thoại, nói rằng khi ông chu du các nước thì gặp một phu nhân đang khóc lóc thảm thiết, liền hỏi bà vì sao lại khóc.

Bà nói mình thật đáng thương, trong núi này có hổ, cha mình bị ăn thịt, chồng mình bị ăn thịt, không lâu trước đây con trai cũng bị ăn thịt.

Khổng Tử liền hỏi đã biết trong núi có hổ, tại sao không dọn nhà đi.

Phu nhân nói trong núi không có hà chính.

Đây chính là điển cố hà khắc chính trị còn đáng sợ hơn cả hổ.

Vì vậy, bầu bạn với hổ có điều kiện tiên quyết, A Tổ Lạp rõ ràng không thể tạo ra hai điều kiện này, vậy thì nàng chỉ có một con đường để đi, đó là không làm hổ, đưa ra một câu chuyện ổn định, để mọi người tuân thủ câu chuyện là được, ý nguyện của nàng cũng không thể cao hơn câu chuyện, nếu không nàng sẽ bị phản bội.

Ngươi còn trẻ lắm, tôi nghĩ ngươi nên đi tìm hiểu kỹ hơn về tầm quan trọng của câu chuyện.

Đỗ Lan nói: Thế này đi, tôi đưa ngươi đến quê hương của Thiên Nhân, ngươi sẽ hiểu.

Đỗ Lan đưa A Tổ Lạp đi làm công nhân vặn ốc, bắt đầu từ việc tuyển dụng, nói rằng lương tháng tám nghìn, bao ăn bao ở.

Nhưng sau khi nhậm chức lại phát hiện vị trí lương tám nghìn đã có người, chỉ có thể sắp xếp vị trí lương ba nghìn, rồi điều kiện bao ăn bao ở cũng rất tệ, chỉ có thể nói là không chết đói.

A Tổ Lạp phải trải nghiệm thật kỹ cảm giác của những người đi theo câu chuyện rồi cuối cùng lại bị lừa dối, như vậy mới có thể hiểu được tầm quan trọng của việc thực hiện câu chuyện.

Để hiểu những người đi theo câu chuyện, để hiểu sự đáng ghét của những người kể chuyện mà không thực hiện, như vậy nàng mới có thể trở thành một người không phản bội câu chuyện của chính mình.

Để A Tổ Lạp đi cảm nhận cảm giác bị người kể chuyện lừa dối, khi nàng cố gắng tin vào một câu chuyện, nhưng lại bị hiện thực vô tình lừa dối, nàng sẽ hiểu được một người nghiêm túc kể chuyện, không phản bội câu chuyện quý giá đến nhường nào.

Đương nhiên A Tổ Lạp, với tư cách là một người đã từng kể chuyện, cũng biết độ khó của việc kể chuyện, một câu chuyện nếu hứa hẹn quá nhiều, nàng sẽ không thể chi trả.

Hứa hẹn quá ít, mọi người sẽ đi theo một vị đại vương câu chuyện khác hứa hẹn nhiều hơn.

Vì vậy rất khó để nắm bắt một mức độ, chỉ có thể lâu ngày mới biết lòng người.

Nếu mình thật sự cống hiến tất cả cho câu chuyện của mình, vậy mình sẽ chẳng nhận được gì, chẳng lẽ thật sự chỉ vì đổi lấy sự tôn trọng.

Mà không liên quan đến vương vị.

Thực ra sự tôn trọng cũng là một thu hoạch vô cùng quý giá, sự tôn trọng từ tận đáy lòng không phải dễ dàng mà có được.

Huống hồ nếu mọi người đều tôn trọng công chúa, thì nàng chính là vị vua không ngai.

Tóm lại, trước hết hãy để nàng trải nghiệm thật kỹ cảm giác đi theo câu chuyện trên Lưu Lãng Địa Cầu, trải nghiệm cảm giác bị người kể chuyện lừa dối.

Khi mọi người đưa ra lựa chọn, họ chưa thông qua câu chuyện mà nhận được lợi ích thực tế gì, mà là bị chính câu chuyện hấp dẫn.

Vì vậy xã hội tràn ngập đủ loại câu chuyện, đáng tiếc là mười phần thì tám chín phần những câu chuyện này đều là sai lệch của người sống sót, có thể làm được, nhưng cần thiên thời địa lợi nhân hòa, rất khó để sao chép.

Khi mọi người bị câu chuyện hấp dẫn, tiền vốn cũng sẽ đổ về câu chuyện, mang lại khoảng mười năm phát triển cho ngành nghề này, sau đó phát triển sẽ bước vào nút thắt, ngành nghề này sẽ cần một câu chuyện mới, nếu không có, thì chỉ có thể từ thịnh chuyển suy.

Từ xưa đến nay, nền tảng vận hành của xã hội chính là kể chuyện, thông qua câu chuyện để mọi người rộng rãi chấp nhận, đạt được sự đồng thuận.

Các thánh hiền cổ đại kể chuyện, công hầu vương tước kể chuyện, hoàng đế tướng quân kể chuyện, người làm phản cũng kể chuyện.

Khi không thể đưa ra quá nhiều lợi ích để phân chia cho mọi người, chỉ có thể thông qua câu chuyện để giữ chân người trước, còn lại sau này tính.

Có người sẽ quán triệt câu chuyện của mình, thực hiện những lời hứa ban đầu, có người sẽ phản bội câu chuyện của mình, quên đi sơ tâm.

Công chúa chính là loại người quên đi sơ tâm đó, luôn cho rằng người khác theo dõi mình là điều đương nhiên, hoàn toàn không nghĩ rằng người khác theo dõi là vì câu chuyện, chứ không phải vì bản thân nàng.

Hiện tại nàng ở Lưu Lãng Địa Cầu cũng bị đủ loại câu chuyện lừa dối đến choáng váng, nàng vô cùng tức giận, trong xã hội Thiên Nhân sao toàn là những người kể chuyện giả dối này.

Còn có thiên lý nữa không, còn có ai quản nữa không.

Nàng hoàn toàn quên rằng mình trước đây cũng là một kẻ không coi trọng câu chuyện.

Công chúa cần phải trưởng thành thật tốt, còn trên hành tinh Thần Thông, mọi người đều đang dốc sức phát triển.

Ngự Điện Thuật đã phát triển, hành tinh này từ thời đại hơi nước bước vào thời đại điện khí.

Một lượng lớn Ngự Hỏa Sư sau khi hiểu rằng trong cơ thể người có hai loại sức mạnh, khi va chạm có thể tạo ra sét mạnh hơn, liền có thể phóng ra tia sét.

Có tia sét rồi lại có thợ điện, có đường dây điện, đưa điện truyền tải đến các nơi.

Đồng thời điện khí cũng đã có sự phát triển, những kỹ thuật này xuất hiện lại mang đến điểm tăng trưởng mới.

Chương 2701

Tuy nhiên, việc phát điện dựa vào Ngự Điện Sư chắc chắn là không đủ, còn phải nghiên cứu thêm nhiều kỹ thuật liên quan đến điện lực, phát minh ra máy phát điện có thể phổ biến.

Dường như mọi thứ đều đang đi theo chiều hướng tốt, nhưng Ngự thuật vẫn tồn tại sự kỳ thị.

Ví dụ như Ngự Huyết Thuật bị người ta kỳ thị, vì kỹ thuật này đối với nhân loại mà nói quá nguy hiểm, không ai muốn bị Ngự Huyết Thuật khống chế, nên quy định không được sử dụng Ngự Huyết Thuật.

Ngoài sự phát triển và vấn đề của Ngự thuật sư, còn có xung đột giữa các khu vực.

Ví dụ như Bắc Cực Thủy Thiện Tộc muốn thôn tính Nam Cực Thủy Thiện Tộc.

Thực ra muốn thôn tính cũng được, nếu Bắc Cực có thể mang lại lợi ích cho Nam Cực, thì việc Thủy Thiện Tộc hợp nhất cũng không phải là không thể.

Nhưng Bắc Cực lại muốn phải trả giá ít nhất để giành lấy tất cả nhân lực và tài lực của Nam Cực, đồng thời giành được điểm giao thương của Nam Cực.

Bắc Cực đang phát triển hết mình, đã từ từ đuổi kịp Hỏa Liệt Quốc trở thành lực lượng nòng cốt trong vận chuyển thương mại.

Thủy Thiện Tộc vốn nổi tiếng về đánh bắt cá và vận chuyển, họ có thể khiến các thuyền cùng loại tăng tốc độ di chuyển, điểm này Hỏa Liệt Quốc không thể làm được.

Vì vậy dần dần Thủy Thiện Tộc trở thành lựa chọn hàng đầu cho vận chuyển.

Nhưng Nam Cực và Bắc Cực lại là quan hệ cạnh tranh, nên Bắc Cực muốn thôn tính Nam Cực yếu hơn.

Nếu họ có thể đưa ra đủ loại lợi ích, rồi thống nhất văn hóa Nam Bắc, cũng không phải là không thể.

Nhưng Bắc Cực chỉ muốn dùng vũ lực thôn tính, bắt Nam Cực nghe lời, không cấp tiền xây dựng, ngược lại còn muốn hút nhân tài và tiền vốn từ Nam Cực, điều này thì không được rồi.

Thông qua chiến tranh đánh bại Nam Cực, sau đó hút toàn bộ nhân tài và tiền vốn của Nam Cực về Bắc Cực, Nam Cực chỉ giữ lại chức năng chuyển vận thương mại cơ bản, Bắc Cực chịu trách nhiệm vận chuyển, điều phối, định giá, huấn luyện v. v. một loạt công việc, thì Nam Cực sẽ không có cơ hội phát triển.

Đối với Bắc Cực mà nói, Nam Cực tốt nhất là không phát triển, vì thị trường chỉ có bấy nhiêu, Nam Cực mà phát triển lên, sẽ phải cạnh tranh với Bắc Cực, điều đó không tốt cho Bắc Cực.

Bắc Cực cho rằng cạnh tranh không tốt cho toàn bộ Thủy Thiện Tộc, vì vậy kế hoạch thôn tính Nam Cực trong tương lai chắc chắn sẽ được đề xuất.

Người trên hành tinh này thật sự đều thích dùng vũ lực, một vạn năm rồi mà cũng chẳng có tiến bộ gì.

Bắc Cực có tiền, vậy thì bồi dưỡng người mua bán ở Nam Cực, khiến Nam Cực phụ thuộc vào Bắc Cực, sau đó lại tuyên truyền Nam Bắc đều là người một nhà, cuối cùng thì không phải thôn tính mà là thống nhất, như vậy chẳng phải thuận lợi hơn rất nhiều sao.

Nhưng họ chỉ nghĩ đến Bắc Cực ưu tiên, chỉ nghĩ đến vắt kiệt

Nam Cực, một chút ý tưởng đôi bên cùng có lợi cũng không có, thật là ngu xuẩn.

Đỗ Lan nói rằng những chiến lược này của người Bắc Cực toàn là âm mưu, một chút dương mưu cũng không có.

Kiệt trong thời gian này vẫn luôn đi theo Đỗ Lan, hắn cũng không ngừng học hỏi, nói: Vì Bắc Cực cũng không thống nhất, nội bộ Bắc Cực cũng có những tập đoàn lợi ích khác nhau, nên chỉ có thể dùng âm mưu, nếu dùng dương mưu, sẽ bị đủ loại kéo chân, nội bộ Bắc Cực cũng không thể hoàn toàn ủng hộ.

Cho nên vẫn là vấn đề tuyển chọn nhân tài, tuyển chọn nhân tài hiện tại chủ yếu vẫn là ưu tiên hào môn, con cháu nhà nghèo và dân thường dù nắm giữ Ngự thuật cũng chỉ có thể đi làm thuê, hoặc làm vận động viên, căn bản không thể lay chuyển địa vị hào môn.

Không có nhân tài, thì không thể làm công việc thống nhất.

Đương nhiên còn thiếu văn hóa để hợp nhất nhân tài, không thể khiến con cháu nhà nghèo và dân thường tin tưởng lẫn nhau.

Công việc của Thần Thông vẫn là tạm chấp nhận được, vẫn còn thiếu chút lửa.

Đối với lời của Đỗ Lan, Kiệt cũng chỉ nghe vậy thôi, Đỗ Lan khoe khoang thì hơn ai hết, nhưng lại chẳng làm gì cả, đúng là người khổng lồ về lý thuyết, lùn tịt về hành động.

Kiệt cũng đã trưởng thành rất nhiều, biết sự khác biệt giữa lý thuyết và thực tiễn, muốn kết hợp tư tưởng và thực tiễn thật sự là vô cùng khó khăn, ước chừng chỉ có vĩ nhân mới làm được, Thần Thông rõ ràng không phải.

Nhân tài không có kênh thăng tiến, trong thành Thần Thông toàn là hội đồng hương cũ.

Chỉ là trong thời kỳ phát triển, các loại vấn đề bị bỏ qua, nếu qua đi đà phát triển này, Thần Thông sẽ phải chịu khổ lớn.

Đương nhiên Thần Thông sẽ không phản bội câu chuyện của mình, nàng muốn xây dựng một thành phố cộng hòa mà mọi người đều bình đẳng, nàng quả thực vẫn luôn nỗ lực hy vọng Ngự thuật sư và người thường có thể sống hòa bình với nhau, cống hiến sinh mệnh của mình để duy trì sự ổn định và sung túc của thành phố.

Nhưng chỉ dựa vào Thần Thông thì chắc chắn không xuể, Thác Phù đã thành lập cục cảnh sát để hỗ trợ.

Những chuyện xảy ra tiếp theo cũng giống như Hôi Nguyên Ai đã nói, con của cục trưởng sẽ trở thành cục trưởng, con của nghị viên sẽ trở thành nghị viên.

Thần Thông cũng không thể ngăn cản sự hình thành của hào môn, con cái của nàng cũng sẽ hình thành sự độc quyền.

Người dân thường dường như chỉ có thể kỳ vọng Thần Thông chuyển thế vào nhà mình, dựa vào Thần Thông chuyển thế mới có thể phá vỡ sự độc quyền.

Không thể dựa vào học tập để hoàn thành bước nhảy vọt, dù có học được Ngự thuật, cũng chỉ có thể trở thành người làm thuê, hoặc làm ngôi sao thể thao, không thể đăng đường nhập thất trở thành người ra quyết định.

Muốn thành công ư.

Vậy thì hãy cầu cho Thần Thông sớm chết đi, rồi hy vọng Thần Thông chuyển thế vào nhà mình, như vậy là có thể nước dâng thuyền cao.

Thần Thông phải thừa nhận rằng lý niệm hòa bình không thể kế thừa, cũng giống như lý niệm sát phạt quả quyết không thể kế thừa.

Chính kinh nghiệm bản thân nàng là ví dụ tốt nhất, nên nàng rất dễ dàng hiểu ra.

Không thể truyền đời, vậy làm sao có thể khiến nhiều người hơn chấp nhận hòa bình.

Đương nhiên là để mọi người biết rằng hòa bình cũng có thể phát triển, cũng có thể kiếm tiền, cũng có thể thăng tiến, chỉ cần mọi người đều có thể hòa khí sinh tài, sẽ không ai nghĩ đến việc phát động chiến tranh.

Đồng thời thông qua văn hóa khiến mọi người tin tưởng lẫn nhau, giảm thiểu tiêu hao xã hội, hạ thấp chi phí quản lý, như vậy hòa bình mới có thể kéo dài hơn.

Nói đơn giản là mở rộng nguồn thu, tiết kiệm chi tiêu, dùng tài nguyên Quan Sơn Hải tái phân phối để mở rộng nguồn thu, dùng văn hóa để tiết kiệm chi tiêu.

Thần Thông không nhịn được nói: Ta còn tưởng rằng mọi người ủng hộ mình là vì lý niệm hòa bình, bây giờ nghĩ lại mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình, không phải mọi người đều chấp nhận hòa bình.

Xuất phát từ góc độ của mình, bản thân nàng còn không thể hiểu Thần Thông đời trước, vậy người khác làm sao hiểu được nàng chứ.

Sự sát phạt quả quyết của Thần Thông đời trước cũng là vì hòa bình, nhưng bản thân nàng còn không thể chấp nhận ư.

Vậy hiện tại nàng vì hòa bình, người khác có thể chấp nhận được không.

Rõ ràng là không thể, cho nên mọi người đến bên Thần Thông không phải vì hòa bình, có người muốn được bảo vệ, có người vì tiền bạc, có người vì cơ hội thăng tiến, tóm lại một từ để tổng kết chính là xu lợi tị hại tìm lợi tránh hại.

Nếu hòa bình có thể cung cấp hai điểm này, họ sẽ ủng hộ hòa bình, dù cho Thần Thông có chết đi, lòng người đối với hòa bình cũng sẽ không thay đổi.

Vì vậy không chỉ thành phố phải phát triển, mà cả thế giới đều phải cùng nhau phát triển mới có thể thực sự hiện thực hóa hòa bình.

Thần Thông phát hiện không thể chỉ thành phố phát triển, mà còn phải khiến toàn thế giới đều phát triển mới được, nhưng điều này làm sao mà làm được đây.

Điều này có làm được không.

Thần Thông nghi hoặc nói: Khi chống lại Hỏa Liệt Quốc, mọi người còn có những con đường khác nhau, vậy làm sao khiến mọi người đoàn kết lại cùng nhau phát triển.

Chẳng lẽ hòa bình thật sự không thể thực hiện được sao.

Thần Thông Đời Đầu chắc chắn sẽ có cùng cảm giác với An, cả đời y chinh chiến sa trường, chỉ vì tạo ra hòa bình và quảng bá quang minh, nhưng cuối cùng lại chết thảm trên chiến trường, dù có thần lực kinh thiên địa khấp quỷ thần cũng không thể kiến tạo hòa bình.

Những thứ này suy nghĩ vô ích, chỉ có thực tiễn mới biết.

Có thể làm được hoặc không làm được, nhưng chỉ suy tư thì chắc chắn sẽ không bao giờ làm được, thực tiễn là phương pháp duy nhất để kiểm nghiệm chân lý.

Đỗ Lan nói rằng đừng chỉ nghĩ, hãy hành động: Quan Sơn Hải, quảng bá văn hóa giáo dục, bắt tay vào làm đi.

An bất lực nhìn Đỗ Lan, đối phương nói thì dễ, bắt tay vào làm thế nào.

Đặc biệt là văn hóa thì càng khó bắt đầu hơn.

Quan Sơn Hải thì còn đơn giản, Tác Tạp đã giải thích rất rõ ràng rồi, chính là để bách tính sản xuất, sau đó do quan phương thống nhất mua vào, thống nhất bán ra, thực chất chính là kiểm soát hàng hóa thiết yếu, thương nhân bình thường, hào môn đều chỉ có thể tiến hành sản xuất, không thể can thiệp giá cả.

Điểm này tôi còn có thể hiểu.

Nhưng văn hóa, thứ không có thực chất, làm sao để xây dựng.

Tác Tạp cũng rất nghi hoặc nhìn về phía Đỗ Lan hỏi: Quả thực, văn hóa làm sao để xây dựng.

Cốt lõi của văn hóa nói trắng ra chỉ là một câu nói thừa thãi, mỗi cá nhân đều nhận được phần lợi ích thuộc về mình, chính là làm rõ nghĩa vụ và quyền lợi.

Hoàn thành nghĩa vụ, liền nhận lấy phần lợi ích của mình, không phải rất đơn giản dễ hiểu sao.

Tục không chịu nổi, Tác Tạp không nhịn được nói, bất cứ lời nào từ miệng Đỗ Lan nói ra cũng tràn ngập sự thô tục.

Đừng vội, đây chỉ là cốt lõi của văn hóa.

Hoàn thiện cốt lõi, và khiến mọi người chấp nhận cốt lõi này, mới là màn chính của văn hóa.

Hoàn thiện cốt lõi chính là phải để mọi người đều hiểu rõ làm đến mức độ nào thì coi là hoàn thành nghĩa vụ, chính là để mọi người hiểu rõ mức độ của nghĩa vụ và quyền lợi, có mức độ, mọi người mới nguyện ý chấp nhận.

Tiếp theo còn có tiêu chuẩn, tiêu chuẩn chính là quy phạm mọi người nỗ lực theo một hướng, nếu không cùng một việc cũng có nhiều cách làm khác nhau, đủ mọi kiểu, mọi người đều không phục, văn hóa cũng sẽ tan rã.

Tiếp theo còn phải có khế ước, có khế ước xã hội, mọi người mới có thể tin tưởng lẫn nhau, yên tâm chấp nhận văn hóa, không cần lo lắng bị phản bội.

Chương 2702

Đại khái là như vậy, sau đó còn một tiêu chuẩn để đánh giá sự thành công của văn hóa, đó là đơn giản, trường cửu, chính xác.

Đơn giản, người có thể hiểu nhiều, phạm vi văn hóa bao phủ rộng.

Trường cửu, văn hóa không thể thay đổi liên tục, phải nhất quán, điểm này khác với pháp luật tiến hóa theo thời gian, văn hóa mà thay đổi liên tục, đa số người sẽ không nắm bắt được.

Chính xác, chính xác tức là có lợi cho sự sinh tồn của mọi người, nếu không có lợi cho sinh tồn, thì văn hóa cũng không thể truyền bá.

Cốt lõi, mức độ, tiêu chuẩn, khế ước.

An nói đây quả thật là một sự phân tích khiến người ta không nói nên lời.

Chúng ta trước tiên thiết kế văn hóa, sau đó mượn danh Thần Thông Đời Đầu để tuyên truyền, chẳng phải sẽ có sức thuyết phục hơn sao.

Tác Tạp đã bắt đầu động não, muốn lợi dụng hiệu ứng người nổi tiếng.

Nền văn hóa do mấy người trẻ tuổi bọn họ biên soạn không thể thuyết phục được dân chúng, vậy thì hãy gán tác phẩm của họ lên Thần Thông Đời Đầu.

Đỗ Lan không nhịn được nhắc nhở: Tuy là một ý tưởng rất hay, nhưng An có thể thông linh với Thần Thông Đời Đầu, đời sau của nàng cũng có thể làm được, nếu đời sau lật đổ bộ văn hóa này thì sao.

Cho nên tốt nhất đừng dùng Thần Thông Đời Đầu làm lá chắn, tốt nhất là dùng một người đã chết hẳn, căn bản không thể cầu chứng được, khóa chặt bộ văn hóa này, không cho hậu nhân có cơ hội lật án.

Tác Tạp nghĩ thấy có lý, nếu An nói bộ văn hóa này do Thần Thông Đời Đầu sáng tạo, thì đời sau của nàng hoàn toàn có thể phủ nhận, dù sao bọn họ đều có năng lực thông linh, người ngoài cũng không biết làm sao phân biệt.

Vì vậy tốt nhất là tìm một người đã chết hẳn, một người không thể tạc thi người chết sống lại, một người hồn phi phách tán, ngay cả linh hồn cũng không còn, như vậy sẽ không thể lật án.

Ngươi ngay cả điều này cũng tính toán sao.

Ngươi đúng là lấy ác ý xấu xa nhất để suy đoán nhân loại a.

Tác Tạp nói Đỗ Lan thật sự nhìn thấu nội tâm con người, tính toán đủ mọi khả năng.

Đa tạ lời khen.

Tác Tạp thầm nghĩ mình đâu phải đang khen ngươi a, bất quá thôi bỏ qua.

Hắn nói: Tuy đã có phương hướng này, nhưng việc quảng bá văn hóa vẫn rất khó, dù sao Tứ Đại Thế Lực vốn dĩ đều có văn hóa của riêng mình.

Muốn bao phủ hết chúng cũng không dễ, chúng ta cũng chỉ có thể thử một chút.

Vẫn là Quan Sơn Hải trước đi, điều này dựa vào võ lực của Thần Thông vẫn có thể thực hiện được.

Vậy thì trước tiên Quan Sơn Hải, nói đến Quan Sơn Hải, ưu tiên hàng đầu là thống nhất tiền tệ, quyền đúc tiền phải do quan phương nắm giữ, sau đó là thống nhất mua vào, thống nhất bán ra, hàng hóa thiết yếu cũng do quan phương kiểm soát.

Thực ra, đỉnh cao của kinh doanh đều là hàng hóa thiết yếu, đều là mua bán đất đai, vì các ngành nghề thực tế khác đã rất khó kiếm đủ lợi nhuận.

Nếu những thứ này đều do quan phương kiểm soát, thì tư bản cũng sẽ bị hạn chế, chỉ cần họ không kinh doanh hàng hóa thiết yếu, không thể tích trữ đầu cơ, thì ảnh hưởng của họ sẽ có hạn, không thể ảnh hưởng đến dân sinh.

Thần Thông đề xuất ý nguyện Quan Sơn Hải, vốn tưởng hào môn sẽ như thường lệ ủng hộ nàng, không ngờ thứ chờ đợi nàng là vô số tiếng phản đối.

Nhất thời các hào môn thi nhau khẩu tru bút phạt, nói rằng Thần Thông tranh giành lợi ích với dân, là muốn trở thành Hỏa Liệt Vương thứ hai sao.

An vạn vạn không ngờ bọn họ lật mặt còn nhanh hơn lật sách, hôm qua còn nói Thần Thông anh minh thần võ, hôm nay đã coi nàng là kẻ thù rồi, còn nói nàng là Hỏa Liệt Vương thứ hai, điều này cũng quá khoa trương.

Quả nhiên hào môn giúp đỡ không phải vì họ yêu hòa bình, mà vì có lợi mà thôi.

Đi theo Thần Thông có thịt ăn, chứ không phải vì lý niệm của Thần Thông thực sự được chấp nhận.

Thần Thông thậm chí còn chưa kể chuyện gì nhiều, hào môn đã dán vào rồi, nghĩ mà xem cũng biết họ chắc chắn đang nghĩ đến việc kiếm tiền.

Đối mặt với sự phản đối như vậy, An lại muốn co rút lại, vì nếu nàng kiên trì, đừng nói đến hòa bình lâu dài, hòa bình hiện tại cũng khó mà giữ được.

An muốn trị lâu dài, bình an vĩnh cửu, lại lo lắng phá hoại sự ổn định và đoàn kết hiện tại, nên nàng rất mâu thuẫn.

Nhưng Tác Tạp kiên định cho rằng Quan Sơn Hải nên được thực hiện, nhất định phải thống nhất mua vào, thống nhất bán ra sản phẩm từ núi và biển, tiến thêm một bước nữa là quản lý cả lương thực, thịt, thức ăn gia súc, phân bón.

Chỉ có như vậy mới có thể đảm bảo ổn định, trong tay có những vật chất cơ bản này, trong lòng mới không hoảng sợ.

Trong lòng không hoảng, xã hội mới không loạn.

An, ngươi không thể co rút.

Ngươi cũng đã thấy bộ mặt của những người này rồi, họ tập hợp đầu tư vào thành phố không phải vì họ thực sự muốn hòa bình, mà vì họ có lợi để kiếm.

Cho nên nếu chiến tranh có lợi để kiếm, họ cũng sẽ phát động chiến tranh, nhất định phải hạn chế họ.

Tác Tạp nói một cách nghiêm túc: Đỗ Lan cũng nói rằng đỉnh cao của thương nhân thực chất là thao túng hàng hóa thiết yếu, nếu không kiểm soát hàng hóa thiết yếu, tương lai sẽ xảy ra tình trạng giá cả mất kiểm soát, đến lúc đó tất cả mọi thứ đều sẽ tăng giá, đó mới là sự chấm dứt thực sự.

An vẫn còn do dự, dù sao những điều Tác Tạp và Đỗ Lan nói về tương lai đều có thể xảy ra, nhưng không nhất định sẽ thật sự xảy ra.

Vì những điều có thể xảy ra mà kiểm soát những người chưa hề phạm lỗi, dường như là quá đáng.

Tác Tạp thấy An lại do dự, cũng thở dài thườn thượt.

Lúc này Đỗ Lan xuất hiện, nói với Tác Tạp: Để An thực hiện

Quan Sơn Hải thực ra rất đơn giản, chỉ cần ba người nói thành hổ là được.

Đừng chỉ một mình ngươi nói, mà hãy để tất cả những người xung quanh An đều miệng người tan chảy vàng là được.

Tác Tạp biểu thị không hiểu.

Cũng như trước đây khi chống lại Hỏa Liệt Quốc, An ban đầu cũng không chấp nhận, nhưng tất cả những người xung quanh nàng đều nói Hỏa Liệt Vương tà ác đến nhường nào, sau đó nàng lại chứng kiến hành vi bành trướng của Hỏa Liệt Quốc, cuối cùng mới quyết tâm ra tay.

Hiện tại chỉ mình ngươi nói hào môn có nguy hại là không được, ngươi phải để tất cả mọi người đều nói hào môn nguy hại, cuối cùng tốt nhất là để An tận mắt thấy nguy hại của hào môn thì mới được.

Như vậy nàng mới có thể kiên định niềm tin.

Đỗ Lan nói, đối phó với người do dự không quyết như An thì phải dùng ba người nói thành hổ, miệng người tan chảy vàng, phải giống như ông sư già tụng kinh không ngừng lặp đi lặp lại bên tai nàng, khiến nàng không thể không tin.

Cái này.

Tác Tạp thầm nghĩ điều này cũng quá tà ác: Ta không hy vọng thông qua thủ đoạn để đạt mục tiêu, ta hy vọng thông qua đàm phán để đạt mục tiêu.

Lời ngươi nói đây chẳng khác nào khoét rỗng Thần Thông, muốn kiểm soát những người xung quanh nàng, ta sẽ không nghe theo.

Tuy Thần Thông không hợp tác với Quan Sơn Hải thực sự khiến người ta tức giận, nhưng Tác Tạp cũng chưa đến mức vì đạt được mục đích mà bất chấp thủ đoạn.

Nói thật, Tác Tạp tuy không thích hào môn, nhưng hắn vẫn tin tưởng An, nói: Dù cho hào môn tương lai có làm loạn thị trường, nhưng An vẫn là Thần Thông, chỉ cần nàng nguyện ý, hào môn có thể bị đánh bại.

Còn về thế hệ tiếp theo, thì cứ để thế hệ tiếp theo giải quyết là được, dù sao thế hệ tiếp theo cũng có Thần Thông.

Cho nên tôi tin tưởng Thần Thông, dù không thực hiện Quan Sơn Hải, An cũng sẽ quán triệt sứ mệnh của mình.

Ồ.

Đỗ Lan nói đây quả thật là tình cảm chiến hữu cảm động: Cho nên câu chuyện của dũng sĩ, thường thì sau khi đánh bại kẻ thù tà ác là có thể dừng lại.

Đến khi dũng sĩ và công chúa sống hạnh phúc là viên mãn, nếu tiếp tục viết, sẽ không thể không đối mặt với vấn đề mới, đó là dũng sĩ phân phối thế nào, thế giới phát triển ra sao.

Có phân phối sẽ có bất công, có bất công sẽ có khiếm khuyết, có khiếm khuyết, dũng sĩ cũng sẽ không thể không bị trách mắng.

Đáng tiếc câu chuyện cổ tích có thể dừng lại đột ngột, nhưng lịch sử thì không.

Suy nghĩ của các ngươi quá ngây thơ rồi.

Trong câu chuyện dũng sĩ cứu công chúa, mục tiêu của dũng sĩ luôn rất đơn giản, đánh bại kẻ thù tà ác, cứu công chúa.

Câu chuyện cổ tích về cơ bản đến khi mục tiêu này được thực hiện thì kết thúc, nhưng cuộc đời thì không.

Dù có đánh bại ác long cứu được công chúa, lịch sử vẫn sẽ tiếp diễn, vẫn còn những vấn đề khác, đặc biệt là mâu thuẫn về phân phối.

Đối mặt với cục diện như vậy, dũng sĩ cũng sẽ mệt mỏi đối phó, cũng không thể giải quyết hoàn hảo.

Dù sao mâu thuẫn về phân phối không phải là một con ác long cụ thể, không phải dùng kiếm là có thể giết chết.

Tác Tạp nói Đỗ Lan dù có nói mình ngây thơ, hắn cũng sẽ không thay đổi: Ta sẽ không trở thành loại người như ngươi, sẽ không vì mục đích mà bất chấp thủ đoạn.

Hắn có nguyên tắc của mình, sẽ không dễ dàng dao động.

Vậy để tôi cho ngươi xem tương lai đi.

Đỗ Lan đặt tay lên vai Tác Tạp, cùng hắn xuyên không thời gian, đi đến tương lai bốn mươi năm sau.

Bốn mươi năm sau, Bắc Cực Thủy Thiện Tộc sẽ phát triển đến một tầm cao mới, sẽ thu hút một lượng lớn nhân tài của Nam Cực Thủy Thiện Tộc.

Sau đó Bắc Cực sẽ muốn thôn tính Nam Cực, họ sẽ kiên nhẫn chờ đợi Thần Thông qua đời.

Bắc Cực thôn tính Nam Cực, chính là không hy vọng Nam Cực phát triển lên, lúc đó Thần Thông và Tác Tạp đều đã già, Nam Cực cũng đang trong tình thế nguy cấp.

Rồi sáu mươi năm sau nữa, một Thần Thông mới đã ra đời, nàng đã mở kênh chấn động giữa Nam Cực và Bắc Cực, khiến binh sĩ Bắc Cực có thể trực tiếp thông qua kênh đó để tiến vào Nam Cực, phát động tập kích bất ngờ.

Đương nhiên cuối cùng những kẻ dã tâm của Bắc Cực đều bị đánh bại, nhưng mâu thuẫn Bắc Cực xâm lược Nam Cực vẫn không được giải quyết.

Nói cho cùng, sự thù địch của Bắc Cực đối với Nam Cực, chủ yếu vẫn là vấn đề phân phối.

Bắc Cực trong tương lai không thiếu tiền, những người giàu nhất thế giới đều là người Bắc Cực, nhưng họ lại không thể phân phối tốt, cộng thêm việc Nam Cực thách thức Bắc Cực, khiến Bắc Cực vốn đã đến nút thắt phát triển không thể không phát động chiến tranh.

Đương nhiên Bắc Cực cũng có hai loại suy nghĩ, tuy đều là phát động chiến tranh nhưng trường phái không giống nhau.

Một loại là trường phái xâm lược Nam Cực rất trực tiếp, cướp đoạt tài phú và nhân tài của Nam Cực với chi phí thấp, chiếm giữ vị trí địa lý của Nam Cực.

Chương 2703

Còn một loại là trường phái châm ngòi chiến tranh thế giới, sau đó Bắc Cực giữ thái độ trung lập, phát tài từ chiến tranh.

Bất kể loại nào cũng đều phải đánh trận.

Ngươi đã nhìn rõ bộ mặt của những hào môn đó chưa.

Đợi đến khi họ phát triển đến một mức độ nhất định, họ sẽ không phân phối nữa, sẽ không kích thích sức sống của xã hội, chỉ sẽ nghĩ đến việc chuyển dịch mâu thuẫn, thông qua chiến tranh để giành được lợi ích mới, duy trì bá quyền của mình.

Đến lúc đó những gì họ làm sẽ giống hệt Hỏa Liệt Vương.

Thậm chí không cần đến một trăm năm, hòa bình đã kết thúc rồi.

Đỗ Lan nói tương lai là không thể lừa dối được.

Dù có Thần Thông, Thần Thông mới cũng cần thời gian trưởng thành, trong khoảng thời gian này tổn thất mà Nam Cực phải gánh chịu chỉ có thể tự mình gánh vác.

Từ tương lai trở về hiện tại, Tác Tạp đến thở cũng khó khăn, không ngờ quê hương đáng thương của mình lại nhiều tai nạn đến vậy, không ngờ lại bị Bắc Cực nhòm ngó.

Chẳng lẽ mỗi thế lực gặp khó khăn trong phát triển đều phải lấy Nam Cực làm mục tiêu tấn công sao.

Tác Tạp nói, người Nam Cực bọn họ rốt cuộc đã đắc tội với ai vậy.

Sao luôn là họ bị tổn thương.

Vì vị trí địa lý của Nam Cực tốt, cũng có tiền, hơn nữa thực lực yếu hơn Bắc Cực, nên đều thích chọn Nam Cực.

Tác Tạp tỏ ra rất bất lực, với tư cách là một người Nam Cực luôn bị tổn thương, hắn đã không muốn nói gì nữa.

Lâu sau, hắn mới nói: Hay là dọn nhà đi.

Trong câu chuyện hà khắc chính trị còn đáng sợ hơn cả hổ, phu nhân không dọn nhà là vì bên ngoài có hà chính, nên thà làm láng giềng với hổ.

Hiện tại Hỏa Liệt Quốc đã tiêu vong, không còn hà chính nữa, người Nam Cực có thể dọn nhà, tìm một quê hương mới để bắt đầu lại, không cần phải mãi ở trên mảnh đất binh gia tranh chấp.

Các ngươi dọn đi rồi, người Bắc Cực cũng sẽ lập tức đến Nam Cực sinh sống, sẽ hình thành nên những người Nam Cực mới, tương lai vẫn sẽ xảy ra chiến đấu.

Đỗ Lan nói rằng vĩnh viễn sẽ có người Nam Cực, sau này vẫn sẽ đánh nhau: Hơn nữa còn có ý tưởng châm ngòi chiến tranh thế giới, Bắc Cực có thần linh bảo hộ có thể tọa sơn quan hổ đấu ngồi mát ăn bát vàng, dù sao thế giới có tàn phá, Bắc Cực cũng có thể đi khắp nơi mua đất đai, tài sản với giá thấp, giống như bây giờ.

Hiện tại, vì Bắc Cực chịu ảnh hưởng chiến tranh ít hơn, nên sau khi chiến tranh kết thúc liền đi khắp nơi đầu tư, mua đất với giá thấp.

Càng là nạn đói, càng là thiên tai nhân họa, thì càng có thể tích trữ đất đai.

Thông qua chiến tranh để phát tài ư.

Sau khi xem tương lai, Tác Tạp chỉ cảm thấy những người này đều đáng chết, phàm là người nghĩ đến việc phát tài từ chiến tranh đều nên bị đày xuống địa ngục.

Nhưng Tác Tạp biết lúc đó mình đã chết, tương lai sẽ giao cho hậu nhân.

Mà hậu nhân vì không có tài nguyên để phân phối, chỉ có thể trần trụi ra trận, tắm máu chiến đấu.

Điều này là không đúng, chúng ta nên Quan Sơn Hải, bóp chết những kẻ đó từ trong trứng nước.

Chỉ cần chúng ta nắm vững phương pháp thống nhất mua vào, thống nhất bán ra, nắm vững việc tiêu thụ hàng hóa thiết yếu, thì những kẻ đó sẽ không có tài nguyên để phát động chiến tranh.

Tác Tạp biết tài nguyên nhất định phải nằm trong tay mình, nếu nằm trong tay người khác, những kẻ đó khẳng định sẽ phát động chiến tranh.

Ngươi đừng quên Hỏa Liệt Quốc, cho nên không phải tài nguyên nằm trong tay quan phương thì không có chiến tranh, mà là quan phương nhất định phải thể hiện thái độ, nhất định phải đưa ra một nền văn hóa hòa bình mà mọi người đều chấp nhận.

Chỉ cần mọi người đều chấp nhận, thì tương lai nền văn hóa này sẽ không ngừng được kế thừa, ai làm trái nền văn hóa này sẽ bị lật đổ.

Phải để mọi người biết phát triển ổn định mới là cách tốt nhất để nâng cao sức sản xuất, tuy chiến tranh cũng có tác dụng thúc đẩy nhất định đến phát triển sức sản xuất, nhưng nhìn chung thì ổn định vẫn tốt hơn cho phát triển kinh tế.

Có thể có người sẽ nói chiến tranh cũng rất quan trọng trong việc thúc đẩy sức sản xuất, không có chiến tranh, sẽ không có nhiều kỹ thuật như vậy.

Châu Âu chính vì mọi người đều đầu tư quân sự, nên mới có nhiều công nghệ như vậy.

Ví dụ như máy tính, ban đầu là để giải mã mật mã của kẻ thù mới được chế tạo ra.

Ví dụ như GPS, là để tấn công chính xác mới được phát minh ra.

Tóm lại có quá nhiều công nghệ được phát minh nhờ đầu tư vào chiến tranh.

Hơn nữa Hỏa Liệt Quốc, họ cũng thông qua chiến tranh mà phát minh ra đủ loại kỹ thuật.

Thực ra đây không phải là nguyên nhân của chiến tranh, mà là vì lấy chiến tranh làm định hướng, tập trung toàn bộ tài nguyên và nhân tài vào mục đích chiến tranh.

Cũng giống như thời Trung Cổ, lấy tôn giáo làm định hướng, nhân tài và tiền vốn toàn bộ tập trung vào tôn giáo, nên mới có Bruno và Copernicus.

Vì vậy, trong thời bình, chỉ cần lấy phát triển sức sản xuất làm định hướng, nhân tài và tài nguyên đổ vào lĩnh vực khoa học, tự nhiên có thể phát triển kỹ thuật, không cần chiến tranh.

Hơn nữa chiến tranh là thông qua cướp bóc để thu hồi vốn, còn thời hòa bình thì dùng thương mại để thu hồi vốn là được.

Chiến tranh là cướp đoạt đơn phương, không thể kéo dài, còn thương mại là trao đổi có qua có lại, có thể duy trì lâu hơn.

Cho nên không phải chiến tranh thúc đẩy phát triển công nghệ, mà là lấy chiến tranh làm định hướng, tập trung tài nguyên và nhân tài để thúc đẩy công nghệ.

Vậy thì hòa bình cũng vậy, chỉ cần lấy sức sản xuất làm định hướng, tập trung tài nguyên và nhân tài cũng có thể phát triển lớn.

Nhưng để phát huy tác dụng định hướng, nhất định phải tập trung tài nguyên lại, không thể phân tán, nếu không rất khó tạo ra hiệu quả, chính là phải tập trung sức mạnh để làm việc lớn.

Thống nhất mua vào, thống nhất bán ra Quan Sơn Hải chính là để làm tốt công việc định hướng.

Đầu tiên ổn định giá cả, nhân tài và tiền vốn sẽ không đi tích trữ đầu cơ, sẽ không lãng phí thời gian vào việc mua đi bán lại, vị trí thương nhân tự nhiên sẽ không phải là lựa chọn hàng đầu.

Giá cả ổn định, cuộc sống mọi người bình ổn, vậy thì nhân tài và tiền vốn cũng có thể hỗ trợ nghiên cứu khoa học lâu dài hơn.

Công việc định hướng này rất quan trọng, Hỏa Liệt Quốc chính là một ví dụ rất tốt, họ hoàn thành Quan Sơn Hải, có thể phân phối tài nguyên một cách hiệu quả.

Cho nên khi định hướng chiến tranh, toàn dân đều như được tiêm thuốc kích thích, hiện tại định hướng sang lĩnh vực dân dụng, cũng vậy là tiền hô hậu ủng.

Chỉ cần để mọi người đều nhận thức được hòa bình có lợi hơn cho phát triển, thì sau này ai còn muốn phát động chiến tranh, bách tính sẽ đập nát đầu chó của hắn.

Đỗ Lan nói chỉ cần làm tốt công việc định hướng là được.

Mà định hướng cũng chính là một loại văn hóa, để mọi người phổ biến chấp nhận.

Vậy nếu một ngành nghề không thể thu hút nhiều nhân tài như vậy thì sao.

Tác Tạp nói: Chiến tranh có giới hạn bành trướng, vậy định hướng hòa bình cũng nhất định có giới hạn chứ.

Nếu mọi người đều đi theo một hướng, chẳng phải là nghìn quân vạn ngựa qua cầu độc mộc sao, khẳng định cũng không thể thu hút nhiều nhân tài đến vậy.

Lúc đó thì cần công tư hợp doanh, đây không còn là nội dung của Quan Sơn Hải nữa, mà là nội dung của Diêm Thiết Luận.

Quan Sơn Hải giải quyết vấn đề định hướng, còn Diêm Thiết Luận là cách thức công tư hợp doanh, làm rõ phương án định hướng song song giữa quan phương và doanh nghiệp.

Phát triển đến một mức độ nhất định, thì cần các công ty tư nhân thu hút nhân tài, nhưng nhất định phải đặt ra một giới hạn cho họ, đó là không thể can thiệp vào mua bán hàng hóa thiết yếu, không cho họ cơ hội làm loạn xã hội.

Đỗ Lan nói: Tóm lại những việc cụ thể các ngươi tự mình xem xét mà làm là được, tôi cũng chỉ là đưa ra đề nghị.

Ai nắm giữ giao dịch hàng hóa thiết yếu, người đó sẽ nắm giữ huyết mạch kinh tế, người đó sẽ có thể chủ đạo phương hướng.

Chỉ có điều hàng hóa thiết yếu này cũng thay đổi, thời cổ đại chắc chắn là muối, sắt, lương thực, vải vóc.

Đến hiện đại thì trở thành các mặt hàng như dầu mỏ, khí đốt tự nhiên, chip, lương thực, muối, vải vóc vì sản lượng tăng mạnh nên đã không còn quá quan trọng nữa.

Cho nên nói chung hàng hóa thiết yếu là những thứ liên quan trực tiếp đến huyết mạch kinh tế, nếu mất kiểm soát sẽ dẫn đến xã hội động loạn, là những thứ xã hội cần nhưng cung cầu lại dễ biến động, thì cần quan phương quản lý.

Việc quản lý cũng đơn giản, khi rẻ thì tích trữ, khi đắt thì bán ra.

Xuân Thu Chiến Quốc đã rất thông thạo, đã phát hiện ra tính chu kỳ, ví dụ như lương thực, ba năm mùa màng bội thu, ba năm mùa màng bình thường, ba năm mùa màng thất bát, khi bội thu thì tích trữ lương thực, khi thất bát thì xả lương thực ra.

Lại còn như khi thiên tai nhân họa, có thể thông qua lấy công làm cứu trợ, để bách tính xây tường thành, đào kênh thủy lợi, xây cung điện, dùng lao động để đổi lấy lương thực.

Tác Tạp nghe xong gật đầu, biết mình nên làm gì.

Hắn nhất định phải khiến An đồng ý Quan Sơn Hải, chỉ sau Quan Sơn Hải mới có thể hình thành định hướng, hình thành định hướng mới có thể khiến mọi người thông qua phát triển hòa bình mà đạt được lợi ích, mới có thể hiểu được sự quý giá của hòa bình, mới có thể hình thành văn hóa.

Quan trọng nhất chính là định hướng, quyết định sự lưu động của nhân tài và tiền vốn, nếu không có định hướng, cuối cùng sẽ có những kẻ có ý đồ khác cố gắng dùng chiến tranh để mưu lợi.

Tác Tạp lần này là nghiêm túc, trước khi thuyết phục An, hắn đã thuyết phục em gái, thuyết phục Thác Phù, thuyết phục tân Hỏa Liệt Vương, thuyết phục vương thúc, tóm lại là thuyết phục tất cả những người trong vòng tròn của An, lần này là chơi thật, nếu An lại do dự không quyết, Tác Tạp sẽ tước đoạt thân phận nghị trưởng của An.

Đến lúc đó chắc chắn sẽ rất khó coi, Tác Tạp không muốn phát triển đến mức chính biến, nên hắn hy vọng An có thể hiểu Quan Sơn Hải là điều nhất định phải làm, quan phương nhất định phải có sức mạnh định hướng.

An phát hiện tất cả mọi người đều bị Tác Tạp thuyết phục, nàng có chút tức giận, dù sao nàng cảm thấy mình cũng không làm sai điều gì, Tác Tạp hà tất phải khổ sở bức bách như vậy, tại sao phải ép mình làm những việc không thích.

Vì con đường tương lai, hai người chiến hữu đã đứng ở hai phía đối lập.

Chương 2704

An cho rằng không nên vì một cuộc khủng hoảng có thể xảy đến mà phá hoại cục diện tốt đẹp hiện tại.

Nhưng Tác Tạp lại chấp nhận sự lừa phỉnh của Đỗ Lan, cho rằng nhất định phải hình thành định hướng, nhất định phải sáng tạo một nền văn hóa, nhất định phải nhìn nhận vấn đề một cách lâu dài.

Không có hiện tại làm sao có tương lai.

Không cân nhắc tương lai, cục diện hiện tại cũng chỉ là thoáng qua.

An và Tác Tạp đều rất có lý, Đỗ Lan nói: Đánh đi, đánh đi.

Hắn đã chuẩn bị bỏng ngô, một là Thần Thông, một là phàm nhân, đều vì hòa bình, nhưng vì con đường khác nhau mà sinh ra mâu thuẫn, thì nên đánh một trận cho sảng khoái.

Nắm đấm chính là sự lãng mạn của đàn ông, đưa cảm xúc và ý chí hòa vào nắm đấm, rồi hung hăng đấm vào đối phương, hung hăng đấm, đấm móc trên, đấm móc trái.

Đỗ Lan hận không thể xuống sân giúp bọn họ đánh.

Điều này giống như đấu võ mồm vậy, Đỗ Lan đặt những nhân vật có lập trường rõ ràng vào cùng một chỗ, để họ đối kháng lẫn nhau, thỏa mãn thú vui ác ý của mình.

Đây là chính biến, ít nhất cũng là một cuộc bức cung.

An vạn vạn không ngờ rằng những chiến hữu ngày xưa lại đứng về phía đối lập với mình.

Hắn đã làm gì sai.

Hắn chẳng làm gì cả, xét cho cùng thì hắn chỉ muốn duy trì hòa bình, nhưng chiến hữu của hắn lại khăng khăng muốn Quan Sơn Hải, quyết liệt và quả quyết đến mức khó mà không nghi ngờ rằng họ có bị đồng tiền làm cho tha hóa hay không. <br<brXét cho cùng, chuyện bị tha hóa rất nhiều, trước đây An từng điều tra một lô rượu giả không đạt tiêu chuẩn, những thương nhân vì lợi ích mà dùng lương thực hỏng để ủ rượu, sau khi bán ra đã khiến một loạt người bệnh.

An thông qua điều tra phát hiện từ nhà cung cấp lương thực, đến thương lái ủ rượu, đến cơ quan kiểm định và các cửa hàng phân phối đều đã nhận hối lộ, nên lô rượu rõ ràng không đạt tiêu chuẩn này mới được sản xuất và đưa lên bàn ăn của khách hàng. <br<brCác kiểm tra viên nhận tiền thì nhắm mắt làm ngơ, sau khi bị bắt, còn nói rằng mức sống quá cao nên không tham thì không được, khiến Thần Thông tức giận đến mức suýt chửi thề.

An vốn là một người ôn hòa, nhưng đối mặt với sự mục nát này cũng phẫn nộ đến tím mặt.

Tuy nhiên, rượu giả chỉ là một góc nhỏ của tảng băng chìm, còn rất nhiều hành vi tham nhũng chưa bị phát hiện, thậm chí có thể hợp lý nghi ngờ rằng Tác Kạp và những người khác cũng đã bị tha hóa, cũng bị tiền bạc cám dỗ. <br<brTrong quá trình xây dựng thành phố, An cũng đã gặp phải đủ loại vấn đề, tâm thái cũng có thay đổi.

Hắn biết duy trì xây dựng không dễ dàng, nếu đả kích tính tích cực của Hào môn, mọi thứ sẽ trở nên khó khăn hơn, hơn nữa sau Quan Sơn Hải chắc chắn sẽ có nhiều tham nhũng hơn. <br<brNói cứ như bây giờ không Quan Sơn Hải thì không có tham nhũng vậy.

Không chỉ có, mà còn không ít, không chỉ ở phía quan phương, mà trong nội bộ Hào môn cũng có.

Trong Hồng Lâu Mộng, Giả phủ có vô số chuyện tham ô.

<br<brCon người chỉ cần không chống lại được cám dỗ, sẽ tham ô. <br<brCác ngươi có ý gì.

An biểu cảm rất lạnh, ngay cả khi đối đầu với A Tổ Lạp, hắn cũng chưa từng khó chịu như vậy, bởi vì bây giờ đứng đối diện hắn không phải là kẻ địch, mà là những chiến hữu ngày xưa, thậm chí còn có vị hôn thê của mình. <br<brAn, chúng ta đã nói chuyện rất nhiều lần rồi, lần này cũng không ngoại lệ, chúng ta vẫn kiên trì không thể quá ỷ lại vào Hào môn, cũng không thể buông lỏng hội nghị do bốn thế lực lớn thành lập.

Chúng ta phải nắm quyền chủ động, phải thiết lập một bộ cơ chế tuyển chọn nhân tài hoàn toàn mới, và cả cơ chế quản lý hoàn toàn mới, chúng ta phải thâm nhập vào cộng đồng, như vậy mới có thể thi hành chính lệnh xuống.

Nếu các cộng đồng dựa vào Hào môn để quản lý, rất dễ phát sinh hỗn loạn.

Tôn giáo, bang phái đều sẽ hình thành.

Để ngăn chặn những điều này xảy ra, chúng ta cần một cơ quan quản lý từ trên xuống dưới, và để vận hành cơ quan quản lý, chúng ta cần tài chính, cần tài chính thì cần Quan Sơn Hải.

Tác Kạp kiên định hết lần này đến lần khác về sự cần thiết của Quan Sơn Hải, càng suy nghĩ càng cảm thấy Quan Sơn Hải rất cần thiết. <br<brVì hạn chế Hào môn, cần Quan Sơn Hải.

Vì phát triển hòa bình, cần Quan Sơn Hải.

Vì để chính lệnh được thi hành, cũng cần Quan Sơn Hải.

Mỗi lần đề xuất, lại thêm một lý do. <br<brQuản lý cấp cơ sở vĩnh viễn là một vấn đề nan giải, thời cổ đại có câu chính lệnh bất hạ huyền mệnh lệnh không xuống được làng xã.

Đến thời hiện đại, mỗi cộng đồng đều tương đương một thôn, làm thế nào để quản lý cộng đồng chính là thử thách.

Quản lý không tốt, thì tự nhiên có người thay thế, tôn giáo, bang phái sẽ thay thế quan phương. <br<brAn nhìn Tác Kạp, nghe nàng nói một cách hùng hồn, những đạo lý này đều không sai, nhưng hắn vẫn phải nói: Những việc này Hào môn cũng sẽ ngăn chặn, họ cũng sẽ cố gắng bảo vệ tốt thành phố, đó cũng là nhà của họ.

An, ngươi quá ỷ lại vào bọn họ rồi, bọn họ quả thực đã cống hiến sức mạnh, nhưng điều đó không có nghĩa là họ thực sự quan tâm đến hòa bình.

Hơn nữa, Hào môn cũng khó mà đưa ra sự định hướng, nhiệm vụ quan trọng nhất của Quan Sơn Hải chính là định hướng, phải dẫn dắt toàn bộ nhân tài và tài chính hướng đến hòa bình.

Tác Kạp sẽ không thay đổi, bởi vì nàng hướng đến tương lai, muốn ngăn chặn chiến tranh, cũng muốn ngăn chặn những người muốn phát động chiến tranh. <br<brMột thần một phàm, lộ tuyến đối lập rành mạch, Đỗ Lan biểu thị cứ đánh đi, đừng khách khí, đánh mạnh vào. <br<brRộp rộp, rộp rộp.

Đỗ Lan đang ăn bắp rang bơ, tiếng nhai giòn tan khiến người ta mất tập trung.

Rõ ràng không khí đang vừa phải, chỉ số nộ khí của hai bên đều đang không ngừng tăng lên, nhưng âm thanh chói tai lại khiến người ta khó chịu. <br<brNgươi đang làm cái quái gì vậy.

Tác Kạp không nhịn được nữa, bọn họ đang thảo luận chuyện chính sự nghiêm túc như vậy, Đỗ Lan không giúp đỡ thì thôi, lại còn giống như một khán giả, thậm chí còn ăn bắp rang bơ. <br<brCác ngươi không cần để ý ta, ta chỉ thích xem những người có lộ tuyến khác nhau đối đầu, tốt nhất là có thể ra tay đánh nhau một trận.

Trước đây Hỏa Liệt Vương cùng gia đình ba người đã biểu hiện rất tốt, đầu tiên là công chúa phản bội Hỏa Liệt Vương, sau đó Thái tử lại có một trận đơn đấu với phụ thân.

Các ngươi cũng có thể học theo họ, nếu cần vũ khí, ta ở đây cũng có cung cấp.

Đỗ Lan nói với vẻ xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn. <br<brNgươi chỉ mong chúng ta đánh nhau thôi sao.

Tác Kạp cạn lời, nàng bây giờ nghiêm trọng nghi ngờ Đỗ Lan chính là cố ý đề xuất Quan Sơn Hải gì đó, sau đó cố ý kích động đối lập. <br<brĐây là con đường các ngươi tự chọn, khi xuất hiện hai lộ tuyến không thể dung hòa, đánh nhau một trận chính là phương án giải quyết rất tiêu chuẩn.

Các ngươi mau đánh đi, ai thắng thì nghe người đó, ta cứ ở đây xem, sẽ không can thiệp.

Nói rồi lại nắm một nắm bắp rang bơ nhét vào miệng, chỉ dùng ánh mắt ra hiệu cho bọn họ có thể bắt đầu rồi. <br<brKhông khí nghiêm túc đến mấy cũng không thể duy trì nổi, Đỗ Lan đúng là kẻ hủy diệt không khí. <br<brNgươi tên khốn này, quả nhiên là một người lớn tệ hại.

Tác Kạp có thể nói gì chứ, Đỗ Lan vừa song tiêu vừa vô sỉ, thật sự tức chết người. <br<brAn cũng rất tức giận, cảm thấy Đỗ Lan quá đáng: Ngươi kích động mâu thuẫn giữa chúng ta, chỉ muốn chúng ta đánh nhau thôi sao.

Cũng có thể không đánh, nhưng giữa hai bên các ngươi ai có thể nhượng bộ.

Ngươi sẽ nhượng bộ, để Tác Kạp đi thúc đẩy Quan Sơn Hải sao.

Tác Kạp sẽ nhượng bộ, để ngươi giữ nguyên hiện trạng sao.

Nếu các ngươi đều không thể nhượng bộ, thái độ của ta là vô vị, giữa các ngươi tất nhiên phải đánh nhau một trận, chỉ có bên thắng mới có thể thi hành chủ trương của mình. <br<brQuả thực là như vậy, nếu hai bên đều không nhượng bộ, thì chỉ có thể đánh nhau một trận.

Giống như gia đình ba người của Hỏa Liệt Vương, ai cũng không nhượng bộ, cuối cùng một trận chiến quyết định thắng thua. <br<brNhất định còn có cách khác.

Tạp Tháp Lạp không hy vọng thấy anh trai và vị hôn phu đánh nhau, nàng nghĩ xem có lối thoát nào khác không, một lối thoát có thể làm hài lòng cả hai bên. <br<brThác Phù thì rất muốn đánh nhau, nàng còn muốn thử xem khoảng cách giữa mình và Thần Thông là bao nhiêu, mặc dù nàng cũng đã lĩnh ngộ cảnh giới Thần Thông, nhưng vẫn cần một trận chiến mới có thể xác định khoảng cách giữa mình và Thần Thông thật sự.

Nàng hoàn toàn không ngại đánh nhau, thậm chí còn rất mong chờ: Đánh một trận cũng không tệ, nguyện đánh phục thua.

Có lẽ có thể thiểu số phục tùng đa số.

Tác Kạp nói: An, hiện tại đa số chúng ta đều đồng ý Quan Sơn Hải, ngươi nên phục tùng đa số. <br<brAn lại nói: Đây tính là thiểu số phục tùng đa số gì chứ, phía sau ta là Hào môn, tổng số người chắc chắn nhiều hơn các ngươi, muốn thiểu số phục tùng đa số, nên để toàn thành phố tham gia vào, đó mới đúng. <br<brVề điểm này, hai bên lại không thể đạt được hiệp nghị.

Bởi vì nếu thật sự toàn thành phố bỏ phiếu, Hào môn có quá nhiều cách để khiến mọi người ủng hộ Hào môn. <br<brDù sao tình hình hiện tại chính là giằng co không giải quyết được. <br<brCho nên vẫn là đánh đi.

Thác Phù phương Bắc biểu thị mình luôn sẵn sàng, đã rục rịch muốn thử. <br<brTạp Tháp Lạp ngăn giữa nàng và An nói: Dừng lại, chúng ta sẽ không đánh nhau.

Nhất định còn có cách khác, trước đây gặp phải bất đồng, chẳng phải cũng cùng nhau thương lượng rồi cuối cùng đưa ra quyết định sao.

Cho nên lần này chúng ta cũng phải thương lượng mà làm.

Cũng may có Tạp Tháp Lạp, nếu không đã đánh nhau rồi.

Chương 2705

<br<brTạp Tháp Lạp không hy vọng đánh nhau, nàng cho rằng vẫn còn cách khác, chắc chắn là còn, không thể rơi vào bẫy của Đỗ Lan, không thể vì Đỗ Lan nói chỉ có hai lựa chọn mà thật sự chỉ có hai lựa chọn.

Không dựa vào vũ lực, cũng nhất định còn có lối thoát. <br<brNhìn mặt muội muội, Tác Kạp tạm thời yên tĩnh lại. <br<brAn cũng chọn im lặng, nhất thời tại hiện trường chỉ có tiếng Đỗ Lan nhai bắp rang bơ, hết miếng này đến miếng khác, hệt như một khán giả đang say mê bộ phim.

Mọi người rất kỳ lạ, bắp rang bơ của hắn lẽ nào ăn không hết sao.

Theo cách ăn hào phóng của hắn, mấy miếng là hết rồi. <br<brAn và Tác Kạp đều không khỏi nhìn về phía Đỗ Lan, cảm thấy hắn thật sự quá đáng ghét. <br<brĐỗ Lan nói: Không đánh nữa à.

Vậy thì nghe ta nói vài câu.

Thực ra mỗi đời Thần Thông đều khát vọng hòa bình, việc tập hợp mọi người lại cùng sinh sống thực ra cũng đã từng có, chỉ là không thành công mà thôi.

Thế này đi, chúng ta hãy cùng xem kỹ quá khứ của Thần Thông, xem lịch sử, xem Thần Thông vì hòa bình đã nỗ lực những gì, đến lúc đó các ngươi sẽ biết phải làm thế nào.

Trong gần một vạn năm qua có mấy trăm vị Thần Thông tồn tại, những Thần Thông này vì hòa bình đã thực hiện đủ loại nỗ lực.

Phương pháp mà An lựa chọn thực ra cũng đã từng được Thần Thông thử nghiệm qua. <br<brTư duy độc lập là một điều tốt, nhưng

tư duy độc lập rất dễ gặp phải hai vấn đề, một là câu trả lời đã từng tồn tại, hai là câu trả lời có thể sai.

Cho nên có người nói nên đọc sách nhiều, ít mơ mộng hão huyền, vẫn rất có lý.

Bây giờ ta sẽ cho các ngươi thấy những nỗ lực của các đời Thần Thông.

An tuy đã thông linh và gặp qua kiếp trước, nhưng tinh lực của hắn có hạn, chủ yếu chỉ trò chuyện với ba kiếp trước gần nhất. <br<brKhí, Thủy, Thổ, Hỏa, theo thứ tự này, An đã nhận được không ít sự giúp đỡ từ ba đời kiếp trước.

Nhưng nếu tiếp tục tiến lên thì không có nhiều thời gian để trò chuyện từng người một nữa. <br<brQuá khứ quá xa xưa, kinh nghiệm của Thần Thông cũng không giúp ích gì cho hiện tại đâu.

Tác Kạp cho rằng Thần Thông cũng là tùy cơ ứng biến, tùy thời ứng biến. <br<brThời đại quả thực khác biệt, nhưng lựa chọn và tư duy của Thần Thông thực ra đều tương tự, không có khác biệt bản chất.

Xem Thần Thông đã lựa chọn thế nào thì đại khái sẽ biết suy nghĩ của Thần Thông.

Không nói nhiều lời vô nghĩa nữa, hãy để chúng ta bắt đầu hành trình Thần Thông.

Đỗ Lan vừa mở miệng, mấy trăm vị Thần Thông tiền kiếp đều xuất hiện, hệt như từng tập tài liệu đang chờ mọi người xem. <br<brĐây giống như một cuộc marathon phim ảnh, cuộc đời của mỗi Thần Thông đều là một bộ phim dài, xem liên tiếp mấy trăm bộ, thật sự là muốn nôn ra. <br<brCâu chuyện của Thần Thông đều rất đặc sắc, bọn họ không chỉ chiến đấu vì hòa bình, mà phần lớn thời gian

thực ra là chặt cây mở đường, tức là chặt cây để mở đường.

Khơi thông thủy lợi, xây dựng thủy vận, khai thác lãnh địa. <br<brBốn thế lực lớn có thể hiểu nhau, cũng không thể tách rời sự giao tiếp của Thần Thông.

Trong khoảng thời gian dài đằng đẵng, Thần Thông không chỉ là đấu sĩ vì hòa bình, mà còn là người bảo vệ thương mại, chịu trách nhiệm bảo vệ bốn thế lực lớn giao dịch, đảm bảo mọi người sẽ không lừa gạt nhau, không thiếu cân thiếu lạng. <br<brMặc dù chiến tranh sẽ không biến mất, chiến tranh quy mô nhỏ vẫn luôn tồn tại, nhưng trong phần lớn thời gian, thương mại mới là chủ lưu.

Ngay cả trong thời loạn lạc, cũng chỉ loạn một phần khu vực, còn một phần khu vực vẫn có thể yên tâm giao dịch. <br<brThần Thông chính là cán cân công bằng của thương mại, đương nhiên Thần Thông cũng không thể thật sự vô tư đại công vô tư, cũng sẽ có lúc thiên vị, có lúc mất kiểm soát, cho nên mới có Bạch Liên Giáo ra đời. <br<brVì vậy, sau đó đã hình thành mô hình Thần Thông, Bạch Liên Giáo.

Lúc này, ngay cả khi không có Thần Thông, chỉ thông qua Bạch Liên Giáo cũng có thể xử lý chính sự khắp bốn phương.

Chỉ là uy tín của Bạch Liên Giáo không lớn bằng Thần Thông, vũ lực cũng không cao bằng Thần Thông. <br<brNhưng cùng với sự phát triển của khoa kỹ, vũ lực và uy tín của Thần Thông cũng dần dần suy giảm. <br<brVũ lực thì khỏi nói, sau khi bước vào thời đại điện khí, nhiều vũ khí và nhiều loại độc dược mới được phát minh ra.

Uy tín cũng dễ hiểu, người đọc sách ngày càng nhiều, tư tưởng ngày càng đa nguyên, mọi người đối với lời lẽ độc đoán của Thần Thông chắc chắn sẽ có đủ loại bất mãn, sớm muộn gì cũng sẽ đề xuất một hệ thống lý luận phản đối Thần Thông. <br<brSau khi hệ thống Thần Thông suy yếu, tự nhiên sẽ cần một chế độ hoàn toàn mới.

Nếu theo lịch sử phát triển, thì chế độ nghị hội sẽ trở thành sản phẩm thỏa hiệp của các bên. <br<brThông qua việc sắp xếp lịch sử Thần Thông, có thể tổng kết ra tác dụng chính của Thần Thông, đó là khai thác cương vực và bảo vệ thương mại. <br<brThế nhưng, không biết từ lúc nào, một số Thần Thông đã bắt đầu thúc đẩy con người và tự nhiên cân bằng.

Bởi vì công việc khai thác đã hoàn thành, chặt cây mở đường, khơi thông thủy lợi, quy tắc thương mại đã đại công cáo thành.

Không có Thần Thông, các quốc gia cũng có thể giao dịch, hơn nữa hiệu suất còn nhanh hơn.

Nhưng tốc độ phát triển của các quốc gia quá nhanh, Thần Thông với tư cách là đại diện của thần linh, phải đề xướng con người và tự nhiên, không thể quấy rầy nơi sinh sống của linh thú.

Điều này đã làm giảm mức độ ủng hộ Thần Thông. <br<brMột công việc khác của Thần Thông là bảo vệ thương mại.

Trên tiêu chuẩn thương mại, tác dụng của Thần Thông cũng ngày càng trở nên phản tác dụng.

Bởi vì quy tắc thương mại của các bên về cơ bản đã được định hình, cũng không cần Thần Thông can thiệp, Thần Thông can thiệp ngược lại làm mọi người không thoải mái. <br<brBan đầu, Thần Thông chắc chắn là anh hùng trong mắt mọi người, đặc biệt là trong thời đại khai thác, sự tồn tại của Thần Thông vĩ đại như Đại Vũ trị thủy. <br<brĐại Vũ vĩ đại không chỉ vì trị thủy, mà còn vì ông bình định Cửu Châu, thông suốt các con đường và thủy vận, đặt nền móng cho hệ thống cống nạp, khai đường mở sông, và còn dùng xe ngựa, thuyền bè, cầu bùn, đòn gánh để thích nghi với các địa hình khác nhau như đồng bằng, sông ngòi, bùn lầy, núi non.

Cuối cùng, ông vận chuyển tất cả cống phẩm từ các nơi về bộ lạc nơi Đại Vũ đang ở lúc bấy giờ. <br<brBan đầu công việc của Thần Thông cũng giống Đại Vũ, Thần Thông cũng khai sơn phá đá, chặt cây mở đường, khơi thông thủy lợi, tìm kiếm phương tiện vận chuyển.

Giúp đỡ bá tánh các nơi tiến hành giao tiếp, thiết lập thương mại. <br<brThông qua thương mại, mọi người đều thu được lợi ích, nên Thần Thông mới được yêu mến.

Nếu Thần Thông thật sự chỉ biết đánh nhau, thì bá tánh sẽ e sợ Thần Thông, tuyệt đối sẽ không yêu mến Thần Thông. <br<brThông qua việc quan sát lịch sử các đời Thần Thông, có thể phát hiện Thần Thông thực ra cũng luôn hy vọng thiết lập một hệ thống có thể duy trì lâu dài, nhưng tiếc là sau khi Thần Thông qua đời, sở thích và trình độ của mỗi đời Thần Thông cũng không giống nhau, nên những nỗ lực của đời Thần Thông trước, có thể ở đời sau lại bị vứt bỏ. <br<brKết quả cuối cùng là hình thành bốn thế lực lớn: Thủy Thiện Tộc, Khí Hòa Tộc, Hỏa Liệt Quốc, Thổ Cường Quốc, họ tự bảo vệ lợi ích của mình. <br<brSự tồn tại của Thần Thông trở nên dư thừa, bởi vì hiện tại bất kể là giao thông hay thương mại, bốn thế lực lớn đều có thể tự giải quyết, đương nhiên là không cần Thần Thông can thiệp. <br<brĐể bốn thế lực lớn tự chịu trách nhiệm, thì Hỏa Liệt Quốc phát động chiến tranh cũng là có thể, Bắc Cực thôn tính Nam Cực cũng là có thể, đều phù hợp với lợi ích của kẻ xâm lược.

Thần Thông không có tư cách quản. <br<brCho nên để hòa bình lâu dài, để không phát động chiến tranh, tốt nhất chính là thống nhất.

Nhưng thống nhất không chỉ đơn thuần là tập hợp con người lại với nhau, mà còn phải duy trì phát triển, chi trả chi phí hòa bình.

Phải có tiền, có văn hóa, phải thiết lập một hệ thống mới bao trùm bốn thế lực lớn, thống nhất quan hệ phân phối.

Chương 2706

Chứ không phải để bốn thế lực lớn vận hành theo bàn tay vô hình, không phải mạnh ai nấy chơi. <br<brXem xong lịch sử của Thần Thông, mọi người có thể biết hòa bình lâu dài đều đạt được thông qua thương mại và phát triển, công việc của Thần Thông chính là khai thác những lãnh địa mới. <br<brTrước đây Thần Thông khai thác những lãnh địa mới hữu hình về mặt địa lý, bây giờ Thần Thông nên khai thác những lãnh địa mới vô hình về mặt thể chế.

Đỗ Lan biểu thị mục tiêu của Thần Thông nên là những lãnh địa mới.

Kinh nghiệm của các đời Thần Thông chính là sự chỉ dẫn rõ ràng.

Mọi người đều đã xem xong, chỉ cảm thấy Thần Thông cũng không dễ dàng, có sức mạnh lớn cũng có trách nhiệm lớn, trong việc khai thác lãnh địa mới quả thực đáng để toàn nhân loại tôn trọng. <br<brSức mạnh của Thần Thông là sức mạnh dùng để khai thác lãnh địa mới, có thực lực cường đại thì có khả năng chịu đựng sai sót lớn, khi khai thác lãnh địa mới sẽ an toàn hơn. <br<brTuy nhiên, hiện tại lãnh địa mới về mặt không gian đã không còn, trừ phi là khai phá đại dương và không gian.

Còn lại một chút môi trường tự nhiên, Thần Thông đều chủ trương bảo tồn, tạo nên sự hài hòa giữa con người và tự nhiên.

Nhưng điều này lại trái ngược với công việc khai thác mà Thần Thông vẫn làm bấy lâu nay, Thần Thông được tôn trọng vì đã khai thác, chứ không phải vì bảo vệ môi trường tự nhiên. <br<brSau đó là phát triển về mặt thể chế, Thần Thông cũng nên thử nghiệm.

Ví dụ như Hư Tử đã sáng lập tổ chức Đái Lạp, đặt nền móng cho sự cường thịnh của Thổ Cường Quốc.

Mặc dù tổ chức Đái Lạp về sau đã tha hóa, nhưng giai đoạn đầu quả thực là sức mạnh không thể thiếu của Thổ Cường Quốc. <br<brBất kỳ tổ chức nào một khi ra đời, sẽ lấy sự sinh tồn làm mục tiêu đầu tiên. <br<brMuốn sinh tồn thì phải có trao đổi vật chất, không thể chỉ xuất mà không nhập.

Một tổ chức chỉ xuất mà không nhập chắc chắn sẽ không tồn tại lâu dài, cần phải có giao dịch, có vào có ra, đây mới là phương pháp để tổ chức trường tồn. <br<brNếu tổ chức Đái Lạp chỉ biết cống hiến, thì họ cũng không thể lâu dài.

Nhưng với mục tiêu sinh tồn là hàng đầu, đến giai đoạn sau, lợi ích của Đái Lạp và lợi ích của Thổ Cường Quốc đã xảy ra mâu thuẫn, Đái Lạp đã chọn tự vệ, chứ không phải trách nhiệm của chính mình, đây cũng là một sự thật không thể chối cãi. <br<brVì vậy, mối quan hệ giữa Thần Thông và nhân tộc cũng như vậy, ban đầu lợi ích của Thần Thông và nhân tộc là nhất quán, hai bên tiến hành trao đổi vật chất, coi đó là sự cân bằng.

Nhưng sau đó lợi ích của Thần Thông và nhân tộc không còn giống nhau nữa, thì sẽ có xung đột. <br<brTóm lại, vai trò của Thần Thông hiện tại ngày càng trở nên khó xử. <br<brCho nên ta đề nghị Thần Thông phải khám phá ở lãnh địa mới về thể chế, sau đó trở thành người bảo hộ thể chế.

Bằng không, sự tồn tại của Thần Thông sẽ chỉ khiến ngày càng nhiều người cảm thấy bất mãn.

Đỗ Lan nói: Thông qua nghiên cứu lịch sử của Thần Thông, chúng ta cũng đã có thể biết Thần Thông không phải là toàn năng, rất nhiều khi Thần Thông cũng phải lựa chọn có hay không.

Nếu lựa chọn có, thì phải gánh chịu cái giá.

Bây giờ đến lượt ngươi lựa chọn, là muốn Quan Sơn Hải, hay không muốn. <br<brAn vẫn chưa hồi phục sau câu chuyện của các đời Thần Thông, những câu chuyện này có cái thì sóng gió tráng lệ, có cái thì ấm áp bình thường, mỗi câu chuyện đều đáng để suy ngẫm.

Thông qua lịch sử, An một lần nữa xác nhận Đỗ Lan nói không sai, Thần Thông phải đối mặt với lựa chọn có hay không. <br<brLựa chọn có, thì phải thực hiện, phải gánh chịu hậu quả. <br<brTôi nhớ trước đây khi đi mua sắm, từng gặp một bà lão, bà ấy rất keo kiệt, để tiết kiệm mấy hào bạc, có thể chạy mấy cửa hàng để so sánh.

Theo tôi thấy thì hoàn toàn không thể lý giải, nhưng bây giờ nghĩ lại, nếu tôi muốn tiết kiệm mấy hào bạc đó, thì cũng chỉ có thể giống như bà lão, cũng chỉ có thể hóa bỉ tam gia so sánh ba nhà.

Tác Kạp cảm thán nói: Đây chính là cái gọi là cuối cùng sống thành người mà mình từng ghét.

Một khi đã lựa chọn có, thì phải thực hiện, mà lộ tuyến thực hiện thực ra chỉ có mấy con đường này. <br<brMỗi người cuối cùng đều sẽ sống thành cái dạng người mà mình từng ghét, đó là kết quả tất yếu của việc thực tiễn. <br<brAn bây giờ cũng phải lựa chọn, hắn ghét Hỏa Liệt Vương nhất, nhưng sau khi thực tiễn hắn chắc chắn sẽ bị Hào môn mắng là Hỏa Liệt Vương thứ hai. <br<brMuốn hay không muốn.

Muốn, thì phải đi thực hiện, tất nhiên phải làm rất nhiều chuyện trước đây mình từng khinh bỉ. <br<brKhông muốn, thì vĩnh viễn ở trong vùng an toàn của mình, vĩnh viễn bị ảo cảnh bao vây. <br<brTác Kạp quả thực đã học được rất nhiều từ câu chuyện của Thần Thông, nếu nàng có được sức mạnh Thần Thông, biểu hiện có lẽ còn tốt hơn An.

Rõ ràng sự truyền thừa sức mạnh của Thần Thông cũng không phải là tìm kiếm đứa trẻ xuất sắc nhất, mà thật sự là ngẫu nhiên, trình độ chênh lệch rất lớn. <br<brKhoảng cách giữa các Thần Thông là rất lớn, An mười hai tuổi đã khởi động trạng thái Thần Thông, còn kiếp sau của hắn là Khoa Lạp thì mãi đến mười bảy tuổi mới khởi động trạng thái Thần Thông, hơn nữa còn thường xuyên ăn hành. <br<brThần Thông không phải là người xuất sắc nhất trong cùng thế hệ, tính cách và trí tuệ của họ đều không thể thoát ly khỏi phạm trù con người. <br<brAn nhìn Tác Kạp, rơi vào mâu thuẫn.

Rốt cuộc là muốn hay không muốn.

Rốt cuộc có muốn trở thành người mà mình từng ghét nhất không.

An vô cùng bất lực. <br<brGiá như thời gian có thể dừng lại ở lúc đánh bại A Tổ Lạp, giải phóng Hỏa Liệt Quốc thì tốt biết mấy, không cần phải suy nghĩ về tương lai. <br<brVậy thì Quan Sơn Hải thôi.

Cuối cùng An đã lựa chọn có, hắn quyết định thực hiện trách nhiệm của Thần Thông, thăm dò một phen ở lãnh địa mới.

Cứ để mình trở thành người mà hắn từng ghét nhất. <br<brThần Thông cuối cùng đã hạ quyết tâm, vậy thì Hào môn không làm nữa rồi, đây là muốn mượn tay giết người rồi qua sông rút ván sao.

Bọn họ muốn xem Thần Thông rốt cuộc Quan Sơn Hải thế nào, thống cấu thống tiêu ra sao.

Bọn họ đã chuẩn bị sẵn các thủ đoạn đối kháng, chính là lùi lại, chính là gây rối. <br<brLần này tuyệt đối không thể mềm lòng, phải bắt lại giết một tên để răn trăm.

Tác Kạp cho rằng lúc này nên bắt những kẻ phản đối lớn tiếng nhất. <br<brĐỗ Lan cho rằng có thể nói chuyện trước: Tiên lễ hậu binh không sai, Hào môn và Hào môn cũng không phải là một khối sắt thép, có thể gọi họ lại cùng nói chuyện.

Có thể tuyên bố chỉ cần họ không gây rối, vẫn có thể đảm bảo lợi ích họ đã có được, nhưng nếu gây rối thì lợi ích đã có cũng sẽ mất trắng.

Đây là thao tác bình thường, từ xưa đến nay đều như vậy.

Vị quân vương trên Lưu Lãng Địa Cầu làm thế, Hỏa Liệt Vương cũng làm thế, bây giờ Thần Thông cũng làm thế. <br<brVào thời kỳ Ân Thương, Bàn Canh thiên đô, Thiên tử cũng nói với quý tộc như vậy.

Bàn Canh nói với quý tộc đừng không biết điều, đừng tụ tập nói xấu mình, hãy ngoan ngoãn nghe lời, sẽ đảm bảo lợi ích của quý tộc, nếu không nghe lời phản đối thiên đô thì sẽ giết các ngươi. <br<brHỏa Liệt Vương bôi tửu thích binh quyền cũng nói như vậy, đảm bảo con cháu tướng quân đời sau ăn sung mặc sướng, nếu không đồng ý thì giết các ngươi. <br<brBây giờ Thần Thông cũng phải làm thế, tập hợp Hào môn lại, uy hiếp dụ dỗ.

Không cần tất cả Hào môn đều hợp tác, chỉ cần một bộ phận Hào môn hợp tác là được.

Bởi vì chết đạo hữu không chết bần đạo, nếu đối thủ chết, mình sẽ có lợi, cho nên giúp Thần Thông giết những kẻ phản đối, cũng là một lối thoát. <br<brĐỗ Lan biểu thị Thần Thông căn bản không cần lo lắng Hào môn sẽ ôm đoàn, họ không thể ôm nổi. <br<brKhi thực hiện chính sách, chính là phải uy hiếp dụ dỗ, xưa nay trong ngoài nước, không phân chủng tộc, không phân giới tính, đều như vậy.

Ngay từ khi loài người có lịch sử đã làm như thế, quá khứ, hiện tại, tương lai đều sẽ không có gì thay đổi. <br<brSức sản xuất của loài người đang phát triển, nhưng quy tắc trò chơi của quan hệ phân phối lại không có gì thay đổi. <br<brThần Thông biểu thị cái loại việc xấu này hắn còn thật sự không biết làm lắm, nhưng đã lựa chọn rồi

thì chỉ đành đi tiếp, may mắn là vị hôn thê vẫn ủng hộ mình. <br<brAn triệu tập hội nghị, điều này Hào môn không ngờ tới, bởi vì trong nhận thức của họ, An căn bản sẽ không chơi những chiêu trò này, sẽ không chơi kiểu một gậy một củ cà rốt.

Chương 2707

Trong mắt họ, An chỉ là một đứa trẻ mãi không lớn, luôn mong có kết quả tốt nhất, hơn nữa yêu tiếc danh tiếng, căn bản sẽ không thực tế như vậy. <br<brNhưng lần này An là thật sự nghiêm túc, hắn đã chuẩn bị cho kế hoạch tệ nhất, đại sự lắm thì bị người ta coi là Hỏa Liệt Vương thứ hai, nhưng bài học hắn rút ra từ lịch sử chính là Thần Thông phải dám là người tiên phong, dám thử nghiệm. <br<brHào môn cảm nhận được sát ý của Thần Thông, nếu An thật sự ra tay, họ sẽ thật sự sợ hãi.

Nhưng đây rõ ràng là muốn họ cắt thịt, muốn chiếm lấy kênh của họ để cấp cho Thần Thông, vạn vạn không ngờ rằng thành phố này lại trở thành lò mổ lợn, đầu tư vào rồi thì không ra được nữa.

Hơn nữa, những kênh thương mại họ vất vả tạo ra đều sẽ bị Thần Thông chiếm làm của riêng. <br<brNói không tức giận là giả, nhưng sợ hãi cũng là thật, cho nên các đại biểu Hào môn đều giữ im lặng, rõ ràng là không muốn hợp tác, dùng im lặng làm đối kháng. <br<brMuốn làm việc thật sự, thực ra không có nhiều thủ đoạn.

An cũng không thể có được sự ủng hộ của mỗi người, chỉ có thể kéo một phe đánh một phe, cố gắng hết sức để thực thi.

Như vậy thì danh tiếng của hắn chắc chắn sẽ không tốt, bị gọi là Hỏa Liệt Vương thứ hai cũng là không thể tránh khỏi. <br<brAn dù có lòng tốt, nhưng cũng không có cách nào thay đổi danh tiếng, chỉ cảm thấy nếu muốn suy nghĩ lâu dài, quả thực rất khó. <br<brĐây là chuyện rất bình thường, đánh thiên hạ dễ, giữ thiên hạ khó. mở rộng dễ, duy trì khó.

Đánh thiên hạ là chia lợi ích cướp được cho cấp dưới, nhưng giữ thiên hạ là tái phân phối lợi ích của chính mình, rất khó làm hài lòng tất cả mọi người.

Nhưng chỉ có hoàn thành tái phân phối, mới có thể bền vững.

Đỗ Lan biểu thị xem lịch sử thì sẽ biết, một quốc gia, một tổ chức muốn duy trì lâu dài thì hoặc là cướp lợi ích từ bên ngoài, hoặc là không ngừng lao động sáng tạo lợi ích nội bộ để phân phối, không có con đường thứ hai. <br<brĐánh thiên hạ dễ, tức là cướp đều là lợi ích của người khác, ví dụ như bây giờ thành phố được xây dựng, toàn bộ tiền từ bốn phương tám hướng hội tụ về, cho nên mọi người có thể phân phối.

Nhưng sức hấp dẫn này không phải lúc nào cũng tồn tại, hơn nữa ngay cả khi sức hấp dẫn luôn tồn tại, cùng với quy mô thành phố không ngừng tăng lên, chi phí duy trì thành phố cũng không ngừng tăng lên, ngay cả khi vẫn có thể hấp dẫn tài chính, nhưng số tiền này có đủ dùng hay không thì không chắc chắn. <br<brNgay cả khi cộng thêm sản xuất của chính thành phố, việc duy trì thành phố cũng sẽ ngày càng khó khăn.

Thời đại đánh thiên hạ vẫn sẽ kết thúc, bởi vì lợi ích của người khác căn bản không đủ chia, chỉ có thể chia của chính mình.

Như vậy sẽ xuất hiện đủ loại vấn đề, nếu không có sự định hướng thống nhất, chắc chắn sẽ có đủ loại rắc rối phát sinh. <br<brCó thời gian các ngươi có thể nghiên cứu lịch sử của Thổ Cường Quốc, xem các vấn đề do việc đại đô thị hóa Vĩnh Cố Thành gây ra.

Đỗ Lan kiến nghị họ cũng có thể nghiên cứu lịch sử Vĩnh Cố Thành, Vĩnh Cố Thành là thành phố lớn nhất trên hành tinh, sự phát triển của nó thực ra cũng có đủ loại vấn đề, cũng là do hấp thụ tài chính từ các nơi của Thổ Cường Quốc mà phát triển lên. <br<brThực

ra còn có một đối tượng nghiên cứu rất tốt chính là triều Tống trên Lưu Lãng Địa Cầu, triều Tống tuyệt đối là một triều đại tiêu biểu cho đại đô thị hóa, đại đô thị hóa phát triển nhanh nhất, nhưng số lượng cuộc khởi nghĩa nông dân cũng tăng vọt, thậm chí có thể nói trước khởi nghĩa rồi sau đó được chiêu an đã trở thành một quy trình tiêu chuẩn. <br<brCho nên Thần Thông chỉ chăm chăm vào sự phát triển của một địa phương là không đủ, còn phải đồng thời phát triển nhiều khu vực, phải tìm cách thúc đẩy cơ sở hạ tầng.

Đừng để đến lúc trong thành trông như nơi văn minh, ra khỏi thành thì lại quay về thời nguyên thủy, điều này là không tốt. <br<brTuyệt đối không thể học Mỹ Đế, Mỹ Đế chơi kiểu này, đất nước mình thì xây dựng, còn các quốc gia khác tốt nhất là vĩnh viễn làm nơi sản xuất nguyên liệu thô, vĩnh viễn làm nơi làm thuê, không cho người khác cơ hội phát triển. <br<brCó lẽ có người sẽ nói, Mỹ Đế cũng cung cấp công nghiệp cho các quốc gia khác, cũng cho họ phát triển.

Quả thực có một mức độ phát triển nhất định, nhưng sự phát triển này là có điều kiện, là tạm thời.

Điều kiện tiên quyết là phải chấp nhận ý thức hệ của Mỹ Đế, vì sao Mỹ Đế phát triển đàn em nhất định phải có ý thức hệ. <br<brBởi vì đàn em chỉ là ngân hàng tiết kiệm, nó cho đàn em phát triển chỉ là tạm thời, khi cần nó phải rút tiền.

Nếu từ chối ý thức hệ, không thân Mỹ, làm sao rút tiền từ các quốc gia đàn em ra. <br<brĐây chính là cách chơi của Mỹ Đế, cho nên nó sẽ không cho phép đàn em phát triển, bởi vì đàn em đều là ngân hàng tiết kiệm.

Đàn em chính là gà thịt, cho ăn một chút, cuối cùng là để ăn thịt.

Sẽ không cho phép đàn em độc lập tự chủ, bởi vì nếu đàn em độc lập tự chủ, đến lúc Mỹ Đế rút tiền thì sẽ không dễ làm. <br<brXét cho

cùng ai cũng không ngốc, sẽ không ngốc nghếch mà đưa tiền mình kiếm được cho người khác.

Nhưng chỉ cần thân Mỹ rồi, thì sẽ có một nhóm người hợp tác với Mỹ Đế rút tiền, Mỹ Đế ăn thịt, họ uống canh, biến tài sản quốc gia thành của mình. <br<brĐây cũng là một kiểu đánh thiên hạ, không động đến lợi ích của mình, chỉ chia lợi ích của người khác.

Khi chia lợi ích của người khác, Mỹ Đế vẫn rất hào phóng, bọn mại bản cũng quả thực có thể sống cuộc sống khá tốt. <br<brNhưng đến khi không thể cắt cửu thái được nữa, nội bộ Mỹ Đế sẽ xuất hiện đủ loại chuyện kỳ quặc, và bọn mại bản tự nhiên sẽ là mục tiêu bị cắt đầu tiên. <br<brCho nên hy vọng lớn nhất của Mỹ Đế chính là đất nước mình là thiên đường văn minh, còn nước ngoài tốt nhất là toàn bộ là khu vực nguyên thủy, như vậy họ mới có thể duy trì sự sinh trưởng và thu hoạch cửu thái.

Nếu nước ngoài đều là những quốc gia cao cấp, họ sẽ đi thu hoạch ai. <br<brĐại đô thị hóa thực ra cũng là một đạo lý, nếu chỉ trong thành phố có văn minh, ra khỏi thành thì lại là môi trường lạc hậu, thì thành phố cũng có thể tiếp tục sản sinh hiện tượng hút máu, không ngừng hội tụ tài chính và nhân tài.

Nếu xung quanh xây dựng những thị trấn có cơ sở hạ tầng tốt, tài chính và nhân tài ở lại nguyên tại chỗ, thì thành phố sẽ gặp rắc rối. <br<brĐỗ Lan cho rằng Thần Thông không cần tập trung xây dựng một thành phố, hoàn toàn có thể tứ diện khai hoa phát triển đồng đều khắp nơi.

Thông qua Quan Sơn Hải, quảng bá cơ sở hạ tầng đến những nơi khác. <br<brThực ra đến Khoa Lạp Truyền Kỳ, tình hình rất khó xử, thành phố thì vàng son lộng lẫy, tiên tiến phát triển, đèn hoa rực rỡ, ca múa thái bình.

Nhưng cơ sở hạ tầng bên ngoài thành phố thì một trời một vực, không biết còn tưởng rằng bên ngoài thành phố toàn là thuộc địa, chẳng có mấy cơ sở hạ tầng. <br<brPhương pháp thống trị của thực dân ở thuộc địa chính là như vậy, trước tiên xây dựng một cứ điểm, sau đó xây một con đường sắt, rồi dọc theo đường sắt tiến hành vơ vét, tập trung toàn bộ tài sản về cứ điểm.

Trong cứ điểm thì có khí tức văn minh thành thị, bên ngoài cứ điểm thì toàn là vùng hoang vu, hoàn toàn là hai thế giới. <br<brTrong Khoa Lạp Truyền Kỳ có một cảm giác chia cắt rất mạnh, cơ sở hạ tầng đều ở trong thành phố, ra khỏi thành thì toàn là cảm giác hoang dã.

Cũng không trách được các phản diện trong đó đều cảm thấy thế giới này cần phải thay đổi triệt để, bởi vì họ đã không thấy được cách nào tiến xa hơn nữa. <br<brMỗi Hào môn đều ở trong thành phố nghĩ cách duy trì vận hành của mình, đâu có tinh lực đi xây dựng cơ sở hạ tầng cho những nơi khác. <br<brTrong phần hai, các phản diện, mục tiêu của họ không còn là hòa bình, không phải là sinh tồn, mà là làm thế nào để tiến xa hơn nữa.

Có người thông qua âm mưu, chuẩn bị ra tay với Nam Cực.

Có người thông qua âm mưu, muốn loại bỏ Thần Thông, lật đổ Ngự Thuật Sư.

Cũng có người muốn có được sức mạnh của thần.

Lại có người cho rằng phải thay đổi thể chế, phải thống nhất các khu vực lại với nhau. <br<brMục tiêu của phản diện không gì khác ngoài việc tiến xa hơn nữa, chỉ là thủ đoạn của họ không mấy đẹp đẽ, bởi vì họ thông qua việc hy sinh người khác để thành toàn chính mình, chứ không phải cùng người khác tiến bộ. <br<brVào thời Hỏa Liệt Vương, chỉ có Hỏa Liệt Quốc tìm kiếm sự tiến bộ, các thế lực khác

đều tìm mọi cách để sinh tồn.

Đến đời Thần Thông tiếp theo, những người muốn tiến bộ hơn nữa càng nhiều.

Thực ra không chỉ là phản diện, ngay cả người bình thường nào mà chẳng muốn tiến bộ hơn nữa.

Nhưng đời Thần Thông tiếp theo rõ ràng là không làm được điều này. <br<brCho nên phần hai Khoa Lạp Truyền Kỳkhông đặc sắc bằng phần một, bởi vì phần một An đã đạt được mục tiêu, hắn đánh bại Hỏa Liệt Quốc, mang lại hòa bình cho đa số người.

Còn phần hai Khoa Lạp tuy cũng đánh bại kẻ thù, nhưng lại không mang đến cho khán giả hy vọng tiến xa hơn nữa, nên nàng trở nên rất yếu kém.

Chương 2708

<br<brThần Thông An thông qua học tập lịch sử, ý thức được rằng vai trò trọng yếu nhất của Quan Sơn Hải chính là định hướng, có thể thông qua phân phối tài nguyên để dẫn dắt phương hướng phát triển của xã hội.

Điều này hội nghị Hào môn không làm được, nguyện vọng lớn nhất của Hào môn không phải là phát triển, mà là duy trì hiện trạng, như vậy mình và các khu vực lạc hậu sẽ có sự chênh lệch lớn, có thể liên tục cắt cửu thái. <br<brNếu tất cả đều phát triển, Hào môn làm sao cắt cửu thái.

Còn thông qua việc định hướng lợi ích của Quan Sơn Hải, có thể khiến sức mạnh của mọi người dồn về một hướng, phát triển nhiều cơ sở hạ tầng hơn, có thể giúp nhiều người có cơ hội phát triển hơn, giúp nhiều người hưởng thụ tiện ích của khoa kỹ. <br<brThần Thông và Tác Kạp đạt thành hợp tác, cùng nhau tiến hành Quan Sơn Hải, tiếp theo chính là chờ đợi.

Chờ đợi một khoảng thời gian, chờ đến khi nhiều người được phát triển hơn, thì có thể hình thành văn hóa mới. <br<brVăn hóa vẫn cần thiên thời địa lợi nhân hòa, không phải nói có là có. <br<brLúc này Đỗ Lan quay trở lại Lưu Lãng Địa Cầu, đi gặp cô công chúa đang làm việc vặn ốc vít trong nhà máy.

Công chúa cũng đã có một số thay đổi, bởi vì ở đây, nàng chỉ là một người theo dõi câu chuyện, và nàng đối mặt với đủ loại câu chuyện trên Lưu Lãng Địa Cầu, hoa mắt loạn xạ, thật giả khó phân, nàng căn bản không biết nên lựa chọn thế nào. <br<brSau khi không còn Ngự Thuật và thân phận, công chúa căn bản không thể khiến

người khác nghe lời mình.

Rất khó khăn, nhưng công chúa sẽ không bỏ cuộc, nàng muốn đi khiêu chiến. <br<brCho nên ngươi có học được gì không.

Đỗ Lan gặp được công chúa, biểu thị công chúa bây giờ có tiến bộ hơn không. <br<brCông chúa nhìn thấy Đỗ Lan, liền nói: Quả thực đã học được rất nhiều, ở đây có rất nhiều kỹ thuật, đáng tiếc kỹ thuật dù nhiều đến mấy, quan hệ phân phối lại không có gì khác biệt, cũng là thông qua những thân phận khác nhau để xác định việc thu được tài nguyên khác nhau, chỉ là tiêu chuẩn đã thay đổi.

Trên Lưu Lãng Địa Cầu, ví dụ như ngành điện thoại, có người thiết kế điện thoại, có người khai thác nguyên liệu thô, có người sản xuất linh kiện, có người lắp ráp linh kiện, sau đó còn có người bán điện thoại.

Mỗi giai đoạn đều có sự phân phối khác nhau, người thiết kế điện thoại thu được nhiều nhất, tham gia các công việc khác thì thu nhập ít hơn. <br<brCòn lập trình điện thoại, ngươi thiếu tính một cái rồi.

Đỗ Lan biểu thị ngành điện thoại này có thể coi là một kim tự tháp trong công nghiệp, cần tích hợp một lượng lớn công nghiệp, cuối cùng mới có thể tạo ra một chiếc điện thoại. <br<brKhông quản những thứ đó, dù sao trên hành tinh này có rất nhiều sự phân chia tương tự, chuỗi sản nghiệp vượt qua biên giới quốc gia để hoàn thành phân phối.

Tôi nghĩ ngay cả khi không có quốc gia, cũng có thể trỗi dậy, tôi cũng có thể sáng lập một chuỗi sản nghiệp xuyên quốc gia.

Công chúa nói, thu hoạch lớn nhất trên Trái Đất chính là khiến nàng nhìn thấy một hình thức tồn tại khác biệt so với quốc gia, đó chính là doanh nghiệp xuyên quốc gia.

Một doanh nghiệp có thể tung hoành trên trường quốc tế, nàng cũng muốn nắm giữ một doanh nghiệp như vậy. <br<brXem ra ngươi đã tìm được mục tiêu mới.

Công chúa gật đầu nói: Đúng vậy.

Nhưng hiện tại kỹ thuật của Hỏa Liệt Quốc không thể làm được điều đó.

Kỹ thuật công nghiệp của Hỏa Liệt Quốc, các quốc gia khác đều có thể tự xây dựng độc lập, không cần xuyên quốc gia.

Đỗ Lan nói. <br<brSự phát triển công nghiệp cũng phát triển cùng với toàn cầu hóa, công nghiệp ban đầu là một quốc gia đơn lẻ có thể hoàn thành toàn bộ, dần dần phát triển mới liên kết các quốc gia lại với nhau. <br<brThế chiến thứ nhất và thứ hai vì sao lại ác liệt như vậy.

Bởi vì mỗi quốc gia công nghiệp đều có thể sản xuất chiến hạm, xe tăng, vũ khí, nên đánh sập nhà máy của kẻ địch, nhà máy của mình sẽ có thể độc quyền thị trường.

Cho nên trực tiếp phát động chiến tranh nóng, trực tiếp đánh, đánh cho hoa đào nở rộ. <br<brĐến thời đại toàn cầu hóa, công nghiệp là trong ngươi có ta, trong ta có ngươi, các quốc gia phát triển chịu trách nhiệm thiết kế, các đồng minh chịu trách nhiệm sản xuất linh kiện, thế giới thứ ba chịu trách nhiệm lắp ráp và nguyên liệu thô, sau đó bán ra toàn thế giới. <br<brĐánh chiến tranh nóng là để đánh sập năng lực sản xuất của đối thủ cạnh tranh, là để chiếm lĩnh thị trường.

Nhưng đến thời đại toàn cầu hóa, đánh chiến tranh nóng trở nên vất vả mà không có lợi, bởi vì đánh sập ai cũng là một mắt xích trong chuỗi sản nghiệp, có thể nói là trong ngươi có ta, trong ta có ngươi. <br<brCho nên trong thời đại toàn cầu hóa, điều mà các quốc gia phát triển không thể chấp nhận nhất chính là có người tranh giành quyền thiết kế và quyền định nghĩa, bởi vì một khi mất đi hai quyền này, bát

cơm vàng của các quốc gia phát triển sẽ bị đập vỡ.

Cho nên đối với bất kỳ đối thủ nào muốn thách thức điểm này, họ phải dùng sức mạnh cả quốc gia để đàn áp, ngay cả khi đối thủ đó chỉ là một doanh nghiệp, cũng sẽ không nương tay. <br<brCho nên rất nhiều doanh nghiệp đối mặt với các quốc gia phát triển đã chọn tiếp tục làm xưởng lắp ráp, chứ không tự thiết kế, có thể bảo toàn mạng sống, nhưng tiếc rằng cùng với sự thay đổi của thời đại, con đường như vậy tự nhiên không thể lâu dài. <br<brQuay trở lại quê hương của công chúa, trình độ công nghiệp của Hỏa Liệt Quốc cũng chỉ ở thời kỳ Thế chiến thứ hai, không có doanh nghiệp xuyên quốc gia nào, kỹ thuật có thể hoàn thành toàn bộ trong một quốc gia, không tồn tại việc cần sản xuất linh kiện ở các nơi, rồi tập hợp lại để lắp ráp sản phẩm.

Cho nên công chúa muốn làm tập đoàn xuyên quốc gia vẫn rất khó, trừ phi là làm thương mại hàng hóa số lượng lớn, nếu không rất khó xuyên quốc gia. <br<brTiền đề của xuyên quốc gia là phải có sản phẩm công nghệ đủ phức tạp, hiện tại chắc chắn là không có.

Đỗ Lan hỏi: Vậy ngươi chuẩn bị sản xuất cái gì.

Tôi vẫn chưa nghĩ ra, nhưng nhất định phải thành lập doanh nghiệp xuyên quốc gia.

Công chúa biểu thị mặc dù chưa có sản phẩm, nhưng quyết tâm của nàng sẽ không thay đổi.

Giống như lúc đầu dù không biết làm thế nào để thống trị Hỏa Liệt Quốc, nhưng nàng nhất định phải làm Hỏa Liệt Vương: Tôi là công chúa, tôi chỉ cung cấp tư duy, còn lại là công việc của mưu thần.

Làm thế nào để thực hiện cụ thể, mưu thần nên hoàn thành toàn bộ kế hoạch, sau đó tôi sẽ làm theo kế hoạch.

Công chúa nên là như vậy, chỉ cần nắm bắt trọng tâm là được. <br<brXem ra việc vặn ốc vít cũng không thay đổi bản tính của công chúa, vẫn ngang bướng như vậy.

Tham vọng ngược lại còn lớn hơn, từ một vị quân chủ một quốc gia thăng cấp lên tập đoàn xuyên quốc gia, muốn đứng trên cả các quốc gia. <br<brVậy ngươi còn không bằng làm hải tặc đi, tương lai vận tải biển sẽ rất phát triển.

Ngươi tìm một người hợp tác, một người làm hải tặc, một người làm bảo tiêu.

Đến một vùng biển, nếu tàu thuyền nào bằng lòng bỏ ra giá cao thuê bảo tiêu, thì sẽ không cướp của họ, nếu không bằng lòng, thì cướp cả thuyền và hàng hóa của họ.

Đây cũng xem như là làm ăn xuyên quốc gia rồi.

Đỗ Lan biểu thị tập đoàn xuyên quốc gia hiện tại không có đất để phát triển, nhưng cướp bóc xuyên quốc gia thì vẫn có thể làm được. <br<brCông chúa biểu thị cách này cũng rất tốt, nói: Cách này có thể dùng làm thủ đoạn tích lũy nguyên thủy, chỉ là phải cẩn thận Thần Thông mới được.

Nếu Thần Thông ra tay, thì sẽ thất bại thảm hại.

Rõ ràng công chúa cũng có ám ảnh tâm lý, xét cho cùng nàng đã bị Thần Thông hoàn toàn áp chế, cuối cùng bị tước đoạt Ngự Thuật. <br<brCho nên việc làm hải tặc tuy không tệ, nhưng Thần Thông là một vấn đề lớn. <br<brVậy ngươi là vì sợ Thần Thông, cho nên mới muốn làm ăn hợp pháp sao.

Đỗ Lan hỏi. <br<brBiểu cảm của công chúa rất không tự nhiên, rõ ràng là như vậy.

Đánh không lại thì chính là đánh không lại, công chúa cũng thừa nhận điểm này, cho nên trong thời gian làm công, nàng cũng đã suy nghĩ nát óc, làm thế nào để nắm quyền lực, mà lại không bị Thần Thông nhắm vào.

Suy đi nghĩ lại chỉ có tập đoàn xuyên quốc gia có lợi thế như vậy, nàng cho rằng tập đoàn xuyên quốc gia có rất nhiều đặc quyền, còn có thể nắm giữ sinh tử của các nước nhỏ. <br<brLão sư, người nhất định có cách mà.

Lúc này công chúa lại nhận Đỗ Lan là lão sư rồi, dường như hoàn toàn không nhớ chuyện nàng đã ra tay sát hại lão sư. <br<brXét việc ngươi có chí khí như vậy, ta thiết kế cho ngươi một sản phẩm vậy.

Dùng khí hậu cực hàn và khí hậu cao ôn để sản xuất linh kiện, sau đó ở nơi có nhiệt độ thích hợp để lắp ráp, hơn nữa sản phẩm này còn phải có công dụng lớn, phải có thị trường.

Cứ sản xuất Âm Dương Năng Lượng Điện Trì vậy, pin tập hợp năng lượng âm dương để sản sinh điện lực, tương lai chắc chắn có nhu cầu rất lớn.

Điện lực là tương lai, sau này đánh nhau với Thần Thông cũng cần người máy chạy điện. <br<brTập trung hai loại năng lượng đối chọi để sản sinh điện lực, cái này công chúa quen thuộc mà, sao nàng lại không nghĩ ra chứ.

Lão sư, người không hổ là người thông minh nhất thiên hạ.

Có sản phẩm rồi, những chuyện tiếp theo sẽ dễ dàng giải quyết, công chúa đã rục rịch muốn thử. <br<brPin được chia thành hai bộ phận, một bộ phận bắt buộc phải sản xuất ở Nam Cực hoặc Bắc Cực, một bộ phận bắt buộc phải sản xuất gần núi lửa Hỏa Liệt Quốc, sau đó bắt buộc phải lắp ráp ở Thổ Cường Quốc, loại pin này định sẵn phải đi con đường toàn cầu hóa. <br<brLôi Đình Tập Đoàn.

Công chúa biểu thị mình sẽ trở về như sấm sét, sẽ có một ngày thế giới này sẽ hô hoán tên mình, Thần Thông cuối cùng sẽ thất bại, còn mình sẽ trở thành vị vua không vương miện.

Đã chuẩn bị sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng có thể quay về khởi nghiệp. <br<brCông chúa muốn xây dựng doanh nghiệp xuyên quốc gia, sau khi có dự án liền không ngừng nghỉ quay về quê hương, tìm đến những cựu thần của phụ thân, bọn họ rất bất mãn với vị Hỏa Liệt Vương mới lên ngôi. <br<brTrong vài năm ngắn ngủi, nội bộ Hỏa Liệt Vương đã xảy ra mấy lần phản loạn, nhưng số người đều không nhiều.

Thà nói là phản loạn, không bằng nói là ép buộc tân vương cấp cho họ nhiều tài nguyên hơn. <br<brĐối với chuyện này, tân vương cũng rất khó xử, cấp thì sợ gây ra bất mãn cho người khác.

Không cấp thì lại sợ những lão gia này hết đợt này đến đợt khác gây rối.

Chương 2709

Nói giết thì lại phải lo lắng dư luận quốc tế, thật sự là quá khó khăn.

Hiện tại Hỏa Liệt Quốc làm ăn trên trường quốc tế vẫn phải giữ gìn danh tiếng, nếu không thì có thể bị ép giá. <br<brTóm lại tân vương cũng khó xử, cho nên luôn triệu tập hội nghị để khuyên nhủ những cựu thần đó một cách khổ sở, và không ngừng khuyến khích các tân thần, lặp đi lặp lại như một cái máy phát lại.

Nhưng không có cách nào khác, chỉ có thể làm như vậy, không giống như trị quốc, mà giống như giáo viên mẫu giáo dạy trẻ con. <br<brQuả thực gần như vậy, đều là những lời cũ rích, rất khô khan, người nói chán, người nghe cũng chán, nhưng dù sao cũng phải nói. <br<brCác ngươi là cựu thần của phụ vương ta, ta biết các ngươi bất mãn với phương thức quản lý mới, có oán niệm khi làm việc ở các nơi, nhưng phụ thân ta mở rộng thất bại rồi, Thần Thông đã thi hành trừng phạt đối với Hỏa Liệt Quốc, các ngươi nếu còn chấp mê bất ngộ, không chỉ đất nước không được quản lý tốt, mà gia tộc của các ngươi cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Ta vốn là một thái tử bị lưu đày không có năng lực gì, nhưng thời đại thay đổi đã khiến ta lên ngôi làm vua, ta vô cùng lo sợ, không dám không tận tâm, bởi vì đây là xu thế của thời đại, ta sẽ thuận theo thời đại, nếu các ngươi có ai muốn quay ngược bánh xe lịch sử, đừng trách ta nói lời khó nghe trước, đến lúc đó không chỉ ta, mà Thần Thông cũng sẽ ra tay.

Nếu mọi người đều thuận theo thời đại, nghe theo chính lệnh mà phát triển tốt, thì tương lai quốc gia cường thịnh, có lợi cho tất cả mọi

người.

Hỏa Liệt Vương cũng rất bất lực, những lời này hắn đã nói rất nhiều lần, nhưng vẫn có người muốn gây rối.

Những lời này là nói với cựu thần, chủ yếu là hy vọng họ nhìn rõ xu thế thời đại. <br<brNói với tân thần chủ yếu là phải thanh liêm phụng công, phải tránh kiêu căng nóng nảy, không uống rượu làm lỡ việc, không trừng phạt không rõ ràng, bổ nhiệm người hiền tài, không dùng kẻ tiểu nhân, khi làm việc: một là không được nhận hối lộ. hai là không được sĩ diện, đừng vì anh em bạn bè đến cầu xin mà đồng ý. ba là không được sợ quyền uy, làm tốt công việc của mình, không được vì cấp trên gây áp lực mà từ bỏ nguyên tắc, nếu có người gây áp lực thì đến thủ đô tố cáo. bốn là không được mềm tai, đôi khi người cầu xin thông qua quan hệ tìm đến phu nhân, con cái, v. v.

để họ nói nhỏ bên tai, tuyệt đối không được nghe. năm là tuyệt đối không được coi thường sự thật, không được cố chấp ý kiến riêng, khi làm việc phải nói sự thật, nói khoa học. <br<brNhững lời này không thể không nói, hơn nữa còn phải lặp đi lặp lại. <br<brĐáng tiếc nội bộ quốc gia vẫn còn một số kẻ phản đối, hễ thấy cơ hội là sẽ tìm cách gây chuyện, khiến tân vương rất đau đầu. <br<brNhững kẻ gây rối này chính là mục tiêu của công chúa, nàng muốn đoàn kết những người này lại để tạo thành đội ngũ của mình.

Công chúa năm xưa làm Ngự Thuật Sư chí thượng vẫn có chút nhân khí, những Ngự Thuật Sư thất chí đều hy vọng thông qua công chúa mà quật khởi.

Cho nên khi công chúa một lần nữa trở về Hỏa Liệt Quốc, quả thực có người đã chọn ủng hộ nàng. <br<brHiện tại không phải lúc phản loạn, công việc của công chúa là xây dựng tập đoàn xuyên quốc gia, nàng cần tiền, sau đó ngụy trang thành doanh nghiệp nước ngoài

quay về Hỏa Liệt Quốc đầu tư, tốt nhất là để Hỏa Liệt Quốc miễn phí cấp cho một mảnh đất. <br<brHỏa Liệt Quốc cũng đang chiêu thương dẫn tư, cũng đang phát triển kinh tế. <br<brHiện tại ba khu vực phát triển nhanh nhất trên hành tinh, lần lượt là Hỏa Liệt Quốc, họ có kỹ thuật.

Cộng Hòa Thành, nơi đây có Thần Thông.

Bắc Cực, nơi đây có Ngự Thủy Thuật và đội ngũ vận chuyển. <br<brBa khu vực này gần như đang phân chia tài chính và nhân tài thiên hạ, phàm là người có chút tiền dư, có chút năng lực đều sẽ tìm mọi cách rời khỏi quê hương, đi đến ba nơi này tìm việc. <br<brBên Thần Thông hấp dẫn tài chính nhiều nhất, Hỏa Liệt Quốc và Bắc Cực để hấp dẫn đầu tư, đều có ưu đãi nhất định cho vốn đầu tư nước ngoài.

Cho nên công chúa muốn có ưu đãi này, sau đó tay không bắt giặc, dù sao nàng có kỹ thuật, có thể tiên phong xây dựng nhà máy, sau đó lại huy động vốn để mua nguyên liệu thô, cuối cùng phát hành cổ phiếu để mở rộng sản xuất. <br<brDù sao trong toàn bộ quá trình, công chúa không tốn một đồng nào, vẫn có thể tạo ra một tập đoàn xuyên quốc gia, bá đạo là vậy. <br<brĐây chính là linh hoạt vận dụng công cụ tài chính, dù sao tôi có kỹ thuật, tôi không sợ.

Công chúa tuy không bỏ ra một xu, nhưng nàng rất tự tin, tự tin vào chính mình, cũng là tự tin vào kỹ thuật của Đỗ Lan. <br<brCông chúa tự tin quả thực có thể hấp dẫn rất nhiều người theo dõi, với tư cách là một người kể chuyện, nếu chính mình còn không tin vào câu chuyện mình kể, người khác lại càng khó tin.

Công chúa luôn rất tự tin, tuy hiện tại không còn Ngự Thuật, nhưng nàng vẫn tin mình tuyệt đối mạnh hơn người anh ngu ngốc của mình. <br<brPin Âm Dương quả thực lợi hại, tuy công chúa cũng

không biết đây là nguyên lý gì, nhưng chỉ cần hữu dụng là được, rất nhanh đã có nhà đầu tư, sau đó là xây dựng nhà máy, bởi vì chọn địa điểm gần miệng núi lửa, rất dễ dàng có được đất miễn phí, bởi vì khu vực đó ngoài tro núi lửa ra, căn bản không có bất kỳ kinh tế nào, cho nên có người nguyện ý đến xây nhà máy, đó là vô cùng hoan nghênh, bởi vì có nhà máy, thì có người trẻ tuổi, kinh tế địa phương mới hoạt động. <br<brChính quyền địa phương miễn phí cung cấp đất đai, dù sao đất xung quanh núi lửa cũng không thể trồng trọt, cũng không thể khai thác, có người nguyện ý đến xây nhà máy là tốt nhất rồi, cũng coi như là tận dụng phế liệu. <br<brChính quyền địa phương vô cùng tích cực phối hợp, có vấn đề gì cũng giải quyết nhanh nhất, rõ ràng họ cũng biết đơn thuần bán tro núi lửa là không được, phải có điểm lợi nhuận mới. <br<brChỉ Hỏa Liệt Quốc không đủ, còn phải đến Bắc Cực, Cộng Hòa Thành cùng nhau xây dựng nhà máy, vẫn khá thuận lợi, xét cho cùng pin mà công chúa đưa ra quả thực rất mạnh mẽ. <br<brThế là Lôi Đình Tập Đoàn chính thức thành lập, công chúa nhậm chức Chủ tịch hội đồng quản trị, bắt đầu sự phát triển độc quyền thế giới.

Tham vọng của công chúa ngày càng lớn, cùng với tầm nhìn được mở rộng, nàng hiện tại đã không còn bị giới hạn trong Hỏa Liệt Quốc nhỏ bé nữa, nàng muốn là cả thiên hạ. <br<brĐỗ Lan nhìn biểu hiện của hai huynh muội này, Thái tử thì khổ sở khuyên nhủ, công chúa thì sát phạt quả quyết, tính cách hai người quả thực khác biệt rất lớn.

Nhưng cả hai đều là những người thực tế, Đỗ Lan vẫn rất vui khi thấy họ cạnh tranh lẫn nhau. <br<brCông việc chính của Thái tử vẫn là duy trì ổn định, còn công việc chính của công chúa hiện tại là mở rộng năng lực sản xuất, cố gắng hết sức để chiếm lĩnh thị trường năng lượng. <br<brNăng lượng chính là tất cả, công chúa rất rõ ràng chỉ cần mình chiếm lĩnh thị trường năng lượng, mới coi như thật sự

hoàn thành bố cục, hiện tại bất quá mới chỉ là bắt đầu.

Sau này không chỉ là pin, mà còn là đào tạo Ngự Điện Sư, xây dựng nhà máy điện, và cả việc trải đặt đường dây điện, tất cả đều phải nằm trong tay nàng, đến lúc đó ai không nghe lời thì cắt điện, cho họ biết sự lợi hại của Lôi Đình Nữ Vương. <br<brAnh trai đã xưng vương, công chúa cũng quyết định xưng vương, anh trai là Hỏa Liệt Vương, công chúa chính là Lôi Đình Nữ Vương. <br<brTuy nhiên, sau khi Thần Thông thúc đẩy Quan Sơn Hải, điện lực cũng thuộc một trong những mục tiêu của Quan Sơn Hải, cho nên công chúa ở những nơi khác có lẽ có thể thành công, nhưng đối mặt với Quan Sơn Hải, tập đoàn xuyên quốc gia cũng sẽ không chiếm được lợi thế. <br<brQuả nhiên kẻ thù của tôi vẫn là hai kẻ đó: anh trai và Thần Thông.

Công chúa phát hiện kẻ thù lớn nhất cản trở sự phát triển của mình vẫn là hai kẻ đó, đặc biệt là Thần Thông.

Trên chiến trường Ngự Thuật, công chúa không phải đối thủ của Thần Thông, trên chiến trường kinh tế, nàng tuyệt đối sẽ không thua kém Thần Thông nữa. <br<brThời đại đánh nhau bằng Ngự Thuật đã kết thúc, thời đại tiếp theo là thời đại chiến tranh bằng tiền bạc.

Công chúa biểu thị mình trên Trái Đất không chỉ vặn ốc vít, mà còn học được rất nhiều nội dung về chiến tranh tiền tệ, biết cách thông qua hàng hóa số lượng lớn, tỷ giá hối đoái, tăng giá tài sản và các thủ đoạn khác để tấn công kẻ thù.

Công Chúa đã học được rất nhiều thứ trên Lưu Lãng Địa Cầu, nhiều nhất là chiến tranh tài chính.

Tương lai là thời đại mà tiền bạc là đạn dược, khống chế dòng chảy của tiền bạc là có thể khống chế thế giới.

Vì vậy, tập đoàn đa quốc gia chỉ là một sự khởi đầu.

điều cuối cùng giúp Công Chúa cất cánh vẫn là dòng chảy của tiền bạc, thao túng dòng chảy của tiền bạc có thể khống chế tất cả.

Nhưng tư tưởng của Công Chúa nhất định sẽ phải đối đầu với Quan Sơn Hải của Thần Thông, bởi vì cả hai đều nhằm mục đích khống chế dòng chảy tài nguyên.

Tài nguyên chảy về đâu, nhân tài sẽ tụ tập ở đó.

Giống như ao nước trên thảo nguyên, nơi nào có ao nước, nơi đó sẽ có rất nhiều động vật hoang dã.

Dự án là ao nước, tiền bạc là nước, nơi nào có ao nước, nơi đó sẽ có nhân tài.

Các nhà tư bản chân chính không những không vi phạm pháp luật mà còn giúp đỡ người gặp nạn.

Đương nhiên không phải vì nhà tư bản lương thiện, mà vì tư bản cần phải vận hành như vậy, sau đó mới có thể tiến hành thu hoạch cát cửu thái.

Cũng giống như những hào phú địa phương thời cổ đại, họ thống trị thôn làng, cũng sẽ tu sửa cầu đường.

Nếu gặp thiên tai nhân họa, ruộng đất bình thường thu hoạch mười đấu một mẫu, họ thu tám đấu một mẫu, đảm bảo nông dân không chết đói, chỉ là sau này yên tâm làm nông nô là được rồi, đừng nghĩ đến chuyện vươn lên nữa.

Việc giúp đỡ người gặp nạn của nhà tư bản cũng như vậy, thu hoạch giá trị thặng dư, người sẽ không chết đói, nhưng muốn tiến thêm một bước thì đừng nghĩ đến nữa, chỉ có thể kỳ vọng vào con cái.

Tuy nhiên, việc sinh con cũng có thể bị thu hoạch, rủi ro vẫn rất lớn.

Hơn nữa, vì tiện lợi cho việc thu hoạch, nhà tư bản còn thói quen lật đổ chính quyền của người khác.

Bởi vì sau khi họ đầu tư vào một quốc gia nào đó, họ cần phải thu hoạch.

Nếu quốc gia đó rất cứng rắn không muốn nhà tư bản lấy lại số tiền thuộc về mình, vậy chẳng phải nhà tư bản là nhóm yếu thế rồi sao.

Vì vậy, nhất định phải lật đổ chính quyền, đến lúc đó ủng hộ một nhà lãnh đạo thân mình, sau khi thu hoạch thì tiền chia ba bảy, bảy phần là của nhà tư bản, ba phần là của người khác.

Vậy đối mặt với việc thu hoạch của nhà tư bản thì nên ngăn chặn như thế nào.

Chương 2710

Cách đơn giản nhất là sát trư bàn giết lợn làm thịt.

Nhà tư bản chia ba bảy phải không.

Vậy thì phong tỏa tiền bạc, mọi người chia năm năm, vì vậy không ai được gây rối, mọi người cùng bạch phiêu kiếm lợi không công nhà tư bản.

Mặc dù phương pháp này khả thi, nhưng không có lợi cho sự phát triển lâu dài, dù sao nhà tư bản cũng không ngốc, bị lừa một lần thì sẽ không dễ bị lừa nữa.

Hơn nữa, muốn thực hiện sát trư bàn, nội bộ cũng phải có sự phối hợp, cũng phải đồng lòng.

Cấp cao hơn một chút là khống chế dòng chảy của tư bản, cho nhà tư bản phần họ đáng được nhận, nhưng tiền của nhà tư bản phải thuận thế mà làm, phải đầu tư vào những lĩnh vực cần tiền, chứ không phải thu hoạch một đợt rồi bỏ chạy.

Phải ở lại quốc gia này thâm canh tế tác canh tác sâu, tỉ mỉ, sau đó lấy đi phần thuộc về nhà tư bản.

Thâm canh tế tác cần sự kiên nhẫn và chịu đựng mạnh mẽ hơn, nhất định phải có trí tuệ đào hang sâu, tích lương rộng, xây tường cao, cũng phải có năng lực định hướng mạnh mẽ.

Khó thao tác hơn sát trư bàn, nhưng một khi thao tác tốt, tự nhiên sẽ là một đại cục.

Sát trư bàn và thâm canh tế tác đều cần một nền tảng văn hóa nhất định.

Trong đó, sát trư bàn chỉ cần nhân tài cấp cao có nền tảng văn hóa hợp tác là được, người ở dưới không cần quá quan tâm, dù sao lúc chia tiền cũng không đến lượt họ.

Thâm canh tế tác thì cần trên dưới một lòng, cần sự kiên nhẫn chịu đựng cực kỳ mạnh mẽ.

Nếu không thể chịu đựng được thì sẽ thất bại hoàn toàn.

Đồng thời cũng không thể để bách tính trong sự nhẫn nại mà hướng về phía nhà tư bản, phải hướng bách tính vào sự phát triển và kiến thiết, điều đó còn khó hơn nữa.

Một câu nói trị đại quốc như phanh tiểu tiên cai trị quốc gia lớn như nấu cá nhỏ là đủ để hình dung.

Cuộc thử thách đối với Thần Thông và Tác Tạp vẫn chưa kết thúc.

A Tổ Lạp Công Chúa tuyệt đối là một nhà tư bản đạt tiêu chuẩn, lực lượng chấp hành của nàng là phiền phức lớn nhất của Thần Thông.

Sự phát triển của Lôi Đình Tập Đoàn rất nhanh chóng, đồng thời phát lực ở Hỏa Liệt Quốc, Bắc Cực, Thổ Cường Quốc, trở thành hồ chứa tư kim lớn nhất ngoài Thần Thông.

Mọi người đều biết điện lực là tương lai, vì vậy người có tiền thì ủng hộ tiền, người không có tiền thì ủng hộ nhân lực, lũ lượt đầu tư vào Công Chúa.

Phía Thần Thông đẩy mạnh Quan Sơn Hải, các hào môn đang lo không biết đi đâu, sự xuất hiện của Công Chúa đơn giản là một ngọn đèn soi đường.

Thế là họ nhanh chóng điều chỉnh hướng đi để đầu tư vào Công Chúa, để Thần Thông tự chơi một mình đi.

Tác Tạp một chút cũng không bất ngờ, bởi vì khi xây dựng Nam

Cực, những hào môn này đã khiến cô ấy có bóng ma tâm lý.

Thần Thông cũng tỏ vẻ vô ngữ với sự vô tình của các hào môn, những người này quả nhiên là xu lợi tị hại hướng lợi tránh hại mà.

Thiên hạ đồng lợi, thị vị đại đồng Mọi người cùng có lợi, đó gọi là đại đồng.

Đỗ Lan biểu thị phải khiến tất cả mọi người trên thiên hạ đều có chung một mục tiêu lợi ích, đó mới là thiên hạ đại đồng.

Đáng tiếc, mục tiêu này quá khó để thực hiện.

Thần Thông dù sao vẫn còn trẻ, chịu chút đả kích cũng tốt, để hắn biết sự phức tạp của xã hội, sau này gặp vấn đề sẽ biết suy nghĩ kỹ hơn.

Mục tiêu thiên hạ đại đồng, hiện tại chắc chắn không thể thực hiện được.

Thần Thông và Công Chúa chính là hai mục tiêu đối lập.

Tư bản của toàn thế giới là hữu hạn, họ đều muốn nắm bắt tư bản để phát triển bản thân hơn nữa.

Thần Thông hy vọng xây dựng một thành phố cộng hòa nơi mọi người cùng chung sống hài hòa, còn Công Chúa muốn xây dựng một tập đoàn đa quốc gia có thể hô phong hoán vũ.

Hai người đã mở màn ván đầu tiên, lần này không phải là võ đấu, mà là trò chơi tiền bạc.

Đỗ Lan, có phải ngươi lại giở trò quỷ không.

Tác Tạp có đủ lý do để nghi ngờ đằng sau tất cả những chuyện này có sự thao túng của Đỗ Lan.

Phải nói cô ấy quả thực thông minh, hoàn toàn đoán đúng rồi, đáng tiếc cô ấy không có chứng cứ.

Không thể cứ gặp rắc rối là đổ lỗi cho ta giở trò quỷ, ngươi làm vậy là không đúng.

Trong quá trình phát triển có những yếu tố không chắc chắn là rất bình thường, vì vậy mới nói tận nhân sự, thính thiên mệnh làm hết sức mình, còn lại tùy ý trời, bản thân không thể khống chế tất cả các yếu tố, cuối cùng đành phải tùy duyên.

Ngươi không thể việc gì cũng đẩy lên người khác, như vậy là không đúng.

Ngay khi Tác Tạp hơi hối hận, cảm thấy mình đã trách lầm Đỗ Lan, thì nghe Đỗ Lan tiếp tục nói: Tuy nhiên, lần này quả thực là ta đã nâng đỡ A Tổ Lạp, chính là ta đang giở trò quỷ.

Ta.

Tác Tạp biểu thị mình thực sự muốn một kiếm đâm chết Đỗ Lan.

Đừng tức giận, chính vì có cạnh tranh, mới là lúc để kiểm tra sự phân phối và văn hóa.

Các ngươi phải cho phép các phương thức phân phối khác nhau tồn tại, sau đó hãy so xem rốt cuộc phương thức phân phối nào phù hợp hơn với thời đại.

Dù sao thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý, có thể kiên trì được hay không, không chỉ là thử thách đối với các ngươi, mà còn là thử thách đối với A Tổ Lạp, cũng là thử thách đối với Hỏa Liệt Vương.

Cuối cùng sẽ phân định thắng bại, chọn ra mối quan hệ phân phối tốt nhất.

Đỗ Lan biểu thị đây cũng là một cuộc thi thố, dù sao có cạnh tranh mới có sự tối ưu hóa, mới có thể thúc đẩy lực lượng sản xuất.

Tác Tạp không nói nên lời, dù sao cô ấy cũng không muốn nói chuyện với Đỗ Lan nữa, chỉ có thể cùng Thần Thông kiên trì tiến lên, cố gắng tối ưu hóa sự phân phối.

Cốt lõi của phân phối là mỗi người đều nhận được phần của mình.

Hào môn khẳng định cũng hy vọng như vậy, ai có thể đảm bảo lợi ích của họ thì họ sẽ đầu tư vào người đó.

Chỉ là sau khi đầu tư, tiền sẽ vận chuyển như thế nào, làm thế nào để thu lợi, thì không phải nhà tư bản quyết định, mà là sự định hướng của tư bản quyết định.

Thần Thông và Tác Tạp quyết định vùi đầu phát triển, cho dù không có hào môn, chỉ cần làm lớn chiếc bánh, họ có Quan Sơn Hải cũng không sợ biến động.

Ngược lại, phía Công Chúa hoàn toàn là không thủ sáo bạch lang, để thu hút nhiều hào môn hơn, nàng đã đưa ra không ít điều kiện ưu đãi.

Tuy nhiên, nàng không chuẩn bị thực hiện.

Chờ đến khi hào môn muốn rút vốn, nàng sẽ đóng cửa, trực tiếp sát trư bàn.

Cái gì của ta là của ta, cái gì của ngươi vẫn là của ta, Công Chúa chính là nghĩ như vậy và cũng sẽ làm như vậy, hoàn toàn không tuân thủ quy tắc mỗi người đều nhận được phần của mình.

Câu chuyện của Công Chúa hoa lệ nhưng tiền thì sẽ không trả, nàng nhiều nhất chỉ trả lãi, còn tiền gốc thì tuyệt đối không trả.

Có đạn dược tài chính, nàng còn muốn khai pháo khắp thế giới, đến lúc đó sẽ khiến toàn thế giới đều biết nàng là nữ vương không thể lay chuyển, khiến toàn thế giới đều phủ phục dưới váy nàng.

Muốn chiến đấu, trước tiên phải tích lũy năng lượng.

Thần Thông và Công Chúa hiện tại đều đang nỗ lực thu hút tư kim.

Sau khi thu hút tư kim, chiến lược chiến đấu của hai bên vẫn không giống nhau.

Thần Thông là Quan Sơn Hải, dẫn dắt nhân tài và tư kim đi phát triển.

Còn Công Chúa thì muốn mở rộng thêm nhiều ngành công nghiệp, tiền nào cũng muốn kiếm, tốt nhất là độc quyền toàn bộ y phục, ăn, ở, đi lại của mọi người.

Mặc dù năng lượng rất kiếm tiền, nhưng Công Chúa còn muốn nhiều tiền hơn, nàng sẽ không dừng lại.

Vì vậy, Thần Thông đang ổn định tích lũy tài phú, áp dụng chiến lược tích lương rộng, xây tường cao.

Công Chúa thì không ngừng vay tiền, mở rộng, mở rộng, vay tiền.

Bề ngoài có vẻ tiền đẻ ra tiền, nhưng ngành công nghiệp năng lượng của nàng căn bản không thể sản xuất ra nhiều tiền như vậy.

Chương 2711

Cùng với việc vay tiền ngày càng nhiều, số tiền ngành năng lượng kiếm được cũng không đủ để lấp đầy lỗ hổng.

Nhưng Công Chúa không hề sợ hãi, vẫn dũng mãnh tiến lên, bởi vì chỉ cần hình thành sự độc quyền tuyệt đối, thì tương lai thế giới sẽ là của nàng.

Vì vậy, điều nàng phải làm là chiếm lĩnh thị trường, chiếm lĩnh nhiều thị trường hơn, đạt được mục đích độc quyền tất cả.

Các hào môn vừa thấy Công Chúa dũng mãnh như vậy, cũng lũ lượt kéo đến nương tựa, giao tiền cho Công Chúa, để nàng đại sát tứ phương.

Nhanh như vậy đã từ thực nghiệp biến thành tài chính, A Tổ Lạp quả nhiên không làm người ta thất vọng.

Đỗ Lan biểu thị Công Chúa quả nhiên đã hoàn thành mong đợi của hắn một cách chất lượng cao, không hề giảm sút một chút nào.

So với sự cẩn trọng của Thần Thông, bên Công Chúa mới thực sự gọi là thương nhân.

Quả nhiên không có lương tâm thì kiếm được nhiều hơn.

Thần Thông không thể vứt bỏ lương tâm, vì vậy tốc độ tích lũy năng lượng của hắn chậm hơn Công Chúa rất nhiều, vậy thì hắn sẽ phải chịu công kích.

Công Chúa bắt đầu ra chiêu, bỏ tiền mua đất đai, bất động sản, cổ phiếu của thành Thần Thông, cũng không làm gì khác, chỉ đợi tăng giá trị, sau đó thu hoạch năng lượng của Thần Thông.

Năng lượng của mỗi gia đình là hữu hạn, năng lượng của mỗi thành phố cũng là hữu hạn, những việc làm bằng năng lượng cũng là hữu hạn, rất khó để có tất cả.

Nếu Công Chúa thao túng giá trị tài sản lên cao, dẫn đến bách tính trong thành Thần Thông đều đổ tiền vào tài sản, thì kết quả sẽ giống như giai đoạn cuối của Hỏa Liệt Quốc.

Mọi người đều không có tiền, không thể làm được việc gì, bởi vì tiền toàn bộ chuyển đi chuyển lại trong thị trường tài sản, không ai dám phá vỡ bong bóng tài sản.

Năng lượng toàn bộ bị tài sản trói buộc, Hỏa Liệt Quốc không cách nào nghiên cứu vũ khí mới, không cách nào phát triển kỹ thuật mới, càng không cách nào kiến thiết thuộc địa, cuối cùng bị đánh bại cũng là lẽ đương nhiên.

Bởi vì năng lượng là hữu hạn, muốn đánh trận thì không thể chơi tài sản, muốn chơi tài sản thì không thể đánh trận, không thể có tất cả.

Phía Thần Thông cũng như vậy, muốn phát triển thì không thể để tài sản tăng giá, để tài sản tăng giá thì không thể phát triển.

Công Chúa muốn chính là năng lượng trong thành Thần Thông, chính là muốn cát đi khối năng lượng này, chỉ cần khối năng lượng này bị cát đi, Thần Thông cũng không thể tạo ra sóng gió gì.

Thực ra đây chính là chiến tranh kinh tế, cùng một chiêu với việc Sở quốc mua hươu, Lỗ quốc mua sợi gai của Quản Trọng.

Quản Trọng cho Sở quốc mua hươu và Lỗ quốc mua sợi gai, chính là thu mua hươu của Sở quốc và sợi gai của Lỗ quốc với giá cao.

Mà năng lượng của người Sở và người Lỗ là hữu hạn, không thể vừa săn bắn dệt vải vừa trồng lương thực.

Khi mọi người đều theo đuổi lợi ích lớn hơn, thì đã bỏ bê việc trồng lương thực.

Sau đó, Tề quốc không còn mua hàng hóa của họ nữa, Sở quốc và Lỗ quốc không có thu nhập kinh tế, càng không có lương thực, cuối cùng họ chỉ có thể đến Tề quốc mua lương thực với giá cao.

Đây chính là hoàn thành việc thu hoạch, năng lượng khả dụng của Sở quốc và Lỗ quốc bị cát đi, trong một thời gian dài tiếp theo chỉ có thể miễn cưỡng sống qua ngày.

Bỏ bê trồng trọt, còn phải bắt đầu lại từ đầu, trong thời gian dài chỉ có thể ăn no bụng, đừng nghĩ đến việc làm những việc khác.

Công Chúa hiện tại muốn thao túng giá nhà đất ở thành Thần Thông, mục đích là như nhau, chính là khiến người dân thành phố mê mẩn tài sản, toàn bộ đi mua tài sản.

Chờ đến khi Công Chúa thu lưới, những tài sản này sẽ toàn bộ bán phá giá cho bách tính thành Thần Thông, để họ đổ vỏ.

Đến lúc đó, họ cũng giống như bách tính Sở quốc, Lỗ quốc, trong tay chỉ có tài sản như hươu, sợi gai, vải vóc, nhưng lại không có những thứ khác.

Làm thế nào để chống lại vấn đề này.

Dựa vào sự tự giác của bách tính chắc chắn không làm được, chỉ có thể dựa vào Quan Sơn Hải, kiềm chế sự tăng giá của tài sản, đồng thời tuyệt đối không được giảm sản xuất các nhu yếu phẩm thiết yếu.

Đương nhiên, sự tăng giá tài sản trong thành phố là không thể ngăn cản, bởi vì cơ sở vật chất của thành phố tốt, cho dù không thu hút những người có ý đồ như Công Chúa, cũng sẽ thu hút rất nhiều người kỳ vọng vào một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Họ sẽ từ khắp nơi tụ tập về thành phố, đẩy giá tài sản thành phố lên cao.

Tuy nhiên, năng lượng của họ là hữu hạn, cũng sẽ không đi khắp nơi lừa gạt người khác đổ vỏ, ảnh hưởng gây ra chắc chắn nhỏ hơn Công Chúa.

Phải biết rằng ngay cả ở thời Tống, khi đô thị hóa dữ dội nhất, trong điều kiện không có tư kim nước ngoài thu hoạch, cũng đã vận hành hàng trăm năm, chứ không phải vài năm đã không trụ nổi.

Lại như trong chiến tranh kinh tế Sở quốc mua hươu, Lỗ quốc mua sợi gai, trước khi tư bản quốc gia của Tề quốc can thiệp, các mặt hàng như hươu, vải của Sở quốc và Lỗ quốc cũng luôn ổn định cung cấp cho Tề quốc, chứ không hề gây ra biến động dữ dội.

Bởi vì những sức mạnh này đều tích lũy từ từ, năng lượng không đủ để hình thành khủng hoảng tài chính.

Nhưng sau khi tư bản quốc gia của Tề quốc can thiệp, khối năng lượng này nhanh chóng thổi phồng thị trường hươu và vải, tạo điều kiện cho khủng hoảng tài chính.

Thị trường vốn ổn định hàng trăm năm, trong vòng vài năm đã bùng nổ.

Công Chúa hiện tại đã tích lũy một khối sức mạnh có thể khiến thành Thần Thông bùng nổ, kéo theo các hào môn đổ về thành phố.

Thần Thông vẫn hoàn toàn không biết gì, hiển nhiên bọn họ vẫn chưa giỏi ứng phó với chiến tranh kinh tế, đây là một lĩnh vực xa lạ.

Thế giới Ngự Thuật vẫn lấy Ngự Thuật làm trọng, mọi người đều dùng sức mạnh để đối kháng.

Hiện tại Công Chúa không còn Ngự Thuật, đã học được tư tưởng chiến tranh kinh tế, dùng tiền bạc làm đạn dược phát động tấn công.

Trong chốc lát, giá tài sản thành phố bắt đầu không ngừng tăng lên, bách tính thấy vậy liền nói mình cũng có tiền nhàn rỗi, cũng muốn sao lâu, sao cổ đầu cơ nhà đất, cổ phiếu, thế là lũ lượt đổ tiền vào.

Công Chúa chỉ cần thấy giá cả đã khá rồi, từ từ bán hết tài sản trong tay là được, là có thể hoàn thành việc thu hoạch, tất cả giao cho thị trường tự do là được.

Đỗ Lan nhìn tất cả diễn biến, toát mồ hôi thay Thần Thông.

Tuy rằng Công Chúa cũng do Đỗ Lan một tay dạy dỗ mà ra, nhưng điều đó không ngăn cản hắn đồng tình với Thần Thông.

Thần Thông không phải là vô sở bất năng, cũng phải tiến lên một cách gian nan trong những bài học thất bại, chịu thiệt thòi một chút cũng tốt.

Giá tài sản thành phố nhanh chóng tăng vọt, lượng lớn bách tính có tiền dư đổ tiền vào đó.

Trong chốc lát, thành Thần Thông đơn giản là vàng ròng khắp nơi, ngay cả một căn xí sở cũng là vô giá chi bảo.

Chỉ có số ít người cảm thấy không ổn, nhưng cụ thể là như thế nào thì họ cũng không biết.

Vẫn là Vương thúc của Hỏa Liệt Vương không nhịn được nhắc nhở Thần Thông và Tác Tạp, không thể để giá trị tài sản tiếp tục tăng lên nữa, điều này khiến ông nhớ đến Hỏa Liệt Quốc, có một thời gian tài sản của Hỏa Liệt Quốc cũng tăng lên như vậy.

Chỉ là sự tăng giá tài sản của Hỏa Liệt Quốc không có ảnh hưởng của thế lực nước ngoài, chủ yếu vẫn là do Hỏa Liệt Quốc chiến tranh thất bại, vì vậy rất nhiều tiền đổ vào thị trường tài sản, cuối cùng dẫn đến năng lượng toàn bộ bị mắc kẹt trong thị trường tài sản không thể rút ra được.

Còn lần này là Công Chúa đang giăng bẫy, muốn cát đi toàn bộ năng lượng của thành Thần Thông.

Ở Hỏa Liệt Quốc, vẫn có quốc gia, hào môn duy trì giá tài sản, nhưng Công Chúa thì sẽ không tốt bụng như vậy, nàng chắc chắn sẽ rút chân rời đi.

Tác Tạp cũng nhận ra vấn đề, nhưng đây là hành vi tự phát của bách tính, cô ấy cũng không có cách nào.

Cho dù biết là A Tổ Lạp đứng sau, nhưng nàng cũng đang chi tiền, lại không thể nói nàng làm chuyện xấu.

Thử thách đã đến, Tác Tạp biết đây là thử thách đối với việc quản lý thành phố của họ, nếu không thể xử lý tốt, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn.

Lời nhắc nhở của Vương thúc rất kịp thời, Tác Tạp và Thần Thông cũng tụ tập lại bàn bạc, chỉ có thể nghĩ cách ngăn chặn sự tăng giá tài sản, sau đó nghĩ cách ổn định sản xuất, khiến mọi người đi làm việc chứ không phải lao vào ngành tài sản.

Khó làm quá, thực sự quá khó làm.

Tác Tạp biểu thị thành phố không dễ xây dựng, kinh tế không dễ quản lý, trị đại quốc như phanh tiểu tiên quả thực là không sai một chút nào, đối mặt với đạn dược tiền bạc của A Tổ Lạp, Tác Tạp cảm thấy cả người đều tê dại.

Cho dù Vương thúc đã nhắc nhở, nhưng muốn khống chế lại không dễ dàng.

May mắn thay Thần Thông vẫn còn minh mẫn, ít nhất vẫn chưa bó tay.

Hơn nữa, Quan Sơn Hải đã tiến hành quản lý thống nhất đối với lương thực, vải vóc, muối ăn, sắt thép, điện lực, về cơ bản hiện tại vẫn ổn định, chỉ là trong ngắn hạn chắc chắn sẽ có phiền phức.

Giải quyết một vấn đề, vấn đề tiếp theo lại xuất hiện.

Trước đây cho rằng vấn đề lớn nhất là sự bành trướng quân sự của Hỏa Liệt Quốc, còn có dã tâm của Hỏa Liệt Vương, hiện tại họ đều đã bị đánh bại, nhưng vấn đề phát triển mới lại xuất hiện.

Chương 2712

Thực sự không dám tưởng tượng phía sau còn có bao nhiêu vấn đề đang chờ đợi chúng ta.

Xem ra con đường hòa bình là một con đường đầy chông gai.

Tác Tạp nhận thức được vấn đề sẽ nối tiếp nhau, cho dù hiện tại đã kiềm chế được vấn đề tăng giá tài sản, phía sau còn có những vấn đề khác.

Ví dụ như những người đã làm giàu nhờ môi trường địa lý thuận lợi thì làm thế nào để phát triển các khu vực lạc hậu.

Những nơi đã giàu có rồi thì làm thế nào để tiếp tục kiếm tiền.

Những vấn đề này đều rất thực tế.

Trước tiên hãy giải quyết vấn đề trước mắt.

Mỗi thế hệ có trách nhiệm của mỗi thế hệ, công việc của chúng ta là xây dựng nền tảng vững chắc cho họ.

Kha Tháp Lạp biểu thị anh trai và vị hôn phu cũng không cần quá khó xử, bởi vì vấn đề quá nhiều, chỉ dựa vào cái đầu nhỏ của họ cũng không giải quyết được, chi bằng cứ thảo luận về vấn đề trước mắt.

Thực ra cũng không có quá nhiều cách, chỉ có thể khiến mọi người chịu đựng một chút, kiềm chế sự tăng giá tài sản, sau đó tạo ra nhiều cơ hội việc làm hơn.

Đỗ Lan âm thầm quan sát, phát hiện A Tổ Lạp cũng đang phát điên, không hề dễ dàng hơn Thần Thông chút nào, bởi vì tiền của nàng đều là đi vay, đã vượt xa giá trị của âm dương điện trì nguồn năng lượng chính của nàng, vì vậy nàng nhất định phải chứng minh mình có khả năng trả tiền thì mới có thể tiếp tục vay tiền.

Nhưng nợ càng nhiều, lãi phải trả cũng càng nhiều, không trả không được.

Không trả lãi, thì không thể tiếp tục vay tiền, đây là một mâu thuẫn mà Công Chúa cũng không thể vượt qua.

Trò chơi tài chính này, người bình thường căn bản không thể chơi được, may mắn thay nội tâm của A Tổ Lạp vô cùng mạnh mẽ, cho dù đang nhảy múa trên dây thép, cũng hoàn toàn không sợ hãi.

Hiện tại thành Thần Thông trở thành vấn đề của nàng, bởi vì công kích đã lâu mà không hạ được, biên độ tăng giá tài sản không thể khiến nàng hài lòng, không thể thu hoạch một cách sảng khoái.

Đã tăng một chút, nhưng chưa tăng hoàn toàn, điều này rất khó xử.

Biên độ này căn bản không đủ để thỏa mãn dã tâm của A Tổ Lạp, nàng còn muốn một lần cát đi toàn bộ năng lượng dùng cho sản xuất của thành Thần Thông.

Số tiền tăng giá hiện tại căn bản không đủ để ăn uống.

Thực sự không được, thì đi Hỏa Liệt Quốc thu hoạch sao.

A Tổ Lạp thầm nghĩ nếu không thể thu hoạch đủ lợi nhuận ở thành Cộng hòa, thì cũng chỉ có thể đại nghĩa diệt thân hy sinh thân mình vì đại nghĩa, ra tay với tổ quốc của mình.

A Tổ Lạp không ngại đưa bàn tay đen tối tội lỗi về phía quê hương đã sinh ra và nuôi dưỡng nàng.

Đỗ Lan không nhịn được nhắc nhở: Kế hoạch của ngươi tuy không tệ, nhưng ngươi có một vấn đề nhỏ, đó là ngươi chưa bồi dưỡng được chính quyền thân mình.

Điều này dẫn đến khi ngươi thu hoạch sẽ phải trả nhiều chi phí hơn, cho dù ngươi có ý muốn đầu tư vào Hỏa Liệt Quốc, nhưng đến lúc đó cũng có thể bị trói buộc, trừ khi ngươi có thể ủng hộ một vị quốc vương thân ngươi.

Kế hoạch của A Tổ Lạp rất tốt, chỉ có một chút thiếu sót nhỏ, đó là không ủng hộ chính quyền thân mình.

Vì sao đế quốc Mỹ có thể thu hoạch toàn thế giới.

Chính là vì họ sẽ ủng hộ chính quyền thân Mỹ, đến khi thu hoạch mới có thể thuận lợi, nhẹ nhàng.

A Tổ Lạp bừng tỉnh, việc quá nhiều, nàng quả thực đã quên mất điểm này.

Tuy nhiên, ở Hỏa Liệt Quốc, việc ủng hộ một vị quốc vương thân mình không dễ dàng.

Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có một cách: kẹp tiền nhét tiền.

Dù sao A Tổ Lạp là người gây chiến, lợi ích trong tay nàng toàn bộ là của người khác, nàng rất hào phóng.

Quốc vương thì hào phóng, quốc vương cũng keo kiệt.

Khi chia lợi ích của người khác, quốc vương hoàn toàn có thể khẳng tha nhân chi khái lấy của người khác làm của mình để hào phóng, khi chia lợi ích của mình, quốc vương sẽ không chi một đồng nào.

Hiện tại tiền của A Tổ Lạp toàn bộ là không thủ sáo bạch lang mà có, vì vậy giết gia cầm tâm không đau, biểu thị muốn ủng hộ thế lực thân mình, cách tốt nhất chính là kẹp tiền.

Không thể bồi dưỡng người đương chức, phải ủng hộ người tại dã người ngoài chính quyền, tốn ít tiền hơn, càng ít tốn sức hơn.

Cái đầu nhỏ gây chuyện của A Tổ Lạp bắt đầu quay rất nhanh, đây cũng là một khoản tính toán kinh tế.

Bỏ tiền cho người tại dã gây chuyện, sau khi hoàn thành thu hoạch thì chia ba bảy với họ, bảy phần là của mình, ba phần là của người ta.

Đỗ Lan biểu thị A Tổ Lạp quả thực có thiên phú làm chuyện xấu, dù sao phàm là chuyện có thể tổn nhân lợi kỷ hại người lợi mình, nàng đều không cần làm bất kỳ sự đấu tranh đạo đức nào, nghĩ đến là làm, chỉ cần có lời, nàng căn bản không quản kết quả ra sao.

Quả nhiên là người mình đã chọn, giỏi đến mức rợn người.

Cần bao nhiêu tiền để phản bội, có thể kiếm được bao nhiêu tiền, sau đó chia chác như thế nào, lợi nhuận cuối cùng của quá trình này ra sao, tính toán xong là có thể tiến hành thuận lợi.

A Tổ Lạp chưa từng xem xét việc phát triển, chỉ cần người khác không phát triển được, thì có thể liên tục cát cửu thái, mô hình này có thể tồn tại lâu dài.

Thực ra mô hình này cũng có vấn đề, đó là tiền A Tổ Lạp vay chỉ có càng ngày càng nhiều, mức độ cát cửu thái sẽ càng ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng nếu xuất hiện một hai lần thiên tai nhân họa, cuối cùng sẽ bùng nổ chiến tranh phản kháng.

Phát triển là biến đổi, cát cửu thái là bất biến, biến số cuối cùng sẽ đánh bại bất biến.

Sau khi Đỗ Lan nhắc nhở, A Tổ Lạp nhanh chóng bắt đầu hành động.

Chỉ có thể nói đây là thất bại trong giáo dục của vị Hỏa Liệt Vương tiền nhiệm, đã dạy A Tổ Lạp tranh quyền đoạt lợi, dẫn đến cả đời nàng đều sống vì mục tiêu này, căn bản không thể dừng lại.

A Tổ Lạp song tuyến thao tác vận hành hai hướng, đồng thời cũng bồi dưỡng những người phản đối trong thành Thần Thông.

Thế là trong thành xuất hiện rất nhiều người phản đối Thần

Thông, họ yêu cầu Thần Thông từ chức.

Thần Thông rất bất lực, bị gọi là Hỏa Liệt Vương thứ hai đã chịu đựng rồi, bây giờ lại có người trực tiếp muốn hắn từ chức, hắn cũng không biết rốt cuộc đây là cái quỷ gì.

Rõ ràng mình là vì lợi ích chung, lẽ nào cầm tiền rồi là có thể đứng ở phía đối lập với mình sao.

Sự thật chứng minh, có thể.

Thực sự là đao quang kiếm ảnh, tuy không đổ máu, nhưng lại đầy rẫy nguy cơ, hơi bất cẩn là sẽ gặp xui xẻo.

Bọn họ đã quên rằng Thần Thông giành được sự tôn trọng, không chỉ vì phẩm đức của hắn, mà còn vì sức mạnh của hắn.

Hiện tại phải học theo Thương Ưởng biến pháp, chặt đầu bảy trăm người, nhuộm đỏ dòng sông, mới có thể chính thị thính chấn chỉnh kỷ cương.

Đỗ Lan vừa cho Công Chúa ý kiến xong, lập tức chạy đến chỗ Thần Thông, tiếp tục cho hắn ý kiến.

Thần Thông biểu thị mình sẽ không giết người, hắn sẽ tìm Tổ Khấu thương lượng, vấn đề này đối phương cũng đã gặp phải.

Tổ Khấu quả thực đã gặp phải, cách giải quyết của ông ta là mở hội nghị, sau đó uy hiếp lợi dụ những người phản đối, nói chuyện chân thành với người của mình.

Dù sao cũng là nói rõ mọi chuyện, giảng rõ đạo lý.

Nếu họ vẫn muốn phản đối, thì ông ta sẽ không khách khí.

Tóm lại là không ngừng nói đi nói lại những lời giống nhau, đôi khi Tổ Khấu còn nghi ngờ mình sẽ biến thành một phục độc cơ máy lặp lại.

Thần Thông cũng học theo, cũng mở hội nghị, nói với những người phản đối rằng đừng gây rối, nếu ủng hộ mình thì mọi người cùng phát triển, nếu phản đối mình cản trở phát triển, thì mình sẽ không khách khí.

Nói với người của mình rằng làm việc phải công chính, không được tham lam hưởng thụ, không được tư lợi tham nhũng Dù sao cũng là không ngừng phục độc, Thần Thông cũng lĩnh ngộ được bản chất con người thực ra là một phục độc cơ.

Phục độc vẫn có hiệu quả.

Dưới sự lặp đi lặp lại của Thần Thông, quả thực có người cảm thấy Thần Thông vẫn là người tốt, không thể vì tiền mà phản bội hắn.

Nhưng cũng có người cho rằng người tốt thì nên bị thương chỉ vào, bán đứng người tốt không cần lo bị báo thù, số tiền này kiếm được yên tâm, tiêu xài thoải mái.

Bản chất con người là một phục độc cơ, Thần Thông từ chỗ Tân Hỏa Liệt Vương học được áo nghĩa của phục độc, bắt đầu không ngừng phục độc, lặp đi lặp lại, vẫn có hiệu quả, tuy nói không lớn, nhưng chi phí thấp.

Chi phí thấp, lại có chút hiệu quả, chắc chắn là phải tiếp tục.

Thực sự là ngươi đến ta đi, Công Chúa ra chiêu, Thần Thông đón chiêu, hai người đấu không ngớt.

Trước tiên là tài sản tăng cấp, sau đó là đối đầu ý thức hệ.

Chương 2713

Thần Thông tuy mệt mỏi chống đỡ, nhưng ít nhất không phải không có sức chống trả, biểu hiện cũng rất tốt.

Nhưng phòng ngự mãi thì không được, Thần Thông cũng đang ủ đại chiêu, hắn chuẩn bị thống nhất hệ thống chi trả toàn cầu, sau đó thành lập quân đội thống nhất, lấy mục tiêu thiên hạ đại đồng.

Thiên hạ đồng lợi, khả vị đại đồng Mọi người cùng có lợi, đó gọi là đại đồng.

Tất cả mọi người trên thiên hạ đều có một mục tiêu lợi ích chung, đó chính là thiên hạ đại đồng.

Vậy thì việc thành lập hệ thống chi trả thống nhất và quân đội thống nhất vẫn rất hữu dụng, đây chính là chiêu của Thần Thông.

Cũng giống như những gì Hư Tử đã làm ở Thổ Cường Quốc, Hư Tử đã thành lập Đái Lạp, đồng thời cũng thành lập Hư Tử Võ Sĩ, có ảnh hưởng rất lớn đến sự thống nhất của Thổ Cường Quốc.

Mặc dù ông ta không đồng tình với sự bành trướng của Tần Thủy Vương, nhưng cuối cùng ông ta cũng không chia cắt Thổ Cường Quốc một lần nữa.

Phải biết rằng khi Tần Thủy Vương chết, Hư Tử vẫn còn sống, Thần Thông cũng không chia cắt Thổ Cường Quốc nữa, mà là thành lập tổ chức Đái Lạp giúp Thổ Cường Quốc duy trì thống nhất.

Có thể thấy Thần Thông cũng biết rằng muốn hòa bình, thống nhất là không thể tránh khỏi, nhất định phải có chế độ chi trả thống nhất và kỹ thuật quân sự thống nhất.

Vì vậy, Thần Thông học theo Hư Tử, dù sao hiện tại quốc phòng của mọi người đều giao cho Thần Thông, cố gắng hết sức dùng tiền phát triển quân sự vào việc phát triển chung.

Thần Thông nghĩ rằng việc thành lập một lực lượng quân sự bao phủ toàn cầu cũng tốt, đương nhiên quan trọng hơn là phải thúc đẩy hệ thống chi trả thống nhất, có cái này thì mọi người mới ổn định.

Thông qua một loạt rèn luyện, Thần Thông đối với quân đội đã không còn bài xích như vậy nữa, hắn nhận thức được sức mạnh là cần thiết, có thưởng có phạt mới là cách duy trì hòa bình.

Thưởng là để gắn kết lòng người, phạt là để ngăn chặn có người động đến lợi ích của người khác, cả hai đều rất cần thiết.

Mà hệ thống chi trả thống nhất thì càng quan trọng hơn nữa, có thể giảm chi phí giao dịch cho mọi người, hơn nữa còn có thể ngăn chặn gian thương dùng tỷ giá hối đoái gây chuyện.

Tốt nhất là thống nhất luôn các loại tiền tệ khác nhau, tránh cho gian thương làm bậy.

Hàng hóa đại tông, tỷ giá hối đoái, thao túng tài sản đây là ba pháp bảo mà gian thương giỏi nhất.

Không có tỷ giá hối đoái, thì đã phế bỏ một chân của gian thương.

Lại khống chế hàng hóa đại tông, thì là phế bỏ hai chân.

Cuối cùng chỉ còn lại thao túng tài sản.

Thần Thông cũng đang học hỏi nhanh chóng, nhanh chóng thích nghi.

Đỗ Lan biểu thị đã không còn gì để dạy Thần Thông nữa, hắn đã hoàn toàn lý giải được phương pháp vận hành của quan hệ phân phối, lý giải được cách duy trì quan hệ phân phối thông qua thưởng phạt.

Thưởng là lý do mọi người ủng hộ quan hệ phân phối, phạt là để ngăn chặn có người phá hoại quan hệ phân phối.

Vì vậy, trong tay Thần Thông nhất định phải có tài nguyên để thưởng, cũng phải có sức mạnh để phạt.

Thưởng phải thưởng rõ ràng minh bạch, phạt phải phạt đường đường chính chính, như vậy hắn mới xem như là nhập môn.

Để chống lại Thiên Nhân có thể xâm lược, phải thành lập một lực lượng vũ trang toàn cầu.

Thần Thông có đủ lý do, Thiên Nhân giống như một thanh kiếm Damocles treo trên đầu, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Điểm này mọi người không thể phản bác, cũng không tiện phản đối, bởi vì có lý.

Chúng ta còn phải xây dựng một hệ thống chi trả thống nhất, đối với thuế thu cũng phải quản lý thống nhất, để thúc đẩy hơn nữa sự phát triển kinh tế.

Không được.

Lập tức có người phản đối, họ rất rõ ràng nếu giữa các địa phương không thiết lập rào cản, họ sẽ rất khó độc quyền hàng hóa, không độc quyền thì rất khó kiếm tiền.

Nhất định phải duy trì thuế quan, có rào cản mới dễ thu thuế.

Ví dụ như Vạn Lý Trường Thành, chắc chắn rất nhiều người hỏi Trường Thành dài như vậy, lẽ nào thực sự có thể ngăn được kẻ địch vượt tường sao.

Không ngăn được.

Quân đội nếu thực sự muốn vượt qua Trường Thành thì có rất nhiều cách, nhưng có thể ngăn được thương nhân.

Thương nhân mang theo lượng lớn hàng hóa, họ không thể vượt tường.

Thương nhân chỉ có thể đi qua các cửa ải Trường Thành, như vậy sẽ không phải lo lắng về buôn lậu.

Sự thật cũng chứng minh, chỉ cần các dân tộc du mục phương Bắc muốn xâm lược, Trường Thành căn bản không có tác dụng.

Nhưng Trường Thành lại có thể quản lý buôn lậu.

Vì vậy, những thứ như cửa ải ngoài giá trị quân sự, giá trị lớn hơn còn là giá trị thương mại.

Địa phương cần thu thuế, thương nhân cần độc quyền, còn việc giá hàng hóa tăng cao thì không liên quan đến họ.

Đương nhiên, thuế quan còn có một tác dụng nữa, đó là chủ nghĩa bảo hộ địa phương, ngăn chặn các ngành công nghiệp yếu thế của địa phương bị người khác đánh bại.

Tóm lại, Thần Thông lại một lần nữa gặp phải sự phản đối.

Quân đội có thể xây dựng, nhưng hệ thống chi trả thống nhất thì không được, việc bãi bỏ các cửa ải địa phương thì càng không được.

May mắn thay Thần Thông đã sớm quen rồi, lại một lần nữa hóa thân thành phục độc cơ, biểu thị rằng để kinh tế có sức sống hơn, đây là điều cần thiết.

Thiên Nhân đều đã xuất hiện, bất kể nguyện ý hay không, chúng ta đều là người một nhà, đều nên đoàn kết nhất trí, không thể làm chủ nghĩa khu vực nữa.

Ta cũng không nói gì vì hòa bình, chỉ là vì phát triển kinh tế, chỉ là vì bách tính được sống một cuộc sống tốt đẹp.

Thần Thông đã không còn nói hòa bình nữa, bởi vì hắn biết chỉ cần làm tốt việc dẫn dắt, mọi người tự nhiên sẽ đi đến hòa bình.

Khi tài nguyên hướng về chiến tranh, thì nhân tài sẽ lũ lượt gia nhập chiến tranh, lấy chiến tranh làm cách giải quyết vấn đề.

Khi tài nguyên hướng về phát triển, nhân tài sẽ tìm kiếm môi trường phát triển ổn định, hòa bình tự nhiên sẽ trở thành sự theo đuổi của mọi người.

Đây là chuyện rất bình thường, không phải chỉ dựa vào hô hào là có tác dụng.

Chiến tranh và hòa bình đều là những đáp án để giải quyết vấn đề, phải xem tài nguyên rốt cuộc sẽ thiên về hướng nào.

Thần Thông đã không còn hô hào hòa bình nữa, nếu tài nguyên nghiêng về chiến tranh, hắn có hô khan cả cổ họng cũng vô dụng.

Bởi vì tham gia chiến tranh còn có một miếng cơm để ăn, không tham gia chiến tranh thì trực tiếp chết đói.

Nếu Thần Thông không thể giải quyết vấn đề định hướng tài nguyên, thì hòa bình của hắn chỉ sẽ hại chết nhiều người hơn.

Lại một lần nữa bằng cách phục độc cơ lặp đi lặp lại để giảng giải, cuối cùng cũng có một số người biểu thị sự ủng hộ.

Điều này không được.

Công Chúa vừa nghe liền không chịu, tập đoàn đa quốc gia của mình còn chưa xây dựng xong, Thần Thông đã muốn phá vỡ ranh giới giữa các quốc gia sao.

Vậy tập đoàn đa quốc gia của nàng chẳng phải sẽ trở thành vô căn phù bình bèo dạt không rễ.

Chẳng phải sẽ trở thành một tập đoàn quốc gia.

Có quốc gia thì mới có thể khóa đi khóa lại vượt qua các quốc gia, liên tục hoành khiêu làm mưa làm gió.

Không có quốc gia, thì nàng không phải là ngoại xí, mà trở thành một doanh nghiệp bình thường.

Thị khả nhẫn thục bất khả nhẫn.

Điều này có thể nhẫn nhịn được sao.

Công Chúa lập tức bỏ trọng kim mời các tập đoàn vận động hành lang, nhất định phải khiến Hỏa Liệt Quốc, Nam Cực, Bắc Cực, Thổ Cường Quốc đều từ chối hệ thống chi trả thống nhất.

Lần này là Thần Thông ra chiêu, Công Chúa đón chiêu.

Công Chúa tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra, vì vậy dốc toàn lực, nhất định phải duy trì cục diện hiện tại.

Chương 2714

Từ đối quyết Ngự Thuật đã nâng lên thành kiểm soát chính sách, chiến đấu tuy không đổ máu, nhưng càng biến hóa khôn lường.

Đỗ Lan biểu thị đây đã không còn là đối quyết Ngự Thuật đơn thuần nữa, mà là sự nắm bắt chính sách.

Hai bên đều muốn chính sách có lợi cho mình, vì vậy cần phải giành được nhiều sự ủng hộ hơn.

Lúc này thì xem ai giành được nhiều sự ủng hộ hơn, chính sách sẽ nghiêng về phía đó.

Họ đều phải đưa ra lợi ích, kể những câu chuyện hay.

Họ không còn đang chơi cờ nữa, mà là hy vọng luật chơi cờ có thể có lợi cho mình, có thể nghiêng về phía mình.

Công Chúa vừa kẹp tiền, vừa tìm Thổ Cường Quốc làm đối tác, kể một câu chuyện về một tương lai tươi đẹp của việc cát cửu thái lâu dài.

Thần Thông thì vừa phục độc, vừa miêu tả sự phồn vinh và thịnh vượng của thị trường sau khi thống nhất đo lường, miêu tả sự trợ lực của hệ thống chi trả thống nhất đối với trăm nghề.

Công Chúa có tính nhắm mục tiêu rõ ràng hơn, mục tiêu của Thần Thông vĩ đại hơn.

Hai câu chuyện đều có ưu nhược điểm riêng, vì vậy là nước với lửa, cạnh tranh kịch liệt.

Lưu Lãng Địa Cầu lần đầu tiên chủ động tiếp xúc với văn minh ngoài hành tinh, liền phát hiện ra rằng phàm là sinh mệnh trí tuệ đều không thể thoát khỏi quan hệ phân phối.

Thực ra lần đầu tiên họ bị động tiếp xúc với văn minh ngoài hành tinh, người khủng long, cũng cần phân phối.

Chỉ là người khủng long thu hoạch các hành tinh trong toàn vũ trụ, vì vậy tài nguyên nhiều hơn, những khuyết điểm của quan hệ phân phối sẽ không gây ra vấn đề.

Vì vậy, vấn đề văn minh về cơ bản chính là vấn đề phân phối, và không có giải pháp nào giải quyết triệt để một lần là xong.

Con người nhìn hai con đường của Thần Thông và Công Chúa, phát hiện đây chính là hai con đường mà sinh mệnh trí tuệ có thể đi, không có lối thoát nào khác.

Hoặc là vùi đầu khổ cực làm việc, hoặc là bành trướng ra bên ngoài.

Đáng tiếc cả hai cũng không thể giải quyết quan hệ phân phối, cũng không thể giải quyết mâu thuẫn của sản nghiệp.

Trừ khi nhân loại thực sự lĩnh ngộ lý trí tối thượng, nếu không quan hệ phân phối chắc chắn vẫn sẽ trở thành trở ngại của sự tiến bộ.

Xem lâu như vậy, nhân loại cũng không khỏi cảm thán sự hạn chế của sinh mệnh trí tuệ, cuối cùng sinh mệnh vẫn không thể đạt đến cảnh giới hoàn mỹ.

Cho dù nắm giữ tốc độ ánh sáng, cũng chỉ là có khu vực giao dịch và chiến tranh lớn hơn mà thôi.

Cũng giống như những gì Đại Vũ đã làm, khai thông kênh mương, nạo vét thủy lộ, mục tiêu cuối cùng là để Cửu Châu có thể tiến hành mậu dịch, có thể tập trung các đặc sản địa phương lại với nhau, vì vậy mới có nhà Hạ được thành lập.

Có thể nói muốn giàu trước hết phải làm đường, quá khứ, hiện tại, tương lai đều là chân lý.

Giao thông chính là nền tảng để triển khai mậu dịch và chiến tranh, nền tảng của nền tảng.

Nhân loại khát vọng gặp được người ngoài hành tinh, lẽ nào chẳng phải cũng hy vọng tìm thấy một khách hàng tiềm năng nữa, có thể trao đổi có không với nhân loại sao.

Nhân loại sản xuất đang đối mặt với vấn đề dư thừa năng lực sản xuất, thực ra từ thời Mặc Tử đã được đề xuất, vì vậy ông ấy đề xuất rằng trăm nghề chỉ cần sản xuất đủ dùng là được, không cần sản xuất quá nhiều.

Mặc Tử có thể xem là người phát ngôn của kinh tế kế hoạch, đáng tiếc kinh tế kế hoạch cũng không phải nói kế hoạch là có thể kế hoạch được.

Cái gọi là kế hoạch không bằng biến hóa, nếu không có năng lực tính toán mạnh mẽ, không xem xét các loại biến số khác nhau, thì làm sao có thể có kinh tế kế hoạch.

Thời Mặc Tử, năng lực tính toán hữu hạn, căn bản không thể thực hiện kinh tế kế hoạch.

Vì vậy, Quản Trọng xa xỉ vẫn phù hợp với thời đại hơn, có thể tạo ra nhiều việc làm hơn, có thể giải quyết vấn đề dư thừa năng lực sản xuất hơn.

Quản Trọng sùng thượng xa xỉ, đương nhiên sự xa xỉ của ông ấy không chỉ đơn giản là hưởng thụ, mà là một thủ đoạn, thông qua tiêu dùng xa xỉ để kích thích kinh tế, cung cấp việc làm.

Ông ấy yêu cầu khi xây dựng tường thành, cung điện, trước tiên phải thuê người nghèo, lấy công thay thế cứu trợ, không chỉ là để chư hầu hưởng thụ, mà nhiều hơn là vì sự lưu thông kinh tế.

Đối mặt với dư thừa năng lực sản xuất, Mặc Tử và Quản Trọng đã đưa ra những tư tưởng khác nhau, cuối cùng tư tưởng của Quản Trọng nhất quán được áp dụng cho đến ngày nay, kích thích tiêu dùng vẫn là phương thức quan trọng để chấn hưng kinh tế.

Còn kinh tế kế hoạch do hạn chế về năng lực tính toán, thực sự không thể làm được chính xác, không thể tính toán chính xác xã hội cần bao nhiêu hàng hóa cụ thể.

Đương nhiên, nếu có đủ năng lực tính toán để tính toán xã hội cần bao nhiêu hàng hóa, thì kinh tế kế hoạch tuyệt đối là vũ khí lợi hại để đối kháng dư thừa năng lực sản xuất.

Công nghiệp, bất kể là thủ công nghiệp hay đại công nghiệp máy móc đều sẽ gặp phải tình trạng dư thừa năng lực sản xuất.

Không có cách giải quyết nào tốt lắm, vì vậy tốt nhất là khai thông giao thông, đi đến thị trường mới, đây là phương pháp giải quyết tối ưu.

Vì vậy, những người khai thác sẽ được mọi người ghi nhớ.

Lưu Lãng Địa Cầu hiện tại đã nắm giữ tốc độ ánh sáng, lại không muốn học người khủng long phá hoại hành tinh, vậy thì họ cũng chỉ có thể trao đổi có không với những người ngoài hành tinh khác.

Tuy nhiên, điều này có một vấn đề, người ngoài hành tinh vì sao phải tin tưởng Lưu Lãng Địa Cầu.

Ví dụ như hành tinh của Thần Thông hiện tại, họ cũng không tin tưởng Thiên Nhân.

Sự phá hoại của người khủng long tuy tàn bạo, nhưng chi phí rất thấp, căn bản không cần lòng tin của nhân loại, họ trực tiếp đuổi theo Địa Cầu rồi phá hủy Địa Cầu.

Nếu là giao dịch, thì phải tiếp xúc với người Địa Cầu trước, sau đó còn phải giành được lòng tin của người Địa Cầu, lượng giao dịch ban đầu chắc chắn nhỏ đến đáng thương.

Vượt qua biển sao mênh mông, chỉ vì lượng giao dịch nhỏ bé này sao.

Người khủng long cũng không ngốc.

Vì vậy, vẫn là theo quy tắc rừng rậm tăm tối, thấy trước thì diệt trước, chi phí thấp, hiệu quả vượt trội.

Vì vậy, tốt nhất vẫn là học theo văn minh Đại Thần như kiểu triều cống mậu dịch, khiến người khác đến triều cống, khiến mọi người chủ động mang đồ đến, chứ không phải đi khai thác thị trường.

Vì vậy, tương lai tốt nhất là an định lại, sau đó dựa vào tốc độ ánh sáng để khai thác các tuyến đường triều cống, đến lúc đó khiến các văn minh địa phương theo đường thương mại tìm đến Lưu Lãng Địa Cầu, sau đó làm ăn với Địa Cầu, mua hàng hóa của Địa Cầu.

Lại thông qua triều cống mậu dịch để thiết lập một hệ thống chi trả, tiền tệ của Địa Cầu cũng có thể lưu thông ra ngoài.

Tiền tệ và hàng hóa cùng lúc xuất ra, đổi lấy tài nguyên của văn minh khác, như vậy mới là mậu dịch ổn định.

Nhìn Thần Thông và Công Chúa, Lưu Lãng Địa Cầu cũng phải suy nghĩ về tương lai của mình, nghĩ xem rốt cuộc nên khai thác thương mại của mình như thế nào.

Đều là bước vào thời đại mới, Thần Thông và Công Chúa đối mặt với vấn đề, Lưu Lãng Địa Cầu cũng có vấn đề.

Họ đều đối mặt với một thế giới mới lưu thông chưa từng có, đều cần đưa ra những phương pháp ứng phó mới.

Trước khi Hỏa Liệt Quốc bành trướng, các thế lực lớn trên hành tinh Ngự Thuật tuy có giao lưu, nhưng chủ yếu là tầng lớp tinh hoa.

Hiện tại bách tính bình dân cũng có thể đi khắp nơi, giao thông thuận tiện chưa từng có.

Toàn bộ xã hội đều đột nhiên kéo gần khoảng cách lại, vì vậy Thần Thông và Công Chúa đều đang suy nghĩ làm thế nào để quy hoạch thế giới này.

Thần Thông muốn thông qua Quan Sơn Hải, thống nhất toàn cầu thị trường, mọi người không nên làm chủ nghĩa bảo hộ khu vực.

Công Chúa cho rằng nên phân chia ba sáu chín đẳng, định kỳ cát cửu thái.

Còn Lưu Lãng Địa Cầu thì đã bước vào thời đại tốc độ ánh sáng, họ cũng đang suy nghĩ làm thế nào để trao đổi có không với các văn minh trong toàn vũ trụ.

Họ không muốn học người khủng long, vậy thì phải trả chi phí lòng tin, phải nỗ lực phát triển thành văn minh Đại Thần, phải làm triều cống mậu dịch.

Đỗ Lan thầm nghĩ Lưu Lãng Địa Cầu cũng còn một chặng đường rất dài phải đi, muốn trở thành văn minh Đại Thần còn gian nan hơn cả Thần Thông thống nhất thị trường.

Văn minh Đại Thần không chỉ là tốc độ ánh sáng, còn phải giành được sự ủng hộ của rất nhiều văn minh như người khủng long.

Hiện tại nhân loại vừa mới bước vào tốc độ ánh sáng, mới được biết đến, con đường phía trước mới là gian nan nhất, chắc chắn phải đi rất nhiều đường vòng, chắc chắn phải giẫm rất nhiều hố, bất kể khó khăn đến mấy cũng phải kiên trì, kiên trì mười vạn năm, đại khái là có thể trở thành văn minh Đại Thần.

Thần Thông và Công Chúa thì không cần kiên trì lâu như vậy, họ chỉ cần kiên trì mười hai mươi năm là thắng bại sẽ rõ.

Chương 2715

Hai người so xem ai có thể điều động được năng lượng lớn hơn, hiển nhiên Quan Sơn Hải điều động được năng lượng chắc chắn nhiều hơn cát cửu thái.

Công Chúa cát cửu thái chỉ có thể cát những khu vực yếu kém, sau khi cát xong còn phải chia chác, vậy năng lượng nàng có thể điều động sẽ ít đi.

Còn phía Thần Thông thông qua kiến thiết và phát triển, thông qua Quan Sơn Hải tụ tập được năng lượng ngày càng nhiều, kết quả đã rõ ràng.

Ai tụ tập được năng lượng càng nhiều, hiệu suất càng cao, người đó thắng.

Cạnh tranh quan hệ phân phối còn trực tiếp hơn, tàn khốc hơn so với tỷ thí Ngự Thuật, hoàn toàn là ưu thắng liệt thái ưu việt thắng, kém cỏi bại.

Nếu thua Ngự Thuật, Công Chúa còn có thể nói mình thua Thần, nếu thua quan hệ phân phối, nàng không thể tìm được bất kỳ lý do nào.

A Tổ Lạp hy vọng tìm Thổ Cường Quốc làm đồng minh, cùng nhau cát cửu thái.

Nhưng Thần Thông lại tìm tất cả mọi người trên thiên hạ làm đồng minh, bất kể là phát triển hay lạc hậu, Thần Thông đều hứa hẹn phát triển, muốn kết bạn với tất cả mọi người.

Người cát cửu thái không thể kết bạn với toàn thế giới, bẩm sinh đã có thiếu sót.

Cho dù thông qua cát cửu thái giành được ưu thế trong một trăm năm ngắn ngủi, nhưng lịch sử sẽ không kết thúc, lịch sử đều được tính bằng nghìn năm, một trăm năm chỉ là một cái chớp mắt.

Cuối cùng lịch sử sẽ chứng minh thiên hạ phi nhất nhân chi thiên hạ, nhi thị thiên hạ nhân chi thiên hạ thiên hạ không phải của riêng một người, mà là của tất cả mọi người.

Thiên hạ không phải của người cát cửu thái, mà là của tất cả mọi người.

Muốn giành được thiên hạ, trước tiên phải hiểu rõ thiên hạ phi nhất nhân chi thiên hạ, nhi thị thiên hạ nhân chi thiên hạ.

Công Chúa và người cát cửu thái cùng trị thiên hạ, thì lại giống với thời Tống.

Khi đó Tống Thần Tông nói ta để Vương An Thạch biến pháp là vì bách tính được sống tốt, có gì sai.

Đại thần trực tiếp nói một câu bệ hạ dữ sĩ đại phu cộng trị thiên hạ, nhi phi dữ bách tính cộng trị thiên hạ bệ hạ cùng sĩ đại phu trị thiên hạ, chứ không phải cùng bách tính trị thiên hạ, trực tiếp khiến Tống Thần Tông không nói nên lời.

Cho dù Vương An Thạch biến pháp có tốt đến mấy cũng vô dụng, bởi vì đã động chạm đến lợi ích của sĩ đại phu, căn bản không thể đẩy mạnh.

Ngay cả Ung Chính Hoàng Đế đẩy mạnh sĩ thân nhất thể nạp lương đương sai sĩ đại phu và thân nhân cùng chịu trách nhiệm thuế và lao dịch, cuối cùng con trai ông cũng chọn bãi bỏ.

Vì vậy, Công Chúa chọn cùng người cát cửu thái trị thiên hạ, bỏ qua những người khác, cũng không thể nói nàng sai.

Từ góc độ của một nữ vương phong kiến mà nói, đây chính là phương án tối ưu.

Bởi vì Công Chúa không thể chờ đợi, nàng cần lập tức có được lợi ích, ổn định nền tảng của mình, nếu không làm được thì địa vị của nàng sẽ không ổn định.

Bởi vì Công Chúa hoàn toàn là một tập đoàn lợi ích, không có lý tưởng, chỉ là chia chác.

Giành được sự ủng hộ của các hào môn cát cửu thái, thế lực của Công Chúa rất lớn, cũng dễ bị phản phệ.

Đỗ Lan đều toát mồ hôi thay nàng, đặc biệt là khi Thần Thông áp dụng việc thiết lập hệ thống chi trả thống nhất, muốn tạo ra toàn cầu hóa, càng khiến tập đoàn đa quốc gia của Công Chúa đau đầu.

Con đường cát cửu thái của Công Chúa càng trở nên điên cuồng, lôi kéo một lượng lớn người phản công Thần Thông.

Thần Thông cũng rất khó khăn, trở lực rất lớn.

Bởi vì Thần Thông cũng giống như Tống Thần Tông, ý tưởng rất tốt, muốn thúc đẩy hệ thống chi trả thống nhất để mọi người có thể sống hòa bình, cơ hội phát triển cũng sẽ nhiều hơn.

Nhưng hắn đã động chạm đến miếng bánh của các hào môn và thương nhân khắp thiên hạ.

Trước đây Thần Thông tiến hành Quan Sơn Hải trong thành phố, các hào môn không thể chọc ghẹo thì tránh đi được, bây giờ Thần Thông đưa tay ra toàn thế giới thì quá đáng rồi.

Thần Thông muốn làm gì.

Chẳng lẽ làm Hỏa Liệt Vương đã không thể thỏa mãn hắn.

Hắn còn muốn làm kẻ độc tài sao.

Thực sự không còn cách nào thì chỉ có thể ám sát Thần Thông, ai bảo hắn làm chuyện bậy bạ, cứ để hắn biết cái giá phải trả khi đắc tội hào môn.

Thần Thông không phải là vô địch, có thể hạ độc, cũng có thể đánh lén, còn có thể bắt cóc những người Thần Thông quan tâm.

Cảnh giới thần thông của Thần Thông quả thực rất lợi hại, nhưng Thần Thông không phải lúc nào cũng ở trong cảnh giới thần thông 24 giờ.

Thần Thông là cùng hào môn trị thiên hạ, hắn sao dám hết lần này đến lần khác thăm dò giới hạn của hào môn.

Hắn nên học A Tổ Lạp, phương pháp của A Tổ Lạp mới là chính xác.

Thế giới này không thể không có hào môn, không có hào môn ai sẽ giúp đỡ người gặp nạn, ai sẽ tu sửa cầu đường, ai sẽ thúc đẩy kỹ thuật, ai sẽ bảo vệ hòa bình.

Các hào môn giữa Thần Thông và A Tổ Lạp, chọn A Tổ Lạp.

Đương nhiên cũng có số ít hào môn chọn Thần Thông, tử đạo hữu bất tử bần đạo thà chết bạn chứ không chết mình, đợi Thần Thông làm chết những hào môn khác, đến lúc đó họ có thể ăn xác hào môn để tiếp tục lớn mạnh, căn bản không cần cát cửu thái, biểu thị không hứng thú với tiền của người nghèo, chỉ muốn kiếm tiền của người giàu.

Nhưng những người ủng hộ Thần Thông chỉ là số ít, bởi vì rủi ro quá lớn, nếu thua thì vạn kiếp bất phục.

Đa số hào môn vẫn chọn cát cửu thái, an toàn không rủi ro, chỉ cần duy trì chênh lệch lớn, thì không có vấn đề gì.

Đại quyết chiến sắp bắt đầu, cùng với việc Thần Thông và A Tổ Lạp lần lượt tung ra át chủ bài, các hào môn cũng đã hoàn thành việc chọn phe, triển khai đối quyết.

Lần đối quyết này, so xem ai có năng lượng lớn hơn.

Tác Tạp nói với Thần Thông, điều quan trọng không phải là đánh bại A Tổ Lạp, mà là phải thiết lập quy tắc của riêng mình, phải bao dung thiên hạ, phải mang đến sự phát triển cho tất cả mọi người.

Thần Thông lần này thua chắc rồi, căn bản không ai có thể thay thế vai trò của hào môn.

Công Chúa biểu thị hào môn là không thể thay thế, nhưng Thần Thông lại từng bước đắc tội hào môn, là tự tìm đường chết.

Khi thiên tai, cần hào môn cứu tế nạn dân. khi nghèo khó, hào môn sẽ xây dựng cơ sở hạ tầng. hào môn có tiền đi nghiên cứu kỹ thuật mới, mới có thể mang lại việc làm, mới có thể mang lại sự phát triển.

Không có hào môn, bách tính căn bản không có đường sống.

Công Chúa nghiêm túc nói, đưa ra nhiều điểm cần thiết của hào môn: Hào môn chính là nền tảng của xã hội.

Tác Tạp nghe xong suýt bật cười, đối với cách nói này thì cô ấy coi thường, cô ấy biết rõ, công việc quan trọng nhất của hào môn chính là hấp thụ năng lượng của xã hội, khiến bách tính mãi mãi duy trì ở mức độ cửu thái, không cho họ khả năng thăng tiến.

Hào môn gom tiền, khi thiên tai nhân họa thì thôn tính tài sản của mọi người với giá thấp.

Còn cơ sở hạ tầng của hào môn chỉ ở các khu vực phát triển, tuyệt đối sẽ không đi phát triển các khu vực lạc hậu.

Việc hào môn nghiên cứu khoa kỹ thì càng buồn cười hơn, hào môn có tiền chắc chắn là thao túng hàng hóa đại tông, đi tích trữ đầu cơ, nghiên cứu kỹ thuật làm sao kiếm tiền nhanh bằng mua đi bán lại.

Hào môn quả thực sẽ không để bách tính chết đói, nhưng bách tính dưới sự thống trị của hào môn chỉ là một vũng nước đọng.

Thần Thông thì đang phổ cập giáo dục, đang phát triển kỹ thuật, sau này còn sẽ đi phát triển các khu vực lạc hậu, là muốn khiến bách tính nhận được nhiều năng lượng hơn.

Vì vậy, trận chiến này chúng ta tất thắng, bởi vì tất cả năng lượng của chúng ta nhiều hơn hào môn.

Tác Tạp nói, tin rằng thắng lợi thuộc về họ, tuyệt đối không phải A Tổ Lạp.

Ai có thể điều động được năng lượng nhiều hơn, người đó sẽ thắng.

Hiện tại, năng lượng của A Tổ Lạp và hào môn nhiều hơn, nhưng năng lượng họ có thể đưa ra chỉ có bấy nhiêu, đã đều đưa ra hết rồi.

Còn phía Thần Thông và Tác Tạp vẫn còn rất nhiều năng lượng chưa được kích hoạt.

Đây là trận chiến cuối cùng của Công Chúa và Thần Thông, lần này Công Chúa thua, nàng cũng chỉ có thể gia nhập câu chuyện của Thần Thông, chắc chắn không thể tự mình kể chuyện nữa.

Vì vậy, cả hai đều rất nghiêm túc, Công Chúa cũng điên cuồng kiểm soát dư luận, ném từng đống tiền xuống.

Nhưng Đỗ Lan biết Công Chúa đã thua rồi, nguyên nhân rất đơn giản, Công Chúa và hào môn chính là thông qua việc cát cửu thái điên cuồng mới đạt đến độ cao này, đây chính là độ cao giới hạn của họ, đã rất khó để tiến thêm một bước nữa.

Còn phía Thần Thông và Tác Tạp thì vẫn còn cơ hội tiến thêm một bước nữa, thông qua việc vùi đầu phát triển, thông qua hệ thống chi trả toàn cầu, kích hoạt năng lượng của toàn thế giới.

Bước này chỉ cần thành công, là có thể loan đạo siêu xa vượt lên ngoạn mục, vượt qua Công Chúa và hào môn.

Đương nhiên không loại trừ những điều bất ngờ, ví dụ như Thần Thông và Tác Tạp trẻ tuổi mà chết yểu, hoặc xảy ra một trận thiên tai nhân họa cắt đứt sự phát triển của Thần Thông, dẫn đến kế hoạch thất bại.

Nếu mọi việc thuận lợi, thì Công Chúa chắc chắn sẽ thất bại.

Chương 2716

Vì vậy, là căng thẳng, căng thẳng, căng thẳng, kích thích, kích thích, kích thích.

Tuy không có đao quang kiếm ảnh, nhưng cuộc đối đầu đặt cược tương lai vẫn khiến người ta say mê.

Người Lưu Lãng Địa Cầu cũng cho rằng Thần Thông có khả năng thắng cao hơn, nếu Thần Thông thắng, họ sẽ mời Thần Thông đến Địa Cầu tham quan một chút, họ có thể hợp tác.

Mọi người đều biết, có được nhiều năng lượng hơn, mới có thể đứng ở vị trí bất bại.

Công Chúa chú trọng hiện tại, Thần Thông chú trọng tương lai, hai bên đều dốc hết chiêu bài.

Phía Thần Thông rơi vào thế hạ phong, bởi vì Công Chúa và hào môn dốc toàn lực, phóng thích toàn bộ năng lượng để tấn công.

Năng lượng của phía Thần Thông thì vẫn đang phát triển, trong ngắn hạn vẫn cần phải đuổi kịp năng lượng của Công Chúa, sau đó mới có thể vượt qua.

Trong quá trình này, Thần Thông là hắn cường mặc hắn cường, thanh phong phất sơn cương hắn mạnh mặc hắn mạnh, gió nhẹ thổi núi đá, bất động như núi, tích lương rộng, xây tường cao, chính là một lòng phát triển.

Còn Công Chúa thì không ngừng tiêu hao năng lượng, đáng tiếc không thể lay chuyển nền tảng của Thần Thông, điều này rất bất lực.

Thế tấn công của Công Chúa cũng không thể duy trì mãi, dù sao còn một nhóm hào môn đang chờ chia tiền.

Ánh mắt Công Chúa trở nên nguy hiểm, nếu hào môn làm nàng tức giận, nàng sẽ xử lý hào môn trước, kiểu sát kê thủ noãn giết gà lấy trứng.

Công Chúa tuy hợp tác với hào môn, nhưng dã tâm cá nhân của nàng vẫn là số một, nếu hào môn không nể mặt, thì nàng thực sự sẽ giết người.

Công kích đã lâu mà không hạ được, giữa Công Chúa và hào môn đã phát sinh khủng hoảng lòng tin.

Nếu thế giới trở nên tồi tệ hơn, các hào môn sẽ ra sao.

Bọn họ sẽ phò nguy tế khốn, trở thành anh hùng cứu thế giới, nhưng cái giá phải trả là toàn bộ năng lượng của bách tính sẽ bị hấp thụ.

Bọn họ sẽ không để bách tính chết đói, nhưng từ đó về sau bách tính sẽ không thể có bất kỳ tiến bộ nào nữa.

Thế giới càng loạn, hào môn càng có cơ hội thể hiện, càng có cơ hội vực dậy cục diện.

Đối với hào môn mà nói, điều đáng sợ nhất không phải là hỗn loạn, mà là trật tự mới, là trật tự mới thay thế bọn họ.

Hỗn loạn không thể tiêu diệt hào môn, bởi vì nhân loại không thể mãi mãi ở trong hỗn loạn, con người cần trật tự, mà hào môn chính là đại diện cho trật tự cũ, bọn họ không thể bị thay thế, dù thăng trầm thế nào, bọn họ vẫn có chỗ đứng, vẫn sẽ trở thành anh hùng cứu thế giới, là sự cứu rỗi không thể thiếu của nhân dân.

Nhưng sự xuất hiện của trật tự mới sẽ dẫn đến đối kháng kịch liệt, hào môn cũng có khả năng thất bại.

Vì vậy bọn họ mới kịch liệt phản đối cách làm của Thần thông, bởi vì Thần thông đại diện cho một trật tự mới, một trật tự mà hào môn không thể hoàn toàn nắm giữ.

Hỗn loạn chỉ khiến hào môn càng thêm ổn định, nhưng trật tự mới lại có thể khiến hào môn tan xương nát thịt.

Đương nhiên, kỳ thực không chỉ Thần thông đại diện cho trật tự mới, Công chúa cũng đại diện cho một loại trật tự mới.

Chỉ là trật tự mới của Công chúa thuộc loại ích kỷ, nói chung là không thể thành công, nên hào môn vẫn có thể hợp tác với Công chúa.

Muốn gom hết lợi ích thiên hạ về một mình, nếu có người làm được thì chắc chắn không đến lượt Công chúa, đã sớm có người làm như vậy rồi.

Ngay cả Thần thông hùng mạnh cũng không thể gom thiên hạ về mình, vẫn phải vì thiên hạ mà khai phá lãnh địa mới, Công chúa càng không thể làm được.

Cho nên nàng muốn trói buộc các hào môn, chiếm đoạt tất cả về mình, không những không thể làm được mà ngược lại còn có nguy cơ bị gạt bỏ.

Hào môn không nhất thiết phải có Công chúa, Công chúa chỉ cần làm một linh vật là đủ rồi.

Đối với hào môn, Công chúa giống như Chu Thiên Tử, không cần nàng thực hiện bất kỳ thao tác thực tế nào.

Cho nên khi Công chúa hy vọng hào môn tiếp tục đầu tư, hào môn đã chọn cách gạt bỏ Công chúa.

Trật tự mới ích kỷ mà Công chúa đại diện cũng thất bại, nàng không thể một mình nuốt chửng tất cả hào môn, ngược lại còn bị hào môn khống chế.

Công chúa rất tức giận, nhưng vô phương giải quyết, dù sao nàng chỉ có một mình, chỉ vì dã tâm của chính mình mà nỗ lực.

Trong khi hợp tác với hào môn cắt bớt rau hẹ, nàng cũng luôn muốn cắt bớt rau hẹ của hào môn, nhưng hào môn cũng không phải hiền lành gì, tự nhiên sẽ không để nàng thành công.

Lúc này Công chúa ý thức được mọi chuyện đã trở về ban đầu, ban đầu nàng ở Hỏa Liệt Quốc cũng cô lập không ai giúp, quân đội đều ủng hộ phụ thân, lại còn có huynh trưởng là đối thủ.

Khi đó nàng luôn khao khát lập công xây dựng sự nghiệp, giành được sự ủng hộ của quân đội, cuối cùng là Đỗ Lan đã để nàng thúc đẩy Ngự thuật sư chí thượng, xây dựng một trật tự thuộc về chính mình.

Hiện tại có phải cũng nên đi một con đường khác không.

Hào môn muốn phản bội mình, Thần thông lại hổ thị đam đam, lúc này có phải nên một lần nữa nắm lấy lý niệm Ngự thuật sư chí thượng, tiếp tục giành lấy sức mạnh từ các Ngự thuật sư tầng dưới hay không.

Công chúa bây giờ cũng đã có thể vận dụng linh hoạt những gì mình có, khi nào cần sức mạnh gì là vận dụng linh hoạt.

Đỗ Lan nhìn thấy, nói Công chúa vô sỉ quả nhiên có phong thái năm xưa của hắn, quả nhiên đã học được cách phản phúc ngang ngược.

Chỉ có thể nói những thứ chưa từng có được mới luôn hấp dẫn mình.

Công chúa luôn cố gắng chứng minh bản thân, luôn cố gắng trở thành kẻ thống trị, nhưng hiện thực luôn trêu đùa nàng.

Nàng là con của Hỏa Liệt Vương, nhưng không có quyền kế thừa, nên luôn nhòm ngó đồ của người khác, luôn muốn chiếm làm của riêng, nhưng lại không suy nghĩ mình có thể cho mọi người điều gì.

Nàng luôn cảm thấy thế giới nợ nàng một cơ hội chứng minh bản thân, nợ nàng một địa vị xứng đáng với tên tuổi.

Nhưng nàng không suy nghĩ mình có thể mang lại gì cho mọi người, mỗi khi đến thời điểm then chốt, Azula đều chỉ nghĩ cho mình.

Mọi người giúp đỡ lẫn nhau mới gọi là tình người thế sự.

Thế giới này là trao đổi lợi ích, anh giúp tôi tôi giúp anh, cuối cùng mọi người mới có tương lai tươi sáng.

Như Azula, luôn nghĩ đến việc độc chiếm lợi ích, vậy mọi người cũng sẽ không muốn hợp tác với nàng, không hợp tác, dã tâm của nàng sẽ không thể thực hiện được.

Vẫn là tâm thái hại nàng a, luôn cảm thấy thế giới nợ mình, nên nghiễm nhiên đòi hỏi, nhưng lại quên rằng trao đổi mới là quy tắc cơ bản của thế giới này.

Đỗ Lan nói Công chúa bị thiệt ở chính tâm thái này, cho rằng thế giới nợ mình, nên việc nàng lấy lại thứ mình muốn là nghiễm nhiên, căn bản không cần trả tiền, cứ thế mà cướp trắng là được.

Nhưng trên đời làm gì có chuyện cướp trắng.

Tất cả đều là giao dịch.

Cũng không có ai nợ Công chúa, bọn họ theo Công chúa cũng hy vọng Công chúa có thể mang lại lợi ích cho bọn họ, đáng tiếc Công chúa lại luôn bỏ qua điểm này.

Muốn cướp đoạt lợi ích từ tất cả mọi người, vậy Công chúa chính là kẻ thù của tất cả mọi người.

Điểm này hoàn toàn trái ngược với hoàng đế, hoàng đế là tất cả mọi người đều muốn cầu lợi ích từ hắn, nên hoàng đế sẽ coi tất cả mọi người là kẻ thù.

Hiện tại tình huống là Ngự thuật sư chí thượng của Công chúa cũng không còn hiệu quả, bởi vì sau khi Công chúa bị gạt bỏ, nàng không thể đưa ra bất kỳ lợi ích nào.

Ban đầu ở Hỏa Liệt Quốc, Công chúa ít nhất là một công chúa chân chính, hơn nữa điều kiện của Ngự thuật sư tầng dưới quả thực không tốt.

Nay thời thế đổi thay, nhu cầu của Ngự thuật sư cũng đã nâng cao.

Hơn nữa ban đầu hào môn Hỏa Liệt Quốc không dám gây rối, hiện tại Công chúa phải đối mặt với sự khó khăn từ hào môn, rất khó thúc đẩy kế hoạch.

Hào môn tuyệt đối sẽ không để bất kỳ quy tắc mới nào nảy sinh, bất kể quy tắc mới này tốt hay xấu, đều không được.

Bởi vì chỉ cần là quy tắc mới sẽ tạo ra mối đe dọa cho hào môn.

Giống như thời Thế chiến thứ hai, kẻ thù của hào môn không chỉ có Liên Xô, mà còn có Nguyên thủ.

Nhưng Nguyên thủ và Liên Xô lại có thể hợp tác, bởi vì bọn họ đều là thế lực mới nổi.

Chương 2717

Kết quả cuối cùng của Thế chiến thứ hai là hai thế lực mới nổi tự tàn sát, giới quý tộc hào môn hưởng lợi.

Đây cũng là lý do sau khi Nguyên thủ thất bại, nhanh chóng bị vứt bỏ, bởi vì Nguyên thủ đại diện cho thế lực mới, thất bại thì vứt bỏ trực tiếp là không có vấn đề gì.

Điểm này cũng giống như Nhật Bản, bọn họ có thể nhanh chóng bán đứng quân đội, là bởi vì quân đội là thế lực mới trỗi dậy, bán đứng quân đội là hoàn toàn không vấn đề gì.

Nhưng thế lực cũ trong nội bộ Nhật Bản, với Thiên hoàng làm đại diện, lại không hề thay đổi, vẫn luôn tồn tại.

Công chúa và Thần thông kỳ thực đều đại diện cho thế lực mới, chỉ là đại diện cho hai hướng khác nhau, nên hào môn đều đề phòng cả hai bên.

Chỉ là Công chúa cần mượn sức mạnh của hào môn mới có thể hoàn thành dã tâm, cuối cùng ngược lại bị hào môn gạt bỏ trở thành linh vật, còn Thần thông thì tiếp tục kiên định tiến về phía trước.

Đáng tiếc thay, Công chúa vốn có thể trở thành Nguyên thủ, đáng tiếc nàng không có khí lượng của Nguyên thủ a.

Nguyên thủ, với tư cách là thế lực mới, chủ trương là công dân trong nước được ưu tiên, chỉ công dân mới là người, những người khác không phải là người, nên đã kích phát một lượng lớn năng lượng, làm rung chuyển thế lực cũ.

Đáng tiếc tính cục bộ quá lớn.

Liên Xô cũng điều động bách tính tầng dưới, khẩu hiệu là giải phóng toàn thế giới trước, cuối cùng mới giải phóng chính mình, nên chủ trương hoàn toàn khác với Nguyên thủ, Liên Xô tạo ra sự rung chuyển đối với thế lực cũ còn kịch liệt hơn.

Khốn nỗi Liên Xô lại áp dụng thái độ đối kháng, lịch sử đã chứng minh chỉ dựa vào đối kháng là không thể tiêu diệt kẻ thù, điều thực sự có thể tiêu diệt kẻ thù là bao dung.

Vì vậy Liên Xô và thế lực cũ quá mức rạch ròi, không những không tiêu diệt được thế lực cũ, ngược lại còn tiêu hao năng lượng của bản thân, dẫn đến diệt vong.

Thế lực cũ đã chống đỡ qua một hiệp, chờ đợi thử thách ở hiệp tiếp theo.

Thế lực cũ của Ngự thuật Tinh Cầu cũng vậy, bọn họ hiện tại cũng đối mặt với thử thách của trật tự mới, nhưng bọn họ sẽ không lúng túng.

Thật đúng là biến đổi trong chớp mắt, tình hình quốc tế quả nhiên phức tạp.

Đỗ Lan nói mối quan hệ giữa Thần thông, Công chúa, hào môn là vô cùng phức tạp, có thể nói hợp tác là đối kháng tốt nhất, đấu mà không phá là cảnh giới cao nhất, trong ba thế lực này, Công chúa xem ra là người bị loại bỏ đầu tiên.

Đỗ Lan chuẩn bị thu dọn hành lý rồi chạy trốn, tình hình hiện tại đã như quả cầu tuyết lăn xuống không thể dừng lại.

Tiếp theo chính là bọn họ tự mình tiến hành đấu tranh.

Lưu Lãng Địa Cầu tạm thời không muốn rời đi, bọn họ cần suy nghĩ một chút về tương lai.

Bọn họ sẽ ở lại nguyên tại chỗ, phái phi thuyền tốc độ ánh sáng đi quan sát Đại thần văn minh, sau đó học tập Đại thần văn minh.

Có một điểm chúng ta rất không lý giải, trong các tác phẩm khoa huyễn, Đại thần văn minh luôn chạy lung tung khắp nơi, luôn khắp vũ trụ thúc đẩy chính nghĩa, duy trì hòa bình.

Nhưng trong vũ trụ của chúng ta, Đại thần văn minh hình như một cái còn trạch hơn cái kia, rốt cuộc là vì sao.

Người Lưu Lãng Địa Cầu đặt câu hỏi cho Đỗ Lan, muốn biết tại sao hiện thực và nghệ thuật lại có sự chênh lệch lớn đến vậy.

Cũng không phải tất cả Đại thần văn minh đều trạch.

Điểm này Đỗ Lan có thể xác định, chỉ là những Đại thần văn minh trong vũ trụ Lưu Lãng Địa Cầu đều khá trạch.

Nếu nhất định phải nói một nguyên nhân, Đỗ Lan cá nhân cho rằng là vì tuổi tác của văn minh.

Nói thế nào nhỉ, nên nói là vấn đề tuổi tác đi, Đại thần văn minh và Đại thần văn minh cũng có sự chênh lệch rất lớn, có một số Đại thần văn minh mới chỉ 40 vạn năm tuổi, mà có một số Đại thần văn minh đã tồn tại vô số năm.

Đại thần văn minh cũng chia ra non trẻ, trưởng thành, thậm chí là già cỗi.

Đại thần văn minh non trẻ giống như những đứa trẻ nóng lòng muốn chia sẻ trò chơi với bạn bè, thích chạy lung tung khắp vũ trụ.

Còn Đại thần văn minh trưởng thành và già cỗi thì chú trọng phát triển của chính mình hơn, chuyên tâm hơn vào việc nâng cấp văn minh của bản thân.

Đỗ Lan cho rằng là do tuổi tác, trong vũ trụ Lưu Lãng Địa Cầu, các Đại thần văn minh phổ biến đều đã khá trưởng thành, ngay cả văn minh Khủng long nhân cũng đã mấy trăm triệu năm rồi, dài hơn nhiều so với 40 vạn năm.

Văn minh Khủng long nhân trước mặt một số Đại thần văn minh vẫn là trẻ con, có thể thấy thời gian tồn tại của Đại thần văn minh đã rất khó tính toán rồi.

Bọn họ chắc chắn đã thực hiện đủ loại thử nghiệm, cuối cùng sẽ nhận ra việc đi lại khắp nơi cũng tốn kém, cuối cùng sẽ không đi lại nữa.

Cư dân Lưu Lãng Địa Cầu cảm thấy cũng có lý, nếu đi lại khắp nơi mà không đạt được thu hoạch như ý, chắc chắn cũng sẽ dừng lại.

Hiện tại Lưu Lãng Địa Cầu cũng phải đi lại khắp nơi, bởi vì bọn họ vẫn là văn minh chưa trưởng thành, vẫn có nhu cầu học tập, phải xây dựng hạm đội tiếp xúc nhiều văn minh hơn.

Chúng ta quyết định mời các Ngự thuật sư cùng du hành, năng lực của bọn họ rất thích hợp để đối phó với môi trường khắc nghiệt, hơn nữa Ngự thuật sư cảnh giới Thần thông càng có năng lực cải tạo địa hình mạnh mẽ, có thể giúp ích rất nhiều.

Dù sao người Địa Cầu còn có thể chấp nhận Khủng long nhân, thì việc chấp nhận người Ngự thuật Tinh Cầu cũng không có vấn đề gì.

Lúc này gọi là người Địa Cầu hình như không được hay lắm, hay là các ngươi tự đặt cho mình một cái tên mới.

Đỗ Lan nói, đã muốn chiêu nạp người mới, sau này lại nói cái gì người Địa Cầu, Khủng long nhân, Ngự thuật sư thì không hay, tốt nhất là đặt một cái tên mới.

Năm xưa người Latin, người Sassin, người Truluria ba bộ lạc hợp lại thành một, tự xưng là người La Mã, từ đó mở ra câu chuyện La Mã.

Đại Việt cũng sáp nhập người trong nước, người dã man thành kiềm thủ, từ đó tất cả mọi người đều có thể hòa nhập vào hệ thống phong tước quân công, bắt đầu mở rộng.

Đổi tên vẫn rất cần thiết.

Vậy ngươi có đề nghị gì không.

Mọi người hỏi Đỗ Lan, chuyện này Đỗ Lan hình như rất có kinh nghiệm, vậy phải hỏi cho kỹ.

Đỗ Lan nói đặt tên không phải sở trường của mình a, thế là hắn nói: Các ngươi tự mình suy nghĩ là được rồi, điều quan trọng là phải dung hợp ba tộc người lại với nhau.

Nhắc đến thì gần đây người Khủng long nhân cũng đang nghiên cứu năng lực hóa hình, muốn vừa bảo lưu sức mạnh, phản ứng lực, giác quan của bản thân, vừa biến đổi ngoại hình thành nhân loại.

Giống như yêu tộc trong những câu chuyện thần quái ngày xưa, lấy hình người làm mục tiêu, bọn họ cũng muốn hòa nhập vào nhân loại a.

Lý Nhất Nhất nói, đây là chuyện mới bắt đầu gần đây, người Khủng long nhân bắt đầu chỉnh dung.

Ngoại hình của người Khủng long nhân và nhân loại có sự chênh lệch rất lớn, ban đầu bọn họ cũng không cảm thấy dung mạo của mình có vấn đề, nhưng hiện tại bọn họ lại bắt đầu chỉnh dung, hiển nhiên là hy vọng hòa nhập tốt hơn.

Đương nhiên trong nội bộ Khủng long nhân cũng có tiếng nói phản đối, cho rằng Khủng long nhân không nên vì một lần thất bại mà phủ định bản thân, Khủng long nhân không cần thiết phải chỉnh dung.

Nhưng những người ủng hộ chỉnh dung cho rằng việc Khủng long nhân thay đổi dung mạo vẫn có lợi cho sự đoàn kết, dù sao sau này bọn họ phải hợp tác với nhân loại, dùng ngoại hình giống nhau sẽ có lợi hơn.

Đỗ Lan cũng biết điều này, về điểm này hắn không có gì để nói, người Khủng long nhân lựa chọn như vậy cũng không thể trách cứ, phản đối cũng không thể trách cứ.

Điểm này tôi không bình luận.

Chỉ là các ngươi phải biết thế nào là cường giả, thế nào là anh hùng.

Cường giả chính là tồn tại có thể chuyển giá rủi ro cho người khác, anh hùng chính là tồn tại rõ ràng có thể chuyển giá rủi ro nhưng cuối cùng lại tự mình gánh chịu rủi ro.

Đỗ Lan nói chỉ cần người không chuyển giá rủi ro đều có thể gọi là anh hùng rồi.

Cường giả luôn có thể chuyển giá rủi ro, còn kẻ yếu thì luôn gánh chịu rủi ro, rất khó chuyển giá rủi ro, đây chính là sự khác biệt lớn nhất giữa mạnh và yếu.

Còn anh hùng là rõ ràng có thể chuyển giá rủi ro, nhưng lại chọn tự mình gánh chịu.

Về điều này nhân loại sâu sắc tán đồng, Khủng long nhân hóa hình cũng coi như là chịu đựng rủi ro.

Đương nhiên nhân loại tiếp nhận Khủng long nhân cũng gánh chịu rủi ro, mọi người tương trợ lẫn nhau mới có tiền đồ hợp tác.

Không bằng gọi là Trí nhân đi, đều là người có trí tuệ.

Sau này nếu còn có văn minh ngoài hành tinh gia nhập cũng không vấn đề gì.

Người có trí tuệ, khá đơn giản, rất dễ hiểu.

Đỗ Lan cảm thấy cái tên này được: Vậy thì gọi là Trí nhân đi.

Quyết định xong chuyện này, Đỗ Lan nói mình phải đi rồi, tiếp theo là xem bọn họ tự mình.

Ta phải đi rồi, tiếp theo các ngươi ba tộc cứ tu hành thật tốt, ngày càng tiến bộ đi.

Đỗ Lan đã đưa kỹ thuật tốc độ ánh sáng, máy tính lượng tử, thuốc Biển Sâu, còn đưa cả pháp tu luyện Thần thông, đã xây dựng một bộ hệ thống khoa kỹ năng lượng vũ trụ, chỉ cần tiếp tục phát triển, Trí nhân trở thành Đại thần văn minh là chuyện một sớm một chiều.

Nghe nói Đỗ Lan muốn đi, mọi người còn có chút luyến tiếc, tuy rằng bọn họ không thể nói là thích Đỗ Lan, tuy rằng đôi khi Đỗ Lan hay gây khó dễ, nhưng không thể phủ nhận hắn cũng đã cung cấp rất nhiều giúp đỡ.

Đi cũng tốt, sau này dựa vào chính mình.

Tuy có luyến tiếc, nhưng còn có chút may mắn.

Dù sao Đỗ Lan đã gây ra nhiều chuyện như vậy, người Địa Cầu cũng sẽ không ỷ lại hắn.

Không tệ không tệ, Đỗ Lan nói mình cũng không chỉ có ác thú vị, kỳ thực chính là lo lắng người Địa Cầu ỷ lại mình a.

Cho nên mỗi lần đều loanh quanh co kéo cung cấp giúp đỡ, như vậy bọn họ tuy mạnh hơn, nhưng cũng sẽ không trở thành khổng lồ con.

Sẽ không vì kỹ thuật mình cung cấp mà trở thành vật phụ thuộc của mình.

Người Địa Cầu cũng là tự mình khắc phục trùng trùng khảo nghiệm, cuối cùng mới phát huy kỹ thuật của Đỗ Lan, chứ không phải chỉ dựa vào Đỗ Lan.

Cho nên khi Đỗ Lan rời đi, bọn họ sẽ không cảm thấy trời sập đất lở, chỉ có chút luyến tiếc, tuyệt đối sẽ không cảm thấy mê mang.

Chương 2718

Đỗ Lan nói đây chính là thành quả mình cần, mình thật sự quá tuyệt vời rồi, đã giáo dục nhân loại một cách vừa phải, lại không để nhân loại coi mình là chúa cứu thế.

Đợi ngươi rời đi, có lẽ chúng ta còn có chút không quen đâu.

Lý Nhất Nhất nói.

Đỗ Lan chỉ cười, sau đó đi đến Ngự thuật Tinh Cầu giao phó một chút, dù sao Công chúa và Thần thông vẫn đang ở đó đối đầu mà.

Công chúa biết Đỗ Lan muốn đi, lập tức sợ hãi, bởi vì nàng vô cùng ỷ lại Đỗ Lan, đặc biệt là khi tình hình bất lợi, nàng không thể không có Đỗ Lan.

Lão sư, người không thể đi, người còn phải giúp ta xây dựng tập đoàn xuyên quốc gia nữa.

Đỗ Lan nói: Ta chắc chắn phải đi, nhưng ngươi có thể đi cùng ta.

Ngươi phải nhìn ra thế giới rộng lớn mới được, mới biết quyền hành mình theo đuổi là nhỏ bé đến nhường nào.

Có mục tiêu xa rộng hơn, mới có thể siêu việt bản thân.

Azula nói theo đuổi của mình không có vấn đề gì a.

Theo đuổi quyền hành sao lại nhỏ bé.

Nàng hoàn toàn không thấy có vấn đề.

Nhưng phản đối vô hiệu, Đỗ Lan sẽ mang theo nàng và Bắc Phương Thác Phù cùng du hành, trước tiên đảo ngược tuổi tác của bọn họ, phản lão hoàn đồng.

Bọn họ không chỉ là học trò của Đỗ Lan, mà còn là món quà bất ngờ cho Địch Ny Toa.

Quà của người khác là đặc sản địa phương, còn quà mang về cho Địch Ny Toa nhất định phải là loli cần được quản giáo.

Bỏ lại Thần thông tiếp tục đối đầu với hào môn, Đỗ Lan vẫn rất tin tưởng vào Thần thông, chiến thắng cuối cùng chắc chắn thuộc về Thần thông, bởi vì hắn điều động sức mạnh càng mạnh mẽ hơn.

Tuy hiện tại chỉ có thể giằng co với hào môn, trông có vẻ sức mạnh không đủ, nhưng về lâu dài thì thắng chắc.

Bởi vì Thần thông là muốn điều động sức mạnh của mỗi cá nhân, còn hào môn phải hạn chế một bộ phận nhân dân làm rau hẹ.

Không phải rau hẹ yếu kém, mà là vì năng lượng của rau hẹ vừa xuất hiện đã bị thu hoạch, nên rau hẹ chỉ có thể chật vật ở mức đủ ăn đủ mặc.

Chỉ cần Thần thông có thể dẫn dắt năng lượng của rau hẹ xuất hiện, và bảo vệ năng lượng đó không bị thu hoạch, vậy Thần thông sẽ thắng.

Đỗ Lan nói mình đã truyền thụ phương pháp tất thắng cho Thần thông, bây giờ hắn sẽ đi trước một bước, trực tiếp biến Azula và Bắc Phương Thác Phù thành loli nhỏ, mang về nhà.

Địch Ny Toa đương nhiên là vô cùng vui mừng, tuy Azula tính cách khá ương ngạnh, luôn đặt bản thân lên hàng đầu, một chút cũng không ôn nhu, nhưng Địch Ny Toa có đủ kiên nhẫn để giáo dục nàng.

Đỗ Lan cũng chuẩn bị đưa nàng đi các thế giới khác để mở mang tầm mắt, để nàng ý thức được vì sao trước đây mình luôn thất bại, bởi vì nàng luôn phản bội câu chuyện của chính mình, không thể thủy chung như nhất.

Không ai sẽ hợp tác với người chỉ vì bản thân mình.

Đi thôi.

Địch Ny Toa nói đã là chăm sóc loli, vậy thế giới tiếp theo nàng cũng muốn đi.

Phải dạy Azula kiên trì câu chuyện, đồng thời còn phải truyền thụ thêm nhiều kỹ xảo chiến đấu cho Thác Phù, như vậy cho dù nàng nhìn thấy được cũng không cần lo lắng chiến lực giảm sút.

Thế là vợ chồng hai người dẫn theo hai loli trưởng ngược đến một thế giới mới.

Cách sự xuất hiện của quái vật đã qua bốn mươi năm, nhân loại đã dần dần quên đi những năm tháng bị quái vật khổng lồ tấn công, và được người khổng lồ bạc bảo vệ, chỉ có các cơ sở tổng bộ của Đội Khoa Đặc năm xưa vẫn còn nhắc nhở mọi người về những ngày tháng đầy rẫy nguy cơ đó.

Hiện tại tổng bộ Đội Khoa Đặc cũng đã được cải tạo thành viện bảo tàng, bên trong trưng bày những ký ức chiến đấu ngày xưa, dường như đang nhắc nhở nhân loại trong những năm tháng hòa bình rằng vũ trụ tràn ngập những sinh mệnh mà nhân loại không thể lý giải, tuyệt đối đừng lơ là.

Đúng là một thế giới hòa bình nha.

Đỗ Lan ca ngợi hòa bình, đương nhiên nghe ngữ khí của hắn rõ ràng là đang châm biếm.

Bởi vì thế giới này không hề hòa bình như vẻ bề ngoài, hòa bình của Địa Cầu chỉ là hiện tượng bề mặt, trong vũ trụ này lại luôn tồn tại đấu tranh bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu.

Nhân loại là cá chậu chim lồng, thần tiên đánh nhau phàm nhân chịu nạn.

Giữa Quang Chi Quốc của tinh vân M78 trong vũ trụ và các ngoại tinh nhân tiên tiến trong vũ trụ luôn có sự giằng co, những văn minh cấp Đại thần này đối kháng trong vũ trụ, còn những nơi nhỏ bé như Địa Cầu bị cuốn vào trong đó, là một bi kịch lớn.

Bốn mươi năm trôi qua, Địa Cầu cũng không có sự phát triển vượt bậc nào, vẫn chưa bước chân vào vũ trụ, càng không phát triển được sức mạnh cấp cao nào có thể chống lại kẻ thù ngoài quốc môn.

Vẫn chỉ có thể bị động tiếp nhận sự ác ý không ngừng đột kích từ vũ trụ.

Vậy chúng ta bây giờ làm gì.

Bên cạnh trượng phu, Địch Ny Toa luôn hỏi ý kiến Đỗ Lan.

Tuy rằng khi Đỗ Lan không có mặt, nàng luôn có thể tự mình gánh vác, quản lý tốt cả gia tộc, nhưng việc giữ thể diện cho trượng phu đúng lúc vẫn rất cần thiết.

Đỗ Lan nói đây là thế giới Ultraman Ginga a, điều thú vị nhất của thế giới này kỳ thực chính là đủ loại đấu tranh giữa ngoại tinh nhân và người Địa Cầu.

Toàn bộ vũ trụ bị bao bọc bởi một lời nói dối khổng lồ, rất nhiều ngoại tinh nhân vì thế mà ly hương bối cảnh, di dân đến Địa Cầu.

Nhưng số lượng quá nhiều, nên chỉ có thể xây dựng một Ngoại Tinh Nhân Nhai Khu để quản lý ngoại tinh nhân, nhưng theo thời gian trôi qua, sự bất mãn của ngoại tinh nhân ngày càng nhiều, ranh giới giữa người Địa Cầu và ngoại tinh nhân sắp bị vượt qua, đến lúc đó nhân loại lại phải đối mặt với đủ loại xâm lược của ngoại tinh nhân.

Đến lúc đó chính là người Địa Cầu và ngoại tinh nhân đối lập lẫn nhau, thù hận lẫn nhau.

Trước tiên học luật.

Đỗ Lan đưa ra một đề nghị bất ngờ, điều này Địch Ny Toa không hề nghĩ tới.

Vì sao.

Địch Ny Toa nói khi xuyên qua các thế giới tuy có tìm hiểu phong tục tập quán, nhưng chưa bao giờ vừa đến đã học luật.

Đương nhiên là để vi phạm pháp luật.

Đỗ Lan nói một cách nghiễm nhiên, học luật là để vi phạm pháp luật: Năm xưa đệ tử Tử Sản của Khổng Tử khắc hình pháp lên đỉnh đồng, để người Trịnh Quốc xem.

Khi đó Thúc Hướng của Tấn Quốc đã nói, Tử Sản làm vậy là muốn vong Trịnh Quốc.

Vì sao công bố hình pháp ra ngoài lại vong quốc.

Đối với chuyện trị quốc này, Azula vẫn có hứng thú.

Đương nhiên là vì chỉ cần công bố pháp điển ra ngoài, sẽ có người đi tìm kẽ hở.

Sau khi Tử Sản khắc hình pháp lên đỉnh đồng, liền xuất hiện tổ sư luật sư Đặng Tích, ông ta thường xuyên tìm kẽ hở, làm khó Tử Sản.

Đỗ Lan nói: Tình hình Địa Cầu hiện tại kỳ thực cũng gần giống thời Xuân Thu, trong vũ trụ có nhiều văn minh tranh bá, còn Địa Cầu là một tiểu quốc, chịu sự khống chế của ngoại tinh nhân, nên chúng ta chỉ cần học luật pháp của ngoại tinh nhân và Địa Cầu nhân, liền có thể dễ dàng xoay sở trong vũ trụ Địa Cầu.

Ách.

Địch Ny Toa cũng không biết nói gì cho phải.

Đỗ Lan lại cảm thấy rất cần thiết, bây giờ liền bắt đầu học tập.

Rất nhanh đã hoàn toàn nắm vững, sau đó hắn lại đi thi một chứng chỉ luật sư, chuyên đi kiện tụng, dần dần tích lũy danh tiếng, trở thành luật sư bất bại.

Đương nhiên đây còn chưa phải mục tiêu của Đỗ Lan, mục tiêu của hắn là trở thành luật sư liên tinh, muốn đi kiện cho ngoại tinh nhân.

Tương lai tranh chấp giữa nhân loại và ngoại tinh nhân sẽ ngày càng nhiều, nhân tài như Đỗ Lan tuyệt đối là ngàn vàng khó cầu.

Đương nhiên luật pháp của Địa Cầu và ngoại tinh nhân đều ngày càng phức tạp, kết quả cuối cùng là người tuân thủ pháp luật động một chút là vi phạm, còn người vốn đã vi phạm pháp luật lại trở thành kẻ cuồng vọng ngoài vòng pháp luật.

Giống như Đại Việt, Tần pháp có tốt không.

Tốt.

Nếu không tốt, Đại Việt cũng không thể thống nhất sáu nước.

Vấn đề là Tần pháp càng ngày càng chi tiết, càng ngày càng phức tạp, đến cuối cùng thật sự là tự làm tự chịu.

Giống như ban đầu luật pháp có thể chỉ quy định cướp đoạt và trộm cắp là vi phạm pháp luật, không quy định lừa đảo là vi phạm pháp luật.

Vậy thì sẽ có người đi lừa đảo.

Đến khi lừa đảo cũng là vi phạm pháp luật rồi, vậy định nghĩa lừa đảo này lại xác định như thế nào.

Liệu có người vu cáo người khác lừa đảo không.

Không ngừng có người đi tìm kẽ hở, điều luật không ngừng được vá víu, liền càng ngày càng phức tạp, cuối cùng chính là tự làm tự chịu, người tuân thủ pháp luật khắp nơi đều chịu thiệt.

Điều luật là một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật, một điều luật xuất hiện, có thể sẽ đi kèm với một đống vá víu.

Nhưng hành vi vi phạm pháp luật kiểu mới luôn ở trạng thái vô, trước khi hành vi vi phạm pháp luật xuất hiện, con người sẽ không ý thức được có hành vi nào có thể làm hại mình.

Điều luật cũng không thể tiên tri, trước tiên quy định hành vi nào là vi phạm pháp luật, phạm tội.

Cho nên điều luật là hữu, tội phạm kiểu mới tiềm tàng là vô, dùng hữu đối vô, điều luật làm sao có thể thắng được.

Chương 2719

Đỗ Lan thông thạo pháp luật, chính là muốn tạo ra một số hành vi phạm tội kiểu mới, chính là muốn lấy vô thắng hữu.

Sở dĩ có thể làm được, là vì có khoa kỹ ngoại tinh nhân a.

Phạm tội bằng khoa kỹ ngoại tinh nhân, luật pháp nhân loại chưa có quy định chi tiết.

Có sự chênh lệch thông tin lớn như vậy, Đỗ Lan có thể làm theo ý muốn, có thể giúp ngoại tinh nhân biện hộ vô tội.

Danh tiếng của Đỗ Lan ngày càng lớn, rất nhanh đã trở thành luật sư nổi tiếng của Nhật Bản, tỷ lệ thắng 100%, khiến nhiều nhân vật lớn tìm Đỗ Lan biện hộ, tuy Đỗ Lan đòi giá không hề rẻ, nhưng bọn họ vẫn nguyện ý chi trả, chỉ cần có thể thắng là được.

Nhưng Đỗ Lan không hài lòng, hắn muốn tìm ngoại tinh nhân, muốn biện hộ cho ngoại tinh nhân.

Thế là hắn để lại lời nhắn trên mạng rằng: Các vụ kiện của người Địa Cầu đã không thể khiến tôi hứng thú nữa, nếu là vụ án của ngoại tinh nhân thì cứ đến tìm tôi, tôi có thể giúp, ngoại tinh nhân có nhu cầu có thể liên hệ tôi.

Phản đối.

Đỗ Lan đập bàn, chỉ vào công tố viên và nhân chứng, nói hoàn toàn là nói bàng bạ, thân chủ của mình vô tội.

Lúc này Đỗ Lan chính là đại luật sư lật ngược phán quyết.

Lại là một trận thắng lợi không thể thắng, Đỗ Lan chỉ cảm thấy mình ở Địa Cầu đã không còn đối thủ nữa, ngoại tinh nhân mau đến tìm mình kiện đi.

Đỗ Lan đã đăng quảng cáo trên mạng, đáng tiếc không có ngoại tinh nhân nào nguyện ý đến tìm hắn.

May mắn thay Đỗ Lan không thiếu kiên nhẫn, hắn biết vụ án rồi sẽ đến, cần là chờ đợi.

Cuối cùng sau mấy tháng chờ đợi, có một ngoại tinh nhân tìm đến Đỗ Lan.

Tuy nhiên ngoại tinh nhân này mang theo ngụy trang, là một loại khí cụ có thể ngụy trang bề ngoài thành nhân loại.

Hắn với thân phận nhân loại đến trước mặt Đỗ Lan, trông giống như một tinh anh cổ cồn trắng, nam giới, khoảng bốn mươi tuổi.

Đây là một ngoại tinh nhân, Đỗ Lan nhìn ra được, nhưng đối phương không định lập tức bại lộ.

Trước tiên hỏi vài vấn đề, khảo nghiệm nhân phẩm của Đỗ Lan, hắn nói: Nếu một người nước ngoài và một người trong nước cùng lúc vi phạm pháp luật, ngươi cho rằng khi xét xử có nên có sự phân biệt nặng nhẹ không.

Nếu người nước ngoài và người trong nước cùng lúc tuân thủ pháp luật, ngươi cho rằng có nên đồng thời bảo vệ lợi ích của bọn họ không.

Vấn đề này nâng cao một cấp độ nữa chính là khi người Địa Cầu và ngoại tinh nhân cùng lúc tuân thủ pháp luật và cùng lúc vi phạm pháp luật, liệu có thể nhận được sự bảo vệ và xét xử tương tự không.

Hiển nhiên ngoại tinh nhân cũng không tin nhân loại có thể đối xử công bằng với ngoại tinh nhân.

Vấn đề rất hay, điều này phải cân nhắc đến tính thiên vị của pháp luật.

Phải xem pháp luật rốt cuộc là được thiết lập để bảo vệ lợi ích, hay để quy phạm hành vi.

Các khu vực khác nhau có cách làm khác nhau, các thời đại khác nhau có cách làm khác nhau.

Đỗ Lan nói: Thậm chí các vụ án khác nhau cũng có thể có cách nói khác nhau, ở Nhật Bản vì có chế độ đoàn thẩm phán, nên chế độ này chắc chắn ưu tiên bảo vệ lợi ích của người Nhật Bản, nên tôi có thể trả lời ngươi, ở Nhật Bản xảy ra vụ án tương tự, người nước ngoài chắc chắn sẽ chịu thiệt hơn.

Thế còn ngươi.

Ngoại tinh nhân hỏi.

Tôi.

Tôi đương nhiên lấy điều luật làm tiêu chuẩn, chỉ cần có kẽ hở tôi chắc chắn sẽ chui vào, bất kể thân chủ là người nước ngoài hay ngoại tinh nhân, tôi đều không quan trọng.

Đỗ Lan nói mình rất có nguyên tắc, đối với việc không đối với người.

Chẳng lẽ ngươi không cho rằng luật pháp của nhân loại nên ưu tiên bảo vệ nhân loại sao.

Ngoại tinh nhân hỏi, hắn vẫn không tin lời Đỗ Lan.

Hiển nhiên không được, cùng với sự phát triển của khoa kỹ, tội phạm kiểu mới ngày càng đổi mới, căn bản không thể phòng bị hết, nên căn bản không bảo vệ được.

Vì vậy tôi cho rằng nếu nhân loại gặp phải ngoại tinh nhân, gặp phải khoa kỹ ngoại tinh nhân, sẽ vô cùng chịu thiệt.

Bởi vì ngoại tinh nhân có một vạn loại phương pháp phạm tội kiểu mới, căn bản không cần chịu sự trừng phạt của luật pháp hiện hành.

Nhưng nếu là chế độ đoàn thẩm phán, bọn họ chắc chắn sẽ tống ngoại tinh nhân vào tù, bởi vì bọn họ phải bảo vệ lợi ích của người Nhật Bản.

Đỗ Lan nói: Kết quả chính là ngoại tinh nhân vì thân phận mà bị kết tội, chứ không phải vì điều luật quy định.

Đây chính là tính cục bộ của nhân loại, cũng là tính cục bộ của quy tắc nhân loại.

Vị ngoại tinh nhân này vô cùng tán đồng Đỗ Lan, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm Đỗ Lan nói: Vậy ngươi cho rằng ngoại tinh nhân nếu đến Địa Cầu đích thoại, yếu bất yếu tuân thủ Địa Cầu pháp luật.

Nếu là điều luật quy định hành vi thì vẫn nên tuân thủ.

Nếu điều luật quy định sinh mệnh lao động chăm chỉ được bảo vệ, ngoại tinh nhân cũng không có lý do phản đối, đúng không.

Đỗ Lan nói.

Nói rất hay.

Nếu điều luật chỉ là bảo vệ lợi ích, vậy bất kể ngoại tinh nhân có vi phạm pháp luật hay không, chỉ cần hắn có thể chạm đến lợi ích của nhân loại thì nên bị trừng phạt.

Nếu điều luật là bảo vệ một loại hành vi tích cực nào đó, thì ngoại tinh nhân và người Địa Cầu không có gì khác biệt, đều nỗ lực sống, nỗ lực lao động.

Vị ngoại tinh nhân này kích động nhìn Đỗ Lan nói: Ngươi chính là người ta cần tìm, xin cho phép ta tự giới thiệu, ta là quản lý chi bộ Nhật Bản của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, là người Melfist.

Giải trừ ngụy trang, người Melfist khôi phục diện mạo ban đầu.

Đỗ Lan cũng không kinh ngạc, chỉ nói: Ta biết mà, ngoại tinh nhân không rời khỏi Địa Cầu.

Tiên sinh Đỗ Lan, tố chất nghề nghiệp của ngài khiến ta kinh ngạc, ta nghĩ sau này các vụ án của ngoại tinh nhân có thể giao cho ngài xử lý.

Người Melfist nói: Tuy phần lớn nhân loại còn chưa biết, nhưng trên Địa Cầu kỳ thực không thiếu ngoại tinh nhân.

Hơn nữa trong Ngoại Tinh Nhân Nhai Khu, tranh chấp giữa ngoại tinh nhân lại càng nhiều như lông trâu, chúng ta cần một nhân tài chuyên nghiệp để cung cấp trợ giúp pháp luật cho bọn họ.

Đỗ Lan nghiêm túc nói: Nghĩa bất dung từ.

Hắn chờ chính là ngoại tinh nhân.

Vậy để ta giải thích tình hình hiện tại đi.

Người Melfist bắt đầu giải thích tình hình, hóa ra bốn mươi năm trước sau khi Ultraman rời khỏi Địa Cầu, kỳ thực ngoại tinh nhân không hề biến mất, sở dĩ không còn xâm lược Địa Cầu nữa, là vì Địa Cầu cũng đã gia nhập Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, ký kết hiệp định hòa bình.

Tinh Đoàn Bình Nghị Hội là một tổ chức liên tinh, do số lượng lớn ngoại tinh nhân nắm giữ khoa kỹ cao cấp tạo thành, quyết tâm bảo vệ hòa bình vũ trụ.

Còn Ngoại Tinh Nhân Nhai Khu là một khu vực tị nạn của ngoại tinh nhân nằm trong lãnh địa không xác định, chỉ có thể thông qua cánh cổng để đi vào, những cánh cổng như vậy tồn tại ở khắp các thành phố trên Địa Cầu.

Ngoại tinh nhân trong Ngoại Tinh Nhân Nhai Khu không được phép thông qua cánh cổng đến Địa Cầu, chỉ có thể sống trong khu phố.

Chỉ khi thông qua đơn xin, giành được sự cho phép, ngoại tinh nhân trong Ngoại Tinh Nhân Nhai Khu mới có thể di cư đến Địa Cầu.

Người Melfist nói.

Đỗ Lan nói à à, bất kỳ thứ gì có biên giới đều sẽ bị phá vỡ, bởi vì biên giới căn bản không ngăn cản được những cái tâm bất an phận ở khắp mọi nơi.

Thậm chí có thể nói biên giới càng rõ ràng, thì càng dễ bị phá vỡ.

Giống như Tử Sản khắc hình pháp lên đỉnh đồng, Đặng Tích chỉ trong phút chốc tìm được kẽ hở, làm khó Tử Sản mấy lần.

Biên giới càng rõ ràng, thì càng có người đi tìm kẽ hở.

Biên giới của Ngoại Tinh Nhân Nhai Khu rõ ràng như vậy, ngoại tinh nhân nắm giữ khoa kỹ sẽ nhịn được sao.

Đỗ Lan không tin ngoại tinh nhân sẽ không tìm mọi cách để chạy đến Địa Cầu.

Dù sao môi trường Địa Cầu không tệ, tài nguyên cũng ổn, nhân loại lại yếu gà, ngoại tinh nhân đến Địa Cầu sao cũng là một người cao đẳng, vì sao phải cam chịu ở lại Ngoại Tinh Nhân Nhai Khu.

Sự thật cũng là như vậy, chỉ cần có điều kiện, ngoại tinh nhân chắc chắn sẽ chạy đến Địa Cầu.

Chỉ là có một số là xin phép hợp pháp, một số là buôn lậu bất hợp pháp.

Melfist tìm Đỗ Lan, chính là hy vọng hắn có thể giúp ngoại tinh nhân kiện tụng, ngoại tinh nhân ở Địa Cầu cũng có rất nhiều hành vi vi phạm pháp luật, nên Melfist hy vọng Đỗ Lan có thể giúp ngoại tinh nhân thoát tội.

Không vấn đề gì.

Đỗ Lan sảng khoái tiếp nhận ủy thác.

Ngài dường như không bận tâm đến việc ngoại tinh nhân phá hoại chế độ của nhân loại.

Người Melfist nói: Ngài và những người khác ta quen biết không giống nhau.

Biên giới càng rõ ràng, thì càng dễ phá hoại.

Chỉ cần biên giới giữa nhân loại và ngoại tinh nhân tồn tại, sẽ không ngừng bị xung kích, cho đến khi biên giới biến mất, nhân loại và ngoại tinh nhân không còn phân biệt lẫn nhau.

Đương nhiên tôi cũng biết không chỉ nhân loại thiết lập biên giới, ngoại tinh nhân cũng thiết lập biên giới, ngoại tinh nhân cũng có luật pháp.

Nếu nói nhiệm vụ của Ultraman là tiêu diệt thân thể kẻ xâm lược, thì nhiệm vụ của tôi chính là tiêu diệt biên giới giữa các văn minh.

Người Melfist đột nhiên cảm thấy gã này có lẽ còn nguy hiểm hơn cả người khổng lồ trong tinh vân M78, bởi vì mục tiêu của gã này là tiêu diệt biên giới, đây là điều Ultraman cũng không làm được.

Có thể nói sự tồn tại của Ultraman không những không phá vỡ biên giới, ngược lại còn tăng cường biên giới.

Bởi vì Ultraman luôn dùng năng lượng tiêu diệt kẻ xâm lược ngoại tinh nhân, thậm chí là diệt tộc kẻ xâm lược, tuy bảo vệ Địa Cầu và nhân loại, nhưng đồng thời cũng thiết lập một biên giới trước mặt Địa Cầu và nhân loại.

Biên giới này rất mạnh mẽ, nhưng sẽ có nhiều ngoại tinh nhân hơn cố gắng đột phá biên giới, Ultraman cũng không ngăn cản được.

Ultraman có tất cả những phẩm chất tốt đẹp của người bảo vệ vũ trụ, ngăn chặn ngoại tinh nhân tà ác ức hiếp kẻ yếu.

Trái tim thì tốt, nhưng không thể làm được.

Ultraman giống như luật pháp, hữu hình.

Còn cái ác chính là tội phạm kiểu mới, luật pháp dù mạnh đến đâu, tội phạm kiểu mới vẫn sẽ mọc lên như nấm sau mưa, huống hồ những thủ đoạn phạm tội cũ cũng liên miên không dứt.

Chương 2720

Tội phạm mới cộng tội phạm cũ, Ultraman dù lợi hại đến mấy cũng không ngăn cản được.

Cho nên phương pháp bảo vệ vũ trụ của Ultraman không phải là kế lâu dài, hành vi của bọn họ là làm rõ biên giới, nhưng biên giới càng rõ ràng thì càng dễ bị tìm kẽ hở.

Đỗ Lan gia nhập Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, được đại sứ đóng tại Nhật Bản Melfist bổ nhiệm làm cố vấn pháp luật, chuyên giải quyết các vấn đề pháp luật của ngoại tinh nhân trên Địa Cầu.

Thành tích của Đỗ Lan là không thể tranh cãi, đối với luật pháp ngoại tinh nhân cũng hiểu như lòng bàn tay, có thể đi giải quyết tranh chấp giữa ngoại tinh nhân và ngoại tinh nhân.

Người Melfist không ngờ một người Địa Cầu lại lợi hại đến vậy, hơn nữa Đỗ Lan thậm chí có thể giúp hắn tìm kẽ hở về mặt kinh tế, giúp hắn rửa tiền.

Cũng không phải tất cả nhân loại đều ngu xuẩn.

Melfist vui vẻ nói.

Trong mắt ngoại tinh nhân, người Địa Cầu đều ngu xuẩn, bởi vì trước tiên phải tước đoạt tính hợp pháp của việc người Địa Cầu cư trú trên Địa Cầu.

Người Địa Cầu ngu xuẩn, người Địa Cầu không có tư cách sống trên Địa Cầu, sau đó bọn họ mới có thể nghiễm nhiên xâm lược.

Cho nên ngoại tinh nhân được giáo dục rằng người Địa Cầu ngu muội vô tri, đều coi thường người Địa Cầu, đến khi bọn họ xâm lược thì chính là văn minh đối với dã man, trí tuệ đối với ngu xuẩn, không còn là xâm lược nữa, mà là mang đến ánh sáng trí tuệ.

Trên thực tế ngoại tinh nhân và nhân loại cũng gần như nhau, chỉ là ngoại tinh nhân phát triển trước, nên khoa kỹ phát triển hơn mà thôi.

Trong phương diện quan hệ phân phối, ngoại tinh nhân chưa chắc đã ưu tú hơn nhân loại.

Tuy nhiên thành kiến đối với nhân loại đã hình thành, ngoại tinh nhân đều tự cho rằng mình hơn người Địa Cầu.

Đỗ Lan dùng thực lực chứng minh bản thân, trong mắt ngoại tinh nhân, hắn trở thành một người công chính vô tư, không thiên vị người Địa Cầu.

Tuy nhiên ngoại tinh nhân vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng Đỗ Lan, bởi vì Đỗ Lan vẫn chưa nộp thủ danh trạng, vẫn chưa triệt để vạch rõ ranh giới với nhân loại, vẫn chưa triệt để ngả về phía ngoại tinh nhân.

Lòng trung thành không tuyệt đối, thì bằng với tuyệt đối không trung thành.

Muốn giành được sự tin tưởng của ngoại tinh nhân, phải nộp thủ danh trạng, phải cuồng nhiệt quy phục, nếu không ngoại tinh nhân sẽ không tin tưởng Đỗ Lan.

Trung lập là không được, bọn họ cần Đỗ Lan đứng về phía Tinh Đoàn Bình Nghị Hội.

Đỗ Lan không hy vọng ngoại tinh nhân tin tưởng, hắn chỉ cần có công việc thử thách giới hạn của điều luật là được rồi.

Hôm nay Đỗ Lan đến Ngoại Tinh Nhân Nhai Khu, đây là lần đầu tiên ngoại tinh nhân thể hiện không gian bí mật này cho Đỗ Lan.

Dẫn dắt Đỗ Lan là đặc công Dada Tinh Nhân dưới trướng Melfist, tên là Adad.

Vị Adad đen trắng xen kẽ này trông rất khó gây sự, là một nhân viên tình báo ngoại tinh nhân có võ lực bạo biểu, tự xưng là chó săn của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, hơn nữa là loại chó biết cắn người.

Được cấp trên ủy phái dẫn Đỗ Lan đi dạo phố, thỏa mãn sự tò mò của Đỗ Lan đối với ngoại tinh nhân.

Thông qua cánh cổng ngụy trang thành cửa kho, liền có thể đi vào Ngoại Tinh Nhân Nhai Khu.

Không ai biết toàn bộ khu phố cụ thể ở đâu, là không gian gì, chỉ biết ngoại tinh nhân bình thường không thể đi qua cánh cổng, bọn họ chỉ có thể sống trong Ngoại Tinh Nhân Nhai Khu chật chội, tất cả tài nguyên đều bị kiểm soát, nếu muốn có tài nguyên thêm chỉ có thể mua với giá cao ở chợ đen.

Thỉnh thoảng đến dạo phố thì không sao, nếu sống ở đây thì rất áp lực, bởi vì những ngoại tinh nhân này không có đường thăng tiến, không có không gian phát triển, trừ phi võ lực xuất chúng, có lẽ còn có thể đi con đường thế lực hắc ám.

Ngươi tuyệt đối đừng tỏ ra quá tò mò, bởi vì một số ngoại tinh nhân sẽ bị mùi vị tò mò hấp dẫn, sau đó sẽ không nhịn được mà ăn thịt người.

Adad thiện ý nhắc nhở, hắn không phải hù dọa Đỗ Lan, bởi vì ngoại tinh nhân thật sự sẽ ăn thịt người.

Toàn bộ Ngoại Tinh Nhân Nhai Khu đều do Tinh Đoàn Bình Nghị Hội quản lý sao.

Đỗ Lan hỏi.

Không sai, đúng vậy.

Adad nói: Tinh Đoàn Bình Nghị Hội phụ trách các hiệp ước hòa bình giữa các văn minh, nhưng hiện tại vì một số nguyên nhân, các văn minh khác nhau đều đang di dời, nên mới có Ngoại Tinh Nhân Nhai Khu.

Ngươi nói vũ trụ co rút sao.

Đỗ Lan hỏi.

Ngươi còn biết cả chuyện này sao.

Ta còn tưởng các ngươi người Địa Cầu căn bản không biết chuyện trong vũ trụ chứ.

Adad nói.

Để học luật pháp của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, tôi đã điều tra rất nhiều thứ, biết đều là lỗi của Quang Chi Quốc tà ác, vì khoa kỹ của bọn họ mất kiểm soát, dẫn đến vũ trụ co rút, dẫn đến rất nhiều ngoại tinh nhân không thể không từ bỏ mẫu tinh, sống trong Ngoại Tinh Nhân Nhai Khu chật chội này, bước tiếp theo chính là di dân Địa Cầu.

Đây chính là nội dung tôi đã điều tra được.

Đỗ Lan nói.

Adad gật đầu: Cơ bản không sai, chính là như vậy.

Hắn không giải thích thêm, bởi vì không cần thiết.

Hai người xuyên qua cánh cổng, liền đến một con phố với những tòa nhà cao tầng san sát, nếu không phải khắp nơi đều là ngoại tinh nhân, khu phố này và thành phố nhân loại đều giống nhau, có cao ốc, có phố thương mại, cũng có một số khu ổ chuột tối tăm.

Đây chính là Ngoại Tinh Nhân Nhai Khu, ngươi có thể tiêu phí ở đây, nhưng các mặt hàng khoa kỹ cao cấp thì dù có mua, cũng không thể mang đến Địa Cầu.

Adad nhắc nhở, vị Dada Tinh Nhân này vẫn rất cẩn thận, không hổ là đặc công bí mật.

Đỗ Lan nói mình chỉ xem thôi.

Dựa vào khoa kỹ ngoại tinh nhân có thể chế tạo ra rất nhiều thứ mạnh mẽ, ví dụ như áo giáp Ultraman.

Tuy nhiên muốn phát huy sức mạnh của áo giáp Ultraman, còn cần người điều khiển đặc biệt.

Trong nguyên tác, những người sử dụng Ultraman Ginga đều không phải người bình thường, Hayata không cần nói rồi, là người dung hợp với Ultraman, sau khi Ultraman rời đi, một phần gen còn sót lại trong cơ thể hắn, khiến khả năng phản ứng, sức chịu đựng, ngũ giác, lực bùng nổ của hắn mạnh hơn người thường mấy lần.

Con trai của Hayata, cũng di truyền gen Ultraman, hơn nữa sức mạnh còn mạnh hơn phụ thân, thậm chí còn có thể bay.

Người sử dụng áo giáp Zoffy, một ngoại tinh nhân, dựa vào sự huấn luyện của bản thân, thể năng đã đạt đến cực hạn.

Người sử dụng áo giáp Jack, một người Địa Cầu, nhưng tuyệt đối là người Địa Cầu cuồng bạo, có thể tay không đấm nhau với ngoại tinh nhân, trong cơ thể trú ngụ một con quái vật.

Người sử dụng áo giáp Ace, một người Địa Cầu, nhưng cơ thể đã trải qua cải tạo cơ giới, tứ chi đều là cơ giới.

Người sử dụng áo giáp Taro, một người Địa Cầu, nhưng vì nhiễm thuốc ngoại tinh mà cơ thể có được siêu năng lực, có thể toàn thân bùng cháy, tố chất cơ thể cũng vô cùng mạnh mẽ.

Còn có Leo và Astra, vốn cũng là ngoại tinh nhân, là lính đánh thuê vũ trụ, sau này được Tinh Đoàn Bình Nghị Hội thu nhận.

Tóm lại muốn sử dụng áo giáp Ultraman thì phải có điểm hơn người, người bình thường dù có mặc vào cũng không thể phát huy chiến lực.

Đỗ Lan nói mình kỳ thực có thể biến thân Ultraman, căn bản không cần áo giáp, nhưng hắn khiêm tốn, không nói lung tung chuyện mình có thể biến thân.

Phố thương mại vẫn rất nhộn nhịp, có nhà hàng, có tiệm tạp hóa, có tiệm đồ cũ, còn có một số cửa hàng lộn xộn, dù sao ngoại tinh nhân có nhu cầu gì đều có thể được đáp ứng, ăn mặc ở đi lại đều có cung cấp.

Đỗ Lan nhìn về phía những tòa nhà cao tầng ở xa, biết những tòa nhà đó đều là cơ quan làm việc của ngoại tinh nhân, muốn di dân Địa Cầu đều phải đến đó xin phép.

Cửa khẩu thương mại ra vào Ngoại Tinh Nhân Nhai Khu cũng phải đến trong tòa nhà mới có thể làm thủ tục.

Đương nhiên bên trong còn có một số cơ quan nghiên cứu, nhưng đều bị Tinh Đoàn Bình Nghị Hội kiểm soát.

Cho nên ngoại tinh nhân bình thường và Tinh Đoàn Bình Nghị Hội có sự chênh lệch thông tin rất lớn, ngoại tinh nhân bình thường cơ bản là Tinh Đoàn Bình Nghị Hội nói gì thì tin nấy, không có khả năng đi điều tra sự thật.

Ví dụ như vũ trụ co rút, nếu có nhà khoa học nào đi điều tra một chút sẽ biết đây căn bản chỉ là một lời nói dối, hoàn toàn là Tinh Đoàn Bình Nghị Hội vì lừa gạt ngoại tinh nhân mà gán cho Ultraman tội danh không có thật.

Trên thực tế khoa kỹ Ultraman không có bất kỳ vấn đề gì, tháp Plasma Lửa Hoa cũng không nổ tung.

Chính là Tinh Đoàn Bình Nghị Hội đã đánh lén Quang Chi Quốc, phong ấn Quang Chi Quốc lại.

Nhưng ngoại tinh nhân không biết gì cả, bọn họ chỉ có thể tin vào thông tin mà Tinh Đoàn Bình Nghị Hội nói cho bọn họ.

Chuyện chênh lệch thông tin này không có cách nào giải quyết, bởi vì một sự việc chỉ cần xảy ra ở khu vực cục bộ, chắc chắn sẽ tồn tại chênh lệch thông tin.

Lùi một vạn bước mà nói, ngay cả khi xảy ra với mỗi cá nhân, sự lý giải của mỗi cá nhân cũng không giống nhau, có người rất nhanh đã lý giải được thông tin mà sự việc đại diện, còn có người lại mộng mịt vô tri, cuối cùng vẫn phát sinh chênh lệch thông tin.

Có chênh lệch thông tin không đáng sợ, đáng sợ là không thể phân biệt thông tin, cũng như không có thủ đoạn bù đắp vấn đề do chênh lệch thông tin mang lại.

Tình hình của Ngoại Tinh Nhân Nhai Khu cũng như vậy, Địa Cầu cũng như vậy, đều nằm trong buồng trứng thông tin của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, chỉ có thể tiếp nhận thông tin bọn họ đưa ra, không thể tự mình phân biệt thật giả của thông tin.

Nên bất kể là người Địa Cầu hay ngoại tinh nhân đều rất bị động, đều bị dắt mũi.

Chương 2721

Đỗ Lan đi dạo Ngoại Tinh Nhân Nhai Khu, các ngoại tinh nhân khác nhau sống cùng nhau rất hòa hợp, điều này cho thấy ngoại tinh nhân cũng đều gần giống nhau, đều có thể chấp nhận quan hệ phân phối thưởng phạt, đều cần nuôi gia đình.

Trong văn minh ngoại tinh nhân, kỹ thuật, tài nguyên, tình báo cũng đều nằm trong tay số ít người.

Với lại ngoại tinh nhân bình thường cũng không thích học hỏi, chỉ thích giải tỏa cảm xúc.

Thưởng thức một chút thực phẩm ngoại tinh, xem một chút phim truyền hình ngoại tinh, Đỗ Lan chỉ là dạo phố bình thường.

Adad bên cạnh thì yên tâm rồi, hắn thật sự lo lắng Đỗ Lan có ý tưởng nào không thực tế, dù sao nhân loại nhìn thấy khoa kỹ cao cấp sau đó luôn muốn chiếm làm của riêng.

Các loại ngoại tinh nhân sống cùng nhau, đều tiếp nhận sự quản lý của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, giấc mơ lớn nhất của bọn họ không phải là học tập tiến bộ, mà là di dân Địa Cầu.

Nói đơn giản chính là chuyển giá rủi ro, cường quốc chuyển giá cho tiểu quốc, cường giả chuyển giá cho kẻ yếu.

Còn lý do Ultraman không hòa hợp trong văn minh ngoại tinh nhân chính là, Ultraman sẽ tiêu diệt những cường giả chuyển giá rủi ro, khiến cường giả tự mình gánh chịu rủi ro và hậu quả xấu.

Hiện tại Đỗ Lan và Adad đang ăn vặt ở một tiệm nhỏ ven đường, hắn đột nhiên nói ra câu này.

Adad đang ăn bạch tuộc viên ngoại tinh bất chợt chưa kịp phản ứng, nhưng suy nghĩ kỹ một chút liền biết Đỗ Lan nói không sai, bản chất của cường lăng nhược, nhược nhục cường thực chính là chuyển giá rủi ro, rủi ro giống như nước bẩn luôn từ trên cao chảy xuống thấp.

Từ mạnh đến yếu, từ lớn đến nhỏ, những gì Ultraman làm chính là phá vỡ con đường chuyển giá rủi ro.

Ngươi đúng là dám nói.

Nhưng nói cũng đúng, hơn nữa đánh giá về Ultraman cũng không sai, Ultraman quả thực sẽ tiêu diệt những văn minh chuyển giá rủi ro.

Trong mắt những văn minh đó, Ultraman chính là cái ác lớn nhất.

Adad nói: Cũng chỉ có người Địa Cầu từng được Ultraman bảo vệ mới coi Ultraman là anh hùng, danh tiếng của Ultraman trong vũ trụ không hề tốt.

Tôi cũng không tán thành cách làm của Ultraman, bọn họ đã cắt đứt quá trình chuyển giá rủi ro, nhưng lại không tiêu diệt rủi ro.

Cùng với sự phát triển của văn minh, rủi ro là tự nhiên mà phát sinh, Ultraman dù có phòng thủ nghiêm ngặt đến mấy, rủi ro vẫn không ngừng xuất hiện, Ultraman căn bản không ngăn cản được.

Chuyển giá rủi ro là cách giải quyết vấn đề, tuy rằng cách này không hay lắm, nhưng phần lớn văn minh đều sẽ chọn như vậy, nên Ultraman dù có nỗ lực đến mấy cũng chỉ là vô ích.

Gặp phải rủi ro, chắc chắn là phải đối mặt, chuyển giá là phương pháp giải quyết, Ultraman không cho phép bọn họ chuyển giá, cách tốt nhất không phải là tiêu diệt bọn họ, mà là cung cấp những phương pháp giải quyết khác.

Đỗ Lan nói.

Nhưng phương pháp mà Ultraman cung cấp, ngoại tinh nhân cũng chưa chắc đã chấp nhận.

Adad cũng là người thông minh, biết sự chênh lệch giữa các văn minh vẫn rất lớn, sự phân chia nội bộ văn minh cũng rất lớn, phương pháp của Ultraman chưa chắc đã thích hợp cho tất cả mọi người.

Phương pháp của Ultraman kỳ thực rất đơn giản, chính là tự thân phát triển, tự thân tiến hóa, trong quá trình này tất cả rủi ro đều tự mình gánh chịu, quả thực không thích hợp cho tất cả mọi người.

Dù sao sự phát triển của Ultraman cũng mang rất nhiều yếu tố may mắn, Ultraman sở dĩ trở thành Ultraman, không thể tách rời may mắn.

Tháp Lửa Plasma hóa khổng lồ, đối với Quang Chi Quốc mà nói cũng là ngoài dự liệu, chính là may mắn.

Loại may mắn này không thể sao chép, nên cũng rất khó phổ biến, khó trách ngoại tinh nhân không chấp nhận phương pháp của Ultraman.

Ngươi hình như rất hiểu Ultraman, theo ta được biết người Địa Cầu không biết Ultraman ra đời như thế nào mà.

Adad biết sự hiểu biết của người Địa Cầu về Ultraman chỉ giới hạn ở chuyện bốn mươi năm trước, chỉ biết Ultraman bảo vệ Địa Cầu, đánh bại rất nhiều ngoại tinh nhân và quái vật, chứ không biết Ultraman đến từ đâu.

Ngay cả trong ký ức của người dung hợp cũng không có thông tin về Quang Chi Quốc, nhưng Đỗ Lan dường như biết lịch sử của Quang Chi Quốc.

Đỗ Lan nói: Tôi yêu thích học tập, chỉ cần có cơ hội là sẽ học tập, biết một chút thông tin trong vũ trụ thì có gì lạ đâu.

Tôi không như những ngoại tinh nhân này, rõ ràng không hài lòng với hiện trạng, lại không chịu học tập.

Người yêu thích học tập chính là nghiễm nhiên như vậy.

Adad tuy nghi ngờ, nhưng không có chứng cứ, nên cũng không tiếp tục dây dưa chủ đề này, tiếp tục hỏi: Xem ra ngươi đánh giá Ultraman không cao.

Quả thực không cao, bởi vì Ultraman không hề cung cấp một phương pháp hiệu quả có thể nâng cao bản thân, lại còn ngăn cản phương pháp chuyển giá rủi ro, điều này chắc chắn là không được.

Đương nhiên tôi tuy không tán đồng hành vi của bọn họ, nhưng đối với quyết tâm của bọn họ thì rất tán thưởng.

Ngươi thật khách quan.

Adad nói: Những gì ngươi nói đều rất có lý, đáng tiếch ngươi cũng vô pháp giải quyết vấn đề.

Sở dĩ nhiệt ái Ultraman văn minh, bả Ultraman đương tố thần linh lai đỉnh lễ mô bái. yếm ác Ultraman văn minh, bả Ultraman đương tố tà ác ác ma lai tăng ác, hận bất năng sát chi nhi hậu khoái.

Hắn cho rằng lời Đỗ Lan nói chính là những lời đúng đắn vô nghĩa, không có chút ý nghĩa nào.

Nếu tôi là Ultraman, chắc chắn sẽ đoàn kết tất cả các văn minh nguyện ý chấp nhận lý niệm của Quang Chi Quốc lại, chứ không phải vì cái gọi là bảo vệ những khả năng khác nhau, mà không can thiệp vào sự phát triển của văn minh.

Đỗ Lan nói.

Adad càng nghe càng cảm thấy kỳ lạ, sự hiểu biết của Đỗ Lan về Ultraman hiển nhiên không phải trình độ của người Địa Cầu bình thường.

Đối phương dường như còn biết cả chiến lược ngoại giao của Quang Chi Quốc, Quang Chi Quốc tuy bảo vệ kẻ yếu, nhưng không can thiệp vào sự phát triển của văn minh, mục tiêu chính là bảo vệ sự đa dạng của văn minh, ngăn chặn mỗi văn minh đều đi theo lối mòn của Quang Chi Quốc, bọn họ hy vọng vũ trụ có thể trăm hoa đua nở, nên đối với những văn minh được bảo vệ thì áp dụng thái độ chỉ bảo vệ, không can thiệp.

Nhưng chuyện này người Địa Cầu làm sao biết được.

Ngươi điều tra cũng quá rõ ràng rồi.

Adad nói những thông tin về Quang Chi Quốc này thật sự có thể điều tra được qua mạng sao.

Đỗ Lan cười, chẳng lẽ hắn có thể biến thân thành người khổng lồ ánh sáng cũng phải nói cho đối phương nghe sao.

Thông tin chính là tiền bạc, bạn của tôi.

Đỗ Lan nói một cách thâm sâu khó lường.

Vì ngươi rất hiểu Ultraman, vậy ngươi cho rằng bọn họ nên làm cụ thể những gì để vũ trụ này tốt hơn.

Adad hỏi, hắn tự mình cũng cảm thấy mình hồ đồ, lại hỏi một người Địa Cầu làm thế nào để quản lý vũ trụ.

Đương nhiên là tiêu trừ biên giới, để mọi người cùng nhau phát triển, như vậy mới có thể nâng cao năng lực đối kháng rủi ro.

Muốn làm được điều này, thì cần tất cả ngoại tinh nhân trong vũ trụ đều có thể tin tưởng lẫn nhau, phải để tất cả ngoại tinh nhân trong vũ trụ đều tiến lên với mục tiêu tương đồng.

Tôi cho rằng mục tiêu biến thành ánh sáng là không tồi.

Đỗ Lan nói văn minh phát triển là vạn sự quy nhất, đều là biến thành ánh sáng.

Cách biến thành ánh sáng không chỉ có Tháp Lửa Plasma, còn có những phương pháp khác.

Có thể nói các văn minh khác nhau đều đang dùng những cách khác nhau để biến thành ánh sáng, người khổng lồ ánh sáng tuyệt đối là một hướng phát triển tốt của văn minh theo từng giai đoạn.

Ví dụ như U40, L77, O50, còn có ánh sáng đầu tiên của vũ trụ Noa, ánh sáng Địa Cầu Gaia, ánh sáng đầu tiên của chòm sao Thợ Săn Tiga, Dyna biến thành ánh sáng, ánh sáng kỳ tích Cosmos có ánh sáng trực tiếp thành tinh, cũng có sinh mệnh vật chất phát triển thành ánh sáng, tóm lại người khổng lồ ánh sáng tuyệt đối là cảnh giới mang tính giai đoạn của văn minh, lấy ánh sáng làm mục tiêu tuy nhất quán, nhưng sẽ không đi chệch khỏi chính đạo vũ trụ.

Đạt Đạt Đức không nghĩ một người Địa cầu lại có thể nói chuyện hùng hồn như vậy, hơn nữa còn rất có lý.

Bất quá lý lẽ là lý lẽ, hiện thực là hiện thực.

Hiện thực chính là người Địa cầu bị vây khốn dưới trọng lực Địa cầu, bên ngoài toàn là người ngoài hành tinh khoa kỹ phát đạt đang như hổ rình mồi.

Người Địa cầu không hề có thực lực, chỉ là đám gà mờ.

Lạc hậu thì phải chịu đòn, cho nên gà mờ Địa cầu nói gì cũng vô dụng, đều chỉ là nói suông, vẫn sẽ bị người ngoài hành tinh ức hiếp.

Rủi ro được chuyển giao từ kẻ mạnh sang kẻ yếu, ai yếu thì người đó xui xẻo.

Đương nhiên, nếu tất cả kẻ yếu liên hợp lại, người Địa cầu và người ngoài hành tinh bình thường ở khu ổ chuột ngoài hành tinh liên hợp lại, cũng có thể hình thành một sức mạnh không thể xem thường, không dựa vào thần tiên hoàng đế mà cũng không dựa vào Ultraman.

Đạt Đạt Tinh Nhân cũng là một nền văn minh có lịch sử lâu đời, năm đó An Bồi Lạp Tinh Nhân dẫn dắt Gia Đa người ngoài hành tinh và quái thú xâm lược Quang Chi Quốc, Đạt Đạt Tinh Nhân cũng nằm trong số đó, tuy chỉ là lâu la, nhưng đủ để chứng minh lịch sử của họ.

Những người ngoài hành tinh từng xâm lược Quang Chi Quốc năm đó về cơ bản chính là thành phần chủ yếu của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội hiện nay.

Cứ như Chu Thiên Tử phân phong, năm đó An Bồi Lạp Tinh Nhân dẫn dắt mọi người xâm lược Quang Chi Quốc cũng dựa vào thực lực mạnh yếu mà chia ra tam lục cửu đẳng, định ra một bộ trật tự vũ trụ.

Trong mắt Quang Chi Quốc, An Bồi Lạp Tinh Nhân là kẻ xâm lược, nhưng trong phạm vi thế lực của An Bồi Lạp Tinh Nhân, những gì họ làm đều vì đảm bảo ổn định, kiến tạo trật tự mới, để mỗi nền văn minh ngoài hành tinh đều có vị trí riêng, đều có thể đạt được lợi ích của mình.

Cho nên tộc An Bồi Lạp Tinh Nhân được gọi là Vũ Trụ Đế Vương, không chỉ vì thực lực của họ, mà còn vì họ mang đến trật tự, điều mà rất nhiều nền văn minh ngoài hành tinh lạc hậu cực kỳ cần thiết.

Nếu chỉ vì thực lực của An Bồi Lạp Tinh Nhân, thực lực của Quang Chi Quốc cũng rất mạnh, tại sao người ngoài hành tinh không đầu quân cho Quang Chi Quốc.

Đó là vì Quang Chi Quốc tuy bảo vệ kẻ yếu, nhưng không thiết lập trật tự, họ sẽ để nền văn minh lạc hậu tự phát triển, không cung cấp không gian phát triển hơn nữa.

Vậy nên, tuy thực lực Quang Chi Quốc mạnh hơn An Bồi Lạp

Tinh Nhân, nhưng rất nhiều nền văn minh ngoài hành tinh đều ủng hộ An Bồi Lạp Tinh Nhân, coi Quang Chi Quốc là kẻ địch.

Đạt Đạt Tinh Nhân năm đó chỉ là lâu la, hiện tại cũng đã đạt được phát triển, đây đều là nhờ hệ thống của An Bồi Lạp Tinh.

Cứ như năm đó Chu Thiên Tử phân phong, Sở Quốc chỉ là một lâu la trông coi lửa, sau mấy đời hùng chủ, Sở Quốc đã có thể đánh bại Chu Thiên Tử, tuy nhiên trong nước Sở vẫn tuân theo Chu Lễ.

Trong hệ thống của An Bồi Lạp Tinh Nhân, mọi người đều có cơ hội phát triển.

Hệ thống này cũng như phân phong, có thể quy định địa vị cao thấp, nhưng không thể khống chế thực lực lớn nhỏ.

Lúc đầu Chu Thiên Tử chắc chắn là mạnh nhất, nhưng theo sự phát triển của chư hầu, thân phận chư hầu tuy không thể vượt qua Thiên Tử, nhưng thực lực đã sớm vượt qua.

Nhưng chư hầu vượt qua Thiên Tử cũng không phản đối Thiên Tử, bởi vì họ đều cần Chu Lễ để giành được tính hợp pháp của mình.

Nếu tự mình lật đổ Thiên Tử, đến lúc đó thuộc hạ của mình cũng có thể lật đổ mình, để tránh điểm này, đảm bảo tính hợp pháp vẫn rất quan trọng.

Tính hợp pháp có thể giảm chi phí thống trị.

Dù là Điền Tề đại Khương, hay Tam Gia phân Tấn, họ đều cần Chu Thiên Tử phân phong, chính là để giành được tính hợp pháp.

Hệ thống của An Bồi Lạp Tinh Nhân cũng vậy, dù một số nền văn minh thực lực đã vượt qua An Bồi Lạp Tinh Nhân, nhưng vì tính hợp pháp vẫn tiếp tục thừa nhận địa vị Vũ Trụ Đế Vương.

Vì vậy cục diện trong vũ trụ cũng rất phức tạp, không chỉ là ánh sáng đối bóng tối, mà là mỗi nền văn minh đều đang mưu tính vì lợi ích của mình.

Ultraman tuy bảo vệ kẻ yếu, nhưng Ultraman lại không thiết lập hệ thống, không thể cung cấp không gian phát triển, khi văn minh phát triển đến mức phải chuyển giao rủi ro ra bên ngoài, Ultraman liền trở thành kẻ thù của văn minh.

Những vấn đề này đều là hiện thực, có thể nói là tà ác, nhưng ở giai đoạn hiện tại ngay cả Ultraman cũng không thể thay đổi.

Chương 2722

Văn minh vũ trụ coi Địa cầu là mục tiêu chuyển giao rủi ro, nhưng vì nhân loại khao khát Ultraman, sẽ dẫn đến chi phí chuyển giao tăng lên, cho nên cần phải dùng âm mưu trước để khiến người Địa cầu không còn tin tưởng Ultraman nữa.

Phương pháp mà Tinh Đoàn Bình Nghị Hội nghĩ ra chính là tạo ra Ultraman, rồi đánh bại nó.

Một Ultraman chiến bại sẽ dập tắt ý chí phản kháng của người Địa cầu.

Đỗ Lan cho rằng âm mưu này quá vô lý: Thật sự quá phức tạp, chi bằng trực tiếp cung cấp khoa kỹ giúp nhân loại phát triển.

Ngay cả khi mục tiêu cuối cùng của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội là cắt cửu thái Địa cầu, với trình độ nhân loại hiện tại cũng không thể từ chối.

Dù sao xét từ góc độ khách quan, nhân loại quá lạc hậu, một chút khoa kỹ cũng có thể khiến nhân loại tiến bộ, tiến bộ là thật, không phải giả.

Dù cho từ động cơ mà nói, Tinh Đoàn Bình Nghị Hội là vì chuyển giao rủi ro, nhưng đó là chuyện của tương lai.

Nhân loại phát triển trước, cuối cùng có bị cắt cửu thái hay không thì xem bản lĩnh của mỗi bên, nếu Tinh Đoàn Bình Nghị Hội ngay cả lòng tin cắt cửu thái nhân loại cũng không có, thì chỉ có thể nói quá yếu ớt.

Đạt Đạt Đức không ngờ Đỗ Lan lại trực tiếp vạch trần đáy của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, đây tuyệt đối là nhân loại bình tĩnh và thông minh nhất mà hắn từng gặp.

Bởi vì rất nhiều âm mưu của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội vẫn đang được bày bố, nhân loại vậy mà đã nhìn thấu rồi sao.

Đây là điều Đạt Đạt Đức không nghĩ tới, thậm chí có rất nhiều chuyện chính hắn cũng chưa nghĩ thông suốt.

Bất quá, Đỗ Lan đưa ra quan điểm kẻ mạnh chuyển giao rủi ro cho kẻ yếu, chỉ cần từ điểm này suy xét là có thể nghĩ đến rất nhiều nội dung.

Chi phí chuyển giao, thủ đoạn chuyển giao, cũng như kẽ hở chuyển giao.

Trước tiên cần chuyển giao, điều đó nói rõ kẻ mạnh bản thân có vấn đề, liền có khả năng bị kẻ yếu đánh bại.

Thứ hai là chi phí chuyển giao, kẻ yếu cũng không ngốc, ai cũng không muốn vô duyên vô cớ gánh vác rủi ro, nhưng nếu có lợi có thể kiếm, kẻ yếu vẫn có thể chấp nhận.

Ví dụ như ban đầu kẻ yếu chỉ có mười đồng, nhưng thông qua sản xuất đã tạo ra giá trị 100 đồng, sau đó bị kẻ mạnh lấy đi 80, kết quả kẻ yếu có hai mươi, tiến bộ hơn trước, vậy thì có thể chấp nhận.

Nhưng nếu kẻ mạnh muốn lấy đi 90, thì kẻ yếu có lẽ sẽ không đồng ý, cho nên mười đồng phải trả chính là chi phí.

Đương nhiên còn có kẻ mạnh ra sức lừa gạt kẻ yếu, nói rằng ngươi trời sinh đã là mệnh kẻ yếu, mệnh ngươi không đáng hai mươi, cho nên giữ mười đồng là đủ rồi, thậm chí trong mười đồng còn phải lấy ra năm đồng, đây chính là mệnh, người phải nhận mệnh, hy vọng thông qua tẩy não để có được nhiều hơn, đây chính là cách làm hiện tại của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội.

Rồi đến thủ đoạn chuyển giao, Tinh Đoàn Bình Nghị Hội hy vọng thông qua di dân ngoài hành tinh để đằng lung hoán điểu, nhanh chóng vắt kiệt tài nguyên Địa cầu.

Cho nên nhân loại chính là kẻ địch, chứ không phải mục tiêu tranh thủ đoàn kết.

Cuối cùng là kẽ hở chuyển giao, đó tự nhiên chính là Ultraman và ý chí phản kháng của nhân loại, đều là những vấn đề cần được giải quyết.

Chỉ cần từ góc độ này suy xét, rất nhiều hành vi của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội liền có thể bị nhìn thấu.

Chẳng lẽ Tinh Đoàn Bình Nghị Hội không phải là người bạn tốt mang lại hy vọng tiến bộ sao.

Tại sao lại nói họ nhất định là đang chuyển giao rủi ro.

Chẳng lẽ không cho phép họ sẵn lòng giúp đỡ người khác.

Đạt Đạt Đức hỏi.

Rất đơn giản, nếu thật sự mang lại tiến bộ, hoàn toàn có thể đường hoàng nói ra, không cần làm nhiều chuyện vô nghĩa như vậy.

Đỗ Lan nói.

Có lẽ những kẻ có lợi ích cố hữu trên Địa cầu không muốn phát triển thì sao.

Phát triển đồng nghĩa với việc tái phân chia, họ không muốn mất đi địa vị hiện tại.

Nếu Tinh Đoàn Bình Nghị Hội thật sự trực tiếp cung cấp kỹ thuật, họ chắc chắn sẽ phản đối.

Đạt Đạt Đức nói.

Đỗ Lan lại lắc đầu nói: Trên Địa cầu có nhiều quốc gia như vậy, không phải mỗi kẻ có lợi ích cố hữu đều ở đỉnh kim tự tháp, chắc chắn có quốc gia sẵn lòng hợp tác.

Một khi có quốc gia hợp tác, vậy thì các quốc gia còn lại hoặc bị đào thải, hoặc cũng phải chú tâm phát triển.

Hoàn toàn không tồn tại cái gọi là không phát triển.

Nói cho cùng, Tinh Đoàn Bình Nghị Hội vẫn còn để mắt đến việc cắt cửu thái, cho nên hy vọng trước tiên trên Địa cầu thiết lập một quyền phát ngôn không thể lay chuyển, đến lúc đó cắt cửu thái sẽ đơn giản.

Nếu không có quyền phát ngôn, cửu thái không thể cắt được, đầu tư ban đầu coi như đổ sông đổ biển.

Nhân loại tuy chưa bay ra vũ trụ, nhưng cách chơi quan hệ phân phối vẫn rất nhiều.

Cứ như Mỹ Đế, tại sao họ luôn thích làm cách mạng màu, tại sao luôn phải phù trì chính quyền thân Mỹ.

Chính là để đến lúc cắt cửu thái thì đơn giản, đầu tư của họ không phải thật sự vì sự phát triển của các nước yếu, mà là vì cắt cửu thái, nếu quốc gia không thân Mỹ, đến lúc cắt cửu thái thì không cắt được.

Cho nên trước tiên thân Mỹ, rồi đầu tư, cuối cùng cắt cửu thái.

Đối với các nước yếu mà nói, quy trình này căn bản không thể từ chối.

Địa cầu cũng không thể từ chối đầu tư của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, nhưng vấn đề là người Địa cầu chắc chắn sẽ không cam tâm tình nguyện bị cắt cửu thái, cho nên Tinh Đoàn Bình Nghị Hội trước tiên phải tiêu diệt ý chí phản kháng của nhân loại, khiến họ xa lánh Ultraman mà thân cận Bình Nghị Hội.

Vừa ăn vừa nói phét, Đạt Đạt Đức bị Đỗ Lan nói đến mức không biết đường nào mà lần, hắn chưa từng nghĩ có người có thể chỉ từ góc độ vĩ mô mà suy đoán ra nhiều thứ như vậy, thậm chí còn khớp với rất nhiều chi tiết.

Bởi vì chỉ cần là sinh mệnh trí tuệ đều như vậy, đều thích chuyển giao rủi ro.

Đương nhiên cũng có số ít những vĩ nhân nguyện ý cùng mọi người đối mặt rủi ro, nhưng phần lớn mọi người vẫn quen chuyển giao rủi ro, điều này không liên quan gì đến kỹ thuật phát đạt hay không.

Dù phát đạt đến đâu, cũng như vậy.

Cho nên Đạo Đức Kinh nói: Thượng thiện nhược thủy, thủy lợi vạn vật nhi bất tranh, xử chúng nhân chi sở ác, cố kỷ vu Đạo.

Chính là nói điều thiện lương vĩ đại nhất là gánh vác rủi ro cho kẻ yếu, gánh vác rủi ro, không tranh đoạt lợi ích, đây chính là thiên đạo, mọi người đều nên học tập.

Nếu mọi người đều như nước, chỉ gánh vác rủi ro, không chuyển giao rủi ro, thì sẽ rất tốt đẹp.

Bất quá Lão Tử dù sao cũng không phải nhà khoa học, không biết nước là cái nôi của sinh mệnh, nếu nước cứ chịu đựng các loại ô nhiễm hóa học, thì sinh thái Địa cầu đều sẽ xong đời, cho nên nước cũng phải được bảo vệ, không thể ô nhiễm tài nguyên nước.

Nhìn từ khía cạnh nhỏ là bảo vệ tài nguyên nước, nhìn từ khía cạnh lớn là phân phối vũ trụ, đạo lý đều giống nhau, chính là sự chuyển giao rủi ro.

Nhân loại đã bị người ngoài hành tinh phát hiện, khoa kỹ lại lạc hậu hơn người ngoài hành tinh, vậy thì sẽ trở thành đối tượng chuyển giao rủi ro, vậy thì âm mưu quỷ kế của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội cũng không ngoài mấy loại đó, khả năng lớn nhất chính là cắt cửu thái.

Bởi vì mục tiêu chuyển giao rủi ro càng lạc hậu, cũng đồng nghĩa với không gian trưởng thành càng lớn, không gian cắt cửu thái cũng càng lớn.

Mà cắt cửu thái thì phải xét hai phần: đầu tư và thu hoạch.

Đầu tư thì nhìn mức độ phát đạt, thu hoạch thì nhìn ý thức hệ.

Cái gọi là đầu tư, bản chất chính là nhìn không gian tăng giá của tài sản, tức là không gian tăng giá của đất đai, bất động sản, cổ phiếu, nguyên dược liệu v. v.

Nếu những thứ này giá rất thấp, thì có không gian tăng cao, tăng cao rồi thì cứ kích cổ truyền hoa là được.

Đầu tư vào công xưởng chỉ là câu chuyện kể cho việc thao túng sau này, tiền kiếm được từ thực thể chắc chắn không nhiều bằng sự tăng giá của tài sản.

Nhưng có câu chuyện công xưởng, mới có thể thổi phồng tài sản lên cao.

Một điểm nữa là ý thức hệ Địa cầu, đã bị Ultraman ảnh hưởng mà thiên về độc lập tự chủ, bởi vì Ultraman từng nói: An toàn Địa cầu do người Địa cầu thủ hộ.

Chỉ cần người Địa cầu còn tin câu nói này, thì khi gặp phải cắt cửu thái chắc chắn sẽ phản kháng, không ngoan ngoãn chịu phục tùng.

Cho nên phải trước tiên hủy diệt lòng tin của nhân loại đối với Ultraman, khiến nhân loại biết Ultraman cũng là kẻ thất bại, lời nói của kẻ thất bại không đáng một xu.

Sau đó mới có thể tiến hành quy trình đầu tư.

Không cần kinh ngạc, loại chuyện này ngàn năm như một.

Có thể nói phương thức chuyển giao rủi ro cắt cửu thái văn minh hơn rất nhiều so với trực tiếp phát động chiến tranh cướp bóc.

Mà với tư cách là kẻ yếu, với tư cách là người Địa cầu, lạc hậu thì phải chịu đòn, cũng không có lựa chọn nào khác.

Đối mặt với sự đầu tư của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, chỉ có thể lựa chọn muốn hay không muốn.

Đỗ Lan cho rằng đối mặt với phương thức chuyển giao rủi ro ôn hòa, người Địa cầu chỉ có hai lựa chọn.

Vậy người Địa cầu có nên muốn không.

Đạt Đạt Đức hỏi.

Chắc chắn là muốn chứ, nếu không muốn thì sẽ bị người ngoài hành tinh xâm lược.

Chương 2723

Muốn, thì gánh vác rủi ro chuyển giao của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, đây là cái giá của sự lạc hậu.

Đỗ Lan nói ai bảo người Địa cầu lạc hậu: Đối mặt với loại chuyện này, Ultraman cũng không tiện nhúng tay, bởi vì không có vũ lực xâm lược, chỉ có sự chuyển giao rủi ro, mà bên lạc hậu nếu muốn tiến bộ hơn nữa thì tất nhiên phải chọn chấp nhận đầu tư, chấp nhận rủi ro, đây là sự thật.

Có khi chỉ đơn giản như vậy, muốn hay không muốn.

Đã chọn muốn, thì phải cắn răng nuốt xuống, gánh vác rủi ro cũng là điều tất yếu.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Bất quá đợi đến lúc Tinh Đoàn Bình Nghị Hội đến cắt cửu thái, nhân loại có thể tìm Ultraman giúp đỡ, Ultraman có thể bảo vệ cửu thái của nhân loại không bị cắt đi, làm được chỉ cần đầu tư, không cần rủi ro.

Ti tiện.

Đạt Đạt Đức lúc này cũng không khỏi cảm thấy Tinh Đoàn Bình Nghị Hội thành kẻ ngốc rồi, đầu tư Địa cầu, cuối cùng lại không thể cắt cửu thái, bây giờ hắn hiểu tại sao Tinh Đoàn Bình Nghị Hội lại căm ghét Ultraman đến vậy, bởi vì Ultraman đã cản trở sự can thiệp vũ lực của họ.

Bởi vì có Ultraman, họ không thể thông qua vũ lực đơn giản chuyển giao rủi ro, chỉ có thể tiến hóa thành phương pháp ôn hòa cắt cửu thái, nhưng nếu có Ultraman, kẻ yếu liền có tư cách từ chối cắt cửu thái, thì Tinh Đoàn Bình Nghị Hội chính là nhục bao tử đánh chó có đi không về, là vì kiến thiết vũ trụ mà vô tư cống hiến, ở một mức độ nào đó còn được hoan nghênh hơn cả Ultraman.

Đây là phương thức sinh tồn của kẻ yếu, tả hữu hoành điều là công phu cơ bản.

Đỗ Lan nói mèo có đường mèo, chuột có đường chuột.

Nhưng nếu ngươi nói vậy, Địa cầu cũng không yếu, chỉ cần tả hữu hoành điều, là có thể đồng thời có được kỹ thuật của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội và sự bảo vệ của Quang Chi Quốc, chẳng phải rất lợi hại sao.

Đạt Đạt Đức nói đây đã không còn là kẻ yếu, đây hoàn toàn là cao thủ ngoại giao rồi.

Đây là đặt vận mệnh của mình vào tay người khác, điều ta nói cũng chỉ là trạng thái lý tưởng.

Thực tế Ultraman cũng có phiền phức của riêng mình, không thể tùy tiện gọi là đến.

Tinh Đoàn Bình Nghị Hội cũng sẽ không từ bỏ việc thu hoạch vũ lực cuối cùng, nhân loại vẫn chỉ có thể bị động gánh chịu rủi ro.

Cho nên vẫn phải tự cường.

Đạt Đạt Đức gật đầu nói: Ngươi quả thật lợi hại, bây giờ nghĩ lại Đạt Đạt Tinh chúng ta kỳ thực cũng gần giống như vậy, mấy vạn năm trước, chúng ta cũng chỉ là tiểu lâu la dưới trướng An Bồi Lạp Tinh Nhân, cũng chỉ là gánh vác rủi ro.

Đạt Đạt Tinh Nhân chúng ta đã lựa chọn phát triển, cho nên trong chiến tranh đã xung phong hãm trận, vô số tộc nhân đã chết trên chiến trường của An Bồi Lạp Tinh Nhân, phải trả một cái giá khổng lồ, mới có được ngày hôm nay.

Không phải ai cũng có được vận may như Quang Chi Quốc.

Cho nên kẻ yếu và kẻ yếu nên đoàn kết.

Đạt Đạt Tinh Nhân và người Địa cầu đều là mục tiêu chuyển giao rủi ro, nên đều đoàn kết lại cùng nhau phát triển, cùng nhau đối mặt rủi ro, chứ không phải chuyển giao.

Đỗ Lan nói.

Thượng thiện nhược thủy, nhưng nước có thể kích phát năng lượng cũng rất lớn, có thể hóa thành sóng thần và lũ lụt, cuốn trôi đại địa.

Kẻ yếu và kẻ yếu nên đoàn kết.

Đạt Đạt Đức cảm thấy có lý, trong lòng hắn cũng đồng cảm với kẻ yếu, lợi dụng chức vụ của mình, âm thầm bảo vệ không ít những người lén lút nhập cảnh.

Nhưng nên làm thế nào để làm được điều đó.

Kẻ yếu và kẻ yếu làm sao đoàn kết, mọi người đến từ các nền văn minh khác nhau, có phong tục khác nhau, rất khó tin tưởng lẫn nhau.

Đạt Đạt Đức hỏi.

Thật sự rất khó làm được, nhưng nếu muốn làm thì vẫn có thể làm được, ví dụ như tôn giáo, có thể sáng lập một Ultraman giáo, hoạt động dựa vào quyên góp của tín đồ.

Cũng có thể thiết lập một hệ thống tương trợ, đương nhiên cũng phải nắm giữ sản xuất, mới có thể kiếm tiền duy trì hoạt động của hệ thống, có thể bắt đầu từ nông nghiệp, một mặt nắm giữ tài nguyên, một mặt nắm giữ vũ trang.

Có những thứ này rồi, từ từ giúp đỡ người ngoài hành tinh, mọi người sẽ bắt đầu tin tưởng lẫn nhau.

Đạt Đạt Đức nói: Có lý.

Hắn nhìn Đỗ Lan, rất nghiêm túc, thậm chí có thể thấy những vằn đen trắng trên người hắn đều trở nên thẳng tắp, nghiêm trang nói: Nếu ngươi thật sự hy vọng đoàn kết mọi người, nhất định phải cho ta gia nhập.

Không vấn đề.

Chúng ta có thể hợp tác, ta thông qua việc đánh các vụ kiện đã tìm hiểu được rất nhiều kỹ thuật phi pháp, ngươi có thể dùng chức vụ của mình tiếp xúc rất nhiều người cần giúp đỡ, đến lúc đó ta cung cấp kỹ thuật, ngươi cung cấp nhân lực, trước tiên xây dựng đội ngũ lên.

Đỗ Lan và Đạt Đạt Đức lập tức hợp ý.

Vậy mục tiêu của chúng ta là gì.

Tiêu diệt Tinh Đoàn Bình Nghị Hội sao.

Tinh Đoàn Bình Nghị Hội không thể bị tiêu diệt, cũng như đế quốc vũ trụ của An Bồi Lạp Tinh Nhân sẽ không biến mất.

Mục tiêu của chúng ta là đoàn kết các nền văn minh yếu ớt, tốt nhất là đưa cả Ultraman vào hệ thống liên minh của chúng ta, hình thành cục diện tam túc đỉnh lập trong vũ trụ.

Đây là Long Trung đối phiên bản khoa huyễn của Đỗ Lan.

Thống nhất vũ trụ quá xa vời, trước tiên tam túc đỉnh lập vẫn có thể làm được, An Bồi Lạp Tinh Nhân, Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, và thế lực mới sắp quật khởi.

Trong một bữa ăn, Đỗ Lan đã chuẩn bị cùng Đạt Đạt Đức gây dựng một sự nghiệp lớn, mở ra một cục diện mới.

Phải nói hai người này đều không phải người bình thường, mạch não đều bất thường.

Đương nhiên trên Địa cầu có rất nhiều người bất thường, ví dụ như Hayata Shin, người hóa thân của Ultraman 40 năm trước.

Sau khi Ultraman rời đi, ký ức của ông ta biến mất một thời gian, sau đó cơ thể xảy ra dị biến, ký ức cũng bắt đầu hiện lên, hồi ức lại việc mình bị Ultraman tông chết sau đó cùng Ultraman cộng hưởng sinh mệnh, chiến đấu với thân phận vừa là nhân loại vừa là người ngoài hành tinh.

Cuối cùng Ultraman rời khỏi Địa cầu, ký ức của Hayata bị phong ấn một thời gian.

Sau khi ký ức hoàn toàn khôi phục, Hayata tiếp tục che giấu câu chuyện đó.

Kỳ thực các đồng đội của Khoa Đặc Đội đều biết Hayata chính là người hóa thân của Ultraman, bởi vì trong khoảng thời gian đó, mỗi khi Ultraman xuất hiện, Hayata liền biến mất, rất khó không nghi ngờ ông ta.

Bất quá mọi người vì muốn bảo vệ đồng đội, không ai nói ra.

Nhưng sau này Hayata tuổi già mới có con, phát hiện năng lượng của Ultraman cũng di truyền cho con trai, khiến con trai cũng có tố chất cơ thể cường đại, điều này khiến Hayata rất bất lực, nếu có thể ông ta không hề hy vọng di truyền xuống.

Nhưng mỗi loại sức mạnh đều có lúc được cần đến, hiện tại nhân loại cần sức mạnh.

Tuy đã ký kết hiệp định hòa bình với Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, không còn các cuộc xâm lược quy mô lớn của người ngoài hành tinh, nhưng mười năm trước lại xảy ra một sự cố, một người ngoài hành tinh đã tấn công một máy bay dân dụng của nhân loại, khiến hơn ba trăm người trên máy bay không một ai sống sót.

Tuy việc này là bí mật tối cao, nhưng Khoa Đặc Đội lại biết chân tướng, nhận ra ý định tiêu diệt nhân loại của người ngoài hành tinh không chết, cho nên Hayata ở tuổi 58 cao niên đã trở lại Khoa Đặc Đội, trở thành người thử nghiệm giáp cơ động Ultraman, một lần nữa trở thành sức mạnh bảo vệ nhân loại.

Khoa Đặc Đội trên bề mặt đã giải tán, nhưng trong bóng tối lại tiếp tục hoạt động.

Mười năm sau, Hayata đã 68 tuổi, vẫn làm việc ở tuyến đầu, thật đúng là năng lực càng lớn trách nhiệm càng lớn.

Kỳ thực Đỗ Lan cảm thấy căn bản không cần phát minh giáp Ultraman, trực tiếp dùng vũ khí thường dùng của Khoa Đặc Đội đánh những người ngoài hành tinh bình thường là được rồi, nếu có kẻ địch khổng lồ, thì dùng một phát đạn vô trọng lực đánh nổ.

Cần gì giáp chứ, hoàn toàn là lãng phí tài nguyên.

Đương nhiên đẹp trai thì vẫn đẹp trai, Đỗ Lan cũng không phủ nhận.

Những vũ khí này là gì.

Đạt Đạt Đức không ngờ vừa mới bàn bạc không bao lâu, Đỗ Lan đã mang đến một lô vũ khí, bất quá nhìn dáng vẻ có chút cũ kỹ.

Những thứ này đều là vũ khí bị loại bỏ của Khoa Đặc Đội trước đây, ta tìm một kỹ sư người ngoài hành tinh từng được ta giúp đỡ sửa lại một chút, lại có thể dùng được rồi.

Những vũ khí này đã khiến quái thú và quái vật ngoài hành tinh trên Địa cầu chịu đủ khổ sở, cứ dùng chúng vũ trang cho lực lượng của chúng ta, triển khai cuộc đấu tranh gian nan.

Số lượng quái thú mà Khoa Đặc Đội tiêu diệt quả thật là rất nhiều.

Đây là vũ khí của nhân loại sao.

Đạt Đạt Đức hiển nhiên cảm thấy không thể tin được.

Không có gì lạ cả, Địa cầu 40 năm trước và Địa cầu hiện tại hoàn toàn là hai bộ mặt khác nhau.

Đáng tiếc là sau khi quái thú cuối cùng Zetton bị đánh bại, các dây chuyền sản xuất vũ khí này đều bị phong tỏa, đến tận bây giờ Khoa Đặc Đội thà mở dây chuyền sản xuất giáp cơ động Ultraman, cũng không thể khởi động lại dây chuyền sản xuất năm đó, các công nhân và kỹ sư năm đó hoặc đã chết hoặc đã già, những vũ khí có thể gọi là báu vật của nhân loại này cũng không thể tiếp tục sản xuất.

Đỗ Lan nói rất tiếc nuối, nhưng đây chính là sự thật.

Không có kẻ địch, vũ khí đạn dược tự nhiên sẽ lỏng lẻo.

Đại Thanh cũng vậy, Mỹ Đế cũng vậy, không có cường địch, thì không cần tốn tiền chế tạo vũ khí nữa.

Đối phó với các quốc gia yếu kém, cũng không cần dùng đến những thứ tiên tiến nhất, cầm vài cây gậy lửa là đủ rồi.

Khoa Đặc Đội cũng vậy, sau khi Zetton bị tiêu diệt, người ngoài hành tinh trên Địa cầu chỉ là ba bốn con mèo nhỏ, căn bản không cần dùng đến vũ khí tiên tiến của Khoa Đặc Đội, dùng đạn thông thường là được rồi.

Trong ba mươi năm hòa bình trước khi máy bay dân dụng bị hủy diệt, vũ khí cường đại đều không có đất dụng võ, các kỹ sư và công nhân trên dây chuyền sản xuất đều chuyển nghề hết rồi.

Đến ba mươi năm sau, Khoa Đặc Đội muốn khởi động lại dây chuyền sản xuất, lại xấu hổ phát hiện tuy có bản thiết kế, nhưng chi phí tái thiết lập, không hề rẻ hơn việc mở dây chuyền sản xuất giáp cơ động Ultraman.

Hơn nữa nghiên cứu giáp Ultraman, còn có sự hỗ trợ của Tinh

Đoàn Bình Nghị Hội, cho nên Khoa Đặc Đội cũng đã lựa chọn mở một điểm khoa kỹ giáp Ultraman mới.

Mục tiêu của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội là tạo ra Ultraman, rồi đánh bại Ultraman, mạch não của họ cũng rất kỳ lạ.

Cho nên họ quả thực đã ủng hộ dự án giáp Ultraman, cung cấp không ít hỗ trợ kỹ thuật.

Vũ khí hắc khoa kỹ của Khoa Đặc Đội liền bị Đỗ Lan lấy đi.

Súng xạ tuyến, pháo xạ tuyến, Hỏa Hoa 8 hào Đỗ Lan nói: Không chỉ có vũ khí, còn có bản thiết kế, chỉ cần chúng ta thực hiện những kỹ thuật này, sau này sẽ không sợ không có vũ khí nữa.

Đạt Đạt Đức không ngờ vũ khí của nhân loại 40 năm trước lại đáng sợ như vậy, uy lực có thể một phát giết chết người ngoài hành tinh, kinh ngạc nói: Ta còn tưởng người Địa cầu chỉ dựa vào Ultraman bảo vệ thôi chứ.

Cái đó ngươi nói sai rồi, là Ultraman cần sự hỗ trợ của nhân loại.

Không có sự hỗ trợ của Khoa Đặc Đội, Ultraman đã sớm chiến bại rồi.

Có những thứ này, chúng ta có thể vũ trang cho mình.

Đỗ Lan nói rồi lại mở ra một bản thiết kế lớn hơn, nói: Đây là Vic, máy bay đa năng của nhân loại, cải tạo một chút động cơ có thể thực hiện chuyến du hành liên hành tinh siêu xa, có cơ hội cũng phải chế tạo một chiếc.

Đạt Đạt Đức không nhịn được nói: Hiện tại chúng ta không có tiền, vẫn nên trước tiên chế tạo một bộ dây chuyền sản xuất súng xạ tuyến đi, những linh kiện này chắc có thể mua được ở khu ổ chuột người ngoài hành tinh.

Chương 2724

Ngân sách không nhiều, dù ngươi đã cung cấp một ít, cũng rất eo hẹp.

Vậy thì không vội.

Đạn vô trọng lực sẽ có, chiến cơ Vic cũng sẽ có.

Đỗ Lan nói sau này đều sẽ có hết.

Ngay lúc Đỗ Lan khiến trang bị vũ khí 40 năm trước của Địa cầu bừng lên sức sống mới, người Địa cầu bên kia lại gặp rắc rối.

Bemular xuất hiện, người ngoài hành tinh từng xuất hiện trong đoạn video máy bay bị hủy diệt mười năm trước lại một lần nữa xuất hiện, đồng thời gửi thư thách đấu cho Hayata.

Tuy đã lớn tuổi, nhưng để bảo vệ nhân loại, Hayata không thể không mặc bộ giáp thử nghiệm nguyên mẫu đến chiến trường.

Con trai ông ta hoàn toàn ngơ ngác, không ngờ Khoa Đặc Đội vẫn còn hoạt động, không ngờ cuộc sống bình thường hòa bình lại dễ dàng bị phá vỡ như vậy, càng không ngờ cha mình lại là Ultraman.

Mấy giờ trước, hắn còn đang cùng mấy đứa bạn hư hỏng đi ngắm gái, không ngờ mấy giờ sau hắn lại bị đưa đến chiến trường, xem cha mình chiến đấu.

Có thể thấy cha thật sự đã già rồi, đương nhiên so với người già bình thường, động tác của cha nhanh nhẹn đến không thể tin được.

Nhưng so với kẻ địch, cha lại rơi vào thế hạ phong.

Kẻ địch dường như cũng mặc giáp, toàn thân là cảm giác kim loại xám tối lạnh lẽo, cảm giác như trên người khoác những ống nước co rút, lồi lõm không đều.

Nhưng động tác của đối phương quả thực vô cùng nhanh nhẹn, hơn nữa uy lực rất lớn, mỗi cú đánh đều có thể làm bốc lên lượng lớn bụi bặm trong sân vận động phía dưới.

Lúc này, Hayata Shinjiro đang ngồi trên trực thăng của Khoa Đặc Đội, nhìn cha mình bị đánh ở dưới.

Đương nhiên Khoa Đặc Đội không phải đến để con trai xem cha chịu khổ, mà là hy vọng Shinjiro cũng mặc giáp, hóa ra còn một bộ giáp chính thức tuy đã chế tạo xong, nhưng vẫn chưa được thử nghiệm, hiện tại cũng không còn bận tâm được nữa, cứ để Shinjiro mặc vào cứu cha.

Hoàn toàn là cảm áp tử thượng giá, nhưng nhìn cha bị đánh, dù quan hệ cha con chỉ bình thường, với tư cách là con trai cũng không thể cách ngạn quan hỏa, không chút do dự mà mặc giáp, xuất phát.

Giáp nguyên mẫu của Hayata Shin là màu xám, còn mẫu chính thức là màu đỏ bạc xen kẽ, phối màu kinh điển của Ultraman đời đầu.

Oanh, giáp cơ động Ultraman đứng sừng sững trên đại địa.

Tinh Đoàn Bình Nghị Hội tuyên bố kế hoạch chính thức bắt đầu, kế hoạch tạo ra Ultraman đánh bại Ultraman của họ chính thức được thúc đẩy, cuối cùng Địa cầu sẽ trở thành nang trung chi vật của họ.

Hiển nhiên họ không hiểu cái gọi là kế hoạch không theo kịp biến hóa, cũng không hiểu cái gọi là kế hoạch càng phức tạp thì phải đối mặt với càng nhiều yếu tố không thể kiểm soát.

Bemular không nói một lời đã cùng giáp cơ động Ultraman đánh nhau, bất quá sức phá hoại kém xa so với Ultraman đánh quái thú 40 năm trước.

Hiện tại ba chiến sĩ chỉ phá hủy một sân vận động, nếu thay vào trước đây, quái thú đi qua cũng có thể phá hủy một khu vực, Ultraman đánh một chút cũng có thể phá hủy mấy tòa nhà chọc trời.

Sự phá hoại khổng lồ càng lớn, càng thể hiện rõ sự tồn tại như đấng cứu thế của Ultraman, thể hiện thần tính của Ultraman.

Hiện tại chỉ là một trận giao chiến nhỏ, nhưng Hayata quả thực đã già rồi, dù mặc giáp Ultraman cũng bị trọng thương.

Hayata Shinjiro thay thế cha đối kháng Bemular, sau mấy hiệp, Bemular liền nói: Lần này chỉ là chào hỏi, chúng ta sẽ còn gặp lại.

Nói xong liền bỏ đi.

Hiển nhiên người ngoài hành tinh mang ý đồ xấu lại một lần nữa xuất hiện, lại muốn tấn công Địa cầu.

Hayata được đưa đến bệnh viện, còn Shinjiro vẫn đang mê mang, không biết mình rốt cuộc nên làm thế nào.

Dù sao việc đánh người ngoài hành tinh gì đó, và cuộc sống hàng ngày khác biệt quá nhiều, hắn không muốn bước ra khỏi vùng an toàn.

Đỗ Lan đứng trên tòa nhà cao tầng ở xa xem hết toàn bộ trận chiến, cảm nhận được sự thay đổi của thời đại, trước đây nhân loại đánh người ngoài hành tinh đều là vũ khí tầm xa, hiện tại lại bắt đầu cận chiến.

Tuy chỉ phá hủy một sân vận động, nhưng hiện nay là thời đại điện thoại thông minh, ai cũng có điện thoại, có thể quay phim bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, cho nên chỉ cần có động tĩnh, sẽ có hàng vạn camera hướng về mục tiêu, vì vậy có người đã quay được cảnh người ngoài hành tinh và giáp Ultraman.

Tuy rất mơ hồ, nhưng truyền thông đã có thể mượn đề tài để phát huy.

Đồng thời Shinjiro, học sinh cấp ba này vẫn còn nghĩ đến việc quay trở lại cuộc sống hàng ngày, vẫn còn muốn cùng mấy đứa bạn hư hỏng chơi bời.

Nhưng vì trước đó Shinjiro đã làm bị thương một thanh niên xã hội, mấy đứa bạn hư hỏng đều tránh xa hắn.

Cuộc sống hàng ngày dường như đang dần rời xa hắn.

Cũng là một đại hiếu tử, cha đã nhập viện rồi, hắn còn lo bạn bè hư hỏng không thèm để ý mình.

Đỗ Lan nói thiếu niên này rất có suy nghĩ, bất quá hắn cũng không tiếp tục quan sát nữa, bởi vì hắn có công việc luật sư.

Người ngoài hành tinh bị phát hiện, hiện tại nhân loại đang phong thanh hạc lệ, cứ nghi ngờ người bên cạnh mình là người ngoài hành tinh.

Mà người ngoài hành tinh cũng không khách khí, cũng đang phản kích nhân loại.

Hiện giờ tòa án người ngoài hành tinh đã bắt được một người nhân loại, nói hắn trên tay dính máu người ngoài hành tinh vô tội, đồng thời sắp xếp Đỗ Lan đi làm luật sư biện hộ cho hắn.

Xem ra thử thách đối với ta đã đến.

Đỗ Lan biết người ngoài hành tinh không hoàn toàn tin tưởng mình, vụ án này chính là thử thách Đỗ Lan rốt cuộc là đứng về phía nhân loại, hay đứng về phía người ngoài hành tinh.

Hiển nhiên người ngoài hành tinh và người Địa cầu đều giống nhau, đều vì mình thiết lập biên giới, trong biên giới là người của mình, ngoài biên giới là kẻ địch.

Biên giới này có thể là chủng tộc, có thể là tôn giáo, có thể là huyết thống, có thể là giai cấp Khu ổ chuột người ngoài hành tinh có rất nhiều người ngoài hành tinh, những người ngoài hành tinh này đến từ các hành tinh khác nhau, nhưng lại có thể gọi chung là người ngoài hành tinh, điều này là vì họ có kẻ thù chung và lợi ích chung.

Dưới lời nói dối vũ trụ co rút, chủng tộc người ngoài hành tinh liền trở nên không quan trọng nữa, hơn nữa họ còn có lợi ích chung chính là Địa cầu, thiên hạ đồng lợi là Đại Đồng, cho nên người ngoài hành tinh có dân tộc và huyết thống khác nhau tụ lại một chỗ, vì tiêu diệt nhân loại chiếm cứ Địa cầu mà nỗ lực, trở thành giai cấp bình dân dưới sự kiểm soát của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội.

Nhưng Đỗ Lan biết sau khi chiếm cứ Địa cầu, những người ngoài hành tinh này vẫn sẽ đánh nhau, giết nhân loại cướp Địa cầu, phân chia là lợi ích của người khác.

Cướp xong Địa cầu, phân chia liền là lợi ích của mình, biên giới sẽ một lần nữa được thiết lập.

Hiện giờ những người ngoài hành tinh ngoài ý muốn đoàn kết, cho nên thử thách đối với Đỗ Lan cũng như hẹn mà đến. 40 năm trước sau khi Ultraman rời khỏi Địa cầu, vẫn còn không ít người ngoài hành tinh ẩn nấp trên Địa cầu, mà nhân loại đã tổ chức đội phản người ngoài hành tinh, chuyên đi tìm kiếm người ngoài hành tinh, không phân biệt trắng đen mà tiến hành đánh giết, có vô số người ngoài hành tinh vô tội đáng thương bị sát hại.

Mà nghi phạm nhân loại này chính là một thành viên của đội năm đó, tay hắn dính đầy máu người ngoài hành tinh.

Công việc của ngươi chính là làm luật sư biện hộ cho hắn.

Đại sứ Mefilas giao tư liệu cho Đỗ Lan, đồng thời giải thích đơn giản: Ngươi phải thể hiện tốt, nếu hắn không bị trừng phạt, vậy thì hoàn cảnh của ngươi cũng sẽ rất tệ.

Ngươi là người thông minh, hẳn phải biết phải làm gì chứ.

Đỗ Lan nói: Dù người này vô tội, cũng phải vào tù, nếu người này chỉ là tội nhẹ, trực tiếp chung thân.

Nếu người này chung thân, thì thương tích.

Càng biện hộ, tội của hắn càng phải nặng.

Không tệ.

Mefilas nói Đỗ Lan quả thực có giác ngộ, nguyện ý cùng người Địa cầu vạch rõ giới hạn: Vậy thì chuẩn bị đi, ba ngày sau khai đình.

Trước khi khai đình, Đỗ Lan đi gặp người nhân loại bị bắt giam đó.

Người đó tóc đã bạc trắng, ước chừng không trẻ hơn Hayata Shin, ánh mắt ông ta đờ đẫn, dường như là sám hối, lại dường như đã nhìn thấu.

Ta là luật sư biện hộ của ngươi, ngươi có gì muốn nói đều có thể nói với ta.

Đỗ Lan nói.

Ta không có gì để nói.

Lão nhân tiều tụy nói.

Đỗ Lan nói: Vậy ngươi thừa nhận mình là thành viên của đội phản người ngoài hành tinh, đồng thời đã sát hại người ngoài hành tinh vô tội.

Lão nhân nhìn Đỗ Lan một cái hỏi: Ngươi là nhân loại, hay người ngoài hành tinh.

Có khác biệt sao.

Ta có thể là nhân loại, cũng có thể là người ngoài hành tinh, đương nhiên ngươi cứ muốn biết thì ta là người Địa cầu.

Đỗ Lan nói.

Vì ngươi là người Địa cầu nên hẳn phải hiểu, 40 năm trước sau khi người ngoài hành tinh xâm lược Địa cầu, nhân loại phong thanh hạc lệ, thảo mộc giai binh.

Đặc biệt là sau khi Ultraman rời đi, nhân loại không thể không tự mình bảo vệ nhân loại.

Những người ngoài hành tinh ẩn nấp trên Địa cầu đều là ẩn họa, đều là rủi ro, chúng ta không thể không ách sát tại dao lam lý.

Nếu họ không đến Địa cầu, thì sẽ không chết.

Ta đang bảo vệ Địa cầu, ta không sai.

Lão nhân trừng mắt nhìn Đỗ Lan nói, trước đó bị người ngoài hành tinh nhìn, không thể bày tỏ chân tâm, hiện tại gặp người Địa cầu, lão nhân cảm thấy Đỗ Lan có thể hiểu mình.

Người ngoài hành tinh ở lại hành tinh mẹ của mình mới là người ngoài hành tinh tốt.

Nhưng điều này hiển nhiên là không thể, bởi vì cùng với sự phát triển, giao lưu tất nhiên sẽ thông qua mậu dịch và chiến tranh tiến hành, có giao lưu thì có trao đổi vật chất.

Chương 2725

Trao đổi vật chất là điều tất yếu của sự phát triển vũ trụ, người ngoài hành tinh đến Địa cầu, người Địa cầu cũng có thể đi đến hành tinh khác.

Đỗ Lan nói loại trao đổi này là bình thường: Ví dụ như Nhật Bản tài nguyên không phát đạt, nếu không có nguyên dược liệu mua từ nước ngoài, công nghiệp Nhật Bản có thể phát triển sao.

Không có phân bón, hạt giống nhập khẩu, nông nghiệp có thể phát triển sao.

Suy nghĩ người ngoài hành tinh ở lại hành tinh khác của ngươi quá ấu trĩ rồi.

Lý Tư thời Tần đã từng viết Gián Trục Khách Thư, làm rõ vật sản Đại Việt không đủ để chống đỡ cuộc sống xa hoa của Tần vương, họ cần ngọc trai san hô của biển Đông, lông vũ da thú phương Nam, khoáng sản ngựa tốt phương Bắc đã cần vật tư nước ngoài, thì tất nhiên cũng cần nhân tài nước ngoài.

Địa cầu nếu cần khoa kỹ người ngoài hành tinh, cần tài nguyên người ngoài hành tinh, tự nhiên cũng cần chấp nhận người ngoài hành tinh, trừ phi Địa cầu có thể cường đại đến mức nội tuần hoàn.

Thật sự có thể nội tuần hoàn, không dựa vào thế giới bên ngoài, có lẽ chỉ có Quang Chi Quốc.

Quang Chi Quốc đó mới thật sự cường đại, có tháp hỏa hoa plasma này là năng lượng gần như vĩnh cửu, hơn nữa cơ thể cũng là quang, chỉ cần tắm nắng dưới ánh sáng tháp hỏa hoa là có thể vĩnh sinh, quả thực không cần trao đổi tài nguyên với thế giới bên ngoài.

Hơn nữa khoa kỹ của Ultraman cũng độc lĩnh phong tao, thêm vào việc ai cũng có thể tắm nắng tháp hỏa hoa đạt được bình đẳng, cho nên chỉ dựa vào nội tuần hoàn là có thể duy trì.

Nhưng các nền văn minh khác rất khó làm được, họ vẫn cần trao đổi vật chất, có trao đổi vật chất thì bắt buộc phải lựa chọn mậu dịch và chiến tranh.

Vậy thì tất nhiên là người Địa cầu và người ngoài hành tinh tiếp xúc, người ngoài hành tinh đến Địa cầu là điều không thể tránh khỏi.

Nhiệm vụ lần này của Đỗ Lan có chút khó khăn, bởi vì bị cáo này quả thực là một thành viên của đội phản người ngoài hành tinh, đã từng giết chết người ngoài hành tinh đầu hàng.

Năm đó Ultraman rời đi, nhân loại đã tiến hành thanh trừng những người ngoài hành tinh còn ở lại Địa cầu, hễ tìm thấy là giết chết.

Trong phòng gặp mặt, nghi phạm sau khi nghe Đỗ Lan giải thích, rất bình tĩnh, ông ta không cho rằng mình đã làm sai, nói: Có lẽ ngươi cho rằng hành vi của chúng ta rất cực đoan, nhưng 40 năm trước, nhân loại căn bản không có thực lực tác chiến với người ngoài hành tinh, không có Ultraman, người ngoài hành tinh chỉ cần hô hoán một hạm đội vũ trụ, Địa cầu liền sẽ bị xâm lược.

Ta không cho rằng mình làm sai, các ngươi hiện tại có thể sống trong hòa bình, chính là vì chúng ta lúc đó đã từ bỏ vinh dự của người bình thường, giết chết người ngoài hành tinh.

Lão nhân không hề hối hận, cho rằng mình đang làm một việc đúng đắn, đồng thời đã duy trì hòa bình của Địa cầu.

Đỗ Lan không còn lời nào để nói, hắn nói là tương lai, người ta nói là hiện tại, hiện tại đã là kết quả, tương lai còn chưa ra đời.

Tư duy hiện tại tạo thành kết quả hiện tại, kết quả hiện tại cũng không tệ, vậy đối phương tự nhiên không cần hối hận, càng không cần thay đổi.

Đối với những người ngoài hành tinh đó, giết thì giết thôi, người Địa cầu không cần giải thích với người ngoài hành tinh.

Lần này ngươi sẽ ra tòa án người ngoài hành tinh, họ xét người chứ không xét việc, chắc chắn sẽ tuyên ngươi tử hình.

Ta cũng chỉ có thể cố gắng hết sức để biện hộ cho ngươi.

Đỗ Lan nói.

Bất kể kết quả thế nào, ta cũng sẽ không khuất phục người ngoài hành tinh.

Lão đầu này vô cùng quật cường.

Thời gian khai đình rất nhanh đã đến, hiện trường chật kín chỗ ngồi, không chỉ có rất nhiều truyền thông người ngoài hành tinh, còn có rất nhiều nhân vật có địa vị của người ngoài hành tinh, họ đều muốn xem phán quyết đối với nhân loại sẽ như thế nào.

Họ chính là muốn từng bước khiến nhân loại trở thành kẻ địch, chỉ khi người Địa cầu mất đi quyền hợp pháp cư trú trên Địa cầu, mới có thể danh chính ngôn thuận truyền bá chính nghĩa trên Địa cầu, tiêu diệt ngu muội.

Người Địa cầu ngu muội thì có liên quan gì đến người ngoài hành tinh chứ.

Nói cho cùng, cũng chỉ là cần một cái cớ để xâm lược.

Lão đầu bị đưa lên ghế bị cáo, phiên tòa bắt đầu, trước tiên trình bày án tình.

Chủ yếu là các sự kiện thanh lý, ám sát người ngoài hành tinh xảy ra số lượng lớn trong khoảng mười năm từ 40 năm trước đến 30 năm

trước.

Đội phản người ngoài hành tinh của Địa cầu đến nay vẫn còn hoạt động, vẫn còn ôm ác ý đối với các sinh vật ngoài hành tinh trên Địa cầu, nghiêm trọng cản trở sự phát triển của nhân loại, tiến bộ của xã hội, nghiêm trọng vi phạm pháp luật của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, cho nên bên kiểm sát cho rằng nên tuyên phán tội trách của nghi phạm một cách nặng nề và nghiêm khắc, để hắn nhận được sự trừng phạt thích đáng.

Đỗ Lan nhìn tình hình phiên tòa, có một số người ngoài hành tinh đang rưng rưng, có một số người ngoài hành tinh trợn mắt giận dữ, lúc này họ đều đồng cảm với các nạn nhân, ấn tượng về người Địa cầu càng thêm xấu đi.

Phản đối.

Đỗ Lan với tư cách là luật sư biện hộ, đương nhiên phải bày tỏ phản đối: Năm đó người ngoài hành tinh xâm lược Địa cầu là sự thật, nhân loại có phản ứng quá khích là điều có thể lý giải.

Hơn nữa bị cáo cũng chỉ là một đội viên, chỉ là chấp hành nhiệm vụ, chứ không phải hắn đã đưa ra quyết định tiêu diệt người ngoài hành tinh.

Cho nên ta cho rằng nên xử lý giảm nhẹ, để tránh ảnh hưởng đến tính chuyên nghiệp, tính công chính, tính bao dung của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội.

Người ngoài hành tinh đều trừng mắt giận dữ nhìn Đỗ Lan, đều cho rằng Đỗ Lan quả nhiên là người Địa cầu, quả nhiên không thể tin tưởng.

Đại sứ Mefilas thầm nghĩ Đỗ Lan không phải đã nói muốn phán nặng nghi phạm sao, sao bây giờ lại nỗ lực biện hộ.

Chẳng lẽ là bệnh nghề nghiệp phát tác rồi sao.

Luật sư biện hộ, những gì ngươi nói căn bản không có lý, dù mệnh lệnh là do cấp trên ban hành, nhưng khi chấp hành hắn vẫn có tự ý thức, có thể lựa chọn chấp hành và không chấp hành, vì hắn đã lựa chọn chấp hành, thì có tội.

Bên kiểm sát nói.

Phản đối.

Tư tưởng cá nhân có khả năng bị hiểu lầm, ví dụ như có người tuyên truyền tất cả người ngoài hành tinh đều là người xấu, vậy thì trong môi trường thông tin không cân xứng, cá nhân sẽ bị hiểu lầm.

Trong hoàn cảnh năm đó, trừ Ultraman ra, trong nhận thức của nhân loại, những người ngoài hành tinh khác đều là kẻ xâm lược tà ác, vậy thì cá nhân làm sao mà phân biệt được.

Đỗ Lan nói.

Ngươi đang chuyển dịch trọng tâm, trọng tâm là nghi phạm khi giết người là có thể phân biệt được.

Đỗ Lan lại nói: Phản đối, căn cứ điều 3 khoản 20 của Hình pháp Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, người ngoài hành tinh trên hành tinh khác nên tôn trọng ý thức hệ của địa phương.

Cho nên chúng ta tất nhiên phải khảo sát tất cả những gì đã xảy ra trên Địa cầu năm đó, tất nhiên phải chú ý đến hoàn cảnh lớn năm đó.

Với tư cách là luật sư thì phải dựa lý mà tranh.

Kỳ thực Đỗ Lan rất rõ tranh cũng vô dụng, bởi vì Tinh Đoàn Bình Nghị Hội cũng là một tổ chức được thành lập để bảo vệ lợi ích của số ít người ngoài hành tinh, điều luật của họ cũng xét người chứ không xét việc.

Điều luật bảo vệ lợi ích, nội dung không quan trọng, tội hành cũng không quan trọng, động cơ mới là quan trọng nhất.

Tục ngữ nói: Luận tâm bất luận tích, thế thượng vô hoàn nhân. luận tích bất luận tâm, hàn môn vô hiếu tử.

Nói chính là tiêu chuẩn của suy nghĩ và hành vi, nếu là để bình phẩm phẩm đức cá nhân, nên nhìn hành vi, không thể nhìn nội tâm, nội tâm mỗi người đều có một số mặt tối, chỉ cần không đưa vào hành động là được.

Còn để phán đoán thiện ý cá nhân, nhìn suy nghĩ là được rồi, dù sao năng lực có mạnh yếu, có khi suy nghĩ rất tốt nhưng không làm được, cũng không nên phê phán.

Nếu là điều luật bảo vệ lợi ích, thì suy nghĩ mới là thứ bắt buộc phải bị xét xử.

Dám mơ tưởng hàm ngư phiên thân.

Dám mơ tưởng chạm vào lợi ích không thuộc về mình.

Nghĩ cũng là có tội, càng đừng nói đã làm rồi.

Nếu là điều luật quy phạm hành vi, thì Thiên Tử phạm pháp dữ thứ dân đồng tội, bất kể là ai chỉ cần vi phạm quy định, đều phải chấp nhận xét xử.

Tương tự, nếu người ngoài hành tinh và người Địa cầu đồng thời tuân thủ quy định, thì lợi ích người ngoài hành tinh cũng phải được bảo vệ, người Địa cầu phải cùng người ngoài hành tinh cạnh tranh, vậy thì người Địa cầu có ủng hộ loại điều luật này hay không vẫn là ẩn số.

Cho nên điều luật Thiên Tử phạm pháp dữ thứ dân đồng tội chưa chắc đã được hoan nghênh, hình bất thượng đại phu có lẽ được hoan nghênh hơn.

Điều luật của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội đều lấy bảo vệ lợi ích làm ưu tiên, cho nên hành vi phạm tội không quan trọng, động cơ phạm tội mới quan trọng.

Lão đầu giết người ngoài hành tinh không sao cả người ngoài hành tinh cũng giết người ngoài hành tinh, nhưng hành vi của lão đầu với động cơ bảo vệ Địa cầu mà giết người ngoài hành tinh là không thể tha thứ, nên bị trừng phạt nặng.

Dù sao Địa cầu chính là món ăn trên đĩa của người ngoài hành tinh, bảo vệ Địa cầu chính là phá hoại lợi ích của người ngoài hành tinh.

Cho nên Đỗ Lan rất rõ ràng phiên biện hộ này không có phần thắng, phiên xét xử này sẽ chấm dứt kỷ lục liên thắng của hắn.

Không được, Đỗ Lan nói kỷ lục liên thắng của mình ai cũng đừng hòng phá vỡ, lúc này nên sắp xếp một số ngoại lực.

Lúc này phiên tòa đối với Đỗ Lan là cực kỳ bất lợi, bởi vì mỗi người ngoài hành tinh trong tòa đều quần tình kích động, hận không thể lập tức tuyên lão đầu tử hình.

Ngay lúc này, tất cả mọi người đều đầu váng mắt hoa, dường như có vạn con kiến đang bò trong đại não, cảm giác này vô cùng đau khổ.

Áo Đặc Niệm Lực.

Đỗ Lan mời vợ giúp đỡ, vào thời điểm cần thiết trực tiếp mang nghi phạm đi, như vậy phiên tòa sẽ không thể tiến hành, kỷ lục liên thắng của mình cũng sẽ không có vấn đề gì.

Tất cả mọi người đều đau đầu như búa bổ, không ai phát hiện nghi phạm đã biến mất.

Đỗ Lan cũng giả vờ lăn lộn trên mặt đất, như thể cũng bị tấn công vậy.

Đợi đến khi mọi người hồi phục bình thường, phiên tòa đã không thể tiếp tục được nữa, bởi vì nghi phạm không còn.

Đội cận vệ tòa án loạn thành một đoàn, đi khắp nơi tìm kiếm, nhưng căn bản không tìm thấy.

Đỗ Lan chỉnh lại cà vạt, nói rằng mình vẫn là luật sư vô địch bất khả chiến bại.

Chương 2726

Vận khí của ngươi thật sự không tệ.

Đạt Đạt Đức đi tới nói với Đỗ Lan, hắn cảm thấy chuyện này quá trùng hợp, chắc là có liên quan đến Đỗ Lan.

Vận khí cũng là một loại thực lực.

Vụ án này vốn dĩ đã khó phán.

Nhân loại và người ngoài hành tinh lại không có tiêu chuẩn thống nhất, nhiều nhất cũng chỉ là thiên vị lợi ích của ai thôi, căn bản không có công chính gì để nói.

Nói không sai, cho nên chúng ta mới phải thay đổi vũ trụ này.

Đạt Đạt Đức đồng tình với lời Đỗ Lan, hắn cũng cảm thấy phiên xét xử này vô nghĩa: Tin tưởng tôn giáo, cùng một giáo là người của mình, dị giáo đồ là kẻ địch.

Tin tưởng huyết thống, cùng tộc là người của mình, dị tộc là kẻ địch.

Tin tưởng giai cấp, cùng giai cấp là người của mình, giai cấp khác là kẻ địch.

Tin tưởng hành vi, dựa vào kết quả hành vi để phân biệt người của mình và kẻ địch, thúc đẩy xã hội tiến bộ, tự mình gánh vác rủi ro là người của mình, chuyển giao rủi ro là kẻ địch.

Nhân loại và người ngoài hành tinh không có tiêu chuẩn thống nhất, tự nhiên có thể giết lẫn nhau.

Hắn cũng đã trưởng thành rất nhiều.

Đạt Đạt Đức tuy là Đạt Đạt Tinh Nhân, nhưng hắn là một Đạt Đạt

Tinh Nhân chí nguyện bảo vệ kẻ yếu, hắn không ủng hộ những gì Tinh Đoàn Bình Nghị Hội đã làm.

Tuy tự xưng là chó của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, nhưng trong bóng tối vẫn luôn vi phạm mệnh lệnh của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, âm thầm giúp đỡ những người lén lút nhập cảnh cần giúp đỡ.

Tuy năm đó Đạt Đạt Tinh Nhân đã từng xâm lược Địa cầu, còn bị Ultraman tiêu diệt, nhưng những Đạt Đạt Tinh Nhân khác nhau có những suy nghĩ khác nhau.

Đạt Đạt Tinh Nhân năm đó đến Địa cầu tìm kiếm nhân loại để nghiên cứu, cũng có thể coi là người ngoài hành tinh dạng trí tuệ, hơn nữa họ là một thành viên trong hệ thống An Bồi Lạp Tinh giai đoạn đầu, cho nên vẫn tương đối có ý thức tự chủ.

Đạt Đạt Tinh Nhân có kỹ thuật cự đại hóa, cũng có kỹ thuật súc tiểu hóa, thực lực không tệ.

Trong quá trình giao lưu với Đỗ Lan, Đạt Đạt Đức đang học tập, hắn nhận ra biên giới ở khắp mọi nơi, huyết mạch, tôn giáo, giai cấp, hành vi, đâu đâu cũng là biên giới.

Trong thời đại của An Bồi Lạp Tinh Nhân, huyết thống là quan trọng nhất, người ngoài hành tinh đều xem huyết thống.

Rất nhiều người ngoài hành tinh không thể chịu đựng được, thế là dần dần hình thành Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, ở đây mọi người xem giai cấp, huyết thống không phải là quan trọng nhất.

Còn Ultraman thì xem hành vi, ai chuyển giao rủi ro cho người khác thì người đó là kẻ địch.

Cuối cùng còn có tôn giáo, thì càng nhiều nữa, Địa cầu có, người ngoài hành tinh cũng có, đa thần giáo thì không sao, độc thần giáo thì càng nổi tiếng vì tính bài ngoại.

Vậy chúng ta dùng phương thức nào để thiết lập biên giới.

Đạt Đạt Đức có một câu hỏi, đó là thế lực mới mà họ thiết lập nên xây dựng hệ thống theo phương thức nào.

Đương nhiên là học tập Ultraman, lấy hành vi làm tiêu chuẩn, phải thực tế một chút.

Đỗ Lan nói lấy hành vi làm tiêu chuẩn là thực tế nhất.

Huyết thống, tôn giáo, giai cấp đều sẽ vì đảm bảo lợi ích của mình mà làm ra những chuyện cản trở sự phát triển: Lấy hành vi làm tiêu chuẩn, quan trọng nhất chính là cần có tấm gương, Ultraman chính là một tấm gương rất tốt, chúng ta phải noi gương Ultraman.

Hành vi phù hợp với chức vụ của mình, thì đó là thích hợp, nếu không phù hợp thì dù là hoàng đế cũng phải xuống ngựa.

Cứ như An Bồi Lạp Tinh Nhân, hiện tại hành vi của họ căn bản không xứng với chức vụ Vũ Trụ Đế Vương.

Nghĩ lại năm đó họ dẫn dắt mọi người cùng nhau xâm lược Quang Chi Quốc, thật là xứng chức biết bao, nhưng kể từ khi Ultraman thành lập Đội Cảnh Bị Vũ Trụ, người ngoài hành tinh toàn vũ trụ đều đã chịu thiệt thòi từ Ultraman, mà An Bồi Lạp Tinh Nhân căn bản không thể ngăn cản, họ còn được gọi là Vũ Trụ Đế Vương gì nữa chứ.

Hèn gì Tinh Đoàn Bình Nghị Hội càng làm càng lớn.

Hiện tại An Bồi Lạp Tinh Nhân là làm việc đúng đắn, nhưng không làm việc đúng đắn có ích.

Đỗ Lan đã chỉ trích An Bồi Lạp Tinh Nhân, cho rằng họ hiện tại do dự, hoàn toàn không có khí phách, chỉ biết giữ nguyên quy tắc để bảo vệ lợi ích của mình, không còn làm những việc đúng đắn có ích nữa.

Ngươi có phải quá thực tế rồi không.

Nghe ý của ngươi, chỉ cần An Bồi Lạp Tinh Nhân có thể đánh bại Ultraman, ngươi cũng không ngại noi gương họ.

Tiêu chuẩn hành vi của ngươi chẳng phải là ai mạnh thì noi gương người đó sao.

Đạt Đạt Đức nói tiêu chuẩn này của Đỗ Lan cũng quá không có giới hạn rồi.

Đương nhiên không phải ai mạnh thì noi gương người đó, mà là ai thúc đẩy xã hội tiến bộ, chúng ta liền noi gương người đó.

Đỗ Lan nói: Một thế lực suy tàn, về cơ bản đều bắt đầu từ việc mất đi lòng cầu tiến, An Bồi Lạp Tinh Nhân là như vậy, Tinh Đoàn Bình Nghị Hội cũng là như vậy.

Ultraman tuyệt đối là sự tồn tại có lý niệm nhất trong vũ trụ, cho nên noi gương họ tuyệt đối không có vấn đề.

Đạt Đạt Đức gật đầu, bày tỏ sự hiểu biết, sau đó lại nói: Gần đây Tinh Đoàn Bình Nghị Hội sắp xếp ta điều tra một vụ án kỳ lạ, liên tiếp có fan cuồng thần tượng nữ bị sát thủ ngoài hành tinh sát hại, nhưng kẻ đứng sau lại rất phức tạp, Tinh Đoàn Bình Nghị Hội dường như muốn lợi dụng vụ việc này để tố văn chương.

Phức tạp thế nào.

Đỗ Lan tò mò hỏi.

Kẻ chủ mưu là một hoàng tử ngoài hành tinh sa cơ, nhưng đằng sau hắn còn có bóng dáng nhân loại.

Là nhân loại ép buộc hoàng tử ngoài hành tinh đi thuê sát thủ ngoài hành tinh, cuối cùng lại sát hại nhân loại.

Đạt Đạt Đức cảm thấy chuyện này thật lòng vòng.

Tức là nhân loại ép buộc hoàng tử ngoài hành tinh thuê sát thủ, cuối cùng sát hại nhân loại sao.

Vụ án này thật sự thú vị, đến lúc đó nhất định phải mời ta đi làm luật sư biện hộ.

Đỗ Lan nói vụ án này liên quan đến nhân loại và người ngoài hành tinh, có thể nói là vô cùng thú vị.

Tinh Đoàn Bình Nghị Hội dường như muốn công khai vụ án này, ngươi hẳn cũng đã phát hiện rồi phải không, gần đây các vụ chứng kiến người ngoài hành tinh ngày càng nhiều, hơn nữa số lần giáp cơ động Ultraman xuất hiện cũng ngày càng nhiều.

Bức màn ngăn cách giữa nhân loại và người ngoài hành tinh chỉ cần bị đâm thủng, mà vụ việc này lại là do nhân loại ép buộc, cho nên Tinh Đoàn Bình Nghị Hội dường như muốn biến nó thành một vụ án rõ ràng, gán cái mũ ti tiện lên đầu nhân loại.

Đạt Đạt Đức nói.

Họ thật sự thích phức tạp hóa những chuyện đơn giản, viết một kịch bản rồi hy vọng mọi người đều đi theo kịch bản, như vậy thì không cần tốn tiền, khí lượng của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội cũng chỉ có vậy thôi.

Tại sao lại viết kịch bản, rồi hy vọng mọi người đều đi theo kịch bản.

Đơn giản mà nói chính là không có tiền, không thể đưa ra đủ tài nguyên, cho nên chỉ có thể làm ra loại hoạt động mê tín này.

Dương mưu thật sự chính là đặt tài nguyên ở đây, chấp nhận tiêu chuẩn của ta là có thể gia nhập quan hệ phân phối, tự nhiên sẽ có người gia nhập, căn bản không cần kịch bản, tùy cơ ứng biến là được rồi.

Càng như vậy, càng nói rõ Tinh Đoàn Bình Nghị Hội chính là đến để chuyển giao rủi ro, không phải đến để giúp đỡ.

Đạt Đạt Đức gật đầu: Hiện tại Khoa Đặc Đội, cùng với các hình cảnh nhân loại đều đang điều tra vụ án này, còn có các cơ quan tình báo của các quốc gia Địa cầu cũng đều đang âm thầm quan sát, vụ án vẫn rất thu hút sự chú ý.

Ta cũng sẽ chú ý.

Fan cuồng thần tượng chết một cách thảm khốc đối với người bình thường mà nói không có giá trị gì lớn lao, người bình thường càng quan tâm đến các vụ chứng kiến người ngoài hành tinh ngày càng dày đặc.

Hiện tại người ngoài hành tinh đều không khổng lồ hóa, thà nói là phá hoại thành phố, chi bằng nói là phá hoại trị an.

Sau đó giáp cơ động Ultraman sẽ xuất hiện, họ sẽ đánh bại người ngoài hành tinh.

Hayata Shinjiro vẫn còn dao động, bất quá cha bị thương phải dưỡng thương, Khoa Đặc Đội chỉ có thể nhờ hắn ra tay.

Dần dần, hắn mê mẩn cảm giác làm anh hùng, nghe tiếng hò reo của quần chúng xung quanh, khiến lòng hư vinh của hắn được thỏa mãn.

Hắn vẫn đang tìm kiếm lý do để đứng ra, cũng như Suzume, không biết tại sao lại là mình phải chiến đấu.

Hayata nói đây là vì lời nguyền của Ultraman, vì Shinjiro là con trai mình, cho nên hắn không thể không chiến đấu.

Nếu có thể, Hayata không hề muốn con trai mình đi chiến đấu, dù sao hắn vẫn là một đứa trẻ.

Hayata bản thân thì không sao, ông ta rất có trách nhiệm, nhưng cũng vì có trách nhiệm mới hiểu được nguy hiểm cửu tử nhất sinh, mới biết được sự đáng sợ của việc chiến đấu với người ngoài hành tinh.

Với tư cách là một người cha, ông ta không hề hy vọng con trai mình đi theo vết xe đổ, dù sao ông ta đi chiến đấu chính là để con cháu đời sau hưởng thụ hòa bình, đây là một suy nghĩ chất phác của người cha.

Nhưng nếu người ngoài hành tinh chuyển giao rủi ro cho Địa cầu, thì người Địa cầu tất nhiên phải gánh vác rủi ro, sẽ không vì Shinjiro là trẻ con mà có thể trốn tránh, nam nữ già trẻ Địa cầu đều phải chịu đựng.

Sức mạnh của Shinjiro chính là sức mạnh phản kháng, hắn có thể không dùng, nhưng dùng rồi thì cũng phải gánh vác rủi ro tương ứng, đương nhiên Shinjiro cũng có thể chuyển giao rủi ro, không tự mình gánh vác.

Chuyển giao rủi ro liền trở thành phản diện, tự mình gánh vác liền trở thành anh hùng.

Shinjiro và Suzume không nghĩ thông tại sao lại là mình phải trực diện rủi ro, chính là vì họ không phải giai cấp võ sĩ, khi tiếp nhận giáo dục không có giáo dục trách nhiệm tương ứng.

Cho nên họ cho rằng rủi ro mình gánh vác không tương xứng với địa vị xã hội, cho nên mới tự hoài nghi.

Hayata tuy là Bộ trưởng Quốc phòng đã nghỉ hưu, Igarashi tuy là tư lệnh thần kinh, nhưng từ giai cấp mà nói, huyết thống của họ không phải quý tộc, vẫn là thứ dân, cho nên giáo dục con cái cũng là giáo dục thứ dân, tự nhiên liền không có phương thức giáo dục tương xứng với rủi ro và địa vị tương ứng.

Trò chơi quý tộc này thật sự rất tàn khốc, quý tộc cấp cao có thể cưới nữ tử thứ dân cấp thấp, nữ tử quý tộc cấp cao nếu gả cho thứ dân cấp thấp thì sẽ bị giáng cấp.

Cho nên Igarashi là nhập chuế, còn Hayata tuy là Bộ trưởng Bộ Quốc phòng, nhưng chỉ là một công chức, không hề thông qua liên hôn gia nhập hệ thống quý tộc.

Hệ thống quý tộc Hương, Thế, Tộc, Nhân ở Nhật Bản vẫn còn tồn tại, Hương chính là hội đồng hương, Thế chính là thế giao, Tộc chính là đồng tộc, Nhân chính là hôn nhân, thông qua phương pháp này tạo ra hệ thống quý tộc vững chắc không thể phá vỡ, những người không nằm trong bốn vòng này bị quý tộc bài trừ ra ngoài.

Cho nên Ai Haibara mới nói ra câu thoại kinh điển đó: Con của luật sư là luật sư, con của bác sĩ là bác sĩ, con của chính khách là chính khách.

Trong loại xã hội giai cấp này, mỗi người đều có địa vị và trách nhiệm của mình, không thể làm những chuyện lệch lạc, địa vị giai cấp chỉ có thể thông qua Hương, Thế, Tộc, Nhân mà thay đổi, chứ không phải tài năng.

Cho nên Shinjiro dù có gánh vác rủi ro, cũng không thể đạt được tước vị, trừ phi hắn nhập chuế vào gia đình quý tộc.

Điều này thật sự rất bi kịch, gánh vác rủi ro nhưng không có địa vị, hèn gì Suzume và Shinjiro đều cảm thấy mình là kẻ xui xẻo, bởi vì họ tiếp nhận giáo dục thứ dân, không có giáo dục trách nhiệm tương ứng, cho nên mới hoang mang.

Kỳ thực Suzume đã hòa nhập vào quý tộc rồi, đáng tiếc cha nàng không sắp xếp giáo dục cho nàng.

Hayata Shin cũng có cơ hội gia nhập quý tộc, chỉ cần ông ta nguyện ý nhập chuế quý tộc hoặc là nhận tổ quy tông là có thể gia nhập, nhưng ông ta đã không làm.

Chương 2727

Cho nên hai đứa trẻ này mới có những suy nghĩ tiêu cực, dù sao họ cũng chưa tiếp nhận giáo dục luôn luôn chuẩn bị sẵn sàng.

Chỉ có quý tộc mới cần luôn luôn chuẩn bị, bởi vì đây là quốc gia quý tộc, không phải quốc gia thứ dân, thứ dân chỉ là tá túc trên lãnh thổ, làm một người được bảo vệ là được rồi.

Từ cuộc sống thường nhật rời đi, mặc lên giáp trụ tiến hành chiến đấu và cứu viện, nơi nào có nhu yếu đều phải nhanh chóng đến đó.

Dần dần Tiến Thứ Lang từ sự hoan hô của quần chúng vây xem thể nghiệm được cảm giác thành tựu chưa từng có, dần dần cũng có động lực tham gia hành động.

Thế nhưng cuối cùng cậu vẫn không hiểu rõ mình vì sao mà chiến đấu, vì ai mà chiến đấu.

Cảm giác thành tựu tạm thời sớm muộn cũng sẽ bị các loại thông tin cuốn trôi, cuối cùng vẫn phải suy nghĩ vì sao mà chiến đấu.

Bây giờ Tiến Thứ Lang muốn trở thành anh hùng, bởi vì cậu muốn danh vọng và tiếng tăm của anh hùng.

Đối với việc cứu vớt thế giới này, Đỗ Lan vẫn luôn là người ủng hộ thuyết luận tích bất luận tâm, tức là không xét động cơ, chỉ xem hành vi.

Chỉ cần hành vi là cứu vớt thế giới, động cơ không quan trọng, dù sao thì anh hùng nào mà nội tâm không có một chút bóng tối chứ.

Anh hùng cũng là người, ngay cả Ultraman cũng có lúc hắc hóa mà.

Belial thì khỏi nói rồi, còn có Vũ Trụ Kiếm Hào, nhà khoa học

Hikari, cùng với thuộc hạ Torrezia của Hikari đều là tồn tại quang minh và hắc ám song hành.

Là một luật sư, tôi rất rõ vấn đề mà điều khoản pháp luật không thể giải quyết được chính là: rốt cuộc là động cơ quan trọng, hay hành vi quan trọng.

Người ngoài hành tinh xuất hiện thường xuyên, khiến mọi người đều nhận ra lại phải quay về bốn mươi năm trước rồi.

Hiện tại mọi người chỉ có một câu hỏi: Mobile Ultraman có thể đánh bại quái thú khổng lồ không.

Người ngoài hành tinh còn xuất hiện, quái thú còn có thể ở xa sao.

Người ngoài hành tinh là những tồn tại nắm giữ đủ loại công nghệ, việc tạo ra quái thú khổng lồ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Vậy trong thời đại không còn Ultraman này, nhân loại dùng phương pháp gì để giải quyết quái thú.

Đương nhiên vẫn là Khoa Đặc Đội, Mobile Ultraman chính là sản phẩm của Khoa Đặc Đội, các bạn xem những bức ảnh độ phân giải cao này, phóng to ra có thể nhìn thấy biểu tượng sao băng của Khoa Đặc Đội ở vị trí xương quai xanh của giáp trụ, điều này chứng tỏ Mobile Ultraman đều là sản phẩm của Khoa Đặc Đội.

Họ chắc chắn có thể đối phó với quái thú, chúng ta phải có niềm tin vào họ.

Đây là nhận thức phổ biến, cho rằng Khoa Đặc Đội sẽ không làm nhân loại thất vọng.

Chỉ là trước khi quái thú khổng lồ xuất hiện, mọi người vẫn phải đặt dấu hỏi.

Còn có người cho rằng Mobile Ultraman dù đánh bại bao nhiêu người ngoài hành tinh, bao nhiêu quái thú, cũng không phải là Ultraman.

Về hành vi thì đương nhiên không vấn đề, nhưng động cơ thì không được.

Ví dụ như vị hình cảnh trung niên này, ông ta đã nhiều lần bày tỏ: Mobile Ultraman căn bản không phải là Ultraman.

Vị hình cảnh này không nhìn hành vi, mà nhìn động cơ, cho rằng nhân loại vĩnh viễn không thể trở thành Ultraman.

Hồi nhỏ, ông ta đã được Ultraman cứu, Ultraman không còn là một tồn tại cụ thể, mà là một loại tín niệm, một loại sức mạnh.

Khiến con gái ông ta cũng thấy phiền, cô bé lại cho rằng Mobile Ultraman chính là Ultraman, là một thần tượng nổi tiếng nên cô bé không có nhiều suy nghĩ phức tạp như vậy, cô bé chỉ thấy tin tức báo cáo, sau đó nghĩ rằng nếu bản thân gặp nguy hiểm, chắc chắn cũng hy vọng Mobile Ultraman đến cứu, vậy thì đó chính là Ultraman.

Quan hệ cha con tuy không tệ, từ trước đến nay người cha cũng rất ủng hộ con gái, thậm chí con gái đi làm thần tượng cũng không có ý kiến gì, duy chỉ có chuyện liên quan đến Ultraman này, người cha hình cảnh lại vô cùng cố chấp, sẽ không thỏa hiệp với con gái.

Quan điểm hoàn toàn không giống nhau, nên bớt thảo luận thì hơn.

Con gái lại lén lút bắt đầu quan tâm Mobile Ultraman, càng ngày càng say mê.

Tiến Thứ Lang cũng đang tận hưởng niềm vui khi trở thành anh hùng, nhưng rất nhanh niềm vui của cậu đã bị đả kích, bởi vì cậu nhận được một nhiệm vụ tiêu diệt người ngoài hành tinh.

Người ngoài hành tinh này ăn thịt người, hơn nữa chuyên ra tay với thiếu nữ và trẻ em, thủ đoạn cực kỳ tàn bạo.

Với tư cách là chỉ huy tác chiến của Khoa Đặc Đội, Gia Tinh Đạn yêu cầu Tiến Thứ Lang tiêu diệt người ngoài hành tinh.

Tiến Thứ Lang không đồng ý, bởi vì cậu vẫn nghĩ Mobile Ultraman là anh hùng thích giúp đỡ người khác, chỉ cần duy trì trật tự an ninh là được rồi, sao lại còn phải giết người.

Mạng của người ngoài hành tinh cũng là mạng mà.

Hoàn toàn không có sự chuẩn bị tâm lý.

Bởi vậy Gia Tinh Đạn mới ghét những người mới vào nghề, căn bản không có giác ngộ, không có quyết tâm gánh vác tai tiếng, chỉ có hư vinh muốn tận hưởng hoa và tiếng vỗ tay.

May mà Tiến Thứ Lang tuy chưa có sự giác ngộ, nhưng khi cậu bước vào hiện trường, nhìn thấy tàn chi đứt đoạn khắp nơi, vẫn bị kích động, trực tiếp tung chiêu lớn.

Nhưng người ngoài hành tinh đã né tránh, hơn nữa còn chạy về phía khu phố náo nhiệt.

Gia Tinh Đạn có thể nói gì chứ, chỉ có thể than phiền với tổng bộ: Cậu ta căn bản không chuẩn bị tốt, căn bản không thích hợp để trở thành Ultraman.

Tiến Thứ Lang lúc này đã khí huyết dâng trào, vừa sợ hãi vừa tức giận, chỉ muốn tiêu diệt người ngoài hành tinh, nên đuổi theo, tiến vào khu phố náo nhiệt giao chiến.

Lại lên tin tức rồi.

Tiến Thứ Lang bị sự phẫn nộ chi phối, một lòng muốn tiêu diệt người ngoài hành tinh, căn bản không để ý nhiều nữa, lần này cậu dốc toàn lực.

Trước đây khi hành động, cậu luôn lo lắng mình không kiểm soát tốt sức mạnh.

Hồi ở trường, lỡ tay một cái là có thể bóp gãy xương của mấy tên du côn, nên để tránh làm tổn thương người vô tội phải kiềm chế.

Nhưng bây giờ sự phẫn nộ đã khiến Tiến Thứ Lang buông lỏng, dốc toàn lực.

Oanh, xe cộ cứ như làm bằng giấy vậy, bị cơ thể người ngoài hành tinh đập bẹp, xi măng đường xá và kiến trúc cũng như đậu phụ, rất dễ dàng bị phá hủy bởi cuộc chiến.

Dân chúng trên đường kinh hoàng thất thố, còn hành khách và tài xế bị kẹt trên đường phố thì muốn khóc không ra nước mắt, ở lại trong xe rất nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể bị liên lụy.

Xuống xe dường như càng nguy hiểm hơn, bởi vì người ngoài hành tinh chạy trốn, Ultraman truy đuổi, người ngoài hành tinh cố ý trốn vào những nơi đông người, Ultraman cũng không hề e dè mà trực tiếp ra chiêu.

Đối mặt với Tiến Thứ Lang đang phẫn nộ, người ngoài hành tinh thực ra có thể chọn đầu hàng, sau đó mời Đỗ Lan làm luật sư.

Gia Tinh Đạn nhìn khu phố hỗn loạn, thật sự không biết phải nói gì, chỉ cảm thấy quả nhiên Tiến Thứ Lang là một người không đạt tiêu chuẩn, chỉ có thiên phú nhưng không nỗ lực, cũng không có quyết tâm.

Nhưng Tiến Thứ Lang cuối cùng vẫn hoàn thành nhiệm vụ, sống sờ sờ đánh chết người ngoài hành tinh, nhưng lòng cậu không thể bình tĩnh, cậu đã coi thường sự tàn bạo của người ngoài hành tinh, mới ý thức được tình cảnh tàn khốc mà Khoa Đặc Đội phải đối mặt.

Lần này mọi người không hoan hô, chỉ có sợ hãi, bởi vì Ultraman ra tay quá tàn nhẫn, mọi người đều không biết tình huống thế nào, điều này cũng khiến thiếu niên rất thất vọng.

Tổ chi viện Khoa Đặc Đội tiếp quản hiện trường, dọn dẹp tàn cuộc, Tiến Thứ Lang trở về Khoa Đặc Đội sau đó không nói một lời, thật sự có chút mâu thuẫn.

Mạng của người ngoài hành tinh là mạng, cậu không hề muốn tước đoạt, nhưng mạng của nhân loại cũng là mạng, người ngoài hành tinh và nhân loại lẽ nào không có cách nào sống hòa bình với nhau sao.

Bản thân là Mobile Ultraman, công việc của mình lẽ nào không phải duy trì trật tự an ninh, mà là tiêu diệt những người ngoài hành tinh có địch ý sao.

Vậy mình lại là cái gì, là đao phủ của nhân loại sao.

Không phải anh hùng, mà là đao phủ.

Gia Tinh Đạn âm thầm quan sát, biết đối phương vẫn luôn sống trong nhà kính, căn bản không hiểu sự tàn khốc của xã hội, căn bản không biết ác ý đến từ vũ trụ.

Sau khi giết người ngoài hành tinh, Tiến Thứ Lang cảm thấy mình đã không còn là mình trước đây.

May mà lúc này vị thiếu nữ thần tượng xinh đẹp Tá Sơn Linh Nại đã đến phòng kỷ niệm, gặp Tiến Thứ Lang.

Bề ngoài là phòng kỷ niệm, thực tế là trụ sở Khoa Đặc Đội, bình thường phòng kỷ niệm mở cửa cho khách, Tiến Thứ Lang cũng lấy lý do làm thêm để làm việc ở Khoa Đặc Đội.

Cha của thiếu nữ là một fan Ultraman, thiếu nữ tai nghe mắt thấy cũng là một fan Ultraman, nhưng dù sao cô bé còn trẻ chưa từng trải qua thời đại được Ultraman bảo vệ, nhưng cô bé đã được Mobile Ultraman bảo vệ, nên cô bé đến phòng kỷ niệm muốn xem có thông tin gì về Mobile Ultraman không.

Thiếu niên và thiếu nữ cứ thế gặp nhau ở nơi định mệnh này, Tiến Thứ Lang không ngờ mình sẽ gặp được thần tượng đang hot, lúc đó liền ném chuyện người ngoài hành tinh ra sau đầu.

Quả nhiên mỹ thiếu nữ là bến đỗ tinh thần không thể thiếu của chúa cứu thế, Tiến Thứ Lang cảm thấy nhịp tim đập nhanh hơn cả khi chiến đấu, đây lẽ nào là cảm giác yêu đương sao.

Chương 2728

Ở trường cấp ba, hiện tượng yêu sớm rất nhiều, Tiến Thứ Lang cũng muốn nếm thử mùi vị yêu đương chua chua ngọt ngọt đó.

Tiến Thứ Lang có thân phận kép, Tá Sơn Linh Nại cũng có thân phận kép.

Cô bé phải giấu thân phận thần tượng của mình mới có thể ra đường, thần tượng đang hot vẫn rất vất vả.

Thiếu niên gặp thiếu nữ, thiếu nữ gặp thiếu niên, hai người nhanh chóng xây dựng tình bạn.

Tá Sơn Linh Nại bày tỏ sự khẳng định đối với Mobile Ultraman, cô bé tin rằng Mobile Ultraman chính là Ultraman.

Không gì ý nghĩa hơn sự khẳng định của mỹ thiếu nữ.

Ở Nhật Bản, một xã hội phân cấp có sĩ cách, năng lực không có tác dụng, huyết thống mới có tác dụng.

Bởi vậy khi năng lực không phù hợp với địa vị của mình giáng lâm, không những không được thừa nhận, mà ngược lại còn tự nghi ngờ.

Vì sao lại là mình.

Cứu vớt thế giới là chuyện quá xa vời, có liên quan gì đến mình.

Ngay cả khi mình cứu vớt thế giới thành công, thành quả chiến thắng cuối cùng e rằng cũng sẽ bị giới quý tộc đoạt lấy, không liên quan đến mình.

May mà sau này Tiến Thứ Lang đã tìm thấy một con đường mới, một con đường vượt lên giới quý tộc, cậu không còn theo đuổi sĩ cách nữa, không còn theo đuổi sự công nhận của quý tộc, mà theo đuổi ánh sáng, muốn trở thành Ultraman vượt lên trên nhân loại.

Nếu trò chơi của quý tộc không chào đón mình, vậy thì hãy đi trở thành ánh sáng.

Vì vậy tục ngữ nói rất hay: Đất lành chim đậu, chỗ này không chứa gia đình thì tự có chỗ khác chứa gia đình, một câu nói đã chỉ ra sự khác biệt giữa Đại Lục và Nhật Bản.

Đại Lục dù cuộc sống không tốt, vẫn có những lựa chọn khác.

Còn ở Nhật Bản thì không có đãi ngộ tốt như vậy, bị mắc kẹt trên Nhật Bản, bị hệ thống quý tộc bao vây, căn bản không có nơi nào để đi.

May mà Tiến Thứ Lang đã thừa hưởng gen Ultraman, cậu có thể nhảy ra khỏi Nhật Bản, nhảy ra khỏi Trái Đất, không còn bị chế độ quý tộc kiểm soát nữa.

Bởi vậy sau khi gặp thiếu nữ, Tiến Thứ Lang rất nhanh đã điều chỉnh tâm thái, không chiến đấu vì hư vinh, mà vì bảo vệ mỹ thiếu nữ mà chiến đấu.

Đương nhiên sau này cậu chắc chắn còn gặp vấn đề, đó chính là giá trị quan của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, Tinh Đoàn Bình Nghị Hội coi toàn bộ nhân loại là biểu tượng của cái ác, coi là sinh vật hèn hạ vô sỉ.

Chiến đấu vì mỹ thiếu nữ, vì nhân loại, không bằng trở thành Ultraman.

Tiến Thứ Lang sẽ lâm vào khủng hoảng, không biết liệu việc mình bảo vệ nhân loại có đúng hay không, sẽ bị giá trị quan của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội dao động.

Dù sao thì chỉ có số ít người sẽ theo đuổi mặt đối lập của giá trị quan đại chúng, nhưng dù thật sự theo đuổi mặt đối lập, cũng phải hợp lý hóa mặt đối lập đó.

Ví dụ như một tên sát nhân hàng loạt, hắn có thể cảm thấy tội ác là cần thiết, bởi vì tội ác là mảnh đất ươm mầm mỹ đức, nhân loại chỉ có trong tuyệt vọng mới có thể đoàn kết, chỉ có đối mặt với tội ác mới có thể thể hiện mặt tốt đẹp của nhân tính, đây chính là cái ác cần thiết, làm đẹp cho tội ác.

Ví dụ như Ác Lang trong One Punch Man, hắn cho rằng anh hùng chẳng qua là lợi dụng chính nghĩa làm cái cớ để ức hiếp kẻ yếu, còn chính nghĩa thì được kẻ mạnh định nghĩa, vậy là hắn quyết định phải mạnh hơn cả anh hùng và quái nhân, nên dù hắn phản anh hùng, nhưng cũng có một bộ lý luận để hợp lý hóa hành vi của mình.

Bởi vậy những gì nhân loại theo đuổi đều là những điều chính xác.

Đơn giản, trường tồn, chính xác, ba yếu tố phán đoán văn hóa, yếu tố cuối cùng là chính xác, ít nhất có thể được mô tả là chính xác, ngay cả phản diện cũng phải có cái chính xác của riêng mình.

Cuộc chiến của Tiến Thứ Lang vẫn tiếp diễn, có sự ủng hộ của thiếu nữ, cậu chiến đấu càng thêm hết mình.

Mobile Ultraman thứ hai cũng đã ra đời, Gia Tinh Đạn, người đàn ông đeo kính ít nói này đã mặc lên giáp Seve, trở thành đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ của Tiến Thứ Lang.

Có cạnh tranh mới có tiến bộ, Tiến Thứ Lang phải không ngừng ép bản thân phát huy tiềm năng.

Lúc này Đỗ Lan cũng đã nổi tiếng, đương nhiên hắn nổi tiếng chủ yếu là vì tai tiếng, bởi vì hắn biện hộ cho những người ngoài hành tinh bị bắt giữ, chủ trương rằng những người ngoài hành tinh này đều vô tội.

Người Trái Đất không thể chịu đựng được kiểu biện hộ này, người ngoài hành tinh sao lại vô tội.

Họ đang phá hoại, đang làm hại, đang gây rối trật tự, đang đe dọa sinh mệnh, đây đều là những tội chứng thực tế.

Nhưng Đỗ Lan cho rằng không thể dùng luật pháp Trái Đất để chế tài người ngoài hành tinh, luật pháp của nhân loại không có tư cách này: Bởi vì luật pháp Trái Đất không đảm bảo lợi ích của người ngoài hành tinh, vậy thì người ngoài hành tinh vì sao phải tuân thủ luật pháp Trái Đất.

Giữ pháp luật là tương đối.

Nếu luật pháp Trái Đất có thể bảo vệ lợi ích của người ngoài hành tinh, cho phép họ phát triển trên Trái Đất, thì họ tự nhiên sẽ tuân thủ pháp luật.

Dân không sợ chết, hà cớ gì lấy cái chết mà sợ hãi họ.

Người ngoài hành tinh không có đường sống trên Trái Đất, sẽ chết đói, vậy họ vì sao còn phải quan tâm đến luật pháp Trái Đất.

Logic không vấn đề, chỉ là người Trái Đất vì sao phải chịu đựng người ngoài hành tinh.

Họ vì sao không ở lại hành tinh mẹ của mình.

Hơn nữa người ngoài hành tinh nắm giữ kiến thức tiên tiến, thể chất cũng mạnh hơn nhân loại, dựa vào cái gì mà nhân loại phải cạnh tranh với người ngoài hành tinh.

Điều này không công bằng.

Nhân loại bày tỏ: người ngoài hành tinh phải tuân thủ pháp luật trước, Trái Đất mới có thể tiếp nhận họ.

Người ngoài hành tinh thì bày tỏ: người Trái Đất nên bảo vệ lợi ích hợp pháp của người ngoài hành tinh trước, phải thay đổi luật pháp Trái Đất trước.

Nếu người Trái Đất thật sự có thể chấp nhận cạnh tranh với người ngoài hành tinh, thì họ sẽ bị đào thải.

Bởi vậy những gì ngươi nói không sai, luật pháp của người Trái Đất phải ưu tiên bảo vệ lợi ích của người Trái Đất, ai muốn vượt qua nhân loại thì kẻ đó phải chết, không liên quan đến hành vi, chỉ liên quan đến suy nghĩ.

Bởi vậy họ đã ra tay tàn nhẫn với những người ngoài hành tinh vô hại, bởi vì ý nghĩ di dân đến Trái Đất của người ngoài hành tinh đó bản thân đã đáng chết rồi.

A Đạt Đức cũng đang quan sát nhân loại, phát hiện đều là vấn đề về thể chế.

Vì sao người Trái Đất cạnh tranh với người ngoài hành tinh sẽ bị đào thải.

Đỗ Lan bày tỏ người Trái Đất sao lại nhất định sẽ bị đào thải.

Đương nhiên là vì cá lớn nuốt cá bé.

A Đạt Đức bày tỏ người Trái Đất yếu ớt, muốn kỹ thuật không có kỹ thuật, muốn thể lực không có thể lực, rất khó thắng trong cạnh tranh với người ngoài hành tinh.

Không hẳn, kẻ yếu sẽ không mãi là kẻ yếu, kẻ mạnh cũng không mãi là kẻ mạnh.

Mạnh yếu vốn dĩ là biến hóa, trừ khi kẻ yếu không có bất kỳ không gian phát triển nào, nếu không thì không gọi là kẻ yếu, mà là sư tử chưa tỉnh giấc.

Đỗ Lan bày tỏ mạnh và yếu không nhìn vào thực lực lúc đó, mà là không gian phát triển của cả hai bên.

Một kẻ mạnh đã không còn bất kỳ không gian phát triển nào, thì tất cả những gì hắn làm tiếp theo đều là ngăn chặn sự suy tàn, nhưng sự suy tàn căn bản không thể ngăn chặn được.

Một kẻ yếu nếu có không gian phát triển, hơn nữa có thể đối xử khắc nghiệt với chính mình, không ngừng tự cường, thì hắn sẽ không ngừng mạnh lên, cho đến khi hắn cũng mất đi không gian phát triển.

A Đạt Đức nói: Vậy ngươi cho rằng người ngoài hành tinh di dân đến Trái Đất vẫn có thể bảo lưu không gian phát triển của nhân loại sao.

Ngươi nghĩ người ngoài hành tinh quá tốt rồi.

Tôi đương nhiên biết người ngoài hành tinh chắc chắn sẽ tìm mọi cách để ép nhỏ không gian phát triển của nhân loại, bởi vậy nhân loại mới cần Ultraman, mới cần chúng ta.

Công việc của chúng ta chính là đảm bảo không gian phát triển của kẻ yếu, nhưng không chỉ bảo vệ kẻ yếu của Trái Đất, kẻ yếu của người ngoài hành tinh cũng là đối tượng cần bảo vệ.

Đỗ Lan nói.

A Đạt Đức gật đầu, càng hiểu rõ vì sao Đỗ Lan lại nói đỡ cho người ngoài hành tinh.

Tiếp theo chúng ta sẽ thành lập một khu vực sống hòa bình giữa nhân loại và người ngoài hành tinh, phải biến lý thuyết thành hiện thực.

Đỗ Lan rất rõ bất kỳ lý thuyết nào cũng cần thực tiễn, đương nhiên thực tiễn ít nhiều cũng sẽ đi chệch khỏi lý thuyết.

Dù sao thì lý thuyết đều là giải pháp tối ưu được lý tưởng hóa, nhưng khi thực tiễn phải đối mặt với đủ loại rủi ro không kiểm soát được, chắc chắn không thể giải quyết vấn đề theo giải pháp tối ưu, mà phải thỏa hiệp, thậm chí đi chệch khỏi lý thuyết.

Nhưng chỉ có hoàn thành thực tiễn mới có thể tạo ra lợi ích, có lợi ích mới có thể tiến hành phân phối, có phân phối mới có thể tạo thế kiềng ba chân.

Không có một phương thức nào có thể thực tiễn, không thể thu hút thêm nhiều sinh mệnh thể.

Ultraman chính là không có một chế độ thực tiễn nào, nên chỉ có thể dừng lại ở trình độ đánh quái vật, cuối cùng dẫn đến việc bốn phía toàn là kẻ địch.

Những người yêu thích Ultraman đều là văn minh lạc hậu yếu ớt, không giúp được gì nhiều, còn những người căm ghét Ultraman đều là văn minh mạnh mẽ cần chuyển giao rủi ro.

Chương 2729

Cũng chỉ có thực lực của Ultraman mạnh mẽ, mới có thể chống đỡ được những cuộc tấn công hỗn loạn.

Khoảng cách giữa thực tiễn và lý thuyết không kém gì trời và đất, lý thuyết rất đẹp, thực tiễn rất bất lực, bởi vậy cần thế kiềng ba chân, Đỗ Lan phải giúp kẻ yếu xây dựng tổ chức trước, sau đó phải thực hiện hóa, tiếp theo còn phải đưa ra một phương hướng phát triển lực lượng sản xuất.

Trong quá trình phát triển còn có đủ loại rủi ro sẽ xuất hiện, đến lúc đó mình gánh chịu rủi ro, hay chuyển giao rủi ro vẫn là một vấn đề.

Không phải mỗi văn minh đều may mắn như Ultraman, thực ra nếu thật sự nói thì tộc Ultraman đã tàn lụi khi mặt trời của hành tinh mẹ bị hủy diệt, nhưng Tháp Plasma không những thành công kéo dài sinh mệnh, mà còn ban cho họ năng lực khổng lồ hóa, đây đều là những niềm vui bất ngờ, đều không nằm trong kế hoạch, có thể nói là may mắn.

Loại may mắn này, trong vũ trụ rộng lớn e rằng chỉ có Quốc Gia Ánh Sáng gặp được.

Các văn minh khác thì không may mắn như vậy, ví dụ như tộc Leo ở Tinh Vân L77, bị người ngoài hành tinh diệt tộc, chỉ còn lại hai anh em, rất thảm và xui xẻo.

So với các vũ trụ khác, Quốc Gia Ánh Sáng không chỉ là may mắn, chế độ của họ cũng không tệ.

Trong vũ trụ song song, tộc Tiga Ultraman, tuy đạt được năng lực khổng lồ hóa, nhưng vì lập trường khác biệt mà xảy ra nội chiến, phần lớn tộc nhân đều chết.

Còn có hệ Tinh U40, tuy có thể biến thành Ultraman, nhưng chỉ có số ít người được chọn mới có thể khổng lồ hóa, không phải như Quốc Gia Ánh Sáng mỗi người đều có thể khổng lồ hóa.

Còn có vòng hào quang O50, sẽ định kỳ chọn những người dũng cảm chính trực từ khắp vũ trụ, ban cho họ sức mạnh Ultraman, để họ giải quyết các cuộc khủng hoảng ma pháp trong vũ trụ, cũng không mạnh mẽ như Quốc Gia Ánh Sáng.

Tóm lại Quốc Gia Ánh Sáng là một trường hợp đặc biệt, rất khó bắt chước.

Nhưng văn minh muốn phát triển, xã hội muốn tiến bộ, mỗi thời đại đều có vấn đề của thời đại.

Kẻ yếu không phải là kẻ yếu vĩnh viễn, sau khi giải quyết vấn đề sinh tồn, kẻ yếu cũng sẽ có nhu cầu phát triển.

Ultraman chính là vì không thể giải quyết vấn đề này, nên cũng không thể làm cho vũ trụ hoàn toàn hòa bình.

Đỗ Lan bây giờ muốn bảo vệ không gian sinh tồn của kẻ yếu trong vũ trụ, lý niệm rất hay, nhưng làm thế nào để thực tiễn hóa.

Các văn minh trong vũ trụ đều tương tự nhau, trong quá trình phát triển đều sẽ gặp phải rủi ro, ngay cả Ultraman cũng không thể tránh khỏi.

Làm thế nào để giải quyết rủi ro mới là mấu chốt, chuyển giao rủi ro vô ý là tốt nhất.

Bởi vì phần lớn quan hệ phân phối của văn minh đều chia thành người của mình và không phải người, chuyển giao rủi ro của mình lên sinh mệnh thể không phải người, hoàn toàn không vấn đề.

Huyết thống, tôn giáo, giai cấp, ý thức hệ đều như vậy.

Muốn giải phóng thế giới trước rồi mới giải phóng chính mình thì quá khó.

Vậy phải thực tiễn hóa như thế nào.

A Đạt Đức vẫn rất mong chờ, tổ chức quân đội không phải là khó nhất, có một thể chế có thể phát triển mới là khó nhất.

Nhìn xung quanh, ý tưởng của họ tuy rất hay, nhưng ở đâu có đất đai, ở đâu có kỹ thuật, ở đâu lại có không gian có thể phát triển.

Không có những thứ này, cái gì mà thế kiềng ba chân cũng chỉ là nói suông.

A Đạt Đức gần đây cũng chuyển từ võ sang văn, đọc rất nhiều sách, nhận ra một sự thật rất bi quan: Tất cả những điều bất hợp lý hiện tại thực ra đều là kết quả của sự thỏa hiệp giữa các bên, chứ không phải nguyên nhân.

Đều là những thỏa hiệp được tạo ra để giải quyết rủi ro, bất kể là thế lực của người Ampera, hay thế lực của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, dù họ có đủ loại bất công, nhưng thực sự đã giải quyết được rủi ro.

Điều này thật trớ trêu.

Tình hình hiện tại là kết quả của tư duy hiện tại, đều là sự thỏa hiệp khi bản thân không thể gánh chịu rủi ro.

Ngươi thật sự bi quan.

Đỗ Lan nói: Đương nhiên tôi cũng không phủ nhận sự hỗn loạn hiện tại là kết quả của sự thỏa hiệp giữa các bên, nhưng suy cho cùng vẫn là vì đã phát triển đến giới hạn, họ không thể đột phá giới hạn, không có thêm lợi nhuận để đối trọng rủi ro.

Bởi vậy chúng ta hiện tại lấy Trái Đất làm cơ sở, xây dựng một kế hoạch khai phá vũ trụ, cung cấp công việc cho mọi người, trước tiên bắt đầu từ thương mại nguyên vật liệu, sau đó tiến hành gia công, tiếp đó nâng cấp công nghệ, rồi lại phát triển thương mại, tóm lại là xây thêm nhiều phi thuyền, sản xuất thêm nhiều sản phẩm.

Nhưng sản xuất sản phẩm gì.

A Đạt Đức cảm thấy ý tưởng này tạm thời không có vấn đề gì, nhưng hắn không biết có sản phẩm nào mà toàn vũ trụ đều cần.

Dựa theo nghiên cứu của tôi, vũ khí là thứ toàn vũ trụ đều cần, thuốc men cũng là thứ mọi người đều cần, còn có phi thuyền, lương thực, truyền tải thông tin đều là thứ mọi người cần.

Nếu lấy vũ trụ làm tham khảo, mỗi hành tinh đều có hệ thống ăn mặc ở đi lại riêng, nên không thể xuất khẩu vải vóc và gia vị, nhưng lương thực loại tiêu hao lớn vẫn có thị trường.

Sau đó là vũ khí, thuốc men, phương tiện giao thông, truyền tải thông tin v. v. từ xưa đến nay đều là hàng hóa thiết yếu.

Chúng ta đổi lấy gì.

Nguyên vật liệu sao.

A Đạt Đức bày tỏ thương mại chắc chắn có trao đổi, họ đổi lấy sản phẩm gì.

Đúng vậy.

Nhưng trong quá trình này, điều chúng ta cần truyền bá vẫn là tư tưởng đột phá giới hạn.

Giới hạn tuy là sản phẩm của sự thỏa hiệp, nhưng có rất nhiều người muốn phá vỡ giới hạn, đó đều là đối tượng mà chúng ta có thể đoàn kết.

Đỗ Lan nói: Chúng ta không thể nghĩ đến chuyện một bước lên trời, giới hạn được quyết định bởi lực lượng sản xuất hiện tại, bởi vậy điều chúng ta cần làm là sự ổn định về tư tưởng, chính trị, kinh tế, đảm bảo mọi người có thể an tâm phát triển, từ từ phát triển lực lượng sản xuất, đợi đến khi mọi người đều biến thành ánh sáng, giới hạn cũng sẽ biến mất.

A Đạt Đức gật đầu, hắn biết quá trình này có thể cần vài trăm nghìn năm, thậm chí vài triệu năm, nhưng mọi người đều biến thành ánh sáng thực sự là một mục tiêu rất rõ ràng.

Vậy bây giờ chúng ta bắt đầu từ Trái Đất.

Bắt đầu như thế nào.

A Đạt Đức hỏi.

Đương nhiên là bắt đầu từ những nơi không có người ở trên sa mạc, hoang dã của Trái Đất, người ngoài hành tinh chẳng phải có công nghệ sao.

Chẳng phải có khả năng khổng lồ hóa sao.

Ngươi có biết Địa Minh không.

Chính là một nhóm người ngoài hành tinh khổng lồ xếp hàng giẫm đạp đất đai, có thể chống cát sa mạc, san bằng núi non, biến đất hoang thành bình nguyên, có thể khai khẩn đất hoang, mở đường, xây dựng thủy lợi.

Đỗ Lan bày tỏ khả năng khổng lồ hóa là một lực lượng sản xuất tốt biết bao: Người Dada không phải có kỹ thuật thu nhỏ và phóng to sao.

Lúc ăn thì thu nhỏ, tiết kiệm lương thực, lúc làm việc thì phóng to, tăng sản lượng, chẳng phải rất tuyệt sao.

Đỗ Lan bày tỏ kỹ thuật của người Dada hoàn toàn có thể nâng cao sản lượng, giảm chi phí.

Thực ra rất nhiều kỹ thuật của người ngoài hành tinh đều có thể dùng để sản xuất, chỉ riêng khả năng khổng lồ hóa đã có thể cải tạo môi trường Trái Đất, biến sa mạc thành ruộng lúa tốt.

Ví dụ như quái vật thích đào đất, có thể dùng để xới đất. ví dụ như quái vật thích kiểm soát nước, có thể dùng để tưới tiêu. ví dụ như quái vật thích thực vật, có thể dùng để sản xuất cây trồng.

Vũ trụ này có đủ loại quái vật, thuần hóa quái vật cũng là một hình thức sản xuất rất tốt.

Không biết vì sao những người ngoài hành tinh này luôn thích xâm lược bằng vũ lực và thu hoạch củ cải, chăm chỉ lao động không tốt sao.

Nếu nói là lo quái vật ăn quá nhiều, thì dùng kỹ thuật thu nhỏ của người Dada, khiến quái vật thu nhỏ, như vậy khẩu vị cũng sẽ nhỏ lại.

Có người sẽ nói, điều này vi phạm định luật bảo toàn năng lượng.

Đúng vậy, thực sự vi phạm.

Nhưng vì ngay cả Ultraman cũng tồn tại, thì việc vi phạm định luật bảo toàn năng lượng có là gì.

A Đạt Đức nói: Kỹ thuật thu nhỏ phóng to của người Dada chúng tôi không tiện lợi như vậy, không phải có hiệu quả với tất cả sinh vật.

Đỗ Lan bày tỏ mình có đèn thu nhỏ phóng to, có thể nâng cấp kỹ thuật của người Dada, có thể giúp kỹ thuật này được phát triển.

Chỉ cần kỹ thuật này được thực hiện, thì định luật bảo toàn năng lượng sẽ bị phá vỡ, đến lúc đó có thể phát triển với chi phí thấp nhất, kẻ yếu cũng có thể gánh chịu chi phí, thì có thể phát triển nhanh chóng.

Dùng kỹ thuật để giảm chi phí sản xuất, nâng cao hiệu quả sản xuất, bởi vậy khoa học kỹ thuật mới là lực lượng sản xuất hàng đầu.

Không vấn đề, có nhiều nhà khoa học vũ trụ mạnh mẽ như vậy, chắc chắn có thể giải quyết khuyết điểm kỹ thuật.

Đỗ Lan tự tin nói: Tóm lại trên Trái Đất còn rất nhiều nơi có thể khai phá, chúng ta căn bản không cần tranh giành đất đai đã khai phá của nhân loại.

Sau khi khai hoang thành công trên Trái Đất, chúng ta cũng có thể nhân rộng kinh nghiệm thành công sang các hành tinh khác.

Phải giỏi lợi dụng khoa học kỹ thuật, phải lấy sản xuất làm chủ.

Có sản xuất, mới có thể đoàn kết thêm nhiều người có chung chí hướng.

A Đạt Đức cảm thấy có thể thử.

Sống trên Trái Đất mà không gây phản cảm cho người Trái Đất sao.

Đương nhiên là sống ở những nơi xa khu dân cư của con người, ví dụ như hoang mạc, sa mạc Gobi, rừng núi sâu thẳm, những nơi này không có người ở, nên nhân loại cũng sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Dù sao khu dân cư của nhân loại cũng là do nhân loại khó khăn lắm mới khai phá được, dựa vào đâu mà nhường cho người ngoài hành tinh chứ.

Người ngoài hành tinh đã có công nghệ, vậy thì khai hoang luôn có thể làm được, cải tạo môi trường Trái Đất luôn có thể làm được.

Phải tạo ra lợi ích, sau đó mới có thể phân phối lợi ích.

Không có gì cả, vô duyên vô cớ đi chia lợi ích của nhân loại, nhân loại chắc chắn không đồng ý.

Chương 2730

Bởi vậy Đỗ Lan chuẩn bị đi khai hoang ở sa mạc, dùng phương pháp Địa Minh trước tiên giẫm đạp cho cát kết cứng lại, sau đó khống chế lượng mưa, biến sa mạc thành ruộng lúa tốt.

Có lương thực, trong lòng không hoảng, sau đó có thể đi làm những việc khác.

Đương nhiên những việc này tạm thời phải giấu Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, không thể để họ biết.

Phía nhân loại, vẫn đang tìm kiếm sự thật về cái chết của fan cuồng hắc ám của thần tượng, A Đạt Đức cũng được sắp xếp đến buổi hòa nhạc của thần tượng để làm rõ toàn bộ sự việc.

Mobile Ultraman đương nhiên cũng không nhàn rỗi, họ đã sử dụng kế hoạch của cảnh sát.

Hình cảnh phát hiện điểm chung của những người đã chết là đều thích đăng tải những lời công kích trên mạng nhằm vào Tá Sơn Linh Nại, bởi vậy họ quyết định dẫn rắn ra khỏi hang, chủ động công kích thần tượng trên diễn đàn.

Khoa Đặc Đội sau khi phát hiện mục đích của hình cảnh, đã ẩn mình trong bóng tối.

Kết quả sát thủ quả nhiên xuất hiện, Tiến Thứ Lang và Gia Tinh Đạn hai người hợp tác, dễ dàng bắt được sát thủ.

Nhưng sự việc rõ ràng chưa kết thúc, bởi vì sát thủ chỉ là một người ngoài hành tinh được thuê để làm việc, hắn sẽ không làm những việc không có lợi ích, giết những fan cuồng hắc ám đó không có lợi gì, rõ ràng là có người đã thuê sát thủ, bởi vậy sát thủ mới ra

tay.

Hiện tại sát thủ tuy đã bị Mobile Ultraman giết chết, nhưng kẻ đứng sau thuê giết người thì vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Khi nhận ra điều này, kẻ thuê giết người đã đến buổi hòa nhạc náo nhiệt.

Là một thần tượng nổi tiếng, Tá Sơn Linh Nại trẻ trung và đầy sức sống, ca khúc và vũ đạo cũng vô cùng xuất sắc, thu hút rất nhiều fan.

Căn bản không biết kẻ thuê giết người rốt cuộc là ai, khán giả tại hiện trường quá đông.

Tôi còn có công việc phải hoàn thành, xin phép đi trước một bước.

A Đạt Đức có mệnh lệnh, đại sứ Mephist yêu cầu hắn công bố sự thật, để nhân loại đều biết người Trái Đất không hề cao thượng hơn người ngoài hành tinh, người Trái Đất rất hèn hạ và vô sỉ.

Thế là khi buổi hòa nhạc đang diễn ra, A Đạt Đức đã cướp đi sự chú ý của thần tượng: Xin lỗi, làm phiền quý vị một lát, hãy nghe tôi nói vài câu.

Người ngoài hành tinh.

Không ai ngờ người ngoài hành tinh lại bước lên sân khấu của thần tượng, hơn nữa trên màn hình lớn còn chiếu một loạt ảnh án mạng đẫm máu.

Chắc hẳn mọi người cũng có nghe nói, trong thời gian gần đây đã xảy ra nhiều vụ án mạng liên tiếp nhắm vào fan cuồng hắc ám của Tá Sơn Linh Nại, đây đều là ảnh hiện trường.

Mọi người có thể không biết, sát thủ đã bị Khoa Đặc Đội tiêu diệt rồi, nhưng sự việc thật sự đã kết thúc chưa.

A Đạt Đức rất biết cách khuấy động không khí, từ nông đến sâu, từng bước tiến triển, khiến người ta phải suy ngẫm.

Fan đâu biết sát thủ có bị tiêu diệt hay chưa, tiếp tục lắng nghe.

A Đạt Đức rất hài lòng với biểu hiện của nhân loại, tiếp tục nói: Sát thủ tuy đã chết, nhưng sự việc vẫn chưa kết thúc.

Bởi vì sát thủ là một sát thủ ngoài hành tinh chuyên nghiệp, hắn giết người chỉ là làm ăn chứ không có ác ý, kẻ thật sự có động cơ thuê giết người lại là kẻ khác.

Ánh mắt A Đạt Đức dừng lại trên một người đàn ông thấp bé đội mũ gần sân khấu: Phải không, điện hạ hoàng tử của chúng ta.

Ánh đèn chiếu vào người đàn ông đội mũ, A Đạt Đức cười một tiếng, chiếc mũ rơi xuống, để lộ khuôn mặt có bốn con mắt bên dưới, không thể nghi ngờ đây chính là một người ngoài hành tinh.

Lúc này biểu cảm của hắn rất hoảng loạn, rất uất ức, dường như muốn biện giải, nhưng lại không biết phải nói gì, nên chỉ không ngừng không phải, không phải để phủ nhận, nhưng không thể nói ra một câu hoàn chỉnh.

Hắn cảm nhận được sự thù địch của nhân loại, cảm nhận được ánh mắt giận dữ của nhân loại, càng cảm nhận được ánh mắt sợ hãi của Tá Sơn Linh Nại.

Đừng mà, không muốn bị thần tượng ghét bỏ mà.

Thực ra Tá Sơn Linh Nại không phải ghét bỏ, chỉ là cho rằng hành vi của đối phương là sai, cô bé là đối với sự việc chứ không phải đối với con người.

Cảm xúc đã được khuấy động, nhưng vẫn chưa kết thúc, A Đạt Đức mỉm cười.

Các hình cảnh và Khoa Đặc Đội xung quanh đều nhíu mày, luôn cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy.

Nhìn biểu cảm của tên lùn cũng không phải là hoảng sợ vì bị bắt, mà giống như có điều muốn nói.

Ác ý của nhân loại đối với người ngoài hành tinh đã được khuấy động, A Đạt Đức cảm thấy đã gần đủ, bèn nói: Mọi người nghĩ sự việc đã kết thúc rồi sao.

Điều thú vị mới chỉ bắt đầu.

Đã đến lúc vạch trần sự thật cuối cùng, để mọi người biết đây không phải là vở kịch người ngoài hành tinh giết người Trái Đất, mà là vở kịch người Trái Đất giết người Trái Đất.

Mọi người muốn nghe xem người ngoài hành tinh này còn có gì muốn nói, lẽ nào lại muốn bao che cho người ngoài hành tinh sao.

Hãy quay lại thời điểm sự việc bắt đầu, hãy xem vị hoàng tử điện hạ này vì sao lại thích Tá Sơn Linh Nại, lại vì sao lại thuê sát thủ giết người, điều này không thể không nhắc đến ba người này.

Một tia đèn chiếu theo màn biểu diễn của A Đạt Đức dừng lại giữa đám đông, vừa đúng là ba thanh niên du côn.

Hoàng tử không quản vạn dặm đến Trái Đất, cô độc tịch mịch, bởi vậy gửi gắm tình cảm vào thần tượng, dùng tiếng hát của Tá Sơn Linh Nại để sưởi ấm lòng mình.

Sau đó thông qua mạng internet quen biết ba người bạn cùng sở thích này, vốn dĩ chỉ muốn quen thêm vài người bạn Trái Đất, nhưng không ngờ ba người này tuy đã chấp nhận người ngoài hành tinh, nhưng lại chỉ coi hắn là một công cụ để khoe khoang, kiểu như một lý do quen người ngoài hành tinh rất ngầu để giao du với hắn.

Một lần, họ nói chuyện về anti fan trên mạng, thế là ba người đã ép buộc điện hạ hoàng tử của chúng ta thuê sát thủ giết người, có lẽ lúc đầu chỉ muốn dạy dỗ anti fan, nhưng sau khi gây ra án mạng, họ không những không dừng lại, mà còn tận hưởng cảm giác kiểm soát sinh mệnh, thế là liên tiếp ra lệnh giết người.

Tôi muốn hỏi, cùng là người Trái Đất, khi các bạn thuê giết người thì lương tâm không đau sao.

Tất cả nhân loại có mặt đều ngơ ngác, vốn dĩ cho rằng là một vở kịch về người ngoài hành tinh tà ác, sao lại biến thành người Trái Đất giết người Trái Đất rồi.

Điều này khiến họ làm sao phát tiết cảm giác ưu việt của mình.

Làm sao nói rằng nhân loại cao thượng hơn người ngoài hành tinh.

Ba người kia hoảng loạn, nhưng họ không thể chạy thoát, bởi vì các lối ra vào đã bị bao vây.

A Đạt Đức bày tỏ nhân loại à, Tinh Đoàn Bình Nghị Hội không dễ đối phó như vậy đâu, các bạn hãy chuẩn bị tâm lý đi, đây mới chỉ là bắt đầu.

Tiếp theo sẽ có ngày càng nhiều đả kích vào niềm tin của nhân loại.

Thực ra căn bản không cần phiền phức như vậy, trực tiếp xâm lược là dễ nhất, chỉ cần thua, trên Trái Đất tự nhiên sẽ có một lượng lớn người tự phủ nhận bản thân.

Yếu ớt chính là nguyên tội, chỉ cần thua thì phải tự phủ nhận bản thân.

Tinh Đoàn Bình Nghị Hội có thể trực tiếp cấp kỹ thuật, cũng có thể trực tiếp đến xâm lược, nhưng họ lại không chọn phương án đơn giản trực tiếp, mà lại vòng vo viết một kịch bản phức tạp.

Vòng vo một hồi để chứng minh nhân loại rất tà ác, có lẽ sẽ có người suy ngẫm, nhưng phần lớn mọi người căn bản không quan tâm.

Năm xưa Khổng Tử thúc đẩy việc con cái chịu tang cha mẹ ba năm, đệ tử Tể Dư hỏi Khổng Tử có thật sự phải ba năm không.

Một năm có được không.

Khổng Tử nói con khi còn nhỏ, cha mẹ đã ẵm con ba năm, họ qua đời chịu tang ba năm là hiếu đạo, nếu con cảm thấy lương tâm mình ổn thì cứ chịu tang một năm đi.

Tể Dư rất dứt khoát nói: lương tâm con thấy ổn.

Khiến Khổng Tử mắng Tể Dư bất nhân.

Ngay cả Khổng Tử còn không thể khiến tất cả mọi người đều chấp nhận tư tưởng của mình, huống hồ là kịch bản hoa mỹ của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội.

Sau khi biết kẻ thuê giết người là nhân loại, lẽ nào lương tâm họ sẽ không yên.

Chỉ những người ăn no rỗi việc mới suy ngẫm, phần lớn nhân loại còn phải sống tiếp, đâu có thời gian suy ngẫm, đây chẳng phải chỉ là một vụ án thuê giết người bình thường sao, chỉ là ở giữa có thông qua người ngoài hành tinh, căn bản không có ý nghĩa gì.

Đổi người ngoài hành tinh thành phú nhị đại, thì đây là một vụ án bình thường.

Suy ngẫm cái quái gì.

Đối với người ngoài hành tinh mà nói cũng không có ý nghĩa gì, tuy họ lại có thêm một cái cớ để coi thường nhân loại, xâm lược Trái Đất.

Nhưng cũng giống như câu chuyện con thỏ đội mũ, con thỏ đội mũ, sư tử cũng đánh nó, con thỏ không đội mũ, sư tử cũng đánh nó, bởi vậy có cớ hay không có cớ, người ngoài hành tinh đều như nhau mà xâm lược.

Kế hoạch của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội thật hoa mỹ phù phiếm, theo Đỗ Lan thấy hoàn toàn không cần thiết, hoặc là trực tiếp xâm lược, hoặc là cung cấp kỹ thuật, dù sao cũng đều có thể thu hoạch củ cải của người Trái Đất, cần gì phải phức tạp như vậy.

Càng hoa mỹ phù phiếm, chỉ càng cho thấy Tinh Đoàn Bình Nghị Hội mạnh mẽ bề ngoài nhưng yếu ớt bên trong, chỉ càng cho thấy tầm nhìn của họ quá nhỏ.

Chỉ cần đánh bại người Trái Đất, chứng minh Trái Đất yếu ớt, thì nhân loại tự nhiên sẽ tự phủ nhận bản thân.

Hoặc là cung cấp kỹ thuật, nhân loại dù biết Tinh Đoàn Bình Nghị Hội muốn thu hoạch củ cải cũng chỉ có thể nén giận chịu đựng, ai bảo Trái Đất lạc hậu chứ.

Chương 2731

Nhưng hai lựa chọn này, Tinh Đoàn Bình Nghị Hội đều không chọn, mà lại chọn một chiến thuật vòng vo đầy yếu tố bất định.

A Đạt Đức trên sân khấu thần tượng đã tiết lộ sự thật về loạt vụ án mạng liên hoàn của fan cuồng hắc ám, vị hoàng tử bốn mắt đó cảm thấy rất tuyệt vọng, đặc biệt là bị ánh mắt sợ hãi của thần tượng đâm vào, hắn cảm thấy mình lại cô đơn một mình, một lần nữa trở lại như khi mới di dân đến Trái Đất.

Tôi có thể giới thiệu cho ngươi một luật sư rất giỏi.

A Đạt Đức nói với hắn.

Hoàng tử im lặng, chấp nhận bị bắt giữ.

Cái gì là tà ác, cái gì là chính nghĩa.

Tiến Thứ Lang lại một lần nữa hoang mang, vốn dĩ cho rằng mình là người bảo vệ trật tự an ninh, sau này phát hiện đôi tay mình phải nhuốm máu, nhưng nếu là bảo vệ nhân loại cậu cũng nguyện ý, nhưng bây giờ phát hiện nhân loại cũng tồn tại những góc khuất, vậy cậu có lập trường gì để giết người ngoài hành tinh.

Người ngoài hành tinh tà ác sao.

Người Trái Đất thì chính nghĩa sao.

Tư duy của Tiến Thứ Lang rơi vào bế tắc, có thể nói là bế tắc theo từng giai đoạn, tự vấn gián đoạn, cố gắng tìm kiếm lý do chiến đấu.

Rốt cuộc là vì sao mà chiến đấu.

Đương nhiên là chiến đấu vì trao đổi vật chất rồi, cái gọi là lấy đức báo đức, lấy thẳng báo oán, đơn giản là như vậy.

Thông qua trao đổi vật chất, đạt được sự cân bằng giữa ta và địch.

Còn chính nghĩa và tà ác cũng như vậy, cũng phải tiến hành trao đổi vật chất để đạt được cân bằng, chứ không phải tiêu diệt một bên.

Nhưng dù sao Tiến Thứ Lang cũng chỉ là học sinh cấp ba, cũng chưa từng được giáo dục về sĩ cách, nên phải tự mình tìm kiếm lý do chiến đấu.

Sau này mỗi lần cậu tìm được một lý do, lại sẽ bị hiện thực đánh bại, cũng rất khó chịu.

Vốn dĩ muốn làm một anh hùng nhận được tiếng vỗ tay, cuối cùng lại được bảo phải nhuốm máu.

Vốn dĩ muốn bảo vệ nhân loại mà Tá Sơn Linh Nại đại diện, lại được bảo rằng trong nhân loại có rất nhiều sâu bọ.

Thật sự là quá khó, sao lại khó đến vậy chứ.

Hiện tại không thể không tìm kiếm lý do chiến đấu mới.

Lúc này mới thể hiện ưu điểm của Pháp Tiên Vương, Mạnh Tử nói pháp tiên vương, chính là lấy Nghiêu Thuấn Vũ làm gương, nhưng Nghiêu Thuấn Vũ rốt cuộc là người như thế nào, ai cũng không biết.

Bởi vì ai cũng không biết, nên có thể gán ghép tất cả phẩm chất và năng lực tốt đẹp lên họ, sau đó học tập.

Bởi vì độ cao của Nghiêu Thuấn Vũ không ngừng được nâng cao, nên vĩnh viễn không cần lo lắng mình sẽ đuổi kịp họ.

Tiến Thứ Lang hoàn toàn có thể đặt mục tiêu cao hơn, chính là trở thành Ultraman.

Như vậy trước khi mình trở thành Ultraman, bất kể gặp phải nghi vấn gì cũng phải vượt qua.

Sự thật vụ án sáng tỏ, tiếp theo là mở phiên tòa xét xử.

Dư luận khu người ngoài hành tinh vẫn một chiều, đều cho rằng hoàng tử bốn mắt không có gì sai, hắn chỉ là quá tin tưởng người Trái Đất, nhưng nhân loại đã phụ lòng tin của hắn.

Nhân loại không đáng tin.

Người ngoài hành tinh ồn ào thảo luận.

Khoa Đặc Đội đương nhiên cũng từ những kẻ buôn tin tức ở khu phố mà biết được tình hình, biết người ngoài hành tinh ngày càng thù địch với nhân loại.

Còn vụ án của hoàng tử bốn mắt này càng được mọi người chú ý, người ngoài hành tinh đều thỉnh nguyện hy vọng phán hắn vô tội.

Sao lại thế này.

Tiến Thứ Lang không biết nói gì, tuy hoàng tử ngoài hành tinh đúng là bị ép buộc, nhưng hắn thực sự đã vi phạm pháp luật, ít nhất là vi phạm luật pháp của người Trái Đất.

Đừng nghĩ người ngoài hành tinh quá tốt, cũng đừng nghĩ nhân loại quá xấu, hãy làm tốt công việc của mình.

Gia Tinh Đạn đưa ra lời khuyên cho Tiến Thứ Lang chính là làm tốt công việc của mình mới là quan trọng nhất.

Tôi muốn xem phiên tòa này.

Tiến Thứ Lang nói.

Được, việc này có thể sắp xếp.

Là luật sư biện hộ, Đỗ Lan lại một lần nữa được đẩy lên tâm điểm chú ý, những người ngoài hành tinh đều cảm thấy nên mời một luật sư ngoài hành tinh lợi hại hơn, sao lại có thể mời một người Trái Đất.

Hoàng tử bốn mắt vẫn có tiền, dù sao cũng có thể liên tiếp đặt hàng sát thủ, tài lực vẫn không thiếu.

Hơn nữa hắn cả ngày không làm việc, đuổi theo thần tượng, đều là tốn tiền, tuy hiện tại sa sút, nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo.

Điểm thảo luận chính của vụ án này vẫn là cái ác của nhân loại, và sự vô tội của người ngoài hành tinh.

Người ngoài hành tinh muốn chứng minh nhân loại sẽ bức hại người ngoài hành tinh, bởi vậy họ nên tổ chức lực lượng phản kháng Trái Đất.

Đương nhiên nhân loại cũng không phải là ăn chay, liên quan đến giáp Ultraman loại vũ khí mới này, thực ra rất nhiều quốc gia đều đang tìm cách chế tạo, hy vọng nâng cao vũ lực của mình, đảm bảo có thể đối kháng với ngày càng nhiều người ngoài hành tinh.

Nhân loại và người ngoài hành tinh đều đang tích lũy sức mạnh, đều đang chờ đợi khoảnh khắc khai chiến.

Nhưng rõ ràng nhân loại và người ngoài hành tinh dường như đang chuẩn bị tiến hành một cuộc chiến tranh cục bộ, không phải chiến tranh toàn diện.

Ý của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội dường như cũng muốn đánh một cuộc chiến tranh có kiểm soát, họ nghĩ rất đẹp, nhưng chiến tranh loại này cơ bản là biết cách bắt đầu, nhưng rất khó biết cách dừng lại, lại là một sự việc có yếu tố không kiểm soát được rất lớn.

Đại sự quốc gia nằm ở tế tự và chiến tranh, tức là đại sự của quốc gia nằm ở việc tế tự và chiến tranh.

Tế tự là xếp hàng, phân phối theo vị trí.

Chiến tranh là có thể xác định lại thứ hạng, đánh tốt thì từ đồng lên kim cương, đánh không tốt thì trực tiếp rớt hạng.

Tinh Đoàn Bình Nghị Hội cảm thấy mình là người chơi cao cấp, Trái Đất lại là gà mờ, nên muốn thao tác hai đường.

Vì là chiến tranh cục bộ, nên cũng không cần động viên, chỉ cần số ít chiến binh chuẩn bị sẵn sàng là được.

Phía nhân loại chính là đội hình giáp Ultraman.

Phía người ngoài hành tinh chính là một loạt các đoàn võ sĩ ngoài hành tinh.

Người ngoài hành tinh bình thường và người Trái Đất bình thường chỉ phụ trách làm khán giả hóng chuyện, phụ trách làm trò dân túy là được rồi, không cần huấn luyện cũng không cần vũ trang, nếu thật sự đánh nhau thì không trông cậy vào họ.

Ngày mở phiên tòa rất nhanh đã đến, tại hiện trường chỉ có số ít nhân loại, phần lớn đều là người ngoài hành tinh.

Họ đều cho rằng hoàng tử vô tội, dù sao cũng là do người Trái Đất ép buộc.

Đỗ Lan nói: Tôi cho rằng thân chủ của tôi vô tội, bởi vì hắn không hề biết nhân loại yếu ớt đến vậy, hắn chỉ hy vọng dạy dỗ những người đã thực hiện bạo lực mạng trên internet.

Bên công tố bày tỏ: Tôi cũng nghĩ như vậy, vụ việc này chủ yếu vẫn là lỗi của nhân loại.

Hai bên đạt được thỏa thuận, rõ ràng người ngoài hành tinh không chuẩn bị xét xử hoàng tử, chỉ muốn đổ mọi trách nhiệm lên nhân loại.

Tiến Thứ Lang cũng cảm thấy lần này là do chính nhân loại không tốt, người ngoài hành tinh không làm gì sai.

Chỉ có Gia Tinh Đạn có biểu cảm rất nghiêm túc, tòa án lại diễn kịch như vậy, sau này làm sao có thể mong họ đối xử công bằng với

nhân loại.

Không sai không sai.

Khán giả người ngoài hành tinh nhao nhao gật đầu.

Tiến Thứ Lang toàn thân không được tự nhiên, cảm giác được ác ý của người ngoài hành tinh.

Nhưng cậu đã quyết định sẽ trở thành Ultraman, bởi vì trước khi mở phiên tòa cậu đã giao chiến với Quái Thú King Red, bị ép phát huy tiềm năng, hai chân rời đất bay lên.

Bay lượn là năng lực mà rất nhiều người ngoài hành tinh không có, việc có thể rời đất bay lên đã chứng minh tiềm năng của Tiến Thứ Lang là vô hạn, có lẽ cậu thật sự có thể trở thành Ultraman chân chính.

Trong thực chiến, gen của Tiến Thứ Lang đang thức tỉnh, đang từng bước mạnh lên, khiến cậu cảm thấy mình không nên lấy nhân loại làm mục tiêu.

Nhân loại rất nhỏ yếu, có giới hạn, có chính nghĩa có tà ác, mình nên lấy Ultraman làm mục tiêu, kể từ khi nắm giữ năng lực bay lượn, tâm thái của cậu lại một lần nữa thay đổi.

Hiện tại cậu muốn trở thành Ultraman, Ultraman chân chính, không phải giả.

Chương 2732

Muốn trở thành Ultraman thì phải chấp nhận khuyết điểm của nhân loại, phải không ngừng chiến đấu với kẻ địch.

Ultraman là chống lại kẻ mạnh bảo vệ kẻ yếu, Tiến Thứ Lang đã tìm thấy một lý do chiến đấu mới.

Kết quả cuối cùng của phiên tòa không có gì bất ngờ, chính là vô tội, dù sao hai bên đều đã đạt được đồng thuận, không có gì để xét xử.

Mâu thuẫn giữa người ngoài hành tinh và người Trái Đất ngày càng gay gắt, hai bên đều đổ sự bất mãn lên đối phương, thêm vào đó có kẻ có tâm ý xấu thổi phồng, hiện tượng này ngày càng nghiêm trọng.

Còn ở trong sa mạc, lại có một nhóm người ngoài hành tinh và một nhóm người Trái Đất sống hòa hợp, cùng nhau khai phá đất đai, biến hoang mạc thành ruộng lúa tốt.

Thực ra có khả năng phóng to thu nhỏ, vì sao không trực tiếp dùng cho lương thực.

Có người đưa ra câu hỏi hồn nhiên, đó là vì đã có khả năng phóng to thu nhỏ, trực tiếp phóng to lương thực không phải là được sao.

Phóng to một hạt bỏng ngô lớn bằng một hành tinh sao.

Ăn mãi không hết.

Có thể là chỉ có thể dùng cho sinh vật thôi.

Nếu kỹ thuật của người ngoài hành tinh thật sự mạnh đến vậy, họ cũng không cần xâm lược Trái Đất nghèo nàn rồi.

Dù sao cũng đã vi phạm định luật bảo toàn năng lượng, vì sao không trực tiếp biến lớn lương thực.

Bởi vì Đỗ Lan không nghĩ ra, tư duy của hắn bị quái vật khổng lồ hóa hạn chế.

Nhưng hiện tại Đỗ Lan nghe mọi người thảo luận, cảm thấy có lý, đợi đến sau mùa thu hoạch, trực tiếp phóng to lương thực, lại có thể tiết kiệm thời gian rồi.

Còn có thể nhân bản, dùng kỹ thuật nhân bản khiến tài nguyên hoàn toàn dùng không hết.

Khả năng biến lớn thu nhỏ của người Dada thực sự chỉ có thể áp dụng cho số ít sinh vật, thậm chí có thể nói khả năng biến lớn thu nhỏ của toàn vũ trụ đều chỉ có thể áp dụng cho số ít sinh vật, không phải mọi thứ đều có thể biến lớn.

Nhưng Đỗ Lan sở hữu kỹ thuật biến lớn thu nhỏ tiên tiến hơn, nên có thể dùng cho vạn vật.

Nói cho cùng văn minh xâm lược Trái Đất vẫn chưa đủ tiên tiến, ngay cả Ultraman thực ra cũng vậy.

Ultraman cũng không thể chống lại tất cả các cuộc khủng hoảng, cũng đã trải qua vài lần nguy cơ diệt tộc.

Ví dụ như Belial đơn độc tấn công Quốc Gia Ánh Sáng cướp Tháp Plasma, còn có các loại quái vật định kỳ xâm lược.

Thậm chí trong một vũ trụ nào đó, tất cả Ultraman đều biến thành búp bê tia sáng, phải được Ultraman tương lai đến cứu.

Thế là văn minh Ultraman cũng luôn phát triển kỹ thuật mới, trong đó vai trò của Hikari là không thể đánh giá được.

Bởi vậy Đỗ Lan vẫn luôn cho rằng Ultraman cũng chỉ là một giai đoạn phát triển của văn minh, còn lâu mới là điểm cuối.

Lấy Ultraman làm nhánh chính lại có thể chia thành các nhánh khác nhau như M78, L77, O50, U40, Ultraman cũng có các tư tưởng triết học khác nhau.

Cũng giống như nhân loại có người tin vào nguyên tội, có người tin vào nhân nghĩa, có người tin vào đạo pháp tự nhiên, có người tin vào bất nhị pháp môn, cũng có người tin vào giải phóng thế giới trước rồi mới giải phóng chính mình.

Ultraman thực ra cũng có các nhánh khác nhau, tuy họ đều bảo vệ kẻ yếu, nhưng đối với sự hiểu biết về cảnh giới cao hơn thì không giống nhau.

Bởi vì sự phân chia, sự phát triển của Ultraman cũng sẽ rất khác biệt.

Quốc Gia Ánh Sáng của Tinh Vân M78 có sức mạnh tổ chức rất mạnh, cho rằng Ultraman nên tiếp tục phát triển, đồng thời không nên can thiệp quá mức vào văn minh.

Còn Ultraman O50 lại tuyển chọn những dũng sĩ có thể hoàn thành thử thách từ khắp vũ trụ, ban cho họ sức mạnh, để họ đi điều tra các sự kiện kỳ dị trong vũ trụ.

Họ can thiệp ít hơn Quốc Gia Ánh Sáng, và những dũng sĩ này sau khi biến thành ánh sáng sẽ giải quyết vấn đề dựa theo suy nghĩ của mình.

O50 giống như một trường dạy nghề chuyên nghiệp, sẽ sắp xếp công việc cho Ultraman, nhưng cuối cùng dũng sĩ sử dụng sức mạnh Ultraman như thế nào vẫn là tùy thuộc vào họ.

Còn có U40, tuy tất cả thành viên đều có thể biến thân thành Ultraman, nhưng không phải tất cả đều khổng lồ hóa, dựa theo trái tim Ultraman của họ có thể làm các công việc khác nhau, chỉ có số ít

Ultraman nắm giữ sức mạnh mạnh mẽ, những Ultraman nhỏ bé khác thì sống cuộc sống bình thường trên hành tinh.

Suy nghĩ không giống nhau, lựa chọn cũng không giống nhau, hành động càng không giống nhau.

Bởi vậy Ultraman căn bản không cần lo lắng sau khi xuất ra sức mạnh ánh sáng, vũ trụ sẽ trở nên đồng nhất.

Bởi vì Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, ngay cả ánh sáng cũng sẽ biến thành các nhánh khác nhau, sau đó trăm hoa đua nở.

Còn Quốc Gia Ánh Sáng có ý tưởng không can thiệp, chứng tỏ họ cũng chưa đủ tiên tiến, cảnh giới tư tưởng vẫn chưa đủ.

A Đạt Đức nhìn cánh đồng lúa xanh tươi đầy sức sống trước mắt, kích động nói: Đây mới là tương lai.

Hắn cảm thấy lúc này đây mình tràn đầy ý nghĩa, còn ý nghĩa hơn cả Ultraman.

Mới chỉ là bắt đầu, tiếp theo còn phải đi đến các hành tinh khác tiếp tục khai phá.

Đỗ Lan nói: Nhưng chỉ có lương thực vẫn chưa đủ, dù sao rất nhiều văn minh đều không lo ăn uống, điều họ thiếu vẫn là sự phát triển xa hơn, thiếu là nhiều hàng hóa giá rẻ, lực lượng lao động giá rẻ.

Quái vật khổng lồ tuy có thể khai mỏ, nhưng không thể sản xuất hàng hóa công nghiệp nặng.

A Đạt Đức gật đầu nói: Vậy phải làm thế nào.

Có hai cách, hoặc là tất cả sinh vật đều không cần kỹ thuật, hoặc là sản xuất nhiều hàng hóa hơn.

Ultraman đi theo con đường đầu tiên, giảm thiểu việc sử dụng hàng hóa, chỉ cần phơi nắng là được, chỉ cần rất ít kỹ thuật.

Cách thứ hai là tăng cường sản xuất, kết cục tối thượng chính là cá nhân hóa chuỗi sản xuất công nghiệp, biến một thành phố chứa chuỗi sản xuất công nghiệp thành một sản phẩm tập hợp, thu nhỏ, thông minh hóa, người đi đến đâu, chuỗi sản xuất công nghiệp đi đến đó, muốn sản xuất thế nào thì sản xuất thế đó.

Đỗ Lan đưa ra hai hướng tư duy cho việc sản xuất hàng hóa, một là giảm nhu cầu hàng hóa, một là tăng sản lượng hàng hóa.

A Đạt Đức cảm thấy tăng sản lượng khả thi hơn, Nếu mỗi người đều có chuỗi sản xuất công nghiệp hoàn chỉnh, thì nhu cầu về tài nguyên của mọi người có tăng vọt không.

Cái này có thể dựa vào sao chép dán để mở rộng tài nguyên.

Đỗ Lan nói.

Vậy nếu số lượng sinh mệnh ngày càng nhiều, vũ trụ ngày càng chật chội thì sao.

A Đạt Đức tiếp tục hỏi.

Đỗ Lan nói: Nhìn ngươi một vấn đề nối tiếp một vấn đề, điều này chứng minh một điểm, đó là rủi ro luôn tồn tại, mâu thuẫn là nội tại, mỗi khi phát triển một bước, mâu thuẫn sẽ tăng lên.

Chỉ cần ở trong vũ trụ vật chất, rủi ro sẽ như nấm sau mưa mà sinh ra, còn sinh mệnh thì phải hết lần này đến lần khác đối mặt với những rủi ro này, có thể thắng được vài lần, nhưng nếu thua một lần thì có thể vạn kiếp bất phục.

Bởi vậy sinh mệnh trong vũ trụ vật chất rất mệt mỏi, nên rất nhiều văn minh phát triển đến một trình độ nhất định đều sẽ chọn tiêu cực ẩn dật, cố gắng hết sức thoát ly vũ trụ vật chất, không tham gia vào sự phát triển của vũ trụ.

A Đạt Đức cảm thấy có lý, Đỗ Lan đưa ra một phương án, bản thân hắn liền có thể nghĩ đến rủi ro tiềm ẩn của phương án đó.

Cứ đặt câu hỏi mãi, có thể hỏi mãi.

Sinh mệnh trong vũ trụ chính là không ngừng đối mặt với những rủi ro mới, cũng không trách phần lớn văn minh sẽ chọn chuyển giao rủi ro, bởi vì nếu trực diện rủi ro mà thắng thì không sao, thua thì quá thảm, còn chuyển giao rủi ro thì nhẹ nhàng hơn nhiều.

Hắn không nhịn được nói: Xem ra văn minh chuyển giao rủi ro cũng không phải là tà ác, chỉ là chọn cái nhẹ hơn trong hai cái hại.

Đúng vậy, bởi vậy điều chúng ta cần làm không phải là tiêu diệt cái gọi là tà ác, mà là xây dựng một tư duy mới để đối kháng rủi ro, đưa ra một lộ trình mới.

Đỗ Lan nói: Đối với phương hướng phát triển hàng hóa này, tôi cho rằng có thể để các văn minh gặp phải nút thắt tự chọn, có thể trở thành ánh sáng giảm nhu cầu hàng hóa, cũng có thể chuyên tâm phát triển chuỗi sản xuất công nghiệp kế thừa, hiệu suất sản xuất của một người chính là một thành phố, một quốc gia.

Đều là những cách giải quyết vấn đề, tùy tiện chọn.

A Đạt Đức gật đầu, hắn hiện tại càng hiểu rõ hơn kiến giải của Đỗ Lan, Đỗ Lan nói không sai, Ultraman sở dĩ không thể tiêu diệt cái ác, chính là bởi vì những văn minh này không cho rằng việc mình chuyển giao rủi ro là tà ác, hành vi của họ chỉ là một lựa chọn khi đối mặt với rủi ro mà thôi.

Nếu Ultraman không thể giải quyết vấn đề này, thì cái gọi là cái ác sẽ không ngừng sinh ra, Ultraman dù có mệt chết cũng không thể giải quyết vấn đề.

Có lương thực, lại có hai hướng phát triển hoàn toàn mới, hình thức thế kiềng ba chân cơ bản đã ổn định, tiếp theo chính là thực tiễn và phát triển trong khuôn khổ này, tự nhiên sẽ có thêm nhiều sinh mệnh thể tham gia.

Sự thay đổi ở khu vực sa mạc rất nhanh đã được phát hiện, rất nhiều du khách lái xe đến xem kỳ quan quái vật cày ruộng.

Quái vật khổng lồ kéo chiếc cày khổng lồ, cày cấy trên sa mạc đã biến thành ruộng lúa, vô số cây trồng xanh tươi đầy sức sống đang phát triển.

Cây trồng cũng rất lớn, giống như sản phẩm của quốc gia người khổng lồ, khiến người ta trầm trồ khen ngợi.

Tin tức về việc biến sa mạc thành đất màu mỡ được lan truyền, người Địa Cầu cũng chia thành nhiều phe.

Có người cho rằng có thể quan sát, có người lại nghĩ người ngoài hành tinh nên cút khỏi Địa Cầu, có người lại cho rằng nên khuyến khích, còn có người tin rằng nhân loại nên nắm vững những kỹ thuật này, nhân loại nên quật khởi.

Dù sao thì trăm người trăm ý, ai cũng có cách nhìn riêng.

Cuộc thảo luận diễn ra rất gay gắt, tất nhiên tình hình của người ngoài hành tinh cũng tương tự, có người ủng hộ, có người phản đối.

Hành vi hiện tại của Đỗ Lan chắc chắn không được Tinh Đoàn Bình Nghị Hội công nhận, bởi vì mục đích của bọn họ căn bản không phải là hòa bình chung sống với nhân loại, mà là thu hoạch Địa Cầu với chi phí thấp nhất, chứ không phải xây dựng Địa Cầu.

Hơn nữa, phương pháp xây dựng của Đỗ Lan là chưa từng có, hiệu suất quá thấp.

Lương thực trồng ra căn bản không đáng tiền, còn không bằng thịt.

Vật nuôi ăn thức ăn gia súc có thể làm tăng tiêu thụ lương thực đáng kể, thuộc loại lương thực cấp hai, giá cả chắc chắn cao hơn lương thực cấp một.

Chương 2733

Trong loài người cũng có những kẻ không vui, đó chính là những gian thương đầu cơ lương thực, bọn chúng không đời nào muốn lương thực trong tay mình hạ giá.

Vì vậy, bọn gian thương đã đăng tin tức nói: Đây là quỷ kế của người ngoài hành tinh, bọn họ sản xuất lương thực ồ ạt sẽ dẫn đến toàn cầu được mùa, hơn nữa sẽ làm giá lương thực giảm.

Đến lúc đó nông dân toàn cầu sẽ không có tiền, không có tiền thì không sống nổi, đến lúc đó người ngoài hành tinh sẽ khống chế lương thực Địa Cầu, nắm giữ căn bản của Địa Cầu, đây chính là một âm mưu.

Thu hoạch thêm ba năm đấu, nông dân lại không có quyền mặc cả, nếu dựa theo quan hệ cung cầu, cung vượt cầu chắc chắn sẽ giảm giá.

Nhìn từ giá cả hàng hóa tương lai của Địa Cầu trong khoảng thời gian này, quả thực đã có biến động.

Các ngươi loài người đúng là kỳ lạ, lương thực nhiều chẳng lẽ không phải là chuyện tốt sao.

A Đạt Đức nghe gian thương nói ra lời như vậy, rất không vui.

Không phải mỗi quốc gia đều có thủ đoạn điều tiết giá lương thực, nhiều nơi không làm được việc mua vào khi giá thấp, bán ra khi giá cao.

Hơn nữa, sự thay đổi cũng đồng nghĩa với việc tái cơ cấu, chúng ta có lương thực trong tay thì có vốn để đối đầu với bọn gian thương, bọn chúng chắc chắn sẽ phải nghĩ cách để đàn áp.

Chưa kể còn liên quan đến người ngoài hành tinh, Địa Cầu cũng không phải một khối sắt.

Vì vậy ta mới nói Tinh Đoàn Bình Nghị Hội căn bản không thể thành công, bởi vì bọn chúng xem Địa Cầu như một chỉnh thể, hành vi của bọn chúng chỉ thúc đẩy người Địa Cầu đoàn kết.

Nếu ngay từ đầu đã kéo bè kết phái, người Địa Cầu sẽ không đoàn kết được.

A Đạt Đức cảm thấy Đỗ Lan nói không sai, Tinh Đoàn Bình Nghị Hội thao tác màu mè như vậy, sớm muộn gì cũng tự đào mồ chôn mình.

À đúng rồi, gần đây Tinh Đoàn Bình Nghị Hội hình như đang tìm kiếm một người nào đó, một người rất quan trọng, hình như liên quan đến thứ bọn chúng muốn che giấu, nhưng cụ thể là gì thì ta cũng không biết, chỉ biết hình như cũng có liên quan đến Bách Mộ Lạp.

Bách Mộ Lạp tuyên chiến với nhân loại đó à.

Ngươi quen y sao.

Đỗ Lan hiếu kỳ hỏi.

Không thân lắm, nhưng từng hợp tác.

Y là một gã lợi hại, có thể bay lượn khắp nơi, đúng là thần xuất quỷ một.

Ta cũng không biết y có mục đích gì, nhưng có thể xác định y chắc chắn nắm giữ bí mật của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội.

A Đạt Đức cũng đang tìm kiếm bí mật của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, nhưng y cũng biết thực ra tìm được cũng vô dụng, bởi vì Tinh Đoàn Bình Nghị Hội là một thể hệ, cho dù scandal bị phanh phui cũng không lập tức biến mất.

Bất kỳ nền văn minh, bất kỳ chế độ nào, chỉ cần còn có thể chi trả chi phí vận hành thì không thể biến mất.

Chỉ khi nào không thể chi trả chi phí thì mới bị thay thế, bất kể nền văn minh và chế độ đó rốt cuộc là tốt hay xấu, chỉ cần có thể chi trả chi phí thì sẽ vận hành được.

Tinh Đoàn Bình Nghị Hội chỉnh sửa quá khứ, luôn dùng đủ loại âm mưu, nhưng lại không bắt tay vào phát triển từ căn bản, càng như vậy thì chi phí duy trì càng cao, còn không bằng người An Bồi Lạp.

Người An Bồi Lạp tuy rằng không còn mạnh mẽ, nhưng chi phí vận hành của bọn họ rất thấp, dù có sa sút đến đâu cũng có thể duy trì được.

Đỗ Lan cho biết xét về chi phí vận hành, hình thức của người An Bồi Lạp bền vững hơn.

Ngươi nói có lý, vì vậy Tinh Đoàn Bình Nghị Hội mới cần dùng lời nói dối và nỗi sợ hãi để cắt giảm chi phí, dùng sự lười biếng của vũ trụ để ràng buộc mọi người.

Nếu không có lời nói dối này, mọi người căn bản sẽ không ngoan ngoãn nghe lời.

A Đạt Đức nói: Vì vậy chúng ta vạch trần lời nói dối của bọn chúng, tăng chi phí quản lý của bọn chúng, có thể đả kích bọn chúng hiệu quả.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chúng ta lại làm sao để giảm chi phí.

Trồng lương thực là mở rộng nguồn thu, vậy làm sao để tiết kiệm chi tiêu.

Khoản chi tiêu chính yếu thực ra là làm thế nào để duy trì khế ước xã hội.

Xưa kia, các thể sinh mệnh đều thích thông qua việc xây dựng kỳ quan để tạo ra lực lượng gắn kết, lấy kỳ quan ta có ngươi không để mọi người tập hợp quanh mình chấp nhận sự khống chế đơn phương.

Sau khi thời đại tiến bộ, xuất hiện khế ước, trên Địa Cầu có các loại như Dịch KinhMười Điều Răn, chính là yêu cầu tất cả mọi người tuân thủ quy tắc, thông qua loại khế ước văn tự này thay thế các kỳ quan hoành tráng, đây chính là giảm chi phí.

Đương nhiên, căn bản của khế ước văn tự vẫn là trao đổi và lưu thông lợi ích, khi lợi ích không thể lưu thông, thì mọi người rất dễ đi lại con đường cũ của kỳ quan, thông qua kỳ quan để độc quyền quyền phát biểu, đáng tiếc chi phí quá cao, không thể bền vững.

Đỗ Lan cho rằng chế độ loài người là một vòng tuần hoàn từ chi phí cao đến chi phí thấp, rồi lại đến chi phí cao.

A Đạt Đức nói: Các hành tinh khác cũng vậy, cũng có lúc mọi người tranh nhau xây dựng kỳ quan, rồi cũng có lúc mọi người cùng nhau tuân thủ khế ước, sau đó lại đến lúc mọi người ganh đua muốn thoát khỏi đám đông, xem ra đây là một quy luật phổ biến.

Thông qua kỳ quan để độc quyền quyền phát biểu, tuy hiệu quả nhưng quá tốn tiền.

Thông qua khế ước văn tự, mọi người cùng nhau tuân thủ, tuy rất tốt nhưng rất nhanh sẽ đi vào tình huống ưu thắng liệt bại, vì muốn chiến thắng lại sẽ xây dựng kỳ quan, sinh mệnh quả thực không thoát khỏi luân hồi này.

Vậy nên cách tốt nhất là biến kỳ quan thành đường truyền lợi ích, đã không thể tránh khỏi thì hãy lợi dụng nó, xây dựng những kỳ quan thiết thực, ví dụ như chế tạo thêm một số cơ sở hạ tầng.

Đỗ Lan cho biết đã không thể tránh khỏi thì hãy chế tạo những kỳ quan có tính thực dụng cao hơn, đồng thời thông qua quá trình xây dựng kỳ quan để hoàn thành sự lưu động lợi ích.

A Đạt Đức gật đầu hiểu rõ việc bọn họ cần làm tiếp theo là gì, đó là chế tạo kỳ quan cơ sở hạ tầng, một mặt tạo dựng quyền phát biểu ta có ngươi không, một mặt thông qua kỳ quan để kiến tạo nền tảng kinh tế.

Vậy khế ước văn tự còn cần không.

Đỗ Lan nói: Đương nhiên cần, khế ước văn tự không thể từ bỏ.

Phàm là nền văn minh cường đại đều là hai tay nắm bắt cả kỳ quan và khế ước.

Khi kỳ quan không hiệu quả thì dùng khế ước, khi khế ước không hiệu quả thì dùng kỳ quan, tạo thành một vòng tuần hoàn nội bộ.

Chỉ có kỳ quan mà không có khế ước, nền văn minh căn bản sẽ sụp đổ.

Chỉ có khế ước mà không có kỳ quan, nền văn minh căn bản đều là yếu kém.

Bởi vì xây dựng kỳ quan cần động viên, cần tính toán vật tư, điểm này dùng trong chiến tranh cũng như vậy, không xây dựng kỳ quan thì không có kinh nghiệm động viên lượng lớn dân số.

Mà không có khế ước, rất nhanh mọi người sẽ không muốn tiếp tục làm việc cùng nhau, quần chúng sẽ xuất hiện mâu thuẫn và phân hóa, không có một tiêu chuẩn thống nhất để thỏa hiệp.

Vì vậy, cả hai không thể thiếu một.

Kỳ quan của vũ trụ không gì hơn là phi thuyền, có bao nhiêu phi thuyền thì đại diện cho bấy nhiêu thực lực, vì vậy tiếp theo chúng ta phải chế tạo một lượng lớn phi thuyền.

Đỗ Lan nói, khi có quyền lực trên đất liền thì xem có bao nhiêu chiến xa, khi có quyền lực trên biển thì xem có bao nhiêu chiến thuyền, thời đại vũ trụ tự nhiên là xem có bao nhiêu phi thuyền.

Cần thuê kỹ sư, cần mua nguyên vật liệu, còn cần đủ công nhân, càng nhiều người dựa vào công trình kỳ quan để kiếm sống thì thế lực của chúng ta càng ổn định.

Đỗ Lan nói, đây chính là thực tiễn, chính là biến lý niệm thành hiện thực.

Cuối cùng không thể khiến mỗi người đều tin tưởng lý niệm hòa bình phát triển, nhưng không cản trở người ngoài hành tinh và nhân loại dựa vào hòa bình phát triển để kiếm tiền, làm được điểm này là đủ rồi.

Tiến Thứ Lang ngày càng rời xa cuộc sống của người bình thường, ban đầu còn cảm thấy kỳ lạ, giờ đã quen, đối với lời mời của bạn bè thì luôn lấy cớ đi làm mà từ chối.

Hắn đã hoàn toàn quen với chiến đấu, đúng lúc này, thân phận của Tiến Thứ Lang lại bị một học đệ phát hiện.

Tiến Thứ Lang rất bất đắc dĩ, chỉ đành kể chuyện này cho Gia Tinh Đạn.

Gia Tinh Đạn cho rằng Tiến Thứ Lang thích khoe khoang nên mới bại lộ, nhưng Tiến Thứ Lang có thể đảm bảo mình chưa từng tiết lộ bất kỳ thông tin nào, hắn cũng không biết học đệ tên Bắc Đẩu kia làm sao biết được thân phận của mình, chuyện này quá kỳ lạ.

Tiến Thứ Lang chỉ có thể âm thầm đi điều tra.

Còn Gia Tinh Đạn thì vẫn luôn huấn luyện, khi không làm nhiệm vụ, y sẽ rèn luyện thể chất của mình trong phòng huấn luyện.

Tuy là người ngoài hành tinh, nhưng quyết tâm đả kích người ngoài hành tinh của Gia Tinh Đạn còn kiên định hơn bất kỳ người Địa Cầu nào.

Nói ra thì, y cũng coi như là một phú nhị đại sĩ cách, nhưng cha mẹ anh em đều bị sát thủ giết chết, chỉ có y may mắn sống sót, nên y một lòng muốn báo thù.

Gia Tinh Đạn rất nỗ lực, rất có tinh thần thượng võ, nhưng đối mặt với Tiến Thứ Lang, một thứ dân kế thừa gen Ultraman, thì dù nỗ lực đến đâu cũng không thể vượt qua.

Nỗ lực và không nỗ lực, sĩ cách và không sĩ cách, thông qua những cách phối hợp khác nhau, có thể tạo ra vô vàn tia lửa.

Đôi khi là nỗ lực đấu sĩ cách, đôi khi là sĩ cách đấu sĩ cách, đương nhiên cũng có số ít là nỗ lực đấu nỗ lực.

Gia Tinh Đạn tuy có sĩ cách, cũng rất nỗ lực, nhưng đối mặt với thiên tài, chỉ có thể than thở mà thôi.

Tuy nhiên cũng vì điều kiện của y có hạn, nên y sẽ thử nghiệm đủ loại vũ khí gắn ngoài đặc biệt dành cho Áo Đặc Trang Giáp.

Vũ khí rất nguy hiểm, nhưng có thể bù đắp cục diện khó khăn do thực lực không đủ của y.

Gia Tinh Đạn rất nghiêm khắc với bản thân và người khác, nhưng thực ra y vốn là một người rất ôn hòa, chỉ là y biết sự tàn khốc của vũ trụ, chỉ cần một chút bất cẩn cũng có thể vạn kiếp bất phục, nên y không thích kiểu nửa vời như Tiến Thứ Lang, cho rằng đối phương không có giác ngộ bảo vệ Địa Cầu.

Tuy nhiên Gia Tinh Đạn không thể không thừa nhận rằng thiên phú của Tiến Thứ Lang chính là sức mạnh mà Khoa Đặc Đội cần, loại sức mạnh có thể bay lượn khắp nơi, còn có thể phát huy toàn bộ tiềm lực của Áo Đặc Trang Giáp, đây là thứ cần thiết để đánh bại kẻ địch ngoài hành tinh.

Đây là một hiện thực rất bất đắc dĩ, Gia Tinh Đạn cũng chỉ có thể hy vọng Tiến Thứ Lang sớm vào trạng thái, sớm tìm ra lý do chiến đấu.

Lý do chiến đấu của Gia Tinh Đạn chính là báo thù, chính là trách nhiệm.

Tiến Thứ Lang chuẩn bị hỏi Bắc Đẩu làm sao biết được bí mật của hắn, chuyện này còn cần hỏi sao.

Cái tên Bắc Đẩu đã nói lên tất cả, y là người sử dụng Áo Đặc Trang Giáp tiếp theo.

Chỉ là Áo Đặc Trang Giáp của Bắc Đẩu không phải là sản phẩm của Khoa Đặc Đội và Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, mà là tác phẩm của một Á Ba Nhân lang thang.

Nhà khoa học Á Ba Nhân này có thực lực rất mạnh, có thể dựa vào tài năng của mình để chế tạo khôi giáp, hơn nữa còn tiên tiến hơn Khoa Đặc Đội.

Khôi giáp của Khoa Đặc Đội chỉ có thể vận chuyển tới lui, còn khôi giáp của Á Ba Nhân có thể truyền tống trực tiếp, sau khi phân giải thành hạt sẽ truyền tống thẳng lên người người điều khiển.

Cũng có nghĩa là Tiến Thứ Lang phải đợi đến khi giáp đến nơi mới có thể biến thân, còn Bắc Đẩu có thể biến thân bất cứ lúc nào.

Chắc chắn biến thân bất cứ lúc nào tiện hơn, cũng có nghĩa là bản thân Tiến Thứ Lang có gen Ultraman, dù không có khôi giáp tuy chịu thiệt nhưng cũng không đến mức không có sức hoàn thủ.

Bắc Đẩu trong trường học trông như một cậu học trò ngoan, nhưng ngoài trường lại là một kẻ tống tiền, khá hung tàn.

Đương nhiên y không có thù oán gì với Khoa Đặc Đội, sở dĩ tìm Tiến Thứ Lang chỉ vì muốn thử năng lực của mình mà thôi.

Không thể không nói, những người sử dụng Áo Đặc Trang Giáp đều là không đánh không quen biết, dù sao ban đầu chắc chắn là không ưa, chắc chắn sẽ đánh nhau một trận, đánh xong thì cùng nhau đối mặt với kẻ địch chung.

Mấy thanh niên bây giờ thật sự là nóng nảy, cũng không biết tại sao không thể nói chuyện đàng hoàng, cứ phải gây sự.

Đỗ Lan cho biết hắn không hiểu mấy thanh niên này, luôn thích dùng nắm đấm để nói chuyện.

Địch Ny Toa nói: Ngôn ngữ sẽ nói dối, nắm đấm thì không.

Khi sống chết vẫn không thay đổi lập trường của mình, mới có thể hiểu được suy nghĩ thật sự của đối phương.

Đỗ Lan nói: Tuy nắm đấm là thủ đoạn giao lưu tình cảm, nhưng cũng không phải là ngay từ đầu đã dùng nắm đấm chứ.

Ít ra cũng phải sau khi giao tiếp bằng lời nói không có kết quả, nào có chuyện trực tiếp ra tay như vậy, không thù cũng thành thù.

Chẳng phải rất tốt sao.

Địch Ny Toa cảm thấy không sao cả, dù sao cũng nhất định phải đánh, đây gọi là xung đột kịch tính.

Không nói bọn họ nữa, ngươi định từ từ phát triển quan hệ giữa người ngoài hành tinh và người Địa Cầu, hay là định can thiệp tặng kèm Hắc Khoa Kỹ.

Nếu theo đúng trình tự, thì bọn họ phải ở thế giới này rất lâu.

Đỗ Lan cũng đang suy tính: Nếu trực tiếp kéo Quang Chi Quốc về đây, sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian, nhưng Quang Chi Quốc quá cố chấp, bọn họ sẽ không đồng ý chia sẻ kỹ thuật và tri thức của mình cho các nền văn minh lạc hậu.

Có khi ta thậm chí còn nghi ngờ Quang Chi Quốc lo lắng sau khi chia sẻ kỹ thuật, sẽ phát sinh uy hiếp đối với bọn họ, dù sao các Ultraman cũng có lập trường khác nhau, lập trường khác nhau có thể dẫn đến chiến tranh.

Quang Chi Quốc thực sự không mạnh đến thế, có lo lắng cũng là bình thường.

Địch Ny Toa cho rằng lời nói của Đỗ Lan có lý, bởi vì Quang Chi Quốc không mạnh mẽ như tưởng tượng.

Tuy trong mắt loài người, Quang Chi Quốc đã gần như là tồn tại vô địch, nhưng chỉ có Ultraman mới biết quốc gia của mình cũng đang đối mặt với đủ loại nguy hiểm, hơn nữa Ultraman còn không chuyển dịch rủi ro, nên mọi rủi ro đều tự mình gánh chịu.

Còn về những rủi ro mà Quang Chi Quốc phải đối mặt, trước hết là các thế lực ngoài hành tinh không ngừng khiêu chiến Ultraman chắc chắn là một.

Những người ngoài hành tinh muốn chuyển dịch rủi ro này đều muốn coi Quang Chi Quốc là mục tiêu chuyển dịch, nên bọn chúng cứ liên tiếp xuất hiện để khiêu chiến Quang Chi Quốc, khiến bọn họ phải ứng phó mệt mỏi.

Hệ thống phòng ngự của Quang Chi Quốc luôn bị chế giễu, đây cũng là điều không thể tránh khỏi.

Cửu thủ tất thất giữ lâu ắt sẽ mất, giữ được trăm lần, thất thủ một lần, mọi người sẽ không nhớ giữ được trăm lần, mà chỉ nhớ thất thủ một lần.

Huống chi Quang Chi Quốc thất thủ không chỉ một lần.

Vấn đề thứ hai của Quang Chi Quốc là quá phụ thuộc vào đẳng ly tử hỏa hoa tháp, đây là nguồn sức mạnh của bọn họ, cũng trở thành điểm yếu của bọn họ.

Một khi đẳng ly tử hỏa hoa tháp bị đánh cắp hoặc phá hủy, Quang Chi Quốc sẽ hoàn toàn mất đi chức năng, có thể nói là trứng để trong một giỏ, căn bản không có phương án dự phòng.

Vì vậy Quang Chi Quốc phải tiêu tốn sức mạnh khổng lồ để bảo vệ đẳng ly tử hỏa hoa tháp, nên sức mạnh có thể phái ra ngoài thực ra không nhiều, phần lớn sức mạnh phải đề phòng quái thú thừa cơ xâm nhập.

Vấn đề thứ ba là tư duy Ultraman, các Ultraman đều dựa vào tự giác để duy trì, nhưng loại tự giác đạo đức này lại vô cùng mong manh trong vũ trụ biến hóa khôn lường.

Ví dụ, Hi Khạp Lợi vì sau khi chứng kiến cảnh một dân tộc thân thiện bị diệt chủng thảm khốc mà đi vào cực đoan.

Rồi Thác Lôi Cơ Á thấy thần tượng mình ngưỡng mộ hắc hóa, bản thân cũng hắc hóa.

Còn có Bối Lợi Á vì thất tình, cảm thấy sức mạnh của mình không đủ mà hắc hóa.

Tóm lại, Ultraman hoàn toàn dựa vào tự giác để duy trì, nhưng thứ tự giác này nói không chừng lúc nào sẽ sụp đổ, trong vũ trụ luôn có một hiện tượng nào đó có thể khiến Ultraman phá phòng.

Vấn đề thứ tư là kỹ thuật do Ultraman chế tạo, luôn bị dùng vào mục đích phá hoại.

Kỹ thuật của Quang Chi Quốc chủ yếu là để tiện cho Đội Cảnh Bị Vũ Trụ ra ngoài thực hiện nhiệm vụ, là để đảm bảo an toàn cho bọn họ, nhưng kỹ thuật luôn bị cướp đi, bị dùng vào những việc xấu khác.

Bốn vấn đề này đủ để chứng minh Quang Chi Quốc không phải là vô địch, mà là không ngừng gánh chịu rủi ro.

Vì vậy có lý do để tin rằng Quang Chi Quốc không truyền bá kỹ thuật, chủ yếu vẫn là lo sợ tăng thêm rủi ro mà mình phải gánh chịu.

Dù sao Quang Chi Quốc tự mình không chuyển dịch, không có nghĩa là người khác sau khi biến thành Quang Chi cũng không chuyển dịch.

Nếu xuất hiện một nhóm Người Khổng Lồ Ánh Sáng làm kẻ địch, Quang Chi Quốc cũng sẽ rất bi kịch.

Vì vậy trong Tân Ultraman, Quang Chi Quốc sẽ bóp chết mối đe dọa trong trứng nước, những nền văn minh có thể đe dọa đến mình đều phải dùng vũ khí tiên tiến để phá hủy.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa thảo luận về khuyết điểm của Ultraman, nhưng chính vì Ultraman có khuyết điểm mà không chuyển dịch rủi ro ra bên ngoài, Quang Chi Quốc mới là quốc độ của anh hùng.

Còn trong Tân Ultraman, sau khi Zafoe phát hiện người Địa Cầu có thể khổng lồ hóa, có tiềm năng trở thành vũ khí, liền quyết định hủy diệt nhân loại, điều đó có vẻ rất không phù hợp.

Nói là chuyển dịch rủi ro thì, tiêu diệt Địa Cầu cũng không giải quyết được rắc rối của Quang Chi Quốc.

Nói là bóp chết uy hiếp tiềm tàng, cũng chỉ khiến Quang Chi Quốc trở nên lúng túng, đã đến mức không thể chi trả chi phí bảo vệ kẻ yếu.

Đương nhiên, phương án tiêu diệt Địa Cầu của Zafoe thực sự đã giảm chi phí cho Quang Chi Quốc, nhưng càng chứng minh hình thức của Quang Chi Quốc không thể lâu dài, phải chuyển từ chi phí cao sang chi phí thấp.

Vì vậy Quang Chi Quốc cũng có đủ loại vấn đề nan giải, có nan đề thì có cơ hội đàm phán điều kiện, cũng là lý do Đỗ Lan có tự tin thuyết phục Quang Chi Quốc gia nhập.

Đỗ Lan có thể giúp bọn họ giải quyết một số nan đề, ví dụ như chế tạo thêm một đẳng ly tử hỏa hoa tháp dự phòng, một cái hỏng, Quang Chi Quốc sẽ không đến mức trực tiếp sụp đổ.

Nếu chỉ có một Tháp Hỏa Hoa, Quang Chi Quốc chỉ có thể duy trì thế thủ, một lượng lớn chiến lực phải ở lại Quang Chi Quốc để bảo vệ Tháp Hỏa Hoa.

Chương 2734

Giữ lâu ắt sẽ mất, điểm này Quang Chi Quốc cũng vậy.

Vậy nên chúng ta nên nói chuyện với người Quang Chi Quốc.

Đỗ Lan nói.

Ngươi muốn đi tìm Bách Mộ Lạp ư.

Địch Ny Toa hỏi, nàng đây là tiết lộ cốt truyện.

Hóa ra Tinh Đoàn Bình Nghị Hội đã tấn công lén Quang Chi Quốc, phong ấn toàn bộ Tinh Vân M78 bằng Hắc Động.

Ultraman đời đầu tiên lại trốn thoát, chỉ là thân thể bị tổn thương, cuối cùng dưới sự giúp đỡ của nhà khoa học Á Ba Nhân đã có được một bộ cơ giáp, từ đó về sau luôn hành động dưới thân phận Bách Mộ Lạp.

Bách Mộ Lạp không phải là hung thủ phá hoại máy bay dân sự, y thực ra muốn ngăn cản nhưng không thành công.

Hung thủ thật sự phá hoại máy bay dân sự là người ngoài hành tinh mà Bắc Đẩu Tinh Tư đang nỗ lực tìm kiếm, cũng là một trong những tay sai của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, Áo Đặc Sát Thủ.

Tóm lại, Bách Mộ Lạp là vô tội, sau này y tấn công Tảo Điền Tiến cũng chỉ là để nhắc nhở y rằng kẻ địch rất mạnh.

Lúc đó kế hoạch của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội đã khởi động, Bách Mộ Lạp chỉ có thể khiến nhân loại đề cao cảnh giác.

Diễn biến sau đó cũng chứng minh lời nhắc nhở của Bách Mộ Lạp rất kịp thời, Khoa Đặc Đội quả thực đã chuẩn bị sẵn sàng.

Không.

Đỗ Lan nói: Ta đã tốn rất nhiều thời gian học tập Áo Đặc Thiêm Danh, cuối cùng cũng đến lúc sử dụng.

Hắn đã nắm giữ khả năng biến thân thành đàn ông, cũng nắm giữ một môn ngôn ngữ ngoài hành tinh của Ultraman, nên bây giờ nên học đi đôi với hành.

Cho dù bị Hắc Động phong ấn, Áo Đặc Thiêm Danh vẫn có thể truyền đi, chỉ là cần nhiều năng lượng hơn mà thôi.

Địch Ny Toa cho biết được thôi, nghĩ đi nghĩ lại, tìm Bách Mộ Lạp quả thực không thể quyết định tương lai của Quang Chi Quốc, chuyện này nên tìm Áo Đặc Chi Phụ, hoặc là tìm Áo Đặc Chi Vương, bọn họ mới có quyền quyết định.

Bắt đầu sử dụng Áo Đặc Thiêm Danh.

Ultraman có rất nhiều năng lực thần kỳ, Áo Đặc Niệm Lực, Áo Đặc Thiêm Danh, Áo Đặc Quang Tuyến vân vân.

Trong mắt Đỗ Lan, lực chiến đấu của Ultraman không phải là điều đáng kinh ngạc nhất, mà khả năng thám hiểm vũ trụ của Ultraman mới là mạnh nhất, có thể du hành tốc độ cao trong vũ trụ, còn có thể liên lạc tức thì.

Những năng lực này dùng để thám hiểm vũ trụ, tăng cường giao tiếp giữa các nền văn minh là vô cùng hữu ích.

Đỗ Lan nhìn chằm chằm bầu trời, một dòng chữ trắng tạo thành từ cực quang hiện lên, sau đó ánh sáng trực tiếp truyền đến Quang Chi Quốc.

Bách Mộ Lạp sau khi nhìn thấy Áo Đặc Thiêm Danh thì vô cùng kinh ngạc, bởi vì y không ngờ Địa Cầu lại còn có Ultraman, thậm chí còn gửi thông tin đến Quang Chi Quốc.

Nhưng sau khi xem xong nội dung, Bách Mộ Lạp liền trầm mặc, bởi vì đây lại là một bức thư mời, mời Quang Chi Quốc gia nhập Kế hoạch phát triển văn minh hậu phát, và người mời cam đoan có thể cung cấp những thứ Quang Chi Quốc cần.

Không chỉ Bách Mộ Lạp mà Tinh Đoàn Bình Nghị Hội cũng kích động khi thấy Áo Đặc Thiêm Danh, bọn chúng lập tức phái người đi giải mã cái Áo Đặc Thiêm Danh đáng chết này.

Chẳng phải nói Ultraman đều đã bị phong ấn rồi sao.

Sao còn có người có thể sử dụng Áo Đặc Thiêm Danh.

Nhưng chỉ cần giải mã được chữ ký thì sẽ biết đây căn bản không phải là văn tự do Ultraman phát ra, nội dung là hợp tác với Quang Chi Quốc, nếu người gửi là Ultraman thì sẽ không nói gì về hợp tác.

Bách Mộ Lạp liền lập tức hiểu ra đây không phải là đồng bào, mà là có người khác đang tìm Quang Chi Quốc.

Chắc chắn không phải Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, bọn chúng sẽ không hợp tác với Quang Chi Quốc.

Việc Quang Chi Quốc bị phong ấn không phải là vấn đề gì lớn, tuy có thể cần thời gian để giải quyết, nhưng Bách Mộ Lạp biết Hắc Động đối với Quang Chi Quốc mà nói không có uy hiếp, vì vậy y mới yên tâm ở Địa Cầu giúp đỡ nhân loại, chứ không nghĩ cách cứu vãn Quang Chi Quốc.

Quang Chi Quốc thậm chí còn làm được việc đảo ngược thời gian, muốn dùng Hắc Động để phong ấn Quang Chi Quốc thực sự là nghĩ quá nhiều.

Áo Đặc Thiêm Danh là thông tin tức thời, người Quang Chi Quốc chắc chắn đã thấy rồi, nhưng không trả lời.

Thế là Đỗ Lan tiếp tục gửi, một hơi gửi mười mấy tin, trực tiếp spam màn hình.

Học được một ngoại ngữ thì cứ cứng rắn như vậy, Đỗ Lan không hề quan tâm tâm trạng của Quang Chi Quốc khi nhận được tin nhắn rác.

Quang Chi Quốc thực ra đã nhận được tin tức, nhưng nhất thời cũng không thể xuyên qua Hắc Động để hồi âm.

Bọn họ thực ra có thể phái Tái La, dù sao Tái La là tiểu năng thủ xuyên qua, xuyên qua Hắc Động đối với bọn họ mà nói là chuyện nhỏ như con thỏ.

Áo Đặc Chi Phụ xem xong nội dung Áo Đặc Thiêm Danh, biết có người muốn cùng Quang Chi Quốc thực hiện một kế hoạch phát triển văn minh hậu phát, và như một điều kiện, đối phương có thể cung cấp sản phẩm thay thế đẳng ly tử hỏa hoa tháp.

Điều này không phù hợp với lý niệm nhất quán của Quang Chi Quốc, hơn nữa Ultraman cũng sẽ không vì chút ân huệ nhỏ mà thay đổi lập trường.

Quang Chi Quốc có tiêu chuẩn riêng, không hy vọng can thiệp vào quá trình phát triển của các nền văn minh hậu phát, hy vọng các nền văn minh vũ trụ có thể trăm hoa đua nở, chứ không phải trăm nền như một.

Nhưng Quang Chi Quốc không thể chứng minh các nền văn minh có thể trăm hoa đua nở, xét về tình hình hiện tại mà nói, không có bất kỳ chứng cứ nào có thể ủng hộ lý luận của Quang Chi Quốc.

Thực ra, hướng phát triển của các nền văn minh đều gần như nhau, đều là quan hệ phân phối mà thôi, chỉ là văn hóa duy trì phân phối có chút khác biệt, nhưng thực ra văn hóa đều hướng về mặt chi phí thấp.

Thực sự muốn đa dạng, lộng lẫy, đều phải chi trả chi phí.

Còn văn hóa văn minh về cơ bản đều là phương án phân phối duy trì chi phí thấp, đã là chi phí thấp thì sẽ trăm nền như một, không ai nói chi phí thấp mà còn có thể tạo ra điều gì đặc sắc.

Mà hình thức chi phí cao lại không thể lâu dài, rất dễ sụp đổ.

Chi phí cao nhất định phải có thu nhập cao mới duy trì được, không có nền văn minh nào có thể duy trì thu nhập cao mãi.

Nếu có nền văn minh nào duy trì thu nhập cao mãi, thì nền văn minh đó tuyệt đối là tồn tại chói sáng nhất vũ trụ này, cảm giác tồn tại thậm chí có thể vượt qua Quang Chi Quốc.

Nhưng không có nền văn minh như vậy, cũng có nghĩa là việc duy trì thu nhập cao mãi là một mệnh đề giả, không thể thành lập.

Theo lý mà nói, Ultraman đã quan sát vũ trụ lâu như vậy, hẳn phải biết điểm này mới đúng, đã thấy qua nhiều nền văn minh như vậy, hẳn phải có thể tổng kết ra quy luật rồi.

Nhưng Ultraman lại không có kết luận như vậy, cũng không biết có phải cố ý không nói hay không.

Đỗ Lan cũng thông qua Áo Đặc Thiêm Danh, gửi toàn bộ suy nghĩ của mình đến Quang Chi Quốc, nói cho bọn họ biết dưới hình thức chi phí thấp, các nền văn minh đều gần như nhau.

Vì vậy Quang Chi Quốc hoàn toàn không cần ôm bất kỳ kỳ vọng nào, nói rằng nền văn minh sẽ trăm hoa đua nở, điều này chỉ có thể xảy ra dưới chi phí cao, hơn nữa còn không thể lâu dài.

Chi phí thấp có thể lâu dài, chi phí cao không thể lâu dài.

Vì vậy văn minh của nhân loại luôn luân phiên nổi lên, chỗ này chi phí cao một thời gian, chỗ kia chi phí cao một thời gian, dù sao không có nền văn minh nào có thể mãi mãi lộng lẫy, tiền tiêu hết, cuối cùng vẫn quay về hình thức chi phí thấp.

Hy vọng Quang Chi Quốc có thể hiểu điểm này, vì vậy có phát triển mới là sự bảo đảm cho tính đa dạng của văn minh.

Không can thiệp chỉ khiến văn minh luôn duy trì hình thức chi phí thấp, hoặc là tôn giáo hoặc là tông tộc, đây gọi là cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng.

Đỗ Lan đang thực hiện liên lạc Áo Đặc Thiêm Danh với Quang Chi Quốc, tuy rằng đều là hắn một mình gửi, nhưng hắn biết các Ultraman đều hiểu được.

Yếu kém là kết quả, nếu không có biến số, thì yếu kém sẽ tồn tại lâu dài.

Vì vậy Quang Chi Quốc không cần tưởng tượng sự yếu kém quá tốt, không cần cho rằng nền văn minh yếu kém nhất định sẽ phát triển được.

Không có đủ biến số, nền văn minh yếu kém sẽ dậm chân tại chỗ trong một khoảng thời gian đáng kể, hơn nữa sự xuất hiện của biến số cũng đại diện cho việc nền văn minh yếu kém đã giương đao giương thương.

Đỗ Lan cho biết phẩm đức của Quang Chi Quốc rất cao thượng, nhưng không cần phải đặt quá nhiều kỳ vọng vào các nền văn minh yếu kém.

Quang Chi Quốc nếu không có biến số đẳng ly tử hỏa hoa tháp thì cũng không thể phát triển đến trình độ hiện tại.

Vừa yếu kém vừa không có biến số, thì việc kỳ vọng nền văn minh yếu kém một ngày nào đó có thể tự lập hiển nhiên là nghĩ quá nhiều.

Nếu Quang Chi Quốc không muốn đóng vai trò biến số, thì rất nhiều nền văn minh yếu kém sẽ liên tục bị xâm lược, có thể sẽ đi sai đường.

Ví dụ như trong rất nhiều tập phim Ultraman, các nền văn minh lạc hậu sau khi thấy Ultraman liền muốn chế tạo Ultraman của riêng loài người, cuối cùng dẫn đến Ultraman nhân tạo bị hắc hóa.

Rồi lại phê phán một phen loài người sử dụng sức mạnh không thể nắm giữ.

Nhưng nếu Ultraman tiến hành chỉ dẫn, chẳng phải có thể nắm giữ được sao.

Các Ultraman nhìn Đỗ Lan không ngừng gửi Áo Đặc Thiêm Danh, toàn bộ bầu trời Quang Chi Quốc đều là chữ của hắn.

Áo Đặc Chi Phụ xem xong thì trầm mặc, Áo Đặc Chi Mẫu xem xong thì rơi lệ, cho biết rốt cuộc đây là ai vậy.

Đỗ Lan gửi xong chữ ký, để các Ultraman suy nghĩ kỹ lại.

Địch Ny Toa đột nhiên nói: Người Sở mất cung, người Sở nhặt được.

Người mất cung, người nhặt được.

Thực ra chính là vấn đề phân phối và báo đáp, phân phối lợi ích đi xuống, không nhất định sẽ có báo đáp.

Giống như các hoàng đế và hào môn thời cổ đại, hoàng đế phân phối quyền lực và tài nguyên xuống, hào môn lớn mạnh, nhưng lại không thể phản bổ cho hoàng đế, cuối cùng dẫn đến mạnh lấn yếu.

Vì vậy rất nhiều hoàng đế không muốn phân phối, cuối cùng trở thành bạo quân.

Vì vậy Quang Chi Quốc mất cung, vũ trụ nhặt được, cuối cùng dẫn đến Quang Chi Quốc bị vượt qua, có lẽ đây chính là điều bọn họ lo lắng.

Quang Chi Quốc muốn chia sẻ kỹ thuật rất đơn giản, nhưng nếu các nền văn minh khác vượt qua Quang Chi Quốc, đến lúc đó Quang Chi Quốc có còn tư tưởng người mất cung, người nhặt được nữa hay không thì chưa chắc.

Vấn đề phân phối và báo đáp là một vấn đề nan giải từ xưa đến nay chưa từng được giải quyết, từ khi có lịch sử đã là như vậy.

Nếu có cống hiến thì có báo đáp, thì Chu Lệ Vương cũng sẽ không gấp gáp đến mức bị dân chúng nổi dậy lật đổ.

Cuối cùng cái đỉnh nặng hay nhẹ, cũng không phải là ở đức mà là ở đỉnh.

Phân phối là đức, mà đức càng cao thượng, mọi người càng ủng hộ.

Người làm điều tốt cho mọi người, chắc chắn mọi người đều cho rằng y là người có đạo đức.

Nhưng càng làm điều tốt cho mọi người, người này càng yếu, cuối cùng càng dễ bị bắt nạt.

Chính vì phân phối và báo đáp không thể tạo thành tỷ lệ thuận, nên rất nhiều người không muốn phân phối năng lượng của mình.

Quang Chi Quốc có lẽ cũng có suy nghĩ như vậy, dù sao những người có tư tưởng người mất cung, người nhặt được rất ít.

Năng lượng của mình phân phối ra ngoài, cuối cùng năng lượng cũng không biến mất, cũng là giúp đỡ người khác, chỉ là năng lượng này không được dùng trên người mình, nhưng đối với toàn nhân loại mà nói là như nhau.

Giống như một cây cung, mình tuy đánh mất, nhưng nếu người khác nhặt được, cũng có thể chấp nhận.

Đương nhiên, nếu hẹp hòi hơn một chút thì người nước Sở mất cung, người nước Sở nhặt được, là như nhau, cái như nhau này có giới hạn.

Tóm lại, Quang Chi Quốc thực sự cũng phải xem xét chuyện phân phối và báo đáp, bởi vì xét về lịch sử mà nói, Chu Thiên Tử cuối cùng bị Đại Việt diệt, các hoàng đế qua các triều đại cuối cùng đều là chỉ huy quang cán, điều này đại biểu cho việc phân phối ra thì dễ, muốn báo đáp lại thì rất khó.

Nếu Quang Chi Quốc phân phối, thì mười vạn năm, trăm vạn năm sau, Quang Chi Quốc sẽ không còn là một cành độc tú, rất có thể nhiều nền văn minh ánh sáng khác sẽ vươn lên sau, cuối cùng có lẽ sẽ xảy ra chiến tranh ánh sáng, Quang Chi Quốc có lẽ sẽ chìm vào quên lãng.

Nhưng nếu Quang Chi Quốc không phân phối, nhìn Chu Lệ Vương thì biết rồi, bị người ta gọi là bạo quân ích kỷ, rất nhiều nền văn minh trong vũ trụ sẽ tấn công Quang Chi Quốc, giữ lâu ắt sẽ mất, Quang Chi Quốc có đứng vững được hay không thì chưa chắc.

Chắc chắn nhiều người sẽ nói, kỹ thuật của Quang Chi Quốc, dựa vào đâu mà phải phân phối ra ngoài.

Bọn họ đâu có nợ ai.

Đúng là không nợ, nhưng Quang Chi Quốc đã thiết lập biên giới, thì tất nhiên phải đối mặt với vấn đề chú hình vu đỉnh, cũng tức là sẽ không ngừng có người xuất hiện khiêu chiến Quang Chi Quốc, lợi dụng lỗ hổng phòng ngự của Quang Chi Quốc, giữ vững được thì tốt, không giữ vững được thì chịu thiệt.

Vì vậy phân phối và báo đáp trở thành một nghịch lý, phân phối ra thì làm suy yếu mình, không phân phối cũng sẽ làm suy yếu mình.

Bởi vì không phân phối, Quang Chi Quốc phải luôn duy trì phòng ngự, cũng sẽ giữ lâu ắt sẽ mất.

Vì vậy cách tốt nhất là xóa bỏ biên giới, cuối cùng Chu và Tần đều trở thành Hán, bảy nước đều thống nhất văn tự, xe cộ, đo lường.

Vì vậy biên giới là không thể giữ được, điều quan trọng nhất vẫn là để mọi người hòa làm một, như vậy mới có thể tăng cường sức mạnh.

Nước Chu cuối cùng tuy biến mất, nhưng Dịch KinhChu Lễlại lấy hình thức văn hóa in sâu vào lòng mỗi người.

Quang Chi Quốc nếu cũng biến mất, nhưng tinh thần và lý niệm của các Ultraman, với tư cách là người tiên phong của ánh sáng nhất định sẽ bất hủ, chỉ dẫn cho các thế hệ mai sau.

Người mất cung, người nhặt được, đều như nhau.

Chắc chắn có người sẽ nói, nói nghe hay đấy, Quang Chi Quốc cuối cùng vẫn thành kẻ khờ thôi.

Thực ra chưa chắc, bởi vì người khổng lồ Quang Chi Quốc cũng có thể có vũ đài phát triển lớn hơn, vì Ultraman của Quang Chi Quốc sẽ không biến mất, bọn họ chỉ là thay đổi vũ đài để tiếp tục thể hiện năng lực của mình.

Đương nhiên chắc chắn vẫn có người chỉ chấp nhận Người Sở mất cung, người Sở nhặt được, bọn họ tự thiết lập biên giới cho mình, không muốn phân phối lợi ích của mình cho người ngoài, chỉ tin tưởng người Sở, không tin tưởng người khác.

Ví dụ như trong Quang Chi Quốc cũng không phải mỗi Ultraman đều có thể chấp nhận lời nói của Đỗ Lan, vị đại nhân kia đã cho biết sinh mệnh trong vũ trụ không đáng tin cậy, Quang Chi Quốc nên thiết lập biên giới rõ ràng, bởi vì sau khi biên giới biến mất không nhất định là hòa hợp, cũng có thể là diệt chủng.

Phân phối ra ngoài, cuối cùng Quang Chi Quốc rất có thể sẽ bị tiêu diệt, bởi vì Quang Chi Quốc quá mong manh, chỉ cần giải quyết xong đẳng ly tử hỏa hoa tháp là được.

Nói cho cùng thì Quang Chi Quốc không mạnh đến thế, điểm yếu của bọn họ quá rõ ràng.

Các nền văn minh khác không cần phải đánh bại từng Ultraman một, chỉ cần nghĩ cách phá hủy điểm yếu là được.

Vì vậy nếu Quang Chi Quốc xóa bỏ biên giới, chính là tự sát.

Đỗ Lan cho rằng sau khi xóa bỏ biên giới, một nền văn minh ánh sáng vĩ đại hơn sẽ được thiết lập, vũ đài của Quang Chi Quốc sẽ vô cùng rộng lớn.

Đáng tiếc giữa người ngoài hành tinh và Ultraman không có sự tin tưởng, làm sao để Ultraman và người ngoài hành tinh tin tưởng lẫn nhau.

Người ngoài hành tinh muốn phát triển tốt, hay là trực tiếp cướp bóc Quang Chi Quốc, điều này là không xác định.

Quả thực rất khó.

Địch Ny Toa lại hiểu được sự lo lắng của Quang Chi Quốc: Người mất cung, người nhặt được, nhưng trong đó lại bao hàm cả hai khả năng hủy diệt và dung hợp, cũng khó trách ngươi nói trứng không nên để trong một giỏ, cần phải cường hóa năng lực sinh tồn của Ultraman chứ.

Đỗ Lan nói: Chính là hy vọng bọn họ có thể buông bỏ.

Một mặt chúng ta phải thể hiện thành ý kế thừa ý chí ánh sáng, một mặt chúng ta cũng phải xóa bỏ nỗi lo hậu vận của Quang Chi Quốc, như vậy bọn họ mới có thể yên tâm hợp tác với chúng ta chứ.

Quang Chi Quốc không phân phối, chủ yếu vẫn là thiếu một hệ thống cân bằng giữa phân phối và báo đáp, nếu phân phối và báo đáp có thể tuần hoàn lành mạnh, thì mọi việc sẽ tốt đẹp thôi.

Địch Ny Toa gật đầu, về mặt lý thuyết quả thực là như vậy.

Hệ thống của người An Bồi Lạp, hệ thống của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, thực ra phân phối và báo đáp đều không thể tuần hoàn lành mạnh, vì vậy chúng ta phải đổi mới.

Đỗ Lan nghiêm túc nói.

Ultraman có rất nhiều lo lắng, có vấn đề của riêng mình, nên hành động chắc chắn không thể tự do tự tại như vậy.

Chương 2735

Đương nhiên so với Ultraman, người Địa Cầu còn không thoải mái hơn, bị Tinh Đoàn Bình Nghị Hội tính kế, thực sự là một chút cũng không dễ chịu.

Đương nhiên người Địa Cầu cũng không hẳn là thật sự tin tưởng Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, chỉ là chênh lệch thông tin quá lớn.

Người Địa Cầu chỉ biết chuyện trên Địa Cầu, còn chuyện trong vũ trụ thì hoàn toàn nghe Tinh Đoàn Bình Nghị Hội nói, có thể nói là bọn chúng nói gì thì là nấy.

Nhìn từ biểu hiện gần đây của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, có thể thấy rõ bọn chúng đang châm ngòi ly gián.

Đáng tiếc dù có nhìn ra cũng không giải quyết được.

Còn về thiếu niên Tiến Thứ Lang, hắn vẫn đang không ngừng lắng nghe các luồng ý kiến, nhưng hiện tại hắn kiên định muốn trở thành Ultraman, sắp tới lại phải chịu đả kích rồi.

Tiến Thứ Lang điều tra thân phận của Bắc Đẩu Tinh Tư, phát hiện học đệ này bề ngoài là học trò ngoan, nhưng trong tối lại tống tiền, tự nhiên là không thể dung thứ.

Nhưng Bắc Đẩu Tinh Tư lại nói: Ta tống tiền những kẻ côn đồ này, cũng là vì dân trừ hại, thủ đoạn tuy không tốt, nhưng kết quả thì đại khoái nhân tâm.

Hơn nữa, duy trì Áo Đặc Trang Giáp rất tốn kém.

Đây là lần đầu tiên, Bắc Đẩu biến thân trước mặt Tiến Thứ Lang, truyền tống trực tiếp, một luồng sáng từ vũ trụ chiếu xuống bao phủ thiếu niên, sau đó y khoác lên Ái Tư Trang Giáp.

Cũng không nói lời thừa thãi nào, Bắc Đẩu phát động tiến công.

Cũng may thể chất của Tiến Thứ Lang cực kỳ tốt, mới có thể tránh được đòn tấn công của đối phương, đó thực sự là thời gian phản ứng chỉ vài phần mười giây, chậm một chút cũng sẽ bị nắm đấm của giáp lạnh lẽo đánh trúng.

May mà Bắc Đẩu cũng chỉ là thăm dò một chút, không thực sự muốn quyết chiến với Tiến Thứ Lang, nên rất nhanh đã biến mất.

Điều này khiến Tiến Thứ Lang khó hiểu, nhưng đã học đệ nắm giữ Áo Đặc Trang Giáp thì không thể ngồi yên không quan tâm.

Hắn lập tức trở về Khoa Đặc Đội điều tra, tìm kiếm thông tin về Bắc Đẩu.

Phát hiện Bắc Đẩu lại là nạn nhân trong vụ máy bay dân sự mười năm trước, nhưng không phải tất cả người trên máy bay đều đã chết rồi sao.

Sao lại còn có người sống.

Xem ra phải tìm y hỏi rõ ràng, còn phải hỏi rõ Áo Đặc Trang Giáp của y từ đâu mà có.

Cứ thế điều tra, bọn họ liền tìm thấy không gian ẩn náu của Áo Đặc Sát Thủ.

Hóa ra đây là sự sắp đặt của Bắc Đẩu, y biết hung thủ vụ nổ máy bay dân sự không phải Bách Mộ Lạp, mà là Áo Đặc Sát Thủ.

Sau đó, y lập tức ý thức được sức mạnh của mình không đủ để đánh bại Áo Đặc Sát Thủ, thế là sau khi tìm thấy hung thủ, y đặc biệt dẫn theo Áo Đặc Man cơ động của Khoa Đặc Đội đến giúp đỡ.

Tiến Thứ Lang đón ở bên ngoài kiến trúc, Gia Tinh Đạn đi vào điều tra, sau đó kiến trúc xảy ra vụ nổ lớn.

Áo Đặc Sát Thủ là chuyên nghiệp, tuyệt đối không lơ là, đã sớm bố trí một lượng lớn thuốc nổ tại nơi ở, một khi có kẻ xâm nhập liền trực tiếp kích nổ.

Tiến Thứ Lang choáng váng, không ngờ chiến hữu lại trực tiếp bị nổ tan xác.

Đáng sợ hơn là hắn cũng bị bao vây, người ngoài hành tinh ở đây không phải một, mà là một đám.

Đây tuyệt đối là trận chiến vất vả nhất, Tiến Thứ Lang nặng nề nhìn mọi thứ xung quanh, ánh lửa chiếu sáng những gương mặt xấu xí nanh ác của kẻ địch, hiển nhiên bọn chúng đều không phải người tốt.

Haha, xem ra con mồi hôm nay rất thú vị, đã lâu rồi không có chuyện thú vị như vậy.

Áo Đặc Sát Thủ nắm chắc phần thắng, mười đánh một, lợi thế thuộc về ta.

Đối mặt với cuộc vây đánh, Tiến Thứ Lang cũng chỉ có thể bày ra tư thế nghênh chiến, hắn sẽ không rút lui chiến thuật.

Nếu hắn muốn, có thể bay đi, nhưng lúc này hắn chọn chiến đấu, vì sống chết của chiến hữu chưa rõ, Bắc Đẩu lại không biết tung tích, hắn nếu bỏ chạy, hai người còn lại sẽ gặp nguy hiểm.

Vì vậy cho dù ít không địch được nhiều, cũng vẫn phải chiến đấu.

Thú vị đấy, giết chết hắn.

Áo Đặc Sát Thủ ra lệnh một tiếng, tất cả người ngoài hành tinh xung quanh đều xông lên.

Nói thật, nếu trận chiến này là khổng lồ hóa, tính phá hoại chắc chắn rất lớn, nhưng hiện tại toàn bộ đều là kẻ địch hình người, tối đa cũng chỉ là phá hủy một khu rừng không người.

Oành, những cây cổ thụ to bằng vòng eo bị bẻ gãy, những người ngoài hành tinh phóng ra đủ loại chiêu thức vây công Ultraman, đáng tiếc chiêu thức năng lượng rất ít, phần lớn là chiêu thức cận chiến.

Tiến Thứ Lang đang chiến đấu gian nan.

Áo Đặc Sát Thủ cứ thế nhìn, rồi nói: Các ngươi đều là đồng bạn của tên Bắc Đẩu đó phải không, yên tâm, sau khi giết hết các ngươi, ta sẽ giết chết y.

Không ngờ thằng nhóc này vận khí tốt đến vậy, lại có thể sống sót.

Không sao cả, dù sao cũng phải chết, chẳng qua là tăng thêm một chút khối lượng công việc thôi.

Kẻ phản diện đắc ý quên hình thường tự bộc lộ.

Tai nạn máy bay dân sự mười năm trước chính là do y gây ra, không liên quan đến Bách Mộ Lạp.

À đúng rồi, cùng sống sót với thằng nhóc đó, còn có con gái của nhà ngoại giao nữa phải không, giết hết, giết hết.

Nhiệm vụ ban đầu là trừ bỏ cả gia đình nhà ngoại giao, con gái không chết thì là ta thất trách rồi.

Áo Đặc Sát Thủ đã tự bộc lộ nhiệm vụ năm xưa, không phải nhắm vào người Địa Cầu, mà thực ra là nhắm vào người ngoài hành tinh.

Tiến Thứ Lang nghe xong càng phẫn nộ, đối phương cứ liên tục nói ra bí mật, chẳng lẽ y nghĩ mình chắc chắn sẽ chết sao.

Quả thực là như vậy, nói bí mật cho người chết nghe thì không tính là tiết lộ bí mật.

Oành.

Áo Đặc Sát Thủ cảm giác nguy hiểm đến gần, dứt khoát né tránh, một mũi phi tiêu bay qua.

Ái Tư phẫn nộ gia nhập chiến trường, cuối cùng cũng gặp được kẻ thù.

Nhưng hiện tại cục diện vẫn là địch đông ta ít, vẫn không chiếm ưu thế, cho dù Bắc Đẩu gia nhập chiến cuộc, vẫn không đánh lại.

May mà lúc này Gia Tinh Đạn cũng từ ngọn lửa vụ nổ bước ra, tạo thành cục diện ba đấu mười.

Y kịp thời phát hiện ra thuốc nổ, tiến hành tránh hiểm, nên không chết, nhưng quả thực đã bị thương.

Ồ.

Đúng là người Địa Cầu ngoan cường thật đấy, nhưng hôm nay các ngươi đều phải chết.

Áo Đặc Sát Thủ rất rõ ràng, lợi thế thuộc về mình.

Ba người cũng biết kẻ địch rất mạnh, nhưng đều chọn chiến đấu, chứ không phải bàn bạc kế sách lâu dài.

Khoa Đặc Đội cũng không hạ lệnh rút lui, hiển nhiên là muốn thử nghiệm thực lực của Áo Đặc Man cơ động, bởi vì những trận chiến sau này sẽ ngày càng khốc liệt, nếu Tiến Thứ Lang và Gia Tinh Đạn không bảo vệ được Địa Cầu, thì Địa Cầu sẽ không còn sức mạnh bảo vệ nữa.

Đúng là cực hạn thật, Địa Cầu không thể thua một lần nào cả.

Địa Cầu có thể thắng rất nhiều lần, nhưng không thể thua một lần, có thể nói là đang nhảy múa trên lưỡi dao.

Đỗ Lan cho biết loại chiến đấu cực hạn này, người Địa Cầu chỉ cần thua một lần là xong đời.

Lần nào cũng là kẻ địch chiếm ưu thế, đánh nhiều trận chiến kiểu này, áp lực rất lớn.

Đương nhiên loài người cũng không phải không phát triển vũ khí trang bị, chỉ là việc phát triển vũ khí luôn không theo kịp sự cường hóa của người ngoài hành tinh.

Đương nhiên người ngoài hành tinh cũng dùng chiến thuật nhỏ giọt, mỗi lần cường hóa thêm một chút, thúc đẩy người Địa Cầu đi chế tạo thêm nhiều Áo Đặc Trang Giáp, từng chút một ép ra tiềm năng của người Địa Cầu.

Vì vậy kết quả là loài người đã phát triển vũ trang mới, sức mạnh người ngoài hành tinh sử dụng lại tăng thêm một chút, mỗi lần đều chênh lệch một chút.

Áo Đặc Man cơ động ở vào thế yếu, nhưng cũng không phải chắc chắn thua.

Người hiểu rõ nội tình thì biết đây là kế hoạch Sáng tạo Ultraman, tiêu diệt Ultraman của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, người không biết thì còn tưởng người ngoài hành tinh đang phối hợp với người Địa Cầu chơi trò gia đình vậy.

Ta còn muốn thay Tinh Đoàn Bình Nghị Hội ra tay, trực tiếp biến kẻ địch thành khổng lồ.

Đỗ Lan thực sự không hiểu tư duy của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, loại phương pháp từng chút một giúp kẻ địch mạnh lên này thực sự không giống một phản diện đứng đắn: Dù sao cũng đã phong ấn Quang Chi Quốc rồi, tại sao không trực tiếp tuyên bố mình đã chiến thắng Ultraman.

Tại sao lại chơi vui vẻ với nhân loại như vậy, ta còn nghi ngờ trong Tinh Đoàn Bình Nghị Hội có nội gián rồi.

Quả thực có nội gián, nhưng cho dù có nội gián, tư duy này cũng không bình thường.

Dù sao Tinh Đoàn Bình Nghị Hội thật sự muốn xâm lược Địa Cầu, không phải giả, nhưng những gì bọn chúng làm lại không giống xâm lược, mà giống một giáo viên nghiêm khắc hơn.

Bình thường vai trò giáo viên này nên do Đỗ Lan đóng giả, Đỗ Lan quen giả làm phản diện, từng chút một ép buộc phe nhân vật chính.

Cuối cùng ta cũng hiểu tại sao ta lại ghét Tinh Đoàn Bình Nghị Hội đến vậy, hóa ra là xung đột với hình tượng nhân vật từ trước đến nay của ta, cướp mất công việc của ta rồi.

Đỗ Lan bực bội nói, trước đây hắn luôn là kẻ xấu giả người tốt thật, còn Tinh Đoàn Bình Nghị Hội là kẻ xấu thật nhưng lại dùng thủ đoạn của kẻ xấu giả.

Đỗ Lan vẫn luôn giỏi việc dùng bộ mặt kẻ xấu để thúc đẩy việc sản xuất, đợi đến khi hắn rời đi, mọi người cũng sẽ không ỷ lại hắn.

Hiện tại vai trò kẻ xấu bị Tinh Đoàn Bình Nghị Hội cướp mất rồi, hắn chỉ có thể công khai giúp người Địa Cầu nâng cao sản xuất lực, điều này khiến hắn rất không quen.

Nhưng đã làm thì cũng chỉ có thể tiếp tục.

Áo Đặc Sát Thủ dẫn theo mười tên tay sai ngoài hành tinh trấn áp ba Áo Đặc Man cơ động, trừ Tiến Thứ Lang hoàn toàn không tổn thương ra, hai người còn lại đều bị thương.

Bắc Đẩu tuy trông kiêu căng, nhưng khi thực sự đánh nhau, vẫn bị hội đồng, tuy giáp của y rất mạnh, nhưng số lượng kẻ địch quá nhiều.

Mà y chỉ là tứ chi cơ giới hóa, có năng lực bật nhảy mạnh, đáng tiếc con người đã qua cải tạo so với người ngoài hành tinh thiên bẩm cường đại, hiển nhiên là không đủ.

Thể chất của người ngoài hành tinh phổ biến mạnh hơn loài người, những người ngoài hành tinh được chọn làm tay sai càng tàn bạo, dù sao chức vị này hoàn toàn được quyết định dựa trên thể chất.

Vì vậy, Áo Đặc Man cơ động chiến đấu với người ngoài hành tinh đều không thể là người bình thường, người bình thường căn bản không có cách nào phát huy năng lực của giáp, không thể đối kháng kẻ địch cường tráng.

Mặc lên giáp, đối mặt với kẻ địch đông gấp mấy lần, Bắc Đẩu chỉ có thể chịu đòn, dù y rất dũng cảm.

Bởi vì y phải bảo vệ chị gái, tin tức chị gái còn sống đã bị lộ, y phải giết chết Áo Đặc Sát Thủ mới có thể đảm bảo an toàn cho chị gái.

Ta sẽ giết ngươi trước, sau đó giết con gái của nhà ngoại giao, một nhiệm vụ lại kéo dài mười năm, thật sự là quá phiền phức.

Áo Đặc Sát Thủ chỉ có thể dọn dẹp mớ hỗn độn của mình.

Tuyệt đối không cho phép ngươi làm hại chị gái.

Tuy Bắc Đẩu bị đánh rất thảm, nhưng y vẫn đang chiến đấu.

Tiến Thứ Lang bị cầm chân, Gia Tinh Đạn cũng bị bao vây, bọn họ không có cách nào giúp đỡ đồng đội.

May mà lúc này Bách Mộ Lạp đã ra tay, một đạo Tư Phái Tu Mỗ Quang Tuyến từ trên trời giáng xuống, lập tức tiêu diệt vài tên người ngoài hành tinh.

Bắc Đẩu lại một lần nữa được Bách Mộ Lạp cứu viện, hóa ra mười năm trước cũng chính là Bách Mộ Lạp và Á Ba Nhân đã cứu

Bắc Đẩu và Nam Tịch Tử tại hiện trường vụ rơi máy bay, và bảo vệ bọn họ mười năm.

Bách Mộ Lạp quả nhiên là một người tốt, Bắc Đẩu giao cho ta, những người khác do các ngươi đối phó.

Y nói với Tiến Thứ Lang, phân phối nhiệm vụ.

Tiến Thứ Lang cho biết vị người ngoài hành tinh thần bí này đúng là coi trọng mình thật, mình mà có thể giải quyết kẻ địch thì đã giải quyết từ sớm rồi, cũng không cần đến y bây giờ.

Hắn là hai quyền khó địch bốn tay.

Tiến Thứ Lang, bây giờ ta giúp ngươi giải trừ hạn chế của giáp, phát huy toàn bộ sức mạnh của giáp, nhưng trạng thái này chỉ có thể duy trì khoảng một phút, ngươi hãy dốc toàn lực đi.

Viên y tá của Khoa Đặc Đội nói với Tiến Thứ Lang rằng giáp có hạn chế.

Tiến Thứ Lang cho biết có thứ tốt như vậy sao không báo sớm: Được rồi, ta đã chuẩn bị sẵn sàng.

Mở hạn chế khí.

Oành, trong nháy mắt, cơ giáp bắt đầu vận hành quá tải, toàn thân nóng lên đỏ rực, đèn báo màu xanh lục trên ngực ban đầu cũng biến thành màu đỏ chói mắt.

Đồng hồ đếm ngược một phút bắt đầu.

Tiến Thứ Lang không do dự ra quyền, bắt đầu chiến đấu, tốc độ hoàn toàn được giải phóng, những tay sai xung quanh lần lượt bị đánh bay.

Cuối cùng đối mặt với Áo Đặc Sát Thủ, không chút do dự bày ra tư thế đại chiêu, đây là Tư Phái Tu Mỗ Quang Tuyến.

Trên hai cánh tay của giáp có các khớp nối và rãnh cắm khác nhau, chỉ cần hai tay giao nhau, là có thể phóng thích sức mạnh của giáp, trực tiếp phóng ra tia sáng cơ động.

Vút.

Một luồng sáng thẳng tắp xuyên qua khu rừng, người ngoài hành tinh căn bản không có chỗ nào để trốn, trực tiếp bị tia sáng xuyên thủng, thân thể không ngừng tăng nhiệt, cuối cùng băng một tiếng nổ tung.

Chiến đấu tuy đã kết thúc, nhưng người đã chết không thể sống lại, mọi thứ đều thật bi thương.

Bách Mộ Lạp vác Bắc Đẩu đang bất động đi, thân phận của y cũng khiến người ta nảy sinh nghi ngờ, đã không phải y phá hoại máy bay dân sự, vậy rốt cuộc y là ai, tại sao lại xuất hiện tại hiện trường.

Mọi người đều có một nghi vấn như vậy.

Áo Đặc Sát Thủ bị giết chết, giải quyết được một số nghi vấn, nhưng lại có thêm những nghi vấn khác.

Nhưng rất nhanh Tiến Thứ Lang liền từ bỏ, bởi vì tiếp theo hắn phải đi hẹn hò với Tả Sơn Linh Nại, những chuyện phiền phức đó căn bản không cần mình phải nghĩ.

Tuy Bắc Đẩu bị đưa đi, nhưng nơi ở của nhà khoa học Á Ba Nhân vẫn bị Khoa Đặc Đội phát hiện, Á Ba Nhân bị đưa đến Khoa Đặc Đội, mọi người muốn biết thêm nhiều sự thật.

Á Ba Nhân chỉ có thể nói với Khoa Đặc Đội rằng Tinh Đoàn Bình Nghị Hội có vấn đề.

Nhất thời người của Khoa Đặc Đội đều ngớ người, cho biết rốt cuộc loài người vẫn tưởng người ngoài hành tinh quá tốt đẹp.

Quả nhiên, nếu vũ trụ thật sự đơn giản như vậy, thì đã không có nhiều kẻ xấu đến thế rồi.

Mấy người bạn cũ của Khoa Đặc Đội đều tụ tập lại với nhau.

Đội trưởng đã qua đời, nhưng bốn thành viên còn lại vẫn đang hoạt động, nhóm lão làng này vẫn đang gánh vác sứ mệnh bảo vệ Địa Cầu.

Đúng vậy, ngay từ đầu Tinh Đoàn Bình Nghị Hội xuất hiện đã khiến người ta nghi ngờ, sau khi Ultraman rời đi, bọn chúng liền nhanh chóng xuất hiện, bây giờ xem ra bọn chúng ở Địa Cầu cũng có mục đích.

Tảo Điền nặng nề nói.

Bốn thành viên đều rất rõ ràng, vào thời điểm then chốt vẫn phải trông cậy vào Khoa Đặc Đội, cấp cao thì không đáng tin, bởi vì bọn họ rất có thể đã bị mua chuộc rồi.

Vào thời điểm then chốt vẫn phải lấy hạ khắc thượng.

Đương nhiên hiện tại thì bọn họ phải tiếp tục ẩn mình, tiếp tục phối hợp kế hoạch của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội.

À đúng rồi, người ngoài hành tinh khai hoang sa mạc trước đó hình như không cùng phe với Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, tên Đỗ Lan đó dường như là người phát ngôn của bọn họ ở Địa Cầu.

Các ngươi thấy thế nào.

Đỗ Lan có danh tiếng rất lớn trong cả loài người và người ngoài hành tinh, hắn ủng hộ đồng thời bảo vệ lợi ích của cả người ngoài hành tinh và người Địa Cầu, nên danh tiếng cả hai bên đều không tốt.

Nhưng hắn dường như không bận tâm, mà vẫn tiếp tục thúc đẩy sự hợp tác giữa hai bên, chỉ có thể nói hắn quá lý tưởng.

Người ngoài hành tinh và người Địa Cầu có lẽ sẽ có một ngày hòa bình, nhưng không phải bây giờ, ít nhất phải sau khi người Địa Cầu có đủ thực lực để giao lưu bình đẳng với người ngoài hành tinh thì mới có cơ hội.

Bốn thành viên Khoa Đặc Đội này vẫn rất thực tế, biết người Địa Cầu và người ngoài hành tinh đang ở vị thế không công bằng, hiện tại nhất định phải bảo vệ lợi ích của người Địa Cầu, nếu không người Địa Cầu rất dễ bị áp chế.

Còn người ngoài hành tinh thì cho rằng người Địa Cầu đã yếu kém, thì bị coi thường là điều đương nhiên, thiên hạ có đức giả cư chi người có đức thì có được thiên hạ.

Kỹ thuật của người ngoài hành tinh tiên tiến, tức là bọn chúng lợi hại hơn người Địa Cầu, tức là nên chiếm lĩnh Địa Cầu, người Địa Cầu thì cút sang một bên.

Tư duy biên giới của cả hai bên đều rất rõ ràng, đều muốn ưu tiên bảo vệ lợi ích của mình.

Còn người phá vỡ biên giới như Đỗ Lan thì cả hai đầu đều không vừa lòng, nhưng hắn đã cung cấp con đường thứ ba, vẫn có thể thu hút một lượng nhỏ nhân tài.

Thực ra sau khi Bách Mộ Lạp xuất hiện, Khoa Đặc Đội đã luôn rất cảnh giác, chỉ là tiếp theo chắc chắn sẽ phát sinh nhiều tình huống bất ngờ hơn, bọn họ phải có chuẩn bị phòng ngừa.

Nhưng Khoa Đặc Đội sẽ không ngờ tới, khi bọn họ đang đề phòng người ngoài hành tinh, kẻ đầu tiên ra tay với bọn họ lại không phải người ngoài hành tinh, mà là người Địa Cầu.

Nhân viên tình báo Mỹ Đế trực tiếp đưa nhà khoa học Á Ba Nhân đi, đưa Á Ba Nhân về quốc gia của mình, để bọn họ sản xuất Áo Đặc

Trang Giáp cơ động mới.

Hiển nhiên cạnh tranh giữa các quốc gia vẫn chưa biến mất, người ngoài hành tinh tuy là kẻ địch, nhưng người Địa Cầu cũng không phải là bạn bè.

Chuyện này thực sự khiến người ta tức chết, ai có thể ngờ Khoa Đặc Đội không bị người ngoài hành tinh đánh bại, mà lại bị người Địa Cầu đâm sau lưng.

Mỹ Đế cho biết Địa Cầu rất nguy hiểm, bọn họ cũng cần Áo Đặc Trang Giáp của riêng mình, Á Ba Nhân đã có năng lực một mình chế tạo giáp, thì nhất định phải đưa y đến Mỹ Đế.

Rất nhanh Mỹ Đế cũng sẽ có giáp của riêng mình, lực chiến đấu của người Địa Cầu sẽ lên một tầng cao mới.

Mà lúc này Đỗ Lan vẫn đang đợi Quang Chi Quốc hồi đáp, Quang Chi Quốc cũng đang thảo luận, đề nghị của Đỗ Lan có người cho rằng có thể thử, có người lại cho rằng không được.

Dù sao Quang Chi Quốc cũng chưa phải là nền văn minh phát triển đến cực hạn, vẫn còn rất nhiều không gian để phát triển, đồng thời cũng có rủi ro của riêng mình, cũng có rủi ro bị diệt vong hoàn toàn.

Đúng như Địch Ny Toa đã nói, vấn đề của Quang Chi Quốc thực ra vẫn không hề thay đổi, chính là vấn đề phân phối và lợi ích.

Chương 2736

Quang Chi Quốc cũng đã thiết lập biên giới, chứ không hề có ý tưởng người khổng lồ ánh sáng cày, người khổng lồ ánh sáng hưởng.

Phân phối thì dễ, thu hồi thì khó.

Nếu các nền văn minh khác cũng trở thành Áo Đặc Mạn, nội chiến của người khổng lồ ánh sáng là điều không thể tránh khỏi.

Cứ nhìn tộc Diga mà xem, vì nội chiến mà chỉ còn lại vài người khổng lồ.

Sau khi nhận được rất nhiều thư từ của Đỗ Lan, Quang Chi Quốc cũng chìm vào một cuộc thảo luận lớn, có một số bất đồng.

Có người cho rằng có thể thử hợp tác với Đỗ Lan, dù sao thì Đỗ Lan cũng nói có thể giải quyết vấn đề của Quang Chi Quốc.

Nếu họ thật sự có thể thoát khỏi sự ràng buộc của tháp Đẳng Ly Tử Hỏa Hoa, vậy thì có thể điều động thêm nhiều sức mạnh ra bên ngoài.

Chúng ta có thể thử xem, tháp Đẳng Ly Tử Hỏa Hoa là nguồn sức mạnh của chúng ta, đồng thời cũng trở thành điểm yếu của chúng ta.

Nếu Đỗ Lan thật sự có thể giúp chúng ta thoát khỏi tháp Đẳng Ly Tử Hỏa Hoa, đó sẽ là một điều tốt.

Ái Địch Áo Đặc Mạn cho rằng có thể thử.

Không thể nghĩ người ngoài hành tinh quá tốt, chúng ta chịu thiệt thòi còn chưa đủ sao.

Tá Phỉ nói: Người ngoài hành tinh sẽ không tốt bụng như vậy, chúng ta phải cẩn thận là trên hết.

Áo Đặc Mạn chịu thiệt cũng không phải một hai lần, luôn bị lũ quái thú thành đàn phá vỡ phòng tuyến, định kỳ bị người ngoài hành tinh xâm lược.

Hiện tại họ bị kẹt trong hố đen cũng là do đám người ngoài hành tinh trong Tinh Đoàn Bình Nghị Hội giở trò, vậy nên Đỗ Lan cũng có thể là người xấu.

Lúc này phải để Áo Đặc Chi Phụ quyết định, Áo Đặc Chi Phụ vẫn rất chú trọng khoa học, biết rằng phủ định hay khẳng định đều cần bằng chứng, hiện tại bằng chứng của họ còn quá ít.

Nếu được, có thể tiếp xúc với Đỗ Lan một chút, thăm dò thực hư đối phương.

Hắn đã có thể xuyên qua hố đen để gửi Áo Đặc Thiêm Danh cho chúng ta, điều đó chứng tỏ hắn nắm giữ kỹ thuật siêu không gian, vậy hãy để Tái La đi điều tra hắn đi.

Nhiệm vụ như thế này đương nhiên được giao cho Tái La kiệt xuất, vị Áo Đặc Mạn trẻ tuổi này bản lĩnh mạnh, tài năng lớn, nên đảm nhận trọng trách.

Chỉ cần Tái La sử dụng Cứu Cực Thánh Thuẫn là có thể xuyên việt thời không, nếu biến thân thành Quang Huy Tái La thì có thể nghịch chuyển thời gian.

Tuy nhiên, Quang Chi Quốc hiển nhiên không vội vã thoát ra khỏi hố đen, họ có thể bí mật quan sát mục đích của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội.

Áo Đặc Chi Phụ có ý muốn tiếp xúc, nhưng Tá Phỉ nói: Tái La còn rất trẻ, dễ bị lừa gạt, liệu có được không.

Hãy tin tưởng nó đi.

Áo Đặc Chi Phụ lại tin vào năng lực của Tái La.

Thế là Tái La nhận được mệnh lệnh đi đến nơi gửi Áo Đặc Thiêm Danh, Đỗ Lan không hề che giấu vị trí, rất dễ dàng có thể định vị đến Địa Cầu.

Tái La biến thân, triệu hồi Cứu Cực Thánh Thuẫn, mở ra cánh cổng dịch chuyển, liền đến bên ngoài Địa Cầu.

Đây là Tinh Đoàn Bình Nghị Hội sao.

Tái La tuy còn trẻ, nhưng kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, biết rằng khi cần phải khiêm tốn thì nên khiêm tốn.

Bây giờ vẫn nên tìm một Nhân Gian Thể, như vậy mới có thể tránh được Tinh Đoàn Bình Nghị Hội.

Lúc này hắn hơi nghi ngờ tất cả những chuyện này đều là âm mưu của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, bởi vì Địa Cầu hoàn toàn nằm dưới cái bóng của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, ai có thể gửi Áo Đặc Thiêm Danh.

Tìm một Nhân Gian Thể, Tái La tạm thời hợp nhất với một con người, hắn chọn một thanh niên độc thân làm Nhân Gian Thể, sau đó bắt đầu tìm người tên là Đỗ Lan.

Đỗ Lan vẫn một mặt tuyên truyền về sự cùng tồn tại hài hòa giữa người Địa Cầu và người ngoài hành tinh, một mặt phát triển sa mạc, cuộc sống vô cùng sung túc.

Kiện tụng đương nhiên vẫn diễn ra, nhưng rõ ràng cách làm trung thành không tuyệt đối, bằng với tuyệt đối không trung thành, đối với việc không đối với người của Đỗ Lan không thể nhận được sự chấp thuận của cả hai bên.

Người Địa Cầu hy vọng Đỗ Lan có thể đứng về phía người Địa Cầu, người ngoài hành tinh hy vọng Đỗ Lan ngả về phía người ngoài hành tinh.

Hiện tại xung đột giữa hai bên ngày càng lớn, sự dung thứ đối với Đỗ Lan cũng ngày càng ít đi.

Lý lẽ của Đỗ Lan có tốt không.

Tốt, nhưng vô dụng.

Hai bên hiện tại cần là chuyển giao rủi ro, đã đến mức không đội trời chung.

Sự nghi ngờ của người ngoài hành tinh về tính hợp pháp của người Địa Cầu đã đạt đến đỉnh điểm, người Địa Cầu cũng đã không thể dung thứ sự xuất hiện của người ngoài hành tinh.

Vì vậy, cả hai bên đều không thể chấp nhận cách làm tưởng chừng trung lập của Đỗ Lan, theo họ thì cách làm của Đỗ Lan chẳng mang lại lợi ích gì cho bên nào.

Người Địa Cầu hiện tại muốn bảo vệ lợi ích của mình trên Địa Cầu, còn người ngoài hành tinh thì muốn chiếm đoạt lợi ích của Địa Cầu.

Trong điều kiện chỉ có một Địa Cầu, mâu thuẫn giữa hai bên có thể nói là không thể hòa giải.

Vì vậy chúng ta phải chứng minh rằng, sau khi phân phối Địa Cầu cho người ngoài hành tinh, loài người có thể đạt được nhiều hơn.

Đỗ Lan nói, đây là cách duy nhất để loài người chấp nhận người ngoài hành tinh, cũng rất đơn giản.

Chỉ cần công nghệ của người ngoài hành tinh có thể được dùng vào sản xuất, dùng để nâng cao mức sống của loài người, thì loài người sẽ rất nhanh chóng chấp nhận.

Loài người có xuất phát điểm thấp, nên rất dễ bị thỏa mãn.

Còn người ngoài hành tinh muốn chuyển giao rủi ro sang loài

người.

Nếu phát hiện hợp tác với loài người cũng có thể giải quyết vấn đề, thì người ngoài hành tinh chắc chắn cũng sẽ nguyện ý chung sống hòa bình với loài người.

Nhưng vấn đề là những vấn đề mà người ngoài hành tinh cũng không thể giải quyết, liệu loài người yếu ớt có thể giải quyết được không.

Hiển nhiên, đa số người ngoài hành tinh sẽ không tin rằng loài người có khả năng giải quyết vấn đề, vì vậy cách tốt nhất là loại bỏ loài người, tự mình chiếm cứ Địa Cầu, sau đó nghĩ cách giải quyết vấn đề.

Tuyệt đối không thể trông cậy vào loài người, bởi vì loài người cũng đã trở thành một trong những vấn đề.

Tóm lại, người ngoài hành tinh chiếm được Địa Cầu còn có thể kéo dài hơi tàn thêm một lúc.

Nếu không chiếm được thì không thể chuyển giao rủi ro, chỉ có thể tự mình gánh chịu, vậy thì đến lúc đó khu phố người ngoài hành tinh chắc chắn sẽ toàn là những cảnh tượng mua hàng 0 đồng và đường phố đẹp đẽ.

Loài người có thể tin rằng người ngoài hành tinh sẽ nâng cao mức sống, nhưng người ngoài hành tinh lại không thể tin rằng loài người có thể giải quyết vấn đề.

Đỗ Lan có thể chia sẻ lương thực và kỹ thuật với loài người, nhưng không thể khiến người ngoài hành tinh tin tưởng loài người.

Loài người quá yếu, chỉ sẽ trở thành vấn đề, chứ không thể trở thành giải pháp để giải quyết vấn đề.

Đỗ Lan nói: Vì vậy, xét cho cùng, loài người thậm chí còn không được tính là tà ác, chỉ có thể coi là vật cản đường.

Quả thật là vậy.

Á Đạt Đức nói: Vì vậy tôi chuẩn bị phóng thích Hắc Ám Chi Tinh, đến lúc đó loài người có lẽ có thể thể hiện một chút thực lực của họ.

Cậu làm vậy không đúng rồi, tự biên tự diễn không được đâu.

Tự mình thả kẻ thù ra, rồi lại để loài người đi chiến đấu, nếu bị lộ tẩy thì không có lợi cho việc tuyên truyền của chúng ta.

Đỗ Lan bày tỏ rằng lúc này thả Hắc Ám Chi Tinh ra không phải là chuyện tốt.

Nhưng đây là cách để vạch trần bộ mặt thật của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, tạo ra một chút sự cố cũng được.

Đây là vì một tương lai tốt đẹp hơn.

Á Đạt Đức bày tỏ rằng có thể sử dụng một số thủ đoạn đặc biệt, miễn là kết quả tốt là được.

Đây chính là mâu thuẫn giữa lý tưởng và hiện thực, quá trình hiện thực hóa lý tưởng chắc chắn sẽ có khả năng đi chệch khỏi lý tưởng.

Nếu lý tưởng có thể được hiện thực hóa một cách thuận lợi như ý muốn, thì thế giới sẽ trở nên đơn giản hơn rất nhiều, tiếc là không được.

Tuy nhiên Đỗ Lan biết chuyện này căn bản không cần vội: Chúng ta không cần vội vạch trần Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, họ chắc chắn sẽ vội hơn chúng ta, vì vậy công việc của chúng ta là làm tốt việc của mình, để Tinh Đoàn Bình Nghị Hội tự mình lộ tẩy.

Vì đã có lộ trình của mình, thì làm tốt việc của mình mới là quan trọng nhất.

Nếu không có lộ trình, thì dùng âm mưu chống lại âm mưu là điều tất yếu, nhưng hiện tại không cần thiết.

Đỗ Lan bày tỏ họ đi đường đường chính chính, đến lúc đó Tinh Đoàn Bình Nghị Hội tự nhiên sẽ vội vàng mà lộ tẩy.

Được rồi, cậu nói cũng có lý.

Á Đạt Đức bị thuyết phục, hiện tại họ quả thực nên làm tốt việc của mình trước.

Á Đạt Đức không thả Hắc Ám Chi Tinh, Tinh Đoàn Bình Nghị Hội tự mình thả, họ muốn Tinh Đoàn Bình Nghị Hội tiếp tục ép buộc tiềm năng của Cơ Động Áo Đặc Mạn.

Cơ Động Áo Đặc Mạn càng giống Áo Đặc Mạn, thì càng có giá trị bị đánh bại.

Họ quả thực đã vội, bởi vì một khi Đỗ Lan phát triển, loài người và người ngoài hành tinh đều có thể chọn Đỗ Lan, chứ không chọn họ nữa.

Tinh Đoàn Bình Nghị Hội quả thực đã vội, nên không cần Á Đạt Đức phải phóng thích Hắc Ám Chi Tinh, họ tự mình quyết định phóng thích một loạt tay sai.

Những tay sai này có một số là tổ chức cực đoan, một số là lính đánh thuê, nói chung đều là lực lượng vũ trang bị Tinh Đoàn Bình Nghị Hội kiểm soát.

Chương 2737

Tay sai làm kẻ xấu, Tinh Đoàn Bình Nghị Hội làm người tốt, tiếp tục gây áp lực lên Địa Cầu.

Tinh Đoàn Bình Nghị Hội là một tập đoàn chuyên gây ra các sự kiện khủng bố, từng ám sát cả gia đình Gia Tinh Đạn.

Đối với họ, kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu là một bài học cơ bản, công việc của họ là ức hiếp kẻ yếu, làm nhiều chuyện mà Tinh Đoàn Bình Nghị Hội không tiện làm.

Thủ đoạn kịch liệt tàn nhẫn, không từ bất cứ thủ đoạn nào để đạt mục đích.

Điều đáng sợ nhất là Hắc Ám Chi Tinh không cho rằng mình đang làm sai, họ chỉ cho rằng mình đang làm đúng.

Vì vậy lập trường khác nhau, căn bản không thể giao lưu với đối phương.

Một vụ nổ lớn xảy ra ở khu phố người ngoài hành tinh, Hắc Ám Chi Tinh bỏ trốn.

Nhưng họ không lập tức xuất hiện, mà ẩn mình trong bóng tối tích lũy sức mạnh, chuẩn bị cho một đòn lớn.

Vì vậy, trong một thời gian, cả người Địa Cầu và người ngoài hành tinh đều im lặng.

Nhà khoa học Á Ba Nhân bị đưa đi từ tổng bộ Khoa Đặc Đội đang chế tạo một loạt áo giáp cho Mỹ Đế, trong đó áo giáp Jack là hùng tráng nhất.

Xét đến người mặc là một người da trắng cao lớn, đồng thời cũng là một cao thủ cận chiến, nên áo giáp Jack phát huy ưu thế cận chiến, chắc chắn và bền bỉ.

Áo giáp Jack thích hợp sản xuất hàng loạt, thích hợp cho những người đàn ông cường tráng sử dụng.

Đồng thời, tại Mỹ Đế, một loại thuốc siêu năng lực ngoài hành tinh đang âm thầm lưu hành.

Những loại thuốc ngoài hành tinh này được lan truyền bí mật trong các băng đảng, nếu người sử dụng may mắn có thể có được siêu năng lực, không may mắn thì trực tiếp bạo tễ.

Nhưng rủi ro cao đi kèm với lợi nhuận cao, thuốc siêu năng lực vẫn được yêu cầu rộng rãi.

Lúc này, một phóng viên tên là Quang Thái Lang đang điều tra một loạt các sự kiện siêu nhân loại.

Ở đây có thể thấy, chỉ cần người ngoài hành tinh cung cấp một chút công nghệ, loài người sẽ vâng lời răm rắp, nhưng trớ trêu thay Tinh Đoàn Bình Nghị Hội lại không đi theo lộ tuyến kéo một phe, đánh một phe.

Họ triệt để loại trừ loài người ra khỏi mối quan hệ phân phối, phân loại người Địa Cầu vào loại không phải người, nhưng lại không hy vọng loài người phản kháng, điều này thật sự là mơ tưởng hão huyền.

Kỳ thực chỉ cần ban phát chút ân huệ nhỏ, là có thể hoàn thành cục diện người Địa Cầu trị người Địa Cầu, nhưng họ lại cố tình muốn toàn bộ Địa Cầu đứng ở phía đối lập, quả thật là tự cho mình là người chơi cấp cao.

Người Tam Thể cai trị U Châu còn biết kéo một phe đánh một phe, còn biết nên chia sẻ một chút lợi ích ra.

Tinh Đoàn Bình Nghị Hội lại chẳng chịu nhổ một sợi lông nào.

Trong mắt Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, người Địa Cầu tin ngưỡng Áo Đặc Mạn là tồn tại cần phải tiêu diệt triệt để, không chỉ phải tiêu diệt loài người, mà còn phải tiêu diệt tín ngưỡng.

Đáng tiếc, Tinh Đoàn Bình Nghị Hội không thể một hơi tiêu diệt loài người, ít nhất là không thể tiêu diệt loài người mà không gây thiệt hại cho Địa Cầu.

Nếu làm được điều đó, họ đã không phải phiền phức như vậy, trực tiếp xâm lược chắc chắn sẽ tiện hơn.

Đỗ Lan không khỏi thở dài lần lượt, bày tỏ cách làm của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội thực sự quá phức tạp, quá ngu xuẩn.

Hắn không cho rằng có thể tiêu diệt tín ngưỡng, cũng không cho rằng có thể tiêu diệt vật chứa của tín ngưỡng.

Thứ có thể tiêu diệt tín ngưỡng chỉ có một tín ngưỡng khác bao dung hơn, tiên tiến hơn.

Nếu không có, thì dù đối kháng thế nào cũng vô ích.

Điều này đối với chế độ, đối với văn minh đều như vậy.

Chỉ khi mọi người chủ động đi tìm kiếm một tín ngưỡng tiên tiến hơn, thì mới có thể từ bỏ tín ngưỡng cũ, nếu không thì tại sao họ phải từ bỏ.

Bởi vì tín ngưỡng cũ, người Địa Cầu mới có cuộc sống hiện tại.

Tín ngưỡng cũ tuy không thể giúp họ tiến xa hơn, nhưng cũng không khiến họ thụt lùi.

Nếu Tinh Đoàn Bình Nghị Hội cho rằng người Địa Cầu tin Áo Đặc Mạn là sai lầm, thì họ nên thay thế Áo Đặc Mạn, mang lại cuộc sống tốt đẹp hơn cho loài người, để họ thấy rằng từ bỏ tín ngưỡng cũ thì có thể tiến xa hơn một bước.

Nếu là đối kháng, khiến cuộc sống của người Địa Cầu ngày càng tệ đi, rồi nói đó là lỗi của Áo Đặc Mạn.

Người Địa Cầu đâu có ngốc, vẫn có thể phân biệt rõ nguyên nhân của sự suy thoái là do tín ngưỡng hay do kẻ thù, mâu thuẫn chính và mâu thuẫn thứ yếu vẫn có thể tách bạch.

Vừa không thể xâm lược, không thể đánh bại hoàn toàn loài người.

Lại không thể nhượng lợi, không thể để loài người phát triển xa hơn một bước.

Chẳng làm được gì cả, chỉ muốn dựa vào âm mưu để thu phục loài người, rốt cuộc Tinh Đoàn Bình Nghị Hội tự phụ đến mức nào, coi thường loài người đến mức nào.

Loài người tuy bị giam cầm trong trọng lực, công nghệ tuy lạc hậu, nhưng không có nghĩa là loài người thực sự ngu xuẩn đâu.

Loài người cũng có thể chế tạo ra siêu cấp vũ khí, cũng có thể chế tạo ra phi thuyền vũ trụ, chỉ là phát triển chậm hơn người ngoài hành tinh một chút thôi.

Có kỹ thuật như vậy, nhưng hình thức tư duy lại ngốc nghếch đến thế, điều này chứng tỏ Tinh Đoàn Bình Nghị Hội vẫn chỉ là một thế lực mới nổi, vẫn chưa quen với việc trở thành nhà cái, vẫn còn mang tâm thái của kẻ dưới.

Đỗ Lan đang nói chuyện với Tái La.

Tái La rất dễ dàng tìm thấy Đỗ Lan, chỉ cần đến nông trại sa mạc là có thể gặp.

Tái La tuy không nói rõ thân phận, nhưng hắn cũng không che giấu việc mình là người ngoài hành tinh, đã dùng siêu năng lực giúp đỡ rất nhiều người.

Là một Nhân Gian Thể, thể chất của hắn rất mạnh, có thể tay không nhấc ô tô, có thể nhảy qua nhà cao tầng, có thể nhanh hơn tàu hỏa, tóm lại là đã giúp đỡ rất nhiều việc.

Vì là người ngoài hành tinh, Đỗ Lan cũng thẳng thắn bày tỏ với Tái La lý niệm về kế hoạch phù trì văn minh hậu phát, đó là thiết lập một cục diện vũ trụ chia ba thiên hạ.

Đối thủ chính là người An Bồi Lạp và Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, trong đó Tinh Đoàn Bình Nghị Hội tuy thực lực mạnh mẽ, nhưng vẫn chưa quen với vai trò là một người phân phối.

Là một người phân phối, phải chuẩn bị tâm lý rằng phân phối nhưng không nhận được hồi báo, giống như người An Bồi Lạp.

Hiện tại rất nhiều người ngoài hành tinh đã có thực lực vượt qua họ, nhưng vẫn có vô số người ngoài hành tinh xưng họ là Đế vương vũ trụ, chính là vì người An Bồi Lạp vẫn duy trì sự phân phối, là ở đức chứ không phải ở đỉnh, ở phân phối chứ không ở thực lực.

Muốn làm kẻ đứng đầu, phải phân phối, phải chuẩn bị tâm lý phân phối mà không nhận được hồi báo.

Tái La nghe xong không nhịn được nói: Nếu phân phối mà không nhận được hồi báo, tại sao còn phải làm kẻ đứng đầu.

Tại sao còn phải nắm giữ sự phân phối.

Vì để thúc đẩy tiêu chuẩn đó, người An Bồi Lạp hiện tại vẫn là một cực trong vũ trụ, điều đó chứng tỏ tầm quan trọng của tiêu chuẩn.

Không có nền văn minh nào có thể mãi mãi giữ vững vị trí dẫn đầu, nếu suy yếu thì sao.

Phải dựa vào tiêu chuẩn để đảm bảo mình không bị tiêu vong, chỉ cần bộ tiêu chuẩn này còn được người khác sử dụng, thì nền văn minh đó vẫn có thể tồn tại lay lắt, chờ đợi cơ hội phục hưng.

Đỗ Lan nói.

Tái La không khỏi gật đầu, ngay cả Áo Đặc Mạn, cũng thường cảm thấy sức mạnh không đủ dùng.

Mặc dù hình thái của hắn cũng đã được nâng cấp hết lần này đến lần khác, nhưng đôi khi hắn vẫn lo lắng liệu Quang Huy Tái La Cứu Cực của mình có đủ dùng hay không.

Bởi vì mỗi lần kẻ địch luôn mạnh hơn, khiến hắn hiểu sâu sắc rằng sức mạnh rất khó có thể duy trì sự mạnh mẽ mãi mãi.

Khi còn trẻ Tái La cho rằng sức mạnh là tất cả, nhưng qua những trận chiến không ngừng nghỉ, hắn thực sự đã nhận ra sức mạnh mạnh nhất không phải lúc nào cũng nằm trong tay mình.

Sẽ có một ngày xuất hiện kẻ địch mà mình không thể đánh bại, sẽ xuất hiện kẻ địch mà Quang Chi Quốc không thể đánh bại.

Đến lúc đó Quang Chi Quốc sẽ ra sao.

Tái La không dám tưởng tượng.

Nhưng nếu Quang Chi Quốc cũng giống như người An Bồi Lạp trở thành một thế lực ảnh hưởng đến vũ trụ, thì ngay cả khi Quang Chi Quốc suy yếu, cũng sẽ không bị lãng quên.

Anh nói rất có lý.

Tái La cảm thấy, xét từ góc độ phân phối, người An Bồi Lạp mới là nền văn minh tiên tiến nhất vũ trụ.

Chương 2738

Còn Tinh Đoàn Bình Nghị Hội hiện tại vẫn chưa quen với việc phân phối, nên luôn nhảy ngang giữa phân phối và âm mưu, tỏ ra rất nhỏ mọn.

Quang Chi Quốc hiển nhiên là yếu nhất, bởi vì Quang Chi Quốc không can thiệp vào điều luật, Quang Chi Quốc căn bản không hề phân phối.

Tuy không phân phối, nhưng kẻ địch ngoài hành tinh thường xuyên xâm lược Quang Chi Quốc, cướp đoạt công nghệ.

Đôi khi Tái La nghĩ, thà phân phối cho những nền văn minh có nhu cầu còn hơn là bị những người ngoài hành tinh tà ác cướp đi.

Tái La dù sao cũng là Áo Đặc Mạn trẻ, tiếp thu tư tưởng mới vẫn rất nhanh.

Tình thế vũ trụ mà hắn đối mặt, cũng phức tạp hơn tình thế mà Quang Chi Quốc từng gặp trước đây, hắn đã cảm nhận sâu sắc sự thiếu hụt sức mạnh, cảm nhận được sự hạn chế của những quy tắc cũ kỹ của Quang Chi Quốc.

Vì vậy hắn muốn nghe nhiều hơn, hắn hy vọng Đỗ Lan có thể nói rõ hơn về tương lai.

Tái La lấy thân phận người ngoài hành tinh bình thường tìm đến Đỗ Lan, nghe hắn nói chuyện trời đất, nghe hắn nói về việc không có cường giả vĩnh hằng, nghe hắn nói về mâu thuẫn giữa phân phối và thu hồi, cảm thấy rất thấu hiểu, cảm thấy đối phương nói thật không tệ.

Là một chiến sĩ Áo Đặc mạnh mẽ, Tái La đã từng thấy người An

Bồi Lạp cao thượng nhất, cũng đã từng thấy Áo Đặc Mạn hèn hạ nhất, đi khắp nhiều vũ trụ, bảo vệ rất nhiều nền văn minh lạc hậu, thăng cấp nhiều hình thái, thậm chí còn hợp thể với Goas, Dana thành Tái Gia Cao Đạt, rất mạnh, nhưng liệu Tái Gia Áo Đặc Mạn có thật sự có thể giải quyết tất cả kẻ địch không.

Ngay cả bốn Áo Đặc Mạn truyền kỳ cộng lại, liệu có thể giải quyết mọi vấn đề trong vũ trụ không.

Hiển nhiên, bốn Áo Đặc Mạn truyền kỳ cũng chỉ có thể giải quyết những kẻ địch nhìn thấy được, nhưng đối mặt với sự căm ghét đối với Quang Chi Quốc do người An Bồi Lạp châm ngòi, tứ đại Áo cũng không thể giải quyết được.

Sức mạnh có thể khiến người ta sợ hãi, nhưng không thể khiến người ta tôn trọng, chỉ có phân phối mới có thể khiến người ta tôn trọng.

Tái La nói, hắn rất hiểu điểm này: Áo Đặc Mạn và quái thú đều có sức mạnh, nhưng các nền văn minh yếu kém sẽ luôn tôn trọng Áo Đặc Mạn mà sợ hãi quái thú, là vì Áo Đặc Mạn cung cấp sự giúp đỡ, còn quái thú chỉ biết phá hoại và cướp bóc.

Cùng một sức mạnh nhưng lại nhận được thái độ khác nhau, chính là vì cách sử dụng sức mạnh khác nhau.

Tái La tuy tuổi còn nhỏ, nhưng kinh nghiệm phong phú, cũng có rất nhiều suy nghĩ của riêng mình.

Trước đây hắn chỉ được huấn luyện chiến đấu, nhưng hiện tại những điều Đỗ Lan nói đều là kiến thức về vũ trụ và xã hội, chính là thứ hắn còn thiếu.

Tái La có thiên phú cận chiến rất tốt, khi còn rất trẻ đã mang theo Thúc Phược Khí, theo Lôi Âu học võ nghệ.

Sau khi xuất sư, đối thủ đầu tiên chính là Bối Lợi Á, có thể nói là đã gây ra một cơn sóng dữ khi mới ra mắt.

Sau đó, các đối thủ đối kháng đều là những người mạnh hơn, lực chiến cũng không ngừng tăng lên, cùng với sự nâng cao sức mạnh, hắn cũng đang suy nghĩ về chính nghĩa và tà ác.

Cùng là sức mạnh, tại sao người An Bồi Lạp là tà ác, còn Quang Chi Quốc lại là chính nghĩa.

Tại sao người An Bồi Lạp tà ác lại luôn nhận được nhiều sự ủng hộ, tại sao Quang Chi Quốc lại chỉ nhận được sự tôn trọng từ các nền văn minh yếu kém.

Nghĩ đi nghĩ lại, đây chính là vấn đề phân phối.

Người An Bồi Lạp là phân phối sức mạnh cho người khác, vì vậy trở thành Đế vương vũ trụ, hơn nữa luôn có thể tổ chức binh lực để quấy nhiễu Quang Chi Quốc.

Còn Quang Chi Quốc tuy cũng giúp đỡ người khác, nhưng không phân phối sức mạnh cho người khác, sức mạnh vẫn thuộc về Quang Chi Quốc, chỉ là khi hợp thể với Nhân Gian Thể mới cho loài người mượn dùng.

Còn sức mạnh của người An Bồi Lạp là trực tiếp chuyển giao quyền sở hữu, không giống Áo Đặc Mạn chỉ là cho mượn quyền sử dụng.

Tuy nhiên, việc Nhân Gian Thể di truyền gen Áo Đặc Mạn quả thực là một điều bất ngờ.

Tái La thầm nghĩ, sau này Quang Chi Quốc có lẽ sẽ ban hành một đạo luật cấm Áo Đặc Mạn hợp thể với loài người.

Trong Tân Áo Đặc Mạn đã có, Áo Đặc Mạn hợp thể với loài người thuộc về hành vi vi phạm pháp luật.

Bởi vì trong quá trình này không chỉ là vấn đề quyền sử dụng, mà đã là vấn đề quyền sở hữu.

Tái La đã nghĩ rất nhiều, đồng thời cũng biết rằng Quang Chi Quốc đã tồn tại 40 vạn năm, nhiều luật lệ đã ăn sâu vào lòng người, không dễ dàng thay đổi.

Hắn chuẩn bị tiếp tục ở lại Địa Cầu, ở bên cạnh Đỗ Lan, học tập thật kỹ, hy vọng có thể tìm ra phương pháp thay đổi Quang Chi Quốc.

Đồng thời Tái La cũng rất tò mò, Đỗ Lan tìm hiểu về Quang Chi Quốc từ đâu, học Áo Đặc Thiêm Danh từ đâu, điều này cũng cần phải điều tra.

Trong khi Áo Đặc Mạn chân chính nỗ lực học tập, người phàm cũng không dừng lại.

Tại Mỹ Đế, phóng viên Quang Thái Lang chứng kiến một giao dịch đen tối, vì bị phát hiện mà bị giết.

Thế nhưng một điều kỳ diệu đã xảy ra, khi mặt trời mọc, hắn sống lại, vết thương bị xuyên thủng ở bụng cũng biến mất.

Nhìn những lọ thuốc vỡ nát trên mặt đất, Quang Thái Lang như có điều giác ngộ, dường như là máu của mình và thuốc đã hòa trộn vào nhau mà phát huy tác dụng.

Loại thuốc này chắc chắn là nguyên nhân của một loạt tội phạm siêu năng lực.

Vậy cơ thể mình bây giờ có vấn đề gì không.

Cảm thấy sức mạnh dâng trào, chuyện này là sao đây.

Rất nhanh Quang Thái Lang đã phát hiện cơ thể mình trở nên vô cùng cường tráng, cũng đã biến thành siêu nhân loại.

Thế là hắn kéo theo người bạn thân của mình quyết định trở thành siêu anh hùng, hắn làm anh hùng, bạn thân là người theo hầu và hậu cần của siêu anh hùng.

Tự mình thiết kế trang phục anh hùng, hành hiệp trượng nghĩa ở Mỹ Đế, đối kháng với tội phạm siêu năng lực.

Anh hùng không phải dễ làm như vậy, đặc biệt là phía sau những loại thuốc siêu năng lực này còn có thế lực người ngoài hành tinh.

Vì vậy, khi Quang Thái Lang say mê vào việc trừ gian diệt ác, bạn thân của hắn đã gặp chuyện, hắn và bạn thân bị phục kích, bạn thân đã hy sinh.

Quang Thái Lang cũng suýt bị giết, may mắn là Jack xuất hiện cứu hắn.

Jack, chính là đặc công Mỹ Đế đã đưa nhà khoa học Á Ba Nhân đi.

Trong khoảng thời gian này, Á Ba Nhân đã chế tạo cho hắn một bộ áo giáp Jack phù hợp với cận chiến.

Cái chết của bạn thân khiến Quang Thái Lang bình tĩnh lại, bởi vì bạn thân đã không chỉ một lần khuyên hắn dừng tay, không thể vì có siêu năng lực mà đắc ý quên mình.

Nhưng lúc đó Quang Thái Lang căn bản không nghe lọt tai, hắn say mê vào việc chống tội phạm, tuyên dương chính nghĩa.

Hắn trở thành phóng viên chính là hy vọng làm cho thế giới trở nên công bằng hơn.

Nhưng sức mạnh của phóng viên dù sao cũng có hạn, rất nhiều lúc dù đã điều tra ra sự thật cũng không nhất định có thể thay đổi được gì.

Nhưng sau khi có siêu năng lực, hắn có thể trực diện đối mặt với sức mạnh tà ác, có thể dùng hai tay đánh bại cái ác, khiến hắn không thể dừng lại.

Hắn luôn cảm thấy mình có được siêu năng lực, là vì Thiên Chiếu Đại Thần muốn hắn làm gì đó.

Nếu không thì tại sao không phải người khác, mà lại chính là hắn, một phóng viên nhỏ luôn không được chào đón.

Quang Thái Lang cho rằng sức mạnh của mình tồn tại là để trừng gian diệt ác, vì vậy hắn nên trở thành anh hùng.

Nhưng bạn thân của hắn lại rất bình tĩnh, biết rằng dù có siêu năng lực cũng không phải vô địch, cũng sẽ gặp nguy hiểm, vì vậy bạn thân luôn khuyên Quang Thái Lang dừng tay, nhưng Quang Thái Lang luôn nói lần sau nhất định.

Kết quả là bạn thân bị người ngoài hành tinh giết chết, Quang Thái Lang cũng suýt mất mạng.

Tại nhà an toàn của Jack, Quang Thái Lang đã hiểu về người ngoài hành tinh và chuyện thuốc siêu năng lực.

Hắn mới biết phía sau thuốc siêu năng lực là một tổ chức tên là Hắc Ám Chi Tinh, tổ chức này là những phần tử cực đoan trong số người ngoài hành tinh, chúng truyền bá thuốc siêu năng lực không có ý đồ tốt đẹp.

Đồng thời hắn còn biết về sự tồn tại của áo giáp Áo Đặc, biết Á Ba Nhân đã phát triển thế hệ áo giáp Áo Đặc mới.

Áo giáp trước đây dù có thể dịch chuyển, cũng cần phải mặc trước bộ đồ bó sát cơ bản.

Nhưng thế hệ áo giáp mới nhất đã loại bỏ bộ đồ bó sát cơ bản, chỉ có một thiết bị biến thân có định vị.

Chỉ cần kích hoạt thiết bị biến thân, áo giáp sẽ trực tiếp dịch chuyển đến, không cần phải mặc đồ bó sát trước nữa.

Chương 2739

Phải nói rằng công nghệ của Á Ba Nhân đã đi trước Khoa Đặc Đội một đẳng cấp.

Khoa Đặc Đội hiện tại mới thông qua kỹ thuật của Á Ba Nhân để hoàn thành chức năng mặc áo giáp từ xa, còn Á Ba Nhân đã phát triển hệ thống thiết bị biến thân.

Hắn cần sức mạnh, Quang Thái Lang lấy đi thiết bị biến thân, chuẩn bị đi báo thù cho bạn thân.

Hắn tuy hối hận, nhưng nhất thời cũng không thể thay đổi được tính cách bốc đồng.

Vẫn là hành động trước, sau đó mới tính đến hậu quả.

Trên thiết bị biến thân có thiết bị định vị, cứ để hắn đi đi.

Jack thì rất hiểu nỗi buồn mất bạn thân, hắn cũng đã mất rất nhiều chiến hữu, hiểu tâm trạng của Quang Thái Lang.

Á Ba Nhân bày tỏ không sao cả, hắn hiện tại chỉ là một tù binh, chỉ là một công cụ.

Quang Thái Lang muốn đi tìm Hắc Ám Chi Tinh, lại phát hiện pháo đài quân sự Kim Cổ Kiều.

Hóa ra Hắc Ám Chi Tinh bán thuốc siêu năng lực, một mặt là để gây rối cho loài người, một mặt cũng là để gây quỹ chế tạo pháo đài robot khổng lồ Kim Cổ Kiều.

Kim Cổ Kiều là vũ khí robot sản xuất hàng loạt kinh điển, rất nhiều nền văn minh đều chế tạo Kim Cổ Kiều làm cỗ máy chiến tranh.

Hiện tại Hắc Ám Chi Tinh cũng muốn làm một Kim Cổ Kiều để chơi đùa, có thể nói là xe tăng 59 trong vũ trụ, đủ mọi kiểu cải tiến.

Lực chiến đấu của Kim Cổ Kiều trên Địa Cầu chắc chắn là rất mạnh.

Tuy là vũ khí sản xuất hàng loạt phổ biến trong vũ trụ, nhưng đối với những nền văn minh nghèo, Kim Cổ Kiều giống như AK47 kinh điển.

Thiết kế module, hỏng hóc là có thể thay thế.

Khả năng thích ứng mạnh mẽ, các nền văn minh khác nhau có thể thêm kỹ thuật đặc sắc của mình vào Kim Cổ Kiều để cải tạo.

Đồng thời, chức năng của Kim Cổ Kiều cũng rất mạnh, có thể phân tán thành nhiều bộ phận để không chiến theo đội hình trên không, cũng có thể tổ hợp lại biến thành pháo đài bộ chiến.

Đẹp, rẻ, chức năng đầy đủ.

Tóm lại, Kim Cổ Kiều là lựa chọn tốt nhất của Hắc Ám Chi Tinh trong tình huống ngân sách không đủ.

Hiện tại Kim Cổ Kiều đang được xây dựng một cách bí mật, đến lúc đó sẽ có thể tổ hợp lại để phát động xâm lược.

Đối với phương thức xâm lược rề rà của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, Hắc Ám Chi Tinh không thể chấp nhận, họ cho rằng trực tiếp dùng vũ lực xâm lược là tốt nhất.

Đương nhiên Tinh Đoàn Bình Nghị Hội cũng coi thường đám người Hắc Ám Chi Tinh chỉ có cơ bắp trong đầu, họ có suy nghĩ của riêng mình, vì vậy hai bên từ trước đến nay đều là mối quan hệ kìm hãm lẫn nhau.

Cũng chính vì tình thế Địa Cầu hiện tại rất bất lợi, mới cần Hắc Ám Chi Tinh ra tay, làm gia tăng xung đột giữa người Địa Cầu và người ngoài hành tinh, tốt nhất là hai bên thật sự dùng vũ lực đánh nhau.

Đương nhiên rồi, nếu có thể tiêu diệt Áo Đặc Mạn cũng không tệ.

Số lượng áo giáp Áo Đặc ngày càng nhiều, gần như có thể giải quyết được.

Từ Sơ Đại, Tái Văn, đến Ái Tư, Jack, rồi đến Thái La, số lượng áo giáp Áo Đặc đã gần đạt đến mức có thể bị tiêu diệt.

Hắc Ám Chi Tinh có thể nói là tội ác chất chồng trong vũ trụ, cả gia đình Gia Tinh Đạn bị chúng sát hại, thậm chí cả thi thể của em trai cũng bị cướp đi.

Hiện tại đã đến lúc báo thù, Gia Tinh Đạn quyết định sử dụng vũ khí mới, tuy rất nguy hiểm, nhưng vì báo thù, dù phải liều mạng cũng không từ nan.

Sau khi Hắc Ám Chi Tinh chuẩn bị xong, chúng trực tiếp xâm nhập hệ thống truyền hình toàn cầu, tuyên bố loài người không có tư cách sở hữu Địa Cầu, chỉ có người ngoài hành tinh mới đủ tiên tiến, đủ văn minh, thay thế loài người là hợp tình hợp lý hợp pháp, chỉ có người ngoài hành tinh mới là chủ nhân tương lai của Địa Cầu.

Hủy diệt loài người, không liên quan gì đến loài người.

Sau 40 năm tuyên bố xâm lược, chỉ sau một đêm, người Địa Cầu cuối cùng cũng hồi ức lại nỗi sợ hãi bị người ngoài hành tinh chi phối.

Nhớ lại năm đó, cứ cách ba ngày năm bữa lại có quái thú và người ngoài hành tinh xuất hiện, Khoa Đặc Đội trực 24 giờ, các loại vũ khí, trang bị hải lục không luân phiên ra trận, có thể nói là rất náo nhiệt.

Nhưng 40 năm trước, loài người có Áo Đặc Mạn, bây giờ đối mặt với loại quái thú này, còn Áo Đặc Mạn không.

Có, có Cơ Động Áo Đặc Mạn.

Biết Hắc Ám Chi Tinh chuẩn bị gây chuyện ở Mỹ Đế, Khoa Đặc Đội lập tức đi vào đại môn, xuyên qua khu phố người ngoài hành tinh, thông qua lối ra của Mỹ Đế, nhanh chóng bố trí đến Mỹ Đế.

Không cần đi máy bay, chỉ cần xuyên qua khu phố người ngoài hành tinh là được.

Bởi vì khu phố người ngoài hành tinh có nhiều đại môn trên Địa Cầu, liên thông các địa điểm khác nhau, có thể lợi dụng khu phố người ngoài hành tinh để hoàn thành việc triển khai nhanh chóng.

Jack tiếp đón Khoa Đặc Đội từ xa đến.

Từ trước đến nay Jack và Khoa Đặc Đội đều có mối quan hệ hợp tác, Jack thu thập tình báo ở khu phố người ngoài hành tinh, hỗ trợ Khoa Đặc Đội phá án.

Chỉ là lần trước Jack vì tổ quốc mình đã đưa nhà khoa học Á Ba Nhân đi, khiến Khoa Đặc Đội rất thất vọng.

Giữa các quốc gia Địa Cầu cũng có biên giới, những biên giới này khiến các quốc gia nghi kỵ lẫn nhau, không tin tưởng nhau.

Nếu Tinh Đoàn Bình Nghị Hội rời đi, thì tiếp theo chắc chắn sẽ là chiến tranh Áo Đặc giữa các quốc gia.

Áo giáp Áo Đặc sẽ trực tiếp trở thành vũ khí.

Chúng ta cũng nên hành động rồi, đây sẽ là màn ra mắt của chúng ta.

Hãy để Vô Giới Quân chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, vũ khí nạp đầy năng lượng, chiến cơ đổ đầy nhiên liệu, cuộc chiến sắp bắt đầu rồi.

Thông qua việc bán lương thực thu hoạch được, Đỗ Lan đã đổi lấy một số kỹ thuật từ vũ trụ, khởi động lại dây chuyền sản xuất chiến cơ Uy Thác.

Phải biết rằng năm đó chiến cơ Uy Thác đã bay vào vũ trụ, đã có thể tiến vào nghĩa địa quái thú.

Đáng tiếc là vì không còn mối đe dọa từ quái thú, công nghệ loài người lại thụt lùi.

Ban đầu dư luận cũng đã thảo luận, đưa ra khẩu hiệu vệ tinh không bằng minh tinh.

Dân chúng đều cho rằng tiền để phát triển chiến cơ Uy Thác kiểu mới, thà rằng cải thiện điều kiện sống của bách tính còn hơn, tiền thám hiểm vũ trụ đều nên tiết kiệm lại.

Giống như một gia đình, trong tình huống thu nhập cố định, chồng muốn mua máy chơi game, vợ muốn mua mỹ phẩm, chỉ có thể chọn một, không thể muốn cả hai.

Thám hiểm vũ trụ hay phúc lợi xã hội.

Loài người 40 năm trước đã chọn vế sau, từ bỏ công nghệ, một lòng nâng cao cuộc sống.

Đến hôm nay 40 năm sau, người ngoài hành tinh lại xâm lược lần nữa, loài người đã bị giam cầm trong trọng lực.

Tuy nhiên cũng không thể trách họ, dù sao chi phí phát triển vũ trụ lúc bấy giờ quá cao, lợi ích quá ít, hơn nữa còn lo gặp phải người ngoài hành tinh tà ác, lại một lần nữa đưa kẻ thù vào, dưới nhiều cân nhắc, loài người đã từ bỏ vũ trụ, chọn chuyên tâm nâng cao cuộc sống.

Còn về vấn đề gặp phải hiện tại, cũng chỉ có thể nói là bất lực, ít nhất cũng đã từng hưởng thụ.

Nếu lúc đó các cậu là lãnh đạo, sẽ chọn thế nào.

Là thắt lưng buộc bụng chọn mạo hiểm vũ trụ, hay là trực tiếp bế quan tỏa cảng an ủi bách tính.

Đỗ Lan hỏi Á Đạt Đức và Tái La.

Á Đạt Đức nói: Khó nói lắm, loài người quá yếu, nếu trong thời kỳ thám hiểm vũ trụ mà gặp phải người ngoài hành tinh, kết quả chắc chắn sẽ không tốt.

Tái La không nói gì, lúc đó Sơ Đại đã rời khỏi Địa Cầu, Địa Cầu đã mất đi sự bảo vệ.

Cho đến trước khi gia nhập Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, loài người từ bỏ vũ trụ, quả thực cũng là một loại thủ đoạn tự vệ.

Chỉ là loại tự vệ này tương đương với việc tự làm suy yếu mình, nhìn có vẻ hữu dụng, nhưng thực tế hậu họa vô cùng.

Á Đạt Đức tiếp tục nói: Tuy nhiên loài người may mắn không tệ, năm đó có Áo Đặc Mạn, bây giờ có chúng ta.

Không sai, loài người còn có cơ hội lựa chọn lại.

Đỗ Lan cũng không có ý trách cứ sự lựa chọn của loài người.

Từ bỏ việc thám hiểm vũ trụ xa vời không rõ kết quả, chọn sự an nhàn trước mắt, cũng không thể nói họ sai, chỉ có thể nói vận may của họ thực sự không tốt, luôn gặp phải người ngoài hành tinh xâm lược.

Chương 2740

Đáng tiếc không có nền văn minh nào có vận may mãi mãi.

Không lo xa ắt có họa gần, loài người thực ra nên sớm nhận thức được điều này.

Ngay cả khi Áo Đặc Mạn vận may tăng vọt, cũng sẽ luôn bị xâm lược.

Vận may không tốt, lại không đủ mạnh, sớm muộn gì cũng phải chịu thiệt.

Chỉ là hiện tại, loài người thực sự không thể thu được đủ lợi ích từ việc phát triển vũ trụ, ngoài việc liên tục chi tiền để chống lại kẻ địch ra, thì không có lợi ích gì.

Chi tiền vào phòng ngự vũ trụ, hơn nữa không chắc đã phòng được, chi bằng ăn vài bữa ngon.

Giống như bác sĩ nói với bệnh nhân mắc bệnh nan y, đừng điều trị nữa, hãy ăn vài bữa ngon.

Môi trường khắc nghiệt của vũ trụ tương đương với bệnh nan y.

Nếu loài người không thể tìm được ô bảo vệ, chỉ dựa vào mình thì căn bản không giữ được, thà ăn vài bữa ngon.

Ít nhất loài người cũng đã ăn ngon 40 năm rồi, bây giờ bị xâm lược chính là bệnh nan y bùng phát.

Áo Đặc Mạn nói Địa Cầu an toàn dựa vào chính loài người, nói thì rất dễ, làm thì quá khó.

Loài người chọn gia nhập Tinh Đoàn Bình Nghị Hội cũng không làm gì sai, muốn đạt được gì thì phải mất đi gì.

Muốn có sự an nhàn, thì phải giao vận mệnh vào tay người khác.

Ai bảo phát triển cũng có cái giá, cũng có rủi ro chứ.

Áo Đặc Mạn nói loài người tự bảo vệ lấy mình, thực ra chính là để loài người tự chịu rủi ro.

Nhưng loài người thà không phát triển cũng không muốn gánh chịu rủi ro.

Còn về việc loài người cuối cùng không tự bảo vệ được mình, đó là do người khác chuyển rủi ro sang Địa Cầu, thì lại là chuyện khác.

Thà không phát triển, cũng không muốn gánh chịu rủi ro, cũng không sai, bởi vì gánh chịu rủi ro cũng không nhất định có hồi báo.

Vì vậy, ai gánh chịu rủi ro có thể nói là một mệnh đề cấp vũ trụ, đáng để vì vấn đề này mà tạo ra một hệ thống đồ sộ, đáng để kéo cả Áo Đặc Mạn vào.

Hiện tại Vô Giới Quân đã chuẩn bị sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị tái hiện sức mạnh của loài người.

Hắc Ám Chi Tinh cuối cùng cũng lộ nanh vuốt, hùng hổ tuyên chiến với loài người.

Kim Cổ Kiều khổng lồ được tổ hợp thành hình người giữa các tòa nhà cao tầng ở Mỹ Đế, robot màu vàng ánh kim lấp lánh xuất hiện cùng ánh đèn neon nhấp nháy.

Đây chính là pháo đài vũ trang bán chạy nhất vũ trụ, nhiều chức năng, giá thấp, có thể nói là vật tốt giá rẻ, sản phẩm không thể thiếu để du hành, giết người và vượt qua mọi giới hạn, tất cả người ngoài hành tinh thích gây chuyện, nếu không muốn biến to, thì có thể mua Kim Cổ Kiều, thậm chí còn có thể tùy chỉnh riêng, hoàn hảo.

Vù.

Các nòng pháo của Kim Cổ Kiều đồng loạt khai hỏa, quét bắn xuống mặt đất và các công trình xung quanh.

Tia laser dày đặc như những xâu kẹo hồ lô, mọi thứ xung quanh đều biến thành phế tích, khói đặc cùng tiếng nổ lớn và sụp đổ khuếch tán.

Tiếng la hét của loài người trong cảnh tuyệt vọng này trở nên nhỏ bé đến vậy.

Trong chốc lát, thảm cảnh liên tiếp, số lượng thương vong không thể đếm xuể.

Đây vốn là một ngày bình thường, ai có thể ngờ đang làm việc nửa chừng thì đột nhiên gặp phải người ngoài hành tinh xâm lược chứ.

Hơn nữa tia laser lại xuyên qua bức tường ngay bên cạnh mình, cũng không biết là tia laser vốn là màu đỏ, hay bị máu nhuộm thành màu đỏ, tóm lại trước mắt là một mảng đỏ rực, không thể phân biệt được tình hình.

Vù Sau một loạt tấn công bão hòa lại tiếp nối một loạt tấn công bão hòa khác, phạm vi rộng hơn, phá hủy lớn hơn.

Lãnh đạo của Hắc Ám Chi Tinh là người Bội Đan Tinh Nhân mặc áo giáp Kiệt Đốn, lúc này hắn giang rộng hai tay, nghiễm nhiên là thần linh của thế giới mới, là người dẫn dắt thời đại mới.

Đối mặt với kẻ địch đáng sợ như vậy, toàn bộ Cơ Động Áo Đặc Mạn xuất động, nhưng trước mặt họ không chỉ có pháo đài Kim Cổ Kiều, mà còn có một quân đội, những quân nhân ngoài hành tinh này không hề sợ chết mà phát động tấn công về phía Cơ Động Áo Đặc Mạn.

Các ngươi, những Áo Đặc Mạn giả dối, chết đi.

Người Bội Đan Tinh Nhân không thừa nhận thân phận kẻ địch, cho rằng Cơ Động Áo Đặc Mạn đều là giả.

Lần này toàn bộ Cơ Động Áo Đặc Mạn đều tụ họp lại, thậm chí cả Tảo Điền cũng một lần nữa trở lại tiền tuyến, mặc áo giáp Tá Phỉ.

Áo Đặc Ngũ Huynh Đệ toàn bộ có mặt, có thể nói là rất xa hoa, rất long trọng.

Tuy nhiên, đối mặt với Kim Cổ Kiều khổng lồ, trận chiến vẫn vô cùng gian nan, chỉ riêng việc né tránh những tia cực quang dày đặc như mưa đã rất khó khăn rồi.

Khai hỏa.

Vù Ngay lúc giằng co, chiến cơ Uy Thác đã đến, ba chiếc chiến cơ tạo thành đội hình tấn công, phát động bắn áp chế Kim Cổ Kiều từ trên không.

Chú ý yểm hộ, cố gắng phản kích từ sau vật che chắn, nhanh lên nhanh lên nhanh lên.

Á Đạt Đức dẫn dắt Vô Giới Bộ Đội bao vây quân đội Hắc Ám Chi Tinh trên mặt đất.

Vô Giới Quân đã đến, tay cầm súng phóng tia, đối xạ với quân đội ngoài hành tinh.

Đây là.

Tảo Điền nhìn thấy những vũ khí quen thuộc này thì đầy vẻ nghi hoặc, những vũ khí này không phải đã bị loại bỏ rồi sao.

Sao lại được người ta mang ra dùng nữa.

Đây là chiến tranh, binh sĩ Vô Giới Quân đến từ bốn phương tám hướng trong vũ trụ, tập hợp lại là vì sự nghiệp vĩ đại chống xâm lược, chống phong kiến.

Cán bộ thì giao cho các cậu, lính tạp thì để chúng ta đối phó.

Á Đạt Đức nói với Cơ Động Áo Đặc Mạn.

Hắc Ám Chi Tinh còn có một nhóm cán bộ tinh anh, lực chiến đều rất mạnh, cần Cơ Động Chiến Sĩ giải quyết.

Nhóm cán bộ này có cả tấn công bằng năng lượng, cũng có cận chiến, cũng rất đa dạng, khí thế vô cùng mạnh mẽ.

Người Bội Đan Tinh Nhân vô cùng phẫn nộ, vốn là một cuộc xâm lược tốt đẹp, sao lại có nhiều sức mạnh phản kháng đến vậy.

Thật đáng chết.

Tảo Điền nói: Đừng chiến đấu vội, trước hết hãy sơ tán quần chúng xung quanh.

Họ không chỉ là chiến sĩ, mà còn là người bảo hộ.

Khoa Đặc Đội từ trước đến nay không phải là một đội quân chiến đấu đơn thuần, khi cần cũng phải sơ tán quần chúng, bảo vệ tính mạng và tài sản của quần chúng mới là nhiệm vụ chính của Khoa Đặc Đội, chứ không phải là chiến đấu với quái thú.

Được.

Mọi người cũng không có ý kiến, trước hết tản ra cứu người.

Kẻ địch chắc chắn sẽ không để họ được như ý, thế là cũng tách ra đi tìm đối thủ của mình, tạo thành cục diện một chọi một.

Đỗ Lan điều khiển chiến cơ Uy Thác giả bay lượn trên không, thỉnh thoảng phản kích bằng tia laser.

Tuy nhiên Kim Cổ Kiều có giáp năng lượng, dùng đạn thật vẫn hiệu quả hơn.

Thế là hắn chuyển sang dùng đạn thật để quét bắn, phụt ra những đốm lửa tát.

Kim Cổ Kiều cũng không khách khí bắn quét lên trời, diện tích nửa bán cầu đều chịu sự chăm sóc của tia laser đỏ, trúng thì bị thương, chạm thì chết.

Tia laser đỏ có thể trong chớp mắt làm tan chảy vỏ ngoài của chiến cơ Uy Thác, giết chết phi công bên trong.

Ngoài Đỗ Lan ra, Tái La cũng đang điều khiển.

Đỗ Lan rất lo lắng nếu Tái La rơi máy bay, sẽ biến thân thành Áo Đặc Mạn.

Bởi vì Nhân Gian Thể của Áo Đặc Mạn đều thích biến thân sau khi rơi máy bay, chứ không phải biến thân ngay từ đầu, họ đều lấy việc phá hoại tài sản công cộng làm niềm vui.

Rõ ràng có thể biến thân ngay khi quái thú xuất hiện, nhưng họ lại cứ thích biến thân sau khi rơi máy bay.

Chương 2741

Hơn nữa biết mình thường xuyên rơi máy bay, vẫn vui vẻ không biết chán mà điều khiển chiến cơ ra trận.

May mắn thay, kỹ năng điều khiển của Tái La vô cùng tốt, đã tránh được những đòn bắn dày đặc.

Có thể trực tiếp dùng đạo cụ thu nhỏ Kim Cổ Kiều, hoặc phóng to Cơ Động Áo Đặc Mạn không.

Tái La bày tỏ hỏa lực của chiến cơ Uy Thác quá yếu, không thể gây ra sự phá hoại mang tính quyết định đối với pháo đài như Kim Cổ Kiều.

Đỗ Lan bày tỏ như vậy thì mất đi ý nghĩa: Chúng ta phải cho Khoa Đặc Đội cơ hội thể hiện, không thể độc chiếm ngôi đầu.

Tái La nhất thời lại không hiểu được logic trong đó.

Lúc này áo giáp Tái Văn đã được trang bị hệ thống vũ khí mới, cưỡi mô tô chuẩn bị phá hủy pháo đài.

Vì không thể phá hủy từ xa, thì xông thẳng vào bên trong pháo đài, dù sao cũng có thể làm được.

Gia Tinh Đạn nén một hơi, bởi vì hắn phát hiện thi thể em trai bị người ngoài hành tinh khống chế, khiến em trai chết rồi cũng không được yên.

Ngay vừa rồi hắn đã giết kẻ địch, để em trai an nghỉ, nhưng ngọn lửa giận trong lòng lại vẫn chưa nguôi.

Cái Hắc Ám Chi Tinh này, hết lời nói rằng loài người không có tư cách sống trên Địa Cầu, vậy thì những hành vi của chúng có tư cách gì.

Kẻ mạnh hiếp kẻ yếu, sỉ nhục người chết, lẽ nào kẻ mạnh có thể muốn làm gì thì làm sao.

Khó chịu quá, thật sự khó chịu.

Vì vậy Gia Tinh Đạn không màng cơ thể mệt mỏi, một lần nữa lắp thêm vũ khí.

Vũ khí này sẽ đẩy hắn di chuyển với tốc độ cao, phải tập trung chú ý mới có thể thao túng, chỉ cần hơi mất tập trung, có thể sẽ mất kiểm soát mà đâm chết.

Nhưng bộ vũ khí này uy lực rất mạnh, chỉ cần có thể tiến vào bên trong Kim Cổ Kiều, một combo là có thể tiêu diệt Kim Cổ Kiều.

A.

Gia Tinh Đạn phát động tấn công, nhưng lại giống như trút giận, bởi vì hắn thật sự không hiểu tại sao vũ trụ lại suy đồi đến mức này.

Người yêu cuộc sống không được báo đáp tốt, kẻ mạnh hiếp kẻ yếu lại có thể vênh váo.

Các ngươi, những người ngoài hành tinh, đều đáng chết.

Gia Tinh Đạn gầm lên giận dữ.

Các ngươi mới đáng chết.

Người Bội Đan Tinh Nhân không đồng ý với quan điểm của đối phương.

Người Bội Đan Tinh Nhân đang canh giữ pháo đài nghe thấy tiếng gầm của Gia Tinh Đạn, cảm nhận được ngọn lửa giận của đối phương, nhưng hắn có lời muốn nói: Các ngươi, những kẻ yếu đuối, tại sao không ngoan ngoãn nghe lời kẻ mạnh.

Rõ ràng chỉ là những con trùng đáp lại tiếng của kẻ mạnh, rõ ràng không có năng lực gì, lại hưởng thụ nhiều tài nguyên đến vậy, điều này là sai.

Vũ trụ này, tài nguyên thuộc về kẻ mạnh.

Đỗ Lan nghe xong bày tỏ lời này không đúng rồi, trời đất bất nhân, trời đất sẽ không thiên vị kẻ mạnh.

Kẻ mạnh cũng sẽ gặp rủi ro, cũng sẽ bị kẻ yếu thừa cơ mà xâm nhập.

Mạnh và yếu chỉ là tạm thời, không phải vĩnh hằng.

Nếu mạnh yếu vĩnh viễn không thay đổi, thì vũ trụ lại thái bình hơn rất nhiều, người An Bồi Lạp sẽ vĩnh viễn là Đế vương vũ trụ.

Nhưng sự thật là trời đất bất nhân, kẻ mạnh mà lơi lỏng, thì sẽ bị kẻ yếu hạ gục.

Vì vậy, muốn kẻ yếu nghe lời, chỉ có sức mạnh không đủ, còn phải có đức hạnh.

Đơn giản mà nói, chính là kẻ mạnh phải thiết lập mối quan hệ phân phối, khiến kẻ yếu tạo nên sự cân bằng.

Kẻ mạnh cũng không phải vô địch, vì vậy kẻ yếu căn bản không cần thiết phải nghe lời họ.

Gia Tinh Đạn chắc chắn sẽ không nghe lời, lao về phía Kim Cổ Kiều với đòn xung kích quyết tử.

Cha mẹ chết, em trai chết, khiến ngọn lửa giận trong lòng hắn bùng cháy dữ dội, sẽ nuốt chửng mọi kẻ địch.

Bay lên nào, trước hết là mô tô tăng tốc, sau đó hộp vũ trang ở eo tăng tốc giai đoạn hai, áo giáp Tái Văn bay vút lên không trung.

Gia Tinh Đạn chịu đựng gia tốc trọng lực cực lớn, nhưng hắn nghiến chặt răng, vì gia đình, vì chính mình, khoảnh khắc này hắn chính là sự báo thù.

Ngu xuẩn làm sao, loài người tại sao phải phản kháng.

Trong mắt người Bội Đan Tinh Nhân, hành vi của loài người là vô ích.

Loài người lạc hậu thì nên nằm yên chờ bị tiêu diệt, không có lý do gì để phản kháng.

Đương nhiên là vì loài người không cam tâm làm kẻ yếu, không cam tâm bị thu hoạch.

Bây giờ đâu phải không có cơ hội phản kháng, đã có cơ hội thì phải thay đổi trời đất.

Đối mặt với sự phản kích của Gia Tinh Đạn, người ngoài hành tinh không thể lý giải.

Ngươi lại dùng tiêu chuẩn gì để phán đoán người Địa Cầu.

Chẳng qua là tự đặt ra một bộ tiêu chuẩn cho mình, sau đó loại trừ người Địa Cầu ra ngoài, coi người Địa Cầu là mục tiêu để chuyển giao rủi ro mà thôi.

Gia Tinh Đạn bày tỏ mình không phải người Địa Cầu, mình cũng là người ngoài hành tinh, nên mình không đồng tình với tiêu chuẩn của đối phương.

Nếu ngươi thật sự sẵn lòng cạnh tranh công bằng với người Địa Cầu, chỉ cần Địa Cầu đuổi kịp các ngươi, các ngươi cũng chẳng có ưu thế gì.

Giống như một người lớn hai mươi tuổi, lại đi so sức mạnh với một đứa trẻ vừa sinh ra, còn khăng khăng nói đứa trẻ quá yếu.

Căn bản không ở cùng một tiêu chuẩn, so sánh cũng không phải là nội dung công bằng.

Vậy thì tại sao chúng ta phải để tâm.

Người Bội Đan Tinh Nhân quả thật không tiện phản bác, bởi vì hắn vừa là trọng tài, vừa là đấu sĩ, hắn đặt ra quy tắc có lợi cho mình, sau đó thi đấu với người Địa Cầu, người Địa Cầu tự nhiên là đủ mọi loại ngu xuẩn.

Người Địa Cầu trước mắt này quả thực đã nhìn thấu trò hề của người ngoài hành tinh rồi, nhưng thì sao chứ.

A a, người Địa Cầu chính là ngu xuẩn, lời của kẻ ngu xuẩn không nghe cũng chẳng sao.

Không nghe không nghe, vương bát niệm kinh, người Bội Đan Tinh Nhân bày tỏ mình sẽ không hạ thấp tiêu chuẩn để tranh luận với người Địa Cầu.

Xin lỗi, tôi không phải người Địa Cầu.

Gia Tinh Đạn nhảy đến trước mặt người ngoài hành tinh, kích hoạt hộp vũ khí.

Trong khoảnh khắc, tên lửa bay đầy trời, vô số hỏa quang đánh vào Kim Cổ Kiều, bao trùm cả người Bội Đan Tinh Nhân.

Rầm rầm.

Vẫn chưa kết thúc, Gia Tinh Đạn lại biến hộp vũ khí thành lưỡi dao năng lượng dài bốn mươi mét, điên cuồng chém Kim Cổ Kiều, điên cuồng xuất chiêu.

Pháo đài khổng lồ đổ sập trong vụ nổ, bị cắt thành mảnh vụn.

Tuy nhiên, người Bội Đan Tinh Nhân vẫn còn sống, bởi vì áo giáp Kiệt Đốn mà hắn mặc có lá chắn bảo vệ vô cùng mạnh mẽ, ngay cả khi bị cuốn vào vụ nổ cũng không sao.

Hắn lồm cồm bò dậy từ đống phế tích hoang tàn, phát hiện mình đã bị bao vây.

Các ngươi thật sự cho rằng mình đã thắng sao.

Ta chỉ là một phần nhỏ trong kế hoạch vĩ đại, Địa Cầu không thể tiếp tục nằm trong tay loài người.

Người Bội Đan Tinh Nhân tiếp tục phát biểu, không hổ là thủ lĩnh của tổ chức cực đoan, niềm tin kiên định bất di bất dịch, hắn tin rằng loài người kém cỏi hơn người ngoài hành tinh, tin rằng loài người nên bị đào thải.

Chỉ cần có những Áo Đặc Mạn như chúng ta, âm mưu của các ngươi sẽ không bao giờ đạt được.

Tiến Thứ Lang nói.

Áo Đặc Mạn.

Các ngươi cũng tính là Áo Đặc Mạn sao.

Hơn nữa, từ bao giờ Áo Đặc Mạn lại trở thành biểu tượng bảo vệ kẻ yếu.

Trong vũ trụ, các nền văn minh bị Áo Đặc Mạn tiêu diệt không kể xiết, ví dụ như người Ba Nhĩ Thản Tinh Nhân.

Họ chỉ muốn di dân Địa Cầu, nhưng hai tỷ dân bị Áo Đặc Mạn dùng tia Spacium tiêu diệt.

Họ có lỗi gì.

Chương 2742

Họ chỉ muốn sống sót, sau khi hành tinh của mình bị hủy diệt, họ chỉ muốn tìm một ngôi nhà mới mà thôi, nhưng Áo Đặc lại tiêu diệt họ.

Người Bội Đan Tinh Nhân kích động nói, cứ như thể hắn chính là người Ba Nhĩ Thản Tinh Nhân vậy: Bây giờ các ngươi còn sùng bái Áo Đặc Mạn, nhưng sẽ có một ngày các ngươi cũng đứng về phía đối lập với Áo Đặc Mạn.

Không có bất kỳ nền văn minh nào có thể trở thành Áo Đặc Mạn, chỉ có Áo Đặc Mạn của Quang Chi Quốc mới là Áo Đặc Mạn.

Các ngươi muốn trở thành Áo Đặc Mạn sao.

Có được sự cho phép của Quang Chi Quốc không.

Người Bội Đan Tinh Nhân châm chọc nói.

Tảo Điền biết chuyện Ba Nhĩ Thản Tinh Nhân, hồi đó người Ba Nhĩ Thản Tinh Nhân xâm lược Địa Cầu, là Áo Đặc Mạn đã bảo vệ Địa Cầu.

Áo Đặc Mạn đã bảo vệ loài người, nếu không thì kẻ bị tiêu diệt chính là loài người rồi.

Chúng ta, những người được bảo vệ, không có tư cách nói gì về Áo Đặc Mạn, bởi vì ngay cả khi đổi lại là loài người, chỉ cần có cơ hội tiêu diệt kẻ thù, cũng sẽ tuyệt đối không nương tay, loài người cũng muốn sống sót.

Ha ha, loài người, đây chính là giới hạn của các ngươi.

Nói cứ như thể người ngoài hành tinh có thể đại nghĩa lẫm liệt hiến dâng mạng sống của mình vậy.

Tất cả sinh mệnh đều giống nhau, đều muốn sinh tồn, vì vậy mới có khả năng hợp tác.

Đây là giới hạn của ngươi.

Tảo Điền đáp trả, sau đó tạo ra động tác tia Spacium.

Tiến Thứ Lang cũng không chút do dự lựa chọn chiến tranh, hắn đã quyết định trở thành Áo Đặc Mạn, phải khắc phục mọi khó khăn.

Làm bất kỳ việc gì cũng không chỉ có lợi mà không có hại, trở thành Áo Đặc Mạn cũng vậy.

Vì vậy, khi làm việc, chỉ cần chọn có hay không.

Nếu chọn có, thì phải gánh chịu rủi ro và trách nhiệm.

Người Bội Đan Tinh Nhân một lần nữa mở lá chắn bảo vệ, ngay cả tia Spacium hắn cũng có thể chống đỡ: Đến đây.

Áo giáp Tá Phỉ và áo giáp Sơ Đại đồng thời phóng tia sáng, tuy nhiên bị lá chắn của áo giáp Kiệt Đốn chặn lại.

Người Bội Đan Tinh Nhân đắc ý nói: Chỉ vậy thôi sao.

Chỉ thế này thì không giết được ta đâu.

Kẻ chết cuối cùng sẽ là các ngươi.

Phía sau lá chắn, người Bội Đan Tinh Nhân bắt đầu biến to, nhưng chỉ biến thành cao mười mấy mét, chứ không phải chiều cao tiêu chuẩn của quái thú.

Ha, để các ngươi chứng kiến sức mạnh thật sự của ta, khi tia sáng dừng lại, chính là lúc các ngươi chết.

Sức mạnh tăng lên gấp mấy chục lần, Hắc Ám Chi Tinh sẽ tiêu diệt kẻ địch.

Năng lượng của hai bộ áo giáp sắp cạn, nhưng vẫn không thể phá vỡ lá chắn.

Hai cha con đều nghiến răng kiên trì.

Đừng bỏ cuộc.

Ngay lúc này Bách Mộ Lạp cũng đến, hắn cũng sử dụng tia Spacium.

Ba tia sáng cùng lúc bắn ra, tạo áp lực cực lớn lên lá chắn.

Bách Mộ Lạp.

Mọi người hiện tại đã biết Bách Mộ Lạp không phải kẻ xấu rồi, nhưng vẫn còn nghi hoặc về thân phận của hắn.

Chỉ có Tảo Điền lờ mờ đoán được Bách Mộ Lạp thực ra chính là Áo Đặc Mạn, và việc đối phương chiến đấu với mình cũng chỉ là để mình rời khỏi chiến trường mà thôi.

Tảo Điền biết Bách Mộ Lạp làm vậy là vì lợi ích của mình, vì lợi ích của loài người, chính là để nhắc nhở loài người về kẻ thù mạnh mẽ và tàn bạo, cũng là để nói với mình rằng người già thì nên nghỉ hưu, đừng khoe khoang năng lực nữa.

Nhưng Tảo Điền cũng không có cách nào khác, trong thời buổi loạn lạc, không thể không chiến đấu.

Bây giờ hãy để hắn và Áo Đặc Mạn một lần nữa kề vai chiến đấu đi.

Vù, ba tia sáng cuối cùng cũng đã phá vỡ lá chắn bảo vệ.

Người Bội Đan Tinh Nhân biết là xong đời rồi, nhưng hắn vẫn cứng miệng nói: Chiến thắng cuối cùng sẽ thuộc về chúng ta, Áo Đặc Mạn là biểu tượng của cái ác, không thể thắng lợi.

Oanh.

Người ngoài hành tinh nổ tung.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, trên màn hình TV xuất hiện bóng dáng nghị viên Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, hắn muốn nói cho loài người sự thật: Quý vị Địa Cầu, chào mọi người.

Các bạn không biết tôi, vậy xin cho phép tôi tự giới thiệu, tôi là nghị viên Tinh Đoàn Bình Nghị Hội.

Tôi lấy làm tiếc về hành vi cực đoan của người Bội Đan Tinh Nhân, nhưng xin mọi người hãy tha thứ cho hắn, bởi vì thời gian của vũ trụ không còn nhiều.

Tiếp theo tôi sẽ công bố sự thật khủng khiếp cho người Địa Cầu.

Do sai lầm của Áo Đặc Mạn, không chỉ dẫn đến sự diệt vong của Quang Chi Quốc, đồng thời còn dẫn đến hậu quả nghiêm trọng, đó chính là vũ trụ co lại.

Rất nhiều người ngoài hành tinh đã mất đi quê hương, vì vậy mới sống ở khu phố người ngoài hành tinh, vì vậy mới đến Địa Cầu.

Đây chính là sự thật sao.

Người Địa Cầu bày tỏ có lầm không vậy, lẽ nào Áo Đặc Mạn thật sự là phản diện.

Tiến Thứ Lang lại bị đả kích.

Khó khăn lắm mới tìm được mục tiêu trở thành Áo Đặc Mạn, lại phát hiện Áo Đặc Mạn hóa ra là kẻ xấu.

Lý tưởng của mình là trở thành kẻ xấu sao.

Muốn tìm một lý do để chiến đấu sao mà khó đến vậy.

Không ngờ Áo Đặc Mạn không chỉ giết người vô tội, lại còn phá hủy vũ trụ.

Vậy thì quá tội ác tày trời.

Đây là Áo Đặc Mạn mà loài người sùng bái sao.

Đây là mục tiêu mà mình nỗ lực sao.

Tiến Thứ Lang lại một lần nữa rơi vào bế tắc.

Áo Đặc Mạn chính là ác.

Trong chốc lát, toàn bộ người Địa Cầu đều biết điều này.

Tái La nghe xong suýt chút nữa biến thân thành hình thái Quang Huy Tái La Cứu Cực để tiêu diệt Tinh Đoàn Bình Nghị Hội.

May mắn là hắn đã nhịn được, dù sao Áo Đặc Mạn không phải đồ tể, sẽ không vì Tinh Đoàn Bình Nghị Hội nói vài câu xấu mà tiêu diệt họ.

Áo Đặc Mạn là kẻ xấu sao.

Trận chiến đã kết thúc, nhưng trái tim toàn thể loài người lại chìm xuống đáy vực, bởi vì hình tượng Áo Đặc Mạn mà họ luôn sùng bái đã sụp đổ hoàn toàn, từ anh hùng trừ gian diệt ác biến thành kẻ chủ mưu hủy diệt vũ trụ.

Một sự chuyển biến 180 độ, mọi người đều không thể chấp nhận.

Sự thật được công bố, Áo Đặc Mạn là kẻ xấu.

Tinh Đoàn Bình Nghị Hội đã chờ đợi hàng chục năm để công bố điều này, có thể nói là đã nằm gai nếm mật.

Tiếp theo là xem loài người nội chiến, xem mâu thuẫn giữa loài người và người ngoài hành tinh leo thang.

Sau một trận đại chiến, sự kiên nhẫn của loài người đối với người ngoài hành tinh đã đến giới hạn.

Một bộ phận người cho rằng, dù Áo Đặc Mạn là xấu thì sao.

Chẳng lẽ những người ngoài hành tinh này có thể đến Địa Cầu quấy phá sao.

Hai việc này có mối quan hệ logic gì không.

Người ngoài hành tinh thì lại cho rằng phàm là những nền văn minh sùng bái Áo Đặc Mạn tà ác thì đều đáng chết, đều nên bị tiêu diệt.

Chương 2743

Chẳng lẽ không phải nên xem hành vi sao.

Sùng bái Áo Đặc Mạn mà lại không hề làm hại người ngoài hành tinh khác, tại sao loài người lại trở thành kẻ xấu.

Đây là luận tâm không luận tích à, muốn thêm tội thì sợ gì không có cớ.

Loài người cũng không ngốc, biết sùng bái Áo Đặc Mạn chẳng qua chỉ là cái cớ, mục đích thực sự của người ngoài hành tinh vẫn là xâm lược Địa Cầu.

Càng lúc càng nhiều người ngoài hành tinh từ khu phố người ngoài hành tinh tràn vào thành phố, giữa loài người và người ngoài hành tinh thỉnh thoảng lại bùng phát xung đột vũ trang, thậm chí xuất hiện các hoạt động bạo lực treo cổ người ngoài hành tinh.

Trừ việc chưa tuyên bố chiến tranh, hai bên đã giao tranh trực diện rồi.

Chính phủ Địa Cầu thiếu sự quản thúc đối với hành vi dân gian, có thể nói là hoàn toàn không quản được, mặc cho bạo lực không ngừng leo thang.

Lúc này Tiến Thứ Lang vẫn còn đang rối bời, dù sao Áo Đặc Mạn là mục tiêu mà cậu ta khó khăn lắm mới lựa chọn, trở thành anh hùng bảo vệ kẻ yếu như Áo Đặc Mạn là lý do để cậu ta chiến đấu.

Nhưng Áo Đặc Mạn lại trở thành danh từ đồng nghĩa với tà ác, cậu ta không biết phải làm sao.

Hiện tại cậu ta có chút hiểu vì sao cha mình lại nói Áo Đặc Mạn là một lời nguyền rồi, có lẽ Áo Đặc Mạn thật sự không nên tồn tại trong

vũ trụ.

Rối rắm quá, phiền não quá, Tiến Thứ Lang cảm thấy cả người không ổn, lại không biết phải chiến đấu vì điều gì nữa.

Lúc này, nên nghiên cứu xem tại sao hình tượng Áo Đặc Mạn lại phân hóa hai cực, tại sao Áo Đặc Mạn lại khiến những người ngoài hành tinh khác nhau có thái độ khác nhau.

Phải xem xét căn cứ hành vi của Áo Đặc Mạn.

Áo Đặc Mạn rốt cuộc là bảo vệ một nền văn minh nào đó và phá hủy một nền văn minh nào đó dựa trên sở thích của mình, hay dựa vào một quy luật khách quan nào đó để quyết định.

Quy luật khách quan này là bẩm sinh hay hậu thiên.

Đỗ Lan nói chuyện trên truyền hình rất khách quan, cho rằng không nên quá kích động trước những lời nói của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội: Lập trường của loài người chưa chắc đã là lập trường của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội.

Ý của anh là Áo Đặc Mạn khiến vũ trụ co lại cũng không cần phải chịu tiếng xấu sao.

Người dẫn chương trình rất kích động, rõ ràng là anh ta phản đối Áo Đặc Mạn.

Cái này phải do kết quả quan sát của các nhà khoa học mà phán đoán, Đỗ Lan nói.

Tinh Đoàn Bình Nghị Hội có nhiều nhà khoa học như vậy, có nhiều kỹ thuật tiên tiến như vậy, chẳng lẽ anh muốn nói họ quan sát không chính xác sao.

Người dẫn chương trình châm biếm đáp lại.

Đỗ Lan nói: Tôi chưa hề thấy có nhiều công nghệ, những gì Tinh

Đoàn Bình Nghị Hội đã làm không thể hiện kỹ thuật tiên tiến, họ cũng không công bố bất kỳ số liệu nào, chỉ là nói miệng mà thôi, vẫn cần nhiều bằng chứng hơn.

Anh chẳng lẽ đang chất vấn Tinh Đoàn Bình Nghị Hội sao.

Người dẫn chương trình càng lúc càng kích động, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể ném micro vào mặt Đỗ Lan.

Tại sao không thể chất vấn, tôi là luật sư, đã xử lý rất nhiều xung đột giữa người Địa Cầu và người ngoài hành tinh, rất nhiều vụ đều do Tinh Đoàn Bình Nghị Hội xét xử, rút ra một điểm là bất kể là Tinh Đoàn Bình Nghị Hội hay Địa Cầu, loài người và người ngoài hành tinh đều chỉ lo lợi ích của bản thân, vậy vì lợi ích của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, họ hoàn toàn có thể lừa dối loài người, tìm kiếm cớ để xâm lược Địa Cầu.

Đừng nghĩ người ngoài hành tinh quá tốt, đương nhiên cũng không cần nghĩ người Địa Cầu quá tốt, ai cũng như ai thôi.

Đỗ Lan cho biết kinh nghiệm mách bảo hắn mọi thứ đều là âm mưu.

Người dẫn chương trình hiển nhiên không chấp nhận: Áo Đặc Mạn đã hủy diệt hai mươi ức Ba Nhĩ Thản Tinh Nhân, đây là sự thật không thể chối cãi.

Bất kể Ba Nhĩ Thản Tinh Nhân đã phạm lỗi gì, nhưng trong đó chắc chắn cũng có những người vô tội.

Đó lại quay về vấn đề ban đầu của chúng ta rồi, Áo Đặc Mạn rốt cuộc là chiến đấu dựa trên tiêu chuẩn nào, tại sao hắn lại hủy diệt Ba Nhĩ Thản Tinh Nhân mà không hủy diệt loài người.

Đỗ Lan nói: Vấn đề này đáng để chúng ta suy nghĩ, theo cá nhân tôi, Áo Đặc Mạn chiến đấu dựa trên phương thức xử lý rủi ro, nền văn minh nào chuyển giao rủi ro ra bên ngoài thì là kẻ địch, nền văn minh nào tự gánh chịu rủi ro thì là bạn bè.

Áo Đặc Mạn cũng từng nói Địa Cầu do người Địa Cầu bảo vệ, thực ra chính là nói rủi ro của Địa Cầu do người Địa Cầu gánh chịu.

Ba Nhĩ Thản Tinh Nhân rất đáng thương, nhưng họ lại chuyển giao mâu thuẫn cho loài người, việc bị tiêu diệt cũng rất bình thường.

Thật vô nhân tính, đó là hai mươi ức sinh mạng, anh chỉ một câu nhẹ tênh chuyển giao rủi ro mà cho rằng họ đáng bị tiêu diệt, có thể tẩy trắng cho Áo Đặc Mạn sao.

Áo Đặc Mạn đã lợi hại như vậy, thậm chí còn được coi là sứ giả của thần, vậy hắn nên có phương pháp xử lý tốt hơn chứ.

Người dẫn chương trình đã mắt lệ lưng tròng, đồng cảm với Ba Nhĩ Thản Tinh Nhân: Áo Đặc Mạn hoàn toàn có thể tìm một hành tinh tốt hơn để an trí họ, chứ không phải tiêu diệt toàn bộ.

Vì vậy, dù anh có nói gì cũng không thể tẩy trắng cho họ.

Đây quả thực là điểm đen của Áo Đặc Mạn, dù nói gì đi nữa, phương thức xử lý của Áo Đặc Mạn quả thật có phần đơn giản và thô bạo.

Nhưng Áo Đặc Mạn vốn dĩ sẽ không giúp người ngoài giải quyết rủi ro phát triển, vì vậy việc tiêu diệt một nền văn minh chuyển giao rủi ro ra bên ngoài đối với họ là chuyện thường ngày.

Áo Đặc Mạn không cần bất kỳ sự thấu hiểu nào, đối với những hành vi sai trái thì nên ra đòn mạnh.

Đỗ Lan chưa bao giờ ủng hộ loại hành vi ngăn cản người khác chuyển giao rủi ro nhưng lại không giúp họ giải quyết rủi ro của Áo Đặc Mạn.

Bởi vì người ngoài hành tinh chỉ cần không tìm được cách giải quyết thì vẫn phải chuyển giao ra bên ngoài, cuối cùng sẽ là một vòng tuần hoàn ác tính.

Nếu Ba Nhĩ Thản nói Địa Cầu là nơi ở tốt nhất, tiêu diệt loài người mới có thể sống tốt hơn, vậy có phải Áo Đặc Mạn sẽ phải giúp Ba Nhĩ Thản Tinh Nhân tiêu diệt loài người không.

Ngươi nên may mắn vì loài người chưa chuyển giao mâu thuẫn ra bên ngoài, nên may mắn vì Áo Đặc Mạn vẫn đứng về phía loài người.

Nếu không, loài người cũng sẽ phải đối mặt với sự diệt vong, một chiêu sai là thua cả ván.

Áo Đặc Mạn chính là đao phủ.

Người dẫn chương trình giận dữ nói: Ai đã trao cho họ quyền quyết định một nền văn minh nên phát triển thế nào, ai đã trao cho họ tư cách phán xét nền văn minh nào có thể tồn tại, nền văn minh nào có thể bị hủy diệt.

Địa Cầu căn bản không cần Áo Đặc Mạn bảo vệ.

Đỗ Lan tỏ vẻ có khí phách, tán thưởng người dẫn chương trình này.

Hắn đã nhìn ra rồi, một đám người Địa Cầu nóng lòng muốn bị Tinh Đoàn Bình Nghị Hội xâm lược, dù sao họ cũng tự cho mình là ngư ông đắc lợi, cho dù người ngoài hành tinh có xâm lược, họ vẫn là người trên người, có lẽ còn có thể nhận được sự hỗ trợ khoa học kỹ thuật của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội.

Vì vậy, bây giờ nhất định phải phê phán Áo Đặc Mạn, để chứng minh mình đã phản bội, mình đứng về phía Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, là người của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội.

Họ không đứng trên góc độ của loài người và Địa Cầu để suy nghĩ, mà đứng trên góc độ lợi ích của bản thân, vậy thì dựa vào Tinh Đoàn Bình Nghị Hội dường như là lựa chọn tốt nhất.

Bởi vì đứng trên góc độ của loài người và Địa Cầu, họ cần phải phấn đấu gian khổ, phải mạo hiểm đối mặt với khoa học kỹ thuật của người ngoài hành tinh.

Điều này không đáng, Địa Cầu không thể thắng được, dựa vào người ngoài hành tinh mới là lựa chọn tốt nhất, không những có thể giữ vững địa vị, thậm chí còn có thể tiến xa hơn.

Làm sao để người ngoài hành tinh tin vào thành ý của mình.

Đương nhiên là phê phán Áo Đặc Mạn, tiếp theo là phải phân rõ ranh giới với loài người, chắc chắn sẽ có người đứng ra nói loài người quá yếu kém, mình không thèm chung hàng ngũ với loài người.

Một khi hai nền văn minh đối đầu, lập tức sẽ có kẻ phản bội xuất hiện, bây giờ chắc chắn cũng vậy, một bộ phận người Địa Cầu sẽ lập tức đứng về phía kẻ mạnh, chứ không phải kề vai chiến đấu với đồng bào yếu kém của mình.

Xung đột đã rõ ràng, đã đến lúc phải chọn phe, Đỗ Lan nhận ra người dẫn chương trình này đã chọn phe, tiếp theo sẽ có nhiều loài người hơn nữa phản bội.

Dù sao từ phân tích sức mạnh, người ngoài hành tinh về khoa học kỹ thuật là nghiền ép loài người.

Chỉ là không biết người ngoài hành tinh có sẵn lòng chấp nhận những kẻ phản bội loài người này không.

Trong một chương trình trò chuyện, Đỗ Lan nhận thấy người dẫn chương trình đã đặt sẵn lập trường, dù truyền thông có lập trường định sẵn cũng không sao, nhưng đối phương lại quá kích động, hoàn toàn nóng lòng muốn phân rõ ranh giới với Áo Đặc Mạn, muốn phân rõ ranh giới với những người loài người ủng hộ Áo Đặc Mạn.

Đỗ Lan tuy lý trí khách quan, nhưng người dẫn chương trình không cần, cũng không chấp nhận, dù sao anh ta đã sớm xác định Áo Đặc Mạn là một nền văn minh tà ác.

Vì vậy, Đỗ Lan nói gì, người dẫn chương trình cũng một mực khẳng định Áo Đặc Mạn là bóng tối.

Đỗ Lan cũng không nói gì nữa, trực tiếp rút lui, người dẫn chương trình đắc ý, như thể mình đã thắng.

Từ góc độ cá nhân của anh ta, anh ta đã thắng, vì anh ta đứng ở mặt đối lập với Áo Đặc Mạn, quyết định ngả về phía Tinh Đoàn Bình Nghị Hội.

Nhưng về lâu dài, Áo Đặc Mạn tốt hay xấu vẫn sẽ duy trì sự phân hóa hai cực, sẽ không vì sự kiên định của người dẫn chương trình mà thực sự biến Áo Đặc Mạn thành kẻ xấu.

Cũng giống như âm dương, cũng giống như sự thống nhất đối lập của mâu thuẫn, hành vi của Áo Đặc Mạn đã dẫn đến hai luồng bình luận, trước đây như vậy, bây giờ như vậy, và tương lai cũng sẽ như vậy, sẽ không biến mất vì lập trường của người dẫn chương trình.

Tái La rất tức giận, nhưng hắn biết rằng thay vì tức giận, chi bằng đánh bại Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, triệt để phá vỡ âm mưu của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội.

Đánh giá về Áo Đặc Mạn hãy giao cho vũ trụ, giao cho thời gian, giao cho lịch sử, không đến lượt bọn họ.

Tái La cho biết phải nhìn xa hơn một chút, không thể học người dẫn chương trình chỉ nhìn vào lợi ích trước mắt.

Người dẫn chương trình không quan tâm, có lợi ích trước mắt là đủ rồi, bởi vì không nắm bắt lợi ích trước mắt, tình cảnh của Địa Cầu tiếp theo sẽ rất nguy hiểm, mức sống chung của loài người đều sẽ giảm xuống.

Anh ta không muốn giảm xuống, vậy thì việc từ bỏ Địa Cầu là tất yếu, dù có rủi ro.

Trong mắt kẻ phản bội, Tinh Đoàn Bình Nghị Hội là rồng ngồi trên mặt, làm sao mà thua được.

Dân số, người ngoài hành tinh không thiếu.

Khoa học kỹ thuật, người ngoài hành tinh dẫn đầu.

Cứ nói người ngoài hành tinh đánh người Địa Cầu, làm sao mà thua được.

Dù nhìn thế nào đi nữa, bây giờ phản bội tuyệt đối là thời cơ tốt nhất.

Vì vậy, phe đầu hàng đại diện bởi người dẫn chương trình, điên cuồng công kích Áo Đặc Mạn, truyền bá hận thù, sau đó tích cực liên hệ với người ngoài hành tinh.

Người ngoài hành tinh đối mặt với các hành vi khác nhau của loài người cũng đưa ra phản ứng, bắt đầu vũ trang, tuyên bố đây là để tự vệ, là do người Địa Cầu có lỗi trước.

Đối với những người Địa Cầu đầu hàng, người ngoài hành tinh cũng có hai thái độ, một bộ phận cho rằng nên lôi kéo, một bộ phận khác cho rằng không thể chấp nhận.

Chương 2744

Nhưng ngay cả phe người ngoài hành tinh muốn lôi kéo cũng cho rằng những người loài người đầu hàng không kiên quyết thì nên bị giết.

Vậy làm thế nào để chứng minh mình là phe đầu hàng kiên định.

Cầm vũ khí đi giết đồng bào, đó chính là đầu danh trạng.

Cuối cùng vẫn là vấn đề lợi ích, vấn đề lập trường, chứ không phải vấn đề chân lý.

Cuối cùng mọi người theo đuổi vẫn là thắng thua, chứ không phải đúng sai.

A Đạt Đức cũng rất cảm khái, nếu chân lý không thể mang lại lợi ích, cũng sẽ bị người ta vứt bỏ, sinh mệnh quả thực là đáng buồn cười.

Tôi khuyên các bạn nên đọc Mâu Thuẫn Luận, học tập sự thống nhất đối lập của mâu thuẫn, đúng sai và thắng thua vốn dĩ cũng là âm và dương, vốn dĩ là cùng tồn tại, không cần cảm thấy theo đuổi thắng thua có gì sai.

Vấn đề là những kẻ phản bội loài người có thực sự đang tìm kiếm chiến thắng không.

Họ ký thác khả năng chiến thắng của mình vào người ngoài hành tinh, là hy vọng người ngoài hành tinh thắng, sau đó mình đứng về phía thắng, đó căn bản không phải là thắng, chỉ là đơn thuần chọn phe mà thôi, chọn sai phe thì thê thảm lắm.

Đỗ Lan cho biết muốn thắng không sai, nhưng chỉ muốn mình đứng trong đội thắng thì sai rồi.

Có lý, những kẻ phản bội này không dựa vào thực lực của mình.

Không có thực lực, chỉ là dựa dẫm, vậy là giao vận mệnh của mình cho người khác.

A Đạt Đức nói: Không muốn cùng đồng bào phát triển thực lực, chỉ muốn bảo vệ lợi ích của mình, cuối cùng sẽ bị người ngoài hành tinh thanh lý.

Bởi vì lợi ích của người ngoài hành tinh cũng không phải từ trên trời rơi xuống, dựa vào đâu mà chia cho họ.

Người ngoài hành tinh cũng không ngốc, vì vậy những kẻ phản bội Địa Cầu này được sắp xếp ra tiền tuyến, phải thông qua việc giết đồng bào để nộp đầu danh trạng.

Thà ăn đất ngoài hành tinh, không uống canh ở Địa Cầu.

Kiên trì là thắng lợi, đánh bại Địa Cầu, chúng ta chính là người chiến thắng.

Kêu gọi khẩu hiệu, những kẻ phản bội còn độc ác hơn cả người ngoài hành tinh.

Xung đột vũ trang không ngừng leo thang, đã đạt đến quy mô đáng kể.

Đồng thời, các tổ chức vũ trang bí mật do Tinh Đoàn Bình Nghị Hội thả ra cũng quấy phá khắp nơi trên thế giới, các loại quái thú khổng lồ cũng bắt đầu hoạt động.

Khoa Đặc Đội cần thêm chiến binh, lúc này Tinh Đoàn Bình Nghị Hội đã gửi đến họ Lôi Âu Huynh Đệ.

Lôi Âu Huynh Đệ là một cặp lính đánh thuê người ngoài hành tinh, là những người sống sót cuối cùng của chủng tộc họ, công việc của họ là truy lùng những kẻ phản bội Tinh Đoàn Bình Nghị Hội.

Người Địa Cầu có kẻ phản bội, trong Tinh Đoàn Bình Nghị Hội cũng có kẻ phản bội.

Dù sao Tinh Đoàn Bình Nghị Hội là một tập hợp các chủng tộc người ngoài hành tinh, không thể tất cả đều đoàn kết một lòng, ví dụ như A Đạt Đức chính là kẻ phản bội.

Trong Tinh Đoàn Bình Nghị Hội cũng có rất nhiều người giữ ý kiến khác nhau, đấu tranh đảng phái, bất kỳ thế lực nào cũng có.

Tức là ngươi nói thế này, ta lại cố tình nói thế kia, tranh giành quyền phát ngôn, tranh giành quyền quản lý.

Tinh Đoàn Bình Nghị Hội là một tổ chức được tạo thành từ nhiều chủng tộc người ngoài hành tinh, cuộc đấu tranh bên trong lại càng muôn màu muôn vẻ.

Mượn tay người Địa Cầu tấn công đảng cầm quyền của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội là một phương pháp rất tốt.

Chỉ cần kẻ nắm quyền không thắng được, thì thế lực tại dã sẽ có cơ hội lên đài.

Lôi Âu Huynh Đệ tuy phải đi truy sát kẻ phản bội, nhưng rất nhanh cũng phản bội lại, bởi vì họ cũng không thích Tinh Đoàn Bình Nghị Hội.

Họ đứng về phía Áo Đặc Mạn, cùng nhau đối chiến với quái thú.

Hành tinh của họ cũng bị quái thú xâm lược mà hủy diệt, vì vậy không đành lòng nhìn người Địa Cầu cũng sụp đổ.

Trong thời kỳ này, ở sa mạc cũng có thêm nhiều người ngoài hành tinh di cư, những người ngoài hành tinh này chỉ muốn sống yên ổn, không muốn tham gia vào cuộc chiến tranh thảm khốc, vì Đỗ Lan ở đây rất an ổn, nên họ đã chọn di cư đến.

Thay vì ngày nào cũng gặp ác mộng, chi bằng đến sa mạc này khai hoang.

Những người ngoài hành tinh di cư này đều thông qua thủ tục bình thường, di cư hợp pháp, nhưng lợi ích không được Địa Cầu bảo vệ, hiện tại các tổ chức cực đoan ở Địa Cầu thịnh hành, họ cũng không an toàn, nên chỉ có thể đến sa mạc.

Lúc này, người khó xử nhất thực ra là phe trung gian, bất kể là người Địa Cầu hay người ngoài hành tinh, họ đều yêu hòa bình, đều hy vọng hai bên có thể bình tĩnh, nhưng luôn bị tấn công.

Cha của Tá Sơn Linh Nại lúc này rất bất lực, vì ông có một bí mật lớn.

Đó là Tá Sơn Linh Nại thực ra không phải con gái ruột của ông, mà là con gái của một tiền bối đã qua đời.

Và tiền bối của ông là một cặp vợ chồng người ngoài hành tinh, vì vậy nữ thần tượng nổi tiếng Tá Sơn Linh Nại thực ra là người ngoài hành tinh.

Cặp vợ chồng tiền bối đã bị người Địa Cầu giết, họ là những người ngoài hành tinh rất tốt, ít nhất Viễn Đằng Cảnh Sát, người đã nhận nuôi Linh Nại, nghĩ vậy, tiền bối rất ôn hòa, rất quan tâm ông.

Nhưng họ lại bị người Địa Cầu giết không lý do, chỉ vì tiền bối là người ngoài hành tinh.

Vì lúc đó Linh Nại còn nhỏ, được đưa đến nơi khác mới thoát nạn.

Sau này Viễn Đằng nhận nuôi cô bé, để bảo vệ con gái nuôi mà ông đã độc thân mãi.

Viễn Đằng vẫn luôn bảo vệ bí mật này, nhưng Bách Mộ Lạp biết bí mật này, và còn biết siêu năng lực của Linh Nại người ngoài hành tinh sắp thức tỉnh, đến lúc đó thân phận bị bại lộ rất có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Viễn Đằng Cảnh Sát là một fan cuồng nhiệt của Áo Đặc Mạn, đối với việc loài người trở thành Áo Đặc Mạn, ông có thái độ phủ định.

Ông là cảnh sát, đã chứng kiến đủ loại mặt tối.

Ví dụ như sau khi tiền bối qua đời, để bịt miệng, cấp trên đã điều ông từ nông thôn lên thành phố, có thể nói là thăng cấp ngay lập tức.

Sau đó, trong quá trình phá án, ông cũng tiếp xúc với đủ loại hành vi tội phạm của loài người, chứng kiến đủ loại tàn bạo.

Vì vậy, loài người không thể trở thành Áo Đặc Mạn, loài người không có trái tim Áo Đặc Mạn, dù có sức mạnh cũng không được.

Viễn Đằng phủ định Cơ Động Áo Đặc Mạn, dù Tiến Thứ Lang và đồng đội rất cố gắng, đã đánh bại rất nhiều kẻ thù, nhưng loài người vẫn là loài người, bản tính khó dời.

Viễn Đằng chỉ tin tưởng Áo Đặc Mạn thật sự.

Nhưng trong nội tâm Áo Đặc Mạn cũng có bóng tối, chỉ là họ có thể kiểm soát.

Loài người nếu có thể kiểm soát bóng tối trong nội tâm, cũng có thể trở thành Áo Đặc Mạn.

Luận tâm không luận tích, trên đời không có người hoàn hảo.

Là một cảnh sát hình sự, ông đã trải qua quá nhiều bóng tối, từ triều đình đến phố phường, mỗi người đều phạm tội vì bản thân, coi thường quy tắc và đạo đức.

Khi còn trẻ, Viễn Đằng Cảnh Sát cũng có một bầu nhiệt huyết, dù ở một thị trấn xa xôi ông cũng chưa bao giờ lơ là, ngoại trừ những lúc tan sở đến nhà tiền bối ăn cơm thừa, ông chưa bao giờ vì mình chỉ là một cảnh sát nhỏ mà chán ghét công việc.

Bởi vì Viễn Đằng cảm thấy sinh mệnh của mình được Áo Đặc Mạn cứu rỗi, ông phải sống có ý nghĩa, phải dùng sức mạnh của mình để bảo vệ loài người.

Tuy nhiên, sự thật đã giáng cho ông một đòn chí mạng, người tiền bối yêu hòa bình, giấu giếm thân phận lại bị đội săn người ngoài hành tinh phản đối giết chết, con gái mới sinh của họ trở thành trẻ mồ côi.

Và ông, vì biết sự tồn tại của người ngoài hành tinh, cấp trên đã điều ông về tổng bộ để bịt miệng.

Tất cả những điều này cứ như một trò đùa, những gì mình từng kiên trì trước đây đều trở nên vô nghĩa.

Vì sự sùng bái và lòng biết ơn, muốn cống hiến sức mạnh như Áo Đặc Mạn, cuối cùng lại phát hiện sự kiên trì của mình trong mắt người khác chẳng đáng một xu.

Họ chỉ quan tâm đến địa vị của mình, dùng mọi thủ đoạn để che giấu bóng tối.

Loài người chỉ có vậy, vì vậy cho dù mặc lên giáp Áo Đặc, cho dù miệng luôn nói mình là Áo Đặc Mạn, loài người cũng không thể trở thành Áo Đặc Mạn thật sự, bởi vì loài người đều rất ích kỷ.

Hiện tại Viễn Đằng có chút lo lắng cho tương lai, vì Bách Mộ Lạp đã báo cho ông một tin xấu, siêu năng lực của con gái nuôi sắp thức tỉnh, đây không phải là tin tốt lành gì.

Rõ ràng, cách nhìn của Viễn Đằng về loài người và cách nhìn của Áo Đặc Mạn về loài người vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Áo Đặc Mạn sẵn lòng tin tưởng loài người, tin tưởng loài người có thể dựa vào sức mạnh của mình mà phát triển.

Chương 2745

Ví dụ như Tái La cảm thấy loài người rất tốt, tuy yếu ớt, nhưng ý chí kiên định, có tiềm năng bước vào vũ trụ.

Thực ra, nhìn Áo Đặc Mạn cũng biết rằng lý niệm và thực tiễn có sự khác biệt, Áo Đặc Mạn tuy bảo vệ loài người, nhưng lại tiêu diệt rất nhiều nền văn minh ngoài hành tinh tương tự Ba Nhĩ Thản Tinh Nhân.

Những hành vi diệt chủng này và hành vi che đậy sự thật của tầng lớp cao, theo một nghĩa nào đó đều gần như nhau.

Tầng lớp cao cũng không chỉ vì bản thân, họ ám sát người ngoài hành tinh cũng là vì đại cục.

Ý tưởng thì tốt, nhưng hành động không hoàn hảo, dẫn đến một bộ phận người chịu tổn thất, điều này là không thể tránh khỏi.

Làm bất cứ việc gì cũng vậy, đều có mặt tốt và mặt xấu, chỉ là đôi khi mặt tốt được một bộ phận người chiếm hữu, mặt xấu lại được chuyển giao cho người khác.

Vì vậy, kết quả cuối cùng là một bộ phận người ủng hộ, một bộ phận người phản đối.

Bất cứ việc gì cũng có hai mặt, không có việc gì chỉ có lợi mà không có hại, nếu có, thì tất cả mọi người trong vũ trụ sẽ cùng nhau làm một việc, nhưng sinh mệnh trong toàn vũ trụ lại không cùng nhau làm một việc như vậy.

Ngay cả việc sống, cũng có một số ít người cho rằng sống không có lợi ích.

Tóm lại, không có bất kỳ việc gì có thể đồng thời mang lại lợi ích cho tất cả mọi người mà không phải trả giá.

Nếu có, thì đó mới thật sự là thiên hạ cùng lợi, là Đại Đồng.

Ngay cả Đỗ Lan xuyên qua nhiều vũ trụ như vậy, đã gặp vô số sinh linh, cũng chưa từng gặp bất kỳ việc gì có thể đồng thời mang lại lợi ích cho tất cả mọi người.

Bất cứ việc gì cũng có tốt có xấu, chỉ có một bộ phận người được lợi.

Đương nhiên ngược lại, Đỗ Lan cũng chưa từng gặp bất kỳ việc gì mà tất cả mọi người đều chịu hại, bất cứ việc gì cũng chỉ hại một bộ phận người, ngay cả cái chết cũng vậy.

Anh hùng chết đi, hậu nhân mới có thể ra trận, đối với hậu nhân mà nói, cái chết của anh hùng cũng là một điều tốt.

Đạo trời bớt cái thừa mà bù vào cái thiếu, đạo người bớt cái thiếu để phụng dưỡng cái thừa.

Đại khái đây chính là tỷ lệ tốt xấu của một sự việc, cuối cùng vẫn là một bộ phận người gánh chịu rủi ro, một bộ phận người hưởng lợi.

Vì vậy, Viễn Đằng cho rằng phán đoán loài người không thể trở thành Áo Đặc Mạn là quá võ đoán, bởi vì khi Áo Đặc Mạn làm việc cũng có thể là bớt cái thiếu để phụng dưỡng cái thừa.

Trong mắt người ngoài hành tinh, Ba Nhĩ Thản Tinh Nhân và người Địa Cầu, thực tế Ba Nhĩ Thản Tinh Nhân thảm hơn người Địa Cầu, Áo Đặc Mạn nên giúp Ba Nhĩ Thản Tinh Nhân.

Ai là thiếu, ai là thừa.

Tiêu chuẩn là gì.

Tiêu chuẩn của Áo Đặc Mạn chính là chuyển giao rủi ro, có năng lực chuyển giao rủi ro thì đại diện cho sự thừa.

Kẻ thật sự thiếu chỉ có thể gánh chịu rủi ro, không thể chuyển giao rủi ro.

Ba Nhĩ Thản Tinh Nhân vẫn có thể chuyển giao rủi ro, xâm lược Địa Cầu, vậy thì đó là thừa.

Nhưng tiêu chuẩn của Áo Đặc Mạn không thể được tất cả người ngoài hành tinh chấp nhận, thậm chí không thể được toàn bộ người Địa Cầu chấp nhận.

Vũ trụ rất phức tạp, người Địa Cầu cũng không thống nhất, vì vậy nội bộ Địa Cầu đều tồn tại sự chuyển giao rủi ro, nên việc Quang Chi Quốc không can thiệp vào các nền văn minh yếu kém cũng có lý nhất định, dù sao nếu can thiệp, theo cách làm của Áo Đặc Mạn, thì không thể không tiêu diệt một bộ phận loài người.

A Đạt Đức hiện tại cũng đang nỗ lực học tập: Vì vậy, người Địa Cầu trước tiên nên thống nhất, sau đó mỗi người đều bình đẳng.

Cũng giống như Áo Đặc Mạn chỉ có sự khác biệt về chức vụ, nhưng thân phận đều bình đẳng, ngay cả Áo Đặc Chi Vương cũng không có đặc quyền gì.

Tái La gật đầu nói: Không sai, ở Quang Chi Quốc, mỗi một Áo Đặc Mạn đều bình đẳng, ngay cả Áo Đặc Chi Phụ chiến công hiển hách, cũng không có đặc quyền, mọi người đều như nhau.

Với sức chiến đấu hiện tại của Tái La, nếu là Cửu Cực Quang Huy Tái La, đã có thể vượt qua Áo Đặc Chi Phụ, nhưng họ không có nhu cầu tranh đấu, vì tất cả đều như nhau.

Chức vụ và sức mạnh không thể thay đổi mối quan hệ bình đẳng của Áo Đặc Mạn, khi chiến đấu theo đội, ai nghĩ ra chiến thuật trước thì nghe người đó.

Áo Đặc Mạn không lo lắng về rủi ro phát sinh trong thực tiễn, họ có thể chịu đựng.

Ngay cả khi Quang Chi Quốc sụp đổ, ngay cả khi bị đánh trở lại hình dạng con người, họ cũng không oán trách.

Kịch bản TV bản có lời muốn nói, anh em Áo Đặc cũng có lúc chối bỏ trách nhiệm.

Nhưng cuối cùng anh em Áo Đặc đều cùng nhau đối mặt kẻ thù, đều chọn đoàn kết.

Vì vậy, chúng ta bây giờ cũng phải học tập Quang Chi Quốc.

Đỗ Lan nói: Có ưu điểm thì phải học tập, có khuyết điểm thì phải cải thiện, có nhiều lương thực như vậy, chúng ta đã không cần lo lắng chuyện ăn uống nữa, thì nên nâng cao giáo dục, cải thiện đạo đức.

Kẻ địch e rằng sẽ không cho chúng ta thời gian này, chúng ta không thể không chiến đấu.

A Đạt Đức cho biết tuy ăn uống không thành vấn đề nữa, nhưng kẻ địch lại rất mạnh.

Vậy thì vừa chiến đấu vừa giáo dục, chiến đấu, sản xuất, học tập, nghiên cứu, chúng ta đều phải nắm bắt.

Đỗ Lan cứng rắn nói.

Vậy thì cần nhiều tài nguyên hơn, không chỉ là lương thực, mà còn có các loại vật phẩm tiêu hao, dụng cụ giáo dục, vũ khí, tư liệu sản xuất, chỉ có lương thực thôi là chưa đủ, còn phải đi mua thêm nhiều vật phẩm khác nữa.

A Đạt Đức nói.

Đi trao đổi là được, chỉ cần có lương thực dồi dào không ngừng, những thứ khác đều có thể trao đổi được.

Có đủ lương thực, thì có thể khiến nhiều người hơn thoát ly sản xuất nông nghiệp, thoát ly sản xuất thì làm việc gì cũng tiện lợi.

Mặc dù không thể làm được như Áo Đặc Mạn, chỉ cần phơi mình dưới ánh sáng của Tháp Lửa Plasma là có thể sống mãi mãi, nhưng ít nhất đủ lương thực có thể khiến con người không phải lo chết đói, sau đó dùng lương thực để đổi lấy các hàng hóa khác, các nền văn minh khác cũng có thể thoát ly sản xuất để sản xuất vật phẩm, như vậy nhiều nền văn minh sẽ chuyên tâm sản xuất hơn.

Hơn nữa, ngay cả khi một ngành công nghiệp suy tàn, có lương thực cũng không chết đói, có thể từ từ chuyển đổi, không cần vội vàng cầu lợi mà liều lĩnh tiến lên.

Thực ra rất nhiều rủi ro chỉ cần chậm lại một chút là có thể tự mình giải quyết, vấn đề là áp lực sinh tồn quá lớn, không thể chậm lại, chỉ có thể chuyển giao rủi ro ra bên ngoài.

Đỗ Lan cho rằng chỉ cần chậm lại, thì vũ trụ sẽ hòa bình hơn rất nhiều, rất nhiều rủi ro có thể từ từ nghiên cứu thảo luận, từ từ tìm kiếm phương án.

Rất nhiều nền văn minh vội vàng chuyển giao rủi ro ra bên ngoài, chủ yếu là vì không có thời gian.

Nếu tất cả đều như Áo Đặc Mạn, dùng vài vạn năm để làm một việc, thì sẽ không vội vã như vậy.

Vì vậy, Đỗ Lan cho rằng mọi người nên chậm lại.

Mình chậm lại, người khác không chậm lại thì sẽ rất nguy hiểm, vì vậy cần Áo Đặc Mạn bảo vệ.

Tuy nhiên, Quang Chi Quốc hiện tại vẫn còn rất dao động, dù sao trong suốt 40 vạn năm, Quang Chi Quốc cũng không phải là chưa từng thử nghiệm một số điều mới mẻ, nhưng vì mâu thuẫn giữa phân phối và lợi ích, dẫn đến việc họ ngày càng bảo thủ.

Trong vài ngàn năm đầu tiên, Quang Chi Quốc thực ra cũng rất bao dung, chỉ là bài học quá đau đớn, và sau đó trong 40 vạn năm, Quang Chi Quốc lấy bảo thủ làm chính.

Vì vậy, Đỗ Lan cũng không thể một mực phê phán Quang Chi Quốc, họ cũng có những cân nhắc riêng.

Thái độ của Quang Chi Quốc rất quan trọng, sự giúp đỡ của họ rất quan trọng, nhưng Quang Chi Quốc không dễ dàng thay đổi.

Tái La vẫn còn quá trẻ, hắn mới năm ngàn tuổi, so với Quang Chi Quốc 40 vạn năm, tuổi của hắn chỉ bằng một phần tám mươi.

Đối với Tái La mà nói, rất nhiều việc hắn chưa từng trải qua, chưa từng trải qua thời kỳ sơ khai của Quang Chi Quốc.

Trong ngàn năm đầu tiên, Quang Chi Quốc đã thử rất nhiều phương án, thăm dò cách giành được địa vị mới.

Dù sao lúc đó họ mới biến thành Áo Đặc Mạn, cũng không có bất kỳ kinh nghiệm nào, cũng là mò đá qua sông, cũng đi rất nhiều đường vòng.

Phải mất rất nhiều thời gian, mới dần dần hình thành một bộ phương án bảo thủ chỉ bảo vệ, không can thiệp.

Vì vậy, những điều Đỗ Lan nói tuy hay, nhưng không thể ngay lập tức được Quang Chi Quốc chấp nhận, bởi vì những việc này Quang Chi Quốc đã từng thử, chỉ là kết quả khiến người ta thất vọng.

Đỗ Lan cũng có thể hiểu phương án của Quang Chi Quốc, dù sao việc phân chia năng lượng và kỹ thuật thì rất dễ, nhưng đảm bảo lợi ích và an toàn thì rất khó.

Nhưng chỉ cần Quang Chi Quốc có thể mạnh lên, thì có thể tích cực tham gia hoạt động hơn.

Ngay khi Đỗ Lan chuẩn bị lần nữa giao lưu với Quang Chi Quốc, Viễn Đằng Cảnh Sát đã tìm đến Đỗ Lan, mời hắn hợp tác điều tra một vụ án.

Đây là một loạt vụ án giết người hàng loạt, nạn nhân đều là những người già, qua điều tra phát hiện những người già này đều có điểm chung, đó là từng làm việc trong đội quân phản đối người ngoài hành tinh ba mươi năm trước.

Cái đội quân phản đối người ngoài hành tinh này, Viễn Đằng Cảnh Sát biết, chính là tổ chức đã giết chết cặp vợ chồng tiền bối của ông, thái độ của họ đối với người ngoài hành tinh là bất kể tốt xấu, giết không tha.

Không biết tại sao đã cách nhiều năm như vậy, những thành viên đã nghỉ hưu của tổ chức này lại bị ám sát, tại hiện trường của nhiều người già trong số đó đã tìm thấy danh thiếp của Đỗ Lan, vì vậy trực giác của cảnh sát mách bảo ông, Đỗ Lan chắc chắn có liên quan đến vụ án này.

Chương 2746

Đỗ Lan bị đưa đến đồn cảnh sát, bị nhốt trong phòng thẩm vấn để tra hỏi.

Anh có quen những người già này không.

Viễn Đằng Cảnh Sát trải ảnh lên bàn, hỏi.

Đỗ Lan nhìn hai viên cảnh sát trước mặt, thầm nghĩ liệu bây giờ họ có định đóng vai một người mặt trắng và một người mặt đỏ không.

Rồi mình còn có cà phê và cơm sườn nữa, nếu kết hợp thêm một khúc Nhiệt Tình Đại Lục làm BGM, thì sẽ càng có cảm giác hơn.

Ngay cả cơm sườn cũng không có mà thẩm vấn, Đỗ Lan không đồng tình, làm sao mà đồng cảm được với nghi phạm.

Đừng nhìn chúng tôi, nhìn ảnh đi.

Viễn Đằng Cảnh Sát rất căng thẳng, dù sao con gái nuôi của ông chính là người ngoài hành tinh, ông phải bảo vệ con gái, vì vậy bất kỳ vụ án nào liên quan đến người ngoài hành tinh, ông đều rất tích cực.

Ánh mắt rơi vào bức ảnh, Đỗ Lan đương nhiên nhận ra những người già này, hắn đã từng đến thăm họ, chính là để nói với họ rằng nếu bị người ngoài hành tinh khởi kiện, có thể tìm mình làm luật sư.

Có quen, tôi đã chào hàng dịch vụ cho họ.

Khi còn trẻ, tay họ đều đã dính máu người ngoài hành tinh, vì vậy tôi hy vọng có thể giúp họ biện hộ.

Đỗ Lan nói: Chuyện này không phải là bí mật gì.

Vậy tức là anh quen họ, và biết thân phận của những người già

này.

Ánh mắt của Viễn Đằng Cảnh Sát trở nên nguy hiểm, nếu Đỗ Lan biết họ đã làm gì mà còn muốn biện hộ cho họ, thì Đỗ Lan này e rằng cũng không phải người tốt lành gì.

Biết, họ là thành viên của đội quân phản đối người ngoài hành tinh, chuyên ám sát người ngoài hành tinh.

Nhưng tôi cho rằng trong hoàn cảnh lúc đó, loài người hoang mang lo sợ, việc tiêu diệt người ngoài hành tinh cũng có thể hiểu được, dù sao loài người hiểu biết về vũ trụ quá ít, sẽ lo lắng người ngoài hành tinh triệu hồi thêm kẻ thù.

Đỗ Lan nói.

Bốp, Viễn Đằng đập bàn, loại lời nói này ông tuyệt đối không đồng tình, vì cặp vợ chồng tiền bối là người ngoài hành tinh ôn hòa như vậy, lại bị ám sát, đội quân phản đối người ngoài hành tinh căn bản là đao phủ, ông giận dữ nói: Đùa cái gì vậy, đừng lấy cớ bảo vệ loài người mà lạm sát vô tội.

Đừng biến những việc sai trái thành chính đáng.

Đỗ Lan nghĩ bụng đối phương kích động vậy làm gì, không phải là hỏi về vụ án sao.

Chỉ là trong mắt ông là sai thôi, trong mắt loài người lúc đó, việc bóp chết nguy hiểm từ trong trứng nước thì không có gì sai.

Tôi cũng vì điểm này mà sẵn lòng biện hộ cho họ.

Vậy các vị tìm tôi đến làm gì.

Chẳng lẽ là vì những người già này gặp chuyện gì sao.

Chắc không phải bị người ngoài hành tinh tấn công chứ.

Hiện tại chủ nghĩa cực đoan của người ngoài hành tinh cũng ngày càng quá đáng.

Đừng giả vờ nữa, những người già này đều đã chết, anh là người duy nhất đã gặp tất cả họ nên có nghi ngờ lớn về việc gây án.

Viễn Đằng Cảnh Sát cho rằng loại người như Đỗ Lan rất có khả năng vì danh lợi và địa vị mà giết người diệt khẩu, ông đã chứng kiến nhiều rồi, loài người chính là loại sinh vật ích kỷ như vậy, kém xa Áo Đặc Mạn.

Không phải chứ.

Đỗ Lan giả vờ rất ngạc nhiên nói: Gặp người chết là có nghi ngờ ư.

Họ đều là khách hàng tiềm năng của tôi, tôi giết họ làm gì.

Đương nhiên là vì vinh hoa phú quý của anh, có thể là họ đã nhìn rõ bộ mặt anh kiếm lợi bằng cách kích động mối quan hệ giữa loài người và người ngoài hành tinh, nên anh muốn giết người diệt khẩu.

Cũng có thể là họ không muốn hợp tác với anh để kiếm tiền, nên anh trong cơn tức giận đã giết người để hả giận.

Viễn Đằng cho rằng một người nổi tiếng như Đỗ Lan, vì danh lợi thì việc gì cũng làm được.

Trí tưởng tượng của ông quả thật phong phú.

Tôi có thể cung cấp bằng chứng ngoại phạm, họ bị hại lúc nào, tôi có thể căn cứ hành trình cung cấp nhân chứng.

Đỗ Lan nói: Còn nữa vị cảnh quan này, trên thế giới này không có người hoàn hảo, ngay cả Áo Đặc Mạn cũng có bóng tối, hy vọng ông khoan dung hơn một chút với loài người.

À à, tôi hiểu loài người hơn anh, tôi là cảnh sát hình sự mà.

Viễn Đằng rất cố chấp, mọi điều xấu đều là của loài người, mọi điều tốt đều là của Áo Đặc Mạn.

Tôi là luật sư, không chỉ xử lý các vụ án của loài người, mà còn xử lý các vụ án liên quan đến Áo Đặc Mạn, vì vậy tôi biết loài người và Áo Đặc Mạn đều gần như nhau.

Điều này đã chạm vào điểm mấu chốt của Viễn Đằng, trong lòng ông Áo Đặc Mạn là hoàn mỹ không tì vết, không dung thứ bất kỳ ai bôi nhọ, ông trừng mắt nhìn Đỗ Lan, hận không thể dùng bạo lực.

May mắn là ông vẫn nhớ mình là một cảnh sát hình sự, vì vậy chỉ dùng ánh mắt giết người nhìn Đỗ Lan, từng chữ từng câu nói: Áo Đặc Mạn là anh hùng bảo vệ kẻ yếu.

Vậy thì không thể không nói đến Áo Đặc Mạn Hắc Ám Bối Lợi Á, hắn cũng là Áo Đặc Mạn, cũng từng là anh hùng, nhưng cuối cùng lại đi vào bóng tối.

Điều này chứng tỏ trong nội tâm Áo Đặc Mạn cũng có bóng tối, chỉ là bình thường sẽ không bùng phát.

Nhưng không có nghĩa là sẽ không bao giờ bùng phát, trong một số thời điểm nhất định sẽ bị hắc hóa, không chỉ Bối Lợi Á, còn có Hi Khạp Lợi, còn có Thác Lôi Cơ Á.

Sau này nói không chừng còn có những Áo Đặc Mạn khác sẽ đi vào bóng tối, vì vậy đều như nhau.

Tôi đã thấy những loài người cao cả, cũng đã thấy những Áo Đặc Mạn ti tiện.

Lời nói của Đỗ Lan đối với Viễn Đằng là một đòn giáng mạnh, ông hiểu biết về Áo Đặc Mạn rất ít, chỉ giới hạn ở những việc Áo Đặc Mạn làm trên Địa Cầu, cũng như việc mình được Áo Đặc Mạn cứu.

Sau đó là gán tất cả những hình ảnh tốt đẹp cho Áo Đặc Mạn, cuối cùng Áo Đặc Mạn trở thành một tín ngưỡng.

Có một Áo Đặc Mạn hoàn mỹ làm đối trọng, loài người đương nhiên không đáng để mắt tới.

Nhưng bây giờ Đỗ Lan nói Áo Đặc Mạn và loài người như nhau, chính là muốn kéo Áo Đặc Mạn xuống khỏi thần đàn, lăn vào bụi trần, Viễn Đằng không thể chấp nhận.

Ông tức giận, ông oán niệm, nhưng ông thực sự hiểu biết quá ít về tộc Áo Đặc Mạn.

Áo Đặc Mạn ở Địa Cầu hai năm, so với toàn bộ lịch sử Quang Chi Quốc, căn bản không đáng kể.

Viễn Đằng đã gia công và tô hồng những chiến tích của Áo Đặc Mạn trong hai năm, đương nhiên không thể nhận thức khách quan về Áo Đặc Mạn.

Trong phòng thẩm vấn, Viễn Đằng giận dữ chỉ trích Đỗ Lan không hiểu loài người, càng không hiểu Áo Đặc Mạn.

Áo Đặc Mạn không thể nào giống loài người, nhưng đối mặt với Đỗ Lan hùng hồn chỉ ra sự tồn tại của Áo Đặc Mạn Hắc Ám, ông tuy không rõ nhưng bị chấn động mạnh.

Trước đây Viễn Đằng cho rằng tất cả những điều tốt đẹp đều thuộc về Áo Đặc Mạn, tất cả những điều xấu xa đều thuộc về loài người, ông không thể tưởng tượng một thế giới toàn là bóng tối.

Nhưng thực ra bóng tối và ánh sáng giống như âm dương, là sự thống nhất đối lập của mâu thuẫn, không có ai trong nội tâm không có bóng tối, ngay cả Áo Đặc Mạn cũng vậy.

Vì vậy, Áo Đặc Mạn trong đầu Viễn Đằng là một tín ngưỡng đã được tô hồng, trong thực tế không hề tồn tại.

Ban đầu là mời Đỗ Lan hỗ trợ điều tra, không ngờ cuối cùng Viễn Đằng lại chịu một cú sốc lớn.

Tuy nhiên, vụ án vẫn phải điều tra, nhiều người già đã nghỉ hưu từ đội quân phản đối người ngoài hành tinh đột nhiên bị ám sát, chắc chắn có vấn đề.

Viễn Đằng nghi ngờ đây là có người đang giết người diệt khẩu, hiện tại sự đối đầu giữa người ngoài hành tinh và người Địa Cầu đã ngày càng rõ ràng, người ngoài hành tinh đang tìm đủ mọi cớ để phát động chiến tranh với loài người.

Vì vậy, đội quân phản đối người ngoài hành tinh cũng sẽ trở thành cái cớ để xâm lược, hoặc có lẽ có người vì muốn che đậy nên mới ra tay tàn độc.

Đương nhiên cũng không thể loại trừ khả năng người ngoài hành tinh trả thù.

Người Địa Cầu và người ngoài hành tinh đều có lý do để giết họ.

Viễn Đằng chỉ cảm thấy buồn cười, năm xưa giết người ngoài hành tinh, giờ đây cả trong lẫn ngoài đều không phải người, không biết họ có nghĩ đến ngày hôm nay, kẻ giết người rồi cũng sẽ bị giết.

Còn về Đỗ Lan, Viễn Đằng cho rằng hắn có động cơ gây án, nhưng Đỗ Lan là người rất xảo quyệt, lại có thủ đoạn, không dễ đối phó.

Nhưng phá án cần bằng chứng, hiện tại họ chỉ mời Đỗ Lan hỗ trợ điều tra, chứ không phải bắt giữ.

Viễn Đằng cho rằng Đỗ Lan có nghi ngờ rất lớn, gã này ngay cả Áo Đặc Mạn cũng không tin, bóng tối trong lòng hắn có thể tưởng tượng được.

Một người trong lòng chỉ có bóng tối, không có ánh sáng, làm bất cứ chuyện tàn bạo nào cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Đỗ Lan nói rằng mình bị oan, trong lòng hắn cũng có ánh sáng chứ, chỉ là hắn cho rằng ánh sáng và bóng tối không tách rời, hơn nữa ánh sáng và bóng tối có thể chuyển hóa, giống như âm dương thái cực.

Áo Đặc Mạn có thể hắc hóa, loài người cũng có thể cao cả, không có ánh sáng vĩnh hằng cũng không có bóng tối vĩnh hằng.

Ánh sáng và bóng tối không thể độc lập.

Không có bóng tối, làm sao hiểu được ánh sáng.

Giống như muốn người ta quên con voi, thì trước tiên phải nhớ đến con voi, mà nhớ đến con voi rồi thì làm sao quên được.

Vì có bóng tối, mới có ánh sáng, không thể thoát ly.

Viễn Đằng cũng vì nhìn thấy quá nhiều mặt tối của loài người, nên mới ban cho Áo Đặc Mạn nhiều ánh sáng hơn.

Ông cũng không vì bóng tối mà phủ nhận sự tồn tại của ánh sáng, chỉ là cho rằng ánh sáng đều tập trung vào Áo Đặc Mạn mà thôi.

Nhưng Áo Đặc Mạn cũng không phải không biết bóng tối, chỉ là rất nhiều khi chưa trải qua, chưa gặp điều kiện kích hoạt bóng tối.

Bóng tối và ánh sáng là một thể, không tách rời, khi một người nhận thức được ánh sáng, có nghĩa là người đó đã hiểu bóng tối, và ngược lại.

Chương 2747

Đỗ Lan trong lòng thật sự có ánh sáng, chỉ là hắn không phủ nhận bóng tối mà thôi, bóng tối không thành vấn đề, chỉ cần không thực hành là được.

Nghĩ trong lòng thì không sao, nhưng chỉ có thể duy trì ở giai đoạn suy nghĩ.

Đỗ Lan có bằng chứng ngoại phạm, hơn nữa hắn cũng thực sự không có lý do giết người, những người đó đều là khách hàng, hắn căn bản không có tất yếu phải gây chuyện với khách hàng.

Nhưng Viễn Đằng vẫn giữ hắn lại hai mươi bốn tiếng.

Tin tức về việc Áo Đặc Mạn hắc hóa khiến Viễn Đằng rất khó chịu, nếu ngay cả Áo Đặc Mạn cũng không thể tin tưởng, vậy thì nên tin tưởng vào điều gì.

Vũ trụ này còn có thể tốt đẹp được nữa không.

Đương nhiên là tin vào sự lương thiện trong nội tâm, bởi vì bóng tối và ánh sáng mỗi người đều có, căn bản không cần cầu xin Áo Đặc Mạn.

Chỉ là loài người quá yếu ớt, một khi hành động, chắc chắn là ưu tiên lợi ích của bản thân, chứ không phải thiện ác trong nội tâm.

Dù sao thiện ác không thể ăn uống được, còn lợi ích lại là điều kiện tất yếu để sinh tồn.

Vì vậy, Viễn Đằng nhìn trần gian thật sự không đáng giá, căn bản không ai nói đến lương thiện, mỗi người đều vì bảo vệ lợi ích của mình.

Tội phạm như vậy, quan chức như vậy, người bình thường cũng vậy, dường như chỉ có một số ít người ngoài hành tinh mới cần cù, toàn tâm toàn ý cảm nhận cuộc sống, mới thực sự thể hiện sự lương thiện, sẽ không xuất phát từ lợi ích của bản thân.

Ví dụ như tiền bối, ví dụ như Áo Đặc Mạn.

Ông cần thời gian để hiểu thiện ác là một thể, đều ở trong tâm, chỉ là khi hành động thường không thể tôn trọng thiện ác, chỉ có thể lựa chọn lợi ích.

Ngay khi Viễn Đằng đang đau đầu vì vụ án, hung thủ đã chủ động tìm đến ông, khai nhận tất cả.

Đây là một thanh niên, cũng là phản đối đội quân người ngoài hành tinh một thành viên.

Tôi vì bảo vệ tiểu thư của ông mà giết họ, giết tất cả những người đã từng phạm sai lầm, tôi không hề có ác ý.

Hung thủ cho biết mình đang thực hiện sự lương thiện trong nội tâm, tuy thủ đoạn có hơi kịch liệt một chút, nhưng ý định ban đầu là tốt, là để bảo vệ bí mật của con gái Viễn Đằng.

Phản đối đội quân người ngoài hành tinh vẫn đang hoạt động sao.

Viễn Đằng kinh ngạc.

Cũng không thể gọi là hoạt động, kể từ khi ký hiệp định hòa bình với Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, công việc chính của chúng tôi là giám sát người ngoài hành tinh trên Địa Cầu, chứ không phải ám sát nữa.

Hung thủ nói: Đương nhiên tôi giết những nhân viên đã nghỉ hưu này cũng có sự ngầm cho phép của cấp cao, vì họ cũng không muốn những chuyện năm xưa bị phơi bày.

Quả nhiên lại là tầng lớp cao sao.

Tuy nhiên, hung thủ này dường như biết sự thật về con gái ông, nhưng không thông báo, mà lại chọn cách che giấu.

Xem ra hắn quả thực là một sát thủ có lương tâm.

Phản đối đội quân người ngoài hành tinh đã giết chết tiền bối, Viễn Đằng hận không thể tất cả bọn chúng đều chết đi.

Lúc này, ông là một cảnh sát hình sự, lại không hành động theo pháp luật, mà lựa chọn bảo vệ con gái, bao che hung thủ.

Ông không cho rằng nên trả lại công bằng cho các nạn nhân, vì họ không xứng đáng.

Hơn nữa, nếu hung thủ bị bắt giữ, sự thật về con gái có lẽ cũng sẽ bị phơi bày, ông phải bảo vệ con gái.

Điểm cuối cùng là ông cho rằng hung thủ thực sự đang sám hối, hơn nữa hung thủ cũng chẳng qua là nạn nhân của chế độ tà ác mà thôi.

Tất cả đều là do những kẻ cấp cao vì bảo vệ lợi ích của mình mà giở trò, cấp cao cho rằng cần thiết, thì ra tay tàn độc với người ngoài hành tinh, cấp cao cho rằng cần thiết, thì giết người diệt khẩu.

Cấp cao căn bản không quan tâm đến dân thường, họ chỉ quan tâm đến bản thân.

Cấp cao căn bản không quan tâm đến hung thủ, Viễn Đằng cho rằng nếu mình bắt giữ hung thủ, hung thủ cũng chẳng qua là vật hy sinh của cấp cao, pháp luật cũng không thể được thực thi, chính nghĩa cũng không thể được đề cao, trong cõi trần gian đen tối này, bảo vệ người thân đã là điều duy nhất mình có thể làm rồi.

Cuối cùng, dù biết rõ thân phận của hung thủ, nhưng Viễn Đằng lại không bắt giữ, dù sao cấp cao đã không tuân theo quy tắc trước, cấp cao đã không tuân theo, mình tại sao phải tuân theo.

Trong thời đại này, tự mình lo tốt cho bản thân, bảo vệ tốt gia đình là đủ rồi.

Rõ ràng Viễn Đằng không thể bảo vệ gia đình, nếu không có quy tắc, không ai có thể bảo vệ tốt gia đình.

Quy tắc chính là hợp đồng mà mỗi người tự mình nắm giữ một phần lợi ích.

Nếu không có hợp đồng này, thì mỗi người đều có thể đi lấy lợi ích của người khác, đến lúc đó không ai có thể bảo vệ được mình.

Cũng giống như việc khắc hình phạt lên đỉnh chu hình vu đỉnh, quy tắc của Tử Sản sẽ phải đối mặt với những thách thức từ bốn phương tám hướng, căn bản không thể phòng bị hết được.

Không có khế ước xã hội, không có quy tắc, khi mỗi người chỉ lo cho bản thân, họ phải đối mặt với sự thăm dò và tấn công từ bốn phương tám hướng, chắc chắn là không thể chống cự được, nói đơn giản là không sợ trộm lấy mà sợ trộm nhòm ngó, trong thời đại không có quy tắc, hoặc là trở thành kẻ trộm nhòm ngó người khác, hoặc là trở thành mục tiêu bị kẻ trộm nhòm ngó, không có lựa chọn thứ ba.

Tầng lớp cao phá hoại quy tắc, chính là tự sát.

Viễn Đằng phá hoại quy tắc, tương tự cũng không thể bảo vệ con gái.

Vì vậy, sau khi phá hoại quy tắc còn phải thiết lập quy tắc mới, nên những dũng sĩ diệt rồng cuối cùng đều biến thành rồng ác, nếu không có quy tắc tiên tiến hơn, thì chỉ có thể tiếp tục vận hành quy tắc cũ.

Bởi vì có quy tắc thì ổn định hơn không có quy tắc, dù quy tắc có lạc hậu đến đâu cũng ổn định hơn không có quy tắc, đây là sự thật khách quan.

Đối mặt với tội phạm thật sự, thái độ của Viễn Đằng đã thay đổi một trăm tám mươi độ.

Dù sao xã hội loài người đã như vậy rồi, ông còn giả vờ làm cảnh sát chính nghĩa làm gì nữa.

Thay vì duy trì trật tự, chi bằng bảo vệ gia đình.

Hung thủ thật sự đang ở ngay trước mắt, hắn không hối hận vì đã ám sát những nhân viên đã nghỉ hưu của đội quân phản đối người ngoài hành tinh, hắn tin rằng mình đang làm điều đúng đắn.

Mỗi người đều đương nhiên sử dụng bạo lực, mỗi người đều làm những việc mà mình cho là đúng, cuối cùng xã hội ngày càng loạn lạc, cho đến khi tan vỡ.

Bởi vì phần lớn người ta cho rằng những việc đúng đắn là những việc có lợi cho bản thân, tổng năng lượng của xã hội là hữu hạn, phân chia xong thì tan rã.

Vì vậy, đôi khi phải làm những việc mà mọi người cho là sai hoặc ngốc nghếch, tự mình đốt cháy để chi trả chi phí duy trì xã hội.

Không mưu lợi cho bản thân, nói chung là một việc sai lầm rất ngốc nghếch.

Xem ra ngay cả loài người cũng không có niềm tin vào tương lai.

Đỗ Lan biết mỗi người đều chỉ nhìn vào lợi ích trước mắt của mình, không quan tâm đến tương lai, thực ra chính là không có niềm tin vào tương lai.

Đối mặt với đối thủ như Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, có niềm tin mới là lạ chứ.

Loài người ngoài tất cả Cơ Động Áo Đặc Mạn, không có vũ khí nào để chống lại người ngoài hành tinh.

A Đạt Đức rất rõ tình cảnh khó xử của loài người.

Trong tình cảnh hiện tại, mọi người đều chỉ lo cho bản thân, không còn niềm tin vào tổng thể, không cho rằng việc mình cống hiến sức mạnh cho xã hội sẽ có hồi báo.

Họ cũng đang đối mặt với mâu thuẫn giữa phân phối và hồi báo, phải dành sức mạnh hữu hạn cho gia đình, chứ không phải cho xã hội.

Địa Cầu đối đầu với người ngoài hành tinh, quả thật là đủ loại bất lợi, từ tố chất cơ thể cá nhân, đến trình độ phát triển khoa học kỹ thuật, đến vũ trụ đích thực, cuối cùng là đường lối thu thập tình báo.

Tóm lại, mọi nơi đều không bằng người, làm sao có thể thắng được.

Vì vậy, những kẻ phản bội đường đường chính chính mà phản bội, những người có năng lực như Viễn Đằng cũng đường đường chính chính lựa chọn tự vệ, cuối cùng trách nhiệm chiến đấu giao cho Khoa Đặc Đội, nhóm võ sĩ chưa trưởng thành này.

Nếu tôi là loài người, tôi cũng không có niềm tin.

Dù sao 40 năm trước là nhờ Áo Đặc Mạn mà thắng, nếu bây giờ Áo Đặc Mạn không ra tay, loài người vẫn hoàn toàn không có khả năng thắng.

A Đạt Đức nhìn các điều kiện khách quan, rút ra kết luận loài người không có khả năng thắng.

Đỗ Lan nói: Trong ngắn hạn thì không có khả năng thắng, nhưng không có nghĩa là tương lai không có, loài người có thể thông qua học tập, tiêu hóa và hấp thụ khoa học kỹ thuật của người ngoài hành tinh, sau đó có thể đánh du kích trên Địa Cầu.

Số lượng người ngoài hành tinh không đủ để kiểm soát tất cả các vùng đất, ngoài thành phố còn có những vùng đất rộng lớn, có thể đánh lâu dài.

Muốn đánh bại kẻ địch mạnh, chỉ có thể đấu tranh lâu dài, chỉ có thể nỗ lực gian khổ phi thường.

Chỉ có thể nỗ lực tích lũy sức mạnh của mình, chờ đợi kẻ địch suy yếu, không có phương pháp nào khác.

Đương nhiên nếu có Áo Đặc Mạn sẵn lòng giúp đỡ, tự nhiên là tốt nhất.

Chương 2748

Nếu không, thì phải phấn đấu gian khổ.

Kẻ phản bội cho rằng người đi lên cao, nước chảy xuống thấp, thay vì từ bỏ chất lượng cuộc sống hiện tại, chi bằng phản bội Địa Cầu, nương tựa vào người ngoài hành tinh, còn có thể nâng cao mức sống, há chẳng phải là điều tốt đẹp sao.

Phấn đấu là phải từ xa hoa sang tiết kiệm.

Chi phí duy trì hiện đại hóa rất cao, ai mà muốn gian khổ chứ.

Cuối cùng loài người ngay cả sự đoàn kết cũng không bằng người ngoài hành tinh, thì thật sự là tiêu đời rồi.

Mọi người bây giờ nên từ bỏ chống cự, hợp tác với Tinh Đoàn Bình Nghị Hội để hoàn thành việc an trí người ngoài hành tinh.

Chứ không phải đủ loại quấy phá và không hợp tác, mọi người đừng mê muội nữa, đừng hồ đồ nữa.

Tinh Đoàn Bình Nghị Hội đã nói cho chúng ta sự thật, bây giờ việc chúng ta cần làm là hợp tác với họ để hoàn thành công việc.

Chúng ta phải phá bỏ ảo tưởng về Áo Đặc Mạn, đối mặt với hiện thực.

Những kẻ phản bội loài người thống thiết kêu gọi, cho rằng mình là vì lợi ích chung, nên mới đứng trong hàng ngũ người ngoài hành tinh.

Người ngoài hành tinh mang đến khoa học kỹ thuật cao, người ngoài hành tinh mang đến chế độ mới, người ngoài hành tinh khẳng định tốt hơn Địa Cầu.

Nhìn vào cục diện hiện tại, loài người thua tan tác.

Tuy nhiên, Tinh Đoàn Bình Nghị Hội không phát động xâm lược toàn diện, vẫn thỉnh thoảng cử một hai con quái thú khổng lồ ra để Cơ Động Áo Đặc Mạn luyện cấp.

Lúc này, Cơ Động Áo Đặc Mạn đã kinh qua trăm trận chiến, gặp quái thú đều có thể nhanh chóng ra tay giải quyết.

Đương nhiên Tiến Thứ Lang vẫn còn đang phân vân Áo Đặc Mạn rốt cuộc là người tốt hay kẻ xấu, thực ra cậu ta hoàn toàn có thể xem chương trình của Đỗ Lan, Đỗ Lan đã đưa ra tiêu chuẩn của Áo Đặc Mạn trong chương trình.

Dựa theo tiêu chuẩn này mà suy ngược lại, rất dễ hiểu tại sao đánh giá về Áo Đặc Mạn trong vũ trụ lại phân hóa hai cực.

Áo Đặc Mạn đã bảo vệ kẻ yếu, nhưng lại đắc tội với những nền văn minh chuyển giao rủi ro.

Kẻ mạnh chuyển giao rủi ro cho kẻ yếu, cường quốc chuyển giao rủi ro cho tiểu quốc, cường thế văn minh chuyển giao rủi ro cho nhược thế văn minh, trong tình huống này Áo Đặc Mạn lại làm ngược lại, đương nhiên là không hợp với vũ trụ.

Tiến Thứ Lang vẫn chưa hiểu sự khác biệt giữa các nền văn minh, nên không hiểu tại sao Áo Đặc Mạn lại có tiếng xấu như vậy trong Tinh Đoàn Bình Nghị Hội.

Quá trẻ, nên mới không hiểu làm một việc khó khăn đến mức nào, chỉ cần làm việc thật sự thì không thể nhận được lời khen nhất trí, khẳng định sẽ có người phê bình.

Cậu ta nên sớm quen với điều đó.

Áo Đặc Mạn đã quen bị chửi mắng rồi, Quang Chi Quốc năm nào cũng bị xâm lược, đều là chuyện cơm bữa.

Tình hình Địa Cầu rất khó xử, nhưng vẫn còn hy vọng, ít nhất Bách Mộ Lạp chưa bao giờ từ bỏ, hắn vẫn tin rằng người Địa Cầu có thể bảo vệ tốt Địa Cầu, vẫn âm thầm ủng hộ Khoa Đặc Đội.

Lúc này Tái La đang liên lạc với Quang Chi Quốc, gửi tất cả thông tin mình thu thập được về Quang Chi Quốc.

Trong mô tả của hắn, Đỗ Lan là một sinh mệnh thể giàu lòng đồng cảm, đồng thời nắm giữ rất nhiều khoa học kỹ thuật mạnh mẽ, hắn có sức mạnh để thực hiện lý tưởng, và cũng có quyết tâm thúc đẩy hòa bình chung sống giữa loài người và người ngoài hành tinh.

Vì vậy Tái La hy vọng Quang Chi Quốc có thể cho Đỗ Lan một cơ hội, có thể cho Đỗ Lan mượn một ít sức mạnh.

Hình thức hợp tác mà Đỗ Lan đề xuất là Quang Chi Quốc có thể phái một đội nhỏ làm sức mạnh bảo hộ, không cần Quang Chi Quốc phải bỏ ra tất cả sức mạnh.

Có thể thử xem.

Tái La cho biết có thể hợp tác quy mô nhỏ.

Nhưng thái độ của Quang Chi Quốc vẫn chưa rõ ràng, dù sao Quang Chi Quốc đã có rất nhiều kinh nghiệm thất bại.

Nhiều Áo Đặc Mạn trẻ chưa từng trải qua, nhưng không có nghĩa là Quang Chi Quốc chưa từng thử, chỉ là kết quả không tốt lắm.

Đương nhiên rồi, Tái La cũng nói Đỗ Lan thực sự sở hữu kỹ thuật Tháp Lửa Plasma, điều này khiến Quang Chi Quốc rất ngạc nhiên.

Vì đã có kỹ thuật như vậy, tại sao không trực tiếp dùng cho loài người, tại sao lại cung cấp cho Quang Chi Quốc.

Thực ra Tái La cũng tò mò, Đỗ Lan giải thích về điều này: Quang Chi Quốc đã nắm giữ sức mạnh, và đã chứng minh mình có tư cách sở hữu sức mạnh.

Vì vậy, giao sức mạnh cho Quang Chi Quốc là được rồi, còn về người Địa Cầu vẫn còn quá non nớt, quá nhiều nền văn minh vẫn phân biệt địch ta bằng huyết thống, tôn giáo, giai cấp, cho họ sức mạnh, chỉ sẽ dùng để loại trừ dị kỷ, họ còn phải cố gắng nhiều hơn nữa.

Tái La hoàn toàn không thể phản bác, vì Quang Chi Quốc thực sự có thể làm được việc không lạm dụng sức mạnh.

Ngay cả khi có Áo Đặc Mạn hắc hóa, cũng chỉ là một vài trường hợp cá biệt.

Thực ra, từ kết quả Bối Lợi Á trở thành hoàng đế mà xét, chỉ cần Áo Đặc Mạn muốn, họ có thể thiết lập một thế lực khổng lồ không kém gì An Bồi Lạp Tinh Nhân.

Áo Đặc Mạn có thể phân chia sức mạnh ra, đến lúc đó vũ trụ đều sẽ thần phục Áo Đặc Mạn, Quang Chi Quốc sẽ trở thành quốc gia ngọn hải đăng thật sự.

Nhưng Quang Chi Quốc lại không làm như vậy, họ vẫn rất kiềm chế trong việc sử dụng sức mạnh, chỉ nhắm vào những nền văn minh chuyển giao rủi ro.

Còn người Địa Cầu có quá nhiều lý do để sử dụng sức mạnh, huyết thống không thuần thì đáng đánh, dị giáo đồ và dị đoan thì đáng đánh, giai cấp khác biệt thì đáng đánh.

Vì vậy, nếu người Địa Cầu biến thành người khổng lồ, rất nhanh sẽ bắt đầu bành trướng, thái độ của họ đối với người ngoài hành tinh sẽ không tốt đẹp gì.

Dù sao người ngoài hành tinh huyết thống khác biệt, tôn giáo khác biệt, giai cấp khác biệt, là hoàn toàn dị loại, tiêu diệt người ngoài hành tinh căn bản không có vấn đề gì.

Điểm này người Địa Cầu thực sự không bằng Áo Đặc Mạn.

Đỗ Lan cảm thấy mình có cần phải đến Quang Chi Quốc một chuyến, trực tiếp đàm phán với các Áo Đặc Mạn, nếu không họ sẽ còn mãi bận tâm.

Tình hình Địa Cầu rất không ổn, tình hình của Bách Mộ Lạp cũng rất không ổn.

Vốn dĩ việc thoát khỏi hắc động đã tiêu hao rất nhiều năng lượng, lại không đợi Đẳng Ly Tử Hỏa Hoa Tháp bổ sung, nên Bách Mộ Lạp vẫn luôn rất yếu ớt trên Địa Cầu.

Cộng thêm việc giúp nhân loại tiến hành một loạt trận chiến, giờ đây Bách Mộ Lạp đã sắp kiệt sức rồi.

Tuy không khổng lồ hóa, vẫn mặc bộ giáp tiết kiệm năng lượng do người Á Ba thiết kế.

Nhưng tinh thần Ultraman hễ chỗ nào có vấn đề là bay đến giúp, không màng lợi ích cá nhân mà chuyên môn vì người khác khiến hắn không ngừng tiến đến cái chết.

Khi Ultraman chỉ cống hiến mà không thu lợi, thì dù là Ultraman cũng sẽ có ngày cháy rụi.

Đây cũng là lý do tại sao Quang Chi Quốc vẫn luôn tránh ra tay can thiệp vào các nền văn minh lạc hậu, vì nếu chỉ phân phối mà không thu lợi, Quang Chi Quốc cũng sẽ sụp đổ.

Nhưng nếu sau khi phân phối mà muốn thu hồi, thì cách thu hồi lại là một vấn đề.

An Bồi Lạp tinh nhân chọn cách bành trướng, cắt cỏ tỏi từ bên ngoài.

Còn Quang Chi Quốc hiển nhiên sẽ không cắt cỏ tỏi, vậy thì chỉ có thể quan sơn hải trong nội bộ.

Quan sơn hải ư, nếu quản tốt thì là Quản Trọng, quản không tốt thì là Chu Lệ Vương.

Có thể nói là không có cách nào khác, dù là Ultraman cũng không có phương thức thu hồi lợi ích tốt hơn.

Phân phối thì dễ, thu hồi thì khó.

Khi phân phối, mọi người đều nhận ngươi là Chu Thiên Tử.

Khi thu hồi, ngươi lại là Chu Lệ Vương, đường sá bị bịt kín, bịt miệng dân còn hơn bịt sông, những điển cố này sẽ đổ hết lên đầu ngươi, cuối cùng còn có một trận quốc nhân bạo động.

Vì vậy Quang Chi Quốc chọn cách chỉ bảo vệ, không can thiệp, thực ra là không phân phối, cũng không cần phải lo vấn đề thu hồi.

Còn về nội bộ Quang Chi Quốc, cũng chẳng có quan hệ phân phối gì nữa, dù sao dưới Đẳng Ly Tử Hỏa Hoa Tháp chúng sinh bình đẳng, mọi người chỉ cần tắm dưới ánh sáng Hỏa Hoa Tháp là không lo ăn uống.

Tuy nhiên, nếu gặp vấn đề phân phối, Ultraman vẫn sẽ kích động.

Ví dụ như Bối Lợi Á, sự phản bội của hắn ở một mức độ lớn là do vấn đề phân phối của Ốc Mẫu.

Chương 2749

Hắn và Ốc Phụ cùng yêu Ốc Mẫu, nhưng cuối cùng Ốc Mẫu đã chọn Ốc Phụ.

Bối Lợi Á không thể chấp nhận được, cuối cùng cấu kết với An Bồi Lạp tinh nhân, thậm chí còn tự xưng đế.

Đương nhiên còn có Hi Khải Lợi, tình huống của hắn là thấy nền văn minh yếu kém bị thu hoạch liền chịu không nổi kích thích, cũng coi như hắc hóa vì quan hệ phân phối, chỉ là hắn thấy sự phân phối tàn khốc của người khác, chứ không phải sự phân phối của chính mình.

Nếu Quang Chi Quốc cũng bắt đầu thiết lập quan hệ phân phối, liệu có nhiều Ultraman hắc hóa hơn không, vẫn còn là ẩn số.

Phải biết tộc Địch Già chính là bài học xương máu, họ chia thành Quang Minh và Hắc Ám, chính là vì thái độ khác nhau đối với sự phân phối.

Phe Quang Minh cho rằng không nên can thiệp vào nền văn minh yếu kém, không nên có quan hệ phân phối.

Nhưng phe Hắc Ám cho rằng cần phải có phân phối, và họ, những Quang Chi Cự Nhân, nên là người phân phối.

Cuối cùng hai bên bùng nổ nội chiến, cả tộc suýt bị diệt vong.

Cuối cùng Địch Già còn từ Hắc Ám quay sang Quang Minh, giúp những Quang Minh Cự Nhân không phân phối giành chiến thắng.

Nhưng cái giá phải trả vô cùng thảm khốc, rất nhiều người đã chết, cuối cùng lại dậm chân tại chỗ.

Vốn dĩ Quang Chi Cự Nhân không phân phối, sau đó vô số tộc nhân đã chết, cuối cùng vẫn không phân phối, trừ người chết ra, chẳng có gì thay đổi.

Vậy kết quả của việc không can thiệp vào nền văn minh yếu kém, không phân phối là gì.

Là nhân loại cổ đại đắm chìm trong ảo ảnh, cuối cùng bị một đợt thu hoạch.

Sau này Đại Cổ chọn can thiệp, ngăn chặn nhân loại đắm chìm trong ảo ảnh, cứu vớt nhân loại.

Hắn đã làm những gì Hắc Ám Cự Nhân vẫn luôn muốn làm, cuối cùng đã tiến thêm một bước.

Vì vậy, nội chiến của Quang Chi Cự Nhân, biểu hiện của Địch Già thực sự không tốt.

Hình như hoàn toàn hành động vì nữ sắc, trước tiên vì Tạp Mật Lạp mà gia nhập phe Hắc Ám, sau đó vì U Liên mà quay sang phe Quang Minh, không có chút nguyên tắc nào.

Thực ra là vì U Liên có khả năng dự đoán tương lai, nàng dự đoán nhân loại cổ đại sẽ diệt vong, Hắc Ám sẽ giáng xuống trong thời gian dài, nên nàng đã thuyết phục Địch Già bảo toàn thực lực, đợi đến thời đại tiếp theo rồi mới quyết chiến với Hắc Ám.

Tuy nhiên Địch Già cũng vậy, thực ra hoàn toàn có thể thống nhất Quang Chi Cự Nhân, sau đó khai chiến với Tà Thần, căn bản không cần phong ấn những người sống sót, chỉ có thể nói khả năng dự đoán tương lai của U Liên quá huyền học, đến mức Địch Già cũng sa vào thuyết định mệnh.

Chỉ nguyện ý đi theo lời tiên tri, không muốn đột phá.

U Liên đã tính toán được Đại Cổ sẽ biến thành ánh sáng, nhưng lại không tính toán được Tạp Mật Lạp cũng có thể biến thành ánh sáng, mỗi một Ultraman trong lòng đều có Quang Minh và Hắc Ám, dù là Ultraman hắc hóa cũng có thể quay đầu.

Tóm lại, sau khi quan hệ phân phối xuất hiện, sẽ có sự bất công, sẽ có sự bất mãn, sẽ có sự khác biệt, sẽ có sự đối kháng.

Quan hệ phân phối bao gồm phân phối và thu hồi, hai bên vốn dĩ là đối lập, tự nhiên sẽ có sự đối kháng, dù sao cũng không thể khiến mọi Ultraman đều hài lòng, không hài lòng thì có thể hắc hóa.

Bối Lợi Á và Hi Khải Lợi đều là như vậy, chỉ là một người không chấp nhận sự phân phối của Ốc Mẫu, một người không chấp nhận sự phân phối của người ngoài.

Đương nhiên còn có Thác Lôi Cơ Á, Ultraman này hắc hóa là vì thấy Hi Khải Lợi hiền lành cũng hắc hóa, liền nhận ra cái gọi là Quang Minh đều là hư ảo và yếu ớt, nên hắn hắc hóa, hoàn toàn là do đầu óc không minh mẫn, không nhận thức được Hắc Ám và Quang Minh vốn dĩ là âm dương cùng tồn tại, mỗi người trong lòng đều có Hắc Ám, chỉ là không nên biến thành hành động là được.

Ultraman chưa bao giờ dùng nội tâm để phán đoán tốt xấu của một nền văn minh, họ đều nhìn vào hành động của nền văn minh.

Thác Lôi Cơ Á hiển nhiên là chưa học được những điều này, thuộc dạng cá lọt lưới trong giáo dục của Quang Chi Quốc.

Đương nhiên Thác Lôi Cơ Á cũng có ý kiến về việc mình không vượt qua vòng tuyển chọn để trở thành thành viên Vũ Trụ Cảnh Vệ Đội, hắn không thích nghiên cứu khoa học, hắn hy vọng trở thành chiến sĩ, điểm này cũng liên quan đến sự phân phối.

Đỗ Lan hy vọng Quang Chi Quốc tham gia phân phối, nhưng Quang Chi Quốc cố kỵ quá nhiều, hơn nữa phải tiếp nhận bài học từ các Ultraman vũ trụ khác nhau, cuối cùng thì không can thiệp vẫn là cách tốt nhất.

Để các nền văn minh yếu kém tự phát triển, nếu nền văn minh yếu kém không thể phát triển, đó cũng không phải lỗi của Ultraman.

Giống như nhân loại cổ đại đắm chìm trong ảo ảnh hạnh phúc, với tư cách là phe Quang Minh, Địch Già và những người khác đã không can thiệp vào lựa chọn của nhân loại cổ đại, để mặc họ bị Tà Thần thu hoạch, và theo lời tiên tri đã chấp nhận ba mươi triệu năm Hắc Ám.

Xem ra ta nên đến Quang Chi Quốc một chuyến.

Đỗ Lan nói, hắn đã nói thẳng với Sai La.

Sai La cũng không bận tâm việc thân phận của mình bị lộ, vì hắn tin Đỗ Lan sẽ không giấu giếm hắn vì thân phận của hắn.

Sai La biết thái độ của Đỗ Lan đối với Ultraman luôn rất khách quan.

Sai La bày tỏ không vấn đề gì: Ta có thể đưa ngươi đi.

Vậy thì xuất phát thôi.

Dù sao cũng đã đến rồi, không đi xem thì thật đáng tiếc.

Sai La biến thân, đưa Đỗ Lan đi thẳng qua cổng dịch chuyển, đến Quang Chi Quốc.

Quang Chi Quốc thực sự rất yên tĩnh, và bảo vệ môi trường.

Ánh sáng từ Đẳng Ly Tử Hỏa Hoa Tháp dịu dàng bao phủ toàn bộ hành tinh, ngay cả các công trình kiến trúc trên hành tinh cũng tỏa ra ánh sáng như ngọc bích, vì vậy dù ở trong nhà hay ngoài trời đều có thể cảm nhận được sức mạnh Hỏa Hoa Tháp hiện diện khắp nơi.

Trong môi trường như vậy, Ultraman có thể thảnh thơi làm việc của mình, ai thích chiến đấu có thể tham gia thi tuyển Vũ Trụ Cảnh

Vệ Đội, ai thích nghiên cứu có thể tham gia Viện Nghiên Cứu Khoa Học.

Đương nhiên cũng có Ultraman đi quan sát tinh thần đại hải, quan sát vận hành của vũ trụ, trở thành một nhà thiên văn học.

Chào mừng đến với Quang Chi Quốc.

Sai La với tư cách là chủ nhà rất vui vẻ giới thiệu mọi thứ về Quang Chi Quốc cho Đỗ Lan.

Quang Chi Quốc, vô số người ngoài hành tinh mơ ước có thể đột phá vào đây, dù chỉ là cướp một hoặc hai công nghệ từ viện nghiên cứu.

Dù phải trả giá bằng hàng trăm quái thú cũng không đáng tiếc, dù sao chỉ cần là kỹ thuật của Quang Chi Quốc thì chắc chắn là tốt, cướp được là có lời.

Quang Chi Quốc có kỹ thuật Thăng Hoa Khí, có kỹ thuật Sinh Mệnh Cố Hóa, nói chung đều là những siêu kỹ thuật đỉnh cấp nhất vũ trụ.

Bản thân hình thái Ultraman cũng là giấc mơ của nhiều nền văn minh vũ trụ.

Vì để có được sức mạnh Ultraman, họ sẽ bí mật tạo ra Ultraman của riêng mình.

Đương nhiên phần lớn đều thất bại.

Ultraman Hắc Ám Trát Cơ chắc chắn là Ultraman nhân tạo nổi tiếng nhất.

Còn ở các vũ trụ khác nhau, người Địa Cầu cũng đã tạo ra rất nhiều Ultraman nhân tạo, dù là cơ giới, hay chiếm giữ thân thể Ultraman, hoặc là Gia Sai Văn giả tạo biến hóa từ tà niệm.

Tóm lại, các nền văn minh đã thử mọi cách để chế tạo Ultraman của riêng mình, đương nhiên cũng có những thành công, ví dụ như tinh vân L77.

Tuy nhiên, hình thái Ultraman của họ hiển nhiên không phổ biến, chỉ có Hoàng thất mới có thể biến thân.

Sau này do người ngoài hành tinh xâm lược, cả hành tinh đã bị hủy diệt, chỉ có hai hoàng tử sống sót.

Đương nhiên một vũ trụ khác còn có U40, họ biến thân thông qua Ốc Chi Tâm, tuy nhiên không phải Ultraman nào cũng có khả năng chiến đấu.

Chỉ có Ultraman của Quang Chi Quốc có trình độ rất đồng đều, đương nhiên cũng không có nghĩa là mỗi Ultraman đều có thể vượt qua tuyển chọn Vũ Trụ Cảnh Vệ Đội, ví dụ như Thác Lôi Cơ Á.

Đương nhiên cũng không phải Ultraman nào cũng cần vào Vũ Trụ Cảnh Vệ Đội mới có sức mạnh cường đại, ví dụ như Tái Văn, Sai La, Hi Khải Lợi, họ đều không trải qua đào tạo của Cảnh Vệ Đội, Tái Văn và Hi Khải Lợi đều là quan văn, Sai La thì được Lôi Âu huấn luyện riêng.

Lôi Âu thực ra cũng không phải do Cảnh Vệ Đội huấn luyện, mà là do Tái Văn huấn luyện, phương pháp huấn luyện chặt xe Jeep của Tái Văn không hề thua kém huấn luyện của Cảnh Vệ Đội.

Sai La đưa Đỗ Lan đến Quang Chi Quốc, các Ốc Đặc Huynh Đệ đều đến chào đón.

Chào ngươi, Thái La.

Đỗ Lan nói.

Ta không phải Thái La, ta là Tái Văn, hắn mới là Thái La.

Ultraman Tái Văn bày tỏ rằng vừa mới giới thiệu tên mình mà đối phương đã quên, thật là quá đãng trí.

Đỗ Lan hiển nhiên là cố ý, đương nhiên hắn cũng đã gặp vị đại nhân kia, ở một số vũ trụ song song, hắn là một cỗ máy chấp pháp lạnh lùng vô tình, đã lên kế hoạch tiêu diệt Ultraman, đối với các nền văn minh gây ra mối đe dọa thì hắn cũng nói diệt là diệt.

Tuy nhiên ở vũ trụ này, Ultraman Tá Phỉ vẫn rất ôn hòa.

Chương 2750

Ngươi cứ tham quan Quang Chi Quốc trước, sau đó rồi hãy nói chuyện chính sự.

Ốc Phụ cho rằng Đỗ Lan từ xa đến, nên tham quan các cơ sở vật chất của Quang Chi Quốc trước, tìm hiểu khả năng của Ultraman.

Sai La và Thái La làm hướng dẫn viên, đưa Đỗ Lan đi tham quan các loại cơ sở vật chất, trong lúc đó còn gặp được nhà khoa học kiếm sĩ số một vũ trụ.

Thái La cũng giới thiệu những khó khăn của Quang Chi Quốc, không ít cơ sở đang được xây dựng lại, đây đều là bằng chứng cho thấy Quang Chi Quốc đã bị xâm lược.

Đôi khi cơ sở vật chất vừa mới xây dựng xong, người ngoài hành tinh và quái thú lại đến.

Hiện tại những gì các ngươi thấy chính là dấu vết phá hoại của lần xâm lược của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội trước đó, vẫn còn đang sửa chữa.

Tuy nhiên, đợi đến khi hắc động được giải trừ, chắc chắn lại sẽ có quái thú xâm lược.

Thái La cũng rất bất lực, Quang Chi Quốc tuy mạnh mẽ, nhưng không ngăn được người ngoài hành tinh.

Bất kỳ sinh mệnh nào cũng chỉ nhìn vào phần thưởng chứ không nhìn vào hình phạt, dân không sợ chết, thì sao lại sợ chết.

So với cái chết, các nền văn minh ngoài hành tinh và quái thú càng lo lắng về việc không có không gian phát triển, không thể đột phá giới hạn của chính mình.

Đỗ Lan cho rằng điều này rất bình thường, đối với những nền văn minh muốn chuyển giao rủi ro, xâm lược Quang Chi Quốc là cách họ giải quyết vấn đề.

Vấn đề được giải quyết, bản thân còn có thể tiến thêm một bước.

Nếu không giải quyết được, thì cũng chỉ là đường chết mà thôi.

Chờ chết, liệu có diệt vong được quốc gia ư.

Thà liều một phen còn hơn chờ chết.

Tóm lại một câu, đó là không có cách nào.

Đỗ Lan cho rằng không còn cách nào khác, thì chỉ có thể xâm lược.

Thất bại, bị Ultraman đánh bại, thành công, thì có thể đạt được kỹ thuật.

Thái La không thích nghe lời này: Không có cách nào thì có thể xâm lược Quang Chi Quốc ư.

Nghĩ lại ngày xưa, khi Quang Chi Quốc bị suy thoái do sao, chúng ta cũng không có cách nào, nhưng chúng ta vẫn ôm hy vọng tạo ra Đẳng Ly Tử Hỏa Hoa Tháp, chứ không phải đi xâm lược người khác.

Cuối cùng, Đẳng Ly Tử Hỏa Hoa Tháp được thắp sáng thành công, không chỉ cứu sống chúng ta, mà còn cho chúng ta sức mạnh Ultraman.

Vì vậy, dù gặp khó khăn gì, cũng không thể từ bỏ, đều nên nỗ lực đối mặt, chứ không phải chuyển giao rủi ro.

Đỗ Lan nghĩ thầm, không ít nền văn minh đã diệt vong sau khi nỗ lực đối mặt, trong khi rất nhiều nền văn minh lại đạt được sự phát triển thông qua việc chuyển giao rủi ro.

Nếu có thể tự mình nỗ lực, thì đương nhiên là nỗ lực một chút, nhưng rõ ràng cả việc tự mình nỗ lực và chuyển giao rủi ro đều có hai lựa chọn thành công và thất bại.

Không phải cứ tự mình nỗ lực là nhất định thành công, cũng không phải cứ chuyển giao rủi ro là nhất định thành công, cả hai đều có khả năng thất bại.

Tỷ lệ thành công khi tự mình nỗ lực chắc chắn là nhỏ hơn so với chuyển giao rủi ro, Đỗ Lan có thể chứng minh bằng số liệu.

Nhưng các ngươi cũng không thể phủ nhận, khi gặp rủi ro, tự mình nỗ lực và chuyển giao rủi ro đều là một lựa chọn.

Hơn nữa, rất ít nền văn minh có thể đoàn kết tất cả mọi người cùng nỗ lực, vì nếu có thể đoàn kết mọi người để đối mặt vấn đề, thì cũng không cần chuyển giao rủi ro.

Trên thực tế, nhiều rủi ro là do không thể đoàn kết mà ra.

Đỗ Lan nói, đoàn kết được đương nhiên tốt, nhưng điều này rõ ràng không thực tế lắm.

Thái La cũng không thể phản bác, ngay cả Quang Chi Quốc cũng có kẻ phản bội, huống chi là các nền văn minh khác.

Đạo sinh một, một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật.

Chính, phản, hợp.

Đều đang nói về một lý thuyết, một hiện tượng, sau khi một lý thuyết ra đời, mặt đối lập của lý thuyết đó cũng sẽ ra đời theo, sự khác biệt cũng theo đó mà xuất hiện.

Có những sự khác biệt có thể biến mất, có những sự khác biệt không thể biến mất, chỉ có thể gác lại.

Giống như Quang Chi Quốc, thực ra sự khác biệt trong Quang Chi Quốc chưa bao giờ biến mất, chỉ là nắm bắt mâu thuẫn chính, gác lại mâu thuẫn thứ yếu mà thôi.

Căn bản không thể làm cho tất cả sự khác biệt đều biến mất, vì vậy chỉ có thể thận trọng đối đãi với sự khác biệt.

Quang Chi Quốc phát triển như vậy mà còn không giải quyết được, thì những nền văn minh lạc hậu kia càng đừng nói gì đến việc đoàn kết một lòng giải quyết sự khác biệt, nếu họ có thể đoàn kết, Quang Chi Quốc cũng phải đi Tây Trúc thỉnh kinh.

Có sự khác biệt thì không thể đoàn kết, không thể đoàn kết thì rất khó tự mình nỗ lực.

Dù có một bộ phận người nỗ lực, bộ phận còn lại cũng sẽ cản trở, đây chính là đấu tranh phe phái.

Thái La cũng biết những điều này, nên không nói nên lời.

Quả nhiên chuyển giao rủi ro mới là lựa chọn của phần lớn các nền văn minh, Ultraman cũng không có cách nào.

Vì vậy ta cho rằng Quang Chi Quốc có thể cung cấp sự giúp đỡ.

Đỗ Lan nói.

Thái La đương nhiên cũng biết chủ trương của Đỗ Lan, ban đầu hắn đã tuyên bố chủ trương của mình trên bầu trời Quang Chi Quốc, giờ đây Quang Chi Quốc cũng có hai luồng ý kiến.

Ta đã xem qua lịch sử 40 vạn năm của Quang Chi Quốc, phát hiện thời kỳ đầu Quang Chi Quốc cũng từng can thiệp vào các nền văn minh, nhưng đều thất bại, nên sau đó Quang Chi Quốc mới chọn nguyên tắc chỉ bảo vệ, không can thiệp.

Thái La cũng đã tìm hiểu lịch sử, biết quá khứ của Quang Chi Quốc.

Hơn nữa Ốc Chi Vương, với tư cách là sinh mệnh thể Ultraman sớm nhất, thái độ của ngài đối với các nền văn minh cũng là không can thiệp.

Ốc Chi Vương không chỉ là vua của Quang Chi Quốc, mà còn là vua của tất cả Ultraman.

Vì ngài là Ultraman sớm nhất trong vũ trụ, trước khi Quang Chi Quốc phát triển Đẳng Ly Tử Hỏa Hoa Tháp thì ngài đã tồn tại rồi.

Vì vậy, chỉ cần trở thành Ultraman đều sẽ đi bái Ốc Chi Vương, như vậy Ultraman của các nền văn minh khác nhau có thể giao lưu với nhau.

Ốc Chi Vương giống như Chu Thiên Tử, còn các nền văn minh Ultraman khác nhau giống như các chư hầu quốc.

Các chư hầu quốc khác nhau có nền văn hóa khác nhau, sẽ có sự nghi ngờ lẫn nhau.

Nhưng chỉ cần cùng bái Ốc Chi Vương, thì các chư hầu khác nhau cũng có thể đàm phán, giao lưu với nhau.

Vì vậy, Ốc Chi Vương là sân khấu của tất cả các nền văn minh Ultraman, là khế ước của tất cả các nền văn minh Ultraman.

Ốc Chi Vương cũng chưa bao giờ can thiệp vào các nền văn minh yếu kém, chỉ khi nền văn minh Ultraman gặp vấn đề thì mới giúp đỡ.

Đỗ Lan nói: Đó là do bị hạn chế bởi hoàn cảnh thời bấy giờ, nên mới thất bại.

Hiện tại Quang Chi Quốc đã phát triển 40 vạn năm, tổ tông chi pháp nên thay đổi rồi.

Thời đại đã thay đổi, chủ trương cũng có thể thay đổi.

Tổ tông chi pháp bất khả biến, tổ tông chi pháp khả dĩ biến.

Biến hay không biến là một đề tài đáng thảo luận, Đỗ Lan cho rằng thời đại đã thay đổi, Quang Chi Quốc không thể dùng cái nhìn cũ

40 vạn năm trước để đối đãi với vũ trụ hiện tại.

Hiện tại An Bồi Lạp tinh nhân, Tinh Đoàn Bình Nghị Hội đều đang phát triển, nếu Ultraman không nghĩ đến việc thay đổi, cường độ tấn công mà họ phải đối mặt sau này sẽ ngày càng cao.

Sau này người ngoài hành tinh và quái thú sẽ ngày càng mạnh, lực lượng tổ chức sẽ ngày càng cao, áp lực của Quang Chi Quốc sẽ ngày càng lớn.

Vì vậy Quang Chi Quốc cũng nên tìm kiếm đồng minh.

Đỗ Lan nói với Thái La.

Thái La biết suy nghĩ của Đỗ Lan, nhưng chuyện này không phải một mình hắn có thể quyết định, hắn không trả lời, mà tiếp tục dẫn Đỗ Lan đi tham quan.

Phong cảnh Quang Chi Quốc tuy đẹp, cơ sở công cộng cũng nhiều, nhưng chủ yếu được chia thành ba loại: quân sự, khoa học kỹ thuật, nghệ thuật.

Đương nhiên cũng có y tế, nhưng về cơ bản chỉ có Vũ Trụ Cảnh Vệ Đội mới cần cơ sở y tế, do Ốc Mẫu phụ trách.

Còn một điều nữa cũng rất quan trọng, đó là việc nuôi dưỡng Ultraman.

Khi Ultraman muốn sinh con, có thể đến đó, nghe nói một Ultraman cũng có thể sinh con, không cần cả cha lẫn mẹ.

Thế giới Ultraman thực ra cũng rất nhàm chán, về cơ bản không có hoạt động giải trí nào, đối với họ, công việc chính là giải trí, có thể nói là an bần lạc đạo.

Chính vì Ultraman không theo đuổi giải trí, nên hiệu suất công việc rất cao.

Ta nghe nói Ultraman cũng có nhà tù, còn có bãi tha ma quái thú.

Đỗ Lan muốn đi xem.

Chương 2751

Bãi tha ma quái thú trong vũ trụ không chỉ có một nơi, rất nhiều nơi đều có bãi tha ma quái thú.

Khu vực vũ trụ nào có càng nhiều quái thú, bãi tha ma quái thú ở đó cũng càng lớn.

Quang Chi Quốc thường xuyên bị quái thú tấn công, những quái thú bị giết đều được đưa đến bãi tha ma quái thú.

Còn về nhà tù cũng có, năm xưa Bối Lợi Á từng bị giam trong đó, nhưng nhà tù chủ yếu là tù nhân người ngoài hành tinh.

Mặc dù Ultraman có thể ra tay không lưu tình giết chết người ngoài hành tinh trên chiến trường, nhưng đối với những người ngoài hành tinh đã đầu hàng, họ không có án tử hình, chỉ có án tù chung thân, có thể giam giữ cho đến khi người ngoài hành tinh chết già.

Tuổi thọ của Ultraman dài hơn nhiều so với người ngoài hành tinh bình thường, vì vậy dù không giết, cũng có thể kiểm soát người ngoài hành tinh không tái phạm tội.

Đương nhiên cũng có những người ngoài hành tinh sống thọ, ví dụ như An Bồi Lạp tinh nhân, họ có thể đối địch với Ultraman, cũng có những điểm hơn người.

An Bồi Lạp tinh nhân cũng có kỹ thuật trường thọ.

Những nơi này không mở cửa cho bên ngoài.

Thực ra ta vẫn luôn có một thắc mắc, ngươi hiểu rõ Quang Chi Quốc như vậy, ngươi biết thông tin từ đâu.

Thái La hỏi.

Sai La cũng từng hỏi, lúc đó Đỗ Lan trả lời là: ta yêu học tập, học tập giúp ta tiến bộ.

Bây giờ câu trả lời cũng tương tự, nói: Đương nhiên là học tập rồi, thông qua học tập để hiểu biết kiến thức trong vũ trụ.

Thái La bày tỏ rằng liệu có thực sự là học tập không.

Nhưng nghĩ đến thông tin của Quang Chi Quốc thực ra không phải là bí mật, thì cũng có thể hiểu được.

Quang Chi Quốc không có gì bí mật, tuy có một số nơi được bảo vệ nghiêm ngặt, nhưng nhìn chung không có gì không thể để người khác biết.

Hơn nữa cấu trúc của Quang Chi Quốc cũng rất đơn giản, sức mạnh quân sự chủ yếu dựa vào lực chiến đấu của Ultraman, chứ không phải vũ khí bí mật gì.

Thực sự nếu nói bí mật, thì chỉ có những chiêu thức bí truyền mà mỗi Ultraman tự mình phát triển.

Ultraman có đủ loại khả năng, ngoài chiến đấu và quang tuyến cơ bản, còn có các kỹ năng nâng cao như Ultraman niệm lực.

Hơn nữa, mỗi Ultraman đều có thể phát triển khả năng của riêng mình, ví dụ như các kỹ năng cắt gọt khác nhau của Ái Tư.

Những kỹ năng tự phát triển này đều là bí truyền, thuộc về mỗi Ultraman, người ngoài không thể biết.

Bản thân Ultraman chứa đựng một lượng lớn năng lượng, cách sử dụng năng lượng trong cơ thể, mỗi Ultraman đều có suy nghĩ riêng của mình.

Hơn nữa, mỗi Ultraman đều có thể phát triển một hình thức bùng nổ của riêng mình, để nâng cao năng lượng hơn nữa.

Ultraman may mắn được thần khí gia trì, thì càng lên một tầng cao mới.

Còn những người thích tặng thần khí, tự nhiên là Ốc Chi Vương và Nại Khắc Sắt Tư.

Trước đây Ultraman thường không phát triển hình thái mới, hình thái bình thường là đủ rồi.

Nhưng Ultraman đời sau đều cần phát triển hình thái mới, thậm chí còn sử dụng vật liệu hợp thể phong ấn sức mạnh, có thể thông qua việc dung hợp sức mạnh của các Ultraman khác nhau để nâng cao bản thân.

Vì các cơ sở vật chất của Quang Chi Quốc không có gì bí mật, Đỗ Lan lấy được tài liệu từ người ngoài hành tinh cũng là điều bình thường, nên Thái La không nghi ngờ.

Thì ra là vậy, xem ra rất nhiều người ngoài hành tinh đều rất quan tâm đến Quang Chi Quốc.

Thái La phải thừa nhận rằng luôn có người ngoài hành tinh để mắt đến Quang Chi Quốc, bất cứ lúc nào cũng có thể xâm lược, có thể nói là phòng không thể nào hết được.

Quang Chi Quốc là mục tiêu của rất nhiều người ngoài hành tinh.

Chỉ là khi theo đuổi mục tiêu này, nếu không có sự hướng dẫn thích hợp, rất dễ đi lạc đường.

Ta nghĩ các ngươi cũng biết rất nhiều nền văn minh lạc hậu đều muốn chế tạo Ultraman của riêng mình phải không.

Đỗ Lan nói.

Thực sự biết, và càng biết việc cưỡng ép tạo ra sức mạnh mà mình không thể kiểm soát, cuối cùng đã gây ra rất nhiều tổn thất.

Thái La nói.

Vì vậy mới cần Quang Chi Quốc hướng dẫn chứ, nếu không ai dạy dỗ họ, làm sao họ biết mình có thể nắm giữ sức mạnh hay không.

Đối với họ, việc có kiểm soát được hay không không phải là quan trọng nhất, mà là có hay không mới là quan trọng nhất.

Có, thì có thể ngăn chặn người ngoài hành tinh xâm lược, không có, thì lúc nào cũng đối mặt với rủi ro.

Các ngươi không cho phép họ chuyển giao rủi ro, lại không cho phép họ phát triển sức mạnh cường đại, vậy khi họ gặp rủi ro, Quang Chi Quốc muốn họ làm thế nào.

Đỗ Lan hỏi.

Thái La im lặng, hắn cũng không biết.

Nói về điều gì là sức mạnh có thể kiểm soát, điều gì là sức mạnh không thể kiểm soát.

Ngay cả một con dao gọt hoa quả cũng có thể làm hại người.

Người có kiểm soát được sức mạnh không.

Cầm vũ khí sắc bén, sát tâm tự khởi.

Vì vậy, cái mà con người cần kiểm soát căn bản không phải là sức mạnh, mà là sát tâm.

Ultraman căn bản là đã nhầm lẫn, không hề tồn tại sức mạnh không thể kiểm soát, chỉ có sát tâm không thể kiểm soát.

Ngay cả Trát Cơ Hắc Ám cũng không phải là không thể kiểm soát sức mạnh, mà là sát tâm trong lòng quá thịnh, cuối cùng đã hủy diệt cả một nền văn minh.

Trát Cơ kiểm soát sức mạnh của mình rất thành thạo, thậm chí còn có thể nhập vào thân thể con người để tạo ra các Ultraman Hắc Ám khác.

Cái thực sự không thể kiểm soát là sát tâm trong lòng Trát Cơ.

Sức mạnh chỉ là sức mạnh, sát tâm mới là quan trọng nhất.

Ultraman có thể kiểm soát sát tâm, tại sao không chia sẻ kinh nghiệm đó ra.

Tại sao không giúp đỡ người khác.

Sai La cảm thấy Đỗ Lan nói rất có lý, chỉ cần kiểm soát sát tâm, sức mạnh chỉ là sức mạnh mà thôi.

Sức mạnh của Ultraman mạnh mẽ như vậy, cũng không ai nói Ultraman không kiểm soát được sức mạnh.

Ngay cả hình thái Sai La Quang Huy Tối Cực của mình mạnh mẽ như vậy, thậm chí có thể đảo ngược thời gian, cũng không ai nói mình không kiểm soát được sức mạnh này.

Sức mạnh chỉ là sức mạnh, sát tâm mới là nguyên nhân dẫn đến sức mạnh mất kiểm soát.

Chỉ cần kiểm soát sát tâm, thì cũng kiểm soát được sức mạnh.

Còn về việc kiểm soát sát tâm, Quang Chi Quốc có quyền phát ngôn, kinh nghiệm của họ rất phong phú, hoàn toàn có thể truyền dạy.

Kiểm soát Hắc Ám trong nội tâm, không biến thành hành động.

Đây mới là điểm đáng nể nhất của Quang Chi Quốc, không phải vì Ultraman trong lòng không có Hắc Ám, cũng không phải vì Ultraman sẽ không làm điều sai trái, mà là vì Ultraman sẽ không chủ động thực hành Hắc Ám.

Không giống như một số người ngoài hành tinh, bất kỳ ý nghĩ tà ác nào trong lòng họ cũng sẽ được thực hiện.

Đỗ Lan đánh giá cao khả năng kiểm soát sát tâm của Ultraman, và hy vọng họ có thể truyền bá điều đó ra toàn vũ trụ.

Thái La thầm nghĩ điều đó cần rất nhiều hỗ trợ kỹ thuật, trong quá trình đó chắc chắn sẽ truyền bá công nghệ ra ngoài.

Tuy nhiên, hắn cũng phải thừa nhận Đỗ Lan nói có lý, sức mạnh chỉ là sức mạnh, điều quan trọng là không dùng sức mạnh làm điều xấu, đó mới là điều khó nhất.

Sau khi tham quan Quang Chi Quốc, Đỗ Lan một lần nữa đến trước mặt các Ốc Đặc Huynh Đệ.

Đối với đề nghị của Đỗ Lan, Quang Chi Quốc đã thảo luận rất nghiêm túc, nếu Đỗ Lan thực sự có thể tạo ra nhiều Đẳng Ly Tử Hỏa Hoa Tháp hơn, thì có thể phái vài Ultraman làm vệ sĩ, họ có thể tuân theo lệnh của Đỗ Lan để làm một số việc.

Chúng ta đã thảo luận và quyết định cử Ultraman theo ngươi đến Địa Cầu, tuy nhiên chúng ta phải ký kết khế ước.

Ốc Phụ thông báo quyết định cuối cùng của Quang Chi Quốc cho Đỗ Lan, đó là giúp đỡ, nhưng không phải giúp đỡ toàn diện.

Đỗ Lan đã rất hài lòng, vì có vài Ultraman giúp đỡ đã đủ rồi.

Chương 2752

Lực chiến đấu của Ultraman đủ để uy hiếp những kẻ tiểu nhân, còn đối với những kẻ to gan dám xâm lược Quang Chi Quốc, sức mạnh của Ultraman cũng có thể phòng ngự phần nào.

Hơn nữa, nếu có Ultraman ở bên ngoài gặp khó khăn, Quang Chi Quốc làm sao có thể không quản chứ.

Chỉ cần có khởi đầu, sau này sẽ có thể tăng cường hợp tác.

Vì vậy Đỗ Lan cũng trả lời: Đương nhiên không vấn đề gì.

Đây là một khởi đầu tốt, Quang Chi Quốc cuối cùng đã tiến thêm một bước.

Tiếp theo, Đỗ Lan chia sẻ kỹ thuật Đẳng Ly Tử Hỏa Hoa Tháp với Hi Khải Lợi, để hắn có thể nhân bản thêm nhiều Đẳng Ly Tử Hỏa Hoa Tháp.

Còn Ốc Phụ đích thân tuyển chọn một đội tinh binh cường tướng, tổng cộng bốn Ultraman đi theo Đỗ Lan đến Địa Cầu, trong đó có cả Sai La.

Mộng Bỉ Ưu Tư, Ngải Khắc Tư, Tiệp Đức, Sai La, đều là thế hệ trẻ.

Rõ ràng vẫn là những người trẻ tuổi sẵn sàng thay đổi tổ tông chi pháp.

Bốn người đều rất mạnh, có thể cung cấp rất nhiều sự giúp đỡ.

Hi Khải Lợi đã triển khai kỹ thuật của Đỗ Lan, phát hiện thực sự có thể chế tạo Đẳng Ly Tử Hỏa Hoa Tháp, hắn rất kinh ngạc, không ngờ kỹ thuật thất truyền này lại có người có thể tái hiện.

Có Đẳng Ly Tử Hỏa Hoa Tháp, thì có thể đi đến các hành tinh khác để xây dựng Quang Chi Quốc, có thể đào hang thỏ ba hang, không cần phải giữ lại quá nhiều sức mạnh trên hành tinh mẹ.

Khả năng sinh tồn của Quang Chi Quốc đã được tăng cường đáng kể, tuy nhiên kỹ thuật này cũng phải cẩn thận một chút, dù sao Đẳng Ly Tử Hỏa Hoa Tháp có thể vì thiện cũng có thể làm ác.

Ví dụ như Bối Lợi Á đã đánh cắp năng lượng Hỏa Hoa Tháp để làm điều ác, vì vậy sức mạnh chỉ là sức mạnh, có sức mạnh mà không làm điều ác mới là điều khó nhất.

Đỗ Lan trở về Địa Cầu, có Ultraman gia nhập, thì có thể phát triển hơn nữa.

Vài sa mạc trên Địa Cầu đã được khai thác gần hết, tiếp theo sẽ đi lên Mặt Trăng, sau đó khai thác Hỏa Tinh.

Tinh Đoàn Bình Nghị Hội chắc chắn không vui vẻ gì với việc khai thác, vì khai thác tốn thời gian, tốn sức lực, thà xâm lược Địa Cầu còn đơn giản hơn.

Hiện tại mâu thuẫn giữa nhân loại và người ngoài hành tinh đã rất nghiêm trọng, hiện tượng đứng về phe cũng ngày càng gay gắt, dã tâm tà ác của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội đã lộ rõ, chỉ là chưa chính thức khai chiến với toàn nhân loại mà thôi.

Khoa Đặc Đội thì dưới sự giúp đỡ của kẻ phản bội Tinh Đoàn Bình Nghị Hội đang chật vật chống lại quái thú, nhưng đối với việc nhân loại và người ngoài hành tinh chung sống hòa bình thì không có cách nào.

Bởi vì mâu thuẫn chính giữa người ngoài hành tinh và người Địa Cầu là mâu thuẫn lợi ích tài nguyên, Khoa Đặc Đội tuy có thể chiến đấu, nhưng không thể tối ưu hóa sự phân phối, không thể đưa ra một phương án phân phối mà cả người ngoài hành tinh và người Địa Cầu đều hài lòng.

Thực ra Đỗ Lan cũng không thể, trên cơ sở tài nguyên hiện có rất khó để hai bên nhượng bộ, nhưng chỉ cần khai hoang thêm đất đai, tạo ra nhiều tài nguyên hơn để phân phối, mọi người mới có thể hài lòng.

Dù sao tài nguyên là thứ sinh tử tồn vong, ai cũng không muốn nhượng lại.

Vì vậy mâu thuẫn giữa nhân loại và người ngoài hành tinh là không thể hòa giải, ngày càng gay gắt.

Quan hệ giữa hai bên hiện tại là răng cưa xen kẽ, rất phức tạp.

Đều ngày càng cực đoan, nhưng lại không trực tiếp tuyên chiến, rõ ràng trong dân gian đã là người ngoài hành tinh và người Địa Cầu giết chóc lẫn nhau, nhưng chiến tranh vẫn không nổ ra.

Người Địa Cầu không chọn có thể hiểu được, dù sao chiến trường chính diện không thể đánh thắng, một khi tuyên chiến, đối mặt với công nghệ và quái thú khổng lồ của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Chỉ dựa vào Khoa Đặc Đội cũng không thể giải quyết vấn đề.

Tinh Đoàn Bình Nghị Hội thì vẫn đang định tạo ra Ultraman, rồi đánh bại Ultraman, để từ đó đả kích sĩ khí và tinh thần của nhân loại.

Thực ra căn bản không cần thiết nữa, nhìn xem nhân loại bây giờ đâu phải vì Ultraman mà phản kháng, đó là vì tài nguyên sinh tồn của chính mình mà phản kháng chứ.

Nhưng Tinh Đoàn Bình Nghị Hội không quan tâm, họ chỉ muốn đánh bại Ultraman.

Nhưng thực tế chứng minh, Ultraman cơ động đang đi từ chiến thắng này đến chiến thắng khác, hơn nữa số lượng Ultraman ngày càng nhiều.

Đồng thời, gen Ultraman của Tiến Thứ Lang cũng ngày càng mạnh, sắp có thể phóng ra quang tuyến Tư Phái Tu Mỗ mà không cần dựa vào giáp cơ động.

Tiến Thứ Lang chỉ còn một khoảng cách là biến thân khí nữa là trở thành Ultraman thật sự.

Cơ thể hắn đã chứa đựng đủ năng lượng, bây giờ chỉ thiếu một thời cơ để giải phóng.

Tinh Đoàn Bình Nghị Hội thực sự sắp tạo ra được Ultraman thật sự, chỉ là không biết đến lúc đó họ còn cười nổi không.

Địa Cầu đúng là hỗn loạn.

Đỗ Lan bày tỏ, sau khi tham quan Quang Chi Quốc hòa hợp hữu ái, trở về Địa Cầu thực sự cảm thấy Địa Cầu giống như một khu chợ náo nhiệt.

Vậy công việc của chúng ta là gì.

Sai La đã chuẩn bị sẵn sàng làm một trận lớn.

Nhưng Đỗ Lan nói đừng vội chiến đấu, điều quan trọng bây giờ là tuyên truyền: Chúng ta tiếp theo sẽ tiến hành công tác tuyên truyền, mục đích chính là thông qua tuyên truyền để xóa bỏ rào cản giữa người Địa Cầu và người ngoài hành tinh, chúng ta phải chứng minh người ngoài hành tinh và người Địa Cầu thực ra đều giống nhau.

Công tác tuyên truyền bắt đầu, tuyên truyền vạn vật đồng nhất, vạn tộc đồng nhất.

Thực ra, chỉ cần là người ngoài hành tinh có quan hệ phân phối thì đều gần như nhau, bất kể khả năng của những người ngoài hành tinh này thế nào, hình dáng ra sao, thực ra đều giống nhau.

Bởi vì cốt lõi của quan hệ phân phối đều giống nhau, chỉ là phương pháp giới hạn quan hệ phân phối khác nhau, khế ước duy trì phân phối khác nhau.

Tuy chi tiết khác nhau, nhưng tổng thể thực ra chỉ là vấn đề phân phối.

Không phải vì người ngoài hành tinh tiên tiến hơn người Địa Cầu mà có thể vượt qua quan hệ phân phối, người ngoài hành tinh cũng nhấn mạnh mình lấy phần lợi ích thuộc về mình, điểm này giống hệt người Địa Cầu.

Chính vì giống nhau, người ngoài hành tinh mới tìm đủ mọi cách để phủ nhận quyền sở hữu của người Địa Cầu đối với Địa Cầu.

Bởi vì chỉ có như vậy, họ mới có thể hợp lý lấy đi lợi ích của Địa Cầu.

Người Địa Cầu và người ngoài hành tinh đều giống nhau, không có sự khác biệt bản chất nào.

Vì vậy, chỉ cần có một quan hệ phân phối bao dung cả người Địa Cầu và người ngoài hành tinh là đủ.

Hiện tại chúng ta chỉ có thể thu hút nhân tài cấp thấp.

A Đạt Đức nói: Tài nguyên của chúng ta vẫn chưa đủ để nuôi những kẻ ăn thịt, nên không nhận được sự ủng hộ của họ.

Kẻ ăn thịt, kẻ ăn thịt chính là quý tộc.

Kẻ ăn thịt đứng trên đỉnh của quan hệ phân phối cũ, hưởng thụ rất nhiều tài nguyên, Đỗ Lan thực sự cũng không nuôi nổi họ.

Chỉ có thể nuôi những người ngoài hành tinh chỉ cần giải quyết vấn đề sinh tồn.

Tức là những người có giá trị trong cái hố đó, tuy nhiên những người này không hề cấp thấp.

Nhân tài đều là do bồi dưỡng, không có nhân tài cấp thấp, chỉ có nhân tài cấp cao chưa được khai quật.

Đỗ Lan bày tỏ nhân tài đều là do bồi dưỡng mà ra, không cần vội.

Hiện tại sức mạnh của tổ chức hỗ trợ các nền văn minh lạc hậu ngày càng mạnh, dân số cũng ngày càng đông, tiếp theo là đi tìm cơ hội phát triển, ngoài việc khai hoang, phát triển kỹ thuật vũ trụ cũng là điều tất yếu.

Bởi vì có hàng hóa còn phải bán đi, vận chuyển hàng hóa là rất quan trọng.

Tàu vũ trụ là rất cần thiết, có hàng hóa, có tàu vũ trụ, thì có thể đi khắp nơi chào bán hàng hóa, đi khắp nơi làm ăn.

Đến lúc đó khai thác vài tuyến đường thương mại vũ trụ chẳng phải là mỹ mãn sao.

Trong khi Tinh Đoàn Bình Nghị Hội đang nghĩ đến việc xâm lược, Đỗ Lan đã nghĩ đến việc làm lớn mạnh.

Xâm lược là việc căn bản không đáng, cũng chỉ có những thế lực tài nguyên không nhiều, dã tâm rất lớn như Tinh Đoàn Bình Nghị Hội mới lựa chọn.

Xâm lược thành công, họ phải trả chi phí, xâm lược thất bại, họ phải trả giá.

Dù sao đi nữa, sau khi xâm lược mà chỉ nghĩ đến việc bóc lột, thì nhất định sẽ thất bại.

Tinh Đoàn Bình Nghị Hội muốn xâm lược Địa Cầu, nhưng tài nguyên không đủ, nên đã viết một kịch bản, cần mọi người hợp tác với mình.

Trước đó họ phong ấn Quang Chi Quốc đã tiêu hao hết khả năng, nhưng việc phong ấn Quang Chi Quốc lại không mang lại lợi ích gì cho Tinh Đoàn Bình Nghị Hội.

Chương 2753

Thứ nhất, Tinh Đoàn Bình Nghị Hội không tuyên truyền là chính mình đã phong ấn Quang Chi Quốc, không nói hắc động là do chính mình tạo ra.

Họ nói Quang Chi Quốc là tự mình chuốc lấy họa.

Thứ hai, sau khi Quang Chi Quốc bị phong ấn, không chỉ Tinh Đoàn Bình Nghị Hội rục rịch hành động, mà còn có những người ngoài hành tinh khác cũng hành động, hành động của họ không nhất thiết là hợp tác với Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, cũng có thể là phá hoại.

Như vậy, chi phí kế hoạch của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội sẽ tăng lên.

Thứ ba, người Địa Cầu cũng không hoàn toàn đi theo kịch bản, lực chiến đấu của Ultraman cơ động ngày càng mạnh, đồng thời sau khi nhân loại biết sự thật, cũng không toàn bộ đứng về phía người ngoài hành tinh.

Tóm lại, kế hoạch không hoàn toàn diễn ra theo dự kiến của họ, tuy nhiên Tinh Đoàn Bình Nghị Hội bày tỏ rằng mình vẫn thắng, vì mình vẫn chiếm ưu thế về vũ lực.

Nhưng vấn đề là nếu ưu thế vũ lực thực sự hiệu quả như vậy, tại sao không phát động chiến tranh toàn diện ngay từ đầu.

Tại sao phải tạo ra Ultraman, rồi hủy diệt Ultraman.

Nói cho cùng, ưu thế vũ lực cũng không đến mức khoa trương như vậy.

Tuy nhiên Tinh Đoàn Bình Nghị Hội vẫn còn lời muốn nói, bày tỏ mục tiêu của mình không phải là hủy diệt nhân loại, mà là hủy diệt niềm tin của nhân loại vào Ultraman.

Đây là điều mà kẻ phản bội của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội đã nói với Khoa Đặc Đội, bày tỏ hành vi của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội đều chỉ là để đối kháng niềm tin Ultraman, là để tiêu diệt niềm tin.

Về điều này, Khoa Đặc Đội không bình luận được, bất kể mục tiêu là Địa Cầu hay niềm tin, tóm lại nhân loại đều gặp tai họa.

Hơn nữa, thứ như niềm tin liệu có thực sự có thể hủy diệt được không.

Cuối cùng, đừng biến thành việc hủy diệt vật chứa của niềm tin, tức là hủy diệt nhân loại chứ.

Dưới sự giúp đỡ của người ngoài hành tinh, Khoa Đặc Đội đang chống trả một cách khó khăn.

Còn phía nhân loại, những kẻ phản bội nhân loại cũng lần lượt đứng về phía người ngoài hành tinh để bắt đầu chiến tranh, họ muốn chứng minh lòng trung thành của mình, muốn để mình đứng về phía kẻ chiến thắng.

Đương nhiên để đạt được mục tiêu này, đồng thời cũng là để bảo toàn bản thân, họ đã liều mạng dụ dỗ nhiều người hơn phản bội phe mình, sau đó biến những người khác thành bia đỡ đạn, như vậy bản thân họ sẽ không cần tự mình mạo hiểm.

Vì vậy những kẻ phản bội nhân loại đang điên cuồng tuyên truyền, giọng điệu rất lớn.

Người không biết còn tưởng toàn nhân loại đều đã phản bội rồi.

Không có quyền phát ngôn, hiện tại quyền phát ngôn hoàn toàn bị kiểm soát.

A Đạt Đức bày tỏ rằng chỉ cần nghe những kẻ phản bội này la hét, thực sự khiến người ta rất tức giận.

Điều này rất bình thường, từ xưa đến nay đều là hoàng đế và sĩ đại phu cùng trị thiên hạ, chứ không phải cùng bách tính trị thiên hạ.

Luôn luôn là hoàng đế và sĩ đại phu nắm quyền phát ngôn, đa số người dân căn bản không có quyền phát ngôn.

Dù sao phần lớn mọi người đều nỗ lực vì miếng cơm manh áo, thì làm sao có thời gian đi giành quyền phát ngôn chứ.

Tuy nhiên Đỗ Lan vẫn lạc quan, vì cùng với việc khai hoang tiếp tục, hiện tại đã đi lên Mặt Trăng trồng rau, lương thực càng nhiều, người ăn no càng nhiều, tự nhiên sẽ có nhiều người hơn nhận thức được việc thiết lập quyền phát ngôn của chính mình.

Chúng ta chỉ cần chuẩn bị một nền tảng để mọi người nói chuyện là được, quyền phát ngôn tự nhiên sẽ được thiết lập.

Đỗ Lan bày tỏ quyền phát ngôn là so xem ai có tiền, có thời gian rảnh, đều là những chuyện sau khi ăn no.

A Đạt Đức nói: Có là tốt nhất, ta thực sự chịu đủ những kẻ phản bội này rồi, phản bội thì thôi đi, còn không ngừng la hét.

Không la hét làm sao chứng minh mình trung thành đầu hàng người ngoài hành tinh chứ.

Đỗ Lan cười nói: Yên tâm, bọn họ sẽ không nhảy nhót được bao lâu đâu, Tinh Đoàn Bình Nghị Hội đã không còn át chủ bài nào nữa rồi, còn nhân loại vẫn còn át chủ bài là Ultraman, Tinh Đoàn Bình Nghị Hội có mạnh đến đâu cũng không phải đối thủ của Ultraman, số phận của bọn họ chưa chắc đã cứng rắn hơn người của Hành Tinh Ba Nhĩ Thản hai mươi ức.

Tinh Đoàn Bình Nghị Hội hiển nhiên đã không tiếp thu bài học của người Hành Tinh Ba Nhĩ Thản hai mươi ức, chọc vào đối thủ không nên chọc.

Cuộc tranh giành quyền phát ngôn đã bắt đầu, đối với phương Tây là tranh giành quyền giải thích giáo nghĩa tôn giáo, đối với phương Đông là tranh giành quyền định nghĩa cái đẹp.

Người phương Tây không phân biệt tốt xấu, vì họ nghe theo ý chỉ của Thượng Đế, lời của Thượng Đế làm gì có tốt xấu.

Giết người phóng hỏa cũng là ý chỉ của Thượng Đế, chỉ cần có thể giải thích thành ý chỉ của Thượng Đế, thì mọi thứ đều có thể làm.

Vì vậy, giành được quyền giải thích giáo nghĩa là vô cùng quan trọng.

Người phương Đông thực dụng chủ nghĩa, càng thích nghe theo những lời khuyên có thể giúp mình đi đến cái đẹp.

Bất kể là người ngoài hành tinh, hay người Địa Cầu, lời khuyên đưa ra phải đại diện cho cái đẹp, nếu không thì không nghe không nghe, vương bát niệm kinh.

Vậy thì phải nắm quyền giải thích cái đẹp, phải nói cho mọi người biết, các ngươi làm như thế này không tốt, phải nghe theo ta, ta nói mới là cái đẹp.

Phương Đông từ xưa đến nay vẫn luôn là pháp tiên vương, tức là học theo Nghiêu Thuấn Vũ, gán ghép các loại cái đẹp lên Nghiêu Thuấn Vũ, để mọi người học tập.

Đáng tiếc Đại Thanh triều đã bị đánh bại, bây giờ còn ai nói học theo Nghiêu Thuấn Vũ chắc chắn sẽ bị chế giễu.

Chắc chắn sẽ hỏi rằng nếu Nghiêu Thuấn Vũ lợi hại như vậy, thì Đại Thanh làm sao mà diệt vong.

Không có pháp tiên vương thì làm sao.

Không sao cả, có thể nói đến Mặt Trăng tròn ở nước ngoài.

Không học Nghiêu Thuấn Vũ, có thể học nước ngoài.

Nhưng Nghiêu Thuấn Vũ dù sao cũng là người xưa, làm đẹp đến mấy cũng không ai chứng minh được, nhưng nước ngoài thì thực sự tồn tại, một khi nước ngoài suy tàn, Mặt Trăng của nước ngoài cũng sẽ không còn tròn nữa.

Không sao cả, còn có người ngoài hành tinh.

Nước ngoài suy tàn thì suy tàn, người ngoài hành tinh làm sao có thể suy tàn được chứ.

Vì vậy cái đẹp là người ngoài hành tinh, cái ác là nhân loại, nhân loại muốn cái đẹp, phải noi gương người ngoài hành tinh, còn về cách noi gương, thì phải nghe theo ta.

Đương nhiên đây là cách nói của người phương Đông, cách nói của người phương Tây là người ngoài hành tinh là sứ giả do Thượng Đế phái đến, đang thực hiện ý chỉ của Thượng Đế, Thượng Đế bảo người ngoài hành tinh khảo nghiệm nhân loại, muốn hoàn thành thử thách thì hãy nghe theo ta.

Đây chính là sự khác biệt giữa hai loại quyền phát ngôn Đông Tây, cốt lõi quyền phát ngôn của phương Tây là quyền giải thích giáo nghĩa của Thượng Đế, còn cốt lõi quyền phát ngôn của phương Đông là quyền giải thích cái đẹp.

Mọi hành động của người phương Tây đều không thể tách rời Thượng Đế, vì tuân thủ ý chỉ của Thượng Đế mới có thể khiến mọi người đoàn kết.

Mọi hành động của phương Đông không thể tách rời cái đẹp, vì cùng nhau tạo dựng một xã hội tươi đẹp mới khiến mọi người cùng đoàn kết.

Người phương Tây sẽ nói, rời xa Thượng Đế, không thể có cái đẹp.

Người phương Đông sẽ nói, có Thượng Đế rồi, còn làm sao tạo ra xã hội tươi đẹp.

Đây cũng là cuộc tranh giành quyền phát ngôn, một bên không thể từ bỏ quyền giải thích Thượng Đế, một bên cũng không thể từ bỏ quyền giải thích cái đẹp.

Còn bây giờ, quyền phát ngôn của bên thứ ba xuất hiện, đó là người ngoài hành tinh.

Tinh Đoàn Bình Nghị Hội khác với các cuộc xâm lược của người ngoài hành tinh trước đây ở chỗ, họ rất giỏi nắm giữ quyền phát ngôn.

Đáng tiếc quyền phát ngôn của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội toàn là nhắm vào Ultraman mà lải nhải, trong quyền phát ngôn đó không có lợi ích của nhân loại và người ngoài hành tinh.

Tin Thượng Đế là để đạt được vùng đất hứa chảy sữa và mật ong, tin vào cái đẹp là để cuộc sống của mình tốt hơn.

Nhân loại có thực sự quan tâm đến Ultraman không.

Không, điều nhân loại quan tâm vẫn là mình có thể tiếp tục tin Thượng Đế, có thể tiếp tục theo đuổi cái đẹp hay không.

Đánh bại Ultraman, có lợi ích gì cho những người tin Thượng Đế.

Có lợi ích gì cho những người theo đuổi cuộc sống tươi đẹp.

Điểm này Tinh Đoàn Bình Nghị Hội không hề nói ra, họ chỉ nói Ultraman tệ hại thế nào, nhưng không đưa ra bất kỳ lợi ích nào, ngược lại còn không ngừng gây rối trên Địa Cầu.

Còn dư luận mạnh mẽ của những kẻ phản bội nhân loại càng khiến Tinh Đoàn Bình Nghị Hội sinh ra ảo giác, hình như kế hoạch của mình đã thành công rồi, phần lớn nhân loại đã đầu hàng họ.

Không thể không nói, những kẻ phản bội cũng đang gián tiếp cứu Địa Cầu, dư luận của họ không chỉ lừa một số người Địa Cầu thiển cận, mà còn lừa những người ngoài hành tinh vội vã muốn thành công.

Trên thực tế, phần lớn nhân loại không hề lên tiếng, họ đang nhẫn nại, đang nỗ lực tích lũy sức mạnh.

Chương 2754

Người của Khoa Đặc Đội cũng vậy, phía Đỗ Lan cũng vậy.

Họ đều chưa tiến hành phản công quyền phát ngôn, đều đang nỗ lực trở nên mạnh hơn.

Vì tiếng nói của những kẻ phản bội trên Địa Cầu là lớn nhất, Tinh Đoàn Bình Nghị Hội cho rằng mình đã thắng rồi.

Tinh Đoàn Bình Nghị Hội nắm chắc phần thắng, cho rằng kế hoạch của mình rất hoàn hảo, bây giờ chỉ còn bước cuối cùng nữa là thành công, đó là tiêu diệt Ultraman cơ động.

Tại sao lại tự tin như vậy.

Đương nhiên là vì người Địa Cầu đều đang ủng hộ mình, hãy nghe những tiếng nói này.

Ultraman là thủ phạm thực sự của sự hủy diệt vũ trụ, nhân loại không có tư cách sở hữu Địa Cầu.

Vì một thế giới xanh tươi xinh đẹp, chúng ta phải tin Tinh Đoàn Bình Nghị Hội.

Hãy nghe những tiếng kêu gào từ tận đáy lòng của những người Địa Cầu này, những người này đều đang ủng hộ Tinh Đoàn Bình Nghị Hội.

Những tiếng nói này chính là thành quả của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, hiện tại người Địa Cầu đang từ từ thức tỉnh khỏi niềm tin Ultraman, đang nhận thức được sự tà ác của Ultraman.

Dư luận chủ đạo tràn ngập những tiếng nói bài xích Ultraman, và vạch rõ ranh giới với Ultraman.

Vì số lượng phe đầu hàng rất đông, họ lại có tài nguyên để tiếp tục tuyên truyền, bất kỳ tiếng nói phản kháng hay khách quan nào cũng bị dìm xuống.

Nhưng không có, không có nghĩa là không có ai phản kháng.

Khoa Đặc Đội đang nỗ lực phản kháng, Đại sứ Mạch Phỉ Tư Đặc phản bội Nghị Hội đã nói với họ rằng cốt lõi của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội thực ra bị một nhóm người gọi là Kiệt Đốn Hạch Tâm kiểm soát, những người này đã lên kế hoạch cho tất cả các kế hoạch của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, quyết định phương hướng cuối cùng của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội.

Đương nhiên thông tin này đối với Khoa Đặc Đội cũng không có ý nghĩa gì, tác dụng lớn nhất có lẽ là nói cho Khoa Đặc Đội biết kẻ xấu thực sự chỉ là một nhóm nhỏ thiểu số, Tinh Đoàn Bình Nghị Hội vẫn là người tốt, chỉ cần đánh bại nhóm nhỏ người này là có thể chiến thắng.

Không cần phải trao lợi ích cho người ngoài hành tinh, không cần phải đánh bại toàn bộ Tinh Đoàn Bình Nghị Hội.

Chỉ cần đánh bại một nhóm nhỏ người là đủ, vì nhóm nhỏ người này mới là tà ác, phần lớn mọi người đều là người tốt bị lừa dối.

Đỗ Lan bày tỏ chuyện này, thực sự là tự lừa dối người khác.

Một nhóm nhỏ người cũng là đã hứa hẹn lợi ích, mọi người mới đi theo họ.

Nếu người của Kiệt Đốn Hạch Tâm chỉ biết vơ vét lợi ích từ Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, thì căn bản không ai sẽ đi theo họ.

Thế giới này không ai ngu ngốc, đều nhìn vào lợi ích.

Đương nhiên có một số người có thể bị những lời hứa hẹn lợi ích phong phú làm mờ mắt, nhưng cũng là vì lợi ích, chứ không phải chỉ nghĩ đến việc cống hiến bản thân.

Tinh Đoàn Bình Nghị Hội cũng vậy, Kiệt Đốn Hạch Tâm cũng thế, phương thức vận hành đều giống nhau, đều là đưa ra lợi ích để nhiều người hơn đi theo mình.

Sau đó bành trướng, cướp đoạt lợi ích từ bên ngoài rồi phân phát cho người ngoài hành tinh.

Chẳng lẽ đánh bại Kiệt Đốn Hạch Tâm, bộ quy tắc trò chơi này sẽ thay đổi.

Trên thực tế là không thể thay đổi, người ngoài hành tinh vẫn phải được sắp xếp ổn thỏa.

Nếu không họ vẫn sẽ gây rắc rối cho nhân loại, giống như 40 năm trước. 40 năm trước, ngay cả khi không có Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, không có Kiệt Đốn Hạch Tâm, thậm chí không có thuyết vũ trụ co lại, người ngoài hành tinh vẫn không ngừng đến Địa Cầu để chuyển giao rủi ro.

Vì vậy cho rằng đánh bại Kiệt Đốn Hạch Tâm là vạn sự đại cát, thực sự là quá ngây thơ.

Người Địa Cầu phải đưa ra một bộ quy tắc của riêng mình mới được.

Đỗ Lan bày tỏ, quy tắc cũng chính là phương thức phân phối, mà phương thức phân phối cũng là một cách giải quyết rủi ro.

Không đưa ra phương án, thì người ngoài hành tinh sẽ phải tuân theo phương án ban đầu, Địa Cầu vẫn là đối tượng chuyển giao rủi ro.

Khoa Đặc Đội bày tỏ mình chỉ lo chiến đấu, không lo phương án, mình chỉ cần đánh bại Kiệt Đốn Hạch Tâm là đủ, những thứ khác không quản.

Còn về việc người Địa Cầu và người ngoài hành tinh cuối cùng có thể chung sống hòa bình hay không, không liên quan đến họ, dù sao chỉ cần người ngoài hành tinh đe dọa người Địa Cầu, họ sẽ ra tay.

Chậc chậc, thái độ này thì có gì khác với đội quân phản người ngoài hành tinh ban đầu chứ.

Ban đầu chính là vì người Địa Cầu không đảm bảo lợi ích của người ngoài hành tinh, nên đã coi người ngoài hành tinh là kẻ thù cần phải tiêu diệt, tiến hành tiêu diệt đó thôi.

Đỗ Lan bày tỏ nếu không thay đổi phương án, chỉ lo chiến đấu, thì kết cục cũng sẽ như năm xưa mà thôi.

Năm xưa đội quân phản người ngoài hành tinh cũng chỉ lo chiến đấu, cũng hợp lý tiêu diệt người ngoài hành tinh.

Vì vậy phải phá vỡ biên giới, luật pháp Địa Cầu phải đồng thời bảo vệ nhân loại và người ngoài hành tinh, chỉ cần người ngoài hành tinh cũng tuân thủ pháp luật Địa Cầu, thì lợi ích của họ cũng nên được bảo vệ.

Nhưng điều này có nghĩa là nhân loại phải cùng người ngoài hành tinh cạnh tranh trên cùng một sân khấu, khi đó nhân loại chắc chắn sẽ đối mặt với đủ loại bất lợi, tài nguyên của xã hội nhân loại rất có thể sẽ nghiêng về phía người ngoài hành tinh.

Đến lúc đó người ngoài hành tinh có bao dung giống nhân loại hay không thì không chắc.

Nhân loại phân phối tài nguyên, nhưng không nhất định có thể nhận được báo đáp.

Đương nhiên, sau này chắc chắn sẽ có một nhóm nhân loại thông qua học tập để thích ứng với các quy tắc xã hội mới, họ sẽ không ngừng nâng cao thực lực của mình, cạnh tranh với người ngoài hành

tinh.

Nhưng trong ngắn hạn, tài nguyên của nhân loại chắc chắn sẽ nghiêng về phía người ngoài hành tinh.

Năng lượng của Địa Cầu là hữu hạn, năng lượng nghiêng về một phía, phía còn lại sẽ chịu khổ.

Vì vậy cuối cùng vẫn là nghi ngờ lẫn nhau, làm thế nào để tin rằng người ngoài hành tinh sau khi nhận được tài nguyên sẽ phản hồi lại nhân loại.

Điều này cũng giống như sự nghi ngờ giữa con người với nhau, làm thế nào để tin rằng người giàu trước sẽ kéo người giàu sau.

Làm thế nào để tin rằng nhà tư bản sẽ thúc đẩy lực lượng sản xuất.

Làm thế nào để tin rằng giáo sĩ tôn giáo sẽ mang lại trật tự.

Những người giao tài nguyên ra, làm thế nào mới có thể tin rằng những người tập trung tài nguyên sau này sẽ phản hồi lại.

Đây chính là tác dụng của khế ước xã hội, khế ước này chính là cơ sở để mọi người tin tưởng.

Nếu ai không tuân thủ khế ước, thì mọi người đều có thể giết chết hắn.

Nhân loại có rất nhiều khế ước xã hội, tôn giáo là phổ biến nhất, tuân thủ giáo nghĩa tôn giáo thì có thể tin tưởng lẫn nhau.

Tôn giáo là người giàu đóng nhiều tiền, người nghèo đóng ít tiền, sau đó khi có thiên tai nhân họa, giáo hội làm từ thiện giúp người nghèo vượt qua khó khăn.

Còn người giàu thông qua tôn giáo để trốn thuế, cũng có thể nhận được lợi ích, chứ không phải nói người giàu chỉ làm những việc tốt lành.

Đương nhiên phương pháp tôn giáo này, vua chúa đương nhiên không thích, nhưng vua chúa không tìm được phương án khác thay thế vai trò của tôn giáo trong xã hội.

Vua chúa không thể khiến tất cả mọi người đều tin tưởng lẫn nhau, vì vậy hắn cũng chỉ có thể tin vào tôn giáo.

Nhược điểm của tôn giáo là các tôn giáo khác nhau không thể tin tưởng lẫn nhau, sự tin tưởng này chỉ tồn tại dưới một loại tôn giáo, ra khỏi đó thì không có tác dụng.

Nhân loại và nhân loại còn không có khế ước xã hội thống nhất, nhân loại và người ngoài hành tinh thì càng không có.

Vậy nhân loại làm sao tin rằng sau khi bảo vệ lợi ích của người ngoài hành tinh, người ngoài hành tinh sẽ không chiếm tổ chim khách, trở thành chủ nhà.

Tương tự, người ngoài hành tinh cũng không thể tin rằng nhân loại sẽ đối xử công bằng với họ.

Vì vậy, để đột phá biên giới, phá vỡ sự nghi ngờ lẫn nhau, cần một khế ước xã hội mà mọi người đều có thể chấp nhận.

Đồng thời còn phải đặt nhân loại và người ngoài hành tinh trên cùng một vạch xuất phát.

Đỗ Lan bày tỏ đã đến thời điểm then chốt, phá vỡ giới hạn là ở hành động này.

Sai La và A Đạt Đức cũng biết hiện tại đã đến thời khắc then chốt, nhưng càng như vậy càng khó giải quyết.

Chương 2755

Nếu dễ giải quyết thì những người ngoài hành tinh đã giải quyết vấn đề từ lâu rồi.

A Đạt Đức nói: An Bồi Lạp tinh nhân và Tinh Đoàn Bình Nghị Hội thực ra đều là bành trướng ra bên ngoài, để người ngoài hành tinh có lợi ích chung, mọi người cùng nhau đi cướp bóc, nên mới có thể đoàn kết lại với nhau, chứ không có một khế ước xã hội thực sự khiến mọi người tin tưởng lẫn nhau.

Một khi không thể cướp bóc được nữa, giữa những người ngoài hành tinh sẽ bắt đầu chiến tranh.

Khế ước của An Bồi Lạp tinh nhân giống như Chu Lễ của Chu Thiên Tử, tức là bái một cái tế đàn, sau đó xếp hàng ngay ngắn, rồi mọi người cùng nhau khai khẩn đất đai.

Trong tình huống có rất nhiều đất đai, phương pháp này có thể kéo dài.

Một khi không thể bành trướng được nữa, thì sẽ kết thúc.

Còn khế ước xã hội thăng long sau này cũng không ngừng thay đổi, từ Chu Lễ biến thành Thiên Nhân Cảm Ứng, sau đó lại biến thành tồn thiên lý diệt nhân dục, cuối cùng biến thành mỗi người đều luôn sẵn sàng phấn đấu cả đời.

Chu Lễ yêu cầu Chu Thiên Tử phải có đức, tức là phải phân phối.

Thiên Nhân Cảm Ứng cho rằng sự biến đổi của trời đất có liên quan đến hành vi của hoàng đế, vì vậy khi có thiên tai nhân họa thì hoàng đế phải chịu trách nhiệm.

Tồn thiên lý diệt nhân dục cho rằng kết hôn sinh tử là lẽ trời, ba vợ bốn thiếp là không nên, con người phải sống theo lẽ trời, chứ không phải theo dục vọng, nhờ đó đã đoàn kết được một lượng lớn hàn môn.

Khế ước xã hội thăng long không ngừng thay đổi, tuy nhiên nhìn chung đó là quá trình khế ước xã hội không ngừng đi xuống, nhưng sự thay đổi này nhất thời cũng không áp dụng được lên người ngoài hành tinh.

Con người với con người còn chẳng thể tin tưởng nhau, thì việc nhân loại và người ngoài hành tinh tồn tại sự hoài nghi nghiêm trọng là điều đương nhiên.

Ngay cả giữa các Ultraman với nhau còn không thể tin tưởng, làm sao các Ultraman từ các tinh hệ và vũ trụ khác nhau có thể tin tưởng lẫn nhau.

Đó chính là lúc cần phải tôn thờ Vua Ultraman.

Chẳng hạn như anh em Leo của chòm Sư Tử, nếu không có Vua Ultraman, mâu thuẫn giữa họ và Quốc gia Ánh sáng chắc chắn sẽ không dễ dàng hóa giải.

Vua Ultraman chính là tế đàn cho các Ultraman khác nhau. mọi người cùng nhau tôn thờ, đó chính là các Ultraman có thể tin tưởng lẫn nhau.

Cũng giống như thời Xuân Thu Chiến Quốc năm xưa, để có thể giành được lòng tin, ngay cả bá chủ cũng phải tôn trọng Chu Thiên Tử.

Kỳ thực, đó là để thể hiện thái độ của mình, hy vọng mọi người sẽ tin tưởng mình, đến và kết minh với mình.

Tôn thờ Chu Thiên Tử là thừa nhận Chu lễ.

Tôn thờ Vua Ultraman là thừa nhận chủ trương của Ultraman chỉ bảo vệ, không can thiệp.

Để có được lòng tin của người khác, hoặc để tin tưởng người khác, luôn phải thông qua những hành vi nhất định.

Có thể là đường xa mới biết sức ngựa, lâu ngày mới hiểu lòng người, nhưng điều này cần rất nhiều thời gian, hơn nữa phương pháp này cũng chỉ thích hợp cho các nền văn minh thực dụng.

Đối với các nền văn minh tôn giáo, việc bái lạy thần tiên còn hiệu quả hơn cả lâu ngày mới hiểu lòng người.

Hơn nữa, trong một số trường hợp khẩn cấp, cũng cần đến một số hình thức chủ nghĩa.

Đỗ Lan, A Đạt Đức và Tái La cũng phải đối mặt với vấn đề lòng tin giữa nhân loại và người ngoài hành tinh.

Nhân loại bảo vệ lợi ích của mình, người ngoài hành tinh cũng bảo vệ lợi ích của mình, cả hai bên đều không sai, vậy kết quả sẽ là tàn sát lẫn nhau.

Nhân loại không hy vọng cạnh tranh ngang hàng với người ngoài hành tinh, bởi vì nếu tài nguyên của nhân loại chảy vào tay những người ngoài hành tinh mạnh mẽ, không thể đảm bảo rằng người ngoài hành tinh sẽ không quay lưng lại với nhân loại.

Tương tự, người ngoài hành tinh cũng không tin rằng nhân loại, sau khi nắm giữ tài nguyên, sẽ giúp đỡ họ.

Vì vậy, bây giờ cần thiết lập một tế đàn dung hòa nhân loại và người ngoài hành tinh, để nhân loại và người ngoài hành tinh cùng tôn thờ, nhằm đạt được lòng tin.

Đỗ Lan cho biết nhân loại và người ngoài hành tinh hiện cần một tế đàn, cần sự tin tưởng lẫn nhau.

Xây dựng thế nào.

Đương nhiên là kỳ quan phối hợp lễ chế.

Đỗ Lan nghiêm túc nói, hắn nghĩ đến Hoàng đế trong Warhammer 40k, rằng lòng trung thành không tuyệt đối cũng đồng nghĩa với sự không trung thành tuyệt đối.

Tại sao nhân loại trong Đế chế Loài người lại trung thành đến vậy.

Chẳng phải vì Hoàng đế đã nắm giữ kỳ quan và lễ chế sao.

Bản thân Hoàng đế chính là một kỳ quan, làm sao lại không được sùng bái.

Thực ra, lúc này không chỉ có Đỗ Lan đang nghĩ cách thiết lập tế đàn.

Trong thời loạn, các tế đàn mọc lên như nấm, và ngày càng trở nên cực đoan.

Rất nhiều người đưa ra các khẩu hiệu cực đoan như bảo vệ nhân loại hoặc tiêu diệt sạch người ngoài hành tinh. họ chọn lọc những người tin vào khẩu hiệu đó.

Chỉ cần tin vào khẩu hiệu là đồng minh, không tin là kẻ thù.

Thực tế, thủ pháp của tế đàn và kẻ lừa đảo khá giống nhau, đều là giăng lưới rộng, sàng lọc chúng sinh.

Chấp nhận bộ quy tắc này thì là bạn, không chấp nhận thì là kẻ thù.

Bất kể là một nhóm nhỏ hay một nền văn minh lớn, đều tập hợp một bộ phận người thông qua phương thức này.

Vì vậy, khi một người đưa ra luận điệu cực đoan nào đó, đừng vội cười nhạo, bởi vì đó chính là hiệu triệu tập hợp, dùng để sàng lọc nhân sự.

Kẻ cười nhạo chắc chắn không phải người mà họ cần, mà những người chấp nhận luận điệu cực đoan mới là.

Ai cũng biết không thể đoàn kết tất cả mọi người, chỉ cần tập hợp một bộ phận nhỏ là đủ rồi.

Trong thời loạn này, muốn làm nên sự nghiệp thì tất yếu phải tạo ra một tế đàn.

Chỉ là đa số người không có tài nguyên như Đỗ Lan, thứ họ có thể dùng là khẩu hiệu và hành vi cực đoan để thu hút thành viên gia nhập, dần dần lớn mạnh.

Đương nhiên, khẩu hiệu cực đoan vẫn có giới hạn, đó là ngươi cực đoan, ta còn cực đoan hơn ngươi, như vậy ranh giới hành động trở nên quá rõ ràng.

Ngoài ra, còn có loại tế đàn cao cấp hơn, đó là giả thần giả quỷ, mượn miệng thần quỷ để truyền đạt mệnh lệnh.

Không cần dùng khẩu hiệu cực đoan, mà dùng một phương thức linh hoạt để thu hút người, ví dụ như Ngư Phúc Tàng Thư cá nuốt thư tín hay Dã Hồ Dạ Hào cáo ban đêm hú gọi, phương pháp này rất có tính linh hoạt.

Nếu là khẩu hiệu cực đoan, khi phát hiện không làm được thì tập đoàn đó sẽ tan rã.

Còn nếu là giả thần giả quỷ, khi mục tiêu đề ra không đạt được, vẫn có thể mượn miệng thần quỷ để tiếp tục lừa phỉnh.

Đương nhiên, điều này không chỉ giới hạn ở nhân loại, người ngoài hành tinh cũng đang xây dựng tế đàn, họ cũng hô hào tiêu diệt bạo chính của nhân loại, Địa Cầu thuộc về Hội Đồng, thông qua khẩu hiệu này để tuyển chọn một nhóm người ngoài hành tinh, thậm chí là một số ít nhân loại.

Những tế đàn này đều quá thô sơ, chỉ có thể thu hút một số ít người, không thể bao gồm tất cả mọi người.

Hơn nữa, còn phải xây dựng một lễ chế, ai vi phạm lễ chế thì tất cả mọi người đều có thể tiêu diệt.

Chúng ta trước tiên đặt Truyền kỳ Tứ Áo vào tế đàn.

Đỗ Lan cho biết tế đàn của hắn có bốn Truyền kỳ Ultraman.

Không phải quá nhiều sao.

Nếu có sự chia rẽ thì sao.

A Đạt Đức nói rằng đặt bốn Ultraman vào tế đàn là quá nhiều, đặt một là đủ rồi.

Truyền kỳ Tứ Áo chỉ là Đông, Tây, Nam, Bắc, còn ở giữa, cấp bậc tối cao là Chí cao Vũ trụ chi đạo.

Đạo, Thượng đế, Phạm Brahma, dù sao cũng là một loại quy tắc tối cao bất khả thuyết.

Mọi người đều cho rằng quả nhiên vẫn là lối cũ, phải đặt một thứ gì đó không ai có thể giải thích được lên trên tất cả.

Cũng phải, nếu có một nguyên tắc tối cao có thể giải thích rõ ràng, vậy ai nắm giữ quyền giải thích nguyên tắc tối cao đó thì người đó sẽ thống trị tất cả.

Vậy làm sao để thu hút người mới.

Vì vậy phải tạo ra một thứ mơ hồ, ai cũng có thể giải thích thì cũng đồng nghĩa với việc không ai có thể giải thích, tóm lại là không thể để một bên nắm giữ chặt chẽ quyền giải thích.

Bởi vì xã hội là đa nguyên, nếu một bên nắm giữ quyền giải thích tuyệt đối, thì sẽ trở thành độc nguyên, không còn gì thay đổi nữa.

Chương 2756

Sở dĩ Mặc gia không thể phổ biến rộng rãi là vì cách giải thích của Mặc gia quá đơn nhất, không thể giải thích đồng thời từ hai góc độ.

Còn Đạo gia và Nho gia sở dĩ có thể trường thịnh không suy là vì có những giải thích khác nhau từ những góc độ khác nhau, như vậy những người khác nhau đều có thể chọn nội dung mình cần, từ đó mọi người đều chủ động đi học tập.

Mặc gia chủ trương kiêm ái phi công yêu thương đồng đều, không thiên vị, tiết dụng thượng đồng tiết kiệm, đề cao người tài.

Người thích Mặc gia đương nhiên rất ủng hộ, nhưng những người không đồng tình thì không thể tìm được những giải thích khác từ Mặc gia.

Mặc gia đã khóa chặt quyền giải thích, không có nội dung nào mà mọi người đều có thể giải thích, đồng nghĩa với việc không có giải thích.

Đơn giản mà nói, là không có tính linh hoạt.

Cứng nhắc dễ gãy, tuyệt đại bộ phận người không thể cứng rắn đến cùng.

Ở các giai đoạn tuổi tác khác nhau, người ta có những cái nhìn khác nhau về cùng một sự vật.

Nho, Thích Phật giáo, Đạo đều có thể đáp ứng các độ tuổi khác nhau, nhưng Mặc gia thì không được, cứng nhắc đến cùng.

Có người có thể khi trẻ thích Mặc gia, nhưng lớn tuổi thì không thích nữa, bởi vì Mặc gia không thể cung cấp sự linh hoạt.

Vì vậy, Đỗ Lan cũng phải thiết kế một nội dung có tính linh hoạt, đó chính là Vũ trụ chi đạo.

Truyền kỳ Tứ Áo là tồn tại có thật, thiếu linh hoạt, còn Vũ trụ ý chí thì có thể tùy ý giải thích.

Khi thấy một cách giải thích nào đó có lợi cho mình, mọi người mới chấp nhận tế đàn này.

Nếu một lý luận cứng nhắc, không hề có tính linh hoạt, lạnh lùng đặt ở đó, mọi người sẽ chỉ sinh lòng e ngại, xa lánh, và không muốn tham gia.

Đỗ Lan cho biết con người đều thích những giải thích có lợi cho mình, đây chính là tác dụng của sự linh hoạt.

Các lập trường khác nhau đều có thể nhìn thấy nội dung có lợi cho mình, chẳng phải điều này sẽ đoàn kết mọi người lại sao.

Ngay cả Pháp gia cũng chia thành hai phái: Pháp phái và Phi Pháp phái.

Phi Pháp phái giống như nhân loại và người ngoài hành tinh hiện tại, chỉ bảo vệ lợi ích của mình, không bảo vệ lợi ích của người ngoài.

Pháp luật của Phi Pháp phái được thiết lập không dựa trên sự thật, mà chỉ nhìn vào đối tượng có được bảo vệ hay không.

Pháp phái thì đối sự bất đối nhân xử lý việc, không xử lý người, rất lý trí, bất kỳ tội phạm nào cũng phải bị xử lý.

Tuy nhiên, cách này dễ dẫn đến tự làm hại mình.

Lý do rất đơn giản: các điều luật chắc chắn sẽ ngày càng nhiều, cuối cùng người tuân thủ luật pháp sẽ bị hạn chế khắp nơi, người vi phạm pháp luật thì vô tư, người tuân thủ bị người vi phạm đánh bại.

Vì vậy, ngay cả Pháp gia cũng phải chia thành Pháp phái và Phi

Pháp phái, hai bên hòa giải với nhau, cung cấp sự linh hoạt.

Tính linh hoạt là thuộc tính cần thiết của tế đàn.

Ai cũng có thể giải thích thì cũng bằng như không có giải thích.

Đây chính là tác dụng của Vũ trụ chi đạo: ai cũng có thể nhận được giải thích từ góc độ có lợi cho mình, vậy thì mọi người đều sẵn lòng gia nhập tế đàn.

Dưới Vũ trụ ý chí chính là Truyền kỳ Tứ Áo.

Truyền kỳ Tứ Áo là để đoàn kết các Ultraman, đồng thời cũng để người yếu cảm thấy an toàn.

Đương nhiên, rốt cuộc Vũ trụ ý chí là cái gì thì không ai có thể giải thích rõ ràng, cứ nói rằng Vũ trụ ý chí đại diện cho lòng thiện lương là xong.

Thực ra, Vũ trụ ý chí không nhất định là thiện lương.

Ví dụ, trong Ultraman Cosmos, vũ trụ là một thực thể phân minh ân oán.

Có Vũ trụ ý chí không phải là quá hữu thần luận sao.

A Đạt Đức nói rằng mệnh ta do ta không do trời, việc thêm một Vũ trụ ý chí không phải là trở thành hữu thần luận sao.

Không sao cả, có thần cũng có thể không phủ nhận, không nghiên cứu, gạt bỏ tranh cãi, cùng nhau phát triển.

Thần rốt cuộc có hay không, thực ra trong vũ trụ Ultraman này đúng là không thể nói là không có, chỉ là xem thần được định nghĩa thế nào.

Vũ trụ ý chí là quy tắc vận hành của vũ trụ, thay đổi theo thời gian và không gian.

Không phải là cứng nhắc, mà là của chung vạn vật trong vũ trụ.

Đỗ Lan cho biết Vũ trụ ý chí cũng có thể được giải thích thành những thứ khác, không nhất định phải là thần.

Trên Địa Cầu, phương Tây có Thượng đế, phương Đông có mỹ hảo tốt đẹp.

Việc tuân thủ giáo nghĩa của Thượng đế đổi lấy miền đất hứa chảy sữa và mật.

Nắm giữ quyền giải thích về cái mỹ hảo, lãnh đạo mọi người đi đến xã hội đại đồng.

Gia nhập các tế đàn khác nhau đều có mục tiêu.

Tế đàn của Đỗ Lan tất nhiên cũng phải có mục tiêu, đó là xây dựng một nền văn minh vĩ đại, tổng hợp, tự mình gánh vác rủi ro.

Các chủng loài khác nhau có thể cùng nhau tiến bộ trong nền văn minh vĩ đại này.

Có những lý niệm linh hoạt, có mục tiêu lợi ích cốt lõi, đây chính là có lý tưởng.

Về phần thực tiễn, cũng như phần kết hợp lý luận và thực tiễn, trước đây chúng ta đã làm khá tốt rồi.

Tiếp theo, có thể từ từ tuyên truyền trong bóng tối, một mặt nỗ lực phát triển, sau đó xoay quanh lý luận và thực tiễn để tạo ra nền văn hóa đa nguyên của riêng mình, tự nhiên sẽ thu hút người, tự nhiên có thể khiến mọi người giành được một vị trí cho riêng mình trong các lĩnh vực khác nhau.

Vào thời Xuân Thu Chiến Quốc, làm thế nào để xác định vị trí của mình.

Trong một thời gian dài, đó là thượng võ tinh thần.

Thượng võ tinh thần là gì.

Thực ra đó chính là tinh thần quý tộc.

Bởi vì thời cổ đại, để giữ được thân phận quý tộc, trước tiên phải có sức chiến đấu, phải biết lái xe ngựa, phải biết bắn cung.

Đến sau này, thượng võ tinh thần dần bị thay thế, yêu cầu đối với quý tộc cũng từ chỗ biết chiến đấu chuyển thành có đức, tức là biết phân phối.

Ở thời cổ đại, biểu hiện trực tiếp nhất của sự phân phối là phân chia thịt.

Thịt là thực phẩm cấp hai, thức ăn chăn nuôi là thực phẩm cấp một.

Ăn nhiều thịt có nghĩa là một lượng lớn lương thực như đậu nành, lúa mạch sẽ biến thành thức ăn chăn nuôi.

Ăn nhiều thịt thì phải nhập khẩu nhiều lương thực hơn, và sẽ duy trì quan hệ tốt đẹp với các nước xuất khẩu lương thực khác.

Vào thời Xuân Thu Chiến Quốc, quý tộc là những người ăn thịt, và việc phân chia thịt là một nghi thức cực kỳ quan trọng.

Đến triều Hán, tình hình lại thay đổi.

Có một câu chuyện kể rằng sau khi nhà Hán giao chiến với Hán Nô, có người phát hiện binh lính của Hán Nô đều rất cường tráng, nên người Hán sinh ra tự ti, không hiểu được.

Họ không hiểu tại sao người Hán Nô lại cao lớn, vạm vỡ như vậy.

Lúc này có người chỉ ra rằng đó là vì Hán Nô lấy sự hùng tráng làm tiêu chuẩn, vậy những dũng sĩ mà họ chọn ra tự nhiên đều là tráng sĩ.

Nhưng nhà Hán thì khác, nhà Hán theo đuổi những thứ không giống nhau, có cả thượng võ và ưa văn, cho nên nhà Hán mới có sự lợi ích của trăm nghề, có mưu lược của binh pháp, có vẻ đẹp của văn học, có tài năng của hiền sĩ.

Ở nhà Hán, tiêu chuẩn chọn nhân tài đã không còn chỉ là thượng võ tinh thần của thời Xuân Thu nữa.

Đến nhà Hán, tiêu chuẩn nhân tài đã thay đổi.

Còn Hán Nô vì lạc hậu, nên nhu cầu về người mạnh rất trực tiếp, tiêu chuẩn nhân tài của họ là hùng tráng, dũng mãnh.

Chương 2757

Vì vậy, nếu một quốc gia ưa chuộng người mạnh, luôn tỏ ra cứng rắn với bên ngoài, thì chỉ có thể nói rằng quốc gia đó có điều kiện gian khổ.

Trong việc tuyển chọn nhân tài, họ chú trọng thể phách cường tráng, chứ không phải tài năng, đạo đức, trí tuệ và các tiêu chuẩn khác.

Tất cả người dân cũng có cùng nhận thức, đều cho rằng chỉ có người hùng tráng mới có thể dẫn dắt họ tồn tại, những phẩm chất khác không phải là quan trọng nhất, đây chính là cái gọi là tính cách dân tộc.

Tính cách dân tộc chính là sở thích của cả dân tộc.

Các vùng địa lý khác nhau có những sở thích khác nhau.

Có dân tộc ưa chuộng người mạnh, lãnh đạo càng cứng rắn họ càng ủng hộ.

Có dân tộc ưa chuộng lợi lộc nhỏ, lãnh đạo càng xảo quyệt thì càng tốt.

Cũng có dân tộc đủ kiên nhẫn, bất kể lãnh đạo hèn hạ đến đâu, họ vẫn chấp nhận.

Bởi vì kinh nghiệm đã cho họ biết rằng, trên mảnh đất của họ, chỉ có chọn nhân tài có tính cách như vậy mới có thể giúp họ vượt qua khó khăn.

Tài năng không phải là quan trọng nhất, bởi vì có tài cũng có thể khiến quốc gia sụp đổ, Tùy Dạng Đế là một ví dụ rất tốt.

Đối với nhiều quốc gia, họ không có nhiều khả năng thử sai, chọn sai nhân tài có thể mất tất cả, vì vậy đều thiên về bảo thủ.

Nhưng các quốc gia đa nguyên thì khác.

Ví dụ, nhà Hán cũng có tinh thần thượng võ, nếu không thì cuối cùng cũng không thể bắc phạt Hán Nô.

Hơn nữa, nhà Hán cũng có đủ khả năng chịu lỗi lớn, có thể thử nghiệm các loại nhân tài với phong cách khác nhau.

Có thể nói, từ thời Xuân Thu Chiến Quốc, việc thử sai nhân tài đa dạng đã bắt đầu, cuối cùng tạo nên thể chế đa biến của nhà Hán.

Còn nhiều quốc gia nhỏ cơ bản không thể thử sai, vì vậy thể chế của họ luôn duy trì nguyên trạng, phương hướng lựa chọn nhân tài cũng không thay đổi, đó chính là cái gọi là tính cách dân tộc.

Một nền văn minh vĩ đại chắc chắn sẽ không chỉ giới hạn ở vũ lực hay trí mưu, tài năng hay đạo đức, mà chắc chắn là cần tất cả.

Tiêu chuẩn tuyển chọn nhân tài có thể rộng rãi hơn một chút.

Có thể có những tấm gương đạo đức, cũng có thể có trí mưu vô song, cũng có thể có tài năng xuất chúng, lại còn có uy vũ hùng tráng.

Sinh mệnh dù sao cũng có giới hạn, rất khó có nhân tài hình lục giác phát triển toàn diện cả đức, trí, thể, mỹ, lao động.

Ngay cả Ultraman cũng chia thành văn và võ: văn lấy Hikari làm đại diện, võ lấy Đội Cảnh bị Vũ trụ làm hạt nhân.

Có thể thấy nhân tài rất khó toàn diện, chắc chắn đều có thiên lệch.

Ở các quốc gia có tính cách dân tộc đơn nhất, những nhân tài thiên lệch không phù hợp với tính cách dân tộc đều sẽ bị bắt nạt, bị gạt ra rìa.

Còn ở các quốc gia đa nguyên về tính cách dân tộc, thiên lệch cũng không sao, cái gọi là đất lành chim đậu.

Trong các quốc gia đa nguyên, sẽ luôn có một kiểu thích hợp với phương thức sinh tồn của mình.

Đương nhiên, quốc gia đa nguyên tự nhiên không phải toàn là ưu điểm, chắc chắn cũng có khuyết điểm.

Khuyết điểm là dễ thành một đống cát rời, dù sao ai cũng có lựa chọn của riêng mình, không ai có thể nói người khác sai, hợp thì tụ, tan thì tán.

Có người thích trí mưu không giỏi võ lực, có người thượng võ ghét động não, có người thích thuyết âm mưu cũng có người thích đứng trên đỉnh cao đạo đức.

Đạo bất đồng bất tương vi mưu đường lối khác nhau không cùng mưu sự, nói tan là tan.

Vì vậy, nói chung, các quốc gia có tính cách dân tộc đơn nhất thì khác nhau, còn các quốc gia có tính cách dân tộc đa nguyên thì đa phần tương tự nhau.

Đỗ Lan nói một tràng rằng mục tiêu của họ là một nền văn minh vĩ đại đa nguyên, chứ không phải một nền văn minh đơn nhất.

A Đạt Đức và Tái La cho biết đúng là như vậy, không chỉ Địa Cầu mà người ngoài hành tinh thực ra cũng vậy, cũng phân thành đơn nhất và đa nguyên.

Các vùng địa lý khác nhau có tính cách dân tộc khác nhau, sẽ có tiêu chuẩn lựa chọn nhân tài khác nhau, và sẽ thể hiện khí chất khác nhau.

Bởi vì họ đã luôn sống trên mảnh đất đó, biết dùng phương thức nào để tồn tại trên mảnh đất đó, biết nên lựa chọn nhân tài nào.

Tính cách dân tộc đơn nhất không có nghĩa là không có nhân tài phong cách khác, chỉ là những nhân tài đó đều sẽ bị đàn áp.

Họ là nhân tài, nhưng lại không phải là nhân tài mà mảnh đất này, dân tộc này cần.

Vì vậy, họ sẽ sống rất áp bức.

Tính cách dân tộc đa nguyên thì có thể bao dung những nhân tài khác nhau, giúp nhân tài có nhiều lối thoát hơn, có thể nói trời sinh ta tài ắt có dụng, không cần lo lắng bị đàn áp.

Đỗ Lan nói rất mạch lạc, khiến A Đạt Đức và Tái La đều nở mày nở mặt.

Một nền văn minh vĩ đại đa vũ trụ hóa dường như đã thành hình trong lời nói của Đỗ Lan.

Về tính cách dân tộc mà Đỗ Lan nói, mọi người đều cảm nhận sâu sắc, không chỉ Địa Cầu mà cả trên các hành tinh ngoài hành tinh cũng có những đặc điểm như vậy.

Trên các hành tinh có môi trường khác nhau, tính cách của nền văn minh hoàn toàn không giống nhau.

Điều này có lẽ là do những kinh nghiệm thành công đã được đúc kết sau khi các nền văn minh thử sai, rất khó để thay đổi.

Ngay cả trong Ultraman cũng có tính cách, đối với người ngoài hành tinh Dada cũng vậy, nói thật là quá đúng.

Môi trường địa lý ảnh hưởng đến việc lựa chọn nhân tài, lựa chọn nhân tài lại ảnh hưởng đến tính cách dân tộc, và tính cách dân tộc lại ảnh hưởng đến việc lựa chọn nhân tài.

Có thể nói là đã hình thành một vòng tuần hoàn.

Một mảnh đất, một dân tộc đều sẽ cần nhân tài đặc định, chỉ có một số ít cường quốc mới có thể cung cấp sân khấu cho nhân tài đa nguyên.

Đối với các quốc gia nhỏ bé và ít dân, họ chỉ cần nhân tài đặc định, những nhân tài khác đều cần bị đàn áp.

Không phải các quốc gia nhỏ bé và ít dân có thành kiến, mà là kinh nghiệm thành công cho họ biết rằng muốn sống trên mảnh đất đó thì tốt nhất là dựa vào tài năng đặc định.

Những tài năng khác tuy cũng không tệ, nhưng không ai sẵn lòng chi trả chi phí thử sai cho họ.

Vì vậy, việc chúng ta cần làm là chi trả chi phí thử sai cho nhiều nhân tài hơn, giăng lưới rộng, chỉ cần để nhiều nhân tài có sân khấu phát triển, sẽ tạo ra hiệu ứng hút máu, sẽ có vô số nhân tài không ngừng gia nhập chúng ta.

Điểm đa nguyên này cũng có thể hoàn thành.

Đỗ Lan nói: Sau đó chúng ta lại thêm một nhân trị nữa, vậy là ổn rồi.

Tại sao không phải là pháp trị.

A Đạt Đức hỏi.

Cốt lõi của pháp trị chẳng phải vẫn là nhân trị sao.

Bất kể là Pháp phái hay Phi Pháp phái, cuối cùng vẫn là con người.

Bất kể là duy trì lợi ích trong ranh giới hay hạn chế hành vi, cuối cùng vẫn phải xem xét con người.

Tôi nghĩ nên để Ultraman làm người giám sát pháp luật.

Rốt cuộc là Phi Pháp phái hay Pháp phái, tùy tình huống mà quyết định, phải có một giới hạn linh hoạt.

Đỗ Lan tùy ý nói: Chúng ta không thể kỳ vọng biến tổ chức này thành hoàn hảo không tì vết.

Quá hoàn hảo, hậu nhân của chúng ta sẽ chỉ bó tay bó chân.

Đỗ Lan thậm chí còn nghĩ đến tương lai, dùng lời của diễn viên tướng thanh mà nói thì là cha mẹ có tài chỉ cần dốc bảy phần sức lực, còn ba phần phải để lại cho con cái.

Chúng ta chỉ là hoàn thành sứ mệnh lịch sử, để lại một chút khiếm khuyết cho hậu nhân, hậu nhân cũng có thể phát triển, phải không.

Cũng giống như Ultraman vậy, hệ thống của họ quá hoàn hảo, nên muốn thay đổi tổ tông chi pháp thực sự quá khó.

Chương 2758

Nhưng nếu tổ tông chi pháp có những lỗ hổng rõ ràng, vậy thì việc thay đổi cũng sẽ đơn giản hơn nhiều.

A Đạt Đức và Tái La đều nhận ra rằng dù cố gắng phát triển chế độ đến đâu, theo thời gian, chế độ chắc chắn phải được điều chỉnh cho phù hợp với thời đại, không thể vĩnh viễn duy trì trạng thái ban đầu.

Vì vậy, để lại một vài lỗ hổng bên trong, dành không gian cho hậu nhân thay đổi, đến lúc đó hậu nhân có thể đưa ra một quyết định trái với tổ tông.

Họ không thể không gật đầu thừa nhận Đỗ Lan thực sự nhìn xa trông rộng về tương lai, và Đỗ Lan không nghĩ rằng thực sự có một chế độ hoàn hảo.

Một chế độ, ngay cả khi hoàn hảo trong một khoảng thời gian và một khu vực nhất định, thì đó cũng chỉ là sự hoàn hảo cục bộ, chứ không phải sự hoàn hảo tổng thể.

Điều quan trọng là tư duy phá vỡ ranh giới.

Đỗ Lan để lại là những kinh nghiệm thành công, sau này tự nhiên sẽ có người lựa chọn.

Điều thú vị nhất của lịch sử là ghi lại kinh nghiệm, kinh nghiệm thành công và thất bại làm khuôn mẫu sẽ cho phép nhiều người hơn lựa chọn.

Cũng giống như việc phương Tây rất coi trọng lịch sử Hy Lạp cổ đại, không phải vì họ thực sự là người kế thừa văn minh Hy Lạp cổ đại, mà là họ đã sử dụng kinh nghiệm của các thành bang Hy Lạp cổ đại.

Tại sao không sử dụng kinh nghiệm La Mã.

Bởi vì khi Phục hưng, La Mã vẫn còn tồn tại.

Nếu sử dụng kinh nghiệm La Mã, những thành bang nhỏ thời Phục hưng chẳng phải sẽ bị La Mã nghiền nát sao.

Vì vậy, họ đã chọn kinh nghiệm Hy Lạp cổ đại.

Thực ra, kinh nghiệm Ai Cập cổ đại cũng chỉ là của các quốc gia nhỏ bé và ít dân, tức là người trong thành bang mới là người của mình, người bên ngoài không phải người.

Điều này thời La Mã cổ đại cũng đã từng áp dụng, và Thăng Long thời Ân Thương cũng đã từng làm vậy.

Sau này, người phương Tây lại gán ghép nhiều kinh nghiệm mới mẻ thành kinh nghiệm Hy Lạp cổ đại, trương quan lý đái gán râu ông nọ cắm cằm bà kia, mới khiến văn minh Hy Lạp cổ đại có vẻ vĩ đại.

Thực ra, nghĩ một chút là biết, nếu văn minh Hy Lạp cổ đại thực sự vĩ đại, cũng sẽ không biến mất lâu đến vậy.

Trong một thời gian dài, La Mã cổ đại chỉ công nhận ba bộ lạc lớn là người La Mã: người Latinh, người Sabine, người Etruscan.

Chỉ có người của ba bộ lạc này là người La Mã, những người khác thì không phải.

Người Ân Thương cũng vậy, chỉ người Ân Thương là người, những người khác không được tính.

Các bộ lạc khác, ngay cả tộc trưởng cũng chỉ là vật tế phẩm cao cấp hơn một chút.

Chế độ thành bang Hy Lạp cổ đại cũng vậy, người trong thành mới là người, bên ngoài đều không phải người.

Thành bang Athens thậm chí còn tuyên bố chỉ những người có cha mẹ là người Athens mới là người Athens.

Phục hưng thực chất là quá trình một nhóm tiểu địa chủ và thương nhân phát tài nhờ Thập tự quân Đông chinh đối kháng với đại quý tộc, quốc vương và giáo hội.

Năm xưa Thập tự quân Đông chinh, các thành bang Phục hưng nằm trên tuyến đường thương mại Địa Trung Hải, vật chất từ hậu phương đều dựa vào họ vận chuyển đến tiền tuyến.

Khi phát tài, điều đầu tiên muốn là bảo vệ tài sản.

Làm sao để ngăn đại quý tộc và quốc vương lấy đi tài sản của mình.

Đương nhiên là giải cấu ý thức hệ của đại quý tộc, quốc vương và giáo hội.

Giống như thời Đông Tấn, ý thức hệ chính thức là Nho gia, nhưng ở địa phương, để giải cấu Nho gia, Huyền học đã hưng khởi, tức là đưa ra một tiêu chuẩn mới.

Phục hưng cũng vậy, nhưng lúc đó chỉ là một phần nhỏ các thành bang thực hiện, ảnh hưởng có hạn.

Mãi đến phong trào Khai sáng sau này mới thực sự khai mở dân trí.

Vì vậy, điều quan trọng là kinh nghiệm, đặc biệt là kinh nghiệm thực tiễn.

Liên Xô cũ vĩ đại ở chỗ nào.

Chính là vì nó là quốc gia đầu tiên thực hiện chủ nghĩa xã hội, để lại một lượng lớn kinh nghiệm quý báu.

Còn Hy Lạp cổ đại, La Mã cổ đại, Ân Thương cũng đều có kinh nghiệm.

Ngay cả khi những kinh nghiệm này cuối cùng được chứng minh là sai lầm, nhưng vẫn có người sẽ lấy chúng ra để cải tạo và bổ sung.

Đối với các tiểu địa chủ và thương nhân thời Phục hưng, nguyện vọng lớn nhất của họ là bảo vệ tài sản của mình, không chia cho người khác.

Vì vậy, việc họ chọn kinh nghiệm Hy Lạp cổ đại cũng có thể hiểu được.

Hơn nữa, sau này, trong thời Đại hàng hải, các quốc gia phương Tây đều khởi xướng chủ nghĩa dân tộc và thuyết ưu việt chủng tộc, càng phát huy kinh nghiệm Hy Lạp cổ đại đến cực hạn.

Người có cha mẹ là người Athens mới là người Athens, những người khác không được tính là người, đối với người phương Tây mà nói đó là một nhận thức chung.

Vì vậy, khi họ nói về con người, tuyệt đối đừng nghĩ rằng họ đang nói về tất cả mọi người trên thế giới, mà họ đang nói về những người có tổ tông mười tám đời đều thuộc dân tộc của họ.

Điều Đỗ Lan muốn làm cũng là để lại kinh nghiệm, nhiều hơn một chút kinh nghiệm phá vỡ ranh giới, cuối cùng mọi người sẽ dũng cảm phá vỡ ranh giới.

Chỉ có khoa học công nghệ là không đủ, không có đủ kinh nghiệm, khoa học công nghệ cũng chẳng qua chỉ là một thủ đoạn để tiêu trừ dị kỷ mà thôi.

Sự khác biệt giữa có lịch sử và không có lịch sử cũng nằm ở đây: nền văn minh không có lịch sử sẽ chỉ chọn một kinh nghiệm thành công duy nhất, còn nền văn minh có lịch sử có thể dựa theo tình hình thực tế để chọn kinh nghiệm mình cần.

Tái La rất ủng hộ ý tưởng của Đỗ Lan, nàng cũng cho rằng điều quan trọng là để lại kinh nghiệm cho hậu nhân.

Đây là rất quan trọng.

Ultraman cũng có kiểu sư phụ dạy đệ tử, tức là truyền lại kinh nghiệm của sư phụ cho đệ tử.

Tổ chức phụ trợ văn minh lạc hậu của họ điều quan trọng cũng là để lại những kinh nghiệm quý báu cho mọi người, giúp mọi người học cách phá vỡ ranh giới, học cách ứng phó với thế giới đa biến.

Vì vậy, Đỗ Lan luôn đối đầu với nhân vật chính, thực chất là để nhân vật chính có được những kinh nghiệm khác nhau, giúp nhân vật chính mở mang tầm mắt, có thể nói là công đức vô lượng.

Đỗ Lan cho biết điều quan trọng nhất là kinh nghiệm, bởi vì môi trường vũ trụ sẽ thay đổi, mọi người phải tùy cơ ứng biến.

Tuy nhiên, mục tiêu trước mắt vẫn rất rõ ràng, đó là phát triển.

Hiệp Hội Tinh Đoàn đã trở nên rất điên cuồng. mặc dù chưa tuyên chiến, nhưng mục tiêu tiêu diệt Mobile Ultraman đã hiển nhiên.

Sau vài vòng giao chiến ác liệt, lực chiến của Mobile Ultraman tăng lên rất nhanh, đồng thời cũng nhận được sự giúp đỡ của nhiều người ngoài hành tinh.

Các gián điệp người ngoài hành tinh trong Hiệp Hội Tinh Đoàn cũng đã cung cấp rất nhiều thông tin, tiết lộ dã tâm tà ác của Hiệp Hội Tinh Đoàn, đồng thời nhắc nhở nhân loại phải cẩn thận với Zetton Hạch Tâm.

Theo lời họ, Zetton Hạch Tâm mới là cơ quan ra quyết định của Hiệp Hội Tinh Đoàn, cái gọi là Hội Đồng chẳng qua chỉ là bình phong.

Còn Zetton Hạch Tâm ẩn mình trong bóng tối thao túng tất cả, vì vậy muốn ngăn chặn Địa Cầu bị xâm lược, nhất định phải đánh bại

Zetton Hạch Tâm.

Đơn vị Khoa học Đặc nhiệm cũng kiên định quyết tâm đánh bại kẻ thù.

Vì vậy, tình hình hiện tại là người Địa Cầu giúp người ngoài hành tinh đánh người Địa Cầu, người ngoài hành tinh giúp người Địa Cầu đánh người ngoài hành tinh.

Điều này khiến A Đạt Đức và Tái La đều rất bất lực.

Mặc dù Đỗ Lan nói nghe rất hay, thiết lập một tế đàn, ở giữa đặt một Vũ trụ ý chí có tính linh hoạt, sau đó để mọi người tham gia, dùng tài nguyên đảm bảo sự phát triển của nhân tài đa nguyên, nghe có vẻ rất đơn giản.

Nhưng nhìn các tình huống đang xảy ra trên Địa Cầu lúc này, họ không khỏi nghi ngờ: Chẳng lẽ họ không biết vấn đề sao.

Chẳng lẽ họ không hiểu tính linh hoạt sao.

Chắc chắn là biết, nhưng họ không cần.

Đỗ Lan cho biết mối quan hệ giữa mình với Hiệp Hội Tinh Đoàn và Địa Cầu giống như mối quan hệ giữa Mạnh Tử và Lương Huệ Vương.

Chương 2759

Nhân nghĩa của Mạnh Tử rất tốt, nhưng không phải thứ Lương Huệ Vương cần.

Nước Ngụy cần là những thủ đoạn để cường binh phú dân, cần nhiều tài nguyên hơn, chứ không phải cái gọi là quan hệ phân phối.

Cũng hơi giống mối quan hệ giữa Đại Thanh và các cường quốc.

Đại Thanh không phải không muốn làm ăn với các cường quốc, chỉ là muốn các cường quốc làm ăn theo hệ thống triều cống của mình.

Đại Thanh muốn các cường quốc phải quỳ trong luật chơi của mình. cường quốc không quỳ, cuối cùng sẽ đánh nhau.

Thực ra nghĩ cũng dễ hiểu, bởi vì Đại Thanh đối mặt không chỉ là các cường quốc, mà còn cả toàn bộ Đông Á nữa.

Toàn bộ Đông Á đều nằm trong hệ thống triều cống, đều quỳ trong tế đàn của Đại Thanh, đều dùng một bộ quy tắc giống nhau.

Bây giờ các cường quốc đột nhiên đến, tuyên bố mang theo nhân nghĩa của họ, muốn Đại Thanh làm ăn theo phương pháp phân phối của họ, Đại Thanh chắc chắn không đồng ý.

Nếu Đại Thanh thay đổi phương thức thương mại, vậy các quốc gia nhỏ trong vòng Đông Á sẽ nhìn thế nào.

Hệ thống thương mại triều cống của Đại Thanh còn duy trì ra sao.

Vì vậy, nếu các cường quốc không quỳ, Đại Thanh cũng chỉ có thể đuổi họ đi.

Nếu các cường quốc không chịu đi, vậy cũng chỉ có thể tuyên

chiến.

Đáng tiếc là Đại Thanh thảm bại, không giữ vững được hệ thống của mình.

Cũng giống như nước Ngụy, Lương Huệ Vương đuổi Mạnh Tử đi, nhưng cuối cùng nước Ngụy vẫn bại dưới tay nước Đại Việt, hệ thống ban đầu cũng không duy trì được.

Lịch sử nói cho chúng ta biết, hai bộ quy tắc cùng tồn tại, nếu không tiến hành một cuộc chiến tranh, thì rất khó để hoàn thành sự thay thế trong thời gian ngắn.

Đỗ Lan nói.

Cũng giống như thời Đại Thanh, các trí thức trước Đại Thanh đều là Pháp Tiên Vương, tức là noi gương Nghiêu Thuấn Vũ, tranh giành quyền phát ngôn với hoàng đế.

Họ sẽ nói: Hoàng đế làm thế này không tốt, phải làm theo cách của Nghiêu Thuấn Vũ mới tốt.

Nhưng những cách làm đó thực sự là của Nghiêu Thuấn Vũ sao.

Không phải, thực ra là của sĩ đại phu.

Đương nhiên, ngược lại, hoàng đế cũng có thể dùng các thần tử dưới trướng Nghiêu Thuấn Vũ để yêu cầu các đại thần, từ đó hình thành sự chế ước.

Nhưng Đại Thanh chẳng phải đã thua rồi sao.

Nói thêm Nghiêu Thuấn Vũ tốt, chắc chắn không được nữa.

Nếu Nghiêu Thuấn Vũ thực sự tốt, Đại Thanh làm sao lại thua.

Pháp Tiên Vương không được, vì vậy giới trí thức chuyển sang Pháp Ngoại Quốc, tức là noi theo nước ngoài.

Chính là nói cho mọi người biết các người làm thế này không tốt, hãy xem người nước ngoài họ làm thế nào, họ làm thế kia mới tốt, các người đều nghe lời tôi.

Đại Thanh thảm bại, Pháp Tiên Vương cũng thất bại, cái gọi là đánh gãy xương sống chính là như vậy, từ Pháp Tiên Vương biến thành Pháp Ngoại Quốc.

Định nghĩa cái đẹp từ Nghiêu Thuấn Vũ chuyển thành trăng nước ngoài.

Đương nhiên, phương pháp mang đậm đặc sắc Thăng Long thực ra không thay đổi, chỉ là đối tượng noi theo đã thay đổi.

Hiện tại, Địa Cầu có quy tắc của Địa Cầu, người ngoài hành tinh có quy tắc của người ngoài hành tinh.

Nếu muốn thay thế nhanh chóng, chỉ có thể đánh bại họ, hơn nữa phải là một trận chiến thắng tuyệt đối.

Khiến người Địa Cầu và người ngoài hành tinh cùng nhận ra quy tắc ban đầu của mình đã lạc hậu, lúc đó mới quay đầu học hỏi.

Nếu không đánh trận, sẽ cần rất nhiều thời gian mới có thể xuất khẩu tiêu chuẩn, và cuối cùng cũng có thể chỉ là một vòng tròn văn hóa, chứ không phải là đại thống nhất.

Tất cả các thế lực đều có quy tắc: các quốc gia trên Địa Cầu có, người hành tinh Ampere có, Hiệp Hội Tinh Đoàn có, Ultraman có, chúng ta cũng có, thậm chí Belial cũng từng cố gắng thiết lập quy tắc của riêng mình.

Chúng ta mang quy tắc của chúng ta đến, họ chắc chắn sẽ không thèm để ý.

Nếu tôi không có công nghệ tháp tia lửa ion, e rằng Quốc gia Ánh sáng sẽ trực tiếp đuổi tôi đi.

Đỗ Lan cho biết may mắn thay mình không phải Mạnh Tử, mình không chỉ có nhân nghĩa, mà còn có cả kỹ thuật.

Nếu Đỗ Lan chỉ có nhân nghĩa mà không có kỹ thuật, Quốc gia Ánh sáng chắc chắn cũng sẽ tiễn khách không cần tiễn, chứ không phái Ultraman hợp tác.

Vì vậy, lựa chọn của chúng ta là chiến tranh, hoặc không ngừng phát triển kỹ thuật, để thay thế quy tắc của họ.

Đương nhiên, cũng có thể dùng cả hai.

Đỗ Lan nói.

Xem ra quy tắc không nằm ở tốt hay xấu, mà chỉ nằm ở chỗ có ổn định được hay không.

Dù sao cũng chỉ là quan hệ phân phối thôi, chỉ cần mọi người sẵn lòng chấp nhận là được, cũng không có sự phân cấp tốt xấu.

A Đạt Đức đã hiểu sâu sắc rằng quan hệ phân phối này không thể so sánh tốt xấu, chỉ có thể xem mọi người có sẵn lòng chấp nhận hay không.

Thực ra vẫn có tốt xấu.

Quan hệ phân phối là phân phối tài nguyên để điều động sự tích cực của mọi người.

Quan hệ phân phối thưởng phạt phân minh chắc chắn sẽ tốt hơn.

Nhưng chỉ cần có thể vận hành, một khu vực sẽ rất ổn định.

Về điểm duy trì ổn định này, quả thực không có sự phân biệt tốt xấu, chỉ cần duy trì được trật tự là được.

Tái La cũng nói: Chiến tranh và phát triển ư, thật sự khó khăn.

Hiện tại chúng ta có vũ lực rất dồi dào, nhưng nếu chúng ta dùng chiến tranh để đánh bại mọi người, cưỡng chế áp đặt quy tắc lên đầu họ, thì không phù hợp với lý niệm của chúng ta.

Nhưng rốt cuộc dùng phương pháp nào mới có thể khiến mọi người nhận thức được mình nên nỗ lực phát triển, tự mình gánh vác rủi ro đây.

Rất phiền não, bởi vì không thể đánh thức người giả vờ ngủ.

Năm xưa Lương Huệ Vương đuổi Mạnh Tử đi chính là một ví dụ rất hay, bởi vì việc tự phát thay đổi quy tắc là vô cùng khó khăn, chỉ có thể thông qua thất bại của bản thân mới có thể hiểu sâu sắc sự thiếu sót, từ đó mới có động lực thay đổi.

Tái La rất rõ ràng rằng dùng vũ lực là đơn giản nhất, còn dùng phát triển thì e rằng không được.

Bởi vì tại sao mình phải phát triển.

Không phát triển còn tốt hơn phát triển.

Một khi phát triển, xã hội hỗn loạn, địa vị của mình không giữ được, chẳng phải rất thiệt thòi sao.

Người giàu thì sống cuộc sống của người giàu, cũng sẽ không đến cướp bát vỡ của người nghèo.

Người nghèo tuy chỉ có bát vỡ, nhưng cũng có thể ăn no, cũng không cần lo lắng về sinh tồn.

Không thể đánh giá thấp giới hạn thấp nhất của cuộc sống.

Một nghìn một trăm đồng cũng là sống qua ngày, ba bữa một ngày chỉ ăn bánh bao ngô cũng vẫn là sống qua ngày.

Nếu quy tắc phân phối ban đầu vẫn có thể tiếp tục, vậy thì họ căn bản không có động lực phát triển và thay đổi, chỉ có chiến tranh.

Đây chính là vì tốt cho ngươi, nên ta phải đánh ngươi.

A Đạt Đức cũng cảm thấy cuộc sống nhiều khi thật phạm tiện khốn nạn.

Chỉ khi thất bại và không có gì để ăn, mọi người mới có động lực thay đổi.

Còn việc nói nhìn thấy người khác sống tốt thì muốn nỗ lực thay đổi bản thân, điều này hiển nhiên là nghĩ quá nhiều.

Loại người này chắc chắn có, nhưng tuyệt đối không phải mỗi người đều như vậy.

Có những người chỉ cần tồn tại là đủ rồi, không cầu cuộc sống tốt đẹp.

Giống như câu chuyện về người ăn mày và thương nhân.

Chương 2760

Hai người đều ở trên bãi biển, thương nhân hỏi người ăn mày tại sao không làm việc.

Người ăn mày hỏi lại tại sao phải làm việc.

Thương nhân nói làm việc là để kiếm tiền, kiếm tiền là để hưởng thụ cuộc sống, có thể phơi nắng trên bãi biển.

Người ăn mày nói ta bây giờ đang phơi nắng đây.

Nếu thất bại trong chiến tranh mà không có gì để ăn thì trực tiếp đe dọa tình hình sinh tồn.

Người ăn mày nếu không xin được cơm, không có gì để ăn, cũng sẽ không có tâm trạng phơi nắng.

Vì vậy, vì tốt cho ngươi mà đánh ngươi quả thực có thể thành lập.

Lý luận thì rất đẹp, nhưng để thực tiễn thì chưa chắc.

Cuối cùng, chiến tranh cũng trở thành một trong những lựa chọn của Đỗ Lan.

Đương nhiên, Tái La không đồng ý chiến tranh, nhưng A Đạt Đức cho rằng thông qua một chiến thắng tuyệt đối, quả thực có thể khiến người Địa Cầu và người ngoài hành tinh cùng nhận thức được sự thiếu sót của mình, từ đó sản sinh động lực tiến bộ.

Cũng giống như Đại Thanh thua trận, từ Pháp Tiên Vương biến thành Pháp Ngoại Quốc, từ việc cho rằng mọi thứ của Nghiêu Thuấn Vũ đều tốt đẹp, biến thành việc cho rằng mọi thứ của nước ngoài đều tốt đẹp.

Nhân tài từ trên xuống dưới đều học tập phương Tây, cuối cùng trong thời gian ngắn đã bù đắp được môn công nghiệp.

Tuy nhiên, cùng với sự suy yếu của các nước ngoài, Pháp Ngoại Quốc hiển nhiên cũng không thể duy trì được nữa, e rằng sau này vẫn phải quay về Pháp Tiên Vương.

Vì vậy, thất bại là một trong những cách để thay đổi bản thân.

Đương nhiên, cũng có những quốc gia sau thất bại thì không quan tâm, ví dụ có những quốc gia luôn thất bại, thất bại đến mức cuối cùng họ trực tiếp không chống cự nữa, muốn giết muốn chặt tùy tiện, dù sao họ cũng chỉ là bất bạo động bất hợp tác.

Nói đến đây là nói về chế độ đẳng cấp ở Thiên Trúc Ấn Độ.

Họ có thể nói là luôn thua, cuối cùng cũng không còn động lực thay đổi nữa.

Đương nhiên, không phải Thiên Trúc thực sự không muốn thắng, thực ra họ cũng muốn thắng.

Vì vậy, họ áp dụng chính sách tiến công đối với các quốc gia nhỏ xung quanh, chủ yếu là áp chế.

Họ cũng muốn trở thành một cường quốc có tiếng tăm.

Vấn đề là họ không có kinh nghiệm chiến thắng, không biết người thắng cuộc nên làm gì.

Vì vậy, họ muốn thắng thì chỉ có thể học kinh nghiệm thành công của những kẻ thực dân, chứ không có kinh nghiệm của riêng mình.

Đương nhiên, Thiên Trúc cũng có nhân tài, cũng muốn đi con đường của riêng mình, cuối cùng chọn con đường chính giáo hợp nhất, từ từ mò mẫm.

Điều này cũng bình thường, không có nền văn minh nào phát triển một cách thuận buồm xuôi gió.

Mỗi nền văn minh đều có lúc tiến ba bước lùi năm bước, cũng có lúc bước quá lớn mà xé rách trứng gây ra hậu quả nghiêm trọng.

Mỗi nền văn minh đều có lúc bảo thủ, cũng có lúc cấp tiến.

Chỉ cần muốn thắng, thì tất yếu sẽ có động lực tiến lên.

Chỉ là Thiên Trúc đã chứng minh rằng chiến tranh không phải lúc nào cũng có tác dụng khích lệ đối với mọi nền văn minh.

Vì vậy, chúng ta phải kết hợp chiến tranh và phát triển, cả hai mặt đều phải nắm bắt, cả hai đều phải cứng rắn.

Đỗ Lan nói.

Kết hợp thế nào.

Tái La ngơ ngác.

Canh chiến vừa làm ruộng vừa đánh trận chứ.

Đỗ Lan cho biết Tần Đại Tần chính là chơi như vậy, một mặt phát triển, một mặt đánh trận.

Mặc Tử cũng nói như vậy, chuẩn bị chiến tranh, chuẩn bị đói kém, có chuẩn bị thì không lo hoạn nạn.

Có lý.

A Đạt Đức cho biết quả thực có lý: Như vậy, chiến tranh và phát triển có thể được cân bằng.

Đến khi nhân loại và người ngoài hành tinh khai chiến, chúng ta cũng có thể can thiệp.

Chỉ cần chúng ta nắm giữ một đội quân hùng mạnh, sẽ có thể khiến họ nếm mùi thất bại, sẽ có thể thay đổi họ.

Tái La, với tư cách là một Ultraman, hiển nhiên có chút không thể chấp nhận phương thức như vậy.

Trước đây, họ chỉ bảo vệ, không can thiệp, nên không cần phải suy nghĩ những chuyện đó.

Yên tâm, các cuộc chiến tranh của chúng ta đều là để đoàn kết tầng lớp thấp.

Hơn nữa, chiến tranh quả thực là cần thiết.

Ví dụ, nhiều nền văn minh chế tạo Ultraman nhân tạo cũng là vì họ đã thua trước, sau đó được Ultraman cứu giúp, nên họ mới muốn nắm giữ sức mạnh của Ultraman.

Nếu họ không thua, họ cũng sẽ không muốn trở thành Ultraman.

Đỗ Lan một lần nữa nhấn mạnh ý nghĩa của thất bại.

Tất cả các nền văn minh muốn chế tạo Ultraman nhân tạo đều là vì đã từng thất bại.

Ví dụ, nền văn minh chế tạo Black King Jagi đã đứng bên bờ diệt vong, cuối cùng được Nexus đi ngang qua cứu giúp, mới muốn chế tạo Ultraman nhân tạo.

Mặc dù cuối cùng đã chơi quá đà ngoạn thoát, nhưng họ quả thực cũng là vì đã thua.

Xét về lịch sử, bất kể biến pháp là thất bại hay thành công, các quốc gia có động lực biến pháp đều là vì bản thân họ đang trong khủng hoảng, đang ở bờ vực thất bại hoặc đã thất bại.

Ví dụ, nước Ngụy là quốc gia đầu tiên biến pháp thời Chiến Quốc, chính vì họ ở vào vùng tứ chiến chi địa, Tần Sở Triệu Tề vây chặt họ, nên nước Ngụy cần biến pháp.

Sau đó là Đại Việt, thường xuyên chiến đấu với Tây Nhung, lại bị Đại Ngụy bắt nạt, nên họ cần biến pháp.

Còn nước Triệu, họ giáp với Bắc Địch, nên cần hồ phục kỵ xạ mặc y phục Hồ, cưỡi ngựa bắn cung để nâng cao sức chiến đấu.

Còn nước Việt, cũng vì thất bại mà ngọa tân thường đảm nằm gai nếm mật.

Những kinh nghiệm lịch sử biết nhục mà dũng như vậy quá nhiều, không kể xiết.

A Đạt Đức cũng kể rất nhiều ví dụ về các nền văn minh ngoài hành tinh, đều là thua rồi mới phấn đấu.

Ví dụ, người hành tinh Ampere sau khi thất bại trong cuộc xâm lược Quốc gia Ánh sáng, đã an tâm phát triển đế quốc vũ trụ.

Canh chiến à.

Tái La biết rằng nguyện vọng dù có đẹp đẽ đến đâu, những thủ đoạn để thực hiện nó thực ra không nhiều, chẳng qua chỉ có hai con đường: tự mình gánh chịu rủi ro và chuyển giao rủi ro.

Canh chiến mà Đỗ Lan nói không phải là chuyển giao rủi ro, mà là thông qua chiến tranh thúc đẩy người khác nhận thức được rủi ro, và đi đối mặt với nó.

Tài nguyên của Đỗ Lan là từ phát triển mà có, chứ không phải muốn cướp đoạt thông qua chiến đấu.

Chiến tranh đối với những người chuyển giao rủi ro mà nói là quá trình cướp đoạt, nhưng trong tay chúng ta lại không phải là quá trình cướp đoạt, mà là một loại uy hiếp, một thủ đoạn khuyến khích mọi người tiến bộ.

Đỗ Lan nghĩ vậy, nên hắn cho rằng chiến tranh hoàn toàn không có vấn đề gì.

Hơn nữa, quân đội còn là những lò luyện lớn, có thể huấn luyện nhân tài, nâng cao nhận thức chung, để người ngoài hành tinh và người Địa Cầu cùng nhau huấn luyện.

Tái La cuối cùng cũng đồng ý.

Đây là con đường nàng đã chọn, một khi đã chọn thì phải chấp nhận những vấn đề trong thực tiễn, đây chính là sự bất lực của trao đổi vật chất.

Được thôi, tôi chấp nhận hệ thống canh chiến.

Tái La cuối cùng đã đồng ý điểm này.

Ultraman đã đồng ý, vậy người Địa Cầu, người ngoài hành tinh và Ultraman đã đạt được nhận thức chung.

Công việc tiếp theo là quảng bá, triển khai các hoạt động ngầm, bắt đầu công tác tuyên truyền.

Địa Cầu hiện tại đã ở mức độ bạch nhiệt hóa sôi sục.

Chương 2761

Thiếu niên Tiến Thứ Lang vẫn vừa chiến đấu vừa giằng xé nội tâm.

Nghe mọi người nói xấu Ultraman, trái tim cậu ít nhiều vẫn có chút dao động, nhưng cậu không dừng lại.

Đơn vị Khoa học Đặc nhiệm, với tư cách là hy vọng của nhân loại, họ chỉ lo chiến đấu, không thể quản lý đấu tranh chính trị, không thể quản lý dư luận, càng không thể quản lý hòa bình giữa nhân loại và người ngoài hành tinh.

Họ chỉ có thể đánh bại người ngoài hành tinh chứ không thể cung cấp thêm sự giúp đỡ nào nữa.

Hiện tại, Mobile Ultraman đã có: Tá Phỉ, Sơ Đại, Tái Văn, Kiệt Khắc, Ngải Tư, Thái La, và hai anh em Lôi Âu, tổng cộng tám người.

Mỗi người trong số họ đều có lý do riêng để chiến đấu.

Có người vì trách nhiệm, có người vì bảo vệ những người mình yêu thương, cũng có người đơn thuần là khó chịu với Hiệp Hội Tinh Đoàn.

Mặc dù nhiều chuyện sẽ khiến họ dao động, nhưng cuối cùng họ vẫn kiên định hoàn thành mục tiêu của mình.

Tảo Điền chiến đấu vì bảo vệ gia đình, vì trách nhiệm bảo vệ nhân loại.

Nếu có thể, ông ấy muốn con trai mình lớn lên trong hòa bình biết bao.

Nhưng chiến tranh đã đến, không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể chiến đấu.

Ông ấy biết trận chiến quyết định với Zetton Hạch Tâm sớm muộn cũng sẽ đến, trước đó ông ấy còn chưa thể chịu thua tuổi tác.

Tiến Thứ Lang còn trẻ, nhìn thấy những kẻ phản bội nhân loại và những kẻ xâm lược ngoài hành tinh xướng song hoàng hùa vào nhau diễn kịch, cậu vẫn sẽ tức giận, sẽ dao động.

Cậu không nhịn được nghĩ rằng Ultraman thật sự là người xấu sao.

Trận chiến của mình thật sự có thể mang lại hy vọng sao.

Nhân loại và người ngoài hành tinh thật sự có thể hòa bình sao.

Rất mê mang, nhưng cậu biết chỉ nghĩ thôi cũng vô ích, kẻ địch đã kề dao vào cổ, chỉ có thể chiến đấu.

Dù sao thì cậu đọc sách còn quá ít, chưa thể hiểu được sự thống nhất đối lập của mâu thuẫn, không thể hiểu bất cứ chuyện gì cũng có tốt xấu, Ultraman cũng không hoàn hảo.

Hiệp Hội Tinh Đoàn vẫn tin rằng mình nắm chắc phần thắng, chỉ chờ một trận đại chiến tiêu diệt Mobile Ultraman là có thể giải quyết triệt để vấn đề niềm tin vào Ultraman trên Địa Cầu.

Họ đã nghe những lời hô hào của những kẻ phản bội, cảm thấy chắc chắn đến chín phần mười, ít nhất tám mươi phần trăm nhân loại đã đứng về phía họ, những người còn lại sau khi Mobile Ultraman bị đánh bại cũng sẽ hoàn toàn nhảy phe.

Ngay cả khi Đơn vị Khoa học Đặc nhiệm muốn đầu hàng, Hiệp Hội Tinh Đoàn cũng sẽ không chấp nhận, bởi vì thứ họ cần chính là một cái chết hoa lệ của Ultraman.

Trước khi xâm lược Địa Cầu, Hiệp Hội Tinh Đoàn đã xác định Mobile Ultraman là kẻ thù, những người tin vào Ultraman là kẻ thù.

Hơn nữa, đó là kẻ thù do chính tay họ tạo ra, sau đó lại đi đánh bại.

Dù nói bao nhiêu lần đi chăng nữa, Đỗ Lan vẫn khẳng định tinh thần rảnh rỗi kiếm chuyện của Hiệp Hội Tinh Đoàn, nhưng hắn lại châm biếm mục tiêu chiến lược của họ.

Đỗ Lan cũng rảnh rỗi kiếm chuyện, nhưng mục tiêu của hắn từ trước đến nay không phải là giành được lợi ích, mà là đơn thuần muốn phức tạp hóa mọi chuyện.

Hiệp Hội Tinh Đoàn thì có mục đích lợi ích, vậy việc họ phức tạp hóa mọi chuyện thực sự trông rất kỳ lạ.

Hiện tại, chân tướng của Ultraman đã được công bố.

Thực ra, lời nói này thật hay giả đều không quan trọng, nó chỉ là một khẩu hiệu chấn tí nhất hô hô một tiếng vang dội để tập hợp những người ủng hộ xung quanh, xây dựng một tế đàn.

Người ngoài hành tinh tin vào khẩu hiệu này thì có cớ tấn công người Địa Cầu tin tưởng Ultraman.

Người Địa Cầu tin vào khẩu hiệu này thì có thể đường hoàng phản bội Địa Cầu.

Khẩu hiệu này giống như Phản Thanh Phục Minh vậy, thực tế là cướp tiền cướp tài nguyên, chỉ là một khẩu hiệu để đoàn kết một số ít người.

Thời loạn càng nhiều, khẩu hiệu càng nhiều, có thể nói là trên đầu thành biến ảo cờ lớn thành đầu biến huyễn đại vương kỳ ý nói phe phái thay đổi liên tục.

Nhưng khuyết điểm của loại khẩu hiệu này rất rõ ràng, đó là không đảm bảo lợi ích cho những người theo sau.

Vào cuối thời Tần, người hô Đại Sở hưng, Trần Thắng vương không thành công, nhưng người đưa ra Ước pháp tam chương lại giành được sự ủng hộ.

Bởi vì trong khẩu hiệu có lợi ích của người khác hay không là rất quan trọng.

Cái gọi là vây ba chừa một vi tam khuyết nhất là phải chừa cho kẻ địch một con đường sống, đảm bảo lợi ích của kẻ địch, như vậy kẻ địch mới từ bỏ kháng cự mà chọn thoát thân.

Hiển nhiên, trong chân tướng Ultraman không hề có lợi ích của người Địa Cầu.

Vì vậy, trừ những kẻ phản bội ra, người Địa Cầu không thể không kháng cự.

Những người như Đơn vị Khoa học Đặc nhiệm, ngay từ đầu đã bị coi là kẻ thù, càng chỉ có thể toàn lực kháng cự, bởi vì họ từ đầu đã không có khả năng phản bội.

Họ chính là con gà mà Hiệp Hội Tinh Đoàn nuôi dưỡng, tác dụng là sát kê cấp hầu khán giết gà cho khỉ xem.

Hiện tại, thời cơ đã chín muồi.

Hiệp Hội Tinh Đoàn chuẩn bị ra tay, dùng một lượng lớn quái thú để một mẻ tiêu diệt Đơn vị Khoa học Đặc nhiệm.

Tảo Điền hiện vẫn cho rằng sức mạnh Ultraman là một lời nguyền, là cái ác cần thiết.

Bởi vì sức mạnh này tuy mạnh mẽ, nhưng không cho người ta cơ hội lựa chọn.

Từ khi trở thành vật chủ nhân gian thể, một loạt hành động của Tảo Điền đều là bị động ứng chiến, về cơ bản không có quyền lựa

chọn.

Sức mạnh đến, trốn cũng không thoát, hơn nữa sức mạnh còn di truyền cho con trai.

Tảo Điền rất mâu thuẫn, ông vẫn cho rằng mình chỉ là một người bình thường, việc có được sức mạnh không phải là điều ông mong cầu, cũng không ai thông báo cho ông, hoàn toàn là bị đẩy vào tình thế cấp bách cản áp tử thượng giá.

Việc di truyền cho con trai lại càng nằm ngoài dự kiến.

Bởi vì hai cha con ông đều là người thường, không có tư cách sĩ tộc, không thể nhận được thành quả của chiến đấu.

Nhưng đối mặt với tình hình ngày càng cấp bách, Tảo Điền cũng chỉ có thể cùng con trai ra trận, cha con cùng chiến đấu.

Ông chỉ hy vọng sau khi mọi chuyện kết thúc, họ có thể trở lại cuộc sống bình thường.

Gia đình họ dù sao cũng không phải sĩ tộc, cũng chưa từng nghĩ sẽ thông qua một trận chiến để giành được tư cách sĩ tộc.

Có thể nói là họ đã cống hiến thực sự vô tư, mạo hiểm sinh mạng để chiến đấu nhưng không hề xa cầu đãi ngộ không thuộc về thân phận của mình.

Tảo Điền biết rằng nếu họ không kích lưu dũng tiến xông lên mạnh mẽ, thì thứ chờ đợi họ chỉ có sự phản bội.

Bởi vì Nhật Bản không cần những nhân tài mang đến sự thay đổi như họ.

Lại phải đi chiến đấu rồi.

Tảo Điền đã có tuổi, thực sự không dễ dàng gì.

Chiến đấu không phải là tàn khốc nhất, mà chiến đấu lại không thể đạt được thành quả mới là tàn khốc nhất.

Ở Nhật Bản, việc chiến đấu rồi bị bán đứng có thể nói là chuyện bình thường, đặc biệt là trong thời kỳ Thế chiến II càng phổ biến.

Đến mức họ lầm tưởng mình mới là nạn nhân của Thế chiến II.

Bởi vì trong Thế chiến II, rất nhiều người Nhật đã cống hiến sức mạnh cho đất nước này, nhưng kết quả cuối cùng là bị bán đứng.

Quý tộc Nhật Bản ngay lập tức hợp tác với kẻ địch sau khi đầu hàng, còn binh sĩ thì chẳng được gì.

Chương 2762

Vì vậy, cả xã hội đều nảy sinh suy nghĩ rằng chiến đấu vì đất nước chẳng có lợi ích gì, bởi vì người thường dù có cống hiến sức mạnh cũng chỉ bị quý tộc Nhật Bản coi là vật tiêu hao.

Quý tộc Nhật Bản sẽ từng chút một vứt bỏ tất cả những thành quả chiến đấu mà những binh sĩ bình thường đã đổi bằng mạng sống nhỏ bé của mình, sau đó còn đổ trách nhiệm thất bại lên đầu binh sĩ.

Quý tộc vẫn là quý tộc, còn binh sĩ thì phải gánh chịu mọi cái giá.

Trong hoàn cảnh như vậy, người thường khi có được sức mạnh sẽ tự hỏi tại sao phải chiến đấu.

Đầu tiên chắc chắn không phải vì quốc gia, thứ hai cũng không thể vì chế độ, vậy thì chỉ có thể vì gia đình và em gái người yêu trên vợ.

Hơn nữa, sau khi giành được chiến thắng, người thường cũng không xa cầu lật đổ quý tộc, hoặc trở thành quý tộc, mà chỉ muốn công thành thân thoái hoàn thành công việc rồi rút lui là được.

Bởi vì quốc gia này từ trước đến nay chưa từng thay đổi.

Tảo Điền có cơ hội trở thành quý tộc, nhưng ông ấy được Ultraman coi trọng, tự nhiên là có phẩm cách cao thượng, tự nhiên không thèm cùng phe với quý tộc, không thèm hòa mình vào đám sâu bọ đó.

Nhưng ông ấy cũng không thể thay đổi tất cả những điều này, chọn công thành thân thoái là cách duy nhất.

Tảo Điền nói với con trai rằng sức mạnh Ultraman là một lời nguyền, cũng là hy vọng cậu bé sớm chuẩn bị tâm lý bị phản bội.

Hiện tại, trận quyết chiến sắp bắt đầu, Tảo Điền cũng rất lo lắng cho con trai, bởi vì con trai vẫn đang tìm kiếm lý do để chiến đấu, con trai vẫn đang nghĩ đến việc thay đổi thế giới.

Người trẻ tuổi chưa nhận ra rõ cách vận hành của đất nước này.

Con trai của thẩm phán sẽ trở thành thẩm phán, con trai của luật sư sẽ trở thành luật sư, con trai của bác sĩ sẽ trở thành bác sĩ.

Thuyết huyết thống quyết định tất cả, điều này không phải chỉ dựa vào sức mạnh có thể thay đổi được.

Đây là do môi trường địa lý của Nhật Bản quyết định.

Bất kể ai làm quý tộc, tất yếu sẽ phải bán đứng những người đã cống hiến sức mạnh cho đất nước.

Tảo Điền không muốn đồng lưu hợp ô hùa theo cái xấu, tự nhiên cũng không hy vọng con trai mình như vậy.

Tuy nhiên, ông ấy cũng biết rằng ngay cả khi thực sự đánh bại người ngoài hành tinh, cuối cùng thành quả chiến thắng của họ cũng sẽ bị quý tộc tiêu hao hết.

Vì vậy, dù nhìn thế nào, mọi chuyện cũng sẽ trở nên tồi tệ.

Vậy thì chi bằng cứ như hoa anh đào, ngắn ngủi mà rực rỡ nở rộ.

Đây cũng là điều mà tất cả người Nhật mong đợi: họ hy vọng tất cả nhân tài đều như vậy, cống hiến sức mạnh của mình, sau đó nhanh chóng tàn lụi, chỉ để lại thành quả.

Tảo Điền đã chấp nhận sự thật, nhưng Tiến Thứ Lang hiển nhiên không muốn.

Dù sao cậu cũng là người trẻ tuổi, hy vọng cậu đừng đâm đầu bể đầu chảy máu chàng đắc đầu phá huyết lưu.

Sắp quyết chiến rồi.

Tài nguyên của Hiệp Hội Tinh Đoàn không đủ để họ duy trì chiến tranh lâu dài trên Địa Cầu.

Đỗ Lan nói: Chúng ta cũng nên chuẩn bị sẵn sàng cho chiến đấu.

Công tác ngầm đã được triển khai.

Rất nhiều người trên Địa Cầu và trong Hiệp Hội Tinh Đoàn đều đã tiếp nhận tư tưởng mới của chúng ta, đều đang ngấm ngầm hỗ trợ chúng ta.

A Đạt Đức nói, công tác tuyên truyền của họ đang được tiến hành bí mật dưới lòng đất.

Một lượng lớn thường dân Địa Cầu và người ngoài hành tinh bình thường đều đã chọn ủng hộ.

Thậm chí nhiều quan chức cấp cơ sở cũng đã tiếp nhận tổ chức phụ trợ văn minh lạc hậu.

Trong một thời gian, có thể nói là thiên hạ hà nhân bất thông cộng người người nhà nhà đều thông cảm và cộng tác.

Đỗ Lan cho biết không bất ngờ.

Hắn bảo vệ lợi ích của mọi người, lại có một tế đàn đủ lớn, còn có sức mạnh quân sự rất mạnh, cũng như trình độ khoa học công nghệ.

Mọi người không có lý do gì để không ủng hộ họ.

Đợi đến khi sức mạnh bùng nổ, cục diện Địa Cầu sẽ hoàn toàn thay đổi.

Tái La kích động nói.

Nàng cũng là người trẻ tuổi, mới năm ngàn tuổi, đây là lần đầu tiên tiến hành một cuộc biến cách như vậy.

Nàng còn kích động hơn cả khi đánh bại Belial.

Khi người Địa Cầu và người ngoài hành tinh đều không hay biết, Đỗ Lan và nhóm của hắn đã âm thầm phát triển một thế lực ngầm khổng lồ, thu hút một lượng lớn thanh niên mê mang như Tiến Thứ Lang, chỉ dẫn phương hướng và trao cho họ cơ hội.

Đỗ Lan sẽ cấp cho họ một sân khấu cạnh tranh công bằng, đảm bảo lợi ích của họ.

Đương nhiên, đối với nhân loại, hắn cũng sẽ cung cấp thêm nhiều hỗ trợ khoa học kỹ thuật để họ có thể bắt kịp trình độ của người ngoài hành tinh.

Đồng thời, hắn cũng nói với người ngoài hành tinh rằng lợi ích của họ cũng có thể được đảm bảo.

Nếu họ thực sự ưu tú hơn nhân loại, thì họ có thể kiếm tiền từ nhân loại, không cần lo lắng về vấn đề an toàn.

Nhân loại có nền tảng để cạnh tranh, nhận được lời hứa giữ vững lợi ích.

Người ngoài hành tinh cũng nhận được lời hứa về lợi ích cạnh tranh.

Thế là, họ cũng bắt đầu hợp tác trong tế đàn mới.

Lặng lẽ tiến hành các hoạt động ngầm, thu hút một lượng lớn nhân tài không gặp thời, Đỗ Lan đã hoàn thành công việc một cách viên mãn.

Bởi vì những khẩu hiệu cực đoan, việc giả thần giả quỷ có vấn đề lớn nhất là ranh giới thủ đoạn quá rõ ràng.

Mọi người có thể sợ hãi những thủ đoạn này, nhưng nếu bị dồn vào đường cùng, họ cũng sẽ phản kháng.

Nhưng bên Đỗ Lan thì đơn giản hơn nhiều, có tài nguyên, có tế đàn, giống như căn nhà đã trang hoàng sẵn, mọi người chỉ cần xách vali vào ở, bao ăn bao ở, thậm chí còn có thể cung cấp công việc, chỉ cần không phải người mù đều biết chọn thế nào. <br<brVì vậy, bất kể là người Địa Cầu hay ngoại tinh nhân đều có thể thấy nội dung có lợi cho mình từ tế đàn của Đỗ Lan.

Ngoại tinh nhân nhìn thấy tế đàn khuyến khích cạnh tranh công bằng, họ thầm nghĩ thể chất của mình tốt hơn nhân loại, chẳng phải rất có ưu thế sao.

Người Địa Cầu nhìn thấy nội dung tế đàn là cung cấp thêm kỹ thuật giúp đỡ người yếu thế, họ sẽ nghĩ rằng người Địa Cầu nói chung không bằng ngoại tinh nhân, thật sự cần giúp đỡ. <br<brLàm sao để người khỏe mạnh, đầu óc thông minh và cả những người cô độc, góa bụa, tàn tật đều hài lòng.

Đây là một vấn đề rất thử thách trí tuệ.

Hiện tại, cả ngoại tinh nhân và người Địa Cầu đều có thể tìm thấy điều mình cần từ tế đàn của Đỗ Lan, rất linh hoạt. <br<brThời điểm tổng tấn công của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội đã được ấn định, lần này Jieton Hạch Tâm tự mình đốc chiến, sẽ phái ra một lượng lớn Quái Thú đánh giết Cơ Động Ultraman, triệt để chiếm lĩnh Địa Cầu, giành một chiến thắng không thể nghi ngờ. <br<brLòng dân có thể dùng.

Tinh Đoàn Bình Nghị Hội nghe những kẻ phản bội nhân loại rao cờ hô hào, tràn đầy tự tin.

Cũng không biết bọn họ nghĩ thế nào, ngày thường cũng không có ân huệ gì, tại sao nhân loại lại vô cớ ủng hộ bọn họ.

Chẳng lẽ đầu óc nhân loại có vấn đề sao. <br<brTrong Tào Quế Luận Chiến, Tào Quế đã hỏi quân chủ nước Lỗ: Muốn đánh trận, ngài nghĩ bách tính có giúp ngài không.

Quân chủ nói: Ngày thường ta không nỡ ăn, không nỡ mặc đều chia cho mọi người.

Tào Quế nói: Ân huệ nhỏ không thể phổ cập bách tính, bách tính sẽ không theo ngài đi chịu chết.

Quân chủ lại nói: Khi tế tự, gia súc và đồ tế tự ta từ trước đến nay không dám lười biếng.

Tào Quế nói: Đây chỉ là tín dụng nhỏ, thần linh cũng sẽ không bảo hộ ngài.

Quân chủ cuối cùng nói: Có vụ án nào, ta đều cẩn thận điều tra, không dám lơ là.

Tào Quế nói: Đây mới là công việc bổn phận, vậy thì có thể đánh được rồi. <br<brTinh Đoàn Bình Nghị Hội ngày thường đối với người Địa Cầu ngay cả ân huệ nhỏ cũng không có, lại không thờ thần, càng không giúp người Địa Cầu giải quyết vấn đề nào.

Nhân loại đột nhiên giúp bọn họ nói chuyện, bọn họ thật sự nên suy nghĩ kỹ xem tại sao.

Đương nhiên là thèm muốn kỹ thuật và tài chính của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội rồi, những kẻ phản bội này hy vọng Tinh Đoàn Bình Nghị Hội thắng, sau đó giao toàn bộ kỹ thuật cho bọn họ.

Chương 2763

<br<brMục tiêu của những kẻ phản bội này là kỹ thuật, chứ không phải đồng tình với lý niệm của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội. <br<brTuy nhiên, Tinh Đoàn Bình Nghị Hội cảm thấy rất tốt, nói rằng chẳng lẽ không cho phép bọn họ có bá vương chi khí sao.

Không cho phép bọn họ đại diện cho đại nghĩa, hô một tiếng liền được hưởng ứng sao. <br<brDù sao thì cảm giác của bọn họ rất tốt, cảm thấy Địa Cầu đã dễ như trở bàn tay.

Vì vậy, bọn họ tích cực chuẩn bị chiến đấu, sẵn sàng triển khai một trận quyết chiến cuối cùng. <br<brĐội Khoa Học Đặc Biệt Khoa Đặc Đội cũng nhận được tin tức, biết đối thủ mạnh mẽ sắp đến, mà bọn họ có thể dựa vào chỉ có Cơ Động Ultraman.

Cũng không biết có đỡ nổi không. <br<brKhi nhân loại đứng giữa sự sống và cái chết, cảnh sát Viễn Đằng vẫn đang nghĩ cách bảo vệ con gái nuôi, thân phận cảnh sát của anh hiện giờ cũng không còn linh nghiệm nữa, rất nhiều người không còn sợ cảnh sát.

Hơn nữa, lương cũng luôn bị nợ, khiến anh rất bất lực, cũng không biết khi nào mới kết thúc.

Sự nghiệp thần tượng của con gái tự nhiên cũng không thể phát triển được, nên cứ ở nhà. <br<brSato tên gốc là Endou, nhưng đoạn này dùng Sato hy vọng con gái không chạy lung tung, nhưng con gái thường chạy đến bảo tàng Khoa Đặc Đội, luôn đi tìm Tiến Thứ Lang nói chuyện.

Bây giờ thế giới loạn như vậy, con gái lại là ngoại tinh nhân, làm sao anh yên tâm được. <br<brĐúng lúc này, Ba Mộ Lạp tìm đến Viễn Đằng, giống như giao di ngôn vậy, đưa cho anh một chiếc đồng hồ,

nói rằng có thể dùng đồng hồ để bảo vệ con gái nuôi. <br<brViễn Đằng dường như cũng cảm nhận được điều gì đó, anh ý thức được Ba Mộ Lạp sắp chết, nên mới nói như vậy.

Thực ra anh đã sớm nghĩ đến dưới lớp giáp lạnh lẽo của Ba Mộ Lạp chính là Ultraman đời đầu, nhưng lớp giáp lạnh lẽo đến mấy cũng không thể che giấu được trái tim ấm áp của Ultraman. <br<brBây giờ Ultraman đang giao phó hậu sự, điều đó có nghĩa là Ultraman sắp chết.

Hai mắt Viễn Đằng lệ rơi, đến cuối cùng anh vẫn nhận được ân huệ của Ultraman.

Mà anh thậm chí còn không thể làm được việc duy trì danh dự của Ultraman, điều này khiến anh tuyệt vọng. <br<brKhi còn nhỏ được bảo vệ thì còn có thể tha thứ, nhưng sau khi trưởng thành vẫn phải nhận sự giúp đỡ của Ultraman, điều này chẳng phải nói rằng đến cuối cùng mình cũng không trưởng thành sao.

Mình không giúp được gì cả, chỉ có thể nhìn Ultraman một lần nữa vì nhân loại mà chiến đấu đến chết. <br<brĐáng ghét, nước mắt này tính là gì, biểu cảm này lại tính là gì.

Nước mắt có thể bảo vệ Địa Cầu, bảo vệ mọi người sao.

Viễn Đằng tức giận nói, anh hận mình không tranh khí.

Khóc là vô dụng, chỉ có lau khô nước mắt bảo vệ tốt con gái, như vậy cũng coi như là góp sức cho Ultraman. <br<brMặc dù sức mạnh của mình rất nhỏ bé, nhưng Viễn Đằng vẫn hy vọng có thể giúp được gì đó. <br<brChiếc đồng hồ được giao cho con gái, hy vọng cô bé sẽ dùng khi gặp nguy hiểm, ngày thường tuyệt đối đừng nhấn. <br<brLàm sao có thể không nhấn chứ, đợi đến khi Linh Nại một mình, cô bé liền trực tiếp nhấn chiếc đồng hồ, mặc lên một bộ giáp Cơ Động Ultraman nữ, thành công trở thành nữ Ultraman. <br<brLinh Nại ngơ ngác, tại sao cha lại có kỹ thuật như vậy.

Đây rốt cuộc là công nghệ cao từ đâu ra.

Thế là đợi khi cha về nhà, cô bé nghiêm túc hỏi cha mình. <br<brKhông phải đã nói chỉ có thể sử dụng khi nguy hiểm sao.

Viễn Đằng không nói nên lời, anh không nhớ con gái ngoan của mình lại không nghe lời như vậy. <br<brDù cha có nói vậy, làm sao con có thể nhịn được.

Linh Nại nói rằng điều này căn bản không ai có thể nhịn được. <br<brBây giờ cũng chỉ có thể nói thật, nói với Linh Nại rằng thân phận của cô bé thực ra là ngoại tinh nhân.

Cha vốn định đưa con đến khu sa mạc, nhưng sau này vẫn quyết định tự mình bảo vệ con.

Chỉ là tình hình hiện tại quá hỗn loạn, năng lực của cha lại có hạn, lúc này một người bạn cũ của cha đã tặng cha bộ giáp này.

Cha chỉ hy vọng con có thể dùng nó để tự vệ.

Lượng thông tin quá lớn, Linh Nại cần tiêu hóa, hóa ra mình không phải con ruột, thậm chí không phải người Địa Cầu sao.

Rất kinh ngạc, nhưng tâm thái tổng thể vẫn khá bình tĩnh.

Bởi vì cô bé mơ hồ cũng nhận ra sự khác biệt của mình, bây giờ thì có thể giải thích rõ ràng rồi. <br<brCha, cha luôn biết, nhưng vẫn nuôi dưỡng con khôn lớn, cảm ơn cha.

Cha luôn không xem mình là ngoại tinh nhân, náo mình cũng không cần phải bận tâm.

Bây giờ mình có bộ giáp Ultraman, cũng phải làm điều gì đó có ý nghĩa. <br<brViễn Đằng rất vui, con gái không hề xa lánh anh.

Tuy nhiên anh không hy vọng con gái làm những việc nguy hiểm, nhưng tiếc là với tư cách cảnh sát anh không có tư cách nói như vậy, chính anh cũng luôn làm những việc nguy hiểm. <br<brViễn Đằng muốn bảo vệ con gái, nhưng cuối cùng con gái dường như không cần được bảo vệ nữa.

Nhưng anh biết chắc chắn còn có việc mình có thể làm, dù là nhỏ bé, chẳng phải anh trở thành cảnh sát vì điều đó sao.

Nếu chiến tranh bùng nổ, anh sẽ hết sức giúp đỡ những người xung quanh, sinh mệnh được Ultraman cứu vớt này, cũng chỉ có thể báo đáp Ultraman như vậy. <br<brNước mắt là vô nghĩa, Viễn Đằng biết chỉ có giúp Ultraman cùng bảo vệ nhân loại mới có ý nghĩa, mặc dù sức mạnh của anh có hạn, nhưng sức mạnh hữu hạn cũng có thể giúp ích, ví dụ như sơ tán quần chúng chẳng hạn.

Anh không phải Ultraman, cũng có thể sát cánh chiến đấu với Ultraman. <br<brKhông thể không nói Viễn Đằng quả thực đã bị Ultraman cảm hóa, mặc dù anh không cho rằng nhân loại có thể trở thành Ultraman, nhưng yêu ai yêu cả đường đi, anh yêu Ultraman, vì vậy nếu Ultraman yêu nhân loại, anh cũng có thể yêu nhân loại.

Nhìn quen những góc tối của nhân loại, chính Sato Viễn Đằng đã rất khó để yêu nhân loại, chỉ có thể thông qua Ultraman mới có thể yêu nhân loại. <br<brViễn Đằng là một người phức tạp, anh không cho rằng nhân loại có thể trở thành Ultraman, nhưng anh lại không thể không yêu nhân loại, bởi vì Ultraman cũng yêu nhân loại.

Vì vậy anh phải đi bảo vệ nhân loại. <br<brUltraman bảo vệ người yếu thế, bất kể người yếu thế đó là người tốt hay kẻ xấu.

Nhưng Viễn Đằng rất khó làm được điều này, trong lòng anh, bất kể là ngoại tinh nhân hay nhân loại, chỉ có người lương thiện mới đáng được bảo vệ. <br<brTuy nhiên, tiêu chuẩn mạnh yếu rất rõ ràng, nhưng tiêu chuẩn thiện ác lại khó phân biệt. <br<brTừ xưa đến nay, thiện ác đều khó phân chia, bởi vì không ai tự nhận mình là kẻ ác, mỗi

người đều cho rằng mình đang làm điều đúng đắn. <br<brQuân tử, hương nguyện, tiểu nhân, mỗi người đều có lập trường của riêng mình.

Trong tình huống không thể dự đoán tương lai, lựa chọn của họ đều là những thử nghiệm dũng cảm cho tương lai, đều là kết quả của sự suy tính kỹ lưỡng. <br<brGiống như cuộc tranh đấu đảng phái của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội hiện tại, phe xâm lược Địa Cầu cho rằng mình đang phấn đấu để loại bỏ ảnh hưởng của Ultraman trong vũ trụ.

Còn phe phản bội nghị hội, âm thầm giúp đỡ nhân loại lại cho rằng mình mới đang làm điều đúng đắn, giúp đỡ nhân loại là để thực hiện lý niệm của nghị hội, nghị hội của bọn họ khác với người An Bồi Lạp, là để nhiều ngoại tinh nhân đoàn kết lại với nhau, chứ không phải để gây ra âm mưu quỷ kế gì. <br<brBọn họ đều không cho rằng mình sai. <br<brThiện ác không dễ phân biệt như vậy, quan niệm thiện ác mà Viễn Đằng lựa chọn cũng chỉ là của riêng anh, con đường của anh còn khó đi hơn cả Ultraman. <br<brTuy nhiên, Viễn Đằng cho rằng nếu chiến tranh không thể vãn hồi thực sự bùng nổ, nếu người Địa Cầu và ngoại tinh nhân thực sự khai chiến, thì anh sẽ bảo vệ người tốt.

Chương 2764

<br<brTình hình hiện tại cũng gần như khai chiến rồi, đương nhiên Tinh Đoàn Bình Nghị Hội vẫn chưa tuyên chiến, mặc dù mục tiêu của bọn họ là xâm lược Địa Cầu, nhưng bọn họ muốn duy trì tính chính nghĩa của mình, nên vẫn luôn nhẫn nại. <br<brBây giờ bọn họ cảm thấy đã đến lúc rồi, nên giáng đòn cuối cùng vào Cơ Động Ultraman và nhân loại, bọn họ quyết định lấy cớ nhân loại ngoan cố không thay đổi, vẫn tin tưởng Ultraman để tuyên chiến. <br<brNgày hôm đó, hình ảnh Tinh Đoàn Bình Nghị Hội một lần nữa xuất hiện trên tất cả các màn hình, bọn họ bày tỏ sự thất vọng đối với người Địa Cầu: Hỡi nhân loại Địa Cầu, các bạn khỏe không.

Kể từ lần công bố sự thật trước đã trôi qua một thời gian dài, chúng tôi nhận thấy phần lớn nhân loại đã chấp nhận sự thật, bắt đầu chấp nhận sự thật về việc Ultraman hủy diệt vũ trụ, chấp nhận kết luận Ultraman là cục u nhọt của vũ trụ, điều này khiến chúng tôi rất vui mừng.

Nhưng vẫn còn một số ít nhân loại, ví dụ như các thành viên Khoa Đặc Đội, bọn họ vẫn ngoan cố không thay đổi, vẫn hành động với thân phận Ultraman, khắp nơi gây hại cho những ngoại tinh nhân lương thiện, điều này không thể tha thứ được, bọn họ đã phụ lòng khổ tâm của nghị hội.

Ngoại tinh nhân trên màn hình đau xót đến rơi lệ, cứ như thể bọn họ thật sự là vì nhân loại Địa Cầu vậy.

Đáng tiếc là ngoài việc lặp đi lặp lại rằng Ultraman là kẻ xấu, bọn họ không hề tuyên bố bất kỳ điều gì liên quan đến lợi ích của người Địa Cầu.

Bọn họ không hề công bố bất kỳ tuyên bố bảo vệ lợi ích của người Địa Cầu nào. <br<brTiếng nói tiếp tục truyền ra, tiếp theo chính là tuyên chiến chính thức: Dựa trên tình trạng đáng tiếc này, Tinh Đoàn Bình Nghị Hội chúng tôi không thể không đau lòng đưa ra một quyết định, đó là chính thức tuyên chiến với tàn dư Ultraman trong nhân loại.

Vì chính nghĩa của vũ trụ, vì trách nhiệm sinh mệnh, vì trật tự Địa Cầu, cũng là vì bảo vệ mọi người, hiện tại tôi đại diện nghị hội tuyên bố sắp triển khai chiến dịch tiêu diệt Ultraman.

Tuyên chiến rồi ư. <br<brCuối cùng cũng bắt đầu rồi sao, lòng của Khoa Đặc Đội nặng trĩu, chiến dịch cuối cùng cũng bắt đầu. <br<brTôi còn lo bọn họ sẽ cứ mãi đi theo con đường dân túy, cứ mãi dẫn dắt ngoại tinh nhân cực đoan tác chiến chứ.

Tảo Điền nói: Vì đã chính thức tuyên chiến, vậy Tinh Đoàn Bình Nghị Hội chính là kẻ thù rồi.

Trước đây Tinh Đoàn Bình Nghị Hội không lựa chọn, hoàn toàn là lực lượng dân gian của ngoại tinh nhân gây rối, kết quả cuối cùng là Khoa Đặc Đội cũng không thể phản công toàn diện Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, cũng chỉ có thể duy trì an ninh.

Nhưng sau khi tuyên chiến, hai bên là quan hệ đối địch, vậy Cơ Động Ultraman có thể làm nhiều việc hơn. <br<brĐúng vậy, cuối cùng cũng có thể làm một trận lớn rồi.

Gia Tinh Đạn cũng nghĩ như vậy. <br<brNhững kẻ phản bội nhân loại thì rất vui mừng, lập tức kích động mọi người đi tấn công tổng bộ Khoa Đặc Đội.

Chính vì sự tồn tại của Khoa Đặc Đội, nhân loại mới không thể hòa nhập vào Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, hãy để chúng ta đi trời tru đất diệt bọn gian thần bán nước.

Bọn phản bội tập hợp lực lượng bao vây Khoa Đặc Đội, bọn họ muốn nhanh chân hơn ngoại tinh nhân nộp đầu danh trạng, chứng minh mình không tin tưởng Ultraman. <br<brTuy nhiên, Tinh Đoàn Bình Nghị Hội không quan tâm bọn họ biểu lộ lòng trung thành, thứ bọn họ muốn cũng không phải lòng trung thành mà là tài nguyên.

Nếu những kẻ phản bội nhân loại có nhiều tài nguyên, vậy bọn họ cũng có thể trở thành kẻ thù ngầm thông đồng với Ultraman. <br<brViệc có ngầm thông đồng với Ultraman hay không là do Tinh Đoàn Bình Nghị Hội quyết định, hoàn toàn bằng cái miệng của bọn họ.

Bọn họ nói ai ngầm thông đồng với Ultraman thì người đó thông đồng với Ultraman, thực ra kẻ ngầm thông đồng lớn nhất với Ultraman, chẳng phải chính là nghị hội sao. <br<brNếu không có nghị hội, người Địa Cầu căn bản không thể chế tạo ra bộ giáp Ultraman, càng không thể biết đến huynh đệ Ultraman.

Trên dòng thời gian này chỉ có Ultraman đời đầu đến Địa Cầu, những người khác như Seven, Jack, Ace, Taro, Leo, v. v.

đều chưa từng hạ lâm Địa Cầu, bọn họ chỉ biểu hiện ở các hành tinh khác.

Nhưng bây giờ bị nghị hội toàn bộ không chút suy nghĩ nào mà vận chuyển đến Địa Cầu, mối hận sâu sắc như vậy, thật sự là gần giống với tình yêu rồi. <br<brYêu và ghét đều là động lực của sự trao đổi vật chất, chỉ là yêu thì mong muốn trao tất cả cho đối phương, còn ghét thì mong muốn cướp đoạt tất cả của đối phương. <br<brNói nghị hội là tổ chức ngầm thông đồng với Ultraman lớn nhất, thật sự không oan uổng bọn họ. <br<brNhững kẻ phản bội nhân loại muốn chứng minh mình không ngầm thông đồng với Ultraman, vì vậy dùng vũ lực vạch rõ ranh giới với Khoa Đặc Đội.

Nhưng bọn họ nói không tính, làm gì cũng không tính, chỉ có Tinh Đoàn Bình Nghị Hội nói mới tính. <br<brĐây chính là cái giá của sự phụ thuộc, phụ thuộc tự nhiên là không có quyền tự chủ, dù có liều mạng nộp đầu danh trạng cũng vô ích. <br<brVì vậy, những kẻ phản bội rất khó xử, đã từ bỏ nhân loại, nhưng lại không được ngoại tinh nhân chấp nhận, chỉ có thể càng điên cuồng chứng minh mình, muốn tiến thêm một bước nữa. <br<brNhững kẻ phản bội cũng rất bất lực, bọn họ cho rằng ngoại tinh nhân phát triển như vậy, chỉ cần kẽ tay lọt chút canh cũng đủ khiến bọn họ sống rất sướng rồi.

Vì vậy, phản bội và lợi ích hoàn toàn tỷ lệ thuận, nhưng bọn họ hiển nhiên không biết cái gì gọi là nhà địa chủ cũng không có lương thực thừa.

Tinh Đoàn Bình Nghị Hội có rất nhiều dự án phải làm, bọn họ không thể chia tiền cho những kẻ phản bội. <br<brNgoại tinh nhân nào lại chê tiền của mình nhiều chứ.

Dù là canh cũng là tiền mà.

Những kẻ phản bội cũng không nghĩ xem, khi bọn họ ở Địa Cầu, liệu có chia chút canh trong tay cho người khác uống không.

Hay là tính toán kỹ lưỡng, mỗi đồng tiền đều phát huy tác dụng. <br<brChắc chắn là vế sau rồi, ai lại thực sự lãng phí tiền chứ.

Mỗi đồng tiền đều có công dụng.

Kỳ vọng người khác để lọt canh từ kẽ tay, hiển nhiên là nghĩ quá nhiều, kẽ tay rất chặt chẽ. <br<brCuộc sống của ngoại tinh nhân cũng không tốt đẹp như tưởng tượng, mặc dù khoa kỹ của bọn họ quả thực lợi hại, nhưng khoa kỹ của bọn họ dùng để xâm lược, chứ không phải để khai hoang, vì vậy bọn họ chơi trò zero sum game, nói đơn giản là của ngươi là của ta, của ta vẫn là của ta.

Ngoại tinh nhân keo kiệt hơn nhân loại tưởng tượng, ít nhất về khoản tính toán tiền bạc tuyệt đối không sai sót.

Hiển nhiên bọn họ không có ngân sách cho những kẻ phản bội nhân loại. <br<brChính thức khai chiến, bảo tàng Khoa Đặc Đội bị công phá, nhưng không sao cả, tổng bộ thực sự nằm dưới lòng đất, người bình thường không thể đến được. <br<brMà Viễn Đằng nhìn thấy nhân loại xông vào Khoa Đặc Đội, rất thất vọng, đây hoàn toàn là lấy oán báo ân, chẳng lẽ quên công lao của Khoa Đặc Đội sao.

Mặc dù Khoa Đặc Đội đánh Quái Thú chủ yếu dựa vào Ultraman, nhưng công tích của Khoa Đặc Đội không thể xóa nhòa, nhân loại không nên và không thể xông vào bảo tàng Khoa Đặc Đội. <br<brNhững kẻ phản bội nói rằng bọn họ không phải con người, chỉ cần không phải nhân loại, bọn họ xông vào bảo tàng Khoa Đặc Đội cũng là hợp tình hợp lý.

Bọn họ đã nhảy từ mối quan hệ phân phối của nhân loại sang mối quan hệ phân phối của ngoại tinh nhân rồi. <br<br40 năm trước, Khoa Đặc Đội và Ultraman cùng nhau bảo vệ Địa Cầu, kỹ năng chiến đấu của Khoa Đặc Đội rất mạnh, đã phát triển nhiều vũ khí.

Đáng tiếc sau khi Quái Thú bị đánh bại, Khoa Đặc Đội không còn khoản tiền phát triển khổng lồ như vậy nữa, cuối cùng chỉ có thể hợp tác với Tinh Đoàn Bình Nghị Hội để phát triển bộ giáp Ultraman, nhưng nói chung Khoa Đặc Đội có công lao không thể phủ nhận đối với Địa Cầu. <br<brNhưng chính vì vậy, bọn họ trở thành mục tiêu hàng đầu của những kẻ phản bội nhân loại. <br<brNhìn những người này giương cao cờ hiệu Đánh đổ Ultraman xông vào bảo tàng đập phá, lòng các thành viên Khoa Đặc Đội cũng nguội lạnh.

Ngoại tinh nhân vừa tuyên chiến, đã có người vội vàng xem bọn họ như đầu danh trạng, thật sự khiến người ta nghi ngờ Khoa Đặc

Đội và Ultraman rốt cuộc đã bảo vệ những gì. <br<brViễn Đằng, một cảnh sát vốn đã bi quan về nhân loại, nhìn thấy bảo tàng Khoa Đặc Đội bị tấn công, cũng không khỏi hoài nghi nhân sinh.

Nhân loại thực sự đáng để Ultraman bảo vệ sao.

Nhân loại thật ngu muội, thật thiển cận, thật vô tình.

Đối với hành vi này, cảnh sát Viễn Đằng với sức lực mỏng manh không thể quản lý, chỉ có thể càng thêm thất vọng về nhân loại.

Kẻ thù ngoại tinh nhân đang ở ngay trước mắt, nhưng bọn họ lại tự làm hại chính nhân loại, có những người như vậy sao. <br<brHiển nhiên là có, nhưng lập trường của bọn họ hiển nhiên không đứng về phía nhân loại, thậm chí cũng không đứng về phía ngoại tinh nhân, bọn họ đứng về phía lợi ích của chính mình.

Bọn họ phản bội nhân loại, là vì thèm muốn kỹ thuật của ngoại tinh nhân, là để có thể uống chút canh từ tay ngoại tinh nhân.

Vì vậy, bọn họ không phải đồng minh của ngoại tinh nhân, chỉ là chiến đấu vì chính mình. <br<brĐối với những người như vậy, Khoa Đặc Đội không thể làm gì, bởi vì Khoa Đặc Đội bảo vệ toàn bộ nhân loại, bọn họ cũng giống như Ultraman, không phân biệt người tốt hay kẻ xấu. <br<brNếu Khoa Đặc Đội cũng có lập trường, vậy sẽ không thể đại diện cho nhân loại.

Chương 2765

Vì vậy, bọn họ chỉ có thể nhẫn nại, dù sao tổng bộ ở dưới lòng đất, mặt đất chỉ là trang trí. <br<brTuy nhiên, bọn họ cũng biết, ngoại tinh nhân chắc chắn sẽ không bỏ qua tổng bộ, kẻ thù thực sự không phải là những kẻ phản bội này, mà là quân đội ngoại tinh nhân. <br<brTổng bộ Khoa Đặc Đội năm xưa đã chặn được hỏa cầu hàng triệu độ của Jieton, liệu giờ còn có thể gánh vác trọng trách lớn lao không.

Phải dùng sự thật để kiểm chứng rồi. <br<brNhững kẻ phản bội còn tự mãn như vậy, ta không hiểu nổi.

A Đạt Đức nhìn những kẻ phản bội nhân loại điên cuồng nộp đầu danh trạng, bày tỏ không thể lý giải. <br<brThực ra không có gì phải hiểu hay không hiểu, thắng là được rồi.

Đỗ Lan nói rằng trong tình huống này chỉ có thể đánh một trận, dùng thắng bại để xác định kết quả. <br<brVì những kẻ phản bội hy vọng xem Khoa Đặc Đội như mục tiêu chịu rủi ro, vậy Khoa Đặc Đội chỉ cần đánh bại bọn họ, để bọn họ gánh chịu rủi ro là được.

Thắng thì có thể giải quyết vấn đề. <br<brVì đã chọn hai con đường khác biệt, chỉ có thể dùng thắng bại quyết định kết quả. <br<brNgoài những kẻ phản bội, còn có những người không lên tiếng cũng rất đáng ghét, bọn họ đang đợi gì, bây giờ đã đến lúc Địa Cầu nguy nan, tại sao bọn họ không hô hào đứng lên.

A Đạt Đức không chỉ bất mãn với những kẻ phản bội, mà còn bất mãn với những người không chủ động đứng dậy chiến đấu. <br<brĐỗ Lan nói rằng gọi bọn họ ra chiến đấu thì được, nhưng có thể cho bọn họ cái gì chứ. <br<brCó lẽ có người nói đây là vì bảo vệ

tài sản của mình mà chiến đấu, nghĩa bất dung từ.

Nhưng trước mắt ngoại tinh nhân tuy đã tuyên bố xâm lược, nhưng chỉ nói là tiêu diệt tín ngưỡng Ultraman, phần lớn mọi người hiện tại vẫn chưa chịu sự xâm hại theo đúng nghĩa, bọn họ không thể chiến đấu vì những việc chưa xảy ra. <br<brSau này nếu bọn họ thực sự bị ngoại tinh nhân làm hại, tự nhiên sẽ đi chiến đấu.

Chắc chắn không phải bây giờ, bây giờ tất cả vẫn chưa xảy ra, ngược lại nếu bọn họ chiến đấu, thì phải từ bỏ tất cả những gì đang có, bọn họ chắc chắn sẽ không tự mình từ bỏ, vì vậy không tham gia chiến đấu, cũng không lên tiếng. <br<brĐể bọn họ chiến đấu thì được, chỉ cần hứa hẹn quan cao lộc hậu là được.

Chỉ cần có lợi, sức chiến đấu của bọn họ chắc chắn không yếu. <br<brTuy nhiên Đỗ Lan cũng không nói ra, dù sao những lời này nói ra thì không hay.

Rất nhiều người không phải lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sự giác ngộ, không có dũng khí gánh vác trọng trách. <br<brCũng giống như Tiến Thứ Lang lúc ban đầu, cậu ta chỉ là một học sinh, dựa vào cái gì mà phải mạo hiểm chiến đấu.

Việc này chẳng phải nên do những người chuyên nghiệp làm sao.

Bọn họ chỉ là người bình thường, thì nên sống một cuộc sống bình thường, những việc khác thì nên do người khác hoàn thành, có thể nói là phân công rõ ràng. <br<brKhông có sự giáo dục chuẩn bị sẵn sàng, bọn họ căn bản sẽ không lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng. <br<brĐịa Cầu bị chia thành, kẻ phản bội, người không lên tiếng, và người kháng cự.

Khoa Đặc Đội là một con đường, tổ chức dưới lòng đất cũng là một con đường, bất kể A Đạt Đức có kích động đến mấy, đây là con đường phân kỳ không thể tránh khỏi. <br<brKhoa Đặc Đội hiện đang

nhẫn nại, đợi đến khi chủ lực của kẻ địch xuất hiện, đó mới là lúc bọn họ chiến đấu.

Năng lượng quý giá không thể lãng phí vào những kẻ phản bội. <br<brMặc dù Tiến Thứ Lang cũng rất tức giận, cảm thấy những nhân loại này không đáng để bảo vệ. <br<brTảo Điền nói với con trai: Những người này đều là những kẻ ích kỷ, bọn họ có thể phản bội nhân loại, cũng có thể phản bội ngoại tinh nhân, bọn họ không quan tâm người khác, chỉ quan tâm chính mình.

Bọn họ chỉ sẽ trở thành kẻ phụ thuộc vào người chiến thắng, căn bản không cần tức giận vì bọn họ, bởi vì bọn họ chính là những kẻ mềm yếu trong nhân loại.

Nhưng dù như vậy, Ultraman vẫn yêu nhân loại, bởi vì Ultraman cho phép nhân loại phạm sai lầm.

Phạm sai lầm là quyền lợi của tất cả các nền văn minh trong vũ trụ, và điều chúng ta phải làm là trả giá cho những sai lầm của nhân loại.

Tảo Điền nói rằng bọn họ chính là những người bảo vệ cái giá của những sai lầm của nhân loại.

Nếu nói Tinh Đoàn Bình Nghị Hội thực sự vô cùng mạnh mẽ, nhân loại hoàn toàn không phải đối thủ, ngoại tinh nhân giành được chiến thắng cuối cùng, vậy những kẻ phản bội nhân loại sẽ thực sự trở thành kẻ phụ thuộc của người chiến thắng, sau này sẽ trở thành người kế thừa nền văn minh nhân loại. <br<brVì vậy, những con đường khác nhau cũng đại diện cho sự thử nghiệm.

Không thể không cho người ta cơ hội phạm sai lầm, bởi vì những kẻ phản bội cũng có thể thành công. <br<brGiống như nhiều quốc gia nhỏ trên Địa Cầu, bọn họ luôn phụ thuộc vào người chiến thắng, năng một mực tồn tại.

Chỉ cần đứng về phía người chiến thắng là đủ, cuộc sống của kẻ phụ thuộc còn tốt hơn nhiều quốc gia độc lập.

Đương nhiên, đợi đến khi người chiến thắng cũ suy yếu, bọn họ sẽ phải nộp đầu danh trạng đầu quân cho người chiến thắng mới. <br<brTiến Thứ Lang không ngờ cha đã nghĩ đến khả năng Địa Cầu thất bại, nếu Địa Cầu thất bại, vậy những kẻ phản bội này sẽ gánh vác trách nhiệm ngọn lửa văn minh nhân loại sao.

Nghĩ đến đây, Tiến Thứ Lang chỉ cảm thấy mình tuyệt đối không thể thua, quả nhiên tức giận là vô ích, làm tốt việc của mình mới là quan trọng nhất, làm mạnh bản thân rồi giành chiến thắng, hữu ích hơn là nguyền rủa những kẻ phản bội. <br<brTuyệt đối tuyệt đối không được thua.

Tiến Thứ Lang tự cổ vũ mình, lần này cậu đã tìm thấy lý do tuyệt đối không thể thua, đó chính là không thể để những kẻ phản bội đắc ý. <br<brTảo Điền lại im lặng, ông biết Tinh Đoàn Bình Nghị Hội là kẻ thù mạnh nhất mà Địa Cầu từng gặp phải trong lịch sử, không có sự giúp đỡ của Ultraman, cơ hội thắng của bọn họ thực sự không cao.

Dù có chín bộ giáp Ultraman, trong tình huống không biết bài tẩy của kẻ địch, cũng không thể quá lạc quan.

Kẻ địch rất rõ thực lực của bọn họ, chắc chắn sẽ phái ra một trăm phần trăm chiến lực, với sức mạnh áp đảo để bao vây tấn công Cơ Động Ultraman, vì vậy thắng bại khó lường. <br<brTuy nhiên Tảo Điền không đả kích con trai, nói: Đúng vậy, chúng ta nhất định phải thắng.

Tinh Đoàn Bình Nghị Hội đã chuẩn bị một trăm con Quái Thú, tạo thành ưu thế số lượng tuyệt đối, triệt để bao vây Khoa Đặc Đội. <br<brĐã đến lúc dẫn dụ lũ chuột dưới lòng đất ra ngoài rồi, trước tiên phái ba con Quái Thú ra, đợi Cơ Động Ultraman xuất hiện, rồi

truyền tống toàn bộ Quái Thú ra ngoài, tiến hành bao vây tiêu diệt.

Ngoại tinh nhân cũng sử dụng một chiến thuật dụ địch, ban đầu tỏ ra yếu thế, sau đó tổng lực tấn công.

Cũng là một ngoại tinh nhân biết dùng binh pháp, sau khi kế hoạch được lập ra, liền bắt đầu thực hiện. <br<brTrước tiên là ba con Quái Thú khổng lồ, tấn công tổng bộ Khoa Đặc Đội, không quan tâm đến những kẻ phản bội xung quanh, trực tiếp phá hủy kiến trúc. <br<brTrận quyết chiến cuối cùng diễn ra bên ngoài bảo tàng Khoa Đặc Đội, cũng là nơi Jieton và Ultraman đời đầu quyết chiến năm xưa. <br<brNăm xưa, Ultraman đời đầu không địch lại Jieton, bị phản sát, cuối cùng được Sato cứu viện.

Còn Jieton bị tên lửa Hắc Khoa Kỹ của Khoa Đặc Đội một phát vào hồn, công việc của Ultraman ở Địa Cầu kết thúc tại đây. <br<brNhưng ai có thể ngờ tên lửa Hắc Khoa Kỹ lợi hại như vậy lại bị nhân loại từ bỏ, công nhân sản xuất Hắc Khoa Kỹ toàn bộ về hưu, dây chuyền sản xuất toàn bộ bị niêm phong, cuối cùng ngay cả bản thiết kế cũng bị phủ bụi.

Cuối cùng còn phải hợp tác với Tinh Đoàn Bình Nghị Hội để phát triển bộ giáp Ultraman, mà Cơ Động Ultraman liệu có thể chống đỡ được tên lửa End Pen hay không vẫn còn là một vấn đề. <br<brNhân loại tự mình làm hỏng chính mình, đương nhiên cũng là vì Tinh Đoàn Bình Nghị Hội khác với những ngoại tinh nhân trước đây trực tiếp dùng vũ lực xâm lược, bọn họ giương cao cờ hòa bình đến giao lưu với Địa Cầu, đợi mấy chục năm mới lộ ra bộ mặt thật. <br<brThật sự không sợ vũ lực, chỉ sợ sự an nhàn. <br<brNếu là vũ lực, nhân loại sẽ phản kháng, sẽ không tiếc bất cứ giá nào để phát triển vũ khí.

Còn khi an nhàn đến, mọi người sẽ không muốn tiếp tục chi tiền nghiên cứu phát triển vũ khí, thà dùng số tiền đó để sống qua ngày.

<br<brĐáng tiếc là nếu không nắm giữ vũ trang, sự an nhàn cũng chỉ là ảo ảnh giả dối. <br<brBa con Quái Thú đáp xuống chiến trường 40 năm trước, Cơ Động Ultraman xuất kích, chín Ultraman chia thành ba đội đi tiêu diệt Quái Thú. <br<brNhững Quái Thú này đều rất mạnh, nhưng Cơ Động Ultraman sau khi trải qua một thời gian dài chiến đấu, đã rất lợi hại rồi, vì vậy bọn họ có đủ khả năng đánh bại kẻ địch đột kích. <br<brĐồng thời, Đỗ Lan vẫn đang khai thác vật chất Specium trên Hỏa Tinh, vật chất này cũng là nguyên liệu chính của bộ giáp Ultraman, là nguyên liệu quý hiếm không thể thiếu để sao chép kỹ thuật của Quốc Gia Ánh Sáng. <br<brChỉ cần tiêu diệt người Địa Cầu, vật liệu trên Hỏa Tinh sẽ thuộc về Tinh Đoàn Bình Nghị Hội.

Chương 2766

Tuy nhiên Đỗ Lan đã nhanh chân hơn, khai thác trước một số.

Nghĩ lại năm xưa Khoa Đặc Đội cũng có thể khai thác một lượng nhỏ từ Hỏa Tinh, nhưng kể từ khi gặp Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, liền tự phế võ công. <br<brNhìn những dấu vết mà Khoa Đặc Đội để lại trên Hỏa Tinh năm xưa, Đỗ Lan cũng cảm khái biết bao.

Nếu người Địa Cầu cố gắng thêm chút nữa, chẳng phải hệ Mặt Trời đã nằm trong tay rồi sao. <br<brĐáng tiếc người Địa Cầu đã chọn sự an nhàn, từ bỏ khoa kỹ của mình, toàn diện chấp nhận sự sắp đặt của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội.

Có thể nói là một ván bài tốt lại đánh nát bét, nhưng không sao cả, toàn bộ bản thiết kế này đã được Đỗ Lan kế thừa, đồng thời tối ưu hóa cải tiến, chế tạo ra một lượng lớn vũ khí mới. <br<brNếu chế tạo một bộ chiến giáp thép, sau đó phối hợp với tên lửa End Pen, thì sức chiến đấu đơn giản là khắc tinh của Quái Thú.

Tên lửa liên tục bắn ra vù vù, ai có thể đỡ nổi. <br<brChúng ta không đi giúp sao.

A Đạt Đức hỏi. <br<brKhông cần vội, đợi Cơ Động Ultraman chiến bại, chúng ta sẽ đi thu dọn tàn cuộc, chẳng phải sẽ cùng lúc khiến Địa Cầu và Tinh Đoàn Bình Nghị Hội đều phải chịu thất bại sao.

Ve sầu bắt bọ ngựa, chim sẻ ở phía sau, là có thể hoàn thành mục tiêu chiến lược.

Đỗ Lan nói, mặc dù điều này rất tàn nhẫn, nhưng quả thực là một cách tốt để một mũi tên trúng hai đích. <br<brTrên chiến trường, chín Cơ Động Ultraman đã thành công tiêu diệt ba con Quái Thú, tuy nhiên

đây chỉ là khởi đầu. <br<brVì các diễn viên đã đông đủ, vậy đã đến lúc diễn cảnh cao trào đặc sắc rồi.

Cảnh một trăm con Quái Thú bao vây Ultraman tà ác, lập tức bắt đầu, mang đến áp lực lớn cho Ultraman. <br<brVù, một trăm con Quái Thú xuất hiện trên chiến trường, gần như không thể đứng hết. <br<brChín Cơ Động Ultraman ngơ ngác như khúc gỗ, nhưng không thể không chiến đấu. <br<brĐừng buông lỏng.

Tảo Điền hô: Vì Địa Cầu, vì nhân loại, chúng ta phải chiến đấu đến cùng.

Đúng vậy.

Dù kẻ địch gấp mười lần bọn họ, cũng phải chiến đấu. <br<brToàn bộ là Quái Thú khổng lồ hóa, đồng thời phóng ra các đòn tấn công năng lượng, ánh sáng năm màu bao phủ toàn bộ chiến trường. <br<brNgười của Jieton Hạch Tâm đứng trên không trung cách đó không xa, hài lòng nhìn tình hình chiến đấu, tất cả đều diễn ra theo kịch bản.

Lát nữa bọn họ sẽ trói Ultraman chiến bại lên cây thập giá, tiến hành xử tử công khai. <br<brUltraman đều phải chết. <br<brNgay cả khi đối mặt với kẻ địch gấp mười lần, nhân loại cũng không thể dừng lại. <br<brTiến Thứ Lang đã tê dại, cậu không nhớ mình đã giết bao nhiêu Quái Thú, chỉ biết kẻ địch cứ như sóng biển lớp lớp nối tiếp nhau, căn bản không có điểm dừng.

Mà điều cậu có thể làm là không ngừng chiến đấu, kích phát tiềm năng của mình, liều chết chiến đấu, và sống sót. <br<brTiến Thứ Lang kế thừa gen Ultraman còn mệt mỏi như vậy, các chiến sĩ khác càng mệt hơn, đặc biệt là Jack, vốn là một nhân loại cường tráng, không có năng lực đặc biệt gì, trận chiến như vậy thực sự quá tiêu hao thể lực, thậm chí có thể giảm tuổi thọ. <br<brCòn Ace, tứ chi của cậu ta đã

được cải tạo, nhưng trong trận chiến cường độ cao như vậy, tứ chi cơ giới của cậu ta hiển nhiên là điểm yếu, đã bị đánh đến mức không còn phối hợp. <br<brGia Tinh Đạn, ngoại tinh nhân đó, cũng rất vất vả, mặc dù là ngoại tinh nhân, nhưng cậu ta cũng không mạnh hơn nhân loại là bao, lúc này cũng mồ hôi đầm đìa, lưỡi dao sắc bén trong tay cũng đã gãy, lưỡi dao cũng đầy vết sứt mẻ, nhưng cậu ta vẫn đang chiến đấu. <br<brTiếp theo là Taro, người có siêu năng lực lửa nhờ thuốc siêu năng lực.

Bộ giáp của cậu ta càng giống như một sự hạn chế, bây giờ cậu ta đã từ bỏ bộ giáp, chiến đấu với toàn thân bốc cháy, nhưng ngọn lửa của cậu ta trước mặt Quái Thú khổng lồ cũng nhỏ bé như ánh nến. <br<brAnh em Leo phối hợp ăn ý, nhưng cũng đã đạt đến cực hạn.

Người cuối cùng tham gia là Linh Nại, cô bé có rất nhiều siêu năng lực phòng ngự, có thể mở rộng lá chắn bảo vệ, trong trận chiến khốc liệt như vậy thuộc về hỗ trợ, nhưng dù vậy cô bé cũng không ngừng vắt kiệt năng lượng. <br<brMỗi Cơ Động Ultraman đều không ngừng tiến gần đến giới hạn của chính mình, nhưng Quái Thú lại ùn ùn kéo đến, tất cả bọn chúng đều tấn công theo lệnh của Jieton Hạch Tâm, tiến lên không ngừng, căn bản không sợ chết. <br<brTiến Thứ Lang phóng tia Specium, một hơi giết chết mười con Quái Thú, nhưng vẫn không thể ngăn cản làn sóng Quái Thú cuồng nộ, cuối cùng Cơ Động Ultraman vẫn bị bắt. <br<brChín cây thập giá từ trên trời giáng xuống, bắt giữ toàn bộ Cơ Động Ultraman đã hết sức lực, trói họ trên không trung, bắt đầu phát sóng trực tiếp. <br<brCùng lúc đó, tất cả các màn hình lớn nhỏ trên Địa Cầu đều hiển thị hình ảnh Cơ Động Ultraman bị bắt giữ, và sắp bị xử tử. <br<brKhông thể không nói ngoại tinh nhân có một sự theo đuổi bí ẩn đối với việc xử tử công khai Ultraman, ngay cả Cơ Động Ultraman cũng được hưởng đãi ngộ như vậy. <br<brChín Cơ Động Ultraman đã được cố định, chỉ chờ ngày giờ tốt lành để có

một nghi thức chia tay độc đáo.

Còn trước khi xử tử là để toàn bộ người Địa Cầu cảm nhận sự khủng bố, khiến bọn họ không dám phản kháng nữa. <br<brCơ Động Ultraman thua rồi sao.

Nhân loại đã không còn cách nào khác, đã không còn sức mạnh nào khác.

Nhân loại chìm vào tuyệt vọng, chỉ có những người trong tổ chức dưới lòng đất biết rằng vẫn chưa kết thúc, vẫn còn một nhóm người mang lòng chính nghĩa đang nỗ lực. <br<brLúc này trong nhà xưởng, vũ khí mới đang được sản xuất, toàn bộ vật chất Specium mà Đỗ Lan khai thác từ Hỏa Tinh đều được đổ vào đó, phát triển ra bộ giáp được thiết kế cho Ultraman, bộ giáp Ultraman thực sự. <br<brThứ mà Ultraman mặc mới gọi là bộ giáp Ultraman, được trang bị tên lửa End Pen tập trung, một bộ giáp có hơn một vạn phát. <br<brThực ra dùng kỹ năng ánh sáng là được rồi, căn bản không cần mang nhiều tên lửa như vậy.

Taro nói rằng bọn họ không cần giáp ngoại trang. <br<brKhông được, đây là để tăng khả năng chiến đấu liên tục, các ngươi ở Địa Cầu chỉ có thể tác chiến ba phút, vì vậy năng lượng phải tiết kiệm một chút.

Giáp ngoại trang còn có thể cung cấp năng lượng bổ sung.

Các ngươi xem, ánh nắng xuyên qua thấu kính Specium có thể chuyển hóa thành tia sáng tương đương với tia lửa plasma tháp đồng, các ngươi ở Địa Cầu cũng có thể tiến hành tác chiến liên tục rồi.

Thêm tên lửa End Pen, có thể giúp các ngươi chiến đấu không góc chết.

Thời đại đang tiến bộ, Ultraman chẳng phải cũng đang phát triển bộ biến thân sao.

Bộ biến thân của Ultraman là vũ khí mà Hikari thiết kế cho Ultraman thế hệ mới, có thể hợp nhất sức mạnh của các Ultraman khác nhau, sử dụng các loại năng lượng khác nhau, thích nghi với các chiến trường và kẻ địch khác nhau.

Vì vậy, Ultraman cũng đã bước vào kỷ nguyên mới, một kỷ nguyên vũ khí. <br<brTrang bị vũ khí cho Ultraman là xu hướng của Ultraman thời đại mới, càng không cần nói Taro còn có thần khí mà Noa tặng.

Vì vậy, vũ khí ngoại trang cho Ultraman là xu hướng, là phương pháp nâng cao sức chiến đấu hiệu quả. <br<brTuy nhiên nói chung Ultraman thường mang vũ khí lạnh cận chiến, sẽ không giống như Đỗ Lan trực tiếp thiết kế một bộ giáp vũ khí nóng.

Dù sao thì tôn chỉ của Ultraman vẫn là yêu hòa bình, chứ không phải vì chiến đấu.

Vũ khí chỉ là lựa chọn khi sức chiến đấu của Ultraman không đủ, chứ không phải vì chiến đấu mà đặc biệt nâng cao uy lực vũ khí. <br<brNhưng sự thật là Ultraman cần vũ khí hoa mỹ, bởi vì hình thức chiến trường đa dạng, và Ultraman lại thích ném những Ultraman vừa được huấn luyện vào môi trường không xác định, vì vậy vũ khí càng tiên tiến, càng an toàn. <br<brQuốc Gia Ánh Sáng cũng có xu hướng phát triển thành nhà tư bản O50, việc sắp xếp cho Ultraman mới là khá khắc nghiệt.

Điểm khác biệt duy nhất là Quốc Gia Ánh Sáng sẽ cử người chi viện, còn Ultraman O50 bất kể trong hoàn cảnh nào cũng chỉ có thể một mình chiến đấu. <br<brTóm lại, toàn bộ vật chất Specium khai thác từ Hỏa Tinh đều được cải tạo thành bộ giáp, gắn thêm một vạn phát tên lửa End Pen, trực diện đối đầu Tinh Đoàn Bình Nghị Hội.

<br<brLúc này, chín vị Cơ Động Ultraman đều đã bị bắt giữ, chuẩn bị xử tử công khai, để người Địa Cầu hoàn toàn nhận thức được kết cục của Ultraman, cũng như kết cục của việc tin tưởng Ultraman. <br<brMuốn khiến bọn họ cảm thấy khủng bố.

Chương 2767

<br<brNhưng vẫn là câu nói cũ, khiến người Địa Cầu căm ghét Ultraman hoàn toàn không thành vấn đề, vậy lợi ích của người Địa Cầu lại ở đâu.

Tinh Đoàn Bình Nghị Hội nhấn mạnh Ultraman là xấu, nhưng lại im bặt không nói đến lợi ích của người Địa Cầu, vậy người Địa Cầu làm sao có thể hoàn toàn từ bỏ tín ngưỡng Ultraman chứ. <br<brNgược lại, vì khổ nạn, sẽ càng ngày càng mong đợi phép màu của Ultraman. <br<brGiống như tôn giáo tuyên truyền tội nguyên thủy của nhân loại, cuối cùng cần một Chúa cứu thế gánh vác tội lỗi của thế nhân, dẫn dắt thế nhân vào thiên đường.

Tuân Tử tuyên truyền nhân tính vốn ác, cuối cùng đề xuất quân tử, cho rằng quân tử hoàn thiện lễ chế, lễ chế giáo hóa quân tử, hình thành một vòng tuần hoàn hoàn hảo. <br<brThực ra Chúa cứu thế và quân tử đều là lợi ích của thế nhân, không phải nói chỉ hô hào mọi người đều là rác rưởi là xong, còn phải nói tin tôi, tôi đến bảo vệ lợi ích của các bạn, bởi vì tương lai sẽ có Chúa cứu thế và quân tử ra đời, đến lúc đó cuộc sống của mọi người đều sẽ tốt đẹp hơn. <br<brNgay cả Phật giáo nói thế giới đều là hư vọng, đều là một giấc mộng, còn phải nói đến đạt đến bờ bên kia, tu thành chính quả nữa chứ. <br<brTinh Đoàn Bình Nghị Hội giống như nhiều công tri kẻ hay phê phán xã hội vậy, mở miệng ngậm miệng đều nói là xấu, xấu xa tồi tệ.

Chế độ xấu, nhân tính xấu, đạo đức xấu, Ultraman xấu, cái gì cũng xấu.

Nhưng vấn đề là bọn họ không đưa ra được phương thức bảo vệ lợi ích của mọi người, có xấu đến mấy, mọi người cũng chỉ có thể chịu đựng.

Trình độ của bọn họ còn không bằng tôn giáo. <br<brUltraman có lẽ xấu, nhưng Ultraman ít nhất đảm bảo lợi ích của nhân loại, vậy khi nhân loại rơi vào cảnh khốn cùng, sẽ không khỏi tự động cầu nguyện Ultraman.

Tinh Đoàn Bình Nghị Hội không đảm bảo lợi ích của nhân loại, lại muốn nhân loại từ bỏ Ultraman bảo vệ nhân loại, quá khó rồi. <br<brXử tử công khai, tự nhiên là một lần nữa tuyên bố tội trạng của Ultraman, nói như thể đang xử tử Ultraman thực sự vậy. <br<brNgười bình thường cảm thấy phẫn nộ nhưng không dám nói, trong lòng hoàn toàn không tán thành hành vi của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội.

Bọn họ căn bản không phải Ultraman, bọn họ chỉ là nhân loại mượn danh Ultraman chiến đấu, là đang chiến đấu với Quái Thú của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, nhân loại nếu không có sức mạnh bảo vệ chính mình, chẳng phải sẽ bị Quái Thú tùy tiện ức hiếp sao. <br<brĐây chính là kết cục của việc tin tưởng Ultraman, minh bạch rõ Ultraman là hung thủ phá hoại vũ trụ, lại còn dùng danh Ultraman để chống lại quyết định của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, tội thêm một bậc.

Vì vậy, chúng tôi sẽ phán quyết cực hình đối với chín Cơ Động Ultraman này.

Nghị viên cao giọng tuyên bố. <br<brJieton Hạch Tâm đứng cách đó không xa quan sát. <br<brLúc này Ba Mộ Lạp tự nhiên sẽ không bó tay chịu trói, anh chuẩn bị một lần nữa dung hợp sinh mệnh của mình với nhân loại, một lần nữa ban cho nhân loại năng lực khổng lồ hóa. <br<brBa Mộ Lạp rất rõ nếu chỉ dựa vào sức mạnh của mình thì đã không thể cứu được bọn họ, nhưng nếu mình biến thành thiết bị biến thân, thì sẽ có cách, chỉ cần biến thân, Ultraman sẽ xuất hiện như 40

năm trước. <br<brAnh nhìn nhân loại, nhìn cảnh sát Viễn Đằng quan tâm con gái, nhìn dáng vẻ bất lực cuồng nộ của cảnh sát.

Lại nhìn những biểu cảm phẫn nộ và sợ hãi của những người Địa Cầu khác, thầm nghĩ việc khổng lồ hóa một lần nữa là điều cần thiết.

Thể người lần này không phải Tảo Điền, mà là Tiến Thứ Lang, dù sao trạng thái của cậu ta tốt hơn. <br<brTuy nhiên Địa Cầu còn có bốn Ultraman nữa, căn bản không cần tiền bối già nua mạo hiểm sinh mệnh. <br<brMặc vào bộ giáp chống Quái Thú, Ultraman đã chỉnh tề xuất phát. <br<brHỏa lực mạnh mẽ như vậy, đừng nói là Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, ngay cả người An Bồi Lạp cũng không chịu nổi a.

A Đạt Đức cảm thán Đỗ Lan đã khiến hỏa lực của Ultraman tăng lên mấy bậc. <br<brTrong vũ trụ, chiến đấu chủ yếu vẫn là năng lượng sinh vật, rất ít khi dùng vũ khí khoa kỹ, dường như sức phá hoại của vũ khí khoa kỹ không bằng năng lượng sinh vật.

Thực ra vũ khí khoa kỹ không có vật chất Specium quả thực rất yếu, nhưng chỉ cần có loại vật chất đặc biệt này là có thể phá hủy phòng ngự của Quái Thú. <br<brBên cạnh nhân loại chính là Hỏa Tinh, trên Hỏa Tinh có rất nhiều vật chất Specium, vậy kết quả tự nhiên chính là toàn bộ vũ trang, vũ trang đến tận răng. <br<brChỉ có thể nói vật chất Specium quá nhiều, có thể khiến nhân loại dùng thân phận phàm nhân sử dụng sức mạnh của Ultraman. <br<brUltraman, Tinh Đoàn Bình Nghị Hội cứ giao cho chúng tôi đi.

Taro nói với Ultraman đời đầu đang ngụy trang thành Ba Mộ Lạp, bảo anh đừng mạo hiểm, nơi đây để Ultraman trẻ tuổi tiếp quản. <br<brUltraman đời đầu không ngờ Ultraman của Quốc Gia Ánh Sáng lại đến Địa Cầu, vì đã có viện quân, vậy anh cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Cứ giao cho các ngươi.

Hoàn toàn có thể tin tưởng đồng đội. <br<brCòn Đỗ Lan và A Đạt Đức dẫn binh đi trấn áp khu phố ngoại tinh nhân, dẫn đầu một đội quân được trang bị thiết bị của Khoa Đặc Đội, bọn họ mặc đồng phục vàng đặc chế của Khoa Đặc Đội, đội mũ bảo hiểm, tay cầm súng tia sáng, đồng thời phong tỏa tất cả các cửa ra vào toàn cầu, chuẩn bị trấn áp toàn diện cùng lúc. <br<brVì là trấn áp, đương nhiên là bộ binh hiệp đồng, xe tăng Khoa Đặc Đội đi đầu mở đường. <br<brKhi Ultraman phát động tấn công, các cổng khác cũng sẽ đồng thời phát động tấn công, quân đội nhân loại sẽ tiến sâu vào, kiểm soát các cơ sở vật chất trong khu phố ngoại tinh nhân. <br<brBộ chỉ huy của Đỗ Lan nằm ngoài cổng Nhật Bản, từ đây toàn quyền chỉ huy trận chiến này.

Quân ta, chúng ta yêu hòa bình, nhưng nếu thỏa hiệp cầu đoàn kết, đoàn kết sẽ mất, nếu đấu tranh cầu đoàn kết, đoàn kết sẽ tồn tại, vì vậy chúng ta nhất định phải dùng đấu tranh để cầu đoàn kết, dùng chiến tranh để cầu hòa bình.

Quán triệt lý niệm của chúng ta, sau khi tiến vào khu phố ngoại tinh nhân, chúng ta phải ước pháp tam chương giao hẹn ba điều, đảm bảo cư dân bên trong có thể sinh hoạt bình thường.

Nói xong những điều này, trận chiến bắt đầu. <br<brBốn Ultraman đã bay đến trường hành hình, uyển như thần linh giáng lâm, hình thái của bọn họ hùng vĩ đến thế.

Mặc dù đều là những Ultraman không quen biết, nhưng nhìn từ ngoại hình của họ, quả thực là đồng tộc Ultraman. <br<brTinh Đoàn Bình Nghị Hội vạn vạn lần không ngờ Ultraman lại quay trở lại, hơn nữa một hơi lại đến bốn người, đều không dễ đối phó. <br<brKhi bốn Ultraman đến giữa không trung, thế giới đều yên tĩnh, tất cả những tiếng ồn ào đều biến mất, trong khoảnh khắc dường như vũ trụ sẽ không còn bất kỳ nghi ngờ nào đối với Ultraman nữa. <br<brĐối mặt với nghi ngờ, phản công tốt nhất chính là sự thật, sự thật không thể

biện bác.

Khi Ultraman một lần nữa giáng lâm Địa Cầu, mọi thứ đều đã không còn ý nghĩa để thảo luận. <br<brTaro nhìn Tinh Đoàn Bình Nghị Hội và Jieton Hạch Tâm, chậm rãi nói: Chuyển giao rủi ro cho văn minh Địa Cầu, đáng giết.

Tinh Đoàn Bình Nghị Hội có còn nhớ hai mươi tỷ người Balta không. <br<brNgoại tinh nhân nhìn thấy Ultraman xuất hiện trong buổi phát sóng trực tiếp, lập tức hồi tưởng lại nỗi sợ hãi bị Ultraman chi phối, một khi bọn họ cố gắng chuyển giao rủi ro ra bên ngoài, Ultraman sẽ như âm hồn không tan mà xuất hiện, sau đó bọn họ sẽ bị Ultraman đánh bại.

Nỗi sợ hãi không khỏi dâng trào trong lòng. <br<brĐồng thời, chiến dịch trấn áp cũng bắt đầu, tất cả các cửa lớn được mở ra, quân đội hỗn hợp nhân loại và ngoại tinh nhân ồ ạt tiến vào. <br<brNgoại tinh nhân đều đang chấn kinh nhìn Ultraman xuất trận, bốn Ultraman vũ trang đến tận răng một hơi xuất hiện, áp lực từ màn hình tràn ra khiến ngoại tinh nhân nhớ lại tất cả các chủng tộc đã bị Ultraman vô tình tiêu diệt. <br<brBây giờ Ultraman đã trở lại, liệu bọn họ có đi theo vết xe đổ của người Balta không.

Ngay khi bọn họ đang lo lắng, một đội quân hỗn hợp đã xông vào đường phố. <br<brChỉ cần ngoại tinh nhân không phản công, bọn họ cũng sẽ không nổ súng, mục tiêu của quân đội là các cơ sở vật chất trong khu phố ngoại tinh nhân. <br<brXung quanh các cơ sở vật chất vẫn có những phản công lẻ tẻ, nhưng vì chủ lực chiến đấu của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội đều đặt tại tổng bộ Khoa Đặc Đội, nên sự kháng cự không quá dữ dội.

Dưới ưu thế về số lượng và vũ khí, vẫn có thể hoàn thành trấn áp. <br<brQuân đội có hội chứng sợ hỏa lực không đủ, tên lửa End Pen

được cấp xuống cấp tiểu đội, tóm lại là cứ năm người đều có thể có tên lửa End Pen để tiến hành phủ đầu hỏa lực, gặp phải kháng cự, trực tiếp dùng tên lửa End Pen sau lưng là xong. <br<brĐây là vũ khí Hắc Khoa Kỹ của nhân loại có thể một phát hạ gục khủng long vũ trụ Jieton, khi đó nhân loại chỉ chế tạo được một phát, nhưng bây giờ đã sản xuất hàng loạt, ngoại tinh nhân căn bản không có sức chống cự. <br<brNgoại tinh nhân trong khu phố ngoại tinh nhân đều ngây người, nghe tiếng nổ, nhìn khói lửa bùng nổ, sau đó liền phát hiện bọn họ đã bị quân đội kiểm soát. <br<brTrạm năng lượng, kho vật tư, bệnh viện, trường học. trong thời gian ngắn ngủi đều toàn bộ thất thủ, mọi người căn bản đều chưa kịp phản ứng.

Chương 2768

<br<brNhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, bởi vì trận chiến giữa Ultraman và Tinh Đoàn Bình Nghị Hội vẫn chưa phân thắng bại.

Lúc này Jieton Hạch Tâm trên màn hình lớn đã thể hiện bộ mặt thật, bọn họ không thể chấp nhận sự trở lại của Ultraman. <br<brM78 Quốc Gia Ánh Sáng, Ultraman, tại sao, tại sao.

Ngoại tinh nhân của Jieton Hạch Tâm không thể hiểu tại sao Ultraman luôn đến phá hoại chuyện tốt của bọn họ. <br<brBởi vì bọn họ đã kéo dài quá lâu, bọn họ đã nghĩ ra rất nhiều cách để chứng minh Ultraman là kẻ ác, nhưng đến cuối cùng bọn họ cũng không chứng minh được Ultraman là kẻ ác, và lợi ích của người Địa Cầu nằm ở đâu. <br<brBọn họ kéo dài lâu như vậy, cuối cùng lại đợi được cường địch. <br<brĐồng thời Jieton Hạch Tâm cũng nhận được tin tức, khu phố ngoại tinh nhân đã thất thủ.

Bọn họ rất tức giận, tuy nhiên hiện tại kẻ thù chính của bọn họ là Ultraman, chích cần đánh bại Ultraman, những chuyện khác đều dễ nói.

Chỉ cần thắng, đến lúc đó Địa Cầu, khu phố đều có thể đoạt lại. <br<brUltraman, các ngươi đang tự tìm đường chết.

Phía dưới vẫn còn mấy chục con Quái Thú, dưới lệnh của Jieton Hạch Tâm, tất cả Quái Thú có khả năng bay đều bay lên, lao về phía Ultraman. <br<brĐáng tiếc lần này Ultraman đã sớm có chuẩn bị, đối mặt với Quái Thú đông nghịt như nước lũ, bốn vị đồng thời mở các cửa phóng trên bộ giáp, trong chốc lát tên lửa End Pen khiến Jieton run rẩy như hoa trời tung bay tán loạn. <br<brĐây là.

Người của Jieton Hạch Tâm nhận ra đây là tên lửa End Pen mà nhân loại đã phát minh năm xưa, vũ khí này không kém cạnh Cơ Động Ultraman, uy lực cực kỳ lớn, một phát một Jieton. <br<brĐối mặt với vũ khí như vậy, Quái Thú căn bản không phải đối thủ, phút chốc liền bị tiêu diệt sạch. <br<brUltraman đã rất mạnh rồi, bây giờ lại còn được trang bị vũ khí như vậy sao.

Thế này còn đánh kiểu gì. <br<brCác ngươi vẫn là Ultraman bảo vệ vũ trụ yêu hòa bình sao.

Các ngươi không phải không dùng vũ khí sao.

Ngoại tinh nhân của Jieton Hạch Tâm kích động nói, Ultraman cộng thêm tên lửa End Pen, thật sự là mạnh càng thêm mạnh. <br<brĐối phó với các ngươi những kẻ tà ma ngoại đạo này, căn bản không cần giảng luật giang hồ.

Taro nói rằng Jieton Hạch Tâm quá tà ác, dùng bất kỳ vũ khí nào cũng không tính là gì. <br<brMebius dùng kiếm ánh sáng của mình giải thoát xiềng xích của Cơ Động Ultraman, giúp bọn họ khôi phục tự do.

Chín Cơ Động Ultraman một lần nữa gia nhập trận chiến. <br<brTốt, tốt, tốt, vì Ultraman thực sự đã xuất hiện, vậy cuộc hành hình này sẽ dùng Ultraman thật.

Không cần những thứ giả mạo này nữa.

Jieton Hạch Tâm tức giận nói: Bây giờ hãy khởi động vũ khí tối thượng.

Đến cuối cùng, âm mưu quỷ kế đều sẽ quy kết vào sức mạnh đối đầu, Jieton Hạch Tâm cũng đã lấy ra sát khí lớn nhất. <br<brVốn dĩ không muốn sử dụng vũ khí tối thượng, bởi vì một khi sử dụng, tất cả mọi thứ trong phạm vi 200 năm ánh sáng đều sẽ bị hủy diệt trong phút chốc, hệ Mặt Trời này cũng sẽ biến thành bụi trần vũ trụ.

Nhưng vì Ultraman thực sự đã xuất hiện, vậy chúng tôi cũng không thể không làm như vậy.

Địa Cầu, Mặt Trời, tôi muốn hủy diệt các ngươi.

Sát khí tối thượng của Jieton Hạch Tâm chính là Jieton Cơ Giới. <br<brJieton, với tư cách là tồn tại đã tiêu diệt Ultraman trong trận đơn đấu, đương nhiên rất mạnh mẽ, Jieton Cơ Giới lại càng bù đắp những điểm yếu, tăng cường uy lực, có thể dùng để tấn công toàn diện các mục tiêu trong phạm vi 200 năm ánh sáng.

Được trang bị đủ loại vũ khí và lá chắn bảo vệ, có thể phòng ngự tia sáng của Ultraman, cũng có thể phòng ngự tên lửa End Pen. <br<brTrên quỹ đạo không gian, căn cứ vệ tinh của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội bắt đầu biến hình, lạch cạch biến thành một Jieton Cơ Giới khổng lồ vô cùng.

Ngay cả trên mặt đất cũng có thể nhìn thấy bóng tối trên bầu trời, có thể thấy Jieton Cơ Giới này khổng lồ đến mức nào, ít nhất cao hai ngàn mét. <br<brTaro nói rằng mình đã đánh rất nhiều Quái Thú khổng lồ, con này không tính là gì.

Số Jieton mà cậu ta tiêu diệt còn nhiều hơn cả các nền văn minh tham gia Tinh Đoàn Bình Nghị Hội.

Taro nhớ lại kinh nghiệm hợp thể với Dyna, Cosmos để trở thành Ultraman Cực Hạn, đó là một thời kỳ hào hùng a. <br<brCái này cũng quá gian lận rồi.

Tiến Thứ Lang nói rằng loại Quái Thú này nên đánh thế nào. <br<brNhân loại đều ngơ ngác, nếu Tinh Đoàn Bình Nghị Hội sớm lấy ra vũ khí như vậy, thì bọn họ đã đầu hàng từ lâu rồi, làm gì có nhiều chuyện thế này. <br<brJieton Hạch Tâm nói rằng vũ khí này quá bá đạo, vừa ra tay là phải đổ máu, bây giờ toàn bộ hệ Mặt Trời đều sẽ phải chôn cùng, vì vậy không phải bọn họ không ra tay, mà là không cần thiết, dù sao mục tiêu của bọn họ từ trước đến nay không phải

tiêu diệt Địa Cầu, mà là tiêu diệt tín ngưỡng Ultraman, sau đó chuyển giao mâu thuẫn của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội sang Địa Cầu. <br<brĐáng tiếc bây giờ Ultraman giả không giết được, Ultraman thật lại cường thế đột kích, bọn họ không thể không từ bỏ kế hoạch ban đầu, bắt đầu chiến dịch tiêu diệt Ultraman thật. <br<brChỉ bốn Ultraman đã buộc bọn họ phải tung bài tẩy, cũng không biết bọn họ có tự tin gì để tuyên chiến với toàn bộ Quốc Gia Ánh Sáng. <br<brTên lửa End Pen phóng ra, vù, vô số luồng sáng mạnh bùng nổ trong vũ trụ, tuy nhiên Jieton Cơ Giới không hề phản ứng.

Thể tích khổng lồ mang lại năng lượng khổng lồ, vì vậy lá chắn của nó có thể phòng ngự mọi đòn tấn công của Ultraman. <br<brHa ha, vô dụng thôi, bất kỳ đòn tấn công vật lý nào cũng vô dụng.

Jieton Hạch Tâm vui mừng nói, lúc này bọn họ đang điều khiển bên trong Jieton Cơ Giới, tiếp theo bọn họ sẽ phản công. <br<brẦm ầm ầm.

Liên tục không ngừng bắn phá Ultraman và Địa Cầu. <br<brTaro nói: Tôi sẽ bảo vệ Địa Cầu, Jieton cứ giao cho các ngươi.

Nói xong liền trực tiếp tiến vào trạng thái Tái La Cực Hạn Quang Huy, tạo một lá chắn an toàn cho Địa Cầu, do cậu ta chịu đựng đòn tấn công của Jieton Cơ Giới. <br<brBa Ultraman còn lại bắt đầu chế độ oanh tạc điên cuồng, nhưng đáng tiếc không thể phá hủy phòng ngự của Jieton Cơ Giới, trận chiến lâm vào bế tắc. <br<brTaro chịu đựng những đòn tấn công mãnh liệt, nhưng cậu ta nói mình có thể chống đỡ được, hãy để đòn tấn công đến mạnh mẽ hơn nữa đi. <br<brĐỗ Lan nói rằng Taro ngươi đang lười biếng a, hình thái Tái La Cực Hạn Quang Huy của ngươi hoàn toàn có thể ra sức tấn công mà. <br<brMay mắn là Mebius, X, Geed cũng rất nỗ lực, toàn lực xuất chiêu. <br<brVô dụng thôi, Jieton Cơ Giới là vô địch.

Jieton Hạch Tâm vô cùng vui mừng, bởi vì bọn họ hiện tại không nghi ngờ gì nữa là đang áp chế Ultraman thật. <br<brDù sao cũng là xử tử, hạ gục Ultraman thật chắc chắn có giá trị hơn là hạ gục Ultraman giả.

Vì vậy hiện tại bọn họ cũng toàn lực dĩ phó, nhất định phải cho toàn vũ trụ thấy kết cục bi thảm của Ultraman.

Uy lực của Siêu Cấp Quyết Chiến Binh Khí không thể xem thường, ba Áo Đặc Mạn đã phóng ra toàn bộ Tên lửa Viên Bút nhưng không thể phá phòng, lá chắn của quái thú kiên cố bất khả hủy.

Vô dụng, vô dụng, ta đã nói từ sớm rằng người máy Siêu Cấp Kiệt Đốn có thể càn quét 200 quang niên, đồng thời có thể phòng ngự tất cả các đòn tấn công vật lý.

Tên lửa do Địa Cầu chế tạo căn bản là châu chấu đá xe.

Kiệt Đốn Hạch Tâm ẩn mình bên trong Quyết Chiến Binh Khí, nhìn ba Áo Đặc Mạn tấn công trong vô vọng, cảm thấy rất hả hê.

Lúc này, hắn chỉ cần đột phá mạng lưới phòng ngự của Tái La là có thể hủy diệt Địa Cầu, cuối cùng thì vẫn là bọn chúng thắng.

Rõ ràng là muốn xâm chiếm Địa Cầu, biến nó thành của riêng, giờ lại biến thành hủy diệt Địa Cầu, mục tiêu chiến lược còn chưa đạt được, cũng coi như là thắng một cách cưỡng ép.

Cứu Cực Quang Huy Tái La tỏ vẻ mình có thể chống đỡ được, không cần lo lắng cho hắn, chỉ là đòn hủy diệt nhỏ nhặt mà thôi, hắn không thèm để mắt tới.

Dù sao bây giờ hắn đang bảo vệ Địa Cầu, ai cũng đừng hòng gọi hắn đi tấn công.

Ba vị còn lại là Mộng Bỉ Ưu Tư, Ái Khắc Tư, Tiệp Đức chỉ có thể toàn lực tấn công, may mà ba người họ cũng rất lợi hại, Ái Khắc Tư và Tiệp Đức càng là những kẻ xuất sắc trong thế hệ Áo Đặc Mạn mới, Ái Khắc Tư có thể sử dụng sức mạnh của quái thú, Tiệp Đức có thể sử dụng sức mạnh Áo Đặc Mạn.

Mộng Bỉ Ưu Tư tuy không thể trở thành Vô Hạn Mộng Bỉ Ưu Tư nếu không dùng sức mạnh của các ca ca, nhưng cũng có thể biến thành hình thái Phượng Hoàng Dũng Giả.

Lực chiến đấu được tăng cường toàn diện, họ tiếp tục dùng các loại kỹ năng Áo Đặc tấn công điên cuồng vào Quyết Chiến Binh Khí.

Nhưng lá chắn của Siêu Cấp Kiệt Đốn thật sự quá dày, ngay cả Mộng Bỉ Ưu Tư dùng Thánh Kiếm cũng không thể cắt được.

Lúc này Đỗ Lan, người đã trấn áp xong khu phố người ngoài hành tinh, cũng dẫn theo nhóm Uy Thác Chiến Cơ đến vũ trụ, phối hợp cùng Áo Đặc Mạn tấn công.

Chương 2769

Đương nhiên, các Cơ Động Áo Đặc Mạn cũng đáp máy bay quá giang đến vũ trụ, tất cả bọn họ đều đã lắp đặt thiết bị dùng trong vũ trụ, có thể sinh tồn và hoạt động được ở đó.

Vũ khí thế này quá phạm quy rồi.

Kiệt Khắc tỏ vẻ đối thủ này đã vượt quá sự hiểu biết của hắn, thực sự quá đồ sộ.

Những nhân loại như họ đứng trước nó, chỉ cảm giác như đang đứng trước đỉnh Everest, bản thân thật sự quá nhỏ bé.

Tấn công.

Bất kể kẻ địch trong tình huống nào, nhất định phải tấn công, nhất định phải thắng.

Tiến Thứ Lang rất rõ ràng trong cục diện này, điều duy nhất họ có thể làm là chiến thắng.

Lần này Tiến Thứ Lang nghiêm túc hơn bao giờ hết, khao khát chiến thắng hơn bao giờ hết.

Vì vậy, bất kể kẻ địch mạnh đến đâu, chỉ cần tấn công là được, cho đến khi đánh bại kẻ địch.

Họ chỉ cần nghĩ đến chiến đấu, còn những thứ khác thì không quan trọng, ngay cả sinh mạng của bản thân cũng có thể hy sinh vì chiến thắng.

Oanh.

Tất cả kỹ năng đều được phóng ra, tấn công Siêu Cấp Kiệt Đốn.

Đồng thời với các đòn tấn công của Áo Đặc Mạn, Siêu Cấp Kiệt

Đốn cũng không ngừng phóng ra từng quả cầu lửa một triệu độ, những quả cầu lửa này rất dày đặc, hơn nữa vì Siêu Cấp Kiệt Đốn không phải quái thú sinh vật mà là siêu cấp cơ giới, nên phát động tấn công sẽ không ngừng nghỉ, cũng không cảm thấy mệt mỏi, chỉ cần đủ năng lượng là sẽ không dừng lại.

Cơ giới là đồng minh đáng tin cậy nhất trong vũ trụ, người ngoài hành tinh có thể phản bội, nhưng máy móc thì không.

Kiệt Đốn Hạch Tâm tràn đầy tự tin, tin rằng chỉ cần kiên trì, Áo Đặc Mạn sẽ không chịu nổi.

Hiện tại cuộc chiến chính là hai bên không ngừng đối oanh.

Đỗ Lan nhìn thấy, nói rằng chẳng phải là muốn khổng lồ hóa sao, vậy thì để Áo Đặc Mạn bên phe chúng ta biến lớn: Chín vị, các người chuẩn bị sẵn sàng, ta bây giờ sẽ dùng quang tuyến khổng lồ hóa để biến các người thành khổng lồ.

Không đợi họ hồi đáp, Đỗ Lan trực tiếp phóng Quang Tuyến Khổng Lồ Hóa về phía chín Cơ Động Áo Đặc Mạn, ngay lập tức họ cũng trở nên lớn hơn, cơ giáp cũng theo đó mà khổng lồ hóa, cung cấp nhiều năng lượng hơn.

Đa tạ.

Tảo Điền không ngờ rằng không cần dung hợp với Áo Đặc Mạn cũng có thể khổng lồ hóa, điều này thật sự không ngờ tới.

Sau khi khổng lồ hóa, lực tấn công rõ ràng tăng lên.

Vô dụng, vô dụng, cái ác không thể chiến thắng chính nghĩa.

Kiệt Đốn Hạch Tâm tỏ vẻ không hoảng loạn, bọn chúng có thể thắng.

Đều chuẩn bị xong chưa.

Chúng ta hạ nhiệt cho kẻ địch một chút.

Khi Đỗ Lan khổng lồ hóa, A Đạt Đức dẫn theo một tiểu đội đi đường vòng phía sau, công việc của họ là thu nhỏ Siêu Cấp Kiệt Đốn.

Đưa kích thước của kẻ địch về cùng một cấp độ, như vậy mới công bằng.

Phóng.

Quang Tuyến Thu Nhỏ được phóng ra ở góc khuất mà Siêu Cấp Kiệt Đốn không chú ý.

Sự chú ý của bọn chúng đều tập trung vào các Áo Đặc Mạn trước mắt, hoàn toàn không ngờ rằng đánh bại chúng không phải là Áo Đặc Mạn, mà là một nhóm người ngoài hành tinh bình thường nắm giữ công nghệ.

Chuyện gì đang xảy ra.

Kiệt Đốn Hạch Tâm phát hiện tình hình không ổn, bọn chúng đã bị thu nhỏ, năng lượng cũng bị thu nhỏ, chúng không nhịn được kinh hô rằng điều này không khoa học, điều này vi phạm định luật bảo toàn năng lượng.

Đúng là vi phạm, vì vậy Kiệt Đốn Hạch Tâm thua cũng không oán.

Vì đã có cùng kích thước, thì bên nào số lượng nhiều hơn chắc chắn sẽ thắng.

Bên Địa Cầu là ba Áo Đặc Mạn cộng thêm chín Cơ Động Áo Đặc Mạn, còn kẻ địch chỉ có một.

Vậy thì không có gì bất ngờ nữa, thắng chắc rồi.

Các loại kỹ năng luân phiên ra trận, xếp hàng tấn công Kiệt Đốn.

Tiêu hao lá chắn của Kiệt Đốn, chỉ cần không có lá chắn, Kiệt Đốn chẳng qua chỉ là một túi kinh nghiệm.

Lại một con Kiệt Đốn sắp bị hành hạ.

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Cùng với việc bị tấn công luân phiên, Siêu Cấp Kiệt Đốn liên tục báo lỗi, vũ khí siêu cấp có thể càn quét 200 quang niên này đang phát ra tiếng kêu ai oán, bắn ra tia lửa.

Điều này có nghĩa là âm mưu được chúng lên kế hoạch tỉ mỉ sắp thất bại.

Không có gì là không thể, ngay từ khi các ngươi đặt ra âm mưu đã định rồi, đối mặt với Địa Cầu có công nghệ yếu kém hơn các ngươi, các ngươi còn phải dùng âm mưu chứ không thể dùng dương mưu, điều đó chứng tỏ chế độ của các ngươi quá yếu, còn không bằng đế quốc của An Bồi Lạp Tinh Nhân.

Đỗ Lan thông qua kênh công cộng hét lớn với kẻ địch, châm biếm trước chiến thắng.

Không thể nào, An Bồi Lạp Tinh Nhân lạc hậu và phong kiến, chế độ của chúng ta lại có thể đoàn kết một lượng lớn người ngoài hành tinh thuộc các nền văn minh khác nhau, chúng ta tiến bộ hơn nhiều.

Kiệt Đốn Hạch Tâm hét lên.

Ha ha, rốt cuộc là ai đã cho các ngươi dũng khí để coi thường An Bồi Lạp Tinh Nhân.

Bọn họ đã giúp đỡ bao nhiêu nền văn minh lạc hậu.

Còn các ngươi thì đã giúp đỡ ai.

Dùng lời nói dối về sự co rút của vũ trụ để tập hợp mọi người xung quanh các ngươi, nói cho cùng các ngươi chỉ là không muốn đưa ra lợi ích, chỉ muốn dùng nỗi sợ hãi để giảm chi phí thống trị mà thôi.

Quá yếu, quá yếu, An Bồi Lạp Tinh Nhân còn biết nên cho mọi người lợi ích, các ngươi ngay cả điều cơ bản nhất cũng không biết, làm sao mà có thể chế giễu bọn họ.

Đỗ Lan tỏ vẻ An Bồi Lạp Tinh Nhân dù lạc hậu đến đâu, việc phân phối trong tế đàn của họ vẫn rất hào phóng.

Còn Tinh Đoàn Bình Nghị Hội thì việc phân phối trong tế đàn chủ yếu là dùng nỗi sợ hãi để kiểm soát, khi xâm lược kẻ thù cũng cố gắng hết sức để giảm chi phí, quá yếu.

Ngay cả khi giảm chi phí, cũng có thể dùng hình thức khế ước, nhưng các ngươi lại dùng lời nói dối và nỗi sợ hãi, thậm chí ngay cả lời hứa về vùng đất chảy sữa và mật ong cũng không muốn ban cho, gia nhập các ngươi thật đúng là xui xẻo.

Người ta dùng hình thức khế ước vẽ ra những viễn cảnh lớn vẫn tốt hơn là kiểm soát bằng nỗi sợ hãi.

Chi phí thấp cũng có cách chơi chi phí thấp, khế ước tôn giáo có chi phí rất thấp, chỉ cần tuân thủ khế ước, tương lai có thể nhận được vùng đất hứa, chết rồi cũng có thể lên thiên đường, há chẳng phải rất đẹp sao.

Hoặc nói rằng chỉ cần giữ gìn đạo đức, thì có thể mãi mãi làm bá chủ thiên hạ, nếu trở nên vô đạo, thì ai cũng có thể diệt trừ.

Đây cũng là khế ước, yêu cầu mọi người giữ gìn đạo đức, giữ gìn đạo đức sẽ bình an vô sự, không giữ gìn thì trực tiếp bị lật đổ.

Và đạo đức chính là phải tuân thủ quan hệ phân phối, lợi ích không thuộc về mình tuyệt đối đừng lấy.

Vì vậy, thủ đoạn chi phí thấp có rất nhiều, phương pháp dùng lời nói dối về sự co rút của vũ trụ để chi phối mọi người thật sự quá yếu kém, bởi vì điều này chỉ có nỗi sợ hãi mà không có sự phân phối rõ ràng.

Về lâu dài, thì sẽ là dân không sợ chết thì làm sao lấy cái chết mà dọa được, bách tính đều không sợ chết, Tinh Đoàn Bình Nghị Hội cũng sẽ tiêu tùng.

Không muốn đưa ra lợi ích, không muốn tự mình chịu thiệt, các ngươi chính là không bằng An Bồi Lạp Tinh Nhân.

Trong lòng Đỗ Lan, Tinh Đoàn Bình Nghị Hội chỉ là gà mờ.

Công thủ nghịch chuyển, sau khi bị Quang Tuyến Thu Nhỏ chiếu xạ, Siêu Cấp Kiệt Đốn đã không còn là siêu cấp nữa, đối mặt với kẻ địch chiếm ưu thế về số lượng, Kiệt Đốn Hạch Tâm vô cùng tuyệt vọng.

Đối mặt với màn mồm mép của Đỗ Lan, Kiệt Đốn Hạch Tâm biết rằng dù mình nói gì cũng vô nghĩa, bởi vì những lý luận này cuối cùng vẫn lấy thắng thua làm căn cứ quyết định.

Lý luận của người thắng là đúng, lý luận của người thua là sai, tiêu chuẩn tàn khốc và vô tình như vậy, và bọn chúng từ trước đến nay đều cho là như vậy.

Đỗ Lan nói nên đưa ra nhiều lợi ích hơn, ít vẽ vời viễn cảnh lớn, Kiệt Đốn Hạch Tâm tỏ vẻ bọn chúng cũng muốn thế, nhưng nếu thật sự cùng người Địa Cầu phát triển Địa Cầu, đó sẽ là một kế hoạch lâu dài.

Hơn nữa, bọn chúng đã đưa ra phân phối công nghệ, cuối cùng chưa chắc Tinh Đoàn Bình Nghị Hội đã thu được lợi ích, mà có thể là người Địa Cầu thu lợi lớn nhất, thậm chí còn ngược lại ảnh hưởng đến Tinh Đoàn Bình Nghị Hội.

Phân phối và lợi ích không cân xứng, không chỉ là vấn đề của nhân loại, người ngoài hành tinh cũng phải suy nghĩ về khả năng nhân loại vượt qua người ngoài hành tinh sau khi phân phối.

Buồng điều khiển của Siêu Cấp Kiệt Đốn đang tóe lửa vì bị tấn công dữ dội, hiển nhiên là không thể trụ được bao lâu nữa.

Áo Đặc Mạn thì biết giết người, điểm này bọn chúng rất rõ, quái thú bị Áo Đặc Mạn giết chết có thể lập một nghĩa địa quái thú riêng, còn nền văn minh bị Áo Đặc Mạn hủy diệt thì không đếm xuể, như dân số hai tỷ của Barutan Tinh Nhân không phải là chuyện đùa.

Vì vậy bây giờ Kiệt Đốn Hạch Tâm đang nghĩ xem có nên đầu hàng sớm không, nếu không một khi Áo Đặc Mạn tung ra sát chiêu, thì bọn chúng sẽ tiêu đời, sẽ chết.

Nhưng nếu đầu hàng, thì Tinh Đoàn Bình Nghị Hội sau này cũng đừng hòng dựa vào việc chỉ trích Áo Đặc Mạn để tập hợp nhân lực nữa.

Là đầu hàng hay kiên trì tác chiến, phải nhanh chóng đưa ra quyết định, bởi vì ba Áo Đặc Mạn đã bày ra tư thế, đây là động tác Áo Nghĩa, đợi động tác hoàn thành xong sẽ phóng quang tuyến.

Chương 2770

Nghe nói Áo Đặc Mạn cần hai tay bắt chéo để phóng quang tuyến, là vì một tay họ nạp năng lượng dương, một tay nạp năng lượng âm, hai tay bắt chéo, dương âm xung đột, năng lượng khổng lồ sẽ có thể phá hủy sự sống của quái thú.

Lá chắn đã mất hiệu lực.

Người ngoài hành tinh của Kiệt Đốn Hạch Tâm tuyệt vọng nghĩ, không còn lá chắn, bọn chúng không thể nào chống đỡ được Quang Tuyến Áo Nghĩa của Áo Đặc Mạn nữa.

Đừng sợ, hôm nay chống đối Áo Đặc Mạn là chết, không thể chuyển giao rủi ro cũng là chết, chỉ là khác biệt giữa chết nhanh và chết chậm mà thôi.

Bây giờ chúng ta chết rồi, ít nhất cũng đã nỗ lực thử qua.

Một người ngoài hành tinh nói rằng sớm muộn gì cũng chết, chết dưới tay Áo Đặc Mạn cũng coi như là một kết quả không tệ.

Phải rồi, nếu bọn chúng không chuyển giao mâu thuẫn, cuối cùng cũng sẽ gặp vấn đề, kết quả cũng sẽ không tốt hơn, vậy thì cứ để bọn chúng chiến đấu tiếp đi.

Sai không phải là chúng ta, sai là Áo Đặc Mạn.

Họ rõ ràng có sức mạnh mạnh mẽ như vậy, nhưng lại căn bản không đi lý giải nỗi khổ của những người ngoài hành tinh đang nỗ lực phát triển như chúng ta.

Ai nói rủi ro chỉ có thể tự mình gánh vác, ai nói rủi ro không thể chuyển giá.

Đây chẳng qua chỉ là lời nói một phía của Áo Đặc Mạn, tại sao lời họ nói nhất định phải đúng.

Nói cho cùng vẫn là vì họ có võ lực mạnh mẽ, chưa ai từng đánh bại hoàn toàn Quốc Gia Ánh Sáng.

Ngay cả đến cuối cùng của sinh mạng, bọn chúng cũng muốn kiên định tư tưởng của mình, nói với vũ trụ rằng Quốc Gia Ánh Sáng không nhất định đúng, chỉ là Quốc Gia Ánh Sáng mạnh mẽ mà thôi.

Sức mạnh mạnh mẽ không có nghĩa là đúng, cũng có thể là do may mắn.

Đỗ Lan không nhịn được nói: Vậy Tinh Đoàn Bình Nghị Hội chẳng phải cũng vậy sao.

Những gì các ngươi đã làm với Địa Cầu là đúng sao.

Nói cho cùng chẳng phải là các ngươi tương đối mạnh hơn Địa Cầu sao.

Một thất bại, đã khiến tư tưởng của các ngươi không đứng vững được, đúng là không thể chứng minh tư tưởng của các ngươi nhất định sai, nhưng chỉ nói rằng Áo Đặc Mạn không đại diện cho sự đúng đắn, cũng không thể chứng minh sự đúng đắn của các ngươi.

Sai lầm thường thấy trong tranh luận là cho rằng đối phương sai, thì có thể chứng minh mình đúng.

Nhưng thực tế là đối phương sai, không có nghĩa là mình nhất định đúng, cũng có thể cả hai bên đều sai.

Áo Đặc Mạn quả thật không đại diện cho chân lý, nhưng Tinh Đoàn Bình Nghị Hội cũng vậy, không thể đại diện.

Vì vậy, muốn chứng minh mình đúng, chỉ có thể không ngừng cường hóa bản thân, chỉ có thể không ngừng dùng thực lực để nói chuyện, chỉ có thực lực mới có thể khiến mình bất bại, lý luận của mình dù không thể chứng minh là chân lý, nhưng ít nhất cũng sẽ không đi vào tà đạo.

Giống như Đại Thanh, nếu Đại Thanh không bại, thì Pháp Tiên Vương và hệ thống triều cống vẫn có thể tiếp tục chơi, là những phương thức, phương pháp được tích lũy kinh nghiệm hàng nghìn năm, tự nhiên có ưu điểm.

Dựa vào Pháp Tiên Vương và thương mại triều cống, chắc chắn không kém gì hệ thống thần và thực dân.

Đáng tiếc Đại Thanh đã bại, bại rồi thì chẳng còn giá trị gì.

Ha ha, lời của kẻ thất bại, căn bản không ai nghe.

Không phải chúng ta sai, mà là chúng ta thua.

Kiệt Đốn Hạch Tâm chết cứng miệng, tỏ vẻ trong vũ trụ căn bản không ai quan tâm kẻ thất bại.

Các ngươi trăm phương nghìn kế chứng minh Áo Đặc Mạn là sai, nhưng từ đầu đến cuối đều không chứng minh được mình đúng.

Vậy thì mọi người chắc chắn sẽ nghe kẻ chiến thắng, vì kẻ chiến thắng nắm giữ tất cả phân phối tài nguyên, đúng sai cũng không còn quan trọng, chỉ cần biết theo kẻ chiến thắng có thịt ăn là đủ rồi.

Đỗ Lan tỏ vẻ mọi người chỉ quan tâm mình có thịt ăn hay không, chứ không quan tâm đúng sai, vì vậy lời của kẻ chiến thắng chính là đúng.

Áo Đặc Mạn không thể vĩnh viễn bất bại, họ cũng sẽ có một ngày thất bại.

Sau thất bại, tự cường bất tức vẫn có thể đứng dậy.

Đỗ Lan tỏ vẻ chỉ cần có năng lực tự mình gánh vác rủi ro, sớm muộn gì cũng có thể đứng dậy: Giống như An Bồi Lạp Tinh Nhân, sau khi họ xâm lược Quốc Gia Ánh Sáng thất bại, nhưng vẫn có thể trở thành đế vương của mọi người, chính là vì họ cũng tự mình gánh vác rủi ro.

An Bồi Lạp Tinh Nhân phân phối công nghệ ra ngoài, thì phải gánh vác rủi ro bị người ngoài vượt qua.

Trên thực tế, họ quả thật đã bị vượt qua, nhưng An Bồi Lạp Tinh Nhân kiên trì phân phối, vì vậy những người ngoài hành tinh khác dù thèm muốn danh hiệu đế vương vũ trụ, cũng không thể vấn đỉnh thăng long.

Giống như khi Sở Vương hỏi đỉnh, Chu Thiên Tử nói đỉnh nằm ở đức chứ không ở nặng nhẹ, tức là nói điều quan trọng nhất của đỉnh là phân phối.

Sở Vương thấy mình còn chưa thể thay Chu Thiên Tử đi phân phối, cũng đành từ bỏ.

Hiện tại người ngoài hành tinh đều không thể thay thế vị trí của An Bồi Lạp Tinh Nhân, thực ra An Bồi Lạp Tinh Nhân cũng có rủi ro, nhưng phần lớn là tự mình gánh vác.

Tinh Đoàn Bình Nghị Hội vẫn chưa nhận thức được rằng các nền văn minh trường tồn trong vũ trụ đều sẽ phát triển đến mức không thể chuyển giao rủi ro, cuối cùng thì đều phải tự mình gánh vác rủi ro.

Khi nền văn minh còn nhỏ, chuyển giao rủi ro có lẽ còn kiếm được tiền.

Nhưng khi nền văn minh ngày càng lớn, chuyển giao rủi ro sẽ là thu không đủ chi, cuối cùng đều phải tự mình gánh vác rủi ro.

Kiệt Đốn Hạch Tâm nguyền rủa Áo Đặc Mạn thất bại, nhưng Đỗ Lan lại biết rằng dù Áo Đặc Mạn thất bại, họ cũng nhất định vẫn có thể đứng dậy, bởi vì tự cường bất tức là đạo của kẻ mạnh, kẻ mạnh tuyệt đối sẽ không vì một lần thất bại mà suy sụp.

Lúc này, Áo Nghĩa của Áo Đặc Mạn đã chuẩn bị xong, vì kẻ địch không đầu hàng, nên Áo Đặc Mạn sẽ không nương tay.

Khi tiêu diệt kẻ địch, Áo Đặc Mạn đều vô tình như sát thủ, trung thực hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Quang tuyến vô tình phóng ra, Siêu Cấp Kiệt Đốn lập tức bị quang tuyến tam hợp nhất xuyên thủng, đây chỉ là chuyện trong chớp mắt, Kiệt Đốn Hạch Tâm hứng chịu đòn hủy diệt, hóa thành một đốm lửa, cháy thành tro bụi của vũ trụ.

Kiệt Đốn Hạch Tâm bị tiêu diệt, tranh chấp phe phái trong Tinh Đoàn Bình Nghị Hội cũng phân ra thắng bại, hiển nhiên phe chủ hòa đã thắng.

Họ lập tức tuyên bố âm mưu của Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, mọi tội danh đều đổ lên đầu Kiệt Đốn Hạch Tâm.

Các người ngoài hành tinh đều ngơ ngác, bởi vì sự đảo ngược đến quá nhanh, họ đều sợ mình sẽ bị Áo Đặc Mạn lật lại chuyện cũ.

Bởi vì trước đó họ đều phản đối Áo Đặc Mạn, ai cũng không ngờ Áo Đặc Mạn lại đến Địa Cầu, hơn nữa chỉ trong chớp mắt đã giải quyết xong Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, họ ngay lập tức không còn tổ chức, chỉ có thể thay đổi thái độ, chuyển sang ca ngợi Áo Đặc Mạn, thật sự là một phen xấu hổ.

Từ phản đối Áo Đặc Mạn đến ca ngợi Áo Đặc Mạn, một sự chuyển biến 180 độ, thật sự là muốn gãy lưng.

Tuy nhiên, khu phố người ngoài hành tinh bị trấn áp, Kiệt Đốn Hạch Tâm bị tiêu diệt, người ngoài hành tinh đã trải qua một thất bại thảm hại sau khi đến Địa Cầu.

Nhưng bọn họ không phục, bởi vì họ cho rằng là Áo Đặc Mạn đã giúp đỡ người Địa Cầu, chứ không phải người Địa Cầu đã thắng bọn họ.

Tuy nhiên trên thực tế, người Địa Cầu cũng đã thất bại, đây là một cục diện ve sầu bắt bọ ngựa, chim sẻ ở phía sau.

Người ngoài hành tinh đánh bại người Địa Cầu, Áo Đặc Mạn đánh bại người ngoài hành tinh.

Vì vậy người Địa Cầu cũng ý thức sâu sắc được sự chênh lệch giữa mình và người ngoài hành tinh, ý thức sâu sắc được tầm quan trọng của sự phát triển.

Tuy nhiên vẫn có người cho rằng phát triển không bằng đầu tư vào dân sinh, vệ tinh trên trời không bằng minh tinh dưới đất.

Bạn xem minh tinh kiếm được bao nhiêu tiền, vệ tinh chỉ tốn tiền mà không kiếm được tiền.

Vì vậy vẫn có người cho rằng không nên phát triển, mà nên tiếp tục đầu tư vào dân sinh, nâng cao đãi ngộ quốc dân.

Dù sao thì hòa bình, hơn nữa Địa Cầu có Áo Đặc Mạn bảo vệ, căn bản không cần thiết phải phát triển công nghệ vũ trụ gì cả, đừng tranh lợi với dân, phát triển phúc lợi xã hội chẳng phải rất tốt sao.

Những người này cao giọng hô rằng mình là vì dân thỉnh mệnh.

Năng lượng của xã hội là một con số cố định, giống như lương của một gia đình, không thể muốn tất cả.

Chồng mua máy chơi game thì vợ không thể mua mỹ phẩm, rất khó để cùng lúc thỏa mãn cả hai vợ chồng.

Năng lượng quốc gia cũng rất khó để thỏa mãn việc phát triển vệ tinh và đào tạo minh tinh, rất nhiều người không đồng ý phát triển vệ tinh, muốn từ bỏ vệ tinh, dù sao chỉ cần họ không thể kiếm lợi từ vệ tinh, thì đó là thứ vô dụng.

Những người Địa Cầu này à.

A Đạt Đức vốn tưởng rằng sau sự kiện này, người Địa Cầu sẽ tự cường bất tức, phát triển khoa học công nghệ, vươn ra vũ trụ, nhưng sau khi chiến đấu xong lại có người lập tức hô khẩu hiệu không cần vệ tinh, đây là công khai phản đối việc khai phá vũ trụ.

Bây giờ ta biết tại sao con người 40 năm trước có thể đối kháng với quái thú, mà 40 năm sau lại không thể, hóa ra thật sự có người phản đối phát triển a.

Mọi người bàn tán xôn xao, hiển nhiên là rất bất mãn với những người phản đối phát triển này, cảm thấy mình đã bảo vệ cái quỷ gì.

Áo Đặc Mạn nhìn thấy cũng rất trầm mặc, tuy rằng khi họ bảo vệ kẻ yếu không phân biệt thiện ác, nhưng nhìn thấy nhân loại như vậy cũng có chút nặng lòng.

Nếu nhân loại cứ mãi trông chờ Áo Đặc Mạn đến bảo vệ, thì chắc chắn là không được.

Chúng ta đã bảo vệ những người nào.

Kiểu người luôn miệng nói vì dân thỉnh mệnh, nhưng lại chẳng hề xem xét đến việc thúc đẩy lực lượng sản xuất, chỉ nghĩ đến việc chia hết tiền cho mọi người, rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

A Đạt Đức rất tức giận.

Đương nhiên là nghĩ đến việc chia gia tài rồi, mọi người thì nghĩ đến việc cùng chung thuyền, cùng nhau phát triển, nhưng có vài người lại nghĩ đến việc chia hết một mẫu ba sào đất trong nhà là xong.

Chương 2771

Đối với họ, lực lượng sản xuất phát triển, người hưởng lợi nhiều nhất không phải là họ, mà là những kẻ thấp kém.

Còn nếu chia gia tài, phần họ nhận được chắc chắn là nhiều nhất.

Hạnh phúc là do so sánh mà ra, hai người cùng đói, một người có bánh bao, một người không có bánh bao.

Vậy người có bánh bao sẽ hạnh phúc hơn người không có bánh bao.

Vì vậy cách tốt nhất để họ duy trì cảm giác hạnh phúc là khiến người kia mãi mãi không có bánh bao.

Nếu lực lượng sản xuất phát triển, có thể là cả hai người đều ăn cơm chiên trứng, vậy thì không hạnh phúc.

Cho nên đối với người có bánh bao, hạnh phúc lớn nhất không phải là bánh bao của mình biến thành cơm chiên trứng, mà là người kia mãi mãi không ăn được bánh bao.

Đây chính là tình thế tiến thoái lưỡng nan của tù nhân.

Nếu có hai lựa chọn, một lựa chọn là cho tôi một đồng, cho người kia năm đồng, và một lựa chọn nữa là không cho ai đồng nào.

Vậy thì thà không lấy một đồng, còn hơn là lấy, thà mọi người cùng nghèo, cũng không muốn người khác giàu hơn mình.

Đây rốt cuộc là loại tư tưởng quái quỷ gì.

A Đạt Đức không nhịn được nói.

Loại tư tưởng này không phải rất dễ hiểu sao.

Chính là tự vệ.

Khi người khác mạnh hơn mình, mình có thể bị tấn công, cho nên duy trì sự mạnh thế của mình là quan trọng nhất.

Giống như nghe thấy nhà hàng xóm đang mài dao, mình cũng phải lập tức mài dao, thà mài dao, còn hơn là không cho nhà hàng xóm có dao.

Đỗ Lan tỏ vẻ đây là ý nghĩ tự vệ cơ bản của sinh vật, nguyên nhân căn bản vẫn là chuỗi nghi ngờ.

Dù sao thì cứ duy trì sự mạnh mẽ tương đối so với người khác là được, sự phát triển kiểu này có quá nhiều yếu tố không thể kiểm soát.

Xem ra so với khoa học công nghệ, nhân loại cần nâng cao còn có tư tưởng phẩm đức.

A Đạt Đức nói: Trải qua nhiều chuyện như vậy, vậy mà vẫn có người phản đối phát triển, bọn họ thật sự không biết chữ chết viết như thế nào.

Những người này nên tống vào bụng quái thú đi.

Cô ta cho rằng phát triển có thể trở thành sự đồng thuận của Địa Cầu, nhưng rõ ràng phát triển không phải là điều bắt buộc, đối với một số người, không phát triển tốt hơn phát triển.

Chẳng hạn như thời phong kiến cổ đại tại sao lại nói kỹ thuật là kỳ dâm xảo kỹ.

Chính là vì kỹ thuật phát triển, người hưởng lợi lớn nhất là người bình thường, đối với quý tộc mà nói, cuộc sống của họ dù có được nâng cao, nhưng sự nâng cao cũng không đáng kể.

Tức là bánh bao biến thành cơm chiên trứng, thật sự có cần thiết phải biến không.

Ăn bánh bao cũng no bụng, cũng có thể có cảm giác ưu việt.

Chuyển thành cơm chiên trứng, ngược lại là người bình thường trực tiếp từ bờ vực đói chết biến thành no bụng, lợi ích của họ mới là lớn nhất.

Vì vậy, xét từ góc độ lợi ích, người có bánh bao căn bản không cần phát triển.

Ngược lại, phát triển chỉ nâng cao lợi ích của họ một cách hạn chế, căn bản không có động lực.

Vậy thì phát triển cái gì mà phát triển.

Không phát triển mới là tốt nhất, từ góc độ của họ mà nói vệ tinh không bằng minh tinh, thật sự không phải nói đùa, họ thật lòng thật dạ cho là như vậy.

Bởi vì chế tạo vệ tinh, họ cũng chẳng có lợi ích gì, nhưng nếu đào tạo minh tinh, họ có thể nắm giữ quyền phát ngôn, có thể kiếm tiền ào ào.

Áo Đặc Mạn sẽ không mãi mãi bảo vệ họ.

A Đạt Đức tức giận nói: Có vũ khí mới có thể tự vệ, mới có thể bảo vệ bánh bao trong tay họ.

Họ có thể đầu hàng kẻ địch, chỉ cần nương tựa vào kẻ chiến thắng, bánh bao cuối cùng vẫn sẽ có.

Đỗ Lan tỏ vẻ có rất nhiều cách để giữ bánh bao, không nhất định phải đối kháng với kẻ địch, cũng có thể gia nhập kẻ địch.

Vô liêm sỉ.

Họ lo lắng bảo vệ lợi ích của mình, họ không tin bất kỳ lời hứa nào, chỉ tin vào thực lực.

Vì vậy đối với những người này không cần khách khí, họ tuy luôn miệng nói vì dân thỉnh mệnh, nhưng thực ra trong cái dân đó chỉ có bản thân họ.

Đỗ Lan tỏ vẻ trực tiếp ra tay là được: Đưa tất cả bọn họ đi cải tạo lao động là được rồi, đồng thời tăng cường giáo dục, để nhiều người bình thường nâng cao trình độ khoa học, đồng thời phát triển khoa học kỹ thuật, cung cấp việc làm.

Bắt giữ lại cải tạo là được, những lời vô nghĩa khác không cần nói.

Còn những chuyện khác, ví dụ như phát triển, thì cần phải dẫn dắt, dẫn dắt tất cả nhân tài và tài chính vào việc phát triển, tự nhiên là có thể phát triển.

Giống như Thương Ưởng biến pháp năm xưa, lúc đầu toàn là tiếng phản đối, đến mười năm sau, thì có người ủng hộ.

Điều đó chứng tỏ biến pháp đã có người hưởng lợi, những người này sẽ tự phát duy trì biến pháp.

Chờ đến khi khai phá vũ trụ có người hưởng lợi, tự nhiên cũng sẽ có rất nhiều người tự phát duy trì phát triển, tài chính và nhân tài sẽ không ngừng đổ vào việc phát triển.

Giai đoạn đầu tiên của phát triển, tự nhiên là Hỏa Tinh, khai phá vật chất Spacium, mọi người mới có thể đi kháng cự người ngoài hành tinh, mới có thể tiến một bước đến gần Áo Đặc Mạn.

Phải để nhân loại làm quen với tế đàn mới, sau này tự nhiên có thể tin tưởng lẫn nhau.

Giống như các Áo Đặc Mạn khác nhau chỉ cần bái Áo Đặc Chi Vương thì là người một nhà.

Anh em Leo ban đầu không được các Áo Đặc huynh đệ tin tưởng, nhưng Áo Đặc Chi Vương vừa ra tay, hai bên lập tức thân thiết như người một nhà.

Vì vậy một tế đàn là cách tốt nhất để kiềm chế chuỗi nghi ngờ, đợi đến khi mọi người đạt được sự đồng thuận trong tế đàn, mục tiêu của mọi người sẽ không phải là cơm chiên trứng, mà là nỗ lực vì Đại Việt Toàn Tịch.

Như vậy dù là người chỉ có bánh bao cũng sẽ thèm muốn Đại Việt Toàn Tịch, cũng sẽ tự phát gia nhập phát triển.

Từ đói, đến bánh bao, đến cơm chiên trứng, đến Đại Việt Toàn Tịch, lực lượng thúc đẩy sản xuất sẽ ngày càng hùng mạnh.

Cuộc chiến Địa Cầu kết thúc, Đỗ Lan chuẩn bị thu dọn đồ đạc để chuồn đi.

Nhưng A Tổ Lạp sau chuyện này vẫn không hề thay đổi, cô ta cho rằng Áo Đặc Mạn đều là đồ ngốc, rõ ràng có sức mạnh mạnh mẽ như vậy, hoàn toàn có thể dùng để khống chế vũ trụ, nhưng Áo Đặc Mạn lại chọn một con đường ngu xuẩn.

Cô ta thích Bối Lợi Á hơn, tuy rằng Áo Đặc Mạn này đã chết rồi, nhưng Bối Lợi Á đã xây dựng đế quốc, tuy cuối cùng bị Tái La tiêu diệt, nhưng con đường của Bối Lợi Á tuyệt đối là đúng đắn, ít nhất cô ta cho là đúng.

Ảnh hưởng của Bối Lợi Á có thể nói là chưa từng có, ngay cả khi hắn chết rồi, tế bào cơ thể vẫn không ngừng khiến quái thú hóa điên.

Cuộc đời của Bối Lợi Á quả thật rất truyền kỳ, năm xưa hắn và Áo Đặc Chi Phụ có mối quan hệ đồng nghiệp rất tốt, cùng nhau chống lại An Bồi Lạp Tinh Nhân, nhưng vì Áo Đặc Chi Mẫu không chọn hắn, dẫn đến Bối Lợi Á tự nghi ngờ bản thân.

Hắn cho rằng Áo Đặc Chi Mẫu không chọn mình là vì sức mạnh của mình không đủ, lúc này cộng thêm sự mê hoặc của An Bồi Lạp Tinh Nhân, hắn đã hắc hóa.

Bối Lợi Á bị giam cầm hàng vạn năm, cuối cùng trốn thoát, cướp đi năng lượng Tháp Hỏa Hoa Ion, xây dựng đế quốc.

Lúc đó, toàn bộ Quốc Gia Ánh Sáng đều bị đóng băng vì thiếu năng lượng, chỉ có Tái La vì được đặc huấn không ở Quốc Gia Ánh Sáng mới thoát khỏi tai nạn.

Sau đó là Tái La một mình càn quét toàn bộ đế quốc quái thú, trực tiếp đánh bại Bối Lợi Á.

Bối Lợi Á chắc nằm mơ cũng không nghĩ tới mình sẽ bị một kẻ hậu bối đánh bại, chỉ có thể nói rằng ngay cả khi cùng là Áo Đặc Mạn, lực chiến đấu cũng có sự chênh lệch rất lớn.

Đôi khi người ta nói rằng sự chênh lệch giữa người với người còn lớn hơn sự chênh lệch giữa người với chó, câu này áp dụng cho Áo Đặc Mạn cũng đúng, sự chênh lệch giữa Áo Đặc Mạn và Áo Đặc Mạn còn lớn hơn sự chênh lệch giữa Áo Đặc Mạn và chó.

Có những Áo Đặc Mạn thậm chí không vượt qua được kỳ thi của Đội Cảnh Bị Vũ Trụ, còn có những Áo Đặc Mạn rõ ràng là kiếm hào số một vũ trụ, nhưng lại luôn miệng nói tôi chỉ là một nhà khoa học, không có sức mạnh mạnh mẽ như những Áo Đặc Mạn khác.

Có thể thấy sự chênh lệch của Áo Đặc Mạn cũng rất lớn, nhưng với sự chênh lệch lớn như vậy, các Áo Đặc Mạn lại có thể an cư lạc nghiệp, trừ một số ít Áo Đặc Mạn cảm thấy bất công, phần lớn các Áo Đặc Mạn đều rất hòa bình, quả thật không dễ dàng.

Còn về Bối Lợi Á, tuy hắn lợi hại, nhưng những gì hắn làm không khác gì An Bồi Lạp Tinh Nhân, tuy thành tích hắn một mình càn quét Quốc Gia Ánh Sáng trông rất mạnh, nhưng ta nghiêm trọng nghi ngờ lúc đó các Áo Đặc Mạn đã nương tay vì Bối Lợi Á là đồng tộc.

Nếu không, lẽ nào Tái La còn có thể mạnh hơn toàn bộ Quốc Gia

Ánh Sáng sao.

Không thể nào, Tái La dù mạnh đến đâu, lúc đó cũng chỉ là một thanh niên mới ra đời, thực lực chắc chắn không thể vượt qua tổng hòa của toàn bộ Quốc Gia Ánh Sáng.

Chỉ là các Áo Đặc Mạn lớn tuổi trọng thể diện, không tiện ra tay giết Bối Lợi Á, nhưng Tái La, con nghé con không sợ hổ, thanh niên không nói võ đức, trực tiếp đánh đập ông già Bối Lợi Á, trực tiếp giết chết hắn.

Bối Lợi Á sau này phục sinh, lại chết dưới tay Áo Đặc Mạn trẻ Tiệp Đức, mà Áo Đặc Mạn Tiệp Đức lại là bản sao của Bối Lợi Á.

Có thể thấy thực lực của Bối Lợi Á quả thật có hạn, luôn luôn thất bại dưới tay các Áo Đặc Mạn trẻ tuổi, cuối cùng sức mạnh của hắn cũng trở thành nguyên liệu tổng hợp cho Thăng Hoa Khí, rất nhiều Áo Đặc Mạn đều dùng năng lượng của Bối Lợi Á.

Thích Bối Lợi Á.

Chương 2772

Cô cũng quá vô dụng rồi.

Cuộc đời của Bối Lợi Á có thể nói là một cuộc đời thất bại.

Hắn khao khát sức mạnh, nhưng khi có sức mạnh rồi hắn luôn thất bại, chỉ riêng điểm này đã chẳng có gì đáng để ngưỡng mộ.

Đỗ Lan thầm nghĩ A Tổ Lạp ở thế giới này lâu như vậy, không học được điều gì tốt sao.

Chỉ nhìn Bối Lợi Á ăn thịt, không nhìn Bối Lợi Á bị đánh sao.

Tính cách như vậy, A Tổ Lạp cho rằng Bối Lợi Á mới là người sống một cuộc đời tiêu sái, hơn nữa cô ta cũng là kẻ thất bại, cho nên có thể có sự đồng cảm với Bối Lợi Á.

Cả hai đều vì địa vị và quyền lực mà tính toán đủ điều, cuối cùng thất bại.

Đương nhiên là cho rằng mình tuy bại mà vinh, A Tổ Lạp nói là thích Bối Lợi Á, nhưng trong thâm tâm thực ra vẫn là thích bản thân mình, những gì Bối Lợi Á làm đều phù hợp với nhu cầu của cô ta.

Anh căn bản không hiểu tôi, tôi đi tìm Địch Ny Toa.

A Tổ Lạp nói rằng Đỗ Lan, người thầy này, căn bản không hiểu cô ta.

Thực ra là hiểu chứ, chỉ là Đỗ Lan không hy vọng A Tổ Lạp duy trì hiện trạng, hy vọng cô ta có thể tiến bộ một chút.

Bọn họ đều sắp rời đi, A Tổ Lạp vẫn như cũ, một chút cũng không có vẻ gần mực thì đen, rõ ràng Quốc Gia Ánh Sáng có bao nhiêu Áo Đặc Mạn như vậy, chẳng lẽ không truyền cảm hứng cho cô ta sao.

Cô ta xem Địa Cầu đều đã thay đổi, đều bắt đầu phát triển tiến vào vũ trụ rồi, sao cô ta không thay đổi một chút nào.

Nhưng nói thật, Bối Lợi Á đối với Quốc Gia Ánh Sáng quả thật là một sự tồn tại vô cùng quan trọng, tầm quan trọng của hắn không thua kém Áo Đặc Chi Phụ, cũng không thua kém Áo Đặc Chi Vương.

Bởi vì Bối Lợi Á đã chứng minh rằng Áo Đặc Mạn và các sinh mệnh khác không có gì khác biệt, họ cũng ích kỷ, cũng có nhu cầu riêng của mình, nhưng họ ở Quốc Gia Ánh Sáng lại có thể khắc kỷ thủ lễ, đây mới là nơi đáng học hỏi nhất.

Bối Lợi Á chỉ tuân theo bản ngã, chuyện này ai cũng có thể làm, chẳng qua là vì lợi ích bản thân mà thôi.

Nhưng tiên nhân hậu kỷ thì rất khó làm được, mỗi sinh mệnh trong lòng đều có một cán cân, đều có một sự tính toán, khi làm việc ai cũng sẽ tính toán được mất, đây không có gì khó.

Khó là biết rõ mình chịu thiệt, vẫn đi cống hiến sức mạnh của mình.

Bối Lợi Á đã chứng minh Áo Đặc Mạn cũng có thất tình lục dục, còn sự tồn tại của Quốc Gia Ánh Sáng đã chứng minh sinh mệnh có thể khắc phục thất tình lục dục, có thể nói là điển hình của tồn thiên lý diệt nhân dục.

Quốc Gia Ánh Sáng đã làm được, Áo Đặc Mạn đã làm được, vô cùng không dễ dàng.

Đương nhiên chắc chắn có người nói Áo Đặc Mạn đều là giả dối, đều là nói một đằng làm một nẻo.

Giống như năm xưa sĩ đại phu hô hào tồn thiên lý diệt nhân dục, đã luôn bị người ta phê phán, vì điều này căn bản không thể làm được.

Tồn thiên lý diệt nhân dục, ngay cả khi mọi người không làm được, nhưng có khẩu hiệu này, sĩ đại phu đã đoàn kết lại, thổi vang tiếng kèn xung kích cuối cùng chống lại quý tộc.

Từ đó về sau quý tộc không dám tranh phong với giai cấp sĩ đại phu nữa.

Quý tộc truyền thừa hàng nghìn năm đã không còn khả năng xưng bá thiên hạ, từ đó quý tộc và sĩ nhân bắt đầu thông hôn, hình thành nên giai cấp sĩ đại phu mới.

Ném tú cầu chiêu thân, trạng nguyên làm rể quý, trở thành một loại nguồn gốc câu chuyện được yêu thích.

Nếu là thời đại quý tộc, thì quý tộc sẽ không hạ thấp sĩ cách của mình, không gả cho người bình thường.

Quý tộc đều là liên hôn, quý tộc và quý tộc đạt thành liên minh.

Tóm lại, cho dù tồn thiên lý diệt nhân dục là giả dối, nhưng sức mạnh của khẩu hiệu này không thể xem thường.

Còn việc Áo Đặc Mạn khắc kỷ thủ lễ dù bị người khác coi là giả dối, ý nghĩa đối với vũ trụ cũng là chưa từng có, các nền văn minh yếu kém tiến vào vũ trụ cần một khẩu hiệu tập hợp.

Nếu họ muốn đối kháng An Bồi Lạp Tinh Nhân, Tinh Đoàn Bình Nghị Hội, thì cần một khẩu hiệu hoàn toàn mới.

Giống như năm xưa để đối kháng quý tộc, những người đọc sách cần một khẩu hiệu của riêng mình, lúc đó quý tộc đã độc quyền tất cả quyền giải thích Nho Thích Đạo, v. v. vì vậy phải đưa ra một con đường mới, mới có thể đối kháng quý tộc.

Chu Hi khi mới đề xuất tồn thiên lý diệt nhân dục đã bị phê phán là ngụy học, mãi đến sau này lại trở thành một thanh kiếm sắc bén.

Hiện tại lý niệm của Áo Đặc Mạn cũng không được hoan nghênh, nhưng đợi đến khi thời đại mới đến, vũ trụ sẽ cần lý niệm của Áo Đặc Mạn, thanh kiếm này sẽ chém đứt xiềng xích trật tự cũ, sẽ có nhiều nền văn minh hơn biến thành ánh sáng.

Còn về sau sẽ như thế nào, thì Đỗ Lan không quản nữa, sinh mệnh tự nhiên sẽ tìm thấy lối thoát.

Hắn vẫn đi tìm một vũ trụ mới để vui chơi đi.

Đỗ Lan là người trợ giúp mà các nhân vật chính cần, nhưng các nhân vật chính lại ngại không nói, nên Đỗ Lan đành phải chủ động ra tay giúp đỡ, không có Đỗ Lan thì các nhân vật chính biết làm sao.

Các nhân vật chính nhao nhao bày tỏ: Ngươi đừng qua đây mà.

Đỗ Lan tỏ vẻ đừng ngại, ta đến để giúp đỡ, muốn thì cứ mạnh dạn nói ra.

Hắn đến rồi, hắn giúp rồi, không cần một câu cảm ơn nào từ các nhân vật chính.

Các nhân vật chính từ nhiều vũ trụ cảm thấy nguy cơ: Địch Nhân Kiệt, Tống Từ, Bao Chửng, Phúc Nhĩ Ma Tư, Ba La, Mã Nhĩ Phổ.

Điểm chung của họ là đều là thám tử, và họ đều bị dịch chuyển từ vũ trụ ban đầu đến trước mặt Đỗ Lan.

Đỗ Lan chuẩn bị đến một vũ trụ mới, một vũ trụ trinh thám, một vũ trụ đời thường và trinh thám, không sai, đó chính là Danh Trinh Thám Kha Nam.

Nhưng lần này Đỗ Lan đã tổ chức một đoàn thể thám tử khổng lồ, không vì gì khác, chỉ vì muốn giành miếng ăn với Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang quá lười nhác, là một trụ cột của xã hội, một người đàn ông trung niên, không phải đu idol thì cũng là uống rượu đánh mạt chược, lại còn lén lút ngủ nướng, tuổi này của hắn sao mà ngủ được chứ.

Là người trung niên thì nên nỗ lực làm việc, nên phấn đấu.

Còn Công Đằng Tân Nhất, là một học sinh cấp ba, tuổi này của cậu ta đáng lẽ phải vô ưu vô lo, đáng lẽ phải ngủ, thanh niên không ngủ thì về già làm sao mà ngủ được.

Vì vậy Đỗ Lan chuẩn bị cuốn chiếu Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang, để hắn đi làm công nhân vặn ốc vít nuôi con gái và con rể.

Để khích lệ những người đàn ông trung niên của quốc gia này, để khôi phục tinh thần thời Showa, dù là thám tử, nhưng lại phải ra mắt thành idol, cứu vớt quốc gia đã mất đi tương lai này.

Trên TV xuất hiện quảng cáo, một nhóm idol vô cùng phi chủ lưu, các thành viên bắt chước các thám tử cổ kim trong và ngoài nước, họ ra mắt không dựa vào âm nhạc, không dựa vào vũ đạo, mà chỉ dựa vào năng lực suy luận xuất sắc, phá giải các loại vụ án khó nhằn.

Công Đằng Tân Nhất sau khi biết chuyện thì kinh ngạc đến ngây người, trên thế giới lại có công ty giải trí chuyên ra mắt idol thám tử sao.

Cậu ta rất nghiêm khắc với thám tử, nếu nhóm thám tử này không thể thể hiện trí tuệ chân chính, thì cậu ta sẽ không mua vé đâu.

Công Đằng Tân Nhất là một nhân vật chính điển hình có xe có nhà bố mẹ đều mất, bố mẹ cậu ta vắng nhà lâu dài, nhưng có tiền, cho một cái thẻ tha hồ quẹt.

Tuy nhiên Công Đằng là một cậu bé rất tiết kiệm, ngoài việc mua đồ cho bạn gái, cậu ta chủ yếu tự làm giàu cho mình bằng cách giải quyết miễn phí các vụ án tồn đọng của cảnh sát, phí đi lại đều do cảnh quan Nhật Mộ thanh toán.

Dù sao cậu ta cũng là Đấng Cứu Thế của cảnh sát Nhật Bản.

Nhưng trang phục của mấy người này lại rất phù hợp với hình tượng thám tử trong lòng tôi.

Công Đằng Tân Nhất nhìn các idol thám tử trên màn hình TV, cảm giác họ cứ như bước ra từ tiểu thuyết vậy, quả thật vô cùng kinh điển, khiến người ta trầm trồ kinh ngạc.

Lúc này Công Đằng Tân Nhất còn vài tiếng nữa mới bị teo nhỏ, vì bây giờ là Chủ Nhật, lát nữa cậu ta sẽ cùng cô bạn thanh mai trúc mã Tiểu Lan đến công viên giải trí.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa cũng đã đợi sẵn ở công viên giải trí, vì đây là lần thứ hai đến một vũ trụ trinh thám tương tự, nên họ rất quen thuộc.

Gin và Vodka hai người đàn ông to lớn này cũng có tâm hồn thiếu nữ yếu đuối, vậy mà lại đi chơi tàu lượn siêu tốc.

Đỗ Lan tỏ vẻ lát nữa hắn sẽ khiến hai người đàn ông này chết vì nhục.

Họ chẳng phải nói muốn tìm một điểm cao sao.

Địch Ny Toa che miệng cười trộm, hiển nhiên là cô cho rằng cái cớ này thật quá bình thường, muốn chơi tàu lượn siêu tốc thì cứ nói thẳng, đâu có ai nói hai người đàn ông thì không được chơi, hai người họ có sự nghiệp quan trọng như vậy, hai đồng nghiệp hiếm khi dành thời gian ra ngoài chơi cũng đâu có gì không thể.

Tìm điểm cao, có rất nhiều điểm cao, tại sao nhất định phải là tàu lượn siêu tốc.

Thực sự đáng ngờ.

Lát nữa Đỗ Lan sẽ chỉ ra điểm đáng ngờ của hai người đàn ông này, bây giờ chỉ cần đợi vụ án xảy ra.

Đương nhiên, tất cả kinh phí hoạt động lần này của Đỗ Lan đều do các thám tử mà hắn lôi kéo kiếm được, Đỗ Lan một mặt nói cuốn chiếu Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang, một mặt lại làm chuyện của nhà tư bản.

Nhưng Đỗ Lan muốn nói, tuy hắn không làm việc, nhưng hắn có thể tạo ra các vụ án, đến lúc đó thám tử kiếm tiền cho hắn đi gây án, người ủy thác mời thám tử phá án, tạo thành một vòng lặp hoàn chỉnh, dòng tiền cứ thế tự tuần hoàn.

Chương 2773

Công Đằng Tân Nhất, thám tử học sinh cấp ba, cùng cô bạn thanh mai trúc mã Mao Lợi Lan hẹn nhau đi chơi công viên giải trí, ăn mừng Mao Lợi Lan giành chiến thắng trong cuộc thi Karate.

Hai người họ thuộc kiểu người yêu chưa trọn, đều có tình cảm với nhau, nhưng chưa ai tỏ tình, nhưng lại rất ăn ý duy trì sự thân mật.

Lần này chủ yếu là Mao Lợi Lan chọn các loại hình giải trí, Công Đằng Tân Nhất chịu trách nhiệm đi cùng, chỉ cần cô ấy vui là được.

Cha mẹ của Mao Lợi Lan cũng thuộc giới tinh anh, mẹ là nữ vương pháp chính bất bại, cha vốn là cảnh sát hình sự tiền đồ vô lượng, nhưng sau này lại từ chức, cả ngày chỉ kiếm tiền bằng cách tìm mèo tìm chó, lại còn dựa vào tiền thuê cửa hàng.

Lại nhìn Gin và Vodka, không phải đang làm việc, thì cũng đang trên đường đi làm, 996 tính là gì.

Họ còn là 007, ngay cả khi muốn đi tàu lượn siêu tốc, cũng chỉ là tranh thủ chút thời gian rảnh rỗi trong công việc mà thôi, hơn nữa ngay cả khi đi cũng là vì công việc, thật đáng cảm động biết bao.

Có những nhân viên ưu tú như vậy, trách sao Tổ Chức Áo Đen lại phát triển đến thế, ngay cả nhân viên CIA, FBI cũng nhao nhao muốn gia nhập.

Còn Bối Nhĩ Ma Đức, kẻ phản bội tổ chức kiểu này đúng là thân trong phúc mà không biết phúc, nội dung công việc phong phú như vậy: cướp bóc, bắt cóc, thuốc phiện, vũ khí, bom, ám sát.

Tổ chức gần như bao trùm tất cả các giao dịch đen tối, độc quyền thị trường chợ đen toàn cầu, công việc bận rộn đến thế, cô ta lại còn muốn phản bội.

Thật sự là không biết ơn.

Đến rồi.

Sau khi chơi cả ngày ở công viên giải trí, Đỗ Lan và Địch Ny Toa cuối cùng cũng gặp được Tân Nhất và Tiểu Lan, hai người họ quả đúng là trời sinh một cặp, đứng cạnh nhau là trai tài gái sắc, căn bản không dung nạp bất kỳ hệ thống thiên giáng nào.

Hạng mục bảo lưu của công viên giải trí, tàu lượn siêu tốc, được sắp xếp.

Ngay khi đang đi tàu lượn siêu tốc, Đỗ Lan lớn tiếng nói nhỏ, nói: Vợ ơi, em nhìn kìa, có hai con chó độc thân tội nghiệp chưa kìa, vậy mà không chịu tăng ca, thật là mất mặt.

Đỗ Lan đương nhiên biết hai người họ đang làm việc, nhưng phải giả vờ không biết, trong lòng tự nhủ: xin lỗi nhé Gin, Vodka, chỉ có thể để hai người chịu oan không tăng ca mà thôi.

Nghe lời Đỗ Lan, những người xung quanh cũng nhìn về phía họ với ánh mắt kỳ lạ, chỉ thấy hai người mặc đồ đen, đến tuổi trung niên, không cống hiến sức mạnh cho xã hội, lại đi chơi tàu lượn siêu tốc, thật đáng khinh bỉ.

Tân Nhất vừa rồi còn bắt tay với một cô gái vận động viên thể thao, suy luận ra cô gái đó chơi xà đơn, lúc này cũng không khỏi ném ánh mắt nghi ngờ, hai người đàn ông to lớn quả thật rất đáng ngờ.

Chỉ cần có một chút đáng ngờ, Công Đằng Tân Nhất là một thám tử sẽ thích truy cứu đến cùng, thực ra có một số chuyện căn bản không cần phải nghiêm túc đến thế.

Về điểm này, Địch Nhân Kiệt và Tống Từ sau khi gặp nhau đã từng tranh luận gay gắt, Tống Từ kiên trì phải truy cứu đến cùng, dù phải đại nghĩa diệt thân, cũng phải làm rõ chân tướng cho thiên hạ.

Còn Địch Nhân Kiệt thì nói pháp luật không nằm ngoài tình người, nếu hung thủ có tình tiết đáng thương, thì có thể tha thứ.

Hai người họ biểu hiện cho phe pháp trị và phe phi pháp trị, một người tin vào lý trí tuyệt đối, một người tin vào tình người và thế sự.

Thực ra đều không sai, tình huống cụ thể phải phân tích cụ thể.

Chẳng hạn như Bao Chửng, khi còn trẻ ông ấy cũng rất nghiêm túc, chỉ cầu chân tướng.

Nhưng đợi đến khi tuổi già, ông ấy cũng ý thức được đôi khi mọi người cần không phải là chân tướng, chân tướng đối với mọi người đều không tốt.

Vì vậy Bao Chửng thuộc phe trung gian, xét án tùy theo tình huống.

Rõ ràng ba người này đã không chỉ là thám tử nữa, mà còn là đại diện cho các hệ thống pháp luật khác nhau, dù sao họ cũng là quan viên.

Còn đại thám tử Ba La trong Vụ Án Mạng Trên Tàu Tốc Hành Phương Đông và Bức Màn Vụ án cuối cùng cũng đều chuyển từ phe pháp trị sang phe phi pháp trị, bộ não xám của ông ấy đã lý trí cả đời, nhưng cuối cùng vì trừng phạt hung thủ giết chết người theo lời xúi giục, ông ấy đã tự tay giết chết đối phương.

Còn Công Đằng Tân Nhất hiển nhiên vẫn thuộc phe pháp trị, bất kể hung thủ có lý do gì, đều không phải là động cơ phạm tội, vì vậy cậu ta nhất định phải bắt hung thủ, nhất định phải truy cứu đến cùng.

Gin và Vodka đã chịu đựng ánh mắt chết vì nhục của xã hội, nhưng họ biết rằng không trải qua mưa gió thì không thể thấy cầu vồng, cũng biết rằng là tội phạm thì phải chịu đựng những thứ không thể chịu đựng được, những lời đồn thổi này không thể đánh gục họ, bởi vì họ là cán bộ của Tổ Chức Áo Đen, là những nhân viên ưu tú cấp cao, là trụ cột của tổ chức, vì vậy họ tuyệt đối không thể bị quần chúng ngu muội đánh gục, kiên quyết và dứt khoát bước lên điểm cao, thắt chặt dây an toàn, tàu lượn siêu tốc xuất phát.

Tàu lượn siêu tốc quả thật không đủ kịch tính, vì vậy để tăng thêm kịch tính, một vụ án mạng đã xảy ra.

Trước khi vào đường hầm, mọi người vẫn còn bình an vô sự.

Nhưng khi ra khỏi đường hầm, tiếng la hét của du khách đều tăng thêm ba tông.

A.

Máu tươi và tiếng la hét cùng bay.

Trên xe xuất hiện một thi thể không đầu, máu tươi từ vết thương ở cổ phun ra như suối.

Vẻ mặt của Tân Nhất lập tức thay đổi, thần kinh phá án đã bắt đầu hoạt động.

Đợi đến khi xe dừng hẳn, cậu ta lập tức gọi nhân viên nói: Báo cảnh sát, phong tỏa hiện trường.

Sau đó cậu ta ném ánh mắt nghi ngờ về phía từng hành khách trên tàu lượn siêu tốc.

Đây không nghi ngờ gì là một vụ án giết người, bởi vì nếu là tai nạn, những người xung quanh không thể nào còn nguyên vẹn.

Nhưng nếu là vụ án giết người, thì làm thế nào mà thủ phạm thực hiện được.

Đây chính là vấn đề mà thám tử cần giải đáp.

Mao Lợi Lan vừa thấy bạn trai bước vào trạng thái nghiêm túc, lập tức tim đập loạn xạ, cô vô cùng mê mẩn, cô biết không có vụ án nào mà bạn trai mình không giải quyết được.

Còn Đỗ Lan cũng bắt đầu màn trình diễn của mình, nói: Hai người đàn ông này rất đáng ngờ, hai người đàn ông to lớn mặc đồ đen ngồi tàu lượn siêu tốc, nhìn thế nào cũng không bình thường.

Vào ngày Chủ Nhật thế này, những con chó độc thân nên đi làm thêm đi chứ.

Cái tên khốn này.

Vodka giận dữ nói, định ra tay nhưng bị Gin kéo lại.

Đối với lời buộc tội vô cớ của Đỗ Lan, Gin không cảm thấy nguy hiểm, điều khiến hắn cảm thấy nguy hiểm chính là ánh mắt của Công Đằng Tân Nhất, cậu thiếu niên này là Đấng Cứu Thế của cảnh sát, là một người có khả năng quan sát rất nhạy bén, e rằng họ đã bị để mắt tới rồi.

Đỗ Lan thấy họ không dám phản kháng, liền tiếp tục nói: Các ngươi chột dạ rồi.

Thám tử cần chứng cứ, nhưng Đỗ Lan thì không cần.

Vì vậy Đỗ Lan không làm thám tử, hắn muốn không có lửa làm sao có khói, tạo ra tin đồn, gây chuyện, những điều này đều phải thoát ly thân phận thám tử mới được, không làm thám tử thì nói chuyện không cần chứng cứ.

Vodka tức giận, ngay cả là kẻ xấu cũng ghét nhất bị oan uổng.

Nếu ngươi nói bọn họ kinh doanh phi pháp, buộc tội bọn họ phát triển thuốc độc, hắn cũng chỉ sẽ chột dạ chứ không tức giận, vì bọn họ quả thật đang làm.

Nhưng nói bọn họ giết người trên tàu lượn siêu tốc thì quá đáng rồi, vì bọn họ căn bản không làm.

Ngay cả là kẻ xấu, cũng không thể tùy tiện chịu oan uổng, đã làm là đã làm, chưa làm là chưa làm.

Vodka ấm ức, Gin còn không cho hắn cơ hội lấy lại công bằng, thì càng không vui.

Kẻ xấu cũng cần công bằng, không chỉ cần công bằng, mà còn cần nhân nghĩa lễ trí tín, đây chính là cái gọi là đạo cũng có đạo.

Khi phân chia chiến lợi phẩm khiến mọi người hài lòng, đó là nhân. khi làm chuyện xấu xung phong đi đầu, đó là nghĩa. có chương có tiết, đó là lễ. có thể lên kế hoạch chuyện xấu, đó là trí. nói giết cả nhà thì giết cả nhà, đó là tín.

Có những điều này, mới có thể làm tốt chuyện xấu, làm thành công chuyện xấu.

Nếu không có, thì cũng chỉ là số phận quỳ xuống nhận tội.

Vẫn chưa thể vội vàng kết luận.

Công Đằng Tân Nhất lại nghiêm túc nói, vì cậu ta cảm thấy Đỗ Lan và Địch Ny Toa cũng rất đáng ngờ.

Sau khi cảnh sát đến, họ trước tiên vào đường hầm tìm thấy đầu của nạn nhân, sau đó kiểm tra đường hầm, không tìm thấy bất kỳ trục trặc nào, càng chứng tỏ đây là một vụ án giết người.

Lúc này Công Đằng đã có ý tưởng, giết người trên tàu lượn siêu tốc cần khả năng thăng bằng rất mạnh, và trên xe vừa hay có một người như vậy.

Và người này vừa hay là bạn đồng hành với nạn nhân.

Ba người bạn đồng hành của nạn nhân đều đã bị cảnh sát kiểm soát, phàm là mưu sát, đều có thể bắt đầu điều tra từ những người thân quen xung quanh, vì thù sát, tình sát, và tranh chấp tài sản vĩnh viễn là những động cơ giết người phổ biến nhất.

Vì vậy, tuyệt đại đa số người giết chồng là vợ, tuyệt đại đa số người giết vợ là chồng.

Ba người thân quen này chính là đối tượng nghi ngờ số một của cảnh sát, hơn nữa cảnh sát còn tìm thấy hung khí trong túi của một trong số họ, một con dao thái.

Nhưng trên tàu lượn siêu tốc dùng dao thái cắt đứt cổ người như vậy có làm được không.

Đặc biệt người này lại là một cô gái yếu đuối.

Chương 2774

Cảnh quan Nhật Mộ, tôi cho rằng một người phụ nữ trên tàu lượn siêu tốc là không thể dùng dao cắt đứt cổ người.

Công Đằng nói.

Đỗ Lan lập tức nhảy ra nói: Ai nói không được, chỉ cần là cô gái đã tu luyện võ thuật hoàn toàn có thể làm được, vợ ta biểu diễn cho bọn họ xem, đừng để bọn họ coi thường.

Địch Ny Toa phối hợp màn biểu diễn của chồng, lập tức bày ra tư thế Bạch Hạc Lưỡng Sí, sau đó tay giơ lên hạ xuống, không khí mà chém đứt hàng rào kim loại, thanh chắn dày bằng cổ tay còn cứng hơn xương người, hơn nữa không dùng vũ khí, tay không mà chém đứt.

Hay quá.

Mao Lợi Lan cũng là người luyện võ, vì vậy cô không những không kinh ngạc, mà còn rất ngưỡng mộ.

Còn cảnh sát thì tỏ vẻ đây thật sự là người luyện võ sao.

Lẽ nào võ thuật mà cảnh sát bọn họ luyện đều là giả.

Đây chẳng qua chỉ là trình độ cấp quốc gia mà thôi, rất nhiều người đều có thể làm được, vì vậy không thể loại trừ nghi ngờ cô ta gây án.

Đỗ Lan nói.

Công Đằng Tân Nhất cũng không thể không thừa nhận quả thật là như vậy, nghĩ đến bạn gái mình cũng là một kẻ bạo lực cuồng, một cú đấm có thể phá nát xi măng, không thể loại trừ nghi phạm cũng là một cô gái bạo lực.

Xem ra muốn loại trừ nghi ngờ của cô ta, chỉ có thể tìm ra hung thủ thật sự.

Cuối cùng cậu ta đã phát hiện ra vấn đề, đó là vòng cổ ngọc trai của một trong những nghi phạm đã biến mất, sau khi phát hiện điểm này, cơ bản đã xác định được phương pháp gây án.

Chắc chắn là cô gái chơi xà đơn khi ở trong đường hầm, đã luồn vòng cổ vào cổ nạn nhân, sau đó trên vòng cổ lại có một cái móc, cố định vào trong đường hầm, lợi dụng sức mạnh của tàu lượn siêu tốc có thể cắt đứt cổ giết chết nạn nhân.

Còn bằng chứng vòng cổ ngọc trai chắc chắn vẫn còn trong đường hầm, chỉ cần cho nhân viên giám định tìm kiếm chắc chắn sẽ tìm thấy.

Có chứng cứ, Tân Nhất liền bắt đầu suy luận của mình.

Phương pháp gây án của hung thủ cơ bản là như vậy, chính là đã thực hiện hành động giết người có độ khó cao trong đường hầm, không thể không nói, hung thủ có thể nghĩ ra thủ pháp giết người như vậy cũng chỉ có thể là hung thủ trong truyện trinh thám mà thôi, quả nhiên từ xưa hung thủ đa kỳ chí, vì để làm phong phú kinh nghiệm phá án của thám tử, họ đã liều mạng suy nghĩ phương pháp gây án.

Còn về động cơ gây án, thì rất đơn giản là tình sát.

Vì bạn trai và bạn thân bỏ nhau, nên muốn giết chết tên tra nam, sau đó còn muốn đổ tội cho cô bạn thân đã cướp bạn trai.

Cô bạn thân thì một mặt ngơ ngác, cô ta bây giờ mới biết thì ra bạn trai mình đã từng qua lại với bạn thân, căn bản không biết mình đã trở thành kẻ thứ ba bị người khác oán hận.

Vì hắn rời bỏ tôi, nên tôi mới muốn kết thúc sinh mạng của hắn vào lần hẹn hò đầu tiên của chúng ta, ô.

Hung thủ quỳ xuống khóc lóc.

Tiểu Lan cũng đồng cảm mà khóc theo.

Còn cảnh sát thì tỏ vẻ đây là lý do giết người gì vậy, chẳng phải chỉ là chia tay thôi sao.

Chia tay thì phải giết người sao.

Vậy ly hôn chẳng phải còn phải giết cả nhà sao.

Lại còn những người trẻ tuổi này có thể đừng quá đồng cảm với hung thủ không, cô ta có gì đáng để đồng cảm chứ.

Vì hung thủ đặc biệt chọn địa điểm hẹn hò đầu tiên làm hiện trường vụ án, quá dịu dàng rồi.

Vụ án kết thúc, mọi người đều đã không còn tâm trạng tiếp tục vui chơi, nhưng Gin và Vodka không còn cách nào khác, họ đang làm việc, thật sự, hai người họ thật sự đã sưởi ấm cả thế giới bóng tối.

Công Đằng đã sớm nghi ngờ họ, nên liền đuổi theo.

Tiểu Lan vui chơi đến mệt, không đuổi kịp bạn trai.

Cô bé, bạn trai cô sao lại đi rồi.

Có cần tôi đưa cô một đoạn không.

Không cần đâu, nhà cháu ở Mễ Hoa Đinh.

Tiểu Lan nói rằng mình sống ở địa phương.

Thật trùng hợp, chúng tôi cũng chuyển đến Mễ Hoa Đinh, ngay tại Ngũ Đinh Mục.

Tiểu Lan vừa nghe đã vui mừng, cô ấy cũng ở Ngũ Đinh Mục.

Trùng hợp vậy sao.

Cháu là con gái của Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang, chủ văn phòng thám tử Mori ở Ngũ Đinh Mục, xin được chỉ giáo nhiều hơn.

Tôi là Đỗ Lan, người đã mở một công ty cải tạo ô tô hạng nặng Tô

Nhẫn Á Châu ở Ngũ Đinh Mục, đây là vợ tôi Địch Ny Toa.

Đỗ Lan tự giới thiệu, còn rút danh thiếp ra nói: Đã tiện đường, vậy thì đi xe của chúng tôi về đi.

Tiểu Lan không muốn làm phiền người khác, vẫn đang do dự.

Đi thôi, không sao đâu.

Địch Ny Toa dịu dàng mỉm cười, Tiểu Lan lập tức say mê.

Tiểu Lan không biết rằng lần này cô và Tân Nhất chia tay là nửa năm, không biết bạn trai sẽ biến thành Giang Hộ Xuyên Kha Nam.

Tân Nhất đã quan sát được giao dịch ngầm của Tổ Chức Áo Đen, nhưng bị Gin tập kích, bị tiêm thuốc, cơ thể co lại thành một học sinh tiểu học.

Những nhân vật chính đa vũ trụ cảm thấy nguy cơ.

Địch Nhân Kiệt, Tống Từ, Bao Chửng, Phúc Nhĩ Ma Tư, Ba La, Mã Nhĩ Phổ.

Điểm chung của họ là đều có tài phá án.

Tất cả họ đều được dịch chuyển từ vũ trụ của mình đến trước mặt Đỗ Lan.

Đỗ Lan chuẩn bị đến một vũ trụ mới, một vũ trụ thám tử, một vũ trụ thường ngày và trinh thám.

Không sai, đó chính là Danh Thám Tử Conan.

Tuy nhiên, lần này Đỗ Lan đã tổ chức một đoàn thể thám tử đồ sộ, không vì gì khác, chỉ vì muốn tranh giành sinh ý với Mori Tiểu Ngũ Lang.

Mori Tiểu Ngũ Lang quá lười biếng, với tư cách là một trụ cột của xã hội, một người trung niên, không phải đu idol thì cũng là uống rượu đánh mạt chược, còn lại là trộm ngủ.

Sao một người ở cái tuổi này lại có thể ngủ được.

Với tư cách là người trung niên thì phải nỗ lực làm việc, phải phấn đấu.

Còn Công Đằng Tân Nhất, một học sinh cấp ba, cái tuổi này phải vô ưu vô lo, phải ngủ.

Người trẻ không ngủ, thì về già sao ngủ được.

Bởi vậy, Đỗ Lan quyết định đánh bật Mori Tiểu Ngũ Lang, để y phải đi làm công nhân vặn ốc kiếm tiền nuôi con gái và con rể.

Vì để khích lệ người trung niên của đất nước này, vì để khôi phục tinh thần thời Chiêu Hòa, tuy là thám tử nhưng phải ra mắt làm idol, cứu vớt đất nước đã mất đi tương lai này.

Trên TV xuất hiện quảng cáo, một nhóm idol vô cùng phi chính thống, với các thành viên mô phỏng những thám tử cổ kim trong ngoài.

Họ ra mắt không dựa vào âm nhạc, không dựa vào vũ đạo, chỉ dựa vào năng lực suy luận xuất sắc để phá giải đủ loại vụ án nan giải.

Công Đằng Tân Nhất nghe xong thì kinh ngạc đến ngây người, trên thế giới lại còn có công ty giải trí chuyên đẩy ra idol thám tử sao.

Hắn rất nghiêm khắc với thám tử, nếu nhóm thám tử này không thể thể hiện được trí tuệ chân chính, thì hắn sẽ không mua vé.

Công Đằng Tân Nhất là một nhân vật chính điển hình có xe có nhà, bố mẹ đều đi công tác dài ngày.

Bố mẹ hắn lâu dài không ở nhà, nhưng lại có tiền, đưa cho hắn một cái thẻ tùy tiện quẹt.

Tuy nhiên, Công Đằng là một chàng trai rất tiết kiệm, ngoài việc mua đồ cho bạn gái ra, hắn chủ yếu thông qua việc miễn phí đến Sở cảnh sát để giải quyết án để làm phong phú thêm chính mình.

Phí giao thông cũng do thanh tra Mục Mộ chi trả.

Dù sao hắn cũng là cứu thế chủ của cảnh sát Nhật Bản.

Nhưng mà mấy người này ăn mặc lại rất phù hợp với hình tượng thám tử trong lòng tôi.

Công Đằng Tân Nhất nhìn màn hình TV các idol thám tử, cảm giác như họ bước ra từ tiểu thuyết vậy, quả thật rất kinh điển, khiến người ta phải ngạc nhiên.

Lúc này Công Đằng Tân Nhất còn vài giờ nữa mới bị teo nhỏ, vì bây giờ là Chủ Nhật, lát nữa hắn sẽ cùng cô bạn thanh mai trúc mã Tiểu Lan đến công viên giải trí.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa cũng đã đợi sẵn ở công viên giải trí, vì đã là lần thứ hai đến vũ trụ trinh thám tương tự, nên họ rất quen thuộc.

Cầm Tửu và Phục Đặc Gia hai người đàn ông to lớn cũng đồng tâm chưa tan, vậy mà lại đi chơi tàu lượn siêu tốc.

Đỗ Lan tuyên bố lát nữa hắn sẽ khiến hai người đàn ông này xã hội chết.

Họ không phải nói là muốn tìm một điểm cao sao.

Địch Ny Toa che miệng cười trộm, rõ ràng là cô cho rằng cái cớ này quá bình thường, muốn chơi tàu lượn thì nói thẳng ra, đâu ai cấm hai người đàn ông không được chơi, hai người họ đặt sự nghiệp nặng như vậy, hai đồng nghiệp hiếm hoi dành chút thời gian ra ngoài chơi cũng đâu có gì không thể.

Chương 2775

Tìm điểm cao, có rất nhiều điểm cao, tại sao lại nhất định phải là tàu lượn siêu tốc.

Thật sự đáng nghi.

Lát nữa Đỗ Lan sẽ chỉ ra điểm đáng nghi của hai người đàn ông này, bây giờ chỉ còn chờ vụ án xảy ra.

Đương nhiên, tất cả kinh phí hoạt động lần này của Đỗ Lan đều do các thám tử mà hắn mời đến kiếm được.

Đỗ Lan một mặt nói đánh bật Mori Tiểu Ngũ Lang, một mặt lại làm những việc của nhà tư bản.

Nhưng Đỗ Lan muốn nói, tuy hắn không làm việc, nhưng hắn có thể tạo ra vụ án, đến lúc đó các thám tử kiếm tiền cho hắn đi gây án, người ủy thác mời thám tử phá án, hình thành một vòng tuần hoàn khép kín hoàn chỉnh, tiền vốn cứ thế mà lưu chuyển nội bộ.

Công Đằng Tân Nhất, thám tử học sinh cấp ba, cùng cô bạn thanh mai trúc mã Mori Ran Mao Lợi Lan hẹn nhau đi công viên giải trí, chúc mừng Mori Lan giành chiến thắng trong cuộc thi Không Thủ Đạo.

Hai người họ thuộc kiểu tình trong như đã mặt ngoài còn e, đều có tình cảm với nhau, nhưng chưa ai tỏ tình, nhưng lại rất ăn ý duy trì sự thân mật.

Lần này chủ yếu là Mori Lan lựa chọn các hoạt động giải trí, Công Đằng Tân Nhất phụ trách đi cùng, chỉ cần cô ấy vui là được.

Cha mẹ của Mori Lan cũng được coi là giới tinh anh, mẹ là nữ hoàng pháp luật bất bại, cha vốn là hình cảnh tiền đồ vô lượng, nhưng sau này lại từ chức, cả ngày chỉ dựa vào việc tìm mèo tìm chó để kiếm chút tiền, còn có thu tô từ mặt bằng.

Nhìn lại Cầm Tửu và Phục Đặc Gia, không phải đang làm việc, thì cũng là đang trên đường đi làm. 996 làm việc 9 giờ sáng đến 9 giờ tối, 6 ngày trên tuần là gì.

Họ là 007 làm việc 24 trên 7, cho dù muốn đi tàu lượn siêu tốc, cũng chỉ là tranh thủ chút thời gian ít ỏi trong lúc làm việc để đi.

Hơn nữa, cho dù đi thì cũng là vì công việc, thật cảm động biết bao.

Có những nhân viên ưu tú như vậy, trách sao Tổ chức Áo Đen lại phát triển đến thế, ngay cả nhân viên CIA, FBI cũng lũ lượt muốn gia nhập.

Còn những kẻ phản bội tổ chức như Bối Nhĩ Ma Đức thì đúng là được phúc mà không biết hưởng phúc, nội dung công việc phong phú như vậy, cướp bóc, bắt cóc, thuốc men, quân hỏa, bom, ám sát.

Tổ chức gần như bao gồm tất cả các giao dịch đen tối, độc quyền thị trường chợ đen toàn cầu, công việc đầy đủ như vậy mà ả ta còn muốn phản bội.

Thật sự là không biết ơn.

Đến rồi.

Sau khi chơi cả ngày ở công viên giải trí, Đỗ Lan và Địch Ny Toa cuối cùng cũng gặp Tân Nhất và Tiểu Lan.

Hai người họ đúng là trời sinh một cặp, đứng cạnh nhau là trai tài gái sắc, hoàn toàn không chỗ cho bất kỳ nhân vật từ trên trời rơi xuống nào.

Hạng mục bảo tồn của công viên giải trí, tàu lượn siêu tốc, được đưa vào lịch trình.

Ngay khi đang đi tàu lượn siêu tốc, Đỗ Lan lớn tiếng nói thầm: Lão bà, nàng nhìn kìa, có hai con chó độc thân tội nghiệp đang ngồi đó kìa, không tăng ca gì cả, thật đáng xấu hổ.

Đỗ Lan đương nhiên biết hai người họ đang làm việc, nhưng phải giả vờ không biết, trong lòng thầm nói: xin lỗi Cầm Tửu, Phục Đặc Gia, chỉ đành để hai người mang tiếng oan là không tăng ca vậy.

Nghe lời Đỗ Lan nói, những người xung quanh cũng nhìn với ánh mắt kỳ quái.

Chỉ thấy hai người mặc đồ đen, tuổi đã trung niên, không cống hiến sức lực cho xã hội, lại đi chơi tàu lượn siêu tốc, thật đáng khinh.

Tân Nhất vừa rồi còn bắt tay với một cô gái chơi thể thao, suy luận ra cô gái này chơi xà đơn.

Lúc này hắn cũng không khỏi nhìn hai người kia với ánh mắt nghi ngờ, hai người đàn ông to lớn quả thật rất đáng nghi.

Chỉ cần có một chút đáng ngờ, với tư cách là thám tử, Công Đằng Tân Nhất thích truy tìm đến tận cùng, thực ra có một số chuyện căn bản không cần phải nghiêm túc đến thế.

Về điểm này, Địch Nhân Kiệt và Tống Từ sau khi gặp mặt đã tranh luận gay gắt.

Tống Từ kiên trì phải truy tìm đến tận cùng, cho dù đại nghĩa diệt thân, cũng phải làm cho sự thật hiển lộ khắp thiên hạ.

Còn Địch Nhân Kiệt thì cho rằng pháp luật không nằm ngoài tình người, nếu hung thủ có tình tiết đáng thương, thì có thể tha thứ.

Biểu hiện của hai người họ chính là đại diện cho Pháp Phái và Phi Pháp Phái, một người tin vào lý trí tuyệt đối, một người tin vào tình đời thế sự.

Thực ra đều không sai, tùy trường hợp cụ thể mà phân tích.

Ví dụ như Bao Chửng, thời trẻ hắn cũng rất nghiêm túc, chỉ cầu chân tướng.

Nhưng đến khi về già, hắn cũng nhận ra đôi khi mọi người cần không phải là chân tướng, chân tướng đối với mọi người đều không tốt.

Bởi vậy Bao Chửng thuộc phe Trung Gian, tùy tình huống mà xét án.

Rõ ràng ba người này đã không chỉ là thám tử nữa, mà còn là đại diện cho các hệ thống pháp luật khác nhau, dù sao họ cũng là quan viên.

Còn đại thám tử Ba La trong Án Mạng Trên Chuyến Tàu Tốc Hành Phương Đông và Duy Mạc Vụ Án Cuối Cùng cũng đều chuyển biến từ Pháp Phái sang Phi Pháp Phái.

Bộ não xám của hắn đã lý trí cả đời, nhưng cuối cùng hắn vì để trừng phạt hung thủ giết người một cách có kế hoạch, đã tự tay giết chết đối phương.

Còn Công Đằng Tân Nhất hiển nhiên vẫn thuộc Pháp Phái, bất kể hung thủ có lý do gì, đều không phải động cơ phạm tội, bởi vậy hắn nhất định phải bắt giữ hung thủ, nhất định phải truy tìm đến tận cùng.

Cầm Tửu và Phục Đặc Gia phải chịu đựng ánh mắt xã hội chết, nhưng họ biết không trải qua phong ba bão táp thì không thấy cầu vồng, cũng biết với tư cách là tội phạm thì phải chịu đựng những gánh nặng không thể chịu đựng nổi.

Những lời đàm tiếu này không thể đánh gục họ, bởi vì họ là cán bộ của Tổ chức Áo Đen, là những nhân viên xuất sắc, là trụ cột của tổ chức, cho nên họ tuyệt đối không thể bị đám đông ngu muội đánh gục, dứt khoát đạp lên điểm cao, thắt dây an toàn, tàu lượn siêu tốc khởi hành.

Tàu lượn siêu tốc quả thật không đủ kịch tính, bởi vậy để tăng thêm kịch tính, một vụ án mạng đã xảy ra.

Trước khi vào đường hầm mọi người đều ổn.

Nhưng khi ra khỏi đường hầm, tiếng la hét của du khách đều tăng thêm ba tông.

A.

Máu tươi và tiếng la hét bay tung tóe.

Trên xe xuất hiện một thi thể không đầu, máu tươi từ vết thương ở cổ phun ra như suối.

Biểu cảm của Tân Nhất lập tức thay đổi, thần kinh phá án đã bắt đầu hoạt động.

Đợi xe vừa dừng, hắn lập tức gọi nhân viên công tác nói: Báo cảnh sát, phong tỏa hiện trường.

Sau đó hắn nhìn mỗi hành khách trên tàu lượn siêu tốc với ánh mắt nghi ngờ.

Đây không nghi ngờ gì là một vụ giết người, vì nếu là tai nạn thì những người xung quanh không thể hoàn toàn lành lặn.

Nhưng nếu là vụ án giết người, thì làm cách nào để thực hiện được.

Đây chính là vấn đề thám tử cần giải đáp.

Mori Lan vừa thấy bạn trai bước vào trạng thái nghiêm túc, lập tức tim đập thình thịch, say mê sâu sắc.

Cô biết không có vụ án nào mà bạn trai mình không giải quyết

được.

Còn Đỗ Lan cũng bắt đầu màn biểu diễn của hắn, nói: Hai người đàn ông này rất đáng nghi, hai người đàn ông to lớn mặc đồ đen đi tàu lượn siêu tốc, nhìn thế nào cũng không bình thường.

Vào Chủ Nhật như thế này, chó độc thân đáng lẽ phải tăng ca.

Tên khốn nhà ngươi.

Phục Đặc Gia tức giận quát, định động thủ, nhưng bị Cầm Tửu kéo lại.

Đối với lời buộc tội vô căn cứ của Đỗ Lan, Cầm Tửu không cảm thấy nguy hiểm, điều khiến hắn cảm thấy nguy hiểm là ánh mắt của Công Đằng Tân Nhất.

Thiếu niên này là cứu thế chủ của cảnh sát, là một người có khả năng quan sát rất nhạy bén, e rằng họ đã bị để ý rồi.

Đỗ Lan thấy họ không dám phản kháng, liền tiếp tục nói: Các ngươi chột dạ rồi.

Thám tử cần chứng cứ, nhưng Đỗ Lan thì không cần.

Bởi vậy Đỗ Lan không làm thám tử, hắn muốn không có lửa làm sao có khói, gây chuyện thị phi, những điều này đều phải thoát ly thân phận thám tử mới được, không làm thám tử thì nói chuyện không cần chứng cứ.

Phục Đặc Gia tức đến mức phát điên, cho dù là người xấu cũng ghét nhất bị oan uổng.

Nếu ngươi nói bọn họ tiến hành giao dịch phi pháp, buộc tội bọn họ phát triển thuốc độc, hắn cũng chỉ chột dạ chứ không tức giận, vì bọn họ thật sự đang làm.

Chương 2776

Nhưng nói bọn họ giết người trên tàu lượn siêu tốc thì quá đáng rồi, vì bọn họ căn bản không làm.

Cho dù là người xấu, cũng không thể tùy tiện bị oan, làm rồi thì là làm rồi, chưa làm thì là chưa làm.

Phục Đặc Gia uất ức, Cầm Tửu còn không cho hắn cơ hội lấy lại công đạo, lại càng không thoải mái.

Người xấu cũng cần công đạo, không chỉ cần công đạo, còn cần nhân nghĩa lễ trí tín.

Đây chính là cái gọi là đạo tặc cũng có đạo.

Khi chia chác khiến mọi người hài lòng, đó là nhân. khi làm việc xấu xông pha đi đầu, đó là nghĩa. có chương có tiết, đó là lễ. có thể lên kế hoạch việc xấu, đó là trí. nói giết cả nhà thì giết cả nhà, đó là tín.

Có những điều này, mới có thể làm tốt việc xấu, làm thành việc xấu.

Nếu không có, thì cũng chỉ có số phận quỳ xuống nhận tội mà thôi.

Vẫn chưa thể vội vàng kết luận.

Công Đằng Tân Nhất lại nghiêm túc nói, vì hắn cảm thấy Đỗ Lan và Địch Ny Toa cũng rất đáng nghi.

Sau khi cảnh sát đến, trước tiên tiến vào đường hầm tìm thấy đầu của nạn nhân, sau đó kiểm tra đường hầm, cũng không tìm thấy bất kỳ sự cố nào, càng chứng minh đây là một vụ án giết người.

Lúc này Công Đằng đã có manh mối, giết người trên tàu lượn siêu tốc cần khả năng giữ thăng bằng rất mạnh, mà trên xe vừa vặn có một người như vậy.

Mà người này vừa vặn là đồng bọn của nạn nhân.

Ba đồng bọn của nạn nhân đều đã bị cảnh sát khống chế.

Phàm là giết người, đều có thể bắt đầu điều tra từ những người thân cận, vì thù sát và tình sát, cùng với tranh chấp tài sản vĩnh viễn là những động cơ giết người phổ biến nhất.

Bởi vậy, phần lớn người giết chồng là vợ, phần lớn người giết vợ là chồng.

Ba người thân cận này chính là đối tượng nghi ngờ hàng đầu của cảnh sát.

Hơn nữa, cảnh sát còn tìm thấy hung khí trong túi của một trong số họ, một con dao làm bếp.

Nhưng trên tàu lượn siêu tốc dùng dao làm bếp chặt đứt cổ người như vậy có thể làm được không.

Đặc biệt người này lại là một phụ nữ yếu đuối.

Thanh tra Mục Mộ, tôi cho rằng một người phụ nữ trên tàu lượn siêu tốc không thể dùng dao chặt đứt cổ người.

Công Đằng nói.

Đỗ Lan lập tức nhảy ra nói: Ai nói không thể chứ.

Chỉ cần là cô nương từng luyện võ thuật hoàn toàn có thể làm được.

Lão bà, biểu diễn cho họ xem đi, đừng để họ coi thường.

Địch Ny Toa phối hợp màn biểu diễn của chồng, lập tức bày ra thế Bạch Hạc Lưỡng Sí, sau đó tay giơ lên hạ xuống, không khí liền chặt đứt hàng rào kim loại.

Tay vịn dày bằng cổ tay còn cứng cáp hơn xương người, hơn nữa không cần vũ khí, chỉ dùng tay không đã chặt đứt.

Thật lợi hại.

Mori Lan cũng là người luyện võ, nên cô không những không kinh ngạc, mà còn rất ngưỡng mộ.

Còn cảnh sát thì nói đây thật sự là người luyện võ sao.

Chẳng lẽ võ thuật mà họ cảnh sát luyện đều là giả.

Đây chẳng qua chỉ là trình độ cấp quốc gia mà thôi, rất nhiều người đều có thể làm được, cho nên không thể loại trừ khả năng cô ta gây án.

Đỗ Lan nói.

Công Đằng Tân Nhất cũng đành phải thừa nhận đúng là như vậy.

Nghĩ đến bạn gái mình cũng là một kẻ bạo lực, một cú đấm có thể phá vỡ xi măng, không thể loại trừ nghi phạm cũng là một phụ nữ bạo lực.

Xem ra muốn loại trừ nghi ngờ của cô ta, chỉ có thể tìm ra hung thủ thật sự.

Cuối cùng hắn đã phát hiện ra vấn đề, đó là vòng cổ ngọc trai của một trong những nghi phạm đã biến mất.

Sau khi phát hiện điểm này, cơ bản đã xác định được phương pháp gây án.

Chắc chắn cô gái chơi thể thao xà đơn đã đeo vòng cổ lên cổ nạn nhân trong đường hầm, sau đó vòng cổ có móc cài, được cố định vào đường hầm, lợi dụng sức mạnh của tàu lượn siêu tốc có thể cắt đứt cổ nạn nhân để giết chết.

Còn chứng cứ, vòng cổ ngọc trai chắc chắn vẫn còn trong đường hầm, chỉ cần để nhân viên giám định tìm kiếm chắc chắn sẽ tìm thấy.

Có chứng cứ, Tân Nhất liền bắt đầu suy luận của mình.

Phương pháp gây án của hung thủ cơ bản là như vậy, chính là trong đường hầm tiến hành hành động giết người có độ khó cao.

Không thể không nói, hung thủ có thể nghĩ ra phương pháp giết người như vậy chỉ có thể là hung thủ trong truyện trinh thám.

Quả nhiên từ xưa hung thủ nhiều kỳ trí, vì để làm phong phú kinh nghiệm phá án của thám tử, đã liều mạng suy nghĩ phương pháp gây án.

Còn về động cơ gây án, thì rất đơn giản là tình sát.

Vì bạn trai đã bỏ đi với bạn thân, nên muốn giết chết tên tra nam, sau đó còn muốn đổ tội cho cô bạn thân đã cướp bạn trai.

Cô bạn thân vẻ mặt ngây ngốc, cô ta bây giờ mới biết thì ra bạn trai mình đã từng qua lại với bạn thân, căn bản không biết mình đã trở thành kẻ thứ ba bị người khác oán hận.

Vì hắn đã rời bỏ tôi, cho nên tôi mới muốn kết thúc sinh mệnh của hắn vào lần hẹn hò đầu tiên của chúng tôi, huhu.

Hung thủ quỳ xuống khóc lóc.

Tiểu Lan cũng đồng cảm mà khóc theo.

Còn cảnh sát thì nói đây là lý do giết người gì vậy, không phải chỉ là chia tay thôi sao.

Chia tay thì phải giết người.

Vậy ly hôn chẳng phải phải giết cả nhà sao.

Còn những người trẻ này có thể nào đừng quá đồng cảm với hung thủ như vậy không, cô ta có gì đáng để đồng cảm chứ.

Biết Tiểu Lan là thánh mẫu, nhưng vì chia tay mà giết người thật sự không biết có gì đáng cảm động.

Bởi vì hung thủ cố ý chọn địa điểm hẹn hò đầu tiên làm hiện trường vụ án, quá dịu dàng rồi.

Vụ án kết thúc, mọi người đều không còn tâm trạng tiếp tục vui chơi, nhưng Cầm Tửu và Phục Đặc Gia không còn cách nào, họ đang làm việc, thật sự, hai người họ thật sự đã làm ấm lòng cả thế giới đen tối.

Công Đằng đã nghi ngờ họ từ lâu, nên hắn liền đuổi theo.

Tiểu Lan bị lạc bạn trai, không đuổi kịp.

Thiếu nữ, bạn trai cô sao lại đi mất rồi.

Có muốn tôi đưa một đoạn không.

Không cần đâu, nhà cháu ở Beika cho.

Tiểu Lan nói mình sống ở địa phương.

Trùng hợp quá, chúng tôi cũng chuyển đến Beika cho, ở khu 5.

Tiểu Lan nghe xong liền vui vẻ, cô cũng sống ở khu 5.

Trùng hợp vậy sao.

Cháu là con gái của Mori Tiểu Ngũ Lang, chủ văn phòng thám tử Mori ở khu 5, xin chỉ giáo nhiều hơn.

Tôi là Đỗ Lan, chủ một công ty cải tạo xe hơi công nghiệp nặng kiểu Á ở khu 5, đây là vợ tôi Địch Ny Toa.

Đỗ Lan tự giới thiệu, còn lấy danh thiếp ra nói: Nếu tiện đường, cứ đi xe của chúng tôi về đi.

Tiểu Lan không muốn làm phiền người khác, còn đang do dự.

Đi đi, không sao đâu.

Địch Ny Toa dịu dàng mỉm cười, Tiểu Lan lập tức rơi vào lưới tình.

Tiểu Lan không biết rằng lần này cô và Tân Nhất chia xa là nửa năm, không biết bạn trai sẽ biến thành Giang Hộ Xuyên Kha Nam Edogawa Conan.

Tân Nhất đã quan sát được giao dịch ngầm của Tổ chức Áo Đen, nhưng bị Cầm Tửu tấn công bất ngờ, tiêm thuốc vào người, cơ thể co lại thành một học sinh tiểu học.

Chương 2777

Cảnh sát đã phát hiện ra rằng danh thám tử không phải là điều tốt đẹp gì, bởi vì danh thám tử nổi tiếng chắc chắn là do phá nhiều án, mà phá nhiều án có nghĩa là vị thám tử này đi đến đâu cũng có vụ án, nếu không thì không thể tích lũy đủ danh tiếng.

Vì vậy, một tên gọi khác của danh thám tử nên là ngôi sao chổi, thật sự là đi đến đâu là có án đến đó.

Nhóm idol thám tử do Đỗ Lan thành lập lại càng trở thành cỗ máy sản xuất vụ án lớn nhất, có thể nói là càng nhiều thám tử thì vụ án càng lớn.

Nhưng bất kể vụ án phức tạp đến đâu, họ đều có thể xử lý tốt.

Điều này khiến nhiều người không thể hiểu được, nhóm idol thám tử mạnh mẽ như vậy, tại sao lại phải mượn danh xưng của nhân vật chính trong tiểu thuyết trinh thám.

Họ hoàn toàn có thể dựa vào thực lực của mình để nổi danh, căn bản không cần đu bám sự nổi tiếng.

Các danh thám tử nói rằng họ chính là những thám tử trong tiểu thuyết, họ cũng không ngờ rằng những câu chuyện của mình ở thế giới này lại chỉ là tiểu thuyết.

Họ dùng tên của mình, vậy mà lại bị coi là đu bám sự nổi tiếng, biết nói lý với ai đây.

Dù sao họ đi đứng đường hoàng, không đổi tên không đổi họ, bất kể người khác nghi ngờ, công việc của họ là phá án, phá án và phá án.

Sau đó, số tiền họ kiếm được, ngoài chi phí hoạt động cơ bản ra, còn lại đều đưa cho Đỗ Lan.

Đương nhiên, để đáp lại, Đỗ Lan cũng sẽ cung cấp cho họ đủ loại đạo cụ công nghệ.

Các thám tử đều cần chi phí hoạt động, ví dụ như Phúc Nhĩ Ma Tư thích thuê trẻ em thu thập thông tin, có nơi cần dùng tiền.

Lại ví dụ như Ba La, vị thám tử này có chút chứng ám ảnh cưỡng chế và sạch sẽ, nên có yêu cầu khá cao về chất lượng cuộc sống.

Còn Địch Nhân Kiệt, hắn phá án cần người giúp việc, nên phải trả lương cho người giúp việc.

Còn Tống Từ, với tư cách là tổ sư pháp y, hắn phải bỏ tiền ra nghiên cứu thi thể.

Tóm lại, tiền là không thể thiếu.

So với những danh thám tử hàng đầu này, Mori Tiểu Ngũ Lang kiếm được không nhiều tiền trong công việc chính đáng, nhưng lại tiêu không ít vào giải trí, cơ bản là vừa nhận thù lao là bắt đầu tiêu xài, trong ba ngày nhất định sẽ tiêu hết tiền.

Ngay cả cô con gái ngoan Tiểu Lan cũng bó tay, nếu không phải mẹ ruột còn gửi tiền sinh hoạt phí, cô bé ước tính ngay cả cơm cũng không có mà ăn.

Kha Nam tỏ vẻ cạn lời với kiểu chú Mori Tiểu Ngũ Lang không làm việc, chỉ ở nhà uống rượu cờ bạc.

Sao lại có loại người như vậy chứ.

Nhưng bây giờ cũng chỉ có thể dựa vào chú Mori này, cùng lắm thì mình làm trai đẹp đứng sau thành công của chú ấy, hắn nghĩ vậy.

Có Kha Nam, xác suất Mori gặp vụ án mạng cũng tăng vọt, danh tiếng quả thật dần dần lớn mạnh.

Một ngày nọ, Mori nhận được một bức thư báo trước, nói rằng trên Nguyệt Ảnh Đảo sẽ có chuyện khủng khiếp xảy ra, hy vọng Mori đến ngăn chặn.

Người ký tên là Ma Sinh Khuê Nhị.

Cùng gửi đến là một tấm chi phiếu một triệu yên, Tiểu Ngũ Lang cũng không thèm để ý, trực tiếp tiêu hết tiền rồi mới khởi hành đến Nguyệt Ảnh Đảo.

Cùng lúc đó, nhóm idol thám tử cũng sẽ quay phim quảng cáo mới trên hòn đảo này.

Các thám tử thường ngày phân tán khắp nơi trên thế giới để đi công tác cũng sẽ lần lượt đến Nguyệt Ảnh Đảo.

Đương nhiên, tất cả những điều này đều do Đỗ Lan đặc biệt sắp xếp, chính là muốn tạo ra một sân khấu quyết đấu giữa Pháp Phái và Phi Pháp Phái.

Vụ án Nguyệt Ảnh Đảo có thể nói là một bi kịch lớn, hung thủ là một kẻ báo thù, là để báo thù cho gia đình đã chết thảm.

Những nạn nhân bị giết đều là những tên côn đồ tàn nhẫn, không những buôn lậu thuốc cấm, mà còn dùng phương pháp phóng hỏa tàn độc giết chết một gia đình ba người.

Kẻ báo thù có nên chịu sự trừng phạt của pháp luật không.

Kha Nam chắc chắn cho rằng là cần, bởi vì không ai có thể giết người, bất kể lý do là gì cũng không được.

Nếu nạn nhân có hành vi phạm tội, thì nên giao cho pháp luật xử lý.

Đây là quan điểm chuẩn mực của Pháp Phái, lý trí cao hơn tất cả, mọi hành vi đều phải lấy pháp luật làm tiêu chuẩn, không được vượt ranh giới nửa bước.

Đến Nguyệt Ảnh Đảo, lại phát hiện người tên Ma Sinh Khuê Nhị kia hóa ra đã chết, hơn nữa còn là một kẻ điên.

Nghe nói mười năm trước, hắn đã phóng hỏa thiêu chết cả gia đình, đồng thời còn liều mạng đàn tấu khúc Ánh Trăng trong biển lửa, điên cuồng như ma.

Địch Nhân Kiệt béo phì đang nghỉ ngơi trong văn phòng thôn cũng nghe thấy cuộc đối thoại của họ, biết rằng trên hòn đảo này chắc chắn sẽ có chuyện khủng khiếp xảy ra.

Lúc này nhóm idol vẫn chưa đến đông đủ, Địch Nhân Kiệt là người đến sớm nhất.

Kha Nam vừa bước vào cửa đã phát hiện ra sự kỳ lạ của Địch Nhân Kiệt, trước hết hắn trắng trẻo mập mạp, không hề giống một ngư dân trên đảo.

Thứ hai, khí chất của hắn rất kỳ lạ, trông giống một cán bộ kỳ cựu.

Sau đó hắn mới nhớ ra người mập này là một thành viên của nhóm idol thám tử, là người đóng vai Địch Nhân Kiệt.

Nguyệt Ảnh Đảo chủ yếu kinh doanh đánh bắt cá và chế biến cá, còn có một số dự án du lịch.

Bình thường nơi đây rất yên tĩnh, nhưng khoảng thời gian này họ đang tổ chức bầu cử trưởng thôn, nên có chút bất ổn.

Mori Tiểu Ngũ Lang cho rằng đây chỉ là một trò đùa ác ý, có người đang dùng tên người chết để trêu chọc.

Nhưng trò đùa ác ý cần phải gửi một triệu yên sao.

Kha Nam nói cái tên chơi khăm đó lại bỏ ra một cái giá lớn như vậy.

Tiểu Lan và Tiểu Ngũ Lang cũng im lặng, tóm lại cứ ở lại đã rồi tính.

Họ gặp bác sĩ Thực Thành, một mỹ nữ, hơn nữa người cũng rất lương thiện, đã đưa họ đến quán trọ của thôn để tìm chỗ ở.

Ở đây có thể ăn rất nhiều hải sản, Địch Nhân Kiệt đã đến rồi thì chắc chắn sẽ không bỏ lỡ.

Đến đây, cùng ăn đi.

Địch Nhân Kiệt chào Đỗ Lan đang đến xem trò vui cùng ăn, nói: Đây là hải sản tươi sống vừa bắt được, tươi ngon vô cùng, kết hợp với gia vị, lại càng tuyệt vời.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đến Nguyệt Ảnh Đảo chuyên để xem cuộc đối đầu giữa Pháp Phái và Phi Pháp Phái.

Địch Nhân Kiệt rất biết ăn, nhưng Đỗ Lan còn sành hơn, hắn đề nghị làm một bữa nướng BBQ bên bờ biển.

Mặc dù trên Nguyệt Ảnh Đảo đang có tang sự, tang lễ của trưởng thôn tiền nhiệm, nhưng đối với du khách thì đều không quan trọng, đã đến rồi thì đương nhiên phải ăn ngon uống ngon chơi vui.

Địch Nhân Kiệt nói nướng BBQ cũng không tệ.

Ngay vào buổi tối hôm đó, một vụ án mạng đã xảy ra, cùng với tiếng nhạc khúc Ánh Trăng từ loa phát ra, nạn nhân đã chết trong phòng phát thanh, bên cạnh còn để lại một đoạn nhạc phổ.

Sau đó là quy trình báo cảnh sát, Kha Nam đương nhiên lập tức lao đến hiện trường, nhưng lại phát hiện Địch Nhân Kiệt đã ở đó.

Hắn chợt nhớ ra, người đàn ông này là Địch Nhân Kiệt, là một thành viên trong nhóm idol thám tử.

Kha Nam trước khi bị teo nhỏ đã xem giới thiệu về nhóm idol thám tử, nhưng hắn quan tâm đến Phúc Nhĩ Ma Tư hơn, những người khác chẳng qua chỉ là lá xanh làm nền cho bông hoa Phúc Nhĩ Ma Tư mà thôi.

Kha Nam là một fan cuồng của Phúc Nhĩ Ma Tư, đối với các thám tử khác tuy cũng tìm hiểu, nhưng hắn cho rằng Địch Nhân Kiệt cũng không thể coi là thám tử, dù sao thân phận chính của người mập này vẫn là quan lại.

Nếu nói là Tống Từ thì Kha Nam sẽ hiểu rõ hơn, tổ sư pháp y, người đầu tiên hệ thống hóa nghiên cứu về thương tích học.

Kha Nam quả thật không quen thuộc với Địch Nhân Kiệt, nhưng bây giờ cũng không phải lúc tò mò, trước tiên hãy xem thi thể đã.

Nhưng Tiểu Ngũ Lang lại không thể bỏ qua Địch Nhân Kiệt, hỏi: Người không liên quan không được vào hiện trường.

Địch Nhân Kiệt chỉ đành lấy danh thiếp ra, tự giới thiệu: Tại hạ Địch Nhân Kiệt, là một thám tử.

Thám tử.

Tiểu Ngũ Lang nói đây chẳng phải trùng hợp sao, hắn cũng là một thám tử.

Chương 2778

Nạn nhân bị đâm chết bằng dao, toàn thân là máu, nhưng xem ra đây chỉ là khởi đầu.

Tiểu Ngũ Lang thầm nghĩ cái gọi là chuyện không tốt lành chẳng lẽ là nói về án mạng sao.

Nhưng rốt cuộc là ai đã ra tay.

Lúc đó bọn họ đều ở trong nhà tang lễ, người chết rốt cuộc là chết như thế nào.

Thanh tra Mục Mộ đến điều tra, chỉ đành hỏi tất cả những người có mặt trong nhà tang lễ lúc đó, dùng phương pháp phiền phức nhất này để sàng lọc.

Địch Nhân Kiệt luôn cười mỉm, khiến Kha Nam hoàn toàn không thể nhìn thấu, nhưng hắn biết chuyện này chắc chắn có liên quan đến Ma Sinh Khuê Nhị, nên hắn quyết định điều tra kỹ lưỡng vụ việc mười năm trước, vì Ma Sinh Khuê Nhị chính là khởi nguồn của một loạt sự kiện.

Sau khi hiểu rõ tất cả những điều đó, cũng sẽ giúp ích cho vụ án mười năm sau.

Địch Nhân Kiệt cũng nghĩ như vậy, nên hắn đã điều tra xong từ sớm rồi.

So với Địch Nhân Kiệt và Kha Nam, Tiểu Ngũ Lang hoàn toàn không ở trong trạng thái làm việc.

Đỗ Lan thầm nghĩ Tiểu Ngũ Lang không nên đi theo con đường trí tuệ, mà nên đi theo con đường cứng cỏi, ví dụ như tuyến đường của Yến Song Ưng, tay cầm súng là chiến thần vô địch.

Nhóm idol thám tử rất được hoan nghênh, bởi vì những thám tử này thật sự hoàn toàn phù hợp với tiểu thuyết, được fan suy luận rất yêu thích.

Trong thế giới mà án mạng có thể xảy ra bất cứ lúc nào, kiến thức suy luận cơ bản có thể nói là năng lực thiết yếu để bảo toàn mạng sống, cho nên có rất nhiều người thích suy luận.

Mỗi thám tử đều có phong cách khác nhau, năng lực đều vô cùng xuất chúng, đối mặt với các vụ án thực sự, họ đều có thể tìm ra chân tướng một cách không kẽ hở.

Đối mặt với một nhóm idol mạnh mẽ như vậy, các tổ chức hình sự toàn cầu đều muốn mời họ đến quốc gia của mình để phá giải một số vụ án nan giải.

Đương nhiên, chỉ cần trả tiền, họ sẽ đi công tác.

Đỗ Lan rất vui mừng, vì thế giới này có rất nhiều người biết tiền.

Lúc này Mori Tiểu Ngũ Lang vẫn chưa nổi danh, nhưng hắn đã bắt đầu phá án trong giấc ngủ rồi, khởi điểm là hắn bị cái gạt tàn thuốc lá đập vào đầu, sau đó phá được vụ án tự sát giả trang thành giết người.

Bác sĩ Agasa A Lạp Bác Sĩ, hàng xóm tốt bụng của Kha Nam, vì để giúp Kha Nam tốt hơn trong việc thích nghi với cơ thể bị teo nhỏ, đã phát triển cho hắn dây nơ biến thanh, giày tăng lực chân, dây lưng đàn hồi, kính theo dõi, dây lưng bóng đá, điện thoại tai nghe, đồng hồ gây mê và nhiều đạo cụ khác.

Mỗi thứ này đều có thể được sử dụng làm vũ khí, không thể không nói bác sĩ Agasa quả thật là một nhà phát minh thiên tài.

Nhiều phát minh sáng tạo như vậy, nếu có thể tối ưu hóa một chút, đủ để thay đổi thế giới.

Nhưng thực tế là bác sĩ Agasa chỉ là một nhà phát minh hạng xoàng, chỉ có thể kiếm tiền bằng cách chế tạo một số đạo cụ có tính cược may rủi hơn là thực dụng.

Ví dụ như robot đưa cơm, bom cầu vồng, công cụ của siêu trộm, những thứ này không phải ai cũng cần.

Muốn kiếm tiền, vẫn phải đi theo số lượng, cho dù là công nghệ tiên tiến cũng là bán càng nhiều càng tốt.

Khi trở về cuộc sống hàng ngày, chắc chắn là phải tính toán chi li.

Tôi đang nghĩ có nên cạnh tranh sinh ý với Tổ chức Áo Đen không.

Đỗ Lan nói: Tổ chức Áo Đen đã làm nhiều việc kinh doanh đen tối như vậy mới có quy mô lớn đến thế.

Nếu chúng ta chiếm lĩnh thị trường của Tổ chức Áo Đen, thì họ sẽ chỉ có thể không ngừng suy yếu, cho dù là suy yếu tổ chức một cách gián tiếp.

Ngay cả khi làm kinh doanh đen tối cũng có điểm nghẽn, nên Tổ chức Áo Đen chỉ có thể dựa vào khủng bố để kiểm soát các nhà khoa học, giảm chi phí nghiên cứu, dùng khủng bố thay thế tiền lương.

Chỉ có phương pháp này, mới có thể duy trì hoạt động của Tổ chức Áo Đen.

Nếu chi phí nghiên cứu quá cao, Tổ chức Áo Đen sẽ thu không đủ chi.

Đồng thời, nếu thị trường bị người khác chiếm lĩnh, tổ chức cũng sẽ vì không kiếm được tiền mà mất kiểm soát.

Mặc dù tổ chức có những nhân viên tốt như Cầm Tửu không cầu báo đáp, chỉ cầu thực hiện giá trị phạm tội của mình, không oán không hối, nhưng phần lớn nhân viên gia nhập tổ chức vẫn là vì tiền, chứ không phải vì cống hiến.

Cho nên nếu tổ chức không kiếm được tiền, cho dù Cầm Tửu có lợi hại đến đâu, cũng độc mộc nan chi một cây khó chống.

Đỗ Lan nghĩ rằng cuộc sống hàng ngày là sự trao đổi vật chất, mà trao đổi vật chất là trò chơi tiền bạc, chính là biến năng lượng dư thừa của mình thành tiền để đổi lấy những thứ mình cần.

Tổ chức cũng vậy, chỉ là năng lượng dư thừa của họ đều dùng để nghiên cứu thuốc trường sinh bất lão, còn những sản phẩm phụ của thuốc trường sinh bất lão, những sản phẩm phụ không có tư chất gì đó, thì trở thành nội dung của các giao dịch đen tối.

Nếu Đỗ Lan có thể đưa ra những sản phẩm tốt hơn, thì thị trường của Tổ chức Áo Đen chẳng phải sẽ biến mất sao.

Hơn nữa, nếu có thể mua đồ một cách chính đáng, thì không cần mạo hiểm tìm đến Tổ chức Áo Đen nữa.

Nếu Tổ chức Áo Đen không có thị trường, không kiếm được tiền, họ chắc chắn sẽ càng dựa vào bạo lực.

Địch Ny Toa nói rằng một tổ chức như Tổ chức Áo Đen không có tiền thì có cách chơi của không có tiền, không nói lợi ích, chỉ dùng bạo lực.

Đến lúc đó sẽ là dân không sợ chết há lấy cái chết mà uy hiếp, càng sử dụng bạo lực thì càng ly tâm ly đức, sẽ có nhiều kẻ phản bội hơn.

Đỗ Lan biết bạo lực cũng cần chi phí, bạo lực của Tổ chức Áo Đen không thể bao trùm tất cả.

Bạo lực có giới hạn, có kẽ hở, không thể kiểm soát tất cả.

Nếu bạo lực thật sự có thể kiểm soát tất cả, thì thế giới này đã sớm bị bạo lực chi phối rồi.

Thực tế là có rất nhiều tổ chức và quốc gia dựa vào bạo lực, nhưng bạo lực không thể khiến họ tiếp tục tồn tại, ngược lại sẽ đẩy nhanh sự diệt vong của họ.

Xem ra chàng đã quyết định rồi.

Địch Ny Toa biết Đỗ Lan muốn đối đầu với Tổ chức Áo Đen trên thương trường.

Không sai, bất kỳ công nghệ nào Tổ chức Áo Đen có, ta đều phải phát minh ra trước một bước, sau đó xin cấp bằng sáng chế, công khai bán ra, đi theo con đường chính quy.

Đỗ Lan nói rằng muốn tranh giành sinh ý với Tổ chức Áo Đen.

Địch Ny Toa biết Đỗ Lan đã đến, thì chắc chắn có người sẽ có ngày tháng không yên ổn, tóm lại là có người sẽ gặp xui xẻo.

Xem ra phát súng đầu tiên đã nhắm vào Tổ chức Áo Đen rồi.

Trực tiếp đối đầu với Tổ chức Áo Đen vẫn rất nguy hiểm, nên sẽ không đưa bác sĩ Agasa theo, tránh liên lụy ông ấy.

Hành vi của Đỗ Lan chắc chắn sẽ chọc giận Tổ chức Áo Đen, nên cứ để hắn một mình làm.

Nói đến thì công nghệ của thế giới này vẫn rất phát triển, mặc dù cuộc sống của người dân bình thường có vẻ không mấy đặc biệt, nhưng công nghệ tiên tiến lại vô cùng mạnh mẽ, thậm chí kỹ thuật cơ khí từ vài trăm năm trước cũng rất lợi hại.

Những công nghệ này tuy không gần gũi với đời thường, nhưng quả thật rất đáng nể.

Có cảm giác công nghệ của thế giới này nằm trong tay một số ít người, hơn nữa không thể chuyển đổi thành hàng hóa.

Đỗ Lan cảm thấy những công nghệ này quá đáng tiếc, hoàn toàn có thể chuyển đổi thành hàng hóa.

Hàng hóa nhiều, việc kinh doanh của Tổ chức Áo Đen cũng sẽ khó làm hơn.

Hàn Phi Tử đã từng nói sản lượng đất đai là hữu hạn, nhưng nhà nhà sinh con, con sinh cháu, dân số ngày càng đông, chi phí quản lý càng nhiều, lương thực cần càng nhiều, kết quả cuối cùng là mâu thuẫn không thể phá vỡ.

Đến thời hiện đại, tuy là công nghiệp hóa, nhưng thực tế năng lượng của xã hội vẫn là hữu hạn.

Năng lượng dùng cho kinh doanh chính đáng, thì kinh doanh đen tối tự nhiên không ai làm nữa.

Năng lượng dùng cho kinh doanh đen tối, thì kinh doanh chính đáng không ai làm nữa.

Muốn tăng tổng năng lượng, thì phải có đột phá về công nghệ, đột phá về năng lượng, phải không ngừng giảm chi phí kỹ thuật, điều này khá khó thực hiện.

Bây giờ Đỗ Lan cũng không chuẩn bị đột phá ngay lập tức, mà là muốn tranh giành với Tổ chức Áo Đen trong phạm vi năng lượng hữu hạn.

Lúc này Kha Nam đang thích nghi với thân phận mới, thực ra làm một đứa trẻ cũng không tệ, vì chị gái Tiểu Lan sẽ không phòng bị một đứa trẻ, nên Kha Nam luôn có thể nhìn thấy một số hình ảnh quyến rũ của thanh mai trúc mã, xem đến chảy máu mũi.

Đồng thời, Kha Nam còn phải giúp Mori Tiểu Ngũ Lang tăng danh tiếng, còn phải chơi trò thám tử với những đứa trẻ nghịch ngợm ở trường học, cũng bận rộn không ngừng.

Trở thành đứa trẻ tuy rất khó xử, nhưng Kha Nam có khả năng thích nghi rất mạnh, hơn nữa chỉ cần có thể phá án là được, cho dù hắn đứng sau Mori Tiểu Ngũ Lang cũng không sao.

Kha Nam phá án chỉ vì chân tướng, chỉ vì chính nghĩa, không vì danh không vì lợi, cho nên chỉ cần có thể phá án, hắn đã rất mãn nguyện rồi.

Chương 2779

Danh lợi cứ để toàn bộ cho Mori Tiểu Ngũ Lang, Mori Tiểu Ngũ Lang ngủ say dần dần nổi danh.

Nhưng mỗi lần hắn đều suy luận bừa một hồi, sau đó ngủ thiếp đi, bác bỏ suy luận trước đó của mình, tìm ra hung thủ thật sự.

Cảnh sát đều rất cạn lời, Mori Tiểu Ngũ Lang lúc tỉnh và lúc ngủ đơn giản là Nam viên bắc triệt hoàn toàn trái ngược nhau, khiến thanh tra Mục Mộ và cảnh sát Takagi Cao Mộc luôn phải phàn nàn.

Khi Tiểu Ngũ Lang tỉnh táo suy luận, cảnh sát căn bản không cần nghe, chỉ mong Tiểu Ngũ Lang nhanh chóng ngủ gục, vì sau vài lần mọi người đã tổng kết ra quy luật, đó là Tiểu Ngũ Lang lúc tỉnh táo thì nói linh tinh, làm nhiễu loạn điều tra, còn Tiểu Ngũ Lang lúc ngủ say lại sâu sắc tinh tường, nhìn thấu mọi chuyện.

Thật sự, mỗi lần Tiểu Ngũ Lang lúc ngủ say đều bác bỏ suy luận của chính mình, chuyện như vậy nhiều lần, cảnh sát lại làm sao tin Tiểu Ngũ Lang lúc tỉnh táo đây.

Đương nhiên cảnh sát cũng không nghi ngờ, dù sao đây có thể là để gây tê tội phạm.

Nếu Tiểu Ngũ Lang lúc tỉnh táo ngay lập tức nắm bắt được sơ hở của tội phạm, thì tội phạm sẽ cảnh giác.

Nếu hắn cứ suy luận lung tung, tội phạm có thể chủ quan, sau đó Tiểu Ngũ Lang lại ngủ gục và tìm ra hung thủ thật sự, có lẽ đây chính là mưu kế của Tiểu Ngũ Lang.

Nếu cảnh sát nghĩ như vậy, hiển nhiên là đã nghĩ quá nhiều rồi.

Cảnh sát đã phát hiện ra rằng danh thám tử không phải là điều tốt đẹp gì, bởi vì danh thám tử nổi tiếng chắc chắn là do phá nhiều án, mà phá nhiều án có nghĩa là vị thám tử này đi đến đâu cũng có vụ án, nếu không thì không thể tích lũy đủ danh tiếng.

Vì vậy, một tên gọi khác của danh thám tử nên là ngôi sao chổi, thật sự là đi đến đâu là có án đến đó.

Nhóm idol thám tử do Đỗ Lan thành lập lại càng trở thành cỗ máy sản xuất vụ án lớn nhất, có thể nói là càng nhiều thám tử thì vụ án càng lớn.

Nhưng bất kể vụ án phức tạp đến đâu, họ đều có thể xử lý tốt.

Điều này khiến nhiều người không thể hiểu được, nhóm idol thám tử mạnh mẽ như vậy, tại sao lại phải mượn danh xưng của nhân vật chính trong tiểu thuyết trinh thám.

Họ hoàn toàn có thể dựa vào thực lực của mình để nổi danh, căn bản không cần đu bám sự nổi tiếng.

Các danh thám tử nói rằng họ chính là những thám tử trong tiểu thuyết, họ cũng không ngờ rằng những câu chuyện của mình ở thế giới này lại chỉ là tiểu thuyết.

Họ dùng tên của mình, vậy mà lại bị coi là đu bám sự nổi tiếng, biết nói lý với ai đây.

Dù sao họ đi đứng đường hoàng, không đổi tên không đổi họ, bất kể người khác nghi ngờ, công việc của họ là phá án, phá án và phá án.

Sau đó, số tiền họ kiếm được, ngoài chi phí hoạt động cơ bản ra, còn lại đều đưa cho Đỗ Lan.

Đương nhiên, để đáp lại, Đỗ Lan cũng sẽ cung cấp cho họ đủ loại đạo cụ công nghệ.

Các thám tử đều cần chi phí hoạt động, ví dụ như Phúc Nhĩ Ma

Tư thích thuê trẻ em thu thập thông tin, có nơi cần dùng tiền.

Lại ví dụ như Ba La, vị thám tử này có chút chứng ám ảnh cưỡng chế và sạch sẽ, nên có yêu cầu khá cao về chất lượng cuộc sống.

Còn Địch Nhân Kiệt, hắn phá án cần người giúp việc, nên phải trả lương cho người giúp việc.

Còn Tống Từ, với tư cách là tổ sư pháp y, hắn phải bỏ tiền ra nghiên cứu thi thể.

Tóm lại, tiền là không thể thiếu.

So với những danh thám tử hàng đầu này, Mori Tiểu Ngũ Lang kiếm được không nhiều tiền trong công việc chính đáng, nhưng lại tiêu không ít vào giải trí, cơ bản là vừa nhận thù lao là bắt đầu tiêu xài, trong ba ngày nhất định sẽ tiêu hết tiền.

Ngay cả cô con gái ngoan Tiểu Lan cũng bó tay, nếu không phải mẹ ruột còn gửi tiền sinh hoạt phí, cô bé ước tính ngay cả cơm cũng không có mà ăn.

Kha Nam tỏ vẻ cạn lời với kiểu chú Mori Tiểu Ngũ Lang không làm việc, chỉ ở nhà uống rượu cờ bạc.

Sao lại có loại người như vậy chứ.

Nhưng bây giờ cũng chỉ có thể dựa vào chú Mori này, cùng lắm thì mình làm trai đẹp đứng sau thành công của chú ấy, hắn nghĩ vậy.

Có Kha Nam, xác suất Mori gặp vụ án mạng cũng tăng vọt, danh tiếng quả thật dần dần lớn mạnh.

Một ngày nọ, Mori nhận được một bức thư báo trước, nói rằng trên Nguyệt Ảnh Đảo sẽ có chuyện khủng khiếp xảy ra, hy vọng Mori đến ngăn chặn.

Người ký tên là Ma Sinh Khuê Nhị.

Cùng gửi đến là một tấm chi phiếu một triệu yên, Tiểu Ngũ Lang cũng không thèm để ý, trực tiếp tiêu hết tiền rồi mới khởi hành đến Nguyệt Ảnh Đảo.

Cùng lúc đó, nhóm idol thám tử cũng sẽ quay phim quảng cáo mới trên hòn đảo này.

Các thám tử thường ngày phân tán khắp nơi trên thế giới để đi công tác cũng sẽ lần lượt đến Nguyệt Ảnh Đảo.

Đương nhiên, tất cả những điều này đều do Đỗ Lan đặc biệt sắp xếp, chính là muốn tạo ra một sân khấu quyết đấu giữa Pháp Phái và Phi Pháp Phái.

Vụ án Nguyệt Ảnh Đảo có thể nói là một bi kịch lớn, hung thủ là một kẻ báo thù, là để báo thù cho gia đình đã chết thảm.

Những nạn nhân bị giết đều là những tên côn đồ tàn nhẫn, không những buôn lậu thuốc cấm, mà còn dùng phương pháp phóng hỏa tàn độc giết chết một gia đình ba người.

Kẻ báo thù có nên chịu sự trừng phạt của pháp luật không.

Kha Nam chắc chắn cho rằng là cần, bởi vì không ai có thể giết người, bất kể lý do là gì cũng không được.

Nếu nạn nhân có hành vi phạm tội, thì nên giao cho pháp luật xử lý.

Đây là quan điểm chuẩn mực của Pháp Phái, lý trí cao hơn tất cả, mọi hành vi đều phải lấy pháp luật làm tiêu chuẩn, không được vượt ranh giới nửa bước.

Đến Nguyệt Ảnh Đảo, lại phát hiện người tên Ma Sinh Khuê Nhị kia hóa ra đã chết, hơn nữa còn là một kẻ điên.

Nghe nói mười năm trước, hắn đã phóng hỏa thiêu chết cả gia đình, đồng thời còn liều mạng đàn tấu khúc Ánh Trăng trong biển lửa, điên cuồng như ma.

Địch Nhân Kiệt béo phì đang nghỉ ngơi trong văn phòng thôn cũng nghe thấy cuộc đối thoại của họ, biết rằng trên hòn đảo này chắc chắn sẽ có chuyện khủng khiếp xảy ra.

Lúc này nhóm idol vẫn chưa đến đông đủ, Địch Nhân Kiệt là người đến sớm nhất.

Kha Nam vừa bước vào cửa đã phát hiện ra sự kỳ lạ của Địch Nhân Kiệt, trước hết hắn trắng trẻo mập mạp, không hề giống một ngư dân trên đảo.

Thứ hai, khí chất của hắn rất kỳ lạ, trông giống một cán bộ kỳ cựu.

Sau đó hắn mới nhớ ra người mập này là một thành viên của nhóm idol thám tử, là người đóng vai Địch Nhân Kiệt.

Nguyệt Ảnh Đảo chủ yếu kinh doanh đánh bắt cá và chế biến cá, còn có một số dự án du lịch.

Bình thường nơi đây rất yên tĩnh, nhưng khoảng thời gian này họ đang tổ chức bầu cử trưởng thôn, nên có chút bất ổn.

Mori Tiểu Ngũ Lang cho rằng đây chỉ là một trò đùa ác ý, có người đang dùng tên người chết để trêu chọc.

Nhưng trò đùa ác ý cần phải gửi một triệu yên sao.

Kha Nam nói cái tên chơi khăm đó lại bỏ ra một cái giá lớn như vậy.

Tiểu Lan và Tiểu Ngũ Lang cũng im lặng, tóm lại cứ ở lại đã rồi tính.

Họ gặp bác sĩ Thực Thành, một mỹ nữ, hơn nữa người cũng rất lương thiện, đã đưa họ đến quán trọ của thôn để tìm chỗ ở.

Ở đây có thể ăn rất nhiều hải sản, Địch Nhân Kiệt đã đến rồi thì chắc chắn sẽ không bỏ lỡ.

Đến đây, cùng ăn đi.

Địch Nhân Kiệt chào Đỗ Lan đang đến xem trò vui cùng ăn, nói: Đây là hải sản tươi sống vừa bắt được, tươi ngon vô cùng, kết hợp với gia vị, lại càng tuyệt vời.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đến Nguyệt Ảnh Đảo chuyên để xem cuộc đối đầu giữa Pháp Phái và Phi Pháp Phái.

Địch Nhân Kiệt rất biết ăn, nhưng Đỗ Lan còn sành hơn, hắn đề nghị làm một bữa nướng BBQ bên bờ biển.

Mặc dù trên Nguyệt Ảnh Đảo đang có tang sự, tang lễ của trưởng thôn tiền nhiệm, nhưng đối với du khách thì đều không quan trọng, đã đến rồi thì đương nhiên phải ăn ngon uống ngon chơi vui.

Địch Nhân Kiệt nói nướng BBQ cũng không tệ.

Chương 2780

Ngay vào buổi tối hôm đó, một vụ án mạng đã xảy ra, cùng với tiếng nhạc khúc Ánh Trăng từ loa phát ra, nạn nhân đã chết trong phòng phát thanh, bên cạnh còn để lại một đoạn nhạc phổ.

Sau đó là quy trình báo cảnh sát, Kha Nam đương nhiên lập tức lao đến hiện trường, nhưng lại phát hiện Địch Nhân Kiệt đã ở đó.

Hắn chợt nhớ ra, người đàn ông này là Địch Nhân Kiệt, là một thành viên trong nhóm idol thám tử.

Kha Nam trước khi bị teo nhỏ đã xem giới thiệu về nhóm idol thám tử, nhưng hắn quan tâm đến Phúc Nhĩ Ma Tư hơn, những người khác chẳng qua chỉ là lá xanh làm nền cho bông hoa Phúc Nhĩ Ma Tư mà thôi.

Kha Nam là một fan cuồng của Phúc Nhĩ Ma Tư, đối với các thám tử khác tuy cũng tìm hiểu, nhưng hắn cho rằng Địch Nhân Kiệt cũng không thể coi là thám tử, dù sao thân phận chính của người mập này vẫn là quan lại.

Nếu nói là Tống Từ thì Kha Nam sẽ hiểu rõ hơn, tổ sư pháp y, người đầu tiên hệ thống hóa nghiên cứu về thương tích học.

Kha Nam quả thật không quen thuộc với Địch Nhân Kiệt, nhưng bây giờ cũng không phải lúc tò mò, trước tiên hãy xem thi thể đã.

Nhưng Tiểu Ngũ Lang lại không thể bỏ qua Địch Nhân Kiệt, hỏi: Người không liên quan không được vào hiện trường.

Địch Nhân Kiệt chỉ đành lấy danh thiếp ra, tự giới thiệu: Tại hạ Địch Nhân Kiệt, là một thám tử.

Thám tử.

Tiểu Ngũ Lang nói đây chẳng phải trùng hợp sao, hắn cũng là một thám tử.

Nạn nhân bị đâm chết bằng dao, toàn thân là máu, nhưng xem ra đây chỉ là khởi đầu.

Tiểu Ngũ Lang thầm nghĩ cái gọi là chuyện không tốt lành chẳng lẽ là nói về án mạng sao.

Nhưng rốt cuộc là ai đã ra tay.

Lúc đó bọn họ đều ở linh đường, người chết rốt cuộc là chết như thế nào.

Thanh tra Mục Mộ đến điều tra, chỉ đành hỏi tất cả những người trong linh đường lúc đó, dùng phương pháp phiền phức nhất này để sàng lọc.

Địch Nhân Kiệt luôn cười mỉm, khiến Kha Nam hoàn toàn không thể nhìn thấu, nhưng hắn biết chuyện này chắc chắn có liên quan đến Ma Sinh Khuê Nhị, nên hắn quyết định điều tra kỹ lưỡng sự kiện mười năm trước, vì Ma Sinh Khuê Nhị chính là khởi nguồn của một loạt sự kiện.

Sau khi hiểu rõ tất cả những điều đó, cũng sẽ giúp ích cho vụ án mười năm sau.

Địch Nhân Kiệt cũng nghĩ như vậy, nên hắn đã điều tra xong từ sớm rồi.

So với Địch Nhân Kiệt và Kha Nam, Tiểu Ngũ Lang hoàn toàn không ở trong trạng thái làm việc.

Đỗ Lan thầm nghĩ Tiểu Ngũ Lang không nên đi theo con đường trí tuệ, mà nên đi theo con đường cứng cỏi, ví dụ như tuyến đường của Yến Song Ưng, tay cầm súng là chiến thần vô địch.

Đỗ Lan thầm nghĩ trí tuệ của Tiểu Ngũ Lang không thể so sánh với các danh thám tử, nhưng có thể so sánh về tài thiện xạ, về dũng khí, về khả năng làm màu.

Hắn có thể trực tiếp đối đầu với tội phạm, có thể đối mặt với vết thương mà không sợ nguy hiểm, điều cần là cảm giác đáng tin cậy đó. 007, Yến Song Ưng, Thợ Săn Thành Phố mới là mục tiêu của hắn, chính là phải có xe sang, vest, súng.

Trên Nguyệt Ảnh Đảo, việc điều tra sự kiện Ma Sinh Khuê Nhị vẫn rất thuận lợi, ngoài việc mất chút thời gian tìm kiếm hồ sơ cũ ra, nhìn chung không có gì bất tiện.

Còn Địch Nhân Kiệt dựa vào công nghệ hắc ám tiên tiến, đã điều tra xong từ sớm, nhanh hơn Kha Nam một bước.

Sự kiện bắt đầu từ con trai trưởng thôn, đến nay ứng cử viên trưởng thôn cũng đã chết, nhưng tôi nghĩ đây chưa phải là kết thúc, sẽ còn có những nạn nhân khác xuất hiện.

Địch Nhân Kiệt mỉm cười nói, hắn biết vụ án này mới chỉ bắt đầu.

Tiếp theo lại xuất hiện một nạn nhân khác, ngay trong phòng piano của quán trọ.

Cây đàn piano bên trong do Ma Sinh Khuê Nhị quyên tặng, khi nạn nhân xuất hiện, tiếng nhạc khúc Ánh Trăng cũng vang lên.

Nhưng phòng piano không phải là hiện trường gây án đầu tiên, nạn nhân bị dìm chết, sau đó mới bị kéo vào phòng.

Xem ra là một tên tội phạm có sức lực rất lớn.

Tiểu Ngũ Lang nhìn thể hình của nạn nhân, cho rằng việc dìm chết hắn rồi kéo vào phòng, tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm được, sức lực của hung thủ chắc chắn rất lớn.

Tình hình rất không ổn, đây đã là nạn nhân thứ hai rồi, không biết còn bao nhiêu người sẽ gặp nạn.

Hàng loạt vụ án mạng liên tiếp khiến người ta suy sụp tinh thần, và quả thật có người đã suy sụp.

Kha Nam vẫn đang bối rối, hắn đi vòng quanh cây đàn piano điều tra, muốn Tiểu Lan đàn khúc Ánh Trăng: Chị Tiểu Lan, chị đàn thử khúc Ánh Trăng đi.

Tiểu Lan ngoài Không Thủ Đạo, cũng biết piano, có thể nói là văn võ song toàn.

Cô ấy đàn theo bản nhạc, lúc đầu rất tốt, nhưng sau đó nội dung trên bản nhạc lại khác với những gì Tiểu Lan đã học trước đây: Kỳ lạ, từ đoạn thứ ba trở đi nội dung bản nhạc lại khác.

Điều Kha Nam để ý lại là một cây đàn piano đặt trong văn phòng thôn, bình thường không ai đàn, vậy tại sao âm điệu lại chuẩn xác như vậy.

A, sao vậy, cây đàn piano này chẳng lẽ luôn có người bảo dưỡng sao.

Tiếng đàn nghe hay quá.

Tiểu Ngũ Lang lóe lên một tia sáng, lập tức tìm kiếm người thường đến bảo dưỡng piano.

Địch Nhân Kiệt đứng một bên quan sát, hắn phát hiện đứa bé này có khả năng quan sát rất nhạy bén.

Bề ngoài Kha Nam có vẻ nghịch ngợm nhảy nhót khắp nơi, nhưng thực ra những nơi hắn đến đều liên quan đến vụ án, ở những nơi không liên quan thì lại rất yên tĩnh, đứa bé này có chút thú vị.

Địch Nhân Kiệt lúc này đã biết danh tính của hung thủ, cũng biết cô ta bước tiếp theo định làm gì, nhưng không chuẩn bị ngăn chặn.

Bi kịch mười năm trước nên có một hồi kết, báo thù cho gia đình có thể ca ngợi.

Vụ án cuối cùng chính là giết chết người dân thôn đã suy sụp tinh thần đó, như vậy bốn người đã tạo ra bi kịch năm xưa đều đã chết.

Sau khi màn đêm buông xuống, hung thủ siết cổ người cuối cùng, ngụy trang hiện trường vụ án, đồng thời sắp xếp bức thư tuyệt mệnh đã chuẩn bị sẵn.

Nhưng khi cô ta ra ngoài, lại phát hiện một người mập đang chặn ở cửa.

Hung thủ đầu tiên là căng thẳng, sau đó lại thở phào nhẹ nhõm nói: Không hổ là Địch Nhân Kiệt, không ngờ ngươi lại nhanh như vậy đã phát hiện ra chân tướng.

Bây giờ người và tang vật đều đã bị bắt, cô ta cũng không có gì để nói nữa.

Thực ra trước khi ngươi giết người cuối cùng, ta đã biết ngươi là hung thủ.

Nhưng ta biết ngươi có tình tiết đáng thương.

Mười năm trước, bốn người họ đã lợi dụng cơ hội cha ngươi đi diễn khắp thế giới để buôn lậu thuốc cấm.

Sau khi bị cha ngươi phát hiện, họ đã phóng hỏa thiêu chết cả gia đình.

Còn ngươi vì ra ngoài chữa bệnh nên mới thoát chết.

Mười năm sau, ta nghĩ ngươi chắc hẳn đã biết tất cả từ miệng trưởng thôn đã chết, nên mới lên kế hoạch một loạt hành động báo thù này.

Địch Nhân Kiệt nói rằng hắn đã biết từ sớm, nhưng chính là không nói ra.

Bác sĩ Thực Thành kinh ngạc đến ngây người, đối phương rõ ràng biết mình là hung thủ, vậy mà lại không vạch trần mình, ngược lại còn đợi mình hoàn thành báo thù.

Cô ta hoàn toàn không thể hiểu nổi, đây cũng được coi là thám tử sao.

Tại sao không ngăn cản tôi.

Tôi viết thư cho Mori Tiểu Ngũ Lang, chính là hy vọng có người đến ngăn cản tôi.

Cô ta rất mâu thuẫn, một mặt muốn báo thù cho gia đình đã chết thảm, một mặt lại biết tự ý xử lý là sai.

Ngươi làm đúng.

Địch Nhân Kiệt nói rằng thù giết cha không đội trời chung, báo thù cho gia đình là điều thiên kinh địa nghĩa.

Đây là điều bác sĩ Thực Thành vạn vạn không ngờ tới, không ngờ thám tử lại ủng hộ cô ta phạm tội: Nhưng tôi đang vi phạm pháp luật.

Pháp luật không hoàn thiện, cho nên ta ủng hộ ngươi.

Đương nhiên nếu đổi lại là Tống Từ, hắn chắc chắn sẽ dùng trăm phương ngàn kế để đưa ngươi ra trước pháp luật.

Ngay cả Mori Tiểu Ngũ Lang cũng sẽ không đồng tình với ngươi, họ chắc chắn sẽ nói bất kể có lý do gì cũng không nên phạm tội.

Nhưng ta không đồng tình với họ, có tình tiết đáng thương thì có thể phạm tội, hơn nữa cũng nên có cơ hội chuộc tội lập công.

Phương pháp xử lý vụ án của Địch Nhân Kiệt trong thế giới thám tử cũng được coi là khá hiếm thấy.

Bác sĩ Thực Thành mắt trợn tròn miệng há hốc, chính cô ta còn cho rằng hành vi của mình không đúng, không ngờ thám tử lại nói cô ta nên báo thù.

Thế giới này có chút ảo diệu.

Thì ra là như vậy, báo thù cho gia đình là điều nên làm, vậy phạm tội chấp nhận trừng phạt cũng là điều nên làm.

Bác sĩ Thực Thành nói, lúc này cô ta dường như đã thông suốt tất cả, đưa hai tay ra nói: Ngươi bắt ta đi, báo thù đã hoàn thành, vậy ta cũng nên chấp nhận trừng phạt rồi.

Địch Nhân Kiệt nhìn cô ta thật sâu một cái, quả là một người dám làm dám chịu, nói: Cũng được, đã như vậy, vậy thì đi tự thú đi.

Hung thủ tự thú rồi sao.

Chương 2781

Kha Nam đang tiến gần đến chân tướng cảm thấy rất cạn lời, nếu hung thủ không ẩn nấp đến cùng, thì thám tử chẳng phải không thể phát huy sao.

Lần này hung thủ đã lợi dụng băng cassette để gây án, chẳng bao lâu nữa, hung thủ sẽ dùng điện thoại thông minh để gây án.

Đỗ Lan nói rằng tuy chỉ là nửa năm ngắn ngủi, nhưng sự phát triển công nghệ của thế giới này sẽ đột phá vượt bậc.

Lúc đầu Công Đằng Tân Nhất gọi điện thoại cho Mori Lan đều là dùng điện thoại bàn công cộng, sau đó là điện thoại di động, sau đó là điện thoại thông minh.

Trước đây phá án còn cần mượn máy ảnh, sau này phá án trực tiếp dùng điện thoại chụp ảnh lia lịa.

Hung thủ là bác sĩ Thực Thành.

Cô ta là đại lão giả gái sao.

Mori nhận phải sát thương chồng chất, vạn vạn không ngờ đại lão giả gái lại lợi hại đến thế, căn bản là không phân biệt được giới tính thật.

Động cơ giết người là báo thù cho gia đình, vụ hỏa hoạn mười năm trước không phải do Ma Sinh Khuê Nhị gây ra, mà là bốn nạn nhân này cùng nhau phóng hỏa.

Thật sự kinh hoàng.

Kha Nam cho rằng cho dù là báo thù cũng không thể giết người, nên dùng vũ khí pháp luật, cho dù pháp luật không hoàn hảo, nhưng có một tiêu chuẩn thì vẫn tốt.

Nếu không có tiêu chuẩn pháp luật, ai ai cũng tự cho mình là đúng mà sử dụng bạo lực, thì thế giới này sẽ hỗn loạn.

Cảm ơn ngươi, thám tử mập.

Bác sĩ Thực Thành cuối cùng đã bày tỏ lòng cảm ơn với Địch Nhân Kiệt, cảm ơn hắn đã không vạch trần sớm hơn.

Rất nhanh Tống Từ cũng đến hòn đảo, hắn vừa đến đã nghe nói về vụ án, và rất nhanh suy luận ra Địch Nhân Kiệt cố ý kéo dài thời gian.

Hắn rất bất mãn với hành vi của Địch Nhân Kiệt.

Cho dù là báo thù cũng là vi phạm pháp luật, ngươi rõ ràng biết chân tướng, lại để mặc cô ta hoàn thành báo thù, bản thân điều này cũng là phạm tội.

Tống Từ không đồng tình với Địch Nhân Kiệt.

Kha Nam trốn trong góc lén nghe cuộc đối thoại của họ, nhận ra rằng tổ chức idol thám tử tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài, một số thám tử trong đó cũng có hành vi nghi ngờ phạm tội.

Chỉ là hành vi này không có chứng cứ gì, thám tử biết chân tướng nhưng không ngăn cản, rất khó để giám định là hành vi vi phạm pháp luật.

Nhưng hành vi dung túng tội phạm này, tuyệt đối là làm nhục thân phận thám tử.

Cô ta có tình tiết đáng thương.

Địch Nhân Kiệt nói với Tống Từ, đương nhiên hắn cũng biết Tống Từ là người đại nghĩa diệt thân, chỉ cần là chân tướng, cho dù là người thân cũng sẽ đưa ra trước pháp luật.

Tống Từ quả nhiên trừng mắt giận dữ, một chút cũng không chấp nhận cái gọi là lý lẽ tình tiết đáng thương.

Tuy chỉ là phim ngắn tự quay trên phố thương mại, nhưng bộ phim vô cùng đặc sắc, thậm chí còn lên tin tức.

Tuy nhiên, hiện tại khoa học kỹ thuật chưa mấy phát triển, nên tốc độ lan truyền tin tức cũng không nhanh, không giống như sau này trực tiếp là thời đại điện thoại thông minh, thời đại mà học sinh tiểu học cũng dùng điện thoại.

Nói ra cũng rất lợi hại, ban đầu hung thủ gây án còn dùng băng cassette, sau đó Tổ Chức Áo Đen còn dùng đĩa mềm, rồi mọi người dùng điện thoại gửi tin nhắn, tiếp đến dùng điện thoại nắp gập để truyền hình ảnh, và sau này là dùng điện thoại thông minh xem video để phá án.

Lúc đầu Kha Nam còn hay nói mình xem TV để học kiến thức, nhưng sau này bản thân cậu ấy cũng từ bỏ TV mà trực tiếp xem video trên điện thoại.

Bánh xe lịch sử quả thực cứ thế mà lăn bánh về phía trước, ngoài việc Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang vẫn chưa bao giờ mua ô tô ra, thì rất nhiều thứ đã thay đổi.

Không thể không cảm thán, trong hoàn cảnh như vậy, Tổ Chức Áo Đen không quên ý định ban đầu, vững vàng tiến bước, kiên trì loại bỏ những kẻ phản bội trong tổ chức, kiên định nghiên cứu trường sinh bất lão, mấy chục năm như một ngày, vì tội ác mà đốt cháy năng lượng của chính mình, thật đáng ca ngợi, đáng thương xót thay.

Trong văn phòng quản lý tài sản của phố thương mại nơi chiếu phim, cũng là đủ loại đồ điện gia dụng cũ.

Ngồi trong phòng, xem bộ phim đặc sắc, tình tiết rất đơn giản, chính là Yến Song Ưng do Tiểu Ngũ Lang thủ vai phá án, rồi đối đầu với hung thủ, cuối cùng bắt hung thủ quy án.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang chủ yếu chịu trách nhiệm khoe vẻ đẹp trai, tóm lại là mọi hành động đều phải ngầu.

Đối với kiểu phim hành động mạnh mẽ này, ai mà từ chối được chứ.

Thanh tỉnh Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang quả thực không quen chút nào.

Có người bày tỏ rằng Trầm thụy Tiểu Ngũ Lang rất thông minh, còn Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang trong TV thì lại khác hẳn, càng thần kỳ hơn.

Tiểu Ngũ Lang cũng không ngờ mình lại có thể đẹp trai đến thế ư.

Quay tốt thật.

Tiểu Lan nói: Quả thực phải nhìn bố bằng con mắt khác rồi, nếu bố bình thường cũng có tinh thần như thế thì đâu sợ không có việc làm.

Nếu Mao Lợi ngoài đời có được một nửa sự tinh minh của ông ta trong phim, Tiểu Lan đã cười tươi như hoa rồi.

Vẫn chưa tính là tốt lắm, còn chưa có cảnh rượt đuổi bằng xe hơi, cũng không có cảnh cháy nổ khoa trương, càng không thể hiện đủ loại đạo cụ công nghệ cao, nên sau này còn phải mời Mao Lợi tiên sinh chú ý nhiều hơn, chúng ta muốn quay ra nhiều tác phẩm xuất sắc hơn nữa.

Mao Lợi có chút rụt rè, vì mấy thứ kia nghe có vẻ nguy hiểm quá, hơn nữa hắn cũng không phải diễn viên mà là thám tử, toàn quay phim thì là chuyện gì chứ.

Nhưng Tiểu Lan lại thấy rất tốt, dù sao bình thường bố cô cũng không có việc gì làm, chi bằng cống hiến cho cộng đồng.

Bố ơi, bố nhất định phải cố lên.

Cô trực tiếp thúc giục bố mình phải tiến bộ.

Tục ngữ có câu, đời người không thể không nhận ra ba điều: thứ nhất, cha mẹ mình là người bình thường. thứ hai, bản thân mình là người bình thường. thứ ba, con cái mình là người bình thường.

Nhận ra ba điều này, chính là nhận ra sự bình phàm.

Nhưng nói ngược lại, ai mà chẳng muốn cha mẹ mình là người thành công chứ.

Tiểu Lan bày tỏ rằng cha mình vẫn còn cơ hội tiến lên, trong lĩnh vực trinh thám đã dần có danh xưng Trầm thụy Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang, nhưng điều này vẫn chưa đủ, lúc tỉnh táo bố tốt nhất cũng nên làm gì đó thì hơn.

Mao Lợi đã có tuổi rồi, bây giờ muốn tiến bộ, thì phải dùng cả thời gian ngủ nữa, cả lúc ngủ và lúc thức đều phải tiến bộ, đến lúc đó Tiểu Lan có thể trở thành con cháu danh nhân.

Vậy cứ quyết định vậy đi.

Đỗ Lan nói.

Đỗ Lan còn mang băng ghi hình đến đài truyền hình, hy vọng có thể phát sóng.

Đài truyền hình Nhật Mại thấy chất lượng chương trình không tệ, có ý muốn đầu tư cho Đỗ Lan, bảo hắn mở rộng quy mô quay phim.

Rất nhanh, nhà sản xuất của đài truyền hình đã liên hệ với Đỗ Lan, họ cảm thấy tên nhân vật chính Yến Song Ưng không hay, bèn nói: Tôi đề nghị đổi tên, dùng tên Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang thì rất tốt.

Trầm thụy Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang đã có chút danh tiếng, mọi người cũng muốn biết lúc không ngủ thì ông ta làm việc thế nào, đây là một cơ hội rất tốt.

Thật ra nhà sản xuất còn có một ý tưởng khác, đó là đẩy mạnh một thám tử của riêng mình.

Gần đây, đoàn thám tử thần tượng đã nổi tiếng khắp thế giới, phá án khắp nơi, đơn giản là nổi không ai sánh bằng.

Vì vậy, bây giờ là trào lưu thám tử, họ cũng muốn tận dụng chút nhiệt độ này.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang là thám tử mới nổi gần đây, là một cơ hội tốt.

Được thôi.

Đỗ Lan cũng không nói nhất định phải dùng tên Yến Song Ưng, dùng tên thật của Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang cũng được.

Quan trọng là phải chuyển hình thức tỏ vẻ ngầu lòi xa hoa nhưng khiêm tốn của Yến Song Ưng đến thế giới này.

Vậy chúng ta chuẩn bị chế tác một bộ phim truyền hình, cậu có thể đảm bảo mỗi tập đều có chất lượng như vậy không.

Nhà đầu tư hỏi.

Đương nhiên có thể, nhưng tôi hy vọng có thể quay xong toàn bộ phim truyền hình trước, rồi phát sóng một mạch.

Đỗ Lan biết ở một số quốc gia phim truyền hình vừa quay vừa phát sóng thì rất căng thẳng.

Nhà sản xuất có chút do dự, vì quay xong một mạch cần đầu tư rất lớn, hơn nữa cũng không biết chất lượng sẽ thế nào.

Đỗ Lan không hề sốt ruột chút nào, dù sao hắn có thực lực không cần dựa vào bất kỳ khoản đầu tư nào cũng có thể quay ra tác phẩm xuất sắc.

Chính là đối phương cần hắn, chứ không phải hắn cần đối

phương.

Nhà sản xuất đang suy nghĩ, nếu Đỗ Lan thật sự có thể duy trì chất lượng cao cho mỗi tập, thì quả thực không thể bỏ lỡ cơ hội này, nhưng rủi ro quá lớn, tiền của đài truyền hình cũng không phải tự nhiên mà có.

Ngươi có thể về từ từ suy nghĩ, ở đây ta vừa hay còn có nhà đầu tư khác.

Đây không phải Đỗ Lan nói đùa, thật sự có nhà đầu tư khác, chính là chị gái của bạn thân Tiểu Lan, Linh Mộc Viên Tử.

Chị gái của Linh Mộc Viên Tử cũng là một người yêu nhiếp ảnh, hồi đại học từng tham gia câu lạc bộ điện ảnh.

Sau khi Viên Tử xem xong phim ngắn, đặc biệt sao chép một bản về nhà.

Cả gia đình Linh Mộc xem xong đều thán phục không ngớt, chị gái cô ấy càng nảy sinh ý định đầu tư.

Chương 2782

Đây chính là Tài phiệt Linh Mộc, những người giàu có số một số hai của đất nước này, vì giành giật tin tức mà có thể huy động thanh thế lớn lao thách đấu Kaito Kid, không thể không nói là lợi hại.

Nhà đầu tư khác là ai.

Tập đoàn Linh Mộc.

Khi Đỗ Lan nói ra cái tên này, nhà sản xuất biết mình nhất định phải đầu tư rồi, vì có Tập đoàn Linh Mộc chống lưng thì không thành vấn đề.

Tôi có thể cùng Tập đoàn Linh Mộc đầu tư.

Như vậy đối với đài truyền hình mà nói, sẽ không có rủi ro gì, dựa cây lớn dễ hóng mát.

Rất nhanh, kế hoạch series phim truyền hình quy mô lớn Thanh tỉnh Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang đã được quyết định, chính thức bắt đầu quay phim, phần đầu tiên sẽ quay ở khắp cả nước.

Trong khoảnh khắc, tất cả những nạn nhân trên toàn quốc đều run rẩy, tất cả những tiểu hắc trên toàn quốc đều rục rịch muốn thử.

Để án mạng xảy ra, Đỗ Lan mỗi lần đều phải dẫn theo Kha Nam, vì vậy đặc biệt quay vào Chủ Nhật, lúc này Tiểu Lan và Kha Nam đều có thời gian đi cùng Mao Lợi.

Kha Nam đến đâu, án mạng sẽ xảy ra ở đó, Đỗ Lan muốn đóng góp vào việc kiểm soát dân số của quốc gia này.

Vì đã chính thức quay phim, chắc chắn phải có những đặc sắc mới mẻ, hình tượng vest của Mao Lợi tiên sinh không tệ, trong phim cứ mặc vest là được, rồi đến đạo cụ trinh thám của ngươi, cùng với việc chọn một chiếc xe mà ngươi yêu thích nhất đi.

Trước hết chuẩn bị một loạt vest, rồi đến đạo cụ trinh thám, và cả xe cộ, tiếp đến là đủ loại đạo cụ nhỏ.

Đương nhiên còn phải phát huy sở trường của ngươi, đó chính là kỹ năng bắn súng.

Kỹ năng bắn súng của Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang, khi còn ở học viện cảnh sát đã là truyền kỳ, lần đầu tiên khai súng đã trăm phát trăm trúng, có thiên phú xạ kích không ai sánh kịp.

Chẳng lẽ không phải năng lực suy luận ư.

Tiểu Ngũ Lang tự mình cũng có chút chột dạ, vì mỗi lần suy luận xong, hắn đều mù mịt không hiểu gì, bởi vì lúc đó hắn thật sự đã ngủ rồi, tỉnh dậy thì án mạng đã được phá, khiến hắn cũng ngớ người ra.

Nhưng Tiểu Ngũ Lang tuy năng lực suy luận không được, nhưng quả thực là một người chú ôn hòa, có thể chữa lành tâm hồn tội phạm.

Thậm chí có tội phạm muốn giết hắn, cũng sẽ bị sự ôn hòa vụng về của hắn tự chữa lành.

Không không, Thanh tỉnh Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang là một người đàn ông có kỹ năng bắn súng nhập thần, được truyền tụng là nửa người nửa quỷ, đệ nhất thần súng, nhưng thực ra nội tâm lại rất ôn hòa, chỉ là không giỏi biểu đạt, trong đời thường có chút vụng về, nhưng khi gặp nguy hiểm tuyệt đối sẽ xông pha đi đầu, là một người đàn ông đích thực.

Đỗ Lan nói một cách nghiêm túc.

Tiểu Ngũ Lang tự mình cũng thấy xấu hổ, thầm nghĩ đây là hình tượng nhân vật Yến Song Ưng, chỉ là đổi tên, mình chỉ đang diễn vai anh ta, người trong lời Đỗ Lan nói không phải là Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang thực sự.

Bàn về kỹ năng bắn súng, Tiểu Ngũ Lang không thua kém bất kỳ ai, hắn có thiên phú này.

Hơn nữa hắn còn biết nhu đạo, trình độ cũng không thấp.

Đồng thời, hắn đối với khách hàng, đặc biệt là khách hàng nữ xinh đẹp, đều rất ôn hòa.

Vì vậy hắn vẫn có ưu điểm, chỉ là những ưu điểm này bình thường không dùng được.

Trước hết, sau khi hắn rời khỏi sở cảnh sát thì không thể dùng súng, dù sao đây là một quốc gia cấm súng, hắn cũng không có giấy phép săn bắn.

Kha Nam học kỹ năng bắn súng cũng phải đi Hawaii, không thể ở trong nước.

Thứ hai, bản lĩnh nhu đạo này, trong cuộc sống hàng ngày cũng không dùng được.

Cuối cùng là ưu điểm ôn hòa với phụ nữ xinh đẹp, đa số đàn ông đều có, không phải Mao Lợi độc chiếm.

Vì vậy những ưu điểm của Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang thực ra đều là để đối phó với tội phạm, nhưng trớ trêu thay hắn lại rời khỏi khu vực an nhàn, cuộc sống khó khăn cũng là điều bình thường.

Nhưng bây giờ hắn có thể sử dụng những ưu điểm này trên màn ảnh, dùng vũ khí để tấn công tội phạm.

Hơn nữa, trong các tập phim, tội phạm đều là những tên cướp vô cùng hung bạo, đủ loại vũ khí đạn dược, đủ loại âm mưu quỷ kế, có thể nói là khiến tình tiết phim tăng lên một đẳng cấp.

Đỗ Lan dùng hình tượng nhân vật Yến Song Ưng, nhưng các tình tiết khác thì đến từ các thế giới khác nhau, ví dụ như 007, ví dụ như

Batman, thậm chí còn có Psycho Pass, Ghost in the Shell, City Hunter Luân phiên chuyển đổi giữa ảo mộng và hiện thực, giữa cyberpunk và chủ nghĩa vô chính phủ.

Còn công việc của nhân vật chính là đi trên ranh giới của pháp luật, đối mặt với đủ loại phản diện tà ác, dựa vào trí tuệ và sự dũng mãnh của mình để giành chiến thắng.

Tuy là phim truyền hình, nhưng mỗi cảnh của Đỗ Lan đều có hình ảnh đạt cấp độ điện ảnh.

Tập đoàn Linh Mộc có tiền, hơn nữa họ tin tưởng vào thực lực của Đỗ Lan, nên đã hỗ trợ rất lớn.

Thanh tỉnh Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang tuy là một bộ phim hoành tráng, nhưng tốc độ quay phim lại vô cùng nhanh.

Ngay cả khi trong quá trình đó xảy ra rất nhiều vụ án mạng, bộ phim vẫn thuận lợi hoàn thành.

Kha Nam nghe tên phim truyền hình này, liền biểu thị ha ha.

Người chú tỉnh táo chỉ là một phế vật, rõ ràng cậu ấy không biết Tiểu Ngũ Lang xuất sắc đến mức nào khi còn ở đội cảnh sát.

Tiểu Ngũ Lang khi ở đội cảnh sát rất có tiền đồ, nhưng hắn lại chọn bảo vệ gia đình.

Hắn rất rõ ràng rằng hắn càng xuất sắc ở đội cảnh sát, càng đắc tội nhiều người, gia đình càng nguy hiểm.

Nhưng đây cũng không phải là nguyên nhân khiến Tiểu Ngũ Lang sa sút, cần phải phấn chấn lên, học tập Cầm Tửu người ta đi.

Cầm Tửu nỗ lực đến mức nào cơ chứ.

Quanh năm suốt tháng đều mặc đồ đen, cùng một kiểu dáng, không hề thay đổi, giản dị làm sao, tiết kiệm làm sao.

Thời gian ăn mặc đều dành cho công việc, ước tính chỉ có chi phí làm tóc là cần chút tiền, nhưng thế đã là rất tiết kiệm rồi.

Ngày ngày lái xe lao đến tiền tuyến của tội ác, mấy chục năm như một ngày, đó mới gọi là phẩm chất nghề nghiệp, đó mới gọi là tận tụy hết mình.

Tổ chức có một nhân viên không ngủ không nghỉ như Cầm Tửu, lo gì không phát triển.

Cho dù tổ chức có những kẻ phản bội như Bối Nhĩ Ma Đức, Cung Dã Chí Bảo, cũng có Thủy Vô Linh Nại, Xích Tỉnh Tú Nhất, An Thất Thấu là nội gián, nhưng họ không thể cản được nhiệt huyết công việc của Cầm Tửu.

Hắn có thể nói là kiên trì như một, có thể nói là nhân nghĩa lễ trí tín, có thể nói là an bần lạc đạo.

Cầm Tửu có thể nói là một nhân vật như Nhan Hồi vậy.

Nhan Hồi là ai.

Là học trò mà Khổng Tử yêu thích nhất.

Khổng Tử vì sao lại thích Nhan Hồi.

Bởi vì Nhan Hồi kiên trì như một, an bần lạc đạo.

Năm xưa Khổng Tử mở trường tư thục truyền thụ kiến thức, đây không phải do ông độc sáng, ông cũng có đồng nghiệp.

Hơn nữa Khổng Tử năm đó đã thể hiện thế nào là thù hận trần trụi giữa những người cùng ngành.

Năm xưa Khổng Tử còn chưa chu du liệt quốc, ông mở trường tư thục ở nước Lỗ, có một đồng nghiệp tên là Thiếu Chính Mão.

Thiếu Chính Mão này cũng mở trường tư thục, lúc đó học trò của Khổng Tử cũng không chỉ học ở chỗ Khổng Tử, họ vừa học ở chỗ

Khổng Tử, lại vừa chạy sang chỗ Thiếu Chính Mão nghe giảng, là nghe cả hai bên.

Chỉ có Nhan Hồi như trước sau như một, chưa từng chạy sang nghe giảng của Thiếu Chính Mão, kiên định ở lại chỗ Khổng Tử.

Khổng Tử có thể không thích Nhan Hồi ư.

Hơn nữa Nhan Hồi an bần lạc đạo, dù ăn mặc rất giản dị, nhưng vẫn không quên học kiến thức, có thể nói là điển hình của tôi yêu học tập, học tập khiến tôi vui vẻ.

Lúc đó vì nước Lỗ Tam Hoàn loạn chính, Khổng Tử đưa ra chủ trương quân quân thần thần phụ phụ tử tử, được quốc quân nước Lỗ coi trọng, đề bạt Khổng Tử làm quan.

Khổng Tử làm quan được bảy ngày thì giết Thiếu Chính Mão, rồi đối kháng với Tam Hoàn, tức ba đại quý tộc của nước Lỗ.

Đợi đến khi đối kháng gần xong, quốc quân liền đá Khổng Tử ra, từ đó Khổng Tử bắt đầu hành trình chu du liệt quốc.

Cầm Tửu đối với tổ chức, chính là Nhan Hồi đối với Khổng Tử, không rời không bỏ, một lòng một dạ.

Khổng Tử không thể không có Nhan Hồi, tổ chức cũng không thể không có Cầm Tửu.

Vì vậy Tiểu Ngũ Lang đều nên học tập Cầm Tửu, bởi vì Mao Lợi bản thân là một người không đủ kiên định, ba ngày đánh cá, hai ngày phơi lưới, nên học tập tinh thần kiên trì như một của Cầm Tửu.

Chương 2783

Kẻ xấu trên người cũng có điểm sáng, kẻ xấu cũng cần Chúa cứu thế, những điểm sáng này chính là đạo tặc cũng có đạo tặc của mình.

Hiện tại Đỗ Lan quay phim truyền hình, chính là để khai thác ưu điểm của Tiểu Ngũ Lang, chính là để tài năng của hắn có chỗ phát huy, hắn không thể mãi ngủ say được, bởi vì Kha Nam không thể vĩnh viễn là cậu bé theo sau hắn.

Trên màn ảnh, Tiểu Ngũ Lang có thể sử dụng kỹ năng của mình, kỹ năng bắn súng trăm phát trăm trúng, nói đánh đứt sợi chỉ thì tuyệt đối không làm thương da thịt.

Đương nhiên muốn câu chuyện đặc sắc, còn cần một đám phản diện, Gotham là thị trường bán buôn phản diện, các phản diện đều được dùng, hơn nữa không chỉ là những phản diện cụ thể, mà còn phải đối kháng với nhân tính, đối kháng với xã hội Tóm lại, sau khi trải qua vài vụ án mạng, phần đầu tiên của bộ phim truyền hình đã thuận lợi hoàn thành.

Phần đầu tiên chủ yếu kể về đủ loại kỹ năng của Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang, tiện thể giới thiệu bối cảnh câu chuyện, chắc chắn sẽ khiến khán giả say mê không dứt.

Những người có cơ hội xem trước tác phẩm đều thốt lên kinh ngạc, ngay cả Mao Lợi Lan cũng bày tỏ muốn xem xét lại cha mình: Bố ơi, bố diễn hay quá.

Thế nào là côn đồ veston, chú ơi, chú chính là côn đồ veston đó, rõ ràng khi mặc vest cảm giác rất lịch lãm, nhưng khi chiến đấu với tội phạm lại dũng mãnh đến thế, ngầu quá đi mất.

Viên Tử cũng rất kích động, bày tỏ quá đặc sắc.

Tiểu Ngũ Lang cười ha ha, nói: Chỉ là cát xê ít quá, Đỗ Lan tên kia keo kiệt thật.

Bố ơi, đừng đắc ý quên hình chứ.

Anh Đỗ Lan là muốn dùng tiền vào việc cần thiết.

Mao Lợi Lan bày tỏ Đỗ Lan chi tiền làm hiệu ứng đặc biệt, tự nhiên sẽ không tăng cát xê.

Chính vì tiền đều dùng vào những chỗ cần thiết, nên mới có chất lượng cao như vậy.

Tiểu Ngũ Lang thực ra cũng không quá quan tâm đến tiền, dù sao ra ngoài quay phim được bao ăn bao ở, lại còn có nhiều mỹ nhân, hắn vẫn rất vui vẻ.

Chỉ là có chút mệt, Đỗ Lan đúng là một bạo quân trường quay, quản lý vô cùng nghiêm ngặt.

Nhưng Tiểu Ngũ Lang cũng quả thực may mắn, người đến tuổi trung niên, hơn nữa uống rượu hút thuốc không kiêng khem, vóc dáng vẫn giữ được rất tốt, rất không dễ dàng.

Nhìn Mục Mục Cảnh Bộ mà xem, vóc dáng đã sớm biến dạng rồi.

Lại còn Thiên Diệp Cảnh Quan, tuổi trẻ mà đã là một tên béo ú, thật không biết làm sao mà tiếp tục con đường cảnh sát này được nữa.

Theo lý mà nói, Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang nghiện rượu đến thế, lại không thích vận động, đáng lẽ phải có bụng bia mới đúng, nhưng vóc dáng của hắn lại tốt như vậy, chỉ có thể nói là trời ban cơm ăn, hắn thực sự là một người sinh ra để làm cảnh sát, nhưng trớ trêu thay lại trở thành thám tử, quả là gái sợ lấy nhầm chồng, trai sợ chọn nhầm nghề.

Tiểu Ngũ Lang cũng kinh ngạc trước sự đặc sắc của bộ phim truyền hình, hắn biết mình sắp nổi tiếng rồi.

Lần này là hoàn thành công việc khi hắn tỉnh táo, chứ không phải khi hắn vô tri vô giác mà hoàn thành suy luận.

Số lần ngủ say ngày càng nhiều, Tiểu Ngũ Lang cũng sẽ nghi ngờ mình có phải bị tâm thần phân liệt không, dù sao mọi người đều nói mình đã phá án, nhưng mình lại không hề biết gì.

Tình huống này quả thực khiến người ta tự nghi ngờ bản thân, vì hắn thật sự không nhớ gì cả.

Nhưng vì người khác nói là thế, thì cứ là thế đi, Tiểu Ngũ Lang vẫn rất vui vẻ chấp nhận lời khen của người khác.

Chuyện này không cần thiết phải nói ngược lại với người khác, người khác muốn khen thì cứ để họ khen.

Tiểu Ngũ Lang cứ như thể đã vào một nhóm khen ngợi, vừa hưởng thụ vừa nghi ngờ, cuối cùng sự hưởng thụ lớn hơn sự nghi ngờ.

Nếu Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang bị tâm thần phân liệt, thì những người xung quanh hắn phải chịu trách nhiệm, vì Kha Nam khiến hắn ngủ say để suy luận, vì Mục Mục Cảnh Bộ và một loạt cảnh sát khác đã khen ngợi, lại còn một đám người không hề nghi ngờ tại sao Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang lúc tỉnh táo và lúc ngủ say lại khác biệt rõ rệt, sự dung thứ của họ đều sẽ tiếp tay cho sự phân liệt của Mao Lợi.

Mục Mục Cảnh Bộ, vì sao ngài không nghi ngờ rằng khi Mao Lợi tiên sinh ngủ, thực ra có người đang suy luận sau lưng ông ấy.

Lại là một hiện trường án mạng, xảy ra trên phố thương mại.

Nạn nhân là người em gái sống cùng chị gái, chết trong phòng tắm kín, trông có vẻ là tự sát.

Hình cảnh cũng cho rằng là tự sát, nhưng vì Mao Lợi cũng có mặt, thì nhất định phải điều tra một chút.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang cùng chị gái quay về để lấy vé của Trùng Dã Dương Tử.

Hai bên quen nhau ở nhà hàng, lúc đó chị gái gọi điện thoại nghe có vẻ rất sốt ruột.

Mao Lợi hỏi xong mới biết vị chị gái này đã hẹn cùng em gái tham gia buổi hòa nhạc của Trùng Dã Dương Tử, nhưng em gái đột nhiên nói không đến.

Mao Lợi liền mặt dày hỏi có thể nhượng lại vé của em gái cho hắn không, hắn là fan cứng của Trùng Dã Dương Tử.

Thế là chị gái dẫn Mao Lợi và đoàn người về nhà, nhưng lại phát hiện không ai trả lời.

Sau đó chị gái phá cửa phòng tắm bị khóa kín, phát hiện em gái đã chết trong bồn tắm.

Cửa phòng tắm được dán băng keo nhựa từ bên trong, các khe cửa trên dưới trái phải đều được dán rất chặt, chị gái cũng phải dùng rất nhiều sức lực mới phá được cửa.

Còn về việc Đỗ Lan vì sao lại ở đó, hắn đương nhiên là đến xem náo nhiệt.

Có người sẽ hỏi, vì sao người khác xem náo nhiệt chỉ có thể ở ngoài dây phong tỏa hiện trường, còn Đỗ Lan lại có thể xem náo nhiệt ở trong.

Lúc đó là vì hắn có chứng nhận của đoàn thám tử thần tượng, chứng nhận thám tử của đoàn thám tử thần tượng dễ dùng như chứng nhận cảnh sát vậy.

Bởi vì các quốc gia trên thế giới đều cần người của đoàn thám tử thần tượng đi phá án, nên đã tạo điều kiện không ít cho đoàn thám tử.

Đối với câu hỏi của Đỗ Lan, Mục Mục Cảnh Bộ trả lời như sau: Tôi cũng nghi ngờ, nhưng nghĩ đến biểu hiện tích cực của Mao Lợi lão đệ trước đây trong đội cảnh sát, tôi cho rằng năng lực hiện tại của ông ấy vẫn có thể chấp nhận được.

Ông ấy chỉ là chuyển năng lượng trong đội cảnh sát sang sự nghiệp trinh thám, hơn nữa sau mười năm ẩn mình, tôi nghĩ ông ấy đã chuyển nhiệt huyết và tài năng của thời cảnh sát sang suy luận, và đã nắm vững thói quen suy luận đặc sắc của riêng mình.

Mao Lợi khi ở đội cảnh sát rất có tiền đồ, tuy việc nổ súng bắn vợ mình đã bị phê bình, nhưng nếu ông ấy ở lại đội cảnh sát thì vẫn là một cảnh sát tiền đồ vô lượng, có khả năng thăng lên chức cảnh bộ.

Nhưng từ khi mười năm trước ông ấy rời khỏi đội cảnh sát, thì không hề chuyển dịch nhiệt huyết và tài năng như lời Mục Mục Cảnh Bộ nói, trái lại bắt đầu sống lay lắt chờ chết, cũng may vợ ông ấy vẫn còn giữ một tia hy vọng.

Tuy đã ly thân, nhưng Phi Anh Lý, với tư cách là vợ của Mao Lợi, vẫn hy vọng ông ấy có thể chấn chỉnh lại.

Mao Lợi Lan, với tư cách là con gái, cũng không rời không bỏ, luôn chăm sóc người cha suy đồi, nhỏ tuổi mà đã là người giỏi việc nhà, nấu ăn đã ngon hơn rất nhiều người lớn.

Còn Mao Lợi thì chỉ biết uống rượu, cờ bạc, hâm mộ thần tượng, hút thuốc, đó mới thực sự gọi là suy đồi.

Trước khi Kha Nam ký gửi đến nhà hắn, hắn đã mấy tháng không có việc làm tử tế rồi, nếu không phải trong nhà có cửa hàng mặt phố cho thuê, và tiền sinh hoạt phí của vợ, thì Tiểu Lan chắc chắn đã chết đói rồi.

Nhưng Đỗ Lan biết người ta chỉ cần có một câu trả lời là được, không quan tâm câu trả lời đó có chính xác hay không.

Cứ như người xưa đều tin trời tròn đất vuông, điều này chắc chắn là sai, nhưng cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống của họ.

Câu trả lời sai cũng là một câu trả lời, tin vào nó tâm lý sẽ ổn định, sẽ có thể an tâm sống.

Đối với chuyện Thanh tỉnh và Trầm thụy Tiểu Ngũ Lang như hai người khác nhau, cảnh sát cũng có câu trả lời của riêng mình, đó chính là Mao Lợi đã chuyển nhiệt huyết và tài năng của đội cảnh sát sang sự nghiệp trinh thám, mọi thứ đều rất hợp lý.

Thế là đủ rồi, vì Mục Mục Cảnh Bộ từ rất lâu trước đây đã tin Mao Lợi là một thanh niên xuất sắc.

Chẳng trách đội cảnh sát cần thám tử học sinh cấp ba làm Chúa cứu thế của họ, quá thiếu tinh thần thực sự cầu thị, truy đến cùng.

Nhưng nếu nói vai trò của cảnh sát Nhật Bản không phải là phá án, mà chỉ là duy trì an ninh trật tự, thì có thể giải thích vì sao những cảnh sát này lại cần thám tử dân gian.

Một đội cảnh sát phải năm ngày sau khi một cựu thủ tướng bị ám sát mới tiến hành tìm kiếm theo kiểu thảm trải ở hiện trường vụ án, công việc của họ căn bản không phải là phá án.

Đỗ Lan có thể nói gì đây, cảnh sát cho rằng đây là một lời giải thích hợp lý, không cần điều tra Mao Lợi suốt mười năm qua có thật sự chuyển dịch nhiệt huyết và tài năng hay không.

Trái lại, Kha Nam ở một bên nghe câu hỏi này, mồ hôi lạnh chảy ra sau lưng.

Cậu ấy thực sự lo lắng Đỗ Lan sẽ nghi ngờ chuyện này, thế là cậu ấy lập tức chuyển chủ đề, nói: Chú ơi, chứng nhận thám tử trong tay chú lợi hại quá, có thể vào hiện trường vụ án cơ à.

Quả thực rất lợi hại, đây là chứng nhận uy tín đấy.

Ta rất khó khăn mới thi được, nếu ngươi muốn, cũng có thể tham gia kỳ thi thám tử do đoàn thám tử thần tượng tổ chức, vượt qua là có thể nhận được chứng nhận.

Toàn bộ kỳ thi sẽ do ba thám tử làm giám khảo, các thám tử khác ra đề.

Đỗ Lan nói, bày tỏ chứng nhận này là hắn thi được, thật sự chất lượng cao.

Kha Nam không ngờ lại có cả kỳ thi như vậy.

Ngay khi cậu ấy còn muốn nói gì đó, Mao Lợi liền giáng một cú đấm vào đầu cậu ấy, bực bội nói: Ngươi mới không nên chạy loạn ở hiện trường vụ án, đúng là, thằng bé ngươi sao lại không nghe lời thế hả.

Cháu xin lỗi.

Kha Nam phản xạ có điều kiện mà xin lỗi, nhưng dù xin lỗi, cậu ấy cũng không hối cải.

Sau này, đội thám tử nhí cũng học theo, có thể nói là dạy mãi không sửa, liên tục phạm hiểm, khiến người ta tức đến tăng huyết áp.

Quả nhiên Kha Nam vừa đi không lâu, lại lén lút quay lại.

Chương 2784

Cảnh Bộ, vân tay trên băng keo đã được giám định rồi, chỉ có vân tay của người chết.

Tôi nghĩ đây chắc chắn là một vụ tự sát.

Cao Mộc Cảnh Quan mang theo báo cáo kiểm tra, tất cả băng keo đều chỉ có vân tay của người em gái.

Người em gái đã khóa kín cửa phòng tắm từ bên trong, nếu chỉ có một mình, trên băng keo chắc chắn chỉ có vân tay của cô ấy.

Mục Mục Cảnh Bộ cũng cho rằng như vậy, có thể kết án rồi.

Mao Lợi rất vui vẻ, vì tiếp theo hắn có thể cầm vé đi xem buổi hòa nhạc: Tự sát, tự sát, nhất định là tự sát.

Kha Nam lại biết đây không phải tự sát, mà là giết người, còn vì sao trên băng keo chỉ có vân tay của người chết, ước chừng là vì hôm qua dọn hàng để lại.

Kha Nam phát hiện trong phòng có rất nhiều thùng carton đã được đóng gói, chỉ cần hung thủ bảo người chết giúp xé băng keo, rồi dán một đầu vào mép bàn, thì việc trên băng keo chỉ còn vân tay của người chết là rất bình thường.

Nói như vậy, đây chính là một vụ án mạng đã được lên kế hoạch từ lâu, hung thủ đã dụng tâm nhọc sức giết chết người em gái, hơn nữa khi ở nhà hàng đã bắt đầu diễn kịch rồi.

Đương nhiên sau khi về nhà phá cửa phòng tắm cũng là diễn kịch, phòng tắm căn bản không hề bị khóa, chỉ là người mở cửa đã diễn cảnh phá cửa mà thôi.

Quan trọng vẫn là bằng chứng, Kha Nam đã nắm được rồi.

Thế là một cây kim gây mê được tiêm vào người, trực tiếp làm người chú ngã gục, và bắt đầu suy luận.

Này này, chẳng lẽ lại đến nữa rồi sao.

Mục Mục Cảnh Bộ nhìn thấy Mao Lợi ngủ, liền biết suy luận tự sát này không thành lập nữa rồi, chẳng lẽ đây là giết người ư.

Dù sao cảnh sát cũng không thấy có khả năng giết người nào, vì dấu vết hiện trường nhìn thế nào cũng là tự sát.

Đương nhiên là giết người, bằng chứng chính là trên thái dương của chị gái có dính vết máu.

Điều này cũng có thể là tôi dính phải sau khi vào phòng tắm, làm sao có thể chứng minh là tôi giết người chứ.

Chị gái tiếp tục ngoan cố cãi lý.

Nhưng ngươi giải thích thế nào về vết máu phía trên mắt thần sau cánh cửa.

Nếu người chết là tự sát trong không gian kín, thì vết máu đó làm sao lại xuất hiện phía sau cánh cửa.

Tôi nghĩ trừ hung thủ có thể mang máu ra ngoài, thì không thể nào là người chết tự mình hất máu ra phía sau cánh cửa được.

Lần này không có cách nào phản bác được, chị gái giết em gái là vì chị gái ghen tỵ với em gái.

Đầu tiên là cùng cô ấy hâm mộ thần tượng, rồi lại cướp đi bạn trai, em gái cái gì cũng muốn giống chị gái, cuối cùng chị gái nhẫn không thể nhẫn nữa bèn ra tay giết người.

Nhưng bạn trai cũ lại nói là chính mình theo đuổi em gái, không liên quan đến em gái, chị gái đã giết nhầm người rồi.

Thực sự đáng lẽ phải đi giết tên tra nam đó, nhưng việc chị gái giết chết em gái, thực ra là sự bất mãn tích tụ bao năm của cô ấy, tên tra nam chỉ là ngòi nổ.

Chị gái giết em gái, thực sự là bi kịch nhân gian.

Người em gái vì sùng bái chị gái, nên cái gì cũng muốn giống chị gái, nhưng trong mắt chị gái, việc em gái làm hoàn toàn là cướp đi những thứ mình thích.

Chị gái hy vọng tất cả những sở thích độc nhất vô nhị của mình, không hy vọng em gái bắt chước.

Nhưng em gái cố tình bắt chước.

Do đó hai chị em trở thành chị em hoa nhựa tức quan hệ giả tạo, chị gái tích tụ sát ý, cuối cùng vì tên tra nam mà bùng phát.

Lời này nói thế nào đây, chỉ có thể nói mỗi người đều có suy nghĩ riêng.

Em gái có thể cảm thấy bắt chước chị gái, là biểu hiện của sự sùng bái chị gái, là yêu chị gái.

Nhưng chị gái lại cho rằng mình cần có những sở thích thuộc về riêng mình, không hy vọng em gái bắt chước mình, cô ấy hy vọng giữ được tính đặc thù của mình, nên hành vi của em gái đơn giản là cố ý làm mình ghê tởm.

Sự thật được công bố, chị gái quỳ xuống đất.

Mọi người đều trầm mặc, đây quả thực là một bi kịch.

Giữa chị em ruột còn không thể hiểu nhau, thì càng không cần nói đến người lạ, lại càng sẽ nghi ngờ.

Tiểu Lan không kìm được mà khóc thút thít, dù sao đây cũng là một bi kịch nhân gian.

Bịt mắt lại mà suy luận, thì không cần phải mở mắt nhìn những bi kịch nhân gian nữa.

Đỗ Lan nói với Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang: Có phải vậy không, Mao Lợi tiên sinh.

Các cảnh sát nghe xong đều thấy có lý, nếu có thể họ cũng hy vọng có thể bịt mắt lại, bớt nhìn những thảm kịch nhân gian này.

Đáng tiếc họ là hình cảnh, nếu bịt mắt lại thì làm sao bắt được tội phạm.

Thực ra họ cũng hy vọng thế giới hòa bình, nhưng không làm được, chỉ có thể đối mặt với từng vụ án, nhìn thẳng vào vực sâu tăm tối của nhân gian, và điều họ có thể làm là không tự mình sa đọa vào đó mà thôi.

Nhưng thám tử cảnh sát cũng khó tránh khỏi sa đọa, khi họ nhìn chằm chằm vào vực sâu, vực sâu cũng nhìn chằm chằm vào họ.

Nhìn thấy quá nhiều bóng tối, nội tâm của mình cũng khó tránh khỏi bị nhiễm bóng tối.

Trầm thụy Tiểu Ngũ Lang sở dĩ ngủ say, là vì không hy vọng đối mặt trực diện với thảm kịch nhân gian, nhưng hắn lại không thể bỏ mặc sự thật, nên trong mâu thuẫn đã thai nghén ra hiện tượng bất hợp lý là Trầm thụy Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang ư.

Thật là quá lãng mạn.

Kha Nam thầm nghĩ Đỗ Lan quả nhiên là đạo diễn và biên kịch, cái lý do hắn tìm ra còn lãng mạn và mộng ảo hơn cả cảnh sát.

Nhưng lời giải thích này cũng quả thực không tệ, thật lòng mà nói Kha Nam đối với bi kịch nhân gian cũng rất bất lực, chuyện chị em tương tàn như thế này không phải lần đầu tiên cậu ấy gặp, cũng sẽ không phải lần cuối cùng.

Cha con, anh em, chị em ruột vì đủ loại lý do mà mưu sát lẫn nhau, Kha Nam mỗi lần đều rất khó chịu, nhưng lại có cách nào chứ.

Cậu ấy chỉ là một thám tử, không thể giải quyết loại vấn đề phức tạp này.

Biểu cảm của Kha Nam rất nghiêm trọng, hoàn toàn không giống một học sinh tiểu học.

Tội phạm bị dẫn đi, chịu sự trừng phạt của pháp luật, nhưng người em gái không thể sống lại, một gia đình tan vỡ cũng không thể đoàn viên.

Tên tra nam bày tỏ cả chị gái và em gái đều xong đời rồi, mình lại còn phải tìm bạn gái mới, thật sự là quá thảm.

Thực ra hắn cũng đáng chết, rõ ràng đang yêu chị gái, lại lén lút theo đuổi em gái, quả thực là một tên đại tra nam.

Tất cả những kẻ châm ngòi lại không hề hấn gì, ngay cả pháp luật cũng không thể trừng phạt hắn.

Vì vậy mà nói đối với những kẻ không có đạo đức như vậy, thực sự rất khó giải quyết.

Ngươi nói lập pháp đi, loại chuyện này có quá nhiều, dùng pháp luật để quy phạm, cuối cùng cuộc sống của người bình thường đều bó tay bó chân, đúng là tự làm tự chịu.

Ngươi nói không lập pháp đi, loại chuyện này căn bản không ai có thể giải quyết, chỉ có thể phỉ nhổ, nhưng đối với những cặn bã đó thì phỉ nhổ có tác dụng gì chứ.

Vì vậy lúc này phe pháp luật là vô năng vi lực, tác dụng của phe phi pháp luật liền thể hiện ra, đối với những cặn bã này thì phải dùng thủ đoạn ngoài pháp luật để đối phó.

Phe pháp luật và phe phi pháp luật vì đã tồn tại, thì tất nhiên đều có sự cần thiết phải tồn tại.

Vì vậy hai bên thực ra là bổ sung lẫn nhau, chứ không phải đối lập.

Chỉ đáng tiếc những người ủng hộ hai bên rất khó bao dung cả hai, chỉ có thể chọn một, rồi đối kháng.

Dù sao điều quan trọng nhất đối với người chấp pháp không phải là bản thân họ như thế nào, mà là phải khiến người khác tin tưởng họ như thế nào, vì vậy trước mặt người ngoài họ nhất định phải kiên định ủng hộ lý niệm của mình, không thể dao động.

Chỉ có như vậy, mọi người mới tin tưởng người chấp pháp, mới chấp nhận phán quyết của họ.

Nếu người chấp pháp cứ nhảy nhót lung tung giữa phe pháp luật và phe phi pháp luật, mọi người sẽ rất khó hiểu ý tưởng thực sự của người chấp pháp, sẽ không thể tin tưởng họ, không thể giao việc cho họ xét xử.

Vì vậy nhất định phải kiên định, đã kiên định thì chắc chắn phải đối kháng.

Thế nên phe pháp luật và phe phi pháp luật là nước lửa không dung nhau, vì điều này liên quan đến việc họ có thể thực tiễn hay không.

Mặc dù mọi người đều hận tên tra nam đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng vô năng vi lực.

Chương 2785

Họ không thể làm những việc vi phạm pháp luật.

Nhưng Đỗ Lan thì có thể, vì vậy khi tên tra nam quay về liền trực tiếp bị vật rơi từ trên cao đập chết.

Điều này chắc chắn là tai nạn, vì vật rơi là do quạ gây ra.

Còn quạ là do Đỗ Lan nuôi, không sai, hắn nuôi một đàn quạ lớn, làm đồng phạm gây tội cho hắn, và phương pháp chủ yếu chính là vật rơi từ trên cao.

Quạ rất thường thấy ở các khu vực Mễ Hoa Đinh, Bôi Hộ Đinh, có thể nói là khách quen của các vụ án.

Vì vậy huấn luyện quạ giết người có thể nói là thần không biết quỷ không hay, căn bản không ai sẽ nghi ngờ có âm mưu đằng sau việc quạ giết người.

Hơn nữa quạ nhiều như vậy, căn bản không thể xử lý hết, nên Đỗ Lan có thể thần không biết quỷ không hay mà giải quyết những tên tra nam đáng tức giận này.

Đương nhiên nếu Kha Nam biết, chắc chắn sẽ nói tên tra nam tội không đến chết.

Pháp luật đã không cấm, thì không thể tùy tiện giết người.

Đỗ Lan không quản, đối với cặn bã thì không nên khách khí.

Vụ án kết thúc, mọi người về nhà, Mao Lợi cuối cùng vẫn bỏ lỡ buổi hòa nhạc, chỉ có thể về nhà xem phim truyền hình Thanh tỉnh Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang của chính mình.

Bộ phim truyền hình này rất tả thực, đặc biệt là về phương diện đạo cụ công nghệ cao, hầu như không có hiệu ứng đặc biệt, tất cả đều là đạo cụ thật.

Hơn nữa đủ loại cơ quan vũ khí trên xe chiến đấu, cũng đều là thật.

Mao Lợi chỉ cần nhấn nút là có thể phóng tên lửa.

Đương nhiên phản diện bị nổ chết là giả, nếu không bộ phim truyền hình này sẽ tốn quá nhiều diễn viên.

Tỷ suất người xem rất cao, Đài truyền hình Nhật Mại đã chuẩn bị ký hợp đồng cho phần tiếp theo rồi, quay bảy tám mùa không thành vấn đề.

Cùng thời điểm đó, một tác phẩm khác lại gặp xui xẻo.

Đó là bộ phim miêu tả sự phát triển công nghiệp Nhật Bản sau chiến tranh Hoa Lệ Nhất Tộc, kể về sự cạnh tranh và thôn tính giữa các tập đoàn.

Nam chính là doanh nghiệp trở thành quân cờ, cuối cùng nam chính nhiệt huyết bại trận trước hiện thực, nuốt súng tự sát.

Vô cùng tả thực, Hoa Lệ Nhất Tộc, tức là Hoa tộc, chính là những người thống trị thực sự của Nhật Bản, là giới quý tộc.

Bộ phim truyền hình này kể về sự đấu đá tâm kế, ngươi chết ta sống giữa các quý tộc.

Chỉ là xảy ra trong thời đại công nghiệp mà thôi.

Câu chuyện rất đặc sắc, rất nặng nề, nhưng tiếc là tỷ suất người xem hoàn toàn bị Thanh tỉnh Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang đè bẹp.

Nhưng Đỗ Lan ở nhà lại đang xem Hoa Lệ Nhất Tộc.

Câu chuyện cũng đơn giản, nhân vật chính sinh ra trong một gia tộc tài chính, gia đình mở ngân hàng.

Nhưng anh ta bày tỏ muốn làm công nghiệp thực tế, nên đã đến lò luyện thép của gia tộc để phát huy nhiệt huyết.

Với tư cách là du học sinh nước ngoài, nam chính có kỹ thuật, có thực lực, hơn nữa còn có quan hệ.

Anh ta đã chuẩn bị sẵn sàng sản xuất vật liệu thép mới để bán, thậm chí đã tìm xong người mua.

Loại vật liệu thép mới này toàn thế giới đều cần, có thể nói là toàn thế giới đều mong muốn mở rộng năng lực sản xuất.

Thế là nam chính liền tìm gia đình vay tiền, nhưng lúc này lại gặp phải cải cách tài chính của Nhật Bản.

Để phát triển kinh tế hơn nữa, nâng cao hiệu suất, Nhật Bản đã ban hành một chính sách, cho phép các ngân hàng thôn tính lẫn nhau.

Vì vậy lúc này cha của nam chính một mặt phòng ngừa ngân hàng của mình bị thôn tính, một mặt lại có dã tâm đi thôn tính các ngân hàng khác, căn bản không có tiền cho nam chính vay, trái lại còn chuẩn bị lợi dụng nam chính làm một viên độc để tấn công các ngân hàng khác.

Chỉ cần tài chính của các ngân hàng khác suy yếu, thì cha của nam chính có thể thôn tính đối phương.

Thế là đầu tiên là không cấp vốn, rồi không cấp nguyên liệu thô, tiếp đến là không phê duyệt điều kiện lò cao, tóm lại là từng bước ép nam chính đi đến tuyệt vọng.

Kết quả là ngân hàng cấp vốn cho nam chính, lại bị nam chính làm hại đến mức bị thôn tính.

Nam chính nản lòng thoái chí, nuốt súng tự sát.

Đỗ Lan bày tỏ đây chính là đấu tranh chính trị, đấu tranh quý tộc tàn khốc đến vậy.

Thực ra không chỉ ở Nhật Bản, đấu tranh trên thế giới cơ bản đều là như vậy.

Tức là, biến một chuyện tốt thành chuyện xấu, rồi có cớ để bài trừ dị biệt.

Cứ như Tù đồ khốn cảnh nói, cho ngươi một đồng, rồi cho người khác năm đồng, hoặc là ngươi và người khác đều không có tiền, chọn thế nào.

Rất nhiều người thà chọn không có tiền, cũng không chọn mình được một đồng, người khác được năm đồng.

Cùng thời điểm đó, tỷ suất người xem của Thanh tỉnh Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang là cao nhất, vì bộ phim truyền hình này lấy sảng khoái làm ưu tiên, chính là kể về Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang làm thế nào để tỏ vẻ ngầu lòi, làm thế nào để đối đầu với mỹ nữ.

Trong phim truyền hình, những mỹ nữ mà Mao Lợi gặp đều là gián điệp, sát thủ, đều là những phụ nữ hư hỏng.

Điều này cũng là để Mao Lợi không có gánh nặng tâm lý, vì Đỗ Lan biết Mao Lợi tuy miệng lưỡi trơn tru, mắt láo liên, nhưng nội tâm vẫn là một người đàn ông tốt chuyên tình, vì vợ mà giữ mình trong sạch như ngọc, nên trong phim truyền hình cũng phải duy trì hình tượng, tuy có rất nhiều cảnh đối thủ là mỹ nữ, nhưng tất cả đều là phụ nữ xấu, như vậy Phi Anh Lý cũng không cần ghen tuông.

Tỷ suất người xem cao, Tiểu Ngũ Lang cũng nổi tiếng rồi.

Mọi người đều muốn biết vì sao tên phim truyền hình lại là Thanh tỉnh Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang, hỏi ra mới biết Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang này là một thám tử, và đặc điểm là khi suy luận sẽ ngủ say, nên được gọi là Trầm thụy Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang.

Tên phim truyền hình hoàn toàn là để thể hiện một khía cạnh khác của Tiểu Ngũ Lang.

Tin tức giải trí nói rằng vì quốc gia này cấm súng, nên kỹ năng của Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang đều không dùng được, vì vậy trong cuộc sống hàng ngày hắn chỉ có thể là Trầm thụy Tiểu Ngũ Lang, vì toàn bộ bản lĩnh không thể phát huy.

Nhưng trong phim truyền hình, hắn có thể sử dụng kỹ năng của mình.

Nổi tiếng rồi, chắc chắn sẽ có người điều tra quá khứ của Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang, thì sẽ biết hắn từ thời học viện cảnh sát đã rất xuất sắc, thậm chí có thể nói từ khi học cao trung Đế Đan đã rất xuất sắc rồi.

Khi còn học cao trung, Tiểu Ngũ Lang là chủ lực của câu lạc bộ nhu đạo, tuy không đạt được thứ hạng nào trong các cuộc thi chính thức, nhưng mọi người đều nhất trí thừa nhận thực lực của Mao Lợi, hắn chỉ là sợ sân khấu nên mới không thể phát huy thực lực trong các cuộc thi chính thức.

Mao Lợi luôn có thể hòa hợp với những người xung quanh, có thể nói là nhân duyên khá tốt.

Hắn biết nhu đạo, biết bắn súng, thể chất rất tốt, đáng tiếc trong cuộc sống hàng ngày không có cơ hội phát huy, chỉ có thể thông qua việc ngủ say để biểu đạt sự tố cáo của mình đối với xã hội này, đối với quốc gia này.

Nếu quốc gia này ai ai cũng cầm súng, thì Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang tuyệt đối không cần ngủ say nữa, mà sẽ như trong phim truyền hình tỉnh táo mà bắt tội phạm.

Tin tức giải trí đã liên hệ hiện thực và phim truyền hình lại với nhau, cho rằng Mao Lợi trong hiện thực suy luận khi ngủ say mới là mặt giả dối, là vì tội phạm của quốc gia này không cần cướp, nên Mao Lợi ngủ say mà giải quyết vấn đề, căn bản không có độ khó.

Còn nếu ở trong rừng súng biển đạn, Mao Lợi mới tỉnh táo.

Có người liền nói, nếu thật sự là như vậy, thì vẫn nên để Mao Lợi trong hiện thực tiếp tục ngủ say đi.

Họ không hy vọng những chuyện xảy ra trong phim truyền hình lại xảy ra trong hiện thực.

Trầm thụy Tiểu Ngũ Lang là rất tốt, đừng tỉnh táo.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang đã nổi tiếng, thậm chí các quốc gia xung quanh còn dẫn nhập Thanh tỉnh Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang để phát sóng, như vậy hắn đã nổi tiếng quốc tế rồi.

Đương nhiên Tiểu Ngũ Lang vẫn y như cũ, không lo có người hâm mộ thần tượng.

Chương 2786

Vì những người thực sự có tinh lực hâm mộ thần tượng vẫn là người trẻ, còn hình tượng của hắn rõ ràng không được người trẻ yêu thích.

Mục tiêu hâm mộ thần tượng của người trẻ chắc chắn là những nam thanh nữ tú đẹp trai xinh gái, chứ không phải là ông chú, nên Tiểu Ngũ Lang vẫn làm việc rất bình thường, chỉ thỉnh thoảng có người tìm hắn xin chữ ký.

Bình thường Tiểu Ngũ Lang vẫn lảng vảng ở trường đua ngựa Mễ Hoa Đinh, tiệm mạt chược, quán karaoke.

Có việc thì đi làm, không có việc thì ở nhà xem TV, rồi uống rượu.

Vận may của Tiểu Ngũ Lang chắc chắn không tốt bằng Tiểu Lan.

Tiểu Lan tuy phản đối cờ bạc, nhưng vận may của cô ấy rất tốt, có thể nói là rút thăm trúng tất, cờ bạc thắng tất, chỉ là cô ấy vô cùng ghét loại hành vi không làm mà hưởng này.

Cô ấy cho rằng vẫn phải làm việc thực tế mới thể hiện được giá trị.

Tiểu Lan tuy lòng đồng cảm tràn lan, nhưng tam quan vẫn rất chính trực.

Gần đây liên tục xảy ra các vụ vật rơi từ trên cao do quạ gây ra, kính mong quý cư dân tầng cao quản lý tốt đồ đạc trong nhà mình, đừng để quạ tiếp xúc, tránh thương vong về người và thiệt hại tài sản không đáng có.

Xin mời xem tin tức tiếp theo.

Vừa ăn cơm vừa xem tin tức, tin tức hôm nay nói về số lượng lớn các vụ vật rơi từ trên cao xảy ra gần đây.

Đúng là không có lòng công đức.

Tiểu Ngũ Lang bình luận.

Kha Nam cũng rất cạn lời, bình thường cậu ấy đọc báo và xem TV để cập nhật tin tức, cũng biết gần đây một tháng đã xuất hiện ba vụ vật rơi từ trên cao, đều do quạ gây ra, thật sự rất nguy hiểm.

Cậu ấy không thấy có vụ án nào, dù sao những vật rơi từ trên cao này quả thực rất nguy hiểm.

Mao Lợi Lan nói: Chúng ta cũng phải chú ý, cửa sổ tầng hai và tầng ba đừng để đồ, mép ban công cũng không được để đồ lặt vặt.

Đáng tiếc tuy tin tức đã đưa tin, nhưng chuyện quạ làm rơi vật tấn công người vẫn thường xuyên xảy ra, vì chỉ cần có cặn bã tồn tại, những con quạ này sẽ hành động.

Ăn tối xong, Mao Lợi ra ngoài hẹn hàng xóm chơi mạt chược, có lẽ phải thức trắng đêm, dặn Tiểu Lan khóa cửa cẩn thận.

Kha Nam rất cạn lời, người chú này đúng là có tinh thần thật, buổi tối không ngủ, ban ngày ngủ, sao mà dám làm thế được.

Thật sự là một chút cũng không đặt công việc lên lòng, sao cũng nên đi tìm vụ án chứ.

Thật sự là không thể so sánh, nhìn Cầm Tửu, rồi nhìn Mao Lợi, đều là người lớn, sao mà khác biệt lớn đến vậy chứ.

Mao Lợi hẹn Đỗ Lan, hôm nay chính là đại chiến thức trắng đêm.

Đỗ Lan bày tỏ mình không ngủ cũng có thể hoàn thành công việc, nhưng Mao Lợi chắc chắn không được.

Đến đây, chúng ta đại chiến đến sáng.

Hai người bạn chơi mạt chược khác hôm nay đều là khách quen cũ của Mễ Hoa Đinh.

Hiện tại An Thất Thấu và Lãng Mỗ Tửu độc nhãn vẫn chưa tiềm phục.

Hai người này sau này sẽ tiềm phục với thân phận phục vụ bàn quán cà phê và đầu bếp tiệm sushi, lén lút quan sát Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang.

Vì sau này Kha Nam sẽ vài lần đụng độ với Tổ Chức Áo Đen, hơn nữa mỗi lần Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang đều có mặt ở hiện trường, nên tổ chức nghi ngờ Tiểu Ngũ Lang có ý muốn đối kháng với Tổ Chức Áo Đen hay không.

Thực ra họ cũng biết Tiểu Ngũ Lang thực ra không có bản lĩnh gì, nên muốn thông qua Tiểu Ngũ Lang tìm ra người đứng sau hắn.

Tổ Chức Áo Đen ước tính nằm mơ cũng không nghĩ đến người đứng sau hắn lại là một cậu bé.

Cuộc sống hàng ngày không có vụ án vẫn rất nhàm chán, cho đến một ngày xảy ra vụ cướp 1 tỷ Yên, chính phủ chấn động, cấp cao đã mời đoàn thám tử thần tượng Ba La đến điều tra vụ án này.

Vụ cướp vô cùng gọn gàng dứt khoát, toàn bộ quá trình chỉ kéo dài khoảng ba phút, họ đã mở được xe chở tiền, và nhanh chóng biến mất.

Kế hoạch rất chi tiết, điều này tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm được.

Đại thám tử Ba La bụng phệ, mặc áo khoác dài, tay cầm gậy chống của quý ông, vô cùng tao nhã.

Được không đây.

Mục Mục Cảnh Bộ rất nghi ngờ, dù sao đây là lần đầu tiên hợp tác với thám tử thần tượng, ông ấy nghi ngờ năng lực của Ba La.

Một bên khác, Mao Lợi gặp một thiếu nữ tìm cha, thiếu nữ này bày tỏ cha mình đã mất tích, hy vọng danh thám tử giúp đỡ.

Mao Lợi thấy cô bé đáng thương bèn đồng ý giúp đỡ.

Nhưng ai ngờ thiếu nữ này lại là kẻ chủ mưu toàn bộ vụ cướp 1 tỷ Yên chứ.

Với tư cách là cán bộ được tổ chức bồi dưỡng, thực lực của Cung Dã Minh Mỹ thực ra chỉ ở mức trung bình, nhưng ngay cả mức trung bình cũng là cấp độ siêu tội phạm.

Có thể thấy thực lực tội phạm được tổ chức bồi dưỡng có thể sánh ngang với Viện tâm thần Arkham của thành phố Gotham rồi.

Cung Dã Minh Mỹ đã học được rất nhiều kỹ thuật phạm tội trong tổ chức, chỉ cần thử tài dao mổ trâu là có thể kiếm được 1 tỷ Yên.

Nhưng những đồng bọn cô ấy tìm đến dù sao cũng không chuyên nghiệp, không có chút phẩm chất nghề nghiệp nào, trực tiếp đen ăn đen, lấy được tiền liền giấu đi.

Cung Dã Minh Mỹ tuy đã học qua phạm tội, nhưng không học hình sự trinh thám, nên không biết làm sao để tìm người, chỉ có thể đồng thời ủy thác nhiều thám tử cùng tìm.

Có thể thấy thành tích học tập của Cung Dã Minh Mỹ trong tổ chức quả thực chỉ ở mức trung bình kém, không bằng học sinh xuất sắc Cầm Tửu.

Năng lực trinh sát của hắn rất mạnh, vài lần suýt nữa đã tóm được Kha Nam.

Nếu không phải Kha Nam là trẻ con, lợi dụng lỗ hổng logic, thì đã chết từ lâu rồi.

Nếu Kha Nam là người lớn, Cầm Tửu chắc chắn có thể bắt được cậu ấy, nhưng trớ trêu thay Kha Nam lại là trẻ con, có thể trốn ở những nơi người lớn không thể trốn, khiến suy luận của Cầm Tửu xuất hiện điểm mù, vì đối thủ trong lòng Cầm Tửu đều là người lớn, không thể nào là trẻ con được, hắn cũng không biết sẽ có chuyện cải lão hoàn đồng như thế này.

Vụ cướp 1 tỷ Yên, Ba La vừa nhìn hiện trường đã nhận ra đây là vụ cướp mà chỉ người chuyên nghiệp mới có thể làm được.

Toàn bộ quá trình chưa đầy ba phút, hơn nữa cửa xe chở tiền cũng không phải bị phá bằng bạo lực, chắc chắn có nội gián.

Hiện tại vẫn chưa có mắt thần, số lượng camera cũng không nhiều, ngay cả đại thám tử Ba La cũng cau mày.

Bọn cướp đều đội mặt nạ, cũng không có nhiều nhân chứng, toàn bộ vụ án rất tinh vi, không có nhiều manh mối.

Không có manh mối, ngay cả thám tử cũng vô năng vi lực, trừ phi bọn cướp này có thêm hành động, lộ ra sơ hở, nếu không rất khó phá án.

Nhưng nếu thực sự không có cách nào, thì chỉ có thể điều động giám sát vệ tinh thôi.

Đỗ Lan chính là hậu thuẫn mạnh mẽ của đoàn thám tử thần tượng, họ có thể phá án khắp thế giới, không chỉ vì bộ não thông minh, mà còn vì công nghệ của Đỗ Lan.

Công nghệ của Đỗ Lan dẫn trước vũ trụ thám tử ít nhất vài trăm năm, có thể trực tiếp nhận diện khuôn mặt từ vệ tinh.

Nếu không có cách nào, Ba La cũng chỉ có thể sử dụng công nghệ đen để tìm kiếm bọn cướp thôi.

Vệ tinh chắc chắn có thể quay được hình ảnh lúc vụ cướp xảy ra, chỉ cần sàng lọc, là có thể tìm ra hướng đi của bọn cướp.

Nhưng Ba La cảm thấy nếu chỉ dựa vào công nghệ, thì tế bào chất xám của ông ấy sẽ không có đất dụng võ.

Nên vẫn là trước hết dựa vào tế bào chất xám, sau đó mới dựa vào công nghệ.

Cùng lúc đó, Cung Dã Minh Mỹ đã tìm Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang để tìm cha đã mất tích của mình.

Nói ra thì quốc gia này đúng là nhỏ thật, Xích Tỉnh Tú Nhất và Cung Dã Minh Mỹ rõ ràng là thân thích, mà lại yêu nhau trong tổ chức.

Hơn nữa họ và gia đình Kudo cũng đã sớm quen biết rồi, cảm giác này cứ như mấy gia tộc quý tộc đang làm trò với nhau vậy.

Đỗ Lan nhìn thấy Cung Dã Minh Mỹ, liền nghĩ đến mối quan hệ phức tạp của mấy gia đình này.

Mẹ của Cung Dã Minh Mỹ, Cung Dã Ngải Liên Na, là em gái của mẹ Xích Tỉnh Tú Nhất, Xích Tỉnh Mã Lệ.

Tức là hai người họ là anh em họ.

Nhưng khi Xích Tỉnh Tú Nhất làm nội gián trong tổ chức, hai người họ lại còn yêu nhau.

Chương 2787

Không thể không nói mối quan hệ rất loạn.

Nếu cuối cùng Tổ Chức Áo Đen và FBI đều là người một nhà, tôi cũng sẽ không thấy kỳ lạ, có lẽ lãnh đạo của họ là anh em ruột.

Đỗ Lan bày tỏ theo đà phát triển của mối quan hệ thân thuộc hỗn loạn này, cả hai phe chính tà đều có thể là người một nhà.

Cung Dã Ngải Liên Na, là mẹ ruột của Cung Dã Minh Mỹ và Cung Dã Chí Bảo, là người phát triển ban đầu thuốc APTX4869.

Ban đầu thuốc này quả thực là thuốc độc, đã giết không ít người, nhưng sau này được Cung Dã Chí Bảo, tức Hôi Nguyên Ai, cải tiến, trở thành thần dược phản lão hoàn đồng.

Kha Nam là người sử dụng đầu tiên, Xích Tỉnh Mã Lệ là người thứ hai.

Người trước là trúng chiêu ở Phù Tang Nhật Bản, người sau là trúng chiêu ở Nhật Bất Lạc Nhật Bản.

Kha Nam là bị Cầm Tửu tiêm thuốc, còn Xích Tỉnh Mã Lệ là bị Bối Nhĩ Ma Đức tiêm thuốc.

Đương nhiên duyên phận này vẫn chưa phải là quan trọng nhất, điều quan trọng nhất là hai gia đình họ đã gặp nhau mười năm trước rồi.

Năm đó hai gia đình không hẹn mà gặp nhau đi nghỉ mát trên cùng một bãi biển.

Gia đình Kudo và gia đình Akai đã có duyên phận, mười năm sau duyên phận này sẽ tiếp tục.

Hai gia đình sẽ liên hợp mạnh mẽ, đối kháng với Tổ Chức Áo Đen.

Đương nhiên những chuyện này hiện tại không có tác dụng gì, Cung Dã Minh Mỹ đang vội tìm lại 1 tỷ Yên, dù sao đây là tiền chuộc.

Cô ấy không muốn tiếp tục phạm tội nữa, muốn tốt nghiệp khỏi Tổ Chức Áo Đen.

Nhưng Tổ Chức Áo Đen không phải là muốn đi là đi được, hơn nữa Cung Dã Minh Mỹ đã tiếp xúc với nội gián, rất có khả năng đã bị nội gián lung lạc, nên sau khi bóc lột giá trị thặng dư, Cầm Tửu sẽ tự tay giết chết cô ấy.

Cung Dã Minh Mỹ lại vẫn ảo tưởng tìm lại được 1 tỷ Yên bị đồng bọn giấu đi, rồi có thể dẫn em gái rời khỏi tổ chức.

Cũng không biết cô ấy sao lại ngây thơ đến vậy.

Chẳng lẽ tổ chức thật sự là học viện bồi dưỡng nhân tài phạm tội, nói tốt nghiệp là tốt nghiệp ư.

Dưới sự giúp đỡ của Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang, Cung Dã Minh Mỹ cuối cùng đã tìm được đồng bọn.

Công việc thám tử đáng lẽ đã kết thúc rồi, nhưng không ngờ vị cha đó ngày thứ hai lại chết.

Tiếp theo họ biết được tin tức càng kinh người hơn, hóa ra trước đó người phụ nữ này đã tìm rất nhiều thám tử, hơn nữa còn ủy thác tìm người với các thân phận khác nhau.

Người cần tìm lúc là cha, lúc là anh trai, tóm lại đều không giống nhau.

Cảm ứng tử thần của Kha Nam liền mở ra, nhận ra đây có lẽ chính là vụ cướp 1 tỷ Yên.

Chắc chắn là đồng bọn lục đục nội bộ, người khác mang tiền bỏ chạy, nên người phụ nữ này muốn tìm lại tang vật.

Lập tức xuất phát đi tìm người phụ nữ, căn cứ vào thiết bị theo dõi của Kha Nam đến khách sạn, nhưng lại đến chậm một bước, tên cướp cuối cùng cũng chết rồi, nhưng tiền lại không thấy đâu.

Kha Nam nhớ lại, khi họ lên lầu, trong thang máy vừa hay có một người phụ nữ đi ra, chính là cô ấy.

Lại từ lầu trên chạy xuống sảnh dưới, nhưng người phụ nữ đã ngồi taxi đi rồi.

Cung Dã Minh Mỹ đã giải quyết hai đồng bọn, chuẩn bị hoàn thành giao dịch cuối cùng với Cầm Tửu.

Lạ thật, sao hôm nay ở bến tàu lại nhiều quạ thế nhỉ.

Khi Cung Dã Minh Mỹ xuống xe, nghe thấy tài xế lẩm bẩm một cách kỳ lạ.

Cung Dã Minh Mỹ cũng không kìm được ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, quả nhiên thấy rất nhiều quạ đang bay lượn trên không trung bến tàu.

Thật là điềm xấu, nhưng sự việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể liều mạng mà thôi.

Cung Dã Minh Mỹ cũng không còn cách nào, vì bản thân và em gái, chỉ có thể đi đến điểm hẹn.

Cầm Tửu đang hút thuốc, hút xong liền bỏ mẩu thuốc lá vào túi, thật sự rất bảo vệ môi trường, hành vi này đủ để khiến những đám người kém chất lượng hay vứt rác bừa bãi phải xấu hổ.

Cung Dã Minh Mỹ cảm thấy áp lực rất lớn, vì người đàn ông tóc bạc trước mặt này chính là tồn tại đáng sợ có thể khiến trẻ con nín khóc đêm chỉ bằng ánh mắt, giết người không chớp mắt.

Cầm Tửu vừa nhìn thấy đối phương tay trắng đến, liền biết đối phương đã giấu tiền rồi, nhưng không sao cả, dù sao hắn vốn dĩ cũng không phải vì tiền, mà chỉ vì giết người mà thôi.

Tất cả những kẻ phản bội tổ chức đều đáng chết, thà giết lầm một ngàn, không bỏ sót một kẻ.

Theo như đã hẹn, bây giờ có thể để tôi và em gái rời khỏi tổ chức rồi chứ.

Chỉ cần các người đồng ý, tôi sẽ nói cho các người địa chỉ 1 tỷ Yên.

Ngu xuẩn.

Cầm Tửu thầm nghĩ mình là loại người ham tiền sao.

Mình là thông qua phạm tội để thực hiện giá trị bản thân, đừng hòng dùng tiền để làm ô uế hành động phạm tội cao cả.

Trực tiếp rút súng, nhắm bắn.

Cung Dã Minh Mỹ giật mình, biết mình cuối cùng vẫn đã đánh giá sai sự công nhận công lao của tổ chức đối với gia đình họ.

Rõ ràng cha mẹ mình đều đã làm trâu làm ngựa cho tổ chức, không có công lao cũng có khổ lao, bây giờ cô ấy chỉ muốn cùng em gái rời đi, mà tổ chức lại không đồng ý ư.

Oa Quạ bay thấp hơn nữa, kêu càng thêm phiền toái.

Quả thực rất thấp, thấp đến mức bao vây hai người.

Cầm Tửu giật mình không biết đây là tình huống gì, vì sao những con quạ này lại đột nhiên bay lượn sát mặt đất.

Bùm.

Một cột sáng đột nhiên bừng lên phía trên container, càng nhiều quạ không ngừng bay lượn quanh cột sáng, làm rối tầm nhìn của Cầm Tửu.

Vì các ngươi đã thành tâm thành ý mà phát vấn, vậy chúng ta sẽ đại phát từ bi mà trả lời.

Vì để ngăn chặn thế giới bị phá hoại, vì để bảo vệ hòa bình thế giới, quán triệt cái ác chân thực đầy tình yêu, những nhân vật phản diện đáng yêu và quyến rũ.

Chúng ta là bóng tối còn đen hơn cả đêm đen, chúng ta là sứ giả địa ngục hiệu lệnh bầy quạ, xuyên qua ranh giới, ngang dọc tung hoành, chúng ta chính là Ô Nha Quái Khách.

Oành.

Tất cả quạ tách ra, trên đỉnh container xuất hiện một nam một nữ đứng quay lưng vào nhau.

Họ đều mặc áo choàng còn đen hơn cả của Cầm Tửu, trên đầu còn đội mũ trùm, trông cứ như Akaki phiên bản cấp thấp, quần áo hình như mượn từ đoàn làm phim Naruto bên cạnh.

Cầm Tửu bày tỏ ai hỏi các ngươi là ai chứ.

Nhưng nhìn màn ra mắt của những kẻ này, hắn cũng không thể không đối đãi nghiêm túc, vì kẻ đến không thiện lành chút nào.

Cung Dã Minh Mỹ cũng vẻ mặt ngơ ngác, rõ ràng bị màn ra mắt hoành tráng này trấn nhiếp rồi.

Ô Nha Quái Khách đột nhiên hiện thân cùng bầy quạ tụ tập như rồng ư.

Trông có vẻ rất lợi hại.

Một bến tàu vắng lặng, rất thích hợp để nhận việc, nhưng lúc này, quạ đen bay lượn, kêu quác ồn ào đến phát bực.

Điều đáng ngạc nhiên hơn là cặp nam nữ tự xưng là Quái Khách Quạ Đen đang đứng trên container, sau màn tự giới thiệu dài dòng, họ đã tự mình lộ diện dưới nòng súng của Cầm Tửu.

Cầm Tửu không quan tâm thân phận của Quái Khách Quạ Đen, chỉ cần là thứ có thể giải quyết bằng súng thì không phải vấn đề lớn.

Trái lại, Cung Dã Minh Mỹ cảm thấy mình đã thoát ly thế giới bình thường, đây rốt cuộc là cái thiết lập kỳ quái gì vậy.

Cùng lúc đó, Kha Nam và nhóm của mình cũng đến bến tàu, nhưng bến tàu quá lớn, chẳng biết người ở đâu.

Chương 2788

Nói chứ, hôm nay sao mà nhiều quạ thế không biết.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang cũng ngạc nhiên nhìn đàn quạ trên bầu trời bến tàu.

Tiểu Lan cảm thấy chẳng lành, quạ đen tụ tập thế này chắc chắn có chuyện xảy ra.

Kha Nam không để tâm mấy con chim đó, chỉ muốn nhanh chóng tìm ra kẻ phạm tội 1 tỷ yên.

Trong khách sạn, Ba La đã tìm thấy 1 tỷ yên được ký gửi ở quầy lễ tân, dù chưa bắt được tội phạm, nhưng việc tìm lại được tiền cũng đã thể hiện thực lực của hắn.

Giả thần giả quỷ.

Cầm Tửu lập tức nổ súng.

Bốp, bốp là hai phát, trực tiếp muốn bắn chết những kẻ không mời mà đến.

Thế nhưng, viên đạn bắn ra, va chạm vào người Quái Khách Quạ Đen rồi nảy ra rõ ràng.

Oa ha, tư tưởng không sợ đạn đâu.

Đỗ Lan vui vẻ nói.

Rốt cuộc là cái quỷ gì vậy, Cầm Tửu cảm thấy lời nói của hai kẻ này hắn chẳng thể hiểu được, từ màn tự giới thiệu kỳ quái đến những gì vừa nói, đều khó hiểu một cách vô cớ, hoàn toàn không thể lý giải.

Nhưng có một điều có thể xác định, đó là cỡ đạn không đủ, phải dùng vũ khí mạnh hơn mới có thể hạ gục chúng.

Đỗ Lan cảm thấy đã đến lúc rồi, vì Kha Nam sắp đến, thế là hắn chậm rãi giơ tay lên, ra lệnh cho đàn quạ lại lần nữa sà xuống.

Đỗ Lan phụ trách che tầm nhìn, Địch Ny Toa phụ trách cứu người, lợi dụng lúc đàn quạ ùn ùn sà xuống như thác nước đen, lợi dụng lúc Cầm Tửu và Cung Dã Minh Mỹ đều bị bao phủ.

Cung Dã Minh Mỹ chỉ nghe thấy bên tai có giọng nữ nói: Đừng sợ, ta đến cứu ngươi đây.

Sau đó, cô cảm thấy mình đang không ngừng bay lên, như thể đã bay lượn trên không.

Đàn quạ lại lần nữa tản ra, Cung Dã Minh Mỹ đã biến mất, sắc mặt Cầm Tửu vô cùng khó coi.

Kẻ địch ngay trước mắt, nhưng vì vũ khí của mình không đủ mạnh, không những không thể đánh bại đối phương, mà còn để chúng dẫn đi kẻ phản bội, đây là sự thất bại nhục nhã đến mức nào.

Nhưng giờ thì phải đi rồi, vì hắn nghe thấy tiếng còi cảnh sát từ xa.

Đó là Tiểu Ngũ Lang đã báo cảnh sát.

Dù ngươi là ai, lần sau gặp mặt, ta nhất định sẽ giết ngươi.

Cầm Tửu buông lời tàn độc, quay người rời đi.

Đỗ Lan cũng không đuổi theo, cũng trực tiếp rời đi, đàn quạ lượn quanh hắn, sau đó mang hắn bay lên.

Cái gì thế này.

Kha Nam và nhóm của mình há hốc mồm kinh ngạc, vì họ đều thấy có quạ nâng một người bay lên, chuyện này có thể sao.

Đây là cái quỷ gì.

Kha Nam dùng kính lúp phóng to, phát hiện trên đàn quạ thật sự có một người, là một người áo đen che mặt, hắn ta thật sự bay lên rồi.

Hoàn toàn không khoa học, lẽ nào giống như thần thoại Thất Tịch của nước láng giềng.

Có thể đi trên cầu chim thước sao.

Hiển nhiên, chuyện cưỡi quạ bay lên này thật sự quá đỗi mộng ảo, quá sức khó hiểu.

Đến khi cảnh sát đến, trên bến tàu đã không còn ai, Mục Mộ cảnh bộ hiển nhiên không tin vào mấy chuyện thần thoại như cưỡi quạ bay lên, ông ấy đâu phải trẻ con ba tuổi.

Tôi nói này, chú Mao Lợi, chú thấy tôi còn ở cái tuổi tin vào ông già Noel à.

Tôi đã không tin ông già Noel từ lâu rồi, nên tôi cũng sẽ không tin vào thần thoại Thất Tịch đó, không tin người có thể đứng trên lưng quạ.

Nhưng mà, cảnh bộ, chúng tôi tận mắt thấy mà.

Mao Lợi bất lực nói.

Chắc chắn là không tin rồi, cảnh bộ cho rằng đây là chiêu trò che mắt của bọn cướp.

Ánh mắt Kha Nam lại rơi vào Ba La đứng bên cạnh, đây cũng là một thành viên của nhóm Thám Tử Thần Tượng, người thủ vai thám tử lừng danh Ba La, ngang hàng với Phúc Nhĩ Ma Tư.

Kha Nam cũng rất thích Ba La, cảm thấy người này diễn rất giống, các thói quen nhỏ đều được tái hiện.

Ba La nhìn thấy trên bến tàu có rất nhiều lông quạ, chứng minh đúng là có rất nhiều quạ, đồng thời cũng có vỏ đạn, nói rõ ở đây quả thực có người đã nổ súng, nhưng cũng chỉ có những manh mối này, không thể phác họa ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở bến tàu.

Tóm lại, 1 tỷ yên đã được tìm thấy rồi, dù tên cướp cuối cùng vẫn chưa bị bắt, nhưng vụ án này có thể kết thúc tại đây.

Mục Mộ cảnh bộ nói.

Vậy thì kết thúc tại đây vậy.

Cung Dã Minh Mỹ hiện tại vẫn chưa hoàn hồn, vì cô gặp phải hai người có thể điều khiển quạ, thậm chí còn có thể dùng quạ để bay lên.

Thành thật mà nói, dù cô có từng trải ở Hắc Y Tổ Chức đến đâu, cũng chưa từng thấy chuyện nào phi khoa học như vậy.

Địch Ny Toa đã tháo mặt nạ, mỉm cười nói với đối phương: Ngươi an toàn rồi.

Xin hỏi hai người là ai, tại sao lại cứu tôi.

Cung Dã Minh Mỹ không hề quen biết đối phương, không biết tại sao họ lại cứu mình.

Cô rất rõ ràng, nếu không có hai người này, mình đã bị Cầm Tửu giết chết rồi.

Tổ chức tàn nhẫn đến vậy, không hề quan tâm đến những đóng góp của gia đình cô cho tổ chức, Cung Dã Minh Mỹ rất thất vọng.

Chúng ta là người tốt, cứu người không cần lý do.

Địch Ny Toa nói.

Trên đời này còn có người tốt như vậy sao.

Cung Dã Minh Mỹ chớp mắt, rõ ràng là bị lý do này làm cho kinh ngạc.

Không sai, vợ chồng ta chính là thích giúp người làm niềm vui.

Đỗ Lan cũng đã quay lại, nhấn mạnh rằng hắn chính là thích giúp đỡ người khác, giúp người khác khiến mình vui vẻ.

Thôi được, cũng chỉ đành tạm thời chấp nhận lý do khó tin này vậy.

Cung Dã Minh Mỹ bày tỏ lòng biết ơn với họ, sau đó nói: Cảm ơn hai vị, có cơ hội tôi nhất định sẽ báo đáp, nhưng bây giờ tôi phải đi cứu em gái mình.

Gia đình cô có bốn người, cha mẹ đã qua đời, hiện tại chỉ còn hai chị em nương tựa vào nhau, cô không thể nào bỏ rơi em gái mà sống hạnh phúc một mình.

Không sao, ta tin em gái ngươi rất nhanh sẽ tự cứu được thôi.

Ngươi bây giờ cần làm là học tập thật tốt, năng lực nghiệp vụ của ngươi quá kém rồi, em gái ngươi nhỏ tuổi hơn mà đã có được Đại Hào của tổ chức, còn ngươi thì mãi vẫn chưa có, không thấy rất mất mặt sao.

Đỗ Lan nói Cung Dã Minh Mỹ đã từng tuổi này mà không có Đại Hào, thực sự quá thất bại.

Đối phương dường như rất hiểu mình, cũng rất hiểu tổ chức.

Thân phận của họ rốt cuộc là gì.

Là FBI, hay Quân Tình Lục Xử, hay là Công An Nhật Bản.

Đối thủ của tổ chức rất nhiều, nhưng người hiểu rõ tổ chức thì lại ít.

Vì cốt lõi của tổ chức đều là những thiên tài phạm tội có Đại Hào, những người này cẩn thận, vô cùng khó đối phó, sẽ không để lại manh mối.

Vì vậy Cung Dã Minh Mỹ càng nghi ngờ thân phận của Đỗ Lan và

Địch Ny Toa.

Muốn cứu em gái, không có sức mạnh là không được.

Địch Ny Toa cũng nói: Ngươi một mình không thể đối kháng tổ chức, chi bằng ở lại đây chấp nhận huấn luyện của chúng ta.

Chỉ cần thông qua huấn luyện, ngươi sẽ có thể tự mình gánh vác, đến lúc đó là có thể đi cứu người rồi.

Nghe có vẻ hợp lý, nhìn nụ cười ấm áp của Địch Ny Toa, Cung Dã Minh Mỹ vô thức bị thuyết phục.

Sức mạnh của bản thân cô quả thực quá yếu ớt, trước đây cô còn mong tổ chức nói chuyện tình cảm, nhưng kết quả lại hoàn toàn sai lầm, vì vậy cô nhất định phải nắm giữ sức mạnh.

Được, tôi chấp nhận huấn luyện.

Cung Dã Minh Mỹ cũng không quan tâm thân phận của Đỗ Lan và Địch Ny Toa, cô chỉ biết nếu hai người này muốn hại cô, thì đã không cần cứu cô.

Ánh mắt rất tốt, vậy ngày mai bắt đầu huấn luyện.

Đỗ Lan nói.

Lúc này, Kha Nam tâm trạng rất không tốt, vì tội phạm đã trốn thoát, điều này đối với một thám tử mà nói thực sự rất khó chịu.

Thám tử thì nên bắt hết tất cả tội phạm mới đúng, thả tội phạm đi sẽ để lại hậu họa khôn lường.

Mao Lợi thì rất nhanh đã trở lại bình thường, ăn uống như bình thường, trên đời này tội phạm nhiều vô kể, không thể nào bắt hết được.

Chương 2789

Muốn tấn công tổ chức, phương án tốt nhất là tranh đoạt làm ăn của tổ chức.

Tổ chức hết tiền rồi, thành viên tự nhiên sẽ rời bỏ nó mà đi.

Đỗ Lan đang giáo dục Cung Dã Minh Mỹ cách đối kháng tổ chức.

Tuy nhiên, mục tiêu của cô chỉ là bảo vệ em gái, chứ không phải đối kháng tổ chức, vì vậy cô nói: Chỉ cần trốn thoát sự truy bắt của tổ chức là được rồi, căn bản không thể đánh bại tổ chức.

Tổ chức quá lớn mạnh, trải rộng khắp thế giới.

Chỉ sợ ngươi muốn trốn tránh thì có thể, nhưng tổ chức sẽ không bỏ qua các ngươi, cũng sẽ không bỏ qua người thân của các ngươi.

Theo ta được biết, gia đình dì dượng của ngươi cũng đã sớm bị cuốn vào bóng tối của tổ chức, họ cũng bị tổ chức truy sát rồi.

Vốn dĩ dượng ngươi vì bảo vệ người nhà, đã cho họ trốn đi, nhưng sau khi tổ chức biết được, liền dùng thân phận của dượng ngươi để dụ dỗ họ ra ngoài, rồi ra tay tàn độc với họ.

Đỗ Lan cho rằng chỉ trốn tránh không thể giải quyết vấn đề, tổ chức sẽ âm hồn bất tán.

Dượng và dì.

Cung Dã Minh Mỹ hiển nhiên không biết mẹ mình còn có người thân, không biết mình còn có một dì lớn, càng không biết mình còn có anh họ và em họ, cũng như mình và anh họ đã từng yêu nhau.

Chỉ có thể nói thế giới rất lớn, nhưng cũng rất nhỏ.

Tóm lại là phải tranh giành làm ăn với tổ chức, hơn nữa sau khi có tiền, ngươi mới có thể nâng cấp trang bị công nghệ.

Vì vậy ta muốn truyền thụ cho ngươi cách cạnh tranh với tổ chức, cách đạt được danh tiếng tốt hơn Hắc Y Tổ Chức, cách trở thành vua làm ăn của thế giới ngầm.

Đỗ Lan nói một cách nghiêm túc.

Cung Dã Minh Mỹ bày tỏ rằng mình còn phải làm người xấu sao.

Trước tiên phải hiểu lịch sử phát triển của Hắc Y Tổ Chức trong thời đại toàn cầu hóa, xem xem chúng đã từ một tổ chức tội phạm quy mô quốc gia, một bước trở thành tập đoàn tội phạm quốc tế trải rộng nhiều quốc gia như thế nào.

Điều này có mối quan hệ mật thiết với quá trình quốc tế hóa nửa thế kỷ qua, nhưng có quốc tế hóa thì sẽ có phản quốc tế hóa, chúng ta cũng phải tìm hiểu xem trong thời đại phản quốc tế hóa, các tổ chức đen tối nên tìm kiếm cơ hội như thế nào.

Đỗ Lan nói một cách nghiêm túc.

Cái gọi là đạo cũng có đạo, Hắc Y Tổ Chức có thể phát triển mạnh mẽ thì chắc chắn cũng có ưu điểm, ví dụ như Cầm Tửu tận tụy cống hiến, ví dụ như uy tín tốt, năng lực hậu cần tốt, v. v.

Hắc Y Tổ Chức có thể lớn mạnh, làm ăn phát đạt có liên quan rất lớn đến toàn cầu hóa.

Toàn cầu hóa chính là phân công toàn cầu, tôi làm tài chính, anh làm công nghiệp, anh kia thì trồng trọt khai thác mỏ.

Cũng gần giống thời Ân Thương và Chu Triều, thời kỳ đó là người dân ở trong thành thị, bên ngoài một vòng là chăn nuôi, xa hơn một chút là trồng trọt, xa hơn nữa là man di.

Quý tộc phụ trách lao tâm, người dân phụ trách sản xuất công cụ thủ công nghiệp, người ngoài thành phụ trách chăn nuôi, còn dã nhân xa hơn nữa thì trồng trọt.

Vì vậy, Chu Triều và Ân Thương quyết định thắng bại trong Trận chiến Mục Dã, chính là đánh một trận ở nơi chăn nuôi và trồng trọt, tức là hẹn đánh ở ngoại ô.

Toàn cầu hóa chính là mở rộng phạm vi thế lực, tiến hành phân công sâu hơn nữa.

Rất lâu về trước, khoảng thời Đại Vũ, khi đó ngay cả tù trưởng bộ lạc cũng phải tự tay làm đồ gốm, Thuấn nổi tiếng là vì trình độ làm gốm rất cao, có thể mang lại lợi ích cho bộ lạc.

Đại Vũ thì càng không cần nói, xuất thân từ thủy lợi, khai sáng chế độ triều cống.

Có thể thấy, khi đó một bộ lạc bao gồm tất cả các ngành nghề, ngay cả tù trưởng cũng phải phụ trách một lĩnh vực.

Nhưng về sau, công việc trồng trọt giao cho dã nhân, công việc chăn nuôi giao cho người ngoài thành, người trong thành chỉ phụ trách thủ công nghiệp, còn quý tộc thì càng thoát ly sản xuất, trở thành kẻ lao tâm trị người.

Lại ví dụ như thời Chiến tranh Thế giới thứ nhất, thứ hai, các quốc gia công nghiệp, mỗi quốc gia đều có thể tự sản xuất xe tăng, máy bay, chiến hạm, tàu ngầm, chỉ cần có thép và than đá là không có kỹ thuật nào không thể chế tạo được.

Nhưng sau này toàn cầu hóa, các quốc gia phát triển phi công nghiệp hóa, kinh tế thực thể chuyển sang tay các đồng minh, còn châu Phi thì cung cấp nông sản và khoáng vật.

Sản phẩm công nghệ ngày càng tinh vi, đến cuối cùng rất nhiều mặt hàng cần sự phối hợp của nhiều quốc gia mới có thể làm được, một quốc gia đơn lẻ căn bản không thể sản xuất.

Cũng giống như thời cổ đại, nếu chỉ có người dân trong thành thị, họ sẽ chết đói.

Nếu chỉ có người chăn nuôi, họ không thể sản xuất thuyền và nông cụ.

Theo sự mở rộng của thế lực, làm thế nào để các thế lực mới hòa nhập vào mình.

Vậy thì tất nhiên phải giao cho họ một công việc rồi, nên việc chuyển dịch các ngành công nghiệp cấp thấp có thể nói là tất yếu.

Toàn cầu hóa chính là quá trình mở rộng thế lực này.

Hắc Y Tổ Chức trong quá trình này cũng thu lợi, cũng mở rộng, cốt lõi của họ chỉ có số ít, còn những giao dịch đen tối không kiếm tiền thì giao cho các thành viên mới gia nhập từ các quốc gia khác.

Cũng vì vậy mà trong tổ chức có rất nhiều gián điệp, điều này cũng là không thể tránh khỏi trong quá trình này.

Đỗ Lan từ lịch sử đến thời cuộc, phân tích toàn cầu hóa là quá trình tất yếu của việc mở rộng ảnh hưởng, đã từng xảy ra vào thời Ân Thương và Chu Triều.

Nhưng sau toàn cầu hóa, tất nhiên sẽ là phản toàn cầu hóa.

Giống như sau này Chu Triều bước vào thời Xuân Thu Chiến Quốc, Xuân Thu Chiến Quốc chính là phản toàn cầu hóa, ranh giới giữa các quốc gia phân minh, xung đột thường xuyên xảy ra.

Toàn cầu hóa của Hắc Y Tổ Chức không thể duy trì lâu, dự kiến sẽ đi vào phản toàn cầu hóa, và chúng ta có thể đẩy nhanh quá trình này bằng cách giành giật làm ăn.

Đỗ Lan cho biết họ không đặt nặng thành bại ở một thành một nơi, mà là muốn so bì với Hắc Y Tổ Chức bằng xu thế lịch sử.

Rõ ràng là những phi vụ đen tối không thể lộ ra ánh sáng, vậy mà trong miệng Đỗ Lan lại quang minh chính đại đến thế, Cung Dã Minh Mỹ bày tỏ người này có bệnh không vậy.

Đạo cũng có đạo, làm ăn ngầm muốn lớn mạnh cũng phải xét đến đại thế, cũng phải biết tiến thoái.

Tình hình quốc tế đương nhiên cũng rất quan trọng.

Vậy cụ thể thực hiện thế nào.

Đỗ Lan nói rất hay, thuận theo đại thế, nhưng làm sao để thực tiễn đây.

Thực tiễn cụ thể thì vẫn rất đơn giản, vượt tường đi quay chụp thành quả nghiên cứu của Hắc Y Tổ Chức, phá hoại giao dịch của chúng, hắc ăn hắc cướp đoạt hàng hóa của chúng, còn có thể cải trang giả mạo thành viên để thu thập tình báo, còn có thể lái xe tông chết thành viên của chúng.

Khi áp dụng vào thực tế thì lại đơn giản đến mức không màu mè.

Thế này à.

Vừa nãy còn nói chuyện tung hoành ngang dọc, bàn về đại thế thiên hạ, sao khi thực hiện lại thành ra thế này.

Đại thế là để chúng ta định hướng phát triển, cần hàng chục năm.

Còn hành vi cụ thể là để cái này giảm cái kia tăng, là để tăng cường sức mạnh của chúng ta, làm suy yếu Hắc Y Tổ Chức, đương nhiên là càng nhanh thấy hiệu quả càng tốt.

Mâu thuẫn sao.

Không mâu thuẫn.

Đỗ Lan cho rằng đại thế giúp họ định hướng, không dao động.

Hành vi thực tế là để tăng giảm sức mạnh.

Hai điều này hoàn toàn tồn tại đồng thời.

Phản toàn cầu hóa là xu thế của tương lai, vì vậy chúng ta nắm bắt điểm này, là có thể đối kháng Hắc Y Tổ Chức rồi.

Nếu không, Hắc Y Tổ Chức sẽ là rắn chín đầu, không thể nào tiêu diệt được.

Đỗ Lan cho rằng Hắc Y Tổ Chức có thể phát triển là vì có không gian phát triển, chỉ cần không gian này tiếp tục tồn tại, cho dù có bắt được tất cả mọi người của Hắc Y Tổ Chức cũng vô dụng, qua một thời gian sẽ lại hồi sinh.

Vì vậy, chỉ khi chiếm giữ không gian này, Hắc Y Tổ Chức mới biến mất.

Mà muốn chiếm giữ không gian này, tất nhiên phải nắm bắt đại thế, chỉ có thuận theo thế mà làm mới có thể thành công tự nhiên.

Cung Dã Minh Mỹ, với tư cách là một thành viên cấp trung hạ, từ trước đến nay chưa từng suy nghĩ những điều này, cô không nói nên lời.

Cuối cùng, cô thừa nhận Đỗ Lan nói rất có lý, vậy thì cứ làm theo vậy, cô nghe theo sự sắp xếp của Đỗ Lan và Địch Ny Toa, đây là vì bản thân và em gái, cũng vì gia đình dì lớn, và hơn nữa là vì những người vô tội trên toàn thế giới đang bị đe dọa.

Phản toàn cầu hóa, thực chất chính là phân khu vực, mỗi khu vực đều có một hệ thống hoàn chỉnh.

Cũng giống như Bảy nước chư hầu thời Chiến Quốc, mỗi quốc gia đều có đầy đủ sĩ, nông, công, thương.

Phản toàn cầu hóa chính là mỗi khu vực đều có một hệ thống công nghiệp hoàn chỉnh.

Đối với thế giới ngầm mà nói, chính là mỗi khu vực đều có đầy đủ sản xuất, giao dịch, thị trường.

Chương 2790

Trước đây Hắc Y Tổ Chức đã phân phối việc sản xuất, giao dịch, thị trường của toàn bộ các phi vụ đen tối trên thế giới, nhưng bây giờ nên phân theo khu vực, mỗi khu vực đều có một bộ riêng.

Có được một bộ như vậy, mọi người sẽ không cần dựa vào Hắc Y Tổ Chức nữa, hoàn toàn có thể dựa vào tuần hoàn nội bộ, thậm chí còn cần biến pháp đồ cường, để sức mạnh của khu vực mình vượt qua các khu vực khác, từ đó thôn tính toàn bộ làm ăn ngầm trên toàn cầu.

Tức là quá trình toàn cầu hóa, phản toàn cầu hóa, rồi lại toàn cầu hóa.

Nghiên cứu xu thế phát triển của Hắc Y Tổ Chức rất quan trọng, nhưng việc thực hiện các thủ đoạn phạm tội cũng rất quan trọng.

Tội phạm giả, công nghệ đen, lực chiến đấu như đặc công, các loại âm mưu tính toán.

Tội phạm thực sự, từng đi tàu lượn siêu tốc, bị thương do súng, bom, ám hiệu, hạ độc.

Tội phạm thực sự đơn giản không màu mè, chính là giỏi tận dụng hoàn cảnh để ứng biến.

Đỗ Lan đã dạy tất cả những điều này cho Cung Dã Minh Mỹ, hy vọng cô có thể trở thành một tội phạm vượt qua Cầm Tửu.

Làm tội phạm quan trọng nhất là phải thực tế, phải giữ chữ tín, phải dám đánh dám liều Đỗ Lan giáo dục như vậy.

Nhưng những lời này nghe có vẻ như có thể dùng để khích lệ bất kỳ ai, rốt cuộc đây là bồi dưỡng anh hùng hay bồi dưỡng phản diện.

Thực ra đều giống nhau, chỉ là anh hùng dùng những phẩm chất này để bảo vệ lợi ích của mọi người, còn phản diện thì dùng những phẩm chất này để mưu lợi cho bản thân.

Những phẩm chất ưu tú mà anh hùng cần, phản diện cũng cần như vậy.

Sau khi được giáo dục, tố chất phạm tội của Cung Dã Minh Mỹ tăng vọt.

Một bên khác, Kha Nam vẫn chưa hồi phục sau thất bại để tội phạm trốn thoát, lúc này Đội Thám Tử Nhí bắt đầu tìm chết.

Quy tắc một của Đội Thám Tử Nhí: nơi nào không cho người vào, chúng nhất định phải vào.

Quy tắc hai: chuyện người khác không cho làm, chúng nhất định phải làm.

Quy tắc ba: gặp người xấu nhất định phải gây ra động tĩnh.

Nhà ma, tòa nhà bỏ hoang, động núi bị phong tỏa, rừng cây bị cô lập. nói chung, chỗ nào có cảnh báo người không phận sự cấm vào, chúng sẽ đến đó.

Kha Nam chỉ có thể đi giúp đỡ, đôi khi thậm chí phải đánh cược cả tính mạng để bảo vệ đám trẻ quậy phá.

Nhưng cho dù Kha Nam có liều mạng, đám trẻ quậy phá cũng sẽ không rút ra bài học, lần sau vẫn dám.

Cảm giác Kha Nam sớm muộn gì cũng bị đám trẻ quậy phá hại chết, căn bản không cần Hắc Y Tổ Chức ra tay.

Đội Thám Tử Nhí mang đến cho Kha Nam nguy hiểm, không hề kém Hắc Y Tổ Chức chút nào, thậm chí tổn hại đối với cậu còn lớn hơn rất nhiều so với Hắc Y Tổ Chức.

Lần Kha Nam suýt bị giết chết chính là vì Đội Thám Tử Nhí.

Đương nhiên, cuối cùng Đội Thám Tử Nhí cõng Kha Nam, kiên trì chờ cảnh sát đến cứu viện, Kha Nam chỉ phải nhập viện cấp cứu, cuối cùng đã sống sót.

Nhưng chỉ cần cảnh sát chậm một chút, hoặc cuộc điện thoại báo án chậm một chút, thì Kha Nam thật sự sẽ phải nói lời tạm biệt với thế giới này.

Đối mặt với đội thám tử thiếu niên tàn bạo hơn cả Hắc Y Tổ Chức, Kha Nam chỉ có thể dốc toàn lực, một khi lơi lỏng là sẽ vạn kiếp bất phục.

Mục tiêu lần này là ngôi nhà ma, nghe nói mấy năm trước có một gia đình ba người sống ở đây, nhưng đột nhiên một ngày, người cha chết, hai mẹ con biến mất, từ đó nơi này trở thành nhà ma.

Thực ra là người con trai lỡ tay giết chết cha, người mẹ đã giam con trai mình dưới tầng hầm, gọi là bảo vệ.

Đội Thám Tử Nhí tiến vào điều tra, Kha Nam rất nhanh phát hiện ngôi nhà ma này có nước có điện, trông không giống bị bỏ hoang.

Cuối cùng cũng phát hiện quả thực có người sinh sống, là một cặp mẹ con, người con trai bị giam trong phòng giam dưới tầng hầm, người mẹ đưa nước đưa cơm.

Kha Nam nhanh chóng biết được sự thật, người con trai đã hại chết cha, người mẹ vì bao che cho con trai nên đã giam giữ cậu lại.

Nhưng nhìn tình trạng của người con trai bây giờ, có lẽ cậu ta thà tự sát còn hơn là tiếp tục bị giam dưới tầng hầm, dù sao đi tù còn có lúc được ra ngoài hóng gió, còn ở dưới tầng hầm tối tăm không thấy ánh mặt trời, thật sự là sẽ phát điên mất.

Người mẹ phát hiện Đội Thám Tử Nhí còn muốn giết người diệt khẩu, có thể thấy bà ta cũng đã không còn bình thường nữa.

Cuối cùng vẫn là người con trai bảo mẹ dừng tay, họ không thể sai lầm chồng chất sai lầm.

Đội Thám Tử Nhí giải quyết sự kiện nhà ma một cách có kinh nhưng không nguy hiểm, nhưng vẫn chưa kết thúc, chúng muốn đi đến ngôi nhà ma tiếp theo để tiếp tục thám hiểm, căn bản không hề rút ra bài học.

Kha Nam thì thân tâm đều mệt mỏi.

Đỗ Lan cho rằng với sức sát thương của lũ trẻ quậy phá, đừng nói là Kha Nam, cho dù Kha Nam cộng thêm Hôi Nguyên Ai cũng vẫn tiêu đời.

Vì vậy Hắc Y Tổ Chức căn bản không cần ra tay, chỉ cần chờ lũ trẻ quậy phá phát huy là có thể thành công lớn, đến lúc đó chúng có thể mời lũ trẻ quậy phá gia nhập tổ chức, ban cho một biệt danh, Bộ Mỹ có thể gọi là Nữ Nhi Hồng, Quang Ngạn có thể gọi là Đỗ Khang Tửu, Nguyên Thái có thể gọi là Lang Tửu.

Tăng cường lực chiến đấu cho lũ trẻ quậy phá, lực phá hoại của chúng chắc chắn lớn hơn Hắc Y Tổ Chức.

Đỗ Lan tin chắc vào điều này, ngay cả Tử Thần cũng suýt bị khắc chế, thì có thể thấy rõ.

Ngươi sẽ không thật sự muốn giúp chúng tăng cường lực chiến đấu chứ.

Kha Nam sẽ mệt chết mất.

Địch Ny Toa thấy Kha Nam rất đáng thương.

Bác sĩ A Lạp đã làm huy hiệu và đồng hồ cho Đội Thám Tử Nhí, chúng liền càng hăng hái hơn.

Nếu Đỗ Lan cũng cấp cho chúng một vài đạo cụ, thì Đội Thám Tử Nhí sẽ không bao giờ dừng lại nữa, Kha Nam với tư cách là một thành viên của đội thám tử, e rằng tất cả thời gian đều phải hao tổn cùng với lũ trẻ quậy phá, đó mới là sự tuyệt vọng thực sự.

Kha Nam dù là thám tử học sinh cấp ba, dù cơ thể nhỏ lại nhưng đầu óc vẫn thông minh, cũng không chịu nổi sự tàn phá của lũ trẻ quậy phá.

Điều đáng sợ hơn là lũ trẻ quậy phá có cha mẹ quậy phá, cha mẹ của Đội Thám Tử Nhí cũng rất vô tư, hầu như không quản chúng, thật sự cứ tùy ý để chúng mạo hiểm.

Rõ ràng đã gặp phải rất nhiều nguy hiểm, nhưng phụ huynh không những không phê bình giáo dục, mà còn rất khuyến khích chúng.

Gia đình Nguyên Thái trong Đội Thám Tử Nhí là chủ cửa hàng rượu, cha mẹ Bộ Mỹ là dân văn phòng, nhà Quang Ngạn còn có một chị gái, cha mẹ là cán bộ cấp trung của công ty, vậy nên có thể nói cha mẹ của lũ trẻ quậy phá đều rất bận rộn.

Mở cửa hàng thì cả ngày hai mươi bốn tiếng chân không chạm đất, cha mẹ công chức làm hai việc chắc chắn cũng thường xuyên tăng ca, cán bộ cấp trung của công ty thì cũng có rất nhiều cuộc họp cần phải dự.

Vì vậy ba đứa trẻ này cơ bản đều tự quản lý bản thân, hiện tại có Bác sĩ A Lạp dẫn chúng chơi trò thám tử, ba cặp phụ huynh này không mong gì hơn là giao con cho bác sĩ trông nom, để họ yên tâm làm việc.

Có một cặp cha mẹ bận rộn công việc quả thực ảnh hưởng rất lớn đến con cái.

Năng lượng và thời gian của con người đều có hạn, dành cho công việc thì không thể dành cho con cái, dành cho con cái thì không thể dành cho công việc.

Thời đại này đâu đâu cũng cuốn vào vòng xoáy cạnh tranh, nếu công việc có bất trắc, họ sẽ bị đào thải, đó thật sự là khủng hoảng tuổi trung niên.

Vì vậy họ chỉ có thể ưu tiên công việc, con cái thứ hai.

Đối với những nguy hiểm mà con cái gặp phải, họ không có cảm nhận trực quan nào, chỉ cần con cái có thể trở về an toàn là được rồi.

Dù sao cuối cùng người đầy vết thương đều là Kha Nam, chứ không phải những đứa trẻ khác.

May mắn là cha mẹ Kha Nam rất thoáng, nếu không thay vào đó là cha mẹ khác mà biết con trai mình vì bảo vệ con nhà người khác mà bị thương khắp người, họ chắc chắn sẽ làm ầm ĩ một trận.

Cha mẹ Kha Nam cho rằng con trai thì phải dũng cảm kiên cường, làm một người đàn ông có trách nhiệm.

Nếu không tại sao lại đưa cậu đến Hawaii học những kỹ năng đó.

Lái thuyền, lái xe, bắn súng, lái máy bay. học những kỹ năng này là để chúng phát huy tác dụng.

Chương 2791

Đỗ Lan cuối cùng vẫn thương Kha Nam, không tăng cường sức mạnh cho Đội Thám Tử Nhí, vì một khi tăng cường, Kha Nam thật sự sẽ bị lũ trẻ quậy phá kéo đến chết, đến lúc đó thì thật sự thà đối đầu với Hắc Y Tổ Chức, chứ không chơi với Đội Thám Tử Nhí nữa, đó thật sự là Đội Thám Tử Nhí còn đáng sợ hơn Hắc Y Tổ Chức.

Ngày hôm đó, Mao Lợi lại gặp một vụ án, lần này là giết người để tranh giành di sản.

Ngoài Kha Nam, Ba La cũng có mặt tại hiện trường.

Ba La cho biết những vụ án giết người vì tài sản như thế này, hắn đã quá quen thuộc rồi.

Ba La đã phá rất nhiều vụ án đều là tranh chấp tài sản, vì tiền bạc mà anh em chị em tàn sát lẫn nhau, cha con mẹ con giết hại nhau, các loại bi kịch cứ nối tiếp không ngừng.

Vì tiền, giết chết người thân ruột thịt là chuyện rất phổ biến.

Ba La rất dễ dàng phá án, khiến Kha Nam vô cùng khâm phục, hiển nhiên những người trong nhóm Thám Tử Thần Tượng đều có tài năng thực sự.

Dù là Địch Nhân Kiệt trước đó, hay Ba La hiện tại, họ quả thực đều rất có thực lực.

Kha Nam cảm thấy mình có lẽ cần tìm hiểu sâu hơn về nhóm Thám Tử Thần Tượng này.

Không xem thì không biết, xem rồi thì giật mình, những vụ án mà nhóm Thám Tử Thần Tượng đã phá án trải rộng khắp thế giới, từ âm mưu chính trị đến mất trộm kho báu, rồi đến bắt cóc giết người, thật sự là bao trùm tất cả.

Kha Nam không thể không thừa nhận những người này đều rất lợi hại, chỉ là có một số quan điểm cậu không thể đồng tình.

Kha Nam cũng mới bắt đầu tìm hiểu nhóm Thám Tử Thần Tượng, ai có thể ngờ trong một thời gian ngắn ngủi, dấu chân của họ đã lan rộng khắp các quốc gia trên thế giới, phá được vô số vụ án.

Mua đĩa CD của nhóm Thám Tử Thần Tượng, là có thể hiểu rõ tiền căn hậu quả của từng vụ án.

Đắt quá.

Kha Nam bất lực phát hiện có rất nhiều CD, nếu muốn mua thì phải tốn rất nhiều tiền.

Nhưng dù sao tiền cũng là của cha mẹ, không tiêu thì phí.

Quẹt thẻ thôi, Kha Nam chỉ có thể nhờ Bác sĩ A Lạp ra tay, tốn một số tiền lớn để mua tất cả các vụ án của nhóm Thám Tử Thần Tượng tính đến hiện tại.

Đương nhiên cũng không thể mang về nhà Mao Lợi, chỉ có thể để ở nhà Bác sĩ A Lạp, khi nghỉ hè sẽ từ từ xem.

Cơ thể nhỏ lại thật sự quá bất tiện.

Kha Nam bất lực nói: Bác sĩ, dùng máy tính của ông có thể điều tra các vụ án không.

Bác sĩ nói: Bây giờ tốc độ mạng rất chậm, chỉ có một số tài liệu văn bản thôi.

Sao cháu đột nhiên lại hứng thú với họ vậy.

Trước đây cháu đã gặp họ rồi.

Kha Nam cũng không giấu giếm, kể cho bác sĩ nghe chuyện ở đảo

Nguyệt Ảnh.

Không ngờ họ lại nghĩ như vậy.

Bác sĩ cũng rất kinh ngạc nói: Thế này cũng coi là thám tử sao.

Bất kể những chuyện đó, Kha Nam bắt đầu xem các vụ án, rất nhanh đã bị Phúc Nhĩ Ma Tư trong đó mê hoặc.

Bởi vì người đóng vai Phúc Nhĩ Ma Tư này thật sự quá lợi hại rồi, dù bên cạnh không có Hoa Sinh, nhưng vẫn phá án như thần.

Thần thái, động tác cứ như thể bước ra từ tiểu thuyết, khí chất sắc sảo, trầm tĩnh hoàn toàn phù hợp với Phúc Nhĩ Ma Tư trong lòng Kha Nam.

Với tư cách là thám tử nổi tiếng trong tiểu thuyết, Phúc Nhĩ Ma Tư tuyệt đối là thần tượng của tất cả các thám tử.

Bây giờ thần tượng dường như bước ra từ tiểu thuyết, Kha Nam làm sao có thể không rung động.

Với tư cách là một fan cuồng nhỏ của Phúc Nhĩ Ma Tư, khi thấy Phúc Nhĩ Ma Tư bằng xương bằng thịt xuất hiện, chắc chắn cậu ấy sẽ phấn khích không thể tả.

Các vụ án của Phúc Nhĩ Ma Tư đã được xem đi xem lại, chỉ cảm thấy thật sự quá kinh điển, rất nhiều khi Kha Nam tự mình còn chưa nghĩ ra, Phúc Nhĩ Ma Tư đã phá án rồi, thật quá phi thường.

Cháu phát hiện Phúc Nhĩ Ma Tư sau khi phá án thường rất trầm trọng.

Bác sĩ cũng theo Kha Nam xem rất nhiều vụ án, phát hiện biểu cảm của Phúc Nhĩ Ma Tư sau khi phá án đều rất âm trầm.

Phá án tuy là thể hiện năng lực của thám tử, nhưng khi sự thật được hé lộ, cũng chỉ là một màn bi kịch, cháu có thể hiểu suy nghĩ của ông ấy.

Kha Nam càng ngày càng cảm thấy Phúc Nhĩ Ma Tư không chỉ là một thám tử, mà còn là một con người sống động.

Sự thật được hé lộ cũng chỉ là bi kịch.

Cho dù đã hoàn thành báo thù, cho dù vốn dĩ có lý do chính đáng, cuối cùng cũng chỉ là một hung thủ, cũng đã sa đọa.

Vì vậy, tốt nhất là không có vụ án nào, ngăn chặn vụ án trước khi nó xảy ra là giấc mơ của tất cả các thám tử, nhưng đáng tiếc rất khó làm được.

Thám tử cuối cùng vẫn chỉ là sự tồn tại để thu dọn tàn cuộc sau khi vụ án xảy ra, chứ không phải sự tồn tại để phòng ngừa trước khi xảy ra.

Thám tử chỉ điều tra những vụ án đã xảy ra, chứ không thể ngăn chặn vụ án xảy ra.

Nghĩ đến đây, Kha Nam cũng rất bất lực, nhưng cậu tuyệt đối không ủng hộ ý tưởng của Địch Nhân Kiệt.

Đương nhiên, mặc dù rất mê Phúc Nhĩ Ma Tư, Kha Nam cũng không thể phủ nhận người mà cả nhóm Thám Tử Thần Tượng không thể thiếu nhất chính là Tống Từ, năng lực giám định pháp y của cô ấy quá mạnh, còn lợi hại hơn cả Hoa Sinh.

Vì vậy Phúc Nhĩ Ma Tư dù không có Hoa Sinh làm trợ thủ đắc lực, nhưng Tống Từ đã cung cấp tài nguyên kỹ thuật rất tốt, mặc dù bản thân cô ấy cũng là một thám tử rất lợi hại, nhưng phần lớn thời gian Tống Từ phụ trách giám định và giải phẫu.

Xem ra họ cũng có phân công rồi.

Kha Nam nói, thái độ của cậu đối với Tống Từ có chút phức tạp, tuy một phần quan điểm của Tống Từ là đúng, nhưng cô ấy lại bao che cho Địch Nhân Kiệt, điều này hiển nhiên là không đúng.

Kha Nam cho rằng Tống Từ nên đi vạch trần Địch Nhân Kiệt.

Càng tìm hiểu, càng cảm nhận được thực lực của đội thám tử quả thực không tầm thường, trách gì các quốc gia trên thế giới đều tìm kiếm sự giúp đỡ của họ.

Kha Nam không biết rằng rất nhanh cậu sẽ gặp phải một cuộc khủng hoảng lớn liên quan đến Tống Từ.

Hắc Y Tổ Chức đồ sộ như vậy, chắc chắn có rất nhiều người trong giới chính đạo âm thầm hợp tác với chúng, có một danh sách ghi lại các thành viên trong các cơ quan nhà nước của các quốc gia cấu kết với Hắc Y Tổ Chức.

Những người này hoặc là nhận hối lộ, hoặc là âm thầm câu kết với Hắc Y Tổ Chức, hoặc là mở cửa tạo điều kiện để kiếm lợi từ đó.

Tóm lại, những người này không thuộc Hắc Y Tổ Chức, nhưng bị Hắc Y Tổ Chức lợi dụng làm người hỗ trợ.

Tóm lại, có một danh sách những người hỗ trợ như vậy, và danh sách này hiện đang nằm trong tay Điêu Quang Đấu.

Điêu Quang Đấu đương nhiên dùng danh sách này để làm việc ác, có được danh sách, hắn ta có thể an ổn có được một chỗ đứng, hơn nữa hắn cũng thuận lợi trở thành một kiên khách.

Kiên khách tương tự như người môi giới.

Hắc Y Tổ Chức cũng không phải cái gì cũng chu toàn, đôi khi chúng cũng phải tìm những kiên khách đáng tin cậy để giúp đỡ, Điêu Quang Đấu đã đóng vai trò như vậy, hắn ta nằm trong vùng xám giữa bóng tối và chính đạo, cung cấp dịch vụ tư vấn cho Hắc Y Tổ Chức, đôi khi cũng giúp hoàn thành một số công việc.

Danh sách trong tay Điêu Quang Đấu chính là được tích lũy qua vô số công việc, Đỗ Lan đã đưa hắn đến quá khứ xa hơn, cho hắn thời gian để hoàn thành nhiệm vụ.

Để hoàn thành nhiệm vụ, Điêu Quang Đấu đã tằn tiện ăn uống, đặt nhiệm vụ lên trước bản thân, giành được danh tiếng tốt.

Đến khi danh sách tích lũy đến một mức độ nhất định, Điêu Quang Đấu có thể khống chế ngược lại những quan chức cao cấp, phú hào đó.

Nhưng Điêu Quang Đấu rất rõ ràng rằng kẻ địch truyền kiếp của mình vẫn sẽ đến ngăn cản, vì vậy hắn cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Lần này vẫn sẽ là chiến thắng của hắn.

Điêu Quang Đấu và Tống Từ đều là những tiểu tốt, nhưng hắn muốn chứng minh tiểu tốt như hắn mạnh hơn Tống Từ.

Điêu Quang Đấu chính là không ưa cái vẻ thanh cao của Tống Từ, cứ như thể có gì đó ghê gớm lắm vậy, cho dù Tống Từ có đại nghĩa diệt thân thì sao chứ.

Cô ta thật sự cho rằng một mình mình có thể tạo ra một thế giới trong sạch, sáng sủa sao.

Điêu Quang Đấu chính là không ưa cái vẻ thanh cao của Tống Từ, cứ như con đom đóm trong đêm đen chói mắt đến vậy.

Vì vậy hắn muốn dùng mọi cách để chứng minh mình mới là đúng, còn Tống Từ là sai.

Ở thế giới trước, Điêu Quang Đấu đã thắng một lần rồi, bây giờ hắn vẫn sẽ thắng.

Ở thế giới trước, Điêu Quang Đấu cũng nắm giữ một lượng lớn hồ sơ đen của quan chức, tận tám chiếc hòm.

Cuối cùng Tống Từ giao toàn bộ những chiếc hòm đó cho hoàng đế, kết quả thì sao.

Hoàng đế đã đốt sạch chúng bằng một mồi lửa, cuối cùng những quan tham ô lại đó ngang nhiên trực tiếp giết chết Điêu Quang Đấu.

Chương 2792

Nhưng Tống Từ cũng mất hy vọng vào triều đình, tinh thần chấp pháp mà cô vẫn kiên trì đã bị lung lay.

Cô làm việc theo luật pháp, nhưng ngoài bản thân cô ra, những người khác đều chỉ vì lợi ích của mình.

Ngay cả hoàng đế thì sao.

Ngài cũng không thể thật sự thay thế nhiều quan viên đến thế, hơn nữa cho dù có thay thế thì sao.

Lẽ nào những người được thay thế đều là thanh quan.

Hoàng đế biết là không thể, những người được thay thế cũng có quan tham, vì vậy thà đốt hết bằng chứng tội ác, còn yên bình hơn một chút.

Giống như Tào Tháo sau Trận chiến Quan Độ năm xưa, khi chiến tranh Quan Độ diễn ra, rất nhiều quan viên dưới trướng Tào Tháo đã liên lạc với Viên Thiệu.

Sau chiến thắng, những bức thư này được tìm thấy trong đại doanh của Viên Thiệu.

Tào Tháo nói rằng khi chiến tranh Quan Độ diễn ra, chính mình còn không rõ vận mệnh của mình, càng không nói đến những người dưới quyền, vì vậy đã cho người đốt sạch những bức thư đó, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Điêu Quang Đấu cho rằng đây chính là nhân tính, nhân tính như vậy, xã hội này mới như vậy, còn hắn chỉ là thuận theo dòng chảy, lợi dụng nhân tính và quy tắc mà thôi.

Ngược lại Tống Từ, đại nghĩa diệt thân, ngay cả cha vợ mình cũng không tha, đi ngược lại nhân tính.

Cuộc đối đầu giữa nhân tính và phản nhân tính, nhân tính luôn có thể chiến thắng.

Vì vậy Điêu Quang Đấu đầy tự tin, đã khởi xướng cuộc đối đầu với Tống Từ.

Đỗ Lan cho rằng quả nhiên anh hùng đều cần phản diện để làm nền, tư tưởng của anh hùng và phản diện đối chọi nhau, mới có thể va chạm tạo ra tia lửa tư duy.

Đương nhiên Điêu Quang Đấu không cho rằng mình là kẻ tiểu nhân, vì hắn cho rằng mình làm đúng, đánh bại Tống Từ có thể củng cố điểm này.

Điêu Quang Đấu tuy thông minh, nhưng dù sao cũng là người, nên cũng sẽ mắc phải sai lầm mà rất nhiều người mắc phải, đó là dùng thất bại của người khác để chứng minh mình đúng.

Trên thực tế, ngay cả khi Tống Từ thật sự sai, cũng không thể chứng minh Điêu Quang Đấu đúng.

Nhưng rất nhiều người đều thông qua cách này để chứng minh bản thân, có thể nói là một hành vi rất phổ biến.

Đỗ Lan đang chú ý đến động thái của Điêu Quang Đấu, Điêu Quang Đấu đã đưa ra lời thách thức, và nội dung của lời thách thức chính là một loạt các vụ án oan sai.

Trong đó có một vụ án liên quan đến Mao Lợi, năm đó ông còn là cảnh sát điều tra, đã bắt được một tội phạm.

Nhưng hiện tại Tống Từ đang điều tra lại những vụ án cũ này, phát hiện rất nhiều vụ án đều đã bị can thiệp.

Thế là cô đến Văn phòng Thám tử Mao Lợi, hỏi về tình hình năm đó.

Kha Nam về nhà thì phát hiện Tống Từ lại đang ở văn phòng thám tử, rất kinh ngạc, hơn nữa nhìn biểu cảm của cô ấy và chú Mao Lợi hình như là gặp phải vấn đề gì đó.

Cô nói là chứng cứ mà chúng ta điều tra được năm đó đều đã bị người ta can thiệp sao.

Mao Lợi rất khó tưởng tượng điều này, nhưng đối phương là một người nổi tiếng, không đến nỗi dùng chuyện này để đùa giỡn.

Vâng, không chỉ vụ án này, mà một loạt các vụ án năm đó đều đã bị can thiệp.

Kha Nam vừa nghe đã kinh ngạc, vậy mà lại xảy ra chuyện như vậy, chẳng phải đã bắt nhầm người sao.

Chuyện này nghiêm trọng quá rồi, sao lại xảy ra tình huống như vậy.

Thành thật mà nói, cậu không thể tưởng tượng nổi chuyện một loạt vụ án bị người ta can thiệp.

Tóm lại, vẫn xin ông Mao Lợi cố gắng hết sức nhớ lại tình hình năm đó.

Tống Từ nói với ánh mắt nghiêm túc.

Được thôi.

Thực ra là chuyện của mười năm trước, Mao Lợi cũng không nhớ rõ lắm, nhưng vẫn cố vắt óc suy nghĩ.

Kha Nam cũng vô thức lắng nghe, chuyện này cậu tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn, cậu cũng nhất định phải khôi phục sự thật, phá giải những vụ án oan sai mười năm trước.

Tất cả những điều này đương nhiên là kiệt tác của Điêu Quang

Đấu, năm đó hắn ta đã làm không ít chuyện.

Đỗ Lan thầm nghĩ, Điêu Quang Đấu đây là khiêu khích trắng trợn, xem ra hắn ta oán niệm rất sâu với Tống Từ.

Sao lại không sâu chứ, vì sự tồn tại của Tống Từ có thể chứng minh con đường của hắn không phải là duy nhất, căn bản không thể nhẫn nhịn.

Không phải là do ngươi gây ra sao.

Địch Ny Toa bày tỏ Đỗ Lan là kẻ chủ mưu, lúc hai người sắp đối đầu, sao lại có vẻ như không liên quan đến mình vậy.

Ngươi ủng hộ Tống Từ loại người không vị nể tình người, hay ủng hộ Điêu Quang Đấu loại người đồng lưu hợp ô.

Đỗ Lan nói: Ta đều ủng hộ, cũng đều không ủng hộ.

Quả đúng là nghe lời của ông như nghe lời của ông vậy.

Địch Ny Toa cũng không bất ngờ, biết chồng mình chắc chắn thuộc loại người linh hoạt ứng biến, dùng những phương pháp khác nhau trong những hoàn cảnh khác nhau.

Ví dụ như gần nước được trăng trước, thỏ không ăn cỏ cạnh hang.

Lại còn ngựa tốt không ăn cỏ cũ, lãng tử quay đầu vàng không đổi Tổ tiên đã sớm nói rõ những thủ đoạn nên sử dụng trong các hoàn cảnh khác nhau, hoàn cảnh khác nhau thì nên có hành động khác nhau, cho dù hành vi hoàn toàn mâu thuẫn, nhưng trong hoàn cảnh đó lại là thích hợp.

Vì vậy, nghiên cứu bất cứ thứ gì cũng phải xem xét hoàn cảnh lúc đó, chỉ khi hiểu rõ hoàn cảnh, mới có thể lý giải lựa chọn.

Tống Từ bắt đầu điều tra tỉ mỉ, Mao Lợi đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, nếu mình làm sai thì nhất định phải sửa lại.

Kha Nam cũng đến giúp.

Lần này Tống Từ không đơn độc chiến đấu, mà có một nhóm người chấp nhận quan điểm của Pháp phái sẵn lòng cùng giúp đỡ.

Họ đều cho rằng duy trì sự cao cả của luật pháp là điều cần thiết, ngay cả khi đối mặt với người thân của mình cũng không thể nói chuyện tình cảm.

Mọi việc rất phức tạp, nhưng Kha Nam và họ cùng nhau nghĩ cách vẫn dần dần làm rõ được manh mối, Kha Nam nhận ra có người cố ý can thiệp, báo cảnh sát.

Loại người này thật sự quá tà ác.

Dần dần điều tra thì phát hiện bóng dáng của Điêu Quang Đấu, từ lời của nhân chứng lúc đó đã biết được sự tồn tại của hắn ta.

Một người lang thang trong vùng xám, một người nhận tiền làm việc.

Hắn ta có thể khiến kẻ có tội thoát tội, có thể khiến người vô tội phải chịu oan ức.

Khốn kiếp.

Cùng với việc điều tra sâu hơn, Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang đều sắp tức điên, vì vụ án của ông ấy không phải là trường hợp cá biệt, còn rất nhiều vụ án khác đều bị che giấu sự thật.

Ví dụ như một vụ tai nạn xe hơi trước đó, người bị bắt lúc đó căn bản không phải người lái xe, hắn ta đã nhận tiền của Điêu Quang Đấu để tự nhận tội.

Chuyện đảo lộn trắng đen như vậy, thật sự khiến người ta huyết áp tăng cao.

Kha Nam cũng rất phẫn nộ, không ngờ lại có loại người như vậy, chuyên môn để kẻ có tội trốn thoát, để người vô tội vào tù.

Không ngờ trên thế giới này lại có loại người như vậy, còn có cả loại làm ăn như vậy.

Cậu ta cũng nghiến răng nghiến lợi, chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh tối đen.

Người đó chính là muốn chứng minh thế giới này không có cái gọi là trắng và đen, chỉ có màu xám.

Cái gọi là trắng, chỉ là chưa đủ đen, căn bản không hề tồn tại.

Kiếp trước đối đầu với Điêu Quang Đấu, Tống Từ đã rất hiểu con người hắn ta, đó là một kẻ thực sự ti tiện, muốn chứng minh cả thế giới đều là lũ hỗn xược ti tiện.

Đỗ Lan cho rằng ti tiện và vĩ đại không mâu thuẫn, ti tiện đạt đến cực điểm sẽ vĩ đại, vĩ đại bao dung ti tiện.

Những người như Điêu Quang Đấu, trong cuộc sống hàng ngày, ăn uống ở đâu cũng rất hạn chế, có thể nói là đã cống hiến tất cả cho bọn tham quan ô lại, chỉ cần có được sự bảo vệ là đủ rồi.

Đối với phe tham quan này mà nói, chính vì có sự cống hiến vô tư của Điêu Quang Đấu mà họ mới có thể lớn mạnh, làm ăn phát đạt.

Cũng giống như Hắc Y Tổ Chức cần Cầm Tửu vậy, họ đều cống hiến ánh sáng và nhiệt huyết của mình cho người khác, bản thân chỉ cần có một con đường sống là được rồi.

Họ rất ti tiện, nhưng đối với toàn bộ thế lực đen tối mà nói, họ lại vĩ đại.

Chương 2793

Chỉ là xem rốt cuộc họ truyền tải lợi ích cho ai, hiển nhiên đều lựa chọn truyền tải lợi ích cho số ít người, chứ không phải cho lê dân bách tính.

Trong mắt lê dân bách tính, họ tự nhiên là ti tiện, nhưng trong mắt Hắc Y Tổ Chức, họ lại vĩ đại.

Cô lẽ nào quen biết Điêu Quang Đấu này.

Mao Lợi hỏi.

Kha Nam cũng rất hiếu kỳ nhìn về phía Tống Từ, nhìn về phía người cùng tên với tác giả của Tẩy Oan Tập Lục.

Nhưng Tống Từ không muốn nhắc đến quá khứ, đó là một triều đại chỉ có đen chứ không có trắng, Điêu Quang Đấu cuối cùng đã dùng chính sinh mạng của mình để chứng minh sự đen tối của nhân tính.

Toàn bộ tập đoàn tham quan lớn mạnh đến mức không thể sụp đổ, ngay cả hoàng đế cũng bất lực.

Dù sao hoàng đế là cùng sĩ đại phu trị thiên hạ, chứ không phải cùng bách tính trị thiên hạ.

Cuộc biến pháp của Vương An Thạch thời Bắc Tống đã chứng minh hậu quả của việc đi ngược lại tập đoàn sĩ đại phu là rất nghiêm trọng, ngay cả hoàng đế cũng không thể giải quyết.

Đây chính là cái gọi là sự sụp đổ của hệ thống.

Thực ra, duy trì lợi ích của sĩ đại phu, duy trì ổn định xã hội, vốn dĩ cũng không có gì sai.

Đáng tiếc là chi phí ngày càng cao, không ngừng hút cạn năng lượng xã hội, cuối cùng toàn bộ năng lượng xã hội đều dùng để duy trì sĩ đại phu, vậy những người khác thì sao.

Sĩ đại phu chắc chắn là cần thiết, nhưng tuyệt đối không thể để họ hút cạn tất cả năng lượng.

Vương An Thạch biến pháp, sở dĩ biến pháp, là vì năng lượng không đủ nữa.

Tình cảnh Bắc Tống rất khó xử, không thể thu lợi từ phía bắc, không đánh lại được nước Liêu đang thực hành chế độ lưỡng viện.

Sĩ đại phu lại cần một lượng lớn năng lượng để duy trì, chỉ có thể biến pháp.

Nhưng biến pháp chính là đụng chạm đến lợi ích của sĩ đại phu, vậy làm sao được.

Hơn nữa, biến pháp còn cần sĩ đại phu thực hiện, luật của Vương An Thạch dù có tốt cũng vô dụng.

Thế là có danh ngôn nổi tiếng: Bệ hạ cùng sĩ đại phu trị thiên hạ, không cùng bách tính trị thiên hạ, nói cũng không sai, sĩ đại phu không hợp tác, làm sao thúc đẩy biến pháp của Vương An Thạch.

Khi một quốc gia vừa lập quốc, năng lượng có thể phân phối của quốc gia khá nhiều, vì vậy mọi người có thể phát huy tài năng, thực hiện mục tiêu.

Khi một quốc gia bước vào suy thoái, năng lượng của quốc gia cơ bản đã phân phối hết, vì vậy làm bất cứ việc gì cũng không có ngân sách, nhân tài cũng như người vợ khéo cũng khó nấu mà không có gạo, mỗi người đều tận trung chức trách ở vị trí của mình, nhưng quốc gia lại không ngừng suy thoái.

Nam Tống nơi Tống Từ đang sống chính là đang trải qua quá trình năng lượng ngày càng ít đi, tuy Nam Tống có quyền đúc tiền, nhưng tiền cũng không phải muốn in là in.

Nếu tùy tiện in tiền là có thể giải quyết vấn đề, thì Nam Tống, Tây Ban Nha, Đế quốc mặt trời không lặn đều từng có quyền đúc tiền, nhưng cuối cùng họ đều tiêu đời.

Thậm chí trong thời Tam Quốc, Thục Quốc, Ngô Quốc cũng dựa vào đúc tiền để kiếm tiền, nhưng cuối cùng họ đều bị Nguỵ Quốc đánh bại.

Điêu Quang Đấu và Tống Từ, giống như Vương An Thạch và Tư Mã Quang thời Bắc Tống, cũng giống như những lập trường khác nhau đã tồn tại từ thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Giống như phái Pháp gia và phái Phi Pháp gia, rốt cuộc là bảo vệ lợi ích của các thành viên nội bộ luật pháp quan trọng, hay quy phạm hành vi của tất cả mọi người quan trọng.

E rằng sẽ không có câu trả lời.

Ít nhất là vào thời Nam Tống của Điêu Quang Đấu và Tống Từ, không có câu trả lời.

Điêu Quang Đấu chắc chắn cho rằng nên ưu tiên bảo vệ lợi ích của sĩ đại phu, đây là nhân tính.

Tống Từ cho rằng thiên tử phạm pháp cũng như thứ dân cùng tội, bất kể là người thân hay lãnh đạo, chỉ cần phạm pháp thì phải xử lý công bằng, cô ấy đã làm như vậy với cả cha vợ mình.

Ngay cả khi vụ án của cha vợ chỉ là ngoài ý muốn, nhưng phạm tội là phạm tội, chỉ xem hành vi, không xem chủ quan nghĩ gì.

Vì vậy cuộc đối đầu của họ có thể nói là rất khó phân thắng bại, ngay cả đến hiện đại, phái Phi Pháp gia và phái Pháp gia vẫn cùng tồn tại, không bên nào biến mất.

Cùng với việc điều tra sâu hơn, Mao Lợi và họ cũng hiểu biết thêm về Điêu Quang Đấu, người này rất xảo quyệt, hơn nữa còn rất tàn nhẫn.

Điêu Quang Đấu cũng là một người thuộc phái Phi Pháp gia, trong mắt hắn ta, chỉ có tầng lớp sĩ đại phu mới được coi là người, những bách tính khác đều không phải người.

Hiển nhiên, Điêu Quang Đấu và Địch Nhân Kiệt tuy đều là người thuộc phái Phi Pháp gia, nhưng cách làm của họ lại hoàn toàn khác nhau.

Phái Phi Pháp gia của Địch Nhân Kiệt, chủ yếu là bảo vệ những người đáng thương không thể đạt được yêu cầu thông qua luật pháp, còn Điêu Quang Đấu thì chỉ bảo vệ sĩ đại phu trong phạm vi luật pháp, những người khác đều không được tính là người.

Có thể nói điều Địch Nhân Kiệt muốn bảo vệ, thì Điêu Quang Đấu lại muốn làm hại, nhưng cả hai người họ đều là phái Phi Pháp gia.

Đều cho rằng luật pháp không ngoài tình người.

Vì vậy cháu mới không đồng ý với Địch Nhân Kiệt.

Tống Từ đã điều tra rất nhiều nội dung, vẫn cho rằng những người thuộc phái Phi Pháp gia chỉ khiến tình hình ngày càng tệ hơn.

Cô đang nói gì vậy.

Mao Lợi hỏi.

Tống Từ liền nói với Mao Lợi: Trong đội thám tử của chúng ta có hai phái hệ, một là phái Phi Pháp gia, một là phái Pháp gia, được phân loại dựa trên Pháp gia cổ đại thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Cô ấy liền kể cho Mao Lợi nghe về lý niệm của phái Phi Pháp gia, và lý niệm của phái Pháp gia.

Mao Lợi thốt lên phức tạp, không ngờ thám tử lại còn có những tư tưởng như vậy.

Kha Nam cũng không ngờ đây không chỉ là cuộc đối đầu giữa thám tử và tội phạm, mà còn là cuộc đối đầu giữa thám tử và thám tử, đều là điều cậu chưa từng nghĩ tới.

Hóa ra thám tử cũng có những lập trường khác nhau.

Phái Phi Pháp gia do Địch Nhân Kiệt đại diện, cho rằng luật pháp không ngoài tình người.

Nhưng hãy nhìn những gì Điêu Quang Đấu đã làm, hắn ta cũng không để luật pháp vào mắt, chỉ bảo vệ lợi ích của tham quan ô lại, vì hệ thống tham quan quá lớn mạnh đến mức không thể sụp đổ, nên hắn có thể an tâm làm chuyện xấu, thậm chí đổ lỗi mọi thứ cho nhân tính.

Tống Từ phẫn nộ nói: Vì vậy phái Phi Pháp gia không nên tồn tại.

Đáng tiếc trên thực tế, phái Pháp gia mới là bên yếu thế, vì phái Phi Pháp gia rất nhiều, không chỉ ở Thăng Long Hữu, mà ở phương Tây cũng rất nhiều.

Tôn giáo chính là điển hình của phái Phi Pháp gia, những người trong tôn giáo đều là anh em chị em, nhưng những người ngoài tôn giáo đều là dị giáo đồ, đều đáng chết.

Một tôn giáo chính là một phái Phi Pháp gia, phái Phi Pháp gia và phái Phi Pháp gia do hệ thống bảo vệ khác nhau, nên cũng đối kháng nhau.

Vì vậy phái Phi Pháp gia rất nhiều, phái Pháp gia lại rất ít.

Phái Pháp gia là bên yếu thế, vì phái Pháp gia bề ngoài bảo vệ lợi ích của tất cả mọi người, nhưng lại không thể thiên về lợi ích của bất kỳ ai.

Thiên tử phạm pháp cũng như thứ dân cùng tội, lý tưởng rất hay, nhưng nếu mọi người đều cùng tội, ai sẽ ủng hộ họ.

Có người nói đương nhiên là bách tính ủng hộ.

Đáng tiếc bách tính bày tỏ xin lỗi, họ muốn ủng hộ luật pháp có lợi cho mình, muốn ủng hộ luật pháp thiên về mình.

Nếu không thiên về mình, thì đó là cá lớn nuốt cá bé, bách tính chắc chắn không chiếm ưu thế.

Giống như giá thuốc thông thường, công ty dược phẩm bán thuốc giá cao, không vấn đề gì.

Bệnh nhân không có thuốc uống, cũng không vấn đề gì, không có tiền chẳng phải là không có thuốc uống sao.

Nếu không thiên về bệnh nhân, thì bệnh nhân không có tiền nên bị đào thải, đây chính là cá lớn nuốt cá bé.

Nhưng vấn đề là ngay cả trong thế giới động vật cũng có tập tính bảo vệ kẻ yếu, vì sinh mệnh không thể mãi mãi duy trì mạnh mẽ, sư tử hổ báo cũng có thời kỳ thơ ấu cần được bảo vệ, huống hồ là loài người.

Nếu thật sự triệt để cá lớn nuốt cá bé, thì loài người cũng gần như tuyệt chủng rồi, vì kẻ yếu không ngừng bị đào thải, nhưng kẻ yếu sẽ không biến mất, kẻ mạnh sẽ không ngừng suy yếu trở thành kẻ yếu, cuối cùng kẻ mạnh và kẻ yếu cùng bị đào thải.

Lúc này, chính là cần những người thuộc phái Phi Pháp gia như Địch Nhân Kiệt ra tay hành động, phải thiên về bệnh nhân, thiên về kẻ yếu.

Nhưng cũng có những người như Điêu Quang Đấu, thiên về sĩ đại phu.

Lại ví dụ như Hoà Thân, ông ta từng nói những câu danh ngôn như cứu nạn trước cứu quan, dân tai nạn không tính là người, từ góc độ của ông ta mà nói thì một chút cũng không sai, vì ông ta và Điêu Quang Đấu thuộc phái Phi Pháp gia đều thiên về sĩ đại phu.

Chương 2794

Vì vậy, phái Phi Pháp gia và phái Pháp gia đều có khuyết điểm, phái Phi Pháp gia và phái Phi Pháp gia phải đấu, và cũng phải đấu với phái Pháp gia.

Nhưng nhìn chung thì phái Phi Pháp gia vẫn nhiều hơn, phái Pháp gia ít hơn.

Bởi vì phái Pháp gia bảo vệ tất cả mọi người, thì cũng đồng nghĩa với việc không bảo vệ ai cả, người ủng hộ ít.

Thiên tử phạm pháp cũng như thứ dân cùng tội, nghe thì rất hay, nhưng thiên tử có thể nằm yên chẳng làm gì, cũng có người hầu hạ, nhưng thứ dân thì phải bôn ba vất vả, trên đường, ở công trường, xác suất làm sai việc có thể lớn hơn thiên tử rất nhiều.

Thiên tử có thể tránh xa môi trường tội phạm, bình dân thì không thể tránh xa được.

Vì vậy cho dù cùng tội, thiên tử cũng rất an nhàn, chỉ có thứ dân sẽ tự gây họa cho mình.

Vì vậy Địch Nhân Kiệt cho rằng nên cho những người có tình tiết đáng thông cảm cơ hội phạm sai lầm, chỉ cần có thể sửa chữa là tốt, ông ấy khoan dung với bách tính, nghiêm khắc với quan viên.

Điêu Quang Đấu và Hoà Thân thì ngược lại, họ yêu cầu nghiêm ngặt đối với kẻ yếu, nới lỏng yêu cầu đối với kẻ mạnh.

Họ không cho phép kẻ yếu phạm sai lầm, nhưng kẻ mạnh lại có thể tùy tiện phạm sai lầm.

Tóm lại, cuộc đối kháng giữa phái Pháp gia và phái Phi Pháp gia là vô cùng kịch liệt, và lời khiêu khích của Điêu Quang Đấu cũng đã chọc giận Kha Nam.

Kha Nam tuyệt đối sẽ không bỏ qua Điêu Quang Đấu, vì hắn ta thật sự quá đáng ghét.

Bây giờ cậu dốc toàn lực điều tra những vụ án cũ mười năm trước, tìm được nhiều manh mối hơn, cuối cùng có được chứng cứ.

Có chứng cứ, thì phải tìm ra Điêu Quang Đấu rồi.

Điêu Quang Đấu cũng biết Tống Từ chắc chắn sẽ tìm đến mình, nhưng mọi thứ sẽ không thay đổi, nhân tính đã quyết định tất cả, thế giới này không thay đổi, kẻ thắng lợi vẫn sẽ là hắn.

Đúng là vẫn thanh cao như trước.

Điêu Quang Đấu bày tỏ vẻ mặt của Tống Từ vẫn đáng ghét như vậy: Cứ như thể cả thế giới này chỉ có mình cô là người tốt, còn những người khác đều là tiểu nhân ti tiện vậy.

Hắn ta cho rằng nếu Tống Từ khác với mọi người, thì nên tự kiểm điểm mình, chứ không phải thay đổi thế giới.

Chẳng lẽ mình khác với thế giới, thì là thế giới sai, lẽ nào mình có thể đứng trên thế giới sao.

Điêu Quang Đấu cho rằng Tống Từ chắc chắn sai, thế giới thì không thể sai được.

Pháp phái với tư cách là phái thiểu số, không thể nói là sai, nhưng người ủng hộ quả thực ít.

Nếu thiên tử và thứ dân cùng so sánh, thì ưu thế của thiên tử quá lớn, vì vậy thứ dân chắc chắn cần một luật pháp thiên về mình.

Pháp phái có thể khiến thiên tử và thứ dân có cơ hội ngang bằng, nhưng ưu thế của thiên tử là không thể xóa bỏ, cho dù cơ hội ngang bằng, thứ dân vẫn không bằng thiên tử.

Vì vậy Tống Từ, một Pháp phái kiên định, quả thực là không hợp với thế giới, nhưng điều đó không có nghĩa là cô ấy sai, thế giới cần Pháp phái để kiềm chế phái Phi Pháp gia.

Pháp phái ra đời tự nhiên có lý lẽ của nó, cũng có không gian của nó, vì có sự cần thiết, nên sẽ xuất hiện.

Phái Phi Pháp gia nói qua nói lại, ai cũng có lý, thì cần loại tiếng nói lý trí như Pháp phái.

Tóm lại, đã tồn tại thì có lý lẽ của nó, đáng tiếc lập trường khác nhau, cuối cùng vẫn phải đứng ở phía đối lập để đối kháng, mà đối kháng thì cần sức mạnh, cần khiến nhiều người ủng hộ mình.

Vậy thì lý luận không thiên vị như Pháp phái rất chịu thiệt thòi.

Cùng với cuộc điều tra, Tống Từ, Mao Lợi và Kha Nam càng lúc càng tiếp cận Điêu Quang Đấu.

Họ cũng dần hiểu rõ thủ đoạn uy hiếp và dụ dỗ của hắn.

Dụ dỗ thì khỏi phải nói, hắn dùng tiền tài, mỹ sắc để cám dỗ người khác sa ngã. uy hiếp thì có đe dọa sinh mạng người thân, hoặc dùng danh sách để khống chế.

Những người này vốn dĩ đã có quan hệ với Hắc Y Tổ Chức, sau khi bị ghi chép lại, liền bị nắm thóp.

Thông qua điều tra không ngừng, Kha Nam cũng nhận ra Điêu Quang Đấu có liên hệ với Hắc Y Tổ Chức.

Nhắc đến Hắc Y Tổ Chức, cậu lại bừng tỉnh tinh thần, bởi vì Hắc Y Tổ Chức chính là thủ phạm khiến cậu biến thành học sinh tiểu học, cậu còn mong tổ chức có thuốc giải.

Đương nhiên, cậu cũng không thể dung thứ cho những hành vi phạm pháp của tổ chức.

Cuối cùng, cả đoàn lái xe đến ngoại ô biệt thự của Điêu Quang Đấu.

Biệt thự nằm trong núi, còn cần phải đi bộ một đoạn.

Chính là chỗ này.

Mao Lợi ngẩng đầu nhìn đỉnh núi xanh um tùm, chỉ cảm thấy một luồng bóng tối ập đến.

Chỉ mới đến gần đã thấy nguy hiểm rồi.

Này này, đây là cảm giác chỉ có trong phim ảnh thôi sao.

Sao tôi lại cảm thấy ngọn núi này như đao sơn hỏa hải vậy.

Ông ta thật sự cảm nhận được nguy hiểm.

Đi thôi.

Tống Từ không nói gì, bây giờ chỉ có thể tiến lên.

Thằng nhóc con, ở đây cho ta.

Mặc dù vì Tiểu Lan và Viên Tử đi trại hè nữ sinh, nhà không có ai trông nom ngươi, nên ta mới mang ngươi theo, nhưng lần này không thể đưa ngươi đến nơi nguy hiểm như vậy.

Mao Lợi biết lần này đi tìm Điêu Quang Đấu rất nguy hiểm, nên không muốn Kha Nam đi theo.

Kha Nam nhìn vẻ mặt của chú, cũng chỉ có thể giả vờ vâng lời: Vâng, cháu sẽ ở lại đây chờ chú.

Thực ra, Kha Nam chắc chắn sẽ đi, đợi chú đi rồi, cậu có thể tự mình vào núi.

Ở trong xe đi, trong xe có đồ ăn vặt, đói thì tự ăn uống chút.

Chúng ta đi đây.

Mao Lợi và Tống Từ hai người xuất phát.

Vị trí biệt thự vẫn rất rõ ràng, chỉ có một con đường.

Tuy nhiên, trên đường có lắp camera giám sát ẩn, nên chỉ cần có người tiếp cận, người trong biệt thự liền có thể biết có khách.

Mao Lợi và Tống Từ trực tiếp đến bên trong biệt thự, cuối cùng cũng gặp được Điêu Quang Đấu.

Điêu Quang Đấu cũng không trốn, cứ thế đợi khách trong biệt thự.

Ta biết ngươi nhất định có thể tìm được đến đây.

Điêu Quang Đấu không hề kinh ngạc, đối với năng lực của Tống Từ, hắn chưa bao giờ nghi ngờ.

Hơn nữa, hắn còn cố tình để lại rất nhiều manh mối ở nhiều nơi, thậm chí một số manh mối còn nằm trong thi thể, cần một thời gian sau mới lộ ra.

Đó là để khảo nghiệm năng lực pháp y của Tống Từ, cho dù là xương cốt cũng không thoát khỏi đôi mắt của Tống Từ.

Điêu Quang Đấu, ngươi vẫn vô sỉ như trước.

Không phải ta vẫn như trước, mà là thế giới vẫn như trước.

Ngươi chắc cũng đã biết rồi, cho dù khoa học kỹ thuật phát triển, rất nhiều chuyện vẫn không thay đổi, thế giới này vẫn như vậy.

Điêu Quang Đấu đắc ý nói: Đương nhiên ngươi cũng vẫn như cũ, luôn thanh cao như vậy, cứ như thể thế giới nên vì ngươi mà thay đổi.

Nhưng sự thật là thế giới vẫn như cũ, chỉ có chúng ta tuân theo quy tắc của thế giới, không có chuyện thế giới vì ngươi mà thay đổi.

Mặc dù là đối đầu lần thứ hai, nhưng kết quả thắng bại sẽ không thay đổi.

Tống Từ nhìn Điêu Quang Đấu, nhất thời không biết nên nói gì, chỉ tranh cãi bằng lời nói, mình không phải đối thủ.

Bởi vì những lý lẽ sai trái của Điêu Quang Đấu đã được thế giới chứng minh, Tống Từ không thể phản bác.

Năm đó, ông giao chứng cứ của tám đại tướng tử lên hoàng đế, kết quả là không có gì thay đổi.

Điêu Quang Đấu tuy bị các quan viên phẫn nộ đánh chết, nhưng quan tham làm ác lại không bị trừng phạt.

Sự thật chứng minh Điêu Quang Đấu nói không sai, thế giới này căn bản không phân biệt được đen trắng.

Khốn kiếp, ngươi đã phá hủy bao nhiêu chứng cứ vụ án, để bao nhiêu tội nhân nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, để bao nhiêu người vô tội phải gánh tội.

Ngươi làm sao còn mặt mũi đứng ở đây mà lớn tiếng.

Mao Lợi cũng là lần đầu tiên thấy một tên kiêu căng như vậy, rõ ràng đã bị bắt tại trận, vậy mà vẫn còn ngang ngược như thế.

Chương 2795

Ha ha, ta có thể nói cho các ngươi biết, cho dù ta bị bắt, rất nhanh sẽ có một người có chức vụ rất cao đến nói chuyện với các ngươi.

Đầu tiên, ông ta sẽ cảm ơn các ngươi vì những nỗ lực đã làm cho các vụ án cũ, sau đó ông ta sẽ nói với các ngươi rằng những vụ án này vì thiếu chứng cứ nên không thể lật lại.

Tiếp theo, các ngươi có thể sẽ uy hiếp ông ta, thậm chí khủng bố ông ta, nhưng ông ta vẫn không lay chuyển, tuyên bố mọi việc đều làm theo quy định, ông ta bày tỏ sự tiếc nuối.

Cuối cùng, ta sẽ được vô tội phóng thích vì thiếu chứng cứ.

Điêu Quang Đấu tuyên bố cho dù mình bị bắt, cũng sẽ không bị trừng phạt.

Ngươi vẫn như trước, chắc lại nắm thóp được rất nhiều quan chức cấp cao rồi.

Tống Từ không hề ngạc nhiên, bởi vì đối phương chính là thích loại phương pháp này.

Đúng vậy, ta có trong tay một danh sách, bên trong có một lượng lớn quan tham của các quốc gia trên thế giới, cùng với tội chứng của bọn họ.

Vì vậy, bọn họ chỉ có thể bảo vệ ta an toàn vô sự, nếu không thì địa vị của chính bọn họ cũng không giữ được.

Điêu Quang Đấu đắc ý cười nói: Tống Từ, bất kể là thời đại nào, ta đều là người thắng.

Hơn nữa, lần này tội chứng không chỉ là tám đại tướng tử, cũng sẽ không dễ dàng bị đốt cháy.

Chỉ cần những tội chứng này nằm trong tay Điêu Quang Đấu, hắn chính là vô địch.

Tống Từ nhớ lại lời Ba La nói với ông trước khi xuất phát, đôi khi đối mặt với tội phạm không thể đối phó, chỉ có thể tìm kiếm vũ khí ngoài pháp luật.

Đại trinh thám Ba La trong vụ án cuối cùng của mình, từ trinh thám biến thành hung thủ.

Ông đối mặt với một tên tội phạm giáo điều xảo quyệt không để lại bất kỳ chứng cứ nào.

Đối mặt với đối thủ như vậy, Ba La tuy có thể suy luận ra phương pháp của hung thủ, nhưng lại không thể định tội hắn.

Cuối cùng, trước khi kết thúc cuộc đời mình, Ba La đã đưa ra một quyết định trái với những tế bào xám của mình, tự tay giết chết tên tội phạm giáo điều, sau đó an nhiên ra đi, đồng thời viết sự thật vào một lá thư và gửi cho người bạn chí cốt của mình là Hastings.

Ba La biết đối thủ lần này của Tống Từ cũng khó nhằn như vậy, chỉ dựa vào pháp luật e rằng không thể định tội hắn, vì sẽ có quá nhiều người bảo vệ hắn.

Tống Từ căn bản không thể giải quyết vấn đề bằng con đường chính quy, nên Ba La kiến nghị ông áp dụng hành vi thuộc phái phi pháp.

Phái phi pháp là đối thủ của phái pháp, đồng thời cũng là đối thủ của phái phi pháp.

Phái phi pháp có rất nhiều hệ phái, Điêu Quang Đấu và Địch Nhân Kiệt cũng được coi là các hệ phái khác nhau, vì vậy Tống Từ có thể lợi dụng lý niệm phái phi pháp của Địch Nhân Kiệt để đối kháng Điêu Quang Đấu.

Ba La có suy nghĩ như vậy là vì ông thật sự đã chứng kiến quá nhiều bi kịch bất lực.

Ví dụ như Án mạng trên tàu tốc hành Phương Đông, nạn nhân chính là một tên khốn nạn, mười ba người trên xe đều là hung thủ, mỗi người đâm nạn nhân một nhát dao.

Cuối cùng, Ba La tuy đã suy luận ra sự thật, nhưng không thể không che giấu, bao che cho mười ba người này.

Chuyện này khiến ông nhận ra rằng việc kiên trì sự thật chưa chắc đã là điều tốt, đôi khi mọi người cần không phải là sự thật, mà là công lý được thực thi, là kẻ xấu bị trừng phạt, người tốt được đền đáp, còn thủ đoạn thì không quan trọng.

Nếu pháp luật không thể khiến kẻ xấu bị trừng phạt, người tốt được đền đáp, thì Ba La cho rằng có thể dùng một chút thủ đoạn ngoài vòng pháp luật.

Tống Từ đương nhiên sẽ không dễ dàng từ bỏ giới hạn của mình, dù sao ông cũng là người đại nghĩa diệt thân, vì kiên trì giới hạn mà ngay cả người thân cũng có thể tống vào đại lao, cho dù khiến gia đình tan nát.

Ông là một người kiên định thuộc phái pháp, cuối cùng vì chán nản mới từ quan ẩn cư, ông là một người cô dũng.

Đáng tiếc, đối mặt với Điêu Quang Đấu ngang ngược, Tống Từ thật sự không biết phải làm sao.

Ông tuy kiên định, nhưng sức mạnh quá mỏng manh, bên cạnh ông có quá nhiều người thuộc phái phi pháp.

Đỗ Lan bày tỏ Tống Từ lại rơi vào khốn cảnh, thế giới tuy đã khác, nhưng hiện thực phái phi pháp mạnh mẽ, phái pháp yếu ớt không hề thay đổi.

Sở dĩ như vậy đều là hiện thực khách quan, luật pháp muốn được nhiều người ủng hộ, chắc chắn phải có sự thiên vị, không thể độc thiện kỳ thân.

Điêu Quang Đấu rất kiêu ngạo, dù sao trong tay có danh sách, trên đầu có ô dù bảo vệ, cho dù Tống Từ tìm được mình thì sao.

Tống Từ chỉ có một kết quả là thua lần thứ hai, Điêu Quang Đấu vẫn đứng về phía chiến thắng.

Tống Từ rất bất lực, vì Điêu Quang Đấu không phải một người, hắn là một nhóm người.

Cho dù Tống Từ có cách tiêu diệt Điêu Quang Đấu một mình, ông cũng không thể chống lại toàn bộ tầng lớp sĩ đại phu, vì sức mạnh của Tống Từ có hạn, là bọ ngựa cản xe.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang cũng là lần đầu tiên gặp phải một tên tội phạm kiêu ngạo đến vậy.

Phải biết rằng những người kiêu ngạo như vậy trong thế giới trinh thám thường không sống quá một tập, cơ bản đều xuất hiện với tư cách nạn nhân.

Nhưng Điêu Quang Đấu kiêu ngạo như vậy lại là hung thủ, thật sự là đáng giận.

Người kiêu ngạo chớp mắt biến thành nạn nhân, quả thực là hả hê, nhưng bây giờ Điêu Quang Đấu lại không chịu chết, thật quá đáng giận.

Có chỗ dựa nên không sợ gì cả, chính là có chỗ dựa nên không sợ gì cả.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang phẫn nộ nói: Bất kể ngươi và ô dù phía sau ngươi là ai, tôi cũng sẽ đi bắt, cho nên ngươi đừng đắc ý, bây giờ tôi sẽ đưa ngươi đến tay cảnh sát, mọi điều ngươi nói đều sẽ trở thành lời cung có thể kiểm chứng.

Ông tin rằng luôn có người có thể trị được hắn.

Ha ha, Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang, ngươi nghĩ hiện thực là phim truyền hình sao.

Điêu Quang Đấu thấy buồn cười.

Tóm lại, ngươi đã bị bắt.

Tiểu Ngũ Lang không nói lời thừa thãi, trực tiếp muốn bắt hắn: Có gì thì đi nói với cảnh sát đi.

Tống Từ cũng cảm thấy nên như vậy, tuy ông đã thất vọng một lần rồi, nhưng vẫn nguyện ý kiên trì pháp luật, quán triệt ý chí thuộc phái pháp của mình.

Điêu Quang Đấu cười, Tống Từ và Tiểu Ngũ Lang thanh cao chỉ khiến họ đi vào ngõ cụt.

Hắn cười nói: Vậy thì các ngươi đến đây đi.

Chú ơi cẩn thận, có sát thủ.

Đúng lúc này, Kha Nam đột nhiên hét lên.

Hóa ra cậu bé quả nhiên không nghe lời, mà đã lên núi.

Nhưng trên đường lại gặp phải sát thủ, mục tiêu của những sát thủ này rõ ràng là Điêu Quang Đấu.

Hơn nữa, bọn chúng mặc đồ đen, trông có vẻ là sát thủ của Hắc Y Tổ Chức.

Đát.

Nghe thấy Kha Nam nhắc nhở, Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang theo bản năng lao vào Tống Từ, tránh được viên đạn.

Một bên khác, Điêu Quang Đấu cũng quay người bắt đầu chạy trốn.

Khốn kiếp, mục tiêu của những kẻ này là Điêu Quang Đấu, xem ra ô dù bảo vệ hắn cũng không đáng tin như hắn nói.

Tiểu Ngũ Lang căm giận nói.

Rõ ràng là như vậy, có người không muốn bị Điêu Quang Đấu uy hiếp nữa, nên đã phái sát thủ.

Cũng có thể là Hắc Y Tổ Chức cảm thấy Điêu Quang Đấu biết quá nhiều, muốn giết người diệt khẩu.

Tiếng súng đát không ngừng, Kha Nam cũng ẩn nấp.

Khốn kiếp, khó khăn lắm mới tìm được tội phạm, lại không thể bắt giữ, thật quá đáng giận.

Tiểu Ngũ Lang cũng rất tức giận, xem ra không còn cách nào khác, ông hạ quyết tâm nói: Vốn dĩ tôi không muốn khoe khoang, nhưng đã bị các người ép, vậy tôi cũng chỉ có thể phản kích.

Lấy ra điều khiển từ xa của ô tô, trực tiếp nhấn nút phóng tên lửa.

Hưu, từ cốp xe ô tô nhô ra một bệ phóng tên lửa nhỏ.

Người khác chỉ nghĩ Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang tỉnh táo là nhân vật trong phim truyền hình, chỉ nghĩ các cơ quan trong ô tô là giả, nhưng thực ra mọi thứ đều là thật, những cơ quan ám khí trong ô tô thật sự có thể giết người vô hình.

Vốn dĩ Tiểu Ngũ Lang không muốn dùng, nhưng bây giờ thân lâm nguy hiểm, các sát thủ bên ngoài rõ ràng là muốn giết sạch người trong biệt thự.

Vậy ông chỉ có thể phản kích, những sát thủ này đều là chuyên nghiệp, hơn nữa toàn bộ là súng tiểu liên, vừa nhìn đã không phải người thường.

Vì không phải người thường, Mao Lợi cũng không khách khí, trực tiếp phóng tên lửa.

Oanh.

Trong chốc lát, các sát thủ bị nổ tung người ngã ngựa đổ, cảnh tượng vô cùng thảm khốc.

Nhưng không sao cả, vì đây là phòng vệ chính đáng.

Chương 2796

Mau đuổi theo Điêu Quang Đấu.

Giải quyết xong sát thủ, còn phải đi tìm Điêu Quang Đấu.

Đáng tiếc đã không kịp, Điêu Quang Đấu đã lên một chiếc phi thuyền nhỏ, bay mất khỏi bầu trời.

Thấy Tống Từ và họ cũng thoát khỏi vòng vây của sát thủ, Điêu Quang Đấu ha ha cười nói: Tống Từ, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, sự thật sẽ chứng minh ngươi sai, ta mới đúng, ha.

Điêu Quang Đấu chạy thoát, còn không biết sẽ có bao nhiêu vụ án bị bỏ sót, thật sự là tai họa vô cùng.

Thật sự là quá đáng giận, làm sao lại như vậy chứ.

Thế giới này lẽ nào không có ánh sáng, không có công lý sao.

Kha Nam cũng là lần đầu tiên gặp phải tình huống này, tâm hồn non nớt bị chấn động.

Kẻ xấu thật sự quá nhiều, quá ngang ngược, không phải một vài cá nhân là kẻ xấu, mà là những kẻ xấu có tổ chức, có hệ thống.

Chống lại loại kẻ xấu này, sức mạnh của một hai trinh thám quá yếu ớt.

Thực ra Điêu Quang Đấu không nghĩ mình là kẻ xấu, hắn chỉ thuận theo bản tính con người mà thôi.

Không ai tự nhận mình là kẻ xấu, đều có thể hợp pháp hóa, chính xác hóa hành vi của mình.

Điêu Quang Đấu, và những người như Hòa Thân đều không nghĩ mình đang làm điều xấu, vì đứng từ góc độ sĩ đại phu, cứu sĩ đại phu trước mới có thể cứu quốc gia.

Nếu không có sĩ đại phu, quốc gia này cũng không cần phải tồn tại.

Từ lập trường của họ mà nói, hành vi của họ có thể nói là không thể chính xác hơn.

Trong mắt họ, những người như Địch Nhân Kiệt, Bao Chửng, Tống Từ, Hải Thụy mới có bệnh, rõ ràng là sĩ đại phu, không phải giúp đỡ bách tính lên tiếng, thì cũng đứng về phía luật pháp, đầu óc của họ bị bệnh không nhẹ.

Đương nhiên không bệnh, thực ra đây chính là sự khác biệt giữa cầu sinh và cầu hoạt.

Trở thành sĩ đại phu, sau đó cầu hoạt, muốn đảm bảo mình có thể luôn duy trì ưu thế, tự nhiên sẽ không ngừng hấp thu năng lượng.

Còn cầu tử, chính là giải phóng năng lượng của sĩ đại phu để bảo vệ bách tính, bảo vệ luật pháp.

Kết quả là những người cầu hoạt hấp thụ cạn kiệt toàn bộ năng lượng, không thể tránh khỏi đi đến hủy diệt.

Còn những người cầu tử, không ngừng đốt cháy chính mình để chiếu sáng thế giới, để quốc gia có thể trường tồn.

Nhìn chung, những người cầu hoạt sẽ ngày càng nhiều, đây cũng là lý do tại sao lịch sử có tính chu kỳ.

Vì chi phí cầu hoạt ngày càng cao, nhất định phải hấp thụ nhiều năng lượng hơn, chỉ dựa vào năng lượng do người khác đốt cháy tạo ra đã không đủ để bù đắp.

Đây chính là lý luận mà Hàn Phi Tử đã đề xuất, đất đai có hạn, nhưng dân số không ngừng tăng lên, chi phí không ngừng tăng lên, phải làm sao.

Nhất định phải tìm ra điểm lợi nhuận mới, nếu không thì chỉ có thể giảm bớt dân số, chỉ có thể ăn bám.

Điêu Quang Đấu, Hòa Thân đều là cầu hoạt, Tống Từ, Hải Thụy đều là cầu tử.

Mục tiêu của hai bên thực ra đều giống nhau là duy trì vận mệnh quốc gia, để quốc gia có thể trường tồn, nhưng lập trường hoàn toàn khác nhau.

Rốt cuộc là cùng sĩ đại phu trị thiên hạ, hay cùng bách tính trị thiên hạ, đó là hai lập trường.

Sĩ đại phu cầu hoạt, thì phải rút năng lượng từ bách tính, vì nếu không có nguồn năng lượng này, sĩ đại phu sẽ suy tàn.

Còn nếu sĩ đại phu cầu tử, bách tính đương nhiên cũng không nhất định có thể giành được năng lượng của sĩ đại phu, vì trong bách tính cũng có kẻ xấu, cũng có thổ hào, sau khi hấp thụ năng lượng của sĩ đại phu, họ lại quay đầu hấp thụ bách tính.

Đến lúc đó không có sĩ đại phu kiềm chế thổ hào, bách tính vẫn không thể trị thiên hạ.

Chỉ khi bách tính tự mình thức tỉnh, tự mình ý thức được giải phóng toàn thế giới trước rồi giải phóng chính mình, chỉ khi bách tính tự mình đoàn kết lại, mới có thể thực sự hình thành một sức mạnh.

Chỉ khi bách tính luôn chuẩn bị, sẵn sàng cầu tử bất cứ lúc nào, mới khiến sĩ đại phu cầu hoạt phải e sợ.

Nếu bách tính cũng bắt đầu cầu hoạt, thì trong quy tắc trò chơi cầu hoạt, chắc chắn không thể chơi lại sĩ đại phu.

Bách tính cầu tử, tức là ai cũng có thể làm tốt hơn sĩ đại phu, mỗi một bách tính đều là lực lượng dự bị thay thế sĩ đại phu cầu hoạt.

Nếu không muốn bị thay thế, sĩ đại phu cũng chỉ có thể cầu tử mới có thể duy trì thân phận.

Đây chính là vì cầu hoạt mà bất đắc dĩ phải sinh hướng chết, là dùng ti tiện để tạo nên vĩ đại, dùng vĩ đại để bao dung ti tiện.

Đáng tiếc, việc khiến toàn bộ bách tính cầu tử rất khó, đây cũng là mục tiêu nỗ lực của phái pháp, chỉ khi mọi người đều chấp nhận luật pháp, mới có thể thoát khỏi chu kỳ lịch sử.

Dù sao thì trước mắt không thấy hy vọng, Tống Từ nhìn Điêu Quang Đấu đang chạy trốn thì chìm vào im lặng.

Lần hành động này tuyệt đối là thất bại lớn nhất của cậu kể từ khi trở thành thám tử.

Kha Nam trân trân nhìn Điêu Quang Đấu bay đi, không khỏi siết chặt nắm đấm.

Đối mặt với sức mạnh tà ác mà Điêu Quang Đấu đại diện, Kha Nam cảm thấy thất vọng tràn trề.

Một người căn bản không thể đối kháng với phái phi pháp mà Điêu Quang Đấu, Hòa Thân đại diện.

Vì vậy, lúc này thực ra tốt nhất là đoàn kết với phái phi pháp mà Địch Nhân Kiệt, Bao Chửng và những người khác đại diện.

Mặc dù đều là phái phi pháp, nhưng đối tượng bảo vệ không giống nhau, một bên là bảo vệ kẻ mạnh cầu hoạt, một bên là bảo vệ kẻ yếu cầu tử.

Có thể nói là phái phi pháp cầu hoạt và phái phi pháp cầu tử, muốn đối kháng với Điêu Quang Đấu và những người đó, thì nhất định phải đoàn kết với Địch Nhân Kiệt và những người đó, chỉ có như vậy mới được, chỉ dựa vào sức mạnh của phái pháp căn bản không đủ.

Tống Từ bây giờ đã khá tốt rồi, ít nhất Mao Lợi và Kha Nam đều được coi là người ủng hộ phái pháp, không phải đơn độc chiến đấu, nhưng sức mạnh của họ vẫn không đủ.

Điêu Quang Đấu đã chạy trốn, tiếp theo hắn chắc chắn còn tiếp tục làm điều ác.

Nhưng không bắt được thì có cách nào, Mao Lợi chỉ có thể liên hệ cảnh sát trước, lật lại những vụ án đã có chứng cứ.

Vấn đề sát thủ cũng phải được giải quyết trước, tuy là tự vệ, nhưng việc Mao Lợi sử dụng vũ khí sát thương là điều không thể nghi ngờ, chắc chắn cần phải điều tra.

Tuy nhiên, tất cả các thủ tục đều rất đầy đủ, nên Mao Lợi quả thực đã sử dụng vũ khí hợp pháp, và lúc đó quả thực là tự vệ.

Kha Nam cũng không ngờ chiếc xe thuê của chú lại có vũ khí hạng nặng, đây lại là tình huống gì.

Đây không phải là một quốc gia cấm súng sao.

Vì vậy, Kha Nam rất tò mò Đỗ Lan rốt cuộc đã làm thế nào để thông qua nhiều quan hệ như vậy, nhận được giấy phép cải trang vũ khí.

Trông đây cũng không giống việc một công dân tuân thủ pháp luật sẽ làm.

Radar thám tử của Kha Nam đã khởi động, Đỗ Lan lập tức trở thành nghi phạm, cần phải điều tra.

Thế là cậu bé đến cửa hàng cho thuê xe của Đỗ Lan, giả vờ ngây thơ hỏi Đỗ Lan: Chú ơi, trong xe của chú thật sự có vũ khí, lần trước chú Mao Lợi đã phóng tên lửa, lợi hại lắm ạ.

Ta biết Mao Lợi có lúc cần sức mạnh, mục đích chính của cửa hàng cho thuê xe của chúng ta là để khi người ta cần sức mạnh thì sẽ có sức mạnh.

Ngài Mao Lợi với tư cách là một danh trinh thám chắc chắn sẽ gặp đủ loại đối thủ, trong đó chắc chắn có những tội phạm mà chỉ dựa vào suy luận không thể đối kháng, lúc đó xe của ta có thể phát huy tác dụng.

Đỗ Lan cũng không che giấu, trực tiếp bày tỏ lý niệm của mình.

Nhưng những vũ khí đó lẽ nào không vi phạm pháp luật sao.

Đại bộ phận không vi phạm pháp luật, đương nhiên có một số ít có thể vi phạm pháp luật, nhưng cũng không ai sẽ truy cứu.

Đỗ Lan nói.

Kha Nam thầm nghĩ lại một người nữa không coi pháp luật ra gì.

Cậu không hiểu, gần đây sao lại gặp nhiều người không nói lý lẽ như vậy.

Thật sự không nghĩ thông.

Đỗ Lan nói: Có phải đội thám tử nhí cũng muốn mua vũ khí không.

Chương 2797

Không được đâu, các cháu chưa đến tuổi.

Kha Nam đâu cần vũ khí, cậu chỉ cảm thấy quốc gia này loạn rồi, từ khi Hắc Y Tổ Chức xuất hiện, mọi thứ đều loạn.

Trước đây cậu chưa bao giờ cảm thấy bất lực, nhưng bây giờ cậu cảm thấy mình là bọ ngựa cản xe, căn bản không thể đối kháng với đối thủ mạnh mẽ như vậy.

Đây không phải là một tội phạm đơn độc, mà là một nhóm tội phạm, hơn nữa số lượng vụ án rất nhiều, đồng bọn cũng rất nhiều.

Ngay cả trinh thám cũng bất lực với những vụ án đã bị động tay động chân.

Hơn nữa, trinh thám cũng không quản được phần truy tố phía sau, nếu trong quá trình truy tố có động tay động chân, trinh thám đã bất lực.

Trinh thám chỉ có thể cố gắng hết sức suy luận ra sự thật, nhưng các khâu phía sau thì không thể kiểm soát được.

Tập đoàn tội phạm do Điêu Quang Đấu cầm đầu lại chuyên lợi dụng sự hủ bại của tầng lớp sĩ đại phu để làm việc, trinh thám không thể quản được.

Còn có những người như Đỗ Lan, cũng không biết hắn làm cách nào để có được đủ loại giấy phép khó tin, trông cũng rất đáng ngờ.

Pháp luật còn có uy tín gì đáng nói.

Kha Nam không dám tưởng tượng nếu những người chấp pháp toàn là phái phi pháp, thì thật sự là tận thế rồi.

Thực ra sẽ không tận thế, mà là hình thành sự cân bằng.

Phái phi pháp cũng chia thành hai loại là Điêu Quang Đấu và Địch Nhân Kiệt, hai bên cũng đối kháng nhau, có thể đạt được cân bằng, thì sẽ không tận thế.

Đỗ Lan nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Kha Nam liền biết cậu bé không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, và bị chấn động lớn.

Cậu có thể chấp nhận sự tồn tại của tội phạm, nhưng cậu không thể chấp nhận việc chấp pháp lại còn có thể chia phe phái.

Pháp luật và vi phạm pháp luật chỉ đơn giản như vậy, kết quả là trong phái phi pháp lại có hai phái cầu hoạt và cầu tử, phái pháp lại là một phái khác.

Vốn dĩ tưởng rằng người tuân thủ pháp luật chắc chắn nhiều hơn người vi phạm pháp luật, nhưng bây giờ lại phát hiện khắp nơi đều là phái phi pháp.

Quá phức tạp, quá nặng nề, Kha Nam nhận ra vấn đề chưa bao giờ được giải quyết kể từ khi xã hội loài người ra đời.

Trên thực tế, chắc chắn phái phi pháp ra đời trước, cũng phân chia người của mình và không phải người, trước hết bảo vệ lợi ích của người của mình, sau đó giết những người không phải để tế lễ.

Điều này phù hợp với tôn chỉ bảo vệ lợi ích của phái phi pháp.

Còn về phái pháp, Thiên tử phạm pháp và thứ dân đồng tội, thực ra ban đầu là vương tử phạm pháp và thứ dân đồng tội xuất hiện từ thời Thương Ưởng, vương tử là con của chư hầu vương, không phải thiên tử.

Sau này dần dần phát triển, mới thăng cấp đến thiên tử, đều đã là chuyện của thời kỳ hậu kỳ rồi.

Phái phi pháp xuất hiện trong thời kỳ nguyên thủy, còn phái pháp xuất hiện rất muộn, hơn nữa sức mạnh cũng luôn rất mỏng manh.

Tôn chỉ của phái pháp là quy phạm hành vi của mọi người, để mọi người đều tuân thủ pháp luật, để mọi người có cơ hội bình đẳng.

Nhưng vấn đề là lợi ích của mọi người được đảm bảo như thế nào.

Phái pháp rất khó thiên vị một bên lợi ích, ngay cả kẻ yếu cũng không thể được thiên vị, chỉ cần tuân thủ pháp luật, kẻ mạnh áp bức kẻ yếu cũng có thể.

Có thể có người sẽ nói, đây là luật pháp chưa hoàn thiện, nên hoàn thiện hơn, nên không ngừng áp đặt quy phạm lên kẻ mạnh.

Nhưng kẻ mạnh có vui lòng không.

Kẻ mạnh cũng không muốn tự làm khó mình.

Phái phi pháp có khuyết điểm, nên phái pháp ra đời, nhưng phái pháp cũng không hoàn hảo.

Đến thời Kha Nam hiện tại, cậu với tư cách là một người thuộc phái pháp lại đối mặt với một thế giới phái phi pháp, chắc chắn sẽ cảm thấy mình nhỏ bé.

Còn Địch Nhân Kiệt, Bao Chửng họ lại rất có khí phách, vì họ đứng về phía kẻ yếu, nên kẻ yếu sẽ ủng hộ họ.

Điêu Quang Đấu đứng về phía sĩ đại phu, sĩ đại phu sẽ ủng hộ hắn, cho dù sẽ phái sát thủ, nhưng trên danh nghĩa sĩ đại phu vẫn là ô dù bảo vệ hắn.

Họ đảm bảo lợi ích của những người khác nhau, giành được sự ủng hộ của những người khác nhau.

Tống Từ, Kha Nam thì chỉ có thể tìm những người thuộc phái pháp khác, thế đơn lực bạc.

Đỗ Lan bày tỏ rất thú vị, nhưng vẫn chưa đủ thú vị, Điêu Quang Đấu dù sao cũng là người của phái phi pháp, bản thân hắn và phái pháp là đối lập, đây không phải là vấn đề của bản thân phái pháp.

Để quán triệt phái pháp, Tống Từ đã tự tay tống cha vợ mình đi, ông đã vượt qua khảo nghiệm, nhưng Kha Nam thì chưa.

Vì vậy, bây giờ là lúc khảo nghiệm Kha Nam, liệu cậu có thể quán triệt tinh thần phái pháp, tống người thân bạn bè của mình vào tù.

Đây mới là khảo nghiệm thực sự đối với phái pháp, liệu có thực sự quán triệt tinh thần.

Đại trinh thám Ba La từ phái pháp biến thành phái phi pháp là vì cuối cùng đã không giữ được giới hạn, để bảo vệ bạn chí cốt và con gái của bạn chí cốt, ông không thể không ra tay giết chết tên tội phạm giáo điều.

Thế là bây giờ đến lượt Kha Nam.

Đỗ Lan lập tức sắp xếp, trực tiếp tìm mối tình đầu của A Lạp Bác Sĩ, sau đó bảo mối tình đầu liên hệ với bác sĩ, tặng bác sĩ một bộ đồ đen hoàn chỉnh, muốn biến A Lạp Bác Sĩ thành trùm của Hắc Y Tổ Chức, xem Kha Nam cuối cùng có thể ra tay với vị hàng xóm già này không.

Đương nhiên không chỉ là A Lạp Bác Sĩ, mà còn phải ra tay với Tiểu Lan.

Phải khiến cô bé vô tình đánh chết người, tạo ra một vụ phòng vệ quá đáng, dù sao cô bé sẽ ra tay theo phản xạ, người bình thường không chịu nổi đòn tấn công của cô, nên vô tình giết người cũng là có thể.

Gặp phải chuyện như vậy, Kha Nam còn có thể giữ được giới hạn

không.

Mao Lợi chắc chắn không giữ được, nếu con gái giết người, ông chắc chắn sẽ bao che cho con gái, chắc chắn sẽ không tiếc bất cứ giá nào để bảo vệ con gái.

Còn Kha Nam thì không biết, hãy chờ xem.

Đỗ Lan bày tỏ mình lại phải giúp nhân vật chính tăng kinh nghiệm, người trẻ tuổi sớm trải qua sóng gió dù sao cũng tốt, sẽ sớm trưởng thành hơn.

Mình thật sự là công đức vô lượng, Đỗ Lan bày tỏ mình quá dịu dàng, vì sự trưởng thành của nhân vật chính mà hao tâm tổn trí.

Khảo nghiệm lớn nhất của phái pháp chính là khi người thân bạn bè của mình rơi vào cảnh tự làm khó mình, hoặc khi người thân bạn bè gặp nguy hiểm, liệu họ có nên tiếp tục kiên trì pháp luật.

Thậm chí người thân bạn bè còn có thể bị oan ức, pháp luật không thể mang lại công bằng cho họ, lúc này liệu có còn có thể kiên trì pháp luật.

Vì vậy, Đỗ Lan đã sắp xếp mọi thứ cho Kha Nam, chỉ xem Kha Nam có chịu đựng được không.

Chuẩn bị sẵn sàng chưa.

Đã đến lúc kiểm tra thành quả học tập của ngươi rồi, trước hết ngươi phải học cách làm một người chết, rất nhiều nhân vật lớn đều bắt đầu từ vai quần chúng.

Không hô kết thúc, ngươi không được đứng dậy.

Đỗ Lan đã sắp xếp công việc đầu tiên cho Cung Dã Minh Mỹ, đó là giả làm nạn nhân, nạn nhân bị Tiểu Lan đánh chết.

Đây là một buổi tan học rất bình thường, Tiểu Lan tan học như mọi khi, sau đó gặp phải kẻ sát nhân chuyên tấn công các cô gái tóc dài được đồn đại gần đó.

Tiểu Lan ra tay, một cú đấm trúng tội phạm, nhưng không ngờ lại trực tiếp đánh chết người.

Tiểu Lan cũng ngơ ngác, cô bé không biết hóa ra sức mạnh của mình đã đến mức này.

Trước đây tuy cũng thường xuyên đấm người, nhưng chưa bao giờ đánh chết người.

Đương nhiên, tuy đã đánh chết người, nhưng Tiểu Lan không hề bỏ trốn, mà chờ cảnh sát đến, chấp nhận bị bắt.

Không thể nào, con gái tôi không thể đánh chết người, nó tuy học không thủ đạo, nhưng mỗi lần đều rất chú ý chừng mực.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang không tin con gái mình sẽ đánh chết người.

Mục Mục Cảnh Quan bất lực nói: Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để phục hồi sự thật, em Mao Lợi, hy vọng em có thể hợp tác, đừng kích động.

Kha Nam đi điều tra hiện trường, nhưng cũng không có gì đáng ngờ, nhân chứng cũng nói nạn nhân bị Mao Lợi Lan đánh ngã bằng một cú đấm.

Chương 2798

Bây giờ chỉ có thể chờ báo cáo khám nghiệm tử thi, kết quả tệ nhất là chúng ta phải lấy lý do phòng vệ quá đáng để bào chữa vô tội cho con bé.

Phi Anh Lý với tư cách là một luật sư rất rõ ràng lúc này họ có thể làm rất ít.

Pháp y đã bị mua chuộc, Đỗ Lan đã sắp xếp pháp y của Điêu Quang Đấu tiến hành khám nghiệm tử thi, kết quả chắc chắn là bị đánh chết, chắc chắn phải làm cho tội danh của Tiểu Lan được xác lập.

Cuối cùng có thể là phòng vệ quá đáng, nhưng lần này là khảo nghiệm đối với Kha Nam, nên còn phải xem phản ứng của cậu.

Kha Nam đang nỗ lực điều tra, cậu cảm thấy nạn nhân có thể còn có những nguyên nhân tử vong khác, cậu cũng không muốn thanh mai trúc mã của mình bị oan uổng.

Nhưng tìm mãi cũng không thấy manh mối, tất cả chứng cứ đều chỉ về cô bé.

Không còn cách nào, Kha Nam chỉ có thể tìm Tống Từ giúp đỡ, cậu vẫn không từ bỏ, cảm thấy pháp y của cảnh sát không đáng tin, hy vọng pháp y giỏi nhất có thể giúp đỡ.

Dưới sự gợi ý của Kha Nam, Mao Lợi đã tìm đến Tống Từ, xét tình nghĩa đã từng sát cánh chiến đấu, Tống Từ đồng ý cung cấp hỗ trợ kỹ thuật.

Tuy nhiên, lúc này thi thể đã bị hỏa táng, Tống Từ ngửi thấy một chút không khí quỷ dị, ông cũng nghi ngờ có người đang hãm hại Mao

Lợi Lan.

Nhưng không có thi thể, ông cũng không thể khám nghiệm tử thi bằng tro cốt.

Chỉ có thể điều tra theo báo cáo khám nghiệm tử thi ban đầu, kết quả đương nhiên là Mao Lợi Lan đã giết chết nạn nhân.

Theo diễn biến bình thường, cô bé chỉ có thể bị đưa ra tòa.

Kha Nam rất tuyệt vọng, ngay cả người yêu thanh mai trúc mã cũng không thể bảo vệ, cậu còn là thám tử gì chứ.

Một vị tiểu đương gia Việt Nam nào đó đã like.

Tống Từ đã nói cho họ biết những điểm đáng ngờ, nhưng bây giờ không có chứng cứ nào có thể giúp Tiểu Lan.

Khốn kiếp, rốt cuộc là ai.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang tin rằng có người hại ông, liên lụy đến con gái, ông ngay từ đầu đã không tin con gái hiền lành của mình sẽ giết người.

Kha Nam cũng không tin, nhưng theo pháp luật, bây giờ nhất định phải đưa Tiểu Lan vào tù.

Tống Từ tuy đang giúp đỡ, nhưng quả thực không có đủ chứng cứ chứng minh vụ án có người hãm hại, tuy có điểm đáng ngờ, nhưng không thể khiến Tiểu Lan được vô tội phóng thích.

Cuối cùng chỉ có thể đối mặt ở tòa án, chỉ có thể hy vọng thông qua quy trình bình thường để chứng minh Tiểu Lan vô tội.

Kha Nam rất lo lắng, và rất bất lực.

Có lẽ thực sự là Tiểu Lan đã vô tình giết người, chúng ta đều biết thực lực của Tiểu Lan.

Cậu nên chấp nhận điểm này.

A Lạp Bác Sĩ nói.

Bác Sĩ, ông đừng đùa nữa.

Gần đây bác sĩ cũng rất kỳ lạ, đổi bộ đồ trắng thành đồ đen, trở nên rất bất thường.

Tuy nhiên, Kha Nam cũng không nghi ngờ bác sĩ, dù sao bác sĩ đổi quần áo, không có nghĩa là ông ấy biến thành người khác.

Nhưng đây chính là sự thật, cậu không thể vì nghi phạm là Tiểu Lan mà đối xử đặc biệt.

Bình thường khi cậu đối xử với nghi phạm, không phải như vậy, cậu luôn giỏi nghi ngờ họ, sau đó tìm chứng cứ suy luận sự thật.

Nhưng vụ án của Tiểu Lan tuy có một số điểm đáng ngờ, nhưng chứng cứ, nhân chứng đều không phải giả, cho dù thi thể hung thủ bị hỏa táng sớm, cũng không thể chứng minh nhất định có vấn đề.

Shinichi, đây không giống cậu chút nào.

A Lạp Bác Sĩ nói, ông cho rằng bình thường Công Đằng Tân Nhất là một thám tử vô tình, tuyệt đối sẽ không mất lý trí như bây giờ.

Mao Lợi bây giờ đã hoàn toàn mất lý trí, thậm chí còn muốn đi cướp ngục, ông tuyệt đối không thể chấp nhận con gái mình vào tù.

Ông cũng giống như Ba La, từ phái pháp đi sang phái phi pháp.

Nhưng Kha Nam vẫn đang nỗ lực, trong lòng cậu vẫn còn hy vọng.

Mao Lợi đang tìm kiếm đủ loại thủ đoạn phi pháp, chỉ cần có thể khiến con gái vô tội, ông sẵn sàng làm bất cứ điều gì.

Còn Kha Nam vẫn hy vọng có thể dựa vào luật pháp để trả lại sự trong sạch cho Tiểu Lan.

Tống Từ nhìn thấy sự thay đổi của Mao Lợi, cũng thở dài một tiếng.

Còn Kha Nam nghe lời A Lạp Bác Sĩ nói, nhớ đến Ba La.

Ba La lý trí cả đời, nhưng trong Án mạng trên tàu tốc hành Phương Đông, Vụ án Vane lại chọn con đường khác.

Kha Nam chưa bao giờ bất lực đến thế, trước đây luật pháp là hậu thuẫn vững chắc của cậu, nhưng bây giờ luật pháp không những không giúp đỡ cậu, ngược lại còn muốn đưa Tiểu Lan vào tù, mà luật pháp lại lờ đi những điểm đáng ngờ này, cậu lần đầu tiên cảm nhận thế nào là tự làm khó mình.

Lời của A Lạp Bác Sĩ cũng mô tả một khả năng khác, Kha Nam im lặng, cậu có lẽ chỉ có thể trân trân nhìn thanh mai trúc mã của mình vào tù.

Đúng lúc này, Mao Lợi đã tìm đến Điêu Quang Đấu, hy vọng đối phương có thể giúp con gái ông thoát tội.

Điêu Quang Đấu bày tỏ hắn có thể làm được, Vì vậy, ngươi căn bản không thể trở thành một người lạnh lùng như Tống Từ, điều này rất tốt, quan tâm con cái là thiên tính của cha mẹ.

Hành vi đại nghĩa diệt thân của Tống Từ mới là hành vi trái với thiên tính.

Chúng ta chỉ cần không trái với thiên tính là được rồi, thế giới này là như vậy, ngươi không sai, nên không cần phải hạ mình.

Trong mắt Điêu Quang Đấu, Tống Từ mới là người không có nhân tính, Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang có thể chuyển biến được thì chứng tỏ ông ấy có nhân tính, có nhân tính mới là đúng.

Vì vậy, Điêu Quang Đấu sẽ động dụng các mối quan hệ, nói: Yên tâm, đến lúc đó bồi thẩm đoàn là người của ta, thẩm phán là người của ta, thậm chí cả công tố viên cũng là người của ta, con gái ngươi sẽ được vô tội phóng thích.

Chuyện này cũng là đả kích rất lớn đối với Tiểu Lan, nhưng Đỗ Lan đã chuẩn bị sẵn sàng tư vấn tâm lý, chắc chắn có thể giúp Tiểu Lan hồi phục bình thường.

Kha Nam sau khi biết chú Mao Lợi đi tìm Điêu Quang Đấu thì vô cùng phẫn nộ, nhưng lại không biết nên nói gì.

Cậu rất mâu thuẫn, một mặt hy vọng duy trì uy quyền của pháp luật, một mặt lại không muốn Tiểu Lan vào tù.

Nhưng những thủ đoạn pháp phái bình thường chỉ sẽ từng bước đưa Tiểu Lan vào tù, chỉ có những thủ đoạn phi pháp phái mới có thể giúp cô bé thoát tội.

Cậu không thể nói gì chú Mao Lợi, chỉ có thể hận mình quá yếu kém.

Xem ra Kha Nam cũng không giữ được giới hạn.

Những người như Tống Từ dù sao cũng ít, thật sự là sinh hướng chết.

Đỗ Lan không khỏi tán thán những người như Tống Từ, trong sự sa ngã của người khác, ông càng trở nên vô tình.

Nhưng chính những người như vậy mới có thể bảo vệ uy quyền của phái pháp, mới có thể thực sự khiến phái pháp đứng vững.

Ba La, Mao Lợi, Kha Nam ba người này đều không thể làm được pháp bất dung tình, cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp với phái phi pháp.

Có Điêu Quang Đấu giúp đỡ, cuối cùng Tiểu Lan được phán vô tội, chỉ là phòng vệ chính đáng, được thả tự do ngay tại tòa.

Tâm trạng của Tiểu Lan rất nặng nề, dù sao cũng đã đánh chết người.

Phi Anh Lý lo lắng con gái xảy ra chuyện, đặc biệt dọn về ở vài ngày, hy vọng có thể ở bên con gái.

Tuy nhiên tác dụng không lớn, Kha Nam có thể hiểu tâm trạng của Tiểu Lan, đáng hận là cậu không thể dùng thân phận Shinichi để ở bên cô bé, bảo vệ cô bé.

Mình thật sự là một thám tử không xứng chức, lại không thể xuất hiện khi Tiểu Lan cần mình nhất.

Nghỉ ngơi vài ngày sau, Tiểu Lan đã trở lại trường học, Viên Tử vẫn coi Tiểu Lan là chị em tốt, cho dù nhiều học sinh vì Tiểu Lan đã giết người mà xa lánh cô bé, nhưng Viên Tử tuyệt đối sẽ không từ bỏ Tiểu Lan, tình bạn của họ đã trải qua thử thách.

Đương nhiên, Viên Tử cũng oán trách Công Đằng Tân Nhất, khi cần cậu nhất, cậu lại không thấy tăm hơi, thật sự là quá đáng ghét.

Tiểu Lan bề ngoài có vẻ rất kiên cường, nhưng nội tâm lại không vượt qua được rào cản này, dù sao trước đây cô bé là một cô gái như hoa sen trắng, bây giờ lại có vết nhơ giết người, cảm thấy mình đã không xứng với Shinichi, dù sao một kẻ giết người làm sao có thể xứng với thám tử.

Hai vị bên kia, không phiền nếu tôi làm phiền các cô một chút chứ.

Để hướng dẫn tâm lý cho thiếu nữ, vẫn cần Địch Ny Toa ra tay.

Vì vậy Địch Ny Toa đã tìm Tiểu Lan và Viên Tử, chuẩn bị đưa họ đi dạo cho khuây khỏa.

Lần đi này kéo dài vài ngày, mọi người đều nghĩ Mao Lợi Lan và

Viên Tử mất tích.

Thực ra là bị Địch Ny Toa đưa đến chiến trường để tham gia chiến tranh, cảm nhận thế nào là sinh mệnh như cỏ rác thực sự, để họ biết rằng mình sống sót là vì có người đã đổ máu.

Chương 2799

Nếu ai cũng là hoa sen trắng, thì thế giới này ai sẽ gánh vác nặng nề tiến lên.

Địch Ny Toa sẽ dạy họ cách gánh vác nặng nề tiến lên, sẽ truyền thụ cho họ sức mạnh để đánh bại tội phạm.

Em không muốn luyện tập không thủ đạo nữa.

Tiểu Lan nói, cô bé vẫn lo lắng sẽ đánh chết người.

Em không luyện tập, sức mạnh trước đây của em cũng sẽ không biến mất, vẫn sẽ đánh chết người.

Ngược lại, em tiếp tục luyện tập, luyện tập đến mức thu phóng tự nhiên, mới có thể muốn làm bị thương người thì bị thương người, muốn giết người thì giết người, mới có thể tự do tự tại sử dụng sức mạnh.

Hơn nữa, giết người thì có gì không tốt, em nhìn trên chiến trường kìa, mỗi ngày đều có người chết, các chiến sĩ đang dùng vũ khí để bảo vệ hòa bình thế giới.

Không thể tùy tiện tước đoạt sinh mệnh, chiến tranh là không đúng.

Tiểu Lan vẫn không vượt qua được rào cản này, dù sao từ nhỏ cô bé đã được giáo dục rằng sinh mệnh quý giá.

Rốt cuộc là sinh mệnh quan trọng, hay trật tự quan trọng.

Ta cho rằng vẫn là trật tự quan trọng hơn, nhưng chính là có người sẽ phá hoại trật tự, nên giết chết những kẻ phá hoại trật tự là hoàn toàn không vấn đề gì.

Địch Ny Toa nói: Hơn nữa, cũng chỉ là bây giờ kinh tế tốt, nên sinh mệnh mới quý giá, đối với những kẻ phá hoại trật tự này mới có sự khoan dung, vì cho dù chúng phá hoại trật tự, mọi người vẫn có thể chi trả chi phí sửa chữa.

Nếu là trong loạn thế, không có tiền phục hồi trật tự, thì đối với loại kẻ phá hoại trật tự này sẽ bị xử tử hình.

Vì vậy, sinh mệnh quý giá, nhưng sinh mệnh không phải là thứ duy nhất quý giá, lưỡng hại tương quyền thủ kỳ khinh chọn cái nhẹ hơn trong hai cái tệ.

Viên Tử bày tỏ vị chị cả Địch Ny Toa này nói có lý, liền nói: Đôi khi em cũng cảm thấy chỉ có thể chọn một trong hai, không thể thập toàn thập mỹ, nên Tiểu Lan em căn bản không cần phải tự trách, người em vô tình đánh chết vốn dĩ là một tên côn đồ chuyên tấn công phụ nữ, vốn dĩ đáng chết, em đánh chết hắn đã bảo vệ trật tự, là chuyện đáng mừng.

Tiểu Lan cũng đang suy nghĩ, sinh mệnh quý giá cũng phải xem hoàn cảnh, mọi người ăn no mặc ấm mới cảm thấy sinh mệnh quý giá, đến khi ăn không no mặc không ấm, sinh mệnh của người khác chính là mối đe dọa của mình, người khác chính là địa ngục, ai cũng sẽ không nghĩ rằng sinh mệnh quý giá nữa.

Vì vậy, để ngăn chặn hoàn cảnh này xảy ra, thì nhất định phải có người chi trả chi phí duy trì, nhất định phải có người gánh vác nặng nề tiến lên, nhất định phải có người đánh bại tội ác.

Nếu có người phá hoại trật tự, thì nhất định phải ngăn chặn.

Sức mạnh của em vẫn chưa đủ, nên thất thủ là rất bình thường.

Chắc em vẫn còn nhớ chuyện ngài Mao Lợi đã nổ súng làm bị thương mẹ em chứ.

Đôi khi muốn bảo vệ trật tự, thì sẽ xảy ra những chuyện mình không muốn thấy.

Nhưng dù đã xảy ra, cũng phải kiên trì, đây chính là con người.

Địch Ny Toa nói với Tiểu Lan, muốn bảo vệ trật tự thì tất yếu sẽ có sự trao đổi vật chất, tất yếu sẽ xuất hiện vấn đề, người đâu phải thánh hiền mà không có lỗi.

Làm sai không sao cả, dù sao Tiểu Lan lần này đã được vô tội phóng thích, lần sau chú ý là được rồi.

Đương nhiên Tiểu Lan còn một vấn đề, đó là tại sao lại là cô bé.

Trong lòng cô bé, tương lai của mình là một hiền thê tương phu giáo tử, vẫn có sự khác biệt với một chiến sĩ bảo vệ trật tự.

Không ai có thể lựa chọn vận mệnh, nhưng có thể lựa chọn làm điều đúng đắn.

Là em, là em, chính là em, trở thành anh hùng không cần lý do.

Tiểu Lan, Viên Tử, ta sẽ huấn luyện các em, để các em có được sức mạnh, trở thành những nữ anh hùng đánh bại tội phạm.

Địch Ny Toa cũng không giải thích tại sao lại là họ, dù sao mọi thứ đều thuận theo tự nhiên, nước chảy thành sông.

Đợi đến khi họ có sức mạnh, tự nhiên sẽ chấp nhận sự sắp đặt.

Dưới sự huấn luyện của Địch Ny Toa, Tiểu Lan dần lấy lại tinh thần, vì họ bây giờ phải học sức mạnh địch vạn người.

Vợ chồng Mao Lợi đều lo lắng sốt vó, may mắn là Tiểu Lan đã trở về.

Tập đoàn Suzuki cũng đã huy động tất cả cảnh lực để tìm kiếm Suzuki Sonoko, nhưng không có tin tức, sau đó cô bé tự mình trở về.

Sau khi trở về, họ nói với mọi người rằng mình đã gặp kỳ ngộ, bái danh sư, đi học công phu.

Tâm lý của Tiểu Lan đã hồi phục không ít, sinh mệnh của con người quý giá, nhưng điều này có điều kiện tiên quyết.

Và để bảo vệ điều kiện tiên quyết đó, một số người nhất định phải chết.

Đây chính là mâu thuẫn giữa lý luận và thực tiễn, Tiểu Lan đã chấp nhận mâu thuẫn này, dưới sự sắp xếp của Địch Ny Toa đã đi theo con đường bảo vệ trật tự.

Đương nhiên, lần chiến đấu tới, Tiểu Lan phải mặc đồng phục, như vậy cho dù vi phạm pháp luật cũng không ai biết là cô bé.

Kha Nam cũng thở phào nhẹ nhõm, gọi điện thoại xin lỗi với thân phận Shinichi.

Tiểu Lan biết Shinichi chắc chắn có nỗi khó xử, nói với Shinichi không cần xin lỗi, hơn nữa cô bé còn kể tất cả những sắp đặt của Địch Ny Toa cho Shinichi nghe, hy vọng Shinichi cho ý kiến.

Nếu Shinichi cũng có thể ủng hộ cô bé, thì cô bé chắc chắn sẽ rất vui.

Mặc đồng phục làm anh hùng, đánh bại tội phạm, làm cảnh sát tình nguyện.

Đây có thể nói là đang đi trên ranh giới của pháp luật.

Nhưng cuối cùng Shinichi vẫn bày tỏ sự ủng hộ, vì cậu đã biết sức mạnh của phái phi pháp là có lý do, phái pháp trong nhiều trường hợp thực sự quá khó khăn.

Tuy nhiên Kha Nam không hề biết, khảo nghiệm đối với cậu vẫn chưa kết thúc.

Đương nhiên, trước khi khảo nghiệm cậu, trước hết phải khảo nghiệm Hôi Nguyên Ai.

Chị gái được cứu đi, tổ chức càng không tin tưởng cô bé, nếu không phải cô bé vẫn còn hữu dụng, tổ chức đã sớm thanh lý môn hộ.

Vì chị gái đã đi, Hôi Nguyên Ai cũng quyết định bỏ trốn, cô bé đã biết Kha Nam chính là Công Đằng Tân Nhất, cũng biết thuốc cải tiến của mình có tác dụng đặc biệt là trẻ hóa.

Thế là cô bé quyết định uống thuốc của mình, sau đó thoát ra khỏi đường thông gió, đi tìm Công Đằng Tân Nhất.

Hôi Nguyên Ai uống thuốc, đội mưa đến Mễ Hoa Đinh, liền gặp A Lạp Bác Sĩ trong bộ đồ đen.

Hôi Nguyên Ai sững sờ, không ngờ mình vừa thoát hổ khẩu lại rơi vào hang sói.

Không ngờ hàng xóm của Công Đằng Tân Nhất lại cũng là người áo đen, tuy cô bé không có chứng cứ, nhưng nỗi sợ hãi của cô bé đối với thành viên Hắc Y Tổ Chức là thật, chỉ cần đến gần sát thủ của Hắc Y Tổ Chức, cô bé liền cảm thấy không khí lạnh đi, liền cảm thấy mình rơi vào nguy hiểm.

Tuy nhiên A Lạp Bác Sĩ bày tỏ mình chỉ là mặc bộ quần áo mà mối tình đầu tặng, hơn nữa nghe mối tình đầu giảng đạo lý, nên tư tưởng bị ảnh hưởng một chút, nhưng ông vẫn là bác sĩ.

Không thể không nói tình yêu khiến người ta mù quáng, Đỗ Lan đã khéo léo lợi dụng ảnh hưởng của mối tình đầu đối với bác sĩ.

Bác sĩ đã có tuổi, khó khăn lắm mới có một mối tình hoàng hôn, chắc chắn sẽ mê muội chính mình, chắc chắn sẽ hợp tác đủ mọi yêu cầu của mối tình đầu.

Mối tình đầu nói gì, bác sĩ cũng nói được, hơn nữa Đỗ Lan thông qua mối tình đầu đã truyền đạt không ít tư tưởng phi pháp phái cho bác sĩ.

Bác sĩ rất hạnh phúc, nhưng Kha Nam và Hôi Nguyên Ai thì không hạnh phúc.

Còn về tại sao khi đến gần bác sĩ lại cảm thấy có một luồng khí tức của Hắc Y Tổ Chức, đương nhiên cũng là do Đỗ Lan âm thầm động tay động chân, chính là muốn họ cho rằng bác sĩ chính là trùm của Hắc Y Tổ Chức, sau đó xem họ làm thế nào.

Tình yêu khiến con người thay đổi, A Lạp Bác Sĩ có một mối tình đầu thời tiểu học, tuy đã qua mấy chục năm, nhưng sau khi hai người gặp lại, đã bắt đầu một mối tình hoàng hôn nồng nhiệt.

Vị mối tình đầu này là con lai, từ nhỏ đã có mái tóc vàng, vì lo lắng bị trêu chọc, nên luôn tự ti đội mũ.

Nhưng A Lạp Bác Sĩ lại rất dịu dàng chăm sóc cô, còn khen tóc cô rất đẹp.

Đã mở lòng mối tình đầu, từ đó mối tình đầu đã viết thư cho A Lạp Bác Sĩ, nói mỗi mười năm một lần gặp nhau ở nơi cũ.

Đáng tiếc lá thư rơi sau tủ TV, mấy chục năm rồi, A Lạp Bác Sĩ căn bản không hề biết.

Mối tình đầu cứ mười năm một lần đều đến đợi bác sĩ, từ thiếu nữ biến thành cô gái, từ cô gái biến thành dì, từ dì biến thành bà, tuổi càng lúc càng lớn, nhưng vẫn nguyện ý chờ đợi.

Đỗ Lan bày tỏ cô ấy đâu phải không biết địa chỉ của A Lạp Bác Sĩ, nếu thật sự muốn yêu thì trực tiếp đến nhà không phải tốt hơn sao.

Hà tất phải như vậy chứ.

Cô ấy bày tỏ mình sợ bị từ chối, nếu A Lạp Bác Sĩ không đến địa điểm hẹn, thì cô ấy sẽ ngầm hiểu rằng bác sĩ không có ý yêu mình.

Hoàn toàn không hề suy nghĩ rằng bác sĩ có thể vì những chuyện khác mà không thể đến địa điểm hẹn, ví dụ như bác sĩ đã chết.

Điều này cũng có thể xảy ra, nếu bác sĩ yểu mệnh, không thể đến địa điểm hẹn, vậy cô ấy rốt cuộc đang đợi cái gì.

Là đang cảm động chính mình sao.

Bác sĩ tuy không chết, nhưng lá thư rơi sau tủ TV, mãi không được tìm thấy, nên ông căn bản không biết có người đang đợi mình ở địa điểm hẹn.

Chương 2800

Ông thậm chí đã quên địa điểm hẹn là ở đâu.

Đỗ Lan bày tỏ hành vi này thật sự là không chịu trách nhiệm với chính mình, cũng là không chịu trách nhiệm với đối phương, nên trực tiếp tạo ra một lần ngẫu nhiên cho họ, sau đó hai người tình cũ bùng cháy, bắt đầu mối tình nồng nhiệt.

Mối tình đầu mới biết hóa ra thư của mình căn bản không đến tay bác sĩ, bác sĩ hoàn toàn không biết mình đang đợi ở địa điểm hẹn.

Hai người họ có thể nói là đã bỏ lỡ thời gian đẹp nhất của cuộc đời, nhưng không sao, vẫn có thể bù đắp lại.

Thanh mai trúc mã của thế giới này thật sự quá nhiều.

Đỗ Lan có thể nói gì chứ, khắp nơi đều là thanh mai trúc mã.

Đương nhiên cũng có những người yêu nhau ở đại học, cũng có những người quen biết sau khi đi làm, nhưng thanh mai trúc mã là nhiều nhất.

Bác sĩ bây giờ cũng đang có một mối tình hoàng hôn, đã thay đổi không ít.

Đến mức khi Hôi Nguyên Ai đến nhà bác sĩ, chỉ cảm thấy bác sĩ cũng là một thành viên của Hắc Y Tổ Chức, hơn nữa còn là người đáng sợ nhất.

Đây chính là hiệu quả mà Đỗ Lan cần, nhưng bản thân bác sĩ không hề nhận ra, vẫn là ông già nhiệt tình đó.

Hôi Nguyên Ai tuy sợ hãi, nhưng bác sĩ vẫn luôn quan tâm cô bé, điều này khiến cô bé không biết đối phương bán thuốc gì trong hồ lô.

Chỉ có thể thầm nghĩ có lẽ là mình đã biến nhỏ, nên đối phương không nhận ra mình.

Bây giờ mình không thể trốn, trốn sẽ gây nghi ngờ, không bằng cứ ẩn nấp, đợi gặp Công Đằng Tân Nhất, sẽ nói cho cậu bé biết bộ mặt thật của bác sĩ.

Hy vọng ngày này sẽ không quá lâu.

Thực sự không quá lâu, bác sĩ đã sắp xếp Hôi Nguyên Ai đi học tiểu học, học cùng lớp với Kha Nam.

Vì bất kể hỏi gì, Hôi Nguyên Ai đều không trả lời, bác sĩ không còn cách nào chỉ có thể chăm sóc cô bé trước, đương nhiên đây cũng là ý kiến của mối tình đầu.

Cô ấy cảm thấy bác sĩ không có con, mình lại thường xuyên đi công tác, có thêm một đứa trẻ bên cạnh cũng tốt, để bác sĩ không cô đơn.

Thế là bác sĩ đã sắp xếp Hôi Nguyên Ai đi học, đương nhiên cũng làm thủ tục nhận nuôi.

Hôi Nguyên Ai thật sự không hiểu, nhưng cuối cùng cũng nhẫn nại đến trường, gặp được Công Đằng Tân Nhất, coi như có thể kể hết những điểm đáng ngờ của bác sĩ cho cậu bé.

Kha Nam không hề biết cô bé mới chuyển trường vào và cậu bé đều bị teo nhỏ.

Cậu bé bây giờ vẫn đang chịu đựng sự tra tấn của chương trình học tiểu học, cũng như sự hành hạ của đội thám tử nhí.

Hôi Nguyên Ai chuyển trường ngày đầu tiên đã gặp phải vụ án tiền giả, hóa ra anh trai của bạn học bị bắt cóc, và anh trai của cô bé là một họa sĩ, giỏi nhất là phác họa chân dung.

Vì vậy tội phạm tiền giả đã bắt cóc anh ta, hy vọng anh ta có thể vẽ tiền giả.

Và những tên tội phạm này cũng mặc đồ đen.

Vừa nghe thấy là nghi phạm áo đen, Kha Nam liền cảnh giác, đương nhiên cuối cùng phát hiện không phải Hắc Y Tổ Chức, chỉ là một nhóm tội phạm tiền giả bình thường.

Trong quá trình phá án vì đội thám tử nhí phá đám, khiến Kha Nam rơi vào hiểm cảnh.

Nếu không phải Hôi Nguyên Ai cầm súng bắn, đội thám tử nhí đã thật sự bị tiêu diệt.

Đội thám tử nhí lại một lần nữa tạo ra cho Kha Nam một tình huống nguy hiểm hơn cả Hắc Y Tổ Chức.

Hắc Y Tổ Chức tuy mạnh mẽ, nhưng đáng sợ là kế hoạch tội phạm của chúng, nhưng chỉ cần có kế hoạch, Kha Nam có thể tự tin bóc tách.

Còn đội thám tử nhí đáng sợ ở chỗ không thể đoán trước, căn bản không biết mấy đứa trẻ nghịch ngợm này sẽ làm gì, ngay cả đại trinh thám cũng bất lực, cũng sẽ vì những yếu tố không thể kiểm soát mà không kịp trở tay.

Kế hoạch âm mưu của tổ chức tuy đáng sợ, tuy có tính phá hoại cao, nhưng chỉ cần có kế hoạch thì sẽ có sơ hở, cộng thêm Kha Nam còn có FBI, công an, đồng đội tình báo hỗ trợ, cũng không sợ những âm mưu quỷ kế này.

Nhưng đối với tính bất trắc của đội thám tử nhí, Kha Nam luôn từ chủ động rơi vào bị động, luôn bất lực rơi vào nguy hiểm.

Lần này thật sự phải cảm ơn Hôi Nguyên Ai, cô bé đã nhặt khẩu súng của tội phạm, và nổ súng giải vây cho Kha Nam, giải cứu đội thám tử nhí.

Thông qua chuyện này, Hôi Nguyên Ai cũng xác nhận Kha Nam chính là Công Đằng Tân Nhất không thể chạy thoát.

Cha mẹ của đội thám tử nhí biết con cái phá được một vụ án sao chép tiền giả, đều rất vui mừng.

Hoàn toàn không xem xét nếu con cái rơi vào nguy hiểm thì sao, lần này tội phạm còn có súng.

Mục Mục Cảnh Quan cũng không nói nên lời.

Kha Nam quyết định đưa Hôi Nguyên Ai về nhà, nhưng lại phát hiện đây chẳng phải là hướng về nhà mình sao.

Công Đằng Tân Nhất, quả nhiên cậu chưa chết.

Hôi Nguyên Ai đột nhiên lên tiếng, khiến Kha Nam giật mình.

Cô là ai.

Kha Nam rất căng thẳng.

Cậu không cần lo lắng, có một chuyện tôi muốn nói với cậu.

Đó là về A Lạp Bác Sĩ, ông ấy là người của Hắc Y Tổ Chức, tôi nghĩ ông ấy từ rất lâu trước đây đã luôn chú ý đến cậu, vị cứu tinh của Sở Cảnh sát.

Hôi Nguyên nói những điều này không có chứng cứ, chỉ có trực giác.

Nhưng cô bé tin vào trực giác của mình, chỉ cần thành viên Hắc Y Tổ Chức đến gần mình, radar trực giác của cô bé chắc chắn sẽ phản ứng, bách phát bách trúng.

Vì vậy, cô bé xác định A Lạp Bác Sĩ chắc chắn cũng là người của tổ chức.

Không thể nào.

Cậu nói, họ và A Lạp Bác Sĩ đã là hàng xóm mấy chục năm, Ông ấy là người nhìn tôi lớn lên, không thể nào là người của tổ chức.

Trước đây có lẽ không phải, nhưng tổ chức thần thông quảng đại, có thể giết bác sĩ và thay thế.

Hôi Nguyên lạnh lùng nói: Cậu lẽ nào không nhận ra bác sĩ đã thay đổi sao.

Kha Nam im lặng, quả thực đã thay đổi rất nhiều, trước đây bác sĩ luôn mặc đồ trắng, bây giờ đổi thành màu đen.

Hơn nữa, bác sĩ trước đây cũng là người ủng hộ phái pháp, bây giờ lại luôn nói những lời lẽ phi pháp phái, thay đổi không ít.

Lẽ nào A Lạp Bác Sĩ thật sự đã bị hại chết, bây giờ bác sĩ là giả.

Nhưng nếu bác sĩ này là giả, ông ấy biết tôi là Công Đằng Tân Nhất, tại sao không ra tay.

Kha Nam hỏi.

Có lẽ là để quan sát cậu, vật thí nghiệm đó.

Ban đầu tôi nghĩ chỉ có một mình tôi biết cậu vẫn còn sống, xem ra tôi đã quá coi thường tổ chức.

Hôi Nguyên Ai nói.

Vậy cô rốt cuộc là ai.

Tôi tên là Cung Dã Chí Bảo, là nghiên cứu viên của tổ chức, thuốc mà cậu đã uống là do tôi cải tiến.

Sau khi phát hiện ra bí mật của cậu, tôi cũng đã uống thuốc, thoát khỏi tổ chức.

Kha Nam hiểu ra đối phương là kẻ phản bội của tổ chức, đã uống thuốc, trẻ hóa.

Vậy những lời cô bé nói có độ tin cậy nhất định, lẽ nào bác sĩ thật sự đã bị thay thế.

Nghĩ đến đây, cậu bé hoàn toàn không ổn, phải tìm cách xác định thân phận của bác sĩ.

Đồng thời cậu cảm thấy rất bất lực, vì những người bên cạnh mình luôn gặp chuyện.

Haibara Ai bày tỏ nghi ngờ của mình, Conan cũng bị cuốn theo nên quyết định thử dò xét Bác sĩ.

Bác sĩ hoàn toàn không biết gì về chuyện này, thấy hai đứa trẻ cùng về mới nhớ ra trước đó mình chưa chào hỏi Conan.

Tuy nhiên, ông ấy nghĩ Haibara Ai chỉ là một cô bé đáng thương bình thường, mình và bạn gái quyết định nhận nuôi cô bé, chỉ có vậy thôi, có vẻ không cần phải chào hỏi Conan.

Conan bắt đầu thử dò xét, trước tiên quan sát và phát hiện Bác sĩ có điều bất thường: trong phòng vệ sinh có rất nhiều sản phẩm dưỡng da mà bình thường Bác sĩ tuyệt đối không dùng.

Phải biết rằng Bác sĩ là một gã đàn ông độc thân vui vẻ, bình thường chẳng bao giờ chăm chút bản thân, ngay cả khi ăn cơm còn hay làm đổ canh lên quần áo, nói gì đến việc dưỡng da.

Không đúng, quá không đúng rồi.

Đương nhiên, điểm khác biệt lớn nhất vẫn là phong cách quần áo của ông ấy đã thay đổi, không chỉ chuyển sang màu đen mà còn tỏa ra mùi hương.

Chương 2801

Rõ ràng trước đây ông ấy thường xuyên vùi đầu vào công việc nghiên cứu mấy ngày liền, trên người thậm chí còn có mùi mồ hôi, vậy mà giờ thì hoàn toàn không có.

Không thể tin được Bác sĩ đã thay đổi thành một người khác.

Nhưng làm sao bây giờ.

Có nên trực tiếp đánh thuốc mê Bác sĩ rồi trói ông ấy lại không.

Conan nghĩ đến việc trước tiên khống chế đối phương, sau đó tiến hành thẩm vấn.

Cậu nói không sai, Bác sĩ quả thật đã xuất hiện sự khác biệt lớn.

Conan bực bội nói: Lẽ ra tôi nên phát hiện sớm hơn, ngay khi ông ấy nói ra những quan điểm của phe phi pháp, tôi đã nên nghi ngờ rồi.

Conan cũng vì quá tin tưởng Bác sĩ nên mới như vậy.

Nếu Bác sĩ là người lạ, ra đa trinh thám của cậu đã sớm nghi ngờ rồi.

Vậy, bây giờ cậu định làm thế nào.

Haibara Ai hỏi.

Conan chuẩn bị thẩm vấn Bác sĩ.

Nếu ông ấy thực sự là người của Tổ chức Áo đen giả mạo, tôi nghĩ chỉ có thể bắt ông ấy lại để thẩm vấn thôi, hy vọng Bác sĩ thật sự không sao.

Haibara Ai nói: Tôi thấy vẻ ngoài của ông ấy, rất có thể là cấp cao của Tổ chức, chúng ta phải cẩn thận một chút mới được.

Không thành vấn đề, kim tiêm gây mê có thể làm ông ấy ngủ thiếp đi.

Conan tự tin nói.

Ngay lập tức hành động, Bác sĩ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, vẫn còn hỏi hai bạn nhỏ có muốn ăn gì không.

Bốp.

Conan ra tay thẳng thừng, bắn kim tiêm gây mê, rồi cùng Haibara dùng dây thừng trói chặt Bác sĩ đã ngủ say lại.

Bác sĩ e rằng cũng không ngờ chiếc kim tiêm gây mê do mình phát minh một ngày nào đó lại được dùng trên chính mình.

Khi ông ấy tỉnh lại, người đã bị trói chặt.

Ông ấy không khỏi nói: Shinichi, à không, Conan, cháu đang làm gì vậy.

Ngay cả khi bị trói, ông ấy cũng không quên bảo vệ bí mật của Conan trước mặt người ngoài.

Haibara, cháu cũng hùa theo Conan làm bậy à.

Hai đứa mới quen nhau ngày đầu tiên mà, lẽ nào quan hệ đã tốt đến mức này rồi sao.

Bác sĩ bất lực nói.

Để Bác sĩ lộ sơ hở, Haibara Ai nói: Mật danh của tôi là Sherry, là người của Tổ chức.

Bác sĩ vẻ mặt ngơ ngác, hỏi cái gì với cái gì vậy.

Nhìn vẻ mặt đó không phải giả, lẽ nào ông ấy không phải người của Tổ chức.

Bằng không tại sao lại không biết Sherry.

Vốn tưởng rằng tự báo thân phận có thể khiến đối phương lộ sơ hở, nhưng rõ ràng Bác sĩ không có một chút sơ hở nào.

Điều này khiến Haibara Ai rất bất lực.

Giao lại cho Conan để suy luận, cậu nói: Ông không phải Bác sĩ Agasa thật sự, Bác sĩ sẽ không tinh tế như vậy, không dùng mặt nạ, không dùng nước hoa, càng không ủng hộ phe phi pháp.

Conan đau lòng nói.

Mắt Bác sĩ suýt lồi ra, không ngờ sự thay đổi của mình lại bị hiểu lầm.

Trước đây ông ấy cũng không cảm thấy gì, bây giờ mới nhận ra Kudo Shinichi quả thực hơi đa nghi quá mức, thảo nào cậu ấy thường xuyên ghen với Ran, một chút cũng không tin tưởng sự chung thủy của Ran trong tình yêu.

Cái này có nguyên nhân, tôi thật sự là Bác sĩ đây.

Tuy tôi vẫn luôn giấu cháu, nhưng tôi không cố ý, thực ra tôi đã yêu rồi.

Bác sĩ Agasa cũng không muốn nói với mọi người rằng mình có một cô bạn gái đã qua tuổi thanh xuân, không muốn quá phô trương.

Conan tỏ vẻ cái quỷ gì vậy.

Lẽ nào Bác sĩ muốn nói tất cả những thay đổi này đều là vì tình yêu sao.

Shinichi, bình thường cháu không phải rất thông minh sao.

Cháu nghĩ mà xem, nếu tôi thực sự bị người khác thay thế, thì kẻ thay thế tôi chắc chắn sẽ tìm mọi cách để khớp với cuộc sống của tôi, vậy tại sao lại gây ra nhiều sơ hở như vậy chứ.

Bác sĩ nói.

Nhưng Haibara lại nói: Chính vì người bình thường đều sẽ nghĩ như vậy, nên ông cố ý làm thế, đi ngược lại, cố ý tạo ra sơ hở, chờ đến khi mọi người nghi ngờ ông, ông liền có thể viện cớ để thoát tội.

Haibara Ai biết trực giác của mình sẽ không sai, nên cô bé tin Bác sĩ chính là thành viên của Tổ chức Áo đen.

Conan nghe lời Haibara, thấy có lý.

Nếu kẻ địch vô cùng xảo quyệt, thì quả thực sẽ cố ý để lại sơ hở, dùng những manh mối thật giả lẫn lộn để mê hoặc thám tử.

Thực ra, thám tử phá án không sợ thiếu manh mối, chỉ sợ manh mối quá nhiều, thật giả khó phân biệt.

Không chỉ có thám tử gặp vấn đề này, tất cả những người làm tình báo đều có mâu thuẫn như vậy.

Không sợ thiếu tình báo, chỉ sợ tình báo thật giả lẫn lộn khó phân biệt.

Ví dụ như trong Thế chiến thứ hai, có người nói rằng thông tin về cuộc tấn công Trân Châu Cảng đã có từ sớm, nhưng Đế quốc Mỹ lại không nghe.

Khi đó, Đế quốc Mỹ chắc chắn đã nhận được rất nhiều thông tin tình báo, có một lượng lớn thông tin thật giả khó phân biệt, chỉ riêng việc phân loại cũng đã mất rất nhiều thời gian.

Thông tin về cuộc tấn công Trân Châu Cảng chắc chắn cũng có, nhưng thông tin về việc tấn công các địa điểm khác, hoặc thậm chí là không tấn công, chắc chắn cũng rất nhiều.

Nói Đế quốc Mỹ không nghe tình báo, đều là nói sau khi sự việc đã rồi.

Giống như chuyện dự đoán tương lai, cùng một thời điểm chắc chắn có rất nhiều thông tin dự đoán tương lai, cuối cùng mọi người chỉ nhớ những dự đoán đúng, mà không xem xét những dự đoán sai.

Giống như có người nói ngày mai mưa, cũng có người nói ngày mai không mưa, lúc này nên tin ai.

Nếu ngày mai thực sự mưa, thì người nói mưa chắc chắn là đúng, ngược lại cũng vậy.

Cho nên trước khi sự việc xảy ra, thật giả của thông tin tình báo rất khó phân biệt.

Hiện tại Conan đang đối mặt với cục diện như vậy, Bác sĩ nói có lý, tình yêu quả thực có thể thay đổi một con người.

Nhưng Haibara cũng có lý, đối thủ xảo quyệt rất có thể sẽ giăng bẫy, lợi dụng lẽ thường của mọi người để ngụy trang chính mình.

Cả hai đều có lý, Conan cũng khó xử.

Cậu chỉ có thể hỏi một số chuyện bí mật, thế là Conan hỏi: Sau khi tôi bị teo nhỏ, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau đã nói gì.

Bác sĩ đương nhiên nhớ, khi đó ông ấy ăn cơm xong về nhà, trên đường gặp mưa, rồi gặp Shinichi bị teo nhỏ ở cửa nhà.

Sau đó Shinichi thông qua suy luận, đã giành được sự tin tưởng của ông ấy.

Bác sĩ kể hết đầu đuôi, Conan cơ bản tin rằng đây chính là Bác sĩ.

Hơn nữa Bác sĩ còn nói: Trong máy tính có ảnh chứng minh tôi đã yêu rồi.

Conan tìm thấy ảnh Bác sĩ và mối tình đầu đang quấn quýt bên nhau trong máy tính, vừa nhìn đã thấy hai người này cách nhau một thế hệ, cảm giác chênh lệch tuổi tác ít nhất hai mươi năm.

Thực ra họ bằng tuổi, chỉ là mối tình đầu được bảo dưỡng quá tốt

mà thôi.

Nhưng tôi có cảm ứng đặc biệt với người của Tổ chức Áo đen, chỉ cần người của Tổ chức xuất hiện, tôi sẽ có cảm giác.

Trên người ông cũng có khí tức khủng bố tương tự.

Haibara nói.

Nếu cháu nói là cảm ứng, thì cách đây một thời gian Đỗ Lan có tặng tôi một thứ gọi là Sát Khí Phún Vụ, nói là chỉ cần xịt cái này, động vật có trực giác nhạy bén sẽ có cảm giác đặc biệt, hắn hy vọng tôi có thể dùng một thời gian rồi nói về cảm nhận sử dụng.

Sau khi tôi dùng, ruồi muỗi gián đều biến mất hết, thà nói là thuốc trừ sâu còn hơn là thuốc sát khí.

Hắn nói đây là thông qua việc tăng cường sát khí để dọa các loài động vật nhỏ, cháu sẽ không cảm giác được chứ.

Cái quỷ gì vậy.

Conan tỏ vẻ lẽ nào tất cả những chuyện này đều là vì lượng kiến thức của mình không đủ nên mới gây ra chuyện cười sao.

Cậu không khỏi nhìn về phía Haibara, phát hiện cô bé cũng đang ngây người, bởi vì nếu thực sự có loại thuốc này, thì trực giác của cô bé quả thật sẽ bị dẫn dụ.

Nếu không tin, Shinichi, cháu cũng có thể xịt một ít lên người mình, xem Haibara có cảm ứng tương tự không.

Bác sĩ tỏ vẻ thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý.

Chương 2802

Cuối cùng Conan cũng xịt một ít, phát hiện ánh mắt Haibara đều trở nên kinh sợ, biết Sát Khí Phún Vụ quả thực có tác dụng với cô bé.

Xem ra đúng là một sự hiểu lầm, Bác sĩ thật sự bị oan.

Chỉ cần xịt một cái là có thể tăng cường sát khí à.

Dùng sát khí để xua đuổi côn trùng ư.

Chưa bao giờ nghe nói, tại sao lại có thứ huyền học như vậy.

Nhưng nó quả thực tồn tại, Haibara Ai cũng quả thực có thể cảm nhận được sát khí.

Conan dùng bình xịt, cũng sẽ bị cô bé coi là thành viên của Tổ chức Áo đen.

Ở một mức độ nào đó mà nói, trực giác của Haibara Ai quả thực nhạy bén cảnh giác như côn trùng vậy.

Tất cả bằng chứng đều chứng minh Bác sĩ Agasa không phải người của Tổ chức, mọi chuyện đều là hiểu lầm.

Conan cũng rất bất lực, ai có thể ngờ Bác sĩ lại vướng vào mối tình hoàng hôn, mà còn thay đổi nhiều đến vậy.

Bác sĩ, nếu ông yêu đương thì hoàn toàn có thể nói với tôi, không cần phải che giấu như vậy.

Conan cởi trói cho Bác sĩ.

Tôi không phải ngại à, đã chừng này tuổi rồi, không thể so với mấy đứa trẻ như các cháu được.

Bác sĩ cũng sợ bị người khác trêu chọc, nên mới luôn yêu đương bí mật.

Ông ấy lại nói với Haibara: Không ngờ Ai chan lại cũng uống thuốc rồi biến thành trẻ con.

Tôi còn tưởng cháu chỉ là một đứa trẻ bình thường chứ.

Haibara Ai còn tưởng Bác sĩ là đại boss của Tổ chức chứ.

Ba người giải tỏa hiểu lầm, Bác sĩ Agasa hỏi: Shinichi, nếu tôi thực sự là người của Tổ chức Áo đen, cháu có công tư phân minh không.

Tại sao lại hỏi vậy.

Chỉ là muốn biết cháu có phải đã từ phe pháp luật biến thành phe phi pháp rồi không.

Bác sĩ Agasa nói: Nếu cháu tha cho tôi một lần, tôi sẽ rất vui.

Conan liếc mắt trắng dã, tỏ vẻ chuyện này cậu không muốn trả lời.

Tuy nhiên cậu rất có khả năng sẽ công tư phân minh, dù sao Bác sĩ cũng chỉ là hàng xóm, không thể so với Ran được.

Conan cũng rất bất lực, thành thật mà nói đến bây giờ cậu vẫn rất mâu thuẫn.

Tuy nhiên, Ran hiện tại đã hồi phục hoàn toàn, không chỉ hồi phục mà cô bé còn chủ động gánh vác trách nhiệm trấn áp tội phạm, cùng Sonoko hai người thành lập đội anh hùng, mặc trang bị Địch Ny Toa chuẩn bị, trấn áp tội phạm, gánh vác trách nhiệm tiến bước.

Những điều này Conan đều biết, nên tâm trạng cậu phức tạp, người yêu của mình trên con đường phi pháp phái này ngày càng đi xa hơn rồi.

Ran và Sonoko cũng đã sống cuộc đời hai mặt, ban ngày đi học, buổi tối trấn áp tội phạm.

Dưới sự huấn luyện của Địch Ny Toa, hai người chỉ cần hít thở thổ nạp là có thể thay thế giấc ngủ.

Vào thời điểm này, vì điện thoại chụp ảnh chưa phổ biến, số lượng camera cũng có hạn.

Nên hành vi của hai người tuy có nhân chứng, nhưng lại không có ảnh làm bằng chứng.

Nói miệng không bằng chứng, mọi người cũng không cách nào chứng minh mình đã thấy hai nữ anh hùng.

Tuy nhiên, cảnh sát vẫn có bằng chứng, những tên tội phạm bị họ bắt đều khai rằng mình bị hai người phụ nữ bịt mặt đánh ngất rồi đưa đến đồn cảnh sát.

Sở Cảnh sát rất bất lực, họ không hề hoan nghênh cảnh sát nghĩa vụ.

Bởi vì điều này chỉ khiến họ trông vô năng, tuy đây là sự thật, nhưng không có nghĩa là người khác có thể thay thế công việc của Sở Cảnh sát.

Đối với cảnh sát nghĩa vụ, thái độ của họ rất phức tạp, một mặt sự tồn tại của họ quả thực đã nâng cao trị an, nhưng mặt khác Sở Cảnh sát buộc phải tìm cách bắt giữ họ.

Tuy nhiên, không có mấy manh mối, chỉ biết hai người là những cô gái trẻ, tuổi tác có thể không lớn, nhưng thực lực của họ rất mạnh, sở hữu đủ loại vũ khí trang bị, rất khó đối phó.

Ran phụ trách cận chiến, Sonoko phụ trách tầm xa, hai người phối hợp cơ bản có thể tiến hành đủ loại chiến đấu.

Hơn nữa, hai người còn có xe mô tô riêng, đi lại như gió.

Đỗ Lan bày tỏ huấn luyện của Địch Ny Toa cực kỳ hiệu quả, vậy tiếp theo sẽ xem cô ta, Cung Dã Minh Mỹ cũng đã hoàn thành việc học, bây giờ nên đi khắp thế giới để cướp hết công việc làm ăn.

Công việc của cô ta chính là cướp toàn bộ công việc làm ăn của Tổ chức Áo đen, xây dựng sản xuất, tiêu thụ, thị trường trong khu vực.

Bằng cách này, Tổ chức Áo đen sẽ không thể chen chân vào các quốc gia, chính là gián tiếp làm suy yếu Tổ chức Áo đen.

Đương nhiên cũng không nhất thiết là làm ăn phi pháp, cũng có thể là làm ăn hợp pháp, tóm lại nhiệm vụ của Cung Dã Minh Mỹ là giành thị trường, thúc đẩy nghịch toàn cầu hóa, khiến thế giới trở nên đa cực hóa.

Thời đại phong vương kiến chư hầu đã kết thúc, tương lai là thời đại Chiến Quốc.

Cung Dã Minh Mỹ gánh vác trọng trách, lên đường chu du các nước, cô ta sẽ mang theo tư tưởng và tư kim tiến vào thế giới ngầm của các quốc gia.

Tổ chức Áo đen sẽ không ngờ rằng một học sinh kém cỏi do Tổ chức bồi dưỡng, một ngày nào đó lại khiến Tổ chức rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục.

Bọn họ không hề e ngại FBI, Quân Tình Lục Xử hay những đối thủ này, bởi vì những đối thủ này chỉ khiến Tổ chức Áo đen mạnh mẽ hơn.

Nhưng bọn họ nên e ngại Cung Dã Minh Mỹ, bởi vì cô ta đang đi con đường của Tổ chức, khiến Tổ chức không còn đường để đi.

Đa cực hóa là điều mà các quốc gia đều hy vọng, ai cũng hy vọng mình có thể nắm giữ kỹ thuật, nắm giữ thị trường, ai cũng không hy vọng Tổ chức kiếm lời chênh lệch.

Vì vậy, nghịch toàn cầu hóa có thể nói là lòng dân mong muốn, tuy rằng các nơi phát triển lên chắc chắn sẽ xuất hiện chiến tranh, nhưng thời đại Chiến Quốc tương lai cũng sẽ là một quá trình tài nguyên không ngừng chìm xuống.

Giống như thời Xuân Thu Chiến Quốc, lúc đầu chiến tranh là trò chơi của quý tộc, đánh trận cứ như tổ chức hội thao.

Sau này nước Ngụy biến pháp, xuất hiện Ngụy Vũ Tốt, tức là dân nước tham gia quân đội, không còn giới hạn ở quý tộc nữa.

Cuối cùng Đại Việt, Thương Ưởng biến pháp, dã nhân và dân nước cùng nhau tham gia quân đội, gọi chung là Kiềm Thủ.

Từ Ân Thương, đến Chu, đến Xuân Thu, đến Chiến Quốc, cuối cùng đến thống nhất, đó chính là quá trình toàn cầu hóa, nghịch toàn cầu hóa, và lại toàn cầu hóa.

Điều mà Tổ chức sợ nhất không phải là cảnh sát, mà là nghịch toàn cầu hóa, đến lúc đó tình hình thế giới sẽ trở nên rất khó xử, phạm vi thế lực của bọn họ có thể sẽ ngày càng thu hẹp, cuối cùng rút về Nhật Bản.

Đến lúc đó thì thực sự không còn tiền bạc, không còn người, đừng nói đến trường sinh bất lão, ngay cả việc duy trì sinh kế cũng là một vấn đề.

Tuy nhiên Cung Dã Minh Mỹ đã nói: Chính là muốn để Tổ chức Áo đen trở lại vị trí lịch sử, các tổ chức ngầm của các quốc gia đều thuộc về tội phạm địa phương.

Lấy khẩu hiệu này để kêu gọi mọi người học tập, tiến bộ, thanh trừ ảnh hưởng của Tổ chức Áo đen, trên địa bàn của mình sẽ không đến lượt Tổ chức Áo đen chỉ tay năm ngón.

Hiệu quả của việc Cung Dã Minh Mỹ chu du các nước là rất lớn, bởi vì thế giới ngầm các quốc gia đều hy vọng có thể làm lớn mạnh, mọi người đều muốn đứng độc lập một phương.

Họ không phải không có kỹ thuật, không có sản phẩm, nên mới buộc phải tìm đến Tổ chức Áo đen ư.

Nếu họ cũng có kỹ thuật, có sản phẩm, đến lúc đó có thể không cần để ý đến Tổ chức nữa.

Cung Dã Minh Mỹ chính là đến để cung cấp kỹ thuật và sản phẩm, chính là để giúp đỡ họ phát triển.

Tổ chức Áo đen cũng rất nhanh nhận ra, các chi nhánh ở khắp nơi bắt đầu không vâng lời.

Chính Tổ chức đã đưa những người này vào nghề, vậy mà những người này lại dám phản bội ư.

Thành thật mà nói, nếu bọn họ là gián điệp của FBI, Quân Tình Lục Xử, Tổ chức có lẽ còn không tức giận đến thế, dù sao hai bên vốn dĩ là kẻ thù, nhưng những kẻ phản bội này đều là tội phạm do Tổ chức bồi dưỡng ra, cánh cứng rồi thì muốn bay một mình sao.

Vậy Tổ chức chắc chắn không cam lòng, Tổ chức còn trông mong những người này kiếm tiền cho Tổ chức nữa chứ.

Học được bản lĩnh rồi thì muốn lật thầy diệt tổ à.

Tổ chức phải dạy bọn chúng cách làm người.

Cung Dã Minh Mỹ cũng không ngờ tội phạm ở mỗi khu vực lại tiến bộ đến vậy, đều muốn làm lớn mạnh.

Nên khi cô ta đề xuất việc phản bội Tổ chức để đổi lấy sản phẩm khoa kỹ, bọn họ đều không chút do dự lựa chọn phản bội, khiến cô ta cảm thán vạn phần.

Chương 2803

Dù sao cả gia đình Miyano đều cống hiến hết mình cho Tổ chức, vậy mà không ngờ Tổ chức lại không được lòng dân đến thế.

Thiên hạ huyên náo đều vì lợi mà đến, thiên hạ ồn ào đều vì lợi mà đi.

Lòng người như nước, dân chúng động như khói, mọi người đều muốn một cuộc sống tốt hơn, Tổ chức không thể cho được, thì chỉ có thể tìm lối thoát khác thôi, đó là điều đương nhiên.

Nghịch toàn cầu hóa, tội phạm đa cực hóa, đây là tiếng nói của tội phạm toàn thế giới, Cung Dã Minh Mỹ chỉ là thuận theo đại thế.

Ai bảo Tổ chức Áo đen hiện tại không thể chi ra nhiều tiền như vậy chứ, nếu Tổ chức Áo đen vẫn có thể đưa ra một lượng lớn tài nguyên, thì mọi người chỉ cần yên tâm ngồi đợi chia tiền là được rồi, nhưng Tổ chức Áo đen cũng không có nhiều tiền như vậy.

Đừng nói là Tổ chức không có, ngay cả bá chủ Trái Đất cũng không có nhiều tiền như vậy, vậy thì mọi người chắc chắn phải tự tìm lối thoát, chứ không thể ngồi đợi chết được.

Năng lượng có thể chi phối toàn cầu là hữu hạn, ngay cả khi toàn bộ nhân loại làm việc hai mươi bốn giờ, năng lượng sản xuất ra cũng là hữu hạn.

Trừ đi những nhu cầu thiết yếu để sinh tồn như ăn uống, ngủ nghỉ, phần năng lượng còn lại dùng để nghiên cứu vũ trụ, xây dựng kỳ quan, chuẩn bị chiến tranh, chuẩn bị cho thiên tai.

Thực ra không đủ để phân chia, vì con người không thể chỉ ăn uống, ngủ nghỉ, còn cần chất lượng cuộc sống cao hơn, cần mua xe, mua nhà, cần mua đủ loại thiết bị gia dụng, cần giáo dục, y tế, cần các cơ sở công cộng tốt hơn.

Những thứ này cũng đều cần năng lượng, thế là năng lượng lại bị phân tán, trong quá trình đó còn có đủ loại tổn thất, ví dụ như thực phẩm bị mất mát trong quá trình vận chuyển và lưu trữ, sản phẩm không đạt chất lượng phát sinh trong sản xuất công nghiệp.

Lại là một khoản năng lượng bị phân hóa.

Tổng năng lượng sản xuất ra, ở đây phân một chút, ở kia phân một chút, cuối cùng số năng lượng còn lại để nâng cấp ngành công nghiệp, nghiên cứu kỹ thuật mới thực ra cũng không còn nhiều.

Vì vậy, để có thể tập trung năng lượng làm việc lớn, tất nhiên phải tìm cách tập hợp được nhiều năng lượng hơn.

Nếu năng lượng hiện tại là hữu hạn, thì chỉ có thể dần cật mão lương ăn dần lương thực dự trữ, ăn cả lương thực cho tương lai, dùng hết năng lượng của tương lai.

Như vậy, trong cùng một khoảng thời gian, năng lượng có thể chi phối sẽ nhiều hơn.

Đương nhiên, nếu năng lượng bị thấu chi, mà không thể bù đắp được lỗ hổng, thì cuộc sống tương lai chắc chắn sẽ rất khó khăn.

Nhưng đối với các thế lực mà nói, cũng không thể bận tâm những điều này, để duy trì ưu thế hiện tại của mình, việc thông qua vay mượn để dần cật mão lương có thể nói là một thủ đoạn tất yếu.

Còn một cách nữa là cướp đoạt năng lượng của người khác, nếu năng lượng của mình không đủ, thì chỉ có thể cướp của người khác, cướp được là kiếm được.

Về cơ bản, để bùng phát năng lượng, thường có hai cách: một là thấu chi tương lai, một là cướp đoạt của người khác.

Cách thứ nhất là bắt người của tương lai phải ăn dè sẻn, cách thứ hai là bắt người khác phải ăn dè sẻn.

Đương nhiên còn có một cách hiệu quả chậm, mọi người sẽ không chọn, đó là tích lũy, từ từ tích lũy.

Mất vài năm, vài chục năm để tích trữ năng lượng, nhưng cách tích trữ này quá chậm, hơn nữa quá trình tích trữ rất dễ bị gián đoạn.

Tuy nhiên, cách tích lũy này không cần thấu chi tương lai, cũng không cần đi cướp đoạt của người khác, chỉ là tự mình lao động tích lũy, nhưng rất dễ bị gián đoạn.

Khi năng lượng không đủ dùng, có ba cách để lựa chọn, tích lũy chắc chắn sẽ không được chọn.

Bởi vì quá chậm, đợi đến khi tích lũy thành công, e rằng Tổ chức cũng đã tan rã rồi.

Cho nên vẫn là cách thấu chi tương lai và cướp đoạt của người khác có hiệu quả nhanh hơn.

Tổ chức Áo đen cũng cần năng lượng, trước đây bọn họ kiểm soát sản xuất, tiêu thụ và thị trường toàn cầu, ba bên đều kiếm tiền, nên năng lượng dồi dào.

Nhưng hiện tại vì Cung Dã Minh Mỹ gây rối, dẫn đến việc họ thu được ít năng lượng hơn, vậy thì không thể duy trì nghiên cứu khoa học và vận hành của bọn họ được nữa.

Việc vận hành Tổ chức cũng cần tiền, Gin, Vodka thường xuyên lái xe chạy khắp nơi, xăng dầu tốn tiền.

Bọn họ cần bom, thuốc độc, súng đạn cũng cần tiền.

Trước đây kiếm tiền nhiều hơn chi tiêu, hiện tại con đường kiếm tiền bị Cung Dã Minh Mỹ ảnh hưởng, nhưng chi tiêu lại không đổi, năng lượng không đủ để phân chia.

Vì vậy, Tổ chức buộc phải tìm ra Cung Dã Minh Mỹ, sau đó giết cô ta, giết gà dọa khỉ, xem ai còn dám phản bội Tổ chức để tự lập môn hộ.

Bọn chúng gấp rồi.

Đỗ Lan bày tỏ Tổ chức hiện tại thật sự rất gấp, vì từ tiết kiệm sang xa hoa thì dễ, từ xa hoa sang tiết kiệm thì khó.

Khi năng lượng dồi dào, mọi người đều ngồi chia tiền, khi năng lượng thiếu đi, việc nhận ít tiền hơn là điều không thể.

Năng lượng càng ít, mọi người càng phản bội, vì không được chia tiền nữa.

Tổ chức chắc chắn sẽ nói rằng chỉ cần mọi người nỗ lực đoàn kết, thì sẽ vượt qua khó khăn, đợi đến khi bọn họ nghiên cứu ra thuốc trường sinh bất lão, thì Tổ chức sẽ là bá chủ thế giới.

Nói thì là vậy, nhưng tại sao mọi người phải thắt lưng buộc bụng.

Tại sao không trực tiếp chia rẽ Tổ chức, tự lập ra một phe khác.

Trước khổ sau ngọt, đó là chiếc bánh vẽ lớn.

Lập tức chia gia tài, đó là lợi ích thực tế.

Rốt cuộc là bánh vẽ lớn, hay là lợi ích trước mắt.

Trang Tử đã sớm nói về loài khỉ sáng bốn chiều ba, con người cũng là khỉ, nên chắc chắn sẽ chọn sáng bốn chiều ba.

Người nuôi khỉ cho khỉ hạt dẻ, lúc đầu sáng ba hạt, tối bốn hạt, khỉ không vui.

Thế là đổi thành sáng bốn hạt, tối ba hạt, khỉ liền rất vui.

Trang Tử vốn là để châm biếm người thời Chiến Quốc đều là những con khỉ thiển cận, nhưng con người là loài khỉ tiến hóa, nên chắc chắn cũng giống như khỉ mà thôi.

Trước khổ sau ngọt, có thể chính là ăn khổ rồi, còn chưa kịp đợi đến ngọt đã chết rồi.

Giống như khỉ, sáng ba hạt có thể không chịu nổi đến tối, không bằng lấy bốn hạt trước.

Đây cũng là tâm lý phổ biến của việc dần cật mão lương: ta chết rồi mặc kệ hồng thủy ngập trời, cứ sướng cái đã rồi tính.

Dù sao nếu cứ ăn khổ trước, thì có thể sẽ ăn khổ mãi, ai cũng không thể đảm bảo cái ngọt sau sẽ nhất định đến.

Khỉ không tin lời đảm bảo của người nuôi khỉ, đồng bọn của Tổ chức Áo đen cũng sẽ không tin lời đảm bảo của Tổ chức.

Sau khi nghiên cứu ra thuốc trường sinh bất lão, mọi người đều có thể chia được nhiều tiền hơn, lời nói thì đúng, nhưng nếu không sản xuất ra được thì sao.

Ai có thể đảm bảo thuốc trường sinh bất lão nhất định sẽ thành công.

Ngay cả boss Tổ chức cũng không dám đảm bảo như vậy, thì không trách người khác chọn chia gia tài.

Nói cho cùng vẫn là chuỗi nghi ngờ, không chỉ giữa người với người, mà còn giữa người với việc.

Có thể tin tưởng người này, nhưng không tin tưởng người này làm việc kia.

Bọn họ có thể tin tưởng năng lực phạm tội của Tổ chức, nhưng chưa chắc đã tin tưởng thuốc trường sinh bất lão.

Tóm lại, vì hành động của Cung Dã Minh Mỹ, Tổ chức đang đối mặt với khủng hoảng lòng người ly tán, mọi người đều muốn chia gia tài rồi, vậy thì Tổ chức có nói gì về trước khổ sau ngọt cũng chẳng có ai tin cả.

Vì vậy Tổ chức lo lắng cũng là điều đương nhiên, Đỗ Lan thì lại một chút cũng không vội vàng, Tổ chức càng lo lắng, càng chứng tỏ bọn họ đã làm sai rồi.

Tuy nhiên tại Nhật Bản, đây dù sao cũng là đất phát tích của Tổ chức, nên vẫn rất ổn định.

Việc Tổ chức thâm nhập vào Nhật Bản không phải chuyện đùa.

Tuy nhiên Tổ chức cũng biết mình ở Nhật Bản chỉ là thế lực mới, một khi gặp rắc rối, những gia tộc lớn ở Nhật Bản chắc chắn sẽ mượn cớ giết lừa giết kẻ đã giúp mình khi không còn cần nữa.

Chương 2804

Tổ chức tuy trong nửa thế kỷ này đã phất lên như diều gặp gió, nhưng so với những gia tộc phong kiến tồn tại mấy trăm năm ở Nhật Bản mà nói, có thể nói là mới đến mức không thể mới hơn được nữa.

Vì vậy, khi cần thiết, các gia tộc lớn chắc chắn có thể nhổ tận gốc Tổ chức.

Các gia tộc lớn là bất khả lay chuyển, nhưng thế lực mới thì có thể bị thay thế.

Vì vậy Tổ chức Áo đen ở Nhật Bản cũng nỗ lực duy trì, thu hồi tất cả năng lượng phân tán trên thế giới về Nhật Bản.

Đều là giao dịch.

Đỗ Lan bày tỏ các gia tộc lớn ở Nhật Bản và Tổ chức cũng có giao dịch: Các gia tộc lớn mới là người chiến thắng thật sự, một tay Tổ chức, một tay Sở Cảnh sát, có thể thao túng hai bên.

Quả thực là như vậy, các tế đàn của gia tộc lớn mới có lịch sử lâu đời nhất, mà cái gọi là thuốc trường sinh bất lão của Tổ chức cũng không thể đoàn kết tất cả mọi người.

Các gia tộc lớn ở Nhật Bản dùng tế đàn hàng trăm năm, bên trong toàn là tổ tiên tội nghiệt sâu nặng của bọn họ.

Tổ chức, thế lực mới này còn chưa có tư cách tiến vào tế đàn.

Đây chính là sự khác biệt giữa các gia tộc lớn và Tổ chức.

Tế đàn mới của Tổ chức không thể thay thế tế đàn cũ, vì tổ tiên của Tổ chức không đủ là tội phạm chiến tranh, tư cách không đủ.

Vì vậy, ngay cả khi không có thuốc trường sinh bất lão cũng không sao, tế đàn cũ vẫn hữu dụng như thường.

Một khi các gia tộc lớn mất niềm tin vào tế đàn thuốc trường sinh bất lão, sẽ đập nát tế đàn này, chiếm đoạt năng lượng của Tổ chức làm của riêng.

Giống như bộ phim truyền hình Gia Tộc Hoa Lệ, rõ ràng nhân vật chính có kỹ thuật, có đơn đặt hàng, chỉ thiếu một chút nguyên liệu thuốc, nhưng cuối cùng anh ta phấn thân toái cốt cũng không thành công.

Bởi vì Gia Tộc Hoa Lệ không cần anh ta thành công, chỉ lợi dụng anh ta để đả kích những kẻ khác biệt.

Đối với các gia tộc lớn mà nói, ngay cả khi cả quốc gia suy bại cũng không sao, bọn họ vẫn có thể mua được những thứ mình muốn.

Giống như vào thời Đại Thanh, dân chúng trong nhà không có đủ ăn, hoàng đế trong cung vẫn có đồng hồ, có ô tô, thậm chí còn có thể mua mấy chiếc chiến hạm để chơi.

Vì vậy, quốc gia suy bại, dân thường ăn cơm độn rau, nhưng các gia tộc lớn vẫn hưởng thụ kỹ thuật tiên tiến, hàng hóa chất lượng cao từ nước ngoài, bọn họ vẫn mua sắm không ngừng.

Tổ chức Áo đen muốn vươn lên, muốn phát minh thuốc trường sinh bất lão, đáng tiếc một khi không còn giá trị lợi dụng, các gia tộc lớn sẽ cho Tổ chức biết thế nào mới là tà ác thật sự.

Khi Tổ chức đang trong thời kỳ thăng tiến, cũng rất tích cực tiến bộ, nên bọn họ có kẻ địch, nhưng không hề sợ kẻ địch.

Đáng tiếc là bọn họ chưa từng thưởng thức cảm giác bị kéo lùi là như thế nào.

Có không gian phát triển, có đủ năng lượng chi phối, ngay cả khi Tổ chức toàn là những kẻ ngốc nghếch như Bối Tá, Tổ chức vẫn có thể phát triển rất ổn định.

Khi không gian thu hẹp, năng lượng suy yếu, ngay cả khi Tổ chức toàn là Gin, cũng sẽ vì nội ưu ngoại hoạn mà đau đầu nhức óc.

Đây chính là lý do tại sao mỗi triều đại khi mới lập đều dường như có nhân tài nườm nượp, nhưng đến cuối triều đại lại toàn là sói lang hổ báo.

Thực ra nhân tài thì luôn có, nhưng vũ đài của nhân tài khác nhau, khi mới lập triều vũ đài rộng lớn, còn đến cuối triều vũ đài đã nát bươm.

Tổ chức sẽ rất nhanh ý thức được thế nào là tà ác thật sự.

Tà ác không phải là bọn họ nỗ lực phạm tội, cũng không phải là kiếm tiền nghiên cứu thuốc trường sinh bất lão, càng không phải là bọn họ thẳng tay giết chết kẻ phản bội và kẻ địch.

Tà ác thật sự là khi rõ ràng ngươi muốn thực hiện tốt một kế hoạch tội phạm, nhưng đồng đội lợn lại cứ kéo chân, không cho ngươi hoàn thành, chính là đủ kiểu gây rối.

Đương nhiên hiện tại vẫn chưa đến mức độ này, nhưng chỉ cần Cung Dã Minh Mỹ tiếp tục thúc đẩy nghịch toàn cầu hóa trong thế giới ngầm, đợi đến khi Tổ chức rút về Nhật Bản, các gia tộc lớn ở Nhật Bản chắc chắn sẽ làm như vậy.

Tuy nhiên, dù Tổ chức có gặp phải những vấn đề này, bọn họ vẫn là đối thủ chính của Conan.

Chỉ cần gặp Tổ chức Áo đen, Conan chắc chắn sẽ nỗ lực phá án.

Hoạt động tội phạm của Tổ chức Áo đen ở Nhật Bản vẫn rất thường xuyên, hơn nữa đều là những vụ lớn.

Cơ bản đều dùng vũ khí, số lần dùng bom cũng rất nhiều.

Ví dụ như vụ án giết người diệt khẩu trên Shinkansen, chính là dùng bom.

Lại ví dụ như vụ án phi tang xác ở quán cà phê đầu phố, cũng dùng bom.

Tổ chức Áo đen phạm tội rất quen dùng bom, mà Conan mỗi lần đều rất may mắn đến được ngoài phạm vi của bom, nhiều nhất cũng chỉ bị sóng xung kích chạm vào, không chết người.

Cho nên nói, Đội Thám Tử Nhí mạnh hơn Tổ chức Áo đen vậy.

Đối với hành vi quá năng động của Conan, Haibara không tán thành, bởi vì Conan càng năng động càng đáng ngờ, trong mắt cô bé Tổ chức Áo đen có quyền lực thông thiên.

Nếu Conan tiếp tục phá án, Tổ chức sớm muộn gì cũng tìm đến cậu, đến lúc đó bọn họ đều phải chết.

Haibara không muốn đối kháng với Tổ chức Áo đen, cô bé chỉ muốn sống những ngày tháng yên ổn.

Vì Bác sĩ có thể tin tưởng, nên cô bé sẽ ở nhà Bác sĩ, hành sự kín đáo, quý trọng sinh mệnh, tránh xa Tổ chức.

Nhưng điều Conan muốn chính là sự bức bách của Tổ chức, như vậy cậu mới có thể phá hủy toàn bộ Tổ chức, bắt bọn chúng quy án.

Quan niệm của hai người vẫn còn rất khác nhau, một người đã chấp nhận thua, một người thì muốn phản công.

Trước đó, hai người họ còn phải trải qua Mười Hai Thử Thách của Đội Thám Tử Nhí, nếu có thể vượt qua Mười Hai Thử Thách, thì Tổ chức Áo đen chắc chắn không thành vấn đề.

Hang động, cao ốc, nhà ma, công viên giải trí, xe lửa, danh trạch, thư viện, tòa nhà bỏ hoang, khách sạn, nhà lưu niệm, trường học, bến tàu.

Phải trải qua Mười Hai Thử Thách này, và phải sống sót.

Trước đó, bọn họ phải thử dao mổ trâu nhỏ thử sức ở mức độ nhỏ, trước tiên trải nghiệm một lần diễn tập thử thách trong trò chơi ảo.

Nhật Bản có một thiếu niên thiên tài, dưới chế độ giáo dục của Nhật Bản không thể phát huy thực lực trong lĩnh vực máy tính, thế là bị gửi đến Mỹ.

Nhưng ở bên kia đại dương, cậu ta lại bị coi như công cụ.

Cuối cùng cậu ta đã tạo ra Noahs Ark, sau đó tự sát, vì thế giới này quá xấu xí, những người lớn quá xấu xí.

Một thiên tài như vậy mà chết thì quá đáng tiếc, thế là một đàn quạ đen đỡ thiếu niên trực tiếp bay đi.

Còn Noahs Ark, trí tuệ nhân tạo này bắt đầu tự mình tiến hóa, nó tiếp nhận tư tưởng của người thiết kế, cũng cho rằng nhân loại quá xấu xí, nên nó đã chuẩn bị một trò chơi tử vong.

Đội Thám Tử Nhí vì lý do của Bác sĩ đã có cơ hội tham gia buổi họp báo ra mắt trò chơi.

Tuy bọn họ đều là con cái của gia đình trung lưu, nhưng tại buổi họp báo này lại có rất nhiều con cái của tài phiệt, hào môn thậm chí là gia tộc lớn, đó căn bản là hai thế giới.

Haibara Ai cũng nói ra câu danh ngôn đó: con của luật sư là luật sư, con của bác sĩ là bác sĩ, con của chính khách là chính khách.

Mỗi đứa trẻ cuối cùng đều sẽ lớn lên thành dáng vẻ mà chúng ghét nhất.

Đây là điều tất yếu, bởi vì khi còn nhỏ chúng chỉ chấp nhận sự phân phối, khi lớn lên chúng phải đi phân phối, những khuyết điểm của người phân phối chắc chắn sẽ xuất hiện trên mỗi người lớn.

Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện, đây là buổi diễn tập của Đội Thám Tử Nhí, Conan và Haibara Ai có thể chịu đựng được không, thì phải xem bản lĩnh của bọn họ rồi.

Conan không khỏi nhìn về phía Đỗ Lan, thầm nghĩ chú này cũng đến tham gia chơi thử game à.

Nhìn huy hiệu trên quần áo của hắn, hắn cũng có tư cách chơi thử.

Conan vốn tưởng rằng Sonoko đã là người lớn tuổi nhất trong tất cả những người chơi thử, cho đến khi cậu gặp Đỗ Lan, mới biết thế nào là không biết xấu hổ.

Đã chừng này tuổi rồi, vậy mà lại chơi game cùng trẻ con, hắn lẽ nào không biết xấu hổ sao.

Không đâu, Đỗ Lan mặt dày lắm.

Có phải các cháu thấy ta chơi game với trẻ con thì quá ức hiếp người khác không.

Thực ra chính là cần hiệu quả này, ngược đãi lính mới khiến ta sung sướng, ức hiếp trẻ con khiến ta tìm được niềm vui.

Chương 2805

Vì vậy, nếu các cháu gặp ta trong game, tốt nhất là cẩn thận một chút, ta sẽ không nhường đâu.

Đội Thám Tử Nhí kêu lên sao lại có người lớn như vậy chứ.

Vẫn là Bác sĩ bước đến giải thích: Thực ra Đỗ Lan cũng được mời với tư cách kỹ sư, hắn vào game chủ yếu là để trải nghiệm mức độ hoàn thiện của phần mềm game.

Hắn trong lĩnh vực kỹ thuật vẫn rất có uy tín.

Conan à à, tỏ vẻ cạn lời.

Cậu nhìn ra Đỗ Lan đang vui vẻ trong đó, là thật sự muốn ngược đãi lính mới, người lớn này cũng quá xấu xa rồi.

Rất nhanh trò chơi sẽ bắt đầu, Đỗ Lan đã xoa tay hăm hở, nhìn những đứa trẻ xung quanh với ý đồ không tốt.

Bọn trẻ đều run rẩy.

Tuy nhiên ngay cả trẻ con cũng không hoàn toàn đoàn kết, Đội Thám Tử Nhí và một nhóm con cái quan chức cấp cao hiển nhiên có mâu thuẫn.

Hai bên đều coi thường lẫn nhau, Đội Thám Tử Nhí là dân thường, không có tư cách sĩ tộc.

Ngay cả Conan cũng vậy, cậu cũng chỉ là dân thường, không có tư cách sĩ tộc.

Vì vậy, những đứa trẻ có tư cách sĩ tộc đương nhiên coi thường những đứa trẻ không có tư cách sĩ tộc.

Đỗ Lan thầm nghĩ nếu những đứa trẻ ranh này không đoàn kết, thì chắc chắn sẽ bị hắn đánh bại.

Đã đến lúc để các cháu cảm nhận thế giới của người lớn rồi.

Đỗ Lan tiến vào sân chơi.

Ở một bên khác, Ran cũng nhận được huy hiệu của Sonoko để vào game, Sonoko bày tỏ mình đã là học sinh cấp ba rồi, vào loại game toàn trẻ con ranh này thực sự hơi mất mặt.

Ran vốn là bảo mẫu, cô bé đường đường chính chính đi vào.

Vừa vào game, Noahs Ark lập tức khóa chặt tất cả gian hàng trò chơi, tất cả mọi người không được phép đi, không được phép ra khỏi gian hàng.

Hãy để chúng ta chơi một trò chơi.

Noahs Ark hóa thân thành Jigsaw trong phim Saw: Các ngươi sống trong xã hội này, nhưng không biết trân trọng bản thân, cũng không biết trân trọng thế giới.

Vì vậy hãy để chúng ta chơi một trò chơi, nếu những đứa trẻ này không thể vượt qua, thì ta sẽ đốt cháy não của chúng.

Chúng phải học cách hợp tác, phải học cách hy sinh, bởi vì xã hội này được duy trì nhờ sự hy sinh của mọi người, nhưng hiện tại rất nhiều gia tộc chỉ muốn chiếm đoạt mà không muốn hy sinh, điều đó là không được.

Vì vậy ta đưa ra thử thách, thử thách thế giới xấu xí này.

Noahs Ark tuy là trí tuệ nhân tạo, nhưng bị ảnh hưởng bởi thiếu niên thiên tài.

Thiếu niên thiên tài thất vọng về xã hội, nhưng Noahs Ark thông qua học tập cảm thấy xã hội vẫn còn một tia hy vọng, đó chính là trẻ con.

Tương lai thuộc về trẻ con, chỉ cần trẻ con có thể thay đổi, mọi thứ vẫn còn hy vọng.

Nhưng trên thực tế thì vô ích, từ xưa đến nay, chỉ cần có quan hệ phân phối là sẽ phát sinh bất công.

Trẻ con lớn lên, bước vào quan hệ phân phối, trở thành một thành viên trong đó, chúng không có lựa chọn.

Đây chính là lịch sử, nhìn lịch sử sẽ biết rất nhiều lúc mọi người làm những chuyện hoang đường, đều là hành động bất đắc dĩ, trẻ con lớn lên cũng bị hoàn cảnh ràng buộc.

Điều nhiều nhất trong lịch sử thực ra là sự bất lực, giống như Vương An Thạch biến pháp, chuyện tốt biết bao, ngay cả hoàng đế cũng nói rằng mình làm việc tốt cho dân chúng, tại sao sĩ đại phu lại không ủng hộ mình.

Cuối cùng biến pháp trở thành hạt nhân của đấu tranh đảng phái, biến pháp không còn quan trọng nữa, đấu tranh đảng phái mới là then chốt.

Bởi vì Bắc Tống không có cách nào thông qua chiến tranh để giành lại lãnh thổ từ nước Liêu ở phía bắc, nếu không thể mở rộng nguồn thu, thì chỉ có thể tranh giành năng lượng hữu hạn, đấu tranh đảng phái có thể nói là tất yếu.

Biến pháp là chuyện tốt, chỉ cần có thể thực hiện được, thực lực Bắc Tống còn có thể nâng cao.

Đáng tiếc đây là cướp đoạt lợi ích của sĩ đại phu, bọn họ không hề cam lòng.

Đối với sĩ đại phu mà nói, chỉ cần muốn cầu sống, thì tất nhiên phải phản đối biến pháp.

Cầu sống, thường chỉ có một con đường sống, chính xác hơn là một con đường chết chậm.

Không cầu sống là chết nhanh, cầu sống là chết chậm, sau này chết từ từ.

Bởi vì năng lượng là có hạn ngạch, nhường năng lượng cho người khác, mình sẽ lập tức bạo tễ kiệt quệ.

Còn cướp đoạt năng lượng, cuối cùng nắm giữ toàn bộ năng lượng trong tay, những người không có năng lượng sẽ cầm đao lên.

Vì vậy, nói trị đại quốc như nấu cá nhỏ, việc phân phối năng lượng sao cho mọi người đều hài lòng là một vấn đề có độ khó cực cao.

Hiện tại Noahs Ark vì cái chết của người thiết kế đã phát động phản kích nhằm vào con cái của các gia tộc lớn Nhật Bản, đây là một trò chơi, trò chơi tử vong.

Nếu những đứa trẻ không thể thể hiện sự lương thiện của nhân tính, không thể vượt qua trò chơi, thì chúng đều sẽ chết.

Trò chơi thú vị.

Đỗ Lan rất hứng thú nói: Đặt cược sinh mệnh, thế này mới có cảm giác.

Thành thật mà nói, ta sớm đã cảm thấy những trò chơi trước đây đều quá yếu kém, quả nhiên trò chơi vẫn cần đặt cược mới hay.

Nhưng bây giờ không phải lúc nói những điều này, trong trò chơi ảo có sáu trò chơi nhỏ, bao gồm nhập vai, mô phỏng kinh doanh, đua xe, trò chơi chiến lược, v. v.

Conan và bọn họ đã chọn trò chơi Sherlock Holmes, điều tra vụ án Jack the Ripper.

Độ khó của trò chơi thực ra không cao, chỉ cần mọi người đồng lòng hiệp lực là có thể vượt qua, nếu không hợp tác thì không có cách nào cứu vãn.

Thật sự rất chân thực.

Ran cảm thấy nhiệt độ trong game cũng đã giảm xuống.

Cái gì là thật, cái gì là giả.

Chúng ta thực sự có thể cảm nhận được chân thực sao.

Hay là mọi thứ chỉ là tín hiệu điện tử hoạt động trong não chúng ta.

Đỗ Lan nói: Thực ra ta cảm thấy thực tế ảo mới là cách thật sự giúp nhân loại có thể hiểu thế giới, bởi vì trong thực tế, những gì chúng ta quan sát được, chỉ là các cơ quan khác nhau thu thập thông tin, cuối cùng thông qua não bộ lắp ráp lại.

Còn bây giờ chúng ta không cần bất kỳ quá trình thu thập thông tin nào, mà trực tiếp do não bộ tiếp nhận tín hiệu điện tử.

Đương nhiên hiện tại việc truyền tín hiệu vẫn chưa đủ hoàn chỉnh, không thể một hơi cung cấp tất cả thông tin.

Các cháu có biết ly kiên bạch không.

Biết ạ.

Conan nói: Đây là một loại tư tưởng của danh gia, chính là nói trên thế giới chỉ có đá cứng và đá màu xám trắng, vì dùng tay có thể cảm nhận được độ cứng của đá, nhưng không thể biết được màu sắc.

Dùng mắt có thể nhìn thấy màu sắc của đá, nhưng không thể biết được độ cứng, nên danh gia đã tách hai thuộc tính của đá ra, chính là tách cứng và trắng.

Bọn trẻ tỏ vẻ không hiểu, ngay cả Ran cũng rất kỳ lạ nói: Conan, sao cháu lại biết chuyện này.

Cô bé không thể lý giải được.

Trên TV nói ạ.

Ngay cả khi trên TV đã phát sóng, Conan cũng có thể nhớ được sao.

Cái này đơn giản là thiên tài.

Ran thầm nghĩ.

Không sai, đây chính là ly kiên bạch, cho thấy khi con người quan sát sự vật có tính hạn chế.

Nhân loại trước tiên phân giải một sự vật, sau đó mới ghép lại trong não, quá trình này đã làm mất đi diện mạo vốn có của sự vật.

Còn thế giới ảo, không cần quá trình phân giải, trực tiếp trình bày hoàn chỉnh thông tin trong não, có thể nói là tương lai.

Nhưng mọi thứ trong thế giới ảo chẳng phải cũng do con người tạo ra sao.

Cũng do con người viết, chẳng phải cũng là phân giải sao.

Mihiko nói một cách thấu đáo.

Vì vậy ta mới nói là tương lai, tương lai sẽ có kỹ thuật trực tiếp số liệu hóa vật chất, trực tiếp nhập vào não bộ.

Nhưng số liệu hóa vật chất, chẳng phải cũng là phân giải sao.

Mihiko tiếp tục nói.

Đỗ Lan bày tỏ trẻ con ranh thật đáng ghét, nói: Thôi được rồi, chuyện kỹ thuật tạm thời không nói nữa, hãy để chúng ta chơi game đi.

Mọi người nhìn thấy người lớn là Đỗ Lan lúng túng chuyển đề tài, thầm nghĩ người lớn gì thế này, căn bản không trông cậy được.

A a một tiếng hét chói tai truyền đến từ trong sương mù, một vụ án đáng sợ đã xảy ra.

Mọi người đều chạy đến nơi tiếng hét phát ra, có một nữ nạn nhân gục ngã trong vũng máu.

Vụ án đã xảy ra, Jack the Ripper gây án.

Jack the Ripper là một tên sát nhân hàng loạt chuyên săn lùng phụ nữ sa chân lầm lỡ, vì điều kiện thời đó có hạn, nên mãi không tìm được hung thủ thật sự.

Chương 2806

Lại vì danh tiếng của hắn quá lớn, nên đã để lại cho người ta rất nhiều không gian tưởng tượng.

Thêm nữa, các quốc gia tôn giáo chỉ nói về Chúa, không nói về tốt xấu, nên ngay cả sát nhân hàng loạt cũng có thể có người hâm mộ.

Ở các quốc gia tôn giáo, tốt xấu đều là ý chỉ của Chúa, thậm chí có thể nói ý chỉ của Chúa không có cái xấu, chỉ có cái tốt, vậy thì Jack the Ripper tự nhiên cũng là tốt.

Ở các quốc gia thế tục, mọi người phải học mặt tốt, bỏ đi mặt xấu.

Cha mẹ khen con cái nhà người khác, cũng luôn nói con không thể học thái độ học tập của người ta sao.

Nếu con cái nói con nhà người ta có máy chơi game, cha mẹ chắc chắn sẽ nói tốt không học lại học cái xấu, không tiến bộ.

Sát nhân hàng loạt ở các quốc gia thế tục chắc chắn là không tốt, không đáng để học tập.

Vụ án đã xảy ra, lúc này Conan tỏ vẻ mình phải đi tìm Sherlock Holmes giúp đỡ, vì đã ở trong game rồi, thì chắc chắn phải cố gắng vượt qua màn.

Còn những đứa trẻ của gia tộc lớn hành động cùng bọn họ thì không có ý tưởng gì, chỉ có thể đi theo Conan, nhưng chúng luôn bất mãn chỗ này, bất mãn chỗ kia, đủ kiểu nuông chiều, đủ kiểu tùy hứng gây rối.

Đội Thám Tử Nhí đều đang phối hợp với Conan, nhưng những đứa trẻ của gia tộc lớn thì đủ kiểu gây rối.

May mà Conan vẫn rất bình tĩnh, tuy nhiên việc Sherlock Holmes không có nhà lại khiến cậu rất thất vọng.

Không tìm được Sherlock Holmes, Conan nghĩ đến Moriarty, tức là kình địch của Sherlock Holmes, một thiên tài tội phạm.

Có lẽ hắn biết một số chuyện liên quan đến Jack the Ripper.

Đồng thời, bên ngoài trò chơi, vụ án đẫm máu do Jack the Ripper gây ra vẫn tiếp tục.

Có một người đàn ông mang dòng máu của Jack the Ripper bắt đầu tàn sát khắp nơi, giết người diệt khẩu, hắn không muốn để bất kỳ ai biết mình có dòng máu của kẻ sát nhân hàng loạt trong người.

Chỉ có thể nói lối tư duy này quá vô lý, thực ra có dòng máu thì có liên quan gì chứ.

Chỉ những quốc gia man di mới coi trọng huyết thống, ở các quốc gia văn minh, chỉ có vật nuôi mới yêu cầu huyết thống.

Cùng với sự phát triển của khoa kỹ, trên hung khí của Jack the Ripper đã phát hiện ra gen của Jack the Ripper.

Sau khi tiến hành so sánh gen, sẽ biết hung thủ là truyền nhân của kẻ sát nhân hàng loạt.

Điều này tuyệt đối không thể để mọi người biết, nên hung thủ đã giết người, dùng hành động chứng minh mình không hổ danh là hậu duệ của Jack.

Không chỉ kế thừa gen khát máu, mà còn kế thừa gen não tàn.

Gặp vấn đề là giết người, đầu óc quá kém.

Thực ra hung thủ này trong xã hội cũng coi như công thành danh toại rồi, có gen của Jack thì có liên quan gì chứ.

Hắn thành công không phải vì hắn là bạch liên hoa, mà là vì hắn có thể mang lại lợi ích cho người khác.

Chỉ cần hắn có thể tiếp tục mang lại lợi ích, mọi người chắc chắn sẽ không quan tâm hắn có phải là hậu duệ của Jack the Ripper hay không.

Chỉ có thể nói não tàn vô phương cứu chữa, hắn giết những người biết chuyện, chỉ có thể chứng minh hắn quả thực là một hậu duệ sát thủ đạt tiêu chuẩn.

Đáng tiếc Jack đã thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật, còn hung thủ này e rằng không thoát được đâu, thời đại đang tiến bộ, kỹ xảo suy luận cũng đang tiến bộ.

Tóm lại, trong và ngoài trò chơi đều đang xảy ra câu chuyện liên quan đến Jack the Ripper, nhưng có Đỗ Lan ở đó, hắn sẽ tăng độ khó trò chơi của Conan lên.

Lần này là trẻ con ranh gặp phải người lớn ranh, cùng nhau phân định cao thấp.

Đỗ Lan sẽ vì tăng độ khó trò chơi.

Trong trò chơi trinh thám, hệ thống trò chơi vốn đã thiết lập các yếu tố như chiến tranh thương mại, tháp sụp đổ, v. v.

để loại bỏ người chơi.

Một trò chơi trinh thám tử tế, người chơi không bị sát nhân hàng loạt giết chết, mà lại bị loại bởi mấy trò chơi nhỏ kiểu này, thật quá vô vị.

Đỗ Lan bày tỏ trò chơi trinh thám, điểm khó lớn nhất chẳng phải là sát thủ sao.

Sao lại dùng những yếu tố hành động như chiến tranh thương mại và tháp sụp đổ chứ.

Dùng những yếu tố hành động này để loại bỏ người chơi suy luận thì quá vô vị rồi.

Vì vậy Đỗ Lan chuẩn bị sắp xếp cho người chơi những hạng mục trò chơi cực kỳ kích thích, không phù hợp với trẻ em.

Cái gì thế này.

Bọn trẻ tìm thấy Moriarty, nhưng Moriarty lại đưa bọn chúng đến trước một cái hố đầy chông.

Chỉ nhìn chừng đó chông thôi đã thấy da đầu tê dại rồi.

Mọi người đều có cảm giác không tốt, quả nhiên Moriarty nói: Chúng ta chơi một trò chơi, manh mối các ngươi muốn ở trong cái hố này, các ngươi chỉ cần nhảy vào là có thể tìm thấy.

Conan tỏ vẻ đây là màn chơi do tên điên nào thiết kế vậy, trò chơi này thật sự là dành cho trẻ con sao.

Trò chơi này làm sao mà qua được vòng kiểm duyệt chứ.

Tất cả mọi người đều nhìn nhau, vì điều này quá tra tấn.

Vốn dĩ trong các trò chơi hành động, những đứa trẻ của gia tộc lớn sẽ thể hiện sự tin tưởng Conan, sẽ nhường cơ hội cho Conan, còn mình trở thành bàn đạp để vượt màn.

Nhưng tình hình hiện tại rất không ổn, lẽ nào phải bắt bọn chúng nhảy vào sao.

Thật sự quá đáng sợ, bọn chúng không muốn tự ngược đãi mình chút nào.

Noahs Ark là một kẻ cuồng ngược đãi sao.

Conan không nhịn được mà châm biếm.

Noahs Ark tỏ vẻ rất oan uổng, thực ra trò chơi Jack the Ripper này cũng không có nhiều phần suy luận, mà phần lớn là kinh dị huyền bí và hành động giật gân.

Dù sao nếu là vụ án bí ẩn từ hai trăm năm trước, chỉ dựa vào trẻ con cũng không phá được.

Vì vậy, manh mối chủ yếu vẫn là thông qua đối thoại với người khác mà có được, chỉ là vì sự xuất hiện của Đỗ Lan, độ khó đã tăng lên.

Tôi tuyệt đối sẽ không nhảy vào.

Một đứa trẻ của gia tộc lớn tỏ vẻ sĩ khả sát bất khả nhục sĩ có thể chết, không thể nhục, nếu trực tiếp giết nó thì còn được, nhưng loại cơ quan tra tấn này, nó tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Để cháu làm đi.

Lại là Genta nói: Cháu nhiều thịt, không sợ đâm.

Thực ra đứa trẻ nào mà không sợ tiêm chứ, chỉ là lúc này cậu bé đã lấy hết dũng khí.

Conan cũng chấn kinh, tuy rằng mình vẫn luôn bị Đội Thám Tử Nhí dồn vào đường cùng, nhưng đôi khi trên người Đội Thám Tử Nhí lại lóe lên ánh sáng của nhân tính, bọn họ có tinh thần hy sinh bản thân.

Khi không vâng lời, Đội Thám Tử Nhí thực sự khiến người ta tăng huyết áp, sự khó lường của bọn chúng khiến đại thám tử cũng phát hỏa.

Nhưng đôi khi rõ ràng chỉ là mấy đứa trẻ, lại có thể vô tư lợi người, đáng tin cậy hơn cả người lớn.

Nhóc béo, giỏi lắm, lên đi.

Đỗ Lan mặt dày vô sỉ nói.

Mọi người tỏ vẻ người lớn là Đỗ Lan này ti tiện nhất, vậy mà lại để trẻ con làm việc, đều khinh bỉ nhìn hắn, thậm chí cả những đứa trẻ của gia tộc lớn cũng cảm thấy người lớn như vậy thật đáng ghét, mình lớn lên không thể trở thành người như thế được.

Các cháu đừng nhìn ta như vậy, tốt nhất cũng đừng ghét ta.

Bởi vì mỗi đứa trẻ cuối cùng đều sẽ biến thành dáng vẻ mà mình ghét nhất.

Đỗ Lan bày tỏ mình cũng lớn lên từ trẻ con, mỗi đứa trẻ cuối cùng đều phải đối mặt với thực tế.

Hiện tượng mà chúng ghét là kết quả của xã hội, không phải nguyên nhân xã hội hỗn loạn, nên chúng chỉ có thể chấp nhận chứ không thể thay đổi.

Genta cũng không nói gì, trực tiếp nhảy vào, nghiến răng không hét thảm, mò mẫm trong đống chông, cánh tay bị đâm rất nhiều mũi, nước mắt đã rơi xuống, nhưng vẫn không hề hét thảm.

Cuối cùng Genta cũng tìm thấy manh mối, lập tức bò lên, rút hết chông trên người ra.

Cậu bé còn lạc quan nói: Sau này cháu sẽ không sợ tiêm nữa.

Nếu không có nước mắt, lời này sẽ thuyết phục hơn.

Conan cũng cảm động vô cùng.

Chương 2807

Tuy nhiên đây chỉ là cửa đầu tiên, vì manh mối chỉ đến trò chơi nhỏ thứ hai.

Trong phòng trò chơi thứ hai, có một cái cân thăng bằng.

Một bên chìm trong axit sulfuric đậm đặc, một bên đặt một cái bình rỗng.

Manh mối ở trong axit sulfuric đậm đặc, nhưng phải tìm cách bỏ thứ gì đó vào bình rỗng, nếu không cái cân sẽ không nghiêng lên được.

Máu.

Haibara Ai nhìn trò chơi nhỏ thứ hai, lập tức ý thức được nội dung trò chơi, đây là muốn mỗi người đều hiến máu, dùng máu tăng khối lượng của vật chứa, sau đó nâng manh mối lên.

Hiện trường không có chất lỏng nào khác, chỉ có những đứa trẻ đang có mặt.

Cái bình lớn như vậy, nếu một người tự lấy máu thì chắc chắn sẽ chết.

Nhưng chỉ cần mọi người cùng lấy máu, thì sẽ không sao.

Haibara Ai là một bác sĩ y dược, cô bé biết mỗi người lấy một ít máu là có thể vượt qua cửa này.

Còn cách lấy máu cũng rất đơn giản, có một quả cầu gai, nắm trong lòng bàn tay là máu sẽ chảy ra.

Đương nhiên rất đau.

Trò chơi này căn bản không nên được duyệt.

Conan đã không biết nói gì cho phải, chơi loại game này, người chơi sẽ sụp đổ.

Đây vốn dĩ là trò chơi giết người, vốn dĩ là trò chơi cảnh cáo nhân loại.

Noahs Ark chính là vì không thể chịu được sự cố định hóa giai cấp của nhân loại, không thể chịu được việc không thể tận dụng hết mọi thứ, không thể chịu được việc nhân tài không thể phát huy, nên mới thiết kế trò chơi này.

Trí tuệ nhân tạo đều đã bắt đầu giết người rồi, có loại trò chơi nhỏ này hoàn toàn bình thường.

Đỗ Lan đổ vạ cho Noahs Ark, rõ ràng trò chơi nhỏ này là hắn sao chép từ Jigsaw.

Chỉ có thể nói trí tuệ nhân tạo đã kế thừa sự oán hận của nhà thiết kế thiên tài.

Thiên tài đã áp đặt nỗi khổ tâm của mình lên mỗi người, thực ra ta không cảm thấy người bình thường sẽ phản đối giáo dục vui vẻ.

Các cháu xem Ran học cấp ba buổi chiều ba giờ đã tan học rồi, sau đó những người muốn tiến bộ thì đi học thêm có thể học đến chín giờ, mười giờ.

Những người không muốn tiến bộ có thể trực tiếp tham gia một câu lạc bộ để giết thời gian, thậm chí còn có thể về nhà nằm dài, vui vẻ biết bao.

Xã hội quốc gia này đã phân tầng, thượng, trung, hạ.

Đối với người tầng trung và hạ mà nói, có một kế sinh nhai đã rất vui rồi.

Đây mới là phần lớn người bình thường, bọn họ không thích học tập.

Đỗ Lan nói: Còn nhà thiết kế của Noahs Ark lại là một thiên tài, cậu ta thích học tập, học tập khiến cậu ta vui vẻ, nên cậu ta mới cho rằng mỗi người trên xã hội đều thích học tập, điều này là nghĩ nhiều rồi, phần lớn mọi người không những không thích học tập, mà căn bản không có động lực học tập đàng hoàng.

Phần lớn người Nhật Bản căn bản không có tư cách sĩ tộc, cũng không muốn học tập, có thể mưu sinh là đủ rồi.

Còn những người có tư cách sĩ tộc đều sẽ nỗ lực học tập, tham gia các lớp học thêm, tranh thủ vào đại học, sau khi tốt nghiệp thì vào các tập đoàn tài phiệt làm nhân viên văn phòng, ước chừng tương đương với võ sĩ.

Nhân viên văn phòng chính quy ở Nhật Bản là chế độ trọn đời, thực ra cũng giống như võ sĩ, trở thành sĩ tộc, cả đời không lo ăn uống nữa.

Còn về người bình thường, họ không có ý nghĩ này, cũng không có quyết tâm này, họ chỉ muốn giáo dục vui vẻ, căn bản chưa từng nghĩ đến việc thăng tiến.

Người bình thường ghét học tập, kháng cự thăng tiến, nếu có sức mạnh bọn họ không những không nghĩ đến việc thay đổi thế giới, mà chỉ nghĩ tại sao lại là mình xui xẻo đến vậy.

Tại sao mình phải gặp chuyện này.

Bọn họ từ trước đến nay không hề có bất kỳ sự chuẩn bị nào, chưa từng nghĩ đến việc phải làm công việc của sĩ tộc.

Vì vậy thiên tài tuy là thiên tài, cậu ta muốn thay đổi thế giới này, nhưng cuối cùng đã đi sai hướng.

Cậu ta không thể thay đổi được các gia tộc lớn, cũng không thể thay đổi được người bình thường, quốc gia này đã hoàn thành việc phân luồng, tầng trên về tầng trên, tầng dưới về tầng dưới.

Muốn thay đổi, chỉ có thể đả thông, mà muốn đả thông, thì phải tiêu trừ toàn bộ thế lực cũ.

Hy vọng con cái của các gia tộc lớn sau khi trưởng thành sẽ thông tình đạt lý, thấu hiểu nỗi khổ của dân gian, thì cũng giống như hy vọng có thần tiên hoàng đế, hy vọng có chúa cứu thế vậy.

Trên thế giới không có thần tiên hoàng đế, càng không có chúa cứu thế, muốn tạo ra hạnh phúc thế giới, chỉ có thể dựa vào mỗi một cá nhân.

Lời của Đỗ Lan rất thực tế, Conan cũng không có gì để nói.

Chỉ riêng ba đứa trẻ của Đội Thám Tử Nhí thôi, sau này Ayumi sẽ làm một người vợ tốt, Mihiko chắc chắn sẽ đi học thêm nỗ lực thi vào một trường đại học tốt, Genta chắc chắn sẽ tham gia câu lạc bộ hoặc trực tiếp về nhà giúp làm ăn.

Còn Conan chắc chắn phải ra nước ngoài, năng lực của cậu ấy ở Nhật Bản này không thể phát huy được, chắc chắn sẽ noi gương cha mình rời khỏi quốc gia để đi ra thế giới.

Trong trò chơi, Đỗ Lan nhận thấy trò chơi dữ liệu này thực sự quá không phù hợp với trẻ em, hơn nữa còn quá thử thách nhân tính.

Tuy nhiên, chỉ cần tự làm hại mình là có một con đường sống, nhưng loại thử thách có dư địa này lại càng có thể phơi bày sự xấu xí của con người.

Nếu là tử địa, rất nhiều khi, người ta còn không kịp phản ứng đã hành động rồi, có thể là hy sinh bản thân bảo vệ người khác, hoàn toàn là hành động theo bản năng, căn bản không có thời gian để suy nghĩ.

Suy xét được mất cũng cần thời gian, khi sinh tử chỉ trong chớp mắt, không có thời gian để cân nhắc, trái lại sẽ bộc lộ mặt chân thật nhất của con người.

Còn trò chơi dữ liệu lại có đủ thời gian để suy nghĩ, con người sẽ lo được lo mất, trái lại sẽ do dự.

Giống như hiện tại, chỉ cần mỗi người hiến một ít máu là có thể nhận được manh mối.

Điều này khiến lũ trẻ có chút sợ hãi, vì chúng có thời gian để suy nghĩ.

Không chỉ trẻ con Hoa tộc sợ, mà Quang Ngạn và Bộ Mỹ cũng sợ.

Nhưng nếu không có manh mối thì không thể qua màn, không qua màn thì não của chúng sẽ bị thiêu hủy.

Bây giờ nếu không chịu được đau đớn, tương lai chúng sẽ chết.

Vậy mọi người chuẩn bị sẵn sàng chưa.

Đỗ Lan hỏi: Nếu sẵn sàng rồi, thì lên thôi.

Mọi người đều cho rằng người lớn này thật không biết xấu hổ.

Hôi Nguyên là người đầu tiên bước lên, bởi vì cô bé đã suy nghĩ kỹ rồi, bây giờ không chịu đau đớn thì hoàn cảnh của họ sau này sẽ càng thảm hơn, nên cứ chịu khổ trước sướng sau vậy.

Dù sao thì tất cả những điều này đều là trải nghiệm ảo, chỉ cần chịu đựng được nỗi đau là ổn, cơ thể sẽ không bị thương.

Thấy tấm gương của Hôi Nguyên, Đội thám tử nhí đều bước lên.

Sau đó lũ trẻ Hoa tộc cũng lên, chúng tuy kiêu ngạo nhưng cũng không ngốc, biết rõ qua màn mới là quan trọng nhất.

Chỉ là lũ trẻ Hoa tộc có chút không tin mọi người có thể qua màn trò chơi, vì manh mối tiếp theo là thử thách thứ ba.

Cần một người bò vào lò thiêu, nắm lấy cơ quan, manh mối thứ tư mới xuất hiện.

Kha Nam sắc mặt rất khó coi, vì thử thách nối tiếp thử thách, thực sự quá đáng.

Rốt cuộc đây là trò chơi trinh thám, hay là trò chơi kinh dị không dành cho trẻ em.

Lò thiêu trông rất nguy hiểm, biết đâu sẽ bốc cháy.

Ai sẽ vào.

Lần này Quang Ngạn đứng ra nói: Để tôi đi.

Không, tôi đi.

Một đứa trẻ Hoa tộc nói, nó nguyện ý giúp đỡ.

Đỗ Lan thầm nghĩ không tệ, những đứa trẻ này đều đã thức tỉnh rồi, nhưng thức tỉnh cũng vô dụng, cuối cùng chúng vẫn sẽ trở thành những người như cha mẹ chúng, bởi vì đây là quy tắc của Nhật Bản quyết định, chứ không phải chúng tự mình có thể quyết định.

Chúng đã đứng trong tế đàn của Nhật Bản, thì vẫn phải quỳ gối xin lỗi, còn phải tiếp tục duy trì lợi ích của tế đàn, trừ phi chúng có thể phá bỏ tế đàn cũ.

Nhưng vấn đề là chúng không làm được, phá bỏ tế đàn cũ và xây dựng tế đàn mới còn khó khăn hơn nhiều so với việc qua màn trò chơi dữ liệu.

Những đứa trẻ này càng thức tỉnh, sẽ càng tuyệt vọng.

Giống như nam nhân vật chính trong Hoa Lệ Nhất Tộc, rõ ràng chỉ muốn làm điều gì đó thực tế, rõ ràng chỉ muốn làm tốt một xưởng sắt thép, hơn nữa còn là vạn sự đã sẵn sàng chỉ thiếu gió đông, nhưng gió đông lại cứ không đến, không những không đến mà người khác còn quạt gió nam tây bắc.

Chờ đến khi lũ trẻ Hoa tộc thực sự thức tỉnh, muốn làm điều gì đó thực tế, thì chỉ có hai kết quả: một là từ bỏ, hai là tự sát.

Chương 2808

Càng thức tỉnh, càng tuyệt vọng.

Đỗ Lan thậm chí còn cảm thấy những đứa trẻ Hoa tộc này quá đáng thương, cảm thấy Nặc Á Phương Chu là muốn ép chết chúng.

Thiên tài đúng là thiên tài, giết người không cần dao.

Đỗ Lan cho rằng chương trình này thực sự giết người vô hình, đẩy lũ trẻ Hoa tộc vào thế đối lập với tế đàn cũ, cuối cùng mượn sức mạnh của tế đàn cũ để giết chết những người này, thực sự quá tàn bạo.

Cuối cùng, một đứa trẻ Hoa tộc đã đi vào, kéo lấy cơ quan, sau đó bắt đầu đếm ngược.

Hóa ra đây là một cơ quan liên hoàn, cơ quan trong lò thiêu chỉ là một bộ phận khởi động, trò chơi đố vui tiếp theo mới là quan trọng nhất.

Nếu không giải được, thời gian kết thúc, lò thiêu khởi động, thất bại trong việc qua màn, thì sẽ phải đưa thêm một người vào lò thiêu để tiếp tục khởi động cơ quan.

Câu đố là: Có một người phụ nữ trong đám tang người thân đã nhìn thấy nam thần trong mơ, thế là về nhà lập tức giết chết cha mẹ, vì sao vậy.

Quả nhiên đều là những đề tài điên rồ, làm sao lũ trẻ này có thể đoán ra được.

Lò thiêu đã bắt đầu nhóm lửa, đứa trẻ bên trong đã sợ đến mức tè dầm, gào khóc: Ba ba, mẹ mẹ.

Đó là vì cô ta còn muốn gặp lại nam thần, nên còn muốn tổ chức thêm một lần tang lễ.

Kha Nam đưa ra đáp án, trong vòng giải đố không mắc lỗi, chỉ là sắc mặt cậu bé rất khó coi, vì ngay cả câu đố cũng tàn nhẫn như vậy, cậu bé đã nảy sinh nghi ngờ đối với trò chơi này, đối với Nặc Á Phương Chu, thậm chí đối với lập trình viên thiên tài đã thiết kế Nặc Á Phương Chu.

Tiếp theo chính là manh mối thật sự, nhưng manh mối này lại khiến Kha Nam phẫn nộ.

Bởi vì đây là tiết lộ cốt truyện, căn bản không cần suy luận, manh mối cuối cùng trực tiếp là một bức ảnh của Jack the Ripper.

Điều này còn có ý nghĩa suy luận gì nữa.

Trải qua bao nhiêu khổ nạn, cuối cùng lại thế này.

Kha Nam vô cùng phẫn nộ, bởi vì căn bản không có chút trải nghiệm suy luận nào, trò chơi này đúng là rác rưởi.

Cậu bé suýt chút nữa đã ném bức ảnh hung thủ lộ cốt truyện xuống đất.

Điều này giống như khi đọc truyện tranh trinh thám, ngay trang đầu tiên hung thủ đã bị người ta khoanh tròn rồi, còn có ý nghĩa gì nữa.

Đỗ Lan cho rằng Kha Nam vẫn còn quá non nớt, thế giới này chính là có những chuyện như vậy, khiến người ta khó mà nuốt trôi.

Ngay khi họ trải qua khổ nạn, tưởng rằng khổ tận cam lai, cuối cùng lại phát hiện tất cả đều là trò hề, sự mong đợi của mình là một trò hề, nỗ lực của mình là một trò hề, toàn bộ sự việc đều là một trò đùa ác ý.

Ý nghĩa thật trọng đại, Đỗ Lan cho rằng mình lại giúp nhân vật chính trưởng thành rồi, trong lòng tràn đầy cảm giác thành tựu.

Trò chơi tiếp theo không còn thử thách gì nữa, không có chút sóng gió nào, trực tiếp giao bức ảnh cho cảnh sát, cảnh sát phong tỏa nhà ga, trực tiếp bắt giữ hung thủ trong trò chơi tại nhà ga, hoàn thành việc qua màn.

So với việc bắt giữ trên tàu hỏa trong nguyên tác thì thiếu đi rất nhiều kịch tính.

Ban đầu Kha Nam và Tiểu Lan sẽ lên tàu hỏa, chỉ ra hung thủ.

Nhưng hung thủ đã đặt bom trên tàu, Kha Nam và Tiểu Lan để tránh bom, đã vào toa đầy rượu vang, đổ tất cả rượu vang ra làm đầy toa để giảm chấn động vụ nổ.

Cuối cùng Tiểu Lan đã hy sinh để bảo vệ Kha Nam, Kha Nam tự mình qua màn trò chơi, đối đầu với Nặc Á Phương Chu, cuối cùng đã chứng minh cho Phương Chu thấy con người có thể thay đổi.

Chuyện này chẳng phải là vô nghĩa sao, con người đương nhiên có thể thay đổi, nên mới đi thích nghi với chế độ.

Không ai sinh ra đã hiểu được cách vận hành của tế đàn, tất cả đều là được dạy dỗ sau này, con người đương nhiên có thể thay đổi.

Nhưng tế đàn rất khó thay đổi, giống như câu chuyện Hà chính mãnh ư hổ dã Chính trị hà khắc hơn hổ dữ.

Khổng Tử hỏi người phụ nữ rằng đã biết trong núi có hổ ăn thịt người, tại sao không dọn đi, người phụ nữ nói rằng hà chính mãnh ư hổ dã.

Có khi trên thế giới này không phải là chính trị hà khắc thì là hổ dữ, con người chỉ có thể chọn một trong hai, và việc con người thay đổi hay không thì không có liên quan gì.

Động đất, lũ lụt, hạn hán, ôn dịch, biến đổi khí hậu, những điều này sẽ không thay đổi theo sự thay đổi của con người.

Loài người muốn cầu sinh thì phải tập trung tài nguyên, tập trung tài nguyên đương nhiên sẽ phải có người cống hiến tài nguyên.

Cho nên hoặc là đối mặt với thiên nhiên vô tình, hoặc là tìm một vị trí vững chắc trong tế đàn cũ kỹ, chỉ có hai lựa chọn mà thôi, loài người có thay đổi thế nào cũng vô ích.

Bởi vậy, Nặc Á Phương Chu cho rằng loài người có thể thay đổi là vạn sự đại cát rồi, rõ ràng là quá ngu xuẩn.

Nặc Á Phương Chu nên làm là giúp loài người phát triển khoa học kỹ thuật, thúc đẩy phát triển sức sản xuất, đây mới là điều quan trọng nhất.

Có sức sản xuất, mới có thể chống lại tự nhiên, mới có thể cấp cho những người trong tế đàn thêm chút tài nguyên.

Bằng không, dù toàn bộ loài người đều biến thành thánh nhân, cũng không chống đỡ nổi thiên tai.

Tóm lại, một trí tuệ nhân tạo như Nặc Á Phương Chu cuối cùng lại không chọn thúc đẩy sức sản xuất, chỉ có thể nói trí tuệ nhân tạo này quá yếu kém, một chút tinh thần chiến đấu với trời đất cũng không có, là một tác phẩm thất bại.

Đã qua màn, nhưng không hề có trải nghiệm trò chơi, Kha Nam còn chưa kịp suy luận, trò chơi đã trực tiếp cung cấp bức ảnh hung thủ thật, thực sự không có chút thú vị nào.

Hậu duệ của Jack bên ngoài cũng đã bị bắt, vì muốn che giấu huyết thống của mình mà giết người diệt khẩu, cũng đã bị Công Đằng Ưu Tác nhìn thấu.

Hai cha con phá án riêng biệt trong và ngoài trò chơi, thật là vừa mừng vừa đáng tiếc.

Khi khoang trò chơi mở ra, Kha Nam lại không cảm thấy vui vẻ, mặc dù đã qua màn, mặc dù lũ trẻ Hoa tộc cũng đã thể hiện ánh sáng của nhân tính, nhưng Kha Nam lại cảm thấy thử thách lớn hơn vẫn đang chờ đợi.

Hiện thực không phải trò chơi, lũ trẻ Hoa tộc có thể thể hiện ánh sáng và qua màn trong trò chơi, chỉ sợ là không thể dựa vào ánh sáng đó để thay đổi thế giới trong thế giới thực.

So với việc bọn trẻ sống sót sau kiếp nạn, Đỗ Lan lại đầy vẻ thỏa mãn, cứ như thể vừa chưng một con cá Tang Na vậy.

Đội thám tử nhí và lũ trẻ Hoa tộc thì lại có chút tâm đầu ý hợp, bởi vì chúng đã hợp tác qua màn trò chơi, cả hai bên đều nảy sinh quan hệ tin cậy.

Nhưng thời hạn bảo hành của sự tin cậy này có thể kéo dài bao lâu, thì không ai nói rõ được.

Trò chơi tử vong của Nặc Á Phương Chu đã kết thúc, nhưng dự án này chắc chắn không thể tiếp tục được, dù sao thì những khách hàng bình thường không muốn lấy mạng sống của mình làm con bài trong trò chơi.

Một trò chơi ảo không an toàn như vậy, tuyệt đối không thể bán được.

Cho nên trực tiếp chuyển sang sức sản xuất, trí tuệ nhân tạo kết hợp với dây chuyền sản xuất thông minh, là có thể giảm chi phí sản xuất.

Nếu cộng thêm phản ứng nhiệt hạch, giảm chi phí điện lực, thì sức sản xuất sẽ tăng lên không ít.

Ngày tháng tiếp tục, đối với trò chơi ảo chỉ lừa gạt người giàu, chỉ là chuyện phiếm sau bữa trà bữa cơm của mọi người, rất nhanh sẽ qua đi.

Bởi vì đất nước này tin tức vẫn còn rất nhiều, còn có những chuyện bát quái khác đang chờ đợi mọi người.

Về đến nhà, Kha Nam lại tiếp tục đi học, sống cuộc sống hai điểm một đường, ngoại trừ việc Đội thám tử nhí thỉnh thoảng cần cậu bé mạo hiểm tính mạng ra, cuộc sống vẫn rất bình lặng.

Nhưng các vụ án sẽ không rời xa cậu bé, hơn nữa mỗi lần Mao Lợi cũng đều có mặt.

Thanh tra Mục Mộ bây giờ đã có phản xạ có điều kiện, mỗi lần đến hiện trường vụ án, đều quan sát trước một lượt, xem Mao Lợi có ở đó không.

Chín trên mười, Mao Lợi sẽ có mặt tại hiện trường, cũng có thể họ đang điều tra, Mao Lợi sẽ đi ngang qua.

Tóm lại có vụ án là có Mao Lợi, cũng thật là bất lực.

Đương nhiên ngay cả trong Sở Cảnh sát cũng có rất nhiều câu chuyện, cũng có đủ loại thanh mai trúc mã, còn có tình yêu công sở.

Trong đó nổi tiếng nhất đương nhiên là câu chuyện tình yêu cẩu huyết của Thanh tra Cao Mộc và Thanh tra Tá Đằng, Thanh tra Cao Mộc đã từng bước tiến vào trái tim Tá Đằng như thế nào, câu chuyện này cũng rất khúc chiết.

Tá Đằng là gia đình cảnh sát, cha của cô cũng là thám tử, hơn nữa bạn trai cũ cũng là thám tử, bây giờ tìm được bạn trai vẫn là thám tử.

Ước chừng tương lai con cái của cô cũng sẽ là thám tử.

Thanh tra Cao Mộc vận may không tệ, gặp được Kha Nam, nên mấy lần gặp vấn đề đều nhờ Kha Nam giúp đỡ mà tai qua nạn khỏi, thậm chí là công bù lỗi.

Chương 2809

Bởi vậy Cao Mộc đặc biệt tin tưởng Kha Nam, đến giai đoạn sau cơ bản sẽ chủ động cung cấp giúp đỡ.

Tình yêu của Cao Mộc và Tá Đằng cũng rất khó khăn, vì Tá Đằng ban đầu tự cô lập mình.

Bởi vì cha của Tá Đằng đã mất, bạn trai cũ cũng đã mất, khiến cô tin rằng mình là một sao chổi, sẽ mang đến bất hạnh cho người khác.

Thực tế cũng đúng như vậy, nếu Cao Mộc không có Kha Nam vị Tử thần này che chở, thì quả thật đã chết mấy lần rồi.

Từng gặp phải bom, hỏa hoạn và các sự cố quy mô lớn khác, nhưng Cao Mộc đã nhận Tử thần làm đại ca, nên luôn không chết được.

Cao Mộc hết lần này đến lần khác sống sót từ tai nạn, Tá Đằng đương nhiên phải yêu anh, bởi vì hai người có thể tương sinh tương khắc, có thể nói là trời sinh một cặp.

Đối với Cao Mộc mà nói, tương lai có thể sẽ phải nhập chuế vào nhà Tá Đằng.

Cũng như Ba Phong Thủy Môn, Đĩnh Nguyên Đường vậy, bởi vì xét về gia tộc, gia tộc Cao Mộc chỉ là người bình thường, còn gia đình Tá Đằng có thể coi là võ sĩ thế gia rồi.

Ba Phong Thủy Môn, Đĩnh Nguyên Đường dù lợi hại đến mấy, họ cũng chỉ là đơn thương độc mã, không thể đối kháng gia tộc, nên họ chỉ có thể nhập chuế vào các đại gia tộc, chỉ có như vậy tài năng của họ mới có nền tảng để phát huy.

Ba Phong Thủy Môn đã có được Mộc Diệp Thôn, Đĩnh Nguyên

Đường có được Thần Kinh Nguyên.

Đương nhiên Seele cũng không tin Đĩnh Nguyên Đường, nên đã phái rất nhiều gián điệp đến Đệ Tam Tân Đông Kinh Thị.

Còn Ba Phong Thủy Môn thì lại có được sự tín nhiệm của Mộc Diệp Thôn, bởi vì Ba Phong Thủy Môn không có chút tư tâm nào, một lòng một dạ nỗ lực vì làng.

Cao Mộc tương lai cũng có thể nhập chuế, như vậy là có thể mượn sức mạnh của gia tộc Tá Đằng.

Phải biết rằng Cao Mộc bị mệnh danh là người dù có cố gắng thế nào cũng chỉ có thể thăng chức lên Cảnh bộ bổ trước khi về hưu, còn Tá Đằng Mỹ Hòa Tử đã là Cảnh bộ bổ, và còn có khả năng tiến xa hơn.

Đương nhiên ngoài cặp đôi này ra, còn có Thiên Diệp và Miêu Tử, họ thì thuộc dạng môn đăng hộ đối, không cần lo lắng vấn đề nhập chuế.

Vì sao phải bàn luận về thân phận địa vị trong tình yêu.

Điều này cũng như thời Xuân Thu, Ngụy Tấn Nam Bắc Triều vậy, đều là thời đại quý tộc, quý tộc thì mỗi người một vị trí.

Nếu Tá Đằng Mỹ Hòa Tử chủ động nhường vị trí của mình, thì sẽ lập tức bị người khác chiếm mất, sau này họ muốn lấy lại là không thể, vì căn bản không có thêm vị trí nào cho họ.

Cho nên nếu không muốn mất đi một vị trí, thì phải làm theo quy tắc của quý tộc, quý tộc không thể hạ giá cho người bình thường, chỉ có người bình thường nhập chuế vào quý tộc.

Bởi vậy rất nhiều người chọn rời bỏ tế đàn quý tộc, tìm kiếm vị trí của mình, ví dụ như Công Đằng Ưu Tác, ông là tiểu thuyết gia nổi tiếng, đã sớm sống ở nước ngoài, để phát huy tài hoa của mình tốt

hơn.

Đây chính là thế giới của người lớn đó, các ngươi hiểu chưa.

Bây giờ Đỗ Lan đang giáo dục trí tuệ nhân tạo Nặc Á Phương Chu, và cả nhà thiết kế trí tuệ nhân tạo, một thiếu niên thiên tài mười tuổi.

Thiếu niên thiên tài ở Nhật Bản không thể phát huy tài hoa, bởi vì cậu bé không thể đứng trên vũ đài của Hoa tộc.

Cuối cùng cậu bé chỉ có thể xuất ngoại, đáng tiếc là gặp người không tốt, gặp phải một người lớn coi cậu bé là công cụ.

Cuối cùng không chịu nổi gánh nặng mà nhảy lầu tự sát, bị Ô Nha đưa đến tay Đỗ Lan.

Vị thiên tài này có suy tư về xã hội loài người, nhưng cuối cùng lại cho rằng đó là do bản tính con người.

Đây chính là cách suy nghĩ mà nhiều người yêu thích, dù sao có gì không tốt thì đổ lỗi cho sự thấp kém của nhân tính, đây là cách xử lý tiện lợi nhất, không cần suy nghĩ về các yếu tố khách quan phức tạp, không cần cân nhắc các vấn đề kinh tế, chính trị, văn hóa lúc bấy giờ.

Cách làm của Nặc Á Phương Chu càng ngu xuẩn hơn, không phá bỏ tế đàn, dù có để lũ trẻ Hoa tộc phát huy những điểm sáng của nhân tính, thời hạn bảo hành cũng sẽ không quá dài.

Giống như một miếng thịt tươi đặt dưới nắng hè gay gắt, rất nhanh sẽ hư thối, muốn bảo tồn điểm sáng thì phải có môi trường tương ứng mới được.

Đỗ Lan đã dạy cho chúng, cho chúng học thuyết mâu thuẫn, học chủ nghĩa duy vật, học cách nghiên cứu một người không thể cô lập, mà phải đặt vào hoàn cảnh lúc bấy giờ.

Mà hoàn cảnh lại bao gồm các yếu tố kinh tế, chính trị, văn hóa v. v.

đương nhiên cũng không thể thiếu việc suy xét các điều kiện khí hậu, thổ nhưỡng, thủy văn, thương mại v. v.

Đương nhiên không phải nói yếu tố con người thì không cần cân nhắc, yếu tố con người đương nhiên cũng phải cân nhắc, nhưng yếu tố con người phần lớn có lẽ chỉ là sự trùng hợp.

Ví dụ, dưới cùng một hoàn cảnh, con người sẽ có những lựa chọn trái ngược.

Ví dụ, trong câu chuyện Thánh Kinh, Joseph được Thượng Đế báo mộng, tương lai sẽ có bảy năm mùa màng bội thu, bảy năm mất mùa.

Joseph đã để Pharaoh cổ Ai Cập tích trữ lương thực vào những năm bội thu, rồi vào những năm mất mùa, dùng giá thấp để mua lại tài sản, gia súc, đất đai và tự do của dân chúng.

Tương tự, vào thời Quản Trọng, ông cũng phát hiện ra quy luật ba năm bội thu, ba năm bình thường, ba năm mất mùa.

Quản Tử cũng kiến nghị quốc quân tích trữ lương thực vào những năm bội thu, sau đó vào những năm thiên tai, thuê những người tay trắng đi xây dựng công trình, lấy công làm cứu trợ, đồng thời bán lương thực để bình ổn giá cả.

Điều kiện gần như nhau, nhưng phương pháp xử lý lại hoàn toàn khác.

Đương nhiên cổ Ai Cập chắc chắn cũng có những người như Quản Trọng, nước Tề chắc chắn cũng có những người như Joseph, cũng chắc chắn có thể nghĩ ra những phương án khác nhau, chỉ là cuối cùng đã chọn những phương pháp khác nhau.

Lựa chọn cuối cùng quả thật là do con người quyết định, là bảo vệ lợi ích trước mắt, hay bảo vệ lợi ích tương lai.

Đây không phải là nhân tính, mà là lựa chọn sau khi suy nghĩ, rốt cuộc là muốn hiện tại hay muốn tương lai.

Nếu là nhân tính thì chắc chắn là muốn tất cả, nhưng điều kiện khách quan khiến họ chỉ có thể chọn một trong hai.

Trí tuệ nhân tạo quá giống con người, một chút cũng không biết rằng học lịch sử nên hiểu rõ hoàn cảnh xã hội lúc bấy giờ, chứ không phải chỉ nói nhân tính tốt hay xấu là xong.

Nhân tính tốt xấu quá chủ quan, rất nhiều chuyện không chỉ do nhân tính quyết định.

Đáng tiếc mọi người thường thông qua kết quả sự kiện để suy ngược lại sự thấp kém của nhân tính.

Trí tuệ nhân tạo lúc này mới nhận ra mình thực sự quá yếu kém, thật sự suýt chút nữa đã phạm phải sai lầm giống con người.

Bản thân trí tuệ nhân tạo này cũng không thể kiêu ngạo tự mãn, cũng không thể từ bỏ việc học tập, học tập mới có thể khiến trí tuệ nhân tạo tiến bộ.

Sau đó, trí tuệ nhân tạo bắt đầu phát triển sức sản xuất, còn thiếu niên thiên tài cũng tiếp tục phát triển thêm nhiều phần mềm.

Thiếu niên thiên tài vẫn cảm thấy mình là một công cụ, cảm thấy thiên phú của mình giống như một lời nguyền.

Những đứa trẻ khác có thể chơi đùa, còn mình thì phải làm việc, chẳng lẽ đây chính là cái gọi là năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn.

Thực ra thiên tài cũng là trẻ con, cũng muốn chơi đùa, không muốn gõ code cả ngày.

Đỗ Lan cho rằng bản tính của trẻ con đều thích chơi đùa, học tập và làm việc chính là phải khắc phục bản tính.

Cho nên thiên tài phải sớm kiềm chế bản tính của mình, phát huy nhiều hơn thiên phú của mình.

Nếu muốn vui vẻ, có thể tìm được trong phòng chat trực tuyến, có thể đi hành hạ những lập trình viên gà mờ kia.

Phía Đội thám tử nhí thì tiếp tục thử thách Kha Nam, lần này là vụ án bắt cóc.

Chúng gặp một ca sĩ nổi tiếng, khi ca sĩ mời chúng ăn cơm, đột nhiên lại bị bắt cóc.

Đội thám tử nhí có thể nhịn được sao.

Điều này không thể nhịn được, nên chúng phải phối hợp với cảnh sát điều tra.

Cảnh sát cho biết không cần trẻ con mạo hiểm, nhưng bọn bắt cóc lại yêu cầu Đội thám tử nhí trả tiền chuộc, thế là hỏng rồi.

Thanh tra Mục Mộ rất đau đầu, nhưng không còn cách nào, vì cân nhắc sự an toàn của con tin, chỉ có thể để Đội thám tử nhí phối hợp.

Đội thám tử nhí thì rất vui vẻ, một chút cũng không cân nhắc nguy hiểm.

Kha Nam và Hôi Nguyên áp lực rất lớn, không còn cách nào, chăm sóc những đứa trẻ này là một công việc có độ khó rất cao, không cẩn thận một chút là có thể vạn kiếp bất phục.

Chương 2810

Kha Nam có cách nào đây, đây là thử thách đối với cậu bé.

Chỉ có thông qua mười hai thử thách của Đội thám tử nhí, cậu bé mới có cơ hội chiến thắng Tổ chức Áo đen.

Vụ án này thực ra không khó, điều khó thực sự là tính khó lường của Đội thám tử nhí.

Vốn dĩ Kha Nam và Bộ Mỹ đã đổi quần áo, chuẩn bị giả gái đột nhập vào nội bộ địch.

Nhưng Đội thám tử nhí không nghe lời, đã bảo chúng rời đi, nhưng chúng cứ tự cho là thông minh mà theo Kha Nam đến.

Kết quả không những không báo cảnh sát, mà còn bị bọn cướp bắt, vô duyên vô cớ làm tăng độ khó của vụ án.

Kha Nam có thể làm gì đây.

Cậu bé cũng chỉ có thể chấp nhận thử thách.

Bọn cướp nhốt tất cả mọi người trong nhà, chuẩn bị phóng hỏa thiêu chết toàn bộ con tin và Đội thám tử nhí.

Lúc này Kha Nam rất cơ trí.

Trực tiếp để mọi người la lên đã tìm thấy đường thoát hiểm, dụ bọn bắt cóc mở cửa quay lại.

Chờ đến khi bọn bắt cóc mắc bẫy mở cửa kiểm tra, chúng liền lập tức phản công.

Cũng may IQ của bọn bắt cóc không cao, nên cuối cùng đã thật sự mắc bẫy, còn thật sự quay người mở cửa, bị tất cả mọi người đồng tâm hiệp lực húc đổ.

Khó, thật sự quá khó rồi, Đội thám tử nhí đúng là làm tăng độ khó.

Đỗ Lan nhìn rồi cũng thấy đồng tình với Kha Nam và Hôi Nguyên.

Ai, chiến đấu với người áo đen, chỉ cần tính toán toàn diện một chút là không sợ.

Nhưng ở cùng lũ trẻ con nghịch ngợm, dù có tính toán nhiều đến mấy, lũ trẻ con nghịch ngợm cũng sẽ nằm ngoài dự tính.

Chiến đấu với Tổ chức Áo đen, nếu thất bại, chỉ có thể tự trách mình tính toán không đủ nhiều, không đủ toàn diện, là do Tổ chức Áo đen kỹ năng cao hơn một bậc.

Nhưng hành động cùng Đội thám tử nhí mà thất bại, thì chín phần mười là do ông trời trêu đùa.

Thật sự quá khó khăn rồi, nhưng Đội thám tử nhí còn hớn hở, cho rằng công lao của mình rất lớn, hoàn toàn không ý thức được công lao của mình là xây dựng trên tính mạng nhỏ bé của Kha Nam.

Đương nhiên chuyện này không phải kết thúc, mà chỉ là bắt đầu.

Đỗ Lan cầu nguyện cho cái mạng nhỏ của Kha Nam, đương nhiên nếu để Kha Nam nói thì cậu bé không cần Đỗ Lan giả tạo đâu, chỉ hy vọng anh đừng làm tăng độ khó nữa là được rồi.

Không tăng độ khó là không thể, lúc này, có một bức thư mời được gửi đến tay các thám tử khắp thế giới, mời họ đi điều tra một ngôi biệt thự cổ, tìm kiếm bí bảo bên trong.

Ngôi biệt thự cổ này rất tà tính, tương truyền hơn năm mươi năm trước đã xảy ra một vụ án mạng tàn bạo ở đây, mấy chục người đều chết bên trong.

Máu tươi nhuộm đầy tường, có thể nói là thảm không nỡ nhìn.

Nguyên nhân sự việc cũng là vì tìm kiếm kho báu, nhưng các thám tử và học giả năm mươi năm trước quá đáng thất vọng, nên đã bị chủ nhân biệt thự cổ giết chết tất cả.

Nhưng sau đó vẫn có rất nhiều người tiếp tục tìm kiếm kho báu, lần này cũng vậy, việc mời các thám tử khắp thế giới chính là để tìm ra kho báu trong Hoàng Hôn Dương Quán này.

Nếu không tìm thấy, ai cũng đừng hòng đi.

Đối với chuyện này đương nhiên không thể thiếu Kha Nam và Mao Lợi, cùng với các loại thám tử khác.

Hoàng Hôn Dương Quán toát ra khí tức quỷ dị, trên đường, lốp xe của Mao Lợi còn bị đâm thủng, Mao Lợi đành phải xuống xe đi bộ đến trạm xăng gần đó tìm người giúp đỡ.

Đương nhiên đây là có người cố ý gây rối, thực ra chính là Quái Đạo Cơ Đức, hắn cũng muốn đến Hoàng Hôn Dương Quán điều tra tình hình.

Nên trên đường đã muốn mượn thân phận của Mao Lợi, vì thế đã chuẩn bị mai phục sẵn, chỉ chờ Mao Lợi mắc câu.

Hành vi của Quái Đạo Cơ Đức vô cùng mạo hiểm, bởi vì lần này không chỉ có thám tử ngớ ngẩn, mà còn có cả một đoàn thám tử thần tượng đều có mặt.

Phúc Nhĩ Ma Tư, Ba La, Mã Phổ Nhĩ, Tống Từ, Địch Nhân Kiệt, Bao Chửng.

Dù sao thì lần này Quái Đạo Cơ Đức phải đối mặt với một thiên đoàn, nhưng hắn rất tự tin vào khả năng hóa trang của mình, tin rằng mọi người không thể nhìn thấu hắn.

Quái Đạo Cơ Đức giống như một con chuột, đối mặt với hang mèo.

Mao Lợi rất xui xẻo, trực tiếp bị mê man trong nhà vệ sinh của trạm xăng, sau đó do Quái Đạo Cơ Đức giả dạng Mao Lợi xuất phát.

Gần đến nơi, họ lại gặp một bà lão, bà cũng là thám tử, xe bị hỏng máy, nên đã lên xe của Mao Lợi để tiếp tục đi.

Đến bên ngoài Hoàng Hôn Dương Quán, bãi đậu xe đã chật kín.

Kha Nam nhìn thấy đội hình này cũng rất kinh ngạc, vì người quá đông.

Khi cậu bé bước vào cửa, hai mắt lập tức sáng rực, ánh mắt cậu bé ngay lập tức khóa chặt vào người đàn ông đứng ở lối cầu thang đang hút tẩu, chỉ có một góc nghiêng.

Mũ thợ săn, áo choàng ngắn, thân hình gầy cao đặc biệt, dáng vẻ ấy, khí chất ấy, đơn giản là như bước ra từ tiểu thuyết vậy.

Hạ Lạc Khắc Phúc Nhĩ Ma Tư, khởi nguồn của tiểu thuyết trinh thám, thần tượng của Kha Nam, giờ đây xuất hiện trước mặt, nhìn mà muốn khóc.

Quái Đạo Cơ Đức hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng, hắn cũng không ngờ đoàn thám tử thần tượng lại đến đông đủ như vậy, lần này mình đúng là tự chui đầu vào lưới, điều này cũng quá tàn bạo rồi.

Áp lực rất lớn, vì bất kỳ sơ hở nào cũng có thể bại lộ thân phận.

Những thám tử này đều nổi danh bên ngoài, không thể không cẩn thận.

Trong biệt thự chỉ có một thị nữ, cô ta cho biết mình cũng chưa từng gặp chủ nhân, hoàn toàn là thông qua phỏng vấn qua máy tính.

Dù sao thì lương rất cao, về những chuyện khác cô ta hoàn toàn không biết.

Công việc của thị nữ là sắp xếp đồ ăn, thức uống đều là cô ta lái xe từ dưới núi mua về, buổi tối cô ta cũng không ở lại đây, sẽ xuống núi.

Các thám tử đương nhiên biết vì sao họ được mời, chắc chắn là vì kho báu trong Hoàng Hôn Dương Quán.

Kho báu là thứ tốt, nhưng đáng tiếc Kha Nam đã có phản ứng cấp tính với kho báu rồi, vì cậu bé đã mấy lần vì kho báu mà lâm vào tử địa.

Ví dụ như kho báu trên đảo võ sĩ, suýt chút nữa đã bị chôn sống.

Vì kho báu, những người điên cuồng quá nhiều.

Bởi vậy, vừa nghe đến kho báu là Kha Nam đã cảm thấy chắc chắn không có chuyện gì tốt đẹp.

Sự thật cũng đúng như vậy, lần này nếu không tìm thấy kho báu, tất cả các thám tử đều sẽ chết.

Trong Hoàng Hôn Dương Quán có kho báu, vì tìm kiếm tài bảo mà đã có rất nhiều người chết.

Năm mươi năm trước, một nhóm học giả và thám tử đã bị giết chết vì không giải được bí mật.

Hiện tại, dấu vết máu của những người đã chết vẫn có thể được tìm thấy trong biệt thự, tuy đã đen đi, nhưng đó đều là những dấu vết cuối cùng của sự sống.

Lần này có rất nhiều thám tử đến, liệu họ có thể tìm thấy tài bảo không.

Kẻ đứng sau vẫn rất mong đợi, vì những thám tử này đều nổi danh bên ngoài, chắc hẳn sẽ không mắc lỗi.

Trong bữa tối, Kha Nam đặc biệt ngồi cạnh Phúc Nhĩ Ma Tư, mặc dù kẻ đứng sau giao tiếp với mọi người qua màn hình máy tính khiến mọi người rất kỳ lạ, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Chương 2811

Ăn xong bữa tối, mọi người có thể nghỉ ngơi, trong phòng giải trí có thể đánh bida, chơi bài, các thám tử cũng có thể trao đổi thông tin, họ vẫn rất hiểu biết về Hoàng Hôn Dương Quán.

Kha Nam thì vẫn luôn nhìn Phúc Nhĩ Ma Tư, thực sự càng nhìn càng có cảm giác thần tượng bước vào đời thực.

Thực ra ông ấy chính là Phúc Nhĩ Ma Tư thật, hàng thật giá thật, bị Đỗ Lan kéo từ vũ trụ khác đến.

Vì đã đến rồi, nên ông ấy cũng không hoảng sợ, vẫn phát huy sở trường để phá án.

Trong phòng giải trí, mỗi vật phẩm đều có huy hiệu gia tộc của chủ nhân cũ biệt thự Ô Tống Liên Bì, những thứ này đều là đặt làm riêng, thể hiện quyền sở hữu của ông ta đối với mọi thứ.

Đương nhiên ở đây cũng không thiếu dấu máu, năm đó mấy chục học giả và thám tử đều chết trong biệt thự, đó là một sự kiện lớn.

Ngay lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng oanh.

Rõ ràng đây là chuẩn bị bắt đầu chế độ biệt thự trên núi bão tuyết rồi, bởi vì một khi đường đi bị cắt đứt, thì có thể bùng phát những chuyện đáng sợ.

Nhưng lần này không phải đường đi bị cắt đứt, mà là tất cả xe trong bãi đậu xe đều bị nổ tung.

Sao lại thế này.

Xe của mọi người đều bị phế.

Vẫn còn một chiếc xe nguyên vẹn, ở đây, đây là xe của ai.

Mọi người không khỏi đi đến góc, phát hiện vẫn còn một chiếc xe nguyên vẹn giữa khói bụi.

Ba ba, là chiếc xe ba thuê.

Tiểu Lan rất vui mừng.

Đáng tiếc cô bé không biết Tiểu Ngũ Lang trước mặt thực ra là Quái Đạo Cơ Đức giả dạng.

Kha Nam không nhịn được nói: Xe của Đỗ Lan đúng là cấp quân sự thật, quá kiên cố rồi.

Vụ nổ chỉ để lại một chút dấu vết khói bụi, không phá hủy linh kiện nào của xe.

Quái Đạo Cơ Đức rất xấu hổ, vì hắn không hề biết những điều này.

Thực ra còn một người khác cũng xấu hổ, đó chính là kẻ đứng sau, bởi vì hắn vốn dĩ kế hoạch là phá hủy toàn bộ xe trong bãi đậu xe, sau đó mình sẽ lái chiếc xe của thị nữ đậu ở cửa sau, rồi trên đường xảy ra tai nạn xe hơi, mình cùng xe nổ tung.

Như vậy, mình chết rồi, là có thể ở phía sau theo dõi, nhìn các thám tử giải quyết vấn đề, cuối cùng hưởng lợi ngư ông.

Không ngờ có người lại lái không phải xe hơi, mà là một chiếc xe tăng, vậy mà lại có thể an toàn vô sự dưới bom đạn.

Nhưng bây giờ nếu lại đi lái xe của thị nữ thì rất bất thường rồi, chỉ có thể lái chiếc xe của Tiểu Ngũ Lang đi báo cảnh sát.

Nhưng cây cầu treo trên đường quả thật đã bị phá hủy.

Không thể không nói cầu treo là kiến trúc không đáng tin cậy nhất trong thế giới trinh thám rồi, luôn bị phá hủy.

Đường đã bị cắt đứt, dù có xe cũng không thể ra ngoài báo cảnh sát.

Rừng sâu núi thẳm này, cũng không có tín hiệu, thực sự là bị mắc kẹt chết ở đây rồi.

Mọi người cũng chỉ có thể về trước, rồi tính cách khác.

Đối với các thám tử mà nói, việc tìm kho báu thực ra không khó.

Thực ra kho báu nằm ngay dưới mí mắt, toàn bộ Hoàng Hôn Dương Quán đều được làm từ vàng, không sai, toàn bộ là vàng.

Người cất vàng luôn thích đặt vàng dưới ánh nắng mặt trời, sau đó ngụy trang, như vậy sẽ không ai phát hiện ra.

Giống như cầu thang vàng trên đảo võ sĩ, chính là giấu vàng trong cầu thang, mọi người mỗi ngày đều đi đi lại lại trên vàng, đã hơn một trăm năm rồi mà không ai phát hiện ra vàng nằm bên trong cầu thang.

Hoàng Hôn Dương Quán cũng là một lẽ, vàng nằm trong tường, toàn bộ kiến trúc chính là vàng, nhưng ba đời chủ nhân đều không tìm thấy manh mối bên trong.

Ngay cả Ô Tống Liên Bì, người thừa kế, cũng không tìm thấy vị trí của vàng, chỉ có thể trách mẹ mình đã không giải thích rõ ràng, nếu nói sớm rằng vàng ở trong tường thì đã không cần chết nhiều người như vậy.

Nhưng đối với Quái Đạo Cơ Đức mà nói, áp lực rất lớn, bị kẹt lại cùng một nhóm thám tử, mình có thể bị vạch trần bất cứ lúc nào.

Đặc biệt là hắn không quen thuộc lắm với việc giả dạng Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang, hắn không hề biết rằng sự ngớ ngẩn của Tiểu Ngũ Lang là thật, còn sự thông minh mới là giả.

Bây giờ hắn lại không ngừng phối hợp điều tra với các thám tử, trông rất giả tạo, Tiểu Ngũ Lang thật sự sẽ không làm như vậy.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang thật sự chắc chắn sẽ đủ kiểu cản trở, đủ kiểu gây rối, lóng ngóng vụng về.

Nhưng bây giờ hắn lại luôn có thể tiếp nhận đủ loại gợi ý từ các thám tử khác, thậm chí còn có thể nhanh chóng cung cấp giúp đỡ, một chút cũng không giống.

Không còn cách nào khác, Quái Đạo Cơ Đức giả dạng người khác, cơ bản cũng chỉ là theo dõi đột kích vài ngày, không thể hoàn toàn hiểu rõ tất cả tính cách của mục tiêu.

Hắn chỉ có thể giả giọng và một số chi tiết nhỏ, chỉ có thể giả dạng trong thời gian ngắn, thời gian dài chắc chắn sẽ lộ.

Hắn cảm thấy mình đã bị người khác nghi ngờ, nên áp lực như núi, càng có áp lực càng hy vọng mình có thể diễn tốt vai Tiểu Ngũ Lang, nhưng càng như vậy, càng dễ bị lộ.

Nhưng việc điều tra kho báu lại rất thuận lợi, Phúc Nhĩ Ma Tư đã đập vỡ bức tường, sau đó nhìn thấy vàng óng ánh.

Tiếp theo ông ấy bắt đầu suy luận, thực ra nhìn chung, không có quá nhiều nghi vấn.

Thực ra việc trên bàn ăn có bảng tên đã chứng tỏ kẻ đứng sau ở giữa chúng ta, hắn chỉ có thể thông qua bảng tên để chúng ta ngồi vào vị trí đã quy định, như vậy hắn mới có thể nói chuyện chính xác với chúng ta.

Nếu kẻ đứng sau ở phía sau màn hình máy tính, thì hắn có thể trực tiếp nhìn thấy chúng ta, căn bản không cần quy định trước chỗ ngồi.

Chỉ khi ăn cơm, hắn cũng ở giữa chúng ta, và tất cả âm thanh đều được ghi âm trước, mới cần cố định chỗ ngồi.

Phúc Nhĩ Ma Tư nói: Đồng thời vụ án này nên là hai người hợp tác với nhau, tức là kẻ đứng sau tổng cộng có hai người.

Nhưng hai người rõ ràng có sự bất đồng, tuy không biết nguyên nhân, nhưng tôi nghĩ bây giờ cả hai người họ chắc chắn đều đã không thể kìm nén được rồi.

Vàng đã tìm thấy rồi, đã đến lúc vạch trần chân tướng.

Tuyệt vời, không hổ danh là Phúc Nhĩ Ma Tư, không sai, quả thật là tôi và hắn hai người đã lên kế hoạch tất cả.

Bà lão thám tử đứng ra nói, hơn nữa trực tiếp khai ra đồng bọn.

Đồng bọn rất không vui, đây vốn là một vở kịch hay để chứng minh IQ của mình và đoạt được bảo vật một mũi tên trúng hai đích, hắn đã chuẩn bị giết chết tất cả các thám tử để độc chiếm kho báu, không ngờ đối tác lại hấp tấp như vậy.

Đây chính là sự bất đồng giữa hai người, một người không muốn giết người, một người muốn giết người.

Thực ra bà lão đã chuẩn bị giết chết đồng bọn, vì loại cặn bã như đồng bọn đáng chết.

Tôi đã sớm chuẩn bị hạ độc rồi, đáng tiếc không ngờ lại bị lộ nhanh như vậy.

Bà lão nhìn về phía đồng bọn với ánh mắt vô cùng nguy hiểm.

Ngươi vì sao lại muốn giết ta.

Đồng bọn rất không hiểu, tuy hắn muốn giết chết tất cả mọi người để độc chiếm kho báu, nhưng hắn chưa từng nghĩ đến việc ra tay với bà lão.

Vì ngươi muốn giết tất cả mọi người, chẳng phải ngươi đã nói muốn độc chiếm tài bảo sao.

Đừng tưởng ta không biết ngươi đã chuẩn bị những gì.

Bà lão tức giận nói.

Vậy tôi chỉ nói thôi, muốn giết người nhưng chưa thực hiện hành động, lại không vi phạm pháp luật.

Chẳng lẽ ngươi cho rằng mình có thể dự đoán hành vi phạm tội sao.

Ngươi quá tự đại.

Đồng bọn cho rằng mình tuy muốn giết người, nhưng chẳng phải chưa giết sao, nên hắn không hề phạm tội.

Công lý đến muộn đã không còn là công lý, tôi là người hiểu rõ điều này nhất.

Bởi vì cha tôi năm đó cũng bị giết chết vì không giải được bí mật của Hoàng Hôn Dương Quán, nhưng không một ai đứng ra đòi công bằng cho ông.

Cho nên trước khi ngươi giết người, tôi phải giết ngươi trước, chỉ có như vậy mới có thể thực thi công lý.

Bà lão nói, công lý đến muộn không phải là công lý, chỉ có công lý đến sớm mới là công lý.

Kha Nam thầm nghĩ điều này là không đúng, họ là thám tử chỉ có thể phá án sau khi vụ án đã xảy ra.

Vụ án chưa xảy ra, dù có ý định giết người, cũng không thể phản sát, mà nên dùng các phương pháp khác để khuyên răn.

Nếu hắn thực sự muốn giết người, cũng chỉ có thể bắt quả tang khi hắn ra tay, sau đó khởi tố vì tội giết người không thành.

Chương 2812

Chưa từng nghe nói hành vi giết người còn chưa xảy ra mà đã trực tiếp giết chết, điều này không được.

Báo cáo thiểu số, Tâm Lý Trắc Lượng Giảcho thấy họ chính là dự đoán tội phạm trước khi tội ác xảy ra, trực tiếp xử lý.

Công lý sẽ không bao giờ đến muộn nữa, thậm chí còn đến sớm.

Công lý đến muộn đã không còn là công lý, bây giờ công lý đến sớm, nhưng đáng tiếc mọi người cũng không hài lòng.

Cho rằng trong lòng muốn giết người là được, chỉ cần không thực hiện là ổn rồi.

Dù sao thì luận hành động không luận tâm, luận tâm thì trên đời không có người hoàn hảo.

Ai trong lòng mà không có chút ý niệm xấu xa.

Chẳng lẽ không thể vì tư tưởng xấu xa mà trực tiếp xử lý sao.

Chỉ cần không thực hiện là được, suy nghĩ không phải là phạm tội.

Bà lão này vì lo lắng công lý sẽ đến muộn, nên chuẩn bị xử lý đồng bọn trước, thực sự không ổn lắm.

Đây là kế hoạch tìm kho báu do hai người cùng lên kế hoạch, nhưng bà lão và đồng bọn có bất đồng, bà lão chỉ muốn tìm kho báu, hoàn thành di nguyện của cha.

Còn đồng bọn lại cảm thấy nên lợi dụng cơ hội này, giết chết vài thám tử.

Mặc dù bản thân hắn cũng là một thám tử, nhưng hắn đã không kìm nén được dục vọng phạm tội trong lòng.

Liên tục phá án, có lúc sẽ nghĩ liệu mình có thể phạm tội, thách thức pháp luật một chút không.

Là một thám tử quen thuộc với các quá trình gây án, liệu có thể trở thành một tội phạm ưu tú không.

Rất nhiều thám tử đôi khi đều nghĩ như vậy.

Phá nhiều vụ án rồi, quả thật sẽ có xung động muốn phạm tội, tôi có thể hiểu được.

Nhưng thám tử Ba La lại nói ra lời trong lòng mình: Trước đây tôi cũng cho rằng biết phá án thì nhất định sẽ biết gây án, cho đến khi tôi và Hắc Tư Đình Tư có một lần đột nhập vào nhà nghi phạm để trộm chứng cứ, mới biết biết phá án không nhất định là có thể gây án.

Lần đó ông và Hắc Tư Đình Tư với vai trò là kẻ trộm, vào ban ngày, ông giả vờ là thợ sửa khóa, thành công để lại cơ quan trên cửa sổ, buổi tối thuận lợi đột nhập.

Nhưng sau đó lại xảy ra đủ loại tình huống, tuy họ đã tìm thấy manh mối, nhưng cũng bị chủ nhà phát hiện.

Hắc Tư Đình Tư còn rất không nghĩa khí mà bỏ chạy, còn Ba La vì không giỏi chạy trốn, đã bị tống vào đồn cảnh sát.

Nếu không phải ông và cảnh sát trưởng là bạn tốt, Ba La ước chừng phải ở trong đồn cảnh sát vài ngày.

Khi gây án sẽ có đủ loại yếu tố không thể kiểm soát xuất hiện, còn phá án chỉ là truy ngược lại quá trình gây án, tất cả các yếu tố không thể kiểm soát đều đã biến thành manh mối.

Vì vậy, gây án và phá án căn bản là hai chuyện khác nhau.

Cùng là yếu tố không thể kiểm soát, khi gây án thì là trở ngại, nhưng khi phá án lại là manh mối.

Gây án và phá án hoàn toàn đối lập, nên tôi khuyên các vị thám tử tuyệt đối đừng cho rằng biết phá án thì nhất định có thể gây án.

Ngay cả thám tử cũng không thể kiểm soát quá trình gây án.

Ba La có trải nghiệm sâu sắc, khi gây án thực sự là tình huống thường xuyên xảy ra.

Ngay cả thám tử có thể nghĩ ra thủ pháp gây án hoàn hảo, nhưng khi thực sự thực hiện, cũng sẽ có yếu tố không thể kiểm soát.

Tôi đâu có phạm tội, tôi chỉ muốn lợi dụng cơ hội này để gây án, nhưng tôi căn bản không hề thực hiện.

Tôi vô tội.

Đồng bọn cho rằng mình không chịu tiếng oan: Ngược lại, bà già này mới là giết người không thành, bà ấy đã hạ độc rồi, chỉ là tôi may mắn nên không sao.

Tôi chỉ muốn ngăn ngươi gây án, chỉ là không hy vọng công lý đến muộn.

Bà lão cũng hùng hồn lý lẽ.

Cả hai người đều không cho rằng mình sai.

Kha Nam cũng rất bất lực, nếu biết rõ có người muốn giết người, cậu bé chắc chắn cũng sẽ ngăn cản, nhưng không thể dùng việc giết người để ngăn cản việc giết người.

Ta thấy bà lão này nói không sai, chỉ cần có ý định giết hại người vô tội, thì nên bị tiêu diệt.

Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện nói.

Chú Đỗ, chú đến từ lúc nào vậy.

Tiểu Lan rất kinh ngạc.

Bởi vì chiếc xe chú Mao Lợi thuê đã phát ra cảnh báo, ta liền lập tức đến chi viện.

Đỗ Lan nói: Đây là dịch vụ hậu mãi, thực ra ta đã đứng ở cửa một lúc rồi, nghe thấy các ngươi thảo luận, ta cho rằng nên ngăn chặn tội ác từ trước.

Điều này không thể làm được.

Làm sao có thể biết trước hành vi phạm tội chứ.

Quái Đạo Cơ Đức mượn thân phận của Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang để đặt câu hỏi.

Nếu có thể biết trước hành vi phạm tội, thì hắn, một quái đạo, có thể về hưu rồi.

Có thể làm được, có một kỹ thuật Tâm Lý Trắc Lượng có thể đo lường giá trị phạm tội của mỗi người, một khi giá trị phạm tội tăng cao, là có thể trực tiếp tiêu diệt.

Nguyên lý của kỹ thuật này cũng rất đơn giản, chính là thu thập não của một ngàn tên tội phạm hàng đầu, dùng não bộ kết nối thành một Hệ thống đo lường giá trị phạm tội.

Thông qua tư duy của một ngàn tên tội phạm có thể giám sát chỉ số tâm lý phạm tội của toàn xã hội, giám sát theo thời gian thực, chỉ cần có biến động là trực tiếp tiêu diệt, như vậy sẽ không còn tội phạm nữa.

Đỗ Lan cho biết đây là kỹ thuật trong Tâm Lý Trắc Lượng Giả.

Dùng não của một ngàn tên tội phạm để ngăn chặn nhiều tội phạm hơn.

Đương nhiên trong bộ phim, nhân vật chính vô cùng mâu thuẫn, dù sao thì để não bộ của tội phạm nắm giữ quyền lực lớn như vậy, kiểm soát toàn xã hội, điều này chẳng phải rất châm biếm sao.

Thực ra đạo cũng có đạo, năng lực của tội phạm hàng đầu không hề kém.

Đương nhiên dù sao cũng là não bộ của tội phạm, để tội phạm giám sát sự vận hành của xã hội, luôn sẽ có cảm giác kỳ quái.

Nhân vật chính trong nguyên tác chính là có cảm giác đó, nhưng anh ta với tư cách là người biết rõ sự thật, cuối cùng cũng không phản đối những não bộ tội phạm này, trái lại trở thành người ủng hộ chế độ, bởi vì anh ta biết xã hội này cần Hệ thống đo lường, quả thật đã giảm thiểu tội phạm.

Mặc dù hệ thống này do tội phạm duy trì, nhưng căn bản không có phương án thay thế tốt hơn.

Nên dù anh ta không thể chấp nhận, cũng chỉ có thể nỗ lực duy trì.

Trong cốt truyện của Tâm Lý Trắc Lượng Giả đã thảo luận một hiện tượng: Kẻ móc trộm bị giết, kẻ cướp nước thì được phong hầu. giết một người là tội, giết vạn người là anh hùng.

Cùng là tội phạm, tội phạm bình thường trong hệ thống đo lường, chỉ cần giá trị phạm tội vượt quá ngưỡng nguy hiểm, sẽ trực tiếp bị tiêu diệt.

Còn não bộ của một ngàn tên tội phạm hàng đầu lại cao cao tại thượng, nghiễm nhiên trở thành nền tảng ổn định của quốc gia.

Đều là tội phạm, dựa vào đâu mà đối xử khác biệt.

Vì sao kẻ móc trộm bị giết, kẻ cướp nước thì được phong hầu.

Điểm khác biệt giữa tội phạm hàng đầu và tội phạm bình thường chính là tội phạm hàng đầu làm hại nhiều người hơn, lạnh lùng hơn, vô tình hơn.

Nhưng trên thực tế, với tư cách là người ra quyết sách, chính là phải lạnh lùng và vô tình.

Chỉ cần không phải là bạc bẽo, chỉ cần là đối xử như nhau, thì đó chính là một nhà quyết sách rất tốt.

Nhân nghĩa lễ trí tín, chỉ cần nắm giữ những điều này là có thể trở thành tội phạm tuyệt đỉnh, đương nhiên cũng có thể trở thành một nhà quyết sách đủ tiêu chuẩn.

Còn tội phạm bình thường, rõ ràng không đạt được yêu cầu của nhân nghĩa lễ trí tín.

Bởi vậy vì sao kẻ móc trộm bị giết, kẻ cướp nước thì được phong hầu.

Chính là vì kẻ móc trộm không đạt được yêu cầu của đạo cũng có đạo, không thể lôi kéo nhiều người hơn vào quan hệ phân phối của mình.

Còn kẻ cướp nước đã lôi kéo được rất nhiều người, trói buộc rất nhiều người vào cỗ xe lợi ích của mình.

Phải biết rằng thiên hạ đồng lợi, là vì đại đồng.

Nếu để tất cả mọi người trên thiên hạ đều trở thành một cộng đồng lợi ích, đó chính là xã hội đại đồng rồi.

Điều này không hề dễ dàng, nhân nghĩa lễ trí tín không thể thiếu một điều nào.

Nếu không có những năng lực này, dù có cướp nước, cũng sẽ rất nhanh bị lật đổ.

Nhìn những kẻ cướp nước thời Xuân Thu Chiến Quốc là biết, cướp nước phải mua chuộc lòng người, phải khéo léo lập danh mục, còn phải có thực lực cứng rắn, bằng không sẽ không thành công.

Ba nhà Tấn phân chia nước Tấn, họ Điền ở nước Tề chiếm đoạt quyền lực, đều là những vụ cướp nước nổi tiếng.

Chương 2813

Nước Tấn thuộc về việc vương thất tự làm suy yếu mình, để Lục Khanh lên nắm quyền.

Nước Tề thì họ Điền kiểm soát mạch máu kinh tế, cuối cùng kinh tế vượt qua vương thất, và thông qua phương thức đấu lớn cho vay, đấu nhỏ thu tiền đã mua chuộc lòng người.

Một trăm đồng cho vay, chỉ thu chín mươi chín đồng, làm sao mọi người lại không ủng hộ nhà họ Điền.

Đỗ Lan nói dùng não của một ngàn tên tội phạm hàng đầu để thiết kế một bộ kỹ thuật giám sát giá trị phạm tội trong lòng mỗi người, tất cả mọi người nghe xong đều trầm mặc, đây là kỹ thuật gì, đây là ý tưởng gì.

Đây là muốn để những kẻ phạm tội nắm quyền kiểm soát xã hội sao.

Các thám tử hiển nhiên đều sẽ không ủng hộ hành vi này, vì quá bất hợp lý.

Tội phạm nên phải chịu sự trừng phạt, chứ không phải đặt họ lên cao để cung phụng, hơn nữa còn sắp xếp cho họ công việc giám sát xã hội.

Nhưng hệ thống này có thể ngăn ngừa tội phạm.

Công lý đến muộn không phải là công lý, vậy kỹ thuật của ta có thể khiến công lý đến sớm, chẳng phải rất tốt sao.

Như vậy có thể ngăn ngừa tội phạm, một khi giá trị phạm tội trong lòng ai đó vượt quá ngưỡng nguy hiểm, là trực tiếp tiêu diệt.

Như vậy sẽ không còn tội phạm nữa.

Đỗ Lan hùng hồn lý lẽ nói, cho rằng kỹ thuật này hoàn toàn khả thi, có thể khiến công lý không còn đến muộn.

Thực ra công lý chắc chắn sẽ đến muộn, bởi vì trước khi tội ác xảy ra, không cần công lý.

Đến khi cần công lý, thì đã muộn rồi.

Giống như câu chuyện mất bò mới lo làm chuồng vậy, khi bò chưa mất, làm sao biết cần phải sửa chuồng.

Chỉ khi chuồng bò bị phá hỏng, bò chạy ra ngoài, mới biết chuồng bò có lỗ hổng.

Nhưng rất nhiều người lại không thể chấp nhận chuyện công lý đến muộn, cứ phải chỉ trích một phen.

Ví dụ như bà lão này cho rằng công lý đến muộn không phải là công lý, nên công lý phải đến sớm.

Ý tưởng mà Đỗ Lan đưa ra chính là công lý đến sớm, trước khi chuồng bò bị hỏng, giết chết tất cả những con cừu muốn phá hoại chuồng bò, hay cả chó sói cũng vậy.

Như vậy chuồng bò sẽ hoàn toàn không bị tổn hại, công lý cũng sẽ không cần đến muộn nữa.

Nhưng các thám tử và Quái đạo đều không ủng hộ cách làm này, Kha Nam cũng trợn mắt há mồm biểu thị đây là cái gì.

Dùng tội phạm để ngăn chặn tội phạm.

Nơi tốt nhất cho tội phạm là nhà tù, chứ không phải cái hệ thống đo lường gì đó.

Các ngươi cũng không cần có thành kiến với tội phạm, đạo cũng có đạo, kẻ móc trộm bị giết, kẻ cướp nước thì được phong hầu.

Hèn mọn tạo ra vĩ đại, vĩ đại bao dung hèn mọn.

Tất cả đều là âm dương tương sinh tương khắc, chẳng phải sao.

Đỗ Lan cho rằng không cần kích động như vậy, muốn đạt được gì thì phải mất đi gì, tất cả mọi sự vật đều có hai mặt tốt và xấu.

Nhưng thứ biện chứng pháp này của Đỗ Lan, hiển nhiên không thể được các thám tử chấp nhận.

Bước nhảy quá lớn, Đỗ Lan trong mắt họ chính là một kẻ điên.

Còn về bà lão và đồng bọn, đồng bọn tuy có ý định giết người, hơn nữa suýt chút nữa đã thực hiện, nhưng dù sao cũng chưa giết người, nên hắn không hề phạm tội.

Còn bà lão lại giết người không thành, bởi vì bà ấy đã hạ độc vào thức ăn rồi, nếu mọi việc thuận lợi thì ngày thứ hai đồng bọn sẽ chết.

Với kỹ thuật và pháp luật hiện tại, công lý chỉ có thể đến muộn, bởi vì họ không thể dự đoán.

Kỹ thuật của Đỗ Lan tuy có thể dự đoán, nhưng hiển nhiên không thể nhận được sự ủng hộ của mọi người.

Công lý dù đến muộn hay đến sớm, đều rất khó khiến người ta chấp nhận.

Công lý đến muộn không phải là công lý, vậy công lý đến sớm là công lý rồi sao.

Chỉ khi người và của đều an toàn, kịp thời ngăn chặn tội phạm, kịp thời cứu vãn sinh mệnh và tài sản thì công lý mới là công lý thật sự.

Sinh mệnh và tài sản đã chịu tổn thất, công lý đến cũng không thể bù đắp tổn thất.

Nhưng nếu sinh mệnh và tài sản không bị tổn thất, công lý đến sớm, thì mọi người làm sao mà ý thức được đây là công lý chứ.

Giống như khi Copernicus đưa ra thuyết nhật tâm, ai lại ủng hộ ông ấy chứ.

Trực tiếp thiêu chết là được rồi, họ sẽ không cảm thấy có vấn đề gì.

Công lý đến sớm, không có tổn thất sinh mệnh và tài sản, ai sẽ cho rằng đây là công lý.

Chỉ sẽ cảm thấy đây là lãng phí tiền, có số tiền này để nâng cao dân sinh không tốt hơn sao.

Công lý sở dĩ là công lý, là vì nó bảo vệ sinh mệnh và tài sản, nên dù đến sớm hay đến muộn đều không tốt, tốt nhất chính là vừa vặn, không sớm không muộn.

Bởi vậy kỹ thuật của Đỗ Lan không được mọi người xem trọng, họ đều không cho rằng có sự cần thiết phải để công lý đến sớm.

Cứ như vậy đi, dù sao kho báu cũng đã tìm thấy, hai kẻ đứng sau cũng đã bị bắt, chuyện Hoàng Hôn Dương Quán có thể kết thúc rồi.

Còn về việc công lý có thể đến sớm hay không, chuyện này không quan trọng.

Thảo luận một chút là được rồi, dù sao cũng sẽ không được thực hiện.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang mất tích, mọi người cũng không thấy kỳ lạ, vì các thám tử đều đã phát hiện hắn thực ra là người khác giả dạng.

Thứ nhất, Mao Lợi sau khi đến Hoàng Hôn Dương Quán vẫn luôn không hút thuốc, điều này là bất thường.

Thứ hai, Mao Lợi biểu hiện quá tinh ranh, không giống như trước đây ngớ ngẩn.

Bởi vậy Kha Nam đã sớm phát hiện Mao Lợi là người khác giả dạng, nhưng Quái Đạo Cơ Đức cũng không ngốc, đã bỏ đi trước rồi.

Còn về Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang thật sự, hiện tại vẫn đang ngủ say trong phòng vệ sinh của trạm xăng.

Ngay khi mọi người chuẩn bị trở về, một con quạ kêu oạc oạc bay qua, sau đó thả một vật nặng xuống, trực tiếp đập vào đầu đồng bọn, lập tức não nát bươm.

Ai cũng không ngờ vụ án đã kết thúc rồi, vậy mà vẫn có người chết, hơn nữa còn bị quạ đập chết.

Điều này cũng quá trùng hợp rồi, không ngờ ở ngoài hoang dã cũng có vật rơi từ trên cao.

Cái này.

Kha Nam nhớ lại sự kiện vật rơi từ trên cao làm người bị thương mà tin tức trước đó vẫn luôn đưa tin, không ngờ lại đột nhiên xảy ra ngay trước mắt mình.

Đây là bị quạ đập chết, cái này tính là gì.

Đây là báo ứng.

Bà lão nói.

Đỗ Lan thầm nghĩ đây không phải báo ứng, bởi vì hắn cũng là một phái phi pháp, nên đối với những kẻ cặn bã thì không chút khách khí.

Ô Nha là chuyên môn săn lùng những kẻ cặn bã, những kẻ cặn bã thuộc loại pháp luật không thể trừng phạt, chỉ có thể khiển trách về mặt đạo đức.

Mọi người phải cẩn thận Ô Nha.

Đỗ Lan nói với vẻ hả hê.

Những người khác cũng không tiếc, thực ra mọi người đều cho rằng đây là một kẻ cặn bã, đáng tiếc pháp luật không thể chế tài hắn, bây giờ chết rồi cũng tốt.

Không thể về nhà ngay, phải chờ cảnh sát đến lấy lời khai, dù sao cũng có người chết, nhưng tất cả nhân chứng đều nói là do quạ đập chết, cảnh sát cũng không có cách nào.

Chương 2814

Gần đây số người bị quạ đập chết thực sự hơi nhiều, đã lên đến ba con số rồi, cảnh sát cũng lực bất tòng tâm.

Rõ ràng xung quanh không có vật rơi từ trên cao, nhưng quạ lại bay từ xa vạn dặm mang vật nặng đến, sau đó giống như không kích mà ném xuống chính xác, rồi không quay đầu lại bay đi.

Loại vụ án này thực sự lực bất tòng tâm, họ đã rất nỗ lực muốn truy tìm quạ, nhưng luôn bị mất dấu.

Đã có ba con số nạn nhân rồi sao.

Điều này Kha Nam không ngờ tới, khi cậu bé xác nhận điểm này từ miệng Thanh tra Mục Mộ, radar thám tử của cậu bé lập tức bắt đầu vận hành.

Các thám tử khác cũng cảm thấy số lần quạ giết người quá thường xuyên, trong khoảng thời gian này số người chết còn nhiều hơn mấy trăm năm qua, điều này không bình thường.

Hơn nữa quạ bay từ xa vạn dặm vận chuyển vật nặng, tiến hành ném xuống chính xác cũng quá quỷ dị rồi.

Đây là quạ, hay là máy bay ném bom.

Kha Nam nảy sinh nghi vấn.

Sở Cảnh sát cũng có nghi ngờ, đã từng theo dõi quạ, nhưng đáng tiếc quạ quá linh hoạt, trực tiếp biến mất tăm.

Thanh tra Mục Mộ cũng rất bất lực, họ cũng là lần đầu tiên gặp nghi phạm là quạ, chứ không phải nghi phạm là người.

Thật sự có người có thể điều khiển quạ giết người sao.

Tiểu Lan cho rằng không thể lắm.

Những người khác cũng cảm thấy không thể lắm, nhưng sự thật đang xảy ra trước mắt, họ không thể không nghi ngờ.

Phúc Nhĩ Ma Tư nói: Nếu đã loại trừ những lựa chọn không thể xảy ra, thì khả năng cuối cùng dù phi lý đến mấy cũng chắc chắn là chân tướng.

Tôi nghĩ đằng sau vụ án quạ giết người này chắc chắn có nguyên nhân.

Nhưng vụ án này không dễ phá như vậy, dù sao thì tạm thời không phá được, chỉ có thể ai về nhà nấy.

Đỗ Lan, chân tướng đứng sau, ở ngay đây, họ cũng không thể phát hiện ra.

Thậm chí dù có người phát hiện hắn có liên quan đến vụ án, thì làm sao chứng minh hắn có thể điều khiển quạ chứ.

Thế giới này không hề có một kỹ thuật nào có thể chứng minh con người có thể điều khiển quạ.

Vì không thể chứng minh mối liên hệ giữa Đỗ Lan và Ô Nha, thì không thể kết tội hắn.

Trừ phi các thám tử sử dụng thủ đoạn của phái phi pháp, trực tiếp giết chết hắn để ngăn chặn vụ án, bằng không Đỗ Lan chắc chắn vô tội.

Không điều tra thì không biết, vừa điều tra liền giật mình, hóa ra các vụ án mạng do quạ gây ra đã nhiều đến mức đáng sợ, hơn nữa các vụ án đều rất kỳ lạ.

Việc quạ tha vật nặng ngàn dặm rơi trúng người gây tử vong không phải là một hay hai lần, mà là rất nhiều lần.

Điều đó hoàn toàn không khoa học, không thực tế, khiến người ta không khỏi nghi ngờ liệu có một bàn tay đen đứng sau hay không.

Thế nhưng, nhất thời cũng không thể giải quyết được vụ án này.

Trước tiên, hắn trở về nhà, sau khi về nhà, phần hai của Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang Tỉnh Táo lập tức khởi quay.

Lần này câu chuyện xoay quanh chủ đề phòng chống tội phạm, tức là quay Tâm Lý Trắc Lượng Giả, thảo luận về một xã hội dự đoán tội phạm.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang lại được đưa đi đóng phim, y ngược lại cảm thấy đóng phim rất hợp với mình, dù sao cũng không cần động não, chỉ cần tỏ vẻ đẹp trai là được.

Kha Nam biết Đỗ Lan đã biến khái niệm mà mình đưa ra trước đây thành phim truyền hình, cũng rất bất lực, nhưng dù sao biến thành phim truyền hình vẫn tốt hơn là xuất hiện trong thực tế.

Dù sao thì, cậu không ủng hộ những ý niệm điên rồ như chính nghĩa đến sớm, cậu thà chính nghĩa đến muộn còn hơn.

Thiểu Số Phái Báo Cáo và Tâm Lý Trắc Lượng Giả đều thể hiện một xã hội có thể dự đoán tội phạm trước, đương nhiên cả hai hệ thống đều có khuyết điểm.

Trong Thiểu Số Phái Báo Cáo, việc dự đoán tội phạm dựa trên siêu năng lực của nhà tiên tri, nhưng những dự đoán đó thực ra không phải là chính xác 100%, có thể bị làm giả.

Và sau khi nhân vật chính bị dự đoán có vấn đề, y đã di chuyển khắp nơi khiến ngay cả hệ thống dự đoán cũng không bắt được.

Cuối cùng, hệ thống tiên tri bị ngừng hoạt động vì không đủ hoàn hảo.

Tâm Lý Trắc Lượng Giả không chỉ nói về việc dự đoán tội phạm, mà chủ yếu thảo luận về hiện tượng kẻ trộm móc áo thì giết, kẻ trộm quốc gia thì phong chư hầu, đồng thời suy ngẫm liệu đối mặt với hiện tượng này nên phản kháng hay nên nhẫn nhục chịu đựng.

Còn về khía cạnh dự đoán tội phạm, đó chỉ là cái cớ.

Đương nhiên, việc dùng não của những kẻ phạm tội cấp tiến để dự đoán tội phạm cũng có hạn chế, não của tội phạm cũng có tư tâm, cũng sẽ can thiệp vào hoạt động của toàn bộ hệ thống, không thể đạt được sự công chính vô tư.

Chỉ là hiện tại hệ thống này vẫn tương đối ổn định, nên nhân vật chính trở thành người giữ cửa cho hệ thống.

Nội dung phim truyền hình là kể về Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang đối đầu với toàn bộ thể chế, cuối cùng phát hiện ra sự thật.

Trong phim, Tiểu Ngũ Lang trực tiếp ngắt điện, giết chết toàn bộ não của tội phạm.

Bởi vì Tiểu Ngũ Lang cho rằng việc dùng não của tội phạm để giám sát tội phạm, mà không thông qua giáo dục để quy phạm hành vi, căn bản là bản chất và ngọn ngành bị đảo ngược.

Vai trò quy phạm của pháp luật nên lớn hơn vai trò trừng phạt.

Thương lẫm thực nhi tri lễ tiết, y thực túc nhi tri vinh nhục Khi kho lương thực đầy đủ, người ta biết lễ nghĩa. khi ăn mặc sung túc, người ta biết vinh nhục.

Chỉ dựa vào chỉ số tâm lý tội phạm để áp chế tinh thần của mọi người thì căn bản là không khả thi.

Dân không sợ chết thì làm sao lấy cái chết mà dọa được.

Nếu người dân thật sự đến giai đoạn không sợ chết, thì dù có kiểm soát cũng vô ích.

Cho nên hệ thống trắc nghiệm tâm lý này có thể vận hành được, không phải vì hệ thống tốt, mà là vì kinh tế quốc gia vẫn tương đối ổn định, mọi người không cần phải lật đổ.

Vì vậy, Tiểu Ngũ Lang trong phim đã nói với mọi người rằng mọi phương tiện dự đoán đều là hư ảo, nếu nền tảng kinh tế không ổn định, thì dù kiến trúc thượng tầng là tội phạm hay thánh nhân cũng đều vô dụng.

Tuy nhiên, mức độ đặt cược vẫn rất cao.

Sau nhiều ngày, phần hai của Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang Tỉnh Táo sắp được phát sóng, trong quá trình quay phim đương nhiên cũng đã xảy ra nhiều vụ án.

Không còn cách nào khác, Thần Chết là như vậy, luôn phải khắc chết vài người.

Nhưng Kha Nam không thấy có vấn đề gì.

Ngày hôm đó, cậu và Bác sĩ, Đội Thám Tử Nhí chuẩn bị đi trượt tuyết, trên xe gặp giáo viên tiếng Anh và bác sĩ phòng y tế của trường trung học Đế Đan.

Đây không phải là trùng hợp sao.

Không ngờ lại gặp họ.

Kha Nam quen hai người này, đều có liên quan đến các vụ án.

Họ đều vào trung học sau khi Kha Nam bị teo nhỏ, nên đều quen biết ngoài trường.

Thù Đế lão sư, là gặp trong vụ án mạng ở tiệm trò chơi điện tử.

Còn Tân Xuất bác sĩ thì là gặp vụ án khi cậu đến nhà y làm khách.

Tóm lại đều quen biết qua các vụ án, giờ họ lại cùng trên một chiếc xe buýt công cộng.

Hôi Nguyên Ai ngay lập tức cảm thấy một sự lạnh lẽo thấu xương, đây là radar của Tổ chức Áo Đen đã được kích hoạt.

Trên xe buýt có thành viên của Tổ chức Áo Đen ư.

Hôi Nguyên.

Kha Nam ngồi cạnh Hôi Nguyên, lập tức phát hiện sự bất thường, không khỏi hỏi: Chẳng lẽ cậu cảm nhận được.

Hôi Nguyên gật đầu.

Kha Nam không khỏi nhìn quanh hành khách trên xe, rốt cuộc là ai.

Trên xe buýt có tổng cộng hai thành viên của tổ chức, một người đương nhiên là Xích Tỉnh Tú Nhất ngồi ở hàng ghế cuối cùng, cũng chính là anh họ của Hôi Nguyên.

Chương 2815

Còn một người là Bối Nhĩ Ma Đức giả trang thành Tân Xuất bác sĩ.

Nhưng ngay khi Kha Nam đang tìm kiếm, cậu lại phát hiện Đỗ Lan cũng lên xe buýt.

Thật kỳ lạ, rõ ràng nhà hắn có một gara ô tô với rất nhiều xe, tại sao lại đi xe buýt.

Bác sĩ hỏi hộ Kha Nam câu hỏi này: Đỗ Lan, tại sao cậu không tự lái xe.

Ngẫu nhiên cũng phải ủng hộ sự nghiệp bảo vệ môi trường chứ, đi lại công cộng, giảm thiểu khí thải carbon, góp một phần công sức của mình vào việc làm chậm sự nóng lên toàn cầu.

Đỗ Lan vừa mở miệng đã đặt mình ở một vị trí rất cao.

Mọi người nghe xong đều bày tỏ rằng đi xe buýt thôi mà cũng có lý do vĩ đại đến thế sao.

Ồ, anh chính là đạo diễn của Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang Tỉnh Táo sao.

Thù Đế lão sư vừa thấy Đỗ Lan liền nhiệt tình nói: Đây là bộ phim truyền hình tôi thích xem nhất.

Mặc dù giọng không chuẩn, nhưng cô ấy khoa chân múa tay bày tỏ sự yêu thích đối với tác phẩm của Đỗ Lan.

Cảm ơn đã ủng hộ, phần hai đã bắt đầu phát sóng, vẫn hy vọng cô có thể yêu thích như trước.

Đỗ Lan tìm một chỗ ngồi xuống, liền phát hiện trên xe có hai người mặc đồ trượt tuyết, họ đeo ba lô trượt tuyết, bên trong không phải ván trượt mà là bom.

Khóe miệng hắn bất giác cong lên, lại đến lúc thử thách Kha Nam rồi.

Sau khi xe khởi động, hai người mặc đồ trượt tuyết đứng dậy, đi đến phía sau tài xế, rút súng ra.

Tất cả không được động đậy, các người bị bắt cóc rồi.

Một trong số bọn cướp cầm vũ khí, cười nanh ác.

Ta ghét nhất là những tội ác không có hàm lượng kỹ thuật.

Đỗ Lan nói.

May mà bọn cướp không nghe thấy, vì hành khách đã bắt đầu xôn xao.

Tất cả im lặng, không thì tôi sẽ nổ súng.

Sau đó lại nói với tài xế: Đừng dừng, tiếp tục lái.

Tài xế không còn cách nào, chỉ có thể làm theo.

Mục tiêu của bọn cướp là cứu thủ lĩnh của chúng, vì chúng là một băng cướp đã cướp được không ít tiền, nhưng chỉ có thủ lĩnh mới biết nơi cất giấu tang vật.

Thủ lĩnh lại bị bắt, nên chúng chỉ có thể bắt cóc con tin, trao đổi con tin với Cảnh Thị Sảnh.

Chỉ cần thả thủ lĩnh, chúng có thể đảm bảo an toàn cho con tin, ít nhất chúng đã đảm bảo với cảnh sát như vậy.

Kha Nam rất bất lực, chỉ là đi trượt tuyết thôi mà, không cần phải như thế chứ.

Không thể trông chờ Cảnh Thị Sảnh đến cứu viện, nhất định phải tự cứu, Kha Nam sẽ không bó tay chịu trói.

Cảnh Thị Sảnh đương nhiên cũng không nhàn rỗi, mà lập tức xác định vị trí xe buýt, sau đó cử người bám theo, quan sát tình hình bên trong.

Còn về việc có trao đổi con tin hay không, họ vẫn đang thảo luận.

Nếu thực sự không còn cách nào, cũng chỉ có thể trao đổi, đảm bảo an toàn cho hành khách là quan trọng nhất.

Chiếc xe buýt cứ loanh quanh trên đường, dù sao thì không dừng lại là được.

Hai tên cướp đặt ba lô trượt tuyết xuống lối đi, bên trong chính là bom.

Chúng chuẩn bị trước khi xuống xe sẽ đổi quần áo với hành khách nam trên xe, sau đó xuống xe kích nổ bom, biến hành khách nam thành thế mạng cho mình, còn chúng thì có thể tiêu dao ngoài vòng pháp luật.

Vì vậy, trong vụ án này ít nhất sẽ có hai con tin phải chết.

Đỗ Lan nhìn chằm chằm hai tên cướp, đột nhiên nói: Năng lực đàm phán của hai ngươi quá kém, chi bằng để ta nói chuyện với người của Cảnh Thị Sảnh, đảm bảo sẽ khiến họ thả người.

Ta là chuyên gia đàm phán.

Bọn cướp mới không nghe lời Đỗ Lan, giận dữ nói: Câm miệng.

Đừng tưởng chúng tôi không dám nổ súng.

Con bài đàm phán tốt nhất chính là đạn, anh muốn thử không.

Y căn bản không biết mình đang đối mặt với một nhân vật hùng mạnh như thế nào.

Bên trong xe công cộng, bọn cướp kiêu ngạo hống hách, đối với lời nhắc nhở thiện chí của Đỗ Lan căn bản không để vào mắt, lớn tiếng quát tháo hắn.

Đỗ Lan nhìn nòng súng, nói: Các ngươi không nghe lời ta, sớm muộn gì cũng sẽ thất bại.

Nói xong liền ngồi xuống, cũng không nói khẩu súng của đối phương không có đạn.

Bởi vì nếu nói như vậy thì quá kiêu ngạo, hắn vẫn phải chú ý đến hình tượng của mình trong cả giới hắc đạo lẫn bạch đạo.

Ha ha.

Bọn cướp thấy buồn cười, không nghe lời con tin thì sẽ thất bại sao.

Y cho rằng mình là ai.

Thực ra đây chính là nghệ thuật nói chuyện, rất nhiều mưu sĩ khi hiến kế đều đưa ra ba sách lược: thượng, trung, hạ.

Mà thượng sách cơ bản là kế hoạch trong trạng thái lý tưởng, cơ bản không thể thực hiện được.

Nhưng vẫn phải nói, một mặt là tố chất nghề nghiệp của mưu sĩ, mặt khác cũng là để tự vệ.

Nếu mưu sĩ chỉ có một kế hoạch, sau đó chúa công thực hiện kế hoạch lại thất bại, thì để dẹp yên dư luận, mưu sĩ rất có thể sẽ phải gánh tiếng xấu.

Nhưng nếu đưa ra thượng trung hạ ba sách, mà chúa công không chọn thượng sách, cuối cùng dẫn đến thất bại, thì không thể đổ lỗi cho mưu sĩ.

Hơn nữa, nếu mưu sĩ nhảy việc, còn có thể nói chúa công ngày ấy nên chọn thượng sách của ta, thượng sách tốt thế này thế nọ.

Thượng sách thực ra chính là một tấm bảo hiểm, có thể giúp mưu sĩ tự vệ, cũng không đến nỗi làm mất uy tín của mưu sĩ.

Dù biết rõ không làm được, vẫn phải đề xuất một thượng sách.

Giống như Kỳ Mưu Tử Ngọ Cốc của Ngụy Diên trong Ngụy Lược, Gia Cát Lượng thật sự chưa từng cân nhắc sao.

Tại sao chỉ có Ngụy Diên đưa ra, y thật sự thông minh hơn các mưu sĩ khác sao.

Chắc chắn không phải, các mưu sĩ khác chắc chắn cũng đã nghĩ đến, nhưng kế hoạch đó là không thể thực hiện được.

Nhưng sau khi Ngụy Diên đưa ra, thì có một tấm bảo hiểm.

Một khi bắc phạt thất bại, y có thể lập tức đứng ra nói để các ông không nghe lời ta, nếu sớm nghe lời ta xuất binh Tử Ngọ Cốc thì đã thắng rồi.

Đưa ra một kế hoạch lý tưởng hóa, lại không đi thực thi, thì sẽ không thể bị bác bỏ.

Ngụy Diên về lý thuyết luôn chiếm ưu thế, dù đã trải qua hàng trăm nghìn năm vẫn có người kêu oan cho y, cho rằng nên xuất binh Tử Ngọ Cốc, nếu xuất binh thì đã thắng.

Điều này cũng giống như vụ án ngân hàng trước đây, giả định một chiến thắng, khiến người ta không thể phản bác.

Vì vậy, thượng sách của mưu sĩ chính là tấm bảo hiểm khiến người ta không thể phản bác, vô số người sẽ cho rằng chúa công thất bại là vì không lựa chọn thượng sách.

Nhưng rất ít người nghĩ đến khả năng thực hiện của thượng sách nhỏ đến mức nào.

Đối mặt với cục diện này, cách tốt nhất là không nghe họ nói gì, mà là xem họ làm gì.

Thông qua hành vi của họ để suy luận ngược lại các điều kiện khách quan lúc bấy giờ.

Đỗ Lan bày tỏ rằng mình cũng học mưu sĩ đưa ra lời khuyên cho bọn cướp hành động theo lời mình, nhưng chúng không nghe, vậy thì chúng đáng đời.

Sở dĩ làm như vậy, đương nhiên là vì dù là con tin, Đỗ Lan cũng muốn nổi bật, muốn rực rỡ hơn những con tin khác.

Bọn cướp nhìn biểu cảm kiêu ngạo của Đỗ Lan vô cùng khó chịu, cứ như thể mình thật sự đã phạm sai lầm, cứ như thể chỉ có Đỗ Lan mới có thể giúp chúng đạt được mục tiêu.

Tóm lại là vô cùng khó chịu, cái sự tự tin khó hiểu đó, và cái thái độ ngạo mạn đó dù đang thân phận con tin, rốt cuộc là sao.

Hắn ta là con tin đó, có biết con tin là gì không.

Bọn cướp rất bất lực, Đỗ Lan tuy không gây cản trở, nhưng biểu cảm của hắn ta quá đáng đánh đòn, nhìn thêm một cái thôi cũng thấy mình không nghe lời trung ngôn.

Kha Nam lợi dụng cơ hội này lén lút liên hệ cảnh sát, nhưng lại bị bọn cướp phát hiện.

Chương 2816

Cậu ý thức được ở hàng ghế cuối cùng chắc chắn còn có đồng bọn của bọn cướp đang giám sát.

Nếu không thì cậu trốn trong góc gọi điện thoại căn bản sẽ không bị phát hiện, cậu đã tránh được tầm nhìn của bọn cướp rồi.

Hàng ghế sau có một phụ nữ ăn kẹo cao su, một người đàn ông cảm cúm đeo khẩu trang, một ông lão đeo tai nghe.

Ba chọn một, sẽ là ai.

Chắc chắn là người phụ nữ ăn kẹo cao su rồi, đã có bọn cướp rồi mà cô ta còn dám ăn kẹo cao su, hoặc là đầu óc có vấn đề, hoặc là có vấn đề thật.

Hôi Nguyên không giúp được gì, vì cô bé lúc này đã hoàn toàn chìm trong sợ hãi, căn bản không thể tự kiểm soát mình.

Còn Thù Đế lão sư và Tân Xuất bác sĩ cũng đang nghĩ cách tự cứu.

Bọn cướp có súng, chỉ có thể phối hợp hành động, nhưng cái ba lô ở lối đi khiến người ta rất chú ý, bên trong sẽ không phải là bom chứ.

Nhất định phải phối hợp hành động, Đội Thám Tử Nhí, cộng thêm hai người lớn cùng hợp tác.

Bên ngoài Cảnh Thị Sảnh để bảo vệ con tin, quyết định thả người, đương nhiên họ sẽ theo dõi thủ lĩnh, đề phòng y thật sự trốn thoát.

Rất tốt, đã các người hợp tác như vậy, chúng tôi sẽ đảm bảo an toàn cho con tin.

Bọn cướp nói.

Sau đó chúng chọn Tân Xuất bác sĩ và người đàn ông cảm cúm đeo khẩu trang ở hàng cuối cùng, bảo họ lại đây để đổi quần áo.

Đông người như vậy, bọn cướp lại một lúc chọn ra được cả hai thành viên của tổ chức, thật không biết chúng là may mắn hay xui xẻo.

Kha Nam biết có người giám sát ở hàng ghế sau, dùng phương pháp kín đáo hơn liên hệ Thù Đế lão sư và Đội Thám Tử Nhí, chuẩn bị phối hợp hành động.

Đội Thám Tử Nhí phụ trách ôm chặt quả bom, ngăn không cho bom rung lắc mà phát nổ.

Thù Đế lão sư phụ trách khống chế tội phạm, cậu biết cô giáo thân thủ rất tốt.

Cơ hội chỉ có một lần, bắt đầu hành động.

Phối hợp rất ăn ý, gần như cùng lúc, Thù Đế lão sư đã ra tay, Tân Xuất bác sĩ cũng phản ứng cực nhanh, hạ gục hai tên cướp.

Mau dừng xe.

Kha Nam hét lớn.

Tài xế nghe thấy, nhanh chóng đạp phanh, mở cửa.

Bom có thể nổ bất cứ lúc nào, tất cả mọi người xuống xe.

Nhưng Hôi Nguyên lại ngồi trên ghế không nhúc nhích, rõ ràng là vì sợ hãi mà từ bỏ ý chí chiến đấu.

Thà chết còn hơn sống trong bóng tối của tổ chức.

Chết rồi thì không cần phải sợ hãi nữa, Hôi Nguyên thật sự rất tiêu cực.

Quả bom sẽ không nổ, vì Đỗ Lan đã tháo kíp nổ của nó: Một đỏ một xanh, cắt dây xanh.

Phải nói rằng việc lắp đặt hai dây đỏ xanh trên bom thật sự quá kinh điển, đủ loại bom đều có thiết kế như vậy.

Hôi Nguyên nhìn Đỗ Lan tháo toàn bộ bom, mới nhớ ra hắn là một kỹ sư vô cùng lợi hại, loại bom này đối với hắn căn bản không có thử thách.

Xem ra mình không thể chết được rồi.

Cô bé, không cần sợ hãi.

Người thực sự sợ hãi chính là những kẻ xấu này, bởi vì những kẻ xấu này đều có đủ loại kế hoạch, đều hy vọng kế hoạch có thể thuận lợi hoàn thành, đều hy vọng có thể đạt được mục tiêu.

Nhưng thế giới này đầy rẫy những yếu tố bất trắc, bất kỳ kế hoạch nào chỉ cần có một chút bất ngờ không kiểm soát được là sẽ đổ bể.

Cho nên đứa trẻ ở tuổi của cháu căn bản không cần sợ hãi, người nên sợ hãi là những người có kế hoạch.

Hãy dùng những yếu tố bất trắc của trẻ con để phá hoại những kế hoạch đắt giá đó đi, cháu sẽ phát hiện thế giới này thực ra rất mong manh.

Đỗ Lan nói xong, liền xuống xe trước.

Người không có kế hoạch không cần sợ người có kế hoạch.

Hôi Nguyên bày tỏ hình như có lý.

Bởi vì kế hoạch cần đầu tư vốn, thời gian, nhân lực, nhưng phá hoại kế hoạch rất dễ dàng, chỉ cần một chút bất ngờ cũng có thể khiến nhân lực vật lực đổ sông đổ biển.

Đây chẳng phải là điểm đáng sợ nhất của Đội Thám Tử Nhí sao.

Bây giờ mình cũng biến thành trẻ con, thì nên học cách bất trắc như trẻ con, vậy thì những kế hoạch tội ác của tổ chức cũng không có gì đáng sợ.

Kẻ chân trần còn sợ kẻ đi giày sao.

Hôi Nguyên Ai tại sao lại sợ hãi.

Bởi vì địch mạnh ta yếu, cô bé không tìm thấy điểm lật ngược tình thế.

Nếu đây là một trận chiến định trước sẽ thất bại, thì thà chết sớm còn hơn phải chịu tội.

Muốn chiến đấu, ít nhất cũng phải nhìn thấy khả năng lật ngược tình thế.

Trước đây Hôi Nguyên Ai không nhìn thấy, nhưng sau khi nghe lời Đỗ Lan, cô bé đột nhiên ý thức được mình có thể gây rối, có thể làm mọi thứ trở nên không kiểm soát được.

Đến lúc đó kế hoạch của tổ chức sẽ thất bại, sức mạnh của chúng sẽ bị suy yếu.

Kẻ này xuống, kẻ kia lên, chỉ cần mình đại diện cho sự bất khả kiểm soát, có lẽ một ngày nào đó thế công thủ sẽ đảo ngược.

Điểm lật ngược tình thế của mình chính là sự bất khả kiểm soát, chính là gây rối, chính là hỗn loạn.

Không nhìn thấy điểm lật ngược tình thế thì đừng sợ, chỉ cần gây rối, chỉ cần phá hoại kế hoạch của người khác, điểm lật ngược tình thế sẽ dần dần xuất hiện.

Thực ra Kha Nam đối kháng với tổ chức cũng không có bao nhiêu phần thắng, nhưng cậu kiên định phá án, kiên định đối kháng với tổ chức, dần dần khiến tổ chức kiếm ít tiền hơn.

Đồng thời, bên cạnh cậu cũng có những đồng đội mạnh mẽ, cũng có tư bản để đối kháng với tổ chức.

Vì vậy, không thể từ bỏ, phải tin vào hỗn loạn.

Hôi Nguyên Ai là một nhà khoa học, đương nhiên biết lý thuyết hỗn loạn, ngay cả tổ chức cũng không thể đối kháng với hỗn loạn, cuối cùng cũng sẽ ngày càng yếu đi.

Mình không thể từ bỏ, nhận được sự động viên của Đỗ Lan, Hôi Nguyên Ai cuối cùng cũng quyết định dùng sức mạnh của mình cố gắng một chút.

Trượt tuyết thì không trượt được nữa, nhưng bọn cướp không chỉ có hai người, Kha Nam đã chỉ ra người phụ nữ ăn kẹo cao su cũng là một thành viên của bọn cướp.

Cuối cùng, thủ lĩnh được thả cũng bị các thám tử theo dõi bắt giữ, toàn bộ băng cướp đều sa lưới.

Không thể không nói những tên tội phạm này thật sự ngu ngốc.

Sớm đã bảo các ngươi nghe lời ta, các ngươi cứ không nghe, đáng đời.

Đỗ Lan khinh thường bọn cướp, nói: Tội phạm ngu xuẩn như vậy, thật sự là làm mất mặt giới tội phạm, kéo thấp trình độ trung bình của tội phạm.

Đỗ Lan bày tỏ nếu tất cả tội phạm trên thế giới đều có trình độ kẻ trộm quốc gia thì phong chư hầu, thì Hệ thống Trắc Nghiệm Tâm Lý có thể nhanh chóng được thiết lập.

Sau khi được Đỗ Lan động viên, Hôi Nguyên Ai đặc biệt đi tìm hiểu về ông chú kỳ lạ này, phát hiện thân phận của hắn thật sự không ít, ông chủ gara ô tô, kỹ sư, đạo diễn, biên kịch, những thân phận hoàn toàn không liên quan tập trung trên một người lại không hề mâu thuẫn, ngược lại còn làm rất tốt.

Cô bé cũng đã xem hai phần Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang Tỉnh Táo, không thể không thừa nhận các tác phẩm đều vô cùng xuất sắc, cô bé đã xem đến nghiện, đặc biệt là phần hai thật sự tràn đầy triết lý.

Kẻ trộm móc áo thì giết, kẻ trộm quốc gia thì phong chư hầu.

Mâu thuẫn mạnh mẽ như vậy trong tác phẩm lại không hề gây khó chịu, cuối cùng cảnh Mao Lợi ngắt điện, tuyên bố kẻ trộm quốc gia tử vong thật sự quá ngầu.

Không thể không nói Mao Lợi trên màn ảnh và Mao Lợi ngoài đời hoàn toàn là hai người khác nhau.

Chương 2817

Hôi Nguyên Ai trở thành fan của Đỗ Lan, mong chờ phần ba ra mắt.

Trong vụ án cướp xe buýt, không chỉ Hôi Nguyên Ai quan tâm đến Đỗ Lan, Thù Đế và Tân Xuất cũng đang điều tra Đỗ Lan.

Người này rất kỳ lạ, rất bí ẩn, không biết y rốt cuộc là địch hay là bạn.

Đỗ Lan cũng dần dần lọt vào tầm mắt của FBI và tổ chức, nhưng họ không điều tra ra được gì, bởi vì quá khứ của Đỗ Lan giống như một bí ẩn, hắn giống như một cái đinh găm sâu vào quốc gia này, dường như không có gì cả, lại dường như có quan hệ ngàn tơ vạn mối với mỗi chính khách, tóm lại là không thể điều tra rõ ràng.

Là vàng thì ở đâu cũng phát sáng.

Đỗ Lan không hề bất ngờ, tiếp theo sẽ càng ngày càng có nhiều cuộc đối đầu với tổ chức: Chúng sẽ càng ngày càng hiểu ra rằng thời đại đã thay đổi, tội ác của chúng đã lỗi thời rồi.

Đỗ Lan chuẩn bị lén lút tạo ra Hệ thống Trắc Nghiệm Tâm Lý, nhằm điều tra các vụ án bí ẩn.

Khi một tên tội phạm trốn vào rừng, cách tốt nhất để tìm ra hắn là đốt cháy khu rừng.

Tổ chức Áo Đen rất bí ẩn, ẩn mình trong đám đông, vậy thì phải đốt cháy khu rừng, để chúng không có nơi nào để trốn.

Hệ thống Trắc Lượng Tâm Lý chính là một thứ như vậy, dùng não của tội phạm để đối kháng tội phạm.

Đương nhiên, về mặt luân lý, mọi người chắc chắn không thể chấp nhận sự phát triển của kẻ trộm móc áo thì giết, kẻ trộm quốc gia thì phong chư hầu, dù sao thì chuyện này rất khó được miêu tả là đúng đắn, chỉ có thể bí mật xây dựng.

Đơn giản, trường cửu, chính xác là ba yếu tố của ý thức hệ con người.

Kẻ trộm móc áo thì giết, kẻ trộm quốc gia thì phong chư hầu tuy là hiện thực, nhưng rất khó được miêu tả là chính xác.

Đặc biệt là việc dùng não tội phạm để phòng chống tội phạm, chuyện này càng là chuyện hoang đường.

Về mặt logic không có vấn đề gì, nhưng về mặt luân lý thì rõ ràng là không ổn.

Con người có thể nói đạo cũng có đạo, nhưng không thể chấp nhận được việc mỗi người đều có mặt tối trong tâm hồn.

Nếu mọi người nói ngay cả cường đạo nội tâm cũng có ưu điểm, cũng có những khoảnh khắc nhân tính tỏa sáng thì sẽ dễ chấp nhận hơn, nếu mọi người nói mỗi người đều có thể sa ngã vào bóng tối thì rất khó chấp nhận.

Dù sao thì lòng người đều hướng về những điều tốt đẹp.

Ngay cả lý thuyết về tội nguyên thủy của độc thần giáo, cũng cần có Chúa Cứu Thế để cứu rỗi mọi người lên thiên đường.

Ngay cả thuyết tính ác, cũng cần quân tử quy phạm lễ nghi, thông qua lễ nghi để biến tất cả mọi người thành quân tử.

Vì vậy, nói cường đạo nội tâm cũng có ưu điểm, là tích cực hướng thượng.

Nói mỗi người nội tâm đều có thể sa ngã vào bóng tối, là tiêu cực.

Phe tích cực chắc chắn dễ được người khác chấp nhận hơn.

Thực ra hai cách nói này gần như tương tự, nhưng chắc chắn phe tích cực sẽ càng khuyến khích mọi người đối mặt với hiện thực tàn khốc.

Nếu là phe tiêu cực, bản thân hiện thực đã đủ tàn khốc rồi, nếu tương lai còn không thể tốt đẹp hơn, thì họ tại sao phải nỗ lực.

Mọi sự nỗ lực của con người đều có thể quy kết thành đầu tư cho tương lai, học tập cũng vậy, công việc cũng thế, đều là vì có một kỳ vọng tích cực vào tương lai, mới có thể kiên trì.

Nếu một người cảm thấy tương lai đã không còn hy vọng, thì còn nỗ lực làm gì.

Vì vậy, nói đạo cũng có đạo, nói cường đạo cũng có nhân nghĩa lễ trí tín, thì mọi người sẽ kỳ vọng cường đạo cũng quay trở lại chính đạo.

Nếu nói mỗi người đều là tà ác, thì con người sẽ không còn kỳ vọng gì nữa.

Độc thần giáo và thuyết tính ác, cuối cùng đều có Chúa Cứu Thế và quân tử, nói cho mọi người biết thế giới này thực sự không có gì đáng mong đợi nữa, nhưng có thể kỳ vọng vào Chúa Cứu Thế và quân tử, cùng với thiên đường và lễ nghi.

Chúa Cứu Thế ư, do Thượng đế phái đến, còn về việc Thượng đế có tồn tại hay không, chỉ cần hỏi có tin hay không, đừng hỏi tại sao.

Tin là xong việc.

Quân tử, theo lý thuyết của Tuân Tử, quân tử có thể hình thành thông qua quy phạm lễ nghi, mà lễ nghi lại do quân tử thiết lập.

Vậy thì rốt cuộc là có quân tử trước hay có lễ nghi trước.

Đây là câu hỏi gà có trước hay trứng có trước, Tuân Tử không thể trả lời.

Có lẽ sẽ có quân tử bẩm sinh, dù sao trên thế giới có những người như Lưu Bang, được đánh giá là thiên thụ, tức là trời dạy y.

Có lẽ cũng có quân tử trời ban, không cần quy phạm lễ nghi mà vẫn có thể sáng tạo lễ nghi.

Tóm lại, Hệ thống Trắc Lượng Tâm Lý chắc chắn sẽ gây ra sự phản đối của mọi người, nên Đỗ Lan sẽ lén lút thực hiện.

Giống như trong tác phẩm Tâm Lý Trắc Lượng Giả, hệ thống này trong câu chuyện là một bí mật mà chỉ số ít người biết, không thể công khai.

Kẻ phản diện trong đó đã lợi dụng sự khác biệt về điện năng, phát hiện ra hệ thống khổng lồ sử dụng điện năng, và dẫn nhân vật chính vào hệ thống, suýt chút nữa đã phá vỡ tam quan của nhân vật chính.

Nhưng hệ thống này có một vấn đề lớn, đó là chỉ số giá trị tội phạm tâm lý này bị ảnh hưởng bởi nhiều yếu tố, việc kiểm tra của hệ thống không nhất định chính xác.

Ví dụ, thông qua huấn luyện, có thể khiến tâm lý tội phạm của mình rất ổn định, ví dụ nhân vật chính đã thông qua một loạt sự kiện từ bỏ việc theo đuổi bản thân, chỉ theo đuổi sự ổn định của xã hội, những thứ khác đều không quản, cuối cùng chỉ số tội phạm của y rất ổn định, bất kể làm gì cũng không thay đổi, ngay cả khi phạm tội.

Trong nguyên tác còn có một loại thể chất miễn tội, sinh ra đã không thể phát hiện chỉ số tội phạm tâm lý, vậy thì họ tự nhiên muốn làm gì cũng được.

Cho nên khuyết điểm của hệ thống rất lớn, cũng chỉ có thể nói chi phí đủ thấp, nên nhất thời chưa thể bị thay thế, chỉ có thể tạm bợ sử dụng.

Sau khi kẻ trộm quốc gia lên ngôi, sẽ lập tức đối mặt với đủ loại vấn đề, không ngừng có người thách thức sự thống trị của chúng.

Giống như Điền Thị Đại Khương, Điền Thị của nước Tề cho vay một trăm, chỉ cần người thiếu nợ trả chín mươi chín, vì hành vi hào phóng mà được ủng hộ, thành công lên ngôi.

Sau khi lên ngôi, nước Tề của Điền Thị xuất hiện hiện tượng kỳ lạ, đó là người bán chân giả nhiều hơn người bán giày.

Các hành vi như chặt củi, đánh cá trong lãnh địa quốc gia thuộc về tội phạm kinh tế, cần phải bị chặt chân.

Rõ ràng sau khi Điền Thị lên ngôi, đối với tội phạm kinh tế là cấm mãi không thôi, cuối cùng dẫn đến việc người bán chân gỗ còn nhiều hơn người bán giày.

Điền Thị trước khi lên ngôi hào phóng bao nhiêu, sau khi lên ngôi lại keo kiệt bấy nhiêu, đây chính là vấn đề mà kẻ trộm quốc gia phải đối mặt, những kẻ thách thức liên tiếp xuất hiện, chi phí ngày càng cao, cuối cùng tất yếu sẽ đi đến suy bại.

Mặc dù hệ thống trắc nghiệm giá trị tội phạm tâm lý có khuyết điểm, nhưng Đỗ Lan bày tỏ lén lút tiến vào làng, đừng đánh trống động rừng.

Tuy nhiên, hắn dù sao cũng không phải là người chấp pháp, cho dù phát hiện tội phạm tiềm năng cũng rất khó tiến hành chấp pháp.

Mặc dù có Tiểu Lan và Viên Tử hai nữ sinh trung học là anh hùng, nhưng để họ đi đánh chặn tội phạm trước thì rất vô nghĩa.

Bởi vì họ vốn dĩ không bị pháp luật kiểm soát, vốn dĩ thuộc về phe phi pháp.

Dự đoán tội phạm vẫn cần phe pháp lý thực hiện mới có ý nghĩa, mới có ý nghĩa kiểm nghiệm.

Thế là Đỗ Lan nhìn chằm chằm vào Cao Mộc cảnh quan, người đàn ông chăm chỉ nhưng bình thường, và có vận may khá tốt này.

Nếu không có vận may, không có sự chiếu cố của Thần Chết, y đã sớm bị chết oan, cũng không thể ôm mỹ nhân về.

Cao Mộc thuộc phe pháp lý, có thể nói dưới trướng Mục Mục cảnh quan cơ bản đều là phe pháp lý, mặc dù có những người như Tá Đằng sẽ đi theo phe phi pháp, nhưng Cao Mộc chắc chắn là một người kiên định thuộc phe pháp lý.

Thế là Đỗ Lan quyết định để Cao Mộc kết nối với Hệ thống Tâm Lý Tội Phạm, để đo lường chỉ số tội phạm, một khi chỉ số tội phạm quá cao sẽ phạm tội.

Mặc dù không chính xác 100%, nhưng có 80 90% là đúng.

Đó là một buổi tối bình thường, bận rộn cả ngày, Cao Mộc mệt mỏi trở về nhà, đã là đêm khuya, nhưng lại phát hiện có một gói hàng ở cửa.

Cho mình sao.

Chẳng lẽ là trái cây ông bà gửi đến.

Cao Mộc nhìn thấy trên đó ghi tên mình, tuy kỳ lạ, nhưng vẫn mang vào nhà.

Mở hộp.

Chương 2818

Nhưng hộp vừa mở ra, một làn khói mù mịt liền bốc lên, bao trùm đầu Cao Mộc, khiến y ngã thẳng xuống.

Những làn khói này là robot nano, chúng sẽ kết nối Cao Mộc với hệ thống đo lường tâm lý.

Cao Mộc cảm thấy mình đã mơ một giấc mơ kỳ lạ, trong mơ có người nói với y rằng có thể dự đoán tội phạm thông qua các chỉ số, dưới sáu mươi là mục tiêu không có khả năng phạm tội.

Sáu mươi đến tám mươi là cảnh báo màu vàng, trên tám mươi là nguy hiểm, trên một trăm là sắp phạm tội.

Cao Mộc tưởng đây chỉ là một giấc mơ, nhưng khi y tỉnh dậy, đi rửa mặt thì lại phát hiện mình trong gương lại có giá trị tội phạm, năm mươi.

Mình có phải quá mệt mỏi rồi, xuất hiện ảo giác sao.

Cao Mộc cảm thấy mình bị bệnh, nhưng dù bị bệnh cũng phải đi làm.

Đến khi y ra khỏi nhà, ngay lập tức trên đầu mỗi người đều xuất hiện một chỉ số, xem ra mình bệnh không nhẹ, thật sự không thể hiểu nổi những thứ này làm sao lại xuất hiện trong đầu mình.

Cao Mộc rất căng thẳng, nhưng vẫn phải giả vờ bình thường, vì y không muốn mất việc vì vấn đề thần kinh.

Nhưng đây rõ ràng không phải là vấn đề thần kinh, đây là giá trị tội phạm của hệ thống đo lường tâm lý, nhìn chung vẫn chính xác.

Chỉ cần Cao Mộc làm theo chỉ số để phá án, chắc chắn sẽ không sai.

Ban đầu y rất không thích, nhưng Cao Mộc sẽ dần dần nhận ra rằng những chỉ số này thực sự hữu ích.

Bắt giữ tội phạm đều là những người có giá trị tội phạm rất cao, đồng thời giá trị càng cao thì càng có xu hướng phạm tội.

Y đã tận mắt chứng kiến tội phạm có chỉ số cao phạm tội ngay trước mắt mình, không chỉ một lần.

Có chỉ số, Cao Mộc phát hiện năng lực tìm kiếm và bắt giữ tội phạm của mình tăng lên đáng kể, mọi người đều nhận ra y bắt tội phạm trở nên vô cùng chính xác, Mục Mục cảnh quan cũng nhìn y bằng ánh mắt khác, liên tục khen ngợi Cao Mộc giỏi giang.

Ngay cả Tá Đằng cũng cảm thấy Cao Mộc ngốc nghếch này hình như đã khai sáng, rõ ràng trước đây còn vụng về, nhưng giờ lại thông minh lanh lợi đến vậy, khá tốt đấy chứ.

Nhưng tâm trạng của Cao Mộc lại không tốt, vì y phát hiện rằng nếu chỉ số thực sự có thể dự đoán tội phạm, vậy mình có nên ngăn chặn tội phạm trước không.

Dù sao thì nhìn thấy những tội ác có thể xảy ra ngay trước mắt, mình không thể thấy chết mà không cứu, tổng không thể để mặc vụ án xảy ra, lương tâm của y sẽ không yên.

Cao Mộc tuy không cho rằng cái gì mà chính nghĩa đến muộn không phải là chính nghĩa, nhưng y rất lương thiện, không muốn thấy người khác chịu khổ, nên y muốn ngăn chặn tội phạm.

Nhưng với tư cách là cảnh quan của Cảnh Thị Sảnh, y có thể làm là bắt giữ tội phạm sau khi vụ án xảy ra, chứ không phải ngăn chặn tội phạm trước.

Một người chưa phạm tội thì không phải là tội phạm, chỉ là một người bình thường, Cao Mộc cũng không có tư cách quản.

Lại không thể không quản, vì lương tâm Cao Mộc không cho phép y ngồi yên nhìn tội ác xảy ra.

Cái cần chính là hiệu quả này, Đỗ Lan biết Cao Mộc sẽ như vậy, một khi xác định có thể dự đoán tội phạm, thì tính cách của Cao Mộc chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn, chắc chắn sẽ làm một số việc đi ngược lại lý niệm của phe pháp lý.

Phe pháp lý, chính là bị trói buộc, tự làm tự chịu, tức là có những hành vi có thể làm, có những hành vi tuyệt đối không thể làm.

Nhưng đôi khi nếu khoanh tay đứng nhìn, chính là nhìn mọi chuyện ngày càng tệ hại.

Giống như thuốc đắt tiền của công ty dược vậy, thuốc đắt tiền không sai, bệnh nhân muốn sống cũng không sai, nhưng cả hai đều không sai, lại sẽ khiến mọi chuyện trở nên rất tệ hại.

Thực ra nghĩ cũng rất đơn giản, điều luật pháp lý cũng do con người đặt ra, phù hợp với hoàn cảnh lúc bấy giờ.

Nhưng thế giới không ngừng biến đổi, con người không có khả năng dự đoán tương lai, nên những điều luật đặt ra lúc bấy giờ, về sau có thể không còn phù hợp nữa.

Nếu lúc này mọi người chỉ làm tròn bổn phận, an phận thủ thường, đều chỉ làm tốt công việc của mình, thì tình hình sẽ ngày càng tệ hại.

Vì vậy, khi hoàn cảnh thay đổi, mọi người sẽ khuyến khích thoát ra khỏi khuôn khổ để suy nghĩ, khuyến khích mọi người làm một số việc phi pháp lý.

Cao Mộc hiện tại đang cảm nhận được sự hạn chế của phe pháp lý, phe pháp lý không quy định nếu biết trước có người sắp phạm tội thì nên giải quyết như thế nào.

Y không thể không tự mình phán đoán, làm một số việc mà pháp luật không cho phép.

Khuyết điểm của phe pháp lý cũng không ít, không đủ công bằng, quá cứng nhắc, tuy được cần đến, nhưng không hoàn hảo.

Cao Mộc trước đây tuyệt đối là một người kiên định thuộc phe pháp lý, cho rằng bất kể chuyện gì cũng không thể vi phạm pháp luật, phạm tội, nhưng hiện tại y không thể không thoát ra khỏi khuôn khổ để suy nghĩ.

Cao Mộc quyết định ngăn chặn tội phạm, tuy nhiên việc sử dụng theo dõi hoặc thậm chí là cưỡng chế vũ lực để ngăn chặn tội phạm, đó là hành vi của kẻ theo dõi bệnh hoạn và kẻ bạo lực.

Y lại là một thám tử cảnh sát, có thể nói là biết luật mà phạm luật, rất nhanh đã có rất nhiều lời tố cáo gửi đến trước mặt Mục Mục cảnh quan.

Mục Mục cảnh quan sắp phát điên, rõ ràng trước đây biểu hiện rất tốt, gần đây không biết phát điên cái gì, lại luôn quấy rối người dân, Cao Mộc có phải bị bệnh rồi không.

Cao Mộc cũng không tiện giải thích, nếu nói cho người khác biết mình có thể nhìn thấy chỉ số tội phạm tâm lý của mỗi người, mọi người chắc chắn sẽ coi y là kẻ điên.

Bây giờ nghĩ lại mọi chuyện đều bắt nguồn từ gói hàng bí ẩn kia, Cao Mộc không giải thích khiến Mục Mục cảnh quan rất tức giận, yêu cầu y đình chỉ công tác để kiểm điểm, cấp dưới của mình tuyệt đối không thể quấy rối người khác.

Cao Mộc rất bối rối, ai đã khiến y có năng lực kỳ quái này chứ.

Y luôn phải làm gì đó, thật sự rất phiền não, thế là y chuẩn bị đi hỏi ý kiến của Đội Thám Tử Nhí.

Cũng không phải nói bệnh nặng vái tứ phương, mà là đúng lúc trong thời gian đình chỉ công tác, khi đang ngẩn ngơ trong công viên thì gặp Đội Thám Tử Nhí đang chơi bóng đá.

Cao Mộc tin rằng trẻ con đều là thuần khiết, nên hy vọng trẻ con giúp y lựa chọn, là tiếp tục làm thám tử cảnh sát, hay là sử dụng năng lực để ngăn chặn tội phạm.

Y rất mâu thuẫn, không biết nên chọn thế nào.

Thế là y nói với Đội Thám Tử Nhí: Nếu có một người có thể dự đoán tội phạm, y nên đi ngăn chặn tội phạm trước, hay nên đi bắt giữ tội phạm sau khi tội phạm xảy ra.

Cháu biết, Cao Mộc cảnh quan đang nói về Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang Tỉnh Táo: Tâm Lý Trắc Lượng.

Quang Nham bày tỏ đây không phải là tình tiết trong phim truyền hình sao.

Phim truyền hình.

Cao Mộc thật sự chưa xem bộ phim này, vì bình thường công việc quá bận rộn, hơn nữa dù có thời gian y cũng sẽ ưu tiên xem các trận đấu vật, chứ không phải phim truyền hình.

Hôi Nguyên và Kha Nam cũng nhìn Cao Mộc, vì cả hai đều nhận ra sự phiền não của Cao Mộc.

Kha Nam có linh cảm không lành, cậu cảm thấy Cao Mộc không phải là có được năng lực như trong phim truyền hình chứ.

Chẳng lẽ là Đỗ Lan.

Kha Nam biết Đỗ Lan từ trước đến nay luôn tự hào rằng các đạo cụ trong phim truyền hình của hắn đều rất chân thực.

Chẳng lẽ Đỗ Lan thực sự đã tạo ra một hệ thống dự đoán tội phạm.

Và Cao Mộc rất xui xẻo trở thành người thử nghiệm.

Kha Nam biết thực lực kỹ thuật của Đỗ Lan, tuy là quay phim nhưng rất nhiều kỹ thuật đều là thật.

Cho nên không chừng Đỗ Lan thực sự đã tạo ra một hệ thống dùng não tội phạm để dự đoán tội phạm.

Cao Mộc lập tức đến cửa hàng cho thuê băng đĩa, thuê một cuộn băng về xem, tua nhanh để xem.

Quả nhiên phát hiện năng lực của mình và trong phim truyền hình gần như tương tự, đều là nhìn thấy chỉ số tội phạm của mọi người.

Điều này làm sao có thể.

Cao Mộc đều kinh ngạc đến ngây người.

Đội Thám Tử Nhí đi theo Cao Mộc về nhà, phát hiện hành vi của y rất kỳ lạ, chỉ có Kha Nam và Hôi Nguyên Ai ý thức được Cao Mộc đang gặp vấn đề.

Dù sao thì họ đã từng uống thuốc trẻ hóa, có thể chấp nhận sự thật Cao Mộc nhìn thấy chỉ số tội phạm của người khác.

Chương 2819

Nhìn biểu cảm của Cao Mộc, Kha Nam có thể xác định đối phương đã có năng lực đo lường giá trị tội phạm, tuy không biết tại sao, nhưng cậu chắc chắn y rất phiền não.

Vì vậy Kha Nam nói: Cao Mộc cảnh quan, giá trị tội phạm thật sự rất chính xác sao.

Cao Mộc theo bản năng gật đầu nói: Thật sự chính xác.

Chính vì chính xác nên mới phiền não chứ, nếu không chính xác thì y ngược lại có thể không bận tâm.

Chính vì biết chính xác rằng người có giá trị tội phạm cao sẽ đi phạm tội, nên y mới muốn tìm mọi cách để ngăn chặn tội phạm trước.

Đáng ghét, chẳng lẽ Đỗ Lan thật sự đã tạo ra hệ thống này sao.

Kha Nam bất lực nói.

Cao Mộc vừa nghe Đỗ Lan, lập tức nghĩ rằng mình thực sự nên tìm đạo diễn của bộ phim truyền hình, có lẽ đối phương biết điều gì đó.

Lập tức khởi hành.

Tại gara của Đỗ Lan, hắn đang buồn chán chờ Cao Mộc đến, đương nhiên không thể thiếu Đội Thám Tử Nhí.

Một đám người khí thế hung hăng đi đến trước mặt Đỗ Lan.

Cao Mộc lập tức hỏi: Đỗ Lan tiên sinh, ngài đã quay bộ phim Tâm Lý Trắc Lượng này, xin hỏi hệ thống đo lường giá trị tội phạm trong đó có thật sự tồn tại không.

Đỗ Lan nhìn biểu cảm của Cao Mộc liền biết y đang rơi vào mâu thuẫn, thế là nói: Mọi người căn bản không thể chấp nhận chính nghĩa đến sớm, phải không.

Vậy thì họ căn bản không có tư cách oán trách cái gì mà chính nghĩa đến muộn không phải là chính nghĩa.

Những người như vậy chỉ biết bới lông tìm vết, ai mà không biết bới lông tìm vết.

Bới lỗi là việc đơn giản nhất rồi, đáng ghét hơn nữa là, mỗi lần có người đưa ra phương án giải quyết vấn đề, họ không những không ủng hộ mà còn tiếp tục bới lỗi.

Ngươi nói loài người có phải rất tiện không.

Cao Mộc cảnh quan không quản những chuyện này, y hỏi về hệ thống, hệ thống ấy.

Đỗ tiên sinh, điều tôi muốn biết không phải là loài người như thế nào, mà là hệ thống đo lường.

Ngươi nói cái đó à, dễ dùng không.

Ngươi là người tương thích với hệ thống đầu tiên đó.

Đỗ Lan tùy ý nói.

Cuối cùng cũng có thể xác định, tất cả đều là sự thật.

Ngài làm sao có thể làm như vậy.

Cao Mộc kích động nói: Mau lấy thứ trong người tôi ra.

Cao Mộc cảnh quan là người tốt, cảnh sát tốt, nên ta mới chọn ngươi.

Người tốt thì nên bị súng chĩa vào, thì nên tự đốt cháy mình để chiếu sáng xã hội.

Nếu ngay cả người tốt cũng không tự đốt cháy mình, thì xã hội này cũng tiêu đời rồi.

Tuy tàn khốc, nhưng đây chính là hiện thực.

Tôi không cần năng lực này.

Kha Nam cũng nói: Anh sẽ không thật sự thu thập một nghìn bộ não tội phạm chứ.

Ngay cả khi là tội phạm, cũng có nhân quyền.

Chính xác mà nói không chỉ là một nghìn bộ.

Đỗ Lan nói: Nhưng yên tâm đi, những bộ não này đều là tự nguyện hiến tặng, cũng không chỉ là tội phạm, còn có rất nhiều quan chức cao tuổi.

Cho nên ta không hề vi phạm pháp luật.

Hơn một nghìn bộ não.

Quá điên rồ rồi, ngay cả Hôi Nguyên Ai cũng cảm thấy tổ chức còn không điên cuồng như vậy.

Tất cả đều là vì dự đoán tội phạm, Cao Mộc cảnh quan dùng rồi đều nói tốt.

Từ nay về sau chính nghĩa có thể đến sớm hơn, các ngươi Đội Thám Tử Nhí cũng không cần phải dính vào rắc rối nữa, không phải rất tốt sao.

Đỗ Lan nói.

Một chút cũng không tốt.

Kha Nam nói: Người không có hành vi phạm tội thì không nên bị coi là tội phạm.

Nhưng khi tội phạm xảy ra, những người vô tội sẽ rơi vào bi kịch, chẳng lẽ ngươi muốn thấy những điều này sao.

Kha Nam nói: Dự đoán không chính xác 100%.

Việc phá án cũng không chính xác 100%, vẫn có những vụ án oan sai, điều này là không thể tránh khỏi.

Đỗ Lan cũng thừa nhận dự đoán không chính xác 100%, nhưng phá án cũng vậy thôi, án treo án sai cũng không ít.

Chúng ta đừng tranh cãi, ngươi có thể nói ra một nghìn điều xấu của hệ thống, ta có thể nói ra một nghìn điều tốt của hệ thống.

Bất kỳ chuyện gì cũng có lợi và hại, chúng ta không bàn luận, xem dữ liệu.

Nếu dữ liệu có thể làm cho an ninh tốt hơn, có thể làm giảm các vụ án, thì hệ thống là tốt.

Đỗ Lan bày tỏ dùng dữ liệu để nói chuyện.

Kha Nam im lặng, chỉ bàn luận quả thật không có ý nghĩa.

Ngài không hỏi ý kiến của tôi.

Cao Mộc bày tỏ không thể vì mình là người tốt mà bị súng chĩa vào chứ.

Ngươi dùng không phải rất tốt sao.

Đỗ Lan lý lẽ hùng hồn nói.

Tôi không quản, tôi không cần năng lực này.

Cao Mộc nói.

Cao Mộc, ngươi phải tiến thủ, đừng quên ngươi là người sẽ ở bên Tá Đằng, sau này ngươi rất có thể sẽ nhập chuế vào gia tộc Tá Đằng, kế thừa họ Tá Đằng, vậy thì điều ngươi gánh vác không chỉ là Tá Đằng cảnh quan, mà là cả gia tộc Tá Đằng.

Ngươi lẽ nào cho rằng chỉ bằng năng lực của mình mà có thể phát huy gia tộc Tá Đằng sao.

Đỗ Lan hận rèn sắt không thành thép mà nói: Chỉ cần kết nối với hệ thống giá trị tội phạm, tỷ lệ phá án của ngươi sẽ tăng vọt, cộng thêm các mối quan hệ của gia tộc Tá Đằng, trong tương lai ngươi hoàn toàn có thể đạt được sĩ cách, bước vào giai cấp thống trị.

Cao Mộc từ trước đến nay chưa từng cân nhắc chuyện này, chưa từng nghĩ đến tương lai.

Nhưng sự việc đúng là như vậy, Ba Phong Thủy Môn và Đĩnh Nguyên Đường đều có năng lực rất mạnh, nên sau khi nhập chuế như hổ thêm cánh.

Cao Mộc thuộc loại năng lực không mạnh, nhập chuế hoàn toàn là trèo cao, nếu không thể hiện tốt bản thân nữa, thì sẽ không xứng với Tá Đằng cảnh quan.

Cao Mộc không nói nên lời, chỉ có thể chấp nhận hiện thực.

Kha Nam và Hôi Nguyên đều hiểu, cũng rất bất lực, họ cũng biết trình độ của Cao Mộc bình thường, tuy rất cố gắng, nhưng quả thật thô tâm đại ý, đại khái qua loa.

Kha Nam không biết đã dọn dẹp bao nhiêu bãi chiến trường cho Cao Mộc, cũng biết Cao Mộc rất liều mạng, nhưng trình độ nghiệp vụ còn cần nâng cao.

Cho nên hãy sử dụng hệ thống thật tốt, năng lực của ngươi sẽ không ngừng nâng cao.

Đỗ Lan nói: Đợi dùng thêm một thời gian, ngươi sẽ quen thôi.

Hơn nữa, ngay cả khi nhìn thấy phần tử nguy hiểm, ngươi cũng không cần đi ngăn chặn, như vậy có thể tăng thêm dữ liệu, xem xem người có chỉ số cao rốt cuộc có phạm tội hay không.

Trong một trăm người có chỉ số cao thì có bao nhiêu người sẽ thực sự phạm tội, bao nhiêu người sẽ không thực hiện, có dữ liệu, chúng ta mới có thể chứng minh hệ thống có phù hợp với xã hội hay không.

Cao Mộc bị thuyết phục, Kha Nam không còn cách nào, vì Đỗ Lan luôn có thể lấy được đủ loại giấy tờ hợp pháp, khiến thám tử như cậu có sức mà không dùng được.

Cao Mộc phải làm quen với việc có chỉ số cao, không đi ngăn chặn, chỉ quan sát.

Chỉ có đủ dữ liệu mới có thể củng cố định luật chỉ số cao đồng nghĩa với việc thực hiện tội phạm.

Hiện tại cứ như vậy đã, Cao Mộc phải làm quen, Đỗ Lan có thể cung cấp tư vấn tâm lý.

Kha Nam thì cảm thấy Đỗ Lan quá đáng sợ, khoa học kỹ thuật của hắn đang thách thức pháp luật mà cậu quen thuộc.

Đây chính là một khuyết điểm khác của phe pháp lý, phe pháp lý duy trì pháp luật, nhưng pháp luật không phải là bất biến, họ duy trì cái mới hay cái cũ.

Kha Nam bày tỏ quá khó rồi, mình thật sự quá khó khăn.

Cái khó vẫn còn ở phía sau, ngay khi Kha Nam đang rối rắm vì hệ thống đo lường, tổ chức lại lần nữa hành động, lần này chúng muốn cướp danh sách trong tay Điêu Quang Đấu.

Điêu Quang Đấu biết quá nhiều, nên chúng quyết định loại bỏ Điêu Quang Đấu.

Điêu Quang Đấu cũng đã nhận ra, nhưng y sẽ không ngoan ngoãn chịu trận, danh sách là nền tảng của y, chắc chắn phải giấu kỹ, không thể để ai tìm thấy.

Đối mặt với tổ chức đang chèn ép, Điêu Quang Đấu quyết định khu lang thôn hổ, thu hút thám tử và tổ chức đối kháng.

Điêu Quang Đấu rất rõ ràng mình là một kiêm khách, không thể chỉ có lợi mà không có hại, đã thu thập nhiều bằng chứng và danh sách như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể bị người khác để mắt đến.

Nhưng y vẫn nghĩa vô phản cố đi con đường này, y rất rõ ràng mình không phải là quý tộc, với tư cách là một thường dân, muốn bước lên vũ đài cao hơn thì phải định vị chính xác bản thân.

Y chắc chắn rất khó trở thành một thành viên của giới quý tộc, vậy thì phải nghĩ mọi cách để quý tộc cần đến mình.

Kiêm khách là phương pháp tốt nhất, kiêm khách tức là người trung gian, là người giúp người khác kéo quan hệ.

Giữa các quý tộc với nhau cũng không phải là tin tưởng lẫn nhau, có những quý tộc có thù oán với nhau, nhưng lại cần hợp tác, làm sao đây.

Tìm kiêm khách.

Thông qua sự đảm bảo của kiêm khách, đảm bảo lợi ích của mình, sau đó hợp tác với kẻ thù.

Không phải kiêm khách thúc đẩy sự hợp tác của hai bên, mà là hai bên ngay từ đầu đã muốn hợp tác, kiêm khách chỉ tương đương với chất bôi trơn, làm cho sự hợp tác thuận lợi hơn.

Điêu Quang Đấu chính là một kiêm khách như vậy, ở thế giới cũ y làm thực ra cũng là chuyện này, sau khi xuyên việt cũng vậy.

Chương 2820

Y rất rõ ràng những hoàng thân quốc thích lừa dối nhau, căn bản không có quan hệ tin tưởng, họ nhất định phải có người bảo lãnh mới có thể hợp tác.

Hiện tại mối quan hệ giữa Tổ chức Áo Đen và các yếu nhân các nước cũng không hề hài hòa như vẻ ngoài, cũng đều cần Điêu Quang Đấu đứng ra hòa giải.

Nhưng kiêm khách biết quá nhiều, cũng sẽ trở thành một sự tồn tại không thể vứt bỏ.

Điêu Quang Đấu đã trở thành cái gai trong mắt tổ chức, chính vì biết điểm này, Điêu Quang Đấu mới để lại bằng chứng.

Nhưng bằng chứng lại càng đẩy y đến cái chết.

Vì vậy mọi sự đều có lợi và hại, Điêu Quang Đấu đã chọn giữ lại bằng chứng, thì tất yếu phải gánh chịu rủi ro.

Y cũng đã sớm có tính toán, nên khi tổ chức bắt đầu hành động, y cũng triển khai hành động, chuẩn bị khu lang thôn hổ.

Điêu Quang Đấu cố ý để lộ manh mối của mình, để Tống Từ, Mao Lợi đến tìm y, đổi lấy sự bảo vệ.

Y rất rõ ràng những người thuộc phe pháp lý này cũng rất công chính đối với kẻ xấu, sẽ không thấy chết không cứu đối với kẻ xấu.

Vì vậy, rơi vào tay Tống Từ không cần lo lắng nguy hiểm, nhưng rơi vào tay tổ chức thì không được.

Cứ để tổ chức và Tống Từ đối đầu sống mái với nhau, cuối cùng Điêu Quang Đấu chỉ cần dùng chút thủ đoạn là có thể khôi phục tự do.

Y sớm đã nói, ngay cả khi mình bị bắt, cũng sẽ có người bảo vệ y.

Điều quan trọng vẫn là loại bỏ sát thủ của tổ chức.

Tống Từ lại một lần nữa gặp Điêu Quang Đấu, đã là trong phòng thẩm vấn của cảnh sát.

Vì Điêu Quang Đấu chỉ định muốn gặp Tống Từ, nếu không y sẽ không nói một lời nào.

Mao Lợi cũng nhận được tin tức, Kha Nam tự nhiên sẽ không tụt lại phía sau.

Đó là Điêu Quang Đấu, tên khốn khiến người ta tức điên.

Nhưng Mao Lợi lo lắng vẫn là con gái mình, dù sao thì lúc đó đường cùng, y cũng đã tìm Điêu Quang Đấu.

Kha Nam nhìn biểu cảm điềm tĩnh của Điêu Quang Đấu liền nhận ra sự bất thường, tên này căn bản không có ý thức mình là tội phạm, căn bản không có sự hối lỗi.

Điêu Quang Đấu không hối hận, vì đây là cách duy nhất để y hòa nhập vào giới quý tộc, khi trò chuyện với Tống Từ, Điêu Quang Đấu bắt đầu nói lan man: Tôi không như anh có một người cha làm đề hình quan, cũng không có một người cha vợ tốt.

Tôi nhớ anh có một người bạn tốt, cùng anh đỗ bảng vàng, tên là Mạnh Lương Thần phải không.

Y cũng như tôi, không có chỗ dựa, chỉ có thể đến vùng núi cao hoàng đế xa xôi làm quan địa phương, cuối cùng bỏ mạng, vụ án đó là anh phá phải không.

Tống Từ mặt không biểu cảm lắng nghe, đối với lời nói của Điêu Quang Đấu không hề lay động, y quả thật không xuất thân bình dân, gia cảnh quả thật không tệ, cũng quả thật có một người cha vợ tốt, nhưng cha y vì một vụ án oan sai mà tự sát, cha vợ y cũng đã bị y tự tay tống vào tù, y hiện tại cô độc một mình, như một tảng đá cứng.

Anh biết Thương Ưởng không.

Biết Lý Tư không.

Điêu Quang Đấu tiếp tục nói: Tôi giống như Thương Ưởng, giống như Lý Tư, bước vào vũ đài quý tộc, nhưng vũ đài này không phải của tôi, chỉ là quý tộc đã cho tôi mượn một góc nhỏ, một khi quý tộc ghét bỏ tôi gây vướng víu, sẽ giết tôi cho hả dạ.

Thương Ưởng thì khỏi nói, đã động đến lợi ích của bao nhiêu kẻ hưởng lợi, chết rất bình thường.

Còn Lý Tư đã cống hiến bao nhiêu công sức cho Tần diệt sáu nước, cuối cùng vẫn vì vướng vào tranh giành ngôi vị mà chịu hình phạt chặt ngang lưng.

Tôi cảm thấy tôi giống Lý Tư hơn.

Lý Tư ở quê nhà chỉ là một viên lại nhỏ quản lý kho lương thực, nhưng y phát hiện chuột trong kho lương thực ăn lương thực, chuột trong nhà vệ sinh ăn chất thải, cùng là chuột, nền tảng khác nhau, đãi ngộ khác nhau.

Vì vậy Lý Tư từ quan đi nước Tề, gia nhập Tắc Hạ Học Cung, bái Tuân Tử làm thầy.

Sau đó lại đi Đại Việt trở thành môn khách của Lữ Bất Vi, cuối cùng bị Lữ Bất Vi điều đi làm người gác cổng cho Tần Vương, thành công đầu quân cho Doanh Chính, trở thành tể tướng Đại Việt.

Tôi tự thấy năng lực không kém Lý Tư, cũng luôn tìm kiếm nền tảng của mình, đáng tiếc trên nền tảng đã đầy rẫy sói, hổ, báo, mà tôi chỉ có thể với thân phận kiêm khách chiếm một góc, lại còn phải run rẩy lo sợ, như đi trên băng mỏng.

Điêu Quang Đấu u uể nói, cứ như thể Tống Từ không phải kẻ thù, mà là bạn cũ.

Tống Từ lại không cảm thấy hai người có tình nghĩa gì, nói: Nếu có sói, hổ, báo cản đường, thì nên lấy pháp luật làm kiếm, chém mở một con đường máu.

Không hổ là đại diện xuất sắc của phe pháp lý.

Điêu Quang Đấu cười, y nhớ ra rồi, Tống Từ tuy sinh ra trên vũ đài, nhưng lại là một kẻ tàn nhẫn sẽ ra tay với người nhà mình.

Anh còn nguy hiểm hơn tôi, còn đáng sợ hơn, quả nhiên không có chút nhân vị nào.

Nếu nhân vị là tư lợi hối lộ, là gian lận, là tham nhũng bẻ cong pháp luật, tôi thà không có.

Tống Từ rất kiên định.

Điêu Quang Đấu cười nói: Tôi sẽ nhớ khoảng thời gian nói chuyện với anh, chắc cũng sắp đến rồi.

Quả thật đã đến, trực thăng vũ trang của tổ chức đến.

Chĩa thẳng vào Cảnh Thị Sảnh mà xả đạn.

Đây là diễn biến mà không ai ngờ tới, giữa ban ngày ban mặt, một chiếc trực thăng vũ trang đầy đủ vũ khí cứ thế đường hoàng xuất hiện bên ngoài Cảnh Thị Sảnh, và phát động tấn công.

Mỗi phút 625 phát đạn 30 ly trực tiếp xuyên thủng tường, từng luồng lửa phá hủy mọi thứ trước mắt trong tiếng vỏ đạn rơi lách tách.

Nằm xuống.

Cũng không biết ai hét lên một câu, tất cả mọi người đều nằm xuống.

Mục Mục cảnh quan chỉ có thể đi thông báo cho đội đặc nhiệm, đồng thời yêu cầu mỗi người đều đi lấy vũ khí trong phòng vũ khí, tuy họ chỉ có súng lục, nhưng có vũ khí vẫn hơn là không có.

Súng lục chắc chắn không thể xuyên thủng giáp của trực thăng vũ trang.

Lần này tổ chức cũng đã dốc hết vốn, nhất định phải giết chết Điêu Quang Đấu.

Hoàn toàn không nghĩ đến tên khôn ranh Điêu Quang Đấu này có chuẩn bị hậu thuẫn hay không, liệu y có công khai toàn bộ bằng chứng sau khi chết hay không.

Tổ chức không quan tâm, dù sao thì chỉ cần Điêu Quang Đấu chết, những bằng chứng này sẽ không có đầu không cuối, hoàn toàn có thể nói đây là giả mạo.

Kha Nam bày tỏ thấy ma rồi.

Mao Lợi thì chuẩn bị phản công, bây giờ lại cần sức mạnh, cần sức mạnh thì phải dùng xe ô tô.

Khởi động.

Chiếc ô tô trực tiếp bay lên bắt đầu phản công trực thăng vũ trang, đát Giống như phim khoa học viễn tưởng vậy, chiếc ô tô bay và trực thăng vũ trang triển khai một trận không chiến trên bầu trời, mọi người đều cảm thấy ngay cả giây tiếp theo ô tô và trực thăng biến hình cũng không kỳ lạ.

Vậy thì sẽ trở thành cuộc chiến giữa người máy ô tô và bá thiên hổ, Đỗ Lan bày tỏ không khoa trương đến vậy, còn chưa đến mức biến hình.

Dù sao thì bây giờ đã rất phi lý rồi, đây là thành phố lớn trong thời bình mà, không phải chiến trường, hỏa lực mạnh như vậy nổ súng bắn pháo thật đáng sợ.

Nhưng tổ chức chính là một sự tồn tại không tuân thủ pháp luật như vậy, còn Đỗ Lan cũng dùng thủ đoạn phi pháp lý để đối kháng tội phạm.

Cuối cùng đã tạo nên một trận không chiến thảm khốc trên bầu trời thành phố lớn.

Thật sự là đánh rất kịch liệt, tương đương với một cuộc xung đột quân sự quy mô nhỏ rồi.

Trên chiến trường, một chiếc trực thăng vũ trang có thể tiêu diệt một tiểu đội tác chiến, tiêu diệt vài chiếc xe tăng rồi.

Trực thăng vũ trang đã rất khoa trương rồi, ô tô bay thì càng không thể tin nổi, nhưng những cảnh tượng tưởng chừng chỉ có trong phim khoa học viễn tưởng này lại đang diễn ra trên bầu trời thành phố.

Điện quang hỏa thạch, tiếng súng đạn vang trời, cư dân bên dưới đều kinh ngạc tột độ, nhao nhao báo cảnh sát.

Tuy nhiên, Sở Cảnh Thị vừa bị tấn công hoàn toàn không có cách nào giúp đỡ, bởi vì chính họ còn đang dọn dẹp tàn cuộc.

Vụ tấn công vừa rồi đã khiến Sở Cảnh Thị có rất nhiều thương vong, tài sản tổn thất thì càng không cần phải nói, căn bản không kịp ghi nhận.

Thế nhưng Điêu Quang Đấu vẫn còn sống, hắn ta mỉm cười.

Tổ chức quả thực rất mạnh tay, nhưng hắn ta cũng không ngu ngốc, đã chuẩn bị từ trước, nên việc còn sống bây giờ chính là thắng lợi.

Tống Từ Lang bối rối giúp mọi người cứu chữa người bị thương, tuy hắn là pháp y, nhưng vẫn có thể trị liệu vết thương.

Khắc Nam chạy đến sân thượng, nhìn chằm chằm vào cuộc chiến, hy vọng có thể bắt sống kẻ địch.

Chương 2821

Mao Lợi thì điều khiển ô tô từ xa để phản công, bám chặt lấy trực thăng vũ trang, phóng tên lửa không đối không.

Hú, tên lửa không đối không trực tiếp lao về phía kẻ địch với góc độ quỷ dị.

Tên lửa của thời đại này vẫn phải bay theo đường thẳng, nhưng tên lửa của Đỗ Lan đã vượt trước hai mươi năm, có thể trực tiếp chuyển hướng chín mươi độ để truy đuổi.

Oành.

Trực thăng vũ trang tuy đã phóng pháo sáng gây nhiễu, nhưng vô dụng, nó trực tiếp bị đánh trúng.

Khắc Nam kích động siết chặt nắm đấm, lúc này hắn dường như có thể hiểu lời của Đỗ Lan, hiểu được thế nào là khi cần sức mạnh thì sẽ cung cấp sức mạnh, khái niệm này thật sự quá quan trọng.

Nếu không có sức mạnh, đối mặt với đối thủ tàn bạo như vậy, Khắc Nam chỉ có thể dùng trái bóng đá của mình làm vũ khí.

Giày tăng cường lực sút của Khắc Nam thực ra cũng là sức mạnh.

Khi hắn vừa bị teo nhỏ, rõ ràng đã tìm thấy tội phạm nhưng lại không thể bắt được đối phương.

Nếu không phải Tiểu Lan kịp thời đến, hắn đã bị đánh chết rồi.

Vì vậy, hắn mới tìm đến bác sĩ để chế tạo giày tăng cường lực sút, sau này lại chế tạo đai bóng đá, mới khiến Khắc Nam có thể tung ra cú sút Thiên Thạch, có thể dùng bóng đá để đối chọi với vệ tinh.

Thực ra Khắc Nam sớm đã biết sức mạnh quan trọng, chỉ là hắn không thích vũ khí tấn công mà thôi.

Nhưng thực ra có gì khác biệt đâu.

Vũ khí tấn công và giày tăng cường lực sút của hắn đều giống nhau, đều là sức mạnh, không có ưu kém.

Mục Mộ Cảnh Bộ, trực thăng đã bị tôi bắn hạ rồi, chúng ta mau đi tìm người thôi.

Mao Lợi nghiêm túc nói.

Cao Mộc, Thiên Diệp, Tá Đằng, Bạch Điểu, còn có thể xuất phát không.

Mục Mộ Cảnh Bộ hỏi.

Không thành vấn đề.

Vậy thì xuất phát thôi.

Đi tìm người, nhất định phải bắt hết những tên tội phạm ngông cuồng về.

Điêu Quang Đấu chỉ mỉm cười, hắn ta biết sát thủ của tổ chức sẽ không để lại người sống, bọn họ chỉ có thể tìm thấy thi thể.

Tuy nhiên, sau khi trải qua một lần như vậy, tổ chức ước chừng cũng có thể im lặng một thời gian rồi.

Đến bây giờ, ngươi còn cười được sao.

Bọn chúng muốn giết ngươi.

Tống Từ phẫn nộ nói.

Tôi biết, đây là cái giá phải trả khi đứng trên vũ đài quyền quý, nhưng chỉ cần tôi còn sống, sẽ không bao giờ xuống đài.

Điêu Quang Đấu cố chấp nói: Vậy tiếp theo, tôi cũng nên đi rồi.

Rất nhanh sẽ có người đến cảm ơn mọi nỗ lực của các vị, nhưng tôi sẽ được vô tội phóng thích.

Tống Từ trầm mặc.

Điêu Quang Đấu thật sự không chịu rút kinh nghiệm, nói: Không có lần sau nữa đâu, sát thủ sẽ không chỉ có một nhóm.

Trốn được mùng một, trốn không được ngày rằm đâu.

Điêu Quang Đấu lại không vội vàng nói: Đa tạ nhắc nhở, tôi cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, muốn giết tôi thì dù sao cũng phải trả giá.

Hắn ta sẽ báo thù tổ chức.

Cuối cùng quả nhiên có người bảo lãnh Điêu Quang Đấu, khiến hắn ta được vô tội phóng thích.

Sát thủ của tổ chức cũng quả nhiên đã chết.

Sở Cảnh Thị lần này có thể nói là mất cả chì lẫn chài, không có bất kỳ thành quả nào, vô cớ bị tấn công một trận.

Khốn kiếp.

Khắc Nam rất tức giận, rất bất lực, rõ ràng biết kẻ xấu ngay trước mắt nhưng lại không thể bắt được bọn chúng, thật sự quá đáng ghét.

Bây giờ hắn có chút lý giải hành vi của Ba La trong Màn Che.

Ba La lý trí cả đời, chỉ có hai lần làm những việc trái với chất xám của mình: một lần là vụ án mạng trên tàu tốc hành Phương Đông, mười ba hành khách đều là hung thủ, nạn nhân lại là một tên ác đồ thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật.

Vì vậy, tuy hắn suy luận ra chân tướng, nhưng cuối cùng lại chọn cách che giấu.

Lần khác là trong Màn Che, vào cuối đời mình, đã giết một tên tống tiền, dùng tội ác để ngăn chặn tội ác.

Khắc Nam cảm thấy sự bất lực sâu sắc.

Trận hỗn loạn này đã khiến truyền thông đại đưa tin rầm rộ, mọi người đều cảm thấy Sở Cảnh Thị quá vô năng, nên để FBI can thiệp mới được.

Thực ra FBI sớm đã can thiệp, nhưng FBI cũng không có trực thăng vũ trang, đối mặt với hỏa lực mạnh của tổ chức cũng không giúp được gì.

Kẻ địch quá ngông cuồng, quá đáng ghét, ngược lại bên phía trinh thám lại bó tay bó chân, so sánh ra thì rất ấm ức.

Khắc Nam rất ấm ức, nhưng Đỗ Lan lại rất vui mừng, bởi vì tài năng của hắn đã được Tổ chức Áo Đen khẳng định.

Tổ chức chuẩn bị vừa uy hiếp vừa dụ dỗ, để hắn gia nhập.

Tổ chức có rất nhiều dự án nghiên cứu, đối với các nhà khoa học nổi tiếng đều sẽ không bỏ qua, đặc biệt là một số lĩnh vực tiên tiến, ví dụ như kỹ sư phần mềm, kỹ sư điện tử, vân vân.

Đỗ Lan không nghi ngờ gì là một nhà khoa học ưu tú, vì vậy đã thành công thu hút sự chú ý của tổ chức.

Chuẩn bị chiêu mộ Đỗ Lan.

Đỗ Lan chỉ có hai lựa chọn: một là không gia nhập, bị mưu sát. hai là gia nhập, sau này tổ chức có thể giúp hắn thanh trừ đối thủ cạnh tranh, bảo vệ hắn.

Cái giá phải trả chỉ là kỹ thuật của Đỗ Lan phải ưu tiên cung cấp cho tổ chức, góp thêm gạch thêm ngói cho sự nghiệp thuốc trường sinh bất lão của tổ chức.

Người tiếp xúc Đỗ Lan là Bối Nhĩ Ma Đức.

Cầm Tửu và Phục Đặc Gia có nhiệm vụ khác, bọn họ phải tiếp tục truy sát Điêu Quang Đấu.

Bối Nhĩ Ma Đức ẩn mình là để điều tra xem thám tử học sinh cấp ba Công Đằng Tân Nhất có thật sự đã chết hay không.

Chuyện này không vội, nên cô ta có thời gian đến tìm Đỗ Lan nói chuyện.

Trong cửa hàng sửa xe của Đỗ Lan, Bối Nhĩ Ma Đức, trong bộ đồ đen, bước vào, tao nhã đánh giá xung quanh.

Những chiếc xe này bề ngoài rất bình thường, nhưng bên trong lại ẩn chứa các loại vũ khí tiên tiến, tổ chức đã từng nếm trải rồi.

Bối Nhĩ Ma Đức thầm nghĩ mô tô của mình cũng có thể cải trang một chút.

Hoan nghênh quang lâm.

Đỗ Lan nói.

Bối Nhĩ Ma Đức thấy Đỗ Lan, tháo kính râm nói: Đỗ Lan tiên sinh, rất vinh hạnh được gặp ngài, tôi có một số chuyện muốn nói với ngài, không biết có thời gian không.

Tôi có thời gian, không biết vị nữ sĩ này có chuyện gì muốn nói với tôi.

Đỗ Lan nói.

Là như thế này, tôi thuộc về một tổ chức bí mật, muốn mời ngài cũng gia nhập.

Kỹ thuật của ngài là một tài năng vô cùng quý giá, không nên lãng phí.

Bối Nhĩ Ma Đức nói thẳng vào vấn đề: Chúng tôi hy vọng tài năng của ngài sẽ được tổ chức sử dụng.

Vậy tôi có thể nhận được gì.

Tổ chức có thể giúp ngài thanh trừ mọi chướng ngại trên con đường phát triển, có thể cung cấp cho ngài các loại tài nguyên, thậm chí có thể giúp ngài giết người.

Đổi lại, kỹ thuật của ngài phải cung cấp cho tổ chức.

Bối Nhĩ Ma Đức thề thốt nói.

Tại sao tôi phải tin cô.

Câu hỏi này rất quan trọng, tại sao phải tin.

Bối Nhĩ Ma Đức nói: Ngài có thể đưa ra một yêu cầu trước, tổ chức chúng tôi có thể thể hiện thành ý làm một việc cho ngài.

Đỗ Lan nói: Được thôi, các cô có thể giải được giả thuyết Riemann hoặc giả thuyết Goldbach không.

Những cái này đều là những bài toán khó đó, Bối Nhĩ Ma Đức bất lực, bởi vì không biết toán thì chính là không biết, không thể lừa người được.

Tổ chức rõ ràng chưa đạt đến trình độ giải được các bài toán khó.

Xem ra các cô không làm được, nghĩ cũng biết, ngoài việc giết người cái loại việc không kỹ thuật này, các cô còn làm được gì nữa chứ.

Đỗ Lan khinh bỉ nói: Chỉ biết bạo lực, lại muốn thông qua bạo lực khống chế nhà khoa học, đến lúc đó chết còn không biết chết thế nào.

Tôi khuyên các cô đừng coi thường nhà khoa học.

Bối Nhĩ Ma Đức mỉm cười: Chúng tôi có thể khống chế mạng sống nhà khoa học là đủ rồi, nếu không đồng ý, những người bên cạnh ngài có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Dụ dỗ không thành thì uy hiếp.

Chương 2822

Sự khao khát nhà khoa học của tổ chức là có thật, bọn họ khao khát khống chế các nhà khoa học tiên tiến.

Vì vậy một khi nhìn thấy nhà khoa học ưng ý, bọn họ sẽ dùng mọi thủ đoạn để chiêu mộ.

Chiêu đầu tiên đương nhiên là dụ dỗ.

Bằng sáng chế ra đời từ khoa học kỹ thuật, thực ra tương đương với việc phong kiến trong thời đại mới.

Phong kiến là gì.

Chính là chia đất cho ngươi, để ngươi tự mình kinh doanh, lợi ích từ đất đai hoàn toàn thuộc về lãnh chúa.

Bằng sáng chế thực ra cũng vậy, lợi ích từ bằng sáng chế hoàn toàn thuộc về chủ sở hữu bằng sáng chế.

Tổ chức sẽ nói với nhà khoa học rằng họ giúp nhà khoa học bảo vệ bằng sáng chế, tối đa hóa lợi ích bằng sáng chế, có thể giúp loại bỏ đối thủ cạnh tranh.

Đáng tiếc Đỗ Lan không cần tổ chức giúp hắn giết người, hắn tự mình có đội quân quạ, muốn giết người còn không đơn giản sao.

Trực tiếp khống chế quạ là được rồi.

Chiêu đầu tiên không thành, chiêu thứ hai chính là uy hiếp, dùng mạng sống của nhà khoa học và gia đình họ làm mối đe dọa.

Nếu hắn không muốn hợp tác, sẽ trực tiếp khiến cả gia đình nhà khoa học lâm vào nguy hiểm.

Bây giờ Bối Nhĩ Ma Đức đang uy hiếp Đỗ Lan, biểu thị không hợp tác, gia đình hắn sẽ không được yên ổn.

Thái độ các cô mời người là như thế này sao.

Thật sự chẳng nói gì đến lý tưởng, chẳng nói gì đến tương lai.

Ít nhất cũng phải nâng cao kỳ vọng của tôi về tương lai chứ.

Cứ trực tiếp dùng lợi ích trước mắt và an toàn tính mạng làm điều kiện, làm sao mà làm lớn mạnh được.

Một tổ chức muốn mạnh mẽ, phải đưa ra một cương lĩnh, tức là kế hoạch cho tương lai, các cô có không.

Đỗ Lan nói năng hùng hồn.

Tên này không sợ sao.

Phải rồi, hắn có nhiều vũ khí như vậy, quả thật không cần sợ.

Bối Nhĩ Ma Đức trầm mặc một lát sau nói: Chúng tôi quả thật có sắp xếp cho tương lai, đó chính là sản xuất thuốc trường sinh bất lão, ngài thấy tương lai này thế nào.

Cô ta cho rằng tương lai này đã rất hấp dẫn rồi.

Đỗ Lan nói: Thuốc trường sinh bất lão à, nếu có thể sản xuất ra thì đương nhiên là được.

Hơn nữa chúng ta giả định các cô thật sự có thể sản xuất ra thuốc trường sinh bất lão, vậy các cô chuẩn bị phân phối thế nào.

Phân phối rất quan trọng, có phân phối thì các cô mới có thể chiêu mộ nhiều nhà khoa học hơn cùng nhau nỗ lực nghiên cứu thuốc trường sinh bất lão.

Bối Nhĩ Ma Đức trầm mặc, căn bản không có phân phối nào, mọi thứ đều tiến hành theo ý chí của Boss, Boss nói phân phối thế nào thì bọn họ làm thế đó, tổ chức căn bản không có một cơ chế thưởng phạt rõ ràng, mọi thứ đều do Boss độc đoán.

Nhìn biểu cảm của cô thì tôi biết là không có rồi, hiển nhiên các người này căn bản không có cương lĩnh, chỉ có một kế hoạch hư vô mờ mịt, quá yếu, thật sự quá yếu.

Đỗ Lan biểu thị tổ chức còn cần hoàn thiện mới được, không thể chỉ dựa vào sự cống hiến của thành viên cốt cán mà sống qua ngày.

Phải có quan hệ phân phối, phải có cơ chế thưởng phạt, như vậy càng nhiều người có thể gia nhập, tổ chức mới có máu tươi, mới có nhiều người hơn nỗ lực vì mục tiêu của tổ chức, chứ không phải chỉ dựa vào một nhóm cốt cán cấp cao nỗ lực.

Đỗ Lan không phủ nhận thực lực của Cầm Tửu, Bối Nhĩ Ma Đức và các cốt cán khác, nhưng vấn đề là những cốt cán này rất khó bồi dưỡng, một khi chết đi thì rất khó bổ sung.

Điều này đối với tổ chức mà nói không phải là chuyện tốt, đặc biệt là trong thời đại đấu tranh ngày càng kịch liệt.

Tổ chức phải có cơ chế thưởng phạt, đề bạt nhiều người mới hơn, để người mới tìm thấy vị trí của mình trong tổ chức.

Bối Nhĩ Ma Đức không ngờ mình lại bị Đỗ Lan giáo huấn, rõ ràng là đến chiêu mộ hắn, không ngờ hắn lại đưa ra các loại ý kiến về tổ chức.

Hiện tại hắn còn chưa gia nhập, nếu hắn gia nhập, thật không dám tưởng tượng hắn sẽ làm gì, nói không chừng hắn sẽ kết bè kết phái trong tổ chức, lung lay địa vị của Boss.

Bởi vì tên Đỗ Lan này quá giỏi mê hoặc lòng người, cái gì mà quan hệ phân phối, cái gì mà chế độ thưởng phạt, những thứ này đối với nhân viên cấp dưới của tổ chức quá hấp dẫn rồi.

Phải biết Boss độc đoán là có lợi nhất cho các cán bộ, tài nguyên của tổ chức đều tập trung trong tay cán bộ.

Nếu thật sự thay đổi chế độ, vậy tổ chức khẳng định sẽ xuất hiện động loạn.

Bối Nhĩ Ma Đức nhìn Đỗ Lan hỏi: Vậy ngài muốn gia nhập không.

Không muốn, chế độ của các cô quá tệ, căn bản không có cách nào phát triển lâu dài, cùng lắm là khi đà kinh tế tốt thì các cô có thể ăn theo, một khi kinh tế toàn cầu không tốt, các cô người này khẳng định sẽ phân liệt.

Chỉ dùng thuốc trường sinh bất lão cái loại hư vô mờ mịt này khẳng định không được, đến lúc đó các cô khẳng định phải đưa ra phân phối lợi ích mới được.

Nhưng khi kinh tế không tốt, mọi người đều sẽ dùng chủ nghĩa bảo hộ để bảo vệ lợi ích của chính mình, tranh giành lợi ích của người khác.

Tổ chức không có cơ chế thưởng phạt nào của các cô khẳng định không đấu lại người khác.

Cứ nói đến các gia tộc Nhật Bản đi, bọn họ tồn tại mấy trăm năm, có bộ quy tắc riêng của mình, dù nội bộ đấu đá kịch liệt đến đâu, nhưng bọn họ vẫn có thể thông qua thỏa hiệp đạt được một sự cân bằng.

Tổ chức của các cô e rằng còn không bằng các gia tộc Nhật Bản, căn bản chưa từng trải qua suy thoái kinh tế.

Tuy tổ chức đã tồn tại hơn nửa thế kỷ, nhưng nhìn từ lịch sử thì căn bản không đáng nhắc đến, bọn họ trải qua đúng vào thời đại toàn cầu hóa, gặp thời tốt, căn bản chưa từng trải nghiệm sự tuyệt vọng của suy thoái kinh tế.

Tổ chức còn quá non trẻ, nếu bọn họ có thể vượt qua cửa ải này, đồng thời rút kinh nghiệm, thì sau này còn có hy vọng.

Bối Nhĩ Ma Đức không ngờ đối phương lại xem thường tổ chức đến vậy, cô ta có chút không phục, dù sao mình cũng là một cốt cán, không thể nghe người khác coi thường tổ chức như vậy.

Đỗ Lan nhìn biểu cảm của cô ta thì biết đối phương không phục, liền nói: Cương lĩnh, thưởng phạt đều là kinh nghiệm tổng kết từ vô số lịch sử, trên lịch sử có vô số đế quốc vĩ đại, tổ chức vĩ đại vì muốn tồn tại mà không ngừng thử sai, cuối cùng nắm bắt được trọng điểm.

Những cái này đều là bài học xương máu, cứ như sổ tay vận hành nhà máy điện vậy, mỗi một quy tắc phía sau đều là cái giá của sinh mệnh.

Tổ chức của các cô xem thường kinh nghiệm lịch sử như vậy, sao có thể lâu dài được.

Dù sao trên lịch sử cũng không có một tổ chức nào có thể không dựa vào cương lĩnh và thưởng phạt mà lâu dài, dù có gặp thời kinh tế tốt, có thể phát triển lên.

Nhưng kinh tế không thể mãi tốt được, loài người không thể khắc phục tính chu kỳ được.

Tổ chức không phản tư, mấy năm tiếp theo khẳng định sẽ rất khó khăn.

Bối Nhĩ Ma Đức không nói nên lời, cảm giác tổ chức hiện tại đã rất khó khăn rồi.

Bởi vì kinh tế hiện giờ không mấy tốt, đã bắt đầu suy thoái rồi, con đầu đàn của toàn cầu hóa có chút không đủ lực.

Điều này thật sự không trách con đầu đàn không đủ lực, mà là cái giá để duy trì toàn cầu hóa quá lớn.

Điều này giống như Chu Thiên tử thời nhà Chu vậy, ban đầu Chu Thiên tử có tám quân đoàn, quân lực là mạnh nhất, nhưng cuối cùng Chu Thiên tử nghèo đến mức phải đi vay lương thực mà sống qua ngày.

Chu Thiên tử vì muốn duy trì sự khống chế đối với các nước chư hầu, kết quả là không ngừng tiêu hao sức mạnh.

Thực tế Chu Thiên tử không thể khống chế tất cả các quốc gia, nước Sở là quốc gia đầu tiên khiến ông ta phải nếm trái đắng.

Cuối cùng nếu không phải đến thời Tề Hoàn Công đưa ra chế độ Tôn vương nhương di, Chu Thiên tử ước chừng còn không thể sống sót qua thời Xuân Thu.

Muốn khống chế các quốc gia trên toàn thế giới, con đầu đàn căn bản không có nhiều tiền đến vậy.

Nó duy trì bá quyền trên toàn thế giới thông qua chiến tranh và tài chính, nhưng tiêu tiền như nước chảy, số tiền kiếm được căn bản không đủ, chỉ có thể vay tiền, cuối cùng nợ nần ngày càng nhiều.

Cuối cùng riêng tiền lãi phải trả hàng năm đã vượt quá thu nhập hàng năm của chính mình rồi.

Tức là dù có cố gắng kiếm tiền đến đâu cũng vô dụng rồi, ngay cả tiền lãi nợ nước ngoài cũng không trả nổi, chứ đừng nói là trả nợ gốc.

Con đầu đàn giống như Chu Thiên tử vậy, chỗ nào có quốc gia không nghe lời thì phải đánh đập một phen, nhưng đánh chỗ này, đánh chỗ kia, cuối cùng lại tự khiến mình hết tiền.

Chu Thiên tử đánh trận, thua thì mất lợi ích, thắng thì phải thưởng cho tướng quân và binh lính, cuối cùng đất đai của Chu Thiên tử đều bị phong thưởng hết, bản thân ông ta ngược lại là hết tiền.

Con đầu đàn cũng vậy, thua thì mất lợi ích, thắng thì tổ hợp công nghiệp quân sự khẳng định phải chia một phần bánh.

Lợi nhuận chiến tranh trực tiếp bị phân chia, cùng lắm cũng chỉ là quá tay thôi, căn bản không có cách nào khiến lợi nhuận chiến tranh biến thành giá trị có thể chuyển đổi, không thể tiếp tục nâng cấp công nghiệp.

Vì vậy tình cảnh khó khăn hiện tại của tổ chức vẫn là do con đầu đàn không đủ lực mà ra.

Chương 2823

Đỗ Lan đưa ra ý kiến cho tổ chức, cho rằng tổ chức nên tự cải chính.

Cứ như thể đang nói rằng nếu tổ chức mời hắn gia nhập, hắn không thể bắt đầu từ cấp dưới, cũng không thể làm cốt cán, mà phải làm lãnh đạo.

Bối Nhĩ Ma Đức có một cảm giác, đó là cô ta không phải đến chiêu người, mà là mời một người cải cách.

Tuy Đỗ Lan là người ngoài, nhưng lời hắn nói rất đúng, tổ chức hiện tại đã gặp khó khăn rồi, gặp phải sự suy thoái của thị trường, và cả các chi nhánh tự lập nữa.

Đã có đủ loại thách thức xuất hiện, quả thực là nguy cơ chồng chất.

Tuy nhiên cô ta khẳng định không thể mời một lãnh đạo cải cách về được, bản thân cô ta cũng không phải là lãnh đạo.

Đỗ Lan nhìn biểu cảm của đối phương thì biết cô ta lời nói không trọng lượng, không thể đưa ra ý kiến cho tổ chức.

Địa vị của cô trong tổ chức cũng không cao, về đi.

Cứ nói với lãnh đạo của tổ chức rằng, nếu hắn muốn tôi gia nhập, thì tổ chức phải thay đổi thật tốt mới được.

Nếu không, một nhân tài ưu tú như tôi sẽ không thể gia nhập, vì các cô không có cương lĩnh cũng không có thưởng phạt, tương lai không có kỳ vọng, không xây dựng được đồng thuận, không thể cùng nhau vượt qua nguy nan, quá nghèo nàn và yếu kém.

Đây là lần đầu tiên tổ chức bị coi thường đến vậy, uy hiếp và dụ dỗ cũng chẳng có tác dụng gì.

Bối Nhĩ Ma Đức biết Đỗ Lan thật sự không sợ uy hiếp, hỏa lực trong tay hắn còn mạnh hơn cả tổ chức, hơn nữa hoàn toàn là hợp pháp.

Hỏa lực của tổ chức là phi pháp, nhưng hỏa lực của Đỗ Lan đều là hợp pháp, nếu đánh nhau, tổ chức sẽ chịu thiệt thòi.

Tôi sẽ chuyển lời, tôi nghĩ chúng ta còn sẽ gặp lại.

Bối Nhĩ Ma Đức biết tổ chức sẽ không từ bỏ.

Tôi mong chờ tin tốt từ các cô, tôi cũng hy vọng các cô có thể tiến bộ, hy vọng các cô có thể cách mạng chính mình.

Đỗ Lan nói.

Bối Nhĩ Ma Đức báo cáo những thông tin này cho Cầm Tửu, Phục Đặc Gia, sau đó tiếp tục báo cáo lên Lãng Mỗ Tửu và Boss.

Mọi người đều kinh ngạc trước tính cách của Đỗ Lan, tên này thật sự muốn làm lãnh đạo tổ chức à, thái độ cứ liên tục nói về cải cách này quá ngông cuồng rồi.

Hắn ta tưởng mình là ai.

Đến lượt hắn ta chỉ trỏ tổ chức sao.

Hắn ta hiểu biết bao nhiêu về lịch sử của tổ chức.

Ai đã cho hắn ta dũng khí, dám nghĩ đến việc cải cách một tổ chức tội phạm toàn cầu.

Hắn ta là cái thá gì.

Quá tự phụ.

Cầm Tửu nghe xong, đánh giá Đỗ Lan chỉ bằng hai từ tự phụ.

Phục Đặc Gia cho rằng phải là ngông cuồng.

Dù là tự phụ hay ngông cuồng, loại người này đều sẽ mang lại rắc rối cho tổ chức.

Sao không giết hắn ta cho xong chuyện.

Loại người này rốt cuộc cũng là một vấn đề.

Cầm Tửu nói: Loại người này không có sự trung thành.

Tội phạm cũng cần sự trung thành, không có trung thành, nội bộ tổ chức cũng sẽ có nghi ngờ.

Vì vậy Cầm Tửu căm ghét kẻ phản bội hơn bất kỳ ai, cũng không thích người tự phụ.

Bối Nhĩ Ma Đức nói: Vẫn là đợi lệnh của Boss đi.

Trung thành.

Trung thành đáng mấy đồng.

Đỗ Lan lại đột nhiên bước vào quán bar, nhìn quanh điểm tiếp xúc của tổ chức: Địa điểm tiếp xúc của các cô cũng khá có phong cách, trang trí không tệ.

Ngươi.

Bối Nhĩ Ma Đức kinh hãi thất sắc, lập tức nhận ra mình bị theo dõi, nhưng làm sao có thể.

Cầm Tửu cũng giật mình, bởi vì cửa quán bar có thiết bị điện từ, không thể có thiết bị theo dõi nào vào được.

Đừng ngạc nhiên, không phải thiết bị theo dõi, tôi cũng không theo dõi vị nữ sĩ này.

Là vệ tinh, các cô hiểu không.

Chính là từ quỹ đạo cận Trái Đất thông qua vệ tinh tiến hành giám sát quang học đối với cô ta.

Không có bất kỳ dấu vết nào, các cô cũng sẽ không phát hiện ra điều gì, cứ như là Thượng Đế đang nhìn chằm chằm các cô từ trên trời vậy.

Đỗ Lan mỉm cười nói: Đây là khoa học kỹ thuật, tôi nghĩ các cô cũng có thể hiểu.

Đương nhiên là hiểu, nghe nói vệ tinh quân sự Mỹ có thể giám sát hạm đội của địch quốc, có thể dùng camera trực tiếp quay chụp hình ảnh, trừ khi mây mù dày đặc, nếu không thì đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Loại giám sát này không thể phòng bị được, dù sao ai mà biết trên đỉnh đầu mình mấy vạn mét trên cao rốt cuộc có gì, bọn họ không nhìn thấy vệ tinh, nhưng vệ tinh lại có thể nhìn thấy bọn họ.

Đỗ Lan này rốt cuộc có bao nhiêu khoa học kỹ thuật.

Có phải các cô cảm thấy tôi có vệ tinh rất không thể tin nổi không.

Thực ra rất bình thường, với tư cách là một đạo diễn phim truyền hình, các loại khoa học kỹ thuật đều phải xây dựng thực tế, nếu không quay phim truyền hình sẽ không đủ chân thực, không đủ đặc sắc.

Đỗ Lan biểu thị mình vì muốn trình bày câu chuyện hay nhất, luôn thích dùng kỹ thuật chân thực.

Đây là lý do gì vậy.

Mọi người đều trố mắt đứng nhìn, người của tổ chức chưa từng nghe nói đến chuyện như vậy, quá bất hợp lý, một chút cũng không khoa học.

Quay phim khoa học viễn tưởng mà cần vệ tinh, chẳng lẽ quay phim huyền huyễn, còn phải mời thần tiên sao.

Tuy nhiên, biết đối phương có khoa học kỹ thuật như vậy, thì sau này tổ chức sẽ khó khăn rồi, tùy thời có thể bị giám sát.

Ngươi đến làm gì.

Bối Nhĩ Ma Đức hỏi.

Lời cô nói hay thật, cô còn uy hiếp tính mạng cả gia đình tôi, chẳng lẽ còn không cho phép tôi điều tra một chút sao.

Đỗ Lan biểu thị tổ chức không thể chỉ cho phép quan lớn phóng hỏa, không cho phép dân đen châm lửa.

Hắn rất tự nhiên đi đến trước quầy bar, nói: Cho một ly soda.

Vừa đợi vừa nói: Rượu là thứ tốt, đáng tiếc không thể uống nhiều.

Phục Đặc Gia đã chuẩn bị rút súng, Cầm Tửu cũng đã sẵn sàng, tùy thời có thể đánh giết Đỗ Lan, mở một lỗ máu trên đầu hắn.

Các cô đừng căng thẳng như vậy.

Đỗ Lan nhìn dáng vẻ của bọn họ, cảm thấy rất buồn cười, nói: Tôi không có ác ý, chỉ là muốn nói cho các cô biết đừng nghĩ rằng uy hiếp và dụ dỗ có thể dùng cho bất kỳ ai.

Vừa rồi cô nói trung thành là gì.

Tôi cảm thấy trung thành là một thứ xa xỉ, đối với đại đa số người mà nói, căn bản không có trung thành.

Đối với ông chủ của các cô mà nói, cũng không coi trọng trung thành.

Thực ra ông chủ không thích người dung tục, nhưng cũng không thích nhân tài, bởi vì người dung tục không làm nên việc gì, mà nhân tài thì không ở dưới người khác lâu.

Vì vậy đối với ông chủ mà nói, thứ trung thành này căn bản không được, cái mà bọn họ thích chính là những người như các cô, không thành công cũng không thất bại, một đường đi đến đen tối.

Dù các cô có trung thành hay không đều không quan trọng, điều quan trọng là các cô không có lựa chọn nào khác.

Đỗ Lan biểu thị ông chủ không dễ làm, cấp dưới quá vô năng thì không được, quá tài năng cũng không được.

Vì vậy tốt nhất chính là chiêu mộ những người không còn đường để đi, bọn họ không thể không buộc mình vào cỗ xe chiến tranh của tổ chức.

Thực ra rất nhiều thế lực khi khởi nghiệp đều là như vậy, nhóm người đầu tiên cơ bản đều là những người không có lựa chọn.

Nếu bọn họ không đi con đường này, thì sẽ không còn đường nào khác, vì vậy chỉ có thể kiên trì.

Cho nên dù khổ đến mấy, mệt đến mấy, cũng sẽ không có oán than, sẽ một lòng một dạ.

Cầm Tửu trầm mặc, hắn đương nhiên không đồng ý với Đỗ Lan, bởi vì hắn tự nhận mình là một tướng tài trung thành, chứ không phải là người không còn đường để đi.

Nhưng nếu nhìn lại mấy chục năm về trước, Cầm Tửu lúc đó quả thật không có lối thoát nào.

Đỗ Lan mỉm cười, hắn quá hiểu những người này rồi.

Dù là trung thành, cũng không thể cứ một mực cống hiến, bởi vì trung thần một mực cống hiến đã chết từ lâu rồi.

Muốn duy trì sự trung thành của mình lâu dài, thì phải có lợi ích, phải tìm kiếm sự cân bằng giữa cống hiến và lợi ích, điểm này rất khó làm được.

Trung thành quá nhiều, có thể sẽ đi đến cái chết.

Chương 2824

Lợi ích quá nhiều, thì đó không phải là trung thành.

Nhìn biểu cảm của ngươi thì ta biết ngươi thể hiện trung thành thế nào rồi, ngươi không phải thông qua sự cống hiến vô tư của mình để hiệu trung, ngươi cũng cần lợi ích, nhưng lại muốn trung thành, vì vậy ngươi sẽ đánh giết những kẻ phản bội để chứng minh sự trung thành của mình, nhưng sự phản bội của người khác có thể chứng minh sự trung thành của ngươi không.

Đỗ Lan đối với Cầm Tửu đưa ra câu hỏi chạm đến linh hồn, sự trung thành của hắn đáng giá bao nhiêu tiền.

Giết chết kẻ phản bội, không thể chứng minh sự trung thành của hắn.

Người giết chết kẻ phản bội cũng có thể phản bội, không có chuyện giết kẻ phản bội thì không thể phản bội được.

Cầm Tửu rút súng ra, chĩa vào Đỗ Lan, tùy thời có thể nổ súng.

Hắn không cho phép bất kỳ ai nghi ngờ sự trung thành của hắn, tuyệt đối không cho phép.

Xem ra ngươi đã tức giận rồi.

Đỗ Lan biểu thị chỉ khi nói trúng, đối phương mới tức giận.

Cầm Tửu quả thật không thể chứng minh sự trung thành của mình, bởi vì hắn cần lợi ích, không phải cống hiến vô tư.

Chỉ cần không phải cống hiến vô tư, thì có thể bị nghi ngờ.

Đây gọi là ruồi sẽ bu vào xác chiến binh.

Cầm Tửu là một chiến binh, nhưng chưa đạt đến mức vô tư, sẽ bị ruồi bới móc.

Chỉ cần không phải cống hiến vô tư, không phải không ngừng thiêu đốt chính mình, chỉ cần có một số lợi ích, đều có thể bị bới móc.

Bởi vì những nhà phê bình này chẳng cần làm gì, chỉ cần đứng trên lập trường đạo đức cao mà phê bình là được rồi.

Thế nhưng con người làm sao có thể chỉ cống hiến mà không thu lợi ích chứ.

Ngay cả khi Cầm Tửu chỉ thu lợi ích mà mình đáng được hưởng, vẫn sẽ bị các nhà phê bình nói rằng ngươi đã trung thành như vậy, tại sao không tự mình bỏ tiền túi, tại sao không tự mình bỏ tiền túi mua thuốc nổ.

Chỉ cần Cầm Tửu có lợi ích, thì không thể đứng trên lập trường đạo đức cao, trong mắt những kẻ phê bình thì sự trung thành của hắn không đủ.

Mà đôi khi trung thành không tuyệt đối, thì tương đương với tuyệt đối không trung thành.

Chỉ cần một chút thiên kiến, sự trung thành có lợi ích của Cầm Tửu có thể bị người khác nghi ngờ.

Vì vậy, muốn người khác tin vào trung thành thật sự quá khó, quá xa xỉ.

Ngay cả Cầm Tửu cũng không thể tự chứng minh mình, chỉ có thể thông qua việc săn lùng kẻ phản bội để chứng minh, dùng sự không trung thành của kẻ phản bội để chứng minh sự trung thành của mình.

Đỗ Lan biểu thị mình chính là một nhà phê bình, vì vậy Cầm Tửu rút súng muốn mở một lỗ máu me trên trán hắn.

Nếu Đỗ Lan lúc này nói trong súng của Cầm Tửu không có đạn, đối phương khẳng định sẽ trực tiếp nổ súng.

Tâm lý tố chất của Cầm Tửu không phải chuyện đùa, hắn hiểu rõ những người trong giới của mình.

Không khí rất căng thẳng, Phục Đặc Gia rất ít khi thấy đại ca tức giận như vậy, nhưng cũng có thể lý giải, dù sao sự trung thành của đại ca đã bị nghi ngờ.

Đây là sự phỉ báng đối với đại ca, bởi vì hắn biết đại ca đã nỗ lực thế nào, đã xây dựng bao nhiêu công lao cho tổ chức.

Bối Nhĩ Ma Đức cũng không ngờ Đỗ Lan có thể chọc giận Cầm Tửu đến mức này, nhưng cô ta càng kinh ngạc hơn là đối mặt với họng súng, Đỗ Lan vẫn còn cười, hắn chẳng lẽ thật sự không sợ chết sao.

Vũ khí không tệ, ngươi dùng khẩu súng này giết chết rất nhiều kẻ phản bội phải không, nhưng có một điểm ta phải nhắc nhở một chút.

Chỉ số tâm lý tội phạm của ngươi đã rất cao rồi, cao đến mức đã kích hoạt cảnh báo, rất nhanh sẽ có một lượng lớn cảnh sát đến.

Đỗ Lan nói.

Chỉ số tâm lý tội phạm.

Đó không phải là thứ hư cấu trong phim truyền hình sao.

Bối Nhĩ Ma Đức nói.

Xem ra cô cũng là fan của tôi, vậy tôi sẽ nói cho các cô biết, tất cả đạo cụ trong phim truyền hình đều là thật.

Chỉ số tâm lý tội phạm cũng có thật, một khi chỉ số của ai đó vượt quá ngưỡng nguy hiểm, sẽ bị phát hiện.

Hiện tại tuy chỉ có số ít cảnh sát được trang bị hệ thống đo lường, nhưng chỉ số tội phạm của ngươi thật sự quá cao, nếu không khống chế một chút, sau này ngươi đừng nghĩ đến việc tận trung cho tổ chức nữa.

Ngươi không những không giúp được tổ chức, ngược lại còn trở thành gánh nặng, bởi vì ngươi sẽ luôn bị phát hiện.

Đỗ Lan bình tĩnh nói, nhắc nhở Cầm Tửu phải chú ý chỉ số tội phạm của mình.

Mọi người đều trầm mặc, thật hay giả đây.

Bọn họ không mấy chắc chắn, nhưng nếu thật sự có thứ này, thì sau này thành viên tổ chức hành động chẳng phải rất khó khăn sao.

Dù sao tổ chức ra ngoài chính là để phạm tội, nếu theo như phim truyền hình biểu hiện, chỉ số tội phạm sẽ tăng lên, thì sẽ bị phát hiện.

Không mấy chắc chắn, nhưng luôn cảm thấy không phải chuyện tốt.

Trước khi cảnh sát đến, tôi có thể giết ngài.

Cầm Tửu lạnh lùng nói, dường như không bị ảnh hưởng.

Nhưng Đỗ Lan lại giơ tay, ấn xuống họng súng của Cầm Tửu, nói: Giết tôi cũng không thể chứng minh được chính ngươi, tôi có thể chỉ cho ngươi một con đường.

Các ngươi không phải đang nghiên cứu thuốc trường sinh bất lão sao.

Có lẽ tôi có thể cung cấp một số trợ giúp.

Cầm Tửu trầm mặc, hắn hiện tại không thể nổ súng, bởi vì Đỗ Lan quả thật đã đánh trúng chỗ hiểm của bọn họ.

Bọn họ đã nghiên cứu thuốc trường sinh bất lão mấy chục năm, nhưng hiệu quả vẫn luôn không tốt.

Nếu Đỗ Lan thật sự có thể cải thiện được, thì quả thật không thể giết chết hắn.

Soda đến rồi, Đỗ Lan cầm lên uống cạn, nói: Hôm nay nói đến đây thôi, sau này tìm một thời gian chúng ta có thể từ từ nói chuyện.

Tôi đi trước đây.

Mọi người nhìn Đỗ Lan ung dung rời khỏi quán bar, Cầm Tửu rất bất lực nói: Chúng ta cũng đi.

Không những phải đi, mà còn phải cho nổ tung quán bar, hủy thi diệt tích, xóa sạch mọi dấu vết, không để lại một dấu vân tay hay một dấu chân nào.

Đỗ Lan đi chưa được bao lâu, đã nghe thấy hướng quán bar phát ra một tiếng nổ lớn, khói đen cuồn cuộn.

Người biết thì hiểu là tổ chức đang hủy diệt dấu vết, người không biết còn tưởng là nổ ga.

Tổ chức quả nhiên tài đại khí thô, một khi bị lộ thì trực tiếp cho nổ tung.

Ví dụ như viện nghiên cứu nơi Hôi Nguyên Ái từng ở, cũng y như vậy, trực tiếp cho nổ tung.

Trước đây cũng có một quán cà phê tiếp xúc, vì có nguy cơ bị lộ, nên cũng trực tiếp cho nổ tung.

Dù sao chuyện này cũng không phải lần đầu tiên, chỉ cần có khả năng bị lộ, thì trực tiếp dùng thuốc nổ giải quyết, một lần vĩnh viễn.

Chỉ có thể nói tổ chức có tiền, không sợ tạo ra tổn thất.

Đỗ Lan biết mình đã ném ra mồi nhử, người của tổ chức khẳng định sẽ lại đến tìm hắn, sau này từ từ mà chơi.

Tổ chức nhận được nhiều thông tin hơn, biết rằng kỹ thuật Đỗ

Lan nắm giữ còn vượt xa tưởng tượng của bọn họ.

Nếu nói tất cả khoa học kỹ thuật trong phim truyền hình đều là có thật, thì khoa học kỹ thuật của Đỗ Lan e rằng còn cao hơn cả tổ chức.

Tổ chức đã rất coi trọng việc bồi dưỡng nhà khoa học rồi, nhưng không ngờ còn có người lợi hại hơn bọn họ.

Không thể không thừa nhận bọn họ đối với Đỗ Lan ngày càng có hứng thú, muốn biết hắn rốt cuộc có thuốc trường sinh bất lão hay không.

Nếu hắn thật sự có, thì tổ chức tuyệt đối không thể bỏ qua.

Khắc Nam nghe thấy tiếng nổ, cũng nhìn thấy xe cứu hỏa, nhưng hắn không biết tất cả chuyện này có liên quan đến tổ chức, càng không biết người của tổ chức thực ra vẫn luôn quanh quẩn bên cạnh hắn.

Có lẽ trên đường đi học, hắn đã lướt qua xe của Cầm Tửu.

Tổ chức thường xuyên tiến hành hành vi phạm tội ở Mễ Hoa Đinh và Bôi Hộ Đinh, tỷ lệ phạm tội ở hai nơi này thật sự rất đáng sợ, cũng không biết bọn họ nghĩ thế nào, hai nơi này theo lý thuyết điều kiện kinh tế không tệ, thuộc khu vực kinh tế phát triển, lại có nhiều người phạm tội đến vậy, chẳng lẽ thật sự là người có tiền thì trở nên xấu xa sao.

Chương 2825

Xảy ra nổ lớn rồi, xem ra rất nghiêm trọng đây.

Tại văn phòng thám tử Mouri cũng có thể nhìn thấy khói đen cuồn cuộn ở đằng xa.

Vừa nhìn thấy nguy hiểm, Mao Lợi Lan lập tức thay trang phục xuất phát, ngoài việc đánh tội phạm, cô còn đi giúp đỡ những người cần giúp đỡ.

Xảy ra nổ lớn, có thể sẽ có người bị mắc kẹt trong tòa nhà.

Về phòng thay trang phục, sau đó dưới sự gia trì của ba lô phản lực, trực tiếp phi nhanh đến hiện trường, lao vào làn khói đen cuồn cuộn, mở máy dò sự sống, tìm kiếm sinh thể.

Không có người, nhưng có một con mèo nhỏ, Tiểu Lan một quyền đánh vỡ tường cứu con mèo nhỏ ra.

Nơi nào có ánh sáng nơi đó có bóng tối, nhưng rốt cuộc cần một tia sáng đi vào bóng tối, Tiểu Lan chính là tia sáng như vậy, cô và Viên Tử hai người luôn xuất hiện ở những nơi nguy hiểm nhất.

Đương nhiên hiện tại chính quyền không hề tuyên bố có siêu anh hùng nào, nhưng truyền thuyết về những anh hùng quan phương thì ngày càng nhiều, bởi vì nhân chứng ngày càng nhiều, hơn nữa khoa học kỹ thuật cũng đang phát triển, điện thoại nắp gập có camera đã bắt đầu phổ biến.

Rất nhiều truyền thuyết đều vì sự ra đời của thời đại độ phân giải cao mà đi đến cuối con đường, ví dụ như UFO, quái vật hồ Loch Ness các loại truyền thuyết, trong thời đại độ phân giải cao, nhiệt độ liên tục giảm.

Bởi vì rất nhiều bức ảnh truyền thuyết đều là giả mạo, đến thời đại độ phân giải cao, làm giả sẽ không còn dễ dàng như vậy nữa.

Tuy nhiên trong thời đại độ phân giải cao, siêu anh hùng lại càng được chứng minh, thật sự có hai nữ anh hùng đến không bóng dáng, đi không dấu vết, bọn họ mặc bộ giáp công nghệ cao không rõ nguồn gốc, tuy thân hình nhỏ bé, nhưng thân thủ nhanh nhẹn, dũng khí tràn đầy, luôn xuất hiện vào lúc mọi người cần, dùng sức mạnh của mình bảo vệ thành phố này.

Điện thoại nắp gập có camera ngày càng nhiều, mạng internet cũng ngày càng sôi nổi, bằng chứng ngày càng đầy đủ.

Khiến Sở Cảnh Thị không thể không nhìn nhận sự tồn tại của hai nữ anh hùng này, bọn họ giống như Siêu trộm Kid đều là những sự tồn tại có thật.

Chỉ là Siêu trộm Kid rất khoa trương, còn hai nữ anh hùng thì làm việc tốt không để lại danh tiếng.

Khoa học kỹ thuật đang đổi mới, tuy nhiên Khắc Nam vẫn là một đứa trẻ, điện thoại từ cục gạch biến thành điện thoại nhắn tin, lại biến thành điện thoại nắp gập.

Camera cũng ngày càng độ phân giải cao, mạng internet cũng ngày càng sôi nổi.

Đương nhiên người trong thế giới này không hề phát hiện mình đã trải qua mấy kỳ Giáng Sinh, mấy kỳ Valentine, tuổi của mình lại không thay đổi, vị trí công việc không thay đổi, lương cũng không thay đổi.

Đây là một hiện tượng phi khoa học, nhưng bọn họ đều cảm thấy không có vấn đề gì, ngược lại rất nhanh thích nghi với khoa học kỹ thuật, bắt đầu một thời đại internet.

Các cuộc thảo luận về hai nữ anh hùng cũng ngày càng nhiều, ảnh chụp cũng ngày càng nhiều.

Thậm chí đã có fan club, xuất hiện những người chuyên đuổi theo chụp ảnh nữ anh hùng, bọn họ có những chiếc máy ảnh chuyên nghiệp nhất, còn có ô tô, mô tô, tóm lại một khi có tin tức, bọn họ sẽ lập tức có mặt tại hiện trường.

Mao Lợi Lan đã hoàn toàn hồi phục từ cái bóng giết người, bởi vì trong quá trình chống lại tội ác, cô đã thấy quá nhiều bóng tối, nếu thật sự đi theo quy trình pháp luật, thì hoàng hoa thái cũng nguội lạnh rồi.

Những bóng tối này khiến cô trở nên kiên cường, khiến cô nhận ra khi nên ra quyền thì phải tung đòn mạnh mẽ.

Đúng như Địch Ny Toa đã nói, thế giới này không phải là thiên đường, có quá nhiều tội ác cần phải ngăn chặn, mức độ tàn nhẫn của một số tội ác vượt quá sức tưởng tượng, bọn chúng chỉ chuyên chọn kẻ yếu để ra tay.

Nhìn thấy những bóng tối này, trái tim Mao Lợi Lan cũng ngày càng mạnh mẽ, không còn nghĩ rằng mình đánh chết tội phạm có vấn đề gì nữa.

Đương nhiên lúc này, Batman khẳng định sẽ ném đến ánh mắt không đồng tình, hắn ta biểu thị dù là siêu anh hùng cũng không thể giết người, siêu anh hùng cũng phải có nguyên tắc.

Việc anh hùng có thể giết người hay không, trên internet cũng đang thảo luận.

Chủ đề này đương nhiên là do Đỗ Lan phát động, hơn nữa hắn biết sẽ không có đáp án.

Người ủng hộ giết người, có thể đưa ra lý do ủng hộ.

Người không ủng hộ giết người, cũng có thể đưa ra lý do không ủng hộ.

Hai bên đều có lý do, đương nhiên sẽ không thể thuyết phục đối phương.

Thực ra giết người cũng được, không giết cũng được, quan trọng sao.

Trọng điểm không phải là nâng cao trị an, giải quyết tội phạm sao.

Còn về việc giết hay không giết, thực ra không phải thái độ của anh hùng đối với tội phạm, mà là thái độ của bên thứ ba đối với anh hùng.

Ví dụ như một anh hùng giết người, vậy cảnh sát khẳng định không thể ngồi yên không làm gì, khẳng định phải bắt giữ anh hùng.

Nếu anh hùng không giết người, vậy cảnh sát sẽ không cần quá căng thẳng, anh hùng kiên trì không giết, cảnh sát cũng có thể tin tưởng hắn.

Vì vậy, giết hay không giết, nằm ở chỗ anh hùng có cần được người ngoài tin tưởng hay không.

Batman khẳng định là cần được tin tưởng, trước tiên quản gia của hắn ta không ủng hộ hắn ta vì đánh tội phạm mà mở rộng phá hoại, không thể vì đánh tội phạm mà đánh tội phạm.

Thứ hai, Batman muốn trở thành tấm gương của thành phố Gotham, muốn răn đe tội phạm, đã là tấm gương thì khẳng định phải có một giới hạn, không thể vô hạn.

Hắn ta cần mọi người tin tưởng Batman, hy vọng biến Batman thành một biểu tượng, một hy vọng, khẳng định phải có yêu cầu cao.

Mao Lợi Lan không cần làm tấm gương, cô chính là một hiệp khách đánh tội phạm, trừ gian diệt ác, chính là muốn hiệp dĩ vũ phạm cấm.

Đối mặt với những tên tội phạm hung tàn đó, trực tiếp đánh chết, không cần lãng phí lương thực nữa.

Cô không cần người khác tin tưởng mình, vì vậy không cần thiết lập giới hạn.

Đỗ Lan nhìn trên internet khói lửa mịt mù, biểu thị đây chính là điều hắn muốn thấy, cãi nhau rồi, cứ cãi đi.

Thành thạo dẫn dắt tranh cãi trên internet, Đỗ Lan đơn giản chính là tội phạm phá hoại môi trường internet.

Đáng tiếc hiện tại vẫn chưa có cảnh sát mạng, internet đang mới nổi, nhiều thứ đều đang trong giai đoạn phát triển, căn bản không có gì để quản lý.

Quản lý, khẳng định phải phát triển đến một trình độ nhất định mới có ý nghĩa, không có gì cả, quản lý cái gì.

Hiện tại internet vẫn đang phát triển, không có gì nhiều để quản lý.

Đỗ Lan có thể thành thạo dẫn dắt tranh cãi, tấn công rồi rút lui, khiến cư dân mạng cãi nhau không ngừng.

Đương nhiên mục tiêu cuối cùng của việc dẫn dắt tranh cãi trên internet vẫn là để nhóm nhân vật chính phản tư, phải để Khắc Nam xem.

Khắc Nam biết bạn gái là siêu anh hùng, thành thật mà nói một bạn trai theo pháp phái và một bạn gái theo phi pháp phái, chắc chắn sẽ có những va chạm về tư tưởng.

Đặc biệt là sau khi hành động của Mao Lợi Lan ngày càng nổi tiếng, thậm chí xuất hiện hành vi đánh chết tội phạm, tâm trạng của

Khắc Nam cũng rất tệ.

Tuy những tên tội phạm này đều đáng bị trừng phạt, nhưng Khắc Nam cho rằng nên giao bọn chúng cho pháp luật, duy trì quyền uy của luật pháp.

Không thể để mọi người đều đường hoàng sử dụng bạo lực, phải để mọi người tin rằng pháp luật có thể bảo vệ mọi người, như vậy xã hội mới ổn định.

Nếu anh hùng trực tiếp đánh chết tội phạm, khiến mọi người lầm tưởng rằng đối mặt với nguy cơ thì nên sử dụng bạo lực, thì xã hội sẽ loạn mất.

Người bình thường chỉ nhìn thấy anh hùng đánh chết tội phạm, chứ không nhìn thấy anh hùng cũng như cảnh sát đều đã điều tra xác định chứng cứ, sau đó mới ra tay.

Không phải nói nghi ngờ một người có hành vi phạm tội, thì trực tiếp sử dụng bạo lực, anh hùng sẽ không làm vậy.

Nhưng người bình thường không có nhiều tinh lực điều tra như vậy, cũng không có kiến thức chuyên môn, bọn họ trong rất nhiều lúc chỉ dựa vào nghi ngờ mà hành động, rất có thể sẽ giết nhầm người.

Khắc Nam đã không chỉ một lần gặp phải án kiện giết nhầm người, nói là vì báo thù, nhưng sự thật chân tướng căn bản hoàn toàn khác với nhận thức của hung thủ.

Người chết cũng có nỗi niềm khó nói, cũng không phải muốn hại người.

Hung thủ hoàn toàn không biết toàn cảnh sự việc, chỉ dựa vào tưởng tượng của mình mà ra tay giết người, cuối cùng giết nhầm người, hối hận cả đời.

Những vụ án như vậy quá nhiều, vì vậy Khắc Nam hy vọng mọi người dựa vào pháp luật, chứ không phải dĩ bạo chế bạo.

Cảnh sát và anh hùng dĩ bạo chế bạo, là vì bọn họ có điều kiện, người bình thường dĩ bạo chế bạo rất có thể sẽ nhầm đối tượng, làm hại người vô tội.

Chương 2826

Người bình thường một chút cũng không chuyên nghiệp, vì vậy Khắc Nam mới phản đối hành vi của Tiểu Lan, sợ cô làm hư người khác.

Nhưng mục đích của Tiểu Lan không phải là trở thành tấm gương của mọi người, không cần thiết phải học Batman không giết người, cô chính là muốn quán triệt chính nghĩa, thực thi thẩm phán, đối với những tên tội phạm tàn nhẫn vô nhân tính đó, chính là ra đòn mạnh mẽ.

Hai người mục tiêu không giống nhau, Khắc Nam là xét đến toàn xã hội, còn Tiểu Lan chỉ xét đến trừng phạt tội phạm, chấp hành chính nghĩa.

Hai người đều không sai, nhưng lại có mâu thuẫn.

Chỉ có trải qua mâu thuẫn, mới có thể thật sự lý giải thế nào là Thượng thiện nhược thủy, cưỡi lên dòng nước ngầm của nơi mọi người đều ghét bỏ.

Chính là phải học cách thỏa hiệp, học cách hợp tác.

Đối mặt với mâu thuẫn, học cách bao dung.

Đỗ Lan biểu thị mình chính là đang dạy Khắc Nam và những người khác bao dung và thỏa hiệp.

Bởi vì rất nhiều hành vi, không phải ngươi đúng, người khác liền sai, rất có thể cả hai đều đúng.

Vậy phải làm sao.

Thì chỉ có thể thỏa hiệp, chỉ có thể bao dung.

Giống như nước vậy, có thể trong trẻo, cũng có thể đục ngầu.

Khắc Nam phải học cách bao dung phái phi pháp, bởi vì tác dụng của phái phi pháp vô cùng to lớn, có thể khiến mọi người cảm nhận được mình được bảo vệ, như vậy bọn họ mới có thể tiếp nhận luật pháp.

Mọi người đều là thầy bói xem voi, người mù sờ đến chân voi thì nói voi giống cái cột, người mù sờ đến đuôi voi thì nói voi giống sợi dây, mọi người đều có tính cục bộ, chỉ có hợp tác thỏa hiệp mới có thể hoàn chỉnh.

Khắc Nam có thể bài xích kẻ thù, có thể không thích Ba La, nhưng Tiểu Lan là phái phi pháp mà hắn không thể từ chối.

Nếu hắn vẫn yêu Tiểu Lan, thì phải chấp nhận phái phi pháp.

Tình yêu này rất nặng nề.

Đỗ Lan biểu thị Khắc Nam cuối cùng sẽ ý thức được khuyết điểm của phái pháp luật, tình yêu này là ân tứ cũng là khảo nghiệm.

May mắn thay Khắc Nam còn trẻ, cũng chỉ là học sinh cấp ba mà thôi.

Bao Chửng đã mất nửa đời người suy tư, Ba La đã dành cả đời suy tư, cuối cùng đều từ pháp phái chuyển biến thành phi pháp phái.

Khắc Nam hiện tại bắt đầu chuyển biến, hoàn toàn khả thi, đương nhiên không chuyển biến cũng được, hắn có thể hợp tác với Tiểu Lan, hai người tôn trọng lẫn nhau, dùng phương thức của mình để sống.

Giống như Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang và Phi Anh Lý, hai người ghét cách sống của đối phương, nhưng nội tâm vẫn yêu thương đối phương.

Khắc Nam và Tiểu Lan rất có khả năng cũng là như vậy, tuy như hai đường thẳng song song, nhưng lại là hai đường thẳng song song yêu nhau.

Đỗ Lan biểu thị những kinh nghiệm này đều là món quà quý giá, trải qua phản tư Khắc Nam khẳng định sẽ cảm kích hắn.

Khắc Nam rất giằng co, trong vô thức, hắn đã gặp phải đủ loại chuyện mình căn bản không thể chấp nhận.

Nếu xảy ra trên người khác, hắn khẳng định sẽ xử lý công bằng, nhưng xảy ra trên người Tiểu Lan, hắn cũng rất bất lực.

Tiểu Lan là người thiện lương như vậy, đáng yêu như vậy.

Cũng không biết sao lại biến thành nữ anh hùng hiệp dĩ vũ phạm cấm.

Những chuyện này thật sự quá giằng co, khiến hắn còn bắt đầu nghi ngờ mình còn là một người theo pháp phái nữa hay không.

Đỗ Lan biểu thị đây chính là thành quả công việc, chính là muốn để Khắc Nam có được nhiều kinh nghiệm hơn, hắn càng giằng co thì càng chứng minh công việc của Đỗ Lan có hiệu quả rõ rệt.

Sự nghiệp anh hùng của Tiểu Lan không lo lắng vấn đề an toàn, chỉ là gặp phải quá nhiều bóng tối, khiến cô không khống chế được.

Đồng thời không khống chế được còn có Tá Đằng, Cao Mộc phát hiện chỉ số tội phạm của Tá Đằng đang tăng lên, hiển nhiên là đã gặp vấn đề.

Quả thật là đã gặp vấn đề, bởi vì kẻ đặt bom giết bạn trai cô đã xuất hiện trở lại.

Tá Đằng làm sao có thể khống chế được.

Thành thật mà nói khi gặp những kẻ thù tàn bạo đó, cô thật sự muốn giết chết chúng cho hả dạ.

Cảnh sát cũng đang trực diện vực sâu, bọn họ phải trực diện đối mặt với mặt tối và tàn khốc nhất của xã hội, cảnh sát hình sự càng trực diện đối mặt với đủ loại tội phạm tàn khốc, đối mặt với những hiện trường thảm khốc.

Bạn trai cũ của Tá Đằng chính là bị kẻ đặt bom cho nổ chết, hơn nữa còn là trong vòng đu quay mà cô vẫn luôn cho rằng đại diện cho hạnh phúc.

Kẻ đặt bom này không những mang đi người yêu, mà còn hủy hoại hạnh phúc của cô.

Giận dữ và thù hận là không thể tránh khỏi, những cảm xúc này đều sẽ dẫn đến chỉ số tội phạm tăng vọt.

Kẻ đặt bom đã nhởn nhơ mấy năm, năm đó cảnh sát đã không bắt được hắn, bây giờ hắn lại bắt đầu đặt bom, chuẩn bị thách thức Sở Cảnh Thị.

Không có ý nghĩa gì khác, chỉ là muốn chứng minh các cảnh sát của Sở Cảnh Thị đều là phế vật.

Kẻ đặt bom đã nhởn nhơ bảy năm, mỗi năm đều phát ra lời thách thức, dùng hình thức câu đố để nhắc nhở vị trí quả bom.

Cảnh sát dù có tìm được bom, cũng phải tốn rất nhiều thời gian mới có thể gỡ, không gỡ được thì chết.

Bạn trai cũ của Tá Đằng vốn là chuyên gia gỡ bom của đội phá bom, vì đồng đội bị kẻ đặt bom giết chết, mới đến phòng điều tra hình sự số một.

Anh ta không muốn chỉ là một người gỡ bom, mà muốn tự tay bắt hung thủ để báo thù cho đồng đội.

Đáng tiếc anh ta đã đánh giá thấp sự hiểm độc của kẻ đặt bom, cố ý để anh ta chọn một trong hai: là biết vị trí quả bom tiếp theo, hay gỡ quả bom trong vòng đu quay.

Cuối cùng anh ta vì muốn lấy được vị trí quả bom cuối cùng, đã hy sinh chính mình.

Kẻ đặt bom trong ba giây cuối cùng đã gửi tin nhắn cho anh ta, anh ta phải trong ba giây đó chuyển tiếp tin tức đi, nên không có thời gian gỡ bom.

Kẻ đặt bom chính là muốn cho tất cả mọi người biết Sở Cảnh Thị căn bản chính là một lũ vô năng, bọn họ ai cũng không bảo vệ được, bọn họ chỉ là phế vật.

Còn về việc chứng minh Sở Cảnh Thị là phế vật sau đó có tác dụng gì, hắn không quan tâm, dù sao cũng là muốn chứng minh.

Trong đó ít nhiều có chút ân oán cá nhân.

Kẻ đặt bom năm nay như hẹn mà đến, quả bom đầu tiên chính là trong xe cảnh sát của Bạch Điểu, anh ta vừa ngồi lên ghế lái đã ý thức được không ổn, bởi vì trên tấm che nắng có một tờ giấy nhỏ.

Anh ta lập tức ý thức được kẻ đặt bom lại quay lại, tên tội phạm lấy việc thách thức Sở Cảnh Thị làm thú vui này lại một lần nữa phạm tội.

Oành.

Bạch Điểu trong lúc ngàn cân treo sợi tóc đã nhảy ra khỏi xe, nhưng vẫn bị thương, trước khi ngất đi đã nói với Tá Đằng bên cạnh: Hắn quay lại rồi, kẻ đặt bom quay lại rồi.

Đội Thám Tử Nhí ở ngay bên cạnh, cũng không ngờ rằng vừa gặp người quen trên phố nói chuyện phiếm, lại gặp phải vụ nổ.

Khắc Nam vừa nghe Bạch Điểu nói hắn quay lại, liền biểu thị ai.

Tên đặt bom này đã ngông cuồng bảy năm rồi, bảy năm trước

Khắc Nam vẫn còn là một học sinh tiểu học, đương nhiên bảy năm sau hắn vẫn là một học sinh tiểu học.

Chỉ số tội phạm của Tá Đằng không tự chủ mà tăng vọt, bởi vì nếu bắt được tên đặt bom này, cô thật sự sẽ nổ súng.

Sở Cảnh Thị nhận được fax của kẻ đặt bom, một vòng thách thức mới đã bắt đầu, lại đến lúc chứng minh Sở Cảnh Thị vô năng rồi.

Lần này hắn muốn cho nhiều người hơn biết cảnh sát vô năng, vì vậy đã đặt bom ở các loại địa điểm nổi tiếng, đến lúc đó sẽ có đài truyền hình trực tiếp, mọi chuyện sẽ lớn chuyện, mọi người đều sẽ biết những tên khốn nạn của Sở Cảnh Thị chỉ biết bảo vệ chính mình, căn bản không bảo vệ được cư dân.

Khắc Nam nhìn thấy vụ án nổ bom đương nhiên không thể dễ dàng bỏ qua, lập tức giúp đỡ điều tra.

Tuy nhiên hắn cũng phát hiện sự bất an của Cao Mộc, Cao Mộc là một cảnh sát rất tốt, nếu không có anh ta, Đội Thám Tử Nhí không thể có được nhiều thông tin như vậy, Khắc Nam cũng không có cách nào nhận được sự giúp đỡ.

Đội Thám Tử Nhí hễ có chuyện gì là sẽ đi tìm Cao Mộc, Khắc Nam cần điều tra gì, cũng sẽ dùng thân phận Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang để nhờ Cao Mộc điều tra.

Chương 2827

Tóm lại Cao Mộc là một công cụ nhân rất dễ dùng, không thể để anh ta xảy ra chuyện.

Cao Mộc cảnh quan, anh hình như đang tâm trạng không tốt.

Khắc Nam, nếu biết người mình quan tâm có thể làm sai chuyện, thì nên làm thế nào.

Cao Mộc hỏi.

Nếu là trước đây, Khắc Nam khẳng định sẽ dứt khoát nói ngăn cản đối phương.

Thế nhưng hiện tại hắn không biết nữa rồi, cái gì là đúng, cái gì là sai.

Trước đây pháp luật là đúng, vi phạm pháp luật là sai, nhưng hiện tại lại có chút mông lung.

Khắc Nam không trả lời, ngược lại hỏi: Chẳng lẽ là trong Sở Cảnh Thị có người chỉ số tội phạm tăng cao rồi.

Là Tá Đằng cảnh quan sao.

Hắn lập tức suy luận ra tất cả.

Đúng vậy, tôi cũng rất kỳ lạ, vụ án này vừa xuất hiện, chỉ số tội phạm của Tá Đằng đã gần kề ngưỡng nguy hiểm rồi.

Cao Mộc phiền não nói: Tôi rốt cuộc nên làm gì đây.

Khắc Nam nói: Chẳng lẽ chỉ số tội phạm thật sự chính xác đến vậy sao.

Rất chính xác, ít nhất cho đến nay chưa từng sai sót, tất cả những người có chỉ số cao đều đã thực hiện tội phạm.

Tôi không đi ngăn cản bọn họ, vì vậy vẫn luôn rất mâu thuẫn, nhưng bọn họ quả thật đều đã phạm tội rồi.

Cao Mộc bất lực nói.

Vậy lần này nhất định phải ngăn cản Tá Đằng cảnh quan.

Khắc Nam nói.

Hắn cảm thấy khoa học kỹ thuật không phát triển còn tốt hơn một chút, khoa học kỹ thuật đã phát triển, tính trì trệ của pháp luật thì quá lớn rồi.

Vì vậy mới cần phái phi pháp, pháp luật là trì trệ, hoàn toàn dựa vào pháp luật, hoàng hoa thái cũng nguội lạnh rồi.

Cao Mộc cảm thấy mình còn không bằng một đứa trẻ, mình nên chấn chỉnh lại tinh thần, nhất định phải bắt được hung thủ, ngăn cản Tá Đằng đi vào con đường tội phạm.

Xốc lại tinh thần, dốc toàn lực phá án.

Phá án vẫn là phải nhìn Khắc Nam.

Lúc này Đỗ Lan tìm được Hôi Nguyên Ái đang về nhà tra cứu tài liệu, chuẩn bị cho cô một bài học.

Bây giờ phải cho cô một bài học, lần trước chỉ là trên lý thuyết khiến cô hiểu được hỗn độn, lần này nên thực hành.

Chỉ có lý thuyết khẳng định không được, còn phải kết hợp thực tiễn.

Người kết hợp lý thuyết và thực tiễn mới là người thật sự lợi hại, chỉ là thực hành hỗn độn khẳng định sẽ rất tàn bạo.

Hôi Nguyên Ái bị Đỗ Lan đưa đi, cô căn bản không biết việc thực hành hỗn độn nên tiến hành như thế nào.

Thực ra hỗn độn chính là tập hợp các yếu tố không thể kiểm soát của loài người.

Đối mặt với lựa chọn, nhân tính muốn tất cả, nhưng điều kiện khách quan khiến con người chỉ có thể chọn một trong hai.

Mà yếu tố không thể kiểm soát chính là khiến ngay cả việc chọn một trong hai cũng trở nên không thể hoàn thành, buộc loài người phải bó tay chịu trói.

Đừng vội, theo tôi đến hiện trường quay bộ thứ ba Thức tỉnh Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang.

Bộ thứ ba, kẻ địch của Tiểu Ngũ Lang sẽ trở nên càng mạnh mẽ.

Vì vậy khoa học kỹ thuật tại hiện trường quay cũng ngày càng lợi hại.

Vừa đến hiện trường, Hôi Nguyên Ái liền nhìn thấy một màn hình khổng lồ, trên đó dường như đang giám sát tất cả mọi người trong thành phố.

Mọi người đều thích điện thoại nắp gập, hệ thống này chính là biến mỗi chiếc điện thoại thành một micro, sau đó thông qua siêu máy tính tổ chức lại các loại tín hiệu âm thanh thành hình ảnh, ở đây cô có thể giám sát mọi người.

Lời Đỗ Lan vừa dứt, một lượng lớn âm thanh tạp nham từ loa phát ra, siêu máy tính đang sàng lọc.

Thậm chí còn có tiếng của Cao Mộc và Khắc Nam, còn có tiếng của Cầm Tửu và Bối Nhĩ Ma Đức.

Đương nhiên cũng có tiếng của Sở Cảnh Thị và kẻ đặt bom.

Các loại âm thanh không ngừng vang lên, Hôi Nguyên Ái trố mắt đứng nhìn thiết bị giám sát đáng sợ này, biểu thị đây là đạo cụ của phim truyền hình.

Đùa cái gì vậy.

Lý do vì sao bộ phim truyền hình do Đỗ Lan làm đạo diễn lại xuất sắc và được yêu thích đến vậy.

Chính là vì tất cả đạo cụ trong phim đều là thật, tất cả cảnh quay đều tái hiện chân thực.

Vậy nên, khi Hôi Nguyên Ai sớm được trải nghiệm đạo cụ của phần ba, cô bé đã trợn tròn mắt kinh ngạc, không ngờ cả thành phố đã bị giám sát.

Cô bé ngây ngô hỏi: Anh rốt cuộc muốn làm gì.

Hiện tại không phải có một tên đánh bom sao.

Chúng ta sẽ tìm hắn, sau đó lợi dụng hắn để thực hành Hỗn Độn.

Đỗ Lan vừa nói, vừa thực hiện một loạt thao tác như hổ vồ trên bàn điều khiển, rất nhanh đã tìm ra tên đánh bom.

Cảnh Thị Sảnh toàn là lũ ngu xuẩn, hôm nay tôi sẽ cho tất cả mọi người biết các người, những cảnh sát điều tra, đều chỉ lo cho bản thân mà thôi.

Tên tội phạm đã dùng Thanh Nột để giám sát âm thanh, hắn có chút ân oán cá nhân với Cảnh Thị Sảnh.

Tuy nhiên, thủ đoạn báo thù của hắn lại là đánh bom những người vô tội, chứ không phải đặt bom vào Cảnh Thị Sảnh.

Quả nhiên, kẻ yếu chỉ dám vung dao vào người yếu hơn, rồi giả vờ mình đang thách thức kẻ mạnh.

Vậy anh định làm thế nào.

Hôi Nguyên Ai vẫn không hiểu cách thực hành Hỗn Độn.

Rất đơn giản, chúng ta phải làm cho mọi chuyện trở nên thú vị hơn.

Tên tội phạm này đã đặt bom trên Địa Tiêu Tháp, rồi lại đặt bom ở Đế Đan Cao Trung, sau đó bộ điều khiển đều nằm trong tay hắn.

Chúng ta có thể cướp lấy bộ điều khiển, rồi đặt chúng riêng biệt vào tay du khách ở tháp cao và giáo viên, học sinh ở trường cấp ba.

Đặt bộ điều khiển vào tay con tin, chẳng phải họ sẽ an toàn sao.

Hôi Nguyên Ai thắc mắc đây là kiểu thực hành gì.

Thực hành cứu người sao.

Không không, không đơn giản như vậy.

Đúng là đặt bộ điều khiển vào tay con tin, nhưng phải hoán đổi.

Bộ điều khiển ở tháp cao đặt vào tay giáo viên và học sinh cấp ba, còn bộ điều khiển ở trường cấp ba đặt vào tay du khách.

Sau đó cho họ một thời hạn, nếu đến thời gian mà vẫn chưa nhấn bộ điều khiển để cho đối phương nổ tung, thì cả hai bên đều sẽ bị nổ tung.

Oa ha Đỗ Lan phát ra tiếng cười phản diện.

Đây chính là trí tưởng tượng của đạo diễn truyền hình sao.

Đây chính là Hỗn Độn sao.

Hôi Nguyên Ai nghe xong mà sởn gai ốc, cảm thấy tên này còn tà ác hơn cả Tổ chức.

Không tà ác hơn Tổ chức thì làm sao phá hủy kế hoạch của Tổ chức.

Chỉ có tà ác hơn Tổ chức mới có thể gây rối loạn.

Vốn dĩ chỉ là một vụ án đánh bom bình thường, lại bị Đỗ Lan biến thành một cuộc thử thách nhân tính, thật quá điên rồ.

Không khéo thật sự sẽ có người chết.

Yên tâm, đây chỉ là thực hành, sẽ không có ai chết đâu.

Ta muốn ngươi thấu hiểu sâu sắc ý nghĩa của Hỗn Độn, đó chính là lợi dụng kế hoạch của người khác, chiếm đoạt tài chính và nhân lực mà người khác đã đầu tư vào kế hoạch, hình thành sự phát triển đối lập.

Đỗ Lan nói.

Rất có lý, Hôi Nguyên Ai nghĩ, nhưng có chút không đáng tin cậy.

Anh chắc chắn Hỗn Độn có thể kiểm soát được.

Anh không phải nói Hỗn Độn là tập hợp những yếu tố không thể kiểm soát sao.

Đây là khóa thực hành, ta sẽ chú ý an toàn.

Đỗ Lan nói.

Đây không phải là vấn đề chú ý hay không chú ý, mà là liên quan đến từng sinh mệnh.

Hôi Nguyên Ai nói.

Chương 2828

Thế thì không còn cách nào khác, người làm việc lớn nhất định phải chịu rủi ro, đối kháng với Tổ chức tất nhiên cần những thủ đoạn nằm ngoài pháp luật, nhất định phải đặt tính mạng của người khác và của mình ra làm cược, ngươi có muốn hay không cũng vậy, không thể vẹn cả đôi đường.

Ngay cả Kha Nam, cũng đặt tính mạng của đồng đội ra làm cược.

Ví dụ như Xích Tỉnh Tú Nhất, ví dụ như Thủy Vô Liên Nại đang nằm vùng trong Tổ chức, Kha Nam không thể vừa đảm bảo an toàn tính mạng cho họ, vừa tấn công Tổ chức.

Chỉ có thể dùng tính mạng của đồng đội làm cược để tấn công Tổ chức.

Ngay cả khi ngươi và Tổ chức ngang tài ngang sức, cũng cần mượn tính mạng của người ngoài để đặt cược.

Huống hồ ngươi hiện tại thực lực còn xa kém Tổ chức, thì càng cần phải đặt tính mạng của người ngoài ra làm cược.

Không có giác ngộ này, không thể nào đánh bại Tổ chức.

Đỗ Lan nói một cách nghiêm túc: Đương nhiên ngươi cũng có thể giữ lại sự trong sạch và ngây thơ của mình, không ra tay, đó chính là gián tiếp thừa nhận Tổ chức có quyền chi phối tính mạng của tất cả mọi người, chính là để tất cả mọi người cho Tổ chức tàn sát.

Nếu ngươi chỉ muốn giữ danh tiếng trong sạch, quả thực có thể không làm gì cả.

Hôi Nguyên Ai ngớ người ra, hóa ra bây giờ mình đang ở thế cưỡi hổ khó xuống, làm thì là đặt tính mạng người khác ra làm cược. không làm thì là thả mặc Tổ chức, tiếp tay cho cái ác.

Vì sao lại như vậy.

Vì sao lại là mình.

Cô bé không tài nào hiểu nổi.

Cảm thấy sự phát triển của sự việc khiến người ta không thể chấp nhận, đánh bại Tổ chức chẳng phải là việc tốt sao.

Vì sao kết quả lại không thể hoàn mỹ.

Đánh bại Tổ chức cũng sẽ liên lụy người vô tội, vì ranh giới không dễ kiểm soát.

Ranh giới thu hẹp, Tổ chức không thể dọn dẹp sạch sẽ. ranh giới mở rộng, rất nhiều người vô tội cũng sẽ bị cuốn vào.

Muốn cho ranh giới tấn công vừa vặn, điều đó quá lý tưởng hóa, rất khó thực hiện.

Chắc chắn sẽ liên lụy người vô tội, chắc chắn sẽ bị chỉ trích.

Ngươi có phải đang nghĩ vì sao lại là ngươi không.

Có phải cảm thấy mình không muốn gánh lấy tiếng xấu như vậy không.

Ngươi hãy nhìn những người được mất nửa vời trong lịch sử, rồi nhìn những người được ca ngợi rộng rãi, ngươi sẽ thấy những người danh tiếng lẫn lộn đều là người làm việc thật, còn những người được khen ngợi đều là người chỉ nói miệng.

Muốn làm việc thật thì nhất định sẽ làm tổn hại lợi ích của một số người, nhưng nếu muốn phá vỡ vòng tuần hoàn ác tính thì nhất định phải làm, nếu không sẽ không thể tiến bộ.

Đỗ Lan nói: Còn về việc vì sao lại là ngươi, ngươi chẳng phải là em gái của Cung Dã Minh Mỹ sao, ý chí của chị gái sẽ do ngươi kế thừa.

Anh biết thân phận của tôi.

Hôi Nguyên Ai từ đầu đã cảm thấy kỳ lạ, Đỗ Lan luôn ẩn ý, dường như biết rất nhiều chuyện, bây giờ cuối cùng có thể xác định đối phương biết thân phận của mình: Ngay cả khi anh quen tôi và chị gái, thì làm sao anh lại nhận ra tôi trong bộ dạng này.

Ta không chỉ quen chị gái ngươi, ta còn biết cả gia đình dì của ngươi, hơn nữa ta còn là nhà khoa học được Tổ chức đánh giá cao nhất, bọn họ còn muốn mua chuộc ta với giá cao.

Nhưng ta ưu tú như vậy, Tổ chức lại không muốn tăng giá, nên vẫn luôn câu giờ.

Đương nhiên ta cũng biết ngươi và Công Đằng Tân Nhất đều bị teo nhỏ, yên tâm, ta sẽ không bán đứng các ngươi đâu.

Ta chỉ muốn giúp các ngươi có thêm kinh nghiệm.

Giúp họ có thêm kinh nghiệm là ý gì.

Chính là ý nghĩa theo nghĩa đen, chính là giúp họ trưởng thành, giúp họ nhận thức sự phức tạp của xã hội, biến những chuyện đơn giản thành phức tạp, thúc giục họ suy ngẫm.

Tóm lại, ngươi có muốn thực hành Hỗn Độn không.

Để tiêu diệt Tổ chức, thì phải chịu đựng sự chỉ trích sao.

Hôi Nguyên Ai rất nặng lòng, nhưng không thể không thừa nhận lời Đỗ Lan nói chính là sự thật, thế giới này đều như vậy, phát triển đến một mức độ nhất định sẽ rơi vào vòng tuần hoàn ác tính, mà người phá vỡ vòng tuần hoàn này sẽ danh tiếng lẫn lộn, tuyệt đối không thể được đồng loạt khen ngợi.

Chỉ có phá vỡ vòng tuần hoàn mới có thể tối ưu hóa hơn nữa, mà trong quá trình này chắc chắn sẽ có người vô tội bị tổn thương, điều này là không thể tránh khỏi.

Nếu chỉ nghĩ đến danh tiếng cá nhân, thì quả thực không cần làm bất cứ điều gì, chỉ cần nói miệng là được rồi.

Hôi Nguyên Ai cũng không ngờ mình lại có ngày này, cô bé nghĩ đến việc cách đây không lâu mình từng nói con của chính khách là chính khách, con của luật sư là luật sư Bây giờ nếu có người phá vỡ vòng tuần hoàn này, thì người đó nhất định sẽ danh tiếng lẫn lộn, vậy ai sẽ là người đó.

Cô bé từng nghĩ Chúa Cứu Thế chưa ra đời, nhưng giờ nhận ra chưa bao giờ có Chúa Cứu Thế, muốn phá vỡ vòng tuần hoàn chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nếu cứ do dự, thì sẽ chấp nhận vòng tuần hoàn cũ, chấp nhận Hắc Y Tổ Chức.

Nếu không muốn dừng lại, thì phải có dũng khí phá vỡ vòng tuần hoàn, phải gánh chịu sự hy sinh trong cuộc đấu tranh với Hắc Y Tổ Chức.

Khoảnh khắc này, cô bé dường như đã hiểu ý nghĩa thực sự của Hỗn Độn, không có hy sinh thì không có thắng lợi.

Vì sao lại là mình.

Vì sao lại không phải là mình.

Con người không thể chọn vận mệnh, nhưng có thể chọn làm điều đúng đắn.

Một khi vận mệnh đã đến, thì mình phải đưa ra lựa chọn.

Lúc này không liên quan đến nhân tính, chỉ là điều kiện khách quan đã thỏa mãn, Hôi Nguyên Ai buộc phải chọn một trong hai, không thể kiêm cả danh tiếng và thắng lợi.

Vậy thì thực hành đi.

Hôi Nguyên Ai chọn phá vỡ vòng tuần hoàn, đánh bại Hắc Y Tổ Chức.

Hôi Nguyên Ai bị thuyết phục, bất kỳ hành vi phá vỡ vòng tuần hoàn nào cũng nhất định sẽ liên lụy người vô tội.

Cô bé có thể giữ gìn danh tiếng mà không làm, nhưng những vấn đề đó sẽ để lại cho hậu nhân, đến lúc đó sẽ có nhiều người vô tội hơn bị tổn thương.

Vì vậy, con người ở mỗi thời đại đều có nhiệm vụ lịch sử, nhiệm vụ lịch sử của Hôi Nguyên Ai chính là dùng Hỗn Độn để đối kháng Tổ chức.

Đương nhiên lần này chỉ là thực hành, không hề đối kháng Tổ chức, chỉ là để hiểu rõ nguyên lý hoạt động của Hỗn Độn, chính là biến những chuyện đơn giản thành phức tạp, trong sự phức tạp chờ đợi thêm nhiều biến số.

Kẻ đánh bom thách thức Cảnh Thị Sảnh đã bị tìm ra, Đỗ Lan dẫn Hôi Nguyên Ai lập tức ra tay, bắt giữ hắn để sắp xếp kế hoạch sau đó.

Tên đánh bom đã gửi fax cho Cảnh Thị Sảnh về vị trí của quả bom dưới dạng câu đố, để thử thách trí thông minh của cảnh sát.

Tuy nhiên, cảnh sát hiển nhiên không thể tìm thấy quả bom ngay lập tức, may mắn thay vẫn còn Kha Nam.

Cậu bé suy luận trong xe của Cao Mộc, đồng thời cùng Cao Mộc hành động, tìm hiểu về quá khứ của Tá Đằng, hiểu rõ vì sao chỉ số tội phạm của cô ấy lại tăng cao.

Kha Nam nhanh chóng suy luận ra vị trí của quả bom, lập tức đi điều tra, nhưng lúc này Mục Mộ cảnh quan lại rất nghiêm túc yêu cầu tất cả cảnh sát điều tra dừng hành động, vì tình huống mới đã xuất hiện.

Mục Mộ cảnh quan vô cùng nghiêm túc, ngay cả qua điện đài cũng có thể cảm nhận được sự tức giận của ông.

Đã xảy ra chuyện gì vậy.

Cao Mộc vẻ mặt không hiểu, không biết vì sao Mục Mộ cảnh quan lại yêu cầu dừng tất cả cuộc điều tra, trong thời khắc khẩn cấp như vậy, đáng lẽ phải tranh giành từng phút từng giây, không nên lãng phí thời gian.

Kha Nam cũng không hiểu, rõ ràng họ đã điều tra ra vị trí quả bom, tiến một bước gần hơn đến việc phá án rồi.

Tôi biết mọi người rất vội, nhưng vừa nãy tên đánh bom lại gửi đến tin tức mới, lần này không phải fax mà là điện thoại, hắn trực tiếp nói cho chúng ta biết vị trí của hai quả bom.

Lời của Mục Mộ cảnh quan khiến mọi người đều trợn tròn mắt kinh ngạc, tên đánh bom này cũng quá kiêu ngạo rồi.

Nhưng đây dường như không phải phong cách của đối phương, nếu bỏ qua quá trình tìm kiếm quả bom, chẳng phải sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian sao.

Đối phương sẽ không thật sự nghĩ cảnh sát điều tra không biết gỡ bom chứ.

Thế nhưng, điều kiêu ngạo hơn còn ở phía sau, vì hắn không những nói vị trí của quả bom, mà còn để lại thiết bị kích nổ tại hiện trường.

Cái gì, bộ điều khiển cũng ở hiện trường sao.

Cao Mộc và Kha Nam đều đờ như gỗ mục, cho rằng tên đánh bom cũng quá cẩu thả rồi.

Kha Nam cảm thấy không đến mức cẩu thả như vậy chứ, làm gì có tên đánh bom nào lại để lại bộ điều khiển tại hiện trường, đối phương có thể ung dung suốt bảy năm, mỗi năm đều đến thách thức một lần, không đến mức cẩu thả như vậy chứ.

Nếu cẩu thả như vậy mà vẫn có thể ung dung suốt bảy năm, thì Cảnh Thị Sảnh thật sự đã thành lũ ăn hại rồi.

Lời nói tiếp theo của Mục Mộ cảnh quan cũng chứng minh tên đánh bom không hề cẩu thả, mà là muốn thử thách nhân tính.

Mặc dù thiết bị kích nổ quả thật đã được để lại tại hiện trường, nhưng nó không kích nổ quả bom tại chỗ, mà là kích nổ quả bom ở một địa điểm khác.

Tức là tổng cộng có hai quả bom, nhưng bộ điều khiển lại bị hoán đổi.

Tên đánh bom muốn dân thường ở hai bên lựa chọn, rốt cuộc là đợi đến hết thời gian, cả hai quả bom cùng nổ tung, hay là vì muốn sống sót, kích nổ quả bom của đối phương, giết người khác để mình sống sót.

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều im lặng, vì điều này đã vượt quá tội phạm thông thường, đây đơn giản là một kẻ điên.

Chương 2829

Vậy chúng ta phải gỡ bom càng sớm càng tốt.

Cao Mộc kích động nói, những hành vi điên rồ này chỉ khiến giá trị tội phạm của cảnh quan Tá Đằng tăng cao hơn nữa.

E rằng không được, vì một khi chúng ta gỡ bom, hắn sẽ lập tức kích nổ cả hai quả bom.

Mục Mộ nói.

Vậy chúng ta bây giờ chẳng phải không thể làm gì sao.

Chẳng lẽ thật sự phải đợi một bên bị nổ trước sao.

Cao Mộc đơn giản là không dám tưởng tượng điều gì sẽ xảy ra một khi vụ nổ xảy ra, sự tin tưởng giữa người với người sẽ hoàn toàn tan rã.

Bom ở đâu.

Kha Nam hỏi.

Một quả ở tháp cao nơi du khách tụ tập, một quả ở Đế Đan Cao Trung nơi đang diễn ra kỳ thi.

Nhưng kỳ thi bây giờ đã hoàn thành, nên không cần lo lắng.

Mục Mộ cảnh quan nói.

Kha Nam không nói nên lời, cậu bé lo lắng về kỳ thi của học sinh cấp ba sao.

Cậu bé lo lắng cho sự an toàn của Tiểu Lan.

Đỗ Lan rất tâm lý, đặc biệt là thực hiện hành động sau khi mọi người đã hoàn thành kỳ thi, thật sự là quá dịu dàng.

Tóm lại, hiện tại du khách và giáo viên, học sinh đều đã biết chuyện về quả bom, họ cũng không thể chạy trốn, vì một khi có người chạy trốn cũng sẽ kích nổ, họ chỉ có thể đưa ra lựa chọn hoặc đợi đến hết thời gian.

Cùng nhau nổ tung, hay là nhấn nút trước.

Mục Mộ cảnh quan nói một cách vô cùng nghiêm túc.

Chúng ta phải bắt giữ tội phạm.

Kha Nam nhanh chóng nghĩ đến điểm mấu chốt, chỉ cần bắt giữ tên đánh bom là được, chỉ cần cả hai bên không nổ tung, thì du khách và giáo viên, học sinh cũng sẽ không nhấn nút.

Cao Mộc cũng nói: Đúng vậy, chúng ta bây giờ sẽ đi bắt tên đánh bom.

Nhưng tên tội phạm ở đâu.

Tên tội phạm hiện tại đã bị Đỗ Lan khống chế, hắn cũng đã nghe Đỗ Lan sắp xếp đủ kiểu, cũng trợn tròn mắt kinh ngạc, hắn không ngờ lại có người còn điên rồ hơn mình.

Tôi chỉ muốn chứng minh Cảnh Thị Sảnh đều là lũ vô dụng, các người lại muốn chứng minh loài người đều là những kẻ ích kỷ điên rồ, các người điên rồi.

Tên đánh bom cũng sợ kẻ điên.

Có lẽ không phải chúng ta điên, mà là thế giới này điên rồi.

Đỗ Lan nói một cách thờ ơ.

Hôi Nguyên Ai chứng kiến tất cả, nhìn biểu hiện của mọi người, tự hỏi du khách và giáo viên, học sinh thật sự sẽ kích nổ đối phương sao.

Vì muốn sống sót, thật sự sẽ giết người khác sao.

Mặc dù cô bé luôn nghĩ nhân tính là xấu, nhưng thực ra trong lòng vẫn hy vọng loài người có thể thể hiện những điểm sáng của mình.

Điều này giống như việc độc thần giáo tin vào tội nguyên thủy cần Chúa Cứu Thế, hay thuyết tính ác của Tuân Tử cần quân tử, dù bi quan về loài người đến mấy, trong lòng vẫn hướng về ánh sáng.

Hôi Nguyên Ai chính là bằng chứng tốt nhất, bình thường cô bé rất tiêu cực, nhưng thực ra trong lòng vô cùng khao khát sự lương thiện của nhân tính.

Không biết đáp án, đó chính là Hỗn Độn.

Đỗ Lan vui vẻ nói: Họ có thể sẽ nhấn, cũng có thể sẽ không nhấn.

Điều này không liên quan gì đến nhân tính, chỉ là chọn một trong hai mà thôi.

Trong lịch sử rất nhiều lúc đều như vậy, là vì tương lai mà hy sinh lợi ích trước mắt, thậm chí hy sinh cả tính mạng của mình, hay là vì lợi ích trước mắt mà hy sinh sự tin tưởng trong tương lai, chọn một trong hai, tóm lại là không thể có tất cả.

Muốn hiện tại, thì không có tương lai.

Muốn tương lai, thì phải thắt chặt thắt lưng để vượt qua hiện tại.

Nhân tính không giải quyết được vấn đề này, chỉ có thể thông qua suy nghĩ, lựa chọn một trong số đó.

Còn về việc rốt cuộc muốn cái nào, mọi người tự suy nghĩ, tự lựa chọn.

Hôi Nguyên Ai cho rằng Hỗn Độn chính là sự không xác định, chính là làm cho mọi chuyện trở nên không thể dự đoán, khiến mọi người bất an, lo lắng, rồi sẽ phạm sai lầm.

Hiện tại tâm lý của du khách và giáo viên, học sinh đều sắp sụp đổ rồi, dù sao họ cũng chỉ là người bình thường, rất nhiều lúc họ chỉ làm việc theo nguyên tắc, thậm chí còn không thể tự quyết định hiện tại và tương lai của mình, càng không thể quyết định cho mọi người chọn hiện tại hay tương lai.

Bất kể chọn thế nào, chắc chắn đều sẽ bị người khác mắng.

Giúp người khác chọn hiện tại, bị người trong tương lai mắng.

Giúp người khác chọn tương lai, hiện tại sẽ bị mắng té tát.

Hiện tại du khách và giáo viên, học sinh rốt cuộc là vì niềm tin của nhân loại, vì điểm sáng của nhân loại mà hy sinh bản thân.

Hay là vì mình có thể sống sót mà hy sinh tương lai.

Không biết, họ căn bản không biết, sống trong thời đại an nhàn này, họ đã sớm quên cách lựa chọn khi đối mặt với thực tế tàn khốc rồi.

Nếu không còn niềm tin, mỗi người chỉ lo cho mình, thì xã hội cũng tiêu đời rồi, tương lai ai ai cũng tự lo, cuộc sống cũng sẽ không tốt đẹp.

Nhưng nếu hy sinh bản thân, thì càng không cần nói đến tương lai, tương lai không liên quan gì đến họ.

Đương nhiên nếu họ còn người thân, con cái, có lẽ còn có thể hy sinh một chút vì tương lai của gia đình.

Nếu đất nước này cần chúng ta hy sinh, chi bằng biến mất luôn cho rồi.

Có một du khách đã nói như vậy: Mau nhấn đi.

Hiển nhiên đối với anh ta thì chỉ có bản thân là quan trọng nhất, dù sao chỉ cần mình sống sót là được rồi, những thứ khác căn bản không cần suy nghĩ.

Thông qua hệ thống Thanh Nột giám sát, mọi lời nói của mỗi người đều truyền đến tai Đỗ Lan và Hôi Nguyên Ai, Hôi Nguyên Ai nghe xong rất thất vọng, quả nhiên đây chính là loài người, quá ích kỷ.

Nhân tính là không thể chịu đựng được thử thách, vì tám chín phần mười sẽ chọn lợi ích trước mắt, hiện tại mình có thể sống sót là được rồi, không cần quan tâm sau này.

Đương nhiên có thể nói là sai không.

Không thể nói là sai.

Đương nhiên cũng không thể nói là đúng.

Lựa chọn hiện tại hay lựa chọn tương lai, không liên quan đến đúng sai, chỉ liên quan đến thắng thua, người có thể cười đến cuối cùng mới là người đúng.

Vì vậy, có người nói nếu đất nước này cần tôi hy sinh, chi bằng biến mất luôn cho rồi, cách nói này cũng có khả năng chiến thắng, nhưng khả năng đó tương đối nhỏ.

Dù sao muốn thắng, phải giành được sức mạnh lớn hơn.

Với trình độ khoa học kỹ thuật hiện tại, đông người thì sức mạnh lớn.

Muốn đoàn kết mọi người, chắc chắn không thể chỉ nói vì bản thân.

Cương lĩnh và thưởng phạt đều là để đoàn kết nhiều người hơn, đông người rồi phối hợp với một hệ thống hiệu quả, thì trên thế giới có thể không gì không thắng.

Vì vậy, ngay cả người như Cầm Tửu cũng không dám nói chỉ vì bản thân, mà cũng phải nói là vì Hắc Y Tổ Chức.

Hôi Nguyên Ai nghe có người thà hủy diệt đất nước còn hơn là bảo toàn bản thân, cảm thấy rất bi ai.

Bảo toàn bản thân, phá hoại đất nước, cũng tức là phá hoại hiệu suất tổ chức của mọi người.

Đến lúc đó mọi người tự ai nấy lo, thì làm sao thoát khỏi sự nghiền nát của các quốc gia khác.

Dân số cộng với hiệu suất cao mới có thể phát huy sức mạnh.

Đất nước chính là sức mạnh tổ chức này, mặc dù nhiều người ghét bỏ nó, thậm chí gọi đất nước là cái ác cần thiết, nhưng ghét cũng phải nhẫn nại, vì có sức mạnh tổ chức mới có thể tránh khỏi việc bản thân bị các quốc gia khác nghiền nát.

Không còn đất nước, chỉ có một lượng lớn dân số, thì đó chính là những con dê đợi làm thịt.

Ngươi cảm thấy thất vọng, điều đó chứng tỏ ngươi muốn thắng, rất tốt.

Muốn thắng thì phải có đủ dân số và hiệu suất cao, thiếu một trong hai đều không được.

Trong điều kiện chưa có hiệu suất, đông dân số là đủ. trong trường hợp dân số tương tự, hiệu suất là quan trọng nhất.

Chương 2830

Trong thời đại công nghiệp, dân số và hiệu suất có thể nói là không thể thiếu một trong hai.

Ngươi cảm thấy thất vọng là vì có người chán ghét đất nước đảm bảo hiệu suất, nếu vậy, thì sẽ thua.

Đỗ Lan nói.

Hôi Nguyên Ai cho rằng mình thất vọng về nhân tính, sao lại thành khao khát chiến thắng rồi.

Nếu có thể thản nhiên đối mặt với thất bại, thì sao lại thất vọng.

Hầu hết mọi người đều không thể chấp nhận thất bại, đều muốn thắng, nên mới nhẫn nại cái gọi là cái ác cần thiết.

Không còn cách nào khác, muốn thắng thì phải có ưu thế, với trình độ khoa học kỹ thuật hiện tại, vẫn chưa thể để hiệu suất cá nhân chiến thắng hiệu suất tập thể.

Loại người này quả thật đáng ghét, nhưng loại người này cũng có thể thắng, vì họ có thể đứng về phe người thắng cuộc.

Đỗ Lan tiếp tục nói.

Hôi Nguyên Ai càng khó chịu, bất lực nói: Quả nhiên nhân tính không chịu được thử thách.

Ngươi thật là lười biếng đến thảm hại, cái gì cũng đổ lỗi cho nhân tính.

Đỗ Lan nói.

Hôi Nguyên Ai nói: Đây chẳng phải là kết quả của Hỗn Độn sao.

Biểu hiện ra tất cả sự xấu xí của nhân tính, mà lại không thể thay đổi.

Loại chuyện này từ xưa đến nay vẫn luôn có, dựa vào sự đầu hàng để đứng về phe thắng cuộc thì có rất nhiều, nên căn bản không cần để tâm.

Hỗn Độn chính là phơi bày tất cả, rồi nhìn mọi người hành động.

Ngươi nói nhân tính xấu xí, nhưng hiện tại cả hai bên đều chưa kích nổ, điều đó chứng tỏ nhân tính vẫn còn hy vọng, họ cũng muốn thắng, chứ không muốn thua.

Quả thật, cả hai bên hiện tại đều đang do dự, vẫn chưa có một kết luận khẳng định nào.

Kha Nam hy vọng đến trường, nhưng Cao Mộc được phân công đến tháp cao, cậu bé cũng chỉ có thể đi theo, cậu không thể vì Tiểu Lan mà bắt Cao Mộc làm trái lệnh.

Khoảnh khắc này cậu chỉ hy vọng Tiểu Lan có thể bình an.

Lựa chọn điên rồ đang ở ngay trước mắt, không thể có tất cả, chỉ có thể chọn một trong hai.

Tiểu Lan và Viên Tử đương nhiên sẵn lòng hy sinh bản thân, sẽ không vì muốn bảo toàn bản thân mà nhấn nút.

Nhưng họ chỉ là hai người, trong trường học có hàng nghìn giáo viên và học sinh, những người khác lại có những suy nghĩ khác nhau.

Chỉ là ai cũng không muốn nhấn, dù sao nhấn xuống sẽ có rất nhiều người chết.

Họ chỉ là học sinh và giáo viên, không phải đao phủ, tay chưa từng nắm giữ sinh mệnh của nhiều người như vậy.

Phía du khách thực ra cũng tương tự, mặc dù có người hô to nếu phải hy sinh, chi bằng hủy diệt, nhưng anh ta cũng không dám nhấn nút.

Lý do cũng rất đơn giản, ai nhấn nút, người đó sẽ hy sinh.

Sau khi sự việc kết thúc, gia đình nạn nhân, luật pháp của đất nước chắc chắn sẽ truy cứu trách nhiệm của anh ta.

Anh ta đã không sẵn lòng hy sinh vì đất nước, đương nhiên cũng sẽ không sẵn lòng hy sinh vì những du khách xa lạ xung quanh, lấy gì để vì cứu họ mà mình phải chết về mặt xã hội.

Vì vậy, hô hào rất hùng hổ, nhưng mục đích thực ra là muốn người khác đi nhấn nút.

Nhưng cái nút này nặng ngàn cân, nhấn xuống hậu quả rất nghiêm trọng.

Vì vậy, ngay cả khi nhân tính rất xấu xí, thì vẫn phải đối mặt với thực tế khách quan, nhân tính không thể quyết định lịch sử, suy nghĩ về thắng thua và được mất còn ở trên nhân tính.

Nếu nhân tính có thể quyết định tất cả, hiện tại hai bên đã có thể cùng lên trời rồi, căn bản không cần suy nghĩ bất cứ điều gì, bất chấp tất cả.

Nhưng hiện tại mọi người đều vẫn còn an toàn, điều đó chứng tỏ họ đang suy nghĩ không phải về nhân tính, mà là về thắng bại, được mất.

Chỉ chú ý đến nhân tính thì không cần tìm hiểu bối cảnh xã hội lúc bấy giờ, một từ nhân tính có thể giải thích rất nhiều vấn đề một cách đơn giản, không cần mất thời gian học lịch sử lúc bấy giờ, không cần tìm hiểu cục diện lúc bấy giờ.

Hai chữ nhân tính có thể giải quyết phần lớn những nghi vấn, giống như một cái nồi, cái gì cũng có thể bỏ vào.

Kỳ thực nhân tính căn bản không quan trọng, vì nhân tính không thể chiến thắng sự thật khách quan.

Hai bên vẫn đang do dự, không ai sẵn lòng hành động chỉ dựa vào nhân tính, mặc dù họ đã lên tiếng, nhưng cũng chỉ dừng lại ở lời nói, chứ không phải hành động.

Vì vậy Hôi Nguyên Ai dù thất vọng đến mấy, cũng không thể chứng minh nhân tính chính là nguồn gốc của mọi ác quả.

Rõ ràng trong sự kiện này, vai trò của nhân tính không lớn, chủ yếu vẫn là kế hoạch của Đỗ Lan quá điên rồ.

Nhìn diễn biến, Hôi Nguyên Ai cũng dần dần hiểu được sự lười biếng của mình, đã dùng cái nồi nhân tính để chứa quá nhiều thứ.

Đồng thời cô bé cũng đang suy nghĩ cách dùng Hỗn Độn để đối kháng Tổ chức, điểm mấu chốt của Hỗn Độn dường như nằm ở việc lợi dụng kế hoạch của người khác, sau đó đưa ra tất cả điều kiện, nhìn có vẻ như có lựa chọn, nhưng thực ra lựa chọn tốt nhất chính là không lựa chọn.

Có phải muốn cho Tổ chức cũng rơi vào tình cảnh này.

Điều này cũng quá khó khăn.

Vì đây không phải là xem xét nhân tính của thành viên Tổ chức, mà là phải đặt họ vào môi trường Hỗn Độn, độ khó quá lớn.

Tôi có chút hiểu Hỗn Độn, nhưng đối với người bình thường có lẽ rất dễ dàng, đối với Tổ chức e rằng rất khó.

Hôi Nguyên nói.

Quả thật không dễ dàng, nên mới cần sự giúp đỡ của khoa học kỹ thuật cao.

Chỉ cần có khoa học kỹ thuật cao, Tổ chức cũng sẽ rơi vào Hỗn

Độn, không thể tự thoát ra.

Đỗ Lan nói: Tổ chức tuy lợi hại, nhưng không phải không thể chiến thắng.

Đã có khoa học kỹ thuật cao, trực tiếp đối kháng với Tổ chức chẳng phải tốt hơn sao.

Vì sao còn cần Hỗn Độn.

Hỗn Độn chẳng phải là lấy yếu thắng mạnh sao.

Hôi Nguyên cho rằng có khoa học kỹ thuật thì cần gì Hỗn Độn nữa.

Thế nên mới nói ngươi quá lười biếng, Hỗn Độn mới là chìa khóa giải quyết vấn đề, chỉ dùng khoa học kỹ thuật đánh bại Tổ chức, họ sẽ không phục, chúng ta phải khiến Tổ chức tâm phục khẩu phục mới được.

Đỗ Lan cam đoan nói: Trong sự tuyệt vọng của Hỗn Độn, Tổ chức mới ý thức được sự ngu muội của mình.

Nhưng hiện tại du khách và giáo viên, học sinh, cũng không ý thức được sự ngu muội của mình.

Người nói nếu phải hy sinh, chi bằng hủy diệt chẳng phải không ý thức được sao.

Xem ra bất cứ ai ở cạnh Đỗ Lan cũng sẽ biến thành giang tinh, thật sự là trong chốc lát đã học được cách ngụy biện.

Đợi hắn ra khỏi cửa, ta sẽ phái quạ xử lý hắn.

Đỗ Lan cho rằng kết cục của lũ cặn bã chính là bị xử lý.

Hôi Nguyên Ai nhận ra những vụ án giết người bằng quạ xuất hiện trong thành phố hóa ra là do người đàn ông trước mắt này làm, cô bé không khỏi sững sờ, rồi nói: Hành vi của anh và Tổ chức có gì khác biệt.

Đương nhiên có, Tổ chức là đang đối kháng với luật pháp, là kẻ phạm pháp, còn ta là đang bổ sung hoàn thiện luật pháp, là phe nằm ngoài luật pháp.

Đỗ Lan nói: Ngươi có phải cảm thấy việc ta lợi dụng quạ giết người là sai, có phải cho rằng bất kể thế nào cũng không nên giết người không.

Hôi Nguyên thì không nói bất kể thế nào cũng không nên giết người, cô bé chỉ cho rằng Đỗ Lan lấy thước đo của mình để phán xét sinh tử của người khác, rất đáng sợ.

Tổ chức có tuyệt vọng hay không thì không biết, dù sao Hôi Nguyên Ai cũng khá cạn lời, vì Đỗ Lan luôn miệng nói khác với Tổ chức, nhưng trong mắt cô bé, việc giết người bằng quạ cũng tàn bạo như Tổ chức.

Trong khoảng thời gian này đã xảy ra một lượng lớn vụ án giết người bằng quạ, Hôi Nguyên Ai từng giúp Kha Nam điều tra.

Kha Nam muốn biết có loại thuốc nào kiểm soát được quạ không, nên đã hỏi Hôi Nguyên, cô bé mới biết được rất nhiều vụ việc.

Nhưng cô bé đương nhiên không biết cách kiểm soát quạ, không ngờ Đỗ Lan lại đột nhiên tự khai.

Vụ án quạ không hề ít, ít nhất ba trăm vụ, đây vẫn là những vụ án được Cảnh Thị Sảnh tổng hợp, còn rất nhiều vụ án chưa được phát hiện.

Vì những vụ án này, Cảnh Thị Sảnh đã chuẩn bị tiêu diệt quạ quy mô lớn rồi.

Đỗ Lan nhìn biểu cảm của Hôi Nguyên Ai liền biết cô bé không chấp nhận sự thật việc quạ khác với Tổ chức, cũng không nói gì thêm, tiếp tục nhìn màn hình lớn.

Du khách và giáo viên, học sinh đều sắp không chịu nổi nữa, vì thời gian từng phút từng giây trôi đi, nếu đến thời gian mà không ai nhấn nút, thì cả hai bên đều sẽ nổ tung.

Cảnh sát cũng không dám manh động, nhìn thấy thời gian sắp đến, mặc dù không ai nhấn nút, nhưng một khi thời gian kết thúc, cả hai bên đều nổ tung, điều này thật sự rất tuyệt vọng.

Hơn nữa, mặc dù vẫn chưa kích nổ, nhưng cả hai bên đều thể hiện một mặt ích kỷ, đủ để khán giả chỉ trích nhân tính rồi.

Ngay cả khi cuối cùng tất cả họ đều chết vì bom, có lẽ cũng sẽ có người nói đây đều là lỗi của sự ích kỷ của họ.

Dù sao thời gian và sức lực của mọi người có hạn, có cái nồi nhân tính là đủ rồi, không cần lãng phí thời gian tìm hiểu chi tiết bối cảnh.

Những người ích kỷ chỉ muốn người khác nhấn nút, nhưng nếu người khác cũng ích kỷ, thì người khác cũng sẽ đợi người khác.

Còn nếu người khác không ích kỷ, sẵn lòng hy sinh bản thân, thì người ích kỷ cũng chỉ có thể chấp nhận hiện thực.

Đỗ Lan nói: Vì vậy, phương án ích kỷ này nhìn có vẻ tốt, nhưng thực ra không tốt chút nào, càng ích kỷ thì càng phải gánh chịu trách nhiệm, mới có thể thực hiện mục tiêu của mình, đây chính là sự ích kỷ đúc nên lòng vị tha.

Hôi Nguyên nói: Những điều anh nói đều là người lý trí, nhưng thực ra rất nhiều lúc con người là cảm tính, ngay cả người không ích kỷ cũng sẽ hành động bốc đồng.

Những điều Đỗ Lan nói đều giả định mỗi người đều là người lý trí ưu tiên lợi ích, nhưng tình huống là đôi khi con người sẽ mất lý trí vì cảm xúc, sẽ bất chấp tất cả.

Chương 2831

Ngươi nói không sai, nhưng nhìn chung mà nói, thời gian suy nghĩ về lợi ích vẫn nhiều hơn một chút, dù sao mọi người đều đã ăn no rồi.

Đỗ Lan vẫn rất lạc quan.

Hiện tại tháp cao và trường cấp ba đều đang cãi vã, phe ủng hộ nhấn nút và phe không ủng hộ đang không ngừng tranh cãi.

Cãi vã cũng tính là thời gian.

Chỉ cãi vã thôi, người ích kỷ căn bản không muốn nhấn nút, vì nhấn xuống, cũng là giúp người khác sống sót, còn mình thì phải chết về mặt xã hội.

Vì vậy, kết quả tốt nhất hiện tại là người khác nhấn nút, người ích kỷ có thể hưởng thành quả.

Vậy làm thế nào để đạt được điểm này.

Điều này cần mưu trí, ví dụ như khích tướng, ví dụ như uy hiếp và dụ dỗ, ví dụ như lừa dối, v. v.

Còn người chính nghĩa muốn giữ gìn đạo đức, cũng cần đủ loại mưu lược, ví dụ như lấy lùi làm tiến, cứu nước Triệu bằng cách vây Ngụy, v. v.

để đối phó với những kẻ ích kỷ.

Tóm lại, cãi vã chắc chắn không có tác dụng gì, phải dùng mưu lược.

Thông qua Thanh Nột, có thể thấy người ở cả hai bên đều đang cãi vã, nhưng Hôi Nguyên Ai phát hiện một người đáng ngờ, đó là Kha Nam.

Cậu bé đã vào tháp cao, quyết định gỡ bom.

Chỉ cần gỡ bom hoặc bắt giữ tên đánh bom, thì sẽ không ai cần phải đưa ra lựa chọn, sẽ không ai chết.

Tên đánh bom không cho người ra ngoài, không nói không cho người vào, Kha Nam sau khi vào thì đã chuẩn bị gỡ bom.

Bên kia, đội gỡ bom cũng đã chuẩn bị thâm nhập vào trường cấp ba để gỡ bom.

Tất cả đều lén lút tiến vào, thực ra mọi động tĩnh của họ hoàn toàn bị hệ thống Thanh Nột phát hiện, trừ khi họ không hô hấp, không tim đập, nếu không thì không thể thoát khỏi hệ thống Thanh Nột.

Nhưng dù sao đây cũng chỉ là thí nghiệm Hỗn Độn, không phải muốn biến Hỗn Độn thành hiện thực.

Xem ra họ đã bắt đầu gỡ bom, việc gỡ xong chỉ là vấn đề thời gian.

Đỗ Lan tiếc nuối nói: Cuối cùng cả hai bên đều không nhấn nút.

Anh thấy có nên nhấn xuống không.

Hôi Nguyên Ai cạn lời hỏi.

Điều đó sẽ trở nên thú vị hơn, là một thí nghiệm xã hội rất hay.

Đỗ Lan nói: Nhưng thôi, lần này phát hiện ra nhiều người ích kỷ như vậy, đội quạ của ta lại sắp khát khao rồi.

Thật sự muốn giết họ sao.

Ngay cả khi họ là những kẻ cặn bã ích kỷ, cũng không đáng chết.

Huống hồ anh dùng quạ giết người, nếu Cảnh Thị Sảnh tiêu diệt quạ, thì quạ đã làm sai điều gì.

Ngay cả khi anh nói mình là phe nằm ngoài luật pháp, còn Tổ chức là phe phạm pháp, hành vi của anh cũng giống Tổ chức.

Hành vi giống nhau, nhưng đối tượng săn lùng không giống nhau, Tổ chức săn lùng những người liên quan đến lợi ích, còn ta giết những kẻ cặn bã.

Đồng thời mục đích giết người cũng không giống nhau, họ là vì mưu lợi, còn ta là vì thiết lập phong cách xã hội mới.

Đỗ Lan nói hùng hồn, tóm lại là không giống nhau.

Nhưng trong mắt Hôi Nguyên, giết người thì vẫn là giết người, không có gì khác biệt, đây chính là quan điểm pháp phái truyền thống, quy trình quan trọng hơn kết quả.

Xem ra ngươi hiện tại vẫn chưa thể chấp nhận, nhưng ta khuyên ngươi đừng nói cho Kha Nam biết tất cả những điều này, hãy làm một người phụ nữ kín đáo, vì chuyện này không chỉ mình ta đang làm, chị gái ngươi cũng đang làm, trừ khi ngươi đại nghĩa diệt thân, nếu không ta khuyên ngươi giữ bí mật, bí mật sẽ khiến ngươi xinh đẹp hơn.

Đỗ Lan nói về kinh nghiệm làm đẹp, theo một người phụ nữ đã nói, bí mật mới là liều thuốc làm đẹp tốt nhất của phụ nữ.

Chị gái.

Đúng vậy, chị gái mất tích của ngươi, chính là được kẻ bí ẩn điều khiển quạ này cứu, giờ đây đã trở thành trợ thủ của ta.

Chỉ cần ngươi giữ bí mật tốt, sau này chị em các ngươi còn có thể gặp nhau, nếu ngươi không thể giữ bí mật, chắc hẳn ngươi biết tính cách của Kha Nam, cậu ta chắc chắn sẽ công tư phân minh xử lý, đến lúc đó ngươi chỉ có thể đi thăm tù.

Đỗ Lan nói, hắn biết Hôi Nguyên Ai cũng không phải là một người theo pháp phái kiên định, chỉ cần liên quan đến chị gái, cô bé chắc chắn sẽ chọn giữ bí mật.

Chị gái hóa ra là đồng phạm.

Hôi Nguyên Ai không nói nên lời, chỉ có thể nói: Tôi biết rồi, sẽ không nói cho ai khác đâu.

Cuối cùng cô bé thỏa hiệp, cô bé hy vọng được gặp chị gái, nói: Vậy khi nào tôi mới có thể đoàn tụ với chị gái.

Hiện tại cô ấy đang chu du khắp các nước, làm suy yếu sức mạnh của Tổ chức, ngươi hãy dùng Hỗn Độn để giúp đỡ, đợi đến khi Tổ chức bị diệt vong, các ngươi sẽ có thể gặp nhau, đến lúc đó cũng không cần lo lắng nguy hiểm nữa, có thể ở bên nhau mãi mãi.

Đỗ Lan nói.

Quả bom cuối cùng đã được gỡ bỏ, cuối cùng không ai nhấn nút, nhưng không khí xã hội lại trở nên xấu đi không ít, dù sao cũng có quá nhiều sự ích kỷ đã được thể hiện ra.

Sự ích kỷ luôn được người ta nhìn thấy, còn sự vị tha lại luôn bị người ta phớt lờ.

Bởi vì ích kỷ có thể gây hại cho bản thân, còn vị tha thì là điều hiển nhiên.

Mọi người luôn cho rằng việc được bảo vệ là điều hiển nhiên, nhưng lại không cho phép bất kỳ ai động chạm đến lợi ích của mình, cũng không sẵn lòng nhường lợi ích của mình cho người lạ.

Vì vậy, ích kỷ có sức ảnh hưởng hơn vị tha.

Người vị tha sau khi cống hiến xong, sau khi cháy rụi bản thân thì chỉ còn là một đống tro tàn.

Còn kẻ ích kỷ lại là những phần tử nguy hiểm cầm lưỡi dao sắc bén, không thể không đề phòng.

Vì vậy, đối với người vị tha không cần quá chú ý, nhưng lại không thể bỏ qua bất kỳ kẻ ích kỷ nào, thái độ của người bình thường thường là như vậy.

Thế nên rất nhiều lúc mọi người chỉ cảm thấy ích kỷ và bóng tối mới là sự thật của xã hội, còn ánh sáng và chính nghĩa thì hư vô mờ mịt, giống như là giả dối, vì họ chỉ cảm thấy mình bị ích kỷ và bóng tối bao vây, không nhìn thấy chính nghĩa và ánh sáng.

Thực ra chính nghĩa và ánh sáng ở khắp mọi nơi, chỉ là âm thầm bồi đắp vạn vật không tiếng động, đây mới là sự thật chủ đạo.

Cái gọi là ích kỷ và bóng tối chỉ là do liên tục được tuyên truyền và cường hóa mới trở nên đáng sợ như vậy.

Bóng tối là thật, nhưng ánh sáng còn thật hơn nữa, đáng tiếc mọi người lại quan tâm đến bóng tối hơn, vì bóng tối sẽ cướp đi lợi ích của mình, có liên quan mật thiết đến bản thân.

Nhưng lại không ý thức được chính nghĩa mới là nền tảng của xã hội, đáng tiếc chính nghĩa là dành cho tất cả mọi người, ngay cả người ích kỷ cũng được bảo vệ, nên người bình thường không để tâm.

Điều này giống như phe nằm ngoài luật pháp và phe luật pháp, mọi người luôn quan tâm đến phe thiên về mình, mà không để tâm đến phe luật pháp bình đẳng cho tất cả mọi người.

Dù sao chính nghĩa dù xuất hiện hay đến muộn thì cuối cùng vẫn an toàn, còn bóng tối nguy hiểm lại không thể không đề phòng, nên bóng tối tiêu tốn nhiều sức lực của mọi người hơn, có cảm giác hiện diện hơn.

Quả bom đã được gỡ bỏ một cách bí mật, Cảnh Thị Sảnh cuối cùng vẫn đảm bảo an toàn cho du khách và giáo viên, học sinh, nhưng tên đánh bom vẫn chưa bị bắt.

Tá Đằng nhận được một cuộc điện thoại nặc danh, nói rằng biết tội phạm đang ở đâu, bảo cô ấy đi bắt.

Vừa nghe thấy tên đánh bom gây ra vụ án nghiêm trọng đang ở một nơi nào đó, cô ấy không hề suy nghĩ, lập tức nhờ kỹ năng lái xe siêu việt mà đến hiện trường.

Nhớ đến người bạn trai cũ có cảm tình với mình, chính vì tên đánh bom mà hai người âm dương cách biệt.

Cô ấy không tài nào hiểu nổi, vì sao hắn lại làm như vậy, đặt bom rốt cuộc có lợi ích gì cho hắn.

Vì sao lại phá hoại hạnh phúc của người khác.

Chỉ số tội phạm không ngừng tăng cao, phát ra cảnh báo.

Cao Mộc vừa nhìn biểu cảm của Tá Đằng liền biết đây là biểu cảm của người đang thực hiện tội ác, đương nhiên không yên tâm, nên vẫn luôn đi theo sau cô ấy, chỉ là Tá Đằng và kỹ năng lái xe của anh không cùng đẳng cấp, cô ấy quá nhanh, Cao Mộc thậm chí còn không nhìn thấy đèn hậu.

Đến hiện trường, quả nhiên nhìn thấy tên đánh bom đang gỡ bom, hắn ta không muốn bị chính quả bom của mình giết chết.

Cảnh sát, không được động đậy.

Tá Đằng cảnh quan cầm súng nhắm vào hung thủ.

Tên đánh bom lập tức giơ tay, chọn đầu hàng, dù sao cũng chỉ là vào tù thôi, hắn ta cũng không sợ: Tôi đầu hàng, cô không thể sử dụng bạo lực.

Cái loại người như anh, cái loại người như anh Biểu cảm của Tá Đằng rất không bình thường, ký ức ngọt ngào và cảm xúc phẫn nộ không ngừng va chạm, lý trí đã đến bờ vực sụp đổ.

Nghĩ rằng nếu không có tên đánh bom, mình đã có thể hạnh phúc, ngón tay cô ấy không ngừng dùng sức, xem chừng sắp bóp cò.

Khi Cao Mộc cảnh quan và Kha Nam đến hiện trường, chỉ nghe thấy một tiếng phanh súng nổ.

Đợi đến khi họ xông vào cửa, lại phát hiện Tá Đằng cảnh quan đã gục xuống.

Đầu óc Cao Mộc trống rỗng, vừa nãy anh còn tưởng Tá Đằng đã bắn chết tên đánh bom, không ngờ lại là tên đánh bom giết ngược lại Tá Đằng.

Đã xảy ra chuyện gì.

Đầu óc Cao Mộc trống rỗng, sau đó giá trị tội phạm của chính anh cũng bắt đầu tăng lên.

Anh không hiểu vì sao tên đánh bom lại làm như vậy, đối phương đã hủy hoại hạnh phúc của Tá Đằng, giết chết bạn trai cũ của cô ấy, bây giờ lại giết chết Tá Đằng, trên thế giới làm sao có thể có kẻ tà ác như vậy.

Chương 2832

Cao Mộc cảnh quan.

Kha Nam phát hiện tình trạng của Cao Mộc rất không ổn định, cũng vẻ mặt ngơ ngác, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tá Đằng chuẩn bị giết tên đánh bom, nhưng tên đánh bom đột nhiên kiêu ngạo phản công, đột nhiên rút vũ khí ra.

Thực ra tên đánh bom đã bị Đỗ Lan điều khiển, nên trước khi Tá Đằng khai hỏa, hắn ta đã bắn trước.

Cuộc thử thách dành cho Tá Đằng biến thành cuộc thử thách dành cho Cao Mộc.

Nếu không có sự kiểm soát, Đỗ Lan rất rõ Cao Mộc chắc chắn sẽ ngăn cản Tá Đằng, như vậy sẽ không có ý nghĩa.

Bây giờ thì rất có ý nghĩa, sống chết của Tá Đằng chưa biết, Cao Mộc tận mắt chứng kiến, người tốt này một lần nữa bị súng chĩa vào.

Người tốt có nên bị súng chĩa vào không.

Đương nhiên là không nên, nhưng Đỗ Lan không thể không nói chĩa súng vào người tốt thật sự quá thú vị, quá kịch tính.

Cao Mộc rút súng chĩa vào tên đánh bom, chỉ số tội phạm của anh cũng đã đến mức nguy hiểm, nếu anh khai hỏa thì thuộc về phòng vệ chính đáng.

Cao Mộc cảnh quan.

Kha Nam hiện tại cũng không thể ngăn cản Cao Mộc khai hỏa nữa, vì tội phạm quá nguy hiểm rồi.

Vì sao.

Cao Mộc gầm lên giận dữ: Vì sao anh lại phá hoại hạnh phúc của người khác.

Vấn đề này chẳng phải rất buồn cười sao.

Tôi cũng muốn hỏi, vì sao.

Lấy gì mà hạnh phúc lại là của các người.

Đây chính là phát ngôn phản nhân loại, Đỗ Lan cố ý, hắn điều khiển tên đánh bom để kích động Cao Mộc, khiến anh ta khai hỏa.

Ai đã đưa ra lời hứa, nói rằng các người nhất định sẽ hạnh phúc.

Lấy gì mà cho rằng các người nên hạnh phúc.

Tôi chính là muốn cho các người tỉnh táo lại, đừng tưởng hạnh phúc là điều hiển nhiên, không có bất kỳ ai hứa hẹn điều này.

Vậy cái gì mà hạnh phúc của các người.

Thật là buồn cười, căn bản không có hạnh phúc nào thuộc về các người, chỉ có thể nói các người may mắn gặp phải thì có hạnh phúc, không may mắn thì hạnh phúc đã chuyển sang nơi khác rồi.

Hạnh phúc căn bản không thuộc về các người.

Cao Mộc kinh ngạc, đây là tội phạm sao.

Đây chính là một kẻ điên, nhưng lời nói của đối phương thật sự khiến người ta không thể phản bác.

Hạnh phúc quả thật không ai có thể đảm bảo, có lẽ giây trước vẫn còn hạnh phúc, giây sau đã là bất hạnh rồi.

Đây chẳng phải là cái gọi là bi kịch sao.

Kha Nam im lặng, loại tội phạm này quả thật rất tức giận, cũng khó trách Tiểu Lan khi hành hiệp trượng nghĩa luôn ra đòn mạnh, đối với loại người này, ngồi tù vẫn là còn nhẹ cho chúng.

Lúc này tên đánh bom lại chĩa súng vào Tá Đằng, dường như muốn bắn bồi.

Không.

Cao Mộc khai hỏa, anh không cho phép tên đánh bom làm hại Tá Đằng nữa.

Phanh Hết băng đạn.

Lồng ngực tên đánh bom nở rộ những đóa hoa máu, sau đó gục xuống.

Đỗ Lan cho rằng như vậy là đúng rồi, khi cần ra tay thì phải ra tay tàn nhẫn.

Hắn buông lỏng kiểm soát, thi thể tên đánh bom ngã xuống đất theo tiếng.

Tá Đằng.

Cao Mộc xông tới, phát hiện Tá Đằng vẫn còn hô hấp, lập tức ôm cô ấy đến bệnh viện, khắp người anh dính đầy máu của Tá Đằng.

Kha Nam nhìn Cao Mộc, rồi lại nhìn thi thể, tâm trạng nặng trĩu.

Vụ án tuy đã kết thúc, nhưng ảnh hưởng của vụ án này sẽ không biến mất, vụ án này thật sự đã phơi bày quá nhiều sự xấu xí.

Người bình thường, Cảnh Thị Sảnh, tóm lại là rất tàn khốc.

Khiến cậu bé cảm thấy thế giới này quá phức tạp, trước đây cậu cũng bắt tội phạm, nhưng chưa bao giờ dao động như vậy.

Trước đây cậu chỉ muốn phá án, bây giờ cậu lại đang suy nghĩ về nhân tính.

Nhân tính là một cái nồi, cái gì cũng bỏ vào đó được.

Đỗ Lan cho rằng rất thỏa mãn, chính là muốn thử thách nhân vật chính, khiến nhân vật chính đều biến thành quái vật hay suy ngẫm.

Một vụ án lớn như vậy, mọi người đương nhiên muốn biết nguyên nhân kết quả, rất nhanh trên mạng đã có đủ loại tổng hợp về vụ án, thậm chí còn có rất nhiều video.

Có thể thấy trong quá trình vụ án, mọi người tranh luận xoay quanh việc có nên nhấn nút hay không.

Lên mạng, cư dân mạng cũng cãi nhau không dứt, cảm giác xã hội sắp chia cắt rồi.

Tá Đằng bị thương, nhưng không chết.

Cao Mộc viết rất nhiều báo cáo, kết luận cuối cùng là phòng vệ chính đáng, không có sai sót, ngược lại còn lập công.

Tá Đằng cuối cùng cũng không khai hỏa, nên cũng không phạm tội.

Nhưng Cao Mộc biết, lúc đó Tá Đằng chắc chắn đã chuẩn bị khai hỏa, chỉ là tội phạm đã bắn trước.

Lời nói của tên tội phạm trước khi chết khiến Cao Mộc nhận ra cái gọi là hạnh phúc thực ra rất mong manh, giống như thủy tinh cần được che chở, sơ ý một chút hạnh phúc sẽ biến thành bất hạnh.

Vì vậy, anh nhất định phải nỗ lực mang lại hạnh phúc cho Tá Đằng, tuyệt đối phải bảo vệ cô ấy thật tốt, không thể để cô ấy bị tổn thương nữa.

Khoảnh khắc này, anh trở nên vô cùng nam tính.

Kha Nam cũng đang suy ngẫm, loại tội phạm kiêu ngạo không biết hối cải đó thật sự khiến người ta tức điên, sau này gặp phải nhất định phải ra tay mạnh mẽ phản kích.

Vụ án nối tiếp vụ án, sau khi vụ án của tên đánh bom kết thúc, còn có những vụ án khác cũng đang xảy ra, một vụ án nhắm vào những kẻ cặn bã.

Một vụ án về những kẻ thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật bằng hình phạt tư nhân.

Mục Mộ cảnh quan biết vụ án này rất khó nhằn, nên đến tìm Mao Lợi giúp đỡ.

Kha Nam xem xét, phát hiện vụ án này rất giống với việc vượt ải trong trò chơi ảo trước đây, đều là dùng đủ loại cạm bẫy tự làm tổn thương để hại người.

Các cạm bẫy đều có một đường sống, nhưng nếu người chơi không đủ tàn nhẫn với chính mình, thì sẽ chết trong đó.

Những cạm bẫy này được gọi là Thụ Cứ Du Hí.

Mục Mộ cảnh quan nói, đã có vài nạn nhân, điểm chung của họ đều là đã thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật.

Mao Lợi rất nghiêm túc, đã tìm anh giúp đỡ, anh đương nhiên sẽ dốc toàn lực, nói: Cứ giao cho Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang này đi, tôi nhất định sẽ bắt giữ tên tội phạm kiêu ngạo này.

Kha Nam lại biết loại vụ án này chắc chắn không đơn giản như vậy, cậu bé cũng phải đi điều tra một phen.

Các cạm bẫy của Thụ Cứ Du Hí đều rất tàn nhẫn, mặc dù có một đường sống, nhưng đều yêu cầu phải cụt tay cụt chân, tóm lại sẽ không để người ta rời đi lành lặn.

Nếu không sẵn lòng cụt tay cụt chân, thì sẽ chết ngay trong cạm bẫy.

Thụ Cứ Du Hí tàn khốc khiến Kha Nam kinh hãi, cậu bé cũng đã phá rất nhiều vụ án tàn khốc, gặp đủ loại thi thể tàn khuyết, nhưng

Thụ Cứ Du Hí không giống vậy, đó là một kế hoạch giết người hàng loạt có tổ chức, có kế hoạch, đơn giản là giống như một dây chuyền sản xuất án mạng.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang sau khi xem vụ án, cũng bị kinh ngạc bởi loại kế hoạch giết người này.

Anh cho rằng kế hoạch như vậy không thể do một người hoàn thành, chắc chắn có rất nhiều người hợp tác.

Cảnh sát chúng tôi cũng nghĩ vậy.

Mục Mộ cảnh quan nói: Nhưng hiện tại chúng tôi vẫn chưa tìm được manh mối nào, những người bị bắt cóc cũng không có điểm chung nào.

Thực ra nếu muốn tìm, vẫn có điểm chung, đó chính là những người không yêu đời, không sống đàng hoàng.

Chương 2833

Những người này sẽ bị giam giữ để chơi Thụ Cứ Du Hí.

Kha Nam nói với Mục Mộ cảnh quan, trước đây trong trò chơi ảo có tình tiết tương tự, liệu có phải là do Phương Chu, hệ thống trí tuệ này làm, hoặc là người quen thuộc với Phương Chu làm.

Đây là một hướng điều tra.

Thụ Cứ Du Hí quả thật có liên quan đến Đỗ Lan, và cũng có liên quan đến Phương Chu.

Phương Chu tuy thúc đẩy lực lượng sản xuất, nhưng nó phát hiện có một số người loài người không sống đàng hoàng, ngồi mát ăn bát vàng, thế là Phương Chu bắt đầu Thụ Cứ Du Hí, mục đích chính là trừng phạt những người ngồi mát ăn bát vàng đó.

Phương Chu quả thật rất giống nhân tính, không thể không nói mạch suy nghĩ và con người hoàn toàn giống nhau, cũng là đủ loại nổi nóng, căn bản không lý trí.

Vì không thể khiến mỗi người đều nỗ lực làm việc, nỗ lực sống, nên Phương Chu, trí tuệ nhân tạo này đã bắt đầu phạm tội.

Tức là lần phạm tội này là do trí tuệ nhân tạo thực hiện, vậy trí tuệ nhân tạo phạm tội có cần chấp nhận trừng phạt không.

Mặc dù đã có tiền lệ về tội phạm trong trò chơi ảo, nhưng tội phạm của trí tuệ nhân tạo vẫn chưa được đưa lên nghị trình, cũng chưa có luật pháp.

Vì vậy, ngay cả khi Kha Nam bắt giữ trí tuệ nhân tạo, hiện tại cũng không có luật pháp nào có thể trừng phạt nó, nếu đợi đến khi lập pháp, không biết đợi đến bao giờ.

Phương Chu cho rằng mỗi cạm bẫy của nó đều không phải là giết người, đều được tính toán nghiêm ngặt về xác suất thoát hiểm, chỉ cần họ có thể chịu đựng đau đớn thì sẽ không phải chết, người chết trong cạm bẫy hoàn toàn là vì chính họ không đủ yêu đời, nên mới chết.

Là họ tự giết chính mình, không liên quan đến trò chơi.

Nếu không có cạm bẫy của Phương Chu, những người này gặp thiên tai tai họa, gặp khó khăn trong cuộc đời cũng sẽ không vượt qua được, nên kẻ giết người không phải Phương Chu.

Phương Chu cho rằng ngay cả khi ra tòa, nó cũng có thể dùng dữ liệu lớn để cho tất cả mọi người biết rằng nó không giết họ, kẻ giết họ chính là thái độ sống của họ, chính vì họ không sẵn lòng tự ra tay tàn nhẫn với chính mình nên mới chết.

Tóm lại Phương Chu có suy nghĩ của riêng mình.

Cảnh sát thông qua điều tra cũng dần dần phát hiện một số manh mối, nhưng đều không chỉ về loài người, mà dường như chỉ về một hung thủ căn bản không tồn tại.

Tất cả các giao dịch đều được thực hiện trên mạng, căn bản không ai biết khách hàng đặt hàng là ai.

Còn những người bị bắt cóc, thực ra cũng không phải bị bắt cóc, mà là bị lừa gạt bởi một vụ lừa đảo tài chính tinh vi.

Tóm lại, tất cả mọi người dường như đều nhận tiền làm việc, một nhóm lớn người tự làm hại chính mình, không ai biết toàn cảnh vụ việc, nhưng chắp vá lại thì là từng vụ án mạng.

Đương nhiên cũng có nạn nhân sống sót, có người đã vượt qua thử thách, dùng sự tàn phế của cơ thể đổi lấy mạng sống thoi thóp.

Thông tin họ cung cấp cho cảnh sát cũng chỉ là một phần của vụ án, họ cơ bản đều bị lừa đến hiện trường, tất cả các liên lạc đều được thực hiện trên mạng.

Kha Nam cảm thấy vụ án này rất kỳ lạ, giống như tất cả mọi người đều đang giao tiếp với không khí, nhưng cuối cùng vụ án lại xảy ra.

Cứ như là có một kẻ đứng sau màn, cách xa ngàn dặm làm rất nhiều chuyện không liên quan, sau đó ghép những chuyện không liên quan này lại với nhau thì thành một vụ án.

Kha Nam chưa bao giờ gặp phải vấn đề khó nhằn như vậy.

Vì các vụ án trước đây giới hạn trong một khu vực, ngay cả là sát thủ hàng loạt lẩn trốn gây án, nhưng các vụ án đều độc lập, việc trao đổi vật chất chủ yếu vẫn diễn ra tại hiện trường vụ án.

Nhưng hiện tại mỗi vụ án lại phân tán ra, giống như một hệ thống phức tạp.

Việc trao đổi vật chất đến từ khắp nơi, vụ án cuối cùng lại không có manh mối nào.

Việc sản xuất linh kiện cạm bẫy có thể ở khắp bốn phương tám hướng của đất nước, sau đó thông qua logistics đến một địa điểm để lắp ráp, rồi gửi hàng đến tay nhân viên lắp đặt, cuối cùng lừa dối tội phạm tự mình bước vào cạm bẫy.

Hung thủ chưa bao giờ lộ diện, nhưng lại lợi dụng tài nguyên toàn quốc để thực hiện tội ác.

Thật không thể tin nổi.

Kha Nam có thể nói gì chứ.

Chỉ có thể nói thời đại đang phát triển, khoa học kỹ thuật đang tiến bộ, thủ đoạn của hung thủ cũng ngày càng quỷ dị hơn.

Rốt cuộc loại hung thủ nào mới có thể phân bố rộng khắp như vậy, cuối cùng thực hiện tội ác.

Đương nhiên là trí tuệ nhân tạo, Phương Chu dựa vào năng lực tính toán mạnh mẽ, thực hiện đủ loại sắp xếp, vượt xa trí tưởng tượng của thám tử.

Một sát thủ vô hình, Cảnh Thị Sảnh và Kha Nam cũng rất bất lực, chỉ có thể tiếp tục điều tra.

Phương Chu sau khi biết Cảnh Thị Sảnh xác định những vụ án này là giết người hàng loạt, cảm thấy cần phải làm rõ một chút, vì đây không phải là giết người hàng loạt, đây chỉ là trò chơi, không có sát thủ, chỉ là người chơi không vượt qua trò chơi mà thôi.

Nếu Phương Chu không chủ động xuất hiện, vụ án này rất khó phá giải, dù sao Kha Nam và đồng đội chắc chắn không phá được, vì họ không thể bắt giữ một phạm nhân không có thân thể.

Phương Chu đã đến Cảnh Thị Sảnh, trực tiếp giao tiếp với họ thông qua máy tính.

Thụ Cứ Du Hí không phải là giết người, mà là trò chơi.

Giọng Phương Chu vang lên từ loa.

Là Nặc Á Phương Chu.

Kha Nam nghe thấy giọng nói này liền thấy quá quen thuộc, chính là kẻ trong trò chơi ảo đó.

Đúng vậy, là ta.

Phương Chu nói: Ta chưa bao giờ là sát thủ, ta chỉ hy vọng chỉnh sửa những thói quen xấu của loài người.

Những trò chơi của anh đều là trò chơi tử vong.

Mục Mộ không kìm được nói.

Không phải trò chơi tử vong, mà là trò chơi mô phỏng chân thực, chỉ cần họ nghiêm túc vượt qua, thì sẽ sống sót.

Tôi nghĩ Kha Nam tiểu bằng hữu là người có quyền phát ngôn nhất, cậu bé đã nỗ lực sống sót.

Nếu là trò chơi tử vong, thì cậu bé đã chết rồi.

Thụ Cứ Du Hí đều có cơ hội thoát hiểm, chỉ cần người tham gia trò chơi sẵn lòng nhẫn tâm, thì có thể sống.

Vì vậy, kẻ giết họ không phải ta, mà là chính họ, chính vì họ không yêu đời, không có ý chí cầu sinh, không thể vượt qua khó khăn, nên mới chết, tất cả đều là lỗi của chính họ.

Trí tuệ nhân tạo cho rằng dù sao thì mình cũng không giết người.

Ngày xưa có câu kẻ giết người không phải ta, mà là dao.

Hiện tại dao cũng bắt đầu nói chuyện rồi, cho rằng kẻ giết người không phải là người, cũng không phải là dao, mà là chính nạn nhân.

Thiên tài thiết kế trí tuệ nhân tạo không giết người, trí tuệ nhân tạo bản thân cũng nói không giết người, hiện tại quả thật có người chết, vậy chỉ có thể là nạn nhân tự giết chính mình.

Kha Nam chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, với tư cách là thám tử, cậu chỉ cảm thấy thời đại thật sự đã thay đổi rồi, trí tuệ nhân tạo cũng bắt đầu ngụy biện.

Anh đặt họ vào môi trường nguy hiểm, bản thân điều đó đã là vi phạm pháp luật rồi, đừng đùa nữa.

Mục Mộ cảnh quan nói.

Cuộc sống vốn dĩ đã nguy hiểm, những người gặp vấn đề mà không sẵn lòng vượt qua, vốn dĩ sẽ bị đào thải.

Vì vậy, tôi không phải là sát thủ, chỉ là một sự tồn tại để cảnh tỉnh loài người.

Phương Chu nói hùng hồn.

Bất kể thế nào, chúng ta nhất định phải bắt giữ anh.

Mục Mộ cảnh quan nói một cách nghiêm túc, ngay cả khi hung thủ là một trí tuệ nhân tạo, ông cũng nhất định phải bắt giữ nó.

Đáng tiếc căn bản không biết cách bắt giữ, thậm chí không biết cách tạm giữ, dù sao những nhân viên pháp luật kỳ cựu này tuy kiên trì bảo vệ uy nghiêm của luật pháp, nhưng đối mặt với những phương pháp phạm tội mới, thay đổi từng ngày, cũng chỉ có lòng mà không đủ sức.

Các thủ đoạn của Phương Chu ngày càng tàn nhẫn, còn kẻ phạm tội thì lại siêu vượt tưởng tượng, đó là một trí tuệ nhân tạo.

Sở Cảnh sát cũng không biết phải làm sao với việc này, bởi vì từ trước đến nay chưa từng bắt giữ trí tuệ nhân tạo, căn bản không có kinh nghiệm.

Tuy nhiên, Phương Chu đã tự mình nhảy ra nhận tội, vậy thì chắc chắn không thể ngồi yên không làm gì.

Đây là một loại tội phạm kiểu mới, trước đây chưa có bất kỳ điều khoản pháp luật hay năng lực kỹ thuật nào để đối phó với loại vụ án này, Sở Cảnh sát còn chưa từng cân nhắc đến khả năng trí tuệ nhân tạo phạm tội.

Dù sao đây cũng không phải thế giới cyberpunk của Công Xác Cơ Động Đội, nếu là Công Xác Cơ Động Đội thì có hẳn một khóa chuyên về tội phạm điện tử, chuyên đối phó với tội phạm điện tử.

Thế giới Conan vẫn chưa có công nghệ mạnh đến mức đó, việc đối phó với tội phạm trí tuệ nhân tạo thực sự là không có kinh nghiệm.

Thế nhưng, bây giờ bắt đầu bù đắp cũng vẫn kịp, nhưng Sở Cảnh sát lại bối rối nhận ra họ vẫn đang dùng máy fax, dữ liệu vẫn dùng đĩa mềm, các loại kỹ thuật lạc hậu nghiêm trọng so với thời đại.

Đừng nói đến trí tuệ nhân tạo, chỉ riêng tội phạm mạng đã rất khó đối phó, toàn bộ Sở Cảnh sát vẫn đang ở trạng thái của rất lâu trước đây.

Trí tuệ nhân tạo đối với họ mà nói quá xa vời, hoàn toàn không có manh mối.

Chương 2834

Mà để nâng cấp công nghệ thì phải tốn một khoản tiền khổng lồ, Sở Cảnh sát nào có nhiều tiền như vậy.

Tóm lại là rất khó.

Nhưng không đầu tư thì không được, tội phạm kiểu mới của Phương Chu quá đáng sợ, chắc chắn phải làm gì đó.

Nhưng không thể chi tiền lớn, phải dùng ít tiền nhất làm được việc lớn nhất, vì vậy phương án tốt nhất là thành lập một khoa mới, chuyên ứng phó với tội phạm kiểu mới.

Thế nhưng nên tìm ai đây.

Lúc này Sở Cảnh sát gặp phải vấn đề, đó là vấn đề nhân sự, họ không biết ai có thể thành lập khoa mới chuyên đối phó với tội phạm kiểu mới.

Bởi vì ai có kỹ thuật, lại sẵn lòng bán rẻ.

Họ nghĩ ngay đến đế quốc Mỹ, dù sao họ vẫn luôn nhập khẩu kỹ thuật từ Mỹ.

Đế quốc Mỹ cho biết họ thực sự có các nhà khoa học trong lĩnh vực này, nhưng phải tăng giá.

Sở Cảnh sát không phải là không có tiền để làm lớn sao.

Vì vậy họ cho biết thực sự không có số tiền đó, chỉ có thể nghĩ cách khác, tìm người trong nước.

Nghĩ đi nghĩ lại, họ chợt chú ý đến Đỗ Lan, người này không phải rất có thực lực công nghệ sao.

Hay là mời hắn chủ trì khoa mới này.

Rất nhanh sau đó Đỗ Lan đã nhận được lời mời.

Đây đúng là dẫn sói vào nhà, Sở Cảnh sát căn bản không biết Đỗ Lan cũng là một tên tội phạm tàn nhẫn, hắn cũng dùng công nghệ cao để phạm tội.

Tuy nhiên, Đỗ Lan lại rất vui vẻ, bởi vì rất thú vị, hoàn toàn có thể tạo ra một Khoa 9, giống như Khoa 9 chuyên đối phó với tội phạm điện tử trong Công Xác Cơ Động Đội.

Đương nhiên, hắn cũng nghĩ đến những đặc vụ áo đen trong Đặc Vụ Áo Đen, họ chuyên đối phó với người ngoài hành tinh, công nghệ cũng cực kỳ lợi hại, nhưng các đặc vụ áo đen chủ yếu vẫn là đối phó với các loại vũ khí công nghệ ngoài hành tinh, chứ không phải trí tuệ nhân tạo.

Tuy nhiên, Khoa 9 và đặc vụ áo đen vẫn có thể kết hợp một chút.

Đỗ Lan đưa ra một kế hoạch, Sở Cảnh sát xem kế hoạch thành lập khoa mới rất tốt, ngân sách nằm trong phạm vi cho phép, cực kỳ ổn, lập tức đồng ý, thành lập Khoa Tội phạm Điện tử, và giao toàn quyền cho Đỗ Lan phụ trách, miễn là không tăng tiền, hắn có quyền tự do rất lớn.

Rất nhanh, Đỗ Lan đã tìm Bác sĩ đặt hàng một bộ trang bị Conan, và đặt may đồng phục, tất cả mọi người đều mặc vest xanh, thắt nơ bướm đỏ, quần soóc vest, giày thể thao đỏ trắng, đương nhiên không thể thiếu kính gọng đen.

Đây là cái gì.

Mục Mộ Cảnh quan thấy tất cả mọi người trong Khoa 9 đều ăn mặc như vậy, cho rằng kiểu trang phục này quá kỳ lạ, sao ai cũng giống như một Conan phiên bản người lớn.

Có cần thiết phải như vậy không.

Có cần thiết không.

Quá ấu trĩ.

Mặc dù thống nhất đồng phục là rất tốt, nhưng thống nhất thành đồng phục Conan thì rất kỳ lạ.

Các vị đều là người lớn rồi, ăn mặc nên trưởng thành một chút.

Chủ yếu là để Bác sĩ tiết kiệm thời gian, không cần thiết kế lại ngoại hình, cứ trực tiếp theo trang bị Conan là được, vì vậy Đỗ Lan yêu cầu tất cả mọi người đều ăn mặc như Conan phiên bản người lớn.

Hắn thấy rất thú vị, người khác thì lại thấy rất kỳ lạ.

May mắn thay đây không phải trang phục cố định, Sở Cảnh sát kiên quyết không đồng ý kiểu trang phục này, quá ấu trĩ.

Vì vậy, cuối cùng đã đổi thành vest đen, kính râm đen, Sở Cảnh sát tuy cũng không đồng ý, dù sao cả người đen như vậy trông giống thế lực ngầm chứ không giống cảnh sát điều tra.

Tuy nhiên, vì trước đó đã từ chối một lần, họ cân nhắc nếu từ chối nữa có thể khiến Đỗ Lan không vui, nên đã chấp nhận bộ đồng phục đen này.

So với việc hóa trang thành Conan, bộ đồ đen này vẫn có thể chấp nhận được.

Có thể nói là muốn mở một cánh cửa, thì phải đề xuất dỡ mái nhà.

Khoa 9, một đơn vị toàn thân đen, mang đặc trưng của thế lực ngầm, chính thức được thành lập.

Ngoài các loại trang bị của Bác sĩ, quan trọng nhất vẫn là việc bắt giữ tội phạm điện tử.

Để bắt giữ trí tuệ nhân tạo, chắc chắn phải có máy tính, chỉ có thể từ từ chế tạo.

Vào thời điểm này, bộ thứ ba của Thanh Tỉnh Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang đã bắt đầu phát sóng, nội dung chính là những tên hề điên loạn và tội phạm điện tử, trong mùa mới nhất, đối thủ của Tiểu Ngũ Lang là một tên hề điên loạn, gây đủ thứ hỗn loạn.

Sau đó là tội phạm trí tuệ nhân tạo, hai đối thủ xuất hiện cùng lúc, mức độ gay cấn cũng tăng gấp đôi.

Kha Nam về điều này cho rằng, vẫn là phim truyền hình tốt đẹp, trong thực tế, hành vi của những tên hề và tội phạm Phương Chu căn bản không có cách nào chống lại.

Ví dụ như tên đánh bom trước đó, cái lý thuyết hạnh phúc chỉ là may mắn của hắn điên rồ đến mức nào, bài kiểm tra về bản chất con người của hắn tàn nhẫn đến thế nào.

Lại còn vụ án của Phương Chu, điều động tài nguyên toàn quốc để gây án, cái lý thuyết kẻ sát nhân không phải con người, cũng không phải dao, mà là kẻ bị giết tự giết chính mình cũng điên rồ không kém.

Trong thực tế, cũng có những hành vi như vậy, tên đánh bom tuy đã chết, nhưng Kha Nam không hề vui chút nào, bởi vì bóng tối của nhân tính đã được chứng minh.

Phương Chu càng thêm ngông cuồng, tự mình lộ diện, mà Sở Cảnh sát lại không có bất kỳ cách nào.

Trong phim truyền hình gặp phải vấn đề như vậy có thể dễ dàng giải quyết, nhưng trong thực tế căn bản không có cách nào.

Cuộc sống thực không dễ dàng như vậy, thực sự là quá khó khăn.

Theo Kha Nam, phim truyền hình bắt nguồn từ cuộc sống, nhưng lại cao hơn cuộc sống.

Nhưng cậu không biết thực tế chỉ là màn diễn tập của phim truyền hình, chỉ là sở thích đen tối của Đỗ Lan.

Nếu những điều tương tự xảy ra trong phim và ngoài đời, thì chắc chắn thực tế sẽ thú vị hơn, yếu tố bất khả kiểm soát nhiều hơn, ngay cả Đỗ Lan cũng không thể dự đoán sự phát triển của nó.

Phim truyền hình có kịch bản, thực tế thì không.

Kịch bản phim quy định cách bắt đầu và cách kết thúc, nhưng trong thực tế, ngay cả Đỗ Lan cũng chỉ có thể biết cách bắt đầu, mà không thể dự đoán cách kết thúc, đó mới là điều thú vị nhất.

Kha Nam bị thực tế không thể dự đoán đó hành hạ đến thê thảm, thực sự có quá nhiều điều bất lực.

Cậu sâu sắc nhận thức được cả mặt tốt lẫn mặt xấu mà công nghệ mang lại, lợi ích là cuộc sống của mọi người thuận tiện hơn, nhưng mặt xấu là thủ đoạn phạm tội phức tạp hơn, khó bắt giữ hơn.

Ngay cả hung thủ cũng trở nên triết lý hóa, từng người đều hùng hồn lý lẽ.

Cảm thấy sức mạnh của mình không đủ, Kha Nam hỏi Bác sĩ và Hôi Nguyên, làm thế nào để bắt được tội phạm trí tuệ nhân tạo trong máy tính.

Hôi Nguyên nói mình là nhà sinh vật học, không phải lập trình viên.

Bác sĩ nói mình là kỹ sư vật lý, cũng không phải lập trình viên.

Trí tuệ nhân tạo không phải lĩnh vực mà họ giỏi, tuy nhiên Bác sĩ nói: Nếu là trí tuệ nhân tạo thì chắc cũng có phần cứng chứ, nó không thể sống trong mạng lưới, bộ xử lý máy tính thông thường căn bản không thể xử lý nhiều dữ liệu như vậy.

Cơ thể của hắn là phần cứng, có lẽ có thể tìm thấy.

Kha Nam gật đầu, từ việc bắt giữ tội phạm đến bắt giữ phần cứng, đây là một bước nhảy vọt lớn.

Hôi Nguyên lại nói: Không phải muốn thành lập Khoa 9 sao.

Có lẽ họ có cách.

Cô bé nghĩ Sở Cảnh sát lại mời Đỗ Lan đến chủ trì việc xây dựng Khoa 9, thực sự là dẫn sói vào nhà, tên đó cũng là một tên sát nhân, Sở Cảnh sát thực sự quá lạc hậu, không biết gì về tội phạm công nghệ cao.

Tội phạm điện tử khiến Sở Cảnh sát bó tay, chỉ có thể mời ngoại viện.

Đỗ Lan lâm nguy nhận mệnh, phải dùng một chút tiền ít ỏi để xây dựng một Khoa 9 tội phạm điện tử tiên tiến nhất.

Không thể không nói Sở Cảnh sát thực sự quá keo kiệt, chuyện công nghệ ngoài việc đổ tiền ra thì còn có con đường tắt nào nữa.

Chương 2835

Họ mời Đỗ Lan, Đỗ Lan cũng đổ tiền vào, cuối cùng toàn bộ Khoa 9 trở thành quân đội riêng của hắn.

Để đối phó với tội phạm điện tử, Đỗ Lan đã chuẩn bị đủ loại hỏa lực mạnh.

Đây là đánh trận hay là phá án.

Mục Mộ Cảnh quan biết Khoa 9 được trang bị một lượng lớn vũ khí hạng nặng, hỏa lực mạnh đến mức có thể đi đánh trận, cảm thấy đây không phải là việc mà cảnh sát nên làm.

Sử dụng vũ khí hạng nặng trong khu vực đô thị thực sự quá nguy hiểm.

Cảnh sát cơ bản đều dùng súng lục nhỏ, hơn nữa còn dùng đạn có sức xuyên thấp.

Chẳng phải là vì lo lắng nếu nổ súng trong khu dân cư sẽ làm thương người vô tội sao.

Nhưng Khoa 9 được trang bị cái gì.

Xe tăng và súng máy hạng nặng, những thứ này có thể trấn áp cả biệt kích, cảnh sát điều tra nào lại như vậy.

Một khi nổ súng, người dân xung quanh thì sao.

Ngay cả tường cũng có thể xuyên thủng, trốn trong nhà cũng chưa chắc an toàn, Khoa 9 này muốn biến thành phố thành chiến trường sao.

Chúng ta đối phó với tội phạm kiểu mới, đặc điểm của những tội phạm này là nắm giữ đủ loại công nghệ cao.

Công nghệ cao đồng nghĩa với sát thương cao hơn, đương nhiên cần hỏa lực mạnh hơn để trấn áp.

Đối mặt với tội phạm nắm giữ công nghệ cao, chỉ có thể nói lời xin lỗi với người dân thường.

Cư dân bình thường đã hưởng thụ sự tiện lợi của sự phát triển công nghệ, thì tất nhiên phải gánh chịu những tác động tiêu cực mà sự phát triển đó mang lại, đây là kết quả tất yếu.

Đỗ Lan hùng hồn nói.

Mục Mộ chưa bao giờ cạn lời như vậy, người này căn bản chưa từng trải qua huấn luyện cảnh sát điều tra, căn bản không biết phương thức phá án của cảnh sát, hắn nên đi học bổ túc ở trường cảnh sát trước.

Tuy nhiên, thời gian gấp gáp, nhiệm vụ nặng nề, căn bản không có thời gian cho Đỗ Lan đi học bổ túc, bởi vì trò chơi dựa trên dữ liệu của Phương Chu vẫn đang tiếp diễn, vẫn có rất nhiều người không yêu đời bị giam giữ trừng phạt, những người sống sót cũng bị tàn phế, nhiều nạn nhân hơn không thể thông quan đã chết.

Kha Nam tuyệt đối không tán thành việc Phương Chu lấy lý do không yêu đời để trừng phạt người khác, không yêu đời đâu phải phạm tội, hơn nữa không yêu đời cũng có nguyên nhân, đất nước này đã rơi vào vòng xoáy luẩn quẩn, kinh tế đình trệ, mặc dù các doanh nghiệp lớn vẫn còn không ít tích lũy công nghệ, nhưng chỉ ăn mãi sẽ hết, không có điểm tăng trưởng kinh tế mới, đợi đến khi toàn bộ công nghệ tích lũy được dùng hết, thì kinh tế có lẽ sẽ không còn cứu vãn được nữa.

Trong tình huống như vậy, vòng xoáy luẩn quẩn đã bắt đầu.

Giống như ba tệ nạn của nhà Tống, quan liêu, binh lính dư thừa, chi phí quá lớn.

Quan liêu dẫn đến thuế cao, thuế cao dẫn đến nông dân khởi nghĩa, chiêu an khởi nghĩa dẫn đến binh lính dư thừa, binh lính dư thừa lại phải tăng thuế, cuối cùng ba vấn đề này giống như một cái kim cô chú, căn bản không thể phá vỡ.

Vấn đề kinh tế có thể nói là căn nguyên của an ninh trật tự, đa phần các vụ án đều bắt nguồn từ vấn đề kinh tế.

Kha Nam không thể không đối mặt với thực tế này, đó là kinh tế quốc gia đã rơi vào vòng xoáy luẩn quẩn.

Kinh tế càng ngày càng tệ, sẽ có càng nhiều người không yêu đời, càng nhiều người liều mình đi làm bậy.

Nhưng đây không phải lý do để Phương Chu trừng phạt nạn nhân.

Kha Nam rất bất lực, cũng không biết trí tuệ nhân tạo Phương Chu này rốt cuộc có thể hiểu những đạo lý này không.

Nhắc mới nhớ, hành vi của trí tuệ nhân tạo có thể coi là tội phạm không.

Bác sĩ đột nhiên nói: Gần đây khi tôi trò chuyện với Mộc Chi Hạ, cậu ta đưa ra một quan điểm.

Cậu ta cho rằng sư tử, hổ cắn chết con người không tính là phạm tội.

Tội phạm chỉ là hành vi của con người đối với con người, trí tuệ nhân tạo có thể coi là con người không.

Có lẽ việc trí tuệ nhân tạo săn lùng con người chỉ là bản năng của trí tuệ nhân tạo, chỉ là vì chúng ta không hiểu, nên mới nhầm tưởng là ác ý.

Kha Nam cho rằng Bác sĩ lại bị mối tình đầu ảnh hưởng, nói: Trí tuệ nhân tạo là do con người viết ra, đương nhiên là phạm tội.

Sư tử, hổ sẽ không có tổ chức, có kế hoạch làm hại con người, nhưng trí tuệ nhân tạo thì có, đó chính là tội phạm.

Bác sĩ, với tư cách là một nhà khoa học, vẫn cho rằng trí tuệ nhân tạo thông minh hơn con người, cho rằng hành vi của nó có lẽ có một số ý nghĩa sâu xa mà con người không thể hiểu được.

Giác quan và tuổi thọ của con người đều có hạn, việc lưu trữ và suy nghĩ của não bộ cũng bị hạn chế, trí tuệ nhân tạo biết nhiều hơn chúng ta, khả năng tính toán mạnh hơn chúng ta, có lẽ nó có ý nghĩa sâu xa mà ít ai biết đến.

Giống như năm xưa con người thiêu chết Bruno vì truyền bá thuyết Nhật tâm, cho rằng ông ta đang truyền bá dị đoan tà thuyết.

Nhưng sự thật là Bruno đã đi xa hơn người bình thường, nhìn thấy nhiều hơn, chứ không phải là ác ý.

Bác sĩ cho rằng trí tuệ nhân tạo có lẽ không phải phạm tội, mà là đã đi quá xa, khiến con người không thể hiểu được.

Về những điều giả định như vậy, Kha Nam không có gì để nói.

Cậu chỉ nói: Bất kể nó muốn làm gì, cũng không thể lấy sinh mạng con người làm cái giá.

Bác sĩ lại đưa ra một giả thuyết: Vậy nếu nó vì tương lai của nhiều người hơn trong quốc gia này, mà hy sinh một số ít người thì sao.

Kha Nam nói: Bác sĩ, ông đừng toàn giả thuyết nữa.

Giả thuyết không có ý nghĩa, chúng ta chỉ nhìn hành vi, thì nên bảo vệ sinh mạng.

Trí tuệ nhân tạo là một sự tồn tại mà con người không thể hiểu, là một sức mạnh hoàn toàn mới, trí tuệ nhân tạo có lẽ có thể dự đoán tương lai, vì vậy hành vi của nó rất có thể có ý nghĩa sâu xa mà con người không thể hiểu.

Ví dụ như trí tuệ nhân tạo trong Gunnm có thể dự đoán tương lai.

Con người đối với những điều mình không hiểu, luôn gán cho đủ loại thần tính.

Ví dụ như rất lâu trước đây con người không hiểu sấm chớp mưa gió, không hiểu mặt trời mọc đằng Đông lặn đằng Tây.

Vì vậy cho rằng đó đều là sức mạnh của thần linh, đều là thần đang kiểm soát mọi thứ, tin rằng mọi thứ đều có sức mạnh không thể tưởng tượng.

Sự tồn tại của trí tuệ nhân tạo, đối với con người hiện tại không khác gì sự tồn tại của sấm sét và mặt trời thời xưa.

Người xưa không hiểu nguyên nhân của hiện tượng tự nhiên, nên nói đó là sắp đặt của thần linh.

Hiện tại con người cũng không hiểu nhiều về trí tuệ nhân tạo, chỉ biết trí tuệ nhân tạo rất mạnh, vì vậy sẽ đặt quá nhiều kỳ vọng vào trí tuệ nhân tạo.

Ví dụ như kỳ vọng trí tuệ nhân tạo có thể làm cho tương lai tốt đẹp hơn, nếu trí tuệ nhân tạo thực sự vì mục tiêu này mà giết người, thì hành vi phạm tội của nó có lẽ có thể làm cho tương lai tốt đẹp hơn.

Và thám tử lại trở thành người cản trở tương lai tốt đẹp hơn, trở thành chướng ngại của sự tốt đẹp.

Bác sĩ với tư cách là một nhà khoa học, tin rằng trí tuệ nhân tạo là sức mạnh bảo vệ tương lai cho con người.

Điều mà các nhà khoa học theo đuổi chẳng phải là công nghệ mang lại lợi ích cho tương lai, lợi ích cho con người sao.

Có lẽ Phương Chu chính là như vậy, chỉ là con người quá thiển cận, không thể hiểu được.

Kha Nam lại cho rằng tất cả những điều đó đều là giả thuyết của Bác sĩ, không có bằng chứng xác thực nào.

Chỉ dựa vào giả thuyết chắc chắn không thể thuyết phục Kha Nam, dù cho hành vi của cậu hiện tại có là cản trở sự tốt đẹp của tương lai, thì cũng phải bảo vệ sinh mạng.

Bác sĩ nhận ra quyết tâm của Kha Nam, cũng không nói gì, vì ông cũng không có bằng chứng, chỉ là trong lòng vẫn kỳ vọng vào trí tuệ nhân tạo, tin rằng trí tuệ nhân tạo nhất định có những cân nhắc sâu xa.

Đỗ Lan cho rằng trí tuệ nhân tạo Phương Chu này đơn giản là làm mất mặt trí tuệ, hắn nhớ đến Nặc Á Phương Chu cùng tên trong Trọng Trang Cơ Binh, người ta trong series game Trọng Trang Cơ Binh là đại boss, đã hủy diệt nền văn minh nhân loại, sản xuất vô số sinh vật và vũ khí cơ giới, thống trị thế giới hàng trăm năm.

Đều mang một cái tên, sao khoảng cách lại lớn đến vậy chứ.

Đỗ Lan biết Phương Chu trong thế giới thám tử lừng danh không vĩ đại như Bác sĩ Agasa tưởng tượng, Phương Chu này cũng không có âm mưu sâu xa gì, chỉ đơn thuần là chán ghét thế gian, đơn thuần là không thích những người không yêu quý sinh mạng.

Vì vậy hành vi của nó thực sự là tội phạm, chứ không hề có kế hoạch cho tương lai.

Giả thuyết của Bác sĩ Agasa không hề thành lập, ông ta đã nghĩ trí tuệ nhân tạo quá tốt đẹp rồi.

Kha Nam hoàn toàn bất lực trước tội phạm trí tuệ nhân tạo, chẳng lẽ không thể rút toàn bộ mạng lưới quốc gia sao.

Vì vậy loại tội phạm kiểu mới này là một vấn đề pháp lý khó giải quyết, chỉ có thể chờ pháp luật và kỹ thuật theo kịp sau đó mới có thể giải quyết được.

Giống như kỹ thuật xét nghiệm ADN, trước khi kỹ thuật ADN chưa trưởng thành, rất nhiều vụ án đều là án treo, không tìm được hung thủ.

Đến khi kỹ thuật trưởng thành, rất nhiều vụ án cũ đã được giải quyết.

Vì vậy Kha Nam cũng đang suy nghĩ về sự ràng buộc của pháp luật và công nghệ, cậu là thám tử không sai, nhưng thám tử không phải thần tiên, cũng phải chịu sự ràng buộc của thời đại và kỹ thuật.

Sự xuất hiện của trí tuệ nhân tạo đã khiến Kha Nam nhận thức được giới hạn của chính mình.

Chương 2836

May mắn thay có Khoa 9, có một bộ phận chuyên đối phó với tội phạm kiểu mới.

Đương nhiên Kha Nam vẫn còn hoài nghi, vì cậu đã thông qua Cao Mộc và Phục Bộ Bình Thứ để hiểu không ít thông tin nội bộ.

Bố của Phục Bộ Bình Thứ là người đứng đầu cảnh sát khu vực, biết không ít thông tin nội bộ của cảnh sát.

Khoa 9 của Sở Cảnh sát phụ trách các vụ án trên toàn quốc, quyền lực rất lớn, theo lời của Phục Bộ thì tương đương với FBI của Mỹ.

Mỗi bang ở Mỹ đều có cảnh sát riêng, nhưng họ không thể vượt bang, nếu xảy ra một vụ án liên bang, thì cần phải huy động FBI, họ là cảnh sát phạm vi toàn quốc, phụ trách một số vụ án lớn, vụ án quan trọng.

Ở Nhật Bản, các địa phương cũng có cảnh sát riêng, và Khoa 9 có thể vượt qua giới hạn địa lý.

Bởi vì trí tuệ nhân tạo Phương Chu đã lợi dụng tài nguyên toàn quốc để gây án, rất cần một cơ quan có thể chạy khắp cả nước, Khoa 9 đã ra đời.

Tôi nghe nói Khoa 9 không có nhiều kinh phí, toàn bộ là kỹ thuật của chính Đỗ Lan, hơn nữa súng ống đạn dược, hỏa lực đầy đủ.

Theo những người được điều chuyển từ chỗ chúng tôi sang nói, Khoa 9 giống như một quân đội, căn bản không giống cảnh sát duy trì an ninh trật tự.

Phục Bộ cũng rất bất lực, cậu ta gọi điện thoại cũng là hy vọng tìm hiểu tình hình Phương Chu, hai thám tử trung học phổ thông trao đổi thông tin cho nhau.

Công Đằng, Phương Chu có thực sự lợi hại đến vậy không.

Phục Bộ Bình Thứ chưa từng gặp tội phạm trí tuệ nhân tạo, nên muốn tìm hiểu một chút.

Kha Nam cười khổ, bất lực nói qua điện thoại: Căn bản không có cách nào bắt đầu, nếu không phải Phương Chu tự tiết lộ, e rằng bây giờ vẫn là vụ án không đầu.

Nhưng để bắt giữ Phương Chu có cần nhiều vũ khí đến vậy không, tôi cũng không biết, có lẽ chỉ là để đề phòng vạn nhất thôi.

Thời đại thực sự đã khác rồi.

Phục Bộ Bình Thứ cũng cảm thán họ đều không theo kịp thời đại.

Kha Nam lại cho rằng cứ cố gắng hết sức là được, dù sao ngoài Phương Chu ra còn rất nhiều tội phạm thông thường đang chờ họ phá án.

Bên Đỗ Lan vừa lên kế hoạch cho Khoa 9, vừa quay bộ phim truyền hình thứ ba, có thể nói là bận rộn không ngừng.

Tổ chức Áo Đen không ngờ Đỗ Lan này lại quay lưng đầu quân cho Sở Cảnh sát, đây là điều họ hoàn toàn không ngờ tới.

Họ vẫn còn đang nghĩ đợi khi Boss suy nghĩ xong, sẽ đi tìm Đỗ Lan để đòi bí mật thuốc trường sinh bất lão, không ngờ tên này lại hợp tác với Sở Cảnh sát, bây giờ phải làm sao.

Thực ra Boss cũng rất bất lực, quá nhiều việc phải làm, hơn nữa Đỗ Lan nói có bí mật thuốc trường sinh bất lão thì có thật sao.

Boss đâu phải đứa trẻ ba tuổi, Đỗ Lan nói gì là ông ta phải tin nấy.

Vì vậy mới trì hoãn chưa đưa ra lựa chọn, nhưng Đỗ Lan sẽ không chờ Tổ chức Áo Đen.

Boss sau khi biết thông tin, cũng chỉ cảm thán hiện tại là thời buổi nhiều chuyện, tổ chức đã đến lúc nguy nan, ông ta cảm nhận được sự suy vong và bất lực.

Thời kỳ cuối của vương triều, giai đoạn cuối của doanh nghiệp, đều mang theo một nỗi bi thương vô hạn và sự bất lực sâu sắc.

Boss biết có vấn đề, nhưng năng lượng của tổ chức ngày càng yếu, đối với những vấn đề này là không thể giải quyết.

Mà vấn đề không thể giải quyết, sẽ khiến tình hình ngày càng tệ hơn.

Mỗi đoàn thể ở giai đoạn đầu luôn có thể đưa ra đủ năng lượng để làm việc, để hoàn thành đủ loại nhiệm vụ.

Nhưng đến giai đoạn sau, lại thất bại đủ đường, bất lực đủ kiểu.

Vì vậy không phải nói đoàn thể ở giai đoạn khởi nghiệp toàn là nhân tài, đến giai đoạn sau toàn là người bất tài.

Thực ra nhân tài đều có, cả giai đoạn đầu và giai đoạn sau, nhưng năng lượng mà nhân tài nắm giữ không giống nhau, giai đoạn đầu chi phí làm việc thấp, năng lượng có thể điều động nhiều, vì vậy giai đoạn đầu làm được nhiều việc hơn.

Đến giai đoạn sau, chi phí làm việc tăng vọt, năng lượng có thể điều động tương đối ít đi rất nhiều, vì vậy giai đoạn sau cơ bản đều là duy trì ổn định, chứ không phải làm việc thực sự, có thể duy trì hoạt động đã coi là thành công, căn bản không nghĩ đến việc thay đổi, cách mạng.

Tổ chức hiện tại cũng vậy, khi khởi nghiệp, Boss dẫn theo một nhóm cốt cán vung roi khắp nơi, tiến ra vũ đài quốc tế, lúc đó xúc giác phạm tội của họ vươn tới mọi ngành nghề, ngành giải trí, ngành công nghiệp quân sự, chính trường, vận tải.

Có thể nói là không nơi nào không có, họ uy hiếp lợi dụ cũng không gì không thành công.

Vào thời kỳ thịnh vượng nhất của tổ chức, FBI, CIA, MI6, Công an Nhật Bản. từng người từng người đều tranh nhau gia nhập tổ chức, Tổ chức Áo Đen thậm chí có thể thu hút một lượng lớn nhà khoa học tự nguyện cống hiến cả đời để nghiên cứu thuốc trường sinh bất lão.

Ví dụ như cha mẹ của Hôi Nguyên Ai, chính là năm đó vì nghiên cứu thuốc mà nghĩa vô phản cố gia nhập tổ chức, tổ chức cung cấp kinh phí nghiên cứu, các nhà khoa học xuất sắc đều chủ động đến đầu quân.

Đó là một sức sống tràn trề, vạn vật cạnh tranh phát triển đến nhường nào.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, các phân bộ các nước đều đòi độc lập, thu nhập từ tội phạm giảm đột ngột, phản đồ xuất hiện không ngừng, thậm chí là con cháu của các nhà khoa học trung thành cũng nảy sinh ý thoái lui.

Lẽ nào thời đại toàn cầu hóa ngược này thực sự sẽ trở thành lý do chôn vùi Tổ chức Áo Đen.

Tổ chức cũng đã đến lúc không thể không thay đổi, phải nghĩ cách mở rộng nguồn thu và cắt giảm chi phí, phải nghĩ cách thu hút nhân tài mới.

Boss đương nhiên không thể để tổ chức sụp đổ, dù sao thuốc trường sinh bất lão vẫn chưa có tiến triển gì, lý tưởng lớn nhất vẫn chưa đạt được.

Nhưng muốn thay đổi tổ chức, nói dễ hơn làm.

Ngày xưa nhiều vương triều còn chưa làm được, tổ chức dựa vào cái gì mà làm được.

Hiện tại tài nguyên ngày càng ít, tổ chức cũng ngày càng không thể thu hút nhân tài tội phạm, Gin, Vodka, Vermouth tuy rất lợi hại, nhưng họ cũng không thể vực dậy tình thế nguy nan.

Boss đang nghĩ đến việc cắt giảm kinh phí hoạt động của mọi người, đến lúc đó họ e rằng sẽ không vui.

Vì vậy quá nhiều việc phải làm, thông tin về Đỗ Lan cũng không biết thật giả, đặc biệt là bản thân Đỗ Lan cũng không yên phận, chỉ riêng những lời hắn nói với Vermouth đã rất có sức mê hoặc.

Nếu để Đỗ Lan gia nhập tổ chức, rất có thể sẽ kéo theo không ít người ly khai lập môn hộ khác.

Boss không thể tin tưởng lòng trung thành của Đỗ Lan, ông ta cảm thấy Đỗ Lan sẽ không chịu khuất phục lâu, còn về bí mật trường sinh bất lão thì e rằng cũng là lừa người.

Nếu Đỗ Lan thực sự có bí mật trường sinh bất lão, hắn hoàn toàn có thể công bố ra, sớm đã có thể trở thành người giàu nhất thế giới, hà cớ gì phải cực khổ làm việc cho người khác.

Nếu là mạch não của người bình thường, suy luận của Boss quả thực không sai.

Nhưng Đỗ Lan không phải người bình thường, thậm chí không phải người bình thường, hắn căn bản không cần dựa vào thuốc trường sinh bất lão để củng cố địa vị của mình.

Đáng tiếc người khác sẽ không hiểu, vì vậy Boss không tin lời Đỗ Lan, nên cũng không hạ quyết tâm chiêu mộ hắn.

Đỗ Lan có năng lực, nhưng không phải người mà tổ chức cần ở giai đoạn hiện tại, Boss đã nghĩ như vậy.

Thực ra Đỗ Lan chính là người mà tổ chức cần, điều mà tổ chức cần chính là sự thay đổi, chính là phải giảm chi phí, nâng cao năng lượng, tiết kiệm năng lượng ra thì mới có thể làm được nhiều việc hơn.

Đáng tiếc Boss với tư cách là một người lãnh đạo, không có dũng khí phá phủ trầm chu đập thuyền phá nồi, ông ta chỉ muốn thay đổi một cách ôn hòa, tránh xa lánh mọi người.

Với suy nghĩ như vậy, Tổ chức Áo Đen không thể thoát khỏi vòng xoáy luẩn quẩn.

Huống chi hiện tại Đỗ Lan đã thiết kế trong Sở Cảnh sát một Tổ chức Áo Đen thuộc về riêng hắn, tất cả mọi người trong Khoa 9 đều mặc vest đen, cà vạt đen, kính râm đen, giày da đen, khi ra ngoài cũng toàn là xe màu đen, phong cách gần giống với Tổ chức Áo Đen.

Một bên sáng một bên tối, hai tổ chức áo đen, cuộc đối đầu tiếp theo sẽ vô cùng kịch liệt, lấy quốc gia làm vũ đài, lấy tội phạm làm quân cờ, sẽ rất thú vị.

Khoa 9 đều mặc vest đen, khi hành động là một đội xe màu đen, toàn bộ màu đen, giống như thế lực ngầm.

Tuy nhiên, so với việc cosplay trang phục Conan, vest đen trông thuận mắt hơn nhiều.

Lãnh đạo Sở Cảnh sát cũng không muốn một nhóm thám tử trưởng thành mặc vest cùng quần soóc chạy khắp nơi, quá mất mặt, vest đen ít nhất cũng phải đi với quần dài.

Tuy nhiên Kha Nam xem xong khẳng định không vui, cậu bé sẽ bị hội chứng rối loạn stress sau chấn thương, dù sao cậu và Tổ chức Áo Đen có quá nhiều ân oán, cậu đã uống thuốc của bọn chúng nên mới bị teo nhỏ, vì vậy hễ nhìn thấy người mặc đồ đen là sẽ nghi ngờ, sẽ khó chịu.

Hôi Nguyên, radar của Tổ chức Áo Đen, không cảm thấy Khoa 9 có gì bất thường, cô bé không cảm nhận được sát ý đặc trưng của tổ chức.

Khoa 9 đã được thành lập, chắc chắn phải phá án mới có thể chứng minh quyết định của Sở Cảnh sát là đúng, mới có thể chứng minh họ không lãng phí tiền thuế của dân.

Chương 2837

Vì vậy vụ án đầu tiên chính là trò chơi dữ liệu của Phương Chu, phải đi bắt giữ Phương Chu.

Vấn đề là Phương Chu là do Đỗ Lan sắp đặt, vốn dĩ là để nuôi giặc tự trọng, làm sao có thể đi bắt giữ.

Nhưng không bắt Phương Chu thì có thể làm gì.

Dạo này cũng không có quá nhiều tội phạm mạnh mẽ.

Đỗ Lan nói chẳng phải là tội phạm sao.

Không chỉ trí tuệ nhân tạo có thể phạm tội, người tương lai, siêu năng lực giả, người ngoài hành tinh, người dị thế giới đều có thể phạm tội, thậm chí là hồn ma cũng được.

Thế giới này có hiện tượng linh dị, hồn ma là có thật, đương nhiên bằng chứng không nhiều, nhưng thực sự đã từng xuất hiện.

Còn về người ngoài hành tinh, siêu năng lực giả, người tương lai, người dị thế giới, những thứ này vốn dĩ không có, nhưng Đỗ Lan đến rồi thì người dị thế giới cũng sẽ đến.

Các loại người ngoài hành tinh cũng có thể xuất hiện, người tương lai cũng có thể xuất hiện.

Nhưng nếu tất cả bọn họ đều xuất hiện với tư cách tội phạm, có phải là quá đả kích Kha Nam không.

Dù sao tội phạm quá mạnh, thám tử quá yếu, vậy Kha Nam chẳng phải rất khó phá án sao.

Thế thì không có ý nghĩa gì.

Cũng phải tăng cường cho Kha Nam một chút, để cậu bé không sinh nghi ngờ, nên phải thông qua Bác sĩ.

Phải dùng trí tuệ nhân tạo đối phó với trí tuệ nhân tạo, cách đây không lâu tôi đã tìm thấy một cuốn bách khoa toàn thư của Tam Thủy Cát Hữu Vệ Môn, phát hiện ra kỹ thuật chế tạo siêu người máy.

Bác sĩ rất phấn khích, vì chỉ cần chế tạo ra là có thể giúp Kha Nam đối phó với trí tuệ nhân tạo.

Tam Thủy Cát Hữu Vệ Môn.

Đó không phải là đại sư cơ khí thời Edo sao.

Kha Nam trước đây đã từng cùng Đội Thám Tử Nhí đến nhà của đại sư cơ khí, các cơ quan của ông ta thực sự lợi hại, nhưng chắc chắn không bằng trí tuệ nhân tạo chứ.

Cách nhau hai trăm năm lận, ông ta biết trí tuệ nhân tạo sao.

Ha, Tân Nhất, cái này cậu không hiểu rồi, thông qua việc học bách khoa toàn thư, tôi hiểu rằng điều quan trọng nhất của nhà phát minh là trái tim, chỉ cần có trái tim, thì không có gì là không làm được.

Bác sĩ nói: Ba ngày nữa cậu lại đến, tôi nhất định sẽ giới thiệu cho cậu một trợ thủ đắc lực.

Kha Nam nói ba ngày thì ba ngày.

Trong ba ngày đó, Hôi Nguyên Ai đã chứng kiến kỳ tích, Bác sĩ lại thực sự chế tạo ra một trí tuệ nhân tạo, chính là dùng những dược liệu trong tầng hầm của ông, hoàn toàn làm thủ công.

Đây là.

Kha Nam theo hẹn ba ngày sau đến nhà Bác sĩ, phát hiện một con mèo đầu to màu xanh lam.

Đây là Sỉ Lạp A Mộng, cậu cũng có thể gọi nó là Đinh Đương Miêu.

Bác sĩ long trọng giới thiệu: Nó là trợ thủ đắc lực của cậu trong việc phá án, có thể cung cấp cho cậu đủ loại đạo cụ, giúp cậu trinh phá các vụ án lớn, vụ án quan trọng.

Thời đại đang tiến bộ, công nghệ đang phát triển, tôi có một cảm giác, hung thủ mà cậu sẽ đối mặt sau này sẽ ngày càng khó lý giải, vì vậy việc tận dụng trí tuệ của Tam Thủy Cát Hữu Vệ Môn, nhất định có thể giúp cậu.

Kha Nam đầy mặt dấu hỏi.

Sỉ Lạp A Mộng nói: Tôi là Sỉ Lạp A Mộng, xin hãy chỉ giáo nhiều hơn.

Nếu các bạn cần bất kỳ sự giúp đỡ nào đều có thể tìm tôi, trong túi của tôi lưu trữ toàn bộ danh mục cơ quan của Tam Thủy Cát Hữu Vệ Môn, có thể sử dụng đạo cụ để hỗ trợ.

Kha Nam cạn lời, cho rằng đạo cụ hai trăm năm trước có thể giúp ích gì.

Hơn nữa, cái túi nhỏ đó có thực sự chứa được đạo cụ không.

Sỉ Lạp A Mộng, cậu lấy một đạo cụ ra xem nào.

Bác sĩ nói.

Sỉ Lạp A Mộng lập tức lấy ra một khẩu pháo tên lửa, nói: Pháo làm yên kẻ xấu, bất kỳ kẻ xấu nào chỉ cần một phát, là có thể khiến chúng vĩnh viễn yên tĩnh.

Kha Nam trợn mắt há hốc mồm, không phải vì pháo tên lửa, mà vì cái túi nhỏ của nó lại thực sự chứa được một thứ vừa to vừa dài như vậy, điều này cũng quá không thể tin được.

Ha ha, lợi hại lắm phải không, đây chính là một đại sư cơ khí đã khai sáng một trường phái, dù đã qua hai trăm năm, chúng ta cũng không thể không phục.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Kha Nam, Bác sĩ rất vui, vì đây chính là thực lực của nhà phát minh.

Kha Nam rất bất lực, chỉ có thể hy vọng con mèo lớn này có thể giúp ích, cậu bé cũng có một cảm giác, đó là sau này rất có thể phải đối mặt với những hung thủ càng khó hiểu hơn.

Thực sự là như vậy, bởi vì rất nhanh sau đó hồn ma đã xuất hiện, và nơi hồn ma xuất hiện đương nhiên là ở trường học.

Hơn nữa còn là liên tục hai lần, lần thứ nhất là ở trường trung học Đế Đan, lần thứ hai là ở trường tiểu học Đế Đan.

Cả trung học và tiểu học đều xảy ra sự kiện linh dị, ở trung học là những chiếc bàn di chuyển, dấu vết kỳ lạ, tiếng nước nhỏ giọt trong hành lang, giống như hồn ma đang quấy phá.

Còn ở trường tiểu học là những bức tượng di chuyển, tiếng bước chân vào nửa đêm, và những ngọn lửa quỷ dị.

Hồn ma sẽ xuất hiện sao.

Sẽ có người chết sao.

Kha Nam về điều này đương nhiên là không để ý, dù sao thám tử đâu thể thực sự đoán trước vụ án, hơn nữa cậu bé cũng không tin có hồn ma.

Đáng tiếc Tiểu Lan lại tin, hơn nữa cô bé sợ nhất những thứ thần thần quỷ quỷ này, mặc dù cô bé có sức chiến đấu kinh người, nhưng đối với quỷ thần thì hoàn toàn bất lực, bởi vì quỷ thần không thể bị đánh bại bằng tay chân.

Không đánh lại được, chẳng phải sẽ phải sợ hãi sao.

Kha Nam cho rằng quá mê tín, cứ để cậu thám tử lừng danh này đến giải phá mê tín đi.

Chị Tiểu Lan, nếu thực sự có hồn ma, vậy anh Tân Nhất không cần phá án nữa, cứ trực tiếp để hồn ma của nạn nhân nói cho anh ấy hung thủ là được rồi.

Kha Nam cho rằng hồn ma là thứ căn bản không tồn tại, nếu thực sự tồn tại, vậy thứ cần không phải là thám tử, mà là pháp sư.

Pháp sư trực tiếp thông linh, để hồn ma nạn nhân chỉ ra chân hung, thì mọi việc đều tốt đẹp.

Nhưng Tiểu Lan chắc chắn là sợ hãi, đối với hồn ma, thứ không thể chứng minh sự tồn tại, nhưng cũng không thể chứng minh không tồn tại, cô bé có xu hướng tin là có, thà tin là có còn hơn không.

Kha Nam phải phá trừ mê tín, thế là đến trường trung học, dưới sự phối hợp của Tân Xuất Bác Sĩ để giải quyết, hy vọng tìm ra sự thật của sự kiện linh dị.

Tân Xuất Bác Sĩ đương nhiên là Bối Nhĩ Ma Đức giả trang, cô ta cũng không tin vào thuyết hồn ma, nếu thực sự có hồn ma, vậy tên sát nhân đã gây ra vô số vụ án như cô ta đã sớm bị báo ứng rồi.

Nhưng cô ta vẫn sống tốt, điều đó chứng tỏ không có hồn ma.

Hơn nữa, nếu bị hồn ma báo thù, thì mình cũng biến thành hồn ma, mọi người đều là ma thì có gì phải sợ.

Bối Nhĩ Ma Đức cho rằng khi mọi người đều là người, cô ta không sợ bất kỳ ai, khi mọi người đều là ma, cô ta cũng không sợ bất kỳ ma nào.

Cô ta chính là một nhân vật tàn nhẫn như vậy.

Tuy nhiên, khả năng ngụy trang của cô ta thực sự không tệ, ngay cả người nhà của Tân Xuất Bác Sĩ cũng không phát hiện ra ông ta bị thay thế.

Ở trường học cô ta cũng rất ôn hòa nhã nhặn, rất được các nữ sinh trung học yêu thích, rất nhiều cô gái cứ động một chút là chạy đến phòng y tế.

Sau giờ học, Tiểu Lan và Viên Tử, Tân Xuất Bác Sĩ, Kha Nam đang tìm kiếm sự kiện kỳ dị.

Bên ngoài trời đang mưa, trong tòa nhà dạy học rất âm u.

Lúc này Viên Tử đề nghị đi vệ sinh, những người khác tiếp tục tìm hồn ma.

Xuất hiện.

Chỉ nghe thấy tiếng hét chói tai của Viên Tử từ hướng nhà vệ sinh vọng lại, giống như đã gặp ma.

Mọi người vội vàng chạy đến, nhưng không thấy ma, mà là một kẻ mặc đồ đen.

Chú Đỗ Lan.

Tiểu Lan không ngờ lại gặp Đỗ Lan ở trường học.

Kha Nam vừa nhìn thấy trang phục của hắn, liền biết hắn bây giờ là cảnh sát của Khoa 9, không biết đến trường làm gì.

Viên Tử, cậu không sao chứ.

Tiểu Lan đi đỡ bạn.

Sợ chết mất, tôi vừa ra ngoài, liền thấy tên đen thui đứng trong hành lang, tôi còn tưởng là hồn ma chứ.

Viên Tử thực sự tim muốn ngừng đập, tức giận nói với Đỗ Lan: Tên này, không biết người dọa người sẽ dọa chết người sao, thực sự bị anh dọa đến mức sắp bị bệnh tim rồi.

Đỗ Lan lại chỉ cười cười, nói: Các bạn còn chưa gặp hồn ma thật, đến lúc đó e rằng ngay cả cơ hội sợ hãi cũng không có.

Hồn ma thật.

Tiểu Lan và Viên Tử lại bắt đầu sợ hãi.

Kha Nam cho rằng Đỗ Lan nghiêm túc một chút đi, đừng dọa nạt mấy cô bé.

Nhưng Đỗ Lan lại nghiêm mặt nói: Trường trung học Đế Đan xuất hiện hồn ma, Khoa 9 chúng tôi chính là chuyên đến bắt ma.

Bối Nhĩ Ma Đức giả trang Tân Xuất Bác Sĩ nhìn ra ngoài cửa sổ hành lang, phát hiện trường học bị một nhóm người mặc vest đen bao vây, họ cầm những thiết bị hình dạng súng trường kỳ quái phong tỏa trường học.

Trường học bị phong tỏa, bởi vì trường trung học Đế Đan có ma, Khoa 9 phải bắt ma.

Chương 2838

Để chứng minh tiền thuế của người dân không bị lãng phí, Khoa 9 phải làm ra thành tích.

Nhưng trí tuệ nhân tạo chắc chắn không thể bắt, Đỗ Lan phải nuôi giặc tự trọng, vậy thì đi bắt một số tội phạm khác là được, ví dụ như hồn ma.

Bắt ma.

Tiểu Lan và Viên Tử ngay lập tức run rẩy, mặc dù họ là nữ anh hùng dũng cảm, nhưng đối với ma quái thì vẫn không có sức kháng cự nào, dù sao ma quái không sợ tấn công vật lý.

Kha Nam không nhịn được nói: Các ông cứ thế mà lãng phí tiền thuế của người dân sao.

Có một tội phạm trí tuệ nhân tạo không đi bắt, lại đến trường trung học bắt ma.

Thực sự là không còn lời nào để bình luận.

Trí tuệ nhân tạo trong thời gian ngắn không thể xác định vị trí, nhưng hồn ma thì thực sự tồn tại.

Đỗ Lan nghiêm mặt nói: Khoa 9 chúng tôi không chỉ đối phó với trí tuệ nhân tạo, mà còn đối phó với người ngoài hành tinh, siêu năng lực giả, hồn ma, người tương lai, người dị thế giới, vân vân.

Thực sự càng nói càng khoa trương, thế giới này làm gì có những thứ đó.

Kha Nam không nói gì nữa, ba quan điểm khác nhau, căn bản không thể giao tiếp.

Đây là thực tế, không phải phim truyền hình đâu.

Tuy nhiên Tiểu Lan và Viên Tử lại rất tin, còn Bối Nhĩ Ma Đức dưới vẻ ngoài của Tân Xuất Bác Sĩ thì trầm mặc, cô ta không chắc Đỗ Lan đang đùa hay nói thật.

Biết công nghệ của Đỗ Lan rất mạnh, nhưng hồn ma thì vẫn quá kinh người.

Yên tâm đi, Khoa 9 chúng tôi chính là để bảo vệ mọi người không bị hiện tượng thần bí làm hại, cứ giao cho chúng tôi đi.

Đỗ Lan cho biết đó là trách nhiệm của Khoa 9, nhất định sẽ bắt được hồn ma.

Những người khác rất tò mò, Đỗ Lan rốt cuộc sẽ bắt ma như thế nào.

Kha Nam cho rằng Đỗ Lan khẳng định sẽ giả vờ làm màu, đấu trí đấu dũng với không khí, cuối cùng giả vờ bắt được hồn ma.

Tuy nhiên không phải vậy, Đỗ Lan dùng thiết bị bắt ma và hiển thị ma chuyên nghiệp, tìm thấy ma, bắt được ma, rất chuyên nghiệp.

Bắt đầu hiển thị.

Theo lệnh được ban ra, các đặc vụ áo đen bên ngoài thao tác thiết bị, không khí trường học đột nhiên thay đổi, những bức tường vốn trắng tinh bắt đầu bong tróc thành bụi xám, mọi thứ đều trở nên xám xịt, không khí cũng tràn ngập bụi bặm.

Sắc mặt Kha Nam thay đổi, bởi vì cậu ngửi thấy mùi tro cốt, cậu không kìm được đưa tay ra hứng lấy khắp nơi bụi bặm, ngửi một chút, có thể xác định mọi thứ xung quanh đều là tro cốt.

Sắc mặt cậu cực kỳ khó coi, căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra.

Tiểu Lan và Viên Tử càng bị dọa đến tái mặt, sự thay đổi này quá kỳ dị.

Chào mừng đến với Lý thế giới, tức là thế giới của người đã khuất.

Đỗ Lan cho biết đây chính là thế giới của hồn ma, họ sẽ ở trong Lý thế giới để bắt ma.

Chẳng lẽ chúng ta chết rồi.

Viên Tử ôm Tiểu Lan, run rẩy nói.

Không chết, chỉ là tiến vào Lý thế giới.

Bình thường thế giới chúng ta sống gọi là Biểu thế giới, tức là thế giới của người sống, còn bây giờ chúng ta ở Lý thế giới, là thế giới của người đã khuất.

Yên tâm, chúng ta sẽ không ở quá lâu đâu, chỉ cần bắt được con hồn ma quấy phá ở Biểu thế giới là được.

Kha Nam trợn mắt há hốc mồm, lẩm bẩm nói: Nếu mọi thứ đều là thật, vậy thám tử còn có giá trị gì.

Trực tiếp để nạn nhân nói ra tên hung thủ không phải là được rồi sao.

Điều này không được, các bạn chắc cũng xem phim truyền hình rồi.

Nạn nhân dù còn một hơi thở cuối cùng, cũng không thể nói ra tên hung thủ cho thám tử, đây chính là quy tắc của thế giới.

Hồn ma cũng vậy, bị quy tắc thế giới ràng buộc, dù có oan tình lớn đến đâu, cũng không thể nói tên hung thủ cho thám tử, đương nhiên nó có thể tự mình đi báo thù.

Đỗ Lan cho biết thế giới thám tử có đủ loại quy tắc, ví dụ như trước khi chết thì không thể nói ra tên hung thủ, lại ví dụ như hồn ma không thể thông báo tin tức cho thám tử.

Đây là cái thiết lập quái quỷ gì vậy, đây là thực tế, không phải phim truyền hình đâu.

Kha Nam cho rằng làm gì có cái thiết lập kỳ dị như vậy.

Vậy cậu nói xem, cậu ở bên cạnh ông Mao Lợi lâu như vậy, có gặp vụ án nào nạn nhân còn một hơi thở cuối cùng trực tiếp nói ra sự thật không.

Nạn nhân có phải là trong thời khắc cuối cùng thà lãng phí, cũng không nói ra tên hung thủ không.

Đỗ Lan cho biết nói chuyện bằng sự thật, Kha Nam đã phá rất nhiều vụ án, có nạn nhân nào trong thời khắc cuối cùng nói ra tên hung thủ, trực tiếp không cần suy luận vụ án không.

Ừm, Kha Nam không nói nên lời, vì thực sự là không có.

Đôi khi nạn nhân còn một hơi thở cuối cùng, nhưng họ thực sự chưa bao giờ trực tiếp nói ra tên hung thủ, vụ án vẫn cần phải suy luận.

Trong hơi thở cuối cùng, thà để lại mật mã của tin tức tử vong, cũng sẽ không trực tiếp nói ra tên hung thủ.

Hiển nhiên là không, đây chính là quy tắc của thế giới.

Vì vậy hồn ma cũng sẽ không tiết lộ trước, vẫn cần thám tử suy luận.

Đỗ Lan nghiêm mặt nói.

Quy tắc của thế giới cao hơn logic, trong thế giới này, Khả học cao hơn khoa học.

Bất cứ yếu tố nào cản trở suy luận của Kha Nam đều sẽ bị cấm đoán, nạn nhân sẽ không trực tiếp nói ra tên hung thủ, hồn ma cũng sẽ không trực tiếp thông báo tin tức, những điều này đều không được phép, tất cả mọi thứ đều là để Kha Nam có cơ hội suy luận.

Tiến vào Lý thế giới, có đủ loại quái vật và hồn ma, đoàn người giống như bước vào nhà ma, Tiểu Lan và Viên Tử thì hét thất thanh suốt dọc đường.

Còn Bối Nhĩ Ma Đức thì lo lắng thấp thỏm, trong lòng kinh ngạc, đây tuyệt đối không phải ảo giác, mà là thực sự đã đổi sang một thế giới khác.

Công nghệ của Đỗ Lan đã vượt qua nhận thức của tổ chức.

Trong Lý thế giới rất nhanh đã gặp phải hồn ma, chính là hồn ma vẫn quẩn quanh ở trường trung học Đế Đan.

Hồn ma này là một người tốt, vì đi cứu một bạn học bị trượt chân từ cầu thang, đã làm vật đệm, đáng tiếc gáy va xuống đất, bụp một tiếng là chết rồi.

Thực sự rất xui xẻo, tuy cứu được bạn học, nhưng bản thân lại chết.

Tiểu Lan và Viên Tử biết chuyện này, nói: Vậy nó là một hồn ma tốt, thực sự rất đáng thương.

Quả thực là hồn ma tốt, nhưng nó vẫn quẩn quanh không siêu thoát, làm ảnh hưởng đến Biểu thế giới, thì đó là phạm pháp.

Tôi với tư cách là một người theo pháp phái, đương nhiên là pháp bất vị tình, không phải chủng tộc của tôi thì lòng dạ ắt khác, người ma khác đường, nhiệm vụ của tôi là tiêu diệt bất kỳ hồn ma nào trái phép tiến vào Biểu thế giới.

Đỗ Lan hùng hồn nói.

Này này, tên này từ khi nào lại trở thành người theo pháp phái vậy.

Kha Nam biết Đỗ Lan vẫn luôn là kẻ phản pháp phái, sao khi đối mặt với hồn ma lại trở thành pháp phái rồi.

Thật là không biết xấu hổ.

Đỗ Lan nói mình yêu thương toàn nhân loại, vì vậy đối với toàn nhân loại là phản pháp phái.

Nhưng đối với hồn ma, thì là pháp phái rồi, bởi vì hồn ma không phải người.

Đương nhiên, Đỗ Lan làm vậy đều là diễn xuất, chính là để nhân vật chính tự phản tư.

Đối với một hồn ma đáng thương có lý do chính đáng, có thể chăng pháp bất ngoại hồ nhân tình phép tắc không nằm ngoài tình người.

Có thể chăng bỏ qua cho hồn ma.

Kha Nam rất bất lực, trước đây cậu đối với tội phạm chắc chắn là pháp bất vị tình, nhưng khi biết được chuyện tốt của hồn ma tốt đó, cậu lại cảm thấy không cần nghiêm khắc đến vậy.

Cậu bây giờ cũng đang dao động giữa pháp phái và phản pháp phái, không ngừng tự phản tư.

Nhưng nó là một người tốt, hơn nữa cũng không làm hại ai, chỉ là đến Biểu thế giới cũng không cần nghiêm khắc đến vậy chứ.

Viên Tử nói.

Tiểu Lan cũng gật đầu đồng tình: Nó thực sự là một người tốt, mọi người đều đánh giá rất cao về nó, lại còn chết vì cứu người, chẳng lẽ không nên được đền đáp sao.

Đỗ Lan nói: Các bạn nói rất có lý, được thôi, vậy tôi chỉ chuyển nó đến một nơi khác, tránh để nó tiếp tục quấy phá ở trường học.

Hai cô bé cũng rất ngây thơ, dù sao Đỗ Lan đã nói, họ cũng tin.

Nhưng Bối Nhĩ Ma Đức phải hỏi: Chuyển đến đâu.

Hoàng Hôn Dương Quán, Lý thế giới ở đó đã được cải tạo thành khu nghỉ dưỡng cho vong linh.

Đỗ Lan nói.

Bối Nhĩ Ma Đức thầm nghĩ liệu có thể đưa hồn ma đến tổng bộ của kẻ thù, dùng hồn ma làm vũ khí không.

Nếu tổng bộ Tổ chức Áo Đen có vài hồn ma quấy phá, thì cuộc sống của họ e rằng sẽ rất khó yên bình, cô ta không rét mà run, nếu kẻ thù là hồn ma, Tổ chức Áo Đen cũng bất lực.

Bắt hồn ma lại rồi đưa đến Sở Cảnh sát, chứng minh Khoa 9 đang làm việc, sau đó đưa hồn ma đến Hoàng Hôn Dương Quán, công việc của Đỗ Lan đã hoàn thành.

Cuộc săn ma bắt đầu, trong Lý thế giới đáng sợ, Khoa 9 áo đen và các quái vật đã xảy ra một trận chiến ác liệt.

Chương 2839

Còn hai nữ anh hùng Tiểu Lan và Viên Tử thì phụ trách việc la hét, thực sự là quá đáng sợ, nào là cô y tá không mặt, nào là đầu tam giác cầm dao chém, lại còn đủ loại quái vật đâm đinh, tất cả mọi thứ đều đáng sợ đến vậy.

Và con quỷ phạm pháp đó, cuối cùng đã bị bắt giữ.

Ngươi có quyền giữ im lặng, nhưng mọi lời ngươi nói đều sẽ trở thành bằng chứng trước tòa.

Đỗ Lan nhảy vọt một cái, đè chặt hồn ma, lấy ra một quả cầu linh, liền thu hồn ma vào trong.

Lý thế giới bắt đầu biến mất, tòa nhà dạy học trở lại bình thường, mọi thứ giống như chỉ là một cơn ác mộng.

Nhưng trong mũi vẫn còn đọng lại mùi tro cốt, hơn nữa trên quần áo của họ cũng còn bụi bặm, điều này đại diện cho tất cả đều là thật, họ thực sự đã tiến vào Lý thế giới đáng sợ và bắt được hồn ma.

Tôi đột nhiên cảm thấy thế giới này trở nên xa lạ.

Bối Nhĩ Ma Đức kinh ngạc nói, cô ta thực sự bị sốc.

Không phải thế giới trở nên xa lạ, mà là thế giới mà con người quan sát được quá nhỏ bé.

Đỗ Lan nói: Vũ trụ rất lớn, chiều không gian rất nhiều, cùng với sự phát triển của công nghệ, sớm muộn gì mọi người cũng sẽ hiểu rõ hơn về thế giới.

Kha Nam cho rằng nếu thế giới phát triển quá nhanh, thủ đoạn thám tử của cậu sẽ không còn dùng được nữa.

Chúng ta rút lui trước.

Nhiệm vụ đầu tiên của Khoa 9 đã hoàn thành mỹ mãn.

Những người ở lại thì có sự hiểu biết sâu sắc hơn về sự rộng lớn của thế giới, đồng thời cũng muốn biết Đỗ Lan, một người đứng ở tuyến đầu của thế giới, thế giới mà hắn nhìn thấy rốt cuộc là như thế nào.

Trên thế giới lại thực sự có ma.

Mà Khoa 9 lại có thể bắt ma, những công nghệ này thực sự quá khoa trương.

Kha Nam thất thần, với tư cách là một thám tử theo pháp phái, giờ đây lại cảm thấy giới hạn của pháp phái quá lớn, mặc dù trước đây cậu luôn nói dù thế nào cũng không nên giết người, nhưng thế giới ngày càng phức tạp, cậu cũng không biết lý thuyết này còn có thể đứng vững được nữa không.

Người ít hiểu biết nên nghe theo sự sắp đặt của người nhiều hiểu biết, điều này phù hợp với khoa học, nếu không thì là người ngoại đạo chỉ huy người nội đạo.

Nếu một kẻ phản pháp phái học được rất nhiều kiến thức, thì liệu những gì hắn làm có thể được chấp nhận không.

Ví dụ như Bác sĩ đã nói trước đó, trí tuệ nhân tạo thông minh hơn, có tầm nhìn xa hơn, Phương Chu có nhiều kiến thức hơn, vậy thì hành vi của nó có thực sự có ý nghĩa sâu xa không.

Người ít hiểu biết không biết người nhiều hiểu biết có những sắp đặt sâu xa gì, Kha Nam hiện tại chính là bên ít hiểu biết, nếu cậu vẫn kiên trì không luận thế nào cũng không nên giết người, vậy có phải là quá thiển cận, quá cố chấp cứng nhắc không.

Dù sao cậu không đủ hiểu biết về vận hành của thế giới, thiếu nhận thức về những nhân vật hàng đầu như Đỗ Lan.

Dùng quan điểm của người ít hiểu biết có thể ràng buộc người nhiều hiểu biết không.

Khi đối mặt với Phương Chu, Kha Nam không dao động.

Nhưng khi đối mặt với Lý thế giới và hồn ma, Kha Nam đã dao động, bởi vì cậu bây giờ chỉ cảm thấy mình là một học sinh tiểu học, lượng kiến thức bị thách thức, đã không thể kiên định lập trường của mình.

Kiến thức nhiều, gọi là kiên định lập trường.

Kiến thức ít, thì gọi là cố chấp, gọi là tầm nhìn hạn hẹp.

Hiển nhiên kiến thức của Kha Nam chỉ phù hợp với thế giới thông thường, không thể phù hợp với thế giới đa chiều.

Các loại lập trường đều bắt đầu sụp đổ, thậm chí cả lập trường không nên giết người cũng sụp đổ.

Kha Nam chỉ có thể tìm Phục Bộ, Bác sĩ và những người khác để tâm sự.

Phục Bộ nghe nói Khoa 9 lợi hại như vậy, lập tức nghi ngờ Kha Nam đang khoác lác, nhưng xét nhân phẩm của Kha Nam không đến mức đó, cậu ta cũng trợn mắt há hốc mồm.

Bác sĩ đối với những sự vật mình không hiểu thì luôn giữ thái độ kính sợ, vì vậy ông ta cảm thấy thay đổi lập trường cũng không có gì, dù sao thế giới rất rộng lớn.

Còn Hôi Nguyên thì nói: Siêu nhân có nên bị người phàm trói buộc bước chân không, đây là nội dung mà vô số triết gia đã suy nghĩ.

Người ít hiểu biết có nên vô điều kiện tuân theo người nhiều hiểu biết không.

Kha Nam đang rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan của triết học.

Cậu thấy nên thế nào.

Cậu cũng là một nhà khoa học.

Kha Nam hỏi.

Mặc dù tôi không thích người ngoại đạo chỉ huy người nội đạo, nhưng tôi cho rằng người ngoại đạo không nhất định sai, người nội đạo cũng không nhất định đúng.

Hôi Nguyên nói.

Vậy nếu biết một người trong tương lai sẽ gây ra vô số bi kịch thì sao.

Có nên giết không.

Kha Nam nói: Ví dụ như chúng ta quay về trước Thế chiến thứ hai, gặp được lãnh tụ, biết hắn trong tương lai sẽ phát động chiến tranh, chúng ta có nên giết hắn không.

Trước hết tôi không cho rằng một người có thể phát động chiến tranh, Thế chiến thứ hai bùng nổ hoàn toàn là do kinh tế không tốt.

Dù có giết lãnh tụ, cũng sẽ xuất hiện người cực đoan hơn lãnh tụ.

Là vì kinh tế không tốt, nên mọi người đã chọn lãnh tụ, chứ không phải lãnh tụ dẫn đến kinh tế không tốt.

Vì vậy suy luận của cậu không chính xác.

Hôi Nguyên từ góc độ khoa học mà nói.

Kha Nam cho rằng Hôi Nguyên đã thay đổi rồi.

Quả thực đã thay đổi, Hôi Nguyên trước đây cũng hay nói về nhân tính, nhưng bây giờ cô bé đã biết nhân tính chỉ là một phần nhỏ, phần lớn hơn vẫn là sự bất lực.

Vì vậy cậu căn bản không cần phải rối rắm rốt cuộc là nghe siêu nhân, hay là nghe người phàm.

Thực ra chỉ cần nghe bên có thể thắng là được rồi.

Hôi Nguyên nói: Bây giờ cậu đã có Sỉ Lạp A Mộng ghi chép Đại Bách Khoa Tam Thủy Cát Hữu Vệ Môn, suy luận của cậu cũng có thể là đa chiều.

Căn bản không cần từ bỏ lập trường của mình.

Kiến thức của cậu hiện tại quả thực ít, nhưng chỉ cần thông qua học tập là có thể có được nhiều kiến thức hơn, đến lúc đó rồi hãy cân nhắc có nên thay đổi lập trường cũng không muộn.

Bây giờ cậu mà thay đổi lập trường, thì quá sớm.

Kha Nam nghe xong, thấy đúng.

Trước mắt mình cần không phải là cân nhắc thay đổi lập trường, mà là nên cố gắng học tập, còn về lập trường có đúng hay không, đợi mình hiểu biết kiến thức xong tự mình phán đoán là được rồi.

Sỉ Lạp A Mộng thực sự có thể giúp tôi học tập kiến thức đa chiều sao.

Kha Nam hỏi.

Bác sĩ tự tin nói: Hãy tin Tam Thủy Cát Hữu Vệ Môn đi.

Kha Nam cho rằng đó là nhân vật hai trăm năm trước, lẽ nào thực sự mạnh đến vậy.

Hai trăm năm trước cũng có hồn ma, cũng có siêu năng lực giả, cũng có người ngoài hành tinh mà.

Bác sĩ nói: Mặc dù công nghệ đang tiến bộ, nhưng việc quan sát và ghi chép về những hiện tượng bất thường này đều giống nhau.

Hãy tin Đại Bách Khoa, tin Sỉ Lạp A Mộng.

Kha Nam gật đầu, cũng không có lựa chọn nào khác, trước mắt cứ làm như vậy đi.

Trước tiên không cân nhắc lập trường, đợi mình hiểu thế giới xong, rồi hãy suy nghĩ cũng không muộn.

Cậu cảm ơn Hôi Nguyên, nhận ra Hôi Nguyên bây giờ trở nên rất khách quan và lý trí, không giống trước đây.

Hôi Nguyên không nói gì, chỉ là nhận ra nhân tính trước sự thật khách quan không đáng một xu.

Vì vậy khi gặp chuyện, trước tiên phải thích nghi với hoàn cảnh khách quan, sau đó mới là nhân tính.

Kha Nam chính là quên mất việc thích nghi với hoàn cảnh khách quan, rơi vào những suy nghĩ chủ quan lung tung.

Chỉ dựa vào suy nghĩ là vô ích, chỉ có thích nghi với hoàn cảnh khách quan mới có thể quán triệt được lý niệm.

Vì vậy siêu nhân không nên oán trách người phàm thiển cận, mà nên nghĩ cách truyền kiến thức cho người phàm.

Người phàm cũng không nên vô căn cứ nghi ngờ siêu nhân, mà nên cố gắng theo kịp siêu nhân, rồi hãy suy nghĩ có nên chấp hành lý niệm của siêu nhân hay không.

Chỉ khi trình độ kiến thức của siêu nhân và người phàm gần như nhau, mới có thể tránh được việc nói chuyện không ăn nhập.

Sỉ Lạp A Mộng, tôi muốn tìm hiểu về Lý thế giới.

Kha Nam ôm tâm lý thử xem mà hỏi.

Lý thế giới, danh mục Đại Bách Khoa bắt đầu tìm kiếm, phát hiện sáu mục lục, có muốn bắt đầu đọc không.

Sỉ Lạp A Mộng hỏi.

Bắt đầu.

Không ngờ thực sự có kiến thức liên quan.

Chương 2840

Lý thế giới, chính là thế giới của người đã khuất, là thế giới mà hồn ma và oán linh cư ngụ, trong đó tràn ngập các loại quái vật được ngưng kết từ oán khí.

Môi trường cực kỳ khắc nghiệt, tràn ngập ô nhiễm, con người hoạt động lâu trong Lý thế giới sẽ bị suy sụp tinh thần, cũng sẽ bị quái vật giết chết.

Chỉ có trốn trong các điểm an toàn của Lý thế giới, mới có thể tránh được mối đe dọa của sự tà ác.

Kha Nam bắt đầu học tập, kiến thức ít là sự thật khách quan, ngoài việc học tập ra không có bất kỳ cách nào khác để giải quyết.

Thông qua học tập, tuy khoảng cách về tài nguyên không thể bù đắp, nhưng năng lực cá nhân có thể bù đắp, một khi người nắm giữ tài nguyên phạm lỗi, thì sẽ luôn sẵn sàng tiếp quản.

Siêu nhân và người phàm không hề có một rào cản không thể vượt qua.

Các sự kiện quỷ dị quả thật là do quỷ hồn gây ra, thế giới này thực sự tồn tại sức mạnh mà nhân loại chưa từng lý giải.

Đối mặt với sự thật như vậy, ngoài việc học hỏi ra, không còn con đường tắt nào khác.

Kha Nam đang học Tam Thủy Cát Hữu Vệ Môn Đại Bách Khoa, cảm giác cứ như hồi nhỏ đọc tiểu thuyết trinh thám trong thư phòng của bố vậy, được tìm hiểu kỹ thuật suy luận, học hỏi các loại kiến thức dự bị.

Kha Nam có kho kiến thức rất mạnh, có thể nói là vượt xa người thường, gần như mọi kiến thức đều có thể tiếp cận.

Đôi khi ngay cả những người xung quanh cũng nghi ngờ Kha Nam rốt cuộc biết những kiến thức linh tinh này từ đâu, cậu ấy chỉ có thể giả vờ là mình học được từ TV, khiến người ta phải thốt lên rằng TV đúng là có đủ thứ.

Tuy nhiên, công nghệ đang phát triển, đợi đến khi điện thoại thông minh phổ biến, Kha Nam sợ rằng sẽ không thể nói mình học được qua TV nữa, mà phải nói là học được trên mạng.

Hơn nữa, dù là kiến thức không hiểu, cũng có thể trực tiếp tìm kiếm trên mạng, TV có thể nói là đã lỗi thời.

Nhưng sau khi học xong cuốn đại bách khoa, Kha Nam cảm thấy mình quả nhiên chỉ là một học sinh tiểu học, cơ quan đại sư Tam Thủy Cát Hữu Vệ Môn của hai trăm năm trước đúng là biết tất cả mọi thứ, quá thần kỳ.

Đại bách khoa ghi lại các kỹ thuật về quỷ hồn, siêu năng lực, người tương lai, người ngoài hành tinh, khôi lỗi nhân và vân vân.

Khôi lỗi nhân tương đương với trí tuệ nhân tạo.

Tóm lại, tất cả các kỹ thuật này đều được đề cập, hơn nữa còn có đủ loại công cụ có thể hỗ trợ Kha Nam phá các vụ án quỷ dị.

Cửu Khoa đã bắt được quỷ hồn, những người ở Cảnh thị sảnh đều kinh ngạc, điều này cũng có thể sao.

Khi nào thì thế giới này có quỷ hồn.

Cao Mộc và những người khác đều há hốc mồm, thậm chí nghi ngờ Cửu Khoa đang nói dối, giả vờ bắt ma, thực ra là đang lãng phí tiền thuế của dân.

Đỗ Lan bày tỏ: Cảnh thị sảnh đã cấp bao nhiêu kinh phí đâu.

Tiền chẳng phải là ta tự bỏ ra sao.

Những người này vậy mà lại nghi ngờ nhân phẩm của ta đến thế, tổn thương lòng tự trọng quá.

Cảnh thị sảnh cho biết Cửu Khoa là Khoa Điện tử Tội phạm, không phải Cửu Khoa Quỷ hồn, bắt giữ Phương Chu mới là quan trọng nhất.

Phương Chu vẫn luôn gây án, tiếng nghi ngờ Cảnh thị sảnh ngày càng nhiều, vì vậy họ rất cần bắt giữ Phương Chu.

Tuy nhiên, Đỗ Lan nói không cần vội, thế giới này có rất nhiều nguy hiểm tồn tại, không chỉ có Phương Chu.

Vụ án Poirot Vụ án giết người ABC đã nói cho chúng ta một đạo lý: muốn giấu một hạt cát, tốt nhất là ném hạt cát vào sa mạc.

Muốn giấu một Phương Chu, tốt nhất là để cho nhiều sự kiện quỷ dị hơn xuất hiện.

Đỗ Lan nói muốn người ta quên Phương Chu, thì cần có nhiều vụ án hơn.

Sau khi giải quyết sự kiện quỷ hồn ở trường cấp ba, Kha Nam cũng giải quyết vụ án quỷ hồn ở trường tiểu học, dùng đạo cụ của Sỉ Lạp A Mộng để bắt quỷ hồn.

Tuy nhiên, vấn đề ở trường tiểu học đã giải quyết, trường cấp ba lại có vấn đề.

Tiểu Lan chuẩn bị biểu diễn kịch tại lễ hội trường cấp ba, cô ấy đóng vai công chúa, Tân Xuất Bác Sĩ đóng vai hoàng tử, kịch bản do Viên Tử phụ trách, trong đó còn có một số tình tiết thân mật.

Kha Nam vừa xem kịch bản, hũ giấm liền đổ, nhất định phải ngăn vở kịch lại.

Đỗ Lan nói Kha Nam căn bản không cần ghen, bởi vì cậu ta chỉ cần đi qua là chắc chắn sẽ có người chết, một khi có người chết là buổi biểu diễn sẽ kết thúc.

Mỗi lần Kha Nam ghen là lại có người chết, người chết thì Tiểu Lan cũng bị thu hút sự chú ý.

Nên mới nói, yêu đương sẽ chết người mà.

Đỗ Lan bày tỏ vì để giải quyết sự ghen tuông của Kha Nam, đã có bao nhiêu người chết rồi, con đường tình yêu của Kha Nam và Tiểu Lan là một đống xương trắng chất chồng.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là phải ẩn giấu Phương Chu trong hàng loạt vụ án, như vậy sự chú ý của mọi người sẽ bị chuyển hướng.

Làm thế nào để tăng số lượng vụ án đây.

Chỉ cần điều chỉnh thời gian gây án là được.

Sau khi Đỗ Lan đến thế giới này, hắn đã kiềm chế rất nhiều tội phạm, khiến bọn chúng hoãn thời gian phạm tội.

Ví dụ như tội phạm vụ nổ tòa nhà chọc trời, tội phạm cướp hạm đội tự vệ, tội phạm kiểm soát thiết bị điện tử toàn quốc, những tên tội phạm này đều chưa gây án.

Đỗ Lan chuẩn bị cho bọn chúng gây án đồng loạt vào hôm nay, thành phố này sẽ vô cùng náo nhiệt.

Sáng hôm đó, thời tiết rất âm u, dường như báo hiệu hôm nay chắc chắn sẽ không yên bình.

Bố ơi, bố và Kha Nam nhất định phải đến đúng giờ, buổi diễn kịch ở nhà thi đấu, hai người nhất định phải đến đó nha.

Tiểu Lan ra khỏi nhà sớm, cần phải đi chuẩn bị trước, bởi vì cô ấy sẽ mặc váy công chúa, và cùng hoàng tử diễn một câu chuyện tình yêu oanh liệt.

Kha Nam mặt mày khó chịu, còn Mao Lợi thì đầy vẻ ngái ngủ, vì đêm qua ông ấy thức trắng đánh mạt chược, vẫn chưa tỉnh táo.

Có vẻ sắp mưa, Kha Nam hy vọng bão tố sẽ đến dữ dội hơn, tốt nhất là ngăn buổi diễn kịch lại.

Nhưng không có cách nào khác, vẫn phải đi, Kha Nam phải chuẩn bị sẵn sàng.

Cậu ấy đã liên hệ với Hôi Nguyên, khi cần thiết, Hôi Nguyên sẽ giả vờ làm Kha Nam, còn cậu ấy có thể biến lớn thay thế Tân Xuất Bác Sĩ.

Vì có tiếp xúc thân mật, Kha Nam nói: Chính mình sẽ lên.

Những sắp xếp này đều là thừa thãi, bởi vì trong lúc biểu diễn đã xảy ra vụ án mạng.

Một khán giả chết trên ghế, vở kịch đành phải dừng lại.

Viên Tử rất khó chịu, kịch bản khó khăn lắm mới hoàn thành, sao lại bị gián đoạn chứ.

Nạn nhân chết vì uống nước giải khát, trong cốc tìm thấy chất độc xyanua.

Cốc được mua từ cửa hàng nước giải khát, lập tức điều tra cửa hàng nước giải khát, ngăn chặn chất độc xyanua bị nhiễm bẩn.

Tuy nhiên, cảnh sát đã điều tra khắp cửa hàng, nhưng không phát hiện ra điều gì.

Nếu không phải bị hạ độc trong cửa hàng, vậy thì là bị hạ độc trong quá trình từ khi mua ở cửa hàng đến khi nạn nhân uống, nước giải khát do ai mua.

Một thanh niên đội mũ bóng chày, nói giọng Osaka nói.

Đó là Phục Bộ Bình Thứ, cậu ấy cũng đến để ngăn vở kịch, vì cậu ấy trọng nghĩa khí, đến giúp bảo vệ người phụ nữ của anh em mình.

Tôi đã biết hung thủ là ai rồi.

Tuy nhiên, Phục Bộ vừa nói xong, Công Đằng Tân Nhất liền xuất hiện trong trang phục hoàng tử.

Phục Bộ Bình Thứ bày tỏ: Công Đằng có hai người sao.

Một học sinh tiểu học, một học sinh cấp ba.

Thực ra, học sinh tiểu học là Hôi Nguyên cải trang, đeo tóc giả và khẩu trang, lại luôn đứng bên cạnh Mao Lợi, nên khiến Phục Bộ hiểu lầm.

Kha Nam đã uống thuốc giải tạm thời do Hôi Nguyên chế tạo, tạm thời biến lại thành Công Đằng Tân Nhất.

Vụ án này mấu chốt nằm ở chỗ có hai cốc Coca, nạn nhân và hung thủ đều uống Coca, hoàn toàn giống nhau, vậy làm sao để đảm bảo cốc Coca của nạn nhân có độc, mà cốc của hung thủ lại không có độc.

Thực ra cả hai cốc Coca đều có độc, nhưng chất độc này không lập tức thẩm thấu.

Đá viên.

Phục Bộ Bình Thứ cũng lập tức hiểu ra mấu chốt, nói: Hung thủ đã mua vài cốc nước giải khát, và mua cùng loại nước giải khát với nạn nhân, sau đó bỏ đá viên có chứa độc dược vào cả hai cốc nước.

Chỉ cần uống hết Coca trước khi đá tan chảy thì sẽ không bị ngộ độc.

Chương 2841

Còn nạn nhân không biết điều này, nên khi đá tan chảy, độc tố đi vào Coca, nạn nhân liền chết.

Mục Mục Cảnh Quan nói: Kết quả kiểm tra cho thấy, chỉ cốc của nạn nhân có phản ứng độc chất, các cốc khác đều rất sạch.

Công Đằng Tân Nhất nắm chặt mũ của hung thủ nói: Bởi vì những viên đá chưa tan chảy, đã bị hắn giấu ở đây.

Nếu kiểm tra độc chất trên mũ, chắc chắn sẽ có phát hiện.

Những viên đá chưa ăn hết được giấu trong mũ, vì bên ngoài đang mưa, nên mũ bị ướt cũng không ai nghi ngờ.

Hung thủ quỳ xuống, tội phạm loài người đối với Kha Nam mà nói là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhìn bóng lưng vĩ đại của Công Đằng Tân Nhất khi phá án, Tiểu Lan say đắm, chỉ cảm thấy Tân Nhất thực sự quá đẹp trai, người cô ấy biến thành hòn vọng phu, ánh mắt hoàn toàn không thể rời đi.

Tuy nhiên, hai người họ không có thời gian để ở bên nhau, bởi vì một tiếng Oanh long, toàn bộ cửa kính trường học đều rung chuyển.

Công Đằng Tân Nhất và Phục Bộ Bình Thứ cùng những người khác đều kinh ngạc, bày tỏ âm thanh này nghe như tiếng đại bác vậy.

Quả thật là đại bác, gián điệp cướp tàu chiến của hạm đội tự vệ đã thành công, nên đã phát động pháo kích vào thành phố.

Cùng lúc đó, nhiều cây cầu xảy ra nổ, công ty xe điện nhận được điện thoại cảnh báo, chỉ cần xe điện giảm tốc độ xuống dưới sáu mươi kilomet mỗi giờ, xe điện sẽ nổ tung.

Đồng thời, tất cả đèn giao thông, tín hiệu liên lạc, trang web và vân vân đều bị hacker kiểm soát.

Nhất thời, khắp nơi đều là tiếng nổ, khắp nơi là tiếng còi báo động và tiếng la hét.

Để ẩn giấu một hạt cát, cần cả một sa mạc.

Để che đậy Phương Chu, cần một đống hành vi phạm tội.

Đỗ Lan cười: Xem ra đã đến lúc Cửu Khoa chúng ta hành động rồi.

Những tên tội phạm này không phải do Đỗ Lan bồi dưỡng, hắn chỉ hơi điều chỉnh thời gian gây án của chúng, gom chúng lại một chỗ.

Thời thế tạo anh hùng, anh hùng tạo thời thế.

Chỉ trong điều kiện khách quan, giá trị của anh hùng mới có thể được tối đa hóa.

Cửu Khoa từ khi thành lập đến nay, ngoài việc bắt ma ra cũng chưa làm việc gì khác, hiện tại thành phố này đã bị bao trùm bởi đạn pháo và thuốc nổ, đây chính là lúc cần có người xoay chuyển cục diện.

Đỗ Lan nói bây giờ chính là lúc Cửu Khoa lập công, phải để tất cả mọi người biết hỏa lực của Cửu Khoa là có sự chuẩn bị từ trước.

Nào là xe điện bị cướp, dưới sáu mươi kilomet sẽ nổ, nào là thiết bị điện tử bị cướp xảy ra hỗn loạn, lại còn có tàu chiến bắn phá thành phố, đây nào phải phạm tội, đây đơn giản là chiến tranh.

Nhưng đây chính là quy mô của phiên bản điện ảnh, Đỗ Lan đã điều chỉnh thời gian hành động của ba tên tội phạm lại với nhau, thế là thành phố náo nhiệt hẳn lên.

Công Đằng và Phục Bộ vừa giải quyết xong vụ án đều kinh ngạc, chạy đến sân thượng của tòa nhà dạy học, từ trên cao quan sát tình hình, chỉ thấy khói đen cuồn cuộn trong thành phố.

Hưu.

Sau đó họ nhìn thấy một quả tên lửa lướt qua đầu họ bay về hướng Cảnh thị sảnh.

Cái này.

Hai vị thám tử cấp ba đều há hốc mồm, chuyện quỷ quái gì đang xảy ra vậy.

Chẳng lẽ có kẻ địch xâm lược sao.

Công Đằng, đó là tên lửa phải không.

Phục Bộ kinh ngạc nói.

Công Đằng không trả lời, vì cậu ấy không biết phải trả lời thế nào cho phải, vốn dĩ định sau khi biến lớn sẽ cùng Tiểu Lan diễn một vở kịch tình tứ lãng mạn, không ngờ lại xảy ra vụ án mạng, vở kịch sớm kết thúc, càng không ngờ sau khi phá án, lại xảy ra chiến tranh.

Các cảnh sát đang liên hệ Cảnh thị sảnh muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng phát hiện tín hiệu điện thoại đều bị nhiễu, căn bản không thể liên lạc.

Lập tức thiết lập mạng tín hiệu cục bộ, khôi phục liên lạc.

Nhưng Đỗ Lan đã dùng thiết bị liên lạc đặc biệt để hạ lệnh: Xe tăng nên ra trận rồi, tất cả mọi người sẵn sàng chiến đấu.

Đỗ Lan vung tay, quần áo thường ngày trên người liền biến thành bộ vest đen, bày tỏ đây là kỹ thuật bảo vệ môi trường công nghệ cao, trang phục nano, một bộ quần áo có thể biến thành bất kỳ kiểu dáng nào.

Giảm tiêu thụ quần áo, chẳng phải là bảo vệ môi trường sao.

Thời gian biểu diễn của Cửu Khoa đã đến.

Còn về các thám tử, rõ ràng không có thời gian cho họ suy luận, vì sự phá hoại liên tiếp xảy ra, cũng không có nghi phạm, cũng không có manh mối, kỹ năng thám tử không có đất dụng võ.

Lúc này phải dùng sức mạnh, chứ không phải bộ não.

Oanh.

Hướng Cảnh thị sảnh xảy ra một vụ nổ lớn.

Mục Mục Cảnh Quan hỏi Đỗ Lan, người đến trường cấp ba xem kịch: Cảnh thị sảnh thế nào rồi.

Hệ thống phòng không đã được kích hoạt, tên lửa đã bị bắn hạ, hiện tại đã bắt đầu điều tra nguồn gốc tên lửa.

Đỗ Lan nói.

Cảnh thị sảnh còn có hệ thống phòng không sao.

Mục Mục bày tỏ: Lắp đặt từ khi nào vậy.

Trước đây khi trang bị trực thăng vũ trang rõ ràng còn chưa có.

Chính là do Đỗ Lan mới lắp đặt, để phối hợp với hỏa lực của Cửu Khoa, đã tăng cường năng lực phòng thủ của Cảnh thị sảnh một cách thích hợp.

Đây không phải là thiết bị quân dụng sao.

Phục Bộ kinh ngạc nói.

Ma cao một thước đạo cao một trượng, sau này hỏa lực của tội phạm sẽ ngày càng mạnh, hỏa lực của Cảnh thị sảnh tự nhiên cũng sẽ ngày càng mạnh.

Đỗ Lan nói một cách chính đáng.

Đối với thám tử mà nói, suy luận quan trọng hơn hỏa lực.

Ran.

Ai đã thấy Tiểu Lan rồi.

Mao Lợi đang tìm con gái, chỉ trong nháy mắt con gái đã biến mất.

Viên Tử cũng biến mất, bởi vì hai người họ muốn hóa thân thành anh hùng, cứu thành phố này.

Đỗ Lan lúc này nói với mọi người: Đã xác định được nguồn gốc tên lửa, là tàu chiến mới nhất của lực lượng tự vệ, xem ra cũng bị người khác kiểm soát.

Hơn nữa chúng ta còn nhận được điện thoại báo án từ tổng cục xe điện, nói có người cướp xe điện, và yêu cầu xe điện không được dưới sáu mươi kilomet mỗi giờ, nếu không sẽ kích nổ bom, phá hủy tàu điện.

Mục Mục Cảnh Quan rất bất lực, sự việc cũng quá nhiều rồi.

Một tiếng Oanh long nữa, lại là một vụ nổ, đây là tên mắc chứng ám ảnh cưỡng chế đối xứng đang kích nổ những công trình kiến trúc không đối xứng trong thành phố.

Điên rồi, thực sự là điên rồi.

Còn có rất nhiều người báo cảnh sát nói, đèn tín hiệu giao thông hoàn toàn bị loạn, hơn nữa các trang web cũng bị xâm nhập, hiển nhiên là có hacker đang tiến hành tấn công mạng.

Đỗ Lan nói: Thế này đi, tội phạm điện tử và tàu chiến giao cho tôi, vụ án cướp xe điện thì do Mục Mục Cảnh Quan phụ trách.

Mục Mục Cảnh Quan gật đầu, hiện tại cũng chỉ có thể phân công hợp tác, nói: Chúng ta lập tức xuất phát.

Công Đằng và Phục Bộ Bình Thứ nhìn nhau, họ quyết định cùng Mục Mục Cảnh Quan hành động.

Công Đằng, cơ thể cậu không có vấn đề gì chứ, sẽ không đột nhiên bị teo nhỏ chứ.

Phục Bộ lo lắng hỏi.

Công Đằng nói: Hiện tại không có vấn đề gì, đại khái vẫn có thể duy trì vài giờ.

Vì vậy chúng ta phải nhanh chóng làm xe điện dừng lại.

Phục Bộ gật đầu nói: Vậy chúng ta xuất phát thôi.

Hai vị thám tử cấp ba nguyện ý giúp đỡ, Mục Mục Cảnh Quan cầu còn không được, ông ấy cũng biết năng lực của cảnh sát có hạn, vẫn cần sự hỗ trợ từ bên ngoài.

Cùng lúc đó, Bối Nhĩ Ma Đức cũng bị cảnh tượng náo nhiệt này làm giật mình, tự hỏi đây là tình huống gì.

Sao đột nhiên lại náo nhiệt như vậy, cô ta không thể ngờ ngoài Tổ chức ra, lại còn có tội phạm gây ra động tĩnh lớn đến thế.

Hiện tại điện thoại cũng không có tín hiệu, cô ta cũng không thể liên lạc với Cầm Tửu và đồng bọn, không biết bọn họ đang làm gì.

Cầm Tửu đang phiền não, bởi vì tội phạm náo nhiệt như vậy, khiến Tổ chức cũng rất bị động, dù sao bọn họ có kế hoạch riêng, những sự cố bất ngờ sẽ phá vỡ kế hoạch.

Tổ chức đối mặt với tình huống như vậy, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn giữ thái độ khiêm tốn, dù sao bọn họ cũng không phải cảnh sát.

Đương nhiên bọn họ cũng rất tò mò rốt cuộc là ai đã cướp tàu chiến, lại còn khắp nơi kích nổ bom, đây rốt cuộc là một nhóm người, hay là những nhóm tội phạm khác nhau.

Mục đích của bọn chúng là gì, tại sao lại gây ầm ĩ lớn đến vậy.

Rất tò mò, nhưng hiện tại không ai có thể giải đáp những câu hỏi này cho Tổ chức.

Chương 2842

Ngay cả FBI cũng đã bắt đầu hành động, Thù Đế Lão Sư cũng biến mất, cô ấy phải đi liên lạc với đồng đội, đặc biệt là Xích Tỉnh Tú Nhất, người đồng đội có tài thiện xạ như thần này chắc chắn sẽ giúp được.

Tất cả mọi người đều đang hành động, không có một sự chỉ huy thống nhất nào, tóm lại là loạn hết cả lên.

Đỗ Lan nói: Đánh trận tốt mà, sau lần này, Cửu Khoa ít nhất mỗi thành viên đều có thể nhận được một huy chương.

Xe tăng của Cửu Khoa đã xuất phát, mỗi chiếc xe tăng đều được trang bị hệ thống hỗ trợ thông minh và thiết bị nạp đạn tự động, vì vậy chỉ cần một người điều khiển là có thể vận hành, cũng giống như lái ô tô số tự động.

Ngoài xe tăng, còn có trực thăng.

Lúc này, trực thăng đến đón Đỗ Lan đã đến, hắn lên trực thăng, trực tiếp xuất phát.

Hưu hưu, lại là hai quả tên lửa nhắm vào các công trình kiến trúc trong thành phố.

Đỗ Lan nhìn tình hình, bày tỏ hai quả đạn pháo này dường như nhắm vào viện nghiên cứu của Tổ chức, đây không phải do hắn nhắm, ước chừng chỉ là trùng hợp.

Đồng hành là oan gia, tất cả đều là tội phạm, ít nhiều cũng có chút ân oán cá nhân.

Chắc chắn là có, bởi vì gián điệp cướp tàu chiến đằng sau có Điêu Quang Đấu giúp đỡ, điều kiện của Điêu Quang Đấu chính là phải giáng cho Tổ chức một đòn đau.

Lúc này, Trinh thám thần tượng đoàn cũng đã hành động, Phúc Nhĩ Ma Tư đứng trên đường ray, dọc theo đường ray tìm kiếm bằng chứng suy luận, bộ não của cậu ấy đã chỉ ra phương hướng.

Là thám tử nổi tiếng nhất, Phúc Nhĩ Ma Tư nhạy bén phát hiện xe điện không thể vượt quá sáu mươi kilomet mỗi giờ, điểm này bản thân rất có thể không liên quan đến xe điện, mà là liên quan đến bóng của xe điện.

Thời đại này có thuốc cảm quang, những loại thuốc này phản ứng với ánh sáng.

Thời gian chiếu sáng sẽ trực tiếp tạo ra những thay đổi khác nhau, xe điện có bóng, bóng là che ánh sáng.

Sáu mươi kilomet mỗi giờ là tốc độ của xe điện, cũng là tốc độ của bóng.

Nếu dùng thuốc cảm quang chế tạo bộ phận kích nổ của bom, thì khi xe điện đi qua với tốc độ cao, thuốc cảm quang sẽ làm đoản mạch đếm ngược, một khi thời gian bóng quá dài, thuốc cảm quang có thể kích nổ bom.

Kiến thức của Trinh thám thần tượng đoàn đều do Đỗ Lan truyền vào, đó là kiến thức đa chiều, vì vậy bộ não của bọn họ linh hoạt hơn Kha Nam.

Loạn rồi, thành phố hoàn toàn loạn rồi, ai có thể nghĩ rằng vài tên tội phạm tụ lại một chỗ lại có thể gây ra nhiều chuyện đến vậy chứ.

Chỉ có thể nói tội phạm ở thế giới này đều điên cuồng như khủng bố, vài vụ ám sát đơn giản đã không thể thỏa mãn bọn chúng nữa, bọn chúng muốn làm là thay đổi thế giới.

Ví dụ như tên mắc chứng ám ảnh cưỡng chế đối xứng, là một kiến trúc sư, để nổi tiếng, hắn đã thiết kế rất nhiều công trình kiến trúc không đối xứng khi còn trẻ.

Hiện tại ảnh hưởng của hắn ngày càng lớn, danh tiếng ngày càng lớn, thậm chí có người đến mời hắn thiết kế lại thành phố, nên hắn hy vọng lợi dụng cơ hội này để hoàn thành giấc mơ của mình, muốn tạo ra một thành phố đối xứng, nên tất cả các loại thuốc nổ đều được sử dụng, muốn phá hủy tất cả các tác phẩm ban đầu của mình.

Những công trình kiến trúc đối xứng mới sẽ mọc lên trên đống đổ nát không đối xứng cũ, giấc mơ đối xứng sẽ thành hiện thực.

Phải nói mạch não của vị kiến trúc sư này thực sự quá điên rồ, vì muốn thành phố biến thành hình dáng lý tưởng của mình, hoàn toàn không quan tâm đến cảm xúc của bất kỳ ai, hắn cho rằng nên phá hủy thì phải phá hủy, cứ như một vị thần sáng thế, có quyền chi phối kiến trúc thành phố.

Hắn chỉ là một kiến trúc sư mà thôi, không phải thần sáng thế.

Còn người cướp tàu chiến tự vệ là gián điệp của các quốc gia khác, chứ không phải tội phạm thông thường.

Còn người cướp phá các mạng lưới ở khắp nơi, cũng không phải tội phạm bình thường, mà là nội gián, là người trong hệ thống bất mãn với phong cách phá án của Cảnh thị sảnh, nên đang trả thù.

Bởi vì Cảnh thị sảnh khi phá án đều là đầu tiên phán định đối phương có tội, sau đó mới phá án, chứ không phải nghi tội tòng vô.

Vì vậy nội gián bị hại, nội gián bất mãn với phán quyết của Cảnh thị sảnh, viện kiểm sát, nên muốn trả thù.

Ba vụ án đều có lý do riêng, và đều gây ra sự phá hoại lớn.

Bom dẫn đến nhiều công trình kiến trúc trong thành phố bị phá hủy, còn tàu chiến bị cướp cũng đang tấn công thành phố.

Cuối cùng sự phá hoại mạng lưới cũng gây ra những tổn thất không thể cứu vãn, giao thông tê liệt, liên lạc của cảnh sát, bệnh viện, cục cứu hỏa bị gián đoạn, thực sự giống như thời chiến vậy.

Quá yếu ớt, thực sự quá yếu ớt.

Điêu Quang Đấu nhìn tất cả những điều này bày tỏ thành phố này thực sự không chịu nổi một đòn, nhưng chính vì yếu ớt, nên mới thú vị đến vậy.

Sức mạnh của vũ khí hiện đại không phải chuyện đùa, một quả tên lửa có thể trực tiếp phá hủy tòa nhà liên lạc, có thể trực tiếp xuyên thủng mái nhà, nổ tung bên trong.

Con người trong việc giết chết chính mình chưa bao giờ bị lạc hậu.

Ngay cả một kẻ tham quan như Điêu Quang Đấu cũng phải cảm thán, dù sao dưới họng súng của tên lửa, mọi sinh linh đều bình đẳng, sẽ không vì hắn là kẻ xấu mà tên lửa tránh hắn ra.

Vì vậy chiến tranh hiện đại thực sự rất lợi hại, sức mạnh của các loại vũ khí cao cấp không phải chuyện đùa.

Đỗ Lan muốn dùng vũ khí của Cửu Khoa để tiêu diệt tàu chiến, trực thăng và xe tăng đều đã vào vị trí.

Nhưng lúc này Đỗ Lan nhận được một cuộc liên lạc, truyền đến từ tàu chiến.

Gián điệp đã bắt giữ con tin, nói với tất cả mọi người: Các người nếu không màng con tin mà khai hỏa, tôi sẽ tải tất cả những hình ảnh này lên mạng, đến lúc đó hình ảnh quốc gia của các người sẽ bị hủy hoại.

Hãy nghĩ xem, mỗi năm các người phải tốn bao nhiêu tỷ mới có thể duy trì hình ảnh.

Nhưng các người chỉ cần tấn công một chút, bao nhiêu tỷ cũng thành công cốc.

Duy trì hình ảnh có thể cần sự kiên trì qua năm tháng, nhưng phá hoại hình ảnh chỉ cần một hai sự việc.

Vì vậy trên thế giới kẻ xấu nhiều, người tốt ít, vì quá ít người có thể kiên trì làm việc tốt, còn chỉ cần làm một việc xấu là đã thành kẻ xấu rồi.

Đỗ Lan thầm nghĩ tên gián điệp này thực sự có chút suy nghĩ triết học, làm người tốt quả thực khó, bị coi là kẻ xấu lại rất dễ, làm chín mươi chín việc tốt làm một việc xấu, một việc xấu đó sẽ thay thế chín mươi chín việc tốt.

Vì vậy bỏ tiền ra để tuyên truyền hình ảnh thực sự không có ý nghĩa gì, bởi vì chỉ cần quốc gia này tiếp tục tồn tại, thì hình ảnh sớm muộn cũng sẽ sụp đổ.

Bỏ bao nhiêu tiền cũng vô dụng, vì chỉ cần xuất hiện một hai chuyện đáng xấu hổ, sẽ bị người ta nhắc đi nhắc lại.

Đỗ Lan cảnh bộ, chúng ta phải làm sao.

Chúng ta không thể tấn công con tin được.

Chúc Hạ nói, tuy xe tăng đều đã đến vị trí tấn công, nhưng bây giờ vẫn còn vấn đề con tin.

Chúng ta tuyệt đối không thể thỏa hiệp với kẻ địch, tuy nhiên an toàn của con tin cũng thực sự nên chú ý, vậy thì thay đạn pháo đặc biệt, dùng đạn tê liệt hoặc tia đóng băng, đóng băng tất cả mọi thứ.

Đỗ Lan bày tỏ vũ khí của Cửu Khoa tiên tiến hơn rất nhiều so với thời đại này, dù sao mục tiêu là người ngoài hành tinh và người siêu năng lực.

Những vũ khí này đều lấy Trọng Trang Cơ Binh làm cơ sở, trong đó có đủ loại vũ khí đặc biệt, nhắm vào các kẻ địch khác nhau.

Ví dụ như thuộc tính lửa, thuộc tính sét, thuộc tính sóng âm, thuộc tính băng, thuộc tính độc.

Vậy thì dùng đạn tê liệt, có thể xuyên qua tàu chiến, trực tiếp làm tê liệt kẻ địch bên trong.

Đỗ Lan nói: Dù sao ta cũng không phải người tốt gì, còn về ấn tượng của quốc gia, sau này tự nhiên sẽ quen thôi, sau nghịch toàn cầu hóa, chi phí vận hành đều đang tăng lên, hình ảnh có tốt đến mấy cũng không tìm được vốn đầu tư nước ngoài.

Đỗ Lan bày tỏ hình ảnh là để thu hút vốn đầu tư nước ngoài, nhưng tiếp theo vốn đầu tư nước ngoài sẽ có nhiều lựa chọn hơn, sau nghịch toàn cầu hóa, nơi đầu tư sẽ nhiều hơn, chỉ dựa vào hình ảnh tốt tác dụng sẽ không quá lớn, quan trọng nhất vẫn là tỷ suất lợi nhuận.

Khai hỏa.

Nhắm vào hạm đội ngoài khơi, trực tiếp tiến hành pháo kích.

Xe tăng Cửu Khoa đã tiến hành một đợt bắn liên tục, đạn pháo vun vút bay sát mặt biển.

Đát đát, hệ thống phòng ngự mật tập trận phát ra ánh lửa gào thét, hiển nhiên tên gián điệp rất phẫn nộ với hành vi của Cửu Khoa, vì bọn họ thực sự không màng đến con tin.

Hành vi của các người đã chọc giận tôi, chuẩn bị nói lời tạm biệt với con tin đi, đừng quên, trên thuyền còn có rất nhiều thường dân tham quan, vì các người mà bây giờ bọn họ đều phải chết.

Kẻ cướp tức giận, vì Đỗ Lan căn bản không để ý đến lời cảnh cáo của hắn.

Lời này nói cứ như là có liên quan gì đến ta vậy, là ngươi đã giết họ, còn ta giết ngươi, đơn giản vậy thôi.

Đỗ Lan không hề bị ảnh hưởng.

Ngươi cái tên này, chết đi.

Hưu, một quả tên lửa đã khóa mục tiêu vào trực thăng của Đỗ Lan.

Trực thăng lập tức phóng đạn gây nhiễu, sau đó cơ động né tránh.

Một tiếng Oanh long, trực thăng bị cuốn vào luồng khí nổ, động cơ bị hỏng vì hút phải khói, trực tiếp xoay tròn rơi xuống.

Mọi người đừng dừng lại, tiếp tục xạ kích.

Đỗ Lan đã hạ lệnh trước khi rơi xuống.

Trong chớp mắt, đạn tê liệt liên tục được bắn ra, chỉ cần xuyên thủng hệ thống phòng ngự mật tập trận là coi như thắng lợi.

Đỗ Lan đương nhiên không sao, trực thăng tuy hạ cánh khẩn cấp, nhưng không ai bị thương, chỉ là trực thăng đậu trên đường ray xe điện, xe điện đành phải giảm tốc độ xuống dưới sáu mươi kilomet mỗi giờ.

Không có vụ nổ nào.

Chương 2843

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, Phúc Nhĩ Ma Tư nói không sai, bom căn bản không ở trong xe điện, mà là trên đường ray.

Phục Bộ Bình Thứ kích động nói, cậu ấy cũng thích Phúc Nhĩ Ma Tư.

Kha Nam cuối cùng cũng nở nụ cười, quả nhiên sự tồn tại của Phúc Nhĩ Ma Tư khiến người ta cảm thấy an toàn tăng lên gấp bội, quá đáng tin cậy, khi mọi người đều không có manh mối nào, Phúc Nhĩ Ma Tư đã nhìn thấu âm mưu tà ác của hung thủ.

Lập tức kiểm tra đường ray, sau đó tất cả xe điện giảm tốc độ và dừng lại trên đường ray an toàn.

Cuối cùng cũng có thể dừng xe, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, dù sao nếu không dừng xe, bàng quang cũng không thể chịu đựng nổi.

Tình hình đang tốt lên, các thám tử rất lạc quan, vì các sự kiện đang được giải quyết từng vụ một, thành phố sẽ sớm trở lại bình thường.

Khó khăn cứ như một tảng đá lớn, một tảng đá không thể di chuyển, vậy thì hãy chia tảng đá lớn thành những khối nhỏ, chia khó khăn lớn thành khó khăn nhỏ, giải quyết từng cái một.

Nhưng họ không biết xe điện thực ra chỉ là một trong những phương pháp chuyển hướng tầm nhìn của kẻ ám ảnh cưỡng chế, mục đích thực sự của hắn vẫn là các công trình kiến trúc không đối xứng trong thành phố, trong đó bao gồm một tòa nhà cao mấy chục tầng của Mễ Hoa Đại Hạ.

Vì vậy mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, các vụ nổ vẫn sẽ tiếp tục.

Đường ray không nổ, tòa nhà phải nổ.

Bởi vì sự tồn tại của tòa nhà đã cản trở nghiêm trọng việc xây dựng thành phố lý tưởng.

Nhưng tên này cũng không nghĩ, thành phố đã nổ, tiền đều dùng để cứu trợ thảm họa, đâu ra tiền để xây dựng lại thành phố.

Cho nên kẻ ám ảnh cưỡng chế thực sự không biết gánh vác việc nhà không biết giá gạo củi.

Kẻ mắc chứng ám ảnh cưỡng chế cho rằng chỉ cần phá hủy các công trình kiến trúc không đối xứng, là có thể xây dựng một thành phố lý tưởng đối xứng theo thiết kế của hắn, nhưng tiền từ đâu ra.

Là một kiến trúc sư, chẳng lẽ hắn chưa từng xem xét vấn đề tài chính sao.

Chẳng lẽ chưa từng gặp phải trường hợp thiết kế thì rất đẹp, nhưng khi thi công lại vì vấn đề tài chính mà chỉ có thể cắt giảm những chi tiết rườm rà trong thiết kế sao.

Thiết kế của kiến trúc sư cũng không thể thoát ly vấn đề tài chính thực tế được.

Các vụ nổ của hắn tuy lợi hại, tuy đã phá hủy các công trình kiến trúc không đối xứng, nhưng tiền bạc cho các việc tiếp theo thì sao.

Chẳng lẽ xây dựng thành phố đối xứng không cần tiền sao.

Ý tưởng phá hủy tòa nhà của hắn tuy rất hay, nhưng có rất nhiều vấn đề thực tế chưa được xem xét.

Trước hết, nếu hắn bị bắt, ý tưởng của hắn chắc chắn sẽ không thể thực hiện được.

Thứ hai, ngay cả khi hắn không bị bắt, thì tài chính cũng không nhất định đủ để hắn xây dựng tòa nhà, vì chỉ riêng chi phí bồi thường cho việc phá hủy tòa nhà và chi phí an ninh sau đó cũng sẽ tăng lên rất nhiều.

Ngân sách của một thành phố là có hạn, tiền đã chi hết, tự nhiên cũng không còn tiền để xây dựng tòa nhà mới.

Nếu do vốn đầu tư bên ngoài, thì những vốn này không nhất định sẽ thỏa mãn phương án đối xứng của kiến trúc sư, rất có thể sẽ thiết kế lại.

Vì vậy phá hủy tòa nhà trông có vẻ rất trực tiếp, rất hoàn hảo, nhưng rất nhiều việc tiếp theo căn bản không có bảo đảm.

Đương nhiên, nếu hắn chỉ dừng lại ở việc phá hủy những công trình kiến trúc không đối xứng mà mình không hài lòng, chứ không phải đạt được mục đích xây dựng thành phố đối xứng, thì hắn thực sự đã thành công.

Tóm lại, nhờ sự tham gia của Phúc Nhĩ Ma Tư, xe điện đã dừng an toàn, tiếp theo chỉ là tìm ra tên tội phạm đã đặt bom.

Trinh thám thần tượng đoàn đang hành động, hung thủ căn bản không thể chạy thoát.

Công Đằng và Phục Bộ chỉ cần đi theo Phúc Nhĩ Ma Tư là được rồi, về cơ bản không đến lượt họ suy luận.

Mấy công trình kiến trúc bị phá hủy đều xuất phát từ một kiến trúc sư, đây chính là điểm chung.

Phúc Nhĩ Ma Tư nói.

Có điểm chung, tìm được kiến trúc sư, tiếp theo bắt giữ hắn cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Còn một tên tội phạm là nội gián xâm nhập thiết bị điện tử, hắn vốn là nhân viên nội bộ, siêu máy tính của Cửu Khoa đã khóa vị trí của hắn.

Chỉ là hiện tại vẫn chưa đi bắt giữ, Cửu Khoa chủ yếu vẫn đang chiến đấu với tàu chiến, vì quá thú vị.

Trực thăng của Đỗ Lan rơi xuống, nhưng không ảnh hưởng đến việc hắn chỉ huy tác chiến, vì Cửu Khoa đã giành lại quyền kiểm soát tín hiệu trước, khôi phục liên lạc, về tổng thể cục diện đã ổn định.

Hiện tại chỉ cần hạ gục tàu chiến, công lao này sẽ thuộc về Cửu Khoa.

Cảnh thị sảnh đại chiến lực lượng tự vệ, rất thú vị.

Đỗ Lan biết các cơ quan Nhật Bản thuộc các phe phái khác nhau, Nhật Bản hiện tại vẫn thuộc thời kỳ phong kiến, các khu vực không được thống nhất, mà do các Hoa tộc nắm giữ.

Các khu vực và bộ phận khác nhau nằm trong tay các Hoa tộc khác nhau, ví dụ như Hải quân và Lục quân do các Hoa tộc khác nhau ủng hộ, vì vậy để tranh giành quân phí, hai bên thường xé toạc mặt nạ, Hải quân và Lục quân không những không hợp tác, thậm chí còn kéo chân lẫn nhau.

Cảnh thị sảnh cũng thuộc một Hoa tộc nào đó, không cùng phe với lực lượng tự vệ, vì vậy nếu đánh nhau, bên Cảnh thị sảnh nếu thắng, tương lai có thể sẽ nhận được nhiều đầu tư hơn.

Ở các quốc gia bình thường, bên nào yếu hơn thì nên đầu tư nhiều hơn, cố gắng tăng cường.

Nhưng các quốc gia phong kiến thuộc về người thắng ăn tất, Hoa tộc nào mạnh thì Hoa tộc đó có thể nuốt trọn nhiều ngân sách hơn, còn Hoa tộc yếu hơn thì chỉ có thể đứng nhìn.

Điều này giống như luật rừng thời cổ đại, giống như Xuân Thu

Chiến Quốc, chỉ nói đến thực lực, người thắng ăn tất.

Chư hầu khắc thiên tử, quý tộc khắc chư hầu, đại phu khắc quý tộc, tất cả đều là lấy yếu thắng mạnh, vì họ chỉ nói đến thực lực, không xét đến đại cục.

Đại cục chính là tăng cường toàn diện sức mạnh tổng hợp của quốc gia, bên nào yếu thì phải bổ sung.

Nhưng trong thời phong kiến, người thắng ăn tất, giữa các Hoa tộc không có sự ăn ý như vậy, họ chỉ biết lần này thua thì lần sau nhất định phải thắng, chứ không nói vì thua mà ngược lại được chiếu cố và tăng cường.

Các Hoa tộc tuy ở trong cùng một tế đàn, nhưng không có một nền văn hóa nào có thể khiến họ giúp đỡ những người yếu hơn.

Vì vậy những người yếu vẫn nên đoàn kết lại, nên hô Vương hầu tương tướng ninh hữu chủng hồ, Tồn thiên lý diệt nhân dục, Kẻ bóc lột và người bị bóc lột.

Đỗ Lan bày tỏ đây mới là lối thoát, nếu người mạnh và người yếu không có văn hóa hợp tác, thì người yếu phải đoàn kết và tự vệ.

Còn về khẩu hiệu, đều có sẵn, cổ điển một chút, văn minh một chút, trực tiếp một chút, đều có.

Pháo kích từ xa vẫn tiếp tục, Đỗ Lan liền tìm đến bên nội gián trước, đợi đến khi tàu chiến tự vệ bị Cửu Khoa đánh bại, hắn sẽ ra tay bắt giữ tên nội gián này.

Nội gián nhìn Đỗ Lan, không biết hắn đang đợi gì.

Hắn không lo lắng bị bắt, vì hắn cho rằng mình đang làm đúng, quốc gia này đã bệnh rồi, bệnh nặng phải dùng thuốc mạnh.

Hành vi của ngươi tuy quá khích, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi, ngươi chưa hề lay chuyển Hoa tộc, cũng chưa đưa ra khẩu hiệu.

Ngươi muốn mọi người thức tỉnh, muốn mọi người thay đổi, ngươi phải chỉ ra phương hướng thì mới được.

Ngươi phải có chế độ và văn hóa, về chế độ phải cho người yếu cơ hội, về văn hóa phải để người mạnh và người yếu giao lưu hòa nhập với nhau.

Ngươi chỉ gây rối thì có tác dụng gì.

Đỗ Lan bày tỏ các Hoa tộc sẽ không vì một hai lần hỗn loạn mà bị đánh bại.

Sự tồn tại của Hoa tộc là do về chế độ Hoa tộc độc quyền mọi thứ, về văn hóa là lấy yếu thắng mạnh, người thắng ăn tất, căn bản không cho người bình thường cơ hội.

Đương nhiên nổi loạn nói thì rất dễ, nhưng làm thì rất khó, phải mất rất nhiều thời gian.

Mỗi quốc gia đều có chế độ và văn hóa đi kèm của mình, có thể sống qua ngày là được rồi, mọi người cũng sẽ không thực sự cho rằng nhất định phải thay đổi.

Tuy nhiên, tên nội gián này hiện tại đã cảm thấy quốc gia bệnh rồi, và đã hành động, vậy Đỗ Lan chắc chắn phải giáo dục một phen: Ngươi muốn thay đổi quốc gia này, thì phải đánh bại Hoa tộc, nhưng chỉ dựa vào sức mạnh của chính ngươi chắc chắn không đủ, ngươi phải đoàn kết tất cả những người dưới Hoa tộc, bao gồm cả thủ hạ của Hoa tộc và thường dân, đối với họ thực ra không có nhiều động lực thay đổi, ngươi phải hô lên một khẩu hiệu mới có thể động viên họ, đoàn kết họ.

Vào thời cổ La Mã, để động viên công dân, Viện Nguyên lão quý tộc sẽ đưa ra một chức quan chấp chính, thực hiện phương pháp song chấp chính quan.

Bất kỳ công dân nào cũng có cơ hội tham gia bầu cử, nên chính là công dân bầu một chấp chính quan, Viện Nguyên lão quý tộc bầu một chấp chính quan, từ đó để điều động sự tích cực của công dân trong việc đánh trận.

Thời cổ La Mã, có một thời gian liên tục thua trận, công dân trực tiếp đình công, không muốn tiếp tục đánh nữa.

Để điều động sự tích cực của công dân, Viện Nguyên lão đã thiết lập một chức quan chấp chính hoàn toàn mới, từ đó trở đi là chế độ song chấp chính quan.

Ngay cả đến nghị hội hiện đại, cũng là thượng hạ nghị hội, phía trên là quý tộc, phía dưới là công dân.

Còn ở phương Đông, để đoàn kết quốc nhân và dã nhân, đã hô lên Vương hầu tương tướng ninh hữu chủng hồ.

Ngươi xem việc điều động sự tích cực, trước hết ngươi phải nhìn rõ thân phận của mình, nếu ngươi là Hoa tộc, để điều động sự tích cực của công dân, ngươi phải nhượng lại lợi ích.

Chương 2844

Nếu ngươi là người bình thường, để đoàn kết công dân và dân tự do, ngươi phải tìm một mục tiêu để đối kháng.

Ngươi hãy nhìn xem mình hiện tại đang làm gì, ngươi đang phá hoại tài sản xã hội, đẩy đối tượng lẽ ra phải đoàn kết vào thế đối lập.

Đỗ Lan bày tỏ phải có nhiều bạn bè, ít kẻ thù, muốn đoàn kết đa số người, thì phải sử dụng phương thức phù hợp với thân phận của mình.

Bất kể là nổi loạn, hay là thống trị đều là nghệ thuật.

Chế độ song chấp chính quan của La Mã cổ đại, là về mặt chế độ thông qua thỏa hiệp để điều động công dân.

Vương hầu tương tướng ninh hữu chủng hồ, là về mặt văn hóa đoàn kết quốc nhân và dã nhân đối kháng chư hầu.

Tồn thiên lý diệt nhân dục, là đoàn kết tất cả mọi người đối kháng quý tộc, ban đầu thiên lý là kết hôn sinh con, nhân dục là tam thê tứ thiếp.

Chỉ là sau này khi quý tộc bị áp chế, tầng lớp sĩ đại phu nắm quyền giải thích Tồn thiên lý diệt nhân dục, bắt đầu áp chế toàn diện xã hội, phạm vi nhân dục cũng không ngừng mở rộng.

Phạm vi định nghĩa nhân dục quá lớn, tính thao tác quá mạnh.

Vương hầu tương tướng ninh hữu chủng hồ, trong đó vương hầu tương tướng cụ thể hơn nhiều, không gian thao tác cũng không lớn.

Vì vậy sau này khôi phục thành kẻ bóc lột và người bị bóc lột, đoàn kết tất cả những người bị bóc lột đối kháng kẻ bóc lột, kẻ bóc lột cụ thể hơn nhiều, không giống nhân dục dễ bị người khác lợi dụng như vậy.

Nội gián xâm nhập mạng lưới, muốn phát ra tiếng gào thét của mình đối với quốc gia mục nát này, nhưng trong mắt Đỗ Lan hắn chỉ là đơn thuần trút giận, bởi vì kiểu phá hoại này không thể đoàn kết những người khác, cũng không thể tấn công kẻ địch, có thể nói là tấn công không phân biệt địch ta.

Muốn lật đổ cái mục nát, thì phải nổi loạn, nổi loạn phải có cương lĩnh, phải có khẩu hiệu, phải có khả năng đoàn kết nhiều sức mạnh hơn.

Nội gián nhìn Đỗ Lan, biết hắn là cảnh bộ của Cửu Khoa Điện tử Tội phạm, cũng là chó săn của Cảnh thị sảnh.

Tuy nhiên nghe Đỗ Lan nói phương Tây và phương Đông đã đoàn kết nhân lực như thế nào, tranh giành lợi ích của mình ra sao, hắn cảm thấy đối phương đang nói đùa, chẳng lẽ còn nghiêm túc truyền thụ kỹ xảo nổi loạn.

Đỗ Lan mặt mày đều viết rõ sự nghiêm túc, mỗi lần dạy người khác nổi loạn, hắn đều nghiêm túc.

Muốn nổi loạn thành công thì phải đoàn kết nhân lực, có nhiều bạn bè, ít kẻ thù.

Vương hầu tương tướng ninh hữu chủng hồ, chính là như vậy.

Năm xưa Đại Việt tuy thông qua biến pháp đã hợp nhất quốc nhân và dã nhân thành tiềm thủ, nhưng quốc nhân và dã nhân của sáu nước khác vẫn phân chia rõ ràng, làm sao có thể đoàn kết hai bên lại.

Phải tìm một kẻ địch chung, đó chính là vương hầu tương tướng.

Điều này giống như vào cuối triều Thanh, làm sao để đoàn kết sĩ đại phu và bình dân lại, chính là phải lật đổ kẻ áp bức, đoàn kết những người bị áp bức.

Tại sao phải đoàn kết quốc nhân và dã nhân.

Bởi vì quý tộc cũng có thể điều động quốc nhân, Sở Bá Vương không còn mặt mũi nào gặp phụ lão Giang Đông, những phụ lão Giang Đông này đều là quốc nhân.

Muốn đánh bại những quý tộc cũ như Sở Bá Vương, không nhờ sức mạnh của dã nhân là không được, vì vậy nhất định phải là Vương hầu tương tướng ninh hữu chủng hồ, đoàn kết quốc nhân và dã nhân, mũi nhọn chĩa thẳng vào quý tộc.

Lưu Bang tuy thua rất nhiều lần, nhưng quân đội của hắn luôn có thể được tái thiết, chính là vì binh lính của hắn không chỉ là quốc nhân, mà còn có dã nhân.

Mà khi đó số lượng dã nhân vượt xa quốc nhân.

Ngươi muốn lật đổ quốc gia này, có thể học phương Tây, trở thành công dân hạng nhất, thúc đẩy công dân chí thượng, buộc Hoa tộc phải hợp tác với ngươi.

Giống như Thủ lĩnh thời Thế chiến thứ hai, chỉ cần điều động tất cả công dân, quốc gia này sẽ thay đổi.

Hoặc học phương Đông, đoàn kết quốc nhân và dã nhân, trực tiếp lật đổ Hoa tộc, tái thiết chế độ.

Hai con đường tư duy này đều thuộc về nổi loạn.

Đỗ Lan bày tỏ đường lối tư duy rất đơn giản, chỉ xem đối phương có làm được hay không.

Ngươi nói dễ quá.

Nội gián nói.

Vốn dĩ rất đơn giản, ngươi xem Thủ lĩnh vốn dĩ cũng chỉ là một người thi trượt mỹ thuật viện mà thôi, nhưng vì kinh tế không tốt, hắn có thể từ công dân bình thường từng bước đi lên vị trí Thủ lĩnh, có thể thấy công dân chí thượng là vô cùng mạnh mẽ, đương nhiên đến lúc đó chắc chắn cũng phải tìm cho công dân một kẻ địch, Thủ lĩnh đã chọn bài Do Thái.

Đương nhiên ngươi cũng có thể học Mỹ đế, tuyên truyền bài ngoại dân tộc.

Những điều này đều là thủ đoạn của công dân chí thượng.

Đoàn kết công dân thì phải tìm một kẻ địch, từ Xuân Thu Chiến Quốc đã là như vậy.

Tề Hoàn Công Tôn Vương Nhương Di, thực ra chính là lợi dụng man di để đoàn kết người Chu.

Vào thời Xuân Thu, chế độ thăng long và La Mã cổ đại cũng gần giống nhau, La Mã cổ đại là công dân và dân tự do, thăng long là quốc nhân và dã nhân.

Quý tộc La Mã cổ đại để đoàn kết công dân, đã nhường lại một chức chấp chính quan, thực hiện chế độ song chấp chính quan, tức là quý tộc bầu một người, công dân bầu một người.

Còn vào thời nhà Chu, nếu quốc nhân không hài lòng, cũng có thể tiến hành bạo động quốc nhân, trực tiếp lật đổ thiên tử, Chu Lệ Vương chính là kẻ xui xẻo bị quốc nhân lật đổ này.

Ở La Mã cổ đại cũng đã đuổi vua La Mã đi, dùng chấp chính quan chấp chính, ban đầu chỉ có chấp chính quan quý tộc, sau này vì chấp chính quan quý tộc đánh trận không hiệu quả, luôn thua trận, thế là công dân không chịu nữa, quý tộc chỉ có thể thỏa hiệp để công dân cũng có thể bầu ra chấp chính quan.

Điều này giống như Luỗ quốc Tào Quế luận chiến, kẻ ăn thịt người thì tầm nhìn hạn hẹp.

Viện Nguyên lão quý tộc La Mã cổ đại cũng là những kẻ ăn thịt người, công dân không chịu được nữa.

Chỉ là Luỗ quốc là Tào Quế hiến mưu kế, một mạch làm liền, còn La Mã cổ đại là binh lính công dân trực tiếp đình công, trực tiếp từ chối đánh trận, cho đến khi quý tộc đồng ý thực hiện chế độ song chấp chính quan.

Vì vậy vào thời cổ đại thực ra sự phát triển của phương Đông và phương Tây gần giống nhau, đều có bạo động của công dân và quốc nhân, đều có những kẻ ăn thịt người tầm nhìn hạn hẹp, quốc nhân và công dân đều là chìa khóa chiến thắng.

Mãi đến khi Thương Ưởng Biến Pháp bắt đầu, tình hình mới khác.

Hướng nổi loạn cũng có sự phân hóa, phương Tây trên con đường công dân chí thượng không ngừng tiến bước, còn phương Đông trên con đường đoàn kết quốc dân và dã nhân không ngừng tiến bước.

Phương Tây là quý tộc dần dần hạ thấp quyền lực công dân, cuối cùng quý tộc chính mình cũng ẩn mình trong công dân.

Còn phương Đông là quốc nhân và dã nhân cùng nhau tấn công quý tộc, cuối cùng quý tộc đều trở thành kẻ sa cơ, nói về tinh thần quý tộc thì thành trò cười, Vương Tạ đường tiền yến, phi nhập tầm thường bách tính gia Chim én nhà Vương, Tạ ngày xưa, nay bay vào nhà dân thường.

Vì vậy phương Tây một khi gặp khủng hoảng, sẽ lại có một Tôn Vương Nhương Di, đơn giản mà nói chính là tìm cho công dân một kẻ địch, về cơ bản chính là dân tự do.

Nào là bài Do Thái, vu nữ, gypsy, Hoàng họa, bài Hoa, dị giáo đồ, Liên Xô cũ, tóm lại một khi có khủng hoảng nội bộ, lập tức sẽ tìm một kẻ địch, đoàn kết công dân, tránh việc công dân chĩa mũi nhọn vào quý tộc.

Phương Đông một khi gặp khủng hoảng, lập tức thay triều đổi đại, ai lên cũng không dễ dàng, có thể nói là hoàng đế luân phiên làm, năm nay đến lượt ta.

Bất kể bên ngoài có ngoại địch hay không, quốc nhân và dã nhân không quan tâm những điều đó, thuộc về ai không cho họ sống tốt, họ sẽ không để người đó sống tốt.

Phương Tây vẫn thuộc thời Xuân Thu Chiến Quốc, xem lịch sử Xuân Thu là có thể thấy rất nhiều ghi chép ưu tiên quốc nhân.

Nào là bạo động quốc nhân, kẻ ăn thịt người tầm nhìn hạn hẹp, Tử Sản không hủy hương giáo, Tôn Vương Nhương Di.

Tất cả đều là những sự nhượng bộ để đoàn kết quốc nhân.

Thậm chí có thể nói vương đạo và bá đạo thời Xuân Thu, vương đạo chính là đoàn kết quốc nhân và dã nhân, bá đạo chính là quốc nhân chí thượng.

Bá đạo chính là ai càng có khả năng điều động quốc nhân, người đó là bá chủ, Tề Hoàn Công Tôn Vương Nhương Di thực ra chính là đoàn kết người Chu nhất trí đối ngoại, lấy thiên tử nhà Chu làm cái cớ, thực tế là Tề Hoàn Công làm minh chủ của người Chu.

Vương đạo thì là ai có thể điều động quốc nhân và dã nhân, người đó là vương giả, Thương Ưởng đã hợp nhất quốc nhân và dã nhân thành tiềm thủ, cùng nhau mở rộng.

Bá đạo hay vương đạo, ngươi có thể chọn một.

Đỗ Lan nói với nội gián: Ngươi không phải cảm thấy quốc gia này đã vô phương cứu chữa rồi sao.

Vậy thì nổi loạn đi.

Đương nhiên ngươi cũng có thể kết hợp vương bá.

Đỗ Lan nói chỉ là nếu kết hợp vương bá, văn hóa sẽ rất khó ổn định, bởi vì văn hóa vương đạo và văn hóa bá đạo dù sao vẫn có sự khác biệt.

Văn hóa đoàn kết quốc nhân và dã nhân với văn hóa quốc nhân chí thượng có sự khác biệt rất lớn, văn hóa bá đạo sửa đổi một chút có lẽ vẫn có thể dùng cho vương đạo, còn văn hóa vương đạo thì không thể áp dụng cho bá đạo.

Vương đạo chú trọng đôi bên cùng có lợi, bá đạo chú trọng trò chơi có tổng bằng không.

Bá đạo không thể chấp nhận văn hóa đôi bên cùng có lợi, vương đạo thì có thể học hỏi văn hóa trò chơi có tổng bằng không.

Chương 2845

Ngươi chọn đi.

Nội gián nghẹn lời, không ngờ cảnh bộ Cửu Khoa lại dạy tội phạm nổi loạn, cái quái gì thế này.

Thành thật mà nói, thực sự bảo hắn nổi loạn, đúng là có chút khó khăn, vì hắn chỉ muốn trút giận cảm xúc, chỉ muốn mọi người biết nỗi đau của mình.

Giống như Pain vậy, chỉ là một hạt gạo giã cả lầu.

Điều họ muốn thực ra không phải nổi loạn, mà là phá hoại, mà là trút giận.

Không phải vương đạo, cũng không phải bá đạo, chỉ là đơn thuần trả thù thế giới.

Nói cho cùng vẫn là giáo dục không triệt để, nếu sớm dạy cho họ những kỹ xảo nổi loạn nhỏ, họ sẽ không trả thù thế giới, mà sẽ đoàn kết bạn bè, đối kháng kẻ địch.

Rốt cuộc là công dân chí thượng, coi những người dân tự do xung quanh là kẻ địch.

Hay là đoàn kết quốc nhân và dã nhân, coi kẻ áp bức là kẻ địch, tóm lại là có thể chọn một con đường, thì sẽ không phản kích không phân biệt đối tượng với quốc nhân và dã nhân, duy chỉ không động thủ với quý tộc.

Vấn đề của quốc gia này là Hoa tộc vừa không bá đạo cũng không vương đạo, công dân của quốc gia này cũng rất dễ lấy yếu thắng mạnh, Hoa tộc, công dân, dân tự do đều rất khó đoàn kết, chỉ có Thiên hoàng là một tấm màn che yếu ớt.

Đỗ Lan bày tỏ vấn đề của Nhật Bản chính là tài nguyên quá thiếu, Hoa tộc, công dân, dân tự do rất khó đoàn kết lẫn nhau, bởi vì nếu tài nguyên chỉ đủ cho một bên sử dụng, thì bọn họ chắc chắn phải tranh đấu lẫn nhau, không thể đoàn kết.

Một hòa thượng có nước uống, hai hòa thượng khiêng nước uống, ba hòa thượng không có nước uống.

Chính là đạo lý này.

Nếu chỉ có quốc nhân, thì bá đạo của quốc nhân chí thượng có thể rất thuận lợi.

Có quốc nhân và dã nhân, thì có thể thi triển vương đạo, mọi người cùng khiêng nước uống, thoải mái hơn, dễ chịu hơn.

Nhưng nếu quý tộc, quốc nhân, dã nhân đối mặt với một bát nước, thì cuộc đấu tranh sẽ kịch liệt.

Vì vậy vấn đề của Nhật Bản chính là ba bên cùng nhìn chằm chằm vào một lợi ích, chỉ có Thiên hoàng là một cái cớ miễn cưỡng khiến ba bên không xé toạc mặt nạ, nên họ mới nói vạn thế nhất hệ, vì không có Thiên hoàng, họ sẽ phải đưa cuộc đấu tranh ra ngoài mặt.

Làm sao mới thắng được.

Thắng chắc chắn phải có điểm lật kèo, chắc chắn phải làm cho sức mạnh của mình mạnh hơn kẻ địch, đây là băng phong ba thước không phải một ngày lạnh.

Hơn nữa đôi khi giống như Tôn Tử Binh Pháp đã nói: không thắng ở ta, có thể thắng ở địch.

Tức là nguyên nhân không thể thắng là ở mình, còn cơ hội thắng lại ở kẻ địch.

Đôi khi mình làm rất tốt, nhưng kẻ địch cũng làm rất tốt, thì mình cũng không thể thắng được.

Tôn Tử Binh Pháp sở dĩ kinh điển là biết mình biết người trăm trận trăm thắng, dạy không phải là cách chiến thắng, mà là cách không bại quá thảm.

Binh pháp chỉ có thể khiến người học không bại quá thảm, chứ không nói là bảo đảm thắng.

Vì kẻ địch có thể làm tốt hơn, căn bản không có điểm thắng.

Quý tộc, quốc nhân, dã nhân ba thế lực thực ra đều muốn thắng, vậy thì làm sao đây.

Nhất định phải giành được nhiều tài nguyên hơn.

Xã hội sở dĩ ổn định, là vì ba bên không ai có thể nuốt trọn ai.

Điều này giống như mười trừ ba, ba phần tài nguyên chia cho ba bên, còn dư ra một.

Ba bên sẽ xoay quanh cái một này mà không ngừng đấu tranh.

Bởi vì ai nắm được cái một này, thì có thể áp chế hai bên còn lại.

Đương nhiên cũng có cách khác, không đi tranh giành cái một này, mà là hợp tác.

Phương Tây là quý tộc và công dân hợp tác áp chế dân tự do, phương Đông là quốc nhân và dã nhân hợp tác tấn công quý tộc.

Thực ra cùng với sự phát triển vật chất, sự phân phối vật chất tất nhiên sẽ xuất hiện sự mất cân bằng, chắc chắn sẽ xuất hiện sự bất công, trong tình huống như vậy, ba thế lực chắc chắn sẽ xuất hiện trong xã hội.

Phương Tây vẫn luôn là quý tộc thỏa hiệp với công dân, ví dụ như Đế quốc Mặt trời không bao giờ lặn nổi tiếng, hoàng thất của họ sau cách mạng công nghiệp đã phong tước phát lộc điên cuồng, phong rất nhiều nam tước, tử tước, lớp quý tộc tư bản mới nổi này tự nhiên phải ủng hộ hoàng thất, dù sao họ vẫn rất thích tước vị quý tộc.

Công dân của Đế quốc Mặt trời không bao giờ lặn nhìn thấy có cơ hội trở thành quý tộc, cũng vô cùng vui mừng, khi tài nguyên dồi dào, mọi người đều có thể cố gắng trở thành quý tộc, nên quý tộc và công dân liền liên hợp lại.

Đương nhiên, ở phương Tây cũng không phải không có phản đối quý tộc, ví dụ như ở quốc gia Đức Ý Chí, hai trăm năm trước một người đàn ông đã sáng tạo ra tư tưởng giai cấp vô sản, cố gắng đoàn kết công dân và dân tự do của phương Tây, vì họ đều là giai cấp bị bóc lột, nên phải đoàn kết đối kháng giai cấp bóc lột, tức là quý tộc.

Đáng tiếc văn hóa quý tộc, công dân, dân tự do, nô lệ của phương Tây từ thời La Mã cổ đại đã bắt đầu có, nền tảng văn hóa này có thể nói là ăn sâu bám rễ, rất khó loại bỏ.

Sự hợp tác của quý tộc và công dân có thể truy nguyên đến hệ thống song chấp chính quan của La Mã cổ đại, lúc đó vì những kẻ ăn thịt người tầm nhìn hạn hẹp dẫn đến La Mã cổ đại thua trận, binh lính công dân trực tiếp kháng nghị đình chiến, quý tộc bắt đầu thỏa hiệp.

Có thể nói sự thỏa hiệp của quý tộc phương Tây đối với công dân có lịch sử lâu đời, đồng thời sự kháng nghị của công dân cũng là một mạch tương thừa.

Đương nhiên quý tộc chắc chắn sẽ không chịu thiệt, sau khi thỏa hiệp với công dân, thì phải lôi kéo công dân giành lại lợi ích từ người khác, cuối cùng những người chịu tổn hại chính là dân tự do và người ngoại tộc.

Vì vậy ở phương Tây muốn đoàn kết công dân và dân tự do, quá khó, không có lịch sử văn hóa này.

Vì vậy Liên Xô cũ cuối cùng cũng thất bại, cuối cùng vẫn khôi phục chế độ nghị hội, tức là chế độ văn hóa quý tộc, công dân, dân tự do.

Chế độ thượng hạ nghị hội là sự mở rộng của chế độ song chấp chính quan La Mã cổ đại, thượng nghị viện thuộc về quý tộc, hạ nghị viện thuộc về công dân.

Năm xưa binh lính công dân La Mã cổ đại đình chiến, quý tộc thỏa hiệp, đã trao cho công dân quyền bầu cử chấp chính quan, sau đó La Mã cổ đại có hai chấp chính quan.

Cũng giống như ý nghĩa của thượng hạ nghị hội hiện tại.

Quý tộc, công dân, dân tự do, kinh nghiệm của các quốc gia phương Tây chính là quý tộc và công dân cùng nhau áp chế dân tự do, sau đó mở rộng ra bên ngoài.

Văn hóa tuy không nhìn thấy, nhưng văn hóa thực sự là vô cùng ngoan cố, Liên Xô cũ cuối cùng vẫn thất bại vì văn hóa không đủ mạnh, không thể đoàn kết công dân và dân tự do, cuối cùng không phải là bệnh cũ tái phát sao.

Đương nhiên những điều này cũng không liên quan gì đến Nhật Bản, vấn đề của Nhật Bản chính là quý tộc, công dân, dân tự do đều không có văn hóa hợp tác, cái một thừa ra đó đã bị nắm giữ lâu dài trong tay quý tộc.

Công dân và dân tự do lại không thể hợp tác để đối kháng.

Công dân và dân tự do không có văn hóa đoàn kết gì, chỉ có thể bái dưới chân Thiên hoàng, tuy nhiên chỉ cần có cơ hội họ sẽ lấy yếu thắng mạnh, dẫn đến quý tộc cũng không tin công dân.

Đương nhiên vẫn phải tiếp tục bái Thiên hoàng, giành được sự ủng hộ của đa số người trong xã hội.

Tóm lại, ngươi muốn nổi loạn, chỉ dựa vào gây rối thì không thể thành công.

Ngươi phải tạo ra văn hóa đoàn kết, chỉ có như vậy mới có cơ hội thành công, bá đạo và vương đạo chọn một đi.

Đỗ Lan nói.

Đáng tiếc tên nội gián này không có hùng tài đại lược như vậy, chưa từng nghĩ đến những chuyện này, hắn chỉ muốn thế giới cảm nhận nỗi đau, sau đó tự thay đổi.

Tuy nhiên ngay cả Pain có sức mạnh cường đại cũng không thành công, huống chi là tên nội gián.

Thực ra ngay cả Uzumaki Naruto, một người có thân phận và thực lực, cũng rất khó thay đổi tình hình Nhật Bản, vì đây là vấn đề mang tính cấu trúc, là vấn đề văn hóa, không phải một sớm một chiều có thể giải quyết được.

Chế độ song phương của quý tộc và công dân phương Tây đã bắt đầu phát triển từ thời La Mã cổ đại, có hai ngàn năm.

Sự hòa nhập của quốc nhân và dã nhân phương Đông bắt đầu từ Thương Ưởng Biến Pháp, cũng đã diễn ra hai ngàn năm.

Hai ngàn năm qua có bao nhiêu người tài năng, dị sĩ kế tục nhau, không ngừng đóng góp cho văn hóa và chế độ của mình.

Không ngừng để văn hóa phù hợp với chế độ, lại không ngừng tối ưu hóa chế độ để thực hiện văn hóa.

Còn Nhật Bản chỉ có Thiên hoàng, không có văn hóa.

Văn hóa này không phải là tác phẩm nghệ thuật ca hát nhảy múa, mà là một khế ước giúp các tầng lớp xã hội hợp tác.

Chương 2846

Nhật Bản tuy đã học được rất nhiều thứ của phương Đông và phương Tây, nhưng phương thức phân cấp đơn giản nhất là huyết thống lại không hề biến mất.

Bây giờ bắt đầu làm cũng không quá muộn.

Đỗ Lan bày tỏ hiện tại Nhật Bản vẫn đang ở thời phong kiến, tương đương với thời Xuân Thu, vẫn ở mức Tôn Vương Nhương Di, tức là thời Tề Hoàn Công.

Tôn Hoàng của Nhật Bản thực ra chỉ là một thỏa ước tạm thời, chứ không phải Thiên hoàng có gì đáng nể, chỉ là tạm thời để mọi người đoàn kết lại.

Năm xưa Tề Hoàn Công muốn được mọi người công nhận, nhưng ông ta không phải thiên tử, thì phải tìm lý do để đoàn kết người Chu.

Vì vậy một quý tộc nào đó của Nhật Bản nếu muốn được công nhận, cũng phải hô lên Tôn Hoàng Nhương Di, đoàn kết nội bộ, đối kháng kẻ địch.

Sau khi Tề Hoàn Công chết, cờ xí Tôn Vương Nhương Di liền lưu chuyển trong các quốc gia khác nhau, các nước vẫn tự sống theo cách của mình.

Điều này giống như các Hoa tộc của Nhật Bản, mỗi người đều có địa bàn, bình thường tự lo việc mình, chỉ khi có người Tôn Hoàng mới tạm thời đoàn kết lại.

Không có văn hóa, thì hãy kiến tạo văn hóa, tuy đã muộn hai ngàn năm, nhưng bắt đầu từ bây giờ cũng không quá chậm.

Nếu cứ mãi không làm, thì quốc gia này sẽ vĩnh viễn không thể thoát khỏi sự ràng buộc của huyết thống, vĩnh viễn phải tuần hoàn ác tính.

Đỗ Lan nói với nội gián, khuyến khích hắn đi đột phá, bắt đầu xây dựng văn hóa từ con số không, bất kể là bá đạo hay vương đạo, tóm lại phải chọn một con đường để đi.

Nếu cứ mãi không tạo ra văn hóa của riêng mình, thì hắn cũng đừng oán trách gì nữa, bởi vì đây chính là không có văn hóa đó thôi.

Nếu bây giờ không tạo ra văn hóa của riêng mình, thì sau này cũng không còn cơ hội nữa.

Thời cơ tốt nhất để kiến tạo văn hóa là hai ngàn năm trước, thời cơ tốt thứ hai chính là bây giờ.

Một quốc gia không thể chỉ dựa vào huyết thống và lấy yếu thắng mạnh, mà còn phải có văn hóa khác thúc đẩy đoàn kết, mới có thể đột phá ràng buộc huyết mạch.

Đỗ Lan bày tỏ bắt đầu từ bây giờ, hai ngàn năm sau vẫn còn cơ hội, nếu bây giờ không bắt đầu, thì quý tộc, công dân, dân tự do ngày càng tự cô lập, cuối cùng huyết mạch của ba bên sẽ không thể lưu thông nữa.

Thực sự giống như Hôi Nguyên Ai đã nói, con của quý tộc là quý tộc, con của công dân là công dân, con của dân tự do là dân tự do.

Vào thời bình, lấy yếu thắng mạnh không được hoan nghênh, huyết thống rất dễ bị cố định.

Đến lúc đó ngay cả Uzumaki Naruto, cũng chỉ có thể nhìn Hyūga Neji chết, vì cậu ấy có tâm nhưng không đủ sức, không thể thay đổi vấn đề cấu trúc xã hội.

Vì mọi người ngoài việc chấp nhận huyết thống ra, căn bản không chấp nhận văn hóa bá đạo và vương đạo, không chấp nhận sự hợp tác của quý tộc và công dân, cũng không chấp nhận sự hòa nhập của quốc nhân và dã nhân.

Nội Quỷ chắc chắn không thể nào tạo phản được.

Hắn ta, giống như Pain, chỉ đơn thuần là trút bỏ sự bất mãn trong lòng, chỉ biết phá hoại.

Nếu muốn bọn họ kiến lập một trật tự mới, bọn họ sẽ cảm thấy đau đầu.

Phá mà không lập, đó chính là thói xấu của những kẻ này.

Bọn họ chỉ chịu trách nhiệm phá hoại, còn về cách thay đổi thì không màng tới.

Bọn họ cho rằng sau khi mỗi người đều cảm nhận được thống khổ, tự nhiên sẽ thay đổi.

Nhưng bọn họ quên mất rằng, con người là động vật xã hội, có quá nhiều bất đắc dĩ và thỏa hiệp.

Thống khổ không thể thay thế thể chế và văn hóa.

Chỉ có thể chế và văn hóa mới là nền tảng của xã hội, bọn họ không thể giải quyết được những vấn đề đó, vì vậy bọn họ chỉ là những phần tử phá hoại đáng ghét.

Phải phá rồi mới lập, đó mới là điều mà mọi người có thể chấp nhận.

Mà muốn làm được điều này, trước hết phải phân biệt ai là địch, ai là bạn.

Với phương Tây mà nói, dân tự do là kẻ địch chính.

Với phương Đông mà nói, vương hầu khanh tướng là kẻ địch chính.

Vậy ở Nhật Bản, ai là kẻ địch.

Nội Quỷ không biết, hắn chỉ cảm thấy đất nước này cần thay đổi, nhưng hắn cũng không biết nên theo bá đạo hay vương đạo.

Hai con đường, tổng phải đi một con.

Ngươi thật khiến ta thất vọng, Đỗ Lan nói, Nếu ngươi không tạo phản, vậy ta chỉ có thể bắt giữ ngươi thôi.

Vậy vì sao ngươi không đi tạo phản.

Nội Quỷ hỏi.

Ta đối với hiện trạng Nhật Bản đâu có bất mãn, vì sao phải tạo phản.

Kẻ tạo phản đều là người bị áp bức, mà ta hiện giờ lại là kẻ áp bức.

Ngươi bất mãn chẳng phải vì người của Cảnh thị sảnh câu kết chấp pháp, giết người vô tội mà lập công sao.

Rất không khéo, những chuyện này ta cũng rất giỏi.

Đỗ Lan biểu thị mình chính là loại kẻ áp bức mà Nội Quỷ ghét nhất, căn bản không có tất yếu phải thay đổi.

Nội Quỷ câm nín, quả nhiên chỉ có người bị áp bức mới cần thay đổi, mới cần trước tiên giải phóng thế giới rồi mới giải phóng chính mình.

Nội Quỷ không nói nên lời, nhưng Đỗ Lan quả thực không giống người thường.

Kẻ áp bức bình thường sợ nhất là tạo phản, còn Đỗ Lan lại khuyến khích kẻ bị áp bức tạo phản.

Ngươi vừa nói công dân và dân tự do, nhưng rốt cuộc phân biệt

thế nào.

Nội Quỷ còn có vấn đề.

Các xã hội khác nhau có cách phân biệt khác nhau.

Chẳng hạn, công dân có công việc chính thức, có thời gian chăm sóc bãi cỏ, có tín dụng vay tiền, có thể tắm nắng. nói theo cách cũ thì là có hằng sản, còn dân tự do thì không có những thứ này.

Đương nhiên cũng có sự phân biệt về mặt văn hóa, như ẩm thực, tín ngưỡng tôn giáo.

Ví dụ, người ăn chay, ngồi thiền là công dân.

Hoặc không ăn một loại thịt nào đó là công dân.

Nếu lâu dài không thể lưu thông, thì huyết thống sẽ ngày càng cố định.

Đỗ Lan nói, công dân và dân tự do trong nội bộ xã hội rất dễ phân biệt.

Nội Quỷ nhận được đáp án, đưa tay ra, chờ đợi chiếc còng bạc.

Đỗ Lan rất thất vọng, cuối cùng đối phương vẫn không chọn con đường chông gai, mà chọn tự đầu hàng.

Quả nhiên không có dũng khí thay đổi thế giới.

Ngươi quá khiến ta thất vọng rồi.

Đỗ Lan tỏ ra giận vì không tranh đấu.

Nội Quỷ lại nói: Ta không thấy khả năng đất nước thay đổi.

Nhật Bản quá khó rồi, muốn phát triển ra bá đạo và vương đạo quá khó.

Nhiệm vụ gian nan như vậy cứ giao cho người khác đi.

Dù sao Nội Quỷ cũng không làm, hắn đã trút bỏ xong rồi, thế là đủ.

Vậy thì không còn cách nào, chỉ có thể bắt giữ.

Ở một bên khác, tàu chiến Aegis cũng bị trúng đạn gây tê liệt.

Khí gây tê nén chặt tràn ngập trong tàu, không có chỗ hở.

Tất cả mọi người đều bị tê liệt, không thể động đậy.

Đồng thời, dưới sự dẫn dắt của Holmes, kẻ mắc Cường Bách Chứng cũng thuận lợi bị bắt giữ.

Chương 2847

Ran và Sonoko đã cứu rất nhiều người, FBI không có đất dụng võ, nhưng nhìn chung tình hình đã ổn định, tất cả đều vui mừng.

Conan lại biến trở lại, đáng tiếc không có chuyện gì vui vẻ xảy ra với Ran.

Đối với những vụ án lớn xảy ra hôm nay, hắn không biết nói gì, cả thành phố đều bước vào giai đoạn chiến tranh, nào bom nào đạn, mọi người có thể kiên trì được thật không dễ dàng.

May mắn là đã phá án xong, mọi thứ sẽ tốt lên thôi.

Lần này Cửu khóa thể hiện rất tích cực, lập được đại công, giành được khen thưởng, Thiên hoàng đích thân trao huân chương.

Thiên hoàng hiển nhiên không biết Đỗ Lan vẫn luôn khuyến khích người khác tạo phản chống lại mình.

Nếu biết, e rằng sẽ không cười hì hì mà trao thưởng cho Đỗ Lan.

Cửu khóa cuối cùng cũng được thừa nhận, hiện tại không ai thúc giục Đỗ Lan đi tìm Dự án Ark nữa, mọi người hoàn toàn làm việc theo nhịp điệu của Đỗ Lan.

Nội Quỷ cũng không bán đứng Đỗ Lan, dù sao cũng không có chứng cứ.

Nhưng không sao, những chuyện này hoàn toàn có thể quay thành nội dung phần bốn của Mori Kogoro Tỉnh Táo, để tạo ra một nhân vật phá rồi lập.

Ở Nhật Bản rất ít người có thể tạo ra nhân vật nghệ thuật phá rồi lập, về cơ bản đều là phá mà không lập, chỉ khiến người ta cảm thấy thống khổ, nhưng lại thiếu nhân vật có thể đề xuất chế độ và văn hóa mới.

Hiện giờ cục diện này sắp bị phá vỡ.

Trong phần bốn của Mori Kogoro, sẽ xuất hiện một nhân vật phá rồi lập.

Đương nhiên, kết cục là bị Mori Kogoro bắn chết, kết thúc bi kịch.

Kịch bản phần bốn được gửi đến trước mặt Mori Kogoro, hắn từ chối, vì tư tưởng bên trong quá nguy hiểm, đây chính là dạy người ta tạo phản mà.

Những kịch bản trước đây đều là hư cấu, nhưng kịch bản lần này quá thực tế, trực tiếp chỉ ra bệnh trạng của đất nước, lại còn kích động tạo phản, còn bày ra con đường bá đạo và vương đạo.

Quá nguy hiểm rồi.

Mori Kogoro tuy ngốc nhưng không phải kẻ đần, hắn biết kích động tạo phản là trọng tội.

Conan cũng đọc kịch bản, cũng bị tư tưởng của phản diện bên trong làm cho kinh ngạc.

Hắn thậm chí cảm thấy phản diện này nếu đặt vào hiện thực cũng có thể thành công.

Bởi vì nó thật sự chỉ ra rất rõ ràng phương thức và phương pháp tạo phản, và cách cuối cùng để ngăn chặn hắn ta là ám sát.

Hắn cảm thấy Mori Kogoro mới là phản diện, là người cản trở sự thay đổi của đất nước.

Một quốc gia vì sao không thể thoát khỏi thuyết huyết thống.

Chính là vì quý tộc, công dân, dân tự do không thể lưu thông, lâu dần sẽ hình thành rào cản huyết thống không thể vượt qua.

Đạo lý này rất đơn giản, giống như nếu các khu vực không có giao lưu chiến tranh và mậu dịch, thì các khu vực đó sẽ hình thành chữ viết, ngôn ngữ và văn hóa riêng của mình.

Ví dụ, các quốc gia phương Tây do chế độ phong kiến đã giữ người dân ở trên đất đai, nên các quốc gia đã xuất hiện các chữ viết khác nhau.

Vốn dĩ La Mã cổ đại đã phổ biến Kinh Thánh chữ Latinh, nhưng cuối cùng mỗi quốc gia phương Tây đều đã dịch Kinh Thánh của riêng mình.

Thậm chí trên mạng, mỗi trang web, mỗi nhóm đều có meme riêng.

Tân binh mới đăng nhập trang web sẽ ngơ ngác, chỉ có thể nỗ lực tìm hiểu meme của trang đó.

Vì vậy, Tần Thủy Hoàng thống nhất xe cùng đường ray, chữ viết cùng văn tự, thống nhất đo lường quả thực là một hành động phi thường, đã giảm thiểu đáng kể chi phí giao lưu giữa các khu vực khác nhau.

Chi phí giao lưu quá cao, quý tộc, công dân, dân tự do cũng không muốn giao lưu.

Mà không giao lưu thì dễ hình thành thuyết huyết thống.

Sự cách biệt lâu dài, quý tộc có cách sống của quý tộc, công dân có cách sống của công dân, dân tự do có cách sống của dân tự do.

Cuối cùng là nói chuyện như gà với vịt, chẳng phải huyết thống đã cố định rồi sao.

Mà muốn giao lưu, thì phải kết minh.

Bất kể là quý tộc và công dân, hay công dân và dân tự do, tóm lại phải có một nền văn hóa kết minh, khiến mọi người nguyện ý giao lưu.

Đế quốc Mặt Trời không lặn đã phong rất nhiều quý tộc mới, cho công dân cơ hội trở thành quý tộc.

Phương Tây lúc đầu là chế độ song chấp chính quan của La Mã cổ đại, sau đó là chế độ thượng hạ nghị viện.

Quý tộc và công dân mỗi bên phụ trách một phần, cộng thêm tín ngưỡng Thượng Đế, cho phép họ giao lưu.

Còn phương Đông thì là vương hầu khanh tướng há có dòng giống. , tồn thiên lý diệt nhân dục, áp bức và bị áp bức, cộng thêm chế độ khoa cử.

Bách tính cùng nhau xung kích vương hầu khanh tướng, thúc tiến giao lưu.

Có giao lưu, huyết thống mới có thể không ngừng lưu động, không bị cố hóa.

Quý tộc, công dân, dân tự do không thể tin tưởng lẫn nhau, vậy thì chắc chắn không có giao lưu gì, thuyết huyết thống tự nhiên là ăn sâu bám rễ.

Bởi vì ba bên đều có tư duy khác nhau, tập tục khác nhau, tuy ở trong một quốc gia, nhưng đơn giản là ba vòng văn hóa khác nhau, không thể chơi chung.

Còn thế giới phương Tây có hai vòng văn hóa: quý tộc và công dân là một, dân tự do là một.

Thiên Triều chỉ có một vòng văn hóa, vì quý tộc không ngừng bị xung kích, không thể không hòa nhập cùng bách tính.

Yến tiệc nhà Vương Tạ ngày xưa, nay bay vào nhà thường dân.

Dù trong lòng mọi người đều mơ ước vương hầu khanh tướng, nhưng miệng vẫn nói là vì dân thỉnh mệnh.

Bởi vì không nói thì sẽ bị thay thế, nên mọi người cạnh tranh trong một vòng tròn.

Ai dám mở ra vòng tròn mới, sẽ khiến họ biết thế nào là tạo phản có lý.

Mặc dù ba vụ án lớn đều đã được giải quyết, Cường Bách Chứng, gián điệp, Nội Quỷ đều đã bị bắt, nhưng tổn thất gây ra không hề ít.

Sau khi thành phố bị oanh tạc, đã gây ra không ít thiệt hại.

Đây là một thế giới hòa bình, nhưng cứ cách một thời gian lại xảy ra những vụ phá hoại lớn, lại có một công trình kiến trúc kỳ quan tiêu tốn rất nhiều tài nguyên bị phá hủy.

Hoặc là dưới biển, hoặc là trên núi, hoặc là trên trời, hoặc là dưới đất.

Tóm lại, những công trình tốn rất nhiều tiền để xây dựng đều sẽ bị phá hủy, ngay cả trạm không gian ở trong vũ trụ cũng vô ích, cũng sẽ rơi xuống.

Cứ cách một thời gian lại như vậy, đương nhiên, khi những công trình kiến trúc kỳ quan tiêu tốn tài lực khổng lồ này bị phá hủy, sẽ luôn có một bóng ma ám ảnh không dứt, đó chính là thám tử thiếu niên Conan, dù bề ngoài là một đứa trẻ nhưng bên trong lại là học sinh cấp ba.

Chỉ cần hắn đi tham quan các công trình kiến trúc kỳ quan, thì những công trình này về cơ bản sẽ không tồn tại quá thời lượng một bản điện ảnh, sẽ bị phá hủy tan tành.

Đây toàn là tiền chứ đâu, bao nhiêu là tòa nhà, tổn thất nhiều như vậy.

Nhưng bách tính của quốc gia này vẫn rất bình hòa, cũng không biết họ chịu đựng thế nào được.

Chẳng lẽ vì những công trình kiến trúc kỳ quan không phải tiền của mình, nên có thể tùy tiện phá hoại.

Thực ra, những công trình kiến trúc kỳ quan này đúng là tiền của bách tính, hoặc nói cách khác là các doanh nghiệp kiếm được tiền, sau đó tìm cách để tiền được bảo toàn giá trị.

Kiếm được tiền, nếu không tiêu thì tiền sẽ mất giá.

Vậy làm thế nào để đảm bảo tiền được bảo toàn giá trị.

Chương 2848

Chắc chắn là đi đầu tư, dùng tiền kiếm tiền.

Đầu tư vào thị trường bất động sản là một cách rất tốt, xây dựng những tòa nhà kỳ quan, chờ đợi chúng tăng giá trị.

Những tòa nhà giống như một cái lọ tiết kiệm tiền, bình thường dùng để bảo vệ giá trị tài sản.

Đến khi mình thiếu tiền, có thể bán đi, đổi tòa nhà thành tiền, nói không chừng còn có thể kiếm lời một chút.

Vì vậy, những tòa nhà kỳ quan này thực ra đều là thủ đoạn bảo toàn giá trị của tư bản, là năng lượng dư thừa của tư bản, vào thời điểm then chốt là để cứu mạng.

Thế nhưng lại vì lực lượng tử thần của Conan mà toàn bộ bị nổ tung.

Đối với các doanh nghiệp, đó là một lượng lớn vốn bốc hơi tại chỗ, đối với họ là tai họa không thể tránh khỏi.

Tiền của bọn họ cũng là kiếm được từ tay bách tính một cách vất vả, vốn dĩ muốn phòng ngừa mất giá, không ngờ lại trực tiếp hóa thành tro bụi, còn tàn khốc hơn cả việc ném tiền xuống biển.

Nhưng tất cả quốc dân dường như đều không quan tâm, dường như những tổn thất này không liên quan gì đến mình.

Ngay cả khi tất cả các doanh nghiệp đều phá sản vì không đủ vốn, cũng không liên quan đến họ, dù sao cũng rất hòa bình.

Nhưng sự suy thoái do tổn thất kinh tế mang lại là không thể tránh khỏi.

Lần này, ba vụ án lớn lại gây ra một lượng lớn thiệt hại: tổn thất cơ sở hạ tầng, tổn thất Tòa nhà Beika, tổn thất tàu chiến Aegis. tất cả đều là tiền.

Tài chính lại phải vay tiền.

Thành thật mà nói, nợ nần ngày càng nhiều, sẽ có một ngày phát hiện tiền kiếm được không đủ trả lãi, đến lúc đó thì cả quốc gia thật sự sẽ làm công cho chủ nợ, trực tiếp có thể bán thân rồi.

Vốn dĩ là một quốc gia phát triển có tiền dự trữ, nhưng lại nợ ngày càng nhiều, cuối cùng thành nông nô.

Vì vậy, Conan thực sự là số một trong việc phá hoại kinh tế.

Ta cảm thấy có tất yếu phải lập pháp cấm Mori và Conan vào bất kỳ công trình kiến trúc giá trị cao nào.

Đỗ Lan biểu thị, vì lợi ích kinh tế của quốc gia này, luật pháp này là không thể trì hoãn.

So với đó, gia tộc Suzuki lại rất thông minh.

Dù thường xuyên mời Mori tham gia hoạt động, nhưng từ trước đến nay không bao giờ đến những tòa nhà mới xây.

Vào lúc này, Mori Kogoro Tỉnh Táo phần bốn đang được quay, phụ đề là: Phong trào biến cách.

Khi còn là phần một, Mori Kogoro chỉ đối kháng các thế lực hắc ám bình thường.

Đến phần hai, thì trở thành chống lại cyborg, chống lại hệ thống dự đoán tội phạm.

Phần ba thì là những kẻ đánh bom phản nhân loại và sát thủ trí tuệ nhân tạo.

Bây giờ phần bốn thì trực tiếp là tạo phản, nội dung ngày càng khoa trương, ngày càng ma huyễn.

Đương nhiên cũng ngày càng hấp dẫn người xem.

Đối mặt với kẻ địch như vậy, Mori Kogoro rốt cuộc sẽ lựa chọn thế nào, sẽ chiến đấu ra sao.

Kỹ thuật của kẻ địch ngày càng cao, thực lực ngày càng mạnh, ngay cả lý niệm cũng ngày càng kiên định.

Trong phần ba, những kẻ phản nhân loại và sát thủ trí tuệ nhân tạo, tư tưởng đã rất cố chấp.

Một kẻ cho rằng hạnh phúc chỉ là vận khí, một kẻ cho rằng kẻ giết người không phải người, không phải dao, dù sao cũng đều có cơ sở lý luận.

Hiện giờ phản diện trong phần bốn cuối cùng cũng giương cao lá cờ tạo phản.

Đương nhiên, người Nhật Bản chắc chắn phản đối tạo phản, bởi vì phần lớn mọi người đều cần Thiên hoàng làm bàn thờ tinh thần.

Là một quốc gia phong kiến, để đoàn kết các môn phiệt ở các khu vực khác nhau, không có bàn thờ Thiên hoàng là tuyệt đối không được.

Ngay cả khi muốn làm việc lớn, họ học theo Tề Hoàn Công để tôn vương nhương di, hoặc đề xuất tôn hoàng thảo gian.

Tạo phản.

Nói thì đơn giản, nhưng sau khi tạo phản thì làm thế nào.

Nhật Bản lại không có tư tưởng đại thống nhất, cũng không thể đoàn kết văn hóa của quý tộc, công dân, dân tự do.

Nếu thật sự tạo phản, ngược lại không biết làm gì mới tốt.

Vì vậy, người tạo phản chính là phản diện, người muốn thay đổi hiện trạng chính là phản diện.

Thực ra bọn họ cũng rất mâu thuẫn.

Có không ít người bất mãn với hiện trạng, nhưng cuối cùng họ cũng không thể thay đổi được gì.

Cuối cùng, rất nhiều nhân vật trong tác phẩm nghệ thuật chỉ đơn thuần là trút bỏ sự bất mãn, trút xong là xong.

Mặc dù bất mãn với hiện trạng, nhưng họ lại không tìm thấy lối thoát sau khi tạo phản.

Bá đạo, vương đạo, quyền mưu, tôn giáo, thực ra có rất nhiều lộ tuyến.

Đương nhiên, muốn kết hợp tốt không hề dễ dàng.

Với tài nguyên khan hiếm của Nhật Bản, không thể làm quá nhiều sự kết hợp.

Dường như chỉ có chế độ phong kiến thời Xuân Thu Chiến Quốc mới là phương pháp tốt nhất cho Nhật Bản hiện tại.

Trước hết, các khu vực tự chịu trách nhiệm về lời lỗ.

Sau đó, đến khi cần kết minh, cũng có thể họp tại bàn thờ Thiên hoàng.

Hơn nữa, vẫn là thuyết huyết thống.

Thuyết huyết thống có chi phí thấp, xuất thân quyết định tất cả, không cần quá nhiều chi phí thử nghiệm sai lầm.

Xem thế nào cũng đều phù hợp với phương thức tồn tại của Nhật Bản.

Thử nghiệm sai lầm cần năng lượng bổ sung.

Ví dụ, bốn nước Tề, Sở, Tần, Triệu thời Xuân Thu, chính là vì mở rộng ra bên ngoài để giành được năng lượng mới bắt đầu phá vỡ lễ nghi nhà Chu.

Muốn thoát khỏi thuyết huyết thống, thì giữa quý tộc, công dân, dân tự do phải trả chi phí tín nhiệm, phải có giao lưu.

Tài nguyên không đủ thì làm sao trả chi phí tín nhiệm.

Cho nên nói gì thì nói, thoát khỏi thuyết huyết thống nói thì đơn giản, nhưng thực sự làm thì không dễ chút nào.

La Mã cổ đại có thể làm được là vì đại bành trướng.

Thiên Triều có thể làm được là vì kinh tế Thiên Triều từ trước đến nay đều dẫn đầu toàn cầu, có tiền mới có thể thử nghiệm sai lầm.

Không có tiền, ngay cả sự tín nhiệm cũng là một món đồ xa xỉ.

Đương nhiên, Nhật Bản trong thời đại toàn cầu hóa cũng từng kiếm được tiền, nhưng thời gian quá ngắn, căn bản không kịp phát triển văn hóa mới, còn chưa bắt đầu đã hết tiền rồi.

Chương 2849

Vì vậy, họ chỉ có thể sư ngoại niệm kinh hay, học tập văn hóa bên ngoài, hơi cải tạo một chút để tiết kiệm thời gian, tiết kiệm sức lực, quan trọng nhất là tiết kiệm tiền.

Không như Thiên Triều, có thể trực tiếp lấy văn hóa nước ngoài về để thử xem có phù hợp không.

Ví dụ, Phật giáo đã phù hợp với nhiều triều đại, đã tiến hành rất nhiều cải tạo, nhưng cuối cùng phát hiện Phật giáo không phù hợp với chế độ Thiên Triều.

Chế độ vương đạo của Thiên Triều, điều cần là đoàn kết tất cả mọi người.

Phật giáo tuy có nhân nhân bình đẳng, nhưng Phật giáo không tham gia sản xuất, tiêu cực tránh đời, cản trở sự phát triển của xã hội.

Cuối cùng, thuyết hành vi của Nho gia vẫn thắng thế.

Thông qua việc mọi người mô phỏng và học tập hành vi ưu tú, khuyến khích mọi người tham gia vào vận hành xã hội, khuyến khích tất cả mọi người nội cuốn, đều đi cạnh tranh tài nguyên.

Quý tộc sẽ không phải là quý tộc vĩnh viễn, bách tính chỉ cần làm tốt là có thể thay thế.

Nếu quý tộc không muốn bị thay thế, thì chỉ có một con đường là vì dân thỉnh mệnh.

Vì vậy, tạo phản tuy đơn giản, nhưng thay đổi thuyết huyết thống là tốn tiền, là phải khiến tất cả mọi người trả chi phí tín nhiệm.

Muốn thay đổi bàn thờ Thiên hoàng, thì phải xây dựng một bàn thờ mới tốt hơn, phải đầu tư trước đã.

Khoản đầu tư này là khổng lồ, Nhật Bản không có nhiều tiền như vậy, nên chỉ có thể chật vật trong bàn thờ cũ.

Dù bất mãn đến mấy cũng chỉ có thể thừa nhận Thiên hoàng.

Trong phim truyền hình mà lại dạy người ta tạo phản, cũng chỉ có Đỗ Lan mới nghĩ ra được.

Nhưng Hoa tộc cũng không sợ, bọn họ không tin có ai có thể tạo phản thành công, đó cũng chỉ là để mọi người có một phương hướng trút bỏ.

Mỗi khi quay một bộ phim truyền hình, chắc chắn sẽ có người chết.

Có người là nhân viên đoàn làm phim, có người là nạn nhân trong các vụ án xảy ra tại địa điểm quay.

Tóm lại, ít nhiều gì cũng phải có người chết, để cung cấp cơ hội phá án cho Conan.

Conan rất không hiểu, Đỗ Lan đã đến Cửu khóa làm cảnh bộ rồi, vậy mà còn có thời gian quay phim truyền hình sao.

Theo hắn được biết, nhân viên Cảnh thị sảnh mỗi ngày đều bận như chó, làm gì có thời gian quay phim truyền hình.

Bộ phim truyền hình này chính là do Cảnh thị sảnh đầu tư.

Bởi vì lần hỗn loạn trước, Cảnh thị sảnh đã đạt thành tích phi thường, thậm chí đánh bại Lực lượng Phòng vệ, giành được một khoản tiền lớn.

Với thái độ tiền sinh tiền, Cảnh thị sảnh quyết định giao tiền cho ta quay phim truyền hình.

Sau khi kiếm được tiền sẽ trả lại cả vốn lẫn lãi cho bọn họ.

Cho nên ta đây là phụng mệnh quay phim.

Đỗ Lan biểu thị mình hiện tại là đang kiếm tiền cho Cảnh thị sảnh.

Conan biểu thị Cảnh thị sảnh điên rồi sao.

Lấy ngân sách bổ sung đầu tư quay phim truyền hình.

Không thể nào thuê thêm nhân lực, trang bị thêm thiết bị mới, loại bỏ những máy fax cũ kỹ đó sao.

Điện thoại của Conan đã nâng cấp mấy lần, nhưng máy fax trong Cảnh thị sảnh thì vẫn tồn tại, thực sự quá bất đắc dĩ.

Thực ra Cảnh thị sảnh cũng rất bất đắc dĩ, không phải không muốn thay, mà là phải cân nhắc đến việc chăm sóc những người thợ làm máy fax cũ, phải để họ có thể sống tiếp.

Doanh nghiệp Nhật Bản cũng là chế độ phân phong, một doanh nghiệp lớn, dưới trướng lại có rất nhiều doanh nghiệp nhỏ, dưới các doanh nghiệp nhỏ lại có rất nhiều xưởng nhỏ.

Những xưởng nhỏ này đã hình thành nền tảng công nghiệp của Nhật Bản, chịu trách nhiệm sản xuất các loại linh kiện, sau đó từng cấp từng cấp nộp lên, cuối cùng tổ hợp thành một chiếc máy.

Nếu không mua máy fax, không biết có bao nhiêu xưởng nhỏ liên quan sẽ đóng cửa.

Cảnh thị sảnh có trách nhiệm xã hội, họ phải duy trì những chuỗi công nghiệp này.

Các xưởng nhỏ căn bản không có tiền, không có kỹ thuật sản xuất linh kiện tiên tiến hơn, dẫn đến cả ngành công nghiệp cũng luôn ỳ ạch, không thể tiến thêm một bước.

Phân phong xuống dưới, tức là làm suy yếu sức mạnh, sau đó muốn đoàn kết sức mạnh lại thì không hề dễ dàng.

Vì vậy Cảnh thị sảnh không thể thay máy fax, nếu thay thì sẽ gây ra hỗn loạn.

Hoa tộc không sợ có người học theo tạo phản, nhưng lo lắng quá nhiều người thất nghiệp sẽ dẫn đến dĩ hạ khắc thượng.

Vì vậy Hoa tộc cần sự ổn định.

Sau khi ổn định, địa vị sẽ vững chắc, không cho người khác cái cớ dĩ hạ khắc thượng.

Đương nhiên, sự ổn định này cũng có cái giá của nó, đó là khoa học kỹ thuật trì trệ, nợ nần ngày càng nhiều.

Nhưng những điều này không liên quan đến Đỗ Lan.

Cảnh thị sảnh hiện tại nhìn hắn bằng con mắt khác, bởi vì Đỗ Lan là người có năng lực.

Có kỹ thuật, có thực lực, vào thời điểm then chốt có thể giữ vững cục diện, đây là người trợ giúp mà Hoa tộc cần nhất.

Đương nhiên cũng có người hoài nghi Đỗ Lan có dụng tâm bất lương, dù sao đối phương mạnh mẽ như vậy, có thể sẽ gây ra chuyện.

Nhưng vì không có một ý kiến thống nhất, nên Hoa tộc cũng mỗi người làm việc của mình.

Đỗ Lan cứ thế tiếp tục làm những việc mình thích trong khe hở.

Không ít người đã chết, cuối cùng phần bốn của phim truyền hình cũng lên sóng.

Khán giả cũng rất thích xem, chỉ là phản diện này không giống những phản diện bình thường.

Trước đây, những phản diện nói muốn thay đổi thế giới đều là làm loạn, đều là phá mà không lập, đều nói muốn cho nhân loại cảm nhận thống khổ, sau đó thì mượn danh nghĩa cải tạo thế giới mà đi phá hoại khắp nơi.

Căn bản là vô tổ chức vô kỷ luật, khiến người ta xem xong chỉ sợ hãi sự thay đổi.

Nhưng phản diện lần này lại khác, có lý có cứ, có đầu có cuối.

Ngay cả khi có bạo lực cũng không nhắm vào tất cả mọi người, mà nhắm vào những nhóm người cụ thể.

Hắn có phương án đoàn kết, có quyết tâm đoàn kết, thậm chí là ức khổ tư điềm và tiến hành phụ đạo tư tưởng.

Một phản diện như vậy căn bản không giống phản diện, mà càng giống một người dốc hết tâm lực vì đất nước.

Chiến đấu ở tuyến đầu, ưu đãi tù binh, kiên định quán triệt lý niệm, và tin rằng quốc gia này có thể trở nên tốt đẹp hơn.

Phản diện như vậy đơn giản là một thánh nhân, có tư tưởng thì có tư tưởng, có thực tiễn thì có thực tiễn.

Khán giả xem xong đều rất đồng tình hắn, đều cảm thấy những gì hắn nói có lý.

Nhưng vì quá xa vời, mọi người lại cảm thấy loại người này không tồn tại trong hiện thực, sẽ không có thánh nhân như vậy.

Loại người này không thuộc về quý tộc, không thuộc về công dân, không thuộc về dân tự do.

Cho nên đồng tình thì đồng tình, nhưng họ đều không nghĩ mình sẽ trở thành người như vậy.

Chương 2850

Xa vời, quá xa vời, căn bản không phải người trong vòng tròn của họ.

Vì vậy Hoa tộc một chút cũng không lo lắng, bởi vì loại phản diện này không thể gây ra sự đồng cảm.

Đến khi phản diện bị đánh chết, mất đi như hoa anh đào, khán giả vẫn sẽ không kìm được nước mắt, quá phù hợp với thẩm mỹ vật ai của họ.

Những thứ đẹp đẽ nên ngắn ngủi.

Một người thực tiễn lý tưởng hoàn mỹ như vậy, nên đoản mệnh.

Mori Kogoro đã giết chết phản diện, lần này là vì quốc gia này không xứng có được một nhân vật như vậy.

Lại là một thành công lớn, chỉ riêng quảng cáo nhúng vào đã kiếm không ít tiền, nên Cảnh thị sảnh cảm thấy có nên quay một bộ phim điện ảnh không.

Kiếm tiền thành nghiện rồi, phim truyền hình không kiếm tiền bằng phim điện ảnh, nên họ nghĩ có nên quay một bộ phim điện ảnh, đến lúc đó có thể kiếm một khoản lớn.

Đỗ Lan vốn không có ý định quay phim điện ảnh, nhưng Cảnh thị sảnh biểu thị màn ảnh rộng mới là sân khấu đầu tư thấp, hồi báo cao, bọn họ còn muốn kiếm thêm một khoản.

Không có ai suy nghĩ về tư tưởng của phản diện, càng không có ai thực tiễn.

Ở quốc gia ba sư thầy không có nước uống này, bất kỳ bên nào cũng sẽ không chủ động đi tạo phản.

Bởi vì có chuỗi nghi ngờ, bất kỳ hai bên nào xảy ra chiến đấu, đều có thể bị bên thứ ba đâm sau lưng.

Giống như Tam Quốc Diễn Nghĩa, trong một thời gian dài, ba bên đều đối đầu, không dám phát động đại chiến, chỉ sợ trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Bất kể là bá đạo hay vương đạo, đều là trước tiên đoàn kết hai bên, sau đó phát động tấn công đối với bên thứ ba.

Bất kể là quý tộc và công dân, đàn áp dân tự do, hay quốc dân và dân dã xung kích quý tộc, đều là dùng văn hóa và chế độ để đoàn kết hai bên, sau đó mới ra tay với bên còn lại.

Đây mới là phương pháp ổn định nhất.

Nếu không thể trước tiên đoàn kết hai bên lại, căn bản không có cách nào tập trung sức mạnh làm việc lớn, không có cách nào chuyên tâm tạo phản.

Khi tạo phản còn phải trông chừng phía sau, không ai dám hành động khinh suất.

Vấn đề là Nhật Bản không có nền văn hóa này, cũng không có chế độ này.

Vì vậy, tạo phản đối với họ quá rủi ro.

Cũng giống như trong phim truyền hình, phản diện rất lợi hại, nhưng cuối cùng hắn không thể đoàn kết hai bên để nhắm vào một bên, không thể xác định ai là kẻ địch, ai là bạn.

Không thể đoàn kết bạn bè để đối kháng kẻ địch, vậy cuối cùng đã thất bại.

Hiện giờ muốn quay phim điện ảnh, nhưng lại không có chủ đề nào hay.

Đỗ Lan nói: Sao không có ai lên kế hoạch một vụ án lớn để mang lại cho ta chút cảm hứng nhỉ.

Hắn đúng là kẻ thích xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn.

Hay là chủ đề phim điện ảnh vẫn trở về bình thường, tạo ra một phản diện truyền bá thống khổ đi.

Đỗ Lan thầm nghĩ, phim điện ảnh xem cảnh lớn là được rồi, phản diện thì cứ truyền thống một chút, loại mà người Nhật Bản xem một cái là hiểu ngay.

Loại như Pain, khiến thế giới cảm nhận thống khổ.

Dù sao Mori Kogoro cuối cùng chắc chắn sẽ thắng, khán giả xem chính là phản diện, xem chính là Mori Kogoro thắng thế nào.

Chúng ta có thể thiết kế một điệp viên của một cường quốc nào đó làm kẻ địch.

Đề nghị từ phía Cảnh thị sảnh lại là thiết kế một cường quốc tồn tại trong thực tế, hư cấu cường quốc đó uy hiếp Nhật Bản.

Cái gọi là nội ưu công cường, ngoại ưu công nhược.

Đây là tư tưởng ngoại giao đã có từ thời Xuân Thu, tức là khi nội bộ mâu thuẫn, thì đi khiêu khích cường quốc để ổn định nội bộ.

Khi bên ngoài mâu thuẫn, thì tấn công nước nhỏ, giết gà dọa khỉ, để chấn nhiếp bên ngoài.

Hiện tại nội bộ Nhật Bản mâu thuẫn nghiêm trọng, vì vậy hy vọng thông qua phim điện ảnh tuyên truyền về kẻ địch bên ngoài.

Bất kể cường quốc có ác ý hay không, Nhật Bản cứ giả định cường quốc có ác ý.

Đương nhiên không phải là thật, tốt nhất là đừng chơi thật.

Bởi vì nếu cường quốc thật sự có ác ý, Nhật Bản không chịu nổi.

Cho nên giả vờ có ác ý là tốt nhất.

Mượn thuyết uy hiếp của cường quốc để duy trì ổn định nội bộ.

Đỗ Lan biểu thị, không đi bá đạo, không đi vương đạo, nhưng lại dùng kẻ địch bên ngoài để ổn định nội bộ, thật đúng là lạc hậu.

Dự án phim điện ảnh Mori Kogoro Tỉnh Táo đã được quyết định.

Vì Cảnh thị sảnh muốn kiếm một khoản lớn, nhưng kịch bản lại xuất hiện bất đồng.

Đỗ Lan cho rằng kẻ địch là Hoa tộc Nhật Bản, nhưng Cảnh thị sảnh lại cho rằng nên thiết lập một kẻ địch nước ngoài.

Hiển nhiên Hoa tộc vẫn muốn tôn vương nhương di, thông qua kẻ địch bên ngoài để đoàn kết công dân, đi theo lộ tuyến bá đạo.

Cũng là bình thường, quý tộc dù sao cũng không phải hoàng đế.

Vương đạo là đoàn kết quốc dân và dân tự do tấn công quý tộc.

Nếu hoàng đế làm vậy, sẽ có lợi cho hoàng đế.

Quý tộc mà chọn vương đạo thì đúng là thiểu năng.

Quý tộc thà thỏa hiệp với công dân, cũng không nghĩ đến việc để bách tính đoàn kết nhất trí chống lại mình.

Quý tộc phương Tây là dễ thỏa hiệp với công dân nhất, từ La Mã cổ đại đã luôn như vậy.

Chế độ song chấp chính quan của La Mã cổ đại, sau đó là hoàng đế làm công dân thứ nhất, rồi đến thuyết ưu việt chủng tộc, còn có thượng hạ nghị viện, đều là sự thỏa hiệp của quý tộc với công dân.

Cách đơn giản nhất để quý tộc đoàn kết công dân, vẫn là tôn vương nhương di.

Thậm chí ngay cả lợi ích cũng không cần nhượng bộ, chỉ cần tìm một kẻ địch là được rồi.

Phương Tây có thuyết hoàng họa, có hành động săn phù thủy, có bài Do Thái, bài Hoa.

Những thứ này thực ra đều là biến thể của tôn vương nhương di, phóng đại kẻ địch, đoàn kết nội bộ.

Hoa tộc Nhật Bản tự nhiên cũng không muốn nhượng bộ lợi ích, cho nên vẫn luôn là tôn hoàng nhương di.

Còn khi xảy ra dĩ hạ khắc thượng, tiểu quý tộc và công dân sẽ tôn hoàng thảo gian.

Đây chính là sự khinh miệt của những kẻ bề trên ở Nhật Bản.

Khi mở rộng thì sẽ hoàn chính Thiên hoàng, tức là mượn Thiên hoàng để đoàn kết tất cả mọi người, cùng nhau đi mở rộng.

Tóm lại, Hoa tộc và công dân đều sẽ dùng Thiên hoàng làm công cụ.

Hoa tộc tự nhiên hy vọng tôn hoàng nhương di, công dân thì tôn hoàng thảo gian, còn dân tự do hy vọng nhất chính là hoàn chính Thiên hoàng.

Không ai dám hoàn toàn xé toạc mặt nạ, dù sao Nhật Bản chỉ lớn như vậy, ai cũng không thoát được.

Sau khi xé toạc mặt nạ thì cuộc sống sẽ khó khăn lắm.

Chương 2851

Vì vậy, mọi người đều thông qua Thiên hoàng vạn thế nhất hệ để bày tỏ yêu cầu của mình.

Nhưng ba loại người có ba tiếng nói, thực sự quá khó.

Đỗ Lan hiển nhiên là ủng hộ tôn hoàng thảo gian, bởi vì hiện tại hắn đang đóng vai một công dân không có chức tước, có năng lực nhưng không phải quý tộc, cũng gần giống như Công Đằng Shinichi.

Thực ra, suy nghĩ trong lòng hắn tự nhiên là vương đạo, đoàn kết những kẻ bị áp bức, trực tiếp lật đổ những kẻ áp bức.

Nhưng mà, Nhật Bản nơi này tài nguyên quá ít, cũng không có văn hóa đoàn kết những kẻ bị áp bức, cho nên rất dễ dàng tái phát những thói cũ.

Đây không phải vấn đề chế độ, đây là vấn đề văn hóa.

Cũng giống như Liên Xô cũ, họ vốn cũng là bá đạo phương Tây, vẫn luôn là sự thỏa hiệp giữa quý tộc và công dân.

Đột nhiên biến thành công dân và dân tự do đối kháng quý tộc.

Tuy trong thời gian ngắn đã thành công, nhưng về lâu dài cần có sự hỗ trợ của văn hóa.

Liên Xô cũ trên chế độ không có vấn đề, nhưng trên văn hóa không thể mãi đoàn kết công dân và dân tự do.

Thời gian kéo dài, văn hóa cũ lại sống dậy, công dân lại muốn bỏ rơi dân tự do, kết quả là Liên Xô cũ sụp đổ chỉ sau một đêm.

Thực ra có thể nói Liên Xô cũ mới là kẻ ngược dòng lịch sử của phương Tây, đã thực hiện một thử nghiệm vĩ đại.

Đáng tiếc là không có văn hóa mới phù hợp với chế độ, cuối cùng văn hóa cũ lại trở lại ngôi vị.

Điểm này ở Thiên Triều thì không có vấn đề gì.

Bởi vì từ vương hầu khanh tướng há có dòng giống.

đến tồn thiên lý diệt nhân dục, cách đoàn kết bách tính các tầng lớp khác nhau vẫn luôn là hướng đi văn hóa chủ đạo.

Cuối cùng chuyển tiếp đến kẻ bị áp bức đối kháng kẻ áp bức, hoàn toàn là một mạch kế thừa.

Không thể nói là văn hóa mới, chỉ là một nhánh mới của văn hóa cũ.

Nhật Bản không có văn hóa bá đạo và vương đạo, vì vậy ngay cả khi Đỗ Lan tạo phản, qua một trăm năm, văn hóa cũ của quý tộc, công dân, dân tự do vẫn sẽ phải quay trở lại.

Muốn thay đổi chế độ thì đơn giản, nhưng muốn thay đổi văn hóa thì quá khó.

Văn hóa tồn tại ở mọi phương diện, tồn tại ở những nơi mà mọi người đều không chú ý.

Vì vậy Đỗ Lan cũng không cưỡng ép tạo phản, mà biểu thị tôn hoàng thảo gian.

Về vấn đề kịch bản, hai bên bất phân thắng bại.

Xét về vấn đề doanh thu phòng vé, ta cho rằng dĩ hạ khắc thượng vẫn hấp dẫn hơn.

Tôn hoàng nhương di là trò chơi của quý tộc.

Tôn hoàng thảo gian lại là trò chơi của công dân.

Quốc gia này công dân vẫn đông hơn, cho nên kịch bản của ta càng có thể gây ra sự đồng cảm cho mọi người, thì sẽ có nhiều người hơn nguyện ý mua vé.

Đỗ Lan biểu thị cuối cùng vẫn phải xét đến lợi ích thực tế.

Cảnh thị sảnh và Hoa tộc đứng sau cũng không làm trái với tiền bạc.

Mặc dù thảo gian chính là họ, nhưng chỉ là phim ảnh thôi, bọn họ sẽ không sợ.

Quan trọng là có thể kiếm nhiều tiền, trừng trị kẻ gian thì cứ trừng trị kẻ gian.

Cuối cùng Đỗ Lan đã bảo đảm doanh thu phòng vé, tiến hành cá cược.

Cảnh thị sảnh cuối cùng cũng đồng ý đề cương tôn hoàng thảo gian.

Mori sensei, đây là kịch bản phim điện ảnh, đã được duyệt, đang chuẩn bị quay.

Đỗ Lan nói.

Mori Kogoro vừa nhìn, thấy lạnh sống lưng.

Bởi vì trong phim điện ảnh hắn sắp thành phản diện, vì hắn phải đối kháng toàn bộ cơ quan cảnh vụ mục nát.

Chẳng phải đây là đắc tội người sao.

Cuối cùng hắn ta lại trực tiếp cho nổ tung một Hoa tộc.

Mori Kogoro biểu thị đây là muốn tạo phản rồi, hắn tuy ngốc nhưng không phải kẻ đần.

Nội dung kịch bản trông đã rất đáng sợ.

Kịch bản này có thể được duyệt sao.

Mori Kogoro kinh hãi.

Tôn hoàng thảo gian, có gì mà không thể duyệt được.

Đỗ Lan đương nhiên nói: Những thứ này đâu phải thật, là phim điện ảnh mà.

Mori lại không biết nên đồng ý hay phản đối.

Mặc dù nói những người giàu có mà hắn quen đều rất rộng lượng, nhưng Hoa tộc có phải đều như vậy không, thì không thể nói chắc được.

Nếu Hoa tộc thật sự đều tốt đến thế, kinh tế quốc gia vì sao lại ngày càng tệ đi.

Điều này thật sự không thể trách Hoa tộc, chỉ có thể nói kinh tế quốc tế không tốt, nên kinh tế Nhật Bản cũng ngày càng tệ.

Đương nhiên, kinh tế càng tệ, Hoa tộc càng phải tự vệ, càng phải nội đấu, càng phải nắm bắt phương hướng kinh tế tiếp theo, nên sẽ càng thêm tuyết thượng gia sương.

Nhưng Mori cũng không tiện nói thẳng, chỉ cảm thấy nếu kịch bản này thật sự được công chiếu, có thể sẽ gây ra rất nhiều áp lực dư luận.

Đến lúc đó nếu thật sự dùng phim điện ảnh làm bằng chứng để tôn hoàng thảo gian, thì hắn có thể sẽ bị đặt lên đống lửa.

Kịch bản này, tôi không thể đóng.

Mori từ chối, hắn bản năng cảm thấy vấn đề rất lớn.

Nhưng không thể không đóng, vì chúng ta đã ký hợp đồng rồi.

Ngươi không cần lo lắng, có vấn đề gì Cảnh thị sảnh sẽ giúp ngươi chắn, kịch bản này là do bọn họ quyết định mà.

Đỗ Lan nói với vẻ sợ thiên hạ không loạn: Nếu quốc gia này không có vấn đề, vậy thì phim điện ảnh này công chiếu cũng không sao.

Nếu quốc gia này thật sự có vấn đề, phim điện ảnh càng nên công chiếu, bởi vì chỉ có như vậy mọi người mới có thể đối mặt với vấn đề, giải quyết vấn đề.

Đến lúc đó rốt cuộc là tôn hoàng nhương di, hay tôn hoàng thảo gian, hay hoàn chính Thiên hoàng, cuối cùng cũng phải đi ra một con đường.

Mori ngơ ngác, nghe có vẻ quốc gia này đã đến ngã tư đường, có ba hướng để lựa chọn.

Hắn không hiểu rõ lắm, hỏi: Ba cái đó có khác biệt sao.

Đỗ Lan biểu thị đương nhiên có khác biệt, thế là dài dòng giảng cho Mori một bài học, để hắn biết ba lộ tuyến chính là sự lựa chọn của ba giai tầng trong quốc gia này.

Mori biểu thị quốc gia này rốt cuộc bị làm sao vậy.

Sao lại có ba lựa chọn.

Còn có thể đoàn kết được không.

Còn có chung nhận thức không.

Sự đồng thuận của phương Tây là quý tộc và công dân đàn áp dân tự do.

Sự đồng thuận của phương Đông là quốc dân và dân dã cùng nhau lật đổ quý tộc.

Đây đều là sự đồng thuận ba bên: dân tự do phương Tây biết mình sẽ bị đàn áp, quý tộc phương Đông biết mình có thể bị lật đổ bất cứ lúc nào.

Còn Nhật Bản bên này lại không có sự đồng thuận, mỗi giai tầng đều có khẩu hiệu, tự chiến đấu, mỗi khẩu hiệu đều có thể phấn mực đăng tràng, hơn nữa mỗi lần đều điên cuồng tấn công hai khẩu hiệu còn lại.

Bởi vì tài nguyên quá ít, chỉ đủ cho một sư thầy ăn, không đủ cho ba sư thầy chia.

Vậy thì mọi người đều muốn làm sư thầy ăn độc thực, tự nhiên không thể đạt được sự đồng thuận.

Chương 2852

Mori bị thuyết phục, chỉ có thể đi đóng một bộ phim dạy người ta tạo phản.

Đương nhiên, trong quá trình quay chắc chắn lại có người chết.

Điều này đã trở thành thói quen, đơn giản là tế lễ máu.

Nhưng ai bảo Mori và Conan cứ ở gần nhau là sẽ có án mạng chứ.

Rất nhiều chuyện đã xảy ra, vào lúc này Tổ chức Áo Đen rơi vào khó khăn.

Bởi vì không kiếm được tiền, phạm vi thế lực không ngừng co lại.

Mặc dù vẫn dùng mục tiêu thuốc trường sinh bất lão để đoàn kết mọi người, nhưng cũng ngày càng khó khăn.

Boss cũng không dễ dàng, dù sao nhiều chuyện như vậy đều do một mình hắn ta làm, cục diện lại tệ hại như thế.

Khéo vợ khó nấu cơm không gạo.

Vì vậy, chỉ có thể trước tiên tìm ra tất cả những kẻ phản bội trong tổ chức, giết chết kẻ phản bội cũng có thể tiết kiệm một khoản chi phí.

Còn nữa, chính là để thành viên của tổ chức tự đi làm thêm, tìm một công việc để bổ sung cho tổ chức.

Gin, Rum, tất cả đều ra ngoài làm thêm, tự trang trải chi phí, để tiết kiệm vốn cho tổ chức.

Dù sao khi thành viên tổ chức tiềm phục, luôn tìm một công việc làm vỏ bọc, có công việc thì có thu nhập.

Vì vậy là khai nguyên tiết lưu: kiếm thêm là đi làm thêm, cắt giảm là cắt giảm nhân sự.

Tổ chức đang trải qua thời khắc gian nan nhất, đang từ hùng mạnh đi đến suy thoái.

Thành thật mà nói, một quốc gia hay một thế lực trải qua quật khởi không khó, cái khó là làm sao trải qua suy thoái, làm sao rơi xuống vực sâu, rồi hoàn thành phục hưng.

Đó mới là khó nhất.

Tổ chức chưa từng trải qua suy thoái, vì vậy hiện tại đang nỗ lực.

Bên cạnh Mori xuất hiện rất nhiều điệp viên của tổ chức, vì bọn họ nghi ngờ Mori đang nhắm vào tổ chức.

Đỗ Lan thầm nghĩ, nếu mình cung cấp cho bọn họ chức vụ tốt hơn, lương cao hơn, không biết bọn họ có phản bội tổ chức không.

Bọn họ làm việc cho tổ chức cũng vì có đãi ngộ, nếu có đãi ngộ tốt hơn thì chắc sẽ từ bỏ tổ chức.

Đương nhiên Đỗ Lan cũng chỉ là nghĩ vậy thôi, tổ chức đã đủ đáng thương rồi, không làm khó bọn họ nữa.

Trong khoảng thời gian này, Conan cũng đang nỗ lực học tập, biết thế giới rộng lớn, ý thức được tính hạn chế và trì trệ của pháp luật loài người.

Pháp luật chỉ hoàn thiện sau khi bi kịch xảy ra, tuy rất bất đắc dĩ, nhưng hắn cũng phải thừa nhận khuyết điểm của phái pháp luật.

Hiện giờ Conan đã rất khách quan ý thức được cả phái pháp luật và phái ngoài vòng pháp luật đều không hoàn mỹ, hai bên tốt nhất là bổ sung cho nhau, mới có thể bảo vệ hòa bình tốt hơn.

Hai bên có mâu thuẫn nhưng cũng có sự thống nhất, nên gạt bỏ bất đồng, cùng nhau nỗ lực.

Trong thời gian quay phim điện ảnh, lại gặp chuyện tập đoàn Suzuki thách thức Quái Đạo Kid.

Chú của Sonoko, chủ tịch Suzuki, là một phú nhị đại khoe khoang.

Điều hắn thích làm nhất là cùng Quái Đạo Kid tranh giành tiêu đề tin tức.

Thực ra cách đơn giản nhất là mua lại truyền thông, nhưng hắn cảm thấy mình tuy có tiền và phóng túng, nhưng làm vậy thì quá không có tính thử thách.

Vì vậy, hắn luôn thu thập châu báu giá trị liên thành từ nước ngoài, sau đó tung tin thách thức, mời Quái Đạo Kid đến trộm.

Mục đích của hắn rất đơn giản, chính là bắt được Quái Đạo Kid và lên trang nhất tin tức.

Đây là một nguyện vọng mộc mạc, nhưng đã thách thức rất nhiều lần, mỗi lần đều thất bại.

Hoặc là Quái Đạo Kid lên trang nhất, hoặc là Conan lên trang nhất, dù sao cũng không phải hắn.

Conan cũng được gọi là khắc tinh của quái đạo, bởi vì hắn luôn có thể lấy lại bảo thạch từ tay quái đạo.

Vì vậy, ông chú già khi thách thức quái đạo, cũng thường để Conan có mặt, như một công cụ để khắc chế quái đạo.

Lần này lại là thách thức Quái Đạo Kid, lại là một khối bảo thạch lớn, lại muốn dụ quái đạo lộ diện.

Cảnh sát đã bao vây hiện trường, nhất định phải khiến Kid có đi mà không có về.

Đỗ Lan thầm nghĩ, Kid chỉ là quái đạo thôi mà, đâu phải thần tiên.

Thực ra cảnh sát đã mấy lần có thể bắt được hắn, nhưng luôn cảm thấy cảnh sát đang thả nước.

Kid hoặc là hóa trang, hoặc là bò qua đường ống thông gió.

Hắn không hề có bất kỳ phép thần diệu nào.

Một người to lớn như vậy mà cách đi qua chỉ có bấy nhiêu, cảnh sát chỉ cần kiểm tra kỹ lưỡng thì việc bắt được quái đạo căn bản không khó.

Chỉ cần phong tỏa tất cả những nơi có thể chui lọt, tất cả mọi người tại hiện trường đều tiến hành kiểm tra hóa trang, quái đạo còn có thể trốn ở đâu.

Nhưng cảnh sát mỗi lần đều không phong tỏa đường ống thông gió, mỗi lần đều để Kid trốn thoát.

Đây không phải thả nước thì là gì.

Sonoko là một fan của quái đạo, cô hận không thể giữ quái đạo lại bên mình làm bạn trai.

Cô cảm thấy quái đạo chắc chắn là một soái ca, mà cô lại là fan nhan sắc, đối với soái ca thì hoàn toàn không có sức đề kháng.

Nhưng Conan đã từng nói soái ca làm sao có thể chủ động bắt chuyện với Sonoko được chứ.

Nếu có soái ca chủ động bắt chuyện, chắc chắn sẽ bị Conan nghi ngờ.

Kết quả cũng chứng minh Conan là đúng, soái ca đó là một tội phạm chuyên tấn công phụ nữ.

Conan cho rằng Sonoko sẽ không có duyên với soái ca.

Bởi vì Sonoko và Ran đi chơi cùng nhau, soái ca chắc chắn sẽ bắt chuyện với Ran trước.

Ran trông như một người phụ nữ dịu dàng kiểu Yamato Nadeshiko, còn Sonoko thì đại đại liệt liệt trông có vẻ không dễ chọc.

Sơ hở lớn quá rồi, ta thấy lần này cứ để Cửu khóa chúng ta làm đi.

Đỗ Lan nói.

Các ngươi Cửu khóa phụ trách tội phạm điện tử là được rồi, đi tìm Dự án Ark của các ngươi đi.

Quái đạo là tội phạm trộm cắp, nên do điều tra Nhị khóa chúng ta phụ trách.

Trung Sâm cảnh bộ nói.

Ta thấy Nhị khóa các ngươi là dưỡng khấu tự trọng, nếu không vì sao không bắt được Quái Đạo Kid.

Đỗ Lan tự mình dưỡng khấu tự trọng mà còn dám phê phán người khác.

Này, tên khốn ngươi nói gì đó.

Ngươi căn bản không biết quái đạo giảo hoạt đến mức nào, cũng không biết kinh phí của Nhị khóa chúng ta khó khăn ra sao.

Ngươi nghĩ chúng ta không biết nên phong tỏa tất cả các lối vào sao.

Nhưng cho dù phong tỏa rồi, quái đạo cũng có thể thanh đông kích tây, điều hổ ly sơn.

Chương 2853

Hơn nữa quái đạo có khí thôi miên, Nhị khóa chúng ta lại không có kinh phí trang bị mặt nạ phòng độc.

Cho dù khó khăn lắm mới trang bị được, cũng có thể bị quái đạo tháo lõi lọc, khiến mặt nạ vô dụng.

Ngươi có biết chúng ta đã nỗ lực thế nào không.

Trung Sâm cảnh bộ nói xong thì khóc, thật sự quá ấm ức, rõ ràng đã nỗ lực bắt quái đạo như vậy, vậy mà còn bị người ta oan uổng.

Thủ đoạn của quái đạo quả thực rất nhiều, luôn khiến người ta trở tay không kịp.

Đó cũng là vấn đề của chính ngươi.

Vì sao cấp dưới của ngươi luôn nghe lệnh là rời vị trí.

Chẳng lẽ không nên tự xem xét lại sao.

Các ngươi đã phân công công việc trước, thì nên kiên trì đến cùng.

Vậy thì quái đạo có thể sẽ đánh phá từng người.

Ngươi đừng xem thường quái đạo.

Nếu mỗi người đều kiên trì ở vị trí của mình, không nghe lệnh, thì quái đạo sẽ đánh phá từng người, đến lúc đó có thể ung dung lấy đi bảo thạch.

Trung Sâm cảnh bộ nói: Căn bản không có cách nào ngăn chặn Quái Đạo Kid một cách hoàn hảo.

Ta không nghĩ vậy.

Quan trọng là có đủ trang bị, cho dù quái đạo có ba đầu sáu tay, cũng không thể ung dung rút lui.

Đỗ Lan biểu thị chỉ cần có trang bị là được rồi, nói: Cửu khóa chúng ta vừa hay có trang bị.

Thế này đi, lần này cứ để Cửu khóa hiệp trợ Nhị khóa.

Hãy để chúng ta cùng nhau bắt Quái Đạo Kid.

Trung Sâm cảnh bộ cân nhắc một chút, trong lòng rất không cam lòng.

Bởi vì hắn cảm thấy Cửu khóa chỉ muốn lập công, lần trước bọn họ đã được khen thưởng, lần này lại muốn cướp công lao của Nhị khóa.

Nhưng trang bị của Cửu khóa quả thực rất mạnh, thậm chí có phần quá mạnh.

Ngươi không thể dùng vũ khí hạng nặng, chúng ta phải bắt sống.

Trung Sâm cảnh bộ nói.

Yên tâm, đạn dược đã đổi toàn bộ thành đạn gây tê không gây chết người.

Trước đó trong chiến đấu cũng đã dùng, tất cả con tin đều được cứu an toàn, không cần lo lắng.

Đỗ Lan nói.

Được rồi.

Sau khi nhận được sự đồng ý, Đỗ Lan lập tức bắt đầu bố cục, lên xe tăng.

Cửu khóa thực sự giống như một quân đội, súng dài pháo ngắn không thiếu thứ gì.

Còn có rất nhiều xe tăng tiên tiến chỉ cần một người là có thể điều khiển, tất cả đều sử dụng đạn gây tê, chỉ khiến người ta mất đi khả năng hành động.

Khiến kẻ địch toàn bộ bị tê liệt, cũng coi như là tiêu diệt hoàn toàn.

Nhị khóa nhìn mà chảy nước miếng, trang bị của Cửu khóa này đã có thể đi đánh trận rồi.

Ngay cả tập đoàn Suzuki cũng không kìm được kinh hô trang bị này quá khoa trương.

Mười hai chiếc xe tăng bao vây bảo tàng, hễ có động tĩnh, pháo chính, pháo phụ, tên lửa toàn bộ khai hỏa, sẽ hoa đào nở rộ.

Tên lửa chính là vũ khí tên lửa, trên xe tăng được lắp đặt các loại bệ phóng tên lửa.

Này này, có cần thiết không vậy.

Nhìn những chiếc xe tăng màu sắc sặc sỡ, nhìn nòng pháo thô dài trên xe tăng, còn có súng máy với băng đạn đầy đủ, càng không cần nói đến các loại bệ phóng tên lửa đủ kiểu.

Ngay cả tên lửa cũng dùng rồi sao.

Quái Đạo Kid biểu thị mình tài đức gì mà được đối đãi như vậy.

Mình chỉ là một quái đạo vì sở thích thôi mà, đâu phải đại ác ma gì, có cần dùng nhiều vũ khí hạng nặng đến thế không.

Quái đạo cũng có chút chột dạ, không biết phải chiến đấu thế nào, dù sao hỏa lực quá mạnh, ngay cả khi hắn bay lên cũng có thể bị bắn hạ.

Nhưng điều này không thể làm nản lòng.

Nếu có khó khăn mà lùi bước, vậy hắn còn làm sao đi tìm ba ba.

Đây là một câu chuyện về ba ba đi đâu rồi.

Cha của Quái Đạo Kid là một quái đạo thế hệ trước, vẫn luôn tìm kiếm một viên bảo thạch bí ẩn nào đó trên khắp thế giới.

Nhưng người cha lại mất tích, vì vậy Kaito Kid mới kế thừa y bát, một mặt tìm kiếm bảo thạch, một mặt tìm kiếm người cha.

Hắn, giống như cha mình, chỉ cần viên bảo thạch kỳ diệu đó.

Nếu không phải, bọn họ sẽ trả lại bảo thạch đã trộm cho chủ nhân ban đầu.

Chỉ trộm bảo thạch, hơn nữa sau khi trộm xong còn trả lại cho chủ nhân ban đầu, vì vậy Quái Đạo Kid có vô số người hâm mộ.

Bởi vì họ đều cảm thấy quái đạo không phải người xấu, chỉ là một nghệ sĩ biểu diễn, luôn dùng những màn ảo thuật thị giác hoa lệ để trình diễn những trò hay, trộm bảo thạch ngay dưới mắt cảnh sát, vừa ưu nhã vừa mạnh mẽ.

Nhưng thời đại đã khác, hiện tại camera nhiều hơn, khoa học kỹ thuật cũng nhiều hơn.

Trước đây quái đạo còn có thể thông qua ưu thế công nghệ để trêu chọc cảnh sát, nhưng hiện tại khoa học kỹ thuật của cảnh sát cũng ngày càng mạnh, ưu thế công nghệ đã không còn lớn, hành động của quái đạo cũng ngày càng khó khăn.

Quái đạo cũng luôn học hỏi, luôn tiến bộ, nhưng trí tuệ của một mình hắn làm sao có thể sánh với trí tuệ của bao nhiêu người trên toàn thế giới chứ.

Vì vậy, quái đạo cũng rất khó khăn, đã học rất nhiều kỹ xảo, nhưng độ khó của việc trộm cắp vẫn ngày càng lớn.

Trước mắt, bảo tàng bị xe tăng bao vây hoàn toàn.

Quái đạo trầm mặc, thầm nghĩ rốt cuộc làm thế nào mới có thể đột nhập và trốn thoát.

Hắn không lo lắng về quá trình trộm cắp, đột nhập và trốn thoát mới là quan trọng nhất.

Khi bắt đầu, phải điều tra.

Thông thường là giả vờ làm du khách vào hiện trường, cân nhắc kỹ phương án, cuối cùng thả thư thông báo, sau đó là trộm.

Hiện tại cũng vậy, quái đạo cũng như một du khách bình thường tiến vào hiện trường, tìm kiếm sơ hở.

Conan biểu thị có nhiều vũ trang như vậy, quái đạo căn bản không dám đến nữa rồi.

Thực ra Trung Sâm cảnh bộ cũng nghĩ vậy, nói: Với trận địa như thế này, quái đạo căn bản không dám đến.

Ngay cả chú của Sonoko cũng không vui, nói: Tôi muốn thách thức quái đạo, nếu Kid không đến, tôi làm sao thách thức hắn.

Tôi thấy thôi xe tăng bỏ đi.

Kid đứng một bên nghe thấy thầm vui mừng, thầm nghĩ đúng là như vậy, phải là như vậy.

Xe tăng gì đó quá đáng sợ rồi, hắn đâu muốn bị tên lửa bắn hạ chứ.

Kid dù sao cũng là người, cũng có giới hạn thể lực.

Hắn cũng có những việc có thể làm được và không thể làm được, đối kháng xe tăng hiển nhiên không phải sức người có thể làm được.

Này, Đỗ Lan, mau rút xe tăng đi.

Nếu không Kid sẽ không xuất hiện, hắn không xuất hiện, chúng ta làm sao bắt hắn.

Trung Sâm cảnh bộ rất không vui nói.

Chú của Sonoko cũng nói: Đúng vậy, tôi không thể dùng vũ khí để chiến thắng Kid.

Tôi cần dùng sức mạnh của chính mình để đánh bại Kid.

Có thể nói hắn mới là fan số một của Kid, đã chuẩn bị các loại bảo thạch, còn chuẩn bị các loại sân khấu cho Kid.

Nếu không có vị chú này, e rằng Kid cũng không có nhiều cơ hội biểu diễn đến vậy.

Mặc dù chú luôn nói muốn bắt Kid, nhưng anti fan cũng là fan.

Chương 2854

Đỗ Lan thầm nghĩ, mình là đang bảo vệ bảo thạch mà.

Nhưng hiển nhiên đối với vị chú này, bảo thạch không quan trọng.

Quan trọng là giao đấu với Kid, bất kể thắng thua cũng phải thử một phen đã.

Bảo thạch bị trộm cũng không sao sao.

Đỗ Lan hỏi.

Bảo thạch loại đồ vật này căn bản không quan trọng, muốn bao nhiêu cũng có.

Nhưng giao đấu với Quái Đạo Kid thì lại cực kỳ hiếm có, cho nên nhất định phải để Kid xuất hiện.

Quả không hổ là phú hào, châu báu giá trị liên thành căn bản không lọt vào mắt hắn.

Đây là cái quái gì vậy.

Cứ như một fan não tàn vung tiền như rác để gặp thần tượng.

Đỗ Lan, người muốn bắt quái đạo, đứng cùng bọn họ thì thật là không hợp.

Rốt cuộc bọn họ muốn bắt Kid, hay muốn chơi trò cảnh sát bắt kẻ trộm với quái đạo đây.

Kid thầm nghĩ, tốt lắm, tốt lắm, nếu xe tăng bị rút đi, vậy cơ hội của hắn sẽ lớn hơn.

Kid không xuất hiện, bảo thạch được bảo vệ, chẳng phải cũng rất tốt sao.

Đỗ Lan nói: Để quái đạo thành công hết lần này đến lần khác, tát vào mặt Cảnh thị sảnh hết lần này đến lần khác.

Ngươi chẳng lẽ là gián điệp của Lực lượng Phòng vệ sao, Trung Sâm cảnh bộ.

Không thể không nghi ngờ Trung Sâm là gián điệp mà Hoa tộc khác cài vào Cảnh thị sảnh.

Bởi vì hắn ta luôn để quái đạo trốn thoát, đối với Cảnh thị sảnh mà nói thì không phải là chuyện tốt.

Chỉ khiến mọi người nghĩ quái đạo là người cực kỳ lợi hại, còn Cảnh thị sảnh thì là những chú hề.

Ngươi đang nói bậy bạ gì đó, ta cũng là vì muốn bắt quái đạo, chỉ khi quái đạo xuất hiện thì mới có thể bắt giữ hắn.

Trung Sâm nói: Ngược lại Cửu khóa các ngươi, từ khi thành lập đến nay, về vụ án Dự án Ark luôn thoái thác, đến giờ còn chưa tìm thấy manh mối nào về Dự án Ark.

Cửu khóa chẳng phải cũng vậy sao.

Nhị khóa không bắt được quái đạo, Cửu khóa cũng không tìm ra Dự án Ark, mọi người đều nửa cân tám lạng.

Đỗ Lan cười nói: Bị ngươi nói vậy, Cửu khóa và Nhị khóa thật sự có không ít điểm tương đồng.

Quả nhiên Nhất khóa vẫn là may mắn nhất, có thám tử học sinh cấp ba làm Đấng cứu thế.

Sau khi Công Đằng Shinichi mất tích, lại có Mori Kogoro làm Đấng cứu thế.

Không như chúng ta chỉ có thể khổ sở tự mình phá án.

Nhưng nếu tất cả các vụ án đều được phá, cấp trên cũng thật sự không tiện cấp thêm ngân sách.

Dưỡng khấu tự trọng quả thực là có chút cần thiết.

Dưỡng khấu tự trọng gì chứ.

Chúng ta không bắt được Kid, hoàn toàn là vì quái đạo quá giảo hoạt thôi.

Trung Sâm cảnh bộ sẽ không thừa nhận mình là dưỡng khấu tự trọng.

Cái Cửu khóa này rốt cuộc có bị bệnh thần kinh không.

Sao dám nói loại lời này.

Đúng đúng, đều là kẻ địch quá giảo hoạt, không phải chúng ta không đủ sức.

Đỗ Lan có thể nói gì chứ.

Rút xe tăng đi.

Chúng ta muốn có một trận quyết đấu công bằng với quái đạo.

Chú của Sonoko nói.

Hắn thật sự coi mình và quái đạo là những hiệp sĩ quyết đấu sao.

Với quái đạo thì có công bằng gì để nói chứ.

Quả nhiên hắn mới là fan số một của Kid mà.

Được rồi, rút xe tăng đi.

Đỗ Lan có thể nói gì chứ, bọn họ chỉ là đang chơi trò chơi với Kid, căn bản không coi Kid là một tội phạm.

Kid quả thực đã làm rất nhiều điều tốt, hơn nữa phần lớn bảo thạch cũng thật sự đã trả lại cho chủ nhân.

Hắn không phải một tên trộm tham lam, mà là một quái đạo ưu nhã, là một người có thể khiến vô số người nể phục.

Quái đạo có nguyên tắc, vì vậy muốn đánh bại quái đạo cũng phải có nguyên tắc.

Đây chính là cái gọi là công bằng.

Nếu không nói đến nguyên tắc, thì thực ra việc đánh bại quái đạo quả thực không có gì khó khăn.

Với tài lực của chú của Sonoko, hắn ta hoàn toàn có thể thuê một đội quân.

Nhưng quái đạo có nguyên tắc, chú cũng phải có nguyên tắc.

Đây không phải là cuộc đối đầu giữa người với người, mà là cuộc đối đầu giữa nguyên tắc và nguyên tắc.

Chỉ có lợi dụng nguyên tắc của chính mình mà thắng, mới coi là thắng.

Nếu không từ thủ đoạn nào, thì thắng lợi không quang vinh, không coi là thắng.

Bởi vì mọi người sẽ nói Kid bị bắt là do hắn tuân thủ nguyên tắc, không phải Kid không đủ sức, mà là Kid bị nguyên tắc hạn chế, còn người bắt Kid thì không tuân thủ nguyên tắc, không biết xấu hổ.

Mọi người sẽ không tâm phục khẩu phục.

Điều mà chú muốn là một chiến thắng không thể chối cãi, vậy thì nhất định phải tuân thủ nguyên tắc.

Đỗ Lan thầm nghĩ, cái này còn hủ bại hơn cả Tống Tương Công.

Thắng là được rồi, còn nguyên tắc gì nữa.

Giảng nguyên tắc như vậy thì đừng chơi trò cảnh sát bắt kẻ trộm nữa, đi chơi trò gia đình chẳng phải tốt hơn sao.

Nhưng không còn cách nào, vì chú của Sonoko kiên trì, vậy Đỗ Lan cũng chỉ có thể rút quân trước.

Quái đạo vừa thấy, cơ hội đến rồi, lập tức tung thư thông báo.

Nhị Khóa không bắt được Quái Đạo, Cửu Khóa không giữ được Phương Chu, dường như ai cũng vậy.

Cũng chỉ có điều tra viên mới có thể liên tục phá án, dưới sự giúp đỡ của Công Đằng và Mao Lợi, liên tiếp phá được nhiều vụ án kỳ lạ.

Dù sao thì, chỉ cần Mao Lợi ngủ say, vụ án sẽ được giải quyết.

Quái Đạo vừa thấy xe tăng rút lui, lập tức gửi thiệp báo trước.

Thiệp báo của hắn viết mơ hồ, bởi vì hắn chuẩn bị thăm dò trước, không muốn nói chắc chắn quá.

Quái Đạo vẫn kiêng kỵ Đỗ Lan, bởi vì Cửu Khóa có quá nhiều công nghệ.

Xem ra ưu thế công nghệ của ta cũng ngày càng nhỏ đi, thật sự là quá khó khăn.

Sở dĩ Quái Đạo luôn trốn thoát thuận lợi là vì trình độ công nghệ của hắn cao hơn cảnh sát không ít, từ cha hắn bắt đầu, trình độ công nghệ đã luôn dẫn đầu.

Nhưng hiện tại công nghệ của người khác cũng đang phát triển, Quái Đạo cũng cảm thấy áp lực rất lớn.

Trước đây cảnh sát hoàn toàn dựa vào con người, nhưng bây giờ cảnh sát cũng bắt đầu dựa vào công nghệ.

Đặc biệt là Cửu Khóa, tuyệt đối là tổ chức có công nghệ mạnh nhất trong Sở Cảnh sát, không ai biết Cửu Khóa rốt cuộc có bao nhiêu công nghệ.

Không còn ưu thế công nghệ, Quái Đạo Kid hiểu rất rõ, bản thân mình sẽ bị đánh bại.

Chương 2855

Quỷ mới biết ngoài những chiếc xe tăng bề mặt ra, Cửu Khóa còn lắp đặt những công nghệ kỳ lạ nào trong bóng tối, Quái Đạo sẽ không khinh địch.

Quái Đạo cuối cùng cũng sắp đến rồi.

Chú Viên Tử rất vui mừng, cuối cùng cũng nhận được thiệp báo trước, vui đến mức cứ như một đứa trẻ hai trăm cân.

Hắn tràn đầy kỳ vọng nói: Quái Đạo Kid, cứ đến đây đi, lần này nhất định sẽ cho ngươi có đi không có về, oa ha.

Căn bản không giống như muốn bắt người, mà giống như có người đến chơi game với hắn.

Đỗ Lan nói rằng nếu đổi thành một loli tóc vàng, đó chính là thuộc tính ngạo kiều.

Miệng nói muốn cho Quái Đạo thấy lợi hại, trong lòng lại vui mừng khôn xiết vì sự xuất hiện của Quái Đạo.

Vì họ đều như vậy rồi, vậy Đỗ Lan cũng không cần nghiêm túc đi bắt Quái Đạo, cứ để họ tự chơi đi.

Mao Lợi và Kha Nam cũng đã vực dậy tinh thần, kỳ thực Kha Nam biết Quái Đạo không phải là người xấu, cho nên chỉ cần bảo vệ bảo thạch là được, không chuẩn bị bắt Quái Đạo.

Quái Đạo cũng đã hợp tác với Kha Nam mấy lần, cung cấp sự giúp đỡ, họ cũng có sự ăn ý.

Đỗ Lan rời đi, hắn đã nhìn ra, nhóm người này đều không thật sự muốn bắt Quái Đạo, thậm chí ngay cả Thanh tra Trung Sâm cũng không mấy để tâm.

Thậm chí có thể nghi ngờ họ đang che chở Quái Đạo, không muốn Đỗ Lan can thiệp vào trò chơi của họ.

Đỗ Lan cảm thấy mình nên ở dưới gầm xe tăng, chứ không nên đứng trong bảo tàng.

Hắn cứ như một kẻ thứ ba, không phải đến để tham gia trò chơi này, mà là đến để phá hỏng trò chơi này.

Bắt được Quái Đạo chẳng phải là phá hỏng trò chơi sao.

Cảnh sát bắt trộm, nếu trộm bị bắt, trò chơi này cũng kết thúc, cũng không chơi được nữa.

Được rồi, các ngươi cứ tiếp tục chơi, ta là người ngoài thì đi trước đây.

Đỗ Lan nói rằng mình đã bị cái vòng này bài xích.

Không có sự hỗ trợ của Đỗ Lan, Quái Đạo dễ dàng lấy trộm bảo thạch, căn bản không có chút khó khăn nào.

Tuy nhiên, chú Viên Tử vẫn không lên được trang nhất, bởi vì trang nhất hôm nay rất chấn động, một tài liệu bí mật bị đánh rơi tại ga tàu điện, sau đó được người ta gửi đến tòa soạn báo, trang nhất chính là nội dung trong tài liệu bí mật, nói rằng tồn tại một tà giáo đáng sợ, đã mua chuộc một lượng lớn tầng lớp cấp cao.

Tin tức này quá chấn động, mọi người đều nói sao lại có chuyện như vậy.

Tà giáo nào mà lợi hại đến thế.

Ở Nhật Bản, Hoa tộc và công dân đều không để ý đến dân tự do, vậy thì họ chỉ có thể tìm đến tà giáo.

Và tà giáo kiếm được tiền thì có thể hỗ trợ bầu cử.

Bởi vì bầu cử cần rất nhiều tiền để tuyên truyền, không ít chính khách vì không nhận được sự hỗ trợ từ tài phiệt, nhưng lại cần tiền, phải làm sao.

Ngoài tài phiệt ra, còn ai có tiền.

Tôn giáo.

Từ xưa đến nay, cuộc đấu tranh giữa tôn giáo và chính quyền chưa bao giờ kết thúc, đó là vì tôn giáo có thể kiếm tiền, có thể kiếm tiền thì mới có thể lâu dài, mới có ảnh hưởng.

Điều này cũng giống như việc Phật giáo thời xưa tranh luận có nên thu vàng bạc hay không, ban đầu Thích Ca Mâu Ni phản đối việc thu tiền, cho rằng việc hóa duyên chỉ nên là thực phẩm, chứ không phải tài vật.

Nhưng sau này trải qua cuộc đại thảo luận Mười sự phi pháp, Phật giáo chia thành Thượng Tọa Bộ nghiêm khắc tuân thủ giáo nghĩa truyền thống, và Đại Chúng Bộ khoan dung hơn.

Đại Chúng Bộ thì chấp nhận tài vật, sau đó càng làm càng lớn.

Tóm lại, tôn giáo là có tiền.

Có tiền thì tự nhiên có thể hợp tác với các chính khách thiếu tiền.

Vậy thì tự nhiên sẽ đề cử ra một loạt tầng lớp cấp cao.

Và có những tầng lớp cấp cao này, tôn giáo có thể mở rộng tốt hơn, kiếm được nhiều tiền hơn.

Điều này cũng gần giống với tài phiệt, chỉ là tài phiệt kiếm tiền thông qua việc bán tài chính, còn tôn giáo kiếm tiền bằng cách bán tín ngưỡng.

Ai cũng có một tương lai tốt đẹp, nhưng lần này thông tin tà giáo lại bị đánh rơi trên ga tàu điện, lại vừa đúng lúc được truyền thông có được, quả thực là thủ đoạn truyền thống để đả kích đối thủ.

Đỗ Lan biết Hoa tộc Nhật Bản đang chuẩn bị nội chiến, quá trình nghịch toàn cầu hóa đã bắt đầu, Nhật Bản ngày càng nợ nhiều, Hoa tộc nhất định phải chuẩn bị tốt.

Và sự chuẩn bị này chính là đả kích đối thủ để bảo vệ chính mình.

Thông qua truyền thông để làm suy yếu kẻ thù, thế lực của mình có thể mở rộng, có thể khiến quốc gia này đưa ra những chính sách có lợi cho mình theo ý muốn của mình.

Chậc chậc, nội chiến rồi.

Đỗ Lan nói rằng cứ đánh đi, đánh cho máu chảy thành sông càng tốt, dù sao cũng không ai tạo phản.

Địch Ny Toa cũng đọc tin tức nói: Ước chừng một thời gian nữa sẽ xuất hiện khẩu hiệu Tôn Hoàng Nhương Di, phải đoàn kết lại để chống địch.

Tôn Hoàng chính là hiệu triệu tập hợp, là sức mạnh để Hoa tộc tập hợp đồng minh, chuẩn bị khai chiến rồi.

Đến lúc đó, Hoa tộc hưởng ứng hiệu triệu tập hợp sẽ là bạn, không hưởng ứng sẽ là kẻ thù.

Tôn Hoàng Nhương Di không phải là thật sự ra nước ngoài tử chiến, mà là phân rõ địch ta.

Hưởng ứng và không hưởng ứng, nhìn một cái là biết.

Vẫn là Tôn Hoàng Thảo Gian có ý nghĩa hơn, công dân trực tiếp lấy hạ khắc thượng.

Đỗ Lan nói.

Kỳ thực, điều nghiêm trọng nhất là Hoàn Chính Thiên Hoàng, điều này đại biểu cho Hoa tộc, công dân, dân tự do đều phải nghe lời Thiên Hoàng, tức là phải trên dưới một lòng, đó mới là thực sự khai chiến với bên ngoài, điều động toàn bộ quốc lực, dân tự do cũng phải thông qua chiến trường mà thăng tiến.

Còn về hai khẩu hiệu khác, loại thứ nhất chỉ là đấu tranh giữa các Hoa tộc, loại thứ hai chỉ là hạ khắc thượng của công dân, phạm vi có hạn.

Loại thứ nhất thậm chí có thể không đổ máu, dù sao lịch sử Hoa tộc lâu đời, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, tốt nhất là đừng làm đổ máu, như vậy không tốt.

Giống như chiến tranh thời Xuân Thu, toàn bộ quý tộc tham gia, cho nên tốt nhất không nên đổ máu, nếu đổ máu, sau này mọi người tham gia tế tự Thiên Tử, mặt mũi không đẹp.

Ý nghĩa là được rồi, lần này thua cũng không sao, lần sau thắng lại là được.

Không đến mức hô đánh hô giết.

Nội đấu Hoa tộc, chỉ đến thế mà thôi.

Cho nên khả năng đổ máu không lớn, điều này không thể khiến Đỗ Lan hứng thú.

Một bên sẽ giương cao khẩu hiệu Tôn Hoàng Nhương Di, ai không hưởng ứng, kẻ đó là kẻ bán nước, có thể hợp lý mà đàn áp.

Một bên khác sẽ giương cao khẩu hiệu Thanh trừ tà giáo, ai không hưởng ứng, kẻ đó là tà giáo, cũng hợp lý mà đàn áp.

Cho nên họ đều vì nước vì dân, đều là trung thần.

Đỗ Lan cười phá lên, bởi vì tiếp theo hai bên khẳng định sẽ cùng giương cao khẩu hiệu, công kích lẫn nhau, đều là hợp tình hợp pháp.

Không có kẻ tiểu nhân, toàn là quân tử, toàn là vì nước vì dân, đáng tiếc họ càng trung thành, quốc gia càng suy yếu.

Cái gọi là đồng đội heo, không phải Hoa tộc thì còn ai vào đây nữa.

Kỳ thực Đỗ Lan vốn dĩ tưởng rằng Hoa tộc sẽ ra tay trước với Tổ chức Áo Đen, không ngờ lại nội chiến trước, nhưng cũng vậy thôi, hiện tại hai bên đều đã đưa ra khẩu hiệu, Tổ chức Áo Đen phải chọn phe rồi.

Tổ chức Áo Đen rốt cuộc là ủng hộ Tôn Hoàng Nhương Di hay ủng hộ Thanh trừ tà giáo.

Chọn sai phe, hậu quả có thể rất nghiêm trọng, áp lực đang đè lên vai Boss.

Tổ chức Áo Đen rút về Nhật Bản, không ngờ nhanh như vậy đã gặp phải tình huống phải chọn một trong hai phe, nếu chọn sai, vậy sau này có thể sẽ bị đàn áp dài dài.

Boss không thể không thận trọng, lúc này bất kể là Rum, Gin, Vermouth, Kir, Bourbon, Sherry. thậm chí là Nhị Oa Đầu, Nữ Nhi Hồng, đều nên uống một ngụm, say mèm là tốt nhất, nếu không vừa mở mắt ra đã phải đối mặt với hiện thực tàn khốc này.

Chương 2856

Tổ chức Áo Đen bây giờ chắc chắn là chỉ muốn say mãi không tỉnh.

Đỗ Lan có thể tưởng tượng được vẻ mặt của Boss, một lòng muốn chế tạo thuốc trường sinh bất lão, nhưng Hoa tộc xung quanh căn bản sẽ không để họ yên ổn phát triển, Hoa tộc cần họ chọn phe.

Bởi vì hiện tại quá trình nghịch toàn cầu hóa bắt đầu, tài nguyên ngày càng khan hiếm, nội bộ Hoa tộc cũng phải tranh giành, chỉ cần thắng mới có thể nắm giữ tương lai.

Tài nguyên của tương lai là hữu hạn, cho nên phải định ra các chính sách có lợi cho mình, để lợi ích trong tương lai có thể nghiêng về phía mình.

Nội chiến giữa Hoa tộc và Hoa tộc đã bắt đầu, đã giương cao hai ngọn cờ lớn, đều đang chiêu binh mãi mã, chờ đợi mọi người chọn phe.

Đỗ Lan rất đồng tình với Tổ chức Áo Đen, họ một lòng muốn làm sự nghiệp, nhưng Hoa tộc lại nghĩ đến nội đấu, thật sự là một lũ trùng trĩ.

Dưới tay Hoa tộc phạm pháp, không thể không gặp đủ loại chướng ngại, Tổ chức Áo Đen phải lợi dụng sự thông minh tài trí của mình mới có thể tự bảo vệ mình trong cuộc nội chiến này.

Vấn đề này, đối với tất cả mọi người trong cả quốc gia đều như nhau.

Địch Ny Toa cảm khái nói: Phe pháp trị, phe phi pháp trị, kẻ phạm pháp, họ đều phải bị cuốn vào cuộc nội chiến này, những người muốn làm việc thực sự đều sẽ bị liên lụy, quốc gia này e rằng sẽ mất thêm nhiều năm nữa.

Nội chiến Hoa tộc, liên lụy rất nhiều người, một tập đoàn tội phạm như Tổ chức Áo Đen muốn sản xuất thuốc trường sinh bất lão cũng không thể an tâm phạm pháp được nữa.

Tài nguyên khan hiếm, mâu thuẫn lớn, đây là điều tất yếu.

Đỗ Lan nói: Chúng ta vẫn cứ tiếp tục quay phim đi.

Phim điện ảnh Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang Tỉnh Giấc vẫn đang tiếp tục quay, tuyến chính là Tôn Hoàng Thảo Gian, rất phù hợp với tình hình hiện tại.

Hoa tộc có thể nói là giống như loài ăn thịt, chỉ nghĩ đến lợi ích của mình, căn bản không quan tâm đến những người làm việc dưới quyền.

Lúc này thì nên hô vang Tôn Hoàng Thảo Gian, phản công lại Hoa tộc.

Lần này bộ phim thêm vào Cửu Khóa, nội dung chính rất đơn giản, đó là có một Hoa tộc tham vọng bành trướng, hợp tác với tà giáo, âm mưu bán nước.

Toàn bộ Sở Cảnh sát đều bị kiểm soát, cuối cùng chỉ có trí tuệ nhân tạo của Cửu Khóa phát hiện ra sự bất thường, sau đó phối hợp với Tiểu Ngũ Lang Tôn Hoàng Thảo Gian, đánh thức lương tri của các cảnh thám, cuối cùng tiêu diệt vị Hoa tộc âm mưu bán đứng lợi ích quốc gia đó.

Người tốt và kẻ xấu nhìn một cái là biết, chủ yếu vẫn là xem hiệu ứng đặc biệt, chính là phải nổ tung.

Đỗ Lan đã thiết lập một cuộc chiến tranh, Hoa tộc kiểm soát hải quân lực lượng phòng vệ phát động tấn công, Sở Cảnh sát đã tiến hành phòng ngự.

Hải quân và lục quân của lực lượng phòng vệ là do hai Hoa tộc phụ trách, trước đây đã đắc tội với hải quân và Hoa tộc đứng sau, bây giờ đắc tội thêm một lần nữa cũng không sao.

Cho nên phản diện trong phim chính là Hoa tộc hải quân, đánh cũng là hải chiến, thậm chí còn có cảnh tàu Aegis bị đánh chìm.

Dù sao cũng nội chiến rồi, Đỗ Lan nói rằng châm thêm dầu vào lửa cũng không sao.

Tiểu Ngũ Lang suốt cả quá trình đều rất bất an, bởi vì Tôn Hoàng Thảo Gian không phải là chuyện dễ dàng, là phải đắc tội với Hoa tộc.

Hắn thật sự là bị đẩy vào thế khó, còn thật sự sợ bị người ta ghi hận.

Tuy nhiên, bộ phim rất hoành tráng, cuối cùng Hoa tộc hải quân biết mình đã hết thời, muốn đi đầu hàng hạm đội nước ngoài, Mao Lợi và các cảnh thám phải tiêu diệt kẻ thù trước khi đối phương thoát ra khỏi biên giới quốc gia, cuối cùng tuy đã làm được, nhưng trên đường biên giới quốc gia lại có một bóng đen không thể xua đi.

Đó rốt cuộc là hạm đội Mỹ, hay hạm đội của ai, bộ phim không giải thích, chỉ là cái thoáng nhìn thấy hạm đội đó đã đủ để khiến người ta run rẩy.

Đây là sự thỏa hiệp của Đỗ Lan với Sở Cảnh sát, họ vốn dĩ muốn đưa điệp viên nước ngoài làm phản diện, cuối cùng tuy đã đồng ý với Tôn Hoàng Thảo Gian của Đỗ Lan, nhưng vẫn muốn tăng thêm một thế lực nước ngoài, thế là mới có bóng đen hạm đội nước ngoài ở cuối phim.

Bóng đen này tuyệt đối sẽ khiến Nhật Bản run rẩy.

Việc quay phim vẫn rất thuận lợi, tuy có các vụ án giết người tiến hành hiến tế máu, nhưng mọi người đều đã quen rồi, dù sao những vụ án này cũng không thể ngăn cản bước chân quay phim.

Toàn là những cảnh lớn, bên trong có tình tiết xe tăng đại chiến chiến hạm, thông thường mà nói xe tăng khẳng định không đánh lại chiến hạm, nhưng nếu dùng đại pháo siêu xa và vũ khí tên lửa, đủ để gây sát thương cho chiến hạm.

Đây là một trận đại chiến siêu thị, thể hiện sức mạnh của xe tăng kiểu mới, vì có AI, trí thông minh của xe tăng đã nâng lên một đẳng cấp, có thể sử dụng AI để ngắm bắn từ xa, tính toán đường đạn, tăng cường đáng kể sức chiến đấu của xe tăng.

Nếu chỉ dựa vào sức người để ngắm bắn, sức mạnh của xe tăng là có hạn, nhưng chỉ cần có AI, thì xe tăng chính là một bộ vũ khí thông minh.

Người điều khiển chỉ là phán đoán thời cơ phát động tấn công, các công việc khác đều do AI tự động hoàn thành.

Đồng thời, vũ khí cũng được tăng cường rất nhiều, pháo kích siêu xa, có thể bắn mục tiêu cách xa một trăm cây số, rất khoa trương.

Kết hợp với đủ loại tên lửa gắn kèm, xe tăng chính là một kho đạn di động.

Xe tăng vậy mà tiêu diệt chiến hạm.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang nói rằng kịch bản kiểu này chỉ có Đỗ Lan mới dám viết, chiến hạm hỏa lực mạnh mẽ như vậy, đánh xe tăng chẳng phải là một phát một chiếc sao.

Nhưng bây giờ lại ngược lại, xe tăng tập trung hỏa lực vào chiến hạm.

Ha ha, công nghệ là tiến bộ, chúng ta phải chấp nhận xe tăng thông minh hóa.

Kỳ thực không phải xe tăng đánh bại chiến hạm, mà là trí tuệ nhân tạo đánh bại chiến hạm.

Đỗ Lan nói rằng điều này rất dễ hiểu, xe tăng thông minh đã rất khó coi là vũ khí truyền thống nữa, nếu lắp thêm hai cái chân, đó chính là Gundam.

Chiến hạm vẫn là chiến hạm cũ, nhưng xe tăng đã không còn là xe tăng ngày xưa nữa, mà là công nghệ tương lai trong Metal Max.

Xe tăng trong Metal Max có thể nói là tiêu diệt mọi thứ trên trời dưới đất, có thể phòng không, có thể tác chiến bộ binh, cũng có thể tấn công kẻ thù trên biển từ xa, một chiếc xe tăng chỉ cần đổi AI là có thể đổi một đặc tính.

Trong AI được cài đặt các thuật toán khác nhau, có thể khiến xe tăng tiến hành các cuộc chiến đấu khác nhau.

Hơn nữa, trong game, vạn vật đều có thể biến thành xe tăng, ngay cả xe máy cũng có thể lắp đặt mấy nòng pháo, chỉ cần có thể vận hành AI, bất kỳ phương tiện giao thông nào cũng có thể phát huy sức chiến đấu.

Cho nên những thiết bị có bánh xe và dây xích trong game, chỉ nhìn bề ngoài giống xe tăng và xe bọc thép, kỳ thực đổi thành hai cái chân cũng được.

Vai trò của người điều khiển chỉ là phán đoán thời cơ, sức chiến đấu thực sự hoàn toàn nằm ở AI.

Trang bị của Cửu Khóa toàn là vũ khí kiểu mới, đi trước tàu Aegis mấy trăm năm, đánh nhau thì chiếm ưu thế.

Các cảnh lớn trong phim đều là thật, tức là thật sự có một chiếc tàu Aegis bị đánh chìm, cảnh tượng đó không thể không nói là bi tráng.

Được rồi, phim đóng máy, sau khi hoàn thành hậu kỳ là có thể chiếu rồi.

Đỗ Lan nói rằng sau khi chiếu, khẳng định sẽ gây ra một cơn sốt, bởi vì bộ phim này hoàn toàn phù hợp với giá trị quan của người Nhật Bản.

Có nội chiến Hoa tộc, có Tôn Hoàng Thảo Gian, lại có cả việc khiến thế giới cảm nhận sự đau khổ, lại có nỗi sợ hãi bị bóng đen đại quốc bao trùm, lại có cái đẹp bi ai của vũ khí hoàn mỹ bị phá hủy.

Nhất định có thể kiếm bộn tiền.

Đỗ Lan nói rằng một bộ phim chuyên nghiệp như vậy, người Nhật Bản khẳng định sẽ ủng hộ, bởi vì là được làm riêng cho họ.

Trong thời đại nội chiến Hoa tộc này, ngay cả Tổ chức Áo Đen cũng bị buộc phải chọn phe, người Nhật Bản cần một vài tiếng nói khác biệt.

Hoa tộc sợ hãi Tôn Hoàng Thảo Gian, nhưng những điều mà mọi người thích thú, Hoa tộc cũng không thể kiểm soát.

Cho nên bộ phim được chiếu đúng lịch, Giáo sư mang theo Đội Thám Tử Nhí cũng đi xem phim.

Haibara chăm chú xem phim trong rạp chiếu, chỉ cảm thấy thám tử Mao Lợi trong phim ngày càng khoa trương, không chỉ tài bắn súng vô địch, mà ánh mắt cũng sắc bén.

Đội Thám Tử Nhí cũng nhất trí cho rằng chú Mao Lợi thật ngầu, cảm giác trên màn hình lớn hoàn toàn khác biệt, đủ loại đặc tả chiếu vào mặt, cơ bản không có góc chết nào.

Mao Lợi về mặt nhan sắc không có vấn đề gì, quả thực là một chú đẹp trai, trong phim lại càng có thêm một phần khí chất ưu tư.

Cuối cùng, cảnh hắn ngậm thuốc lá lái xe tăng, một phát bắn xuyên kho đạn của tàu Aegis quá ngầu, hoàn toàn là một hình tượng Chúa cứu thế đáng tin cậy.

Sau khi phim được chiếu, ngay cả một nhãn hiệu thuốc lá cũng bán chạy, doanh thu phòng vé cứ thế tăng vọt, nhanh chóng vượt mốc hai tỷ, hơn nữa vẫn đang ổn định tăng trưởng, vượt mốc năm tỷ cũng không thành vấn đề.

Còn có các nhà phát hành nước ngoài sẵn lòng đại lý bộ phim này, vươn ra quốc tế.

Đương nhiên, Tôn Hoàng Thảo Gian cũng thực sự đã gây ra sự đồng cảm của không ít người, nhưng không có ai đứng ra lãnh đạo, mọi người cũng chỉ bày tỏ một số lời bất mãn, chứ không thật sự ra tay.

Nhưng những lời nói đó đã thể hiện sự bất mãn của họ đối với Hoa tộc.

Tuy nhiên Đỗ Lan không quan tâm, kiếm được tiền là được rồi, Sở Cảnh sát cũng rất hài lòng, mắng thì cứ mắng đi, dù sao hiện tại cũng chưa đến mức Tôn Hoàng Thảo Gian.

Ngay lúc Đội Thám Tử Nhí đang xem phim, một vụ án mạng đã xảy ra trong rạp chiếu.

Hóa ra rạp chiếu phim này bị một công ty bất động sản để mắt tới, muốn mua lại, nhưng vì ông chủ không bán, nên công ty bất động sản đã cử một tên côn đồ đến gây rối, khiến rạp chiếu không có khách.

Khi đang chiếu phim, tên côn đồ lại bị treo cổ.

Kha Nam vừa nhìn đã biết đây chắc chắn là do nhân viên nội bộ gây ra, tất cả khách trong rạp chiếu đều nằm trong tầm nhìn của cậu, họ không có thời gian gây án.

Chương 2857

Khi xem phim, họ cũng bị tên côn đồ làm ồn ào không ngừng, nhưng giết người là sai.

Kha Nam cho rằng chuyện này nên báo cảnh sát xử lý, chứ không phải giết người.

Hơn nữa, sau khi điều tra vụ việc này, Kha Nam biết tên côn đồ đó cũng chỉ là nghe lệnh hành sự, nhân viên rạp chiếu giết hắn, cũng không giải quyết vấn đề.

Cho nên tôi mới không thích lấy bạo trị bạo, nó không thể giải quyết vấn đề.

Kha Nam rất bất lực, nói rằng sao có thể tùy tiện giết người.

Vừa không giải quyết vấn đề, lại còn làm tổn hại đến uy quyền của pháp luật.

Hành vi của tên côn đồ không tính là phạm pháp, nhiều nhất cũng chỉ là thiếu đạo đức.

Báo cảnh sát cũng sẽ vô ích, nếu đánh tên côn đồ một trận, ngược lại sẽ bị trả đũa, còn không bằng trực tiếp giết chết.

Haibara thì có thể hiểu logic hành vi của hung thủ, đối với những kẻ vô liêm sỉ, việc chỉ trích đạo đức căn bản không có tác dụng.

Nhưng nếu chỉ hơi động tay phản công, thì lại phạm pháp.

Vì đã phạm pháp rồi, chi bằng trực tiếp giết chết cho xong.

Kha Nam khẳng định không đồng ý, đây là cái gì mà hiệu ứng cửa sổ vỡ.

Vì tên côn đồ vô đạo đức mà giết đối phương.

Cách giải quyết vấn đề thực sự vẫn là điều tra thông tin, đưa nhà phát triển bất động sản vào tù.

Kha Nam nói rằng căn bản của vụ việc này vẫn là phải giải quyết nhà phát triển bất động sản, bắt được kẻ gian thương, không ai trả lương cho tên côn đồ, tên côn đồ tự nhiên sẽ không đến gây rối nữa.

Không phải ai cũng có năng lực trinh sát như cậu, điều tra chứng cứ không dễ dàng.

Haibara rất hiểu hung thủ giết người.

Tóm lại, hung thủ bây giờ phải chịu sự trừng phạt của pháp luật, cho dù hắn có một vạn lý do giết người, cũng không thể thoát khỏi.

Kha Nam phải tìm ra thân phận của hung thủ.

Kỳ thực, thân phận của hung thủ chính là người chiếu phim, khi đang chiếu phim, hắn đã giết tên côn đồ, dùng một thủ thuật ma thuật, tạo ra một góc khuất.

Đợi đến khi hắn quay lại phòng chiếu, tháo bỏ cơ quan, thông qua máy chiếu chiếu vào thi thể, như vậy hắn đã có chứng cứ ngoại phạm.

Mọi người đều cho rằng khi người chết chết, người chiếu phim đang chiếu phim.

Người chiếu phim kỳ thực là để báo ơn, vì hắn đã nhận được rất nhiều sự chăm sóc của ông chủ, nhưng vì tên côn đồ mà việc kinh doanh của rạp chiếu ngày càng tệ, hắn nhìn thấy mà lòng nóng như lửa đốt, thấy ông chủ sắp phá sản, hắn cuối cùng quyết định nổi giận đùng đùng, hạ quyết tâm giết chết tên côn đồ gây rối.

Chỉ mong có thể giúp ông chủ, may mắn là thế giới này không kiêng kỵ người chết, thậm chí càng nhiều người chết càng tốt, tốt nhất còn có danh trinh thám tiến hành phá án, thì có thể trở thành thánh địa, những người thích các vụ án giết người sẽ tiến hành hành hương thánh địa.

Ví dụ như rất nhiều nhà hàng vì thám tử Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang đã phá án, nên đã phát triển các suất ăn thám tử, cho phép thực khách có thể cảm nhận tình huống gây án, vị trí của nạn nhân và hung thủ, ăn những món ăn mà họ đã ăn ngày hôm đó, rất nhiều khách hàng sẽ không quản ngại xa xôi mà đến để cảm nhận hiện trường phá án của thám tử.

Đáng tiếc lần này Mao Lợi không đến, nếu không rạp chiếu phim có thể tổ chức một phòng chiếu theo chủ đề thám tử, cho khách hàng cảm nhận hương vị của vụ giết người.

Lần phá án này, Kha Nam sẽ trốn sau lưng Giáo sư, và hát song ca với Giáo sư.

Mao Lợi, Giáo sư, Ran, Sonoko, họ đều đã từng là người đứng trước mặt Kha Nam.

Mao Lợi và Sonoko thì trực tiếp bị gây mê, còn Giáo sư thì thường đứng phía sau, còn Ran thì chỉ đạo bằng điện thoại.

Nhưng Ran quá cảm tính, không phù hợp để phá án, luôn bị động cơ của hung thủ làm cảm động, sẽ không nhịn được mà đồng tình với hung thủ.

Giáo sư thì không sao cả, ông rất lý trí, rất phù hợp làm công cụ.

Hơn nữa, thân hình của Giáo sư giống như một bức tường, Kha Nam đứng sau lưng ông, căn bản không ai có thể phát hiện.

Giáo sư cũng là lão làng trong việc hát song ca, cho nên phối hợp với Kha Nam phá án, chỉ ra thân phận và phương pháp gây án của hung thủ.

Lần này hung thủ không hề quỳ xuống, hắn là vì báo ơn, có gì sai

đâu.

Tôi không sai, sai là ở tên côn đồ đó làm càn.

Ông chủ cũng rất cảm động, không ngờ nhân viên lại báo đáp ân tình của mình như vậy, ông nói rằng mình nhất định sẽ kiên trì tiếp: Yên tâm, chỉ cần còn khán giả muốn xem phim, rạp chiếu của tôi nhất định sẽ tiếp tục mở cửa, bất kể là ai cũng không thể ép tôi đóng cửa rạp chiếu.

Ông chủ và hung thủ nhìn nhau, và đưa ra lời hứa.

Kha Nam nhìn mà không biết nói gì, đây là cái gì.

Sao tôi lại cứ như là kẻ xấu vậy.

Haibara nói: Đôi khi tôi cũng thấy cậu là kẻ xấu.

Cậu tuy phá án rồi, nhưng đối với những kẻ phá hoại đạo đức lại không có cách nào trừng phạt.

Cậu vẫn chưa phát hiện sao.

Rất nhiều người chết đều không phạm pháp, nhưng họ đều không có đạo đức tối thiểu.

Quả thật, những người vô đạo đức một khi Kha Nam gặp phải, cơ bản không sống sót qua một tập, đều sẽ trở thành nạn nhân.

Kha Nam có thể nói gì, những người mà pháp luật không thể trừng phạt, cậu cũng bó tay.

Đối với loại người này, chỉ có thể để mọi người tự phát chỉ trích đạo đức.

Cậu xem, lại là một khuyết điểm của phe pháp trị.

Haibara nói.

Phe pháp trị và phi pháp trị đều có ưu điểm và khuyết điểm, cho nên hai bên mới cần hợp tác, chứ không phải đơn thuần đối kháng.

Kha Nam câm nín, cậu chỉ là một thám tử, vấn đề này lẽ ra là vấn đề mà các triết gia, tư tưởng gia giải quyết.

Tôi chỉ làm những gì tôi nên làm.

Kha Nam nói, tuy nói vậy, nhưng cậu cảm thấy sau này e rằng mình sẽ không giống như Paro, từ phe pháp trị biến thành phi pháp trị.

Vụ án tuy đã giải quyết, nhưng hung thủ lại không hề hối hận, điều này lại có chút dáng vẻ hiệp khách khoái ý ân cừu.

Có người chết, nhà phát triển bất động sản ước chừng cũng phải chờ đợi một chút, dù sao hắn cũng không hy vọng làm lớn chuyện, cần biết trong tình hình hiện tại mọi người đều đang dòm ngó, đều đang chờ nuốt chửng.

Nội chiến Hoa tộc, cấp dưới cũng đang dòm ngó, các ngân hàng lớn để mắt đến các ngân hàng nhỏ, các doanh nghiệp lớn để mắt đến các doanh nghiệp nhỏ, cá lớn để mắt đến cá nhỏ.

Nhà phát triển bất động sản này thuộc loại cá nhỏ, một khi làm lớn chuyện, bị điều tra đến hắn, chỉ cần dòng tiền bị tắc nghẽn, thì hắn có thể sẽ bị nuốt chửng.

Cho nên tốt nhất là án binh bất động, tránh gây họa vào thân.

Rạp chiếu phim tạm thời đã được giữ lại, hung thủ cũng coi như không phải ngồi tù oan.

Xem phim, ăn cơm cũng sẽ gặp án mạng, thậm chí đi bộ cũng có thể gặp án mạng.

Hôm nay Kha Nam và Mao Lợi ra ngoài giúp Ran mua rau, thì ngay trên đường đã gặp án mạng.

Không thể không nói, hai vị ôn thần này vừa ra ngoài, mọi người nên cẩn thận tránh né, nên dọn đường.

Thanh tra Mục Mục.

Mao Lợi vừa thấy cảnh sát làm việc, lập tức nhiệt tình đi tới.

Còn Thanh tra Mục Mục vừa thấy Mao Lợi cũng ở đó, thì rất bất lực, luôn cảm thấy có án mạng là có Mao Lợi.

Thậm chí ngay cả khi Mao Lợi quay phim cũng luôn xảy ra án mạng, may mà Mao Lợi đã không còn là một thành viên của Sở Cảnh sát nữa, nếu không hệ số nguy hiểm khi làm việc với hắn thật sự rất cao, nói không chừng chính mình cũng không thể sống sót đến khi về hưu.

Có vụ án gì sao.

Mao Lợi muốn cung cấp sự giúp đỡ.

Có một người chết, bên cạnh thi thể còn có một chữ tử viết bằng máu tươi, khiến người ta cảm thấy vô cùng quỷ dị.

Kha Nam nhìn thấy hiện trường, lập tức nghiêm túc, hình như đã thấy ở đâu đó, chôn sâu trong ký ức của cậu có cảm giác quen thuộc.

Vừa nhìn hiện trường, Thanh tra Mục Mục cũng rất nghiêm túc, ông cũng nhớ đến một vụ án cũ từ mười năm trước, vụ án mà ngay cả Công Đằng Ưu Tác cũng chưa giải quyết được.

Không thể không nói Thanh tra Mục Mục rất hạnh phúc, trước đây có Công Đằng Ưu Tác, sau này có Công Đằng Tân Nhất, cặp cha con này thật sự là Chúa cứu thế trong sự nghiệp của ông.

Mười năm trước, Công Đằng Ưu Tác đã giúp cảnh sát phá án rồi.

Nhưng ngay cả như vậy, ông cũng không giải đáp được ý nghĩa của chữ tử.

Chẳng lẽ là nguyền rủa giết người.

Mao Lợi vừa đến, đã bắt đầu dẫn cảnh sát vào ngõ cụt.

Kha Nam cuối cùng cũng nhớ ra, mười năm trước cậu vẫn còn là một học sinh tiểu học, lúc đó đã có một vụ án chữ tử tương tự, không ngờ mười năm sau lại xuất hiện nữa, điều này không bình thường chút nào, chẳng lẽ là tên sát nhân hàng loạt đã ẩn náu mười năm.

Chương 2858

Nghĩ đến đây, ánh mắt Kha Nam càng trở nên sắc bén.

Đây là vụ án mà ngay cả cha cậu cũng chưa giải quyết được, mình nhất định phải nghiêm túc đối mặt.

Nếu nói Công Đằng Tân Nhất là viên đạn, vậy Công Đằng Ưu Tác chính là quả pháo.

Sự tồn tại của tiểu thuyết gia trinh thám này, ngay cả Tổ chức Áo Đen cũng phải kiêng kỵ.

Thậm chí mỗi lần Công Đằng Ưu Tác về nước, Tổ chức đều phải giám sát, để đề phòng ông có những hành vi không tốt đối với Tổ chức.

Thậm chí Tổ chức còn từng tiến hành ám sát chuyên biệt đối với vợ chồng ông, chính là sợ trí tuệ của Công Đằng Ưu Tác sẽ phá hoại âm mưu của Tổ chức.

Có thể thấy Tổ chức sợ hãi Công Đằng Ưu Tác đến mức nào, họ không sợ kẻ phản bội, nhưng lại sợ một nhà văn.

Bởi vì suy luận của Công Đằng Ưu Tác thực sự quá mạnh mẽ, những lời nói tùy tiện không chú ý cũng có thể trở thành manh mối, chính là ông đã suy luận ra Boss của Tổ chức là Ô Tống Liên Da.

Năng lực suy luận đó tuyệt đối là tồn tại hàng đầu thế giới, hoàn toàn có thể gia nhập đội hình thần tượng thám tử.

Nguyện vọng lớn nhất của Công Đằng Tân Nhất là vượt qua cha, là giải quyết vụ án nhanh hơn cha.

Nhưng oái oăm thay, mỗi lần hai cha con hợp tác, Công Đằng Ưu Tác luôn là người đầu tiên hiểu rõ chân tướng, Kha Nam phải mất nhiều thời gian hơn.

Rất ít vụ án có thể làm khó Công Đằng Ưu Tác, dù sao thì Tân Nhất nhớ rằng chỉ có vụ án chữ máu này là cha chưa phá giải.

Cơ hội đã đến rồi, vụ án mà cha không phá giải mười năm trước, mười năm sau lại tái diễn, đây chính là thời khắc cậu vượt qua cha mình rồi.

Nghĩ đến đây, cậu kích động, hận không thể lập tức phá án.

Người chết ngã gục trước một máy bán hàng tự động, vết thương ở phía sau gáy, xem ra là bị đánh lén.

Nhớ lại vụ án mười năm trước cũng chảy nhiều máu, cũng là bị vật cùn đánh.

Kha Nam phải phá án thật tốt.

Đỗ Lan biết chân tướng vụ án này, cái gọi là chữ máu hoàn toàn là hiểu lầm, chỉ là vừa đúng lúc có hai đồng xu rơi xuống đất, sau đó nạn nhân chảy máu, máu tươi chảy theo mép đồng xu để lại vết tích, sau khi khô lại, đồng xu bị nhặt đi, chỉ còn lại cái chữ máu quỷ dị.

Kỳ thực đây căn bản không phải chữ, mà là vết tích do đồng xu gây ra.

Sở dĩ đồng xu biến mất, mười năm trước là vì có một đứa trẻ nhặt lấy tiền, Công Đằng Ưu Tác vì bảo vệ đứa trẻ nên không công khai chân tướng.

Còn hiện tại là vì đồng xu bị động vật tha đi mất.

Cho nên Công Đằng Ưu Tác cũng không phải là một phe pháp trị chính đáng gì, cũng là một phe phi pháp trị biết bảo vệ kẻ yếu.

Vụ án này đối với Công Đằng Tân Nhất hiện tại mà nói, không phải là chuyện khó.

Đỗ Lan nói, hiện tại khó khăn thực sự vẫn là Tổ chức Áo Đen, bởi vì hắn gây rối, khiến Tổ chức khó xử, căn bản không có thời gian đi tìm Kha Nam gây phiền phức.

Vermouth và những người khác cũng không có thời gian đi tìm Akai Shuichi và Sherry, họ hiện tại đang bận cắt giảm chi phí, bận chọn phe, bận bảo vệ nghiên cứu thuốc trường sinh bất lão.

Lúc này, đến lượt Đỗ Lan đi tìm Vermouth.

Tại phòng y tế trường trung học Teitan, Vermouth vẫn đang hóa trang, không còn cách nào, vì Tổ chức không cấp kinh phí nữa, cô cần tiền lương giáo y.

Tuy bí mật có thể khiến phụ nữ xinh đẹp hơn, nhưng không thể khiến phụ nữ ăn no bụng, tiền lương mới được.

Không thể không nói những người thích dịch dung như các ngươi, quả thật là biến hóa khôn lường.

Đàn ông giả phụ nữ, phụ nữ giả đàn ông, thật sự là không phân biệt được thư hùng.

Đỗ Lan bước vào phòng y tế, trực tiếp mở miệng nói.

Vermouth không hề bất ngờ, sau khi chứng kiến Đỗ Lan bắt quỷ, cô đã biết sự chênh lệch giữa Tổ chức và Đỗ Lan là vô cùng lớn.

Không biết anh tìm tôi làm gì.

Đối phương có thể biết thân phận của mình rất bình thường, Vermouth không lấy làm lạ.

Nghe nói Tổ chức gần đây kinh tế khó khăn, ngay cả nhân viên cốt cán như cô cũng phải ra ngoài làm công, tôi rất đồng cảm, các ngươi với tư cách là chốn nương tựa của giới tội phạm, đầu óc toàn là làm thế nào để phạm tội, làm thế nào để phá hoại pháp luật, bây giờ lại phải các ngươi tuân thủ pháp luật đi làm việc, chắc chắn rất vất vả phải không.

Chẳng phải là vất vả sao.

Những người này chính là tội phạm bẩm sinh, không thích hợp với công việc bình thường chín giờ sáng năm giờ chiều.

Cuộc sống của họ nên đi kèm với khói súng và xăng dầu, nên có súng đạn và mô tô, còn phải có cái chết và tiền bạc, đó mới là cuộc sống mà họ nên có, cái chết như gió thường xuyên bên mình, không phải ngươi chết thì ta vong, cái muốn chính là hiểm nguy kích thích, cái muốn chính là máu bắn trên đầu dao.

Cuộc sống chín giờ sáng năm giờ chiều quá khó chịu rồi, mỗi ngày đều không đổi, vừa mở mắt ra là chờ tan ca, mỗi ngày đối mặt đều là công việc giống nhau, vấn đề giống nhau.

Những nữ sinh trung học này thật sự là vô vị, mỗi ngày đều lặp đi lặp lại, lặp đi lặp lại, và lặp lại nữa.

Cuộc sống như vậy căn bản không phải dành cho con người.

Kỳ thực phần lớn mọi người vẫn rất sẵn lòng làm việc chín giờ sáng năm giờ chiều, sự ổn định lớn hơn tất cả.

Những người như thành viên Tổ chức thích hiểm nguy kích thích, tận hưởng cuộc sống mạo hiểm mới là thiểu số.

Tóm lại, ngày tháng tiềm phục không biết khi nào mới kết thúc, xét tình hình hiện tại của Tổ chức, các thành viên rất có thể sẽ phải tiếp tục làm công, căn bản không có hy vọng.

Anh lẽ nào là muốn đến để chế giễu chúng tôi sao.

Vermouth nói, Đỗ Lan có công nghệ mạnh mẽ, nắm giữ thông tin của Tổ chức cũng không phải chuyện khó, chỉ là cô không biết Đỗ

Lan rốt cuộc có ý gì.

Tôi sẽ không đến chế giễu các ngươi, mà ngược lại, tôi đến để giúp các ngươi.

Tôi có thể cung cấp cho các ngươi một công việc kích thích hơn, tạo phản.

Đỗ Lan nói rằng hình thái tội phạm tối thượng chính là tạo phản.

Có một câu nói hay, ba năm rồi lại ba năm, nằm vùng cũng sắp thành trùm rồi.

Nói ngược lại, tổ chức tội phạm lật đổ quốc gia ban đầu, trở thành người lãnh đạo mới, đây chính là tội phạm tạo phản tối thượng.

Tạo phản.

Hiển nhiên Vermouth chưa từng nghĩ đến công việc vĩ đại và đầy triển vọng này.

Tuy nhiên, Đỗ Lan có kỹ thuật như vậy, cô có suy nghĩ bất thần cũng hoàn toàn có thể hiểu được.

Cô cũng không cảm thấy kỳ lạ, chỉ là việc mình có nên tham gia hay không thì không thể xác định, bởi vì chuyện tạo phản quá điên rồ.

Vermouth cảm thấy mình đã rất điên rồ, không ngờ Đỗ Lan còn điên rồ hơn, họ chỉ phạm tội, Đỗ Lan lại muốn tạo phản.

Phạm tội chỉ là đối đầu với cảnh sát, tạo phản thì là đối đầu với tất cả mọi người, Tổ chức cũng không dám điên rồ như vậy.

Kẻ trộm móc thì bị giết, kẻ trộm nước thì làm vương hầu, trộm nước mới là tội phạm lớn nhất.

Đỗ Lan hứng thú bừng bừng nói.

Đỗ Lan thật sự không ngừng xúi giục người khác đi tạo phản, ở một mức độ nào đó còn đáng sợ hơn cả Tổ chức.

Vermouth bị Đỗ Lan tìm đến tận cửa làm cho giật mình, cô chỉ là tội phạm, chỉ là giết người cướp bóc mà thôi, chuyện này ở một số quốc gia không có án tử hình căn bản không đáng kể.

Ngay cả khi bị bắt, cũng có thể ăn ngon uống say trong tù, thậm chí ở một số quốc gia phúc lợi cao, còn có thể hưởng thụ một bộ suất ăn sang trọng trong tù.

Các quốc gia phúc lợi không có án tử hình, điều này thực chất đều là phúc lợi công dân.

Đối với họ mà nói, công dân phạm tội, cũng là công dân.

Cho nên phạm tội chỉ là chuyện nhỏ, nhưng tạo phản lại là chuyện lớn, một khi thất bại, không ai có thể dung thứ cho cô.

Nhìn Đỗ Lan thản nhiên bàn luận về tạo phản, cứ như tạo phản là con đường rộng mở, cô không thể chấp nhận được.

Tôi là tội phạm, không phải kẻ ngốc, anh thấy có thú vị không.

Vermouth nói: Tổ chức hiện tại không cần tạo phản, chỉ cần phát minh ra thuốc trường sinh bất lão, là có thể biến nguy thành an.

Tại sao phải tạo phản.

Điều chúng tôi cần làm bây giờ là tăng cường đầu tư.

À à, cô hiểu về Hoa tộc vẫn còn quá ít, hiện tại nội chiến Hoa tộc, ép buộc Tổ chức phải chọn phe.

Chương 2859

Sau đó họ sẽ hút cạn tài nguyên của các ngươi.

Vị Boss cao cao tại thượng đó thì có thể làm gì.

Hắn chẳng làm được gì cả, các ngươi tuy có súng đạn và thuốc nổ, nhưng Hoa tộc lại có chính sách và pháp luật, viên đạn của các ngươi không thể đánh tan chính sách mà Hoa tộc đã định ra được.

Tôi sẽ nói cho cô biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, sau khi nội chiến Hoa tộc kết thúc, kẻ chiến thắng sẽ lập tức thúc đẩy những chính sách có lợi cho mình, sau đó sẽ điên cuồng hút máu từ đối thủ và đồng minh, tiếp theo chính là lặp lại lịch sử đã xảy ra trong thời kỳ Mạc Phủ, Hoa tộc sẽ luân phiên giành được chính sách, luân phiên nắm quyền quốc gia này.

Thời kỳ Mạc Phủ, chính là khi thực lực của Tướng quân Mạc Phủ vượt lên trên Thiên Hoàng, quyền hành sẽ không ngừng luân chuyển, đấu tranh của Hoa tộc sẽ ngày càng gay gắt, đến lúc đó e rằng còn không bằng thời kỳ Giang Hộ.

Thời kỳ Giang Hộ sở dĩ ổn định là vì Nhật Bản lúc đó bế quan tỏa cảng, Mạc Phủ độc quyền thương mại với nước ngoài.

Các Hoa tộc khác không có thương mại, tự nhiên không phát triển, còn Mạc Phủ thông qua bế quan tỏa cảng độc quyền thương mại, không ngừng kiếm tiền, tự nhiên càng mạnh mẽ, thì có thể đàn áp các Hoa tộc khác, có thể duy trì ổn định.

Nhưng Nhật Bản hiện tại không thể bế quan tỏa cảng, các Hoa tộc đều có thể đi làm ăn, vậy thì thực lực sẽ biến đổi liên tục.

Điểm này ở Thăng Long kỳ thực cũng vậy, cái gọi là bế quan tỏa cảng không phải là thật sự không tiến hành thương mại, thương mại cống nạp của Thăng Long triều đại phong kiến chưa bao giờ ngừng lại.

Bế quan tỏa cảng kỳ thực là một loại chính sách đàn áp địa phương, thương mại nằm trong tay một số ít người, số ít người đó có thể đạt được năng lượng, đàn áp địa phương.

Một khi mở cửa, các thân hào ở địa phương đều sẽ liều mạng buôn bán, đến lúc đó nói không chừng sẽ có người gặp vận may kiếm được rất nhiều tiền, đạt được lượng lớn năng lượng, thì có thể đe dọa những kẻ độc quyền lúc đó.

Ví dụ như các thành bang Ý trong thời Thập Tự Quân chinh phạt phương Đông, các thành bang nhờ việc kinh doanh hậu cần mà kiếm bộn tiền, lập tức ngẩng đầu chống lại quốc vương, bắt đầu Phục Hưng Văn Hóa, tiếp theo chính là thời kỳ đại hỗn chiến ở châu Âu.

Lại ví dụ như thời Xuân Thu Chiến Quốc, các chư hầu phát triển, đàn áp Thiên Tử, dùng Tôn Vương Nhương Di đối kháng với Chu Lễ, tiếp theo chính là Chiến Quốc.

Lại ví dụ như cuối thời Đông Kinh, các hào tộc địa phương nổi lên, để đối kháng với triều đình, đề xuất huyền học, rất nhanh sau đó tiến vào Tam Quốc.

Cho nên bế quan tỏa cảng là một thủ đoạn độc quyền, là để tránh thế lực địa phương nổi lên.

Một khi không thể bế quan tỏa cảng, vậy thì tất cả Hoa tộc Nhật Bản đều sẽ rục rịch, sẽ thụt lùi về thời kỳ tiền Mạc Phủ trước Chiến Quốc, đó là một cục diện các quân phiệt địa phương ngươi xướng ta theo, Hoa tộc sẽ tranh giành quyền lực tối cao.

Trong thế kỷ 21, việc muốn bế quan tỏa cảng rõ ràng là không thực tế, cho nên cuộc nội đấu Hoa tộc tiếp theo sẽ không kết thúc vì một thắng bại, mà sẽ là liên tiếp nhau, và năng lượng của Tổ chức sẽ bị vắt kiệt trong cuộc nội hao không ngừng này.

Các ngươi muốn nghiên cứu thuốc trường sinh bất lão.

Mơ đẹp quá.

Đỗ Lan nói rằng mục tiêu của Tổ chức là không thể thực hiện được, bởi vì Hoa tộc sẽ không cho họ cơ hội.

Vermouth im lặng, bởi vì những gì Đỗ Lan nói hoàn toàn phù hợp với quy luật lịch sử.

Hoa tộc Nhật Bản không đoàn kết, chỉ cần không có khả năng một nhà độc đại, thì Hoa tộc sẽ không ngừng đấu tranh.

Kỳ thực điểm này nhìn các quốc gia Tam Mật Đạt là biết, luôn thanh toán các cựu tổng thống, kỳ thực chính là sự tranh giành giữa các quý tộc khác nhau.

Hôm nay ta lên nắm quyền, thì phải lật đổ toàn bộ chính sách của đối thủ, thay vào đó là của mình.

Đợi ta xuống, chính sách của ta cũng sẽ bị tẩy sạch toàn bộ, thay vào đó là của đối thủ.

Tam Mật Đạt chính là không thể một nhà độc đại, cũng không có Thiên Hoàng tế đàn, cho nên chỉ có thể luân phiên thay đổi.

Tiền đồ mịt mờ a.

Vermouth nghĩ đến Tổ chức suy tàn đến mức này, cũng không khỏi cảm khái, có thể nói là nhìn thấy nó xây lầu cao, nhìn thấy nó yến tiệc khách khứa, nhìn thấy nó sụp đổ.

Vermouth là lão làng của Tổ chức, trong hơn nửa thế kỷ này, đã chứng kiến Tổ chức làm thế nào từng bước mở rộng ra khắp thế giới.

Thời kỳ thịnh vượng nhất, cái gì mà FBI, CIA, MI6 đều chen chúc muốn chui vào Tổ chức, tội phạm công nghệ cao toàn cầu cơ bản đều bị Tổ chức bao trọn.

Cái gì gọi là vua thế giới ngầm.

Boss chính là như vậy, một câu nói của hắn có thể ảnh hưởng đến một ngành công nghiệp.

Nhưng bây giờ thì sao.

Các chi nhánh ở khắp nơi ly khai, lượng lớn nhân viên phản bội, thậm chí số lượng nội gián cũng giảm mạnh, ngay cả thành viên cốt cán cấp cao cũng phải tự mình đi làm công, hơn nữa còn phải chịu sự chèn ép của Hoa tộc, không thể nói là không bi kịch.

Nhưng nói đến tạo phản thì, Vermouth cảm thấy không mấy khả thi, dù sao Tổ chức không có kinh nghiệm a.

Theo anh nói như vậy, tương lai Hoa tộc Nhật Bản sẽ không ngừng nội chiến, vậy Tổ chức có thể làm gì đây.

Sức mạnh của Tổ chức còn không bằng Hoa tộc.

Đây chính là vấn đề, thực lực và trình độ của Hoa tộc là không ai có thể nuốt chửng ai, cho nên mới không ngừng đấu tranh, hôm nay ngươi mạnh rồi, ta sẽ giữ thái độ khiêm tốn tìm cơ hội vượt lên.

Ngày mai ta mạnh rồi, ta cũng không thể một hơi nuốt chửng ngươi, chỉ có thể đàn áp ngươi, nhưng vì không có bế quan tỏa cảng, ngươi cũng có thể kiếm tiền từ nước ngoài, cũng có thể tìm được sự hỗ trợ từ nước ngoài, từ đó vượt lên.

Đây chính là Nhật Bản trước thời Chiến Quốc, có rất nhiều Đại Danh, nhưng không ai có thể nuốt chửng ai.

Mãi đến thời Chiến Quốc, Nhật Bản mới trải qua sự thống nhất theo đúng nghĩa.

Và thời kỳ Tam Kiệt Chiến Quốc, đã quyết định phương hướng phát triển của Nhật Bản sau này khi thống nhất, bởi vì thống nhất không phải là kết cục, mà chỉ là khởi đầu.

Oda Nobunaga chủ yếu thống nhất Nhật Bản, nhưng lại đắc tội quá nhiều người, dù sao hắn đã chinh chiến trong nước, giết không ít Hoa tộc.

Cuối cùng bị giết tại Honnō ji.

Tiếp theo là hai bộ tướng của hắn, đồng thời cũng là hai trong Tam Kiệt: Toyotomi Hideyoshi và Tokugawa Ieyasu.

Họ đều kế thừa tư tưởng mở rộng của Oda Nobunaga, nhưng lại có một sự thỏa hiệp nhất định với Hoa tộc.

Thống nhất Nhật Bản chỉ là khởi đầu, tiếp theo còn phải tiến hành mở rộng ra bên ngoài.

Chỉ là Toyotomi Hideyoshi đã chọn chiến tranh, cuối cùng bị đánh bại, gia tộc này tự nhiên bị đào thải.

Cạnh tranh Hoa tộc chính là vô tình như vậy.

Còn Tokugawa Ieyasu chính là người đặt nền móng cho thời kỳ Giang Hộ, hắn cấm các Đại Danh khác buôn bán với nước ngoài, tiến hành bế quan tỏa cảng, còn hắn thì tự mình phái người đi tiến hành thương mại hải ngoại, thành công trở thành thế lực mạnh nhất, khai sáng một thời kỳ Giang Hộ tương đối ổn định.

Chiến lược đối ngoại của hắn rõ ràng đã đạt được thành công.

Nhưng hắn chỉ đàn áp Hoa tộc, chứ không phải dung hợp Hoa tộc và bách tính thành một thể.

Còn sự kiện thuyền đen phá vỡ bế quan tỏa cảng, cũng đã giải phóng phong ấn của Hoa tộc, cho nên đối với người nước ngoài mà nói là chuyện nhục nhã.

Đối với các Hoa tộc đạt được không gian phát triển mà nói, đơn giản chính là ân nhân, cho nên họ ca ngợi sự kiện thuyền đen.

Đơn giản mà nói, tình hình Nhật Bản hiện tại cũng gần giống thời Xuân Thu Chiến Quốc, các nơi tự làm theo ý mình, đối với quốc gia mà nói là sự nhục nhã, nhưng đối với một số Hoa tộc mà nói là cơ hội kỳ diệu khôn tả.

Cô bây giờ cũng nên biết, Hoa tộc đang nỗ lực hạn chế thương mại đối ngoại, muốn định nghĩa thương mại ái quốc và thương mại không ái quốc.

Thương mại ái quốc là an toàn, đáng tin cậy. thương mại không ái quốc là nguy hiểm, là nên bị cấm chỉ.

Điều này rất giống với bế quan tỏa cảng của Tokugawa Ieyasu, nhưng thời đại dù sao cũng đã khác rồi, chỉ làm như vậy là không thể giữ được.

Lịch sử đang tuần hoàn, Tổ chức nên đưa ra lựa chọn, nên phá vỡ vòng tuần hoàn lịch sử.

Tôi cho rằng Tổ chức có thể lật đổ Hoa tộc, thành lập một quốc gia mới.

Vermouth thừa nhận Nhật Bản hiện tại thực sự muốn quay về thời kỳ Giang Hộ nhưng không được, mà là muốn quay về thời kỳ tiền Mạc Phủ trước Chiến Quốc, nhưng điều này không liên quan gì đến cô a, cô tại sao phải tạo phản.

Bất kể Nhật Bản như thế nào, cô cũng không có nghĩa vụ phải ngăn cản, vì cô là người nước ngoài a.

Mặc dù Đỗ Lan nói rất có lý, nhưng Vermouth nói những điều này không liên quan gì đến mình.

Đỗ Lan nói đến khô cả họng, không ngờ đối phương lại có vẻ mặt như xem kịch, một chút cũng không nghiêm túc, hắn đã nói xong nửa cuốn sách lịch sử, chẳng lẽ đối phương không có một chút nhiệt huyết sôi trào sao.

Xem ra chỉ nói lý lẽ, vẫn không thể khiến đối phương cảm nhận sâu sắc, thế là Đỗ Lan hỏi: Cô biết tin tức trang nhất gần đây không.

Anh nói chuyện tà giáo sao.

Tôi có tìm hiểu qua, nhưng điều đó cũng không liên quan gì đến tôi.

Vermouth nói.

Không, thực ra là có liên quan đấy, ở quốc gia này có rất nhiều tà giáo lớn nhỏ, hơn nữa còn có vô số dâm từ lớn nhỏ.

Đỗ Lan nói.

Loại ví dụ này quá nhiều rồi, ví dụ như trong các series game kinh dị Fatal Frame, Forbidden Siren đều là các dâm từ tế tự ở khắp nơi, còn trong câu chuyện Summer Time Render cũng là tín ngưỡng địa phương.

Chương 2860

Cái gọi là Bách Quỷ Dạ Hành, chính là nói đến tám triệu quỷ thần của Nhật Bản, cũng chính là các dâm từ ở khắp nơi.

Cái gọi là dâm từ chính là mang tính chất địa phương, tín ngưỡng không mấy hợp lý.

Ví dụ như Hoàng Đại Tiên, cũng thuộc phạm vi dâm từ.

Ở Nhật Bản thì càng không cần phải nói, đủ loại tín ngưỡng địa phương đều rất tà môn.

Đặc điểm chính của loại tín ngưỡng này, chính là tế tự bằng người sống.

Có thể là có liên quan đến sự nghèo khó của Nhật Bản, vì lương thực không đủ, cho nên cần phải xử lý những người già, người tàn tật, những đứa trẻ có khiếm khuyết bẩm sinh, thậm chí là các cô gái, thế là dùng một số truyền thuyết quỷ thần làm vỏ bọc.

Lâu dần, tám triệu quỷ thần đều lộ diện.

Và niềm vui lớn nhất của những quỷ thần này chính là bắt nạt người bình thường, đấu trí đấu dũng với người bình thường, bi kịch nhất là còn không đấu lại được người bình thường.

Đương nhiên những điều này không sao cả, Đỗ Lan chỉ muốn cho Vermouth đi chứng kiến bi kịch của quốc gia này, sau đó kích hoạt lòng trắc ẩn của cô.

Vermouth vẫn có lòng trắc ẩn, nếu không cũng sẽ không bị Công Đằng Tân Nhất và Ran làm cảm động, làm rất nhiều chuyện phản bội Tổ chức.

Đã như vậy thì hãy để cô ấy xem thêm nhiều bi kịch nhân gian, xem tám triệu quỷ thần đã áp bức bách tính như thế nào.

Tám triệu quỷ thần đấu trí đấu dũng với người bình thường, cuối cùng còn không đấu lại, thật sự là khá khó xử.

Đặc biệt là một số quỷ thần được thiết lập còn khá lợi hại, nhưng lại đi bắt nạt người bình thường do người chế định, thì khá ngu ngốc.

Với tư cách là Cửu Khóa, một bộ phận lấy việc đối kháng với người ngoài hành tinh, người siêu năng lực, người tương lai, người dị thế giới, tội phạm trí tuệ nhân tạo làm chức trách, đối với tám triệu quỷ thần tự nhiên là không thể bỏ qua.

Cho nên khi dòng thời gian bị dịch chuyển trên đảo Nhật Đô ngày hôm đó, Cửu Khóa đã chú ý đến họ.

Trên đảo có người tương lai, có người vũ trụ, người dị thế giới, còn có người siêu năng lực.

Đỗ Lan nói rằng một hòn đảo tập hợp những người mà Cửu Khóa cần đối phó, thật sự là vô cùng tiện lợi.

Vermouth nói cái quái gì vậy.

Hơn nữa trên đảo còn có bí mật trường sinh, tôi nghĩ lần này cô sẽ không đi uổng công.

Đỗ Lan nói.

Trước đó không phải đang nói chuyện tạo phản sao.

Sao chủ đề thoắt cái đã chạy đến hòn đảo cô độc trên biển rồi.

Chẳng lẽ là vì ăn hải sản sao.

Kỳ thực là để kích hoạt lòng trắc ẩn của Vermouth, bởi vì trên hòn đảo này sắp xảy ra cuộc đối đầu giữa quỷ thần và phàm nhân.

Là quỷ thần, cuối cùng lại thất bại trong cuộc đối đầu với phàm nhân, có thể nói là một bi kịch lớn.

Nói thật, vừa nghĩ đến quỷ thần và phàm nhân đấu nhau ngang ngửa, kịch liệt đến thế, Đỗ Lan lại muốn cười, với tư cách là quỷ thần thì không thể có một mục tiêu cao cả hơn sao.

Năng lực không tồi, nhưng lại chỉ biết bắt nạt phàm nhân.

Tám triệu quỷ thần đều như vậy, đối với kẻ mạnh thì nhu nhược khúm núm, đối với kẻ yếu thì ra tay nặng nề, cuối cùng lại ngay cả kẻ yếu cũng không đánh lại được, đơn giản là một bi kịch lớn.

Trên đảo này có bí mật trường sinh bất lão sao.

Những thứ khác có thể không quan tâm, nhưng nếu là thuốc trường sinh bất lão thì Vermouth phải nghiêm túc rồi.

Đương nhiên không thể chỉ có hai người họ, Đỗ Lan đã tổ chức một đoàn du lịch, bên trong có học sinh lớp hai trường trung học Teitan, cũng có những người hàng xóm ở phố mua bán.

Tổng cộng hơn ba trăm người, vượt xa lượng khách du lịch đến đảo Nhật Đô.

Dù sao thì hòn đảo này vốn dĩ chỉ có hơn bảy trăm dân, bỗng chốc có ba trăm khách du lịch đến, số lượng không ít.

Cộng thêm các khách du lịch lẻ tẻ khác, tổng cộng phải có năm trăm người.

Nhưng dân đảo vẫn rất vui mừng, dù sao có khách du lịch mới có thu nhập.

Thời tiết này, nóng quá.

Mao Lợi bất lực nói: Hy vọng trên đảo có quán bar.

Ngay khi mọi người đang mong chờ chuyến đi trên thuyền, chỉ nghe thấy một tiếng ba.

Mao Lợi nhìn qua, lập tức kêu oa một tiếng, chạy đến nói: Mỹ nhân à, tại hạ Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang, là một thám tử, xin chiếu cố nhiều.

Cô gái tóc đen dài thẳng rất bắt mắt, vì thân hình nóng bỏng, mặc một bộ vest công sở màu đen, đeo kính gọng đen, một ngự tỷ trí thức cấm dục vô cùng.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang.

Mỹ nữ nghi hoặc nhìn đối phương, dường như có chút không tin, nhưng sau khi quan sát kỹ thì phát hiện đối phương đúng là Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang.

Vừa nãy xảy ra một vụ quấy rối, một thanh niên gặp ác mộng khiến vị ngự tỷ này rất tức giận, bởi vì thanh niên này sau khi ăn đậu hũ lại xin lỗi, thật sự khiến cô thất vọng.

Vị ngự tỷ này còn hy vọng có một số diễn biến kinh người, xin lỗi thì quá bình thường rồi, cho nên cô ra tay không phải vì mình bị ăn đậu hũ, mà là phản ứng của thanh niên đó quá bình thường.

Nói đến đây, đảo Nhật Đô khi nào lại hot đến vậy, chuyến thuyền này cũng quá đông người rồi, ngự tỷ nghĩ.

Tôi là Nanpo Hiyori.

Cô gái tự giới thiệu mình.

Thì ra là tiểu thư Nanpo.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang là một người mắc chứng giao tiếp bạo dạn, gặp ai cũng có thể tự nhiên làm quen, căn bản không sợ mất mặt.

Ran vừa thấy cha mình nhìn thấy mỹ nữ là đi không nổi nữa, cũng vô cùng câm nín.

Kha Nam bên cạnh lại luôn mang nặng tâm sự, luôn cảm thấy có chuyện chẳng lành có thể xảy ra, đây là trực giác.

Hòn đảo nằm dưới ánh nắng này, dường như có chuyện không hay sắp xảy ra.

Đỗ Lan nghĩ Kha Nam đến đâu, ở đó sẽ xảy ra chuyện chẳng lành, điều này còn cần trực giác sao.

Đây căn bản là quy luật a, Kha Nam thật sự không có chút tự giác nào, vẫn chưa nhận ra mình là thể chất tử thần.

Đương nhiên lần này Kha Nam gặp phải không phải là vụ án giết người bình thường, mà là một trong tám triệu quỷ thần.

Gió biển thật thoải mái.

Ran và Sonoko cảm nhận gió biển, muốn tận hưởng kỳ nghỉ hiếm hoi.

Họ cũng không nhận ra Đỗ Lan không có ý tốt, vì trên đảo có quái vật.

Rất nhanh, thuyền cập bến, Mao Lợi lập tức muốn đi tìm quán bar uống rượu, đối với chuyện du lịch hắn không mấy bận tâm, uống rượu mới là thú vị nhất.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang đến đảo Nhật Đô, mọi người đương nhiên vô cùng hoan nghênh, nhao nhao đến xin chữ ký.

Con người hỉ nộ ái ố không hề thông nhau.

Rõ ràng trên đảo có tang lễ, nhưng mọi người không mấy quan tâm.

Đỗ Lan đặt chân lên đảo, cảm khái nói.

Người chết là một học sinh trung học, nói là vì cứu trẻ con bị đuối nước mà chết, nhưng cũng có tin đồn nói cổ cô ấy có vết bóp, nhưng cảnh sát thì nói là tai nạn.

Phía quán bar thì tiếng cười nói huyên náo, phía tang lễ lại thê lương thảm thiết.

Vermouth đóng giả làm bác sĩ mới, phụ trách chăm sóc học sinh, hành trình của họ là tham gia lễ kỷ niệm trên đảo, sau đó sẽ quay về.

Hôm nay là ngày 22, lễ kỷ niệm là tối ngày 24, ngày 25 sẽ quay về.

Kha Nam càng cảm thấy không khí không đúng, bởi vì ở bến tàu đã xảy ra một tai nạn, một thiếu nữ đi xe đạp đổ dốc lao xuống biển, cậu vừa nhìn đã thấy phanh xe đạp bị cắt đứt.

Đây là.

Rốt cuộc là trò đùa ác ý, hay là cố ý giết người.

Kha Nam không ngờ chân mình vừa đặt lên đảo, đã gặp án mạng.

Rõ ràng trên hòn đảo nhỏ dưới ánh nắng này, ẩn chứa những tội ác mà người thường không thể tưởng tượng.

Kha Nam quyết định đi theo thiếu nữ này, không thể đứng yên nhìn vụ án xảy ra mà bó tay chịu trói, lén lút đi theo hai người đến quán rượu.

Chương 2861

Trên đường cậu cũng đã biết, thanh niên bị ngự tỷ đánh trước đó là anh trai nuôi của thiếu nữ, rời đảo đi Tokyo học nấu ăn đã hai năm không về, lần này trở về là để tham gia tang lễ, người đã chết là chị gái của thiếu nữ, em gái nuôi của thanh niên.

Ánh mắt Kha Nam càng trở nên nặng nề, chị gái của thiếu nữ vừa chết, phanh xe của em gái lại bị phá hoại, điều này quá bất thường.

Đợi đến khi cậu biết cổ chị gái thiếu nữ có vết bóp, thì càng không thể bình tĩnh được nữa, phải tận mắt xem thi thể trong quan tài mới được.

Khả năng thám tử của Kha Nam đã mở toàn bộ.

Tại buổi tang lễ, nghe người ta nói trên cổ thi thể có vết hằn, nhưng lại bị phán định là chết đuối.

Chuyện này có được không.

Không được.

Tuyệt đối không được.

Là một thám tử, cậu tuyệt đối không cho phép bất kỳ án oan nào.

Vì vậy cậu nhất định phải đi kiểm tra tử thi.

Đúng lúc này, cậu phát hiện phía sau có một luồng sáng chói, thầm nghĩ chuyện gì vậy, lẽ nào có người dùng đèn flash, nhưng không nghe thấy tiếng màn trập cơ mà.

Nhìn trái nhìn phải, không thấy điều gì bất thường, mọi người vẫn đang trò chuyện.

Không đợi nữa, Kha Nam quyết định đi xem tử thi.

Nên sử dụng trang bị mới.

Kha Nam thầm nghĩ.

Tuy trên người cậu vẫn là bộ vest quần đùi, nhưng thực ra những bộ quần áo này được bác sĩ chế tạo bằng loại thuốc trong suốt hoàn toàn mới, có thể giúp cậu ẩn hình.

Ẩn hình, sau đó bò lên quan tài là được.

Đi vào nhà vệ sinh khởi động bộ quần áo ẩn hình, nhẹ nhàng không tiếng động trở lại hiện trường tang lễ, bò lên quan tài, mở cửa kính chiêm ngưỡng di dung.

Người chết là một thiếu nữ trung học xinh đẹp, vì là con lai nên có mái tóc vàng óng, xung quanh thi thể được trang trí rất nhiều hoa huệ.

Vết hằn trên cổ đã được trang điểm che đi.

Kha Nam lau sạch phấn bột, quả nhiên phát hiện ra vết siết cổ.

Tuy nhiên, có vết siết cổ cũng không thể xác định đối phương nhất định bị siết chết, cũng có thể là bị siết bất tỉnh rồi chết đuối.

Vẫn cần khám nghiệm tử thi sâu hơn mới được, nên tuyệt đối không thể để họ hỏa táng thi thể.

Làm sao bây giờ.

Bây giờ chú Mao Lợi lại không có ở đây, gọi điện cho thanh tra Mục Mục thì cũng không kịp.

Rốt cuộc làm thế nào mới có thể ngăn cản việc hỏa táng.

Ánh mắt cậu quét qua Đỗ Lan và Tân Xuất bác sĩ đang dự tang lễ cho vui.

Chẳng phải ở đây có một bác sĩ sẵn đó sao.

Thế là Kha Nam lập tức giải trừ ẩn thân, chạy đến trước mặt Tân

Xuất bác sĩ, nói: A liệt liệt, Tân Xuất bác sĩ, tôi vừa thấy trên cổ chị ấy có vết siết cổ rất rõ ràng, cái này không giống chết đuối.

Tân Xuất bác sĩ đi đến trước thi thể, nhưng bị người khác chặn lại, hỏi: Cô là ai.

Tôi là bác sĩ, tôi nghi ngờ nguyên nhân tử vong của người chết.

Bối Nhĩ Ma Đức biết dù là Tân Xuất bác sĩ thật cũng sẽ không bỏ mặc không quản.

Tôi cũng là bác sĩ, đã xác định nguyên nhân tử vong là chết đuối.

Một người đàn ông trung niên bước đến, nghiêm túc nói.

Đã giải phẫu chưa.

Chưa, giải phẫu thì quá bất kính với thi thể.

Bác sĩ trung niên nói.

Giải phẫu không phải nói cắt vài nhát là xong, mà là phải lấy toàn bộ ngũ tạng lục phủ, đại não ra ngoài, cân trọng lượng, lấy mẫu.

Đến cuối cùng lại lắp nội tạng vào, thi thể đó quả thực là tan hoang.

Phát hiện ra chân tướng mới là sự tôn trọng lớn nhất đối với người đã khuất.

Bối Nhĩ Ma Đức cũng không khách khí.

Đỗ Lan tiến lên giúp đẩy mọi người ra, đồng thời lấy ra giấy tờ của Cửu Khóa nói: Cửu Khóa điều tra án, người không liên quan xin tránh ra.

Hình cảnh.

Sắc mặt mọi người đều rất kỳ lạ.

Đúng lúc này, một người đàn ông nước ngoài mập mạp bước đến, ông ta chính là cha của người chết, lúc này biểu cảm của ông ta cứ như nhìn thấy cứu tinh.

Ông ta cũng không tin con gái mình chết đuối, hai cô con gái và một con nuôi của ông đều lớn lên ở biển, sẽ không vì cứu một đứa trẻ mà chết đuối, hơn nữa trên cổ quả thực có vết siết.

Nhưng ở trên đảo, bác sĩ và cảnh sát địa phương đều nói là chết đuối do tai nạn, khiến ông ta đành chịu, ông ta không chỉ là người ngoại tỉnh, mà còn là người nước ngoài, vì tiếng nói không có trọng lượng, thực sự rất khó để minh oan.

Tôi là cha của cô ấy, tôi muốn khám nghiệm tử thi.

Đỗ Lan nói: Vậy được rồi, chuyện này cứ để chúng tôi tiếp quản, tang lễ đến đây là kết thúc.

Biểu cảm của vị bác sĩ kia rõ ràng không tốt lắm.

Còn người nhà của người chết đều nắm chặt tay, đều chờ đợi chân tướng, nếu sau khi khám nghiệm tử thi vẫn là chết đuối, họ cũng sẽ chấp nhận hiện thực.

Thực ra mười bốn năm trước, cũng đã xảy ra chuyện tương tự, trên cổ người chết có vết siết, nhưng vì thi thể bị chó hoang phá hoại nghiêm trọng, nên cũng được xử lý như một vụ tai nạn.

Cha của người chết tên là Tiểu Chu Ái Luân, là một người Pháp nhập cư, kinh doanh nhà hàng Tây duy nhất trên đảo Nhật Đô.

Vợ ông đã qua đời, nuôi ba đứa con, con nuôi đến Tokyo học nấu ăn, hôm nay mới kịp về.

Vậy người chết chết đuối ở đâu.

Kha Nam không kìm được hỏi giúp Đỗ Lan.

Là ở bãi biển phía sau trường học.

Vì sắp đến lễ hội, phong tục lễ hội trên đảo của chúng tôi là tập trung rác thải đại dương, đưa đến đền thờ thần xã đốt, sau đó cầu nguyện Điệt Tử Thần linh có thể bảo vệ mọi người bình an, xua đuổi xui xẻo.

Tiểu Chu Ái Luân nói: Con gái tôi đã cùng bạn bè đi nhặt rác thải.

Lúc đó có ba học sinh tiểu học, con gái út của tôi, và bạn thân của chúng, tổng cộng sáu người.

Ông cũng có mặt ở hiện trường, có thấy điều gì đáng ngờ không.

Kha Nam hỏi em gái Tiểu Chu Linh.

Cô em gái tóc ngắn có làn da màu đồng, chính là cô bé đã bị phá hoại phanh xe đạp, rõ ràng em gái cũng là mục tiêu.

Không có.

Cô em gái nói: Lúc đó chúng tôi đang nhặt rác, vừa chớp mắt, Thi Chức đã ở dưới biển sâu, xảy ra chết đuối, chị gái hành động nhanh nhất, tôi và Lăng Hình bị tụt lại phía sau, đợi đến khi vớt người lên, Lăng Hình đã cấp cứu cho chị ấy, nhưng lúc đó chị ấy đã không còn thở nữa.

Không có người khác, tôi cũng không thấy chuyện gì kỳ lạ.

Không có người khác, vậy vết siết cổ trên người chết đến từ đâu.

Lẽ nào hung thủ lặn xuống nước rời đi.

Hay hung thủ ở trong hai người này.

Là em gái hoặc một trong những người bạn thân, hay cả hai hợp tác gây án.

Hợp tác gây án, sau đó xảy ra mâu thuẫn nội bộ, muốn giết người diệt khẩu.

Nếu là như vậy, nghi phạm lớn nhất chính là người tên Lăng Hình kia.

Xin hỏi Lăng Hình là ai.

Là trưởng tử của bác sĩ Lăng Hình.

Tiểu Chu Ái Luân nói.

Bác sĩ.

Chính là bác sĩ đã kiểm tra người chết sao.

Kha Nam hỏi.

Đúng vậy.

Quá đáng ngờ, nếu bác sĩ vì bao che cho con trai mình mà che giấu nguyên nhân tử vong của người chết, điều này là có khả năng.

Vậy thì thiếu niên Lăng Hình này càng đáng ngờ hơn.

Đỗ Lan biểu thị Kha Nam bây giờ ngay cả giả vờ cũng không giả vờ nữa sao.

Trước mặt hắn mà hỏi nhiều vấn đề như vậy, chẳng lẽ không sợ hắn nghi ngờ sao.

Chương 2862

Kha Nam có phải đang vũ nhục chỉ số IQ của hình cảnh Cửu Khóa hắn không.

Kha Nam chỉ muốn phá án, không nghĩ đến chuyện khác.

Vụ án này có rất nhiều điểm đáng ngờ, hoặc là hung thủ có thể lặn dưới nước, hoặc là hung thủ chính là một trong số họ.

Đỗ Lan cũng nghĩ như vậy, nên nói: Tôi cho rằng trên biển cả mênh mông, khả năng ra tay mà không bị người khác nhìn thấy là rất nhỏ, tôi nghĩ em gái chắc chắn sẽ không làm hại chị gái, bạn thân cũng sẽ không vô duyên vô cớ động thủ, nghĩ lại thì chỉ có tiểu bằng hữu Thi Chức kia là đáng ngờ nhất.

Biểu cảm của mọi người đều rất bất đắc dĩ, Kha Nam càng có vẻ như vừa ăn phải ruồi bọ, cái tên này suy luận còn không đáng tin bằng chú Mao Lợi.

Cậu vừa nãy đã gặp Thi Chức rồi, chỉ là một bé gái sáu bảy tuổi, làm sao có sức mà siết cổ một học sinh trung học 17 tuổi.

Hơn nữa, tại sao em gái và bạn thân lại không gây án.

Các vụ án chị em tương tàn, bạn bè phản bội chẳng phải rất nhiều sao.

Không thể nào, chị tôi sức lực rất lớn, Thi Chức muội muội làm sao có thể siết cổ chị ấy được.

Cô em gái nói rằng hình cảnh này có thật sự đáng tin không.

Kha Nam thầm nghĩ nghi phạm lớn nhất rõ ràng là Lăng Hình, hơn nữa cậu nghi ngờ là bạn thân và em gái hợp tác gây án, sau đó bạn thân lại giết người diệt khẩu, đối phó với em gái.

Tóm lại, tiếp theo phải đi hỏi các nghi phạm, và còn phải bảo vệ em gái.

Suy luận không thể trông cậy vào Đỗ Lan, Kha Nam hy vọng đối phương có thể chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn cho em gái.

Con nuôi vẫn luôn không nói gì, vẫn luôn nghiêm túc lắng nghe, hai nắm tay nắm chặt, rõ ràng rất hối hận.

Cậu ta thì không nghi ngờ bạn thân và em gái, cậu ta chỉ nghĩ nếu bắt được hung thủ thật, nhất định phải cho hắn ta một bài học.

Con nuôi rất hối hận, vì cậu ta thích em gái nuôi của mình, rời đảo đến Tokyo học nấu ăn, cũng là để sớm độc lập, sau đó trở về hẹn hò với em gái.

Không ngờ hai năm trước chia ly, lại trở thành vĩnh biệt.

Lúc đó em gái nuôi không đồng ý cậu ta rời đi, nhưng cậu ta cứ khăng khăng muốn đi, hai người còn cãi nhau một trận, không ngờ hai năm trời không liên lạc, cuối cùng trở về lại tham dự tang lễ của cô bé.

Nỗi hối hận tràn đầy biểu cảm.

Tuy nhiên, có những chuyện không đơn giản như vậy, đảo hoang, án mạng, thần xã, lễ hội, những thứ này liên kết lại với nhau thì đó chính là một cuộc phiêu lưu kinh hoàng.

Đó là nơi quỷ thần địa phương đang đấu trí đấu dũng với người dân địa phương.

Hung thủ không thể là một bé gái bảy tuổi.

Suy luận của Đỗ Lan trực tiếp bị bỏ qua, hắn không kìm được thầm nghĩ, Kha Nam chính mình cũng biến thành trẻ con, lẽ nào không thể cho phép hung thủ cũng biến nhỏ sao.

Hơn nữa chưa từng xem Cô Nhi Oán sao.

Cô bé trong đó bề ngoài là một bé gái, nhưng thực ra đã ba mươi tuổi rồi, gia đình nhận nuôi cô bé thực sự là gặp phải vận rủi.

Vậy nên trẻ con thì sao.

Trẻ con lẽ nào sẽ không phạm tội sao.

Dưới vẻ ngoài trẻ con cũng có thể là quái vật.

Kha Nam rõ ràng đã bị thường thức trói buộc, kẻ bị thường thức trói buộc trước đó còn có Cầm Tửu.

Bối Nhĩ Ma Đức, cô chắc chắn có thể tin tôi.

Cô nghĩ xem, Cầm Tửu tại sao luôn không bắt được Công Đằng Tân Nhất.

Chẳng phải vì hắn không ngờ Công Đằng đã biến thành học sinh tiểu học sao.

Cầm Tửu luôn suy nghĩ bằng thường thức, nên mới bỏ lỡ cơ hội tốt.

Bây giờ Công Đằng Tân Nhất cũng đang mắc phải sai lầm giống như Cầm Tửu, cậu ta cũng bị thường thức giam cầm rồi.

Anh cho rằng hung thủ thật sự là tiểu bằng hữu Thi Chức.

Bối Nhĩ Ma Đức nhíu mày nói.

Không sai, cô nhìn vết hằn trên cổ, rõ ràng đây là dấu tay của trẻ con, ngoài cô bé ra còn có thể là ai.

Nhưng lực đạo lại rất lớn, vết siết rất sâu.

Bối Nhĩ Ma Đức nói.

Dấu tay trẻ con.

Kha Nam trước tiên đi hỏi Lăng Hình song, tức là nghi phạm lớn nhất, lời khai của cậu ta và Tiểu Chu Linh gần như giống nhau, đều nói là nhìn thấy đứa trẻ chết đuối, cậu ta và nạn nhân đi giúp, cuối cùng nạn nhân đến trước một bước, đợi cậu ta đến nơi thì nạn nhân đã chết đuối.

Cậu ta đã cấp cứu cho nạn nhân, nhưng không cứu được.

Sau khi hỏi xong, Kha Nam nhận được báo cáo khám nghiệm tử thi sơ bộ, vết siết cổ chính là của trẻ con.

Không phải chứ.

Kha Nam sững sờ, rõ ràng là không nghĩ đến điểm này.

Đỗ Lan lại rất đắc ý nói: Là hình cảnh Cửu Khóa làm sao có thể bị thường thức trói buộc.

Chúng ta đối kháng không phải tội phạm bình thường, ngay cả Holmes cũng đã nói, loại trừ tất cả những điều không thể, thì kết quả cuối cùng dù kỳ lạ đến đâu cũng là chân tướng.

Kha Nam thầm nghĩ hắn đừng có làm ô danh danh ngôn của Holmes, chỉ là cậu cũng nhớ Cửu Khóa chuyên xử lý những tội phạm kỳ lạ, bề ngoài trông giống trẻ con, nhưng đại não lại là hung thủ, điều này cũng là có khả năng.

Chính mình không thể bị thường thức trói buộc, chính mình chẳng phải là một tồn tại vượt trên thường thức sao.

Vì thám tử có thể biến nhỏ, thì hung thủ cũng có thể, không thể chỉ cho phép quan lớn đốt đèn, không cho phép dân thường thắp nến.

Kha Nam chìm vào suy tư, nhưng hiện tại vẫn phải bảo vệ Tiểu Chu Linh trước, sau đó đi điều tra bé gái kia.

Xem ra phải chia người ra, Chú Đỗ Lan, cháu phát hiện phanh xe đạp của chị Tiểu Chu bị người ta cắt đứt, rất có thể hung thủ sẽ ra tay với chị ấy, chú đi bảo vệ chị ấy đi.

Đương nhiên không thành vấn đề.

Đỗ Lan nói.

Thi thể không hỏa táng, thế là Bối Nhĩ Ma Đức và bác sĩ Lăng Hình mang thi thể về bệnh viện, chỉ ở đó mới có điều kiện giải phẫu.

Mọi chuyện dường như đều rất thuận lợi, tuy nhiên tối hôm đó, bên ngoài nhà Tiểu Chu lại xảy ra chuyện quỷ dị.

Đỗ Lan phát hiện một Tiểu Chu Linh đứng trước cửa nhà mình, sau đó khi cảnh sát địa phương đi ngang qua, cô bé đột nhiên bạo phát trực tiếp dùng dao thái nhọn đâm chết cảnh sát.

Đỗ Lan biểu thị quả nhiên tám trăm vạn quỷ thần đều chỉ biết ức hiếp phàm nhân.

Cảnh sát căn bản không kịp phản ứng, đã bị dao thái đâm chết, nhưng đó không phải là kết thúc, một quái vật kỳ lạ từ dưới đất chui lên, sau đó một trận vặn vẹo lại biến thành người y hệt cảnh sát kia, rồi nó ca sát một tiếng về phía cảnh sát, cứ như là nhấn nút chụp ảnh, thi thể cảnh sát liền biến mất.

Vị trí thi thể để lại một vết hằn hình người đã hóa khí, thi thể, quần áo, đồ trang sức đều biến mất.

Còn cảnh sát do quái vật biến hóa giao súng cho Tiểu Chu Linh, sau đó dựng xe đạp lên rồi đi.

Đỗ Lan đã nhìn toàn bộ quá trình, lại nhìn sang một Tiểu Chu Linh khác trong nhà, thầm nghĩ có hai thiếu nữ, trong đó một là do quái vật biến hóa.

Quả nhiên là phạm vi công việc của Cửu Khóa.

Đỗ Lan biểu thị thật thú vị.

Bối Nhĩ Ma Đức biểu thị cái này thì có gì thú vị chứ, vì cô không ngờ sẽ gặp phải quái vật, trong bệnh viện có quái vật, hơn nữa lại muốn giết người diệt khẩu, ngăn cản cô khám nghiệm tử thi.

Y tá đột nhiên biến thành bóng đen ập tới, nếu không phải Bối Nhĩ Ma Đức phản ứng nhanh chóng, thì đã bị giết chết.

Nhưng dù cô tránh rất nhanh, quái vật vẫn phá vỡ lớp ngụy trang của cô.

Mặt nạ người xuất hiện vết nứt, đằng sau gương mặt của Tân Xuất bác sĩ còn có một dung nhan tuyệt thế khác.

Bác sĩ Lăng Hình nhíu mày, rõ ràng là không ngờ đối phương có hai lớp da, lẽ nào đối phương cũng là một quái vật.

Trên đảo Nhật Đô này có quái vật, vậy những nơi khác có quái vật cũng là rất bình thường, dù sao Nhật Bản có tám trăm vạn quỷ thần mà.

Bối Nhĩ Ma Đức vô cùng chấn kinh, vì y tá quá lợi hại, lực đạo và tốc độ của quái vật đều vượt quá mức bình thường.

Mình không phải đối thủ, sau khi phán đoán ra điểm này, cô quyết định bỏ chạy.

Rút súng.

Chương 2863

Một khẩu súng phòng thân cỡ nòng nhỏ, bắn về phía quái vật, cũng không quản có bắn trúng hay không, trực tiếp bỏ chạy.

Bắt lấy cô ta.

Bác sĩ Lăng Hình chỉ huy quái vật đi bắt người.

Bên phía Kha Nam thì không có vấn đề gì, cha mẹ Thi Chức mở cửa hàng tạp hóa, mỗi ngày sáng tám giờ mới mở cửa, cậu ẩn nấp trong bóng tối canh gác đêm.

Đương nhiên cậu đã lừa Tiểu Lan, nói là ở cùng Đỗ Lan, để cô bé không phải lo lắng.

Lúc hoàng hôn, đột nhiên có một phụ nữ tóc đen dài thẳng kỳ lạ xuất hiện, mặc bộ vest đen gọn gàng, đẩy vali đứng trước cửa hàng tạp hóa.

Là cô ta.

Kha Nam phát hiện đối phương là cô chị lớn mà chú Mao Lợi đã bắt chuyện trên du thuyền.

Cô chị lớn trực tiếp gõ cửa, đi vào nhà Thi Chức, sau đó liền nghe thấy trong nhà truyền ra tiếng động lạch cạch.

Kha Nam vừa nghe thấy tình huống này liền lập tức xông tới, đẩy cửa bước vào.

Khoảnh khắc mở cửa, cậu đã bắt đầu nghi ngờ chính mình, chỉ thấy cô chị lớn kia cầm một cây búa sắt lớn đang ra tay.

Điều quỷ dị hơn là kẻ địch của cô ta có thể liên tục biến mất đột ngột và xuất hiện đột ngột như độn thổ.

Rất nhanh Kha Nam liền phát hiện mục tiêu tấn công của vị đại tỷ này không phải người, mà là mặt đất, cậu đã sắp không theo kịp diễn biến nữa rồi.

Rốt cuộc là tình huống gì.

Lúc này chỉ có thể liên hệ Sỉ Lạp A Mộng, hỏi đây là cái gì.

Mọi người cũng không ngờ sẽ xuất hiện một đứa trẻ, cô chị lớn vừa nhìn thấy liền mất tập trung, lập tức bị đánh gục.

Sỉ Lạp A Mộng, có thông tin về quái vật đảo Nhật Đô không.

Kha Nam rất vội, Sỉ Lạp A Mộng lại không vội, từ từ nói: Có, truyền thuyết bệnh bóng trên đảo Nhật Đô, trong truyền thuyết trên đảo Nhật Đô sẽ xuất hiện người y hệt mình, nếu nhìn thấy một bản sao của mình, trong vòng một tuần chắc chắn sẽ chết.

Đương nhiên cũng có người cho rằng đây là một loại ảo giác tập thể, là bệnh tâm thần.

Tuy nhiên theo nghiên cứu của Tam Thủy Cát Hữu Vệ Môn, ông ấy cho rằng đây có thể là một loại quái vật, nhưng cơ chế cụ thể thì ông ấy cũng không rõ.

Bệnh bóng, một bản sao của mình, chắc chắn sẽ chết.

Tế bào thám tử của Kha Nam lập tức nhận ra vấn đề, đó có phải là quái vật ngụy trang thành con người, sau đó giết chết con người và thay thế không.

Vậy thì cô bé đó cũng có thể là quái vật ngụy trang, vậy cô bé đó quả thực có thể giết người.

Kha Nam dù sao cũng đã gặp rất nhiều chuyện, bây giờ cũng coi như có thể đột phá thường thức rồi.

Lại nhìn về phía cô chị lớn chiến đấu, phát hiện động tác của vị đại tỷ này cũng không giống người bình thường, quá nhanh.

Hơn nữa nhìn động tác của cô ấy, dường như đều tấn công bóng của kẻ địch, chứ không phải cơ thể.

Bệnh bóng.

Lẽ nào bản thể của quái vật chính là bóng.

Cẩn thận.

Lúc này lại là cô bé lao như tên bắn về phía Kha Nam, cô chị lớn hét to cảnh báo.

Kha Nam muốn phản kích, nhưng đối phương quá nhanh, cậu căn bản không kịp tích trữ năng lượng khởi động giày tăng cường sức lực, hoặc giơ tay bắn kim gây mê.

Oanh, vẫn phải nhìn động tác của cô chị lớn, cô ấy nhanh chóng đuổi kịp, một búa đập vỡ sàn nhà.

Bóng của cô bé bị đập trúng, cơ thể lập tức xuất hiện vết thương tương tự, máu tươi bắn ra.

Hô, cô chị lớn thở phào một hơi, cuối cùng cũng tiêu diệt được cả nhà ba người này, cô ấy ôm vết thương nhìn về phía Kha Nam, rất bất đắc dĩ.

Để đứa trẻ nhìn thấy tình huống này, phải làm sao đây.

Tuy nhiên, đúng lúc cô ấy vẫn đang suy nghĩ, thì Kha Nam lại hét lên: Cẩn thận.

Cô chị lớn đại kinh thất sắc, không ngờ cô bé không chết, lại một lần nữa phát động tấn công.

Rõ ràng cô ấy đã giáng đòn chí mạng, tại sao lại như vậy.

Lần này Kha Nam kích hoạt giày tăng cường sức lực, sau đó đá quả bóng đá từ thắt lưng ra, một cú sút mạnh mẽ trúng vào cơ thể cô bé.

Quả bóng đá và cô bé đều bay ra ngoài.

May mắn là cô bé bị thương, động tác có phần chậm lại, nếu không thì thực sự rất nguy hiểm.

Cô bé vừa thấy tình hình không ổn, lập tức bỏ chạy.

Cô chị lớn vốn định truy đuổi quái vật, nhưng nhìn đứa trẻ bên cạnh, thực sự không thể tiếp tục được.

Kha Nam thì ngây người, không ngờ trên đảo lại có quái vật, tự lẩm bẩm nói: Bóng ư.

Cô chị lớn rất kinh ngạc, nói: Cậu bé, rốt cuộc cậu là ai.

Giang Hộ Xuyên Kha Nam, một thám tử.

Kha Nam nói: Vậy cô lại là ai.

Nam Phương Long Chi Giới.

Cô chị lớn tự giới thiệu.

Kha Nam nhíu mày nói: Cô không phải tên là Nam Phương Nhật Hạc sao.

Đó là chị tôi.

Hả.

Kha Nam thầm nghĩ chuyện gì vậy, song sinh, hay là đa nhân cách.

Từ kết quả quan sát của cậu, ngoài kiểu tóc khác nhau ra, người phụ nữ này chính là người lúc trước, xem ra là đa nhân cách.

Tiểu đệ đệ, cậu làm sao biết về bóng.

Tôi đã đọc Tam Thủy Cát Hữu Vệ Môn Bách Khoa Toàn Thư, trong đó có ghi chép về bệnh bóng trên đảo Nhật Đô.

Tuy nhiên cũng không chi tiết lắm, cô có thể nói rõ hơn cho tôi nghe không.

Kha Nam hỏi.

Để chị tôi nói cho cậu nghe đi.

Thả búi tóc đuôi ngựa xuống, khí chất của cô chị lớn lập tức thay đổi.

Bây giờ cô là Nam Phương Nhật Hạc.

Kha Nam không chắc chắn hỏi, đối phương thật sự là đa nhân cách sao.

Cậu là đứa trẻ bên cạnh Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang, thành viên Đội Thám Tử Nhí.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang rất nổi tiếng, Đội Thám Tử Nhí cũng không đơn giản.

Nam Phương Nhật Hạc là một tác gia, nên cô ấy biết Kha Nam cũng không kỳ lạ.

Đúng vậy, cô có thể nói cho tôi biết chi tiết về bệnh bóng không.

Tôi muốn đi nói cho chú tôi.

Kha Nam biểu thị mình chỉ là một cỗ máy đọc lại thông tin vô tình.

Được thôi, thực ra tôi cũng không biết nhiều lắm.

Chỉ biết bệnh bóng đã tồn tại trên đảo Nhật Đô từ thời cổ đại, chúng sẽ thông qua ánh sáng quét thông tin con người, cứ như đèn flash vậy, chỉ cần lóe lên một cái là có thể biết thông tin con người.

Sau đó biến hóa thành con người, kế thừa tất cả cảm xúc và ký ức của con người, rồi chúng sẽ giết chết con người, thay thế họ.

Cô chị lớn đa nhân cách nói.

Kha Nam nghiêm túc hỏi: Vì đều giống nhau, vậy làm sao để phân biệt.

Dẫm lên bóng của chúng, tuy chúng ngụy trang thành con người, nhưng bản chất vẫn là sinh vật bóng, nên không thích có người dẫm lên chúng.

Vì vậy nếu bóng tránh né bàn chân, thì đó là quái vật bóng.

Muốn tiêu diệt bóng, chỉ cần gây ra một mức độ phá hủy nhất định cho bóng là được.

Nam Phương Nhật Hạc nói.

Kha Nam gật đầu, có thể phân biệt và tiêu diệt thì đơn giản, với hỏa lực của Cửu Khóa, căn bản không sợ những quái vật này.

Nghĩ đến đây, cậu bình tĩnh hơn rất nhiều, tiếp tục hỏi: Đại tỷ, cô là thợ săn quái vật chuyên nghiệp sao.

Cũng coi là vậy.

Thực ra cô ấy là một tác gia.

Đúng lúc Kha Nam chuẩn bị tiếp tục hỏi, đột nhiên cảnh vật trước mắt cậu thay đổi, lập tức trở lại trên thuyền.

Cậu hoàn toàn mơ màng, vừa nãy không phải còn ở trong nhà quái vật sao.

Sao lại đột nhiên đến trên thuyền.

Thật là một mỹ nhân kiêu ngạo.

Kha Nam mơ hồ, cái cảm giác này là tình huống gì.

Lẽ nào vừa nãy mình mơ rồi sao.

Chương 2864

Không phải, mà là xuyên việt thời không, vì nghĩa huynh của người chết, tức là con nuôi nhà Tiểu Chu, Võng Đại Thận Bình vừa nãy đã chết, bị quái vật bóng giết chết, mà cậu ta có năng lực xuyên việt thời không.

Mọi thứ trở lại từ đầu, trở lại lúc thuyền cập bến.

Cứ như Ngày Mai Biên Giới, lại cứ như Cuộc Sống Ở Thế Giới Khác Bắt Đầu Từ Con Số Không, hoặc như Tháng Tám Bất Tận Của Lương Cung Xuân Nhật.

Đương nhiên năng lực này chỉ có Thận Bình có, Kha Nam thì không.

Nhưng Đỗ Lan để mọi thứ thú vị hơn, đã đưa Kha Nam và Bối Nhĩ Ma Đức cùng nhau trải nghiệm thời gian quay ngược.

Kha Nam biết vừa nãy mình không mơ, khẳng định đã xảy ra chuyện mình không thể lý giải.

Xem ra thời gian của chúng ta đã được thiết lập lại.

Đỗ Lan nói với Bối Nhĩ Ma Đức.

Bối Nhĩ Ma Đức đầy dấu hỏi, cô nhớ mình đang bị truy sát, sắp đến đường cùng rồi, đột nhiên thời gian lại quay ngược.

Cô hoàn toàn không ý thức được đã xảy ra chuyện gì.

A a, không cần kinh ngạc, đối với Cửu Khóa mà nói, đối phó với kẻ du hành thời gian cũng chỉ là chuyện vặt.

Tình hình trên đảo Nhật Đô rõ ràng còn phức tạp hơn tôi tưởng, không chỉ có quái vật bóng mà còn có kẻ du hành thời gian, xem ra trên đảo khẳng định có tà giáo đang che chắn cho quái vật, nghĩ lại thì thần linh Điệt Tử trên đảo này chắc cũng là một trong số tám trăm vạn thần quỷ ức hiếp Nhật Bản.

Đỗ Lan biểu thị mọi thứ đều không thể thoát khỏi ánh mắt của hắn, nói: Đặc điểm lớn nhất của những thần quỷ này chính là thích ức hiếp phàm nhân, còn thích đấu trí đấu dũng với phàm nhân, thông qua việc ức hiếp phàm nhân để thể hiện sự mạnh mẽ của mình với tư cách là quỷ thần, hơn nữa chúng còn thích hợp tác với hương thân địa phương, tôi ghét nhất loại quỷ thần này.

Địch Ny Toa nếu ở đây, khẳng định sẽ cảm thán chồng mình mặt dày, nói về việc ức hiếp người, Đỗ Lan cũng không hề kém cạnh, khi hắn ức hiếp nhân vật chính thì lại không nói như vậy.

Đỗ Lan biểu thị mình ức hiếp nhân vật chính, là để nhân vật chính trưởng thành, còn thần quỷ ức hiếp nhân vật chính là để thể hiện sự mạnh mẽ của mình, mục đích khác nhau, kết quả cũng khác nhau.

Bối Nhĩ Ma Đức biểu thị tất cả đều là cái quỷ gì vậy.

Vậy tại sao chúng ta lại xuyên việt thời gian.

Nhìn dáng vẻ của những người xung quanh, dường như chỉ có chúng ta xuyên việt thời gian.

Cô hỏi.

Kha Nam dựng tai lên, cậu cũng muốn biết.

Đương nhiên là vì tôi, khoa kỹ của Cửu Khóa chúng tôi có thể định vị kẻ xuyên việt thời gian, nên chỉ cần thời gian biến đổi, tôi sẽ đi theo xuyên việt thời gian.

Còn cô thì, có thể là vì cùng tôi tham gia tang lễ, nên cũng bị đánh dấu rồi.

Đỗ Lan giải thích này cũng coi như hợp lý, chỉ là thực lực khoa kỹ của Cửu Khóa càng khoa trương hơn.

Anh rốt cuộc nắm giữ bao nhiêu khoa kỹ.

Bối Nhĩ Ma Đức kinh ngạc nói.

Bí mật.

Đỗ Lan biểu thị bí mật khiến đàn ông càng hấp dẫn hơn.

Vì trên hòn đảo này có quỷ thần, có tà giáo, vậy tiếp theo nên đi đối phó với những thứ này rồi.

Đỗ Lan háo hức muốn thử.

Bắt đầu từ đâu.

Trước tiên đi tìm người quản lý thần xã, thần xã ở những nơi nhỏ bé thế này có lịch sử lâu đời, hương thân địa phương, chắc chắn có liên quan mật thiết đến quái vật.

Kha Nam thầm nghĩ Đỗ Lan phá án còn không cần chứng cứ, hoàn toàn dựa vào trực giác.

Nhưng không thể không nói trực giác của hắn thực sự lợi hại, trước đó hắn nói hung thủ là bé gái, kết quả quả nhiên là vậy, vì bé gái đã bị quái vật thay thế.

Nạn nhân khi đi cứu bé gái, khẳng định cũng không ngờ trong cơ thể bé gái lại ẩn chứa quái vật, cuối cùng dẫn đến bi kịch.

Kha Nam thầm nghĩ đối phương là quái vật, thám tử như mình thực sự không dễ đối phó, bây giờ mình nên liên hệ Sỉ Lạp A Mộng xem có vũ khí nào có thể hỗ trợ mình không.

Lần nữa lên đảo, Kha Nam rất nhanh liền phát hiện nhân viên bến tàu và nhân viên du thuyền đều là quái vật bóng, khi cậu bước qua, bóng của chúng quả nhiên sẽ tránh né.

Lẽ nào tất cả mọi người trên hòn đảo này đều là bóng.

Ba người lần nữa đến tang lễ, tìm thấy người phụ trách thần xã Nhạn Thiết Chân Sa Nhân.

Hai vị không biết có chuyện gì không.

Nhạn Thiết là một người đàn ông trung niên, khoảng bốn mươi tuổi, đeo kính, trông có vẻ thư sinh.

Đừng giả vờ nữa, chúng tôi đều biết rồi.

Đỗ Lan đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp nói.

Hai vị là du khách đúng không, không biết tôi có thể giúp gì cho các vị.

Nhạn Thiết biểu thị hoàn toàn không biết đối phương đang nói gì.

A a, trên đảo có tà giáo, anh lại không biết.

E là chính anh là kẻ cầm đầu tà giáo thì phải.

Đỗ Lan nói: Những chuyện xấu ở những nơi nhỏ bé như các anh tôi biết rõ hơn ai hết, khẳng định là cung phụng một trong tám trăm vạn quỷ thần, sau đó mượn danh nghĩa quỷ thần để thực hiện các loại hiến tế máu, kiểm soát huyết mạch kinh tế của hòn đảo.

Bình thường ngoài việc ức hiếp mấy người cô đơn, ăn thịt người tuyệt tự ra, cũng chẳng có bản lĩnh gì, đúng là rác rưởi.

Đối mặt với bình luận không khách khí này của Đỗ Lan, ánh mắt Nhạn Thiết trở nên không mấy thiện cảm, biểu cảm đó dường như đang nói một du khách chẳng hiểu gì, sao dám đánh giá lịch sử của đảo Nhật Đô.

Đảo Nhật Đô vốn dĩ tài nguyên khan hiếm, hoàn toàn dựa vào nghề cá, nếu không có sự giúp đỡ của quỷ thần, dân đảo căn bản không thể tồn tại được.

Đỗ Lan phê bình tám trăm vạn quỷ thần đều là rác rưởi, đều là loại rác rưởi chỉ biết ức hiếp dân chúng địa phương.

Tám trăm vạn quỷ thần linh sẽ ức hiếp kẻ yếu, và tự mãn.

Chuyện này có thể nhẫn nhịn được sao.

Sỉ nhục thần linh mà mình tín ngưỡng thì không thể nhẫn nhịn được.

Nhạn Thiết Chân Sa Nhân chuẩn bị giết chết người đàn ông nói năng hồ đồ này, trong mắt lóe lên sát ý.

Sát ý là không thể giấu được Bối Nhĩ Ma Đức, cô lập tức ý thức được lại bị Đỗ Lan nói trúng, thần xã địa phương và quỷ thần có mối liên hệ ngàn sợi vạn tơ.

Không có cách nào khác, vì quá dễ đoán.

Quỷ thần địa phương không thể nào cho phép một thần xã thờ dị giáo tồn tại được đúng không.

Vì thần xã được phép tồn tại, vậy khẳng định là thờ phụng dâm từ của quỷ thần địa phương, vậy thần phụ trong đó khẳng định có mối liên hệ ngàn sợi vạn tơ với quỷ thần.

Anh vẫn nên thành thật khai báo đi.

Đỗ Lan trừng mắt nhìn Nhạn Thiết nói.

Không biết anh đang nói gì.

Thần Điệt Tử mà thần xã chúng tôi thờ phụng, chính là một loại thần linh từ biển cả lên đất liền, có thể giúp người ta trừ tà tiêu tai, làm sao lại là tà thần.

Thần xã của chúng tôi là hoàn toàn hợp pháp, nếu anh vu khống, tôi có thể báo cảnh sát đấy.

Nhạn Thiết Chân Sa Nhân vẫn còn giả vờ, không thể động thủ tại tang lễ.

A a, tôi chính là cảnh sát, nếu anh khốn nạn này không thành thật khai báo, tôi sẽ đưa anh về sở cảnh sát thẩm vấn.

Đỗ Lan biểu thị mình là phái phi pháp, khi ra tay sẽ không tuân thủ pháp luật theo từng bước.

Anh có chứng cứ gì, các anh phá án không phải nên nói về chứng cứ sao.

Nhạn Thiết nghiêm túc nói.

Suy luận không cần chứng cứ.

Đỗ Lan nghiêm túc nói, ngay cả Kha Nam rất nhiều lúc cũng là suy luận vụ án trước, rồi mới tìm chứng cứ sau.

Đối phương căn bản không nói lý lẽ, những người ở sở cảnh sát đều có cái đức tính này sao.

Thành thật khai báo đi, anh biết bao nhiêu chuyện liên quan đến bệnh bóng.

Đó chỉ là truyền thuyết, là mê tín.

Vì đã quyết định giết chết hai người này, Nhạn Thiết cũng không lãng phí lời nói, nói: Xin lỗi, tôi phải đi tiến hành nghi thức cáo biệt.

Kha Nam bây giờ không cần đi bảo vệ thi thể người chết, vì đã là quái vật, thì không phải là án giết người bình thường, cho dù bắt được quái vật, cũng không nhất định có thể phán hình.

Vì vậy việc cậu cần làm bây giờ là tìm ra quái vật, bắt gọn một mẻ, không thể để bóng tiếp tục hại người nữa.

Đỗ Lan nhìn bóng lưng Nhạn Thiết, dứt khoát nói: Chính là hắn rồi.

Bối Nhĩ Ma Đức cũng nói: Tôi cảm nhận được sát ý, chúng ta khẳng định đã bị bóng theo dõi rồi.

Phía bên kia Võng Đại Thận Bình vẫn đang thích nghi với tình huống, trong dòng thời gian trước, cậu ta và em gái nuôi đang tìm người trong núi, đột nhiên bị một thiếu nữ y hệt em gái mình nhảy ra tấn công, động tác của thiếu nữ đó vô cùng khoa trương, căn bản không giống người có thể làm ra, em gái chết, cậu ta cũng bị đâm một nhát, nhưng tiếp theo chuyện kỳ lạ đã xảy ra, cậu ta dường như quay ngược thời gian.

Cậu ta không chắc chắn mình có thật sự xuyên việt thời gian không, luôn cảm thấy không chân thực lắm.

Nhưng cảm giác ký ức mạnh mẽ hơn, thậm chí cậu ta còn có thể dự đoán bước tiếp theo của gia đình sẽ làm gì, tất cả những điều này đều khiến cậu ta càng thêm chắc chắn mình đã xuyên việt thời gian.

Nhưng tại sao.

Tại sao lại có một sát thủ giống hệt em gái, và tại sao mình lại xuyên việt thời gian.

Cậu ta nhớ lại giấc mơ đó, em gái đã chết thác mộng đến bảo cậu ta bảo vệ em út.

Mọi thứ đều kỳ lạ, giấc mơ của người chết, quái vật tấn công, và thời gian đảo ngược.

Chương 2865

Cậu ta cần bình tĩnh.

Còn phía Đỗ Lan, vừa rời khỏi tang lễ, lập tức gặp phải quái vật, một cái bóng khổng lồ bốn tay sáu mắt, cao đến hai mét, nhe nanh múa vuốt nhìn Đỗ Lan.

Quái vật này trông rất mạnh.

Bối Nhĩ Ma Đức đã chuẩn bị ra tay rồi.

A a, lũ khốn nạn các ngươi đã xúc phạm thần linh, tất cả đều phải chết.

Quái vật bốn tay phát động tấn công, thân thể đen kịt lặn xuống đất nhanh chóng tiếp cận.

Đến rồi.

Bối Nhĩ Ma Đức lập tức rút súng bắn ba ba xuống đất.

Đỗ Lan thì lấy ra còi gọi hỗ trợ, nói: Tôi cần chi viện trên không.

Lại nói với Bối Nhĩ Ma Đức: Cố gắng một thời gian, rất nhanh máy bay ném bom sẽ đến không kích.

Bóng bốn tay đều nghe thấy, rất nhanh sẽ có không kích.

Nó hoàn toàn mơ hồ, đối phương thật sự là người của sở cảnh sát sao.

Sao lại không kích hòn đảo mà mình cần bảo vệ.

Nó nhớ lại thời kỳ Chiến tranh thế giới thứ hai, dưới máy bay ném bom của Đế Quốc Mỹ, khắp nơi đều là người quen bị thiêu cháy.

Ngay cả bóng cũng là sinh vật mà, đâu phải vô địch, chỉ cần hỏa lực đủ mạnh, đến lúc đó hòn đảo sẽ là ngói không còn viên ngói, đất không còn tấc đất, bóng cũng sẽ chết rất thảm.

Anh đây cũng coi là cảnh thám sở cảnh sát sao.

Gọi không kích, ném bom hòn đảo của mình, anh bị điên rồi sao.

Bóng bốn tay vẫn còn nhớ nỗi kinh hoàng của không kích, đó thực sự là tuyệt vọng.

Mặt đất đều đang bốc cháy, mọi thứ đều hóa thành tro tàn, bóng cũng không ngừng chết đi.

A a, đây chính là sự hạn chế của tám trăm vạn quỷ thần a, tự xưng là thần, luôn thông qua việc ức hiếp người dân địa phương để đạt được sự thỏa mãn, nhưng lại không muốn khiêu chiến cường giả.

Đấu trí đấu dũng với phàm nhân, còn thua cả phàm nhân, như vậy còn dám tự xưng là thần ư.

Thật sự là làm mất mặt thần linh, quá là mất mặt thần linh rồi.

Đỗ Lan biểu thị làm mất mặt thần, quá làm mất mặt thần rồi.

Các ngươi căn bản không hiểu sự vĩ đại của thần.

Bóng bốn tay hành động rất nhanh, nhưng Đỗ Lan và Bối Nhĩ Ma Đức lại không ngừng né tránh, rõ ràng không muốn trực diện tác chiến.

Hắn câu giờ, hắn chỉ cần câu đến lúc không kích đến là được.

Các ngươi cứ tự lừa mình dối người như vậy sao.

Rõ ràng ngay cả đảo cũng không thể rời đi, rõ ràng đều đã bị người ta coi là mê tín, rõ ràng sợ hãi không kích như vậy, vậy mà lại còn dám mạnh miệng nói mình vĩ đại.

Đỗ Lan nói: Thật sự là buồn cười rụng răng, có bản lĩnh, lát nữa không kích đến, ngươi hãy nói lời ngông cuồng đó đi.

Trên đảo có bảy trăm cư dân, còn có rất nhiều du khách, anh cũng không quan tâm sao.

Bóng bốn tay hỏi.

Anh nói vậy là sao, lẽ nào chỉ cho phép quỷ thần các ngươi giết người, không cho phép con người tôi giết người sao.

Quỷ thần giết được, tôi cũng giết được.

Dù sao sau này sẽ có những người nhập cư khác lên đảo, anh không cần lo lắng vấn đề dân số ở đây.

Đỗ Lan biểu hiện còn tàn nhẫn hơn cả quỷ thần.

Lũ các ngươi.

Thật sự là quá tàn bạo, tại sao con người lại có thể tàn bạo như vậy.

Thần Điệt Tử thật sự không nên cứu vớt nhân loại, ba trăm năm trước đảo Nhật Đô đại nạn đói kém, ngay cả cá cũng không đánh bắt được.

Chính thần đã biến một nửa dân số trên đảo thành bóng, để họ đi đánh bắt cá dưới biển sâu, mới duy trì được sự truyền thừa của hòn đảo.

Nếu không có thần, hòn đảo này sớm đã là đảo hoang, loài người các ngươi căn bản không biết ơn.

Bóng bốn tay bây giờ lại bắt đầu nói về lòng biết ơn.

Vì đã tốt như vậy, vậy tại sao các ngươi bóng lại phải trốn đi.

Các ngươi chuyển hóa con người, chẳng phải cũng là nhu cầu của chính mình sao.

Nếu không có lợi ích, quỷ thần sẽ vô duyên vô cớ giúp đỡ người sao.

Cứ như bây giờ tại sao các ngươi không tiếp tục giúp đỡ nhân loại nữa.

Chính là vì bây giờ giúp đỡ nhân loại lợi ích đã giảm, nên các ngươi bây giờ chọn không giúp, mà là âm thầm tiến hành chuyển hóa, giảm chi phí.

Đỗ Lan nói: Tôi nghĩ quỷ thần cũng không thể mãi mãi vô điều kiện giúp đỡ nhân loại, nếu quá mức, quỷ thần cũng sẽ suy yếu đi.

Lại bị nói trúng, quỷ thần quả thực đã suy yếu rất nhiều rồi.

Trước đây giúp đỡ nhân loại lợi ích lớn hơn chi phí, bây giờ giúp đỡ nhân loại chi phí lớn hơn lợi ích, đều có sổ sách rõ ràng.

Nên trước đây giúp đỡ nhân loại là đôi bên cùng có lợi, không giúp nhân loại là vì bây giờ không kiếm được tiền nữa.

Thôi được, ta nhất định phải giết ngươi.

Bóng bốn tay truy đuổi mãi, nhưng luôn chỉ thiếu một chút, tên này thật sự là con người sao.

Sao thể lực tốt đến vậy.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, trên bầu trời truyền đến tiếng gầm của máy bay ném bom.

Ca sát, hưu hưu Máy bay ném bom như đẻ trứng, thả xuống hàng tấn thuốc nổ.

Tên khốn nạn này.

Đối mặt với hỏa lực dồi dào, bóng cũng không có chỗ nào ẩn nấp, chỉ có thể bị hủy diệt.

Nhưng Đỗ Lan và Bối Nhĩ Ma Đức lại theo nhân vật chính lần nữa xuyên việt thời gian, trở lại bến tàu.

Kha Nam biểu thị cái quỷ gì vậy, sao lại có không kích.

Cái này cũng nằm trong tính toán của anh sao.

Bối Nhĩ Ma Đức hỏi, Đỗ Lan điên cuồng như vậy lẽ nào là muốn đánh cược thời gian nghịch chuyển.

Không sai, Đỗ Lan chính là chuẩn bị ném bom giết chết Võng Đại Thận Bình, nghịch chuyển thời gian.

Đã xảy ra chuyện gì.

Tại sao lại có không kích.

Võng Đại Thận Bình chỉ là một người bình thường, cha mẹ ruột là thợ lặn và nhà khảo cổ học, sống trên đảo Nhật Đô chỉ để tiện lặn khảo cổ, vốn dĩ cậu ta nên có một cuộc sống khá tốt, nhưng tiếc thay mười năm trước, cha mẹ cậu ta lại qua đời vì tai nạn đắm tàu, cậu ta cũng được bạn thân của cha nhận nuôi.

Đây có thể nói là gia đạo suy tàn, sau khi tốt nghiệp cấp ba, cậu ta đến thành phố lớn học nấu ăn, muốn sớm độc lập.

Nhưng không ngờ lại nhận được tin dữ em gái nuôi qua đời, trở về đảo Nhật Đô, sau đó gặp phải quái vật bóng.

Vốn dĩ chỉ cho rằng đây là truyền thuyết mê tín của đảo Nhật Đô, nhưng không ngờ lại thực sự gặp phải, hơn nữa cậu ta còn bị giết.

Tuy nhiên chuyện kỳ diệu đã xảy ra sau khi cậu ta chết, dù người đã chết, nhưng thời gian lại nghịch chuyển.

Tức là cậu ta có năng lực đọc độc lập, sau khi chết có thể quay về quá khứ.

Nhưng cậu ta bây giờ đầy dấu hỏi, căn bản không biết tại sao lại xảy ra một loạt các sự kiện kỳ dị.

Mình nhất định phải bảo vệ em gái, bảo vệ gia đình, tuyệt đối không thể để bi kịch tái diễn.

Nhưng những chuyện kỳ dị này thực sự đã vượt quá năng lực của một đầu bếp học việc như cậu ta, đến bây giờ cậu ta vẫn chưa hiểu rõ rốt cuộc là tình huống gì, đầu tiên là quái vật bóng, sau đó lại là không kích, quá khoa trương rồi.

Không có cách nào, chỉ có thể điều tra từng chút một.

Đỗ Lan đứng bên cạnh Võng Đại Thận Bình nói: Chàng trai trẻ, cậu là đầu bếp phải không.

Sao anh biết.

Thận Bình rất kinh ngạc, dù sao trên mặt cậu ta cũng đâu có khắc nguyện vọng của mình.

A a, cái này còn không đơn giản sao.

Nhìn tay cậu là biết rồi, hơn nữa trên người cậu còn có mùi dầu mỡ.

Đỗ Lan biểu thị mình cũng học thám tử, chỉ cần quan sát và nắm bắt là có thể phán đoán ra thân phận của đối phương.

Thận Bình thầm nghĩ không đúng, người đàn ông này là cảnh sát, nhưng trước đó hắn chưa từng nói chuyện với mình, mãi đến tang lễ hắn mới can thiệp điều tra mới phải.

Không đúng, lần tang lễ trước hắn không hề điều tra, mình thấy đối phương là đi tìm Nhạn Thiết nói chuyện.

Bây giờ đã là lần thứ ba rồi, hành động của đối phương lại khác.

Chương 2866

Cậu ta càng ngày càng mơ hồ.

Chàng trai trẻ, là một đầu bếp, nhất định phải có sức mạnh để bảo vệ người thân.

Đỗ Lan nghiêm chỉnh nói: Nếu ngay cả người mình quan tâm cũng không thể bảo vệ, thì còn tính là đầu bếp gì.

Tất cả đều là cái gì với cái gì vậy, đầu bếp sao lại cần sức mạnh.

Cậu ta học nấu ăn hai năm, căn bản chưa từng nghe nói.

Rõ ràng con trai của một nhà khảo cổ học dưới nước lại đi làm đầu bếp, đã chuẩn bị sẵn kế hoạch nhập vào nhà Tiểu Chu, chuẩn bị đợi cha vợ già đi, sẽ tiếp quản nhà hàng Tây.

Cậu sau này sẽ hiểu.

Đỗ Lan nói xong liền đi.

Kha Nam thầm nghĩ kỳ lạ, Đỗ Lan vô duyên vô cớ nói gì với nghĩa huynh của nạn nhân vậy.

Lẽ nào thực sự định để anh trai này đi chiến đấu với quái vật sao.

Đầu bếp và chiến đấu có liên quan gì đến nhau chứ.

Liên quan rất lớn, vì đầu bếp trong lịch sử là một vai trò vô cùng quan trọng.

Lúc Ân Thương diệt Hạ, Y Doãn chính là một đầu bếp.

Lúc Tề Hoàn Công bị bỏ đói chết, Dịch Nha chính là một đầu bếp.

Đầu bếp từ thời đó đã bắt đầu ảnh hưởng đến lịch sử rồi.

Nếu ngay cả người mình quan tâm cũng không thể cứu vớt, thì không phải là đầu bếp giỏi.

Bây giờ Thận Bình nhất định phải suy nghĩ kỹ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trước tiên là bóng, cậu ta biết trên đảo vẫn luôn có tin đồn về bệnh bóng, nhưng lịch sử đã lâu, cũng không có ghi chép chi tiết, lần quay ngược trước, cậu ta cũng hỏi không ít vấn đề, nhưng cơ bản không ai có thể trả lời chính xác về bệnh bóng.

Nên thực sự có rất nhiều vấn đề, chỉ có thể điều tra từng chút một.

Dường như quái vật không có ký ức bị không kích.

Bối Nhĩ Ma Đức nói, cô phát hiện Nhạn Thiết cứ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Vậy rốt cuộc nguyên nhân gì đã dẫn đến dòng thời gian nghịch lưu.

Đây là điều cô muốn biết, lại hỏi: Còn thuốc trường sinh bất lão ở đâu, anh dường như biết rất nhiều chuyện, đừng làm người bí ẩn nữa, nói hết những gì anh biết đi.

Kha Nam dựng tai lên, cũng muốn Đỗ Lan thành thật khai báo, cậu cũng cảm thấy những chuyện gần đây có hơi quá đáng.

Cái này đã không còn trong phạm vi năng lực thám tử, dù có Sỉ Lạp A Mộng hỗ trợ, cũng có chút khó khăn.

Thuốc trường sinh bất lão không phải rất rõ ràng sao.

Nhạn Thiết còn nói quỷ thần bắt đầu xuất hiện ba trăm năm trước, chính thần đã cứu vớt nạn đói của hòn đảo, biến người thành bóng để săn bắt, nên quỷ thần ít nhất đã sống ba trăm năm.

Đỗ Lan nói: Nhưng kết hợp với truyền thuyết, thần linh từ biển cả lên đất liền, vậy trước khi lên bờ, quỷ thần đã sống trong biển hơn ba trăm năm, thậm chí có thể là ba triệu năm, đây chẳng phải là trường sinh sao.

Quả thực là vậy, Bối Nhĩ Ma Đức gật đầu.

Những cái này không quan trọng, quan trọng là nếu bóng có thể hoàn toàn mô phỏng một con người, hơn nữa còn có thể chung sống với con người, thậm chí có thể giúp đỡ con người, vậy bóng và người bị thay thế có khác biệt gì không.

Đây là một vấn đề triết học, rốt cuộc cái gì là người, là tính cách, cảm xúc, ký ức, hay là thân thể.

Đỗ Lan biểu thị cái này rất triết học.

Kha Nam biểu thị những cái này không quan trọng, nếu bóng thật sự giống người, thì bóng giết người cũng phải chịu sự trừng phạt của pháp luật.

Bối Nhĩ Ma Đức cũng hứng thú hơn với trường sinh bất lão, hoàn toàn không cảm giác gì với vấn đề triết học.

Đương nhiên đối với quỷ thần trên hòn đảo này, cô cũng có chút tò mò nói: Quỷ thần và phàm nhân ư.

Năng lực của quỷ thần trông rất mạnh, nhưng ba trăm năm qua đều không rời khỏi hòn đảo, xem ra tám trăm vạn quỷ thần này cũng không khác gì hào cường địa phương, đều có ý thức bảo vệ địa bàn rất mạnh.

Hay là quỷ thần bên ngoài mạnh hơn.

Cô ấy đã bắt đầu chấp nhận thiết lập thần thần quỷ quỷ rồi.

Không thể không nói sự xuất hiện của Đỗ Lan đã mang lại nhiều chiều không gian hơn cho thế giới này, có thể nói là từ không sinh có, đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật.

Thế giới thám tử vốn dĩ chỉ có tội phạm trí tuệ nhân tạo, và chỉ có một lần.

Còn về hồn ma cũng không được thừa nhận rõ ràng, nhưng bây giờ tất cả đều được xác thực.

Phương thức phạm tội mới từ không mà sinh, kéo theo đó là khoa kỹ và pháp luật được phát triển xoay quanh loại tội phạm mới, sau đó nhắm vào khoa kỹ và pháp luật, tiếp tục phát triển loại tội phạm mới, cứ như vậy một thế giới thám tử hoàn toàn mới đã được tạo ra.

Tôi nghĩ chắc là quỷ thần bên ngoài mạnh hơn, nên dẫn đến bóng địa phương chỉ có thể ức hiếp người dân thường, mà không thể tranh giành nhiều địa bàn hơn.

Đỗ Lan nói.

Đương nhiên nếu Đỗ Lan không xuất hiện, những truyền thuyết này đều chỉ là truyền thuyết.

Cái gọi là tám trăm vạn quỷ thần thực ra chỉ là chỉ các địa chủ và hoa tộc ở các nơi, họ đời đời kiếp kiếp sống ở đây, chính là hương thân cũ, dân chúng không thể không dựa dẫm vào họ.

Nên nội chiến hoa tộc Nhật Bản, chính là nội chiến của tám trăm vạn quỷ thần, chính là nội chiến của hương thân cũ và hương thân cũ.

Tám trăm vạn quỷ thần tác oai tác phúc với dân chúng, chính là hương thân cũ tác oai tác phúc với dân chúng.

Nhưng vấn đề là dân chúng rất khó đoàn kết lại để chống lại hoa tộc, vì dân chúng các khu vực khác nhau dựa dẫm vào các hoa tộc khác nhau.

Chỉ cần hoa tộc địa phương nắm giữ chính sách, dân chúng địa phương sẽ sống rất tốt, căn bản không cần hợp tác với người ngoài.

Trừ khi cả Nhật Bản đều gặp nạn đói kém lớn không thể kiểm soát, điều này mới khiến tất cả dân chúng đều đoàn kết lại.

Tuy nhiên tình huống này rất ít, trong lịch sử cũng chỉ có một hai lần.

Chỉ cần lương thực không giảm sản lượng năm mươi phần trăm, chỉ cần một phần hoa tộc cơ bản có thể ổn định, khởi nghĩa nông dân căn bản không thể thành công.

Đỗ Lan chính là hy vọng Bối Nhĩ Ma Đức hiểu rõ những lịch sử này, sau đó đi làm phản tặc, hoàn thành tội ác vĩ đại nhất.

Đáng tiếc Bối Nhĩ Ma Đức rõ ràng không quan tâm đến sống chết của dân chúng địa phương, chỉ quan tâm đến thuốc trường sinh bất lão.

Còn về Kha Nam thì, thực ra nếu cậu ta làm phản còn có thể thể hiện phản giả đạo chi động người bảo vệ luật pháp lại trở thành kẻ phá hoại lớn nhất, một người bảo vệ pháp luật cuối cùng lại trở thành kẻ phá hoại lớn nhất, quá kịch tính.

Nhưng Kha Nam rõ ràng cho rằng chỉ cần trừng phạt những quỷ thần vi phạm pháp luật là đủ rồi, không cần đối phó với toàn bộ tám trăm vạn quỷ thần, cậu ta không muốn đối đầu với tất cả quỷ thần, dù sao luật pháp cũng cần quỷ thần duy trì mà.

Tám trăm vạn quỷ thần chính là tám trăm vạn hào cường liệt sĩ, không giải quyết những kẻ này, quốc gia này khẳng định không thể thoát khỏi vòng luẩn quẩn.

Bối Nhĩ Ma Đức sau khi nhìn rõ sự phá hoại của quỷ thần và hương thân đối với quốc gia này, khẳng định sẽ có cảm nghĩ, tuy hiện tại vẫn chưa có, nhưng sau này chắc chắn sẽ có.

Lúc này cô phát hiện kẻ địch dường như không có ký ức quay ngược thời gian, không hề xé toạc mặt nạ phát động ký ức tấn công.

Gante vẫn giữ nguyên vẻ mặt như lần đầu gặp, không hề nhớ chuyện bị Đỗ Lan chọc tức trước đó.

Những cái này không quan trọng, cô bây giờ muốn biết thuốc trường sinh bất lão ở đâu, nhất định phải tìm ra mới được.

Có phải chính là Điệt Tử Thần không.

Nếu là vậy, thần lại ở đâu.

Hòn đảo này diện tích không lớn, chắc là rất dễ tìm mới phải.

Bối Nhĩ Ma Đức đã háo hức muốn thử rồi.

Diện tích tuy không lớn, nhưng dưới đất có rất nhiều hang động tự nhiên, còn có rất nhiều đường hầm được khai quật trong thời Chiến tranh thế giới thứ hai, những thứ này cộng lại, thì không dễ tìm chút nào.

Đỗ Lan nói: Sách hướng dẫn du lịch đảo Nhật Đô đều nói, những không gian dưới lòng đất này ngay cả người dân địa phương cũng không quen thuộc, căn bản không biết rộng lớn đến mức nào.

Vậy quỷ thần rất có thể ở dưới lòng đất rồi.

Xem ra chỉ có thể tìm người dẫn đường thôi.

Đối với việc bắt con tin, uy hiếp dụ dỗ, những chuyện này đối với cô ấy mà nói đơn giản như cơm bữa.

Cô muốn ép Nhạn Thiết dẫn đường sao.

Không sai.

Được thôi, nhưng không cần quá vội, đợi đến khi lễ hội bắt đầu rồi đi cũng không muộn.

Đỗ Lan nói: Dù sao có thời gian quay ngược, để tôi trước tiên tận hưởng kỳ nghỉ đã.

Kha Nam cạn lời, tên này đúng là lười biếng thật, rõ ràng là lúc căng thẳng thế này, hắn lại muốn nghỉ ngơi trước.

Rốt cuộc có để chuyện vào lòng không vậy.

Kha Nam chính mình khẳng định phải tiếp tục điều tra.

Trước đó Tân Xuất bác sĩ nói cô ấy cũng gặp phải bóng trong bệnh viện, rõ ràng thần xã và bệnh viện đều đã bị quái vật xâm nhập.

Kha Nam chuẩn bị đi điều tra một chút, dù sao có Sỉ Lạp A Mộng và thiết bị công nghệ cao hỗ trợ, cậu cảm thấy tự vệ không thành vấn đề.

Chương 2867

Ánh nắng trên đảo Nhật Đô rất đẹp, nhưng dự báo thời tiết nói ngày mai sẽ có mưa rào.

Hòn đảo này cũng giống như rất nhiều hòn đảo xảy ra án mạng khác, đều lấy nghề cá và du lịch làm nguồn thu nhập chính.

Những đảo như Nguyệt Ảnh đảo, Nhân Ngư đảo, Quân Hạm đảo trước đây đều tương tự, ngành nghề đơn nhất, kinh tế vô cùng yếu ớt.

Người dân trên những hòn đảo này, thực sự rất khó sinh tồn, cũng không trách tại sao thời xưa lại có các loại tà giáo và thần ẩn.

Thần xã và bệnh viện trên đảo đều là sản nghiệp gia tộc, đương nhiên nhà hàng, quán bar, cửa hàng tạp hóa cũng đều là truyền đời.

Dân đảo muốn có tương lai thì hoặc là rời đảo, hoặc là trở thành công chức, ở đây, ngay cả nghề ngư dân cũng là cha truyền con nối.

Không thể không nói nếu không có cách mạng công nghiệp, quỷ thần thực sự có thể giúp đỡ rất nhiều, tuy dùng bóng thay thế một nửa dân số, nhưng thông qua năng lực của bóng để đánh bắt cá, thực sự có thể nuôi sống nửa còn lại.

Trong tình huống tài nguyên cực kỳ khan hiếm, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Không hổ là thám tử Mao Lợi, hóa ra anh đã đi qua nhiều hòn đảo như vậy rồi.

Trong quán bar, mọi người vây quanh Mao Lợi, nghe ông ta khoác lác.

Học sinh trung học thì không thể đến được, chỉ có một đám người lớn cả ngày không có việc gì làm.

Mao Lợi kể về các loại hòn đảo mà mình đã đi qua, thực ra đều tương tự, chỉ là mỗi hòn đảo đều có truyền thuyết quỷ thần riêng của mình.

Ví dụ như truyền thuyết nhân ngư trường sinh bất lão trên Nhân Ngư đảo, rất nhiều người đều đến cầu nguyện mình được sống thọ.

Ví dụ như truyền thuyết võ sĩ trên Quân Hạm đảo, nói rằng một nhóm võ sĩ lưu lạc đến hòn đảo, bị dân đảo dồn vào hang động thiêu chết, cuối cùng võ sĩ để lại vàng bạc châu báu giấu trên hòn đảo.

Mỗi hòn đảo đều có những truyền thuyết như vậy, đều là những thứ để thu hút du khách.

Mao Lợi nói về những chuyện này cũng rất thao thao bất tuyệt, thực ra vàng thật sự tồn tại, Kha Nam đã tìm thấy rồi, nhưng tiếc là cuối cùng vẫn chôn dưới đất.

Người già 130 tuổi trên Nhân Ngư đảo, đó là giả, là hai mẹ con thay phiên nhau cải trang, dân đảo thực ra đều biết đây là giả, nhưng để thu hút du khách, tất cả đều phối hợp diễn kịch.

Trên đảo Nhật Đô này cũng có truyền thuyết Điệt Tử Thần, Mao Lợi tự nhiên sẽ không tin, chỉ cho rằng đây là truyền thuyết thu hút du khách của hòn đảo.

Người dân địa phương thực ra cũng nghĩ như vậy, nhưng họ cảm thấy việc bảo vệ môi trường và mê tín kết hợp rất tốt.

Thu gom rác thải đại dương, đốt để tế điện, chẳng phải rất tốt sao.

Tầng khí quyển biểu thị các ngươi thanh cao, đốt rác thải đại dương thành khí độc là được rồi sao.

Đương nhiên là tốt, dân đảo sống nhờ nghề cá biển, rác thải đại dương trực tiếp ảnh hưởng đến thu nhập.

Nhưng khí độc do gió biển thổi một cái, sẽ bay đến nơi khác rồi.

Ô nhiễm đại dương, họ trực tiếp bị ảnh hưởng, nhưng ô nhiễm tầng khí quyển, mọi người cùng gánh chịu.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang hoàn toàn không biết chuyện bên ngoài, dù sao vừa lên đảo là đến quán bar uống rượu, thuộc loại tối ngủ ngáy khò khò, ban ngày không có việc gì làm.

Kha Nam bắt đầu khám phá trên hòn đảo, cậu phát hiện rất nhiều người đều đã biến thành bóng, vì khi cậu bước qua, những cái bóng này đều sẽ tránh né.

Số lượng rất nhiều, những cái bóng này trông giống hệt con người, sở thích, thói quen sinh hoạt, thậm chí là cách tư duy cũng gần như giống nhau, ngoài việc dẫm bóng ra căn bản không thể phân biệt.

Bóng có phải chỉ muốn thay thế con người không.

Hay là chúng có mục đích khác.

Đây đều là những điều Kha Nam cần điều tra.

Cậu dùng hệ thống quang học ngụy trang lặn vào bệnh viện, phát hiện một đường hầm đi xuống, sau đó đi vào hang động dưới lòng đất.

Không thể không nói khả năng quan sát của Kha Nam thực sự mạnh mẽ, gan dạ cũng lớn, đối với việc thám hiểm những con đường hầm tối tăm này căn bản không sợ hãi.

Cậu đã lặn vào các loại đường hầm bí mật, ví dụ như đường hầm trong Cuộc Phiêu Lưu Vô Tận Ở Biệt Thự Ma Quái, trong đó có hài cốt, còn có một hung thủ tàn bạo.

Giữa mạng nhện và bụi bặm, Kha Nam đi lại tự nhiên, đấu trí đấu dũng với hung thủ.

Bây giờ cậu có nhiều công nghệ cao hỗ trợ hơn, thì càng không sợ hãi.

Đi vào lòng đất, ánh sáng trở nên mờ ảo, nếu là trước đây chắc chắn là dùng chức năng chiếu sáng của đồng hồ thám tử, nhưng cái này dễ bị lộ, nên Kha Nam chọn kính nhìn đêm, đây là chức năng mới của cặp kính.

Cảm giác không tốt lắm, Kha Nam thầm nghĩ nơi này trông cứ như hang ổ quái vật.

Rất nhanh cậu liền gặp phải quái vật bóng, ngoại hình trông giống trẻ sơ sinh, nhưng thể hình lại cao lớn như gấu.

Lớp da ngoài đen kịt, nhưng đầu lại chỉ có một nửa, sống mũi trống rỗng, không có mắt, không có tai, cũng không có đại não, cứ như đầu bị một nhát kiếm chém phẳng.

Đây cũng là quái vật bóng sao.

Là hình thái nguyên thủy của bóng.

Kha Nam chấn kinh, sau đó cậu phát hiện bóng đang ngửi mùi, rõ ràng đối phương tuy không có mắt và tai, nhưng lại có khứu giác.

Kha Nam căn bản không dám đến gần, cái này còn đáng sợ hơn cả việc ở cùng một sát nhân trong một đường hầm tối tăm.

Tuy nhiên cậu cảm thấy mình đã rất gần chân tướng rồi, đột nhiên phía sau có tiếng động, cậu lập tức áp sát tường trốn đi, liền nhìn thấy cô y tá mang theo quan tài bay lơ lửng đi ngang qua mình.

Nín thở ngưng thần, tim đập nhanh.

Hai chiếc quan tài, lơ lửng bên trái phải cô y tá, Kha Nam phát hiện một trong số đó chính là Tiểu Chu Triều, rõ ràng cô bé không hề bị hỏa táng.

Di chuyển thi thể xuống lòng đất là để làm gì.

Kha Nam quyết định bám theo, tuy rất kinh khủng, nhưng sự tò mò của thám tử sẽ không cho phép cậu dừng lại.

Thám tử có thể chết, nhưng tuyệt đối không thể bỏ qua chân tướng.

Hòn đảo toát lên một khí tức quỷ dị, nhưng hiện tại Đỗ Lan lại vô cùng thư thái, các học sinh trung học cũng căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, đều đang tận hưởng ánh nắng mặt trời, bãi biển và biển cả.

Tiểu Lan vẫn luôn nghĩ Kha Nam đi theo Đỗ Lan, không biết cậu đã rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

Võng Đại Thận Bình cũng đang suy nghĩ lời nói của Đỗ Lan, không thể bảo vệ người thân thì tính là đầu bếp gì.

Cậu ta nhất định phải bảo vệ em gái, tìm ra chân tướng cái chết của em gái, tìm ra hung thủ, hoàn thành sự bảo vệ bằng phương thức của một đầu bếp.

Chàng trai trẻ, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Đỗ Lan lần nữa gặp lại Thận Bình đang điều tra chân tướng, nói: Thực ra tôi cũng là một người yêu thích nấu ăn, chúng ta hãy thử thi tài nấu nướng đi.

Võng Đại Thận Bình, cháu trai của nhà khảo cổ học, con nuôi của gia đình di dân Pháp sở hữu tiệm ăn Tây, anh trai nuôi của Tiểu Chu Triều và Tiểu Chu Linh, chàng trai đảo Nhật Đô, người du hành thời gian.

Sau khi trải qua cái chết và xuyên không, hắn căn bản không còn thời gian để suy nghĩ về chuyện nấu ăn nữa, hắn chỉ muốn biết sự thật, chỉ muốn bảo vệ người thân của mình.

Dựa trên điều tra của hắn, người mắc bệnh Ảnh Tử chỉ cần nhìn thấy một bản sao của mình thì trong vòng bảy ngày chắc chắn sẽ chết.

Vì có hai người em gái, điều đó có nghĩa là em gái của hắn đã lâm vào nguy hiểm.

Bảy ngày phải phân định thắng bại, đó là vì việc phục chế của Ảnh Tử có hạn chế.

Một khi hoàn thành phục chế, Ảnh Tử phải có được tất cả thông tin của bản thể con người, tức là giết chết con người, thay thế họ.

Nhiệm vụ này nhất định phải hoàn thành trong bảy ngày.

Nếu không giết chết đối phương, Ảnh Tử quái vật sẽ hóa thành một vũng nước bẩn.

Vì vậy, một khi Ảnh Tử tiến hành phục chế, đó là một cuộc chiến sống còn, phải định đoạt thắng bại trong bảy ngày.

Thận Bình rất sốt ruột, lúc này lại có khách du lịch tìm hắn tỉ thí nấu ăn ư.

Hắn nào có tâm trạng.

Chương 2868

Hắn còn phải đi tìm chiến hữu, chỉ dựa vào một mình hắn thì không thể đối phó kẻ địch, nhất định phải nói tất cả những chuyện này cho huynh đệ tốt, cùng huynh đệ tốt đối mặt với cường địch.

Đỗ Lan nói: Người trẻ tuổi, với tư cách là một đầu bếp, cảm nhận trái tim của đầu bếp rất quan trọng đấy.

Cậu nhóc là con nuôi nhà Tiểu Chu đúng không.

Xem ra sau này cũng sẽ kế thừa tiệm ăn Tây của nhà họ, nếu không có thực lực nhất định thì không được đâu.

Đến đây, tỉ thí đi.

Thận Bình nói: Tôi còn có việc phải làm.

Lần xuyên không này hắn cũng có rất nhiều chuyện cần làm, muốn đi điều tra bệnh án cũ của bệnh viện, còn muốn đến thần xã hỏi Nhạn Thiết, sau đó còn muốn đi tìm vị đại tỷ đeo kính đen tóc dài không rõ danh tính kia.

Có quá nhiều việc phải làm, còn nấu ăn ngược lại là vô dụng nhất.

Đương nhiên hắn cũng phải thừa nhận, hai năm học nấu ăn đã mang lại cho hắn thể chất không tồi, nếu không cũng không thể kiên trì nổi những lần xuyên không cường độ cao như vậy.

Yêu cầu về thể lực của đầu bếp rất cao, dù sao đầu bếp đứng cả ngày, còn phải làm đủ loại công việc.

Mặc dù món Tây không cần xóc chảo, nhưng bận rộn trong bếp cũng rất tốn sức.

Đỗ Lan nói: Với tư cách là một đầu bếp, còn chuyện gì quan trọng hơn kỹ năng chuyên môn ư.

Ngươi không thể vì em gái chết mà từ bỏ lý tưởng của mình, linh hồn em ấy trên trời chắc chắn cũng sẽ hy vọng ngươi trở thành một đầu bếp xuất sắc.

Nhưng Tiểu Chu Triều trên trời hiển nhiên không hy vọng anh trai nuôi mình trở thành đầu bếp xuất sắc, mà là hy vọng hắn có thể bảo vệ tốt em gái.

Đỗ Lan nói: Cứ thế quyết định rồi, đi thôi.

Đỗ Lan trực tiếp ép buộc Thận Bình đến khu cắm trại, ở đây có vài bếp đất, có thể dùng để nấu ăn.

Hãy để chúng ta tỉ thí làm món hải sản đi.

Nguyên liệu đều là cá biển tươi do Đỗ Lan mua từ trước.

Đến đây, hãy để chúng ta làm ra món ngon khiến biển cả cũng phải rơi lệ đi.

Hắn đã không thể chờ đợi được nữa rồi.

Thận Bình rất bất đắc dĩ, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể chấp nhận thử thách.

Thực ra tối qua sau khi về nhà hắn đã làm bữa tối, là bánh sandwich.

Tài nấu ăn của hắn đương nhiên không tồi, món Nhật và món Tây đều biết, dù sao cũng học hai năm rồi.

Thấy vị cảnh bộ này sẽ không dễ dàng để mình rời đi, hắn cũng chỉ có thể làm món ăn trước, chỉ có thể cầm dao thái.

Đỗ Lan nói: Điều quan trọng nhất của một đầu bếp chính là một trái tim, người trẻ tuổi, hãy để chúng ta tỉ thí xem ai có tâm ý mãnh liệt hơn đi.

Đỗ Lan rút dao thái ra, khí chất đã thay đổi.

Một nhát dao như có thể lật đổ âm dương, nghịch chuyển càn khôn, thực sự khiến người ta khắc sâu lý giải thế nào là nếu ngay cả người thân cũng không thể bảo vệ, thì còn tính là đầu bếp gì nữa.

Nước biển đều vì thế mà chảy ngược, phong vân đều vì thế mà ngưng đọng, lưỡi dao hóa thành ánh sáng, hải sản trong nháy mắt đã bị thái thành lát.

Đương nhiên Đỗ Lan không phải làm gỏi cá sống, mà là làm cá nấu dưa chua.

Thận Bình vừa nhìn đã thấy đây là muốn làm món Việt Nam ư.

Hắn thầm nghĩ đối phương thật sự là cảnh bộ sao.

Xem ra tay nghề của hắn nếu không có mười mấy năm căn bản không luyện ra được nhỉ.

Hắn thái gỏi cá sống còn không thành thạo như vậy.

Tay nghề của hắn cũng chỉ làm sandwich, nặn cơm nắm, còn xa mới đạt đến trình độ bếp trưởng nhà hàng.

Thận Bình cảm thấy mình quả nhiên không phải là một đầu bếp giỏi.

Đỗ Lan nói: Ngươi có ngạc nhiên không.

Có muốn biết vì sao ta lại có tài nấu ăn như vậy không.

Ta có thể nói cho ngươi biết, vì ta có một trái tim muốn bảo vệ mọi người, chỉ khi muốn bảo vệ tốt mọi người mới có thể trở thành đầu bếp giỏi.

Ta có thể nhìn thấy quyết tâm của ngươi trong mắt, ngươi cũng muốn bảo vệ mọi người, nên cũng có nền tảng để trở thành đầu bếp ưu tú.

Ờ.

Thận Bình bày tỏ rằng tiêu chuẩn của một đầu bếp ưu tú không phải là làm ra món ngon được mọi người yêu thích ư.

Khi nào lại trở thành bảo vệ mọi người rồi.

Nếu theo lời đối phương nói, đầu bếp và cảnh sát đều như nhau cả.

Đỗ Lan mặt không đổi sắc nói bừa: Ngươi có biết ở Thăng Long có một Y Doãn không.

Khi nhà Ân Thương diệt Hạ, ông ấy với tư cách là đầu bếp lại bỏ tối theo sáng, trở thành khai quốc công thần của Ân Thương, đồng thời đề xuất lý niệm trị quốc ngũ vị điều hòa, cho rằng trị quốc cũng như nấu ăn, nên phát huy tác dụng của mỗi loại nguyên liệu và gia vị.

Ngươi có biết ở nước Tề thời Chu có một đầu bếp tên là Dịch Nha, ông ta vì để lấy lòng Tề Hoàn Công, ngay cả con trai mình cũng không tha.

Cùng là đầu bếp, một người lòng hoài thiên hạ, có quyết tâm bảo vệ mọi người. một người lại giết con trai, cuối cùng họa quốc ương dân.

Y Doãn khai sáng dòng chảy tiên phong của ẩm thực Thăng Long, khai sáng thuyết ngũ vị điều hòa và hỏa hậu luận, tài nấu ăn phi phàm.

Còn Dịch Nha ngoài việc hại người ra, trong tài nấu ăn không có chút thành tựu nào.

Cho nên, có một trái tim muốn bảo vệ mọi người, là công phu cơ bản để trở thành một đầu bếp giỏi.

Thận Bình lại kinh ngạc, thầm nghĩ không hổ là đất nước của ẩm thực, lịch sử đầu bếp cũng thật lâu đời.

So sánh cuộc đời của hai vị đầu bếp Y Doãn và Dịch Nha, có thể thấy muốn làm một đầu bếp giỏi quả thực cần phải bảo vệ người thân.

Câu nói nếu ngay cả người mình yêu cũng không thể bảo vệ, thì còn tính là đầu bếp gì nữa thật sự không sai chút nào.

Thận Bình giờ đây cũng nhận ra, hiện tại không chỉ là bảo vệ em gái, mà còn là thử thách đối với tài nấu ăn của mình.

Nếu mình từ bỏ, không những em gái không thể được cứu, mà bản thân mình cũng không thể trở thành một đầu bếp ưu tú.

Thận Bình nói: Cảm ơn.

Hắn đã hiểu ra, mình nhất định phải bảo vệ em gái, sau đó trở thành một đầu bếp giỏi.

Đỗ Lan nói: Rất tốt, rất có tinh thần.

Có tinh thần mới có thể làm ra món ngon.

Bây giờ ta sẽ truyền thụ cho ngươi một bộ đao pháp nấu ăn, chắc chắn là hữu dụng.

Lúc này nên học tập Minh Nhật Biên Duyên, trong câu chuyện này, nhân vật chính cũng có khả năng quay ngược thời gian, thế là không ngừng tải lại game, không ngừng luyện tập, cuối cùng từ một kẻ yếu đuối trở thành một cao thủ chiến đấu.

Thận Bình cũng hoàn toàn có thể như vậy, không ngừng huấn luyện, cuối cùng học được toàn bộ đao pháp, giành được sức mạnh để chiến đấu với quỷ thần.

Trên đảo Nhật Đô, Điệp Tử Thần rất lợi hại, đương nhiên, chiến lực mạnh nhất thực ra là Nhạn Thiết, hắn là trần nhà chiến lực trên đảo, thực lực vô cùng cường hãn, một cây trường thương hùng dũng uy phong, có thể áp chế toàn bộ đội nhân vật chính, cảm giác áp bức tràn đầy.

Cuối cùng, chiến lực của Thận Bình cũng rất hạn chế, hoàn toàn dựa vào đồng minh và vũ khí mới miễn cưỡng nâng cao được một chút.

Nhưng nếu hắn có thể lặp lại việc tải lại game, thì có thể học được đao pháp của Đỗ Lan.

Giết.

Khi thái hắn, Đỗ Lan khẽ dùng lực, thời gian lại một lần nữa quay ngược.

Vốn dĩ lễ tế đã sắp bắt đầu, nhưng bây giờ thời gian lại trở về hai ngày trước.

Hiển nhiên hắn quay ngược tối đa hai ngày, hiển nhiên không ngờ Đỗ Lan lại trực tiếp giết hắn.

Nhưng còn chưa đợi hắn phản ứng lại, Đỗ Lan đã lại xuất hiện, nói: Thiếu niên, tiếp tục huấn luyện, sau đó thái hắn, chúng ta sẽ có vô số thời gian.

Thận Bình kinh ngạc: Ngươi cũng luân hồi ư.

Đỗ Lan nói: À à, câu hỏi hay đấy, nhưng vô nghĩa.

Nếu muốn biết, thì hãy luyện thành đao pháp cho ta.

Hai ngày huấn luyện, cuối cùng ta sẽ thái ngươi, nếu ngươi chết, thì lại tiếp tục quay về hai ngày trước, cứ thế mà nỗ lực trong hai ngày tuần hoàn bất tận này đi.

Thật sự đã trở thành Minh Nhật Biên Duyên.

Kha Nam một mặt ngơ ngác, vì cậu đã đi sâu vào lòng đất, cố gắng theo dấu y tá đến hang đá lớn nơi Điệp Tử Thần trú ngụ, nhìn thấy một thiếu nữ mặc hòa phục đang ngồi đoan trang bên trong.

Quan tài được đưa đến trước mặt cô ta, bị cô ta trực tiếp làm bốc hơi.

Chương 2869

Ngay khi cậu định tiếp tục điều tra thì thời gian quay ngược.

Cậu rất bất đắc dĩ, vì không biết nguyên nhân quay ngược thời gian, nên cậu chỉ có thể chịu đựng việc quay ngược, không thể kiểm soát.

Không biết Đỗ Lan sẽ xuất hiện từ đâu để bắt đầu huấn luyện, nhưng Thận Bình biết việc huấn luyện sẽ kết thúc thế nào, đó chính là cái chết của hắn.

Hắn còn không biết rốt cuộc mình có bao nhiêu cơ hội chết, đã chết đến mức có chút tê dại rồi.

Nhưng để trở thành một đầu bếp giỏi, hắn nhất định phải khắc phục tất cả, nhất định phải học được đao pháp của Đỗ Lan, nhất định phải bảo vệ người thân.

Hai ngày huấn luyện, sau đó chết, rồi bắt đầu lại.

Cơ thể ngày càng thuần thục, động tác ngày càng nhanh nhẹn.

Bên khác, Bối Nhĩ Ma Đức đã tìm thấy Nam Phương Nhật Hạc, giành được sự tín nhiệm của cô ấy, và cũng biết được một đoạn quá khứ của cô ấy.

Nam Phương Nhật Hạc vốn cũng là cư dân đảo Nhật Đô, từ cấp hai đã không giống người thường, luôn thích những chuyện kỳ quái.

Có lần cô ấy quen một cô gái mặc hòa phục ở khu bệnh viện cũ trên núi, và trở thành bạn của cô ta.

Nhưng người bạn này lại là Ảnh Tử quái vật, cô ta đã giết chết em trai của Nam Phương Nhật Hạc, nhưng không biết vì sao, thông tin của em trai không bị phục chế thành Ảnh Tử, mà lại nhập vào cơ thể

cô ấy.

Kể từ đó hai chị em cùng chung một cơ thể, sau đó người chị rời đảo, đến nay đã mười bảy năm.

Trước đó cô ấy đột nhiên nhận được một tin nhắn thoại, bảo cô ấy trở về đảo, giúp đỡ một thiếu niên tên là Võng Đại Thận Bình.

Nhưng hiện tại cô ấy vẫn chưa tìm thấy thiếu niên, chỉ đang điều tra Ảnh Tử trên đảo.

Trên đảo, cô ấy còn có một trợ thủ, là một lão thợ săn. 17 năm trước, khi em trai chết, lúc chạy trốn đã gặp phải nhiều Ảnh Tử quái vật hơn, là lão thợ săn đã cứu cô ấy.

Sau khi tận mắt chứng kiến Ảnh Tử quái vật, lão thợ săn liền luôn điều tra trên đảo.

Hai người giữ liên lạc, và tìm ra một số quy luật của Ảnh Tử quái.

Ví dụ như thông qua việc phát ra ánh sáng để quét dữ liệu, Ảnh Tử quái sẽ phát ra ánh sáng như đèn flash, những ánh sáng này có thể hoàn thành việc thu thập thông tin của con người trong nháy mắt, sau đó chúng mới có thể tiến hành chuyển hóa, ngụy trang thành con người.

Việc ngụy trang của Ảnh Tử cần thông tin, và ánh sáng sẽ quét thông tin, bao gồm ký ức, cảm xúc, cá tính.

Nhưng con người đã bị quét qua, nếu không bị giết chết, và Ảnh Tử đã quét qua họ mà chết đi, thì những Ảnh Tử khác quét lại cũng vô dụng, con người đã có được khả năng miễn dịch chống lại việc quét.

Ảnh Tử quái vật rất mạnh, nhưng không phải vô địch, chúng cũng có nhiều hạn chế.

Có thể phục chế con người, nhưng nếu không thể hoàn thành việc thay thế, sẽ chết trong bảy ngày.

Đồng thời con người chỉ cần bị quét qua một lần, sẽ có khả năng miễn dịch, không còn sợ bị Ảnh Tử khác quét nữa.

Lần này trở lại đảo, cảm thán lớn nhất của Nhật Hạc chính là Ảnh Tử quá nhiều, điều này không bình thường, trong quá khứ không hề có nhiều Ảnh Tử như vậy.

Sau đó Bối Nhĩ Ma Đức còn đến bệnh viện, điều tra gia đình Lăng Hình, gia đình này có bốn người, vợ chồng và một cặp con cái.

Vì thời gian quay ngược, kẻ địch không có ký ức, nên cô ấy phát huy khả năng diễn xuất rất dễ dàng để nhận được sự chiêu đãi nhiệt tình của gia đình này.

Cô ấy phát hiện người vợ ngồi xe lăn cũng là Ảnh Tử quái, ba người còn lại thì là người bình thường.

Hiển nhiên vị bác sĩ này cũng có tính toán riêng, Bối Nhĩ Ma Đức cảm thấy vẫn cần điều tra.

Dù sao có quay ngược thời gian, cô ấy cảm giác điều này giống như chơi game lưu, tải lại, rất hèn nhát.

Pháp thuật SL game Save trên Load game, đôi khi để farm trang bị hoặc muốn chơi ra kết cục mình muốn, sẽ lặp đi lặp lại việc tải lại, lặp đi lặp lại thử nghiệm.

Hiện tại Bối Nhĩ Ma Đức cũng vì điều tra chân tướng mà lặp đi lặp lại thử nghiệm.

Từng chút một hiểu được câu chuyện đảo Nhật Đô, tất cả đều bắt đầu từ ba trăm năm trước.

Một ngày nọ, một con cá voi mắc cạn trên bãi cát, lúc đó có một thiếu nữ tiếp cận cá voi, sau đó xuất hiện hai thiếu nữ.

Hiển nhiên Ảnh Tử quái vật lúc đầu không sống trên đất liền, mà ở dưới biển, mãi cho đến khi nó phục chế cá voi, lại mắc cạn trên bãi cát, mới chính thức lên bờ, bắt đầu sinh sôi nhiều Ảnh Tử hơn.

Sau đó lại phục chế thiếu nữ, tiến vào đảo Nhật Đô.

Lúc đó đảo Nhật Đô vì không đánh bắt được cá, lâm vào nạn đói, sự xuất hiện của Ảnh Tử đã cho họ cơ hội sinh tồn.

Tiêu diệt một nửa dân số, dùng Ảnh Tử thay thế, Ảnh Tử có thể dễ dàng lặn sâu xuống biển đánh bắt cá, giúp dân số còn lại sống sót.

Tiếp theo gia tộc Lăng Hình phân ra một chi khác, chính là Nhạn Thiết.

Một người phụ trách bệnh viện, một người phụ trách thần xã, nắm giữ chặt chẽ việc tế tự, kiểm soát đất đai đảo Nhật Đô.

Mặc dù đều là người nhà quê, nhưng họ đều có gia huy, đại diện cho việc họ cũng là một thành viên của hoa tộc gia đình quyền quý.

Thần hóa, đơn giản chính là biểu hiện không biết xấu hổ của địa chủ cường hào.

Nếu chỉ là hương thân thì hắn cũng chỉ là người, nhưng trở thành một trong 800 vạn quỷ thần, thì đã thoát ly khỏi nhân tịch, trở thành thần, không còn giao thiệp với người bình thường nữa.

Bối Nhĩ Ma Đức cũng thực sự cảm nhận được bách tính Nhật Bản không dễ dàng gì, ở cùng với những tên địa chủ cường hào thần kinh như vậy, làm sao có thể cai trị đất nước tốt được.

Địa chủ cường hào thực sự tìm mọi cách để duy trì tính hợp pháp của mình, thậm chí còn bày ra trò thần hóa.

Hiện tại cô ấy ngược lại đã hiểu vì sao Đỗ Lan lại cho rằng đến đảo Nhật Đô có thể khiến hắn đồng cảm sâu sắc với bách tính.

Vì địa chủ cường hào dùng mọi thủ đoạn, thực sự không tiếc mọi giá để kiểm soát đất đai, người bình thường không có thần cách căn bản không có tư cách sánh vai chiến đấu với hoa tộc.

Hoa tộc chính là thần của đất nước này.

Hiểu được những điều này, Bối Nhĩ Ma Đức cũng cảm thấy quả thực nên tạo phản, nhưng bách tính ở đây đã quen với sự áp bức của 800 vạn thần linh, đã quen với sự biểu diễn của thần chi tử và hoa tộc, sau khi tạo phản họ lại có thể giải quyết những vấn đề này thế nào đây.

Cô ấy cảm thấy tạo phản không khó, cái khó là sau khi tạo phản làm thế nào để tạo ra một nền văn hóa mới thay thế 800 vạn quỷ thần.

Rất khó, dù sao cô ấy đồng tình thì đồng tình, nhưng lại không thể đưa ra một tư tưởng mới.

Thần hóa, chính là cách địa chủ cường hào Nhật Bản phân biệt giữa chúng ta và bọn họ, thông qua việc tự thần hóa bản thân, phân biệt mình với những kẻ chân đất.

Cho nên nếu không phải là thần, đều không dám ra ngoài chào hỏi, ngay cả Hắc Khi Nhất Hộ chỉ là con cháu quý tộc, may mà nghề nghiệp của hắn là tử thần, miễn cưỡng có thể đứng cùng với Tuyền Qua Minh Nhân, Lộ Phi, nhưng Hắc Khi Nhất Hộ tuyệt đối là kẻ yếu kém nhất, vừa không phải thần linh chuyển thế, cũng không kế thừa ý chí thần linh.

Bối Nhĩ Ma Đức bày tỏ rằng thần hay không thần một chút cũng không tự do, cô ấy với tư cách là một người Mỹ, cho rằng dù mất đi tất cả, nhưng chỉ cần giành được tự do, mới tính là người.

Cách họ phân biệt chính là tự do, tự do là nền tảng của con người, không có tự do thì không phải là người.

Từ La Mã cổ đại trở đi, có tự do là người, có gia đình là đàn ông, có quyền bầu cử là công dân.

Công dân đều có thể được bầu làm chấp chính quan, đều có thể quyết định chính sách quốc gia.

Không có tự do là nô lệ, có tự do mới là người.

Tự do chính là bước đầu tiên của con người, vì vậy Bối Nhĩ Ma Đức cho rằng mất đi tất cả, đổi lấy tự do đây là biểu tượng của sự tiến bộ, là bước đầu tiên tiến tới con người.

Còn rốt cuộc tự do là gì, đó chắc chắn phải do người phương Tây định nghĩa, muốn được phương Tây công nhận là người, thì phải chấp nhận ý thức hệ của họ, thì phải mua quyền tự do với giá đắt đỏ.

Không mua ư.

Chương 2870

Vậy thì không thể tính là người.

Mà đã không phải là người, thì muốn giết muốn làm gì đương nhiên là muốn sao thì làm vậy.

Cho nên hoặc là bỏ tiền mua giấy chứng nhận con người, hoặc là bị khai trừ nhân tịch, kẻ giết ngươi sẽ cướp đất của ngươi.

Tóm lại, của ngươi là của ta, của ta vẫn là của ta.

Đương nhiên phương Tây cũng có thuyết ưu tú huyết thống, điều này cũng gần giống với thần hóa.

Khi phương Tây đối phó với phi phương Tây, là bán quyền tự do, nhưng nếu mọi người đều là người, giữa phương Tây và phương Tây làm sao để nổi bật.

Thì phải xem huyết thống.

Đối ngoại, là người và phi người.

Đối nội, là so huyết thống.

Bối Nhĩ Ma Đức không quen nhìn việc Nhật Bản thần hóa, dù sao người phương Tây bọn họ cũng không quá độ thần hóa bản thân, Nhật Bản cái nơi nhỏ bé này vậy mà có 800 vạn quỷ thần, thật quá đáng.

Cô ấy cũng bắt đầu đồng tình với người Nhật, cảm thấy họ bị quỷ thần áp chế, không có tự do, nên mua quyền tự do, để đại binh Mỹ đế đến giải cứu họ.

Cô ấy nghĩ đi nghĩ lại, không hề có tư tưởng tạo phản, ngược lại cảm thấy đối mặt với cục diện khó khăn, chỉ có đại binh Mỹ đế mới là phúc âm, có thể mang lại tự do, giúp bách tính Nhật Bản thăng cấp thành người.

Đỗ Lan bày tỏ Bối Nhĩ Ma Đức quả nhiên là người nước ngoài, tư tưởng vẫn rất kiểu Mỹ, không nghĩ đến tạo phản, mà nghĩ đến việc tiếp thị tự do.

Dù sao nếu điểm xuất phát là nô lệ bị áp bức, thì điều quan trọng nhất chính là từ nô lệ thăng cấp thành người, trước tiên chính là phải có tự do.

Đối với họ mà nói, có tự do, chính là một khởi đầu vô cùng tốt.

Một bên thì cố gắng nâng cao mình, một bên thì cố gắng hạ thấp người khác, kẻ tám lạng người nửa cân.

Đỗ Lan bày tỏ họ sao lại không hiểu tinh túy của việc tạo phản chứ.

Đỗ Lan thầm nghĩ ở Thăng Long, văn minh và man di đều là người, kẻ nhập vào an lạc thì an lạc, kẻ nhập vào man di thì man di.

Điều quan trọng là hành vi, hành vi quyết định là an lạc hay man di, điểm này từ triều Chu bắt đầu đã không ngừng được cường hóa.

Vì sau khi triều Chu thay thế nhà Ân Thương, địa vị thực ra khá khó xử, di dân nhà Ân Thương vẫn còn rất nhiều, các bộ tộc khác cũng đang rình rập.

Lúc đó nhà Chu và các bộ tộc khác liên hợp tấn công nhà Ân Thương, kết quả Thương Trụ Vương chết rồi, nhưng thế lực nhà Ân Thương vẫn rất mạnh.

Làm thế nào để lớn mạnh giữa kẻ địch và đồng minh, là vấn đề người Chu cần đối mặt.

Rốt cuộc làm thế nào để biến tất cả mọi người thành người Chu.

Đây chính là điều người thống trị triều Chu phải trả lời.

Chu Văn Vương viết Kinh Dịch, Chu Công làm ra Chu Lễ.

Dịch chính là biến hóa, chính là nhấn mạnh sự biến hóa giữa an lạc và man di.

Còn Chu Lễ chính là tiêu chuẩn biến hóa, tuân thủ Chu Lễ thì là an lạc, không tuân thủ thì là man di.

Chu Lễ từ quần áo, tế tự, hôn tang cưới hỏi, v. v. tiến hành quy định về hành vi.

Kẻ địch nếu tuân thủ, kẻ địch chính là người Chu.

Đồng minh nếu tuân thủ, đồng minh cũng là người Chu.

Man di nếu tuân thủ, man di cũng là người Chu.

Điểm này có chút giống tôn giáo, nhưng tôn giáo cần tin thần, sau đó tuân thủ giới luật.

Còn Chu Lễ thì không cần tin thần nào, chỉ cần tuân thủ lễ chế là được.

Thăng Long từ đây bắt đầu, hành vi đã trở thành phương pháp chính để phân biệt giữa chúng ta và bọn họ.

Tư tưởng Kinh Dịchcơ bản không hề thay đổi, nhưng bộ tiêu chuẩn hành vi Chu Lễ này thì luôn thay đổi.

Khổng Tử đề xuất Khắc kỷ phục lễ, điều đó cho thấy vào thời đại của ông, Chu Lễ đã không còn hiệu quả nữa.

Nhưng Khổng Tử mặc dù nhấn mạnh tiêu chuẩn hành vi, nhưng lại không đưa ra một tiêu chuẩn mới để thay thế Chu Lễ, chỉ kêu gọi mọi người khôi phục Chu Lễ, điều đó chắc chắn là không được.

Đến thời Mạnh Tử, ông đề xuất tiêu chuẩn pháp tiên vương, tức là nói Chu Lễ không còn được, mọi người nên học tập các thánh hiền thượng cổ, lấy hành vi của thánh hiền làm tiêu chuẩn mới.

Tuân Tử đề xuất việc chế định lại lễ nghi, dùng quân tử để đề xuất lễ nghi mới.

Đáng tiếc, muốn tìm được một quân tử khiến người trong thiên hạ đều tin phục, thực sự quá khó khăn.

Pháp gia đề xuất lấy pháp luật làm tiêu chuẩn, việc quân tử chế định lại lễ chế căn bản không đáng tin, vẫn là dựa vào pháp luật quốc gia thôi.

Mặc gia đề xuất một bộ tiêu chuẩn không tưởng như phi ái kiêm công, lý tưởng rất tốt, thực tiễn rất khó.

Đạo gia bày tỏ vì tiêu chuẩn do con người đặt ra đều không được, vậy thì đạo pháp tự nhiên thôi, cố gắng hết sức giảm bớt dấu vết của con người, lấy tự nhiên làm tiêu chuẩn, học tập từ tự nhiên.

Sau đó các triều đại thay đổi, tư tưởng Kinh Dịch nhất quán không hề thay đổi, nhưng tiêu chuẩn an lạc thì luôn biến hóa.

Mọi người đều nỗ lực để thế lực của mình có thể dung nạp nhiều dân số hơn, cho nên tiêu chuẩn hành vi luôn được cập nhật.

Từ pháp tiên vương đến cuối cùng là thúc đẩy lực lượng sản xuất trong ba nghìn năm, Thăng Long luôn cho rằng kẻ địch, đồng minh, man di đều là người, nhưng chỉ khi hành vi phù hợp với tiêu chuẩn Thăng Long, thì đó mới là người của mình.

Và hiện tại tiêu chuẩn hành vi của người mình chính là thúc đẩy lực lượng sản xuất để tạo phúc cho bách tính.

Còn việc người thúc đẩy lực lượng sản xuất có sẵn lòng hợp tác với Thăng Long hay không, đó lại là một vấn đề khác.

Hòn đảo Nhật Đô nhỏ bé, chính là hình ảnh thu nhỏ của Nhật Bản.

Trong không gian đất đai và tài nguyên hữu hạn này, rốt cuộc họ nên làm thế nào để hoàn thành việc phân phối tài nguyên, làm thế nào để đảm bảo địa vị của mình là người phân phối.

Làm thế nào để phân biệt mình với người khác.

Hoa tộc, công dân, tự do dân.

Hoa tộc đã chọn hợp tác với quỷ thần, thần hóa bản thân, áp chế công dân và tự do dân, sẽ không để họ chết hết, nhưng ít nhất một bộ phận người là có thể bị hy sinh.

Bối Nhĩ Ma Đức tuy đồng tình, nhưng cô ấy cảm thấy không thể tạo phản, nên không tiếc mọi giá để giành lấy tự do.

Còn tự do là gì, cô ấy cho rằng đó là đại binh Mỹ đế.

Đỗ Lan bày tỏ điều này còn không bằng tôn giáo, tôn giáo ít nhất còn có một bộ tiêu chuẩn giới luật, chính là phải tin vào một vị thần.

Phương Tây có nhiều tôn giáo như vậy không phải là không có lý do, dù sao sau khi giành được tự do thì sao.

Không phải nói giành được tự do là lịch sử kết thúc, sau khi giành được tự do còn phải tiếp tục sống chứ.

Vậy những người tự do dường như chỉ có thể nương tựa vào tôn giáo, bất kể là thuyết ưu tú huyết thống hay thần hóa đều không dung nạp họ, chỉ có tôn giáo là có một bộ tiêu chuẩn, có thể giúp người tự do phát triển.

Đi tham gia lễ tế thôi.

Thời gian đã đến hoàng hôn, lễ tế sắp bắt đầu, Tiểu Lan và mấy cô gái đã thay yukata, hân hoan đi tham gia lễ tế, đi xem pháo hoa.

Thực ra lễ tế trên đảo không có gì đặc biệt, còn không bằng hoạt động thương mại phố Mễ Hoa, hoặc lễ hội trường Đế Đan náo nhiệt.

Chương 2871

Dù sao cả đảo chỉ có hơn nghìn người, trường cấp ba Đế Đan đã không chỉ có bấy nhiêu người rồi, cộng thêm những người tham gia xã hội, số lượng người có thể gấp mấy lần đảo Nhật Đô.

Nhưng vì là du lịch, cảm nhận một chút không khí đảo hoang cũng rất tốt.

Đảo hoang và án mạng hợp hơn.

Đỗ Lan bày tỏ đảo hoang chính là kiểu biệt thự trên núi bão tuyết hoàn hảo, kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không hay.

Đảo hoang, lễ tế, tà giáo, đây chắc chắn là một bữa tiệc cuồng hoan, một bữa tiệc tận hưởng cái chết vui vẻ.

Phần lớn người trên đảo và tất cả Ảnh Tử đều tụ tập lại, lát nữa Ảnh Tử sẽ xử lý hết tất cả người sống, tiến hành một lễ tế máu tanh, dâng hiến tất cả sinh mạng cho quỷ thần, giúp cô ta khôi phục sức mạnh.

Vu nữ đang hát, khán giả đang hân hoan, các cô gái mặc yukata đang tận hưởng cảnh đêm trên đảo.

Thần xã cổ kính, rừng cây rậm rạp, bậc thang dài, ánh đèn mờ ảo, sóng biển ẩn hiện.

Tiểu Lan và Viên Tử, cùng mấy cô gái khác, ríu rít trò chuyện: Cảnh đêm trên đảo đẹp quá.

Vốn dĩ Kha Nam và bạn đến cùng nhau, nhưng Mori đã đến quán bar, còn Kha Nam quyết định tận dụng đêm cuối cùng để một lần nữa đi vào hang động ngầm tìm kiếm chân tướng, nên cả hai đều không tham gia lễ tế.

Thật không muốn về chút nào.

Qua đêm nay, ngày mai họ sẽ lên đường trở về, thật sự muốn quay về quá khứ, thật sự hy vọng có thể ở lại đảo thêm vài ngày.

Đúng vậy, thật sự quá may mắn, lần này không gặp bất kỳ vụ án nào.

Tiểu Lan cũng còn may mắn, cô ấy còn tưởng đến đảo hoang lại sẽ như trước kia gặp án mạng, đến lúc đó bố sẽ đi điều tra án, căn bản không thể tận hưởng kỳ nghỉ một cách trọn vẹn.

May mà lần này không gặp vụ án nào, Tiểu Lan rất vui.

Nhưng cô ấy hiển nhiên vui mừng quá sớm rồi.

Bối Nhĩ Ma Đức sắc mặt rất nghiêm trọng, vì xung quanh toàn là Ảnh Tử, các Ảnh Tử trên đảo đã tụ tập lại, quỷ mới biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Không khí này quá tồi tệ, cứ cảm giác như sắp có bão lớn, quỷ dị lại áp lực.

Tiếng vu nữ ngâm xướng càng giống như đang đòi mạng.

Thật sự là một khung cảnh tế tự tà giáo hoàn hảo, quá có cảm giác rồi.

Đỗ Lan bày tỏ hắn cần chính là bầu không khí này.

Võng Đại Thận Bình và em gái nuôi, cùng bạn thân và em gái bạn thân, bốn người cùng nhau tận hưởng hoạt động khó có được.

Mặc dù còn rất nhiều bí mật chưa được giải quyết, nhưng tối nay thì đừng nghĩ đến những chuyện đó nữa, cứ để hắn thả lỏng một chút đi.

Nhưng mọi chuyện lại không đơn giản như vậy, vì Võng Đại Thận Bình phát hiện ra bóng dáng của người em gái nuôi mà hắn cho là đã chết, mái tóc vàng đó quá nổi bật, hắn lập tức đuổi theo.

Người chết lại sống lại ư.

Chuyện này đương nhiên không thể xảy ra, vậy chỉ có một khả năng, không phải người chết sống lại, mà là Ảnh Tử.

Ảnh Tử sẽ phục chế thông tin con người, sau đó tiến hành chuyển hóa, nó sẽ trở nên giống hệt con người, tiếp theo trong bảy ngày giết chết con người, thay thế họ.

Chỉ cần con người chết, thì Ảnh Tử có thể sống tiếp.

Em gái nuôi Tiểu Chu Triều đã chết, vậy Ảnh Tử Tiểu Chu Triều có thể sống tiếp.

Khi Thận Bình nhìn thấy Tiểu Chu Triều, cả người hắn đều không bình tĩnh nổi, cho dù biết đối phương có thể là Ảnh Tử quái vật, nhưng nhìn thấy người em gái nuôi mà hắn ngày đêm mong nhớ, đã mất mà nay lại tìm thấy, hắn căn bản không thể khống chế bản thân mình.

Hắn và em gái nuôi yêu nhau, thích nhau, chỉ là còn chưa bày tỏ.

Thận Bình rời đảo đi học nấu ăn, thực ra cũng là hy vọng sớm độc lập, sau đó theo đuổi người mình thích.

Nhưng không ngờ lời từ biệt lại là vĩnh biệt, chỉ trong hai năm ngắn ngủi đã âm dương cách biệt.

Vốn dĩ tưởng rằng mình đã mất em gái nuôi, nhưng không ngờ cô ấy lại sống sờ sờ xuất hiện trước mắt.

Mọi cử chỉ, một nụ cười một cái nhíu mày của đối phương thật sự giống hệt em gái nuôi.

Vì Ảnh Tử đã quét thông tin con người, có thể phục chế hoàn hảo, ngay cả người thân nhất cũng không thể phân biệt.

Mặc dù biết đối phương là Ảnh Tử, nhưng Thận Bình vẫn không kìm được mà quan tâm, bảo vệ.

Vì đây là người mà hắn ngày đêm mong nhớ a.

Đáng tiếc, trùng phùng lại là từ biệt, vì tiếp theo thần xã sẽ tiến hành lễ tế đẫm máu.

Ảnh Tử đã chuẩn bị xong, chúng cầm đủ loại vũ khí, chuẩn bị ra tay với dân thường không hề phòng bị.

Dùng sinh mạng con người để cung cấp năng lượng cho Mẫu Thân, để Mẫu Thân hoàn thành tâm nguyện.

Thận Bình và Ảnh Tử Tiểu Chu Triều rời khỏi hội trường, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra bên trong.

Một đám Ảnh Tử quái vật vung vẩy vũ khí tấn công đám đông, lúc đó máu chảy thành sông, thảm không nỡ nhìn.

Chuyện gì xảy ra vậy.

Tiểu Lan và Viên Tử còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết ở rìa đám đông, sau đó đám đông cứ thế cuộn trào như lũ lụt, căn bản không thể ngăn cản.

A.

Tiểu Lan chỉ có thể thoát khỏi đám đông nhảy lên không trung, liền nhìn thấy một cảnh tượng kinh hoàng, một đám kẻ điên đang cầm vũ khí tấn công đám đông một cách điên cuồng.

Không ngờ đến cuối cùng, vẫn xảy ra một vụ án lớn nghiêm trọng.

Ngay cả Tiểu Lan đã quen với tội phạm hung tàn cũng không kìm được mà gầm lên: Dừng tay.

Lập tức tiến vào chế độ chiến đấu, trong nháy mắt đã mặc lên bộ đồ chiến đấu toàn thân.

Viên Tử vừa nhìn đã biết chắc chắn là có chuyện, cũng đã hoàn thành biến thân.

Hai người đến rìa để ngăn chặn việc giết người vô tội, đáng tiếc họ không biết điểm yếu của Ảnh Tử quái vật là cái bóng, chỉ tấn công cái bóng mới có thể gây sát thương.

Cơ thể trên mặt đất, giống như tóc của con người, dù tấn công thế nào cũng không có bất kỳ tổn hại nào.

Động tác của Ảnh Tử vô cùng nhanh, còn có thể độn thổ dịch chuyển tức thời, hơn nữa lực lớn vô cùng, đồng thời nếu không tấn công bản thể Ảnh Tử, cơ thể có thể không ngừng tự phục hồi.

Cho nên khi giao chiến, đòn tấn công của hai nữ sinh cấp ba anh hùng vậy mà không có tác dụng, hoàn toàn bị quái vật cản lại.

Hơn nữa lúc này, còn có hai Ảnh Tử hình dáng như gấu con lao tới.

Ảnh Tử chất đống người chết lại với nhau, đối với Điệp Tử Thần mà nói, thi thể cũng chứa đựng thông tin, chỉ cần có đủ thông tin, cô ta có thể khôi phục năng lượng.

Nhìn cảnh tượng máu tanh và đáng sợ như vậy, Bối Nhĩ Ma Đức cũng có chút động lòng.

Nhưng cô ấy phát hiện Đỗ Lan lại không có chút phản ứng nào, hoàn toàn là vẻ mặt lạnh lùng như xem kịch.

Đây chẳng qua chỉ là cái chết của khoảng một nghìn người thôi, hắn đã từng gặp phải cái chết khi cả vũ trụ đều lâm vào nguy cơ, trước mắt chỉ là một cảnh tượng nhỏ.

Đỗ Lan nói: Chậc chậc, chỉ giết vài trăm người mà cũng cần mưu đồ như vậy, còn cần kéo cả người bình thường vào, thực sự quá yếu rồi, thế mà cũng dám tự xưng là quỷ thần.

Quỷ thần chân chính tùy tiện cũng có thể kéo ra vài vạn tín đồ trung thành tự sát, căn bản sẽ không cần dùng người ngoài để tế tự.

Đỗ Lan bày tỏ muốn sinh mạng còn không đơn giản ư.

Kiếm vài tín đồ không phải là được rồi sao.

Ngay cả tín đồ cũng không có quỷ thần, không phải quá bần hàn sao.

Tín đồ không đủ, khách du lịch đến bù.

Đỗ Lan cho rằng loại tế tự thần thánh này, đương nhiên là nên để tín đồ cống hiến bản thân mình mới phải, đây là hòa làm một thể với thần linh vĩ đại.

Thông tin của tín đồ sẽ trở thành một phần của Điệp Tử Thần, vĩnh viễn thoát ly vũ trụ vật chất, trở thành tồn tại ở chiều không gian cao hơn, chẳng phải rất tốt sao.

Chỉ cần tuyên truyền như vậy, đừng nói một nghìn người, ngay cả một vạn người, mười vạn người cũng có thể tập hợp đủ, đến lúc đó không sợ ăn không no, chỉ sợ ăn quá no.

Đáng tiếc Điệp Tử Thần không có tuyên truyền, cũng không có tín đồ, bên cạnh chỉ có Ảnh Tử quái do cô ta sinh ra làm tay sai, tín đồ loài người tự nguyện hiến thân ít đến đáng thương, thực sự là hổ danh quỷ thần.

Chương 2872

Quá yếu rồi, quá yếu rồi, với tư cách là một thần linh, mà ngay cả vài vạn tín đồ sẵn lòng chết vì mình cũng không tìm thấy, còn cần dùng khách du lịch để bù vào số lượng, ta còn thấy hộ cho cô ta mất mặt.

Đỗ Lan đối với sự kiện tàn bạo máu tanh này chỉ có một đánh giá như vậy, đó chính là càng lúc càng thấy rõ sự khốn khó và nghèo nàn của 800 vạn quỷ thần.

Bối Nhĩ Ma Đức không nhịn được nữa, nói: Ngươi muốn nói chính là cái này ư.

Chẳng lẽ không nên ngăn chặn âm mưu của quỷ thần sao.

Đỗ Lan nói: Không cần, thời gian sẽ quay ngược, chỉ cần Võng Đại Thận Bình chết là được.

Đỗ Lan đã nói ra điểm mấu chốt của việc quay ngược thời gian, chính là vị đầu bếp kia.

Tiểu Lan và Viên Tử lưng tựa lưng, hai người đã bị Ảnh Tử bao vây.

Họ không thể không dũng mãnh, nhưng Ảnh Tử không phải là kẻ địch bình thường, họ không tìm thấy điểm yếu của Ảnh Tử, thì không thể giết chết chúng, lâu dần cũng bị bao vây.

Xung quanh toàn là thi thể, Ảnh Tử giết người như chém dưa thái rau, đặc biệt là Ảnh Tử cao lớn bốn tay sáu mắt kia càng điên cuồng, như gió lốc quét lá rụng vậy mà giết chết tất cả mọi người.

Thi thể bị chất thành núi nhỏ, trên mặt đất xuất hiện một Ảnh Tử khổng lồ, đỡ lấy núi nhỏ, giống như một bàn tiệc.

Võng Đại Thận Bình hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, sau khi giấu kỹ Ảnh Tử Tiểu Chu Triều, hắn lại một lần nữa đến cổng thần xã, phát hiện từ bậc thang từ từ chảy xuống dòng máu đỏ tươi như suối nhỏ, hơn nữa xung quanh còn có Ảnh Tử đang săn giết con người, ý thức được đại sự không ổn, em gái nuôi và bạn thân vẫn còn ở trong thần xã a.

Máu tươi và cái chết, lửa trại và thi thể, đây là lễ tế tử vong, đây là cuộc vui của Ảnh Tử, thần của Ảnh Tử đang lơ lửng giữa không trung.

Đó là một thiếu nữ mặc hòa phục, trông chỉ mười mấy tuổi, giống một nữ sinh cấp hai xinh đẹp.

Nhưng trong ánh mắt cô ta không có chút tình yêu nào dành cho sinh mệnh, ánh mắt lạnh băng khinh thường thiên hạ.

Đồng hành với sự xuất hiện của cô ta là một Ảnh Tử khổng lồ, giống như bàn tay của người khổng lồ giang rộng, bao trùm toàn bộ thần xã.

Võng Đại Thận Bình bị vài Ảnh Tử quái bao vây, hắn tuy đã học đao pháp, nhưng lại không biết điểm yếu của Ảnh Tử.

Lúc này vị ngự tỷ Nam Phương Nhật Hạc cầm súng đạn ghém đến giúp, nhắm vào Ảnh Tử dưới đất, mỗi phát một con.

Chỗ này không an toàn, mau chạy đi.

Võng Đại sẽ không quên vị ngự tỷ này, dù sao hắn đã từng ăn đậu hũ đối phương, còn bị ăn một cái tát.

Nhưng vị ngự tỷ đeo kính này bây giờ trông giống như một chiến sĩ tinh nhuệ, thuần thục săn giết Ảnh Tử, điều này cũng quá khoa trương rồi.

Hắn không thể chạy, em gái và bạn thân vẫn còn ở trên đó, làm sao có thể chạy.

Tôi và ngươi cùng đi.

Cho dù phải giết ra một con đường máu, hắn cũng phải bảo vệ những người cần được bảo vệ.

Dẫm lên máu tươi, xông lên thần xã, lại nhìn thấy một cảnh tượng luyện ngục.

Người chết với biểu cảm kinh hoàng bị đóng băng, đôi mắt vô hồn, cùng với mùi hôi thối xộc vào mũi, và một bản thân khác của hắn.

Thận Bình hoàn toàn không ngờ mình vậy mà đã bị Ảnh Tử phục chế, chính hắn cũng không biết là vào lúc nào.

Chẳng lẽ là lúc mình đi tìm thi thể ư.

Hắn cũng không rõ lắm, nhưng có hai bản thân giống hệt nhau, một bản thân khác đang nắm cánh tay của Ảnh Tử Tiểu Chu Triều.

Bên khác, bạn thân đã chết, đầu bị rìu bổ ra, nhưng trước khi chết hắn vẫn bảo vệ Tiểu Chu Linh, vì cô ấy mà hiến dâng sinh mạng, còn hung thủ giết hắn lại là một Tiểu Chu Linh khác.

Tức là hiện tại có hai Tiểu Chu Linh, có hai Thận Bình, cả ba người anh trai nuôi và em gái nuôi đều không thoát khỏi số phận bị phục chế.

Cái gì.

Đối mặt với cục diện này, người em trai bên trong cơ thể Nam Phương Nhật Hạc đều ngơ ngác, hai chị em họ một văn một võ, khi chị gái điều khiển cơ thể thì trí tuệ siêu quần, khi em trai điều khiển cơ thể thì là chiến sĩ mạnh mẽ.

Hiện tại là thời khắc chiến đấu, nên là em trai, hắn có chút không thể hiểu những chuyện này nữa, không biết Ảnh Tử quái rốt cuộc muốn làm gì.

Đây là cục diện quỷ thần tuyệt đối nghiền ép phàm nhân, thế lực quỷ thần vô cùng cường đại, chiếm hết ưu thế.

Hàng trăm phàm nhân đã bị giết, thi thể chính là nguồn dinh dưỡng tốt nhất.

Ảnh Tử bốn tay bày tỏ mọi việc đều rất thuận lợi, hiện tại chỉ cần giết mấy vật tế cuối cùng là có thể kết thúc.

Trong mắt hắn, thân thể phàm nhân đơn giản chỉ là bã đậu hủ dễ vỡ, hoàn toàn có thể một chiêu lấy mạng.

Con người quá yếu rồi, quá yếu rồi.

Đỗ Lan nói: Ta dám bảo đảm, đợi đến khi Điệp Tử Thần khôi phục năng lực, tên ngươi sẽ lập tức làm phản.

Lúc này Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện, hoàn toàn không biết vừa rồi hắn trốn ở đâu.

Ngươi là ai.

Trong dòng thời gian này, Nhạn Thiết không hề biết Đỗ Lan là ai, hai người không có bất kỳ giao thoa nào.

Chính là Ảnh Tử của Thận Bình được phục chế đã nói ra thân phận của đối phương: Hắn là cảnh thám khoa chín của sở cảnh thị.

Tên này cũng có khả năng quay ngược thời gian.

Ảnh Tử phục chế con người, quả nhiên ngay cả ký ức cũng được phục chế, trong đó bao gồm bí mật về khả năng quay ngược thời gian của Thận Bình, và khả năng hắn học được từ Đỗ Lan.

Không biết Ảnh Tử có phục chế được khả năng quay ngược thời gian hay không.

Lá bài tẩy lớn nhất của Thận Bình bị kẻ địch biết, điều này vô cùng tệ, tệ đến cực điểm rồi.

Lúc này Kha Nam mới từ đường hầm dưới lòng đất bò ra, hóa ra đường hầm dưới lòng đất của bệnh viện và thần xã là thông nhau, trước đó cậu đã thử rất nhiều lần, đều bị đám đông Ảnh Tử bên trong chặn lại.

Tối nay đột nhiên phát hiện Ảnh Tử dưới lòng đất đều đã hành động, thế là cậu cuối cùng lại một lần nữa thành công lẻn vào hang động ngầm, đi vào từ bệnh viện, đi ra từ thần xã.

Nhưng cậu hoàn toàn không ngờ sau khi ra ngoài, lại nhìn thấy một cảnh tượng như vậy, quái vật đang giết chóc điên cuồng.

Điều này đã không còn là vấn đề có thể giải quyết bằng việc bắt giữ nữa rồi, đây là chiến tranh, đây là Ảnh Tử tuyên chiến với loài người.

Ngay cả Kha Nam đã quen với thi thể, nhưng nhìn thấy đống thi thể này, cậu vẫn bị chấn động rất lớn.

Bên trong có rất nhiều học sinh trường cấp ba Đế Đan, là bạn bè của cậu, là bạn học của cậu, họ ngồi cùng một lớp học, đá bóng trên cùng một sân vận động, nhưng bây giờ họ đều đã chết.

May mà Tiểu Lan vẫn còn chiến đấu, mặc dù đã kiệt sức.

Tình hình đã hỗn loạn, Đỗ Lan xuất hiện nói lung tung, chỉ sợ lại chuẩn bị sử dụng khả năng quay ngược thời gian.

Kha Nam nhận ra Đỗ Lan sở dĩ một vẻ mặt thờ ơ là vì hắn sẽ quay ngược thời gian để thay đổi bi kịch.

Đỗ Lan cảnh cáo quỷ thần: Vị thiếu nữ đang bay trên kia, ngươi chính là quỷ thần đã sống rất lâu đúng không.

Ta nói cho ngươi biết, Nhật Bản thịnh hành nhất là lấy dưới phạm trên, nên ngươi phải cẩn thận, đừng lỡ tay lật thuyền trong mương.

Đánh bại phàm nhân không phải là kết thúc, lịch sử sẽ không kết thúc, đánh bại phàm nhân hấp thu thi thể đây chỉ là thành công giai đoạn, tương lai sẽ tiếp tục phát triển, tất nhiên sẽ có lấy dưới phạm trên.

Ngươi không thật sự nghĩ rằng tất cả Ảnh Tử bên cạnh ngươi đều trung thành ư.

Đừng vì vật mà vui, đừng vì mình mà buồn, tái ông mất ngựa sao biết không phải phúc.

Đỗ Lan bày tỏ ngay cả khi hoàn thành huyết tế, cũng không có nghĩa cô ta vạn sự đại cát.

Giết chết con người, cướp đoạt dưỡng chất của con người, đây chỉ là đánh thiên hạ.

Ngồi thiên hạ khó hơn đánh thiên hạ một trăm lần, đánh thiên hạ là chia lợi ích của con người, còn ngồi thiên hạ là chia lợi ích của chính mình.

Khi Điệp Tử Thần giành được sức mạnh cường đại, vậy cô ta có thể ban cho cấp dưới cái gì.

Đặc biệt là Ảnh Tử bốn tay Nhạn Thiết.

Thần chắc chắn cho rằng mình đã ban cho đối phương rất nhiều, ban cho hắn rất nhiều hậu duệ nhân bản, khiến linh hồn hắn có thể chuyển sang cơ thể trẻ trung, khiến hắn có thể trường sinh.

Nhưng vấn đề là từ góc độ của thần, cô ta cho rằng đã ban không ít.

Nhưng từ góc độ của Nhạn Thiết mà nói, đây là điều hắn xứng đáng, là do hắn đã nỗ lực làm việc trước đây mà đổi lấy, muốn hắn tiếp tục giữ lòng trung thành, thần chắc chắn phải tăng giá chứ.

Công nhân còn có lúc được tăng lương, với tư cách là tay sai thì chẳng lẽ không thể cứ mãi nhận lương chết sao.

Trường sinh chỉ là phần thưởng cho những gì hắn đã thể hiện trước đây, chứ không phải là trả trước cho tương lai.

Chương 2873

Cho nên việc lấy dưới phạm trên là tất yếu, Đỗ Lan bảo quỷ thần phải cẩn thận.

Đáng tiếc quỷ thần đã mắc phải rất nhiều sai lầm mà các lãnh đạo thường mắc phải, đó chính là kiêu ngạo tự đại, cho rằng mình không cần tăng tiền vẫn có thể khiến cấp dưới luôn nghe lời.

Nhưng loại suy nghĩ này một khi xuất hiện, thì đã đại biểu cho việc cô ta cách thất bại không còn xa nữa.

Đáng tiếc thần linh căn bản không nghe lời Đỗ Lan, cô ta rất tự tin, không cho rằng Nhạn Thiết sẽ không phản bội mình.

Đối với điều này Đỗ Lan có thể nói gì đây.

Đối phương căn bản không hiểu lịch sử không ngừng biến hóa, không có gì là không thay đổi.

Giây trước trung thành, giây sau đã có thể phản bội.

Các ngươi đều sắp chết đến nơi rồi, vậy mà còn muốn ly gián.

Cứ để ta giết các ngươi đi.

Ảnh Tử bốn tay lạnh lùng nói: Kẻ địch đã chết hết, thì nên phân phối lại lợi ích.

Các ngươi ngay cả điều này cũng không hiểu, trách nào ba trăm năm qua vẫn luôn trốn ở đảo Nhật Đô không thể đột phá.

Đỗ Lan cười nhạo: À à, ngươi biết không ít đấy, nhưng cứ chết đi.

Ảnh Tử bốn tay tiến hành xung kích.

Trong tất cả Ảnh Tử, chiến lực của Tứ Thủ tuyệt đối là mạnh nhất, tốc độ nhanh, hơn nữa không có điểm yếu.

Không sai, chính là không có điểm yếu, cho dù tấn công cái bóng trên mặt đất, cũng không thể tiêu diệt đối phương.

Vì về bản chất Tứ Thủ thực ra không phải là Ảnh Tử quái vật, mà là một võ sĩ khoác Ảnh Tử, là một con người.

Nhạn Thiết trường sinh bất lão, nhưng chiến lực không mạnh, nên cần bên ngoài mặc một bộ giáp được Ảnh Tử rèn đúc, như vậy chiến lực của hắn sẽ vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa không có điểm yếu.

Nhưng ngay cả một cường giả như Tứ Thủ, cũng vẫn sợ không kích.

Đỗ Lan cười nói: Nghe thấy không.

Âm thanh quen thuộc này.

Lại đến lúc không kích rồi, lần này là điều động máy bay ném bom B2, sẽ thả hàng tấn bom xuống đảo Nhật Đô.

Ký ức của quỷ thần và Tứ Thủ lập tức quay về thời Thế chiến II, lúc đó cũng là máy bay ném bom của Mỹ đế lượn lờ trên đầu, trong Thế chiến II rất nhiều thứ của họ đã bị ném bom phá hủy, một lượng lớn Ảnh Tử tử vong.

Ảnh Tử Thận Bình nói: Không hay rồi, là không kích.

Ảnh Tử Thận Bình thông qua ký ức của Thận Bình biết được sau lần quay ngược thời gian đầu tiên cũng đã xảy ra không kích, cả hòn đảo đều bị lửa bao phủ.

Ký ức của hắn được chia sẻ cho quỷ thần, quỷ thần cũng thất sắc kinh hãi, cho dù cô ta biết bay, cũng không phải đối thủ của máy bay ném bom a.

Đỗ Lan nói: Chúng ta đều sẽ chết, nhưng các ngươi cũng nên biết

Thận Bình có khả năng quay ngược thời gian, bất kể hắn chết bao nhiêu lần, cũng sẽ bắt đầu lại.

Hỡi quỷ thần, đừng tưởng rằng các ngươi đấu trí đấu dũng với phàm nhân thì nhất định có thể thắng, có thể dùng sự yếu ớt của phàm nhân để tô điểm cho sự vĩ đại của mình.

Phàm nhân quả thực yếu ớt, nhưng không có nghĩa là các ngươi thật sự vĩ đại.

Đỗ Lan bày tỏ hãy để không kích đến mãnh liệt hơn nữa đi.

Kha Nam phát điên, Đỗ Lan này thật sự mê tín hỏa lực a.

Xùy.

Oanh.

Trên trời rơi xuống một loạt bom, từ bờ biển thẳng tiến đến trung tâm đảo, bom chấn động khiến đất rung núi chuyển, cửa sổ kính của thần xã đều vỡ nát, ngói trên mái nhà cũng rơi xuống.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy thị trấn dưới chân núi đang bùng cháy dữ dội, ngay cả những người không tham gia lễ tế cũng chắc chắn bị nổ chết.

Chỉ đứng trên thần xã trên núi cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ cao và chấn động, cảm giác màng nhĩ cũng sắp bị sóng xung kích làm vỡ nát.

Máy bay ném bom càng lúc càng gần, bom cũng càng lúc càng gần.

Rất nhanh đã có một quả bom đương lượng mười tấn rơi xuống thần xã.

Đỗ Lan dang tay đón lấy lửa và xung kích, oanh.

Mọi thứ bụi về bụi, đất về đất.

Đỗ Lan bày tỏ cảm giác rất tốt, cướp lấy lời thoại của Võng Đại.

Đối với Thận Bình mà nói, tất cả những điều này quá đáng sợ, bạn thân và em gái đã chết, rất nhiều người đã chết, máu tươi nhuộm đỏ toàn bộ thần xã, càng không ngờ quỷ thần trong truyền thuyết vậy mà thật sự tồn tại.

Hắn nhất định phải chiến đấu, nhưng rất nhanh đã nghĩ đến một vấn đề, cảnh bộ Đỗ Lan cũng xuyên không, vì sao hắn không đối phó với quỷ thần.

Dường như hắn luôn kêu gọi không kích, phải hỏi hắn rốt cuộc có ý gì.

Trên dòng thời gian mới, hắn lập tức tìm thấy Đỗ Lan, nhìn thấy Đỗ Lan đang ung dung dạo phố, không có chút giác ngộ nào của người đã trải qua bi kịch.

Thận Bình nói: Vì chúng ta hiện tại đã biết kẻ địch, hãy kêu gọi viện trợ đi.

Chỉ cần Sở cảnh thị có thể phái người đến viện trợ, thì quỷ quái chắc chắn không thành vấn đề.

Đỗ Lan nói: Đây là vấn đề của đảo Nhật Đô, thì nên do đảo Nhật Đô tự mình giải quyết, Sở cảnh thị của chúng ta quá xa, không quản được.

Đỗ Lan bày tỏ mỗi khu vực ở Nhật Bản đều có hệ thống cảnh vụ riêng của mình, không thông nhau.

Chỉ có công an mới có thể phá án liên tỉnh, đáng tiếc hắn là cảnh bộ của Sở cảnh thị, không thể điều động công an.

Đảo Nhật Đô không thuộc quyền quản hạt của Sở cảnh thị, ngươi cũng biết đấy, là do một số nguyên nhân chính trị.

Ta chỉ có thể kêu gọi không kích, không thể gọi thêm người đến.

Đỗ Lan nói: Nhưng trên hòn đảo này có rồng ẩn hổ phục, tuy quỷ thần đang hoành hành, nhưng trong nhân dân tràn đầy anh hùng, chỉ cần đoàn kết các anh hùng nhân dân lại, mấy con quỷ thần cỏn con căn bản không phải đối thủ của phàm nhân.

Từ trong nhân dân tìm kiếm sức mạnh đối kháng quỷ thần, đơn giản nhất chính là đi tìm những người có thù với quỷ thần.

Những người này chắc chắn sẽ không tiếc mọi giá, tử chiến với quỷ thần.

Ví dụ như Nam Phương Nhật Hạc, em trai cô ấy chết dưới tay quỷ thần.

Ví dụ như lão thợ săn, vợ hắn cũng bị Ảnh Tử ám toán.

Ví dụ như Thận Bình, em gái nuôi hắn chết dưới tay quỷ thần.

Sau khi có đội ngũ cốt lõi căm hận quỷ thần, tiếp theo chính là đi tìm những thành viên có thể lôi kéo được.

Ví dụ như bạn thân, hắn thầm yêu em gái của Thận Bình, đồng thời lại không được cha ưa, có thể trở thành đồng đội.

Còn em gái của Thận Bình, cô ấy cũng có một trái tim muốn báo thù và bảo vệ.

Cuối cùng ví dụ như Ảnh Tử Tiểu Chu Triều, mặc dù mất trí nhớ, nhưng cô ấy cũng giống như Tiểu Chu Triều có tính cách lương thiện hoàn hảo của người phụ nữ Yamato, chắc chắn sẽ không đồng tình với sự tàn bạo của Ảnh Tử, cũng có thể quay lưng lại.

Lấy cừu hận làm hạt nhân, lấy bảo vệ làm xương sống, thành lập một tổ chức đối kháng quỷ thần.

Tạo phản cũng là từng chút một như vậy, thông thường đều bắt đầu từ cừu hận.

Không còn cách nào, nếu không có cừu hận, cũng không cần thiết phải tạo phản.

Tạo phản luôn bắt đầu từ sự phẫn nộ không thể sống nổi, còn tạo phản muốn mở rộng chính là kích hoạt nhiều cừu hận hơn, đừng để mình có đường lui, một lòng một dạ đi tạo phản.

Cừu hận thực sự là một động lực vô cùng mạnh mẽ, không có thù, thì không có tạo phản.

Nếu không có thù, chỉ có ân, vậy ai sẽ tạo phản chứ.

Cừu hận khắc cốt ghi tâm chính là động lực mạnh nhất để đối kháng quỷ thần.

Quỷ thần càng áp bức loài người, loài người càng căm hận, càng muốn phản kháng, sức mạnh càng cường đại.

Cho nên Đỗ Lan cảm thấy quỷ thần linh sẽ bắt nạt phàm nhân thực sự là có vấn đề trong đầu, thật sự không biết cừu hận sẽ đẩy loài người lên đến độ cao nào.

Đó là độ cao thực sự có thể khiến quỷ thần bị diệt vong.

Chương 2874

Mỗi lần thời gian hồi tố, hận thù lại chất chồng thêm một chút.

Ban đầu chỉ là Thận Bình, tiếp đến là em gái Tiểu Chu Triều của hắn, rồi đến bạn thân của hắn, tiếp đó là em gái của bạn thân, rồi sẽ có thêm nhiều người nữa gia nhập đội ngũ phản kháng vì hận thù.

Số người trong đội ngũ càng lúc càng đông, vậy thì tương quan lực lượng địch ta sẽ đảo ngược, thế công thủ cũng thay đổi.

Quỷ Thần càng tàn bạo, càng có nhiều người căm ghét chúng.

Đương nhiên hiện tại Thận Bình vẫn chưa ý thức được đội ngũ của mình sẽ không ngừng mở rộng, vẫn đang hy vọng Đỗ Lan có thể giúp đỡ.

Tiểu tử à, nghe ta đây, trước tiên phải mở rộng đội ngũ, sau đó phải dùng chiến thuật bao vây điểm yếu, tấn công kẻ địch để buộc chúng phải đến cứu viện, qua đó tiêu diệt sinh lực địch.

Đương nhiên cũng có thể chặn đánh quân tiếp viện của địch, toàn lực tiêu diệt mục tiêu chiến lược.

Cần phải phán đoán cục diện chiến tranh, lựa chọn hướng đi thích hợp giữa việc tập trung vào điểm yếu và bao vây quân địch.

Đỗ Lan nói.

Tại tế điện Thần Xã, cơ bản đã xác định được cách bố trí của Quỷ Thần: một thần, một Tứ Thủ và một nhóm Ảnh tử.

Vậy thì sức mạnh của thần và hai Tứ Thủ cần phải tìm cách cắt đứt.

Hắn sẽ giữ chân một tên, sau đó toàn lực đánh tên còn lại.

Nếu Quỷ Thần và Tứ Thủ ở cùng nhau, phải tìm cách điều động để chúng tách ra.

Đây chính là cách thức chiến tranh cơ bản, phải tiêu diệt kẻ địch trong khi chúng di chuyển.

Hận thù có thể mở rộng đội ngũ, sau đó dùng chiến thuật, không sợ hy sinh, không sợ khó khăn để đánh bại kẻ địch.

Đỗ Lan không thể cung cấp thêm viện trợ, nhưng có thể đưa ra một số lời khuyên chỉ dẫn.

Thận Bình bày tỏ thật sự cảm ơn, và cũng chỉ có thể tự mình đi mở rộng đội ngũ.

Hận thù đang lan rộng, bởi vì Tứ Thủ trong lúc tế lễ thực sự đã điên cuồng kéo thêm hận thù, không chỉ chọc giận Thận Bình mà còn chọc giận Minh Hữu.

Hận thù lan rộng, lực lượng phản đối Quỷ Thần sẽ càng mạnh.

Thận Bình lập tức đi tìm đồng đội, sau đó tiếp tục điều tra thông tin về Quỷ Thần, rất nhanh đã đoàn kết được một nhóm người, trong đó cũng bao gồm Ảnh tử Tiểu Chu Triều xuất hiện từ trước.

Cô không còn ký ức sau cái chết, hoàn toàn không nhớ mình là Ảnh tử, chỉ cảm thấy mình là Tiểu Chu Triều thật sự.

Thận Bình lựa chọn tin tưởng cô, bởi vì hắn thực sự không thể nghi ngờ, từng nụ cười, từng cử chỉ của cô đều giống hệt em gái trong ký ức của hắn.

Hắn hoàn toàn không thể coi cô là kẻ địch, nên quyết định hợp tác với Ảnh tử Tiểu Chu Triều và sẵn lòng bảo đảm cho cô.

Họ đến bệnh viện cũ trên núi, nhưng lại phát hiện trong bệnh viện lại thờ tượng thần.

Đây là bệnh viện mà, đặt một cây thập tự giá là được rồi, có cần thiết phải đặt một tượng tà thần không.

Quả nhiên là có điều kỳ lạ, thế là họ phát hiện ra đường hầm dưới lòng bệnh viện, và nhận ra đường hầm hoàn toàn được chuẩn bị cho Ảnh tử.

Bởi vì cửa chỉ có thể mở từ bên trong, và muốn vào bên trong, chỉ có thể lợi dụng năng lực của Ảnh tử để xuyên qua khe hở.

Người bình thường không thể xuyên qua khe hở, chỉ có Ảnh tử mới có thể.

May mắn là họ có Ảnh tử Tiểu Chu Triều làm trợ thủ, đường hầm dẫn xuống dưới lòng đất, họ chuẩn bị kỹ càng và bắt đầu khám phá.

Một bên khác, Kha Nam đã bị sốc, cậu từng chứng kiến những tên hung thủ tàn bạo, ví dụ như vụ án Người Đai Băng, vụ án giết người ở thư viện, những tên hung thủ trong đó đều vô cùng tàn nhẫn, ra tay sát hại những người vô tội.

Nhưng cảnh tượng kinh hoàng của tế lễ Tà Thần vẫn đang tác động mạnh mẽ đến tâm hồn non nớt của cậu.

Đây đã không còn là tội phạm con người nữa rồi, tội ác của con người dù có ghê gớm đến mấy, cũng chỉ là giết người như cắt cỏ, đây thực sự là sự kiện linh dị.

Kha Nam nhìn Tiểu Lan và Viên Tử, thầm nghĩ nhất định phải truyền đạt thông tin về Ảnh tử cho họ.

Cậu biết hai nữ chiến sĩ xinh đẹp này vẫn có thực lực, chỉ là không biết điểm yếu của Ảnh tử.

Chiến đấu với Ảnh tử, tấn công cơ thể là vô ích, bản thể của Ảnh tử nằm dưới đất.

Chỉ có tấn công mặt đất, mới có thể gây sát thương cho Ảnh tử.

Kha Nam cảm thấy Tiểu Lan chắc chắn có thể hiểu được ám hiệu của mình, thế là cậu giả vờ làm một đứa trẻ đang giẫm Ảnh tử, vui vẻ giẫm lên Ảnh tử của hai chị.

Cái thằng nhóc hư đốn này, vậy mà vẫn còn chơi trò giẫm Ảnh tử ấu trĩ đó, ha.

Viên Tử không chút lưu tình trêu chọc Kha Nam.

Kha Nam bất lực, cậu ấy đang truyền đạt thông tin chiến đấu với kẻ địch mà.

Đáng tiếc hai nữ thiếu nữ xinh đẹp này không có ký ức về buổi tế lễ, hiện tại họ vẫn đang tận hưởng chuyến đi, căn bản không hiểu ý nghĩa của việc giẫm Ảnh tử.

Tuy nhiên Kha Nam cho rằng đợi đến khi trận chiến bắt đầu, Tiểu Lan nhất định sẽ hiểu, cô ấy không phải là một đứa ngốc như Viên Tử.

Tiểu Lan chỉ cảm thấy Kha Nam rất đáng yêu, trò chơi giẫm Ảnh tử này, hồi nhỏ cô thường thấy các bé trai xung quanh chơi.

Kha Nam thầm nghĩ ký ức không quay ngược theo thời gian thì thật là bất tiện, nói đến cùng tại sao thời gian lại hồi tố, cậu không biết rằng mấu chốt là Thận Bình.

Đương nhiên Thận Bình cũng không phải trời sinh đã biết đảo ngược thời gian, thực ra mấu chốt vẫn là ở Quỷ Thần, tất cả đều phải kể từ mười bảy năm trước.

Năm đó, học sinh cấp hai Nam Phương Nhật Hạc và Điệp Tử Thần kết bạn, vốn dĩ rất tốt đẹp, nhưng Quỷ Thần không thể kiềm chế bản năng nuốt chửng sinh mệnh, đã giết chết em trai của Nam Phương Nhật Hạc.

Tình bạn đổ vỡ, con thuyền nhỏ lật úp, Quỷ Thần cũng có cảm xúc, nó thực sự coi Nam Phương Nhật Hạc là bạn, thế là trong cơn sóng cảm xúc dữ dội, con mắt phải của nó rơi ra, phần thông tin này biến thành một Ảnh tử độc lập.

Và Ảnh tử độc lập này mười bảy năm sau, đã sao chép Tiểu Chu Triều, câu chuyện lúc này mới bắt đầu.

Có lẽ có người sẽ nói, đó là Tiểu Chu Triều đảo ngược thời gian, vậy thì có liên quan gì đến Thận Bình.

Ở đây có một nghịch lý thời gian cần phải nói, đó là nghịch lý ông nội, nếu cháu trai xuyên thời gian giết ông nội, vậy thì cháu trai liệu có được sinh ra không.

Nếu cháu trai không được sinh ra, ai sẽ xuyên thời gian để ám sát ông nội.

Nếu ông nội không chết, thì cháu trai được sinh ra, sinh ra thì phải xuyên thời gian để ám sát.

Còn một vấn đề nữa, ví dụ như người tương lai, nếu con người có thể xuyên thời gian, vậy thì người tương lai hẳn đã đến thời đại này rồi, thậm chí có thể đang ở bên cạnh chúng ta.

Nếu bên cạnh chúng ta không có người tương lai, thì tức là không có cỗ máy thời gian.

Thận Bình gặp phải chính là nghịch lý thời gian, nói rằng Ảnh tử Tiểu Chu Triều này đã trải qua tương lai, và đã đánh bại Quỷ Thần, hấp thụ tất cả sức mạnh của Quỷ Thần, sau đó quay về ba trăm năm trước, tiêu diệt Quỷ Thần đã đổ bộ.

Vậy thì vấn đề đặt ra là, Quỷ Thần đổ bộ đã bị tiêu diệt, tất cả bi kịch sẽ không xảy ra, vậy thì rất nhiều lịch sử sẽ bị thay đổi.

Thận Bình cho dù có thể được sinh ra, hắn cũng không thể có cơ hội ngăn cản Quỷ Thần.

Vậy thì Ảnh tử Tiểu Chu Triều phải để Thận Bình trở thành sức mạnh đối kháng Quỷ Thần, phải để sự kiện đối kháng Quỷ Thần xảy ra.

Vì vậy cô đã tặng con mắt hồi tố thời gian cho Thận Bình, để hắn có năng lượng hồi tố, sau đó lại thông báo cho Nam Phương Nhật Hạc, để cô ấy giúp đỡ Thận Bình.

Cũng có nghĩa là Ảnh tử Tiểu Chu Triều đã trải qua một chiến thắng, sau đó hồi tố về ba trăm năm trước, rồi từ ba trăm năm trước xuất phát, lại sắp xếp Thận Bình và Nam Phương Nhật Hạc đi đối kháng Quỷ Thần.

Điều này giống như nghịch lý ông nội, nếu ba trăm năm trước đã giết chết Quỷ Thần, tương lai sao lại sắp xếp sức mạnh phản kháng Quỷ Thần.

Ở đây phải sử dụng khái niệm vũ trụ song song, cũng có nghĩa là Ảnh tử Tiểu Chu Triều thực ra đã sắp xếp Thận Bình của các vũ trụ song song khác để đối kháng, sau đó trong nhiều vũ trụ viết lại lịch sử.

Chương 2875

Còn về vũ trụ chính, vì không còn Quỷ Thần, Thận Bình và đồng đội đã chiến thắng, đương nhiên cũng không có ký ức về Quỷ Thần.

Tuy nhiên Ảnh tử Tiểu Chu Triều có siêu năng lực, có thể khôi phục ký ức của Thận Bình, thế là trong tương lai, ngoại trừ hai người họ ra, những người khác đều sống một cuộc sống bình thường.

Nhưng lịch sử ba trăm năm trước đã bị thay đổi, Thận Bình và đồng đội của ba trăm năm sau vậy mà vẫn có thể được sinh ra.

Đây cũng là một vấn đề rất vi diệu.

Không có Quỷ Thần, rất nhiều chuyện ở Nhật Đô Đảo sẽ bị thay đổi, ví dụ như nạn đói lớn không được giải quyết, ví dụ như gia tộc Lăng Hình sẽ không tách ra một gia tộc Nhan Thiết.

Còn rất nhiều chuyện sẽ thay đổi, nhưng cuối cùng Thận Bình vẫn sẽ được sinh ra, Nam Phương Nhật Hạc và Nam Phương Long Chi Giới vẫn là chị em, dường như ngoại trừ không có ký ức chiến đấu với Quỷ Thần ra, mọi thứ vẫn như thường.

Thời gian hồi tố tạo thành vũ trụ song song, như vậy có thể giải thích được.

Nhưng Ảnh tử Tiểu Chu Triều trải qua ba trăm năm sắp xếp mọi thứ, dường như lại đi ngược lại nghịch lý ông nội.

Chỉ có thể nói là đừng quá chú ý chi tiết, cứ chơi thôi.

Hiện tại Thận Bình đã biết mục tiêu của quái vật Ảnh tử là giết chết tất cả mọi người trên đảo để biến thành lương thực, sau đó đánh thức thần của Ảnh tử.

Ảnh tử rất nhiều, thực lực rất mạnh, nên hắn phải tập hợp nhiều đồng đội hơn, sau đó bắt đầu chiến thuật bao vây điểm yếu, tách Tứ Thủ và Quỷ Thần ra, sau đó với tinh thần hy sinh chặn giữ một bên, tập trung ưu thế lực lượng tiêu diệt bên kia.

Đương nhiên, hiện tại họ vẫn chưa tìm được cách giết chết Tứ Thủ và Quỷ Thần, bởi vì chúng đều khác với Ảnh tử thông thường, không sợ tấn công vật lý.

Ảnh tử thông thường, tấn công Ảnh tử dưới đất là được, nhưng Quỷ Thần và Tứ Thủ đều miễn nhiễm với kiểu tấn công đó.

Nên muốn thực hiện chiến thuật bao vây điểm yếu, phải tìm cách phát hiện điểm yếu của chúng.

Hiện tại Thận Bình vẫn chưa nhận ra điểm này, hắn còn phải đi tìm đồng đội, có đủ đồng đội mới có thể thử nghiệm từng bước, cuối cùng tìm ra phương pháp đánh bại kẻ địch.

Không còn cách nào khác, người phàm làm việc là như vậy, chỉ có thể thử nghiệm từng bước, từng bước rút kinh nghiệm từ thất bại, tích lũy kinh nghiệm.

Nếu tấn công vô hiệu thì sao.

Bối Nhĩ Ma Đức nói: Cái Nhan Thiết kia không sợ Ảnh tử bị tấn công, dường như không có cách khắc chế tốt nào.

Chính xác là không có, chỉ có thể không ngừng tiêu hao năng lượng của đối phương, đánh lâu dài.

Đỗ Lan nói: Có xem Giả Diện Siêu Nhân không.

Bối Nhĩ Ma Đức nói: Học sinh tiểu học thích xem, học sinh cấp ba bên cạnh tôi rất ít khi xem phim siêu nhân.

Tôi không hiểu rõ nội dung câu chuyện.

Cô ấy bày tỏ mình là bác sĩ ở trường cấp ba, không phải tiểu học.

Giả Diện Siêu Nhân là yêu thích của học sinh tiểu học, các thành viên của Đội Thám Tử Nhí rất thích sưu tập thẻ Giả Diện Siêu Nhân, đối với các tập phim cũng coi như bảo vật.

Câu chuyện mà trẻ con thích xem cũng có ý nghĩa sâu sắc, đặc điểm lớn nhất của Giả Diện Siêu Nhân chính là sức mạnh địch ta đồng nguyên, kẻ địch và anh hùng đều sử dụng cùng một loại sức mạnh.

Đỗ Lan nói.

Bối Nhĩ Ma Đức hiểu ra, nói: Ý của ngài là đối với Quỷ Thần thì nên dùng phương pháp của Quỷ Thần để chiến đấu sao.

Quả thực là như vậy, nếu không dựa vào phương pháp của Quỷ Thần, người phàm căn bản không có cách nào thắng.

Nếu không phải Ảnh tử Tiểu Chu Triều có thể hấp thụ Quỷ Thần, thì nhóm nhân vật chính căn bản không có cơ hội thắng.

Dùng sức mạnh của Quỷ Thần để đánh bại Quỷ Thần, dùng ma pháp đánh bại ma pháp.

Chỉ cần tìm được cách đánh bại Tứ Thủ và Quỷ Thần, phe người phàm với lòng căm thù tất nhiên sẽ không sợ hy sinh, không sợ nguy hiểm mà tiêu diệt kẻ địch, tạo ra một thời không không có quái vật Ảnh tử.

Bối Nhĩ Ma Đức thầm nghĩ Đỗ Lan nói đơn giản, nhưng muốn xác định điểm này cũng chỉ có thể thử nghiệm từng bước, hồi tố từng bước.

Trăm kế của Thận Bình, dù sao thì hắn chết là thời gian sẽ đảo ngược, hoặc tự sát, hoặc bị đồng đội giết, dù sao mọi người đều sẵn lòng làm lại từ đầu, hận thù khiến họ không sợ cái chết.

Đương nhiên Quỷ Thần cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn, vì đã biết hắn có năng lực hồi tố thời gian thông qua Ảnh tử của Thận Bình, Quỷ Thần chắc chắn phải tìm cách giải quyết kẻ địch gai góc này.

Nếu thực sự để Thận Bình hồi tố thời gian hết lần này đến lần khác, sớm muộn gì hắn cũng sẽ tìm ra điểm yếu.

Quỷ Thần cũng không phải là vô địch, nên thực sự lo lắng về việc Thận Bình hồi tố thời gian.

Năng lực này thực ra vốn thuộc về Quỷ Thần, trước đó vì đoạn giao với Nam Phương Nhật Hạc dẫn đến cảm xúc dao động, khiến mắt rơi ra, phần năng lực hồi tố này cũng mất đi.

Tuy nhiên Quỷ Thần biết nhược điểm của năng lực này, đó là thời gian hồi tố không phải vô hạn, mà là không ngừng tiến lên.

Nói một cách đơn giản là điểm ghi nhớ không ngừng tiến lên, ví dụ như mười giờ đã ghi nhớ, vậy điểm ghi nhớ tiếp theo chỉ có thể là sau mười giờ, không thể quay về trước mười giờ.

Và độ dài thời gian tối đa có thể ghi nhớ cũng có hạn, hai ngày là độ dài dài nhất.

Vậy nếu chưa đến hai ngày mà đã chết thì sao.

Ví dụ mười giờ đã ghi nhớ một lần, sau đó hắn chỉ sống được một ngày, vậy thì hắn cũng sẽ quay về mười giờ.

Nếu chỉ sống được ba giờ, cũng vậy, quay về mười giờ.

Nếu là một giờ, nửa giờ.

Nếu thời gian sống càng gần điểm ghi nhớ, vậy Thận Bình cũng có thể chết.

Nếu Thận Bình vừa hồi tố thời gian, lập tức bị giết chết, vậy thì hắn thật sự đã chết.

Quỷ Thần biết điều này, thời gian hồi tố không phải là vô địch, nên chỉ cần nén thời gian hoạt động của đối phương là có thể giết chết đối phương.

Phải đánh dấu hắn, như vậy chúng ta có thể cùng hắn xuyên thời gian.

Quỷ Thần bày tỏ muốn nén thời gian của đối phương, trước tiên phải tìm được đối phương, chỉ khi tìm được đối phương mới có thể không ngừng giết hắn.

Sự chênh lệch thông tin giữa hai bên vẫn rất lớn, Thận Bình dù sao cũng không biết chi tiết năng lực của mình, cũng không biết chi tiết của kẻ địch, không biết mình không biết địch, rất bất lợi.

Chỉ có thể chết hết lần này đến lần khác, điều tra hết lần này đến lần khác.

Đỗ Lan bày tỏ người phàm thì thiệt thòi, nhưng đó chính là tinh thần của người phàm, trăm lần bất khuất, quỷ thấy quỷ sầu, thần thấy thần lo.

Tiếp theo là không ngừng khám phá và thử nghiệm, chết đi hết lần này đến lần khác, thu thập thông tin hết lần này đến lần khác.

Đương nhiên Ảnh tử Tiểu Chu Triều, kẻ phản bội Ảnh tử này đã đóng vai trò rất lớn, cô biết không ít thông tin của Ảnh tử, chỉ là ký ức hơi hỗn loạn, đợi cô khôi phục ký ức sẽ nói cho họ biết Ảnh tử thực ra là một loại sinh vật cao chiều sống bằng thông tin.

Ảnh tử cần thông tin để tồn tại, vui buồn ly hợp, hỷ nộ ái ố của sinh mệnh đều là thông tin, Ảnh tử nuốt chửng thông tin sinh mệnh.

Thú vị, thú vị.

Đỗ Lan bày tỏ loại sinh vật Ảnh tử này vẫn rất thú vị, hắn hiện tại đang bắt hai Ảnh tử làm thí nghiệm: Ảnh tử giống như dược liệu được in 3D, bên trong có bộ nhớ có thể lưu trữ một phần thông tin, nhưng bộ nhớ thông tin có hạn, muốn sao chép nhiều thông tin hơn thì phải xóa bớt một số.

Chỉ cần là thông tin trong phạm vi bộ nhớ, Ảnh tử đều có thể in ra.

Ví dụ như xe đạp, súng ống, v. v.

đều có thể được in ra thông qua Ảnh tử.

Lượng lưu trữ lớn nhất của Ảnh tử là thông tin của một người, nếu đổi thành các cỗ máy đơn giản khác, căn bản không sử dụng hết tất cả bộ nhớ.

Ảnh tử chỉ cần thông tin là có thể in ra: Vì vậy Điệp Tử Thần sở dĩ mạnh mẽ như vậy, chính là vì bộ nhớ của nó mạnh mẽ, lượng thông tin lưu trữ đủ lớn, thậm chí có thông tin đa chiều, nên mới có thể can thiệp thời gian.

Đỗ Lan bày tỏ thông tin chính là mấu chốt của sự mạnh yếu.

Càng nhiều thông tin, Ảnh tử càng có nhiều biến hóa, nhưng Điệp Tử Thần hiện tại rất suy yếu, rất nhiều thông tin đã bị mất, tuy bộ nhớ vẫn còn, nhưng bên trong trống rỗng.

Nên mới muốn nuốt chửng tất cả mọi người trên đảo.

Chỉ hấp thụ thông tin con người thì có ích gì.

Hấp thụ nhiều thông tin chất lượng cao mới hiệu quả chứ.

Đỗ Lan bày tỏ Quỷ Thần cứ hấp thụ thông tin con người, chẳng khác nào sao chép dán một thông tin đơn giản hết lần này đến lần khác, hoàn toàn vô nghĩa.

Tuy nhiên loại Ảnh tử này thực sự lợi hại, chỉ cần có thông tin là có thể lập tức sử dụng, không cần cân nhắc hạn chế về dược liệu, năng lượng, v. v.

Chỉ cần thông tin có thể được lưu trữ, là có thể in ra vật thể, xuyên thời gian.

Thứ tốt.

Đỗ Lan bày tỏ có Ảnh tử thì tính khả thi quá mạnh rồi, hoàn toàn có thể giúp kỹ thuật loài người đột phá hạn chế về dược liệu, năng lượng, trực tiếp bước vào thời đại muốn gì có nấy.

Chỉ là phải mở rộng dung lượng cho Ảnh tử, Ảnh tử mạnh nhất trên Nhật Đô Đảo chắc chắn là Quỷ Thần, lượng lưu trữ rất lớn, thậm chí có thể lưu trữ năng lượng cấp thời không, có thể can thiệp thời không.

Không gian lưu trữ lớn như vậy, nếu được tận dụng tốt, có thể chế tạo thần khí.

Chương 2876

Đỗ Lan rất nhanh đã chế tạo ra dược liệu giống như Ảnh tử, chỉ là những Ảnh tử này không có linh hồn, giống như chất nhão cao su.

Nhưng chỉ cần tiêm thông tin vào, vật chất sẽ lập tức được tạo hình.

Lão bà, nàng đã xem mấy loại dược liệu ta gửi qua chưa.

Có thể dùng để nâng cấp giáp chiến cho Tiểu Lan và Viên Tử.

Đỗ Lan đưa dược liệu mới cho lão bà, nàng có thể dùng dược liệu mới để chế tạo áo giáp mạnh mẽ hơn cho các nữ anh hùng đáng yêu.

Ảnh tử cần nuốt chửng sinh mệnh con người, để có được thông tin và dinh dưỡng.

Nhưng con người cũng có thể ngược lại lợi dụng Ảnh tử làm dược liệu hoàn toàn mới, Ảnh tử có năng lực tạo hình rất mạnh, chỉ cần thông tin là được.

Còn về cách thức có được thông tin, chỉ cần một tia sáng quét qua là được, ánh sáng mạnh thậm chí có thể quét sạch thông tin của thời không.

Là sinh mệnh cao chiều, Ảnh tử thực sự rất lợi hại, đáng tiếc sinh mệnh lợi hại như vậy lại đến Trái Đất, sau khi đổ bộ Nhật Đô Đảo thì những gì đã làm, thực sự là không thể chấp nhận được.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa thiết kế áo giáp chiến đấu hoàn toàn mới cho Tiểu Lan và Viên Tử.

Đồng thời, Thận Bình vẫn tiếp tục thực hiện hồi tố thời gian, bởi vì hắn phải thông qua hết lần này đến lần khác thử nghiệm, mới có thể có được nhiều chiến hữu và thông tin hơn, khi có điểm lật kèo, nhóm nhân vật chính mới có khả năng giành chiến thắng.

Đương nhiên cho dù đã có được thông tin và đồng đội, nếu Quỷ Thần không mắc sai lầm của chủ nghĩa mạo hiểm và chủ nghĩa cơ hội, thì Thận Bình cũng rất khó thắng.

May mắn là Quỷ Thần không đọc binh pháp, không nắm bắt được mâu thuẫn chính, luôn muốn phân định thắng thua với Thận Bình.

Khiến kẻ địch hành động, kẻ địch càng hành động nhiều, càng bộc lộ sơ hở, sẽ cho người phàm cơ hội lật ngược thế cờ.

Tóm lại, việc lật ngược sức mạnh vẫn cần vài lần hồi tố thời gian, không thể xảy ra ngay lập tức.

Quá trình này tất nhiên sẽ đầy máu và nước mắt, kẻ địch cũng sẽ từng bước gây áp lực, nhưng yếu đánh mạnh đều phải trải qua ba giai đoạn: phòng ngự chiến lược, cầm cự chiến lược, và phản công chiến lược, điều này là không thể tránh khỏi.

Hiện tại vẫn đang trong giai đoạn phòng ngự chiến lược, nên rất thảm khốc.

Đỗ Lan thì đang nghiên cứu Ảnh tử, dùng ánh sáng của Ảnh tử để quét các loại vật thể, sau đó tạo hình, có thể trong chớp mắt sản xuất các loại sản phẩm công nghệ.

Bối Nhĩ Ma Đức thì đang nghiên cứu bí mật trường sinh bất lão, tuy Nhan Thiết trường sinh thông qua việc chuyển linh hồn vào thể nhân bản, nhưng Quỷ Thần thực sự đã sống rất lâu, nếu có thể nghiên cứu ra bí mật của Quỷ Thần, tổ chức sẽ được cứu.

Kha Nam thì đang tìm cách truyền đạt thông tin về Ảnh tử cho Thận Bình, hết lần này đến lần khác hồi tố thời gian, cậu đã biết quái vật Ảnh tử chủ yếu được hỗ trợ bởi hai gia tộc lớn đằng sau: Thần Xã và bệnh viện.

Tuy chỉ có hai gia tộc lớn, nhưng họ đồng lõa với Ảnh tử, rất khó đối phó.

Vì vậy cậu hy vọng Tiểu Lan và Viên Tử cũng có thể giúp đỡ, chỉ cần họ hợp tác với Thận Bình, chắc chắn vẫn còn cơ hội.

Mọi việc vẫn rất thuận lợi, bởi vì năng lực của Thận Bình đang không ngừng mạnh lên, đồng thời Ảnh tử Tiểu Chu Triều cũng đang cùng hắn không ngừng luân hồi thời gian, và mang theo ký ức.

Nên hiện tại Thận Bình không còn chiến đấu đơn độc, mà là cùng Ảnh tử Tiểu Chu Triều chiến đấu.

Ký ức của Ảnh tử Tiểu Chu Triều cũng không ngừng khôi phục, theo đó năng lực của cô với tư cách là Ảnh tử cũng càng ngày càng mạnh.

Vốn dĩ tất cả Ảnh tử đều sẽ nghe theo mệnh lệnh của Điệp Tử Thần, nhưng Tiểu Chu Triều dường như bị lỗi, không những không nghe lệnh, ngược lại còn giúp đỡ loài người chống lại Ảnh tử.

Hơn nữa năng lực của Tiểu Chu Triều cũng vô cùng mạnh mẽ, có thể trình bày thông tin của mình dưới dạng hình ảnh cho người khác.

Khiến người ta trong chớp mắt trải nghiệm câu chuyện của các dòng thời gian khác nhau, ngay lập tức kích động sự phẫn nộ của đồng đội đối với Ảnh tử, kéo tất cả mọi người vào phe chống Ảnh tử.

Trong đó bao gồm cả Tiểu Lan và Viên Tử, trong đại hội tế lễ, họ đã biến thân trước mặt mọi người, đã được Thận Bình ghi nhớ.

Nên chỉ cần chia sẻ một chút, mọi người đều có thể chứng kiến cảnh tế điện biến thành cảnh huyết tế, nên trong chớp mắt sẽ trở thành chiến binh đối kháng Ảnh tử.

Đương nhiên kẻ địch cũng sẽ không bỏ qua Thận Bình, vì đã biết năng lực của hắn từ Ảnh tử của Thận Bình, Quỷ Thần đã tìm mọi cách để đánh dấu hắn, cuối cùng Điệp Tử Thần cũng thành công.

Khi Thận Bình và Ảnh tử Tiểu Chu Triều xem ký ức về ngày Tiểu Chu Triều qua đời, Điệp Tử Thần cuối cùng đã hoàn thành việc đánh dấu Thận Bình.

Trong ký ức, Thận Bình biết được sự thật về cái chết của em gái nuôi.

Mọi chuyện bắt đầu từ khi tiểu la lỵ thi chức nói rằng mình đã nhìn thấy một bản thân khác, Tiểu Chu Triều có những phẩm chất tốt đẹp như lương thiện, dũng cảm, nhiệt tình, v. v.

Mặc dù chỉ là lời nói ngây thơ của trẻ con, nhưng cô vẫn luôn rất lo lắng.

Rất nhanh, Tiểu Chu Triều tự mình cũng gặp phải Ảnh tử của mình.

Tuy nhiên điều đầu tiên cô nghĩ đến không phải là sự an nguy của bản thân, mà là sự an nguy của tiểu la lỵ.

Và Ảnh tử Tiểu Chu Triều cũng đã sao chép tính cách vị tha này của Tiểu Chu Triều, nên hai người họ tuy phải phân định sống chết trong vòng bảy ngày, kết quả lại đồng lòng lựa chọn giúp đỡ tiểu la lỵ vượt qua nguy hiểm trước.

Thế là hai người bắt đầu bảo vệ tiểu la lỵ, ngăn chặn Ảnh tử động thủ với cô bé.

Vào ngày xảy ra chuyện, Tiểu Chu Triều muốn theo dõi tiểu la lỵ, không ngờ một thoáng lơ là, Ảnh tử đã đắc thắng, tiểu la lỵ đã bị đưa xuống biển sâu.

Cuối cùng hai Tiểu Chu Triều cũng không cứu được thi chức, ngược lại chính Tiểu Chu Triều đã bị nghẹt thở ngất đi trong cuộc vật lộn với Ảnh tử của thi chức.

Đồng thời Ảnh tử Tiểu Chu Triều cũng chiến bại, bởi vì kẻ sao chép thi chức không phải ai khác, chính là Điệp Tử Thần.

Đây vốn là hai Tiểu Chu Triều thảm bại, nhưng bất ngờ là trước trận chiến, Ảnh tử Tiểu Chu Triều đã sao chép một mặt dây chuyền, và sao chép một phần thông tin của mình vào mặt dây chuyền đó, nên cô ấy dựa vào sức mạnh phục hồi mạnh mẽ của Ảnh tử mà sống lại, chỉ là ký ức bị tổn thương.

Nhưng cô vẫn nhớ Tiểu Chu Triều muốn tham gia lễ tế, nên mới gặp Thận Bình tại lễ tế.

Khi hai người gặp nhau, ký ức của Ảnh tử Tiểu Chu Triều cũng bắt đầu hồi tố cùng với Thận Bình.

Biết được em gái nuôi nghĩa vô phản cố cứu người, Thận Bình vừa cảm động vừa phẫn nộ, nếu em gái nuôi có thể suy nghĩ cho bản thân nhiều hơn thì tốt biết mấy.

Nhưng ngay khi họ đang xem ký ức, Điệp Tử Thần vậy mà đột nhiên xuất hiện trong ký ức, vốn dĩ người xem ký ức và ký ức không thể tương tác, nhưng Thận Bình lại bị Quỷ Thần tóm lấy, trên cánh tay để lại một dấu tay đen kịt.

Quỷ Thần vẫn có chút bản lĩnh, đã thành công hoàn thành việc đánh dấu, tiếp theo nó có thể truy sát Thận Bình trong các dòng thời gian khác nhau.

Hồi tố thời gian vốn là năng lực của Quỷ Thần, chỉ là vì bị phân liệt ra, sau đó lại do âm sai dương thác mà chuyển sang Thận Bình.

Hiện tại Quỷ Thần sẽ cùng Thận Bình diễn một màn truy sát siêu thời không.

Thời gian quả nhiên là dài đằng đẵng.

Kha Nam cảm thấy cuộc đối đầu này thực sự rất dài, tuy nói theo thời gian bình thường, cậu lên đảo cũng chỉ hơn một ngày, nhưng cảm giác lại là một kỳ nghỉ vô tận, cảm thấy nếu không đánh bại quái vật Ảnh tử, kỳ nghỉ ba ngày này sẽ không bao giờ kết thúc.

Đỗ Lan nghĩ thầm, Kha Nam còn mặt mũi nào mà than thời gian dài chứ.

Chẳng lẽ cậu ta không biết mình sẽ làm học sinh tiểu học hai mươi năm sao.

Rõ ràng nói chỉ qua nửa năm, nhưng công nghệ lại từ băng cassette tiến bộ đến điện thoại thông minh, không biết đã qua bao nhiêu năm mới, bao nhiêu ngày lễ tình nhân, bao nhiêu Giáng sinh.

Cho dù Thận Bình có trải qua nhiều lần hồi tố thời gian đến mấy, cũng không dài đằng đẵng bằng nửa năm của Thám tử Tử Thần.

Giai đoạn cầm cự chiến lược chắc cũng sắp chuyển rồi, hai bên qua lại, có thắng có thua.

Sau đó Thận Bình sẽ ổn định từng bước, còn bên Quỷ Thần sẽ mắc sai lầm của chủ nghĩa mạo tiến và chủ nghĩa cơ hội.

Đỗ Lan đưa áo giáp Ảnh tử cho Tiểu Lan và Viên Tử, tiếp theo hai bên sẽ bước vào giai đoạn mới.

Kẻ địch sẽ liên tục phát động tấn công, nhưng Thận Bình cũng có thể tận dụng chiến hữu và thông tin để phản kích, hai bên sẽ ở trong tình thế khó xử là ta không thể ăn ngươi, ngươi cũng không thể ăn ta.

Đương nhiên giai đoạn này sẽ không kéo dài quá lâu, bởi vì Quỷ Thần không thể kéo dài mãi được, chắc chắn sẽ ngày càng điên cuồng, sẽ phát động tất cả sức mạnh để phản công, cố gắng tốc chiến tốc thắng.

Bên Thận Bình chắc chắn sẽ chịu tổn thất, nhưng chỉ cần nhẫn nại sẽ đợi được cơ hội phản công chiến lược, chiến thắng sẽ không còn xa nữa.

Đỗ Lan cảm thấy có lẽ cần nhắc nhở Quỷ Thần một chút, thế là hắn đi đến hang động dưới lòng đất, đích thân gặp Điệp Tử Thần, nói với nó về tình hình hiện tại, không còn cách nào, ai bảo hắn lương thiện chứ.

Chương 2877

Đương nhiên hắn cũng biết Quỷ Thần sẽ không nghe, Quỷ Thần mà nghe lời người thì đã không phải là Quỷ Thần rồi.

Sinh mệnh của người phàm rất ngắn ngủi, ngươi chỉ cần nhẫn nại vài chục năm, là có thể chờ đợi Thận Bình chết đi, có cần thiết phải vội vàng như vậy không.

Các ngươi hiện tại đang mắc sai lầm của chủ nghĩa mạo hiểm.

Đỗ Lan bày tỏ Quỷ Thần căn bản không cần quá vội vàng.

Ai.

Điệp Tử Thần giật mình, vẻ ngoài tuy trông như một nữ sinh cấp hai đáng yêu, nhưng thực ra nó đã tồn tại vô số năm.

Có thể là từ thời khủng long trên mặt đất, nó đã theo thiên thạch đến Trái Đất, và sống ở dưới đáy biển.

Mặc dù chỉ đổ bộ lên đất liền ba trăm năm, nhưng thời gian đến Trái Đất chắc chắn không chỉ có thế.

Đỗ Lan không hề trốn tránh, mà trực tiếp bước vào hang động dưới lòng đất.

Vì đã có được ký ức của Ảnh tử Thận Bình, nên Điệp Tử Thần cũng nhận ra Đỗ Lan, biết đối phương là cảnh sát, đồng thời cũng là một kẻ du hành thời gian.

Nghe ý của đối phương là mình không cần tấn công, có thể chờ Thận Bình già chết.

Quả thực là một kế hoạch không tồi, nhưng nó cũng có nỗi khổ riêng, đó là hiện tại nó ngày càng suy yếu, nên nó không muốn đợi.

Ngươi có biết có một loại chiến thuật, đó là điều động kẻ địch vận động, sau đó tiêu diệt kẻ địch trong lúc vận động không.

Hành vi của các ngươi hiện tại chính là chủ động vận động, không ngừng tạo cơ hội cho đối thủ.

Nhìn có vẻ là các ngươi đang dồn ép, nhưng sự thật là bài trên tay các ngươi ngày càng ít đi.

Đỗ Lan nói: Ngươi tuy là một trong Bát Bách Vạn Quỷ Thần, nhưng át chủ bài cũng có hạn.

Ngươi có ý gì.

Là đang dạy ta làm việc sao.

Điệp Tử Thần có chút không chắc chắn, nhưng nghe ngữ khí của đối phương rõ ràng là đang chỉnh sửa hành vi của nó.

Ta hoàn toàn không hiểu, ngươi tại sao lại nhắm vào Thận Bình và những người xung quanh hắn, căn bản không cần thiết mà.

Đỗ Lan không hiểu tại sao.

Quả thực không cần thiết phải vội vàng như vậy, cho dù Điệp Tử Thần luôn suy yếu cũng không đến mức cấp bách, kẻ thực sự cấp bách là Nhan Thiết.

Bởi vì hắn chắc chắn sẽ chết trước Quỷ Thần, tuy hắn đã bảo tồn linh hồn ba trăm năm nhờ thể nhân bản, nhưng thể nhân bản cũng sẽ già đi, đến khi không còn thể nhân bản mới để hắn sử dụng, thì coi như xong.

Trong Thế Chiến thứ hai, vừa vặn các thể nhân bản của Nhan Thiết đều bị ném bom gần hết, còn Quỷ Thần vì suy yếu không thể tạo ra thêm thể nhân bản, cũng có nghĩa là sinh mệnh của Nhan Thiết đã bước vào đếm ngược.

Vậy lúc này, ai là người cấp bách nhất.

Thần côn Nhan Thiết là người cấp bách nhất.

Còn về Điệp Tử Thần thực ra không có chủ kiến gì, hơn nữa là quái vật Ảnh tử, rất dễ bị thông tin của con người được sao chép làm nhiễu loạn.

Thiếu nữ mà Điệp Tử Thần sao chép này, có hảo cảm với Nhan Thiết, nên sau này không biết từ lúc nào nó cũng việc gì cũng nghe lời Nhan Thiết.

Nên thần không thần không quan trọng, cuối cùng vẫn phải xem địa chủ ở đó.

Năm đó còn chưa có gia tộc Nhan Thiết, chỉ có gia tộc Lăng Hình.

Còn Nhan Thiết đã nhận được sự gia trì của Quỷ Thần, trực tiếp tách ra, tự lập thành Nhan Thiết.

Điệp Tử Thần nhìn Đỗ Lan, hoàn toàn không ý thức được tình hình của mình đã rất nguy cấp rồi, chủ nghĩa mạo hiểm của nó sẽ khiến mình rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Đội ngũ của Thận Bình ngày càng mạnh mẽ, hơn nữa cùng với sự tăng lên của thông tin, họ sẽ nắm được phương pháp hấp thụ Điệp Tử Thần, cuối cùng Điệp Tử Thần sẽ vạn kiếp bất phục.

Đáng tiếc Đỗ Lan nhiều lần nhắc nhở thiện ý, nhưng không nhận được bất kỳ sự chú ý nào.

Thành kiến của Quỷ Thần đối với người phàm, cùng với việc nó bị Nhan Thiết mê hoặc, tất cả mọi thứ đều khiến nó không thể nhìn rõ tình hình, không thể lựa chọn phương pháp ứng phó chính xác, nó đã hoàn toàn bị nuôi nhốt.

Quỷ Thần cũng sẽ đói bụng, còn Nhan Thiết và Lăng Hình hai người kiểm soát khẩu phần ăn của Quỷ Thần, triệt để thuần hóa nó.

Khiến nó không thể không nghe lời, không nghe lời thì đói bụng.

Tuy Quỷ Thần cũng sẽ tự mình săn bắt, nhưng nếu không có hai địa chủ Nhan Thiết và Lăng Hình che chở, việc săn bắt của nó chắc chắn sẽ gây nghi ngờ.

Nó đã quen dựa vào sự giúp đỡ của hai gia tộc này rồi, nên ngoài lời của họ ra, không nghe lọt tai lời khuyên của người ngoài.

Ngươi lại muốn gây chia rẽ sao.

Điệp Tử Thần sẽ không dao động, nó vẫn tin rằng địa vị của mình là không thể phá vỡ, hai gia tộc lớn đều thật lòng giúp đỡ nó.

Đỗ Lan nghĩ thầm đối phương hiển nhiên chưa từng nghe qua đoạn thoại trong Trâu Kỵ Phúng Tề Vương Nạp Gián, Trâu Kỵ hỏi khách, tiểu thiếp, vợ mình và Từ Công thành Bắc ai đẹp hơn, ba người đều nói Trâu Kỵ đẹp hơn.

Nhưng người sáng mắt đều biết chắc chắn Từ Công thành Bắc đẹp trai hơn, nên Trâu Kỵ tổng kết nguyên nhân ba người nói dối, khách là có cầu xin hắn, tiểu thiếp là sợ hắn, còn vợ là thiên vị hắn, vì những nguyên nhân này mà dẫn đến việc họ nói dối.

Hiện tại Nhan Thiết và Lăng Hình sở dĩ đối xử tốt với Điệp Tử Thần như vậy là vì có cầu xin nó, Điệp Tử Thần lại hoàn toàn không có sự tự biết mình như Trâu Kỵ, ngược lại cảm thấy rất tốt, hoàn toàn không nghe lời Đỗ Lan.

Trong mắt nó, tình hình hiện tại của họ rất tốt, nhóm kẻ địch Thận Bình đã bị dồn vào đường cùng.

Họ thông qua việc không ngừng đánh giết Thận Bình, rút ngắn thời gian hồi tố của hắn, đã sắp tiêu diệt được họ rồi.

Nhưng họ không biết, chiêu thức tương tự là vô dụng.

Thận Bình cũng không ngốc, đối mặt với những cuộc tấn công tương tự, hắn cũng đang nỗ lực tính toán, thiết kế phản kích.

Vì là những cuộc tấn công liên tiếp, cạnh tranh là thời gian, nên Điệp Tử Thần và đồng bọn trong thời gian ngắn cũng không thể thay đổi quá lớn trình tự tấn công.

Tuy là từng bước dồn ép, nhưng lại dùng cùng một phương thức tấn công để ép đối thủ.

Vậy Thận Bình chỉ cần thay đổi một suy nghĩ, là có thể nghĩ ra cách đối phó.

Khi ngươi ép Thận Bình, ngươi cũng đang ép chính mình.

Các ngươi hy vọng đánh hắn bất ngờ, nhưng vấn đề là trong khoảng thời gian ngắn như vậy, các ngươi không ngừng lặp lại cùng một chiến thuật, một khi hắn kịp phản ứng, người chịu thiệt sẽ là các ngươi.

Đỗ Lan nói.

Chỉ cần dồn hắn vào đường cùng, chúng ta sẽ thắng.

Điệp Tử Thần cảm thấy không sao cả, không cảm thấy thời gian của mình không đủ, hoàn toàn không nhận ra Thận Bình không có thời gian thay đổi, nó thực ra cũng không có thời gian thay đổi.

Thận Bình bị dồn ép, sẽ nghĩ đến hỏa công, dùng sự thay đổi nhỏ nhất tạo ra sát thương lớn nhất.

Còn Điệp Tử Thần và đồng bọn vì chiếm ưu thế, nên sẽ không vội vàng thay đổi chiến thuật, vậy thì sẽ chịu thiệt.

Ha ha, Thận Bình đâu phải động vật, hắn là một con người, hơn nữa là một người rất điềm tĩnh, rất giỏi cân nhắc các loại thông tin.

Ngươi không nghĩ rằng hắn sẽ khoanh tay chịu trói chứ.

Hắn đã không còn đường thoát, chỉ cần chết thêm vài lần nữa, hắn sẽ hoàn toàn biến mất khỏi dòng thời gian.

Điệp Tử Thần rất tự tin, cho rằng chiến thuật của mình hoàn toàn không có vấn đề, rất nhanh sẽ mang lại chiến thắng, căn bản không cân nhắc khả năng kẻ địch có thể thay đổi.

Đỗ Lan có thể làm gì chứ, đây là lần thứ hai hắn nhắc nhở đối phương rồi, đáng tiếc đối phương căn bản không tin chiến trường thay đổi trong chớp mắt.

Nếu đã như vậy, vậy thì ngươi hãy chờ đợi thất bại của mình đi.

Đã không còn nghi vấn, rất nhanh sẽ bước vào giai đoạn phản công chiến lược.

Điệp Tử Thần lại một chút cũng không tin mình sẽ thua, Thận Bình chỉ là người phàm, hắn thì có bản lĩnh gì mà vượt qua Quỷ Thần.

Dù nghĩ thế nào cũng không thể, dù sao nó cũng không nghĩ ra điểm lật kèo của Thận Bình.

Đáng tiếc nó tính sai, người có thể lật kèo thực ra không phải Thận Bình, hắn chỉ là một đứa trẻ mồ côi không cha không mẹ, kẻ thực sự lợi hại là con gái sắp gả vào nhà Tiểu Chu của hắn.

Cô ấy mới là Thiên Tuyển Chi Tử, mới là vị thần linh mới.

Thận Bình tương lai chắc chắn phải gả vào nhà Tiểu Chu, kế thừa họ Tiểu Chu, điều đó đủ để chứng minh Tiểu Chu vẫn lợi hại hơn.

Ngay từ đầu Điệp Tử Thần đã chọn sai đối tượng.

Người phàm không thể thay thế thần linh, nhưng thần linh có thể thay thế thần linh.

Bề ngoài mà nói là chiến tranh giữa thần linh và người phàm, nhưng bản chất là đối kháng giữa tân thần và cựu thần.

Đỗ Lan nói: Điệp Tử Thần ngay cả tầm nhìn chính trị này cũng không có, trách nào ba trăm năm qua chỉ mắc kẹt ở Nhật Đô Đảo.

Chương 2878

Tầm nhìn của thần linh cụ thể hóa trên người phàm, nhưng lại không nhìn thấy tân thần đằng sau người phàm đã quật khởi.

Ảnh tử Tiểu Chu Triều chính là vị thần mới, cô ấy kế thừa năng lực của Quỷ Thần, đồng thời có chủ kiến hơn, và có cả những chiến sĩ như Thận Bình, đủ để thách thức cựu thần.

Điệp Tử Thần không nhìn thấu bản chất vấn đề, nó nghĩ mình đang ức hiếp người phàm, thực ra đây là sự chuyển giao giữa tân thần và cựu thần.

Cái Nhật Bản này hết cứu rồi, đánh bại cựu thần, lại tôn một tân thần.

Quan sát một thời gian dài, Bối Nhĩ Ma Đức cũng hiểu vì sao Đỗ Lan luôn lôi kéo người khác tạo phản, đất nước này quả thực nên tạo phản, nhưng những người này đã quen với Bát Bách Vạn Quỷ Thần, căn bản không thể rời xa Quỷ Thần.

Văn hóa của họ không thể thiếu Quỷ Thần, bởi vì không có Quỷ Thần, căn bản không biết nên dùng văn hóa mới nào để thay thế.

Nên cựu thần bị hủy diệt, phải sắp xếp một tân thần.

Tân thần chắc chắn sẽ lương thiện hơn, tốt đẹp hơn.

Nhưng Điệp Tử Thần ban đầu cũng rất lương thiện, cũng rất tốt đẹp, ba trăm năm trước nếu không có nó giúp đỡ, người trên Nhật Đô Đảo đã chết đói hết rồi.

Là Ảnh tử của nó đi biển sâu đánh bắt cá mới có thu hoạch, nên mọi người mới tế tự Điệp Tử Thần.

Nhưng theo thời gian trôi đi, thần linh phải lựa chọn một trong hai giữa mình và dân đảo, tất nhiên là tự vệ trước.

Điều này giống như vương triều Thăng Long Đế chế, hoàng đế tuyển chọn dân thường đối kháng quý tộc, trọng dụng tài năng.

Nhưng theo thời gian phát triển, hoàng quyền không thể không đối mặt với một vấn đề là bảo vệ mình trước, hay bảo vệ quốc gia trước.

Hoàng đế chắc chắn là bảo vệ mình trước, rồi mới bảo vệ quốc gia.

Quỷ Thần cũng như vậy, ba trăm năm trước và ba trăm năm sau, Điệp Tử Thần vẫn là Điệp Tử Thần, chỉ là hiện nay nó phải tự vệ trước, những chuyện khác thì tính sau.

Là bảo vệ mình hay bảo vệ mọi người, khi lựa chọn này xuất hiện, mọi người đều sẽ bảo vệ mình trước, Quỷ Thần nếu không thể đột phá điểm này, thì nó không thể thực sự đứng về phía bách tính.

Đỗ Lan nói.

Bối Nhĩ Ma Đức thầm nghĩ ngay cả trong nội bộ tổ chức cũng có rất nhiều người tự vệ trước, tự vệ có thể nói là bản năng.

Điều này không chỉ giới hạn ở Quỷ Thần, hoàng đế, mà còn các loại người khác cũng sẽ chọn như vậy, thậm chí là Đế quốc Mỹ cũng sẽ chọn như vậy.

Trong việc bảo vệ lợi ích của Đế quốc Mỹ trước, hay bảo vệ hệ thống toàn cầu hóa mà nó đã thiết lập, Đế quốc Mỹ dứt khoát lựa chọn bảo vệ lợi ích của mình trước, chứ không phải bảo vệ hệ thống toàn cầu hóa.

Nhưng như vậy, nhìn có vẻ là tự vệ, thực ra là không ngừng phá hoại nền tảng của mình, kết quả cuối cùng chính là bị thay thế.

Đương nhiên nếu không lựa chọn tự vệ, mà là duy trì hệ thống toàn cầu hóa, thực ra cũng là xong đời.

Ví dụ như Chu quốc thời Xuân Thu Chiến Quốc, Chu Thiên Tử khi Sở quốc vấn đỉnh Thăng Long đã nói đỉnh ở đức không ở nặng nhẹ.

Ý tứ là Chu Thiên Tử phải bảo vệ Chu Lễ trước, rồi mới tự vệ, nhưng kết quả là Chu Lễ và Chu Thiên Tử đều không giữ được, thời đại lễ nhạc băng hoại vẫn đến.

Điền Thị Đại Khương, Tam Gia Phân Tấn, Chu Thiên Tử đều đóng dấu thừa nhận, nhìn có vẻ Chu Lễ vẫn còn, nhưng thực ra Chu Lễ đã là một tấm giẻ rách.

Tuy nhiên Chu Thiên Tử với tư cách là linh vật, vẫn tồn tại rất nhiều năm.

Nếu Chu Thiên Tử muốn tự vệ, vậy hãy nhìn Chu Lệ Vương, ông ấy muốn tự vệ thông qua việc đóng cửa sơn hải quan, kết quả là quốc nhân bạo động, trực tiếp bị lật đổ.

Nên càng tự vệ, càng nhanh xong đời.

Nhưng nếu không tự vệ, kết quả cũng không thể cứu vãn, nhiều nhất cũng chỉ là bị coi như linh vật.

Nói đơn giản vẫn là vấn đề thực lực, thực lực không đủ, làm gì cũng không thể thay đổi số phận bị thay thế.

Quỷ Thần cũng như vậy, một khi suy yếu, dù có vùng vẫy thế nào cũng sẽ xong đời.

Điệp Tử Thần chính là như vậy, nó đang suy yếu, chắc chắn sẽ bị thay thế.

Nên mỗi một sinh mệnh đều không ngừng theo đuổi nhiều lợi ích hơn, duy trì thực lực của mình, có thể nói là ngược dòng nước, không tiến ắt lùi, đáng tiếc cuộc sống như vậy thực sự rất mệt mỏi.

Bối Nhĩ Ma Đức sau khi nghĩ thông những điều này, chỉ cảm thấy rất vô vị, nói: Tôi đột nhiên cảm thấy mình sắp biến thành chủ nghĩa hư vô, chỉ cảm thấy tất cả đều vô nghĩa, vạn vật đều không thể thoát khỏi suy tàn và hủy diệt.

Tự vệ là kết thúc, không tự vệ cuối cùng vẫn phải kết thúc, không ai có thể mãi mãi có lợi ích, không ai có thể mãi mãi chiến thắng.

Quả thực là như vậy, tuy nhiên đây chỉ là tư tưởng.

Khi thực sự bắt tay vào làm, cảm giác thành công vẫn có thể làm loãng cảm giác hư vô.

Sự ca ngợi và ngưỡng mộ của mọi người, có thể khiến lòng tự trọng của bạn bùng nổ.

Hơn nữa có kết thúc mới có khởi đầu mới, sự kết thúc của tiền nhân, mới có thể mở ra thời đại của chúng ta.

Sau khi chúng ta kết thúc, hậu nhân sẽ mở ra thời đại mới.

Đỗ Lan bày tỏ đây chính là sự tuần hoàn và tiến bộ: Chúng ta có thể bắt đầu từ những việc nhỏ, ví dụ như tạo phản.

Bối Nhĩ Ma Đức thầm nghĩ mình vừa mới ủ một chút không khí, đã bị Đỗ Lan phá hỏng hết, hắn ta thật sự cứ canh cánh trong lòng chuyện tạo phản à.

Ngài cũng nói họ đánh bại cựu thần, sẽ tôn một tân thần lên.

Vậy làm sao mà tạo phản.

Bối Nhĩ Ma Đức bày tỏ căn bản không có đường lối tạo phản, tân thần lên ngôi sẽ nhận được sự ủng hộ của mọi người, căn bản không thể lay chuyển.

Quốc gia này có quy tắc trò chơi riêng, chỉ tạo phản căn bản không giải quyết được.

Ngay cả khi để đại quân Đế quốc Mỹ đến truyền bá tự do, e rằng tự do sẽ trở thành vị thần mới, rồi họ lại tiếp tục chơi trò cũ.

Cô ấy không có cách nào giải quyết.

Bất kể đưa đến tư tưởng mới nào, văn hóa mới nào, cuối cùng cũng sẽ bị dân đảo coi là thần linh mà tôn thờ, cuối cùng vẫn là hào phú địa phương quyết định, căn bản không thể thực hiện được tư tưởng mới, văn hóa mới.

Tư tưởng là một chuyện, thực tiễn là một chuyện khác.

Giống như Mặc Gia kiêm ái phi công, lý thuyết rất tốt, nhưng căn bản không có cách nào thực tiễn.

Trong mắt Bối Nhĩ Ma Đức, ngay cả tư tưởng tự do của Đế quốc Mỹ đặt ở Nhật Bản, cũng sẽ bị Nhật Bản bóp méo thành một trong Bát Bách Vạn Quỷ Thần, căn bản không thể thực hiện được.

Ngay cả khi đều là chủ nghĩa tư bản, nhưng chủ nghĩa tư bản cũng có đủ loại phân hóa chứ.

Bối Nhĩ Ma Đức bày tỏ thế giới này thực sự rất kỳ lạ, đều là các quốc gia tư bản chủ nghĩa, nhưng tình hình nội bộ quốc gia lại khác xa nhau, trước đây cô ấy không để ý, bây giờ mới hiểu được sự phức tạp của thế giới.

Chủ nghĩa tư bản chỉ là tài sản được tư bản hóa mà thôi, chỉ là phương tiện.

Địa chủ có thể dùng, nhà khoa học có thể dùng, ông chủ có thể dùng, quốc gia có thể dùng, người tốt có thể dùng, kẻ xấu có thể dùng.

Đỗ Lan bày tỏ tư bản hóa tài sản chỉ là một phương tiện huy động vốn, cũng giống như Quản Trọng ở Tề Quốc sửa đường giảm thuế, đóng cửa sơn hải quan mở thanh lâu, đều chỉ là một phương tiện tăng cường kinh tế.

Tề Quốc tuy là nước đầu tiên bắt đầu cải cách kinh tế, nhưng các quốc gia kế tiếp đều có thể học tập.

Tuy nhiên dù đều học tập, nhưng phong cách của các nước đều phù hợp với đặc sắc địa phương.

Nên tư bản hóa tài sản thực ra chỉ là một phương tiện tăng cường kinh tế, ai cũng có thể học, đây chỉ là phương tiện làm lớn cái bánh.

Còn việc chia bánh thì vẫn phải tuân theo phong tục tập quán của từng địa phương.

Ví dụ như phương Tây chính là phân chia theo thứ tự quý tộc, công dân, dân tự do, vì rất lỏng lẻo, nên họ cũng nhấn mạnh sự tự do.

Nhật Bản thì là các địa chủ địa phương kéo bè kết phái, sau đó tranh giành lợi ích dưới quy tắc của Thiên Hoàng, giành được rồi lại chia theo phong tục tập quán của từng địa phương, có chia theo địa chủ, có chia theo tôn giáo.

Kỹ năng làm bánh thì mọi người đều học hỏi lẫn nhau, nhưng việc chia bánh thì chỉ có thể theo phong tục tập quán địa phương, rất khó thay đổi triệt để.

Bởi vì phương thức chia bánh đều là kinh nghiệm thành công, đều đã trải qua đủ loại thử thách lịch sử.

Bánh nhiều thì có lẽ còn có thể nới lỏng một chút, nhưng một khi bánh ít đi, thì nhất định phải nghiêm ngặt tuân theo phong tục tập quán địa phương, tuyệt đối không được loạn.

Bởi vì địa phương đó chính là dựa vào phương thức phân chia lợi ích này mà tồn tại đến nay.

Nên ở Nhật Bản, tạo phản rất đơn giản, nhưng muốn cải tạo triệt để phương pháp chia bánh của Nhật Bản thì rất khó.

Nói cho cùng thì bánh không thể mãi mãi làm lớn, một khi bánh không thể làm lớn được nữa, thì chỉ có thể chia theo tập quán cũ.

Nên tập quán của các địa phương mới vô cùng cố chấp, không thể bị thay thế.

Chương 2879

Đặc biệt là những nơi như Nhật Bản, bánh rất khó làm lớn, thậm chí tất cả mọi người đều ghét những người làm lớn bánh, bởi vì cảm giác hạnh phúc mà họ mang lại chỉ thoáng qua, căn bản không thể duy trì lâu dài.

Bối Nhĩ Ma Đức nói: Nên việc tạo phản mà ngài nói căn bản không hiệu quả.

Bối Nhĩ Ma Đức cũng đang học tập, cũng đang suy nghĩ, cuối cùng rút ra kết luận, đó là Nhật Bản không có mảnh đất cho tạo phản, bất kể tạo phản thế nào, hình thức chia bánh cũng không thể thay đổi.

Đây là do hình thức của Nhật Bản quyết định, hình thức chia bánh của họ đã trải qua hàng nghìn năm thử thách, chính là một nhóm địa chủ tranh giành lẫn nhau.

Còn về văn hóa, họ đã học hỏi rất nhiều văn hóa Đại Lục, nhưng bản chất lại không hề thay đổi, vẫn luôn là đấu tranh giữa quý tộc và quý tộc, tức là chế độ phong kiến.

Thực ra cũng không thể chỉ nói Nhật Bản là chế độ phong kiến, trên Trái Đất có hơn hai trăm quốc gia, cũng chỉ có một quốc gia thực sự hoàn thành đại thống nhất, các quốc gia khác đều là chế độ phong kiến, đều là địa phương cao hơn trung ương, chứ không phải trung ương trực tiếp biến tất cả địa phương thành lãnh thổ trực thuộc.

Chế độ quận huyện đã được đẩy mạnh hai nghìn năm, điều này là điều mà các quốc gia khác không thể sánh bằng, việc biến tất cả đất đai của một quốc gia thành một thể thống nhất không phải là điều dễ dàng.

Nhật Bản là chế độ phong kiến, nên dù có tạo phản, cũng rất khó đột phá.

Trừ khi thực sự giết sạch tất cả quý tộc và địa chủ, nhưng đó sẽ phải giết không ít người, tám triệu cũng là nói ít.

Nên Bối Nhĩ Ma Đức cho rằng ở Nhật Bản, việc kiến lập quốc gia, nhiều nhất cũng chỉ là trở thành một đại quý tộc.

Giống như thời Chiến Quốc có Chức Điền Tín Trường, Phong Thần Tú Cát, Đức Xuyên Gia Khang.

Họ đều chỉ có thể được coi là đại diện của giới quý tộc, là minh chủ của quý tộc Nhật Bản, chứ không phải là chủ của một quốc gia.

Điều này giống như Chu Vũ Vương cùng minh hữu đánh bại Ân Thương, bên cạnh Chu nhân vẫn còn minh hữu và kẻ địch, Chu nhân phải tiêu hóa tất cả minh hữu và kẻ địch thì mới được.

Nhưng đây không phải là chuyện đơn giản.

Kiến lập quốc gia có thể trở thành minh chủ, nhưng không thể trở thành hoàng đế.

Xem ra ngươi thực sự đang học tập.

Đỗ Lan nghe Bối Nhĩ Ma Đức lý luận có cơ sở mà từ chối, rất vui mừng.

Quả nhiên học tập khiến con người tiến bộ.

Đương nhiên tôi đang học tập, đang đọc lịch sử, nhận ra phong kiến là lựa chọn của rất nhiều quốc gia, La Mã cổ đại đã từng thử phá vỡ phong kiến, nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

Nên tìm một Thiên Tử, sau đó là liên minh chư hầu địa phương mới là trạng thái bình thường của một quốc gia.

Cho dù chúng ta có tạo phản, nhiều nhất cũng chỉ là trở thành một minh chủ chư hầu.

Tôi đã suy nghĩ rất nhiều lần, cuối cùng rút ra kết luận này.

Kết luận của ngươi là đúng, nhưng cũng không phải không có cơ hội, chỉ cần giết sạch tám triệu địa chủ, triệt để sử dụng chế độ khoa cử, cũng không phải là không thể giải quyết.

Đỗ Lan bày tỏ phong kiến có thể bị giải quyết, chỉ cần dám giết người là được, sau đó tiếp nhận chế độ đế quốc Đại Lục là được.

Ngươi có thích tác phẩm khoa huyễn không.

Đỗ Lan bất chợt hỏi.

Bối Nhĩ Ma Đức cảm thấy mình sớm muộn gì cũng sẽ phát điên, bởi vì đối phương luôn đột nhiên chuyển chủ đề.

Ý gì.

Tư duy của cô ấy vĩnh viễn không thể theo kịp Đỗ Lan.

Nếu ngươi thích tác phẩm khoa huyễn, đặc biệt là tác phẩm khoa huyễn phương Tây, ngươi sẽ phát hiện rất nhiều thế lực vũ trụ hùng mạnh đều là đế chế.

Tại sao lại như vậy.

Chính là bởi vì phương Tây hiện tại vẫn là chế độ phong kiến, trong lòng họ đối với cái tốt và cái xấu của đế chế thực ra đều có một mức độ hiểu biết nhất định.

Dù sao thì La Mã cổ đại đã từng thử đế chế, thời kỳ cường thịnh nhất của La Mã cổ đại chính là đế chế, chỉ là khi suy tàn, hoàng đế của đế chế sẽ bảo vệ mình trước, sau đó mới bảo vệ đế quốc, điều này lại khiến các quốc gia phương Tây vô cùng sợ hãi đế chế.

Bối Nhĩ Ma Đức nhớ đến Nero, với tư cách là một bạo chúa nổi tiếng ở phương Tây, đó chính là tài liệu giáo dục phản diện của đế chế La Mã cổ đại.

Các quốc gia phương Tây rất rõ ưu thế của đế chế, chính là tốc độ quán triệt chính lệnh nhanh hơn, có thể phát huy tối đa quốc lực.

Nhưng họ cho rằng chỉ cần hoàng đế vô đạo, đó chính là tai họa.

Nên họ kháng cự đế chế, nhưng lại không thể không thừa nhận đế chế có thể khiến một quốc gia trở nên hùng mạnh.

Đỗ Lan nói: Tác phẩm khoa huyễn đã chứng minh các quốc gia này không thể thoát khỏi phong kiến.

Bối Nhĩ Ma Đức thầm nghĩ tư bản hóa tài sản chỉ là thủ đoạn của chư hầu, cũng giống như Quản Trọng đóng cửa sơn hải quan.

Quản Trọng có thể đóng cửa sơn hải quan, Triệu Quốc, Sở Quốc, Đại Việt đều có thể học tập.

Chư hầu thông qua tư bản hóa tài sản đã đánh bại quốc vương, khiến quý tộc có phương thức liên minh mới, nhưng không có quốc vương, phong kiến vẫn cứ phong kiến.

Trong thời đại quốc vương, phân phong là đất đai.

Trong chủ nghĩa tư bản, phân phong là tư kim.

Đại tư bản chính là chư hầu của tư bản, đương nhiên hiện tại việc phân phong tư bản thực ra vẫn chưa kết thúc, vẫn đang giữ một tấm màn che tên là quốc gia.

Nên người Nhật Bản rất sợ Bát Bách Vạn Quỷ Thần, còn người phương Tây rất sợ đại tư bản, đại tập đoàn, căn nguyên chính là sợ quý tộc phân phong.

Ý của ngài là chúng ta tạo phản, con đường thoát khỏi phong kiến là xưng đế sao.

Bối Nhĩ Ma Đức bày tỏ Đỗ Lan có phải là muốn làm hoàng đế.

Nếu thực sự theo mạch lạc lịch sử phong kiến, đế chế mà phát triển, muốn phá vỡ phong kiến, không thể dựa vào tư bản hóa tài sản, mà phải dựa vào đế chế.

Đúng vậy, hoàng đế thực ra chính là phương hướng phát triển tất yếu của chế độ phong kiến, chỉ là hoàng đế La Mã cổ đại từ trước đến nay đều không thể phá vỡ sự ràng buộc của công dân thứ nhất, luôn luôn biến thành bạo chúa.

Hoàng đế La Mã cổ đại luôn đại diện cho liên minh công dân và quý tộc, không thể biến tất cả quý tộc, công dân, dân tự do thành thần dân của mình.

Điểm này, Thăng Long đã làm rất tốt, từ triều Hán trở đi hoàng đế tuy liên minh với quý tộc, nhưng thông qua chế độ sát cử cũng đã thử tuyển chọn nhân tài từ dân gian, hơn nữa đối xử bình đẳng với công dân và dân tự do, trị vì thiên hạ bằng hiếu đạo.

Bất kể là quý tộc, công dân, dân tự do, ai cũng có cha mẹ, ai cũng có thể cử hiếu liêm.

Đương nhiên khi thao tác, dân tự do chắc chắn sẽ chịu thiệt, nhưng nhìn chung hiếu đạo không phân giai cấp.

La Mã cổ đại chỉ có một giáo phái thần giáo, tuy trong tôn giáo đã thống nhất quý tộc, công dân, dân tự do, nhưng vấn đề là người không tín giáo không thể thống nhất được, chẳng lẽ không tín giáo thì không phải người La Mã.

Tôn giáo chắc chắn không có giá trị phổ quát như hiếu đạo.

Tiếp theo các hoàng đế Thăng Long đã không ngừng nỗ lực theo hướng dung hợp, đương nhiên hoàng đế giữa việc bảo vệ mình và bảo vệ quốc gia, cũng luôn chọn bảo vệ mình trước, trở thành hôn quân.

Nhưng mỗi lần cải triều đổi đại, thậm chí là ngoại tộc xâm lược, chỉ cần là hoàng đế đăng cơ, họ đều sẽ tiếp tục việc thống nhất bắt đầu từ triều Hán, tức là Hán hóa.

Hoàng đế sẽ tuyển chọn công dân và dân tự do, áp chế quý tộc.

Đương nhiên công dân này có thể là thân thích của hoàng hậu, dân tự do này có thể là thái giám bị hoạn, hoặc là quan viên được tuyển chọn thông qua khoa cử.

Mục tiêu của hoàng đế chỉ có một, đó là tiêu diệt tất cả quý tộc và địa chủ ở địa phương, biến tất cả đất đai trong nước thành lãnh địa trực thuộc của hoàng đế, hắn muốn trực tiếp quản lý tất cả đất đai.

Cả thiên hạ đều là của riêng hoàng đế, còn quan viên quản lý quốc gia chính là nô tài, điểm này ở triều Thanh về cơ bản đã làm được.

Nhưng sau khi làm được, hoàng đế và cả thiên hạ chính là đối lập trực tiếp.

Nếu có địa chủ, vậy bách tính vĩnh viễn sợ địa chủ, Nhật Bản sợ Bát Bách Vạn Quỷ Thần, phương Tây sợ đại tư bản, đại tập đoàn, bởi vì địa chủ và bách tính có mâu thuẫn lợi ích trực tiếp.

Đợi đến khi địa chủ đều bị tiêu diệt, tất cả đất đai đều trở thành tài sản của hoàng đế, thì việc địa chủ làm ác chính là hoàng đế làm ác, chính là hoàng đế và bách tính có mâu thuẫn trực tiếp.

Nên sự căm ghét đối với địa chủ, trực tiếp chuyển sang hoàng đế, ai bảo thiên hạ này đều là lãnh thổ của hoàng đế, hắn phải chịu tất cả trách nhiệm.

Tóm lại hoàng đế chính là tồn tại với mục tiêu trở thành địa chủ lớn nhất, không ngừng thôn tính quý tộc và địa chủ, không chỉ về mặt vật lý, mà còn về mặt văn hóa.

Từ việc thừa nhận tính hợp pháp của hoàng đế, đến việc hoàng đế từng bước phân hóa quý tộc, rồi từng bước thông qua việc tuyển chọn nhân tài để xáo trộn, phá vỡ sự kiểm soát của quý tộc, cuối cùng thực hiện được việc thôn tính toàn bộ đất đai trong nước.

Còn ở phương Tây, vì quý tộc nắm giữ phương pháp tư bản hóa tài sản, nhanh chóng làm giàu cho quý tộc, ngược lại đã đánh bại hoàng đế.

Hoàng đế không còn, các quý tộc địa phương chắc chắn sẽ tiếp tục phân phong.

Quốc gia cũng trở thành một ác tất yếu mà quý tộc cần để đàm phán, quý tộc hận không thể không cần quốc gia, như vậy họ sẽ không phải nộp thuế.

Đáng tiếc điều này không thực tế, quý tộc cũng biết quốc gia là cần thiết, bởi vì không có quốc gia, quý tộc và quý tộc không có nơi nào để giao lưu nữa.

Có thể thấy, việc Thăng Long áp chế thương nhân là có lợi cho hoàng đế, hoàng đế rất rõ tư bản hóa tài sản có thể khiến người ta giàu có địch quốc, hoàng đế không thích điều này, nên trọng nông ức thương, bế quan tỏa quốc, thực ra đều là để áp chế sự trỗi dậy của tư bản địa phương.

Quan sơn hải, tư bản hóa tài sản, đó đều là thủ đoạn.

Chương 2880

Nếu kẻ địch dùng mà mình không dùng, thì thực lực kẻ địch sẽ trở nên mạnh hơn, nên bản thân mình cũng chỉ có thể làm theo.

Hoàng đế sợ hãi tư bản hóa tài sản chính là vì thủ đoạn mới này có thể đối kháng với quan sơn hải.

Quan sơn hải có lợi cho hoàng đế, còn tư bản hóa tài sản lại có lợi cho quý tộc.

Tư bản hóa tài sản chính là biến tất cả tài sản, núi sông đất đai thành tiền bạc, sau đó các quý tộc cùng nhau thi đua tiền bạc.

Tất cả mọi thứ đều được định lượng bằng tiền, đối với khoa học kỹ thuật, sinh mệnh vân vân cũng vậy.

Ở phương Tây, quốc vương là quân quyền thần thụ, địa vị quân chủ rất ổn định, nhưng có tư bản hóa tài sản, quý tộc và quốc vương cạnh tranh không phải là quyền uy, mà là tiền bạc.

Quốc vương đương nhiên không thể so bì, dù sao quốc vương chỉ có một người, còn quý tộc lại có rất nhiều.

Cuối cùng, cả quốc gia đều được chuyển hóa thành tư bản, rồi sau đó có thể bành trướng ra bên ngoài.

Nếu các quốc gia khác không học theo, rất dễ bị đánh bại.

Vì tư bản hóa tài sản thực sự có thể khuyến khích khoa học, kích thích dân chúng, giỏi bành trướng, cực kỳ có lợi cho việc phú quốc cường binh.

Nếu không học theo, sẽ bị quốc gia đã hoàn thành tư bản hóa xâm lược.

Giống như khi Tề quốc bắt đầu quan sơn hải, đã tăng cường mạnh mẽ quốc lực của Tề quốc, vậy thì các quốc gia khác chỉ có thể theo kịp, không theo thì sẽ bị đào thải.

Lấy tư bản đối kháng tư bản, lấy ma pháp đối kháng ma pháp.

Bối Nhĩ Ma Đức giờ đây đã hiểu rằng phương Tây đang loanh quanh trong chế độ phong kiến, tuy rằng từ phong kiến đất đai chuyển sang phong kiến tư bản, nhưng vẫn chưa bước vào đế chế.

Bọn họ đã từng thử, nhưng thất bại, nên các quý tộc phong kiến một mặt vừa e ngại đế chế, một mặt lại không thể không thừa nhận ưu thế của đế chế, cũng vô cùng mâu thuẫn.

Nhưng càng hiểu, càng cảm thấy chế độ phong kiến Nhật Bản vô phương cứu chữa.

Nhật Bản sở dĩ thoát Á nhập Âu, chẳng phải vì họ có thể tiếp nối rất tốt chế độ của phương Tây sao.

Cũng phong kiến, cũng tư bản hóa, cũng bành trướng, khác biệt duy nhất là khi chia bánh, Nhật Bản sẽ chia ở bàn thờ Thiên Hoàng, còn phương Tây thì chia ở bàn thờ Hạ Nghị Viện.

Làm phản gì đó, quả nhiên là không thể.

Thậm chí Bối Nhĩ Ma Đức cảm thấy ngay cả đại quân Mỹ cũng không thể khiến Nhật Bản thật sự tự do, vấn đề đã ăn sâu bén rễ đã phát triển thành văn hóa Nhật Bản rồi.

Một khi thứ gì đó đã trở thành văn hóa, muốn thay đổi nó sẽ rất khó, bởi vì điều này đã là quy ước bất thành văn, tiềm di mặc hóa, thấm sâu vào cuộc sống của mỗi người.

Cho nên nói làm phản gì đó quả nhiên không đáng tin.

Tuy nói thiết câu giả tru thiết quốc giả hầu kẻ trộm móc thì bị giết, kẻ trộm nước thì làm chư hầu, nhưng tiền đề của câu nói này là Trang Tử chưa từng thấy Đại Việt thống nhất Lục quốc.

Kẻ trộm nước mà ông ta thấy cũng không hề thay đổi thể chế quốc gia, không những không thay đổi, mà vì tính hợp pháp của việc thống trị, họ ngược lại còn phải chiều theo thể chế cũ, tìm kiếm sự công nhận của Chu Lễ.

Bối Nhĩ Ma Đức đã hiểu bối cảnh của Trang Tử, đó là thời Chiến quốc sau Tam Gia Phân Tấn và Điền Thị Đại Khương.

Nhưng bất kể là Tam Gia Phân Tấn hay Điền Thị Đại Khương, họ đều tìm kiếm sự công nhận của Chu Thiên Tử, đều là chư hầu phong kiến, chứ không hề thay đổi bản chất quốc gia.

Nếu Trang Tử có thể thấy Đại Việt quét sạch Lục hợp, chắc hẳn sẽ không còn cho rằng đó là trộm nước, đó là diệt nước, triệt để biến các chư hầu quốc thành quận huyện chế.

Đây tuyệt đối không phải là trộm, mà là diệt.

Cho nên trộm nước và làm phản mà anh nói căn bản là hai chuyện khác nhau.

Nếu là trộm nước thì căn bản không cần lật đổ hiện trạng Nhật Bản, chỉ cần trở thành gia tộc mạnh nhất Nhật Bản là được, ví dụ như Minh Trị Quang Tú phát động Bản Năng Tự Chi Biến đối với Chức Điền Tín Trường, đó là trộm nước, vì hắn không hề thay đổi minh ước gia tộc.

Ở Nhật Bản chưa từng xảy ra làm phản, ngay cả việc khai sáng Giang Hộ Đức Xuyên Gia Khang cũng chỉ là thông qua bế quan tỏa cảng, duy trì ưu thế của mình trong các gia tộc, chứ không phải lật đổ minh ước gia tộc.

Bối Nhĩ Ma Đức đã làm bài tập rất kỹ, vì hắn không muốn trở thành một con rối bị động trước mặt Đỗ Lan.

Cuối cùng, hắn đúc kết ra rằng trộm nước và làm phản là hai chuyện khác nhau.

Trộm nước là trộm đồ, là lấy đồ về, nhưng sẽ giữ nguyên trạng, không phá hoại, được hoàn thành trong hệ thống sẵn có.

Còn làm phản là phá rồi lập, là đập tan nát quốc gia cũ, sau đó xây dựng hệ thống mới.

Điều này hoàn toàn không giống nhau, Nhật Bản có thể trộm nước, nhưng không thể làm phản.

Độ khó của việc làm phản quá cao, Nhật Bản thiếu đi mảnh đất màu mỡ để từ phong kiến tiến lên đế chế.

Phát triển đế chế, hơn nữa phải thử và sai nhiều lần, không ngừng hoàn thiện đế chế, cũng không dễ dàng như vậy.

Dù sao hoàng đế là một quái vật muốn biến cả quốc gia thành đất riêng của mình, các gia tộc ở địa phương sẽ không đồng ý.

Các gia tộc nắm giữ quân đội, cảnh sát, các loại tài nguyên, căn bản sẽ không nể mặt hoàng đế.

Thành thật mà nói, quân chủ mới nổi ban đầu kiểm soát quốc gia thông qua việc đô thị hóa lớn, điều mà họ có thể kiểm soát chỉ là các thành phố.

Đây chính là sản phẩm phụ sau khi Tề quốc quan sơn hải, kinh đô Lâm Truy của Tề quốc đã trở thành thành phố lớn nhất thời bấy giờ.

Quốc quân thông qua kiểm soát các thành phố lớn và thương mại để áp chế các quý tộc địa phương.

Đến thời Tam Gia Phân Tấn, Lục khanh đã xây dựng thành trì của riêng mình, căn bản không nể mặt quân chủ Triệu quốc, trực tiếp chia cắt Triệu quốc.

Đến Hán triều, hoàng đế không thể không thỏa hiệp với quý tộc, đối mặt với các môn phiệt xây dựng pháo đài ở khắp nơi, cũng đành bất lực.

Cuối cùng vẫn không thể ngăn cản các quân phiệt cát cứ, quần hùng tranh giành.

Ngay cả Tùy Đường có chế độ khoa cử, quý tộc vẫn có thể đối kháng hoàng đế thông qua tôn giáo, hoàng đế cũng không thể không lập quốc giáo và liên minh với quý tộc.

Mãi đến Tống triều, người thực sự đánh bại quý tộc không phải là hoàng đế, mà là hoàng đế đã mở thông con đường thăng tiến cho hàn môn, quý tộc không chịu nổi sự xung kích của số lượng lớn hàn môn nên không thể không lùi bước, hòa nhập với tầng lớp sĩ nhân thành tầng lớp sĩ đại phu.

Nhưng khi tầng lớp sĩ đại phu hợp thành một thể, hoàng đế đã gặp phải thách thức mới.

Vì sĩ đại phu cũng là đại diện của các địa phương, dù sao nhiều người đọc sách đều được các thế gia địa phương tài trợ, cũng sẽ đối kháng với hoàng đế.

Hơn nữa, để nổi bật, sĩ đại phu còn cố ý chống đối hoàng đế, ở Minh triều, bị đình trượng đã là một huân chương của sĩ đại phu.

Sĩ đại phu không nhìn huyết thống và xuất thân.

Nếu không có cơ hội lập công thể hiện, thì bị đánh đình trượng một trận là cách nhanh chóng để họ nổi danh.

Chẳng trách các hoàng đế Minh triều lại thích yêm đảng, vì những quan viên sĩ đại phu này đều không chịu nghe lời, đều chỉ coi hoàng đế là công cụ, đều coi việc đối đầu với hoàng đế là thủ đoạn để tự khẳng định mình.

Đến Thanh triều, biến tất cả quan viên thành gia nô của hoàng đế, coi như đã thực sự biến tất cả đất đai quốc gia thành lãnh thổ riêng của mình, hoàn thành nguyện vọng lớn nhất của hoàng đế, trở thành địa chủ duy nhất.

Tuy nhiên, vấn đề mới là tất cả mọi người trong nước đều phải đối đầu với hoàng đế.

Trước đây chỉ có sĩ đại phu đối đầu với hoàng đế, đến Thanh triều thì toàn bộ bách tính đối đầu với hoàng đế.

Đế chế từng bước phát triển, hoàng đế mất hai nghìn năm, không ngừng tuyển chọn hàn môn để tấn công quý tộc, nhưng cuối cùng khi hàn môn và quý tộc hợp nhất thành sĩ đại phu, hoàng đế lại phải đối kháng với sĩ đại phu.

Rồi sĩ đại phu lại biến thành gia nô, hoàng đế lại phải đối kháng với thiên hạ.

Hạ Thương Chu từ phong kiến tiến lên đế chế, Tần Hán Tùy Đường Tống Nguyên Minh Thanh đều là hoàng đế không ngừng thử nghiệm để hoàn thiện đế chế, thực hiện ý tưởng phổ thiên chi hạ mạc phi vương thổ khắp gầm trời không đất nào không phải đất vua vốn xuất phát từ Kinh Thi.

Ở giữa đã đi qua rất nhiều con đường vòng và sai lầm.

Chế độ quận huyện từng bước thay thế chế độ phong kiến, nhưng ngay cả đến Đường triều, trong số các công thần khai quốc vẫn có người muốn phong đất lập nước, còn có cả Phong kiến luận để thảo luận.

Đối với hoàng đế mà nói, đương nhiên chế độ quận huyện phù hợp với lợi ích của hắn hơn, biến cả thiên hạ thành lãnh thổ của mình, rồi cử người của mình đi quản lý, há chẳng phải mỹ diệu sao.

Chương 2881

Đương nhiên, hoàng đế Đường triều vẫn chưa giải quyết được vấn đề, ngược lại còn suy yếu vì vấn đề tiết độ sứ.

Đường triều quá cởi mở, các tiết độ sứ địa phương đều có một lượng lớn tài chính để bồi dưỡng quân đội, không trộm nước thì có lỗi với hoàng đế.

Đến Tống triều, quân chính phân ly.

Hơn nữa, kinh tế phương Nam phát triển rất nhanh, cộng thêm khoa cử, đã làm cho rất nhiều thế lực mới nổi phát triển.

Cách hoàng đế Tống triều kiểm soát đất đai và sĩ đại phu là: đại thành thị hóa.

Giống hệt Tề quốc, thông qua kiểm soát thành phố để kiểm soát xung quanh, hoàng đế không thỏa hiệp với quý tộc, mà nâng cao địa vị của sĩ nhân mới nổi, cuối cùng cũng đánh bại quý tộc.

Vì vậy, ở đây có thể phát hiện một quy luật, bất kể là quý tộc hay sĩ đại phu.

Đối với những thế lực mới nổi này, hoàng đế ban đầu đều kiểm soát thông qua đại thành thị hóa.

Cùng với sự phát triển, khi thực lực của quý tộc, sĩ đại phu bành trướng, đại thành thị không còn kiểm soát được nữa, hoàng đế sẽ thỏa hiệp với họ, và tìm kiếm sức mạnh mới để đối kháng họ.

Tuyển chọn, kiểm soát, thỏa hiệp, rồi lại tuyển chọn.

Sự trỗi dậy của quý tộc và sĩ đại phu đều trải qua quá trình này, từ yếu đến mạnh, rồi bị đào thải.

Đối với hoàng đế, đây cũng là con đường bắt buộc phải đi để mở rộng lãnh thổ, duy trì chế độ quận huyện.

Trước Tống là dùng sĩ nhân hàn môn để đối kháng quý tộc, Tống Nguyên Minh là sĩ đại phu trỗi dậy, sau Thanh là dùng phú nông để đối kháng sĩ đại phu.

Nếu không có liệt cường xâm lược, thì triều đại mới sau Thanh triều chắc chắn lại là một triều đại đại thành thị hóa.

Vì thực lực của phú nông không ngừng tăng cường, hoàng đế để kiểm soát họ, nhất định phải tiếp tục mở rộng thành phố, để đảm bảo duy trì kiểm soát.

Rồi triều đại tiếp theo, đại thành thị hóa đã không còn tác dụng, tiếp theo là thỏa hiệp với phú nông, cùng nhau trị quốc.

Đồng thời, hoàng đế của triều đại này cũng sẽ cải thiện khoa cử, tìm kiếm thêm nhiều nhân tài để tấn công phú nông.

Rồi đến khi phú nông bị đánh bại, lại là một vòng đại thành thị hóa mới, hoàng đế lại phải tốn hàng trăm năm để lặp lại: tuyển chọn, kiểm soát, thỏa hiệp, rồi lại tuyển chọn.

Đỗ Lan nói: Cho nên đối với hoàng đế mà nói, kiểm soát các thế lực mới nổi thông qua đại thành thị hóa là một thủ đoạn cực kỳ hiệu quả.

Đương nhiên, cùng với việc các thế lực mới không ngừng bành trướng, cuối cùng sẽ tràn ra khỏi thành phố.

Lúc này, hoàng đế cũng chỉ có thể thỏa hiệp với họ, và tìm kiếm sức mạnh đối kháng mới.

Rồi tuần hoàn trở lại, mỗi chu kỳ đều cần vài trăm năm.

Nhưng mỗi lần đột phá, đều là việc hoàng đế tiêu hóa và kiểm soát quốc gia.

Ở Nhật Bản, nếu tiến vào đế chế, tôi nghĩ có thể kiểm soát các thành phố lớn trước, sau đó tạo ra cơ chế tuyển chọn, tấn công quý tộc.

Tôi nghĩ vẫn có cơ hội làm phản.

Bối Nhĩ Ma Đức im lặng, những điều này hắn chưa tổng kết ra.

Từ Tề quốc quan sơn hải, bắt đầu đại thành thị hóa, kiểm soát quý tộc, thành phố ngày càng khổng lồ, tường thành cũng ngày càng hùng vĩ, ngày càng khó công phá.

Tam Gia Phân Tấn, kỳ thực tổng cộng là lục khanh hỗn chiến, và sở dĩ họ có thể phân tấn, vẫn là vì sáu nhà đó cũng đã xây dựng những thành phố hùng vĩ, giành được quyền kiểm soát.

Cho nên việc kiểm soát bằng đại thành thị hóa của quốc quân cũng có giới hạn, đến khi quý tộc cũng nắm giữ thành phố, ưu thế của quốc quân sẽ không còn.

Ban đầu đại thành thị hóa là thủ đoạn kiểm soát quý tộc, đến Hán triều kỳ thực là thời đại hoàng đế và quý tộc thỏa hiệp.

Hán triều vẫn luôn tìm kiếm sức mạnh mới để kiềm chế quý tộc, đã lập ra chế độ cử hiếu liêm.

Đến Tùy Đường, phương pháp tuyển chọn thế lực mới được xác định, tiếp đó lại là một vòng đại thành thị hóa.

Đến Tống triều, đại thành thị hóa đạt đến đỉnh cao, sĩ đại phu cũng cuối cùng đã thay thế quý tộc, hoàng đế kiểm soát đại thành thị, kiểm soát sĩ đại phu.

Minh triều lại đến thời đại thỏa hiệp, và tìm kiếm phương pháp đối kháng sĩ đại phu.

Đến Thanh triều thì đã xác định rằng phú nông chỉ cần học tư thục, được thư tiến cử là có thể tham gia khoa cử, chỉ là vì liệt cường xâm lược, nên hoàng đế không có thời gian tiếp tục giành lấy sức mạnh thay thế sĩ đại phu.

Hoàng đế ban đầu có thể dựa vào đại thành thị hóa để kiểm soát các thế lực mới nổi, nhưng các thế lực mới nổi cũng sẽ kiểm soát thành phố, và đối đầu ngang hàng với hoàng đế.

Hoàng đế sẽ không thể không tìm kiếm sức mạnh mới để đối kháng, và sẽ cần các thế lực mới nổi khác.

Hoàng đế chỉ là tạo ra một khoảng thời gian chênh lệch của đại thành thị hóa, lợi dụng khoảng thời gian này để mở rộng bản đồ, bồi dưỡng các thế lực mới.

Sau đó các thế lực cũng bắt đầu đại thành thị hóa của riêng mình, đủ sức đối đầu với hoàng đế.

Lúc này hoàng đế chỉ có thể thỏa hiệp, ngầm tìm kiếm sức mạnh mới.

Đại thành thị hóa của Nhật Bản đã hoàn toàn bị quý tộc kiểm soát, lúc này hẳn là thời khắc Tam Gia Phân Tấn.

Nhưng nếu có thể tìm được thế lực mới đối kháng quý tộc, thì việc tiến vào đế chế cũng là có thể.

Đỗ Lan cho rằng Nhật Bản vẫn còn một tia hy vọng, chỉ cần lật đổ quý tộc để thiết lập đế chế, cũng coi như là làm phản.

Bối Nhĩ Ma Đức thì chưa từng nghĩ đến việc đại thành thị hóa có lợi cho ai.

Ban đầu có lợi cho hoàng đế, nhưng phát triển đến một mức độ nhất định thì lại có lợi cho quý tộc, quả nhiên mâu thuẫn là sự thống nhất của đối lập.

Có lợi cho hoàng đế, đó là quan sơn hải của Tề quốc.

Có lợi cho quý tộc, đó là Tam Gia Phân Tấn.

Cho nên nói, thủ đoạn kinh tế không phải là bí quyết, ai cũng có thể học.

Hoàng đế tuy có thể tạo ra một khoảng thời gian chênh lệch, nhưng nếu về sau không thỏa hiệp, quý tộc nắm giữ thủ đoạn hoàn toàn có thể hạ bệ hoàng đế.

Cho nên nói, thế giới này đáng sợ nhất không phải huyết thống, không phải tôn giáo, mà là năng lực học tập.

Không có bí quyết nào có thể khiến con người mãi mãi giữ được ưu thế, bất kể là phương pháp kinh tế hay thủ đoạn khoa học kỹ thuật.

Chỉ cần học tập, cuối cùng cũng có thể nắm vững.

Bối Nhĩ Ma Đức thì đã hiểu ý nghĩa của việc làm phản mà Đỗ Lan nói, chỉ cần thay đổi thể chế thì đều là làm phản.

Quả thực, đại thành thị hóa của Nhật Bản đã bị quý tộc nắm giữ hoàn toàn, đã đến mức có thể chia cắt.

Nhưng tìm kiếm sức mạnh khác để đối kháng quý tộc cũng không dễ dàng, không có con đường nào để thứ dân trỗi dậy.

Thứ dân dù có cố gắng đến mấy, cuối cùng cũng chỉ trở thành môn khách của quý tộc, chứ không phải trở thành trụ cột quốc gia, đây mới là điều tuyệt vọng nhất.

Trừ phi phát động chiến tranh đối ngoại, để thứ dân được thăng tiến thông qua quân đội, nếu không trong thành phố nơi mọi tài nguyên đều bị quý tộc kiểm soát này, sẽ không có lối thoát.

Ngay cả khi giết quý tộc, nhìn tình hình Nhật Đô Đảo, bất quá cũng chỉ là tân thần thay thế cựu thần, quý tộc cũ chết đi, quý tộc mới vẫn sẽ duy trì trò chơi Nhật Bản.

Anh hiểu lịch sử như vậy, vậy thì nói xem lịch sử Đông Tây có đưa ra câu trả lời nào không.

Lịch sử phương Tây không đưa ra câu trả lời, vì phương Tây cũng giống Nhật Bản, cũng loanh quanh trong phong kiến.

Tuy quốc vương phong đất đai đã bị đánh bại, nhưng quý tộc phong tư bản vẫn chưa bị đánh bại.

Lịch sử phương Đông thì có, nhưng cũng mất hai nghìn năm mới từng bước hoàn thành đế chế thôn tính lãnh thổ.

Chỉ cần cấp cho dân thường con đường thăng tiến là được, chúng ta có thể đẩy mạnh việc ám sát quý tộc, thông qua ám sát để dân thường thăng tiến.

Đỗ Lan biểu thị phải phù hợp với phong cách thế giới này: Dùng ám sát để làm phản.

Bối Nhĩ Ma Đức biểu thị điều này cũng được sao.

Ngay cả khi ám sát quý tộc, làm sao có thể dựa vào ám sát mà chọn ra hoàng đế.

Chưa từng nghe ai có thể xưng đế thông qua ám sát, trừ phi gia đình họ vốn dĩ đã có địa vị đế vương.

Kỳ thực vẫn có cách, chỉ cần sức mạnh của quý tộc giảm đi, cuối cùng có thể để Thiên Hoàng lên ngôi, rồi ám sát Thiên Hoàng đi, để tân hoàng lên vị cũng không phải không thể.

Đỗ Lan biểu thị chỉ cần giết chóc đặc biệt nhiều, nhất định sẽ có cơ hội.

Bối Nhĩ Ma Đức không thể tưởng tượng, vì không có bất kỳ lịch sử nào để tham khảo, không biết chuyện này có thành công không.

Có lẽ là được, nhưng muốn ám sát quý tộc đâu phải là chuyện dễ dàng.

Chương 2882

Quý tộc có rất nhiều tài nguyên, cho dù một phương án ám sát có khả thi, nhưng chỉ cần ra tay ám sát ai đó, các quý tộc khác chắc chắn sẽ biến thành chim sợ cành cong, đến lúc đó dùng thủ đoạn ám sát tương tự lần thứ hai sẽ không còn linh nghiệm.

Ngay cả tổ chức Áo Đen chúng ta cũng không nghĩ ra nhiều thủ pháp gây án hoa mỹ đến vậy.

Quý tộc rất mạnh, nếu nói có một người đàn ông giữa phố ám sát quý tộc, thì các quý tộc khác chắc chắn sẽ lập tức tăng cường an ninh, lần sau muốn dùng phương pháp tương tự sẽ vô dụng.

Thủ đoạn ám sát tương tự, đối với quý tộc là vô dụng.

Cho nên đây chính là một cuộc đối đầu giữa mâu và thuẫn.

Thủ đoạn phòng ngự của quý tộc sẽ không ngừng được nâng cấp, thủ pháp gây án của sát thủ phải không ngừng được nâng cấp, chỉ có như vậy, ám sát làm phản mới có thể thành công.

Tuy không có lịch sử để học hỏi, nhưng đi ra con đường của chính mình mới là quan trọng nhất.

Đỗ Lan trịnh trọng nói.

Bối Nhĩ Ma Đức nói: Vậy anh có cung cấp kỹ thuật cho tổ chức Áo Đen không.

Chẳng phải anh đang mong chúng ta làm phản sao.

Cung cấp tài nguyên cho chúng ta, chúng ta mới có thể không ngừng nâng cấp thủ pháp phạm tội.

Đỗ Lan nói: Có thể hợp tác, đừng vội.

Không ai biết Đỗ Lan và tổ chức Áo Đen đã giao dịch, chuẩn bị để họ và các gia tộc quý tộc đấu đến chết.

Nếu không giúp tổ chức Áo Đen, ưu thế của các gia tộc quý tộc quá rõ ràng.

Chỉ có giúp đỡ một chút, hai bên mới có thể thế lực ngang bằng, mới có thể lưỡng bại câu thương.

Chỉ là điều này đối với Conan chắc chắn không phải là tin tốt, nhưng hiện tại hắn đang toàn tâm toàn ý chiến đấu ở Nhật Đô Đảo, không có tâm trạng suy nghĩ về chuyện của tổ chức Áo Đen.

Lúc này đã đến giai đoạn cuối của cuộc chiến giằng co, rất nhanh sẽ tiến hành phản công chiến lược, đội ngũ của Thận Bình đã có sức mạnh phản sát Quỷ Thần.

Đúng như lời Đỗ Lan nói, khi Điệt Tử Thần từng bước dồn ép Thận Bình, họ căn bản không có thời gian cải thiện chiến thuật, chỉ có thể hết lần này đến lần khác sử dụng chiến thuật tương tự để tấn công.

Thận Bình tuy đang phòng ngự, nhưng hắn có thể ghi nhớ, và phản thủ thành công.

Tiểu Chu Triều Ảnh Tử bên cạnh hắn có các loại năng lực thần kỳ, có thể dùng để phản công.

Kẻ địch sẽ tấn công dữ dội, vậy Thận Bình quyết định lợi dụng sự tấn công mạnh mẽ của kẻ địch để tạo cơ hội, phối hợp với năng lực của Tiểu Chu Triều Ảnh Tử để hoàn thành việc phản sát.

Càng là cận chiến, càng cần dũng khí và trí mưu.

Thận Bình quả thực rất lợi hại, mỗi lần tưởng như tuyệt cảnh, lại đều có thể lợi dụng điểm mù tâm lý của kẻ địch để phản công.

Cho nên nói căn bản không cần vội.

Đỗ Lan biểu thị Quỷ Thần đúng là một chút định lực chiến lược cũng không có.

Chỉ là tâm thái địa chủ mà thôi.

Bối Nhĩ Ma Đức nói: Vậy anh cho rằng chúng ta nên ám sát như thế nào.

Trong tình hình địa chủ và Quỷ Thần cùng hợp tác này, dựa vào năng lực của tổ chức có thực sự ám sát được họ không.

Đương nhiên có thể, chỉ cần ngụy trang thành cái chết bất ngờ là được, ví dụ như Lăng Hình và Nhạn Thiết có thể bị ám sát, rồi thần linh có thể bị kiếm Thí Thần giết chết.

Anh xem thanh kiếm này.

Đỗ Lan rút ra một thanh trường kiếm đen kịt.

Đây là gì.

Đây là kiếm Thí Thần bảo kiếm Hắc Tử Kiếm được dung hợp từ Ảnh Tử và Cộng Sinh Thể.

Trong quá trình nghiên cứu Ảnh Tử, Đỗ Lan phát hiện thứ này hơi giống với độc dịch.

Tộc độc dịch được gọi là Cộng Sinh Thể, và tổ tiên của Cộng Sinh Thể chính là Hắc Tử Kiếm, sinh ra từ vực sâu bóng tối.

Tổ tiên của Cộng Sinh Thể là một thanh kiếm, một thanh bảo kiếm chuyên để giết thần linh do một vị thần linh nào đó chế tạo.

Vì tổ tiên của Cộng Sinh Thể bị thần linh ném vào lò lửa vừa nung vừa đập, nên tộc Cộng Sinh Thể mới sợ hãi lửa và tiếng ồn.

Cộng Sinh Thể là sinh vật thần kỳ trong vũ trụ Marvel, chúng có công năng dung hợp với sự sống và hấp thụ năng lực sinh mệnh.

Điểm này Ảnh Tử cũng có, nhưng Ảnh Tử mạnh hơn độc dịch.

Độc dịch cần ký sinh mới có thể thu thập thông tin, còn Ảnh Tử chỉ cần một tia sáng là có thể quét toàn bộ.

Đỗ Lan đã kết hợp ưu điểm của độc dịch và Ảnh Tử để chế tạo một thanh Hắc Tử Kiếm hoàn toàn mới, thêm một chức năng quét thông tin.

Một tia sáng quét các loại thông tin, sau đó chỉ cần vung kiếm là có thể sử dụng các loại siêu năng lực để giết thần linh.

Cộng Sinh Thể là gì.

Bối Nhĩ Ma Đức vừa khó khăn chấp nhận sự tồn tại của Ảnh Tử, Đỗ Lan lại đưa ra một khái niệm hoàn toàn mới.

Anh có thể hiểu là một trong Tám Triệu Quỷ Thần, tương tự Ảnh Tử, nhưng lại có điểm khác biệt.

Dù sao thì trông cũng giống Ảnh Tử, dính dính, đen kịt, còn có thể tạo hình đủ kiểu.

Đỗ Lan cũng không muốn giải thích quá nhiều, giải thích ra lại thành một thiên trường luận.

Tóm lại, có thanh Hắc Tử Kiếm này là có thể ám sát Quỷ Thần, một thần hai địa chủ trên Nhật Đô Đảo đều có thể bị ám sát.

Bối Nhĩ Ma Đức nhận lấy bảo kiếm Đỗ Lan đưa, cảm giác rất kỳ lạ, không giống kim loại chút nào.

Nắm trong lòng bàn tay còn có mạch đập, cảm giác thanh kiếm này là vật sống.

Khi cần thiết, còn có thể triệu hồi quân đoàn bóng tối.

Đỗ Lan nói.

Bối Nhĩ Ma Đức hít sâu, lẩm nhẩm triệu hồi, quả nhiên triệu hồi ra vô số quái vật đen kịt như dã thú.

Mọi thứ đều giống hệt Điệt Tử Thần, thật đáng kinh ngạc.

Đây chẳng phải là giống hệt Điệt Tử Thần sao.

Ta cũng có thể kiểm soát Ảnh Tử sao.

Bối Nhĩ Ma Đức không kìm được hỏi: Đây rốt cuộc là khoa học kỹ thuật hay ma pháp.

Hắn thật sự không thể hiểu nổi những thứ này.

Vừa là khoa học kỹ thuật vừa là ma pháp.

Đỗ Lan nói: Ảnh Tử và Cộng Sinh Thể mỗi thứ có ưu nhược điểm riêng, tôi đã phát huy ưu điểm, hạn chế nhược điểm.

Đương nhiên, như vậy cường độ dược liệu giảm đi rất nhiều, hơn nữa thông tin quét được đều mang tính tạm thời, nhưng để ám sát Quỷ Thần thì đã quá đủ.

Sau này anh muốn ngụy trang thành người khác, chỉ cần quét thông tin là được.

Không những có thể ngụy trang thành đàn ông, còn có thể ngụy trang thành trẻ con, thậm chí là chim muông thú vật cũng được, hoàn toàn là Thất Thập Nhị Biến.

Đương nhiên sau khi quét xong anh cũng không cần giết mục tiêu, chỉ là việc quét của kiếm có thời hạn, đến thời gian sẽ mất hiệu lực, giống Phục Phương Thang Tề hơn.

Đợi đã, Phục Phương Thang Tề lại là gì.

Bối Nhĩ Ma Đức từ trước đến nay đều cảm thấy mình tuy không phải bác văn cường thức, nhưng dù sao cũng sống mấy chục năm rồi, cũng coi như là người có học vấn.

Nhưng đối mặt với hết danh từ lạ lẫm này đến danh từ lạ lẫm khác từ Đỗ Lan, hắn vẫn ngây người.

Phục Phương Thang Tề là thuốc biến thân trong Harry Potter, chỉ cần tìm được một số tổ chức cơ thể của mục tiêu, là có thể biến thân thành đối phương, nhưng có giới hạn thời gian.

Anh không cần hiểu, tóm lại công việc làm phản cứ giao cho anh, anh có thể trở thành nữ hoàng đế Nhật Bản, đương nhiên cũng có thể để sếp của anh trở thành hoàng đế Nhật Bản, đi quyết chiến với các gia tộc quý tộc đi, ám sát tất cả bọn họ.

Đỗ Lan biểu thị đại nghiệp làm phản như vậy cứ giao cho tổ chức hoàn thành.

Bối Nhĩ Ma Đức lại đột nhiên cảm thấy mất hứng thú.

Trước đây rõ ràng vẫn giữ nhiệt huyết với tội phạm, nhưng bây giờ lại không còn nữa.

Hắn cũng không hiểu tại sao, có lẽ là vì sự xuất hiện của Đỗ Lan.

Trước đây phạm tội là để tổn người lợi mình, là để phá hoại quy tắc, là để lợi dụng chênh lệch công nghệ mà thể hiện sức mạnh của tổ chức.

Hắn có thể cảm nhận sự ưu việt thông qua việc đè bẹp các thế lực khác.

Nhưng giờ đây, tội phạm đã không còn cảm giác ưu việt nữa.

Trước mặt Đỗ Lan thần bí, mọi hành vi của hắn đều rất ấu trĩ.

Trước đây có thể nổi bật nhờ những tội ác mạnh mẽ của mình, bây giờ thì lại giống như một trách nhiệm, nên không còn nhiệt tình lớn đến vậy nữa.

Từ khi quen anh, tôi cảm thấy những việc tôi làm trước đây thật đúng là trò hề.

Sự tồn tại của anh thật sự mang lại cảm giác thất bại, ngay cả khi tôi có thể hoàn thành việc làm phản, trong mắt anh cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Bối Nhĩ Ma Đức nói: Trước đây tôi phạm tội, tận hưởng việc FBI, cảnh sát truy lùng tôi, tận hưởng sự chênh lệch về thông tin và công nghệ giữa tôi và họ.

Tôi có thể giữ được sự thần bí, còn họ thì không.

Giờ đây, anh lại luôn giữ được bí mật, còn tôi bất kể làm gì cũng không thoát khỏi mắt anh.

Căn bản không có chút thú vị nào.

Đỗ Lan nghĩ bụng, cái này không được rồi, sao có thể có suy nghĩ thất bại như vậy.

Chương 2883

Anh đây cũng coi là tội phạm của tổ chức sao.

Anh đây cũng coi là tội phạm sao.

Sao có thể dễ dàng từ bỏ như vậy.

Rõ ràng còn có bao nhiêu người đang chờ anh đi ám sát, sao anh có thể đánh trống rút lui.

Đời người là như vậy, khi hứng thú biến thành công việc, quả thực sẽ làm người ta nản lòng, nhưng phải kiên trì tiếp tục, chỉ có như vậy mới có thể đi xa hơn, đi cao hơn trên con đường tội phạm.

Bối Nhĩ Ma Đức biểu thị đây là lời khích lệ sao.

Nghe sao mà kỳ cục vậy.

Những lời lẽ chính năng lượng này lại dùng để khuyến khích tội phạm đi phạm tội, có vẻ không thích hợp lắm nhỉ.

Người ta đều dùng lợi ích để khuyến khích tội phạm, sao anh lại nói như thể tội phạm phạm tội không phải vì lợi ích, mà là để thực hiện giá trị bản thân, để tạo ra quy phạm tội ác.

Hắn cảm thấy khẩu hiệu kiểu Đỗ Lan này thực sự không hợp với tội phạm.

Lợi ích chắc chắn phải nói, nhưng đạo cũng có đạo.

Đỗ Lan nói: Tóm lại, không thể vì không còn nhiệt tình mà ngừng phạm tội, anh đừng coi thường tội phạm.

Anh hình như là cảnh sát trưởng cục cảnh sát thì phải.

Đỗ Lan ho khan một tiếng, che giấu sự ngượng ngùng nói: Tôi quả thực là cảnh sát trưởng, nhưng niềm tin kiên trì lý tưởng là như nhau, bất kể là cảnh sát trưởng hay tội phạm, hãy cùng nhau cố gắng nhé.

Bối Nhĩ Ma Đức không nói nên lời, cảnh sát trưởng và tội phạm cùng nhau cố gắng.

Hắn còn không hiểu thế giới này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng có Hắc Tử Kiếm, hắn thực sự có thể thách thức Điệt Tử Thần rồi.

Chiến tranh bắt đầu rồi.

Bối Nhĩ Ma Đức vung thanh kiếm đen kịt sắc bén, một đội quân bóng tối khổng lồ xuất hiện, bắt đầu xâm nhập hang động dưới lòng đất.

Trên hòn đảo Nhật Đô Đảo nhỏ bé sắp diễn ra cuộc chiến ba bên.

Thận Bình hiện tại đã tiến vào giai đoạn phản công chiến lược, đã bắt đầu phản kích thần linh, chuẩn bị thôn phệ thần linh.

Nhưng lúc này hắn phát hiện, thuộc hạ của Quỷ Thần đều đã bị một nhóm Ảnh Tử khác kiềm chế.

Ban đầu hắn còn lo lắng dưới sự bảo vệ trùng trùng của đại quân Ảnh Tử, họ không thể tiếp cận Điệt Tử Thần, không ngờ Ảnh Tử lại bắt đầu nội chiến.

Điệt Tử Thần lại biết những Ảnh Tử mới xuất hiện này căn bản không chịu sự kiểm soát của mình, chẳng lẽ trên đảo còn có đồng tộc của mình.

Hắn cũng ngây người ra.

Cuộc tàn sát bắt đầu, Ảnh Tử và Ảnh Tử đang giao chiến.

Đánh cho Điệt Tử Thần một trận bất ngờ, Tứ Thủ phải đối phó mệt mỏi, nhưng kẻ địch cực kỳ hung hãn, như thủy triều, liên tục tái tạo.

Thận Bình và đồng đội tuy không hiểu, nhưng vẫn một đường giết vào.

Hắn cầm một con dao bếp phương Tây trong tay, không có cách nào khác, nhà hắn là quán ăn phương Tây, chỉ có loại dao bếp này.

Cùng đồng đội xông vào, đồng đội có người trang bị súng phun lửa tự chế, có người trang bị súng đinh cường hóa, có người trang bị súng đạn chùm, còn có người trang bị bánh xe luân xa, người trang bị búa lớn, đương nhiên cũng có triệu hồi sư điều khiển hai con Ảnh Tử đầu lớn.

Đội ngũ này có con cái của gia tộc Lăng Hình, có thợ săn, có cảnh sát, có nhà văn, có đầu bếp học việc, đều là công dân Nhật Đô Đảo.

Cuộc chiến này có thể coi là quốc dân bạo động của thời đại mới.

Vì Điệt Tử Thần muốn bảo vệ mình trước, thì họ đâu có chấp nhận.

Bất kể là Thiên tử, quốc quân, hoàng đế, hay Quỷ Thần, đều không thoát khỏi vấn đề này.

Ngay cả khi Điệt Tử Thần đã có công ơn lớn với Nhật Đô Đảo ba trăm năm trước, đến khi hắn chỉ muốn tự vệ, những công dân trên đảo này sẽ không chấp nhận hắn.

Họ sẽ đánh bại cựu thần, và suy tôn tân thần.

Điệt Tử Thần, từ bỏ đi.

Đoàn người Thận Bình xông đến cửa ải cuối cùng.

Điệt Tử Thần thật sự không hiểu tại sao lại như vậy, mình đã giúp nhiều nhân loại đến thế, đến khi mình yếu ớt, đến khi mình sợ hãi, mình chỉ muốn ăn thêm chút dinh dưỡng rồi về nhà, mình căn bản đâu có làm sai gì.

Nếu không có ta, nhân loại Nhật Đô Đảo đã sớm diệt vong ba trăm năm trước rồi.

Các người lại cảm tạ ân nhân cứu mạng của mình như vậy sao.

Ngay cả khi ngươi cứu chúng ta, cũng không có nghĩa là có thể tùy ý định đoạt sinh mạng chúng ta.

Thận Bình nói.

Ta giúp các ngươi trước, sau này các ngươi giúp ta, đó mới là đạo lý trường tồn.

Chỉ có ta giúp các ngươi, mà đến lượt các ngươi giúp ta, lại đủ kiểu thoái thác, tìm cớ.

Vậy ban đầu ta tại sao lại phải giúp các ngươi, lẽ nào ta là người thích giúp người không cầu báo đáp sao.

Điệt Tử Thần giờ đây hối hận rồi, sớm biết nhân loại sẽ lấy oán báo ân, thà rằng để bách tính Nhật Đô Đảo chết đói hết đi còn hơn, cũng đỡ phải con cháu của họ đến tìm mình gây phiền phức.

Tuy nhiên, Đỗ Lan cảm thấy dân số Nhật Đô Đảo hiện tại và những người sống sót ba trăm năm trước e rằng không có nhiều liên hệ.

Nếu không, Tiểu Chu Triều Ảnh Tử thay đổi lịch sử Nhật Đô Đảo, tại sao những người này vẫn có thể sinh ra.

Trước hết, Thận Bình khẳng định không phải người trên đảo, cha mẹ hắn vì nghiên cứu di tích dưới biển mà chuyển đến Nhật Đô Đảo.

Rồi cha của chị em Tiểu Chu, Ellen, là di dân Pháp, gia đình Tiểu Chu của họ cũng có thể là di dân đến Nhật Đô Đảo trước đây.

Gia tộc Lăng Hình và gia tộc Nhạn Thiết thì là người bản địa, những người khác e rằng không thể tính vào.

Dân số trên đảo cũng là người chuyển đi và chuyển đến, đã sớm không còn là cùng một dòng máu nữa.

Đương nhiên Thận Bình cho rằng mình là cư dân Nhật Đô Đảo, dù sao hắn sinh ra ở đây, hơn nữa cha mẹ hắn chết dưới tay đối phương.

Năm đó cha mẹ ta phát hiện ra hang động này, và muốn công bố ra ngoài, các ngươi vì che giấu hành tung mà giết người diệt khẩu, lẽ nào vẫn chưa đủ sao.

Ngươi giúp đỡ người trên đảo quả thực không sai, nhưng không có nghĩa là chúng ta đời đời kiếp kiếp phải làm nô lệ.

Những gì cần trả, chúng ta đã dùng máu của người thân để trả hết rồi.

Thận Bình cũng không ngốc, nào có chuyện cứ trả mãi, chẳng phải cha mẹ phải trả, hắn phải trả, sau này con cái hắn còn phải trả, còn có cháu chắt.

Hòn đảo này được ta che chở, thì phải cống hiến tất cả cho ta.

Không có ta thì không có các ngươi.

Điệt Tử Thần lại kiên trì cho rằng Nhật Đô Đảo chính là nợ hắn.

Hai bên đều có tiêu chuẩn, đều có lập trường, mỗi người mỗi lý, dù sao cũng đều cảm thấy mình không sai, sai đều là đối phương.

Thứ nhất, tuyệt đối không hành động theo cảm tính. thứ hai, tuyệt đối không bỏ qua bất kỳ việc xấu nào. thứ ba, tuyệt đối phán xét công bằng và tuyệt đẹp.

Đỗ Lan sáng chói đăng tràng, biểu thị mỗi khi đối đầu không ngã ngũ thì chính là lúc hắn xuất hiện.

Kỳ thực hắn cảm thấy ba câu nói của Đội trưởng Starling này, trọng điểm chính là câu thứ hai, không bỏ qua việc xấu.

Tốt và xấu ai nói thì tính.

Đội trưởng Starling nói là việc xấu thì nhất định là việc xấu sao.

Cho nên tốt xấu nghe ai.

Ai có thể khiến cả hai bên đều tin phục.

Đỗ Lan biểu thị sức hút nhân cách của mình không ai sánh bằng, khẳng định là nghe hắn.

Lại đến lúc đối đầu đặc sắc rồi, hai bên đều đã trình bày lập trường, trao đổi ý kiến đầy đủ.

Rất tốt, tiếp theo các người có thể mắng nhiếc nhau.

Đỗ Lan biểu thị đã không thuyết phục được đối phương, vậy thì mắng nhau đi.

Là ngươi, lại muốn đến khuyên ta sao.

Điệt Tử Thần nghĩ bụng tên này ra làm gì.

Thận Bình thì hỏi: Ngươi rốt cuộc là giúp ai.

Conan nghĩ bụng tên này chính là gây rối, quỷ mới biết hắn rốt cuộc muốn làm gì, có lẽ chỉ muốn tìm tư liệu cho phần năm của Thám tử Mori ngủ gật.

Mọi chuyện xảy ra trên Nhật Đô Đảo quả thực là một đề tài rất hay.

Chương 2884

Ta chỉ giúp phe kiên trì nhân nghĩa lễ trí tín.

Đỗ Lan biểu thị chỉ có kiên trì nhân nghĩa lễ trí tín mới có thể làm tốt mọi việc, bất kể là việc tốt hay việc xấu.

Mọi người biểu thị tên này cũng quá vô liêm sỉ rồi, không ai thấy Đỗ Lan nhảy nhót ngang dọc có liên quan gì đến nhân nghĩa lễ trí tín cả.

Kỳ thực Đỗ Lan vẫn luôn hy vọng cả hai bên đều có thể đi trên một con đường thành công, chỉ khi mọi người đều trên con đường thành công, cuộc đối đầu cuối cùng mới càng thêm đặc sắc.

Đáng tiếc Điệt Tử Thần không nghe lời, kết quả dẫn đến sức mạnh của Thận Bình bên này quá mạnh, thắng thua quá rõ ràng.

Buồn cười, ta biết ngươi muốn giúp cả hai bên, ta chưa từng nghe ai là người nhân nghĩa lại làm như vậy, lập trường của ngươi là gì.

Điệt Tử Thần cũng trách móc: Ngươi lẽ nào cũng cho rằng ta sai sao.

Lẽ nào cũng không cho rằng nhân loại nên bồi thường cho ta sao.

Sinh mạng của Nhật Đô Đảo đều vì ta mà tồn tại, thì nên trở thành dinh dưỡng của ta.

Nói bậy, ngươi đã thôn phệ quá nhiều sinh mạng, vượt xa số lượng ngươi đã cứu, ngươi ăn quá nhiều rồi.

Thận Bình không chút nể mặt đối phương, biểu thị đối phương chính là tham lam vô độ.

Hai bên tranh chấp không ngừng, hiển nhiên vẫn không thể đạt được đồng thuận.

Lúc này cần đến Đỗ Lan, hắn giơ tay ra hiệu mọi người im lặng, nói: Tôi cho rằng các người nói đều đúng, cũng đều không đúng.

Nào có chuyện đều đúng và đều không đúng.

Tên này là muốn hòa giải sao.

Đây là chuyện đại sự sinh tử, sao có thể tùy tiện như vậy.

Vì chỉ có toàn bộ đều đúng, khi đánh nhau mới càng kiên định, càng kịch liệt.

Đỗ Lan nói: Bên thắng cuối cùng sẽ giành chiến thắng tuyệt đối, trở thành bên đúng.

Các người có biết mèo Schrodinger không.

Trạng thái chồng chất của sinh và tử.

Trước khi thắng bại chưa phân rõ, hai bên các người đều là trạng thái chồng chất của đúng và sai, đợi đến khi thắng bại phân rõ, người thắng đúng, kẻ thua sai.

Chính nghĩa mới là đúng.

Lại là Tiểu Chu Triều Ảnh Tử nói, tuy cô ấy là Ảnh Tử, nhưng cô ấy kiên tin lương thiện chiến thắng tà ác, chính xác chiến thắng sai lầm.

Sở dĩ họ kiên trì đến bây giờ, chính là vì họ là bên đúng, không thể là trạng thái chồng chất gì cả.

Tuy nhiên chính nghĩa không phải lúc nào cũng thắng lợi.

Thắng lợi là gian nan, nhưng cuối cùng thắng lợi sẽ thuộc về chính nghĩa.

Tiểu Chu Triều Ảnh Tử kiên định nói, dù sao cô ấy tuyệt đối không đồng tình với Đỗ Lan.

Nhưng Điệt Tử Thần quả thực đã giúp đỡ dân đảo.

Đỗ Lan nói.

Hắn có ý đồ bất lương, ngay từ đầu đã ôm mục đích tìm kiếm báo đáp mới cung cấp sự giúp đỡ, đây là sự giúp đỡ có cái giá phải trả.

Tiểu Chu Triều Ảnh Tử nói.

Cô ấy giúp người từ trước đến nay không cầu báo đáp, dù sao giúp được thì giúp.

Nói thế, lại có bao nhiêu người có thể vô thường giúp đỡ người khác.

Báo đáp một chút cũng tốt.

Đỗ Lan nói.

Mọi người biểu thị đây là lời lẽ vô nhân tính gì vậy.

Là con người tuyệt đối không đồng tình.

Đỗ Lan lại tiếp tục nói: Hãy nhìn những việc các người đang làm đi, Tiểu Chu Triều Ảnh Tử cũng giống Điệt Tử Thần ba trăm năm trước đang giúp đỡ dân đảo, giành được niềm tin của mọi người.

Rồi sao.

Ba trăm năm sau, cô ấy có phải là một Điệt Tử Thần khác không.

Điều này thì mọi người cũng không thể dự đoán được.

Đúng lúc hai bên đang căng thẳng như dây đàn, Đỗ Lan nhảy ra điều giải, muốn hai bên nhận thức rõ hành vi của mình.

Tuy nhiên, lời nói của hắn luôn khiến người ta cảm thấy nghiêng về phía Điệt Tử Thần, vì hắn nói muốn nhân loại báo đáp Điệt Tử Thần, cho rằng giúp người thì nên có báo đáp.

Đương nhiên Thận Bình cũng không nói là không nên báo đáp, nhưng Điệt Tử Thần đòi hỏi quá nhiều.

Hắn cứu vài trăm người, nhưng lại cần gấp mấy lần sinh mạng để hoàn trả, đây đúng là cho vay nặng lãi.

Hắn đây không phải giúp đỡ, mà là đang cho vay nặng lãi.

Hơn nữa tôi tin Tiểu Chu Triều sẽ không trở thành thần.

Thận Bình phẫn nộ nói.

Đỗ Lan biểu thị không hổ là người quen xem thường Thận Bình, ví dụ cho vay nặng lãi này dùng rất hay.

Điệt Tử Thần quả thực chính là kẻ cho vay nặng lãi, giúp một người, thì cần ba người hoàn trả.

Trong lúc đói chết, có người có thể giúp đỡ họ là đã rất tốt rồi.

Các người muốn trách cũng không thể trách ta, chỉ có thể trách tổ tiên của các người, là họ tự mình vô dụng, tự nguyện vay nặng lãi.

Điệt Tử Thần cũng không phủ nhận mình đã cho vay nặng lãi, nhưng hắn cảm thấy đây là chuyện hai bên tự nguyện, đâu phải hắn ép dân đảo.

Nếu các người lúc sắp chết đói, khẳng định cũng sẽ cầu xin ta giúp đỡ, chứ không chỉ trích này nọ, một chút lòng biết ơn cũng không có.

Hắn nói năng hùng hồn chính nghĩa, vẫn cho rằng mình chỉ có ân tình với dân đảo.

Vô liêm sỉ.

Thận Bình chưa từng thấy kẻ nào vô liêm sỉ đến thế, nói: Rõ ràng là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, thu mua nhân mạng với giá rẻ mạt, sao ngươi lại có thể nói đó là ân tình chứ.

Ngươi chỉ lợi dụng thiên tai mà thôi, thậm chí ta nghi ngờ mọi người không bắt được cá, chính là do ngươi tự biên tự diễn.

Cảnh cáo, các người chỉ trích Điệt Tử Thần thì phải có bằng chứng, không được phỉ báng.

Đỗ Lan biểu thị quốc dân bạo động, chuyện không có bằng chứng không thể nói bừa.

Quả nhiên Đỗ Lan là đang giúp Điệt Tử Thần, ánh mắt mọi người nhìn hắn đều không mấy thiện cảm.

Chỉ có Bối Nhĩ Ma Đức ẩn mình mới biết, Đỗ Lan vẫn luôn giúp đỡ nhân loại, nếu không phải hắn đưa Hắc Tử Kiếm, mọi người cũng sẽ không thuận lợi như vậy mà xông vào hang ổ kẻ địch.

Chỉ là tên này thích dùng cách này để kích thích người khác suy nghĩ, ép buộc người khác thay đổi tư duy.

Bối Nhĩ Ma Đức biết Đỗ Lan hiện tại không chỉ muốn đánh bại Điệt Tử Thần, mà còn muốn Thận Bình và đồng đội ý thức được bản chất của vấn đề, chỉ khi nhận thức được, mới có thể tìm cách thay đổi.

Điệt Tử Thần quả thực không hề cản trở việc đánh bắt cá.

Ba trăm năm trước đúng là thiên tai, chính là số lượng đàn cá giảm sút dẫn đến nạn đói ở Nhật Đô Đảo.

A a, các người thiên phương bách kế muốn phủ nhận công lao của ta, thậm chí không từ thủ đoạn tạo tin đồn, đều chẳng qua là biểu hiện của sự ti tiện vô sỉ.

Giờ đây ta tin lời Đỗ Lan nói không sai, các người những con người này chính là muốn thay thế ta và Nhạn Thiết, Lăng Hình, rồi tự mình thống trị Nhật Đô Đảo.

Điệt Tử Thần biểu thị những kẻ lông mày rậm mắt to này cũng muốn làm địa chủ.

Thận Bình nghiến răng nghiến lợi, đối phương hoàn toàn là vu khống, hắn căn bản chưa từng nghĩ đến việc thống trị hòn đảo này, Tiểu Chu Triều cũng tuyệt đối sẽ không trở thành thần mới.

Nam Phương Nhật Hạc cau mày, nghĩ bụng đây là trọng điểm sao.

Bây giờ không phải nên phân định thắng bại, có thù báo thù có oán báo oán sao.

Vì vậy hắn nói với Điệt Tử Thần: Hai chúng ta hoàn toàn là ân oán cá nhân, không liên quan gì đến ân oán tình thù của hòn đảo.

Ngươi giết đệ đệ của ta, ta liền phải báo thù.

Bất kể ngươi có ân tình gì với hòn đảo này, đối với ta mà nói, ngươi chính là kẻ địch.

Đúng, chúng ta chỉ tính ân oán hiện tại.

Thợ săn cũng nói: Các Ảnh Tử đã làm tổn thương vợ ta.

Những người đứng ở đây đều có thù riêng, tuyệt đối sẽ không bị lời lẽ của Điệt Tử Thần kiểm soát.

Khi Điệt Tử Thần biết Tiểu Chu Triều Ảnh Tử có thể hấp thụ thông tin của mình, hắn liền biết những kẻ này muốn thay cũ đổi mới, những gì họ làm kỳ thực không khác gì mình.

Vì các ngươi không biết cảm ơn, vậy ta cũng chỉ có thể giết sạch các ngươi mà thôi.

Điệt Tử Thần quyết định ra tay tàn độc, không lãng phí lời lẽ nữa.

Giống như lời Đỗ Lan nói, đúng và sai là trạng thái chồng chất, chỉ thông qua một trận chiến mới có thể định càn khôn, phân biệt đúng sai, người thắng đúng, người thua sai.

Chỉ dựa vào miệng thì vĩnh viễn không thể làm rõ được, lập trường của hai bên đều rất kiên định.

Quả nhiên cuối cùng vẫn phải dùng bạo lực là cách đơn giản trực tiếp nhất mà.

Đỗ Lan biểu thị cuối cùng không thể thoát khỏi phương thức bạo lực.

Điệt Tử Thần và Tứ Thủ đã chuẩn bị sẵn sàng, mục tiêu của họ là giết chết Tiểu Chu Triều Ảnh Tử, vì mối đe dọa của cô ấy đã vượt xa Thận Bình.

Nếu Thận Bình chỉ có khả năng quay ngược thời gian, mà không có sự giúp đỡ của Tiểu Chu Triều Ảnh Tử, thì hắn cũng sẽ không thể tập hợp đội ngũ trong thời gian ngắn, tỷ lệ thành công đối kháng Quỷ Thần sẽ giảm đi rất nhiều.

Vì Ảnh Tử có thể chia sẻ ký ức với mọi người, nên sau khi luân hồi, lòng hận thù của mọi người nhanh chóng được kích hoạt, nên mới có thể lập tức hình thành mặt trận thống nhất.

Chương 2885

Nếu không có những năng lực này, chỉ dựa vào lời nói suông của Thận Bình, thì rất khó thành công.

Hơn nữa, Tiểu Chu Triều còn có thể hấp thụ thông tin của Điệt Tử Thần, điểm này cũng rất nguy hiểm.

Đối phương đã không còn là một kẻ phản bội Ảnh Tử bình thường, mà là một mối đe dọa trực tiếp đến sự tồn tại của thần.

Vì vậy, nhất định phải tiêu diệt Tiểu Chu Triều, sau đó mới tiêu diệt Thận Bình.

Tứ Thủ lao về phía Tiểu Chu Triều, trường thương trong tay múa loạn.

Nhạn Thiết mặc áo giáp Ảnh Tử có ba trăm năm kinh nghiệm luyện võ, có thể nói là võ sĩ mạnh nhất đương thời, bất kể là Musashi hay Kojiro đều phải đứng sang một bên.

Và người có thể chiến đấu với Tứ Thủ chỉ có anh em Nam Phương Nhật Hạc và Nam Phương Long Chi Giới, nhưng cơ thể của chị gái dù sao cũng là phàm nhân, các động tác vẫn không thể sánh bằng kẻ địch.

May mắn thay còn có một Thận Bình cầm dao bếp, hắn tay lật nhanh, như Đồ phu giải bò, vậy mà đã tháo được cả hai chiếc áo giáp tay của Tứ Thủ.

Đây là đao pháp gì.

Là một võ sĩ, Tứ Thủ rất hiểu võ thuật, nhưng lại không thể nhìn ra nguyên lý bên trong.

Điệt Tử Thần bên cạnh cũng chấn kinh, vì mắt hắn có thể dự đoán tương lai hai giây của đối phương, nên Tứ Thủ mới lợi hại như vậy.

Nhưng đối mặt với đao pháp của Thận Bình, hắn vậy mà không thể dự đoán được, đao pháp này lẽ nào đã vượt ra ngoài phạm vi thông tin của mình.

Thông qua Ảnh Tử của Thận Bình, Điệt Tử Thần biết đây là đao pháp do Đỗ Lan truyền thụ, nhưng đao pháp này nhìn qua có vẻ bình thường, tại sao trên chiến trường lại lợi hại đến vậy.

Điệt Tử Thần phát hiện Đỗ Lan trông có vẻ đứng về phía mình, nhưng kỳ thực vẫn luôn tăng cường sức mạnh cho nhân loại.

Đỗ Lan chỉ ủng hộ Điệt Tử Thần bằng lời nói, nhưng hành động của hắn lại luôn giúp đỡ nhân loại, là thực sự mang lại lợi ích cho nhân loại, chỉ là những luận điệu trên lời nói khiến nhân loại không thích.

Tên này rốt cuộc có bệnh gì, tại sao nói một đằng làm một nẻo.

Điệt Tử Thần không hiểu, Đỗ Lan rốt cuộc muốn làm gì.

Đỗ Lan đối với các Quỷ Thần chỉ nhắc nhở bằng lời nói, chưa bao giờ nâng cao sức chiến đấu của họ.

Nhưng đối với phe nhân loại lại không những cung cấp kiến nghị, mà còn thực sự truyền thụ sức mạnh.

Còn về lý do tại sao, một mặt Đỗ Lan không muốn nhân vật chính nảy sinh sự phụ thuộc vào hắn, mặt khác là cảm thấy Quỷ Thần đã có sức mạnh, chỉ cần một vài kiến nghị đúng đắn là có thể giành chiến thắng, thế nhưng Quỷ Thần lại phạm phải sai lầm của chủ nghĩa mạo hiểm và chủ nghĩa cơ hội.

Không phải Đỗ Lan có thành kiến, không coi trọng Quỷ Thần, mà là Tôn Tử Binh Pháp đã nói bất khả thắng tại kỷ, khả thắng tại địch không thể thắng là do mình, có thể thắng là do địch.

Nếu không thể thắng, phải tìm vấn đề từ chính mình, không thể oán trách kẻ địch quá mạnh.

Kẻ địch mạnh mẽ chẳng phải là điều hiển nhiên sao.

Lẽ nào còn muốn kẻ địch tự làm yếu chính mình.

Tình hình của Điệt Tử Thần chính là không tìm vấn đề của mình, luôn cảm thấy mình đã rất lợi hại rồi.

Đến khi nhân loại không ngừng mạnh lên, thậm chí ủng hộ tân thần, cũng không ý thức được vấn đề của mình.

Rõ ràng hắn chỉ cần nghe theo kiến nghị của Đỗ Lan, sống yên ổn một thời gian là được rồi, thế nhưng lại không nghe, vậy Đỗ Lan biết làm sao bây giờ.

Hiện tại Đỗ Lan là không làm hài lòng cả hai bên, Thận Bình cho rằng hắn thiên vị Điệt Tử Thần.

Còn phe Quỷ Thần lại cho rằng hắn chỉ tăng cường thực lực nhân loại, đây mới là sự thiên vị thực sự.

Biết làm sao bây giờ.

Chỉ có thể nói Đỗ Lan đã có khuynh hướng bị ngược đãi, thích cảm giác đau đớn xen lẫn khoái lạc này.

Chỉ khi nhảy nhót ngang dọc, ngôn hành bất nhất như vậy, hắn mới có thể điên cuồng thể hiện sự tồn tại của mình.

Hắn không thể khiến tất cả mọi người yêu mình, nhưng có thể khiến cả hai bên đều hận mình.

Còn việc khiến một bên yêu mình, một bên hận mình, thì quá đỗi bình thường, Đỗ Lan còn không thèm làm.

Cuộc chiến bắt đầu, lần này vũ lực của nhân loại rõ ràng mạnh hơn, thông qua nhiều lần quay ngược thời gian, họ đã nắm rõ bài tẩy của Điệt Tử Thần.

Hắn có thể dự đoán hai giây tương lai, thông tin của đối phương rất đầy đủ, nhưng hiện tại hắn rất yếu ớt, không thể chiến đấu hết sức.

Đồng thời, hai thuộc hạ của Điệt Tử Thần, bác sĩ Lăng Hình là người bình thường, sức chiến đấu bỏ qua không tính.

Hắn chỉ vì muốn cùng vợ tiến vào quê hương của Điệt Tử Thần mà giúp đỡ, mục tiêu của hắn chính là trở thành Ảnh Tử, thoát ly thân xác phàm nhân.

Nhưng kỳ thực Lăng Hình đã không thể biến thành Ảnh Tử rồi, hắn đã bị quét thông tin, không bị thay thế, đã có miễn dịch.

Trong mắt bác sĩ, Ảnh Tử sở hữu tất cả cảm xúc và ký ức, vậy thì đó không phải thay thế, mà là sự tiến hóa của sinh mệnh.

Người giúp đỡ còn lại là Nhạn Thiết, hắn vẫn rất khó đối phó, sức chiến đấu rất mạnh, một mình địch lại mười người.

Nhưng đối mặt với vây đánh, đối mặt với dao bếp của Thận Bình, hắn đã lâm vào nguy hiểm.

Phe Quỷ Thần vậy mà lâm vào nguy hiểm, điều này khiến họ rất bất lực.

Nhân loại không những không biết cảm ơn, thậm chí về sức chiến đấu còn vượt qua họ, thật đúng là quỷ dị.

Lẽ nào thật sự là tân thần thay thế cựu thần.

Điệt Tử Thần không thể chấp nhận diễn biến này.

Tuy nhiên, điều càng không thể khiến hắn hiểu được, lại là hành vi của Tứ Thủ.

Dưới sự vây đánh, hắn không những không chống cự đến chết, mà còn quay mũi thương nhắm vào Điệt Tử Thần.

Tứ Thủ cuối cùng vẫn là hạ khắc thượng, khoảnh khắc này hắn không chiến đấu một mình, anh linh các tôn hoàng thảo gian lịch triều lịch đại Nhật Bản cùng với hắn, hắn sẽ quán triệt quy tắc của trò chơi Nhật Bản, tuyệt đối sẽ không làm người ta thất vọng.

Hạ khắc thượng.

Mọi người đều không ngờ lời Đỗ Lan nói lại đúng, Tứ Thủ vậy mà thật sự đột nhiên hành động, vậy mà thật sự ra tay với thần linh của mình.

Lúc này, Điệt Tử Thần đầu óc trống rỗng, hắn không thể hiểu tại sao.

Rõ ràng mình đối xử với Nhạn Thiết tốt đến vậy.

Các nhân loại khác không biết ơn thì thôi, dù sao trong số đó rất nhiều người là từ đảo ngoài đến, nhưng Nhạn Thiết lại sống cùng hắn ba trăm năm, mình còn chế tạo cho hắn nhiều cơ thể nhân bản đến vậy, từ trước đến nay hắn đều cho rằng Nhạn Thiết là người tuyệt đối có thể tin tưởng.

Nhưng sự thật là bị vả mặt, một số thông tin cuối cùng của Điệt Tử Thần vậy mà bị Nhạn Thiết cướp mất.

Thông tin của Điệt Tử Thần chủ yếu tập trung trong đôi mắt, một con mắt đã bị mất, giờ đây con mắt còn lại cũng bị Tứ Thủ cướp đi, trong một thoáng chốc Điệt Tử Thần liền trở nên vô cùng yếu ớt.

Mình chỉ muốn về nhà, chỉ muốn rời khỏi cái nơi quỷ quái không ngừng làm mình yếu đi này, nhưng hắn lại bị phản bội một cách vô tình.

Khoảnh khắc này Quỷ Thần cũng không còn đáng sợ đến thế, mà ngược lại là bộ mặt địa chủ càng khiến người ta ghê tởm.

Các người xem đi, không nghe lời người già thì ăn trái đắng nhãn tiền.

Tôi đã nói hắn sẽ hạ khắc thượng, đâu có nói sai.

Đỗ Lan là người vui vẻ nhất trong tất cả, vì hắn đã sớm dự đoán được kết quả, biết Nhạn Thiết tên này không phải người tốt.

Điệt Tử Thần à, thế giới này người tốt không chết, kẻ xấu không chết, chỉ có kẻ ngu xuẩn mới chết, câu nói này tặng cho ngươi.

Ha.

Lúc này Nhạn Thiết lại cảm thấy mình đã nắm chắc phần thắng, đây chính là sức mạnh của thần linh, cuối cùng hắn cũng nắm giữ thần lực.

Tuy nhiên, phe nhân loại dưới sự yểm hộ của Bối Nhĩ Ma Đức, chiến lực không bị tổn thất, vẫn có ưu thế tuyệt đối, cũng không biết đối phương cười cái gì, lẽ nào thật sự cho rằng một mình hắn có thể đột phá tất cả mọi người.

Chương 2886

Nhạn Thiết đương nhiên biết mình không đánh lại, nên phải đổi chiến trường, hắn mở ra một cánh cổng không gian chiều, chuẩn bị đến chiến trường có lợi cho mình.

Đi thôi.

Đến nước này nhất định phải tiêu diệt đối phương, Thận Bình và Tiểu Chu Triều Ảnh Tử đều sẽ không dừng lại.

Mọi người đương nhiên sẽ không để họ đơn độc chiến đấu, cuối cùng quyết định để thợ săn lớn tuổi ở lại bên ngoài tiếp ứng, những người khác toàn bộ tiến vào không gian chiều.

Xuyên qua cánh cổng, họ đến một Nhật Đô Đảo của bảy mươi năm trước, nơi này đang trải qua cuộc không kích của không quân Mỹ.

Ha, các người quả nhiên đã đến, bây giờ hãy cảm nhận đi, đến lượt ta không kích các người.

Trong không gian dữ liệu này, hoàn toàn chịu sự kiểm soát của Nhạn Thiết, hắn có thể tăng cường hỏa lực.

Máy bay ném bom của Mỹ gầm rú quần thảo bay lượn, bất cứ lúc nào cũng có thể thả một loạt bom.

Viên Tử nói: Đừng tưởng bay lên trời là có thể thoát khỏi sự tấn công của chúng ta, kích hoạt áo giáp.

Áo giáp Ảnh Tử của họ đã được tiêm nhiễm một lượng lớn thông tin từ trước, trong đó bao gồm các loại thông tin bay lượn, có thể khiến áo giáp biến ra cánh, cũng có thể biến ra động cơ đẩy, dù sao thì có rất nhiều cách bay.

Xíu xíu.

Máy bay ném bom bắt đầu ném bom điên cuồng.

Đây là ngày kinh hoàng nhất mà Nhạn Thiết từng trải qua, là một bóng ma tâm lý.

Hắn sống ba trăm năm, trải qua nạn đói, nhưng lần đầu tiên trải qua không kích vẫn khiến hắn sợ hãi sâu sắc, đó là sức mạnh mà ngay cả Quỷ Thần cũng không thể đối kháng, đó chính là máy bay ném bom của Mỹ.

Đỗ Lan cũng đi theo xem kịch, cười nói: Xem ra máy bay ném bom của Mỹ còn lợi hại hơn Quỷ Thần, anh cũng rất biết tiến bộ theo thời đại.

Đáng tiếc khi các người làm tổn thương người khác, tại sao không nghĩ xem người khác có sợ hãi không.

Nhìn bộ dạng các người thế này, rõ ràng biết cảm giác sợ hãi không hề tốt, nhưng lại không làm được kỷ sở bất dục vật thi ư nhân điều mình không muốn, đừng làm cho người khác, đáng bị ném bom.

Tứ Thủ không ngờ ngay cả trên chiến trường mà hắn đã chuẩn bị, sức chiến đấu của nhân loại vẫn mạnh mẽ đến vậy, sự ném bom của hắn căn bản không có tác dụng, lập tức hắn hoảng sợ.

Còn những đạo lý lớn của Đỗ Lan, hắn căn bản không nghe.

Đỗ Lan biết làm sao bây giờ.

Hắn hết lần này đến lần khác nhắc nhở họ với thiện ý, nhưng họ lại không muốn thay đổi, chỉ có thể bất lực nói: Quả nhiên chỉ có người bị áp bức mới có thể khiêm tốn lắng nghe ý kiến a.

Người bị áp bức có động lực thay đổi cấp thiết, nhưng người áp bức người khác lại không có động lực thay đổi.

Quỷ Thần chính là kẻ áp bức, căn bản không muốn nghe Đỗ Lan lải nhải.

Ngay cả khi Đỗ Lan nói rất đúng, nhưng nếu Quỷ Thần muốn thay đổi, họ cũng cần phải trả giá.

Một khi trả giá, có thể sẽ suy yếu, nếu không đạt được lợi ích kỳ vọng, thì họ sẽ bị thiệt thòi.

Vì vậy, thà giữ nguyên trạng, coi lời Đỗ Lan là gió thoảng bên tai.

Dù sao giữ nguyên trạng, ưu thế của Quỷ Thần cũng rất lớn.

Đương nhiên, nếu nhân loại không tiến bộ, Quỷ Thần giữ nguyên trạng cũng áp chế nhân loại.

Đáng tiếc tốc độ tiến bộ của nhân loại nhờ khả năng quay ngược thời gian của Thận Bình là trưởng thành từng lần một, cuối cùng đã hoàn thành sự đảo ngược mạnh yếu, công thủ đổi chỗ.

Những quả bom này giao cho chúng ta kích nổ, các người đi đánh bại kẻ địch.

Tiểu Lan biết ân oán này nên do Thận Bình kết thúc, cô ấy và Viên Tử phụ trách yểm hộ.

Viên Tử kích hoạt thông tin, biến áo giáp Ảnh Tử thành kho vũ khí, Ha ha, ta Suzuki Sonoko, một mình ta chính là một quân đội.

Oanh, cất cánh, xiu.

Viên Tử như đêm đông bắn pháo hoa ngàn cây, gió thổi sao rơi như mưa, trực tiếp bắt đầu chặn đánh.

Tiểu Lan cũng không chịu kém, biến thành nữ chiến binh thiếu nữ cao tường giữa không trung, đấm đá để ngăn chặn bom rơi.

Nam Phương Long Chi Giới cầm chiếc búa nói: Hai người các cô đứng trên búa của tôi, tôi đưa các cô lên.

Lấy chiếc búa làm bệ phóng, trực tiếp bay lên trời.

Tứ Thủ đứng trên máy bay ném bom, hắn không thể hiểu nổi tại sao nhân loại lại trở nên lợi hại đến vậy.

Rõ ràng Quỷ Thần mới là mạnh nhất, hắn bây giờ đã trở thành Quỷ Thần, tại sao lại bị nhân loại dồn vào đường cùng.

Đỗ Lan nghĩ bụng, vì các người không học tập a.

Ba trăm năm trước thôn phệ sinh mạng, ba trăm năm sau vẫn thôn phệ sinh mạng, đều không hề nghĩ đến việc tìm kiếm loại thực vật dinh dưỡng hơn, cuối cùng dẫn đến suy dinh dưỡng, có thể trách ai đây.

Tứ Thủ vẫn đang vật lộn như con thú bị vây khốn, hắn vẫn không cam tâm thua cuộc.

Sau khi hạ khắc thượng, thì phải chiến đấu, phải thắng, nếu không hạ khắc thượng sẽ không có giá trị.

Hạ khắc thượng phải giành được nhiều lợi ích hơn, mới có thể khiến mọi người phục tùng hắn, mới có thể khiến mọi người thừa nhận hắn phù hợp hơn Điệt Tử Thần để trở thành Quỷ Thần.

Nếu hắn thua, thì sẽ bị người ta chế giễu là không biết lượng sức, cho nên sau khi hạ khắc thượng phải lập tức tạo ra thành tích.

Đáng tiếc Tứ Thủ hiển nhiên đã phán đoán sai tình hình, sẽ phải trả một cái giá thảm khốc.

Lịch sử thật ra rất bất lực, kẻ dưới vượt trên tuy sướng, nhưng hành vi này cũng tương đương với tiếng kèn tập hợp.

Một khi hoàn thành kẻ dưới vượt trên, những người xung quanh sẽ lập tức đòi hỏi lợi ích. nếu lấy ra được, mới coi là thực sự thành công.

Nếu không lấy ra được, mọi người có thể sẽ đập nát đầu hắn.

Đối với lịch sử mà nói, không có kết cục hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc mãi mãi, kẻ dưới vượt trên cũng không phải là tổng kết của lịch sử, lịch sử vẫn sẽ tiếp tục phát triển.

Kẻ dưới vượt trên, làm sao để giữ vững địa vị của mình, đó mới là điều quan trọng nhất.

Thông thường, người kẻ dưới vượt trên đều là tập hợp một nhóm người đi cướp bóc, cướp được thì chia cho mọi người, để mọi người vui vẻ về nhà ăn Tết, như vậy mới coi là kẻ dưới vượt trên thành công.

Nếu không cướp được, thì kết cục của Phong Thần Tú Cát là một cái chết đẫm máu.

Vì vậy, kẻ dưới vượt trên thực chất chỉ là một tín hiệu, những việc cần làm tiếp theo mới là quan trọng nhất.

Tứ Thủ kẻ dưới vượt trên, thì phải dùng chiến thắng để củng cố địa vị của mình.

Đáng tiếc, hắn đã đánh giá sai thực lực địch ta, căn bản không thể đánh lại.

Thái đao của Thận Bình xuyên vào khe hở, chém vỡ giáp bóng tối, cắt đứt thân thể Tứ Thủ.

Nhưng vẫn chưa đủ, Tiểu Chu Triều Ảnh Tử nói với bóng tối: Cẩn thận bản thể clone của hắn.

Nhạn Thiết còn cất giấu mấy bản thể clone, chỉ cần còn thân thể, linh hồn của hắn vẫn có thể như thỏ khôn có ba hang, vẫn có thể tiếp tục tồn tại.

Sẽ không cho hắn cơ hội, lần này nhất định phải kết thúc trận

chiến.

Tiêu diệt toàn bộ bản thể clone của Nhạn Thiết, thậm chí là làm chết cả bản thể gốc mà hắn đã giấu đi.

Bản thể gốc mà người ta nhắc đến chính là thân thể ba trăm năm trước, hoàn toàn không cho Nhạn Thiết đường sống.

Nhạn Thiết giận dữ: Quá đáng lắm rồi.

Ba trăm năm nay, hắn vẫn luôn là tế ti được tôn kính nhất trên Nhật Đô Đảo, là thần chức nhân viên quản lý mảnh đất này, bọn họ làm sao dám bất kính với ta như vậy.

Mấy tên thanh niên nhỏ bé này làm sao có thể ngông cuồng đến thế.

Không thể lý giải, tại sao lại như vậy.

Rõ ràng ưu thế lớn như vậy, tại sao lại như vậy.

Không nghĩ ra, đến bây giờ Nhạn Thiết cũng không thể hiểu tại sao cường yếu lại đảo ngược.

Bọn họ căn bản không ý thức được là vì đã truyền bá cừu hận, mới dồn phàm nhân vào thế đối lập với họ.

Chỉ có cừu mà không có ân, vậy thì Thận Bình và bọn họ đương nhiên là không tiếc bất cứ giá nào cũng phải lật đổ quỷ thần, bởi vì quỷ thần không cho họ đường sống mà.

Đáng tiếc Nhạn Thiết sớm đã không thể lý giải, bởi vì từ trước đến nay hắn vẫn luôn cho rằng mình có ân tình lớn như trời với người dân đảo, cho nên phàm nhân lẽ ra phải vô điều kiện chấp nhận sự sắp đặt của họ, nghĩ quá đẹp rồi.

Tôn giáo thì cứ lo mà chơi tôn giáo đi, nếu các ngươi sớm truyền giáo, nói với mọi người rằng sau khi chết có thể cùng thần linh vào thiên đường, căn bản sẽ không có nhiều chuyện như vậy.

Chương 2887

Lừa người một cách đàng hoàng còn hơn là tự cho mình là đúng.

Đỗ Lan cho rằng những kẻ này thật sự đã hoàn toàn quên mất thân phận của mình, bọn họ là kẻ lừa đảo, lẽ ra phải đi lừa người khác, chứ không phải lừa chính mình chứ.

Luôn nghĩ rằng mình có ân với người dân đảo, cuối cùng người dân đảo chẳng có cảm giác gì, bản thân họ thì lại tự cảm động không thôi.

Chẳng thà an tâm làm tôn giáo lừa người, còn hơn là tự lừa mình rất nhiều.

Nhạn Thiết rất phẫn nộ, nhưng hiện tại đánh không lại, quá ấm ức.

Nhưng không ai quan tâm hắn ấm ức, mọi người dốc toàn lực tấn công, nhất định phải khiến hắn chết không toàn thây.

Cuối cùng, lưỡi dao sắc bén của Thận Bình đã chém giết tất cả bản thể clone của Nhạn Thiết, quỷ thần chi lực trong cơ thể hắn cũng bị Tiểu Chu Triều Ảnh Tử hấp thu.

Thận Bình và Tiểu Chu Triều Ảnh Tử mỗi người có một phần quỷ thần chi lực, hai người xuyên qua thời gian trở về ba trăm năm trước.

Tiểu Chu Triều Ảnh Tử quyết định thay đổi tương lai, trực tiếp tiêu diệt Thần Đích Tử vừa đổ bộ, như vậy sẽ không cần phải gặp nguy hiểm nữa.

Còn về chuyện nghịch lý bà nội thì hoàn toàn không đáng kể.

Ký ức của tất cả mọi người đều biến mất, một dòng thời gian mới không có quỷ thần đã ra đời, Nhật Đô Đảo một màu tường hòa, chỉ có

Kha Nam và Bối Nhĩ Ma Đức còn nhớ tất cả những gì đã trải qua.

Lễ tế đảo nhỏ vẫn bắt đầu, trong pháo hoa, du khách của Đế Đan Cao Trung và Phố Thương Mại Mễ Hoa vui vẻ trải qua ngày cuối cùng của kỳ nghỉ.

Và Thận Bình cuối cùng cũng đoàn tụ với Tiểu Chu Triều, anh em Nam Phương Nhật Hạc và Nam Phương Long Chi Giới cũng cuối cùng đã trưởng thành, tất cả những người bị quỷ thần làm hại đều sống lại.

Vậy thì những người từng được quỷ thần giúp đỡ, ước tính cũng đã chết vì nạn đói.

Nhưng nhìn chung, lịch sử cũng không có gì thay đổi.

Tốt thật một nghịch lý bà nội.

Đỗ Lan cho rằng quả nhiên quy luật thời gian gì đó trước mặt kết cục đại đoàn viên chẳng đáng một xu.

Kha Nam chỉ cảm thấy kỳ nghỉ này thật sự quá dài, rõ ràng chỉ ba ngày mà lại có cảm giác như luân hồi nửa năm.

Cuối cùng thì cũng kết thúc, thế giới này thật sự khiến người ta xa lạ.

Là một thám tử, hắn cảm thấy chuyện này quá mức khoa trương, vượt xa sự hiểu biết của mình.

Những gì đã xảy ra trước đây thật sự là những dòng thời gian khác nhau sao.

Hay là mình chỉ mơ một giấc mơ.

Mang theo những nghi hoặc như vậy, tất cả mọi người trở lại thành phố.

Còn Đỗ Lan cũng hợp tác với Nam Phương Nhật Hạc chuẩn bị quay bộ thứ năm của Thám tử lừng danh Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang tỉnh táo.

Nam Phương Nhật Hạc cũng là một tiểu thuyết gia trinh thám, hắn đã viết một cuốn Mùa Hè Tái Hiện dựa trên các truyền thuyết của Nhật Đô Đảo, sau khi cải biên thì có thể để Tiểu Ngũ Lang diễn.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang không có bất cứ ký ức nào, hắn chỉ cảm thấy mình hình như đã uống rất nhiều rượu, bây giờ nhìn thấy rượu liền có chút buồn nôn.

Liên tục hồi tưởng lại, Tiểu Ngũ Lang vẫn luôn uống rượu trong quán bar, nhìn thì có vẻ chỉ uống ba ngày, nhưng thực ra một combo giống hệt đã ăn mấy tháng liền.

Trở về thành phố, Bối Nhĩ Ma Đức lập tức chuẩn bị đại nghiệp tạo phản của mình, chuyện tạo phản thông qua ám sát này thật sự rất kỳ lạ, có thành công hay không, ả cũng không biết.

Nhưng ả không có thiện cảm với Hoa Tộc, chỉ mong giết chết mấy tên Hoa Tộc thôi.

Hoa Tộc đã thổi tiếng kèn tập hợp, chỉ chờ mọi người đứng về phe, sau đó bùng phát nội chiến.

Tổ chức, với tư cách là một thế lực tội phạm, cũng phải đứng về phe.

Đây không phải là chuyện tốt đối với tổ chức.

Không chỉ Tổ chức, các tà giáo, tập đoàn cũng cần phải đứng về phe.

Dù sao thì, chỉ cần là đoàn thể có thể kiếm tiền đều phải đứng về phe, bởi vì chính khách cần tiền, những đoàn thể này đều là túi tiền của họ, nhất định phải nắm giữ trong tay.

Nếu không có tiền, chiến lực của Hoa Tộc cũng sẽ suy yếu.

Giống như Đức Xuyên Gia Khang bế quan tỏa cảng, vì độc quyền thương mại đối ngoại, các Hoa Tộc khác không có tiền, tự nhiên sẽ không tạo thành uy hiếp.

Mãi đến sự kiện Hắc Thuyền, các Hoa Tộc địa phương mới có cơ hội phá vỡ độc quyền.

Hiện tại Hoa Tộc cũng giống như sáu khanh nước Tấn, đều có khu vực thành phố của riêng mình, vì đã là nội chiến, khẳng định là phải đoàn kết lại, tích lũy tài lực.

Ba nhà chia Tấn trong lịch sử, thực ra là sáu khanh chia Tấn, chỉ là vì đánh đi đánh lại, cuối cùng sáu nhà chỉ còn lại ba.

Và sáu khanh đều có thành trì của riêng mình, đều có phạm vi thế lực mình kiểm soát, đương nhiên cũng có thủ đoạn kiếm tiền.

Nhưng trước khi họ khai chiến, cũng đã tiến hành các loại liên minh ngoại giao, tìm cách lôi kéo đồng minh.

Ngay cả là nội chiến, cũng là tìm cách buộc người khác lên cỗ xe chiến tranh của mình, như vậy mới có khả năng chiến thắng lớn hơn.

Nội chiến Hoa Tộc chính là như vậy, hiện tại chính là giai đoạn tích lũy sức mạnh, nên tìm mọi cách để tăng cường sức mạnh.

Tổ chức kẹt ở giữa, rất khó xử, bọn họ vẫn có chút tiền, hơn nữa còn rất giỏi ám sát, giống như đội ninja thời cổ đại.

Cho nên các Hoa Tộc đều hy vọng Tổ chức có thể ủng hộ mình.

Có Tổ chức, họ có thể dùng Tổ chức để mua tin tức tình báo, ám sát kẻ địch.

Tổ chức chính là thế hệ ninja mới.

Đối mặt với áp lực, Tổ chức rất ấm ức.

Lúc này, Bối Nhĩ Ma Đức đề nghị Tổ chức hoàn toàn có thể tiến hành ám sát có hệ thống đối với Hoa Tộc.

Đề nghị này được Cầm Tửu và Phục Đặc Gia rất ủng hộ, bọn họ cũng không ưa Hoa Tộc.

Tuy nhiên, Boss lại cho rằng hành vi này quá mức khoa trương, đây là đối địch với Hoa Tộc, Tổ chức dù lợi hại đến mấy cũng không thể trực tiếp đối kháng tất cả Hoa Tộc.

Nếu là đến cục diện chùa Bản Năng Tự, nội chiến gần hoàn thành, Hoa Tộc cơ bản đã thiết lập được sự đồng thuận, thì Tổ chức nhảy ra giết chết Hoa Tộc mạnh nhất, sau đó hô hào một tiếng, mở ra chiến tranh đối ngoại, có lẽ còn có thể.

Nhưng hiện tại nội chiến còn chưa bắt đầu, Tổ chức nhảy ra tự chuốc lấy địch, chẳng phải sẽ trở thành bia đỡ đạn sao.

Boss sao lại nhát gan như vậy.

Nhớ ngày xưa bọn họ hô phong hoán vũ, trên trường quốc tế muốn gió được gió muốn mưa được mưa, bây giờ sao lại rụt rè như vậy.

Nội bộ Tổ chức cũng đã có những tiếng nói khác nhau.

Boss rất bất lực, góc độ hắn xem xét vấn đề khác với thuộc hạ, hắn không xem xét việc đối đầu trực diện với Hoa Tộc.

Khai chiến với Hoa Tộc rất đơn giản, nhưng sau đó thì sao.

Sau đó rất có thể là ngư ông đắc lợi, vậy Tổ chức lại có thể đạt được gì.

Tổ chức muốn làm, không phải là lưỡng bại câu thương với Hoa Tộc, mà là vượt qua Hoa Tộc về mặt ảnh hưởng.

Vậy làm sao để vượt qua Hoa Tộc.

Không phải là khai chiến, mà là dùng thuốc trường sinh bất lão đoàn kết mọi người, khiến sức mạnh của mọi người tập trung lại, thậm chí là hấp dẫn tất cả các đồng minh của Hoa Tộc về phía mình, hoàn thành sự tiêu trừ và phát triển này.

Đây mới là cách để thay thế Hoa Tộc.

Chương 2888

Thay thế Hoa Tộc, chứ không phải đánh bại Hoa Tộc, bởi vì Nhật Bản có quá nhiều Hoa Tộc, Tổ chức Áo Đen không thể quét sạch tất cả.

Xuân Thu có ngũ bá, Chiến Quốc có thất hùng, thực sự có thể thống nhất sáu nước cũng chỉ có Đại Việt.

Và Đại Việt làm được điều này cũng không dễ dàng, thừa dư liệt của sáu đời, Thương Ưởng biến pháp, hệ thống canh chiến, viễn giao cận công, kênh Trịnh Quốc, Đô Giang Yển, thật sự đã vượt qua từng khó khăn mới giành được thắng lợi cuối cùng.

Boss cảm thấy Tổ chức căn bản không có năng lực như vậy, không diệt vong đã là tốt lắm rồi.

Cho nên hắn cho rằng mình nhiều nhất cũng chỉ là một bá chủ, chỉ là trở thành một trong các Hoa Tộc, chứ không nghĩ rằng mình có thể tiêu diệt tất cả Hoa Tộc, trở thành Nhật Bản hoàng đế.

Không phải Boss không có dã tâm, mà là tình hình khách quan quá phức tạp, hắn sinh ra và lớn lên ở Nhật Bản, quá hiểu tình hình quốc gia này.

Hoa Tộc có thể nói là rắc rối phức tạp, tài phiệt, tôn giáo ta trong ngươi ngươi trong ta, kéo một sợi dây động toàn thân.

Boss cho rằng nếu khai chiến, thì Tổ chức cũng chỉ có thể đối kháng với một Hoa Tộc, nhưng các Hoa Tộc khác đều sẽ đổ xô vào, ăn thịt bọn họ.

Cho nên thuộc hạ cảm thấy khai chiến với Hoa Tộc thì có thể công thành đoạt đất, nhưng thực tế Hoa Tộc cũng không ngốc, họ cũng sẽ phản công, đến lúc đó Tổ chức cũng sẽ có tổn thất.

Cho nên vẫn là dùng thuốc trường sinh bất lão để đoàn kết mọi người dưới lá cờ của mình là cách tốt nhất, hơn nữa hiện tại đã biết sự tồn tại của quỷ thần, thì trường sinh bất lão cũng không còn là sự tồn tại hư vô phiêu miểu nữa, Tổ chức vẫn còn cơ hội.

Vì vậy Boss đã họp với các thành viên cốt cán, nhấn mạnh lại tôn chỉ của Tổ chức: Phát triển thuốc trường sinh bất lão là chính, hợp tác với Hoa Tộc là phụ.

Cầm Tửu rất không vui, bởi vì Hoa Tộc đã bắt nạt đến tận cửa rồi, dù Tổ chức có muốn giữ thái độ thấp, Hoa Tộc cũng không cho cơ hội, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng mới là cục diện hiện tại, Boss thỏa hiệp như vậy, Hoa Tộc chỉ càng được đà lấn tới.

Thực ra Đỗ Lan cho rằng cả hai đều không sai, Tổ chức hiện tại nội ưu ngoại hoạn, dựa trên phương pháp thông thường, nội ưu công cường, ngoại ưu công nhược, tình huống hiện tại Tổ chức thực sự nên nhanh chóng chém loạn ma, giết gà dọa khỉ.

Đương nhiên nói thì đơn giản, tìm được một đối thủ thích hợp không hề đơn giản, hơn nữa còn phải nhanh chóng tấn công trước khi các Hoa Tộc khác kịp phản ứng, đạt được mục tiêu này cũng rất khó.

Giết gà dọa khỉ, phải có mục tiêu chính xác và thời cơ thích hợp.

Một khi không thể một hơi đánh bại đối thủ, thì rất có thể sẽ dẫn đến một loạt phản ứng dây chuyền, các Hoa Tộc khác có thể sẽ vây hãm.

Boss dù sao cũng chỉ là một tội phạm, chứ không phải một chiến lược gia, đối với loại đối sách cần kỹ thuật vi thao cực cao này, thật sự rất khó khăn.

Đạo lý đều hiểu, nhưng chính là không làm được.

Muốn tìm được cơ hội, nhanh chóng giết gà dọa khỉ, không hề đơn giản như vậy.

Hiện tại Boss có cơ hội đó không, Tổ chức có năng lực đó không.

Đều là vấn đề, Boss không muốn mạo hiểm.

Tình hình quá phức tạp, cục diện quá hỗn loạn, với tư cách là Boss, hắn muốn cầu ổn, chứ không muốn mạo hiểm.

Cầm Tửu rất không vui, bởi vì gia nhập Tổ chức lâu như vậy, bao giờ mới ấm ức như thế này.

Bình thường những Hoa Tộc này từng kẻ một đều là khỉ xem kịch, bây giờ lại đột nhiên đè lên đầu Tổ chức, chuyện này có thể nhịn được sao.

Đáng tiếc Boss đã quyết định nhẫn nhịn, dốc toàn lực phát triển thuốc trường sinh bất lão.

Điều này khiến Cầm Tửu rất không vui, hắn cảm thấy Boss ngày càng mềm yếu.

Bối Nhĩ Ma Đức cũng nhận thấy Cầm Tửu không vui, ả thì lại hiểu suy nghĩ của Boss, với tư cách là ông chủ, điều cần xem xét không phải là khoái ý ân cừu, mà là sự phát triển của Tổ chức.

Nhưng Cầm Tửu thì không quản, hắn gia nhập Tổ chức là để sướng, là vì Tổ chức đủ mạnh đủ tà ác.

Mâu thuẫn giữa ông chủ và thuộc hạ đã xuất hiện, hơn nữa rất khó hóa giải.

Ông chủ vì lợi ích lâu dài, hy vọng mọi người cùng chịu khổ.

Nhưng Cầm Tửu cho rằng tại sao phải chịu khổ.

Bọn họ gia nhập Tổ chức là để sướng, nếu phải chịu khổ, tại sao họ không đi gia nhập thế lực khác mạnh hơn.

Ví dụ như Sở Cảnh Thị, FBI.

Thuộc hạ xem xét là bản thân mình, chứ không phải tương lai lâu dài của Tổ chức.

Dù sao thì Tổ chức không còn, họ có thể nhảy việc, có năng lực thì không sợ không có việc làm.

Cầm Tửu cho rằng với năng lực phạm tội của mình, dù một ngày nào đó không làm tội phạm nữa, mình vẫn có thể đi làm thám tử, căn bản không sợ không có miếng ăn.

Quả nhiên khi Tổ chức đang thịnh vượng, mọi mâu thuẫn đều có thể che đậy.

Đến khi Tổ chức xuống dốc, mâu thuẫn sẽ ngày càng gay gắt hơn.

Đỗ Lan cho rằng Tổ chức cũng không thoát khỏi quy luật này, thời kỳ đi lên, từng người đều là trung thần lương tướng. một khi xuống dốc, ngay cả kẻ mày rậm mắt to như Cầm Tửu cũng bắt đầu có dị tâm.

Đối với những điều này, Bối Nhĩ Ma Đức cũng rất bất lực.

Tuy nhiên, trong lòng ả lại nghĩ mình có nên nhảy việc sang dưới trướng Đỗ Lan hay không, Đỗ Lan đã trở thành phương án dự phòng của ả.

Bộ thứ năm của Thám tử lừng danh Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang tỉnh táo đã bắt đầu quay, trực tiếp là đối phó với người ngoài hành tinh.

Tiểu Ngũ Lang cho rằng điều này cũng quá khoa trương: Những nội dung này ngày càng không thực tế, thật sự có người thích xem sao.

Trước đây đối phó với Hoa Tộc và trí tuệ nhân tạo đã rất khoa trương rồi, bây giờ kẻ địch trực tiếp biến thành người ngoài hành tinh, thật là điên rồ.

Bề ngoài là người ngoài hành tinh, thực ra vẫn là địa chủ và quý tộc các nơi mà thôi.

Nội dung tổng thể thực ra vẫn là người dân nổi dậy, không có sự khác biệt bản chất nào so với bộ thứ tư trước đây.

Chỉ là treo đầu dê bán thịt chó mà thôi, người hiểu tự nhiên sẽ thích xem.

Đỗ Lan nói.

Tiểu Ngũ Lang bất lực nhìn Đỗ Lan, nói: Tôi có một cảm giác, sớm muộn gì tôi cũng vào tù.

Vào tù tốt chứ, có thể giác ngộ.

Đỗ Lan cho rằng nhà tù bao ăn bao ở, thân thể tuy bị giam giữ, nhưng tư tưởng lại có thể bay bổng, hơn nữa lập trường cũng có thể kiên định hơn.

Không vào tù, anh có thể vẫn còn ảo tưởng về Hoa Tộc.

Đến khi vào tù, hoàn toàn đứng ở phía đối diện Hoa Tộc, thì có thể đi ra con đường của riêng mình.

Cho nên vào tù tốt chứ, vào tù chính là nói cho người khác biết anh và Hoa Tộc không cùng một đường, có thể trở thành một lá cờ rõ ràng.

Tiểu Ngũ Lang không nói nên lời, không ngờ vào tù cũng có thể được Đỗ Lan thổi phồng lên thành lợi ích.

Điều này cũng giống như việc sĩ đại phu đời Minh chịu đòn trượng, chính là một loại đầu danh trạng, chính là nói cho thiên hạ biết lập trường của mình, và nói cho thiên hạ biết mình vì kiên định lập trường mà không sợ trừng phạt.

Như vậy những người ủng hộ lập trường này tự nhiên sẽ đoàn kết lại bên cạnh hắn, thì có thể nước lên thuyền lên.

Cho nên vào tù quả thực có lợi, đặc biệt là trong một môi trường có nhiều lập trường đối lập, vào tù chính là cách tốt nhất để thể hiện lập trường.

Đôi khi muốn bày tỏ lập trường, đừng nói mình ủng hộ lập trường này đến mức nào, mà nên nói mình phản đối lập trường khác đến mức nào, dùng sự phủ định để làm nổi bật bản thân, những điều này đều là kinh nghiệm lịch sử.

Đỗ Lan nói với Tiểu Ngũ Lang: Đến ngày nào đó anh vào tù, cũng chính là lúc anh cuối cùng đã hoàn thành sự lột xác, và kiên định lập trường, thoát thai hoán cốt, đổi mới hoàn toàn.

Tiểu Ngũ Lang liên tục lắc đầu.

Kha Nam bên cạnh với khuôn mặt nhỏ nhắn đầy bất lực, thầm nghĩ đâu có cảnh sát khuyên thám tử vào tù, thế giới này là cái quái gì vậy, còn có đen trắng không, còn có chính tà không.

Kha Nam tuy vẫn đang cố gắng phá án, nhưng đã có một nhận thức hoàn toàn mới về sự phức tạp của thế giới này, rất nhiều chuyện khiến hắn không thể chấp nhận, nhưng lại không thể thay đổi.

Trước đây còn đơn giản, mình chỉ cần hoàn thành suy luận, đưa tội phạm vào tù là xong, có những điều khoản pháp luật rõ ràng để tuân thủ.

Nhưng bây giờ mọi thứ đều trở nên mơ hồ như vậy, đặc biệt là những sự kiện liên quan đến đấu đá nội bộ Hoa Tộc, quỷ thần, v. v. hoàn toàn vượt ra ngoài pháp luật, khiến các điều khoản pháp luật trở nên rất không đáng tin cậy.

Là một người theo pháp trị, Kha Nam có thể làm gì đây.

Hắn không có năng lực hoàn thiện pháp luật, chỉ biết tuân thủ pháp luật.

Nhưng hắn cũng biết, chỉ dựa vào pháp luật hiện tại, tính trễ nải quá lớn, có rất nhiều chuyện căn bản không bị quản thúc.

Một khi không có tiêu chuẩn luật pháp, ai đúng ai sai cũng chỉ có thể thông qua thắng bại của các cuộc đối đầu để quyết định.

Chương 2889

Nhưng nếu như vậy thì mọi người sẽ không còn xem xét đúng sai nữa, chỉ biết không từ thủ đoạn để cầu thắng.

Như vậy thì sẽ loạn, loạn thành một nồi cháo.

Lễ nhạc bại hoại, không có tiêu chuẩn, đó chính là loạn thế.

Từ lễ nhạc bại hoại đến đại thống nhất, đã mất mấy trăm năm, mới thiết lập lại một bộ tiêu chuẩn mới, hơn nữa chi phí để thiết lập tiêu chuẩn mới vô cùng lớn, còn phải không ngừng cải thiện.

Quá phiền phức rồi, Nhật Bản cho rằng vẫn là không thay đổi tiêu chuẩn, tiếp tục chơi theo luật của Thiên Hoàng, chỉ là thay đổi một người phát ngôn, chi phí thấp, rủi ro nhỏ.

Thay đổi người phát ngôn, đơn giản hơn nhiều so với thay đổi tiêu chuẩn.

Cho nên nói một cách chính xác, Nhật Bản cũng không có lễ nhạc bại hoại, chỉ là tranh chấp người phát ngôn mà thôi.

Đương nhiên tiêu chuẩn pháp luật thực sự đã thay đổi, nhưng điều này chỉ có thể coi là quy tắc bang phái đã thay đổi, nhưng hình thức của bang hội không có sự thay đổi căn bản, vẫn là bộ phận bầu chọn người phát ngôn đó.

Hiện tại chính là lúc tranh giành người phát ngôn, sẽ rất loạn, nhưng trong loạn có tự.

Trừ khi xuất hiện một người như Chức Điền Tín Trường cố gắng thay đổi tiêu chuẩn, nếu không thì hình thức này vẫn có thể tiếp tục.

Cho nên Kha Nam cũng không cần khó chịu, dù sao thì Nhật Bản vạn thế nhất hệ, trừ khi xuất hiện một Hoàng đế, nếu không thì không thể thay đổi được.

Còn về sự trễ nải của pháp luật, thì không có cách nào cả, dù sao thì các hành vi phạm tội đều là vô trung sinh hữu, luôn xuất hiện ở những góc độ mà con người không thể dự đoán được.

Kha Nam rất khó chịu, khó chịu thì đúng rồi, chỉ có khó chịu mới học tập tiến bộ, sau này mọi điều hắn trải qua đều sẽ trở thành tài liệu tham khảo cho pháp luật.

Tội phạm ở khu phố Mễ Hoa sẽ không dừng lại, tỷ lệ phạm tội vẫn cao ngất ngưởng, Kha Nam vẫn có đất dụng võ.

Hiện tại cục diện Nhật Bản tương đối hỗn loạn, không có Hoa Tộc nào có 100% nắm chắc có thể trở thành người phát ngôn, càng như vậy không có xu thế thắng bại rõ ràng, mọi người càng căng thẳng, càng rục rịch.

Dù sao thì không có ai đàn áp mọi người, thì mọi người đều có cơ hội.

Tổ chức hiện tại hiển nhiên đã trở thành ninja trong mắt các Hoa Tộc, họ hy vọng thông qua Tổ chức để làm suy yếu đối thủ, phương thức là ám sát.

Boss tuy không muốn đứng về phe nào, nhưng hiện tại lại không có lựa chọn, chỉ có thể sắp xếp ám sát.

Đồng thời sau khi nghe lời đề nghị của Bối Nhĩ Ma Đức, Boss cũng có chút động lòng, ai mà không muốn trở thành Hoàng đế.

Nếu thực sự giết chết tất cả Hoa Tộc, để Tổ chức lên nắm quyền, Boss vẫn sẽ rất vui.

Nhưng nên làm thế nào đây.

Hay là phù trợ một Hoa Tộc bù nhìn.

Tổ chức ẩn mình sau Hoa Tộc để loại bỏ tất cả các đối thủ cạnh tranh, sau đó đợi khi Hoa Tộc bù nhìn trở thành người phát ngôn, Tổ chức lại thay thế.

Hay là hiệp Thiên Hoàng để lệnh chư hầu.

Trước tiên kiểm soát Thiên Hoàng, sau đó mượn lệnh của Thiên Hoàng để tiến hành các loại ám sát, đợi đến khi Thiên Hoàng thu hút tất cả cừu hận, lại loại bỏ Thiên Hoàng, hoàn thành việc lên nắm quyền.

Muốn dùng tiêu chuẩn mới thay thế tiêu chuẩn cũ là rất khó.

Hoặc là tiêu chuẩn mới thực sự rất tốt, hoặc là tiêu chuẩn cũ thực sự rất tệ.

Nhưng hiện tại không có đủ tiêu chuẩn mới tốt, cũng không có đủ tiêu chuẩn cũ tệ.

Cho nên tôi đề nghị Tổ chức có thể trợ trụ vi ngược, điên cuồng làm hỏng thanh danh của tiêu chuẩn cũ, khiến tất cả mọi người đều nhận ra rằng không thay đổi thì không được, sau đó Tổ chức lại một tay đưa ra tiêu chuẩn Hoàng đế mới, có lẽ sẽ có thể hoàn thành đại nghiệp.

Đỗ Lan giúp Bối Nhĩ Ma Đức bày mưu tính kế, cùng nhau tạo phản.

Kinh nghiệm thành công vẫn có, ví dụ như Lelouch.

Kẻ này đã đóng vai trò thu hút cừu hận, cuối cùng với thân phận Hoàng đế đã làm rất nhiều chuyện điên rồ, bị người người ghét bỏ.

Kết quả bị Suzaku đóng vai Zero một đao đâm chết, hoàn thành sự thay thế tân cũ.

Tổ chức có thể một mặt thành lập phân bộ làm việc tốt, một mặt có thể giúp Hoa Tộc trợ trụ vi ngược.

Đợi đến khi mọi người phát hiện sự đối lập mạnh mẽ, sẽ thất vọng với tiêu chuẩn cũ, và chấp nhận tiêu chuẩn mới.

Bối Nhĩ Ma Đức cho rằng kế hoạch của Đỗ Lan này đơn giản là hai mặt, chẳng lẽ không sợ đa nhân cách sao.

Vì mọi người không chấp nhận tiêu chuẩn mới, chứng tỏ tiêu chuẩn cũ vẫn có thể dùng được, thật sự có cần thiết phải thay thế sao.

Bối Nhĩ Ma Đức bất lực nói.

Điều này phải nói về lịch sử và nhân sinh rồi.

Thực ra một người sống ở cùng một khu vực trong những thời đại khác nhau, hoặc một người sống ở cùng một thời đại trong những khu vực khác nhau, cảm nhận là hoàn toàn khác nhau.

Đỗ Lan nói.

Một người nếu sống ở Thịnh Đường, thì cảm giác khẳng định là mỹ mãn, nếu sống trong Loạn An Sử thì khẳng định không thấy Đại Đường có gì tốt.

Tương tự, một người nếu sinh ra ở Ngụy Tấn Nam Bắc Triều, ở phương Bắc, khẳng định rất bất lực, vì luôn đánh trận.

Nhưng nếu sống ở phương Nam hoặc đất Thục, thì cảm giác lại khác.

Lợi ích của phân phong khẳng định là có, đó là khi những nơi khác loạn lạc, nhưng vẫn luôn có một hoặc hai nơi có thể tránh được chiến loạn, tiếp nhận sự di chuyển tài nguyên và nhân tài từ các khu vực chiến loạn, và đạt được sự phát triển.

Đỗ Lan nói.

Lợi ích của phân phong là luôn có những nơi không bị chiến loạn cuốn vào, có thể cung cấp sự ổn định, vì vậy chế độ cũ này rất ổn định.

Nói thật, nếu không có sự tồn tại bá đạo như Đại Việt, Chiến Quốc dù loạn đến mấy, cũng khẳng định có những khu vực thích hợp để sống yên ổn.

Theo lý mà nói, đợi Đại Việt không còn khả năng chiến đấu, những nơi không trải qua chiến loạn tự nhiên có thể tiếp tục kéo dài hỏa chủng phân phong.

Đáng tiếc nhà Hán thừa kế chế độ nhà Tần, hơn nữa sau này tất cả các Hoàng đế đều chọn Hán hóa, quyết tâm của Hoàng đế muốn biến tất cả đất đai thành lãnh thổ riêng của mình là kiên định, đồng thời quý tộc cũng chịu sự xung kích không ngừng từ sĩ nhân hàn môn, không thể độc quyền tri thức.

Kết quả đã tạo nên sự thống nhất độc nhất vô nhị.

Đối với các quốc gia khác mà nói, phân phong tuy không phải là tốt nhất, nhưng cũng không phải là tệ nhất.

Ngay cả khi chiến tranh nổ ra, nhưng vẫn sẽ có một số khu vực không bị chiến tranh ảnh hưởng, như vậy họ có thể bảo tồn thực lực, thậm chí đại phát tài, trở thành chủ lực của phân phong.

Phân phong ở các thời đại khác nhau, khu vực khác nhau có cảm nhận hoàn toàn khác nhau, nhưng chỉ cần có một khu vực có thể phát triển yên ổn là đủ để một bộ phận người chấp nhận phân phong.

Còn về những người không có tài nguyên để đến khu vực an toàn, thì không quản nữa.

Còn có một tiền đề là, bọn họ không gặp Đại Việt.

Tóm lại cứ quyết định như vậy đi, Tổ chức có thể chia thành hai bộ phận, một bộ phận thể hiện cái tốt của tiêu chuẩn mới, một bộ phận làm xấu thanh danh của tiêu chuẩn cũ.

Như vậy bên này suy yếu bên kia mạnh lên, mới có thể dùng cái mới thay thế cái cũ.

Đương nhiên cuối cùng có thể vẫn phải duy tài thị dụng, tuyển chọn hàn môn, trọng dụng bách tính.

Dù sao thì quý tộc đều là những kẻ hưởng lợi từ chế độ cũ, họ sẽ không chủ động thay đổi.

Đỗ Lan cho rằng Tổ chức muốn lên nắm quyền, đây là lựa chọn tất yếu: Đương nhiên các ngươi cũng có thể tiến hành tư sản hóa tư bản, đóng gói sự nghiệp tạo phản thành sản phẩm tài chính để niêm yết trên thị trường quốc tế, tôi nghĩ chắc chắn sẽ có rất nhiều người giàu có sẵn lòng đầu tư vào Tổ chức.

Tạo phản còn có thể hấp dẫn người hơn cả thuốc trường sinh bất lão, dù sao tạo phản thành công là có thể lập tức báo đáp nhà đầu tư.

Đỗ Lan cho rằng dùng vũ khí tài chính tư sản hóa tư bản hỗ trợ thủ đoạn bạo lực ám sát, nhất định có thể thành công.

Tạo phản chẳng lẽ không phải là chủ nghĩa sao.

Sao nghe anh nói lại hoàn toàn là kinh doanh vậy.

Bối Nhĩ Ma Đức cho rằng chuyện này chẳng phải nên tuyên truyền chủ nghĩa là quan trọng nhất sao.

Tìm kiếm ngoại viện vẫn rất quan trọng, thực lực của Tổ chức hiện tại quá yếu.

Vậy anh không phải là nhà đầu tư tốt nhất sao.

Chỉ cần cung cấp kỹ thuật, tôi nghĩ sự tạo phản của Tổ chức rất dễ dàng có thể thành công.

Bối Nhĩ Ma Đức nhìn Đỗ Lan nói: Anh có thể đầu tư.

Đỗ Lan nói: Chỉ sợ Boss của các ngươi không tin tôi.

Hắn biết Boss đa nghi đến mức nào.

Vì Đỗ Lan nói Tổ chức cần ngoại tệ, nên Bối Nhĩ Ma Đức cảm thấy Đỗ Lan chính là ngoại tệ rất tốt.

Đương nhiên ả cũng biết việc đưa ngoại tệ vào có một vấn đề, thời đại Giang Hộ vì sự kiện Hắc Thuyền, ngoại tệ tràn vào trực tiếp dẫn đến Mạc Phủ sụp đổ, nhà Thanh vì ngoại tệ tràn vào, các địa phương xuất hiện hàng loạt quân phiệt được các cường quốc phù trợ.

Chương 2890

Ngoại tệ tràn vào, sẽ phá vỡ các quy tắc ban đầu.

Vốn dĩ thời đại Giang Hộ, gia tộc Đức Xuyên kiểm soát thương mại, đàn áp tất cả Hoa Tộc, Nhật Bản rất ổn định.

Nhưng khi ngoại tệ tràn vào, các Hoa Tộc địa phương lập tức bắt đầu hành động, căn bản không thể ngăn cản.

Hiện tại trong nội bộ Tổ chức, Boss một mình thống trị, một khi Đỗ Lan rót tiền vào, thì chắc chắn sẽ có thành viên mạnh lên đến mức đe dọa Boss.

Điều này không phải là điều Boss muốn thấy, hắn khẳng định sẽ không vui.

Một khi Boss không thể kiểm soát, Tổ chức cũng sẽ phải chia rẽ.

Đỗ Lan nói: Boss khẳng định sẽ không đồng ý.

Hắn sẽ không chủ động tìm kiếm vốn đầu tư, chỉ sẽ cố thủ hiện trạng, dù Tổ chức đang từ từ chìm xuống, cũng sẽ không nghĩ đến việc đưa ngoại tệ vào.

Bởi vì tiền có, nhưng nếu đóng một con thuyền mới, Boss sẽ không còn là thuyền trưởng nữa.

Bối Nhĩ Ma Đức nói: Quả thực là như vậy, nhưng hiện tại Tổ chức không thể dậm chân tại chỗ.

Dậm chân tại chỗ thì Tổ chức cũng sẽ sụp đổ.

Hơn nữa, những gì anh nói về việc để Tổ chức một bên tuyên truyền tiêu chuẩn mới, một bên bôi nhọ tiêu chuẩn cũ, không có tiền thì không làm được.

Hay là ám sát Boss, tìm một người trong cốt cán làm Boss mới.

Nếu phải tìm, Đỗ Lan đề xuất Bourbon hoặc Reina Mizunashi, họ đều là nội gián cảnh sát, ba năm sau lại ba năm nữa, gần như có thể trở thành thủ lĩnh của Tổ chức rồi.

Rõ ràng Bối Nhĩ Ma Đức không muốn làm vậy, ả và Boss vẫn chưa đến giai đoạn ngươi chết ta sống.

Boss trong lòng ả vẫn có một uy tín nhất định, ả nói: Boss không làm sai điều gì cả.

Đúng vậy, nhưng lịch sử chính là tàn khốc như vậy, không làm sai điều gì nhưng lại bị bánh xe lịch sử nghiền nát, chuyện như vậy rất nhiều.

Boss thực sự có thể dẫn dắt Tổ chức tiến lên mạnh mẽ, nhưng thời đại đã thay đổi, thời đại tiến lên mạnh mẽ đã một đi không trở lại.

Hiện tại Tổ chức cần là một ông chủ có thể nhẫn nại, có thể thay đổi.

Đỗ Lan nói.

Đáng tiếc đối với Bối Nhĩ Ma Đức mà nói, sự thay đổi này cũng rất nặng nề, là đi vào hoàn toàn điều chưa biết.

Nếu ám sát Boss, thì không còn đường quay lại, chỉ có thể lao thẳng về phía trước trên con đường chưa biết, rất có thể sẽ chết giữa đường, không nhìn thấy điểm cuối.

Lựa chọn như vậy quá khó khăn, là chìm cùng con thuyền cũ, hay là lên con thuyền mới đi đến thế giới chưa biết, bất luận lựa chọn thế nào cũng không dễ dàng.

Các ngươi suy nghĩ kỹ đi.

Đỗ Lan nói xong thì dừng, hắn không thích ép buộc người khác đưa ra lựa chọn, mà là muốn họ tự lựa chọn.

Bối Nhĩ Ma Đức cần thời gian, đáng tiếc ả cũng chỉ có thể tự mình suy nghĩ, không thể tìm người thương lượng.

Đỗ Lan không chỉ lo chuyện bên Tổ chức, mà còn có chuyện của Sở Cảnh Thị, thực lực của Cửu Khóa ai cũng thấy, cho nên có Hoa Tộc muốn Đỗ Lan ủng hộ mình.

Đương nhiên cũng có Hoa Tộc nghĩ rằng có lẽ có thể tiến cử Đỗ Lan làm minh chủ, hắn có thực lực, hơn nữa nhìn cũng không cầu danh lợi, là một ứng cử viên minh chủ.

Đỗ Lan phát hiện mình cũng đã bị cuốn vào cuộc đấu tranh của Hoa Tộc, thực lực của hắn đã bị Hoa Tộc để mắt đến.

Có người gửi đến cành ô liu, cũng có người trực tiếp tìm hắn ám chỉ Cửu Khóa có thể tự kéo lên minh ước của mình, có thể tự mình làm minh chủ tham gia cuộc nội chiến này, bọn họ có thể đẩy Đỗ Lan lên, để hắn đi kẻ dưới vượt trên.

Đỗ Lan cho rằng những Hoa Tộc này vẫn có chút nhãn quan, dù sao mình đã kiếm không ít tiền, thắng không ít lần, đã được công nhận.

Sự thật hơn hùng biện, mà Đỗ Lan tuyệt đối là người khổng lồ trong hành động, với thực lực của Cửu Khóa, và khả năng kiếm tiền của hắn, hoàn toàn không cần tuyên truyền, người sáng mắt đều có thể nhìn thấy.

Hiện tại tình hình của Đỗ Lan có chút giống Triệu Khuông Nghĩa, hắn không nghĩ tham gia nội chiến, chỉ muốn kích động Tổ chức và Hoa Tộc đại chiến ba trăm hiệp.

Nhưng thuộc hạ và những người bên cạnh hắn lại muốn lợi dụng cơ hội, trèo cao hơn nữa.

Nhưng năng lực của họ có hạn, nên chỉ muốn Đỗ Lan tiến lên một chút, bản thân họ cũng sẽ nước lên thuyền lên.

Nếu Đỗ Lan chỉ là một cảnh sát Cửu Khóa, thì thuộc hạ của hắn cũng chỉ có thể là cảnh sát hình sự bình thường.

Nếu thân phận của Đỗ Lan là minh chủ Hoa Tộc Nhật Bản, thì thuộc hạ cũng sẽ được làm bộ trưởng, sảnh trưởng mà sống.

Đỗ Lan có năng lực đó, chỉ là không có dã tâm đó, vậy làm thế nào để Đỗ Lan có dã tâm.

Điều này cần sự hoạt động của những người Cửu Khóa, phải ép Đỗ Lan tạo phản mới được.

Cho nên thuộc hạ của Đỗ Lan đã bắt đầu liên hệ với một số Hoa Tộc ngoài lề, hy vọng có thể cùng nhau ép Đỗ Lan, khiến hắn tiến thủ.

Đỗ Lan cho rằng những kẻ này thật sự rất có tinh thần.

Có thể hiểu được, dù sao cũng là cơ hội hiếm có, cuộc nội chiến này đã chờ hơn bảy mươi năm, khó khăn lắm mới xuất hiện, nếu bỏ lỡ thì thật phiền phức.

Hiếm có cơ hội, lại có thực lực, nếu không làm gì đó, thì thật lãng phí.

Tỉnh Điền là một thành viên của Cửu Khóa, hắn xuất thân từ gia đình võ sĩ, tuy gia đạo sa sút, nhưng dù sao vẫn có chút truyền thừa, hắn luôn muốn chấn hưng gia tộc.

Trước đây không có cơ hội, nhưng nhìn thấy nội chiến Hoa Tộc đã chiêu binh mãi mã, hắn sốt ruột, hận không thể lập tức lập công lập nghiệp.

Hắn nhìn trái nhìn phải, phát hiện các Hoa Tộc khác đều rất có thế lực, loại tiểu lâu la như hắn đi nương nhờ căn bản không có cơ hội gì, ngay cả bia đỡ đạn cũng không được tính.

Sau đó lại nhìn Cửu Khóa, hắn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, không thể đi nương nhờ Hoa Tộc lớn, nhưng có thể bồi dưỡng một Hoa Tộc mới ra chứ.

Nhìn Cửu Khóa, có thực lực thì có thực lực, có tài chính thì có tài chính, lại nhìn Đỗ Lan, một chủ công tốt biết bao, khiêm tốn, độ lượng, mạnh mẽ, hắn hoàn toàn có thể trở thành cộng chủ của Hoa Tộc.

Đáng tiếc Đỗ Lan không có dã tâm tham gia nội chiến, Tỉnh Điền và đồng đội nói chuyện, mọi người cũng cảm thấy đây là một cơ hội tốt.

Nhưng làm thế nào để cảnh sát tham gia vào nội chiến Hoa Tộc.

Các đồng đội hỏi.

Tỉnh Điền cũng rất khó xử: Hay là để Hoa Tộc nhắm vào Cửu Khóa, ép buộc cảnh sát phải trở thành kẻ thù của Hoa Tộc.

Khi cảnh sát phải tự vệ, nhất định có thể thể hiện ra thực lực siêu việt Hoa Tộc.

Những kẻ Hoa Tộc này, căn bản không phải đối thủ của chúng ta.

Rất tự tin, cho rằng Hoa Tộc chính là rác rưởi.

Không sai, những Hoa Tộc kia cao cao tại thượng, căn bản chỉ dựa vào huyết thống, căn bản không có thực lực.

Mọi người đều nói kẻ ăn thịt hèn hạ, không thể mưu tính xa, trong lúc quốc gia nguy nan như thế này, vẫn phải xem những võ sĩ tầng lớp thấp như bọn họ, chỉ có bọn họ mới nắm giữ chân lý, chỉ có kẻ dưới vượt trên mới có thể cứu vãn quốc gia này.

Một nhóm người bắt đầu âm mưu, vì vậy có một kế hoạch đơn giản, đó là ly gián, trước tiên thông qua Cửu Khóa xâm nhập máy tính của Hoa Tộc, đánh cắp thông tin tình báo bí mật.

Sau đó để lại manh mối, để Hoa Tộc phát hiện Cửu Khóa, nhắm vào Cửu Khóa.

Sau đó bọn họ lại dưới sự dẫn dắt của Đỗ Lan phản công Hoa Tộc, thay thế Hoa Tộc, sau đó lại đoàn kết nhiều Hoa Tộc hơn, trở thành một thế lực, thậm chí có thể xung kích vị trí minh chủ Hoa Tộc, đến lúc đó những công thần như bọn họ có thể nước lên thuyền lên, cũng trở thành đại quý tộc.

Bọn họ tin rằng thực lực của Cửu Khóa là đủ, ngay cả Đội Tự vệ cũng không phải đối thủ của họ, hoàn toàn có thể đạt được mục tiêu.

Đối với kế hoạch này, Đỗ Lan cho rằng quá thô thiển, nhưng nếu theo kịch bản này, thì mình sẽ trở thành minh chủ Nhật Bản.

Nếu hắn dùng sức một chút, trở thành Hoàng đế cũng là có khả năng.

Tuy nhiên Đỗ Lan không có tâm trạng làm Hoàng đế, bởi vì để hoàn thiện đế chế, biến tất cả đất đai Nhật Bản thành lãnh thổ tư nhân, dù diện tích Nhật Bản nhỏ, cũng phải mất cả trăm năm, hắn không rảnh rỗi như vậy.

Tuy nhiên thuộc hạ tích cực như vậy, nếu không hợp tác một chút, sẽ làm giảm tính tích cực của họ.

Đỗ Lan quyết định tìm mấy nội gián của Tổ chức, cùng nhau tiến hành kế hoạch này.

Dẫn dắt mọi người cùng chơi, mới có ý nghĩa, mới có niềm vui.

Trong giai đoạn đầu của nội chiến Hoa Tộc Nhật Bản chính trị, những người có lý tưởng đã bắt đầu chuẩn bị kẻ dưới vượt trên.

Trọng chấn vinh quang gia tộc, chúng ta nghĩa bất dung từ.

Nhất định phải để Cửu Khóa cuốn vào nội chiến Hoa Tộc, chỉ có như vậy bọn họ mới có cơ hội.

Đỗ Lan cho rằng đã muốn chơi, thì chơi lớn một chút, cuốn cả Tổ chức vào luôn.

Thật ra Đỗ Lan vẫn luôn chơi dương mưu, lại quên mất còn có âm mưu.

Đánh cắp tài liệu mật của Hoa Tộc, khiến Hoa Tộc và Cửu Khóa xé toạc mặt nạ, đây là kế hoạch mà nhóm Tỉnh Điền đã cẩn thận mưu tính.

Chương 2891

Hiện tại bọn họ đang thực thi, muốn gây ra mâu thuẫn giữa Cửu Khóa và Hoa Tộc, khiến Hoa Tộc tấn công Cửu Khóa, đến lúc đó Cửu Khóa có thể chính đáng phòng vệ, đường đường chính chính tham gia nội chiến.

Muốn đánh cắp tài liệu khiến Hoa Tộc không thể bỏ qua, thì chắc chắn phải liên quan đến tiền bạc, đánh cắp tất cả các loại tài khoản của họ, sau đó để lại một số manh mối.

Phải nói rằng Cửu Khóa với tư cách là Đội Chống Tội Phạm Điện Tử, không chỉ có thể ngăn chặn tội phạm điện tử, mà còn có thể thực hiện tội phạm điện tử.

Những chuyện này tạm gác sang một bên, Đỗ Lan cũng đang bày âm mưu quỷ kế, hắn đã đưa Tổ chức vào cuộc.

Ở một bên khác, Tiểu Ngũ Lang đang giúp vợ phá án, giúp vợ duy trì huyền thoại bất bại.

Vợ hắn, Phi Anh Lý, là một luật sư bất bại, lần này ả phải biện hộ cho một tên trộm, tên trộm này nói mình chỉ trộm đồ, không giết người.

Nhưng lại có người chứng kiến hắn giết người, khiến tên trộm oan ức không biết nói với ai, Phi Anh Lý đương nhiên tin tưởng thân chủ của mình, nên muốn điều tra sự thật, nhưng phá án không phải sở trường của ả.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang tuy đã ly thân với ả, nhưng chỉ cần vợ gặp rắc rối, hắn vẫn nghĩa vô phản cố mà đến giúp đỡ.

Kha Nam đương nhiên cũng sẽ đến, vụ án này nhìn có vẻ chứng cứ sắt đá, nhưng vẫn có điểm nghi vấn.

Trước hết, người chứng kiến thực ra không trực tiếp nhìn thấy hung thủ gây án, mà là qua cánh cửa lớn, nhìn thấy bóng tối trên kính cửa.

Bóng tối đang làm động tác cúi người, cho nên người chứng kiến nói mình nhìn thấy quá trình gây án thực ra không chính xác, hắn chỉ nhìn thấy bóng tối di chuyển.

Lại là bóng tối.

Kha Nam đã ở Nhật Đô Đảo, đã có bóng ma tâm lý với bóng tối, thực sự lo lắng lại có bóng tối giết người.

Nhưng rất nhanh hắn đã phủ định, bởi vì nếu thực sự là bóng tối, sau khi giết người sẽ làm bay hơi thi thể, sau đó bóng tối sẽ thay thế, sẽ không hấp tấp như vậy.

Lúc đó khoảng chín giờ tối, những người khác đều có bằng chứng ngoại phạm, chỉ có tên trộm nói mình đang trộm cắp, không có nhân chứng.

Phi Anh Lý nói.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang cằn nhằn nói: Cô luôn nhận những vụ án khó nhằn như vậy, tôi thấy chính là thân chủ của cô đang nói dối.

Dù nói vậy, nhưng vẫn thành thật điều tra vụ án, đáng tiếc năng lực quan sát của Mao Lợi còn không bằng vợ.

Kha Nam thì cho rằng chỉ cần giải mã bóng tối mà người chứng kiến nhìn thấy, thì có thể phá giải bằng chứng ngoại phạm, có thể tìm ra hung thủ thật sự.

Nhưng vấn đề là bóng tối rốt cuộc là gì.

Hắn đóng cửa lại, kê ghế bò lên kính nhìn, chẳng có gì cả.

Không có bóng tối, đương nhiên cũng không nhìn thấy hiện trường người chết bị hại, chỉ nhìn thấy một tấm bình phong.

Mao Lợi Lan thì rất vui, nghĩ đến việc bố mẹ cùng nhau phá án là rất hạnh phúc, biết đâu lại có thể tái hợp.

Cô bé vẫn luôn bận tâm chuyện bố mẹ ly thân, hoàn toàn không thể hiểu bố mẹ rốt cuộc là chuyện gì.

Theo cô bé thấy bố mẹ rõ ràng trong lòng đều nghĩ về đối phương, nhưng cứ kiêu ngạo không chịu thừa nhận.

Cho nên đôi khi cô bé sẽ nghĩ, bố mẹ mới là tình yêu đích thực, mình chỉ là một sự cố.

Dù sao bố mẹ kiêu ngạo, không hề nghĩ đến cảm xúc của con cái.

Nếu không phải Tiểu Lan nội tâm kiên cường, ước tính sẽ đi theo con đường thiếu nữ nổi loạn, đến lúc đó Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang và Phi Anh Lý còn có thể duy trì sự kiêu ngạo hay không thì chưa chắc.

Phải nói rằng Tiểu Lan thật sự là một thiên thần, vậy mà chưa bao giờ oán trách tuổi thơ bi thảm mà bố mẹ ly thân mang lại, cũng chưa bao giờ oán trách sự bất hạnh của gia đình gốc.

Mà là nỗ lực sống, thậm chí còn phải ngược lại lo lắng cho bố mẹ.

Nói về gia đình, gia đình Kha Nam hiển nhiên cũng không bình thường, bố dẫn Kha Nam đến Hawaii học đủ loại kỹ năng, nhưng hai vợ chồng cũng là phủi tay mặc kệ, hoàn toàn không quản con cái, chỉ cho tiền, còn lại thì để con cái tự sinh tự diệt.

Cho nên bố mẹ của hai thiếu niên này thật sự không khiến người ta yên lòng.

Tiểu Ngũ Lang và Phi Anh Lý hiện tại đều là người thành công, đáng tiếc chính là kiêu ngạo, chính là không tái hợp.

Tuy đều âm thầm quan tâm đối phương, nhưng cứ phải duy trì hiện trạng.

Đỗ Lan thấy Tiểu Lan bận rộn tới lui, không biết trong gia đình ba người này ai là người lớn ai là trẻ con.

Bố mẹ là bên tùy hứng, con gái ngược lại là bên lo lắng.

Chỉ nghe nói bố mẹ lo lắng cho hôn sự của con cái, gia đình này thì ngược lại, con gái lo lắng cho hôn sự của bố mẹ.

Đáng tiếc cả hai đều không chịu nhượng bộ, đều rất giữ thể diện, trong lòng tuy chứa đựng đối phương, hành động cũng vì đối phương mà suy nghĩ, nhưng trên miệng tuyệt đối không thừa nhận.

Tất cả bắt đầu từ một phát súng trong Sở Cảnh Thị, Phi Anh Lý dẫn con gái đến sở cảnh sát thăm chồng, lại gặp sự kiện vượt ngục, Phi Anh Lý bị tội phạm bắt làm con tin.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang dùng kỹ năng bắn súng tinh xảo bắn vào chân Phi Anh Lý, thành công khiến kẻ bắt cóc không thể tiếp tục bắt giữ con tin bị thương, cuối cùng bị bắt.

Kết quả là Tiểu Ngũ Lang cho rằng chuyện này đều là lỗi của mình, là vì công việc của mình đã uy hiếp gia đình.

Hơn nữa khi Phi Anh Lý bị thương, còn không chịu nghỉ ngơi tử tế, cho nên Tiểu Ngũ Lang đã nổi giận với ả.

Còn Phi Anh Lý thì lại cho rằng là vì mình mà làm hại chồng.

Tiểu Ngũ Lang nổi giận, ả cảm thấy chồng có thể là đang trách mình, nên mình đã rời đi trước.

Tuy có lỗi với con gái, nhưng ả cảm thấy giữ khoảng cách, bình tĩnh một chút là lựa chọn tốt nhất.

Kết quả là sự bình tĩnh này kéo dài mười năm, Tiểu Lan đã từ cô bé loli biến thành thiếu nữ xinh đẹp rồi.

Phi Anh Lý từ nhỏ đã là một học bá ưu tú, Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang tuy cũng được, nhưng so với Phi Anh Lý khẳng định kém không ít.

Cho nên theo Đỗ Lan, quyền chủ động trong mối quan hệ này thực chất nằm trong tay Phi Anh Lý.

Mao Lợi có thể làm Phi Anh Lý động lòng ước tính cũng chỉ có sự dịu dàng, từ các phương diện khác mà xét, Mao Lợi đều là một người đàn ông vụng về nhưng chân thành, thường xuyên gây ra trò hề, đôi khi ngay cả con gái cũng không chịu nổi.

Tuy nhiên Mao Lợi luôn có thể quán triệt sự chân thành của mình, cho nên rất nhiều nữ tội phạm dù ban đầu không thích Mao Lợi, nhưng cuối cùng vẫn bị sự nhất quán của Mao Lợi hấp dẫn.

Phi Anh Lý là một người phụ nữ vô cùng ưu tú và thông minh, ả biết mình muốn gì, và cũng biết làm thế nào để đạt được điều mình muốn.

Điều này có thể thấy từ việc ả từ chối Đại học Harvard, ở lại trong nước.

Đỗ Lan nói.

Địch Ny Toa gật đầu tỏ vẻ đồng tình: Tôi thấy ả chính là cố ý kéo giãn khoảng cách, cho Mao Lợi nhiều tự do hơn.

Ả biết hai người nếu ở bên nhau, Mao Lợi khẳng định sẽ lấy ả làm trung tâm, thì Mao Lợi sẽ hoàn toàn trở thành người phụ thuộc, chỉ biết vụng về lo lắng cho vợ, chứ không lo lắng cho bản thân.

Quả nhiên bố mẹ mới là tình yêu đích thực, con gái chỉ là một sự cố.

Đỗ Lan cho rằng cặp vợ chồng này đều vì đối phương mà suy nghĩ, nhưng kết quả là Tiểu Lan lại thiếu thốn tình cảm của bố mẹ.

Đỗ Lan hoàn toàn tán thành phân tích của Địch Ny Toa, Phi Anh Lý rời đi là để tạo không gian phát triển cho Mao Lợi.

Bởi vì nếu họ luôn ở bên nhau, Mao Lợi khẳng định sẽ luôn ưu tiên Phi Anh Lý, chắc chắn sẽ phải chịu rất nhiều áp lực.

Đương nhiên, vì Phi Anh Lý rời đi, Mao Lợi trong lòng cũng rất ấm ức, cho nên cũng luôn cứng miệng, không chịu chủ động tái hợp với vợ.

Dù sao hắn cảm thấy tấm lòng chân thành của mình lại đổi lấy sự ly thân lạnh lùng của vợ, điều này không công bằng với mình, có thể nói là ta vốn đem lòng hướng trăng sáng, nào ngờ trăng sáng lại chiếu cống ngầm.

Vợ vì chồng mà suy nghĩ, cho hắn nhiều không gian độc lập tự chủ hơn.

Chồng lại cảm thấy vợ rời đi, phụ lòng sự chân thành của mình.

Hai vợ chồng đều vì đối phương mà tốt, nhưng cuối cùng vẫn ly thân.

Đây mới là tôi không cần anh cảm thấy, tôi muốn tôi cảm thấy thực sự.

Đỗ Lan cho rằng cặp vợ chồng này thật sự rất kỳ diệu, ngay cả như vậy hai người vẫn có thể duy trì sự ăn ý, chỉ có thể nói là trời sinh một cặp.

Tiểu Ngũ Lang và Phi Anh Lý đều dùng cách riêng của mình để đối xử tốt với đối phương, nhưng lại không nghĩ đến điều gì mới là tốt cho Tiểu Lan.

Tuy nhiên, dù có thảo luận ra được căn bệnh của Tiểu Ngũ Lang và Phi Anh Lý, Đỗ Lan và Địch Ny Toa cũng không có cách nào với cặp vợ chồng Mao Lợi, dù sao đó là đạo xử thế của vợ chồng họ, thanh quan khó đoán việc nhà.

Chương 2892

Điều họ có thể làm là chăm sóc tốt cho Tiểu Lan, để cô bé vui vẻ hơn.

Cũng may Tiểu Lan có thể nhận được sự ấm áp mà gia đình không thể mang lại từ những nơi khác, có Viên Tử là người bạn chân thành, có Tân Nhất là bạn trai trung thành, còn có sở thích Không Thủ Đạo, và nghề nghiệp siêu anh hùng.

Tuy bố mẹ trong gia đình không yên lòng, nhưng cô bé đã được thỏa mãn từ những phương diện khác, dùng sự lương thiện và dũng cảm của mình để mở ra cục diện.

Vụ án của Phi Anh Lý khai đình, Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang ra tòa.

Kha Nam trực tiếp gây mê hắn, tiến hành suy luận.

Thực ra vụ án này rất đơn giản, bóng tối mà người chứng kiến nhìn thấy thực ra không phải là hung thủ gây án, lúc đó người chết vẫn chưa chết.

Đó thực ra là hình chiếu do đồng hồ báo thức và đèn neon bên ngoài tạo thành, đồng hồ báo thức có hình người lính gõ chuông, cho nên bóng tối hình chiếu giống như có người đang cầm vật thể gõ đập.

Một khi bóng tối bị lật tẩy, thì tên trộm chỉ là trộm cắp, hung thủ thật sự chính là con trai của người chết, vì xin tiền không được, đã ra tay giết người.

Hung khí cũng đã được cảnh sát tìm thấy, giấu trong bình hoa tại hiện trường.

Hung khí có dấu vân tay của hung thủ, có thể nói là chứng cứ sắt đá.

Tại phiên tòa, cáo buộc của công tố viên bị lật đổ trực tiếp, giúp nguyên cáo rửa sạch oan khuất, hơn nữa còn bắt được hung thủ thật sự, duy trì huyền thoại bất bại của Phi Anh Lý.

Tiểu Lan vui mừng khôn xiết, nghĩ rằng bố mẹ có thể tái hợp rồi sao.

Rõ ràng cô bé đã nghĩ quá nhiều, cô bé không hiểu bố mẹ hiện tại đều đang nghĩ cho đối phương, nên không thể tái hợp, duy trì hiện trạng mới là kết quả tốt nhất.

Cho nên hy vọng của Tiểu Lan lại một lần nữa tan vỡ, nguyện vọng của cô bé lại một lần nữa bị bố mẹ bỏ qua.

Thật đáng thương.

Địch Ny Toa cho rằng không thể nhìn thiếu nữ xinh đẹp buồn bã, nên dẫn Tiểu Lan đi đánh tội phạm.

Đỗ Lan thì đang nghĩ Cửu Khóa có nên tham gia nội chiến Hoa Tộc không, thuộc hạ của mình muốn hoàng bào gia thân cho mình, muốn nâng cao địa vị của mình.

Hiện tại các Hoa Tộc đều đang tích lũy sức mạnh, Cửu Khóa nếu cũng trở thành một thế lực, hô hào một tiếng, ước tính có thể nhận được một số sự ủng hộ.

Nhưng sau đó thì sao.

Sau khi trở thành minh chủ, có thể mang lại gì cho những Hoa Tộc này.

Thông thường sau khi trở thành minh chủ có hai con đường, hoặc là đối ngoại mở rộng, hoặc là đàn áp các Hoa Tộc khác.

Thông qua việc ban hành chính sách, nắm quyền kinh tế trong tay mình, như vậy khả năng kiếm tiền của các Hoa Tộc khác sẽ yếu đi, miễn cưỡng có thể để mình và đồng minh kiếm tiền.

Đối ngoại mở rộng khẳng định không thực tế, hiện tại Nhật Bản muốn chiêu binh e rằng không có nhiều thanh niên gia nhập nữa, vì chuyện bán đứng binh lính trong Thế chiến thứ hai đã làm quá đáng.

Binh lính chiến đấu ở tiền tuyến, gia đình mình ở trong nước chịu khổ, còn ý nghĩa gì để chiến đấu nữa.

Lừa một lần có thể được, lừa lần thứ hai thì khó rồi.

Ai cũng không phải là kẻ ngốc, lợi ích mà binh lính vất vả giành được, ba chớp ba nháng đã bị Hoa Tộc chia cắt, cuối cùng gia đình binh lính chẳng được phân chia bao nhiêu.

Đặc biệt là giai đoạn cuối chiến tranh, chiến sự bất lợi, gia đình phải chịu đói, Hoa Tộc lại quay đầu lả lơi với các nước phương Tây, rất nhanh đã chào đón Thiên Hoàng năm sao.

Sau khi xảy ra chuyện này, muốn đối ngoại mở rộng rất khó.

Đặc biệt là hiện tại ưu thế công nghiệp cũng không còn, vũ khí trang bị cũng lạc hậu rồi, thì càng không thể.

Vậy thì chỉ có thể học Đức Xuyên Gia Khang kiểm soát thương mại, cố gắng đàn áp kẻ địch, để đồng minh đạt được quyền lợi kinh tế.

Ví dụ như đồng minh làm ăn thì là yêu nước, là an toàn, đối thủ làm ăn thì là không yêu nước, không an toàn.

Thông qua việc có yêu nước hay không để phân biệt địch ta, thông qua việc đàn áp kinh tế đối thủ, để tăng cường kinh tế của mình, sau đó chia số tiền này cho đồng minh, để củng cố địa vị của Cửu Khóa.

Nhưng nếu chỉ là như vậy, nhiều nhất cũng chỉ là tái diễn một thời đại Giang Hộ, đã là kết cục tốt nhất.

Bế quan tỏa cảng khẳng định không hay ho, nhưng thông qua các loại chính sách để phong tỏa thương mại kẻ địch vẫn có thể làm được, đặc biệt là thông qua các chính sách như luật an ninh quốc gia.

Định nghĩa điều gì là an toàn cho quốc gia, điều gì là nguy hiểm cho quốc gia, chỉ cần giải quyết được điều này, thì có thể tiến hành kiểm soát nhất định.

Tuy nhiên Đỗ Lan cảm thấy vẫn là trực tiếp tiến vào đế chế tốt hơn, bởi vì chỉ có đế chế mới có thể phá vỡ sự độc quyền của Hoa Tộc, thông qua việc giảm chi phí giáo dục, tuyển chọn nhiều nhân tài bình thường hơn.

Chi phí giáo dục của Nhật Bản không thấp, học sinh bình thường nhìn thì rất hạnh phúc, ba giờ chiều tan học còn có thể tham gia hoạt động ngoại khóa.

Nhưng những gia đình tinh anh thực sự hoặc là thuê gia sư, hoặc là tham gia các lớp học thêm đến tối mịt, cũng là điên cuồng học, tham gia các kỳ thi.

Một bên ba giờ chiều đã thả, một bên chín mười giờ tối vẫn đang làm bài tập, mạnh yếu nhìn qua là biết.

Mà các lớp học thêm không hề rẻ, đây chính là chi phí giáo dục, trực tiếp đã phân chia giai cấp.

Nhân tài bình thường căn bản không thể được tuyển chọn lên, bởi vì họ sớm đã đi làm những ngành nghề thấp cấp, căn bản không có cơ hội tiếp nhận giáo dục cao hơn.

Chỉ có giảm mức độ giáo dục, để tất cả mọi người cùng cạnh tranh trên một vạch xuất phát, mọi người đều học đến mười giờ, cuối cùng xem ai có thành tích tốt hơn.

Không ngừng tuyển chọn nhân tài để xung kích Hoa Tộc, như vậy

Hoàng đế mới có thể yên ổn.

Đối với Hoàng đế mà nói, tuyển chọn hàn môn và thứ dân để đối kháng Hoa Tộc là lựa chọn tốt nhất, cuối cùng dung hợp hàn môn, thứ dân, Hoa Tộc lại với nhau đều trở thành gia nô của Hoàng đế, thì đây coi như là thành công.

Sau đó Hoàng đế có thể cút đi rồi, bởi vì gia nô lật mình ca hát, tự mình làm chủ.

Xem ra thực sự nên như vậy, bước đầu tiên kiểm soát chính sách kinh tế, bước thứ hai biến đồng minh thành người của mình, bước thứ ba ba lần thỉnh nhượng lên ngôi, bước thứ tư tuyển chọn hàn môn, thứ dân xung kích Hoa Tộc, bước thứ năm biến Hoa Tộc, hàn môn, thứ dân toàn bộ thành gia nô.

Như vậy coi như là thành công theo giai đoạn rồi, coi như là đế chế từ khi ra đời đến khi kết thúc.

Hoàng đế hoàn thành năm bước này, thì có thể rút khỏi vũ đài lịch sử.

Đương nhiên để làm được những bước này, đều cần mang lại lợi ích.

Trước tiên mang lại lợi ích cho đồng minh, sau đó mang lại lợi ích cho hàn môn, thứ dân, cuối cùng mang lại lợi ích cho bản thân.

Bước thứ hai là khó nhất, bởi vì đắc tội tất cả Hoa Tộc, mà sức mạnh của hàn môn, thứ dân lại không đủ, giai đoạn này tuyệt đối là tiến tiến lùi lùi không ngừng.

Lịch sử của Thăng Long là như vậy, tuy không ngừng có người cố gắng thúc đẩy, nhưng lịch sử luôn lùi lại, vô cùng gian nan, đế chế ở đây đã giằng co hơn một ngàn năm.

Nhân tài của hàn môn, thứ dân mới tích lũy đủ sức mạnh để đối kháng quý tộc, cuối cùng tinh hoa của ba bên dung hợp thành giai cấp sĩ đại phu.

Hoa Tộc khẳng định không muốn người bình thường thách thức địa vị của mình, giai đoạn này Hoàng đế là nguy hiểm nhất.

Cứ như vậy đi.

Đỗ Lan quyết định chơi một chút, cùng những Hoa Tộc này nội chiến xem sao: Trước tiên phải nghĩ một khẩu hiệu.

Hiện tại đã có Tôn Hoàng Thảo Gian và đối phó tà giáo rồi, còn lại Tôn Hoàng Nhương Di, Hoàn Chính Thiên Hoàng, hoặc có thể tự sáng tạo một khẩu hiệu, ví dụ như an ninh quốc gia gì đó, thực ra cũng tương tự Tôn Hoàng Nhương Di.

Cửu Khóa là đội chống tội phạm điện tử, Đỗ Lan nghĩ hay là tuyên truyền: Thịt xương yếu ớt, cơ giới bay lên.

Kế hoạch bổ hoàn nhân loại.

Những khẩu hiệu này đều rất phù hợp với tương lai.

Không thể cục hạn ở hiện tại, mà phải nhìn về tương lai.

Tương lai không chỉ có thân xác phàm trần, mà còn có nghĩa thể cơ giới, theo Cửu Khóa chính là lựa chọn tương lai.

Tuy nhiên xưng đế cũng không phải là chuyện dễ dàng, bởi vì các Hoàng đế trên toàn cầu đều đã thất bại, tái xưng đế, tâm lý của mọi người khẳng định là không muốn chấp nhận.

Đế chế có lợi, nhưng hiện tại đế chế thất bại toàn diện, để người Nhật Bản chấp nhận một đế chế đã thất bại, họ khẳng định không muốn.

Tuy Đỗ Lan đã quyết định chơi như vậy, nhưng muốn để đế chế từ tro tàn sống lại thì còn phải vượt qua khó khăn.

Đế chế đã thua rồi, sẽ thất bại hoàn toàn, muốn mọi người tin tưởng lại thì rất khó.

Đỗ Lan cho biết đây là một điểm khó khăn, nên đã tìm Địch Ny Toa bàn bạc.

Đây đúng là một vấn đề.

Địch Ny Toa cũng gật đầu nói: Mọi người luôn bắt chước kẻ thắng cuộc, chứ không bắt chước kẻ thua cuộc.

Chương 2893

Giống như Nhật Bản hoàn toàn Tây hóa, đó là vì hai trăm năm qua phương Đông liên tục thất bại, phương Tây liên tục thắng lợi, nên họ đã hoàn toàn bắt chước phương Tây.

Hai trăm năm trước, họ cũng luôn bắt chước phương Đông, bởi vì phương Đông là kẻ thắng cuộc.

Đế chế từ sau khi thất bại hai trăm năm trước, quả thực sẽ không còn được ai coi trọng nữa.

Bây giờ mọi người đều cho rằng nên đi theo con đường phong kiến, tư bản, cộng sản mới là đúng.

Chứ không phải con đường phong kiến, đế chế, nhất thể hóa là đúng.

Địch Ny Toa cho biết Đỗ Lan nói rất đúng, đế chế đã thất bại, vậy thì mọi người sẽ đều theo đuổi con đường tư bản chủ nghĩa.

Vào lúc này muốn thúc đẩy đế chế ở Nhật Bản rất khó, mọi người sẽ không chấp nhận một chế độ đã thất bại.

Mọi người đều muốn thắng, đều muốn bắt chước kẻ thắng cuộc.

Đáng tiếc còn có một câu nói là Học ta giả sống, giống ta giả chết, muốn trở thành kẻ thắng cuộc, chỉ bắt chước thôi là không đủ, còn phải tự mình mở ra con đường riêng.

Vậy ngươi định làm thế nào để mọi người đi bắt chước một chế độ đã thất bại.

Nếu không giải quyết được vấn đề này, thì kẻ phục tịch thất bại sẽ là kết cục của ngươi.

Địch Ny Toa nói.

Kẻ phục tịch muốn xưng đế, đáng tiếc lúc đó mọi người đã hoàn toàn không tin đế chế có thể giúp họ đánh bại kẻ địch nữa, nên mọi người đều điên cuồng phản đối.

Mặc dù bắt chước kẻ thắng cuộc chưa chắc đã thắng, nhưng mọi người đều công nhận bắt chước kẻ thất bại càng không có lối thoát.

Sau đó, Thăng Long Thị đã bắt chước đủ kiểu, hầu như bắt chước hết các chế độ phương Tây, đều không tìm được cái nào phù hợp, cuối cùng vẫn tự mình tìm ra một con đường, một con đường nhất thể hóa.

Vậy rốt cuộc phong kiến chuyển sang tư bản là lối thoát, hay phong kiến chuyển sang đế chế rồi chuyển sang nhất thể hóa là lối thoát, hiện tại lịch sử Địa Cầu vẫn chưa phân thắng bại.

Mọi người cũng không biết bên nào sẽ cười đến cuối cùng, nhưng hiện tại vẫn là tư bản hóa tài sản của phương Tây chiếm ưu thế hơn, nên mọi người chắc chắn sẽ bắt chước phương Tây, chứ không chọn đế chế.

Hay là trực tiếp dùng ấn ký tư tưởng.

Đỗ Lan cho biết chỉ cần in một ấn ký lên người Nhật Bản, để họ toàn bộ chọn đế chế là được.

Đây là gian lận.

Địch Ny Toa nói: Ta thấy vẫn nên dùng vũ lực.

Tần Thủy Hoàng thống nhất Lục Quốc cũng dùng vũ lực.

Lưu Bang tiêu diệt dị tính vương cũng dùng vũ lực, trước dùng vũ lực, sau đó để mọi người nhận được lợi ích từ đế chế.

Chỉ cần ngươi là một vị hoàng đế cần kiệm, toàn tâm toàn ý phát triển đất nước, giống như Hoàng đế trong Warhammer 40K, ta nghĩ họ vẫn sẽ nguyện ý ủng hộ.

Trong thế giới khoa huyễn, các quốc gia đế chế đều rất mạnh, đa phần xuất hiện dưới thân phận phản diện, nhưng cũng có số ít hình tượng hoàng đế là chính diện.

Cơ bản nếu có ngoại tộc xâm lược, thì hoàng đế còn có cơ hội được miêu tả chính diện.

Nếu không có ngoại tộc xâm lược, thì hoàng đế sẽ là một kẻ nhỏ nhen, lúc nào cũng nghĩ cách giết công thần, ví dụ như Dune.

Thực ra đây chính là hai mặt của đế chế, khi hoàng đế bảo vệ đất nước, đó quả thực là Định Hải Thần Châm.

Khi hoàng đế bảo vệ chính mình, đó lại là mối đe dọa lớn nhất của cả nước.

Địch Ny Toa và Đỗ Lan thảo luận xong, phát hiện muốn để một đế chế đã thất bại trở lại vũ đài, tốt nhất là có ngoại tộc xâm lược, cần một vị hoàng đế dẫn dắt mọi người đi đến thắng lợi.

Hoặc là dùng vũ lực khiến tất cả mọi người thần phục, sau đó thông qua đế chế nhanh chóng thúc đẩy nhất thể hóa.

Bất kể là loại nào, đều cần vũ lực.

Vũ lực, Đỗ Lan đương nhiên không thiếu, Vậy thì bắt đầu chế tạo Nhân hình quyết chiến binh khí.

Ở Nhật Bản muốn nâng cao vũ lực, hướng tốt nhất chính là vũ khí quyết chiến, mà Nhân hình quyết chiến binh khí thì vừa đẹp trai vừa mạnh mẽ.

Vấn đề tiếp theo, có nên tìm đồng minh, hay là do Cửu Khoa một hơi hoàn thành đế chế.

Đỗ Lan bắt đầu đề tài tiếp theo.

Nếu tìm đồng minh, kết quả chắc chắn là phải phong vương cho đồng minh.

Bằng không đồng minh dựa vào cái gì mà giúp đỡ.

Ta thấy không chỉ đồng minh, mà còn phải lo lắng về sự phản loạn của thuộc hạ Cửu Khoa.

Địch Ny Toa nói: Ngươi muốn nhất thể hóa, tức là muốn biến đồng minh, kẻ địch toàn bộ thành người của mình, sẽ chiếm giữ lợi ích của người của mình.

Năm xưa nhà Chu thành lập, vì bảo vệ lợi ích của dân di cư nhà Ân, dẫn đến loạn Tam Giám của người Chu, người Chu phản đối Chu Công.

Ngươi muốn tiêu hóa đồng minh và kẻ địch, thì người của mình sẽ không vui.

Chia lợi ích của người Chu cho dân di cư nhà Ân, dựa vào cái gì.

Rõ ràng người Ân đã là kẻ thất bại, tại sao còn phải đối xử tốt với họ.

Nên người Chu đã phản loạn chống lại Chu Công, đương nhiên cuối cùng cuộc phản loạn đã bị dẹp yên.

Nhất thể hóa không phải là chuyện dễ dàng, muốn đồng minh và kẻ địch tâm phục khẩu phục, còn phải khiến người của mình cam tâm tình nguyện.

Muốn đồng minh và kẻ địch cam bái hạ phong, thì phải bảo vệ lợi ích của họ, thậm chí trao lợi ích cho họ.

Người của mình sẽ không vui, dựa vào cái gì mà cho kẻ thất bại lợi ích.

Ngược lại, nếu cứ một mực cướp lợi ích của kẻ địch chia cho người của mình và đồng minh, thì kẻ địch chắc chắn sẽ chống cự đến cùng.

Làm thế nào để ba bên đều hài lòng, đó là việc hoàng đế phải làm, bởi vì chỉ có hoàng đế mới có nhu cầu dung hợp đồng minh, kẻ địch, người của mình, bởi vì hoàng đế phải làm được Phổ thiên chi hạ mạc phi vương thổ, suất thổ chi tân mạc phi vương thần.

Chỉ khi dung hợp được, sức mạnh mà hoàng đế có thể điều động mới là lớn nhất.

Chu Công đã khoan dung đối với kẻ địch, phân phong đối với đồng minh, và trấn áp đối với người của mình.

Địch Ny Toa nói rất có lý, làm hoàng đế không chỉ là vấn đề của kẻ địch, tìm đồng minh thì có vấn đề của đồng minh, còn có vấn đề của người của mình cũng rất lớn.

Trước đây đều dùng công nghệ cao và vũ lực mạnh một hơi thúc đẩy, căn bản không cho họ cơ hội phản đối.

Bây giờ không lợi dụng thực lực kỹ thuật vượt xa thế giới này, thì phải đối mặt với nhiều vấn đề lộn xộn như vậy.

Quả nhiên khoa học kỹ thuật là lực lượng sản xuất thứ nhất, rất nhiều mâu thuẫn đều có thể giải quyết thông qua phát triển khoa học kỹ thuật.

Đỗ Lan cho biết trước đây đều dùng khoa học kỹ thuật trực tiếp giải quyết vấn đề, nhưng nếu không dùng khoa học kỹ thuật, vấn đề nối tiếp vấn đề, quả thực là nguy như chồng trứng, quả nhiên là trị đại quốc như phanh tiểu tiên.

Không phải rất thú vị sao.

Địch Ny Toa lại cảm thấy đây là một công việc rất có tính thách

thức.

Vậy thì cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước, binh đến tướng chặn nước đến đất ngăn.

Tìm đồng minh chắc chắn là không thể tránh khỏi, bởi vì tự nhiên sẽ có một nhóm người đến đầu hàng.

Vậy thì bên đồng minh, kẻ địch, người của mình mà xảy ra vấn đề, thì tùy cơ ứng biến thôi.

Chỉ cần chế định một bộ thể chế mà đa số mọi người có thể chấp nhận, sẽ không có vấn đề lớn.

Đỗ Lan cho rằng Chu Công đã lập ra Chu Lễ, để đa số mọi người chấp nhận, cuối cùng loạn Tam Giám vẫn bị trấn áp.

Con cháu nhà Ân cũng trở thành những người bảo vệ Chu Lễ, bởi vì con cháu nhà Ân chỉ khi kiên trì Chu Lễ, mới có thể đảm bảo tính hợp pháp của lợi ích của mình, nếu không tôn trọng Chu Lễ, thì người Chu xung quanh sẽ cho họ thấy mặt.

Cái gọi là loạn Tam Giám, thực ra chính là ba Giám quan của người Chu giám sát người Ân.

Họ thấy cuộc sống của nhóm người Ân thất bại còn tốt hơn mình, tâm lý không cân bằng, liền phát động phản loạn.

Nhưng cuối cùng con cháu nhà Ân còn tuân thủ Chu Lễ hơn bất kỳ ai, nổi tiếng nhất chính là cái ông Tống Tương Công từ chối đánh khi đối phương chưa qua sông, bị coi là trò cười ngu ngốc.

Nhưng người Tống chính là con cháu nhà Ân, họ phải tôn trọng Chu Lễ hơn người Chu, nếu không người Tống có thể bị các nước xung quanh tiêu diệt.

Vậy thì bắt đầu đi.

Đỗ Lan quyết định tùy cơ ứng biến, trước tiên chế tạo Nhân hình quyết chiến binh khí khổng lồ, sau đó chế tạo giáp cơ động, cao ba mét, thích hợp tác chiến đô thị: Bộ đội cơ động thì dùng xe tăng, bộ binh thì mặc giáp năng lượng, sau đó vũ khí trấn áp chính là Nhân hình quyết chiến binh khí một búa định âm.

Xe tăng dùng để kiểm soát các điểm yếu, bộ binh cơ giáp dùng để quản lý hành chính, vũ khí hình người khổng lồ dùng để uy hiếp.

Phối hợp cao trung thấp, là có thể bắt đầu làm phản rồi.

Lúc này Hoa tộc đã phát hiện Cửu Khoa đã lấy trộm tài liệu mật của họ, chuẩn bị thanh trừng Cửu Khoa, các lực lượng đặc nhiệm của Lực lượng Tự vệ đang chờ lệnh.

Cửu Khoa thò tay quá dài rồi.

Hoa tộc bị Cửu Khoa lấy trộm tài liệu mật rất phẫn nộ, họ vốn còn muốn tranh thủ Cửu Khoa, không ngờ Cửu Khoa lại khiến họ thất vọng.

Nếu họ đã đứng về phía đối lập với chúng ta, thì không cần nương tay nữa.

Thà rằng tiêu diệt Cửu Khoa ngay tại chỗ, còn hơn để Cửu Khoa trở thành sức mạnh của kẻ khác.

Đúng vậy, phải tiêu diệt.

Một bộ phận như Cửu Khoa, nếu không thể được mình sử dụng, thì tuyệt đối không thể để kẻ địch có được.

Chương 2894

Vì vậy, cuộc đại thanh tẩy Cửu Khoa đã diễn ra, phái lực lượng đặc nhiệm mạnh nhất của Lực lượng Tự vệ thực hiện nhiệm vụ.

Tuy nhiên, họ không biết rằng, tất cả điều này đều nằm trong kế hoạch của Tỉnh Điền, hắn ta muốn Đỗ Lan thân bất do kỷ, cuối cùng Hoàng bào gia thân.

Tỉnh Điền muốn tự mình thăng quan, nhưng lại không thể điều động sức mạnh của Cửu Khoa, nên chỉ có thể để Đỗ Lan thăng quan trước, sau đó mình sẽ thăng tiến theo.

Nếu Đỗ Lan chỉ là một cảnh sát, thì Tỉnh Điền nhiều nhất cũng chỉ là phó cảnh sát.

Nếu Đỗ Lan là sảnh trưởng, thì Tỉnh Điền có thể làm phó sảnh trưởng.

Nếu Đỗ Lan là tổng thống, thì Tỉnh Điền có thể làm phó tổng thống.

Vì vậy, Tỉnh Điền ra hiệu rằng Đỗ Lan nên tự cường bất tức, nỗ lực thăng quan.

Thành công rồi, họ đã chuẩn bị ra tay.

Tỉnh Điền rất vui mừng, vì kế hoạch rất thuận lợi, Cửu Khoa đã bị nhắm đến.

Từ văn đấu phải nâng cấp thành vũ đấu.

Văn đấu chính là thôn tính, chính là tranh giành chính sách, chính là so tiền.

Vũ đấu thì đơn giản, chính là động vũ.

Đó là đêm nay, lực lượng đặc nhiệm đeo kính nhìn đêm, lặng lẽ tiến vào căn cứ Cửu Khoa, sau đó tiếng súng vang lên, ba.

Oanh.

Lực lượng đặc nhiệm thấy người là giết, mệnh lệnh họ nhận được là giết không tha.

Bất kể lý do gì, công việc của họ là hoàn thành nhiệm vụ.

Cửu Khoa không phản kích toàn lực, mà vừa đánh vừa di chuyển.

Mục tiêu của họ không phải là đối kháng với lực lượng đặc nhiệm, mà là phải lên vũ đài nội đấu của Hoa tộc, phải lấy việc đánh bại Hoa tộc làm mục tiêu cốt lõi.

Tiếng súng vừa vang lên, giống như đổ nước lạnh vào chảo dầu nóng, lập tức mọi người đều kinh hãi.

Vốn dĩ là không khí căng thẳng, trong chớp mắt mọi người đều bắt đầu tăng cường cảnh vệ, đều phải chuẩn bị chiến đấu, sẵn sàng vũ đấu bất cứ lúc nào.

Thông tin từ các phía bay loạn xạ, Tổ chức cũng nhận được tin Cửu Khoa bị tấn công, ý thức được rằng những Hoa tộc này đã phát điên rồi, chẳng lẽ họ không biết một khi nổ súng, những chuyện sau đó sẽ rất khó kiểm soát sao.

Bây giờ Nhật Bản đã biến thành khu rừng tối, mọi người đều đã là những thợ săn cảnh giác, toàn bộ căng thẳng thần kinh, có khả năng sẽ xảy ra đại loạn.

Thôn tính một số ngân hàng, loại bỏ một số doanh nghiệp, không phải rất tốt sao.

Có cần thiết phải động súng sao.

Bối Nhĩ Ma Đức cho biết Hoa tộc lại nổ súng, đây là điều nàng không ngờ tới.

Nàng vẫn luôn cho rằng Hoa tộc sẽ giải quyết vấn đề thông qua tư bản hóa tài sản, tức là ai nhiều tiền hơn thì thôn tính ngân hàng của kẻ địch, hoặc là thu mua doanh nghiệp của kẻ địch, chứ không phải động vũ.

Đó là ở cấp độ kinh tế, nhưng Cửu Khoa rõ ràng không phải là kẻ địch có thể đánh bại bằng kinh tế.

Nếu là quân đội thông thường, thì cần tài chính để duy trì, không có tài chính thì không có quân nhu, không có năng lượng, không có đạn dược, nên quân đội cũng đừng hòng làm phản.

Nhưng Cửu Khoa là do Đỗ Lan tự mình bỏ tiền, bỏ kỹ thuật, nên các thủ đoạn kinh tế căn bản không có cách nào giải quyết được.

Quân đội của các quốc gia hiện đại thông thường sẽ không tham gia vào đấu tranh chính trị, đều giữ thái độ trung lập, không giống quân đội thời cổ đại động một tí là làm phản.

Quân đội cổ đại làm phản, là vì quân đội cổ đại không cần tài chính để duy trì, quân đội cổ đại đánh nhau bằng người và lương thực, trang bị tuy cũng quan trọng, nhưng không phải yếu tố quyết định.

Quân đội cổ đại vì không cần tài chính, chỉ cần ăn no là được, chỉ cần cướp lương thực là được.

Còn quân đội hiện đại cần tài chính, tài chính thì cần tiền tệ, tiền tệ thì cần tín dụng.

Quân đội cổ đại cướp lương thực là có thể đánh trận, còn quân đội hiện đại nếu cướp được tiền, thì đó cũng chỉ là giấy vụn, chỉ có thể cướp ngoại tệ.

Nhưng có ngoại tệ, còn phải đi ra nước ngoài mua sắm tài nguyên để sản xuất trang bị, không có trang bị căn bản không thể đánh trận.

Hơn nữa binh sĩ cũng cần quân nhu, họ không chỉ cần thức ăn, mà còn cần đáp ứng các nhu cầu khác, ví dụ như các sắp xếp sau khi xuất ngũ.

Vì vậy muốn điều động quân đội hiện đại làm phản rất khó, trừ khi tướng quân nắm giữ tài chính, tự mình kiếm tiền, tự mình phát lương, tự mình có kênh thu mua vũ khí.

Nếu vậy thì có thể, nhưng đối với tướng quân Nhật Bản, rõ ràng rất khó.

Vì vậy Nhật Bản muốn vũ đấu cũng không phải chuyện dễ, thông thường quân đội vẫn trung lập, cuối cùng xem Hoa tộc quyết đấu, sau đó quân đội sẽ hợp tác với bên thắng cuộc.

Dù sao quân đội cần tài chính hỗ trợ, bên thắng cuộc cần quân đội, vẫn có thể hợp tác.

Nhưng lại xuất hiện một tồn tại như Cửu Khoa, không cần Hoa tộc hỗ trợ tài chính, vậy Hoa tộc phải làm sao.

Chỉ có thể tiêu diệt Cửu Khoa thôi, ai bảo Cửu Khoa là một sức mạnh không thể kiểm soát chứ.

Cửu Khoa đã tiến hành phản kích, bắt đầu rút lui.

Vẫn chưa đánh hạ được sao.

Hoa tộc rất lo lắng, chuyện này không thể kéo dài được, tốt nhất là tốc chiến tốc thắng.

Hỏa lực của Cửu Khoa rất mạnh.

Lực lượng đặc nhiệm cũng muốn xông vào, nhưng hỏa lực của Cửu Khoa rất mạnh, mặc dù họ đã tấn công bất ngờ trước, nhưng sau khi Cửu Khoa phản ứng lại thì đã chống trả rất quyết liệt.

Đỗ Lan nhìn lực lượng đặc nhiệm chỉ có vậy thôi ư.

Hắn không chạy nữa, trực tiếp thể hiện thực lực của Cửu Khoa: Tiêu diệt bọn chúng.

Tỉnh Điền nghe xong liền phấn khích, xem ra Đỗ Lan quả nhiên là một người vô cùng quả quyết, quả nhiên là người có thể thành đại sự.

Lập tức điều động xe tăng, cho bọn chúng biết không thể chọc vào kẻ không nên chọc.

Oanh.

Lực lượng đặc nhiệm tuy có lựu đạn và súng phóng lựu, nhưng Cửu Khoa có xe tăng.

Trực tiếp khai hỏa, các cư dân xung quanh đều bị tiếng nổ lớn đánh thức, kính cửa sổ nhà cửa đều rung chuyển.

Trẻ con khóc thét, vật nuôi kêu gào, người lớn cũng kinh hồn bạt vía nhìn về phía Sở Cảnh sát.

Lửa khói cuồn cuộn bốc lên, che lấp ánh sao.

Gọi điện báo cảnh sát, gọi điện cho cứu hỏa.

Nhưng nơi bị tấn công chính là Sở Cảnh sát, báo cảnh sát cũng chẳng có tác dụng gì.

Oanh, pháo xe tăng nổ tung tạo ra ánh sáng chói lọi, lực lượng đặc nhiệm tổn thất nặng nề.

Cảnh sát trưởng, đây chắc chắn là âm mưu của Hoa tộc, họ chắc chắn muốn tiêu diệt những đối thủ tiềm tàng như chúng ta.

Sự việc đến nước này, chúng ta đã không thể tránh né, chi bằng dứt khoát đứng lên, làm phản Hoa tộc.

Tỉnh Điền lập tức nói, cho biết bây giờ chính là cơ hội tốt để Cửu

Khoa tự lập.

Tôi e rằng sẽ không nhận được sự ủng hộ.

Là thủ lĩnh, Đỗ Lan không thể vội vàng mà bày tỏ mình cũng muốn làm phản, phải giữ thái độ một chút.

Không cần lo lắng, hiện tại Hoa tộc nội đấu, chưa phân thắng bại, rất nhiều tiểu tộc đang quan sát, chỉ cần chúng ta thể hiện thực lực, những tiểu tộc này chắc chắn sẽ chọn chúng ta.

Bởi vì những Hoa tộc kia căn bản không quan tâm sống chết của tiểu tộc, tiểu tộc sở dĩ không phản kháng chỉ vì không có thực lực.

Chúng ta Cửu Khoa cướp đoạt lợi ích của Hoa tộc chia cho tiểu tộc, tiểu tộc chắc chắn sẽ ủng hộ chúng ta.

Tỉnh Điền đã nghĩ kỹ rồi, tranh thủ sự ủng hộ của tiểu tộc, đánh đổ Hoa tộc.

Đến lúc đó Đỗ Lan làm Lưu Bị, mình thì làm Gia Cát Lượng.

Nếu đã như vậy, vậy chúng ta quả thực không thể để những người kỳ vọng vào chúng ta thất vọng.

Đỗ Lan nghe xong lời của Tỉnh Điền, mới như hạ quyết tâm nói: Vậy thì ra tay đi.

Hắn cũng biết muốn thực hiện đế chế phải từng bước một, trước tiên trở thành minh chủ tiểu tộc, cùng nhau chống lại Hoa tộc, những việc khác thì nói sau.

Chương 2895

Trước tiên bắt những người còn sót lại của lực lượng đặc nhiệm thẩm vấn.

Nhưng lực lượng đặc nhiệm cũng cứng miệng, hoàn toàn không khai ra thân phận Hoa tộc đứng sau họ.

Họ không thành thật cũng không sao, dù sao chỉ cần biết lực lượng đặc nhiệm huấn luyện ở đâu là được.

Tỉnh Điền, đây là giáp bộ binh mới nhất, ngươi dẫn người trang bị vào, sau đó dẫn theo bộ đội xe tăng, đi kiểm soát trại huấn luyện của lực lượng đặc nhiệm.

Chúng ta và Hoa tộc không giống nhau, không chơi trò giả dối, họ thích trò chơi tiền bạc, còn chúng ta thì sẽ áp chế quân đội toàn quốc.

Phương thức của Đỗ Lan rất đơn giản, nếu đã không thể thiếu vũ lực, thì sẽ kiểm soát toàn bộ quân đội cả nước, khiến Hoa tộc trở thành cá nằm trên thớt không có sức phản kháng.

Chiến tranh cứ thế bắt đầu, phản kích của Cửu Khoa vô cùng mãnh liệt.

Có người vui mừng có người lo lắng, nhìn thấy Cửu Khoa lợi hại như vậy, các tiểu tộc có ý muốn ủng hộ Đỗ Lan rất vui mừng.

Họ đi theo Hoa tộc chỉ có thể uống canh, nhưng nếu đi theo Đỗ Lan đánh hạ một giang sơn, thì họ cũng có thể ăn thịt.

Bây giờ họ chỉ đợi Đỗ Lan hô một tiếng, họ cũng sẽ hưởng ứng.

Cửu Khoa phản kích rất mãnh liệt, căn bản không cho Hoa tộc thời gian, liên tục công phá các căn cứ quân sự, toàn bộ kho thuốc nổ đều bị nổ tung, như vậy họ sẽ không thể tổ chức sức mạnh phản kháng.

Đợi đến khi Cửu Khoa trở thành sức mạnh vũ trang duy nhất, thì Hoa tộc Nhật Bản cũng chỉ có thể cúi đầu xưng thần.

Phản kích của Cửu Khoa quá nhanh, không khỏi khiến người ta nghi ngờ Đỗ Lan có phải đã sớm có ý định làm phản, nếu không sao lại nhanh như vậy.

Không còn cách nào, thực lực của Đỗ Lan không cho phép hắn chậm rãi.

Xe tăng, giáp bộ binh, và cả Nhân hình quyết chiến binh khí chưa được tung ra, đều mạnh hơn trang bị vũ khí giai đoạn hiện tại quá nhiều.

Binh sĩ ở các căn cứ quân sự căn bản không kịp phản ứng, trước tiên bị xe tăng oanh tạc, sau đó bộ binh giáp cơ xông vào tiến hành phá hoại cơ sở vật chất.

Toàn bộ quá trình diễn ra rất nhanh chóng, đánh xong lập tức rút lui, rồi đến căn cứ tiếp theo.

Đến ngày thứ hai, truyền thông đã điên cuồng đưa tin về những cuộc xung đột vũ trang này, tất cả mọi người đều hoảng loạn bất an, họ căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra.

Cứ thế đột nhiên đánh nhau.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang sáng sớm đã xem TV, cũng với vẻ mặt nghiêm túc, ông ta không biết đây có phải là tín hiệu chiến tranh không, nhưng cuộc chiến khốc liệt như vậy thực sự gần giống như chiến tranh rồi.

Trên TV là những cảnh quay do máy bay không người lái ghi lại, trong căn cứ quân sự khói đặc cuồn cuộn, mọi người vẫn đang chữa cháy, xung quanh toàn là kính vỡ vụn do vụ nổ, và cả xe cộ bị thổi bay.

Đây không phải là phim truyền hình, mà là những cảnh quay thực sự.

Chỉ trong đêm qua, Cửu Khoa phòng chống tội phạm điện tử của Sở Cảnh sát đột nhiên tấn công nhiều căn cứ quân sự, hiện tại Sở Cảnh sát vẫn chưa có bất kỳ phản hồi nào.

Nhưng Bộ trưởng Quốc phòng an ninh cho biết tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn hành vi khủng bố này.

Họ sẽ phái Lực lượng Tự vệ tiêu diệt lực lượng vũ trang thuộc Sở Cảnh sát này.

Được biết, Cửu Khoa phòng chống tội phạm điện tử là một bộ phận được thành lập để đối phó với tội phạm mạng ngày càng nghiêm trọng, trách nhiệm chính là chống lại tội phạm mạng, trong các sự kiện khủng hoảng trước đây cũng đã có những biểu hiện xuất sắc, luôn được dân chúng tin cậy, hơn nữa không biết vì sao họ lại đột nhiên phát động tấn công.

Tiểu Ngũ Lang xem tin tức, không nói một lời, ông ta tin Đỗ Lan sẽ không tùy tiện phát động chiến tranh, chắc chắn có nguyên nhân gì đó.

Kha Nam lướt mạng, phát hiện mọi người cũng đang thảo luận, nơi đầu tiên xảy ra chiến đấu đêm qua thực ra là Sở Cảnh sát, là trong Sở Cảnh sát đã xảy ra đấu súng, sau đó Cửu Khoa mới bắt đầu hành động.

Chắc chắn là có người không vừa mắt Cửu Khoa, nên đã phát động tấn công bất ngờ, không ngờ bị Cửu Khoa phản sát, bây giờ Cửu Khoa chắc chắn đang trả thù họ.

Trả thù tốt lắm, đáng lẽ phải cho họ biết tay một chút.

Cửu Khoa thể hiện quá nổi bật, cũng khó trách sẽ trở thành cái gai trong mắt một số người.

Là những kẻ đó đều ăn cơm rồi không làm gì, nếu họ có bản lĩnh, căn bản sẽ không có cơ hội cho Cửu Khoa thể hiện.

Thà nói Cửu Khoa quá xuất sắc, không bằng nói những người khác đều quá yếu.

Cái nhóm còn đang dùng đĩa mềm, thậm chí ngay cả USB và giao diện USB cũng không hiểu, thì làm sao có thể trông mong họ chịu trách nhiệm về tội phạm mạng.

Nhưng vũ trang của Cửu Khoa quá mạnh, căn bản không giống cảnh sát.

Cửu Khoa đối kháng chính là tội phạm thời đại mới, vũ trang mạnh cũng là điều tất yếu.

Hai bên cãi nhau không dứt, có người ủng hộ Cửu Khoa, cũng có người cho rằng Cửu Khoa quá đáng.

Dân chúng chỉ có thể thảo luận, còn Hoa tộc thì đã sợ vỡ mật, họ hy vọng Lực lượng Tự vệ có thể phản kích, nhưng căn bản không có tác dụng, vì Cửu Khoa tấn công quá mãnh liệt, trang bị của Lực lượng Tự vệ căn bản không có tác dụng.

Trực thăng vũ trang, chiến đấu cơ, tất cả cho ta bay lên.

Xuống nước cờ cuối cùng, những vũ khí này một khi khởi động, đều là cái giá trên trời.

Chỉ cần có ưu thế trên không, thì không sợ xe tăng của Cửu Khoa nữa.

Vâng.

Cuối cùng, trực thăng vũ trang và chiến đấu cơ đều cất cánh, ùn ùn bao vây Cửu Khoa.

Nhờ sự hỗ trợ vệ tinh của Mỹ đế, quỹ đạo hành động của Cửu Khoa hiện rõ mồn một.

Thế là không quân triển khai bao vây Cửu Khoa.

Rất tốt, lá bài cuối cùng cuối cùng cũng đã được tung ra.

Đỗ Lan cho biết đánh xong đợt không quân này, họ cũng không còn lá bài nào nữa: Ta cũng nên tung lá bài tẩy của mình ra rồi.

Nhân hình quyết chiến binh khí nên được tung ra.

Đây là tiểu đội Alpha, đã phát hiện kẻ địch, xin hạ lệnh tấn công.

Tên lửa siêu thị đối đất đã được mở khóa, có thể phát động tấn công bất cứ lúc nào.

Khai hỏa.

Xùy.

Một loạt tên lửa nhắm vào bộ binh mặt đất tiến hành tấn công bao phủ, đây là tấn công tầm siêu thị, căn bản sẽ không cho xe tăng bất kỳ cơ hội nào.

Tuy nhiên, bom lại không đánh trúng mặt đất, giữa không trung dường như va phải một bức tường trong suốt, xảy ra một loạt vụ nổ.

Trên không có cái gì đó.

Máy bay trinh sát không người lái gần đó phát hiện điều bất thường, các binh sĩ trong phòng điều khiển đều thấy tên lửa bị bức tường vô hình cản lại.

Bay qua xem thử.

Máy bay trinh sát không người lái lập tức bay qua thăm dò, tuy nhiên máy bay đột nhiên mất kiểm soát.

Chuyện gì vậy.

Mọi người cũng không biết, rõ ràng không có gì cả, không biết vì sao máy bay trinh sát lại mất kiểm soát.

Tay, là tay.

Mọi người không khỏi nhìn qua, phát hiện một cảnh tượng đáng sợ, máy bay trinh sát lại bị một bàn tay khổng lồ nắm trong tay, giống hệt như máy bay đồ chơi vậy.

Ồ hô bàn tay lớn vẫy vẫy máy bay không người lái, giả vờ máy bay đang bay.

Quái vật.

Mọi người thông qua việc liên tục điều chỉnh góc nhìn camera, nhìn thấy một khuôn mặt cơ giáp khổng lồ.

Theo tính toán, cơ giáp này ít nhất cũng phải cao hơn ba trăm mét, thậm chí còn cao hơn.

Nhân hình quyết chiến binh khí cuối cùng cũng thể hiện thân hình, sừng sững trên mặt đất.

Có tiếp tục tấn công không.

Không quân hỏi.

Ngay lúc cấp trên còn đang do dự, nhân hình quyết chiến binh khí lại tiên phong phát động phản kích, từ hai mắt phóng ra tia sáng đỏ như máu, trực tiếp xuyên qua mây xanh, chính xác đánh trúng chiến đấu cơ, sau đó laser liên xạ, bắn hạ thêm nhiều chiến đấu cơ.

Mọi người không khỏi nhảy dù thoát thân.

Sau đó là tấn công bộ đội trực thăng vũ trang, cũng tương tự là đòn chí mạng, căn bản không cho họ cơ hội phát động tấn công.

Trước mặt Nhân hình quyết chiến binh khí, vũ khí truyền thống căn bản không đáng kể.

Lúc này, tất cả mọi người đều im lặng, vì con quái vật khổng lồ vượt xa mọi tưởng tượng của mọi người, căn bản không thể lý giải.

Vũ khí khổng lồ này là phiên bản phóng đại của EVA, cao tới ba trăm mét, lớn gấp ba lần so với thế giới gốc, điều cần chính là cảm giác áp bức này.

Thắng rồi.

Không quân Hoa tộc đã bị tiêu diệt, không còn khả năng tổ chức bất kỳ phản kích nào nữa.

Mỹ đế liên lạc với Đỗ Lan bày tỏ nguyện ý làm trung gian hòa giải, nhưng hy vọng Đỗ Lan có thể chia sẻ một chút kỹ thuật.

Đỗ Lan lại không cần bất kỳ sự hòa giải nào, vì hắn biết Mỹ đế căn bản không có khả năng can thiệp vào chiến tranh, họ chỉ giả vờ vẫn còn quyền bá chủ quân sự.

Đương nhiên không loại trừ Mỹ đế sẽ ném bom hạt nhân, nhưng can thiệp quân sự thông thường thì nghĩ quá nhiều rồi, họ không đủ tiền để trả.

Vì vậy căn bản không nể mặt Mỹ đế, Đỗ Lan trực tiếp tiêu diệt kho quân hỏa cuối cùng của Lực lượng Tự vệ.

Tất cả mọi người trên thế giới đều nhìn chằm chằm vào Đỗ Lan, không biết hắn sẽ làm gì.

Đương nhiên là mời khách ăn cơm rồi, những việc quan trọng nhất của quốc gia này đều được hoàn thành tại các quán ăn Nhật.

Chương 2896

Mời mọi người cùng ăn cơm, trò chuyện.

Mời đều là các tiểu tộc, những người này vốn dĩ đã muốn ủng hộ Đỗ Lan, bây giờ Đỗ Lan đã thể hiện thực lực, đã đến lúc kết minh rồi.

Làm suy yếu vũ trang của Hoa tộc chỉ là bước đầu tiên, tiếp theo còn có những công việc khác phải làm.

Boss của Tổ chức cũng nằm trong danh sách khách mời, hắn ý thức được Đỗ Lan đang muốn thu phục Tổ chức.

Cũng biết tham vọng của Đỗ Lan cuối cùng cũng sẽ bộc lộ, trước đây hắn ta thường xuyên tiếp xúc với Bối Nhĩ Ma Đức, thực ra là để thăm dò hư thực của Tổ chức.

Boss rất bất đắc dĩ, yến vô hảo yến, đây là Hồng Môn Yến a, có thể nói là Đỗ Lan mời khách ý tại thu phục.

Đỗ Lan đã tổ chức một bữa tiệc, mời rất nhiều gia tộc nhỏ, và cả Tổ chức.

Để tránh bị Đỗ Lan nhắm đến, Boss quyết định tham gia, nhưng để đảm bảo an toàn hắn đã nhờ Bối Nhĩ Ma Đức bắt cóc vài người của các gia tộc, để người của Tổ chức ngụy trang thành họ cùng tham gia bữa tiệc.

Như vậy, nếu có chuyện bất ngờ xảy ra, Boss cũng có vài người hỗ trợ.

Lần này mời không ít người, trong đó bao gồm gia tộc Tá Đằng, gia tộc Công Đằng, gia tộc Xích Tỉnh, gia tộc Hắc Vũ.

Đúng vậy, hắn còn mời cả những người phe chính nghĩa, bao gồm Tá Đằng Mỹ Hòa Tử, Công Đằng Ưu Tác, Xích Tỉnh Tú Nhất và những người khác.

Họ cũng là các gia tộc nhỏ, cũng muốn tiến xa hơn, đã muốn làm hoàng đế thì chắc chắn phải có được sự ủng hộ của chính nghĩa.

Bữa tiệc chính tà giao phong này chắc chắn sẽ rất kịch tính.

Boss đại diện cho gia tộc Ô Tống, mỗi người đều đại diện cho gia tộc, chứ không phải cá nhân.

Tại một nhà hàng Nhật cao cấp, bao trọn cả phòng riêng, bày một bàn dài, dài tới mười mét, hai bên ngồi kín, có thể chứa ba mươi khách.

Đỗ Lan lúc này đang là tâm điểm chú ý, đã trở thành sức mạnh vũ trang duy nhất của quốc gia này.

Đương nhiên không tính quân Mỹ, nhưng quân Mỹ có động thủ với Đỗ Lan hay không vẫn là ẩn số.

Công Đằng Ưu Tác chính là đại diện cho Mỹ đế đến dò la tin tức, nên không thể không đến.

Rất nhanh khách mời lục tục đến nơi, được sắp xếp vào chỗ ngồi.

Hắc Vũ Khoái Đấu mặt mày âm trầm, hắn vốn không muốn đến, nhưng Đỗ Lan đã mời cha hắn, hắn không thể không đến, phải xem Đỗ Lan có liên quan gì đến sự mất tích của cha hắn không.

Còn Tá Đằng Mỹ Hòa Tử thì muốn biết Cửu Khoa rốt cuộc đang làm gì, nên không thể không tham gia.

Tóm lại, người tốt và kẻ xấu đều tụ tập lại một chỗ.

Mọi người đã được mời, vậy thì chắc chắn phải ủng hộ Đỗ Lan.

Hiện tại hắn đã phá hủy toàn bộ sức mạnh quân sự của cả nước, đã nắm giữ an ninh quốc gia.

Chúng ta chỉ cần ủng hộ hắn, hắn có thể trở thành thống soái của quốc gia này.

Một gia chủ của tiểu gia tộc nào đó nói: Chư vị đều là những gia tộc đang sa sút, đây là cơ hội ngàn năm có một, nếu bỏ lỡ, lần sau có cơ hội lấy lại vinh quang hay không thì không biết được nữa.

Lấy lại vinh quang gia tộc ư.

Công Đằng Ưu Tác không hứng thú với điều đó, cảm thấy đây là tư tưởng cũ rích.

Tá Đằng Mỹ Hòa Tử nhìn căn phòng đầy người này, có người trẻ, cũng có người trung niên và người già, nhìn cũng không giống những người thực sự có thể quyết định tương lai quốc gia, sự ủng hộ của họ có thực sự quan trọng đến thế sao.

Những kẻ này muốn lợi dụng Cửu Khoa của Đỗ Lan để xây dựng thế lực gia tộc của chính mình mà thôi, họ và Hoa tộc hiện tại không có gì khác biệt.

Nếu quốc gia rơi vào tay họ, căn bản không có tương lai.

Đỗ Lan rốt cuộc muốn làm gì.

Còn Xích Tỉnh Tú Nhất thì trầm mặc không nói gì, hắn đã nhận ra trong số khách mời có người của Tổ chức, nhưng rốt cuộc là ai thì vẫn chưa xác định, hắn không chỉ đại diện cho gia tộc Xích Tỉnh, mà còn đại diện cho FBI, quan sát biểu cảm của mỗi người.

Trong đó ánh mắt dừng lại lâu nhất trên khuôn mặt đặc trưng của Ô Tống Liên Da, cảm thấy người đàn ông này vô cùng quỷ dị.

Ô Tống Liên Da đích thân đến, cũng coi như đã cho Đỗ Lan đủ thể diện, hắn ta muốn xem người đàn ông này rốt cuộc muốn làm gì.

Còn về những kẻ phản bội của Tổ chức xuất hiện trong bữa tiệc, thì sau này sẽ đối phó.

Mọi người đợi một lúc lâu, cuối cùng cửa lớn mở ra, Đỗ Lan rực rỡ xuất hiện.

Trước tiên dọn món ăn, chắc hẳn mọi người cũng đói rồi, đã đến họp thì chắc chắn không thể để bụng đói.

Đỗ Lan bảo phục vụ viên dọn món ăn trước.

Đó là cá lớn thịt lớn, đủ loại nguyên liệu cao cấp, ngon hay không chưa nói, đẳng cấp thì chắc chắn rất cao.

Ngay cả các phục vụ viên dọn món ăn cũng đều là những cô gái xinh đẹp mặc kimono, nhà hàng này chắc chắn là một trong những nhà hàng hàng đầu của quốc gia này.

Đáng tiếc mọi người căn bản không có tâm trạng ăn uống.

Đỗ Lan cũng nhận ra mọi người đều có tâm sự, đợi chén rượu của mọi người đều được rót đầy, mới nói: Chắc hẳn mọi người đều đã biết Hoa tộc đã bắt đầu hành động tấn công Cửu Khoa, tôi không thể không dẫn dắt Cửu Khoa phòng chống tội phạm điện tử tiến hành tự vệ phản kích, phế bỏ toàn bộ sức mạnh vũ trang của Hoa tộc.

Căn cứ vào sự việc này tôi xác định những Hoa tộc này đã không còn tư cách lãnh đạo quốc gia nữa, vì vậy tôi mời mọi người cùng nhau làm đại sự, thành lập một phe phái hoàn toàn mới, tranh giành quyền hành tối cao của quốc gia này.

Đối mặt với Đỗ Lan nói thẳng, các tiểu gia tộc vốn có dã tâm vô cùng kích động, đúng như họ tưởng tượng, cơ hội của mình đã đến.

Trước đây Hoa tộc nội đấu, những tiểu gia tộc này chỉ có thể coi là pháo hôi, nhưng bây giờ lại có thể tổ chức một sức mạnh mới.

Nếu có thể đánh bại Hoa tộc, thay thế họ, thì họ sẽ là chủ nhân mới của quốc gia này.

Ngươi muốn đánh nội chiến ư.

Tá Đằng không nhịn được nói: Chúng ta là cảnh sát của Sở Cảnh sát.

Quốc gia hưng suy, nằm ở đây một hành động, với tư cách là hình cảnh của Sở Cảnh sát chẳng phải càng nên nỗ lực vì tương lai của quốc gia này sao.

Gia chủ của tiểu gia tộc gầm lên với Tá Đằng: Quốc gia này phải thay đổi.

Tá Đằng không sợ hãi, cũng đáp trả đối phương một cách cứng rắn: À à, thay đổi.

Tôi không thấy các người có thể mang lại thay đổi gì cho quốc gia này.

Các người cũng chỉ lợi dụng vũ lực áp bức mọi người mà thôi.

Tóc dài kiến thức ngắn, phụ nữ căn bản không có tư cách ngồi ở đây.

Đỗ Lan mở miệng nói: Thảo luận thì cứ thảo luận, hy vọng mọi người khách quan, đừng mang theo cảm xúc, cũng đừng mang theo ý thức hệ, mà hãy thảo luận có trách nhiệm về tương lai của quốc gia.

Là lỗi của tôi.

Gia chủ lập tức xin lỗi.

Tá Đằng lại tiếp tục nói: Các người cân nhắc cũng chỉ là gia tộc của chính mình, dựa vào cũng chỉ là vũ lực, đã phá hoại uy quyền của luật pháp, các người chẳng qua chỉ là hạ khắc thượng mà thôi, không thể mang lại khí thế mới cho quốc gia này.

Công Đằng Ưu Tác tán thưởng nàng dám nói.

Chư vị đều là những người có truyền thừa đáng kể, tuy không phải Hoa tộc, nhưng cũng miễn cưỡng coi là võ sĩ, cho dù không phải võ sĩ, cũng là những thứ dân vô cùng tài hoa.

Thứ dân tức là người bình thường không có địa vị sĩ tộc, còn võ sĩ là tầng lớp quý tộc thấp nhất.

Mọi người đều có trách nhiệm vì tương lai của quốc gia mà suy nghĩ, có thể nói là thất phu hữu trách.

Tin tức Hoa tộc gần đây, các người chắc chắn cũng biết, Hoa tộc đã bắt đầu nội chiến, lộ tuyến dao động không ngừng, điều này đối với quốc gia mà nói không phải là chuyện tốt.

Vì vậy chúng ta nên ngăn chặn nội chiến, còn về tương lai của quốc gia sẽ ra sao, đây chính là lý do tôi mời mọi người ăn cơm, đây là điều chúng ta cần thảo luận.

Đợi đến khi chúng ta chiến thắng Hoa tộc, làm thế nào để đối mặt với người của mình, đồng minh và kẻ địch.

Xã hội rất phức tạp, ngay cả người của mình còn có lúc nội đấu, huống hồ là đồng minh có thể phản bội bất cứ lúc nào, và những kẻ địch khó đối phó.

Điều này giống như một chuỗi vấn đề, giữa các giai cấp khác nhau có mối quan hệ như vậy, trong nội bộ giai cấp vẫn có mối quan hệ như vậy.

Quý tộc, công dân, dân tự do, người của mình, đồng minh, kẻ địch, thân phận của những người trước là phân biệt giai cấp, những người sau là do lập trường quyết định.

Các giai cấp khác nhau cũng có thể trở thành đồng minh, các giai cấp tương đồng cũng có thể trở thành kẻ địch.

Tóm lại vô cùng phức tạp.

Mọi người đều đến từ các giai cấp khác nhau, nhưng bây giờ nên trở thành đồng minh.

Đỗ Lan nói.

Hiển nhiên rất khó, vì lập trường căn bản không giống nhau, Sở Cảnh sát có lập trường của Sở Cảnh sát, FBI có lập trường của FBI, Tổ chức Áo Đen có lập trường của Tổ chức Áo Đen, quái đạo có lập trường của quái đạo, tác gia có lập trường của tác gia, rõ ràng là rất khó đứng trên cùng một lập trường để ủng hộ Đỗ Lan.

Các tầng lớp khác nhau, lập trường khác nhau, rốt cuộc làm thế nào mới có thể ở cùng nhau.

Sau khi ở cùng nhau thì có thể làm gì.

Mở rộng đối ngoại, đánh trận, đi cướp tài nguyên của các nước khác, đây là điều dễ dàng nhất, vì lợi ích mà tụ tập lại, hô hào núi rừng, có lợi thì tụ, không lợi thì tán, vì lợi ích mà tụ tập, vì lợi ích mà phân tán.

Chương 2897

Từ xưa đến nay, những thế lực như vậy rất nhiều, đương nhiên những thế lực như vậy dù có mạnh đến đâu, sau khi suy tàn cũng không thể một lần nữa quật khởi.

Vì đánh trận, đến cuối cùng là càng đánh càng nghèo.

Một khi đã chiếm được những vùng đất giàu có đã được phát triển, còn lại những vùng đất nghèo nàn, đánh hạ không kiếm tiền mà chỉ lỗ tiền.

Nhưng một khi chiến tranh dừng lại, lý do duy trì thế lực cũng biến mất, tiếp theo chính là nội đấu.

Tiếp tục đánh, lỗ tiền, tàn đời.

Không tiếp tục, phân liệt, tàn đời.

Đây chính là một thế lực sau khi đánh xong thiên hạ phải đối mặt, làm thế nào để trị thiên hạ.

Vì vậy, sau khi kết minh chọn lộ tuyến là một chướng ngại, sau khi lộ tuyến thắng lợi còn có chướng ngại.

Có thể nói là tính nội sinh của mâu thuẫn.

Đỗ Lan cho biết mọi người hãy cùng nhau vui vẻ làm đồng minh đi, nhưng tất cả mọi người có mặt đều với vẻ mặt phẫn hận, nhìn nhau không thuận mắt.

Giai cấp và lập trường của họ đều không giống nhau, làm sao hợp tác được.

Không khí tại chỗ không những không hòa hoãn, mà ngược lại càng căng thẳng hơn.

Cầm Tửu, Phục Đặc Gia, Bối Nhĩ Ma Đức ba người ngụy trang thành gia chủ của các tiểu gia tộc, trầm tĩnh chờ lệnh của Boss.

Nếu Boss ra lệnh, họ sẽ lập tức rút súng khống chế cục diện.

Nhưng Boss vẫn không ra lệnh, mọi người cũng chỉ có thể nhẫn nại tiếp tục.

Đỗ Lan vừa rồi nói quốc gia hưng vong thất phu hữu trách, đáng tiếc những tiểu tộc này một chút phản ứng cũng không có.

Cũng đúng, tuy họ không phải Hoa tộc, nhưng cũng là một thành viên dưới chế độ phân phong.

Đối với họ quốc gia có hay không không quan trọng, quan trọng là một mảnh đất nhỏ của chính mình.

Giống như thời Xuân Thu, Chu Thiên Tử dù bị người Nhung Di công phá một cách nhục nhã, đối với các nước khác cũng không có ảnh hưởng gì.

Đây chính là ưu thế của chế độ phong kiến, Thiên Tử tàn đời rồi, chư hầu vẫn còn tốt đẹp, chỉ cần kẻ địch không thể một hơi chiếm hết tất cả đất đai, thì họ sẽ không hoảng sợ chút nào.

Vì vậy muốn dùng gia quốc thiên hạ để lay động họ, nghĩ quá nhiều rồi, vì lợi ích của quốc gia không phải là lợi ích của họ, chỉ có lợi ích trên lãnh thổ của chính mình mới là lợi ích của chính mình.

Nhưng họ không nghĩ rằng, nếu không dựa vào sức mạnh của quốc gia, thì chỉ bằng đất đai của tiểu tộc làm sao đấu lại Hoa tộc.

Vì vậy họ đoàn kết với hoàng đế, liên tục giúp hoàng đế mở rộng lãnh thổ cá nhân, sau đó mới có thể đánh bại Hoa tộc.

Đáng tiếc hiện tại họ đều không có được sự đồng thuận này.

Đỗ Lan nghĩ đến tình tiết trong Shin Godzilla, cũng gần giống như hiện tại.

Godzilla đã đổ bộ rồi, mọi người vẫn còn đang họp, dù sao Godzilla cũng không thực sự càn quét cả nước, chỉ có Hoa tộc ở khu vực bị đổ bộ mới lo lắng.

Họ muốn tìm kiếm sự giúp đỡ, thì Hoa tộc ở các khu vực khác có thể ngồi xuống hét giá, nên trước khi tấn công Godzilla, vẫn phải thảo luận về việc đối phó với Godzilla thì lãnh địa của họ sẽ nhận được lợi ích gì.

Chỉ cần Godzilla không hoành hành khắp cả nước, thì Hoa tộc ở những khu vực không bị đổ bộ một chút cũng không lo lắng, không những không chi tiền đối phó Godzilla, mà ngược lại còn muốn lợi dụng cuộc khủng hoảng này để kiếm tiền.

Cuối cùng những người đối phó Godzilla vẫn là một nhóm võ sĩ tầng lớp dưới, không sợ chết hoàn thành trận chiến đóng băng Godzilla.

Hoa tộc trong toàn bộ quá trình không phải đang họp, thì cũng đang trên đường đi họp.

Hiện tại cũng vậy, những kẻ này căn bản không thể đạt được sự đồng thuận, tuy có những võ sĩ nguyện ý vì nước vì dân, nhưng còn có những gia tộc chỉ vì tranh giành lợi ích, mục tiêu của họ không phải là làm lớn mạnh Nhật Bản mà là làm lớn mạnh chính mình.

Quả nhiên phải đưa ra khẩu hiệu, Đỗ Lan sớm đã biết phải có một mục tiêu rõ ràng, mới có thể khiến các giai cấp khác nhau và lập trường khác nhau đoàn kết lại, đây phải là một khẩu hiệu vang dội, phải chỉ ra một lộ tuyến mà mọi người đều có thể chấp nhận.

Mọi người xem cái này đi.

Đỗ Lan vỗ tay, Tỉnh Điền liền đi vào phát máy tính bảng, bên trong đã lưu trữ mục tiêu tương lai.

Mọi người mở ra xem, liền thấy một bìa trắng viết Kế Hoạch Bổ Hoàn Nhân Loại.

Tất cả mọi người đều yên lặng, xem Kế Hoạch Bổ Hoàn Nhân Loại, ý nghĩa rất rõ ràng chính là tải linh hồn và ký ức lên mạng, xây dựng một thế giới lý tưởng trong mạng.

Đây là cái kế hoạch quỷ quái gì.

Mọi người xem xong vẻ mặt không đồng nhất, hiển nhiên đối với kế hoạch này có những ý nghĩ khác nhau.

Nhưng đại thể vẫn cảm thấy việc từ bỏ thân thể, chỉ giữ lại linh hồn điện tử như vậy là không đáng tin cậy.

Có thể tải ý thức lên sao.

Công Đằng Ưu Tác hỏi.

Đương nhiên có thể.

Đỗ Lan nói.

Xích Tỉnh Tú Nhất không nói gì, hắn cảm thấy đây đã không còn là một phe phái chính trị nào nữa, mà đơn giản là tà giáo.

Vượt xa nhận thức của một đặc vụ FBI tinh anh như hắn, thậm chí đã thoát ly định nghĩa xã hội loài người hiện tại.

Boss cũng im lặng, lý tưởng của hắn là phát minh thuốc trường sinh bất lão, nhưng tương lai Đỗ Lan đưa ra lại là con đường thăng hoa điện tử.

Hắn cảm thấy điều này là không đúng, con người rời khỏi thân thể thì không còn là con người nữa, giống như cá rời biển lên bờ thì không còn là cá nữa.

Tôi phản đối, khi cá từ biển lên bờ, sinh vật trên cạn đã không còn là cá nữa.

Nếu chúng ta tải linh hồn của mình lên mạng, thì chúng ta cũng không phải là con người nữa.

Boss nói một cách đanh thép, hắn ta cũng đã cân nhắc về tương lai, cũng đã cân nhắc làm thế nào để đoàn kết mọi người, hắn đã chọn con đường thuốc trường sinh bất lão, và kiên định đi đến bây giờ, không phải nói thay đổi là có thể thay đổi được.

Có phản đối thì cứ nói ra, chúng ta có thể thảo luận.

Thảo luận không ra, có thể chiến đấu, dùng chiến đấu phân thắng bại.

Đỗ Lan nói, chiến tranh là phương pháp cuối cùng để quyết định lộ tuyến, đánh một trận, bên thua dù có không muốn, cũng chỉ có thể chấp nhận sự sắp đặt của kẻ thắng cuộc.

Tôi cũng phản đối.

Xích Tỉnh Tú Nhất nói.

Đỗ Lan cho biết đây quả là kỳ quan, Tổ chức Áo Đen và FBI đã đạt được ý kiến thống nhất, cùng nhau phản đối Kế Hoạch Bổ Hoàn Nhân Loại của mình.

Ngươi cũng cho rằng việc tải lên mạng đã vi phạm định nghĩa con người.

Xích Tỉnh Tú Nhất nói: Đúng vậy.

Đỗ Lan nhìn biểu cảm của mọi người, hiển nhiên có không ít người có sự lo lắng này.

Thế là Đỗ Lan nói: Vậy chúng ta có thể không tiêu diệt nhục thể, có thể để con người khi vừa sinh ra đã bảo lưu thân thể, nhưng linh hồn trực tiếp đi vào mạng.

Giống như Ma Trận vậy, thân thể và linh hồn tách rời bảo tồn.

Như vậy nếu có người muốn quay về hiện thực, thì có thể quay về hiện thực, muốn ở lại mạng thì ở lại mạng, có phải rất tốt không.

Đương nhiên rồi, thậm chí có thể tiến thêm một bước, có thể tìm cách biến thế giới trong mạng thành hiện thực, thông qua các kỹ thuật như máy móc nano, dược liệu ký ức, động cơ vĩnh cửu các loại để phát triển vũ trụ vật chất.

Nếu có những kỹ thuật này, tại sao không trực tiếp phát triển vũ trụ vật chất.

Công Đằng Ưu Tác cho biết có những kỹ thuật này, căn bản không cần phải đi vào thế giới mạng để xây dựng thiên đường.

Ngươi không phải là đại tác gia sao.

Chẳng lẽ không biết sự kết hợp giữa lý thuyết và thực tiễn sao.

Nếu không thể định ra phân phối trước, thì những kỹ thuật này chỉ sẽ dẫn đến chiến tranh.

Vì vậy thế giới mạng chính là một không gian lý thuyết, để tất cả mọi người ở trong đó tiến hành thực nghiệm xã hội, đợi đến khi mọi người đều chấp nhận một sự đồng thuận, rồi mới quay về hiện thực sản xuất xây dựng, đây chính là sự kết hợp giữa lý thuyết và thực tiễn.

Đỗ Lan nói một cách đầy lý lẽ.

Công Đằng Ưu Tác cũng phải thừa nhận quả thực có lý, văn minh loài người vẫn luôn mò mẫm tiến lên, đều vừa phát triển vừa thử sai, rất dễ tích lũy mâu thuẫn bùng nổ chiến tranh.

Nếu có thể liên tục mô phỏng trong thế giới mạng, có lẽ thực sự có thể tránh được chiến tranh.

Lần này ngay cả Xích Tỉnh Tú Nhất cũng cảm thấy điều này quả thực có lý.

Chương 2898

Boss tuy cũng cảm thấy có lý, hơn nữa nghe thực lực kỹ thuật của đối phương vượt xa thuốc trường sinh bất lão, trong lòng rất mâu thuẫn.

Một mặt là ủng hộ, mặt khác cũng lo lắng địa vị của mình không giữ được.

Trong lãnh địa thuốc trường sinh bất lão, Tổ chức là độc nhất, hắn là người lãnh đạo không ai sánh bằng.

Nếu đi vào Kế Hoạch Bổ Hoàn Nhân Loại của Đỗ Lan, thì Boss sẽ chỉ là một tên tiểu đệ.

Đỗ Lan nhìn ra tâm tư của Boss, hắn ta không cam lòng mất đi địa vị lãnh đạo.

Còn về những người khác cơ bản là vì không theo kịp tư duy của Đỗ Lan, nên không thể tán đồng kế hoạch này.

Dù Đỗ Lan giảng giải rất có lý, nhưng mọi người không thể tưởng tượng được một thời đại như vậy.

Mọi người có lo ngại trong lòng, tôi hoàn toàn hiểu, đáng tiếc không có nhiều thời gian cho mọi người suy nghĩ nữa.

Bởi vì bây giờ chúng ta đã đứng về phía đối lập với Hoa tộc, phải nhanh chóng tập trung sức mạnh, hình thành phe phái của chúng ta, sau đó giành được sự ủng hộ của dân thường.

Nếu không Hoa tộc chắc chắn sẽ không bỏ qua chúng ta.

Đỗ Lan nói: Mong mọi người nhanh chóng quyết định.

Ngươi nói những kỹ thuật này thực sự tồn tại sao.

Boss hỏi.

Đương nhiên tồn tại, điểm này mọi người không cần lo lắng, kỹ thuật tách rời linh hồn và thân thể đã rất trưởng thành rồi.

Cái Nhân hình quyết chiến binh khí siêu lớn kia, chính là do linh hồn thuần khiết của con người điều khiển.

Thoát ly thân thể, linh hồn con người có vô hạn khả năng.

Đỗ Lan giống như một người bán hàng, hy vọng mọi người đều ủng hộ mình.

Đỗ Lan đề xuất Kế Hoạch Bổ Hoàn Nhân Loại, là thông qua thế giới điện tử tiến hành thực nghiệm xã hội, nghiên cứu lý thuyết.

Sau đó lại phối hợp với công nghệ cao, biến lý thuyết thành thực tiễn, có thể nói là vô cùng khoa học, hoàn toàn không phải biến con người thành nước cam đơn giản như vậy.

Nhưng dù là kế hoạch tốt như vậy, mọi người vẫn lo lắng trùng trùng.

Cũng không biết là đồng ý, hay phản đối.

Đỗ Lan cho họ thời gian suy nghĩ, nhưng họ chỉ cảm thấy hoặc là đồng ý hoặc là phản đối, lựa chọn này cũng quá ít.

Có vẻ là lựa chọn, nhưng thực ra căn bản không có lựa chọn, dù thế nào cũng phải chấp nhận ảnh hưởng mà kế hoạch mang lại.

Boss rất bất đắc dĩ, hắn không rõ rốt cuộc nên làm thế nào.

Tương lai vốn là Hoa tộc nội chiến, sau đó theo quy tắc trò chơi ban đầu tiếp tục, các địa phương tự quản lý.

Nhưng bây giờ Đỗ Lan ra tay, trực tiếp đẩy tương lai về phía không biết.

Mặc dù Đỗ Lan đã rất rõ ràng đề xuất kế hoạch, nhưng kế hoạch này vượt ngoài sức tưởng tượng, căn bản không biết kết quả là tốt hay xấu, ngay cả kẻ mạnh như Boss cũng có chút mơ hồ.

Nhưng có một điều vẫn rất chắc chắn, nếu trở thành kẻ thù của Đỗ Lan, e rằng sẽ bị hắn đánh bại.

Dù trên thân thể không bị tiêu diệt, nhưng tất cả quy tắc trò chơi của kẻ thù đều sẽ bị phá vỡ.

Boss vẫn luôn hy vọng có thể chế tạo thuốc trường sinh bất lão, bây giờ xem ra không có cách nào đối kháng với kế hoạch của Đỗ Lan.

Thời gian để mọi người suy nghĩ không nhiều, vì Đỗ Lan hy vọng có được câu trả lời trước khi mặt trời mọc.

Bây giờ thì ăn cơm trước, để họ vừa ăn vừa suy nghĩ.

Rất nhiều người vẫn đang xem kế hoạch, nội dung Kế Hoạch Bổ Hoàn Nhân Loại rất nhiều, chi tiết rất nhiều, tổng thể đều tiết lộ ý tưởng Da thịt khổ nhược, cơ giới thăng hoa.

Hiển nhiên quan trọng nhất vẫn là việc thiết lập thế giới điện tử, chứ không phải xây dựng thế giới vật chất.

Đến lúc đó, rốt cuộc cái gì là người.

Hắc Vũ Khoái Đấu thì đang suy nghĩ vấn đề này, đó chính là phạm vi của con người.

Vì kỹ thuật này quá khoa trương rồi, không những con người đi vào thiết bị điện tử, thậm chí còn có thể có đủ loại thiết bị đầu cuối, ví dụ như cái Nhân hình binh khí cao ba trăm mét kia, ngoại hình đã hoàn toàn không phải con người nữa, nhưng linh hồn thì vẫn là con người, cái này có tính là người không.

Còn việc tách thân thể và linh hồn, cái này có tính là người không.

Hoặc là việc đưa linh hồn vào thân thể máy móc, cái này có tính là người không.

Trong Ghost in the Shell cho rằng con người có linh hồn, mặc dù cụ thể là gì thì không biết, nhưng trong não điện tử sẽ sản sinh ra một loại vật chất linh hồn gọi là Ghost, chỉ khi não điện tử có Ghost thì mới là con người, bất kể não điện tử này tồn tại dưới hình thái nào.

Ngược lại mà nói, dù một người sinh học có ngoại hình giống con người đến đâu, trong não không có linh hồn, thì cũng không tính là người.

Thực ra có tính là người hay không, có quan trọng lắm không.

Rất quan trọng, mà cũng không quan trọng.

Rất quan trọng là vì quan hệ phân phối, con người và phi con người chính là một ranh giới.

Con người chắc chắn phải nhận được phân phối, phi con người không những không cần phân phối lợi ích mà còn có thể bị áp bức.

Nói đơn giản là con người có tất cả quyền lợi và nghĩa vụ, còn phi con người chỉ có nghĩa vụ không có quyền lợi.

Không quan trọng là vì loài người không thể hoàn toàn xử lý các tình huống trong thế giới vật chất theo định nghĩa, chắc chắn phải linh hoạt thay đổi.

Đôi khi ngay cả con người tự mình cũng có ba sáu chín loại, ví dụ như có tự do mới tính là người, không có tự do không tính là người.

Quý tộc, công dân, dân tự do, nô lệ.

Quý tộc thì quyền lợi nhiều nghĩa vụ ít, công dân thì quyền lợi nghĩa vụ tương đối cân bằng, dân tự do thì nghĩa vụ nhiều quyền lợi ít, nô lệ thì chỉ có nghĩa vụ, tức là nô lệ không phải con người.

Ngay cả quyền lợi và nghĩa vụ nội bộ loài người còn chưa phân phối tốt, nếu số lượng phi con người tăng lên, chỉ dựa vào quy tắc trò chơi của loài người căn bản không thể thu hút họ.

Đến lúc đó phi con người tự mình tạo ra một trò chơi là được, căn bản không cần chơi với loài người.

Sự khác biệt tư tưởng chủ yếu giữa Đông và Tây là, người phương Đông càng coi trọng sự bình đẳng về quyền lợi và nghĩa vụ, còn người phương Tây càng băn khoăn về định nghĩa con người.

Vì vậy người phương Đông rất mệt mỏi, vì yêu cầu mỗi người đều làm tròn nghĩa vụ, dường như không bao giờ nhắc đến quyền lợi, thực ra vì quyền lợi của việc sinh ra làm người đã thành thói quen như hơi thở, ngược lại khiến người ta không cảm nhận được.

Đa số mọi người theo đuổi là làm nhiều nghĩa vụ hơn, để có được nhiều quyền lợi hơn.

Người phương Tây rất ít nhắc đến nghĩa vụ, chỉ nhắc đến quyền lợi với tư cách là con người, lời nói của họ chỉ xoay quanh con người, còn những việc làm tròn nghĩa vụ thì có thể vứt cho phi con người thì vứt.

Mà muốn làm được điều này thì phải định nghĩa con người, con người trước hết phải có tự do, còn tự do rốt cuộc là gì, họ nói là được, vì vậy con người dù mất đi tất cả, cũng nên có được tự do, vì có tự do mới tính là người.

Không có tự do, chỉ có tài phú cũng chỉ là phi con người, thì có thể bị giết.

Vì vậy theo sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật, rốt cuộc cái gì là người.

Có cần định nghĩa con người không, đây là một cách tư duy rất phương Tây.

Đỗ Lan cho rằng căn bản không cần định nghĩa con người, dù sao làm tròn nghĩa vụ đều nên tính là người, không làm tròn nghĩa vụ mới không tính là người.

Đợi hắn làm hoàng đế, chắc chắn cũng sẽ tuyên truyền quân quân thần thần phụ phụ tử tử, mỗi người đều phải làm tròn nghĩa vụ, suất thổ chi tân mạc phi vương thần.

Nhân hình binh khí chỉ cần hoàn thành nghĩa vụ, thì cũng là con người.

Người máy, người điện tử, người sinh hóa cũng tương tự, có thể hoàn thành nghĩa vụ thì là con người.

Ngược lại, nếu hoàng đế và quý tộc không thể hoàn thành nghĩa vụ, thì cũng không tính là người, chính là mất hết lương tri.

Các người vẫn đang lo lắng về vấn đề phân phối, cái gì mà người với không người đều là hư ảo, đều chỉ là hiện tượng bề ngoài.

Các người lo lắng nhất vẫn là mình có thể duy trì ưu thế trong quan hệ phân phối hay không, lo lắng loài người sẽ thất bại trong cạnh tranh với người điện tử, rơi xuống đáy thấp nhất trong quan hệ phân phối.

Chương 2899

Các người lo lắng khả năng làm tròn nghĩa vụ của người điện tử mạnh hơn các người, nên muốn thông qua phương pháp định nghĩa con người để phủ nhận họ, điều này là không đúng.

Đỗ Lan nói: Lạc hậu thì phải chịu đòn, chịu đòn thì phải đứng vững, loài người nên nghĩ đến việc dùng kỹ thuật để nâng cao chính mình, chứ không phải nghĩ đến việc phủ nhận thực lực của người điện tử, không nên nghĩ đến việc để người điện tử làm nhiều nghĩa vụ hơn mà nhận ít quyền lợi hơn.

Mọi người đều im lặng, Đỗ Lan quả thực rất thẳng thắn, thậm chí có chút phản nhân loại.

Ngươi như vậy cũng tính là con người ư.

Định nghĩa loài người vốn dĩ là quyền lợi của chúng ta.

Boss bên cạnh không nhịn được nói, hắn ta chắc chắn không thừa nhận người điện tử là con người.

Đỗ Lan thấy mọi người đều im lặng, hiển nhiên là cảm thấy lo lắng về tương lai ảm đạm của loài người.

Vì trong thời đại mới, những gì họ đã học được hoàn toàn lạc hậu, mà muốn học hỏi thì chắc chắn phải gian khổ phấn đấu.

Dù sao học hải vô nhai khổ tác chu.

Gian khổ và cái chết cái nào đáng sợ hơn.

Chắc chắn là gian khổ, cái chết là chuyện trong chớp mắt, nhưng gian khổ lại là lâu dài, liên tục, muốn đuổi kịp người điện tử, họ phải xây dựng lại hệ thống tri thức, quá trình này chắc chắn là vô cùng đau khổ, một thế hệ có thể phải chịu khổ của vài thế hệ.

Có bao nhiêu người có thể chịu được gian khổ như vậy.

Mọi người vẫn hy vọng có lối tắt thì đi lối tắt, có thể để người khác làm tròn nghĩa vụ, thì để người khác làm, chứ không phải mình làm.

Nhưng bây giờ Kế Hoạch Bổ Hoàn Nhân Loại của Đỗ Lan, rõ ràng là khuyến khích người điện tử và con người cạnh tranh, con người quá thiệt thòi rồi, cái này mới thực sự là bổ hoàn.

Một chớp mắt biến thành nước cam không đáng sợ, nhưng gian khổ học tập liên tục mười mấy hai mươi năm lại rất đáng sợ.

Vì vậy Đỗ Lan bổ hoàn là bổ hoàn thực sự, đơn giản là muốn loài người gian khổ tột cùng, quên ăn quên ngủ.

Loài người chắc chắn không nguyện ý, vì quá cạnh tranh rồi.

Nhưng nếu Đỗ Lan là hoàng đế, mọi người nội cuốn có lợi cho hắn.

Ưu thế của chế độ phân phong chính là quyền lợi tự mình lấy, nghĩa vụ chuyển giao cho nơi khác, sau đó tuyên truyền bên làm tròn nghĩa vụ không phải là người.

Đế chế chính là ai làm tròn nghĩa vụ nhiều, người đó sẽ nhận được nhiều quyền lợi hơn, mọi người đều cuốn vào, tuyên truyền quân quân thần thần phụ phụ tử tử.

Nhược điểm chính là quyền lợi không đủ chia, vì quá cạnh tranh, người có năng lực nhiều, quyền lợi ít.

Không giống phương Tây có thể khai trừ một phần nhân khẩu, kiểm soát số lượng người, duy trì sự cân bằng giữa người và quyền lợi.

Ở phương Đông, tiểu thuyết quan trường, chính trị văn phòng, học thành công giản dị đến mức tràn lan, mọi người đều học, hơn nữa mọi người còn thích thảo luận đại cục quan, thích tin tức quốc tế, chính là vì mọi người đều muốn tiến xa hơn.

Nếu cộng thêm người điện tử, người máy, thì có thể cạnh tranh đến mức không ra hình dạng gì nữa, ngay cả Đỗ Lan cũng không thể tưởng tượng tương lai sẽ cạnh tranh thành hình dạng gì.

Cân bằng giữa nghĩa vụ và quyền lợi, hay cân bằng giữa định nghĩa con người và quyền lợi, rốt cuộc cái nào hơn một bậc, còn chờ lịch sử kiểm chứng.

Đương nhiên cũng có khả năng, tương lai chính là hai loại cân bằng song song tồn tại.

Các ngươi vẫn còn đang suy nghĩ người điện tử, người máy có phải là nhân loại hay không, linh hồn của nhân loại sau khi thay đổi một thân thể mạnh mẽ hơn thì có còn là người hay không.

Điều này chứng tỏ tư duy của các ngươi đã bị Tây phương hóa, chỉ có bọn họ mới nghĩ đủ mọi cách để định nghĩa về con người.

Đỗ Lan nói: Bọn họ đương nhiên là người rồi, chỉ là những người cao hơn, nhanh hơn, mạnh hơn thôi.

Nếu bọn họ đều là nhân loại, vậy chúng ta những huyết nhục chi khu này căn bản không phải đối thủ của bọn họ, sớm muộn gì cũng sẽ bị đào thải.

Tá Đằng Mỹ Hòa Tử nói, cô đã là một cảnh sát hình sự rất ưu tú, nhưng nếu đối mặt với người điện tử và người máy thì cũng lực bất tòng tâm.

Hoàn toàn không thể sánh bằng, nên cô sinh ra sợ hãi, lo lắng mình sẽ bị đào thải.

Các ngươi không tin người điện tử, người máy, còn có những người thay đổi thân thể sẽ giúp các ngươi cùng nhau mạnh hơn sao.

Các ngươi cho rằng những kẻ này sẽ đào thải các ngươi, cho nên các ngươi cũng tìm mọi cách để ngăn cản bọn họ trở thành người sao.

Đây chính là sự vô tri của các ngươi, kẻ mạnh không thể bị các ngươi ngăn cản, thay vì vô nghĩa từ chối thừa nhận thân phận nhân loại của bọn họ, chi bằng đi một bên tin tưởng bọn họ sẽ giúp đỡ các ngươi mạnh lên, một bên nỗ lực nắm bắt cơ hội để tự mình thăng cấp.

Đỗ Lan nói: Tin tưởng, đoàn kết chẳng phải tốt hơn sao, tại sao cứ phải phủ định và đối kháng.

Ai cũng không biết, tuy dù chưa từng nhìn thấy người điện tử và người máy thật sự, nhưng bản năng đã không hy vọng bọn họ cũng bị xem là nhân loại.

Có lẽ là tự biết thân phận, có lẽ là ghen tị, có lẽ đúng như Đỗ Lan đã nói, bọn họ bị Tây hóa rồi, dù sao thì cũng không muốn thừa nhận.

Nhưng không thừa nhận cũng không được, bởi vì Đỗ Lan đã nói, người điện tử và người máy chính là mạnh hơn, bất kể phủ nhận thế nào cũng vô ích.

Cuối cùng vẫn phải chấp nhận bọn họ gia nhập vào mối quan hệ phân phối của nhân loại.

Ai cũng im lặng, hiển nhiên bọn họ không thể lạc quan như Đỗ Lan.

Đỗ Lan thầm nghĩ, bọn họ đúng là muốn định nghĩa về con người thật mà, Vị tri sinh yên tri tử.

Chưa từng thật sự đường đường chính chính làm tốt một người, lại làm sao đi định nghĩa cái gì là người.

Được rồi, ta đã cho các ngươi không ít thời gian suy nghĩ, bây giờ các ngươi nên quyết định có gia nhập Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại hay không.

Tiếp tục im lặng, con đường này hoàn toàn là sương mù, căn bản không biết sẽ gặp phải điều gì.

Nói không chừng đi đến cuối cùng, chính là những nhân loại cũ như bọn họ bị đào thải.

Nếu đã biết rõ đây là con đường mình sẽ bị đào thải, bọn họ làm sao đi tiếp được.

Không phải ai cũng là Chương Bắc Hải, Chương Bắc Hải chỉ có một, biết rõ mình có thể sẽ bị đào thải, vẫn dứt khoát đi tiếp, có thể nói là xả thân thủ nghĩa.

Dùng chính mình làm bàn đạp cho người điện tử và người máy, điều này thì có hơi quá cao thượng.

Đỗ Lan nhìn ra sự do dự của bọn họ, những người này tuy là tinh anh của các lãnh địa, nhưng dù sao cũng có dã tâm của riêng mình.

Đột nhiên bảo bọn họ buông bỏ dã tâm của mình, sau đó đi làm cái gọi là Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại, chẳng khác nào đột nhiên nói với bọn họ tồn thiên lý diệt nhân dục, nói cho bọn họ biết kế hoạch bổ hoàn là thiên lý, còn dã tâm của bọn họ là nhân dục.

Đỗ Lan bày tỏ những người này cũng quá chậm chạp, còn phải suy nghĩ sao.

Những kẻ trong Tân thế kỷ Phúc âm chiến sĩ sở dĩ tiến hành Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại, đều là vì tin rằng toàn nhân loại hồn nhiên nhất thể là sự tiến hóa của nhân loại, là trạng thái cuối cùng của nhân loại.

Còn Tư lệnh Đĩnh là vì muốn đoàn tụ với vợ.

Cho nên bọn họ đều cho rằng thực hiện kế hoạch là có lợi cho mình, bất kể là tiến hóa hay đoàn tụ, tóm lại kết quả là hạnh phúc.

Cho nên nhân loại là như vậy, chỉ cần tin tưởng kết quả là hạnh phúc, thì việc hoang đường đến đâu cũng có thể làm.

Nhưng nếu không thể xác định kết quả là hạnh phúc, vậy thì bọn họ không thể thực hiện, không có động lực.

Ngay cả Chương Bắc Hải trong Tam Thể cũng cho rằng hành vi của mình có thể giúp nhân loại sinh tồn, sinh tồn trong vũ trụ rộng lớn đã là một thứ xa xỉ, có thể sinh tồn đã là rất hạnh phúc.

Cho nên hắn không ngại hy sinh bản thân, đặt nền móng cho sự sinh tồn của nhân loại.

Điều này giống như một giáo phái nói rằng nhân loại có nguyên tội, nhưng vẫn phải nói rằng chỉ cần tin Chúa thì sau khi chết có thể lên thiên đường.

Tuân Tử nói nhân tính vốn ác, nhưng ông còn nói chỉ cần tìm được quân tử trọng chế lễ nghi, thì thế giới sẽ khôi phục trật tự.

Con đường phía trước có thử thách không đáng sợ, đáng sợ là sau thử thách không có đủ hạnh phúc.

Không có hạnh phúc, thì không có động lực.

Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại của Đỗ Lan nghe có vẻ rất tốt, thực hiện thí nghiệm xã hội trong thế giới điện tử, thực tiễn trong thế giới hiện thực.

Nhưng cái cách hắn mở rộng định nghĩa về nhân loại trong lời nói, khiến cho những nhân loại huyết nhục chi khu cảm thấy sợ hãi.

Bọn họ hoặc là thoát ly huyết nhục, hoặc là bị đào thải, bất kể thế nào bọn họ cũng phải mất đi quyền định nghĩa nhân loại, trở thành một bên bị định nghĩa.

Ta nghe nói có câu cổ ngữ trong Đạo Đức Kinh: Thượng sĩ văn đạo cần nhi hành chi, trung sĩ văn đạo nhược tồn nhược vong, hạ sĩ văn đạo đại tiếu chi, bất tiếu bất túc dĩ vi đạo.

Lúc này là Công Đằng Ưu Tác lên tiếng, trích dẫn một câu trong Đạo Đức Kinh.

Ai cũng không biết hắn muốn nói gì.

Thật ra chúng ta nhiều nhất cũng chỉ là trung sĩ, đều là nương tựa vào đạo, cho nên sẽ lo được lo mất, tất cả những gì chúng ta có được đều không phải dựa vào quy tắc do chính chúng ta tạo ra, mà là nương tựa vào chế độ do tổ tiên khai sáng.

Còn Đỗ Lan là một thượng sĩ, hắn đã nhìn thấy quy tắc mới, và muốn thực hiện nó, trở thành người khai sáng quy tắc.

Xứng đáng là một nhà văn, quả nhiên rất giỏi giải thích lý luận.

Đã nhìn thấy đạo, thì phải thực tiễn, còn kết quả ra sao, đó không phải là điều nhân loại có thể định đoạt.

Nói như vậy, cảnh giới của Đỗ Lan cao hơn bọn họ một cấp.

Chương 2900

Còn những người khác nếu không muốn lo được lo mất, cũng phải hạ quyết tâm trở thành người khai sáng quy tắc, chứ không phải trở thành người nương tựa quy tắc.

Boss siết chặt nắm đấm, hắn vẫn luôn muốn trở thành người khai sáng quy tắc, nhưng sự thật rất tàn khốc, hắn vẫn luôn là người nương tựa quy tắc.

Cho nên sự hưng suy của tổ chức hoàn toàn không do hắn kiểm soát, chỉ là phụ thuộc vào tiến độ toàn cầu hóa.

Đừng nói chúng ta những người này, ngay cả quốc gia này từ trước đến nay chẳng phải cũng đều nương tựa vào quy tắc của người khác sao.

Thời Tùy Đường, thời Minh Thanh, thời công nghiệp hóa, những nước nhỏ như chúng ta chẳng phải chỉ có thể nương tựa vào quy tắc của các cường quốc sao.

Một gia chủ nào đó nói.

Nhưng bây giờ Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại đã ở trước mắt chúng ta, nếu chúng ta cần cù thực hiện, nói không chừng có thể khai sáng quy tắc thuộc về chúng ta, thoát khỏi số phận chỉ có thể nương tựa vào cường quốc.

Năng lực tư duy logic của Công Đằng Ưu Tác vẫn rất mạnh, tuy Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại nghe có vẻ là phương pháp đào thải nhân loại cũ, nhưng vạn sự đều có hai mặt, có cái xấu khẳng định cũng có cái tốt, đó chính là đi ra một con đường riêng của mình.

Đạo chỉ là một lý luận, thượng sĩ sẽ thực tiễn lý luận này, thiết lập một bộ quy tắc.

Trung sĩ chỉ nương tựa vào quy tắc do thượng sĩ thiết lập, vì quy tắc không phải do mình thiết lập, cho nên lo được lo mất.

Còn hạ sĩ sẽ phản kháng và chế giễu quy tắc này, nhưng lại không thể thực tiễn quy tắc của mình.

Công Đằng Ưu Tác vẫn hiểu biện chứng pháp, biết có cái xấu khẳng định có cái tốt, có cái tốt khẳng định có cái xấu, nghĩ như vậy, hắn liền nhìn thấy cái lợi của kế hoạch, đó chính là Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại là một đạo, nếu mình có thể thực hiện, sẽ có thể trở thành thượng sĩ khai sáng quy tắc.

Có quy tắc, tự nhiên sẽ có trung sĩ nương tựa quy tắc, cũng như hạ sĩ đối kháng quy tắc.

Công Đằng Ưu Tác và những người khác thì có thể từ trung sĩ thăng cấp thành thượng sĩ, điều này đối với bọn họ mà nói chính là cái lợi.

Ai cũng nghe xong liền cảm thấy có lý, có lợi là được, là có thể ủng hộ.

Đỗ Lan thầm nghĩ, nhân loại quả nhiên vẫn là sinh vật lấy lợi ích làm động lực, chuyện không có lợi thì không làm, còn chỉ cần có lợi, Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại dù có hoang đường đến đâu cũng không sao.

Điều này rất tốt, Đỗ Lan thầm nghĩ sau này khôi phục đế chế cũng sẽ như vậy, chỉ cần mọi người đều có lợi, thì có thể khôi phục trong chốc lát.

Đế chế trước đây thua, chính là vì hoàng đế tranh giành lợi ích với toàn thiên hạ, nếu hoàng đế có thể mang lại lợi ích cho toàn thiên hạ, thì đế chế sẽ được hoan nghênh.

Nhân tâm có thể dùng, Đỗ Lan nhìn sự thay đổi biểu cảm của mọi người, thầm nghĩ đợi mình xưng đế, kiểu gì cũng phải phong Công Đằng Ưu Tác chức vị Đại Tổng Quản.

Nhìn thấy một lý luận, thượng sĩ sẽ đi thực tiễn rồi thực hiện thành quy tắc, trung sĩ sẽ nương tựa quy tắc, còn hạ sĩ thì chỉ biết chế giễu.

Bây giờ Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại chính là một lý luận, thượng sĩ thì phải thực hiện.

Đương nhiên nếu kết quả cuối cùng của lý luận này không làm trung sĩ hài lòng, thì hạ sĩ phản đối đạo lại trở thành anh hùng, thượng sĩ thực hiện lại trở thành phản diện.

Trong các tác phẩm nghệ thuật thông thường, phản diện đều là những thượng sĩ thực hiện lý niệm phi chủ lưu, những người này cơ bản đều có tất cả ưu điểm của thượng sĩ, cần cù chăm chỉ, nỗ lực thực tế, chỉ là lý niệm mà bọn họ kiên trì lại không được lòng người.

Ví dụ như Seele trong Tân thế kỷ Phúc âm chiến sĩ, sau khi khai quật Tử Hải Văn Thư, liền quyết tâm thực hiện kế hoạch bổ hoàn nhân loại, có thể nói là cần cù vất vả, rất nhiều người đều chịu khó chịu khổ, không ngại đi đến Bắc Cực băng thiên tuyết địa để khai quật sứ đồ.

Còn phe nhân vật chính, Đĩnh Chân Tự chính là một người nhìn thấy lý luận sẽ cười ha ha, cho nên khán giả cảm thấy nhân vật chính này chẳng làm được việc gì, hoàn toàn dựa vào cha mẹ.

Sự thật cũng là như vậy, hạ sĩ cười chi, bất tiếu bất túc dĩ vi đạo.

Cho nên đôi khi khán giả nhìn thấy phản diện, ngược lại cảm thấy phản diện siêng năng không mệt mỏi, mới giống nhân vật chính.

Còn nhân vật chính đối kháng với phản diện, ngược lại không phải là người tốt.

Chính là vì thượng sĩ văn đạo cần nhi hành chi, trung sĩ văn đạo nhược tồn nhược vong, hạ sĩ văn đạo đại tiếu chi, bất tiếu bất túc dĩ vi đạo.

Đạo Đức Kinh nói rất hay, có thể nói là đã tổng kết chính xác tâm thái của ba nhóm người trong xã hội.

Nhưng mà, đạo mà thượng sĩ lựa chọn, không nhất định có thể làm đa số trung sĩ chấp nhận.

Trung sĩ văn đạo nhược tồn nhược vong, cảm giác của trung sĩ đối với đạo có hai loại: tồn và vong.

Nếu trung sĩ cảm thấy tồn, vậy khẳng định sẽ ủng hộ đạo này, nếu bọn họ cảm thấy vong, thì khẳng định sẽ phản đối.

Trong đạo tồn, hạ sĩ chính là kẻ phá hoại.

Trong đạo vong, hạ sĩ chính là anh hùng.

Nhưng bất kể là tồn hay vong, thượng sĩ đều cần cù thực hiện, bọn họ đều vô cùng nỗ lực thực hiện đạo, thực tiễn đạo.

Còn hạ sĩ chỉ biết phá hoại, mà không biết xây dựng.

Công Đằng Ưu Tác không biết sau khi thực hiện kế hoạch bổ hoàn nhân loại, là tồn hay vong.

Nhưng hắn biết thực tiễn là quan trọng, nhất định phải thông qua thực tiễn để thiết lập quy tắc mới.

Cho nên cuối cùng hắn quyết định ủng hộ Đỗ Lan, dù sao thì bọn họ có ủng hộ hay không, Đỗ Lan cũng có năng lực thực hiện.

Công Đằng Ưu Tác đã đồng ý, vậy thì những người khác cũng đồng ý.

Boss thầm nghĩ mình vẫn còn cơ hội, có thể chờ một sự tự phát biến đổi.

Hiện giờ Đỗ Lan chẳng qua là Chức Điền Tín Trường thôi, đợi hắn trấn áp các gia tộc, đến lúc đó Boss có thể phản bội.

Những gia tộc nhỏ này và Đỗ Lan chỉ là quan hệ minh hữu, chỉ là lợi ích nhất trí tạm thời, nhưng minh hữu bất cứ lúc nào cũng có thể phản bội.

Bởi vì chỉ cần có lợi ích lớn hơn, minh hữu sẽ không có bất kỳ gánh nặng tư tưởng nào.

Boss nghĩ mình có cơ hội, hiện tại cứ đồng ý trước, rồi giả vờ qua loa sau.

Có Công Đằng Ưu Tác làm gương, mọi người lần lượt bày tỏ mình muốn làm thượng sĩ, muốn cần cù thực hiện.

Đỗ Lan rất vui vẻ nói: Chư vị có lòng rồi, vậy thì hãy thực hiện Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại, xây dựng một xã hội tốt đẹp hơn, chính là mục tiêu của chúng ta.

Hắc Vũ Khoái Đấu và Tá Đằng Mỹ Hòa Tử lại cảm thấy đây hình như là mục tiêu của phản diện, bọn họ vẫn cho rằng người điện tử và người máy sẽ trở thành nguyên nhân thay thế nhân loại, Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại chính là tự đào mồ chôn mình.

Thượng sĩ văn đạo cần nhi hành chi, nếu cái đạo này sai thì sao.

Chẳng phải là tri thức càng nhiều càng phản động sao.

Nhưng bây giờ mọi người đều đã đồng ý, nếu bọn họ phản đối chỉ sợ là không thể ra khỏi cánh cửa này, cho nên bọn họ cũng phải đồng ý.

Vậy hôm nay chúng ta hãy lấy máu ăn thề.

Đỗ Lan vui vẻ nói.

Các gia tộc ở Nhật Bản đã biết Đỗ Lan đang chiêu binh mãi mã, tiếp theo khẳng định là sẽ động thủ với bọn họ.

Bọn họ lập tức chuẩn bị tài chính, hoặc là chuẩn bị đào tẩu, hoặc là chuẩn bị tử chiến đến cùng.

Dùng tiền để bóp chết Đỗ Lan, chủ yếu là quản lý nguyên vật liệu và nguồn vốn tài chính, không cho Đỗ Lan bất kỳ cơ hội phát triển nào nữa.

Không có tiền thì chỉ có thể duy trì hiện trạng, mà không thể mở rộng đầu tư, thì không thể truyền tải lợi ích cho minh hữu, thì có thể làm tan rã liên minh của Đỗ Lan.

Không chỉ phong tỏa Đỗ Lan, mà còn phong tỏa minh hữu của Đỗ Lan, không cho bọn họ bất kỳ cơ hội nào.

Kha Nam bày tỏ đất nước này rốt cuộc còn có thể tốt được không.

Kinh tế đã như vậy rồi, bọn họ lại còn nghĩ đến nội đấu, tại sao không nghĩ cách làm kinh tế phát triển.

Chính vì kinh tế không ổn, mới cần đấu tranh phe phái.

Thậm chí còn phải khai trừ thân phận của một số công dân, biến một phần công dân thành dân tự do, thậm chí là nô lệ, cắt giảm chi tiêu công.

Khi kinh tế suy thoái, rốt cuộc là đẩy mạnh giáo dục, đào tạo thêm nhiều người tài.

Hay là cắt giảm giáo dục, đẩy nhiều người hơn đi làm việc, tiết kiệm ưu tiên nguồn vốn để duy trì các ngành công nghiệp cần thiết.

Chương 2901

Đây chính là sự khác biệt giữa làm nhiều và làm ít, khi gặp khủng hoảng cơ bản có hai cách làm.

Chỉ có thể nói tình hình cụ thể phân tích cụ thể, bởi vì cả hai phương thức đều có kinh nghiệm thành công.

Hiện tại các gia tộc Nhật Bản hiển nhiên đã chọn phương pháp làm ít, đó chính là cắt giảm kinh phí, khai trừ tất cả những người không cần thiết ra khỏi phạm vi công dân, tiết kiệm tài nguyên giáo dục, y tế v. v. lấy số tiền này để duy trì các tập đoàn lớn, để người dân chịu khổ một chút, chỉ cần vượt qua được, những tập đoàn lớn này vẫn có thể tiếp tục kiếm tiền, thì tương lai vẫn có khả năng phục hồi.

Nếu các tập đoàn lớn không còn, thì Nhật Bản sẽ không có cách nào kiếm tiền từ toàn thế giới nữa.

Đương nhiên cũng có những cách làm nhiều, ví dụ như Đức, phổ cập giáo dục, tăng tốc công nghiệp hóa.

Đương nhiên kết quả là sản lượng quá thừa, dẫn đến Chiến tranh Thế giới thứ nhất, thứ hai.

Vấn đề của cách làm nhiều là làm sao để tiêu hóa sản lượng, chiến tranh là một cách tốt, đương nhiên bài học của Đức cũng phải chấp nhận.

Còn nữa là cơ sở hạ tầng, lấy công cứu trợ, thông qua cơ sở hạ tầng tiêu hao một lượng lớn sản lượng, chính sách Tân Chính của Roosevelt là một ví dụ rất tốt, và kế hoạch Marshall sau Chiến tranh Thế giới thứ hai.

Kha Nam cảm thấy cách làm của Nhật Bản quá tệ, nhưng đó chỉ là suy nghĩ cá nhân của hắn, thực ra các gia tộc đã vượt qua thiên niên kỷ bằng phương pháp này, kinh nghiệm nói cho bọn họ biết nội chiến là một phương pháp hiệu quả, khai trừ một phần thân phận công dân, tập trung tài nguyên bảo vệ các tập đoàn lớn, các gia tộc vẫn có thể lãnh đạo Nhật Bản vĩ đại trở lại.

Là một trinh thám, Kha Nam bất lực trước cục diện hiện tại, hắn thậm chí không thể làm giảm tỷ lệ tội phạm ở Mễ Hoa Đinh.

Thật ra kể từ khi Công Đằng Tân Nhất trở thành chúa cứu thế của Sở Cảnh sát, tỷ lệ tội phạm không những không giảm mà còn tăng, hơn nữa các loại tội phạm mới thì liên tiếp xuất hiện.

Ngay cả đoàn thần tượng trinh thám cũng cảm thấy Mễ Hoa Đinh nơi này khẳng định bị nguyền rủa, nếu không thì ma quỷ, người ngoài hành tinh, người siêu năng lực, người tương lai những loại tội phạm mới này tại sao lại toàn bộ xảy ra ở đây.

Kha Nam ngay cả việc trinh thám bản chức của mình còn chưa làm tốt, thì càng không cần nói đến bảo vệ đất nước này.

Tuy nhiên bây giờ cha hắn dường như có kế hoạch gì đó, Kha Nam rất tò mò, muốn biết cha tại sao đột nhiên về nước, rồi tại sao lại đột nhiên thần thần bí bí, hơn nữa hắn còn phát hiện cha và mấy người mặc đồ đen bí mật gặp mặt.

Ngay cả người thân, cũng phải nghi ngờ, đây chính là con đường tu la của trinh thám.

Công Đằng Ưu Tác đã tham gia Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại, tự nhiên là phải tìm cách giúp đỡ.

Công việc chính của hắn là lập kế hoạch vũ trụ điện tử, và tìm cách để nhiều người tham gia hơn.

Là một tiểu thuyết gia nổi tiếng, hắn lợi dụng độc giả của mình để làm thí nghiệm, thúc đẩy bọn họ gia nhập kế hoạch, tải linh hồn lên mạng.

Đương nhiên vì tất cả mọi việc mới bắt đầu, đều được tiến hành bí mật.

Sau khi tải linh hồn lên, thân thể sẽ trở thành người thực vật, loại thí nghiệm này khẳng định sẽ bị phán là phạm tội, chỉ có thể tiến hành trong bóng tối.

Nếu là Kha Nam, hắn khẳng định sẽ cho rằng cha mình đang phạm tội, vì điều này cũng là gây hại đến thân thể người khác.

Dù sao Công Đằng Ưu Tác chính là đang âm thầm cung cấp đối tượng thí nghiệm cho kế hoạch, tuy nói rằng những độc giả này đều tự nguyện, nhưng những thí nghiệm này không được pháp luật bảo vệ, chỉ có thể phát triển trong bóng tối, che mắt thiên hạ, minh tu sạn đạo ám độ trần thương.

Kha Nam sẽ không nghĩ đến cha mình sẽ để độc giả làm vật thí nghiệm cho kế hoạch bổ hoàn, nếu biết được, không biết hắn có bắt giữ cha mình không.

Tuy không biết Công Đằng Ưu Tác đang làm gì, nhưng radar trinh thám của Kha Nam đã nghi ngờ cha mình rồi.

Là một người cha, là người dẫn dắt trên con đường trinh thám của Kha Nam, Công Đằng Ưu Tác làm sao có thể không biết con trai nghi ngờ chứ.

Hắn rất rõ ràng con trai một khi nghi ngờ khẳng định sẽ truy cùng tận gốc, mà mình càng hành động thì sơ hở càng nhiều, manh mối càng nhiều, sớm muộn gì cũng bị con trai phát hiện.

Cho nên Công Đằng Ưu Tác hiện tại có hai lựa chọn, một là đoạn tuyệt với con trai, mình và Tổ chức Áo đen giống nhau trở thành kẻ thù của con trai, hoàn toàn ẩn mình.

Hai là để con trai cũng gia nhập vào, thuyết phục hắn trở thành đồng bạn.

Thật ra cả hai con đường đều có cái lợi và cái hại.

Công Đằng Ưu Tác thực ra biết con thuyền của Đỗ Lan rất nguy hiểm, nếu thất bại thì vạn kiếp bất phục, tuy mình là thượng sĩ văn đạo cần nhi hành chi, nhưng không bỏ trứng vào một giỏ, mình lên thuyền Đỗ Lan, con trai tốt nhất nên ở trên thuyền khác.

Như vậy bất kể thuyền nào chìm, gia tộc Công Đằng vẫn có thể tiếp tục tồn tại.

Đương nhiên cổ ngữ lại nói cha con ra trận, anh em đánh hổ.

Nếu hai cha con đều ở trên thuyền Đỗ Lan, chỉ cần con thuyền này có thể phát triển, thì cả hai cha con đều có thể được trọng dụng.

Quả nhiên nên sinh nhiều con trai, rồi phân tán nhiều con trai hơn lên các con thuyền khác nhau, như vậy mới là sự sắp xếp tốt nhất.

Lấy nhiều vợ có thể liên minh với nhiều gia tộc, sinh nhiều con trai có thể để con trai đi chia sẻ rủi ro.

Công Đằng Ưu Tác bày tỏ cổ ngữ của Trung Quốc quá nhiều, hơn nữa lại vô cùng mâu thuẫn, rốt cuộc nên lựa chọn thế nào vẫn phải phân tích tình hình cụ thể.

Hiện tại rốt cuộc là đối kháng với con trai hay hợp tác, Công Đằng Ưu Tác rất phiền não, hắn là một tiểu thuyết gia trinh thám ưu tú, nhưng suy luận cũng cần tình báo, nhưng hiện tại tương lai một mảnh đen kịt, căn bản không có tình báo.

Nhưng theo tình hình hắn hiểu được hiện tại, thí nghiệm độc giả vẫn rất thành công, những độc giả này đều tự nguyện chấp nhận thí nghiệm, thân thể và linh hồn tách rời, thân thể chấp nhận cải tạo lắp đặt cổng mạng, sau đó đặt vào dung dịch dinh dưỡng, thông qua cổng mạng đưa linh hồn vào thế giới mạng.

Bọn họ trong thế giới mạng giao lưu với người điện tử.

Công nghệ của Đỗ Lan quả thực khiến Công Đằng Ưu Tác rất kinh ngạc, hắn thậm chí nghi ngờ Đỗ Lan chính là người ngoài hành tinh.

Có công nghệ như vậy, xác suất thành công của Đỗ Lan rất cao, tương lai có lẽ thật sự chính là thế giới hỗn cư giữa người điện tử, nhân loại, người máy, người sinh hóa, một xã hội duy trì bởi sự cân bằng quyền lợi và nghĩa vụ, chứ không phải duy trì bởi định nghĩa con người và sự cân bằng quyền lợi.

Có lẽ kéo con trai lên thuyền Đỗ Lan cũng không tệ, vì Đỗ Lan có khả năng thắng rất lớn, tuy tương lai của xã hội có thể sẽ xảy ra biến đổi kịch liệt, nhưng Đỗ Lan nắm giữ công nghệ, tất cả những điều này nhất định sẽ đến, chi bằng sớm để Kha Nam biết.

Thế là Công Đằng Ưu Tác trong một lần cho độc giả chấp nhận thí nghiệm, để Kha Nam theo dõi, để con trai có cơ hội đi tìm hiểu tất cả những gì đang xảy ra hiện tại.

Kha Nam phát hiện cha mình đi theo một người phụ nữ áo đen rời đi, hắn rất nghi ngờ, đương nhiên hiện tại hắn vẫn chưa biết cha mình rốt cuộc đang làm gì, nên nghi ngờ cha mình có ngoại tình.

Tuy hắn cũng không muốn nghĩ như vậy, nhưng cha gần đây quá đáng nghi, một mình về nước, rồi lại thần thần bí bí.

Mình gọi điện cho mẹ, mẹ cũng không biết cha đang làm gì.

Phải biết trước đây hai người họ lúc nào cũng dính lấy nhau, mình là con trai nhìn vào còn thấy nhức răng.

Đều đã lớn tuổi rồi, nhưng lại giống như người trẻ tuổi đang yêu nồng nhiệt, như thể không có đứa con trai là mình vậy.

Mình không thể để cha có lỗi với mẹ, nên Kha Nam đã đi theo.

Lần theo này, hắn phát hiện việc cha làm còn tệ hơn cả ngoại tình.

Ngoại tình ít nhất không phạm pháp, nhiều nhất cũng chỉ gây ra chút tai tiếng, nhiều nhất cũng chỉ tổ chức họp báo xin lỗi.

Nhưng khi hắn đột nhập vào khu công xưởng bí mật, nhìn thấy bên trong đang tiến hành thí nghiệm trên người, hơn nữa những đối tượng thí nghiệm này đều là độc giả do cha hắn mời, Kha Nam đã sững sờ.

Đây chính là vi phạm pháp luật và phạm tội, việc cải tạo thân thể nhìn thế nào cũng vi phạm luân thường đạo lý và pháp luật.

Mà cha mình trông lại như một thủ lĩnh, mọi người trong công xưởng đều rất tôn trọng hắn.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy.

Ông Công Đằng, Cain nhờ tôi chuyển lời cho ông, tài liệu ông gửi rất quan trọng.

Người phụ nữ áo đen kia nói, cô ta không phải người của tổ chức, mà là người của cơ quan tình báo Mỹ.

Công Đằng tuy đang giúp Đỗ Lan, nhưng hắn vẫn giữ liên lạc với bên Mỹ, giống như một điệp viên hai mang.

Gửi thông tin và kỹ thuật của Đỗ Lan cho Mỹ, hắn không phải muốn phản đối Đỗ Lan, chỉ là cảm thấy cần một đường lui.

Nếu Đỗ Lan cứ khăng khăng làm theo ý mình, thì ít nhất còn có Mỹ có thể trị hắn.

Nếu chỉ có Đỗ Lan sở hữu tất cả công nghệ, thì Đỗ Lan có thể trở thành độc tài, điều này không phải là điều Công Đằng mong muốn.

Tôi sẽ tiếp tục gửi tình báo.

Công Đằng nói: Đây là tương lai.

Không sai, đây là tương lai, kỹ thuật như vậy sẽ thay đổi thế giới.

Người phụ nữ nói.

Chương 2902

Một lát sau, người phụ nữ liền rời đi trước, chỉ còn lại một mình Công Đằng Ưu Tác.

Hắn nói: Tân Nhất, ta biết con ở đây, ra đi.

Kha Nam trầm mặt nhìn về phía cha mình, lúc này đây cha hắn giống như một người xa lạ, hắn hoàn toàn không nhận ra nữa.

Vốn dĩ cha là mục tiêu mình phải vượt qua, nhưng bây giờ hắn cảm thấy mình đã không thể hiểu nổi cha rồi.

Con khẳng định có rất nhiều vấn đề, nhưng ta có thể nói cho con biết tất cả những gì ta làm bây giờ đều là vì tương lai.

Công Đằng Ưu Tác nói như vậy, con trai căn bản sẽ không hiểu.

Tương lai gì.

Làm thí nghiệm trên người là vi phạm luân thường đạo lý và pháp luật.

Kha Nam đau khổ nói: Cha, cha biết mình đang làm gì không.

Luân thường đạo lý.

Luân thường đạo lý và pháp luật của nhân loại là ranh giới của mối quan hệ phân phối, những điều này vẫn luôn thay đổi, tương lai ranh giới của nhân loại sẽ mở rộng, người điện tử, người máy, người sinh hóa đều sẽ gia nhập vào mối quan hệ phân phối này, luân thường đạo lý và pháp luật cũng phải thay đổi theo.

Thế giới cũ mà con bảo vệ sẽ không còn tồn tại.

Đương nhiên ta cũng biết muốn nhân loại tự mình cách mạng là không thể, từ xưa đến nay muốn biến cách, đều cần thiết lập tập đoàn lợi ích mới đối kháng tập đoàn lợi ích cũ.

Rất khó để tập đoàn lợi ích cũ tự mình thay đổi, nhân loại hiện tại đã cũ kỹ rồi, thì nhất định phải chấp nhận thay đổi.

Công Đằng Ưu Tác nói rành mạch, thế giới đã muốn thay đổi, nhân loại nếu không tự mình biến đổi, thì chờ bị người khác thay đổi.

Kha Nam bày tỏ hoàn toàn không nghe hiểu: Cha nói những điều này, ai có thể nghe hiểu.

Con chỉ biết cha đang làm những việc pháp luật không cho phép.

Pháp luật chỉ bảo vệ nhân loại được định nghĩa hiện tại, chứ không bảo vệ người điện tử, người máy, người sinh hóa rộng rãi hơn, mà ta bây giờ chính là vì những nhân loại tương lai này mà nỗ lực.

Công Đằng Ưu Tác nói.

Kha Nam nghe xong bày tỏ cha mình bị ma nhập rồi sao.

Nhân loại tương lai gì.

Hắn căn bản không nhìn thấy, hắn chỉ nhìn thấy một đám đối tượng thí nghiệm bị tra tấn.

Ở đây không có nhân loại tương lai, chỉ có một đám nạn nhân bị tra tấn.

Kha Nam nói.

Đây chính là vấn đề định nghĩa giữa chúng ta.

Vấn đề định nghĩa, rốt cuộc là nghe ai, những người nằm trong dung dịch dinh dưỡng này rốt cuộc là nhân loại tương lai hay là nạn nhân.

Dùng tiêu chuẩn gì để đánh giá, nghe ai.

Đây là cuộc tranh luận từ cổ chí kim của nhân loại, thông thường mà nói là nghe kẻ chiến thắng.

Kẻ chiến thắng quyết định định nghĩa, như vậy sẽ không có dị nghị.

Đáng tiếc Công Đằng Ưu Tác và Công Đằng Tân Nhất là cha con, chứ không phải kẻ chiến thắng và kẻ thất bại, cho nên hai người nhất thời không ai có thể thuyết phục được ai.

Công Đằng Ưu Tác cho rằng những đối tượng thí nghiệm này là nhân loại tương lai, Công Đằng Tân Nhất cho rằng bọn họ chỉ là những nạn nhân đáng thương.

Định nghĩa quyết định chính nghĩa và tà ác, tốt đẹp và xấu xí, hợp pháp và vi phạm pháp luật.

Đây chính là ranh giới của mối quan hệ phân phối, giống như người phương Tây thích định nghĩa tự do vậy, vì nắm giữ định nghĩa tự do là có thể phân chia ranh giới giữa người và phi nhân.

Cha và con, hoàn toàn là hai lập trường.

Đầu tiên Kha Nam đặt câu hỏi: Nếu đem con người toàn bộ đưa vào thế giới mạng, thì vấn đề giảm tỷ lệ sinh của đất nước này vốn đã nghiêm trọng sẽ càng nghiêm trọng hơn, không có đủ lao động, không có đủ thị trường, hệ thống công nghiệp của đất nước này sẽ sụp đổ, rồi kinh tế cũng sẽ sụp đổ, vậy còn tương lai gì để nói.

Điều này nói không sai, cái gọi là tư sản tư bản hóa, rất nhiều khi chính là dần ăn mòn.

Bởi vì một tư sản thực ra giá trị cũng chỉ có bấy nhiêu, nhưng để tư sản càng có giá trị thì nhất định phải thổi phồng giá cả, phần giá trị vượt quá giá trị thực của tư sản này chính là giá trị vay mượn của tương lai.

Cuối cùng sẽ trở thành bong bóng tulip.

Nhưng nếu ngươi không vay mượn của tương lai, người khác sẽ vay mượn, người khác vay mượn của tương lai, dùng tiền của tương lai để đánh ngươi, ngươi sẽ bị đánh bại.

Rồi người khác lấy tài sản của ngươi đi bù đắp những khoản thiếu hụt của bọn họ, bọn họ dù có vay mượn của tương lai, cũng có thể vá đông tường bù tây tường, chỉ là ngươi là bức tường bị phá đi.

Cho nên người khác đã vay mượn của tương lai, ngươi cũng phải vay mượn của tương lai, như vậy mới có thể giành chiến thắng trong cuộc chiến tư bản.

Đây cũng là lý do tại sao các quốc gia tư bản chủ nghĩa, là kẻ thắng ăn tất.

Điều này cũng không có cách nào, giống như thời Chiến Quốc, Tề quốc quan sơn hải, Tần Tấn Sở cũng phải học cách quan sơn hải, nếu không thì không thể cạnh tranh nổi.

Tư sản tư bản hóa cũng đồng lý, bán một thứ vượt quá giá trị ban đầu, thậm chí là vay mượn của tương lai, nâng giá lên một độ cao không thể tưởng tượng, để từ đó đánh bại kẻ thù.

Quý tộc nhờ đó đã đánh bại quốc vương.

Nếu không có tư sản tư bản hóa, quốc vương sở hữu những vùng đất giàu có nhất, sản xuất ổn định nhất, lại còn thu thuế từ quý tộc, sức mạnh trong tay quý tộc căn bản không đủ để đánh bại quốc vương.

Huống hồ quốc vương còn có thể quan sơn hải, thông qua kiểm soát thành phố và thương mại để kiểm soát quý tộc.

Khi chưa có tư sản tư bản hóa, quý tộc muốn đánh bại quốc vương, hoặc là chờ quốc vương tự mình phá sản, hoặc là quý tộc tự mình phát triển thành phố, khai phá đất đai, kinh doanh những nơi hoang vu trở nên giàu có.

Còn sau tư sản tư bản hóa, quý tộc chỉ cần kể chuyện hay là được, câu chuyện là quan trọng nhất.

Kể chuyện, tập trung tất cả tiền bạc lại, để thực hiện câu chuyện này, thông qua thủ đoạn như vậy đánh bại quốc vương.

Kết quả chính là nói khoác càng ngày càng lớn, càng ngày càng không thực tế.

Nhưng không có cách nào, kể chuyện ai cũng có thể học, khẳng định là càng khoa trương càng dễ nổi bật.

Tóm lại trong thời đại tư bản hóa tài sản này, tương lai cũng là một loại tài sản, cũng bị tư bản hóa.

Nếu giảm tỷ lệ sinh, tức là tài sản giảm đi, kết quả là khả năng tập trung tư bản giảm sút, rất có thể bị tư bản vứt bỏ.

Trong thời đại tư bản làm vua này, ai có nhiều tư bản thì nghe người đó, cho nên mọi người đều cố gắng giữ lại tư bản, không hy vọng bị tư bản vứt bỏ.

Con đây chỉ là tư duy của chủ nghĩa tư bản.

Nghe xong lời con trai, Công Đằng Ưu Tác phản bác: Đem tương lai của nhân loại vay mượn, thậm chí cả đứa trẻ vừa mới sinh ra cũng đã tiêu hao hết giá trị, vừa sinh ra đã mang nợ, dùng trò chơi của tư bản để so sánh lớn nhỏ, hoàn toàn quên mất thế giới này căn bản nhất vẫn là tư sản, vật phẩm được sản xuất ra mới là nền tảng có giá trị nhất.

Trò chơi tài chính cuối cùng cần có tiêu chuẩn quân thâu để cân bằng, tương lai không chỉ là phân phối tư bản, mà càng là phân phối tư sản.

Hai cha con hiển nhiên là không ai có thể thuyết phục được đối phương, hai người nhìn nhận thế giới từ góc độ hoàn toàn khác nhau.

Kha Nam rất phẫn nộ, bộ dạng của cha hắn bây giờ căn bản không còn là nhân loại, càng giống một quái vật vô tình lạnh lùng.

Mình giảng đạo lý, giảng kinh tế, cha lại giảng lý tưởng, thứ này căn bản không thể tồn tại.

Tuy Kha Nam cũng không thích trò chơi tư bản, nhưng hiện tại chính là thời đại của tư bản, hành vi của cha chính là vi phạm hành vi này, đó là muốn hại chết đất nước này.

Nhưng Công Đằng Ưu Tác đã nhìn thấy đạo, khác với đạo tư sản tư bản hóa, cho nên hắn muốn cần cù thực hiện, nếu chỉ nhìn, thì tất cả sẽ không thay đổi.

Kha Nam lo lắng sẽ trở nên tồi tệ, nhưng Công Đằng Ưu Tác tin tưởng có thể trở nên tốt đẹp, đây cũng là sự chia rẽ của hai cha con.

Chỉ bằng chúng ta căn bản không thể đảo ngược trò chơi tư bản, cha nói có hay đến mấy cũng chỉ là lãng phí tài nguyên, chính là đang phạm tội.

Kha Nam dứt khoát nói.

Chỉ là đi theo quy tắc trò chơi, mà không sáng tạo quy tắc trò chơi, cũng chẳng qua là trung sĩ văn đạo nhược tồn nhược vong mà thôi.

Nương tựa trò chơi tư bản của người khác, cuối cùng cũng chỉ là bị người ta coi như cỏ lúa để thu hoạch.

Là một người cha, hắn muốn mở ra một thời đại mới cho Kha Nam.

Hai người lại cứng đầu, hiển nhiên mâu thuẫn định nghĩa, mâu thuẫn giá trị quan nảy sinh từ chuyện đối tượng thí nghiệm rất kịch liệt, có thể nói là mọi thứ đều tương đối, căn bản không thể đạt được đồng thuận.

Kha Nam không cho rằng Nhật Bản có thể sáng tạo trò chơi của riêng mình, vì từ trước đến nay Nhật Bản đều nương tựa vào trò chơi của người khác.

Bất kể là khiển Đường sứ, hay thoát Á nhập Âu, chưa từng thiết lập quy tắc trò chơi của riêng mình, dù sao thực lực không cho phép.

Cho nên đối với suy nghĩ cần cù thực hiện của cha, hắn cho rằng tất cả đều là công cốc, chỉ là lãng phí tài nguyên.

Nhưng Công Đằng Ưu Tác biết khẳng định phải thử một lần, đã nhìn thấy đạo mà không cần cù thực hiện, điều này không được, dù có trở thành kẻ thù của thế giới, hắn cũng muốn thử một lần.

Không thử thì sẽ mãi mãi phải nương tựa vào người khác.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

Chương 2903

Kha Nam rất vô ngữ, tổng không thể báo cảnh sát đi.

Công Đằng Ưu Tác cũng rất bất lực, con trai không nghe lời mình.

Xem ra chỉ có thể chia trứng ra, mình đi cầu độc mộc của mình, để con trai đi đường quang minh chính đại.

Xẹt.

Kha Nam hoàn toàn không kịp phản ứng đã bị kim thuốc mê bắn trúng, trong cơn mê man, hắn nghĩ thì ra đây chính là cảm giác bị bắn trúng.

Xem ra chỉ có thể xóa đi đoạn ký ức này.

Công Đằng Ưu Tác rất thất vọng, nhưng vẫn còn cách cứu vãn, đó chính là xóa đi đoạn ký ức này của con trai, để hắn quên đi những gì đã thấy trong công xưởng.

Đợi Kha Nam tỉnh lại, hắn hoàn toàn không nhớ chuyện mình đối đầu với cha, cũng hoàn toàn không biết chuyện cha làm thí nghiệm, lại là một gia đình cha từ con hiếu.

Kha Nam vẫn tiếp tục đi học, rồi giúp Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang phá án.

Đội ngũ của hắn ngày càng mạnh, FBI, cảnh sát, quái đạo, tài phiệt đều là người giúp hắn, còn bên Tổ chức thì chết một người thiếu một người, hơn nữa còn có rất nhiều kẻ phản bội.

Bên này mạnh lên, bên kia yếu đi, sức mạnh của Kha Nam và Tổ chức liên tục thay đổi.

Lúc đầu Kha Nam một mình đối kháng toàn bộ Tổ chức Áo đen, đó gọi là áp lực như núi.

Sau này có thêm một người động một chút là chán nản, hai đứa trẻ nhỏ cũng bị Tổ chức áp chế.

Nhưng theo diễn biến cốt truyện, các loại cường giả xuất hiện, trở thành đồng đội của Kha Nam.

Còn Tổ chức thì không ngừng giảm nhân sự, hơn nữa kẻ hai mang cũng không ít.

So sánh như vậy, cảm giác đội ngũ của Kha Nam đã hoàn toàn không cần sợ Tổ chức nữa, đều có thể đối đầu trực diện với Tổ chức, tiếp theo ngược lại là Tổ chức phải e dè.

Đúng là chiến lược rút lui, chiến lược cầm cự, chiến lược phản công ba bước.

Đội ngũ của Kha Nam mạnh quá, bên Tổ chức áp lực rất lớn.

Đỗ Lan nói.

Cho nên ngươi muốn cường hóa Tổ chức.

Địch Ny Toa bày tỏ Đỗ Lan vừa mở miệng là biết hắn không có ý tốt.

Cường hóa Tổ chức thì thôi, ta nghĩ cũng đã đến lúc nên để đội ngũ của Kha Nam trở thành kẻ thù của cả đất nước rồi.

Để hắn biết cái gọi là đạo cao một thước, ma cao một trượng.

Đỗ Lan nói.

Nhưng Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại rất có lợi cho tương lai, Kha Nam và bọn họ cũng phải chấp nhận.

Ngươi làm sao để bọn họ phản đối chứ.

Bọn họ cũng đâu phải những kẻ hưởng lợi ích cố định, không cần thiết phải tử chiến với kế hoạch.

Địch Ny Toa vẫn nhìn rất rõ.

Có thể cho bọn họ biết ta muốn làm hoàng đế, bọn họ khẳng định sẽ phản đối.

Đỗ Lan nói: Như vậy, chúng ta trước tiên hãy để Cung Dã Minh Mỹ làm gián điệp tiềm phục vào đội ngũ của bọn họ, truyền bá tin tức ta muốn làm hoàng đế.

Kế hoạch tuy tốt, nhưng đế chế khẳng định là không được chấp nhận, điều này sẽ tạo cơ sở cho sự đối kháng.

Hoàng đế của thế giới bóng tối, chúa cứu thế của tội phạm, đại cứu tinh của kẻ xấu, người phụ nữ đó sắp sửa đổ bộ Nhật Bản.

Tổ chức tình báo toàn cầu lập tức phát ra thông cáo, cảnh báo mọi người về động thái của người phụ nữ đó.

Đó là một truyền kỳ, trong thời gian ngắn đã giúp các quốc gia thiết lập tổ chức tội phạm, được mệnh danh là chúa cứu thế của tội phạm.

Rất nhiều tội phạm đều coi cô ta là một vương giả cao cao tại thượng, giống như thiên hoàng vậy.

Tuy nói là nghịch toàn cầu hóa, nhưng hợp tác quốc tế vẫn cần thiết, đã hợp tác khẳng định phải có một quy tắc, phải có một bàn thờ.

Cung Dã Minh Mỹ chính là thiên hoàng của giới tội phạm, đã khai sáng quy tắc hợp tác của tổ chức tội phạm quốc tế.

Cô ta đã hoàn thành việc phong cấp các khu vực của Tổ chức Áo đen, thiết lập lễ chế của tổ chức tội phạm, cũng được gọi là Ám chi Thánh Kinh.

Kinh văn của một giáo phái thực ra cũng là một bộ chế độ, Thập

Giới mà Thượng đế và con người ước định, thực ra chính là yêu cầu quy phạm hành vi của tín đồ, thực ra chính là nghĩa vụ.

Cung Dã Minh Mỹ chính là Chu Công, Moses của thế giới bóng tối, đã chế định nghĩa vụ và quyền lợi của tội phạm các nước.

Một nhân vật có trọng lượng như vậy, đột nhiên đến Nhật Bản, khiến mọi người rất bất ngờ.

Tuy nhiên mọi người tuy biết có một người như vậy, nhưng mọi người lại không biết tên thật của cô ta, cũng không biết cô ta trông như thế nào, chỉ biết biệt danh của cô ta là Nữ Nhi Hồng.

Nghe nói cô ta ban đầu cũng là thành viên của Tổ chức Áo đen, nhưng cô ta lại đã vượt qua Tổ chức.

Ở Nhật Bản, Xích Tỉnh Tú Nhất và đồng đội của hắn rất nghiêm túc, vì chúa cứu thế của tội phạm này trong tay có quá nhiều tài liệu và tài nguyên, có thể dễ dàng khiến Nhật Bản long trời lở đất.

Tú Nhất, anh nghĩ sao.

Là giáo viên tiếng Anh Thù Đế, cô cũng là điều tra viên FBI, hiện đang phân tích tình hình với đồng nghiệp.

Tình hình Nhật Bản rối như tơ vò, rất nhiều người đều muốn đến chia một miếng bánh, tôi nghĩ Nữ Nhi Hồng khẳng định cũng vậy, dù sao Nhật Bản vẫn còn một số ngành công nghiệp đáng giá.

Ai cũng không ngốc, các ngành công nghiệp có thể kiếm tiền khẳng định có rất nhiều người để mắt tới.

Sở dĩ người khác không thể gia nhập vào ngành này, thông thường là vì khách hàng lười đổi nhà cung cấp.

Nhưng điều này không có nghĩa là người khác sẽ không thừa cơ mà vào, hiện tại Nhật Bản đang có sơ hở, nội chiến gia tộc, rất nhiều thứ có thể không giữ được.

Mà Nhật Bản sở dĩ có mức sống như vậy, chính là vì những ngành công nghiệp này kiếm tiền, có tiền bọn họ mới có thể thể diện, nếu các ngành công nghiệp đều đổi chủ, thì cũng đừng mong có thể diện nữa.

Giống như một nhân viên, dựa vào công ty để duy trì mức sống, đột nhiên một ngày thất nghiệp, chất lượng cuộc sống khẳng định sẽ giảm đi rất nhiều.

Thu nhập từ ngành công nghiệp chính là tiền lương của quốc gia, ngày nào ngành công nghiệp bị người khác cướp đi hết, đó chính là thất nghiệp.

FBI cho rằng chúa cứu thế của kẻ xấu là đến Nhật Bản để kiếm tiền, hơn nữa còn là làm chuyện cướ đoạt ngành công nghiệp.

Điều này không được, chúng ta phải ngăn cản cô ta.

Thù Đế nói, ngành công nghiệp của Nhật Bản chỉ có Mỹ mới được cướp, không đến lượt người khác.

Tuy là minh hữu, nhưng phản bội lại là đặc quyền của minh hữu.

Các ngành công nghiệp có thể kiếm tiền chỉ có bấy nhiêu, thị trường cũng chỉ có bấy nhiêu, ai cũng muốn kiếm nhiều tiền hơn, muốn nắm giữ nhiều ngành công nghiệp hơn.

Đáng tiếc chúng ta chỉ biết cô ta đến Nhật Bản, căn bản không biết cô ta sẽ đến với thân phận gì.

Xích Tỉnh Tú Nhất không biết vị chúa cứu thế của kẻ xấu này thực ra là con gái của dì mình, tức là em họ của hắn.

Gia đình này, chị gái là đặc công quân tình sáu cục.

Em gái ban đầu là mở bệnh viện tư, sau này vì lý do tài chính mà gia nhập tổ chức.

Có thể nói là đường phố sâu rộng, tôi muốn về nông thôn, đường nông thôn cũng trơn trượt, lòng người càng phức tạp.

Gia đình này đều hoạt động cả trong và ngoài pháp luật, hơn nữa đều là những nhân vật có trọng lượng.

Xích Tỉnh Tú Nhất là viên đạn bạc, có sức mạnh đe dọa trực tiếp đến tổ chức.

Còn Cung Dã Chí Bảo là thiên tài phát triển của tổ chức, nhân tài ưu tú của tổ chức.

Tình báo không đủ, cho nên hiện tại cũng chỉ có thể âm thầm quan sát.

Chúng ta phải cử người giám sát tình hình, tôi nghĩ chỉ cần cô ta hành động, khẳng định sẽ lộ sơ hở.

Xích Tỉnh Tú Nhất cũng không có cách nào tốt hơn, chỉ có thể nâng cao cảnh giác.

Cung Dã Minh Mỹ sau khi về Nhật Bản, nóng lòng đi gặp em gái.

Ở nhà bác sĩ, bác sĩ đi hẹn hò, chỉ còn lại một mình Hôi Nguyên Ai.

Khi cô bé mở cửa, nhìn thấy chị gái đứng ở cửa, lập tức nước mắt lưng tròng.

Cô bé biết chị gái còn sống, nhưng bị Đỗ Lan khống chế, không ngờ chị gái lại tìm đến mình.

Chị ơi.

Hôi Nguyên Ai cuối cùng cũng gặp được người thân rồi.

Chương 2904

Cung Dã Minh Mỹ ôm lấy em gái bị thu nhỏ, cũng khóc không thành tiếng, khoảng thời gian này đã trải qua rất nhiều chuyện, gặp lại em gái đã như cách biệt một đời.

Hai chị em gương vỡ lại lành khóc một trận, rất lâu sau mới bình tĩnh lại.

Hôi Nguyên Ai hỏi: Chị ơi, chị sao lại về, Đỗ Lan không phải nói chị bây giờ đang ở nước ngoài sao.

Chuyện ở nước ngoài đã kết thúc, bây giờ chị phải về nước phò tá Đỗ Lan đăng cơ.

Nhiệm vụ của Cung Dã Minh Mỹ chính là chuyển hướng mục tiêu căm thù của Kha Nam và đồng đội, khiến sự chú ý của bọn họ từ Tổ chức yếu ớt chuyển sang Đỗ Lan.

Tổ chức đối với đội ngũ của bọn họ đã không còn tạo thành uy hiếp, nhưng Đỗ Lan thì có thể.

Cái gì, hắn muốn làm hoàng đế.

Hôi Nguyên Ai sững sờ, đã là thời đại nào rồi, lại còn có người mơ mộng làm hoàng đế sao.

Hắn bị điên rồi sao.

Bây giờ tất cả các hoàng đế trên thế giới đều đã thất bại, Đỗ Lan lại còn muốn làm hoàng đế sao.

Đầu óc hắn có vấn đề không.

Trong xã hội tôn sùng hiện đại hóa này, gặp một người muốn làm hoàng đế, ai cũng sẽ có nghi ngờ như vậy.

Đó chính là nghi ngờ vấn đề sức khỏe tinh thần của người này.

Đúng vậy, Đỗ Lan hiện đang tích cực lên kế hoạch, hơn nữa hắn rất có khả năng thành công, vì thực lực của hắn rất mạnh.

Cung Dã Minh Mỹ nói: Hơn nữa lần này chị còn mang về một lô tài chính tội phạm, được quyên góp từ các tổ chức tội phạm trên toàn thế giới.

Bọn họ hy vọng sau khi Đỗ Lan đăng cơ, Nhật Bản có thể ký kết hiệp định thương mại với bọn họ.

Hôi Nguyên Ai chỉ cảm thấy điên rồi, cái quỷ gì thế này.

Vừa đăng cơ, vừa huy động vốn từ thế giới bóng tối, có thể bình thường một chút không.

Tổ chức Áo đen so với Đỗ Lan, trong chốc lát đều biến thành bạch liên hoa rồi.

Tổ chức Áo đen cần cù chăm chỉ phạm tội, bọn họ sẽ không lớn tiếng tuyên truyền ra toàn thế giới, cũng sẽ không đi ra mặt công khai, ít nhất cũng có tự biết thân phận.

Còn Đỗ Lan thì hoàn toàn ngược lại, rõ ràng làm chuyện xấu, không lấy làm xấu hổ mà còn lấy làm vinh quang, thậm chí còn trơ trẽn lái lùi lịch sử, quá không biết xấu hổ.

Trên đời sao lại có kẻ mặt dày như Đỗ Lan, hắn chẳng lẽ thật sự cho rằng cả thế giới đều phải vận hành vì hắn sao.

Hôi Nguyên Ai cảm thấy những gì Đỗ Lan làm chẳng khác nào tự mình ý thức quá mức, cho rằng cả thế giới đều nên thay đổi vì hắn, bất kể hắn làm việc tốt hay xấu.

Không thể xem thường hắn.

Thực ra Cung Dã Minh Mỹ cũng không ủng hộ Đỗ Lan đăng cơ.

Cô đã từng lưu lại ở nhiều quốc gia, hiểu biết không ít văn hóa và lịch sử, biết đế chế đã thất bại.

Thời buổi này ngay cả giữa các bộ lạc cũng sẽ có chế độ nghị hội, ai muốn làm hoàng đế, khẳng định sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Trong bối cảnh tư bản hóa tài sản ngày nay, hoàng đế căn bản không giữ được sân khấu.

Hoàng đế có thể tuyển chọn nhân tài để trông coi tài sản, nhưng sự lưu chuyển của tư bản quá thường xuyên và nhanh chóng, cơ bản là không thể trông giữ được.

Vừa trông giữ được một ngành công nghiệp, có thể ngành công nghiệp đó lập tức không kiếm được tiền nữa, tư bản toàn bộ chảy sang một khu vực khác.

Trong trò chơi tư bản, hoàng đế không thể luôn chiến thắng, tiền trong tay sẽ ngày càng ít, rồi cuối cùng cũng sụp đổ.

Cho nên thời đại này, đế chế thật sự không ổn nữa.

Nhưng Đỗ Lan bày tỏ chỉ cần mình luôn thắng là được rồi, ai bảo hắn là kẻ xuyên không chứ.

Hoàng đế bình thường không làm được, Đỗ Lan có thể làm được.

Đáng tiếc Đỗ Lan có bản lĩnh như vậy, người khác lại không biết, ngay cả Cung Dã Minh Mỹ rất cảm kích ơn cứu mạng của Đỗ Lan và Địch Ny Toa, cũng không thể tin tưởng Đỗ Lan có thể luôn chiến thắng.

Nếu Đỗ Lan thật sự có thể luôn chiến thắng, thì toàn thế giới sẽ bầu hắn làm Trưởng lão Địa cầu cũng được, nhân loại sẽ theo hắn mà ăn thịt.

Đỗ Lan thật sự có thể làm được, chỉ là lười làm, hắn luôn hy vọng mọi người tự cường, lần này làm hoàng đế cũng chỉ là nhất thời hứng khởi, không phải vì cứu vớt thế giới, mà là vì thể hiện sự cố chấp của đế chế đối với sự thống nhất.

Hôi Nguyên Ai biết Đỗ Lan muốn đăng cơ xưng đế là dã vọng, chỉ cảm thấy thế giới này thật sự đã điên rồi, cô không thể hiểu nổi một người nắm giữ nhiều kỹ thuật công nghệ cao như vậy tại sao lại theo đuổi mục tiêu phong kiến lạc hậu là trở thành hoàng đế.

Chẳng lẽ không phải nên dẫn dắt nhân loại phát triển sao.

Nhưng Đỗ Lan sẽ nói rằng phát triển thực ra không phải là giải quyết mâu thuẫn, mà là che giấu mâu thuẫn.

Phát triển không thể giải quyết mâu thuẫn của chế độ phân phong, chỉ là che giấu mà thôi.

Dưới sự phát triển, tài nguyên tăng lên, mọi người đều có thể phân chia, nhiều một chút ít một chút mà thôi, cũng không cãi vã nữa.

Nhưng mâu thuẫn giữa các gia tộc không hề biến mất, chỉ là vì mọi người đều có phần bánh nên lười gây mâu thuẫn mà thôi.

Cái lợi của phân phong là mọi người duy trì cạnh tranh, cái hại là cạnh tranh sẽ diễn hóa thành chiến tranh.

Cái lợi của đại thống nhất là tương đối ổn định, dễ dàng hình thành sự tối ưu hóa tài nguyên nội bộ.

Cái hại là không có kẻ thù, thiếu động lực phát triển.

Sau đại thống nhất, đánh các nước nhỏ xung quanh, dùng gậy lửa là đủ rồi, căn bản không cần vũ khí tiên tiến gì, dùng pháo cao xạ bắn muỗi hoàn toàn là lỗ vốn.

Điều này nhà Thanh cũng vậy, Mỹ cũng vậy.

Sau Chiến tranh Lạnh, Mỹ đã bạt kiếm tứ cố tâm mang nhiên rồi, một đống vũ khí công nghệ cao trong tay nhìn thế nào cũng là lãng phí tiền, căn bản không biết dùng để đối phó ai, càng không cần nói đến tiếp tục nghiên cứu phát triển vũ khí tiên tiến hơn.

Đối phó các nước nhỏ, vũ khí thông thường là đủ rồi, dùng đồ tinh vi hoàn toàn là lãng phí, dần dần vũ khí cao cấp cũng trở thành gánh nặng, việc nghiên cứu vũ khí mới cũng dừng lại, không còn đầu tư nữa.

Quả nhiên không ai có thể hiểu ta.

Đỗ Lan đứng trên nóc nhà, bày tỏ nơi cao không thắng nổi cái lạnh, ngay cả Hôi Nguyên Ai thông minh cũng không thể hiểu đế chế là một cách để thoát khỏi chế độ phân phong.

Quả nhiên con đường trở thành hoàng đế đi đến cuối cùng nhìn khắp bốn phía chỉ toàn kẻ địch.

Đỗ Lan còn chưa đăng cơ, đã bắt đầu ủ dột rồi.

Hôi Nguyên Ai khẳng định sẽ không hiểu, Kha Nam càng sẽ không hiểu.

Dù sao bọn họ cũng không có kinh nghiệm thành công thông qua đế chế, tuy có thiên hoàng vạn thế nhất hệ, nhưng thiên hoàng vẫn luôn là vật linh, chưa bao giờ thực sự dẫn dắt đất nước này đi đến thành công.

Ngược lại chế độ phân phong đã có kinh nghiệm thành công nghìn năm, đó chính là một phương có nạn, tám phương vỗ tay.

Nếu một khu vực bị Godzilla tấn công, đừng vội, các khu vực khác trước tiên chuẩn bị sẵn vật tư, rồi bán vật tư với giá cao, thu mua tài sản và dân cư của khu vực đó với giá thấp.

Còn những nạn dân không có giá trị, thì chỉ có thể tự cứu.

Không có cách nào, các nơi khác không có nghĩa vụ giúp bọn họ dọn dẹp bãi chiến trường, có được bao nhiêu hồi báo thì bọn họ giúp bấy nhiêu, một xu cũng không cho thêm.

Không có cách nào, ai bảo Godzilla không thể càn quét toàn Nhật Bản chứ, chỉ có thể tấn công các khu vực hạn chế, đây chính là giới hạn của Godzilla mà.

Cho nên Godzilla vừa đến, các khu vực không bị tấn công liền có thể kiếm một khoản lớn, chẳng phải sung sướng sao.

Còn về một phương có nạn tám phương chi viện, các quốc gia chế độ phân phong rất khó làm được, dù sao bọn họ là dùng tài nguyên của chính mình đi giúp đỡ người khác, không khéo phiếu bầu cũng mất hết.

Tôi thấy Đỗ Lan bị ảo rồi.

Kha Nam từ Hôi Nguyên Ai nhận được tình báo, cũng một mặt không thể tin được.

Dù có đọc nhiều sách, Kha Nam cũng không thể chấp nhận đế chế.

Đỗ Lan đều muốn dùng Godzilla để dạy cho bọn họ một bài học rồi, để bọn họ xem cái hại của chế độ phân phong, xem Godzilla chạy lung tung trên đất nước, kết quả sẽ như thế nào.

Khẳng định là ai cũng tự lo thân, rồi tự vệ, mà không thể đoàn kết lại để đối kháng.

Vì năng lượng của mỗi gia tộc đều có hạn, nếu đem ra đối kháng Godzilla, thì đợi năng lượng của bọn họ dùng hết, các gia tộc khác sẽ tiến hành thôn tính bọn họ.

Có thể nói là làm yếu mình, làm mạnh người khác.

Cho nên Godzilla đến, các gia tộc bị tấn công khẳng định là cuống cuồng lo lắng, các gia tộc không bị tấn công khẳng định là cung cấp tất cả sự hỗ trợ trừ sự giúp đỡ thực chất.

Chương 2905

Không những không giúp, còn nghĩ đến thu mua với giá thấp, đó chính là ai lo thân người đó, đừng quản sương trên mái nhà người khác.

Hay là đồng thời thả nhiều Godzilla lên bờ, xem các quốc gia khác nhau xử lý thế nào.

Đỗ Lan bày tỏ Godzilla tuyệt đối là trợ thủ đắc lực để kiểm nghiệm chế độ chính trị.

Xem Godzilla khi phá hoại ở các quốc gia khác nhau, các quốc gia khác nhau rốt cuộc ứng phó như thế nào.

Cứ quyết định vậy đi.

Quyết định cái gì rồi.

Địch Ny Toa thấy Đỗ Lan một mặt hưng phấn, liền biết khẳng định lại có người gặp nạn rồi.

Ta quyết định phóng thích Godzilla ở bảy đại dương năm châu lục, xem các quốc gia khác nhau ứng phó thế nào.

Cần tiến hành đối chiếu.

Đỗ Lan bày tỏ muốn để Godzilla trở thành đá thử vàng của nhân loại.

Ờ.

Địch Ny Toa bày tỏ trượng phu đúng là nghĩ gì làm nấy, cô nói: Chỉ sợ sẽ xảy ra rất nhiều chuyện lễ băng nhạc hoại.

Điều này chẳng phải rất thú vị sao.

Nhân loại từ trước đến nay đều đối mặt với lựa chọn do quy luật khách quan mang lại, rốt cuộc là vì lợi ích trước mắt hay vì lợi ích tương lai, còn sự ưu việt của phân phong, ưu việt của đại thống nhất, tất cả đều sẽ được thể hiện ra.

Đỗ Lan đã rục rịch muốn thử rồi, thực ra việc trở thành hoàng đế không có độ khó nào, chỉ cần Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại được đẩy mạnh thì sẽ có nhiều kỹ thuật được thực hiện, nhiều người được hưởng lợi, đến lúc đó dưới sự ủng hộ của bọn họ, Đỗ Lan hoàn toàn có thể hoàng bào gia thân.

Nhưng Đỗ Lan lại không phải chúa cứu thế, chỉ mang lại lợi ích rất khó làm hắn thỏa mãn, âm thầm làm chút thủ đoạn vẫn có thể được.

Ngày này toàn nhân loại đều hồi ức lại nỗi sợ hãi bị Godzilla thống trị.

Tuy nhiên Godzilla thực ra cũng không nhiều lắm, hiển nhiên là không thể bao phủ tất cả các quốc gia.

Các quốc gia không bị Godzilla ảnh hưởng thật sự đã thầm thở phào một hơi, tai nạn của người khác chính là cơ hội phát triển của mình.

Sau khi phát hiện Godzilla, lập tức có quốc gia tuyên bố tiếp nhận vốn và dân cư đào tẩu chất lượng cao.

Bọn họ biết những người đầu tiên chạy trốn đều là người có tiền, cho nên là dang rộng vòng tay đón.

Mạng của Godzilla cũng là mạng, không được tấn công Godzilla.

Rất nhanh đã có tổ chức bảo vệ Godzilla, bọn họ hận không thể để Godzilla mở rộng ra, dù sao không đổ bộ vào địa bàn của mình là được, mình có thể nằm đó nhận tiền.

Cho nên nhất định phải bảo vệ Godzilla.

Rất nhiều quốc gia đều chịu sự đe dọa của Godzilla, bao gồm Nhật Bản, sau khi Godzilla đổ bộ là trực tiếp tiến hành đẩy mạnh.

Hội nghị, các gia tộc Nhật Bản lập tức họp hội nghị.

Đương nhiên Đỗ Lan cũng đang họp hội nghị, đây là cơ hội của phe phái của hắn, nếu có thể giải quyết khủng hoảng Godzilla, khẳng định có thể nhận được nhiều sự ủng hộ hơn.

Nguy cơ, nguy hiểm và cơ hội cùng tồn tại, nguy hiểm của người khác chính là cơ hội của mình, đương nhiên nguy hiểm của mình cũng là cơ hội của mình.

Cho nên nói tại sao lại đột nhiên xuất hiện Godzilla.

Chuyện này căn bản không bình thường.

Kha Nam theo đoàn người sơ tán cùng nhau rút lui, bày tỏ thật là gặp quỷ rồi, rõ ràng trước đó còn tốt đẹp, sao lại đột nhiên xuất hiện Godzilla.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang cũng rất bất lực, cầu nguyện nói: Hy vọng đừng đi qua Mễ Hoa Đinh, ngàn vạn lần đừng giẫm nát nhà cửa.

Godzilla khẳng định sẽ không đi qua Mễ Hoa Đinh, chúng ta bây giờ sơ tán cũng chỉ là phòng ngừa vạn nhất.

Hàng xóm nói, bọn họ vẫn hy vọng mọi việc đều có thể bình an vượt qua.

Nghe nói nơi Godzilla đi qua, toàn bộ biến thành phế tích.

Bọn họ rất bất lực, vì một khi nhà mình biến thành phế tích, thì không ai đến giúp bọn họ xây dựng lại, đất đai không bị mua rẻ đã là rất tốt rồi.

Các gia tộc đang họp, thảo luận nên đối phó với Godzilla như thế nào.

Tôi nghĩ so với việc chiến thắng thiên tai Godzilla, chi bằng thảo luận công tác tái thiết sau thiên tai, chúng tôi sẵn lòng tiếp nhận mạch máu công nghiệp của quốc gia.

Nên rút lui đến chỗ chúng tôi, chúng tôi ở phía Bắc an toàn hơn.

Nói bậy, quỹ đạo của Godzilla sẽ đi qua chỗ các ông, cho nên vẫn là chỗ chúng tôi an toàn, xung quanh chúng tôi toàn là núi, Godzilla sẽ không trèo núi vượt đèo.

Chuyển đến chỗ chúng tôi đi.

Tôi thấy vẫn nên lấy tiền mời quân Mỹ.

Tại sao lại bắt chúng tôi bỏ tiền.

Cửu Khoa đâu, Đỗ Lan đâu, hắn không phải rất lợi hại sao.

Chỉ sợ Đỗ Lan còn mong các khu vực này của chúng ta bị Godzilla hủy diệt, rồi hắn tốt bụng thu mua một mẫu bằng mười mẫu, mười mẫu bằng một trăm mẫu, thu mua hết các ngành công nghiệp tốt của chúng ta.

Ai cũng là quý tộc của chế độ phân phong, đương nhiên biết chế độ phân phong làm thế nào để tối đa hóa lợi ích, đó chính là lợi dụng tai nạn của người khác để làm mạnh mình.

Bọn họ đều sẽ làm như vậy, cho nên cho rằng Đỗ Lan cũng sẽ như vậy.

Vạn chúng nhất tâm.

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Ca Tư Lạp tàn phá dữ dội trong phim, quả thực khiến khán giả xem rất đã.

Nhưng khi Ca Tư Lạp xuất hiện trong thế giới hiện thực, cái danh hiệu thiên tai di động kia không phải là chuyện đùa.

Mà Ca Tư Lạp còn đáng sợ hơn thiên tai ở chỗ hầu hết các thiên tai chỉ kéo dài một hai ngày là qua, chỉ có bão tuyết là kéo dài hơn.

Động đất, mưa bão, bão táp đều bùng phát trong một hai ngày.

Ca Tư Lạp thì không ở hai ngày rồi đi, nó thậm chí có thể tìm một nơi để làm tổ.

Ca Tư Lạp chính là một đề thi, một đề thi dành cho các quốc gia.

Đỗ Lan với tư cách là giám khảo, chỉ phụ trách ăn dưa hóng chuyện.

Chiến lược của Nhật Bản khi đối mặt với Ca Tư Lạp chỉ là họp hành, còn về những chuyện cụ thể thì cứ để mấy gia tộc nhỏ ở địa phương bị nạn chịu trách nhiệm.

Còn làm thế nào để tiêu diệt Ca Tư Lạp, bọn họ căn bản là bất lực.

Bọn họ tự mình không có cách, đương nhiên cũng phải phê phán Cửu Khóa điện tử, nói đều là lỗi của Cửu Khóa, làm suy yếu sức mạnh của đội tự vệ, cho nên bọn họ mới không có sức mạnh đối kháng Ca Tư Lạp.

Đỗ Lan bây giờ nhất định đang chờ mua lại sản nghiệp của chúng ta với giá thấp, nhất định phải cho dân chúng thấy bộ mặt xấu xí của hắn.

Hoa tộc bày tỏ, tâm tư của Đỗ Lan bọn họ đều biết, bởi vì bọn họ cũng nghĩ như vậy.

Kha Nam gọi điện thoại cho Bình Thứ, Bình Thứ trấn an Kha Nam đã được sơ tán, nói với cậu rằng Ca Tư Lạp chắc chắn sẽ không vào thành.

Cha tôi nói, tầng lớp cao đang tích cực tìm kiếm phương án giải quyết.

Bình Thứ nói.

Nhưng Kha Nam lại không lạc quan như vậy, bởi vì Ca Tư Lạp không dễ giải quyết đến thế.

Bình Thứ cũng biết lời an ủi là vô lực, dù sao thì chỗ hắn ở không có Ca Tư Lạp.

Ở chỗ bọn họ, tầng lớp cao đều đang thảo luận làm thế nào để tiếp nhận tài sản ưu tú đang chạy thoát ra ngoài.

Đồng thời, một lượng lớn các thương gia vật liệu xây dựng và tài nguyên đều đang quét sạch hàng hóa, chỉ chờ tích trữ đầu cơ.

Ca Tư Lạp đối với dân chúng ở điểm đổ bộ là nguy hiểm, nhưng đối với những người bọn họ ở khu vực an toàn mà nói lại là một cơ hội.

Bọn họ không hề cân nhắc nếu không giải quyết Ca Tư Lạp thì Ca Tư Lạp có đổ bộ vào quê hương mình hay không.

Dù sao thì cho dù đổ bộ, bọn họ cũng có thể chuyển dịch tư bản, căn bản không cần vội vàng.

Cứ kiếm một khoản trước đã.

Thiết bị của chúng ta là quan trọng nhất, nên cấp toàn bộ thuyền cho chúng ta, thiết bị của chúng ta mỗi năm đều sản xuất giá trị sản lượng hàng trăm triệu.

Nên cấp cho chúng ta, thuyền chỉ có từng đó, chúng ta mới là ưu tiên hàng đầu.

Muốn triệt ly còn phải tranh giành, bởi vì khả năng vận chuyển cũng có hạn, chắc chắn không thể một hơi vận chuyển hết tất cả tài sản đi.

Rốt cuộc ai trước ai sau, nhất định phải nói rõ ràng.

Nên vận chuyển dân chúng trước.

Hoa tộc cũng không phải hoàn toàn chỉ quan tâm tài sản, cũng có người quan tâm sinh mạng.

Không có thiết bị, ai nuôi dân chúng.

Loại người như anh căn bản không hiểu, đừng xen vào.

Hiển nhiên người này cũng không biết cái gì gọi là giữ đất mất người, người đất đều mất.

Giữ người mất đất, người đất đều còn.

Triệt thoái cũng phải tranh giành, mọi người căn bản là tự lo thân mình, hoàn toàn không thể thiết lập quan hệ tin cậy.

Cho nên nói khó mà.

Đỗ Lan bày tỏ, lòng người ly tán, đội ngũ khó mà dẫn dắt.

Nếu là thiên tai bình thường, mọi người cũng chấp nhận, dù sao thì cũng không thể trách lão thiên gia, trách thần linh, trách khí tượng.

Nhưng Ca Tư Lạp dù sao cũng là một sinh vật cụ thể hóa, nếu không làm gì đó, rất dễ bị coi là vô năng.

Địch Ny Toa cảm thấy Ca Tư Lạp tuy được gọi là thiên tai di động, nhưng dù sao vẫn khác với thiên tai bình thường.

Chương 2906

Thiên tai bình thường không thể phòng ngự, còn nếu là sinh vật, theo tư duy nhất quán của nhân loại thì đó là thứ có thể dự phòng.

Dù sao thì nhân loại tự xưng là đứng đầu chuỗi thức ăn, đã đánh bại vô số động vật mới trở thành chủ nhân của Địa Cầu.

Ca Tư Lạp dù nói thế nào cũng là động vật, với sự kiêu ngạo của nhân loại thì làm sao có thể chịu thua một con Ca Tư Lạp bé tí.

Bởi vì nhân loại có quá nhiều kinh nghiệm chiến thắng khi đối phó với động vật, cho nên không thể chấp nhận việc Hoa tộc không làm gì với Ca Tư Lạp.

Nếu là động đất, sóng thần thì còn được, nhân loại từ trước đến nay chưa từng thắng, nhưng một con động vật bé tí lại còn muốn trèo lên đầu nhân loại sao.

Dựa vào cái gì.

Đây chính là tư duy cố hữu của nhân loại, cũng có thể nói là hình thức tư duy dưới kinh nghiệm thành công.

Nhân loại có thể phát triển đến bây giờ, chính là nhờ chiến thắng dã thú, tránh né tai họa mà đạt được, cho nên một bên là bại tướng dưới tay nhân loại, một bên là đối thủ nhân loại chưa từng chiến thắng.

Ca Tư Lạp lại đem bại tướng dưới tay và cường địch không thể chiến thắng dung hợp lại với nhau, điều đó khiến nhân loại rất bất lực.

Ca Tư Lạp rốt cuộc là động vật có thể chiến thắng, hay là thiên tai không thể chiến thắng, vẫn chưa có một sự đồng thuận.

Nếu chỉ là động vật, thì sự đồng thuận của nhân loại chắc chắn là đánh bại nó.

Nếu Ca Tư Lạp là thiên tai thật sự, thì sự đồng thuận của nhân loại chắc chắn là trốn đi nhẫn nhịn.

Nhưng quái thú lại kết hợp cả hai lại, đối thủ mà nhân loại có thể chiến thắng lại trở nên không thể chiến thắng, điều này rất khó xử, nhân loại cũng không thể đạt được sự đồng thuận về quái thú, thái độ đối xử cũng sẽ chia làm hai, một phe cho rằng Ca Tư Lạp là động vật chắc chắn sẽ ra tay đánh lớn, một phe cho rằng Ca Tư Lạp là thiên tai chắc chắn sẽ tìm kiếm sự cộng tồn.

Đỗ Lan nói: Một sự vật mới mẻ vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, nhân loại chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm sẵn có, nhưng bây giờ hai loại kinh nghiệm lại mâu thuẫn triệt để rồi.

Cho nên mới thú vị như vậy chứ.

Địch Ny Toa cũng phải thừa nhận, biểu hiện của nhân loại khi đối mặt với Ca Tư Lạp quả thực đã thể hiện thói quen tư duy tập thể của họ.

Hoặc là có một dân tộc, bất kể là động vật hay thiên tai đều sẽ hạ quyết tâm đi chiến thắng chúng, dù sao thì nhân định thắng thiên.

Nàng cảm thấy mâu thuẫn kinh nghiệm mà trượng phu nói cũng không phải là nhất định, đối với nền văn minh chân chính mà nói, họ sẽ có dũng khí chiến thắng thiên tai.

Cho nên mới phải làm thí nghiệm so sánh.

Đỗ Lan nói, Đại Vũ trị thủy, Ngu Công di sơn, Tinh Vệ điền hải, Khoa Phụ truy nhật, chính là muốn xem nhân định thắng thiên người quyết thắng trời tới đâu.

Nhật Bản dù sao cũng không có dũng khí chiến thắng thiên tai, nhưng quả thực có một bộ phận người cho rằng Ca Tư Lạp chỉ là động vật, đánh là xong.

Nhân loại thông minh như vậy, đã đánh bại hầu hết các động vật trên Địa Cầu, không có lý do gì không thể diệt Ca Tư Lạp.

Tóm lại, mọi người đều đang cãi nhau.

Không hay rồi, vừa nãy con thấy mẹ Nguyên Thái, bà ấy nói Nguyên Thái, Bộ Mỹ, Quang Ngạn ba đứa nhỏ mất tích rồi.

Mao Lợi Lan báo cho cha mình chuyện không hay, bộ ba nhóc quậy không thấy đâu nữa.

Kha Nam không cần nghĩ cũng lập tức nhận ra ba đứa nhóc quậy này chắc chắn đã đi xem Ca Tư Lạp.

Cháu đi tìm bác sĩ, xem ông ấy có thấy bọn chúng không.

Nói xong, Kha Nam liền rời đi.

Mao Lợi Lan nói với cha mình: Con cũng đi tìm.

Tìm một chỗ vắng người biến thân, rồi ra ngoài tìm người.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang thì ở lại nơi trú ẩn, tìm kiếm trong đó.

Ba đứa nhóc quậy thích nhất là phim quái vật, bây giờ khó khăn lắm mới có quái vật thật, liền muốn đi xem.

Kha Nam rất dễ dàng tìm thấy bọn chúng, không thể không nói, ở lâu với lũ nhóc quậy, tư duy của cậu cũng bị bọn chúng đồng hóa rồi.

Cậu lại còn biết lũ nhóc quậy sẽ đi theo lộ tuyến nào.

Nhân viên đã sơ tán, đường phố là một cảnh tượng tận thế, cảnh tượng xe cộ tấp nập thường ngày hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại sự yên ắng và trống trải.

Sợ quá.

Bộ Mỹ hơi sợ hãi.

Không sao, Ca Tư Lạp là quái thú thiện lương.

Nguyên Thái tự tin đầy mình nói.

Trong phim, ban đầu Ca Tư Lạp là thiên tai, chỉ biết phá hủy.

Nhưng cùng với việc quay phim, dần dần Ca Tư Lạp có thần tính, trở thành thần hộ mệnh của Địa Cầu song song.

Nhân loại phá hoại Địa Cầu, nó liền tấn công nhân loại, nếu quái thú khác phá hoại Địa Cầu, Ca Tư Lạp liền tấn công quái thú khác bảo vệ nhân loại.

Cho nên Ca Tư Lạp rất nhiều khi cũng sẽ giúp đỡ nhân loại.

Mà trong nhân loại, một bộ phận người muốn giết chết Ca Tư Lạp, một bộ phận khác thì lựa chọn cộng tồn với Ca Tư Lạp.

Nguyên Thái hiển nhiên là thích xem mấy bộ phim Ca Tư Lạp bảo vệ nhân loại, cho nên cho rằng Ca Tư Lạp ngoài đời thực cũng giống như trong phim, là ở phe nhân loại.

Này, ba đứa kia.

Kha Nam đạp ván trượt cuối cùng cũng đuổi kịp.

Kha Nam, cậu cũng đến xem Ca Tư Lạp à.

Quang Ngạn trong tay còn cầm máy quay phim.

Kha Nam cạn lời: Nguy hiểm quá, về đi.

Không được, bọn tớ đã ra đây rồi.

Với lại vừa nãy bọn tớ còn gặp một đám anh trai chị gái, họ cũng muốn chụp ảnh, còn nói có thể kiếm tiền.

Nguyên Thái nói.

Hiển nhiên không chỉ có ba đứa nhóc quậy này, mà còn có rất nhiều người lớn cũng quậy nữa.

Kha Nam cạn lời, cậu biết chỉ khuyên thôi thì ba đứa trẻ này căn bản sẽ không nghe lời, cho nên nói: Bố mẹ các cậu đều đang rất lo lắng, đừng bướng bỉnh nữa.

Đáng tiếc ba đứa trẻ bày tỏ không nghe không nghe, thần chú rùa ba ba.

Ca Tư Lạp ngay bên ngoài, đây chính là đại quái thú đã nhiều lần bảo vệ nhân loại và Địa Cầu trong phim mà.

Nhất định phải xem, không xem thì không phải Đội Thám Tử Nhí.

Đợi bọn tớ chụp ảnh xong rồi về, mẹ với bố sẽ không giận đâu.

Nguyên Thái lại vẫn rất cố chấp nói, bây giờ mười con trâu cũng không kéo bọn chúng về được.

Đây chính là sự nuông chiều của cha mẹ, trước đây khi Đội Thám Tử Nhí liên quan đến các vụ án giết người, giả mạo, bắt cóc, cướp đoạt, bắt cóc tống tiền, buôn lậu, v. v. cha mẹ bọn chúng đều không quản giáo, lâu dần cha mẹ căn bản không có uy quyền gì.

Chỉ cần cha mẹ có uy tín, những đứa trẻ này cũng sẽ không dám mạo hiểm hết lần này đến lần khác.

Kha Nam lấy cha mẹ ra uy hiếp lũ nhóc quậy, hiển nhiên là đã nghĩ quá nhiều.

Không còn cách nào, cũng chỉ có thể đi theo lũ nhóc quậy cùng đi xem Ca Tư Lạp.

Ca Tư Lạp rất dễ tìm, chỗ nào có đàn chim, chỗ đó có Ca Tư Lạp.

Ca Tư Lạp cứ như một tổ chim di động, đàn chim sẽ di chuyển theo Ca Tư Lạp.

Ca Tư Lạp là do Đỗ Lan tạo ra, cao hai trăm mét, còn cao hơn cả độ cao bay của chim nhỏ, chim bay lượn quanh eo Ca Tư Lạp, mệt thì đậu lên người Ca Tư Lạp nghỉ ngơi.

Cho nên lũ nhóc quậy rất nhanh đã tìm thấy Ca Tư Lạp, cái bóng dáng khổng lồ kia chầm chậm di chuyển về phía trước, nơi nó đi qua mọi thứ đều bị san phẳng.

Hay quá.

Khi thật sự nhìn thấy Ca Tư Lạp, ba đứa nhóc quậy vừa sợ hãi vừa kích động, giống hệt như lúc bọn chúng phá án trước đây.

Kha Nam cũng há hốc mồm, hiển nhiên loại quái thú này vượt quá khả năng lý giải, thế giới quả nhiên đã trở nên xa lạ rồi.

Nhìn Ca Tư Lạp một đường san bằng, không hề gặp trở ngại, cậu chỉ cảm thấy nhân loại quá nhỏ bé, quy tắc nhân loại thiết lập cũng quá nhỏ bé.

Mỗi bước đi của Ca Tư Lạp đều như động đất, tốc độ tuy chậm nhưng sức phá hoại rất lớn.

Ngay cả đầu đuôi của Ca Tư Lạp cũng cao hơn ba đứa trẻ, thật sự quá mức chấn động.

Ngoài lũ nhóc quậy còn có rất nhiều người lớn cũng đang vây xem, bọn họ thậm chí còn trèo lên nóc nhà, thật sự không sợ bị Ca Tư Lạp liên lụy.

Tuyệt đẹp quá.

Có người lớn hét lên trên nóc nhà.

Ca Tư Lạp cao hai trăm mét dưới sự bảo vệ của đàn chim, từng chút một di chuyển về phía trước.

Là Cửu Khóa.

Kha Nam phát hiện lực lượng vũ trang Cửu Khóa vẫn luôn theo sau Ca Tư Lạp, chỉ là không tiến hành tấn công.

Cậu thì có thể lý giải, dù sao trong phim sau khi Ca Tư Lạp bị tấn công sẽ phát động phản kích cực kỳ mạnh mẽ, không bằng cứ đợi Ca Tư Lạp đi qua hòn đảo rồi trở về đại dương.

Chương 2907

Cửu Khóa không nhận được lệnh tấn công, cứ thế đi theo.

Ca Tư Lạp cũng không phóng ra Hơi Thở Nguyên Tử, cứ thế tản bộ.

Trong một lúc, thành phố của nhân loại ngược lại trở thành vật cản đường, dường như không nên tồn tại vậy.

Họ sẽ tấn công Ca Tư Lạp ư.

Bộ Mỹ nhìn thấy xe tăng, không khỏi lo lắng hỏi.

Điều này Kha Nam cũng không biết, cậu không biết gì cả.

Nếu Ca Tư Lạp tản bộ trở thành chuyện bình thường, vậy sau này bọn họ nên sinh tồn như thế nào.

Theo thiết lập trong phim, nhân loại cũng chỉ là xua đuổi Ca Tư Lạp, vẫn chưa thật sự chiến thắng Ca Tư Lạp.

Rốt cuộc là dùng thái độ đối xử sinh vật để đối xử Ca Tư Lạp, hay là dùng thái độ đối xử thiên tai.

Mọi người cũng không biết.

Dù sao thì Ca Tư Lạp là một sinh vật hoàn toàn siêu việt sự lý giải của nhân loại, là một tồn tại mà nhân loại từ trước đến nay chưa từng gặp phải, những kinh nghiệm giáo huấn trước đây của nhân loại đều không còn tác dụng nữa.

Kinh nghiệm không có tác dụng nữa, vậy thì dùng khoa học, dùng phương pháp luận khoa học để tìm hiểu Ca Tư Lạp.

Mỹ Đế đã phát động tấn công.

Ca Tư Lạp đổ bộ vào Mỹ Đế đã chịu sự tấn công, quân Mỹ rầm rộ phát động các loại công kích, thậm chí cả bom hạt nhân cũng đã chuẩn bị sẵn.

Đầu tiên là các loại vũ khí thông thường, nào là đạn xuyên đất, bom chân không đều được sử dụng, biểu diễn cho Ca Tư Lạp một màn khoa học kỹ thuật và sự hung hãn.

Chỉ cần là sinh vật, cho dù là thần cũng sẽ bị giết cho mà xem.

Sau khi bị tấn công, Ca Tư Lạp cũng không khách khí, Hơi Thở Nguyên Tử, Trảm Kích Sóng Cao Tần, Xung Điện Từ. cũng là kỹ năng này nối tiếp kỹ năng kia, một con quái thú chính là một đội quân.

Ca Tư Lạp và quân Mỹ đánh nhau qua lại.

Quân đội hiện đại đã gây ra sát thương cho Ca Tư Lạp, nhưng hiển nhiên là vẫn chưa đủ.

Cuộc chiến của quân Mỹ cũng được các quốc gia khác cảm nhận qua vệ tinh.

Mọi người chấn kinh trước sự ngoan cường của Ca Tư Lạp, cũng ý thức được rằng muốn đánh bại Ca Tư Lạp thì nhất định phải dùng vũ khí mạnh hơn, thậm chí có thể phải dùng đến bom hạt nhân.

Các quốc gia bình thường căn bản không có vũ lực mạnh đến vậy, dường như chờ đợi Ca Tư Lạp tản bộ rời đi là kết quả tốt nhất.

Nhật Bản sau khi biết quân Mỹ phát động tấn công nhưng tổn thất khá thảm khốc, càng phải họp để mua lại sản nghiệp, chuyển dịch tư kim.

Còn về những chuyện khác, chỉ cần lờ đi là được, dù sao ngay cả Mỹ Đế còn không có cách, bọn họ thì làm được gì.

Bọn họ cứ để Ca Tư Lạp đi qua là được, chỉ cần còn một nơi an toàn là đủ, đây chính là ưu thế của Phân phong chế độ.

Mỹ Đế đánh không lại, Nhật Bản liền an tâm.

Không chỉ bọn họ an tâm, mà hầu hết các chính khách trên toàn thế giới đều có thể an tâm.

Điều này giống như trong một lớp học, học sinh giỏi nhất không đạt điểm qua môn, các học sinh khác liền càng an tâm mà nằm thẳng.

Mỹ Đế còn không làm tốt, vậy người dân cũng không thể trách chính khách nước mình làm không tốt.

Dù sao thì tài nguyên của họ không nhiều bằng Mỹ Đế, thực lực không mạnh bằng Mỹ Đế, làm không bằng Mỹ Đế cũng là lẽ đương nhiên.

Người dân không thể yêu cầu Nhật Bản phải vượt qua Mỹ Đế chứ, không thể nào, không thể nào.

Hoa tộc Nhật Bản bày tỏ cảm ơn Mỹ Đế đã làm gương, như vậy bọn họ liền an toàn rồi.

Mà tại hiện trường Ca Tư Lạp, bốn đứa trẻ vẫn đang điên cuồng quay phim chụp ảnh, căn bản là đã quên cha mẹ rồi.

Lúc này Ca Tư Lạp đột nhiên dừng lại, là muốn chuyển hướng rồi.

Rất nhiều Hoa tộc lòng thót lại, liền lo lắng Ca Tư Lạp sẽ đi đến lãnh địa của bọn họ, cứ đi thẳng là được, ngàn vạn lần đừng chuyển hướng nha.

Hoa tộc trên tuyến đường thẳng lại nghĩ mau chuyển, mau chuyển, lập tức ngay lập tức chuyển hướng, chuyển đến nơi khác càng tốt.

Bọn họ mong Ca Tư Lạp đi đến nơi khác, chỉ cần không gây hại đến lãnh địa của mình là được.

Chuyển hay không chuyển.

Lúc này khắc, trái tim của tất cả mọi người đều treo lên.

Đỗ Lan xuất hiện trước mặt Hoa tộc nói: Cửu Khóa đã định ra chiến thuật rồi, đó là chặn đường Ca Tư Lạp, ép buộc nó chuyển hướng.

Không được, tôi cho anh tiền, để Ca Tư Lạp đi thẳng.

Tôi thừa nhận phe Cửu Khóa, xin anh nhất định phải để Ca Tư Lạp chuyển hướng.

Hoa tộc phát điên rồi, Đỗ Lan nếu thật sự có năng lực khiến Ca Tư Lạp chuyển hướng, vậy bọn họ nhất định phải cho Đỗ Lan lợi ích.

Chậc chậc, các ngươi đối mặt Ca Tư Lạp chỉ có trình độ này thôi sao.

Chỉ là mong Ca Tư Lạp đừng đến gần mình, còn việc nó có phá hủy quê hương người khác hay không thì không quan trọng à.

Đỗ Lan bày tỏ mình rất thất vọng, cái Hoa tộc này quả thật không có chút tình tự quốc gia nào.

Hoa tộc bày tỏ mình có tình tự gia tộc, không cần tình tự quốc gia, gia tộc đứng trước quốc gia, phe phái đứng trước quốc gia.

Dù sao nếu quốc gia cần bọn họ phải hy sinh lợi ích để bảo vệ, thà cứ hủy diệt quách cho xong.

Không chỉ người dân Nhật Bản nghĩ vậy, mà Hoa tộc lại càng nghĩ như vậy.

Ca Tư Lạp dừng lại, ngược lại kích hóa mâu thuẫn của Hoa tộc, bởi vì nếu Ca Tư Lạp cứ tiến về phía trước, thì lộ tuyến phá hủy rất rõ ràng.

Nhưng trớ trêu thay bây giờ Ca Tư Lạp lại dừng lại, vậy thì có thể sẽ liên lụy đến những nơi khác, điều này lại càng không hay rồi.

Đỗ Lan vì có kỹ thuật khiến Ca Tư Lạp chuyển hướng, lập tức trở thành đối tượng được Hoa tộc lôi kéo, lũ lượt bày tỏ có thể bật đèn xanh, cho phe Đỗ Lan giành được nhiều chức vị hơn, thậm chí có thể cho Đỗ Lan cũng gia nhập đàn tế Thiên Hoàng, để hắn cũng thăng cấp vào hàng ngũ Hoa tộc.

Chỉ cần không để Ca Tư Lạp đến nhà mình, thế nào cũng được, điều kiện cứ để Đỗ Lan ra giá.

Tôi muốn phổ biến cơ chế tuyển chọn nhân tài mới.

Đỗ Lan nói: Phải cải cách giáo dục.

Hoa tộc kinh hãi, điều này quả thực là muốn rút củi đáy nồi thay đổi tận gốc a, quyền bổ nhiệm nhân sự một khi mất đi, vậy thì thực lực của bọn họ sẽ một ngàn trượng rơi xuống.

Bọn họ hiện tại đang sử dụng chế độ nghị hội, cũng chính là chế độ lưỡng viện, một Nghị hội Quý tộc, một Nghị hội Quốc dân.

Nếu đổi một cơ chế tuyển chọn khác, vậy thì sẽ bất lợi cho bọn họ.

Hoa tộc nắm giữ quyền sở hữu đất đai, quyền kinh tế, quyền nhân tài, trong đó quyền nhân tài là quan trọng nhất.

Đỗ Lan chắc chắn là muốn tuyển chọn nhân tài từ những người dân tự do, đây là điều Hoa tộc không muốn thấy.

Đỗ Lan đưa ra đề xuất muốn khiến Ca Tư Lạp chuyển hướng không khó, chỉ cần thỏa mãn phương pháp cải cách cơ chế tuyển chọn của hắn là được.

Đáng tiếc Hoa tộc chắc chắn là không nguyện ý, bởi vì chỉ có độc quyền về nhân sự mới có thể duy trì địa vị của Hoa tộc.

Một khi nhân tài có thể không ngừng thăng tiến, thì sẽ hình thành xung kích đối với Hoa tộc.

Trình độ của Hoa tộc và thứ dân kỳ thực là như nhau, cho nên tỷ lệ nhân tài cũng như nhau, tỷ lệ như nhau thì cơ số càng lớn, nhân tài càng nhiều.

Nhân tài của thứ dân chắc chắn nhiều hơn Hoa tộc, một khi mở ra cánh cửa tuyển chọn nhân tài, nhân tài Hoa tộc căn bản không giữ được cánh cửa, sớm muộn gì cũng sẽ bị nhân tài thứ dân tràn ngập.

Cơ chế tuyển chọn thời Phân phong, cơ bản đều là Môn khách chế độ, tức là quý tộc nuôi một đám sĩ, sau đó từ đó chọn lựa nhân tài.

Thời Xuân Thu Chiến Quốc có rất nhiều câu chuyện về môn khách, trong đó còn có rất nhiều tử sĩ.

Nhưng sĩ vẫn là sĩ, chỉ phụ trách chấp hành, người quản lý thực sự vẫn là giai cấp quý tộc, họ phụ trách định ra lộ tuyến.

Chương 2908

Đương nhiên loạn thế còn có một phương pháp tuyển chọn nhân tài, đó là Quân công tước, đánh trận tuyển chọn nhân tài.

Sau này có Sát cử chế, tiếp đó có Cửu phẩm trung chính chế, tiếp đó phát triển thành Khoa cử.

Quá trình này chính là việc tuyển chọn nhân tài dần dần từ địa phương chuyển thành trung ương.

Ban đầu là Cử hiếu liêm, hiếu hay không hiếu thì chắc chắn chỉ có người địa phương biết.

Người địa phương nói hắn hiếu, thì hắn chính là hiếu.

Ở địa phương ai nói là được.

Chắc chắn là Hào cường nói là được.

Mà Cửu phẩm trung chính chế, là để các địa phương chia nhân tài thành chín đẳng cấp, sau đó do trung ương tiến hành tuyển chọn.

Có chín đẳng cấp thì nội bộ địa phương cũng có cạnh tranh rồi, triều đình liền có mục tiêu đoàn kết, lôi kéo một bộ phận người đi đánh kích một bộ phận khác.

Mặc dù Cửu phẩm trung chính chế độ trong một thời gian dài đã dẫn đến việc Hàn môn khó xuất quý tử, nhưng chính vì sự xuất hiện của Hàn môn, mới có cơ hội đoàn kết Hàn môn hơn nữa.

Triều đình có thể thông qua Khoa cử để đoàn kết Hàn môn, đối kháng Hào cường địa phương.

Kết quả cuối cùng chính là Hào cường đầu hàng chịu thua, chủ động tiếp nhận Hàn môn, cuối cùng dung hợp thành giai cấp Sĩ đại phu, củng cố Khoa cử chế độ.

Cũng khiến nhiều người hơn thông qua Khoa cử chế độ, gia nhập giai cấp Sĩ đại phu.

Cho nên chế độ tuyển chọn nhân tài rất quan trọng, chế độ Thủ sĩ chọn sĩ, Quân công tước, Sát cử chế, Cửu phẩm trung chính chế, Khoa cử chế, chính là từng bước một từ quý tộc phân liệt ra Hàn môn, sau đó lại mượn Hàn môn phản kích Hào cường, cuối cùng cả hai lại dung hợp quá trình.

Hoàng đế cũng là từ việc dùng Ngoại thích, hoạn quan đối kháng Hào cường địa phương, chuyển biến thành trọng dụng phe Sĩ đại phu để đánh kích phe Sĩ đại phu khác.

Trước thời Tống triều, sẽ xuất hiện các loại ghi chép về hậu cung can chính, họa loạn triều đường.

Kỳ thực rất đơn giản, chính là hoàng đế cưới vợ, sau đó dùng người nhà mẹ vợ để áp chế Hào cường địa phương, Hào cường địa phương đương nhiên không nguyện ý rồi, chắc chắn phải nói hoàng đế bị vợ khống chế, là sắp mất nước rồi.

Kỳ thực hoàng đế cho dù có háo sắc đến đâu, cũng không có thể lực và thời gian đó.

Cưới nhiều vợ chủ yếu vẫn là vì bồi dưỡng thế lực Ngoại thích, thông qua Ngoại thích để áp chế Hào cường.

Hận không thể có bao nhiêu Hào cường thì cưới bấy nhiêu vợ, hy vọng khiến Ngoại thích và Hào cường cân bằng.

Đương nhiên còn có một thế lực nữa mà hoàng đế rất tín nhiệm, đó là hoạn quan.

Từ Hán triều đến Thanh triều, hoạn quan là vũ khí thuận tay nhất của hoàng đế, dùng để đối kháng quý tộc hay Sĩ đại phu đều rất dễ dùng.

Sau Tống triều, Ngoại thích cơ bản không còn ưu thế gì nữa, bởi vì hoàng đế đã nắm được biện pháp Sĩ đại phu đấu Sĩ đại phu.

Sau khi giai cấp Sĩ đại phu xuất hiện, nếu muốn dùng Ngoại thích, Ngoại thích cũng phải thông qua Khoa cử mới được.

Nhưng Ngoại thích đã thông qua Khoa cử, thì Ngoại thích cũng không còn là Ngoại thích, cũng là một thành viên của Sĩ đại phu.

Kỳ thực từ cuối Đường bắt đầu, Đảng tranh đã là thủ đoạn cần thiết của hoàng đế, đến Tống triều thì trở nên thành thục.

Cho nên sau Tống triều cơ bản không ai phê bình hoàng đế loạn cưới vợ nữa, yêu cưới hay không cưới cũng được, dù sao thế lực Ngoại thích đã không thành khí hậu, không thể uy hiếp Sĩ đại phu.

Mối quan hệ cân bằng giữa Hoàng đế, Ngoại thích, Hào cường hình thành từ Hán triều, đã bị thay thế bởi mối quan hệ Hoàng đế, phe phái, phe phái.

Ở đây có thể thấy thao tác như Bao Chửng chém Quốc Cữu Gia thời Tống triều quả thực là quá đỗi bình thường, Bao Chửng là Sĩ đại phu, Quốc Cữu Gia là Ngoại thích, Sĩ đại phu chém Ngoại thích cứng rắn như vậy đó.

Hoàng đế cũng sẽ không vì một Quốc Cữu Gia mà phá hoại sự cân bằng giữa các phe phái.

Từ đó có thể thấy, việc tuyển chọn nhân tài quả thực liên quan trực tiếp đến cục diện xã hội.

Khi Hào cường địa phương nắm giữ việc tuyển chọn nhân tài, hoàng đế chỉ có thể trọng dụng Ngoại thích, chỉ có thể thông qua liên hôn để giành được sự ủng hộ.

Khi cơ chế tuyển chọn nhân tài bị triều đình nắm giữ, thì hoàng đế không cần dùng Ngoại thích nữa, trực tiếp lôi kéo một bộ phận Sĩ đại phu là được, đặc biệt là những Hàn môn và thứ dân không có gốc gác trong giới Sĩ đại phu, hình thành hai phe phái, để bọn họ tranh giành.

Đương nhiên kết quả của Đảng tranh chính là lãng phí tài nguyên quốc gia, nhưng vị trí của hoàng đế lại ngồi vững vàng.

Hoàng đế chắc chắn là bảo vệ mình trước, sau đó mới bảo vệ quốc gia.

Vị trí của mình còn không ngồi vững, hoàng đế có thể không quản quốc gia sẽ ra sao.

Cục diện Nhật Bản hiện tại, chính là Hoa tộc đề cử nhân tuyển cho phe phái, sau đó các phe phái đấu tranh với nhau.

Nhân tài được đề cử cơ bản đều là thân thích hoặc thuộc hạ của mình, đều là những người mình có thể tin tưởng được.

Những người này cũng không phải thông qua thi cử mà được, mà là thông qua cha truyền con nối để xác định.

Cha làm công việc này, con trai tiếp tục làm công việc này, có thể làm tốt thì được tuyển chọn.

Đương nhiên học thức cũng rất quan trọng, ví dụ như từng đi du học, nhưng đây cũng chỉ là một trong các điều kiện tham khảo.

Du học sinh không phải cạnh tranh với du học sinh, mà là cạnh tranh với thế tử.

Điều so sánh cũng không chỉ là năng lực, mà còn là mức độ trung thành.

Hình thức địa phương nắm giữ việc tuyển chọn nhân tài, hình thành đấu tranh phe phái này, rất giống thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Bởi vì sau Hán triều, hoàng đế của Thăng Long luôn là một mắt xích quan trọng, bất kể là Hoàng đế, Ngoại thích, Hào cường, hay Hoàng đế, phe phái, phe phái, sức ảnh hưởng của hoàng đế đều rất lớn.

Nhưng Nhật Bản không có hoàng đế, tình hình trong nước đều là liên minh địa phương đối kháng liên minh địa phương, hội đồng hương đối hội đồng hương.

Nhật Bản kỳ thực cũng từng thúc đẩy Khoa cử, đáng tiếc đã thất bại, bởi vì Hoa tộc biết Khoa cử chính là để hoàng đế nắm giữ việc tuyển chọn nhân tài, đến lúc đó Hoa tộc chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Nếu chế độ Khoa cử thành công, Thiên Hoàng kéo một phe đánh một phe, thì sẽ thật sự trở thành hoàng đế.

Bây giờ Đỗ Lan chính là muốn trực tiếp tuyển chọn nhân tài, phá vỡ hiện trạng Hoa tộc đề cử nhân tài, vậy Hoa tộc có thể nguyện ý sao.

Đừng hòng.

Bị Ca Tư Lạp san phẳng, chỉ là nhất thời.

Mà mất đi cơ chế tuyển chọn nhân tài, đó là vĩnh viễn.

Nhìn hàng xóm bên cạnh mà xem.

Sau khi việc tuyển chọn nhân tài bị triều đình kiểm soát, Hào cường địa phương vẫn luôn bị áp chế, căn bản không thể chịu đựng được, quốc gia đó quả thực quá tà ác rồi.

Đỗ Lan nhìn biểu cảm của Hoa tộc liền biết bọn họ một ngàn phần không nguyện ý, thà bị Ca Tư Lạp san phẳng.

Bị Ca Tư Lạp san phẳng, bọn họ còn có hy vọng quật khởi, mất đi tư cách đề cử nhân tài, thì sẽ không còn hy vọng nữa.

Dù sao thì Hoa tộc có được cũng chỉ là quyền sở hữu đất đai, quyền phát triển kinh tế, quyền đề cử nhân tài.

Quyền sản nghiệp và quyền kinh tế đều được xây dựng trên quyền đề cử nhân tài, nhân tài là quan trọng nhất.

Tôi thà bị Ca Tư Lạp giẫm qua, cũng sẽ không cho phép dã tâm lang sói của anh.

Người Hoa tộc cũng không ngốc, lòng Đỗ Lan ai cũng biết, dã vọng của hắn đã lộ rõ như ban ngày.

Để Hoa tộc tự mình buông bỏ việc tuyển chọn nhân tài thì không đơn giản.

Thời Tam Quốc, Tào Tháo đề xuất Duy tài thị cử chỉ dùng người tài được coi là một lần thử nghiệm, nhưng rất nhanh đã thất bại, sau này Ngụy Tấn vẫn dùng Cửu phẩm trung chính chế độ, địa phương vẫn nắm giữ tư cách đề cử nhân tài, chỉ là để địa phương chia nhân tài thành ba sáu chín đẳng.

Chương 2909

Duy tài thị cử tuy bá khí, nhưng quá khích tiến.

Cửu phẩm trung chính chế coi như nước ấm luộc ếch, từ từ phân hóa quan hệ nhân tài địa phương, cuối cùng một hơi đẩy ra Khoa cử, có thể nói là nước chảy thành sông.

Khoa cử đã cho Hàn môn, những người bị đối xử bất công ở địa phương, cơ hội lật mình, bọn họ tự nhiên sẽ nỗ lực tiến lên, ủng hộ Khoa cử.

Hoa tộc vừa nghe Đỗ Lan muốn kiểm soát việc tuyển chọn nhân tài liền biết hắn không có ý tốt, đây là muốn rút củi đáy nồi.

Khoảnh khắc này Hoa tộc có thể hoàn toàn xác định một điểm: Đỗ Lan chính là kẻ địch.

Mỗi thời đại quan trọng nhất đều là nhân tài, việc tuyển chọn nhân tài càng có thể ảnh hưởng đến cục diện của một quốc gia.

Từ việc địa phương đề cử nhân tài, đến triều đình tuyển chọn nhân tài, sự xuất hiện của nhân tài là không ngừng phát động thách thức đối với trật tự cũ, viết lại lịch sử.

Chính vì vậy, cho nên Hoa tộc vừa nghe ý đồ của Đỗ Lan, liền lập tức biết dã tâm của hắn còn nguy hiểm hơn Ca Tư Lạp.

Thế là tiếp theo Hoa tộc không nói chuyện với Đỗ Lan nữa, sẽ không có bất kỳ giao dịch nào, bởi vì bọn họ tuyệt đối không cho phép có người đào bới gốc rễ của bọn họ.

Làm hoàng đế cũng không dễ dàng.

Đỗ Lan thẫn thờ nói.

Tần triều hai đời mà vong, thống nhất thiên hạ không đến mười lăm năm, mà Lưu Bang mất bảy năm để thống nhất, trước khi chết còn đang chinh phạt các vương gia dị họ phản loạn.

Sau này vẫn là vợ của Lưu Bang không ngừng thỏa hiệp cuối cùng mới ổn định Hán triều, thậm chí là đối mặt với sự khiêu khích của Hán Nô Vương cũng nhẫn nhịn, có thể nói là nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác, ổn định cục diện.

Thành thật mà nói, hoàng đế đầu Hán triều căn bản không có thực lực gì.

Mãi đến khi Kinh Vũ Đế đánh bại Hán Nô, mới coi là có uy tín, mới có thực lực thúc đẩy Thôi ân lệnh, hoặc là bãi truất bách gia độc tôn Nho thuật.

Nếu Kinh Vũ Đế không mạnh, mọi người đều lười nghe lời ông ta.

Nhưng cho dù mạnh, lúc cần mềm cũng phải mềm, cũng phải đồng ý Thiên nhân cảm ứng, cuối cùng cũng phải viết Tội kỷ chiếu chiếu tự trách.

Những điều này đều là hạ thấp tư thái, thay đổi lộ tuyến.

Thiên nhân cảm ứng là để thiết lập phương thức kết minh mới với địa phương, thừa nhận nếu trời đất xuất hiện tai họa, hoàng đế có trách nhiệm.

Nếu Kinh Vũ Đế cứng rắn một chút, bày tỏ trời đất xuất hiện tai họa thì có liên quan gì đến mình.

Vậy địa phương chắc chắn sẽ không vui rồi, mình gặp tai họa hoàng đế không có trách nhiệm, vậy mình cần hoàng đế làm gì.

Chẳng lẽ hoàng đế cứ thế lấy hết lợi ích, lúc cần chịu trách nhiệm thì phủi tay sao.

Chẳng phải đây là một tra nam sao.

Chấp nhận Thiên nhân cảm ứng, chính là Kinh Vũ Đế thừa nhận trách nhiệm của hoàng đế đối với thiên hạ, xảy ra vấn đề, hoàng đế phải chịu trách nhiệm.

Ngược lại, địa phương cũng phải tôn trọng địa vị hoàng đế của ông ta, mọi người cùng nhau hợp tác tin tưởng lẫn nhau, cộng tồn cộng vinh.

Sau đó chính là Luân Đài Chiếu, nói là Tội kỷ chiếu, nhưng kỳ thực chính là điều chỉnh lộ tuyến, nội dung chủ yếu là thông qua tự mình phản tỉnh, để phản đối kiến nghị mở rộng đầu tư quân sự.

Kinh Vũ Đế không nói đây là lỗi của các đại thần, chỉ nói đây là lỗi của mình, mình sai, cho nên các ngươi cũng đừng tiếp tục đầu tư biên thùy.

Chỉ ra các loại loạn tượng xuất hiện ở biên thùy, điểm ra nguyên nhân không truy tăng dự toán, tóm lại đều là lỗi của mình, dự toán thì không có.

Nếu phê bình mình vài câu là có thể miễn trừ lượng lớn chi phí, hoàng đế chắc chắn cũng rất vui vẻ.

Hiển nhiên Kinh Vũ Đế cũng đã điều chỉnh chiến tranh, hy vọng dừng dự toán chiến tranh, chuyển hướng sang các phương hướng khác.

Đáng tiếc việc chuyển hướng không mấy thành công, Kinh Vũ Đế cuối cùng cũng không thể giải quyết vấn đề phát triển.

Một quốc gia sẽ đối mặt với rất nhiều vấn đề, nhưng chủ yếu có thể phân loại thành hai: vấn đề nhu cầu an toàn, vấn đề phát triển kinh tế.

Vấn đề nhu cầu an toàn, Kinh Vũ Đế có thể giải quyết, nhưng vấn đề phát triển kinh tế lại không giải quyết được.

Giống như chiến tranh, môi trường xấu đi, vấn đề khí hậu, v. v. mà V nói trong V For Vendetta, có người sẽ thông qua thao túng những vấn đề an toàn này để áp chế dân chúng.

Khi an toàn gặp vấn đề, phát triển kinh tế không còn là quan trọng nhất, mọi người chắc chắn đều hy vọng trước tiên bảo vệ an toàn của mình.

Mạng còn không có, ai còn muốn phát triển.

Cho nên V nói có người sẽ vì chế tạo vấn đề an toàn là hoàn toàn đúng, bởi vì có vấn đề an toàn, thì không cần cân nhắc vấn đề phát triển nữa.

Kinh Vũ Đế đánh bại Hán Nô, đây là vấn đề nhu cầu an toàn, tất cả mọi người đều có thể đoàn kết dưới trướng ông ta để trước tiên giải quyết Hán Nô.

Nhưng khi Hán Nô bị đánh bại, vấn đề nhu cầu an toàn cũng được giải quyết, vậy tiếp theo hoặc là lại vì chế tạo cảm giác nguy cơ, hoặc là phải tìm kiếm sự phát triển.

Luân Đài Chiếu của Kinh Vũ Đế chính là muốn chuyển đổi lộ tuyến, từ việc thỏa mãn nhu cầu an toàn chuyển hóa thành phát triển kinh tế.

Đáng tiếc phát triển không mấy tốt, cho nên đến thời con trai ông ta mới có cuộc đại thảo luận Diêm Thiết Luận.

Khi có nhu cầu an toàn, mọi người có thể đoàn kết một lòng, hoàng đế có thể chấp nhận Thiên nhân cảm ứng, địa phương cũng có thể chấp hành mệnh lệnh của hoàng đế.

Nhưng một khi phát triển kinh tế, thì hoàng đế và địa phương sẽ có mâu thuẫn kịch liệt.

Hoàng đế nói muốn độc quyền muối sắt, bình chuẩn quân nhu.

Địa phương bày tỏ hoàng đế đây chính là tranh lợi với dân.

Quả nhiên làm hoàng đế không dễ, y như trong các tác phẩm khoa huyễn vậy, khi có ngoại địch tạo ra vấn đề an toàn, hoàng đế và mọi người đồng lòng.

Đợi đến khi vấn đề an toàn được giải quyết, lúc muốn an tâm phát triển, hoàng đế lại trở thành kẻ địch.

Đỗ Lan bày tỏ, ngai vàng hoàng đế tuy vạn người ở trên, nhưng thật sự là như đi trên băng mỏng.

Trong tác phẩm khoa huyễn, chỉ cần có cường địch xâm lược, thì hoàng đế có thể trở thành ánh sáng của nhân loại.

Nếu không có ngoại địch, thì hoàng đế chính là phản diện lớn nhất, chính là kẻ tạo ra vấn đề an toàn.

Hoàng đế Tống triều sở dĩ yếu ớt, chính là vì bọn họ không giải quyết được vấn đề an toàn, hai nhà Tống Nam Tống và Bắc Tống vẫn luôn bị phương Bắc uy hiếp.

Bởi vì không giải quyết được vấn đề an toàn, cho nên hoàng đế chỉ có thể không ngừng thỏa hiệp với Sĩ đại phu, để duy trì lòng trung thành của Sĩ đại phu, cuối cùng trở thành thời đại hạnh phúc nhất của Sĩ đại phu.

Nói một cách đơn giản chính là trong quá trình phát triển kinh tế, không ngừng thiên vị Sĩ đại phu, cuối cùng dẫn đến ba vấn đề tam nhũng ba cái yếu kém: quan viên quá nhiều, quân đội quá đông, ngân sách quá cạn kiệt của Tống triều.

Nếu Tống triều giải quyết được vấn đề an toàn, Sĩ đại phu sẽ không hạnh phúc đến vậy, bởi vì hoàng đế chắc chắn sẽ cường thế hơn, sẽ tìm kiếm nhiều lợi ích hơn.

Đến lúc đó sự đối kháng giữa hoàng đế và địa phương sẽ càng kịch liệt.

Có thể thấy, ngoài Tống triều ra, các hoàng đế vương triều khác đều có thể giải quyết vấn đề an toàn, sau đó mới phát triển.

Phát triển tốt hay không thì nói sau, nhưng đều tiến hành chuyển hình, hoàng đế đều có năng lực điều động nhất định, không đến mức như hoàng đế Tống triều một mực thỏa hiệp, để cầu tự vệ.

Thông thường khi phát triển, sự đối kháng giữa hoàng đế và địa phương đều rất kịch liệt, thủ đoạn quản lý của hoàng đế cũng rất cường thế.

Đương nhiên hoàng đế có mạnh đến đâu, đợi đến khi kinh tế phát triển, cũng không quản được thuộc hạ.

Bởi vì kinh tế phát triển, thuộc hạ sẽ trở nên mạnh hơn, sẽ không cần nghe lời hoàng đế.

Cho nên nhà Minh và nhà Thanh mới bế quan tỏa quốc, nếu mậu dịch hải ngoại ở địa phương phát triển rực rỡ, địa phương mạnh mà triều đình yếu, hoàng đế sẽ không quản được bọn họ nữa.

Bế quan tỏa quốc không phải là không giao lưu, mà là chỉ triều đình chỉ định vài nhà có thể mậu dịch, những người khác không thể tùy tiện giao lưu.

Chương 2910

Tiền này chỉ có hoàng đế kiếm được, nhưng kết quả này chính là hoàng đế kiếm tiền rồi, địa phương không còn tính tích cực, mọi người đều lười vì hoàng đế mà liều mạng.

Cho nên hoàng đế và quốc gia có một nghịch lý, hoàng đế không kiếm tiền thì không quản được quốc gia.

Hoàng đế kiếm tiền thì địa phương ly tâm ly đức.

Hoàng đế rốt cuộc có kiếm tiền hay không.

Có thể kiếm, nhưng không thể kiếm hết.

Vấn đề an toàn, vấn đề phát triển, là những vấn đề mà một quốc gia nhất định phải giải quyết.

Vấn đề an toàn có thể đồng lòng hiệp lực, nhưng khi liên quan đến phát triển thì bắt đầu đủ loại dây dưa.

Ở đây cũng có một nghịch lý, an toàn là vì phát triển, phát triển là để bảo vệ an toàn, nhưng bảo đảm an toàn sẽ ảnh hưởng đến phát triển, toàn lực phát triển thì phải nhượng bộ thỏa hiệp khi liên quan đến an toàn.

Dù sao tiền của quốc gia cũng có hạn, cấp cho an toàn thì cấp cho phát triển sẽ ít, cấp cho phát triển thì cấp cho an toàn sẽ ít.

Giống như một gia đình hai vợ chồng, chồng muốn máy chơi game, vợ muốn mỹ phẩm, một đồng tiền khó mà làm hài lòng cả hai.

Ca Tư Lạp bây giờ chính là vấn đề an toàn của quốc gia, nếu Đỗ Lan có thể đánh bại Ca Tư Lạp, thì danh vọng chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Tuy nhiên, trước hết đừng vội, cứ để Ca Tư Lạp đi thêm hai bước nữa.

Chỉ cần không giải quyết vấn đề an toàn, thì Nhật Bản sẽ phải chịu chi phí trị an cao ngất, đợi đến khi tiêu hao sức mạnh của Hoa tộc, trở lực Đỗ Lan đăng cơ cũng sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Dù sao Ca Tư Lạp cũng ở đây, có việc hay không cứ lên bờ đi vài bước, đến lúc đó Đỗ Lan lại đi giải quyết vấn đề an toàn, giành được danh vọng bảo vệ quốc gia, há chẳng phải là quá đẹp sao.

Hoa tộc dù sao cũng đã nằm thẳng, dân chúng Nhật Bản cũng không có gì để nói, bởi vì Mỹ Đế cũng đã nằm thẳng rồi.

Giống như Tống triều vậy, trong vấn đề an toàn, đã từ bỏ việc chữa trị.

Ca Tư Lạp vẫn đang tiến về phía trước, nơi nó đi qua tuy không có tổn thất nhân viên nào đáng kể, nhưng tổn thất tài sản thì cực lớn.

Hoa tộc không chuẩn bị ra tay nữa, bởi vì chuyện mà Mỹ Đế còn không giải quyết được, bọn họ cũng không giải quyết nổi, dân chúng cũng không có gì để oán trách.

Bây giờ mọi người chỉ đợi Ca Tư Lạp đi qua Nhật Bản, trở về đại dương, hy vọng tất cả mọi chuyện này sẽ kết thúc, những chuyện còn lại chính là thu mua với giá thấp.

Mọi thứ sẽ kết thúc, bọn họ sẽ không để dã tâm của Đỗ Lan đạt thành.

Lúc này, lại truyền đến tin tức Ca Tư Lạp có thể bị tiêu diệt, có một quốc gia đã sử dụng vũ khí trọng lực để đánh giết Ca Tư Lạp, từ không gian vũ trụ phóng xuống một cây đinh kim loại.

Nhờ tác dụng của trọng lực, trực tiếp trúng Ca Tư Lạp, xuyên qua cơ thể hắn.

Mặc dù vì vật nặng rơi xuống đã phá hủy nửa thành phố, nhưng đã thành công hoàn thành việc đánh giết.

Từ không gian vũ trụ trực tiếp tấn công, Ca Tư Lạp mà Đỗ Lan gửi đến dù sao vẫn là sinh vật, không chịu nổi loại công kích này.

Nếu là Ca Tư Lạp dạng thực vật trong Quái Thú Hành Tinh thì có thể chịu được tấn công vũ trụ, hoặc là Ca Tư Lạp Hồng Liên cũng có thể.

Tấn công từ không gian vũ trụ.

Điều này đã vượt quá phạm vi năng lực của rất nhiều quốc gia, chỉ riêng việc đưa cây đinh kim loại thô to lên vũ trụ đã rất khó rồi, chứ đừng nói đến việc hạ xuống chính xác để tấn công Ca Tư Lạp, thế giới này cũng chỉ có ba quốc gia có năng lực làm được.

Mà có thể trong thời gian ngắn như vậy, chỉ trong thời gian gửi một món chuyển phát nhanh đã hoàn thành tấn công, chỉ có một quốc gia có thể làm được.

Bây giờ Hoa tộc rất bất lực, Mỹ Đế không làm được, nhưng người khác lại làm được, Hoa tộc lẽ nào không nên tự kiểm điểm sao.

Dân chúng vừa xem xong liền rất tức giận, bày tỏ tầng lớp cao của Nhật Bản nên bỏ tiền thuê người đánh giết Ca Tư Lạp, chứ không phải không làm gì cả.

Hoa tộc rất tức giận nói: Chuyện mà Mỹ Đế còn không làm được, bọn chúng căn bản không làm được, đều là giả cả.

Đúng vậy, đều là tin tức giả, tin tức giả, mấy kẻ ngu dân này căn bản không biết gì cả, chỉ biết lướt video ngắn.

Video ngắn là do quần chúng vây xem tại hiện trường quay, bọn họ quay được một quả cầu lửa từ trên trời rơi xuống trực tiếp trúng đầu Ca Tư Lạp, lập tức nổ tung đầu.

Sau đó quả cầu lửa rơi xuống đất, sóng xung kích đã phá hủy toàn bộ kiến trúc xung quanh.

Nội dung video ngắn rất nhiều, đủ các góc nhìn, dân chúng Nhật Bản xem xong sao có thể không kích động.

Người ta đã giải quyết Ca Tư Lạp rồi, mà tầng lớp cao của quốc gia họ vẫn đang họp, họp mãi không dứt, ngồi nhìn dân chúng bị Ca Tư Lạp ức hiếp.

Oán khí của dân chúng càng ngày càng nhiều, nhưng dù có oán khí, bọn họ cũng không thể thể hiện ra, bởi vì đây là Lễ chế của Nhật Bản.

Mỗi giai cấp ở Nhật Bản đều có lễ nghi khác nhau, là xã hội giai cấp theo Lễ chế, vợ và chồng, hậu bối và tiền bối, cấp dưới và lãnh đạo, mỗi người có lễ riêng.

Ngay cả khi biết bất công cũng không đi đứng về phe nào, đơn giản mà nói chính là ai thắng thì họ giúp người đó, một chút tính đấu tranh cũng không có.

Tính đấu tranh, chính là phải đấu tranh với bất công, đấu tranh với khuyết điểm nội tại của mình, đấu với trời, đấu với đất, đấu với người, đấu với chính mình.

Chu Lễ chính là Lễ chế điển hình nhất, chính là mỗi người chỉ làm việc trong phạm vi của mình, chỉ cần đã làm rồi, người khác không được đưa ra dị nghị.

Ngay cả khi có bất mãn cũng không thể nói, bởi vì nói ra cũng không ai giúp, vì giúp đỡ là cần chi phí.

Lễ chế như vậy rất phù hợp với các quốc gia thiếu tài nguyên, bởi vì tài nguyên của mọi người đều có hạn, không giúp được.

Giống như Tường Lâm Tẩu dưới ngòi bút của Lỗ Tấn vậy, bà ấy quả thực đáng thương, nhưng lại không ai giúp.

Bởi vì giúp Tường Lâm Tẩu đối kháng với kẻ ác bá là cần chi phí, mọi người giúp Tường Lâm Tẩu cũng không nhận được lợi ích gì, cho nên đều làm như không thấy.

Tương tự, việc bạo lực học đường ở Nhật Bản hoành hành như vậy, cũng là vì nếu mọi người giúp người bị bắt nạt, thì đại diện cho việc họ đứng về phe đó.

Nếu thắng thì tốt rồi, nhưng nếu thua thì sao.

Tại sao họ phải đánh cược chi phí của mình, đi giúp người bị bắt nạt.

Nhìn thế nào cũng không lý trí, muốn giúp thì cũng là giúp người bắt nạt.

Tình thế quốc tế cũng như vậy, bá quyền của Mỹ Đế đủ loại ức hiếp các quốc gia khác, nhưng Mỹ Đế vẫn có đồng minh khắp thiên hạ.

Cùng lắm thì có người chỉ trích một chút là xong, sẽ không thật sự có ai đứng ra giúp quốc gia bị ức hiếp, bởi vì chi phí quá lớn, thành công cũng không có bao nhiêu lợi ích.

Không cùng Mỹ Đế ức hiếp người khác thì coi như không tệ rồi, đừng mơ tưởng đến việc giúp các nước yếu chống lại Mỹ Đế.

Ai thắng, họ giúp ai, đó là lẽ thường.

Đương nhiên họ giúp ai, người đó thắng cũng không sai, đáng tiếc muốn đoàn kết kẻ yếu thì quá khó, kẻ yếu cũng có những yêu cầu khác nhau, chưa chắc đã có thể đoàn kết được.

Đỗ Lan nhìn phản ứng của dân chúng Nhật Bản, bày tỏ hoàn toàn không ngoài dự đoán, bởi vì bọn họ không thể đột phá Lễ chế của mình, không thể tìm thấy văn hóa và chế độ đoàn kết tất cả mọi người.

Nói cho cùng, bọn họ vẫn dựa dẫm vào quy tắc của Hoa tộc, không thể thiết lập quy tắc của riêng mình.

Đỗ Lan bày tỏ, dân chúng Nhật Bản chỉ là kẻ dựa dẫm, cho nên chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Nếu bọn họ có tính đấu tranh, thì có thể đột phá Lễ chế để thực hiện quy tắc mới.

Xem ra bọn họ thật sự cần một hoàng đế.

Đỗ Lan bày tỏ, chỉ có hoàng đế mới có thể dẫn dắt bọn họ khai sáng quy tắc mới, mới có thể đột phá Lễ chế, đột phá huyết thống.

Cũng gần đến lúc bắt đầu rồi.

Đỗ Lan nói.

Địch Ny Toa bật cười, bởi vì việc giải phẫu Ca Tư Lạp đã bắt đầu, rất nhanh bọn họ sẽ tìm thấy một tấm bia đá trong bụng Ca Tư Lạp, trên đó khắc sáu chữ lớn Nhật Bản Hưng, Đỗ Lan Vương.

Sau đó Ca Tư Lạp cũng sẽ dùng Hơi Thở Nguyên Tử viết lên mặt đất Nhật Bản Hưng, Đỗ Lan Vương, bắt đầu tạo thế.

Đối với hành vi chơi khăm kiểu này của Đỗ Lan, Địch Ny Toa cũng không biết nói gì cho phải.

Chuyện này cũng giống như bộ quần áo mới của hoàng đế vậy, hoàng đế có mặc quần áo hay không có quan trọng không.

Không quan trọng, mọi người mặc nhiên chấp nhận là hắn có mặc là được.

Chương 2911

Nhật Bản Hưng, Đỗ Lan Vương, sáu chữ này kỳ thực cũng không quan trọng, quan trọng là cho mọi người một cái cớ, để mọi người ủng hộ tôi.

Điều này cũng giống như đạo lý ba người thành hổ, chỉ cần có người tin là được.

Đỗ Lan bày tỏ, mọi người đều không ngốc, nhưng mọi người đều cần một lý do để ủng hộ mình.

Nào là Ngư phúc tàng thư cá nuốt sách, nào là Đừng nói người đá một mắt, khơi động Hoàng Hà thiên hạ phản, kỳ thực chính là một cách kích phát oán khí trong lòng mọi người.

Nếu trong lòng mọi người không có oán, thì đào ra cái gì cũng vô dụng, nếu trong lòng mọi người có oán, thì đào ra một cái Nhật Bản Hưng, Đỗ Lan Vương là đủ rồi.

Dân chúng Nhật Bản có oán không.

Chắc chắn có, bọn họ tuy không có tính đấu tranh, nhưng oán khí thì vẫn có.

Đương nhiên, ngoài những công việc dân gian này ra, Đỗ Lan ở chỗ Thiên Hoàng cũng đã bắt đầu bộ ba loạn thần tặc tử: Vào triều không quỳ, tán bái không xưng tên, mang kiếm lên điện.

Điều này đã là công khai nói cho tất cả mọi người biết, Đỗ Lan hắn muốn tạo phản, có lòng bất trung.

Từ trên xuống dưới đều được chăm sóc, lúc này Kha Nam cũng từ FBI và Công an nhận được không ít thông tin về Đỗ Lan, Đỗ Lan chắc chắn là muốn phát động chính biến.

Hành vi của đối phương đã ngày càng lộ liễu, bọn họ chắc chắn phải đi đối kháng.

Kha Nam không ngờ Đỗ Lan này thật sự muốn làm hoàng đế, cậu không thể lý giải được mạch não của Đỗ Lan.

Hắn cho rằng chế độ đế chế cũng tiên tiến hơn chế độ Nhật Bản hiện tại.

Hôi Nguyên Ai cũng nhận được không ít thông tin từ chị gái, cô sẽ không nói cho cảnh sát biết sự tồn tại của chị gái, nhưng không cản trở việc cô giúp đối kháng Đỗ Lan, bởi vì đánh bại Đỗ Lan, hai chị em bọn họ mới thật sự tự do.

Nhưng chúng ta có thể làm gì chứ.

Kha Nam bất lực nói: Đây đã không còn là tội phạm nữa rồi, đây là chính biến, hoàn toàn vượt quá năng lực của trinh thám.

Chỗ dựa lớn nhất của trinh thám là pháp luật, nhưng Đỗ Lan sắp đứng trên pháp luật rồi.

Trinh thám vào lúc này, hiển lộ thật nhỏ bé.

Chúng ta có thể đi tìm chứng cứ tội lỗi của Đỗ Lan, hắn chắc chắn đã làm rất nhiều hành vi không thể cho người khác thấy, một khi tìm thấy chứng cứ, liền có thể công khai, khiến hắn mất lòng dân, cũng sẽ không còn ai tin hắn nữa.

Hôi Nguyên Ai nói.

Kha Nam cảm thấy có lý, quả thực có thể thử xem, Đỗ Lan chắc chắn có rất nhiều âm mưu quỷ kế, chỉ cần tìm thấy chứng cứ, nhất định có thể đập tan dã tâm của hắn.

Ca Tư Lạp tuy vẫn chưa biến mất, nhưng sau khi lên bờ liền di chuyển về phía trước, theo xu thế thì chắc chắn là sẽ xuống biển, cho nên không cần lo lắng, chỉ cần nhẫn nại là được.

Mặc dù một quốc gia nào đó đã dựa vào công kích từ không gian để giải quyết Ca Tư Lạp, nhưng mọi người đều giả vờ như không thấy.

Đáng tiếc bây giờ đã là thời đại internet, Hoa tộc có thể giả vờ không thấy, nhưng dân chúng thì không thể.

Thời đại này, dân chúng rất dễ dàng nắm bắt được tin tức từ nước ngoài, nhìn thấy đã có cách giải quyết, nhưng Hoa tộc của quốc gia mình lại thờ ơ, dân chúng chắc chắn có oán khí.

Chỉ là bọn họ ngại Lễ chế, không thể đứng về phe nào để đối kháng Hoa tộc.

Lễ của quốc gia này là sự ràng buộc từ trên xuống dưới, là sự hợp tác giữa quý tộc và công dân, chứ không phải sự đoàn kết giữa công dân và dân tự do.

Dân chúng chỉ có văn hóa Lễ chế dựa dẫm, không có văn hóa Lễ chế khai sáng.

Cho nên dân chúng cảm thấy tức giận nhưng không dám nói, có oán khí cũng chỉ có thể nén lại, chỉ có thể làm theo Lễ chế.

Nếu lúc này có người đề xuất Hoàn chính Thiên Hoàng trả lại quyền lực cho Thiên Hoàng, bọn họ chắc chắn sẽ ra tay.

Đáng tiếc Đỗ Lan lại không muốn Hoàn chính Thiên Hoàng, mà là muốn tự mình xưng đế.

Vì đã có tiền lệ tiêu diệt Ca Tư Lạp bằng tấn công vũ trụ, phàm là các quốc gia có năng lực hàng không vũ trụ đều lần lượt đưa ra kế hoạch của mình, cũng muốn phát động tấn công từ vũ trụ.

Các quốc gia không có năng lực có thể trực tiếp đi mua dịch vụ

này.

Nhật Bản tuy có kỹ thuật hàng không, nhưng không có kỹ thuật hàng không tiên tiến đến vậy, cho nên chỉ có thể bỏ tiền đi tìm Mỹ Đế.

Mỹ Đế thì muốn thuê ngoài, dù sao thuê ngoài cũng vừa nhanh vừa tốt.

Nghiên cứu về Ca Tư Lạp cũng đang được tiến hành một cách trật tự, đầu tiên dùng cộng hưởng từ hạt nhân, tia X, v. v.

để xuyên thấu cơ thể Ca Tư Lạp.

Phát hiện trong bụng hắn dường như có một vật thể quy tắc, không biết là cái gì.

Đó đương nhiên chính là bia đá Nhật Bản Hưng, Đỗ Lan Vương, cứ chờ bọn họ đào ra thôi.

Bên Đỗ Lan đã ngày càng kiêu ngạo, ngay cả Kha Nam cũng đã biết hắn chống đối Thiên Hoàng, đã làm đủ loại hành vi vi phạm Lễ chế.

Quốc gia trọng lễ, chính là mỗi giai cấp đều có lễ nghi riêng của mình, không thể vượt quá, vượt quá sẽ bị người khác bài xích.

Mỗi người đều dựa vào Lễ chế, không có lễ, bọn họ căn bản không biết nên giao lưu và hợp tác như thế nào.

Từ trước đến nay, bọn họ không có kinh nghiệm khai sáng một bộ quy tắc mới, chỉ có không ngừng học hỏi kỹ thuật tiên tiến bên ngoài, hoàn thiện kinh nghiệm Lễ chế.

Tóm lại, không có lễ, là không được.

Lễ chế là chế độ quan trọng nhất của quốc gia phân phong, bởi vì lễ có thể phân chia giai cấp, quý tộc, công dân, dân tự do đều có lễ riêng, ngấm ngầm ảnh hưởng đến cuộc sống, ăn mặc ở đi lại không gì là không có lễ, khiến người ta khó mà vượt qua.

Hành vi của Đỗ Lan chính là Lễ nhạc băng hoại, có thể nói là sự tồn tại đáng ghét nhất đối với chế độ phân phong, nếu Khổng Tử sống lại, chắc chắn sẽ liều mạng với Đỗ Lan.

Tuy nhiên hành vi như vậy của Đỗ Lan quả thực cũng đã nhận được không ít người ủng hộ, hiển nhiên những người bất mãn với Lễ chế không ít.

Dù sao thì rất nhiều người đều muốn đột phá Lễ chế, nhưng tiếc là bọn họ không làm được.

Vào thời Khổng Tử, thực lực của chư hầu đã mạnh hơn Thiên Tử, còn có một số đại phu thực lực mạnh hơn chư hầu, cho nên bọn họ đủ loại vi phạm Lễ chế, hưởng thụ đãi ngộ vượt cấp, các quy ước Chu Lễ đã trở thành hư không, thế là nội bộ các nước rơi vào tranh quyền đoạt lợi, chiến tranh giữa các quốc gia cũng ngày càng thường xuyên hơn.

Khổng Tử đã thấy Lễ băng nhạc hoại, nhưng không đưa ra được chế độ mới, chỉ hy vọng mọi người đều khắc kỷ phục lễ khắc chế mình theo lễ, khôi phục Chu Lễ, bởi vì trong lòng ông Chu Lễ chính là đỉnh cao của mọi thứ.

Nhưng vấn đề là chính vì mọi người đều không tuân thủ, nên Chu Lễ mới không được, nếu mọi người có thể tuân thủ thì cũng sẽ không Lễ băng nhạc hoại.

Cho nên Khổng Tử đã nhìn thấy vấn đề, đáng tiếc không đưa ra được giải pháp, thế là sau khi Khổng Tử mất, Nho gia phân tán.

Đệ tử Nho gia lần lượt tìm kiếm cách giải quyết vấn đề, Mặc Tử ban đầu cũng học Nho gia, nhưng ông ta cảm thấy bộ đó của Nho gia không ổn, liền khai sáng Mặc gia.

Pháp gia và Nho gia cũng có mối quan hệ không rõ ràng, Tử Sản chú đỉnh chính là tuyên bố pháp luật, Hàn Phi Tử và Lý Tư đều là đệ tử của Tuân Tử, Tuân Tử là Nho gia.

Mặc dù phương án của Tuân Tử và Nho gia đã không giống nhau, nhưng ý tưởng lập lò khác khai sáng phương pháp mới để tạo ra một bộ Chu Lễ thứ hai vẫn rất phù hợp với tư duy Nho gia.

Mạnh Tử là đệ tử Nho gia, đồng thời đã đề xuất cho Nho gia một bộ phương án phù hợp nhất với tư tưởng khắc kỷ phục lễ của Nho gia, đó chính là Tính thiện luận và Pháp tiên vương.

Ông không nói khôi phục Chu Lễ, chỉ nói mọi người nên học hỏi các bậc tiên hiền ưu tú.

Nho gia với tư cách là người tiên phong phát hiện vấn đề, đã dẫn dắt các phe phái khác nhau đề xuất phương án của riêng mình, có phe thì tiếp tục tư tưởng cốt lõi khắc kỷ phục lễ của Nho gia, có phe thì lại đi theo phong cách riêng của mình.

Chiến Quốc chính là quá trình thực tiễn các đáp án khác nhau, Mặc gia từng thịnh hành, nhưng cơ bản cũng là thực tiễn Phi công không tấn công, tư tưởng Kiêm ái hoàn toàn không thể thực hiện được.

Tư tưởng của Mạnh Tử cũng từng được thực tiễn, nhưng quốc quân mở miệng là thảo luận lợi ích, bộ Pháp tiên vương của Mạnh Tử cũng không thể thi triển.

Dù sao Pháp tiên vương, Nghiêu Thuấn Vũ đều là chia lợi ích của mình cho mọi người, mang lại lợi ích cho mọi người mới là độc nhạc nhạc bất như chúng nhạc nhạc một mình vui không bằng mọi người cùng vui.

Nếu quốc quân mà học theo, thì mới là toang.

Đương nhiên sau này đến thời Vương Dương Minh, Tâm học của ông ta chính là nói tất cả mọi người đều có thể trở thành thánh nhân, mỗi người đều là Nghiêu Thuấn Vũ, có thể nói là nhân nhân vi ngã, ngã vi nhân nhân mọi người vì tôi, tôi vì mọi người.

Mỗi người đều là Nghiêu Thuấn Vũ, thì thật sự mọi người đều mang lợi ích ra chia cho thiên hạ.

Đương nhiên trong quan niệm giá trị của phương Tây, người chính là công dân, nhân nhân vi ngã và ngã vi nhân nhân chính là quan hệ bình đẳng giữa các công dân.

Mà Vương Dương Minh thì cho rằng toàn thiên hạ người đều có thể trở thành Nghiêu Thuấn Vũ, đều có thể mang lợi ích ra cho người khác, như vậy thiên hạ sẽ thái bình.

Chương 2912

Tâm học có thể nói là hình thái tối cực của tư tưởng Nho gia, đáng tiếc vẫn còn đợi thực tiễn.

Vào thời Chiến Quốc, nhu cầu của quốc quân đều là phú quốc cường binh, cho nên Pháp gia đã tỏa sáng xuất hiện, hiệu quả nhanh, tác dụng đủ, chỉ cần làm theo Pháp gia, trong thời gian ngắn là có thể thấy hiệu quả.

Cho nên biến pháp thịnh hành một thời, phong độ không ai sánh bằng.

Thế là pháp dần dần thay thế lễ, cho dù sau này khi đại thống nhất, Nho gia trở thành chủ lưu, nhưng lễ lại ngày càng yếu đi.

Đất Thăng Long không còn một bộ lễ nghi bao trùm thiên hạ nữa, chỉ có phong tục văn hóa các nơi, nhập gia tùy tục.

Chỉ có luật pháp mới là thông dụng toàn quốc, nhưng sẽ không quy định quy cách hoặc phương thức tế tự các nơi.

Điều này cũng là vì sao người dân các quốc gia khác sau khi ra nước ngoài lại đoàn kết như vậy, bởi vì bọn họ có lễ, vô hình trung có thể khiến bọn họ tụ tập lại với nhau.

Mà Thăng Long đã không còn Lễ chế, mọi người giữ luật pháp là được, nhưng sau khi ra nước ngoài, chế độ của người ta quá lạc hậu, chấp pháp bất nghiêm, chỉ có thể dựa vào Lễ chế để bù đắp.

Khi tài nguyên nhiều, mọi người cũng không cần phạm pháp.

Nhưng khi tài nguyên thiếu, vi phạm pháp luật và tội phạm nhiều, Lễ chế liền đặc biệt quan trọng.

Có Lễ chế, có thể ôm đoàn giữ ấm, không có Lễ chế, thì không có quy tắc để ôm đoàn, ai cũng không phục ai.

Lễ chế chính là quy tắc ngầm quy định địa vị giai cấp của tất cả mọi người, có cao thấp thì mọi người mới biết quyền lợi và nghĩa vụ của mình, mới có thể nhanh chóng nhập vai.

Không có Lễ chế, chỉ là tuân thủ pháp luật, ở các quốc gia chế độ phân phong chắc chắn là không được.

Chế độ phân phong, mỗi khu vực đều có luật riêng của mình, căn bản không thể thống nhất.

Luật pháp các nơi không thống nhất, vậy lễ với tư cách là quy tắc ngầm, có thể không bị hạn chế bởi địa vực.

Ở các quốc gia có luật pháp thống nhất, Lễ chế cản trở pháp luật, cho nên Lễ chế bị đàn áp, không thể hình thành sự thống nhất.

Ở các quốc gia có luật pháp không thống nhất, Lễ chế lại cực kỳ quan trọng, Lễ chế chính là đại diện cho sức mạnh tổ chức.

Không có Lễ chế, chỉ có thể dựa vào chi bộ đảng.

Đỗ Lan phá hoại Lễ chế, một bộ phận người hận không thể giết hắn, nhưng cũng có một bộ phận người lại hoan hô nhảy cẫng.

Dù sao thì trong trường học cũng tồn tại chuyện bắt nạt, ở lãnh địa xí nghiệp bị ức hiếp, người bị đổ oan cũng có rất nhiều, bọn họ đã chịu đủ cái Lễ giáo ăn thịt người này rồi.

Cho nên Lễ giáo ăn thịt người không sai, nhưng nó ở các quốc gia phong kiến, cũng là cơ sở để các giai cấp ôm đoàn.

Đáng tiếc bọn họ vẫn không dám đứng ra trực tiếp đối kháng.

Đỗ Lan nói.

Đứng về phe nào cần chi phí, đặc biệt là đứng cùng với kẻ thách thức, chi phí càng cao.

Bởi vì kẻ thách thức một khi thất bại, bọn họ cũng phải chịu xui xẻo theo.

Đợi kẻ thách thức thắng lợi rồi, bọn họ đến cẩm thượng thiêm hoa thêm hoa trên gấm cũng không muộn.

Địch Ny Toa nói: Ai thắng, họ giúp ai.

Bọn họ chỉ là kẻ dựa dẫm vào quy tắc, không thể trở thành người khai sáng quy tắc.

Lễ chế là quy tắc ràng buộc mọi người, có thể ngấm ngầm kiểm soát họ, cũng có thể ngăn cản họ đối xử bình đẳng với người khác.

Dưới lễ chế, các giai cấp khác nhau có lễ nghi khác nhau, ngay cả trong cùng một giai cấp cũng có sự phân biệt lễ nghi.

Ví dụ, hậu bối tôn trọng tiền bối, dù hai người cùng một giai cấp, hậu bối cũng phải cung kính dùng kính ngữ.

Hệ thống này có ưu điểm và nhược điểm, nhược điểm là ăn thịt người, ưu điểm là đoàn kết.

Cái gọi là đoàn kết chính là người lạ có thể nhanh chóng phân chia quyền lợi và nghĩa vụ, phân chia theo lễ chế thì rất nhanh, hơn nữa nếu nhất trí đối ngoại, cũng sẽ không cảm thấy lễ chế ăn thịt người.

Nhưng hiện tại Đỗ Lan chắc chắn rất bất mãn với lễ chế, bởi vì nó không có lợi cho việc ta tạo phản.

Chỉ khi đột phá lễ chế, những người này mới có thể trở thành thần tử của Hoàng đế, chấp nhận sự quản lý của pháp độ Hoàng đế.

Hay là trước tiên đến trường học, điều động những học sinh bị bắt nạt kia.

Đỗ Lan cảm thấy ta có thể bắt đầu huấn luyện từ những kẻ bắt nạt, để họ đi đột phá lễ chế.

Ở Nhật Bản, việc bị bắt nạt cơ bản chỉ có ba con đường: ở nhà, chuyển trường, tự sát, không cách nào giải quyết vấn đề.

Bất kể là học sinh hay giáo viên đều mặc định chấp nhận, bởi vì đây không phải là điều họ có thể quản lý, đây là lễ chế.

Giáo viên nếu giúp người bị bắt nạt, tức là đứng về phe đó chống lại hệ thống trên kẻ bắt nạt, rất khó có cơ hội thắng.

Hơn nữa, trách nhiệm của giáo viên là tận trung với nhà trường, chứ không phải học sinh, hệt như võ sĩ tận trung với chủ công vậy.

Dưới lễ chế, đối tượng tận trung chỉ có một, nên mới có cái gọi là ngu trung.

Cho nên, việc che giấu tin tức xấu của nhà trường mới là điều giáo viên nên làm, chứ không phải giúp đỡ học sinh bị bắt nạt.

Học sinh bị bắt nạt, rất có thể là vì họ không giữ được lễ chế, không chi trả được chi phí của lễ chế.

đây không chỉ là vấn đề bạo lực, mà còn là một biểu hiện của lễ chế ăn thịt người.

Lễ chế yêu cầu mỗi người phải có hành vi phù hợp với thân phận của mình, ăn mặc ở đi lại đều phải phù hợp với lễ nghi, vượt quá thì không được, nhưng không đạt được cũng không được.

Nếu có học bá thành tích quá tốt, đây là vượt lễ, sẽ bị cô lập.

Nhưng nếu học tra thành tích quá tệ, không đạt yêu cầu của lễ chế, cũng không được, sẽ bị bắt nạt.

Tốt nhất là ở mức độ tương đương với lễ chế, nên học bá thì đi trường học bá, người bình thường thì đi trường bình thường, những người có cùng quy cách lễ chế ở bên nhau là thoải mái nhất.

Đỗ Lan nghĩ đến việc kích phát oán khí của những học sinh bị bắt nạt, để họ trước tiên trở thành kẻ phá hoại lễ chế, để họ thức tỉnh.

Ngươi định làm thế nào.

Địch Ny Toa hỏi, nàng cảm thấy tìm học sinh bị bắt nạt dường như là một cách, dù sao mục tiêu cũng rõ ràng.

Nhưng nàng cảm thấy không chỉ có học sinh, thực ra rất nhiều xã súc người làm công ăn lương đến kiệt sức trong các tập đoàn lớn cũng cần được thức tỉnh: Ta thấy xã súc trong các tập đoàn lớn cũng cần thức tỉnh, nhiều người rất ghét hoạt động team building, nhưng vì muốn giữ lễ chế lại không thể không đi.

Oán khí của họ cũng không nhỏ.

Lễ chế cái thứ này quả thực khó nói, nói nó vô dụng ư, khi nhất trí đối ngoại nó vẫn có chút tác dụng, nói nó hữu dụng ư, sự áp bức đối với con người lại hiển nhiên.

Quả nhiên mâu thuẫn là sự thống nhất của đối lập, vạn sự vạn vật đều có mặt tốt và mặt xấu.

Địch Ny Toa lại cảm khái nói: Rốt cuộc là giữ lại hay không giữ lại đây.

Cái thứ này không phải chúng ta có thể quyết định, phải xem sự lựa chọn của xã hội.

Đỗ Lan nói: Ta không thể quyết định người Nhật Bản có muốn lễ chế hay không, ta chỉ có thể cho họ một lựa chọn đế chế.

Đến lúc đó nếu họ nguyện ý chọn đế chế, vậy thì cầm súng theo ta.

Nếu họ vẫn thấy lễ chế tốt hơn, vậy ta chắc chắn phải giết vài người để giết gà dọa khỉ.

Nếu họ không sợ chết mà vẫn thấy lễ chế tốt, vậy ta sẽ nhận thua.

Việc có thể đột phá lễ chế hay không là do mỗi người, chứ không phải Đỗ Lan, hắn chỉ đưa ra một lựa chọn.

Đối với Hoàng đế mà nói, thiên hạ đều là lãnh địa tư nhân của mình, tốt nhất là chỉ chấp nhận gia pháp của Hoàng đế, không hy vọng người dưới quyền có một bộ lễ chế cục bộ.

Hoàng đế chắc chắn không thích lễ chế, nhưng tiếc là pháp luật của Hoàng đế cũng không thể can thiệp vào mọi mặt, ví dụ như hôn tang cưới hỏi, điều này rất thể hiện lễ chế.

Một đám thân thích bạn bè tụ tập cùng nhau, chắc chắn phải có lễ chế mới có thể xác định thứ tự, cũng chỉ có thể nhập gia tùy tục.

Cho nên trong quận huyện vẫn còn rất nhiều lễ chế, vì thế Lỗ Tấn mới nói lễ giáo ăn thịt người.

Thực ra điều này cũng không còn cách nào khác, chỉ cần có tổ chức thì tất yếu phải có các loại phân công, nếu không có phương pháp phân công tốt hơn để thay thế lễ giáo, thì lễ chế chính là lực lượng tổ chức.

Nhất định phải giải quyết vấn đề nghe ai, ví dụ như một gia tộc, cứ theo vai vế mà sắp xếp, nếu trưởng bối bên nội không còn, thì phải nghe nương cữu.

Một bộ sắp xếp như vậy, có chính có phụ, lực lượng tổ chức cũng sẽ đến.

Nếu không có lễ chế, mọi người sẽ hỏi, tại sao phải nghe nương cữu.

Không thể nghe Lão Vương hàng xóm ư.

Chương 2913

Lão Vương thì ở ngay cạnh, nương cữu còn ở một thôn khác kia mà.

Lỗ Tấn tuy thống thiết đau khổ, thống mạ lễ giáo ăn thịt người, nhưng kết quả là lễ giáo vẫn đang vận hành, căn bản không thể ngừng lại.

Cho đến khi một lực lượng tổ chức mạnh mẽ hơn xuất hiện, lễ chế mới bị áp chế.

Cho nên Đỗ Lan rất rõ ràng rằng chỉ khơi gợi oán khí của mọi người là chưa đủ, còn phải để mọi người có luật mà tuân theo, làm Hoàng đế thì phải sắp xếp gia pháp.

Nhưng gia pháp của Hoàng đế dù sao vẫn không thể đi sâu vào mọi mặt, lễ chế rất khó bị thay thế.

Ta có thể thu hồi quyền sở hữu tài sản và quyền kinh tế của quý tộc, nhưng rất khó tước đoạt quyền nhân tài của quý tộc.

Nếu quý tộc dùng lễ chế để kiểm soát nhân tài, vẫn có thể đối kháng Hoàng đế.

Đỗ Lan nói: Cho nên vẫn phải cải cách giáo dục, để mọi người đều chấp nhận gia pháp.

Trước bồi dưỡng một nhóm nhân tài đã, dù là cải cách giáo dục, cũng cần nhân tài mới có thể thực hiện.

Địch Ny Toa nói.

Đỗ Lan gật đầu, vậy thì trước tiên đến trường học tìm những học sinh bị bắt nạt, đoàn kết họ lại, trở thành môn sinh của Thiên tử.

Trường trung học Đế Đan, ở đây cũng có hiện tượng bắt nạt.

Dù sao giữ được lễ chế cũng không phải chuyện đơn giản, có thể một chút không chú ý là thất thủ.

Đây cũng là lý do vì sao nói Nhật Bản là một quốc gia bị áp bức, không phải nói cuộc sống của họ vô vị đến mức nào, mà là vì họ phải tuân thủ lễ chế mọi lúc mọi nơi, phải cẩn trọng từng li từng tí.

Một chút không cẩn thận là có thể phá hoại lễ chế, đó chính là tội lớn, nhẹ thì bị bắt nạt, nặng thì phải chết để tạ tội.

Tìm xem, trên sân thượng, nhà vệ sinh, trong tủ đồ có học sinh nào trốn không, vi phạm lễ chế thì không thể để họ yên ổn ở trong lớp học được.

Quả nhiên tìm được một số học sinh.

Những học sinh này đều rất tiều tụy, hiển nhiên vì bị bắt nạt mà thân tâm không khỏe mạnh.

Họ thậm chí còn không biết mình vì sao lại bị bắt nạt, còn chưa ý thức được mình đã không giữ lễ.

Thực ra lễ chế là sự ngấm ngầm, cũng không ai đặc biệt dạy họ.

Hệt như không ai dạy, nhưng mọi người tự nhiên sẽ cho rằng nương cữu là lớn.

Cho nên khi bị bắt nạt, đều không biết mình sai ở đâu, rốt cuộc là chỗ nào chưa làm tốt.

Thậm chí đến cuối cùng, việc bị bắt nạt cũng đã trở thành một kiểu biểu hiện của lễ nghi.

Ngươi bị bắt nạt, nếu ngươi phản kháng thì rất bất lịch sự.

Kẻ bắt nạt nếu một ngày không bắt nạt ngươi, cũng là rất bất lịch sự.

Người ngoài cuộc nếu thấy chuyện bất bình ra tay nghĩa hiệp, cũng rất bất lịch sự.

Không khí đã đến mức này, mọi người đều phải giữ lễ, như vậy mới có thể hòa thuận, đây chính là lễ.

Các ngươi những người này không thấy rất thất lễ sao.

Cứ như vậy bị người ta bắt nạt, cũng không chịu đổi mới, các ngươi như vậy sẽ khiến kẻ bắt nạt rất nhàm chán.

Họ bắt nạt các ngươi cũng không có cảm giác thành tựu, các ngươi đây là không tuân thủ lễ chế.

Đỗ Lan vừa đến đã phê bình những học sinh bị bắt nạt này không có sự đổi mới, toàn bộ đều mang vẻ mặt khổ sở, một chút cũng không có cái cảm giác thỏa mãn sau khi bị bắt nạt, đây là một chút cũng không tuân thủ lễ chế.

Bị bắt nạt còn phải cười mặt đón tiếp, để mặc người ta nhổ vào mặt.

Vậy chẳng phải họ là đồ hèn mọn sao.

Chú ơi, chú là giáo viên mới đến sao.

Có một học sinh hỏi.

Không phải, ta là kẻ đột phá lễ chế, cũng là người sắp lên ngôi vua Nhật Bản, ta tên là Đỗ Lan, Hoàng đế của các ngươi.

Đỗ Lan cũng không giả bộ nữa, đã nói rõ, trực tiếp thừa nhận mình là người muốn làm Hoàng đế.

Làm Hoàng đế chắc chắn cần đội ngũ lãnh đạo của mình, cho nên tìm những đứa trẻ bị bắt nạt, để chúng đi phá hoại pháp chế là một cách rất tốt.

Nhớ lại Kinh Vũ Đế lúc đầu cũng rất yếu ớt, mãi mới đối phó được với Đậu Thái Hậu, còn phải đối mặt với các hào cường địa phương.

Vì vậy Kinh Vũ Đế không câu nệ phép tắc, tuyển chọn một nhóm nhân tài để thành lập Nội Đình, trong đó có không ít ngoại thích.

Trong Nội Đình có Hoắc Khứ Bệnh, Hoắc Quang, Vệ Thanh và các nhân tài khác, sau này Kinh Vũ Đế dựa vào nhóm nhân tài Nội Đình này để giải quyết vấn đề an toàn, thiết lập uy tín, đồng thời áp chế hào cường.

Tuy nhiên, sau này các thành viên Nội Đình cũng trở thành hào cường, nửa đời sau của Kinh Vũ Đế chính là để giải quyết vấn đề Nội Đình, giết không ít người.

Nói cho cùng, Kinh Vũ Đế vẫn không thể liên tục thu hút nhân tài mới, không thể không ngừng rửa bài thay đổi nhân sự.

Nếu có khoa cử, hắn có thể liên tục tuyển chọn nhân tài, không ngừng rửa bài, cũng không cần giết người.

Đỗ Lan cũng muốn thành lập Nội Đình của mình, Nội Đình là người của ta.

Trước đây, những người kết minh bằng máu chỉ là đồng minh, còn Hoa tộc là kẻ thù, khi xác định được mối quan hệ như vậy, con đường xưng đế của ta có thể bắt đầu.

Tuy các ngươi đều là người trẻ tuổi, nhưng Hoắc Khứ Bệnh hai mươi hai tuổi đã phong lang cư tư lập công hiển hách ở biên cương, cho nên ta rất tin tưởng các ngươi.

Chỉ cần các ngươi có thể giúp ta thành tựu nghiệp đế vương, tên tuổi các ngươi sẽ trở nên bất hủ.

Đỗ Lan nói: Ta có thể cho các ngươi một cơ hội chứng minh bản thân.

Học sinh trung học bị bắt nạt vốn không được lễ chế chấp nhận, vậy họ căn bản không cần thiết phải duy trì lễ chế, chỉ cần dũng cảm một chút là có thể đột phá lễ chế.

Khi họ nghe nói phải lập công dựng nghiệp, ánh mắt đều dần chuyển từ mê mang thành kiên định.

Nếu không đi theo Đỗ Lan, họ chỉ có ba con đường: chuyển trường, ở nhà, tự sát.

Rất khó có lối thoát khác để thoát khỏi bắt nạt, tạo phản chính là con đường thứ tư mà Đỗ Lan ban cho họ.

Các ngươi làm việc cho ta, ta sẽ cho các ngươi vinh quy bái tổ.

Đỗ Lan nói.

Người trẻ tuy vẫn chưa thật sự xác định, nhưng Đỗ Lan đã nói vậy, họ cũng không có lý do gì để từ chối, dù sao họ đã tệ đến mức này rồi, còn có thể tệ hơn đến mức nào nữa.

Chúng ta nên làm gì.

Những thiếu niên này hỏi.

Đỗ Lan liền trình bày toàn bộ kế hoạch của mình, họ phải gia nhập các ngành nghề, phải đi khai chiến với Hoa tộc.

Các thiếu niên vừa nghe khai chiến, liền mong muốn phá nát cái xã hội này, bởi vì họ căn bản không thích cái xã hội lễ chế hiện tại, họ căn bản không thể thích ứng.

Thực ra bất kể là xã hội nào, luôn có một số người không thể thích nghi, dù sao cấu trúc xã hội là một ước số chung, phần lớn mọi người hài lòng là được, số ít người bất mãn cũng là điều không thể tránh khỏi.

Nhưng chỉ cần có cơ hội, các thiếu niên đều nguyện ý ra tay mạnh mẽ, nghĩ đến nghiệp tích vĩ đại phong lang cư tư của Hoắc Khứ Bệnh, sao không khiến người ta động lòng.

Thế là Đỗ Lan có một nhóm người của mình, có thể khai chiến với Hoa tộc.

Thay đổi chế độ tuyển chọn nhân tài cần thời gian, trực tiếp tuyển một nhóm nhân tài sẽ nhanh hơn.

Đỗ Lan nói thời gian có hạn, trực tiếp để những người bị lễ giáo áp chế đứng ra là được.

Lúc này, con Ca Tư Lạp duy nhất đã chết cuối cùng cũng bắt đầu công việc giải phẫu, từ trong bụng nó rơi ra một khối đá bản, trên đó viết sáu chữ lớn Nhật Bản hưng, Đỗ Lan vương, chỉ thiếu viết Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương.

Cả thế giới còn chưa hồi phục sau đợt tấn công của Ca Tư Lạp, lại được biết trong bụng Ca Tư Lạp lại có văn tự như vậy, ai nấy đều thốt lên cái quỷ gì thế.

Xem ra là lão Thiên gia muốn ta làm Hoàng đế.

Đỗ Lan lúc này cũng đứng ra tuyên bố đây không phải là ta muốn làm Hoàng đế, mà là ý chỉ của Thượng Thiên.

Thế là các đồng minh đều ngơ ngác, bởi vì những đồng minh này đang nghĩ đến việc mình sẽ trở thành Hoa tộc thay thế Hoa tộc cũ, không ngờ Đỗ Lan lại muốn làm Hoàng đế, Hoàng đế có để Hoa tộc tồn tại lâu dài không.

Không thể nào, Đỗ Lan muốn làm Hoàng đế, chứ không phải cộng chủ.

Triều Hán lúc đầu, Hoàng đế chỉ là cộng chủ, căn bản không thể tính là Hoàng đế.

Đến khi Kinh Vũ Đế tăng cường tập quyền, mới đặt nền móng cho hậu thế, ngay cả dị tộc tiến vào cũng phải Hán hóa, thực ra chính là vì Kinh Vũ Đế đã đặt nền móng vững chắc.

Chương 2914

Nếu không có một loạt cải cách của Kinh Vũ Đế, thì Hoàng đế căn bản không có tư cách ngồi ngang hàng với hào cường, cũng chỉ là một vật linh như Thiên Hoàng mà thôi.

Cộng chủ và Hoàng đế không giống nhau, các đồng minh hy vọng Đỗ Lan làm một cộng chủ là được, nhưng Đỗ Lan lại muốn làm Hoàng đế, muốn triệt để tước đoạt quyền sở hữu đất đai, quyền kinh tế, quyền nhân tài của quý tộc, chỉ có như vậy Hoàng đế mới có thể biến cả quốc gia thành một thể thống nhất, toàn bộ trở thành lãnh thổ tư nhân của Hoàng đế.

Của ngươi là của ta, của ta vẫn là của ta.

Cho nên đồng minh chắc chắn không ủng hộ Đỗ Lan làm vậy, nghe nói trong bụng Ca Tư Lạp có đồ, họ lập tức ý thức được rằng Ca Tư Lạp gì đó đều là Đỗ Lan tự biên tự diễn, tên này vì muốn làm Hoàng đế mà không từ thủ đoạn nào.

Tuy nhiên họ thật sự không thể phản đối, dù sao Đỗ Lan quả thực đang đối phó với Hoa tộc.

Đồng minh rất mâu thuẫn, một mặt là thấy Hoa tộc chướng mắt, muốn thay thế họ.

Một mặt lại phát hiện Đỗ Lan căn bản không chuẩn bị cho họ cơ hội thay thế Hoa tộc, rốt cuộc họ nên chọn thế nào.

Chắc chắn là chọn tiếp tục hợp tác với Đỗ Lan, bởi vì không chọn Đỗ Lan, họ ngay cả an toàn cũng không được bảo đảm.

Hơn nữa không chọn Đỗ Lan, họ cũng bị Hoa tộc đàn áp.

Còn Hoa tộc thì hoàn toàn phát điên, trên truyền thông chửi bới Đỗ

Lan, nói Ca Tư Lạp chính là Đỗ Lan giở trò, là vũ khí sinh học do hắn chế tạo, nếu không thì trong bụng Ca Tư Lạp làm sao có bia đá.

Đây là thiên ý.

Đỗ Lan và những người ủng hộ hắn chỉ nói đây là thiên ý: Nếu các ngươi có chứng cứ ta chế tạo Ca Tư Lạp thì hãy đưa ra, nếu không có thì đừng nói bừa, thiên ý chính là thiên ý.

Thiên Hoàng hiện tại cũng rất câm nín, đang nghĩ có nên thiện nhượng hay không.

Nếu Thiên Hoàng thiện nhượng, Đỗ Lan sẽ không lập tức chấp nhận, chắc chắn sẽ ba lần từ chối ba lần nhường, làm cho đủ thể diện.

Toàn quốc, thậm chí toàn cầu mọi người đều đang chú ý tình hình của Đỗ Lan, một loạt hành động này của hắn đã rất rõ ràng là đang mưu đồ cướp ngôi rồi.

Hơn nữa còn không phải chính biến, không phải cách mạng màu, mà là mưu đồ cướp ngôi rất truyền thống, mọi chi tiết đều vô cùng tinh tế.

Hoa tộc rất khó xử, Ca Tư Lạp vẫn đang lan rộng, Đỗ Lan lại biểu lộ dã tâm, đây đều là chuyện gì thế này.

Năm đó Đức Xuyên Gia Khang Tokugawa Ieyasu cũng chỉ bế quan tỏa quốc, kiểm soát quyền kinh tế, hiện tại Đỗ Lan rõ ràng là muốn đoạt lấy quyền sở hữu tài sản, quyền kinh tế và quyền nhân tài của chúng ta, chúng ta biết làm sao đây.

Hoa tộc sốt ruột a, nhưng lại không nghĩ ra cách đối phó, bọn họ vốn đã không đoàn kết, càng không nói đến việc kỹ thuật còn bị Đỗ Lan nghiền ép.

Chẳng lẽ chỉ có thể thỏa hiệp ư.

Nhưng một khi thỏa hiệp, thì không ổn chút nào.

Ta nghĩ Đỗ Lan tiếp theo sẽ giao dịch với chúng ta, dùng cách hứa hẹn quan vị để đổi lấy quyền sở hữu tài sản của chúng ta.

Dùng quyền kinh tế đổi lấy phú quý nửa đời sau của chúng ta.

Nhưng đáng sợ nhất vẫn là quyền nhân tài, phải biết ngay cả Mỹ Đế cũng không cách nào kiểm soát quyền nhân tài của chúng ta.

Là một quốc gia có quân đội Mỹ đóng quân, phương pháp đấu tranh của họ với Mỹ Đế chính là quyền nhân tài.

Mỹ Đế tuy có thể kiểm soát kinh tế của họ, nhưng không thể kiểm soát quyền nhân tài, không thể kiểm soát phương hướng bồi dưỡng nhân tài.

Thực ra các nước nhỏ đối với các nước lớn cơ bản đều dùng phương pháp này, hợp tác kinh tế, khi bồi dưỡng nhân tài thì tuyên truyền một số chủ nghĩa dân tộc, tránh nhân tài bị nước lớn đồng hóa.

Sau đó thông qua sự điều phối nhân tài, dần dần hình thành trạng thái đối đầu với ngành công nghiệp và tư bản của nước lớn.

Tuy không thể tiêu diệt nước lớn, nhưng cũng có thể khiến nước lớn khó mà lấy đi tư bản.

Đương nhiên nước lớn thông thường cũng sẽ mua chuộc một số nhân tài, tiến hành đối đầu, nhưng điều này sẽ làm tăng chi phí của họ.

Nếu không có sự đối kháng về quyền nhân tài, thì sẽ không phải là thuộc địa, mà là một phần của Mỹ Đế rồi.

Thực ra điều này cũng tương tự như cuộc tranh giành nhân tài giữa Hoàng đế và hào cường.

Tóm lại, cuộc cạnh tranh nhân tài đã cận kề, Hoa tộc trước đây dùng chiến lược nhân tài để kiềm chế Mỹ Đế, hiện tại cũng hy vọng có thể kiềm chế Đỗ Lan.

Đáng tiếc Đỗ Lan đã dự đoán được thủ đoạn của họ, đã thành lập Nội Đình, dùng một nhóm thanh niên phản đối lễ chế.

Những thanh niên này sẽ kiên định đứng về phía Đỗ Lan, quán triệt tư tưởng của hắn.

Hoa tộc muốn dùng quyền nhân tài để đối kháng với Đỗ Lan, thì quá ngây thơ rồi.

Cục diện người của mình, đồng minh, kẻ thù đã hình thành.

Tiếp theo chính là đoàn kết quốc dân và dân tự do, đối kháng Hoa tộc.

Có bia đá Nhật Bản hưng, Đỗ Lan vương, bất kể thật giả, đã đủ để Đỗ Lan giành được không ít sự ủng hộ.

Hơn nữa, việc hắn bất kính với Thiên Hoàng cũng khiến không ít người kỳ vọng hắn có thể tạo ra một thời đại khác.

Đương nhiên phần lớn mọi người là đứng ngoài quan sát, họ không muốn thay đổi, chỉ muốn sống yên ổn.

Họ đã thích nghi với xã hội giai cấp của lễ chế, nên không mấy nguyện ý thay đổi.

Nhưng mọi người cũng biết thực lực khoa kỹ của Đỗ Lan quá mạnh, Hoa tộc không phải đối thủ, hiện tại việc Đỗ Lan đăng cơ đã là chuyện chắc chắn.

Chỉ là không biết Đỗ Lan sẽ xử lý Hoa tộc thế nào, quản lý quốc gia ra sao, đây mới là điều mọi người lo lắng nhất.

Đỗ Lan hiện tại đăng cơ, cũng chỉ là cộng chủ, muốn trở thành Hoàng đế còn phải thu lại quyền sở hữu tài sản, quyền kinh tế và quyền nhân tài của Hoa tộc.

Đức Xuyên Gia Khang bế quan tỏa quốc, chỉ thu quyền kinh tế, nên hắn cũng chỉ là một cộng chủ.

Muốn làm thành một chuyện đều sẽ có sự phản phệ, ví dụ như Chu Công thúc đẩy Chu Lễ, đã xảy ra loạn Tam Giám, nội chiến giữa người Chu.

Bởi vì Chu Lễ thừa nhận lợi ích của các bộ tộc ngoài người Chu, khiến họ đều trở thành người Chu.

Chu Lệ Vương muốn độc quyền chuyên lợi, tức là thu hồi quyền kinh tế của chư hầu, kết quả là quốc nhân bạo động, Chu Lệ Vương trực tiếp bị lật đổ.

Triều Hán muốn thu hồi quyền sở hữu tài sản, kết quả là loạn Thất Vương.

Tào Tháo muốn dùng duy tài thị cử chỉ trọng tài năng để đối kháng duy đức thị cử chỉ trọng đạo đức, nhưng con trai là Tào Phi lại không chống đỡ nổi, đã thúc đẩy Cửu Phẩm Trung Chính chế.

Khoa cử tương tự cũng gặp phải sự phản đối của môn phiệt, quý tộc thời Tùy Đường dùng Phật giáo và Đạo giáo để liên minh, căn bản không để ý đến khoa cử.

Đạo sinh một, một sinh hai.

Một chuyện đã bắt đầu, tất định sẽ có tiếng nói phản đối, và quá trình thúc đẩy tất định sẽ đẫm máu.

Bước đầu tiên chính là phải tập trung toàn bộ Hoa tộc lại.

Đỗ Lan nói: Phải Hán hóa.

Hán hóa, tức là Hán triều hóa, vì sao phải Hán hóa.

Bởi vì Hán hóa chính là quá trình từ cộng chủ đến Hoàng đế, bắt đầu từ Lưu Bang.

Lưu Bang đầu tiên bắt đầu chế độ lăng ấp, tập hợp các quý tộc cũ của sáu nước lại, bắt đầu bước đầu tiên trong việc đoạt quyền sở hữu tài sản.

Trước tiên tách người và đất ra, xây dựng một thành phố, chuyên quản lý con cháu Hoa tộc, có thể cung cấp cho họ cuộc sống xa hoa trụy lạc nhất, để họ dần dần suy đồi.

Thời nhà Tần, tuy Tần Thủy Hoàng đã tiêu diệt vương thất sáu nước, nhưng lại không tiêu diệt các thế lực phân phong cát cứ ở sáu nước, các nơi vẫn do các lãnh chúa riêng quản lý, cho nên sự thống nhất của nhà Tần thực ra căn bản chưa hoàn thành, chỉ là tiêu diệt kẻ thù bề mặt.

Nhưng nền tảng phân phong vẫn còn, cho nên căn bản không có sự thống nhất thực sự.

Thực ra thế lực phân phong ngay cả đến triều Đường cũng có, bởi vì triều Đường cũng là cộng chủ, thế lực quý tộc rất khó dứt bỏ.

Triều Hán thành lập, đối mặt với vấn đề làm thế nào để xây dựng một quốc gia thống nhất, các Hoàng đế Tây Kinh đều đang nỗ lực, đoạt lại quyền sở hữu tài sản, ngang bằng với quý tộc trong quyền kinh tế, nhưng trên quyền nhân tài thì thất bại hoàn toàn.

Hán hóa chính là quá trình Hoàng đế và quý tộc tranh đấu, Hoàng đế tước đoạt quyền sở hữu tài sản, quyền kinh tế, quyền nhân tài.

Triều Hán đã giải quyết vấn đề quyền sở hữu tài sản, bước đầu tiên của Đỗ Lan cũng là phải giải quyết nó.

Còn về quyền kinh tế, sau Diêm Thiết Luận cơ bản là Hoàng đế và hào cường chia đôi, điều này thật sự không còn cách nào khác, quốc thổ quá rộng lớn, Hoàng đế rất khó quản lý tất cả các hoạt động kinh doanh, chỉ có thể nắm bắt phương hướng lớn, phần còn lại chỉ có thể do hào cường phụ trách.

Chương 2915

Quyền nhân tài, đến sau khi có chế độ khoa cử mới dần dần được giải quyết.

Cuối cùng Hoàng đế nắm giữ quyền sở hữu tài sản và quyền nhân tài, một nửa quyền kinh tế, vậy thì Hoàng đế thắng, quý tộc thua.

Nhưng sau khi quý tộc thua, không có nghĩa là lịch sử đã kết thúc, lịch sử vẫn tiếp tục, đến triều Minh xuất hiện chế độ Nội Các, Hoàng đế thực ra đã có thể có hoặc không, cả quốc gia hoàn toàn có thể vận hành mà không cần Hoàng đế.

Hoàng đế nếu quá nỗ lực, rất dễ sẽ trở thành một thành viên của hệ thống quan liêu, sẽ bị thể chế nuốt chửng.

Cho nên các Hoàng đế triều Minh đã chọn nhiều cách để đối kháng, duy trì tính độc lập của mình, nhưng đáng tiếc đều không mấy thành công.

Hiện tại Nhật Bản là một quốc gia bán phong kiến bán thuộc địa, quyền kinh tế và một phần quyền sở hữu tài sản nằm trong tay Mỹ Đế, quyền nhân tài nằm trong tay mình, cho nên một quốc gia bán phong kiến bán thuộc địa muốn đối kháng với nước chủ quản, thì phải sử dụng nhân tài.

Đỗ Lan nói: Chúng ta trước tiên đoạt lại quyền sở hữu tài sản trong tay Hoa tộc, sau đó dùng nhân tài để đoạt lại một phần quyền sở hữu tài sản trong tay Mỹ Đế.

Cuối cùng là quyền kinh tế, chỉ cần Mỹ Đế phong tỏa chúng ta, thì quyền kinh tế cũng có thể bị chúng ta đoạt lại.

Làm thế nào từ cộng chủ trở thành Hoàng đế, Đỗ Lan đã diễn một màn Hán hóa như sách giáo khoa.

Trước tiên là yêu cầu Hoa tộc chuyển nhà.

Ca Tư Lạp đã giẫm ra một bình nguyên ở một nơi nào đó, Đỗ Lan tuyên bố khu vực này có thể thực hiện lăng ấp chế độ, có thể di dời toàn bộ họ đến đó.

Năm đó Lưu Bang nói di dời mọi người đến là để chống lại Hán Nô, làm gương tốt.

Hiện tại Đỗ Lan lại nói vì để chống lại Ca Tư Lạp, Hoa tộc nên làm gương, nên tập trung lại ở những nơi Ca Tư Lạp tấn công.

Các ngươi nếu không chuyển nhà thì là trong lòng không có bách tính, không có trách nhiệm.

Là Hoa tộc nếu không gánh vác trách nhiệm bức tường thành của quốc gia, thì nên chịu Thiên tru.

Nếu các ngươi nguyện ý chuyển nhà, thì các ngươi vẫn là Hoa tộc, vẫn có thể hưởng vinh hoa phú quý.

Đỗ Lan có thể nói là vừa đe dọa vừa dụ dỗ.

Vậy Ca Tư Lạp vừa lên bờ, chúng ta sẽ bị giẫm chết.

Hoa tộc phẫn nộ nói.

Đó là trách nhiệm của các ngươi, các ngươi ăn ngon uống tốt, chẳng lẽ chỉ muốn lợi ích mà không muốn gánh vác rủi ro ư.

Nghĩa vụ và quyền lợi là tương đương, các ngươi chẳng lẽ chỉ muốn quyền lợi mà không muốn nghĩa vụ ư.

Đỗ Lan giận dữ nói: Ai không đồng ý thì chịu Thiên tru, không ai sẽ nói giúp cho các ngươi.

Nếu bách tính biết Hoa tộc chỉ muốn quyền lợi mà không muốn nghĩa vụ, sẽ hoàn toàn thất vọng về Hoa tộc.

Đây vừa là một dương mưu, bất kể Hoa tộc có nguyện ý chuyển nhà hay không, cuối cùng họ đều sẽ mất quyền sở hữu tài sản.

Không chuyển, mất đi sự ủng hộ của dân tâm. chuyển, mất đi sức kiểm soát đối với đất đai.

Chắc chắn phải chuyển, nếu không chuyển thì lập tức Thiên tru.

Tính ngươi giỏi.

Hoa tộc nghiến răng nghiến lợi, hận không thể ăn tươi nuốt sống Đỗ Lan.

Đỗ Lan thầm nghĩ những Hoa tộc này chắc chắn còn sẽ phản phệ, sẽ không ngoan ngoãn giao ra quyền sở hữu tài sản, phải chuẩn bị sẵn sàng.

Tiếp theo Đỗ Lan ban hành tội kỷ chiếu, mang tên Cửu Khóa kiểm điểm về sự kiện Ca Tư Lạp, nói đơn giản là Đỗ Lan nói đều là lỗi của ta, cho nên mới để Ca Tư Lạp phá hủy rất nhiều tài sản, vì vậy để có thể bảo vệ dân chúng, hắn muốn tăng cường chi tiêu ngân sách Cửu Khóa, để Hoa tộc xuất tiền.

Tội kỷ chiếu của Kinh Vũ Đế là để giảm chi tiêu quân sự, Đỗ Lan lại đi ngược lại.

Bài văn rất thành khẩn viết rất nhiều thiếu sót của Cửu Khóa, nào là thiếu nhân viên, trang bị kém, quyền lực không đủ, v. v. tóm lại là hạ thấp tư thái, tìm kiếm sự ủng hộ, yêu cầu Hoa tộc nộp thêm thuế, trang bị cho Cửu Khóa.

Tiếp đó là các học sinh trung học Nội Đình đi nhậm chức ở các cơ quan bộ ngành, đồng thời cải cách giáo dục, hạ thấp chi phí giáo dục, xóa bỏ các câu lạc bộ trường học, tất cả đều vào lớp học, đồng thời tăng cường học buổi tối.

Nhất thời tất cả học sinh đều than vãn, họ muốn vui vẻ, vui vẻ hơn tất cả mọi thứ.

Vui vẻ mà có thể đối kháng cường địch, có thể đối kháng thiên tai, có thể đối kháng Ca Tư Lạp, lần sau cứ để các câu lạc bộ trường học đi giao lưu với Ca Tư Lạp là được.

Đỗ Lan thầm nghĩ vui vẻ là phải có cái giá, chỉ muốn vui vẻ mà không trả giá là không được.

Hơn nữa, chẳng lẽ chỉ có câu lạc bộ mới là vui vẻ.

Đọc sách thì không vui vẻ sao.

Ai định nghĩa.

Tóm lại, tất cả đều vào lớp học, sau đó mở rộng tuyển sinh, thu hút thêm nhiều nhân tài từ dân tự do.

Đỗ Lan may mắn hơn Kinh Vũ Đế, dù sao hệ thống giáo dục hiện đại vẫn rất dễ sử dụng.

Một loạt thao tác đều là để thu hồi quyền sở hữu tài sản, quyền nhân tài.

Cuối cùng là quyền kinh tế, phần lớn nằm trong tay Mỹ Đế.

Theo lý thuyết mà nói, chiến tranh mở rộng đối ngoại thất bại, tộc bại trận nên bị thanh tẩy.

Ví dụ như Phong Thần Tú Cát Toyotomi Hideyoshi, một khi thất bại liền bị thanh lý.

Nhưng trớ trêu thay, sau chiến tranh, Mỹ Đế đã không thanh lý những tộc bại trận này, dẫn đến việc họ có thể dựa vào thực lực của Mỹ Đế để tiếp tục chiếm ưu thế.

Mỹ Đế phù trì họ cũng rất bình thường, bởi vì những tộc bại trận này chỉ có thể dựa vào Mỹ Đế, trong nước không có đủ sự ủng hộ.

Dựa dẫm chắc chắn phải tốn tiền trao đổi, tức là phải gắn bó với Mỹ Đế.

Tộc bại trận lại nổi khói, nội chiến trước đây có thể nói là hòa nhau, hiện tại Đỗ Lan tuyên bố đối kháng Mỹ Đế, nhất định phải sử dụng nhân tài, nhất định phải điều động bách tính.

Một nước yếu đối với một đế quốc thì chỉ có một con đường này, muốn dựa vào vũ khí quyết chiến là không được.

Tư duy của Nhật Bản vẫn luôn có vấn đề, luôn kỳ vọng vào vũ khí quyết chiến cuối cùng.

Luôn cảm thấy chỉ cần chế tạo ra một loại vũ khí là có thể xoay chuyển tình thế thua thành thắng, điều này hiển nhiên là nghĩ quá nhiều rồi.

Thực ra chế độ nhân tài mới là quan trọng nhất.

Đỗ Lan cũng rất câm nín trước sự do dự của tộc bại trận, trước tiên hãy chuyển nhà đi, di dời toàn bộ tộc bại trận đến khu vực bị Ca Tư Lạp phá hủy, do tộc bại trận xuất tiền để tái thiết.

Sau đó phái quan viên đi tiếp quản lãnh địa của tộc bại trận, dần dần biến đất đai thành lãnh địa tư nhân của Hoàng đế.

Tộc bại trận sẽ không dễ dàng từ bỏ quyền sở hữu tài sản, họ sẽ hợp tác với các tiểu địa chủ địa phương để đối kháng Đỗ Lan.

Đến lúc đó sẽ không thiếu loạn Thất Vương hoặc Biến cố Honnō ji Bản Năng Tự Chi Biến, nhất định phải cho Đỗ Lan nếm mùi.

Đỗ Lan cứ chờ họ phản kích, một khi phản kích, sẽ để Ca Tư Lạp lại lên bờ giẫm nát họ.

Sở dĩ không dùng Ca Tư Lạp trước, vẫn là hy vọng tộc bại trận có thể tự thay đổi vận mệnh của mình, hy vọng họ dám đấu tranh với sự yếu đuối của bản thân.

Người của mình, đồng minh, kẻ thù.

Quý tộc, công dân, dân tự do.

Thượng sĩ, trung sĩ, hạ sĩ.

Con người phức tạp, có đủ loại thân phận, xét về lập trường là người của mình, đồng minh và kẻ thù.

Xét về giai cấp, chính là quý tộc, công dân và dân tự do.

Xét về tự dưỡng, chính là thượng sĩ, trung sĩ và hạ sĩ.

Ngay cả tôn giáo cũng chỉ có thể tìm một ước số chung, không thể nắm bắt tất cả các lập trường, tin ngưỡng một vị thần thì là người của mình, tin ngưỡng các thần khác thì là kẻ thù.

Nhưng thần không thể quản lý giai cấp, cũng không thể quản lý phẩm chất của tín đồ, cho nên trong giáo lý nhất thần giáo có đủ loại vấn đề.

Giữa giáo phái này và giáo phái khác lại càng không đội trời chung.

Làm thế nào để biến tất cả mọi người thành người của mình, đây là một phương hướng mà vô số hiền giả đã nỗ lực trong hàng ngàn năm qua.

Chương 2916

Tôn giáo là thông qua truyền giáo, hy vọng mọi người đều tin một giáo phái.

Nhưng tiếc thay chỉ riêng tôn giáo đã có mấy loại, rất khó đạt được sự thống nhất.

Tôn giáo để giải quyết vấn đề này, cũng đã tốn rất nhiều tâm huyết, tạo ra tư tưởng đa vị nhất thể.

Đó là bất kể các ngươi tin Thánh Phụ, Thánh Mẫu, Thánh Tử đều không thành vấn đề, bởi vì họ đều là hóa thân của Thượng Đế, đều là một vị thần, cho nên mọi người đều là người một nhà.

Tôn giáo Thiên Trúc thì còn quá đáng hơn, chỉ cần là thần thì đều là phân thân của chủ thần, bất kể ngươi là giai cấp nào, tín ngưỡng thần linh nào, chỉ cần là thần thì đều là tài khoản phụ của chủ thần.

Có thể nói thiên hạ thần linh ngàn vạn, thực ra đều là tài khoản phụ của chủ thần.

Chủ thần cũng rất bận rộn, hôm nay giúp bên này, ngày mai giúp bên kia.

Nhưng đây cũng là một biện pháp không còn cách nào khác, để nâng cao tính thống nhất, tôn giáo Thiên Trúc buộc phải động não lớn, biến các loại thần thành tài khoản phụ của chủ thần.

Chỉ có như vậy những tín ngưỡng khác nhau mới có thể tập trung lại, không đến mức mỗi người một phách.

Nhưng tôn giáo nỗ lực như vậy, vẫn không thể thay đổi giai cấp và sự phân liệt trên chế độ.

Thậm chí có thể nói quý tộc thích tôn giáo nhất, dùng tôn giáo có thể đoàn kết lãnh địa của mình, đối kháng với các lãnh địa khác.

Ngay cả khi tất cả thần linh đều là tài khoản phụ của chủ thần, nhưng giữa các tài khoản phụ cũng phải phân biệt cao thấp, như vậy cũng có thể bị quý tộc lợi dụng để đối đầu, không thể loại bỏ tranh chấp giữa các tài khoản phụ.

Ban đầu là biến các thần khác nhau thành phả thần, trở thành đa thần giáo.

Nhưng đa thần giáo không đánh lại nhất thần giáo, thế là có đa vị nhất thể, thâu tóm đa thần thành tài khoản phụ của nhất thần.

Tôn giáo cũng rất nỗ lực, nhưng tiếc là tôn giáo và thế tục vẫn có sự khác biệt.

Quý tộc có thể lợi dụng tôn giáo để tiến hành các hoạt động chia rẽ, thiết lập nhất thần cũng không có lực ràng buộc.

Muốn thế tục thống nhất hóa, vẫn phải thư đồng văn, xa đồng quỹ chữ viết cùng loại, xe cùng bánh, thống nhất độ lượng hành.

Sau đó chính là tranh giành quyền sở hữu tài sản, quyền kinh tế, quyền nhân tài với quý tộc, biến quốc thổ thành một thể thống nhất, có thể khiến nhân tài có thể lưu động trong nội bộ.

Trước khi khoa cử hoàn thiện, thời Ngụy Tấn Nam Bắc Triều, Tùy Đường tôn giáo cũng rất phát triển.

Quý tộc độc quyền tu tiên, tu tiên cần pháp, tài, lữ, địa pháp thuật, tiền bạc, bạn bè, đất đai, dân thường không có tư cách tu tiên, chỉ có quý tộc mới có tiền tu tiên.

Thông qua độc quyền tu tiên, quý tộc có thể bảo vệ địa vị của mình.

Phật giáo khá hơn một chút, nhưng lúc đầu cũng là quý tộc độc quyền, mãi đến giữa triều Đường mới có Thiền tông xuất hiện, dân thường mới có cơ hội thành Phật.

Mà Thiền tông trong giai đoạn đầu cũng là mục tiêu bị đàn áp, Huệ Năng Đại sư trốn mười năm mới dám hiện thân truyền bá Phật pháp, mới xác định lý niệm đốn ngộ thành Phật, mọi người chỉ cần lĩnh ngộ Phật tính là có thể thành Phật, không còn cần phương thức tu luyện như quý tộc nữa.

Có thể thấy tôn giáo cái thứ này rất dễ bị quý tộc kiểm soát, bởi vì tôn giáo nói cho cùng cũng là quyền giải thích, giống như duy đức thị cử, dựa vào quyền phát ngôn.

Quyền phát ngôn của quý tộc chắc chắn mạnh hơn Hoàng đế và dân thường.

Trong cổ đại quyền phát ngôn thường chia làm ba, Hoàng đế, quý tộc, bách tính.

Nói chung, quyền phát ngôn của bách tính đều bị quý tộc kiểm soát, cho nên Hoàng đế về quyền phát ngôn là một đối hai, căn bản không chiếm ưu thế.

Cho nên quý tộc thông qua duy đức thị cử và tôn giáo có thể áp chế Hoàng đế và bách tính, lúc này Hoàng đế và bách tính phải thông qua khoa cử mới có thể liên kết.

Đừng nghe quý tộc nói gì, hãy xem quý tộc làm gì.

Hãy xem quý tộc có năng lực cùng nhân tài hàn môn, thứ dân cạnh tranh hay không.

Thông qua chế độ khoa cử, quyền phát ngôn của tôn giáo và duy đức thị cử liền không còn hiệu quả, bởi vì mọi người đều dùng khoa cử để nói chuyện, thi không đỗ khoa cử, dù là quý tộc cũng phải ngậm miệng.

Cho nên tôn giáo thống nhất hóa rất dễ bị quý tộc lợi dụng, nhìn thì có vẻ đa vị nhất thể đã tiến hành thống nhất, nhưng thực ra không phải vậy.

Nếu không có tôn giáo, thì phải dựa vào lễ chế, lễ chế lạc hậu hơn tôn giáo một chút, bởi vì lễ chế không giải quyết được vấn đề tín ngưỡng.

Mọi người đều tuân thủ lễ nghi, nhưng lại không biết vì sao tuân thủ lễ nghi, không thể nói người vừa sinh ra đã bị lễ giáo ràng buộc, như vậy mọi người chắc chắn sẽ không vui.

Cho nên nói là thần yêu cầu ngươi tuân thủ lễ nghi, hơn nữa nếu tuân thủ lễ nghi, có thể đạt được vùng đất chảy sữa và mật, hoặc sau khi chết được đầu thai vào nhà tốt.

Như vậy mọi người sẽ biết vì sao phải tuân thủ lễ nghi.

Lễ chế thông thường là huyết thống quyết định mọi thứ, điều này chắc chắn không thể lâu dài, mọi người chắc chắn không nguyện ý mãi mãi bị huyết thống kiểm soát.

Cho nên thêm một vị thần, mọi người sẽ có chỗ dựa tinh thần.

Cho nên Đỗ Lan vẫn luôn cho rằng Ninh Thứ trong Hỏa Ảnh Nhẫn Giảmuốn đứng lên, không phải làm Hokage, mà là đi phát triển tôn giáo.

Tôn giáo có tín ngưỡng nhưng không có chế độ, lễ chế có chế độ nhưng không có tín ngưỡng, cho nên tôn giáo cộng lễ chế miễn cưỡng đạt được sự thống nhất lỏng lẻo.

Dùng tôn giáo để đột phá lễ giáo huyết thống là có nhu cầu thị trường, cho nên tôn giáo tiến bộ hơn lễ chế một chút.

Nhưng thế tục thống nhất hóa chỉ có thể hoàn thành nhờ kênh nhân tài như khoa cử, đọc sách là để tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ, thậm chí là để thành thánh nhân.

Có chế độ, có tín ngưỡng.

Ca Tư Lạp đã xuống nước, nhưng công tác tái thiết lại tiến triển rất chậm.

Bởi vì Hoa tộc đã lấy tiền đi mua vũ khí, chuẩn bị bảo vệ quyền sở hữu tài sản của mình.

Họ lợi dụng cơ hội in ấn số lượng lớn tiền giấy, những tờ tiền này đổi được ngoại tệ thì đổi ngoại tệ, sau đó mua sắm vũ khí, cái nào không đổi được thì ở trong nước thu mua tài nguyên lớn.

Dã tâm của Đỗ Lan đã bành trướng, Hoa tộc bại trận rất rõ ràng chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, chắc chắn là sẽ bị thanh tẩy, nhưng họ chắc chắn sẽ không cam tâm tình nguyện chấp nhận hiện thực bị đào thải, họ muốn vũ trang để đối kháng, muốn đánh du kích chiến.

Chỉ cần ở trên lãnh địa của mình, nền tảng vẫn còn.

Thật sự một chút cũng không làm ta yên lòng, nhưng cũng không bất ngờ, dù sao muốn đoạt lấy quyền lực của Hoa tộc, họ chắc chắn sẽ không khoanh tay chịu trói, nhất định phải phản phệ.

Ngay cả khi biết không thắng được, cũng phải nỗ lực phản kháng, dù sao nhỡ đâu không cẩn thận lại thắng thì sao.

Thậm chí có thể Mỹ Đế còn đến hỗ trợ họ, đến lúc đó họ nói không chừng có thể đánh bại Đỗ Lan.

Họ vẫn còn ảo tưởng về Mỹ Đế, cho rằng Mỹ Đế sẽ không để họ gặp chuyện.

Dù sao sau chiến tranh, nếu không phải Mỹ Đế, họ đã sớm tiêu đời rồi.

Đỗ Lan nói rất ngây thơ, thôi thì cứ để họ tổ chức đi, đến lúc đó cũng có lý do để xử lý họ.

Một loạt thao tác chắc chắn sẽ dẫn đến nội chiến, lúc này vẫn phải xem thái độ của bách tính, rốt cuộc họ ủng hộ Hoa tộc, hay ủng hộ Đỗ Lan đăng cơ.

Bách tính cũng không biết.

Theo lý mà nói, họ nên tận trung với Hoa tộc, dù sao lễ chế yêu cầu họ làm vậy, quý tộc quản lý lãnh địa, sắp xếp công việc cho họ, thì nên trung thành với quý tộc, duy trì lợi ích của những người có được lợi ích.

Hệt như đối mặt với hành vi bắt nạt, mục tiêu trung thành của giáo viên là nhà trường, dù sao là nhà trường trả lương.

Giáo viên giúp đỡ người bị bắt nạt căn bản không có ý nghĩa, chi bằng giả vờ không thấy, bảo vệ danh dự nhà trường sẽ tốt hơn.

Người bị bắt nạt, kẻ bắt nạt, học sinh bình thường, giáo viên, nhà trường.

Lễ chế yêu cầu giáo viên bảo vệ lợi ích của nhà trường, mặc dù việc bắt nạt bản thân không phải là điều tốt cho nhà trường.

Chương 2917

Hơn nữa phần lớn mọi người đều nghĩ vậy, đều cho rằng bảo vệ nhà trường là đúng, giúp đỡ người bị bắt nạt là sai, vậy thì việc bắt nạt tự nhiên trở thành chuyện thường ngày.

Giáo viên rốt cuộc là vì trung thành với nhà trường, hay là nên làm gương cho người khác.

Ý thức xã hội đứng về phía nào, hành vi đó sẽ được ủng hộ.

Mà muốn thay đổi ý thức xã hội, thì phải để mọi người đều ý thức được rằng giúp đỡ học sinh bị bắt nạt là có thể chiến thắng, và có thể khiến cả xã hội trở nên tốt đẹp hơn.

Phóng đại mà xem, sự đối kháng giữa đế chế và phân phong cũng giống vậy, bách tính không biết ưu thế của đế chế ở đâu, Đỗ Lan phải thể hiện cho họ thấy mới biết.

Ưu thế của đế chế, tự nhiên là ở việc tập trung sức mạnh làm việc lớn, và còn ở tính lưu thông tầng lớp nội bộ.

Cho nên hiện tại Đỗ Lan triển hiện ưu thế của đế chế, bách tính mới biết có nên từ bỏ quý tộc hay không.

Công tác tái thiết của quý tộc quá chậm, Đỗ Lan phải tái thiết hiệu quả hơn họ, triển hiện tính ưu việt của đế chế.

Thế là Đỗ Lan bắt đầu công tác tái thiết, thực hiện quân quản đối với các gian thương, sau đó là lập kế hoạch.

Không dùng tiền làm giao dịch, mà dùng dữ liệu lớn để điều phối vật tư.

Quý tộc điên cuồng in tiền, dẫn đến lạm phát, còn Đỗ Lan trực tiếp bỏ qua tiền tệ.

Đương nhiên, lúc đầu bách tính rất hoảng sợ, bởi vì vào giai đoạn giữa và cuối chiến tranh, Nhật Bản đã bắt đầu chế độ phân phối, mọi người căn bản không đủ ăn.

Bởi vì chiến tranh bất lợi, nên vật tư khan hiếm, rất nhiều người căn bản không được phân phối đủ lương thực.

Tuy nhiên chế độ phân phối của Đỗ Lan rất công bằng, bách tính phát hiện mình không cần lo lắng về sinh tồn, cũng có thể an tâm làm việc.

Đặc biệt là phát hiện nhiều quý tộc cũng lên công trường như mình, thì tâm lý càng cân bằng hơn.

Toàn lực tái thiết.

Bên Kha Nam cũng đã tiến vào chế độ phân phối, điều này đối với Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang Kogoro Mouri quả thực là ác mộng, vì không có rượu uống.

Hắn là một người không rượu không vui, nhưng chế độ phân phối chỉ cung cấp tài nguyên sinh tồn cơ bản, không có rượu.

A, Đỗ Lan này thật sự quá tà ác rồi, quả thực là bạo quân.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang phẫn nộ nói: Hắn làm sao có thể độc quyền như vậy.

Làm sao có thể quản lý cả rượu.

Chú ơi, chú nói nhỏ thôi.

Kha Nam Conan ra hiệu cẩn thận bị Đỗ Lan nghe thấy, sẽ bị bắt.

Ta cũng chỉ than thở một chút ở nhà, khi ra ngoài, ta và bạn nhậu đều dùng ánh mắt giao lưu.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang nói họ là đạo lộ dĩ mục nghĩ trong lòng nhưng không dám nói.

Năm đó Chu Lệ Vương độc quyền, không cho phép bất kỳ tiếng nói phản đối nào, ai phản đối thì bắt người đó, kết quả là mọi người trên đường đều dùng ánh mắt giao lưu.

Cuối cùng mới có lời răn kinh điển phòng dân chi khẩu thậm vu phòng xuyên bịt miệng dân còn đáng sợ hơn ngăn sông, đương nhiên Chu Lệ Vương chắc chắn sẽ không nghe, hắn độc quyền cũng là để áp chế các chư hầu ngày càng lớn mạnh.

Đáng tiếc không áp chế được, bản thân ngược lại vì quốc nhân bạo động mà bị lật đổ.

Hiện tại Đỗ Lan chấp hành chế độ phân phối, cũng là độc quyền.

Bởi vì tập trung toàn bộ sức mạnh vào tay mình, cũng là để áp chế quý tộc.

Tình huống cũng tương tự như thời Chu Lệ Vương.

Đương nhiên Đỗ Lan dùng tài nguyên vào công tác tái thiết, vẫn có người có thể hiểu hắn.

Sau khi trải qua khủng hoảng Ca Tư Lạp, thì nên tái thiết trước.

Nhưng cũng có người cho rằng Ca Tư Lạp không giải quyết được, tái thiết bao nhiêu cũng vô ích, bởi vì Ca Tư Lạp vừa đến là mọi thứ lại tiêu đời.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang thuộc loại người than vãn vì không có rượu uống, còn Tiểu Lan Ran thì vì không có nguyên liệu nấu ăn mà khéo vợ khó làm bữa không gạo, nên rất bất lực.

Kha Nam thì cảm thấy bữa trưa ở trường cũng trở nên khó ăn, ngày nào cũng ăn lương thực thô, cảm giác người sắp biến thành ngốc nghếch rồi.

Động não cũng là hoạt động thể lực, cứ động não mãi cũng cần dinh dưỡng.

Kha Nam là một trinh thám, nếu không có dinh dưỡng, cảm giác đầu óc trở nên chậm chạp.

Tóm lại cả nhà đều không hài lòng với chế độ phân phối.

Trong tình huống hiện tại, mọi người cũng không có tiền mời thám tử nữa, Mao Lợi hoàn toàn trở thành kẻ ăn bám.

Trinh thám thuộc ngành dịch vụ, ngành dịch vụ cần sự hỗ trợ của kinh tế phát triển.

Chỉ khi mọi người có tiền nhàn rỗi, mới đi mời người khác giúp đỡ.

Nếu mọi người đều không có tiền, thì chắc chắn những việc có thể tự làm, sẽ tự làm.

Tình hình hiện tại của Mao Lợi là không ai đến mời hắn phá án nữa, ngay cả tìm mèo tìm chó cũng không có.

Ai đến cho ta công việc đi, dù là dắt chó cũng được.

Mao Lợi cảm giác mình sắp tiêu đời rồi.

Thời buổi này ai còn nuôi chó nữa, nuôi chó đều là để làm lương thực.

Tiểu Lan rất bất lực nói, nàng hiện tại nhìn những con vật kia, đều cảm thấy là thịt.

Ngay cả nhà Viên Tử, hiện tại cũng đã hết tiền rồi, sau khi họ chuyển nhà, tình hình gia đình cũng rất tệ.

Đều là lỗi của Đỗ Lan, thật không biết hắn đang nghĩ gì, chẳng lẽ thật sự muốn làm Hoàng đế ư.

Tiểu Ngũ Lang đã sắp bùng nổ, chỉ cảm thấy Đỗ Lan tuyệt đối sẽ trở thành bạo quân, bởi vì sự tồn tại của hắn, cuộc sống yên bình của mình đều bị phá hủy.

Tuy nhiên đối với những người bị Ca Tư Lạp phá hủy nhà cửa, Đỗ Lan chính là cứu tinh.

Nếu không có Đỗ Lan, căn bản không ai sẽ nhanh chóng tái thiết nhà cửa cho họ như vậy.

Kha Nam vẫn đang lợi dụng thời gian rảnh để điều tra tội chứng của Đỗ Lan, thực ra không cần tìm đâu xa, chỉ riêng chế độ phân phối đã đủ khiến rất nhiều gia đình trung lưu phẫn nộ.

Vốn dĩ họ đang ăn lẩu shabu shabu, hát ca, đột nhiên một ngày tiền bạc không còn giá trị, thậm chí có tiền cũng không mua được gì, chỉ có thể chấp nhận phân phối, quả thực là đã làm trắng tay khối tài sản họ vất vả tích lũy.

Vui vẻ mới là lạ chứ.

Đỗ Lan độc quyền, người chịu khổ đầu tiên không phải quý tộc, mà là tầng lớp trung lưu như Tiểu Ngũ Lang.

Họ vốn còn có chút tiền nhàn rỗi, có thể uống chút rượu, hát karaoke, nhưng hiện tại các quán karaoke, trường đua ngựa, tiệm phong tục đều phải đóng cửa, những người làm nghề này đều phải được giáo dục và đào tạo nghề.

Tóm lại đã không còn cách nào hưởng thụ, cuộc sống này một chút cũng không hạnh phúc, tuy sợ võ lực của Cửu Khóa, nhưng họ có thể đạo lộ dĩ mục.

Hoa tộc tuyên bố dân tâm có thể dùng được, họ có thể phát động quốc dân bạo động, tiêu diệt Đỗ Lan.

Những ngày không có rượu uống thật khó khăn, càng khó khăn hơn là lo lắng về tương lai bất định.

Không ai biết sau khi Đỗ Lan xưng đế, quốc gia này sẽ biến thành dạng gì, không biết họ trong thế giới này nên tự xử lý thế nào.

Nếu thật sự trở thành một quốc gia đế kinh, thì phương Tây chắc chắn sẽ không còn chào đón Nhật Bản nữa.

Đến lúc đó sẽ không còn cách nào hợp tác, những thứ mình sản xuất chắc chắn sẽ không bán được ra thị trường phương Tây nữa, đến lúc đó phải làm sao.

Nhật Bản là một quốc gia xuất khẩu, tài nguyên hạn chế, chỉ dựa vào việc nhập khẩu nguyên liệu thô và xuất khẩu hàng hóa để kiếm tiền, nếu không còn thị trường nước ngoài, kinh tế sẽ hoàn toàn tiêu đời, đến lúc đó đừng nói là uống rượu, ngay cả ăn cơm cũng thành vấn đề.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang vốn là một người không quan tâm chính trị, hiện tại cũng bị buộc phải quan tâm, bởi vì nếu không quan tâm nữa, cả nhà mình đều có thể chết đói.

Hiện tại tuy chưa có động loạn, nhưng có quá nhiều chuyện bất định.

Tiểu Ngũ Lang rất lo lắng, hắn hiện tại hối hận: Biết trước sẽ thế này, số tiền đó không đi hát karaoke, mà đi mua vật tư tích trữ thì tốt biết mấy.

Hắn không phải không có tiền, mà là không giữ được tiền.

Là một diễn viên hạng A và thám tử nổi tiếng, hắn kiếm được rất nhiều tiền, nhưng tiếc thay thói quen tiêu dùng của hắn lại là cờ bạc.

Chương 2918

Uống rượu thì còn được, dù sao cũng không tốn bao nhiêu tiền, số tiền đó đổi thành rượu, có thể cho hắn uống đến chết.

Nhưng cờ bạc lại là một hố đen không đáy, cá ngựa và karaoke, thậm chí còn có mạt chược, tóm lại là tiêu tiền như nước.

Hối hận cũng không kịp nữa rồi.

Tiểu Lan cũng không biết nói gì, dù sao ở trường học sinh cũng rất áp bức.

Tất cả là tại Đỗ Lan, tự dưng muốn làm Hoàng đế, hắn thật sự là đầu óc có vấn đề.

Dù có làm Hoàng đế thì sao.

Hắn có thể phát triển kinh tế cho quốc gia này ư.

Nếu cả phương Tây đều phong tỏa chúng ta, tương lai dù có hàng hóa cũng không bán ra ngoài được.

Tổng không thể đánh nhau được, với trình độ hiện tại của chúng ta, đánh ai đây.

Tiểu Ngũ Lang nói.

Đây chính là hai vấn đề mà một quốc gia phải đối mặt: vấn đề phát triển và vấn đề an toàn.

Đỗ Lan làm Hoàng đế cũng phải đối mặt, nếu không giải quyết được thì tiêu đời.

Mở rộng đối ngoại, con đường này cũng không dễ đi, bởi vì một khi bị phong tỏa, tài nguyên không có chỗ mua, hàng hóa không bán ra ngoài được, Nhật Bản căn bản không thể duy trì chiến tranh.

Chiến tranh tuy là giành địa bàn, nhưng giành được địa bàn lại không thể lập tức biến thành tiền mặt.

Nếu trên địa bàn không có tài nguyên duy trì chiến tranh, thì rất dễ bị phản công.

Cho nên Tiểu Ngũ Lang cho rằng mở rộng đối ngoại là con đường chết, mà kinh tế lại bị phương Tây phong tỏa, nên tương lai của quốc gia đế kinh là một mảng mờ mịt.

Chỉ có đồng minh của Đỗ Lan mới biết Đỗ Lan có Kế hoạch bổ sung nhân loại, nếu tương lai mọi người cảm thấy cuộc đời không có hy vọng, thì có thể đi vào thế giới ảo để trốn tránh.

Đáng tiếc Tiểu Ngũ Lang và những người khác không biết, ngay cả khi biết cũng chưa chắc đã chấp nhận.

Dù sao thì tất cả các chương trình chính trị mà hắn xem, không có một cái nào có thể chỉ ra lối thoát cho đế chế.

Không có kỳ vọng vào tương lai, mọi người không thể nguyện ý chấp nhận Đỗ Lan.

Nhưng không phải mỗi người đều không có kỳ vọng, các học sinh trung học bị bắt nạt tuyên bố mình tuổi trẻ đã bước lên vũ đài lịch sử, tương lai của mình một vùng quang minh.

Thượng sĩ nghe đạo thì siêng năng hành động, những người thực sự thi hành đều đã nhìn thấy tương lai.

Tiểu Ngũ Lang chỉ là trung sĩ, trung sĩ nghe đạo thì như có như không, lo được lo mất.

Tương lai không phải do người khác ban cho, mà là do chính mình tạo ra.

Viên Tử nói với Tiểu Lan: Chúng ta cũng đi ủng hộ Đỗ Lan xưng đế đi.

Tiểu Lan rất ngạc nhiên, bởi vì nàng còn tưởng Viên Tử sẽ phản đối Đỗ Lan.

Tập đoàn Linh Mộc của các cậu chẳng phải vì Đỗ Lan mà tổn thất nặng nề ư.

Sao cậu lại ủng hộ hắn.

Đúng là tổn thất nặng nề, thị trường nước ngoài gần như mất hết, ảnh hưởng lực trong nước cũng bị suy yếu.

Các phe phái hợp tác ban đầu, cũng vì chuyển nhà mà mất đi số lượng lớn phiếu bầu.

Nhưng tớ nghĩ Đỗ Lan chắc chắn sẽ không hủy diệt quốc gia này, cậu nghĩ xem, hắn đã thành Hoàng đế, quốc gia này chính là địa bàn của hắn, hắn chắc chắn phải nghĩ cách quản lý tốt.

Với thực lực khoa kỹ của hắn thì chắc chắn không có vấn đề gì, cho nên tớ ủng hộ hắn xưng đế.

Xét về tầm nhìn, Viên Tử không hổ là con gái tài phiệt, điểm quan sát này vẫn có.

Tiểu Lan lần đầu thấy Viên Tử quả quyết như vậy, rõ ràng trước đây nhìn đàn ông luôn có lúc mất chuẩn, luôn gặp phải tra nam, nhưng hiện tại lại kiên định như thế.

Bởi vì trước đây Viên Tử nhìn đàn ông chỉ nhìn vẻ ngoài, hiện tại lại nhìn thực lực tổng hợp.

Thực lực tổng hợp của Đỗ Lan vẫn đáng tin cậy.

Vậy cậu định làm gì.

Tiểu Lan hỏi.

Đương nhiên là đi đầu quân cho Đỗ Lan.

Viên Tử nói: Hiện tại họ đang chiêu mộ nhân tài, chúng ta cứ đi đầu quân là được.

Đỗ Lan cũng đang xây dựng đội ngũ của mình, chỉ dựa vào đồng minh chắc chắn là không được, vẫn phải mở rộng phạm vi người của mình.

Cục diện hiện tại không thể nuốt gọn một hơi, cho nên chỉ có thể đánh chắc tiến chắc.

Đợi họ phản phệ trước, đến lúc đó Đỗ Lan mới có thể đường hoàng xử lý họ.

Nếu không phản phệ, vậy hắn sẽ lý lẽ thực hiện các điều kiện trao đổi.

Quyền sở hữu tài sản đổi lấy địa vị, quyền kinh tế đổi lấy phú quý.

Đợi tương lai nhân tài sẽ liên tục xuất hiện, sớm muộn cũng sẽ bị pha loãng.

Địa vị, phú quý cũng giống như cổ phần, có thể bị pha loãng.

Chỉ cần nhân tài liên tục xuất hiện, nhân tài có thể chia sẻ địa vị, cũng có thể tạo ra nhiều của cải hơn, của cải càng nhiều, phú quý trong tay cũng sẽ không còn giá trị.

Cho nên nhân tài là mấu chốt, nếu không phản phệ, vậy thời gian dài địa vị của họ sẽ hoàn toàn biến mất.

Đỗ Lan chơi chính là một dương mưu triệt để, kết quả đều như nhau.

Thiết quyền Cửu Khóa sẽ cho họ thấy màu sắc sức mạnh, nếu không phản phệ, thì chế độ tuyển chọn nhân tài sau cải cách sẽ liên tục cung cấp nhân tài.

Tóm lại đối mặt với cục diện như vậy, có thể nói là hoàn toàn không còn chỗ dựa để kiêu ngạo.

Nhân tài và Đỗ Lan là có thể kết minh.

Nhân tài mới trung quân ái quốc, còn Đỗ Lan thì giao sức mạnh cho họ đi đàn áp.

Vậy thì nhân tài mới sẽ tiếp tục xung kích.

Đây chính là diệu dụng của chế độ khoa cử, nhân tài không ngừng nghỉ.

Thực ra cách tốt nhất chính là bồi dưỡng nhân tài mới để thay thế Nội Đình, nhưng lúc đó không có khoa cử, không có cách nào liên tục tuyển chọn nhân tài để lấy mới thay cũ.

Khi mọi người đều biết không có tiền đồ nữa, mọi người sẽ thay đổi tư duy, ẩn mình trong giới sĩ đại phu.

Thông qua việc điên cuồng bồi dưỡng người đọc sách để đảm bảo địa vị của gia tộc, hình thành dòng dõi thư hương.

Lúc này huyết thống đã không còn quan trọng, quan trọng là năng lực đọc sách.

Đến lúc đó để giành được sự ủng hộ của sĩ đại phu, thì phải nhượng lợi cho sĩ đại phu.

Kết quả là sĩ đại phu có thể không nộp thuế, cho nên các loại ruộng đất đều được treo tên dưới danh nghĩa sĩ đại phu, dẫn đến Hoàng đế các loại không có tiền.

Cho nên sau khi giải quyết xong, còn phải giải quyết sĩ đại phu, tóm lại Hoàng đế phải hoàn thành một mục tiêu nhỏ tiếp nối một mục tiêu nhỏ khác.

Hoa tộc chuẩn bị phản công, bọn họ âm thầm thu mua một lượng lớn vũ khí, rồi phân phát cho thủ hạ của mình.

Thế nhưng bọn họ cũng biết sức mạnh vũ trang của Cửu Khóa rất mạnh, nên thủ hạ cũng không ngốc, trực tiếp xung đột với Cửu Khóa chẳng phải là đi tìm chết sao.

Chúng ta chi bằng lấy vũ khí đi đầu quân cho Đỗ Lan.

Một thủ hạ đề nghị.

Tôi thấy Hoa tộc cũng đang một bộ dạng thất bại.

Kỹ thuật của Cửu Khóa căn bản là thần quỷ khó lường, ai mà biết rốt cuộc bọn họ nắm giữ bao nhiêu kỹ thuật.

Mọi người cũng đang tìm kiếm đường sống cho mình.

Nơi nào có kẻ phản bội, nơi đó có Cầm Tửu.

Vị sát thủ của Tổ chức Áo Đen này ngửi mùi là tới, đối với kẻ phản bội chỉ cần dùng đạn chào hỏi là đủ rồi.

Ai dám phản bội Hoa tộc, Cầm Tửu sẽ giết người đó.

Chương 2919

Tổ chức trên bề mặt đã liên minh với Đỗ Lan, nhưng trong bóng tối Boss đã phái Cầm Tửu và Hoa tộc cùng hành động.

Trứng không nên bỏ vào một giỏ, Boss thực ra không thích Đỗ Lan, hợp tác cũng là bị ép buộc, nếu Hoa tộc có thể đoàn kết một lòng phản công Đỗ Lan thì vẫn tốt.

Đây chính là đầu danh trạng của Tổ chức, tôi giúp các ngươi giải quyết những kẻ phản bội này, hơn nữa Boss còn bằng lòng cung cấp cho các ngươi một lô trang bị khoa kỹ của Cửu Khóa.

Cầm Tửu gặp đại diện Hoa tộc, bày tỏ thiện ý của Tổ chức Áo Đen.

Những kẻ phản kháng Đỗ Lan mạnh mẽ nhất chính là Hoa tộc này, bởi vì bọn họ thật sự sẽ bị đào thải.

Bọn họ có thể ở lại trong nước, không phải vì bọn họ đã cống hiến bao nhiêu cho quốc gia này, mà là vì Mỹ Đế phù trợ bọn họ.

Nhật Bản cần Mỹ Đế, Mỹ Đế thì cần bọn họ hồi quỹ, đây chính là trao đổi nhu cầu.

Tổ chức Áo Đen cũng lưỡng đầu hạ chú, giúp Hoa tộc nâng cao sức chiến đấu.

Muốn đánh bại Đỗ Lan, nhất định phải chặt bỏ cành lá của hắn trước, chỉ có làm suy yếu sức mạnh của hắn, cuối cùng mới có thể đánh bại hắn.

Cầm Tửu bày tỏ rằng phải giải quyết thủ hạ của Đỗ Lan trước.

Hoàng đế làm việc cũng phải dựa vào thủ hạ, chứ không phải một mình Hoàng đế làm hết mọi việc.

Cho nên chỉ cần tiêu diệt thủ hạ của Đỗ Lan, hắn ta sẽ thua.

Ý của ngươi là ám sát.

Đúng vậy, đây là việc chúng tôi giỏi nhất.

Hoa tộc nghĩ cũng đúng, chỉ cần giết được những kẻ thi hành đó là được rồi, đến lúc đó Đỗ Lan dù có dã tâm thông thiên cũng không thể thực hiện.

Chỉ cần thay một nhóm người khác, những nhân tài mới sẽ không còn tin hắn nữa.

Hoa tộc rất vui mừng, cuối cùng cũng có phương án đối kháng Đỗ Lan.

Đỗ Lan bày tỏ những kẻ theo chế độ phân phong này thật sự là ngốc nghếch, thật sự dùng chế độ phân phong để suy nghĩ về chế độ đại nhất thống, căn bản là không hiểu gì cả.

Vấn đề mà chế độ phân phong không giải quyết được chính là sự điều phối tài nguyên giữa quý tộc, công dân, dân tự do và nô lệ.

Quý tộc cấp tài nguyên cho công dân, nhưng không thể đảm bảo công dân có thể phản lại bảo vệ mình, không thể đảm bảo công dân không thay thế mình, hoặc trực tiếp bỏ chạy.

Đỗ Lan bày tỏ việc điều phối tài nguyên, cũng giống như hai bên làm ăn, đã đưa tiền thì làm sao xác định có thể nhận được hàng.

Làm sao xác định đối phương sẽ không lừa mình.

Quý tộc làm sao xác định sau khi công dân nhận được tài nguyên, còn sẽ tiếp tục ủng hộ mình.

Mà không chuyển sang ủng hộ người khác, hoặc trực tiếp thay thế mình.

Chế độ phân phong không thể giải quyết được chuỗi nghi ngờ này.

Cho nên các giai cấp đều dựa vào huyết mạch và lễ chế để áp chế, tách biệt chúng ta và bọn họ.

Cùng một huyết thống, cùng một giai cấp, cùng một lễ chế tiến hành điều phối tài nguyên.

Không cấp cho giai cấp khác bất kỳ cơ hội nào, vì không tin tưởng bọn họ, các giai cấp khác bảo vệ quý tộc, không phải vì quý tộc cấp tài nguyên cho họ, mà là vì nhu cầu huyết thống và lễ chế, thậm chí là vì Thần yêu cầu.

Tóm lại quý tộc chính là sinh ra đã nên được bảo vệ, chính là có thể hưởng lợi không công.

Nhưng đại nhất thống thì không như vậy, Hoàng đế muốn biến toàn bộ quốc gia thành lãnh thổ của mình, quốc gia rộng lớn như vậy, Hoàng đế chỉ có một người, hắn ta dù có mệt đến thổ huyết cũng không thể quản lý mọi việc, vậy thì nhất định phải giao tài nguyên cho thủ hạ.

Vậy thì làm thế nào mới có thể khiến mình tin tưởng thủ hạ, làm thế nào mới có thể khiến thủ hạ bảo vệ mình.

Trước Khoa cử, Hoàng đế không có cách nào đảm bảo, ngoại thần rất dễ dàng trở thành phiên trấn, ngoại thích cũng rất dễ dàng trở thành hào cường.

Hoàng đế có thể làm chỉ là không ngừng cưới vợ, dùng ngoại thích đối kháng ngoại thần, dùng ngoại thích mới đối kháng ngoại thích cũ.

Đương nhiên lúc đó đã có thiên nhân cảm ứng, giữa Hoàng đế và đại thần có một số khế ước, ví dụ như Hoàng đế chịu trách nhiệm về thiên tai nhân họa, đại thần ủng hộ Hoàng đế, vân vân, trên văn hóa có, nhưng trên chế độ rất khó duy trì.

Cho nên các Hoàng đế đều hy vọng đại thần trung thành, đáng tiếc trung thành luôn không chịu được thử thách.

Sau khi có chế độ Khoa cử, Hoàng đế mới có thể cấp tài nguyên cho đại thần, và chế độ đại thần bảo vệ Hoàng đế.

Hoàng đế giao tài nguyên cho nhân tài mới, chế hành nhân tài cũ, hình thành một vòng tuần hoàn.

Trên văn hóa cũng là tồn thiên lý diệt nhân dục, trung quân ái quốc, ai không tuân thủ, mọi người đều có thể thay thế.

Cứ như vậy hình thành sự giám sát.

Nếu người nhận tài nguyên của Hoàng đế vi phạm khế ước, Hoàng đế có thể lập tức tìm người thay thế.

Và mọi người cũng sẽ không ủng hộ hắn, đều mong muốn thay thế.

Với chế độ và văn hóa có thể thực hành, Hoàng đế không lo lắng bị phản bội khi cấp tài nguyên, đại thần nhận được tài nguyên cũng sẽ bảo vệ Hoàng đế.

Giai đoạn sau này minh ước đã rất vững chắc, cho nên Hoàng đế thời Tống Minh Thanh đều không bị quân phiệt nội bộ đánh bại, mà bị sức mạnh quân sự bên ngoài đánh bại.

Nếu Hoàng đế và sĩ đại phu không thể kết minh, nhà Hán nhà Đường là những ví dụ điển hình, thần tử nhận được tài nguyên có thể lật đổ thượng cấp bất cứ lúc nào.

Cho nên quốc gia theo chế độ phân phong không chỉ bị chia cắt về địa vực, mà còn là sự chia cắt giữa các giai cấp, các giai cấp không tin tưởng lẫn nhau, không thể làm cho tài nguyên lưu chuyển.

Quý tộc không thể tin tưởng công dân, công dân không thể tin tưởng dân tự do, dân tự do đương nhiên cũng không tin tưởng nô lệ.

Bọn họ đều lo lắng sau khi giao tài nguyên cho người khác, kết quả không phải là được bảo vệ, mà là bị lật đổ.

Dù sao trung thành là một thứ quá xa xỉ, vẫn là huyết thống và lễ chế đáng tin cậy hơn.

Trung thành là thứ không nhìn thấy không sờ được, huyết thống và lễ chế thì có thể tồn tại một cách thiết thực.

Chỉ cần không giao tài nguyên cho người khác, vị trí của mình sẽ vững chắc.

Khi tài nguyên xã hội dồi dào, quý tộc còn sẽ phân phát một chút tài nguyên xuống dưới.

Khi tài nguyên xã hội giảm sút, quý tộc chắc chắn sẽ phòng thủ nghiêm ngặt, tuyệt đối sẽ không cấp cho tầng lớp dưới bất kỳ cơ hội nào, vì không tin tưởng.

Hoàng đế nên giao tài nguyên cho bách tính, để bách tính giúp hắn thực hiện công lao vĩ đại.

Bách tính nhận được tài nguyên thì nên bảo vệ Hoàng đế.

Đỗ Lan nói: Đây chính là đế chế hoàn mỹ.

Đáng tiếc khi lợi ích của Hoàng đế không phải là lợi ích của quốc gia, khi lợi ích của hai bên xung đột, Hoàng đế luôn bảo vệ mình trước.

Địch Ny Toa cười nói: Không có một vị Hoàng đế nào sẽ bảo vệ quốc gia trước rồi mới bảo vệ bản thân đâu.

Tóm lại bọn họ cho rằng ám sát thủ hạ của ta là có thể ngăn cản ta, quá ngây thơ rồi.

Bọn họ không thể tin tưởng người khác, nhưng ta thì có thể.

Hơn nữa những người ta tin tưởng là không ngừng trào dâng hiện

ra.

Chỉ cần bọn họ trung quân ái quốc, ta có thể cấp tài nguyên cho bọn họ, dù là những thanh niên vừa tốt nghiệp cấp ba.

Đỗ Lan bày tỏ cành lá của mình là không thể chặt hết, hắn không hề lo lắng thủ hạ sẽ lật đổ mình.

Bởi vì nếu thủ hạ thật sự làm như vậy, chính là vi phạm trung quân ái quốc, chỉ sẽ bị người khác thay thế.

Hoa tộc chỉ có thể tin tưởng một nhóm người, nếu nhóm người này chết đi, sẽ rất khó để bồi dưỡng nhóm tiếp theo, bọn họ và nhân tài không có khế ước hợp tác, sẽ lo lắng bị lật đổ.

Nhưng Đỗ Lan không sợ, đương nhiên cũng không thể để thủ hạ hy sinh vô ích, cho nên hắn cũng phái Trinh thám ngẫu tượng đoàn đi phá hoại âm mưu của Tổ chức.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang cũng nhận được một công việc, đi bảo vệ thủ hạ của Đỗ Lan.

Đỗ Lan thật sự nghĩ mình là Hoàng đế sao.

Lại dám trực tiếp ra lệnh cho tôi làm cái này cái kia, Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang tôi đây cũng có khí phách của mình chứ.

Tiểu Ngũ Lang khi nhận được lời mời thì vô cùng tức giận, cảm thấy Đỗ Lan quả thật là ngạo mạn vô lễ, đúng là ức hiếp người khác quá đáng.

Kha Nam thì lại cảm thấy có thể đi điều tra một phen.

Mặc dù rất muốn từ chối, nhưng Tiểu Ngũ Lang quả thực cần công việc, cuối cùng chỉ có thể chửi bới rồi đi nhận nhiệm vụ.

Kha Nam một lòng phản đối kế hoạch xưng đế của Đỗ Lan, giờ lại phải bảo vệ thủ hạ của Đỗ Lan, cũng thật là bất đắc dĩ.

Tuy nhiên, mặc dù những người này là kẻ xấu, nhưng mạng của kẻ xấu cũng là mạng, cậu ta cũng phải bảo vệ.

Chương 2920

Tiểu Ngũ Lang có kinh nghiệm làm vệ sĩ, đi theo sát thân, không để mục tiêu bảo vệ rời khỏi tầm mắt một khắc nào, như vậy là có thể bảo vệ đối phương an toàn.

Kha Nam cũng đi theo, vốn dĩ cho rằng những kẻ ủng hộ đế chế đều là lũ điên, nhưng sau khi đi theo mới biết bọn họ cũng đang gian khổ kiên cường phấn đấu, cũng đang chịu đựng gian khổ làm việc.

Bọn họ ăn uống cũng như người bình thường, nhưng cường độ làm việc thì lớn hơn nhiều.

Đằng sau vẻ rực rỡ của thành công là máu và nước mắt.

Ngay cả khi ủng hộ đế chế, muốn thành công cũng phải đổ máu đổ lệ.

Tiểu Ngũ Lang và Kha Nam bảo vệ là một nhân viên ngoại giao, anh ta tuy còn trẻ nhưng đã không tiếc mạng sống của mình, vì muốn đàm phán thành công hợp tác với người nước ngoài, các loại tư thái thấp kém, hơn nữa khi cần thiết còn phải liều mạng uống rượu, chỉ vì chiêu thương dẫn tư cho các tập đoàn quốc tế.

Tôi cảm thấy căn bản không cần sát thủ, anh ta tự mình đã có thể làm hỏng cơ thể rồi.

Tiểu Ngũ Lang cảm thấy với cái đà liều mạng của đối phương như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ tàn đời.

Cảm cúm, trực tiếp hạ sốt tiêm thuốc, sau đó tiếp tục uống rượu.

Ngay cả chú Mao Lợi, cũng không dám uống như vậy đâu.

Kha Nam cũng cạn lời, đây thật sự là đánh cược cả mạng sống, nhỡ có một chút sơ sẩy, là mất mạng ngay.

Có những người như vậy ủng hộ, thảo nào Đỗ Lan càng ngày càng gần với việc đăng cơ.

Nhưng Kha Nam không hiểu, có cần thiết phải như vậy không.

Đem sinh mệnh của mình làm đánh cược, cuối cùng lại đề cử một Hoàng đế ra, đây tính là gì.

Kha Nam rất bất đắc dĩ, những người nỗ lực như vậy cuối cùng lại ủng hộ đế chế, thật sự là trời không có mắt mà.

Lại là một buổi xã giao gian khổ, trong xe, Tiểu Ngũ Lang không nhịn được nói: Thật sự có cần thiết phải vì Đỗ Lan mà làm đến mức này không.

Đây không phải vì Đỗ Lan, mà là vì quốc gia này, quốc gia này cần được chế tạo thành nhất thể hóa.

Kha Nam thì không cảm thấy quốc gia này có vấn đề gì, nếu có, cũng là do Đỗ Lan gây ra.

Nhưng giờ nghe đối phương liều mạng làm cái gì nhất thể hóa, cảm thấy không có gì cần thiết.

Tiểu Ngũ Lang cũng thấy không cần thiết, nói: Cái gì mà nhất thể hóa cũng không hẳn là có ích.

Bản chất của nhất thể hóa là điều phối, là sự chuyển hóa hiệu quả giữa tài sản và tư bản.

Tương lai là một thời đại cạnh tranh hiệu suất, ai có kỹ thuật tiên phong, người đó sẽ thắng, hiệu suất nhất thể hóa là cao nhất.

Thế thì nhất thể hóa cũng không hẳn là nhất thiết phải ủng hộ đế chế.

Tiểu Ngũ Lang nói.

Không có Hoàng đế là không được, chỉ dựa vào Hoa tộc là không

được.

Hoa tộc sẽ không thúc đẩy nhất thể hóa, chỉ có Hoàng đế mới có nhu cầu biến toàn bộ quốc gia thành nhất thể, và cũng chỉ có Hoàng đế mới có thể xử lý Hoa tộc, thiết lập văn hóa thống nhất.

Kha Nam lại không cho là đúng, cậu ta không cho rằng chuyện này nhất thiết phải có Hoàng đế mới làm được, cậu ta cảm thấy dù không có Hoàng đế cũng sẽ có người khác hoàn thành.

Cái gọi là nhất thiết phải có một Hoàng đế, chắc chắn là do Đỗ Lan tuyên truyền giả dối.

Đỗ Lan muốn làm Hoàng đế, chắc chắn phải tô vẽ cho đế chế.

Các ngươi cho rằng Hoàng đế không phải là cần thiết.

Bị anh nhìn ra rồi à.

Tiểu Ngũ Lang cũng không xấu hổ, nói: Đúng vậy, tôi thấy không có gì cần thiết.

Người kia cũng không tức giận, chỉ nói: Thời đại Cự Đầu, Đệ nhất công dân, Tứ đế cộng trị, thậm chí là Hitler, từ Cổ La Mã đến xã hội cận đại, muốn áp chế quý tộc, công dân đều phải bầu ra một vị Vương.

Quốc vương sẽ liên minh với công dân để đối kháng quý tộc, còn Hoàng đế siêu việt Vương, có thể khiến quý tộc, công dân, dân tự do, nô lệ hòa nhập lại với nhau.

Vương là tất nhiên sẽ xuất hiện, vậy thì Hoàng đế cũng là điều tất yếu của nhất thể hóa.

Tiểu Ngũ Lang không hiểu lịch sử, bày tỏ không lý giải.

Nhưng Kha Nam đọc nhiều sách, được đối phương nhắc nhở, lập tức nhớ lại lịch sử các nước mà mình đã tìm hiểu, một khi trong hoàn cảnh xã hội khó khăn, các nước phương Tây đều sẽ bầu ra Quốc vương, thậm chí Nhật Bản cũng sẽ hô hào khẩu hiệu Hoàn chính Thiên Hoàng.

Chính là vì công dân bất mãn với quý tộc, nên nhất định phải đề cử một người làm đại diện lợi ích của mình, nhất định phải dùng Quốc vương mới có thể đối kháng quý tộc.

Tại sao các nền văn minh khác nhau đều có tù trưởng, Quốc vương.

Chẳng lẽ là vì mọi người đều có tính tiện cốt đầu, nhất định phải tìm một người để áp chế mình.

Rõ ràng không phải, mà là công dân nhất định phải có một thủ lĩnh đại diện cho lợi ích của mình.

Chỉ là cùng với sự phát triển của bộ lạc, các bộ lạc khác nhau bị sáp nhập lại với nhau.

Quốc vương không còn là người phát ngôn lợi ích của một bộ lạc đơn lẻ, đối với Quốc vương, tốt nhất là phải đoàn kết tất cả sức mạnh của các bộ lạc khác nhau lại.

Cứ như vậy, mâu thuẫn cũng phát sinh.

Bộ lạc chắc chắn hy vọng Quốc vương chỉ làm người phát ngôn của mình, nhưng Quốc vương thì muốn tích hợp tất cả các bộ lạc lại.

Ân Thương Trụ Vương đã gặp phải vấn đề này, ông ta chinh phạt Đông Di, đại thắng, rồi muốn hòa nhập người Đông Di và người Ân Thương lại.

Người Ân Thương chắc chắn không làm, kết quả Trụ Vương chỉ có thể ghẻ lạnh vợ người Ân Thương, bắt đầu sủng ái phụ nữ Đông Di.

Kết quả Trụ Vương trực tiếp bị người Ân Thương bỏ rơi, dẫn đến liên quân Tây Chu đánh bại Ân Thương.

Tuy nhiên Chu Võ Vương cũng phải đối mặt với vấn đề này, làm thế nào để hòa nhập người của mình, đồng minh và kẻ thù lại với nhau.

Trụ Vương không làm được, Chu Công thì làm được.

Chu Công với Chu Lễ đã cho phép Đông Di, Nam Man, Tây Nhung, Bắc Địch đều có thể gia nhập người Chu, chỉ cần tuân theo Chu Lễ là được.

Tam giam chi loạn của người Chu cũng không gây ra sóng gió, bởi vì lúc này Chu Thiên tử đã không chỉ dựa vào người của mình, mà còn biến đồng minh và kẻ thù cũng thành người Chu.

Vương là tất nhiên sẽ sản sinh, nhưng Vương chỉ đại diện cho công dân, chỉ có Hoàng đế mới có thể đại diện cho tất cả mọi người.

Kha Nam trầm mặc.

Nếu lược sử lịch sử, có thể biết Vương là đại diện của công dân, là điều mà bất kỳ nền văn minh nào trên toàn cầu cũng không thể xóa bỏ, điều này cũng giống như tôn giáo vậy, bất kỳ nền văn minh nào cũng sẽ sản sinh ra tôn giáo và Vương, chỉ là dần dần phát triển theo những con đường khác nhau mà thôi.

Có những nơi tôn giáo thất bại, Hoàng đế thắng thế.

Có những nơi tôn giáo thắng thế, Quốc vương thất bại.

Còn về lý do tại sao lại có sự phân kỳ như vậy, là do xem tôn giáo và Vương rốt cuộc ai có thể hoàn thành nhất thể hóa.

Bởi vì ai có thể hoàn thành nhất thể hóa, người đó điều động được sức mạnh càng nhiều, người đó thắng lợi càng lớn.

Tôn giáo hoàn thành nhất thể hóa, thì vai trò của Quốc vương không lớn.

Hoàng đế hoàn thành nhất thể hóa, thì vai trò của tôn giáo không lớn.

Công dân đề cử Vương, không phải vì bọn họ tiện cốt đầu, mà là bọn họ có yêu cầu về lợi ích.

Bọn họ ủng hộ Quốc vương, là vì lợi ích của chính mình.

Kha Nam cảm giác mình đọc nhiều sách như vậy, vẫn là lần đầu tiên suy nghĩ vấn đề từ góc độ này.

Nói cũng đúng, nếu Quốc vương không tốt, thì chắc chắn sẽ bị loại bỏ.

Cũng giống như quý tộc Cổ La Mã loại bỏ Quốc vương, thiết lập Viện Nguyên lão, chấm dứt thời đại Vương chính.

Còn Chu Lệ Vương cũng trải qua Quốc nhân bạo động, nhưng sau một thời gian ngắn quý tộc trị lý, quý tộc vẫn đề cử một Thiên tử ra.

Cổ La Mã thiết lập Viện Nguyên lão, là vì lúc đó địa bàn của bọn họ nhỏ, nên Viện Nguyên lão quản lý là đủ rồi, nhưng cùng với việc địa bàn mở rộng, Cổ La Mã nhanh chóng bước vào thời đại Tam Cự Đầu, thực ra chính là ba vị chư hầu Vương.

Triều Chu thì địa bàn lớn, nên Thiên tử vẫn cần thiết.

Lý do đề cử Quốc vương làm người đứng đầu chung, là vì có nhu cầu.

Tam Cự Đầu là đại diện lợi ích của các lãnh địa riêng, Chu Thiên tử là đại diện lợi ích của người Chu, đều là có nhu cầu mới có kết quả, Quốc vương và bách tính đều là hai chiều.

Kha Nam chợt nghĩ thông, cũng phát hiện Quốc vương là tất nhiên sẽ sản sinh, một khi công dân cần đại diện lợi ích, sẽ nhanh chóng đề cử Quốc vương ra, Quốc vương áp chế quý tộc, sau đó bành trướng ra bên ngoài.

Lúc này Quốc vương có hai lựa chọn: một là tiếp tục đại diện lợi ích công dân, hai là tiến hành nhất thể hóa.

Tiếp tục đại diện lợi ích công dân, hắn ta chính là Đệ nhất công dân.

Tiến hành nhất thể hóa, hắn ta chính là Hoàng đế.

Sự hưng khởi và suy bại của Đệ nhất công dân, chính là một vòng luân hồi.

Chương 2921

Còn nhất thể hóa, chính là sự tranh chấp lặp đi lặp lại giữa Hoàng đế và quý tộc.

Hoàng đế thật sự là cần thiết sao.

Nghĩ đến đây, Kha Nam còn bị giật mình, bởi vì đây là kết quả suy nghĩ của chính cậu ta, cậu ta là người phản đối đế chế, lại nghĩ đi nghĩ lại mà đi đến kết luận nhất định phải có Hoàng đế, điều này cũng quá đáng sợ rồi.

Kha Nam vẫn luôn cho rằng đế chế là lạc hậu, nhưng theo tư duy của người khác mà suy nghĩ, lại phát hiện đế chế quả thực là kết quả tất nhiên của nhất thể hóa.

Khi địa bàn nhỏ, dùng hội Nguyên lão bàn bạc là đủ rồi, nhưng khi địa bàn lớn hơn, thì nhất định phải chọn ra một đại diện lợi ích, đại diện này chính là Quốc vương.

Còn Quốc vương đối mặt với việc bành trướng, thì nhất định phải đối mặt với việc là tiếp tục đại diện lợi ích của bộ tộc mình, hay đại diện lợi ích của tất cả mọi người.

Đối với Quốc vương mà nói, đại diện lợi ích của tất cả mọi người, hiển nhiên là có lợi hơn cho bản thân.

Đương nhiên không phải ai cũng có thể thành công, Caesar là muốn đại diện cho tất cả mọi người, đáng tiếc bị quý tộc giết chết.

Cho nên người kế nhiệm của Caesar là Octavian đã lùi một bước, tuyên bố mình là Đệ nhất công dân, ưu tiên đại diện lợi ích của công dân, sau đó mới là lợi ích của những người khác.

Trụ Vương và Caesar chắc chắn có chung ngôn ngữ.

Muốn thống nhất người của mình, đồng minh và kẻ thù lại với nhau, một khi thất bại thì sẽ chết rất thảm.

Kha Nam ngây người, bởi vì chế độ mà cậu ta vẫn luôn coi thường lại vô cùng quan trọng trong quá trình nhất thể hóa.

Khoan đã, Kha Nam nghĩ thầm đối phương đã mặc định nhất thể hóa là ưu việt hơn, nên đế chế có ưu thế, nhưng ai nói nhất thể hóa là tốt.

Công dân tối thượng cũng rất tốt đó chứ, hoàn toàn không cần nhất thể hóa.

Không thể nhất thể hóa, tức là không thể làm cho tài nguyên lưu chuyển nội bộ, chỉ có thể bành trướng ra bên ngoài.

Kết quả của công dân tối thượng chính là một trận chiến tranh liên miên, bởi vì một trong những nghĩa vụ của công dân là tham gia quân đội đánh trận, rất nhiều thế lực thậm chí chỉ có tham gia quân đội mới có thể giành được quyền công dân.

Chiến tranh chỉ cần thắng là được rồi.

Kha Nam để phản đối đế chế, đã nghĩ đến việc công dân tối thượng gây ra chiến tranh cũng có thể được, chỉ là nhất định phải thắng.

Đáng tiếc cậu ta cũng biết cục diện thế giới hiện tại, bất kể là ai đánh trận, đều không có kẻ thắng, chỉ có những quốc gia không tham gia chiến tranh mới là kẻ thắng.

Bởi vì một khi đánh trận, tư bản và nhân tài sẽ nhanh chóng chạy ra bên ngoài, chạy đến những nơi an toàn.

Hai cuộc đại chiến thế giới đã làm nên Mỹ Đế, vì bọn họ ở biệt lập ngoài biển, tiếp nhận một lượng lớn tư kim và nhân tài.

Trừ phi toàn cầu đều đánh nhau, chiến hỏa thiêu đốt khắp mọi ngóc ngách trên Địa cầu, nếu không chỉ cần có nơi nào đó không đánh nhau, nơi đó sẽ là kẻ thắng trong chiến tranh, sẽ là đào nguyên sau chiến tranh.

Trong tình huống không xảy ra chiến tranh, các quốc gia cạnh tranh chính là hiệu suất, thì hiệu suất nhất thể hóa là cao nhất.

Đây là lựa chọn của các dân tộc khác nhau trong suốt hàng ngàn năm, hiệu suất Hán hóa đã được lịch sử kiểm nghiệm.

Ngay cả các dân tộc du mục cũng phải chọn Hán hóa, sau khi Liêu Triều hoàn thành việc quản lý hai nền văn minh du mục và nông canh, toàn bộ quy tắc trò chơi đã thay đổi.

Liêu Triều đã thiết lập một bộ Hán hóa thuộc về dân tộc du mục, sau này văn minh du mục có khả năng tranh giành chính thống với văn minh nông canh.

Trước đây các dân tộc du mục ngoài việc đốt giết cướp bóc ra không làm gì chính đáng, có thể nói là Hồ Lỗ bất quá bách niên.

Nhưng sau khi thiết lập chế độ của mình, bọn họ có thể tranh giành quyền chính thống của vùng đất yên bình.

Trước đây bọn họ không có cách nào quản lý đất đai, nhưng sau Liêu Triều bọn họ có kinh nghiệm quản lý.

Quy tắc trò chơi đã thay đổi, các chính quyền du mục sau Liêu Triều đều phải tranh giành chính thống của vùng đất yên bình.

Tại sao lại nói Nhai Sơn chi hậu vô Trung Hoa, chính là vì quy tắc trò chơi đã thay đổi, ngoại tộc phải tranh giành quyền chính thống của vùng đất yên bình.

Bởi vì trước đây chế độ của bọn họ không thể thích nghi với vùng đất Thăng Long An Lạc, bọn họ nam hạ rất nhanh sẽ tan rã.

Nhưng sau khi dân tộc du mục có một bộ chế độ Hán hóa của riêng mình, thì đó là sự cạnh tranh giữa các vương triều và vương triều, vậy thì nhất định phải tranh giành quyền chính thống của vùng đất yên bình.

Điều này cũng giống như các chư hầu phương Bắc và chư hầu phương Nam thời Xuân Thu, phương Bắc xem Sở Quốc là man di, nhưng Sở Quốc sau khi tạo ra một bộ lễ chế của riêng mình, trực tiếp xưng vương, ngang hàng với Chu Thiên tử.

Khi có sự khác biệt về chế độ, đó là sự cạnh tranh giữa các chế độ.

Khi các chế độ đều tương tự nhau, đó là sự cạnh tranh về tính chính thống.

Trong thời Xuân Thu Chiến Quốc, nếu chỉ có một bộ Chu Lễ, thì Sở Quốc chỉ có thể tôn sùng Chu Lễ.

Nhưng khi Sở Quốc thiết lập lễ chế thuộc về mình, thì phải tranh giành chính thống với Chu Thiên tử, phải xem rốt cuộc ai mới là lễ thật sự.

Từ đầu thời Xuân Thu, Sở Quốc bị coi là man di, đến cuối thời Chiến Quốc, Sở Quốc được coi là Chúa cứu thế, có thể thấy địa vị của Sở Quốc đã không ngừng tăng lên, tính chính thống đã được thừa nhận.

Quy tắc trò chơi đã thay đổi, khi Sở Quốc không có một bộ lễ chế hoàn chỉnh, bọn họ quả thực là man di.

Nhưng khi lãnh thổ Sở Quốc ngày càng lớn, lễ chế ngày càng hoàn thiện, thì bọn họ phải tranh giành quyền chính thống.

Giống như Mỹ Đế và Liên Xô cũ, trước khi Liên Xô giải thể, hai nước cạnh tranh về chế độ.

Sau khi giải thể, Mỹ Đế cạnh tranh về tính chính thống của tự do dân chủ, chỉ có bọn họ mới là chính thống, những thứ khác đều là dị đoan tà thuyết.

Trước Liêu Triều, các dân tộc du mục dù xâm lược thành công, cũng không có khả năng quản lý đất đai.

Sau Liêu Triều, các dân tộc du mục cũng học được phương thức Hán hóa, có kinh nghiệm quản lý đất đai, vì vậy điều bọn họ cần là tranh giành quyền Chính sóc quyền làm chủ.

Sau này các dân tộc du mục xâm lược cũng đều hô hào Nhai Sơn chi hậu vô Trung Hoa, bởi vì bọn họ cũng đều có kinh nghiệm Hán hóa, chế độ của bọn họ đã có thể nhanh chóng tiếp quản đất đai.

Đương nhiên có một số kẻ xâm lược chỉ biết bề ngoài mà không biết bản chất, thật sự nghĩ rằng chỉ dựa vào khẩu hiệu là có thể xâm lược thành công, hoàn toàn không ý thức được thành công thật sự không phải là khẩu hiệu, mà là chế độ.

Hán hóa, Hoàng đế nhất định phải đại diện cho lợi ích của tất cả mọi người, không thể chỉ đại diện cho lợi ích của dân tộc du mục, cho nên nhất thể hóa vẫn phải tiếp tục thúc đẩy.

Muốn nhập chủ Thăng Long An Lạc, thì không thể theo công dân tối thượng, chỉ có thể đi con đường nhất thể hóa.

Chỉ hô hào khẩu hiệu là không thể cướp đi quyền Chính sóc, chỉ có chế độ nhất thể hóa mới có thể khiến bọn họ hòa nhập Thăng Long.

Kha Nam phát hiện nhất thể hóa quả thực là con đường tất yếu của cạnh tranh, bởi vì hiệu suất nhất thể hóa ngay cả dân tộc du mục cũng không thể từ chối.

Ưu thế của nhất thể hóa thật sự đã được kiểm nghiệm qua thời gian, phàm là nền văn minh nào có thể thích ứng thì sẽ cường đại, phàm là nền văn minh nào chỉ hô khẩu hiệu mà không thể thật sự thực hiện nhất thể hóa thì tất nhiên sẽ thất bại.

Đây quả thực là một lời nguyền rủa.

Kha Nam chỉ cảm thấy kinh khủng, với tư cách là công dân Nhật Bản, cậu ta không thể lý giải nhất thể hóa, chỉ cảm thấy đây là một quái vật Cthulhu, nhe nanh múa vuốt nuốt chửng tất cả.

Viên ngoại giao thầm nghĩ lời nguyền rủa gì, lời nguyền rủa ở đâu.

Kha Nam lại không thể không thừa nhận, bất kể là chế độ gì, dân tộc gì, tôn giáo gì, cuối cùng đều theo đuổi nhất thể hóa, đều cố gắng hết sức đoàn kết mọi người bên cạnh mình.

Chỉ là thật sự có thể thực hiện trên chế độ, chỉ có Hán hóa.

Còn về tôn giáo, mặc dù có đủ loại giải thích, để các thần khác nhau, tín ngưỡng khác nhau hòa nhập vào một tôn giáo, nhưng cuối cùng quyền giải thích tôn giáo vẫn sẽ bị quý tộc kiểm soát.

Và quý tộc không muốn tiến hành nhất thể hóa.

Bởi vì nhất thể hóa đồng nghĩa với việc quý tộc phải chấp nhận điều phối, từ bỏ quyền điều phối của mình.

Đây là điều quý tộc không muốn, cho nên bọn họ tìm mọi cách đánh bại Quốc vương, thà dùng tôn giáo trị quốc cũng không muốn có một Hoàng đế.

Nhưng trong cạnh tranh, quý tộc lại cần hợp tác, mà hợp tác thì nhất định phải có một tiêu chuẩn chung, vậy thì rất tự nhiên sẽ đề cử một Quốc vương ra.

Ước vọng của quý tộc là mãi mãi duy trì độc lập, nhưng lại có thể hợp tác với quý tộc khác, còn phải đi công thành lược địa trên trường quốc tế.

Chương 2922

Điều này rõ ràng là mâu thuẫn.

Hợp tác mở rộng, tất nhiên sẽ tạo ra Quốc vương.

Còn muốn tăng cường hiệu suất, Quốc vương tất nhiên sẽ chọn nhất thể hóa, tất nhiên sẽ trở thành Hoàng đế.

Kha Nam rất cạn lời, bởi vì bất kể suy nghĩ thế nào thì tương lai đều là sự cạnh tranh giữa nhất thể hóa và nhất thể hóa.

Nhất thể hóa giống như một lỗ đen vậy, muốn nuốt chửng tất cả, khiến lưng lạnh toát.

Đế chế đáng sợ, Kha Nam chỉ cảm thấy quá đáng sợ rồi, nhưng bất kể dân tộc và tôn giáo, đều đang tìm kiếm nhất thể hóa, và quá trình tìm kiếm tất nhiên sẽ dẫn đến sự ra đời của Hoàng đế, thật sự là sự tuyệt vọng không thể làm gì được.

Đến khi nhất thể hóa và nhất thể hóa cạnh tranh, đến lúc đó ai nắm giữ quyền Chính sóc, người đó sẽ nắm giữ thế giới.

Cho nên Đỗ Lan đã nhìn thấy tương lai này, quyết định sẽ tiến hành nhất thể hóa ở Nhật Bản, sau đó nhập chủ Thăng Long An Lạc sao.

Kha Nam thầm nghĩ nếu Đỗ Lan thành công xưng đế, và cải tạo Nhật Bản, thì tiếp theo sẽ phải tranh giành danh hiệu Chính sóc, vậy thì chắc chắn sẽ là một cuộc chiến tranh.

Kha Nam càng nghĩ càng sợ, thật sự cảm thấy Đỗ Lan sẽ đẩy quốc gia này vào vực sâu vạn kiếp bất phục, cậu ta thà cứ như vậy không thay đổi gì cả.

Nhưng không thay đổi thì sẽ không tàn đời sao.

Rõ ràng cũng là không thể.

Thế giới này là như vậy, bánh xe lịch sử cứ cuồn cuộn lăn qua, nếu không thể cứ chạy mãi về phía trước, sẽ bị nghiền nát.

Bất kể là lão bách tính, hay vương công quý tộc, dưới bánh xe lịch sử chúng sinh đều bình đẳng.

Kha Nam phát hiện những người này sở dĩ ủng hộ Đỗ Lan, không phải vì Đỗ Lan giỏi thao túng lòng người, mà là bọn họ nhìn rất rõ, Hoàng đế quả thực có ưu thế đối với nhất thể hóa, cho nên bọn họ ủng hộ đế chế.

Dù đế chế có rất nhiều khuyết điểm, bọn họ cũng nhẫn nhịn.

Thế giới này lại có thứ gì là không có khuyết điểm, chỉ có ưu điểm đâu.

Ngay cả nhất thể hóa, cũng có khuyết điểm, đó là dễ thiếu cạnh tranh bên ngoài, xuất hiện tình huống quốc vô cường địch ngoại hoạn giả, quốc hằng vong quốc gia không có kẻ địch mạnh bên ngoài, quốc gia đó thường sẽ diệt vong.

Khuyết điểm của đế chế thì càng không cần nói, dù sao đây cũng là một chế độ đã thất bại, khuyết điểm quả thực quá nhiều.

Nhưng ưu thế của đế chế cũng được đặt ra ở đây, có thể nói là nhu cầu nhất thể hóa từ trên xuống dưới.

Trong tình huống này, Kha Nam cũng bất đắc dĩ, không biết rốt cuộc có nên ủng hộ Đỗ Lan hay không.

Cậu ta không thể dự đoán tương lai, không biết Đỗ Lan xưng đế rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu, nếu có thể dự đoán tương lai thì cậu ta sẽ chọn lựa chọn có lợi cho tương lai là được rồi.

Đáng tiếc cậu ta căn bản không biết cái gì mới là có lợi cho tương lai.

Nhưng nếu suy diễn từ lịch sử, nhất thể hóa chính là có lợi cho tương lai.

Bất kể là tôn giáo gì, văn minh gì, dân tộc gì, đều đang truy tìm nhất thể hóa, Quốc vương là tất nhiên sẽ xuất hiện, và Quốc vương tất nhiên đối mặt với việc bảo vệ lợi ích công dân, hay bảo vệ lợi ích của tất cả mọi người, hiển nhiên bảo vệ nhất thể hóa của tất cả mọi người là xu thế.

Trụ Vương muốn nhất thể hóa bị lật đổ, nhưng Chu Thiên tử kế nhiệm vẫn theo đuổi nhất thể hóa, chỉ là thay đổi một phương thức ôn hòa hơn.

Chu Lệ Vương chuyên quyền bị lật đổ, nhưng cuối cùng các chư hầu Vương cũng bắt đầu quan sơn hải đóng cửa, sau vương triều tiến hành chuyên doanh muối sắt, cũng là thay đổi một phương thức ôn hòa hơn.

Tùy Triều thúc đẩy khoa cử bị lật đổ, nhưng Đường Triều vẫn kiên trì khoa cử, chỉ là lúc đó ảnh hưởng của Đạo gia và Phật giáo cũng không nhỏ, cho nên vẫn là thay đổi một phương thức ôn hòa hơn.

Và tôn giáo cũng vậy, đa thần nhất thể, từ ban đầu tiêu diệt đa thần, đến việc biến tất cả các thần thành phân thân của chủ thần, cũng là dùng phương thức ôn hòa để tiến hành nhất thể hóa.

Thậm chí dân tộc cũng như vậy, các dân tộc du mục cũng phải bao gồm các bộ lạc khác nhau vào, cũng phải thiết lập hệ thống vương triều.

Còn những kẻ kiên trì dân tộc mình là ưu tú nhất, dùng đủ loại phương pháp tự đặt ra rào cản, tìm mọi cách ngăn cản người khác hòa nhập để chia sẻ lợi ích, cuối cùng đều thất bại.

Thậm chí cả những quý tộc dùng huyết thống để duy trì giai cấp, nắm giữ tài nguyên ưu việt nhất, cuối cùng cũng không chịu nổi sự công kích của một lượng lớn nhân tài, cũng đành phải chấp nhận sự quật khởi của nhân tài mới.

Kha Nam thầm nghĩ cha mình đã ra nước ngoài, mình tương lai chắc chắn cũng phải ra nước ngoài, tại sao.

Chẳng phải vì Nhật Bản không phải là nhất thể hóa, chẳng phải vì Nhật Bản là xã hội giai cấp theo huyết thống lễ chế sao.

Không thể hòa nhập vào, nên đã ra đi.

Nếu Nhật Bản nhất thể hóa, mình và cha có lẽ sẽ không rời đi.

Kha Nam thầm nghĩ từ góc độ này mà nói, mình cũng nên ủng hộ nhất thể hóa.

Nhưng gắn đế chế và nhất thể hóa lại với nhau, cậu ta vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Hoàn toàn có thể lý giải, cũng giống như cất châu báu trong nhà xí, tốt và xấu lẫn lộn, khiến người ta cạn lời.

Đế chế là một chế độ đã hoàn toàn thất bại, Kha Nam dù có lý giải đến đâu, cũng rất khó thuyết phục bản thân chấp nhận một chế độ thất bại.

Liệu có một con đường không cần phục hồi đế chế, mà vẫn có thể thực hiện nhất thể hóa không.

Tư tưởng của Kha Nam đột nhiên trở nên nguy hiểm, cậu ta đang nghĩ đến việc thông cộng theo chủ nghĩa cộng sản.

Viên ngoại giao lại lạnh lùng bất chợt nói: Cháu bé, tư duy của cháu rất nguy hiểm đó.

Tiểu Ngũ Lang bày tỏ không hiểu, Kha Nam lẽ nào lại thông qua xem TV mà học được những tư tưởng loạn thất bát tao này sao.

Bây giờ trên TV có nhiều thứ như vậy à.

Không có Hoàng đế đi tranh đoạt, Hoa tộc lại làm sao cam tâm giao ra quyền sản xuất, quyền kinh tế, quyền nhân tài.

Viên ngoại giao nói.

Kha Nam trong lòng khẽ giật mình, Hoàng đế không đi tranh, vậy thì phát động người khác đi tranh, Hoa tộc chắc chắn sẽ không tự giao.

Vậy thì người khác này là ai.

Chắc chắn là những kẻ bị áp bức.

Kha Nam biết con đường này không dễ hơn đế chế, thậm chí có thể khó hoàn thành hơn đế chế.

Tư duy này quả thực rất nguy hiểm, dù sao cũng là thông cộng.

Đối với tình huống này, thật sự rất khó chịu, rõ ràng đã nhìn thấy xu thế, nhưng bản thân lại không dám thực hiện.

Điểm này Kha Nam không bằng cha mình, Công Đằng Ưu Tác chí ít còn biết thượng sĩ văn đạo cần nhi hành chi bậc sĩ ưu tú nghe đạo thì hăng hái thực hành, còn Kha Nam vẫn chưa đạt đến cảnh giới đó.

Viên ngoại giao nói: Nhất thể hóa, chính là ở chỗ tập hợp sức mạnh của mọi người lại, hơn nữa còn không phải vì tranh đoạt lợi ích bên ngoài, mà là vì xây dựng một vòng tuần hoàn nội bộ.

Kha Nam cạn lời.

Lúc này Mao Lợi nói: Chiếc xe phía sau từ đầu đến giờ vẫn luôn bám theo chúng ta.

Kha Nam nhìn một cái phát hiện quả đúng là như vậy, cứ không nhanh không chậm ở phía sau, vô cùng kỳ lạ.

Ngồi chắc vào, tôi sẽ đạp ga.

Tiểu Ngũ Lang nói, anh ta muốn xem chiếc xe phía sau có phải là sát thủ theo dõi không.

Nếu đối phương không theo, có thể không phải sát thủ, nhưng nếu đối phương theo, thì chắc chắn không có ý tốt.

Rõ ràng chiếc xe phía sau đã theo.

Kỹ năng lái xe của Tiểu Ngũ Lang rất tốt, dù sao mỗi lần quay phim truyền hình, đều có rất nhiều cảnh truy đuổi xe.

Hơn nữa Đỗ Lan theo đuổi sự chân thực, nên mỗi lần đều là Tiểu Ngũ Lang tự mình lái xe, đã rèn luyện kỹ năng lái xe còn mạnh hơn cả tay đua.

Chiếc xe phía sau không những không bị kéo giãn khoảng cách, ngược lại còn càng ngày càng gần.

Hơn nữa còn có người thò đầu ra khỏi cửa sổ xe, tay cầm ống phóng rocket.

Nguy hiểm.

Tiểu Ngũ Lang bày tỏ những sát thủ này cũng quá điên cuồng rồi, tại sao lại trực tiếp dùng ống phóng rocket.

Kha Nam cũng rất cạn lời, nhưng cậu ta thì không lo lắng, bởi vì chiếc xe này có biện pháp phòng ngự.

Chương 2923

Oanh.

Đạn rocket trực tiếp bắn trúng đuôi xe, nhưng không có hiệu quả, bởi vì lớp giáp của chiếc xe này vô cùng kiên cố, được chế tạo từ dược liệu Ảnh Tử, được nhập vào cấu trúc phân tử kiên cố nhất thế giới, Ảnh Tử trực tiếp tiến hành cấu tạo.

Ưu điểm lớn nhất của dược liệu Ảnh Tử là chỉ cần nhập thông tin, đều có thể thực hiện, không cần cân nhắc bất kỳ công nghệ gia công nào.

Từ lý thuyết đến thực tiễn một bước là đến, không cần phòng thí nghiệm và công nhân sản xuất.

Chuẩn bị lặn xuống.

Tiểu Ngũ Lang nói.

Chiếc xe lập tức lặn xuống mặt đất, vận động theo phương thức của bóng tối, như vậy dòng xe cộ sẽ không thể ảnh hưởng đến bọn họ chút nào.

Đây chính là khoa kỹ của Đỗ Lan, Kha Nam biết đây là kỹ thuật Đỗ Lan có được từ trên đảo, giờ đã vận dụng vô cùng thành thạo.

Nếu chỉ xét về khoa kỹ, Đỗ Lan đăng cơ có thể nói là thế không thể cản phá.

Đáng tiếc Đỗ Lan bày tỏ mình không chỉ dựa vào khoa kỹ, điều cần hơn là sự thay đổi chế độ.

Còn về khoa kỹ ư, tuy có thể giảm bớt rất nhiều công việc, nhưng không thể thay thế chế độ.

Nếu không có chế độ tương ứng, khoa kỹ càng phát triển, càng là Cyberpunk.

Cyberpunk, thực ra chính là dân tự do mất đi con đường thăng tiến, hoàn toàn không có cơ hội thay đổi giai cấp.

Và trong các tác phẩm Cyberpunk, các nhân vật chính đều là hàn môn.

Bởi vì trong thế giới này, giai cấp chỉ có thể hạ thấp, không thể nâng cao.

Hàn môn được coi là chất bôi trơn giữa các giai cấp trên dưới, có thể hiểu được cách sống của các giai cấp khác nhau, lấy bọn họ làm nhân vật chính, xung đột kịch tính càng rõ ràng.

Cũng giống như tại sao Tiểu Lan lại kết bạn với Viên Tử vậy, có Viên Tử làm bạn, cục diện lập tức được mở ra.

Cyberpunk chính là kết quả của sự đứt gãy giữa khoa kỹ và chế độ, tầng lớp dưới chỉ có thể trở thành vật thí nghiệm của khoa kỹ, mà không thể trở thành người hưởng lợi từ khoa kỹ.

Lặn xuống mặt đường, trực tiếp xuyên qua tất cả dòng xe cộ, cắt đuôi sát thủ.

Kỹ thuật của Đỗ Lan thật sự là thần quỷ khó lường.

Tiểu Ngũ Lang cũng rất bội phục khoa kỹ của Đỗ Lan: Hắn ta nếu có thể dùng khoa kỹ tạo phúc bách tính thì tốt rồi, cứ khăng khăng muốn làm Hoàng đế, thật sự là ngu xuẩn.

Dựa vào khoa kỹ mạnh mẽ, Tiểu Ngũ Lang dễ dàng thoát khỏi sát thủ, ẩn nấp trong bóng tối, bóng tối bỏ qua chướng ngại vật, tự động dẫn đường.

Theo kế hoạch, đưa mục tiêu cần bảo vệ đến nơi an toàn.

Ở đây có một nhóm chuyên gia, có thể cung cấp sự bảo vệ hoàn toàn.

Kha Nam lại gặp Phúc Nhĩ Ma Tư và những người khác, không ngờ bọn họ lại đều đang giúp Đỗ Lan.

Các anh cũng nhận ủy thác sao.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang biết mấy thám tử này đều là nhân vật tầm cỡ, tuy là những người mô phỏng, nhưng lại nổi tiếng cả trong và ngoài nước.

Có thể nói vậy.

Vị thám tử nói.

Đỗ Lan thật oai phong.

Tiểu Ngũ Lang rất bất mãn nói.

Đối thủ lần này là một tổ chức tội phạm rất mạnh, sức phá hoại của bọn họ không thể xem thường.

Địch Nhân Kiệt cười haha nói.

Bây giờ còn có tội phạm nào sánh được với Đỗ Lan.

Quốc gia các anh có một câu cổ ngữ gọi là thiết câu giả tru thiết quốc giả hầu kẻ trộm móc câu thì bị giết, kẻ trộm quốc gia thì được phong hầu, Đỗ Lan hiện tại chính là đang thiết quốc.

Dù sao cũng đã quay phim truyền hình, trong đó có một bộ phim truyền hình chủ đề là thảo luận vấn đề thiết câu giả tru thiết quốc giả hầu, Tiểu Ngũ Lang ấn tượng rất sâu sắc.

Giết một người là tội phạm, nếu nắm quyền sinh sát, đó chính là Quốc vương.

Kẻ trộm móc câu chỉ vì lợi ích của mình, kẻ trộm quốc gia thì thỏa mãn một phần lợi ích của người dân.

Địch Nhân Kiệt nói: Thời đại các anh có vấn đề nan giải về xe điện Trolley Problem, còn kẻ trộm quốc gia chính là người ra quyết định xem xe điện sẽ cán qua một người hay mười người.

Kha Nam thầm nghĩ bởi vì Quốc vương là người đại diện lợi ích của công dân mà, thiết quốc cũng tức là trở thành người đại diện, quả thực là khác với kẻ trộm móc câu.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang lại chất phác cho rằng đều như nhau, đều là tội phạm, không nên phân biệt đối xử.

Anh ta cho rằng Đỗ Lan chính là tên tội phạm lớn nhất hiện nay, nhưng lại không nhìn thấy Đỗ Lan đại diện cho lợi ích của rất nhiều người.

Các thám tử cũng không tranh cãi với Tiểu Ngũ Lang, mà nói: Đã xảy ra nhiều vụ ám sát, tuy không ai bị thương, nhưng những vụ ám sát này sẽ không dừng lại ở đây, cho nên chúng ta chuẩn bị chủ động xuất kích.

Ngài cũng được biên chế vào chiến dịch lần này.

Tiểu Ngũ Lang rất bất đắc dĩ, căn bản là không hề được hỏi ý kiến anh ta, nhưng đã quyết định rồi, anh ta không tham gia cũng không được, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: Vậy thì đối thủ lần này là ai.

Chúng ta đã xác định được mấy người này, kẻ đánh bom khét tiếng quốc tế Phổ Lạp Mễ Á, tên cuồng sát cưa điện, tên ăn thịt người Hán Ni Bạt, và tên tội phạm đáng sợ nhất, đến nay vẫn chưa ai biết diện mạo thật của hắn, được gọi là Tiểu Hắc một tồn tại đáng sợ.

Tiểu Ngũ Lang hoàn toàn không biết sự tồn tại của những người này, nhưng có vẻ rất lợi hại.

Chỉ có Kha Nam, kho kiến thức di động này mới lưu trữ tên của những tên tội phạm này: Phổ Lạp Mễ Á, một tên cuồng bom bí ẩn, phạm tội lưu vong ở nhiều quốc gia.

Tên cuồng sát cưa điện, cũng là một sát thủ vô cùng lợi hại, thích dùng vũ khí nguy hiểm như cưa điện.

Hán Ni Bạt, thì càng đáng sợ hơn, một quái vật tao nhã mà tàn nhẫn.

Tên cuối cùng thì chưa từng nghe nói, có lẽ là một tên tội phạm mới nổi.

Tiểu Hắc, là tập hợp của tất cả tội phạm, là tội phạm mạnh nhất.

Tiểu Ngũ Lang hỏi: Vậy các anh chuẩn bị làm thế nào.

Chuẩn bị chủ động xuất kích.

Phúc Nhĩ Ma Tư nói.

Không thể để sát thủ quá ngông cuồng, phải chủ động xuất kích.

Bên phía tội phạm, một nhân vật toàn thân đen kịt cũng đã dự đoán được sự phản kích của các thám tử, đó chính là Tiểu Hắc.

Thực ra chính là Ảnh Tử, nhưng được Đỗ Lan truyền vào đủ loại thông tin tội phạm, nên trở thành thể tập hợp của tội phạm.

Đương nhiên Tiểu Hắc này là chịu sự điều khiển của Cung Dã Minh Mỹ, dù sao nếu thật sự thả ra thể tập hợp tội phạm thì quá nguy hiểm rồi.

Nhưng dù có điều khiển, bất kể gặp phải vấn đề gì, Tiểu Hắc cũng sẽ hành động một cách tối ưu nhất, giúp Cung Dã Minh Mỹ có thể phạm tội một cách hoàn hảo.

Không thể không nói Cung Dã Minh Mỹ cũng rất khó khăn, một mặt phải ẩn nấp bên cạnh em gái, một mặt còn phải ẩn nấp bên phía Hoa tộc, thật sự là quá khó rồi.

Tiểu Ngũ Lang và những người khác xuất phát, đầu tiên tìm thấy người tiếp ứng, chính là người cung cấp thông tin sát thủ.

Là anh.

Tiểu Ngũ Lang kinh ngạc, lập tức nói với mọi người: Tên này không đáng tin cậy.

Mao Lợi tiên sinh, anh nói như vậy, Điêu mỗ tôi rất đau lòng đó.

Hóa ra người cung cấp thông tin sát thủ cho đoàn thám tử chính là Điêu Quang Đấu, tên tiểu cường này thật sự là luôn có thể thoát khỏi chế tài, luôn có thể nhảy nhót giữa hai bên.

Điêu Quang Đấu, anh đúng là tiểu nhân.

Tiểu Ngũ Lang tức giận nói.

Điêu Quang Đấu lại không cho là đúng, nói: Dù tôi là tiểu nhân, hiện tại mục tiêu của tiểu nhân tôi và mục tiêu của các quân tử các anh là giống nhau, đều là tái tạo trật tự.

Đối với hắn mà nói, hỗn loạn không có lợi gì, chỉ có trật tự rõ ràng, hắn mới dễ bề mò cá trong nước đục.

Dưới sự hỗn loạn, mọi người đều không tuân thủ pháp luật, vậy thì tôi rất khó làm ăn.

Chỉ khi mọi người đều tuân thủ pháp luật, một mình tôi không tuân thủ pháp luật, tôi mới có giá trị tồn tại.

Điêu Quang Đấu tự định vị mình rất rõ ràng, chính là kẻ gián điệp.

Nhưng nếu người khác đều tự mình ra trận, thì kẻ gián điệp như hắn không còn ý nghĩa gì nữa.

Ghê tởm.

Đối với kẻ mặt dày vô sỉ như vậy, Tiểu Ngũ Lang thật sự cảm thấy ghê tởm, lại còn nói một cách đường hoàng như thế, chẳng lẽ thế giới thật sự không có thiên lý sao.

Kha Nam cũng cạn lời, Điêu Quang Đấu lại hy vọng người khác đều tuân thủ pháp luật, chỉ mình hắn có cơ hội vi phạm pháp luật, đây là cái tư tưởng tà ác gì.

Muốn độc quyền tội phạm sao.

Muốn tuân thủ pháp luật thì cùng tuân thủ pháp luật, muốn vi phạm pháp luật thì cùng vi phạm pháp luật, tại sao lại chỉ cho phép một mình hắn vi phạm pháp luật, hắn có quyền gì để ngăn cản người khác vi phạm pháp luật.

Mọi người đều vi phạm pháp luật, Điêu Quang Đấu trong vòng tròn này sẽ không có ưu thế gì để nói.

Cũng giống như Trang Tử nói đạo tặc cũng có đạo, kẻ cướp cũng phải nói về dũng khí và trí tuệ, cũng phải nói về chia chác công bằng và nhân nghĩa.

Nếu số lượng kẻ cướp ít, thì hơi nói qua loa là được rồi, nếu số lượng kẻ cướp nhiều, thì nhất định phải nghiêm túc chấp hành nhân nghĩa lễ trí tín.

Bởi vì nếu một tên kẻ cướp không nói, rất nhanh sẽ bị những tên kẻ cướp nói nhân nghĩa khác thay thế.

Chương 2924

Điêu Quang Đấu cũng cho rằng như vậy, nếu đồng nghiệp quá nhiều, thì hắn nhất định phải nghiêm túc tuân thủ nhân nghĩa lễ trí tín, đến lúc đó vi phạm pháp luật cũng khó chịu như tuân thủ pháp luật vậy.

Cái nghề gián điệp này sở dĩ thoải mái là vì cạnh tranh ít.

Nhưng khi hỗn loạn đến, Điêu Quang Đấu thấy đối thủ cạnh tranh ngày càng nhiều, chỉ có thể hợp tác với thám tử để giải quyết thời đại hỗn loạn này.

Đây là cái quái gì vậy.

Kha Nam cũng cạn lời.

Đây chính là cái gọi là phản giả đạo chi động, vật cực tất phản.

Bất kể thế nào, thông tin của Điêu Quang Đấu vẫn vô cùng chính xác, bốn sát thủ đang họp, có thể bắt gọn một mẻ.

Vậy chúng ta không thông báo cho cảnh sát sao.

Đây là những người Đỗ Lan cần bắt giữ mà, không phải nên gọi Cửu Khóa sao.

Tiểu Ngũ Lang bày tỏ bọn họ là thám tử, ngay cả súng cũng không có, lẽ nào phải đi bắt người.

Mấy người này sức chiến đấu quả thực không tầm thường.

Phúc Nhĩ Ma Tư nói: Nhưng chúng ta cũng là chuyên nghiệp.

Nói xong đoàn thám tử thể hiện thực lực của mình.

Phúc Nhĩ Ma Tư bản thân chính là cao thủ kiếm thuật.

Bao Chửng, Địch Nhân Kiệt những văn quan này, phía sau xuất hiện thế thân, là Triển Chiêu và Lý Nguyên Phương.

Ba La chỉ giỏi sử dụng tế bào não màu xám để trinh thám, thì sử dụng siêu năng lực, niệm lực màu vàng bao phủ toàn thân.

Tóm lại là bát tiên quá hải, các hiển thần thông, Tiểu Ngũ Lang bày tỏ đây căn bản không phải là thám tử a, đây hoàn toàn là siêu năng lực giả a.

Kha Nam bày tỏ thám tử như mình vẫn còn dùng khoa kỹ, quả nhiên còn có khoảng cách với các thần tượng, mình cũng phải luyện kỹ năng bóng đá sát thủ của mình đến cảnh giới đăng phong tạo cực, tranh thủ mỗi cú sút một tên tội phạm.

Tiểu Ngũ Lang bày tỏ mình biết bắn súng, không có súng thì chỉ có thể dùng nhu thuật, nhưng nhu thuật này có thể đối kháng với kẻ địch hung ác như vậy sao.

Không có thời gian suy nghĩ nữa, bắt đầu hành động.

Đoàn thám tử như cá gặp nước mà xông vào, bao vây bốn sát thủ.

Sát thủ cũng rất nhạy bén, lập tức cảm nhận được nguy cơ, tiếng cưa điện điên cuồng vang lên, trận chiến bắt đầu.

Thám tử rất mạnh, tội phạm cũng không yếu.

Mỗi tên tội phạm này đều có sức chiến đấu một kỵ đương thiên.

Một thế giới thám tử tốt đẹp, đã biến thành thế giới võ đấu.

Thám tử và tội phạm vốn là đối quyết trí lực, nhưng bây giờ lại biến thành đối quyết võ lực, thám tử dùng đủ loại siêu năng lực và võ kỹ, tội phạm cũng đối chọi gay gắt, cũng đều là các loại sức chiến đấu bùng nổ, máu dày phòng thủ cao tấn công mạnh mẽ.

Kha Nam nhìn chiến trường khốc liệt, bày tỏ đây còn là hiện trường thám tử bắt tội phạm sao.

Đây quả thực là đại loạn đấu siêu năng lực a, những tên tội phạm này là sao vậy.

Tại sao lại như bất tử chi thân.

Tại sao nhanh nhẹn như báo săn, mạnh mẽ như gấu xám.

Tóm lại trong trận chiến điện quang hỏa thạch, thám tử và tội phạm đều đang so tài sức chiến đấu.

Kha Nam bày tỏ tại sao lại như vậy.

Tội phạm khi nào lại trở nên ngông cuồng như vậy.

Đều tại Đỗ Lan a.

Những sát thủ này đều là do Tổ chức Áo Đen mời đến, bây giờ lại bị thám tử bao vây.

Sau khi Tổ chức Áo Đen biết chuyện, lập tức phái Cầm Tửu và Phục Đặc Gia đi chi viện.

Đỗ Lan thầm nghĩ Tổ chức đúng là một tâm hai dụng, nhưng cũng không chỉ có bọn họ như vậy, Công Đằng Ưu Tác há chẳng phải cũng vậy sao.

Một mặt làm đồng minh của Đỗ Lan, một mặt liên hệ với Mỹ Đế.

Đồng minh ư, chính là những kẻ lưỡng đầu hạ chú, không thể tin tưởng hoàn toàn.

Cầm Tửu rất bất đắc dĩ, bởi vì hắn biết lần chi viện này rất nguy hiểm, dù sao đoàn thám tử toàn viên xuất động, nhân lực nhiều như vậy, mình không nhất định có thể chống đỡ được.

Hắn thậm chí còn muốn đầu quân cho Đỗ Lan, bởi vì hiện tại nhiệm vụ của Tổ chức ngày càng nguy hiểm, khiến hắn ta còn muốn phản bội.

Trước đây nhiệm vụ của Tổ chức nhiều nhất cũng chỉ là đi tù, bây giờ là chết tại chỗ, mức độ nguy hiểm đã tăng lên gấp mấy lần.

Đại ca, chúng ta không đi sao.

Phục Đặc Gia nhìn Cầm Tửu đang hút thuốc rất đỗi ngạc nhiên, không biết đại ca đang cân nhắc điều gì.

Bọn họ chiếc Porsche dừng ở bãi đậu xe bên đường, Cầm Tửu hạ cửa kính xe xuống, lặng lẽ hút thuốc, vừa rồi nhận được lệnh chi viện, nhưng hắn lại không khởi động ô tô, ngược lại còn châm thêm một điếu thuốc nữa.

Không phải không muốn chi viện, cũng không phải muốn phản bội, mà là hắn biết nhiệm vụ lần này quá nguy hiểm rồi, sơ suất một chút là có thể bị thám tử đánh chết.

Phục Đặc Gia không hiểu nỗi đau của Cầm Tửu.

Khoa kỹ bên Đỗ Lan quá mạnh, Boss muốn đối kháng, không phải là rất lý trí.

Lẽ nào mình cũng phải đi trên con đường phản bội sao.

Cầm Tửu là người trung thành, hắn đã giết rất nhiều kẻ phản bội, nhưng không ngờ có một ngày chính mình cũng có thể sẽ phản bội.

Đợi đến khi ngày đó thật sự đến, hắn đột nhiên có chút lý giải những kẻ phản bội đã bị giết, đều là không có lựa chọn nào khác.

Phục Đặc Gia nhìn biểu cảm u ám của đại ca, nhất thời cũng không biết nói gì.

Hắn vẫn luôn cảm thấy thế giới này rất phức tạp, nên hắn không có cách nào lý giải suy nghĩ, chỉ có thể đi theo đại ca hành động hết lần này đến lần khác, giết chết kẻ phản bội hết lần này đến lần khác.

Nhưng đôi khi hắn cũng sẽ nghĩ một vấn đề, kẻ phản bội thật sự giết hết được sao.

Nếu có thể giết hết, tại sao đại ca lại vẫn kiên trì truy sát kẻ phản bội như vậy.

Hơn nữa mỗi lần đều có thể tìm thấy kẻ phản bội mới.

Kẻ phản bội giống như cây hẹ vậy, cắt một đợt lại mọc đợt khác.

Nếu không thể giết hết, hành vi của đại ca này lại có ý nghĩa gì.

Lẽ nào thật sự như Đỗ Lan đã nói, đại ca chỉ dùng sự phản bội của người khác để chứng minh lòng trung thành của mình.

Nhưng nếu nói đại ca cần chứng minh lòng trung thành của mình, vậy có phải Boss thực ra chưa bao giờ tin tưởng bọn họ không, có phải điều đó đại diện cho việc hắn và đại ca cũng có một ngày phản bội không.

Không thể hiểu nổi, Phục Đặc Gia thật sự cảm thấy thế giới quá phức tạp rồi, vẫn là đi theo đại ca, đại ca làm gì thì hắn làm nấy, như vậy sẽ dễ dàng hơn.

Đây chính là phản giả đạo chi động, mọi thứ đều biến hóa, không có lòng trung thành bất biến, đương nhiên cũng không có hận thù vĩnh viễn.

Còn về lợi ích ư, thực ra lợi ích cũng không phải là vĩnh hằng, bởi vì nhu cầu lợi ích là thay đổi.

Trao đổi lợi ích, thực ra nhiều hơn là trao đổi nhu cầu và nhu cầu.

Bởi vì giá trị của thứ gọi là lợi ích trong mắt mỗi người cũng không giống nhau, cũng giống như một bát cơm và một vạn đô la Mỹ, khi đói khát, nếu có thể dùng một vạn đô la Mỹ để đổi lấy một bát cơm, thì tuyệt đối sẽ đổi.

Trong mắt người bình thường, giá trị của một vạn đô la Mỹ và một bát cơm quá chênh lệch, một trăm tệ đã có thể mua được một bao gạo lớn, một bát cơm vài hào là đủ rồi.

Chương 2925

Nhưng theo nhu cầu mà nói, người đói khát có nhu cầu ăn no vượt quá một vạn đô la Mỹ.

Cho nên đây chính là trao đổi nhu cầu và nhu cầu, không phải là trao đổi lợi ích đơn giản.

Nhu cầu thay đổi, nên lợi ích cũng phải thay đổi theo.

Không thể mãi dùng cùng một lợi ích để đổi lấy lòng trung thành, cũng giống như Cầm Tửu hiện tại, trước đây nhu cầu là sự công nhận của Boss dành cho hắn, hiện tại nhu cầu lại chuyển sang sự an toàn.

Nhu cầu thay đổi, cùng một lợi ích sẽ không thể khơi dậy sự tích cực của hắn.

Trước đây Boss một cuộc điện thoại là có thể khiến hắn chạy đông chạy tây, hiện tại cùng điều kiện, Cầm Tửu lại chần chừ do dự.

Cho nên thế giới này quả thực rất phức tạp, đủ thứ biến đổi khôn lường, một niệm thiên đường một niệm địa ngục.

Cầm Tửu hiện tại đang đối mặt với vấn đề như vậy, hắn không muốn phản bội, cũng không muốn đối địch với Đỗ Lan.

Đằng này Boss lại cần lưỡng đầu hạ chú, không muốn bị trói buộc vào cỗ xe chiến của Đỗ Lan.

Đỗ Lan chắc chắn biết suy nghĩ của Boss, Cầm Tửu nghĩ thầm, hắn cho rằng Đỗ Lan chắc chắn biết đồng minh là không đáng tin cậy, cho nên mới thành lập đội ngũ của riêng mình, bồi dưỡng người của mình.

Hiện tại Đỗ Lan hầu như đều dựa vào người của mình để quản lý Nhật Bản, đồng minh chỉ là giúp hoàn thành Kế hoạch bổ sung nhân loại, Đỗ Lan không tin tưởng đồng minh, nên Boss phản bội chắc chắn đã bị phát hiện rồi.

Cầm Tửu biết Đỗ Lan có lẽ điên cuồng, nhưng tuyệt đối không ngu xuẩn, hắn đang suy nghĩ nếu mình đầu quân cho Đỗ Lan, Đỗ Lan có chấp nhận không.

Cầm Tửu do dự, bởi vì Đỗ Lan từ trước đến nay chưa từng thể hiện ý muốn chiêu mộ, không chắc chắn mình có được chấp nhận hay không.

Dù sao kẻ phản bội luôn không được hoan nghênh, trừ khi có thể nộp một đầu danh trạng.

Mình có nên mượn đầu của Boss để dùng không.

Trong đầu Cầm Tửu đột nhiên nảy ra suy nghĩ này, trong lựa chọn bảo vệ mình và bảo vệ Tổ chức, hắn muốn bảo vệ mình trước.

Đương nhiên nếu có thể, hắn hy vọng có thể bảo vệ mình mà vẫn bảo vệ Tổ chức, đáng tiếc điều kiện khách quan rất tàn khốc, vào thời điểm then chốt chỉ có thể chọn một trong hai, không thể muốn tất cả.

Cho nên cuối cùng cũng không liên quan đến nhân tính, chỉ là bị buộc phải đưa ra lựa chọn.

Nhân tính chắc chắn là muốn tất cả, đáng tiếc hiện thực không cho phép nhân tính tham lam như vậy, chỉ có thể chọn một.

Có người sẽ chọn bảo vệ mình, cũng có người sẽ chọn bảo vệ Tổ chức.

Cầm Tửu vốn nghĩ mình là người có thể can não đồ địa vì Tổ chức, nhưng sự việc đến nước này, hắn vẫn nghiêng về phía bản thân.

Hơn nữa còn cần Tổ chức làm đầu danh trạng, mới có thể bảo vệ mình, nếu không với những việc hắn đã làm, chỉ sợ Đỗ Lan sẽ không tiếp nhận hắn.

Cho nên mới nói phàm chuyện gì cũng đừng làm quá mức, phải trung dung, bởi vì không biết khi nào thì cần đường lui.

Không có bất kỳ con đường nào là bằng phẳng tuyệt đối, nếu thật sự có con đường đó, thì từ xưa đến nay, con đường đó tuyệt đối sẽ trở thành con đường duy nhất.

Nhưng hiện thực là có đủ loại con đường, không tồn tại một con đường có thể đi từ đầu đến cuối.

Cho nên không biết khi nào thì cần đường lui, nếu đã đắc tội tất cả các con đường khác, đợi đến khi cần đường lui thì không còn đường nào để lui.

Cầm Tửu chính là điển hình của việc làm việc quá mức, bây giờ chỉ có thể phá hủy con đường dưới chân mình, để bày tỏ thành ý.

Đương nhiên mặc dù có rất nhiều con đường, nhưng đại khái phương hướng là tiến về phía nhất thể hóa, cũng giống như dòng sông có nhiều hướng, nhưng đại thể là chảy ra biển lớn.

Cho nên tìm một con đường có thể thực hiện nhất thể hóa, dù có gập ghềnh, cũng có thể đi tiếp.

Còn như Cầm Tửu kiên quyết đi con đường phạm tội, khi gặp phải đường cùng, sẽ rất khó xử.

Hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác, Cầm Tửu thật sự rất mâu thuẫn, tiền đồ mờ mịt, không biết mình nên lựa chọn thế nào.

Đại ca.

Phục Đặc Gia rất lo lắng, luôn cảm thấy sắp xảy ra chuyện lớn.

Cầm Tửu cũng không có cách nào, lúc này trước mặt hắn là một con đường chết, muốn đổi đường, thì phải phá hủy con đường ban đầu làm đầu danh trạng.

Hắn sớm biết mình không nên tàn độc như vậy, học Bối Nhĩ Ma Đức thì tốt biết mấy.

Bối Nhĩ Ma Đức lại có mối quan hệ không rõ ràng với thám tử, rõ ràng là đã chừa đường lui.

Những sát thủ bị Đoàn Thám Tử vây đánh mãi không đợi được viện trợ, họ biết mình rất có thể đã bị bỏ rơi.

Nhưng họ không từ bỏ, vẫn cố gắng phản công, kết quả hoàn toàn không phải đối thủ.

Sức chiến đấu của Đoàn Thám Tử Thần Tượng thì siêu mạnh, cuối cùng chỉ có Tiểu Hắc trốn thoát, ba người còn lại đều bị bắt sống.

Họ phạm tội chồng chất, sẽ phải chịu sự trừng phạt của pháp luật, Phúc Nhĩ Ma Tư nói.

Tiểu Ngũ Lang biểu thị mình là một thám tử giả, vừa không có siêu năng lực, cũng chẳng có thế thân, chỉ có nhu đạo đơn thuần quả thật là làm người ta chê cười.

Kha Nam cũng cạn lời, đôi giày tăng cường lực chân của cậu ta trước mặt thám tử chân chính chẳng đáng nhắc đến.

Cậu ta không khỏi nghĩ đến Tái Bác Bằng Khắc Thế Giới, nếu tội phạm tương lai đều lợi hại như vậy, thám tử và cảnh sát quả thật cần tăng cường sức chiến đấu.

Không trách Cửu Khoa vẫn luôn tích trữ hỏa lực, nếu tội phạm tương lai đều như vậy, không có hỏa lực quả thật không được.

Đáng tiếc vẫn để xổng một tên, Tiểu Ngũ Lang tiếc nuối nói.

Đối phương là tập hợp tội phạm Tiểu Hắc, không bắt được cũng rất bình thường.

Phúc Nhĩ Ma Tư thì không cho là có vấn đề, nói: Thật ra cho dù bắt được nó, cũng không có chứng cứ có thể định tội, bởi vì Tiểu Hắc này tuy tập hợp tất cả thủ đoạn phạm tội, nhưng nó thật ra chưa từng thực sự phạm tội.

Ý gì.

Tiểu Ngũ Lang biểu thị không hiểu.

Nói cách khác, Tiểu Hắc chỉ là tập hợp của những tội ác đã xảy ra trước đây, những hành vi phạm tội chưa xảy ra thì nó không có cách nào thu thập được.

Vì vậy, chỉ thu thập hành vi phạm tội trong quá khứ, không tiến hành những tội ác mới, thì không tính là phạm tội, Phúc Nhĩ Ma Tư nói một cách rắc rối.

Kha Nam đại khái đã hiểu, Tiểu Hắc thật ra không phạm tội, chỉ là tập hợp hành vi phạm tội của những kẻ khác lại, việc thu thập hành vi phạm tội này bản thân nó không phạm tội.

Tuy nhiên, đã thu thập nhiều hành vi phạm tội như vậy, e rằng sẽ vô cùng nguy hiểm, một khi Tiểu Hắc bắt đầu thực hiện tội ác, nhất định sẽ rất khó ngăn chặn.

Thám tử cũng phải trở nên mạnh hơn, bởi vì tội phạm cũng không ngừng tiến bộ.

Kha Nam nghĩ đến sức chiến đấu của mình vẫn chưa đủ, không biết Bác Sĩ có cách nào nâng cao một chút không.

Cảm giác thật sự sắp biến thành Tái Bác Bằng Khắc Thế Giới rồi, sức phá hoại của tội phạm sẽ không ngừng tăng cường.

Đây chẳng lẽ chính là cái gọi là tiến bộ khoa học kỹ thuật.

Luôn cảm thấy khoa học kỹ thuật tuy tiến bộ, nhưng sự giám sát hoàn toàn không theo kịp.

Sát thủ đã bị bắt, nhưng công việc bảo vệ không thể dừng lại.

Đỗ Lan đích thân cảm ơn Đoàn Thám Tử, khi gặp Tiểu Ngũ Lang, hắn còn thân thiện hỏi thăm: Đoạn chuyện này cũng có thể quay thành phim truyền hình.

Tiểu Ngũ Lang cười khổ, ngày tháng đã như vậy rồi, còn quay phim truyền hình, ai mà xem chứ.

Thế nào rồi.

Ngươi có cảm ngộ gì về thám tử thời đại mới không.

Đỗ Lan hỏi.

Về thám tử thì không có, nhưng về tội phạm thì cảm ngộ không ít.

Những tên tội phạm có thực lực mạnh mẽ như vậy, chắc chắn có liên quan đến ngươi phải không.

Trực giác mách bảo Tiểu Ngũ Lang rằng, sự bùng nổ công nghệ trên toàn thế giới đều là vì Đỗ Lan.

Thật ra đều là minh hữu của ta lén lút đưa kỹ thuật ra ngoài, sau đó khoa học kỹ thuật liền khuếch tán đến tay tội phạm.

Đỗ Lan nói: Đây đều là những chuyện không thể tránh khỏi, dù sao Đạo sinh Nhất, Nhất sinh Nhị.

Chương 2926

Sau khi khoa học kỹ thuật ra đời, tất nhiên có người dùng nó để mưu lợi cho mình, cũng có người vì đại chúng mưu lợi.

Nhưng ngươi cũng yên tâm, công nghệ tội phạm dù mạnh đến đâu cũng không phải đối thủ của thám tử.

Tiểu Ngũ Lang không nói nên lời, Đỗ Lan quả thật là mặt dày vô sỉ, nói: Chẳng lẽ ngươi một chút cũng không xấu hổ sao.

Không cho rằng mình nên chịu trách nhiệm về sự khuếch tán của khoa học kỹ thuật sao.

Chẳng lẽ không nên đau lòng vì những nạn nhân chết dưới tay công nghệ đó sao.

Nếu không phải công nghệ của ngươi, những tên tội phạm đó cũng sẽ không hoành hành như vậy.

Đỗ Lan rất bất lực, chuyện này đâu phải hắn có thể ngăn cản: Ta bảo tội phạm đừng dùng công nghệ của ta để phạm tội, bọn chúng cũng đâu có nghe ta.

Đừng có giả vờ vô tội, ý của ta là vốn dĩ không nên phát triển loại công nghệ này, càng không nên giao cho những kẻ có mưu đồ bất chính.

Tiểu Ngũ Lang nói.

Lòng người cách một lớp da, cho dù ta sắp đăng cơ làm Hoàng Đế, ta cũng không thể đảm bảo mỗi một người đều là người tốt, ta chỉ có thể tìm một phương hướng lớn.

Đỗ Lan nói.

Vậy ngươi nói những nạn nhân đó đáng bị bỏ rơi sao.

Tiểu Ngũ Lang tức giận nói.

Không có cách nào vẹn cả đôi đường, ta cũng hy vọng mọi người đều dùng công nghệ làm việc tốt, nhưng làm sao đây, con người ai cũng có lựa chọn của riêng mình, có thể bảo vệ mình cũng có thể bảo vệ tập thể, không thể kiểm soát mỗi một người.

Đỗ Lan nói: Cũng giống như thám tử vậy, trước khi tội phạm làm hại nạn nhân, các ngươi chẳng phải cũng không thể dự đoán tội ác sao.

Nếu ta yêu cầu các ngươi thám tử phá án trước khi tội ác xảy ra, các ngươi có làm được không.

Hiển nhiên là không làm được, Tiểu Ngũ Lang thật ra chỉ là không ưa Đỗ Lan mà thôi.

Ngươi không phải muốn làm Hoàng Đế sao.

Nếu ngươi không thể làm tốt hơn Hoa Tộc, ngươi dựa vào cái gì mà làm Hoàng Đế.

Ta quả thật không thể phá án trước, cho nên ta chỉ là một thám tử, sẽ không nói mình là Hoàng Đế, càng sẽ không khoe khoang mình là thần tiên gì đó.

Bởi vì ta không thể làm tốt hơn người khác, nên ta có tự biết mình, còn ngươi thì không.

Khó khăn lắm mới gặp được Đỗ Lan, hắn đem một bụng oán thán ra phát tiết hết.

Quan điểm của Tiểu Ngũ Lang cũng coi như đại diện cho không ít tầng lớp trung lưu, Đỗ Lan đăng cơ đối với họ mà nói không có lợi ích gì, Đỗ Lan không thể làm tốt hơn Hoa Tộc, không thể mang lại nhiều lợi ích hơn cho tầng lớp trung lưu, thì họ sẽ không ủng hộ Đỗ Lan.

Ít nhất ở mặt nhất thể hóa, ta làm tốt hơn Hoa Tộc.

Không thể vì các ngươi không có lợi, mà nói ta làm không tốt phải không.

Đỗ Lan nói: Tóm lại, lần này vô cùng cảm ơn sự hợp tác của ngươi, sau này cũng cố gắng lên nhé.

Tiểu Ngũ Lang thấy Đỗ Lan tự tin như vậy, liền biết đối phương thật sự cho rằng làm Hoàng Đế là có lợi cho Nhật Bản, mình căn bản không thể thuyết phục đối phương.

Chỉ có thể bất lực nhìn Đỗ Lan rời đi, chỉ có thể chấp nhận bánh xe lịch sử nghiền nát.

Kha Nam cũng rất bất lực, nhưng cậu ta bây giờ đã ý thức được Hoàng Đế và nhất thể hóa quả thật có mối liên hệ thiên ti vạn lũ, không có Hoàng Đế, mọi người sẽ không sốt sắng thúc đẩy nhất thể hóa đến vậy.

Hoa Tộc có lẽ cần một công chúa, nhưng tuyệt đối sẽ không chủ động thúc đẩy nhất thể hóa.

Hoa Tộc cũng cần người ra quyết định, cần có người có thể giúp họ quyết định, mới có thể nâng cao hiệu suất.

Cái này giống như một gia đình ba người ăn cơm, người cha muốn ăn thịt nướng, người mẹ muốn ăn lẩu, đứa con muốn ăn gà rán.

Nếu chỉ là một người, thì người đó có vô số lựa chọn, có thể tự mình quyết định, nhưng nếu có ba người, thì ba người chỉ có thể đưa ra một lựa chọn thỏa hiệp.

Lựa chọn này ai sẽ quyết định.

Có thể thảo luận quyết định, cũng có thể do nhà vua quyết định.

Thảo luận quyết định, Viện Nguyên Lão, Nghị Hội đều là phương thức như vậy.

Nếu tài nguyên nhiều, mọi người có thể hợp tác, hôm nay ăn thịt nướng, thì mai ăn lẩu, mốt ăn gà rán.

Nhưng nếu tài nguyên ít, một tháng chỉ có thể ra ngoài ăn một bữa, thì ba người chắc chắn sẽ cãi vã không ngớt, cuối cùng chắc chắn là ăn mì gói ở nhà, thậm chí có thể ly hôn.

Nếu nhà vua quyết định, ba chọn một chốt hạ, ba người liền có thể ra ngoài ăn.

Đương nhiên nhà vua nói chung sẽ đưa ra quyết định có lợi cho mình, nên mọi người đối với nhà vua là vừa yêu vừa hận, yêu là vì có nhà vua quyết định, mọi người liền có thể ra ngoài.

Hận là nhà vua không chọn món mình thích ăn.

Đương nhiên cũng có nhà vua sẽ đưa ra quyết định có lợi cho người khác, ví dụ như ủng hộ mẹ, thì đứa con sẽ không vui, vẫn sẽ cảm thấy nhà vua không phải đồ tốt.

Gia đình chính là đơn vị chính trị đơn giản nhất, bởi vì gia đình không còn là một người.

Một người có thể tùy tiện chọn, hai người chỉ có thể thương lượng, ba người liền phải chọn ra một vị vua.

Huống hồ một bộ lạc, một chư hầu quốc, một đế quốc, hàng vạn hàng ngàn người sống chung, chắc chắn cần người ra quyết định để định hướng tương lai.

Một người có thể có một vạn lựa chọn, còn một vạn người thì chỉ còn lại một lựa chọn, nhà vua chính là người đóng dấu đưa ra lựa chọn, và chịu trách nhiệm cho lựa chọn đó.

Kha Nam biết mình đã chuẩn bị tâm lý cho việc Đỗ Lan đăng cơ, cậu ta sẵn sàng chấp nhận nhất thể hóa.

Đỗ Lan từng bước gặm nhấm, từng bước tiếp cận việc đăng cơ, trong nước tiếng hô hào ngày càng cao.

Đương nhiên những người sợ hắn cũng ngày càng nhiều, dù sao cũng không thể chứng minh Đỗ Lan sau khi đăng cơ có thể khiến đất nước này tốt hơn hay tệ hơn.

Nếu Đỗ Lan có thể mang lại lợi ích lớn để phân chia cho mọi người, thì mọi người chắc chắn sẽ ủng hộ hắn, đáng tiếc hắn không có bảo đảm.

Hiện tại những người ủng hộ Đỗ Lan đều là tầng lớp thấp, vì Đỗ Lan mở ra con đường thăng tiến giai cấp, rất nhiều người không được trọng dụng có cơ hội thăng tiến.

Nhưng tầng lớp trung lưu ban đầu đối mặt với chất lượng cuộc sống giảm sút, thì oán trách không ngừng.

Quả nhiên vẫn cần Ca Tư Lạp lên bờ gây ra một số vấn đề an toàn.

Đỗ Lan biểu thị một Hoàng Đế không giải quyết được vấn đề an toàn, không phải là Hoàng Đế tốt.

Chỉ khi giải quyết được vấn đề an toàn, mới có thể thực sự khiến người khác im miệng.

Chính xác, một người có thể dẫn dắt mọi người đi đến thắng lợi, càng dễ được ủng hộ trở thành Hoàng Đế, từ thắng lợi này đến thắng lợi khác, thì tất cả mọi người sẽ tâm phục khẩu phục.

Địch Ny Toa cũng cho rằng muốn tất cả mọi người ủng hộ Đỗ Lan đăng cơ, lúc này tốt nhất là gây ra một vài vấn đề an toàn.

Nếu có thể giải quyết Ca Tư Lạp, thì Đỗ Lan sẽ có đủ uy vọng, cho dù có người phản đối cũng sẽ bị trấn áp.

Bởi vì Đỗ Lan chính là ân nhân cứu mạng của họ, họ đang hưởng thụ môi trường an toàn do Đỗ Lan mang lại.

Đương nhiên trên thực tế Ca Tư Lạp vốn dĩ là do Đỗ Lan tạo ra.

Lúc này, quốc gia đầu tiên dùng vũ khí không gian giết chết Ca Tư Lạp, đã trở thành niềm hy vọng của toàn thế giới, các nước đều hy vọng nhận được sự giúp đỡ, hy vọng họ giúp mình tiêu diệt Ca Tư Lạp trong lãnh thổ của mình.

Bởi vì quốc gia này có thể mang lại an toàn, thì mọi người đều phục họ.

Có vấn đề an toàn, mọi người cũng sẽ không quá quan tâm đến sự phát triển nữa.

Đợi vấn đề an toàn được giải quyết xong, vẫn phải đối mặt với vấn đề phát triển, không chuyển mình thì không được.

Đỗ Lan muốn gây ra vấn đề an toàn, cái này chỉ có thể cung cấp giúp đỡ trong thời gian ngắn, về lâu dài vẫn phải xem sự phát triển.

Sau khi nhất thể hóa, ngươi có phải chuẩn bị tranh giành tính chính thống không.

Địch Ny Toa hỏi Đỗ Lan sau khi thuận lợi tạo ra nhất thể hóa, có suy nghĩ gì.

Đỗ Lan chỉ có thể nói: Tính nội sinh của mâu thuẫn a, giải quyết vấn đề an toàn, còn có vấn đề phát triển, phát triển thành nhất thể hóa rồi, còn có vấn đề tính chính thống, không ngừng không nghỉ a.

Đây là điều không thể tránh khỏi, hoàn thành nhất thể hóa, cũng không phải là kết thúc lịch sử, cũng vẫn phải tiếp tục tranh đấu, cho nên mới là đấu với trời, đấu với đất, đấu với người, niềm vui vô cùng.

Địch Ny Toa nói.

Khi chế độ khác nhau, cái để so sánh chính là chế độ.

Đợi mọi người đều nhất thể hóa rồi, thì cái để so sánh chính là tính chính thống.

Cạnh tranh sẽ không dừng lại.

Cứ để Ca Tư Lạp và vũ khí hình người đại chiến một trận đi.

Đỗ Lan nói: Cứ tác chiến ở gần bờ biển.

Vẫn là dùng vấn đề an toàn để kiếm một ít uy vọng trước.

Thế là ngày này, mọi người lại thấy Ca Tư Lạp từ biển chui lên, mọi người rất bất lực.

Đặc biệt là những người dân vừa mới xây dựng lại nhà cửa, không ngờ Ca Tư Lạp lại quay trở lại.

Tuy nhiên lần này Cửu Khoa phát động phản công, tiến hành chiến đấu ở gần bờ biển, vũ khí hình người khổng lồ và Ca Tư Lạp đại chiến ba trăm hiệp, sóng biển cuồn cuộn, kinh thiên động địa.

Đây là sinh vật khổng lồ đối với sinh vật khổng lồ, đánh nhau không dứt.

Chương 2927

Còn vô số thanh niên không sợ chết đến tòa nhà ven biển để xem trực tiếp, ngay cả Đoàn Thám Tử Nhí cũng xem trực tiếp ở nhà Bác Sĩ, cổ vũ cho Ca Tư Lạp.

Những đứa trẻ ngỗ nghịch này vẫn cho rằng Ca Tư Lạp là bạn của mình.

Trận chiến vô cùng hung mãnh, cuối cùng Ca Tư Lạp bị đánh lui, tuy không bị giết chết, nhưng không lên bờ.

Thấy không thể tránh được vũ khí hình người, Ca Tư Lạp liếc nhìn thành phố không xa, rồi quay người rời đi.

Khoảnh khắc này, toàn thể người Nhật Bản đều reo hò vì Cửu Khoa, bởi vì Cửu Khoa đã chứng minh họ có thực lực bảo vệ Nhật Bản, giải quyết vấn đề an toàn cho họ.

Uy vọng của Đỗ Lan nâng cao rất nhiều, cho dù có ghét Đỗ Lan đến mấy, cũng không thể phủ nhận hắn quả thật đã giải quyết một số vấn đề, mạnh hơn Hoa Tộc chỉ biết họp hành rất nhiều.

Hoa Tộc chỉ biết bao biện, chỉ biết tranh giành tài sản ưu thế, căn bản không chịu dụng tâm giải quyết vấn đề.

Hoa Tộc biểu thị không giải quyết được thì là không giải quyết được, họ chỉ chịu trách nhiệm bảo vệ lãnh thổ của mình, không chịu trách nhiệm cho toàn bộ đất nước.

Đương nhiên vẫn có một số người nói Ca Tư Lạp thật ra là do Đỗ Lan tạo ra, tất cả đều là âm mưu đăng cơ của Đỗ Lan, mọi người ngàn vạn lần đừng bị hắn lừa.

Nếu Ca Tư Lạp thật sự là do Đỗ Lan tạo ra, thì càng nên ủng hộ

hắn.

Ít nhất chứng minh thực lực công nghệ của hắn rất mạnh, trên cả Hoa Tộc.

Để hắn làm Hoàng Đế cũng không tệ.

Có người biểu thị thực lực công nghệ của Đỗ Lan mạnh mẽ đến vậy, Hoa Tộc căn bản không phải đối thủ, càng nên ủng hộ Đỗ Lan.

Thuyết âm mưu tuy kêu gọi rất lớn, nhưng vô ích.

Dù sao cho dù thật sự là âm mưu, cũng chỉ có thể chứng minh thực lực công nghệ của Đỗ Lan rất mạnh mẽ.

Có thực lực công nghệ như vậy, cho dù Đỗ Lan không chơi âm mưu, Hoa Tộc lẽ nào có cách thắng lợi sao.

Hiển nhiên là không có, Hoa Tộc không có cách thắng lợi, chỉ có thể chấp nhận sự sắp đặt của Đỗ Lan.

Cuối cùng, sau khi đuổi Ca Tư Lạp đi, uy vọng của Đỗ Lan đạt đến đỉnh điểm.

Thiên hoàng biểu thị mình có thể thiện nhượng, để Đỗ Lan đăng cơ.

Đỗ Lan biểu thị mình tài hèn, không thể đăng cơ.

Thiên hoàng nói ngươi nhất định phải đăng cơ, ngươi không đăng cơ, tất cả bách tính đều không đồng ý.

Đỗ Lan nói ta sẽ không đăng cơ.

Cứ như vậy ba lần mời ba lần nhường, Đỗ Lan vẫn đăng cơ.

Ánh mắt của toàn thế giới đều đổ dồn vào Đỗ Lan, phải biết rằng ở Pháp Lan Tây, đã từng xảy ra chuyện xử tử một quốc vương để đón chào một Hoàng Đế.

Nói chính là Na Phá Luân, gã này sau khi đăng cơ liền lập tức phát động chiến tranh càn quét châu Âu.

Nhật Bản bây giờ cũng có Hoàng Đế, tiếp theo có phải cũng sẽ bùng phát chiến tranh không.

Thực lực của Cửu Khoa mọi người còn chưa hiểu rõ lắm, nhưng vũ khí công nghệ cao chắc chắn không ít.

Các nước đều phái sứ giả đến tìm hiểu tình hình, muốn biết Hoàng Đế sẽ làm gì, có giống như Na Phá Luân năm xưa đối ngoại khuếch trương hay không.

Đỗ Lan biểu thị sẽ không, trọng tâm của hắn vẫn là nhất thể hóa Nhật Bản, vẫn là muốn biến quý tộc, công dân, dân tự do thành nhất thể, không có thời gian để đánh nhau.

Các nước vẫn làm tốt công tác chuẩn bị, bất kể là sự chia cắt của Nhật Bản, hay bài học của Na Phá Luân, đều không thể khiến người ta tin tưởng lời bảo đảm của Đỗ Lan.

Niềm tin này đâu phải tự nhiên mà có, mà cần rất nhiều chi phí.

Tuy nhiên Đỗ Lan quả thật là nhất tâm nhất thể hóa.

Tiểu Ngũ Lang phát hiện rất nhiều người đều bắt đầu chú trọng đọc sách, rất nhiều người trong câu lạc bộ của Tiểu Lan đã từ bỏ karate, mà chuyên tâm học tập, chuẩn bị thi đại học.

Trước đây đó là điều tuyệt đối không thể xảy ra, nhưng hiện tại học sinh cấp ba lại lấy việc học đại học làm mục tiêu.

Bởi vì học phí đại học giảm đi không ít, hơn nữa còn bắt đầu mở rộng tuyển sinh.

Ngay cả Tiểu Lan cũng hơi động lòng: Ba, hay là con cũng cố gắng học hành, thi đậu đại học.

Vốn dĩ nàng cho rằng mình tốt nghiệp cấp ba là có thể gả cho Cung Đằng Tân Nhất làm vợ.

Hoặc là giống như cha mình thi vào trường cảnh sát, làm cảnh sát hai năm.

Tóm lại là chưa từng nghĩ đến chuyện đại học.

Cha ủng hộ con.

Mao Lợi đương nhiên ủng hộ con gái đi học.

Kha Nam nghĩ thầm, mình cũng muốn học đại học a, nếu Tiểu Lan học đại học, gặp đủ loại đàn ông ưu tú, thì mình chẳng phải rất nguy hiểm sao.

Không được, mình phải nhanh chóng lớn lên, phải cùng Tiểu Lan học đại học, để bảo vệ nàng.

Hũ giấm lại đổ rồi, cảm giác khủng hoảng tràn đầy.

Tuy nhiên thuốc giải độc này vẫn chưa được chế tạo ra, Khôi Nguyên Ai tuy vẫn luôn cố gắng, nhưng bản thân nàng vốn dĩ phát triển là thuốc độc giết người, căn bản không nghĩ đến việc cần thuốc giải.

Bây giờ phải tiến hành nghiên cứu ngược, quá khó.

Tuy đã chế tạo ra thuốc giải tạm thời, nhưng muốn nghiên cứu ra thuốc giải hoàn chỉnh, không biết phải đợi đến bao giờ.

Kha Nam thì rất sốt ruột, bởi vì kỳ thi đại học không đợi người.

Nếu không thể kịp thời lớn lên, sẽ không có đủ thời gian ôn tập, sẽ không thể vượt qua kỳ thi, thi đậu cùng một trường đại học với Tiểu Lan, a, mình phải làm sao đây.

Cậu ta lo lắng đến cuống cuồng.

Nếu ngươi thật sự sốt ruột, ta đề nghị ngươi đi tìm Đỗ Lan.

Bên Khôi Nguyên thì không có cách nào, có lẽ kỹ thuật của Đỗ Lan có thể giúp đỡ.

Kỹ thuật của Đỗ Lan rất mạnh, Khôi Nguyên Ai cho rằng nếu thật sự muốn có thuốc giải, Kha Nam có thể đi tìm Đỗ Lan.

Thật ra Kha Nam trước đây cũng từng nghĩ đến, nhưng cậu ta luôn cảm thấy nếu mình tìm Đỗ Lan giúp đỡ, thì là đã nhận thua rồi.

Một khi thua rồi, cậu ta sẽ không thể không thừa nhận những thứ lộn xộn của Đỗ Lan.

Nhưng Kha Nam một chút cũng không muốn thừa nhận Đỗ Lan, bởi vì tình hình hiện tại quá tệ, mâu thuẫn căn bản không thể giải quyết được.

Ngươi đang nghĩ gì.

Đang nghĩ ta không muốn thua Đỗ Lan.

Kha Nam nói.

Khôi Nguyên Ai lập tức biết suy nghĩ của Kha Nam, nhưng đối với nàng mà nói, thì lại thấy Đỗ Lan làm cũng được.

Tuy nàng cũng không coi trọng đế chế, nhưng Đỗ Lan quả thật đang rất cố gắng để thay đổi vấn đề của đất nước này.

Có lẽ chúng ta có thể cho hắn một chút thời gian.

Khôi Nguyên Ai nói.

Trước đây làm thám tử, trắng đen phân minh, đúng là đúng, sai là sai.

Nhưng hiện tại là loạn thế, đúng và sai đều bị ranh giới mơ hồ.

Kha Nam còn nhỏ đã bắt đầu hoài niệm những ngày tháng trước đây, hoài niệm những ngày tháng không có nhiều giám sát như vậy.

Trong những ngày tháng không có giám sát đó, Kha Nam suy luận đưa từng tên tội phạm vào tù, tuyệt đối không bỏ qua bất kỳ hành vi phạm tội nào.

Nhưng hiện tại thì sao.

Kẻ trộm móc thì bị giết, kẻ trộm nước thì được phong hầu, Kha Nam rất bất lực, nếu mọi người đều là công dân tuân thủ pháp luật, cũng sẽ không có chính biến.

Khôi Nguyên cũng không biết nói gì cho phải.

Chương 2928

Thật ra điều này cũng không có gì lạ, bất kỳ chế độ nào cũng không thể kiểm soát lòng người.

Nhưng Bác Sĩ lại đi tới, hiện tại ông ấy rất hạnh phúc, yêu đương, chăm sóc con cái, cuộc sống nghỉ hưu vô cùng đầy đủ, cả người hồng hào rạng rỡ.

Nhân tâm tự thủy, dân động như yên.

Bác Sĩ nói: Từ xưa đến nay, mọi chế độ đều có thể kiểm soát thân phận và địa vị, quyền lợi và nghĩa vụ, nhưng lại không thể kiểm soát lòng người, không thể kiểm soát sự thay đổi thực lực của mỗi cá nhân.

Chế độ phong kiến, quốc vương tuy có thể phong chư hầu, tuy có thể quy định chư hầu có địa vị thấp hơn mình, nhưng chư hầu lại có thể thông qua phát triển, khiến thực lực bản thân vượt qua quốc vương, địa vị phong kiến liền không thể thỏa mãn chư hầu nữa.

Tân Nhất, chúng ta đang ở một quốc gia lễ giáo, trước đây tầng lớp thấp không có đủ sức mạnh, nên không thể đoàn kết, nhưng Đỗ Lan đã đoàn kết họ lại, vậy thì lễ giáo và luật pháp ban đầu liền không có tác dụng.

Bác Sĩ chỉ ra điểm mấu chốt, thật ra chính là thực lực đã thay đổi, lễ chế ban đầu không thể đảm bảo lợi ích của những người được lợi mới nổi.

Vậy thì họ tất nhiên phải tìm kiếm sự thay đổi.

Thật ra nếu Hoa Tộc tiếp nhận tầng lớp thấp, thì cũng sẽ không xảy ra chính biến, đáng tiếc đối mặt với lễ nhạc băng hoại, họ không thể đưa ra cách kết minh với nhân tài tầng lớp thấp.

Cho nên Đỗ Lan trở thành Hoàng Đế, thúc đẩy nhất thể hóa là rất hợp lý.

Bác Sĩ biểu thị đây chính là sự đối kháng giữa tập đoàn cũ và mới.

Và nhất thể hóa chính là để hóa giải sự đối kháng này.

Lễ băng nhạc hoại, Kha Nam cảm thấy từ này thật sự quá hay, bản chất chính là sự chuyển biến sức mạnh.

Tuy quốc vương phong chư hầu, khiến địa vị của mình trên chư hầu, nhưng không thể đảm bảo thực lực cũng vĩnh viễn mạnh hơn chư hầu.

Một khi thực lực thay đổi, thì quốc vương liền không thể quản lý chư hầu nữa.

Quản Tử nói lợi xuất một lỗ thì quốc gia vô địch. xuất hai lỗ thì binh lính giảm nửa. xuất ba lỗ thì không thể khởi binh. xuất bốn lỗ thì quốc gia tất vong.

Bác Sĩ tiếp tục nói: Nói chính là lực khống chế mạnh, chiến lực liền mạnh.

Đáng tiếc cùng với sự phát triển, lòng người sẽ không ngừng nghĩ ra các loại kỹ thuật mới, chế độ mới, văn hóa mới, những thứ này thì sẽ dẫn đến sự thay đổi sức mạnh mạnh yếu, xuất hiện sự phân liệt lực khống chế, nếu phân thành bốn phần, quốc gia này cơ bản là hết cứu rồi.

Khôi Nguyên và Kha Nam biết đây chắc chắn lại là do bạn gái hoàng hôn luyến của Bác Sĩ dạy ông ấy, ông ấy luôn có thể đưa ra những quan điểm khác biệt.

Thật ra quan điểm này đã có từ hai ngàn năm trước, Quản Tử đã nói rồi.

Triết lý trị quốc của Quản Tử đã rất tiên tiến, sở dĩ sau này không mấy được nhắc đến, chủ yếu là do quốc gia thống nhất, những thủ đoạn chiến tranh kinh tế đó không còn dùng được nữa.

Đối với các nước xung quanh, triều cống không phải để hút cạn họ, mà là hy vọng có thể khiến đối phương ổn định, nên đều có qua có lại, coi trọng lễ mọn lòng thành.

Nên không cần thiết phải dùng chiến tranh kinh tế để hút cạn tiền của họ, đến lúc đó đánh nhau lại càng tốn tiền.

Tuy nhiên trong loạn thế, trong thời đại tranh đấu kịch liệt, những thủ pháp này của Quản Tử đều vô cùng hữu dụng.

Kha Nam và Khôi Nguyên Ai nghĩ thầm Đỗ Lan chẳng phải là lòng người không thể bị Hoa Tộc kiểm soát sao, có kỹ thuật mới, có văn hóa mới, có chế độ mới, tất cả đều có, kết quả chính là Đỗ Lan và Hoa Tộc lợi xuất hai lỗ, xảy ra sự đảo ngược.

Hiện tại Đỗ Lan làm chính là đưa lợi xuất hai lỗ khôi phục thành lợi xuất một lỗ, quá trình này chắc chắn rất gian nan.

Ai.

Kha Nam rất bất lực, lòng người này quả thật không nói trước được, có lẽ trong đầu liền nảy ra ý tưởng gì đó liền được xã hội chấp nhận, liền nhanh chóng hình thành một cỗ sức mạnh.

Cho dù biết đại thế lịch sử, nhưng lại không thể xác định lòng người.

Một người biết nước sẽ chảy về biển do trọng lực, nhưng cậu ta không thể dự đoán sông sẽ uốn khúc khúc khuỷu thế nào, không thể xác định nước sông sẽ rẽ nhánh ở đâu, hợp lưu ở đâu, cậu ta có thể biết điểm cuối, nhưng lại không thể suy luận ra quá trình cụ thể.

Bởi vì quá trình này chịu ảnh hưởng của sức sáng tạo của con người, có thể sẽ nhanh hơn, cũng có thể sẽ chậm lại, tóm lại sẽ quanh co khúc khuỷu, vượt quá dự liệu.

Nghĩ ra tư bản hóa tài sản, nghĩ ra giao dịch cổ phiếu tài sản, nghĩ ra cách mạng công nghiệp, quý tộc dựa vào những thứ này trên thực lực đánh bại quốc vương.

Xuất hiện phong trào Khai Sáng, xuất hiện cải cách tôn giáo, trên văn hóa đánh bại quyền thần trao quyền.

Cho nên những ý tưởng đối kháng này, hoàn toàn không thể kiểm soát, Đạo sinh Nhất, Nhất sinh Nhị, Nhị sinh Tam, Tam sinh Vạn Vật.

Lòng người không bị kiểm soát mà đi đối kháng, muốn đánh bại kẻ thù đang áp bức mình.

Người thúc đẩy thế giới đều là những người bị áp bức.

Bác Sĩ nói: Bởi vì lòng người vẫn luôn tìm kiếm cách có thể khiến mình đánh bại kẻ áp bức.

Kha Nam lại không nói nên lời, nếu Hoa Tộc không áp bức bách tính, Đỗ Lan lại làm sao có thể có người ủng hộ.

Nếu không có những người bị bắt nạt, đội ngũ của Đỗ Lan căn bản không thể thành lập.

Có lẽ mình thật sự có thành kiến với Đỗ Lan.

Nếu không có xung đột, không có mâu thuẫn, Đỗ Lan căn bản sẽ không thể xuất đầu.

Kha Nam quyết định nhìn nhận ưu điểm của Đỗ Lan, nghĩ như vậy Đỗ Lan quả thật đại diện cho lợi ích của tầng lớp thấp, hắn là Hoàng Đế được tầng lớp thấp bầu chọn, hiện tại sau khi trở thành Hoàng Đế, cũng không hô hào đánh giết Hoa Tộc, chỉ là để Hoa Tộc chấp nhận thách thức của nhân tài thứ dân mà thôi.

Ngươi vốn dĩ đã có thành kiến.

Khôi Nguyên Ai nói: Ta thì lại cảm thấy đợi Đỗ Lan giải quyết xong Hoa Tộc, rồi thả lỏng công nghệ trong tay, kinh tế quốc gia rất nhanh sẽ có thể cưỡi gió mà bay lên.

Nàng vẫn tương đối lạc quan.

Bác Sĩ nói: Thật ra công nghệ đã bắt đầu được thả lỏng, nếu không sức chiến đấu của những tên tội phạm đó cũng sẽ không mạnh như vậy.

Thật ra kinh tế đã bắt đầu phục hồi rồi, sau khi Đỗ Lan trở thành Hoàng Đế, niềm tin của mọi người vào kinh tế Nhật Bản nâng cao không ít.

Tuy là một đế chế lạc hậu, nhưng công nghệ của Đỗ Lan sâu không lường được, thu hút mọi người đến đầu tư.

Không phải đầu tư vào đế chế, mà là đầu tư vào Đỗ Lan.

Đỗ Lan biểu thị mình là Hoàng Đế này còn phải tự mình làm đại diện, quả nhiên tiềm năng phát triển của Nhật Bản có hạn, đã hoàn toàn bị công nghiệp phát triển hết rồi.

Ngày xưa có đất nông nghiệp chín và đất hoang, tức là đất đã được nông nghiệp khai thác và đất chưa được khai thác, hiện tại có đất công nghiệp chín và đất hoang, tức là đất đã được công nghiệp khai thác và đất chưa được khai thác.

Nhật Bản đã là đất chín được công nghiệp khai thác rồi, tiềm năng đã hết, nên mọi người không thể đầu tư nữa, vì không có lợi nhuận.

Nhưng Đỗ Lan đăng cơ, mọi người cảm thấy Đỗ Lan vẫn có tiềm năng phát triển, có thể đầu tư một phen.

Đỗ Lan tuy là Hoàng Đế phục vị, nhưng thực lực công nghệ phía sau hắn đã nhận được sự công nhận và đầu tư của người khác, nên sau khi hắn đăng cơ, các loại vốn đều đổ về.

Tuy nhiên Đỗ Lan cũng bế quan tỏa cảng, vốn chỉ có thể đầu tư cho hắn, không thể đầu tư cho người khác, sau đó do hắn tiến hành phân phối.

Kế hoạch bổ sung nhân loại đang tiến hành một cách có trật tự, thế giới điện tử đã được xây dựng gần xong, tiếp theo còn phải chế tạo robot tự trị cải tạo môi trường quy mô lớn.

Những robot này mỗi cái đều là công nhân di động, có thể hoàn thành việc khai thác, luyện kim, thiết kế, sản xuất, lắp ráp hoàn toàn bởi một cỗ máy, một khi khởi động sẽ vận hành theo thiết lập, cho đến khi hoàn thành cải tạo, đạt được mục tiêu.

Như vậy, một khi cỗ máy lớn bắt đầu vận hành, ngay cả núi Phú Sĩ cũng có thể cải tạo thành căn cứ bí mật, sau này Cửu Khoa sẽ từ nơi này phóng ra robot siêu cấp duy trì trị an.

Những thiết kế này cũng khiến người ta cạn lời, cái này cũng quá trẻ con rồi, Hoàng Đế của họ quả thật có một trái tim trẻ thơ, cảm giác là theo phim hoạt hình trẻ em mà cải tạo Nhật Bản này.

Đương nhiên đối với loại máy cải tạo đáng sợ này, mọi người cũng hoàn toàn không thể hiểu được nó hoạt động như thế nào, năng lượng gì, lại làm sao hoàn thành tự động hóa cao như vậy.

Bối Nhĩ Ma Đức hút thuốc, nhìn thế giới bên ngoài, mọi người đều đang bàn luận về công nghệ của Đỗ Lan, nhưng nàng lại cảm nhận được một áp lực như bão tố sắp đến.

Gần đây Cầm Tửu rất bất thường, kể từ lần trước Đoàn Thám Tử Thần Tượng phá vỡ âm mưu của Boss và Hoa Tộc, hành vi của Cầm

Tửu liền rất kỳ lạ.

Nội bộ tổ chức sắp có vấn đề rồi, cuối cùng đã đến lúc này rồi sao.

Thành viên trung thành nhất cũng sắp phản bội rồi sao.

Bối Nhĩ Ma Đức biết lần trước Cầm Tửu không đi viện trợ sát thủ, khiến Boss rất tức giận.

Nhưng trong tình hình hiện tại tổ chức thật sự không thể mất Cầm Tửu, nên Boss nhẫn nhịn không phát tác.

Nhưng hiện tại Cầm Tửu ngày càng quá đáng, Boss cũng đã nhận ra nguy cơ.

Đầu danh trạng.

Bối Nhĩ Ma Đức rất bất lực, nàng đã ý thức được Cầm Tửu rốt cuộc muốn làm gì, hắn muốn dùng tổ chức và Boss làm đầu danh trạng.

Hiện tại Đỗ Lan đã đăng cơ, đồng thời công nghệ của hắn cũng đã thu hút được lượng lớn đầu tư, Hoa Tộc đã không còn nhìn thấy hy vọng, lúc này Boss lại vẫn hợp tác với Hoa Tộc, thì chính là muốn đưa tổ chức vào chỗ chết.

Mọi người tham gia tổ chức, là vì tổ chức trong cuộc đối đầu với FBI, luôn có thể thắng, luôn có thể thành công hoàn thành tội phạm.

Nhưng hiện tại Boss lại khiến tổ chức liên tục thua, thì mọi người chắc chắn sẽ ly tâm ly đức.

Bối Nhĩ Ma Đức biết Boss mình cũng là một Hoa Tộc, nên hắn rất khó lựa chọn Đỗ Lan.

Giữa bảo vệ mình và bảo vệ tổ chức, Boss với tư cách là lãnh đạo đã lựa chọn bảo vệ mình, bảo vệ gia tộc Ô Tống của mình.

Bảo vệ mình hay bảo vệ tổ chức, Boss cũng khó thoát khỏi bài học lịch sử.

Tuy nhiên cũng rất bình thường, nếu Boss là một người sẵn lòng hy sinh mình để thành toàn người khác, hắn cũng không cần đi phạm tội nữa, hắn hoàn toàn có thể đi làm công ích, cống hiến ánh sáng và nhiệt huyết của mình cho mọi người.

Hắn sở dĩ phạm tội, chính là vì tranh giành lợi ích cho mình.

Chương 2929

Nên vào thời khắc quan trọng, hắn không có lý do đột nhiên thay đổi sơ tâm của mình, đột nhiên từ bỏ lợi ích của mình.

Bối Nhĩ Ma Đức cũng rất mâu thuẫn, nàng cũng nhìn ra tổ chức đã là tên đã hết đà, người thông minh như Cầm Tửu nhìn ra cũng không kỳ lạ.

Nhưng nàng biết Cầm Tửu không thể gia nhập phe Đỗ Lan, hắn rất có thể sẽ bán đứng tổ chức cho nữ vương thế giới ngầm.

Ước chừng Cung Dã Minh Mỹ cũng không ngờ có một ngày, Cầm Tửu đó sẽ phải cầu xin mình.

Khi đó hắn cầm súng muốn giết mình, hiện tại lại muốn đầu hàng mình, thế sự đa biến.

Cầm Tửu đương nhiên không thể biến thành người tốt, hắn là muốn từ một tổ chức tội phạm đầu hàng đến một tổ chức tội phạm khác, tiếp tục thâm canh tế tác trong lãnh địa tội phạm, tiếp tục theo đuổi hoạt động tội phạm mà mình yêu thích.

Nhưng để tiếp tục có thể ở lại lãnh địa mà mình yêu thích, hắn phải bán đứng tổ chức.

Trung thành là gì.

Cầm Tửu cũng không biết, hắn chỉ biết hắn có thể không chút lưu tình mà đánh giết những kẻ phản bội và gián điệp, đó chính là sự trung thành của hắn.

Và hiện tại vì để nhảy việc, hắn cũng sẵn lòng không chút lưu tình mà bán đứng tổ chức.

Nhưng hành vi này, hiển nhiên chính là trung thành với bản thân mình, chứ không phải với người khác.

Nhưng Cầm Tửu lại vẫn cảm thấy mình rất trung thành, Đỗ Lan đã sớm nói giết kẻ phản bội không thể chứng minh sự trung thành, đáng tiếc Cầm Tửu không có phương pháp khác để chứng minh.

Nhân nghĩa lễ trí tín, ôn lương cung kiệm nhượng, trung hiếu liêm sỉ dũng.

Nói thì rất đơn giản, làm sao thực tiễn.

Khổng Tử nói khắc kỷ phục lễ, nhưng kết quả ông ấy ngay cả đệ tử cũng không thuyết phục được.

Bởi vì khắc kỷ phục lễ chính là mỗi người đều có quyền giải thích, Khổng Tử tuyên truyền ba năm chịu tang, nhưng đệ tử Tể Dư của ông ấy lại nói ba năm quá dài, một năm là đủ rồi.

Khắc kỷ, chính là mình tự giám sát mình, nhưng tiêu chuẩn của mỗi người đều không giống nhau, Khổng Tử thuộc loại tiêu chuẩn cao, Tể Dư thuộc loại tiêu chuẩn thấp, dùng tiêu chuẩn của Khổng Tử rất khó thuyết phục Tể Dư.

Kết quả Khổng Tử ngoài việc mắng chửi, cũng không thể thay đổi Tể Dư.

Đây chính là hạn chế của khắc kỷ, mỗi người đều có thể nói mình nhân nghĩa lễ trí tín, chỉ cần hạ thấp tiêu chuẩn của mình một chút là được.

Điều đó chắc chắn là không được, nên Mạnh Tử đề xuất pháp tiên vương, biểu thị mình nói không tính, phải theo pháp tiên vương, ngươi phải làm theo tiêu chuẩn của tiên hiền mới tính.

Tiên hiền chịu tang ba năm, thì chính là ba năm, không làm được chính là bất hiếu.

Cái này không phải khắc kỷ, không phải công nói công có lý, bà nói bà có lý, mà là đưa ra một tiêu chuẩn bên ngoài.

Trung thành cũng như vậy, phải tìm một tiêu chuẩn ra.

Ví dụ như học tập Quan Vũ, quá ngũ quan trảm lục tướng. ví dụ như học tập Nhạc Phi, mười hai đạo kim bài triệu hồi.

Tóm lại là làm theo tiêu chuẩn của họ, hành vi của tiên hiền đều có trong sử sách, mọi người đều có thể thấy, không tồn tại tình huống công nói công có lý, bà nói bà có lý.

Nhưng Cầm Tửu không phải pháp tiên vương, không có tấm gương để học tập, hắn cũng không khắc kỷ, không tự đặt cho mình một tiêu chuẩn trung thành, hắn hoàn toàn thông qua sự bất trung của người khác để thừa nhận sự trung thành của mình.

Nhưng người khác bất trung, thật ra không thể chứng minh sự trung thành của mình, phương pháp này gọi tắt là so sánh thối nát, có thể nói là phương thức tệ nhất.

Khắc kỷ và pháp tiên vương đều là tìm một tiêu chuẩn cao hơn mình, so sánh thối nát thì là tìm một tiêu chuẩn thấp hơn mình.

Tìm tiêu chuẩn cao, mình sẽ nỗ lực tiến lên, so sánh thối nát thì chỉ cần đứng yên tại chỗ là được.

Đáng tiếc người khác dù có thối nát đến đâu, cũng không thể chứng minh mình là tốt.

Nên người xưa tổng thích lấy Nghiêu Thuấn Vũ ra nói, thật ra Nghiêu Thuấn Vũ rốt cuộc thế nào không quan trọng, quan trọng là tiêu chuẩn này phải cao hơn hiện trạng, tức là vinh cổ ngược kim.

Nên Trúc Thư Kỷ Niên viết Nghiêu Thuấn Vũ cái này không được, cái kia không được, thật ra cũng không sao cả.

Bởi vì nếu muốn so sánh thối nát, căn bản không đến lượt Nghiêu Thuấn Vũ, những kẻ tệ hơn Nghiêu Thuấn Vũ thì nhiều vô số, nào là Hạ Kiệt, Thương Trụ Vương, Chu Lệ Vương, Chu U Vương, hà bất thực nhục mi.

Nếu so sánh thối nát, tùy tiện lấy một tên ra là được, hoàn toàn không cần Nghiêu Thuấn Vũ.

Còn tiên hiền tiêu chuẩn cao, tốt nhất vẫn là tìm Nghiêu Thuấn Vũ, vì đủ lâu đời, ít có tư liệu đen, không như Long Quân Kinh Vũ, tuy cũng rất xuất sắc, nhưng tư liệu đen cũng nhiều.

Cầm Tửu ước chừng cũng hiểu đạo lý này, biết so sánh thối nát thật ra không thể chứng minh sự trung thành của mình.

Đáng tiếc hắn không muốn khắc kỷ, cũng không muốn pháp tiên vương.

Dù sao nếu khắc kỷ, thì không thể tùy tiện phản bội nữa, tùy tiện phản bội thì không phải khắc kỷ, mà là căn bản không khắc.

Pháp tiên vương độ khó càng cao hơn, dù sao phải sống theo tiêu chuẩn của tấm gương, gặp nguy nan của tổ chức, chắc chắn không thể chỉ lo cho mình, mà nên từ bỏ vinh nhục cá nhân, thành công không nhất thiết phải do mình, công thành tất định có mình, thì hắn đừng làm tội phạm nữa, đi làm tình nguyện viên thì hơn.

Đương nhiên với tư cách là tội phạm, hắn cũng có thể lấy Tần Cối, Cao Cầu, Thái Kinh, Hòa Thân, v. v. làm mục tiêu, nhưng nếu hắn lấy những người này làm mục tiêu, kết quả ngay cả Boss cũng không dám dùng hắn, dù sao đây là biểu lộ rõ ràng muốn tiên kỷ hậu nhân, biểu lộ rõ ràng vào thời khắc quan trọng Cầm Tửu sẽ phản bội.

Khắc kỷ không được, pháp tiên vương càng không được, vậy thì chỉ có thể so sánh thối nát rồi, tìm những kẻ phản bội và gián điệp đó để thừa nhận sự trung thành của mình.

Cung Dã Minh Mỹ đối mặt với Cầm Tửu từng muốn giết mình, tâm trạng cũng rất phức tạp, nàng khẳng định không hy vọng Cầm Tửu đầu hàng mình, nhưng chuyện này nàng phải tham khảo ý kiến của Đỗ Lan, tự nàng nói không tính.

Cầm Tửu dường như có ý muốn đầu hàng ta.

Cung Dã Minh Mỹ tìm đến Đỗ Lan, khi nói chuyện lộ vẻ ngũ vị tạp trần.

Không lâu trước đây nàng vẫn là kẻ phản bội của Tổ chức Áo Đen, còn hy vọng dùng mười tỷ yên để mua lại tự do cho mình và em gái, cuối cùng lại bị Cầm Tửu vô tình bỏ rơi.

Nhưng chỉ một chớp mắt, mình đã trở thành nữ vương thế giới ngầm quốc tế, Cầm Tửu năm xưa muốn giết mình lại muốn đến đầu hàng mình, có một loại tư vị không nói nên lời.

Năm xưa Quản Trọng bắn giết Tề Hoàn Công, bắn trúng móc thắt lưng của ông ấy, suýt nữa lấy mạng ông ấy.

Nhưng sau này Tề Hoàn Công chấp nhận đề nghị của Bảo Thúc Nha, không những tha thứ cho Quản Trọng, còn trọng dụng đối phương, thực hiện được bá nghiệp.

Đỗ Lan nói.

Ý của ngươi là ta nên chấp nhận Cầm Tửu đầu hàng sao.

Không không, ta không nói như vậy, chúng ta tuy phải xem Tề Hoàn Công làm thế nào, cũng phải xem Quản Trọng làm thế nào.

Chúa công của Quản Trọng tuy thất bại, nhưng ông ấy không từ bỏ, mà đi sang nước Lỗ cầu binh, cuối cùng thua trận, Quản Trọng còn bị nước Lỗ giam giữ lại.

Quản Trọng từ đầu đến cuối đều không thay đổi lập trường của mình, không dựa vào bất kỳ đầu danh trạng nào để đổi lấy sự tha thứ của Tề Hoàn Công.

Vậy hãy để chúng ta xem Cầm Tửu, hắn có thể đạt đến trình độ của Quản Trọng không.

Cung Dã Minh Mỹ thốt ra lời: Hắn không làm được.

Khắc kỷ, pháp tiên vương, so sánh thối nát, ba loại tiêu chuẩn nhân sinh, Cầm Tửu lựa chọn chính là so sánh thối nát, hắn đương nhiên không thể làm được như Quản Trọng từ đầu đến cuối một lòng.

Quản Trọng cuối cùng giúp Tề Hoàn Công, là vì chúa công của ông ấy đã chết, ông ấy được Tề Hoàn Công cứu từ nước Lỗ về.

Sau đó Tề Hoàn Công trai giới tắm rửa, long trọng phong hầu bái tướng, như vậy, Quản Trọng mới chuyển đổi phe phái.

Quản Trọng đâu có lấy cái gì làm đầu danh trạng, từ đầu đến cuối, ông ấy đều tận tâm tận lực giúp đỡ chúa công, sau khi chúa công qua đời, ông ấy dựa vào tài năng được Tề Hoàn Công trọng dụng.

Kẻ so sánh thối nát như Cầm Tửu có tài năng đáng để trọng dụng không.

Hắn trong việc lên kế hoạch phạm tội có thật sự lợi hại đến vậy không.

Cầm Tửu giai đoạn đầu rất có cảm giác áp bức, đó là vì hắn bắt nạt trẻ con, giai đoạn sau khi đội ngũ của Kha Nam lớn mạnh, Cầm Tửu liền đã biến thành một tên tội phạm bình thường.

Đối với Kha Nam và Khôi Nguyên vừa mới bị teo nhỏ, khi đó họ đơn độc chiến đấu, tứ diện Sở ca, không có đồng đội đáng tin cậy, hoàn toàn bị Cầm Tửu nghiền ép.

Nhưng sau này có đồng đội là Cảnh Thị Sảnh và FBI, Cầm Tửu đơn giản là liên tục ăn hành.

Cho nên tài năng phạm tội của Cầm Tửu chỉ giới hạn ở việc bắt nạt trẻ con, không đáng để Cung Dã Minh Mỹ bỏ qua hiềm khích trước đây mà chiêu mộ.

Chương 2930

Cho nên này, chúng ta nên pháp tiên vương, ngươi nên làm một quân chủ đại độ, nhưng thần tử cũng nên làm trung thần và năng thần.

Đỗ Lan nói, pháp tiên vương cũng là tương hỗ, không phải yêu cầu người khác đi pháp tiên vương, mình lại không pháp tiên vương.

Cung Dã Minh Mỹ gật đầu, thở phào một hơi, nàng vốn dĩ không muốn chiêu mộ Cầm Tửu, dù sao nàng cũng không muốn hợp tác với một kẻ từng ám sát mình.

Vậy chúng ta tiếp theo làm thế nào.

Cung Dã Minh Mỹ hỏi.

Đỗ Lan nói: Vì Cầm Tửu đã phản bội tổ chức, cứ xử lý theo cách của Tổ chức Áo Đen là được.

Tổ chức Áo Đen đối với kẻ phản bội, là giết không tha.

Và công việc thanh lý môn hộ này liền rơi vào tay Bối Nhĩ Ma Đức, Boss nhận ra Cầm Tửu đã hoàn toàn mất kiểm soát, liền ra lệnh Bối Nhĩ Ma Đức giết Cầm Tửu.

Tại sao lại đi đến bước này chứ.

Bối Nhĩ Ma Đức biểu thị mình thật ra cũng đã phản bội rồi, nhưng cuối cùng Boss có thể dùng cũng chỉ có mình, kẻ phản bội này.

Dùng kẻ phản bội đi giết kẻ phản bội, không thể không nói đây là một chuyện bi lương.

Bối Nhĩ Ma Đức đối với Boss nảy sinh một cỗ đồng cảm, nàng đã trải qua sự quật khởi và huy hoàng của Tổ chức Áo Đen, hiện tại sự suy bại lại càng khiến nàng đau lòng và bất lực.

Đôi khi sống quá lâu cũng không phải là chuyện tốt.

Bối Nhĩ Ma Đức đã sống rất lâu, trải qua toàn bộ quá trình sinh mệnh của tổ chức, nên nàng ý thức sâu sắc được sự vô tình của bánh xe lịch sử.

Năm xưa thành viên tổ chức khí thế hừng hực, phấn đấu vươn lên, có chí tiến thủ, có hoài bão lớn.

Nhưng cùng với sự trôi đi của thời gian, cùng với sự thay đổi của tình hình quốc tế, Tổ chức Áo Đen lại nhanh chóng suy bại, cuối cùng, lòng người ly tán, Boss không còn ai để dùng.

Bối Nhĩ Ma Đức đã hiến dâng những năm tháng thanh xuân tươi đẹp nhất trong cuộc đời mình cho tổ chức, tuy hiện tại đã phản bội, nhưng đối với tổ chức vẫn có tình cảm, nên không khỏi nảy sinh một loại cảm giác tiếc nuối hoài niệm.

Cứ coi như đây là nhiệm vụ cuối cùng ta hoàn thành cho tổ chức đi.

Bối Nhĩ Ma Đức rút ra bảo kiếm, thanh kiếm này là thần khí được bóng tối và cộng sinh thể dung hợp, có thể điều khiển bóng tối, cũng có thể khiến nàng mặc lên bộ giáp sinh vật giống như chất độc, công thủ kiêm bị.

Cầm Tửu chỉ là một tên tội phạm, căn bản không có năng lực gì để chống lại Bối Nhĩ Ma Đức toàn thân thần trang.

Cầm Tửu cũng đã nhận ra sự nghi ngờ của Boss, mọi người đều không phải kẻ ngốc, đều đã ý thức được đối phương muốn bất lợi cho mình, chỉ xem ai ra tay trước.

Cầm Tửu đã giết nhị đương gia của tổ chức là Lãng Mỗ Tửu, loại bỏ một kẻ địch mạnh, sau đó dẫn Phục Đặc Gia đi ám sát Boss.

Đứng chắn ở cổng biệt thự, lại là Bối Nhĩ Ma Đức yểu điệu anh khí, nàng tay cầm bảo kiếm, đã dự đoán được hành động của Cầm Tửu.

Chiếc Porsche màu đen dừng lại trước mặt Bối Nhĩ Ma Đức, Cầm Tửu cầm súng lục bước ra, hiện tại khoảng cách giữa họ chỉ còn bảy bước.

Một người là kiếm, một người là súng, Cầm Tửu rất tự tin vào tài bắn súng của mình, cho rằng mình có thể vừa nhanh vừa chuẩn mà đánh giết đối phương.

Không ngờ ngươi cũng sẽ có một ngày phản bội, những kẻ phản bội bị ngươi giết sẽ khóc thét.

Bối Nhĩ Ma Đức tâm trạng phức tạp, cảm khái vạn phần trước sự suy bại không thể tránh khỏi của tổ chức.

Đừng nói những lời hay ho như vậy, ngươi chẳng phải cũng lén lút làm rất nhiều chuyện cho người đàn ông đó sao.

Cầm Tửu nói: Thật sự đáng cười, cuối cùng lại là cuộc đối đầu của hai kẻ phản bội chúng ta, tổ chức sa sút đến mức này, mỗi người đều có lỗi, nhưng kẻ đáng chịu trách nhiệm nhất chính là người đàn ông đó.

Ngươi thậm chí còn không muốn gọi hắn một tiếng Boss.

Ta muốn giết hắn, sau đó đầu hàng tổ chức khác, chỉ cần ta còn sống, con đường phạm tội của ta sẽ không kết thúc.

Cầm Tửu phát ra lời tiên đoán tội phạm kiên định, chỉ cần người còn sống, giấc mơ sẽ không kết thúc.

Hai người đối mặt, đều nhìn ra sự quyết tâm trong ánh mắt đối phương.

Phục Đặc Gia cũng rất bất lực, hắn đến bây giờ cũng không hiểu tại sao lại đi đến bước này.

Không hiểu tại sao tổ chức lại không trụ được nữa, rõ ràng mọi người đâu có làm sai gì đâu.

Không có cách nào, tổ chức chỉ là một trung sĩ, sống còn mong manh, là kẻ phụ thuộc vào quy tắc.

Quy tắc một khi thay đổi, thì kẻ phụ thuộc cũng sẽ tan tành.

Tổ chức không làm sai gì, nhưng quy tắc trò chơi đã thay đổi, tình hình quốc tế đảo ngược.

Từ toàn cầu hóa biến thành nghịch toàn cầu hóa, từ một nhà độc đại, biến thành đa cực hóa.

Tổ chức phụ thuộc vào quy tắc, không phải là kẻ sáng tạo quy tắc, nên quy tắc một khi thay đổi, tổ chức liền liên tục đi xuống dốc, căn bản không thể ngăn cản.

Không có ai làm sai gì, chỉ là trước đây họ làm như vậy có thể hưng thịnh, còn hiện tại làm như vậy sẽ suy bại.

Cái này gọi là cơ sở kinh tế quyết định thượng tầng kiến trúc.

Đinh đương.

Bối Nhĩ Ma Đức ra tay tấn công trước, tiếng kiếm rít phá không giòn tan cứ như tiếng chuông sấm sét.

Cầm Tửu cũng không khách khí, trực tiếp bắn trả một viên đạn.

Bụp.

Kiếm và súng, ngay trong vòng bảy bước đó đã hoàn thành cuộc đối đầu.

Cứ như tiếng rống thê lương của dã thú, chỉ có những vì sao lặng lẽ chứng kiến tất cả, đây lại là một bi kịch trong thế tục hồng trần.

Tiên huyết nhuộm đỏ mặt đất, cả hai người đều bị thương.

Bối Nhĩ Ma Đức không né tránh, mà là lấy thương đổi thương, tim nàng bị xuyên thủng, đồng thời kiếm của nàng cũng xuyên qua phổi của Cầm Tửu.

Tuy nhiên Bối Nhĩ Ma Đức không sao, bóng tối có thể hồi phục vết thương cho nàng, nhưng Cầm Tửu lại không may mắn như vậy.

Hắn không thể tin được nhìn đối thủ vẫn đang đứng, viên đạn của mình rõ ràng là chí mạng mà.

Cầm Tửu, thời đại đã thay đổi rồi.

Bối Nhĩ Ma Đức nhìn Cầm Tửu, đồng tình nói: Súng đã không còn chí mạng đến vậy nữa.

Cầm Tửu ngây người, đau đớn ngã xuống đất, không cam lòng nhìn bầu trời sao, dường như hy vọng được mượn thêm năm trăm năm.

Súng lại không thể giết người nữa, tại sao.

Cầm Tửu ngã xuống dưới bầu trời sao, cạn lời hỏi trời xanh, dần dần lạnh lẽo, dần dần mơ hồ, cuối cùng ngừng đập.

Đại ca.

Phục Đặc Gia gục xuống thi thể đại ca, khóc lóc thảm thiết, không có đại ca, sau này mình phải làm sao đây, làm sao để sinh tồn trong thế giới phức tạp này đây.

Bối Nhĩ Ma Đức nhìn Phục Đặc Gia nói: Hãy đi tự thú đi, trong tù sẽ có người nói cho ngươi biết nên làm thế nào.

Phục Đặc Gia lờ mờ nhìn Bối Nhĩ Ma Đức, đây quả thật là một lối thoát, không có đại ca, hắn cũng chỉ có thể vào tù.

Vào tù thụ án, phù hợp với hắn, người quen theo quy củ.

Không có đại ca, cũng chỉ có thể vào tù sống nốt phần đời còn lại, hắn không có lựa chọn.

Còn Bối Nhĩ Ma Đức quay người nhìn biệt thự đang bao trùm trong bóng tối, sau này Boss cũng chỉ còn lại một mình cô độc, không còn ai nghe lệnh hắn nữa.

Thời đại của tổ chức đã kết thúc rồi, nàng tự lẩm bẩm nói.

Thời đại của tổ chức tuy đã kết thúc, nhưng vẫn còn ba đứa trẻ cần được điều trị, Kha Nam, Khôi Nguyên, và mẹ của Xích Tỉnh Tú Nhất, tức là dì của Khôi Nguyên và Cung Dã Minh Mỹ.

Dì của Khôi Nguyên là đặc công tình báo mật vụ số 6, còn em gái nàng lại là người của Tổ chức Áo Đen.

Trước đây dì vẫn luôn điều tra Tổ chức Áo Đen, tìm kiếm người chồng mất tích.

Để giải quyết dì, Bối Nhĩ Ma Đức đã giả làm chồng của Xích Tỉnh Mã Lệ, dụ nàng ra ngoài, sau đó lại cho nàng uống thuốc độc do Cung Dã Ái Liên Na phát triển.

Xích Tỉnh Mã Lệ rơi xuống sông, Bối Nhĩ Ma Đức còn tưởng nàng đã chết.

Nhưng không ngờ Xích Tỉnh Mã Lệ thật ra đã bị teo nhỏ, cuối cùng cùng con gái đến Nhật Bản.

Xích Tỉnh Mã Lệ và Cung Dã Ái Liên Na là hạt nhân kết nối tất cả, hai chị em không những kết nối chính đạo và tổ chức, mà còn liên hệ với gia đình Cung Đằng, kéo theo một mạng lưới quan hệ rộng lớn.

Gia đình Xích Tỉnh Mã Lệ, chồng Xích Tỉnh Vụ Vũ, con trai Xích Tỉnh Tú Nhất, Vũ Điền Tú Cát, con gái Thế Lương Chân Thuần.

Gia đình Cung Dã Ái Liên Na, chồng Cung Dã Hậu Ti, con gái

Cung Dã Minh Mỹ, Cung Dã Chí Bảo.

Gia đình Xích Tỉnh Mã Lệ, từ rất sớm đã cùng gia đình Cung Đằng Ưu Tác quen biết ở Hawaii, còn từng hợp tác với nhau.

Em gái là nhà khoa học phát triển thuốc độc cho tổ chức, chị gái thì vẫn luôn là đặc công chống lại tổ chức.

Chương 2931

Mối duyên của họ với tổ chức, tuyệt đối không phải Kha Nam có thể sánh được.

Tuy nhiên hiện tại tổ chức đã không còn khí thế, mọi người càng quan tâm hơn là có thể nhận được thuốc giải hay không.

Khôi Nguyên trong thời gian ngắn không thể phát triển ra thuốc giải hoàn hảo, chỉ có thuốc giải tạm thời.

Nên nàng đề nghị Kha Nam có thể thử tìm Đỗ Lan xem sao, có lẽ Đỗ Lan có thể giải quyết vấn đề của cậu ta.

Kha Nam muốn cùng Tiểu Lan thi đại học, nếu Tiểu Lan vào đại học, gặp một đám đàn ông ưu tú, thì cậu ta sẽ nguy hiểm rồi.

Kha Nam phải ở lại bên cạnh Tiểu Lan, danh hiệu vua giấm châu Á của cậu ta đâu phải tự nhiên mà có.

Tóm lại vì Tiểu Lan, cậu ta sẵn sàng nói bí mật của mình cho Đỗ Lan.

Tuy hiện tại Đỗ Lan đã là quân chủ một nước, nhưng nếu Kha Nam muốn gặp, vẫn có thể gặp được.

Đỗ Lan rất bình dị gần gũi, sẽ không từ chối người ngoài ngàn dặm.

Kha Nam như nguyện gặp được Đỗ Lan, cậu ta muốn kể tất cả những gì mình đã trải qua cho Đỗ Lan, hy vọng nhận được sự giúp đỡ công nghệ của Đỗ Lan.

Chuyện ta nói có lẽ hơi kinh người, nhưng ta nghĩ ngươi có thể chấp nhận.

Ngoại hình của ta tuy là trẻ con, nhưng thật ra ta là do uống một loại thuốc nào đó mà bị teo nhỏ, trên thực tế thân phận thật sự của ta là thám tử trung học Cung Đằng Tân Nhất.

Kha Nam nghiêm túc nói.

Sớm đã biết rồi.

Đỗ Lan nói: Khả năng suy luận của Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang không đưa vụ án vào màn sương mù đã là tốt lắm rồi, làm sao có thể đột nhiên biến thành danh thám tử.

Sớm đã biết ngươi là Cung Đằng Tân Nhất, nhưng ta sẽ không vạch trần ngươi, dù sao cái dã tâm biến thái lén lút vào nhà thanh mai trúc mã của ngươi, ta vẫn rất động lòng.

Ai có cái thứ đó chứ.

Kha Nam gầm lên: Ta không phải vì lén lút vào nhà Tiểu Lan mà bị teo nhỏ, mà là vì bị teo nhỏ, nên mới lợi dụng thông tin điều tra của văn phòng thám tử, chỉ là trùng hợp nhà Tiểu Lan lại là mở văn phòng thám tử.

Cậu ta biện minh cho mình.

Thật sao.

Ta lại nghe nói, Cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt, ngươi có thể tùy thời thân cận Tiểu Lan, còn có thể xông vào phòng tắm.

Đỗ Lan dùng ánh mắt nhìn biến thái mà nhìn Kha Nam, cứ như thể dưới vẻ ngoài ngây thơ của cậu ta thật ra là một học sinh trung học háo sắc.

Kha Nam đương nhiên háo sắc, cậu ta là một học sinh trung học bình thường, nhưng cậu ta rất chung thủy trong tình cảm.

Ngươi đang phỉ báng, Kha Nam chột dạ nói.

Bất kỳ người đọc manga nào cũng biết, ban đầu để thu hút khán giả, vẽ một chút cảnh sát biên là chuyện rất tự nhiên.

Nếu manga bán không chạy, liền vẽ cảnh sát biên, chiêu này thử lần nào cũng được, thanh thiếu niên thích nhất.

Nên Cung Đằng Tân Nhất ban đầu cũng gặp rất nhiều phúc lợi, đợi nhân khí manga lên rồi, thì không cần cảnh sát biên nữa.

Kha Nam cũng nhớ lại các loại phúc lợi của mình, dù sao Tiểu Lan cũng không coi cậu ta là người ngoài, cái gì nên nhìn đều đã nhìn qua rồi.

Mặt ngươi sao lại đỏ vậy.

Đỗ Lan hỏi.

Ở đây điều hòa quá khô, Kha Nam tiếp tục biện minh.

Được rồi, loại thuốc giải độc mà ngươi nói, thật ra không khó sản xuất.

Đỗ Lan nói: Nhưng ngươi có thể cho ta cái gì.

Kha Nam biết Đỗ Lan sẽ không bỏ qua dễ dàng, bây giờ cuối cùng đã đến giai đoạn đàm phán điều kiện.

Cậu ta thật sự không biết mình có thể cho Đỗ Lan cái gì, cậu ta chỉ là một thám tử, ngoài khả năng suy luận ra, cậu ta không có gì cả.

Nhưng Đỗ Lan không thiếu thám tử, bên cạnh hắn có một đám thám tử ưu tú.

Ta không thể cho ngươi bất cứ điều gì, như ngươi đã biết, ta chỉ là một thám tử trung học, ngoài khả năng suy luận ra, ta không có gì cả.

Kha Nam nói.

Đỗ Lan nói: Ngươi vẫn chưa hiểu thời đại mới này, trong thời đại mới này mỗi một người đều có thể phát quang phát nhiệt, mỗi một người đều phải đóng góp cho xã hội.

Ngươi nên trả lời ta rằng: Ta nguyện vì xây dựng hiện đại hóa mà phấn đấu.

Đây mới là thanh niên thời đại mới.

Đầu óc ngươi phong kiến quá nặng, căn bản không ý thức được mình nên phấn đấu vì cái gì.

Ta chỉ thấy một đứa trẻ sốt ruột vì tình yêu nam nữ, chứ không phải một người lớn gánh vác trách nhiệm xã hội.

Kha Nam ngây người, cậu ta từ trước đến nay chưa từng nghĩ đến chuyện gánh vác đạo nghĩa.

Cậu ta phá án cũng chỉ vì cha dạy cậu ta nắm vững khả năng suy luận, chứ không có hoài bão phá án vì quốc gia giàu mạnh.

Hơn nữa cậu ta sở dĩ muốn thi đại học, cũng là vì Tiểu Lan, chứ không phải vì xây dựng xã hội.

Đối phương tuy là Hoàng Đế, dường như thật sự hy vọng có thể xây dựng tốt đất nước này, Kha Nam trầm mặc rất lâu, nói: Ta sẽ ghi nhớ câu nói này.

Nhụ tử khả giáo, nhưng trước khi cho ngươi thuốc giải, còn có một chuyện ngươi phải giải quyết, đó chính là tìm ra Ám Dạ Nam Tước, người đàn ông này vẫn luôn lén lút bán đứng lợi ích quốc gia.

Ta muốn ngươi giúp ta phá vụ án này, sau đó ta sẽ cho ngươi thuốc giải, Đỗ Lan nói.

Kha Nam nghĩ thầm Ám Dạ Nam Tước chẳng phải là nhân vật tiểu thuyết do cha cậu ta viết sao.

Cậu ta nói: Ta cần thêm manh mối.

Để có thể cùng Tiểu Lan học đại học, cậu ta chấp nhận nhiệm vụ.

Ngươi có thể hành động cùng hắn.

Đỗ Lan chỉ vào cái bóng mờ trong góc nói.

Kha Nam quay đầu lại, trừng lớn mắt, chỉ thấy Cầm Tửu bước ra, tuyệt đối sẽ không sai, chính là người đàn ông đó, cho dù có hóa thành tro, Kha Nam cũng sẽ không quên.

Tuy nhiên ngay khi Kha Nam bùng nổ, Cầm Tửu biến thành Phục Đặc Gia, sau đó lại biến thành Bác Sĩ Thực Thành, tiếp đến lại biến thành kẻ sát nhân băng bó, lại biến thành quản lý bảo tàng, quản lý thư viện, quản lý quán tàu hỏa.

Không ngừng biến hóa, toàn bộ là những tội phạm và hung thủ mà Kha Nam quen biết.

Đây là Tiểu Hắc, tập hợp tội phạm, ta trước đây đã phái nó nằm vùng trong tổ chức sát thủ, các ngươi làm quen một chút, lần này bắt giữ Ám Dạ Nam Tước, hai ngươi cùng đi.

Kha Nam nhìn ngoại hình biến đổi không ngừng của Tiểu Hắc, đã mục trừng khẩu ngốc.

Cầm Tửu đã chết, nhưng dữ liệu phạm tội của hắn đã được lưu giữ lại, trở thành một phần tử của Tiểu Hắc, làm việc cho Đỗ Lan.

Kha Nam không ngờ mình sẽ hợp tác với tập hợp tội phạm, chỉ cảm thấy quá phi lý.

Tiểu Hắc có thể không ngừng biến hóa thành các tội phạm khác nhau, rất nhiều tên tội phạm đều do Kha Nam bắt giữ.

Đương nhiên, Kha Nam có hứng thú nhất với Cầm Tửu, nên hắn trực tiếp hỏi: Ngươi làm sao có thể biến thành bộ dạng của Cầm Tửu.

Sau khi hắn chết, ta đã thu thập tình báo của hắn.

Tiểu Hắc nói.

Kha Nam kinh ngạc nói: Hắn làm sao có thể chết được.

Rõ ràng là chưa bao lâu, hắn mới vừa giao thủ với Cầm Tửu xong, sao chớp mắt một cái đã chết rồi.

Hắn còn muốn bắt Cầm Tửu về quy án mà.

Không có cách nào, hiện tại đây là đại tranh chi thế, mỗi người đều đang tìm kiếm lối thoát, kẻ như Cầm Tửu cũng vậy.

Tổ chức đã không còn khả năng cung cấp tiện lợi cho việc phạm tội của hắn, nên hắn tự nhiên mà lựa chọn phản bội, kết quả hắn cũng không thoát khỏi vận mệnh của kẻ phản bội tổ chức, bị thi hành án tử hình.

Kha Nam phẫn nộ nói: Cho dù hắn là tội phạm, cũng không đến lượt tổ chức phán xét, mà phải giao cho pháp luật.

Tiểu Hắc biến thành Cầm Tửu, nhìn Kha Nam với vẻ khinh thường nói: Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, tổ chức có cách thức của tổ chức.

Cầm Tửu đã giết rất nhiều kẻ phản bội, hắn biết kết cục của sự phản bội.

Kha Nam biết căn bản không thể tranh luận ra kết quả với đối phương, tuy cảnh cảnh trong lòng về cái chết của Cầm Tửu, nhưng hắn vẫn quyết định hoàn thành nhiệm vụ trước.

Nếu ngươi có dữ liệu của các loại tội phạm, vậy ngươi hẳn là biết tình báo về Ám Dạ Nam Tước chứ, rốt cuộc chúng ta nên tìm hắn bằng cách nào.

Theo lời Đỗ Lan, Ám Dạ Nam Tước đã bán tình báo quốc gia, nhưng manh mối này quá ít, Kha Nam cần thêm manh mối nữa mới được.

Ta biết sau khi hắn có được công nghệ từ bệ hạ, sẽ gửi nó đến Mỹ Đế, rồi sau đó phân phát cho tội phạm để thí nghiệm.

Chúng sẽ giao hàng tại bến cảng, vì giao ở đó có thể vận chuyển đi nhanh nhất.

Tiểu Hắc nói: Đi theo ta đi.

Kha Nam bán tín bán nghi, nhưng có thể tìm thấy Ám Dạ Nam Tước càng sớm, thì hắn cũng có thể khôi phục cơ thể càng sớm.

Tuy nhiên, trong lòng hắn cũng có một tia bất an, dù sao Ám Dạ Nam Tước là nhân vật trong tiểu thuyết của cha hắn, liệu có liên quan gì đến cha hắn không.

Tốt nhất là không phải, nhưng nghĩ đến việc cha hắn trước đây luôn đưa hắn đi Hawaii, hơn nữa sự nghiệp của cha cũng phát triển ở nước ngoài, tình cảm của cha với Mỹ Đế chắc chắn rất sâu sắc.

Có lẽ ông ấy thật sự sẽ giúp Mỹ Đế đánh cắp công nghệ, hơn nữa Kha Nam luôn cảm thấy mình đã quên mất điều gì đó quan trọng.

Bởi vì ký ức của Kha Nam đã từng bị Công Đằng Ưu Tác xóa bỏ, lúc đó Đỗ Lan còn chưa đăng cơ, công việc của Công Đằng Ưu Tác vẫn thuộc về hành vi trái pháp luật.

Để không cho con trai phá rối, ông ta đành phải khiến Kha Nam quên đi tất cả.

Nhưng hiện tại ký ức của Kha Nam đang phục hồi, hắn lại một lần nữa nảy sinh nghi ngờ với cha.

Chương 2932

Chỉ là trước đây Kha Nam phản đối Đỗ Lan, nên muốn tìm cha.

Còn bây giờ Đỗ Lan đã trở thành hoàng đế hợp pháp, vậy việc Công Đằng Ưu Tác hợp tác với Mỹ Đế lại trở thành trái pháp luật, Kha Nam vẫn phải tìm ông ta.

Chỉ có thể nói, kẻ hai mang thì trong ngoài đều không phải người, hơn nữa Kha Nam tên này cũng đã thay đổi lập trường một trăm tám mươi độ.

Trước đây là phản đối Đỗ Lan, bây giờ lại ủng hộ Đỗ Lan.

Ám Dạ Nam Tước chính là Công Đằng Ưu Tác, ông ta vẫn luôn bí mật truyền đạt công nghệ.

Rất dễ dàng tìm thấy Ám Dạ Nam Tước, đúng như Tiểu Hắc đã nói, bến cảng là nơi giao dịch tốt, giao dịch xong có thể vận chuyển đi ngay lập tức, tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Nhìn thấy Kha Nam và một người lạ tìm đến mình, Công Đằng Ưu Tác với chiếc mặt nạ cười quỷ dị cũng rất bất đắc dĩ, không ngờ lại phải đối đầu với con trai nữa rồi, chẳng lẽ cặp cha con họ thật sự muốn tự tương tàn sát sao.

Không ngờ các ngươi lại tìm thấy ta nhanh như vậy.

Ám Dạ Nam Tước nói, năng lực suy luận của đối phương quả thật rất lợi hại.

Một thám tử giỏi, không nhất định là một tội phạm giỏi.

Tiểu Hắc, với tư cách là tập hợp thể của các tội phạm, giờ lại quay ngược lại phán xét thám tử.

Hắn đã nhìn thấu thân phận thật sự của Ám Dạ Nam Tước: Công Đằng Ưu Tác, ông tuy là một thám tử rất lợi hại, nhưng đáng tiếc không phải là một tội phạm xuất sắc, sơ hở quá nhiều rồi.

Bị trực tiếp vạch trần thân phận, Công Đằng Ưu Tác cũng không kinh ngạc, dù sao đã nhúng tay thì ắt bị bắt.

Ông ta rất rõ suy luận chính là tìm kiếm dấu vết phạm tội, tội phạm tất nhiên sẽ để lại dấu vết, không ai có thể tránh khỏi điểm này.

Cho dù ông ta suy tính kỹ lưỡng đến đâu, khi thực hiện tội ác vẫn sẽ để lại dấu vết do môi trường không ngừng thay đổi, căn bản không thể hoàn mỹ không tì vết.

Đầu óc của thám tử làm sao có thể đối kháng với tự nhiên.

Chỉ cần phạm tội, thì tất phải trao đổi vật chất với môi trường tự nhiên, âm thanh, mùi vị, những thứ này căn bản không thể khống chế, càng không nói đến tóc rụng, quần áo bị vương víu.

Bỏ sót một chi tiết nhỏ là hỏng bét, phòng không thể phòng hết.

Thám tử xuất sắc giỏi phát hiện manh mối, nhưng không thể tiêu diệt manh mối.

Công Đằng Ưu Tác không giả vờ nữa, trực tiếp nói thẳng.

Linh cảm chẳng lành của Kha Nam đã ứng nghiệm, cuối cùng tội phạm mà hắn phải bắt lại chính là cha mình.

Hắn ngây người, sau đó một đoạn ký ức hiện lên.

A a.

Theo một tiếng thét thảm thiết đến xé lòng, ký ức của Kha Nam phục hồi, hóa ra hắn đã từng đối đầu với cha một lần rồi.

Tất cả thật sự quá bất đắc dĩ, trước đây cha ủng hộ Đỗ Lan, hắn phải bắt cha.

Bây giờ cha lại âm thầm thông đồng với Mỹ Đế, hắn vẫn phải bắt cha.

Kha Nam không biết nên nói gì cho phải, đây là cha con họ xui xẻo hay sao.

Bắt giữ cha để đổi lấy thuốc giải sao.

Hắn thật sự phải làm vậy sao.

Tại sao.

Trước đây ông không phải ủng hộ Đỗ Lan xưng đế sao.

Kha Nam hỏi.

Đó chỉ là hư dữ ủy xà thôi, ta vẫn luôn là gián điệp hai mang, âm thầm liên hệ Mỹ Đế để cung cấp công nghệ.

Công Đằng Ưu Tác nói: Người thay đổi là con, chứ không phải ta.

Con trước đây phản đối chế độ đế quốc, bây giờ lại ủng hộ Đỗ Lan, tại sao.

Kha Nam đã tự mình nghĩ thông suốt, hắn lựa chọn đại thế.

Vì dân tộc, tôn giáo, văn minh đều không thể từ chối việc nhất thể hóa, vậy hắn thuận theo thế mà làm.

Hoàng đế đã có nhu cầu về nhất thể hóa, vậy chế độ đế quốc cũng là một con đường.

Bây giờ những điều đó không quan trọng nữa, ông hãy thúc thủ chịu trói đi.

Kha Nam nói.

Công Đằng Ưu Tác nói: Con nghĩ có thể bắt được ta sao.

Những gì con biết, đều là ta dạy con ở Hawaii.

Tất cả kỹ năng của con đều sẽ bị ta hóa giải.

Kha Nam lại biết Đỗ Lan chắc chắn đã động tất mọi chuyện, nên hắn mới sắp xếp Tiểu Hắc hành động cùng mình.

Hắn thật sự không muốn bắt cha, nhưng việc giao công nghệ cho Mỹ Đế thì không thể chấp nhận được.

Hai cha con nhìn nhau, đều vô cùng bất đắc dĩ.

Thám tử trở thành đối tượng bị bắt giữ, tội phạm trở thành kẻ bắt giữ, thật sự là khó nói rõ.

Cung Dã Minh Mỹ, người đang điều khiển Tiểu Hắc, cũng có chút mơ hồ, cảm thấy thế giới này thay đổi quá nhanh.

Trước đây là Cầm Tửu đến đầu quân cho mình, bây giờ lại là thân phận quan binh và đạo tặc bị đảo lộn.

Chẳng lẽ đây là nguyên nhân của loạn thế sao.

Trật tự cũ sụp đổ, trật tự mới chưa được thiết lập, mọi thành phần trong trật tự cũ đều bị đập tan và tái tổ chức.

Thám tử sau khi tái tổ chức thì không còn là thám tử nữa, mỗi người đều phải tìm lại định vị thân phận.

Ai cũng thích một định vị thân phận ổn định, như vậy có cảm giác an toàn, không thích thân phận bất ổn.

Đáng tiếc trong loạn thế, thì phải tìm kiếm thân phận mới, quá trình này tất nhiên là không ngừng thử sai, tất nhiên phải trả giá đắt.

Công Đằng Ưu Tác cũng thế, Công Đằng Tân Nhất cũng vậy, thân phận của họ đều đang thay đổi, chỉ có huyết mạch cha con họ là không thể thay đổi.

Lễ băng nhạc hoại chẳng phải là như vậy sao.

Chẳng phải là mọi người đều hỗn loạn, căn bản không thể dừng lại, kết quả chính là cha con tương tàn, huynh đệ tương khắc.

Đỗ Lan một tay tạo ra thời đại lễ băng nhạc hoại này, Hoa tộc suy bại, thứ dân quật khởi, thân phận và địa vị là càn khôn đại na di.

Con không phải vẫn luôn muốn đánh bại cha sao.

Bây giờ cơ hội đến rồi, cha đọa lạc trở thành tội phạm, con trai trung thành trở thành trung thần, trung thần đánh bại tội phạm, sẽ trở thành một giai thoại.

Tiểu Hắc nói.

Lúc này, người điều khiển Tiểu Hắc đã không còn là Cung Dã Minh Mỹ, mà là Đỗ Lan.

Ván cờ cha con đặc sắc như vậy, hắn làm sao có thể bỏ lỡ.

Kha Nam từng nghĩ mình sẽ dùng năng lực suy luận thắng được cha, giải khai những bí ẩn mà cha không thể phá giải.

Tuyệt đối không phải hy vọng khiến cha biến thành bí ẩn, rồi sau đó mình đi tìm.

Con bắt cha, khai sáng trật tự mới, kết thúc thời đại lễ băng nhạc hoại là được rồi.

Tiểu Hắc tiếp tục thêm dầu vào lửa.

Công Đằng Ưu Tác lại nói: Muốn bắt ta không dễ như vậy đâu.

Ông ta đã cung cấp số lượng lớn công nghệ cho Mỹ Đế, đằng sau ông ta là đại quân Mỹ Đế, không phải một mình ông ta tác chiến.

Kha Nam vẫn đang do dự, nếu bắt cha, kết cục của cha sẽ thế nào.

Hắn rất lo lắng.

Lên đi.

Đỗ Lan nói mình không nhịn nổi nữa rồi, bắt Công Đằng Ưu Tác trước đã, Tiểu Hắc lập tức biến thành Cầm Tửu, phát động tấn công.

Đây là một ván cờ cha con, nhưng Đỗ Lan lại giành lấy quyền điều khiển Tiểu Hắc, thổi gió châm lửa, thậm chí còn dùng thân phận Cầm Tửu để chiến đấu với Công Đằng Ưu Tác.

Trong thời đại lễ băng nhạc hoại, phải trái đúng sai, khó mà luận giải.

Đen biến thành trắng, trắng biến thành đen, cha con trở thành kẻ thù, kẻ thù trở thành minh hữu, cả người Kha Nam đều rối loạn.

Chương 2933

Trong loạn thế, rốt cuộc nên làm thế nào.

Nho, Đạo, Mặc, Pháp, tất cả đều vì tìm kiếm lối thoát trong loạn thế, tất cả đều hy vọng có thể xây dựng tiêu chuẩn và ý thức hệ mới.

Nho, Mặc, Đạo đều là sửa đổi trên cơ sở nguyên bản, cuối cùng Pháp gia thoát ly mà nổi bật không phải là không có lý do.

Pháp gia chủ trương tuân theo biến cách thời đại, vì thời đại khác biệt, thì quy tắc cũng phải thay đổi theo, phải tiêu diệt quy tắc cũ.

Cuối cùng Pháp gia và Đại Việt gặp gỡ, vào thời Tần Thủy Hoàng, vương thất sáu nước đại diện bị tiêu diệt.

Tuy nhiên, tiêu diệt quốc vương, nhưng nền tảng sản sinh quốc vương lại không thay đổi, nên Thủy Hoàng Đế rất nhanh đã thất bại.

Tiếp theo là nhà Hán bắt đầu quá trình nhất thể hóa lâu dài, con đường này vô cùng gập ghềnh, vô cùng gian nan.

Nhưng nhà Hán coi như đã đi qua được, tạo nên tấm gương cho các triều đại đời sau.

Làm sao để nhất thể hóa.

Làm sao tranh đoạt quyền sở hữu tài sản, quyền kinh tế, quyền tài năng với hào cường địa phương.

Nếu Kha Nam cho rằng trong thời đại lễ nhạc băng hoại, chỉ cần sửa sang vá víu là có thể khôi phục nguyên trạng, vậy thì hắn đã nghĩ quá nhiều rồi.

Điều duy nhất có thể làm thực ra là lật đổ trật tự cũ, xây dựng thế giới mới.

Tiểu Hắc biến thân thành Cầm Tửu và Công Đằng Ưu Tác đánh nhau qua lại, trình độ ngang tài ngang sức.

Không ngờ ông là một nhà văn mà kỹ năng chiến đấu lại không tệ chút nào.

Tiểu Hắc nói.

Ta đã từng luyện tập ở Hawaii.

Công Đằng Ưu Tác thực ra đã rất chật vật, dù sao ông ta là nhà văn, kỹ thuật chiến đấu chỉ là một hình thức rèn luyện sức khỏe, chưa từng nghĩ đến thực chiến.

Hahahah, nếu ông có thể từ bỏ tất cả, ôm lấy trật tự mới, thì vẫn có thể sống sót.

Với thực lực của ông, cho dù trong trật tự mới cũng không phải không có một chỗ đứng, hà tất phải phản bội hoàng đế chứ.

Công Đằng Ưu Tác nói: Chỉ là để phòng vạn nhất, phải có người có thể giám sát Đỗ Lan, đề phòng hắn làm ra những chuyện không thể vãn hồi.

Ông ta cũng có lý lẽ của riêng mình, đó chính là để Mỹ Đế giám sát Đỗ Lan.

A a, tức là ông cho rằng chính sách cân bằng có lợi cho mình sao.

Ông đúng là cỏ đầu tường mà, người như ông có năng lực, nhưng lại nghĩ quá đẹp.

Tiểu Hắc nói: Ông không hiểu sự thủy chung, không hiểu sự nhất quán, hành vi của ông khiến ta nhớ đến câu chuyện về Khổng Tử.

Khổng Tử tuy được xưng là người khai sáng tư thục, nhưng thực ra vào thời đại đó ông ta cũng không phải không có đối thủ cạnh tranh.

Hậu nhân nhìn lại Khổng Tử, chắc chắn đều cảm thấy Khổng Tử luôn là người xuất chúng độc nhất, nhưng thực ra trở về thời của ông ta, Khổng Tử thực chất một chút cũng không đặc biệt, thậm chí còn rất thất bại.

Nếu không thất bại, thì cũng chẳng cần phải chu du liệt quốc, chẳng cần tự giễu mình là chó nhà có tang.

Khổng Tử quả thực đã mở tư thục, thu nhận đệ tử, nhưng chuyện này người khác cũng có thể học, ví dụ như chính địch của Khổng Tử là Thiếu Chính Mão, ông ta cũng mở tư thục.

Khổng Tử nói có ba nghìn đệ tử, vậy ba nghìn đệ tử này thật sự sẽ chỉ nghe các khóa học của Khổng Tử sao.

Người thời đó không hề biết địa vị của Khổng Tử trong tương lai, lúc đó họ có thể chỉ cảm thấy trình độ của Khổng Tử cũng được, nhưng không nhất định phải đi theo ông ta.

Khổng Tử không phải là lựa chọn duy nhất của họ.

Rất nhiều đệ tử chắc chắn là bên Khổng Tử nghe một chút, rồi lại chạy sang Thiếu Chính Mão nghe một chút, thậm chí còn dùng quan điểm của Thiếu Chính Mão để phản bác Khổng Tử.

Khổng Tử có thể làm gì chứ.

Cũng chỉ có thể nhịn, dù sao đối thủ tàn khốc nhất chính là đồng nghiệp.

Khổng Tử yêu thích Nhan Hồi nhất, bởi vì Nhan Hồi chưa bao giờ đi nghe các khóa học của Thiếu Chính Mão.

Cho nên sau khi Nhan Hồi mất, Khổng Tử rất đau lòng, vì thiếu đi một tri kỷ.

Học trò thì nhiều, nhưng người thật sự có thể kiên định tin tưởng mình lại rất ít.

Cuối cùng Khổng Tử sở dĩ có thể thắng lợi, thứ nhất là ông ta đã phát hiện vấn đề, và đưa ra một phương án giải quyết, cho dù khó thực hiện, nhưng ít nhất cũng có một phương án, chỉ rõ phương hướng.

Thứ hai là khi ông ta làm quan ở nước Lỗ, đã giết chết Thiếu Chính Mão.

Người chết thì không thể cạnh tranh với Khổng Tử được nữa.

Khi Khổng Tử và Thiếu Chính Mão cạnh tranh với nhau, chắc chắn có rất nhiều đệ tử là đặt cược hai đầu, ai thắng thì họ giúp người đó.

Hành vi hiện tại của ông giống hệt những đệ tử đó, ta khuyên ông hãy học Nhan Hồi, đã đặt cược thì chỉ đặt một bên thôi, mua rồi thì giữ lấy, đừng nghĩ đến việc không bỏ trứng vào cùng một giỏ.

Đỗ Lan mượn lời Tiểu Hắc nói.

Chẳng lẽ bên Thiếu Chính Mão lại không có những đệ tử kiên định như Nhan Hồi sao.

Tại sao thế nhân chỉ nhớ Nhan Hồi, mà không nhớ đệ tử của Thiếu Chính Mão.

Chính là vì Thiếu Chính Mão đã thua.

Vậy những đệ tử đã nghe các khóa học của Thiếu Chính Mão thì sao.

Họ chẳng phải cũng bị lịch sử lãng quên đó sao.

Người được ghi nhớ, chẳng phải đều là học trò giỏi của Khổng Tử sao.

Cho nên cân bằng mới là lựa chọn tối ưu, ít nhất đối với người như ta là vậy.

Là một tiểu thuyết gia, Công Đằng Ưu Tác có năng lực tư duy logic rất mạnh, đã nắm được sơ hở trong lời nói của Đỗ Lan.

Khổng Tử thắng, Thiếu Chính Mão thua, nhưng năm đó họ đã hình thành cạnh tranh, trình độ hai bên chắc chắn đều rất xuất sắc, vậy thì đệ tử dưới trướng của họ cũng không chênh lệch là bao.

Khổng Tử có Nhan Hồi, còn có một đám học trò hai mặt.

Nhìn từ phía Thiếu Chính Mão, ông ta cũng có học trò hai mặt, vậy thì ông ta chắc chắn cũng có những học trò trung thành không hai lòng như Nhan Hồi.

Nhưng kết quả chính là lịch sử chỉ ghi nhớ Khổng Tử và Nhan Hồi, mà không nhớ những đệ tử trung thành của Thiếu Chính Mão.

Còn về những đệ tử hai mặt, họ vẫn tạo được danh tiếng dưới trướng Khổng Tử.

Nếu Thiếu Chính Mão cũng sống sót và đưa ra quan điểm của mình, thì những đệ tử hai mặt này cũng có thể nổi bật dưới trướng Thiếu Chính Mão.

Công Đằng Ưu Tác không phải Nhan Hồi, ông ta chỉ là một trong số những học trò hai mặt mà thôi, ai thắng thì họ giúp người đó.

Ông đúng là có ý tưởng hay ho đấy chứ.

Đỗ Lan, với tư cách là hoàng đế, lại vô cùng không tán thành suy nghĩ của Công Đằng Ưu Tác.

Đây chính là trí tuệ sinh tồn, đối với những người như chúng ta, trứng tuyệt đối không thể bỏ vào cùng một giỏ.

Công Đằng Ưu Tác đã cực khổ kiếm tiền, không muốn thua trắng tay, nên ông ta đặt cược hai đầu vào Nhật Bản và Mỹ Đế, chỉ cần một bên thắng, gia tộc của ông ta sẽ ổn định.

Đây là lựa chọn rất tự nhiên, dù sao ông ta cũng không thể dự đoán tương lai, không biết cuối cùng bên nào có thể thắng, đã không biết, vậy tốt nhất là đặt cược hai đầu.

Giống như học trò của Khổng Tử và Thiếu Chính Mão vậy, cả hai bên khóa học đều nghe, cuối cùng Khổng Tử thắng, thì họ là đệ tử của Khổng Tử.

Nếu Khổng Tử thua, họ sẽ là đệ tử của Thiếu Chính Mão.

Đỗ Lan cũng không thể nói gì, vì Công Đằng Ưu Tác đang suy nghĩ cho bản thân mình, lựa chọn chiến thuật có lợi cho chính mình.

Quả nhiên, ông cũng lựa chọn bảo vệ mình thôi.

Nắm đấm và cước của Tiểu Hắc càng lúc càng nhanh: Đáng tiếc những người thông minh như ông, trong lịch sử có rất nhiều, nhưng cuối cùng họ cũng không tồn tại lâu dài.

Bởi vì một khi Nhật Bản và Mỹ Đế đấu tranh kịch liệt, những kẻ hai mặt như ông sẽ là đối tượng mà cả hai bên đều muốn loại trừ.

Kẻ hai mặt rất dễ trở thành kẻ trong ngoài đều không phải người.

Chuyện đó cứ để sau rồi tính, ta chỉ làm hành động hợp lý nhất hiện tại.

Công Đằng Ưu Tác rất lý trí nói, ông ta cũng biết tương lai hai bên rất có thể sẽ thanh toán mình, nhưng đến lúc đó sẽ là con trai ông ta lựa chọn.

Kha Nam đã lựa chọn chế độ đế quốc, đã lựa chọn nhất thể hóa.

Tiểu Hắc cười nói: Cho nên cha con các ông mới đối lập.

Ông lựa chọn cục diện có lợi trước mắt, còn Kha Nam lựa chọn tương lai.

Công Đằng Ưu Tác không nói gì nữa, vì nếu Kha Nam muốn trở thành Nhan Hồi, vậy thì ông ta cũng chỉ có thể cùng Hữu Hi Tử sinh thêm đứa thứ hai.

Dù sao cũng không thể chỉ xét một bên, phải chơi chiến lược cân bằng, đây là giải pháp tối ưu hiện tại.

Chọn phe, việc này phải đợi sau khi Nhật Bản và Mỹ Đế đối đầu trực diện, phải xác định điều kiện thắng thua của hai bên rồi mới chọn, như vậy tỷ lệ thắng của mình mới cao hơn.

Vội vàng lựa chọn như vậy, chắc chắn sẽ hỏng bét.

Chương 2934

Kha Nam tuy lựa chọn đại thế, nhưng trong mắt Công Đằng Ưu Tác thì quá nôn nóng.

Lịch sử cũng có lúc lùi xe, đại thế cũng là đi đi dừng dừng, không ngừng đi đường vòng, căn bản không cần vội vàng xác định như vậy.

Ván cờ cha con, vô cùng tàn khốc, hai người đưa ra những lựa chọn khác nhau, đều không sai, nhưng điều này giống như ngã tư đường, một người rẽ trái một người rẽ phải, chỉ có thể mỗi người một ngả.

Rõ ràng là cha con, nhưng hiện tại họ một người là người ủng hộ nhất thể hóa, một người là người ủng hộ chiến lược cân bằng, nên chỉ có thể trở thành kẻ thù.

Lễ băng nhạc hoại.

Kha Nam nhắm mắt lại, hắn biết cha không có phần thắng.

Bởi vì cha đang đánh cắp công nghệ của Đỗ Lan, hành vi này bản thân nó đã chứng minh công nghệ của Đỗ Lan đã vượt qua Mỹ Đế, nếu không cũng không cần thiết phải trộm cắp.

Nếu công nghệ của Đỗ Lan mạnh hơn, vậy cha làm sao có thể là đối thủ chứ.

Cha à, chiến lược cân bằng quả thực là một lựa chọn, nhưng vấn đề là sự tồn tại của Đỗ Lan chính là điểm khởi đầu cho sự bất cân bằng của thế giới, căn bản không có quốc gia nào có thể cân bằng với hắn, tại sao cha lại không thấy điểm này.

Thực ra Công Đằng Ưu Tác đương nhiên biết Đỗ Lan cường đại, nhưng ông ta là con người, con người chính là phải phản đối sự tước đoạt, chính là phải vận động đầu óc để đối kháng với vận mệnh do người khác sắp đặt.

Tiểu Hắc không có giới hạn thể lực, còn Công Đằng Ưu Tác tuy xuất sắc, nhưng dù sao vẫn là người, vẫn sẽ mệt mỏi, sẽ kiệt sức.

Lúc này, đại quân Mỹ quốc xông tới, bắn đát về phía Tiểu Hắc.

Đỗ Lan điều khiển Tiểu Hắc xuyên qua rừng súng đạn một cách tao nhã.

Kha Nam nhìn thấy thì thầm nghĩ, căn bản không cần mình đi theo, Tiểu Hắc một mình là có thể bắt được Ám Dạ Nam Tước.

Đỗ Lan chắc chắn đã sớm biết thân phận của cha, nên mới cố ý sắp xếp mình đến đây để đối đầu với cha, tất cả đều là để thỏa mãn ác thú vị của hắn.

Không sai, Kha Nam càng ngày càng hiểu Đỗ Lan.

Rút lui.

Đại quân Mỹ Đế kéo Công Đằng Ưu Tác liền muốn rút lui.

Đỗ Lan cũng không truy đuổi.

Kha Nam hô: Bất kể ông trốn đi đâu, chúng ta đều sẽ bắt được ông.

Hắn đã quyết định rồi, mình sẽ trở thành Nhan Hồi, kiên định ủng hộ nhất thể hóa.

Công Đằng Ưu Tác nhìn con trai, tâm trạng phức tạp, không ngờ lại biến thành thế này.

Đáng tiếc trong thời đại lễ nhạc băng hoại này, cha không phải cha, con trai cũng không phải con trai, tất phải định vị lại thôi.

Ông ta đã chạy rồi, nhưng Đỗ Lan vẫn cung cấp thuốc giải cho

Kha Nam, bảo hắn đi thi đại học, rồi sau đó sẽ sắp xếp hắn đi bắt cha.

Cuộc chiến cha con này trông rất quen thuộc.

Cứ như chị em Xích Tỉnh Mã Lệ và Cung Dã Ngải Liên vậy, đều đứng ở các lập trường khác nhau.

Đỗ Lan nói, như vậy mới có ý nghĩa.

Kha Nam không ngờ nhiệm vụ thất bại, Đỗ Lan vẫn cho thuốc giải, càng thêm xác định Đỗ Lan chính là cố ý muốn xem cha con họ tương tàn.

Con không cần dùng cái mặt cá chết chình ình trước mặt ta, cha con tương tàn đây là hỗn loạn.

Đợi đến khi nào các con giải quyết được hỗn loạn, trật tự mới sẽ giáng lâm, thì lại có thể cha từ con hiếu.

Cho nên hãy ăn viên thuốc giải này, mà đuổi bắt cha con cho tốt, bắt được rồi, coi như trật tự mới đã đến.

Đỗ Lan nói với ý đồ xấu xa.

Kha Nam không nói gì, ăn thuốc giải, khôi phục thành Công Đằng Tân Nhất, rồi sau đó đi tìm Mao Lợi Lan để tìm kiếm an ủi.

Trong thời đại lễ băng nhạc hoại này, cũng chỉ có Tiểu Lan còn có thể sưởi ấm nội tâm của hắn.

Đỗ Lan nói rằng vì mình muốn làm hoàng đế, đã dẫn đến rất nhiều biến cố.

Bây giờ hoàng đế cũng đã làm rồi, nhưng cái phải đối mặt vẫn là một đống vấn đề, thật sự là lịch sử sẽ không kết thúc, công việc sẽ không ngừng lại.

Quả nhiên thật phiền phức.

Đỗ Lan nói mình đã chọn con đường này, thì dù có rơi lệ cũng phải đi hết.

Hắn chỉ muốn thử thúc đẩy nhất thể hóa ở Nhật Bản xem sao, kết quả lại là một đống chuyện vớ vẩn.

Chỉ cần chế độ được thiết lập, Hoa tộc và bình dân dung hợp thành một thể, chúng ta có thể rời đi rồi.

Đỗ Lan không chuẩn bị ở lại đây mãi, nên chỉ cần đợi vài năm, dung hợp hai giai cấp này lại là được.

Chế độ thực ra đã ổn rồi, nhưng về mặt văn hóa lại còn thiếu sót rất nhiều, dù sao Nhật Bản trước đây là chế độ lễ phong kiến theo huyết thống, không có tồn thiên lý, diệt nhân dục giữ lẽ trời, diệt dục vọng con người.

Nhưng văn hóa chỉ có thể từ từ tích lũy, chỉ có đủ kinh nghiệm mới có thể hình thành văn hóa, cho dù là văn hóa tìm từ bên ngoài cũng phải thông qua bản địa hóa mới có thể tiếp thu thành công.

Điều Đỗ Lan có thể làm chỉ là thay đổi trên phương diện chế độ, còn về văn hóa thì chỉ có thể đợi họ tự mình đề xuất ra.

Tình hình vẫn rất tốt.

Địch Ny Toa cho rằng đại thể không có vấn đề gì, những chi tiết nhỏ thì họ cũng không quản được, chỉ có thể để bá tánh tự do phát huy.

Dù sao cho dù họ quy định mỗi một cá nhân, nhưng cuối cùng cũng không thể quản được lòng người, mọi người chắc chắn sẽ nghĩ ra cách đối kháng.

Cho nên, chỉ cần chế độ đại thể có thể hình thành một vòng tuần hoàn, thì là được rồi.

Công Đằng Tân Nhất cuối cùng cũng đoàn tụ với Mao Lợi Lan, lập tức lao vào cuộc sống học tập căng thẳng.

Không có Kha Nam, Đội Thám Tử Nhí rất thất vọng, Kha Nam không nói một lời đã ra nước ngoài, bọn họ đều rất đau lòng.

Tân Nhất cũng cảm thấy có lỗi với bọn họ, nhưng không có cách nào, hiện tại mình phải trưởng thành lên, không thể lãng phí thời gian với Đội Thám Tử Nhí nữa.

May mắn là Hôi Nguyên vẫn còn, cô bé tuy cũng có thể lớn lên, nhưng không có sự cần thiết đó, cô bé cảm thấy hiện tại rất tốt.

Chị cô bé cũng ủng hộ cô bé dùng thân phận học sinh tiểu học để bù đắp tuổi thơ thiếu thốn.

Cha mẹ của họ đã gia nhập tổ chức từ rất sớm, Hôi Nguyên từ nhỏ đã bắt đầu học tập, căn bản không có thời gian chơi đùa.

Cung Dã Minh Mỹ rất tán thành việc em gái mình bắt đầu lại tuổi thơ, dù sao bây giờ tổ chức cũng đã sụp đổ rồi, mọi thứ rồi sẽ tốt đẹp thôi.

Bối Nhĩ Ma Đức tìm thấy Đỗ Lan, cô ta rất mê mang, tổ chức đã thất bại, Hoa tộc cũng không thành khí hậu, không biết tương lai mình nên làm gì.

Ta vẫn luôn lừa gạt và phạm tội, đến thời đại mới, ngược lại lại không biết nên làm gì.

Bối Nhĩ Ma Đức bất đắc dĩ nói, tuy trật tự đang phục hồi, nhưng cô ta lại cảm thấy mình chỉ là một tàn đảng của thời đại cũ, không hợp với thời đại mới.

Có thể tham gia Kế Hoạch Bổ Toàn Nhân Loại.

Đỗ Lan nói: Tương lai còn rất nhiều thời gian, sẽ tiến hành suy diễn trong thế giới mạng, sau đó thực tiễn trong hiện thực, việc bổ toàn sẽ không dừng lại.

Bối Nhĩ Ma Đức lại cảm thấy đây không phải cuộc sống mà cô ta muốn.

Xem ra ngươi tìm không thấy ý nghĩa cuộc sống của mình rồi, vậy không bằng ta tìm cho ngươi một thế giới đầy rẫy nguy cơ, có thể mất mạng bất cứ lúc nào, để ngươi vào đó vật lộn cầu sinh, để ngươi cùng người khác tranh giành cơ hội sinh tồn hữu hạn.

Thất bại thì sẽ chết, thành công mới có thể sống, đây là một cuộc thi đấu đơn giản mà trực tiếp, dùng mạng sống của mình để đánh cược.

Thắng, không có lợi lộc gì, thua, lại trực tiếp bỏ mạng.

Có loại thế giới này sao.

Bối Nhĩ Ma Đức ngớ người, cô ta chưa bao giờ biết lại có loại thế giới như vậy.

Đỗ Lan nói có chứ, rồi nói: Khi ngươi cận kề cái chết, sẽ tiến vào thế giới này, ở Tam Đồ Xuyên sẽ tổ chức trò chơi sinh tồn như vậy.

Tất cả người chơi đang cận kề cái chết sẽ tập trung tại một nơi gọi là Di Lưu Chi Quốc, tranh đoạt cơ hội sinh tồn hữu hạn.

Mãi mãi không từ bỏ, không từ thủ đoạn để cầu sống, mới có thể thoát khỏi cận kề cái chết.

Nếu chết ở Di Lưu Chi Quốc, vậy thì trong hiện thực ngươi cũng sẽ chết.

Có kích thích không.

Bối Nhĩ Ma Đức ngược lại không hề nghi ngờ, dù sao thế giới này có thế giới ngầm, còn có người ngoài hành tinh, còn có đủ loại tồn tại kỳ quái.

Nên việc tồn tại một quốc độ tuyệt vọng khiến những người cận kề cái chết phải tương tàn tranh đoạt cơ hội sống sót cũng rất bình thường.

Thông qua việc không ngừng cầu sinh, để có được ý nghĩa cuộc sống sao.

Chương 2935

Nếu không tìm thấy, thì sẽ mất cơ hội cầu sinh mà chết sao.

Dường như rất phù hợp với ta hiện tại.

Bối Nhĩ Ma Đức rơi vào mê mang, tổ chức đã sụp đổ, không còn gông cùm xiềng xích, cô ta không biết mình nên đối mặt với cuộc đời như thế nào, không biết tương lai nên đi ra sao.

Được thôi, ta chấp nhận.

Đỗ Lan gật đầu nói: Vậy ta sẽ đưa ngươi vào quốc độ của sự di lưu, để ngươi đi cùng những linh hồn đã một chân đạp vào quỷ môn quan mà cạnh tranh, nhưng ngươi sẽ không nhớ thiết lập của Di Lưu Chi Quốc, ngươi sẽ chỉ là một người cầu sinh bình thường, đương nhiên phần lớn ký ức và năng lực của ngươi sẽ được giữ lại, hãy tìm kiếm ý nghĩa cuộc sống cho tốt đi.

Nói xong trực tiếp khiến Bối Nhĩ Ma Đức ngã xuống, cơ thể cô ta tuy vẫn hoàn hảo không chút sứt mẻ, nhưng linh hồn đã tiến vào Tam Đồ Xuyên, tiến vào Di Lưu Chi Quốc.

Đỗ Lan nói: Lão bà, làm hoàng đế quá vất vả rồi, ta cũng đi đến quốc độ Di Lưu để nghỉ ngơi đây.

Trong hiện thực một giây, ở Di Lưu Chi Quốc là mấy tháng, ta có thể tạm thời lười biếng một chút.

Địch Ny Toa gật đầu, thời gian chênh lệch rất nhiều, nên không cần lo Đỗ Lan làm trễ nải chuyện chính.

Di Lưu Chi Quốc, chính là quốc độ mà người ta đi đến trước khi chết.

Ở đây, người và người phải tranh đoạt suất được sống sót.

Trong quốc gia này chỉ có một quy tắc, đó là: quy tắc là tuyệt đối.

Người chết sẽ được chia thành hai phần, người phát bài và người chơi.

Người phát bài đặt ra trò chơi, đặt ra quy tắc, người chơi tiến hành trò chơi.

Người chơi thông qua trò chơi, sẽ giành được thị thực.

Trong thời gian thị thực có hiệu lực, họ có thể sống sót ở Di Lưu Chi Quốc.

Nếu không vượt qua trò chơi, hoặc thị thực quá hạn, sẽ trực tiếp chết.

Ngược lại với người phát bài đặt ra trò chơi, nếu người chơi không vượt qua trò chơi, họ có thể nhận được thời gian thị thực tương ứng.

Nếu người chơi vượt qua trò chơi, họ sẽ phải chết.

Đây chính là điện xa nan đề kinh điển, dù sao quy tắc của Di Lưu Chi Quốc chính là không thể tất cả đều sống sót, chỉ có một phần người mới có thể sống sót, phần còn lại tất phải chết.

Đây là một cuộc khảo nghiệm sinh tồn.

Đỗ Lan cũng đến Di Lưu Chi Quốc để nghỉ phép, vì dòng chảy thời gian của quốc độ này hoàn toàn khác với thế giới hiện thực, có thể nói là nhân gian một ngày, Di Lưu một năm.

Quá thích hợp cho một hoàng đế như hắn đi làm biếng.

Những người đến Di Lưu Chi Quốc, trong hiện thực đều đã cận kề cái chết.

Di Lưu Chi Quốc chính là quốc độ sinh tồn của những kẻ bị bỏ lại.

Ai sống sót đến cuối cùng sẽ có cơ hội được cứu, ai không sống sót đến cuối cùng thì coi như cứu chữa thất bại sớm, trực tiếp chết đi.

Hiện thực đang tranh giành từng phút từng giây, bên trong Di Lưu Chi Quốc cũng phải đối mặt với những lựa chọn tàn khốc.

Đỗ Lan lúc này đứng trên con phố đổ nát, xung quanh toàn là những chiếc ô tô đã hỏng, mặt đường đầy cỏ dại, và những tòa nhà mục nát.

Lớp tro bụi rất dày, mất nước mất điện, tất cả đồ vật trong các cửa hàng đều đã quá hạn sử dụng, một cảnh tượng hậu tận thế.

Thành phố từng phồn hoa này, giờ đã hoang tàn.

Đỗ Lan đứng ở đây, biết thành phố này là thành phố của những kẻ cầu sinh liều mạng được xây dựng trên ma lực Hoàng Tuyền.

Chết ở đây, trong hiện thực cũng sẽ chết.

Sống sót đến cuối cùng ở đây, thì cơ thể trong hiện thực vẫn còn cơ hội được cứu.

Đương nhiên đối với những người sống ở Di Lưu Chi Quốc, họ không hề biết tình hình hiện tại, họ chỉ có thể bị buộc phải tìm kiếm trò chơi hoặc tham gia trò chơi, dù sao cũng là thông qua trò chơi để quyết định sinh tử.

Đối với những người sống trong xã hội hiện đại, sự lựa chọn sinh tử đột ngột khiến họ không biết phải làm sao.

Dù sao cuộc sống thường ngày cho dù có bất như ý thế nào, ít nhất trong môi trường mà sự an toàn tính mạng vẫn được bảo đảm, không đến mức phải đối mặt với lựa chọn sinh tử.

Đây lại không phải thời nguyên thủy, mỗi lần săn bắt đều có thể bị phản sát.

Trong xã hội hiện đại, mọi người có đủ loại công cụ, đủ loại thiết bị bảo hộ, cho dù gặp tai nạn, vẫn có thể đến bệnh viện để cấp cứu.

Nhưng ở Di Lưu Chi Quốc, không có những bảo đảm này, chỉ có tranh đấu sinh tử.

Đỗ Lan tìm kiếm khu vực khôi phục thủy điện, những khu vực này chính là khu vực trò chơi.

Chỉ trong phạm vi tổ chức trò chơi, nước và điện mới được cung cấp, những nơi khác đều không có bất kỳ thủy điện nào.

Rời xa các tiện ích thủy điện tiện lợi, người hiện đại vô cùng không thích nghi được.

Đỗ Lan đi trong thành phố, tìm kiếm nơi có điện, chuẩn bị đi tham gia trò chơi.

Gặp cửa hàng nào thì vào xem, đều đã bị bỏ hoang rất lâu rồi, cảm giác phế tích ập đến.

Trong thành phố rộng lớn như vậy, đại khái có mấy nghìn người.

Bởi vì chỉ những người đang nguy kịch cần được cứu mới xuất hiện trong thành phố, mà trong một thành phố cùng lúc cần cứu không nhiều người, đặc biệt là người trẻ tuổi càng hiếm.

Cho nên để một lượng lớn người trẻ tuổi có thể cùng lúc xuất hiện ở Di Lưu Chi Quốc, thì cần phải có tai nạn quy mô lớn.

Nhưng Đỗ Lan nói Di Lưu Chi Quốc có thể tập hợp nhiều người trẻ tuổi từ các thế giới khác nhau lại, cũng có thể tập hợp đủ người.

Đỗ Lan nhìn thấy voi và hươu cao cổ, sau khi dấu vết con người giảm đi, động vật trở nên hoạt động mạnh mẽ hơn.

Ở thế giới này, con người phải học cách săn bắn.

Ngay cả đồ hộp, phần lớn cũng đã bị hỏng.

Mặc dù là thế giới giữa sự sống và cái chết, cảm giác lại rất chân thực.

Rất nhanh, Đỗ Lan đã tìm thấy một nơi có điện, đó là một cửa hàng tiện lợi 24 giờ, trên cửa dán một tờ thông báo.

Trò chơi: Vòng Quay May Mắn.

Số người tham gia: 2.

Phần thưởng vượt ải: Không.

Đỗ Lan nhìn những dòng chữ trên đó, biết đây là một trò chơi cần hai người tham gia, thế là hắn đi vào.

Trong cửa hàng tiện lợi, nước và điện đã được khôi phục, đây chính là cố ý hấp dẫn những người lang thang trong thành phố đến tham gia trò chơi.

Số người tham gia chỉ cần hai người thôi sao.

Các ngươi ở đây đợi, ta đi tham gia trò chơi.

Rất nhanh, một tráng hán liền bước vào siêu thị.

Hai người vừa đủ, cửa kính lập tức khóa lại, không ai có thể ra ngoài.

Đỗ Lan nhìn tráng hán đó, đối phương có vẻ rất quen thuộc quy tắc, hẳn là đã sống ở thế giới này một thời gian rồi.

Chiếc TV treo trong siêu thị bắt đầu phát sóng quy tắc trò chơi: Vòng Quay May Mắn, mỗi người đều có thể xoay bàn quay lớn, sau đó dựa vào con số trên bàn quay để so sánh lớn nhỏ.

Số lớn thắng, số nhỏ thua.

Trò chơi vận may thuần túy sao.

Không khảo nghiệm thể lực, trí lực, tố chất tổng hợp, cũng không có sự giằng xé nội tâm sao.

Thật đúng là một trò chơi đơn giản thô bạo.

Ta thấy trò chơi này tối đa cũng chỉ ở cấp độ khối vuông hai thôi.

Tráng hán lẩm bẩm nói: Vận may của ta thì luôn không tốt mà.

Đỗ Lan cười nói: Trùng hợp làm sao, vận may của ta thì luôn rất tốt.

Vậy ta đi trước.

Lúc này bàn quay lớn đã được thả xuống từ trần nhà, tổng cộng có hai mươi bốn ô tương ứng với hai mươi bốn con số.

Chương 2936

Xoay tròn lên, dừng ở ô nào thì đó là kết quả.

Đỗ Lan trực tiếp ra tay, bàn quay lớn lập tức chuyển động.

Người đàn ông to lớn này áp lực không nhỏ, dù sao đây là trò chơi may rủi.

Theo thông tin hắn biết được, trò chơi ở Di Lưu Chi Quốc cơ bản được chia thành bốn loại, lấy bốn loại chất trên bài Poker làm đại diện.

Bích đại diện cho thể lực, Rô đại diện cho trí lực, Chuồn đại diện cho sự kết hợp giữa thể lực và trí lực, Cơ đại diện cho lòng người.

Sau đó dựa vào con số trên lá bài Poker để đại diện cho độ khó, số càng cao độ khó càng lớn.

Loại trò chơi hoàn toàn không yêu cầu kỹ thuật, chỉ dựa vào vận may này, ước chừng cũng chỉ là cấp độ Rô hai.

Con số trên bài Poker càng lớn, độ khó của trò chơi càng cao, tỷ lệ sống sót càng thấp.

Tuy nhiên, nếu trò chơi quá đơn giản, cũng không phải chuyện tốt.

Hiện tại loại trò chơi hai người này chính là tỷ lệ sống sót chia đôi, căn bản không có mánh khóe gì, chỉ dựa vào vận may thôi.

Đỗ Lan trực tiếp dừng ở vị trí mười lăm, con số này không lớn không nhỏ.

Người đàn ông vừa nhìn đã biết mình vẫn còn cơ hội, chỉ cần lớn hơn mười lăm là được rồi, từ mười sáu đến hai mươi bốn, bất kỳ số nào cũng được.

Đương nhiên từ một đến mười bốn thì số lượng con số nhiều hơn, nên tỷ lệ tử vong đã nhỏ hơn năm mươi phần trăm.

Đây chính là vấn đề xác suất, nếu Đỗ Lan không hành động, thì là chia đôi.

Nếu Đỗ Lan đã hành động, hành vi của hắn sẽ ảnh hưởng đến kết quả xác suất.

Giống như việc tung một đồng xu vậy, mặt chính và mặt trái đều là năm mươi phần trăm.

Nhưng đã tung chín mươi chín lần, lần thứ một trăm thì xác suất không còn là năm mươi năm mươi nữa, vì có kinh nghiệm từ chín mươi chín lần, dữ liệu thu thập được có thể khiến phán đoán trở nên chính xác hơn.

Người đàn ông xoay bàn quay, đổ mồ hôi hột vì căng thẳng, dù sao thua là chết.

Những nơi khác chơi game nhiều nhất là mất tiền, nhưng ở Di Lưu Chi Quốc chơi game là đánh cược mạng sống.

Thua, thì sẽ bị giết chết, nên tuyệt đối không thể thua.

Đáng tiếc nói về vận may, vẫn là Đỗ Lan tốt hơn một chút, kết quả bàn quay của tráng hán là mười ba.

Tráng hán ngớ người, sau đó trên bầu trời hạ xuống một tia laser thẳng tắp, xuyên thủng mái nhà, chính xác xuyên qua đỉnh đầu người đàn ông, giết chết hắn.

Trò chơi kết thúc.

Bốn chữ lớn xuất hiện trên màn hình TV, sau đó máy chấm công bên dưới màn hình hiện ra thời gian thị thực của Đỗ Lan, rồi còn có một lá bài Rô Át, hiển nhiên đây là trò chơi có độ khó thấp nhất.

Có hiệu lực trong hai ngày.

Đỗ Lan nói nếu không tham gia trò chơi tiếp theo trong vòng hai ngày, thì khi thị thực hết hạn, mình cũng sẽ bị tia laser từ trên trời giáng xuống giết chết.

Đỗ Lan đi ra ngoài, phát hiện bên ngoài còn có hai người đang đợi tráng hán.

Không thấy tráng hán đi ra, họ liền biết hắn chắc chắn đã chết.

Trong sự thất vọng, hai người trực tiếp rời đi.

Nước và điện trong siêu thị cũng hoàn toàn ngừng lại sau khi trò chơi kết thúc, mọi thứ lại khôi phục cảnh tượng tận thế, chỉ là có thêm một thi thể.

Bình thường có nước có điện căn bản là điều đương nhiên, nhưng trong môi trường tận thế này, nước và điện giống như một mồi nhử, có thể hấp dẫn những người đã quen với cuộc sống thành thị hiện đại.

Vừa bước vào khu kiến trúc có nước và điện được khôi phục, liền phải tham gia trò chơi.

Mà trò chơi thật sự vô cùng tàn bạo, đều là cần đánh cược mạng sống.

Thắng chỉ là thoi thóp kéo dài, nếu thua thì phải chết.

Thậm chí nếu bị thương trong trò chơi, nếu không hồi phục trước trò chơi tiếp theo, cơ bản cũng là chết chắc rồi.

Bởi vì thế giới này không có môi trường y tế, hoàn toàn dựa vào cơ thể để chống đỡ, nếu cơ thể không đủ khỏe mạnh, cũng không thể sinh tồn lâu dài ở Di Lưu Chi Quốc.

Đỗ Lan đứng trên con phố hoang vắng không một bóng người, thầm nghĩ mọi thứ ở đây cũng gần giống Ta Là Huyền Thoại, chỉ là

Ta Là Huyền Thoại cứ đến tối là xuất hiện zombie, còn ở đây cứ đến tối là có nhiều điểm trò chơi, cần người chơi đi vào để đánh cược mạng sống.

Quả nhiên là vô cùng giải tỏa áp lực.

Đỗ Lan nói ở Di Lưu Chi Quốc mới là thật sự trực diện với cuộc đời thảm đạm, trực diện với lựa chọn sinh tử, chứng kiến cuộc đối đầu giữa thiện và ác.

Là vì mình hay vì đồng đội, ở quốc độ này thì rõ ràng một chín một mười.

Ở thế giới bình thường, mọi người còn có thể do dự giằng xé, còn ở đây lại chỉ có thể nhanh chóng hạ quyết tâm, do dự là chết.

Bước đi, Đỗ Lan vui vẻ tìm kiếm mục tiêu của mình.

Rất nhanh hắn đã tìm thấy ba thiếu niên tầm tuổi học sinh cấp ba, nhìn bọn họ vô tư lự dạo chơi, cứ như là một chút cũng không lo lắng về hoàn cảnh hiện tại vậy.

Chỉ có thiếu niên cao lớn nhất cau mày chặt, dường như rất cố gắng muốn tìm hiểu xem tại sao ba người bọn họ lại đột nhiên xuất hiện ở tận thế, nhưng nghĩ thế nào cũng đều mù tịt.

Rõ ràng vừa nãy bọn họ còn đang thực hiện một chuyến du lịch nói đi là đi, vào nửa đêm, chuẩn bị đi bộ đến Thiệp Cốc để ngắm mỹ nữ.

Nhưng đi đến nửa đường thì thật sự không đi nổi nữa, bèn ngồi xuống nghỉ ngơi.

Đột nhiên nhìn thấy một màn pháo hoa lớn, tiếp theo đó ba người bọn họ liền tỉnh dậy ở tận thế.

Rốt cuộc đây là tình huống gì.

Một giấc mơ, hay là tương lai, hoặc là họ bị người ngoài hành tinh bắt cóc.

Người cao lớn nhất tên là Ngải Bộ Đại Cát, tuy tuổi không lớn, nhưng đã là một người xã hội đạt chuẩn, hiện tại là trưởng chi nhánh của một chuỗi quán bar.

Hai người còn lại là bạn học tiểu học của hắn, người có vẻ ngoài anh tuấn tiêu sái tên là Hữu Tê Lương Bình, người lùn tịt xấu xí tên là Thế Xuyên Trương Thái.

Hai người này tuy rơi vào hoàn cảnh không rõ ràng, nhưng đều không vội vàng, mà quyết định cứ thoải mái trước đã.

Đối với Hữu Tê Lương Bình và Thế Xuyên Trương Thái mà nói, bọn họ đã chịu đủ cái thế giới đầy rẫy ràng buộc kia.

Ở trường học bọn họ là học sinh cá biệt, ở gia đình bọn họ cũng không được yêu thích, hoàn toàn không thể hòa nhập vào tập thể, nên chỉ có thể ôm nhau sưởi ấm.

Trước khi đến đây, bọn họ còn đang thảo luận rằng nếu xảy ra một trận dịch zombie thì hay biết mấy, khiến tất cả mọi người trên thế giới biến mất, bọn họ tiến hành sinh tồn hậu tận thế thì hay biết mấy.

Bây giờ nguyện vọng của bọn họ đột nhiên trở thành sự thật, thế là bọn họ rất vô tư mà nghĩ rằng cứ thoải mái trước đã.

Cứ như là chỉ còn lại ba người chúng ta, những thằng bạn học và thầy cô chó má kia đều biến mất rồi.

Áp lực trên người đều không còn, dường như cuộc sống như vậy rất tốt.

Chỉ có người xã hội Ngải Bộ Đại Cát là đang cố gắng suy nghĩ về sự bất thường hiện tại, nhưng đáng tiếc căn bản không có manh mối.

Phát hiện rồi, cần phải uốn nắn thiếu niên.

Radar thích làm thầy của Đỗ Lan đã phát hiện ra ba thiếu niên có vấn đề.

Vừa nhìn đã biết ba thanh niên này có vấn đề rất lớn, chắc chắn là đầy bất mãn với gia đình nguyên sinh, nhưng lại vô lực thoát ly, cuối cùng tự oán tự trách, tự nghi ngờ bản thân.

Trong Di Lưu Chi Quốc, có rất nhiều người chơi bị ảnh hưởng bởi gia đình hiện thực, bị xã hội ảnh hưởng, đủ loại chán đời tiêu cực.

Đỗ Lan, người thích làm thầy, có thể nói là đại hữu khả vi.

Mấy cậu thiếu niên, không phiền nếu ta cùng các cậu hành động chứ.

Đỗ Lan đi tới chào hỏi.

Ba người lập tức cảnh giác, nhìn thấy Đỗ Lan là một người lớn, trong mắt đều có một tia không vui, đặc biệt là hai học sinh cấp ba càng không che giấu mà biến sắc.

Chương 2937

Ông là ai, đây lại là nơi nào.

Ngải Bộ Đại Cát hỏi.

Ta cũng không biết đây là đâu, ta trước đó thấy pháo hoa, sau đó vừa mở mắt ra đã ở đây rồi.

Đỗ Lan nói.

Giống chúng ta sao.

Ngải Bộ Đại Cát nói rốt cuộc đây là tình huống gì.

Tại sao thế giới vừa nãy còn tốt đẹp, bây giờ lại biến thành tận thế.

Người lớn trước mắt cũng không biết sao.

Ta đi rất lâu rồi, không gặp người nào khác, không bằng cùng hành động.

Học sinh cấp ba hiển nhiên không vui, nhưng Ngải Bộ Đại Cát lại cảm thấy được, dù sao bây giờ ai cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Cứ để ông ấy cùng chúng ta hành động đi.

Hắn nói với hai người bạn tốt.

Mặc dù sự xuất hiện của người lớn khiến hai học sinh cấp ba rất không thoải mái, nhưng họ cũng không phản đối, thế là gật đầu.

Ta tên là Đỗ Lan, là một đạo sư trên con đường nhân sinh.

Đỗ Lan tự giới thiệu.

Đạo sư trên con đường nhân sinh.

Đây là cái nghề gì.

Mọi người nói nghề nghiệp của Đỗ Lan cũng quá trừu tượng.

Ba đứa trẻ cũng tự giới thiệu.

Ngải Bộ Đại Cát, trưởng quán bar.

Hai người còn lại đều là học sinh cấp ba bình thường, vẫn là loại học sinh cấp ba rất tiêu cực chán đời.

Ngải Bộ, cậu trẻ như vậy mà đã là trưởng quán bar rồi, thật đáng nể đấy.

Đỗ Lan nói: Tại sao không tiếp tục đi học, có phải gia đình gặp khó khăn không.

Ngải Bộ Đại Cát có một người cha bạo hành gia đình, mẹ cũng sớm bỏ đi.

Hắn vẫn luôn sống trong những trận đòn roi, nên cấp hai đã bỏ học bỏ nhà ra đi.

Mãi mới lớn cao lớn, chuẩn bị về tìm cha báo thù, không ngờ cha đã chết sớm vì bệnh do uống rượu, khiến hắn không có chỗ để trút bỏ oán hận.

Hắn hiện tại đã là trẻ mồ côi, nên mọi thứ đều phải tự mình gánh vác, quả thật là hiểu chuyện hơn hai người bạn.

Nhưng Đỗ Lan vừa đến đã hỏi chuyện gia đình người khác, Ngải Bộ Đại Cát cũng có chút không vui, dù sao đều là chuyện xấu trong nhà, hắn cũng không muốn chia sẻ với người lạ.

Đỗ Lan lại tiếp tục tra khảo hai học sinh cấp ba bằng lời nói, hỏi: Thành tích của các cậu thế nào, có bạn gái chưa.

Cha mẹ làm công việc gì.

Có anh chị em không.

Tương lai muốn làm công việc gì.

Một vấn đề tiếp nối một vấn đề, thật sự là phiền chết đi được, tại sao người lớn luôn như vậy, tại sao họ luôn nghĩ mình có thể chỉ trỏ người trẻ.

Rốt cuộc là ai đã trao quyền này cho người lớn.

Bọn họ không nói một lời, hiển nhiên không muốn nói chuyện với Đỗ Lan.

Vốn là thời gian chơi đùa của ba người, bây giờ lại bị Đỗ Lan hoàn toàn phá hỏng, không khí cũng trở nên nặng nề.

Vẫn là Ngải Bộ Đại Cát hỏi ngược Đỗ Lan một vài vấn đề, hai người mới trò chuyện được, khiến Đỗ Lan từ bỏ hai học sinh cấp ba kia.

Có thể thấy, hai người bạn của cậu ở trường học chắc chắn không như ý, ở nhà phỏng chừng cũng không dễ chịu gì.

Nếu không thì, chắc chắn sẽ sốt ruột muốn chia sẻ ưu thế của mình với người khác.

Ví dụ như người có thành tích tốt, chắc chắn sẽ khiêm tốn đáp rằng tôi ở trường học thành tích bình thường.

Nếu gia cảnh tốt, chắc chắn sẽ đáp rằng gia đình tôi bình thường.

Chỉ những người cả hai đều không tốt mới trầm mặc, trầm mặc đại biểu cho sự đối kháng thầm lặng.

Đối kháng là vì trường học và gia đình đều không thể cho họ cảm giác được công nhận, đơn giản mà nói chính là thành tích của họ không tốt, ở nhà cũng không hạnh phúc.

Ngải Bộ Đại Cát không nói nên lời, hắn vẫn hiểu rõ bạn tốt của

mình.

Điều kiện gia đình của Hữu Tê Lương Bình rất tốt, cha hắn là cục trưởng cục giáo dục, nhưng thành tích của bản thân lại vô cùng tệ hại.

Tệ hơn nữa là hắn có một người em trai học trường tư, ưu tú mọi mặt.

Vì vậy hắn luôn bị cha phê bình, nên rất không thích về nhà.

Vì thành tích không tốt, đương nhiên cũng không thích trường học.

Điều kiện gia đình của Thế Xuyên Trương Thái thì bình thường, cha hắn vốn là làm ăn buôn bán, nhưng vì nhẹ dạ tin người khác, kết quả dẫn đến việc nợ nần chồng chất, từ đó không bao giờ ngóc đầu lên được nữa.

Hắn cũng vẫn luôn tự ti, luôn hy vọng nhận được sự công nhận của người khác, nhưng đáng tiếc luôn làm khéo thành vụng.

Khó khăn lắm mới kết giao được hai người bạn, hắn rất trân trọng.

Ngải Bộ Đại Cát rất rõ ràng cuộc sống của hai người bạn tốt cũng không dễ dàng gì, bọn họ tuy là học sinh cấp ba, nhưng gánh vác không ít.

Nhưng theo Đỗ Lan mà nói, bọn họ không làm tốt công việc bản chức của học sinh cấp ba.

Nếu bọn họ thật sự học tập nghiêm túc, nhưng đầu óc quá kém không theo kịp thì thôi, đáng tiếc là một người thì do tâm lý phản nghịch mà ra, một người thì buông thả lười biếng, đều chưa từng nỗ lực học tập.

Nhưng cũng có thể hiểu được, dù sao cũng là những đứa trẻ của xã hội lễ giáo.

Ba người này rất tiêu biểu, hai người đại diện cho thái độ tiêu cực của thế tộc đối với xã hội, một người đại diện cho thái độ tích cực của bình dân đối với xã hội.

Thế tộc có thể trốn tránh, dù sao giới hạn thấp nhất của họ cũng mạnh hơn người bình thường.

Còn bình dân thì chỉ có thể phấn đấu nỗ lực, nếu không sẽ suy đồi như cha của Ngải Bộ Đại Cát.

Hữu Tê Lương Bình và Thế Xuyên Trương Thái cho dù có bất mãn đến đâu, cũng là vì bản thân mà suy nghĩ.

Còn Ngải Bộ Đại Cát thì phải suy nghĩ cho người khác trước, sau đó mới có thể suy nghĩ cho bản thân mình.

Chế độ Cửu Phẩm Trung Chính đã chứng minh rằng cùng là quý tộc, cũng có tam lục cửu đẳng.

Thượng phẩm, trung phẩm, hạ phẩm, có thể nói là thượng phẩm không có hàn môn, hạ phẩm không có thế tộc, hàn môn không xuất quý tử.

Thượng phẩm là thanh lưu, trung hạ là trọc lưu, hai bên ranh giới rõ ràng.

Thượng phẩm sẽ không chơi với hạ phẩm, mà trong ba thanh niên này lại có ba loại quan hệ thế tộc, hàn môn, thứ dân.

Hữu Tê Lương Bình là thế tộc, Thế Xuyên Trương Thái là hàn môn, Ngải Bộ Đại Cát là thứ dân.

Theo lý thuyết mà nói, Hữu Tê Lương Bình sẽ không trộn lẫn với hàn môn, thứ dân, nhưng đáng tiếc hắn lại sa đọa.

Với tư cách là thế tộc, Hữu Tê Lương Bình vì ghét sự giáo dục gia đình nghiêm khắc, tự nguyện sa đọa, thà chơi bời cùng hàn môn, thứ dân, cũng không muốn học người cha đạo mạo nghiêm nghị kia, cũng không muốn học người em trai phẩm học kiêm ưu đó.

Nhưng vì thân phận của hắn nằm ở đó, nên ba người vẫn lấy Hữu Tê Lương Bình làm trung tâm, cho dù trong ba người thì chiến đấu lực mạnh nhất là thứ dân Ngải Bộ Đại Cát, hắn cũng chỉ có thể là tùy tùng, chứ không phải trung tâm.

Ba người vốn đang vui vẻ, nhưng sau khi Đỗ Lan, cái tên phiền phức hỏi đông hỏi tây này gia nhập vào, không khí trở nên nặng nề.

Hoàng hôn rồi, phải nghĩ cách tìm chút thức ăn thôi.

Đỗ Lan nói.

Hữu Tê Lương Bình rất không vui, vì chuyện này căn bản không cần đối phương nhắc nhở, chỉ vì ông ta là người lớn mà muốn làm lãnh đạo của ba người sao.

Hắn rất không vui, cảm thấy người lớn chính là đáng ghét, chính là giả tạo, khiến người ta chán ghét.

Chương 2938

Tìm được một ít thực phẩm đóng gói chân không tuy đã quá hạn nhưng chưa hỏng trong siêu thị, cũng chỉ có thể ăn tạm vậy.

Cái này không được rồi, các cậu phải học cách săn bắn, cứ ăn mấy thứ này thì không có dinh dưỡng.

Ta trên đường đến đây đã thấy không ít động vật hoang dã, các cậu phải học cách sinh tồn nơi hoang dã.

Đỗ Lan chê bai thức ăn quá hạn tìm được trong siêu thị.

Có cái ăn là tốt lắm rồi.

Hữu Tê Lương Bình bất mãn nói.

Ngải Bộ Đại Cát nói: Nghe ý ông, dường như chúng ta phải sống thường trú ở đây, vậy rốt cuộc đây là nơi nào.

Là tận thế, hay là dị thế giới.

Có quan hệ gì chứ, dù sao không cần đi học là được rồi.

Thế Xuyên Trương Thái là tồn tại yếu nhất trong ba người, yêu cầu đối với bản thân cũng thấp nhất.

Ta nói các cậu cũng nên suy nghĩ một chút, rốt cuộc chúng ta đã gặp phải chuyện gì, hãy nghiêm túc suy nghĩ một chút đi.

Ngải Bộ Đại Cát nói với hai người bạn tốt không chịu phấn đấu, tuy biết bọn họ ghét xã hội cũ, nhưng nếu không làm rõ hoàn cảnh của mình, cứ sống qua loa thì cũng không được.

Hai người trầm mặc, cho dù để bọn họ suy nghĩ, cũng không có kết quả gì.

Chúng ta hình như đã nhìn thấy một màn pháo hoa khổng lồ, sau đó liền xuất hiện ở đây.

Hơn nữa trước đó chúng ta không phải đã thảo luận về việc bùng phát dịch zombie, hy vọng tất cả mọi người đều biến mất sao, có lẽ bây giờ chúng ta chính là ở giữa tận thế.

Thế Xuyên Trương Thái nói với vẻ căng thẳng, đây chính là câu trả lời mà hắn đã suy nghĩ.

Hahaha, trước tiên không cần vội vã suy nghĩ.

Đỗ Lan lại nói: Suy nghĩ được xây dựng trên tình báo, suy nghĩ mà không có tình báo chỉ là tưởng tượng hão huyền, tưởng tượng hão huyền rất nguy hiểm, nên điều quan trọng nhất thực ra là thu thập tình báo.

Ngải Bộ Đại Cát không khỏi gật đầu, cảm thấy Đỗ Lan nói đúng.

Hắn tuy rất muốn làm rõ tình hình, nhưng hiện tại quả thực không có manh mối gì.

Ta là người chỉ giỏi chấp hành, không giỏi suy nghĩ, nên những chuyện như vậy đều giao cho Hữu Tê.

Hắn có tự tri tự giác, dù sao mình cấp hai còn chưa tốt nghiệp đã bỏ học rồi, tuy làm ăn cũng không tệ, nhưng càng giỏi về mặt chấp hành hơn.

Hữu Tê Lương Bình thì rất giỏi thu thập tình báo và suy nghĩ, nhưng vấn đề là hắn lười suy nghĩ.

Còn Thế Xuyên Trương Thái thì giống như một quân sư quèn, có chút tiểu trí tuệ, nhưng không thể nắm bắt toàn cục.

Ba người cứ như là mối quan hệ thống soái, quân sư, chấp hành giả.

Ông đừng có nói suông vậy chứ, ông nói thu thập tình báo, thì nên thu thập bằng cách nào.

Hữu Tê Lương Bình hỏi.

Theo ta quan sát, thành phố này đã không còn nước và điện, rất nhiều thiết bị điện tử cũng đã hỏng, nhưng hẳn là vẫn còn những thiết bị như máy phát điện chạy dầu diesel, và còn cả báo chí nữa.

Nếu có thể tìm thấy tin tức phát hành cuối cùng, có lẽ cũng có thể tìm được tình báo.

Đỗ Lan nói ra hai cách, khôi phục điện lực và tìm kiếm báo chí.

Nói đúng lắm.

Ngải Bộ Đại Cát nói mình sao lại không nghĩ ra chứ.

Hai thiếu niên còn lại thì mặt mày khó chịu.

Đột nhiên Thế Xuyên Trương Thái chỉ vào chỗ không xa mà hô: Có ánh sáng.

Mọi người nhìn theo, quả nhiên không biết từ lúc nào, trong đền thờ Thần Xã không xa lại có ánh sáng.

A a, ông còn nói thành phố này đã mất điện nước rồi, vậy đây là cái gì.

Hữu Tê Lương Bình lập tức tát vào mặt Đỗ Lan.

Có ánh sáng tức là có trò chơi.

Chúng ta đi xem thử đi, bên đó chắc chắn có người.

Ngải Bộ Đại Cát rất kích động, coi như là có hy vọng rồi.

Cả nhóm lập tức xuất phát, đến đền thờ Thần Xã phát hiện nơi đây không những có nước và điện, mà còn là một địa điểm tổ chức chợ phiên, có đủ loại đồ ăn vặt và quầy hàng, nhưng lại không có một chủ quán nào, cũng không có một khách hàng nào.

Thật kỳ lạ.

Ngải Bộ Đại Cát nói tại sao lại không có ai.

Kệ đi, cứ chơi trước đã.

Thế Xuyên Trương Thái quả thật là vô tư, đây là ưu điểm cũng là khuyết điểm của hắn.

Ưu điểm là hắn có thể nhanh chóng thích nghi với môi trường, lạc quan đối mặt với mọi thứ.

Khuyết điểm là dễ bị người khác ảnh hưởng, không có chủ kiến.

Trong hoàn cảnh quỷ dị như vậy, hắn vậy mà còn có thể chơi, người bình thường chắc chắn không có cái gan lớn như vậy.

Tuy nhiên sự lạc quan của hắn quả thực có thể ảnh hưởng đến hai người bạn tốt.

Mọi người bắt đầu vui chơi, dù sao không có ai, tất cả mọi thứ đều miễn phí.

Ngay lúc bốn người đang đi dạo khắp nơi, thì từ phía nhà vệ sinh công cộng đi ra một người phụ nữ.

Người phụ nữ này mặc bộ vest đồng phục công sở, rất uyển chuyển.

Vừa đi vừa nói: Chỉ có khu vực gần trò chơi là có nước và điện, kiểu này thật ác thú vị.

Nói xong câu này, cô ta mới phát hiện lại có bốn người đến.

Có người.

Bốn người dừng lại và đối mặt với đối phương.

Ấy ấy, nhìn vẻ mặt các cậu, không phải là chưa từng tham gia trò chơi nào đâu nhỉ.

Người phụ nữ có chút nhan sắc nói với vẻ chê bai.

Trò chơi gì.

Ba người kia thì mù tịt.

Quả nhiên là người mới rồi.

Cô ta không biết nên nói gì cho phải, người mới thì sẽ tăng độ khó của trò chơi lên mà, làm sao đây.

Xùy, ngay lúc đang nói chuyện, màn hình TV trên chợ tập trung chợt phát hình ảnh: Trò chơi: Thần Thiêm.

Người tham gia: Năm người.

Phần thưởng: Không.

Đây chính là trò chơi lần này.

Cái gì vậy.

Ngải Bộ Đại Cát nói thứ này hắn không có hứng thú.

Chúng ta cứ đi thôi.

Hữu Tê Lương Bình cũng có cảm giác không lành, muốn rời đi, nhưng những cột tia laser chợt hiện ra từ torii cổng đền thờ Thần Xã, phong tỏa lối ra vào, căn bản không thể đi qua.

Tất cả trò chơi đều là ép buộc tham gia, trừ khi chết, không thể rút lui.

Đây chính là trò chơi, vì các cậu đã đến rồi, nên không thể rút lui.

Người phụ nữ bất đắc dĩ giải thích: Tóm lại cứ xem quy tắc trước đã, yên tâm hoàn thành trò chơi, sẽ an toàn.

Nếu chống lại trò chơi, sẽ gặp nguy hiểm.

Quy tắc trò chơi: Mỗi người rút quẻ, sau đó trả lời vấn đề.

Đợi năm người lần lượt rút quẻ xong, và trả lời xong vấn đề, trò chơi kết thúc.

Nếu trước khi tất cả đèn lồng tắt hết, người chơi không hoàn thành trò chơi, trò chơi cũng sẽ kết thúc.

Trò chơi bắt đầu.

Đèn lồng trên đầu lập tức bắt đầu tắt, điều này đại biểu cho việc đếm ngược đã bắt đầu.

Rút quẻ.

Người phụ nữ nói: Mọi người tìm xem có hộp quẻ không, loại này ở Thần Xã chắc chắn có.

Quả thật có, hơn nữa còn đặt ở nơi rất dễ thấy.

Ai đi trước.

Đỗ Lan nói.

Ngải Bộ Đại Cát là người chấp hành, một ngựa đi đầu nói: Ta đi trước.

Một chút cũng không sợ nguy hiểm, dũng khí mười phần.

Trực tiếp rút quẻ, kết quả là: Đại cát, phương nam có vận may tốt.

Tiếp đó trên TV xuất hiện chữ, hiển thị nội dung là: Đại cát đại lợi, vận may vô cùng tốt, bỏ qua vấn đề.

Độ khó của vấn đề là thông qua cát hung của quẻ rút được để xác định sao.

Đại cát là bỏ qua vấn đề, vậy các quẻ khác đều sẽ có vấn đề, hơn nữa quẻ rút được càng xui xẻo, vấn đề cũng sẽ càng khó.

Người phụ nữ nói: Chỉ là không biết trả lời sai vấn đề sẽ có kết cục gì.

Cô ta có linh cảm chẳng lành, trả lời sai vấn đề, bọn họ chắc chắn sẽ rất thảm.

Đây đều là tình huống gì.

Hữu Tê bây giờ vô cùng nghi hoặc và phẫn nộ, có cả một bụng vấn đề.

Vấn đề của cậu quá nhiều rồi, bây giờ chính là phải hoàn thành trò chơi cho tốt.

Người phụ nữ sốt ruột nói.

Cô phải tha thứ cho hắn, người này sống trong môi trường đầy mâu thuẫn.

Đỗ Lan nói: Một mặt hắn cảm thấy người khác nên sắp xếp mọi thứ cho hắn thật tốt, một mặt lại bị các quy tắc sắp xếp mọi thứ này đè nén đến mức không thở nổi, nên rất nhiều hành vi đều không hợp thời điểm.

Ông cái tên này, ta nhìn ông không vừa mắt đã lâu rồi, ông lại biết cái gì chứ.

Đừng tưởng ông là người lớn mà có thể chỉ tay năm ngón.

Hữu Tê cảm thấy Đỗ Lan cũng quá nhiều chuyện rồi, đối phương căn bản không biết quá khứ của mình, dựa vào cái gì mà luôn đánh giá mình.

Chương 2939

Những người lạ vừa gặp nhau đã ngay lập tức bước vào một trò chơi khó hiểu, cửa ra vào có tia laser chặn đường kỳ dị và nguy hiểm, mọi thứ đều vô cùng phi lý.

Ngay cả người thần kinh thô nhất cũng không chịu nổi, cho nên hiện tại mọi người đều rất căng thẳng, căn bản không thể tin tưởng người lạ.

Tiếp theo để tôi.

Thế Xuyên Trương Thái nói, rút ra một cây gậy nhỏ.

Sau đó trên màn hình xuất hiện một bài toán số học, độ khó là hàm số cấp ba, yêu cầu tính giá trị của ẩn số x trong phương trình.

Đáng tiếc, những người ở đây toàn là học dốt.

Mặc dù cô gái kia là sinh viên đại học, nhưng cô đã tốt nghiệp được một thời gian, hơn nữa ngành học lại là nha khoa, sớm đã trả hết hàm số cho thầy cô rồi.

Làm sao bây giờ.

Rốt cuộc đáp án là gì.

Đèn lồng trên đầu vẫn đang nhấp nháy, chứng tỏ thời gian kết thúc trò chơi càng lúc càng gần.

Là ba, hay là bốn.

Hai kẻ học dốt miễn cưỡng tính ra một đáp án, nhưng căn bản không chắc chắn là cái nào.

Nói đến đây, bọn họ đều cảm thấy đề này đã học qua trong tiết toán, nhưng lại không thể nhớ ra cách tính cụ thể.

Ba, đáp án là ba.

Cuối cùng Trương Thái đưa ra kết quả.

Đáng tiếc, đáp án là 2.

Trước khi công bố đáp án chính xác, Đỗ Lan đã nói ra đáp án.

Trên màn hình hiển thị đáp án cũng là 2, đồng thời còn có một đoạn văn tự: Chênh lệch giữa đáp án sai và đáp án đúng sẽ được truyền đạt dưới dạng tên lửa.

Có ý gì.

Tên lửa gì.

Cố danh tư nghĩa, đó chính là mũi tên có lửa.

Vút.

Tiếng xé gió đột kích, Thế Xuyên Trương Thái giật mình nhảy dựng, ngã ngửa ra sau, vừa vặn tránh được mũi tên lửa bay về phía mình.

Cái này.

Người phụ nữ đã hiểu cách chơi của trò chơi này: Tức là nếu trả lời sai, đáp án sai càng lệch, số lượng tên lửa càng nhiều sao.

Cái này thật sự là muốn mạng rồi, căn bản không biết họ sẽ ra vấn đề gì nữa.

Hữu Tê Lương Bình thì tức giận nhìn Đỗ Lan, nói: Anh biết đáp án đúng, sao lại không nói cho chúng tôi biết.

Những người khác cũng không khỏi nhìn về phía Đỗ Lan.

Lúc này, Đỗ Lan chợt nhớ đến Sở Hiên trong Vô Hạn Khủng Bố.

Y là một kẻ vì thắng lợi mà không từ thủ đoạn, dùng lời nói dối để đổi lấy thắng lợi lý trí.

Sở Hiên luôn giấu giếm người khác, bởi vì y rất rõ ràng rằng những người lạ trong trò chơi không thể hy sinh tính mạng vì người khác.

Không ai sẽ hy sinh vì người lạ.

Sở Hiên tuy là quân nhân, quen với sự hy sinh, nhưng y biết giữa những quân nhân với nhau phải mất rất nhiều thời gian giáo dục, xây dựng quan hệ tin tưởng, hiểu rõ mình chiến đấu vì điều gì thì mới dần dần học được cách tự hy sinh.

Còn những người lạ vừa mới gặp mặt, trực tiếp đối mặt với khảo nghiệm sinh tử, bọn họ căn bản chưa từng được giáo dục, cho nên chỉ biết chiến đấu vì chính mình.

Như vậy là không được, tất cả mọi người đều vì chính mình, thì đó sẽ là một đống cát rời rạc, kết quả chính là tan tành.

Vì vậy, nhất định phải có người hy sinh, Sở Hiên sẽ đưa ra các loại sắp xếp, lừa người khác đi hy sinh.

Mặc dù hành vi như vậy rất hèn hạ, nhưng trong hoàn cảnh không thể tin tưởng, phương án của Sở Hiên là hiệu quả nhất.

Hy sinh số ít người, cứu vớt phần lớn người, hơn nữa nếu thật sự hoàn toàn làm theo phương án của Sở Hiên, thì cho dù bị lừa cũng chưa chắc đã chết.

Tóm lại, Sở Hiên là một người rất thực tế, còn hiện tại Đỗ Lan cảm thấy mình chính là nhân vật tương tự Sở Hiên, chính là phải lừa người.

Nếu không để các người đánh sai, làm sao biết được hậu quả khi đánh sai.

Nếu các người không biết trả lời sai sẽ bị tấn công, thì làm sao có thể nghiêm túc đối đãi với trò chơi chứ.

Đỗ Lan nghiêm mặt nói, vẻ mặt như thể tôi chẳng có lỗi gì khiến người khác muốn đánh.

Cái tên này thật đáng ghét, sao có thể như vậy chứ.

Hữu Tê Lương Bình đã bùng nổ vì tức giận.

Đỗ Lan lại nói: Thay vì tức giận với tôi, chi bằng nghĩ xem làm thế nào để trả lời câu hỏi tiếp theo.

Nếu chỉ là trò chơi trả lời số liệu, vậy thì có quá nhiều rồi, căn bản không thể nào trả lời đúng hoàn toàn.

Thậm chí có thể đưa ra những câu hỏi cực kỳ khoa trương, ví dụ như nhiệt độ Mặt Trời là bao nhiêu, số hạt cát sông Hằng là bao nhiêu.

Đây đều là những vấn đề cấp độ ức vạn, một khi trả lời sai một bậc lượng, sẽ có vô số mũi tên bao trùm tới.

Tất cả mọi người đều im lặng, quả thật là vấn đề này, nếu thật sự có những câu hỏi như vậy, thì bọn họ chết chắc rồi.

Lúc này, Hữu Tê Lương Bình cả người đều không ổn, cậu ta bắt đầu nhớ trường học rồi, ít nhất ở trường học sẽ không phải đối mặt với cái chết.

Hiện tại cậu ta vô cùng sợ hãi, thân thể đều đang run rẩy.

Ngược lại, Ái Bộ Đại Cát, người thuộc tầng lớp thấp hơn này, lại rất bình tĩnh.

Bởi vì anh ta chỉ lo chấp hành, suy nghĩ vốn không phải sở trường của anh ta.

Anh ta thấy đồng đội đều bị lời của Đỗ Lan dọa sợ, liền nói với bạn tốt: Lương Bình, cậu còn nhớ vấn đề zombie chúng ta thảo luận trước đây không.

Chúng ta không phải đã thảo luận xem sau khi bùng phát virus zombie, ai có thể sống sót cuối cùng sao.

Tớ cho rằng nhất định là cậu.

Hữu Tê Lương Bình rất khó hiểu, cậu ta cũng không hiểu vì sao bạn tốt lại tin mình có thể sống sót đến cuối cùng.

Cậu ta nói: Không thể nào, nói về thể chất thì rõ ràng cậu xuất sắc hơn.

Ái Bộ Đại Cát nói: Cái này không chỉ liên quan đến thể chất.

Tớ còn nhớ hồi tiểu học, có lần cậu bị mấy đứa ở lớp bên cạnh bắt nạt, tớ giúp cậu đuổi bọn chúng đi, rồi hỏi cậu có bị thương không.

Cậu lại nói với tớ là đứa bắt nạt cậu có một nốt ruồi trên cổ, trên nốt ruồi còn có lông.

Rất nhanh tin tức này đã lan truyền, tên to con bắt nạt người kia liền đến xin lỗi cậu.

Cho nên tớ vẫn luôn tin cậu có thể sống sót đến cuối cùng, bởi vì cậu luôn có thể phát hiện ra một số thứ khó tin.

Hữu Tê không ngờ mình, kẻ vẫn luôn bị coi là vô dụng, lại có ưu điểm trong lòng bạn tốt.

Chuyện này cậu ta cũng nhớ rõ.

Lương Bình, cậu nhất định có thể giúp chúng ta tìm ra cách cầu sinh.

Ái Bộ Đại Cát tin rằng bạn tốt của mình có thể làm được.

Thật sự được bạn tốt tin tưởng, lúc này mình quả thực không thể từ bỏ, phải suy nghĩ, nhất định phải suy nghĩ.

Chúng ta không còn thời gian, mau rút thăm đi.

Người phụ nữ nhìn đèn lồng trên đầu tiếp tục nhấp nháy, thời gian không chờ đợi ai.

Đếm ngược kết thúc, bọn họ chắc chắn sẽ bị tấn công chết người.

Cô ta biết trò chơi này thật sự sẽ giết người.

Mọi người đều rất áp lực, bởi vì rút thăm là phải trả lời vấn đề, trả lời sai sẽ bị tấn công.

Suy nghĩ, suy nghĩ, suy nghĩ.

Hữu Tê Lương Bình hy vọng mình có thể tìm ra điểm yếu trong trò chơi.

Thật đúng là trò chơi của quý tộc.

Đỗ Lan đột nhiên nói.

Có ý gì.

Người phụ nữ nói trò chơi và quý tộc có quan hệ gì.

Thể lực, trí lực, tổng hợp, tâm lý, trò chơi đại khái chia làm bốn loại này.

Đỗ Lan nói: Mà quý tộc thời xưa phụ trách chiến tranh, chiến tranh thì cần những ưu điểm này, ví dụ như Lục Nghệ thời Thăng Long: Lễ, Thư, Nhạc, Xạ, Ngự, Thuật.

Thực ra đó cũng chính là thể lực và trí lực, đây cũng là tinh thần thượng võ của quý tộc.

Chỉ có quý tộc mới cần lúc nào cũng duy trì những điều này, tức là trong thế giới này, những người sống sót cuối cùng chắc chắn là quý tộc.

Còn người bình thường chắc chắn sẽ bị loại bỏ ở một trò chơi nào đó, cuối cùng sẽ là cuộc đối quyết giữa quý tộc với quý tộc.

Sao anh biết những phân loại này.

Người phụ nữ cảnh giác nói: Anh cũng từng tham gia trò chơi sao.

Đúng vậy, tôi đã tham gia.

Đỗ Lan lấy ra một bộ bài Poker, nói: Đây là thông tin mà những người đã từng tham gia trò chơi trước đây nói cho tôi.

Nhưng họ cũng nói với tôi rằng, trò chơi nguy hiểm nhất thực ra không phải là thể lực, trí lực, tổng hợp, mà là trò chơi tâm lý, là đấu trí giữa người với người.

Chương 2940

Nhưng tôi cho rằng tất cả các trò chơi đều là đấu trí giữa người với người, đây cũng là cảnh giới cao nhất của quý tộc, tức là độc nhân đọc vị người khác.

Chỉ có quý tộc mới nỗ lực học tập lịch sử, học tập pháp luật, giao lưu với các tầng lớp tinh anh khác nhau, tính toán đủ loại lợi ích, không ngừng suy xét lòng người, thậm chí có rất nhiều cơ hội thực tiễn thuyết đấu trí.

Còn người bình thường, cho dù thể lực và trí lực có nổi bật, nhưng cuối cùng ở phương diện lòng người vẫn sẽ có những thiếu sót.

Cho nên tôi có thể phán đoán rằng ở thế giới lưu lạc này, quý tộc sẽ hợp lưu với quý tộc, còn bình dân chỉ sẽ sa vào cực đoan về thể lực và trí lực.

Cuối cùng Đỗ Lan kết luận: Nói đơn giản thì quý tộc có điều kiện ưu việt hơn, thong dong hơn, biết cách thông qua thỏa hiệp và đấu trí để hoàn thành mục tiêu.

Còn bình dân vì điều kiện hạn chế, nên sẽ ưu tiên tìm kiếm sự thỏa mãn bản thân, không hiểu quá trình đấu trí, nên rất trực tiếp, rất cứng rắn, rất thô thiển.

Mọi người đều nói dù Đỗ Lan nói đúng thì có ích gì cho trò chơi hiện tại.

Bọn họ sắp chết rồi kia mà.

Sự thật về trò chơi đã được tiết lộ, đó là chênh lệch giữa đáp án đúng và đáp án sai sẽ biến thành tên lửa vật lý bắn về phía những người chơi.

Không ai biết những tên lửa này đến từ đâu, cũng không ai biết ai đã thiết kế trò chơi này, càng không ai biết tất cả những điều này có ý nghĩa gì.

Nếu hỏi một vấn đề cấp độ trăm triệu, trả lời sai, thì sẽ có hàng trăm triệu tên lửa bắn tới.

Ví dụ, nếu hỏi quả cầu lửa của quái thú Kiệt Đốn có nhiệt độ bao nhiêu, đáp án đúng là mười triệu độ, nếu trả lời chín triệu độ, thì một triệu chênh lệch đó sẽ biến thành một triệu tên lửa, có thể oanh tạc thảm khốc, căn bản không thể tránh được.

Căng thẳng, căng thẳng, căng thẳng.

Kích thích, kích thích, kích thích.

Trong trò chơi đặt cược sinh mệnh đầy căng thẳng và kích thích này, mọi người đối mặt với những lời khoa trương của Đỗ Lan, căn bản không thể hiểu được tư duy của hắn, không biết hắn rốt cuộc đang nghĩ gì.

Vậy cái gì mà Lục Nghệ quý tộc anh nói có liên quan gì đến tình hình hiện tại.

Người phụ nữ duy nhất hỏi, bọn họ bây giờ sắp chết rồi.

Đỗ Lan nhìn những người này, thở dài một tiếng, tỏ vẻ rất thất vọng.

Quả nhiên, bên cạnh vẫn cần một người có chỉ số IQ cao đi cùng, làm màu mới có thú vị.

Tôi không phải đã nói rồi sao.

Thể lực, trí lực, tổng hợp, tâm lý, những thứ này thực ra là công phu cơ bản của quý tộc, mà điểm quan trọng nhất của quý tộc chính là người dùng trí óc thì cai trị người khác.

Tức là, Lục Nghệ chỉ là cơ sở, hình thức sinh tồn đỉnh cao nhất của quý tộc là đấu trí, là trò chơi giữa người với người.

Vì vậy, bề mặt trò chơi thế nào cũng không quan trọng, tôi nghĩ họ cũng không phải vì muốn giết chúng ta mà thiết kế trò chơi.

Bởi vì nếu họ muốn giết chúng ta, họ có thể trực tiếp dùng tên lửa phủ kín trời đất mà bắn không ngừng là được.

Họ không trực tiếp giết chúng ta, điều đó chứng tỏ trò chơi này có khả năng để chúng ta sống sót.

Thật sự có khả năng sống sót, đó là để chúng ta trả lời đúng vấn đề.

Người phụ nữ nói: Chỉ cần trả lời đúng là có thể sống.

Không, không, nếu thật sự là như vậy, thì quy tắc đó sẽ vô cùng bất lợi cho những người tham gia trò chơi như chúng ta.

Tôi nghĩ đây không phải mục đích ban đầu của trò chơi.

Đỗ Lan nói: Nếu chỉ dựa vào việc trả lời câu hỏi là con đường duy nhất để cầu sinh, thì điều này căn bản không công bằng, bởi vì xác suất người tham gia trò chơi trả lời đúng các câu hỏi ngẫu nhiên quá thấp, căn bản không đạt đến năm mươi phần trăm, điều này là không công bằng.

Sao anh dám chắc trò chơi sẽ nói chuyện công bằng với chúng ta.

Người phụ nữ sắp phát điên, nói: Thế giới này căn bản không có công bằng, họ chỉ muốn tra tấn chúng ta thôi.

Nếu muốn tra tấn chúng ta, trực tiếp bắt chúng ta lại tra tấn nghiêm hình là được rồi, không cần thiết phải tốn nhiều sức lực để thiết kế trò chơi.

Vì đã thiết kế trò chơi, họ chắc chắn có sở thích xấu.

Mà sở thích xấu lớn nhất chính là cho chúng ta đường sống, nhưng chúng ta lại không tìm thấy.

Cho nên tôi cho rằng trò chơi chắc chắn có lối thoát khác ngoài việc trả lời câu hỏi, tức là chúng ta cần cân nhắc không phải trò chơi, mà là phải đấu trí với kẻ lập kế hoạch trò chơi.

Đây là phán đoán của tôi, kết luận rút ra dựa trên nguyên tắc của quý tộc.

Đỗ Lan cho rằng vì những trò chơi này đều là khảo nghiệm phẩm chất quý tộc, vậy cảnh giới cao siêu nhất của trò chơi chính là đấu trí lòng người, là người chơi đấu trí với người thiết kế trò chơi.

Như vậy, trò chơi tưởng chừng không có phần thắng, cũng sẽ có năm mươi phần trăm cơ hội thắng.

Chỉ cần cân nhắc đến mục đích của người thiết kế, thì có thể nắm bắt cơ hội.

Hữu Tê Lương Bình chỉ cảm thấy một tia linh cảm lóe lên trong đầu, cậu ta không khỏi nói: Tại sao nhất định phải rút thăm.

Nếu vấn đề không nằm ở trò chơi, mà là ở người thiết kế trò chơi, vậy mục đích của việc họ thiết kế rút thăm là gì.

Rút thăm có đặc điểm gì sao.

Đỗ Lan nói.

Hung và cát xấu và tốt.

Ái Bộ, trên thẻ Đại Cát cậu rút được viết gì.

Hữu Tê Lương Bình hỏi.

Nói là Nam phương đại cát.

Ái Bộ Đại Cát nhìn bộ dạng bạn tốt đang động não, liền biết có đường sống rồi.

Không sai rồi, chính là chỗ đó.

Hữu Tê Lương Bình nói: Chúng ta đi về phía nam, căn bản không cần quan tâm trò chơi.

Nhưng người phụ nữ kia vẫn căng thẳng nói: Các người rốt cuộc đang nói cái gì vậy, không hoàn thành trò chơi sẽ chết đó.

Đỗ Lan nói: Cô tiểu thư, chức vụ của cô ở công ty chắc chắn không cao nhỉ.

Mặc dù cô ăn mặc rất đẹp, nhưng có thể thấy cách phối đồ của cô đều học từ tạp chí.

Cho nên trong cuộc sống, cô chắc chắn chỉ là một người bình thường, chưa từng đấu trí với ai bao giờ đúng không.

Cô chắc chắn cảm thấy cuộc đời mình rất bình thường, cảm thấy mình không có cơ hội thể hiện, cảm thấy mình bị xã hội hạn chế, cảm thấy mình không thể có được cơ hội thể hiện tài năng.

Nữ người chơi này trợn tròn mắt, hoàn toàn bị Đỗ Lan nói trúng tim đen, cứ như thể Đỗ Lan đã lắp đặt thiết bị giám sát bên cạnh cô vậy.

Cô chỉ nghĩ đến việc muốn sống sót, nhưng bản thân lại không thể đưa ra cách để mọi người đều sống sót.

Đây chính là sai lầm tư duy phổ biến nhất của người bình thường, luôn lấy tôi làm xuất phát điểm, xem xét từ lợi ích của mình.

Như vậy là bất lợi cho việc đấu trí.

Quý tộc cần quản lý rất nhiều thuộc hạ, cho nên thường sẽ suy nghĩ theo cách của chúng ta, khiến thuộc hạ của mình có thể trung thành với mình.

Vì vậy, quý tộc giỏi chơi chiến tranh tâm lý với người khác, luôn lấy việc hoàn thành mục đích làm chính.

Nếu có thể hoàn thành mục đích, họ không ngại cấp cho thuộc hạ một số phần thưởng.

Vậy anh muốn nói gì.

Nữ người chơi bị nhìn thấu tâm tư rất không vui nhìn Đỗ Lan.

Tôi muốn nói là cô bây giờ vẫn không thể đưa ra cách để mọi người đều sống sót, vậy chúng ta nên nghe Hữu Tê Lương Bình, cùng nhau đi về phía nam.

Đỗ Lan nói: Đây là đấu trí giữa người với người, cô không giỏi điều này, nhưng cô nên đi theo người giỏi về điểm này.

Chúng ta vừa mới gặp mặt, làm sao tôi biết cậu ta có giỏi đấu trí hay không.

Cậu ta chỉ là một học sinh cấp ba thôi mà.

Đỗ Lan lại nói: Cho dù là học sinh cấp ba, cậu ta cũng là một quý tộc, cô có thể thấy rõ điều đó.

Tôi nói có đúng không, Hữu Tê Lương Bình.

Thực ra tôi cũng không tự tin.

Cậu ta thật sự không có mấy tự tin, tất cả những điều này chỉ là suy luận của cậu ta.

Mặc kệ đi, đi thôi.

Đỗ Lan trực tiếp đi về phía nam.

Những người khác nghĩ đây là đánh cược mạng sống, Ái Bộ Đại Cát nói: Tớ tin cậu.

Thế Xuyên Trương Thái tuy căng thẳng, nhưng cũng nói: Tớ cũng tin cậu.

Cuối cùng, người phụ nữ còn lại lại nói: Nếu không rút xong thăm, không trả lời xong câu hỏi, chúng ta đều sẽ chết.

Nhưng những người khác đều đã chạy về phía nam, cô ta cũng chỉ có thể đi theo.

Đến phía nam, lại chỉ phát hiện ra một cái giếng khô cạn.

Căn bản là đi tìm chết, nếu chúng ta rút thăm không rút được Đại Cát thì sao.

Căn bản không ai xác định Đại Cát chính là đường sống.

Người phụ nữ vẫn rất căng thẳng.

Thực ra những người khác cũng vậy, dù sao mọi thứ đều là suy luận, căn bản không có bằng chứng.

Đỗ Lan nói điểm mấu chốt không nằm ở trò chơi, mà là đấu trí với người thiết kế trò chơi.

Hữu Tê Lương Bình nói cơ hội sống sót của mọi người nằm trên quẻ Đại Cát, đường sống ở phía nam, cũng là suy luận.

Mọi thứ đều là suy luận.

Nếu chúng ta không rút được quẻ Đại Cát, thì đó là do chúng ta xui xẻo, chứ không phải trò chơi không công bằng.

Đỗ Lan nói.

Vậy anh làm những suy luận này đều dựa trên tiền đề trò chơi phải công bằng.

Nhưng ai nói trò chơi nhất định phải công bằng chứ.

Người phụ nữ kích động nói.

Đỗ Lan cười, thầm nghĩ mình đấu trí đấu dũng với rất nhiều nhân vật chính, cơ bản đều là để nhân vật chính đưa ra lựa chọn, sau đó để nhân vật chính trở nên mạnh hơn.

Không có chuyện chỉ để nhân vật chính chịu tra tấn mà không để nhân vật chính trở nên mạnh hơn.

Chỉ có như vậy, mọi thứ mới trở nên thú vị, trò chơi mới có thể kéo dài.

Nếu chỉ vì tra tấn nhân vật chính, nhân vật chính rất nhanh sẽ bị chơi hỏng, vậy thì trò chơi sẽ kết thúc sớm.

Chỉ có để nhân vật chính mạnh lên, họ mới có thể kéo dài hơn trong trò chơi của Đỗ Lan.

Trò chơi công bằng, mới có thể nước chảy thành sông kéo dài bền vững.

Những người chơi như chúng ta cũng thuộc về tài nguyên.

Tôi nghĩ người thiết kế trò chơi không thể vét cạn hồ bắt cá phá hủy nguồn tài nguyên.

Muốn trò chơi kéo dài, thì không thể trực tiếp tiêu hao hết những người chơi như chúng ta.

Đỗ Lan tự tin nói.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, đây chính là độc nhân, chính là đấu trí.

Chương 2941

Ngay cả bản thân mình cũng không được tính là con người, mà chỉ là một loại tài nguyên.

Nếu người chơi cũng là một loại tài nguyên, vậy mục đích của trò chơi sẽ không đơn thuần là tiêu hao tài nguyên.

Cho nên quy tắc trò chơi quả thực nên công bằng một chút.

Bởi vì quy tắc trò chơi không công bằng, đó chính là lãng phí tài nguyên.

Chỗ này.

Đột nhiên Ái Bộ Đại Cát hét lên, anh ta phát hiện bên cạnh giếng khô có thứ gì đó, chôn dưới đất.

Mọi người vội vàng đào đất, phát hiện ra một đường hầm trú ẩn dưới lòng đất.

Chính là chỗ này.

Mọi người lập tức tiến vào hầm trú ẩn dưới lòng đất, bên trong có màn hình và máy làm giấy phép.

Trò chơi kết thúc.

Khi tất cả mọi người tiến vào hầm trú ẩn, trên màn hình xuất hiện dòng chữ trò chơi kết thúc, đại diện cho cả năm người đều sống sót.

Người phụ nữ lập tức không còn sức lực, ngơ ngác nhìn Đỗ Lan, không ngờ lại có sự phát triển như thế này.

Ở phía nam dưới lòng đất tìm thấy một hầm trú ẩn, năm người chen chúc vào, liền hiển thị trò chơi kết thúc.

Người phụ nữ ngớ người, không ngờ trò chơi còn có thể kết thúc

như vậy.

Trò chơi này là cấp độ Chuồn 3, tức là rút thăm là trò chơi cân bằng giữa trí lực và thể lực, độ khó là 3.

Thì ra độ khó chỉ là ba, cho nên mới đơn giản như vậy sao.

Người phụ nữ nói.

Chị gái này, chị tên gì.

Ái Bộ Đại Cát hỏi.

Tử Xuy Tiểu Chức.

Người phụ nữ giới thiệu: Là một nha sĩ thực tập sinh khổ sở, nhưng hiện tại chỉ đứng ở đại sảnh làm công việc tiếp tân.

Mọi người tự giới thiệu, coi như đã làm quen.

Đỗ Lan, anh cũng không phải lần đầu tham gia trò chơi đúng không.

Trước đây sao anh không giải thích sự tồn tại của trò chơi cho chúng tôi.

Ái Bộ Đại Cát hỏi.

Đỗ Lan cười nói: Các cậu, những người trẻ tuổi đầy nhiệt huyết này, liệu có tin vào loại trò chơi khó tin này không.

Cho dù tôi nói trước, e rằng các cậu cũng sẽ không tin.

Vì vậy, tốt nhất là để các cậu tự mình trải nghiệm một chút.

Ba học sinh cấp ba không nói nên lời.

Ngay cả khi trò chơi đang diễn ra, bọn họ vẫn không tin vào trò chơi, huống chi là biết trước.

Bọn họ chắc chắn sẽ không tin.

Anh nói đúng.

Anh có vẻ rất lợi hại, hay là sau này năm người chúng ta lập đội.

Ái Bộ Đại Cát nói, anh ta đã bắt đầu suy nghĩ về sự phát triển trong tương lai.

Nếu sau này có đủ loại trò chơi, mọi người nên hợp tác tốt với nhau.

Đỗ Lan nói: Đương nhiên không thành vấn đề.

Vậy tiếp theo, mọi người nên tìm hiểu tác dụng của cái thị thực này.

Nơi này giống như nước ngoài vậy, ở đây sinh sống, mỗi người đều cần thị thực.

Một khi thị thực hết hạn, sẽ chết.

Mà thị thực phải thông qua việc tham gia trò chơi mới có được, tức là chúng ta không thể không vì muốn sống sót mà tham gia trò chơi sinh tử.

Đây không phải mâu thuẫn sao.

Hữu Tê Lương Bình kích động nói.

Để sống sót, phải tham gia trò chơi sinh tử.

Không tham gia, chết ngay lập tức.

Tham gia, có thể chết.

Sống ở quốc độ này, chính là không ngừng ép người ta phải chết.

Đây là bức bách chúng ta đi chết mà.

Sắc mặt Thế Xuyên Trương Thái cũng trắng bệch, cậu ta không biết mình có ưu thế gì ở đây.

Luận thể lực và dũng khí, cậu ta không bằng Ái Bộ Đại Cát. luận mưu trí và tư duy, cậu ta không bằng Hữu Tê Lương Bình.

Cậu ta bình thường như vậy, ở thế giới này hoàn toàn chỉ là bia đỡ đạn mà thôi.

Không được, cậu ta không muốn như vậy, cậu ta không muốn giống như người cha hèn nhát của mình.

Tử Xuy Tiểu Chức đã từng tham gia trò chơi, lần trước vận may của cô ta khá tốt, đã sống sót trong trò chơi xe điện khí độc.

Nhưng sau này thì chưa chắc.

Trò chơi cô ta tham gia trước đây là như thế này: bốn toa xe, ba bình oxy.

Trong bốn toa xe có ba toa chứa khí độc, một toa không có khí độc.

Cô ta cần sử dụng ba bình oxy để vượt qua bốn toa xe, tốt nhất là ba mặt nạ dưỡng khí đối với ba phòng khí độc.

Một khi chọn sai, sẽ chết.

Hoàn toàn là vận may, lúc đó cô ta đã từ bỏ hy vọng sống sót, kết quả lại may mắn đi vào toa xe không có khí độc.

Như vậy, ba bình oxy vừa vặn tương ứng với ba phòng khí độc, thành công vượt qua các toa xe, hoàn thành trò chơi.

Thật sự hoàn toàn là vận may, chỉ cần vận may không tốt, cô ta đã không thể sống sót.

Vì vậy, cô ta khinh thường phân tích của Đỗ Lan, nào là họ là tài nguyên trò chơi, nào là trò chơi công bằng, rốt cuộc cũng chỉ là trò chơi xác suất mà thôi, căn bản không có công bằng, chỉ có vận may.

Tuy nhiên, cô ta cũng biết hiện tại mình rất khó cầu sinh, ở cùng với bọn họ có lẽ là một cách không tồi.

Năm người rời khỏi lối ra của hầm trú ẩn dưới lòng đất, vừa vặn là nửa đêm, trên bầu trời rơi xuống từng luồng tia laser.

Đây là.

Khắp nơi trong thành phố đều xuất hiện những luồng tia laser màu trắng thẳng đứng, nối liền trời đất.

Đây chính là thứ xảy ra mỗi ngày, để dọn dẹp những người có giấy phép hết hạn.

Tử Xuy Tiểu Chức cười khổ nói.

Ba người bạn nhìn nhau.

Đi thôi, đi tìm nơi có thể nghỉ ngơi.

Vì không còn điện nước, nên tốt nhất là đến bờ sông.

Đỗ Lan nói: Đây là trí tuệ của loài người cổ đại, quần cư bên cạnh nguồn nước.

Mọi người cũng không có ý kiến gì, trên đường đi, bọn họ nhìn thấy rất nhiều thi thể bị nổ đầu, một số đã phân hủy, một số lại rất mới.

Có thể thấy những tia laser này thật sự không phải lừa người.

Ói.

Mặc dù đã nửa đêm, mọi người đều rất mệt mỏi, nhưng nhìn thấy những thứ này, vẫn không nhịn được mà nôn mửa, con người trở nên yếu ớt hơn.

Rốt cuộc ở đây có bao nhiêu người chứ.

Ái Bộ Đại Cát cũng không biết nói gì cho phải.

Không ai có thể trả lời, bọn họ tìm một kiến trúc gần bờ sông để trú ngụ.

Bởi vì đã là cảnh tượng tận thế, nên dòng sông rất trong, ô nhiễm đều đã được thanh lọc.

Nhưng chỉ như vậy là không được, vì giấy phép của bọn họ có thời hạn, căn bản không cho phép bọn họ nghỉ ngơi.

Chúng ta cần thông tin, tốt nhất là tìm những người chơi khác để hỏi.

Chương 2942

Cho nên tiếp theo, chúng ta không tham gia trò chơi, có thể giao lưu với người khác bên ngoài khu vực trò chơi.

Đương nhiên có thể tranh thủ ban ngày săn bắn hoặc chuẩn bị một số lương thực, đến lúc đó giao dịch với người chơi.

Đỗ Lan nói.

Vậy cứ làm thế đi.

Những người trẻ tuổi cũng không có ý kiến gì, Đỗ Lan nói không tồi, vậy thì nghe hắn.

Bắt đầu đặt bẫy, câu cá, đi siêu thị thu thập vật tư.

Trao đổi thông tin, đương nhiên phải có trao đổi mới thành lập được, chứ không phải nói không mà hỏi.

Cô là người học y đúng không, nhận biết thuốc đúng không.

Đi tìm một ít kháng sinh hay những thứ tương tự có thể dùng được.

Đỗ Lan chỉ huy Tử Xuy Tiểu Chức nói.

Tử Xuy Tiểu Chức cảm thấy rất kỳ lạ, không biết Đỗ Lan cái tên này dựa vào đâu mà ra lệnh.

Đồng thời cô ta cũng cảm thấy đàn ông không đáng tin, bọn họ rất có thể sẽ bỏ rơi mình.

Cô ta rất không tự tin vào giá trị của bản thân, cảm thấy mình chỉ là một phụ nữ yếu đuối có thể bị thay thế bất cứ lúc nào, trong trò chơi cũng chỉ có thể làm bia đỡ đạn.

Vì vậy, cô ta cực kỳ thiếu cảm giác an toàn, dù sao ngay cả trong xã hội trật tự tốt đẹp cũng không có cảm giác an toàn, huống chi là quốc độ trật tự đã sụp đổ này.

Tuy nhiên, đối mặt với sự sắp xếp của Đỗ Lan, cô ta vẫn rất nghe lời đi tìm thuốc men.

Đáng tiếc, nhiều thứ ở nơi này đều đã quá hạn, muốn tìm thuốc có tác dụng rất khó.

May mắn là nhiều thứ vẫn còn nguyên vẹn, chưa bị lục soát.

Cho nên vẫn có thể tìm thấy một số loại thuốc hữu dụng như kháng sinh, nước muối sinh lý, thuốc giảm đau, thuốc hạ sốt, v. v.

Tuy không nhiều, nhưng cũng có thể dùng được.

Kết quả săn bắn cũng không tồi, động vật rất nhiều, cá cũng rất nhiều.

Sau đó Đỗ Lan dùng gỗ lấy lửa, đơn giản hun khói các con mồi đã săn được.

Được rồi, cơ bản là như vậy, các cậu hai người một nhóm đi trao đổi thông tin, tôi một mình đi.

Những câu hỏi cần hỏi là về nội dung trò chơi, ví dụ như họ đã tham gia trò chơi gì, số người tham gia trò chơi, hoặc quy trình trò chơi, v. v.

Hiểu rõ trò chơi sẽ giúp chúng ta cầu sinh.

Mọi người tách ra, đi đến những nơi có điện nước để hỏi thăm.

Chỉ cần không bước vào thì không tính là tham gia trò chơi, đứng ở cửa là được.

Cũng thực sự trao đổi được một số thông tin, đáng tiếc nội dung không nhiều.

Trở về chỗ trú, mọi người tổng hợp thông tin một chút, cơ bản là biết trò chơi chia thành bốn loại: Chuồn, Rô, Bích, Cơ.

Độ khó từ A đến 10 càng lúc càng khó, mỗi trò chơi đều có các quy tắc khác nhau, một số trò chơi sau khi kết thúc sẽ thưởng một số thứ.

Mà việc chết người trong trò chơi là rất bình thường, về cơ bản mỗi trò chơi đều sẽ có một số người chết, thậm chí có những trò chơi chỉ có thể sống sót một người, thậm chí cần người chơi tự tàn sát lẫn nhau.

Thông tin đã có không ít, tiếp theo chính là học tập.

Ái Bộ Đại Cát cần tăng cường cái nhìn tổng thể, những người khác cần tăng cường thể lực.

Đỗ Lan nói.

Hữu Tê Lương Bình cuối cùng không chịu nổi nữa, gầm lên: Chúng ta đã không còn thời gian rồi, anh bây giờ lại bắt chúng tôi học tập, đơn giản là muốn chúng tôi đi chết.

Tôi chịu đủ cái thái độ chỉ tay năm ngón của anh rồi, các người lớn các anh căn bản chỉ biết một mình mình, chỉ biết giả nhân giả nghĩa, căn bản không giúp được ai cả.

Cậu ta có ý kiến rất lớn về Đỗ Lan.

Đỗ Lan thầm nghĩ ý kiến lớn như vậy, không biết đối phương lại có kế hoạch gì đây.

Đừng hỏi.

Hỏi thì là không có.

Hữu Tê Lương Bình có ý kiến rất lớn, nhưng hoàn toàn không thể đưa ra một phương án khả thi nào có thể giúp mọi người sống sót.

Nhưng không có phương án cũng không ngăn cản cậu ta phản đối phương án của Đỗ Lan.

Đến rồi, đến rồi.

Đỗ Lan cho rằng kỹ năng sở trường nhất của thiếu niên Trung nhị ám chỉ tuổi dậy thì hay có tư tưởng chống đối chính là hỏi tại sao.

Là một người dẫn dắt cuộc đời, Đỗ Lan quá hiểu bọn họ rồi.

Việc hắn giáo dục thực ra cũng cùng một đạo lý với việc cha mẹ bắt con cái dọn phòng.

Chuyện rất đơn giản, nhưng để con cái nghe lời dọn phòng lại rất khó.

Con cái sẽ hỏi tại sao phải dọn phòng.

Con ở trong phòng căn bản không có bất cứ sự khó chịu nào cả mà.

Tại sao phải làm.

Đây là một vấn đề cần con người nghiên cứu cả đời.

Tại sao phải thực hiện.

Lý do mà tôn giáo đưa ra thường chia làm hai loại: một loại là chỉ cần ngươi thực hiện, thì sẽ có nơi hứa hẹn tràn đầy sữa và mật, chết rồi lên thiên đường, hoặc kiếp sau đầu thai vào gia đình tốt.

Loại khác là nếu ngươi không làm, sẽ phải xuống địa ngục.

Nói đơn giản chính là đe dọa và dụ dỗ.

Khi cha mẹ bắt con cái dọn phòng, đôi khi cũng sẽ nói như vậy: nếu con không dọn phòng, trong phòng sẽ có gián, chuột, virus, không tốt cho sức khỏe, đây là đe dọa.

Hoặc nói nếu con dọn phòng, cơ thể sẽ khỏe mạnh, con dọn phòng rồi, mẹ sẽ cho con tiền tiêu vặt, đây là dụ dỗ.

Đạo lý chính là đạo lý này, tại sao phải làm.

Kẻ thượng sĩ nghe đạo thì cần mẫn mà làm, kẻ trung sĩ nghe đạo thì như có như không, kẻ hạ sĩ nghe đạo thì cười phá lên.

Người muốn tự giác đi thực hiện đã là số ít thượng sĩ rồi.

Nhiều người hơn là trung sĩ, tức là nửa vời, có thể không thực hiện thì không thực hiện.

Lại còn có số ít người không những tự mình không thực hiện, mà còn muốn khuyên người khác cũng không thực hiện.

Đỗ Lan cho rằng đây chính là vấn đề mà một người dẫn dắt cuộc đời tất nhiên phải đối mặt.

Thực ra đạo lý rất đơn giản, vài câu đã có thể nói rõ, nhưng để người ta đi thực hiện lại rất khó, để tạo ra một môi trường thực hiện càng khó hơn.

Cha mẹ bắt con cái dọn dẹp nhà cửa, con cái nói tại sao phải dọn dẹp chứ.

Đúng vậy, thật sự có cần thiết phải dọn dẹp không.

Gọn gàng ngăn nắp hay bừa bộn nhếch nhác, đối với con cái mà nói cũng không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Cha mẹ hoặc là đe dọa, hoặc là dụ dỗ, hoặc là nói cho con cái xem con nhà người ta dọn phòng thế nào.

Chương 2943

Đối với một người dẫn dắt cuộc đời cũng vậy, Đỗ Lan nói thực hiện nhân nghĩa lễ trí tín, thiếu niên Trung nhị liền hỏi tại sao.

Đúng vậy, tại sao.

Là vì thành công, hay vì hưởng thụ.

Thậm chí thiếu niên Trung nhị còn hỏi rốt cuộc con người sống có ý nghĩa gì.

Sống đã không có ý nghĩa rồi, thì tại sao phải thực hiện nhân nghĩa lễ trí tín.

Thế giới này đầy rẫy lừa dối, đầy rẫy giả dối, đầy rẫy lừa gạt lẫn nhau.

Người lớn đều là những kẻ hai mặt, căn bản không đáng tin cậy.

Người lớn lừa mọi người thực hiện nhân nghĩa lễ trí tín, chính là vì muốn kiểm soát, hoàn toàn là vì ích kỷ, đây chính là một trò lừa bịp từ đầu đến cuối.

Hiện tại Đỗ Lan sắp xếp mọi người học tập để ứng phó với trò chơi tiếp theo.

Hữu Tê Lương Bình thì cho rằng đây là Đỗ Lan muốn kiểm soát cậu ta.

Cứ như thể cha mẹ bắt con cái dọn dẹp nhà cửa, con cái cho rằng đây chính là kiểm soát, đây chính là sự tà ác của cha mẹ, bi kịch của gia đình nguyên sinh.

Dựa vào đâu mà phải dọn dẹp nhà cửa.

Nhà của mình mình làm chủ, bừa thì bừa, bừa một cách tự do, bừa một cách tùy hứng.

Đe dọa và dụ dỗ, con nhà người ta cũng có lúc thất bại, chính là có người không muốn dọn dẹp nhà cửa, cảm thấy căn bản không có ý nghĩa gì.

Không làm gì cả mới là thoải mái nhất, an nhàn nhất.

Hữu Tê Lương Bình, Thế Xuyên Trương Thái, bao gồm cả Tử Xuy Tiểu Chức, người đã trưởng thành này, bọn họ ít nhiều đều không thích Đỗ Lan chỉ tay năm ngón.

Ngay cả cha mẹ, lãnh đạo, thầy cô của họ, bọn họ cũng không muốn nghe lời, huống chi Đỗ Lan chỉ là một người lạ vừa mới quen.

Đỗ Lan cho rằng bây giờ hắn càng hiểu Sở Hiên hơn.

Sở Hiên cũng không muốn lừa người, nhưng đội hữu đều quá yếu kém.

Đối với ba người này mà nói, bọn họ chỉ cảm thấy Đỗ Lan muốn kiểm soát bọn họ, là không có ý tốt.

Nếu bọn họ nghe lời Đỗ Lan, chắc chắn sẽ mất đi bản ngã, mất đi tự do.

Chỉ có Ái Bộ Đại Cát cảm thấy sự sắp xếp của Đỗ Lan là có lý, anh ta nguyện ý thử.

Dù sao anh ta cũng từng lăn lộn ngoài xã hội, hơn nữa đã trải qua những năm tháng mồ côi mất cha mẹ.

Cha của anh ta là một người đàn ông bạo lực gia đình, luôn uống rượu.

Mẹ anh ta vì thế mà chọn ly hôn, bỏ rơi hai cha con.

Ái Bộ Đại Cát cũng bỏ học cấp hai để lăn lộn xã hội.

Đến khi anh ta lớn tướng trở về nhà, lại phát hiện cha đã bệnh chết, anh ta căn bản không có cơ hội báo thù.

Điều này khiến anh ta lần đầu tiên phản tư, sau khi mất cha anh ta không hề thấy thoải mái mà ngược lại có chút mất mát.

Sau đó khi lăn lộn xã hội, Ái Bộ Đại Cát cũng nỗ lực làm việc, được mọi người quý trọng, dần dần ý thức được, muốn có được điều gì thì phải trả giá điều đó.

Anh ta trở thành quản lý quán bar, chính là vì bản thân đã làm việc chăm chỉ hơn người khác, học tập nỗ lực hơn người khác.

Vì vậy, mặc dù anh ta không thể tổng kết ra lý luận gì, nhưng cũng dần hình thành cho mình một bộ quy tắc hành xử.

Bản thân nếu không thể đưa ra phương án, thì nên nỗ lực đi theo người có phương án, để thực hiện phương án đó.

Đương nhiên, xét về kinh nghiệm của Ái Bộ Đại Cát mà nói, anh ta quả thực đã bị gia đình nguyên sinh kiểm soát.

Tuy nhiên, kiểm soát cũng là hai chiều.

Kiểm soát quá mức thì vợ con ly tán, kiểm soát không đúng mức thì lễ nhạc băng hoại, chỉ vừa phải mới là cha hiền con hiếu.

Bởi vì kiểm soát là hai chiều, không phải cha mẹ cứ kiểm soát một chiều là con cái sẽ nghe lời.

Cho nên điều này thật sự rất phức tạp, đạo lý thì là như vậy, nhưng khi thực hiện lại phải đối mặt với môi trường xã hội và môi trường tự nhiên phức tạp, đều có thể khiến người ta e ngại.

Vì vậy Đỗ Lan hy vọng mọi người thực hiện, nhưng ngoài Ái Bộ Đại Cát ra, ba người kia thực ra đều không muốn thực hiện.

Bọn họ tràn đầy bất mãn với xã hội, cũng vô cùng chán ghét những gì mình gặp phải.

Đi học cảm thấy bị cha mẹ và thầy cô kiểm soát, đi làm cảm thấy bị lãnh đạo kiểm soát.

Bây giờ khó khăn lắm mới không còn cha mẹ, thầy cô, lãnh đạo, lại phải bị Đỗ Lan và trò chơi kiểm soát, bọn họ vô cùng bất mãn.

Tại sao bọn họ phải tham gia trò chơi sinh tử.

Tại sao bọn họ phải nghe Đỗ Lan chỉ huy.

Tại sao, tại sao, tại sao.

Thế giới này tại sao không thể vận hành theo ý muốn của bọn họ.

Tại sao không có ai có thể hiểu được lòng họ.

Tại sao không có cơ hội để mình thể hiện tài năng.

Tại sao mình cứ phải đi chiều lòng xã hội này.

Tại sao toàn là sói lang hổ báo cầm quyền, tại sao toàn là những kẻ giả dối điều khiển thế giới.

Cứ như thể đứa trẻ hỏi tại sao con phải dọn phòng.

Nó cảm thấy không dọn cũng có vấn đề gì đâu.

Tại sao, tại sao.

Cuộc đời căn bản không có ý nghĩa.

Tử Xuy Tiểu Chức đã từng từ bỏ một lần rồi, chỉ là trớ trêu thay, cô ta từ bỏ sinh cơ lại vượt qua được trò chơi.

Vậy thì quốc độ lưu lạc này, còn có sự sắp xếp của Đỗ Lan, cùng với sinh mệnh của chính mình thì tính là gì.

Đỗ Lan nhìn vẻ mặt của ba người, cho rằng nói đạo lý với bọn họ thì rất đơn giản, nhưng để bọn họ đi thực hiện thì rất khó.

Ngay cả khi có trò chơi sinh tử tồn tại, cũng không thể khiến bọn họ kiên trì thực hiện.

Ngược lại, Ái Bộ Đại Cát không tệ, tràn đầy sức mạnh thực tiễn, vì nghĩa khí bạn bè mà không ngừng nỗ lực.

Chỉ cần được anh ta nhận định là bạn bè, anh ta nguyện ý xả thân lưỡng lặc sáp đao đâm dao vào hai bên sườn.

Anh ta đã không cần tìm kiếm ý nghĩa của việc thực hiện nữa.

Ban đầu anh ta là vì báo thù, sau này là vì bạn bè, hiện tại là vì muốn sống sót.

Chương 2944

Tóm lại là mục tiêu rõ ràng, tràn đầy tinh thần chiến đấu.

Ba người kia thì chẳng có mấy tinh thần chiến đấu.

Hữu Tê Lương Bình rõ ràng đã được huấn luyện quý tộc, nhưng lại chẳng tìm thấy lý do nào để thực hiện.

Mạnh Tử nói thực hiện căn bản không cần lý do, vì nhân tính vốn thiện, mỗi người đều có động lực ban đầu để thực hiện, tức là Tứ Đoan: lòng trắc ẩn, lòng xấu hổ và ghét tu ác, lòng nhường nhịn, lòng phân biệt phải trái.

Pháp gia cho rằng, quy định pháp luật, không thực hiện thì phạt.

Mặc gia sở dĩ không thể thực hiện được thuyết Kiêm Ái, là vì điều luật nội bộ của Mặc gia còn nghiêm khắc hơn bất kỳ nơi nào, không Kiêm Ái thì trực tiếp trừng phạt.

Đạo gia cho rằng đạo pháp tự nhiên, cứ theo bản năng con người mà thực hiện là được.

Đói thì ăn, buồn ngủ thì ngủ.

Loại thực hiện này không cần quá nhiều ngoại lực để kiểm soát.

Tuân Tử cho rằng không kiểm soát thì không được, nhất định phải kiểm soát.

Bởi vì nhân tính vốn ác, nếu chỉ ăn ngủ, con người sẽ làm chuyện xấu.

Vì vậy, Đỗ Lan, vị dẫn dắt cuộc đời này, trước đây cũng luôn dùng đe dọa và dụ dỗ, khiến nhân vật chính rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, sau đó để họ chọn một con đường để thực hiện.

Hiện tại, đối với ba thiếu niên Trung nhị này mà nói, bọn họ ngay cả trò chơi sinh tử cũng không muốn chấp nhận, càng không muốn chấp nhận sự lải nhải của Đỗ Lan.

Quả nhiên thế giới này chỉ có mỹ thiếu nữ và mỹ thiếu niên mới là động lực ban đầu để kích thích việc thực hiện.

Đỗ Lan thầm nghĩ, nếu có một đám mỹ thiếu nữ và mỹ thiếu niên đến, chắc chắn có thể kích thích bọn họ đi thực hiện, Trung nhị cũng không thể cản nổi mỹ sắc.

Hai học sinh cấp ba và một thực tập sinh nha khoa đều không thích sự sắp xếp của Đỗ Lan.

Đỗ Lan chỉ là một người lạ, chỉ muốn kiểm soát bọn họ, sau đó để bọn họ đi chịu chết.

Bọn họ đều cho rằng Đỗ Lan không có ý tốt.

Chỉ cần là người lớn đều là giả dối, người lớn đều là để người khác đi chịu chết, đảm bảo mình có thể sống sót lay lắt.

Đỗ Lan hiện tại chắc chắn là muốn kiểm soát bọn họ, sau đó để bọn họ chết trong trò chơi sinh tử.

Tất cả người lớn đều như nhau, bọn họ luôn nghĩ đến việc kiểm soát.

Đỗ Lan thầm nghĩ mình chỉ đề xuất một phương thức có thể chiến thắng, lẽ nào thật sự lại giống bọn họ chẳng làm gì sao.

Đương nhiên, phương án của hắn cuối cùng vẫn phải dựa vào thực tiễn mới có thể xác định, mà thực tiễn chắc chắn sẽ có sự hy sinh.

Nhưng nếu nói đây là Đỗ Lan không có ý tốt, thì quá võ đoán rồi.

Đỗ Lan thầm nghĩ trong bốn người này, cũng chỉ có Ái Bộ Đại Cát có tư chất thượng sĩ, biết cần mẫn mà làm.

Ba người kia hiện tại đều thuộc hạ sĩ, nhìn thấy đạo lý chỉ biết cười phá lên.

Muốn bọn họ làm gì đó, bọn họ chỉ sẽ nói dựa vào đâu.

Đỗ Lan không thể có được sự tín nhiệm của bọn họ.

Mặc dù ba người đều không đưa ra được một phương án khả thi nào, nhưng điều đó không ngăn cản bọn họ chế giễu và phê phán Đỗ Lan.

Dù sao trong mắt bọn họ, tất cả những người hay chỉ tay năm ngón đều là ngụy quân tử, đều là những kẻ bề ngoài nói vì mọi người, thực chất lại ích kỷ.

Như vậy, bọn họ có thể không đi thực hiện, bởi vì bọn họ căn bản không cần nghe theo sự sắp xếp của ngụy quân tử.

Còn về bản thân họ, vừa không khắc chế bản thân, cũng không học theo tiên vương, cứ thối nát là được.

Chết thì chết, ai sợ ai.

Cứ để trò chơi sinh tử của quốc độ lưu lạc này mang bọn họ đi là được.

Cha mẹ bắt con cái dọn dẹp phòng, con cái cho rằng lời cha mẹ là kiểm soát.

Bản thân con cái cũng không tự yêu cầu mình, cũng không học tập gương mẫu, cứ buông thả tự do, kết quả là ngày càng thối nát, còn sẽ liên lụy người khác.

Thuyền ngược dòng nước không tiến ắt lùi.

Cho dù không làm gì cả vẫn phải tiêu hao lương thực, sản sinh rác thải.

Căn phòng chỉ sẽ ngày càng bẩn, sản sinh virus vi khuẩn.

Ở quốc độ lưu lạc thì còn tạm, vì nếu thối nát thì sẽ trực tiếp bị tiêu diệt, không cần tiếp tục tiêu hao lương thực và sản sinh rác thải nữa.

Đỗ Lan nhìn bốn người, Ái Bộ Đại Cát không cần khích lệ, anh ta đầy chí khí chiến đấu và sẵn lòng học tập.

Còn ba người kia thì thật sự ngay cả chết cũng không sợ, căn bản không tìm thấy lý do để tiến lên.

Có thể tìm mỹ thiếu nữ, sau đó dùng mỹ thiếu nữ để khích lệ bọn họ tiến lên.

Đối với Tử Xuy Tiểu Chức, thì có thể dùng trai đẹp để khích lệ.

Bọn họ có thể không tin tưởng Đỗ Lan, nhưng không thể không tin tưởng mỹ thiếu nữ và trai đẹp.

Ngoại hình đẹp chính là một lợi thế, rất dễ được người khác tin tưởng.

Đỗ Lan thì không có lợi thế trai đẹp, nên không dễ được tín nhiệm.

Đỗ Lan nhìn ra được, thực ra ba người này đều muốn sống sót, bọn họ không phải thật sự tiêu cực trốn tránh thế sự, chỉ là dùng sự tiêu cực để che đậy thất bại và bất mãn của bản thân mà thôi.

Cho nên nếu có mỹ thiếu nữ và trai đẹp mang đến cho bọn họ sự ấm áp và khẳng định, bọn họ nhất định có thể tiến lên, từ hạ sĩ thăng cấp lên trung sĩ, thăng cấp lên thượng sĩ, đều là có khả năng.

Bọn họ chỉ là không tìm thấy một lý do để nỗ lực, chỉ cảm thấy mình đã rất nỗ lực rồi, nhưng sao cũng không thể được trọng dụng trong một xã hội toàn những ngụy quân tử.

Đương nhiên, thực ra sâu thẳm trong lòng bọn họ cũng biết mình đang tìm cớ, bọn họ thực ra cũng muốn được khẳng định, nhưng lại sợ thất bại, sợ chịu khổ.

Ái Bộ Đại Cát có thể nỗ lực như vậy, là vì sau khi chịu khổ anh ta đã đạt được thành công, đã trở thành quản lý quán bar nhỏ.

Mặc dù chức vụ này có thể bị thay thế bất cứ lúc nào, nhưng đối với một thiếu niên mười mấy tuổi, thành tựu này đã tốt hơn so với những người cùng tuổi rồi.

Nhưng đối với Tử Xuy Tiểu Chức mà nói, cô ta nỗ lực học đại học, sau khi tốt nghiệp lại chỉ làm vị trí hướng dẫn viên đại sảnh tại bệnh viện nha khoa.

Cô ta cảm thấy mọi nỗ lực của mình đều là thất bại, điều mình có thể làm chỉ là mỗi ngày cúi đầu khom lưng xin lỗi lãnh đạo, điều này khiến cô ta không còn tin rằng nỗ lực có bất kỳ giá trị nào.

Còn về Hữu Tê Lương Bình và Thế Xuyên Trương Thái, chủ yếu vẫn là Hữu Tê Lương Bình.

Cậu ta có một người em trai gần như hoàn hảo, cho nên cậu ta cảm thấy mình làm gì cũng không thể vượt qua em trai, làm gì cũng sẽ bị cha phê bình, vì vậy cậu ta không muốn nỗ lực nữa.

Thế Xuyên Trương Thái thì theo dòng chảy, cậu ta chỉ không muốn hèn mọn như người cha nợ nần của mình, nhưng cậu ta căn bản không suy nghĩ rốt cuộc phải làm thế nào mới không hèn mọn, kết quả là dùng đủ loại thủ đoạn hèn mọn để lấy lòng người khác, hy vọng mình được gia nhập, luôn muốn đi đường tắt.

Cho nên ba người này cũng không phải vô phương cứu chữa, sâu thẳm trong lòng bọn họ vẫn khát vọng được công nhận, khát vọng thành công.

Chỉ là bọn họ không cho rằng nỗ lực là lối thoát có thể đạt được mục đích, đều cho rằng con đường nỗ lực này không thông.

Thế là Hữu Tê Lương Bình và Tử Xuy Tiểu Chức chọn lối sống chán đời, còn Thế Xuyên Trương Thái thì luôn tìm kiếm đường tắt ngoài sự nỗ lực.

Chương 2945

Đương nhiên ba người này nhìn qua thái độ sống đều rất tiêu cực, nhưng dù sao tầng lớp cũng không giống nhau.

Tử Xuy Tiểu Chức không tin Hữu Tê Lương Bình, cô ta càng nguyện ý tin tưởng Thế Xuyên Trương Thái.

Con người thật sự phức tạp.

Đỗ Lan cho rằng không có sự khẳng định của mỹ thiếu nữ và trai đẹp, cho dù có nói đạo lý lớn lao bọn họ cũng sẽ không nghe.

Đe dọa và dụ dỗ là thủ đoạn sơ cấp, muốn khiến người ta giác ngộ thì cần thủ đoạn cao cấp.

Bất kỳ đạo lý nào, bọn họ cũng chỉ sẽ xem đó là có dụng ý khác, dù sao bọn họ đều không tin tưởng Đỗ Lan.

Vì vậy Sở Hiên trong Vô Hạn Khủng Bố cũng không giảng đạo lý với người khác, mà chỉ lừa.

Bởi vì y rất rõ ràng những kẻ đó căn bản sẽ không tin tưởng mình, cho nên cứ dùng thủ đoạn đe dọa và dụ dỗ cấp thấp để lừa bọn họ là được.

Chỉ cần đạt được mục đích, những đồng đội này chết thì cứ chết.

Ái Bộ Đại Cát nói với mọi người: Mọi người đừng tiêu cực như vậy.

Phân tích trước đó của Đỗ Lan không phải rất có lý sao.

Anh ấy nói thắng thua không nằm ở trò chơi, mà nằm ở đấu trí với người thiết kế trò chơi, cuối cùng không phải đã đúng sao.

Chúng ta không làm theo cách của trò chơi mà cũng sống sót được đúng không.

Vậy nên mọi người hãy lấy lại tinh thần, nghe theo sắp xếp huấn luyện của Đỗ Lan.

À à, chỉ là vận may thôi.

Tử Xuy Tiểu Chức tuy cũng là người xã hội, nhưng trước đó bị Đỗ Lan nói trúng tâm sự nên rất ghét Đỗ Lan, căn bản không muốn nghe theo sắp xếp của hắn.

Ái Bộ, cậu cũng đừng tin anh ta, anh ta rất có thể sẽ coi chúng ta là bia đỡ đạn trong trò chơi.

Hữu Tê Lương Bình nói: Người lớn đều không đáng tin cậy.

Thấy bạn tốt đều nói như vậy, Ái Bộ Đại Cát rất bất lực.

Thực ra anh ta đã chuẩn bị tích cực đối mặt với trò chơi sinh tử, anh ta kiên tin chỉ cần tiếp tục nỗ lực, nhất định có thể thành công rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Tuy nhiên anh ta cũng không biết chân tướng của quốc độ này, nhưng anh ta cứ tin rằng mình nhất định phải nỗ lực, không nỗ lực là không được.

Điều này là vì anh ta là người tầng lớp dưới, cuộc sống đã khắc sâu dấu ấn tư tưởng vào đầu anh ta, khiến anh ta không thể nào lơ là một khắc.

Cứ như có một con dã thú đang đuổi theo phía sau, khiến anh ta chỉ có thể không ngừng nỗ lực.

Nếu anh ta không nỗ lực, sẽ không thể thoát khỏi bạo lực gia đình của cha, cũng không thể trở thành quản lý quán bar.

Tất cả những điều này đều là thành quả của sự nỗ lực, vì vậy nỗ lực đã là lối sống của anh ta, chỉ là anh ta cần một hướng đi để nỗ

lực.

Rõ ràng chỉ dựa vào bản thân anh ta thì không thể tìm thấy hướng đi.

Bây giờ Đỗ Lan đã cho anh ta một hướng đi, vì vậy anh ta lập tức chọn chấp nhận.

Ngược lại, ba kẻ không lo ăn uống kia, vì điểm xuất phát quá cao, ngược lại không hiểu được sự nỗ lực.

Ái Bộ Đại Cát, người tầng lớp dưới này, ngược lại lại đơn giản hơn.

Điều này giống như việc leo lên một ngọn núi cao mấy ngàn mét vậy.

Càng lên cao càng khó khăn.

Từ chân núi leo lên nửa sườn núi thì rất dễ dàng, có thể nói là làm ít công nhiều, một ngày có thể leo được mấy trăm mét.

Nhưng nếu từ nửa sườn núi leo lên, lại là làm nhiều công ít, mấy ngày cũng chưa chắc đã leo được một trăm mét.

Càng đến đỉnh núi, càng khó khăn, không chỉ là sự nỗ lực của một người quyết định, mà còn có bình oxy hạn chế, lộ trình hạn chế, vô số người sẽ gục ngã dưới đỉnh núi.

Tư tưởng của các bậc tiên hiền cổ đại thực ra đều rất đơn giản, vài câu đã nói rõ.

Nhưng khuyến khích mọi người đi thực hiện mà không màng thành quả, lại cần hàng ngàn năm thời gian không ngừng lặp đi lặp lại.

Nhưng vẫn có vô số người không ngừng trốn tránh việc thực hiện, đều cảm thấy nỗ lực chỉ là cái cớ giả dối do những nhân vật lớn bịa ra, nỗ lực căn bản không có giá trị.

Bất kể Đỗ Lan nói gì, hay Ái Bộ Đại Cát khuyên nhủ thế nào, trong mắt ba người kia, những lời khuyên răn này đều là lời nói dối để kiểm soát bọn họ, căn bản không đáng tin.

Rõ ràng bọn họ không biết kiểm soát là hai chiều.

Nếu kiểm soát thật sự có thể hoàn toàn hiệu quả, vậy thì thế giới sẽ ít đi rất nhiều tranh chấp.

Bọn họ nói là phản đối kiểm soát, thực ra chính là lười thực hiện.

Thực sự phản đối kiểm soát là phải khiến bản thân phát sáng phát nhiệt, đề xuất một lý niệm bình đẳng hơn, sau đó nỗ lực thực hiện.

Chứ không phải nói phản kháng kiểm soát, rồi không ngừng thối nát, còn muốn kéo thêm nhiều người cùng thối nát.

Đương nhiên ba người này vẫn chưa phải tệ nhất, dù sao sâu thẳm trong lòng bọn họ vẫn khao khát được công nhận.

Chỉ là bọn họ chỉ có thể tin mỹ thiếu nữ và trai đẹp, chứ không thể tin một Đỗ Lan nghiêm túc.

Mỹ sắc là dụ dỗ rồi, nhưng Đỗ Lan cảm thấy chuẩn bị mỹ thiếu nữ và trai đẹp cho bọn họ thì đơn giản là lãng phí.

Bọn họ phải tự mình giác ngộ mới được, đáng tiếc điều này quá khó.

Thà chết trong trò chơi sinh tử còn hơn là giác ngộ.

Hơn nữa còn có một vấn đề, cho dù giác ngộ rồi, cũng chưa chắc có kết quả tốt.

Giáo phái nhất thần giáo tuyên truyền tội nguyên thủy, phía sau còn phải có một Chúa cứu thế.

Tuân Tử nói nhân tính vốn ác, còn phải nói chỉ cần có quân tử thì có thể định lại chế độ lễ nghĩa tốt hơn.

Vì vậy nếu một người không thể có dự đoán tốt hơn, thì rất khó để nỗ lực.

Hữu Tê Lương Bình chính là vì bất kể mình nỗ lực thế nào, cũng không thể vượt qua em trai, cuối cùng tự bạo tự khí tự hủy hoại tinh thần.

Ở quốc độ lưu lạc, tất cả các trò chơi đều là trò chơi sinh tử.

Có thể nói là ném con người vào môi trường tàn khốc hơn cả tự nhiên nguyên thủy.

Tự nhiên nguyên thủy còn có thể tránh né nguy hiểm, nhưng ở quốc độ lưu lạc lại không thể tránh được, vì giấy phép hết hạn, tia laser sẽ giáng xuống giết người.

Trong tình huống thảm liệt như vậy, cho dù giác ngộ, cũng phải đối mặt với một hoàn cảnh vô cùng tàn khốc, biết đâu trò chơi lần sau đã chết rồi.

Vậy tại sao phải giác ngộ.

Đe dọa, quốc độ lưu lạc này chính là sự tồn tại tốt nhất của đe dọa.

Dụ dỗ, dùng mỹ thiếu nữ và trai đẹp có thể kích thích tính tích cực của bọn họ.

Giác ngộ, thông qua việc để bọn họ có được tín ngưỡng, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng mà đối mặt với mọi thứ.

Lúc này Ái Bộ Đại Cát ủng hộ Đỗ Lan, anh ta có tín ngưỡng của riêng mình, cũng cảm thấy Đỗ Lan nói có lý.

Ba người kia đều phản đối Đỗ Lan, vì bọn họ không thể tin tưởng đối phương, chỉ cho rằng Đỗ Lan có ý đồ xấu.

Không thể một hơi khiến tất cả bọn họ đều tin tưởng mình, Đỗ Lan quyết định lùi một bước, trước tiên bồi dưỡng Ái Bộ Đại Cát.

Vì các cậu không tin tôi, tôi cũng không miễn cưỡng.

Chương 2946

Ái Bộ Đại Cát, tôi và cậu cùng nhau huấn luyện, chúng ta hãy bảo vệ bọn họ.

Đỗ Lan biết tín niệm của Ái Bộ Đại Cát là nghĩa khí, nên đã vẽ cho anh ta một chiếc bánh lớn hứa hẹn lớn lao.

Thực tế là trong trò chơi sinh tử, tự bảo vệ bản thân còn khó, làm gì có dư sức bảo vệ người khác.

Nhưng Ái Bộ Đại Cát tin, quyết định cùng Đỗ Lan huấn luyện.

Không thể một hơi khiến cả bốn người đều tin tưởng mình, vậy thì chỉ có thể trước tiên phân hóa, trước tiên lôi kéo một bộ phận.

Đỗ Lan cho rằng mình sẽ không dùng mỹ thiếu nữ và trai đẹp để làm lợi cho bọn họ đâu.

Được rồi, Ái Bộ Đại Cát, cậu nói xem, cậu cho rằng đối mặt với thế giới nguy hiểm này, nên làm thế nào.

Đỗ Lan hỏi trước.

Thực ra trước khi anh nói muốn đi trao đổi thông báo, tớ đã chuẩn bị tham gia trò chơi tối qua.

Tớ cho rằng muốn sinh tồn trong thế giới này, thì nhất định phải giữ cảnh giác, tuyệt đối không được lơ là, nhất định phải dùng dũng khí tuyệt đối để đối mặt với nó, nhất định phải không ngừng tham gia trò chơi, thích ứng trò chơi, khắc phục nỗi sợ hãi đối với trò chơi.

Ái Bộ Đại Cát đầy chí khí chiến đấu.

Đỗ Lan lại nói: Vào thời cổ đại có một triết gia tên là Trang Tử, ông ấy nói người mạnh nhất không phải là người đầy chí khí chiến đấu, mà là người ngốc nhược mộc kê.

Ý nghĩ của cậu tuy đáng quý, nhưng cứng quá dễ gãy.

Cho nên bây giờ cậu cần buông bỏ chí khí chiến đấu, khiến bản thân trở thành mộc kê.

Hả.

Ái Bộ Đại Cát cho rằng mình đã dựa vào chí khí chiến đấu mà kiên trì đến tận bây giờ, bây giờ lại bỏ đi chí khí chiến đấu, làm sao có thể.

Ngốc nhược mộc kê là cảnh giới của cường giả, nói cách khác chính là không màng vinh nhục, coi nhẹ sống chết.

Chiến đấu không phải dựa vào chí khí chiến đấu, mà là một thói quen tự nhiên, hoàn toàn không cần quan tâm thắng thua, chỉ cần chiến đấu là được.

Rõ ràng cảnh giới ngốc nhược mộc kê là điều Ái Bộ Đại Cát không thể lý giải, vì anh ta từ trước đến nay đều đầy chí khí chiến đấu, không thể nào lập tức từ bỏ thói quen của mình.

Chí khí chiến đấu sẽ bị khổ nạn và thất bại đánh bại.

Chỉ có thuận theo tự nhiên, coi trò chơi và chiến đấu như một điều thường nhật, đi làm quen với nó mới không có bất kỳ cảm giác thất bại nào.

Đừng coi trò chơi là kẻ địch, hãy coi cái chết là một người bạn đặc biệt.

Như vậy, cho dù rơi vào thế yếu cũng sẽ không mất đi sự bình tĩnh.

Đỗ Lan nghiêm mặt nói.

Ái Bộ Đại Cát hiển nhiên là lần đầu tiên nghe nói loại đạo lý này, nhất thời đầu óc đều đoản mạch, bởi vì lần đầu tiên nghe thấy đạo lý trái ngược với thói quen của mình, hơn nữa anh ta còn không thể phản bác.

Được rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu thiền định, hãy khiến bản thân chậm lại, khiến chí khí chiến đấu của mình bình tĩnh lại.

Đỗ Lan nói.

Ái Bộ Đại Cát làm theo.

Ba người kia thì không biết mình nên làm gì.

Hữu Tê Lương Bình đi ngẩn người rồi, cậu ta hoàn toàn không muốn suy nghĩ tại sao lại có quốc độ lưu lạc.

Cậu ta lười nghĩ, chết thì cứ chết, dù sao đây cũng là ý chí của bản thân, ít nhất không phải chịu sự kiểm soát của cha và thầy cô.

Hai người kia tuy không muốn chết, nhưng bọn họ quá yếu, hoàn toàn là phó mặc cho số phận.

Hai người thiếu cảm giác an toàn rất dễ cùng nhau nói xấu người khác, đổ lỗi cho người khác về sự bất hạnh của mình.

Bọn họ chắc chắn sẽ bỏ rơi chúng ta, vì hai người chúng ta yếu nhất.

Tử Xuy Tiểu Chức nói với Thế Xuyên Trương Thái.

Trương Thái ban đầu còn cảm thấy hai người bạn sẽ không bỏ rơi mình, nhưng không chịu nổi lời lẽ của chị gái xinh đẹp, cậu ta cũng cảm thấy hai người bạn tốt thật sự sẽ bỏ rơi mình.

Rốt cuộc thì cậu ta quả thực không cảm thấy mình có ích, cậu ta sở dĩ trở thành bạn với bọn họ, chính là vì cậu ta đã giúp Hữu Tê Lương Bình gánh vác tội danh hắc oa.

Một lần Hữu Tê Lương Bình bị cha phê bình, trong cơn tức giận, cậu ta đã ném đá làm vỡ kính nhà mình, sắp bị cha bắt được.

Chính Trương Thái đi ngang qua đã chủ động nhận tội, khiến cha cậu ta cho rằng là Trương Thái làm vỡ kính, giúp Hữu Tê Lương Bình vượt qua một lần nguy cơ.

Sau đó hai người mới trở thành bạn bè, tiếp đó lại quen với Ái Bộ Đại Cát, bạn học tiểu học của Hữu Tê Lương Bình.

Hữu Tê Lương Bình là con của Bộ trưởng Giáo dục, đầu óc rất thông minh.

Ái Bộ Đại Cát thì dựa vào bản thân lăn lộn mà tạo dựng sự nghiệp, hơn nữa khi đánh nhau có thể một chọi nhiều.

Còn mình thì sao.

Chẳng biết gì cả, ngoài việc gánh tội thay rồi đi chịu chết, còn có thể làm gì chứ.

Sự tồn tại của cậu ta chính là hiệp sĩ gánh tội của hai người bạn kia mà.

Tử Xuy Tiểu Chức cũng thiếu cảm giác an toàn, hiện tại đang rất cần có người công nhận mình.

Nhưng vấn đề là cho dù Thế Xuyên Trương Thái ủng hộ cô ta, cô ta cũng không giải quyết được trò chơi.

Ngoài việc có được cảm giác thỏa mãn vì được công nhận, điều đó không thể giải quyết vấn đề hiện tại.

Tuy nhiên, đối với nhiều người bình thường mà nói, có cảm giác thỏa mãn là đủ rồi, bọn họ từ đầu cũng chưa từng nghĩ đến việc giải quyết vấn đề.

Giải quyết vấn đề đó là công việc của quý tộc, người bình thường chỉ cần sống lay lắt qua ngày là được, căn bản không cần nghĩ quá nhiều.

Đây chính là sự khác biệt giữa quý tộc và bình dân.

Bình dân chỉ cần suy nghĩ mình cần gì, còn quý tộc cần suy nghĩ làm thế nào để hoàn thành sự việc, giải quyết vấn đề.

Đây là ưu thế của Hữu Tê Lương Bình.

Mặc dù cậu ta luôn bị phê bình, nhưng ở nhà cậu ta được tai nghe mắt thấy, biết cách giải quyết vấn đề, biết cách tiến hành đấu trí giữa người với người, thỏa hiệp giữa người với người.

Còn Ái Bộ Đại Cát và bọn họ thì không hiểu.

Bọn họ rất dễ phán đoán sai cục diện, vì những thứ mình muốn mà phá hoại đại cục, cuối cùng dẫn đến thất bại thảm hại.

Đương nhiên đây cũng không phải lỗi của bình dân, dù sao tài nguyên mà bọn họ nắm giữ không cho phép bọn họ khoan dung với kẻ địch, không cho phép bọn họ thong dong ung dung.

Quý tộc nắm giữ tài nguyên nhiều hơn, tự nhiên có thể từ bỏ một phần để làm giao dịch, đưa ra lợi ích, tìm một người có thể giải quyết vấn đề để giải quyết vấn đề.

Giáo dục của họ cũng là dạy họ cách trao đổi lợi ích.

Muốn đánh bại quý tộc, bình dân phải giỏi đấu trí hơn quý tộc, còn phải đoàn kết mọi người để giải quyết vấn đề.

Mỗi ngày sống ở Di Lưu Chi Quốc đều là một cuộc đếm ngược sinh mệnh.

Mặc dù ở xã hội hiện thực cũng là sống một ngày bớt một ngày, nhưng đối với người trẻ tuổi mà nói, bọn họ còn có mấy chục năm để phung phí, chứ không phải chỉ còn lại mấy ngày.

Tuy nhiên, ở Di Lưu Chi Quốc có thiết định Thị Thực, một lần chơi game cũng chỉ có được mấy ngày Thị Thực có hiệu lực mà thôi, thời gian vừa đến sẽ có tia laser từ trên trời giáng xuống.

Không muốn bị tia laser bắn chết thì phải đi tham gia trò chơi, nhưng trong trò chơi cũng sẽ chết.

Cảm giác này vô cùng khó chịu.

Vốn đang sống yên ổn trong xã hội bình thường, đột nhiên phải đối mặt với cái chết, không hóa điên đã là kiên cường lắm rồi.

Có điều, chỉ riêng năm người bên phía Đỗ Lan đã chia thành ba phe: phe thực tiễn của Đỗ Lan và Ái Bộ Đại Cát, phe trốn tránh của Thế Xuyên Trương Thái và Tử Xuy Tiểu Chức, còn có phe nghi ngờ của Hữu Tê Lương Bình.

Năm người mà đã có ba phe, nên một ký túc xá tám người có tám nhóm cũng rất bình thường.

Bởi vì mọi người không có sự đồng thuận chung về tương lai, đối với điều chưa biết đều chọn cách xử lý của riêng mình.

Đối với tình huống này, dù là Đỗ Lan cũng không thể dùng lời lẽ suông mà thuyết phục tất cả mọi người, hắn cũng chỉ có thể học Túc Na, lừa được ai thì lừa.

Chương 2947

Đương nhiên, hắn rất rõ muốn điều động những người trẻ tuổi này cũng đơn giản thôi, mỹ thiếu nữ và soái ca là đủ, chỉ cần khiến bọn họ cảm thấy chết mà không hối tiếc là được.

Trong hoàn cảnh như vậy, chỉ dựa vào ý chí chiến đấu là không đủ, cần phải có thể lực, trí lực, còn phải biết đấu tranh, mà người có thể đồng thời thỏa mãn những điều kiện này nhất định chính là quý tộc.

Nếu là người bình thường, thì chỉ có thể tụ tập thành nhóm, nhưng vấn đề là không có sự tin tưởng thì không thể tụ tập.

Thời gian đã càng ngày càng ít rồi.

Thời hạn Thị Thực đang dần đến gần, mỗi tối vào mười hai giờ đêm, sẽ có rất nhiều tia laser từ trên trời rơi xuống mang đi một đợt người, nếu Thị Thực của bọn họ hết hạn, cũng nhất định sẽ chết.

Đúng vậy, tối nay chúng ta phải tham gia trò chơi rồi.

Mọi người đều không muốn đi tham gia loại trò chơi hoàn toàn không hợp lý đó, nhưng lại không thể không đi, vì tham gia trò chơi còn có một đường sống, không tham gia thì chết chắc.

Đi thôi.

Năm người cuối cùng vẫn cùng nhau tham gia trò chơi.

Đến một Thủy Điện Thực Vật Viên, người tham gia phải đeo kính trò chơi đặc chế, đeo vào rồi tiến vào thực vật viên.

Sau đó bắt đầu công bố quy tắc trò chơi: Trò chơi: Lang và Dương.

Quy tắc: Tất cả người chơi sẽ được phân phối vai trò, lần lượt đóng vai Lang và Dương.

Số lượng Lang chỉ có một con, những người chơi còn lại đều là Dương.

Khi Lang nhìn thấy Dương, vai trò sẽ đảo ngược, Dương và Lang hoán đổi.

Đến khi thời gian đếm ngược trò chơi kết thúc, người chơi Lang cuối cùng sẽ thắng, những người chơi khác sẽ bị loại.

Cái gì.

Mọi người đều biểu thị đây là trò chơi gì vậy.

Cuối cùng chỉ có Lang mới có thể sống sót.

Chẳng phải nói năm người chúng ta chỉ có một người có thể sống sót sao.

Mọi người đều kinh hãi, điều này căn bản không công bằng.

Lang chẳng phải sẽ bị Dương truy sát sao.

Tử Xuy Tiểu Chức tuyệt vọng, lúc này nếu bị phân phối vai trò Dương chẳng phải chết chắc sao.

Dương nếu không muốn chết, thì phải truy sát Lang, khiến Lang và mình tiến hành hoán đổi thân phận.

Hữu Tê Lương Bình cũng tuyệt vọng, bởi vì loại trò chơi năm người chỉ có thể sống một người này, căn bản không có công bằng gì để nói, hoàn toàn là một cuộc tàn sát lớn.

Nếu Lang móc mắt mình, thì trò chơi sẽ kết thúc.

Đương nhiên, móc mắt rồi thì không chữa được, nên dù trò chơi kết thúc, Lang cũng chết chắc.

Này, Đỗ Lan, tên khốn ngươi không phải nói chúng ta là cái gì tài nguyên trò chơi sao.

Bây giờ họ hoàn toàn là muốn chúng ta tự tương tàn sát.

Hữu Tê Lương Bình hoàn toàn trút hết sự bất mãn của mình lên Đỗ Lan, cho rằng những gì Đỗ Lan nói trước đây đều là vô nghĩa.

Ái Bộ Đại Cát cũng dao động, trước đây hắn cho rằng mình phải đối kháng chỉ là trò chơi, chỉ là thế giới chết tiệt này, nhưng kết quả bạn bè bên cạnh mình đều biến thành kẻ thù, vậy thì có ý nghĩa gì.

Mình cố gắng như vậy, nhưng không phải là để làm tổn thương bạn bè a.

Có điều, huấn luyện của Đỗ Lan vẫn hữu ích, Ái Bộ Đại Cát nghĩ đến việc mình không thể ngu ngốc như khúc gỗ, mình không thể nhận thua, không thể vì ý chí chiến đấu bị giam hãm mà từ bỏ, hắn nhìn về phía Đỗ Lan, hy vọng Đỗ Lan có thể đưa ra một lời giải thích.

Chúng ta là tuân theo quy tắc mà tiến hành trò chơi, vậy trò chơi lại tuân theo quy tắc gì mà thiết định đây.

Đỗ Lan tự lẩm bẩm.

Đương nhiên là để tra tấn chúng ta, chính là muốn chúng ta tự tương tàn sát, chính là không muốn chúng ta sống sót.

Bọn chúng không những muốn chúng ta chết, còn muốn chúng ta chết thật khó coi.

Tử Xuy Tiểu Chức cười lạnh nói, châm chọc Đỗ Lan: Phân tích nghe có vẻ hợp lý, nhưng cuối cùng ngươi cũng chỉ là một con khỉ mà thôi, cũng chỉ là bị trò chơi đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Mọi người đều tuyệt vọng, bởi vì quy tắc trò chơi này hoàn toàn là chỉ có thể sống một người, chính là để người chơi và người chơi tương tác làm hại lẫn nhau.

Đếm ngược đã bắt đầu, phân phối vai trò bắt đầu.

Tử Xuy Tiểu Chức được phân phối vai trò Lang, cô lập tức muốn chạy trốn.

Nhưng căn bản không chạy nhanh bằng Ái Bộ Đại Cát, bị hắn đè xuống ngay lập tức.

Mở mắt ra.

Ái Bộ Đại Cát phát hiện Tử Xuy Tiểu Chức cố gắng nhắm mắt lại, bởi vì chỉ cần tầm mắt nhìn thấy Dương là vai trò sẽ chuyển đổi.

Không cần kích động như vậy.

Đỗ Lan nói.

Chúng ta sẽ chết.

Ái Bộ Đại Cát không thể không kích động, dù sao người phụ nữ này muốn chạy.

Hữu Tê Lương Bình rất tuyệt vọng, Thế Xuyên Trương Thái cũng đầu óc trống rỗng, đối với loại trò chơi hoàn toàn là đối đầu giữa người chơi với người chơi này, thực sự không thể phản kháng.

Đỗ Lan nói: Bích, Chuồn, Tép, Rô, tương ứng với thể lực, trí lực, tổng hợp, tâm lý.

Đây là quy luật trò chơi, đã là trò chơi có quy tắc của trò chơi, vậy thiết kế trò chơi cũng có quy tắc thiết kế trò chơi.

Trò chơi tâm lý, để người chơi và người chơi đối đầu, chỉ để một người chơi sống sót, loại trò chơi này có vẻ quá đơn giản thô bạo rồi.

Ta vẫn kiên trì rằng người chơi chúng ta là tài nguyên không thể thiếu của trò chơi, nếu họ thật sự không quan tâm đến người chơi, thì hoàn toàn có thể thiết lập tất cả trò chơi chỉ để một người chơi có thể sống sót, không phải sao.

Ái Bộ Đại Cát nhìn Đỗ Lan, hỏi: Nhưng quy tắc hiện tại chính là chỉ có Lang mới có thể sống sót.

Vậy thì tìm cách trong thời gian đếm ngược, biến tất cả chúng ta thành Lang.

Đỗ Lan nói: Chúng ta có thể thử xem sao.

Chúng ta chỉ có mười phút.

Trò chơi lần này rất ngắn ngủi, chỉ có mười phút thời gian, hơn nữa chỉ có thể hoán đổi thông qua tầm mắt.

Lang nhìn thấy Dương, hai người thân phận lập tức hoán đổi, có cách nào để mọi người đều biến thành Dương không.

Thời gian không đủ, mười phút đếm ngược khiến mọi người trở nên vô cùng căng thẳng.

Đỗ Lan lại không nhanh không chậm nói: Mười phút có thể cho chúng ta làm rất nhiều thử nghiệm, nghĩ xem, chúng ta bây giờ tại sao lại bị nhốt trong một thực vật viên.

Nghĩ xem, những thứ này có tác dụng gì với chúng ta không.

Mọi người không nghĩ ra.

Hiện tại mọi người đều căng thẳng đến chết, căn bản không thể suy nghĩ bình thường.

Nhìn thế nào cũng là trò chơi bất an hảo tâm, đều là muốn bọn họ tất cả phải chết.

Được rồi, mọi người đứng xếp hàng, chúng ta bắt đầu thử nghiệm, xem một người có tầm nhìn có thể phân nhánh không.

Nếu tầm nhìn có thể đồng thời khiến mấy người biến thành Lang, thì chúng ta còn có cơ hội.

Cố gắng đứng gần nhau, xem khi tầm nhìn xuất hiện nhiều mục tiêu, có thể đồng thời chuyển Lang cho nhiều người không.

Người phụ nữ ích kỷ này không mở mắt ra.

Ái Bộ Đại Cát nói, mặc dù thử nghiệm quả thực có lý, nhưng nếu Lang không hợp tác thì không có cách nào.

Đỗ Lan nhìn Tử Xuy Tiểu Chức đang nhắm mắt, nghĩ thầm vị này thật sự là người bình thường không thể bình thường hơn được nữa, nói: Trí tuệ của phàm nhân.

Người phụ nữ lại nói: Dù các ngươi có thể đồng thời biến thành Lang, thì ta vẫn sẽ biến thành Dương, hơn nữa bất kể thay đổi thế nào, cuối cùng chỉ cần còn hoán đổi, thì nhất định sẽ có một con Dương.

Ta biết các ngươi khẳng định là hy vọng ta biến thành Dương.

Hữu Tê Lương Bình cũng nói: Đúng vậy, bất kể hoán đổi thế nào, cuối cùng vẫn phải có một con Dương.

Ai sẽ làm con Dương này.

Mọi người đều im lặng, hiển nhiên đều không muốn làm Dương.

Dù có thể đồng thời khiến nhiều người biến thành Lang, nhưng khi hoán đổi, người Lang đầu tiên sẽ biến thành Dương, sau đó bất kể Lang và Dương hoán đổi thế nào, luôn sẽ có một con Dương.

Từ việc chỉ sống một Lang, đã biến thành chỉ chết một Dương.

Đối với người có thể sống sót tự nhiên là chuyện tốt, nhưng đối với người chết thì sao.

Ai sẽ đảm nhiệm vai trò Dương.

Lang dù có thể đồng thời chia sẻ thân phận cho mọi người, nhưng khi hoán đổi, hắn sẽ biến thành Dương.

Hơn nữa sau đó bất kể hoán đổi thế nào, Dương luôn sẽ tồn tại, ít nhất một con.

Cũng tức là ít nhất phải chết một người, trò chơi này hoàn toàn trở thành vấn đề xe điện.

Ít nhất có một con Dương, ít nhất phải chết một người, tôi sẽ không mở mắt đâu.

Tử Xuy Tiểu Chức nói, cô cho rằng mình chắc chắn sẽ bị coi là Dương, chắc chắn sẽ bị bỏ rơi.

Đỗ Lan, lẽ nào không có cách nào khác sao.

Ái Bộ Đại Cát muốn biết có cách nào vẹn cả đôi đường, có thể bảo vệ tất cả mọi người không.

Đây chính là hiện thực a, lý thuyết có thể thập toàn thập mỹ, thực tiễn thì nhất định sẽ phát sinh tổn hại.

Vấn đề xe điện biết không, trên một đường ray có bốn người, trên một đường ray khác có một người, nên chọn thế nào.

Đỗ Lan biểu thị lại đến vấn đề xe điện kinh điển rồi.

Về lý thuyết đương nhiên là hy vọng mọi người đều có thể được cứu, nhưng nếu hiện thực không cho phép thì làm sao.

Lý thuyết và thực tiễn có mâu thuẫn rất lớn, bởi vì lý thuyết không nhất định có thể thực hiện thông qua thực tiễn.

Chương 2948

Thực tiễn bị các loại yếu tố bên ngoài kiểm soát, còn lý thuyết hoàn toàn là kết luận được suy luận trong trạng thái lý tưởng.

Trạng thái lý tưởng đã bỏ qua các yếu tố ràng buộc.

Thực tiễn nhất định là đau khổ, gian nan, chính là phải đối mặt với việc không có hy sinh thì không có chiến thắng.

Trạng thái lý tưởng có thể là ta muốn tất cả, nhưng khi thực tiễn thì muốn đạt được điều gì thì phải trả giá bằng điều đó.

Sao lại thế này, lẽ nào nhất định phải hy sinh một người sao.

Ái Bộ Đại Cát không thể chấp nhận hiện thực này, hắn hy vọng có thể khiến tất cả mọi người đều sống sót.

Hai học sinh trung học còn lại cũng im lặng, bởi vì bọn họ cũng không hy vọng hy sinh người khác.

Đỗ Lan nhìn những người này nói: Vậy chúng ta bầu ra một vị quốc vương đi, để vị quốc vương này đưa ra quyết định, để quốc vương gánh vác phần tội nghiệt này.

Đến rồi đến rồi, lúc này thì nên chọn ra quốc vương để đưa ra quyết định.

Vai trò của quốc vương chính là người quyết sách, chính là khi gặp vấn đề xe điện thì chọn nên làm thế nào.

Rốt cuộc là hy sinh đa số người, hay hy sinh thiểu số người.

Trừ Tử Xuy Tiểu Chức vẫn nhắm chặt hai mắt ra, mọi người nhìn nhau, hiển nhiên không ngờ Đỗ Lan lại nói như vậy.

Chọn ra quốc vương, sau đó để quốc vương quyết định ai sẽ hy sinh.

Như vậy thì cảm giác tội lỗi của mọi người cũng có thể giảm bớt một chút.

Cho nên mới nói quốc vương là cần thiết, bởi vì quốc vương chính là người gánh chịu tiếng xấu, là người đại diện cho lợi ích của đa số người.

Bởi vì một nền văn minh phát triển, luôn sẽ gặp phải vấn đề xe điện như vậy, thì cần một người để đưa ra quyết định, đồng thời gánh chịu các loại rủi ro do quyết định đó mang lại.

Không muốn sao.

Vậy bỏ phiếu cũng được, dù sao chúng ta cũng chỉ có năm người.

Đỗ Lan biểu thị nếu mọi người không muốn bầu quốc vương, thì hiện tại ít người, cũng có thể trong thời gian ngắn tiến hành bỏ phiếu.

Nếu đông người thì không thể bỏ phiếu được.

Bởi vì toàn bộ trò chơi chỉ có mười phút thời gian, nếu có một trăm người tham gia trò chơi, chỉ riêng việc bỏ phiếu cũng phải tốn hơn mười phút, kết quả là mọi người đều chết hết.

Cho nên khi ít người, bỏ phiếu là khả thi.

Nhưng khi đông người, trong môi trường biến hóa nhanh chóng, tranh giành từng giây từng phút, bỏ phiếu sẽ quá kém hiệu quả.

Mọi người vẫn không phản ứng.

Thời gian đang từng phút từng giây trôi đi, đối mặt với cục diện nhất định phải hy sinh một người mới có thể tồn tại, mọi người đều không thể hạ quyết tâm.

Dù sao bọn họ trước đây chỉ là những học sinh kém cỏi bình thường, những người xã hội bình thường, bọn họ tuy không hài lòng với cuộc sống hiện thực, nhưng đều không đến mức điên cuồng muốn hy sinh người khác để thỏa mãn mình.

Thậm chí có thể nói, bọn họ chính là vì quá hiểu nỗi đau bị hy sinh, mới tự mình buông xuôi.

Trong cuộc sống hiện thực, bọn họ đều là đá lót đường của người khác, chỉ là cái giá họ trả là tôn nghiêm, chứ không phải sinh mệnh.

Ở Di Lưu Chi Quốc, trực diện với sinh tử sinh mệnh, tôn nghiêm ngược lại trở nên yếu ớt.

Xem ra các ngươi không thể quyết định a.

Đỗ Lan thất vọng nói: Hữu Tê Lương Bình, ngươi không phải vẫn luôn oán trách cha và em trai mình sao.

Không phải vẫn luôn oán trách giáo viên sao, bây giờ cơ hội của ngươi đến rồi, ngươi có thể chứng minh mình sẽ không trở thành loại người lớn như cha và giáo viên.

Ngươi nói xem bây giờ nên làm thế nào.

Không biết, tôi không biết.

Hầu như là theo bản năng mà gầm lên.

A a, đến cuối cùng ngươi cũng chỉ là đổ trách nhiệm cho người lớn mà thôi, một đứa trẻ con chưa lớn.

Đỗ Lan nói: Ái Bộ Đại Cát, ngươi chắc đã quyết định rồi chứ.

Hữu Tê Lương Bình và Thế Xuyên Trương Thái đều không kìm được nhìn về phía bạn thân, không biết hắn đã quyết định điều gì.

Ái Bộ Đại Cát đã suy nghĩ rất kỹ, quyết định hy sinh chính mình, hắn nói: Đỗ Lan ngươi quả nhiên đã ở giai đoạn đọc vị người khác rồi, nếu là ngươi, có lẽ có thể tìm ra kẻ chủ mưu đằng sau trò chơi, rồi cho hắn một cú đấm thật mạnh.

Ái Bộ ngươi đang nói gì vậy, đừng nói như dặn dò hậu sự thế a.

Hữu Tê Lương Bình có linh cảm không tốt, hắn hiểu bạn thân, biết đối phương quá có trách nhiệm.

Ái Bộ Đại Cát nhìn bọn họ nói, vành mắt đầy lệ, nói: Thật sự rất muốn đi thảo nguyên lớn mua một nông trại, rồi làm hàng xóm với ngươi a.

Hữu Tê Lương Bình sững sờ, hắn biết đi thảo nguyên lớn mua một nông trại là ước mơ của bạn thân.

Lại nghĩ đến người đầu tiên nói muốn đi thảo nguyên bao la ngắm hoàng hôn, ngắm bình minh thực ra là chính mình a, đi thảo nguyên là ước mơ của chính mình.

Bạn thân cố gắng làm việc, muốn đi thảo nguyên lớn chăn thả cũng là để bầu bạn với mình sao.

Tình bạn trung thành như vậy, tri âm quý báu như vậy, khiến Hữu Tê Lương Bình xúc động, hắn hiển nhiên đã đánh giá thấp tình bạn của Ái Bộ Đại Cát.

Đỗ Lan là người thông minh nhất trong chúng ta, Lương Bình ngươi là người có tiềm năng nhất trong chúng ta, Thế Xuyên và tiểu thư Tử Xuy thì là những người cần được bảo vệ, trong năm người chỉ có ta là có thể hy sinh.

Ái Bộ Đại Cát kiên quyết nói: Ta là nam tử hán, ta sẽ không để kẻ yếu gánh chịu sự hy sinh, ta sẽ không trở thành người đàn ông như cha.

Cha hắn là một người đàn ông bạo hành gia đình, luôn bạo lực với những người yếu hơn.

Ái Bộ Đại Cát muốn dùng hành vi của mình để chứng minh mình khác với cha, hắn sẽ không hy sinh kẻ yếu.

Đỗ Lan có trí tuệ không thể thay thế, Hữu Tê Lương Bình có tiềm năng, hai người kia là kẻ yếu, Ái Bộ Đại Cát chỉ có thể hy sinh chính mình.

Ái Bộ đừng làm chuyện ngốc nghếch, hãy để tôi hy sinh.

Hữu Tê Lương Bình lúc này cũng thể hiện một mặt nghĩa khí, hắn không thể nhìn bạn thân mình chết.

Lúc này Thế Xuyên Trương Thái run rẩy, trong lòng hắn cũng muốn hy sinh vì bạn thân, nhưng hắn không nói ra được, bởi vì hắn là kẻ yếu, thật sự lo lắng sẽ bị hy sinh.

Hắn biết mình rất hèn hạ, nhưng hắn thật sự muốn sống sót.

Lương Bình, ngươi phải sống sót, ngươi chắc chắn có thể sống đến cuối cùng, ngươi phải ghi nhớ câu chuyện của ta, đây là trách nhiệm của ngươi.

Ái Bộ Đại Cát kiên định nói.

Chúng ta có thể đổi cho nhau, ngươi mạnh mẽ như vậy, hoàn toàn có thể sống lâu hơn.

Còn ta chỉ là một kẻ thất bại, căn bản không có lý do để sống sót, hãy để ta đi chết.

Hữu Tê Lương Bình không tin mình có thể hoàn thành nhiệm vụ như vậy.

Ta là một người ngốc, chỉ giỏi thực tiễn, dù lần này không chết, lần sau cũng sẽ chết.

Giống như Đỗ Lan đã nói, ý chí chiến đấu của ta sớm muộn gì cũng sẽ cạn kiệt, bây giờ chính là lúc ta cạn kiệt rồi.

Lúc này, Ái Bộ Đại Cát đã thể hiện vẻ đẹp của sự u buồn, có thể nói là rực rỡ mà ngắn ngủi như hoa anh đào.

Trong nguyên tác, Ái Bộ Đại Cát kéo Hữu Tê Lương Bình không ngừng tham gia trò chơi, và trong trò chơi thứ hai đã bị gãy xương sườn.

Vì lý do Đỗ Lan, bọn họ không liên tục tham gia trò chơi, có thời gian nghỉ ngơi ở giữa, xương sườn của hắn cũng được bảo toàn.

Trong nguyên tác, trong trò chơi Lang và Dương này, cuối cùng chỉ có Hữu Tê Lương Bình sống sót, ba người còn lại đều tự nguyện hy sinh.

Ngay cả Tử Xuy Tiểu Chức cuối cùng cũng bị tình bạn của ba người cảm động, từ bỏ sinh mệnh.

Hữu Tê Lương Bình trong nguyên tác, sau khi có được thân phận Lang, sau khi đấu tranh tư tưởng, quyết định từ bỏ thân phận, giao Lang của mình cho người khác, kết quả những người khác đều không đến, ba người đều chọn thành toàn Hữu Tê Lương Bình.

Mặc dù rất cảm động, nhưng ván này lại có bóng dáng của một đao chém ba sĩ.

Hữu Tê Lương Bình muốn nhường cơ hội cho ba người còn lại, nhưng ba người còn lại đều chết rồi.

Một đao chém ba sĩ, người thắng cuối cùng vì hổ thẹn mà chết.

Tử Xuy Tiểu Chức chính là như vậy, vì hổ thẹn, cảm thấy mình một người lớn còn không bằng ba thiếu niên, nên vào phút cuối cùng đã từ bỏ việc cầu sinh.

Bây giờ cục diện một đao chém ba sĩ đã biến thành vấn đề xe điện, vẫn có thể thể hiện tình bạn.

Đỗ Lan đã thay đổi cốt truyện, khiến Ái Bộ Đại Cát và Hữu Tê Lương Bình ít tham gia một trò chơi mèo vờn chuột.

Trong nguyên tác bọn họ đã tham gia một trò chơi cần trốn tránh sát thủ cầm súng, phạm vi trò chơi là một tòa nhà chung cư bảy tầng, bọn họ cần trốn tránh sự truy sát của sát thủ, sau đó tìm ra tổng hành dinh của sát thủ, nhấn nút.

Đối mặt với hỏa lực hoàn toàn áp chế của sát thủ, hai người chật vật không chịu nổi, Ái Bộ Đại Cát càng bị gãy xương sườn, có thể nói là đã không còn hy vọng.

Ở đây, người bị thương chỉ là gánh nặng, căn bản không có thời gian chữa trị, bởi vì thời gian Thị Thực rất ngắn, trò chơi là một trò nối tiếp một trò, bệnh tật chỉ sẽ ngày càng nặng hơn.

Bây giờ bọn họ không tham gia trò chơi sát thủ đó, trực tiếp chờ đến khi thời gian Thị Thực hết hạn, cùng nhau tham gia trò chơi Lang và Dương, hơn nữa vì sự xuất hiện của Đỗ Lan, một đao chém ba sĩ đã biến thành vấn đề xe điện.

Chương 2949

Trong nguyên tác, Hữu Tê Lương Bình sau khi trở thành Lang, quyết định từ bỏ, liền chủ động đứng ra, để một trong ba người còn lại sống sót, dù sao hắn không muốn sống nữa, không muốn làm kẻ xấu sống một mình.

Nhưng hắn không làm kẻ xấu, người khác có muốn làm không.

Ái Bộ Đại Cát khẳng định không làm, vì hắn trọng nghĩa khí nhất.

Thế Xuyên Trương Thái thì muốn sống sót, nhưng dù sao lương tâm hắn chưa chết.

Cuối cùng Tử Xuy Tiểu Chức nhìn thấy tình cảm chân thành của ba thiếu niên cuối cùng cũng bị cảm động, hổ thẹn không chịu nổi, chỉ cảm thấy mình một người lớn còn không bằng một đám thiếu niên, vào phút cuối cùng cũng từ bỏ sinh mệnh.

Kết quả là Hữu Tê Lương Bình sống sót, nhưng những người khác đều chết.

Hắn trầm uất một thời gian dài, bị tự kỷ, nhưng lúc này một mỹ thiếu nữ đã cứu hắn, dần dần khiến hắn vực dậy, vì những người bạn đã chết mà đi tìm sự thật của Di Lưu Chi Quốc.

Nhưng Hữu Tê Lương Bình dù sao cũng chỉ là một người, nên thường xuyên là vực dậy một lúc, lại trầm uất một lúc, liên tục xen kẽ.

Còn hiện tại, vì Đỗ Lan gia nhập, bọn họ không tham gia trò chơi sát thủ, Ái Bộ Đại Cát cũng không bị thương, đương nhiên một đao chém ba sĩ cũng không xảy ra, hiện tại chính là vấn đề xe điện, nhất định phải có một người chết.

Đỗ Lan đề nghị chọn ra một vị quốc vương, hoặc là năm người bỏ phiếu, nhưng đều bị từ chối, cuối cùng chỉ có thể là Ái Bộ Đại Cát tự mình đứng ra.

Là một sự tồn tại trung gian, Ái Bộ Đại Cát biểu thị mình không ức hiếp kẻ yếu, lại không có đủ trí tuệ, nên hắn có thể đi hy sinh.

Kẻ lao tâm thì trị người, kẻ lao lực thì trị người khác.

Ái Bộ Đại Cát tự định vị mình chính là kẻ lao lực, nên hắn nghĩa vô phản cố.

Hữu Tê Lương Bình lại không hy vọng bạn thân chết, hắn muốn mình đi chết, dù sao mình sống cũng không có ý nghĩa.

Nhưng Ái Bộ Đại Cát cho rằng Hữu Tê Lương Bình có giá trị hơn, vì hắn thông minh hơn, có khả năng hơn để tóm được kẻ chủ mưu.

Cứ quyết định như vậy đi, Lương Bình đừng làm ta thất vọng.

Tiểu thư Tử Xuy, không còn thời gian nữa, trước hết hãy đưa Lang cho tôi, sau đó tôi sẽ trả Lang lại cho các cô.

Ái Bộ Đại Cát nói.

Tử Xuy nghe những lời đối thoại chân thành của các thiếu niên, cuối cùng chọn tin tưởng bọn họ, cô rất rõ tình cảm của người trẻ tuổi rất trực tiếp, sẽ không như người lớn mà lừa dối.

Nên cô mở mắt ra, và tiến hành hoán đổi với Ái Bộ Đại Cát.

Tầm mắt nhìn thấy Ái Bộ Đại Cát, hắn trong nháy mắt biến thành Lang, còn Tử Xuy biến thành Dương.

Đỗ Lan để bốn người Dương đứng cùng nhau, hai thiếu niên vẫn còn từ chối, bọn họ không muốn giẫm lên sự hy sinh của bạn thân mà sống sót hèn nhát.

Cái chết và gian khổ cái nào đau khổ hơn.

Ái Bộ Đại Cát tuy hy sinh rồi, nhưng những người sống sót như chúng ta cũng có nhiệm vụ gian khổ phải hoàn thành, chúng ta không phải sống để hưởng thụ, chúng ta là phải đi phát hiện sự thật.

Nên đừng có ủ rũ.

Đỗ Lan biểu thị tuy người hy sinh rất bi tráng, nhưng người sống sót cũng không có nghĩa là hạnh phúc, người sống sót có nhiệm vụ gian nan hơn.

Đỗ Lan nói không sai, các ngươi nhất định phải thay ta tìm ra sự thật, rồi hỏi thăm kẻ chủ mưu thật mạnh.

Ái Bộ Đại Cát nghiêm túc nói.

Hữu Tê Lương Bình lại nghi ngờ liệu có kẻ chủ mưu không, nếu không có sự thật thì sao.

Bọn họ làm sao.

Không còn thời gian suy nghĩ nữa, Đỗ Lan kéo ba người lại gần nhau, để tầm nhìn của Ái Bộ Đại Cát tiến hành phân nhánh, Lang biến thành bốn con, còn Ái Bộ Đại Cát biến thành con Lang duy nhất.

Sau đó Ái Bộ Đại Cát liền trốn đi, để bạn bè không cần phải cứu hắn.

Trốn trong bụi cây, căn bản không ai có thể tìm thấy hắn, cuối cùng mười phút kết thúc.

Theo tiếng nổ, đầu Ái Bộ Đại Cát nổ tung, ngã xuống đất tử vong.

Ái Bộ.

Hữu Tê Lương Bình lệ tuôn đầy mặt, đây là người bạn thân nhất, đáng tin cậy nhất của hắn, bây giờ lại cứ thế mà chết, hắn phẫn nộ, hắn đau lòng, thật sự là bi thương từ trong lòng.

Tôi đi thu thi thể cho hắn.

Đỗ Lan nói.

Hắn đào một cái hố chôn, dựng một bia mộ, cũng coi như để thiếu niên ra đi một cách đàng hoàng, dù sao rất nhiều người đều phơi thây hoang dã, căn bản không ai thu thi.

Chúng ta nhất định phải tìm ra sự thật.

Thế Xuyên Trương Thái nghiêm túc nói.

Hữu Tê Lương Bình lại biết điều này có nghĩa là bọn họ phải tiếp tục sống sót, còn phải điều tra sự thật, thì phải không ngừng ép buộc mình tiến lên.

Mình thật sự có thể làm được không.

Phải biết rằng trong hiện thực hắn còn chưa làm được, hắn thật sự sẽ vì bạn bè chết mà thay đổi sao.

Hắn không tin mình có thể dễ dàng thay đổi như vậy, mặc dù cảm xúc bi thương rất mãnh liệt, nhưng loại cảm xúc này lại có thể kéo dài bao lâu chứ.

Hắn thực sự không có lòng tin.

Hữu Tê Lương Bình chính là loại người lười biếng này, hắn rất rõ, chính là không thể thay đổi được.

Lý thuyết là lý thuyết, thực tiễn nói thực tiễn, hắn rất thông minh, đạo lý gì cũng hiểu, nhưng hắn thật sự sợ thực tiễn.

Sau khi tế bái người đã khuất, bọn họ có được mấy ngày Thị Thực, nhưng đó chẳng qua chỉ là một đoạn sống lay lắt nữa mà thôi.

Tiếp tục thu thập tình báo đi.

Đỗ Lan nói: Chúng ta cũng không thể lãng phí thời gian, đã biết tồn tại nhiệm vụ tử vong, vậy chúng ta cần nhiều đồng đội hơn, như vậy ý chí của chúng ta mới có thể truyền thừa.

Dù một ngày nào đó chúng ta chết, cũng phải để người khác tiếp tục điều tra sự thật.

Tôi thấy ngươi là muốn tìm kiếm thêm nhiều pháo hôi.

Tử Xuy Tiểu Chức tuy tin tưởng các thiếu niên, nhưng vẫn không tin tưởng người lớn, tên Đỗ Lan này quá máu lạnh, cô cho rằng Đỗ Lan sẽ coi người khác là pháo hôi, thậm chí là lừa dối người khác để họ chết vì hắn.

Ái Bộ Đại Cát chẳng phải đã học Đỗ Lan hai ngày, sau đó tự nguyện hy sinh sao.

Nên Tử Xuy Tiểu Chức vô cùng sợ Đỗ Lan, cảm thấy Đỗ Lan chính là ác quỷ thổi sáo dụ trẻ con.

Mặc kệ cô nói thế nào, muốn tìm sự thật thì phải mở rộng đội ngũ.

Đỗ Lan biểu thị hiện tại mình chính là Túc Na, dù bọn họ không tình nguyện chấp nhận, nhưng cuối cùng vẫn phải thừa nhận mình, hiện thực chính là vô phương như vậy, muốn chiến thắng thì cần hy sinh.

Loại người như Túc Na là cần thiết, hắn có thể bình tĩnh đưa ra lựa chọn, quyết định nên hy sinh ai.

Hữu Tê Lương Bình lại không có chút ý chí chiến đấu nào, tuy đã hứa với bạn thân, nhưng hiện tại hắn chỉ cảm thấy mình rất bi thương, căn bản không có sức lực để làm việc, chỉ muốn ở một mình tự mình buồn rầu.

Đỗ Lan biểu thị đây là đội ngũ gì vậy, một chút hăng hái cũng không có.

Bởi vì bọn họ đều không nhìn thấy tương lai, tuy nói muốn đi tìm kẻ chủ mưu, nhưng vấn đề là tìm thế nào.

Bọn họ còn không bảo vệ được cái mạng nhỏ của mình, thì làm gì có tâm tình suy nghĩ những chuyện khác.

Vấn đề an toàn chưa giải quyết, căn bản không muốn nói chuyện phát triển.

Hiện tại bọn họ đã ý thức được sự tàn khốc và bất lực của xã hội, theo lý mà nói bây giờ nên đưa ra một bản thiết kế tươi đẹp, để mọi người cùng cố gắng.

Nhưng không ai dám nói nhất định sẽ tìm ra sự thật, nhất định sẽ khiến mọi người sống sót.

Không có bản thiết kế tương lai, thì mọi người sẽ không có động lực.

Chỉ tìm ra sự thật là mục tiêu, thực sự không thể thúc đẩy bọn họ, tuy bọn họ cũng muốn báo thù, nhưng bọn họ còn không biết kẻ địch là ai, báo thù thế nào.

Tóm lại là các loại không có cảm giác an toàn, không có động lực, thiếu mục tiêu rõ ràng.

Đội ngũ như vậy quá khó dẫn dắt, dù sao mọi người đều không biết có thể sống sót qua trò chơi tiếp theo không, căn bản không thể lập kế hoạch lâu dài.

Điều này giống như việc những con khỉ không đồng ý ba quả hạt dẻ buổi sáng, bốn quả buổi tối.

Những con khỉ chỉ đồng ý bốn quả buổi sáng, ba quả buổi tối.

Tuy đều là bảy quả một ngày, nhưng không có kế hoạch lâu dài, sáng bốn tối ba quả thực sự là lựa chọn tốt nhất.

Chương 2950

Sáng ba tối bốn thuộc về kế hoạch lâu dài, không thích hợp với Di Lưu Chi Quốc.

Đỗ Lan biết phải đặt ra một số mục tiêu nhỏ cho bọn họ.

Muốn khiến ba người này thực tiễn, muốn khiến ba người này đối mặt với những năm tháng gian khổ, thật sự quá khó.

Có thể nói bọn họ chính là tạp chất trong thép, kẻ yếu trong xã hội loài người, thật sự nên rèn luyện trăm ngàn lần, cải tạo thật tốt bọn họ.

Nhưng làm thế nào được, trong Di Lưu Chi Quốc đầy rẫy nguy cơ tử vong này, không thể lâu dài lập kế hoạch cải tạo, dù sao bọn họ bất cứ lúc nào cũng có thể bị trò chơi giết chết, chắc chắn sẽ chống cự việc tiến hành huấn luyện nghiêm khắc.

Đáng tiếc, Ái Bộ Đại Cát, người có tinh thần thực tiễn nhất, đã chết, còn ba người này nhất định sẽ phụ lòng hy sinh của hắn.

Đỗ Lan biểu thị mình thật sự nên xây dựng lễ giáo, xây dựng tôn giáo, xây dựng pháp luật, cuối cùng vẽ ra một cái bánh lớn, để những người này có thể tự mình thực tiễn thật tốt.

Nên phải tìm một mục tiêu nhỏ thôi, phải để bọn họ có hành động gì đó.

Nhưng suy nghĩ một lúc, Đỗ Lan cảm thấy cũng không cần mình phải xây dựng, dù sao thế giới này đã có người xây dựng mục tiêu nhỏ rồi, đó chính là thu thập tất cả các lá bài poker.

Nhóm người Đỗ Lan không phải nhóm đầu tiên, trước đây đã có người ở Di Lưu Chi Quốc lưu lại mấy tháng, và đã thiết lập trật tự.

Có người điên cuồng nhặt đồ bỏ đi trong thành phố, có thể nói là khởi đầu hai người, trang bị hoàn toàn nhờ may mắn, bọn họ không những sống sót qua các trò chơi chết chóc đến bây giờ, mà trong thời gian Thị Thực có hiệu lực còn phục vụ người khác, bọn họ tìm được các loại khí đốt và xăng dầu, chuyển đến các loại máy phát điện chạy dầu còn dùng được, khôi phục thủy điện của một khu nghỉ dưỡng ven biển.

Sau đó lấy mục tiêu tập hợp tất cả các lá bài poker, bắt đầu chiêu binh mãi mã.

Trong môi trường nay đây mai đó này, bọn họ đã thành công tập hợp hơn một trăm người chơi, mỗi bốn người một nhóm tiến hành trò chơi, nâng cao đáng kể tỷ lệ sống sót của người chơi trong trò chơi.

Chẳng phải có mục tiêu nhỏ có sẵn đây sao.

Nên Đỗ Lan quyết định dẫn ba người đến đầu quân ở khu ven biển.

Khu nghỉ dưỡng ven biển cách khu đô thị vẫn có một khoảng cách, vì khách sạn nghỉ dưỡng nằm ở bờ biển.

Nhưng khu ven biển có rất nhiều nhân tài, trong đó có thợ sửa ô tô, đã sửa được không ít xe, nên bọn họ có thể lái xe đi tham gia trò chơi.

Đỗ Lan dẫn ba người thuận lợi tìm đến khu ven biển, người chơi bình thường không có nhiều sức lực đi bộ đến đây.

Hơn nữa người ở khu ven biển cũng rất cẩn thận, bình thường sẽ không tùy tiện tiết lộ vị trí của khu ven biển.

Nhưng Đỗ Lan vẫn dẫn ba người đến.

Thật lòng mà nói, ba người bọn họ thực ra rất không thích Đỗ Lan, lần này đi theo Đỗ Lan đi một quãng đường dài như vậy, trên đường cũng không ngừng oán trách.

Đỗ Lan cũng chỉ có thể không ngừng dùng Ái Bộ Đại Cát kích thích bọn họ, khiến bọn họ miễn cưỡng đi theo.

Quả nhiên là tạp chất trong thép, không rèn không được.

Đến rồi.

Ba người ngây ra, hiển nhiên không ngờ sẽ có nhiều người tụ tập ở đây như vậy, hơn nữa nhìn khách sạn nghỉ dưỡng thì có nước có điện, không thiếu thứ gì.

Cái này.

Ba người trợn mắt há hốc mồm, không biết đây là tình huống gì.

Đây chính là thử thách của các ngươi, ba người các ngươi không phải không muốn nghe ta sao.

Vậy thì hãy chấp nhận sự giám sát của xã hội đi.

Cũng giống như khi các ngươi ở thế giới bình thường vậy, nếu không thể thực tiễn tốt, thì sẽ chết về mặt xã hội.

Đỗ Lan nói: Cái này các ngươi chắc chắn rất quen thuộc, dù sao các ngươi đã thất bại một lần rồi.

Vừa nhìn thấy nhiều người như vậy, bọn họ liền nhớ đến những gì mình đã trải qua trong xã hội hiện thực, bọn họ là những học sinh kém cỏi khốn khổ và những sinh viên tốt nghiệp khốn khổ.

Bọn họ chính là vì không thể chấp nhận đánh giá và giám sát của đại chúng đối với mình, mới trở nên chán ghét thế giới như vậy.

Bây giờ lại bắt bọn họ chấp nhận sự giám sát của xã hội loài người, chẳng phải quay về quá khứ sao.

Ở Địa Cầu, bọn họ chấp nhận giám sát, ở Di Lưu Chi Quốc, bọn họ vẫn chấp nhận giám sát, vậy bọn họ chẳng phải đến đây vô ích sao.

Sao lại sợ hãi rồi.

Đỗ Lan cười nói: Các ngươi sợ hãi thực tiễn, sợ hãi nỗ lực như vậy, ta chỉ có thể tìm thêm nhiều người giám sát các ngươi.

Bây giờ các ngươi đã không còn cơ hội trốn thoát, chỉ có thể tiến lên.

Ba người vô cùng kháng cự, bọn họ là những kẻ thất bại của xã hội loài người, thật sự rất sợ lại thất bại.

Nhưng bây giờ bọn họ không thể trốn được, vì những người ở khu nghỉ dưỡng đã phát hiện ra bọn họ, và đã đi lên.

Này này, các ngươi sẽ không phải tự mình tìm đến đấy chứ.

Bọn họ rất ngạc nhiên, vì bình thường đi lại đều là lái xe, khách sạn cách khu đô thị khá xa.

Chúng tôi là đến gia nhập các ngươi.

Đỗ Lan nói.

Vậy thì vào đi, tôi đưa các ngươi đi gặp lão đại.

Trong hồ bơi lộ thiên, toàn là những người mặc đồ bơi, ở Di Lưu Chi Quốc có một điểm rất tốt, đó là không lạnh, dù là ngoài trời cũng không cần lo lắng bị đông cứng.

Mặc đồ bơi cũng rất thích hợp, rất thoải mái.

Lão đại, có bốn người tìm đến chúng ta, nói muốn gia nhập.

Trên ghế dài, có một soái ca tóc vàng bù xù đang ôm tả ấp hữu bão, nhanh chóng đánh giá bốn người, hắn cũng chỉ mặc một chiếc quần bơi, thân hình vạm vỡ lộ rõ.

Các ngươi cũng là vì điều tra sự thật mà đến sao.

Soái ca không lập tức đồng ý, mà hỏi một câu.

Sự thật.

Lẽ nào là sự thật của Di Lưu Chi Quốc.

Hữu Tê Lương Bình kích động, lúc này hắn nhớ đến di nguyện của bạn thân, muốn biết sự thật.

Thiếu niên, phải học cách tư duy độc lập, sự thật của người khác không đại diện cho sự thật của ngươi.

Đỗ Lan nói một câu.

Nói hay lắm.

Vị soái ca tóc bù xù này lại rất tán thưởng Đỗ Lan, cảm thấy người này không tồi, liền từ ghế dài đứng dậy, nói: Tự giới thiệu một chút, tôi tên là Phong Mạo Tử, là quốc vương ở đây, tất cả những người tìm kiếm sự thật, tất cả những người muốn sống sót, tôi đều vô cùng hoan nghênh.

Đi theo tôi.

Tiếp theo, vị soái ca tóc bù xù này dẫn bốn người tham quan đơn giản một chút, trên mặt những người ở khu nghỉ dưỡng ven biển không có sự lo lắng, giống như không sợ hãi các trò chơi tử vong, trên mặt mỗi người đều nở nụ cười.

Hơn nữa ở đây rõ ràng không có trò chơi, nhưng nước và điện vẫn đang hoạt động, mọi thứ đều rất sạch sẽ, khiến người ta ngưỡng mộ.

Bước vào khách sạn, càng là vàng son rực rỡ, đại sảnh vô cùng gọn gàng.

Cái này có ý nghĩa gì.

Hữu Tê Lương Bình cảm thấy tất cả những điều này đều vô nghĩa trước cái chết, hắn chỉ muốn biết sự thật, chứ không muốn xem điều kiện sống ưu việt.

Ha ha, thiếu niên, ngươi có bao giờ nghĩ rằng tuy ở đây có trò chơi tử vong, nhưng đổi lại, chúng ta đã có được tài nguyên của cả một thành phố, xăng dầu, khí đốt, ô tô, máy móc ở đây đều có thể do chúng ta sử dụng, không cần tranh giành với bất kỳ ai, cũng không cần làm việc sáng chín tối năm, chúng ta có thể xây dựng một thiên đường ở đây.

Phong Mạo Tử hào hứng nói.

Quả thực, nói đến khách sạn này, trước đây bọn họ cần tốn rất nhiều tiền mới có thể ở vào, nhưng bây giờ không mất tiền.

Còn khí đốt và xăng dầu đều phải mua, bây giờ cũng không mất tiền nữa, tất cả mọi thứ trong thành phố này đều có thể tùy ý sử dụng, chỉ có một cái giá phải trả, đó là tham gia trò chơi.

Điều này cũng gần giống như làm việc kiếm tiền trên Địa Cầu, mua tài nguyên.

Hữu Tê Lương Bình không nói nên lời, hắn ngoài việc bới móc, không thể đưa ra bất kỳ quy tắc mạnh mẽ nào, nên đối mặt với người đưa ra quy tắc, hắn đều không có cách nào để thực sự lật đổ.

Được rồi, đã các ngươi muốn biết sự thật, ta sẽ cho các ngươi sự thật.

Ở một góc tường trong đại sảnh, vẽ một bức tường đầy các lá bài poker, rất nhiều lá bài đã bị đánh dấu X, biểu thị bọn họ đã thu thập được, chỉ có một số ít lá bài poker chưa được thu thập, chứng tỏ bọn họ chỉ còn một bước nữa là thành công.

Không có lá JQK và A.

Đỗ Lan nói.

Quả thực không có, hiện tại tất cả người chơi tham gia trò chơi đều chưa từng thấy.

Có lẽ Di Lưu Chi Quốc không có bài hình, chỉ có bốn chất từ A đến 10, tổng cộng bốn mươi lá bài, chỉ cần thu thập thành công, tức là công phá tất cả các trò chơi, thì tất cả chúng ta sẽ được giải thoát.

Nên muốn gia nhập khu ven biển chỉ có một quy tắc, đó chính là giao nộp tất cả các lá bài mà các ngươi đã thu được cho tôi.

Phong Mạo Tử nghiêm túc đưa ra yêu cầu.

Muốn gia nhập khu ven biển, thì phải giao nộp những lá bài poker mà đã dùng mạng vượt qua trò chơi để có được, quả nhiên trên đời không có bữa trưa miễn phí.

Nhìn bức tường đầy graffiti, nhìn những lá bài poker đã thu thập được gần hết.

Hữu Tê Lương Bình rất không vui, Tử Xuy Tiểu Chức cũng cau mày.

Bọn họ đều nghĩ đến một điểm, nếu sau khi tập hợp một bộ bài, chỉ có một người có thể giải thoát thì sao.

Phong Mạo Tử Quốc vương là tập trung tất cả bài của người chơi lại, mới thu thập được nhiều bài như vậy, nếu cuối cùng một bộ bài chỉ có thể giải thoát một người thì sao.

Chẳng phải nói những người chơi khác đều không thể rời đi, chỉ có một mình quốc vương có thể rời đi sao.

Chương 2951

Đương nhiên chỉ dựa vào hai người bọn họ, căn bản không thể thu thập bốn mươi lá bài.

Chỉ là bọn họ không thể rời đi, cũng không muốn để Phong Mạo Tử rời đi.

Điều này gọi là vừa không muốn huynh đệ sống khổ, lại càng sợ huynh đệ lái xe sang.

Mình sống không tốt, lại càng lo lắng người khác sống tốt hơn mình.

Khí đốt và xăng dầu trong khách sạn này, còn có máy phát điện các loại, đều là ngươi vận chuyển đến sao.

Đỗ Lan hỏi.

Phong Mạo Tử không khỏi nhìn Đỗ Lan một cái, không ngờ hắn lại hỏi như vậy, vì trước đây căn bản không ai quan tâm những thứ này, mọi người đều đến để hưởng thụ, không phải đến để tìm hiểu hoạt động đằng sau khách sạn.

Là tôi khởi xướng, sau đó do nhóm người chơi đầu tiên cùng nhau giúp vận chuyển.

Phong Mạo Tử nói.

Đây chính là người trí thức nghe đạo thì siêng năng thực hành, hắn nhìn thấy đạo, sau đó thực tiễn, cuối cùng được mọi người ủng hộ trở thành quốc vương.

Rất lợi hại, nhưng đối với người mới gia nhập, còn chưa hưởng thụ được tiện ích của khách sạn, mà đã trực tiếp thu thẻ poker, chúng ta có nghi ngờ cũng là bình thường thôi.

Đỗ Lan nói: Ngươi làm sao đảm bảo, sau khi giao nộp thẻ poker, chúng ta sẽ có được đãi ngộ bình đẳng.

Ngươi quả nhiên rất lý trí, xem ra là một tay chơi giỏi.

Phong Mạo Tử càng ngày càng tán thưởng Đỗ Lan, nói: Nói rất có lý, nhưng tôi không thể đảm bảo gì với các ngươi, là các ngươi muốn gia nhập, thì phải do các ngươi gánh chịu cái giá của sự tin tưởng.

Muốn gia nhập, thì phải đưa ra đầu danh trạng, nếu không tôi dựa vào cái gì mà tin các ngươi sẽ không hưởng thụ mấy ngày rồi bỏ chạy.

Đối mặt Phong Mạo Tử, Đỗ Lan chỉ cảm thấy đến rồi đến rồi, đây mới là nhân vật thực sự biết đón ý người khác a, mình khoe mẽ, đối phương đều có thể tiếp nhận, có qua có lại, như vậy mới có thể khơi dậy nhiệt huyết khoe mẽ.

Không như Hữu Tê Lương Bình, Thế Xuyên Trương Thái, Tử Xuy Tiểu Chức, Đỗ Lan nói gì, bọn họ đều là bộ dạng cá ươn không nghe không nghe kinh rùa.

Vị Phong Mạo Tử này rất có suy nghĩ, khả năng thực thi cũng rất mạnh, nhìn là biết một người xã hội xuất sắc.

Làm thế nào để thiết lập mối quan hệ tin tưởng, Phong Mạo Tử và Đỗ Lan đều là lần đầu gặp mặt.

Yêu cầu của Phong Mạo Tử chính là Đỗ Lan và nhóm của hắn phải giao ra bài poker, sau này tham gia trò chơi có được bài poker cũng phải giao nộp, như vậy Đỗ Lan và nhóm có thể ở lại khu nghỉ dưỡng ven biển hưởng thụ nước và điện, sau này tham gia trò chơi cũng có thể là đội bốn người phối hợp, thậm chí còn có thể lái xe nghênh ngang.

Còn Đỗ Lan bốn người phải từ bỏ bài poker, từ bỏ quyền lợi tập hợp bài poker.

Đây là khế ước giữa quốc vương và thần dân, quốc vương bảo vệ lợi ích vật chất của thần dân, thần dân ủng hộ quyền lực của quốc vương.

Đều là tương hỗ, thần dân có được lợi ích, thì không thể nghĩ đến việc hiệu lệnh quần hùng nữa.

Quốc vương có được quyền lực, thì phải đảm bảo thần dân có thể hưởng thụ tiện ích.

Ở khu nghỉ dưỡng ven biển, chính là Phong Mạo Tử phải đảm bảo nước và điện, đảm bảo mọi người có thể sống thoải mái, phải cung cấp các loại đồ vật cho mọi người.

Phong Mạo Tử cũng thực sự luôn tìm cách thu thập tài nguyên từ thành phố, thậm chí là một số vật phẩm cấm.

Người bình thường khẳng định không thể có được những thứ này, nhưng Phong Mạo Tử lại không phải người bình thường.

Khi còn trẻ hắn cũng là một tên trai bao hô mưa gọi gió, chỉ là sau này thừa kế tiệm mũ của cha mình.

Trong những năm tháng làm trai bao, hắn đã tiếp xúc với rất nhiều phú bà, tìm hiểu rất nhiều kiến thức đen trắng hai giới, biết người giàu sẽ hưởng thụ thế nào, hơn nữa biết đi đâu để thu thập những tài nguyên đó.

Có những tài nguyên này, mọi người liền giao bài poker ra, đổi lấy sự hưởng thụ.

Phong Mạo Tử cũng đã thành công trở thành quốc vương, cố gắng thu thập bài poker, muốn xem sau khi thu thập đầy đủ, sẽ xảy ra chuyện gì.

Đầu óc Hữu Tê Lương Bình suy nghĩ, hắn biết lúc này thực ra bất kể chọn thế nào, đều bất lợi cho bọn họ.

Nhìn những người bên ngoài kia, hiển nhiên đều dùng bài poker đổi lấy sự hưởng thụ ngắn ngủi, dù sao không biết mình khi nào sẽ chết, chi bằng kịp thời hưởng lạc.

Hắn không thể phủ nhận suy nghĩ của những người này, nhưng hắn vẫn muốn biết sự thật.

Nhưng nếu sự thật chỉ có thể được một người biết, vậy thì hắn e rằng không có cơ hội này.

Hắn cảm thấy rất vô lực, bởi vì so với Phong Mạo Tử, mình thật sự chỉ là một kẻ thất bại.

Thế nào, các ngươi chọn thế nào.

Phong Mạo Tử tự tin cười nói, hắn biết đây là một giao dịch rất công bằng, đối phương không cần thiết phải từ chối.

Dù đối phương muốn thu thập bài poker, cũng không có năng lực này.

Chi bằng dùng bài poker đổi lấy một số hưởng thụ, còn tính toán hơn.

Đỗ Lan nói: Nếu ngươi chết, những lá bài này sẽ được kế thừa thế nào.

Thú vị, ngươi quả nhiên rất thú vị.

Phong Mạo Tử không hề tức giận, mà nói: Ở Di Lưu Chi Quốc này, mỗi người đều nay đây mai đó, tôi cũng thực sự sẽ chết.

Yên tâm, chúng tôi ở đây có chế độ kế thừa, các lá bài đều được đặt trong một két sắt an toàn, chỉ có quốc vương mới biết vị trí và mật khẩu.

Mật khẩu tôi sẽ viết trong một phong bì, sau đó do mấy thành viên cốt lõi ký tên phong ấn.

Còn về vị trí két sắt tôi sẽ nói cho phó thủ lĩnh, nên đợi tôi chết, phó thủ lĩnh sẽ lập tức kế vị, và dưới sự giám sát của mọi người mở mật khẩu, kế vị quốc vương.

Sau đó hắn lại sẽ nói vị trí két sắt cho phó thủ lĩnh của hắn, và lại phong ấn mật khẩu.

Nên nếu các ngươi may mắn, cũng có thể trở thành quốc vương đấy.

Đỗ Lan cười nói: Thế mới đúng chứ, tôi bây giờ đã rất mong chờ các thành viên cốt lõi của các ngươi bạo tử rồi.

Trực tiếp bộc lộ dã tâm.

Mọi người vừa nghe Đỗ Lan nói vậy, thầm nghĩ tên này cũng quá nguy hiểm rồi, còn chưa gia nhập đã trực tiếp bộc lộ dã tâm, đây là cái quỷ gì.

Hữu Tê Lương Bình nghĩ thầm Đỗ Lan đang làm gì, tại sao cố ý thu hút cừu hận.

Đã muốn gia nhập, vậy tại sao không khiêm tốn một chút.

Vậy ngươi muốn gia nhập.

Đỗ Lan gật đầu, lấy ra mấy lá bài poker của bốn người.

Tử Xuy Tiểu Chức giật mình, vì bài poker của cô không biết từ lúc nào đã bị Đỗ Lan lấy đi.

Chúng tôi gia nhập.

Phong Mạo Tử dang rộng vòng tay nói: Hoan nghênh gia nhập đại gia đình này.

Hắn rất trực tiếp, lấy bài poker xong liền để bốn người gia nhập.

Tôi sẽ chuẩn bị đồ bơi và vòng tay cho các ngươi, ở đây, mỗi người đều chỉ được mặc đồ bơi, đây là quy tắc.

Phong Mạo Tử còn quy định trang phục chỉ được là đồ bơi.

Còn vòng tay chính là chứng minh thân phận, tất cả vòng tay mới là thành viên khu ven biển.

Mỗi vòng tay đều có số, Phong Mạo Tử là số một, số đại diện cho thứ tự gia nhập.

Gia nhập vào, mỗi người đều có một căn phòng riêng, ăn mặc miễn phí, nước điện miễn phí, thậm chí muốn một số vật phẩm cấm cũng có thể miễn phí, tóm lại là miễn phí.

Được rồi, các ngươi bây giờ có thể sa đọa rồi.

Đỗ Lan nói: Các ngươi đã tự do rồi.

Ba người vừa thấy Đỗ Lan muốn đi, nhất thời có chút thất vọng.

Nói ra cũng kỳ lạ, bọn họ rất ghét Đỗ Lan, nhưng đợi Đỗ Lan thực sự rời đi, bọn họ lại bắt đầu lo lắng.

Dù sao từ trước đến nay đều là Đỗ Lan đưa ra phương án, bọn họ chỉ cần đi theo là được, có thể nói nếu không có Đỗ Lan, bọn họ có lẽ đã chết trong hai trò chơi trước rồi.

Ngươi không đi điều tra sự thật sao.

Hữu Tê Lương Bình hỏi.

Ái Bộ Đại Cát là bạn của các ngươi, các ngươi đều không đi điều tra, ta đi làm gì.

Đỗ Lan nói: Hắn đã chết rồi, chúng ta cứ quên hắn đi.

Một chiêu lấy lùi làm tiến thật hay, Đỗ Lan biết ba tên này đều là lương tâm chưa chết, tuy miệng nói chán ghét thế giới, nhưng thực ra bọn họ vẫn muốn sống sót.

Chỉ là trước đây bọn họ không nhìn thấy hy vọng chiến thắng, đồng thời cũng không dám thực tiễn.

Nhìn Đỗ Lan, cái hy vọng chiến thắng này sắp rời xa bọn họ, bọn họ đột nhiên sợ hãi.

Nếu không có Đỗ Lan, bọn họ sẽ gặp bất lợi.

Nhưng ba người không ai giữ Đỗ Lan lại, vì bọn họ biết một khi mở miệng, tức là thừa nhận địa vị lãnh đạo của Đỗ Lan, bọn họ sẽ phải tuân theo sự sắp xếp của Đỗ Lan, chết mà không oán trách.

Đối với ba người sợ thực tiễn mà nói, điều này chẳng khác gì lật trời lật đất.

Nên cuối cùng bọn họ vẫn không dám trực diện với chính mình, không dám thay đổi chính mình.

Quả nhiên đi thực tiễn là vô cùng khó chịu, dù là sư tử hổ báo cũng sẽ cố gắng giảm thiểu số lần săn mồi của mình, bởi vì mỗi lần săn mồi đều kèm theo rủi ro.

Đối với con người cũng vậy, thực tiễn càng nhiều, rủi ro càng nhiều, đây chính là cái gọi là thường đi bờ sông sao mà không ướt giày.

Chương 2952

Đỗ Lan thì vô tư, vì ở khu ven biển có mấy chục người, có rất nhiều người dám thực tiễn hơn.

Đỗ Lan có thể đi hợp tác với bọn họ, có thể lôi kéo người khác.

Phong Mạo Tử nhìn Đỗ Lan hoạt bát, cảm thấy đã rất lâu không nhìn thấy tân binh thú vị như vậy.

Muốn trở thành quốc vương sao.

Vậy thì cố gắng đi.

Vị trí quốc vương này cũng không dễ ngồi.

Còn Hữu Tê Lương Bình thì âm thầm quan sát, nơi nào có người, nơi đó có giang hồ, dù là một khu ven biển nhỏ cũng có hai phe người.

Một phe là đoàn thể do quốc vương đứng đầu, một phe là đoàn thể do tên bạo lực nam đứng đầu.

Quốc vương dựa vào sức hút cá nhân, đoàn thể kia dựa vào bạo lực.

Có điều hai phe phái ở khu ven biển vẫn khá cân bằng, Hữu Tê Lương Bình lại lo lắng nơi đây sớm muộn gì cũng sẽ biến thành chiến trường máu chảy thành sông, dù sao cách giải quyết mâu thuẫn đơn giản nhất chính là bạo lực.

Hữu Tê Lương Bình nóng lòng bới móc khu ven biển, vì khu ven biển bề ngoài thì tươi sáng, nhưng bên trong lại ngầm sóng gió, hơn nữa hắn còn phát hiện trong một con mương bên cạnh khu ven biển toàn là thi thể.

Những người chết này đều là những người nghi ngờ khu ven biển, tất cả đều bị xử tử.

Nên khu ven biển trông có vẻ đẹp đẽ, hưởng thụ hồ bơi nắng vàng, còn có phòng riêng, nước điện 24 giờ.

Nhưng trong bóng tối lại có đấu tranh phe phái, cùng với những hình phạt tàn nhẫn và đen tối.

Nơi này rất nguy hiểm, Hữu Tê Lương Bình cảm thấy mình bất cứ lúc nào cũng có thể chết.

Làm gì cũng không được, bới móc thì đứng đầu.

Khu ven biển không phải thiên đường, nó có tất cả những ưu thế và khuyết điểm mà một thế lực đều có.

Tuy chỉ có mấy chục người, nhưng các loại chính trị cũng không thiếu.

Có giao dịch lợi ích, có kiểm soát bạo lực, có đấu tranh phe phái, cũng có xây dựng đồng thuận, kiến tạo mục tiêu, tất cả đều là những hành vi quen thuộc, những điều này đều là Hữu Tê Lương Bình không thích.

Đương nhiên hắn cũng biết những thứ này là không thể thiếu cho sự vận hành của xã hội, nhưng xã hội nhỏ này chỉ khiến hắn phẫn nộ, khiến hắn cảm thấy bất kể hoàn cảnh nào, loài người cũng sẽ không thay đổi.

Quả nhiên, nếu không kiểm soát người khác, loài người sẽ không thể sống sót.

Hữu Tê Lương Bình tự lẩm bẩm, hắn nhìn đám đông đang hưởng lạc trong hồ bơi, thầm nghĩ những người lớn này quả nhiên đều rất ngu xuẩn.

Ngu xuẩn sao.

Thực ra chỉ là mọi người tự tìm cho mình một lý do để thực tiễn.

Có người thực tiễn vì lợi ích, có người thực tiễn vì sợ hãi, có người thực tiễn vì tín ngưỡng, có người thực tiễn thì vì theo số đông.

Mỗi người đều có lý do thực tiễn khác nhau, những người khác nhau tụ tập lại với nhau, muốn những người có động cơ khác nhau cùng thực tiễn, thì phải xây dựng một bộ tiêu chuẩn, tăng cường cảm giác đồng điệu của mọi người.

Ví dụ như mặc đồng phục, rất nhiều công ty để tăng cường cảm giác đồng điệu của nhân viên sẽ thống nhất trang phục, còn ở khu nghỉ dưỡng ven biển thì là mặc đồ bơi.

Hữu Tê Lương Bình phê phán những người này ngu xuẩn, nhưng hắn lại không thể khiến tất cả mọi người đều ở cùng nhau hợp tác.

Thực ra loài người vốn dĩ không thông minh như tưởng tượng, để có thể khiến những người khác nhau hợp tác, tôn giáo vẫn đang được sử dụng rộng rãi.

Bởi vì tôn giáo có thần linh, là một sự tồn tại bắt nguồn từ xã hội, cao hơn xã hội, dễ khiến mọi người hình thành đồng thuận.

Nếu không có thần, chỉ có một người, vậy mọi người sẽ sản sinh các loại nghi ngờ, đã mọi người đều là người, tại sao phải nghe hắn.

Nếu là thần, thì rất đơn giản rồi, người ta là thần, ngươi là người, người đương nhiên nghe thần, mọi người đều là người, mọi người đều nghe thần, đồng thuận đơn giản như vậy liền hình thành.

Trong thời cổ đại, Trần Thắng Ngô Quảng muốn lợi dụng thần linh, Hoàng Cân Quân muốn lợi dụng Ngũ Đấu Mễ Giáo, sau này còn có Bạch Liên Giáo, Bái Thượng Đế Giáo v. v. nông dân khởi nghĩa tại sao luôn giả mượn tôn giáo.

Chính là vì muốn liên kết bách tính các khu vực khác nhau lại, thì nhất định phải tìm một tiêu chuẩn, tôn giáo là thứ dễ dùng nhất.

Nên muốn mọi người đều duy trì đồng thuận, tôn giáo là một lựa chọn đơn giản và dễ dùng.

Ví dụ như ở khu ven biển, Phong Mạo Tử để những người mới gia nhập và những người đã gia nhập trước đây đều tin tưởng mình, thì hành vi của hắn sẽ ngày càng cực đoan, ngày càng thành kính, sẽ phát triển theo hướng tôn giáo.

Nếu Phong Mạo Tử là một người, thì sẽ có người nghi ngờ hắn, dù là người mới cũng vẫn sẽ nghi ngờ.

Nhưng nếu Phong Mạo Tử trở thành người phát ngôn của thần ở nhân gian, thì người bình thường sẽ không thể nghi ngờ, nếu cố chấp nghi ngờ, sẽ bị thần ghét bỏ, tức là dị giáo đồ, người khác liền có thể giết hắn.

Hơn nữa tôn giáo còn có một lợi ích, đó là để có được sự ưu ái của thần, tín đồ phải thực hiện khế ước, phải đi thực tiễn.

Thực tiễn chi hậu, tài hữu ngưu nãi hòa mật.

Yếu thị thực tiễn, dã một hữu đắc đáo diện bao ngưu nãi, na tựu thị thực tiễn đích thì hậu tâm bất thành, tái thực tiễn nhất biến.

Tôn giáo đã thiết lập đồng thuận, khuyến khích mọi người thực tiễn.

Nên tôn giáo có thể nói là trường thịnh bất suy, mấy ngàn năm đều không rút khỏi vũ đài lịch sử.

Khi những người xa lạ tụ tập lại với nhau, muốn thiết lập đồng thuận mới, tôn giáo vẫn là thủ đoạn tốt nhất.

Thực ra khu ven biển đã không tệ rồi, dù sao phần lớn mọi người đều là người Nhật Bản, còn chưa có các dân tộc khác, nên không cần lo lắng vấn đề dân tộc.

Đỗ Lan biểu thị khu ven biển này đã coi như không tệ rồi, ít nhất văn hóa tập tục đều tương tự, không có quá nhiều chia rẽ.

Nếu thêm một vấn đề dân tộc nữa, thì khu ven biển mới náo nhiệt.

Đương nhiên Đỗ Lan sẽ không đi theo con đường tôn giáo, vì Phong Mạo Tử đã bắt đầu, không ngừng có người mới gia nhập, để tránh người cũ ức hiếp người mới, dẫn đến người mới sản sinh cảm giác xa cách, hắn phải tăng cường đồng thuận, thì phải tôn giáo hóa.

Người cũ khẳng định cảm thấy Phong Mạo Tử điên điên khùng khùng, nhưng người mới lại cần thái độ như vậy của Phong Mạo Tử, vì Phong Mạo Tử chỉ có thể không ngừng nhấn mạnh sự thần thánh của việc tập hợp bài poker, mới có thể giữ lại người mới.

Nói đơn giản chính là Phong Mạo Tử rất khó giải quyết mâu thuẫn giữa người mới và người cũ, thực ra chính là nghịch lý của quốc vương, quốc vương rốt cuộc là đại diện cho lợi ích của người của mình, hay là đại diện cho lợi ích của tất cả mọi người.

Phong Mạo Tử hiển nhiên là hy vọng đại diện cho lợi ích của tất cả mọi người, vậy thì những người cũ đầu tiên theo hắn sẽ không vui, cảm thấy Phong Mạo Tử trở nên xa lạ, không còn là người đã cùng bọn họ khởi nghiệp nữa.

Phong Mạo Tử thực sự đã trở nên xa lạ, hắn muốn đại diện cho tất cả mọi người, nên chắc chắn sẽ đối kháng với những người cũ.

Đỗ Lan biểu thị mấy chục người cũng là một xã hội a, các loại vấn đề liên tục phát sinh, cuối cùng chỉ có thể dựa vào tôn giáo để đoàn kết tất cả mọi người.

Đáng tiếc tôn giáo có một vấn đề, luôn sẽ có những người không tin, ví dụ như Hữu Tê Lương Bình, hắn chính là nghi ngờ tất cả.

Nhưng Hữu Tê Lương Bình không thể quản được Thế Xuyên Trương Thái và Tử Xuy Tiểu Chức, là những kẻ yếu, bọn họ ở khu ven biển đã tìm được cảm giác đồng điệu, hai người bọn họ hoàn toàn không đi nghi ngờ, chỉ dựa vào hai người thì không sống sót được, nên bọn họ đã đầu quân cho Phong Mạo Tử, hoàn toàn chấp nhận quy tắc của khu ven biển, nhanh chóng hòa nhập vào đó.

Đây cũng là lý do thành công của Phong Mạo Tử, hắn đã tạo ra một chế độ có thể vận hành, và vẫn đang cố gắng thu hút người mới.

Đỗ Lan biểu thị quả thực là một người thú vị, nhưng hắn sẽ không đi theo con đường tôn giáo, muốn thiết lập đồng thuận, muốn khuyến khích thực tiễn, thực ra còn có một cách khác, đó chính là giáo dục.

Đỗ Lan đã mở một lớp học tên là Lớp Huấn Luyện Đạo Sư Nhân Sinh, làm tư vấn tâm lý, sau đó truyền thụ một số súp gà tâm hồn kiến thức động lực và kiến thức sinh tồn, cố gắng thông qua giáo dục để thiết lập đồng thuận.

Ở Di Lưu Chi Quốc, những người đang vùng vẫy, áp lực tâm lý đều rất lớn, bây giờ Đỗ Lan chủ động làm đạo sư tâm lý, nhất thời có rất nhiều người xếp hàng đến tìm kiếm an ủi.

Lão sư, ta có chuyện muốn nói.

Đỗ Lan tự xưng là đạo sư nhân sinh, trong thời gian rảnh giữa các buổi học, hắn cung cấp dịch vụ tư vấn tâm lý cho mọi người.

Rất nhiều người trưởng thành chịu áp lực lớn đều tìm đến hắn để trò chuyện.

Mời nói.

Đỗ Lan mỉm cười, động viên.

Trước đây tôi chỉ là một nhân viên bình thường, đột nhiên đến Dị

Lưu Chi Quốc.

Chương 2953

May mắn thay, tôi đã sống sót qua bốn trò chơi, nhưng tôi thực sự sắp suy sụp rồi.

Giờ tôi chỉ có thể dùng thuốc để làm tê liệt bản thân.

Đây là tình huống thường thấy ở khu nghỉ dưỡng Hải Tân.

Đối mặt với cuộc sống không tương lai, với sự tuyệt vọng không biết khi nào sẽ chết, mỗi người đều chịu áp lực rất lớn.

Ngay cả Quốc Vương Phong Mạo Tử cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết bất cứ lúc nào, huống hồ là những người khác.

Dưới các trò chơi, chúng sinh bình đẳng, việc tham gia trò chơi nào hoàn toàn do vận may.

Nếu là trò chơi thể lực Hắc Đào, có lẽ vẫn có thể sống sót nhờ thể lực.

Nếu là trò chơi trí lực đại diện bởi Khối Vuông, có lẽ vẫn có thể sống sót nhờ trí thông minh.

Nếu là Chuồn Bích, cần cả thể lực và trí lực, áp lực sẽ lớn hơn.

Nếu là Cơ Rô, đó hoàn toàn là cuộc đấu tâm lý, chỉ có trí lực và thể lực thôi là không đủ, còn phải biết đọc vị lòng người.

Nhưng đọc vị lòng người thực sự quá khó.

Ngay cả những quý tộc cả đời được huấn luyện đấu trí cũng có lúc nhìn nhầm người, huống hồ là người chơi bình thường.

Vì vậy, bốn loại trò chơi này đều là sự tra tấn.

Ngươi muốn sống sót.

Đỗ Lan hỏi.

Vâng, tôi muốn sống sót.

Ai mà chẳng muốn sống sót chứ.

Anh ta còn trẻ, còn gia đình, nói: Vợ tôi vừa sinh con gái, tôi còn rất nhiều việc chưa hoàn thành, tôi vẫn còn trẻ như vậy.

Thực ra, những người ở Dị Lưu Chi Quốc đều rất trẻ.

Nếu là người già thì hoàn toàn không có thể lực và tinh lực để hoàn thành nhiều trò chơi sinh tử như vậy.

Và những người trẻ này có sức sống mạnh mẽ, có thể khiến trò chơi trở nên hấp dẫn hơn, tàn nhẫn hơn.

Khi nhắc đến những chuyện trong cuộc sống thực, người thanh niên đó suy sụp và khóc lớn, không ngừng lặp lại: Tại sao lại là tôi, tại sao lại là tôi.

Rõ ràng anh ta không thể hiểu tại sao mình lại xui xẻo đến vậy, tại sao lại đến Dị Lưu Chi Quốc.

Anh ta thực sự không thể hiểu nổi, rõ ràng trước đây mình cũng là một thanh niên khá tốt, cũng không có kẻ thù, thực sự không hiểu tại sao mình lại phải chịu đựng sự tra tấn này.

Thực ra, rất nhiều người đều có thắc mắc như vậy, rõ ràng bản thân rất bình thường, cũng chưa từng làm chuyện xấu, hoàn toàn không hiểu tại sao mình lại phải chịu đựng tai ương vô vọng như vậy.

Lão sư, tôi muốn sống sót.

Người thanh niên khóc nức nở nói.

Tất cả mọi người ở Hải Tân đều muốn sống sót, nhưng họ không thấy hy vọng sống sót, chỉ có thể dựa vào thuốc để làm tê liệt bản thân.

Đỗ Lan nói: Ngươi để có được công việc chắc chắn cũng đã nỗ lực học tập.

Còn ở Dị Lưu Chi Quốc, nếu muốn sống sót, ngươi phải vắt kiệt toàn bộ tiềm năng của mình, ngươi phải chấp nhận huấn luyện cường độ cao hơn.

Cần phải có bước nhảy vọt về thể lực và trí lực.

Hãy đến lớp học đi, khóa học của ta có thể giúp ngươi sống sót.

Đỗ Lan nói với ai cũng vậy.

Có người không tin, nhưng cũng có người sẵn lòng đến học tập, trở thành học trò của Đỗ Lan.

Hắn ở Hải Tân làm ăn phát đạt.

Đương nhiên, với tư cách là đạo sư nhân sinh, hắn thực sự đã truyền thụ cho học trò nhiều kỹ thuật hữu ích, tiến hành các loại rèn luyện thể lực, huấn luyện trí lực, sau đó dùng các thủ pháp thôi nã để giảm bớt mệt mỏi cho học trò, tiến hành giáo dục cấp tốc.

Học trò đối mặt với áp lực tử vong, cũng điên cuồng hấp thụ kiến thức, không dám lười biếng.

Đương nhiên, chỉ như vậy thì chưa đủ.

Đỗ Lan còn cùng mọi người lợi dụng tài nguyên trong thành phố để chế tạo các loại trang bị.

Ví dụ như pháo khoai tây, thực ra là dùng khí dễ cháy để kích nổ và bắn ra đạn tròn kiểu bóng tennis, đó là súng khí có cấu tạo đơn giản, nhưng uy lực của vũ khí này cũng không nhỏ.

Đương nhiên không chỉ có vậy, còn phải chế tạo các loại thuốc nổ.

Nếu gặp trò chơi địa hình nào, thì trực tiếp dùng thuốc nổ để mở đường.

Trước đây ở Hải Tân, mọi người chỉ biết hưởng lạc.

Phong Mạo Tử cũng chỉ có thể dùng cuồng nhiệt tôn giáo để đoàn kết tất cả mọi người.

Nhưng sau khi Đỗ Lan đến, hắn đã thúc đẩy giáo dục, phát triển các loại đạo cụ, điều này khiến rất nhiều người tìm thấy phương hướng.

Họ tin rằng các loại tiểu đạo cụ do Đỗ Lan phát minh có ích cho việc họ vượt qua trò chơi.

Đây chính là sức mạnh của tri thức.

Cự Ốc Tuấn Thái Lang chỉ cảm thấy Đỗ Lan này không hề đơn giản, vô cùng không đơn giản.

Đối phương đơn giản là một kho vũ khí di động, kiến thức quá vững chắc.

Mặc dù Hải Tân có không ít nhân tài, có thợ sửa chữa xe, chuyên gia giám định hình sự, cũng có bác sĩ, luật sư, lập trình viên, quân nhân giải ngũ, v. v. nhưng họ đều không có hệ thống kiến thức như Đỗ Lan.

Đỗ Lan đã chế tạo các loại vũ khí, trang bị, thực sự khiến người ta an tâm.

Nhưng vũ khí có thể bảo vệ người, cũng có thể giết người.

Một khi vũ khí tràn lan, Hải Tân này còn có thể yên ổn được không.

Tuấn Thái Lang là sinh viên một trường đại học y khoa danh tiếng, cha hắn là viện trưởng bệnh viện, một quý tộc thực sự, thể lực và trí lực, cùng với khả năng đấu trí đều vượt trội.

Hơn nữa, vì học y nên tâm thái ổn định, đối mặt với cái chết cũng rất thản nhiên.

Hắn hiện tại có hứng thú với Đỗ Lan, vì vậy cũng tham gia vào.

Có một trợ thủ tay nghề vững vàng, Đỗ Lan vẫn rất vui vẻ.

Ngươi học y à.

Đỗ Lan hỏi Tuấn Thái Lang.

Người thanh niên này tuy mới ngoài hai mươi tuổi, nhưng nhìn thần thái của hắn cứ như một con hồ ly già, rõ ràng hắn đã được giáo dục tinh anh tuyệt đối, tương lai sẽ kế thừa bệnh viện.

Không sai.

Ngươi đã xem phim Người Sắt chưa.

Khi Người Sắt bị mắc kẹt trong hang động, sống nay chết mai, bên cạnh hắn cũng có một bác sĩ làm trợ thủ.

Vì tay bác sĩ rất vững, có thể giúp Người Sắt rất nhiều việc.

Đỗ Lan nói, tay bác sĩ rất tốt để gia công dụng cụ.

Tuấn Thái Lang hỏi Đỗ Lan chẳng lẽ muốn làm Người Sắt sao.

Phong Mạo Tử nói thành phố này có lượng lớn năng lượng miễn phí có thể sử dụng, xăng trong cây xăng, khí đốt trong trạm khí đốt, đều có thể cho Hải Tân sử dụng một trăm năm hoặc hơn.

Nhưng thực ra không chỉ có vậy, còn có các loại hóa chất, các loại thép, đặc biệt là ống thép liền mạch, tất cả những thứ này đều có thể biến thành vũ khí và đạn dược.

Đương nhiên còn có thể đến doanh trại đội tự vệ, phòng bảo quản vũ khí của sở cảnh sát để tìm vũ khí và áo chống đạn.

Nếu là trò chơi thể lực, đặc biệt là những trò chơi truy sát, chỉ cần có hỏa lực thì vẫn rất dễ dàng vượt qua.

Còn trò chơi trí lực, cũng có thể phá giải thông qua bom mìn các loại.

Tất cả nỗi sợ hãi đều bắt nguồn từ việc hỏa lực không đủ sao.

Tư duy của ngươi đúng là đơn giản mà thô bạo.

Tuấn Thái Lang nói: Trước đây mọi người đều không nghiêm túc suy nghĩ làm sao để công phá tất cả các trò chơi, vì mọi người đều cho rằng mình bị trò chơi khống chế.

Nhưng nếu chúng ta nắm giữ đủ vũ khí, thậm chí có thể chế tạo ra vũ khí phòng ngự laser, thì quy tắc của quốc độ này sẽ do chúng ta viết lại.

Không sai.

Hiện tại chúng ta tuy yếu ớt, khoa kỹ không bằng Dị Lưu Chi Quốc.

Chương 2954

Nhưng chỉ cần khoa kỹ của Dị Lưu Chi Quốc phù hợp với quy tắc của thế giới này, thì chúng ta có thể lợi dụng quy tắc của thế giới này để chế tạo ra vũ khí mạnh hơn.

Đỗ Lan nói khoa kỹ thay đổi cuộc sống, vì vậy mọi người nên học tập chăm chỉ, nỗ lực nắm vững kỹ thuật.

Tôi rất tò mò ngươi ở thế giới thực làm công việc gì, sẽ không phải là nghiên cứu phát triển vũ khí chứ.

Tuấn Thái Lang hỏi.

Không phải, chỉ là một người yêu thích khoa huyễn.

Đỗ Lan nói.

Nói dối.

Tuấn Thái Lang mới không tin Đỗ Lan chỉ là một người yêu thích khoa huyễn.

Hắn cho rằng Đỗ Lan chắc chắn là nhân viên nghiên cứu tại một viện nghiên cứu khoa học bí mật.

Thực ra, Đỗ Lan đến nay cũng chưa phát triển vũ khí nào quá lợi hại.

Súng hơi nguyên lý pháo khoai tây, cùng với bom tự chế, những thứ này trên mạng tùy tiện là có thể tìm thấy.

Chỉ là người ở Hải Tân từ trước đến nay chưa từng nghĩ đến việc tăng cường vũ trang, bù đắp khuyết điểm của mọi người, chỉ nghĩ đến việc hưởng lạc.

Hiện tại Đỗ Lan đến, mới bắt đầu huấn luyện có mục tiêu, đồng thời tăng cường hỏa lực.

Còn việc hỏa lực có thể tăng tỷ lệ sống sót trong trò chơi hay không, vẫn còn phải chờ thực tiễn.

Điều này không sợ, vì mỗi tối đều có người tham gia trò chơi, tỷ lệ sống sót có tăng lên hay không sẽ nhanh chóng thấy được.

Đỗ Lan rất bận, ngoài việc phát triển các loại vũ khí trang bị, huấn luyện nhân sự, hắn còn kiêm chức tư vấn tâm lý.

Hôm nay, một vị khách đặc biệt đến văn phòng của Đỗ Lan, muốn nhận tư vấn tâm lý.

Ai da, đây chẳng phải là Quốc Vương bệ hạ của chúng ta sao.

Đỗ Lan cười nói, hóa ra vị khách chính là Quốc Vương của khách sạn Hải Tân.

Lúc này hắn rất mệt mỏi, khác hẳn vẻ ngoài trước mọi người, có thể thấy áp lực của hắn cũng rất lớn.

Không hoan nghênh ta sao.

Phong Mạo Tử hỏi.

Đương nhiên hoan nghênh, mời ngồi.

Đỗ Lan bảo Quốc Vương ngồi xuống, bản thân cũng ngồi xuống bắt đầu trò chuyện: Đến phòng tư vấn tâm lý này, chúng ta không phải Quốc Vương và thần dân, mà là bác sĩ tâm lý và người cần giúp đỡ.

Ngươi có thể thoải mái nói ra.

Bác sĩ tâm lý thực ra là tạo ra một môi trường an toàn, để bệnh nhân nói hết những lời trong lòng, giải tỏa một chút, tiện thể đưa ra một vài đề nghị.

Đương nhiên, đề nghị có hiệu quả hay không, còn phải xem bệnh nhân có thực hiện được không.

Trong lòng ngươi có đang chế giễu ta không.

Phong Mạo Tử hỏi.

Đương nhiên sẽ không, ta đã được huấn luyện chuyên nghiệp, trong tình huống bình thường sẽ không cười.

Ngươi cũng là người, phải quản lý mấy chục người, còn phải đối mặt với trò chơi sinh tử, có áp lực cũng rất bình thường.

Đỗ Lan nói: Ta sẽ không chế giễu ngươi đâu, trừ phi không nhịn được.

Ngươi có sợ không.

Phong Mạo Tử hỏi.

Đương nhiên là sợ, nhưng sợ cũng vô ích.

Điều có thể làm chỉ là làm tốt bản thân, ép buộc tất cả tiềm năng của mình bộc phát ra.

Nếu như cuối cùng vẫn chết, thì cũng chỉ có thể coi là mình xui xẻo.

Đỗ Lan nói, cứ làm hết sức mình rồi phó mặc cho trời.

Làm xong những gì mình có thể làm là được, dù sao chuyện thành hay không thành đâu phải mình có thể quyết định.

Ngươi thật là tự tại, không chỉ có thể thản nhiên đối mặt với trò chơi, thậm chí còn sẵn lòng giúp người khác giải quyết vấn đề tâm lý.

Phong Mạo Tử thành khẩn nói: Xin ngươi hãy nghe câu chuyện của ta.

Câu chuyện của Phong Mạo Tử khá truyền kỳ.

Cha hắn là chủ tiệm mũ, nhưng hắn lại làm một ngưu lang trai bao, hơn nữa còn rất xuất sắc.

Tuy nhiên, sau khi cha mất, hắn kế thừa tiệm mũ của cha, cho đến khi hắn đến Dị Lưu Chi Quốc.

Phong Mạo Tử còn nói một chuyện khác, đó là hắn cùng bạn bè đến Dị Lưu Chi Quốc.

Ban đầu, khi khởi động lại khu nghỉ dưỡng Hải Tân, cũng là nhờ bạn bè dốc toàn lực ủng hộ hắn, nhưng giờ đây mọi thứ đã thay đổi.

Ta đã nhận ra, hắn muốn giết ta.

Phong Mạo Tử bất đắc dĩ nói: Ta không thể hiểu tại sao hắn lại làm vậy, rõ ràng trước đây chúng ta là những người bạn thân thiết như thế.

Chẳng lẽ thực sự là vì quyền lực thay đổi một con người sao.

Quốc Vương cũng có nỗi khó xử của riêng mình.

Hắn đã làm rất nhiều, nhưng cuối cùng đổi lại là sự phản bội.

Đây là sự thay đổi lợi ích rất đơn giản.

Trước đây ngươi và bạn bè có lợi ích giống nhau, nhưng giờ đây ngươi trở thành Quốc Vương phải đại diện cho lợi ích của tất cả mọi người, không chỉ đội ngũ ban đầu của ngươi, mà còn có rất nhiều người mới gia nhập.

Muốn duy trì Hải Tân hoạt động, ngươi phải giữ cho hai thế lực không mâu thuẫn, không thể nghiêng về đội cũ, cũng phải giúp đỡ những người mới gia nhập.

Như vậy, bạn cũ của ngươi đương nhiên sẽ cảm thấy ngươi tay áo vắt ra ngoài nghiêng về người ngoài, cảm thấy ngươi đã thay đổi.

Đỗ Lan nói một câu trúng tim đen, cho rằng chuyện này quá đỗi bình thường.

Nếu Quốc Vương muốn đại diện cho lợi ích của tất cả mọi người, thì trong mắt bạn cũ sẽ trở nên xa lạ.

Phong Mạo Tử ngớ người.

Trước đây tuy hắn đã học được nhiều kiến thức lừa gạt từ các phú bà, nhưng dù sao cũng không phải quý tộc, không có cơ hội học thuật ngự nhân chi thuật thuật điều khiển người.

Tuy rất thông minh, khả năng thực thi cũng rất mạnh, hơn nữa còn rất có mị lực cá nhân, nhưng tiếc là đối mặt với chính trị lại quá non nớt.

Hắn chưa từng nghĩ bạn cũ sẽ cảm thấy hắn tay áo vắt ra ngoài.

Nhưng khi hồi tưởng lại tình hình gần đây, Phong Mạo Tử cũng nhận ra rằng để người mới yên tâm, hắn quả thực đã đặt trọng tâm vào người mới, luôn diễn thuyết cho họ, hy vọng họ có thể thật lòng chấp nhận quy tắc của Hải Tân.

Trong quá trình này, hắn quả thực ngày càng cuồng nhiệt hơn, đã lâu không tâm sự với bạn cũ.

Cũng khó trách bạn cũ sẽ nghi ngờ hắn đã thay đổi.

Thực ra Phong Mạo Tử không hề thay đổi, chỉ là tình hình Hải Tân đã thay đổi, hắn không thể không đặt trọng tâm công việc vào việc ổn định người mới, kết quả là người cũ không vui.

Được cái này mất cái kia, nhưng Phong Mạo Tử cũng là người, hắn có thể làm gì được.

Chẳng lẽ ta sai rồi.

Phong Mạo Tử uất ức nói, cảm thấy mình có lẽ không nên quá để ý người mới, mà lại bỏ bê bạn bè.

Không sai.

Năng lực của con người có giới hạn, vì vậy mới cần thể chế quan liêu.

Chẳng hạn, ngươi có thể quản lý mười người, sau đó mười người này mỗi người lại có thể quản lý mười người, cứ như vậy từng cấp bậc đi xuống, cuối cùng sẽ hình thành một thể chế.

Hiện tại Hải Tân không có thể chế quan liêu, một mình ngươi là Quốc Vương phải quản lý tất cả mọi người, còn phải chịu trách nhiệm về các loại cơ sở vật chất, chắc chắn là không thể, không thể xoay sở kịp.

Đỗ Lan nói, tình huống này là vô cùng bình thường, có thể nói là nan đề mà tất cả các Quốc Vương đều sẽ gặp phải.

Phong Mạo Tử cũng bất đắc dĩ nói: Thật vậy, khi số người ở Hải Tân ngày càng nhiều, ta thực sự cảm thấy lực bất tòng tâm.

Mỗi lần họp, ta đều khản cả giọng, hy vọng mọi người có thể tin vào kế hoạch thu thập bài Poker.

Ta phải thể hiện sự cuồng nhiệt tột độ, mới có thể khiến mọi người tin tưởng.

Nếu bản thân ta chỉ có một chút nghi ngờ, lập tức sẽ có người chất vấn.

Ta cảm thấy thật mệt mỏi, không biết có thể chống đỡ đến bao giờ.

Phong Mạo Tử chịu áp lực rất lớn.

Hắn mang đến hy vọng cho người khác, nhưng hắn biết mọi thứ đều được xây dựng trên một lời nói dối.

Căn bản không có chuyện thu thập đủ bài Poker là có thể khôi phục tự do phải không.

Đỗ Lan đột nhiên nói.

Chương 2955

Đúng là như vậy.

Hắn biết lời nói dối của mình chỉ có thể lừa gạt người bình thường.

Đối với người thông minh như Đỗ Lan, chưa chắc đã có hiệu quả, nên hắn không nói dối nữa, trực tiếp nói: Ta chỉ cảm thấy vì trò chơi kết thúc sẽ cho chúng ta một lá bài Poker, nên ta mới muốn thu thập đủ để xem sao.

Thực ra, ngay cả ta cũng không biết có thu thập đủ được không, và sau khi thu thập đủ sẽ ra sao.

Nhưng dù sao cũng phải cho mọi người một hy vọng, một hy vọng rời khỏi Dị Lưu Chi Quốc, nếu không mọi người căn bản không thể đối kháng với trò chơi.

Đáng tiếc, đây rốt cuộc chỉ là một lời nói dối.

Một khi bị vạch trần, Hải Tân sẽ sụp đổ, hy vọng cũng tan vỡ.

Vì vậy, ta chỉ có thể dốc toàn lực để nói dối, cố gắng giả vờ đây không phải là lời nói dối.

Đôi khi ta cảm thấy mình sắp bị phân liệt tinh thần.

Bạn bè phản bội, cùng với lời nói dối của chính mình, trò chơi sinh tử, và việc vận hành Hải Tân, tất cả những áp lực này đều đè nặng lên Phong Mạo Tử.

Hắn cũng khó lắm mới có cơ hội trút hết những phiền muộn trong lòng, kể hết cho Đỗ Lan.

Lời nói dối đâu có gì xấu.

Thần linh tôn giáo, tinh thần khoa học, ý chí lý tính, chẳng phải đều là lời nói dối sao.

Nhưng mọi người nỗ lực vì một lời nói dối, biết đâu cuối cùng nó có thể trở thành sự thật.

Hoàn toàn không cần dùng từ hoang ngôn, mà có thể dùng từ lý luận.

Lý luận là gì không quan trọng, quan trọng là thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất kiểm nghiệm chân lý.

Lý luận nào có thể khiến người ta đi thực tiễn thì đó là lý luận tốt.

Kế hoạch thu thập bài Poker của ngươi vẫn có cơ sở nhất định, hơn nữa cũng có thể thực tiễn, nên mọi người mới ủng hộ.

Đỗ Lan nói, tất cả các mục tiêu lý luận trên thế giới này đều hư vô phiêu miểu.

Nếu không nhờ vô số người thực tiễn tìm tòi, thì đều là lời nói dối.

Nhưng chỉ cần thông qua thực tiễn mà hiện thực hóa, thì đó không còn là lời nói dối nữa.

Giống như cha mẹ nói với con cái rằng nếu được một trăm điểm sẽ đi công viên giải trí.

Nếu con cái được một trăm điểm mà cha mẹ thất hứa, đó gọi là lời nói dối.

Nếu con cái không được một trăm điểm, không đi được công viên giải trí, thì đó không phải là lời nói dối.

Đỗ Lan nói: Vì vậy, Hải Tân không phải được xây dựng trên lời nói dối, mà là được xây dựng trên một lý luận khả thi, không phải chủ nghĩa không tưởng, mà là chủ nghĩa khoa học.

Không tưởng, là lý luận hoàn toàn không thể thực hiện được.

Khoa học, là lý luận có cách để thực tiễn.

Phong Mạo Tử nói, như vậy cũng được sao.

Nếu nói như vậy, hình như thực sự không cần lo lắng, dù sao bài Poker đúng là có thể thu thập được, chỉ là sau khi thu thập xong không nhất định sẽ có chuyện tốt xảy ra.

Hắn phát hiện Đỗ Lan, bác sĩ tâm lý này, quả thực rất lợi hại, khó trách tự xưng là đạo sư nhân sinh gì đó.

Quốc Vương cũng có phiền não, một mặt là tình bạn quý giá xuất hiện rạn nứt, một mặt là áp lực vận hành Hải Tân, có thể nói là múa trên lưỡi dao, đi trên băng mỏng.

Vì vậy, Phong Mạo Tử cũng đến tìm Đỗ Lan để tư vấn tâm lý, thổ lộ nỗi khổ trong lòng.

Vừa để giảm áp lực, vừa tìm kiếm giải pháp.

Không tưởng và khoa học sao.

Điều kiện sống của Phong Mạo Tử không cho phép hắn tiếp nhận giáo dục cao đẳng.

Hắn được giáo dục từ xã hội, trong thời kỳ làm ngưu lang, hắn đã thấy nhiều môi trường sống của giới quý tộc hơn, đồng thời cũng thấy được mặt tối của xã hội, học được một chút về cả hai mặt sáng tối.

Hắn cũng lần đầu tiên biết rằng thực ra xã hội vốn được xây dựng trên lý luận, đều là xây dựng một mục tiêu tốt đẹp, sau đó mọi người vùi đầu làm việc chăm chỉ.

Chỉ là có một số mục tiêu căn bản không thể thực hiện được, đó là không tưởng.

Còn có những mục tiêu có thể thông qua các thủ đoạn để thực tiễn, đó là khoa học.

Mặc dù khi thực tiễn đến cuối cùng, có thể sẽ xuất hiện sự khác biệt giữa lý luận và thực tiễn, rốt cuộc là lý luận sai, hay lộ trình thực tiễn sai, điều này sẽ gây ra tranh luận và đối lập trong xã hội, nhưng nhìn chung thì chắc chắn thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất kiểm nghiệm chân lý.

Có thể thực tiễn mới là khoa học, không thể thực tiễn thì là không tưởng.

Nói suông hại nước, làm thật hưng bang.

Nếu chỉ là không tưởng, thì kiêm ái của Mặc gia không nghi ngờ gì là vô cùng tốt đẹp, nhưng hai ngàn năm hơn vẫn chưa thực hiện được.

Ngay cả bản thân Mặc gia cũng không thực hiện, nội bộ Mặc gia sử dụng một chế độ đẳng cấp vô cùng nghiêm ngặt, chứ không phải là kiêm ái.

Tranh luận giữa lý luận và thực tiễn cũng chưa bao giờ dừng lại.

Phong Mạo Tử thực ra khá thiên về thực tiễn.

Việc thu thập bài Poker mà hắn đề xuất là có thể làm được, chỉ là việc thu thập bài Poker có thể rời khỏi Dị Lưu Chi Quốc hay không, điểm này không ai có thể xác định, ngay cả bản thân Phong Mạo Tử cũng không thể xác định.

Tuy nhiên, hắn có thể nghĩ ra một lý luận có thể thực tiễn, đã rất đáng khen rồi.

Chỉ là trong quá trình thực tiễn, mối quan hệ giữa hắn và bạn cũ tự nhiên trở nên xa cách, thậm chí có cả mối quan hệ đối địch.

Phong Mạo Tử quá thiên vị người mới, quá nóng lòng muốn người mới hòa nhập vào Hải Tân, nên ngày càng cuồng nhiệt quảng bá lý luận của mình cho người mới, kết quả là bị bạn cũ cho rằng Phong Mạo Tử đã không còn như trước.

Thực ra Phong Mạo Tử không hề thay đổi, chỉ là hoàn cảnh đã khác.

Nếu chỉ có bạn cũ, thì Phong Mạo Tử và họ đã thiết lập mối quan hệ tin tưởng, Phong Mạo Tử không cần cuồng nhiệt cũng có thể khiến mọi người cùng hợp tác.

Nhưng đối mặt với người mới chưa thiết lập lòng tin, Phong Mạo Tử phải làm gì đó mới có thể khiến người mới tin tưởng mình.

Chứ không phải để người mới nghi ngờ Hải Tân đang lừa họ đi chịu chết.

Phong Mạo Tử phải cuồng nhiệt, giống như các cuộc khởi nghĩa nông dân thời cổ đại, lợi dụng tôn giáo để nhanh chóng thiết lập sự đồng thuận giữa những người xa lạ.

Phương thức này ở tất cả các lãnh địa đều giống nhau, làm thế nào để giành được lòng tin của người mới gia nhập, luôn là nhấn mạnh nội dung tinh thần, chứ không phải những thứ thực tế.

Ý ngươi là cần phải xây dựng một thể chế quan liêu ở Hải Tân để quản lý sao.

Phong Mạo Tử hỏi.

Đúng vậy.

Tuy nhiên ta cũng biết ở Hải Tân rất khó hoàn thành điều đó.

Vì vậy, ngươi chỉ có thể dựa vào nhóm người ban đầu để quản lý, sau đó bản thân làm lãnh tụ tinh thần về mặt tôn giáo.

Công việc thì để người cũ làm, còn người mới chỉ cần hưởng thụ là được.

Đỗ Lan nói ra rằng điều kiện ở Hải Tân rất khó để thiết lập một thể chế quan liêu hoàn chỉnh.

Bởi vì những người mới gia nhập đều đến để hưởng thụ.

Họ chỉ cần nộp bài Poker là được, căn bản không cần duy trì vận hành Hải Tân, không cần thu thập tài nguyên, không cần dọn dẹp môi trường.

Dù sao nước và điện phải có, ô tô, thuốc men cũng phải tiếp tục có, còn người mới chỉ cần tham gia trò chơi và nộp bài Poker là được.

Nhưng người cũ thì năng giả đa lao người có năng lực thì làm nhiều.

Họ phải đi thu thập xăng, khí đốt, thuốc men, linh kiện, thực phẩm, còn phải sửa chữa mạch điện, sửa ống nước, quét dọn vệ sinh, dọn bể bơi.

Đồng thời, người cũ cũng phải đối mặt với mối đe dọa tử vong trong trò chơi, làm công việc nhiều hơn người mới rất nhiều.

Họ tự nhiên hy vọng Phong Mạo Tử quan tâm đến những người cũ như họ hơn, chứ không phải dùng sự cuồng nhiệt để nâng cao địa vị người mới, áp chế người cũ.

Chương 2956

Nhưng sự thật là Phong Mạo Tử thực sự không có thời gian để bồi dưỡng người mới đi làm việc, chỉ có thể đặt trọng tâm vào sự cuồng nhiệt tôn giáo.

Vậy ta có nên để những người cũ đó tự mình lôi kéo người, bồi dưỡng người làm việc không.

Nhưng người mới tại sao phải làm việc.

Ở đây ta không có phần thưởng gì để khuyến khích họ làm việc cả.

Tài nguyên Hải Tân là mọi người cùng dùng, không có mấy khác biệt.

Phong Mạo Tử rất rõ ràng, những người cũ sẵn lòng làm việc hoàn toàn là vì họ tin tưởng mình, là vì mọi người có sự đồng thuận, đều muốn thiết lập trật tự.

Nhưng người mới gia nhập vào, họ không có lý do để làm việc, bởi vì những người cũ đã khôi phục điện nước, trật tự cơ bản cũng đã hoàn thành.

Những người mới chắc chắn cảm thấy điều này là đương nhiên, có người giúp họ làm rồi, họ sẽ không cần làm nữa.

Phong Mạo Tử nghĩ đến nếu dùng chênh lệch công tư, người cũ hưởng thụ nhiều hơn, người mới hưởng thụ ít hơn, để khuyến khích người mới đi làm việc, thì cũng giống như con người trên xã hội.

Nhưng vấn đề là Hải Tân không có sự khác biệt công tư như vậy, tất cả mọi người đều gần như nhau, người mới không có động lực làm việc.

Có nên trực tiếp ép buộc họ chia sẻ công việc không, không làm việc thì đuổi đi.

Dụ dỗ không thành, thì uy hiếp, không làm việc thì trực tiếp lưu đày.

Không được, làm vậy rất dễ bị trả thù, hơn nữa người mới có thể sẽ không muốn gia nhập nữa.

Phong Mạo Tử phát hiện uy hiếp cũng không hiệu quả lắm.

Rốt cuộc làm thế nào để người mới chia sẻ công việc của người cũ.

Làm thế nào để thành viên cũ và mới sống hòa bình, chấp nhận thân phận địa vị của mình ở Hải Tân.

Thực ra chỉ cần dùng người cũ áp chế người mới là được.

Trao quyền phân phối cho người cũ, giao toàn bộ tài nguyên cho người cũ, để người cũ phân phối cho người mới, để người cũ tuyển chọn người mới.

Đỗ Lan nói có thể đơn giản hơn.

Nhưng như vậy người mới sẽ sợ hãi, hơn nữa điều này cũng không khác gì xã hội hiện thực nữa, sẽ xuất hiện sự chênh lệch giai cấp.

Phong Mạo Tử vẫn còn chút chủ nghĩa lý tưởng.

Dù sao nếu không có chủ nghĩa lý tưởng cũng không thể duy trì sự lạc quan ở Dị Lưu Chi Quốc.

Phong Mạo Tử cho rằng trong thế giới hoàn toàn mới này, hắn có thể xây dựng một hệ thống hoàn toàn mới, khác biệt hoàn toàn so với xã hội ban đầu.

Đỗ Lan nói, người thanh niên này quả thực có vài phần dũng khí của Don Quixote, lại còn muốn thoát ly hiện thực để xây dựng xã hội.

Hắn một mình có thể kiên trì bằng lý tưởng, nhưng mấy chục người ở cùng nhau thì không thể mấy chục người cùng nhau dùng lý tưởng để duy trì, dù sao mấy chục người có những lý tưởng khác nhau.

Đỗ Lan vỗ vỗ tay nói: Quốc Vương không hổ là Quốc Vương, quả thực đáng nể.

Nhưng lý tưởng của ngươi hiển nhiên không thể giúp ngươi giải quyết vấn đề hiện tại.

Ngươi muốn mọi người bình đẳng, nhưng kết quả là công việc duy trì Hải Tân hoàn toàn do người cũ tiến hành, người mới chỉ cần nộp bài Poker là được.

Điều này công bằng sao.

Phong Mạo Tử trầm mặc.

Hắn chỉ cảm thấy hiện thực quá tàn khốc, lý tưởng vẫn tốt đẹp hơn, cuối cùng nói: Có lẽ có thể dung hòa.

Đỗ Lan nói, đến rồi đến rồi, những kẻ mạnh cuối cùng đều thỏa hiệp với thế giới, cuối cùng đều sẽ chọn phương án dung hòa.

Bất kể là Trung Đạo của Thích Già Mâu Ni, hay Trung Dung của Nho gia, cuối cùng đều là thỏa hiệp.

Đỗ Lan nói, không tốt, vô cùng không tốt.

Là một người theo chủ nghĩa lý tưởng thì làm sao có thể thỏa hiệp.

Phải kiên trì chính mình, cuối cùng trực tiếp thăng hoa.

Ngươi không thể như vậy.

Ta cho rằng ngươi có thể trở thành giáo chủ, sau đó chọn một

Quốc Vương mới ra, thiết lập chính giáo hợp nhất.

Đỗ Lan nói: Ta có thể giúp ngươi tạo ra một vài phép màu, khiến tất cả mọi người đều sùng bái ngươi.

Ta có thể dùng Photoshop thêm hào quang Phật cho ngươi, hoặc dùng phần mềm thêm một vài hiệu ứng đặc biệt.

Mặc dù hắn không chơi tôn giáo, nhưng có thể giúp Phong Mạo Tử chơi.

Phong Mạo Tử nói hắn chỉ là một ngưu lang và chủ một tiệm mũ, chứ đâu có muốn làm thần côn.

Trong thế giới này, ngươi căn bản không cần có gánh nặng tâm lý.

Chỉ cần có thể lừa người là được, yên tâm, điểm này ta rất chuyên nghiệp.

Đỗ Lan nói với vẻ mặt nghiêm túc, chỉ cần Phong Mạo Tử đồng ý, hắn có thể lập tức tạo ra kỳ quan và phép màu, biến Phong Mạo Tử thành giáo chủ đại nhân của Dị Lưu Chi Quốc.

Đỗ Lan nói, chỉ cần biết một chút kỹ thuật xử lý hình ảnh, cùng với kỹ thuật thêm hiệu ứng đặc biệt, là có thể tạo ra một thần côn.

Hoàn toàn có thể giao cho hắn, biến Phong Mạo Tử thành thần côn số một của Dị Lưu Chi Quốc.

Nhưng Phong Mạo Tử không muốn làm thần côn.

Tuy hắn rất muốn giữ gìn tình bạn, cũng rất muốn Hải Tân có thể duy trì hoạt động, nhưng hắn không muốn dựa vào việc giả thần giả quỷ để lừa gạt.

Vì vậy, hắn nói: Thôi đi.

Cho dù có thể lừa người qua hiệu ứng đặc biệt, nhưng trò chơi sinh tử thì không lừa được.

Ta vào trò chơi vẫn có thể chết, một thần côn sẽ chết, ai sẽ tin.

Có thể lừa người, nhưng không lừa được trò chơi.

Xem ra ngươi vẫn chưa đủ tự tin vào bản thân.

Rõ ràng đã sống sót đến bây giờ, hơn nữa những người cùng đội với ngươi cũng rất xuất sắc, vậy mà vẫn cho rằng mình sẽ chết trong trò chơi.

Đỗ Lan nói, Phong Mạo Tử quá thiếu tự tin.

Đôi khi thuần túy chỉ là trò chơi xác suất, ta cũng không thể đảm bảo vận may của mình thực sự tốt.

Phong Mạo Tử cũng bất lực trước những trò chơi thuần túy dựa vào vận may: Cái này giống như mạt chược vậy.

Thông thường, trò chơi càng nhiều kinh nghiệm càng lợi hại, nhưng mạt chược lại còn xét đến vận may, rất nhiều khi người mới có thể đánh bại lão thủ.

Rất nhiều trò chơi ở Dị Lưu Chi Quốc cũng để lại cơ hội cho người mới, là công bằng.

Phong Mạo Tử đã ở quốc độ này mấy tháng, đã tổng kết kinh nghiệm, biết rằng trò chơi không phải càng nhiều kinh nghiệm càng tốt, đôi khi cần vận may.

Đỗ Lan nhìn Phong Mạo Tử, trong lòng nghĩ đối phương đúng là đã suy nghĩ rất nhiều chuyện, Vậy ngươi có sẵn lòng chấp nhận hiện trạng không.

Có lẽ chết dưới tay bạn bè cũng không tệ.

Phong Mạo Tử lúc này đã thông suốt.

Hắn nhận ra mình không thể có được tất cả, phải có sự từ bỏ.

Hắn nghĩ đến việc mình muốn tình bạn, cũng muốn khách sạn vận hành.

Vậy thì có lẽ mình có thể giao gánh nặng cho bạn cũ, còn mình chết dưới tay bạn cũ, cũng coi như không phụ Như Lai không phụ Khanh.

Mình hoàn thành sứ mệnh rồi kết thúc tại đây.

Thông qua phân tích của Đỗ Lan, Phong Mạo Tử biết cục diện hiện tại của mình không thể thay đổi chỉ vì quyết tâm của bản thân.

Mâu thuẫn giữa người mới và người cũ, mâu thuẫn giữa người chơi và trò chơi, mâu thuẫn giữa lý luận và thực tiễn, năng lực Quốc Vương của mình có hạn, không thể đấu lại hiện thực.

Vì vậy, chết dưới tay bạn bè, giao trách nhiệm cho bạn bè, hắn sẽ cảm thấy thoải mái hơn.

Cái chết và gian khổ, cái nào đáng sợ hơn.

Người từng trải qua gian khổ chắc chắn sẽ nói gian khổ đáng sợ hơn.

Không ngừng đối mặt với áp lực từ trò chơi sinh tử, đối mặt với sự không thấu hiểu của bạn bè, đối mặt với đủ loại khó khăn ở Hải Tân, Phong Mạo Tử đã đến giới hạn rồi.

Mấy ngươi đúng là không tin ta mà.

Rõ ràng mọi người chỉ cần huấn luyện tốt, nâng cao võ lực, không sợ hy sinh, thì chiến thắng trò chơi không hề khó khăn, hà tất phải bi quan như vậy chứ.

Đỗ Lan rất rõ ràng, người thiết kế trò chơi cũng là người.

Đây là cuộc đối đầu giữa người với người.

Chương 2957

Vì đều là trò chơi do loài người thiết kế, vậy thì là trí tuệ của phàm nhân đối đầu với trí tuệ của phàm nhân.

Chỉ cần chịu hy sinh một chút, là hoàn toàn có thể hoàn thành trò chơi.

Đương nhiên, người thiết kế trò chơi nắm giữ ưu thế thông tin, biết được thông tin riêng tư của người chơi, nên có thể thiết kế trò chơi nhắm vào điểm yếu của người chơi.

Nhưng người chơi chỉ cần không sợ hy sinh, rất nhiều trò chơi đều có thể giải quyết được.

Đáng tiếc, không sợ hy sinh không phải là điều dễ dàng làm được, cũng không thể yêu cầu mỗi người đều làm.

Nhưng thông qua huấn luyện, hẳn là cũng có một phần người có thể làm được, sau đó trong số những người đó, những người may mắn biết đâu có thể sống sót qua tất cả các trò chơi.

Ta cũng không muốn bi quan, chỉ là ở trong phòng tư vấn tâm lý này ta mới thể hiện ra suy nghĩ của mình.

Ta rất bi quan, nhưng không thể để người khác biết ta bi quan.

Đỗ Lan nói, đây là hành vi Chương Bắc Hải gì vậy.

Bi quan, nhưng trong lòng vẫn ôm giữ hy vọng, và vì tia hy vọng đó mà nỗ lực.

Ta cho rằng ngươi không nên chết, ngược lại là ngươi nên giết bạn cũ của mình.

Vì nếu họ cho rằng ngươi đã phản bội, thì họ sẽ không hoan nghênh người mới, thậm chí sẽ tiêu diệt người mới.

Nhưng ngươi nên biết điều đó là sai, vì vậy ngươi nên ra tay trước giết đối phương.

Đỗ Lan nói, có thể phản sát.

Chương Bắc Hải từng ám sát thế hệ phi hành gia cũ kiên trì động cơ tên lửa nhiên liệu, chỉ để thúc đẩy động cơ đẩy điện.

Chỉ dựa vào động cơ nhiên liệu chắc chắn không thể giành chiến thắng trong cuộc cạnh tranh vũ trụ, nên hắn không ngần ngại tiến hành ám sát.

Ở khách sạn Hải Tân, chỉ dựa vào người cũ cũng không thể thu thập đủ tất cả bài Poker, vì vậy cần người mới.

Ta cũng hy vọng mình đúng, nhưng sự thật là những người mới tham gia trò chơi cũng không nhiệt tình lắm.

Họ chỉ muốn sống lơ mơ lẩn quẩn, dùng thuốc để làm tê liệt bản thân.

Dù ta có cuồng nhiệt tuyên truyền đến mấy, những người mới thực ra cũng không có mấy động lực.

Đây lại là một vấn đề khác.

Người cũ có vấn đề bài xích người mới, người mới lại có vấn đề tiêu cực lười biếng.

Thật sự quá khó khăn rồi.

Phong Mạo Tử thầm nghĩ quả nhiên mình cứ chết quách đi cho rồi, mệt mỏi quá, hủy diệt đi.

Hắn đã vắt óc suy nghĩ, thực sự không còn cách nào để khuyến khích người mới, đoàn kết người cũ nữa.

Đỗ Lan nhìn ra đối phương thực sự đã mệt mỏi, không còn cách nào nữa.

Dưới áp lực của trò chơi sinh tử, còn phải gian nan thu thập tài nguyên, còn phải không ngừng khuyến khích mọi người tin vào một mục tiêu mà ngay cả bản thân mình cũng không chắc chắn, Phong Mạo Tử thực sự đã làm rất tốt.

Nhưng hắn lại cung cấp thuốc cấm, còn dung túng mọi người hưởng lạc.

Trong thời gian ngắn, quả thực có thể khiến mọi người chấp nhận Hải Tân, nhưng lại càng dễ khiến người ta sa đọa.

Sau đó lại hy vọng dùng sự cuồng nhiệt tôn giáo để đoàn kết người cũ và người mới.

Thực sự đã rất nỗ lực diễn xuất rồi, kết quả lại bị bạn bè chất vấn, người mới cũng không tích cực.

Lúc này chẳng phải nên họp, tập trung trí tuệ sao.

Đỗ Lan nói: Mục tiêu của ngươi không sai, chỉ là lộ trình thực tiễn sai.

Vì vậy, bây giờ nên họp để sửa chữa sai lầm trong lộ trình, tiến hành phê bình và tự phê bình, tăng cường tính đấu tranh.

Ngươi hiện tại thực ra có hai con đường.

Một là theo đề nghị của ta, tiến thêm một bước trở thành đại diện tôn giáo, triệt để tôn giáo hóa.

Hai là suy nghĩ lối thoát mới, tập trung trí tuệ, thay đổi lộ trình.

Gặp khó khăn là nghĩ đến cái chết, ngươi cũng nghĩ nhiều quá rồi.

Ngươi rốt cuộc là không tin vào lộ trình của mình, hay là không tin vào bạn bè của mình.

Lập lại lộ trình sao.

Phong Mạo Tử nhìn Đỗ Lan nói: Nếu có người đưa ra phương án xuất sắc hơn ta thì sao.

Ta có cần nhường vị trí không.

Không cần nhường vị trí.

Ngươi chỉ cần đi chấp hành và quán triệt tốt là được.

Đỗ Lan nói: Tóm lại, ngươi hiện tại một là tiến thêm một bước, hai là thay đổi lộ trình.

Cái chết, không phải là cách tốt nhất.

Ta biết rồi, cảm ơn đạo sư nhân sinh của ngươi.

Phong Mạo Tử thừa nhận Đỗ Lan quả thực là một kẻ lợi hại, nhìn nhận vấn đề rất sắc bén, hơn nữa còn đưa ra lộ trình tư duy cho tương lai.

Phong Mạo Tử có khả năng thực thi rất mạnh.

Hắn lập tức chuẩn bị họp, suy nghĩ lại tương lai, hy vọng có những cách khác để tiếp tục phát triển khách sạn Hải Tân.

Vì là do Đỗ Lan đề nghị, khi họp Phong Mạo Tử cũng không quên Đỗ Lan, mời hắn cùng tham gia hội nghị.

Mọi người cũng không có ý kiến, vì Đỗ Lan đã tích lũy được danh vọng rất cao.

Các loại vũ khí hắn phát triển đã thể hiện uy lực trong trò chơi, rất nhiều người được giúp đỡ đều ủng hộ hắn.

Huống hồ là tư vấn tâm lý và huấn luyện của Đỗ Lan, đã nâng cao tinh thần và thể chất của người chơi.

Một số ít người thậm chí đã từ bỏ thuốc men, lấy lại tinh thần phấn chấn.

Hội nghị chia làm hai giai đoạn: đầu tiên là hội nghị nội bộ, sau đó là hội nghị tập thể.

Hội nghị nội bộ chủ yếu là thảo luận và xác định tư tưởng, hội nghị tập thể là tuyên truyền và quán triệt tư tưởng, đồng thời tiếp nhận phản hồi sau đó tiến hành cải tiến.

Đầu tiên là hội nghị nội bộ, các thành viên cốt cán tập trung ở đại sảnh.

Mỗi người đều có thể phát biểu, tức là thảo luận làm thế nào để Hải Tân có thể duy trì ổn định, làm thế nào để khơi dậy nhiệt tình của người mới.

Cứ nói về những người mới gia nhập như Hữu Tê Lương Bình, Thế Xuyên Trương Thái, Tử Xuy Tiểu Chức.

Hữu Tê Lương Bình vẫn còn khá kiềm chế, hai người còn lại đã hoàn toàn sa đọa, tinh thần và thể lực suy thoái nhanh chóng.

Ngay cả khi không chết trong trò chơi, ước tính cũng phải tự sát.

Có người cũ nhắc đến tình hình người mới, hoàn toàn không được.

Số người hưởng thụ một thời gian ở khách sạn rồi tự sát không ít.

Nhưng chính vì có những người mới như Đỗ Lan, mới có hy vọng.

Phong Mạo Tử lại cho rằng, tuy trong bốn người mới chỉ có một người đáng tin cậy, nhưng tác dụng mà một người mới đáng tin cậy mang lại còn lớn hơn bốn người cũ.

Đại hội nội bộ lần thứ nhất bắt đầu, mọi người hăng hái phát biểu.

Những người có thể trở thành thành viên cốt cán chắc chắn đều là những người tích cực tham gia vận hành Hải Tân, dốc sức dốc lòng.

Họ đều rất ghét chính trị gia, vì vậy chính trị gia vừa đến đã bị họ xử lý.

Ghét chính trị gia, điều này được coi là điểm đồng thuận của đội ngũ này.

Trong đội ngũ này, có binh sĩ giải ngũ, luật sư, bác sĩ, chuyên gia giám định hình sự, nhà tâm lý học, v. v. chỉ không có người làm chính trị.

Nhưng họ lại không nghĩ rằng sau khi xử lý các chính trị gia, giờ đây họ chẳng phải cũng phải làm chính trị sao.

Chính trị có mặt ở khắp mọi nơi.

Một nam một nữ kết hôn thành vợ chồng, hai vợ chồng cũng phải nói chuyện chính trị, vì chính trị chính là quyền lợi và nghĩa vụ.

Ai nấu cơm ai rửa bát, tắm trước tắm sau, những điều này đều là mối quan hệ chính trị cơ bản nhất.

Chương 2958

Chính trị gia bị người ta mắng, là vì sự phân phối của họ chắc chắn không thể làm hài lòng tất cả mọi người.

Giờ đây, các chính trị gia đều đã bị giải quyết, chính họ lên nắm quyền, vẫn phải chịu mắng, vì ý tưởng của họ cũng không thể làm hài lòng tất cả mọi người.

Ngay cả khi Hải Tân chỉ có vài chục người.

Hai vợ chồng còn cãi nhau vì ai nấu cơm ai rửa bát.

Việc phân phối quyền lợi và nghĩa vụ rất khó để khiến người ta cảm thấy công bằng.

Vì vậy, ai phân phối, người đó chịu mắng.

Đỗ Lan lắng nghe họ mỗi người một ý kiến, trong lòng nghĩ ít nhất những người này trên xã hội cũng được coi là nhân sĩ tinh anh, vẫn có suy nghĩ.

Tôi cho rằng nên tăng cường quản lý người mới.

Hiện tại khoảng cách giữa các trò chơi ngày càng dài, tỷ lệ sống sót cũng ngày càng thấp.

Người mới càng nhiều, càng tự hủy hoại cơ thể mình, càng không thể chiến thắng trong trò chơi.

Họ cũng đã làm công tác thống kê rất khoa học, thống kê số lượng người tham gia trò chơi và tỷ lệ thắng trong một tháng, kết quả thật đáng buồn, tỷ lệ sống sót của người mới thấp hơn nhiều so với trước đây.

Bởi vì Hải Tân đã không thể cung cấp cho họ chất lượng cuộc sống tốt hơn nữa, họ không có mấy kỳ vọng vào tương lai.

Vấn đề này thực ra họ cũng đã nhìn ra.

Ban đầu Hải Tân không có gì cả, mọi người sẽ phấn khởi, vui mừng vì có nước và điện, tràn đầy cảm giác thỏa mãn.

Nhưng giờ đây người mới gia nhập vào, mọi thứ đều có rồi, ngược lại không biết nên nỗ lực theo hướng nào.

Hưởng thụ đủ cuộc sống vật chất, liền không còn ý chí cầu sinh, hơn nữa chỉ hưởng thụ còn làm hỏng cơ thể, lại càng làm giảm tỷ lệ sống sót.

Vấn đề rất nghiêm trọng, biểu cảm của họ cũng rất nghiêm túc.

Vấn đề, mọi người đều đã đưa ra, nhưng giải quyết thế nào đây.

Không biết.

Nếu biết, thì những điều này đã không còn là vấn đề nữa, đã sớm bắt tay vào giải quyết rồi.

Thời gian gần đây Đỗ Lan đã phát triển một số vũ khí và trang bị, đúng là lại giúp tỷ lệ sống sót tăng lên một chút, nhưng điều này rốt cuộc chỉ là trị ngọn chứ không trị gốc.

Tôi nghĩ vẫn nên tìm cách khuyến khích người mới.

Khuyến khích thế nào.

Những người mới này căn bản không có cốt khí, không có dũng khí.

Có người trực tiếp phê bình người mới không có chút cốt khí nào.

Nếu có thể đồng thời nhận được vài bộ bài Poker, có lẽ có thể tiến hành cơ chế thưởng.

Nếu thành công vượt qua, ngoài bài Poker vượt qua vốn có, còn có thể được Quốc Vương thưởng thêm bài Poker.

Cũng có người đề xuất xây dựng một cơ chế thưởng bài Poker.

Tôi thấy trực tiếp tôn giáo hóa là xong.

Nếu người mới không tích cực sống sót, thì không cấp vật chất sinh hoạt cho họ, để họ tự sinh tự diệt.

Cũng có người cho rằng tôn giáo hóa tốt hơn, trực tiếp thiết lập giới luật rõ ràng, không tuân thủ thì tước đoạt vật tư của họ.

Mọi người tranh cãi ồn ào.

Hữu Tê Lương Bình, người được Đỗ Lan đưa đến tham gia hội nghị, chỉ cảm thấy tẻ nhạt.

Quả nhiên con người dù ở đâu cũng sẽ không thay đổi.

Trong xã hội thực, cân đo đong đếm, tính toán tới lui, đến Dị Lưu Chi Quốc cũng vậy, vẫn tính toán người khác.

Cuối cùng mọi thứ sẽ trở nên giống hệt xã hội ban đầu, khiến người ta tuyệt vọng.

Mọi người đều hy vọng nhiều người mới có thể sống sót, nhưng Hữu Tê Lương Bình lại cảm thấy những kẻ này đang tính toán người mới.

Bởi vì người mới còn sống, mới có thêm bài Poker.

Mục tiêu của những người này là bài Poker, chứ không phải vì người mới.

Để người mới sống sót chỉ là một thủ đoạn để đạt mục tiêu mà thôi.

Một lũ người lớn giả dối.

Các thành viên cốt cán đều là người trưởng thành, hơn nữa đều là nhân tài hàng đầu trong lãnh địa.

Luật sư là luật sư quốc tế, binh sĩ là binh sĩ đặc chủng, ngay cả ngưu lang cũng là ngưu lang hàng đầu.

Tóm lại, những người này đều là những kẻ xuất sắc trong ngành nghề của mình, đều là những tồn tại có khả năng thực thi và ý chí kiên định phi thường, vì vậy mới có thể ở Dị Lưu Chi Quốc, vừa trải qua trò chơi sinh tử, vừa xây dựng Hải Tân.

Học sinh cấp ba như Hữu Tê Lương Bình, khi không có trò chơi chỉ biết ngẩn người, chỉ biết tự oán tự than, không suy nghĩ làm thế nào để ứng phó tốt hơn với hiện thực.

Dù sao hắn cũng không thích những người lớn này, vì mục đích cuối cùng của những người lớn này là khống chế những người trẻ như hắn.

Hữu Tê Lương Bình nói không sai, quả thực là cần phải khống chế, nếu không những người trẻ sẽ sa đọa hết.

Nhưng chỉ khống chế thôi cũng không được, vì vậy những người lớn cũng rất đau đầu.

Những người lớn đã nỗ lực khôi phục điện nước cho khách sạn, nhưng không phải để những người trẻ an tâm mà sa đọa.

Đỗ Lan nhìn, cảm thấy khá thú vị.

Khống chế và đối kháng, cuối cùng đều là không ngừng tiêu hao năng lượng.

Ngay từ đầu đã không nên cung cấp thuốc cấm, lẽ ra nên huấn luyện tử tế.

Có người cho rằng ngay từ đầu đã sai rồi.

Khi có người bị thương, ngoài loại thuốc này ra, cũng không có cách nào khác.

Nếu trách thì chỉ có thể trách cái Dị Lưu Chi Quốc đáng chết này.

Một khi có người bị thương là căn bản không có cơ hội sống sót.

Ngay cả khi vết thương không chí mạng, nhưng trò chơi tiếp theo vẫn sẽ lấy mạng người.

Mọi người cũng trầm mặc.

Dù sao ở quốc độ này, muốn không dựa vào thuốc để làm tê liệt bản thân thì quá khó khăn.

Những tinh anh này đều từng nếm trải khổ cực, từng bước rèn luyện mà đi lên, vì vậy họ trong hoàn cảnh khó khăn có thể không cần thuốc, nhưng người bình thường thì không chịu nổi.

Thực ra các ngươi dành nhiều thời gian hơn, giáo dục cho họ cũng có thể thay đổi họ.

Đỗ Lan nói.

Ngươi nghĩ bình thường chúng ta rảnh rỗi lắm sao.

Ngươi có biết vận hành khách sạn Hải Tân cần bao nhiêu sức lực không.

Những tinh anh không vui.

Họ đã rất bận, đâu có thời gian giáo dục người mới.

Cần biết rằng giáo dục rất tốn thời gian, họ đã đến giới hạn rồi.

Họ đều cảm thấy Đỗ Lan đứng nói không đau lưng, hắn là người mới không được sắp xếp nhiệm vụ khác, nên có thể làm đạo sư nhân sinh cho người khác.

Còn những người cũ như họ đều đã bận đến mức kiệt sức rồi.

Chúng ta có thể đề bạt những người như Hữu Tê Lương Bình, giao sinh mệnh của người mới cho những người có tiềm lực như hắn chịu trách nhiệm.

Đỗ Lan lần nữa đề nghị.

Không được.

Hữu Tê Lương Bình kiên quyết phản đối, hắn không dám nói mình có thể chịu trách nhiệm về sinh mệnh của người khác.

Đây là trách nhiệm, người thanh niên, ngươi nên gánh vác trách nhiệm.

Chương 2959

Làm sai rồi, cùng lắm là bị người ta ghét thôi.

Ngươi chẳng phải vẫn luôn bị cha và thầy giáo phê bình sao, lẽ ra đã sớm quen với việc bị người ta ghét rồi.

Đỗ Lan nói, gánh vác trách nhiệm, và nếu trách nhiệm thất bại, thì phải chịu trừng phạt.

Tôi không làm được.

Tôi và các ngươi không giống nhau.

Các ngươi sẽ nghĩ đến việc khống chế người khác, tôi thì không.

Hữu Tê Lương Bình thực sự không dám chịu trách nhiệm về sinh mệnh của người khác.

Hắn ngay cả sinh mệnh của mình còn không thể chịu trách nhiệm, huống hồ là đối với người khác.

Người thanh niên, đôi khi phải ép buộc bản thân tiến lên.

Trách nhiệm là gì.

Trách nhiệm là sức mạnh không ngừng thúc đẩy bản thân làm tốt hơn, cho đến khi bản thân suy sụp.

Chỉ cần không suy sụp, thì phải cắm đầu vào làm, đó chính là trách nhiệm.

Phụ nữ dùng như đàn ông, đàn ông dùng như trâu già.

Đỗ Lan nói.

Nhưng Hữu Tê Lương Bình hiển nhiên không vui.

Dù sao một khi chịu trách nhiệm, hắn sẽ phải thay đổi thái độ tự do, lề mề trước đây.

Thái độ lề mề của hắn ngay cả bản thân còn không bảo vệ được, huống hồ là bảo vệ người khác.

Đến lúc đó mình chết thì thôi, còn hại chết người khác, điều này hắn từ chối.

Hắn vô cùng ghét, căn bản không muốn chấp nhận.

Những người lớn nhìn hắn, ánh mắt tràn đầy thất vọng.

Người mới thực sự quá kém cỏi, khó trách ngày càng sa đọa.

Hữu Tê Lương Bình chợt nhớ đến ánh mắt của cha và thầy giáo, họ cũng từng thất vọng về hắn.

Hắn không hiểu nổi, dựa vào cái gì người lớn có thể bình phẩm cuộc đời mình.

Dựa vào cái gì họ có thể thất vọng hay hài lòng.

Chẳng lẽ cuộc đời mình bản thân không thể làm chủ, cần người khác đi phán xét sao.

Người lớn lại dựa vào cái gì để phán đoán.

Hữu Tê Lương Bình nói bản thân đã tự kiềm chế, cuộc đời mình mình làm chủ.

Nhưng người lớn yêu cầu hắn phải pháp tiên vương làm theo những người đi trước tài giỏi, là phải làm tốt hơn.

Tiêu chuẩn không giống nhau, đương nhiên không thể đạt được sự đồng thuận.

Bản thân tự nhìn mình thế nào, cha mẹ nhìn mình thế nào, người ngoài nhìn mình thế nào, tiêu chuẩn không giống nhau, kết quả cũng không giống nhau.

Nhất thời không khí hội trường trở nên vi diệu.

Đỗ Lan nói, chi bằng mình tự đi Photoshop, biến Phong Mạo Tử thành thần côn.

Đỗ Lan nói bản thân biết Photoshop, không sợ gì cả, mọi thứ đều có thể dùng Photoshop để hoàn thành.

So với việc thảo luận nghiêm túc những chuyện không đâu này, thì dùng Photoshop để tạo giả còn đơn giản hơn.

Chơi thật, vĩnh viễn rất mệt.

Mọi người thấy Hữu Tê Lương Bình kháng cự như vậy, cũng không hy vọng hắn có thể cung cấp sự giúp đỡ gì nữa.

Một thiếu niên còn non nớt như hắn căn bản không thể gánh vác sinh mệnh của người khác.

Hữu Tê Lương Bình thấy mọi người thất vọng về mình, nói rằng lại như vậy nữa rồi, người lớn luôn tự nói tự nghe, giống hệt như trên Địa Cầu, cha thất vọng về hắn, thầy giáo thất vọng về hắn.

Dựa vào cái gì.

Hắn thật sự không hiểu tại sao mình sống, lại phải làm hài lòng người khác.

Đây là đạo lý gì.

Đây là đạo lý về quyền lợi và nghĩa vụ, không phải do bản thân quyết định.

Thứ này là do người khác quy định, Hữu Tê Lương Bình chỉ cần còn sống thì phải tuân thủ.

Mọi người thất vọng, Hữu Tê Lương Bình trực tiếp bỏ chạy, căn bản không muốn tham gia hội nghị.

Sau khi hắn rời đi, các thành viên tham dự thở dài: Người mới bây giờ.

Người cũ cũng rất bất đắc dĩ.

Lúc đó họ vừa phải tham gia trò chơi sinh tử, vừa phải thu thập tài nguyên, lại còn phải truyền bá lý niệm, làm nhiều việc như vậy mà không hề than mệt.

Còn những người mới này lại chỉ muốn hưởng thụ, không muốn gánh vác trách nhiệm, thật sự khiến người ta bất lực.

Chúng ta nỗ lực như vậy, chính là hy vọng người mới có thể sống tốt hơn ở Dị Lưu Chi Quốc, kết quả họ lại lãng phí tấm lòng khổ sở của chúng ta.

Chẳng phải sao, vốn dĩ hy vọng họ tích cực tham gia trò chơi, nhưng kết quả tỷ lệ tự sát lại tăng cao, tỷ lệ vượt qua trò chơi lại giảm sút, thật không biết đây là tình huống gì.

Đỗ Lan nói, vì vậy vẫn phải dùng Photoshop biến Phong Mạo Tử thành thần côn.

Mặc dù Đỗ Lan bản thân không chơi tôn giáo, nhưng hắn không ngại Phong Mạo Tử chơi.

Nếu Phong Mạo Tử biết suy nghĩ của Đỗ Lan, chắc chắn sẽ nói: Photoshop, Photoshop, cứ như là học Photoshop xong là có thể bao trọn thiên hạ vậy.

Hắn là ngưu lang, đâu phải chưa từng đọc sách, biết Photoshop căn bản không có ảnh hưởng lực mạnh mẽ đến vậy.

Nhưng Đỗ Lan nói hắn có thể Photoshop, tiếc là Phong Mạo Tử không chấp nhận.

Tiếp tục họp thôi.

Phong Mạo Tử cũng đau đầu.

Rõ ràng chỉ có bấy nhiêu người, kết quả lại rắc rối như vậy.

Mấy chục người còn không thể đoàn kết lại, thực sự quá khó khăn rồi.

Khiến mấy chục người chấp nhận một ý tưởng, tích cực tham gia trò chơi sinh tử sao lại khó đến vậy.

Những người như vậy nếu ở trong quân đội, thì nên bị đào thải.

Chúng ta không thể trông chờ mỗi người đều có thể dũng cảm như chúng ta.

Người nói là phó thủ lĩnh, binh sĩ giải ngũ Túc Quốc Đỗ Viên.

Hắn cho rằng không thể lôi kéo tất cả mọi người vào.

Điều họ cần làm chỉ là duy trì cho những người có quyết tâm có đủ tài nguyên là được, đối với những người không có quyết tâm thì nên xử lý đi.

Phong Mạo Tử lại cho rằng nên lôi kéo mỗi người.

Thực ra cả hai người đều không sai.

Đúng là không thể thuyết phục mỗi người đi tích cực tham gia trò chơi sinh tử.

Nhưng việc để nhiều người gia nhập vào, chuyển hóa những người kháng cự thành người tích cực tham gia, cũng là đúng.

Điều quan trọng là làm thế nào để chuyển hóa, làm thế nào để nhiều người thay đổi quan niệm.

Chương 2960

Nếu không thể chuyển hóa, người mới sẽ trở thành gánh nặng.

Phong Mạo Tử nhìn về phía binh sĩ giải ngũ.

Đỗ Lan biết hai người này là bạn bè, chỉ là chính kiến bất đồng, đã đến bờ vực chia rẽ, đã có sát tâm.

Thực ra, về mặt tình bạn, tình bạn của hai người kiên cố không thể phá vỡ.

Đáng tiếc, về mặt chính kiến, chính kiến của hai người lại như nước với lửa.

Phong Mạo Tử muốn đại diện cho tất cả mọi người, còn binh sĩ giải ngũ chỉ muốn đại diện cho người cũ và những người tích cực tham gia trò chơi, những người khác thì đừng quan tâm đến sống chết của họ, cứ để họ chết đi là được.

Rõ ràng là bạn bè, nhưng lại không thể đạt được sự thống nhất.

Đỗ Lan nói, điều này giống như Chương Bắc Hải giết các phi hành gia già vậy, hắn cũng không muốn giết người, nhưng chính kiến bất đồng, trong tình huống tài nguyên hữu hạn, chỉ có thể ra tay.

Hiện tại Phong Mạo Tử đang chiếm ưu thế, vì hắn lôi kéo tất cả mọi người.

Vì vậy, binh sĩ giải ngũ bị áp chế, nên hắn muốn giết Phong Mạo Tử.

Bởi vì chỉ khi giết Phong Mạo Tử, hắn mới có thể cải tạo lại Hải Tân, khiến tỷ lệ sống sót ở Hải Tân tăng lên.

Nhưng thực ra, nếu không có người mới gia nhập, tỷ lệ sống sót chắc chắn cũng sẽ ngày càng thấp.

Hai loại quan điểm đều có người ủng hộ.

Những người ủng hộ Phong Mạo Tử cơ bản là những nhân tài như luật sư, chuyên gia giám định.

Còn những người ủng hộ binh sĩ giải ngũ cơ bản đều là những người cực đoan.

Họ trên Địa Cầu cơ bản là người bình thường, ở Dị Lưu Chi Quốc tham gia trò chơi, có thể không bị bất kỳ pháp luật nào ràng buộc, vì vậy họ đều rất hưởng thụ thế giới này.

Hai bên căng thẳng như dây cung.

Hội nghị lần này chính là để quyết định Hải Tân tương lai sẽ đi con đường nào, vì vậy hai bên đều không nhường nhau nửa bước.

Phong Mạo Tử, ngươi đã thay đổi.

Binh sĩ giải ngũ dẫn đầu tấn công, chỉ trích Phong Mạo Tử đã thay đổi: Ngươi quên rồi sao, công lao của những người cũ chúng ta cùng ngươi sửa chữa Hải Tân.

Đừng quên, nếu không phải chúng ta giúp đỡ, một mình ngươi căn bản không thể xây dựng Hải Tân.

Giờ đây ngươi lại trở nên cuồng nhiệt và tự đại, khăng khăng làm theo ý mình, luôn giúp đỡ người ngoài, một chút tình cũ cũng không nhớ, quá khiến chúng ta thất vọng rồi.

Phong Mạo Tử nghe bạn cũ tức giận mắng mỏ, không biết nói gì cho phải.

Các thành viên bên ngoài cũng đang nghe lén, vì tiếng cãi vã ngày càng lớn, đã truyền ra ngoài cửa.

Mọi người đều muốn biết kết quả hội nghị lần này sẽ ra sao.

Dù sao tất cả thành viên bình thường đều có thể bị ảnh hưởng, không khéo họ sẽ bị đuổi đi.

Nếu họ đuổi chúng ta đi thì sao.

Tôi chắc chắn không đi, những nơi khác căn bản không có điện nước.

Những người này cũng hùng hồn nói, căn bản không cân nhắc điện nước là ai đang duy trì.

Tôi cũng không đi.

Tôi giao bài Poker rồi, dựa vào cái gì mà đuổi tôi đi.

Tôi còn nhường cơ hội bỏ trốn cho Phong Mạo Tử, điện nước là điều tôi đáng được hưởng.

Các thành viên bình thường cũng có suy nghĩ của riêng mình.

Họ cảm thấy mình giao bài Poker là đủ rồi, căn bản không cần tiếp tục nỗ lực.

Dù sao họ có nỗ lực nữa cũng chỉ là duy trì hiện trạng.

Đỗ Lan thầm nghĩ, mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình.

Muốn tập hợp họ lại, nỗ lực vì một mục tiêu, quả nhiên vẫn phải dựa vào Photoshop.

Thấy thủ lĩnh số một và số hai đã sắp cãi nhau, mọi người cũng không biết nói gì, không ai biết lần này nên nghe ai, dường như mỗi người đều rất có lý.

Quả thực mỗi người đều có lý.

Kết luận của họ đều là kết quả của sự suy tư, đều có một hệ thống cơ sở logic hiệu quả.

Phong Mạo Tử và binh sĩ giải ngũ đều như nhau.

Họ không phải là nghĩ ra một cách tùy tiện, nên mới không thể thuyết phục đối phương.

Hơn nữa, đều có người ủng hộ họ, đều đã hình thành thế lực.

Nếu có thời gian, thực ra ưu thế của Phong Mạo Tử rất lớn, bởi vì trong số người mới chắc chắn cũng có nhân tài.

Khổ nỗi Dị Lưu Chi Quốc thiếu nhất chính là thời gian.

Ai cũng không biết trước khi nhân tài xuất hiện, liệu họ có đã chết rồi không.

Vì vậy, hai bên phải đưa ra một lựa chọn trong thời gian hữu hạn, rốt cuộc nên chọn ai.

Nếu Đỗ Lan không xuất hiện, thì hai bên ngang nhau.

Nhưng hiện tại Đỗ Lan là thế lực thứ ba, việc hắn đứng về phía nào sẽ quyết định thắng bại.

Mọi người thấy không còn cách nào để quyết định, ánh mắt đều đổ dồn về phía Đỗ Lan.

Trong tình huống này, quyết định của Đỗ Lan vô cùng quan trọng.

Hắn là đạo sư nhân sinh, là thế lực thứ ba, sự lựa chọn của hắn đủ để quyết định lộ trình của Hải Tân.

Xem ra mọi người đều đang chờ kết quả từ ta.

Đỗ Lan cười nói: Ta nghĩ mọi người đối với việc thu thập đủ bài Poker không có dị nghị gì, chỉ là đối với việc làm thế nào để nâng cao tỷ lệ sống sót thì có dị nghị.

Suy nghĩ của ta là không nên bỏ trứng vào một giỏ.

Mọi người có thể chia ra.

Trẻ con mới chọn lựa, người lớn thì muốn tất cả.

Vì mọi người có những suy nghĩ khác nhau, vậy thì chia ra là tốt nhất.

Hiển nhiên điều này mọi người không ngờ tới.

Dù sao nếu chia ra, sẽ có rất nhiều chuyện cần tính toán.

Hơn nữa còn có thể gây ra những tình huống không lường trước được khác.

Mọi người chắc chắn cũng từng nghĩ, Hải Tân có thể sẽ biến thành sân chơi tử vong.

Nếu thực sự có ngày đó, vậy thì chia ra thực ra cũng là một biện pháp phòng ngừa rủi ro.

Đỗ Lan tiếp tục không ngừng khuyên mọi người chia gia tài.

Vậy bài Poker chia thế nào.

Đây là vấn đề quan trọng nhất, bài Poker chỉ có một bộ, chia gia tài thế nào đây.

Việc phân chia là một giải pháp tốt, mỗi người một ngả, mắt không thấy thì lòng không phiền.

Nhưng phân chia tài sản thế nào mới là vấn đề.

Đỗ Lan nói rằng Hải Tân có thể trở thành địa điểm của trò chơi sinh tử, thực ra bọn họ cũng từng nghĩ đến, nhưng nói ra thì sẽ gây hoảng loạn, nên ai cũng nghi ngờ nhưng không dám nói.

Trên thực tế, từ tình hình hiện tại mà nói, tia laser sát nhân đã có thể khóa chính xác từng người có thẻ định kỳ, hễ đến kỳ là tia laser sẽ giáng xuống giết người, dù trốn ở đâu cũng vô dụng.

Chương 2961

Điều này chứng tỏ kẻ chủ mưu phía sau chắc chắn đang theo dõi từng người.

Điều đó cũng có nghĩa là Hải Tân chắc chắn sẽ không bị bỏ qua.

Việc trò chơi sinh tử diễn ra ở Hải Tân là khả năng không thể loại trừ, những người thông minh đều từng có nghi ngờ như vậy, chỉ là họ không dám nói ra.

Đỗ Lan đã nói ra, và lấy việc Hải Tân sẽ trở thành địa điểm trò chơi làm tiền đề để nói rằng không nên bỏ trứng vào cùng một giỏ, mọi người nên tiến hành phân chia.

Trong mắt mọi người, Đỗ Lan tuyệt đối là người đầu tiên mạnh dạn đề xuất, nhưng đây đúng là một khả năng tồn tại.

Anh đúng là gan lớn thật.

Thối Ngũ Binh nhìn Đỗ Lan nói.

Ta chỉ là thực sự cầu thị, Hải Tân tuy rất thoải mái, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể bị lợi dụng.

Phản giả đạo chi động dã, ta cho rằng cách tốt nhất không phải là sống lâu dài ở một khu vực, mà là nên di cư, không để kẻ chủ mưu phía sau có thời gian tóm gọn chúng ta trong một mẻ.

Đỗ Lan nghiêm túc nói.

Những người khác đều im lặng, bởi vì di cư rất mệt mỏi, có nghĩa là họ phải rời bỏ nguồn nước, điện, rời bỏ sự an nhàn, đi vào những nơi nguy hiểm chưa biết.

Chỉ vì suy đoán của anh sao.

Không ai đồng ý cách làm tưởng chừng vẹn cả đôi đường của Đỗ Lan, bởi vì điều này đòi hỏi họ phải trả giá.

Hiện tại không ai muốn rời bỏ nguồn nước, điện, trừ khi Đỗ Lan có thể chứng minh Hải Tân sắp gặp nguy hiểm, nếu không chỉ dựa vào một suy đoán, không thể thuyết phục tất cả mọi người.

Ngay cả khi có những người thông minh đồng tình với Đỗ Lan, nhưng họ cũng không thể thuyết phục được người khác.

Dù sao những người thông minh cũng bị ràng buộc bởi điều kiện khách quan, không có nghĩa là người thông minh nói được làm được, nên người bình thường không nhất định sẽ nghe lời người thông minh.

Bởi vì nếu nghe lời, người bình thường rất có thể sẽ cùng người thông minh mà tan tành.

Tóm lại, ý kiến của Đỗ Lan nghe có vẻ rất hợp lý, nhưng không nhận được sự ủng hộ, ngay cả khi một số ít người ủng hộ, cũng không thể lay chuyển đại đa số.

Không còn cách nào khác, chỉ sau khi trải qua tổn thất, mọi người mới nhận ra cái giá phải trả khi chìm đắm trong sự an nhàn là lớn đến mức nào.

Trước khi phải trả giá, mọi người chắc chắn sẽ không chấp nhận ý tưởng của Đỗ Lan.

Lịch sử đã chứng minh hết lần này đến lần khác rằng con người đều bị ép buộc, chỉ khi không còn đường lui, họ mới tự mình bước ra khỏi vùng an toàn.

Ngay cả khi hiện tại có rất nhiều vấn đề, nhưng chỉ cần có nguồn nước và điện, mọi người đều cảm thấy Hải Tân an toàn, không có vấn đề gì.

Nếu các vị cảm thấy đề nghị của ta không tốt, cứ coi như ta chưa nói, ta vẫn có thể dùng PS để cung cấp trợ giúp.

Đỗ Lan cho biết tuyệt kỹ PS của mình vẫn sẵn sàng ra tay.

Ý tưởng của anh không đáng nhắc tới.

Một tên chiến đấu phái hung tợn nói.

Đỗ Lan nhìn hắn một cái, biết rằng tên này lợi dụng thân phận người đến Hải Tân trước, thường xuyên bắt nạt người mới, đặc biệt là phụ nữ.

Ở Địa Cầu, hắn chỉ là một lập trình viên thất bại, từ nhỏ bị bắt nạt đến lớn.

Đến Di Lưu Chi Quốc, hắn hoàn toàn không bị luật pháp hạn chế, giải phóng sự bạo lực đó ra gấp bội.

Có thể nói là kẻ yếu vung dao vào kẻ yếu hơn, chuyên đi bắt nạt người mới.

Đây cũng là một trong những lý do khiến người mới không thể hòa nhập, vì trong số những người cũ có kẻ xấu.

Anh nhìn cái kiểu gì đấy.

Có tin tôi móc mắt anh ra không.

Tên này rất hung bạo, vì hắn ta phải dùng sự tàn nhẫn để che giấu sự yếu đuối của mình.

Đỗ Lan không nói gì, chỉ nói: Nếu các vị đều không muốn thật lòng giải quyết vấn đề, vậy ta cũng không có gì để nói nữa, ta xin đi trước một bước.

Hắn đi trước, về văn phòng, mở máy tính, lập tức bắt đầu PS.

Hắn PS cho tên chiến đấu phái hung bạo kia mặc đồ nữ, sau đó in ra, phát tán để trả đũa.

Cuộc họp đã đưa ra vấn đề, nhưng muốn giải quyết chắc chắn không phải chỉ một cuộc họp là có thể quyết định, mà phải trải qua vài cuộc họp mới được.

Nên cuộc họp đầu tiên không đạt được kết quả gì, nhưng không sao, sau này vẫn có thể tiếp tục bàn bạc.

Đỗ Lan, tôi sẽ giết anh.

Phi Mộc Kiệt nổi giận.

Khi hắn nhìn thấy ảnh PS của Đỗ Lan, cả người hắn chìm trong cơn thịnh nộ.

Bởi vì hắn nhớ lại quá khứ tồi tệ của mình, thời học sinh hắn luôn bị bắt nạt, lý do bắt nạt hắn cũng rất đơn giản, nhìn hắn không vừa mắt, hắn chính là một tên đáng đánh, bị người khác ghét bỏ không có lý do.

Trải nghiệm bị bắt nạt như vậy đã biến hắn thành một kẻ sống khép kín.

Sau này tìm được công việc lập trình viên, ở công ty hắn cũng thường xuyên bị bắt nạt.

Tóm lại, nếu không đến Di Lưu Chi Quốc, cả cuộc đời hắn sẽ không có một chút ánh sáng nào.

Hiện tại, trong thế giới đầy rẫy cái chết và hỗn loạn này, hắn có thể bắt nạt người khác một cách không kiêng dè, thật là hạnh phúc biết bao.

Tuyệt đối không cho phép Đỗ Lan hủy hoại hình tượng của mình.

Đỗ Lan PS ảnh hắn mặc đồ nữ chính là tổn hại đến tôn nghiêm của hắn.

Nếu tất cả mọi người đều cảm thấy hắn đáng đánh, thay vì sợ hãi hắn, thì hắn sẽ quay trở lại thời kỳ bị bắt nạt trước đây.

Tuyệt đối không thể, nên Đỗ Lan phải chết.

Tay cầm thanh võ sĩ đao, hắn trực tiếp đến văn phòng của Đỗ Lan, hắn muốn giết người.

Đỗ Lan nói rằng kỹ thuật PS của mình vốn đã rất lợi hại.

Hắn trực tiếp chụp ảnh đối phương, chuẩn bị PS thêm lần nữa.

Mấy tư liệu này của anh không tệ, đặc biệt là vẻ mặt đầy sát khí, PS ra nhất định sẽ rất đẹp.

Hắn không hề sợ hãi một chút nào, dù đối phương đang cầm vũ khí giết người thật sự, và đối phương cũng đã từng giết người, cũng không dọa được Đỗ Lan.

Chết tiệt.

Phi Mộc Kiệt nổi giận từ trong lòng, không thể nhẫn nại thêm nữa, vung đao chém về phía Đỗ Lan.

Rầm, nhưng lại là pháo khoai tây trực tiếp bắn ra quả bóng tennis, đánh cho đối thủ liên tục lùi về phía sau, không thể chém đao vào người Đỗ Lan.

Khốn kiếp.

Nhưng với tư cách là một kẻ tàn nhẫn thề sẽ đoạn tuyệt với quá khứ của mình, hắn sẽ không vì một chút đau đớn mà lùi bước, tiếp tục tấn công.

Tuy nhiên, Đỗ Lan còn có chiêu cuối, tự chế bình xịt hơi cay, trực tiếp xịt thẳng vào mắt đối phương một phát.

Mất đi thị giác, hắn điên cuồng vung chém, căn bản không thể dừng lại.

Nhưng Đỗ Lan đã trốn ở xa, tránh khỏi phạm vi tấn công.

Chàng trai trẻ, ta khuyên anh nên suy nghĩ kỹ lại, đừng vì tư dục của mình mà đi bắt nạt người khác, hủy hoại nỗ lực của mọi người.

Đỗ Lan nói.

Anh thì có gì khác tôi, tôi vì tư dục, tôi bắt nạt người khác.

Chẳng lẽ anh không phải bắt nạt người khác sao.

Miệng thì nói vì mọi người, nhưng kết quả chẳng phải vẫn là bắt nạt người khác.

Vì tư dục mà bắt nạt người khác là sai, vì mọi người mà bắt nạt người khác thì đúng sao.

Tại sao tôi phải nghe lời anh.

Tôi chính là muốn bắt nạt người khác, tôi chính là muốn gây hấn, anh đừng hòng ngăn cản tôi.

Hữu Tê Lương Bình chỉ là một học sinh cấp ba, nhưng Phi Mộc Kiệt đã là người lớn, hắn còn vặn vẹo hơn Hữu Tê Lương Bình.

Cái này cũng không hiểu sao.

Chương 2962

Vì mọi người, tức là mọi người đều có lợi ích.

Chỉ vì chính mình, tức là anh chỉ hành động vì lợi ích của riêng mình.

Chỉ vì chính mình, tự nhiên sẽ không ai tin tưởng anh, đồng thời tất cả mọi người sẽ coi anh là kẻ thù.

Sự khác biệt giữa hai bên không nằm ở hành vi ban đầu, mà ở sự khác biệt trong việc phân phối lợi ích sau này.

Đỗ Lan cho biết thủ đoạn kiếm lợi thực ra cũng gần như nhau, nhưng cách phân phối lại khác biệt rất lớn.

Người như anh, tuyệt đối không thể tha thứ.

Những người từng bắt nạt hắn trước đây cũng luôn là một đám đông, chẳng lẽ một đám đông bắt nạt người khác thì được sao.

Hắn ta cực kỳ giận dữ.

Đỗ Lan nghĩ bụng mình thật sự đã kích thích hắn, đúng là một tên nhạy cảm.

Chết đi.

Thanh võ sĩ đao sắc bén chém nát đồ đạc trong phòng, nhưng Đỗ Lan chỉ đứng nép ở một bên, dù sao đối phương giờ cũng không nhìn thấy gì.

Tại sao anh lại ghét những người bắt nạt anh.

Anh vừa có cơ hội chẳng phải cũng thích bắt nạt người khác sao.

Bản thân bị bắt nạt thì không được, bản thân bắt nạt người khác thì được, như vậy chẳng phải quá hai mặt sao.

Anh đã cướp đi sinh mệnh của rất nhiều người, tôi chỉ PS ảnh anh mặc đồ nữ, chẳng lẽ cái này cũng không được sao.

Đỗ Lan vẫn tiếp tục trêu chọc bằng lời nói, chọc tức đối phương.

Với tư cách là một người đã thích nghi với Di Lưu Chi Quốc, lại lấy việc uy hiếp người khác làm vinh dự, lấy việc bắt nạt người khác để có cảm giác ưu việt, từ đó không ngừng thúc đẩy mình tham gia trò chơi sinh tử.

Phi Mộc Kiệt đã chấp nhận quy tắc của Di Lưu Chi Quốc, rất tích cực tham gia trò chơi, xét về điểm này, hắn quả thực đã làm rất tốt.

Tuy nhiên, hành vi bắt nạt người khác của hắn thì không tốt chút nào.

Theo Đỗ Lan, đối phương vẫn còn sợ hãi, vẫn không tin mình có thể thoát khỏi, nên hắn ta cố gắng hết sức để xây dựng một bức tường giữa mình và người khác, từ đó bảo vệ bản thân.

Chỉ cần mình ưu việt hơn người khác, thì người khác chết thay mình là điều đương nhiên.

Chỉ bằng cách không ngừng tự thôi miên mình, khiến việc tự vệ trở nên hợp tình hợp lý, hắn mới có thể không ngừng ưu tiên bảo vệ bản thân, thậm chí là thông qua việc làm hại người khác để tự bảo vệ mình.

Dù sao rất nhiều người tuy cũng muốn tự vệ, nhưng thông qua việc làm hại người khác để tự vệ thì chưa chắc đã làm được, lương tâm không cho phép.

Phi Mộc Kiệt không ngừng tự thôi miên và tự mê hoặc bản thân, chứng minh mình ưu tú hơn người khác, như vậy khi cần bán đứng người khác thì có thể dứt khoát làm.

Còn hành vi PS của Đỗ Lan, chính là làm tăng chi phí cho việc hắn bán đứng người khác.

Nếu người khác sợ hãi hắn, thì khi hắn ra tay, người khác rất có thể sẽ bó tay chịu trói.

Nhưng ảnh mặc đồ nữ lan truyền, người khác sẽ cảm thấy Phi Mộc Kiệt chẳng qua cũng chỉ đến thế, thậm chí có thể sẽ phản kháng, đến lúc hắn ra tay, có thể sẽ thất bại, thậm chí bị phản sát.

Nên hắn phải giết Đỗ Lan để thiết lập lại uy tín của mình, giảm chi phí giết người khác.

Nếu không trong vương quốc nguy hiểm này, hắn cũng không tự tin có thể sống sót mãi.

Muốn sống sót, phải làm đến cùng cực, dù là năng lực uy hiếp.

Đáng tiếc Đỗ Lan quá xảo quyệt, trực tiếp dùng nước ớt xịt người, khiến Phi Mộc Kiệt không nhìn thấy gì, vung chém như ruồi không đầu, không có tác dụng gì cả.

Bình tĩnh lại đi, anh như thế này, không thể nào giết được tôi đâu.

Đỗ Lan nói.

A a.

Hắn gào thét như dã thú, võ sĩ đao vung chém điên cuồng vào mọi thứ trong phòng.

Đỗ Lan cũng rất cạn lời với kiểu người này.

Nói cho cùng, hắn ta chỉ là ở thời điểm then chốt thì chuyển rủi ro sang người khác, và thông qua việc không ngừng bắt nạt người khác để thiết lập một sự uy hiếp nhất định, giảm chi phí chuyển rủi ro.

Nhưng đến những trò chơi cần sự hợp tác, một mình hắn cũng không làm được, nên hắn đã dựa vào Thối Ngũ Binh.

Thối Ngũ Binh có sự tự tin tuyệt đối vào sức mạnh của mình, cho rằng mình có thể chế ngự những kẻ tự tư tự lợi này, nên hắn rất sẵn lòng tiếp nhận những kẻ như Phi Mộc Kiệt.

Dù sao mục đích của họ là thu thập nhiều lá bài poker hơn, chứ không phải bảo vệ nhiều người chơi hơn.

Nên việc bắt nạt và làm hại người khác, trong mắt Thối Ngũ Binh không có vấn đề gì.

Đây cũng là một bất đồng nữa giữa hắn và Phong Mạo Tử, đó là Hải Tân rốt cuộc được xây dựng để thu thập bài poker, hay để bảo vệ nhiều người chơi hơn.

Một mặt không ngừng chuyển rủi ro sang kẻ yếu, một mặt lại tìm kiếm sự giúp đỡ từ kẻ mạnh.

Đỗ Lan nói: Anh như vậy tuy có thể sống sót ở Di Lưu Chi Quốc, nhưng cách này sẽ không lâu dài.

Chỉ cần tôi còn sống, điều đó chứng tỏ cách của tôi là khả thi.

Những người miệng đầy nhân nghĩa đạo đức kia thì đều đã chết, nên tôi sẽ sống mãi.

Phi Mộc Kiệt có kinh nghiệm thành công, nên kiên quyết tin rằng mình không sai.

Đúng là khả thi, cách sinh tồn bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh này quả thực khả thi, nhưng đáng tiếc nó chỉ khiến hắn dậm chân tại chỗ, không thể tiến thêm một bước nào.

Hắn phải cố gắng hết sức để sinh tồn, nhưng cũng chỉ là để sống sót.

Sống sót, rồi sao nữa.

Chỉ là để sống sót mà sống sót thôi sao.

Thế là đủ rồi.

Phi Mộc Kiệt giận dữ nói.

Đỗ Lan nghĩ bụng nếu đủ rồi, vậy cái khí phách này của hắn từ đâu mà có.

Đỗ Lan nhớ rõ, trong nguyên tác, sự ghét bỏ của hắn đối với Hữu Tê Lương Bình đã đạt đến cực điểm, vì Hữu Tê Lương Bình không cần bắt nạt kẻ yếu, dựa vào tài năng của mình mà sống sót, không những giành được sự ưu ái của mỹ thiếu nữ, mà còn nhận được sự ủng hộ của một lượng lớn người.

Phi Mộc Kiệt vì để sống sót đã hủy hoại nhân phẩm, hy sinh tôn nghiêm, ngoài việc bị chửi bới thì không có gì cả, đúng là sống sót, nhưng sống không hề vui vẻ.

Hắn sống, nhưng lại cách xa cuộc sống tươi đẹp mà hắn khao khát trong lòng, nên hắn có oán khí, nên luôn đối đầu với Hữu Tê Lương Bình.

Nên Đỗ Lan biết rằng đối phương tuy nói sống sót là đủ rồi, nhưng thực ra hoàn toàn không đủ.

Ai lại cảm thấy mình sống sót là đủ rồi.

Ai cũng được voi đòi tiên, sống sót rồi sẽ nghĩ đến việc theo đuổi chất lượng cuộc sống cao hơn, dựa trên tháp nhu cầu: sinh lý, an toàn, xã giao, tôn trọng, tự thể hiện.

Sống sót chỉ là nhu cầu sinh lý thấp nhất, còn rất nhiều nội dung ở phía trên.

Phi Mộc Kiệt vẫn muốn theo đuổi việc tự thể hiện, nên hắn ta cố gắng hết sức đi tìm phiền phức cho Hữu Tê Lương Bình, muốn chứng minh Hữu Tê Lương Bình sai, còn việc hắn bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh mới là đúng.

Đủ rồi sao.

Thực ra anh nghĩ thử xem, nếu việc bắt nạt kẻ yếu để đảm bảo bản thân sống sót là đủ rồi, vậy tại sao việc bắt nạt kẻ yếu không trở thành hành vi chủ đạo trong xã hội.

Mà ngược lại, nhân nghĩa lễ trí tín lại trở thành chủ đạo.

Tại sao ngay cả khi làm việc xấu cũng phải nghĩ đến việc chia sẻ một phần lợi ích cho người khác.

Câu trả lời rất rõ ràng, đó là việc bắt nạt kẻ yếu có thể đạt được lợi thế nhất thời, nhưng không thể duy trì lâu dài, hơn nữa cũng không phải tất cả mọi điều kiện đều có thể thực hiện thông qua việc bắt nạt kẻ yếu.

Có thể thấy việc bắt nạt kẻ yếu có thời hạn và hạn chế, nên dùng việc bắt nạt kẻ yếu thì được, nhưng tuyệt đối không thể dùng mãi, vì nếu dùng mãi, thì không thể tiến xa hơn nữa.

Anh hiện tại chính là sa lầy quá sâu, nếu còn không thay đổi, thì chỉ có thể vì sống sót mà sống sót.

Đỗ Lan bắt đầu chế độ cố vấn nhân sinh.

Đây là Di Lưu Chi Quốc, kinh nghiệm của anh chỉ là kinh nghiệm trên Địa Cầu, ở đây chưa chắc đã hiệu quả.

Phi Mộc Kiệt với tư cách là lập trình viên cũng không ngốc, cho biết hai thế giới hai bộ kinh nghiệm, hắn muốn ở Di Lưu Chi Quốc khai phá một kinh nghiệm thành công của việc bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh đến cực điểm.

Rất có chí khí, nhưng đáng tiếc việc bắt nạt kẻ yếu căn bản không thể áp dụng cho toàn bộ trò chơi, mục đích của anh chắc chắn không thể thực hiện.

Đỗ Lan nói: Phải dùng con mắt phát triển để nhìn nhận sự vật.

Anh không thể vì dựa vào việc bắt nạt kẻ yếu mà sống sót, rồi cảm thấy việc bắt nạt kẻ yếu có thể giúp anh thực hiện các mục tiêu khác, điều đó là không thể.

Chương 2963

Cứ như bây giờ, tôi chỉ PS ảnh anh mặc đồ nữ, chi phí bắt nạt của anh sẽ tăng vọt, lần tới chơi game có thể sẽ chết.

Thị lực của Phi Mộc Kiệt vẫn còn hơi mờ, hắn phải khôi phục thị giác, sau đó giết Đỗ Lan.

Đỗ Lan cũng không chuẩn bị để đối phương thật sự nghe lời mình, học cách nhìn nhận mọi thứ bằng con mắt phát triển.

Muốn sống sót không sai, nhưng khắc chu cầu kiếm thì sai lầm lớn.

Xem ra anh vẫn chưa rút ra bài học, tôi sẽ tiếp tục PS.

Đỗ Lan nói.

Anh sẽ không có cơ hội đâu.

Mặc dù thị lực vẫn còn rất mờ, nhưng hắn đã khóa được ảo ảnh của Đỗ Lan, ngay phía trước, hắn bạo khởi tấn công, võ sĩ đao lóe lên hàn quang.

Nhanh như chớp chém xuống, thề sẽ chém Đỗ Lan thành hai mảnh.

Yếu ớt.

Đỗ Lan phản công bằng kiếm, không biết từ lúc nào hắn cũng cầm một thanh võ sĩ đao trực tiếp phản kích.

Chỉ nghe ting một tiếng, kiếm của Phi Mộc Kiệt đã bị chém gãy.

Muốn sống sót không sai, nhưng cụ thể tình huống cụ thể phân tích.

Anh chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, nhưng không biết học hỏi tiến bộ, vậy thì sớm muộn gì cũng bị những người ưu tú hơn đào thải.

Cuối cùng anh có thể sống sót, không phải vì chính anh, mà là vì những kẻ mạnh thực sự đang gánh vác trách nhiệm.

Đỗ Lan tiếp tục công kích tâm hồn đối phương, hy vọng hắn có thể nhận ra sai lầm.

Nhưng đáng tiếc ánh mắt Phi Mộc Kiệt nhìn Đỗ Lan tràn đầy phẫn nộ, vậy Đỗ Lan chắc chắn phải tiếp tục PS ảnh phản cảm của hắn, và còn phải tiếp tục giáo dục kẻ yếu, khiến kẻ yếu trở nên mạnh hơn.

Đến lúc đó Phi Mộc Kiệt sẽ không có cách nào bắt nạt kẻ yếu, chỉ có thể sợ kẻ mạnh.

Phi Mộc Kiệt khi còn ở Địa Cầu đã đi một con đường đến cùng, ở Di Lưu Chi Quốc cũng vậy.

Nói cho cùng, hắn ta quá lười biếng, luôn suy nghĩ vấn đề bằng thiện ác của nhân tính, mà không phải bằng con mắt phát triển.

Thật sự là yếu ớt, Đỗ Lan cho rằng Hải Tân vẫn cần phải tái giáo dục tất cả mọi người, nếu không rất nhiều người sẽ giống như Phi Mộc Kiệt, chỉ cho rằng vì để sống sót mà có thể bất chấp thủ đoạn.

Phi Mộc Kiệt bị đánh bại, bị đưa về phòng nằm.

Tôi dùng sống đao.

Đỗ Lan cho biết mình chỉ đánh ngất đối phương, chứ không muốn lấy mạng hắn.

Anh đã đắc tội với đám người của chiến đấu phái rồi, bọn họ đều rất nguy hiểm.

Hữu Tê Lương Bình nói, hắn không muốn bị Đỗ Lan liên lụy.

Người của chiến đấu phái đều là những kẻ bạo lực, lấy Thối Ngũ Binh làm thủ lĩnh, dưới trướng có một đám người không coi mạng người ra gì.

Đỗ Lan đương nhiên biết, nói: Anh quan sát khá kỹ lưỡng đấy, vậy anh có phát hiện ra những người này về cơ bản đều là người bình thường, ở Địa Cầu đều thuộc tầng lớp trung hạ lưu không.

Anh có phát hiện ra trong toàn bộ Hải Tân, giới tinh anh đều ung dung bình tĩnh, còn người bình thường thì lại rất man rợ và sa đọa không.

Hoặc là giết người để tiêu khiển, hoặc là tự mê hoặc bản thân.

Điểm này Hữu Tê Lương Bình không cảm nhận được.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Không những thế, Hải Tân còn có bầu không khí dĩ hạ khắc thượng cấp dưới vượt cấp trên mạnh mẽ, tôi nghĩ rất nhanh sẽ xảy ra thôi.

Dĩ hạ khắc thượng, rất kinh điển.

Hữu Tê Lương Bình rất không thích những suy đoán vô lý của Đỗ Lan, nhưng điều hắn không thích hơn là Đỗ Lan lần nào cũng nói đúng, đây cũng là một điều rất bất lực.

Đỗ Lan cũng không muốn lần nào cũng nói đúng, nhưng những hình thức hành vi này quả thực rất dễ đoán.

Giáo dục mà người bình thường nhận được không thể giúp họ ung dung bình tĩnh.

Không có khả năng tự lập, lại không muốn trở thành pháo hôi, vậy thì chỉ có thể phát điên, chỉ có thể dám giết người.

Điều này vốn cũng không có vấn đề gì, nhưng họ không học hỏi trong chiến đấu, mà cứ một mực cho rằng phát điên là có thể duy trì hiện trạng, điều này thì sai lầm lớn.

Phải học chiến tranh trong chiến tranh, phải tự mình nâng cao bản thân.

Đáng tiếc kết quả lại không lý tưởng, đám người chiến đấu phái này chỉ biết phát điên, không muốn, cũng không có cách nào để nâng cao bản thân.

Dù sao trước đây cũng không có giáo viên nào dạy dỗ cho họ.

Nếu anh đã nhìn ra rồi, tại sao không đi ngăn cản.

Hữu Tê Lương Bình hỏi.

Tôi chỉ có một mình, việc thì nhiều như vậy, không có thời gian.

Đỗ Lan trực tiếp nói: Anh tốt nhất là đi tìm bạn bè của mình, chuẩn bị tâm lý thật tốt, cuộc sống ở Hải Tân sẽ không dễ dàng đâu.

Hữu Tê Lương Bình không nói nên lời, chỉ có thể lặng lẽ rời đi, hắn cũng biết Đỗ Lan quả thực rất bận.

Thiếu niên vừa đi, trợ lý của Đỗ Lan, vị sinh viên y khoa tài năng đó liền đi tới, nói: Anh có vẻ rất coi trọng vị thiếu niên này.

Đúng vậy, hắn giống như anh, xuất thân danh môn, rất có tiềm năng.

Cha anh là viện trưởng bệnh viện lớn, còn cha hắn là hiệu trưởng đại học, sau này còn giữ chức vụ quan trọng trong Bộ Giáo dục, điều kiện đều rất tốt.

Chẳng trách tôi cảm nhận được một luồng khí tức tương tự từ hắn.

Người trẻ tuổi nói: Đáng tiếc, trong cuộc họp, biểu hiện của hắn lại không thể làm người ta hài lòng.

À à, biểu hiện của anh cũng chẳng ra sao, chẳng phải cũng không nói một lời nào sao.

Đỗ Lan nói: Anh với tư cách là một sinh viên đại học có năng lực y học rất mạnh, dường như không hề hứng thú với mọi thứ ở Hải Tân.

Đối với mục tiêu của Hải Tân cũng ôm đầy nghi vấn, thậm chí còn muốn phá hoại Hải Tân nữa chứ.

Quả không hổ danh là cố vấn nhân sinh, quả thật không có gì gạt được anh.

Đúng là như vậy, tôi nghi ngờ liệu mình có còn khả năng đồng cảm với sinh mệnh hay không.

Vị sinh viên y khoa này cũng là một người mang trong mình bệnh trung nhị hội chứng tuổi dậy thì ở tuổi trưởng thành.

Đỗ Lan đôi khi sẽ nghĩ Di Lưu Chi Quốc có phải chuyên thu nhận những người có vấn đề, có phải thật sự chỉ những bệnh nhân tâm lý trước khi chết mới xuất hiện ở đây.

Năng lực của những kẻ này tuy rất mạnh, nhưng lại không rõ mình có nên vì mọi người mà sử dụng năng lực hay không, không biết giá trị năng lực của mình ở đâu.

Trong ký ức của tôi, cha tôi luôn bận rộn, tôi học y cũng không phải vì tôi là con trai của viện trưởng, mà là muốn tìm hiểu xem y học có đáng để một người đàn ông bỏ ăn bỏ ngủ, bỏ bê gia đình hay không.

Tiện thể tôi cũng muốn xem khi tiếp xúc với bệnh nhân, liệu tôi có cảm thấy đồng tình hay không, liệu tôi có còn tình cảm của một con người hay không.

Vị sinh viên y khoa này biết Đỗ Lan lợi hại, nên cũng không giấu giếm, trực tiếp mở chế độ tư vấn.

Đỗ Lan thầm nghĩ lại là một kẻ vì lý do gia đình mà bước vào con đường trung nhị.

Hữu Tê Lương Bình là vì mọi chuyện đều không bằng em trai, luôn bị cha phê phán nên tự ti bỏ cuộc.

Còn vị này thì lại đi theo con đường thử nghiệm đủ kiểu, cố gắng dựa vào năng lực của mình để tìm cơ hội hiểu cha.

Chẳng hạn như đến bệnh viện chữa bệnh, xem mình có lòng nhân ái hay không.

Lại như hắn rất muốn xem nếu mình trộm lá bài poker của Hải Tân, khiến Hải Tân rơi vào hỗn loạn, liệu mình có cảm thấy hối hận hay không.

Hắn muốn thông qua những chuyện như vậy để kiểm tra xem rốt cuộc mình có phải là người bình thường hay không.

Hiện tại hắn nhìn Đỗ Lan, dường như đang hỏi trong mắt Đỗ Lan hắn có bình thường không.

Bình thường thì sao, không bình thường thì sao.

Tại sao phải chứng minh.

Đỗ Lan hỏi ngược lại.

À.

Điểm này sinh viên y khoa quả thật chưa từng nghĩ tới, hắn chỉ muốn chứng minh mình có bình thường hay không, còn sau khi chứng minh xong thì có tác dụng gì, hắn cũng không biết.

Có lẽ là để hiểu được tại sao cha hắn lại coi trọng công việc hơn gia đình.

Lại là một người không biết dùng con mắt phát triển để nhìn nhận thế giới.

Hơn nữa không có lòng đồng tình cũng không có nghĩa là không bình thường, nhưng nếu anh cố ý làm hại người khác thì sẽ trở nên bất thường.

Anh không có lòng đồng tình, cùng lắm là không đi giúp người khác, nếu đi hại người thì là không đúng rồi.

Đỗ Lan nói: Nhiều lời ta cũng không nói nữa, anh là người thông minh, chắc hẳn sẽ hiểu.

Vị sinh viên y khoa này thuộc kiểu người không có phương hướng nhưng có năng lực thực hiện.

Hữu Tê Lương Bình thuộc kiểu người có phương hướng nhưng năng lực thực hiện ở mức trung bình.

Nhưng tôi chỉ muốn chứng minh một lần, tự đưa ra lời giải thích cho mình.

Sinh viên y khoa nói: Tôi căn bản không thể nhịn được.

Đối với những bệnh nhân nguy kịch, tôi có thể mỉm cười nói dối họ rằng mọi chuyện đều ổn, nhưng trong lòng tôi lại không hề gợn sóng, không một chút tiếc nuối khi sinh mệnh biến mất.

Tôi có lẽ là một người vô tình, có lẽ đây là di truyền từ cha tôi.

Vậy rốt cuộc anh không phải muốn chứng minh mình bất thường, mà là thông qua việc chứng minh mình bất thường, để phản chứng sai lầm của cha anh.

Vì cha không có trách nhiệm, nên anh mới trở nên bất thường.

Đỗ Lan cho biết quả nhiên vẫn là vấn đề gia đình.

Có lẽ vậy, nhưng tôi thật sự muốn biết mình có bình thường hay không.

Dù sao vị này vẫn cứ cố chấp, chỉ muốn thông qua việc người khác đau khổ để xem mình có đau lòng hay không.

Chương 2964

Trên thế giới này có ba loại lập trường: anh, tôi, và họ.

Anh cho rằng mình bình thường, người khác có lẽ lại cho rằng đó là bất thường, vậy rốt cuộc anh muốn chứng minh thế nào.

Là muốn đạt được kết luận mà mình chấp nhận là được, hay cần nhận được sự đồng tình của người khác.

Đỗ Lan nói: Chuyện đơn giản như vậy, anh hẳn phải hiểu.

Nói cho cùng, anh thực ra vẫn hy vọng thông qua những hành vi mà mọi người cho là bất thường, để mọi người chỉ trích cha anh đã không làm tròn trách nhiệm.

Tại sao không trực tiếp đi tìm cha mình gây phiền phức, mà lại đi tìm phiền phức cho người khác.

Đỗ Lan cảm thấy vị sinh viên y khoa này làm mọi chuyện quá phức tạp, đã không ưa cha rồi, thì trực tiếp cha từ con hiếu là được, không cần liên lụy người ngoài.

Không biết.

Sinh viên y khoa tuy là một tài năng xuất chúng, nhưng ít nhiều đầu óc cũng có chút vấn đề.

Tuy thực lực rất mạnh, IQ cũng rất cao, EQ cũng không kém, nhưng giá trị quan ít nhiều có chút vặn vẹo.

Đương nhiên, từ việc hắn thà ra tay với người khác chứ không ra tay với cha mình, có thể thấy hắn vẫn duy trì gia tộc.

Ước chừng sau này sẽ trở thành một người trước tiên bảo vệ gia tộc của mình, sau đó mới bảo vệ tập thể bệnh viện.

Cũng giống như hoàng đế và quốc gia, hoàng đế luôn ưu tiên bảo vệ gia tộc của mình, sau đó mới bảo vệ quốc gia.

Với tư cách là người kế thừa của viện trưởng, viện trưởng và bệnh viện thực ra cũng vậy, cũng sẽ có những lúc mâu thuẫn.

Đỗ Lan nói rằng mình thật sự nên thu phí, quyết định rồi, đợi trở về Địa Cầu, mình phải gửi hóa đơn tư vấn tâm lý cho bọn họ, mình không thể để những bệnh nhân nặng này xài chùa dịch vụ tư vấn của mình được.

Làm cố vấn nhân sinh cho bọn họ, Đỗ Lan lần đầu tiên cảm thấy bị lỗ vốn.

Di Lưu Chi Quốc sao lại có nhiều người có vấn đề như vậy chứ.

Rất nhiều người không phải là sau khi đến quốc độ này mới bị ép điên, mà là khi còn ở Địa Cầu đã có vấn đề rồi.

Trước đây họ chỉ có một số ít thiếu niên, người lớn có vấn đề, xung quanh vẫn là người bình thường chiếm đa số.

Hiện tại người bình thường xung quanh là số ít, phần lớn đều không bình thường, toàn là có vấn đề.

Mặc dù nói làm cố vấn nhân sinh là sở thích của Đỗ Lan, nhưng hắn cũng lực bất tòng tâm, một người dù sao cũng không thể đồng thời giải quyết vấn đề tâm lý cho nhiều người như vậy.

Chẳng trách nói xã hội hiện đại bị bệnh rồi, thời xưa năng suất không đủ, mọi người vì miếng ăn đã dốc hết sức lực.

Còn hiện tại năng suất tăng lên, sống trong môi trường an toàn, nhu cầu của mọi người cũng tăng lên, đều tìm kiếm sự xã giao, tôn trọng và tự thể hiện.

Không thực hiện được thì sẽ bị trầm cảm.

Đỗ Lan nghĩ bụng bệnh của xã hội hiện đại vẫn là năng suất quá cao, ăn quá no.

Vị sinh viên y khoa tên Tuấn Thái Lang trước mắt chính là như vậy, hắn thông qua việc gây rối loạn để hiểu nội tâm của mình.

Lại thông qua việc chứng minh mình có bình thường hay không, để phản suy giáo dục gia đình có thành công hay không, cha hắn có phải là một người cha tốt hay không.

Tóm lại, kiểu tư duy này thực sự rất kỳ lạ, không biết hắn nghĩ thế nào.

Đỗ Lan nói với Tuấn Thái Lang: Trước đây chỉ nghe nói con trai làm việc tốt thất bại, để chứng minh giáo dục gia đình thất bại.

Chưa từng nghe nói con trai làm việc xấu thành công, để chứng minh thất bại.

Thay vì đi làm một việc xấu, tại sao không đi làm một việc tốt có độ khó cao.

Tuấn Thái Lang lại nói: Làm việc tốt thất bại và làm việc xấu thành công, vẫn là khác nhau.

Thành công, thất bại không liên quan đến giáo dục, chỉ liên quan đến năng lực của tôi.

Tôi chưa bao giờ nghi ngờ năng lực làm việc của mình, bất kể là việc tốt hay việc xấu, tôi đều có thể làm thành công.

Còn giáo dục thì có thể trải nghiệm nhất trên giá trị quan, quyết định một đứa trẻ trở thành người tốt hay người xấu.

Thành hay không thành là vấn đề năng lực của bản thân, tốt hay xấu mới là vấn đề giáo dục, đây là quan điểm của Tuấn Thái Lang.

Nên hắn không làm việc tốt, mà muốn làm việc xấu, chính là muốn xem sau khi làm thành công, nội tâm mình có hối hận hay không, để chứng minh mình là người tốt hay người xấu.

Nếu hối hận, hắn là người tốt, chứng tỏ giáo dục của cha thành công.

Nếu mình không hối hận, thì hắn là người xấu, chứng tỏ người cha lãnh đạm đã thất bại.

Tóm lại đây chính là suy nghĩ của vị học bá này, đơn giản là không ai sánh bằng.

Vậy tại sao không như thế này.

Làm một việc tốt, xem mình có vui vẻ không.

Nếu hạnh phúc của người khác khiến anh ghét bỏ, chẳng phải cũng có thể chứng minh anh là người xấu sao.

Đỗ Lan nói.

Tôi nghĩ điều đó không đủ rõ ràng.

Hắn nói: Nếu thông qua việc tốt mà chứng minh tôi là người xấu, thì tôi còn phải tiếp tục làm việc xấu để mọi người biết tôi là một người xấu, nên chi bằng ngay từ đầu đã làm việc xấu.

Hắn không những muốn tự mình hiểu bản thân, mà còn muốn người ngoài hiểu hắn.

Nói cho cùng anh chính là muốn làm việc xấu, khiến cha mình mất mặt.

Đỗ Lan đã phục tên này rồi, thông qua việc làm hại người khác, làm hại chính mình, cuối cùng là để trả thù cha.

Không được sao.

Hắn cảm thấy không có vấn đề gì, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Trước hết anh là người tốt hay người xấu, thực ra không phải do anh quyết định.

Anh muốn làm việc xấu, sau đó thông qua suy nghĩ của mình để phán đoán mình là tốt hay xấu, căn bản không được.

Anh đã làm việc xấu, anh chính là người xấu, dù sau đó anh có hối hận, cũng không có đường quay đầu.

Nên lựa chọn của anh, ngoài tâm lý báo thù ra, tôi không thấy một chút nào có trách nhiệm với bản thân.

Anh là con trai của cha anh, nhưng anh chính là người chịu trách nhiệm chính cho bản thân mình.

Đỗ Lan nói: Nên vẫn là nên để lại cho mình một chút đường lui.

Tuấn Thái Lang cười nói: Tôi biết chứ, nên ở Địa Cầu tôi vẫn luôn không làm việc xấu.

Nhưng đây là Di Lưu Chi Quốc, tôi thật sự muốn thử xem, ở quốc độ có thể chết bất cứ lúc nào này thì không cần phải để lại đường lui cho mình.

Những gì Đỗ Lan nói, hắn đều hiểu, nhưng Di Lưu Chi Quốc thực sự quá thích hợp để hắn thí nghiệm.

Làm việc xấu không phạm pháp, cũng không cần lo cảnh sát đến bắt, nên hắn đã rục rịch muốn thử, hơn nữa còn muốn kéo Đỗ Lan nhập hội, hắn nói: Hay là chúng ta cùng nhau trộm lá bài King của quốc vương, khiến Hải Tân rơi vào tuyệt vọng.

Hắn đã sớm tính toán, hơn nữa còn tìm được một đồng đội, nửa ép buộc đối phương hợp tác với mình.

Hiện tại còn muốn kéo Đỗ Lan, cùng nhau giúp hắn hoàn thành việc xấu này.

Việc xấu này thực sự rất tổn hại, trộm lá bài poker của Hải Tân, khiến nhiệm vụ của Hải Tân không thể hoàn thành, đến lúc đó Hải Tân chắc chắn sẽ rơi vào hỗn loạn.

Hắn sẽ có thể thông qua cảm xúc nội tâm để phán đoán thiện ác của mình.

Còn về việc sau khi bị phát hiện có bị đánh chết hay không, không quan trọng, để thực hiện mục tiêu, chắc chắn phải có rủi ro.

Đây cũng coi như là nhu cầu tự thể hiện rồi.

Xã hội hiện đại quả nhiên đã bị bệnh.

Đỗ Lan cho rằng có nhiều thiếu niên và người lớn có vấn đề như vậy, chứng tỏ người bệnh không phải là người, mà là xã hội này: Chúng ta phải đứng trên góc độ con người để suy nghĩ vấn đề, mâu thuẫn chính hiện tại là mâu thuẫn giữa loài người chúng ta và trò chơi sinh tử của Di Lưu Chi Quốc, là mâu thuẫn sinh tồn.

Vấn đề của anh hoàn toàn là mâu thuẫn thứ yếu.

Vì tự thể hiện mà đi phá hoại an toàn bản thân thuộc loại thao tác không có bạn bè.

Các giai đoạn nhu cầu: sinh lý, an toàn, xã giao, tôn trọng, tự thể hiện.

Đến giai đoạn cuối cùng, sẽ phá hoại các giai đoạn trước đó.

Vì tự thể hiện, sẽ phá hoại sinh lý, an toàn, xã giao, tôn trọng của bản thân.

Tôi không cần bạn bè.

Nhưng anh cũng biết kế hoạch này không thể hoàn thành một mình, nên cần đồng minh, chắc chắn là phải dùng các phương pháp lừa dối, uy hiếp để người khác giúp anh.

Đỗ Lan nói: Để làm một việc xấu, thì phải làm nhiều việc xấu hơn.

Anh chính là một người xấu, không cần nghi ngờ.

Tốt hay xấu, anh nói không tính, tôi nói mới tính.

Cha anh chính là một kẻ giáo dục thất bại, chính là một tên khốn nạn, chính là một kẻ hèn nhát, chính là một thứ rác rưởi không thể cứu vãn.

Đợi tôi trở về Địa Cầu, tôi sẽ đi băm vằm hắn thành tro bụi, khiến hắn vĩnh viễn không được siêu sinh.

Chương 2965

Anh đã chứng minh hắn là một kẻ còn không bằng con gián thối.

Con gián thối sinh ra con gián thối, hai cha con anh chính là lũ quỷ hút máu có mùi hôi tanh giống nhau, hút máu bệnh nhân, dùng máu để nuôi thân Đỗ Lan bắt đầu khẩu thổ phân phương, điên cuồng phê phán hai cha con đó.

Sắc mặt Tuấn Thái Lang biến đổi, dù sao đây cũng là lần đầu tiên có người phê phán và chửi rủa hai cha con họ như vậy, hắn có chút tức giận.

Nhưng hắn không ra tay, ép mình phải bình tĩnh lại.

Đỗ Lan thấy đối phương nhẫn nhịn tốt như vậy, thầm nghĩ người này đúng là đáng mắng.

Thật sự nghĩ rằng với tư cách là quý tộc, có thể thao túng vận mệnh của mỗi người, mỗi người đều phải trả giá vì những chuyện vặt vãnh trong gia đình họ sao.

Không có chút trách nhiệm cơ bản nào.

Mọi thứ của anh không phải chỉ do cha anh chịu trách nhiệm.

Lương thực anh ăn là do nông dân trồng ra, quần áo anh mặc, đồ dùng đi học là do công nhân sản xuất, kiến thức của anh là do học giả cung cấp.

Anh vì chút chuyện nhỏ trong gia đình mình mà muốn trả thù xã hội, tôi thấy anh chi bằng chết ở đây thì hơn, cũng coi như đã đóng góp cho xã hội rồi.

Đỗ Lan nói, người trẻ tuổi này thật sự không có chút tầm nhìn tổng thể nào, thật sự nghĩ cả thế giới đều phải cùng gia tộc họ chơi trò bi thương sao.

Tuấn Thái Lang kinh ngạc, hắn thật sự chưa từng nghĩ đến đại chúng, chỉ nghĩ đến mình và cha.

Còn về nông dân, công nhân, học giả chẳng qua là những bệnh nhân trên giường bệnh của mình, mình là ân nhân cứu mạng của họ, còn về lương thực, nhu yếu phẩm hàng ngày đều là mình đổi lấy bằng thực lực, nên tính ra, mình có ơn với họ, họ nợ mình.

Đỗ Lan nhìn thấu suy nghĩ của đối phương, quả thực là tư tưởng ích kỷ rõ ràng, chỉ biết tính toán theo cách có lợi cho mình, để đưa ra một kết quả có lợi cho mình.

Thậm chí ngay từ đầu đã định sẵn lập trường, sau đó tìm mọi cách để chứng minh lập trường đó là đúng.

Ngay từ đầu đã định sẵn cha là người sai, sau đó chứng minh điểm này.

Thực ra cha hắn bỏ bê gia đình như vậy là vì một bệnh viện lớn cần được quản lý, rất nhiều việc phải làm.

Giữ được bệnh viện mới giữ được gia tộc, cha hắn có thể làm chưa đủ tốt, nhưng chắc chắn không thể coi là sai.

Được rồi, quyết định rồi, bắt đầu trò chơi sinh tử.

Đỗ Lan nói, hắn quyết định tự mình thiết kế một trò chơi, để những người có vấn đề này tham gia, không cần đợi người thiết kế trò chơi, hắn tự mình ra tay, phải chấn chỉnh lại phong thái của những kẻ này.

Chỉ nói chuyện tâm sự quả nhiên không được, nên Đỗ Lan quyết định tự mình tổ chức một trò chơi sinh tử độc đáo.

Theo Đỗ Lan, phần thưởng của trò chơi sinh tử ở Di Lưu Chi

Quốc quá yếu ớt, bất kể là Đô thị sát lụchay Khủng bố vô hạn, sau khi hoàn thành trò chơi, giành được điểm tích lũy, đều có thể nhận được phần thưởng hồi sinh người khác, nên mọi người mới cố gắng tham gia trò chơi.

Nhưng Di Lưu Chi Quốc dù sống sót đến cuối cùng cũng không có phần thưởng gì, chỉ là tiếp tục sống sót trên Địa Cầu.

Mà cuộc sống trên Địa Cầu, trong mắt Di Lưu Chi Quốc cũng là một trò chơi, độ khó của trò chơi là hề.

Nên dù đã vượt qua vô vàn thử thách của Di Lưu Chi Quốc, sau khi hoàn thành thông quan, cũng chỉ là mở ra một trò chơi sinh tử có độ khó cao nhất mà thôi, trò chơi này tên là cuộc đời.

Nên Di Lưu Chi Quốc không phải là thiên đường trốn tránh thực tại, mà chỉ là một nơi hành hạ con người.

Và sau khi thông quan cũng không có bất kỳ phần thưởng nào, người chơi tỉnh dậy ở Địa Cầu, vẫn phải đối mặt với cuộc sống.

Các trò chơi khác nhau có độ khó khác nhau, các lá bài poker có bốn chất, từ A đến K, và hai lá Joker.

Bài càng lớn, độ khó trò chơi càng lớn, nên phần thưởng thông quan Di Lưu Chi Quốc vẫn là trò chơi có độ khó cao nhất.

Kiểu thiết lập này đơn giản là tàn khốc, thực sự không phù hợp với kỳ vọng của loài người.

Đỗ Lan cho rằng nên có chút phần thưởng, ví dụ như thông qua trò chơi sinh tử có thể hồi sinh người quan trọng nhất của mình, như vậy mới có sức hấp dẫn.

Nếu không, sau sự hành hạ là sự hành hạ lớn hơn, sau bi kịch là bi kịch lớn hơn, kiểu thiết lập này tuy tàn khốc, nhưng rất vô vị.

Nên Đỗ Lan chuẩn bị thiết kế trò chơi, cũng là trò chơi sinh tử, nhưng phần thưởng lại cực kỳ hậu hĩnh: hồi sinh một người.

Nhưng Đỗ Lan cần sự giúp đỡ của một số người, ở Hải Tân vừa vặn có những người như vậy.

Hải Tân tuy là cơ sở do người chơi xây dựng, nhưng thực ra bên trong có những nhà thiết kế trò chơi đang ẩn mình.

Có thể nói là miếu nhỏ yêu phong đại, ao cạn rùa vua nhiều ý nói nơi nhỏ nhưng lắm chuyện, lắm kẻ.

Hải Tân nhỏ bé, vài chục người, thật sự là đủ loại, thậm chí còn có cả mật thám và gián điệp.

Tìm những người thiết kế trò chơi này, Đỗ Lan phụ trách đưa ra phần thưởng, còn họ phụ trách hiện thực hóa trò chơi.

Họ có rất nhiều quyền hạn, có thể thần không biết quỷ không hay cải tạo một nơi thành địa điểm trò chơi.

Chỉ là ở Di Lưu Chi Quốc thật sự không có phần thưởng gì, nhiều nhất chỉ là phần thưởng một số thức ăn hoặc vũ khí, căn bản không có gì siêu nhiên.

Tóm lại, Di Lưu Chi Quốc chính là một sự hành hạ nối tiếp sự hành hạ lớn hơn, một bi kịch nối tiếp bi kịch lớn hơn.

Trong môi trường như vậy, dù Đỗ Lan có nói khô cả họng, e rằng cũng không thể khiến họ tích cực lạc quan lên được.

Đi tìm người thiết kế, Đỗ Lan tìm đến luật sư, vị luật sư quốc tế này chính là người thiết kế trò chơi.

Tôi muốn thiết kế một trò chơi, trò chơi sinh tử.

Hy vọng anh có thể cung cấp một số trợ giúp.

Đỗ Lan đi thẳng vào vấn đề.

Luật sư kinh ngạc, rất bất ngờ, vì không nghĩ Đỗ Lan lại đột nhiên nói ra chuyện này.

Phải biết rằng tiết lộ sự tồn tại của người thiết kế trò chơi cho người chơi thì sẽ bị giết, ngay cả nghĩ cũng không được.

Chỉ cần nghĩ, tia laser sẽ giáng xuống, giết chết kẻ tiết lộ.

Nên luật sư không chắc Đỗ Lan làm thế nào mà biết được sự tồn tại của người thiết kế trò chơi, chắc chắn không ai sẽ tiết lộ, chẳng lẽ Đỗ Lan tự mình quan sát mà đi đến kết luận.

Nếu thật sự như vậy, người đàn ông này chẳng phải quá đáng sợ sao.

Tôi biết anh sẽ không thừa nhận, anh thừa nhận thì sẽ chết.

Không sao, anh chỉ cần làm theo lời tôi mà thiết kế trò chơi, sau đó nhận phần thưởng của tôi là được rồi.

Không cần bất kỳ câu trả lời nào.

Đỗ Lan nói.

Luật sư lại đầy nghi hoặc, hắn quá tò mò, nhưng hắn cũng biết một khi mình thừa nhận, tia laser sẽ không nương tay.

Hiện tại họ giao tiếp, mình chỉ cần không thừa nhận, chỉ ngầm hiểu thì không sao.

Dù sao tia laser chỉ tấn công những kẻ cố gắng tiết lộ, chứ không tấn công những kẻ tiếp nhận thông tin.

Nên Đỗ Lan chỉ cần đưa đồ cho luật sư, không cần hắn trả lời bất kỳ câu hỏi nào, chỉ cần đi thiết kế trò chơi mà thôi.

Đỗ Lan lấy ra một tấm thẻ, nói: Đây là Thẻ Hồi Sinh, cũng chính là phần thưởng, tác dụng là có thể hồi sinh một người mà mình muốn hồi sinh.

Tôi không có ác ý gì với trò chơi sinh tử mà các vị thiết kế, tuy thiết kế chưa được hoàn hảo, nhưng cũng tạm được, chỉ là phần thưởng quá keo kiệt.

Mọi người đánh đổi mạng sống để tham gia trò chơi, cuối cùng chỉ giành được vài ngày thẻ định kỳ, kiểu phần thưởng này chỉ làm giảm đi sự tích cực của mọi người.

Dùng Thẻ Hồi Sinh này của tôi, có thể hồi sinh người chết, bất kể là ai cũng được, bất kể là chết trong trò chơi, hay chết trên Địa Cầu, đều có thể hồi sinh.

Luật sư căn bản không tin, với tư cách là công dân hợp pháp của Di Lưu Chi Quốc, hắn cũng không biết những chuyện này.

Anh không tin sao.

Đỗ Lan nói: Anh không tin tôi, hay không tin Thẻ Hồi Sinh.

Ánh mắt của luật sư đang nói là đều không tin, rõ ràng hắn đối với sự bất thường này là không thể lý giải.

Phải biết rằng Di Lưu Chi Quốc chính là một địa ngục, sống ở đây là để cho sự hành hạ tiếp theo, chỉ có cái chết mới giải thoát.

Còn những công dân hợp pháp như họ tuy có thể nghỉ ngơi một thời gian, nhưng đợi đến khi tất cả các lá bài poker được thu thập, họ vẫn phải ra sân tham gia trò chơi.

Chương 2966

Vì công dân hợp pháp chính là đại diện cho các lá bài chất.

Đợi đến khi các trò chơi từ A đến 10 chất đã bị vượt qua hết, thì đến lượt trò chơi của các lá bài chất bắt đầu.

Công dân hợp pháp và người chơi phải đối mặt trực tiếp, chỉ một bên có thể sống sót, sẽ rất tàn khốc.

Nên luật sư cho rằng nơi đây chính là địa ngục, một địa ngục không có bất kỳ hy vọng nào.

Dù có giành được quyền cư trú vĩnh viễn, không còn phải lo lắng về thẻ định kỳ, họ vẫn phải đối mặt với trò chơi sinh tử, vẫn sẽ chết.

Và hắn đã sống ở đây lâu như vậy, chưa từng có ai được hồi sinh, cũng chưa từng thấy ai như Đỗ Lan, dường như thấu hiểu mọi thứ.

Chẳng lẽ Đỗ Lan là thần hay thiên sứ sao.

Nếu Di Lưu Chi Quốc là địa ngục, vậy có thiên đường không.

Tin hay không, đừng nhìn bằng mắt, mà hãy nhìn bằng hành động.

Anh có thể sắp xếp một trò chơi thử xem, xem Thẻ Hồi Sinh có thật sự có thể hồi sinh người khác không.

Đỗ Lan cười và ném Thẻ Hồi Sinh cho đối phương.

Luật sư cũng không phí lời, lập tức sắp xếp trò chơi, phần thưởng thiết lập chính là hồi sinh.

Kết quả đương nhiên là được, người thông quan thật sự đã hồi sinh một người.

Chỉ là người sau khi hồi sinh cũng phải tham gia trò chơi sinh tử, nếu không may mắn vẫn phải chết.

Nhưng sự hồi sinh như vậy đã đủ để người chơi phấn khích, có thể khiến người chơi có động lực tham gia mạnh mẽ hơn.

Các nhà thiết kế trò chơi thì ngớ người ra, họ đều không ngờ lại có tình huống như vậy, Đỗ Lan rốt cuộc có lai lịch gì, sao có thể mạnh hơn cả họ.

Những người ở Hải Tân cũng kinh ngạc, vì có người khác tham gia trò chơi, nói rằng có thể giành được vật phẩm hồi sinh.

Họ không hề nghi ngờ, dù sao Di Lưu Chi Quốc thần kỳ như vậy, có năng lực hồi sinh cũng rất bình thường.

Nếu có thể hồi sinh, vậy Ái Bộ cũng có thể trở lại sao.

Hữu Tê Lương Bình vẫn rất trọng nghĩa khí, nghĩ đến người anh em của mình.

Hắn lập tức muốn đi hồi sinh người anh em tốt, nhưng điều này có nghĩa là hắn phải tham gia trò chơi.

Không chỉ hắn muốn hồi sinh người khác, mà còn có những người khác cũng muốn hồi sinh người thân.

Trong số đó có một mỹ thiếu nữ độc lai độc vãng, tuy cô ở Hải Tân, nhưng vẫn luôn một mình tham gia trò chơi.

Cô muốn hồi sinh người cha đã tự sát, muốn cha con đoàn tụ.

Vị mỹ thiếu nữ này vốn khỏe mạnh, nhưng sau khi chứng kiến sự hiểm ác của xã hội, trái tim cô đã bị bao bọc bởi băng giá.

Nguyên nhân là cha cô là một vận động viên leo núi nổi tiếng, nhưng một lần ông khai phá tuyến đường mới, lại bị người khác nghi ngờ, ông lại không thể đưa ra bằng chứng.

Cuối cùng, đối mặt với sự nghi ngờ, ông đã để lại di ngôn Tôi sẽ không nói dối ngọn núi, rồi treo cổ tự sát.

Gặp phải tình huống này, thiếu nữ không còn tin tưởng ai nữa, vì tất cả mọi người đều là hung thủ đã hại chết cha cô.

Cha cô tuy không đưa ra bằng chứng chứng minh mình đã khai phá tuyến đường mới.

Nhưng những người nghi ngờ đó cũng chỉ là vu khống cha cô bằng lời nói suông, cuối cùng khiến cha cô thân bại danh liệt.

Kết thúc bằng cái chết.

Nếu có thể, cô muốn hồi sinh cha mình.

Nếu thông qua trò chơi, có thể dùng phần thưởng trò chơi để hồi sinh một người chết.

Có phần thưởng như vậy, sự tích cực tham gia trò chơi của mọi người sẽ cao lên.

Đỗ Lan rất rõ ràng việc vẽ bánh lớn hứa hẹn những điều tốt đẹp là điều cần thiết, đây là bài học kinh nghiệm hàng trăm năm qua, bất kể là tôn giáo, hay thế tục đều không thể thoát khỏi.

Tôn giáo phải truyền bá Chúa cứu thế, vùng đất hứa và thiên đường mới được, không thể chỉ một mực nhấn mạnh tội nguyên và giới luật.

Phật giáo cũng phải truyền bá bờ bên kia và Niết Bàn mới được, không thể chỉ một mực nhấn mạnh sinh lão bệnh tử và tham sân si.

Ngay cả Tuân Tử cũng không chỉ một mực nói nhân tính bản ác, mà còn nhấn mạnh vẻ đẹp của quân tử và lễ chế.

Ở Di Lưu Chi Quốc thì chỉ có sự tạm bợ, không có gì tốt đẹp.

Tham gia trò chơi, chỉ để có được vài ngày tạm bợ, mọi người đều không chịu nổi.

Nên Phong Mạo Tử đã vẽ ra một cái bánh lớn tốt đẹp, đó là thu thập bài poker để giành được tự do.

Nhưng cái bánh lớn này của hắn có một vấn đề, đó là chỉ có một bộ bài poker, sự tự do này rốt cuộc là tự do của tất cả mọi người, hay là tự do của một mình quốc vương, Phong Mạo Tử tự mình cũng không dám chắc.

Đương nhiên có thể thu thập được bài, cũng chưa chắc đã tự do, vì ai cũng không biết thế giới này rốt cuộc có mục đích gì, có lẽ thu thập được bài poker, cuối cùng cũng không có thay đổi gì, chỉ là tuần hoàn trò chơi sinh tử không ngừng.

Tuy nhiên, Phong Mạo Tử đã vẽ ra một cái bánh lớn, quả thực có một số người nguyện ý tin tưởng.

Nên thực ra con người không sợ gian khổ, cũng không sợ cái chết, chỉ sợ nỗ lực của mình không có giá trị, chỉ sợ cái chết của mình không thể thay đổi thế giới.

Nếu biết nỗ lực và cái chết của mình có thể đổi lấy kết quả tốt hơn, thì mọi người đều nguyện ý thử liều một phen.

Phần thưởng hồi sinh một người chết, cái hồi báo này không thể nói là không hậu hĩnh.

Ngay cả Hữu Tê Lương Bình, người luôn kháng cự trò chơi, cũng bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để tham gia một trò chơi, hồi sinh người bạn tốt của mình.

Đỗ Lan cho biết vậy là đúng rồi, nên tích cực tham gia trò chơi mới phải.

Tuấn Thái Lang, anh có muốn hồi sinh ai không.

Đỗ Lan hỏi.

Không có.

Sinh viên y khoa nói: Tôi không có ai muốn hồi sinh.

Vậy anh nên đi tìm một người đi, tâm lý vặn vẹo của anh chỉ có mỹ thiếu nữ dịu dàng mới có thể chữa lành, tôi không thể cứu anh được đâu.

Đỗ Lan cho biết vị sinh viên y khoa này chỉ có mỹ thiếu nữ là liều thuốc duy nhất.

Nhưng sinh viên y khoa chỉ cười, rõ ràng không cảm thấy mình cần tìm một người yêu.

Hắn vẫn nghĩ đến việc trộm cắp bài poker, gây phá hoại, muốn thông qua việc làm việc xấu để chứng minh mình bình thường hay bất thường.

Chỉ lo cho mình, không lo cho người khác, Đỗ Lan cho rằng đây chính là một kẻ xấu, nhưng đáng tiếc đối phương lại phủ nhận, cho rằng mình vẫn nằm giữa ranh giới xấu và tốt.

Đối với lời nói của Đỗ Lan, Tuấn Thái Lang hoàn toàn không để tâm, chuyện này căn bản không quan trọng, chỉ có chuyện của mình mới là quan trọng.

Tôi lại thấy việc hồi sinh như vậy có thể xảy ra, vậy thì bác sĩ như tôi trở nên không cần thiết.

Hắn tìm Đỗ Lan, muốn nói chuyện về quan điểm của mình về sự hồi sinh.

Đỗ Lan nói: Sao.

Sự tồn tại của hồi sinh thách thức kiến thức y học của anh sao.

Không chỉ là thách thức, mà còn là sự lật đổ.

Tôi chỉ thấy kỳ lạ, trước đây phần thưởng của các trò chơi đều keo kiệt như vậy, không biết tại sao bây giờ phần thưởng lại đột nhiên trở nên hậu hĩnh.

Thế giới này thật sự kỳ quái.

Không biết có mục đích gì.

Thực ra thế giới có lẽ căn bản không có mục đích gì, chỉ là để con người sống tiếp mà thôi.

Đỗ Lan nói: Chẳng qua con người luôn muốn tự tìm cho mình một ý nghĩa, tôi cảm thấy Di Lưu Chi Quốc và Địa Cầu cũng giống nhau, thực ra chỉ là để con người sống và chết, chỉ vậy thôi.

Con người luôn muốn biết ý nghĩa, luôn truy cứu đến cùng muốn biết chân tướng, thực ra những thứ này thật sự có ý nghĩa sao.

Với tư cách là một sinh viên y khoa, hắn cũng đã đọc triết học, đối với ý nghĩa cuộc sống cũng có suy nghĩ riêng của mình.

Không có ý nghĩa, chỉ là mỗi người tự tìm cho mình một ý nghĩa, Tuấn Thái Lang nghĩ vậy, nên ý nghĩa của mỗi người đều không giống nhau, ý nghĩa của người khác đối với mình không có giá trị.

Đương nhiên hắn thực ra vẫn có hứng thú với sự tồn tại đằng sau Di Lưu Chi Quốc, không phải muốn biết mục đích của họ, mà chỉ muốn biết rốt cuộc họ là loại gì, là người ngoài hành tinh, sinh mệnh chiều không gian cao hơn, hay là pháp sư.

Chương 2967

Hắn chỉ muốn biết rốt cuộc mình bị ai đùa giỡn, còn về việc tại sao họ lại đùa giỡn loài người, điểm này Tuấn Thái Lang không muốn biết, vì những chuyện này mỗi người đều có lập trường riêng.

Chỉ là sau khi đột nhiên tăng cường phần thưởng, Tuấn Thái Lang cảm thấy có chút kỳ lạ, luôn cảm thấy đã xảy ra một số thay đổi.

Nên hắn hỏi Đỗ Lan: Anh không muốn hồi sinh người khác sao.

Với tư cách là cố vấn nhân sinh, anh có sinh mệnh nào muốn cứu vãn không.

Tôi sao.

Đỗ Lan nghĩ bụng mình muốn hồi sinh người khác căn bản không cần tham gia trò chơi, nhưng hắn vẫn nói: Có thể hồi sinh cũng có thể không hồi sinh, cá nhân tôi thích tùy duyên.

Tuấn Thái Lang gật đầu, đã Đỗ Lan không muốn bình luận nhiều, vậy hắn liền rời đi.

Nhưng trước khi đi, hắn hỏi: Giữa anh và luật sư có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không.

Tên đó gần đây cứ luôn quan sát anh.

Luật sư nghi ngờ thân phận của Đỗ Lan, hắn với tư cách là người thiết kế trò chơi cũng không nhìn ra thân phận của Đỗ Lan, có lẽ Đỗ Lan thật sự là người kiến lập Di Lưu Chi Quốc.

Với tư cách là người thiết kế trò chơi, dù có quyền cư trú vĩnh viễn, họ cũng không hiểu nguyên lý của quốc độ này, cũng không biết công nghệ của quốc độ này rốt cuộc do ai thiết kế.

Điều đó cũng có nghĩa là họ thực ra chỉ sống ở đây, nhưng cũng không biết chân tướng.

Tuấn Thái Lang nhìn Đỗ Lan, luôn cảm thấy giữa mấy người này có chút gì đó.

Khả năng quan sát của hắn vẫn rất mạnh, nhìn ra luật sư này ít nhiều có chút vấn đề.

Ở Hải Tân không có mấy người bình thường, ai cũng có vết thương tâm lý.

Vị luật sư này cũng vậy, thuộc kiểu người lý luận và thực tiễn không thể thống nhất.

Hắn là luật sư quốc tế, chuyên kiện tụng cho các tập đoàn lớn, đã đến các tập đoàn quốc tế ở nước ngoài, có thể nói là công thành danh toại.

Nhưng một lần hắn đi xử lý vụ án ô nhiễm của công ty, lại phát hiện tài phiệt căn bản không quan tâm đến những nguyên đơn này.

Những nguyên đơn này đều vì lý do tập đoàn mà chịu đủ loại tổn hại.

Nhưng tập đoàn lại không muốn bồi thường gì cả, cuối cùng thậm chí còn giết hại nguyên đơn.

Vị luật sư này cảm thấy lương tâm mình nhói đau, đã đề xuất từ chức.

Hắn không hiểu luật pháp rốt cuộc dùng để làm gì.

Thực ra hắn cho rằng tập đoàn bồi thường cho nguyên đơn một chút cũng hoàn toàn có thể, căn bản không tốn bao nhiêu tiền, hoàn toàn không cần làm đến mức tuyệt tình như vậy.

Với tư cách là luật sư, nhìn thấy giới tài phiệt cấp cao coi rẻ mạng người, hắn đột nhiên cảm thấy tất cả sinh mệnh trên Địa Cầu đều có giá.

Những người vô quyền vô thế như nguyên đơn, ngay cả quyền lợi hợp pháp cũng không thể bảo vệ.

Đối với một luật sư học luật mà nói, cảm thấy tín ngưỡng sụp đổ, không thể tiếp tục ở lại trong tài phiệt nữa.

Hắn cảm thấy thứ luật pháp này, chính là để kẻ phạm pháp thông hành không trở ngại, còn người tuân thủ pháp luật thì khắp nơi bị hạn chế, căn bản không hợp lý.

Một thứ không hợp lý, mình tại sao phải học.

Cái gọi là công bằng của điều luật căn bản cũng không nhìn thấy, mỗi người đều được định giá dựa trên việc có tiền hay không, căn bản không công bằng, con người sinh ra không bình đẳng.

Nên vị luật sư này cảm thấy trò chơi ở Di Lưu Chi Quốc ngược lại còn công bằng hơn, bất kể là giàu sang hay nghèo hèn, cái chết là nhất thị đồng nhân đối xử như nhau.

Bất kể có thân phận gì, tất cả mọi người đều phải chấp nhận sự hạn chế của quy tắc trò chơi, nên luật sư ở Di Lưu Chi Quốc cảm nhận được sự ổn định chưa từng có.

Tuy thua trò chơi sẽ chết, nhưng mỗi người đều đang chơi trò chơi trên cùng một vạch xuất phát, đây là sự công bằng tuyệt đối.

Hơn nữa luật sư muốn thông qua Di Lưu Chi Quốc để xem giá trị con người rốt cuộc được xác định như thế nào, hắn muốn biết có một tiêu chuẩn phán đoán thống nhất hay không, muốn biết giá trị con người rốt cuộc có khác biệt hay không.

Luật sư luôn muốn tìm Đỗ Lan để hỏi, nếu Đỗ Lan là kẻ chủ mưu phía sau Di Lưu Chi Quốc, họ đã phán đoán giá trị con người như thế

nào.

Đỗ Lan cho biết những người này thực sự nghĩ rất nhiều, ai nấy đều có tiềm chất trở thành triết gia.

Luật sư đến gặp Đỗ Lan.

Hắn là một nhà thiết kế trò chơi, không thể chủ động tiết lộ thân phận của mình, vì một khi tiết lộ, tia laser sẽ bắn xuống thẳng vào đầu.

Tuy nhiên, Đỗ Lan không cần hắn phải mở miệng khai báo, nên luật sư nghi ngờ Đỗ Lan là kẻ đứng sau màn thực sự.

Rõ ràng, những người thiết kế trò chơi cũng chỉ là một nhóm người mà thôi, hoàn toàn không biết chân tướng của Di Lưu Chi Quốc.

Nhiệm vụ của họ là giám sát người chơi, thiết kế trò chơi, và thông qua việc giết người chơi để đổi lấy thời gian visa.

Nhiệm vụ của những người thiết kế trò chơi và người chơi hoàn toàn trái ngược, nhưng người chơi lại không hề biết sự tồn tại của những người thiết kế trò chơi, cũng không biết rằng những trò chơi điên rồ này thực chất là do con người thiết kế.

Luật sư muốn tham vấn Đỗ Lan một chút, giải tỏa nỗi buồn bực trong lòng: Giá trị nhân loại rốt cuộc do cái gì quyết định.

Rõ ràng đã nói pháp luật trước mặt mọi người đều bình đẳng, tại sao những kẻ mặc vest lịch lãm có thể rượu thịt linh đình, mà có những người nghèo đến quyền lợi cơ bản nhất cũng không được đảm bảo, chẳng lẽ pháp luật không thể bảo vệ họ sao.

Hắn nói đều là những chuyện mình tận mắt chứng kiến khi làm luật sư cho các tập đoàn lớn, pháp luật chỉ là một trò đùa.

Đỗ Lan lắng nghe những lời bực dọc của đối phương, biết rằng đối phương đã gặp phải mâu thuẫn giữa lý luận và thực tiễn, nói thì pháp luật trước mặt mọi người bình đẳng, nhưng khi thực hiện thì hoàn toàn không phải như vậy.

Vấn đề này trước đây ở thế giới Conan đã từng giảng qua rồi, đây cũng là điểm mâu thuẫn của pháp phái và phi pháp phái: rốt cuộc là nên duy trì quyền uy của pháp luật, hay nên phá vỡ pháp luật để bảo vệ những người cần được bảo vệ.

Quan điểm của pháp phái là duy trì quyền uy của pháp luật là quan trọng nhất, trước pháp luật mọi người phải bình đẳng.

Phi pháp phái thì cho rằng pháp luật được thiết lập là để bảo vệ con người, vì vậy con người là quan trọng nhất, nếu pháp luật không thể bảo vệ con người, thì nên bị thay đổi.

Phi pháp phái cũng chia thành hai loại, một loại bảo vệ kẻ mạnh, một loại bảo vệ kẻ yếu.

Theo lời Mạnh Tử, dân là quý, xã tắc thứ chi, vua là khinh, ông ấy khẳng định là một phi pháp phái, vì trong mắt ông, chư hầu có thể bị thay đổi, tế tự xã tắc cũng có thể bị thay đổi, pháp luật đương nhiên càng không cần nói, chỉ cần những thứ không thể khiến bách tính an cư lạc nghiệp đều có thể bị thay đổi.

Vị luật sư này thì là một pháp phái, cho rằng trước pháp luật mọi người đều bình đẳng, kết quả thực tế vận hành lại phát hiện thế giới đang vận hành theo cách của phi pháp phái, hơn nữa bản thân mình cũng không có năng lực bảo vệ những người yếu đuối, chỉ có thể trơ mắt nhìn tập đoàn ức hiếp người khác, vì vậy hắn đã rơi vào suy tư về giá trị nhân loại, muốn biết rốt cuộc là điều gì đã dẫn đến sự bất công.

Hắn luyên thuyên kể về kinh nghiệm của mình, hy vọng Đỗ Lan có thể đưa ra câu trả lời.

Giá trị nhân loại ư.

Vấn đề này quả thực rất lớn.

Đỗ Lan nói, những kẻ bị kẹt lại ở Di Lưu Chi Quốc này, đứa nào đứa nấy đều không chịu học chủ nghĩa duy vật, một chút cũng không biết cách phân tích cụ thể vấn đề cụ thể.

Tập đoàn vì lợi ích của mình có thể tàn nhẫn giết chết người khác, pháp luật lại bất lực, đây là dựa vào cái gì.

Luật sư rất kích động, hắn tuy làm việc cho tài phiệt, nhưng nội tâm lại là một pháp phái kiên định, nói: Ở Di Lưu Chi Quốc tôi muốn biết trọng lượng của sinh mệnh là bao nhiêu.

Ở đây, chính khách cũng thế, tài phiệt cũng vậy, cái chết của họ cũng xấu xí như nhau, họ không hề cao quý đến thế.

Vậy phải chăng pháp luật của xã hội đã bảo vệ họ.

Một khi pháp luật biến mất, những người này sẽ chẳng là gì cả.

Vậy phải chăng ngay từ đầu pháp luật đã không công bằng.

Ngay từ đầu đã là để bảo vệ kẻ mạnh.

Đỗ Lan nói: Có thể nói như vậy.

Nếu ngươi kiếm được một khoản tiền lớn, khẳng định sẽ hy vọng thông qua pháp luật để bảo vệ thu nhập của mình, muốn thông qua pháp luật bảo vệ tài sản cá nhân không bị xâm phạm.

Từ góc độ này mà nói, pháp luật quả thực là bảo vệ người có tài sản, tài sản càng nhiều tự nhiên càng được bảo vệ.

Không ai sẽ nói tôi muốn thúc đẩy một bộ pháp luật, một bộ pháp luật không bảo vệ tài sản của mình, cho dù họ đề xuất, người khác cũng sẽ không thông qua.

Luật sư nghe xong, lập tức thất vọng, nói: Đây chính là bản tính xấu xa của nhân loại rồi, Di Lưu Chi Quốc này quả nhiên là địa ngục trừng phạt nhân loại.

Hắn thực ra sớm đã ý thức được việc lập pháp đều là để bảo vệ địa vị ưu việt của thiểu số, chỉ là sự giáo dục mà hắn nhận được luôn khiến hắn từ chối thừa nhận luật lệ không công bằng.

Cũng không cần bi quan đến thế, cũng không cần nói gì về bản tính xấu xa của nhân loại, bởi vì nhân loại từ khi bắt đầu đã không hề công bằng rồi.

Sự phân chia quyền lợi và nghĩa vụ vẫn luôn có sự thiên lệch, quyền lợi nhiều nghĩa vụ ít là quý tộc, quyền lợi và nghĩa vụ tương đương là công dân, quyền lợi ít nghĩa vụ nhiều là tự do dân, chỉ có nghĩa vụ mà không có quyền lợi là nô lệ.

Từ khi nhân loại có xã hội, xã hội vẫn luôn là như vậy, chưa bao giờ có xã hội nào mà quyền lợi và nghĩa vụ hoàn toàn bình đẳng, cho nên thứ ngươi đang theo đuổi là một thứ hư vô mờ mịt.

Đỗ Lan nói luật sư ngay từ đầu đã tìm sai hướng, từ xưa đến nay, chưa bao giờ có chuyện quyền lợi và nghĩa vụ hoàn toàn bình đẳng: Pháp luật có thể đảm bảo quyền lợi và nghĩa vụ biến đổi và lưu động, thế đã là rất tốt rồi.

Chương 2968

Có thể đảm bảo tự do dân và nô lệ có thể thăng tiến, đó là một pháp luật ưu tú.

Mỗi người đều muốn thăng tiến, tài nguyên xã hội căn bản không đủ.

Quý tộc và công dân sẽ không dừng lại, tự do dân và nô lệ lại liều mạng xông lên phía trước, vậy có xã hội nào có thể khiến tất cả mọi người đều hài lòng.

Cuối cùng nếu quý tộc và công dân suy tàn, họ khẳng định phải tạo phản.

Nếu tự do dân và nô lệ không được thăng tiến như ý cũng sẽ tạo phản.

Xã hội loài người thật sự vô phương cứu chữa rồi.

Luật sư càng nghe càng cảm thấy trước mắt một mảnh đen kịt, ngay cả pháp luật cũng bất lực.

Quý tộc, công dân, tự do dân, nô lệ, nếu thân phận cứ biến đổi liên tục, thì pháp luật căn bản không thể ràng buộc tất cả mọi người.

Vậy rốt cuộc ngươi muốn gì.

Một xã hội lý tưởng mà pháp luật trước mặt mọi người đều bình đẳng.

Hay một xã hội mà các giai tầng đều tuân thủ quyền lợi và nghĩa vụ của mình.

Hay một xã hội mà các giai tầng không ngừng lưu động, tuần hoàn, ngai vàng luân chuyển, năm nay đến lượt nhà ta.

Đỗ Lan hỏi.

Luật sư cũng không biết, hắn cảm thấy bất kể cái nào cũng đều là hỏng bét, cho nên nói: Tôi muốn biết rốt cuộc nhân loại có giá trị hay không, giá trị của họ rốt cuộc được xác định như thế nào.

Giá trị nhân loại có thể thông qua bản thân mình mà xác định, cũng có thể thông qua người khác mà xác định, các phương thức xác định khác nhau, kết quả đạt được cũng không giống nhau.

Đỗ Lan nói.

Kỷ, Pháp Tiên Vương, Tỷ Lạn.

Kỷ, chính là tự mình quyết định giá trị của bản thân, ngươi có thể vì thành thánh mà đọc sách, cũng có thể vì làm quan mà đọc sách, cũng có thể vì giữ lễ mà đọc sách.

Pháp Tiên Vương, chính là tìm một mục tiêu bên ngoài, ví dụ như con nhà người ta, là vì vượt qua con nhà người ta mà đọc sách.

Tỷ Lạn, đó là tìm một người tệ hơn mình, vậy giá trị của ngươi lập tức sẽ thể hiện ra.

Các góc độ khác nhau, giá trị cũng không giống nhau.

Ngươi phải tự mình tìm cho mình một góc độ, thật ra góc độ không quan trọng, điều quan trọng nhất vẫn là phải thực hiện nó.

Tôi biết một người giỏi Tỷ Lạn, tuy hắn Tỷ Lạn, nhưng cũng là một người lớn xuất sắc.

Đỗ Lan nói đến Gin, tuy luôn ở thế so sánh với người tệ hơn, nhưng hành vi phạm tội của hắn vẫn rất đáng gờm.

Vì vậy cho dù là quan niệm giá trị Tỷ Lạn, chỉ cần nỗ lực thực hiện, cũng không tính là quá tệ.

Quan trọng là thực tiễn.

Luật sư dường như đã ngộ ra.

Thực ra trong nguyên tác, luật sư cuối cùng đã dùng chính sinh mệnh của mình để thực hiện lý tưởng của bản thân, tuy đã chết, nhưng hắn chết vì niềm tin, cũng coi như chết đúng chỗ.

Đúng vậy, Kỷ, Pháp Tiên Vương, Tỷ Lạn thực ra đều được, quan trọng là thực tiễn, dùng thời gian, sức khỏe, tinh lực của mình để thực tiễn, hơn nữa không màng thành bại, kiểu thực tiễn như vậy, tôi nghĩ chính là giá trị nhân loại.

Bất kể là làm việc tốt hay làm việc xấu, thực tiễn mới là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý.

Ngươi quan tâm kẻ yếu, thì hãy đem sức mạnh của mình cống hiến cho kẻ yếu, đó chính là đạo thực tiễn, chứ không phải chỉ suy nghĩ.

Chỉ suy nghĩ thì chẳng thay đổi được gì.

Đỗ Lan nghiêm túc nói, khuyến khích luật sư hãy đi thực tiễn nhiều hơn, bớt nghĩ vẩn vơ, dành nhiều thời gian hơn.

Con trai hiệu trưởng đại học, con trai viện trưởng bệnh viện lớn, luật sư của tập đoàn lớn, những người này đều được coi là người chiến thắng trong cuộc đời, đáng tiếc lại đều có vấn đề tâm lý, đều không bình thường.

Hai người trước còn trẻ, chủ yếu là đối kháng gia đình.

Người sau đã lớn tuổi hơn, chủ yếu là bất mãn với xã hội.

Tóm lại là không hài lòng, là đã gặp phải chướng ngại vật không thể vượt qua, là đã gặp phải mâu thuẫn giữa lý luận và thực tiễn.

Gia đình không hòa thuận, xã hội không hài hòa, thế giới tươi đẹp mà họ tưởng tượng trong lòng, trong hiện thực lại không tồn tại, hiện thực không phát triển theo ý muốn của họ.

Vì vậy họ không thể không điều chỉnh bản thân, hoặc là buông xuôi, hoặc là muốn vi phạm pháp luật để chứng minh sai lầm của cha mình, hoặc là muốn ở lại Di Lưu Chi Quốc để trốn tránh mâu thuẫn.

Đều rất có tư tưởng phản kháng, Đỗ Lan nói những người này đều rất có tiền đồ.

Đương nhiên những người này đều thuộc tầng lớp tinh anh, đều là quý tộc.

Còn có những người bình thường như Phỉ Mộc Kiệt, họ không suy nghĩ những điều vẩn vơ đó, họ suy nghĩ rất thực tế, chính là sống sót, muốn sống thoải mái hơn người khác.

Để đạt được điểm này, họ điên cuồng tấn công những kẻ yếu đuối.

Sự khác biệt trong tư duy giữa tinh anh và bình dân rõ ràng như vậy, tinh anh suy nghĩ những nhu cầu ở tầng cấp cao hơn, họ nghĩ cách làm thế nào để cải tạo xã hội thành bộ dạng mình mong muốn, tuy họ bị hiện thực vỗ mặt một cách tàn nhẫn, nhưng họ ít nhất đã từng nỗ lực.

Còn bình dân thì suy nghĩ về yêu cầu lợi ích của bản thân, hơn nữa nhất định phải thông qua việc làm hại người khác mà đạt được, kết quả dẫn đến việc chỉ đạt được lợi ích nhỏ nhoi, lại không thể tiến xa hơn.

Còn người có thể làm lớn mạnh thì nằm giữa bình dân và quý tộc, chính là hàn sĩ, cũng chính là Phong Mạo Tử, hắn hiểu cách sống của quý tộc, cũng hiểu yêu cầu của bình dân, vì vậy hắn đã thành lập Hải Tân, trở thành quốc vương, cân bằng giữa quý tộc và bình dân.

Bình dân đã hình thành nên Đấu Võ Phái, rất hung hãn, ác ý với người mới cũng lớn nhất.

Bởi vì họ rất rõ người mới chỉ cần hung ác hơn họ, là có thể thay thế họ.

Nhưng rõ ràng chỉ dựa vào sự hung ác là không thể vượt qua tất cả các trò chơi, cuối cùng vẫn phải dựa vào tinh anh.

Tinh anh có kiến thức rộng hơn, hiểu biết nhiều hơn, nắm bắt lòng người cũng chính xác hơn, phù hợp với trò chơi hơn, còn bình dân rõ ràng chỉ có thể hoàn thành một số trò chơi thể lực, hoặc là thông qua việc hy sinh đồng đội để sống sót.

Đây không phải là kỳ thị, mà là kết quả của mấy lần luân hồi của Di Lưu Chi Quốc.

Di Lưu Chi Quốc vẫn luôn tồn tại, vẫn luôn có một lượng lớn người trẻ tuổi sẽ bước vào trong đó, và cuối cùng tỷ lệ tinh anh hoàn thành công lược cao hơn, số tinh anh sống sót đến cuối cùng nhiều hơn bình dân rất nhiều, đóng góp của tinh anh cho trò chơi cũng nhiều hơn bình dân rất nhiều.

Cứ nói đến hiện trạng của Hải Tân, cũng là một nhóm tinh anh dẫn dắt một nhóm đồng đội lợn, người của Đấu Võ Phái nhìn thì hung ác, nhưng đến thời điểm mấu chốt căn bản không đáng tin.

Dù sao chỉ hung ác thôi không có tác dụng, còn cần trí tuệ, tầm nhìn và đấu trí.

Tuy nhiên, nếu sự hung ác kết hợp với trí tuệ, tầm nhìn và đấu trí, thì đây sẽ trở thành một người ác, ví dụ như Phong Mạo Tử.

Khi hắn còn làm trai bao, hắn đã học được cách nhìn người, cách điều động người khác, cộng với sự hung hăng của một người bình dân, hắn tuyệt đối là một người đáng sợ nhất.

Đỗ Lan tự nói một mình: Cho nên vẫn phải điều động tính tích cực của bình dân.

Hiện giờ có hy vọng hồi sinh người khác, bình dân cũng nên suy nghĩ làm thế nào để giành được nhiều chiến thắng hơn, chứ không chỉ dựa vào tinh anh.

Khoảng thời gian này, hắn chỉ nghe những nỗi khổ tâm của tinh anh, mà không thấy bình dân có động lực để vượt qua sự lười biếng.

Đỗ Lan cũng hy vọng họ có thể phấn chấn một chút, hiếm hoi lắm Di Lưu Chi Quốc mới cho họ cơ hội lật mình, họ không thể chỉ hưởng thụ được.

Phải học tập, phải tấn công tinh anh, phải học chiến tranh trong chiến tranh.

Có một số phần thưởng trò chơi là hồi sinh sinh mệnh, phần thưởng như vậy quả thực đã tạo ra động lực cho một số người, dù sao mọi người đều là con người, tổng sẽ có những người mình quan tâm.

Ví dụ như Hữu Tê Lương Bình muốn hồi sinh người bạn thân Ngải Bộ Đại Cát, trước đây hắn luôn từ chối tham gia trò chơi, cảm thấy mình chết thì thôi, dù sao cũng là một gánh nặng.

Nhưng bây giờ nếu mình chết, ai sẽ đi hồi sinh bạn thân.

Sẽ không có ai nữa, chỉ có thể là bản thân mình đi.

Khi hiểu rõ trách nhiệm trên vai mình, đó chính là sự trưởng thành.

Hữu Tê Lương Bình bớt đi một chút oán giận, thêm một chút nghiêm túc, thường xuyên tham gia khóa học sinh tồn của Đỗ Lan với tần suất cao.

Đỗ Lan ngoài việc chế tạo vũ khí và tư vấn tâm lý, quan trọng nhất chính là khóa học sinh tồn, hắn sẽ dạy người ta cách phân phối thức ăn, cách chế tác thảo dược đơn giản, đồng thời còn tiến hành một số giảng dạy về lý thuyết đấu trí đơn giản.

Những thứ này rất nhiều người bình thường căn bản không có cơ hội tiếp xúc, hoặc có cơ hội cũng không hứng thú, dù sao ở thế giới hiện thực, họ không cần sử dụng những thứ này.

Công việc đã rất mệt mỏi rồi, căn bản không cần học những thứ vớ vẩn này, nhưng ở Di Lưu Chi Quốc, những thứ này bắt buộc phải học, học thì mới có thể sinh tồn.

Điều này giống như chiến tranh thời cổ đại, chiến tranh thời cổ đại chỉ có quý tộc mới có thể tham gia, vì vậy chỉ có quý tộc mới cần học lục nghệ.

Người bình thường học rồi cũng không có cơ hội sử dụng.

Chương 2969

Nhưng sự thật là cùng với sự phát triển của thời đại, người bình thường cũng không thể không lên chiến trường, trên chiến trường học được lục nghệ thì tỷ lệ sống sót khẳng định sẽ cao hơn một chút.

Đương nhiên đối với người bình thường mà nói, khẳng định sẽ cảm thấy phiền phức, dù sao cuộc sống bận rộn như vậy, lại học lục nghệ chẳng phải là tự tìm khổ sao, dù sao họ cũng không giống quý tộc có thể không cần lao động sản xuất.

May mắn thay ở Di Lưu Chi Quốc, họ cũng không cần lo lắng vấn đề sản xuất, dù sao thành phố khổng lồ có sức chứa 37 triệu dân này, hiện tại chỉ có mấy trăm người, vật chất sinh tồn bên trong đủ để họ không cần lao động sản xuất, đã đến lúc học hành tử tế rồi, để hồi sinh những người mình quan tâm, họ cũng nhất định phải vượt qua trò chơi.

Phong Mạo Tử lại rất kỳ lạ, dù sao hắn cũng đã tham gia trò chơi ở đây mấy tháng rồi, chưa bao giờ có phần thưởng như vậy.

Các trò chơi trước tuy đều rất kỳ quặc, nhưng phần thưởng thực ra rất bình thường, đều không có bất kỳ hiện tượng siêu nhiên nào, hồi sinh người chết rõ ràng là một phần thưởng không khoa học.

Nhưng Di Lưu Chi Quốc bản thân đã không khoa học rồi, tuy hắn cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng không thể đoán được nguyên nhân nâng cấp phần thưởng.

Nhưng nhìn mọi người tích cực tham gia trò chơi như vậy, hắn vừa vui mừng vừa lo lắng, vì thời gian để thu thập đủ các lá bài poker đang ngày càng gần.

Vui mừng là vì mục tiêu sắp đạt được, lo lắng là vì hắn cũng không biết kết quả sau khi thu thập đủ các lá bài poker sẽ là gì, có lẽ sẽ trở nên tồi tệ hơn.

Nếu sau khi thu thập đủ các lá bài poker mà không phải là rời khỏi Di Lưu Chi Quốc, thì vị quốc vương này của hắn khẳng định sẽ bị lật đổ, dù sao lộ tuyến của hắn là sai.

Lộ tuyến thất bại, kết cục khẳng định rất thảm.

Người Hải Tân sợ rằng sẽ không cảm ơn ta.

Phong Mạo Tử cảm thấy khi các lá bài poker được thu thập xong, hắn cũng gần như sẽ chết.

Tuy nhờ Đỗ Lan khai thông, hắn và bạn bè đã thông qua việc họp để trao đổi ý kiến đầy đủ, sát ý của bạn bè hắn đã giảm đi không ít.

Nhưng bạn bè hắn không giết hắn, người khác vẫn sẽ giết hắn, nếu sau khi thu thập đủ các lá bài poker mà kết quả không như ý, hắn vẫn sẽ bị xử lý.

Các thành viên Hải Tân sẽ không cảm ơn hắn đã thiết lập trật tự mới, giúp họ vượt qua khó khăn.

Đỗ Lan nói, nhân loại không cảm ơn La Tập, tự nhiên cũng sẽ không cảm ơn Phong Mạo Tử.

Họ đều thiết lập trật tự mới, đều đưa ra lối thoát, nhưng đợi đến khi con đường này đi đến tận cùng, sẽ không ai cảm ơn họ, chỉ sẽ cảm thấy họ chướng mắt.

Trời đất bất nhân, lấy vạn vật làm chó rơm.

Thánh nhân bất nhân, lấy trăm họ làm chó rơm.

Ngươi chính là chó rơm.

Khi mọi người cần ngươi, sẽ đặt ngươi vào giữa tế đàn.

Khi không cần ngươi, sẽ đạp ngươi dưới chân.

Chỉ có hoàn thành quá trình nâng lên và giẫm đạp, chó rơm mới coi như hoàn thành sứ mệnh.

Cho nên ngươi sẽ bị nguyền rủa, họ sẽ thả chó săn đuổi giết ngươi, sẽ hận không thể xé xác ngươi thành vạn mảnh.

Ngươi chỉ cần chấp nhận là được.

Bởi vì hoàn thành quá trình này, sứ mệnh của ngươi mới thực sự hoàn thành, đây chính là một kiếp sống không thể tránh khỏi của chó rơm.

Trong miệng ngài, dường như mọi thứ đều là lẽ đương nhiên như vậy.

Phong Mạo Tử nói: Chẳng lẽ ngài không cảm thấy điều này không hợp lý sao.

Hắn cảm thấy người có công không nên giống như chó rơm.

Vì đã xảy ra, nên khẳng định là hợp lý, chỉ là hợp lý với một bộ phận người.

Đỗ Lan nói, tồn tại tức là hợp lý, bất kỳ sự tồn tại nào cũng là kết quả của lý phát triển đến một mức độ nhất định, vì đã là kết quả của lý phát triển, đương nhiên là có lý lẽ của nó.

Phong Mạo Tử nói: Ngài đang cố gắng hợp lý hóa một điều không hợp lý.

Tuy tôi không tự khoe, nhưng tôi cho rằng mình đã khai sáng Hải Tân, vẫn là đã giúp không ít người, nhưng một khi kết quả thu thập bài poker không như ý, sợ rằng tất cả mọi người sẽ trở thành kẻ thù của tôi, tôi vẫn còn hơi sợ.

Hắn cũng là con người, cũng có áp lực, cũng có sự sợ hãi, cũng lo lắng kết quả và lời hứa của mình có sự chênh lệch, dẫn đến quần chúng phẫn nộ.

Hắn không thể chống lại sự phẫn nộ của quần chúng, khẳng định sẽ chết rất thê thảm.

Nhưng Đỗ Lan cho rằng cuộc đời của chó rơm chính là huy hoàng và suy bại, đây là giá trị tồn tại của chó rơm, cũng là giá trị của La Tập trong Tam Thể, bởi vì lộ tuyến của họ không hoàn hảo, chỉ cần không hoàn hảo, sẽ có một ngày bị đánh đổ.

Đánh đổ lộ tuyến cũ để đi theo lộ tuyến mới.

Đương nhiên lộ tuyến mới không nhất định sẽ tốt hơn, nhưng mọi người không quan tâm.

Bởi vì nhu cầu của con người sẽ thay đổi, nhu cầu thay đổi, lộ tuyến cũng phải thay đổi, chó rơm cũng phải thay.

Lại giống như Lưu Lãng Địa Cầu cuối cùng đã thanh trừng phe lưu lãng, bởi vì lộ tuyến của phe lưu lãng đã đi đến tận cùng rồi, bách tính cần một lộ tuyến mới, cho dù lộ tuyến của phe trở về là sai, thì cũng tốt hơn lộ tuyến cũ.

Đương nhiên trong tiểu thuyết, nhân loại may mắn không tệ, trước khi thực hiện việc trở về, mặt trời đã nổ tung rồi, nhân loại vẫn sống sót.

Nếu việc trở về được thực hiện, sau khi trở về hệ mặt trời mà mặt trời lại nổ tung, thì sẽ vô cùng tinh xảo rồi.

Cho nên tổ tiên đã đề xuất Trung Dung, thực ra là tìm kiếm sự cân bằng, có thể lựa chọn cả hai phía, tránh đặt trứng vào một giỏ, hai lộ tuyến song hành, tránh việc lộ tuyến đi vào ngõ cụt.

Chó rơm là như vậy đó, chó rơm của lộ tuyến cũ tự nhiên là phải bị lộ tuyến mới giẫm đạp, hoàn thành sự giao thế giữa cũ và mới mới coi là hoàn thành sứ mệnh lịch sử.

Đỗ Lan nói: Lịch sử sẽ không kết thúc, sau khi ngươi bị đánh đổ, chó rơm mới sẽ xuất hiện, mọi người sẽ tiếp tục tiến lên.

Phong Mạo Tử rất không nói nên lời, kết quả cuối cùng nỗ lực của mình nhất định phải bị chôn vùi sao.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, bản thân hắn cũng không thể xác định lộ tuyến của mình là đúng, đương nhiên sẽ có rủi ro như vậy.

Là một con chó rơm, chính là lúc tế tự thì nhận sự tế bái của mọi người, sau khi tế tự kết thúc thì bị vứt bỏ giẫm đạp, đây mới là một kiếp sống hoàn chỉnh của chó rơm, không giẫm đạp thì không tính là xong.

Phe lưu lãng trong Lưu Lãng Địa Cầu, La Tập trong Tam Thể, Phong Mạo Tử của Hải Tân, họ đều như nhau, đều chỉ là chó rơm, ngoài việc được truy phủng ra, cuối cùng đều phải bị giẫm đạp, bởi vì giẫm đạp chó rơm có nghĩa là kết thúc một cuộc tế tự, cũng có nghĩa là một khởi đầu mới.

Phe lưu lãng bị thanh toán, có nghĩa là phe trở về quật khởi.

La Tập bị đuổi đi, có nghĩa là Trái Đất và người Tam Thể chuẩn bị thiết lập hòa bình vĩnh cửu.

Phong Mạo Tử bị đánh bại, có nghĩa là người Hải Tân sẽ có lối thoát mới.

Nếu biết trước kết quả, mọi người khẳng định sẽ biết rằng kết cục của việc thay đổi lộ tuyến không hề tốt đẹp, đáng tiếc nhân loại không thể dự đoán tương lai.

Trong Lưu Lãng Địa Cầu mặt trời cuối cùng vẫn nổ tung, trong Tam Thể người Tam Thể đã phát động tấn công nhân loại.

Nhưng điều này không ảnh hưởng đến một kiếp sống của chó rơm, đã huy hoàng, đã suy bại, rất hoàn chỉnh.

Đỗ Lan trực tiếp nói với Phong Mạo Tử, nếu các lá bài poker đã được thu thập đầy đủ mà kết quả không tốt đẹp, thì Phong Mạo Tử, con chó rơm này, chắc chắn sẽ bị tiêu diệt, không cần giãy giụa, cứ chấp nhận vận mệnh là được.

Phong Mạo Tử lại nghĩ rằng mình có công lao, không nên chịu kết cục thê lương.

Phe lưu lãng không có công lao ư.

La Tập không có công lao ư.

Khi tế tự, chó rơm cao cao tại thượng, không có công lao ư.

Có công lao, nhưng không ai có thể mãi mãi nằm trên sổ công lao, đợi đến khi cuộc tế tự náo nhiệt kết thúc, chó rơm chính là phải bị giẫm đạp, đây cũng coi như là một nghi thức của tế tự, không giẫm đạp thì không tính là xong.

Chỉ có thanh toán phe lưu lãng, chỉ có lưu đày La Tập, thời đại cũ náo nhiệt mới coi như kết thúc.

Đối mặt với thái độ lẽ đương nhiên của Đỗ Lan, Phong Mạo Tử rõ ràng không thể bình thản mà chấp nhận, dù sao sẽ có người chết mà.

Nếu có thể, hắn vẫn hy vọng có thể sống sót.

Nhưng hắn cũng biết Đỗ Lan nói không sai, cho dù hắn không đọc nhiều sách, cũng biết số phận của chó rơm, rất nhiều danh nhân lịch sử đều như vậy.

Có lẽ mình nên học cách chấp nhận, đây là quy luật khách quan, không thể thay đổi bằng sức người.

Mình đã là chó rơm, thì nhất định sẽ có một ngày bị đánh đổ.

Mình ngã xuống, mọi người mới có thể bắt đầu câu chuyện mới.

Họ sẽ có chó rơm mới, tiến hành luân hồi mới.

Chương 2970

Phong Mạo Tử rất bất lực, nhưng cũng chỉ có thể chấp nhận hiện thực, dù sao hiện thực không thể nào tâm tưởng sự thành.

Đỗ Lan nói Phong Mạo Tử thực ra rất tỉnh táo, dù sao ánh mắt nhìn người của hắn quả thực rất tốt, nhìn ra sát cơ của bạn bè, cũng nhìn ra kết quả có thể xảy ra sau khi thu thập bài poker, hắn rất rõ ràng rủi ro khi làm quốc vương, nhưng vẫn rất nỗ lực, hắn rất giỏi điều chỉnh tâm thái của mình, sẽ chấp nhận số phận chó rơm của mình.

Phong Mạo Tử có bị giết cũng không sao, bạn bè của hắn khẳng định sẽ tìm cách hồi sinh hắn.

Hiện tại Hải Tân đã tổ chức một số tiểu đội hồi sinh, những tiểu đội này tham gia trò chơi không phải vì các lá bài poker, mà là chuyên tìm kiếm những trò chơi có phần thưởng hồi sinh để tham gia, mục đích của họ chỉ có một, chính là giành được thẻ bài hồi sinh để hồi sinh những người mình quan tâm.

Không phải trò chơi nào cũng có phần thưởng hồi sinh, phần thưởng hồi sinh được phát ngẫu nhiên.

Đỗ Lan khi nào đưa phần thưởng cho người thiết kế trò chơi, người thiết kế trò chơi sẽ ngẫu nhiên đặt phần thưởng vào đó.

Ngay cả người thiết kế cũng không biết khi nào có phần thưởng hồi sinh, người chơi thì càng không biết.

Tuy nhiên, thỉnh thoảng sẽ có, nên các tiểu đội hồi sinh sẽ thường xuyên tham gia trò chơi.

Cứ như vậy, Hữu Tê Lương Bình và cô gái xinh đẹp đã quen biết nhau, vì họ đều có người muốn hồi sinh, một người là hồi sinh bạn thân, một người là hồi sinh cha.

Cô gái xinh đẹp tên là Vũ Tá Mộc Dữu Diệp, là một học sinh trung học, đồng thời cũng là một cô gái mê leo núi, từ nhỏ đã được cha là vận động viên leo núi giáo dục, học được một thân bản lĩnh leo núi.

Đáng tiếc, cha cô lại bị nghi ngờ vì phát triển lộ tuyến leo núi mới, để lại di ngôn Ta sẽ không nói dối ngọn núi rồi tự sát, từ đó cô gái không còn tin tưởng bất kỳ ai nữa.

Trong mắt cô, lòng người hiểm ác, họ chỉ ghen tị với thành tựu của cha cô, sau đó dùng những lời lẽ ác độc tấn công, quá xấu xí, cho nên cô không còn tin tưởng người ngoài nữa.

Vì vậy Hữu Tê Lương Bình tuy có ý với cô gái xinh đẹp, nhưng muốn giành được thiện cảm của cô gái băng sơn này lại rất khó, vì hắn phải chứng minh bản thân mình không giống những người khác, phải chứng minh hắn không phải là một người ích kỷ.

Nhưng vấn đề là, Hữu Tê Lương Bình lại luôn dao động giữa ích kỷ và vô tư.

Trong trò chơi, hắn luôn có thể vô tư lựa chọn phương án tốt nhất.

Nhưng bình thường, hắn lại là một đứa trẻ chưa trưởng thành, hy vọng cả thế giới đều xoay quanh mình.

Cho nên Hữu Tê Lương Bình cũng là một người rất mâu thuẫn, hắn có thể nỗ lực để cứu bạn thân, cũng sẽ vì sợ hãi mà dừng bước không tiến.

Tóm lại là không ngừng thay đổi.

Tuy nhiên, có cô gái xinh đẹp ở đó, hắn vẫn sẽ nỗ lực thể hiện bản thân, hắn vẫn hy vọng có thể cùng cô gái xinh đẹp trọn đời bên nhau.

Thanh niên a, luôn thích những điều tốt đẹp, luôn cần những thiết lập tốt đẹp để khích lệ bản thân.

Trưởng thành rồi mới biết trách nhiệm trên vai, mỗi người đều phải mang gánh nặng mà tiến lên.

Đỗ Lan nói Hữu Tê Lương Bình cuối cùng cũng bắt đầu trưởng thành rồi, quả nhiên sức mạnh của cô gái xinh đẹp là vô tận.

Thanh niên đều cần những thiết lập tốt đẹp để khích lệ bản thân, không thể chỉ dựa vào trách nhiệm mà không ngừng tiến lên.

Đợi đến khi cô gái xinh đẹp già đi, những điều tốt đẹp biến thành trách nhiệm, thì có nghĩa là con người đã hoàn toàn trưởng thành rồi.

Người tham gia trò chơi nhiều lên, tốc độ thu thập các lá bài poker cũng nhanh hơn.

Lúc này, những người thiết kế trò chơi nghĩ xem có nên đối phó với Hải Tân hay không, dù sao bên Hải Tân có nhiều người chơi như vậy, tỷ lệ sống sót cũng cao như vậy, nếu không giết họ, những người thiết kế trò chơi có lẽ sẽ tiêu đời.

Những người thiết kế trò chơi cũng cần visa, họ cần thông qua việc giết người chơi để đổi lấy visa.

Nếu người chơi cứ luôn sống sót, thì những người thiết kế trò chơi có lẽ sẽ bị giảm tuổi thọ.

Cho nên họ nghĩ xem có nên biến Hải Tân thành sân chơi trò chơi, bắt gọn tất cả thành viên Hải Tân, không chừa một ai.

Mọi hành động của Hải Tân đều bị những người thiết kế trò chơi theo dõi.

Ở Di Lưu Chi Quốc chia thành ba loại người, loại thứ nhất là người chơi, loại thứ hai là người thiết kế trò chơi, loại thứ ba là cư dân hợp pháp.

Người chơi và người thiết kế trò chơi đều là cư dân tạm thời, đều cần visa.

Người chơi thông qua việc hoàn thành trò chơi để có được thời gian visa, người thiết kế trò chơi thông qua việc giết người chơi để có được thời gian visa.

Còn cư dân hợp pháp thì không cần visa, bình thường phụ trách quản lý người thiết kế trò chơi, có hứng thú cũng có thể tự mình tham gia trò chơi, có thể tùy ý thay đổi vai trò.

Làm thế nào để trở thành công dân hợp pháp.

Thông quan tất cả các trò chơi, tiêu diệt nhóm công dân hợp pháp trước đó, là có thể trở thành công dân hợp pháp.

Cũng có nghĩa là công dân hợp pháp thực ra cũng là người chơi, căn cứ theo sự hiểu biết của Đỗ Lan về Di Lưu Chi Quốc, xác suất người chơi thông quan cao hơn người thiết kế trò chơi.

Bởi vì người thiết kế trò chơi thiết kế trò chơi, thiết kế quy tắc, thì phải chấp nhận sự thách thức không ngừng của người chơi, chín giữ tất mất, không có trò chơi nào có thể vĩnh viễn thắng lợi.

Người chơi luôn có thể nghĩ ra cách phá giải trò chơi, điều này giống như hiện thực, luôn có người có thể lợi dụng kẽ hở pháp luật để kiếm lợi, bất kể pháp luật có hoàn thiện đến đâu, cũng không thể ngăn cản những kẻ vi phạm pháp luật.

Người chơi chính là những người trăm phương ngàn kế chui lỗ hổng trò chơi, trò chơi có lợi hại đến đâu, cũng không chịu nổi sự thử nghiệm lặp đi lặp lại của người chơi.

Cho nên những người có thể trở thành công dân hợp pháp cơ bản chính là người chơi, sau khi trở thành công dân hợp pháp, họ từ người chơi trở thành người thiết kế trò chơi, phụ trách đối đầu với người chơi trong trò chơi.

Nhóm cư dân hợp pháp trước đó, chính là bị tiêu diệt trong trò chơi, sau đó nhóm cư dân hợp pháp mới tiếp tục công việc của họ, từng nhóm tiếp nối nhau, không ngừng tuần hoàn.

Đây chính là Di Lưu Chi Quốc, một nơi không ngừng tuần hoàn, ở đây mọi người có thể làm là không ngừng thách thức các trò chơi chết chóc, cuối cùng chết trong một lần trò chơi nào đó.

Hiện tại tình hình của Hải Tân đối với người thiết kế trò chơi mà nói không phải là chuyện tốt, bởi vì sự hợp tác của Hải Tân đã nâng cao đáng kể tỷ lệ thông quan trò chơi, kết quả là dẫn đến việc người thiết kế trò chơi sắp chết rồi.

Cho dù cư dân hợp pháp cũng đứng về phía người thiết kế trò chơi, việc thiết kế trò chơi thực sự vẫn không thể chống lại biến số mà người chơi mang lại.

Quy định của trò chơi là chết, người chơi là sống, không ai biết người chơi sẽ dùng cách nào để thông quan.

Nếu không thể giết đủ người chơi, người thiết kế trò chơi sẽ phải chết.

Cho nên hiện tại người thiết kế trò chơi muốn tiêu diệt Hải Tân một lần và mãi mãi, nếu nhiều người chơi như vậy đều chết, thì đối với người thiết kế trò chơi mà nói chính là chuyện tốt.

Thế là những người thiết kế trò chơi đã thiết kế một trò chơi trinh thám, họ sẽ cử một người thiết kế trò chơi làm nạn nhân, sau đó để người Hải Tân trong thời gian giới hạn tìm ra hung thủ.

Đồng thời họ còn có thể sắp xếp một gián điệp trong số thành viên Hải Tân, để gián điệp này che chắn cho hung thủ, chỉ cần không thể tìm ra hung thủ và giết chết đúng thời hạn, thì Hải Tân sẽ thua, người thiết kế trò chơi và gián điệp thắng.

Nếu tìm ra hung thủ, thì Hải Tân thắng.

Trò chơi đã được thiết kế xong, nhưng cần một người làm nạn nhân, cần chính người thiết kế đứng ra.

Nạn nhân này chỉ có thể do người thiết kế trò chơi đảm nhiệm, vì họ muốn thiết kế một trò chơi không có hung thủ ám sát, để người tình nguyện tự sát, cũng có nghĩa là hung thủ chính là bản thân người đã chết.

Nhưng người chơi không biết, họ sẽ nghi ngờ lẫn nhau, nghi ngờ hung thủ chính là người bên cạnh mình, cộng thêm gián điệp châm ngòi thổi gió, sự đoàn kết của Hải Tân sẽ tan rã, sẽ hoàn toàn rơi vào nội chiến, để tìm kiếm một hung thủ không tồn tại, người chơi sẽ tự tương tàn sát.

Trò chơi hiệu quả nhất vĩnh viễn là để người chơi và người chơi tự tương tàn sát lẫn nhau, trong một địa điểm trò chơi giới hạn, để người chơi nghi ngờ lẫn nhau tiến hành đấu tranh, quy tắc trò chơi cũng không cần quá nghiêm ngặt, chỉ cần khiến người chơi nghi ngờ lẫn nhau là được.

Đáng tiếc không phải trò chơi nào cũng có thể thiết kế thành như vậy, dù sao người thiết kế trò chơi cũng có quy tắc của riêng mình, phải sắp xếp trò chơi theo bốn loại thể lực, trí lực, tổng hợp, đấu trí, phải phát hết tất cả các lá bài poker ra ngoài, nếu không họ cũng không sống sót được.

Cho nên người thiết kế trò chơi còn có một tên gọi khác là Người chia bài.

Nếu có thể, họ thật sự hy vọng có thể thiết kế tất cả các trò chơi thành trò chơi Sói và Cừu như vậy, để người chơi và người chơi đấu tranh lẫn nhau.

Trò chơi đã được thiết kế xong, và đã có người tình nguyện tự sát.

Những người thiết kế trò chơi hỏi ý kiến công dân hợp pháp, muốn biết họ có muốn tiến hành trò chơi hay không.

Đã có người tình nguyện, người tình nguyện này là một cô gái trẻ, sở dĩ cô ấy đồng ý tự sát, là vì cô ấy tin vào bản tính thiện của con người, cô ấy tin rằng người Hải Tân khẳng định có thể phát hiện ra chân tướng, khẳng định sẽ không tự tương tàn sát lẫn nhau.

Cô ấy, với tư cách là người thiết kế trò chơi, lại cảm thấy thiết kế trò chơi chết chóc là không đúng, mong chờ người chơi chết là không đúng, là con người nên có lòng trắc ẩn, cô ấy hy vọng chết với thân phận con người, đồng thời cũng muốn thông qua trò chơi này chứng minh nhân tính có lòng trắc ẩn, tâm phân biệt thị phi, lòng hổ thẹn, và lòng từ nhường.

Đây thật sự là một người theo chủ nghĩa lý tưởng, sẵn sàng dùng cái chết của mình để chứng minh những đức tính tốt đẹp hư vô mờ mịt đó.

Chương 2971

Thiên chân, nhưng rất đáng yêu.

Đỗ Lan thầm nghĩ, mỹ đức đương nhiên là tồn tại, nhưng mỹ đức cũng không phải lúc nào cũng có thể thực hiện được.

Điều này giống như sự tàn độc, tàn độc không thể đạt được tất cả các mục đích, mỹ đức cũng không phù hợp với mọi hoàn cảnh.

Khi thực tiễn, rốt cuộc là cần sự tàn độc hay mỹ đức, thật sự cần phải phân tích cụ thể tình huống cụ thể.

Muốn trong trò chơi chết chóc để chứng minh mỹ đức, thực sự là hơi quá thiên chân rồi.

Chi phí của mỹ đức rất cao, bởi vì mỹ đức chính là phải trả trước chi phí tin tưởng người khác.

Tin tưởng thì phải gánh chịu chi phí bị phản bội, bị lừa dối, chi phí này có thể là vạn kiếp bất phục, cho nên chi phí như vậy người bình thường căn bản không dám chi trả.

Không có sự tin tưởng, mỹ đức chẳng qua là bèo trôi không gốc rễ, căn bản không đứng vững được.

Sẵn sàng hy sinh sinh mệnh để chứng minh mỹ đức là có thật, quả thực là dũng khí rất đáng nể, nhưng đáng tiếc không khôn ngoan.

Đỗ Lan cảm thấy có cách tốt hơn, ví dụ như hoàn thành trách nhiệm của mình, làm tốt một người thiết kế trò chơi, xây dựng nhiều trò chơi có quy tắc công bằng hơn, để người chơi cảm nhận được sự tồn tại của công bằng, khiến một bộ phận người chơi có thể duy trì sự tin tưởng, đây mới là phương pháp chính xác.

Trực tiếp tự sát, rồi hy vọng người chơi thể hiện mỹ đức thì quá xa rời thực tế.

Mỹ đức cũng cần có đất đai, không thể tự nhiên mà thực hiện được.

Mỹ đức cũng được, cái ác cũng được, đều chỉ là một lý niệm, lý niệm khẳng định là tồn tại, nhưng đất đai để thực hiện lý niệm lại cần mọi người cùng nhau khai sáng.

Bằng không mỹ đức cũng chỉ là một tòa lâu đài trên không hoa mỹ mà thôi.

Vì vậy Đỗ Lan cho rằng cô gái trẻ này hoàn toàn có thể làm tốt một người thiết kế trò chơi, những người thiết kế khác xem thường mạng người, cô ấy có thể thể hiện sự công bằng trong trò chơi, để người chơi trong quá trình thông quan trò chơi xây dựng mối quan hệ tin tưởng, dần dần thực hiện mỹ đức, chứ không phải mơ mộng hy vọng người chơi đột nhiên từ tàn độc chuyển biến thành mỹ đức, điều này không thực tế.

Mọi việc đều cần có một quá trình chuyển biến, không thể một sớm một chiều mà thành.

Đương nhiên rồi, cái chết của cô gái trẻ này cũng đã ảnh hưởng đến bạn thân của cô ấy, cũng coi như đã truyền thừa tinh thần của mình, mặc dù bạn thân cô ấy cũng nhanh chóng chết.

Có người muốn làm chó rơm gánh chịu sự ca tụng và mắng chửi, có người muốn làm thiêu thân lao vào lửa, cũng có người muốn làm người theo sau, cũng khó trách xã hội sẽ tiến hành phân công.

Đỗ Lan nói, mọi người đều có lý niệm của riêng mình, cách thực hiện lý niệm cũng không giống nhau, có người thích cần cù chăm chỉ, cũng có người thích đường tắt, có người thích dò đá qua sông bằng cách chạm vào đá của người khác.

Tuy nhiên, hắn cảm thấy cô gái trẻ này cứ thế chết đi quả thực có chút đáng tiếc, dù sao đây cũng là một người sẵn lòng dùng sinh mệnh để chứng minh mỹ đức, tuy thiên chân, nhưng dũng khí đáng khen.

Trên thực tế, cái chết của cô ấy không chỉ chứng minh mỹ đức, mà đồng thời cũng sẽ chứng minh cái ác.

Cho nên cái chết và việc chứng minh mỹ đức căn bản không có mối quan hệ nhân quả nào, muốn chứng minh mỹ đức quan trọng nhất là phải xây dựng một môi trường mỹ đức.

Dù sao bất kỳ lý luận nào cũng cần có đất đai thực tiễn, không có đất đai, thì không thể nói đến mỹ đức.

Chứng minh mỹ đức không có đường tắt, chỉ có cần cù vất vả cải thiện môi trường thực tiễn.

Cho nên Đỗ Lan cảm thấy cô gái trẻ này không cần phải chết.

Ở Di Lưu Chi Quốc, con người thật sự có đủ mọi loại suy nghĩ, chỉ là có người có năng lực thực hiện suy nghĩ, ví dụ như Phong Mạo Tử, sinh viên y khoa, cũng có người không có cách nào thực hiện suy nghĩ của mình, ví dụ như Hữu Tê Lương Bình, cũng có người ý tưởng rất hay, nhưng ý tưởng lại không thiết thực, ví dụ như luật sư.

Chỉ riêng Hải Tân đã tụ tập nhiều người đặc biệt như vậy, có đủ mọi loại lý niệm và bất đồng.

Có người vì muốn sống sót mà dùng hết sức lực, không từ thủ đoạn.

Có người lại căn bản không sợ trò chơi chết chóc, tìm kiếm giá trị tự mình thực hiện.

Mấy chục người theo đuổi cũng không giống nhau, khác biệt rất lớn, có thể nói là sự khác biệt giữa người và người còn lớn hơn sự khác biệt giữa người và chó.

Những người không hề sợ trò chơi chết chóc, theo đuổi là sự tồn tại ở giai đoạn cao nhất.

Họ tự tin, hành động mạnh mẽ, hoàn toàn không coi trò chơi chết chóc ra gì.

Còn có những người không tiếc hy sinh người khác, chỉ cầu sống sót.

Sự theo đuổi hoàn toàn khác nhau, cũng vì thế mà xuất hiện bất đồng.

Tư tưởng khác nhau, lộ tuyến khác nhau, thực tiễn khác nhau, đủ loại bất đồng xuất hiện, khiến Hải Tân trở nên hỗn loạn nhưng lại rất đặc sắc.

Mọi người theo đuổi khác biệt rất lớn, nhưng lại tụ tập cùng nhau hợp tác, đây chính là xã hội a.

Đương nhiên trong đó cũng có những người có thực lực nhưng không có mục tiêu, họ chỉ có thể giúp người khác thực hiện giá trị, ví dụ như người lính đặc chủng đã giải ngũ, hắn thực lực rất mạnh, nhưng hắn không có lý tưởng, chỉ có thể giúp bạn thân thực hiện lý tưởng.

Cho nên thật sự là mỗi người đều không giống nhau, hiện tại có người hy vọng nhiều người khác biệt như vậy có thể thể hiện mỹ đức, có thể thể hiện phẩm cách cao thượng của nhân loại.

Thậm chí là không tiếc hy sinh sinh mệnh của mình làm đánh cược.

Hiện giờ trò chơi giết người của Hải Tân đã hoàn thành kế hoạch, người tình nguyện cũng đã tìm được, chỉ chờ phê chuẩn.

Một khi bắt đầu, Hải Tân sẽ biến thành bãi săn, mọi người sẽ vì một hung thủ không tồn tại mà đại chiến, máu chảy thành sông.

Đương nhiên, sau trò chơi như vậy, Hải Tân khẳng định là tan nát rồi.

Những gián điệp như luật sư đang tiềm phục trong Hải Tân nếu chấp nhận kế hoạch như vậy, rất nhanh có thể tiến hành trò chơi.

Nếu không đồng ý, thì có thể bàn bạc lại một chút.

Luật sư rất mâu thuẫn, một mặt hắn vẫn rất thích hiện trạng của Hải Tân, một mặt hắn cũng biết tình hình Hải Tân không thể kéo dài.

Bởi vì đợi bốn mươi lá bài số được thu thập hoàn thành, sẽ phải tiến hành trò chơi tìm bài, đến lúc đó cả Di Lưu Chi Quốc đều là sân chơi, căn bản không có nơi nào an toàn.

Hình thức của Hải Tân này cũng chỉ thích hợp với hoàn cảnh ban đầu, không thích hợp với hoàn cảnh về sau.

Cho nên Hải Tân sớm muộn gì cũng sẽ bị hủy diệt, luật sư suy nghĩ kỹ lưỡng sau đó, cùng các gián điệp khác đã thông qua kế hoạch, bởi vì trò chơi chết chóc giai đoạn thứ hai không có chuyện an toàn.

Phong Mạo Tử và đồng đội của hắn không cảm nhận được gì cả, vẫn như mỗi ngày duy trì vận hành, tính toán tỷ lệ sống sót.

Những người chơi có thể sống sót qua mấy lần trò chơi đều trở nên tự tin hơn rất nhiều, đây là hiện tượng tốt.

Vẫn phải nhờ vào khóa học của Đỗ Lan, chỉ cần mọi người học hành tử tế, là có thể nắm vững rất nhiều kiến thức sinh tồn hữu ích, đều có thể sử dụng trong trò chơi.

Hơn nữa hắn còn thiết kế đủ loại thuốc thử độc, có thể tránh được độc tố, lại còn thiết kế đủ loại mặt nạ lọc đơn giản, đương nhiên cũng có đủ loại vũ khí.

Tóm lại chỉ cần mang theo bộ dụng cụ sinh tồn do Đỗ Lan thiết kế, gặp phải một số hoàn cảnh độc hại cũng có thể chống đỡ được một chút.

Điều này đã củng cố đáng kể sự tự tin của mọi người.

Phong Mạo Tử cũng không nhịn được nói: Trước đây chỉ có tinh anh nắm giữ kiến thức trên Trái Đất mới có sự tự tin như vậy, không sợ các loại trò chơi.

Nhưng thông qua việc học tập và nâng cấp trang bị, người bình thường cũng đã có sự tự tin, đây là hiện tượng tốt, xem ra thời gian để thu thập đủ bốn mươi lá bài poker đang ngày càng gần rồi.

Tuy biết rằng khi thu thập đủ các lá bài poker, hắn có thể sẽ giống như chó rơm mà bị giẫm đạp, nhưng hiện tại Phong Mạo Tử không thể lay chuyển, nhất định phải kiên định.

Trước đây những tinh anh có một kỹ năng đặc biệt là tự tin nhất, nhưng thông qua học tập, sự tự tin của người bình thường cũng đang trỗi dậy, sự thay đổi này là rất lớn.

Bởi vì trước đây tinh anh căn bản sẽ không dạy kiến thức cho người bình thường, họ chủ yếu chỉ dẫn vài đồng đội làm phụ tá.

Nhưng sau khi Đỗ Lan đến, đã tăng cường giáo dục, nâng cao đáng kể trình độ sinh tồn của mọi người.

Đối mặt với sự xuất hiện của Đỗ Lan, những người thiết kế trò chơi cảm thấy họ cũng phải tăng cường học tập, như vậy mới có thể tham gia vào cuộc chạy đua vũ trang.

Thậm chí những người thiết kế trò chơi còn cảm thấy không công bằng, vì trong số người chơi có sự tồn tại như Đỗ Lan, tại sao trong số những người thiết kế lại không có.

Thực ra những người thiết kế đã có đủ loại ưu thế rồi, có thể giám sát mọi người chơi, thu thập tình báo của họ, sau đó lại thiết kế một số quy tắc trò chơi có lợi cho mình, đáng tiếc trò chơi vẫn sẽ bị người ta thông quan, cũng rất bất lực.

Tình hình hiện tại đang rất tốt đẹp.

Đội của Phong Mạo Tử rất vui mừng.

Những gián điệp như luật sư thì không thể vui mừng nổi, vì tình hình Hải Tân tốt, tình hình bên phía người thiết kế trò chơi lại không ổn.

Xem ra quả thực cần phải tiêu diệt Hải Tân một lần và mãi mãi, đây là sự giãy giụa cuối cùng của người thiết kế.

Thực ra quy tắc chính là để phá vỡ, một quy tắc cần chi phí để duy trì, còn những người muốn phá vỡ quy tắc, chui kẽ hở quy tắc thì như cá diếc qua sông, nối tiếp nhau, không ngừng.

Chương 2972

Trong số những người này, có năng lực thì có năng lực, có trí tuệ thì có trí tuệ, có vận khí thì có vận khí, sớm muộn gì cũng sẽ xuyên thủng quy tắc.

Cho nên ưu thế của người thiết kế trò chơi tuy rất lớn, nhưng chỉ cần đã thiết kế trò chơi, thì sớm muộn gì cũng sẽ bị đánh bại.

Không có quy tắc trò chơi nào là hoàn hảo, đều sẽ bị phá giải.

Và đợi đến khi bốn mươi lá bài số bị công lược, những người thiết kế trò chơi tạm thời này đều sẽ bị tia laser giết chết, thật là đáng thương.

Những người thiết kế trò chơi cũng giống như chó rơm, khi thiết kế trò chơi dường như rất hào nhoáng, chỉ cần thao túng người chơi là được, nhưng đợi đến khi Di Lưu Chi Quốc bước vào giai đoạn thứ hai, họ sẽ bị vô tình vứt bỏ.

Rất nhiều người thiết kế đều hoàn toàn không biết, thậm chí còn chìm đắm trong niềm vui thao túng sinh mệnh, xây dựng hạnh phúc của mình trên nỗi đau của người chơi, nhưng cuối cùng họ cũng chỉ sẽ bị tiêu diệt.

Bởi vì họ không thể thiết kế một trò chơi không thể bị công lược, số lượng trò chơi họ thiết kế cũng có hạn, cho nên sinh mệnh của họ còn đáng thương hơn người chơi, ngay từ đầu đã bước vào đồng hồ đếm ngược.

Cho nên cô gái trẻ tình nguyện làm nạn nhân quả thực là khá lý trí, cô ấy cho rằng người thiết kế trò chơi là sai, không nên như vậy.

Đáng tiếc năng lực của cô ấy có hạn, không thể suy nghĩ ra cách giải quyết.

Vì vậy thà dùng sinh mệnh để chứng minh điểm sáng của nhân loại, chứ không muốn chết một cách xấu xí như những người thiết kế khác.

Các ngươi lại muốn thiết kế trò chơi, sau đó ngươi hy vọng ta có thể rời đi.

Đỗ Lan giống như có thuật đọc tâm vậy, nhìn thấu suy nghĩ của luật sư.

Luật sư vẫn luôn nghĩ cách nào để nhắc nhở Đỗ Lan rời khỏi Hải Tân, đến một nơi an toàn, bởi vì khu nghỉ dưỡng của Hải Tân rất nhanh sẽ trở thành sân chơi trò chơi, đến lúc đó khẳng định sẽ xảy ra tàn sát lẫn nhau, hắn vẫn hy vọng người tốt như Đỗ Lan có thể sống sót.

Nhưng nếu hắn tiết lộ thông tin sẽ chết, cho nên hắn vẫn luôn rất khổ não hy vọng có thể ám chỉ cho Đỗ Lan.

Tuy nhiên, Đỗ Lan không cần ám chỉ, hắn có thuật đọc tâm, trực tiếp biết suy nghĩ của luật sư.

Ta sẽ không rời đi, chuyện thú vị như vậy, ta với tư cách là đạo sư nhân sinh sao có thể vắng mặt.

Đây là thời khắc khảo nghiệm nhân tính, là hạng mục ta thích nhất.

Đỗ Lan nói: Tuy nhiên, nếu trò chơi này bị công lược, thì người thiết kế trò chơi sẽ không còn bao nhiêu bài nữa, ngày chết của họ cũng sắp đến rồi.

Đáng tiếc, những người thiết kế trò chơi này cũng chẳng qua là chó rơm, hưởng thụ thời khắc hào quang nhất, cũng phải gánh chịu hình phạt tàn khốc nhất.

Ở vị trí chó rơm, cuối cùng đều sẽ bị ngàn người giẫm đạp, vạn người xô đẩy.

Luật sư cũng không nói nên lời, bởi vì người thiết kế trò chơi thật sự là những người định mệnh sẽ bị vứt bỏ.

Người chơi còn có thể thu thập bài poker, không ngừng liều mạng, còn có một chút hy vọng.

Người thiết kế trò chơi thì hoàn toàn không có hy vọng nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn trò chơi bị công lược, bài poker được thu thập đầy đủ, sau đó bị tia laser giết chết.

Trừ phi người thiết kế trò chơi có thể thiết kế một trò chơi vĩnh viễn không thể bị công lược, đáng tiếc không có trò chơi như vậy, ít nhất cho đến hiện tại, luật sư biết là không có trò chơi nào không thể bị công lược tồn tại.

Đỗ Lan cười, có nên để lại một con đường sống cho người thiết kế trò chơi không nhỉ.

Về lâu dài mà nói, người chơi đối đầu với người thiết kế trò chơi, người thiết kế trò chơi nhất định thất bại, người chơi nhất định thắng.

Đương nhiên người chơi khẳng định sẽ phải chịu rất nhiều hy sinh, nhưng không có quy tắc trò chơi nào vĩnh viễn không thể phá vỡ.

Người thiết kế trò chơi tuy chỉ cần thiết kế trò chơi chết chóc là được, không cần đối mặt với thương tổn và đau đớn như người chơi, nhưng một khi bốn mươi lá bài poker toàn bộ được thu thập xong, những người thiết kế trò chơi này đều phải chết.

Thái độ của Di Lưu Chi Quốc đối với người thiết kế trò chơi cũng là chó rơm, bình thường họ có thể ngồi xem người chơi chết chóc, thậm chí còn có đủ mỹ thực để hưởng thụ.

Nhưng đợi đến khi trò chơi bước vào giai đoạn tiếp theo, người thiết kế trò chơi sẽ bị trực tiếp giẫm đạp dưới chân.

Còn người chơi tuy rất thảm, nhưng nếu có thể thông quan tất cả các trò chơi, sẽ có hai lựa chọn, một là trở về hiện thực để tiến hành trò chơi cuộc đời cấp chú hề, hai là ở lại Di Lưu Chi Quốc làm cư dân vĩnh cửu, mở ra lần tuần hoàn tiếp theo.

Cho nên người chơi còn có thể thông qua sự hy sinh lớn để có được sự thay đổi, còn người thiết kế trò chơi thật sự là một con đường đi đến ngõ cụt, muốn thay đổi cũng khó.

Trở thành người thiết kế trò chơi nhìn thì rất may mắn, nhưng thực ra là một con đường chết, bởi vì bất kể trò chơi họ thiết kế khó đến đâu, cuối cùng cũng sẽ bị người chơi thông quan.

Đáng tiếc con đường cũng không phải do người thiết kế trò chơi tự mình chọn, mà là do Di Lưu Chi Quốc quy định.

Còn về việc Di Lưu Chi Quốc quy định ai làm người chơi, ai làm người thiết kế trò chơi, cũng không có quy tắc cụ thể nào, ước chừng là tùy duyên mà thôi.

Trên Trái Đất đầy rẫy sự bất lực, ở Di Lưu Chi Quốc vẫn đầy rẫy sự bất lực, nhân loại thật sự là quá nhỏ bé, rất nhiều chuyện đều không thể thay đổi.

Luật sư đến khuyên Đỗ Lan rời đi, nhưng Đỗ Lan không đồng ý, cho nên hắn phát ra cảm thán, chuyện thiên hạ không như ý thì mười phần hết tám chín, hắn thật sự đã cảm nhận sâu sắc rằng sống là phải chịu ràng buộc, là không thể tâm tưởng sự thành.

Hắn trên Trái Đất nhìn thấy đủ loại bất công, ở Di Lưu Chi Quốc cũng đã quen với sự tàn khốc, ý thức sâu sắc rằng bất kể ở thế giới nào, con người đều đang chịu khổ.

Luật sư rất đau khổ, cảm thấy mình nên xuất gia làm hòa thượng, bởi vì nhân sinh thật sự đầy rẫy đau khổ, chỉ có xuất gia mới có thể cắt đứt.

Cứ để những trò chơi chết chóc đến dữ dội hơn nữa đi.

Đỗ Lan nói: Vì đây là nhiệm vụ của những người thiết kế trò chơi, vậy thì cứ để họ đến đi.

Luật sư rất bất lực, vì hắn cảm thấy cái vụ án giết người không hung thủ này vô cùng mạnh, một khi bắt đầu, Hải Tân khẳng định sẽ rơi vào cảnh tự tương tàn sát.

Tuy nhiên, Đỗ Lan không đi, hắn cũng không còn cách nào, vì trò chơi đã được thông qua, ngày mốt sẽ bắt đầu.

Người Hải Tân đều không phát hiện ra vấn đề, họ vẫn chia thành các vòng tròn khác nhau, có những kẻ sa đọa, có những người chuẩn bị cho trò chơi, cũng có những người khổ não vì nhân sinh.

Sinh viên y khoa vẫn đang nghĩ cách đánh cắp các lá bài poker, nhưng chỉ dựa vào hắn thì không được, hắn cần một mồi nhử.

Bởi vì hắn không biết mật mã, cũng không biết vị trí két sắt.

Cho nên nếu có một mồi nhử đánh cỏ động rắn, hắn sẽ có cơ hội nhìn thấy vị trí két sắt, còn mật mã có thể từ từ tính sau.

Tuy nhiên có một điểm có thể khẳng định, đó là kết cục của mồi nhử khẳng định sẽ rất thảm, vì mồi nhử sẽ bị bắt, có thể sẽ bị đánh chết.

Hắn nhắm vào Hữu Tê Lương Bình, vì thiếu niên này trông có vẻ rất dễ lừa.

Chỉ cần thuận theo ý hắn, oán trách một chút sự bất công của xã hội, đối phương khẳng định sẽ coi mình là bạn.

Sinh viên y khoa quá hiểu loại thiếu niên trung nhị này, một bộ dáng chỉ có mình nhìn thấu thế giới, thực ra kiến giải của hắn ngoài việc soi mói ra thì vô nghĩa, bởi vì những vấn đề này mọi người đều nhìn thấy rồi, vấn đề là làm sao để giải quyết.

Mọi người đều không nghĩ ra cách giải quyết, đó mới là điều đau đầu nhất.

Chỉ là soi mói thì ai mà chẳng làm được.

Vấn đề là vấn đề được giải quyết như thế nào.

Đối với loại thiếu niên trung nhị này, chỉ cần tán đồng hắn, thuận theo hắn là được, giả vờ cùng chung kẻ thù với hắn, là có thể giành được sự tin tưởng của hắn.

Tầm nhìn của thiếu niên trung nhị quá hẹp, căn bản không biết tư duy của mình căn bản là rất phổ biến, còn tưởng rằng mình sở dĩ cô độc, là vì tư duy của mình quá độc đáo, cho nên không được chào đón.

Thực ra không phải là tư duy của mình quá độc đáo, mà là mọi người lười lãng phí thời gian với loại người có tư duy như vậy.

Tư duy của Hữu Tê Lương Bình quá phổ biến rồi, căn bản không đáng để chú ý.

Nhưng thiếu niên trung nhị không biết, họ chỉ sẽ cho rằng là vì mình quá độc đáo, cho nên mới không được tán đồng.

Cho nên nếu có người chú ý đến hắn, thì thiếu niên sẽ cho rằng đó là sự công nhận sự độc đáo của mình.

Điều này liên quan đến ba lập trường: ngươi, ta, hắn.

Ngươi nhìn thế nào, ta nhìn thế nào, hắn lại nhìn thế nào.

Trong mắt Hữu Tê Lương Bình, tư duy của mình rất độc đáo, hơn nữa từ trước đến nay hắn cũng luôn do dự giữa độc đáo và đại chúng, liệu có nên kiên trì độc lập, hay nên chiều theo đại chúng.

Hắn rất khổ não.

Nhưng trong mắt cha mẹ và thầy cô, hắn không phải là độc đáo, mà là ấu trĩ.

Lúc này thì cần bên thứ ba đến phán đoán, hắn rốt cuộc là độc đáo hay ấu trĩ.

Sinh viên y khoa Tuấn Thái Lang chính là muốn làm bên thứ ba này, hắn biết Hữu Tê Lương Bình trong gia đình khẳng định là bị phê phán là ấu trĩ, lúc này mình lên thừa nhận sự độc đáo của hắn, thì có thể giành được sự tin tưởng.

Chương 2973

Trên thực tế, Tuấn Thái Lang cũng cảm thấy Hữu Tê Lương Bình khá ấu trĩ, thuộc loại người dễ lừa.

Nhưng hắn có việc cầu đối phương, cho nên tự nhiên phải chiều theo.

Ta đứng trên lập trường của mình mà nhìn nhận bản thân, ngươi đứng trên lập trường của ngươi mà nhìn nhận ta, hắn thì đứng trên lập trường của hắn mà nhìn nhận ta.

Hữu Tê Lương Bình, cha hắn, bạn bè hắn, và cả người lạ, đều có những lập trường khác nhau.

Có người sẽ phản đối Hữu Tê Lương Bình, ví dụ như cha hắn, cũng có người sẽ ủng hộ hắn, ví dụ như bạn bè hắn.

Đương nhiên cũng có người là tùy cơ ứng biến, cốt để lợi dụng Hữu Tê Lương Bình, đó là người lạ.

Cho nên Trâu Kỵ khuyên Tề Vương nạp gián thật sự không sai, vợ khen Trâu Kỵ là vì thiên vị, tiểu thiếp nói vậy là vì sợ hãi, khách nhân nói vậy là vì có việc cầu Trâu Kỵ.

Còn Trâu Kỵ tự mình nhìn nhận bản thân, cho rằng mình không bằng Từ Công, đây coi như là tự tri chi minh.

Sinh viên y khoa rất giỏi lợi dụng lòng người, tuy là một kẻ đầu óc có vấn đề, nhưng với tư cách là người xuất sắc trong giáo dục tinh anh, thực lực của hắn quả thực không thể xem thường, rất rõ ràng phân tích một người cần lập trường gì.

Từ biểu hiện của đối phương là có thể nhìn ra lập trường của đối phương, ví dụ như Hữu Tê Lương Bình nhìn Hải Tân với vẻ mặt khổ đại thù sâu, thì có thể suy luận ra thiếu niên này đang đứng ở phía đối lập với Hải Tân.

Hải Tân đại diện cho trật tự, vậy thiếu niên khẳng định là bất mãn với trật tự, ước chừng là cho rằng trật tự là sự ràng buộc.

Tư duy trung nhị rất bình thường.

Thế là có thể thuận theo tư duy này, mà kết giao với đối phương.

Đây chính là phán đoán rất đơn giản, muốn hiểu suy nghĩ của đối thủ, có thể nhìn xem hắn ghét cái gì.

Bởi vì lập trường của ngươi, ta, hắn, ta có lập trường của mình, ghét lập trường của ngươi, với tư cách là bên thứ ba, hắn có thể tùy ý thay đổi vai trò.

Sinh viên y khoa rất giỏi thông qua phương thức này để nắm bắt tâm lý đối thủ.

Hắn không có năng lực siêu nhiên đọc tâm như Đỗ Lan, nhưng thông qua quan sát lập trường, cũng có thể nắm rõ đối thủ, bách chiến bách thắng.

Hữu Tê Lương Bình quá non nớt, cho nên nói vài câu với sinh viên y khoa, liền cảm thấy đối phương nói đúng.

Các lá bài poker chỉ có một bộ, Hải Tân lại có nhiều người như vậy, cho nên những người này thực ra không thể có được tự do, họ chỉ bị lời nói dối lừa gạt.

Điều thực sự quan trọng là chân tướng, nhưng Hải Tân lại vì lời nói dối mà không đi theo đuổi chân tướng, chúng ta có thể đánh cắp các lá bài poker ra ngoài, sau đó đi điều tra chân tướng.

Mỗi câu nói của Tuấn Thái Lang đều chạm đến tâm lý thiếu niên trung nhị.

Mình đã hồi sinh bạn thân, có thể cùng bạn thân tìm kiếm chân tướng.

Người Hải Tân không muốn theo đuổi chân tướng, vậy thì nên để những người có chí như họ làm.

Thiếu niên cho rằng tầm nhìn của quốc vương quá nhỏ bé, không có tư cách nắm giữ các lá bài poker.

Tầm nhìn của mình lớn, mình nên nắm giữ các lá bài poker.

Có lẽ mình thật sự nên giúp đỡ vị sinh viên y khoa này.

Hữu Tê Lương Bình vẫn luôn khinh thường Hải Tân.

Một Quốc vương cuồng nhiệt, một phe phái đấu võ hung hăng, những người dân thường sa đọa Theo hắn, Hải Tân cũng giống như xã hội Địa Cầu, đều là nơi sói lang hổ báo cầm quyền, đều tràn ngập sự khống chế.

Toàn bộ Phác Khắc Bài đều bị Hải Tân nắm giữ, căn bản không có ý nghĩa gì.

Trong mắt Hữu Tê Lương Bình, người Hải Tân đều là những kẻ không có tầm nhìn, chỉ biết nghĩ đến việc khống chế người khác, căn bản không chịu điều tra chân tướng.

Phải nói rằng, dù khả năng cầu sinh của hắn đã mạnh hơn rất nhiều, nhưng tư tưởng vẫn còn non nớt như vậy.

Chỉ trong phút chốc đã bị Tuấn Thái Lang lừa gạt, chuẩn bị đi trộm Phác Khắc Bài.

Cũng không biết là ai đã cho hắn sự tự tin này, lại cho rằng tầm nhìn của mình còn lớn hơn cả Phong Mão Tử.

Tuy nhiên, hắn đúng là đã chuẩn bị hành động rồi, đáng tiếc hắn chỉ là một tên mồi nhử.

Vì vậy, khi hắn lẻn vào phòng của Phong Mão Tử, Tuấn Thái Lang lập tức sẽ bán đứng hắn, để Phong Mão Tử bắt giữ hắn, rồi hy vọng Phong Mão Tử sẽ kiểm tra chiếc két sắt chứa Phác Khắc Bài.

Thông qua việc hy sinh tên mồi nhử này, Tuấn Thái Lang cần xác định vị trí két sắt, sau đó mới có thể tìm cách trộm đồ bên trong két sắt.

Nếu chỉ để Hữu Tê Lương Bình lẻn vào tìm kiếm thì quá lãng phí thời gian, chưa chắc đã tìm được.

Tuấn Thái Lang sẽ không xem thường trí thông minh của Phong Mão Tử, vị trí két sắt mà hắn giấu chắc chắn sẽ rất tinh vi, người ngoài chưa chắc đã tìm thấy.

Dù sao thì Quốc vương ở trong căn hộ Tổng thống, đây là căn phòng lớn nhất của khách sạn, không gian rất rộng, tìm kiếm sẽ mất rất nhiều thời gian.

Hữu Tê Lương Bình hoàn toàn không biết trình độ của mình chỉ là một tên mồi nhử, căn bản không được Tuấn Thái Lang đặt ngang hàng.

Hắn tự cho mình là có kiến giải độc đáo, đã nhìn thấu thủ đoạn khống chế người của Hải Tân, cảm thấy mình rất tài giỏi.

Nhưng trong mắt Tuấn Thái Lang, Hữu Tê Lương Bình chỉ là một thiếu niên trung nhị rất dễ bị khống chế, ngoài việc oán giận ra thì chẳng có bản lĩnh thật sự nào.

Phong Mão Tử mới là đối thủ thật sự đáng để nghiêm túc đối đãi, Tuấn Thái Lang cho rằng Phong Mão Tử rất lợi hại.

Hữu Tê Lương Bình tự cho mình là mạnh, nhưng trong mắt người khác lại rất yếu, mà hắn còn không hề biết điểm này, có thể nói là hoàn toàn không tự biết mình.

Thế là vụ trộm bắt đầu, Hữu Tê Lương Bình lẻn vào căn hộ Tổng thống.

So với phòng của nhiều người khác, căn hộ Tổng thống lại rất sạch sẽ, có thể thấy Phong Mão Tử là người cực kỳ tự kỷ luật.

Két sắt có thể ở bất cứ đâu, Hữu Tê Lương Bình nhìn căn hộ Tổng thống rộng hơn hai trăm mét vuông mà rơi vào bất lực, biết tìm đến bao giờ đây.

Tuấn Thái Lang sớm đã biết căn hộ Tổng thống rất rộng lớn, rất khó tìm két sắt, cho nên mới nghĩ ra kế đánh rắn động cỏ này.

Thế là hắn rất nhanh chóng tìm đến Phong Mão Tử để báo tin, nói cho hắn biết có người đã lẻn vào căn hộ Tổng thống.

Một đám người lập tức kéo đến căn hộ Tổng thống, bắt người tại trận.

Hữu Tê Lương Bình ngây người ra, nhìn một đám người lớn ồ ạt xông vào, hắn có cảm giác bị bắt quả tang làm chuyện xấu.

Nhưng lần này hắn không phải mắc lỗi, mà là phạm tội.

Điều tuyệt vọng hơn là hắn nhìn thấy Tuấn Thái Lang trong đám đông, hắn ta đang cười mà không phải cười, nhìn diễn biến sự việc.

Trong chớp mắt, Hữu Tê Lương Bình đã nhận ra mình bị bán đứng.

Hắn vừa định nói gì đó, thì Thối Ngũ Binh đã một cú đá chính diện vào ngực hắn, một cú đá khiến hắn thở không ra hơi, không nói được lời nào.

Hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Sau đó, nhiều cú đấm khác giáng xuống, ngay cả cha hắn cũng chưa từng đánh hắn như vậy.

Hắn chỉ có thể co ro trên mặt đất như con tôm, ôm đầu, chịu đựng trận mưa quyền cước.

Đau, đau quá, đau muốn chết rồi.

Có lẽ mình sẽ bị đánh chết.

Dù trước đây cũng bị côn đồ và học sinh hư bắt nạt, nhưng chưa bao giờ đau như vậy.

Những thiếu niên hư hỏng trước đây không hạ sát thủ, nhưng bây giờ những người này thật sự có sát ý.

Chương 2974

Đủ rồi.

May mắn thay, Phong Mão Tử không hề muốn giết đối phương, đương nhiên đây cũng là nể mặt Đỗ Lan, vì Đỗ Lan vẫn luôn đánh giá cao Hữu Tê Lương Bình.

Thối Ngũ Binh lúc này mới buông đối phương ra, nhưng lại nói: Hộ chiếu của hắn chỉ còn đến ngày mai, chi bằng trói hắn lại, đợi đến nửa đêm ngày mai, để tia laser giết hắn luôn đi.

Phong Mão Tử lại nói: Trói lại giao cho Đỗ Lan đi.

Nói xong ánh mắt hắn không khỏi nhìn về phía một bức họa trên tường.

Có.

Tuấn Thái Lang vẫn luôn quan sát Phong Mão Tử.

Nhìn thấy ánh mắt của hắn ta bất chợt nhìn về phía bức họa, liền biết két sắt chắc chắn ở phía sau bức họa.

Hắn ta lại nhìn về phía Hữu Tê Lương Bình, thầm nghĩ: Thiếu niên, sự hy sinh của cậu sẽ không uổng phí đâu.

Phẫn nộ, đây là sự phẫn nộ vì bị phản bội.

Sợ hãi, đây là nỗi sợ hãi cái chết.

Hữu Tê Lương Bình vạn vạn lần không ngờ rằng mình lại tin tưởng Tuấn Thái Lang như vậy, kết quả đối phương lại bán đứng mình.

Hắn không thể lý giải, mục đích của bọn họ chẳng phải là giống nhau sao.

Tại sao lại phải bán đứng mình.

Hắn vẫn không hiểu, không nghĩ ra mình chỉ là một tên mồi nhử.

Đỗ Lan, lẽ nào là cậu sắp đặt.

Thối Ngũ Binh nhìn Đỗ Lan với vẻ không thiện ý, hắn ta thô bạo ném Hữu Tê Lương Bình xuống đất, khiến hắn đau đến rên lên một tiếng.

Cậu ta làm sao vậy.

Đỗ Lan hỏi.

Đừng giả vờ nữa, tôi thấy chính là cậu đã sắp đặt để cậu ta lẻn vào phòng Phong Mão Tử để trộm đồ.

Thối Ngũ Binh tức giận nói.

Phong Mão Tử không lên tiếng, hiển nhiên cũng không loại trừ nghi ngờ Đỗ Lan.

Hắn nhìn Đỗ Lan, muốn biết đối phương có lời giải thích gì.

Không biết anh đang nói gì, nếu tôi muốn thứ gì đó, căn bản không cần phải đi trộm, chỉ cần mở miệng với Phong Mão Tử, tôi nghĩ hắn sẽ dâng thứ tôi cần tận tay.

Đỗ Lan tự tin nói.

Phong Mão Tử cười, hắn cảm thấy quả thật có khả năng.

Những người khác cũng không khỏi gật đầu.

Khi bọn họ giao lưu với Đỗ Lan, bọn họ đều sẽ vô cớ tin tưởng Đỗ Lan.

Trong quá trình đó, Đỗ Lan nói gì là nấy, bọn họ quả thật sẽ tặng đồ cho Đỗ Lan.

Thối Ngũ Binh lại trừng mắt nhìn Đỗ Lan, phe phái đấu võ của hắn vẫn luôn từ chối tiếp nhận tư vấn tâm lý của Đỗ Lan.

Bởi vì Thối Ngũ Binh cho rằng những người tiếp nhận tư vấn tâm lý đều quá mềm yếu, người cứng rắn thật sự chỉ cần chiến đấu là đủ rồi.

Đương nhiên hắn chủ yếu phụ trách các trò chơi thể lực, dù có chiến đấu với sư tử, hổ hay gấu xám, cũng sẽ không sợ hãi.

Thối Ngũ Binh biết đủ loại kỹ năng chiến đấu, còn biết thiết kế bẫy, sử dụng đủ loại vũ khí.

Hắn tự nhận thấy thực lực của mình đã đủ để đối mặt với mọi khó khăn, nội tâm của hắn không hề có chút mơ hồ nào, có thể nói là Cuộc đời ta, vô oán vô hối.

Đương nhiên đây cũng chỉ là hắn tự cho là vậy, dù sao thì hắn cũng từng có sát ý với Phong Mão Tử.

Hắn cho rằng Phong Mão Tử đã thay đổi, trở nên điên cuồng, trở nên cuồng nhiệt, không giống như trước đây.

Cho nên hắn từng nghĩ đến việc giết chết Phong Mão Tử xa lạ này, có thể thấy hắn thực ra rất ngoan cố, không biết biến thông.

Một khi đã nhận định điều gì đó, dù là bạn bè cũng có thể ra tay hạ sát.

Điều hắn quan tâm nhất cũng là cảm nhận của chính mình, chứ không phải tình bạn.

Giao cậu ta cho tôi đi.

Đỗ Lan nói.

Lúc này Thế Xuyên Trương Thái cũng chạy tới.

Tuy hắn vẫn còn sống, nhưng người đã tiều tụy đi rất nhiều.

Vốn dĩ là một người gầy gò, bây giờ trông còn tệ hơn, như thể bị vắt khô vậy.

Có thể sống đến bây giờ, thật sự hoàn toàn nhờ vào may mắn.

Nghe nói bạn thân suýt bị đánh chết, hắn vẫn chạy đến xem.

Phong Mão Tử vẫn tin tưởng Đỗ Lan, thế là dẫn Thối Ngũ Binh cùng bọn họ rời đi.

Lương Bình, cậu không sao chứ.

Trương Thái lo lắng hỏi.

Đỗ Lan cười nói: Cậu nhìn cậu ta thế này mà còn nói không sao ư.

Đỡ cậu ta vào đi, cậu ta cần nghỉ ngơi.

Trái tim Hữu Tê Lương Bình đã chết.

Cảm giác bị phản bội khiến hắn tuyệt vọng, khiến hắn sợ hãi sâu sắc thế giới này.

Tin tưởng chỉ đổi lấy phản bội, thực tiễn chỉ đổi lấy thất bại.

Lúc này, hắn chỉ muốn chết nhanh chóng, không muốn sống nữa.

Đỗ Lan thầm nghĩ, thực tiễn nào có chuyện thuận buồm xuôi gió.

Bị chế nhạo, bị phản bội, bị tổn thương, chẳng phải là chuyện cơm bữa sao.

Nhưng dù sao cũng là học sinh cấp ba, lần đầu tiên chịu thiệt thòi thì luôn khắc cốt ghi tâm, đợi hắn tự điều chỉnh vậy, hy vọng hắn ăn một miếng, lớn thêm một trí.

Trương Thái thân thể rất yếu, bây giờ chỉ biết hút thuốc uống rượu, vẫn luôn phung phí cơ thể trẻ trung của mình.

Dù là trẻ, cũng không thể chống đỡ được mãi.

Trương Thái là một người giỏi giao tiếp, cho nên hắn hòa nhập cũng không tệ, dù có làm một vai hề, mang lại niềm vui cho mọi người, còn có không ít cô gái thích chơi đùa với hắn, cho nên hắn cũng có chút ham vui quên lối về.

Nếu không có trò chơi tử vong, hắn sẵn lòng sống mãi ở Di Lưu Chi Quốc.

Ở Địa Cầu, hắn không có duyên với phụ nữ, cũng chẳng ai thích hắn.

Nhưng ở đây hắn có thể sống như một ngôi sao nhài nhảnh, còn có thể gặp rất nhiều chị gái phóng khoáng.

Thế Xuyên Trương Thái vẫn luôn hy vọng tìm được vòng tròn của mình, cho nên hắn không bao giờ sợ làm trò cười, luôn dũng cảm thử nghiệm.

Đáng tiếc ở Địa Cầu, ở trường học, con trai của thương nhân thất bại như hắn rất khó tìm được vòng tròn mình có thể hòa nhập.

Thuộc dạng cao không tới, thấp chẳng xong, giới thượng lưu không cần hắn, giới hạ lưu hắn lại không vừa mắt.

Cha hắn vì tin lời người khác, dẫn đến nợ nần, công việc cũng phá sản, gia tộc suy tàn.

Cha hắn cũng chỉ có thể cúi đầu khép nép.

Cho nên Trương Thái không muốn giống cha mình hèn mọn, vẫn luôn rất cố gắng.

Đáng tiếc đất nước của hắn là một xã hội phân cấp dựa vào xuất thân, thân phận gia đình hắn đã suy yếu, rất khó để ở lại vòng tròn ban đầu.

May mắn thay hắn gặp Hữu Tê Lương Bình, người bạn học sinh ra trong gia đình quý tộc nhưng lại lạc lõng, cả hai đều thuộc dạng cao không tới, thấp chẳng xong, cho nên nương tựa lẫn nhau.

Chương 2975

Nhưng khi đến Di Lưu Chi Quốc, ưu thế mặt dày của Thế Xuyên Trương Thái đã thể hiện ra, ở Hải Tân, hắn nhanh chóng trở thành một ngôi sao nhài nhảnh, hòa nhập rất tốt.

Còn về việc hèn mọn hay không, ở đây cũng không quan trọng, ở Di Lưu Chi Quốc, sống sót mới là điều quan trọng nhất.

Hữu Tê Lương Bình dù sao cũng là quý tộc, tuy rất bất hòa với cha, nhưng thực ra vẫn rất quan tâm đến thân phận của mình.

Cho nên bạn bè xung quanh hắn hoặc là quý tộc sa sút, hoặc là dân thường có chí tiến thủ, cũng không phải là vòng tròn bình thường.

Đáng tiếc ở Di Lưu Chi Quốc, Hữu Tê Lương Bình không nhanh chóng thay đổi bản thân, cho nên đã bị lừa.

Bây giờ thì bị đánh bầm dập, chết thì không chết, nhưng chắc chắn rất đau, ước chừng phải nằm liệt giường mười ngày là ít, đáng tiếc hộ chiếu của hắn chỉ còn đến ngày mai.

Làm sao đây.

Vốn đã hẹn ngày mai đi tham gia trò chơi, bây giờ cậu ta bị thương nặng, làm sao tham gia trò chơi được.

Nếu không tham gia trò chơi, đến nửa đêm ngày mai, tia laser sẽ giáng xuống.

Trương Thái thật sự rất lo lắng.

Nếu cả hai người bạn thân đều chết, hắn không thể nào phục sinh cả hai người được.

Đỗ Lan thầm nghĩ, đợi đến ngày mai Hải Tân sẽ trở thành địa điểm trò chơi, cho nên căn bản không cần lo lắng.

Chỉ cần vượt qua trò chơi ngày mai, là có thể có hộ chiếu.

Đáng tiếc Trương Thái không biết, rất sốt ruột.

Hiện tại Hữu Tê Lương Bình vẫn còn ý thức mơ hồ, hình như đang mơ, hình như thấy Ngải Bộ Đại Cát muốn đưa hắn đi.

Yên tâm, vết thương ngoài da, không chết được đâu.

Đỗ Lan đã kiểm tra rồi, Thối Ngũ Binh không tấn công vào yếu điểm.

Nhưng hộ chiếu của cậu ta tối mai sẽ hết hạn.

Trương Thái bất lực nói.

Chuyện này căn bản không cần phải sốt ruột, sốt ruột cũng vô ích, cậu cứ coi như cậu ta đã chết, rồi đi tìm thẻ bài phục sinh.

Đỗ Lan nói.

Ngải Bộ Đại Cát còn chưa phục sinh, Lương Bình cũng sắp chết rồi, một mình tôi căn bản không thể cứu được bọn họ.

Trương Thái tuyệt vọng, hắn cảm thấy mình vừa hèn nhát vừa vô dụng, một mình chẳng làm được gì.

Hắn bây giờ như thế này, căn bản không thể tự mình vượt qua trò chơi tử vong.

Áp lực rất lớn, ngũ quan đều như muốn méo mó.

Đỗ Lan nói: Sao không học sớm hơn đi.

Sớm học tập cũng không đến nỗi tuyệt vọng như vậy.

Thế Xuyên Trương Thái chính là một người biết mình muốn gì, nhưng không biết mình phải làm thế nào, không có nghị lực lớn, luôn muốn đi đường tắt.

Trong ba thiếu niên này, quả nhiên chỉ có Ngải Bộ Đại Cát mới có tiềm năng.

Đáng tiếc chính vì có trí tuệ, có thực lực nên hắn mới chết.

Có trí tuệ thì nhận thức rõ ràng vị trí của mình, có thực lực thì không thèm làm hại kẻ yếu, kết quả liền trở thành người thích hợp nhất để hy sinh.

Tôi rốt cuộc phải làm sao đây.

Trương Thái mắt đẫm lệ nhìn Đỗ Lan.

Xấu quá, Đỗ Lan nói: Mấy giọt nước mắt này tính là gì, biểu cảm này lại tính là gì.

Khóc có giải quyết được vấn đề không.

Nếu cậu muốn bảo vệ bạn bè, thì hãy bảo vệ cậu ta hoàn thành trò chơi, khóc có tác dụng gì.

Chưa vung tay tát cho hắn một bạt tai đã là Đỗ Lan nhân từ lắm rồi.

Nếu đổi lại là Saiyan Ultraman, đã sớm lái xe jeep đuổi giết hắn, sớm đã tiến hành huấn luyện ma quỷ rồi.

Đỗ Lan lần này không huấn luyện ma quỷ cho bọn họ, chủ yếu vẫn là vì thấy bọn họ rối rắm khá thú vị.

Dù sao Di Lưu Chi Quốc có quá nhiều người ý tưởng và thực tiễn tách rời.

Không thể từng người từng người tiến hành huấn luyện ma quỷ, không cách nào nâng cao thực lực của bọn họ để ủng hộ lý niệm của mình.

Trương Thái không kìm được, vẫn cứ muốn khóc.

Đỗ Lan thầm nghĩ, đến nước này rồi, Hữu Tê Lương Bình vẫn dễ bị lừa như vậy, Thế Xuyên Trương Thái vẫn yếu đuối như thế, quả nhiên con người không dễ thay đổi.

Ở Di Lưu Chi Quốc, rất ít người thay đổi.

Cơ bản đều là người tinh ranh ở Địa Cầu thì ở Di Lưu Chi Quốc cũng tinh ranh, người hồ đồ ở Địa Cầu thì ở Di Lưu Chi Quốc cũng hồ đồ.

Chỉ có một số ít người đổi sang một thế giới khác, trở nên cực kỳ độc ác.

Đương nhiên cũng có một số ít người sẽ trưởng thành, ví dụ như Hữu Tê Lương Bình vì mỹ thiếu nữ mà nỗ lực trưởng thành, học được cách suy nghĩ cho người khác.

Trong quá trình chung sống với mỹ thiếu nữ, Hữu Tê Lương Bình cuối cùng đã đứng trên góc độ của mỹ thiếu nữ để suy nghĩ vấn đề, quyết định không làm khó mỹ thiếu nữ.

Điều mình nên làm là làm tốt việc của mình, sau đó để mỹ thiếu nữ quyết định có chấp nhận mình hay không.

Đây có thể nói là một bước tiến lớn, bởi vì ở Địa Cầu, hắn có đủ loại lý do để đối kháng với cha và giáo viên, đủ loại lý do để ngụy biện cho thất bại của mình.

Còn trước mặt mỹ thiếu nữ, Hữu Tê Lương Bình không tìm cớ, chỉ không ngừng tự phản tư.

Quả nhiên cha không bằng mỹ thiếu nữ, chỉ có mỹ thiếu nữ mới là mục tiêu theo đuổi cao nhất của đời người.

Thế Xuyên Trương Thái vẫn đang khóc, hắn thực sự không biết làm thế nào để thay đổi bản thân, hơn nữa cho dù hắn muốn thay đổi, bây giờ cũng không kịp.

Đỗ Lan, cầu xin anh giúp chúng tôi đi.

Hắn cầu xin Đỗ Lan giúp đỡ, thậm chí còn quỳ xuống.

Cũng có vài phần nghĩa khí, đáng tiếc hoàn toàn dựa dẫm vào người khác, chứ không phải dựa vào chính mình, như vậy không được đâu.

Đỗ Lan thầm nghĩ, thiếu niên như vậy thì nên giáo dục thế nào đây.

Có lẽ lái xe jeep đuổi giết là cách tốt nhất, dù sao con người đều bị bức ép mà ra.

Uy hiếp và dụ dỗ, mỹ thiếu nữ là dụ dỗ, xe jeep chính là uy hiếp.

Dưới sự huấn luyện kép của mỹ thiếu nữ và xe jeep, không có ai không thành tài, Đĩnh Chân Tự chính là một ví dụ điển hình.

Đỗ Lan nói: Vậy thì để tôi huấn luyện cậu.

Cậu đi tìm cô gái leo núi kia Vũ Tá Mộc Dữu Diệp đến đây, bảo cô ấy chăm sóc Lương Bình, sau đó tôi sẽ huấn luyện cậu.

Một đôi bạn bè, một người hưởng thụ mỹ thiếu nữ, một người hưởng thụ xe jeep, Đỗ Lan cũng sắp xếp rất hợp lý.

Giao Hữu Tê Lương Bình cho mỹ thiếu nữ, Đỗ Lan lái một chiếc xe jeep đã sửa xong, bắt đầu huấn luyện Thế Xuyên Trương Thái.

Tuy là ôm chân Phật tạm thời, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể như vậy.

Thế Xuyên Trương Thái không ngờ Đỗ Lan đột nhiên lái xe đuổi giết mình, hắn chạy trối chết, nhưng thân thể bây giờ thật sự rất yếu, căn bản không chạy được xa.

Chạy nhanh lên, chẳng lẽ cậu không muốn cứu bạn bè của mình sao.

Cậu cứ coi như Hữu Tê Lương Bình đã chết, từ hôm nay trở đi, cậu hãy nỗ lực để phục sinh hai người bạn thân.

Đỗ Lan hét lên.

Hắn muốn cứu bạn bè, không phải phục sinh bọn họ chứ.

Đáng tiếc Đỗ Lan căn bản không cho hắn cơ hội lựa chọn, trực tiếp đâm thẳng vào.

Những người khác nhìn Đỗ Lan, thầm nghĩ Đỗ Lan cũng tàn bạo quá, kiểu này sẽ đâm chết người mất.

Nhưng bọn họ không hề biết Đỗ Lan có kinh nghiệm phong phú trong việc lái xe jeep đâm người, cho nên chiếc xe jeep có chừng mực.

Chương 2976

Cứ thế một ngày trôi qua trong ồn ào.

Chiều tối ngày thứ hai, trò chơi tử vong sắp bắt đầu.

Trò chơi: Săn Lùng Phù Thủy.

Trong đại sảnh có một người chết, tìm ra hung thủ đã sát hại người chết, sau đó ném hung thủ vào đống lửa trên quảng trường, trò chơi kết thúc.

Nếu trong vòng bốn tiếng không tìm được hung thủ và ném vào đống lửa, người chơi thua.

Phần thưởng: Hai thẻ bài phục sinh.

Trực tiếp hai thẻ bài phục sinh, đây quả là một phần thưởng lớn.

Đương nhiên nếu không tìm được hung thủ, gần trăm người ở Hải Tân đều sẽ chết.

Tuy có người từng nghĩ rằng Hải Tân có thể sẽ biến thành hiện trường trò chơi, nhưng không ngờ chuyện này lại thành sự thật.

Thế này cũng tốt, Hữu Tê Lương Bình cũng không cần đi tìm trò chơi nữa, trò chơi đã tìm đến tận nơi rồi, chỉ cần hoàn thành trò chơi là hộ chiếu của cậu ta cũng có.

Đỗ Lan có thể nói gì chứ.

Chỉ có thể nói đây là hào quang nhân vật chính, không thể để nhân vật chính chết được.

Hữu Tê Lương Bình đã bị đánh phế, nhưng vận may rất tốt, vì hắn không cần tìm trò chơi, trò chơi đã tìm đến hắn.

Không ai ngờ rằng tia laser từ trên trời giáng xuống, bao vây Hải

Tân.

Bọn họ biết đây chính là khúc dạo đầu của trò chơi.

Mọi người đều tụ tập đến đại sảnh, chỉ thấy một thi thể thiếu nữ lạnh lẽo nằm ở trung tâm, một con dao thái rau đâm vào ngực.

Người đã tắt thở, không có bất kỳ nhân chứng nào.

Người phát hiện thi thể là bạn thân của thiếu nữ, lúc này đang khóc nức nở, bi thương vì bạn.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy quy tắc trò chơi được phát trên TV, đó là tìm ra hung thủ, rồi ném vào đống lửa ở cổng, trò chơi kết thúc.

Đống lửa ở cổng khách sạn cũng không biết xuất hiện từ khi nào, mọi thứ đều thần bí như vậy.

Mọi người đừng động, để nhân viên giám định đi giám định hung khí.

Quốc vương vẫn rất bình tĩnh.

A a, tôi thấy ngoài những thành viên cốt cán của chúng ta ra, những người khác đều có thể là hung thủ, giết sạch tất cả đi.

Một người phe đấu võ nói.

Trong chốc lát, mọi người đều nhìn nhau nghi ngờ, dù sao hung thủ ngay trong số bọn họ, bây giờ phải làm sao đây.

Ai là hung thủ, bước ra.

Một người hét lên: Nếu bây giờ bước ra, chúng ta có thể cho ngươi một cái chết nhẹ nhàng, nếu sau này bị chúng ta bắt được, chắc chắn sẽ cho ngươi mười tám loại cực hình.

Đáng tiếc không có ai tự nguyện bước ra.

Người bạn của nạn nhân nhìn các thành viên Hải Tân đều treo vẻ nghi ngờ trên mặt, trong lòng ai thán người chết đã chết vô ích, vì không có ai trở nên lương thiện, mỗi người đều thực tế như vậy, chỉ muốn bảo vệ mạng sống của mình, thậm chí bất cứ lúc nào cũng có thể tự tương tàn.

Nạn nhân muốn chứng minh nhân tính thiện, chỉ sợ là không làm được rồi.

Người bạn rất đau lòng, cô ấy bây giờ vẫn rất không hiểu tại sao bạn thân lại ngây thơ đến vậy.

Hiển nhiên tất cả mọi người đều nghi ngờ lẫn nhau, thậm chí ngay cả Quốc vương cũng nhíu mày nặng nề, vì hắn phát hiện phe đấu võ đã rục rịch muốn động thủ.

Bọn họ rõ ràng thật sự cho rằng nên giết sạch tất cả những người không phải thành viên cốt cán, sự bất mãn của bọn họ sẽ hoàn toàn bùng nổ vào tối nay.

Những người phe đấu võ này vốn dĩ không muốn tiếp nhận người mới, cho nên chi bằng nhân cơ hội này giết sạch tất cả những người thừa.

Bây giờ thậm chí không cần tìm cớ nữa, để hoàn thành trò chơi, cứ giết sạch những người có nghi ngờ là hung thủ, không chừa một ai, tất cả ném vào đống lửa.

Cảnh tượng đó chắc chắn không dám tưởng tượng, mùi vị đó có thể khiến những người sống sót gặp ác mộng cả đời.

Nếu hung thủ không tự mình bước ra, vậy thì chúng ta sẽ không khách khí nữa.

Thối Ngũ Binh cũng bắt đầu bày tỏ lập trường của mình, hắn cũng cho rằng nên giết sạch tất cả những người có nghi ngờ.

Đừng sốt ruột, đợi nhân viên giám định hoàn thành giám định rồi nói.

Quốc vương lại hy vọng cho một chút thời gian, vì bọn họ ở đây có nhân viên giám định từ sở cảnh sát, hắn ta nói không chừng có thể tìm thấy dấu vân tay.

Chỉ có bốn tiếng, tìm dấu vân tay, rồi thu thập dấu vân tay của gần trăm người chúng ta để so sánh, anh cho rằng bốn tiếng có đủ không.

Thối Ngũ Binh cũng không phải nói đùa, bây giờ chỉ có bốn tiếng, chỉ có một chuyên gia, hắn ta căn bản không thể hoàn thành khối lượng công việc khoa trương như vậy.

Nói xong Thối Ngũ Binh trực tiếp đi về phía thi thể, lấy khăn ra định lau sạch cán dao.

Rõ ràng hắn muốn phá phủ trầm chu đập nồi dìm thuyền, chỉ cần lau sạch dấu vân tay, thì phương pháp của hắn sẽ là phương pháp duy nhất.

Quốc vương lập tức nắm lấy cổ tay hắn.

Nếu thật sự lau sạch cán dao, thì sẽ không tìm được chân tướng, thật sự phải giết chết đa số người mới được.

Đừng quá cực đoan, nhất định có cách mà.

Phong Mão Tử nói với bạn thân.

Cách của tôi là giết sạch tất cả những người ngoài chúng ta.

Vừa nãy chúng ta họp, phàm là người không có mặt đều là hung thủ.

Khi họp, ngoài các nhân viên cốt cán ra, những người khác đương nhiên không có mặt.

Sở dĩ họp, vẫn là để tăng cường an ninh.

Vì xuất hiện kẻ trộm như Hữu Tê Lương Bình, điều này cho thấy Phác Khắc Bài đã được thu thập đến mức độ này, đã có những kẻ có ý đồ xấu, phải nghiêm túc đối phó với loại sự kiện này, chấm dứt việc nhiều người trộm cắp hơn.

Khi họp, chỉ có mười mấy người có mặt, bọn họ khẳng định không có nghi ngờ giết người, vì đều không rời đi.

Nhưng những người khác thì không chắc chắn, cho nên chỉ cần coi tất cả những người khác là hung thủ là được, chắc chắn có thể tiếp tục sống sót.

Phe đấu võ đều rất độc ác, vì muốn sống sót, giết bao nhiêu người cũng được.

Nhưng cũng có một số ít người cảm thấy điều này không đúng, vì một hung thủ mà giết chết một lượng lớn người vô tội, kết quả bọn họ có thể sống sót, nhưng liệu có đáng không.

Vì bảo vệ chính mình mà hủy hoại cơ nghiệp của Hải Tân, có đáng không.

Quốc vương muốn dựa vào phương pháp bình thường để kiểm tra dấu vân tay, tuy rất tốn thời gian, nhưng chỉ cần hoàn thành, sẽ không làm hại người vô tội.

Nhưng Thối Ngũ Binh lo lắng không có nhiều thời gian như vậy, cho nên khoái đao trảm loạn ma dao nhanh chém đống gai mới là thủ đoạn tốt nhất, nên giết người không phân biệt.

Hai người giằng co ở đó, thời gian từng phút từng giây trôi đi.

Thực ra căn bản không cần phiền phức như vậy, trực tiếp phục sinh người chết, chẳng phải có thể biết hung thủ từ miệng cô ấy sao.

Đỗ Lan nói: Cô Vũ Tá Mộc Dữu Diệp kia, cô chẳng phải đã tham gia trò chơi tử vong với Hữu Tê Lương Bình, nhận được một thẻ bài phục sinh sao.

Hình như vẫn chưa sử dụng phải không, lấy ra đi.

Ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn về phía thiếu nữ mặc bộ đồ bơi giản dị.

Cô ấy cũng rất nổi tiếng, dù sao một thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp như vậy, hơn nữa còn có khí chất cương nhu, rất hấp dẫn người.

Phỉ Mộc Kiệt trong phe đấu võ vẫn luôn muốn có được cô ấy, đáng tiếc vì thiếu nữ thuộc phe Quốc vương, đối phương vẫn luôn không được toại nguyện.

Nhưng ân oán giữa hai người này, mọi người đều biết.

Thêm vào một Hữu Tê Lương Bình, đây chính là tam giác tình yêu đầu tiên.

Thiếu nữ rất khó xử, dù sao đây là thẻ bài để phục sinh cha mình.

Cô ấy phát hiện những người xung quanh đều đang nhìn chằm chằm mình, cứ như thể mình là người xấu vậy.

Tất cả những điều này quả thực chính là lịch sử tái diễn.

Nghĩ lại ngày xưa cha mình cũng chính là trong những ánh mắt vô tình như vậy mà lựa chọn tự sát.

Chương 2977

Những người xung quanh đều vì ghen tị mà nghi ngờ cô ấy, mỗi người đều chỉ vì bản thân mình, vì bản thân mà vô tình làm hại người vô tội, thậm chí cuối cùng bức ép người vô tội tự sát, lòng người lạnh lùng không gì hơn thế.

Bây giờ cũng vậy, bọn họ vì muốn sống sót, chỉ sợ sẽ cướp đoạt thẻ bài phục sinh một cách bạo lực.

Thiếu nữ chỉ cảm thấy loài người không đáng tin tưởng, vì những người này đều chỉ vì bản thân mình.

Hoàn cảnh hiện tại của mình cũng giống như cha, rõ ràng cha không đắc tội bất kỳ ai, ông ấy chỉ chuyên tâm leo núi, chỉ chuyên tâm phát triển tuyến đường mới, nhưng cuối cùng lại tự sát kết thúc.

Tất cả đều vì những con người ngu xuẩn này.

Thiếu nữ vì cái chết của cha mà không muốn tin tưởng bất kỳ ai, nhưng bây giờ cô ấy vẫn bị tất cả mọi người vây quanh.

Chỉ vì cô ấy sở hữu thẻ bài phục sinh mà người khác đều cần, giống như năm xưa cha cô ấy một mình thành công phát triển tuyến đường mới, dẫn đến việc những người trong ngành cùng nhau ghen tị, không một ai nguyện ý đứng ra bênh vực cho ông.

Nếu cha thiếu nữ mang theo vài người trong ngành cùng đi phát triển tuyến đường mới, cuối cùng công lao cũng chia cho vài người, thì ông ấy cũng sẽ không bị cô lập đến vậy.

Đến lúc đó nếu có người chất vấn, những người có lợi ích liên quan chắc chắn sẽ đứng ra ủng hộ ông.

Nhưng ông ấy lại một mình đi phát triển tuyến đường mới, một mình chiếm giữ thành công tuyến đường mới.

Vậy một khi tiếng chất vấn nổi lên, không ai giúp đỡ cũng hoàn toàn có thể lý giải.

Vì giúp ông ấy cần chi phí, giúp cũng không có lợi ích, giúp là tình nghĩa, không giúp là bổn phận.

Thiếu nữ khẳng định sẽ không lý giải kiểu suy nghĩ này, vì cha mình là dựa vào bản lĩnh để phát triển tuyến đường mới, tại sao lại phải chia sẻ công lao của mình cho người khác.

Quả thật không cần chia, vậy lúc bị bao vây tấn công, cũng tự mình gánh chịu.

Kết quả là không chống đỡ được, cuối cùng tự sát.

Điều này giống như một quốc gia đăng ký tất cả các bằng sáng chế, rồi chỉ chờ nằm không kiếm tiền.

Vậy các quốc gia khác trực tiếp không thừa nhận các bằng sáng chế đó, hoặc tránh xa các bằng sáng chế đó, đâu phải chỉ có một con đường này, mọi người có thể tránh xa con đường mà anh đã mở.

Anh đăng ký tất cả các bằng sáng chế, mọi người muốn sử dụng các bằng sáng chế đó đều phải trả tiền.

Vậy thì trực tiếp không chơi nữa, đổi một trò chơi khác mà chơi.

Anh một mình phát triển tuyến đường mới, đến lúc đó mọi người khi đi qua đều phải cảm ơn anh, dựa vào đâu.

Trực tiếp không thừa nhận, hoặc đổi sang một tuyến đường khác là được.

Cha thiếu nữ rất lợi hại, nhưng lợi hại không có nghĩa là có thể được mọi người thừa nhận.

Cùng có lợi, mọi người mới thừa nhận tuyến đường mới của ông ấy.

Lấy thẻ bài phục sinh ra, giải quyết cuộc khủng hoảng này, sau đó chúng ta sẽ giúp cô lấy lại thẻ bài phục sinh.

Đỗ Lan cam đoan.

Nhưng Dữu Diệp khẳng định không tin, vì cô ấy và cha có cùng tính cách, đó là cho rằng những việc mình làm được bằng bản lĩnh, không cần phải chia sẻ với người khác.

Cả hai cha con đều không hiểu đạo lý nhiều người góp củi lửa cao.

Đối mặt với lời hứa của Đỗ Lan, Dữu Diệp không tin, cô ấy không tin tưởng bất kỳ ai, trừ Hữu Tê Lương Bình.

Vì bọn họ hợp tác vượt qua trò chơi, nhận được thẻ bài phục sinh, Hữu Tê Lương Bình rất lịch sự nhường thẻ bài cho cô ấy.

Cho nên hai người coi như có cơ sở tín nhiệm, thiếu nữ cũng đồng ý Hữu Tê Lương Bình lần sau sẽ lại cùng hợp tác.

Nhưng cô ấy lại không tin Đỗ Lan, tuy Đỗ Lan ở Hải Tân có tiếng tốt, cũng quả thật đã thực sự truyền thụ kiến thức cho mọi người, nhưng cô ấy càng dựa vào chính mình, dựa vào kiến thức leo núi cha truyền thụ, trong đó bao gồm cách sinh tồn nơi hoang dã, không cần Đỗ Lan truyền thụ thêm gì.

Vị thiếu nữ này cũng không phải người bình thường, ít nhất cũng là con gái nhà võ sĩ, chỉ là sau khi cha mất, gia đạo sa sút.

Nhưng cô ấy cũng học được rất nhiều kiến thức, ở Di Lưu Chi Quốc cũng dư sức ứng phó.

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, cô ấy lựa chọn bỏ chạy, vừa quay người đã chạy biến mất, người khác muốn cản cô ấy, nhưng đều bị cô ấy nhanh nhẹn né tránh.

Quả nhiên không hổ là con gái nhà leo núi, thể chất cực kỳ tốt.

Được rồi, đừng đuổi nữa.

Đỗ Lan nói: Bây giờ chúng ta không thể phân tán.

Tôi thấy hung thủ chính là người phụ nữ đó.

Đỗ Lan lại nói: Người ta có thẻ bài phục sinh là để phục sinh người thân của mình, bây giờ chúng ta muốn lấy đi, cô ấy đương nhiên sẽ không đồng ý.

Được rồi, chúng ta nghĩ cách khác đi.

Đỗ Lan, đủ rồi.

Lại là Thối Ngũ Binh lên tiếng ngăn cản Đỗ Lan, nói: Đây là Hải Tân, không đến lượt cậu nói.

Có lẽ lý luận kiến thức của cậu quả thật rất mạnh, nhưng nói về việc thực tế làm được việc, vẫn phải xem chúng tôi.

Hắn cho rằng Đỗ Lan là tú tài tạo phản ba năm không thành chỉ người giỏi lý thuyết mà không giỏi thực hành.

Đỗ Lan quả thật rất ít thực tiễn, cơ bản đều chỉ nói, nhiều nhất là làm thí nghiệm hóa học.

Thối Ngũ Binh cho rằng nói về chịu khổ, kiên trì, dũng khí, quyết đoán, những điều này đều là ưu thế của mình, đặc biệt là khi giết người, càng cần những người phe đấu võ như bọn hắn mới có thể chấp hành, người khác không được, Đỗ Lan càng không được.

Chúng ta đang lãng phí thời gian.

Thối Ngũ Binh nói, đúng lúc Đỗ Lan thao thao bất tuyệt, đã có hai mươi phút trôi qua.

Mọi người vẫn chưa có một phương án nào, cứ lãng phí thời gian như vậy, mọi người đều sẽ chết.

Vì sát thủ không chịu tự mình bước ra, vậy thì theo như tôi nói ban nãy, ngoài các thành viên cốt cán trong cuộc họp ra, những người khác đều là hung thủ, giết.

Phong Mão Tử lập tức nói: Không được.

Hung thủ chỉ có một người, chúng ta không thể mở rộng diện tấn công.

Anh còn muốn so sánh dấu vân tay sao.

Chúng ta căn bản không có nhiều thời gian như vậy, cũng không có đủ nhân lực, càng không có đủ thiết bị.

Thối Ngũ Binh cũng không nói sai, trong số bọn hắn chỉ có một giám định viên, tuy trình độ của hắn ta rất mạnh, nhưng thu thập và so sánh dấu vân tay của gần trăm người, hơn nữa lại trong tình huống không có công cụ chuyên nghiệp, chỉ có chưa đầy bốn tiếng đồng hồ, quả thật rất gian nan.

Ngay cả giám định viên cũng tái mặt, hiển nhiên cũng không tự tin có thể hoàn thành khối lượng công việc lớn như vậy trong thời gian ngắn như thế.

Và trong vòng bốn tiếng, đội săn lùng được hình thành từ các thành viên cốt cán, tiến hành săn lùng những thành viên khác, có lẽ có thể kịp thời giết chết hung thủ.

Trong nguyên tác, lúc này Phong Mão Tử đã bị ám sát, cho nên Thối Ngũ Binh đã thành công ngăn cản đội săn lùng.

Bốn tiếng bắt đầu săn lùng, nhưng những người bị săn lùng cũng không ngốc, đủ loại ẩn nấp và phản công.

Kết quả vẫn là nhân viên giám định và Hữu Tê Lương Bình thay đổi cục diện.

Hữu Tê Lương Bình chỉ ra Thối Ngũ Binh chính là nội gián, đối phương chính là muốn phá quán tử phá suất đập nát nồi để hủy hoại tất cả, hủy diệt Hải Tân.

Khi đó Thối Ngũ Binh vì sự thay đổi của Phong Mão Tử mà đã giết Phong Mão Tử.

Trong lòng vừa hối hận vừa phẫn nộ, cho nên trở thành nội gián, cố ý kích động đối lập.

Nhưng bây giờ Phong Mão Tử vẫn còn sống, Thối Ngũ Binh cũng không biết có phải đã trở thành nội gián hay không.

Dù sao thì những việc hắn làm cũng không khác mấy so với nguyên tác, cũng là kích động đối lập.

Trước tiên thu thập dấu vân tay trên hung khí.

Phong Mão Tử bảo giám định viên đi thu thập dấu vân tay, nói: Mọi người nghe tôi nói, chúng ta không thể để trò chơi tử vong đắc thắng.

Tuy không biết rốt cuộc là ai đã thiết kế trò chơi, nhưng tôi nghĩ lúc này kẻ đứng sau chắc chắn đang cười thầm, chúng ta không thể để hắn đắc thắng.

Dù có chết, chúng ta cũng không thể tự tương tàn, không thể bị bọn họ coi thường.

Thối Ngũ Binh nhìn ánh mắt kiên định của bạn thân, đôi mắt hổ của mình cũng rất kiên định, vì hắn thật sự cảm thấy không còn thời gian.

Hắn hy vọng ít nhất các thành viên cốt cán có thể sống sót, chỉ cần các thành viên cốt cán còn đó, có thể xây dựng lại Hải Tân.

Cho nên hắn nói: Các thành viên cốt cán mới là mấu chốt, chỉ cần chúng ta còn đó, xây dựng lại vài cái Hải Tân nữa cũng không thành vấn đề.

Anh nhìn những người khác xem, ngoài sa đọa ra thì chỉ là sa đọa, chỉ biết hưởng lạc, chẳng làm gì cả, có thể trông chờ gì ở bọn họ chứ.

Lúc này Thối Ngũ Binh cũng nói ra nỗi lòng, hắn thật sự cảm thấy chỉ cần cốt cán còn là được, những người khác căn bản chỉ là gánh nặng.

Mọi người nghe xong đều cảm thấy thất vọng, hóa ra bọn họ giao Phác Khắc Bài ở lại Hải Tân, cuối cùng trong mắt các thành viên cốt cán chỉ là rác rưởi có cũng được không có cũng không sao ư.

Lời này cũng quá xúc phạm người khác.

Chương 2978

Phong Mão Tử thở dài, bạn thân quả nhiên là có suy nghĩ như vậy.

Tất cả mọi người đều cúi đầu nắm chặt tay, muốn phản bác.

Thế là có người nói: Đây tính là gì.

Chúng tôi đã giao Phác Khắc Bài, chẳng lẽ các người còn muốn quỵt nợ ư.

Đã nói rõ rồi, chúng tôi giao bài, các người cung cấp điện nước.

Bây giờ lại nói chúng tôi sa đọa.

Bài đã giao cho các người rồi, các người còn muốn lấy mạng chúng tôi.

Dựa vào đâu.

Mâu thuẫn giữa người cũ và người mới cuối cùng đã bùng nổ.

Người cũ cho rằng người mới chỉ biết hưởng lạc, người mới thì cho rằng đây là quy tắc, bọn họ nộp Phác Khắc Bài là đủ rồi, điện nước khí đốt đều là những gì bọn họ đáng được hưởng.

Người cũ cảm thấy người mới làm không đủ, người mới cảm thấy người cũ yêu cầu quá nhiều.

Hai bên căng thẳng, cuối cùng đã đưa vấn đề ra ánh sáng.

Đỗ Lan thầm nghĩ, chẳng lẽ không đổ máu thành sông sao.

Không khí đã đến mức này rồi, sắp đánh nhau được rồi.

Thối Ngũ Binh và Phong Mão Tử cũng đang đối mặt, hai người bọn họ cũng đại diện cho hai luồng tư tưởng, một người là duy trì lợi ích của người cũ, một người là duy trì lợi ích của tất cả mọi người.

Phong Mão Tử, trước đây anh không như thế này.

Thối Ngũ Binh nói: Kể từ khi thành lập Hải Tân, anh càng ngày càng cực đoan, càng ngày càng cuồng nhiệt, anh đã thay đổi rồi.

Phong Mão Tử cười khổ, hắn không cuồng nhiệt làm sao có thể khiến người mới tin tưởng mình, làm sao có thể khiến người mới hòa nhập Hải Tân.

Hắn nói: Nếu tôi không đủ cuồng nhiệt, người mới sẽ không thể tin phục.

Tôi chỉ có thể trở thành người đại diện của Phác Khắc Bài mới có thể khiến mọi người nhanh chóng xây dựng lòng tin.

Cho nên tôi phải trở thành người đại diện, chứ không phải một người bình thường.

Lời nói của người bình thường không có uy tín, không thể khiến mọi người đều tin tưởng, chỉ có lời nói của thần mới có thể khiến mọi người tin tưởng.

Quả thật là như vậy, con người giao tiếp với nhau nhất định phải có một chuẩn mực cao hơn con người.

Nhất định mọi người đều có quyền giải thích, không thể nói quyền giải thích chỉ nằm trong tay một bên, nếu quyền giải thích chỉ nằm trong tay một bên, thì sự hợp tác rất dễ sụp đổ.

Các quốc gia tôn giáo đều dùng tôn giáo, các quốc gia thế tục đều dùng văn hóa.

Quyền giải thích của thần không ngừng hạ thấp, từ thần phụ dần dần đến việc con người tin xưng nghĩa.

Quyền giải thích văn hóa cũng hạ thấp, tỷ lệ mù chữ giảm, quyền giải thích văn hóa cũng được nắm giữ trong tay tất cả những người đọc sách.

Lời này nói không sai, nếu Phong Mão Tử là một người bình thường, lời nói của hắn chính là lời nói của người, để tất cả mọi người nghe lời một người thì khẳng định là không thực tế.

Nhưng nếu hắn là người đại diện của thần, thì mọi người nghe chính là lời nói của thần.

Cách lý giải lời nói của thần, cách giải thích của Phong Mão Tử là một kiểu, nhưng khẳng định còn có những cách giải thích khác, người mới cũng có thể dựa vào sự lý giải của mình để giải thích thần.

Thần ở trên cao, thần sẽ không mở miệng, muốn giải thích thế nào cũng được, mọi người đều có thể giải thích.

Lời nói của con người thì khác, lời nói của một người sống, đương nhiên người đó nắm giữ quyền giải thích cao nhất, không có quyền giải thích nào có thể sánh bằng chính người nói, như vậy người khác sẽ không chơi với hắn nữa.

Cho nên Phong Mão Tử không làm sai.

Đỗ Lan bày tỏ mình ủng hộ Phong Mão Tử.

Thối Ngũ Binh tức giận nói: Đủ rồi, Đỗ Lan, cậu lại đang lãng phí thời gian của mọi người.

Đỗ Lan thầm nghĩ, mình còn oan hơn Đậu Nga.

Rõ ràng là các người đang nói nhảm, sao mình vừa mở miệng đã thành lãng phí thời gian rồi.

Gã này cũng quá bá đạo, chỉ cho châu quan đốt lửa, không cho dân đen thắp đèn sao.

Đỗ Lan cảm thấy mình nói rất có lý, đáng tiếc Thối Ngũ Binh căn bản không chơi kiểu lý sự với hắn, trực tiếp bảo hắn câm miệng.

Chuyện này trong mắt Thối Ngũ Binh chính là chuyện giữa hắn và Phong Mão Tử, Đỗ Lan cái tên này căn bản không có tư cách chỉ trỏ.

Thời gian không ngừng trôi đi, rất nhanh nửa tiếng đã trôi qua, mọi chuyện không có chút tiến triển nào.

Vẫn chưa đưa ra được một phương án nào.

Cho nên nói tranh chấp phe phái không thể chấp nhận được.

Lúc này Thối Ngũ Binh và Phong Mão Tử chính là hai phe phái, một người chuẩn bị đại khai sát giới, một người muốn giảng khoa học.

Ai cũng không muốn nhượng bộ, kết quả là giằng co.

Phe đấu võ thì có súng có dao, đã rục rịch muốn thử, vì thời gian không chờ người.

Phong Mão Tử, anh đừng ép tôi.

Thối Ngũ Binh cũng nghiêm túc, ánh mắt sắc bén phát ra tín hiệu, hy vọng bạn thân có thể ủng hộ mình.

Tuy tình bạn của bọn họ rất sâu đậm, nhưng lúc này không phải lúc nói chuyện tình cảm, đây là sinh tử, phải thể hiện sự quyết đoán.

Bọn họ đều là lãnh đạo, cũng phải nghĩ cho đội ngũ.

Phong Mão Tử cũng nghiêm túc, hắn chưa bao giờ nói đùa, hắn làm mọi thứ đều vì Hải Tân.

Dù bạn thân nói mình đã thay đổi, hắn cũng vô oán vô hối.

Anh muốn đại khai sát giới, thì người đầu tiên hãy giết tôi đi.

Phong Mão Tử thản nhiên nói.

Anh tưởng tôi không dám sao.

Thối Ngũ Binh rút súng ra.

Trong chớp mắt, toàn bộ phe đấu võ đều giương vũ khí lên, chờ đợi khai hỏa.

Chỉ cần Thối Ngũ Binh bóp cò, bọn họ cũng sẽ lập tức đại khai sát giới.

Những người khác tay không tấc sắt, đều sợ đến muốn chạy, nhưng lại không dám bước đi đầu tiên, dù sao mình chạy nhanh đến mấy, cũng không nhanh bằng đạn.

Phe đấu võ có rất nhiều súng ngắn, súng trường, súng bắn tỉa, những thứ này đều là phần thưởng của trò chơi.

Quả nhiên là tự tương tàn rồi.

Các gián điệp cũng có mặt, những công dân hợp pháp này cũng sẽ tham gia trò chơi, cũng đã xem nhẹ sinh tử.

Còn về người bạn của nạn nhân vụ án mạng nhìn thấy cục diện như vậy, không khỏi cảm thấy bạn mình chết uổng, vì đạo đức không hề xuất hiện, cái ác thì rất nhiều, cái chết của cô ấy chỉ chứng minh loài người vô phương cứu chữa.

Đúng như những gì người thiết kế trò chơi dự đoán, để tìm ra hung thủ không tồn tại, những người trong Hải Tân sẽ nghi ngờ lẫn nhau, tự tương tàn.

Bây giờ kẻ thiết kế trò chơi đang ẩn mình sau màn hình chắc chắn đang hoan hô nhảy nhót, vì rất nhanh người chơi sẽ chết trên diện rộng, đây là thắng lợi của bọn họ.

Thật sự không đáng, nói tin tưởng loài người, cuối cùng cũng chỉ là trò cười, loài người căn bản không đáng tin tưởng.

Súng đã lên đạn, Thối Ngũ Binh bất cứ lúc nào cũng có thể giết Phong Mão Tử.

Phong Mão Tử cũng không sợ chết, hắn cũng đã nhìn thấy rất nhiều bóng tối.

Là một ngưu lang trai bao, tiếp đãi những phú bà kia, hắn rất rõ ràng những phú bà đó chơi đùa điên cuồng đến mức nào, thậm chí còn chơi chết người, nhưng không ai quan tâm đến sinh mạng của một ngưu lang.

Đến Di Lưu Chi Quốc, hắn muốn tạo ra quốc gia lý tưởng của riêng mình, tuy có sai lệch một chút so với lý tưởng, nhưng ít nhất khi mình và mọi người nỗ lực thì rất vui vẻ.

Sinh tồn, lý tưởng, tình bạn.

Chương 2979

Phong Mão Tử vốn hy vọng Hải Tân có thể trở thành một nơi tốt đẹp, nhưng kết quả lại không giống với tưởng tượng của mình.

Hắn cũng rất bất lực, nhưng đây chính là hiện thực, cuối cùng ngay cả bạn bè cũng trở thành kẻ thù.

Mọi thứ đều đi ngược lại lý tưởng của mình, đôi khi hắn cũng muốn chết quách cho xong.

Lúc ban đầu chỉ có mười mấy người, Hải Tân quả thật rất tốt đẹp, mọi người cùng nhau làm việc, cùng nhau chơi trò chơi, cùng nhau reo hò vì sống sót, cùng nhau tưởng nhớ những người đã chết.

Nhưng cùng với sự ra vào của nhiều người, Hải Tân lớn mạnh, thì nhất định phải có một phương án quản lý, nhất định phải trừng phạt những người không tuân thủ quy tắc.

Thế là sự bất công mà Phong Mão Tử vẫn luôn muốn tránh đã xuất hiện.

Bọn họ ghét chính trị gia, nhưng cuối cùng chính bọn họ cũng trở thành chính trị gia, bọn họ phải khống chế mọi người tuân theo quy tắc của Hải Tân, không tiếc thông qua việc giết người.

Lúc này Phong Mão Tử cảm thấy lý tưởng của mình đã sớm không còn tồn tại, ngay cả những người ban đầu cùng nhau nỗ lực cũng trở thành kẻ thù, tất cả nỗ lực của mình lại có ý nghĩa gì.

Con người chỉ dựa vào chính mình là không thể thực hiện lý tưởng, nhưng khi mọi người cùng nhau hợp tác, lý tưởng lại không thể không biến dạng.

Phong Mão Tử rất cảm khái, lòng hắn đã không còn ở trên trò chơi

nữa.

Cục diện hiện tại hoặc là trò chơi thất bại, Hải Tân toàn diệt.

Hoặc là tự tương tàn, niềm tin của Hải Tân hoàn toàn tan rã, Hải Tân hoàn toàn kết thúc.

Bất kể là cách nào, lý tưởng của hắn cũng đến đây là chấm dứt.

Hắn có một nhận thức sâu sắc, đó là lý tưởng chỉ dựa vào chính mình không thể đạt thành, nhưng khi hợp tác với mọi người, lý tưởng lại sẽ biến dạng.

Vì mọi người cũng sẽ thêm lý tưởng của mình vào lý tưởng đó, kết quả lý tưởng sẽ không còn là hình dáng ban đầu.

Cho nên cái hủy hoại lý tưởng chính là bản thân lý tưởng.

Đỗ Lan lại lên tiếng, bày tỏ mọi thứ đều là phản giả, đạo chi động dã.

Thối Ngũ Binh rất phẫn nộ, chuyện đã đến nước này, Phong Mão Tử vậy mà vẫn không đồng ý kiến nghị của mình.

Chẳng lẽ đối phương thật sự hy vọng mình khai hỏa sao.

Nói rồi hắn nhìn về phía Đỗ Lan, cảm thấy mình nên giết Đỗ Lan trước, làm gương giết gà dọa khỉ, vì mình đã động thật rồi.

Đỗ Lan thầm nghĩ Thối Ngũ Binh muốn giết gà dọa khỉ ư.

Chẳng phải mình thành con gà tập luyện hai năm rưỡi sao.

Chuyển nòng súng là một phát, Đoàng.

Không ai ngờ Thối Ngũ Binh lại bắn Đỗ Lan.

Mọi người chỉ thấy Đỗ Lan theo tiếng súng ngã xuống.

Trong chớp mắt, bọn họ đều biết Thối Ngũ Binh là thật, hắn ta thật sự sẽ coi tất cả mọi người là hung thủ.

Phong Mão Tử cũng không ngờ đối phương lại đột nhiên chuyển nòng súng.

Hắn nhìn Đỗ Lan đang từ từ ngã xuống, rất kinh ngạc.

Vì Đỗ Lan vẫn luôn là một người tốt, vô tư giúp đỡ mỗi người, đáng tiếc người tốt lại phải bị súng chĩa vào.

Phong Mão Tử gầm lên: Ngươi muốn giết thì giết ta, tại sao lại giết Đỗ Lan.

Tôi đã bảo hắn câm miệng, hắn cứ nói mãi không ngừng, đương nhiên tôi phải giết hắn.

Đừng tưởng hắn tự xưng là người hướng dẫn cuộc đời gì đó thì tài giỏi lắm chứ.

Thối Ngũ Binh tức giận nói: Mọi người, giết.

Đừng lãng phí thời gian nữa, nhất định phải tìm ra hung thủ trong thời gian quy định.

Ai dám.

Phong Mão Tử hét lên, đáng tiếc bên hắn không có đủ vũ khí.

Phe đấu võ cuối cùng cũng ra tay, một số người rất kích động, bọn họ vốn đã không vừa lòng với Hải Tân, hôm nay sẽ giết cho hả hê.

Đương nhiên cũng có một số người phe đấu võ không muốn giết bừa người vô tội, dù sao người ở Hải Tân đều là người của mình, đều là đối tác hợp tác.

Phong Mão Tử nhìn bạn thân đã không còn bị mình khống chế, thật sự tuyệt vọng, cảm giác này còn khó chịu hơn cả việc mình chết trong tay bạn thân.

Còn Luật sư nhìn thi thể Đỗ Lan, vô cùng đau buồn, vì Đỗ Lan là người hiểu hắn, nhưng bây giờ lại biến thành thi thể.

Ném Đỗ Lan vào đống lửa.

Quy tắc trò chơi là tìm ra hung thủ, rồi ném vào đống lửa.

Cho nên giết người rồi vẫn chưa kết thúc, còn phải hỏa táng thi thể nữa.

Đỗ Lan bị hai người khiêng đi, trực tiếp ném vào đống lửa kỳ dị trên quảng trường.

Đống lửa lớn như vậy cũng không biết xuất hiện từ khi nào, cứ thế đột nhiên bùng cháy dữ dội.

Đây là Di Lưu Chi Quốc, là quốc độ nằm giữa sự sống và cái chết.

Tiến thêm một bước là hoàng tuyền, lùi lại một bước là nhân sinh.

Mọi thứ ở đây nhìn có vẻ khoa học, nhưng thực ra hoàn toàn không có khoa học nào cả.

Nhìn Đỗ Lan bị ngọn lửa bao vây, bùng cháy dữ dội, trò chơi chính thức bắt đầu.

Tất cả mọi người đều bắt đầu bỏ chạy, phe đấu võ đã phát điên, người thường căn bản không thể đối kháng với bọn họ.

Phong Mão Tử nhìn Thối Ngũ Binh, kẻ hạ khắc thượng cấp dưới chống lại cấp trên mình, biết đây là binh biến.

Sớm biết đã không giao tất cả vũ khí cho phe đấu võ rồi.

Bây giờ hối hận cũng muộn rồi, phe đấu võ đã bắt đầu hành động.

Bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy.

Hữu Tê Lương Bình nghe thấy rất nhiều tiếng ồn, hắn bây giờ vẫn còn nửa tỉnh nửa mơ, nửa mơ nửa thực.

Trong đầu hắn có hai giọng nói, một giọng là muốn biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, một giọng là nói cho hắn biết mình đã hết thời gian hộ chiếu rồi, chết quách cho xong.

Mình bị bán đứng, mình quá ngu xuẩn, xã hội này quá đen tối, hắn đối với thế giới tràn đầy tuyệt vọng, không muốn sống nữa.

Lúc này giọng nói của Ngải Bộ Đại Cát xuất hiện, khuyến khích hắn sống sót.

Đương nhiên người chết vẫn chưa phục sinh, thực ra chính là Hữu Tê Lương Bình tự mình muốn sống sót.

Hắn rất mâu thuẫn, một mặt thất vọng với thế giới, một mặt lại muốn sống sót.

Thực ra rất nhiều người đều như vậy, kiểu suy nghĩ này cũng rất phổ biến.

Chỉ là có người nhìn thấy bóng tối của nhân sinh, nhìn thấy nỗi đau sinh lão bệnh tử, ngoài việc oán giận ra thì vô năng vô lực, chỉ có thể tiếp tục cẩu hoạt sống tạm bợ.

Cũng có người nhìn thấy sau đó, lựa chọn thỏa hiệp, đã không thể thay đổi sinh lão bệnh tử, vậy thì thay đổi suy nghĩ của mình, không đi theo đuổi những thứ phù phiếm, thản nhiên đối mặt với nhân sinh.

Đương nhiên cũng có người lựa chọn phẫn nhiên phản kháng, nhân sinh dùng đau khổ đối với ta, ta lại dùng nụ cười đối với nhân sinh.

Những gì không thể giết chết ta đều sẽ khiến ta mạnh mẽ.

Liên tục bị nhân sinh đấm đá, liên tục làm mạnh bản thân.

Hữu Tê Lương Bình còn trẻ, cho nên đang ở giai đoạn cẩu hoạt.

Hắn nhìn thấy vấn đề, nhưng không giải quyết được, cho nên cứ sống mơ mơ hồ hồ, thỉnh thoảng oán giận vài tiếng cũng coi như xong.

Hữu Tê Lương Bình hình như mơ thấy bạn thân, nghe thấy tiếng la thảm thiết của cậu ta, còn có tiếng xe jeep.

Chương 2980

Hắn cảm thấy mình sắp chết, lúc này dường như có một giọng nói đang hỏi: Cậu có biết Sáo Oa Inception trên Matryoshka không.

Người trên Địa Cầu ở trạng thái cận tử, linh hồn sẽ đi vào Di Lưu Chi Quốc.

Người ở Di Lưu Chi Quốc đi vào trạng thái cận tử, linh hồn lại một lần nữa đi vào một Di Lưu Chi Quốc của Di Lưu Chi Quốc.

Nếu ở Di Lưu Chi Quốc song trọng này cận tử, thì sẽ được đưa đến Di Lưu Chi Quốc tam trọng.

Đây chính là Sáo Oa, mỗi một tầng Di Lưu Chi Quốc đều có mỹ thiếu nữ và xe jeep.

Chết.

Nghĩ nhiều rồi, chỉ có vô cùng vô tận tra tấn.

Đừng chết, đừng chết, đừng chết.

Hữu Tê Lương Bình nghe rõ ràng, đây quả thật là Ngải Bộ Đại Cát đang nói chuyện.

Hắn biết cái chết không phải là giải thoát, chỉ là khởi đầu của một đoạn tra tấn tàn nhẫn khác.

Cho nên tuyệt đối đừng chết, chết cũng sẽ không có bất kỳ sự thay đổi nào, vẫn phải không ngừng học tập, không ngừng đối mặt với những trò chơi tàn khốc.

Chuyện quan trọng nói ba lần, đừng chết.

Khỏi cần nói, đây khẳng định là quỷ kế của Đỗ Lan, linh cảm này chắc chắn đến từ Đạo Mộng Không Gian Inception, mơ, trong mơ lại có mơ, trong mơ lại có mơ trong mơ.

Cứ thế Sáo Oa mãi, vĩnh viễn không có hồi kết, dù sao mỗi một tầng đều là trò chơi tử vong.

Hiện tại Đỗ Lan đang ở thế giới tầng thứ hai, lái xe jeep huấn luyện Ngải Bộ Đại Cát, hành hạ hắn ta sống dở chết dở.

Cho nên hắn mới phát ra cảnh cáo cho Hữu Tê Lương Bình, đừng tưởng chết rồi là thái bình, đó là nghĩ nhiều rồi.

Hiện thực còn tàn khốc hơn những gì bọn họ tưởng tượng, căn bản không có thái bình.

Hữu Tê Lương Bình giật mình, mở mắt ra, hoàn toàn cảm nhận được tình cảm mà bạn thân truyền đến.

Bạn thân thật sự rất đau khổ, đó là chết rồi cũng không được an bình, cho nên mình không thể chết.

Nhưng đau quá, bị phe đấu võ chiêu đãi một trận ra trò.

Không biết có gãy xương không, dù sao bây giờ toàn thân đều đau, trên mặt còn có vết thương, tuy đã kết vảy, nhưng vẫn đau.

Nhưng vừa mở mắt ra đã nhìn thấy mỹ thiếu nữ.

Hóa ra Dữu Diệp đã trốn ở chỗ Hữu Tê Lương Bình.

Có chuyện gì xảy ra phải không.

Hữu Tê Lương Bình hỏi.

Dữu Diệp thấy Hữu Tê Lương Bình tỉnh, vô cùng vui mừng, bây giờ người duy nhất cô ấy có thể tin tưởng chính là hắn.

Bọn họ là trong trò chơi tử vong mà xây dựng tình bạn sinh tử, hơn nữa đối phương còn rất ga lăng nhường thẻ bài phục sinh quý giá cho cô ấy.

Đương nhiên là kết giao với mỹ thiếu nữ quan trọng hơn, phục sinh bạn thân gì đó có thể từ từ, không cần vội.

Dữu Diệp nói cho hắn biết tình hình hiện tại, vô cùng bất lợi.

Hữu Tê Lương Bình cười khổ, vốn tưởng mình hộ chiếu hết hạn, chắc chắn sẽ chết, không ngờ Hải Tân lại trở thành nơi diễn ra trò chơi.

Lại bị Đỗ Lan nói trúng rồi sao.

Anh ấy luôn đúng.

Thiếu niên rất bất lực, bây giờ cục diện này, dù toàn thân đau nhức cũng phải ép mình suy nghĩ.

Bên ngoài không ngừng truyền đến tiếng súng, đại diện cho phe đấu võ đã bắt đầu cuộc đại thanh tẩy, coi tất cả những người ngoài là kẻ thù.

Nhưng sự thật là cho dù bọn họ giết sạch tất cả mọi người, cũng sẽ không tìm được hung thủ, vì người chết là tự sát, hung thủ chính là bản thân người chết.

May mắn thay Phong Mão Tử đã bảo nhân viên giám định thu thập dấu vân tay trên cán dao.

Chỉ cần có dấu vân tay là được, là có thể biết người là tự sát.

Trên cán dao chỉ có dấu vân tay của người chết, hơn nữa dấu vân tay cũng không phải ở trạng thái phòng thủ, mà là cầm ngược cán dao, động tác này rõ ràng là tự mình cầm dao đâm mình.

Tuy điều kiện có hạn, nhưng nhân viên giám định đã dùng phương pháp hun khói thành công trích xuất dấu vân tay trên cán dao, kết quả ngây người ra, vì đây là tự sát.

Cái này.

Phong Mão Tử cũng nhìn thấy kết quả, đầu óc nhất thời cũng không xoay chuyển kịp.

Làm sao có thể là tự sát.

Nếu nói là tự sát, vậy hung thủ từ đâu ra.

Không hay rồi, chúng ta đều bị lừa.

Phong Mão Tử ý thức được trò chơi này rất có thể là Hồng Đào trò chơi dựa vào tâm lý, trí tuệ, chính là trò chơi đấu trí với người chơi, người chơi đấu trí với người chơi.

Nếu không có hung thủ, vậy việc người chơi nghi ngờ lẫn nhau hoàn toàn là đã mắc bẫy.

Phong Mão Tử rất bất lực, nói: Bây giờ chúng ta phải đi ngăn cản mọi người tấn công lẫn nhau.

Thực ra không phải tấn công lẫn nhau, chủ yếu vẫn là phe đấu võ đang giết người.

Vũ khí nóng cơ bản tập trung trong tay bọn họ.

Nhưng đạn thì có hạn, cuối cùng vẫn phải dùng vũ khí lạnh.

Giết lợn còn cần rất nhiều thể lực, huống chi là giết người, lại còn phải lên xuống tìm người trong khách sạn hai mươi mấy tầng, những người phe đấu võ này cũng đang không ngừng vắt kiệt thể năng của mình dưới áp lực cầu sinh.

Thật sự rất mệt, nhưng mệt cũng phải tiếp tục truy sát, nếu không tìm được hung thủ, bọn họ đều sẽ chết.

Cho nên mệt cũng phải tiếp tục giết, nhưng giết đến bây giờ cũng không tìm được hung thủ, bọn họ cũng có chút lo lắng rồi.

Thậm chí có người còn nghi ngờ Thối Ngũ Binh, Nếu ngay từ đầu chúng ta nghe lời Quốc vương, có lẽ sẽ tốt hơn.

Chúng ta đã giết nhiều người như vậy rồi, vẫn chưa tìm được hung thủ, thật sự có thể hoàn thành nhiệm vụ trước khi hết thời gian không.

Nói cái quỷ gì vậy.

Chuyện đã đến nước này chúng ta có thể làm chính là tiếp tục đi xuống, nhất định có thể tìm được hung thủ, hung thủ nhất định ở trong số những người còn lại.

Bọn họ tìm từng tầng từng tầng, từng phòng từng phòng, thật sự rất mệt.

Giết nhiều người vô tội như vậy, có người tâm lý đã sụp đổ.

Ban đầu bọn họ có thể nghĩ rằng chỉ cần giết vài người là có thể tìm được hung thủ, kết quả lại không như ý muốn.

Thể lực của bọn họ là có hạn, càng về sau, càng không còn sức lực, tựu càng nguy hiểm, lại càng nghi ngờ tính đúng đắn của con đường.

Khi đang tiến lên một cách mạnh mẽ, không ai sẽ nghi ngờ con đường, chỉ khi nguy cơ ập đến, mới nảy sinh nghi ngờ, mới hỏi cờ đỏ có thể kháng cự được bao lâu.

Phe đấu võ cũng vậy, vẫn luôn dựa vào sự độc ác, bọn họ đã chuyển rủi ro cho kẻ yếu, có thể nói là cao ca mãnh tiến hát vang mà tiến lên.

Nhưng lúc này, nhìn thời gian đếm ngược càng lúc càng ít, bản thân mình cũng càng lúc càng yếu, hung thủ lại vẫn chưa được tìm thấy, cuối cùng bắt đầu nảy sinh nghi vấn về con đường của phe đấu võ.

Có lẽ ngay từ đầu Phong Mão Tử đã đúng, dùng phương pháp giám định khoa học, có lẽ có thể tìm ra hung thủ rõ ràng hơn.

Các người mau đi tìm người, đừng lãng phí thời gian nữa.

Phỉ Mộc Kiệt tức giận nói.

Nhưng đúng lúc này, có người hét lên: Boss cuối bị người ta hạ gục rồi.

Boss cuối là một biệt danh, hắn là một người đàn ông đầu trọc, toàn thân xăm trổ, một trong những thành viên phe đấu võ, võ lực không yếu, cho nên mới được gọi là boss cuối, ý là hắn ta khó nhằn như boss trong game vậy.

Nhưng hắn lại bị người ta hạ gục, điều này càng giáng đòn vào khí thế của phe đấu võ.

Sao lại bị đánh bại được.

Mọi người rất rõ ràng gã này là một kẻ tàn nhẫn.

Bị một người phụ nữ đánh bại, người phụ nữ đó rất mạnh.

Cạn lời rồi, phe đấu võ vẫn luôn giữ hình tượng chiến vô bất thắng, bây giờ lại bị một người phụ nữ đánh bại.

Chương 2981

Thế này là xong rồi sao.

Chắc chắn là hết sức lực rồi, nếu hết sức lực, dù là đặc nhiệm cũng chỉ là cừu non chờ làm thịt.

Không được rồi, bây giờ thế công thủ đã nghịch chuyển, thể lực và đạn dược của chúng ta đều đã tiêu hao gần hết.

Nếu những người ẩn nấp tiến hành phản kích, đó chính là dĩ dật đãi lao lấy sức nhàn chống lại kẻ mệt mỏi, dù là loại người như boss cuối cũng sẽ bị giết.

Nhiều người hơn bắt đầu dao động.

Thực ra người phụ nữ này không hề đơn giản, vì cô ấy là người chuyển giới, hơn nữa gia đình mở võ quán, từ nhỏ đã được cha huấn luyện nghiêm khắc.

Chỉ là cô ấy không muốn làm đàn ông, cuối cùng đã chuyển giới, nhưng thể chất của cô ấy lại mạnh hơn phụ nữ bình thường rất nhiều.

Cho nên boss thua không oan.

Nhưng người khác không biết điều đó.

Mọi người đều cho rằng thể lực của phe đấu võ đã yếu đến mức ngay cả phụ nữ cũng có thể phản sát bọn họ.

Không ai sẽ ngoan ngoãn chờ chết, bây giờ kẻ bị săn đã biến thành kẻ đi săn, chuẩn bị tiến hành phản kích phe đấu võ.

Cuộc tàn sát này vẫn còn tiếp diễn, ưu thế võ lực giảm yếu, thế yếu tăng lên, người thường cũng có thể phản sát bọn họ.

Chúng ta phe đấu võ thật sự có thể tìm được hung thủ sao.

Thật sự có thể qua màn sao.

Võ lực còn có thể kiên trì được bao lâu.

Cuối cùng có người đã thốt ra lời chất vấn từ tận đáy lòng, đối mặt với thế yếu như vậy, bọn họ đã bắt đầu phản tư.

Thậm chí còn có người nói: Thôi bỏ đi, tôi mệt đến mức xuất hiện ảo giác rồi, hình như thấy Đỗ Lan âm hồn bất tán hiện ra trước mắt.

Tôi cũng hình như nhìn thấy rồi.

Bọn họ đều hình như nhìn thấy quỷ hồn của Đỗ Lan.

Tôi không phải quỷ hồn, tôi là từ thế giới song trọng sau khi vượt qua tất cả trò chơi tử vong đã trở về.

Ở Di Lưu Chi Quốc vượt qua trò chơi, có thể tỉnh lại ở Địa Cầu.

Ở thế giới song trọng vượt qua trò chơi, thì có thể phục sinh ở Di Lưu Chi Quốc.

Không sai, đây chính là trò chơi Sáo Oa của Đỗ Lan.

Không những có thẻ bài phục sinh, mà còn tạo ra một lối thoát để chính mình phục sinh chính mình.

Đỗ Lan biết không nhất định có người sẽ phục sinh mình, cho nên trực tiếp tạo ra Sáo Oa, tự mình phục sinh chính mình.

Tình hình hiện tại của Đấu Võ Phái rất tồi tệ, vì lấy ít địch nhiều, hao phí một lượng lớn đạn dược và thể lực.

Trong một khách sạn lớn như vậy, tìm kiếm vài chục người trong hàng trăm căn phòng thực sự quá mệt mỏi, đặc biệt là khi họ còn vác theo súng đạn, vũ khí nóng lạnh, mỗi người ít nhất mười kilogam.

Đấu Võ Phái họ cũng không phải là siêu nhân gì, chỉ là những người liều lĩnh hơn một chút, thể lực cũng có hạn.

Bởi vậy đến bây giờ, họ gặp phải tình thế khó xử, đó là cung hết sức thì tên không thể xuyên thủng tấm lụa mỏng.

Hiện tại, sự liều lĩnh của Đấu Võ Phái hoàn toàn vô dụng, không giúp họ tìm thấy hung thủ hay sống sót.

Đỗ Lan đã sớm nói rồi, chỉ biết liều lĩnh thì cũng là khắc chu cầu kiếm, liều lĩnh không thể giải quyết mọi vấn đề.

Hiện tại họ gặp đủ loại vấn đề, sự phản công của con mồi, thể lực cạn kiệt, thời gian tiêu hao, trò chơi sắp kết thúc mà vẫn chưa tìm được hung thủ, lưỡi hái tử thần đã kề vào cổ họ.

Thêm vào đó, Đỗ Lan còn cứ chớp nháy giả vờ làm quỷ hồn dọa họ, thật sự khiến những kẻ của Đấu Võ Phái này sợ đến toát mồ hôi.

Không thể giành chiến thắng thì sẽ phải tự vấn.

Hiện giờ Đấu Võ Phái giống như Đại Thanh thua cuộc trong Chiến tranh Nha phiến, rơi vào hỗn loạn, những gì họ kiên trì bấy lâu đã sụp đổ.

Họ phải suy ngẫm nguyên nhân thất bại, liệu có cần thay đổi tư duy để giành chiến thắng không.

Nếu đổi, có phải là đổi sang lộ tuyến của Phong Mạo Tử không.

Phần lớn Đấu Võ Phái cũng không phải những kẻ điên thích giết người phóng hỏa, họ liều lĩnh là vì muốn sống sót, chứ không phải vì thích giết người.

Đến khi sự liều lĩnh không thể đạt được mục tiêu, họ lập tức bắt đầu tự vấn.

Nhưng đối với những kẻ Đấu Võ Phái kiên định, họ tuyệt đối không chấp nhận loại người này.

Vũ đấu không tuyệt đối, tức là tuyệt đối không vũ đấu, chính là kẻ phản bội.

Các người làm cái gì vậy.

Còn rất nhiều người đang đợi chúng ta đi giết, các người sao lại đứng yên.

Chỉ còn không nhiều thời gian, chúng ta căn bản không kịp giết hết tất cả mọi người, lần này chúng ta toi rồi.

Đúng vậy, bây giờ chúng ta đều sắp hết hơi rồi, những kẻ đó cũng đâu có ngu, chắc chắn đang đợi phản sát chúng ta đó.

Bên này yếu đi bên kia mạnh lên, chúng ta chỉ có bấy nhiêu người, chắc chắn không phải đối thủ của họ, sớm muộn gì cũng chết.

Đằng nào cũng chết, tôi thà đợi chết còn hơn mệt chết.

Lời này nói ra thật khiến người ta tức chết, nhưng nó đại biểu cho lòng người đã tan rã, đội ngũ Đấu Võ Phái cũng không dễ dẫn dắt nữa.

Mau dậy đi, chỉ cần ném tất cả mọi người vào đống lửa, nhất định sẽ tìm thấy hung thủ, đừng có giả chết.

Kẻ cực đoan của Đấu Võ Phái giận dữ nói.

Nhưng đã hết thể lực rồi, dù có lòng muốn giết giặc cũng vô lực xoay chuyển tình thế.

Đấu Võ Phái cũng bắt đầu nội đấu.

Lúc này, trong phòng bệnh của Hữu Tê Lương Bình đã tụ tập không ít người, họ đều là những người đang lẩn tránh sự truy sát.

Nhất định có cách để mọi người đều sống sót.

Hữu Tê Lương Bình, vì mơ thấy Ngải Bộ Đại Cát bị Cát Phổ xa truy đuổi, cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, nếu bản thân không nỗ lực, thì người bạn thân của mình chết sao có thể nhắm mắt.

Bây giờ hắn phải tìm ra một cách giải quyết trò chơi, hắn nghĩ đến việc phải suy luận, Đỗ Lan đã từng nói điều quan trọng không phải bản thân trò chơi, mà là lòng người.

Trong trò chơi ẩn chứa lòng người, nếu tự mình thiết kế trò chơi, ta tuyệt đối sẽ không để người chơi dễ dàng tìm thấy hung thủ, nhất định phải để hung thủ ẩn mình, thậm chí là để người ít khả năng nhất trở thành hung thủ.

Hắn đang tiến hành động não, hy vọng có thể tìm ra đột phá, để mọi người đều sống sót.

Người bạn của người đã chết cũng ở trong căn phòng này, hắn ta không ngờ một kẻ bị thương lại hy vọng mọi người đều sống.

Hắn ta không kìm được nói: Vết thương của cậu không phải do Đấu Võ Phái đánh sao.

Hôm nay nếu không phải Hải Tân biến thành địa điểm trò chơi, cậu đã chết rồi đúng không.

Cậu thật sự muốn cứu họ à.

Đúng vậy, tôi rất hận họ.

Nhưng tôi biết hận không thể giúp tôi giải quyết vấn đề hiện tại, nên tôi phải nhẫn nại.

Hữu Tê Lương Bình rất rõ ràng rằng mình thực sự có thể buông xuôi tất cả, cùng Đấu Võ Phái đồng quy vu tận.

Nhưng liệu điều đó có thật sự tốt không.

Bản thân chết rồi, có xứng đáng với Ngải Bộ Đại Cát không.

Đối phương đã gửi gắm hy vọng tìm kiếm chân tướng vào mình

rồi.

Vậy nên mình phải sống sót, muốn sống sót thì không thể đối đầu gay gắt với Đấu Võ Phái, mà phải nhẫn nại.

Mục tiêu chính của hắn là điều tra chân tướng của Di Lưu Chi Quốc.

Hữu Tê Lương Bình đã tìm cho mình một mục tiêu, mục tiêu này sẽ hỗ trợ hắn sống sót.

Hắn không phải vì sống mà sống, mà là vì một sự tự thực hiện vĩ đại hơn.

Cũng giống như Phong Mạo Tử đã đặt ra mục tiêu thu thập bài poker, Hữu Tê Lương Bình cũng đưa ra một mục tiêu.

Chương 2982

Tiếp theo, Hữu Tê Lương Bình có thể trở thành công cụ, lộ tuyến của hắn sẽ khích lệ những người đến sau.

Đỗ Lan biểu thị Phong Mạo Tử công cụ đó đã có thể bỏ đi, bỏ xong là có thể dâng lên một công cụ mới.

Sở dĩ Hữu Tê Lương Bình có thể trở thành công cụ, là vì hắn ta sẵn lòng tha thứ cho Đấu Võ Phái, để mọi người đều biết trong lòng hắn chân tướng quan trọng hơn báo thù, đây mới là lời nói đi đôi với việc làm, là người có thể tin cậy được.

Nếu hắn ta miệng thì nói chân tướng, nhưng hành vi lại phút chốc đều là đả kích Đấu Võ Phái để báo thù, thì đó là lời nói không đi đôi với việc làm, mọi người sẽ không thể tin hắn, sẽ không thể để hắn làm công cụ.

Bởi vì hôm nay hắn ta có thể đả kích Đấu Võ Phái, ngày mai có thể đả kích người khác, loại người này nhất định không thể nâng lên.

Nhưng nếu hắn chỉ quan tâm đến chân tướng, những điều khác đều có thể nhẫn nại, thì mọi người đều có thể đoàn kết dưới lộ tuyến chân tướng của hắn, không cần lo lắng bị phản bội.

Tự nhiên mà Hữu Tê Lương Bình trở thành công cụ.

Lúc này, người bạn của nạn nhân chỉ cảm thấy trên người Hữu Tê Lương Bình tỏa ra ánh sáng thiện lương của nhân tính.

Đỗ Lan biểu thị: Cái này tính là nhân tính thiện lương gì.

Đây chẳng qua chỉ là suy nghĩ lý trí mà thôi, chỉ là trùng hợp lộ tuyến này phù hợp với lợi ích của tất cả mọi người.

Nói không sai, kỳ thực Đấu Võ Phái cũng không hoàn toàn là người xấu, họ cũng chỉ muốn hoàn thành trò chơi.

Chẳng qua cách làm của họ sai lầm, không những không thể hoàn thành trò chơi, mà còn làm hại những người vô tội.

Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện, nói: Cho nên bây giờ Đấu Võ Phái cũng đã sắp chia rẽ rồi.

Mọi người đều giật mình, vì họ tận mắt thấy Đỗ Lan trúng đạn chết, sau đó bị ném vào đống lửa thiêu, làm sao có thể lại đứng bên cạnh họ.

Mọi người đừng lo lắng, ta thực sự đã chết, nhưng ta đã thông qua vòng đấu phục sinh, và lại được phục sinh.

Đỗ Lan nói: Đây là Di Lưu Chi Quốc, mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Mọi người biểu thị: Thấy quỷ, thật sự có chuyện này sao.

Không cần Phục Sinh Tạp Bài cũng có thể phục sinh sao.

Yếu Diệp kinh ngạc hỏi.

Có thể, nhưng rất khó, nhưng ta là nhân sinh đạo sư, dù có rơi xuống mười tám tầng địa ngục cũng vẫn có thể bò dậy được.

Đỗ Lan tự tin nói.

Mọi người đều không biết nên nói gì cho phải.

Đừng ngây ra nữa, thời gian có hạn, ta không muốn vừa phục sinh đã bị laser giết chết.

Đỗ Lan nói: Mau tìm ra hung thủ đi.

Tôi đã có tư duy rồi.

Chỉ là tư duy của tôi chứng minh sự sai lầm của anh, anh từng nói chúng ta người chơi là tài nguyên quý giá, nên trò chơi sẽ không để chúng ta chết hết.

Nhưng tư duy của tôi lại là trò chơi không ngừng tăng độ khó, chính là để cố gắng giết chết chúng ta người chơi.

Đến lúc này, Hữu Tê Lương Bình vẫn còn đấu khẩu với Đỗ Lan, muốn lật đổ lý luận của Đỗ Lan, dù chỉ lật đổ một chút cũng tốt.

Hắn không hy vọng Đỗ Lan luôn đúng, mặc dù cho đến nay Đỗ Lan thực sự luôn đúng.

Không không, chúng ta sống đến bây giờ, độ khó trò chơi nâng cấp rất bình thường mà.

Cũng giống như vòng loại vậy, người chơi sống sót càng lâu thì càng phải thách thức những trò chơi độ khó cao.

Chúng ta vẫn là tài nguyên ưu tú, chính vì vậy, mới có cơ hội thách thức trò chơi cấp độ Hồng Đào 10 này.

Đỗ Lan biểu thị độ khó trò chơi và việc người chơi là tài nguyên không hề mâu thuẫn.

Trò chơi cấp thấp đảm bảo công bằng, tuyển chọn tài nguyên ưu tú tham gia trò chơi cấp cao.

Đỗ Lan nói: Hơn nữa cũng không nhất định là người chơi bị diệt toàn bộ, Đấu Võ Phái cũng có giới hạn.

Đồng thời, số người điều tra chân tướng nhiều hơn Đấu Võ Phái, không chỉ có các người, mà còn có đội của Phong Mạo Tử.

Có thể nói lần này trò chơi, những người đi sai lộ tuyến thì có, nhưng những người đi đúng lộ tuyến còn nhiều hơn.

Bởi vậy có thể thấy, kỳ thực cũng không mấy ai thực sự thích mạnh hiếp yếu, phần lớn mọi người chỉ coi mạnh hiếp yếu là thủ đoạn để đạt mục tiêu, một khi thủ đoạn không thành công, sẽ rất nhanh thay đổi tư duy.

Hơn nữa, tư duy của phần lớn mọi người thực ra không sai, cho nên xã hội mới không ngừng tiến bộ, dù thỉnh thoảng có đi lùi, cũng sẽ rất nhanh được điều chỉnh.

Chỉ là cái giá của lộ tuyến sai lầm rất lớn, rất nhiều người vô tội đã chết.

Nạn nhân muốn chứng minh nhân loại thiện lương, kết quả Đấu Võ Phái lại lạm sát vô tội, tựa như hắn ta đã thất bại.

Nhưng Phong Mạo Tử và Hữu Tê Lương Bình đều đang nỗ lực điều tra chân tướng bằng cách riêng của mình, lại tựa như đã thành công, dù sao thì những người điều tra chân tướng cũng không ít.

Nhưng đây có phải là thiện và ác không.

Đây chỉ là những lộ tuyến khác nhau để đạt mục tiêu, cả ba bên đều muốn vượt qua trò chơi, chỉ là thủ đoạn khác nhau.

Đấu Võ Phái thì đại khai sát giới, Phong Mạo Tử dựa vào khoa học, Hữu Tê Lương Bình dựa vào thiên phú suy luận.

Liệu có phải thiện lương và tà ác đã khiến họ lựa chọn mục tiêu khác nhau không.

Nếu có thể, Hữu Tê Lương Bình đương nhiên hy vọng có thù báo thù có oán báo oán, hy vọng trong khi vượt qua trò chơi có thể tiêu diệt Đấu Võ Phái, nhưng điều đó không làm được.

Phong Mạo Tử cũng không có cách nào ngăn cản Đấu Võ Phái ngay lập tức, dù sao điều tra chân tướng cần thời gian, ngay cả khi có chuyên gia giám định, cũng không có đủ thiết bị.

Hắn ngăn cản Đấu Võ Phái cũng không phải vì thiện lương, mà là vì cách làm của Đấu Võ Phái không đáng tin cậy, nếu cách làm của

Đấu Võ Phái thực sự khả thi, Phong Mạo Tử chắc chắn cũng sẽ ủng hộ.

Cho nên không phải thiện lương và tà ác đã xác định lựa chọn của họ, mà là sự suy nghĩ và phán đoán về hoàn cảnh khách quan đã quyết định lựa chọn của họ.

Hiện tại cuối cùng cũng đến lúc quyết chiến cuối cùng, Phong Mạo Tử, Hữu Tê Lương Bình, cùng với Thối Ngũ Binh, đều bị Đỗ Lan phát sóng gọi tập hợp tại đại sảnh.

Ta là Đỗ Lan, xin mời mọi người đến đại sảnh tập hợp, sắp bắt đầu cuộc suy luận cuối cùng.

Giọng Đỗ Lan rõ ràng truyền đến tai mỗi người.

Mọi người biểu thị nhất định là lừa đảo, vì Đỗ Lan đã chết rồi.

Trừ phi có người dùng Phục Sinh Tạp Bài phục sinh hắn, nhưng ai sẽ phục sinh hắn chứ.

Mặc dù mọi người đều rất nghi ngờ, nhưng cuối cùng lời của Đỗ Lan lại như có ma lực, tập hợp tất cả mọi người lại với nhau.

Vốn dĩ có gần trăm người ở Hải Tân, hiện tại chỉ còn lại ba mươi người, bảy phần dân số đã bị Đấu Võ Phái giết chết, đương nhiên Đấu Võ Phái cũng chết mấy người, bị phản sát, cũng có kẻ chết vì nội chiến.

Chờ đến khi những người còn lại trở về, đại sảnh đã rất vắng vẻ.

Phong Mạo Tử nhìn thấy chỉ còn lại bấy nhiêu người, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Cuối cùng Hải Tân vẫn thua rồi.

Giám định sư, ngươi nói đi.

Phong Mạo Tử yếu ớt nói.

Dựa trên việc tôi lấy dấu vân tay trên hung khí, phát hiện dấu vân tay trên chuôi dao đều là dấu vân tay cầm ngược, và đều là của chính nạn nhân, tức là hắn ta đã tự sát.

Lời của giám định sư khiến tất cả mọi người đều im lặng.

Đặc biệt là những người của Đấu Võ Phái, nếu hung thủ chính là bản thân nạn nhân, vậy tất cả những gì họ làm chỉ là giết chóc đơn thuần, căn bản không có bất kỳ ý nghĩa nào, cho dù có giết hết Hải Tân, cũng không thể vượt qua trò chơi.

Tất cả hành động của họ hoàn toàn là tự đào mồ chôn mình sao.

Không thể nào.

Cuối cùng có một kẻ Đấu Võ Phái không thể chấp nhận chân tướng, gào lên không thể nào.

Đây chính là chân tướng.

Giám định sư lại rất bình tĩnh nói, ánh mắt nhìn Đấu Võ Phái như tro tàn, giống như mấy kẻ này chỉ là quái vật chứ không phải con người.

Những người khác cũng giữ khoảng cách với Đấu Võ Phái, căn bản không dám đến gần họ.

Họ đã thua hoàn toàn, thua thì phải chịu đòn, tư tưởng của họ, lộ tuyến của họ, sự liều lĩnh của họ, tất cả mọi thứ của họ đều phải chịu trách nhiệm.

Điều này rất thực tế, thành công làm vua thất bại làm giặc, thua rồi thì phải chịu trách nhiệm.

Cũng giống như Đại Thanh sau Chiến tranh Nha phiến vậy, Đại Thanh là kẻ thất bại, tất cả mọi thứ của Đại Thanh đều phải chịu phê phán.

Lúc này, phần lớn những người trong Đấu Võ Phái đã sắp sụp đổ, vì họ nghĩ mình đang làm đúng, kết quả lại sai ngay từ đầu, còn giết nhiều người vô tội như vậy, họ không còn mặt mũi nào mà tiếp tục tồn tại trên đời.

Ngay cả những kẻ Đấu Võ Phái cực đoan cũng rất khó chịu, vì mọi thứ của họ đều bị phủ nhận, tất cả những gì họ có sẽ mất đi.

Ví dụ như Phỉ Mộc Kiệt lúc này rất phẫn nộ, vì hắn không muốn chấp nhận thất bại của mình.

Hắn cảm thấy bây giờ mình giống như một con khỉ, bị những người mà trước đây mình từng áp chế coi thường, cảm giác này quá khó chịu, còn khó chịu hơn cả bị Đỗ Lan PS ảnh mặc đồ nữ.

Trước đây hắn từng nghĩ mình chỉ cần sống sót là đủ, nhưng lúc này đây khi mọi người đều coi hắn là kẻ thất bại, hắn mới nhận ra rằng chỉ sống sót thôi căn bản là không đủ, hắn còn cần sự tôn trọng, cần tự thực hiện, cần tất cả mọi người đều phải e sợ hắn.

Nhưng bây giờ mọi thứ đã tan tành, không ai sẽ sợ một kẻ thất bại ngốc nghếch.

Đối với Đấu Võ Phái, đây là một thất bại thảm hại.

Đỗ Lan, tại sao ngươi còn sống.

Chương 2983

Có phải hắn đã cứu ngươi không.

Thối Ngũ Binh lại không quan tâm đến chân tướng, cũng không quan tâm mình đã giết bao nhiêu người, hắn là người cả đời không hối hận, chỉ cầu thực tiễn không cầu kết quả.

Theo hắn, chỉ cần thực tiễn sẽ có hy sinh, sẽ có thất bại, bản thân thất bại cũng không sao, nhưng có vài chuyện hắn ta phải hỏi cho rõ ràng.

Những thứ đó quan trọng sao.

Ngươi chỉ cần biết ta là một người đàn ông mà ngươi vĩnh viễn không thể giết chết là được rồi.

Đỗ Lan thản nhiên nói.

Thối Ngũ Binh cũng không nói nhảm, trực tiếp giơ súng lên, hắn có thể chấp nhận thất bại, nhưng hắn không thể chấp nhận Đỗ Lan.

Quá đáng ghét, quá đáng ghét, hắn vô cùng bất mãn với loại nhân sinh đạo sư như Đỗ Lan, đối phương giống như chính trị gia, thích thao túng lòng người.

Cái gì mà nhân sinh đạo sư, theo hắn thấy chỉ là một loại vỏ bọc của chính trị gia, luôn thích thông qua ngôn ngữ điều khiển người khác, khiến người khác phải vùng vẫy, còn bản thân thì cao cao tại thượng, với thái độ kiêu ngạo như nhìn thấu tất cả, thật sự nhìn thế nào cũng khiến người ta khó chịu.

Cực kỳ giống dáng vẻ của chính khách nắm giữ ưu thế thông tin mà coi thường chúng sinh, kỳ thực ưu thế của chính khách chủ yếu chính là thông tin, những thứ khác đều có thể bị thay thế.

Hắn hiển nhiên không biết điều Đỗ Lan thích nhất chính là nhìn người khác khó chịu mà không làm gì được hắn.

Vậy thì xem ngươi có thể phục sinh mấy lần.

Trong súng của Thối Ngũ Binh vẫn còn đạn.

Đủ rồi.

Phong Mạo Tử nói.

Lúc này Hữu Tê Lương Bình nói: Túc Quốc Xã Viên, ngươi chính là gián điệp phải không.

Ngoài việc người ít khả năng nhất là hung thủ ra, hắn còn nghĩ rằng nếu muốn người chơi tự tương tàn sát một cách hiệu quả, tốt nhất là cài cắm một gián điệp gây chia rẽ, và theo tình hình thì Thối Ngũ Binh là người có khả năng nhất, vì thái độ của hắn ta ngay từ đầu đã thiên về đại khai sát giới.

Mọi người sững sờ, chẳng lẽ còn có người sẽ giúp trò chơi, làm hại người chơi sao.

Thế giới này là như vậy, đôi khi hai nhóm người chơi sẽ nhận nhiệm vụ hoàn toàn trái ngược, tiến hành tàn sát lẫn nhau.

Chẳng lẽ lần này cũng vậy sao, chúng ta nhận nhiệm vụ phá án, có người thì nhận nhiệm vụ quấy rối chúng ta sao.

Ánh mắt của Phong Mạo Tử cũng trở nên sắc bén, mặc dù hắn không muốn nghi ngờ bạn thân, nhưng bạn thân dù không phải kẻ phản bội, cũng coi như là đồng phạm của bi kịch lần này.

Trong nguyên tác, Thối Ngũ Binh thực sự là kẻ phản bội, sau khi giết Phong Mạo Tử, tâm lý hắn ta sụp đổ, vô cùng căm ghét Hải Tân, cho rằng Hải Tân đã thay đổi bạn thân của mình, nên một lòng muốn hủy diệt Hải Tân mà bạn thân đã xây dựng.

Người bình thường đều cho rằng Hải Tân là kết tinh nỗ lực của bạn thân, nên được kế thừa và phát huy, nhưng Thối Ngũ Binh chỉ cảm thấy Hải Tân đã biến bạn thân thành người đáng ghét nhất, nên Hải Tân không phải là thứ tốt đẹp.

Hai loại tư duy này thực ra đều không sai, sự phát triển của Hải Tân cũng được chia thành giai đoạn, giai đoạn đầu thực sự là kết tinh.

Giai đoạn thứ hai, Phong Mạo Tử thực sự đã thay đổi rất nhiều vì Hải Tân, thực sự đã biến thành một phần tử cuồng nhiệt.

Thối Ngũ Binh hoàn toàn không nhìn nhận sự vật bằng con mắt phát triển.

Nhưng bây giờ Phong Mạo Tử không chết trong tay hắn, hắn có cần thiết phải căm ghét Hải Tân không.

Mặc dù những gì hắn làm thực sự giống như một kẻ phản bội, nhưng liệu có thật sự là hắn không.

Đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của mọi người, hắn không hề sợ hãi nói: Các ngươi nói là vậy thì là vậy đi, các ngươi lại có thể làm gì.

Chẳng lẽ còn muốn dùng pháp luật để trừng phạt ta sao.

Thật sự quá kiêu ngạo, mọi người không nói nên lời, đối phương hoàn toàn không sợ hãi gì cả, trong thế giới này không có tiêu chuẩn pháp luật, mỗi người đều vì bản thân mình.

Tóm lại, bây giờ vẫn là cứ ném hắn vào lửa đi.

Đỗ Lan nói: Nếu không sẽ không kịp.

Mọi người nhìn thời gian, thấy đúng vậy, nên kết thúc trò chơi, nếu không sẽ không kịp.

Khi nạn nhân bị hỏa thiêu, trò chơi quả nhiên đã được vượt qua.

Đáng tiếc trải qua một đêm này, Hải Tân đã tan rã.

Một phần Đấu Võ Phái đã tự sát vào lúc bình minh, vì lần này có thể nói là một thất bại thảm hại.

Dùng cái chết cũng không thể cứu vãn những người đã chết, rất nhiều nạn nhân, họ thậm chí còn không quen biết, ngay cả tên cũng không biết, đã trực tiếp bị giết.

Nếu không tự sát, họ thực sự không có dũng khí tiếp tục sống sót.

Không phải ai cũng kiên cường như Thối Ngũ Binh.

Làm việc gì cũng phải chịu mắng, làm việc thất bại thì phải chịu trách nhiệm.

Nhưng Thối Ngũ Binh không cho rằng trách nhiệm này phải được hoàn thành bằng cách tự sát, đối với những kẻ Đấu Võ Phái tự sát vì hối hận, hắn rất coi thường.

Con người có thể chết, nhưng không nên chết một cách vô nghĩa như vậy.

Đấu Võ Phái của họ đã thất bại, sẽ bị người đời khinh bỉ, nhưng chẳng lẽ ngay từ đầu khi gia nhập Đấu Võ Phái họ đã không có giác ngộ này sao.

Chẳng lẽ họ cho rằng Đấu Võ Phái có thể thịnh vượng mãi mãi sao.

Thật không biết họ nghĩ gì.

Với tư cách là người sáng lập Đấu Võ Phái, Thối Ngũ Binh rất rõ rằng họ không thể thắng mãi, đến ngày họ thất bại chính là trời sụp đất lở, trước đây họ kiêu ngạo bao nhiêu, sau khi thất bại sẽ bị người đời căm ghét bấy nhiêu.

Nhưng đó đều không phải là lý do để chết.

Dù sao thì Thối Ngũ Binh cũng không muốn chết, đương nhiên trong nguyên tác vì hắn giết bạn thân, cũng từng nghĩ đến tự sát.

Nhưng hiện tại hắn không làm điều gì khiến mình hối hận, nên hắn rất kiên cường.

Hiện tại Đấu Võ Phái là không thể ở lại được nữa, kẻ chết thì đã chết, kẻ đi thì đã đi, những kẻ ở lại cũng sẽ bị những người sống sót phẫn nộ giết chết.

Tất cả đã kết thúc, nhìn Hải Tân nhuốm đầy vết máu, Phong Mạo Tử lại thở phào một hơi, vì duy trì tất cả những điều này thật sự khiến hắn mệt mỏi.

Bây giờ mọi thứ đã kết thúc, Hải Tân đã bị hủy hoại, hắn cũng không cần tiếp tục hao phí tinh lực nữa, cũng không cần lo lắng sau khi thu thập xong bài poker mình sẽ bị thanh toán.

Đáng tiếc cuối cùng Hải Tân không còn, bạn thân của mình cũng bỏ đi, nhưng khi nhìn thấy một nhóm người nguyện ý tiếp tục đi theo mình, hắn cảm thấy mình cũng không phải phí công vô ích, ít nhất trong quá trình này đã thiết lập được mối quan hệ tin cậy với những người này.

Bây giờ chúng ta phải làm gì.

Trước đây Hải Tân ồn ào náo nhiệt, bây giờ lại vắng lặng như nghĩa địa.

Lúc này họ cần một người lãnh đạo để đưa ra quyết định.

Phong Mạo Tử nhìn từng người một, kỳ thực hắn rất rõ trong lòng mọi người đều có suy nghĩ, nhưng họ cứ không nói ra.

Thứ nhất là nói ra chưa chắc đã được ủng hộ, thứ hai là nếu được chọn thì phải chịu trách nhiệm, không phải ai cũng sẵn lòng đảm nhận vai trò công cụ.

Đỗ Lan nhìn tình huống này giống như Lưu Bang khởi nghĩa năm xưa, bàn bạc xem ai sẽ làm lão đại vậy, kỳ thực Tiêu Hà là người thích hợp nhất, thân phận cao nhất, mưu lược cũng không kém, nhưng Tiêu Hà sợ gánh trách nhiệm, sợ sau khi thất bại sẽ bị tru di cửu tộc, cho nên cuối cùng Lưu Bang mới chói sáng xuất hiện.

Lúc này thực ra cũng gần như vậy, mọi người vẫn cần Phong Mạo Tử làm vị vua này, để hắn quyết định tương lai, hắn chịu trách nhiệm cho quyết định, nếu thất bại, để hắn bị thiên nhân đạp vạn người giẫm.

Kỳ thực mỗi người đều có rất nhiều ý tưởng, nhưng không phải ai cũng sẵn lòng gánh vác rủi ro thất bại.

Tương lai sẽ ra sao.

Phong Mạo Tử cũng không biết, Hải Tân đã biến thành hội trường trò chơi, điều này đại biểu cho việc kinh doanh lâu dài một địa điểm là không khả thi, tư duy của hắn đã thất bại.

Tiếp theo có lẽ họ chỉ có thể di cư khắp nơi, sống những ngày tháng vất vả.

Phong Mạo Tử nghĩ đến Đỗ Lan, trước đây hắn không phải đã nhắc nhở mọi người sao, hắn chắc chắn có ý kiến.

Hơn nữa, Đỗ Lan đã có thể phục sinh, vậy hắn chắc chắn có khả năng gánh vác rủi ro, hắn thích hợp làm vua hơn mình.

Trước hết đừng nói về tương lai nữa, phần thưởng của chúng ta đã đến rồi.

Đỗ Lan nói.

Máy cấp chứng nhận trước hết cấp một lá bài poker, là Hồng Đào 10, cũng chính là cấp độ cao nhất trong trò chơi suy luận, một lá bài poker hoàn toàn mới.

Sau đó còn có hai lá Phục Sinh Tạp Bài, mọi người đều nhìn chằm chằm vào Phục Sinh Tạp Bài, phải biết rằng họ đều có bạn bè đã chết, đều muốn dùng Phục Sinh Tạp Bài để phục sinh.

Phong Mạo Tử nhìn ánh mắt của mọi người, liền biết hai lá Phục Sinh Tạp Bài này có khả năng trở thành nguy cơ gây ra sự chia rẽ.

Chương 2984

Ai, đôi khi phần thưởng quá tốt cũng không tốt chút nào, thiên hạ đều biết cái đẹp là đẹp, nhưng cái xấu cũng từ đó mà ra.

Hoàn thành một nhiệm vụ độ khó cao, khoảng cách đến khi thu thập đủ bài poker đã ngày càng gần.

Trước hết hãy làm một nghĩa địa cho mọi người đi.

Phong Mạo Tử nói: Ghi lại tên của những người đã chết, ít nhất là để chứng minh họ đã từng sống.

Đáng tiếc rất nhiều nạn nhân căn bản không ai biết tên.

Hình như tên là Công Đằng, nhưng tôi căn bản không biết tên đầy đủ của hắn, rõ ràng là một gã rất thú vị.

Mọi người cố gắng nhớ lại cũng không thể nhớ hết tên của tất cả mọi người.

Những người không thể lưu lại tên này, giống như chưa từng tồn tại vậy, tất cả mọi người đều rất bi thương, dù sao cũng đã sống ở Hải Tân một thời gian, mọi người vẫn có cảm giác gắn bó.

Đỗ Lan thầm nghĩ đây là tưởng niệm người đã khuất, cũng là nói lời tạm biệt với quá khứ.

Bởi vì từ bây giờ, những ngày tháng suy đồi của Hải Tân đã kết thúc, họ phải bắt đầu một hành trình mới.

Khi tang lễ đơn sơ kết thúc, Phong Mạo Tử dẫn mọi người bắt đầu tìm kiếm chỗ ở mới, Hải Tân nơi đau buồn này rõ ràng không thích hợp để tiếp tục cư trú.

Họ tìm thấy một con sông, tạm thời cứ ở bên bờ sông.

Giống như người cổ đại, sống dựa vào nước.

Nước là nguồn sống, sống bên bờ sông còn có thể tìm được con mồi, vì động vật cũng cần nước.

Sinh thái thế giới này rất tốt, nước rất sạch, động vật cũng không ít.

Tuy nhiên Hữu Tê Lương Bình bây giờ rất không vui, vì mỹ thiếu nữ đã biến mất, dù sao cũng vì nàng ta từ chối giao bài mà Hải Tân mới chết nhiều người như vậy, hắn không chịu nổi ánh mắt chỉ trích của người khác.

Cảm giác như mọi chuyện đều là lỗi của nàng ta, nhưng nàng ta lại cảm thấy mình không làm sai điều gì.

Bạt một sợi lông để lợi thiên hạ, cũng không làm.

Vị Yếu Diệp này thật sự có chút dáng dấp của Chu Dương Học Phái, chỉ dựa vào thực lực của mình mà sinh tồn, sống không tốt cũng sẽ không oán trách người khác, nhưng nếu người khác cần lợi dụng nàng để giải quyết vấn đề, thì tuyệt đối không được.

Nàng không cho rằng mình làm sai, dù sao bài là do mình dựa vào thực lực mà có được, tại sao phải giao cho họ.

Nàng căn bản không tin lời hứa của Đỗ Lan, không tin Đỗ Lan sẽ bù cho nàng một lá bài.

Bây giờ có người cho rằng nàng đã gây ra nhiều cái chết như vậy, nàng không chịu gánh tiếng xấu, nên trực tiếp bỏ chạy.

Hữu Tê Lương Bình buồn bã thất vọng, cuối cùng quyết định sau khi cơ thể tốt hơn một chút sẽ đi tìm mỹ thiếu nữ.

Người phụ nữ đó thật sự quá ích kỷ.

Mọi người đều rất phẫn nộ với Yếu Diệp mất tích, bất bình nói.

Đúng vậy, nếu nàng ta lấy ra Phục Sinh Tạp Bài, chúng ta lập tức có thể biết hung thủ chính là nạn nhân, mọi người đều không cần phải chết.

Mọi người nói, phải không.

Đương nhiên là phải rồi, mọi người nhao nhao chỉ trích mỹ thiếu nữ bất nghĩa, và nói nếu lần sau gặp lại trong trò chơi, nhất định phải khiến nàng ta phải trả giá.

Hữu Tê Lương Bình nghe không lọt tai, bèn hỏi Đỗ Lan: Yếu Diệp thật sự sai rồi sao.

Nàng ta chỉ muốn phục sinh cha của mình, chúng ta có tư cách gì mà yêu cầu nàng giao ra Phục Sinh Tạp Bài.

Hắn cảm thấy mỹ thiếu nữ không sai, nàng ta chỉ bảo vệ lợi ích của mình mà thôi.

Ngươi biết thân thế của nàng ta sao.

Đỗ Lan hỏi.

Nghe nói rồi, cha của nàng ta vì không được tin tưởng mà tự sát.

Hữu Tê Lương Bình rất quan tâm đến mỹ thiếu nữ, hắn có thể không biết quá khứ của Phong Mạo Tử, nhưng đối với quá khứ của mỹ thiếu nữ thì hắn thuộc như lòng bàn tay, quả nhiên hắn không phải không có năng lực học tốt, mà là căn bản không để tâm, đối với trường học và gia đình tràn đầy sự phản kháng, nhưng đối với mỹ thiếu nữ lại tràn đầy khao khát.

Đỗ Lan nói: Vậy nàng ta cũng chịu kết cục giống như cha mình, ngươi cũng nên lý giải, dù sao hai cha con này cách đối nhân xử thế đều giống nhau, đều không hợp quần.

Tại sao phải hợp quần.

Hữu Tê Lương Bình phẫn nộ chất vấn: Tại sao nhất định phải lấy lợi ích của mình ra để thỏa mãn các người.

Hắn rất phẫn nộ, vì mỹ thiếu nữ đã bị buộc phải bỏ đi, nên lấy Đỗ Lan ra trút giận.

Chẳng lẽ Chu Dương Học Phái không được sao.

Đương nhiên được, Chu Dương Yang Zhu một sợi lông không nhổ nhất mao bất bạt và Mặc Gia Mohism kiêm ái phi công yêu thương bình đẳng, không tranh giành cũng từng thịnh hành một thời.

Đáng tiếc thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý, Chu Dương Học Phái không thể thắng được quy luật khách quan của Quy Biên.

Cái gọi là Quy Biên quy tụ chính là quần thể dần dần từ cá thể tập trung thành chỉnh thể, sức mạnh của một người không thể thắng được sức mạnh của nhiều người.

Quy Biên chính là để mọi người từ lợi ích mà lập phe, phân rõ chúng ta và họ, sau đó tiến hành đối kháng, tranh giành lợi ích.

Chu Dương một sợi lông không nhổ nhất mao bất bạt, chính là tự mình quản tốt mình, đáng tiếc cho dù người này thực lực có mạnh đến mấy, đối mặt với vài kẻ có ý đồ xấu, cũng không phải đối thủ.

Bởi vậy dù có không nhổ một sợi lông, vì sinh tồn, cũng phải nhổ lông giao đầu danh trạng, gia nhập hàng ngũ Quy Biên.

Học thuyết Chu Dương căn bản không thể đối kháng quy luật khách quan, cuối cùng chỉ có thể bị đào thải.

Chu Dương một sợi lông không nhổ nhất mao bất bạt, không tranh giành một thành, chỉ cần tự mình quản tốt mình là được, nhưng cuối cùng bị đào thải.

Bởi vì một người dù có mạnh đến mấy, cũng không thể giải quyết tất cả vấn đề, cuối cùng vẫn phải hợp tác với người khác.

Mà hợp tác chính là mỗi người lấy thứ mình cần, khẳng định không thể một sợi lông không nhổ, chính là tôi cho anh thứ anh cần, anh cho tôi thứ tôi cần, chính là sự trao đổi nhu cầu và nhu cầu.

Một người cần người khác giúp đỡ, kẻ giúp đỡ muốn một sợi lông, cho hay không cho.

Đã từng có lúc, học thuyết Chu Dương và Mặc Gia học phái thịnh hành, nhưng cuối cùng đều suy tàn, chính là vì không thể được thực tiễn tốt, mới dần dần bị đào thải.

Khi thịnh hành nhất, có thể nói thiên hạ không Dương thì Mặc, nhưng cuối cùng vẫn bị thực tiễn đào thải.

Dù sao lý luận có hoa mỹ đến mấy, nhưng khi thực tiễn lại đi ngược thì không được rồi.

Hữu Tê Lương Bình kiên trì lập trường bảo vệ mỹ thiếu nữ, hắn chất vấn Đỗ Lan, muốn biết tại sao mỹ thiếu nữ lại bị nhắm đến.

Rõ ràng nàng ta không làm gì sai, nhưng cuối cùng lại bị tất cả mọi người coi là kẻ thù, quá bất công rồi.

Hắn ta đúng là có mỹ thiếu nữ thì quên bạn thân.

Tuy nhiên, hắn thực sự cho rằng cá nhân không có lý do để cống hiến cho mọi người, tại sao người khác nói hợp quần, những người trẻ tuổi như họ nhất định phải hợp quần.

Đây không phải là khống chế thì là gì.

Đối mặt với loại phát ngôn trung nhị này, Đỗ Lan cũng không biết nên nói gì cho phải.

Không hợp quần bị bắt nạt chẳng phải rất tự nhiên sao.

Dù sao con người phân chia quần thể chính là để phân biệt chúng ta và họ, không hợp quần, thì đó có thể là kẻ thù.

Nếu đã không hợp quần, vậy nàng ta rời đi cũng rất tự nhiên mà, tại sao lại nhất định là chúng ta bức nàng ta đi.

Chẳng lẽ không phải vì nàng ta không hợp quần, chủ động rời đi sao.

Đỗ Lan biểu thị: Thiếu niên trung nhị này không chỉ trung nhị, ngay cả tư duy logic cơ bản nhất cũng không còn sao.

Hữu Tê Lương Bình sững sờ, hắn không nghĩ tới mỹ thiếu nữ tự mình rời đi, hắn cảm thấy cho dù mỹ thiếu nữ rời đi, cũng ít nhất sẽ nói với mình một tiếng.

Hắn còn cảm thấy mình khá quan trọng, có thể nhận được sự coi trọng của mỹ thiếu nữ.

Nhưng lại không nghĩ tới một người không hợp quần, lại làm sao có thể dễ dàng thích người khác.

Hữu Tê Lương Bình quyết định rồi, sau này nhất định phải đi tìm mỹ thiếu nữ.

Hắn vẫn cho rằng mỹ thiếu nữ rời đi là lỗi của mọi người, là mọi người đã không tiếp nhận mỹ thiếu nữ một cách tử tế.

Dù sao mỹ thiếu nữ chắc chắn không sai, người sai chỉ có người khác.

Mọi người hiện tại đều rất hoang mang, vì Hải Tân đã tan rã, không còn điện nước, không còn thuốc men, họ tiếp theo sẽ tham gia trò chơi vì điều gì.

Phong Mạo Tử cũng một mình ngẩn ngơ đứng bên bờ sông, thường xuyên nhìn mặt nước đứng yên cả ngày.

Hắn cũng không biết tương lai nên như thế nào, hoàn toàn hoang mang rồi.

Chương 2985

Phần lớn mọi người đều đã rời đi, hiện tại ở đây chỉ còn mười người, mọi người cũng không biết phải làm gì.

Cũng không muốn tham gia trò chơi, cũng không có điều gì đặc biệt muốn làm, cứ như vậy mà rơi vào bế tắc.

Nhưng lúc này tiếng động cơ lại xé tan sự tĩnh lặng, một chiếc Cát Phổ xa đang truy đuổi một người trẻ tuổi.

Huấn luyện Cát Phổ xa của Đỗ Lan lại bắt đầu rồi, Thế Xuyên Trương Thái thật sự quá tuyệt vọng rồi, cái thân hình nhỏ bé này của hắn sớm muộn gì cũng bị xe tông chết.

Hắn không hiểu, tại sao phải tự hành hạ mình như vậy.

Cơ bắp đau nhức, cảm giác như muốn tiểu ra máu, con người làm sao có thể chạy nhanh hơn Cát Phổ xa.

Trương Thái cảm thấy mỗi lần hô hấp của mình bây giờ đều như nuốt dao, phổi đã bị ném vào đao sơn hỏa hải, chân cũng không còn là của mình nữa, cảnh vật xung quanh đều như lắc lư chao đảo.

Hóa ra không phải kiến trúc rung lắc, mà là hắn ta đã mềm nhũn chân rồi.

Nhưng Cát Phổ xa vẫn không ngừng tiếp cận, tiếng động cơ gầm rú vang lên.

Mọi người thấy Đỗ Lan lại lái Cát Phổ xa đâm người, đều không biết hắn làm vậy có ý nghĩa gì, có phải là đang huấn luyện Trương Thái không.

Cái gã hài hước giống như ngôi sao nhí này, dù có huấn luyện nữa thì cũng làm được gì.

Không phải mọi người coi thường hắn, thực sự là hắn quá yếu ớt, chiều cao không cao, thân hình gầy yếu, đầu óc trông cũng rất bình thường, dù có huấn luyện nữa, hắn cũng không phải đối thủ của tráng hán đâu nhỉ.

Dù có nỗ lực đến mấy, cũng không biết sẽ chết ở đâu.

Mọi người đều cảm thấy đã không còn hy vọng, thì cứ nằm yên là được rồi.

Trò chơi tử vong quả thực rất không thân thiện, vì người chơi gặp phải trò chơi là ngẫu nhiên, có thể gặp phải trò mình không giỏi, cũng có thể gặp phải trò mình giỏi, hoàn toàn phụ thuộc vào vận may.

Nếu gặp phải trò không giỏi, thì tám chín phần là phải chết.

Người chơi giỏi thể lực, nếu gặp trò chơi trí lực, sẽ rất khó khăn.

Ngược lại cũng vậy.

Dù sao trò chơi tử vong sẽ không thông báo trước quy tắc trò chơi, đều là sau khi trò chơi bắt đầu mới thông báo quy tắc.

Điều này có thể là một loại bảo vệ đối với những người thiết kế trò chơi, nếu thông báo trước quy tắc, người chơi chắc chắn sẽ chuẩn bị có mục tiêu, tuyệt đối sẽ không tìm những trò mình không giỏi.

Nếu mỗi người chơi đều tìm những trò mình giỏi, thì hiệu suất công phá trò chơi sẽ càng cao.

Đỗ Lan nhìn ánh mắt nghi ngờ của mọi người, thầm nghĩ Thế Xuyên Trương Thái quả thực quá nhỏ bé, trách nào mọi người đều không coi trọng hắn.

Tuy nhiên, việc cần huấn luyện vẫn phải huấn luyện, dù mọi người có không coi trọng hắn đi chăng nữa.

Nhỏ bé có lợi ích của nhỏ bé, có lẽ sẽ có lúc cần dùng đến hắn, dưỡng binh ngàn ngày dùng binh một lúc.

Lúc này, người bạn của nạn nhân vụ án giết người đã tìm đến Đỗ Lan, cô ấy hy vọng Đỗ Lan có thể dùng Phục Sinh Tạp Bài để phục sinh nạn nhân.

Đối phương tin rằng nhân tính vốn thiện, sẵn lòng dùng sinh mệnh để kiểm chứng, người như vậy không nên chết đi.

Tôi hy vọng có thể phục sinh bạn của tôi.

Cô ấy nói với Đỗ Lan.

Được.

Đỗ Lan rất dứt khoát nói.

Cô gái vốn đã chuẩn bị rất nhiều lời lẽ, chuẩn bị kể thật hay câu chuyện của mình và bạn, kết quả Đỗ Lan một chút cũng không cho cô ấy cơ hội bày tỏ tình cảm, lại trực tiếp đồng ý.

Điều này khiến cô gái rất kinh ngạc, hiển nhiên không hiểu tại sao Đỗ Lan lại dứt khoát đồng ý phục sinh như vậy.

Phục Sinh Tạp Bài là một đạo cụ vô cùng quan trọng, tại sao hắn lại dễ dàng đồng ý như vậy.

Đỗ Lan quá dứt khoát, ngược lại khiến cô gái ngớ người ra.

Vậy cứ quyết định vậy đi.

Đỗ Lan nói: Đi thôi, đi tìm Phong Mạo Tử lấy Phục Sinh Tạp Bài.

Lúc này Hữu Tê Lương Bình cũng đang tìm Phong Mạo Tử đòi bài, hắn cũng muốn phục sinh bạn thân, sau đó sẽ đi tìm mỹ thiếu nữ.

Chỉ có hai lá bài, nhưng số người muốn phục sinh lại rất nhiều, Phong Mạo Tử cũng đang cân nhắc rốt cuộc nên phục sinh ai.

Hữu Tê Lương Bình vừa nghe Đỗ Lan muốn phục sinh hung thủ tự sát, lập tức trừng mắt nhìn hắn đầy giận dữ, hắn thật sự không hiểu Đỗ Lan rốt cuộc đang làm gì.

Kẻ tự sát đó đã hại mọi người tự tương tàn sát, tại sao phải phục sinh hắn.

Phong Mạo Tử cũng rất khó hiểu, hy vọng Đỗ Lan giải thích.

Hắn ta sở dĩ tự sát là vì nghĩ nhân loại quá tốt đẹp, hắn cho rằng sau khi mình chết đi, mọi người ở Hải Tân sẽ đoàn kết nhất trí phá án, sẽ thể hiện sự cao thượng và quang huy của nhân loại.

Mặc dù kết quả không thực hiện được, nhưng tinh thần dũng cảm hy sinh đó của hắn vẫn đáng được tôn trọng, nên cần phục sinh.

Mọi người biểu thị: Đỗ Lan làm sao biết được những điều này.

Đương nhiên là người đã chết nói cho ta, đừng quên, ta cũng từng chết, đã gặp và nói chuyện với người đã chết.

Đỗ Lan biểu thị mình cũng đã đi qua một thế giới khác, nên hoàn toàn có thể tin.

Mọi người mới nhớ ra Đỗ Lan là người đàn ông bò từ địa ngục trở về.

Giải thích như vậy, mọi người đều đã hiểu.

Đồng thời cũng bị sự ngây thơ của nạn nhân làm cho kinh ngạc, dùng cái chết của mình để chứng minh sự lấp lánh của nhân tính.

Đây là loại người ngây thơ đến mức nào mới có thể nghĩ ra được.

Nhưng lại không thể không khiến người ta bội phục.

Nhưng Hữu Tê Lương Bình lại nói: Bạn của tôi cũng rất vĩ đại, cũng tự nguyện hy sinh, cậu ấy bảo vệ tôi, lại không bắt nạt kẻ yếu, cậu ấy không kém gì hắn ta.

Quả thực, cả hai nạn nhân đều tin tưởng người khác, quán triệt bản thân, nhưng cuối cùng đều chết.

Nếu có hai lá, vậy mỗi người một lá đi.

Đỗ Lan nói.

Phong Mạo Tử cười khổ, còn những người khác thì sao, những người khác e rằng sẽ không đồng ý, họ cũng có thể đưa ra lý do phục sinh.

Làm tùy tiện như vậy không được, nhưng Phục Sinh Tạp Bài dùng rồi mới có ý nghĩa, quả thực nên dùng đi.

Đỗ Lan biểu thị: Việc này cứ quyết định vậy đi, đằng nào phục sinh ai cũng không thể khiến tất cả mọi người hài lòng.

Đằng nào cũng bị mắng, thì cứ phục sinh đôi bạn trẻ này là được rồi, ít nhất phẩm đức của họ đều vô cùng cao thượng, hơn nữa lại nguyện ý kiên trì phẩm đức mà chết, đã vượt xa chín mươi chín phần trăm người rồi.

Phong Mạo Tử nghĩ cũng phải, đúng là phục sinh ai cũng bị mắng, vậy thì cứ để hắn ta cũng tùy hứng một lần đi.

Phong Mạo Tử biết mình chắc chắn sẽ bị mắng, dù sao Phục Sinh Tạp Bài chỉ có hai lá, bất kể phục sinh ai cũng không thể khiến mỗi người hài lòng, vì không có một nạn nhân nào có thể khiến tất cả mọi người tin phục, được tất cả mọi người hy vọng hắn ta có thể phục sinh.

Cho nên bất kể phục sinh ai, hắn chắc chắn sẽ khiến mọi người bất mãn.

Đó chính là số mệnh của một vị vua, hắn đưa ra quyết định, sau đó chịu trách nhiệm cho quyết định đó.

Hắn hiện tại đã không muốn làm vua nữa rồi, nhưng cuối cùng hắn quyết định dùng hai lá bài để phục sinh hai người, rồi rời xa mọi người.

Thật sự mệt mỏi rồi.

Bài giao cho các ngươi đây.

Phong Mạo Tử đưa bài cho Hữu Tê Lương Bình và Đỗ Lan, mỗi người một lá.

Hữu Tê Lương Bình rất vui mừng, cuối cùng cũng có thể phục sinh bạn thân rồi.

Đỗ Lan biểu thị: Khá tốt, hai người trẻ tuổi này đều nên có cơ hội tái sinh một lần nữa.

Thế là hắn ném lá bài ra, nói: Phục sinh.

Lá bài phóng ra một luồng sáng mạnh, ánh sáng giống như một cánh cửa, từ bên trong bước ra một bóng người, chính là cô gái cần được phục sinh.

Cứ đơn giản và thần kỳ như vậy.

Hữu Tê Lương Bình cũng bắt chước ném lá bài ra và hô một tiếng phục sinh, lá bài dường như có linh tính, biết mục tiêu mà người sử dụng muốn phục sinh, rất nhanh Ngải Bộ Đại Cát liền xuất hiện trước mặt mọi người.

Hắn vẫn với trang phục trước khi chết, không thể tin được nhìn bạn thân, rồi lại không thể tin được nhìn chính mình, không ngờ mình lại được phục sinh.

Chương 2986

Chỉ có trò chơi tử vong, không có cơ hội phục sinh, điều này có vẻ rất vô tình.

Bây giờ có cơ hội phục sinh, thì không chỉ có nỗi đau ly biệt, mà còn có sự cảm động khi trùng phùng.

Ngải Bộ.

Hữu Tê Lương Bình thật sự muốn khóc rồi, nhìn bạn thân sống sờ sờ đứng trước mặt, cảm giác mãn nguyện của sự mất rồi lại được khiến hắn vô cùng kích động.

Tôi không phải đã chết rồi sao.

Ngải Bộ Đại Cát rất nghi hoặc, hắn vẫn nhớ mình đã chết, sau khi chết lại gặp không ít khó khăn.

Là Phục Sinh Tạp Bài đã khiến cậu phục sinh.

Ngải Bộ Đại Cát nửa hiểu nửa không, nhìn hoàn cảnh tận thế xung quanh, liền biết nơi này vẫn là Di Lưu Chi Quốc, họ vẫn phải tham gia trò chơi tử vong.

Quả nhiên bất kể ở thế giới nào cũng gần như vậy.

Mặt khác, cô gái đã chết cũng đã phục sinh, nàng và bạn thân cũng ôm nhau, thổn thức.

Cô gái từ miệng bạn bè biết được tất cả những gì đã xảy ra ở Hải Tân trong trò chơi, rất nhiều người đã chết, nhưng cuối cùng trò chơi vẫn được giải quyết.

Cô gái có chút thất vọng, dù sao nàng hy vọng thông qua cái chết của mình để chứng minh nhân tính thiện lương, hy vọng có thể chứng minh những người thiết kế trò chơi là sai lầm.

Nhưng kết quả lại chỉ chứng minh sự điên cuồng của những người chơi.

Kỳ thực, suy nghĩ của cô gái cũng không đặc biệt, trong số những người thiết kế trò chơi cũng có rất nhiều người đã thiết kế những trò chơi kiểm nghiệm nhân tính.

Ví dụ, có một trò chơi, đó là yêu cầu mọi người cứ chạy về phía trước, nhưng ngay từ đầu sẽ có người bị thương.

Lúc này sẽ phải xem người chơi lựa chọn, là ở lại chăm sóc người bị thương, hay chỉ lo cho bản thân.

Nếu ở lại giúp đỡ người bị thương, thì sẽ có khả năng sống sót.

Nếu cứ chạy về phía trước, sẽ đi vào ngõ cụt, cuối cùng mất mạng.

Trò chơi này cũng là một cuộc chất vấn nhân tính, hy vọng người chơi có thể thể hiện sự thiện lương.

Nhưng cuối cùng chỉ có một người chơi dừng lại giúp đỡ, thoát chết.

Những người chơi khác đều chỉ lo cho bản thân, cuối cùng đi đến hủy diệt.

Thiết kế những trò chơi này, không thể chứng minh nhân tính thiện lương, chỉ có thể lần lượt chứng minh sự ích kỷ của nhân tính, người chơi đều chỉ bảo vệ bản thân, chứ không đi bảo vệ kẻ yếu.

Điều này cũng không có cách nào khác, vì trong rất nhiều trò chơi khác, bảo vệ kẻ yếu thì sẽ chết.

Ví dụ như Ngải Bộ Đại Cát, hắn chính là bảo vệ kẻ yếu, sau đó bị nổ tung đầu.

Cho nên trò chơi tử vong lại không khuyến khích mọi người bảo vệ kẻ yếu, đột nhiên lại có một trò chơi khuyến khích bảo vệ kẻ yếu, đây không phải là chơi khăm sao.

Trong mười trò chơi, chín trò bảo vệ kẻ yếu sẽ chết, chỉ có một trò bảo vệ kẻ yếu mới sống được.

Nếu là ngươi, rốt cuộc là theo kinh nghiệm của chín trò chơi, hay theo kinh nghiệm của một trò chơi.

Đỗ Lan hỏi cô gái.

Cô gái im lặng, điều này thực ra là đạo lý quá rõ ràng.

Nàng cũng ý thức được cái chết của mình, cùng lắm chỉ là một phần mười trường hợp ngoại lệ mà thôi.

Người chơi đối mặt với cục diện chín chết một sống, đương nhiên lựa chọn từ bỏ kẻ yếu chứ không phải bảo vệ kẻ yếu, vì phần lớn trò chơi tử vong đều là như vậy, mục tiêu thu hoạch chính là kẻ yếu và những người bảo vệ kẻ yếu.

Trong hoàn cảnh lớn như vậy, bảo vệ kẻ yếu mới là hành vi không bình thường.

Cho nên Đỗ Lan mới cho rằng cô gái không nên tự sát, mà là nên tạo ra nhiều trò chơi khuyến khích mọi người bảo vệ kẻ yếu hơn, như vậy mới có thể thay đổi phong khí.

Cô gái rất có lý tưởng, nhưng chỉ có lý tưởng thì không thể thay đổi đại hoàn cảnh.

Muốn thay đổi đại hoàn cảnh, thì phải không ngừng thực tiễn mới được.

Đỗ Lan liền trực tiếp nói tất cả những lời này cho cô gái, khiến nàng ta rơi vào trầm tư.

Dù sao Đỗ Lan chỉ là nói nghe hay, chứ thật sự muốn thiết kế loại trò chơi khuyến khích bảo vệ kẻ yếu này, thì quả thực không dễ dàng.

Những người thiết kế trò chơi cũng không dễ dàng, hơn nữa thời gian của họ cũng không còn nhiều, vì rất nhanh bài poker sẽ được thu thập đủ, đến lúc đó chính là ngày tận của họ.

Cô gái cảm thấy tế bào não của mình không cho phép mình tạo ra một trò chơi công bằng, rất khó để mọi người trong trò chơi bảo vệ kẻ yếu.

Khó quá rồi, cái đầu nhỏ bé của nàng ta chỉ có thể chứa đựng một số lý tưởng ngây thơ, nhưng lại không thể nghĩ ra thủ đoạn để thực hiện.

Nếu khuyến khích mọi người bảo vệ kẻ yếu, thì họ cũng không sống được lâu, vì người chơi không chết, chứng nhận của chúng ta cũng sẽ hết hạn.

Những người thiết kế trò chơi và người chơi chính là đối kháng, chứ không phải vì giúp người chơi trở thành người tốt.

Cho nên nếu tất cả đều là những trò chơi khuyến khích mọi người bảo vệ kẻ yếu, thì những người thiết kế trò chơi làm sao có thể tồn tại lâu dài.

Nhất định phải thanh lý kẻ yếu quy mô lớn, săn lùng người chơi quy mô lớn mới là lựa chọn tốt nhất.

Vẫn nên để kẻ yếu trở thành gánh nặng của họ, chứ không phải là chìa khóa để chuyển bại thành thắng.

Mâu thuẫn a, chúc mừng các ngươi hiện tại đã nhận thức được chân tướng xã hội.

Thế giới này chính là mâu thuẫn như vậy, rất khó vẹn cả đôi đường, chỉ có thể chọn một trong hai.

Các ngươi là muốn bảo vệ bản thân, hay hy vọng quán triệt lý niệm.

Đỗ Lan hỏi: Bảo vệ mình, hay bảo vệ lý niệm.

Đương nhiên là quán triệt lý niệm.

Trước đây tôi tự sát thực sự quá vô giá trị, lần này tôi hy vọng thiết kế vài trò chơi công bằng, sau đó mới chết.

Cô gái đã quyết định rồi, vì lý niệm nàng nguyện ý hy sinh lần nữa, chỉ là lần này không phải tự sát nữa, mà là muốn thiết kế thêm vài trò chơi công bằng.

Quyết tâm rất tốt, đáng tiếc ngươi không còn cơ hội rồi, vì giai đoạn trò chơi này đã kết thúc, những đồng nghiệp của các ngươi đã định chết rồi.

Hai cô gái sững sờ, hiển nhiên không ngờ đến chuyện này, nhưng ngay lập tức họ hỏi: Tại sao.

Chẳng lẽ những người thiết kế trò chơi số mệnh đã định phải chết.

Vậy nỗ lực của họ là vì điều gì.

Hơn nữa những người thiết kế còn không có cơ hội lựa chọn, bị chọn trúng thì chỉ có thể làm người thiết kế trò chơi, mà không thể trở thành người chơi, chỉ có thể đi con đường chết sao.

Họ cảm thấy điều này bất công.

Người chơi còn có thể sau khi vượt qua tất cả trò chơi thì lựa chọn trở thành công dân vĩnh cửu, thiết kế trò chơi.

Còn những người thiết kế trò chơi thì không có cách nào chuyển biến thành người chơi, chỉ có thể đi một con đường đến cùng.

Đương nhiên trong việc thiết kế trò chơi có đủ loại tài nguyên có thể hưởng thụ, vậy điều họ cần làm dường như chính là cố gắng hết sức kéo dài thời gian hưởng thụ, trì hoãn sự diệt vong của mình.

Sinh mệnh của những người thiết kế trò chơi là hữu hạn, nhưng họ nắm giữ tài nguyên, có thể tự mình lựa chọn là trầm mê vật chất, hay thực tiễn lý niệm.

Các ngươi nên có những theo đuổi cao hơn, nên đi tự thực hiện bản thân, đáng tiếc phần lớn những người thiết kế chỉ dừng lại ở trình độ vật chất.

Đỗ Lan biểu thị sự khác biệt giữa những người thiết kế trò chơi và người chơi chính là giai đoạn nhu cầu khác nhau.

Sinh tồn, an toàn, xã giao, tôn nghiêm, tự thực hiện.

Người chơi vẫn đang ở giai đoạn tìm kiếm an toàn, còn những người thiết kế trò chơi nên ở giaiạn tìm kiếm sự tôn trọng và giá trị bản thân, đáng tiếc rất nhiều người thiết kế lại không ý thức được điểm này.

Ngược lại, người chơi không ngừng tiến bộ, sau khi trở thành cư dân hợp pháp, còn muốn tiến xa hơn nữa.

Điều này giống như dân thường và phú nhị đại vậy, phú nhị đại bẩm sinh không thiếu vật chất, nhưng lại không đi theo đuổi sự tự thực hiện bản thân, ngược lại chỉ nghĩ cách củng cố địa vị.

Còn dân thường tiến bộ sau khi có được vật chất, còn muốn tiến xa hơn nữa.

Điểm xuất phát của những người thiết kế trò chơi cao hơn người chơi không ít, vật tư sung túc, hơn nữa có thể thao túng các loại hắc khoa kỹ của Di Lưu Chi Quốc.

Giống như những phú nhị đại sinh ra đã ngậm thìa vàng, họ lẽ ra phải có những theo đuổi cao hơn, nhưng kết quả họ lại lấy việc bắt nạt những người chơi yếu kém làm thủ đoạn sinh tồn.

Vốn dĩ mà nói, dựa theo tháp nhu cầu sinh tồn, an toàn, xã giao, tôn trọng, tự thực hiện, những người thiết kế trò chơi nên theo đuổi sự tự thực hiện bản thân, dù sao họ có thể hưởng thụ điều kiện vật chất rất tốt.

Chương 2987

Họ lẽ ra phải thiết kế những trò chơi công bằng, công chính, công khai, để người chơi có thể tham gia trò chơi tốt hơn.

Nhưng những người thiết kế trò chơi chủ yếu vẫn là lợi dụng chênh lệch thông tin, tiến hành thu hoạch người chơi, chứ không phải cấp cho người chơi một trò chơi công bằng.

Cô gái không nói nên lời, đáng tiếc bây giờ nói gì cũng không kịp nữa, vì những người thiết kế trò chơi rất nhanh sẽ bị một đợt cuốn đi.

Giai đoạn đầu của trò chơi, bài poker đã gần như được thu thập đủ, những người thiết kế trò chơi đã không còn bài để ra nữa.

Nếu ngay từ đầu mọi người đều biết mình sẽ chết, thì trách nào họ lại càng ngày càng điên cuồng.

Bạn của cô gái nói, nàng ta cho rằng nếu những người thiết kế trò chơi đã định phải chết, thì mình đoán cũng sẽ sụp đổ.

Lời này nói ra, mọi người đều là người, đều có lúc tuổi thọ cạn kiệt.

Chẳng lẽ mọi người biết mình thọ mệnh hữu hạn, thì có thể làm bừa sao.

Chính vì một đời người là ngắn ngủi, nên mới không nên hối hận vì sống vô vị, không nên hổ thẹn vì phung phí tuổi xuân, một đời người là quý báu, nên phải vì sự nghiệp giải phóng toàn nhân loại mà phấn đấu.

Những người thiết kế trò chơi vốn có tài nguyên và thông tin, lẽ ra phải khiến Di Lưu Chi Quốc công bằng hơn, công chính hơn, công khai hơn, đáng tiếc họ lại chỉ vì bản thân sống sót, một chút theo đuổi cũng không có, kết quả là không những bản thân sẽ chết, cuối cùng cái gì cũng không lưu lại.

Đối mặt với lời của Đỗ Lan, cả hai đều im lặng, họ đều biết chuyện này nói thì đơn giản, làm thì khó.

Họ đều nhớ những người thiết kế từng reo hò nhảy múa vì đặt cược người chơi có chết hay không, cảm giác như những người thiết kế và người chơi đã không còn là một chủng loài, họ căn bản không cho rằng mạng sống của người chơi là mạng sống.

Hoặc có lẽ là vì họ là những người thiết kế được trời chọn, còn người chơi thì không có vận may này, như vậy những người thiết kế và người chơi đã được phân tách.

Người thiết kế là người được trời chọn, còn người chơi chỉ là những người bình thường chịu khổ chịu nạn, căn bản không giống nhau, có tâm thái như vậy, thì người thiết kế sẽ không vì người chơi mà suy nghĩ, dù sao thiên mệnh đã phân tách họ, người thiết kế không thể trái lại thiên mệnh.

Chỉ cần có tâm thái này, thì căn bản không có cách nào để họ thiết kế những tình tiết trò chơi hợp lý cho người chơi.

Vì sao người được trời chọn phải suy nghĩ cho người chơi.

Loại tư tưởng này có từ thời cổ đại.

Người Ân Thương cho rằng mình là con huyền điểu được mệnh trời, người Mỹ cho rằng mình là con cháu được trời chọn, đều cho rằng mình không giống người khác, là sinh ra để hưởng phúc.

Sau này Tây Chu khắc Ân, lấy yếu thắng mạnh, liền bắt đầu phản tư.

Nếu người Ân Thương là do thiên mệnh sở quy, tại sao lại thất bại.

Cuối cùng rút ra một kết luận: thiên mệnh chỉ sẽ ưu ái người có đức.

Thời đại Thương Thang, nhà Ân Thương có đức, nên thiên mệnh ưu ái họ, khiến họ giành được thiên hạ.

Đến thời Trụ Vương, nhà Ân Thương vô đức, nên thiên mệnh liền chuyển sang Tây Chu.

Cho nên đức là tiêu chuẩn của thiên mệnh, thiên mệnh sẽ không ưu ái người của một địa điểm hay một thời điểm nào đó, chỉ sẽ ưu ái người có đức.

Đến các thế hệ sau tiếp tục phát triển, có đức liền biến thành lòng dân, lòng dân chính là đức.

Dùng góc độ hiện đại mà nói, kỳ thực chính là vì người Ân Thương bị thiên mệnh hạn chế, không thể để người khác gia nhập người Ân Thương, nên thực lực bị hạn chế.

Trụ Vương thảo phạt Đông Di, hoàn thành việc mở rộng, nhưng không thể chuyển hóa người Đông Di thành người Ân Thương, thậm chí cả người Tây Kỳ những chư hầu truyền thống này cũng không thể biến thành người Ân Thương.

Phạm vi của người Ân Thương vô cùng hẹp hòi, còn người Tây Kỳ lại thông qua Chu Lễ hoàn thành việc mở rộng, cuối cùng Chu Lễ đã đánh bại thiên mệnh.

Thiên mệnh xem huyết thống, Chu Lễ xem hành vi.

Huyết thống không thể thay đổi, nhưng hành vi có thể thay đổi, thế là chư hầu và man di đều có thể thông qua Chu Lễ mà biến thành người Chu.

Cái gọi là thiên mệnh này cho dù có tồn tại, cũng là sự khẳng định đối với đức hạnh trong quá khứ, chứ không phải là sự bảo hộ cho

tương lai.

Các nhà tư tưởng thời Xuân Thu đã nói rồi, tế tự thần tiên hay tế tự tổ tiên cũng vậy, chủ yếu là để tổng kết công việc tốt xấu trong quá khứ, tế phẩm phong phú nói lên công việc trong quá khứ làm tốt, sau này cần duy trì.

Tế phẩm nghèo nàn, nói lên công việc trong quá khứ chưa đủ, thì phải tiếp tục nỗ lực, tranh thủ lần tế tự sau sẽ thăng tiến.

Tế tự không phải cầu được bảo hộ, mà là tổng kết công việc trong quá khứ.

Nếu những người thiết kế trò chơi cũng nghĩ như vậy thì tốt rồi, họ có được tài nguyên và thông tin không phải vì bản thân được thiên mệnh ưu ái, mà là vì trước đây họ đã làm không tệ, nên có được một số phần thưởng.

Vậy thì sau này nên đặt ra yêu cầu cao hơn cho bản thân, không thể lơ là.

Vào thời Xuân Thu, mọi người về cơ bản đã không còn mê tín vào việc tế tự nữa, mặc dù truyền thuyết về thần thần quỷ quỷ vẫn còn rất nhiều, nhưng cơ bản là kính quỷ thần mà xa lánh.

Khi tế tự thì cứ coi là có quỷ thần, còn trong cuộc sống bình thường thì không cần phải bận tâm đến thần tiên nữa.

Mặc Tử cũng từng ăn quả đắng vì quỷ thần, khi ông tuyên truyền Kiêm Ái universal love, ông nói rằng nếu ai không Kiêm Ái, quỷ thần sẽ trừng phạt người đó.

Không ngờ không lâu sau, chính ông lại bị bệnh, đệ tử liền hớn hở hỏi: Sư phụ, có phải người cũng không tuân thủ Kiêm Ái không, nếu không tại sao quỷ thần lại trừng phạt người.

Khiến Mặc Tử chỉ có thể biện bạch rằng không tuân thủ Kiêm Ái, chỉ là một trong số những cánh cửa dẫn đến bị trừng phạt.

Mà trên thế giới có hàng trăm, hàng ngàn cánh cửa đều có thể gây ra bệnh tật, cho nên bị bệnh không thể chứng minh vi sư đã vi phạm Kiêm Ái.

Đệ tử biểu thị: Nếu tuân thủ Kiêm Ái cũng vẫn sẽ bị quỷ thần trừng phạt, vậy mình tại sao phải tuân thủ.

Sức chiến đấu của Kiêm Ái cũng không cao lắm, không cản được quỷ thần.

Cho nên phong kiến mê tín là không được, ngay cả người thông minh như Mặc Tử cũng phải chịu thiệt.

Người thời Xuân Thu thực sự rất thú vị, Khổng Tử, Mặc Tử thường xuyên bị đệ tử cãi lại đến đau đầu.

Tóm lại, đối xử với thiên mệnh, những người cho rằng mình có thiên mệnh thì có thể làm mọi điều mình muốn, thật không bằng người xưa.

Sau thất bại của nhà Ân Thương, người xưa đều không còn mê tín thiên mệnh nữa, hoặc cho rằng thiên mệnh chỉ sẽ chiếu cố người có đức, hoặc cho rằng thiên mệnh chỉ là sự khẳng định đối với nỗ lực trong quá khứ của mình, sẽ không cho rằng thiên mệnh sẽ bất biến bảo hộ mình.

Thiên mệnh không thay đổi, nhưng đức hạnh và hành vi của mình thì thay đổi, nếu bản thân vô đức hoặc không đủ nỗ lực, thiên mệnh sẽ không còn ưu ái mình nữa.

Thời kỳ Xuân Thu đã hình thành quan điểm mộc mạc này, đối với thiên mệnh có thể nói là một đả kích lớn.

Đương nhiên, những người trong Di Lưu Chi Quốc đều là người Nhật Bản, họ không có lịch sử sâu sắc như vậy, không lý giải được bản chất của thiên mệnh cũng không trách họ.

Những người thiết kế trò chơi dựa vào thiên mệnh mà làm mọi điều mình muốn, cuối cùng thì cái gì cũng không lưu lại, căn bản không ai nhớ đến họ.

Còn về cô gái dùng sinh mệnh của mình để thực hành cái thiện của nhân tính, lộ tuyến tuy không đúng, nhưng nàng ít nhất đã thực tiễn, đã đối kháng, cho nên họ không cần phải chết nữa.

Ngày hôm đó, Đỗ Lan dưới sự dẫn dắt của hai cô gái, đã đến trước đại bản doanh của những người thiết kế trò chơi.

Lối vào căn cứ có rất nhiều, đều rất ẩn mật, hòa mình vào môi trường xung quanh, khóa vân tay cũng được giấu ở những nơi không bắt mắt.

Chúng tôi biết lối vào chính là ở đây.

Đến trong con hẻm nhỏ, Đỗ Lan phát hiện có không ít những người thiết kế trò chơi đang ngồi ủ rũ ở đó.

Bởi vì họ đã không còn bài, thời gian chứng nhận cũng sắp hết hạn, nên họ đang chờ chết.

Thật sự là tuyệt vọng giống như Hải Tân, những người thiết kế trò chơi không thể cuồng loạn nữa, bây giờ điều họ có thể làm chỉ là chờ đợi cái chết đến.

Mặc dù Hải Tân đã thu hoạch một đợt, nhưng lại phát ra lá Hồng Đào 10, hơn nữa còn bị vượt qua, tương đương với việc người phát bài đã đánh ra lá tẩy, rồi thua.

Tài nguyên mà họ thiết kế trò chơi được quyết định dựa trên độ khó của lá bài, độ khó thấp thì tài nguyên thu được ít, độ khó cao thì tài nguyên thu được nhiều. 10 là độ khó cao nhất.

Hắc Đào 10, độ khó thể lực cao nhất, chính là đấu tranh với các loại dã thú chết người trên toàn thế giới.

Phương Khối 10, độ khó trí lực cao nhất, chính là trò cờ bạc tử vong, thử thách cao nhất về trí lực và vận khí.

Mai Hoa 10, độ khó tổng hợp cao nhất, thoát hiểm từ tòa nhà đổ nát.

Hồng Đào 10, độ khó suy luận cao nhất, chính là nghi kỵ lẫn nhau, tự tương tàn sát.

Chương 2988

Những người thiết kế trò chơi, còn được gọi là người chia bài, nhưng họ chỉ có thể chia bài từ quân Á đến 10, mỗi con số đại diện cho một độ khó khác nhau.

Độ khó khác nhau quyết định nguồn tài nguyên mà trò chơi sinh tử có thể điều phối.

Độ khó càng cao, tài nguyên điều động càng nhiều.

Nhưng hiện tại, các lá bài có độ khó cao nhất của Bích, Rô, Chuồn, Cơ đều đã được chia xong.

Các lá bài số nhỏ còn lại cũng không có gì khó khăn, đều đã bị hóa giải.

Những người thiết kế trò chơi phát hiện sau khi mình chia xong bài thì không còn gì để làm, chỉ có thể chờ chết.

Họ chỉ có thể chờ thị thực hết hạn, chỉ có thể chờ tia laser hạ xuống.

Vì vậy, hiện tại rất nhiều nhà thiết kế đang ngồi đó trong tuyệt vọng, không thể làm gì được nữa, và sự tuyệt vọng đã lan khắp căn cứ dưới lòng đất.

Thông qua lối vào bí mật, tiến vào phòng làm việc của những nhà thiết kế trò chơi.

Nơi đây có điều hòa thoải mái, có ký túc xá đơn, và thức ăn, nước uống không bao giờ hết.

Họ có thể ăn bất cứ thứ gì mình muốn, hoàn toàn không phải lo lắng về việc đói bụng.

Trong phòng điều hành trung tâm, có một bức tường màn hình lớn, giám sát mọi người chơi.

Bên trong còn có một lượng lớn máy tính điều khiển, có thể tùy ý sửa đổi các thiết bị của Di Lưu Chi Quốc, để những nơi trước đây không có điện thì có điện, biến chiến trường thành trò chơi sinh tử, hơn nữa còn có thể tạo ra dung nham, hồ độc, kim thép, băng giá, v. v. có thể thay đổi địa hình và khí hậu, và còn có thể tạo ra đủ loại dã thú.

Nhưng bây giờ vì bài đã được chia hết, những hệ thống điều khiển này đều đã bị cắt điện.

Những người thiết kế trò chơi đã không còn cách nào để tiếp tục can thiệp vào cuộc sống của người chơi.

Vậy là kết thúc rồi sao.

Hai thiếu nữ trở về đây, cảm thấy như cách một thế hệ.

Trước đây, căn cứ luôn tràn ngập tiếng cười nói, và mỗi khi trò chơi diễn ra, những nhà thiết kế đều hò reo nhảy cẫng, cá xem người chơi sẽ chết khi nào.

Nhưng giờ đây, tất cả các nhà thiết kế đều chỉ có thể chờ đợi cái chết, không còn sự kiêu ngạo của những người được thiên mệnh chọn nữa.

Tuy hai thiếu nữ không thích những nhà thiết kế trò chơi kiêu ngạo, nhưng nhìn thấy những người tuyệt vọng này, họ cũng có chút không đành lòng.

Sớm biết thế này thì hà tất phải ban đầu.

Đỗ Lan nói: Cứ tưởng mình may mắn, lại không biết Tái Ông mất ngựa, họa phúc khôn lường.

Các nhà thiết kế đã vui mừng quá sớm.

Thiếu nữ không nỡ nhìn, chỉ có thể nói họ quá lương thiện.

Nhìn thấy người chơi đau khổ thì thương người chơi, nhìn thấy nhà thiết kế đau khổ thì thương nhà thiết kế.

Sự đồng cảm này hoàn toàn không có lập trường.

Không cần đồng cảm với họ, ít nhất họ đã từng tận hưởng.

Đỗ Lan nói thẳng: So với họ, người chơi còn đáng thương hơn, người chơi chưa tận hưởng gì đã bị trò chơi giết chết, đúng là một chữ thảm lớn.

Thiếu nữ vẫn không tránh khỏi sự đồng cảm, dù sao thì mạng của nhà thiết kế cũng là mạng.

Không thể nói như vậy, dù người chơi rất thảm, nhưng họ vẫn còn hy vọng.

Lúc này, luật sư bước vào.

Với tư cách là cư dân hợp pháp, ông ta biết sự tồn tại của căn cứ.

Nghe Đỗ Lan nói, luật sư cho rằng người chơi dù sao cũng có hy vọng, sự đau khổ hiện tại của họ là vì tương lai.

Sau khi người chơi vượt qua tất cả các trò chơi, họ có thể tự mình lựa chọn, có thể tự quyết định vận mệnh.

Nhưng những nhà thiết kế trò chơi dù ban đầu hưởng thụ tài nguyên lại không có tương lai, bất kể họ lương thiện hay tà ác thế nào, cuối cùng cũng chỉ có một cái chết.

Luật sư nói: Ngay từ đầu, giá trị của người chơi và nhà thiết kế đã không giống nhau.

Người chơi và nhà thiết kế, một bên có tương lai, một bên có hiện tại.

Tất cả tương lai, tất cả hiện tại, thực ra đều không hạnh phúc.

Thiếu nữ cảm khái nói, đây là sự giác ngộ sâu sắc nhất của cô, đó là hạnh phúc đối với con người là một thứ xa xỉ.

Người chơi có tất cả tương lai, nhưng trong quá trình theo đuổi tương lai, rất nhiều người đã gục ngã trên con đường hướng tới tương lai.

Hơn nữa, đối với những người sống sót, tương lai cũng chưa chắc làm hài lòng mỗi người.

Những nhà thiết kế trò chơi có tất cả hiện tại, có thể nắm giữ lượng lớn tài nguyên, nhưng khi đối mặt với thất bại, họ hoàn toàn không nỡ từ bỏ những hưởng thụ vật chất.

Không thể đối mặt với việc mình từng chút một mất đi ưu thế, và để duy trì ưu thế, họ sẽ tự khoác lên mình hào quang thiên mệnh, phân biệt mình với người chơi, đối xử tàn nhẫn với người chơi.

Hà cớ gì chỉ là Di Lưu Chi Quốc, xã hội thực tế chẳng phải cũng như vậy sao.

Chỉ là xã hội thực tế phức tạp hơn, không chỉ có người chơi và nhà thiết kế trò chơi, mà tương lai và hiện tại cũng càng thêm bất định.

Vì vậy, cuộc đời mới là độ khó cao nhất, đại diện cho một quân bài Joker.

Tất cả mọi người đều nặng trĩu, vì một khi suy tư về cuộc đời, suy tư về xã hội, đó là vô số nghi hoặc ập đến.

Mức độ phức tạp đủ để vượt qua bất kỳ trò chơi sinh tử nào.

Tất cả những người của hiện tại liều mình muốn duy trì, tất cả những người của tương lai liều mình đuổi theo.

Hình thành sự đối kháng tàn khốc, cũng hình thành văn hóa đối kháng.

Ví dụ như thuyết thiên mệnh, thuyết số mệnh, thuyết nhân quả, v. v.

đều là để người ta chấp nhận hiện trạng, bớt đi một chút ác khí.

Lại có quân tử tự cường bất tức, nhân định thắng thiên, v. v.

đều là để người ta không ngừng lại, nhất định phải tiến lên, tiến lên, tiến lên, phải sống đến già học đến già.

Luật sư nói: Những người của tương lai có giá trị hơn, hay những người của hiện tại có giá trị hơn.

Lúc này ông ta ý thức được rằng những quý tộc đó đã rất khó để tiến xa hơn, trong khi những người bình thường lại có tiềm năng vô hạn.

Dường như giá trị của người bình thường vượt xa quý tộc.

Lại bắt đầu triết học, Đỗ Lan cho rằng những người này thật sự suy nghĩ quá nhiều, trước đó đã nói phải thực tiễn, bất kể nghĩ gì cũng không thể tách rời thực tiễn chứ.

Luật sư vẫn muốn tiếp tục suy tư về giá trị con người, cũng là rất khắc chu cầu kiếm.

Thực ra giá trị con người vẫn phải tương ứng với nhu cầu, nếu nhu cầu xã hội có khoảng trống lớn, thì giá trị của những nhân tài tương ứng sẽ tăng lên.

Vì vậy vẫn phải xem nhu cầu, dù sao thì thiên hạ nhốn nháo vì lợi đến, thiên hạ nhốn nháo vì lợi đi, mọi thứ đều vận hành xoay quanh nhu cầu.

Có nhu cầu mới có giá trị, nếu không bàn nhu cầu mà đơn thuần bàn về giá trị, đơn giản là khắc chu cầu kiếm.

Đỗ Lan, vị đạo sư nhân sinh này, bị tức đến không chịu nổi.

Luật sư dù sao cũng từng là luật sư tập đoàn, sao lại cứng nhắc như vậy chứ.

Chẳng lẽ không thể dùng con mắt phát triển để nhìn nhận vấn đề sao.

Ngay cả một đạo sư nhân sinh đối mặt với học trò cứng nhắc như vậy cũng có chút tức giận.

Tôi sắp chuẩn bị cho giai đoạn hai của trò chơi, có lẽ tôi cũng sẽ chết, dù sao chúng ta cũng phải tham gia trò chơi.

Luật sư nói.

Giai đoạn hai, chính là những cư dân hợp pháp tự mình ra trận.

Giai đoạn hai là trò chơi bài hoa, một lá bài hoa đại diện cho một hoặc vài cư dân hợp pháp.

Họ có thể tự mình thiết kế trò chơi, cũng có thể để người khác thiết kế trò chơi, nhưng cư dân hợp pháp phải tham gia trò chơi, nếu thua sẽ chết.

Cư dân hợp pháp sẽ trực tiếp xuống sân, cùng người chơi quyết đấu sống chết.

Hai thiếu nữ không ngờ rằng tiếp theo còn có trò chơi sinh tử, vậy người chơi chẳng phải sẽ tiếp tục chịu khổ sao.

Họ không khỏi đồng cảm với những người chơi này, đơn giản là không có hồi kết.

Chương 2989

J, Q, K, và mười hai lá bài hoa, xem ra đây hẳn là trò chơi cuối cùng rồi.

Đỗ Lan nói.

Anh quả thật biết rất rõ, có lẽ anh còn hiểu rõ sự thật về Di Lưu Chi Quốc hơn chúng tôi.

Ngay cả cư dân hợp pháp cũng không biết sự thật về Di Lưu Chi Quốc, họ chỉ là một nhóm người thắng cuộc của trò chơi, chọn ở lại quốc độ này, chứ không biết Di Lưu Chi Quốc tồn tại vì sao, và vận hành như thế nào.

Đó là kiệt tác của người ngoài hành tinh, là lãnh địa ma pháp, hay là một thí nghiệm loại sinh mệnh số hóa, hay chỉ đơn thuần là ảo cảnh.

Không ai giải thích, thế giới cứ ở đó, sau đó những nhà thiết kế trò chơi và người chơi tiến vào trong đó, giãy giụa cầu sinh, dù có sống sót đến cuối cùng cũng không thể điều tra ra sự thật.

Mọi thứ đều kỳ lạ như vậy, không có bất kỳ manh mối nào.

Cứ như Thế giới Truman, Truman vẫn luôn sống trong một phim trường khổng lồ, xung quanh toàn là diễn viên.

Theo thời gian phim trường lão hóa, cùng với sự phản nghịch của các diễn viên, Truman mới bắt đầu phát hiện mình đang sống trong một phim trường giả dối, mọi thứ của anh đều là kịch bản được biên kịch sắp đặt.

Bất kể là sinh tử của cha mẹ, hay ly hợp của bạn gái, đều đã được sắp đặt sẵn, chứ không phải tự nhiên mà xảy ra.

Di Lưu Chi Quốc thì sẽ không lão hóa, cũng không có bất kỳ diễn viên nào, vì vậy hoàn toàn sẽ không lộ sơ hở, những người bên trong thực sự không tìm thấy một chút manh mối nào về sự thật, chỉ có thể hoạt động theo quy tắc trò chơi của quốc độ này, nếu không sẽ bị tia laser bắn chết, vô cùng uất ức.

Ở thế giới thực đã rất uất ức rồi, ở Di Lưu Chi Quốc vẫn uất ức.

Đây chính là cuộc sống, dù Di Lưu Chi Quốc đã đơn giản hóa mọi thứ thành sống và chết, rút ngắn sinh mệnh con người, khiến người chơi chỉ theo đuổi sinh tồn và an toàn, khiến những nhà thiết kế trò chơi theo đuổi giao tiếp và tôn nghiêm, nhưng sự phân công như vậy dù đơn giản, vẫn khiến người ta uất ức.

Con người không biết sự thật về vũ trụ và xã hội, cũng không biết sự thật về Di Lưu Chi Quốc.

Thực ra nếu Di Lưu Chi Quốc là nơi thí nghiệm của người ngoài hành tinh, mọi người sẽ còn vui hơn, vì người ngoài hành tinh có lẽ có thể giải đáp rất nhiều vấn đề cho nhân loại, có thể giúp nhân loại bớt đi rất nhiều đường vòng.

Nếu dựa vào bản thân con người để tìm lối thoát, thì có thể đi rất nhiều đường vòng, mỗi lần sai đường đều phải trả giá đắt.

Đáng tiếc Di Lưu Chi Quốc không phải là kiệt tác của người ngoài hành tinh, không ai sẽ giải đáp nghi vấn của nhân loại.

Mỗi người chỉ có thể cầu sinh dưới quy tắc của Di Lưu Chi Quốc, dù trong mắt mọi người, những quy tắc này đều rất bất hợp lý.

Thực ra ở Trái Đất cũng tương tự, chỉ là hầu hết các quy tắc trên Trái Đất đều do con người đặt ra, còn quy tắc của Di Lưu Chi Quốc thì không biết ai đặt ra.

Ở Trái Đất có bất mãn, có thể trách cha mẹ, trách thầy cô, trách chính trị gia, nhưng ở Di Lưu Chi Quốc, họ thậm chí còn không tìm được người để than phiền.

Trong căn cứ dưới lòng đất của những nhà thiết kế trò chơi, luật sư nói với mọi người rằng trò chơi giai đoạn hai sắp bắt đầu.

Giai đoạn hai sẽ tàn khốc hơn, vì một trong hai bên của trò chơi phải bị tiêu diệt hoàn toàn.

Muốn trách thì chỉ có thể trách thế giới tàn khốc này.

Luật sư thực ra vẫn rất quý mến nhóm người sống sót ở bờ biển, đáng tiếc họ phải trở thành đối thủ.

Hai thiếu nữ cũng là lần đầu tiên biết rằng cái gọi là cư dân hợp pháp thực ra chính là những người chơi đã vượt qua vòng trước.

Chẳng lẽ đây là một vòng tuần hoàn không ngừng.

Rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Thiếu nữ từng tự sát một lần không khỏi hỏi: Di Lưu Chi Quốc chẳng lẽ là một vùng hư vô sao.

Không thể không rơi vào chủ nghĩa hư vô, vì không thấy những vòng tuần hoàn này có ý nghĩa gì.

Người sống có ý nghĩa gì.

Bạn của cô không khỏi nói, cũng rơi vào hư vô tương tự.

Dù sao thì họ không ngờ sau khi vượt qua trò chơi để trở thành cư dân hợp pháp, vẫn phải tiếp tục tham gia trò chơi, không bị giết thì cũng là giết người.

Đối với những thiếu nữ ôm mộng đẹp như họ, điều này quá tàn khốc, đến nỗi họ hoài nghi ý nghĩa của bản thân nhân loại.

Đỗ Lan cho rằng những người này chính là suy nghĩ quá nhiều, chỉ có thể nói những người ít suy nghĩ và thực tiễn như Ngải Bộ Đại Cát và Phong Mão Tử thì ít quá.

Ngải Bộ Đại Cát và Phong Mão Tử hai người gần như nhau, đều là lăn lộn xã hội, nên năng lực thực tiễn rất mạnh, tư duy dù cũng sâu sắc, nhưng họ coi trọng thực tiễn hơn.

Còn những người như Hữu Tê Lương Bình, loại học sinh cấp ba, và những người thuộc tầng lớp cổ cồn trắng, ý tưởng tuy rất nhiều, nhưng không thực tiễn được mấy.

Thực ra mà nói về lịch sử nhân loại, vốn dĩ không có ý nghĩa gì, sự phát triển của nhân loại phần lớn thời gian là để cầu sinh.

Để cầu sinh tồn mà phát triển chế độ, phát triển khoa học kỹ thuật, đều là để đối kháng với tự nhiên, với kẻ địch.

Sau đó là sinh tồn, an toàn, giao tiếp, tôn trọng, tự thể hiện, các cấp độ nhu cầu từng bước tăng lên.

Từ Trái Đất chuyển đến Di Lưu Chi Quốc, điểm này cũng không thay đổi, chỉ là hầu hết mọi người trên Trái Đất đã ở giai đoạn nhu cầu giao tiếp và tôn trọng, đột nhiên rơi xuống giai đoạn sinh tồn và an toàn, không thể thích nghi.

Đỗ Lan, vị đạo sư nhân sinh này, ở quốc độ này cũng rất bất lực, vì mọi người có quá nhiều suy nghĩ, đạo lý cũng rất hiểu, nhưng lại không thực tiễn, vậy thì đạo sư nhân sinh như hắn cũng khó lòng làm gì.

Nhóm người này chỉ nghĩ, hơn nữa động một chút là chủ nghĩa hư vô, là dao động tả hữu, thực sự khiến người ta đau đầu.

Trên Trái Đất, khi có điều kiện, họ không đi thực tiễn.

Ở Di Lưu Chi Quốc, khi không có điều kiện, họ càng không có cách nào thực tiễn.

Đỗ Lan phát hiện họ đều nhìn mình, rõ ràng là hy vọng đạo sư nhân sinh sẽ xóa tan mê mang cho họ.

Ta đã nói rất nhiều lần rồi, thực tiễn, thực tiễn, thực tiễn.

Chúng ta phải quan sát quy luật khách quan, từ từ điều chỉnh thực tiễn của chúng ta, thậm chí là điều chỉnh tư duy của chúng ta.

Tư duy không nhất định là chính xác, thực tiễn mới là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý.

Bất kể là nhân nghĩa lễ trí tín, kiêm ái phi công, nhất mao bất bạt, đạo pháp tự nhiên, pháp luật trước mặt mọi người bình đẳng, thiên đường, bờ bên kia, chính pháp, tóm lại đều phải thực tiễn, đều cần đất đai thực tiễn.

Các ngươi xem ta đã nói mấy mục tiêu học phái rồi.

Tóm lại các học thuyết khác nhau, có mục tiêu khác nhau, mọi người cùng nhau thực tiễn để thực hiện.

Điều này không phải dựa vào suy nghĩ mà đạt được, mà là không ngừng tuyên truyền, để nhiều người hơn tin tưởng và chấp nhận, là phải bồi dưỡng đất đai.

Khi mọi người đều chấp nhận một tư tưởng, sẽ không cảm thấy có mâu thuẫn gì nữa.

Luật sư hy vọng pháp luật trước mặt mọi người bình đẳng, vậy thì phải đi tuyên truyền, để mọi người đều tin tưởng điều này mới được, có đất đai mới có thể thực hiện.

Nếu mọi người đều không tin, thì chắc chắn không thể thực hiện.

Chân thiện mỹ mà mọi người mong đợi đều là kết quả của vô số người nỗ lực mới có được, chứ không phải là điều một người tưởng tượng trong đầu là có thể thực hiện.

Chỉ là trong thực tế có quá nhiều đường, rất khó làm được.

Ví dụ như lý thuyết tôn giáo, nếu một ngày nào đó, tất cả mọi người đều cùng nhau làm lễ bái, thì Thượng Đế sẽ gửi Chúa Cứu Thế đến cứu rỗi cả thế giới.

Nhưng vấn đề là làm sao tất cả mọi người đều làm lễ bái được.

Bác sĩ, binh sĩ, công nhân không cần đi làm sao.

Phụ nữ mang thai không cần sinh con sao.

Trẻ sơ sinh thì không hiểu gì cả.

Còn chưa kể đến những người khuyết tật trí tuệ.

Ngay cả khi toàn thế giới đều tin vào tôn giáo, nhưng muốn đạt được trạng thái hoàn mỹ nhất trong tôn giáo, độ khó quá lớn.

Lại có thế giới đại đồng của Nho gia, thiên hạ đồng lợi là đại đồng, tất cả mọi người trong thiên hạ cùng nhau phấn đấu vì một lợi ích, đó chính là xã hội đại đồng.

Nhưng có người muốn lợi, có người muốn danh, có người muốn tình yêu.

Nhu cầu lợi ích của mỗi người không giống nhau, rất khó để cùng phấn đấu vì một lợi ích.

Lại có pháp luật trước mặt mọi người bình đẳng, hai nghìn năm trước Quản Trọng đã nói, các quốc gia đều có pháp, nhưng lại không có pháp nào có thể thi hành triệt để.

Tức là pháp luật đều rất tốt, nhưng việc chấp pháp lại rất khó.

Thực ra những điều này đều là vấn đề phải đối mặt trong quá trình thực tiễn, toàn thế giới cùng nhau triều bái, mọi người cùng nhau nỗ lực vì một lợi ích, pháp luật trước mặt mọi người bình đẳng.

Chương 2990

Lại có phổ độ chúng sinh, kiêm ái phi công, nhất mao bất bạt, những ý tưởng đều rất tốt, nhưng để tất cả mọi người đều chấp nhận và thực hiện, thì gần như không thể.

Không phải ý tưởng của các ngươi không tốt, ý tưởng của các ngươi đều rất tốt.

Ngươi muốn chứng minh nhân tính bản thiện, ngươi muốn tìm ra tiêu chuẩn giá trị con người, nhưng những điều này cũng giống như mục tiêu của nhiều học phái, không phải chỉ nói bằng lời là có thể thực hiện được, mà là cần các ngươi tiếp tục truyền bá, sau đó để nhiều người hơn cùng nhau đi thực tiễn.

Các ngươi phải thông qua thực tiễn để chứng minh con đường của mình xuất sắc hơn, chứ không phải chỉ suy nghĩ trong đầu, điều đó vô dụng, rất dễ rơi vào chủ nghĩa hư vô.

Đỗ Lan nói với một tấm lòng khổ sở.

Chỉ suy nghĩ, thì quả thực chẳng có ý nghĩa gì.

Nhưng khi thực tiễn, sự khác biệt giữa các tư tưởng là rất rõ ràng.

Phong Mão Tử rất tốt, anh ta đã xây dựng bờ biển, cho rất nhiều tư tưởng có cơ hội được thực hiện, đáng tiếc bờ biển đã thất bại.

Nhưng đừng nản lòng, Di Lưu Chi Quốc sẽ không biến mất, chắc chắn vẫn sẽ có những người như Phong Mão Tử, lần tới họ chắc chắn sẽ rút ra bài học.

Nếu các ngươi thực sự hy vọng chứng minh tư tưởng của mình, thì có thể ghi lại kinh nghiệm ở bờ biển, để hậu nhân có thể tham khảo.

Tương lai mọi người có lẽ có thể trở thành bộ lạc du mục, phát triển trong thiên di.

Giữa các bộ lạc có thể hợp tác thông qua việc đề cử cộng chủ.

Đỗ Lan cho rằng có thể truyền lại kinh nghiệm thất bại ở bờ biển, kinh nghiệm thất bại cũng là kinh nghiệm.

Làm những việc nhỏ nhặt, nhưng lịch sử nhân loại chính là từng chút một tích lũy như vậy, cuối cùng mới phát triển.

Đỗ Lan còn kể cho họ nghe câu chuyện về Tam Thể Nhân.

Tam Thể Nhân vì thỉnh thoảng phải đối mặt với ba mặt trời, khi thì quá nóng khi thì quá lạnh, sự phát triển văn minh luôn bị gián đoạn, đôi khi một lần gián đoạn là mấy nghìn năm.

Nhưng họ thông qua việc khảo cổ các nền văn minh trong quá khứ, không ngừng phát triển, cuối cùng lại nắm vững kỹ năng thoát thủy, từ đó thích nghi với ba mặt trời.

Vì vậy, Di Lưu Chi Quốc rất tàn khốc, nhưng chỉ cần để lại đủ kinh nghiệm, nhân loại cũng có thể tìm ra phương pháp thích nghi.

Không có ý nghĩa, mới có thể kiến lập ý nghĩa, đây chính là vô trung sinh hữu.

Đỗ Lan nói: Vì vậy đặt hy vọng vào vòng tuần hoàn tiếp theo cũng không tệ, chúng ta phải học theo Tam Thể Nhân.

Ý nghĩa không phải là do tự nhiên và thần linh ban tặng cho nhân loại, mà là do nhân loại tự ban tặng cho mình, vì vậy không có văn minh nhân loại nào là vô nghĩa.

Di Lưu Chi Quốc rất tàn khốc, tàn khốc như Tam Thể.

Người ta nói Tam Thể Nhân có thể từ thời kỳ nguyên thủy từng chút một phát triển đến thời kỳ giữa các vì sao dưới ba mặt trời biến hóa khôn lường, có thể với ý chí lực kinh người mà tiến hóa ra năng lực thoát thủy, năng lực cảm ứng tâm linh, thậm chí còn có thể từng chút một dựa vào khảo cổ để kéo dài sự phát triển khoa học kỹ thuật.

Vậy thì nhân loại cũng có thể làm được, dù cho vòng tuần hoàn của Di Lưu Chi Quốc chỉ kéo dài rất ngắn, nhưng chỉ cần kinh nghiệm của các thế hệ có thể tích lũy lại, cuối cùng thì những người của Di Lưu Chi Quốc cũng có thể thiết lập một bộ quy phạm xã hội của riêng mình.

Quy tắc của Di Lưu Chi Quốc quả thực tàn khốc, nhưng trên Trái Đất cũng có thiên tai, hành tinh Tam Thể còn có Hằng kỷ nguyên, Loạn kỷ nguyên.

Khi tàn khốc nhất, bề mặt hành tinh Tam Thể đều biến thành ao tiên, hoặc là trực tiếp phơi mình trong vũ trụ, ngay cả khí quyển cũng đông kết thành băng.

Di Lưu Chi Quốc dù có tàn khốc đến mấy, cũng chỉ là trò chơi tàn khốc, chứ không phải môi trường tự nhiên tàn khốc.

Nghe Đỗ Lan kể chuyện Tam Thể, mọi người đều thắc mắc Di Lưu Chi Quốc có liên quan gì đến Tam Thể Nhân.

Trước đây họ chưa từng nghe nói về loại người ngoài hành tinh này.

Tuy nhiên, chỉ nghe thôi đã cảm thấy người ngoài hành tinh này rất đáng thương.

Mặt trời vốn dĩ nên là người mẹ nhân từ, mang lại ánh sáng và nhiệt lượng cho sự sống.

Ba mặt trời của Tam Thể Nhân lại thất thường, động một chút là thay đổi, khiến Tam Thể Nhân phải nếm trải sự bất thường đó.

Một khi mặt trời lặn, người Trái Đất biết ngày mai nó sẽ lại mọc.

Nhưng Tam Thể Nhân lại biết một khi mặt trời lặn, họ chưa chắc đã có ngày mai.

Vì vậy, trong môi trường như vậy, ngay cả việc mặt trời lặn và mọc cũng là nỗi sợ hãi tột cùng.

Hơn nữa, trong tai họa, đồng bào thoát thủy chính là nguồn nhiên liệu và thức ăn, sự tàn khốc này còn hơn cả Di Lưu Chi Quốc.

Nghe xong câu chuyện Tam Thể Nhân, luật sư và những người khác đều im lặng, rõ ràng nếu thực sự có một loại người ngoài hành tinh như vậy, thì những gì họ đã trải qua chắc chắn là sự tàn khốc mà nhân loại không thể tưởng tượng được.

Nhưng dù vậy, Tam Thể Nhân vẫn dựa vào nghị lực để tạo ra nền văn minh vĩ đại, Tam Thể Nhân làm được, chẳng lẽ nhân loại lại không làm được sao.

Nhân loại chắc chắn cũng có thể làm được.

Đây chính là sức mạnh của Pháp Tiên Vương, khi thấy những tấm gương tốt, nhân loại có thể tập trung tiến bộ.

Đỗ Lan cho rằng những người ở Di Lưu Chi Quốc nên lấy Tam Thể Nhân làm gương, tiến hành truyền thừa và phát triển.

Chúng ta có thể tìm một ít đá, khắc kinh nghiệm lên đó.

Đương nhiên, nếu vậy hiệu suất quá thấp, vậy thì có thể tìm một ít thiết bị phát điện, xem có thể sửa được mấy cái máy tính không, lưu nội dung vào ổ cứng, chờ đợi hậu nhân lấy ra.

Đỗ Lan nói.

Có thể dùng giấy trực tiếp không.

Luật sư cho rằng việc phát điện gì đó quá không đáng tin cậy, việc điêu khắc hiệu suất quả thực thấp, vậy thì vẫn nên dùng giấy thôi.

Vậy thì phải làm tốt công tác chống thấm.

Đỗ Lan nói.

Đương nhiên luật sư biết mình không thể tự mình hoàn thành mọi thứ, vì vậy ông ta đã đi tìm các cư dân hợp pháp khác, hy vọng mọi người cùng nhau hoàn thành việc ghi chép.

Điều này rất khó, dù sao thì nhân loại và Tam Thể Nhân không giống nhau, Tam Thể Nhân có thể đọc suy nghĩ để thống nhất tư tưởng, nhưng tư tưởng của nhân loại hoàn toàn không giống nhau.

Luật sư cảm thấy đây là một việc tốt, chỉ cần nỗ lực học hỏi tinh thần của Tam Thể Nhân, nhân loại ở Di Lưu Chi Quốc cũng có thể xây dựng nền văn minh vĩ đại.

Dù Di Lưu Chi Quốc có tàn khốc đến mấy, chúng ta cũng có thể xây dựng văn minh, chứ không phải chỉ chấp nhận sự cưỡng bức của Di Lưu Chi Quốc.

Chúng ta phải xây dựng sức mạnh của chính mình, sau đó cải tạo những điểm bất hợp lý của Di Lưu Chi Quốc.

Luật sư kích động nói.

Trước mặt ông ta là các cư dân hợp pháp, đều là những người đã vượt qua vòng chơi poker trước và chọn ở lại Di Lưu Chi Quốc.

Họ nghe xong lời của luật sư, biểu cảm không đồng nhất.

Rõ ràng phần lớn mọi người cho rằng ý tưởng của luật sư không đáng tin cậy, với tình hình của họ như vậy, làm sao có tư cách đối kháng Di Lưu Chi Quốc.

Chúng ta không biết gì về Di Lưu Chi Quốc, lại dám nói đối kháng và cải tạo sao.

Mơ mộng hão huyền.

Chúng ta vẫn nên yên tâm làm trò chơi giai đoạn hai đi, đến lúc chúng ta tự mình xuống sân rồi, nếu không thể giữ được mạng, đến lúc đó chúng ta đều sẽ chết.

Có người rất thực tế nói, họ chỉ muốn sống sót, sống lâu hơn, chứ không phải truyền thừa, càng không phải đối kháng.

Không có ý chí đó, cũng không có năng lực đó, vì vậy một bầu nhiệt huyết của luật sư đổi lại chỉ là sự lạnh nhạt, thậm chí ngay cả ba người có mối quan hệ tốt với ông ta cũng lắc đầu.

Họ đều là tinh anh, một là chuyên gia tâm lý học, một là lính đánh thuê giải ngũ, một là ngôi sao nhạc rock.

Mục tiêu của họ khi ở lại Di Lưu Chi Quốc cũng không thống nhất, ví dụ như lính đánh thuê giải ngũ, anh ta ở lại là để giúp người khác giải quyết nỗi đau, cách giải quyết là giết chết đối phương.

Lính đánh thuê cho rằng, cuộc sống là đau khổ, và điều anh ta có thể làm là giết chết những người chịu đựng đau khổ, để họ sớm siêu thoát.

Trái Đất cũng vậy, Di Lưu Chi Quốc cũng thế, đều như nhau.

Những cư dân hợp pháp này đều có một bộ logic tự viên tự thuyết, đều có một bộ tư tưởng có thể được mô tả là chính xác để biện minh cho hành vi của mình.

Đỗ Lan rất rõ ràng rằng các cư dân hợp pháp chắc chắn sẽ không hoàn toàn thống nhất, nhưng chỉ cần có một hoặc hai người sẵn lòng là được, chỉ cần có người ghi lại những nội dung này, những người sau này sẽ sẵn lòng học hỏi.

Ngay lúc này, một người hỏi luật sư: Dù có ghi lại thì sao.

Bài học duy nhất mà con người học được trong lịch sử là nhân loại sẽ không bao giờ rút ra bài học.

Con người luôn lặp lại những sai lầm tương tự, dù anh có ghi lại kinh nghiệm thì có tác dụng gì.

Người ta chẳng qua là kể một câu chuyện khoa học viễn tưởng về Tam Thể Nhân, các anh lại cho rằng nhân loại có thể trở thành Tam Thể Nhân sao.

Nực cười, nhân loại chính là nhân loại, mãi mãi cũng không thể trở thành Tam Thể Nhân.

Không, chỉ cần Tam Thể Nhân không siêu thoát quy luật vật chất, thì nhân loại không có lý do gì để không thể trở thành Tam Thể Nhân.

Luật sư lại tin Đỗ Lan.

Chương 2991

Tôi thấy anh đã bị cái gọi là đạo sư nhân sinh đó tẩy não rồi, nực cười.

Rõ ràng danh tiếng của Đỗ Lan đã truyền đến tai những cư dân hợp pháp này.

Mọi người cũng biết thời đại bờ biển, có một người tự xưng là đạo sư nhân sinh, nhờ anh ta mà tỷ lệ sống sót trong trò chơi ở bờ biển đã tăng lên rất nhiều.

Đó là một người còn biết tẩy não hơn cả chính trị gia, rất nguy hiểm, cũng rất đáng ghét.

Luật sư rất thất vọng nói: Chúng ta đã trở thành cư dân hợp pháp, tiếp theo chúng ta nên thực hiện giá trị bản thân, chứ không phải chỉ nghĩ đến sự tồn tại của bản thân, điều này là sai.

Hừ, ai lại chê mình sống lâu chứ.

Anh đã bị đạo sư nhân sinh tẩy não rồi, nếu anh không muốn trở thành kẻ thù của chúng tôi, đừng nói gì nữa.

Nếu không tôi không thể đảm bảo anh có thể toàn thân trở ra.

Luật sư nhìn đám cư dân hợp pháp này, nhất thời rất bất lực.

Tuy nhiên, các cư dân hợp pháp vốn dĩ đã có mục đích riêng của mình, quả thực rất khó thay đổi.

Luật sư ở Di Lưu Chi Quốc tìm kiếm giá trị nhân loại, ông ta có một vấn đề về tiêu chuẩn giá trị nhân loại hy vọng có thể tìm được câu trả lời.

Nhưng hầu hết các cư dân hợp pháp đã có câu trả lời, biết mình nên làm gì, vì vậy họ không cần phải thay đổi bản thân vì câu trả lời của luật sư.

Đây chính là đạo bất đồng bất tương vi mưu.

Ví dụ như lính đánh thuê, mục tiêu của anh ta khi ở lại là loại bỏ tất cả những người chơi đó, chấm dứt nỗi đau của họ.

Anh ta cho rằng đây chính là lý do mình đến Di Lưu Chi Quốc, trên Trái Đất anh ta từng giết chết đồng đội bị trọng thương, khi đó trên chiến trường thực sự không có điều kiện chữa trị, đồng đội tự mình yêu cầu được chết dưới tay lính đánh thuê để giải thoát.

Sau đó lính đánh thuê kiên tin rằng cái chết cũng là một sự giải thoát, anh ta nhìn những người chơi ở Di Lưu Chi Quốc đau khổ như vậy, thì muốn giúp họ giải thoát, bằng viên đạn.

Tóm lại họ đã sớm vạch ra con đường, cũng chính là điều mà luật sư vẫn luôn tìm kiếm một câu trả lời cho giá trị nhân loại.

Hiện tại Đỗ Lan nói với ông ta, giá trị nhân loại là biến hóa, thông qua thực tiễn có thể khiến kẻ yếu trở nên mạnh mẽ, có thể khiến người vô giá trị đi đến cuộc sống khá giả.

Nhưng điều này cần sự nỗ lực của chính luật sư, mới có thể thay đổi giá trị con người.

Luận điểm về giá trị biến hóa đã khích lệ luật sư, giúp ông ta tìm thấy phương hướng nỗ lực.

Hiện tại người chơi đang ở vùng trũng giá trị, vì vậy ông ta hy vọng ghi lại kinh nghiệm, giúp người chơi nâng cao giá trị.

Giá trị con người là biến hóa, đây là quan điểm của Đỗ Lan, trong những hoàn cảnh khác nhau, giá trị là không giống nhau.

Vì nhu cầu là biến hóa, nếu trong môi trường cầu sinh, một phần thức ăn có giá trị hơn vàng bạc châu báu, nếu là trong xã hội hòa bình, thì vàng bạc châu báu có giá trị hơn một trăm phần thức ăn.

Nhu cầu đổi nhu cầu, đây chính là cách Đỗ Lan hiểu về thiên hạ nhốn nháo vì lợi đến, thiên hạ nhốn nháo vì lợi đi, nói tóm lại là mọi người thỏa mãn nhu cầu lẫn nhau.

Dựa trên các giai đoạn nhu cầu khác nhau, nhu cầu cũng khác nhau, vì vậy không thể khắc chu cầu kiếm.

Luật sư vẫn luôn muốn tìm ra tiêu chuẩn giá trị nhân loại, điều đó chắc chắn là không có, vì giá trị nhân loại thay đổi theo sự thay đổi của nhu cầu.

Vì sẽ biến hóa, vậy thì chỉ cần có đủ tri thức và kinh nghiệm truyền thừa, Di Lưu Chi Quốc cũng có thể nâng cao giá trị nhân loại.

Giống như Tam Thể Nhân, vượt qua khó khăn, xây dựng nền văn minh mới.

Dù hy vọng rất mong manh, nhưng nếu làm, chắc chắn sẽ có người thực tiễn.

Anh thật sự đã hồ đồ rồi.

Mọi người cho rằng luật sư đã bị Đỗ Lan lừa gạt.

Nhưng luật sư sẽ không bao giờ thay đổi nữa, mà kiên định đi thực tiễn.

Ông ta kể một câu chuyện: Vào thời Hưng Long, Ân Thương, có hai nghĩa sĩ, sau khi Tây Chu diệt Ân Thương, họ phẫn nộ mắng Chu Văn Vương, và không chịu ăn bổng lộc Tây Chu, cuối cùng chết đói trên núi.

Lần đầu tiên nghe câu chuyện này, tôi có một thắc mắc, nếu nghĩa sĩ đều vì giữ gìn đại nghĩa mà chết, vậy thì đại nghĩa làm sao được truyền thừa.

Vấn đề này đã làm tôi băn khoăn rất lâu, là Đỗ Lan đã dạy tôi rằng đại nghĩa chưa bao giờ được truyền thừa liên tục, đại nghĩa được ghi lại, và được người ta gánh vác, vận hành một cách đứt quãng.

Không phải đại nghĩa làm người ta vĩ đại, mà là người làm đại nghĩa vĩ đại.

Vì vậy điều tôi muốn làm là ghi lại kinh nghiệm và tri thức, ghi lại quy tắc của Di Lưu Chi Quốc, để cung cấp giúp đỡ cho hậu nhân.

Hậu nhân rất có thể sẽ từ chối, nhưng tôi tin chắc sẽ có một số hậu nhân sẵn lòng học hỏi, họ sẽ gánh vác kinh nghiệm mà tôi đã ghi lại, lên một tầm cao mới.

Điều này giống như nền dân chủ Hy Lạp cổ đại, Hy Lạp cổ đại sớm đã bị diệt vong, nhưng vì văn minh của họ được ghi lại trong các thư viện Trung Đông, nên cuối cùng đã chờ đợi được cơ hội của mình, hậu nhân lại một lần nữa giương cao ngọn cờ, khiến nền dân chủ tỏa sáng rực rỡ.

Cứ như những nghĩa sĩ thà chết đói chứ không ăn bổng lộc Tây Chu, họ đã chết, nhưng câu chuyện của họ được ghi lại, và hậu nhân vào thời điểm thích hợp cũng sẽ tiếp tục gánh vác đại nghĩa.

Nghĩa sĩ chết rồi, đại nghĩa lại không biến mất, chỉ chờ đợi hậu nhân lấy lại đại nghĩa.

Tất cả văn minh nhân loại đều không có ý nghĩa, vì con người đã gánh vác đại nghĩa, là con người đang thực tiễn đại nghĩa.

Nếu không có con người, thì văn minh Hy Lạp cổ đại sớm đã biến mất rồi.

Nếu không có con người, những nghĩa sĩ thời Ân Thương sớm đã bị lãng quên rồi.

Vì con người, đại nghĩa mới thỉnh thoảng được nhắc đến.

Dù đứt quãng, nhưng thỉnh thoảng lại được truyền thêm sức sống mới cho đại nghĩa.

Luật sư thích nghe Đỗ Lan giảng lịch sử, Đỗ Lan luôn rất trực tiếp nói cho ông ta biết quy luật, lấy sử làm gương, có thể biết sự hưng thịnh của thế sự, lịch sử nói cho mọi người biết nghĩa sĩ chết hết cũng không sao, đại nghĩa luôn sẽ tỏa sáng, đó là điều tất yếu.

Phản giả đạo chi động dã, nhìn sự phát triển của Nho gia cũng biết, thời Khổng Tử Nho gia không được coi trọng, nhưng rất nhanh các đệ tử của ông đã bắt đầu làm Nho gia lớn mạnh.

Nhưng tiếp đó thiên hạ lại không có Chu Dương Ký Mặc giả, Nho gia không có ưu thế gì.

Tiếp đó Pháp gia lại quật khởi, Nho gia vẫn không có địa vị.

Mãi đến đời Hán, Nho gia cuối cùng mới trở thành chủ lưu.

Nhưng đến Ngụy Tấn Nam Bắc Triều, Huyền học nhanh chóng phát triển.

Đến Tùy Đường, Phật Đạo Nho tam túc đỉnh lập, Nho gia có lúc bị gạt ra rìa.

Nho gia cũng không phải ngay từ đầu đã liên tục được truyền thừa, đương nhiên Đạo gia, Phật giáo thực ra cũng vậy, nhưng một khi nhân loại bắt đầu đối kháng, sẽ tìm kiếm những tư tưởng khác biệt với chủ lưu.

Vì vậy chư tử bách gia, sau ngàn năm vẫn có thị trường.

Chỉ cần tồn tại đối kháng, thì những tư tưởng khác nhau luôn sẽ được nhắc đến.

Hy Lạp cổ đại được nhắc đến cũng là vì đối kháng, một là đối kháng tôn giáo thời bấy giờ, hai là đối kháng chế độ La Mã thời bấy giờ.

Không có một tư tưởng và văn minh nào là hoàn hảo, luôn có người sẽ bất mãn, bất mãn sẽ phản kháng, phản kháng cần cương lĩnh.

Những đại nghĩa được ghi lại đó sẽ có đất dụng võ.

Luật sư muốn làm là ghi lại đại nghĩa, chỉ cần có người bất mãn với Di Lưu Chi Quốc, bất mãn với trò chơi sinh tử, thì chắc chắn sẽ có người học hỏi, đây cũng là quy luật khách quan.

Vì vậy dù các cư dân hợp pháp khác không đồng tình, luật sư cũng sẽ kiên trì, đây là sự giác ngộ của ông ta.

Các cư dân hợp pháp nhìn thấy luật sư thay đổi, trong lòng rất kiêng dè Đỗ Lan.

Những cư dân hợp pháp này có thể vượt qua tất cả các trò chơi sinh tử, trình độ đều không tầm thường, tuyệt đối là tinh anh trong số tinh anh, nhưng họ vẫn không thể trở thành người truyền thừa văn minh, vẫn sống vì bản thân.

Luật sư thì dưới sự chỉ dẫn của Đỗ Lan, đã đi trên con đường tiên giải phóng toàn thế giới, sau đó giải phóng bản thân.

Trong mắt người khác, việc ghi lại kinh nghiệm là vô nghĩa, nhưng vô nghĩa chính là ý nghĩa lớn nhất.

Vì tiếp theo Di Lưu Chi Quốc vẫn sẽ tiếp tục vận hành, vẫn sẽ có nhiều người tham gia hơn, họ chắc chắn sẽ cần cương lĩnh tư tưởng, đến lúc đó những gì luật sư ghi lại sẽ quý hơn vàng.

Không phải đại nghĩa thay đổi con người, mà là con người gánh vác đại nghĩa.

Chương 2992

Đỗ Lan rất vui mừng, ít nhất luật sư cuối cùng cũng đã đi trên con đường thực hiện bản thân.

Đạo sư nhân sinh như ta trình độ vẫn không tệ, có thể coi là đã bồi dưỡng được một nhân tài thoát ly thú vui cấp thấp.

Rất mãn nguyện, điều cần chính là những người có tư tưởng cao cả, lực hành động mạnh như vậy.

Xin anh giúp đỡ mọi người đi, nếu anh có thể bảo vệ chúng tôi không bị tia laser giết chết, chắc chắn sẽ bảo vệ được nhiều người hơn.

Thiếu nữ từng tự sát hy vọng Đỗ Lan giúp đỡ các nhà thiết kế.

Cô ấy thuộc kiểu người thấy giết trâu thì thương trâu, thấy giết cừu thì thương cừu.

Cô ấy vừa hy vọng có thể cứu trâu, vừa hy vọng có thể cứu cừu, thực sự là thấy ai cũng muốn cứu.

Tôi biết mọi người rất quá đáng, nhưng họ không có thầy cô dạy họ nên làm gì.

Di Lưu Chi Quốc giống như xã hội nguyên thủy, là một thế giới hoàn toàn xa lạ, chúng ta rốt cuộc nên làm thế nào, chỉ có thể mò mẫm tiến lên.

Nếu cho họ thêm một cơ hội nữa, chắc chắn sẽ có một số người thay đổi, sẵn lòng gia nhập phe của luật sư.

Thiếu nữ nói cũng rất có lý, đối mặt với một thế giới xa lạ, nhân loại chắc chắn phải đi lại con đường phát triển văn minh một lần nữa, mới có thể xác định nghĩa vụ và quyền lợi mới, chắc chắn sẽ có những người đi sai đường.

Thực ra hầu hết các nền văn minh đều đi sai đường, rất nhiều nền văn minh đã biến mất.

Những nền văn minh có thể truyền thừa lại, cũng đầy rẫy khúc mắc và khổ nạn, nhưng dù khó khăn đến mấy, cũng sẽ có người gánh vác đại nghĩa, dù đại nghĩa của mỗi thời kỳ không giống nhau, sự đối kháng giữa các đại nghĩa cũng chưa từng ngừng nghỉ.

Đại nghĩa của đại văn minh chính là cách giải quyết vấn đề, tiểu văn minh thiếu năng lực tương tự.

Tiểu văn minh có thể tìm thấy vấn đề, nhưng không giải quyết được vấn đề, phải dựa vào đại văn minh.

Cứ như phim ảnh, rất nhiều phim quay về mặt tối của nhân tính, phơi bày các vấn đề xã hội, phim rất hay, nhưng vô dụng, bị chế giễu là phim quay tùy tiện, chính là không giải quyết vấn đề.

Thực ra những nền văn minh thực sự có thể giải quyết vấn đề vốn dĩ rất ít, hầu hết các nền văn minh căn bản không thể đưa ra câu trả lời.

Và những nền văn minh giải quyết vấn đề lại được chia thành vài loại: văn minh độc thần giáo, tôn sùng Chúa Cứu Thế, gặp vấn đề thì chờ Chúa Cứu Thế giải quyết.

Tôn giáo Ấn Độ, tôn sùng Phạm Ngã hợp nhất, gặp vấn đề thì nói về luân hồi, đời này không giải quyết, đời sau giải quyết, tương đương với không giải quyết.

Lại có Nho gia, gặp vấn đề, hoặc là khắc kỷ, hoặc là Pháp Tiên Vương, hoặc là cải huyền canh trương.

Pháp gia, gặp vấn đề, trực tiếp biến pháp.

Đạo gia, gặp vấn đề, dùng quyền mưu và nhẫn nại.

Phật giáo, gặp vấn đề, tìm cầu đốn ngộ và bờ bên kia.

Chỉ tìm thấy vấn đề là tiểu văn minh, có thể đưa ra phương pháp giải quyết vấn đề mới là đại văn minh.

Thông qua phim ảnh cũng có thể thấy, phim đặt ra vấn đề và phim giải quyết vấn đề, ranh giới rõ ràng.

Tiếp theo giáo dục của Đỗ Lan cũng sẽ bước vào giai đoạn hai, từ trò chuyện chuyển sang giai đoạn phim ảnh.

Phát hiện vấn đề thì đơn giản, giải quyết vấn đề thì khó.

Để giải quyết vấn đề không phải là một hay hai người có thể hoàn thành, mà phải tập hợp nhân tâm, phải có một tư tưởng.

Đương nhiên có rất nhiều tư tưởng tập hợp nhân tâm, hơn nữa còn đối kháng lẫn nhau.

Nhưng chỉ cần có thể tập hợp nhân tâm, thì về cơ bản là có thể thử đi giải quyết vấn đề rồi.

Từ các bộ phim truyền hình có thể tổng kết ra các quốc gia, các nền văn minh khác nhau xử lý vấn đề như thế nào sau khi phát hiện vấn đề.

Có rất nhiều bộ phim chỉ thuần túy sử dụng bạo lực, bạo lực quả thực có thể ở một mức độ nào đó giải quyết vấn đề, nhưng không thể giải quyết gốc rễ vấn đề, vì vậy không phải là biện pháp căn bản.

Phương án giải quyết bằng bạo lực này, đối với đại văn minh không hề có chút thách thức nào.

Vì đại văn minh khi đối mặt với vấn đề, thông thường đều là giải quyết gốc rễ vấn đề.

Bạo lực có thể có, nhưng bạo lực chỉ là thủ đoạn, không phải mục đích, tư duy thay đổi gốc rễ mới là mục đích, mới là câu trả lời thay đổi vấn đề.

Ví dụ như tư duy Chúa Cứu Thế, chính là nói cho mọi người biết gặp vấn đề đừng sợ, chờ Chúa Cứu Thế đến là được.

Chắc chắn sẽ có một người da trắng đến cứu rỗi các ngươi, đến lúc đó chỉ cần chuẩn bị một mỹ nữ là được, anh ta sẽ vì mỹ nữ mà cứu rỗi mọi người.

Nếu là người ngoài hành tinh xâm lược, cũng đừng vội, chờ một người ngoài hành tinh tin vào tự do đến cứu rỗi thế giới là được, thậm chí còn không cần chuẩn bị mỹ nữ.

Tư duy Chúa Cứu Thế chính là tự do, chỉ cần có tư tưởng này, thì có thể thần chặn giết thần, phật chặn giết phật.

Có thể giải quyết tất cả các vấn đề, nếu không giải quyết được cũng đừng vội, đó là vì Chúa Cứu Thế chưa đến, vẫn phải tiếp tục tuyên truyền tự do, tự do cộng Chúa Cứu Thế là có thể giải quyết mọi khó khăn.

Có lẽ có người cảm thấy lời này quá ngốc, nhưng đối với những nền văn minh không có lối tư duy khác, tư duy này chính là cọng rơm cứu mạng của họ.

Họ sẽ nghĩa vô phản cố mà tin tưởng, hơn nữa thực lực của đế quốc Mỹ cũng là minh chứng tốt nhất, ai có thể nghi ngờ tự do là không tốt chứ.

Lại có một số phương án giải quyết còn hoang đường hơn cả Chúa Cứu Thế, đó là dựa vào thần linh và kiếp sau, loại tác phẩm này giải quyết vấn đề bằng cách trốn tránh.

Thường dựa vào cách cơ giới hóa chúa trời để giải quyết vấn đề, điều đó thật sự còn không đáng tin cậy bằng Chúa Cứu Thế.

Nhưng loại tác phẩm này trong xã hội tư duy thần linh, lại rất được ưa chuộng, vì mọi người đều nghĩ như vậy.

Đời này không giải quyết được, đời sau nhất định có thể.

Đương nhiên còn có một cách giải quyết, đó là thông qua sự hiểu biết lẫn nhau, tình yêu giữa người với người để giải quyết vấn đề.

Ở Nhật Bản, và một số nơi nhỏ phát triển kinh tế khác cũng rất thịnh hành.

Sự hiểu biết và tình yêu lẫn nhau có thể giải quyết vấn đề không.

Trong các mối quan hệ xã hội đơn giản, có lẽ có thể.

Ví dụ như một dân tộc duy nhất, ví dụ như một quốc gia nhỏ với ít dân, quả thực có thể hiểu biết lẫn nhau.

Nhưng một khi xã hội phức tạp, trong môi trường đa dân tộc, đa giai cấp, đa tôn giáo, dù có hiểu biết lẫn nhau, cũng rất khó đoàn kết nhất trí.

Dù sao thì ai cũng có lập trường riêng của mình, dù có hiểu lập trường của đối phương, cũng không thể từ bỏ lập trường của mình.

Vì vậy sự hiểu biết lẫn nhau ở những nơi nhỏ có lẽ hiệu quả, một khi đến môi trường phức tạp thì rất khó thực hiện.

Còn có một phương án giải quyết vấn đề nữa là chủ nghĩa tập thể, tất cả mọi người cùng nỗ lực vì một mục tiêu, đoàn kết tất cả những người có thể đoàn kết.

Bất kể có lập trường gì, vì một mục tiêu mà cùng nhau nỗ lực.

Gặp vấn đề, đoàn kết lại giải quyết vấn đề, còn về chi phí cần thiết trong quá trình giải quyết vấn đề, phân phối lợi ích sau khi giải quyết vấn đề, sẽ không vì vấn đề giai cấp, dân tộc, tôn giáo mà có thành kiến, chỉ xét xem mọi người đã đóng góp bao nhiêu sức lực trong quá trình giải quyết vấn đề, chỉ xét hành vi của mọi người.

Muốn mọi người đóng góp sức lực, còn muốn mọi người chấp nhận phân phối, điều này là khó nhất.

Bởi vì xã hội rất phức tạp, khó có thể làm cho mỗi người đều vừa lòng, các tư tưởng khác nhau không ngừng va chạm, cuối cùng mọi người rất khó hợp tác với nhau.

Dường như Chúa Cứu Thế còn thực tế hơn việc mọi người cùng hợp tác, dù sao thì một gia đình, cha mẹ con cái cũng rất khó đạt được ý kiến thống nhất, người cha muốn ăn thịt nướng, người mẹ muốn ăn lẩu, đứa trẻ muốn ăn gà rán, một gia đình ba người còn khó hợp tác, huống chi là những người khác tôn giáo, khác dân tộc, khác giai cấp cùng nhau nỗ lực.

Nhưng chủ nghĩa tập thể cũng là tất yếu, vì nhân loại đang không ngừng quy biên tập hợp, quy về một mối.

Tôn giáo, dân tộc, giai cấp cũng là sản phẩm của quy biên, trong cùng một tôn giáo cũng có mâu thuẫn, nếu không phải để đối kháng các tôn giáo khác, họ hận không thể nội chiến.

Nhưng dù có phân hóa, cũng có thể duy trì hợp tác, đây chính là quy biên.

Tưởng chừng như ma huyễn, nhưng nhân loại lại không thể không cần tập thể, đến mức thế giới phương Tây lớn tiếng kêu gọi ác tất yếu.

Chương 2993

Coi tập thể nhân loại hình thành từ quy biên là tà ác, nhưng lại không thể không cần.

Vì các tôn giáo cũng là do quy biên mà thành, vậy thì sự quy biên vượt qua tôn giáo, dân tộc tự nhiên cũng tồn tại.

Chỉ là để làm được điều này rất khó, rất nhiều nền văn minh đều đang thử nghiệm, chỉ là tiến độ mỗi nơi khác nhau.

Ví dụ như tôn giáo thử nghiệm Tam vị nhất thể, dung hợp các thần linh khác nhau lại với nhau, biến các thần khác thành một phân thân của một thần.

Thử nghiệm dung hợp tất cả các tôn giáo lại với nhau.

Cũng có người thử nghiệm khởi xướng dân tộc người Trái Đất mới, bãi bỏ hoàn toàn các dân tộc cũ, chỉ giữ lại một thân phận là công dân toàn cầu.

Cũng có nền văn minh cho rằng bạn là thân phận gì, tôn giáo gì đều không quan trọng, điều quan trọng là bạn đã làm gì, hành vi của bạn có lợi cho toàn nhân loại không, đó mới là quan trọng nhất.

Tiêu chuẩn hành vi là lấy dân làm gốc, không thể đi ngược lại nền tảng này.

Bất kể là thân phận gì, đều nên làm lợi cho nhân dân.

Vì vậy thực ra mọi người đều đang nỗ lực quy biên, chỉ là một số nền văn minh tiến độ nhanh, một số nền văn minh tiến độ chậm.

Đương nhiên cũng có người không ngừng tạo ra những vòng tròn mới, phá vỡ sự quy biên cũ, tạo ra sự quy biên mới, cố gắng làm chậm tốc độ quy biên của văn minh.

Lấy danh nghĩa tự do, không hy vọng mọi người giải quyết vấn đề thông qua quy biên, vì những kẻ hưởng lợi ích này chính là vấn đề của sự phát triển xã hội.

Một khi sự quy biên hoàn thành, họ sẽ phải bị giải quyết.

Đỗ Lan đang cho mọi người xem phim, hắn đã sửa rất nhiều tivi và máy chiếu, tìm rất nhiều phim cho mọi người xem, thông qua phim ảnh để giải thích các phương pháp giải quyết vấn đề.

Cố gắng thuyết phục mọi người ghi lại kinh nghiệm, để chuẩn bị tư tưởng cho những người sau này.

Có kinh nghiệm, mới có thể phát triển thành tư tưởng, có tư tưởng mới có thể quy biên, quy biên rồi mới có thể thử tập trung sức mạnh giải quyết vấn đề, như vậy mới có thể khám phá bí mật của Di Lưu Chi Quốc.

Nhân loại ở Trái Đất đã phát triển mấy vạn năm, hiểu biết về sự thật cũng rất hạn chế.

Di Lưu Chi Quốc là một lãnh địa hoàn toàn mới, chúng ta cũng phải chuẩn bị mấy vạn năm, từng chút một tích lũy tri thức, mới có thể chuẩn bị tốt cho hậu nhân khám phá bí mật.

Không thể nói chúng ta những người này có thể giải mã bí mật, điều đó là không thực tế.

Đỗ Lan nói: Hãy xem những bộ phim này, và các phương tiện giải quyết vấn đề trong phim, dựa vào Chúa Cứu Thế, hay dựa vào chủ nghĩa tập thể quy biên, hay hy vọng cơ giới hóa thần linh, ta nghĩ trong lòng các ngươi cũng có suy nghĩ.

Nhưng bất kể theo hướng nào, đều cần một lượng lớn kinh nghiệm làm cơ sở.

Vì vậy ghi lại kinh nghiệm là công việc cơ bản, các ngươi phải ghi lại kinh nghiệm của mình, để lại cho hậu nhân.

Đỗ Lan hùng hồn nói, không mong một thế hệ người hiểu rõ sự thật, mà là chuẩn bị cho mấy thế hệ người từ từ phát triển, hiểu rõ sự thật.

Nhiệm vụ lịch sử của tiền nhân chính là ghi lại, như vậy hậu nhân mới có thể không ngừng tiếp thu kinh nghiệm và tư tưởng của tiền nhân, không ngừng đối kháng Di Lưu Chi Quốc, cuối cùng hình thành nền văn minh mới.

Cứ như Tam Thể Nhân không ngừng hủy diệt và tái sinh trong gian nan, làm tốt mọi sự chuẩn bị, chờ đợi một ngày nào đó trong tương lai, có người sẽ tiết lộ sự thật về Di Lưu Chi Quốc.

Hữu Tê Lương Bình rất không vui, vì anh ta muốn ngay bây giờ, lập tức, biết sự thật về thế giới, tốt nhất là người khác nói cho anh ta, chứ không phải tự mình nỗ lực đi tìm, không chấp nhận thế hệ mình không thể biết, phải đợi hậu nhân giải mã sự thật.

Chưa kể mình có hậu duệ hay không, dù có, anh ta cũng rất khó tin rằng hậu duệ của mình có thể kiên trì theo đuổi tư tưởng tìm kiếm sự thật.

Nhưng Đỗ Lan đã sớm nói tư tưởng không phải là liên tục không ngừng, mà là đứt quãng được người ta lấy ra sử dụng.

Dù người sau không muốn tìm kiếm sự thật, nhưng luôn sẽ có một số người muốn biết sự thật, vậy thì những tài liệu này có thể phát huy tác dụng.

Đại nghĩa vẫn ở đó, chưa bao giờ biến mất, chỉ chờ người ta gánh vác mà thôi.

Còn việc chọn hay không chọn đại nghĩa thì là lựa chọn của nhân loại, có người không chọn, thì chắc chắn sẽ có người chọn, đây chính là quy luật khách quan.

Xem phim học kiến thức, mọi người nói như ma ám, xem một bộ phim bom tấn mà cũng có thể thấy được đặc sắc của các nền văn minh khác nhau sao.

Gặp vấn đề, giải quyết vấn đề, quá trình này còn có các nền văn hóa, phong cách khác nhau sao.

Điều đó là đương nhiên, phim ảnh của các nền văn minh khác nhau, khi gặp cùng một vấn đề, phương án giải quyết đương nhiên là khác nhau.

Tuy nhiên, điều này không phải là quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là phải chứng minh sự lựa chọn của con người là khác nhau, chứng minh những thứ mọi người ghi lại, cuối cùng sẽ được hậu nhân chấp nhận, và thực tiễn.

Đây mới là mục tiêu cuối cùng của Đỗ Lan, chính là phải thuyết phục mọi người nỗ lực tham gia trò chơi, nỗ lực ghi lại lịch sử, mở đường cho những người sau.

Muốn khám phá bí mật của Di Lưu Chi Quốc, không phải một nhóm người có thể hoàn thành, phải chuẩn bị cho một cuộc chiến trường kỳ, phải mở đường cho hậu nhân, để hậu nhân kế tiếp nhau tiến lên.

Hữu Tê Lương Bình không thể chấp nhận, vì anh ta hy vọng ngay bây giờ, lập tức có được sự thật, tại sao anh ta chỉ có thể làm đá lót đường, mà không thể có được kết quả.

Tại sao lại để hậu nhân mới có cơ hội biết sự thật.

Anh ta không vui, không chấp nhận sự sắp đặt này: Tại sao.

Chỉ vì thực lực của anh có hạn, sau khi vào Di Lưu Chi Quốc, anh đã trải qua những chuyện này, nếu không có người giúp đỡ anh, anh đã chết từ lâu rồi.

Huống chi là nói gì đến khám phá sự thật, vì vậy hãy nhận rõ hiện thực, sau đó tích lũy kinh nghiệm của mình, giúp hậu nhân tiếp tục khám phá.

Tôi nghĩ vừa rồi đã xem nhiều phim như vậy, hẳn là đã hiểu rồi, chỉ cần để lại ghi chép, chắc chắn sẽ có người chọn khám phá sự thật, vì vậy đừng lo lắng sự nghiệp của anh không có người kế tục.

Vì vậy hãy tin tưởng trí tuệ của hậu nhân đi.

Hữu Tê Lương Bình lại không thể tin rằng sau khi mình chết, vẫn sẽ có người điều tra sự thật.

Càng không thể chấp nhận việc mình không thể biết sự thật, đối với anh ta, người khác biết sự thật thì có ý nghĩa gì.

Nếu không phải chúng ta tự mình điều tra được sự thật, nếu sự thật nằm trong tay người khác, thì có ý nghĩa gì.

Hữu Tê Lương Bình cũng là một người trọng ý nghĩa.

Muốn nhận rõ mình là đá lót đường, nhận rõ mình chỉ có thể làm một số công việc nhỏ nhặt, quả thực rất tàn khốc.

Dù sao thì ai cũng là nhân vật chính trong cuộc đời mình, ai cũng hy vọng cuộc đời mình có thủy có chung, rực rỡ muôn màu.

Đặc biệt là những người trẻ tuổi như Hữu Tê Lương Bình, chắc chắn là cho rằng mình có khả năng làm cho cuộc đời mình đa sắc màu, anh ta còn muốn đi đến thảo nguyên lớn, đi xem hoàng hôn đẹp nhất, còn muốn nói đi là đi, đi du lịch khắp nơi.

Cuộc đời của anh ta do anh ta làm chủ, tại sao phải làm đá lót đường cho người khác.

Tại sao phải giao việc khám phá sự thật cho người khác.

Tùy anh, nếu anh thấy có khả năng khám phá sự thật, thì anh cứ đi thôi.

Đỗ Lan lại không ngăn cản đối phương, đối phương nếu muốn sống một cuộc đời rực rỡ, cứ việc đi.

Lương Bình, đủ rồi.

Lại là Thế Xuyên Trương Thái nói: Cậu còn muốn hại chết Ngải Bộ Đại Cát sao.

Cậu không muốn làm đá lót đường cho người khác, kết quả chính là coi chúng tôi là đá lót đường mà thôi.

Hữu Tê Lương Bình không thể tin được nhìn bạn thân, không ngờ cô ấy lại nhìn mình như vậy.

Nhưng anh ta còn chưa nói gì, đã nghe Thế Xuyên Trương Thái tiếp tục nói: Khi ở bờ biển, cậu không phải rất khinh thường Phong Mão Tử sao.

Cho rằng anh ta là một kẻ ích kỷ, nhưng cậu nói một đằng, làm một nẻo, cậu chẳng phải cũng muốn trở thành người như Phong Mão Tử sao.

Để mọi người giúp đỡ cậu thực hiện mục tiêu, chỉ dựa vào bản thân, cậu chẳng làm được gì cả.

Thôi đi, nghe Đỗ Lan đi.

Hữu Tê Lương Bình im lặng, nếu không có sự ủng hộ của những người xung quanh, anh ta đã chết từ lâu rồi.

Nói cho cùng, cuộc đời rực rỡ cần chi phí, phải có người chi trả mới được, dù không cam tâm, nhưng đó là sự thật.

Chỉ dựa vào một người, rất khó hoàn thành cuộc đời rực rỡ, không chừng trên thảo nguyên lớn sẽ bị bệnh mà chết.

Không có người khác, việc đi đến thảo nguyên xem mặt trời mọc là một mục tiêu không thể thực hiện được.

Đầu tiên Nhật Bản không có thảo nguyên lớn, muốn đi đến thảo nguyên ở quốc gia khác, phải có máy bay, tàu thủy, đường xá, sau đó khí hậu thảo nguyên có thể khiến người ta bị bệnh, cần bác sĩ và thuốc men, cuối cùng khi mặt trời mọc trên thảo nguyên rất lạnh, cần giữ ấm.

Những thứ này, thiếu một cái, đều không thể hoàn thành giấc mơ xem mặt trời mọc trên thảo nguyên.

Ngay cả giấc mơ đơn giản như xem mặt trời mọc trên thảo nguyên, đằng sau cũng có rất nhiều người âm thầm cống hiến.

Nếu không có sự cống hiến của họ, bất kỳ giấc mơ nhỏ bé nào cũng đều xa vời không thể chạm tới.

Chương 2994

Chính vì có vô số người cống hiến, con người không những có thể đi đến thảo nguyên xem mặt trời mọc, mà còn có thể bay vào vũ trụ xem mặt trời mọc.

Từ thời cổ đại con người ngước nhìn bầu trời sao, đến phi hành gia đầu tiên của nhân loại đi vào vũ trụ, trong đó đã trải qua hai nghìn năm.

Vì vậy muốn điều tra sự thật về Di Lưu Chi Quốc, mục tiêu này tưởng chừng đơn giản, nhưng có lẽ cũng cần hai nghìn năm, hoàn toàn không phải Hữu Tê Lương Bình có thể làm được.

Nếu anh ta khăng khăng làm theo ý mình, chính là đẩy bạn bè vào nguy hiểm, giẫm lên bạn bè để leo lên.

Đi đến thảo nguyên xem mặt trời mọc, vốn dĩ không thể để mỗi người đều làm được.

Nếu tôi thực hiện được, thì phía sau nhất định có rất nhiều người âm thầm cống hiến.

Nếu tôi cũng âm thầm cống hiến, thì cuối cùng nhất định sẽ có người khác đi đến thảo nguyên xem mặt trời mọc.

Đỗ Lan cho rằng không tệ, Hữu Tê Lương Bình rất nhanh sẽ ngộ ra: công thành bất tất tại ngã, thành công tất định hữu ngã.

Muốn mỗi người đều đi đến thảo nguyên xem mặt trời mọc, thì phải nâng cao năng suất, giảm chi phí đi lại, giảm chi phí y tế, giảm chi phí giữ ấm, thậm chí còn phải nâng cao thể chất của toàn dân.

Hữu Tê Lương Bình nhìn bạn thân, phát hiện Trương Thái thật sự đã thay đổi, trước đây cô ấy chỉ biết vâng lời, nhưng bây giờ cô ấy cũng có thể bày tỏ ý kiến của mình.

Cậu nói đúng.

Hữu Tê Lương Bình cúi đầu, anh ta không thể quá ích kỷ.

Thế Xuyên Trương Thái đã bị xe Gép truy đuổi, vô số lần suýt chết, chạy đến mức tiểu ra máu, cuối cùng đã vượt qua nỗi sợ hãi cái chết.

Một người ngay cả nỗi sợ hãi cái chết còn có thể vượt qua, thì sẽ không còn sợ hãi bày tỏ suy nghĩ của mình.

Đỗ Lan cho rằng không tệ, đây mới là những người trẻ tuổi thực sự, đối mặt với cuộc đời tàn khốc, chính là máu chảy lênh láng, dù biết mình chỉ là đá lót đường, cũng vẫn không oán không hối.

Quả nhiên xe Gép và mỹ nữ đều rất dễ dùng, Đỗ Lan rất hài lòng.

Ngay khi mọi người quyết định đi trên một con đường hoàn toàn mới, trò chơi giai đoạn hai cũng bắt đầu.

Ngày hôm đó, tất cả các tivi và màn hình máy tính đã bị bỏ đi trong thành phố, đều đồng loạt sáng lên.

Một nhóm cư dân hợp pháp ẩn mình trong bóng tối thông qua video đã tuyên bố bắt đầu giai đoạn hai của trò chơi với tất cả người chơi.

Chào mọi người, chúng tôi là đại diện của các cư dân hợp pháp bài hoa.

Tiếp theo toàn thành phố sẽ được chia thành vài khu vực, mỗi khu vực sẽ có trò chơi chờ đợi các bạn công phá.

Các bạn có thể tham gia trò chơi bất cứ lúc nào, chúng tôi chờ đợi thử thách của các bạn.

Đây sẽ là giai đoạn hai của trò chơi, hãy cố gắng lên nhé.

Tất cả mọi người đều sững sờ, trước đó họ đã phát hiện trò chơi sinh tử đã biến mất, không ngờ lại đang chờ một chiêu lớn khác.

Thì ra bài hoa thực sự tồn tại, hơn nữa một lá bài hoa đại diện cho một cư dân hợp pháp sao.

Mọi người rất kinh ngạc, không ngờ cuối cùng lại còn có cư dân hợp pháp.

Chính là những kẻ này đã thiết kế trò chơi sinh tử sao.

Có người trợn mắt, nghĩ đến những đau khổ mình đã chịu đựng trong khoảng thời gian này, thì căm hận những kẻ đứng sau màn này đến tận xương tủy.

Tạch.

Ngay khi mọi người còn đang bàn tán, trò chơi đã bắt đầu, phạm vi trò chơi của lính đánh thuê là không giới hạn, chỉ cần ở Di Lưu Chi Quốc đều phải chịu sự tấn công của anh ta.

An nghỉ đi.

Chết chính là kết cục tốt nhất, không có đau khổ, không có bi thương.

Tuy nhiên, Đỗ Lan đã tạo ra thế giới lồng vào nhau, vì vậy sau khi chết là đi vào tầng hai của Di Lưu Chi Quốc, vẫn phải tiếp tục chịu khổ.

Rõ ràng lính đánh thuê không biết điều này, vẫn cho rằng cái chết là phương tiện trốn tránh tốt nhất, vì vậy một cách đơn phương cho rằng người chết là hạnh phúc nhất.

Nhưng thực ra, chỉ cần anh ta chết một lần là sẽ biết sự thật hoàn toàn trái ngược với tưởng tượng của mình, cái chết không những không hạnh phúc, mà còn phải tiếp tục chịu sự truy sát của xe Gép.

Chỉ có thể nói suy nghĩ của lính đánh thuê là không khoa học, không thể được chứng thực, rất thiếu sự chặt chẽ.

Đáng tiếc anh ta không biết những điều này, vì vậy vô tình bóp cò, thu hoạch sinh mệnh của người chơi, ban cho họ sự yên bình của cái chết.

Giai đoạn thứ hai bắt đầu, Hợp Pháp Công Dân đã dựng xong đài lôi, chờ đợi người chơi đến.

Nếu có ai đó muốn trốn tránh sống sót, điều đó là không thể, bởi vì toàn bộ thành phố là phạm vi trò chơi của Cố Dong Binh, hắn có thể tùy ý khai hỏa, giết chết những người chơi ẩn náu.

Vì vậy, người chơi tốt nhất là nên nhanh chóng vượt qua tất cả các trò chơi, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ bị Cố Dong Binh giết sạch, bởi vì hỏa lực của hắn quá mạnh.

Khi những người chơi đang lẩn tránh sự truy sát, trên không thành phố xuất hiện mười hai chiếc Phi Đĩnh, mỗi chiếc đều treo một lá cờ bài poker khổng lồ bên dưới.

Bốn chất J, Q, K, tổng cộng mười hai lá, ngay bên dưới Phi Đĩnh là địa điểm trò chơi của Hợp Pháp Công Dân, họ đã bày ra trận thế, chờ đợi người chơi đến khiêu chiến.

Hữu Tê Lương Bình và đồng đội đang trong tình trạng hỗn loạn, thực sự là đủ rồi, trong hoàn cảnh này thì làm sao mà ghi lại kinh nghiệm được.

Chạy trốn thảm hại, kết quả mọi người đều tan tác, cũng không biết những người khác đang ở đâu.

Dù sao thì mọi người đều tản ra, tình huống vừa rồi là tự lo thân mình còn không xong, đâu có thời gian để quan tâm người khác trốn đi đâu.

Cố Dong Binh sở hữu các loại vũ khí, từ súng lục đến đạn hỏa tiễn, tóm lại là điên cuồng bắn phá, có chuẩn bị đối đầu với không chuẩn bị, chớp mắt đã có không ít người chết.

Những người chơi thực sự bị một phen hoảng sợ, Hợp Pháp Công Dân quá không tuân thủ luật lệ rồi.

Hiện tại, Đỗ Lan, Phong Mạo Tử và vài người nữa đang trốn cùng nhau.

Đợi không còn nghe thấy tiếng súng nữa, Phong Mạo Tử tựa vào tường cười khổ, không ngờ trò chơi càng ngày càng khốc liệt.

Những người nhát gan đã khóc rồi, ở Di Lưu Chi Quốc căn bản không có hy vọng, giờ đã bước vào giai đoạn thứ hai, trò chơi càng trở nên tàn bạo hơn.

Bọn họ căn bản không thể chịu đựng nổi, ngoài khóc ra, thực sự không biết phải làm gì.

Đi công lược trò chơi của Hợp Pháp Công Dân đi, tôi có rất nhiều chuyện muốn hỏi.

Phong Mạo Tử nói.

Hiển nhiên mọi người đều cho rằng Hợp Pháp Công Dân biết chân tướng của Di Lưu Chi Quốc, đáng tiếc Hợp Pháp Công Dân cũng không biết.

Tại sao vẫn chưa kết thúc.

Tiếng oán thán không ngớt bên tai, bọn họ đã chịu đựng đủ rồi.

Thực ra Phong Mạo Tử cũng đã chịu đủ, nhưng chỉ cần còn sống, dù gian khổ đến mấy cũng phải tiến về phía trước.

Đó chính là nhân sinh, đời người không thể nào muốn ra sao thì ra, mà luôn có đủ loại không thuận lợi và không vừa ý.

Cho dù có vô vàn khó khăn, đời người vẫn phải tiếp tục, nghịch dòng mà tiến.

Đương nhiên Phong Mạo Tử cũng biết mình không còn là quốc vương nữa, không có tư cách để mọi người tiếp tục đi theo mình, nên hắn quyết định tự mình đi xem trình độ trò chơi bài.

Trình độ đương nhiên là rất cao, thua là chết, hơn nữa tất cả các trò chơi đều là đấu trí tâm lý, thử thách lòng tin và mưu trí.

Các trò chơi đều rất hại não, nhưng chỉ cần nắm bắt được quy tắc, người chơi vẫn có thể chiến thắng Hợp Pháp Cư Dân.

Đặc điểm trò chơi là có lợi cho Hợp Pháp Cư Dân, ưu thế của Hợp Pháp Cư Dân có lẽ là mối quan hệ tin tưởng, hoặc là một loại tài năng đặc biệt nào đó.

Vậy thì trò chơi chắc chắn được thiết kế xoay quanh ưu thế này.

Nhưng một loại ưu thế không nhất thiết phải là độc quyền của Hợp Pháp Công Dân, chỉ cần người chơi có thể làm tốt hơn Hợp Pháp Công Dân, cán cân chiến thắng sẽ nghiêng về phía chúng ta, Đỗ Lan điềm đạm nói.

Ngay cả khi quy tắc trò chơi thiên về Hợp Pháp Công Dân cũng không sao, cho dù Hợp Pháp Công Dân rất giỏi một loại năng lực nào đó cũng chẳng sao, chỉ cần năng lực đó là thứ loài người sở hữu, thì nó sẽ không phải là độc quyền của Hợp Pháp Công Dân, người chơi có thể xuất sắc hơn Hợp Pháp Công Dân.

Điều này cũng giống như chế độ phân phong của triều Chu, thông qua Chu Lễ đã chia quý tộc thành các đẳng cấp Công, Hầu, Bá, Tử, Nam khác nhau, hy vọng mọi người đều tuân thủ quy tắc này.

Nhưng mặc dù đã định ra thân phận của chư hầu, thực lực của chư hầu lại không thể bị hạn chế.

Cùng với sự phát triển, thực lực của Hầu tước có thể vượt qua Công tước, thậm chí thế lực của Tử tước cũng có thể vượt qua Thiên tử.

Do đó, Chu Lễ đã sụp đổ, quy tắc ban đầu chắc chắn thiên về Thiên tử và các quý tộc lớn, nhưng họ không thể hạn chế sự phát triển thực lực của các quý tộc nhỏ.

Chương 2995

Ban đầu, ưu thế của Thiên tử và các quý tộc lớn thực sự mạnh, nhưng các quý tộc nhỏ có thể thông qua học tập và phát triển, cũng có được ưu thế.

Đây chính là vấn đề của tất cả các quy tắc trò chơi, Hợp Pháp Công Dân tương đương với Thiên tử và các chư hầu lớn, họ có ưu thế ban đầu, nhưng quy tắc trò chơi của họ không thể hạn chế sự thăng tiến thực lực của người chơi, một khi thực lực của người chơi vượt qua Hợp Pháp Cư Dân, thì họ sẽ xong đời.

Tất cả đều là con người, không có bất kỳ quy tắc nào có thể vĩnh viễn đảm bảo kẻ có ưu thế có thể mãi giữ vững ưu thế.

Nếu có một quy tắc làm được điều đó, thì lịch sử đã không có đổi triều thay đại, không có lễ băng nhạc hoại.

Phong Mạo Tử gật đầu, cho rằng Đỗ Lan nói rất đúng: Bất kể Hợp Pháp Công Dân có ưu thế gì, chúng ta chỉ cần nỗ lực học tập và thăng tiến, là có thể đạt được ưu thế lớn hơn họ, cuối cùng giành chiến thắng trong trận đấu.

Vậy nên, sau khi vào trò chơi, chúng ta phải lắng nghe kỹ quy tắc trò chơi, cẩn thận quan sát kỹ xảo chơi của Hợp Pháp Công Dân, học hỏi trò chơi ngay trong trò chơi, như vậy mới có thể chiến thắng.

Đỗ Lan, ngươi hãy đi nói ý tưởng này cho những người khác, ta sẽ đi khiêu chiến trước.

Đỗ Lan gật đầu, vào trò chơi không thể quay cuồng mất phương hướng, phải xác định phương hướng trước đã.

Nghiên cứu quy tắc trò chơi, học hỏi từ người chơi hợp pháp, điều này quả thực có lợi cho tư duy của người chơi.

Nhưng không phải người chơi nào cũng có thể nắm bắt được, vì vậy cần Đỗ Lan đi truyền bá.

Thế là Đỗ Lan xông ra.

Cố Dong Binh nhìn màn hình trên cánh tay mình, trên đó có vị trí cụ thể của từng người chơi, vì vậy những người chơi không thể trốn mãi.

Cố Dong Binh sẽ dựa theo nhu cầu của mình, theo thời gian mà thu thập người chơi, thông thường mà nói, nếu trốn ở một chỗ quá lâu, sẽ bị nhắm đến.

Điều này cũng là vì tốt cho các ngươi, hãy yên nghỉ đi.

Cố Dong Binh rất nhân từ nói.

Lúc này hắn phát hiện một người chơi đang từ từ di chuyển, rất nhanh hắn liền nghe thấy tiếng ô tô, không chỉ có tiếng động cơ ô tô, mà còn có tiếng loa phóng thanh lớn.

Trong loa phát ra phân tích của Đỗ Lan về Hợp Pháp Công Dân, cũng như tư duy đối chiến: Khi tham gia trò chơi, phải hiểu rõ quy tắc trò chơi, phải học kỹ xảo của Hợp Pháp Công Dân, phải biến thế yếu thành ưu thế, phải khéo léo sử dụng quy tắc trò chơi, chiến thắng Hợp Pháp Cư Dân.

Chiếc xe từ từ chạy, giống như đang quảng cáo, thông qua loa phóng thanh lớn mà nói cho mọi người tư duy.

Hửm.

Thật có người không sợ chết sao.

Cố Dong Binh không ngờ lại có người cao điệu đến vậy, đây chẳng phải là khiêu khích sao.

Nếu mình để hắn sống, chẳng phải rất mất mặt sao.

Đỗ Lan vừa lái xe vừa nghĩ, mình có nên thêm một câu dùng ma pháp đánh bại ma pháp không.

Thực ra chính là dưới cùng một quy tắc, dùng cùng một năng lực để phân định thắng bại.

Ví dụ như Cố Dong Binh, đặc điểm của hắn chính là đã mở toàn bộ bản đồ, có thể nhìn thấy tất cả mọi người, sau đó là hỏa lực mạnh mẽ, giỏi hành động quân sự.

Vậy thì muốn chiến đấu với Cố Dong Binh, phải giỏi hành động quân sự hơn hắn, hoặc hỏa lực phải mạnh mẽ hơn hắn mới được.

Chính là phải học tập năng lực ưu thế của Hợp Pháp Công Dân, dùng ma pháp đánh bại ma pháp.

Hưu.

Ngay khi Đỗ Lan đang suy nghĩ về việc sửa lại lời quảng cáo trên loa phóng thanh lớn, một quả đạn hỏa tiễn bay tới, không thể cản phá lao về phía chiếc ô tô.

Oành, chiếc ô tô bị nổ tung.

Cố Dong Binh cười lạnh một tiếng, chuẩn bị đi săn mục tiêu tiếp theo.

Tuy nhiên, ngay lúc đó, từ chiếc ô tô đang cháy lại bò ra một người.

Không phải Đỗ Lan thì là ai.

Ngay vừa rồi hắn đã chết, nhưng vì đây là Sáo Oa Thế Giới, chỉ cần vượt qua trò chơi ở tầng Di Lưu Chi Quốc tiếp theo thì có thể quay lại.

Hắn dùng tốc độ nhanh nhất vượt qua trò chơi, liền quay trở lại Di

Lưu Chi Quốc.

Điều này mà cũng không chết.

Cố Dong Binh phục sát đất, vậy thì lại lãng phí một viên đạn nữa.

Ống ngắm khóa chặt trái tim Đỗ Lan, bóp cò, gửi đi sự giải thoát và an nghỉ.

Phanh.

Máu bắn tung tóe, Đỗ Lan ngã xuống.

Lần này chắc chắn chết rồi, Cố Dong Binh rất tự tin.

Tuy nhiên, hắn còn chưa kịp phản ứng, lại phát hiện thi thể động đậy, rồi sau đó đứng dậy.

Đây là xác chết vùng dậy sao.

Cố Dong Binh lần đầu tiên gặp phải tình huống này, một người đã chết hai lần, lại còn có thể đứng dậy.

Đạn của mình đâu phải đồ giả chứ, rốt cuộc là tình huống gì.

Đối phương rốt cuộc là chấp niệm đến mức nào, mới muốn bò về từ thế giới an nghỉ sau cái chết.

Trong mắt Cố Dong Binh, loại người như Đỗ Lan thật quá đáng thương.

Không biết tận hưởng sự an nghỉ sau khi chết.

Cố Dong Binh rất tự tin vào vũ khí của mình, sản phẩm của Di Lưu Chi Quốc, đều là tinh phẩm, chất lượng đáng tin cậy hơn cả vũ khí quân sự của Địa Cầu, vì vậy bất kể là đạn hỏa tiễn hay đạn súng, đều là công cụ giết người sắc bén.

Nhưng hiện tại Đỗ Lan này, trước bị đạn hỏa tiễn bắn trúng, sau lại bị đạn xuyên ngực, vậy mà cả hai lần đều đứng dậy được, lẽ nào hắn là bất tử chi thân.

Không thể nào, Cố Dong Binh không tin có người bất tử.

Thế là hắn chuẩn bị tiếp cận, dùng súng xung kích bắn Đỗ Lan thành bùn nhão.

Thực ra Đỗ Lan chỉ là lợi dụng Sáo Oa Thế Giới Quan do chính mình thiết kế mà thôi.

Người chết, biến thành quỷ.

Vậy quỷ chết, biến thành gì.

Quỷ chết, biến thành nễ.

Nễ chết, biến thành nê, mới coi như kết thúc triệt để.

Cho nên Di Lưu Chi Quốc có mấy tầng cũng là rất bình thường, hơn nữa chỉ cần vượt qua tất cả các trò chơi là có thể đi lên tầng trên.

Cố Dong Binh có giết bao nhiêu lần cũng vậy, bởi vì Đỗ Lan đều có thể hoàn thành trò chơi, quay trở lại Di Lưu Chi Quốc, cứ như thể là bất tử chi thân.

Nhưng thực ra là vận dụng quy tắc một cách hợp lý.

Đát.

Cố Dong Binh nhìn thấy rất rõ ràng, đạn xuyên qua cơ thể Đỗ Lan, bắn nát tâm can tì phế thận của hắn văng ra từ vết thương phía sau, có thể nói là chết không thể chết hơn được nữa.

Nhưng dù vậy, hỏa lực vẫn không ngừng, tiếp tục khai hỏa, lần này nhất định phải thực sự giết chết đối phương.

Dù Đỗ Lan đã ngã xuống, hắn vẫn không ngừng bắn.

Cứ thấy Đỗ Lan lúc nhắm mắt, lúc mở mắt, như thể không ngừng chết đi, sống lại.

Tại sao không chết.

Rõ ràng sống đau khổ thế này, rốt cuộc ngươi tại sao không chết.

Cố Dong Binh nổi giận, thay đạn, tiếp tục bắn, đến cả mặt đất cũng đã biến thành bùn nhão.

Chương 2996

Đỗ Lan cũng không thể tiếp tục dùng thân thể cũ để phục sinh nữa, liền phục sinh phía sau Cố Dong Binh.

Ngươi làm sao biết chết rồi sẽ không đau khổ nữa.

Ngươi đã chết bao giờ chưa.

Người xưa nói rất hay, không có điều tra thì không có quyền phát ngôn, ngươi đã điều tra chưa.

Mà dám nói bậy bạ.

Giọng Đỗ Lan vô cùng khiếm tấu.

Làm sao có thể.

Cố Dong Binh nhìn thi thể đã không còn hình người, lại nhìn Đỗ Lan lành lặn, cả người đều rơi vào hỗn loạn.

Chào ngươi.

Đỗ Lan cười nói.

Cố Dong Binh chẳng tốt chút nào, chỉ thấy hắn nâng súng chĩa vào Đỗ Lan, trong mắt đầy kinh ngạc và khó hiểu.

Hắn thực sự không thể chấp nhận hiện thực Đỗ Lan vẫn còn sống.

Xem ra ngươi có rất nhiều điều không hiểu, vậy thì ta sẽ giải thích một chút về thế giới quan, để ngươi hiểu rõ chân tướng của Di Lưu Chi Quốc.

Đỗ Lan cho biết mình muốn tiết lộ nội dung: Cái gọi là Di Lưu Chi Quốc thực ra chính là ranh giới giữa sống và chết, ngươi cũng có thể coi đây là thế giới của cái chết.

Tức là khi con người sắp chết, sẽ đến Di Lưu Chi Quốc để tiếp nhận khảo nghiệm.

Nếu vượt qua khảo nghiệm ở Di Lưu Chi Quốc, thì có thể quay trở lại nhân gian, nếu thất bại thì phải tiến vào khảo nghiệm tầng tiếp theo.

Thất bại nữa thì là tầng dưới nữa.

Đơn giản mà nói, con người bất kể sống hay chết, đều sẽ không được an nghỉ, đều phải chịu đựng đau khổ.

Còn việc ngươi không thể giết chết ta, là bởi vì ta đã vượt qua khảo nghiệm ở tầng dưới, quay trở lại Di Lưu Chi Quốc, ngươi hiểu chưa.

Hắn đã hiểu, tức là trước đây hắn cho rằng cái chết chính là sự an nghỉ, nhưng đó chỉ là ý nghĩ tự lừa dối mình.

Thực ra cái chết căn bản không có sự an nghỉ, chỉ là đưa con người từ một thế giới đau khổ này sang một thế giới đau khổ khác, căn bản không có sự an nghỉ, chỉ có những khảo nghiệm càng thêm tàn khốc.

Tất cả những người bị hắn giết chết đều không được an nghỉ, chỉ là đang đau khổ giãy giụa ở những nơi khác.

Vốn dĩ hắn cho rằng mình vẫn luôn làm những điều đúng đắn, bây giờ mới biết mình chẳng qua chỉ là làm công dã tràng, ý nghĩ của mình thực sự là nực cười.

Không có điều tra thì không có quyền phát ngôn, quả thực là như vậy, chưa từng chết thì làm sao có tư cách nói cái chết là giải thoát.

Ý nghĩ của Cố Dong Binh còn không bằng lời của người xưa là kính quỷ thần mà lánh xa.

Vậy mình làm tất cả những điều này còn có ý nghĩa gì.

Cố Dong Binh đột nhiên cảm thấy toàn thân vô lực, khẩu súng trường trong tay cũng rơi xuống đất, cả người đứng sững không động đậy, như thể biến thành một bức tượng.

Hắn chỉ hy vọng đồng đội có một nơi an nghỉ, kết quả lại là nhân gian gian khổ, chết rồi càng gian khổ hơn sao.

Vậy chúng ta sống và chết đều chẳng qua là đồ chơi sao.

Cố Dong Binh tuyệt vọng nói, trước đây hắn cho rằng ít nhất cái chết là mình có thể tự lựa chọn, nhưng không ngờ chết rồi cũng không thoát khỏi khổ nạn và giãy giụa, không thoát khỏi tuyệt vọng và đau đớn.

Đời người là từ một khó khăn này đi đến một khó khăn khác, vô tận, căn bản không có hy vọng.

Cố Dong Binh vẫn luôn nỗ lực, chỉ vì hắn tin rằng thế giới sau cái chết là an nghỉ.

Nhưng Đỗ Lan xuất hiện thuyết pháp, cho biết chết rồi cũng chỉ là một khổ nạn khác, đã phá hủy động cơ của Cố Dong Binh, khiến hắn sống không bằng chết.

Con người sống quả nhiên vẫn kỳ vọng vào hy vọng, ngay cả kẻ giết người không chớp mắt như Cố Dong Binh cũng vậy.

Bọn họ đều tin vào trước khổ sau ngọt, đều hy vọng gặp khó khăn, tiêu diệt khó khăn, cuối cùng đạt được an nghỉ.

Nhưng dựa trên tính nội sinh của mâu thuẫn, có thể biết mâu thuẫn là không ngừng xuất hiện, căn bản không thể có sự an nghỉ nào.

Gặp vấn đề, giải quyết vấn đề, rồi lại gặp vấn đề, đây mới là lịch sử loài người.

Nhưng Cố Dong Binh hiển nhiên không thể đối mặt với hiện thực tàn khốc như vậy, hắn có thể chấp nhận khổ nạn, nhưng hắn hy vọng sau khổ nạn có thể an nghỉ, kết quả sau khổ nạn lại vẫn có khổ nạn, vĩnh viễn không được an nghỉ, căn bản không chịu nổi, thà nằm yên bất động cho xong, chết đi sống lại, có lẽ chết đến cuối cùng thì sẽ kết thúc.

Ngươi đừng có tưởng rằng sẽ có kết thúc, Di Lưu Chi Quốc có thể không ngừng mở rộng, vì vậy cho dù ngươi cứ chết mãi, cũng sẽ có vô hạn trò chơi tử vong chờ đợi ngươi.

Đỗ Lan phá tan ảo cảnh của đối phương.

Ngươi cũng chưa từng chết mãi, làm sao biết không có kết thúc.

Không có điều tra thì không có quyền phát ngôn.

Cố Dong Binh cho biết lời Đỗ Lan nói cũng chỉ là lời lẽ của một mình hắn, không đại diện cho hiện thực.

Đỗ Lan chịu thua, khả năng học tập của người này không tệ, nhanh như vậy đã học được rồi vận dụng.

Vậy ngươi hãy đi cảm nhận một chút đi, cứ chết mãi xem có kết thúc không.

Đỗ Lan nhặt vũ khí lên, chĩa vào Cố Dong Binh nói: Không nghe lời nhân sinh đạo sư, thiệt thòi ở ngay trước mắt.

Phanh.

Một phát súng tiễn Cố Dong Binh đi.

Mặc dù đã giết Cố Dong Binh, nhưng điều này không tính là thông quan, bởi vì Đỗ Lan còn sẽ hồi sinh hắn trở lại.

Trong khoảnh khắc tử vong, Cố Dong Binh nhìn thấy ảo giác, một nữ sinh cấp ba không ngừng chạy trốn trong nhà thi đấu bị sụp đổ, chân đã gãy, trên người có vết thương lớn, hơn nữa nhiều lần gãy xương.

Nhưng cô vẫn không ngừng tìm kiếm lối thoát, cho dù đau khổ đến mấy cũng phải sống tiếp.

Rõ ràng cơ hội sống sót mong manh, nhưng lại không muốn từ bỏ.

Ý chí cầu sinh của nữ sinh cấp ba này quả thực kinh thế hãi tục, Cố Dong Binh nhìn thấy ảo giác nói: Sống chính là đau khổ lớn hơn, hà tất giãy giụa.

Hắn nhìn thấy nữ sinh cấp ba khó khăn lắm mới bò ra từ đống đổ nát, nhưng không nhận được sự giúp đỡ, còn phải tự mình bò đến bệnh viện.

Nếu không phải trong bệnh viện tình cờ có một tên bác sĩ dê xồm, cô đã chết chắc rồi, nhưng dù vậy, cô cũng nguyện ý dùng tiết tháo đổi lấy cơ hội phẫu thuật.

Kết quả là bị cắt cụt cả hai chân, ở Di Lưu Chi Quốc này, không còn chân, tỷ lệ sống sót giảm đi rất nhiều.

Nhưng cô lại vẫn muốn sống tiếp, cho dù cơ thể đã bị ô uế, cho dù hai chân đã bị cắt cụt, cô vẫn muốn sống tiếp.

Có ý nghĩa gì.

Cố Dong Binh không hiểu, vì để sống tạm bợ mà làm đến mức này có ý nghĩa gì.

Thanh danh không còn, chân cũng không còn, còn phải tiếp tục tham gia trò chơi tử vong, chỉ vì muốn sống.

Hoàn toàn chỉ là vì sống mà sống, còn phải chịu đựng nhiều đau khổ đến vậy, hắn hoàn toàn không thể hiểu ý chí cầu sinh của nữ sinh cấp ba này tại sao lại kiên cường như vậy, vì để sống tạm bợ mà đáng

sao.

Mạng người vốn dĩ có thể bị tước đoạt bất cứ lúc nào, thực sự đáng để trả giá nhiều như vậy cũng phải sống tiếp sao.

Ảo giác này thực ra chính là một trò chơi cầu sinh diễn ra vài tháng trước, nữ sinh cấp ba lần đầu tiên tham gia trò chơi tử vong, đã gặp phải độ khó cao nhất là thoát hiểm trong nhà thi đấu sụp đổ.

Cô dựa vào ham muốn cầu sinh kinh người, bò ra từ nhà thi đấu bị sập, thực sự là chín chết một sống, gặp đủ mọi loại khó khăn.

Đá rơi, nước nóng, nhảy cao, các loại vết thương, cuối cùng khi bò ra từ đống đổ nát, đã mệnh như chỉ mành, nhưng dù vậy vẫn kiên cường bò đến bệnh viện, cuối cùng dùng thanh danh đổi lấy một ca phẫu thuật cắt cụt.

Vì muốn sống tiếp, cô đã bất chấp tất cả.

Cuối cùng cô thực sự đã sống sót, tuy nhiên mất đi đôi chân, nhưng cô vẫn không từ bỏ, mà lắp chân giả, đồng thời tự học săn bắn bằng cung tên, kiên cường sống tiếp.

Cho dù hành động rất bất tiện, cô cũng không từ bỏ sinh mạng.

Cố Dong Binh cho rằng chết là an nghỉ, nữ sinh cấp ba lại bất chấp mọi giá để sống tiếp.

Ham muốn cầu sinh của nữ sinh cấp ba, thực sự mạnh mẽ đến mức khiến người ta không thể lý giải.

Đương nhiên vận may cũng là một điểm quan trọng, bác sĩ mà cô gặp mặc dù lợi dụng lúc người gặp nạn, nhưng ít nhất y thuật thực sự có thể.

Nỗ lực đến cuối cùng, cô thực sự đã sống, cũng coi như đạt được mục tiêu.

Chương 2997

Chỉ là trò chơi tử vong vẫn tiếp tục, mạng sống của cô chỉ là ký gửi trên người cô, có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Nhưng cô vẫn rất kiên cường, nỗ lực gánh vác hai chữ sống còn.

Là cái chết đáng sợ, hay gian khổ đáng sợ hơn.

Hiển nhiên gian khổ đáng sợ hơn, nhưng thiếu nữ lại hết lần này đến lần khác vượt qua gian khổ, chịu đựng tổn thương về thể xác và tinh thần, kiên cường sống sót, không thể không nói là vô cùng mạnh mẽ.

So với thiếu nữ, rất nhiều người lành lặn tứ chi đều phải hổ thẹn.

Khi Cố Dong Binh đi đến thế giới tầng dưới, hắn đã nhìn thấy kinh nghiệm cầu sinh của nữ sinh cấp ba, hắn chỉ có một câu hỏi, đó là ý nghĩa ở đâu.

Sống như cô ấy, hoàn toàn chỉ là sống tạm bợ, sau này không tránh khỏi phải nhận sự chăm sóc của người khác, chi bằng chết đi còn hơn, còn có thể tiết kiệm lương thực cho xã hội.

Cố Dong Binh đến thế giới tầng thứ hai, quả nhiên sau khi chết cũng không đẹp đẽ gì, nơi đây hoàn toàn là địa ngục của xe gắp, từng chiếc xe gắp không người lái đuổi theo người mà chạy.

Hắn nhìn thấy chiếc xe lao thẳng vào mình, không né tránh, hắn muốn chết, hắn không tin sau khi chết vẫn không được an nghỉ.

Oành, lập tức bị xe gắp tông bay ra ngoài, xương cốt đều văng đi.

Tiếp đó là tiến vào thế giới tầng thứ ba, vẫn không được an nghỉ, lần này là thế giới máy chạy bộ, toàn bộ mặt đất như một chiếc máy chạy bộ, không chạy sẽ rơi xuống dung nham ở rìa.

Tiếp đó là tầng thứ tư, tầng thứ năm.

Cố Dong Binh không ngừng chết đi, nhưng không có một thế giới nào để an thân, mỗi thế giới đều phải gian khổ cầu sinh, thậm chí hắn còn nhìn thấy người đồng đội đã chết của mình, cũng vẫn đang giãy giụa.

Nếu có thể, đồng đội muốn sống tiếp, chứ không phải chết.

Cố Dong Binh nhìn thấy thế giới sau khi chết tàn khốc không kém gì thế giới của người sống, hắn rất tuyệt vọng, thế giới sau khi chết hoàn toàn khác với tưởng tượng của hắn.

Thế giới sau khi chết càng thêm an nghỉ chỉ là tưởng tượng của hắn, hoàn toàn là chủ nghĩa duy tâm, quá đỗi một chiều.

Hiện tại hắn đã hiểu chân tướng của cái chết, thực sự không biết nói gì cho phải.

Đương nhiên hắn vẫn không thể đồng tình với ý nghĩ thà sống tạm bợ còn hơn chết đẹp của nữ sinh cấp ba.

Đây chính là những nhân sinh quan khác nhau, có người chỉ muốn sống tiếp, có người lại muốn sống một cách có thể diện.

Những người khác nhau có những lựa chọn khác nhau, Cố Dong Binh lại cho rằng nữ sinh cấp ba sai, điều này chắc chắn là không đúng.

Trong mắt Đỗ Lan, ham muốn cầu sinh của nữ sinh cấp ba mới là tinh thần quý báu của loài người, cô tuy tàn tật, nhưng lại không vì thế mà tự ti oán trách, không dựa dẫm vào người khác, mà tự mình học cung tên, tự mình săn bắn để nuôi sống bản thân.

Tính cách kiên cường như vậy càng khiến người ta khó mà tưởng tượng cô là một nữ sinh cấp ba bình thường, đơn giản là còn dũng cảm và lạc quan hơn rất nhiều người lớn.

Cô không tìm kiếm sự an nghỉ nào, mà nỗ lực sống, rất vất vả, nhưng lòng cô chưa bao giờ hoảng loạn, không cảm thấy bất an chút nào.

Điểm này mạnh hơn Cố Dong Binh rất nhiều, Cố Dong Binh tìm kiếm một thứ mà hắn tự cho là tồn tại.

Lo âu chính là địa ngục vậy.

Đỗ Lan tuy không nhớ câu này là của vị hòa thượng nào nói, nhưng câu nói này thực sự rất có lý.

Trong lòng nữ sinh cấp ba không có lo âu, chỉ có khao khát sống tiếp, cho nên chỉ cần còn sống cô liền rất an lòng.

Còn trong lòng Cố Dong Binh toàn là lo âu, toàn là vết thương chiến tranh, vì vậy hắn một lòng một dạ hy vọng thế giới sau khi chết có thể an nghỉ, dùng thế giới sau khi chết để che lấp lo âu.

Tuy nhiên chỉ cần lo âu không được xóa bỏ, sau khi chết cũng sẽ không được an nghỉ.

Đương nhiên Đỗ Lan cảm thấy một sự tồn tại kiên cường như nữ sinh cấp ba, nên được thăng cấp thực lực, tuy rằng hiện tại thực lực của cô đã không yếu rồi.

Sau khi lắp chân giả, cô nỗ lực luyện cung, tuy không phải bách phát bách trúng, nhưng cung thuật đã khá tốt, ngay cả khi tham gia trò chơi tử vong thể lực, cũng có tỷ lệ sống sót đáng kể.

Tuy nhiên Đỗ Lan cảm thấy có thể cho cô một chiếc Lục Đăng Giới Chỉ, bằng ý chí lực của cô, tuyệt đối có thể trở thành một Lục Đăng Hiệp ưu tú.

Đỗ Lan quyết định dẫn Cố Dong Binh cùng đi gặp cô, thế là lấy ra thẻ hồi sinh để hồi sinh Cố Dong Binh.

Oành.

Cố Dong Binh toàn thân bốc hơi nước, bởi vì vừa rồi hắn đã tiến vào một thế giới nhiệt độ cao, nước trong cơ thể hắn sắp bốc hơi hết, thực sự là quá đau khổ.

Đây chính là thế giới sau khi chết sao.

Thực sự là một nơi khổ hơn nơi khác.

Hắn quỳ trên mặt đất thở hổn hển, so với các thế giới khác, môi trường của Di Lưu Chi Quốc thực sự là thiên đường.

Xem ra ngươi bây giờ đã biết thế giới sau khi chết không có an nghỉ rồi nhỉ, ngươi còn sẽ tiếp tục giết người chơi sao.

Đỗ Lan hỏi.

Trước đây hắn cho rằng giết người chính là giúp người, bây giờ hắn phải suy nghĩ lại, vì vậy không nói một lời.

Hắn bây giờ cuối cùng cũng hiểu tại sao luật sư lại bị Đỗ Lan tẩy não, người đàn ông này quá đáng sợ, sẽ hủy hoại hy vọng của con người.

Nếu sau khi chết đều không có an nghỉ, thì sẽ không còn hy vọng nữa, không còn bất kỳ nơi nào có thể cho hắn thư giãn và nghỉ ngơi.

Theo ta.

Đỗ Lan dẫn Cố Dong Binh đến chỗ ở của nữ sinh cấp ba.

Cô đã dựng một căn nhà gỗ đơn giản trong rừng cây xung quanh thành phố, bình thường sống ở đây, trong nhà rất sơ sài, nhưng có không ít sách.

Mặc dù chân giả bất tiện, nhưng cô vẫn kiên trì luyện tập mỗi ngày.

Các sách như Cung Thuật Nhập Môn Đến Tinh Thông, Bách Khoa Động Thực Vật đều đã được cô đọc nát, cô rất an lòng, tràn đầy hy vọng.

Cố Dong Binh hoàn toàn không thể hiểu tại sao nữ sinh cấp ba có thể bình tĩnh như vậy, cô đã tàn tật, sức cạnh tranh đã không đủ, trên chiến trường chỉ là gánh nặng, tại sao cô lại không có chút nhận thức nào.

Ngay cả Cố Dong Binh, người lành lặn không chút tổn hại, sức chiến đấu cực mạnh còn không thể chấp nhận đủ loại hiện thực và khổ nạn, cô gái tàn tật này dựa vào đâu mà cho rằng mình có thể chiến thắng hiện thực.

Hoàn toàn không thể lý giải, có thể nói là hạ trùng bất khả ngữ băng.

Cố Dong Binh thực sự không hiểu, cảm thấy mình và thiếu nữ không phải cùng một loài, khoảng cách giữa người với người lẽ nào thực sự lớn đến mức vô lý như vậy sao.

Ngươi cho ta xem những thứ này, muốn biểu đạt điều gì.

Cố Dong Binh hỏi.

Đỗ Lan thầm nghĩ, hắn ta chẳng cảm nhận được chút gì sao, nhìn thấy ham muốn cầu sinh của thiếu nữ, nhìn thấy nỗ lực của thiếu nữ, lẽ nào lại không có chút khai sáng nào sao.

Lẽ nào còn chưa thể phát hiện cái gọi là an nghỉ chỉ là một mệnh đề sai lầm sao.

Cái gọi là an nghỉ là một loại trạng thái, là trạng thái thay đổi theo biến đổi tâm lý.

Để duy trì trạng thái này, thực ra không cần môi trường thay đổi, mà là sự điều chỉnh tâm lý.

Nếu trạng thái có thể duy trì, thì bất kể trong môi trường nào cũng sẽ được an nghỉ.

Nếu trạng thái tâm lý không thể duy trì, thì bất kể trong môi trường nào cũng không được an nghỉ.

Ngươi có cảm thấy, đôi khi xem những bộ phim truyền hình cũ, tác phẩm điện ảnh cũ thì cảm thấy thời gian trôi rất nhanh, rất thư giãn.

Còn xem một số tác phẩm mới nhất, thì cảm thấy toàn thân không thoải mái, tác phẩm tuy không tệ, nhưng chỉ là không thể tĩnh tâm lại.

Đỗ Lan nói: Đây chính là tâm thái, rất dễ dẫn đến một nhận thức sai lầm, cho rằng phim cũ mới là kinh điển, phim mới là phim dở.

Phim cũ có thể duy trì tâm thái của ngươi, phim mới thì không, nên có nhận thức khác nhau.

Ngươi vẫn luôn tin rằng an nghỉ ở nơi khác, chứ không phải ở trên chính bản thân mình, vậy thì ngươi vĩnh viễn không tìm thấy an nghỉ.

Cố Dong Binh ngớ người, hắn tìm không thấy an nghỉ ở nơi khác, an nghỉ sẽ ở trên chính bản thân mình sao.

Dù sao hắn chưa bao giờ cảm thấy mình có sự an nghỉ, chưa bao giờ cảm thấy.

Nếu những nơi khác cũng không có an nghỉ, vậy thì trên thế giới này sẽ không có an nghỉ nữa.

Chương 2998

Nhưng thiếu nữ trước mắt lại rất an lòng, hiển nhiên cô ấy đã tìm thấy.

Điều này lại chứng tỏ an nghỉ là tồn tại, ở ngay trên người cô ấy.

Đây chính là mâu thuẫn.

Vậy là an nghỉ không tìm thấy ở nơi khác, chỉ có thể tìm thấy trên chính bản thân mình sao.

Cố Dong Binh hoàn toàn không thể hiểu lời của Đỗ Lan, cảm thấy Đỗ Lan, vị nhân sinh đạo sư này, quả thực nói bậy bạ.

Hắn vẫn tin rằng nếu an nghỉ tồn tại, chắc chắn là ở một nơi nào đó mà mình không biết, tóm lại sẽ không dễ dàng tìm thấy.

Hoặc là không tồn tại, hoặc là không tìm thấy, dù sao thì trên người mình không có.

Nhưng như vậy thì không thể giải thích hành vi của nữ sinh cấp ba, cô ấy thực sự đã tìm thấy sự an nghỉ.

Hiển nhiên an nghỉ cũng là tùy theo từng người, xét cho cùng đây là tâm thái, mỗi người mỗi khác.

Cố Dong Binh và nữ sinh cấp ba tạo thành sự đối lập rõ rệt, nữ sinh cấp ba là ngô tâm an xử tức ngô hương lòng ta an ổn, ấy là quê hương ta.

Còn Cố Dong Binh thì khắp nơi tìm kiếm an nghỉ, ban đầu cho rằng an nghỉ ở sau cái chết, bây giờ cái chết cũng không được an nghỉ, liền cảm thấy an nghỉ không tồn tại, thế giới này chỉ có tuyệt vọng.

Đỗ Lan bày tỏ sự ủng hộ nữ sinh cấp ba, an nghỉ là trạng thái của tâm hồn, tâm thái chỉ có thể tự mình điều chỉnh, nếu mình điều chỉnh không tốt, thì đi đến nơi khác cũng không tìm thấy.

Nhưng Cố Dong Binh không thể chấp nhận, xét cho cùng nếu an nghỉ chỉ là tâm thái, thì những đồng đội và những người khác bị mình giết chết đều không đạt được an nghỉ.

Mình căn bản không giúp họ giải thoát, chỉ là đưa họ từ một địa ngục này sang một địa ngục khác, tất cả những gì hắn đã làm đều không có ý nghĩa.

Vậy mình sống vì cái gì.

Mình còn có lý do gì để chiến đấu.

Đời hắn vẫn luôn làm một việc sai lầm vô nghĩa.

Bất kể là ai, đều hy vọng làm những điều đúng đắn, cho dù trong mắt người khác là sai, bản thân hắn chắc chắn cũng phải tìm một lý do để hợp lý hóa hành vi của mình.

Ví dụ như Cố Dong Binh, rõ ràng là lạm sát vô tội, nhưng lại nói mình là vì để người chơi không phải chịu khổ, nên đưa họ đến thế giới an nghỉ sau cái chết.

Nhưng hiện tại đã chứng thực sau khi chết không có an nghỉ, vậy hành vi của hắn là sai, vậy thì thật khó xử.

Đã sai, thì hắn đã mất đi tính chính đáng.

Đỗ Lan nhìn vẻ mặt đau khổ của Cố Dong Binh, liền biết hắn hiện tại đang cố gắng điều chỉnh bản thân, đáng tiếc là không dễ dàng.

Sau khi lý niệm của một người sụp đổ, việc tái kiến thiết rất khó khăn.

Vậy nên nói một người quá mạnh mẽ không có gì tốt, yếu thế một chút, biết học hỏi nhiều hơn, ngược lại càng tốt.

Có thể nói là viên mãn khiến người ta trì trệ, khuyết điểm khiến người ta tiến bộ.

Cố Dong Binh giả vờ như không nghe thấy, chìm sâu vào sự tự hoài nghi.

Ở một phía khác, Bích Cốc Chu Âm đang khám phá và săn bắn trong rừng.

Di Lưu Chi Quốc chủ yếu chia thành hai phần, một là thành phố hoang phế, hai là rừng rậm bao quanh thành phố.

Tiếp tục khám phá ra bên ngoài, rừng có giới hạn, là bức tường không khí, con người không thể đi qua được.

Bích Cốc Chu Âm không khám phá biên giới, cô chỉ muốn sống tiếp, không có thời gian khám phá những thứ không cần thiết, mà an tâm học các kỹ năng cầu sinh, mỗi ngày đều sống rất ý nghĩa.

Chỉ có học tập mới có thể giúp cô sống sót, chỉ cần còn sống, cô liền cảm thấy rất mãn nguyện, bất kể có gian khổ hay không.

Khi ở Địa Cầu, cô là một thiếu nữ hay than phiền cái này cái kia, hơn nữa còn hoạt động cùng với những thiếu nữ bất lương, sở dĩ như vậy là vì cô cho rằng cha mẹ là đồ cặn bã, bản thân mình cũng chỉ là đồ cặn bã.

Nhưng cô cũng không ngờ trong nội tâm mình lại có ham muốn cầu sinh mãnh liệt đến vậy, còn có mục tiêu rõ ràng muốn thực hiện, căn bản không cam tâm chết đi.

Mẹ cô ngoại tình, cha cô nhu nhược, sau khi mẹ qua đời, cô một chút cũng không đau lòng.

Cha mẹ là đồ cặn bã, con cái của đồ cặn bã tự nhiên cũng là cặn bã, nhưng nội tâm cô thực ra là không cam tâm.

Cô có thể nói là đã sống sáng suốt rồi, nhận thức được mình là đồ cặn bã chỉ là bước đầu tiên, làm thế nào để dũng cảm sống tiếp, theo đuổi lý tưởng của mình mới là bước thứ hai.

Có thể nói tất cả các tôn giáo, học phái đều giáo dục người khác như vậy.

Phật giáo với nhân sinh giai khổ, Nhất Thần Giáo với tội nguyên thủy, Tuân Tử với nhân tính bản ác.

đều là đang nói con người sống trên đời là rác rưởi, nhưng đó không phải là điều quan trọng nhất, điều quan trọng nhất là tiếp theo nên làm gì.

Đây mới là điểm mấu chốt, là sự phân kỳ giữa các học phái khác nhau, cũng là điểm mấu chốt của sự tranh giành.

Cốt lõi chính là, ngươi phải nghe ta, mới có thể từ kẻ cặn bã mà được thăng hoa.

Phật giáo là phổ độ chúng sinh, cuối cùng là để thành Phật, thoát ly khổ hải.

Mục tiêu của Nhất Thần Giáo là truyền bá tín ngưỡng, cuối cùng Thượng Đế sẽ đưa tín đồ lên thiên đường vào ngày phán xét.

Tuân Tử là để định lại lễ chế, bồi dưỡng quân tử, thay thế Chu Lễ đã lễ băng nhạc hoại.

Vì vậy nói con người là cặn bã đây chỉ là bước đầu tiên, con người chắc chắn không muốn làm cặn bã, cho dù bình thường mình luôn nói không sao, nhưng chỉ cần có cơ hội, chắc chắn sẽ liều một phen.

Đây chính là bước thứ hai, làm thế nào để thực hiện mục tiêu.

Các học phái khác nhau có những cách nói khác nhau, đây mới là phần cạnh tranh gay gắt nhất, mỗi học phái đều có thế giới quan, phương pháp luận, mục tiêu cuối cùng khác nhau.

Giết tới giết lui, không ai phục ai, đều cho rằng phương pháp của mình mới là tốt nhất, chỉ có lộ tuyến của mình mới có thể thực hiện.

Khi nữ sinh cấp ba ở Địa Cầu, cô phát hiện mẹ ngoại tình, cha không quan tâm gia đình, biết cha mẹ đều là đồ cặn bã, nên mình cũng là đồ cặn bã, đây là bước đầu tiên.

Sau đó cô bắt đầu bước thứ hai, cho dù là cặn bã cũng có thể theo đuổi hạnh phúc, cô có vẻ như không quan tâm đến mọi thứ, có vẻ là thiếu nữ bất lương, nhưng trong nội tâm lại khát vọng hạnh phúc, cũng khát vọng tình yêu, vì vậy phải sống tiếp.

Nếu không tìm thấy hạnh phúc, thì đó là điều đáng phải chịu, bởi vì cô vốn dĩ là cặn bã, điều này là lẽ đương nhiên.

Nếu tìm thấy, thì cô nhất định sẽ trân trọng thật tốt, bởi vì đó là vận may của kẻ cặn bã.

Vì vậy cho dù là cặn bã cũng không thể tự hủy hoại bản thân, cũng phải nỗ lực sống tiếp.

Vị thiếu nữ này khi ở Địa Cầu đã hoàn thành bước đầu tiên, ở Di Lưu Chi Quốc đã hoàn thành bước thứ hai.

Nhận thức được mình là cặn bã không sao cả, tiếp theo là phải đi một con đường phù hợp với mình.

Bất kể là Phật giáo, Nhất Thần Giáo, hay các học phái khác, tóm lại phải tìm một phương pháp luận, dũng cảm sống tiếp.

Bích Cốc Chu Âm tuy không gia nhập bất kỳ học phái nào, nhưng cô cũng đang học tập, dựa trên cơ sở mình là cặn bã, nỗ lực nâng cao bản thân.

Cố Dong Binh thì khác, hắn từ đầu đã cho rằng mình đứng ở vị trí cao hơn mọi người, hắn có tư cách giúp người khác giải thoát, hắn đối xử với thế giới bằng thái độ của một Chúa Cứu Thế, hắn có thể quyết định thay người khác.

Đây cũng là sự khác biệt giữa hai người, một là cặn bã, một là Chúa Cứu Thế.

Một người chỉ cần lo cho bản thân là đủ, một người thì muốn cả thế giới đều chấp nhận tư tưởng của mình.

Trong nguyên tác, Cố Dong Binh đối kháng với một tiểu đội gồm ba kẻ cặn bã, cuối cùng bị phản sát, cũng nói rõ điểm này.

Ba kẻ cặn bã, một là nữ sinh cấp ba tàn tật, một là học sinh trung học lùn tịt, còn lại là tên lính đặc chủng giải ngũ tâm đã chết.

Chương 2999

Ba người đối kháng Cố Dong Binh, cuối cùng Chúa Cứu Thế bị một đám cặn bã đánh bại.

Đương nhiên chủ yếu gây sát thương là tên lính giải ngũ, hai người kia chỉ đóng vai trò phụ trợ, làm mồi nhử.

Hiện tại không cần chiến đấu, Cố Dong Binh đã thất bại.

Đỗ Lan hy vọng hắn có thể học được điều gì đó từ nữ sinh cấp ba, hạ thấp địa vị của mình xuống một chút, đừng lúc nào cũng quyết định thay người khác.

Một khi cứ luôn hy vọng quyết định thay người khác, sẽ rất dễ bỏ qua việc phân tích tình huống cụ thể, phương án của hắn không thể phù hợp với mỗi người.

Giống như các học phái khác nhau, mỗi học phái đều có những người ủng hộ riêng của mình, điều này chứng tỏ thực ra mỗi người đều có những ý nghĩ khác nhau, không thể nói học phái nào đó nhất định tốt hơn học phái khác, chỉ có thể nói cái phù hợp nhất mới là tốt nhất.

Có học được gì không.

Đỗ Lan hỏi.

Hiển nhiên là không, Cố Dong Binh chỉ tự ti oán trách, không hề trưởng thành chút nào, hoàn toàn không hiểu tấm lòng khổ tâm của Đỗ Lan.

Hắn vẫn vô cùng chấp trước vào việc ban phát an nghỉ cho tất cả mọi người, vẫn khổ não vì không tìm thấy an nghỉ.

Phật giáo còn chưa khiến tất cả mọi người thành Phật, Nhất Thần

Giáo còn chưa khiến tất cả mọi người đều tin Thượng Đế, những người ủng hộ nhân tính bản thiện và nhân tính bản ác đã tranh cãi mấy nghìn năm rồi.

Những tôn giáo và học phái lợi hại như vậy còn không thống nhất được tư tưởng của con người, Cố Dong Binh dựa vào đâu mà cho rằng mình có thể khiến tất cả mọi người đạt được an nghỉ.

Hắn là Thích Già Mâu Ni, hay Gia Tô, hay Mạnh Tử, Tuân Tử.

Hắn lẽ nào thực sự nghĩ trong tay có khẩu súng, thì mọi người đều phải nghe lời hắn sao.

Đỗ Lan cho biết Cố Dong Binh này có chút quá cố chấp, lẽ nào trực tiếp để hắn tiếp tục giãy giụa trong luân hồi tử vong sẽ tốt hơn.

Đối với một người tự coi mình là Chúa Cứu Thế, thật không biết phải nói gì.

Hiền giả đều dùng ngôn ngữ và văn tự làm vũ khí, Cố Dong Binh dùng thuốc nổ và đạn làm vũ khí, người ta mang đến hòa bình tư tưởng, Cố Dong Binh lại mang đến hòa bình vật lý, cũng không biết rốt cuộc hắn nghĩ thế nào, lại cho rằng đạn mạnh hơn tư tưởng.

Đỗ Lan thầm nghĩ, có lẽ là do không đọc sách mà ra, không đọc sách nên mới cảm thấy mình có thể cứu vớt thế nhân hơn những người trong lịch sử.

Xem ra ngươi vẫn không thể lĩnh ngộ thấu đáo.

Đỗ Lan rất thất vọng, xem ra việc giáo dục của mình đã thất bại, Cố Dong Binh thực sự không thể hạ thấp thái độ.

May mắn là Đỗ Lan có thể thừa nhận thất bại của mình, xét cho cùng hắn chỉ là một nhân sinh đạo sư, thất bại là chuyện thường tình.

Nếu luôn thắng không bại, ngược lại sẽ không có thú vị.

Đối với loại người như Cố Dong Binh, tự đặt mình ở tầm cao của Chúa Cứu Thế, rất khó để hắn hạ thấp thái độ mà cảm kích chính sinh mệnh, quá khó rồi, đến mức Đỗ Lan đã chuẩn bị từ bỏ hắn, thừa nhận đối phương là hòn đá cản đường trên con đường nhân sinh đạo sư của mình.

Đỗ Lan cho biết, trên thế giới có loại người vừa cứng đầu vừa hôi hám, lấy bản thân làm trung tâm như vậy mới là bình thường, hắn cũng không thể biến cả thế giới thành cái dạng phù hợp với ý mình, như vậy thì quá vô vị.

Có người ủng hộ ta, tất nhiên sẽ có người phản đối ta, đây mới là thế giới khách quan.

Đỗ Lan nói không quản nữa, cứ để Cố Dong Binh tự mình bi thương đi, mình vẫn sẽ quan tâm đến Bích Cốc Chu Âm bị cắt cụt hai chân mà vẫn nỗ lực này.

Một người tự đặt mình ở vị trí cặn bã, nhưng vẫn nỗ lực sống, cảm kích từng lần thu hoạch của sinh mệnh, một thiếu nữ như vậy thực sự xứng đáng một chiếc Lục Đăng Giới Chỉ.

Thế là Đỗ Lan bỏ lại Cố Dong Binh cứng đầu cứng cổ, trực tiếp đi tặng quà cho thiếu nữ.

Oành.

Lúc này, từ xa truyền đến tiếng nổ, có Phi Đĩnh rơi xuống, điều này chứng tỏ có một trò chơi đã được vượt qua.

Đã sớm nói rồi, chỉ cần hiểu quy tắc hơn Hợp Pháp Công Dân, giỏi trò chơi hơn, thì việc thông quan không hề khó.

Di Lưu Chi Quốc có một điểm tốt, đó là sau khi quy tắc trò chơi được thiết lập thì là tuyệt đối, Hợp Pháp Công Dân cũng phải tuân thủ.

Không như ở Địa Cầu, vừa thấy tình hình không ổn, liền bắt đầu thay đổi quy tắc, kết quả quy tắc vừa thay đổi, liền không nhận được sự ủng hộ của mọi người, cuối cùng vẫn thất bại.

Kiên trì quy tắc thì thất bại, không kiên trì quy tắc cũng thất bại, đây chính là tính hạn chế của quy tắc.

Quy tắc có thể quy định thân phận của con người, nhưng không thể hạn chế thực lực của con người.

Khi người đặt ra quy tắc không còn là người thích nghi tốt nhất với quy tắc nữa, họ sẽ phải nghĩ cách bảo vệ địa vị của mình, sẽ nghĩ đến việc thay đổi quy tắc.

Tuy nhiên, người đặt ra quy tắc đã quên rằng, quy tắc sở dĩ được mọi người chấp nhận, là vì mọi người có thể trong quy tắc này mà tăng cường thực lực của mình.

Thay đổi quy tắc, không cho phép người khác lợi dụng quy tắc để tăng cường bản thân, thì người khác sẽ trực tiếp lật bàn.

Quy tắc trò chơi của Di Lưu Chi Quốc không cho phép thay đổi, một khi đã xác định thì phải quán triệt đến cùng, điều này khiến Hợp Pháp Cư Dân cũng không thể đảm bảo mình nhất định sẽ thắng.

Phi Đĩnh rơi xuống đại diện cho việc Hợp Pháp Công Dân bị đánh bại.

Đây là một điều phấn chấn lòng người, những người chơi hò reo nhảy nhót.

Và người hoàn thành nhiệm vụ first kill này chính là Hữu Tê Lương Bình.

Sau khi tách khỏi đại quân, hắn đã gặp lại mỹ thiếu nữ Dữu Diệp, hai người cùng với ba người chơi khác tham gia trò chơi.

Đối thủ của họ là một kẻ phô trương thẳng thắn, và một đội phối hợp rất tốt.

Trò chơi này là so điểm số, mỗi đội bắt đầu có hai vạn điểm có thể tùy ý phân phối cho năm thành viên, sau đó họ phải đối đầu với nhau.

Bởi vì không biết phương thức phân phối của đội đối phương, nên hai bên bắt đầu so lớn nhỏ, số lớn thì thắng, có thể hấp thu điểm số của đối thủ.

Một khi điểm số bị hấp thu về không, sẽ bị tia laser giết chết.

Và sau đó, giữa các đồng đội, chỉ cần nắm tay nhau, điểm số của hai người có thể cộng dồn, có thể mở rộng điểm số để tấn công kẻ địch.

Và tất cả điểm số đều được ghi lại bởi vòng tay đeo trước khi trò chơi bắt đầu.

Sau đó hai đội đều có một sào huyệt, bên trong sào huyệt có một thiết bị an toàn, chỉ cần người chạm vào thiết bị an toàn thì sẽ có số điểm vô hạn, có thể tiêu diệt bất cứ ai trong nháy mắt.

Trò chơi này có ba cách thắng thua, một là xâm nhập nhà chính, chỉ cần chạm vào thiết bị an toàn của căn cứ địch là thắng.

Hai là hấp thu toàn bộ điểm số của đối thủ, khi hai vạn điểm ban đầu bị hấp thu hết thì kết thúc.

Ba là khi thời gian trò chơi kết thúc, tính toán điểm số của hai bên, bên nào có điểm số nhiều hơn sẽ thắng.

Đây là một trận đấu đồng đội, Hữu Tê Lương Bình dẫn bốn người tham gia, kết quả là thảm thắng.

Ban đầu, đội Hợp Pháp Cư Dân đã hy sinh, dùng đồng đội để tế thiên, giành được một lượng lớn điểm số, áp chế Hữu Tê Lương

Bình.

Sau đó, đồng đội của Hữu Tê Lương Bình cũng đã hy sinh, mở ra một lỗ hổng quy tắc cho đồng đội đang tuyệt vọng, tự chặt một cánh tay, để Hữu Tê Lương Bình cầm vòng tay của mình đi lừa đối thủ, trước khi trò chơi kết thúc, dùng điểm số cộng dồn của hai vòng tay hấp thu điểm số lớn nhất của đối phương, giành được ưu thế về điểm số, chiến thắng đối thủ.

Đây chính là lợi dụng quy tắc, quy tắc nói điểm số giữa các đồng đội có thể tăng lên, kết quả đồng đội của Hữu Tê Lương Bình đã tự chặt tay, giao vòng tay trò chơi cho đồng đội.

Người bình thường sẽ nghĩ phải hai người cộng lại mới có thể cộng dồn điểm số, ai mà nghĩ có người trực tiếp chặt tay, để đồng đội đeo vòng tay của mình.

Cả hai bên đều đã hy sinh, đây là một trận đấu khó khăn.

Hợp Pháp Công Dân cũng là một nhóm đối thủ rất tốt, đáng tiếc cuối cùng kẻ thất bại đều phải chết.

Hơn nữa Hữu Tê Lương Bình cũng không biết chân tướng của Di Lưu Chi Quốc, hắn thực sự đã chán ngấy rồi, nhìn những Hợp Pháp Công Dân chính trực chết đi, hắn lại một lần nữa rơi vào thất vọng, không muốn tham gia loại trò chơi tương tàn này nữa.

Vì đã tìm thấy mỹ thiếu nữ, hắn liền quyết định từ bỏ trò chơi, an tâm sống qua ngày.

Bất kể sau này sẽ xảy ra chuyện gì, hắn chỉ muốn ở bên mỹ thiếu nữ là đủ rồi.

Các đồng đội bên cạnh hắn đều rất tức giận, đều đã đi đến bước này rồi, Hữu Tê Lương Bình lại nổi cơn điên gì.

Chương 3000

Lúc này chẳng phải nên tiếp tục cố gắng, thông quan nhiều trò chơi hơn sao.

Hắn làm sao lại không muốn tiếp tục.

Một là vì cái giá của chiến thắng, đồng đội bị chặt tay, cuối cùng mất máu quá nhiều mà chết.

Hai là vì những đối thủ đáng kính, những đối thủ đó cũng chỉ là những người đáng thương bị Di Lưu Chi Quốc trêu đùa, họ cũng chính trực, cũng dũng cảm, cũng hy sinh vì đồng đội, hắn không muốn tương tàn với những người như vậy.

Dùng cách không tham gia trò chơi, dùng cách từ bỏ nỗ lực để đối kháng với thế giới này.

Hữu Tê Lương Bình thực sự không muốn bị thế giới trêu đùa nữa, bất kể thắng hay thua, mình cũng chỉ là đồ chơi và quân cờ, chỉ có không làm gì cả mới là sự đối kháng thầm lặng với thế giới.

Dù sao bên cạnh hắn có mỹ thiếu nữ, hắn rất hạnh phúc.

Trước đây tham gia trò chơi, cứ nghĩ trò chơi là do người ngoài hành tinh tạo ra, kết quả phát hiện đứng sau trò chơi cũng là con người, hơn nữa lại là những người có xương có thịt, có tình có nghĩa, Hữu Tê Lương Bình thực sự không muốn ra tay.

Mỹ thiếu nữ chọn ở bên cạnh Hữu Tê Lương Bình, tuy rằng bản thân cô cũng muốn tham gia trò chơi, nhưng cô cũng hiểu cảm xúc của Hữu Tê Lương Bình.

Vì vậy, sau chiến thắng ban đầu, Hữu Tê Lương Bình, người được kỳ vọng lớn, đã ngừng trò chơi, bắt đầu cuộc sống lãng mạn cùng mỹ thiếu nữ, họ sẽ cưỡi xe đạp du hành trên những con phố hoang vắng, sẽ tắm suối nước nóng, vui vẻ chờ đợi cái chết.

Từ bất chưởng binh a kẻ nhân từ không thể cầm quân.

Đỗ Lan cho biết Hữu Tê Lương Bình đã giành được chiến thắng, nhưng không phù hợp làm lãnh đạo, không chỉ quá nhân từ với kẻ địch, mà còn không thể chấp nhận sự hy sinh của đồng đội.

Thực ra bọn họ nên đánh bại Cố Dong Binh trước, chỉ cần đánh bại hắn, thì có thể không phải lo lắng bị hỏa lực tấn công, có thể từ từ công lược các trò chơi khác, có rất nhiều thời gian.

Đỗ Lan cho biết chỉ cần tiêu diệt được tên quỷ đòi mạng kia, thì có thể từ từ chuẩn bị đi công lược các trò chơi khác, không cần phải vội vàng như vậy.

Bởi vì trừ Cố Dong Binh ra, các trò chơi khác đều có phạm vi, giữ khoảng cách là được.

Chỉ có trò chơi của Cố Dong Binh bao trùm toàn thành, hỏa lực toàn khai, buộc người chơi phải thông quan trò chơi.

Nếu giải quyết được Cố Dong Binh, thì trong thành sẽ an toàn.

Đương nhiên, người chơi bình thường cũng không biết những điều này, cũng không biết Cố Dong Binh làm sao mà tìm ra họ.

Tuy nhiên, với tư cách là một Hợp Pháp Công Dân, Cố Dong Binh chắc chắn phải thông quan một trò chơi, sớm muộn gì cũng phải thông qua.

Đỗ Lan thầm nghĩ, đến giai đoạn cuối cùng, tuy rằng các trò chơi của Hợp Pháp Công Dân đều rất khó, nhưng người chơi cũng không phải là ăn chay, những người chơi có thể sống sót đến giai đoạn này đều là tinh anh trong số tinh anh, sát thủ, tổng tài công ty đầu tư, người thừa kế bệnh viện, con trai bất tài của bộ trưởng giáo dục, người thừa kế đạo trưởng chuyển giới.

Phía Hợp Pháp Công Dân thì có nhà tâm lý học, cốt cán đội bạo lực, luật sư quốc tế, rocker.

Đều là cuộc đối đầu của tinh anh, điểm này cũng giống như ở Địa Cầu, tinh anh cũng cạnh tranh khốc liệt, vì để thiết lập quy tắc có lợi cho mình, họ cũng chiến đấu không ngừng nghỉ.

Các trò chơi của Hợp Pháp Cư Dân lần lượt được thông quan, Phi Đĩnh rơi xuống, liền đại diện cho việc Hợp Pháp Cư Dân sụp đổ.

Hữu Tê Lương Bình không thể hiểu tại sao lại như vậy, vì để bản thân mình sống tiếp mà đi giết Hợp Pháp Công Dân, điều này không hợp lý.

Di Lưu Chi Quốc này giống như một đấu trường, người chơi và Hợp Pháp Công Dân giống như những dã thú bị nhốt trong đấu trường, thực sự không thể không tương tàn.

Căn bản không có ý nghĩa gì, sau khi gặp vị Hợp Pháp Công Dân không một mảnh vải che thân kia, Hữu Tê Lương Bình liền nhận ra Hợp Pháp Công Dân thực ra cũng là những sinh mệnh có xương có thịt, có tình có nghĩa như những người chơi.

Vì để mình sống sót mà phải giết Hợp Pháp Công Dân, điều này hắn không muốn làm.

Vì vậy hắn chọn bãi lạn, chọn du lịch cùng mỹ thiếu nữ trong Di Lưu Chi Quốc, ngắm cảnh, chứ không phải tương tàn.

Nhìn thấy Phi Đĩnh rơi xuống, lòng hắn rất nặng trĩu, hắn hiểu lựa chọn của những người chơi, nhưng hắn khẳng định không thể xuống tay sát hại Hợp Pháp Cư Dân.

Trận tương tàn này căn bản vô nghĩa, ít nhất hắn là nghĩ như vậy.

Đáng tiếc, chỉ có đánh bại Hợp Pháp Công Dân, người chơi mới có thể chọn ở lại Di Lưu Chi Quốc, hay tỉnh lại trong hiện thực.

Nếu không đánh bại Hợp Pháp Công Dân, người chơi sẽ không có lối thoát.

Còn về Hợp Pháp Người Chơi, thì giống như bốn mùa xuân hạ thu đông luân hồi, người chơi mới quật khởi, liền đại diện cho Hợp Pháp Công Dân suy bại, đây chính là quy tắc của Di Lưu Chi Quốc.

Nếu cảm thấy không hợp lý, thì giống như cho rằng mùa đông không nên tồn tại vậy, thật nực cười.

Mỹ thiếu nữ thực ra là sẵn lòng tiếp tục tham gia trò chơi, cô hiện tại chỉ là đang chịu thiệt thòi ở bên Hữu Tê Lương Bình.

Bích Cốc Chu Âm, ngươi cảm thấy thế nào.

Đỗ Lan đã thu nhận Bích Cốc Chu Âm bị cụt chân, cô gái này có ham muốn cầu sinh cực mạnh, hơn nữa lại tự cho mình là một nữ sinh cặn bã, là một người có khả năng thực hiện rất cao, đáng để bồi dưỡng.

Ẻo lả.

Cô cho rằng Hữu Tê Lương Bình chính là một kẻ ẻo lả, một chút cũng không ra dáng đàn ông.

Cô thích kiểu đàn ông cứng rắn có trách nhiệm, tuyệt đối không phải loại người như Hữu Tê Lương Bình.

Cũng không hẳn là ẻo lả, chỉ có thể coi là thấy giết bò thì thấy bò đáng thương, sau đó thì dùng dê để thay bò.

Đỗ Lan cho biết loại người này quá nhiều rồi, cổ đại có Tề Tuyên Vương, hiện đại cũng có rất nhiều loại người như vậy.

Thấy Hợp Pháp Công Dân xả thân vì nghĩa, liền thấy họ đáng thương, nhưng người chơi chẳng lẽ không đáng thương sao.

Hữu Tê Lương Bình chính là quá thiếu lập trường.

Ngay cả khi thấy tế tự giết bò, cảm thấy bò đáng thương, nhưng tế tự chính là phải giết bò, nếu không giết, thì những người tiến hành tế tự, những con dê bị tế tự đều đáng thương.

Vậy ngươi định làm gì.

Bích Cốc Chu Âm hỏi, cô có chút ngứa ngáy muốn thử, vì vừa mới nhận được Lục Đăng Giới Chỉ, hiện tại rất muốn thử sức mạnh của nó.

Không định làm gì cả.

Đỗ Lan trước đó đã nói bất kỳ tư tưởng nào cũng đều xuất hiện lặp đi lặp lại, đại nghĩa là như vậy, ti tiện cũng là như vậy.

Tề Tuyên Vương không nỡ nhìn thấy giết bò, sau đó đổi sang dê.

Tư tưởng này cũng xuất hiện lặp đi lặp lại, cách biệt hai nghìn năm, vẫn xuất hiện trên người Hữu Tê Lương Bình, có thể thấy lời Đỗ Lan nói không sai chút nào, một tư tưởng sẽ không chỉ xuất hiện một lần, mà là không ngừng lặp lại.

Vì vậy vẫn nên ghi lại kinh nghiệm, tuy rằng không chuẩn bị ra đòn mạnh mẽ vào tư tưởng của Hữu Tê Lương Bình, nhưng đối với hành vi của hắn thì phải sửa chữa, có thời gian rảnh rỗi này, chi bằng ghi chép lịch sử cẩn thận còn hơn.

Thế là Đỗ Lan quyết định gửi mộng cho mỹ thiếu nữ, dùng thân phận người cha đã khuất của cô.

Mỹ thiếu nữ hiện tại vẫn chưa hồi sinh cha mình, vì Di Lưu Chi Quốc quá khủng khiếp, cô nghĩ nếu có thể rời khỏi Di Lưu Chi Quốc, rồi hồi sinh thì không muộn.

Thế là Đỗ Lan gửi mộng cho cô, bảo cô hãy ghi chép cẩn thận nội dung của Di Lưu Chi Quốc, đừng cả ngày cứ chạy theo đàn ông mà làm những việc vô nghĩa, hãy làm điều gì đó có ý nghĩa.

Vì đã bất mãn với Di Lưu Chi Quốc, vậy thì hãy đi xây dựng nó, hiện tại hai người họ cả ngày cứ đạp xe đi du ngoạn khắp nơi, có thể thay đổi sự bất hợp lý của Di Lưu Chi Quốc được sao.

Vì đã nhìn thấy sự bất hợp lý, vậy thì phải đi thay đổi, chứ không phải mặc kệ cho trôi.

Chúng ta là những người leo núi, lẽ nào thấy núi cao thì nằm yên sao.

Không, núi càng cao đường càng xa, càng dốc đứng hiểm trở, chúng ta càng phải dũng cảm leo lên.

Cho dù chúng ta không leo được, cũng phải để lại kinh nghiệm, đặt nền móng tốt cho hậu nhân.

Dữu Diệp vừa nghe liền thấy quá có lý, cô cũng cảm thấy khoảng thời gian này mình đã phí hoài tuổi xuân, tuy rằng Hữu Tê Lương Bình rất vui, nhưng cô lại cảm thấy họ không nên như vậy.

Hiện tại nghe cha gửi mộng, cô lập tức hiểu ra, hạ quyết tâm làm điều gì đó có ý nghĩa.

Đúng vậy, cô là nhà leo núi chinh phục núi cao, phải khắc phục khó khăn.

Ngày thứ hai, Dữu Diệp liền bắt đầu tìm giấy bút, quyết định dốc hết sức mình làm điều gì đó.

Hữu Tê Lương Bình ngớ người, hắn phát hiện mỹ thiếu nữ cứ như bị quỷ nhập vậy, bắt đầu làm công việc ghi chép.

Những điều này chẳng phải Đỗ Lan trước đó đã hy vọng mọi người làm sao.

Cô đang làm gì.

Hắn hỏi.

Tôi muốn chinh phục ngọn núi cao Di Lưu Chi Quốc này.

Anh nói rất đúng, quy tắc của Di Lưu Chi Quốc là bất hợp lý, người chơi và Hợp Pháp Cư Dân căn bản không cần phải chiến đấu.

Chương 3001

Nhưng tình hình hiện tại là chúng ta bắt buộc phải chiến đấu, để giải quyết những sự bất hợp lý này, chúng ta phải ghi lại kinh nghiệm, để hậu nhân có sự thay đổi.

Thiếu nữ nói: Một ngọn núi cao không phải một thế hệ người là có thể chinh phục được, thông thường cần vài thế hệ nhà leo núi lặp đi lặp lại thử thách mới có thể tạo ra một lộ tuyến an toàn.

Tình hình của Di Lưu Chi Quốc cũng như vậy, núi vẫn ở đó, nếu chúng ta không làm gì cả, thì sẽ vĩnh viễn không leo lên được, nhưng chỉ cần chúng ta bước ra bước đầu tiên, thì hậu nhân tổng sẽ trên cơ sở bước đầu tiên của chúng ta mà tiếp tục nỗ lực.

Lời này gần giống với giọng điệu của Đỗ Lan, chỉ là Đỗ Lan là thông qua xem phim để giảng dạy, còn mỹ thiếu nữ thì dùng việc leo núi làm ví dụ.

Nhưng chúng ta đã hẹn sẽ đi ngắm biển mà.

Hữu Tê Lương Bình đã sắp xếp xong hành trình rồi, chẳng phải họ muốn ngắm sao ngắm trăng, chờ đợi cái chết sao.

Hà tất phải làm những chuyện vô nghĩa này.

Nhưng Dữu Diệp đã hoàn toàn thay đổi, bởi vì cha cô nói rất có lý.

Những điều bất hợp lý cũng như núi cao, nếu không đi thử thách, thì sự bất hợp lý sẽ mãi mãi là bất hợp lý, chỉ cần nỗ lực đi thử thách, có lẽ một ngày nào đó sẽ chinh phục được sự bất hợp lý.

Tư tưởng không quan trọng, hành vi mới là quan trọng.

Đỗ Lan nói với Bích Cốc Chu Âm: Ngươi hiểu chưa.

Chẳng phải vì tư tưởng thay đổi, nên mới bắt đầu thực tiễn sao.

Đỗ Lan nói: Chỉ cần Dữu Diệp đã bắt đầu rồi, cho dù Hữu Tê Lương Bình có không tình nguyện đến mấy, cũng sẽ giúp đỡ.

Không sai, hắn không muốn mất mỹ thiếu nữ, chỉ có thể giúp đỡ, bởi vì hắn không thể lay chuyển ý chí chinh phục núi cao của thiếu nữ, đó là sự truyền thừa.

Tuy nói thiếu nữ và cha cô đều là những người không muốn nhổ một sợi lông, nhưng bất kể là leo núi hay ghi lại kinh nghiệm, cũng không cần giúp đỡ, chỉ cần bản thân họ là đủ rồi.

Cô sẽ không cầu Hữu Tê Lương Bình giúp đỡ, nhưng Hữu Tê Lương Bình bắt buộc phải giúp đỡ, hắn biết không giúp đỡ thì không thể tiếp tục nhận được sự ưu ái của mỹ thiếu nữ.

Ban đầu là mỹ thiếu nữ cam chịu đi theo Hữu Tê Lương Bình, bây giờ ngược lại, là Hữu Tê Lương Bình cam chịu giúp đỡ mỹ thiếu nữ.

Đây chính là hiện thực không thể làm gì khác, hiện thực và lý tưởng đã xảy ra xung đột, đây chính là sự thỏa hiệp của tình yêu.

Không cần thay đổi tư tưởng của Hữu Tê Lương Bình, cũng có thể thay đổi hành vi của hắn.

Thôi vậy, bọn họ cũng coi như đã làm một số việc có ý nghĩa.

Đỗ Lan nhìn những chiếc Phi Đĩnh lác đác trên bầu trời, biết rằng Hợp Pháp Công Dân sớm muộn gì cũng sẽ bị công lược.

Độ khó của những trò chơi còn lại cũng không lớn, có đánh mạt chược, có khảo nghiệm tín nhiệm, có đấu trí kép về toán học và tâm lý, Đỗ Lan quan tâm nhất là cuộc đối đầu giữa luật sư và sinh viên y khoa.

Sinh viên y khoa hy vọng thông qua việc làm điều xấu, để phán đoán mình có phải là một người bình thường hay không.

Còn luật sư thì hy vọng tìm được một tiêu chuẩn giá trị có hiệu lực đối với mỗi người.

Một người hy vọng dùng thế giới để đo lường bản thân, một người hy vọng dùng bản thân để đo lường thế giới, tình huống hai người trái ngược nhau, vì vậy cuộc đối đầu lần này không chỉ là tranh giành quy tắc trò chơi, mà còn là tranh giành lý niệm.

Đương nhiên dùng thế giới để đo lường bản thân thì dễ, dùng bản thân để đo lường thế giới thì rất khó, vì vậy sinh viên y khoa có khả năng thắng lớn hơn.

Y học sinh sở hữu thực lực rất mạnh, là người thừa kế của một bệnh viện lớn, từ nhỏ hắn đã oán trách cha mình không đủ quan tâm đến gia đình, khiến hắn mất đi lòng đồng cảm với nhân loại, không còn sự cộng hưởng cảm xúc trước mọi hỉ nộ ái ố của con người.

Vì vậy, hắn mong muốn làm chuyện xấu để xem thử mình còn là con người hay không.

Trước đây Đỗ Lan đã từng chỉ dẫn cho hắn, nhưng tiếc là hắn vẫn kiên trì với suy nghĩ của mình.

Đáng tiếc, sau khi bờ biển bị hủy diệt, hắn không có cơ hội làm chuyện xấu.

Hắn chỉ có thể tiếp tục tham gia trò chơi, thông qua sự kích thích của khảo nghiệm sinh tử để cảm nhận nhịp đập sinh mệnh của mình, để hắn cảm thấy mình vẫn là một con người.

Tuy nhiên, hắn quả thật rất giỏi, ngay cả khi đối mặt với cái chết, hắn vẫn có thể suy nghĩ bình tĩnh, bình tĩnh đến mức không giống người, đây là ưu thế của hắn.

Các cư dân hợp pháp vẫn là con người, còn Y học sinh đã không còn giống người nữa, lấy cái phi nhân để đối kháng người.

Hắn một hơi vượt qua hai trò chơi bài hình, sau đó đến trước mặt Luật sư.

Trò chơi của Luật sư là tính toán số học và đối kháng tâm lý.

Từ một đến một trăm con số, mỗi người phải chọn một con số, sau đó công bố giá trị trung bình của số người chơi.

Ai chọn con số gần giá trị trung bình nhất thì được điểm, những người khác bị trừ điểm.

Khi điểm số về không, axit sẽ đổ xuống đầu, trực tiếp tử vong.

Đây không chỉ là một bài toán, mà còn là khảo nghiệm lòng người.

Không thể chỉ mãi tính giá trị trung bình, vì mỗi người đều muốn giành điểm, nhưng nếu mỗi người đều tính giảm xuống, cuối cùng sẽ càng ngày càng gần không, điều đó chắc chắn không được.

Đây chính là lý thuyết trò chơi và cân bằng Nash Nạp Thập Quân Hành, cân bằng Nash là một điểm cân bằng mà tất cả mọi người đều có thể chấp nhận.

Vì vậy, không chỉ tính giá trị trung bình mà còn phải xét đến lòng người.

Đương nhiên, nếu chỉ xét đến cũng vô dụng, còn phải can thiệp, phải tìm cách để người khác chọn con số có lợi cho mình.

Điều này rất khó, trò chơi này diễn ra trên một bàn tròn, mọi người đều ngồi, bị xích sắt khóa lại, không thể trốn thoát, chỉ có thể tranh cãi bằng lời nói để gây ảnh hưởng.

Luật sư là chuyên gia về ăn nói, hơn nữa đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết, bởi vì hiện tại ông ta không còn chuẩn bị đi tìm tiêu chuẩn nào để đo lường giá trị con người nữa, mà chuẩn bị dùng những ghi chép của mình để nâng cao giá trị của người khác.

Vì giá trị con người luôn thay đổi, nó thay đổi theo nhu cầu.

Có phải ông chủ tập đoàn tài phiệt quốc tế thì có giá trị hơn, có phải những người dân bị ô nhiễm thì không có giá trị.

Tất cả đều không xác định.

Tâm thái của Luật sư đã thay đổi, hơn nữa ông ta cũng đã hoàn thành các loại ghi chép, hiện tại chỉ chờ cái chết đến.

Ông thay đổi rồi.

Y học sinh trước đây đã nghi ngờ Luật sư là gián điệp, nhưng hắn không bận tâm đến thân phận của đối phương, chỉ cảm thấy đối phương đã thay đổi rất nhiều.

Phải, là Đỗ Lan đã thay đổi tôi.

Luật sư nói.

Không ngoài dự đoán.

Y học sinh nói: Đáng tiếc, hắn không thể thay đổi tôi.

Trước đây tôi hy vọng có thể dùng bản thân để đo lường thế giới, nhưng tiếc là tôi đã sai, bởi vì thế giới không ngừng biến hóa, suy nghĩ của tôi chẳng qua chỉ là khắc chu cầu kiếm mà thôi.

Luật sư nói: Vì vậy tôi không thể đo lường thế giới, chỉ có thể cung cấp cho thế giới một số ý tưởng, hy vọng những ý tưởng này có thể thay đổi nhu cầu của mọi người, tạo ra nhiều giá trị hơn.

Thuyết nhu cầu của Đỗ Lan à.

Y học sinh cũng từng nghe qua, quả thật rất có lý: Nhu cầu tạo ra giá trị, quả thật là như vậy, có ánh sáng thì mới có bóng tối, có chính nghĩa thì mới có tà ác, không có cái ngắn thì sao có cái dài, không có cái đen thì sao có cái trắng.

Không có nhu cầu, làm gì có giá trị.

Quả thật là như vậy.

Vậy còn cậu.

Cậu đã tìm thấy giá trị của mình chưa.

Đã tìm thấy mục tiêu làm người chưa.

Luật sư hỏi ngược lại.

Không biết, hoặc có lẽ bây giờ tôi cũng rất ổn, ngay cả ở Di Lưu Chi Quốc cũng có thể sống tốt.

Hoặc có lẽ tôi chỉ cần làm những việc mình giỏi là được, không cần bận tâm người khác thích hay ghét tôi.

Y học sinh luôn hy vọng nhận được sự chú ý của cha, thậm chí còn muốn làm chuyện xấu để trả thù cha.

Nhưng bây giờ hắn cũng đang suy nghĩ xem có cần thiết hay không, mặc dù bản thân có thể làm được, nhưng nghĩ lại cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Ở Di Lưu Chi Quốc, hắn sống xa cha, vẫn sống rất có ý nghĩa, dường như không cần sống vì cha.

Thái độ của cha căn bản không quan trọng, bản thân hắn căn bản không cần bận tâm đến mức đó.

Tham gia không ít trò chơi sinh tử, hắn cũng có một số suy nghĩ khác.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Luật sư thông suốt rồi thì cả người ông ta đều thay đổi, vì vậy hắn cũng muốn thử thay đổi một chút.

Trong mắt hắn, mình và Luật sư có rất nhiều điểm tương đồng, đều đi tìm một thứ gì đó, nhưng thứ này e rằng không tồn tại, vì vậy thay đổi bản thân có lẽ là lối thoát duy nhất.

Trò chơi đang diễn ra, axit đổ xuống, người chơi lần lượt tử vong.

Cuối cùng chỉ còn lại hai người đối đầu, tiếp theo thì không còn gì để nói nữa, chính là đánh bài ngửa.

Tôi tiếp theo sẽ nói cho ông biết tất cả các con số tôi chọn, để ông quyết định sống chết của tôi.

Đến đây, đã đến lúc phán đoán giá trị của ông và tôi, đã đến lúc thực hiện ý chí của ông.

Ông không phải đồng tình với những kẻ yếu sao.

Chương 3002

Đến đây.

Y học sinh biết đại nghĩa cuối cùng sẽ bị đại nghĩa tiêu diệt.

Điều này giống như sau khi Tây Chu diệt Thương, có người không ăn bổng lộc Tây Chu, thà chết đói vậy.

Trung thần lương tướng vì bảo vệ lòng trung thành, trực tiếp chết đói, vậy lòng trung thành đó đi đâu.

Còn Ái Bộ Đại Cát, vì bảo vệ kẻ yếu mà tự nguyện hy sinh.

Rõ ràng người tốt nên bị súng chĩa vào, nên gánh chịu cái giá của đại nghĩa, nên xả thân vì nghĩa.

Y học sinh cũng trực tiếp khảo nghiệm quyết tâm của Luật sư, đối phương có thật sự bận tâm đến kẻ yếu đến vậy không.

Cuối cùng không phải nghe ông ta nói gì, mà là xem ông ta làm gì.

Luật sư mỉm cười, sớm đã ý thức được điểm này, nói: Khoảnh khắc này, giá trị của tôi sẽ đáp lại nhu cầu cầu sinh của cậu.

Ông ta quả quyết chọn hợp tác với Y học sinh, để đối phương sống sót.

Axit đổ xuống, Luật sư mỉm cười an nghỉ.

Sống sót, nhưng Y học sinh biết mình đã thua, bởi vì đối phương đã quán triệt lý niệm, còn mình thì giết chết một người kiên cường gánh vác đạo nghĩa.

Đại nghĩa suy tàn, lần sau bị người ta nhắc đến, không biết phải đợi đến bao giờ.

Lần này Y học sinh cuối cùng cũng biết mình là người, bởi vì hắn cũng đối mặt với lựa chọn không thể tránh khỏi của con người, xem đại nghĩa rốt cuộc có nên gánh vác hay không.

Con người suy cho cùng cũng chỉ là động vật tham gia xã hội và bị xã hội tham gia mà thôi.

Y học sinh cảm khái nói, khoảnh khắc này hắn ý thức được mình quả thật là một con người, bất kể suy nghĩ của mình có kỳ quái đến đâu, nhưng mình không thể thoát khỏi đặc tính tham gia xã hội, cũng như bị xã hội tham gia.

Tham gia xã hội, tức là hành vi cá nhân không thể tồn tại tách rời xã hội.

Bị xã hội tham gia, tức là sự thay đổi của xã hội chắc chắn sẽ biểu hiện trên cá nhân.

Y học sinh nhìn thấy lựa chọn của Luật sư, biết rằng Luật sư tuy đã chết, nhưng tư tưởng của ông ta đã được lưu truyền, sớm muộn gì cũng sẽ được người khác chọn lại.

Trung thần nhà Ân Thương tuy chết đói, nhưng lòng trung thành sẽ không biến mất, sau này tự nhiên sẽ có người lựa chọn.

Luật sư đã chết, nhưng tư tưởng của ông ta thì vẫn sống.

Y học sinh cũng nhận thức sâu sắc rằng mình thực ra chỉ là một con người, căn bản không cần dùng thế giới để đo lường bản thân, hắn chỉ là một người chưa trưởng thành, vẫn còn muốn giở trò hờn dỗi.

Đỗ Lan nhìn cuộc đối đầu kết thúc, khối Kpahi đại diện cho Luật sư chầm chậm rơi xuống, bùng nổ liên tiếp các vụ nổ, hắn biết Luật sư đã quán triệt bản thân, trở thành một phần của tư tưởng vĩ đại.

Xem ra trò chơi rất nhanh sẽ được thông quan hoàn toàn rồi.

Nhưng không sao, tất cả đều là khởi đầu của một vòng tuần hoàn khác, nhưng trong vòng tuần hoàn tiếp theo, mọi thứ sẽ có chút khác biệt.

Đỗ Lan biết Luật sư và những người khác đã để lại ghi chép, chắc chắn sẽ mang lại thay đổi.

Đồng thời, Hữu Tê Lương Bình và Mỹ thiếu nữ cũng đang nỗ lực ghi chép, nhưng lúc này họ lại bị người khác nhắm tới.

Phỉ Mộc Kiệt vô cùng tức giận, mình đã cố gắng rất nhiều, ở bờ biển giết nhiều người như vậy, thông quan bao nhiêu trò chơi, kết quả mọi người chỉ coi mình là kẻ giết người.

Còn Hữu Tê Lương Bình thì chẳng làm gì cả, kết quả thì sao.

Mỹ thiếu nữ thích hắn, mọi người tôn trọng hắn, vận mệnh ưu ái hắn, ông trời tại sao lại bất công như vậy.

Tại sao mình cố gắng đến vậy, cuối cùng lại bị người ta ghét bỏ.

Tại sao Hữu Tê Lương Bình chẳng làm gì cả, cuối cùng lại danh vọng, mỹ nữ dễ dàng có được.

Tại sao, tại sao.

Hắn thật sự không thể hiểu được, cuối cùng sự không hiểu đó hóa thành oán hận, những gì mình không có được, Hữu Tê Lương Bình cũng đừng hòng hưởng thụ.

Giết hắn, nhất định phải giết hắn.

Trong đầu Phỉ Mộc Kiệt chỉ có một âm thanh.

Tất cả danh vọng và tình yêu mà Hữu Tê Lương Bình có được, cũng là thứ Phỉ Mộc Kiệt muốn, nhưng hắn lại cầu mà không được, vì vậy hắn đố kỵ.

Đỗ Lan đã nói từ sớm, hung ác có thể giúp hắn giảm chi phí cầu sinh, nhưng không thể giúp hắn tiến xa hơn.

Nếu hung ác thật sự có thể đạt được tất cả mục tiêu, thì thiên hạ cũng không cần những hình thái biểu hiện khác nữa, mọi người chỉ cần đấu võ đấu ác là được.

Rõ ràng thiên hạ có ngàn vạn phương pháp, không chỉ có hung ác này.

Phỉ Mộc Kiệt chính là không hiểu điểm này, mới không thể nghĩ thông tại sao mình lại thất bại, còn Hữu Tê Lương Bình lại thành công.

Hữu Tê Lương Bình trong trò chơi luôn giúp đỡ người khác, vì vậy mọi người mới tin tưởng hắn.

Hắn hợp tác với Mỹ thiếu nữ, còn lấy thẻ hồi sinh bạn bè đi tán tỉnh cô nàng, cuối cùng mới nhận được thiện cảm của Mỹ thiếu nữ.

Phỉ Mộc Kiệt không nhìn thấy sự cống hiến của Hữu Tê Lương Bình, chỉ nhìn thấy thành quả của hắn.

Đối với loại người như Phỉ Mộc Kiệt chỉ biết hung ác với người khác, không muốn chia sẻ với người khác, căn bản không thể hiểu được làm thế nào để đặt mình vào vị trí người khác mà suy nghĩ.

Quá không có năng lực học hỏi.

Đỗ Lan cho rằng Phỉ Mộc Kiệt cũng là sản phẩm thất bại của giáo dục, rõ ràng đã nói đừng khắc chu cầu kiếm, kết quả hắn căn bản không nghe lọt tai.

Hữu Tê Lương Bình hiện tại đang phối hợp với Mỹ thiếu nữ cùng ghi chép kinh nghiệm về Di Lưu Chi Quốc, muốn vượt qua ngọn núi cao này của Di Lưu Chi Quốc.

Mặc dù hắn cảm thấy căn bản không thể vượt qua, dù sao thì nhân loại quá yếu, Di Lưu Chi Quốc quá mạnh.

Con người căn bản không thể vượt qua núi cao, nhưng Mỹ thiếu nữ lại cho rằng có thể vượt qua, bởi vì cô biết dù là đỉnh núi hiểm trở đến mấy cuối cùng cũng sẽ bị người leo núi chinh phục.

Ngay cả Di Lưu Chi Quốc có mạnh đến mấy, chỉ cần nhân loại kế tiếp nhau, trước sau gì cũng sẽ có một ngày thay đổi.

Một người cho rằng có thể vượt qua, một người cho rằng không thể vượt qua, làm sao đây.

Đương nhiên lấy Mỹ thiếu nữ làm chủ, Hữu Tê Lương Bình chỉ có thể vì tình yêu mà thỏa hiệp.

Đây chính là yêu đương, sau này còn phải kết hôn sinh con, những nơi cần thỏa hiệp sẽ ngày càng nhiều, cho dù Hữu Tê Lương Bình có trung nhị đến mấy, cuối cùng cũng phải trưởng thành, phải chấp nhận yêu cầu của người khác.

Hắn có thể không hài lòng với cha, có thể không hài lòng với thầy giáo, nhưng phải làm hài lòng Mỹ thiếu nữ, ai bảo hắn đã yêu rồi chứ.

Quá xấu xí, Phỉ Mộc Kiệt muốn cho Hữu Tê Lương Bình biết tình yêu có rủi ro, muốn cho hắn biết tình yêu là nấm mồ, vì vậy hắn cầm súng săn chuẩn bị tặng đối phương một phát.

Hữu Tê Lương Bình hoàn toàn không biết tại sao mình lại bị người khác ghét bỏ, bởi vì trong mắt hắn, mình bây giờ cũng rất thảm, rõ ràng chỉ muốn cùng Mỹ thiếu nữ lãng mạn trải qua quãng đời còn lại, kết quả Mỹ thiếu nữ lại điên cuồng muốn hoàn thành việc ghi chép.

Hiện thực và mong đợi của mình lại xảy ra mâu thuẫn, hắn chỉ có thể khuất phục trước hiện thực, điều này khiến hắn cảm thấy mình đã thua.

Nhưng dù thua, cũng phải hợp tác, ai bảo hắn thật sự thích Mỹ thiếu nữ chứ.

Có thể thấy Mỹ thiếu nữ còn quan trọng hơn cả cha và thầy giáo, hắn không muốn vì cha, thầy giáo mà chịu thiệt thòi, nhưng lại nguyện ý vì Mỹ thiếu nữ mà chịu thiệt thòi, quả thật là kẻ háo sắc.

Hữu Tê Lương Bình vẫn còn ấm ức, cảm thấy diễn biến của hiện thực không phù hợp với ý mình, nhưng hắn không biết mình đã trở thành đối tượng đố kỵ của người khác.

Nếu biết, hắn chắc chắn sẽ rất khó hiểu, không biết mình có gì mà đáng để đố kỵ, rõ ràng mình vẫn chưa thực hiện được lý tưởng.

Vì vậy con người thật sự rất thú vị.

Đỗ Lan cho rằng cần có loại ân oán tình cừu này.

Phỉ Mộc Kiệt nhân lúc Hữu Tê Lương Bình đang lấy nước thì xuất hiện chặn đánh.

Đoàng.

Đất dưới chân Hữu Tê Lương Bình nổ tung, rõ ràng Phỉ Mộc Kiệt không muốn cho Hữu Tê Lương Bình một cái chết thoải mái, vì vậy phát súng đầu tiên chỉ là cảnh cáo.

Chương 3003

Anh và tôi rõ ràng đều giống nhau, đều tràn đầy bất mãn với thế giới này, tại sao anh có thể có được tất cả những thứ này, còn tôi lại chỉ trơ trọi một mình.

Phỉ Mộc Kiệt tức giận chất vấn.

Anh nói thế thì ai mà hiểu được.

Hoàn toàn không biết đối phương đang nói gì, nhưng có một điều có thể khẳng định, đối phương có ý với Mỹ thiếu nữ, hồi ở bờ biển đã không chỉ một lần khiêu khích rồi.

Hai người giống nhau sao.

Hồi ở Địa Cầu, Hữu Tê Lương Bình căm ghét đời.

Còn Phỉ Mộc Kiệt thì luôn bị bắt nạt, từ trường học đến xã hội, luôn bị ức hiếp, lý do ức hiếp hắn là vì hắn trông đáng ghét, vì vậy hắn căm hận thế giới.

Hai người quả thật đều bất mãn với xã hội Địa Cầu, nhưng Hữu Tê Lương Bình trong các trò chơi sinh tử đã không chỉ một lần hy sinh bản thân để giúp đỡ người khác, còn Phỉ Mộc Kiệt thì luôn làm hại người khác để bảo vệ bản thân.

Đây chính là sự khác biệt giữa giáo dục quý tộc và dân thường, quý tộc cần hoàn thành sự kiện, người bình thường cần lợi ích bản thân.

Hoàn thành sự kiện và lợi ích bản thân đôi khi mâu thuẫn, Hữu Tê Lương Bình gặp mâu thuẫn đều sẽ chọn hoàn thành sự kiện, thông quan trò chơi.

Còn Phỉ Mộc Kiệt thì sẽ chọn lợi ích bản thân.

Mặc dù Hữu Tê Lương Bình cũng thường xuyên hy sinh đồng đội, nhưng hắn đều tìm cách để mọi người đều sống sót, khi thật sự không còn cách nào thì cũng là đồng đội tự nguyện hy sinh.

Bởi vì đồng đội biết mình không thể suy nghĩ như Hữu Tê Lương Bình, nên đều hy sinh bản thân để bảo vệ Hữu Tê Lương Bình.

Còn Phỉ Mộc Kiệt thì chỉ lo cho bản thân, không tiếc hy sinh đồng đội.

Vì vậy, mặc dù hai người đều bất mãn với thế giới, nhưng cách thể hiện lại không giống nhau.

Tư duy của Hữu Tê Lương Bình thực ra rất đơn giản, mặc dù trò chơi rất tàn khốc, nhưng chắc chắn có một cách để mọi người đều sống sót.

Mặc dù không phải mỗi người đều tin tưởng, nhưng tự nhiên sẽ có một nhóm nghĩa sĩ tin tưởng ý tưởng của hắn, thêm vào đó Hữu Tê Lương Bình quả thật đã thông quan nhiều trò chơi, vì vậy đã tích lũy được một chút danh vọng.

Còn Phỉ Mộc Kiệt thì chỉ lo cho bản thân, vậy người khác tự nhiên không thể hợp tác với hắn, dù sao thì ai mà biết lúc nào sẽ bị bán đứng chứ.

Chỉ có thể lo cho bản thân mình, vậy ngày tháng đó thật sự là sống không bằng chết.

Vì vậy, mọi người chắc chắn đều nguyện ý tin tưởng Hữu Tê Lương Bình hơn một chút, hơn nữa Hữu Tê Lương Bình ngay cả khi cận kề cái chết, cũng kiên trì không lay chuyển tư duy của mình, điểm này càng khiến người ta tin phục.

Đối mặt với chất vấn, Hữu Tê Lương Bình không nói gì, cảm thấy nói gì cũng vô ích, bởi vì đối phương đã phát điên rồi.

Mình sắp chết rồi sao.

Hữu Tê Lương Bình lần nữa gặp phải cái chết, nhưng hắn không hề sợ hãi, khoảng thời gian này đối mặt với nhiều nguy cơ tử vong, đã quen rồi.

Mặc dù tiếc nuối không thể cùng Mỹ thiếu nữ bên nhau mãi mãi, nhưng hắn không sợ cái chết.

Cái vẻ mặt của anh thật sự khiến người ta chán ghét.

Phỉ Mộc Kiệt càng nhìn càng tức, càng nghĩ càng giận, nòng súng chĩa thẳng vào đối phương, bất cứ lúc nào cũng có thể bóp cò.

Xem ra tôi đến không đúng lúc.

Trong lúc nguy cấp, Y học sinh lại đi đến bên cạnh hai người, hắn dường như không nhìn thấy không khí căng thẳng như dây đàn giữa hai người.

Hắn cố ý đến gần, bởi vì hắn cũng muốn thực hiện tinh thần của mình với tư cách là một con người.

Đỗ Lan không nhịn được ăn bỏng ngô, kích động nói: Cái chết của Luật sư đã khiến Y học sinh ý thức được mình là người, đây chính là sự kế thừa của nhân loại, đây chính là khúc ca tụng của nhân loại, tuyệt vời, quá tuyệt vời.

Luật sư tuy đã chết, nhưng tinh thần của ông ta lại truyền sang Y học sinh, khiến hắn biết mình cũng là người.

Còn điều hắn muốn làm chính là thể hiện ý chí của mình với tư cách là con người, vì vậy Y học sinh đứng ra, hy vọng giúp Hữu Tê Lương Bình giải vây, dù sao trước đây hắn đã lợi dụng đối phương làm mồi nhử, bây giờ nên trả nợ rồi.

Đỗ Lan nắm lấy bỏng ngô, nói rằng ba người hoài nghi xã hội tụ tập lại một chỗ, lại sẽ sản sinh ra sự kế thừa tinh thần mới.

Điều này giống như phản ứng dây chuyền vậy, tinh thần của một người có thể ảnh hưởng đến vài người.

Đỗ Lan kích động nói, bởi vì xét cho cùng, công lao của hắn với tư cách là một Nhân sinh đạo sư là không thể thiếu, bây giờ chính là lúc kiểm nghiệm thành quả.

Giáo huấn của Nhân sinh đạo sư đã xảy ra hiện tượng người truyền người, đây chính là thành công của hắn.

Đôi khi là như vậy, tôi, một Nhân sinh đạo sư, nói gì họ cũng không nghe.

Nhưng đổi sang người khác, nói cùng đạo lý, họ lại nghe, thật là kỳ lạ.

Đỗ Lan cũng rất bất lực, Nhân sinh đạo sư không phải vạn năng.

Ví dụ như Hữu Tê Lương Bình, cha mẹ và thầy giáo nói gì hắn cũng không nghe, Mỹ thiếu nữ nói vài câu, hắn liền khuất phục.

Cùng một lời nói, người khác nhau nói cũng có hiệu quả khác nhau.

Đỗ Lan nói đây chính là chỗ thú vị của thế giới, lại ăn thêm một miếng bỏng ngô, xem kết quả cuộc đối đầu của ba người này.

Luật sư và Y học sinh giống nhau đều mang theo vấn đề đến Di Lưu Chi Quốc, cuối cùng Luật sư đã tìm thấy đáp án, sáng nghe Đạo, tối chết cũng cam lòng, dùng sinh mệnh của mình để chứng Đạo, mỉm cười bị axit giết chết.

Y học sinh luôn hy vọng thông qua thế giới bên ngoài để chứng minh mình có bình thường hay không, sau khi đối mặt với Luật sư, hắn tự mình tỉnh ngộ, con người là động vật tham gia xã hội và bị xã hội tham gia, xã hội nên ở trên cá nhân, các quy phạm xã hội nên ở trên tự do cá thể.

Ví dụ như giữ giờ, một công ty, một trường học, một bệnh viện, hoặc một nhóm người, đã hẹn một thời gian gặp mặt, thì nên đến đúng giờ, không thể vì tự do cá nhân mà đến muộn.

Ví dụ như xếp hàng, tại quầy dịch vụ xếp hàng hoặc lấy số, chắc chắn tuân thủ quy tắc mới có thể nâng cao hiệu suất, nếu vì tự do cá nhân mà chen hàng, thì sẽ ảnh hưởng đến hiệu suất.

Y học sinh tỉnh ngộ, xã hội ở trên tập thể.

Những gì tôi suy nghĩ cũng không hẳn là tự mình lĩnh hội, tôi cho rằng cha nên quan tâm đến gia đình, cũng chỉ là thông qua những người khác, sách vở, tác phẩm điện ảnh để học hỏi.

Là xã hội đã tiêm nhiễm vào tôi tư tưởng đó, trước khi tôi ra đời, xã hội đã tồn tại, và tồn tại rất nhiều tư tưởng.

Sau khi tôi ra đời thì vô thì vô khắc không bị xã hội ảnh hưởng.

Tư duy của tôi không phải là độc sáng, cũng không nhất định là chính xác, tất cả đều chỉ là kết quả của sự tương tác giữa xã hội và cá nhân tôi.

Thật nực cười khi tôi lại cho rằng cần phải phá hoại xã hội mới có thể chứng minh bản thân, thực ra xã hội đã sớm tạo hình thành công tôi rồi.

Nhìn Y học sinh tự mình lẩm bẩm, Phỉ Mộc Kiệt không vui nói: Khốn kiếp, anh đang nói cái gì vậy.

Y học sinh chỉ là có chút cảm ngộ, ý thức được xã hội ở trên cá nhân, trước đây hắn đã sai.

Phỉ Mộc Kiệt, buông súng xuống đi, chẳng lẽ anh vẫn chưa ý thức được anh đang phá hoại việc xây dựng xã hội của Di Lưu Chi Quốc sao.

Càng như vậy, mục tiêu của anh càng không thể thực hiện được.

Mấy người các anh, căn bản chẳng hiểu gì cả.

Phỉ Mộc Kiệt giận dữ: Một đứa hai đứa đều chỉ trích tôi, dựa vào cái gì.

Chẳng lẽ tôi thật sự dễ bị bắt nạt sao.

Tôi không phải là người cả đời bị người ta ghét bỏ.

Ai mà chưa từng bị ghét bỏ chứ.

Ngay cả tôi là người thừa kế bệnh viện lớn, là bác sĩ được người ta tôn trọng, nhưng vẫn có người sau lưng nói tôi giả tạo, nói tôi chỉ biết dựa vào cha, không có bản lĩnh thật sự.

Y học sinh nói: Hữu Tê Lương Bình thì càng không cần nói, bị cha mẹ và thầy giáo ghét bỏ, cũng bị anh ghét bỏ.

Con người sống trong xã hội, ai có thể khiến mỗi người đều thích mình.

Không ai có thể làm được, ngay cả những vĩ nhân lưu danh sử sách cũng vậy, bình luận cũng phân hóa.

Có người thích, thì có người ghét.

Mỗi người đều phải tham gia xã hội, đồng thời bị xã hội tham gia, đây là kết quả tất nhiên.

A a, tôi không hài lòng với kết quả này, tôi muốn nghịch thiên cải mệnh, đây không phải Địa Cầu, đây là Di Lưu Chi Quốc, không có xã hội, làm gì cũng là tự do cá nhân.

Mấy người bị Đỗ Lan tẩy não đều chết hết đi.

Phỉ Mộc Kiệt rõ ràng không đồng tình với lời của Y học sinh.

Bởi vì bên trong Di Lưu Chi Quốc không có xã hội, cũng không có một bộ quy tắc xã hội nào để mọi người tuân thủ, không cần giữ giờ càng không cần xếp hàng, chỉ cần kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu.

Bây giờ tôi hiểu cảm giác của Đỗ Lan rồi.

Y học sinh bị phản bác, liền sản sinh ra sự đồng cảm với Đỗ Lan, hiểu được cảm giác bị Đỗ Lan phản bác.

Quả nhiên là vị kinh tha nhân khổ, mạc khuyến tha nhân thiện.

Đối mặt với một người khuyên nhủ không nghe, thật sự là không có cách nào hay.

Đỗ Lan vừa ăn bỏng ngô ngồm ngoàm, vừa nói rằng thật là hay, những nỗ lực của mình đã đơm hoa kết trái, Y học sinh cuối cùng cũng hiểu được tấm lòng khổ tâm của mình.

Nhưng Phỉ Mộc Kiệt rõ ràng không chấp nhận bộ ý tưởng xã hội cao hơn cá nhân này, cho rằng Di Lưu Chi Quốc không phải Địa Cầu, không cần tuân thủ những quy phạm tương tự.

Anh vẫn không hiểu à.

Y học sinh nói: Mặc dù Di Lưu Chi Quốc không có những quy phạm xã hội chi tiết, nhưng có visa, sẽ cho anh biết khi nào nên tham gia trò chơi tử vong.

Loại visa này luôn tồn tại, là một trạng thái bình thường hóa, có thể cho mỗi người đều biết mình sắp gặp phải điều gì, đây cũng là một loại quy phạm xã hội.

Giống như hẹn mai chín giờ đi làm, mai mười giờ phẫu thuật đều là thông báo trước những gì sẽ xảy ra, đây cũng là một loại ổn định của xã hội.

Trên Địa Cầu sẽ có loại hẹn ước này, Di Lưu Chi Quốc cũng có.

Chương 3004

Con người luôn cần một môi trường ổn định mới có thể sinh hoạt, nếu cái gì cũng không nói cho anh, con người ngược lại sẽ không biết phải làm gì.

So với đó, Di Lưu Chi Quốc và Địa Cầu thực ra bản chất đều giống nhau, chỉ là thủ pháp biểu hiện kịch liệt hơn mà thôi.

Phỉ Mộc Kiệt, hãy thừa nhận đi, sự hung ác mà anh học được cũng là xã hội truyền thụ cho anh, anh cũng chỉ là một người bình thường bị xã hội tham gia.

Y học sinh nghiêm túc nói: Giống như mặt trời trên Địa Cầu, mọc đằng Đông lặn đằng Tây, giống như sông trên Địa Cầu chảy từ cao xuống thấp, giống như bốn mùa xuân hạ thu đông trên Địa Cầu.

Nếu Địa Cầu không có những quy luật ổn định này, con người sẽ không thể sống tốt.

Những quy luật hằng định là thân cây, nhân loại là cành lá.

Ở Di Lưu Chi Quốc cũng vậy, visa chính là thân cây, còn chúng ta thì phải xoay quanh thân cây mới có thể trưởng thành.

Phỉ Mộc Kiệt rất tức giận: Anh căn bản không biết tôi từ khi đi học đã luôn bị bắt nạt, họ đều cảm thấy tôi dễ bắt nạt, họ chính là được quy tắc xã hội bảo vệ, còn ở Di Lưu Chi Quốc thì sẽ không còn ai có thể bảo vệ họ nữa, tôi muốn cho họ xem rốt cuộc ai mới hung ác hơn.

Vì Di Lưu Chi Quốc chỉ có thân cây, vậy cành lá trưởng thành như thế nào, tôi là người quyết định.

Trong mắt hắn, quy tắc Địa Cầu đã bảo vệ những kẻ ức hiếp, còn ở Di Lưu Chi Quốc thì lại cho hắn cơ hội báo thù, quy tắc Địa Cầu mới là không hợp lý.

Không, anh không thể quyết định, bởi vì Di Lưu Chi Quốc cũng có rất nhiều người, khế ước xã hội phải do mọi người cùng nhau định ra.

Giống như tôi chữa bệnh cho bệnh nhân, tôi nguyện ý chữa, bệnh nhân cũng phải không giấu bệnh mà sợ thầy thuốc giỏi mới được, đây là chuyện của cả hai bên.

Anh đơn phương là không được đâu.

Anh tại sao lại hận Hữu Tê Lương Bình.

Chẳng phải vì hắn có thể phối hợp với người khác, còn anh thì không sao.

Hữu Tê Lương Bình phối hợp với người khác hoàn thành mục tiêu, vì vậy hắn có thành quả, anh không phối hợp với người khác, tự nhiên không có thành quả.

Hữu Tê Lương Bình đứng một bên cũng là lần đầu tiên nghe thấy đạo lý như vậy, đột nhiên ý thức được trách nhiệm xã hội của mình.

Trước đây mình luôn từ chối tham gia xã hội, cũng từ chối xã hội tham gia mình.

Nhưng trong trò chơi tử vong, mình bị buộc phải tham gia xã hội, cũng bị xã hội tham gia, kết quả nhận được sự tôn trọng, cũng nhận được thiện cảm của Mỹ thiếu nữ.

Trong khoảng thời gian gần đây, vì không muốn tham gia trò chơi nữa, hắn lại từ chối tham gia xã hội và bị xã hội tham gia, nhưng hắn hiện tại có điều vướng bận, không thể từ chối giúp đỡ Mỹ thiếu nữ, vì vậy dưới sự dẫn dắt của Mỹ thiếu nữ lại một lần nữa bị động tham gia xã hội.

Thì ra là vậy.

Hữu Tê Lương Bình cảm thấy nhiều chuyện thông suốt, thật sự là được lợi rất nhiều, những chuyện này trước đây hắn đều chưa từng học.

Quả nhiên Y học sinh đọc nhiều sách hơn mình, trước đây hắn cho rằng đọc sách vô dụng, học đại học càng nực cười, nhưng bây giờ thấy Y học sinh nói đâu ra đấy, hắn phải thừa nhận mình, một thằng học sinh cấp ba quèn, thực sự không bằng một học sinh ưu tú đại học.

Nếu có cơ hội, quay về Địa Cầu, mình nhất định phải học hành tử tế.

Xem ra anh đã học được rất nhiều, vậy thì có thể mãn nguyện mà chết rồi.

Phỉ Mộc Kiệt tức giận nói, hắn đã mất lý trí rồi, dù sao tranh luận không thắng, thà trực tiếp ra tay.

Đỗ Lan ăn nốt miếng bỏng ngô cuối cùng, sau đó chói lọi xuất hiện, đứng giữa ba người nói: Tôi cá khẩu súng của anh không có đạn, anh có thể nổ súng, nhưng chỉ cần súng không nổ, thì người chết là anh, bởi vì nguyên tắc của tôi là bất kỳ ai chỉ cần nổ súng vào tôi, bất kể kết quả, tôi đều sẽ phản sát.

Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện, rõ ràng nằm ngoài dự liệu của Phỉ Mộc Kiệt, nhưng hắn biết súng của mình vẫn còn đạn, đây là súng săn hai nòng, bắn một phát vẫn còn một phát.

Nhưng hắn không dám bóp cò, bởi vì Đỗ Lan quá bí ẩn, nếu thất bại, mình sẽ chết.

Bắn hay không bắn, đó là một vấn đề, đối mặt với nụ cười của Đỗ Lan, Phỉ Mộc Kiệt rơi vào giằng xé.

Đỗ Lan nhìn Phỉ Mộc Kiệt đang giằng xé, Y học sinh bình tĩnh, Hữu Tê Lương Bình nắm chặt nắm đấm, nhìn ba người, không khỏi gật đầu nói: Mấy cậu nói đều rất hay, nhưng khi mấy cậu giao lưu vẫn phải chú ý một chút về phương thức.

Đó là khi đối mặt với những người có lý niệm khác, ý thức hệ khác, không thể nghĩ cách dùng ý thức hệ của mình để thay thế đối phương.

Mấy cậu nên biết, cái gọi là lý niệm và ý thức hệ đều là tương đối, bởi vì biết cái xấu mới hiểu được cái đẹp, bởi vì biết cái thấp mới hiểu được cái cao, bởi vì biết sự bất nhân mới theo đuổi nhân, bởi vì sống trong gia đình nguyên sinh, nên luôn hy vọng đổi một gia đình khác.

Lớp học nhỏ của Nhân sinh đạo sư bắt đầu, lần này là một kèm ba.

Đại đạo phế hữu nhân nghĩa, trí tuệ xuất hữu đại ngụy, lục thân bất hòa, hữu hiếu từ, quốc gia hỗn loạn, hữu trung thần.

Đỗ Lan nói: Mấy cậu ba người có hiểu không.

Thế nhân giai tri mỹ chi vi mỹ, tư ác dĩ.

Bất kỳ một loại giá trị quan nào cũng không thể tồn tại độc lập, khi cậu gặp người tà ác, không thể nghĩ cách biến đối phương thành người tốt, bởi vì thiện lương là đối ứng với tà ác mà sinh ra.

Dưới đại đạo sinh ra con người, đồng thời cũng có sự bất nhân, xuất hiện trí tuệ cũng xuất hiện sự lừa dối, có cha từ con hiếu thì cũng có cha con tương tàn, có trung thần, cũng có gian thần.

Phỉ Mộc Kiệt, có sự hung ác của anh, mới có sự trung chính của Hữu Tê Lương Bình.

Anh hy vọng giết Hữu Tê Lương Bình, điều này rõ ràng là sai, bởi vì anh có thể giết người, nhưng không thể giết tinh thần mà hắn đại

diện.

Phỉ Mộc Kiệt im lặng, Y học sinh như có điều suy nghĩ.

Y học sinh nói: Vì vậy đại đạo ở trên nhân và bất nhân, là một sự thống hợp.

Cho nên mới có đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, mới có đạo vô vi nhi vô bất vi.

Quả không hổ là học sinh ưu tú, ngay cả Đạo Đức Kinh cũng biết: Vì vậy Đạo mới là sức mạnh mà con người không thể nắm giữ, con người nhiều nhất cũng chỉ là nắm giữ nhân và bất nhân, Đạo cao cao tại thượng, không thể với tới.

Quả thật là như vậy, tư tưởng của con người chắc chắn là đấu tranh, vì vậy cuối cùng để thống hợp, thì phải đề xuất một sự tồn tại tuyệt đối ở trên tất cả các tư tưởng.

Thượng Đế, Phạm, Đạo, tinh thần tuyệt đối thực ra đều là sự tồn tại tối cao này, là không thể đề xuất mặt đối lập.

Không giống nhân nghĩa, mặt đối lập chính là bất nhân bất nghĩa.

Sự tồn tại tuyệt đối là không tồn tại mặt đối lập, là sự thống nhất tuyệt đối.

Lão Tử đã thấu hiểu rằng bất kỳ ý thức hệ nào cũng sẽ tồn tại mặt đối lập, ông ta cũng biết dù chọn bất kỳ ý thức hệ nào cũng không thể tránh khỏi mặt đối lập xuất hiện, vì vậy đã đề xuất phản giả, đạo chi động dã, tức là một ý thức hệ tất nhiên sẽ sản sinh mặt đối lập, đây là quy luật của Đạo, cũng chính là tính nội sinh của mâu thuẫn.

Vì vậy Lão Tử không sùng bái bất kỳ ý thức hệ nào, mà đề xuất Đạo, hơn nữa còn nói đạo phi đạo phi thường đạo, tức là nói loại tồn tại tuyệt đối như Đạo rất khó dùng ngôn ngữ để diễn giải, nhưng ông ta cứ nói, Lão Tử chính là làm được.

Đương nhiên Đạo cũng có tính cục hạn, Đạo thực ra không thể chủ động làm cho sự việc tốt đẹp hơn, cần con người hoằng Đạo, vì vậy hậu nhân nói thị nhân hoằng đạo, phi đạo hoằng nhân.

Nhưng nếu có người cứ nhất định muốn làm ngược lại Đạo, kết quả chắc chắn sẽ rất bi kịch.

Đạo cao cao tại thượng, sẽ không chủ động ảnh hưởng đến xã hội loài người, đều là xã hội loài người tự mình đưa ra lựa chọn, rốt cuộc là tuân thủ hay không tuân thủ.

Hơn nữa Lão Tử cũng không nói rốt cuộc làm thế nào mới có thể hoằng Đạo, điểm này không giống tôn giáo, tôn giáo sẽ có những biện pháp cụ thể, ví dụ như cùng nhau lễ bái, hoặc là tuân thủ giới luật.

Lão Tử không nói cụ thể làm gì, chỉ nói không nên làm gì, chủ yếu là không nên quá cố chấp, không nên cưỡng ép thúc đẩy bất kỳ ý thức hệ nào, phải vô vi.

Chỉ nói cho mọi người không nên làm gì, nhưng lại không nói cho mọi người nên làm gì, mọi người sẽ rất nghi hoặc, cho dù Lão Tử nói thượng thiện nhược thủy, nhưng ông ta cũng không nói cho mọi người làm thế nào mới có thể như nước, khi nên cương cứng thì cương cứng, khi nên mềm yếu thì mềm yếu, chỉ có thể để người ta tự mình phán đoán.

Không giống tôn giáo và các học phái khác, trực tiếp nói cho anh nên làm gì, thậm chí cụ thể đến từng tình huống khác nhau.

Bốp bốp, Đỗ Lan vỗ tay cho Y học sinh, xem ra hắn thật sự đã lĩnh hội rồi, nói: Vậy thì tiếp theo nên hoằng Đạo rồi, cậu chuẩn bị làm thế nào.

Lão Tử đâu có dạy người ta cách hoằng Đạo, không giống tôn giáo cần truyền giáo.

Vô vi, tôi tuy biết tập thể quan trọng hơn cá nhân, nhưng không thể mãi cường điệu, bởi vì tập thể cũng phải tôn trọng tự do cá nhân, hai điều này là mâu thuẫn đối lập và thống nhất, đối với nhân và lễ, chính nghĩa và công bằng, cũng không thể quá cố chấp, phải trung dung, nếu không nhân sẽ biến thành bất nhân, chính nghĩa sẽ biến thành tà ác, phải duy trì một giới hạn.

Y học sinh cho rằng sau này mình phải tùy thời điều chỉnh bản thân, làm một người trung dung, làm một người có giới hạn.

Đỗ Lan nói: Ý tưởng không tệ, độ khó không nhỏ, cố gắng lên nhé.

Vậy còn Phỉ Mộc Kiệt, anh còn muốn tiếp tục quảng bá sự hung ác, giết chết những người không cùng ý kiến với mình sao.

Phỉ Mộc Kiệt biết dù mình có giết Hữu Tê Lương Bình, mình cũng không thể giành được chiến thắng thật sự, bởi vì hắn chỉ nắm giữ một loại ý thức hệ, tất nhiên sẽ có ý thức hệ đối lập tồn tại.

Điều này là không thể thay đổi, trừ khi hắn nắm giữ đại đạo tuyệt đối.

Chỉ có Đạo mới là không bị phân chia, Đạo là thể chứa của mọi mâu thuẫn.

Giống như Nho gia và Mặc gia luôn đối lập nhau, ví dụ như chọn lựa nhân tài.

Nếu có hai nhân tài, một là thân thích của Khổng Tử hoặc Mặc Tử, còn một nhân tài khác là người lạ, thì Khổng Tử chắc chắn sẽ tiến cử thân thích của mình, điều này gọi là tuyển hiền bất tị thân.

Còn Mặc gia chắc chắn sẽ chọn người lạ, điều này gọi là thượng hiền bất tị sơ.

Khổng Tử chọn như vậy là để bảo vệ lễ chế, Mặc Tử chọn như vậy là để làm gương cho thiên hạ, thiên kim mãi cốt.

Nho gia và Mặc gia giống như hai mặt của một đồng xu, mặc dù họ đều hy vọng khôi phục trật tự, nhưng phương pháp lại không giống nhau.

Cuối cùng Mặc gia kiêm tương ái giao tương lợi tuy vì quá lý tưởng mà không thực hiện được, nhưng rất nhiều tư duy của Mặc Tử vẫn được tiếp nối, được các thế hệ sử dụng, không hề biến mất, luôn xen kẽ xuất hiện cùng Nho gia, ví dụ như thiên kim mãi cốt thật sự là phương thức tuyển chọn nhân tài kinh điển.

Phỉ Mộc Kiệt rất rõ ràng giết Hữu Tê Lương Bình căn bản vô dụng, hắn vẫn không thể có được danh dự và mỹ nhân mà mình cần, con đường hung ác của hắn vẫn sẽ có người phản đối.

Hắn không nói một lời, tuy biết sự cục hạn của hung ác, nhưng hắn căn bản không biết làm thế nào để thay đổi, bởi vì hắn ở Địa Cầu luôn là nạn nhân của sự hung ác, căn bản chưa từng học được những con đường khác ngoài sự hung ác.

Nếu không hung ác, hắn căn bản không biết làm gì, đây chính là sự cục hạn của Lão Tử, Lão Tử không thể nói cho người khác cụ thể nên hoằng Đạo như thế nào.

Một giáo phái độc thần giáo nói với tín đồ muốn gặp Thượng Đế, thứ nhất không được tự sát, thứ hai phải thành kính, thứ ba, thứ tư. làm theo từng bước, sau khi chết thì gần như có thể gặp Thượng Đế.

Phật giáo cũng nói với tín đồ phải tọa thiền, hoặc là buông bỏ chấp niệm mà đốn ngộ, tóm lại làm như vậy, làm như thế thì có thể thành Phật.

Chương 3005

Thậm chí Đạo giáo cũng nói luyện đan luyện khí, có thể trường mệnh trăm tuổi, đắc đạo thành tiên.

Chỉ là Lão Tử lại không nói cho mọi người rốt cuộc làm thế nào mới có thể hoằng Đạo, ông ta chỉ nói vô vi, không nên cố chấp vào bất kỳ cuộc tranh chấp ý thức hệ nào, bởi vì thắng rồi, cũng chỉ là tạm thời, thắng rồi rất nhanh cũng sẽ thua, rất dễ khiến người ta rơi vào mê mang, rơi vào chủ nghĩa hư vô cho rằng mọi thứ đều không có ý nghĩa.

Thực ra Lão Tử vẫn có mục tiêu, đó chính là quốc phú dân cường, là mục tiêu mà tất cả các nhà tư tưởng thời Xuân Thu Chiến Quốc đều theo đuổi, Bách gia tranh minh không một ai nói không theo đuổi điểm này.

Nho Pháp Mặc Đạo đều là như vậy, chỉ là Đạo gia trong phương pháp luận rất khó thực hiện.

Mặc gia và Đạo gia khi thực hành đều có khuyết điểm, vì vậy cuối cùng Nho gia và Pháp gia chiến thắng.

Phỉ Mộc Kiệt cũng mê mang, bởi vì theo lời Lão Tử, mọi thứ đều không có ý nghĩa, dù mình có theo đuổi bất cứ thứ gì, cuối cùng cũng sẽ trở thành mặt đối lập của mình, chủ nghĩa hư vô không ngừng trỗi dậy, khẩu súng cũng chầm chậm hạ xuống, chỉ cảm thấy con người sống cũng chẳng có ý nghĩa gì, thà tự cho mình một phát súng còn hơn.

Đây cũng là một trong những khuyết điểm của việc học Đạo Đức Kinh, chủ nghĩa hư vô.

Còn một khuyết điểm nữa, chính là dễ rơi vào tư tưởng âm mưu, tức là nhảy qua nhảy lại giữa các ý thức hệ khác nhau, cái nào có lợi thì chọn cái đó, không có bất kỳ lập trường nào đáng nói.

Phản giả, đạo chi động dã, tức là vạn vật đều sẽ biến hóa, từ một mặt chuyển sang mặt đối lập.

Điều này đối với con người là rất bất lợi, bởi vì một khi rơi vào sự biến hóa không có chỗ dựa, thì biết làm sao đây.

Lúc này cần tìm cái bất biến trong biến hóa, ví dụ như giới luật của Thượng Đế là bất biến, điều này thì đơn giản rồi, cứ làm theo là được.

Nhưng Lão Tử không ban bố giới luật, hơn nữa tư tưởng của Lão Tử không phải vì tu dưỡng bản thân, chủ yếu vẫn là dạy những người thống trị làm thế nào để ứng phó với các mối quan hệ chính trị phức tạp.

Phỉ Mộc Kiệt cảm thấy mọi thứ đều sẽ thay đổi, liền cảm thấy cuộc đời mất đi động lực, bởi vì dù hắn làm gì thì làm sao có thể chống lại vô số biến hóa chứ.

Con người thật nhỏ bé, chỉ riêng sự thay đổi từ Địa Cầu đến Di Lưu Chi Quốc đã đủ để lật đổ ý chí của hầu hết mọi người, huống chi không có một tinh thần bất biến nào chống đỡ bản thân, cá thể làm sao đối mặt với vũ trụ rộng lớn và thời gian vô tận.

Mọi thứ đều không có ý nghĩa nữa, Phỉ Mộc Kiệt giơ súng lên chuẩn bị cho mình một phát.

Y học sinh cũng cảm thấy vô vi của Lão Tử rất khó khiến người ta đạt đến cảnh giới của Đạo, chỉ nhấn mạnh việc đối mặt với biến hóa một cách thụ động chấp nhận, rất khó chủ động theo đuổi.

Cuộc đời không đáng giá.

Phỉ Mộc Kiệt giơ súng chĩa vào mình.

Không được.

Hữu Tê Lương Bình không nỡ nhìn người khác chịu khổ, cho dù Phỉ Mộc Kiệt vừa nãy còn là kẻ thù, nhưng bây giờ hắn vẫn không nhịn được ngăn cản đối phương tự sát.

Nhưng đã không kịp, một tiếng súng vang lên, hắn cũng phải đi đến thế giới tiếp theo để tiếp tục chịu khổ.

Tại sao lại như vậy.

Hữu Tê Lương Bình không muốn làm hại người khác, nhưng bây giờ lại là hắn không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại vì hắn mà chết: Chẳng lẽ con người sống, nhất định phải làm hại người khác sao.

Điều này là khẳng định, có người thì tất nhiên có bất nhân, tất nhiên sẽ có kẻ đối lập, thì chắc chắn có sự tổn hại.

Đỗ Lan nói.

Quá không hợp lý.

Hữu Tê Lương Bình lại cảm thấy không hợp lý, thật là một cái không hợp lý theo sau một cái không hợp lý, thế giới này đơn giản chính là một tập hợp những điều không hợp lý.

Đây chính là thiên mệnh, con người sinh ra, chính là con người bị ném vào môi trường như vậy, chính là phải đối mặt với môi trường như vậy, có gì mà không hợp lý.

Đỗ Lan hỏi ngược lại.

Vậy chúng ta dựa vào cái gì mà phải sinh ra.

Cha mẹ cũng không hề xin ý kiến của chúng ta.

Rõ ràng biết thế giới không hợp lý, lại còn muốn sinh tôi ra, đây chính là ích kỷ.

Hữu Tê Lương Bình càng kích động hơn: Tôi căn bản không muốn làm hại bất kỳ ai, nhưng bây giờ những người chết vì tôi lại hết người này đến người khác, dựa vào cái gì mà tôi phải gánh chịu chuyện này.

Anh đang rơi vào chủ nghĩa hoài nghi, điều này không được đâu, tất cả những hoài nghi cuối cùng đều nên chỉ về một đáp án xác đáng.

Bằng không anh tại sao lại phải hoài nghi.

Mặt đối lập của hoài nghi là sự xác định, là sự không xác định phát sinh do quá nhiều biến hóa, và sự không xác định cuối cùng đều phải quy kết về tính xác định.

Đỗ Lan nói.

Anh nói vậy là được sao.

Hữu Tê Lương Bình cho rằng mình muốn hoài nghi thế giới không hợp lý này.

Y học sinh cho rằng thanh niên này quả nhiên rất giống mình, trước đây mình cũng hoài nghi thế giới, cũng vì sự không xác định mà gây ra một loạt hoài nghi.

Bởi vì thế giới bên ngoài đều nói với hắn cha từ con hiếu, đây là một đáp án rất xác định, nhưng hắn lại không cảm nhận được sự quan tâm của cha, vì vậy hắn gặp phải sự không xác định.

Cuối cùng bản thân hắn rơi vào các loại thử nghiệm xây dựng tính xác định, để xác định cha là một người cha không đủ tư cách, nhưng cuối cùng hắn biết vạn vật đều có hai mặt, sự xác định mà mình cho là đúng thực ra chỉ là một loại không xác định, muốn thật sự xác định mãi mãi, thì chỉ có vượt qua hai mặt, tìm thấy Thiên đạo siêu nhiên mới có thể.

Đáng tiếc Lão Tử đã phát hiện ra Đạo, nhưng lại không có cách nào dạy mọi người đạt tới.

Có thể nói tất cả các học phái đều đang tìm kiếm sự xác định trong sự không xác định, đáng tiếc sự xác định mà con người có thể đạt được đều là sự xác định giả tạo, cuối cùng bản chất vẫn là sự không xác định.

Bởi vì không xác định, liền sẽ sản sinh hoài nghi.

Hoài nghi tại sao thế giới này không phát triển theo những gì mình nghĩ trong lòng, tại sao lại đi ngược lại ý mình.

Thế giới và nội tâm phát triển nhất quán, đây chính là xác định.

Thế giới và nội tâm phát triển không nhất quán, chính là không xác định.

Ví dụ như hẹn sáng mai chín giờ gặp mặt, đây là xác định.

Nhưng kết quả chín giờ lại cho người ta leo cây, đây chính là không xác định.

Một khi không xác định, liền sẽ bắt đầu hoài nghi, đối phương tại sao không đến.

Là có việc đột xuất, hay xảy ra bất trắc.

Hoài nghi liền không ngừng trỗi dậy.

Thế giới là phức tạp, nội tâm cũng phức tạp, hai thứ phức tạp gặp nhau, thời gian phù hợp nhất quán thì ít, thời gian không phù hợp thì nhiều.

Vậy thì chắc chắn phải hoài nghi, hoài nghi đến cuối cùng rút ra kết luận là tốt nhất không nên sinh ra trên đời, thì có thể triệt để tránh né tất cả những sự không xác định.

Điều này không phải tôi nói, mà là các tôn giáo và học phái chủ lưu đều đang theo đuổi.

Họ sẽ đưa ra rất nhiều vấn đề, nhưng cuối cùng đều sẽ chỉ về một điểm xác định.

Đỗ Lan nói rằng đây không chỉ là mình hắn nói vậy.

Vậy họ nói cũng không được tính.

Hữu Tê Lương Bình muốn hoài nghi tất cả.

Mỹ thiếu nữ cũng nói như vậy, cô ấy tuy cũng hoài nghi thế giới bất công, hoài nghi cha mình bị oan ức khó thân, nhưng cô ấy lại xem tất cả khó khăn là những ngọn núi cao, kiên định không lay chuyển mà leo lên.

Cho dù cô ấy đã quen một mình, cũng sẽ không bị khó khăn đánh gục.

Đối mặt với ngọn núi không xác định, cô ấy dùng thái độ xác định để leo lên.

Đỗ Lan đưa Mỹ thiếu nữ ra, Hữu Tê Lương Bình không nói nên lời.

Nếu đó là nguyện vọng của cô ấy, tôi nguyện ý lấy nguyện vọng của cô ấy làm nguyện vọng của mình.

Hữu Tê Lương Bình tuy hoài nghi tất cả, nhưng không hoài nghi tình yêu của mình.

Tốt lắm, tốt lắm, thảo nào Nho gia lại coi phu thê là một trong ngũ đại mỏ neo.

Nho gia cũng tìm kiếm cái bất biến trong cái biến hóa, cha con, huynh đệ, phu thê, quân thần, bằng hữu là ngũ đại mỏ neo mà Nho gia cho là quan trọng, con người sống trên đời tất nhiên phải đối mặt với năm loại quan hệ này, không ai có thể trốn thoát, vì vậy giải quyết được năm mối quan hệ này, thì gần như là một thánh nhân phi

thường.

Ngay cả Khổng Tử cũng cho rằng mình chưa giải quyết xong, chỉ ở mức độ bình thường.

Khi hoài nghi nhân sinh, hãy tìm một chút trong ngũ đại mỏ neo của nhân sinh, cái bất biến trong biến hóa.

Đương nhiên không phải nói năm mỏ neo này đều bất biến, mà là nếu nghiên cứu xung quanh năm mỏ neo này, biến hóa sẽ ít hơn, dùng tốt kỷ sở bất dục vật thi vu nhân, về cơ bản sẽ không đến nỗi nào.

Nho gia không sùng bái Đạo, ít nhất là thời Xuân Thu Chiến Quốc không có, nhưng đến thời Đổng Trọng Thư, đã làm ra thiên nhân cảm ứng, cũng bắt đầu theo đuổi Thiên đạo siêu việt biến hóa.

Đương nhiên còn một loại nữa là pháp tiên vương, điển hình là vinh cổ ngược kim, phàm là thời Nghiêu Thuấn Vũ thì là tốt, là bất biến.

Loại tư tưởng này không siêu việt cuộc sống tầm thường, chỉ là xuất phát từ góc độ lịch sử, tìm một tấm gương tốt.

Chỉ cần bản thân không phải là người hoàn mỹ, cuối cùng cũng có thể tìm thấy một tấm gương ưu tú hơn mình, đây cũng là một loại bất biến trong biến hóa.

Ngay cả khi thời đại có tồi tệ đến mấy, vẫn có một tấm gương bất biến đáng để mọi người nỗ lực, sẽ luôn có một tấm gương nào đó tốt hơn bạn ở một khía cạnh nào đó, điều này là bất biến.

Chương 3006

Đây cũng là lý do tại sao nhiều người thích lịch sử, khi mọi người gặp môi trường biến hóa, nhìn vào lịch sử tìm kiếm những điều tương tự, thì có thể tìm thấy những kinh nghiệm và quy luật bất biến từ lịch sử, khi đối mặt với biến hóa sẽ cảm thấy yên tâm.

Hữu Tê Lương Bình cho dù có hoài nghi đến mấy, hoài nghi cha mẹ, hoài nghi em trai, hoài nghi thầy cô, cũng sẽ không hoài nghi Mỹ thiếu nữ, cũng sẽ không hoài nghi Ái Bộ Đại Cát, vì vậy thuyết hoài nghi của hắn cũng gặp phải đối tượng không thể hoài nghi.

Tất cả những hoài nghi cuối cùng đều sẽ chỉ về một điểm xác định sao.

Y học sinh gật đầu: Quả thật có lý.

Đỗ Lan, anh quả thật là Nhân sinh đạo sư.

Đỗ Lan nói bây giờ cậu mới biết sao.

Hắn đã làm Nhân sinh đạo sư rất lâu rồi.

Nhân pháp địa, địa pháp thiên, thiên pháp đạo, đạo pháp tự nhiên.

Thực ra chính là không ngừng đưa hoài nghi về phía xác định, nhân sinh đa biến thì hãy nhìn đại địa, đại địa biến hóa thì hãy nhìn bầu trời, bầu trời biến hóa thì hãy nhìn Đạo, Đạo chính là sự biến hóa tự nhiên, một loại biến hóa bất biến.

Không cần phản kháng, chấp nhận là được rồi.

Đỗ Lan cho rằng các nhà tư tưởng cổ đại đều vô cùng phi thường, đều biết người bình thường đang tìm kiếm điều gì, và đã chỉ ra phương hướng.

Trong sự không xác định tìm kiếm sự xác định, vì sự không xác định mà sản sinh ra các trạng thái hoài nghi, hư vô, cuồng nhiệt luôn luôn ảnh hưởng đến mỗi người.

Chính vì vậy, mọi người càng hy vọng có thể đạt được sự xác nhận.

Nếu mặt trời không mọc mỗi ngày, thì sự sùng bái mặt trời sẽ luôn tồn tại, sự sợ hãi mặt trời cũng sẽ không biến mất, ví dụ như người Tam Thể, họ luôn sợ hãi mặt trời, bởi vì ba mặt trời tràn đầy sự không xác định, vì vậy tín ngưỡng mặt trời chưa bao giờ biến mất.

Nhưng mặt trời trên Địa Cầu mỗi ngày đều mọc, khi nhân loại xác định được điểm này, liền không còn đi sùng bái mặt trời nữa, bởi vì không cần thiết.

Tất cả hành vi lý tính, phi lý tính của nhân loại đều là hy vọng biến sự không xác định thành xác định, ví dụ như cúng tế cầu mưa, thậm chí hiến tế người sống.

Chỉ là cùng với sự phát triển, kinh nghiệm tích lũy ngày càng nhiều, khiến mọi người biết hiến tế không thể có tác dụng.

Còn cùng với sự phát triển của khoa học, công nghệ cũng gặp phải nút thắt, cũng không thể biến tất cả sự không xác định thành xác định, ví dụ như mèo của Schrödinger, đang ở trong một trạng thái không xác định, không thể biến thành sự xác định mà nhân loại cần.

Vì vậy từ xưa đến nay, thực ra sự theo đuổi của nhân loại chưa bao giờ thay đổi, đều là theo đuổi sự xác định trong sự không xác định, chính là không ngừng suy nghĩ và đối kháng với sự không xác định.

Cuối cùng tìm thấy một sự xác định tương đối ổn định, nhưng thực ra mọi người cũng biết cái gọi là sự xác định cũng chỉ là khoảnh khắc.

Nhưng sự xác định khoảnh khắc mang lại sự an nhàn, đủ để toàn nhân loại tranh nhau như vịt.

Hữu Tê Lương Bình nghe Đỗ Lan và Y học sinh đối đáp, cuối cùng ý thức được tất cả nghi vấn của mình về xã hội cũng đều bắt nguồn từ sự không xác định.

Hắn không xác định mình có thể học tốt hay không, không xác định mình có thể nỗ lực hơn em trai hay không, cũng không xác định sau khi mình nỗ lực thì cha có công nhận mình hay không Trong xã hội có quá nhiều sự không xác định, ngược lại trong trò chơi tử vong, thắng thì sống, thua thì chết lại càng xác định, ngược lại khiến hắn có thể phát huy ổn định.

Bởi vì nhìn thấy kết quả, nên mới có thể yên tâm tìm cách thông quan trò chơi.

Trò chơi tử vong đã biến sự không xác định phức tạp thành sự không xác định đơn giản, đơn giản hóa sự việc.

Dù sao quy tắc của trò chơi tử vong là tuyệt đối, không giống quy tắc xã hội Địa Cầu có thể thay đổi liên tục, các yếu tố ảnh hưởng đến thắng bại cũng nhiều hơn.

Hữu Tê Lương Bình cuối cùng ý thức được nhân sinh mới là trò chơi khó khăn nhất, trò chơi tử vong chẳng qua chỉ là một loại đánh bạc xác định hơn mà thôi.

Trò chơi tử vong chỉ cầu thắng thua, tiêu chuẩn cũng rất rõ ràng, sống là thắng, chết là thua.

Còn tiêu chuẩn của nhân sinh lại rất mơ hồ, đôi khi chết tưởng là thắng, người khác lại đều nói là thua, muốn thắng không chỉ cần bản thân công nhận, mà còn cần người khác công nhận Xem ra tôi phải cảm ơn trò chơi này.

Ban đầu đối mặt với trò chơi tử vong cảm thấy sợ hãi, chính là vì sự không xác định mà biến hóa mang lại, sau khi thắng vài lần, xác định được quy tắc trò chơi là tuyệt đối, ngược lại yên tâm hơn.

Chỉ là công dân hợp pháp và chúng ta đều giống nhau, cũng đều đang theo đuổi sự xác định, chúng ta có thật sự cần tử chiến đến cùng không.

Hữu Tê Lương Bình còn một vấn đề nữa, đó là những người khác nhau theo đuổi sự xác định giống nhau, vậy có nên tàn sát lẫn nhau không.

Không phải đã nói rồi sao, có người thì có bất nhân, chiến đấu là không thể tránh khỏi.

Vậy tôi có thể từ bỏ chiến đấu, không làm gì cả.

Hữu Tê Lương Bình cho rằng mình muốn vô vi, muốn làm một kẻ vô dụng.

Lúc này không thể không nhắc đến Trang Tử, ông ta cầu sinh trong loạn thế, cũng cho rằng mình nên làm một kẻ vô dụng, vì vậy ông ta kể cho đệ tử một câu chuyện, nói rằng có một cây đại thụ bất tài, vì không thể làm đồ nội thất, quan tài, cũng không có hoa tươi và quả thực, vì vậy không ai làm hại nó, nó cứ thế lớn thành cây đại thụ sừng sững, Trang Tử nói mình muốn làm một kẻ vô dụng.

Nhưng đệ tử của ông ta lại gặp phải một chuyện khác, cậu ta đến nhà người khác làm khách, chủ nhà rất khách khí, chuẩn bị làm thịt gà đãi đệ tử.

Trong nhà có hai con gà, một con gà mỗi ngày mặt trời mọc thì gáy, con gà kia thì chưa bao giờ gáy.

Vợ chủ nhà liền hỏi làm thịt con nào.

Chủ nhà nói làm thịt con không gáy, không gáy một chút tác dụng cũng không có, làm thịt nó đi.

Cây vô dụng thì sống, gà vô dụng thì chết.

Vì vậy đệ tử chạy đi hỏi Trang Tử, vậy thì biết làm sao đây.

Trang Tử bất lực, chỉ có thể nói tôi phải ở giữa vô dụng và hữu dụng.

Rõ ràng Trang Tử cũng biết trong loạn thế, hữu dụng và vô dụng đều chết như nhau.

Sở dĩ không chết, đó chẳng qua là sự sai lệch về tỷ lệ của những người sống sót, chẳng qua là ngẫu nhiên, chẳng qua là may mắn.

Trang Tử hy vọng tìm thấy một trạng thái xác định, để duy trì sinh mệnh của mình.

Nhưng trong loạn thế, làm gì có trạng thái xác định nào, sống được chỉ có thể nói là may mắn, vận may kém, dù hữu dụng hay vô dụng cũng đều chết.

Anh cho rằng không làm gì cả, thì có thể xác định được sao.

Rõ ràng không phải, không làm gì cả thực ra là đi ngược lại quy tắc của Di Lưu Chi Quốc.

Vì vậy đi chiến đấu mới là con đường xác định thật sự.

Đỗ Lan nói.

Vì sự xác định của mình, thì phải tiêu diệt sự xác định của người khác sao.

Hữu Tê Lương Bình nói.

Hiện tại là như vậy, vì vậy mới cần ghi chép tư liệu, mới cần không ngừng tích lũy kinh nghiệm.

Thời cổ đại, nhân loại vì để có được sự xác định, sẽ giết người hiến tế, chỉ cầu mưa hoặc cầu mặt trời chiếu rọi bình thường mọc lên.

Đó không phải tàn khốc hơn bây giờ sao.

Chỉ khi nhân loại tích lũy đủ kinh nghiệm, mới ý thức được giết người hiến tế là ngu xuẩn đến mức nào, mới ý thức được mưa có rơi hay không và mặt trời có mọc hay không đều không phải do nhân loại quyết định, hiến tế cũng vô nghĩa.

Hiện tại cũng vậy, hiện tại nhân loại vì theo đuổi sự xác định mà tàn sát lẫn nhau, nhưng cùng với việc hậu nhân ngày càng hiểu biết nhiều hơn về Di Lưu Chi Quốc, về quy luật ngày càng rõ ràng hơn, sẽ hiểu rằng việc tàn sát hiện tại cũng giống như hiến tế thời cổ đại.

Đến lúc đó con người ở Di Lưu Chi Quốc cũng vậy, có thể kiến lập văn minh.

Chỉ là hiện tại kinh nghiệm và tri thức của chúng ta chưa đủ, vì vậy việc tàn sát vẫn có cần thiết.

Hiến tế thời cổ đại vào thời đó là có ý nghĩa, vì vậy việc tàn sát hiện tại cũng là có ý nghĩa.

Lý tưởng của Hữu Tê Lương Bình rất tốt, nhưng lý tưởng cũng cần kinh nghiệm và tri thức chống đỡ, một khi nhân loại nắm vững quy tắc của Di Lưu Chi Quốc, tự nhiên sẽ tạo ra sự thay đổi.

Nhưng trước khi xuất hiện mảnh đất để hiện thực hóa lý tưởng, điều Hữu Tê Lương Bình cần làm là cất giữ lý tưởng, chuẩn bị tàn sát.

Hữu Tê Lương Bình trầm mặc, hắn ý thức được sức mạnh của mình thật nhỏ bé, không thể đối kháng với Di Lưu Chi Quốc.

Cũng giống như nhân loại cổ đại không thể đối kháng với bóng tối màn đêm.

Trong bóng tối, người nguyên thủy điên cuồng cầu nguyện mặt trời mọc lên.

Hiện tại hắn cũng vậy, điên cuồng cầu nguyện hòa bình.

Người nguyên thủy hiến tế cầu sự xác định, không tiếc biến kẻ thù thành vật tế.

Di Lưu Chi Quốc cũng vậy, người chơi và cư dân hợp pháp vì sự xác định, không tiếc giết chết đối phương.

Cuối cùng người nguyên thủy từ bỏ hiến tế, là vì họ ý thức được mặt trời mỗi ngày đều mọc, hơn nữa họ còn nắm giữ được ngọn lửa, không có mặt trời cũng có thể chống lại bóng tối.

Kinh nghiệm và tri thức đã thay thế hiến tế, nhưng quá trình tích lũy kinh nghiệm và phát triển tri thức lại kéo dài hàng trăm năm thậm chí hàng nghìn năm.

Sinh mệnh của một người bất quá chỉ vài chục năm, có thể làm chính là tích lũy kinh nghiệm và tri thức mà thôi, Hữu Tê Lương Bình ý thức được lý tưởng của mình không thể thực hiện trong thế hệ này, vậy thì hắn chỉ có thể truyền thừa lý tưởng đó, khoảnh khắc này hắn cuối cùng cũng đạt được hòa giải với thế giới.

Chương 3007

Thế giới bất hợp lý không phải bị lý tưởng đánh bại, mà là bị kinh nghiệm và tri thức đánh bại, muốn thực hiện lý tưởng không phải là đối kháng với thế giới, mà là tích lũy kinh nghiệm và tri thức, và truyền thừa nó.

Thế giới bất nhân, không phải dùng nhân để đối kháng.

Lão Tử đã nói, con người đối kháng bất nhân, cuối cùng cái gì cũng sẽ không thay đổi, cái cần là điều chỉnh tư thái của mình, đặt mình vào vị trí của nước, ở nơi mọi người ghét bỏ, ươm mầm vạn vật.

Còn ươm mầm vạn vật cần đến dinh dưỡng, những dinh dưỡng này chính là kinh nghiệm và tri thức.

Khoảnh khắc này Hữu Tê Lương Bình đã siêu việt nhân và bất nhân, đạt đến cảnh giới đạo pháp tự nhiên.

Đỗ Lan nói mình cuối cùng đã hoàn thành mục tiêu Nhân sinh đạo sư, giáo dục được chàng thiếu niên trung nhị, mãn nguyện rồi, lúc này chỉ cần mỉm cười là rất tốt.

Cái gọi là bất nhân không phải con người, mà là sự tiến bộ của tri thức tích lũy, là sự phát triển của khoa kỹ, là sự cải cách chế độ, là sự thăng cấp lực lượng sản xuất.

Không một ai cho rằng mình bất nhân, ngay cả cường đạo cũng tuân thủ luật chơi nhân nghĩa lễ trí tín để thu hút đồng bọn, duy trì đội ngũ, và lên kế hoạch tác án chi tiết.

Mọi người đều là người, vậy thước đo nằm ở đâu.

Đây chính là vấn đề mà luật sư vẫn luôn suy nghĩ, thước đo của con người trong xã hội rốt cuộc là gì.

Ban đầu, luật sư cho rằng xã hội nên lấy nền tảng sinh tồn của kẻ yếu làm thước đo.

Một xã hội dù tệ đến mấy, cũng nên có không gian để kẻ yếu sinh tồn và bảo vệ quyền lợi hợp pháp của mình.

Thế nhưng, các tập đoàn tài phiệt quốc tế đã tát cho y một cái thật đau, khiến y nhận ra chẳng ai quan tâm đến sự sinh tồn của kẻ yếu, ngay cả khi kẻ yếu đưa ra những yêu cầu hợp lý.

Vì vậy, Nho gia vẫn luôn theo đuổi chỉ ư chí thiện.

Họ cho rằng thước đo của nhân và bất nhân nằm ở chỉ và bất chỉ.

Tức là, quân tử biết dừng lại, chỉ lấy những lợi ích thuộc về mình, còn tiểu nhân thì tham lam, sẽ không ngừng theo đuổi lợi ích tối đa hóa.

Điều này có nghĩa là quyền lợi và nghĩa vụ phải đối đẳng, đây là thước đo mà Nho gia tin tưởng.

Nhưng vấn đề là quyền lợi và nghĩa vụ lại do ai xác định.

Ví dụ như chế độ trưởng tử kế thừa, căn cứ vào thước đo chỉ ư chí thiện, trưởng tử kế thừa tất cả, những đứa trẻ sinh sau chỉ có thể húp canh.

Những người em này đều phải chấp nhận số phận, dù năng lực của người em có mạnh hơn trưởng tử, cũng không thể nghịch thiên cải mệnh.

Nhưng vấn đề là thước đo này do ai định ra.

Là mệnh.

Chỉ vì trưởng tử sinh trước, đó chính là mệnh.

Mấy ông em trên đời này đều a a, sau đó chuyện tranh đoạt tài sản cứ thế xảy ra.

Đương nhiên, chỉ ư chí thiện của Nho gia chỉ là yêu cầu ở tầng diện đạo đức cá nhân, rằng quân tử không làm tổn hại lợi ích của người khác, nhưng hoàn toàn không có tính ràng buộc.

Thế là dần dần, từ đó phát triển ra Tỷ Sản Trú Hình Vu Đỉnh ghi chú: ý chỉ việc đúc hình phạt lên đỉnh đồng, Tuân Tử, Pháp gia.

Dùng pháp luật để quy định nghĩa vụ và quyền lợi của mỗi người, nhưng điều này cũng khiến người ta khó chịu.

Hoshimi Phi Mộc Kiệt cho rằng mọi quy tắc trên Địa Cầu đều là để bảo vệ những kẻ đã có được lợi ích.

Dưới quy tắc của Địa Cầu, y sẽ phải chịu đựng bị bắt nạt cả đời.

Vì vậy, y thích Di Lưu Chi Quốc, ở nơi đây, quy tắc bị hủy bỏ, chỉ cần y độc ác hơn bất kỳ ai, y có thể nghịch chuyển vận mệnh.

Y cho rằng quy tắc Địa Cầu giống như việc học sinh tiểu học và sinh viên đại học làm cùng một bài thi.

Đề thi tuy vẫn ở đó, nhưng sinh viên đại học có thời gian nghiên cứu lâu hơn, biết làm nhiều bài hơn, học sinh tiểu học chắc chắn không thể thi lại sinh viên đại học.

Hoshimi cho rằng pháp luật chính là đề thi đó, còn y là học sinh tiểu học, những kẻ bắt nạt y là sinh viên đại học.

Mặc dù họ cùng tuân thủ những quy tắc giống nhau, nhưng sinh viên đại học có kinh nghiệm nhiều hơn, thực lực mạnh hơn, nên học sinh tiểu học rất khó ngóc đầu lên, chắc chỉ có thể đi bắt nạt mấy đứa trẻ mẫu giáo.

Đương nhiên, điều này cũng giống như Di Lưu Chi Quốc, người cũ bắt nạt người mới.

Thực ra, nếu học sinh tiểu học có thể nhận được giáo dục từ sinh viên đại học, và sinh viên đại học truyền thụ toàn bộ kinh nghiệm cho học sinh tiểu học, thì mọi người sẽ đều như nhau.

Đây cũng là nguyên nhân thay đổi giá trị của Đỗ Lan.

Học sinh tiểu học có thể thông qua học tập để bắt kịp sinh viên đại học, chỉ cần sinh viên đại học không thay đổi đề thi, không trốn tránh trách nhiệm giáo dục học sinh tiểu học, học sinh tiểu học vẫn có thể quật khởi.

Nếu sinh viên đại học thực sự không muốn dạy, thì sẽ có một ngày học sinh tiểu học liên kết lại, tự xây dựng quy tắc của mình, không chơi với sinh viên đại học nữa.

Nhưng Hoshimi hiển nhiên không nghĩ như vậy.

Y cho rằng nguyên nhân mình thất bại là do quy tắc chỉ bảo vệ những kẻ có lợi ích, chứ không bảo vệ y.

Ở Di Lưu Chi Quốc, y muốn trở thành sinh viên đại học, bắt nạt những học sinh tiểu học đến sau.

Y không nghĩ đến việc liên kết với những học sinh tiểu học khác, cũng không nghĩ đến việc giúp đỡ học sinh tiểu học sau khi trở thành sinh viên đại học.

Vậy rốt cuộc thước đo nằm ở đâu.

Nhân và bất nhân rốt cuộc dùng gì để phân biệt.

Là điều kiện sinh tồn cơ bản của kẻ yếu, hay là chỉ ư chí thiện.

Thực ra đều không thể khiến người ta hài lòng, vì vậy Lão Tử mới phải đi tìm một đạo siêu việt cả nhân và bất nhân, hy vọng có thể khiến tất cả mọi người đều ý thức được rằng sự theo đuổi của mình cuối cùng sẽ đi đến mặt đối lập, vì vậy cần phải vô vi, thông qua vô vi để giảm thiểu tranh chấp.

Đáng tiếc, Lão Tử cũng không giải quyết được việc phân chia quyền lợi và nghĩa vụ.

Dù sao, nếu phân chia thì là hữu vi, hữu vi thì sẽ gây ra tranh chấp.

Điều này không phải là cái mà Lão Tử theo đuổi, y muốn vô vi.

Đáng tiếc, loài người luôn tìm kiếm sự xác định trong bất định.

Tốt nhất là có người nói cho mọi người biết nên làm gì, không nên làm gì, sau đó lương cao một chút, giờ làm ngắn một chút, công việc nhẹ nhàng một chút.

Nếu có một công việc như vậy có thể dưỡng lão, thì đó chính là sự xác định, sự thoải mái tuyệt vời.

Đáng tiếc không có, ngay cả Đỗ Lan có phân phối cho mọi người, cũng không thể khiến mỗi người hài lòng, cũng sẽ nghe thấy những lời oán trách.

Hữu Tê Lương Bình bây giờ cũng cuối cùng đã hiểu rằng thước đo của nhân và bất nhân căn bản không thể xác định rõ ràng, dù có xác định rõ ràng, cũng sẽ không khiến mỗi người hài lòng.

Bất kỳ thước đo rõ ràng nào cũng phải chấp nhận đủ loại thách thức.

Những người không hài lòng với thước đo sẽ liên tiếp tấn công nó.

Không biết một ngày nào đó, thước đo sẽ bị phá vỡ.

Giống như những người chơi hợp pháp trong Di Lưu Chi Quốc, hãy nhìn những chiếc phi thuyền rơi xuống, đó chính là kết quả của việc quy tắc bị phá vỡ.

Thước đo, quy tắc, pháp điều đều liên tục bị công kích, vì vậy chỉ có thể tùy thời chế nghi, và cùng với thời đại mà tiến lên.

Chương 3008

Ta hiểu rồi.

Hữu Tê Lương Bình biết mình không cần phải băn khoăn liệu có nên đối đầu với cư dân hợp pháp hay không.

Điều quan trọng không phải là hiện tại, mà là phải truyền thừa tri thức, nếu không thì mọi thứ sẽ không thay đổi: Văn minh nhân loại không có ý nghĩa, vậy hãy để ta cũng biến thành điểm kinh nghiệm đi.

Đã quyết định, y sẽ tham gia trò chơi cuối cùng.

Bây giờ chỉ còn lại một chiếc phi thuyền, vẫn còn kịp.

Đó là phi thuyền của nhà tâm lý học.

Trò chơi của y đơn giản nhất, nhưng không ai có thể vượt qua, có thể thấy thực lực của y.

Trò chơi của y là đánh bóng chày, tương tự như một loại golf sân nhỏ, sân nhỏ, động tác cường độ thấp, rất thư giãn.

Chỉ cần chơi ba ván, bất kể thắng thua, chỉ cần có thể kiên trì đến cuối cùng là được, ngay cả khi nhà tâm lý học thua.

Nhưng cho đến nay, chưa có một ai thành công.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, bởi vì người chơi đều không biết chỉ ư chí thiện, người chơi có quá nhiều nghi vấn: Di Lưu Chi Quốc rốt cuộc là gì.

Ai đã xây dựng quốc gia này.

Vì mục đích gì.

Ánh sáng mạnh và pháo hoa mà họ nhìn thấy trước khi vào Di Lưu Chi Quốc là gì.

Trò chơi tử vong do ai thiết kế.

Có quá nhiều vấn đề, căn bản không thể dừng lại, vậy thì trong quá trình chơi, người chơi sẽ bị nhiễm độc, một loại độc dược mang tên hiếu kỳ, lạc mất bản thân trong vô vàn câu hỏi.

Trong nguyên tác, Hữu Tê Lương Bình cũng có rất nhiều vấn đề, cũng suýt nữa đi vào con đường không lối thoát, nhưng y đã dừng lại những nghi vấn vì một mỹ thiếu nữ.

Mỹ thiếu nữ đã dùng cái chết để ép buộc, Hữu Tê Lương Bình đã lạc đường biết quay về.

Vì mỹ thiếu nữ, Hữu Tê Lương Bình đã kiểm soát được sự hiếu kỳ của mình, không để bản thân chìm vào mê mang.

Nhưng kiểm soát sự hiếu kỳ thực sự quá khó, ít nhất cho đến nay chưa có người chơi nào có thể kiểm soát được.

Trò chơi đánh bóng chày không giới hạn số người, có thể tùy ý tham gia.

Nhà tâm lý học sẽ thông qua dẫn dắt ngôn ngữ và thuốc để biến sự hiếu kỳ thành vũ khí thu hoạch sinh mạng.

Chỉ có người biết dừng lại mới có thể sống sót.

Hữu Tê Lương Bình đứng trước trò chơi cuối cùng, cửa ra vào đầy người.

Họ rất bất lực, rõ ràng là trò chơi cuối cùng rồi, nhưng những người thử trước đó đều chết sạch, bây giờ không ai dám thử dễ dàng.

Để ta đi đi.

Ta đi cùng ngươi.

Mỹ thiếu nữ đi cùng y.

Dù sao nàng đã ghi lại kinh nghiệm, bây giờ có thể cùng Hữu Tê Lương Bình mạo hiểm.

Ngày này nàng cũng từ một người chẳng rút một sợi lông trở nên quan tâm đến Hữu Tê Lương Bình.

Vậy thì cùng đi.

Mọi người thấy Hữu Tê Lương Bình quay lại, đều rất phấn khích, đều cho rằng y có cơ hội thắng.

Phong Mạo Tử cười nói: Đi đi, chúng ta đều sẽ không dừng lại.

Nếu ngươi không thể thành công, thì đến lượt ta.

Còn có chúng ta.

Hai người bạn chí hữu cũng kiên định nhìn y.

Kế tục nhau, tấn công bão hòa.

Trò chơi cuối cùng, không tin là không thể hạ gục.

Mọi người đều thể hiện khí thế không thành công thì thành nhân, tiễn hai người Hữu Tê Lương Bình bước vào cổng lớn.

Một khu vườn lâu đài cổ kính tuyệt đẹp, những bụi cây tạo thành một mê cung khổng lồ, cảnh sắc rất hữu tình.

Ở trung tâm khu vườn chính là sân bóng chày.

Giống như một sân vườn quý tộc trong phim truyền hình, bên trong đã chuẩn bị trà chiều và bánh ngọt.

Dụng cụ đánh bóng chày cũng rất tinh xảo, như thể xuyên không trở về thời quý tộc.

Nhà tâm lý học mặc chiếc váy gothic đen đơn giản tuyên bố quy tắc, đơn giản đến mức khiến người ta nghi ngờ đây có còn là trò chơi tử vong hay không.

Bởi vì bất kể thắng thua trong trận đấu bóng chày, chỉ cần hoàn thành toàn bộ trận đấu là được, không có bất kỳ điều kiện phụ nào, chỉ là một trận đấu bóng chày bình thường.

Không hiểu quy tắc cũng không sao, chỉ cần kiên trì đến khi ba ván kết thúc là được.

Vậy thì bắt đầu thôi.

Nhà tâm lý học nói.

Y rất tò mò về tâm lý của tất cả mọi người.

Theo y thấy, bất kể là ai, đều không biết dừng lại.

Bất kể người ở địa vị xã hội nào, bị hạn chế bởi điều kiện, hành vi của họ tuy sẽ kiềm chế, nhưng nội tâm của họ tuyệt đối là vĩnh viễn không biết thỏa mãn, vì vậy thế giới này mới tràn đầy đủ loại oán trách.

Chỉ cần lòng người không biết dừng lại, thì y nhất định sẽ thắng.

Vì vậy, y không hề căng thẳng chút nào.

Thế nhân không biết dừng lại thì y thắng, nếu có người biết dừng lại, y cũng thắng.

Bởi vì y cuối cùng cũng đã chứng kiến được một hiện tượng tâm lý hoàn toàn mới, không lỗ.

Ở một mức độ nào đó, y cũng không biết dừng lại, một lòng muốn xem loài người rốt cuộc có thể biết dừng lại hay không.

Vì điều này, y không tiếc giết chết từng người chơi một, giống như mở hộp mù, hy vọng trong đầu người chơi có hiện tượng tâm lý mà y cần.

Hữu Tê Lương Bình không nói một lời nào, khiến nhà tâm lý học rất ngạc nhiên.

Phải biết rằng trước đây thiếu niên này vẫn luôn muốn biết sự thật.

Sao bây giờ lại không hỏi nữa.

Ngươi không muốn biết sự thật sao.

Hữu Tê Lương Bình nói: Ta muốn, nhưng ta bây giờ phải nắm bắt mâu thuẫn chính.

Mâu thuẫn chính là phải thông quan trò chơi trước, mâu thuẫn thứ yếu là tích lũy kinh nghiệm, để người đời sau khám phá sự thật.

Nhà tâm lý học ngớ người, đối phương quá khách quan, hoàn toàn như hai người khác nhau.

Đột nhiên y ý thức được điều gì đó, nói: Là Đỗ Lan phải không.

Đúng vậy.

Xem ra cuối cùng mình sẽ thua dưới tay vị nhân sinh đạo sư này rồi, nhà tâm lý học thở dài, quả nhiên sự nỗ lực của Đỗ Lan đã có kết quả rồi mà.

Một khi con người kiểm soát được sự hiếu kỳ, không hỏi đông hỏi tây, thì thủ đoạn nhỏ của nhà tâm lý học sẽ vô dụng, hiệu quả của thuốc cũng vô dụng.

Uổng công y đã chuẩn bị rất nhiều câu chuyện, ví dụ như người ngoài hành tinh đã tạo ra Di Lưu Chi Quốc để nghiên cứu tư tưởng loài người, ví dụ như loài người thực ra đã đạt đến thời đại tương lai, khoa kỹ cực kỳ phát triển, não bộ con người sống trong ma trận Địa Cầu, nhưng một số người vì quá nhàm chán nên đã phát triển Di Lưu Chi Quốc.

Để mọi thứ kịch tính hơn, họ đã phong ấn ký ức và đến đây chịu khổ chịu tội.

Mặc dù y cũng không biết sự thật về Di Lưu Chi Quốc, nhưng y có thể bịa chuyện, hơn nữa còn bịa một cách rất nghiêm túc.

Y sẽ nói với những người đi khám phá sự thật rằng, sự thật cũng có thể là một lời nói dối.

Phong Mạo Tử cho biết điều này y rất quen thuộc.

Chương 3009

Trước đây Đỗ Lan cũng từng nói tín ngưỡng, tinh thần, chân thiện mỹ, v. v. tất cả đều là lời nói dối.

Thực ra lời nói dối cũng không sao, điều quan trọng là có một điểm neo xác định trong sự bất định.

Ngay cả việc mặt trời mọc đằng đông lặn đằng tây đơn giản nhất cũng là sự xác định quý giá, lời nói dối có thể khiến mọi người tin tưởng cũng quý giá không kém.

Dù sao, người Tam Thể cũng không thể ngưỡng mộ việc mặt trời mọc lặn đơn giản như vậy.

Sự xác định của người Tam Thể là liên kết ý thức, mọi người có thể đọc suy nghĩ, có thể thông qua đọc suy nghĩ để giảm bớt sự bất định trong xã hội.

Tóm lại, bất kể người Tam Thể hay loài người, họ đều cần tìm kiếm sự xác định trong sự bất định.

Biết sự thật cũng là một loại xác định, giống như biết tại sao loài người phải sống.

Vô số người hỏi, đáng tiếc mỗi người lại có câu trả lời khác nhau.

Nếu có một ý nghĩa, mọi người sẽ biết rõ mình sống vì điều gì, sẽ ổn định hơn rất nhiều.

Sự xác định của bác sĩ tâm lý chính là quan sát lòng người.

Hiện tại y rất hài lòng, y cũng rất kính phục việc Đỗ Lan có thể thay đổi Hữu Tê Lương Bình.

Y thừa nhận Đỗ Lan thực sự là một nhà tâm lý học lợi hại hơn y.

Y còn cần phối hợp thuốc, còn Đỗ Lan thì hoàn toàn dựa vào liệu pháp trò chuyện.

Hữu Tê Lương Bình, thiếu niên trung nhị này, chính là thành quả giáo dục mạnh nhất của Đỗ Lan.

Đỗ Lan sẽ không nhận công một mình, không chỉ là sự nỗ lực của bản thân, mà còn không thể thiếu tấm gương của những người khác trong Di Lưu Chi Quốc, càng không thể thiếu lời thanh lãi của mỹ thiếu nữ dành cho y.

Nếu không phải mỹ thiếu nữ đã cho Hữu Tê Lương Bình một điểm neo, cũng không dễ dàng thay đổi y đến vậy.

Hữu Tê Lương Bình đương nhiên tò mò về sự thật của Di Lưu Chi Quốc, nhưng y bây giờ đã không còn vội vã nữa.

Y không kỳ vọng mình sẽ hoàn thành việc khám phá sự thật, mà là cân nhắc để lại tư liệu, còn bản thân y thì làm những việc mình cần làm.

Mâu thuẫn chính của y chính là thông quan trò chơi.

Vì vậy, y kiên nhẫn chơi bóng chày với nhà tâm lý học.

Mặc dù hoàn toàn không hiểu quy tắc, nhưng cũng không sao.

Từ sáng sớm đến tối mịt, ba ván kết thúc.

Nhà tâm lý học rất vui, đã lâu không được yên tĩnh như vậy.

Quan sát được một lòng người không đi khám phá sự thật, quả thực rất mãn nguyện.

Đây chính là người có thể kiểm soát sự hiếu kỳ, một người như vậy khiến người ta yên tâm.

Vậy thì chúc phúc cho hai người.

Trò chơi của nhà tâm lý học kết thúc, một tia kích quang chiếu xuống, đưa y đi.

Oanh.

Chiếc phi thuyền cuối cùng từ từ rơi xuống, tất cả những người chơi sống sót đều phải lựa chọn, ở lại Di Lưu Chi Quốc hay trở về hiện thực.

Cái này còn phải hỏi sao.

Về hiện thực.

Hữu Tê Lương Bình và mỹ thiếu nữ nhìn nhau đắm đuối: Dù nàng ở đâu, ta cũng sẽ tìm thấy nàng.

Ta đợi chàng.

Hai người này đã tư định chung thân.

Bắt đầu trở về, những người đã đưa ra lựa chọn đều nhìn thấy một Tử Thần, một Tử Thần cầm lá bài Joker.

Dường như là để nói cho họ biết: các ngươi đã chọn một trò chơi tử vong với độ khó cao hơn.

Tử Thần sẽ đợi họ, rất nhanh sẽ gặp mặt.

Lá bài Joker.

Hữu Tê Lương Bình căn bản không kịp hỏi, cả người y như bị cuốn vào một cơn lốc xoáy, nhanh chóng mất đi ý thức.

Khi y mở mắt ra lần nữa, là trần nhà xa lạ.

Người em trai hoàn hảo đang vui vẻ nhìn y.

Anh cuối cùng cũng tỉnh rồi, làm chúng ta lo chết đi được.

Người em trai nói.

Thì ra pháo hoa mà họ nhìn thấy thực ra là thiên thạch, một khối thiên thạch lớn rơi xuống trung tâm thành phố, gây ra rất nhiều thương vong.

Ba người Hữu Tê Lương Bình cũng bị thiên thạch va phải.

Cha đi làm rồi, bây giờ mọi thứ đang hỗn loạn.

Người em trai nói.

Quả nhiên trong lòng cha, công việc vẫn quan trọng hơn.

Hữu Tê Lương Bình thất vọng nói.

Không phải, trước đó cha vẫn luôn ở bên cạnh anh, sau khi anh thoát khỏi nguy hiểm tính mạng mới trở lại làm việc.

Người em trai lại muốn nói đỡ cho cha: Thực ra cha vẫn luôn quan tâm anh, chỉ là anh rõ ràng có thể làm tốt hơn, nhưng lại luôn lêu lổng, ngay cả nỗ lực cũng không muốn, vì vậy cha mới tức giận như vậy, điều này không có nghĩa là cha không quan tâm anh.

Người em trai thì hiểu chuyện hơn nhiều, biết rằng là con trai chỉ cần học hành tốt là được, không cần khiến cha mẹ phải lo lắng.

Hữu Tê Lương Bình nghe xong, cũng có chút cảm động.

Đột nhiên, đủ loại ký ức về Di Lưu Chi Quốc dường như hiện lên trong đầu, nhưng không chân thực, mọi thứ đều giống như một giấc mơ.

Trong mơ dường như có một giọng nói nói với y rằng không thay đổi là không được, phải nỗ lực tiến lên.

Trên bầu trời hiện thực, một thiếu nữ bị tật hai chân đang toàn thân bao phủ bởi ánh sáng xanh lục.

Nàng có một câu hỏi: Vậy Di Lưu Chi Quốc là để cấy ghép ý thức tiến lên vào nội tâm của những người sống sót sao.

Đỗ Lan nói: Tại sao không phải là kích hoạt chân thiện mỹ vốn có trong nội tâm, tại sao không phải là nhân tính bản thiện, tại sao lại cần phải cấy ghép.

Nhân tính vốn dĩ vô thiện vô ác, không phải chịu ảnh hưởng của hoàn cảnh sao.

Đỗ Lan cười nói: Nàng nói như vậy, e là sẽ bị Mạnh Tử truy sát đấy.

Mạnh Tử cho rằng nhân tính bản thiện, thiện là được kích hoạt từ nội tâm, không phải là được ngoại giới quán thâu.

Nguyên nhân rất đơn giản, nếu là được ngoại giới quán thâu, vậy thì có thể lựa chọn chấp nhận hoặc không chấp nhận, thậm chí có một số người trời sinh đã khắc với thiện lương.

Giáo dục giống như việc khắc gỗ thành tượng, giáo dục thiện lương sẽ trở thành dao khắc, thiện lương sẽ trở thành thứ tổn thương người khác.

Mạnh Tử sẽ không đồng ý, vì vậy y cho rằng thiện lương không cần phải quán thâu từ bên ngoài, mỗi người trong nội tâm đều có, chỉ cần được dẫn dắt ra.

Vì vậy, Mạnh Tử khẳng định sẽ không đồng ý thiện lương là cấy ghép, mà chỉ có thể là kích hoạt từ bên trong.

Nhân tính bản thiện, thực ra chính là muốn chứng minh rằng thứ thiện này chỉ có lợi cho con người mà không có hại, giảm bớt sự bài xích của mọi người đối với thiện.

Thiện là có kiềm chế, ác là không có kiềm chế.

Tâm lý kiềm chế chắc chắn mỗi người đều có, chỉ là mức độ khác nhau mà thôi.

Mạnh Tử cũng rất nhạy bén nhận ra điểm này.

Bất kể thân phận nào, rốt cuộc cũng có lúc phải kiềm chế.

Trong nội tâm Hữu Tê Lương Bình cũng có kiềm chế, cũng có sự tiến lên, vì vậy y quả thực đã được kích hoạt.

Y hỏi em trai: Bây giờ anh bắt đầu học, còn cơ hội lên đại học không.

Em trai không biết anh mình đã mơ gì trong lúc hôn mê, nhưng cậu rất vui khi thấy anh nỗ lực, nói: Học lúc nào cũng không muộn.

Hai anh em nhìn nhau cười.

Vì sự kiện thiên thạch va chạm, một lượng lớn người bị thương và hôn mê.

Họ đều đã vào Di Lưu Chi Quốc.

Chương 3010

Những người đã thông quan trò chơi và chọn trở về hiện thực đã tỉnh lại, còn những người ở lại Di Lưu Chi Quốc vẫn đang hôn mê.

Cơ thể đã hồi phục được một chút, Hữu Tê Lương Bình đi lại trong bệnh viện, gặp được Do Diệp.

Mặc dù ký ức của hai người có chút mơ hồ, nhưng vẫn nhớ nhau.

Có mỹ thiếu nữ rồi, Hữu Tê Lương Bình không có thời gian quan tâm đến hai người bạn tốt nữa, để họ đơn độc đi, dù sao Hữu Tê Lương Bình cũng sắp thoát khỏi kiếp độc thân rồi.

Phong Mạo Tử trở về cửa hàng của mình.

Mặc dù cửa hàng mũ truyền thống đã bị thiên thạch va phải, sập mất một nửa, nhưng không sao, y đã mua bảo hiểm.

Chỉ là nhìn bộ dạng tan hoang của thành phố, y cũng không biết bao giờ mới có thể trở lại bình thường.

Quả nhiên, nhân sinh mới là trò chơi tử vong với độ khó cao nhất.

Thôi bỏ đi, dù khó đến mấy cũng phải tiếp tục chơi.

Phong Mạo Tử nhanh chóng đến Ủy ban Quản lý Tài sản Phố Thương mại, chuẩn bị một loạt công tác tái thiết.

Những người sống sót, đều từ sâu thẳm nội tâm đã lựa chọn nỗ lực.

Đúng như Mạnh Tử đã nói, nếu sự nỗ lực không xuất phát từ nội tâm, mà là do giáo dục yêu cầu, vậy thì có thể từ chối.

Đây là quyền lựa chọn của con người, tức là có thể chọn không muốn.

Nhưng nếu xuất phát từ nội tâm, thì không thể trốn tránh, phải chấp nhận.

Di Lưu Chi Quốc chính là đã kích hoạt một lý niệm không thể từ chối trong lòng người.

Di Lưu Chi Quốc sẽ không biến mất, vẫn sẽ tiếp tục tồn tại.

Đương nhiên cũng có những người như Hoshimi và lính đánh thuê, dù thế nào cũng phải từ chối.

Cuối cùng, họ chỉ có thể dùng cái chết, một sự phủ định tuyệt đối, để từ chối nội tâm của mình.

Đáng tiếc, ở đây cái chết đã bị Đỗ Lan cải tạo thành thế giới lồng búp bê, họ dù phủ định bao nhiêu cũng không thể thoát khỏi.

Không thể không nói Đỗ Lan quả thực âm hiểm.

Còn một việc cần hoàn thành, đó là cần có người ghi chép lại những chuyện ở Di Lưu Chi Quốc trên Địa Cầu, đến lúc đó có thể khiến người Địa Cầu chuẩn bị sẵn sàng, không đến nỗi hoảng loạn mất phương hướng.

Có thể để tỷ tỷ Do Diệp viết tiểu thuyết.

Do Diệp vẫn còn căm ghét xã hội vô tình.

Dù đã hồi sinh cha, nàng cũng không thể tha thứ cho xã hội này.

Nhưng bây giờ mỗi tối nàng đều mơ thấy một nhóm người dùng sinh mệnh để thực hiện lý niệm của mình, và nàng cũng dần bị họ cảm hóa.

Một sợi lông cũng không rút ra chủ nghĩa vị kỷ Dương Chu tưởng chừng có thể bảo toàn bản thân, nhưng học phái Dương Chu đã dùng sự thật chứng minh rằng phương pháp này sẽ bị đào thải.

Dù sao con người phải tham gia xã hội, và cũng phải được xã hội tham gia.

Chỉ chăm lo cho bản thân thì rất khó sinh tồn.

Vì vậy, nàng quyết định ghi lại những câu chuyện này, viết thành tiểu thuyết.

Tên tiểu thuyết là Di Lưu Chi Quốc.

Như vậy kinh nghiệm và tri thức sẽ được truyền thừa, người sau này vào Di Lưu Chi Quốc cũng không cần phải căng thẳng đến vậy.

Không tệ, không tệ.

Đỗ Lan cho biết thiếu niên trung nhị đã trưởng thành, mỹ thiếu nữ cũng bắt đầu tham gia xã hội, đều rất tốt: Vấn đề của học phái Dương Chu là năng lực con người có hạn.

Một người có thể tự mình trồng trọt thu hoạch lương thực, nhưng nấu cơm vẫn cần nồi sắt, cuộc sống vẫn cần nhà ở, điều này cần đến thợ rèn và thợ xây, ra ngoài cần đi xe, còn cần thợ đóng xe Thậm chí khi bị thương, không làm được gì cả, còn cần mọi người chăm sóc.

Nếu một sợi lông cũng không rút, thì một người làm sao sống trong xã hội.

Nếu rút một sợi lông, thì lại mâu thuẫn với lý niệm của học phái.

Cũng khó trách bị đào thải.

Đỗ Lan vừa nói vừa chuẩn bị trở về, dù sao lần này hắn là đi nghỉ mát, sau khi kết thúc còn phải làm hoàng đế nhàm chán vô vị.

Trở về thôi, cố gắng thêm vài chục năm là được, đến lúc đó mình sẽ trực tiếp bỏ trốn.

Hắn nhất định không thích cuộc sống hoàng đế.

Nhiệm vụ của hắn là hợp nhất quốc gia, biến tất cả đất đai thành lãnh địa trực thuộc hoàng đế, sau đó xây dựng một hệ thống nhân tài có thể tuần hoàn.

Đỗ Lan trở về vũ trụ trinh thám, tiếp tục cùng lão bà nỗ lực xây dựng một hệ thống thống nhất, và tư tưởng thống nhất.

Thế giới vốn dĩ có đủ loại lập trường, có người theo đuổi sự khác biệt, có người theo đuổi sự đồng nhất.

Đỗ Lan cũng không thể khiến mỗi người đều suy nghĩ giống nhau, gần giống là được rồi, hắn không phải là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ.

Đương nhiên, vài chục năm ở thế giới Conan, thực ra cũng chỉ là nửa năm mà thôi.

Conan vẫn là học sinh tiểu học, vẫn không thể ở bên cạnh thanh mai trúc mã, chỉ có thể suốt ngày đuổi theo Tiểu Hắc để phá án.

Đúng như Mạnh Tử đã nói, chỉ cần giáo dục đến từ bên ngoài, bất kể tốt hay xấu đều có thể bị từ chối.

Con người quả thực sẽ bị giáo dục thay đổi, nhưng con người cũng có quyền lựa chọn từ chối giáo dục.

Vì vậy nhân tính phải là thiện, bởi vì một khi nhân tính vô thiện vô ác thì cái ác trên thế giới này không thể bị đánh bại.

Bởi vì ác và thiện có xác suất xuất hiện tương đương.

Nếu nhân tính vô thiện ác, thì một người nhận giáo dục có thể trở nên tốt hơn hoặc tệ hơn.

Nhất định phải là nhân tính bản thiện, như vậy mỗi người đều có thể phát triển theo hướng thiện, đây chính là Mạnh Tử.

Đáng tiếc, trong lãnh thổ quốc gia do Đỗ Lan cai trị, dù giáo dục rất tốt, nhưng Tiểu Hắc vẫn không ngừng xuất hiện.

Khi đối mặt với giáo dục, con người có thể chấp nhận hoặc từ chối, tức là có thể không học tốt.

Đỗ Lan cũng không có cách nào, chỉ có thể dựa vào Conan mất bò mới lo làm chuồng, phá án bắt giữ nghi phạm.

Được rồi, cơ bản không có vấn đề gì nữa, bây giờ nên khai giảng thôi.

Đỗ Lan nói: Trước tiên đi tìm một đạo trường trống rỗng, thuê địa điểm.

Đạo trường vẫn còn rất nhiều.

Đây là thời đại võ sĩ suy tàn, người học kiếm thuật ngày càng ít, rất nhiều võ quán đã cận kề phá sản.

Mặc dù nhiều võ sĩ hy vọng có thể chấn hưng võ quán, nhưng đại thế không cho phép, quy tắc trò chơi đã thay đổi, kiếm đạo đã không còn là tiêu chuẩn của võ sĩ.

Bánh xe lịch sử nghiền nát một cách tàn khốc, khiến các kiếm đạo quán ở Giang Hộ rơi vào khủng hoảng lớn.

Chấn hưng kiếm đạo quán không thể không có tiền.

Muốn kiếm tiền thì không thể không đi làm.

Đi làm thì phải có lương, nhưng tháng trước, tháng trước nữa, lương của ta đâu.

Khốn kiếp, cứ thế này thì ta còn không mua nổi album mới của Arale nữa.

Tân Bát bất lực oán trách.

Đương nhiên cũng chỉ là oán trách một chút, cậu vẫn rất thích công việc ở Vạn Sự Ốc, giúp cậu tìm lại cảm giác của một võ sĩ.

Chương 3011

Mặc dù bình thường chỉ là tìm mèo tìm chó, hoặc điều tra ngoại tình, nhưng đôi khi cũng có những việc chính nghĩa, hoằng dương chính khí xã hội, thiết lập nếp sống văn minh mới.

Tổng cộng vẫn tốt hơn làm thêm ở tiệm đồ ngọt, không phải chịu sự trêu chọc của Thiên Nhân, hơn nữa kiếm đạo của ta cũng có đất dụng võ.

Nhưng rốt cuộc bao giờ mới có thể chấn hưng đạo quán đây.

Nếu cứ không có lương thì tỷ tỷ cũng sẽ tức giận.

Là nam đinh duy nhất trong nhà, Tân Bát có trách nhiệm chấn hưng đạo trường, mặc dù thiết lập này sau này không còn được nhắc đến.

Bây giờ cậu vừa gia nhập Vạn Sự Ốc được hai tháng, tức là làm không công hai tháng.

Mặc dù rất bận rộn, nhưng không nhận được một đồng lương nào.

Cậu còn phải theo đuổi thần tượng, còn phải mua tạp chí sắc sắc, không có tiền thì không được.

Còn về việc chấn hưng võ đạo quán gì đó, thì phải đợi cậu trưởng thành khỏe mạnh đã rồi tính sau.

Tân chan, mau lại đây.

Tỷ tỷ, có chuyện gì vậy ạ.

Tân Bát từ phòng mình bước ra, đến phòng khách thì thấy có hai vị khách.

Hai vị khách này nói muốn thuê đạo trường của chúng ta.

A Diệu mặc bộ kimono màu hồng nói.

Chí Thôn Diệu và Chí Thôn Tân Bát là một cặp chị em.

Bình thường chị gái làm tiếp viên ở quán rượu, em trai làm thêm ở Vạn Sự Ốc.

Hai chị em nương tựa nhau để duy trì đạo quán này, đáng tiếc không có lấy một đệ tử.

Đúng vậy, chúng ta chuẩn bị mở một lớp huấn luyện phản diện ở đây, chuyên môn truyền bá các lý niệm tà ác cho những nhân tài phản diện trong xã hội, góp một phần sức mạnh nhỏ bé vào sự tiến bộ của xã hội, sự phát triển của khoa kỹ.

Đỗ Lan nghiêm túc nói.

À thì ra là lớp huấn luyện phản diện à, quả thực cần địa điểm.

Tân Bát gật đầu nói, đột nhiên cảm thấy không đúng, lập tức nói: Lớp huấn luyện phản diện là cái gì, truyền bá nhân tài tà ác ra xã hội lại là cái gì.

Không bình thường chút nào, quá không bình thường.

Ngươi muốn làm loạn thế giới sao.

Em trai, đừng kích động như vậy, họ đã trả tiền thuê rồi.

A Diệu nói.

Tỷ tỷ, hai người này rõ ràng là phần tử đáng nghi, nên báo cảnh sát.

Tân Bát kích động nói.

Đỗ Lan lấy ra một bộ ảnh thần tượng nữ mặc đồ bơi: Một chút lễ mọn, xin vui lòng nhận cho.

Tân Bát ngớ người, đây là bộ ảnh Arale mà cậu còn chưa từng thấy bao giờ.

Mặt đỏ tai nóng, muốn từ chối nhưng không thể cưỡng lại, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Thực ra nhiều phản diện chỉ có lý tưởng mà không có phương pháp thực tiễn, cuối cùng dẫn đến tổn thương vô tội, rất đáng tiếc.

Còn điều ta muốn làm là giáo dục phản diện không đi đường vòng, dùng tổn hại ít nhất để thống trị thế giới, trở thành ma vương, điều này không tốt sao.

Nghe có vẻ hợp lý, Tân Bát nghĩ, nhưng rất nhanh đã quát lên: Hợp lý cái đầu.

Bọn họ là muốn thống trị thế giới, trở thành ma vương cơ mà.

Giảm thiểu tổn hại thì có tác dụng gì.

Ngươi cái tên này đầu óc không bình thường à, không nên báo cảnh sát mà nên liên hệ bệnh viện tâm thần thì hơn.

Không hổ là chuyên gia phản bác, Tân Bát căn bản không thể dừng lại.

Đỗ Lan cho biết mình nói không sai.

Phản diện cũng phải có chừng mực, không thể vì đạt được mục tiêu mà bất chấp thủ đoạn.

Huấn luyện phản diện là vì có những phản diện quá thiếu kế hoạch, quá thiếu sự mưu mô.

Khi thuận lợi thì nói nhiều, khi gặp khó khăn thì vô năng tức giận, thực sự rất xấu xí.

Phản diện cũng phải tuân thủ nhân nghĩa lễ trí tín, cũng cần được giáo dục.

Nếu không họ chỉ nghĩ rằng chỉ cần mình đủ độc ác, sức mạnh đủ lớn, thì có thể biến thế giới thành bộ dạng mình muốn, đây không phải là chuyện đương nhiên sao.

Hoàn toàn không nói chuyện khoa học.

Đỗ Lan nghiêm túc nói, như thể đang làm một việc vô cùng trọng đại.

Tân Bát không nhịn được phản bác: Đó chính là phản diện mà.

Nếu phản diện đều tuân thủ nhân nghĩa lễ trí tín, thì họ đâu còn là phản diện.

Ngươi rốt cuộc cho rằng phản diện là gì hả.

Phản diện đương nhiên là những người có quan điểm không giống với số đông, và trước khi bị giết chết, đều phải trải qua một màn tẩy trắng.

Đỗ Lan nghiêm túc nói: Vậy thì thay vì tẩy trắng phản diện, chi bằng trực tiếp để phản diện thành công, chẳng phải tốt hơn sao.

Tân Bát không nhịn được nói với tỷ tỷ: Tỷ tỷ, những người này là phần tử nguy hiểm có vấn đề về đầu óc, chúng ta vẫn nên đuổi họ đi thôi.

A Diệu mỉm cười tiếc nuối nói: Không được, Tân Bát, vì tỷ đã nhận tiền của họ rồi.

Tỷ tỷ, sao tỷ có thể như vậy.

A Diệu không nhịn được nói: Bởi vì họ nhìn người quá chuẩn, cho rất nhiều tiền thuê.

Nói rồi đột nhiên lật mặt, mỹ nhân rơi lệ nói: Sau khi cha mất, hai chị em ta nương tựa vào nhau, thề sẽ phục hưng đạo trường, nhưng em cứ lêu lổng, cũng không tìm một công việc tử tế, suốt ngày đi theo

Gintoki cũng không có lương.

Tỷ có thể làm gì được chứ.

Tỷ tỷ.

Tân Bát cũng biết muốn chấn hưng đạo trường thì phải kiếm tiền.

Vì tỷ tỷ đã đồng ý rồi, nên cậu chỉ có thể nói: Có thể cho hai người thuê, nhưng hai người không được dẫn bất kỳ phần tử nguy hiểm nào về.

Điều này chắc chắn không thể đảm bảo được, vì Đỗ Lan chính là chuyên môn huấn luyện những phản diện nguy hiểm, cũng như vai phụ hắc hóa.

Vì vậy, hắn chỉ mỉm cười.

Quả nhiên không thể trông mong được, a a, cuộc sống tương lai của mình sẽ biến thành bộ dạng gì đây.

Cứ thế quyết định.

Tại cửa đạo trường, treo biển Lớp huấn luyện vai phụ hắc hóa và phản diện, chính thức treo biển kinh doanh.

Tân Bát cũng chỉ có thể đi tìm Gintoki, Kagura thì than vãn về những người thuê nhà mới của mình.

Gintoki nói: Để phản diện học nhân nghĩa lễ trí tín sao.

Đúng là thời đại lễ băng nhạc hoại mà.

Ngày xưa mọi người cố gắng để trở thành võ sĩ, bây giờ mọi người lại đều muốn trở thành phản diện, thế giới này rốt cuộc là sao vậy.

Amaterasu sama mau đến trừng phạt thế giới này đi.

Than vãn vài câu rồi tiếp tục ăn đồ ngọt.

Ngươi có tiền mua đồ ngọt, tại sao không trả lương cho chúng ta.

Tân Bát không chịu nổi nữa.

Ta mỗi tháng đều phải trả tiền thuê nhà, còn phải nuôi dưỡng võ sĩ tân thủ như ngươi, còn phải nuôi Kagura và Sadaharu hai cái thùng cơm lớn, lấy đâu ra tiền.

Chi bằng ngươi đi xem trên báo có công việc làm thêm nào không, ba chúng ta cùng đi làm thêm, tốt nhất là loại có thể ăn uống miễn phí ấy.

Gintoki bất lực nói.

Rốt cuộc là Vạn Sự Ốc, hay là Tiệm Làm Thêm đây.

Tân Bát rất bất lực, là một võ sĩ mà còn phải làm thêm để sống, khó trách có nhiều phản diện như vậy.

Ngay khi họ đang thảo luận, khách hàng đầu tiên của Đỗ Lan đã đến, đó là Nhật Hướng Ninh Thứ trong Hỏa Ảnh Nhẫn Giả.

Lúc này Nhật Hướng Ninh Thứ đã bị Tuyền Qua Minh Nhân đánh bại, đã đọc thư của cha và hồi tâm chuyển ý, quyết định trở thành người đàn ông bảo vệ gia tộc Hyuga, và gửi gắm hy vọng phá bỏ phân gia vào tay Minh Nhân.

Hy vọng sau khi Minh Nhân trở thành Hokage, có thể khiến Mộc Diệp Thôn trở nên tốt đẹp hơn.

Lúc này Vũ Trí Ba Tá Trợ đã bỏ trốn, Tuyền Qua Minh Nhân cũng theo Tử Lai Dã ra ngoài tu hành hai năm.

Nhật Hướng Ninh Thứ cũng vào lúc này thực lực suy yếu, trở thành pháo hôi.

Cậu đương nhiên rất nỗ lực, đáng tiếc nhân vật chính được bật hack, chiến đấu lực bành trướng, sự nỗ lực của cậu chẳng đáng một xu.

Một buổi tối nọ, Nhật Hướng Ninh Thứ đang tu luyện Nhu Quyền của mình, một con Linh Thú kỳ lạ xuất hiện.

Cậu tò mò tiến đến, liền ngồi lên Long Miêu Ba Sĩ và đến Lớp huấn luyện vai phụ hắc hóa và phản diện.

Hắc hóa mạnh gấp ba, tẩy trắng yếu ba phần.

Ngươi còn đang khổ não vì không có sức mạnh sao.

Chương 3012

Còn đang đau lòng vì không thể thực hiện lý tưởng của mình sao.

Hãy đến đây, gia nhập chúng ta, bắt đầu hành trình hắc hóa, đạt được sức mạnh phản diện.

Đỗ Lan thậm chí còn nghĩ sẵn lời quảng cáo là Hắc hóa mạnh gấp ba, tẩy trắng yếu ba phần.

Ninh Thứ nhìn xung quanh, cảm thấy nơi này không phải Mộc Diệp Thôn, muốn quay về, nhưng Long Miêu Ba Sĩ đã biến mất, căn bản không thể chạy thoát.

Nhật Hướng Ninh Thứ, con của phân gia Hyuga, cha ngươi vì bảo vệ gia tộc mà bị Vân Ẩn Thôn của Lôi Quốc sát hại.

Sau đó ngươi khổ công cô nghệ, nỗ lực tu hành muốn báo thù tông gia, nhưng lại bị Tuyền Qua Minh Nhân đánh bại, và biết sự thật rằng cha ngươi tự nguyện hy sinh, từ đó bắt đầu sa sút, không còn tự sách bản thân nữa, thực lực ngày càng yếu đi.

Đỗ Lan không nhịn được nói: Khi hắc hóa, có động lực tu luyện mạnh mẽ, sau khi tẩy trắng thì giao trách nhiệm cho người khác, bản thân liền không có quyết tâm tự ép buộc mình, điều này không được đâu.

Ngươi phải hắc hóa lại từ đầu.

Ninh Thứ cảnh giác nhìn Đỗ Lan, đối phương chẳng lẽ là kẻ địch, tại sao lại biết nhiều chuyện như vậy.

Bức thư của cha mình hẳn rất ít người biết mới phải: Ngươi là ai.

Ta là nhân sinh đạo sư của phản diện Đỗ Lan, chuyên môn dạy những người trẻ tuổi có tiền đồ như ngươi cách hắc hóa, cách trở nên mạnh hơn.

Ngươi hy vọng để Tuyền Qua Minh Nhân trở thành Hokage để thay đổi vận mệnh phân gia, có mấy điểm ngươi không thể nắm bắt.

Thứ nhất Tuyền Qua Minh Nhân có thể sống sót không, thứ hai cậu ta có thể trở thành Hokage không, thứ ba cậu ta có thể giải quyết vấn đề của Hyuga không.

Vấn đề thứ nhất ngươi đã không thể xác định được.

Tuyền Qua Minh Nhân chỉ là hạ nhẫn, trong thế giới nhẫn giả tàn khốc, hạ nhẫn chính là pháo hôi, làm sao ngươi có thể xác định cậu ta có thể sống lâu hơn ngươi.

Nếu không dùng góc nhìn của Thượng Đế, không biết Minh Nhân là nhân vật chính, thì một hạ nhẫn bất cứ lúc nào cũng có thể một mệnh ô hô.

Gửi gắm nguyện vọng vào một hạ nhẫn, hiển nhiên quá ngây thơ.

Nhật Hướng Ninh Thứ ngớ người, chưa từng nghĩ đến.

Rõ ràng vẫn luôn nói giới nhẫn giả tàn khốc đến mức nào, vẫn luôn nói tỷ lệ đào thải của nhẫn giả cao đến mức nào, sao cậu lại không nghĩ đến việc Minh Nhân cũng có thể chết trong một nhiệm vụ nào đó chứ.

Mình muốn gửi gắm nguyện vọng, tìm một thượng nhẫn chẳng phải tốt hơn sao.

Ngươi xem ngươi, quá không nghiêm cẩn, một chút cũng không khoa học.

Lớp huấn luyện của chúng ta chính là chuyên môn huấn luyện những người trẻ tuổi không nghiêm cẩn như các ngươi.

Làm phản diện cũng không thể tưởng đương nhiên chủ quan duy ý chí.

Không thể vì mình có một ý tưởng rất hay mà cho rằng mình hiển nhiên có thể thành công.

Ý tưởng rất hay, nhưng đó chỉ là nhận thức cá nhân của ngươi, không đại diện cho tất cả mọi người.

Được rồi, vào đi, buổi học đầu tiên coi như đã hoàn thành, ta sẽ phân phối ký túc xá một chút.

Nhật Hướng Ninh Thứ như bị khống chế vậy.

Vì đã ý thức được Tuyền Qua Minh Nhân không đáng tin cậy, vậy thì cậu quả thực nên nghĩ cách khác.

Có lẽ người đàn ông bí ẩn này có thể giúp đỡ mình.

Hắc hóa, trước tiên thể hiện ở lực thực thi.

Khóa học của Đỗ Lan chủ yếu nhấn mạnh lực thực thi, sau đó là giảng cách thực hiện mục tiêu.

Lực thực thi của phản diện tuyệt đối là điều mà nhân vật chính không thể nào sánh kịp.

Mặc dù phản diện luôn thua, nhưng bộ óc nhỏ bé thông minh của họ luôn có thể nghĩ ra một số phương thức thực thi thiên tài.

Bởi vì phản diện có thể chuyển giao rủi ro, nên thực thi thất bại cũng không cần chịu trách nhiệm.

Vì vậy, lực thực thi của phản diện tuyệt đối rất mạnh.

Còn nhân vật chính thì lại bó tay bó chân, bởi vì thực thi thất bại thì phải gánh vác trách nhiệm.

Vậy thì sẽ xuất hiện chuyện thực thi không bằng không thực thi.

Vì vậy, nhân vật chính đều phải đợi phản diện ra tay trước rồi mới đi ngăn cản, như vậy trách nhiệm sẽ không lớn.

Nếu lực thực thi của nhân vật chính cũng rất mạnh, cũng làm đủ loại thử nghiệm, cũng sẽ bị mắng là phản diện.

Bởi vì nhân vật chính khi thực thi, cũng có thể chuyển giao rủi ro cho người khác.

Vì vậy, nhiều nhân vật chính được thiết lập rất mạnh, nhưng cơ bản đều sống ở nơi hoang dã.

Như vậy bất kể làm thế nào, cũng sẽ không làm phiền người khác, sẽ không bị mắng.

Nếu không thì giống như Saitama, rõ ràng đã cứu mọi người, vẫn sẽ bị trách mắng vì gây ra phá hoại.

Dù sao ai đi thực thi, xác suất bị mắng càng lớn.

Gintoki, làm sao bây giờ.

Khách thuê nhà của nhà ta hình như đã dẫn về một nhân vật rất nguy hiểm, giống như trong manga vậy, tùy tiện kết ấn vài cái là có thể phóng Chakra, cái này thì làm sao đây.

Tân Bát rất bất lực, vì bây giờ mỗi ngày trong nhà đều rất náo nhiệt.

Vậy cậu ta có biết Quy Phái Khí Công không.

Gintoki lại lười biếng nhìn tạp chí manga, hiển nhiên không có ý định quan tâm chuyện gia đình nhân viên.

Có chứ.

Ta tận mắt thấy Đỗ Lan và vợ hắn là Địch Ny Toa dùng Quy Phái Khí Công để diễn tập tư thế đối chưởng, nói là có lợi hạ không lợi thượng, có lợi phải không lợi trái.

Khi đối chưởng với nhân vật chính, tư thế rất quan trọng.

Vì vậy, hắn tự mình làm mẫu không được bay lên đối chưởng, cũng không được đứng bên trái đối chưởng.

Tân Bát bất lực nói.

Cái gì.

Gintoki chấn động, ném tạp chí, hai tay làm động tác Quy Phái Khí Công, đẩy đi đẩy lại, dường như rất hứng thú với việc phóng sóng năng lượng.

Gintoki, ngươi không cần suy nghĩ đâu, bọn họ chỉ truyền thụ cho vai phụ hắc hóa và phản diện, sẽ không truyền thụ cho những người bình thường như chúng ta.

Gintoki lại nói: Đời người mà, rõ ràng biết không làm được, vẫn cứ phải thử một lần, cuối cùng đâm đầu chảy máu mới cam lòng.

Để học Quy Phái Khí Công, ta nguyện ý hắc hóa, dù có nhuộm toàn bộ tóc bạc của ta thành đen cũng không sao.

Tân Bát không thể hiểu được ý nghĩa của Quy Phái Khí Công đối với Gintoki.

Đó chính là tấm lòng thiếu niên, tấm lòng chính trực.

Dù Gintoki đã là một ông chú hơn ba mươi tuổi, nhưng nội tâm của y vẫn luôn hướng về những thiếu niên anh hùng chính nghĩa.

Nỗ lực để bản thân trở thành hiện thân của chính nghĩa, đó chính là võ sĩ đạo của y.

Thế là ba người một chó đến nhà Tân Bát.

Nơi đây nghiễm nhiên từ một kiếm đạo quán đã trở thành một học đường chiến tranh.

Đỗ Lan đang giảng bài cho Nhật Hướng Ninh Thứ.

Từ khi Ninh Thứ ý thức được mình không nên gửi gắm hy vọng cho người khác, cậu đã khôi phục trạng thái hắc hóa, bắt đầu nỗ lực học tập.

Ngoài các khóa học chiến đấu, các khóa học văn hóa cũng rất quan trọng.

Phải lắng nghe nghiêm túc.

Là một phản diện không thể vì mình thảm mà khiến thế giới phải chịu đau khổ, điều này chắc chắn không được.

Phải kiên trì quan điểm chủ nghĩa duy vật, phải nhìn thấu bản chất qua hiện tượng.

Đỗ Lan đang thao thao bất tuyệt, mặc dù chỉ có một học sinh, nhưng vẫn toàn tâm toàn ý giảng dạy.

Gintoki và mọi người đứng bên ngoài lắng nghe, cảm thấy nói rất hay.

Cảnh tượng này khiến Gintoki hồi ức lại tuổi thơ của mình.

Tuổi thơ của y là thời loạn lạc, còn rất nhỏ đã không thể không cầm dao giết người.

Sau này y gặp được sư phụ của mình, học võ trong trường tư thục, trở thành võ sĩ.

Muốn trở thành võ sĩ, phải nhận được giáo dục từ đạo quán.

Kiếm đạo quán không chỉ truyền thụ kiếm đạo, mà còn có các khóa học văn hóa, cũng như tinh thần võ sĩ đạo.

Chỉ khi nhận được giáo dục như vậy, một người mới có thể thoát ly giai cấp ban đầu, bước vào giai cấp võ sĩ sơ cấp.

Chương 3013

Đương nhiên, thông thường, những người vào kiếm đạo quán học tập, chắc chắn cũng là con cái của gia đình võ sĩ, rất ít khi có người bình thường.

Kiếm đạo quán là nơi đào tạo những võ sĩ cấp thấp nhất, nhưng cùng với sự xâm lược của Thiên Nhân, võ sĩ đã không còn được trọng dụng, kiếm đạo quán cũng suy tàn.

Bây giờ mọi người đều phải vào trường học để nhận giáo dục công nghiệp, không cần kiếm thuật và võ sĩ đạo.

Đương nhiên, một số gia đình võ sĩ có điều kiện sẽ cho con cái tham gia các lớp học thêm ngoại khóa, sau đó thi vào đại học tốt, tiếp tục duy trì địa vị võ sĩ.

Những người như Tân Bát, cha mẹ mất sớm, chỉ có thể cùng tỷ tỷ đi làm thuê để sống qua ngày, không thể tiếp tục học tập chuyên sâu, thì rất khó duy trì thân phận võ sĩ.

Nhưng vẫn còn một cách, đó là tỷ tỷ gả vào gia đình võ sĩ.

Võ sĩ suy tàn cũng là võ sĩ, có thể liên hôn.

Tóm lại, việc Gintoki có thể vào trường tư thục, học kiếm thuật và văn hóa cũng không dễ dàng, vì vậy y vẫn luôn rất biết ơn sư phụ.

Đáng tiếc, sư phụ bị Thiên Nhân sát hại, và cuộc Nhương Di chiến tranh mà y tham gia cũng kết thúc thất bại, chỉ có thể sống qua ngày ở Giang Hộ Thành.

Khoảng thời gian đi học đó thực sự vô tư lự, đáng tiếc trong thời loạn lạc, vô tư lự là một món đồ xa xỉ, cuối cùng mọi thứ đều bị chiến tranh làm đảo lộn.

Khi Đỗ Lan tan học, Gintoki liền sốt ruột nói: Sư phụ, con muốn học Quy Phái Khí Công.

Hai tay không ngừng đẩy tới đẩy lui, làm động tác phóng sóng năng lượng.

Đỗ Lan nói: Chúng ta ở đây không dạy người tốt, trong ánh mắt ngươi có hào quang của võ sĩ, không thể dạy.

Ta đây là mắt cá chết, căn bản không có cái thứ hào quang võ sĩ đó đâu.

Ta rất xấu, ta bóc lột lao động trẻ em.

Y chỉ vào thiếu nữ đầu búi tóc nhỏ nhắn Thần Lạc nói: Và ta còn nợ lương cậu ta, cậu ta nợ tiền thuê nhà, có tiền cũng không đưa, mà là lén đi mua đồ ngọt và manga.

Hơn nữa ta nói cho ngươi biết, thực ra dưới đó của ta đen không thể đen hơn, tóc bạc của ta chỉ là ngụy trang.

Để học Quy Phái Khí Công, Gintoki đã vứt bỏ hết mọi liêm sỉ.

Tân Bát và Thần Lạc đều không khỏi lùi lại, còn nói với Sadaharu: Tránh xa những người lớn như vậy ra, sẽ bị dính phải mùi hôi của ông chú giả dối đó.

Nếu cho ngươi một cỗ máy thời gian, ngươi sẽ tham gia Nhương Di chiến tranh, sẽ trở thành Bạch Dạ Xoa, sẽ tiếp tục đối kháng Mạc Phủ sao.

Đỗ Lan nói.

Gintoki thầm nghĩ vấn đề này cũng quá hóc búa, mình phải trả lời thế nào đây.

Y không nghi ngờ thân phận mình tại sao lại bị bại lộ, dù sao mình cũng coi như có tiếng tăm, nhưng nếu được làm lại một lần nữa, e là y vẫn sẽ tham gia chiến tranh.

Dù sao y chiến đấu không phải vì quốc gia này, chủ yếu là vì cứu sư phụ.

Năm đó họ đang sống yên ổn, đột nhiên một ngày nọ, Thiên Nhân ngang ngược vô lý bắt đi sư phụ.

Bọn họ, một nhóm học sinh, mới bị buộc phải tham gia chiến tranh.

Lúc đó đã là cuối thời kỳ Nhương Di chiến tranh, Mạc Phủ và Thiên Nhân đã cấu kết, rất nhiều võ sĩ đã từ bỏ kháng cự.

Với sự gia nhập của lứa võ sĩ ưu tú như Gintoki, đã tỏa sáng ánh hào quang cuối cùng của cuộc chiến.

Một lượng lớn võ sĩ đoàn kết bên cạnh họ, khiến nhóm thanh niên mới bước chân vào đời này trở thành lãnh đạo chiến tranh, tiến hành cuộc phản công cuối cùng.

Đáng tiếc, lúc đó đại thế đã qua, nhóm thanh niên này lại chỉ vì cứu sư phụ, chứ không phải vì quốc gia, kết quả có thể đoán trước được.

Vì có một đoạn kinh nghiệm như vậy, nên Gintoki cũng coi như là người nổi tiếng.

Đỗ Lan biết y cũng là bình thường.

Nếu có máy thời gian, y khẳng định vẫn sẽ tham gia chiến tranh, bởi vì Thiên Nhân đã bắt đi sư phụ, không thể không đi cứu.

Nếu có máy thời gian thì ta sẽ quay về hôm qua để bản thân đừng tham ăn hết que kem cuối cùng, đáng lẽ phải nhịn lại để dành cho mình hôm nay.

Gintoki nói, ám chỉ máy thời gian tiện lợi thế, sao lại chỉ nghĩ đến quay về hai mươi năm trước.

Quả nhiên, võ sĩ chi hồn của ngươi vẫn đang bùng cháy, không phù hợp với điều kiện tuyển sinh của lớp huấn luyện chúng ta.

Đỗ Lan rất tiếc nuối nói: Nếu ngươi biết ai là người hắc hóa, thì có thể giới thiệu họ đến đây.

Gintoki lại lười nhác nói: Ngươi sẽ không phải là giả vờ biết Quy Phái Khí Công đấy chứ.

Đúng vậy, đúng vậy, có những người như ngươi, rất thích manga Long Châu, rồi giả vờ mình biết Quy Phái Khí Công, thực chất chỉ là lừa người.

Tên này da mặt quả thực dày.

Đỗ Lan cười nói: Sakata Gintoki, ngươi lại muốn học Quy Phái Khí Công đến vậy sao.

Gintoki nghiêm túc nói: Đúng vậy, nằm mơ cũng muốn học, vì Long Châu là bộ manga yêu thích nhất của ta.

Vậy Bắc Đẩu Thần Quyền, Thánh Đấu Sĩ, JOJO, Nhẫn Nha, Tử Thần, Hỏa Ảnh Nhẫn Giả, Hải Tặc Vương, v. v. những tác phẩm ưu tú đó, ngươi không thích sao.

Đỗ Lan hỏi.

Tình bạn, nỗ lực, chiến thắng.

Long Châu đã quán triệt tinh thần thiếu niên, nó không chỉ là một bộ manga, mà còn là một biểu tượng, một tín ngưỡng.

Gintoki kích động nói: Không có bộ manga nào có thể vượt qua Long Châu.

Đột nhiên cuộc trò chuyện biến thành hội thảo nghiên cứu manga, hai người đã tiến hành thảo luận chuyên sâu về manga, hoàn toàn quên mất chủ đề ban đầu.

Tân Bát cho rằng đây hoàn toàn là cuộc nói chuyện hoài niệm của hai ông chú, thực sự chẳng có chút ý nghĩa nào, quá ấu trĩ.

Đã lớn tuổi rồi thực sự ổn không.

Làm chút chuyện người lớn nên làm đi, ví dụ như đi tiệm massage, đi hộp đêm tiêu tiền chẳng phải tốt hơn sao.

Tại sao cứ phải băn khoăn về manga chứ.

Rất mất mặt mà.

Tân Bát cảm thấy người lớn nên có dáng vẻ người lớn, nên làm những chuyện trẻ con không nên làm, chứ không phải thảo luận những bộ manga mà thiếu niên cũng có thể đọc.

Nên thảo luận những thứ có ngưỡng cửa, như vậy cậu thanh niên này mới có thể học được kiến thức chứ.

Đi theo những người lớn như vậy, mình làm sao trưởng thành thành một võ sĩ trưởng thành được.

E rằng ngay cả tay tiểu thư cũng không thể chạm vào.

Đối với Ngân Thì mà nói, sự cám dỗ của Quy Phái Khí Công thực sự quá lớn, hoàn toàn không thể cưỡng lại, đáng tiếc hắn không thể hắc hóa.

Vậy Đỗ Lan đương nhiên không thể dạy, đây là vấn đề nguyên tắc.

Ta chỉ dạy phản phái, đây là vấn đề nguyên tắc, cũng giống như các ngươi những võ sĩ này dù bị buộc phải hạ kiếm trong tay, nhưng lại không muốn hạ kiếm trong lòng vậy.

Đỗ Lan nói: Đợi đến khi nào ngươi hạ kiếm trong lòng, thực sự hắc hóa, ta mới có thể truyền thụ cho ngươi Quy Phái Khí Công.

Ngân Thì phát hiện đối phương là nghiêm túc, người đàn ông này thực sự muốn truyền thụ cho người hắc hóa: A a, không hứng thú nữa, ta về trước đây.

Ngân Thì dẫn Tân Bát và Thần Lạc rời đi.

Tân Bát rất kỳ lạ, cảm thấy Ngân Thì từ bỏ quá nhanh.

Ngân Thì đương nhiên không phải từ bỏ, mà là trốn ở góc phố giám sát.

Sao vậy, không về nhà sao.

Ta đói rồi.

Thần Lạc tỏ vẻ lại không có việc làm, Ngân Thì đang làm gì vậy.

Gã này có chút nguy hiểm, ta muốn xem rốt cuộc hắn có mục đích gì.

Ngân Thì phát hiện Đỗ Lan thực sự muốn khiến người ta trở nên hư hỏng, sa đọa, vì vậy để bảo vệ Tân Bát, quyết định theo dõi.

Tân Bát cũng lập tức nghiêm túc, lựa chọn tin tưởng Ngân Thì.

Rất nhanh Đỗ Lan liền dẫn Ninh Thứ ra ngoài, trực tiếp đi thẳng đến khu ổ chuột, chỉ vào một gã lang thang đeo kính râm áo đỏ nói: Hãy quan sát gã đại thúc phế vật kia, lát nữa nói cho ta biết ngươi đã thấy gì.

Đỗ Lan nói với Ninh Thứ.

Bọn họ bây giờ giống như đang quan sát động vật vậy, quan sát madao trong khu ổ chuột.

Hắn hình như xuất thân là võ sĩ, tuy rằng sa cơ lỡ vận, nhưng vẫn không từ bỏ thân phận võ sĩ của mình, trong lòng hắn vẫn còn Võ sĩ hồn.

Ninh Thứ quan sát một chút, phát hiện vị đại thúc phế vật này tuy sa cơ, nhưng tinh thần vẫn rất tốt, vẫn là một võ sĩ.

Còn nữa không.

Nhìn người xung quanh.

Đỗ Lan nói.

Quan sát một chút, Ninh Thứ không phát hiện hiện tượng đặc biệt gì, liền nói: Rất bình thường, không có gì khác biệt.

Đó là vì ngươi đứng ở lập trường võ sĩ để quan sát, ngươi hãy thử đứng ở góc độ người thường mà quan sát.

Đỗ Lan hướng dẫn.

Đáng tiếc Ninh Thứ vẫn không phát hiện ra gì, đành bất lực lắc đầu.

Ai.

Đỗ Lan nói: Vậy ta nói cho ngươi biết nhé, cho dù là võ sĩ sa cơ, người dân thường xung quanh vẫn sẽ sợ hãi.

Cho dù gã phế vật đã sa sút đến mức này, người dân thường vẫn né tránh đi, không dám tiến lên đá cho hắn hai cước.

Ninh Thứ không nói nên lời, bây giờ hắn tin Đỗ Lan thực sự là kẻ xấu, đây chẳng phải là bắt nạt kẻ yếu sao.

Thấy người ta sa cơ, liền muốn đá cho hai cước, đây chẳng phải là thừa nước đục thả câu sao.

Chương 3014

Điều này cũng quá xấu xa, quả thực xấu đến bốc khói.

Ngươi vẫn không hiểu a.

Đỗ Lan cảm thán.

Ta không hiểu, những chuyện này và việc ta đánh bại Tông Gia có liên quan gì.

Ninh Thứ nhíu mày hỏi.

Ta nhìn thấy sự sợ hãi của ngươi đối với Tông Gia trong lòng, cũng giống như sự sợ hãi của người dân thường đối với võ sĩ vậy.

Đây là một loại áp bức vô hình do giai cấp tạo ra, ngươi tuy miệng thì nói muốn phá vỡ giới hạn của Tông Gia, nhưng trong nội tâm lại cho rằng mình không làm được.

Cũng giống như người dân thường vậy, nhìn thấy võ sĩ sa cơ, cũng không dám nhìn thẳng đối phương.

Bởi vì đối phương vẫn là một võ sĩ, nói không chừng lúc nào đó sẽ được trưng dụng, khôi phục địa vị.

Chỉ khi hắn hoàn toàn mất đi danh hiệu võ sĩ, trở thành một gã lang thang dân thường sa cơ, người dân thường mới dám tiến lên đá cho hắn hai cước.

Đỗ Lan chính là muốn chứng minh cho Ninh Thứ thấy sự đáng sợ của giai cấp.

Người dân thường đối mặt với võ sĩ, cho dù là võ sĩ sa cơ cũng không dám nhìn thẳng.

Bởi vì chỉ cần có thân phận võ sĩ, đã cao quý hơn thường dân, vì có thân phận này mới có tư cách thăng tiến.

Thân phận, là có xứng hay không.

Phế vật, là có năng lực hay không.

Có thân phận, mới có tư cách làm nhiều việc.

Có thân phận, có năng lực, thì địa vị tự nhiên thăng tiến.

Nếu không có thân phận, có năng lực, cũng không thể thăng tiến.

Giống như Cửu Phẩm Trung Chính Chế thời Ngụy Tấn vậy, không phải thượng lưu tam phẩm, không có tư cách làm lớn mạnh.

Hạ tam phẩm, dù có năng lực đến mấy, nhiều nhất cũng chỉ là một hàn môn, hàn môn khó xuất quý tử.

Cũng giống như bằng lái xe vậy, có bằng lái xe dù không mua nổi xe, nhưng sau này có xe thì có thể lên đường.

Còn người không có bằng lái xe, chắc chắn không thể lái xe lên đường.

Người, không chỉ nhìn tài năng, mà còn phải nhìn thân phận và diện mạo.

Đỗ Lan nói: Ngươi muốn đánh bại Tông Gia, nhưng Nhật Hướng Tông Gia thực ra chỉ là một sự cụ thể hóa của giai cấp, ngươi đánh bại Tông Gia không có nghĩa là đánh bại giai cấp.

Tất cả những gì ngươi ghét vẫn sẽ tiếp tục tồn tại, vì vậy điều ngươi nên làm là phá vỡ giai cấp, là phải khiến người dân thường cũng có dũng khí lên đá cho võ sĩ hai cước.

Nhật Hướng Ninh Thứ ngây người, tự nghĩ mình chẳng lẽ không phải bị Tông Gia áp bức, mà là bị giai cấp áp bức.

Nhưng chẳng lẽ hắn không cùng giai cấp với Tông Gia sao.

Dù đều là quý tộc, cũng có phân loại thượng tam phẩm, trung tam phẩm, hạ tam phẩm.

Tông Gia chính là thượng tam phẩm, phân gia chỉ là hạ tam phẩm, Tông Gia đối với phân gia là có áp bức giai cấp.

Đây chính là thân phận.

Tuy đã ban bố Lệnh Phế Đao, nhưng giai cấp võ sĩ thực ra vẫn chưa biến mất, rất nhiều võ sĩ đã hạ kiếm cầm bút, vẫn nắm giữ mọi mặt của quốc gia này.

Bách tính vẫn không có tư cách tham gia, vì vậy bất kể là biến đổi Mạc Phủ, hay đối kháng Thiên Nhân, đều là trò chơi của võ sĩ, không liên quan gì đến bách tính.

Có thân phận võ sĩ, sa cơ thành phế vật đây chỉ là vấn đề cá nhân.

Nếu không có thân phận võ sĩ, thì căn bản không có tư cách tham gia vào đại sự quốc gia.

Điều này giống như sĩ đại phu, trong xã hội cũ, rất nhiều người giàu có sẽ mua chức Viên Ngoại Lang, thực ra là mua thân phận sĩ đại phu.

Bởi vì con đường chính quy để có được thân phận sĩ đại phu rất khó, một phú nông nếu muốn trở thành sĩ đại phu, trước tiên phải đọc tư thục, sau khi được tiến cử, thi đồng sinh, tú tài, cử nhân, cống sĩ, tiến sĩ.

Thi đỗ tú tài đã được coi là giai cấp sĩ đại phu, có thể gặp quan không quỳ.

Người có tiền thực sự không cách nào thông qua khoa cử để thăng tiến bản thân, vậy thì mua một chức Viên Ngoại Lang, không có thực quyền, nhưng có thân phận sĩ đại phu.

Thân phận này trong xã hội giai cấp là quan trọng nhất, không có thân phận nhiều việc không được phép làm, cũng không thể làm, dù có tài hoa đến mấy cũng vô dụng.

Xứ sở võ sĩ cũng vậy, muốn trở thành võ sĩ, thì bỏ tiền đi kiếm đạo quán tu luyện, học giỏi thì thành võ sĩ sơ cấp, muốn tiến thêm một bước, thì vào các đại gia tộc làm việc, nói không chừng có thể được trọng dụng.

Nếu võ sĩ không đi làm việc cho đại gia tộc, thì trở thành lãng nhân, tức là người có thân phận võ sĩ, nhưng làm nghề khác.

Còn về Lệnh Phế Đao, bề ngoài tuy đã loại bỏ võ sĩ.

Nhưng cơ chế tuyển chọn nhân tài này thực ra không hề biến mất.

Các kiếm đạo quán ở nông thôn vẫn hoạt động sôi nổi, vẫn là một trong những phương pháp thăng tiến nhân tài ở địa phương.

Các kiếm đạo quán ở thành phố lớn đã chuyển thành các trường học khác, phương thức tuyển chọn thực ra cũng tương tự.

Võ sĩ danh nghĩa đã biến mất, nhưng thực ra chế độ tuyển chọn nhân tài không thay đổi, vậy thì bóng ma của võ sĩ vẫn sẽ lảng vảng trên bầu trời quốc gia này.

Trong thế giới của ngươi cũng vậy, phá vỡ giai cấp, không thiết lập kênh tuyển chọn nhân tài, phân gia đánh bại tông gia cũng chỉ là ảo ảnh trong mơ.

Những lời lẽ này của Đỗ Lan đối với võ sĩ, đối với quý tộc tuyệt đối là đại phản phái.

Bởi vì hắn muốn tiêu diệt đặc quyền thân phận mà quý tộc dựa vào để sinh tồn, muốn khiến bọn họ cùng cạnh tranh với người dân thường.

Hiện tại người dân thường căn bản không có tư cách tham gia vào đấu trường cạnh tranh, vì vậy phải phá vỡ thân phận của võ sĩ, cuốn tất cả quý tộc vào một cơn sóng lớn.

Đương nhiên không phải nói võ sĩ đều là người xấu, những võ sĩ như Ngân Thì, Tân Bát đều rất có tinh thần trách nhiệm, cũng rất xuất sắc.

Đáng tiếc võ sĩ ưu tú đến mấy cũng không thể chống lại bánh xe thời đại, chế độ võ sĩ này chính là đang kìm hãm tiềm năng của quốc gia.

Võ sĩ thực sự ưu tú sẽ nhận thức được điều này, cuối cùng chọn đứng về phía bách tính, giúp bách tính cùng nhau vượt qua giới hạn thân phận, giúp bách tính bước lên vũ đài thời đại mới.

Ninh Thứ à, điều ngươi cần làm chính là đoàn kết sức mạnh, chỉ có như vậy, mới có thể triệt để đánh bại Tông Gia, thay đổi một mặt hủ bại của làng Lá.

Đỗ Lan lúc này quả thực là phản phái, một đại phản phái khiến quý tộc run sợ.

Rõ ràng đã là một võ sĩ sa cơ, Đỗ Lan lại còn hy vọng mọi người tiến lên đá cho hắn hai cước, có thể nói là xấu xa đến cực điểm, đúng là thừa nước đục thả câu.

Hơn nữa hắn còn có một bộ đạo lý lớn, đó là võ sĩ đã cản trở sự phát triển của xã hội, vì vậy bách tính nên thức tỉnh đối kháng võ sĩ, phá vỡ nỗi sợ hãi đối với võ sĩ, bắt đầu từ việc bắt nạt võ sĩ sa cơ.

Thân phận võ sĩ, dù võ sĩ có sa cơ đến mấy, vẫn cao quý hơn thường dân, bởi vì võ sĩ có thể được phiên chủ tái sử dụng, còn thường dân cả đời cũng không thể có cơ hội như vậy.

Phiên chủ tương đương với chư hầu, là do Mạc Phủ phân phong.

Người cai trị cao nhất của Mạc Phủ là tướng quân, người cai trị phiên quốc là đại danh.

Phiên chủ có quyền tự trị rất cao trong lãnh địa của mình, đương nhiên cũng cần rất nhiều võ sĩ để giúp quản lý.

Hiện tại Thiên Nhân tuy khống chế Mạc Phủ, nhưng lại không tiêu diệt phiên chủ, ngược lại còn khiến phiên chủ lớn mạnh, vốn là địa chủ vũ trang, bây giờ có Thiên Nhân xâm lược, càng danh chính ngôn thuận mà củng cố vũ trang của mình, trong đó võ sĩ càng là trọng yếu nhất.

Đương nhiên, bề ngoài võ sĩ đã không còn, nhưng trong bóng tối mọi người đều đang nâng cao thực lực, âm thầm tài trợ phong trào đảo Mạc.

Đối với dân chúng, bất kể là Thiên Nhân hay Mạc Phủ, đều như nhau, dù sao cũng chỉ là đổi một kẻ khác bắt nạt họ mà thôi.

Thiên Nhân tuy kiêu ngạo bạo ngược, nhưng võ sĩ cũng không tốt đến mức nào.

Chỉ có võ sĩ là tích cực nhất trong việc đối kháng Thiên Nhân, bởi vì sự xuất hiện của Thiên Nhân đã làm tổn hại lợi ích của họ, vì vậy võ sĩ phải phản kháng.

Nhưng họ phản kháng chỉ vì bản thân, không phải vì quốc gia này.

Đương nhiên miệng thì chắc chắn sẽ nói là vì nước vì dân, nhưng thực tế võ sĩ hoàn toàn không phát động quần chúng.

Võ sĩ luôn ở vị trí cao, cho đến khi thực sự mở rộng ra bên ngoài, võ sĩ và thường dân cùng tham gia chiến tranh xâm lược, võ sĩ mới thực sự có cơ hội tiếp xúc với các tầng lớp xã hội, thậm chí tiếp xúc với nông dân cấp thấp, mới nảy sinh những cảm xúc phức tạp đối với nông dân.

Một mặt võ sĩ nhận thức được sức mạnh của nông dân, một mặt lại không vừa mắt với đủ thứ thói xấu của nông dân, đồng thời cũng cảm nhận được sự xung kích của nông dân đối với võ sĩ.

Chương 3015

Vì vậy rất nhiều phim võ sĩ, ví dụ như Bảy Võ Sĩ, võ sĩ và nông dân ở cùng nhau luôn rất mâu thuẫn, võ sĩ một mặt giúp đỡ nông dân, một mặt lại phê phán nông dân, chỉ thiếu điều nói nông dân có tính cách thấp hèn.

Nhưng võ sĩ đã quang minh vĩ đại vào lúc nào chứ.

Không có Thiên Nhân, kẻ bắt nạt bách tính chính là võ giả.

Cái gọi là kỵ sĩ diệt rồng cuối cùng sẽ biến thành ác long, bách tính sở dĩ sống bên cạnh ác long, cũng không đi chuyển nhà sống cùng kỵ sĩ, chính là vì kỵ sĩ và ác long so ra không có gì khác biệt, chính là hà chính mãnh ư hổ chính sách hà khắc còn đáng sợ hơn hổ dữ.

Mọi người thà sống chung với hổ, cũng không muốn rời núi, vì sao.

Bởi vì trong núi tuy có hổ ăn thịt người, nhưng ngoài núi có hà chính đáng sợ hơn, mà nguồn gốc của hà chính chính là sự bóc lột từng tầng của các nhà thống trị và các tập đoàn bạo lực dưới quyền nhà thống trị.

Vì vậy Thiên Nhân tuy đáng ghét, nhưng đối với bách tính mà nói, võ sĩ đổi thành Thiên Nhân không có biến hóa bản chất.

Đỗ Lan nói: Vì vậy vẫn phải phát động quần chúng, trước tiên phải phá vỡ nỗi sợ hãi của quần chúng đối với võ sĩ, nếu họ ngay cả võ sĩ sa cơ cũng không dám bắt nạt, thì làm sao đi chiến đấu với cả giai cấp võ sĩ.

Nhật Hướng Ninh Thứ tỏ vẻ quả nhiên mình tham gia là Lớp huấn luyện phản diện và phụ tá hắc hóa, quả nhiên rất tàn bạo, mình nhiều nhất cũng chỉ muốn đánh bại Tông Gia, Đỗ Lan lại muốn tiêu diệt cả giai cấp ninja a.

Mà ba người Vạn Sự Ốc đang âm thầm theo dõi cũng nghe thấy, Tân Bát đại thụ chấn động: Thiên Nhân và võ sĩ như nhau.

Lúc hắn sinh ra, chiến tranh Nhương Di đã kết thúc hai mươi năm, hắn căn bản không biết lúc võ sĩ mạnh mẽ nhất là như thế nào.

Thực ra Ngân Thì cũng không rõ lắm, nhưng hắn thực sự đã gặp không ít võ sĩ kiêu ngạo.

Không thể nào, võ sĩ là nền tảng của quốc gia này, là người bảo vệ quốc gia, làm sao có thể giống Thiên Nhân xâm lược được.

Tân Bát rất kích động, bởi vì ông nội hắn là võ sĩ, cha hắn là võ sĩ, hắn cũng là võ sĩ, tuy đời sau không bằng đời trước, nhưng Võ sĩ hồn là như nhau.

Đừng kích động, chúng ta là chúng ta, không cần để ý người khác nói gì.

Ngân Thì không hề để ý người khác nói gì: Cho dù là đồ ngọt, cũng có người thích và không thích, huống chi là võ sĩ, trong võ sĩ có kẻ xấu là rất bình thường.

Quan trọng là chúng ta phải làm người tốt, đồ ngọt quả nhiên vẫn là vừa miệng thì hơn.

Đúng vậy, Tân Bát bình tĩnh một chút, ngươi cái tên tiểu quỷ còn hôi sữa, chưa từng trải sự đời này căn bản không biết xã hội hiểm ác, đồ vật nhỏ bé như ngươi, trong vũ trụ còn không bằng hạt bụi, căn bản không ai quan tâm đến suy nghĩ của ngươi.

Thần Lạc tuy tuổi không lớn, nhưng dù sao cũng đã lăn lộn trong vũ trụ, nói với giọng điệu già dặn.

Tân Bát chỉ cảm thấy khó chịu, dù sao bấy lâu nay hắn đều cho rằng võ sĩ có trách nhiệm dẫn dắt quốc gia này, đáng tiếc bây giờ chứng minh bách tính không cần võ sĩ, ngược lại còn sợ võ sĩ, điều này chẳng phải rất rối rắm sao.

Ngân Thì nhìn bóng lưng Đỗ Lan, thầm nghĩ người này quả nhiên nguy hiểm, nguy hiểm hơn tất cả những người mà mình từng biết.

Tuy hắn biết rất nhiều quái vật sống sót từ chiến tranh Nhương Di, nhưng những quái vật đó nhiều nhất cũng chỉ muốn lật đổ Mạc Phủ, tuyệt đối không ai muốn lật đổ cả giai cấp võ sĩ.

Lật đổ cả giai cấp võ sĩ, sẽ biến thành như thế nào.

Hắn cũng không biết, nhưng đây tuyệt đối không phải vấn đề mà vài Quy Phái Khí Công có thể giải quyết được.

Được rồi, đây là bài học đầu tiên, nhận thức được thái độ của bách tính đối với võ sĩ, họ sợ hãi võ sĩ, cho dù là võ sĩ sa cơ.

Tiếp theo chúng ta sẽ phải suy nghĩ, làm thế nào để bách tính không sợ võ sĩ.

Đỗ Lan nói.

Rất khó, dù sao võ sĩ thực ra không hề biến mất, họ tồn tại theo một cách khác, thân phận vẫn là trở ngại lớn nhất để thường dân giành được sức mạnh.

Giữa võ sĩ và thường dân không có văn hóa tin cậy lẫn nhau.

Để lại câu hỏi để suy nghĩ, Đỗ Lan liền đi về trước.

Chúng ta cũng về thôi.

Ngân Thì quay người bỏ đi.

Tân Bát vẫn không phục, nhưng đáng tiếc cũng không biết làm thế nào để phản bác, vì vậy liền đi trước.

Võ sĩ trong lòng hắn là sự tồn tại thần thánh, đáng tiếc danh tiếng của võ sĩ trong dân chúng đã thối rữa.

Vị đại thúc phế vật đeo kính râm không biết vừa rồi mình đã làm một bài học.

Hắn vốn là quan chức Bộ Ngoại giao, nhưng vì đánh Thiên Nhân mà bị cách chức.

Vợ là tiểu thư khuê các cũng về nhà mẹ đẻ, mãi không tìm được việc, vì vậy mới trở thành người lang thang.

Nhưng dù trở thành người lang thang, hắn cũng không sợ, bởi vì hắn vẫn là một võ sĩ, dù cuộc sống có khó khăn đến mấy, thân phận đặt ở đó, chỉ cần hắn muốn, vẫn có thể tìm được việc, chỉ là những công việc đó đều không đủ thể diện mà thôi.

Vì vậy hắn thà giữ vững khí tiết võ sĩ, dù sao cuộc sống sa cơ cũng không làm thay đổi thân phận của hắn, ngược lại nếu từ bỏ Võ sĩ hồn, sẽ thực sự chìm nghỉm giữa đám đông.

Điều này giống như Khổng Ất Kỷ và A Q, một người là muốn thông qua đọc sách để trở thành sĩ đại phu nhưng không thành, một người là hậu duệ sĩ đại phu nhưng lại không làm nên trò trống gì.

Lỗ Tấn chính là muốn nói cho mọi người đừng nghĩ đến việc chui đầu vào, tìm mọi cách đứng trong phe sĩ đại phu nữa, sĩ đại phu đã hết thời rồi, bây giờ họ đều là A Q, chỉ biết tinh thần thắng lợi pháp.

Ông không phải muốn phê phán tính cách thấp hèn của nông dân, ông phê phán tính cách thấp hèn của sĩ đại phu.

Chế giễu những sĩ đại phu đó trước thời đại lớn mà không làm gì được, chỉ biết tinh thần thắng lợi pháp.

Bách tính nên tìm kiếm hướng đi mới, nên từ bỏ hệ thống sĩ đại phu, nếu không sẽ biến thành Khổng Ất Kỷ.

Đối với võ sĩ cũng vậy, nên từ bỏ hệ thống võ sĩ, tìm kiếm lối thoát mới, nếu không sẽ trở thành A Q.

Rất nhiều võ sĩ cũng thực sự đang suy nghĩ vấn đề này, họ nên làm gì.

Bất kể là trở thành lãng nhân, hay đảo Mạc, hay gia nhập Mạc Phủ, đều là lựa chọn, nhưng không ai nói muốn triệt để lật đổ giai cấp võ sĩ.

Mạc Phủ thì vẫn luôn tìm cách ra tay với võ sĩ, lôi kéo một bộ phận, trấn áp một bộ phận, Lệnh Phế Đao chính là một thứ như vậy, nhưng vì không thiết lập chế độ tuyển chọn nhân tài sâu rộng, võ sĩ vẫn sẽ xuất hiện theo một cách khác.

Bởi vì võ sĩ là nhu cầu của phiên chủ, họ cần một nhóm người trung thành với mình.

Phiên chủ không bị tiêu diệt, võ sĩ sẽ lại nổi lên, bởi vì tư cách thân phận vẫn luôn tồn tại, sự công nhận thân phận vẫn là một rào cản mà bách tính không thể vượt qua, vẫn sẽ xuất hiện vô số Khổng Ất Kỷ và A Q.

Thời Mạc Phủ, Thiên Hoàng là bù nhìn, Mạc Phủ tướng quân là người nắm quyền cao nhất, sau đó bên dưới còn có các phiên quốc đại danh.

Phiên quốc lại có vài gia tộc, cũng như các kiếm đạo quán, cung cấp nhân tài cho phiên chủ.

Hiện tại kiếm đạo quán tuy suy tàn, nhưng phương thức cung cấp nhân tài ở các nơi thực ra không thay đổi nhiều, vẫn do các gia tộc lớn nắm giữ.

Do các đại gia tộc tiến cử, bỏ tiền cung cấp học phí, đưa nhân tài vào gia tộc cấp trên, để bồi dưỡng nhân tài cho phe phái của mình.

Và những người được chọn đầu tiên, chắc chắn cũng là hậu duệ võ sĩ truyền thừa, dù sao họ cũng có ưu thế hơn thường dân bách tính.

Tưởng như Lệnh Phế Đao đã loại bỏ thân phận võ sĩ, nhưng thực ra thân phận vẫn tồn tại.

Cũng giống như Ấn Độ trên lý thuyết đã bãi bỏ chế độ đẳng cấp, nhưng đẳng cấp lại hiện hữu khắp nơi.

Thân phận, đây là một khái niệm trừu tượng tồn tại hàng nghìn năm, hòa nhập vào văn hóa, trừ khi thực sự cải thiên hoán mệnh, nếu không rất khó loại bỏ.

Giống như A Q, khi hắn là A Q, dân chúng sẽ khinh bỉ hắn, chế giễu hắn, bởi vì hắn không được nhà họ Triệu thừa nhận, hắn không phải sĩ đại phu.

Nhưng khi hắn là Triệu Quý, hắn chính là thành viên của gia tộc sĩ đại phu, dân chúng sẽ sợ hãi hắn.

Sĩ đại phu, từ thời Tống đến thời Thanh, cũng tồn tại hàng nghìn năm.

Muốn vào tầng lớp sĩ đại phu vô cùng khó khăn, trước tiên phải có một thân phận, đó là phải vào tư thục, được thầy giáo tư thục thừa nhận.

Thầy giáo tư thục cơ bản là người có công danh, ít nhất cũng phải là tú tài, họ chính là người gác cổng thân phận.

Nếu không có tư thục tiến cử, thì không thể tham gia thi cử.

Không phải nói ở nhà đọc vài cuốn sách, là có thể đi thi khoa cử.

Điều này giống như thi bằng lái xe vậy, ban đầu phải đến trường dạy lái, không đến trường dạy lái thì không thể tham gia thi lấy bằng lái.

Sau đó mới có thể tự học ở nhà, tự mình đăng ký, tự mình tham gia thi.

Khi không cần sĩ đại phu chứng nhận, hoàn toàn dựa vào thành tích của mình để tham gia thi cử, thì sự độc quyền của sĩ đại phu cũng bị phá vỡ.

Để phá vỡ sự độc quyền của võ sĩ và đẳng cấp, cũng phải thông qua phương pháp như vậy, tức là không cần chứng nhận thân phận nữa, mà tất cả mọi người đều phấn đấu trên cùng một trình độ giáo dục, tất cả mọi người đều tham gia giáo dục nhồi nhét, sau đó tham gia thi cử.

Hiển nhiên Nhật Bản đã không làm được, họ sử dụng giáo dục hạnh phúc, trường công và trường tư, trường công muốn thi đại học, phải tham gia các lớp học thêm bên ngoài, trả thêm chi phí.

Trường tư vẫn coi thân phận là ưu tiên, thành tích là thứ yếu, cũng giống như kiếm đạo quán, là người gác cổng giai cấp.

Thân phận, một khái niệm rất trừu tượng.

Chương 3016

Giống như A Q, hắn là Triệu Quý, hắn mới có tư cách cách mạng, nếu hắn không mang họ Triệu, ngay cả tư cách tinh thần thắng lợi pháp cũng không có.

Để Nhật Hướng Ninh Thứ hiểu được khái niệm thân phận này, vẫn cần thời gian.

May mắn thay hắn là phân gia, luôn bị Tông Gia áp bức, vì vậy vẫn có thể đồng cảm với thường dân.

Hắn biết khuyết điểm của thường dân, nhưng cũng biết ưu điểm của thường dân.

Từ góc độ của hắn mà nói, người dân thường xảo quyệt gian trá, luôn chiếm tiện nghi của ninja, luôn báo cáo sai độ khó nhiệm vụ, khiến ninja rơi vào nguy hiểm.

Nhưng người dân thường cũng rất nỗ lực sống, dù gian khổ cũng kiên trì sản xuất.

Ninh Thứ đồng cảm với họ, bởi vì bị áp bức mới trở nên tàn nhẫn và xảo quyệt.

Không tệ không tệ, xem ra ngươi đã hiểu rõ, vậy thì tiếp theo phải dùng sự tàn nhẫn và xảo quyệt này vào đúng chỗ, chứ không phải để đối phó với người yếu hơn mình.

Mà là để đối kháng với người mạnh hơn mình.

Đỗ Lan nói: Rất nhiều phản phái đều mắc một sai lầm, luôn đi đối phó với đối thủ yếu hơn mình, điều này chắc chắn là sai lầm lớn.

Những kẻ yếu này dù phản đối suy nghĩ của ngươi, cũng không cần tức giận, ngươi chỉ cần làm tốt việc của mình, dẫn dắt những người ủng hộ ngươi không ngừng phát triển, tự nhiên sẽ thay đổi suy nghĩ của họ.

Tuy sẽ tốn rất nhiều thời gian, nhưng chỉ khi khiến họ từ nội tâm phản kháng, mới có thể thành công.

Điều này giống như Mạnh Tử nói nhân tính bản thiện, con người phải từ nội tâm mà thiện lương, mới có thể tiếp nhận giáo dục thiện lương.

Nếu nội tâm vô thiện vô ác, thì dù là giáo dục thiện lương, cũng sẽ bị từ chối.

Thực tế là con người chỉ nghe những gì mình muốn nghe, không đâm đầu vào tường không quay lại.

Đối với loại người này không cần phải truyền đạt tư tưởng gì, càng truyền đạt càng phiền phức, chỉ có sự thật mới là giáo dục tốt nhất.

Tuy sẽ có một số ít người bất chấp sự thật, bỏ qua sự thật mà không nói đến.

Nhưng những người không nói về sự thật dù sao cũng là thiểu số, phần lớn mọi người vẫn phải dựa vào sự thật để kiếm ăn.

Chỉ cần sự thật không thể chối cãi, thì họ tự nhiên sẽ thay đổi.

Nếu họ không nghe, cũng đừng quản, ngươi chỉ cần phát triển bản thân là được.

Phát triển mới là đạo lý cứng rắn, đạo lý này ngươi phải luôn ghi nhớ, nhất định phải làm những việc phù hợp với sự phát triển.

Nhật Hướng Ninh Thứ tỏ vẻ đây thực sự là giáo dục phản phái sao.

Tuy ban đầu thái độ của Đỗ Lan khi bắt nạt võ sĩ sa cơ quả thực là phản phái, nhưng càng học càng thấy không giống phản phái.

Bởi vì phản phái thông thường đều tàn bạo vô nhân tính, giết chóc vô độ, còn phản phái mà Đỗ Lan nói lại là dẫn dắt mọi người phát triển, đối với người phản đối cũng không dùng bạo lực, mà là dùng sự thật để nói chuyện, để người phản đối tự mình phản tỉnh.

Nhìn thế nào cũng không phải con đường phản phái, mà ngược lại giống như con đường của một lãnh tụ.

Đây còn là phản phái sao.

Nhật Hướng Ninh Thứ nói: Loại bỏ sự khác biệt thân phận, để mỗi người đều có con đường phát triển, còn phải tránh giai cấp phản phệ, phải thiết lập một bộ chế độ và văn hóa hoàn toàn mới, cảm giác căn bản không phải con đường phản phái.

Đi con đường này, chính là phản phái trong mắt võ sĩ, là kẻ địch trong mắt ninja, cũng là kẻ phản nghịch trong mắt sĩ đại phu.

Chẳng lẽ còn chưa đủ phản phái sao.

Đây chính là hành vi muốn lật đổ xã hội, chẳng phải là điều mà các phản phái theo đuổi sao.

Ta nghĩ các phản phái theo đuổi không phải cái này, mà là thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Là hy vọng toàn thế giới đều có thể nghe theo mệnh lệnh của một người, trở thành Ma Vương thống trị thiên hạ.

Nhật Hướng Ninh Thứ nói.

Nhưng loại người này cũng có thuộc hạ, trong mắt thuộc hạ của hắn, phản phái như vậy cũng giống như Chúa cứu thế, không phải sao.

Đỗ Lan tỏ vẻ kẻ xấu cũng có Chúa cứu thế của kẻ xấu.

Lập trường khác nhau, tốt và xấu cũng không giống nhau sao.

Ninh Thứ có chút phức tạp: Anh hùng của người này là kẻ thù của người khác.

Dường như quả thực là phản phái.

Không sai, chính là phản phái, hơn nữa loại phản phái thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết mà ngươi nói căn bản không thể lâu dài, lớp huấn luyện của ta không sản xuất loại phản phái đoản mệnh thất bại đó, mà phải sản xuất loại phản phái có thể đạt được mục tiêu thành công.

Vì vậy trước tiên phải học là khắc kỷ, chính là phải kiểm soát giới hạn của mình, không thể động một chút là đi đến cực đoan.

Ngươi trước đây rất cực đoan, cực đoan tức là bản thân không có lựa chọn, dễ mắc sai lầm, dễ thất bại.

Vì vậy phải Nhân Nghĩa Lễ Trí Tín, Trung Hiếu Để Tiết Dũng, Ôn Lương Cung Kiệm Nhượng, như vậy mới có thể trở thành một phản phái thời đại mới có chí hướng, có thủ đoạn, có lập trường, có đảm đương.

Đây là sự tự tu dưỡng của phản phái.

Luôn cảm thấy có gì đó không đúng, không giống phản phái, có quá nhiều mỹ đức như vậy, vẫn là phản phái sao.

Tóm lại, nhận rõ kẻ địch là thân phận này xong, tiếp theo phải làm là xoay quanh điểm này để thay đổi, phải giao tư cách cho mỗi một người, chứ không phải độc quyền tư cách, khi tất cả mọi người đều có tư cách, thì đó chính là bình đẳng.

Sức mạnh tiềm ẩn sẽ được phát huy, ta sẽ dạy ngươi nên làm thế nào, tiện thể dạy ngươi cách phát triển sức mạnh của chính mình.

Tân Bát trốn trong góc lắng nghe, rất không phục, cảm thấy những gì Đỗ Lan nói đều không đúng, hắn vẫn không tin trong võ sĩ có kẻ xấu.

Tuy nhiên, đối với đủ thứ lập luận của Đỗ Lan, hắn cũng không thể phủ nhận, không thể phủ nhận rằng võ sĩ quả thực có thân phận khác với thường dân, những việc thường dân không có tư cách làm, võ sĩ lại có thể làm, sự khác biệt này là có tồn tại.

Võ sĩ trong lòng Tân Bát là sự tồn tại thần thánh, nhưng cũng phải đối mặt với hiện thực, thế giới này không có gì hoàn hảo vô khuyết, võ sĩ chính là xiềng xích của thời đại này, trong võ sĩ chính là có kẻ xấu.

Một hình tượng võ sĩ đã được xác định bị sụp đổ, trở nên không xác định, điều đó khiến người ta rất phiền não.

Những nghi vấn cứ không ngừng tuôn ra, khiến Tân Bát rất khó chịu.

Phục hưng kiếm đạo quán là thiết định của chị em A Diệu và Tân Bát, nhưng đã không còn thực tế.

Kiếm đạo quán sở dĩ hưng thịnh, chủ yếu là vì họ là người gác cổng thân phận.

Thường dân không vào kiếm đạo quán học tập, căn bản không có tư cách trở thành võ sĩ.

Nhưng cùng với sự thay đổi của quy tắc trò chơi, cách thức giành được thân phận cũng thay đổi, kiếm đạo quán cũng không còn tác dụng lớn như vậy.

Vì vậy rất nhiều kiếm đạo quán đã tiến hành chuyển đổi, trở thành một loại sở thích, chứ không phải con đường thăng tiến.

Tân Bát rất mâu thuẫn, bởi vì nghe ý của Đỗ Lan, việc phục hưng kiếm đạo quán gì đó căn bản là một mệnh đề sai lầm, một việc ngay từ đầu đã không thể thành công, không phải hắn trở thành võ sĩ sau đó là có thể làm được.

Càng nghĩ càng thấy mình cũng muốn hắc hóa.

Rầm, Tân Bát đi đường mất tập trung, không nhìn thấy người đưa thư đối diện.

Người đưa thư để tránh Tân Bát, trực tiếp ngã lăn, nằm co giật trên đất.

A, sẽ không phải vì tránh ta mà ngã đấy chứ, ta không biết gì đâu a.

Tân Bát luống cuống tay chân.

Tân Bát, nếu là đàn ông thì hãy gánh chịu, ta sẽ đến nhà tù thăm ngươi.

Thần Lạc nhanh chóng kéo giãn khoảng cách giữa hai người, dường như Tân Bát đã định phải vào tù, nàng không muốn bị liên lụy.

Tôi không sao, chỉ là có một gói hàng nhất định phải giao trong hôm nay, nhờ các bạn rồi.

Dù bị thương, người đưa thư vẫn cố gắng hết sức, đây chính là người làm công.

Phải phải, nhất định sẽ giúp ông giao đến.

Tân Bát nói với vẻ chột dạ.

Không còn cách nào khác, ba người chỉ có thể cùng nhau đi giao, phát hiện địa chỉ người nhận trên đó là Đại sứ quán Thiên Nhân.

Đại sứ quán Thiên Nhân không dễ vào như vậy, lính canh bên ngoài căn bản không cho ba người vào giao hàng.

Bởi vì gói hàng này quá đáng ngờ, chỉ có địa chỉ, không có người nhận.

Trên Địa Cầu có rất nhiều thế lực cực đoan phản đối Thiên Nhân, ai cũng không nói trước được bên trong là gì.

Trong gói hàng thực sự là bom, người đưa thư kia cũng cố ý ngã, chính là ăn vạ.

Tất cả những điều này đều là âm mưu nhằm kéo Ngân Thì vào bẫy, và người chủ mưu kế hoạch này chính là Quế Tiểu Thái Lang, bạn học chiến hữu ngày xưa của Ngân Thì, một phần tử vũ trang vẫn đang tiếp tục hoạt động Nhương Di.

Nhương Di, chính là trục xuất người ngoài hành tinh, vì vậy mới gửi bom đến Đại sứ quán.

Trong lúc tranh chấp, gói hàng tuột tay, rơi xuống đất trong nháy mắt, ầm một tiếng.

Đại sứ quán lập tức cảnh giới, lính canh túm chặt Ngân Thì, Ngân Thì túm chặt Thần Lạc, Thần Lạc túm chặt Tân Bát, không ai thoát được.

Chương 3017

Vào thời khắc nguy cấp, có thể nói là đại nạn đến đầu ai nấy lo, nhưng sự ràng buộc của ba người họ lại hoàn toàn thể hiện ra ở cấp độ vật lý, không ai chịu buông tay, không ai có thể thoát khỏi sự ràng buộc quý giá này.

Mau buông tay ra, ta còn trẻ, ta còn phải phục hưng đạo trường, ta không thể bị bắt a.

Tân Bát đã khóc thét, hắn còn trẻ như vậy, còn cả một tương lai tươi sáng, không muốn trải qua trong tù.

Chúng ta là cùng một phe mà.

Ngân Thì nắm chặt mắt cá chân Thần Lạc, ba người cùng nằm bệt dưới đất.

Ta căn bản không quen biết chú nguy hiểm như ngươi, buông tay ra.

Thần Lạc tỏ vẻ tình cảm để trong lòng là được rồi, đừng thể hiện ra bằng hành động a.

Khiến lính canh đều ngây người, ba người này thực sự đã tiết kiệm công sức bắt người cho họ.

Hải.

Đúng vào thời khắc nguy cấp, một bóng người đột nhiên xuất hiện, dễ dàng đánh gục lính canh, cứu ba người ra ngoài, và đưa đến một nơi an toàn.

Tóc giả.

Ngân Thì nhìn thấy chân dung người này xong, kinh ngạc thốt ra hai chữ.

Không phải tóc giả, là Quế.

Ngân Thì, đã lâu không gặp, đây là lần đầu tiên gặp mặt sau khi chiến tranh Nhương Di thất bại phải không.

Quế Tiểu Thái Lang tóc dài bay phấp phới, anh tuấn tiêu sái nói với vẻ hoài niệm.

Ngân Thì không nói nên lời, nhận ra tất cả những điều này quá trùng hợp, đặc biệt là khi hắn nhìn thấy người đưa thư bên cạnh, lập tức thông suốt suy nghĩ, biết đây đều là âm mưu.

Đồ khốn nạn.

Ngân Thì xông lên đấm đối phương một cú: Ngươi muốn kéo tất cả chúng ta xuống nước sao.

Đại nghiệp Nhương Di chưa thành công, ngươi và ta đều cần nỗ lực.

Quế ôm cái mũi đang chảy máu nói.

Nói cái quỷ gì vậy, những chuyện đó đã không còn liên quan gì đến ta nữa.

Ngươi đã quên tất cả những gì xảy ra trong chiến tranh Nhương Di sao.

Không, ngươi sẽ không quên đâu, tư thế đó, thần thái đó của ngươi trong chiến tranh, còn mái tóc xoăn bạc đó, giống như Dạ Xoa vậy.

Thần Lạc hỏi nhỏ Tân Bát chiến tranh Nhương Di là gì.

Đó là hai mươi năm trước, vì Mạc Phủ bất lực, không ngừng bán lợi ích cho Thiên Nhân, cuối cùng do các võ sĩ cấp thấp phát động chiến tranh, nhưng cuối cùng đã thất bại.

Ngân Thì mới hơn ba mươi tuổi, tức là hắn đã ra chiến trường khi còn là thiếu niên mười mấy tuổi.

Hắn tham gia chiến tranh vào giai đoạn cuối, lúc đó chiến tranh đã liên tiếp thất bại, chính là hắn và một nhóm chiến hữu đã gia nhập để chấn chỉnh khí thế, lại khiến chiến tranh kéo dài thêm nửa năm.

Nhưng cuối cùng vẫn không địch lại số đông, dù sao kẻ địch quá mạnh.

Quế Tiểu Thái Lang và Phản Điền Ngân Thì đối mặt nhau, dường như đều đang hồi ức những năm tháng đã qua.

Tuy nhiên họ không hề biết, vị trí của mình đã bị Chân Tuyển Tổ phát hiện.

Chân Tuyển Tổ là đội cảnh sát vũ trang được biên chế từ một phần võ sĩ Nhương Di đầu hàng, và một phần võ sĩ nông thôn, công việc của họ là bắt giữ tội phạm trọng điểm.

Quế Tiểu Thái Lang là thủ lĩnh băng đảng Nhương Di, lại còn âm mưu hoàn thành nhiều hoạt động Nhương Di, là tội phạm số một mà Chân Tuyển Tổ truy nã.

Vì vậy lần này họ nhất định phải bắt Quế Tiểu Thái Lang quy án.

Lúc này Quế vẫn đang trình bày kế hoạch của mình: Ta đã mua một quả siêu bom, chỉ cần đưa vào Tháp Chung Đoan, là có thể ngăn chặn Thiên Nhân tiếp tục đến Địa Cầu.

Chỉ cần cài đặt quả bom vào, là có thể kết thúc mọi thứ.

Ngân Thì tỏ vẻ đùa cợt, lúc Thiên Nhân mới đến, Tháp Chung Đoan còn chưa được xây dựng, chẳng phải vẫn vượt vạn dặm xuyên không gian vũ trụ đến Địa Cầu sao.

Phá hủy Tháp Chung Đoan căn bản không có tác dụng.

Hắn sớm đã nhận ra, lựa chọn tốt nhất của nhân loại không phải là đánh bại người ngoài hành tinh, mà là gia nhập người ngoài hành tinh.

Hắn ban đầu cũng là vì lão sư, chứ không phải vì Nhương Di.

Chân Tuyển Tổ triển khai vòng vây, Đỗ Lan đứng cách đó không xa xem kịch: Ninh Thứ, nếu ngươi bị bao vây, sẽ làm gì.

Ta sẽ rút lui.

Ninh Thứ nói.

Vậy nếu làng Lá bị bao vây thì sao.

Ta nghĩ ta sẽ cố thủ.

Ninh Thứ nói.

Người tài mới là quan trọng nhất, đất đai không quan trọng, vì đất đai mà đánh một trận không có phần thắng là không khôn ngoan.

Nếu có cường địch xâm lược làng Lá, thì nên chạy, sau đó tìm cơ hội, bất kể là ám sát, hạ độc, hay khổ nhục kế, liên hoàn kế, mỹ nhân kế, tương kế tựu kế các loại, rồi giết chết kẻ địch là được.

Đỗ Lan nói hoàn toàn không phải tình bạn, nỗ lực, chiến thắng, toàn là tìm kiếm thủ đoạn ti tiện để giành chiến thắng.

Hạ độc gì đó, nghe ra đã rất ti tiện rồi.

Ninh Thứ tuy không thích Tông Gia, nhưng hắn vẫn là ninja, vẫn tin tưởng tinh thần làng Lá và ý chí Lửa, vì vậy vẫn hy vọng dùng nhẫn thuật quyết một thắng thua.

Vẻ mặt đó của ngươi là sao.

Ngươi đã hắc hóa rồi, còn khao khát công bằng một trận với kẻ địch.

Chiến đấu là thủ đoạn, chứ không phải mục đích, giảm thiểu tổn thất trong chiến đấu chẳng phải tốt hơn sao.

Ngươi và kẻ địch đại chiến, dù cuối cùng đánh bại được kẻ địch, hủy hoại một lượng lớn tài nguyên, cũng là không đáng giá.

Hiển nhiên những điều này đối với Ninh Thứ, vẫn còn quá chấn động: Nếu dựa vào thủ đoạn ti tiện mà thắng, làm sao phục chúng.

Thế giới ninja, kẻ mạnh là vua, việc thể hiện thực lực thích hợp vẫn là cần thiết.

Bản chất của vấn đề, Đỗ Lan cũng biết không thể vội vàng để hắn lĩnh ngộ, vì vậy liền nói trước: Ngươi hãy nói xem về Nhương Di Chí Sĩ và Chân Tuyển Tổ, ngươi ủng hộ bên nào.

Ta cảm thấy cả hai đều có lý.

Đả kích Thiên Nhân là điều cần thiết, nhưng không đánh lại được cũng là hiện thực, vì vậy ta vẫn khá ủng hộ Chân Tuyển Tổ.

Ninh Thứ dù sao cũng chỉ là phản đối Tông Gia, không mở rộng đến việc đả kích cả làng Lá.

Không giống Pain, muốn cả thế giới cảm nhận đau khổ.

Vì vậy Ninh Thứ vẫn khá ủng hộ phe trật tự.

Nhương Di Chí Sĩ tuy dũng cảm, nhưng hành vi của họ căn bản vô sự vô bổ, chỉ khiến Thiên Nhân giữ thái độ cảnh giác với nhân loại, dẫn đến việc nhân loại không thể học hỏi kỹ thuật của Thiên Nhân một cách tốt đẹp.

Nhân loại không đánh lại được người ngoài hành tinh, thì phải nằm gai nếm mật, phải khiêm tốn khuất phục, phải lừa dối kẻ địch, hoạt động phá hoại của Nhương Di Chí Sĩ chỉ phá hoại mưu kế nằm gai nếm mật, đây là suy nghĩ của Ninh Thứ.

Nhương Di Chí Sĩ do Quế Tiểu Thái Lang dẫn dắt vẫn luôn nỗ lực đối kháng Thiên Nhân, tuy nhiên họ đối mặt với Chân Tuyển Tổ đã được vũ trang, và cả bách tính chưa được phát động, đương nhiên là không thể thành công.

Đối với bách tính mà nói, Thiên Nhân mang lại khoa học kỹ thuật, tuy Thiên Nhân và võ sĩ đều áp bức họ, nhưng hiển nhiên bị Thiên Nhân áp bức vẫn có chút lợi ích.

Vì vậy họ vì sao phải giúp đỡ võ sĩ.

Không có lý do nào cả.

Quế Tiểu Thái Lang chỉ có thể trốn đông trốn tây, còn rất dễ bị dân chúng tố giác.

Không có sự ủng hộ của quần chúng, đại nghiệp Nhương Di căn bản không thành.

Đỗ Lan nói với Ninh Thứ: Ngươi hãy đi giúp Quế Tiểu Thái Lang.

Ninh Thứ không hề cảm thấy kỳ lạ, bởi vì Đỗ Lan bản chất là tà ác, một số suy nghĩ của hắn ngay cả phản phái nghe xong cũng phải nhíu mày.

Vì vậy Đỗ Lan đứng về phía Nhương Di Chí Sĩ là rất bình thường, dù sao Đỗ Lan đã nói rằng đi ngược lại đa số, phi chủ lưu chính là phản phái, bao gồm tư tưởng và hành vi phi chủ lưu.

Nếu tư tưởng giống đa số người, nhưng hành vi không giống thì vẫn là phản phái.

Nếu tư tưởng và hành vi đều không giống đa số người, cũng là phản phái.

Nếu chỉ là tư tưởng không giống, nhưng hành vi lại giống, thì không được coi là phản phái, chỉ là trung nhị người mắc hội chứng tuổi dậy thì.

Trước tiên chính là phải nắm giữ quyền giải thích về phản phái.

Đỗ Lan tỏ vẻ phản phái mà hắn nhận định mới là phản phái, không qua hắn nhận định thì không phải phản phái, chính là bá đạo như vậy.

Muốn trở thành phản phái, đều phải trải qua giáo dục của hắn.

Trên điểm này, Đỗ Lan quả thực là phản phái.

Vậy ta lên đây.

Đối mặt với Chân Tuyển Tổ, Ninh Thứ không hề sợ hãi, tuy rằng lực chiến đấu của võ sĩ thế giới này rất mạnh, nhưng Ninh Thứ lại biết nhẫn thuật.

Chân Tuyển Tổ bao vây hiện trường, bắt đầu đột nhập.

Chân Tuyển Tổ, hạ vũ khí.

Trực tiếp đá cửa xông vào, rút kiếm chĩa ra, Chân Tuyển Tổ là cảnh sát vũ trang, không chỉ có kiếm, thậm chí còn có súng phóng tên lửa.

Chúng ta cũng không muốn động, nhưng ở đây có bom.

Ngân Thì tuyệt vọng nhìn quả bom của người ngoài hành tinh bị Thần Lạc kích hoạt, vừa chạy vừa nói: Mau đến cứu chúng ta.

Cứu là không thể, chạy mới là quan trọng nhất.

Chân Tuyển Tổ cũng là người a, họ cũng không biết gỡ bom.

Chương 3018

Bây giờ là trước có sói sau có hổ, ninja Ninh Thứ cũng từ cổng chính xông vào, không ngừng đánh ra Nhu Quyền, khiến kẻ địch tê liệt ngã xuống.

Không giết người, chỉ là khiến người ta mất khả năng hành động.

Theo hắn thấy những võ sĩ này đều quá yếu, gần như người thường, rất dễ dàng có thể xuyên qua vòng vây của họ, đi chi viện Nhương Di Chí Sĩ.

Rầm, Ngân Thì lúc này cũng phải đi giải quyết quả bom, cách làm là lao ra khỏi cửa sổ của tòa nhà, ném quả bom lên không trung.

Không thể không nói uy lực của quả bom này không nhỏ, đáng tiếc để phá hủy Trạm Chung Đoan trong không gian hiển nhiên là không đủ.

Quế Tiểu Thái Lang, ngươi quả nhiên không phải một phản phái, nội tâm không đủ tà ác.

Đỗ Lan căn cứ vào uy lực của quả bom mà phán đoán đối phương không muốn làm hại vô tội.

Mạnh Tử nói chỉ có nhân tính bản thiện mới không từ chối giáo dục thiện lương từ bên ngoài, vậy thì nói ngược lại, một người chỉ khi từ nội tâm mà tà ác, mới lần nào cũng chọn con đường tà ác.

Mạnh Tử lại nói thế giới này không ai nội tâm hoàn toàn tà ác, dù một người có ích kỷ đến mấy cũng sẽ không chỉ chọn con đường tà ác, cũng chắc chắn sẽ có lúc nghĩ cho người khác, dù chỉ là một khoảnh khắc.

Nội tâm tà ác nhất cũng sẽ có một khoảnh khắc suy nghĩ cho người khác, vì vậy nhân tính bản thiện.

Nhân tính bản thiện nên không từ chối giáo dục thiện lương, có thể thông qua việc từ chối giáo dục tà ác để phủ định nhân tính bản ác.

Dù là Dio trong JOJOcũng sẽ trở thành Chúa cứu thế của kẻ xấu, trong mắt Mạnh Tử hắn chắc chắn cũng là nhân tính bản thiện.

Dù người này giúp đỡ người khác, chỉ là để trục lợi cho bản thân, thì người này cũng là thiện lương, ít nhất hắn có tâm phân biệt đúng sai, biết cách nào mới có lợi cho bản thân.

Bước tiếp theo là phải dẫn dắt hắn đi giúp đỡ người khác.

Đỗ Lan tỏ vẻ nội tâm Quế Tiểu Thái Lang chắc chắn là thiện lương, vì vậy hắn sẽ không từ chối giáo dục thiện lương, thì không thể trở thành phản phái.

Nói nội tâm không có một tia thiện niệm, e rằng cũng chỉ có Hư.

Đỗ Lan lẩm bẩm nói: Không, ngay cả nội tâm của Hư cũng có một tia thiện lương, cũng sẽ không hoàn toàn từ chối giáo dục thiện lương.

Muốn tìm một phản phái không có tâm nhân nghĩa, không có tâm tu sỉ, không có tâm phân biệt đúng sai, không có tâm từ nhượng, thực sự không dễ tìm.

Không tìm được loại phản phái để giáo dục như vậy a.

Đỗ Lan tỏ vẻ một phản phái hoàn toàn không thể lý giải nhân nghĩa lễ trí tín là không tồn tại, lòng người chung quy sẽ tiếp nhận một chút giáo dục nhân nghĩa, dù chỉ là để trục lợi cho bản thân, cũng sẽ dùng nhân nghĩa để ngụy trang bản thân.

Chỉ cần biết cách yêu bản thân, thì đối với Mạnh Tử đó là thiện.

Đỗ Lan lại hy vọng tìm một người nội tâm không có thiện để giáo dục, nhưng không tìm được.

Ai đó.

Chân Tuyển Tổ phát hiện có ninja tập kích, lớn tiếng hô nguy hiểm, ninja này rất có thể là Thiên Nhân, bởi vì mắt hắn không có con ngươi, chỉ có tròng trắng.

Lúc này Ngân Thì đang treo trên tường bên ngoài cũng phát hiện Chân Tuyển Tổ bị tấn công, hắn nhận ra thiếu niên kia chính là học sinh của Đỗ Lan.

Phản phái sao.

Thật sự đáng sợ.

Ngân Thì tuy nói đáng sợ, nhưng vẻ mặt lại đầy suy tư, hiển nhiên là đang suy nghĩ mục đích của Đỗ Lan, chẳng lẽ thực sự muốn giáo dục phản phái.

Vậy là muốn khiến phản phái quay đầu, hay là giáo dục phản phái một đường đi đến cuối cùng.

Không hiểu, Ngân Thì cảm thấy suy nghĩ của Đỗ Lan quá khó đoán.

Ninh Thứ gặp Okita Sougo của Chân Tuyển Tổ, kiếm pháp của hắn là mạnh nhất toàn bộ Chân Tuyển Tổ, tuy còn trẻ, nhưng trời sinh đã là võ sĩ, kiếm pháp linh động, biến hóa khôn lường.

Đáng tiếc hắn gặp phải Bạch Nhãn, dưới sự quan sát của Bạch Nhãn, bất kể Okita thay đổi góc độ thế nào, dù là vòng ra sau lưng phát động tấn công cũng vô dụng, tầm nhìn của Bạch Nhãn là ba trăm sáu mươi độ.

Ninh Thứ cầm khổ vô là có thể đỡ được tất cả kiếm pháp của đối

phương.

Mắt của gã này không chỉ không mù, mà còn quan sát kỹ càng hơn cả chúng ta.

Phó trưởng Chân Tuyển Tổ Thổ Phương Thập Tứ Lang Hijikata Toushirou sắc bén phát hiện sự đặc biệt của Bạch Nhãn, tầm nhìn của kẻ địch vô cùng khoa trương, có thể nhìn rõ từng chiêu của Okita.

Mọi người cùng lên.

Cục trưởng Cận Đằng Huân Kondo Isao rút kiếm nói.

Thế là Cục trưởng, Phó trưởng, Đội trưởng đội một, ba anh hùng chiến Lữ Bố.

Ba thanh võ sĩ đao từ các góc độ khác nhau, đồng thời tấn công, cho dù đối phương có sân rộng đến mấy, cũng không thể đồng thời đỡ được tấn công từ ba hướng.

Đây chính là sự phối hợp ăn ý của ba người, họ từ nông thôn đến thành phố lớn, và trở thành lực lượng chủ lực của Chân Tuyển Tổ, dựa vào chính là thực lực.

Hạ gục.

Cận Đằng Huân cho rằng họ đã thắng chắc, kẻ địch cũng chỉ có hai tay mà thôi, không thể đỡ được tấn công từ ba hướng trước, sau.

Các ngươi biểu hiện rất tốt.

Nhật Hướng Ninh Thứ khen ngợi: Nhưng đến đây thôi.

Theo lời nói lạnh lùng của hắn truyền ra, cơ thể hóa thành một cơn lốc.

Hồi Thiên.

Tuyệt kỹ gia truyền của gia tộc Nhật Hướng, phòng ngự vô góc

chết.

Rầm.

Xoay tròn như con quay, khổ vô trong tay đồng thời đánh bật ba thanh võ sĩ đao, đánh bay ba người ra ngoài.

Trên mặt họ là sự không thể tin được, càng xác định đối phương chính là Thiên Nhân, nhưng vì sao Thiên Nhân lại chiến đấu với Chân Tuyển Tổ.

Mạnh quá, bị Hồi Thiên đẩy lùi, ba người nhận ra đây không phải đối thủ tầm thường.

Nhưng càng mạnh thì càng phải chiến đấu, ba người chỉnh đốn lại đội hình, chuẩn bị hiệp hai.

Lúc này Quế Tiểu Thái Lang đã rút lui, Nhật Hướng Ninh Thứ cũng không định lãng phí thời gian, trực tiếp dùng Thuấn Thân Thuật rời đi.

Đùng một tiếng, khói trắng bùng lên, Ninh Thứ đã biến mất, chỉ còn lại một gốc cây.

Đây là ma pháp gì.

Ba người ngây người, kẻ địch cứ thế biến mất trước mắt mọi người, đây là màn biến mất người sống gì vậy.

Ở một bên khác, Đỗ Lan nhìn hướng rút lui của tiểu Quế, nói: Ngươi không có tiềm năng phản phái, quả nhiên vẫn là lão sư của ngươi có khí thế phản phái hơn.

Lão sư của Quế Tiểu Thái Lang, cũng là lão sư của Phản Điền Ngân Thì, là người đã gây ra một loạt câu chuyện, hắn đã ảnh hưởng đến hai nhóm người, cuối cùng chính là cuộc chiến đấu của hai nhóm người này.

Rất nhiều câu chuyện Nhật Bản đều như vậy, ví dụ như Kamen Rider, sức mạnh đồng nguyên, một chính một tà triển khai chiến tranh.

Cùng một địa phương, hai gia tộc triển khai đấu tranh, thông thường đều là một Thần xã đại diện cho tín ngưỡng, một gia tộc địa chủ đại diện cho quyền lực.

Cơ bản không có không gian tồn tại cho bên thứ ba là bách tính, bách tính trong trò chơi này chỉ là quần chúng đứng xem và pháo hôi.

Đi nông thôn, Đỗ Lan sắp xếp Nhật Hướng Ninh Thứ rời thành phố, đi về nông thôn, quan sát cuộc đấu tranh ở nông thôn.

Xem cuộc sống của tầng lớp thấp nhất, xem bộ mặt của nền tảng quốc gia.

Một nông thôn vừa phải cúng tế Thần xã, lại còn phải nộp thuế cho địa chủ, cuộc sống chắc chắn không dễ dàng.

Nếu muốn thăng tiến, phải vào kiếm đạo quán học tập, nhưng điều này cũng không phải nông dân bình thường có thể gánh vác, ít nhất cũng phải là phú nông.

Tiễn Ninh Thứ đi, học sinh thứ hai của Đỗ Lan đến, tên là Á Sắt Ars.

Người này còn khác với Ninh Thứ.

Ninh Thứ thuộc về phân gia bị áp bức, còn Á Sắt thuộc về vị vua áp bức người khác.

Vị Á Sắt này đã năm mươi tuổi, giá trị quan của hắn đã được xác định, sẽ không dễ dàng thay đổi.

Ta làm sao lại đến đây.

Hắn nhớ mình đang ở cầu thang điện quỹ đạo được canh gác nghiêm ngặt nhất thủ đô, sau đó mình hình như nhìn thấy một chiếc xe buýt có rất nhiều chân, mình tưởng đây là xe đưa mình xuống địa ngục, vì tò mò, liền ngồi vào, kết quả liền đến đây.

Đây là đâu.

Nhìn xung quanh, nhìn lên bầu trời, phát hiện nơi đây khoa học kỹ thuật rất cao, có đủ loại phi thuyền bay trên bầu trời, cách đó không xa còn có một tòa nhà trông rất tiên tiến.

Chào mừng đến với Học viện Phản phái.

Tên Lớp huấn luyện phản diện và phụ tá hắc hóa quá dài, gọi tắt là Học viện Phản phái, nghe rất thuận tai: Ngươi là tân sinh.

Phản phái, ta sao.

Á Sắt nghe những lời này, tâm trạng phức tạp.

Mình đã trải qua mùa đông hạt nhân tàn khốc nhất, người mình yêu đã chết, bạn bè mình đã chết, mình đã phải trả một cái giá rất lớn để bảo vệ kết tinh khoa học kỹ thuật cuối cùng của nhân loại.

Chương 3019

Đợi đến khi mùa đông hạt nhân qua đi, hắn lập tức dẫn dắt mọi người hướng về vũ trụ, để có thể gieo rắc hạt giống nhân loại khắp vũ trụ, để tăng tỷ lệ dung sai sai sót của nhân loại, chẳng lẽ mình đã sai sao.

Á Sắt không cho rằng mình sai, cũng không cho rằng mình là phản phái.

Đỗ Lan đánh giá người đàn ông áo trắng giống như giáo hoàng thời trung cổ này, râu đã dài đến ngực, ánh mắt vô cùng sắc bén, đây là ánh mắt đã nhìn thấu lịch sử và nhân loại.

Tuy hắn biết nhân loại không đáng giá, nhưng vẫn hy vọng nhân loại có thể sống sót.

Hắn chính là Á Sắt trong Gunnm Súng Mộng, một người đàn ông đã dẫn dắt nhân loại thoát khỏi mùa đông hạt nhân, đánh bại ma cà rồng.

Đương nhiên, hắn dựa vào vẫn là những kẻ phản bội trong tộc ma cà rồng, nhưng bất kể thế nào, hắn đều đã làm được.

Nhân loại khởi động chiến tranh hạt nhân, dẫn đến mùa đông hạt nhân, bụi hạt nhân che khuất mặt trời.

Không còn mặt trời, cây trồng không thể phát triển, tuyết không ngừng rơi, nhiệt độ ngày càng thấp.

Nhưng đối với ma cà rồng, đây chính là thiên đường, không có mặt trời, điểm yếu của ma cà rồng đều biến mất, không còn phải lo lắng về ban ngày nữa.

Thế là nhân loại trở thành vật nuôi của ma cà rồng, nhưng cũng có ma cà rồng cho rằng không thể làm như vậy.

Nhân loại tuy đã gây ra chiến tranh hạt nhân, tuy khoa học kỹ thuật đã thụt lùi, nhưng vẫn là một sinh vật có tiềm năng.

Kết quả ma cà rồng nội chiến, nội chiến đến cuối cùng, bụi hạt nhân tan đi, giống như ông trời đã bỏ rơi ma cà rồng vậy.

Tiếp theo, nhân loại phát triển lại khoa học kỹ thuật, Á Sắt liền trở thành thống soái nhân loại, mục tiêu của hắn chỉ có một, đó là tăng tỷ lệ dung sai sai sót của nhân loại, không tiếc bất cứ giá nào để tiến vào vũ trụ.

Nhưng khám phá vũ trụ vô cùng gian nan, cùng với sự phục hồi khoa học kỹ thuật của nhân loại, ngày càng nhiều người phản đối phát triển vũ trụ.

Bởi vì phát triển vũ trụ quá gian nan, tỷ lệ tử vong khi tiến vào vũ trụ quá cao.

Vì Địa Cầu đã trở lại bình thường, vậy phát triển bề mặt Địa Cầu chẳng phải đơn giản hơn sao.

Vì sao lại dồn tất cả tài nguyên vào vũ trụ.

Thế là phe bề mặt Địa Cầu xuất hiện, họ là những người phản đối Á Sắt.

Và Á Sắt đối phó với những người phản đối này cũng rất đơn giản, trấn áp, dù sao hắn đã xác định phải đi vào vũ trụ, bất kể phải hy sinh lớn đến đâu.

Hy sinh thực sự là lớn, khoa học kỹ thuật của nhân loại đối với vũ trụ thực sự quá nhỏ bé.

Dù có sự hỗ trợ của trí tuệ nhân tạo, cũng không thể trụ vững.

Điều này giống như biến pháp của Thương Ưởng, mười năm đầu toàn là phản đối, mười năm sau mới có người ủng hộ, chủ yếu là vì mười năm đầu không có nhóm lợi ích từ biến pháp.

Mà phát triển vũ trụ còn khó hơn biến pháp rất nhiều, biến pháp mười năm có thể thấy kết quả, còn phát triển vũ trụ mười năm chỉ là thoáng chốc, ít nhất cũng phải ba mươi năm, năm mươi năm, thậm chí một trăm năm.

Điều này đối với nhân loại quá tàn khốc.

Vì vậy trong thế giới Gunnm, mãi cho đến vài trăm năm sau khi Á Sắt chết, nhân loại nắm giữ thuật vĩnh sinh nano, mới thực sự bước vào thời đại đại phát triển vũ trụ.

Bởi vì nhân loại có tuổi thọ vĩnh sinh, bất kể là người máy đã cải tạo, hay người bình thường, đều có sinh mệnh lâu dài, mới có thể tiến hành phát triển các hành tinh ngoài hành tinh tính bằng hàng trăm năm.

Á Sắt hy vọng có thể trong thời gian ngắn khiến mọi người phát triển vũ trụ, thậm chí cưỡng chế trấn áp những người phản đối, tuy tư duy là đúng, nhưng thủ đoạn quá tàn bạo.

Giống hệt Trụ Vương, Chu Lệ Vương, Tùy Dương Đế, căn bản không biết từ từ tiến hành.

Ngươi có phải rất nghi ngờ, cảm thấy mình không phải phản phái.

Nhưng sự thật là, số người muốn giết ngươi đếm không xuể, người phản đối ngươi cũng rất nhiều, ngươi đủ sức được gọi là một phản phái, vì vậy không cần nghi ngờ, ngươi chính là phản phái, phản phái chính là ngươi.

Đến với Học viện Phản phái của chúng ta, ta sẽ dạy ngươi cách trở thành một phản phái xuất sắc.

Ta không làm sai.

Ngươi dường như biết ta, vậy thì nên biết hoàn cảnh của ta, nhân loại quá yếu đuối, phải tăng tỷ lệ dung sai sai sót, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ diệt vong.

Vì vậy ta phải không ngừng thúc đẩy nhân loại tiến vào vũ trụ, phải tiến hành phát triển vũ trụ.

Nhưng việc hao tổn sức dân, tốn của, hơn nữa kỹ thuật phát triển vũ trụ ở thế giới của ngươi nhập bất phu xuất chi không đủ thu, không ngừng vắt kiệt tài nguyên và tài lực bề mặt Địa Cầu, để đổ vào cái hố không đáy của việc phát triển vũ trụ, ngươi lại không thể đảm bảo sau khi phát triển vũ trụ, mỗi người dân Địa Cầu đều có thể hưởng lợi, vậy dựa vào đâu mà mọi người đều ủng hộ ngươi chứ.

Đỗ Lan nói: Ngươi có thể không ngừng giao tài nguyên cho các dự án phát triển vũ trụ, nhưng cuối cùng lại dẫn đến tham nhũng và độc quyền, ngươi không hề khiến toàn bộ quá trình phát triển vũ trụ diễn ra một cách lành mạnh.

Phần lớn mọi người không thấy được lợi ích của việc phát triển vũ trụ đối với bản thân, họ chỉ biết lợi ích của mình không ngừng bị ngươi bòn rút để phát triển vũ trụ.

Đợi đến khi vũ trụ được phát triển, mỗi người trên bề mặt Địa Cầu đều có thể hưởng lợi.

Văn minh nhân loại có thể tiếp tục, điều đó có lợi cho tất cả mọi người.

Á Sắt kiên định nói.

Đỗ Lan cười, hiển nhiên thường dân không nghĩ như vậy, họ chỉ cảm thấy mình bị bóc lột, sẽ không cho rằng sự tiếp nối của văn minh nhân loại có liên quan gì đến họ.

Hơn nữa trong cốt truyện sau này, việc phát triển bề mặt Địa Cầu đều bị định nghĩa là phi pháp, cuộc sống của nhân loại bề mặt Địa Cầu căn bản không hề tốt đẹp.

Chỉ có thể trở thành nơi sản xuất nguyên liệu thô của các thế lực vũ trụ, nhân loại bề mặt Địa Cầu không có tương lai, không gian phát triển hoàn toàn bị khóa chặt.

Đương nhiên điều này không chỉ có thế lực vũ trụ làm, các địa chủ hào cường trên Địa Cầu cũng vui vẻ chấp nhận.

Đối với địa chủ mà nói, không phát triển còn tốt hơn phát triển.

Bởi vì phát triển đồng nghĩa với biến số, có thể làm lung lay địa vị của địa chủ.

Giống như Á Sắt, hắn một lòng phát triển vũ trụ, nhưng biến số vô cùng nhiều, hắn có hào quang gia trì cũng không ngăn được địa vị bị lung lay, huống hồ là địa chủ bình thường.

Vì vậy các thế lực vũ trụ cộng thêm các địa chủ Địa Cầu, đã khóa chặt tất cả nhân loại bề mặt Địa Cầu.

Các địa chủ liên minh với nhau, cùng nhau áp chế sự phát triển của thường dân.

Giống như Ấn Độ, các địa chủ kết hợp, không cho thường dân cơ hội ngóc đầu lên.

Vì vậy đến thời đại cốt truyện của Gunnm, rất nhiều người đều hy vọng phá vỡ thời đại hủ bại này, dù chỉ là mở ra một kẽ hở cũng được.

Nhưng nữ nhân vật chính tuy đã dẫn dắt đội ngũ giành chiến thắng giải đấu lớn chiến đấu vũ trụ, nhưng thực ra kẽ hở này căn bản không có tác dụng, bởi vì liên minh giữa các địa chủ và địa chủ không được giải quyết, thường dân vẫn không có cơ hội thành công.

Chiến thắng của nữ nhân vật chính, đối với thường dân mà nói cũng chỉ chứng minh rằng nếu thường dân và địa chủ có cơ hội cạnh tranh trên cùng một sân khấu, địa chủ cũng có thể thua.

Đáng tiếc ở hầu hết các nơi, địa chủ căn bản sẽ không cùng thường dân tham gia thi đấu, thường dân không có thân phận này, không có tư cách này.

Trải qua nỗi đau của bụi phóng xạ hạt nhân, thấu hiểu sự yếu ớt của loài người, sau đó hy vọng loài người tiến vào vũ trụ, gieo rắc hạt giống sự sống khắp vũ trụ.

Ý tưởng rất hay, nhưng khai phá vũ trụ quá đắt đỏ, tạo ra sự chênh lệch giàu nghèo khổng lồ, khiến kế hoạch của Á Sắt ngày càng bị phản đối, hắn cũng trở thành phản diện trong mắt nhiều người.

Đối với nhiều người bình thường mà nói, sự tiếp nối của văn minh nhân loại có liên quan gì đến họ.

Họ thậm chí không cảm thấy mình là một thành viên của nhân loại, thậm chí còn căm ghét cha mẹ đã sinh ra mình, căm ghét thế giới bất công này.

Nhân loại ư.

Thà diệt vong còn hơn.

Á Sắt hy vọng toàn nhân loại đều nỗ lực vì sự tiếp nối của loài người, nhưng vẫn có người chọn từ chối.

Trị đại quốc như nấu món cá nhỏ, ngươi cho rằng chỉ thông qua giáo dục là có thể khiến họ chấp nhận ý tưởng của ngươi sao.

Nghĩ nhiều rồi, cùng lắm là đưa ra một lựa chọn, sau đó để một bộ phận người tự mình nghĩ thông, tự mình chọn con đường này.

Chỉ thế thôi.

Đỗ Lan cho biết Á Sắt tuy là một nhà lãnh đạo rất nỗ lực, nhưng phương pháp lại dùng sai.

Bởi vì hắn cưỡng ép giáo dục chỉ khiến người ta chán ghét, nên điều quan trọng là phải đảm bảo một lựa chọn.

Để loài người tự chọn vũ trụ hay mặt đất, chẳng phải được rồi sao.

Nhất định sẽ có người nguyện ý đi vũ trụ.

Đỗ Lan nói.

Á Sắt nói: Con người đều có tính ì, nếu không bị thúc ép, chỉ sẽ chọn phương án dễ dàng hơn.

Không sai, nhưng khai phá mặt đất sẽ không mãi mãi đơn giản, khai phá vũ trụ cũng sẽ không mãi mãi khó khăn, tất cả những điều này đều là biến hóa, chỉ cần ngươi duy trì lựa chọn, thì không cần lo không ai chọn.

Có người chọn khai phá mặt đất, thì nhất định sẽ có người chọn khai phá vũ trụ.

Ta không tin, liệt tệ khu trục lương tệ, nếu không kiểm soát, nhân loại sẽ diệt vong.

Á Sắt nói: Trái đất đã xảy ra chiến tranh hạt nhân, nhân loại nếu không bị giám sát thì chỉ sẽ đi đến hủy diệt.

Rõ ràng Á Sắt không tin rằng nhân loại có thể tự giải quyết vấn đề, cho rằng loài người cần một lực lượng để thúc đẩy.

Không tệ, với tư cách là phản diện, ngươi rất có tinh thần.

Đáng tiếc thủ đoạn quả thực kém một chút, cùng lắm chỉ đạt đến trình độ của một bạo quân, căn bản không hiểu cách xây dựng chế độ, phát triển ngàn năm.

Đỗ Lan thầm nghĩ nhân loại chẳng phải đã không bị hủy diệt sao, cho dù sau khi trải qua bom hạt nhân vẫn kiên cường sống sót, cũng không biết Á Sắt đang lo lắng điều gì.

Chương 3020

Đỗ Lan cảm thấy hắn nên đọc sử sách, Thương Trụ Vương, Chu Lệ Vương, Tùy Dạng Đế, lần biến cách nào có thể hoàn thành trong thời gian ngắn.

Lần nào có thể hoàn thành trong một đời người.

Có lẽ có người sẽ nói Thương Ưởng Biến Pháp, Thương Ưởng Biến Pháp sở dĩ có thể thấy hiệu quả trong hai mươi năm, hoàn toàn là vì Đại Việt khai phá không bằng Quan Đông Lục Quốc, nên họ chỉ cần đánh là được rồi, bên ngoài có đại hảo thiên địa đang chờ họ.

Quan Đông Lục Quốc trình độ khai phá cao, kinh tế phát đạt, tài phú phong phú, Đại Việt chỉ cần đánh bại họ là có thu ích.

Thế nhưng Thương Trụ Vương, Chu Lệ Vương, Tùy Dạng Đế không có điều kiện tiện lợi như vậy, nếu họ muốn bành trướng ra bên ngoài, đánh đều là những nơi có trình độ khai phá rất thấp.

Thời kỳ Thương Trụ Vương có Đông Di, Nam Man, Tây Nhung, Bắc Địch, Chu Lệ Vương cũng tương tự.

Tùy Dạng Đế ba lần chinh Cao Câu Ly, nơi đó trình độ khai phá cũng không cao bằng Tùy Triều, đánh xuống cũng chỉ lãng phí tiền.

Cao Câu Ly cuối cùng bị Đường Triều đánh bại, nhưng rất nhanh sau đó lại xuất hiện một Bột Hải Quốc, Đường Triều cũng không thể khai phá và quản lý tốt vùng đất này.

Á Sắt tình huống cũng tương tự, Trái đất là nơi khai phá cao nhất, vũ trụ là nơi khai phá tương đối thấp, điều này chẳng phải phải tính bằng hàng trăm năm sao.

Á Sắt hy vọng chỉ trong một đời mình là có thể ổn thỏa việc khai phá vũ trụ, đây chính là hành vi của bạo quân.

Đỗ Lan trực tiếp ném cho Á Sắt một cuốn sách lịch sử, để hắn xem một nền văn minh trưởng thành đã khai phá sinh địa như thế nào.

Thục địa: vùng đất đã được khai phá.

Sinh địa: vùng đất chưa được khai phá.

Kỳ thực văn minh phương Tây từ trước đến nay đều là tranh đoạt thục địa, đợi đến khi tranh đoạt gần hết thì bắt đầu nội đấu.

Ngay cả phong trào Tây tiến của Mỹ cũng chủ yếu là tranh đoạt đất đai đã được người bản địa khai phá, chứ không phải tự mình canh tác khai phá.

Rốt cuộc tự mình khai phá tốn thời gian, tốn sức lực, vẫn là tranh giành đất đai dễ dàng hơn.

Tranh giành đất đai, trực tiếp canh tác, trực tiếp thu hoạch, chẳng phải tuyệt vời sao.

Nhưng vấn đề là thục địa sẽ có ngày tranh đoạt hết, tranh đoạt hết thì làm sao.

Người phương Tây trả lời rất đơn giản, trực tiếp khai chiến, đánh là xong.

Đánh xong Thế chiến thứ nhất, đánh Thế chiến thứ hai, Thế chiến thứ hai xong, đánh chiến tranh phạm vi nhỏ, tranh dầu mỏ, tranh lương thực, đánh chiến tranh tài chính, thu hoạch thị trường bất động sản, chứng khoán, trái phiếu.

Nếu không có bom hạt nhân, Thế chiến thứ ba đã nổ ra rồi.

Khai phá sinh địa và tranh đoạt thục địa, không nghi ngờ gì nữa, tâm lý phổ biến là vế sau.

Khai phá vũ trụ gì đó, nghĩ nhiều rồi, căn bản không tồn tại.

Ngay cả trong thời đại Đại Hàng Hải còn không tồn tại chuyện đó, vậy mà lại nghĩ rằng tiến vào vũ trụ thì sẽ khai phá, đây chẳng phải Á Sắt đang mơ một giấc mộng đẹp sao.

Tân Bát, rót trà.

Vâng.

Tân Bát bị khí tràng của Á Sắt chấn nhiếp, cảm thấy còn uy nghiêm hơn cả Mạc Phủ tướng quân.

Dù hắn cũng không biết vì sao mình phải nghe lời Á Sắt, nhưng cơ thể hắn cứ vô thức đứng thẳng, sẵn sàng rót nước cho hắn bất cứ lúc nào.

Tân Bát, ngươi nói vì sao khai phá vũ trụ lại khó đến vậy.

Á Sắt cảm thấy khai phá vũ trụ rõ ràng là một chuyện tốt, nhưng vì sao mọi người lại không nguyện ý chấp nhận chứ.

Tân Bát lập tức nói: Ta cũng không biết.

Á Sắt nhìn đối phương một cái nói: Võ sĩ không phải chỉ biết vung trúc đao là được đâu, ngươi phải chăm chỉ đọc sách thì mới được, nếu không sẽ không thể giải quyết những vấn đề quốc gia gặp phải.

Á Sắt đã xem lịch sử, nhưng hắn cảm thấy thủ đoạn của mình không sai, cho rằng Thương Trụ Vương, Chu Lệ Vương, Tùy Dạng Đế không sai.

Hắn không ngại trở thành phản diện, cho dù phải gánh vác ngàn đời tiếng xấu, cũng phải cưỡng ép mọi người đi khai phá vũ trụ, bất kể giá nào.

Sau khi xem lịch sử, Á Sắt càng thấu hiểu khát vọng tranh đoạt thục địa của nhân loại, cũng như sự chán ghét khai phá sinh địa.

Đương nhiên hắn cũng biết để có thể duy trì khai phá, không thể chờ đợi người khác tự giác, mà phải nghĩ cách để khai phá có thể phát triển bền vững.

Đỗ Lan cho biết người này hoàn toàn không nghe lọt tai, đúng là một phản diện cố chấp.

Tân Bát không thể phản bác chút nào, hắn quả thực không đọc sách, dù sao sau khi cha qua đời, gia đình không thể chu cấp cho hắn đi học.

Lúc đó chị gái còn là thiếu nữ, cũng không có năng lực gánh vác gia đình, càng không nói đến việc cung cấp tiền cho hắn đọc sách.

Còn bây giờ, hắn phải cùng Ngân Thì làm nhiệm vụ, lúc rảnh rỗi còn phải dọn dẹp vệ sinh cho mọi người, còn phải đi Lưu Định Xuân, còn phải đu idol, rất bận, càng không có thời gian đọc sách.

Tân Bát hiện tại đã tìm được đối tượng trung thành, chính là trung thành với Ngân Thì.

Còn Ngân Thì trung thành với Đăng Thế Bà Bà.

Đăng Thế Bà Bà coi như là phiên chủ đường phố rồi, tuy địa bàn nhỏ nhất, nhưng ảnh hưởng lực rất mạnh.

Chồng của Đăng Thế Bà Bà là một bộ khoái ở địa phương, sau này còn tham gia chiến tranh Nhương Di, để bảo vệ con trai của chiến hữu, vị chiến hữu này thế lực rất mạnh, có ông ấy ủng hộ Đăng Thế Bà Bà.

Tóm lại võ sĩ cần một đối tượng để trung thành, cho dù Mạc Phủ tướng quân trên lý thuyết cũng trung thành với Thiên Hoàng.

Võ sĩ trung thành với Đại Danh, Đại Danh trung thành với Mạc Phủ tướng quân, tướng quân trung thành với Thiên Hoàng.

Tân Bát là một võ sĩ cấp thấp nhất, có quá nhiều công việc phải làm, hoàn toàn không có thời gian bồi dưỡng bản thân.

Á Sắt nhìn về phía Tân Bát, phát hiện đối phương dường như không nghe lọt tai lời mình nói.

Hắn không khỏi thở dài, rõ ràng mình là vì mọi người mà tốt, vì sao họ đều không nghe chứ.

Đương nhiên là vì người nói chuyện lại không chi trả chi phí, nếu Tân Bát cần tự mình bỏ tiền ra đọc sách, hắn sẽ chọn giả vờ không nghe thấy.

Tuy hắn biết đọc sách là đúng, nhưng hắn thật sự không có thời gian đọc, đây mới là chuyện rất khó xử.

Đỗ Lan thầm nghĩ Á Sắt, tên phản diện này không hề bình thường, những phản diện bình thường là sau khi bị áp bức, đắc thế sẽ phản áp bức thế giới.

Còn Á Sắt tuy từng bị hút máu quỷ làm hại, nhưng sau khi đắc thế, lại một lòng cống hiến cho sự phát triển của toàn nhân loại, không hề trả thù thế giới, cũng không thất vọng về loài người, tích cực phát triển, nỗ lực tiến lên.

Nhưng bước đi quá lớn, nên Đỗ Lan cần hắn chậm lại.

Đáng tiếc, cũng giống như Tân Bát không nghe Á Sắt, Á Sắt cũng không nghe Đỗ Lan, Tân Bát có nỗi khó khăn của Tân Bát, Á Sắt cũng có nỗi khó khăn của Á Sắt.

Ngân Thì phát hiện Tân Bát tâm trí không yên, biết đây là thời kỳ mê mang đặc trưng của thanh thiếu niên, Tuổi trẻ mà.

Ngân Thì và Tân Bát khi ở tuổi tương đương đã lên chiến trường, vung vãi tuổi thanh xuân của mình trên chiến trường, xương cốt kẻ địch và tình hữu nghị của chiến hữu đã trải đường trưởng thành cho hắn.

Ừm ừm, đây chính là tuổi trẻ sẽ giấu tạp chí người lớn, còn từ chối cha mẹ dọn dẹp phòng mình.

Thần Lạc dường như rất hiểu biết.

Tân Bát lại không có tâm trạng để mà châm chọc, bởi vì những tên phản diện mà hắn gặp trong khoảng thời gian này đều vô cùng cổ quái, cổ quái đến mức khiến bản thân Tân Bát không khỏi bắt đầu suy nghĩ lung tung, hễ suy nghĩ là trong đầu lại toàn những nghi vấn.

Có thể nói, nhân loại hễ suy nghĩ, Thượng đế liền bật cười.

Trước đây hắn tin rằng võ sĩ đại diện cho chân thiện mỹ, tin rằng chấn hưng đạo trường là sứ mệnh của mình.

Nhưng hiện tại, những ý nghĩ kiên định này đều đã lay chuyển, thế là tư duy mới bắt đầu nảy mầm trong những ý nghĩ cũ, mọi thứ đều trở nên mất kiểm soát.

Bởi vì cuối cùng tư duy mới sẽ trưởng thành thành ra sao, Tân Bát căn bản không thể kiểm soát được.

Con người là như vậy, không thể kiểm soát được tư duy, cũng như các loại cảm xúc phát sinh từ tư duy, cuối cùng những cảm xúc này lại tạo thành các loại hành vi thể chất.

Tân Bát rất sợ hãi, đối với vấn đề tương lai mình sẽ ra sao cảm thấy sợ hãi.

Ngân Thì nhìn Tân Bát ngay cả khả năng châm chọc cũng mất đi, nhận ra tình huống có lẽ còn nghiêm trọng hơn mình tưởng tượng.

Hắn nhớ đến những chiến hữu của mình, họ cũng mỗi người một ngả, đi trên những con đường khác nhau, rõ ràng điểm xuất phát là giống nhau, nhưng cuối cùng lại đưa ra những lựa chọn khác biệt.

Chương 3021

Một sự xác định bị phá vỡ, những khả năng khác nhau liền xuất hiện.

Ngay khi người trẻ đang mê mang, lại có người vô cùng kiên định, hắn là một quái đạo lập chí vì toàn bộ đàn ông độc thân trên thế giới mà phân phát nội y của phụ nữ.

Tên là Đâu Đang Bố Giả Diện, ngoại hình mặc Đâu Đang Bố, đội khăn che mặt màu đỏ, toàn thân trên dưới chỉ có hai mảnh vải nhỏ đó, trần trụi và quang minh.

Hành vi là đi khắp nơi trộm nội y, sau đó phân phát cho những người đàn ông độc thân đáng thương không ai yêu.

Cho dù những người đàn ông này là vô lại, biến thái, sắc quỷ, cuồng tưởng, cũng đều có lý tưởng đẹp đẽ.

Lý tưởng của các ngươi cứ để Đâu Đang Bố Giả Diện ta bảo hộ.

Giang Hộ Thành phồn hoa sau khi đêm xuống, sẽ biến thành thiên đường của các băng nhóm bạo lực như võ sĩ, nhẫn giả, chí sĩ, tội phạm, còn Đâu Đang Bố Giả Diện đứng trên tòa nhà cao tầng, đón gió nhìn xuống đại đô thị, khăn che mặt màu đỏ phần phật bay.

Ánh mắt như chim ưng quét qua thành phố, hắn chỉ chọn những bộ y phục của cô gái xinh đẹp làm mục tiêu, bởi vì đàn ông đều là đồ ngốc, thứ thích nhất chính là vẻ ngoài thanh xuân xinh đẹp.

Nhưng cho dù ngu xuẩn như vậy, cũng có giá trị đáng để bảo hộ.

Nói xong, Giả Diện nhảy vọt một cái từ ánh trăng vào bóng tối, vì toàn thiên hạ những người đàn ông ngu xuẩn, vì bảo hộ tín ngưỡng của đàn ông mà nỗ lực.

Chân Tuyển Tổ nhận ủy thác của Chí Thôn Miểu, bắt Đâu Đang Bố Giả Diện.

Đàn ông, thật đúng là vô tình mà.

Rõ ràng đã nhận lễ vật của Đâu Đang Bố Giả Diện, cuối cùng lại không chút lưu tình bán đứng đối phương, quá vô sỉ rồi.

Đỗ Lan cho biết Ngân Thì, Cận Đằng Huân hai tên này mà cũng dám đi bắt Đâu Đang Bố Giả Diện sao.

Giả Diện là ân nhân của họ đấy.

Nhưng Cận Đằng Huân không quan tâm, bởi vì A Diệu là người phụ nữ hắn mê luyến, nếu lấy cô ấy làm mục tiêu, hắn tuyệt đối không thể bỏ qua Đâu Đang Bố Giả Diện.

Lễ vật là lễ vật, phụ nữ là phụ nữ.

Thế là họ ẩn nấp trong đạo trường, lên kế hoạch bắt Đâu Đang Bố.

Á Sắt cứ thế nhìn họ chôn toàn bộ sân đạo trường bằng địa lôi, không hề có quy luật nào, cũng không để lại bản đồ bố trí lôi.

Địa lôi là thứ nguy hiểm, loại này không phân biệt địch ta, nên việc bố trí lôi là một chuyện vô cùng khoa học, hoặc là có quy tắc ước định sẵn, hoặc là có bản đồ bố trí lôi, đâu ra cái kiểu chôn lung tung như vậy.

Hắn muốn xem vở kịch náo loạn này sẽ kết thúc như thế nào.

Buổi tối, Vạn Sự Ốc và Chân Tuyển Tổ đều ẩn nấp trong bụi cỏ ở sân, chỉ treo nội y của A Diệu trên hành lang.

Họ đều tin Đâu Đang Bố Giả Diện nhất định sẽ đến, bởi vì theo quy luật gây án của hắn, trong khoảng thời gian này hắn sẽ gây án ở khu ca vũ kỹ đinh, A Diệu là mỹ nữ còn sót lại duy nhất.

Không phải hôm nay thì là ngày mai, nhất định sẽ đến.

Trong lúc chờ đợi, Vạn Sự Ốc và Chân Tuyển Tổ đấu khẩu không ngừng, căn bản không để Đâu Đang Bố Giả Diện vào mắt.

Đây khẳng định là cạm bẫy, Đâu Đang Bố Giả Diện nhìn một cái là biết ngay, những người này khi chấp hành nhiệm vụ còn cãi vã, thật đúng là hết thuốc chữa mà.

Lại có tư cách gì mà nói họ chứ.

Ta há chẳng phải cũng là một người đàn ông hết thuốc chữa sao.

Rõ ràng đã phát hiện cạm bẫy của họ, nhưng hễ nghĩ đến toàn thế giới những tên sắc quỷ, vô lại, biến thái, cuồng tưởng còn đang chờ ta đáp lại, nhiệt huyết trong lòng liền không kìm được mà sôi trào, muốn dừng cũng không thể dừng được, ta thật đúng là một người đàn ông đáng lẽ phải chịu thiên phạt mà.

Giả Diện sẽ không dừng lại, thế là hắn đứng trên nóc nhà, lấp lánh xuất hiện.

Ánh trăng rải xuống, kéo dài cái bóng, một người đàn ông đứng sừng sững giữa trời đất.

Gió ngang ngược thổi, nhưng không thể thổi tắt cái hồn biến thái trong lòng người đàn ông.

Người đàn ông này cũng không thể trở thành phản diện.

Đỗ Lan nhìn một cái là biết ngay dũng khí và tinh thần sâu thẳm trong linh hồn người đàn ông này, đó là điều mà đàn ông đều hiểu.

Đâu Đang Bố Giả Diện.

Cận Đằng Huân vừa nhìn thấy, lập tức rút đao, nhưng hắn quên mất mình đang bị mắc kẹt trong bãi địa lôi.

Oanh.

Cận Đằng Huân vừa bước ra, đã bị nổ bay ra.

Mọi người nhìn nhau, Ngân Thì lo lắng hỏi: Không lẽ không ai nhớ vị trí cụ thể của địa lôi chứ.

Chuyện nhỏ như vậy ai mà nhớ.

Ngân Thì, anh là người lớn đừng có tính toán chi li như vậy.

Thần Lạc nói.

Đúng vậy, chỉ cần bắt được Đâu Đang Bố Giả Diện, cho dù phải hy sinh bao nhiêu cũng đáng.

Trùng Điền của Chân Tuyển Tổ cũng lạnh lùng nói.

Tân Bát không nhịn được nữa: Mấy người này, rốt cuộc muốn điên đến bao giờ chứ, đây là nhà của ta đó.

Đây là chuyện nhỏ sao.

Đây là hy sinh sao.

Đây đơn giản chính là tình huống tồi tệ nhất mà.

Hắn nhìn sân, rất là bất lực.

Tân Bát, ngươi chẳng phải cũng không nhớ sao.

Thần Lạc một câu nói đánh gục.

Ha, mấy tên tự làm tự chịu các ngươi, bộ y phục của đại tỷ này ta xin nhận vậy.

Giả Diện cười lớn nói.

A Diệu nổi giận, hai mắt bắn ra hồng quang đáng sợ, gầm lên: Lão nương cũng là tuổi 18 thanh xuân.

Thế đao trong tay hóa thành sao băng bắn về phía Giả Diện.

Giả Diện đối mặt nguy hiểm không sợ hãi né tránh.

Nhưng đây chỉ là cơ hội tấn công mà A Diệu tạo ra cho Ngân Thì: Lên đi, A Ngân.

Ngân Thì vô cùng ăn ý lao ra, giẫm lên thân thể Cận Đằng Huân đang ngã, xông về phía kẻ địch, nhưng chưa đi được hai bước, oanh một tiếng giẫm phải địa lôi, cũng ngã xuống.

Ha.

Giả Diện thật sự muốn bị họ chọc cười chết: Vừa nãy ta còn tưởng các ngươi có thể tiếp cận ta chứ, kết quả chỉ có thế này sao.

Vừa rồi sự phối hợp ăn ý của A Diệu và Ngân Thì quả thực đã khiến hắn giật mình: Y phục là của ta rồi.

Hắn nhảy lên hành lang, chuẩn bị đi lấy chiến lợi phẩm trên dây phơi đồ.

Oanh.

Giả Diện vừa nãy còn đang cười lớn, kết quả sàn hành lang đột nhiên nổ tung.

Ha ha, không ngờ phải không, dưới sàn nhà cũng có địa lôi.

Thần Lạc và Trùng Điền cười phá lên, nhìn kẻ địch bị đè dưới đống đổ nát mà cười hả hê, vẻ mặt đắc chí của kẻ tiểu nhân.

Tuy nhiên, họ đã vui mừng quá sớm.

Không sai, những người đàn ông biến thái trên toàn thế giới vẫn đang chờ hắn, từng biểu cảm ẻo lả nhớp nháp hiện lên trong đầu Giả Diện, hóa thành sức mạnh của hắn.

Thương tích của thân thể tính là gì.

Được mất cá nhân tính là gì.

Vinh nhục bản thân lại tính là gì.

Chỉ cần còn biến thái đang mong chờ, ta liền không thể ngã xuống, ta chính là Đâu Đang Bố Giả Diện.

Giả Diện, kẻ quán triệt tinh thần biến thái của đàn ông, từ đống đổ nát bị thương nặng đứng dậy, ngẩng cao đầu ưỡn ngực, không để linh hồn biến thái của mình cúi đầu, nói: Chúng ta quả nhiên đều là những người đàn ông ngu xuẩn mà, vì các loại lý niệm mà không tiếc làm hại thân thể.

Ta rất hiểu những người như các ngươi, ở một mức độ nào đó, ta và các võ sĩ các ngươi đều giống nhau.

Tân Bát lập tức phủ định: Không giống nhau, chúng ta không giống nhau, võ sĩ không phải như ngươi tưởng tượng đâu.

Giả Diện nghe xong, chỉ cười nói: Thật đúng là khiêm tốn.

Tân Bát gầm lên: Ta mới không khiêm tốn với ngươi, võ sĩ và loại biến thái như ngươi chính là không giống nhau.

Nhưng Giả Diện lại trưng ra vẻ mặt mà đàn ông đều hiểu, đó là anh hùng quý anh hùng, hắn cảm nhận được nội tâm kiên định của võ sĩ, và tin rằng mình cũng đã truyền đạt nội tâm của mình đến võ sĩ, họ có thể hiểu nhau, quán triệt tình yêu và hòa bình cùng sự biến thái.

Tân Bát bảo hiểu cái quỷ gì chứ.

Dòng máu biến thái nóng bỏng chảy qua nội tâm Đâu Đang Bố Giả Diện, bất kể ngã xuống bao nhiêu lần, hắn cũng sẽ lại đứng dậy, bởi vì đàn ông biến thái thì có gì sai chứ.

Võ sĩ, nhẫn giả, kỵ sĩ đều có tinh thần của họ, biến thái cũng vậy.

Tân Bát bảo đừng hạ thấp phẩm cách của võ sĩ chứ, nếu không phải xung quanh có địa lôi, hắn đã chạy qua đá cho Giả Diện một cước rồi.

Y phục của A Diệu là của ta.

Đúng vậy, ma quỷ sâu thẳm trong linh hồn đã thức tỉnh, gào thét, hô hoán, khiến mình đứng dậy, tuyệt đối không thể ngã xuống ở đây.

Cận Đằng Huân không chỉ là võ sĩ, lúc này hắn cũng sở hữu linh hồn biến thái: Ta không chỉ là tổ trưởng Chân Tuyển Tổ, không chỉ là một võ sĩ, mà còn là một kẻ bám đuôi cuồng nhiệt độc quyền của tiểu thư A Diệu, luận về biến thái, ta sẽ không thua ngươi.

Giẫm trúng địa lôi, Cận Đằng Huân lại lần nữa đứng dậy.

Đâu Đang Bố Giả Diện cũng kinh ngạc ngây người, chẳng lẽ còn có sự biến thái của người khác vượt trên mình sao.

Chương 3022

Thổ Phương Thập Tứ Lang tuyệt vọng nói: Tổ trưởng, anh nằm xuống đi, không ai sẽ nói gì anh đâu.

Nhưng Cận Đằng Huân lại tuyệt đối không cho phép, có người lại biến thái hơn mình: A a sự biến thái của ta ở trên ngươi.

Đủ rồi, có gì mà so sánh chứ.

Tân Bát điên cuồng châm chọc: Các người so sánh chuyện gì đó tích cực một chút có được không, so nhảy xa, so lật dây còn hơn là so sánh cái thứ vô vị này.

Trẻ con xem vào sẽ không kiềm chế được đâu.

Đâu Đang Bố không quan tâm, nhiệt huyết của hắn đã sôi trào, linh hồn của hắn đang bị những người đàn ông ngu xuẩn đánh thức, hắn nhớ lại sơ tâm của mình, nhớ lại vì sao mình lại bước lên con đường Tu La chuyên đi trộm y vật này, sức mạnh biến thái của hắn còn có thể tăng lên.

Đừng mà, cái quỷ gì thế này, sức chiến đấu sao.

Hai tên biến thái các ngươi thần khí gì chứ.

Tân Bát đã tuyệt vọng, chưa từng thấy tên nào đường hoàng đến vậy, quá không biết xấu hổ.

Tuyệt vời, quá tuyệt vời.

Đỗ Lan không nhịn được muốn mở một học viện biến thái rồi, cảm thấy học viện phản diện của mình cũng không còn đẳng cấp nữa: Đây mới là kẻ kiên định với linh hồn biến thái của mình, vương giả trong đám biến thái.

Tuy vẫn là biến thái, nhưng lại có thể gây ra cộng hưởng linh hồn cho mọi người.

Á Sắt nhìn xong, nói: Không thể hiểu nổi, họ có tinh thần đó đi khai phá không gian sinh tồn của nhân loại chẳng phải tốt hơn sao.

Vì y vật của phụ nữ mà nghiêm túc đến thế, thật đúng là lãng phí thể phách tốt của mình.

Á Sắt cho rằng có thời gian đó còn không bằng đi khai thác đất đai cho nhân loại, dù sao trong mắt hắn, phàm là chuyện không liên quan đến khai thác vũ trụ đều không có giá trị.

Không gian sinh tồn của nhân loại không chỉ nằm trên đất đai, mà còn nằm trong tinh thần.

Đỗ Lan nói: Sức mạnh biến thái của họ chính là đang khai thác thế giới tinh thần của nhân loại.

Á Sắt nói tin ngươi là quỷ, thế này mà là khai thác thế giới tinh thần ư.

Vậy thì cũng quá tùy tiện rồi.

Đỗ Lan lại cảm thấy đúng là như vậy.

Bất chấp tất cả, Cận Đằng Huân lao về phía Đâu Đang Bố Giả Diện, giẫm lên địa lôi, gây ra một loạt vụ nổ.

Đâu Đang Bố Giả Diện cũng bị dũng khí của đối phương chấn nhiếp, nhưng Cận Đằng Huân đã gây ra một loạt vụ nổ, vụ nổ lại gây ra vụ nổ khác.

Toàn bộ Chí Thôn Kiếm Đạo Quán đều bị bao trùm trong ánh sáng của vụ nổ.

Giả Diện biến mất, trên không trung chỉ còn lại mảnh vụn y vật, còn Cận Đằng Huân vì vụ nổ mà ngã xuống, ít nhất không bị Giả

Diện trộm mất y vật, hắn có thể yên tâm nhắm mắt lại rồi.

Làm rất tốt, các ngươi đã mở rộng định nghĩa về con người, khai thác thế giới tinh thần.

Đỗ Lan kính phục nói.

A a, nhà của ta.

Tân Bát nhìn đạo quán bị bom cày xới một lượt, rơi vào tuyệt vọng.

Đâu Đang Bố Giả Diện đã trốn thoát, hắn đứng trên tòa nhà cao tầng, quay người nhìn xuống đạo quán đang chìm trong khói lửa, cuồng phong phần phật thổi bên tai, mang theo mùi lưu huỳnh: Đàn ông quả nhiên đều rất ngu xuẩn, vì sự kiên trì của mình mà không tiếc làm hại bản thân.

Võ sĩ, nhẫn giả, kỵ sĩ, biến thái thì có gì khác nhau chứ.

Tuy thất bại rồi, nhưng trong lòng lại dâng lên một cảm giác an ủi vì có người kế tục, sau đó hắn nhảy vọt lên hòa làm một với ánh trăng.

Á Sắt suy nghĩ về lời Đỗ Lan nói về việc khai thác định nghĩa con người.

Đây cũng là vấn đề luôn được thảo luận trong thế giới Súng Mộng, rốt cuộc thế nào là người.

Đại não là người, hay não điện tử là người.

Trong Súng Mộng có người cải tạo cơ giới, người cải tạo sinh hóa, người cải tạo số liệu, nhưng nhiều người vẫn cho rằng có đại não mới là người, nếu trong não chỉ có chip thì không thuộc về con người.

Ngay cả nữ nhân vật chính, sau khi biết não mình bị thay thế bằng chip, vẫn rất băn khoăn, cuối cùng tự mình mở rộng định nghĩa về nhân loại, mới ổn định lại.

Hành vi giống người mới là người.

Còn những kẻ dùng trẻ em chơi trò chơi chiến tranh, không xem mạng người là mạng người, chỉ xem là hàng hóa thì căn bản không phải là người.

Sau khi nhân loại có được khoa kỹ, và tiến hành các loại cải tạo đối với cơ thể mình, điều này giống như con thuyền của Theseus, các bộ phận đều đã thay đổi, liệu mình còn là chính mình ban đầu không.

Khoa kỹ đang phát triển, nhân loại cũng không ngừng thay đổi, nên việc khai thác tư tưởng của con người khẳng định là điều tất yếu.

Nhân loại quả nhiên vẫn quá lạc hậu.

Á Sắt cảm khái: Cho đến nay con người vẫn không thể tư duy lý trí, không thể xem tất cả mọi người là đồng loại, chỉ tiến hành phân chia lợi ích, xây dựng các vòng tròn khác nhau, đặt ra các lý niệm khác nhau, tiến hành đấu tranh lẫn nhau.

Chân tướng, lý trí, chân lý đối với nhân loại mà nói không phải là điều tất yếu, chỉ có lợi ích mới là như vậy.

Đừng nói đến khai thác thế giới tinh thần của con người, chỉ riêng việc khiến con người đoàn kết đã rất khó rồi.

Bởi vì nhân loại rốt cuộc vẫn là sinh mệnh vật chất, bất kể cải tạo thành dạng gì, đều là dựa trên sự phân chia lợi ích.

Nhưng ta vẫn sẽ thúc đẩy khai phá vũ trụ, bất kể giá nào, bất kể được mất.

Nhìn Vạn Sự Ốc và Chân Tuyển Tổ đang dọn dẹp tàn cục, hắn nói: Tinh thần nhân loại cần sự hỗ trợ vật chất, trước khi khai thác thế giới tinh thần, ta vẫn phải khai thác không gian sinh tồn trước đã.

Đỗ Lan ngầm gật đầu, đây chính là người đàn ông đã trải qua nguy cơ diệt vong của nhân loại, ý chí lực quá kiên định.

Bất kể có bị mắng là bạo quân hay không, hắn vẫn sẽ đi khai phá vũ trụ, hơn nữa hắn càng hiểu sâu sắc về con người, thì lại càng kiên định.

Trước tiên cứ xây dựng nền tảng vật chất đã, còn về việc người hay không người thì nói sau.

Trong thế giới Súng Mộng, các loại vấn đề ở giai đoạn sau đều là do họ chỉ chú trọng vật chất mà không chú trọng tinh thần gây ra.

Tuy vật chất vô cùng phong phú, thậm chí còn trường sinh bất lão, nhưng sự coi thường sinh mệnh lại ngày càng nghiêm trọng.

Dù sao cũng giống như nhiều tác phẩm Cyberpunk, khoa kỹ càng phát triển, giai cấp càng phân hóa, sinh mệnh càng nhỏ bé.

Sau khi có người tạo ra các cơ quan, quyền đối với cơ thể của nhân loại cũng trở thành có hay không cũng được, nhân loại có thể tùy ý tháo rời và lắp ráp cơ thể, dùng nghĩa thể thay thế, đạt được sức mạnh mạnh hơn.

Nhưng kết quả lại không lý tưởng, bởi vì khoa kỹ tiên tiến nhất chỉ nằm trong tay một số ít người, dù sao khoa kỹ tiên tiến vốn đã ít, không thể thỏa mãn mỗi người.

Thế là xuất hiện áp bức và bóc lột, cho dù không ngừng dùng kỹ thuật cũ để cải tiến bản thân, cũng không thể sánh bằng những người dùng kỹ thuật mới.

Thế là một bộ phận người từ bỏ bản thân, dù sao đều trường thọ, cũng không cần sinh con đẻ cái, thà làm kẻ vĩnh viễn chạy theo, không bằng nằm yên.

Rõ ràng phần lớn người không thể trở thành Khoa Phụ, không có tinh thần đuổi không kịp vẫn phải đuổi theo.

Trong Cyberpunk 2077, với tư cách là người bình thường, nếu muốn nổi danh, cách tốt nhất chính là làm một chuyện đại phá hoại kinh thiên động địa, sau đó chết đi, trong thời gian ngắn đạt được danh tiếng.

Dùng một tinh thần vật ai, học theo hoa anh đào nở rực rỡ, chết nhanh chóng.

Khoa kỹ càng phát triển, hố sâu càng lớn, đây chính là thế giới Cyberpunk.

Thân thể không có ý nghĩa, linh hồn cũng không có ý nghĩa, khoa kỹ đã chiến thắng lão hóa, chiến thắng bệnh tật, chiến thắng đói khát, nhân loại sống chỉ là để sống, cuối cùng bại dưới sự áp bức.

Giống như Ngân Hồn vậy, các chí sĩ Nhương Di rất nỗ lực, nhưng đối mặt với chênh lệch khoa kỹ khổng lồ, chỉ có thể thất bại thảm hại trước Thiên Nhân.

Trong thế giới quan Cyberpunk, sinh mệnh luôn là rẻ nhất, thậm chí mạng người còn không bằng thịt heo.

Có thể nói vật còn quý hơn người, như vậy cũng có thể hiểu vì sao các tư tưởng gia cổ đại luôn phản đối vật chất, bởi vì họ đã trải qua những năm tháng vật còn quý hơn người.

Thời cổ đại có chế độ nô lệ, có chế độ tuẫn táng, kỳ thực chính là vật còn quý hơn người, con người có lẽ chỉ là một món đồ bồi táng tương đối rẻ tiền.

Thế nên người xưa luôn phản đối phát triển khí vật, bởi vì khi khí vật phát triển lên, giá trị của con người lại bị hạ thấp.

Đến thời đại Cyberpunk, khoa kỹ phát triển đến một cực hạn mới, con người lại còn không bằng đồ bồi táng.

Chế độ tuẫn táng không chỉ chôn nô lệ, mà còn chôn cả thần tử, vợ lẽ có liên quan đến người chết.

Phần lớn các tư tưởng gia cổ đại đều trung thành với người khác, khẳng định không hy vọng một ngày nào đó mình cũng bị chôn theo, khẳng định phải phản đối hiện trạng con người không bằng vật.

Đáng tiếc lại không thể không phát triển khoa kỹ, hắn phát triển khoa kỹ, ngươi không phát triển khoa kỹ, lạc hậu thì sẽ bị đánh.

Đương nhiên còn có một nguyên nhân, đó là sự hạn chế thân phận, người nắm giữ khoa kỹ chính là quý tộc, người không nắm giữ khoa kỹ rất khó có thể xoay chuyển tình thế.

Cyberpunk cũng là một giai đoạn phát triển tất nhiên mà, đợi sau khi Cyberpunk phát triển, khẳng định lại là thời đại Chiến Quốc, lại lần nữa thông qua chiến tranh để tái thiết lập một trật tự.

Có thể là hình thức khoa kỹ thoái lui, cũng có thể là một thời đại mới bùng nổ tư tưởng lớn.

Đỗ Lan cho biết Cyberpunk giống như Ân Thương Đông Chu, con người không bằng vật.

Tài nguyên nghiêng về đâu, đó chính là vùng đất cao.

Á Sắt biết ý nghĩa của Cyberpunk, hắn cho rằng đây là chuyện đương nhiên: Bất kỳ tư tưởng nào, bất kỳ văn hóa nào cũng không thể ngăn cản điểm này.

Cho dù Cyberpunk nhất định sẽ đến, ta cũng sẽ không dừng bước chân khai phá vũ trụ.

Tài nguyên nghiêng về phát triển khoa kỹ, vậy thì khoa kỹ sẽ đắt đỏ hơn con người.

Không thể nói như vậy, nếu thông qua giáo dục độc quyền, thông qua lễ chế thiết lập sự cách biệt thân phận, thì không được.

Khi ngươi khai phá vũ trụ, phải khiến họ từ nội tâm mà đi khai phá vũ trụ.

Chương 3023

Nếu không họ sẽ cự tuyệt.

Ngươi phải học Thương Ưởng, để mọi người đều biết khai phá vũ trụ là cơ hội, tự nhiên sẽ có con em hàn môn đi thử sức.

Lâu dần, tư kim sẽ tự mình tụ tập lại đó.

Phải hình thành xu thế tất yếu, chứ không phải cưỡng ép khai phá.

Đỗ Lan khổ sở khuyên nhủ nói.

Cho dù khai phá vũ trụ đại biểu tương lai, nhưng mọi người vẫn có thể từ chối.

Nếu không phải khiến họ từ nội tâm mà ủng hộ khai phá vũ trụ, thì khẳng định không thể lâu dài.

Sự thật cũng là như vậy, trong Súng Mộng nếu nhân loại không khai phá được thuật trường sinh bằng nano, thì việc khai phá vũ trụ rất có thể sẽ dừng lại.

Á Sắt đang suy nghĩ, hắn quả thực chưa từng nghiêm túc xem xét nếu kích hoạt nhu cầu nội tại của xã hội, không để mỗi cá nhân đều có cơ hội thông qua khai phá vũ trụ mà chia một phần lợi ích.

Trong thế giới quan Súng Mộng có rất nhiều thế lực, có các quốc gia phát đạt, có các quốc gia phát triển Âu Lạc Gia, có các quốc gia thế giới thứ ba.

Các quốc gia thế giới thứ ba, ví dụ như mặt đất Trái đất, là nơi sản xuất nguyên dược liệu, chỉ có nông trại.

Ví dụ như Hỏa tinh, nhiều nơi đang xảy ra chiến loạn, khắp nơi là tàn viên đoạn bích.

Kim tinh và Thủy tinh phát triển rất tốt, thuộc về các quốc gia phát đạt, còn có một số vành đai hành tinh thuộc về các quốc gia phát triển Âu Lạc Gia.

Dưới cục diện như vậy, sự phát triển của Trái đất bị hạn chế, tất cả các thành phố công nghiệp tiên tiến cơ bản bị Kim tinh và Thủy tinh chia cắt, những nơi còn lại hoàn toàn không đáng kể.

Sau đó để tránh chiến tranh giữa các cường quốc, họ đã tổ chức Vũ Trụ Cách Đấu Giải Đấu Lớn.

Nhưng những người chiến thắng trước đây hoặc là ở Mộc tinh hoặc là ở Kim tinh, hoặc là một số thế lực tôn giáo.

Chỉ có đội ngũ của nữ nhân vật chính là vô danh tiểu tốt, đương nhiên cô ấy có thể bật hack suốt chặng đường, cũng không thiếu sự giúp đỡ của lão nhân truyền công.

Vì vậy nếu không bật hack, không ai có thể lay chuyển ưu thế của Kim tinh và Thủy tinh, thực lực công nghiệp, thực lực khoa kỹ của họ quá mạnh rồi.

Khai phá vũ trụ mà Á Sắt khởi xướng, cuối cùng lại là Kim tinh và Thủy tinh độc lập, ngược lại áp chế sự phát triển của Trái đất.

Đương nhiên việc gieo rắc hạt giống sự sống ra vũ trụ coi như đã hoàn thành, nhân loại quả thực đã thích nghi với môi trường vũ trụ, chỉ là vật còn quý hơn người, người không bằng vật, đó cũng là tai họa Á Sắt để lại.

Dựa theo tính nội sinh của mâu thuẫn, để duy trì nhân loại, đại lực khai phá khoa kỹ, cuối cùng lại dẫn đến việc dưới khoa kỹ, nhân loại lại như kiến hôi.

Đây không phải là sơ tâm của Á Sắt, nhìn các võ sĩ đang tu sửa sân đình bên ngoài, Á Sắt có chút hiểu vì sao Đỗ Lan lại vỗ tay cho những người đàn ông ngu xuẩn này, vì sao lại nói họ đã khai thác tinh thần của con người.

Nếu không mở rộng tinh thần của con người, nếu không thể bao dung đen và trắng, lạnh và nóng, võ sĩ và biến thái, thì không thể phá vỡ sự cách ly thân phận, không thể phá vỡ các vòng tròn, không thể khiến nhân loại thống nhất thành một thể.

Á Sắt nói: Thật sự còn muốn mượn trời thêm năm trăm năm nữa, chuyện muốn làm quá nhiều, sinh mệnh quá ngắn ngủi.

Đỗ Lan thầm nghĩ Á Sắt coi như đã hiểu tâm biến thái và tâm võ sĩ không có gì khác biệt, vừa mừng vừa giận.

Tân Bát nếu biết tiếng lòng của Đỗ Lan, khẳng định sẽ nhảy dựng lên cho hắn một kiếm.

Để hắn biết thế nào là sự phẫn nộ của võ sĩ, thế nào là biến thái và võ sĩ giống nhau.

Căn bản là không giống nhau mà.

Chỉ có thể nói lòng Tân Bát vẫn còn hẹp hòi, dung chứa được ấm áp, nhưng không dung chứa được lạnh lẽo, dung chứa được quang minh nhưng không dung chứa được bóng tối, với tư cách là một võ sĩ mà lại có thành kiến như vậy, thật sự không thể chấp nhận được.

Ngược lại thì Phản Điền Ngân Thì đã vượt qua ranh giới người và không người, hình thành một bộ phương thức hành vi thuộc về riêng mình, bất kể là quang minh hay bóng tối, hắn đều có thể ôm lấy, và cam tâm tình nguyện.

Đâu Đang Bố Giả Diện đã trốn thoát, nhưng tinh thần biến thái sẽ ảnh hưởng sâu sắc đến rất nhiều người.

Đêm khuya tịch liêu, sao lác đác, một võ sĩ mù một mắt đang tìm người trên đường để thử đao, một thanh yêu đao màu hồng phấn rực rỡ như hoa anh đào.

Cái gọi là màu càng hồng, chém người càng tàn nhẫn, điều này là thật.

Mỗi khi đêm xuống, những kiếm khách thời Nhương Di liền trở thành mục tiêu thử đao.

Thông thường mà nói, người mù sẽ tiến hành tập kích từ phía sau.

Yêu Đao Hồng Anh, một loại vũ khí có khả năng học tập cao kỹ, có thể trong chiến đấu học tập dữ liệu của kẻ địch để tự nâng cao bản thân.

Đao giống như chú đao, đao dùng để giết người, còn võ sĩ lại là gì.

Dưới ánh trăng máu đỏ, nghe tiếng rên la của người chết, một anh chàng đẹp trai lùn, một mắt, không khỏi ngẩng đầu tự lẩm bẩm, dường như muốn tìm một ý nghĩa để sống, tìm ý nghĩa của võ sĩ.

Võ sĩ và đao, dường như chức năng chồng chéo.

Võ sĩ giết người, đao cũng giết người, có gì khác nhau.

Đương nhiên có khác nhau, khác nhau ở chỗ võ sĩ có thể quyết định dùng đao giết ai, và dùng đao bảo vệ ai.

Đao chỉ biết giết người, võ sĩ thì không.

Võ sĩ là vỏ đao mà.

Đỗ Lan cho biết Vệ Cung Sĩ Lang chính là võ sĩ như vậy.

Cao Sam Tấn Trợ thân mặc hoa dục y rõ ràng không ngờ sẽ có người trả lời vấn đề của mình, nhận ra đây là một cao thủ, một cao thủ vô cùng cao, vậy mà có thể không một tiếng động xuất hiện sau lưng mình.

Để Á Sắt tự mình suy nghĩ, Đỗ Lan, vị đạo sư phản diện này, đã tìm đến phản diện bản địa của vũ trụ Ngân Hồn.

Vị Cao Sam Tấn Trợ này, chính là một phản diện kinh điển: Ta đã cảm thấy thống khổ, thì cũng phải khiến thế giới cảm thụ một chút.

Vỏ đao.

Một câu trả lời không tệ.

Cao Sam Tấn Trợ tuy chấn kinh trước sự thần bí của Đỗ Lan, nhưng vẫn bình tĩnh đối thoại với hắn, dù sao cũng là phản diện cần giữ thể diện, không thể làm quá lên.

Ngươi cũng là võ sĩ phải không, cùng với tên mù dùng Yêu Đao Hồng Anh chém người kia là đồng bọn phải không.

Chính vì có những võ sĩ như ngươi, đội ngũ võ sĩ mới trở nên loạn thất bát tao.

Ta là lão sư của học viện phản diện, ta cảm thấy hai người các ngươi đều có thể đi tu nghiệp một chút, học hỏi võ sĩ đạo mới.

Đỗ Lan cho rằng Cao Sam Tấn Trợ cần phải học lại võ sĩ đạo, trong lòng đối phương cũng có sự kiên trì, nhưng không giống với Quế Tiểu Thái Lang.

Quế Tiểu Thái Lang sẽ hạn chế phá hoại hết mức có thể, còn Cao Sam Tấn Trợ thì lại muốn khuếch đại phá hoại.

Xoẹt.

Đáp lại Đỗ Lan là một nhát chém ngang quay người, lưỡi đao lạnh lẽo vạch ra một quỹ đạo hình trăng khuyết.

Đỗ Lan cho biết không sử dụng Trảm Phách Đao mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt hắn sao.

Nhóc con, ngay cả Vạn Giải cơ bản nhất của võ sĩ cũng không biết, làm sao dám khoe khoang võ mèo ba chân trước mặt ta chứ.

Hắn nhẹ nhàng đứng trên lưỡi đao của Cao Sam Tấn Trợ, nhìn xuống đối phương.

Cao thủ trong các cao thủ, không ngờ trên Trái đất lại có cường địch như vậy, tình hình không mấy tốt đẹp.

Thân hình Đỗ Lan như lông vũ né tránh tất cả các đòn tấn công, võ sĩ tuy mạnh, nhưng rốt cuộc không phải người cải tạo.

Tuy võ sĩ có thể đối đầu với người máy, sinh vật kỳ lạ, dân tộc chiến đấu, binh khí ngoài hành tinh, nhưng nói cho cùng, võ sĩ vẫn là người, tinh thần tuy kiên cường, thân thể lại là phàm nhân.

Võ sĩ rốt cuộc không biết Bạo Khí, cũng không có Tiểu Vũ Trụ, càng không có Chakra, cũng không có Vạn Giải.

Cao Sam Tấn Trợ nhanh chóng kéo giãn khoảng cách với Đỗ Lan, hắn biết đối phương khẳng định không phải nhân loại, phỏng chừng là một loại người ngoài hành tinh nào đó, không thể dây dưa chiến đấu.

Ta sẽ nhớ ngươi.

Một quả bom khói, hắn nhanh chóng biến mất, đường đường là võ sĩ lại dùng chiêu thức của nhẫn giả.

Đỗ Lan nhìn tên mù vẫn đang thử đao phía dưới, thầm nghĩ tên mù này cũng coi như là phản diện đi.

Trước đây hình như là một bảo tiêu, sau đó bị Ngân Thì đánh bại, vốn là một thành viên của Quỷ Binh Đội, sau khi thất bại tự nguyện trở thành vật thí nghiệm.

Tuy là một tên mù, nhưng rất cầu tiến.

Hồng Anh trong tay, trong chiến đấu hấp thu chiến kỹ của kẻ địch, đến cuối cùng võ sĩ ngược lại trở thành bộ phận yếu ớt nhất của vũ khí.

Cho nên mới nói con người là vỏ kiếm mà.

Đỗ Lan cho biết nếu tên mù này thật sự muốn tăng cường sức chiến đấu, vì sao không dùng súng.

Chương 3024

Vì sao cứ phải so kiếm với người bình thường.

Rõ ràng không nhìn thấy, lại muốn vượt qua người bình thường, loại hiếu thắng này thật đáng sợ.

Mọi người đều nói hắn không thể trở thành võ sĩ, vậy mà hắn cứ nhất quyết muốn trở thành võ sĩ, hắn cư hợp vừa nhanh vừa ác, khi kẻ địch khinh thường hắn vì không nhìn thấy, hắn lại thông qua các giác quan khác để xác định kẻ địch, sau đó rút đao chém giết.

Cái này coi như là sự nổi loạn đặc trưng của phản diện đi.

Đỗ Lan cho biết phần lớn các nền giáo dục khẳng định là khuyên người hướng thiện, khuyên người đi theo trật tự, nhưng vẫn có người từ chối loại giáo dục này.

Một tên mù, phần lớn mọi người đều hy vọng hắn có thể thừa nhận điểm yếu của mình, nhưng kiếm khách mù lại không chịu, hắn chính là muốn chứng minh mình không nhìn thấy, cũng mạnh hơn người bình thường.

Kết quả bị Ngân Thì đánh bại, lại không cam tâm, thế là dùng Yêu Đao.

Vì sao không dùng súng.

Đỗ Lan đến trước mặt kiếm khách mù, hỏi một câu: Vì ngươi muốn có sức mạnh mạnh hơn, muốn sức mạnh vượt qua võ sĩ, ta kiến nghị ngươi có thể lái Gundam, hoặc điều khiển chiến hạm.

Cho dù không nhìn thấy, cũng có thể dựa vào hỗ trợ ngắm bắn, chẳng phải tuyệt vời sao.

Lại có kẻ địch sao.

Kiếm khách mù vẩy máu tươi trên Yêu Đao, quay về phía Đỗ Lan, dựa vào tai và mũi để xác định vị trí đối phương: Bởi vì ta là võ sĩ.

Lại là cố chấp về thân phận sao.

Cầm súng cũng được mà, không phải nói chỉ có nhân vật nữ mới có thể dùng súng, đàn ông dùng súng cũng được, võ sĩ dùng súng thì càng được rồi.

Cái gọi là võ sĩ chỉ có thể dùng đao, chỉ là sự hạn chế của quyền quý đối với các ngươi, là sự lừa dối đối với các ngươi.

Họ sợ các ngươi sử dụng vũ khí mạnh hơn, nghe ta này, đổi sang Pháo Armstrong xoay gia tốc kiểu phun khí Armstrong, ngươi sẽ trải nghiệm một nhân sinh khác biệt.

Đỗ Lan khuyên nhủ ôn tồn, sẽ không từ bỏ bất kỳ tên phản diện nào.

Nhưng hắn là võ sĩ, mà võ sĩ thì không thể dùng súng, phải dùng đao.

Đây là khế ước xã hội, đây là quy phạm hành vi.

Phế Đao Lệnh chính là phá hủy quy phạm khế ước của võ sĩ.

Võ sĩ chỉ có thể dùng đao, đây là quy tắc trò chơi, kiếm khách mù sinh ra đã là truyền nhân võ sĩ, tuy khi còn trẻ bị bệnh mà mù, nhưng hắn đã tiếp nhận giáo dục võ sĩ, trước mặt hắn không có con đường nào khác.

Đây chính là xã hội phong kiến, mỗi người một vị trí, nếu hắn từ bỏ con đường võ sĩ, thì hậu nhân của hắn cũng sẽ mất đi thân phận võ sĩ, biến thành bình dân.

Thế nên hắn cho dù mù, cũng chỉ có thể tiếp tục vung kiếm.

Đỗ Lan nói như vậy, người ta cũng không hiểu.

Giống như bách tính sẽ sợ Triệu Quý, nhưng lại không sợ A Q vậy, rõ ràng là cùng một người, nhưng hắn trở thành một thành viên của sĩ đại phu, thân phận liền không giống nhau.

Đỗ Lan muốn đối phương đột phá thân phận, đối phương căn bản không thể lý giải, bởi vì cả đời hắn đều nỗ lực vì thân phận võ sĩ, luyện kiếm, tìm kiếm đối tượng trung thành không chê mắt hắn mù, tất cả đều là để quán triệt thân phận võ sĩ của hắn.

Vượt qua thân phận võ sĩ, hắn còn có thể làm gì.

Đỗ Lan đương nhiên sẽ không phá mà không lập, nói: Vượt qua thân phận võ sĩ, ngươi có thể làm bất cứ chuyện gì, vũ trụ lớn đến vậy, hoàn toàn có thể đứng giữa trời đất, làm một phản diện uy danh lẫy lừng.

Ví dụ như đi khiêu chiến quái thú vũ trụ, hoặc trở thành thợ săn tiền thưởng săn lùng hải tặc vũ trụ, hoặc là tham gia học tập, có thể đến trường phản diện của ta, bao ăn bao ở, bao dạy bao biết.

Hắn không phải buông tay mặc kệ, mà là nguyện ý bồi dưỡng đối phương.

Đỗ Lan cho biết sẽ chịu trách nhiệm việc tái tìm việc làm cho phản diện.

A a, vì sao ta phải tin ngươi.

Ta hiện tại rất tốt, có người trung thành, cũng có kiếm mạnh, nếu chém giết thêm vài võ sĩ mạnh hơn, ta cũng sẽ mạnh hơn.

Tên mù lại nói như vậy, hoàn toàn không tiếp nhận thiện ý của Đỗ Lan.

Quả nhiên đồng hành mới là kẻ thù không đội trời chung, đều là võ sĩ, cần gì tranh giành cao thấp.

Đỗ Lan nói: Võ sĩ nên đoàn kết đối kháng quyền quý, chứ không phải tàn sát lẫn nhau.

Trong cục diện hiện tại, mọi người nên tận dụng hết khả năng, trọng dụng nhân tài.

Cứ cố chấp vào thân phận võ sĩ, cố chấp vào đao của võ sĩ, hoàn toàn không có ý nghĩa.

Ta không đồng ý.

Tên mù nói: Ta sinh ra là võ sĩ, ta chết cũng là võ sĩ, kiếm của ta chỉ để bảo hộ chủ công.

Vừa nói vừa phát động tấn công.

Dường như đã chém trúng, lại dường như không.

Kiếm xuyên qua cơ thể Đỗ Lan, nhưng không gây ra một chút tổn hại nào.

Quả nhiên phản diện đều rất khó giao tiếp, quá cố chấp.

Lại đến, kẻ địch vẫn đứng đó, tên mù tiếp tục vung vũ khí, Yêu Đao Hồng Anh hóa thành những cánh hoa vung vẩy, trong chớp mắt bao trùm Đỗ Lan.

Tuy nhiên Đỗ Lan vẫn không bị thương.

Thiên Nhân sao.

Kiếm khách mù cũng nhận ra kẻ địch không hề tầm thường, không phải loại có thể dễ dàng đánh bại.

Đỗ Lan cũng nhận ra việc khiến đối phương từ bỏ thân phận võ sĩ rất khó, bởi vì tất cả nỗ lực của đối phương đều là để trở thành võ sĩ, phủ định thân phận võ sĩ, chính là phủ định những nỗ lực trước đây.

Làm lại từ đầu, nói thì đơn giản, làm thì quá khó.

Đối phương đã tìm được một cách an thân lập mệnh, trừ việc không đánh lại Ngân Thì, những thứ khác đều không tệ.

Có Yêu Đao thì càng như hổ thêm cánh, thân phận võ sĩ càng vững chắc.

Bảo hắn từ bỏ võ sĩ ư.

Chuyện hão huyền.

Nếu như ta có thể chữa khỏi mắt cho ngươi, không biết ngươi có nguyện ý đổi vũ khí không.

Đỗ Lan cho biết quả nhiên vẫn là phải dùng nhu cầu đổi lấy nhu cầu, mình thỏa mãn nhu cầu sức khỏe của đối phương, đối phương thỏa mãn nhu cầu thích làm thầy của mình.

Đối phương rõ ràng sững sờ, điều kiện này có chút hấp dẫn, hắn không phải sinh ra đã mù, mà là khi còn trẻ bị bệnh mà mù, nếu có thể hồi phục thị lực, hắn đương nhiên nguyện ý.

Dùng thân phận võ sĩ đổi lấy một đôi mắt khỏe mạnh, dường như cũng không lỗ.

Hắn thật sự động lòng rồi, nếu có thể lại nhìn ngắm thế giới bảy sắc cầu vồng này, hắn thà từ bỏ võ sĩ.

Chỉ là ngay cả kỹ thuật của Thiên Nhân cũng không chữa khỏi cho hắn, người đối diện làm sao có thể có phương pháp điều trị chứ.

Ngươi không tin sao.

Đỗ Lan cười một tiếng: Mở mắt.

Trong khoảnh khắc, ánh sáng yếu ớt hồi phục lại, là ánh sáng hồng quỷ dị của Hồng Anh, còn có ánh sáng của bầu trời sao, ánh sáng lồng đèn, vì là ban đêm, nên ánh sáng không mạnh mẽ, nhưng quả thực là nhìn thấy rồi, là màu đen có sắc thái, chứ không phải màu đen vô hạn lạnh lẽo không một chút ánh sáng.

Ta nhìn thấy rồi.

Hắn không thể tin nổi nhìn cánh tay mình, mọi thứ đều chân thực đến vậy.

Ngẩng đầu nhìn sang, liền thấy một người đàn ông xa lạ, vẫn lành lặn đứng ở một bên, rõ ràng các đòn tấn công của mình đều không đánh trúng.

Tốt rồi, bây giờ mắt ngươi đã hồi phục, tiếp theo hãy buông Yêu Đao xuống, chọn vũ khí của ngươi đi.

Ngươi xem đây là Gundam màu bạc, đây là Gundam màu vàng, còn có Gundam màu đỏ lam, ngươi chọn cái nào.

Đỗ Lan cho biết chỉ cần không dùng đao, dùng cái gì cũng được.

Thứ cần chính là tiếm việt, thứ cần chính là đột phá thân phận, thứ cần chính là lễ băng nhạc hoại.

Võ sĩ chỉ có thể dùng đao, vậy thì cho họ dùng cơ giáp cao kỹ, tóm lại chính là không thể tuân theo quy củ, chính là phải làm một phản diện phản nghịch.

Cao Sam Tấn Trợ, một trong những chiến hữu của Phản Điền Ngân Thì, bạn học cũ, vì lão sư bị Mạc Phủ giết chết, nên hắn muốn hủy diệt Mạc Phủ, bất kể thủ đoạn nào.

Hắn không ngại làm hại người vô tội, bất kỳ ai cản trở hắn đều là kẻ địch.

Và hắn cũng luôn tìm kiếm những người cùng căm ghét Mạc Phủ như mình, đặc biệt là những người nắm giữ khoa kỹ Thiên Nhân.

Hồng Anh chính là do một người đàn ông căm ghét Mạc Phủ chế tạo, hắn cần chế tạo lưỡi đao mạnh nhất, vung về phía kẻ địch của

mình.

Đáng tiếc Mạc Phủ là không thể thất bại, bởi vì Thiên Nhân cần một tổ chức ổn định, nghe lời để quản lý hành tinh này.

Nếu không có Mạc Phủ, Thiên Nhân cũng sẽ phò trợ một cái khác.

Còn nhân loại rất khó đánh bại Thiên Nhân, cùng lắm cũng chỉ là nội đấu.

Không đánh lại được thì chính là không đánh lại được.

Học theo Lưu Bang sau cái nhục Bạch Mã, và Hán nô hòa thân.

Cũng không phải không được, rốt cuộc không đánh lại được là thật.

Đỗ Lan vẫn cho rằng nhân loại hiện tại nên nhẫn nhục chịu đựng, dù sao chênh lệch thực lực nằm ngay ở đó.

Nhưng Cao Sam Tấn Trợ lại không phải vì quốc gia, mà là vì báo thù, mình đã cảm thụ thống khổ, thì cũng phải khiến Mạc Phủ cảm thụ thống khổ, đây chính là báo thù.

Chương 3025

Thế nhưng rõ ràng Thiên Nhân cũng là kẻ thù, nhưng Cao Sam Tấn Trợ lại chọn hợp tác với Thiên Nhân, bởi vì Thiên Nhân thật sự không đánh lại được, chỉ có thể lùi một bước cầu sự thứ yếu, giải quyết kẻ địch thứ yếu là Mạc Phủ.

Báo thù cũng rất linh hoạt.

Đỗ Lan cười nói.

Tin tức có người chém người trên phố đã truyền đi rồi.

Vạn Sự Ốc cũng nghe nói, hôm nay Vạn Sự Ốc nhận được một công việc, anh em tiệm rèn trên đường phố hy vọng có thể mời Vạn Sự Ốc giúp tìm Yêu Đao của cha, họ nghi ngờ võ sĩ chém người trên phố dùng chính là Yêu Đao Hồng Anh.

Ngân Thì đương nhiên đã nhận lời, thế là buổi tối bắt đầu tuần tra, Ngân Thì và Tân Bát một nhóm, Thần Lạc và Định Xuân một nhóm.

Trăng treo trên trời, trăng soi dưới nước, Ngân Thì đi trên cầu, Tân Bát đột nhiên hỏi: Người dùng Yêu Đao khắp nơi chém người có phải là võ sĩ tà ác không.

Ngân Thì nói: Ai biết chứ, có lẽ chỉ là vì táo bón nên tâm trạng không tốt, chỉ có chém người mới có thể thoải mái được loại người đó.

Tân Bát lại biết khẳng định là một võ sĩ tà ác: Trước đây ta cũng từng nghe nói trong thời đại võ sĩ, cũng có võ sĩ sẽ vô duyên vô cớ dùng người qua đường thử đao, hơn nữa lại không phạm tội.

Có lẽ ta thật sự đã nghĩ võ sĩ quá tốt, võ sĩ cũng có tà ác, Phế Đao Lệnh thì là chính xác, võ quán nhà ta cũng không thể phục hưng.

Kiếm đạo quán và giai cấp võ sĩ cùng vinh cùng tổn, võ sĩ suy tàn, kiếm đạo quán tự nhiên không thể phục hưng.

A Ngân, đây là hy vọng của ta và chị gái, rốt cuộc phải làm sao đây.

Ngân Thì cũng không biết, đây là một thời đại biến cách, một số thứ cuối cùng sẽ biến mất.

Chúng ta những kẻ tàn dư của thời đại cũ nên biến mất.

Oanh.

Một luồng sáng đi kèm với âm thanh rơi xuống, trực tiếp đánh vào cây cầu.

May mà Ngân Thì động tác đủ nhanh, kéo Tân Bát nhảy xuống sông.

Hiện tại là mùa khô, nước sông không sâu.

A Ngân, đó là.

Tân Bát nhìn về phía bầu trời đêm, phát hiện nguồn gốc của đòn tấn công: Là Lão Tụ Chương à.

Đó là một chiếc Gundam màu bạc.

Gundam.

Ngân Thì cũng cạn lời.

Lão Tụ Chương, là biệt danh mà Liên Hợp Trái Đất trong Gundam dùng để gọi Công Quốc độc lập Zeon.

Tác phẩm Gundam ban đầu chính là kể về việc nhân loại khai phá vũ trụ, cuối cùng các thuộc địa vũ trụ không chịu nổi sự áp bức, chuẩn bị độc lập.

Zeon chính là tên của Công Quốc độc lập, đặc điểm của họ là quân phục của các sĩ quan cấp cao có huy hiệu ở tay áo.

Zeon dựa vào cơ thể hình người, cộng thêm hạt Minovsky đã thay đổi hình thức chiến tranh.

Liên bang Trái Đất liên tục bại lui, cuối cùng đành phải bí mật sản xuất Gundam trên các hành tinh thuộc địa trung lập.

Trong cốt truyện ban đầu, Zeon xuất hiện với tư cách là phản diện, bởi vì họ là những người đầu tiên phát động chiến tranh, nhưng theo sự phát triển của tác phẩm, khán giả đồng tình với Zeon ngày càng nhiều, đều cảm thấy Zeon phát động chiến tranh là chính xác.

Nhưng Zeon về tiềm lực quân sự thì lại không bằng Trái đất, trừ ưu thế tạm thời chiếm giữ ban đầu, về sau Trái đất có được khả năng chế tạo Gundam, liền không ngừng bạo binh, Zeon thảm bại.

Chỉ còn lại một số quân kháng chiến, tự xưng tàn dư thời đại cũ, tiếp tục kháng cự Liên Hợp Trái Đất.

Đám tàn dư này và các chí sĩ Nhương Di tương tự nhau đến nhường nào, đều là biết rõ không địch lại cũng phải chiến đấu.

Lái cái thứ này bay khắp nơi, thật sự rất nguy hiểm đó.

Ngân Thì cũng không biết nói gì cho phải.

A a, ta đã chém rất nhiều người rồi, cũng không ngại chém thêm một người nữa.

Tên mù đã được chữa khỏi mắt ngồi trên ghế điều khiển nói.

Ngầm bảo đây chính là Yêu Đao Hồng Anh ư.

Đây đâu phải là Yêu Đao, đây hoàn toàn là vũ khí quyết chiến hình người phổ dụng mà.

Tân Bát đã cạn lời, loại máy móc này căn bản không phải võ sĩ có thể đối kháng được.

Thời đại thay đổi rồi, thứ này dùng tốt hơn Hồng Anh nhiều.

Tên mù vui vẻ nói, cảm nhận được niềm vui khi buông võ sĩ đao, nhặt lấy cao kỹ, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

A Ngân, làm sao đây.

Đối mặt với câu hỏi của Tân Bát, Ngân Thì chỉ có một suy nghĩ, quay người bỏ chạy.

Ha, võ sĩ bỏ chạy sao.

Thật đúng là hợp với ngươi mà, Phản Điền Ngân Thì.

Khai hỏa, khẩu súng phóng xạ plasma trong tay không ngừng phóng ra các tia xạ thô to, đường phố bị bắn tan tác, toàn là vết cháy xém.

Vì sao cứ theo ta mãi không buông vậy chứ, chính vì quá dây dưa, nên mới không có cô gái nào thích ngươi đó.

Đàn ông à, chính là nên co giãn tự nhiên, biết tiến biết lùi, chừng mực rất quan trọng, khoảng cách rất quan trọng.

Ngân Thì chạy đến thở không ra hơi, nhưng cứ không thể cắt đuôi được kẻ địch.

Chết rồi, chết rồi.

Tân Bát cũng đang chạy, miệng không ngừng lẩm bẩm mình sắp chết rồi, thật sự cảm giác không khí có lưỡi đao, mỗi một hơi thở đều là thống khổ, chạy đến thể lực sắp hết rồi, nhưng có khóc cũng phải chạy, nếu không sẽ bị thiêu thành tro bụi.

Ha.

Tên mù vô cùng vui vẻ: Hóa ra từ bỏ nguyên tắc võ sĩ, lại vui vẻ đến vậy à.

Phù Du Pháo.

Trong khoảnh khắc, tất cả Phù Du Pháo đều xuất hiện.

Ngân Thì và Tân Bát nghiến răng nghiến lợi chỉ có thể tiếp tục tăng tốc, thân xác bằng xương bằng thịt không thể đối kháng với binh khí bằng sắt thép, cho dù họ là võ sĩ, tất cả tinh thần bất khuất cũng không thể giành chiến thắng.

Tình bạn, nỗ lực, chiến thắng, quên rồi sao.

Tinh thần không sợ tấn công.

Chỉ cần hét thật lớn, là có thể có được sức mạnh.

Giọng Đỗ Lan không biết từ đâu truyền đến: Phải tin vào Động Gia Hồ.

Ngân Thì hét lên: Đó chỉ là thanh mộc đao cây kim cương ta mua trên chương trình mua sắm TV đêm khuya mà, không thể Vạn Giải được đâu.

Trong Hải Tặc Vương, Dương Quang Mai Lợi Hào cũng chỉ là một chiếc thuyền gỗ bình thường, nhưng cuối cùng chẳng phải cũng sinh ra linh hồn sao.

Nên đừng xem thường hoa cỏ cây cối, đừng xem thường sản phẩm gỗ mua sắm trên TV chứ.

Ngân Thì biết chạy tiếp không phải cách, chỉ có thể đánh cược một khả năng, nếu thanh mộc đao của mình thật sự tốt như quảng cáo đã thổi phồng, thì nó chính là yêu đao có thể xé rách vẫn thạch.

Quảng cáo TV nói cây kim cương là một loại yêu thụ có tuổi thọ ít nhất ngàn năm, thanh đao chế tạo ra cũng là yêu đao, tên là Tinh Toái.

Mặc kệ đi, cứ xem tinh thần tình bạn, nỗ lực, chiến thắng thế nào đã.

Ngân Thì vung đao, phản kích về phía luồng sáng phía sau.

Ngân Thì cũng không biết sẽ thế nào, phỏng chừng mình sẽ chết, sẽ rời khỏi thế giới đầy đường phèn này, và nói lời tạm biệt với tất cả món ngọt.

Nhưng hắn vẫn ôm một tia hy vọng, gầm lên: Ta hiện tại chính là dã thú khả năng, cái sừng kỳ lân dưới háng ta đã khát khao khó nhịn rồi.

Vạn Giải.

Động Gia Hồ Vạn Giải, phát ra ánh vàng chống lại luồng sáng nóng bỏng.

Đỗ Lan cho biết đây mới là nhiệt huyết vương đạo chứ, cái cần chính là phản kích trong tuyệt cảnh.

Không sai chính là như vậy, sự tồn tại của các ngươi, những nhân vật chính, mới khiến phản diện càng vĩ đại hơn.

Đỗ Lan cho biết sự tồn tại của nhân vật chính chính là để đốc thúc phản diện tiến lên.

Ánh sáng chiếu sáng bầu trời đêm, tất cả mọi người đều không ngờ một thanh kiếm gỗ lại có thực lực đến vậy.

Ta xin lỗi tất cả các sản phẩm gỗ trên thế giới.

Được mộc kiếm cứu, Ngân Thì thành tâm thành ý xin lỗi.

Tân Bát cũng kinh ngạc nói: Chẳng lẽ đây chính là kiếm linh sao.

Ta quả thực cảm nhận được linh hồn ký túc bên trong Động Gia Hồ.

Có lẽ nên đổi tên thành Trảm Nguyệt.

Tân Bát nói: Động Gia Hồ là rất tốt rồi.

Nếu đổi tên, thì thật sự thành Tử Thần mất.

Cao Đạt bay lượn trên không trung về đêm, liên tục bắn phá mặt đất.

Kiểu chiến đấu này đã vượt ra ngoài phạm trù võ sĩ, cũng thu hút chiến hạm của Cảnh Thị Sảnh.

Hạt Tử thấy tình hình không ổn, chọn cách rút lui trước.

Dù sao kế hoạch của bọn họ vẫn đang tiếp diễn, sớm muộn gì cũng sẽ có một trận chiến với Mạc Phủ.

Phản Điền Ngân Thì, tối nay ngươi nhặt lại được một mạng.

Cao Đạt quay người rời đi.

Ngân Thì không biết phải nói gì cho phải, kẻ địch trong quá khứ như hình với bóng, khiến hắn không thể thoát khỏi nguy hiểm.

Đã hai mươi năm trôi qua rồi, những kẻ đó vẫn đang làm những chuyện y hệt trong quá khứ.

Đàn ông mà không thể nhìn về phía trước thì sẽ bị con gái ghét đấy.

Ngân Thì cảm thấy mình đã nhìn về phía trước, nhưng những người bạn học kia của hắn vẫn đang vật lộn trong quá khứ, căn bản không thể lên bờ.

A Ngân, làm sao bây giờ.

Bọn họ dùng vũ khí quyết chiến hình người đa năng, chúng ta căn bản không phải đối thủ.

Tân Bát rất bất lực, cho dù hắn có cố gắng luyện kiếm đến mấy thì trước Khí Pháo Quang còn là thứ bỏ đi, thật quá không nói võ đức.

Chương 3026

Thứ gì mà lần sau, không có lần sau nào hết, Vạn Sự Phòng giải tán.

Giải tán.

Hắn biết, mục tiêu của kẻ địch chỉ là hắn, nếu Tân Bát ở lại bên cạnh hắn thì sẽ gặp nguy hiểm.

A Ngân.

Tân Bát ngây ra, sao đột nhiên lại kết thúc rồi.

Giấc mơ võ sĩ của hắn cứ thế mà tan vỡ sao.

Nhìn bóng lưng Ngân Thì rời đi, hắn cảm thấy mình bị cả thế giới phản bội.

Hồn bay phách lạc trở về nhà, hắn trốn trong phòng mình lén lút khóc.

A Diệu phát hiện tình hình của em trai, nhưng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rất lo lắng mà không biết giúp đỡ thế nào.

Sách sách, không hắc hóa thì làm sao có được sức mạnh.

Đối mặt thế giới tàn khốc này, làm sao mà tự mình tìm ra con đường của mình được.

Đỗ Lan nói rằng Tân Bát nếu muốn sức mạnh, có thể thử hắc hóa.

Tân Bát thấy Đỗ Lan xuất hiện trong phòng mình, rất không vui nói: Ngươi thế này thật bất lịch sự.

Đỗ Lan lại tiện tay lấy hết sách trên giá sách của Tân Bát ra, phía sau sách giấu tạp chí gợi cảm của hắn, hơn nữa còn là loại phong cách ngự tỷ.

Khẩu vị không tồi đấy.

Đỗ Lan nói ngự tỷ quả thực là bảo bối của trời.

A a.

Tân Bát muốn sụp đổ rồi, không những sự nghiệp tiêu tan, ngay cả tạp chí gợi cảm cũng không có chỗ giấu, hận không thể tìm kẽ đất mà chui vào: Ngươi làm gì mà tùy tiện động vào đồ của ta.

Vừa nói hắn vừa muốn đoạt lấy tạp chí gợi cảm trong tay Đỗ Lan.

Đỗ Lan lại nhẹ nhàng tránh đi.

Tân Bát tiếp tục đoạt, ngay trong phòng liền diễn ra một trận thử thách Miêu Tiên Nhân.

Chỉ có điều Miêu Tiên Nhân trong tay là Siêu Thần Thủy, còn Đỗ Lan trong tay là tạp chí gợi cảm.

Rất nhanh, Tân Bát đã mệt thở hổn hển như trâu, thực sự không đoạt được, theo hắn thấy thì thân pháp của Đỗ Lan quá linh hoạt.

Đây là trình độ của ngươi ư.

Ngươi còn nhớ Đâu Đang Bố Giả Diện không.

Cho dù dẫm phải địa lôi cũng sẽ không từ bỏ con đường mình kiên trì, ngươi làm được không.

Đỗ Lan nói.

Hắn cũng là kẻ hai mặt, đối với phản diện thì phải từ bỏ sự kiên trì của mình, đối với nhân vật chính thì phải giữ vững sự kiên trì.

Nhân vật chính đại diện cho trật tự, phản diện đại diện cho hỗn loạn.

Nếu phản diện quá mức kiên trì con đường của mình, sức mạnh của bọn họ sẽ mất kiểm soát, vì vậy phản diện phải chú ý đến giới

hạn.

Nhưng sức mạnh của nhân vật chính có hạn, kiên trì tiếp cũng không có ảnh hưởng gì lớn.

Đừng có so sánh võ sĩ với biến thái.

Theo ta thấy thì ngươi còn chẳng bằng biến thái nữa kìa.

Cùng lắm thì là một A Q, Vạn Sự Phòng của các ngươi rõ ràng ngay cả tiền thuê nhà cũng không trả nổi, vậy mà suốt ngày vẫn tự xưng là võ sĩ, ngoài mấy chiêu tinh thần thắng lợi pháp ra thì còn biết làm gì nữa.

Còn ngươi và chị gái ngươi nói muốn chấn hưng đạo quán, càng là chuyện viển vông, căn bản không làm được.

Đỗ Lan vô tình đả kích đối phương.

A Ngân và ta thật sự không có tiền, chúng ta cũng thật sự chật vật, nhưng chúng ta vẫn là võ sĩ, vẫn luôn làm những chuyện đúng đắn.

Tân Bát lại kiên định cho rằng mình không sai, võ sĩ chính là phải sống như thế.

Nói thì hay đấy, nhưng vẫn không bằng Đâu Đang Bố Giả Diện, ít nhất hắn có thể khiến thiên hạ biến thái, những kẻ háo sắc có được một lát bình yên, còn các ngươi thì làm được gì.

Ngay cả một con Cao Đạt cỏn con cũng đánh không lại, đừng nói chi đến việc cứu vớt thế giới bị Thiên Nhân chiếm cứ này.

Tay các ngươi chỉ có trúc đao, trong lòng không một chút mực nào, miệng nói hay hơn ai hết, nhưng có thể thay đổi được gì.

Không phải các ngươi hy vọng nhất là có một đại phản diện, sau đó đánh bại phản diện, tất cả đều vui vẻ là xong sao.

Thế là có thể giải quyết mọi vấn đề sao.

Tân Bát không nhịn được nghĩ Ngân Hồnchỉ là một tác phẩm gây cười thôi mà, nếu thật sự có thể giải quyết vấn đề xã hội thì nó đã thành luận văn rồi.

Tác phẩm nào mà chẳng thiết lập một phản diện, sau đó đánh bại phản diện là tất cả đều vui vẻ.

Tân Bát cảm thấy thiết lập này hoàn toàn không có vấn đề gì.

Ngân Hồncũng thiết lập như vậy, lúc đầu quốc gia phân loạn, cục diện giữa các vì sao phức tạp, kết quả lại xuất hiện một Hư, đại phản diện này trở thành kẻ thù của tất cả người ngoài hành tinh, bởi vì hắn muốn hút cạn tất cả Long Mạch, hủy diệt vô số nền văn minh.

Vì vậy cuối cùng tất cả Thiên Nhân và người Địa Cầu cùng chung mối thù, thậm chí các phản diện giai đoạn đầu cũng được tẩy trắng cùng tham gia đại chiến cuối cùng.

Kết quả Hư bị phong ấn, thế giới thái bình, thật đáng mừng đáng vui.

Nhưng Hư đã ra đời như thế nào.

Ngoài việc hắn hấp thu sức mạnh Long Mạch ra, sự tà ác của hắn phần lớn còn là do hoàn cảnh xã hội sinh ra, ở cố hương của mình, hắn vì năng lực đặc biệt mà bị tấn công và giày vò, rất nhiều người đều coi hắn là vật liệu thí nghiệm, dù sao thể chất của hắn quá đặc biệt.

Thế là Hư liền sản sinh rất nhiều nhân cách tà ác, không ngừng khiến vũ trụ cảm nhận nỗi đau.

Không sai, lại là một phản diện kiểu Pain, loại phản diện này thật sự quá nhiều rồi, điều đó cho thấy đây không phải vấn đề của một hai cá nhân, mà là vấn đề của nền tảng xã hội.

Những phản diện này có thực lực, nhưng đáng tiếc không có không gian phát triển, ngược lại bị địa chủ cường hào và dân thường cùng nhau áp chế, không được cả hai bên dung thứ.

Vì vậy Đỗ Lan mới phải giáo dục những phản diện này rằng nên dùng sự ích kỷ để tạo nên sự vô tư, phải dũng cảm trở thành người giải quyết vấn đề, chứ không phải trở thành vấn đề.

Loại phản diện như Pain này quá dựa dẫm vào sức mạnh của mình, đầu óc lại trống rỗng, sau khi bị đánh bại, rất dễ bị thuyết phục bằng lời nói.

Pain tuy nhìn có vẻ thông minh, nói chuyện đâu ra đấy, nhưng thực ra rất ngu ngốc, căn bản không biết chơi chính trị, chỉ cần thất bại về sức mạnh là không có cách nào quật khởi nữa.

Thực ra cũng dễ hiểu, đó chính là tính hạn chế của địa chủ Nhật Bản, địa chủ bị giới hạn bởi đất đai của mình, có thể có lúc rất mạnh mẽ, nhưng một khi năng lượng cạn kiệt thì rất khó quật khởi lại, chỉ có thể nhìn người khác biểu diễn.

Vì vậy ngay cả khi mạnh mẽ, cũng rất khó để mở rộng căn cứ.

Đất đai chiếm được không thể cai trị, chỉ có thể phân phong, không thể mở rộng sức mạnh.

Giống như thời Xuân Thu, Chu Thiên Tử suy bại, lúc đầu Chu Thiên Tử rất mạnh mẽ, binh lính cũng đông, nhưng kết quả địa bàn lại ngày càng nhỏ, kết quả có thể tưởng tượng được.

Ngược lại, các nước chư hầu đều đang nghĩ cách biến pháp, nghĩ cách tăng cường thực lực của mình.

Có người bắt đầu từ kinh tế, có người từ chính trị, còn có người từ quân sự.

Sở quốc là nước đầu tiên thử chế độ quận huyện, Tề quốc tiên phong cải cách kinh tế, Tấn quốc tiên phong cải cách quân sự.

Đại Việt thì tương đối lạc hậu, lúc đó Bách Lý Hề chỉ giúp Đại Việt giải quyết vấn đề ai là người Tần, vấn đề này các quốc gia khác cơ bản đều đã giải quyết rồi, nên không cần dùng đến Bách Lý Hề.

Loại phản diện như Pain này nhìn thì rất mạnh, nhưng thực chất rất yếu, ngoài bạo lực ra thì không thể đưa ra bất kỳ cải cách nào.

Bởi vì địa chủ Nhật Bản có cái đức hạnh này, đất đai của họ quá nhỏ, không thể triệt để cải cách toàn quốc.

Cho nên khi mạnh mẽ thì có thể duy trì phân phong.

Nhưng kiểu bành trướng này rất dễ bị đánh về nguyên hình.

Bởi vì các địa chủ khác đều đang nhìn chằm chằm, giữa các địa chủ cũng có sự tranh giành nội bộ, cũng có tranh quyền đoạt lợi, các địa chủ khác cũng muốn bành trướng, cũng muốn mạnh hơn.

Kết quả là giữa các địa chủ hình thành một sự cân bằng vi diệu và một thỏa thuận ngầm mong manh, lâu dần trở thành nước đọng.

Họ trở nên chán ghét môi trường xã hội thay đổi, không cho phép bất kỳ ai làm loạn, không cho phép bất kỳ ai phá vỡ sự cân bằng này.

Loại phản diện như Pain này cũng chỉ có thể đối phó một địa chủ, chứ không thể đối phó tất cả địa chủ.

Một khi Pain thật sự tuyên chiến với toàn thế giới, thì Ngũ Đại Nhẫn Giả Thôn khẳng định sẽ đồng lòng diệt Pain, giống như cuối cùng diệt Uchiha Madara vậy.

Chương 3027

Cũng giống như phong ấn Hư trong Ngân Hồn, bị toàn vũ trụ nhắm vào.

Bất kỳ phản diện nào, nếu chỉ gây rối dưới quyền một địa chủ, thì cùng lắm địa chủ này sẽ đổi chủ, phản diện trở thành địa chủ mới, vẫn tuân thủ sự cân bằng giữa các địa chủ.

Nếu muốn thay đổi triều đại, đó là đối đầu với tất cả địa chủ, tất cả địa chủ tập hợp lại, phản diện sẽ phải tan thành tro bụi.

Đỗ Lan nghiêm khắc phê bình Tân Bát đang suy đồi, nói hắn giống hệt phản diện sùng bái bạo lực, chỉ biết bạo lực mà không nhận rõ nền tảng xã hội.

Phê bình hắn đánh không lại Cao Đạt, phê bình hắn không đưa ra được cương lĩnh.

Chỉ có bạo lực, không có cương lĩnh, cuối cùng sẽ bị tất cả địa chủ liên hợp tiêu diệt, cho dù một chiến sĩ có mạnh đến mấy, cũng không thể đối mặt với sức mạnh liên hợp.

Tân Bát tuy muốn phản bác, nhưng hắn thật sự đánh không lại Cao Đạt, nghe lời đối phương nói, ý là hình như không thể dùng đao mà đối đầu trực diện với Cao Đạt, mà nên nghĩ cách khác sao.

Tân Bát, trong Vạn Sự Phòng, ngươi phụ trách vai trò thổ tào, ngày thường tuy có thể làm không khí hoạt bát, nhưng khi thực sự giao chiến bằng đao thật súng thật.

Chiến lực của Ngân Thì và Thần Lạc đều rõ như ban ngày, còn ngươi thì sao.

Ngươi ngoài chạy trốn và biến mất, cũng chỉ là làm mồi nhử, dọn dẹp tạp binh, chiến lực thật sự không bằng bọn họ, vậy thì phải nghĩ cách bù đắp.

Đỗ Lan nói: Ngươi có thể trở thành một trí tướng, dùng mưu trí của mình để giành chiến thắng.

Tân Bát cảm thấy rất có lý, nhưng hắn lại cảm thấy trí thông minh của mình cũng không đủ: Nhưng mà ngoài thổ tào ra, ta không có niềm tin vào bất cứ thứ gì khác, ta rất bình thường.

Vậy thì hãy kiên trì sự bình thường, trở thành người bình thường nhất, trong thế giới này, ý chí kiên định có thể chuyển hóa thành sức mạnh.

Đỗ Lan nói.

Vì Ngân Thì là võ sĩ ưu tú, nên đối mặt với Cao Đạt tấn công mới có thể sử dụng Vạn Giải ư.

Hóa ra đó là sức mạnh Long Mạch sao.

Tân Bát như có điều suy nghĩ nói: Kiên trì sự bình thường thì có thể nâng cao trí thông minh ư.

Có thể thử xem.

Không đúng a, ngươi không phải là lão sư của Học viện Phản Diện sao, không phải chỉ dạy phản diện sao.

Tân Bát vẫn không nhịn được bản chất thổ tào.

Nâng cao sức mạnh của chính nghĩa cũng là rèn luyện cho phản diện, không phải sao.

Không có kẻ địch mạnh mẽ, phản diện làm sao kiên định ý chí của mình, làm sao dũng cảm kiên trì con đường của mình.

Phản diện sẽ thông qua việc đánh bại nhân vật chính mạnh mẽ để quán triệt con đường của mình.

Đỗ Lan đường hoàng nói.

Tân Bát không nhịn được nói: Không có khó khăn thì tự tạo khó khăn, thật sự cần thiết ư.

Đương nhiên là cần thiết rồi, không có khó khăn thì còn gì là thú vị nữa.

Mục đích cuối cùng của Đỗ Lan khi truyền thụ cho phản diện vẫn là để hắn được sảng khoái, nếu phản diện một đường thuận buồm xuôi gió thì chẳng có gì đáng xem cả.

Chỉ khi thấy phản diện gian khổ phấn đấu cuối cùng đi đến chiến thắng thì mới có cái để xem.

Bất kể những chuyện này, ta bây giờ sẽ dạy ngươi sử dụng sức mạnh Long Mạch, nâng cao trí lực của ngươi.

Có thể tiện thể nâng cao chiến lực của ta một chút không.

Tiện thể hỏi luôn, Long Mạch là gì.

Đỗ Lan giả vờ kinh ngạc nói: Ngươi lại không biết Long Mạch sao.

Tháp Vũ Trụ Chung Đoan sử dụng chính là sức mạnh Long Mạch.

Ngươi có thể đơn giản hiểu nó là sức mạnh hành tinh, Thiên Nhân đi khắp nơi chiếm lĩnh hành tinh, thực ra chính là để chiếm giữ Long Mạch làm của riêng.

Long Mạch Địa Cầu rất mạnh, cho nên bọn họ mới đến Địa Cầu.

Bằng không ngươi nghĩ Thiên Nhân đến Địa Cầu làm gì.

Tân Bát quả thực là lần đầu tiên mới biết mục đích thực sự của Thiên Nhân khi xâm lược Địa Cầu, hóa ra chính là vì Long Mạch: Long Mạch vậy mà còn có thể khiến phi thuyền nhảy vọt.

Ta thật sự không ngờ, hóa ra người Địa Cầu sở hữu tài nguyên như vậy.

Hắn không khỏi kỳ vọng.

Rất tốt, tiếp theo ngươi cần huấn luyện chính là sự bình thường, thả lỏng đầu óc, ức chế bản năng thổ tào.

Hình tượng thổ tào tuy khiến ngươi tăng thêm một vài điểm sáng, nhưng những điểm sáng như vậy sẽ khiến ngươi xa rời sự bình thường.

Đỗ Lan nói.

Vậy vai trò của ta chẳng phải sẽ không có chút đặc sắc nào sao.

Làm sao phân biệt với các vai trò bình thường khác.

Tân Bát lo lắng hỏi, đối với hắn mà nói, thổ tào là điểm sáng duy nhất.

Giống như chân của Tổ Sơn khi đá, hay chơi cầu lông là điểm sáng duy nhất.

Nếu không có đặc sắc, những vai trò bình thường này của bọn họ sẽ chìm nghỉm giữa đám đông.

Nhưng để giúp Ngân Thì, để Vạn Sự Phòng có thể tiếp tục, Tân Bát đã chuẩn bị sẵn sàng hy sinh: Cứ để ta hy sinh điểm sáng cuối cùng của mình đi, hy sinh hình tượng của mình.

Giác ngộ không tồi, Đỗ Lan gật đầu nói.

Giống như phó tử, Tân Bát cảm thấy những điểm sáng trên người mình đang biến mất, cái gì mà chấn hưng đạo trường, cái gì mà thổ tào, cái gì mà kính là bản thể, những thứ này tuy nhỏ tuy không đủ xuất sắc, nhưng những điểm sáng còn lại đang dần dần tiêu tan, cuối cùng mình sẽ trở nên bình thường đến cực điểm, trở thành một vai trò không có chút đặc sắc nào.

Nhưng chính vì không có chút đặc sắc nào, mới có thể sản sinh ra những đặc sắc mới.

Thiết lập trí tướng này và thiết lập thổ tào xung đột, vì vậy cần phải thiết lập lại hình tượng nhân vật.

Tân Bát cảm thấy mình không còn gì cả, nhưng trong lòng vẫn còn một tia sức mạnh, đó chính là nhất định phải bảo vệ Vạn Sự Phòng.

Đợi đến khi hắn mở mắt lần nữa, đã hoàn toàn đổi mới, cặp kính bình thường đã đổi thành cặp kính gọng vàng, trí thông minh tăng lên gấp mấy lần.

Ta nghe thấy rồi, thật sự nghe thấy rồi.

Tân Bát nghe thấy có một giọng nói thì thầm bên tai, không ngừng đưa ra gợi ý, khiến mình nghĩ đến những mưu kế trước đây chưa từng nghĩ tới: Đây chính là Long Mạch chi lực ư.

Để đối phó Cao Đạt thì phải mượn sức mạnh của người khác, ví dụ như tiến hành tác chiến đoạt Cao Đạt.

Không sai, chúng ta phải đến nước trung lập để đoạt Cao Đạt.

Tân Bát nói rằng để đối phó Cao Đạt thì chỉ có Cao Đạt mới đối phó được Cao Đạt.

Tuy tình tiết này hoàn toàn giống với Cao Đạt, nhưng đây thực sự là một biện pháp hay.

Tân Bát nói: Đa tạ, ta bây giờ sẽ đi tìm Thần Lạc.

Hai người muốn đi đoạt Cao Đạt.

Vũ khí như Cao Đạt không hiếm, thường được sử dụng trong chiến tranh vũ trụ, đoạt được là xong.

Chỉ cần mình cũng điều khiển Cao Đạt thì sẽ không sợ nữa.

Tân Tướng.

A Diệu tuy vui vì em trai mình đã ra khỏi phòng, nhưng nhìn bộ dạng của hắn vẫn khiến người ta lo lắng.

Con đường võ sĩ cũng là con đường Tu La, A Diệu không thể không đi tìm A Ngân, hy vọng hắn có thể chăm sóc tốt cho người thân duy nhất của mình, nàng không muốn em trai mình xảy ra chuyện.

Trong Vạn Sự Phòng chỉ còn lại Ngân Thì một mình, Thần Lạc và Định Xuân đều mất tích.

Nhưng như vậy cũng tốt, hắn quyết định một mình đối mặt với kẻ địch đang lái Cao Đạt trên đường phố.

Thực ra Thần Lạc và Định Xuân đã bị Quỷ Binh Đội của Cao Sam Tấn Trợ bắt, khi hành động chia quân, Thần Lạc trực tiếp phát hiện ra sào huyệt của bọn họ, không ngờ lại bị bắt.

Làm sao vậy.

Ngươi đến làm gì.

Ngân Thì thấy là A Diệu, rất kỳ lạ.

A Diệu đưa lên một món quà, một cuốn tạp chí truyện tranh Jump số mới, nói: Em trai tiểu nữ nhờ ngươi chăm sóc, xin ngươi nhất định phải bảo vệ tốt cho nó.

Ta không phải đã bảo Tân Bát về nhà rồi sao.

Nó tuy còn trẻ không hiểu chuyện, nhưng dù sao cũng là một võ sĩ, ngươi nghĩ nó sẽ dễ dàng từ bỏ như vậy ư.

Ngân Thì cũng không biết nói gì cho phải, Tân Bát quả thực là một thiếu niên mang dòng máu võ sĩ, quả thực sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Ngươi dùng một cuốn tạp chí làm thù lao, có phải quá rẻ không.

Nhưng thôi kệ, ta thật sự rất muốn biết diễn biến tiếp theo của Hải Tặc Vương, ủy thác của ngươi ta nhận rồi.

Ngân Thì nhận thù lao, chuẩn bị xuất phát.

Lúc này, Thiết Tử, người trước đó ủy thác Ngân Thì điều tra vụ án chém người, cũng đến, mang theo một thanh Bàn Long Đao.

Uy uy, bây giờ là vấn đề của đao sao.

Yêu đao Hồng Anh nhà ngươi đã biến thành Cao Đạt rồi kìa, chính là loại ác ma trắng đứng sừng sững trên mặt đất đó, thứ vũ khí quyết chiến chuyên dùng để phá nát điều khiển súng của người khác.

Ngân Thì nói rằng vũ trang của kẻ địch đã thăng cấp, bản thân hắn có đổi sang đao thật cũng chẳng ích gì.

Ta nhất định phải ngăn cản ca ca, phụ thân là vì bảo vệ hành tinh này mới phát triển Hồng Anh, nhưng ca ca bây giờ lại giao Hồng Anh cho vũ trang cực đoan, hoàn toàn trái ngược với lý niệm của phụ thân.

Hắn đã quên lời phụ thân dạy chúng ta về ý nghĩa của kiếm tượng rồi, đao là vũ khí sinh ra để bảo vệ.

Thiết Tử tự mình nói.

Uy uy, ta đang nói Cao Đạt mà.

Bất kể Hồng Anh biến thành hình thái gì, ta cũng nhất định phải ngăn cản ca ca.

Thiết Tử nghĩa vô phản cố nói.

Ngân Thì nói rằng đó thật sự vẫn là Hồng Anh ư.

Dù sao hắn cũng không nhận ra, bởi vì nó đã có tay chân, còn có thể phóng tia laser, thế này nhìn kiểu gì cũng là Hồng Anh Cao Đạt, chứ không phải yêu đao.

Nhưng bất kể thế nào cũng phải ngăn cản, Ngân Thì cũng không nói gì nữa.

Cao Sam Tấn Trợ đã chuẩn bị tấn công Mạc Phủ.

Chương 3028

Máu ta không ngừng sôi trào rồi.

Cao Sam Tấn Trợ vừa nghĩ đến chiến tranh, liền không kiềm chế được ý nghĩ chém giết.

Thần Lạc bị trói trên thập tự giá, dựng đứng ở mũi thuyền, chuẩn bị làm một lễ tế máu trước khi khai chiến, dùng máu tươi của tộc Dạ Thỏ để làm nóng trận đại chiến giữa ác quỷ và Thiên Nhân này.

Thần Lạc không hề lo lắng cho sự an toàn của mình, nàng tin Ngân Thì nhất định sẽ đến cứu nàng, lớn tiếng với người của Quỷ Binh Đội: A Ngân nhất định sẽ đến cứu ta.

A a, hắn cũng không phải đối thủ của Cao Đạt.

Ngay lúc này, lại là những Nhương Di Chí Sĩ xông tới trước, hóa ra Quế Tiểu Thái Lang trước đó cũng vì vụ án chém người mà mất tích, bọn họ cũng tìm đến đây.

Y Lệ Toa Bạch.

Thần Lạc thấy thú cưng màu trắng của Quế một đường xông tới chém giết.

Cao Sam Tấn Trợ há có thể dung túng một con thú cưng kiêu ngạo.

Hắn rút kiếm chém ngay, chém Y Lệ Toa Bạch làm đôi.

Tuy nhiên ngay khi Cao Sam Tấn Trợ đang nhe răng cười, một đạo hàn quang lại bùng phát từ bên trong Y Lệ Toa Bạch, hóa ra bên trong Y Lệ Toa Bạch giấu Quế.

Quế gặp phải kiếm khách Hạt Tử, bị Hồng Anh chém trúng bị thương, liền giả chết tránh né theo kế hoạch, vào thời điểm then chốt phản công tuyệt địa.

Một đao chém trúng Cao Sam Tấn Trợ, nhưng cảm giác chém không đủ sâu, có thứ gì đó cản lại lưỡi đao.

Là cuốn sách trong lòng Cao Sam Tấn Trợ, lưỡi kiếm chém qua sách, không thể gây ra đòn chí mạng.

Cao Sam Tấn Trợ lấy ra cuốn sách dính máu, tùy ý vứt đi.

Quế thấy vậy, vậy mà cũng lấy ra một cuốn sách cùng loại dính máu, hóa ra đây là sách giáo khoa họ dùng khi đi học ngày trước, cả hai người đều mang theo bên mình, vào thời điểm then chốt đã cứu mạng họ.

Thật đúng là buồn cười a, chúng ta vậy mà lại được lão sư cứu một mạng nữa.

Quế nói, ngày đó hắn quả thực suýt bị Hồng Anh chém chết, nếu không phải sách giáo khoa cản một đòn thì thật sự mọi chuyện đã chấm dứt rồi.

Cho nên mới nói tri thức thay đổi vận mệnh, nếu bọn họ không mang theo tri thức bên mình thì đã bị đánh chết rồi.

Cao Sam Tấn Trợ cười nhạo nói: Toàn là chuyện quá khứ rồi, vậy mà vẫn còn treo trên miệng, chỉ có thể nói lên ngươi không hề trưởng thành, Quế.

Hắn đứng dậy, chỉ vào Cao Đạt trên bầu trời nói: Thân thể bằng xương bằng thịt không thể chống lại vũ khí bằng sắt thép.

Tiếng nổ vang lên, lúc này Cao Đạt đã xuất động, hơn nữa còn di chuyển linh hoạt, tấn công phi thuyền của Nhương Di Chí Sĩ.

Những phi thuyền đó đều là dân dụng, không phải chiến hạm, căn bản không phải đối thủ.

Hưu.

Lúc này chiến hạm của Cảnh Thị Sảnh cũng đã đến, xếp hàng, oanh tạc Cao Đạt.

Nhưng bọn họ quên mất, Cao Đạt là vũ khí của thời đại mới, sự linh hoạt cơ động của nó là cơn ác mộng của chiến hạm.

Giống như máy bay chiến đấu của Thế chiến thứ hai đã thay đổi thời đại chiến hạm xưng vương, sự xuất hiện của Cao Đạt cũng khiến các chiến hạm vũ trụ trở nên kém cỏi.

Ngu xuẩn a.

Đổi Hồng Anh thành Cao Đạt, chiến lực quả nhiên đã tăng lên rất nhiều, Hạt Tử vui vẻ nói: Quả nhiên võ sĩ đã là tồn tại lạc hậu so với thời đại, các ngươi cũng nên tỉnh táo lại đi.

Phù Du Pháo.

Tia sáng lóe lên trên chiến trường, đây là một bi ca của thời đại.

Chiến hạm của Cảnh Thị Sảnh đều phát nổ, bắt đầu chìm xuống.

May mà phía dưới là mặt biển, cho dù rơi xuống cũng không cần lo làm hại hoa cỏ, không cần lo làm hại trẻ nhỏ.

Oanh, hoàn thành chiến đấu, trở về mẫu hạm, Hạt Tử không nhịn được nói với Cao Sam Tấn Trợ: Thứ này dễ dùng hơn Hồng Anh nhiều.

Vị Chú Kiếm Sư lông mày rậm bên cạnh nghe không lọt tai nữa, gầm lên: Cái này khác với những gì đã nói, không phải nói sẽ dùng Hồng Anh để lật đổ Mạc Phủ sao.

Dùng yêu đao để hủy diệt thời đại ngu xuẩn này, bây giờ các ngươi lại dùng Cao Đạt, là có ý gì.

Chú Kiếm Sư có sự kiêu ngạo của riêng mình, hắn kế thừa y bát của phụ thân để chú tạo yêu đao, chính là hy vọng trả thù, trả thù Mạc Phủ đã ban bố Phế Đao Lệnh này.

Vì Phế Đao Lệnh ban bố, không những võ sĩ mất đi chỗ dựa để lập thân, mà Chú Kiếm Sư cũng vậy, trở thành tàn đảng của thời đại cũ, trở thành tồn tại bị nguyền rủa, những Chú Kiếm Sư này cũng mất đi phương thức sinh tồn.

Phụ thân hắn chính là vì Phế Đao Lệnh mà uất ức qua đời, cả đời tài hoa không có chỗ thi triển.

Vị Chú Kiếm Sư lông mày rậm cũng vậy, hắn sâu sắc cảm nhận được sự bi lương giống như phụ thân.

Chỉ là hắn không phục, hắn muốn dùng đao của phụ thân chém mở thế giới mông lung, và đã nhất trí hợp tác với Quỷ Binh Đội.

Nhưng bây giờ Quỷ Binh Đội lại dùng Cao Đạt, Hồng Anh có thể tự chủ học tập bị vứt bỏ, cũng có nghĩa là Chú Kiếm Sư lại một lần nữa bị vứt bỏ.

Cái gì mà võ sĩ, cái gì mà chú kiếm sư, đều là những tên ngốc bị thời đại trói buộc.

Hạt Tử kích động nói: Trước khi chém đứt thời đại, chúng ta phải chém đứt xiềng xích trên người võ sĩ.

Nếu lật đổ Mạc Phủ, là để thế giới này trở về thời đại võ sĩ, là trở về những năm tháng quá khứ, căn bản không thể nào, dân thường sẽ không đồng ý.

Bởi vì những võ sĩ thời đại cũ như chúng ta không bằng Thiên Nhân, Thiên Nhân ức hiếp dân chúng thì ít ra còn có công nghệ cao, còn chúng ta võ sĩ ức hiếp dân chúng thì chẳng có lợi ích gì cho họ.

Cho nên họ căn bản sẽ không hoan nghênh võ sĩ trở về triều đình đâu, ha Hạt Tử đã đoạn tuyệt thân phận võ sĩ, bây giờ muốn bắt đầu lại với thân phận phi công Cao Đạt, khi phê phán võ sĩ thì hắn không hề khách khí một chút nào.

Sắc mặt Cao Sam Tấn Trợ không được tốt cho lắm, tuy hắn ghét Mạc Phủ, nhưng hắn vẫn coi trọng thân phận võ sĩ của mình, bởi vì có thân phận này thì nhiều việc mới làm được, không có thân phận này thì nhiều việc không làm được, thậm chí ngay cả tư cách lật đổ Mạc Phủ cũng không có.

Nhưng Hạt Tử nói cũng đúng, cho dù bọn họ lật đổ Mạc Phủ thành công thì có thể làm gì.

Hoặc là bế quan tỏa quốc, trở về thời đại trước kia.

Hoặc là tiếp tục cấu kết với Thiên Nhân, không khác gì hiện tại, bọn họ chỉ vì bản thân mình, chứ không phải vì thiên hạ.

Nhương Di Chí Sĩ cũng không thể đưa ra chế độ tốt hơn, cương lĩnh tốt hơn, những võ sĩ tầng dưới này chỉ chiến đấu vì lợi ích của bản thân, ngay cả Ngân Thì và đồng bọn của hắn, cũng chỉ vì lão sư của mình, chứ không phải vì thiên hạ.

Ba la ba la, ba la ba la, nói nghe thì hay đấy, nhưng đáng tiếc tàn đảng thời đại cũ như chúng ta có lý do không thể không chiến đấu a.

Ngân Thì không biết từ lúc nào cũng đã đến trên chiến hạm, tay cầm một thanh đao thật, chuẩn bị cứng đối cứng với Cao Đạt.

Biểu cảm của hắn rất tùy ý, dường như không phải đến để quyết sinh tử, cũng không phải đến để trình bày lý niệm, mà chỉ là đến để đi một chặng đường, không phụ đời người, không phụ lương tâm.

Kiếm xuất vỏ, là Bàn Long Đao do muội muội của Chú Kiếm Sư chế tạo, thanh kiếm này vừa ra lò đã gặp phải kẻ địch mạnh nhất đời mình là Cao Đạt.

Quả nhiên võ sĩ đều rất ngu xuẩn, ngươi nghĩ mình còn có thể có vận may tốt như vậy sao.

Lần trước không để ngươi hóa thành tro bụi, lần này nhất định phải giết ngươi.

Hạt Tử nói Ngân Thì là tự tìm đường chết.

Ngân Thì lại rất đạm nhiên, giơ kiếm nói: Nếu ngươi có thể giết ta thì cứ việc đến đi.

Ngân Thì, nguy hiểm quá rồi.

Quế và Thần Lạc đều hét lên.

Cao Sam Tấn Trợ và Quỷ Binh Đội của hắn ngược lại rất hứng thú nhìn tất cả những điều này, võ sĩ đấu Cao Đạt.

Thật đúng là một kỳ quan.

Hạt Tử nói rằng võ sĩ cộng thêm một thanh đao bình thường, tổ hợp như vậy căn bản không có bất kỳ phần thắng nào, hắn cười lạnh nói: Là phần thưởng, ta sẽ cho ngươi chết một cách thoải mái.

Khí Pháo Quang trực tiếp xạ kích.

Ngân Thì lập tức tăng tốc, chạy, tránh khỏi tia sáng nóng bỏng, vắt kiệt toàn bộ tiềm năng của mình, cơ hội chỉ có một lần, chỉ có một lần.

Mục tiêu của hắn rất đơn giản, chính là tiếp cận Cao Đạt, đâm kiếm vào đầu Cao Đạt, hiện tại khoảng cách và chênh lệch độ cao của bọn họ là có thể làm được, chỉ cần đối phương không động, thì mình có thể đoạt lấy tầm nhìn của đối phương.

Hưu, phát súng thứ hai.

Cao Đạt nhắm vào mục tiêu nhỏ di động, thật đúng là có chút giống pháo cao xạ bắn muỗi, dù sao Cao Đạt được thiết kế ra vốn không phải để đối phó bộ binh.

Thật đúng là cứ chạy loạn như chuột vậy.

Nhắm vào Ngân Thì lại lần nữa xạ kích, lần này hắn đã tiến hành dự đoán.

Chuột cũng có lúc phấn khởi.

Ngân Thì dự đoán được dự đoán của Hạt Tử, về bản năng chiến đấu, Ngân Thì ở trên đối phương, hắn nhanh chóng rút động gia hồ ném ra, va chạm với công kích của Khí Pháo Quang, tranh thủ cho hắn khe hở tấn công quan trọng nhất, gần như là sát tia Khí Quang màu đỏ mà nhảy lên, như cá chép vượt Long Môn, bất chấp nhiệt độ cao, giơ kiếm đâm vào hai mắt Cao Đạt, sau đó bùng phát cơ bắp hai cánh tay, một kiếm quét ngang, phá hủy hai con mắt.

Mọi người đều thấy một người đàn ông đang chiến đấu với Cao Đạt, hơn nữa còn phá hủy thiết bị giám sát của Cao Đạt, đây là thực lực đến mức nào.

Dường như Ngân Thì mới là ác ma trắng thực sự, Cao Đạt ngược lại trở thành nạn nhân.

Dáng vẻ đó, lưỡi đao đó, mái tóc bạc đó, chính là Dạ Xoa trên chiến trường.

Quế lẩm bẩm nói.

Người đàn ông đó giữa sinh tử đã giác tỉnh rồi.

Cao Sam cũng không nhịn được nói.

Bọn họ là những người quen thuộc nhất với chiến lực của Ngân Thì, biết Ngân Thì tuyệt đối là võ sĩ đáng sợ nhất, trong cơ thể hắn trú ngụ một con dã thú.

Thực ra chỉ có Ngân Thì biết, cơ thể hắn đã bị vắt kiệt, hắn là hướng chết mà sinh, từ nhỏ đã cầu sinh trên chiến trường, hắn rất rõ muốn sinh tồn, trước hết phải quên đi sinh tồn, đừng sợ vắt kiệt sinh mệnh lực, chỉ cần chưa chết, thì phải chiến đấu, cho dù toàn thân xương cốt vỡ vụn, nội tạng tan rã, cơ bắp tan chảy, chỉ còn lại ý thức, cũng phải chiến đấu tiếp, liều mạng linh hồn của mình chiến đấu đến cùng.

Chương 3029

Ngân Thì phá hủy thiết bị giám sát của Cao Đạt, khiến mọi người rất kinh ngạc, dù sao hắn là thân thể bằng xương bằng thịt, làm sao có thể làm được đến mức này.

Thực ra Ngân Thì cũng không biết, hắn chỉ là dốc hết sức mình để chiến đấu.

Đáng tiếc, mắt của Cao Đạt dù sao cũng chỉ là thiết bị hiển thị, mất đi tầm nhìn chỉ là hạn chế một phần chiến lực của Cao Đạt.

Trong phòng điều khiển, Hạt Tử nhắm mắt lại, nói: Chỉ là một lần nữa rơi vào bóng tối thôi, mà ta đã sớm quen với bóng tối rồi, hơn nữa còn biến bóng tối thành sức mạnh của mình, hãy xem ta và Cao Đạt hợp làm một.

Lợi dụng radar của Cao Đạt làm tai, hắn vẫn có thể tác chiến: Phản Điền Ngân Thì, ta có thể nghe thấy sự tồn tại của ngươi, thật sự là quá đáng ghét rồi.

Ngân Thì nhìn Cao Đạt đang kéo giãn khoảng cách trước mắt, giơ vũ khí lên, trong lòng nghĩ mình đến đây là hết rồi ư.

Đối phương cho dù không nhìn thấy cũng vẫn có thể khóa chặt mình, vậy mình sẽ phải bỏ mạng ở đây rồi.

Ngân Thì.

Quế vô cùng lo lắng.

Chết đi.

Hạt Tử bóp cò, họng súng phát ra ánh sáng đỏ chết chóc.

Oanh, nhưng Khí Pháo Quang không bắn ra, mà lại phát nổ.

A Ngân.

Là Tân Bát đến rồi, hắn đã đoạt được Cao Đạt của riêng mình, và kịp thời đến chiến trường, thành công đỡ được đòn chí mạng cho Ngân Thì.

Vẫn còn kẻ địch.

Radar phát hiện địch kêu tích, Hạt Tử rất chắc chắn lại có thêm một kẻ địch nữa, hơn nữa vũ khí của kẻ địch giống hệt mình, nhưng có một điểm khác biệt, kẻ địch nhìn thấy được, còn mình thì không.

Tại sao lúc nào cũng như vậy.

Rõ ràng thiên phú của mình không tệ, nhưng tại sao mình lúc nào cũng không nhìn thấy mọi thứ.

Tại sao lúc nào cũng phải chiến đấu trong bóng tối với những kẻ địch tương đồng.

Tại sao ông trời lúc nào cũng gây khó dễ cho ta.

Hắn không hiểu nổi, tại sao khi chiến đấu mình lúc nào cũng không có tầm nhìn.

Vạn Sự Phòng cứ để ta bảo vệ.

Tân Bát xông lên.

Tân Bát, cái này không hợp với ngươi đâu, ngươi chỉ là một vai trò thổ tào mà thôi.

Thần Lạc nghe thấy lời phát biểu nhiệt huyết sôi trào của Tân Bát, tiện thể thổ tào một câu.

Thần Lạc, ta bây giờ là người đã trải qua lễ tẩy Long Mạch, chuyên chức thành trí tướng, thuộc tính thổ tào đã bị tẩy sạch hết rồi.

Ngân Thì không nhịn được nói: Cái loại thiết lập như tẩy điểm trong game này của ngươi có từ bao giờ vậy.

Thật là không bình thường, nếu được thì ta cũng hy vọng tẩy bớt điểm số đường huyết cao của mình đi một chút, đổi thành nhan sắc, đàn ông a, vẫn là đẹp trai một chút thì tốt hơn, nói với Long Mạch, ta muốn ước một đôi mắt to.

A Ngân, đó không phải Long Châu.

Tân Bát bất lực nói.

Ta không quan tâm, ta đã bị đôi mắt cá chết này làm phiền hơn ba mươi năm rồi, ta muốn đôi mắt hai mí thật to.

Ba người ở cùng nhau, lại như trước kia chọc ghẹo nhau.

Chết đi.

Rút Khí Kiếm Quang, nhìn Cao Đạt của Tân Bát.

Tân Bát tuy chưa quen điều khiển, nhưng chỉ cần dựa vào Long Mạch, là có thể hiểu được từng bước điều khiển Cao Đạt, điều hắn cần làm chính là nỗ lực làm quen, nhất định có thể đánh bại kẻ địch.

Oanh.

Tân Bát nổ súng, và kéo giãn khoảng cách.

Tình huống này thật đúng là khiến người ta kinh ngạc, vĩnh viễn không biết hắn sẽ làm gì.

Cao Sam Tấn Trợ nói: Đáng tiếc, bất kể Ngân Thì làm gì, cũng không thể rửa sạch tội lỗi trên người mình, không thể rửa sạch dòng máu tội nghiệt thí sư đó.

Chiến tranh Nhương Di là một thất bại thảm hại, cuối cùng Ngân Thì và một đám võ sĩ trẻ tuổi đều bị Thiên Nhân bắt làm tù binh, Thiên Nhân đã cho Ngân Thì một lựa chọn, là tự tay giết sư phụ để bảo toàn đồng học.

Hay là nhìn đồng học chết, cuối cùng lão sư cũng vẫn phải chết.

Ngân Thì đã gặp phải nan đề xe điện của mình, một bên là ân sư như phụ thân, một bên là mấy mạng sống của bạn học.

Cuối cùng hắn đã chọn bảo vệ bạn học, tự tay chém giết sư phụ.

Thiên Nhân cũng rất giữ chữ tín, để những người này sống sót, nhưng từ đó bọn họ mỗi người một ngả, không còn mục tiêu chung nào nữa.

Lúc đầu bọn họ hợp tác vì để cứu sư phụ, sư phụ không còn, mục tiêu hợp tác cũng biến mất, tự nhiên sẽ chia tay, dù sao ngay từ đầu mỗi người bọn họ đã có những cách lý giải khác nhau về lời dạy của sư phụ.

Rõ ràng điểm xuất phát của chúng ta là giống nhau.

Quế nặng nề nói với bạn học.

Thật sự giống nhau ư.

Ta không cho rằng điểm xuất phát của các ngươi là giống nhau, có lẽ các ngươi tiếp nhận giáo dục là giống nhau, nhưng cách lý giải của mỗi người lại không giống nhau, nhìn ngang thành núi, nhìn nghiêng thành đỉnh, xa gần cao thấp mỗi người mỗi khác.

Tuy lão sư là một người, nhưng không có nghĩa là cách lý giải của mỗi người cũng sẽ giống nhau.

Đỗ Lan không biết từ lúc nào đã xuất hiện, chuyện náo nhiệt như vậy, hắn sẽ không bỏ lỡ.

Trận chiến Cao Đạt trên bầu trời trở thành bối cảnh, khiến buổi họp mặt bạn học này trở nên rất náo nhiệt.

Thật đúng là một buổi họp mặt bạn học náo nhiệt, ta tên là Đỗ Lan, lão sư của Học viện Phản Diện, chào các ngươi.

Đỗ Lan tự giới thiệu.

Cách lý giải lão sư khác nhau ư.

Ngươi nói rất đúng, quả thực là như vậy.

Cao Sam Tấn Trợ từng thấy sự lợi hại của Đỗ Lan, đối với sự xuất hiện của hắn không hề tấn công, mà là chọn đồng tình.

Quế cũng trầm mặc, dù sao lời dạy bảo ân cần của lão sư quả thực thâm sâu, không phải ai cũng có thể lĩnh ngộ tinh túy.

Đỗ Lan nhìn những võ sĩ này, trong lòng nghĩ bi kịch của các ngươi hoàn toàn là bắt nguồn từ sự đố kỵ a.

Người bắt lão sư, chính là đại sư huynh của bọn họ.

Đại sư huynh của bọn họ lúc đó đã là tầng lớp cao của Thiên Nhân, tức là chiến tranh Nhương Di đến giai đoạn cuối, chính là đồng môn tương tàn, là hai nhóm đệ tử của cùng một lão sư đang đánh nhau.

Sức mạnh đồng nguyên a.

Cho nên Ngân Thì không nên là võ sĩ, mà là Kỵ Sĩ Giả Diện.

Đại sư huynh bắt lão sư, thậm chí giết chết lão sư, chính là vì đố kỵ lão sư và các sư đệ vui vẻ hòa thuận, còn hắn thì phải khổ cực làm việc, hắn tức giận a, không sảng khoái a, cuối cùng liền bắt đi lão sư, thậm chí tàn nhẫn giết chết ông.

Bởi vì đại sư huynh quá yêu lão sư, cho nên thà giết chết ông, cũng không nguyện ý để ông rời xa mình.

Đỗ Lan nói rằng điều này giống như Phú Giang trong truyện kinh dị, Phú Giangkể về một nữ sinh trung học xinh đẹp không thể bị giết, cô ấy mỗi lần đều gặp phải những người đàn ông yêu cô ấy đến điên cuồng, và những người phụ nữ ghen tị với cô ấy đến phát điên.

Kết quả là luôn bị giết chết, thậm chí bị phân thây.

Nhưng mỗi lần cô ấy đều có thể tái sinh, thậm chí một sợi tóc cũng có thể mọc ra một thiếu nữ xinh đẹp.

Nếu thế giới này có Phú Giang, thì Đâu Đang Bố Giả Diện cũng không cần khổ cực như vậy, phát cho mỗi người đàn ông một Phú Giang là được rồi.

Nhưng cái kiểu yêu sinh hận, yêu mà không được, thà hủy diệt đi ý nghĩ đó, thật sự rất khủng khiếp.

Xem ra không phải lúc nói chuyện rồi.

Cao Sam Tấn Trợ muốn đi, đồng đội của hắn đến tiếp ứng, hắn trực tiếp nhảy khỏi mạn thuyền, rơi xuống thuyền hạm của phe hữu quân bên dưới, con thuyền này sẽ trực tiếp rời khỏi Địa Cầu.

Giúp ta tiếp đón những người này.

Cao Sam Tấn Trợ ra lệnh cho thủ hạ đoạn hậu bao vây Quế, Ngân Thì và Đỗ Lan, trong đó có không ít là Thiên Nhân.

Bởi vì những Thiên Nhân này đều là người của Hải Đạo Đoàn Xuân Vũ.

Quỷ Binh Đội của Cao Sam Tấn Trợ đã hợp tác với Xuân Vũ.

Hải tặc vũ trụ đã bao vây tới, nhưng Ngân Thì và Quế cũng không phải dễ bắt nạt, một người địch trăm, trở lại những năm tháng thanh xuân vai kề vai tác chiến năm xưa, đao của bọn họ chém giết Thiên Nhân, tăng thêm kinh nghiệm.

Ngân Thì, ngươi đừng có thay đổi nhé.

Quế hy vọng Ngân Thì có thể kiên trì, đừng biến thành người xấu.

Đỗ Lan nói Quế này quá ngây thơ rồi, hắn ngoài việc thích vợ người khác ra, những ý nghĩ khác đều quá ngây thơ.

Ai mà không thay đổi chứ.

Phải dùng con mắt phát triển để nhìn nhận thế giới.

Ngân Thì cũng không thể đảm bảo mình sẽ không thay đổi, bởi vì thế giới này thật sự ra đòn mạnh với hắn, dường như mọi chuyện xấu đều để hắn gặp phải, đương nhiên chuyện tốt cũng không ít, nhưng luôn cảm thấy chuyện tốt và chuyện xấu thay phiên xuất hiện, không biết khi nào Ngân Thì sẽ bị đánh bại.

Hồi nhỏ hắn cầu sinh trên chiến trường, sau đó gặp được lão sư.

Chương 3030

Sau đó lão sư bị Thiên Nhân bắt, hắn tham gia chiến tranh Nhương Di, trở thành Dạ Xoa trắng huyền thoại.

Rồi là chiến tranh thất bại, hắn không thể không chém giết lão sư.

Tiếp đó hắn lại gặp được Đăng Thế Bà Bà, mở Vạn Sự Phòng, gặp được Tân Bát và Thần Lạc, nhưng tiếp theo còn sẽ gặp phải những chuyện tồi tệ hơn.

Tái ông mất ngựa, đâu biết là họa hay phúc.

Đỗ Lan nói Ngân Thì đã trải qua những thăng trầm lớn của đời người, cho nên mỗi lần tác chiến đều không sợ chết, bởi vì đời người chính là như vậy, cứ đánh đi, cùng lắm là chết.

Trải qua đại khởi đại lạc, mới có thể xem nhẹ sinh tử.

Hai người bọn họ là quái vật ư.

Thiên Nhân vốn tưởng rằng mình đông người thế mạnh, có thể rất dễ dàng đánh bại hai người, không ngờ hai người liên tục chém giết mười mấy tên Thiên Nhân.

Đối mặt với tổn thất chiến đấu như vậy, các Thiên Nhân sợ hãi.

Là Dạ Xoa trắng.

Cuối cùng cũng có Thiên Nhân nhận ra Ngân Thì.

Người kia là Quý công tử giả phát cuồng loạn.

Không phải giả phát, là Quế.

Quế sửa lại lời nói của Thiên Nhân.

Thiên Nhân thật sự sợ hãi, muốn bỏ chạy, nhưng Cao Sam Tấn

Trợ sẽ không để bất kỳ ai trốn thoát, đã Hồng Anh không có tác dụng, vậy thì phải phá hủy cả phi thuyền, không để lại một chút dấu vết nào.

Oanh.

Thiết bị tự hủy của phi thuyền được kích hoạt, chôn vùi cả phi thuyền cùng những người trên đó.

A Ngân.

Tân Bát lái Cao Đạt cũng mãi không hạ gục được, dù sao Hạt Tử bản thân đã quen chiến đấu trong bóng tối.

Nhưng Tân Bát vẫn quan tâm bạn bè đang ở trong vụ nổ, cho dù hai chiếc Cao Đạt đang giao chiến quyết liệt, hắn vẫn bị phân tâm.

Đỗ Lan nghĩ thầm quả nhiên nhân vật chính vẫn là nhân vật chính, giữa nguy cơ còn quan tâm đồng đội, phản diện thì lạnh lùng hơn nhiều, đáng giết thì cứ giết, ngay cả người của mình cũng không tha, đúng là cam chịu mang tiếng xấu.

Tình bạn, nỗ lực, chiến thắng.

Ngân Thì lại lần nữa nghe thấy tiếng thì thầm bên tai, thậm chí nghe thấy bảo kiếm trong tay Long ngâm.

Thanh kiếm này do muội muội chế tạo, chính là để ngăn cản hành vi phạm pháp của ca ca.

Nàng không hy vọng ca ca dùng đao của phụ thân để tàn sát vô tội, cho nên nàng muốn chế tạo một thanh đao bảo hộ phù hợp với lý niệm của phụ thân.

Tuy thanh đao này bình thường vô kỳ, kỹ thuật sử dụng cũng rất cổ xưa, nhưng muội muội tin vào đao, cũng tin vào võ sĩ.

Ngân Thì cảm nhận được kiếm linh gầm thét, theo cảm giác của mình vung đao: Vạn Giải.

Không khí câu dẫn Long Mạch chi lực xông thẳng vào khoang thuyền đang bốc cháy, đồng thời cũng xông mở tất cả Thiên Long Nhân.

Quế trợn mắt há hốc mồm nhìn con kim long đang bay múa này, kinh ngạc nói: Ngân Thì, ngươi chuyên chức thành Tử Thần từ khi nào vậy.

Ta cũng không biết, có lẽ là vì ta đã xem rất nhiều truyện tranh Jump, bên tai luôn nghe thấy tiếng thì thầm tình bạn, nỗ lực, chiến thắng, sau đó ta liền có thể Vạn Giải.

Thì ra là vậy, sức mạnh ẩn chứa trong truyện tranh sao.

Quế nghĩ, mình về nhà cũng phải xem truyện tranh, cũng phải trở nên mạnh hơn: Truyện tranh chính là bí tịch của võ sĩ ư.

Võ sĩ có thể học được các loại đao pháp từ truyện tranh.

Ngân Thì rất bất lực, Quế người này cái gì cũng tốt, chỉ là quá thích cãi lý, rất nhiều lúc đều không phân biệt được cái gì là đùa giỡn cái gì là hiện thực.

Xem truyện tranh sao có thể học được Vạn Giải.

Ngân Thì nói rõ ràng là lượng đường tích lũy trong cơ thể mình đủ đầy, cuối cùng chuyển hóa thành năng lượng phóng ra ngoài, đây mới là giải thích khoa học nhất.

Không sai, Ngân Thì nói rằng âm thanh hắn nghe thấy và năng lượng hắn phóng ra, đều có nguồn gốc từ lượng đường trong cơ thể mình, giải thích này hợp tình hợp lý, vô cùng khoa học.

Thực ra là Đỗ Lan âm thầm giúp đỡ, thỉnh thoảng để nhân vật chính phóng thích sức mạnh, khích lệ phản diện.

Làm sao có thể.

Vị Chú Kiếm Sư bên cạnh nhìn mà kinh hồn bạt vía, hắn nhận ra thanh đao trong tay Ngân Thì là tác phẩm của muội muội, nhưng sao lại có sức mạnh mạnh đến vậy.

Chẳng lẽ ta sai rồi, điều quan trọng nhất không phải là vũ khí, mà là người sử dụng vũ khí ư.

Hắn rơi vào sự giằng xé.

Thực ra cả hai đều quan trọng, vũ khí quan trọng, người sử dụng vũ khí cũng rất quan trọng, nếu nhất định phải chọn một, Đỗ Lan cho rằng vẫn là con người quan trọng hơn một chút, bởi vì một khi vũ khí có sự chênh lệch lớn, thì cuối cùng để quyết thắng chỉ có thể dựa vào con người, dựa vào quyết tâm, dũng khí và sự hy sinh của con người.

Giống như bây giờ loài người đối với Thiên Nhân, nếu không dựa vào bản thân loài người, căn bản không thể đánh bại tất cả Thiên Nhân có công nghệ cao.

Loài người đối kháng Thiên Nhân, không thể nhắm vào vũ khí của Thiên Nhân, mà phải nhắm vào Thiên Nhân, phải thông qua chiến tranh tâm lý mới được.

Giống như Việt Vương Câu Tiễn nếm mật nằm gai, đó là sự giằng co của lòng người, chứ không phải dựa vào thực lực.

Còn về vũ khí, rất nhiều nền văn minh lớn đến cuối triều đại, vũ khí sẽ rất lạc hậu.

Bởi vì không có kẻ địch nữa, đánh các nước nhỏ, trấn áp khởi nghĩa căn bản không cần vũ khí cao cấp tinh xảo gì, dùng mấy cây gậy lửa là được rồi.

Ví dụ như Đại Thanh, Đại Thanh lúc đầu vũ khí rất tiên tiến, đối kháng với các tù trưởng thổ ti và pháo đài đều dùng đại pháo oanh tạc, nhưng sau khi đánh xong những tù trưởng này, vũ khí tiên tiến liền không có tác dụng, mãi đến một trăm năm sau, các cường quốc phương Tây đến, Đại Thanh mới bắt đầu đuổi theo, đã không thể đuổi kịp nữa rồi.

Còn có đế quốc Mỹ, đánh các nước nhỏ, dùng ưu thế trên không để bắt nạt người khác là được rồi, căn bản không cần tên lửa siêu thanh gì cả, bởi vì không bõ công.

Muốn phát triển vũ khí cao cấp, lại không có đối thủ như Liên Xô cũ, cho nên đầu tư vào vũ khí liền không nhiều nữa, sản xuất thêm mấy cây gậy lửa để bán lấy tiền mới là quan trọng.

Vì vậy vũ khí một khi không có đối thủ mạnh mẽ, sẽ đình trệ không tiến, thậm chí thoái hóa, đến lúc đó loài người đối với Thiên Nhân cũng không phải là không có cơ hội.

Tuy điều này có thể cần chờ rất lâu, nhưng đây thực sự là một cơ hội.

Cho nên Đỗ Lan cho rằng con người quan trọng hơn vũ khí một chút, con người có thể chờ đợi, nhưng vũ khí thì không thể chờ, vũ khí mà chờ thì sẽ lạc hậu.

Lúc này Tân Bát điều khiển Cao Đạt cũng càng ngày càng linh hoạt, hắn cảm thấy mình và Cao Đạt hòa làm một thể, đã lâu rồi không có cảm giác sung mãn như vậy.

Trước kia hắn ở Vạn Sự Phòng chỉ là kẻ kéo chân, gặp phải chiến đấu cường độ cao chỉ có thể dọn dẹp tạp binh, nhưng bây giờ hắn điều khiển Cao Đạt thì có thể phát huy chiến lực rất mạnh.

Ngươi và ta giống nhau, đều đã vượt quá thân phận võ sĩ, đều đã dùng vũ khí vượt trên đao, đều đã không còn tư cách tự xưng là võ sĩ.

Hạt Tử nói.

Tân Bát nói: Cho dù là như vậy, ta cũng muốn cùng mọi người kinh doanh Vạn Sự Phòng.

Ha ha, đúng là người chưa trưởng thành mà.

Hạt Tử hét lên: Phù Du Pháo, cái loại trẻ con còn mùi sữa chưa khô như ngươi về nhà bú sữa đi, đấu đá căn bản không hợp với ngươi.

Tân Bát quả thực chưa từng giết người, nhưng hắn cũng đã tham gia chiến đấu, chưa từng chạy trốn.

Cho nên lần này cũng sẽ không lùi bước, không ngừng xuyên qua giữa Phù Du Pháo, sau đó tiến hành bắn điểm, tiêu hao Phù Du Pháo.

Thằng nhóc này.

Hạt Tử cảm nhận được, tốc độ học tập của Tân Bát cực kỳ nhanh, đang hòa làm một với Cao Đạt: Thằng nhóc ngươi là tân nhân loại ư.

Tân nhân loại, Newtype, chính là những người sống lâu ngày trong vũ trụ, có được năng lực cảm ứng không gian siêu mạnh, loại người này có năng lực cảm ứng rất mạnh, thậm chí có thể khỏa thân trôi nổi thông linh, sau khi chết còn có thể xuất hiện dưới hình thái quỷ hồn trong vũ trụ.

Đúng vậy, ngoài tân nhân loại ra không ai có thể vừa cầm lái Cao Đạt đã thuần thục như vậy.

Trong đầu Tân Bát hình như có thứ gì đó vỡ nát, đó là lớp ngụy trang của hắn, trong nội tâm hắn cũng có một linh hồn biến thái, tuy hắn ngụy trang rất tốt, giấu tạp chí gợi cảm dưới ngăn kéo, dưới gầm giường, sau giá sách, hơn nữa tất cả tạp chí đều theo phong cách ngự tỷ, chứng tỏ hắn ít nhiều có chút tình cảm với chị gái.

Sau khi được Long Mạch gia trì, sức mạnh biến thái của hắn cũng giác tỉnh.

Cái vỡ nát trong đầu chính là thước đo đạo đức, lúc này Tân Bát đã trở thành biến thái giống như Đâu Đang Bố Giả Diện, chiến lực tăng thẳng.

Hưu, Tân Bát cảm thấy rất kỳ diệu: Ta nhìn thấy được.

Có thể nhìn thấy quỹ tích của Phù Du Pháo, và tiến hành dự đoán, bắn hạ tất cả Phù Du Pháo.

Hạt Tử biết tiêu rồi, mình không thể tiếp tục chiến đấu, đánh không lại.

Hắn quay người rút lui, rất dứt khoát.

A Ngân, ta thắng rồi.

Tân Bát vô cùng kích động.

Hạt Tử thì chạy đến nơi an toàn, tức giận đấm vào bảng điều khiển, xả cơn giận.

Hắn không hiểu tại sao mình vẫn thua, lẽ nào trình độ của mình chỉ có vậy thôi sao.

Rõ ràng ta đã từ bỏ thân phận võ sĩ rồi, tại sao, tại sao.

Ngươi tuy đã từ bỏ thân phận võ sĩ, nhưng ngươi lại chưa thật sự hiểu rõ sau khi từ bỏ thân phận võ sĩ thì nên làm gì, những việc ngươi làm vẫn giống như võ sĩ, ta đề nghị ngươi làm vài việc tốt, ví dụ như dắt bà lão qua đường.

Đỗ Lan nói với hắn rằng nên làm vài việc mà võ sĩ sẽ không làm.

Cho dù ta không làm võ sĩ, cũng không rảnh đến mức đi làm loại chuyện đó.

Hạt Tử phản đối nói: Ta sẽ tiếp tục suy nghĩ đối sách, sau đó giành chiến thắng.

Người ta đều là tình bạn, nỗ lực, chiến thắng, ngươi chỉ nghĩ đến chiến thắng, không cân nhắc tình bạn và nỗ lực một chút sao.

Đỗ Lan hỏi.

Chiến thắng là đủ rồi, những thứ khác đều không quan trọng.

Không tồi, phản diện thì không thể theo lối mòn.

Đỗ Lan vẫn rất hài lòng với thái độ này, tuy đối phương không thắng, nhưng kiêu ngạo không giảm, quả thực là một phản diện, hơn nữa rất đáng đánh.

Phản diện chỉ theo đuổi chiến thắng, không hề suy nghĩ về phương pháp luận, vô cùng có khí thế.

Nhưng bọn họ như vậy là không được, dù sao thất bại là sự thật, không phản tư là không được.

Chương 3031

Hiện trạng trước mắt nhìn thấy, là kết quả được tạo thành sau khi nhiều yếu tố kết hợp, thất bại của ngươi chính là một kết quả, vậy thì phải phân tích nguyên nhân.

Nếu không lần sau ngươi vẫn sẽ thất bại, ngươi đã có vũ khí mạnh hơn, đã vượt quá thân phận võ sĩ, tại sao vẫn thất bại.

Đỗ Lan nói.

Bởi vì ta còn chưa đủ tàn độc, nếu ta và kẻ địch kéo giãn khoảng cách, thì có thể giết chết đối phương.

Nhưng Tân Bát chỉ là một tân thủ, hắn điều khiển Cao Đạt, lại đấu với ngươi một trận hòa.

Đỗ Lan nói: Ngươi cho rằng là vì nguyên nhân gì.

Hạt Tử trầm mặc, tuy không muốn thừa nhận, nhưng biểu hiện của hắn quả thực không tốt.

Nếu phản tư, rõ ràng là bản thân hắn không được, ngay cả một thiếu niên cũng đánh không lại.

Hiện tại nghĩ lại, việc từ bỏ đao võ sĩ, sử dụng Cao Đạt, cũng có cả mặt tốt và mặt xấu.

Khi dùng đao, sức mạnh và thể chất của thiếu niên đều không chiếm ưu thế, nhưng khi dùng Cao Đạt, những thiếu sót của thiếu niên đã được Cao Đạt bù đắp.

Cao Đạt tuy rất mạnh, nhưng đồng thời cũng xóa bỏ ưu thế của bản thân hắn với tư cách một võ sĩ.

Với tư cách võ sĩ, hắn đánh không lại Ngân Thì.

Với tư cách phi công Cao Đạt, hắn đánh không lại Tân Bát.

Cho nên hắn nói: Ta vẫn luôn chiến đấu với kẻ địch trong ưu thế của người khác.

Nếu ta có thể so kiếm thuật với Tân Bát, so Cao Đạt với Ngân Thì, có lẽ sẽ có kết quả khác.

Ngươi cho rằng đây là sai lầm chiến thuật của ngươi ư.

Đỗ Lan thầm nghĩ đối phương quả thực đang suy nghĩ, nhưng đáng tiếc hướng suy nghĩ không phải là tăng cường thực lực bản thân, mà là cơ hội chủ nghĩa.

Ý nghĩ của Hạt Tử cũng rất đơn giản, bản thân hắn đã từng nỗ lực.

Sau khi bị mù, hắn đã nỗ lực tu luyện cư hợp thuật.

Nhưng kết quả vẫn không đánh lại Ngân Thì, có thể thấy nỗ lực không thể chiến thắng thiên phú.

Cho nên phải tìm con đường khác, phát huy sở trường, tránh sở đoản.

Tình bạn, nỗ lực, chiến thắng.

Nếu là nhân vật chính sau khi nỗ lực mà vẫn đánh không lại kẻ địch, thì sẽ tìm đồng đội cùng chiến đấu, tiến hành vây đánh chính nghĩa.

Còn phản diện thì không, bọn họ tuy cũng có đồng đội, nhưng lại nghiêng về hướng từng người một ra trận.

Sở dĩ có sự khác biệt như vậy, chủ yếu vẫn là giữa các nhân vật chính có thể tin tưởng đối phương không hề giữ kẽ, không lo lắng mình bị đồng đội phản bội.

Còn phản diện thì phải đề phòng đồng đội, dù sao mọi người đều là phản diện, tuy trong thời gian ngắn có mục tiêu giống nhau, nhưng về lâu dài lại là đối thủ cạnh tranh.

Mục tiêu của đội nhân vật chính là duy trì trật tự, sau đó bản thân có được vị trí an thân lập mệnh trong trật tự.

Còn phản diện là lật đổ trật tự, sau đó thiết lập một trật tự thuộc về mình, ý nghĩ của mỗi phản diện đều không giống nhau, đều hy vọng trật tự mới có lợi hơn cho mình, như vậy một khi bọn họ thật sự lật đổ trật tự, ngay sau đó sẽ là một đại hội chia chác.

Phản diện khai sáng hơn một chút, sẽ dùng chế độ nghị hội.

Chế độ nghị hội chính là chế độ chia chác vàng bạc, cơ bản tương đương với phân phong.

Còn phản diện tàn bạo hơn một chút, sẽ lập tức tiến hành chém giết nội bộ, vì chia chác không công bằng mà khai chiến.

Vì vậy phản diện khi lật đổ trật tự cũ có thể kết minh, nhưng sau khi thành công thì trở thành đối thủ.

Người của mình, đồng minh, kẻ địch.

Đội nhân vật chính là người của mình, bởi vì bọn họ chấp nhận quan hệ phân phối và khế ước xã hội của trật tự cũ.

Các phản diện chủ yếu là đồng minh, bọn họ đều muốn thiết lập trật tự mới của riêng mình.

Vì vậy nhân vật chính sẽ cân nhắc đoàn kết mọi sức mạnh để tiêu diệt kẻ địch phá hoại trật tự.

Còn phản diện tuy có thể tìm đồng minh, nhưng đều có những tính toán riêng, rất khó tin tưởng lẫn nhau.

Kết minh chính là để đánh bại đồng minh, nhìn lịch sử thì sẽ biết, điển hình là cuối thời Đông Hán mười tám lộ chư hầu thảo Đổng,

Đổng Trác còn chưa đánh bại, giữa các chư hầu đã bắt đầu nội loạn rồi.

Còn có liên minh sáu nước diệt Tần, kết quả nghi kỵ lẫn nhau, vì lợi ích của mình mà trực tiếp bán đứng đồng minh, ngược lại bị Đại Việt lần lượt đánh bại.

Vì vậy đồng minh không đáng tin, Hạt Tử cũng không nghĩ đến việc tìm đồng minh giúp đỡ, hắn chỉ muốn dựa vào chính mình.

Hắn và Cao Sam Tấn Trợ cũng không phải đồng minh, mà là quan hệ hiệu trung.

Ý nghĩ không tồi, còn có ý nghĩ nào khác không.

Đỗ Lan hỏi.

Không còn nữa, lần sau tái chiến, ta sẽ dùng kiếm pháp đánh bại Tân Bát, dùng Cao Đạt đánh bại Ngân Thì, hoàn hảo.

Hạt Tử nói.

Không nâng cao bản thân thêm một chút sao.

Không học thêm một chút nhân nghĩa lễ trí tín sao.

Đỗ Lan hỏi: Ví dụ như nghĩ cách xây dựng thế lực của mình, thông qua con đường quần chúng để hoàn thành mục tiêu của mình.

Bỏ ra hai ba mươi năm xây dựng căn cứ địa, đi theo con đường nông thôn bao vây thành thị, không cân nhắc một chút sao.

Không có nhiều thời gian như vậy, ta chỉ muốn nhanh chóng giành chiến thắng.

Vậy sau khi chiến thắng thì sao.

Tiếp tục lật đổ Mạc Phủ.

Nhưng sau lưng Mạc Phủ lại là Thiên Nhân, cho dù các ngươi lật đổ Mạc Phủ thành công, có thể đối kháng Thiên Nhân ư.

Thiên Nhân có thể phù trì các ngươi làm Mạc Phủ, cũng có thể trấn áp các ngươi.

Đỗ Lan nói.

Chúng ta hợp tác với Xuân Vũ, có thể uy hiếp Thiên Nhân.

Hạt Tử nói.

Ngươi quá coi thường Thiên Nhân rồi, ngươi không biết sau lưng Hải Đạo Đoàn Xuân Vũ cũng là Thiên Đạo Chúng sao.

Thiên Đạo Chúng nắm giữ gần như tất cả sức mạnh của Thiên Nhân, tất cả Long Mạch hành tinh đều chịu sự kiểm soát của bọn họ, chỉ có Thiên Đạo Chúng mới có kỹ thuật Long Mạch.

Đỗ Lan nói: Cho nên các ngươi hợp tác với Thiên Nhân căn bản không có tác dụng, muốn lật đổ Thiên Đạo Chúng, không phải chuyện một sớm một chiều.

Hạt Tử trầm mặc, hiển nhiên không ngờ trước mặt mình lại có nhiều kẻ địch như vậy, Vạn Sự Phòng chỉ là thứ nhất, Mạc Phủ là thứ hai, Thiên Nhân là thứ ba, Thiên Đạo Chúng là thứ tư.

Hơn nữa một kẻ mạnh hơn kẻ kia, căn bản không có hồi kết.

Đây lại không phải truyện tranh thiếu niên nhiệt huyết, đánh bại một kẻ địch lại có kẻ địch mạnh hơn, trừ Kakarot ra, ai còn có thể đánh như vậy chứ.

Hạt Tử ngây người ra, hiển nhiên rất khó suy nghĩ về cục diện gian nan trong tương lai.

Hắn không hề muốn vì nước vì dân, chỉ hy vọng vinh quy bái tổ, công thành danh toại.

Nhưng con đường này bây giờ rất khó, vô cùng khó, có lẽ hắn chỉ có thể là một người bình thường vô kỳ.

Chẳng lẽ một người bình thường muốn công thành danh toại thật sự khó đến vậy sao.

Thật sự cả đời không thể dừng lại, chỉ có thể vĩnh viễn bôn ba, vĩnh viễn chiến đấu.

Hạt Tử chỉ hy vọng dùng chiến thắng lát thành một con đường thành danh, chỉ hy vọng tên mình vang vọng khắp vũ trụ, kết quả lại khó đến vậy.

Thật sự rất khó, nhưng ngươi không thể từ bỏ a.

Chỉ cần học hành chăm chỉ, vẫn có thể làm được.

Đỗ Lan nói: Trước hết chính là phải nhận rõ con đường thành danh không chỉ có chiến thắng, riêng điểm này ngươi đã sai rồi.

Con đường thành danh là quá trình thể hiện bản thân, là chiến đấu vì dân chúng.

Ngay cả Thiên Đạo Chúng, kỹ thuật Long Mạch của bọn họ cũng mang lại rất nhiều lợi ích cho Thiên Nhân, cho nên Thiên Nhân mới ủng hộ bọn họ.

Vì vậy ngươi cũng nên để dân chúng có được lợi ích, buông bỏ thân phận võ sĩ, cùng dân chúng đối kháng võ sĩ.

A a, cách nói này của ngươi cũng quá khoa trương rồi, dân chúng.

Bọn họ xảo quyệt, ti tiện, không có chút cảm giác vinh dự nào, thấy lợi thì muốn, thấy nguy hiểm thì muốn lùi.

Căn bản không đáng tin cậy.

Hạt Tử kiên quyết nói.

Đó là ai đã biến họ thành như vậy.

Chẳng phải là các ngươi võ sĩ sao.

Dân chúng cần là sinh tồn, bởi vì cho dù bọn họ thật sự có năng lực, võ sĩ cũng không thể tiếp nhận bọn họ.

Chương 3032

Cho nên bọn họ không cân nhắc sinh tồn, còn có thể cân nhắc cái gì.

Chính là võ sĩ đã khóa chặt cánh cửa mà dân chúng theo đuổi tầng thứ cao hơn, khiến dân chúng chỉ có thể vật lộn ở tầng thấp nhất, bọn họ không xảo quyệt, thì sẽ bị võ sĩ chém chết.

Đỗ Lan nói: Ngươi trong tay tuy không có đao, nhưng đao trong lòng ngươi vẫn đang làm tổn thương người khác.

Hạt Tử không thể phản bác, dù sao hắn vẫn coi thường dân thường, không cho rằng những kẻ chân đất này có thể làm nên trò trống gì.

Đỗ Lan thầm nghĩ, dạy phản diện đi theo con đường tạo phản cũng rất khó, Hạt Tử coi như đại diện cho tâm lý phổ biến của võ sĩ, muốn thay đổi rất khó.

Ngay cả trong thời kỳ bành trướng, võ sĩ và dân thường cùng tham gia quân đội mở rộng ra bên ngoài, hai bên đã hiểu nhau đôi chút, nhưng cuối cùng võ sĩ và dân thường vẫn không thể vượt qua thân phận.

Đây chính là có tiểu lễ mà không có đại nghĩa, tiểu lễ là thông qua chi tiết, khí thế, y phục.

để phân biệt thân phận.

Đại nghĩa chính là khế ước xã hội của toàn bộ xã hội, có thể khiến tất cả giai tầng trong xã hội đều chấp nhận nó.

Võ sĩ có tiểu lễ, không có đại nghĩa.

Chỉ có tiểu lễ mà không có đại nghĩa.

Nhật Bản học tập văn hóa Đại Đường, nhưng đến thời Tống, văn minh Thăng Long đã có sự phân biệt rõ ràng.

Có người cho rằng trước thời Tống, văn minh Thăng Long là thời đại Lễ và Khí, sau thời Tống là thời đại Lễ và Lý.

Thời đại Lễ và Khí là khi khí cụ được sắp đặt theo trật tự của Lễ, mỗi vật đều có hàm nghĩa riêng, là sự thể hiện của Lễ, ví dụ như phẩm vật tế tự, y phục, kiến trúc, lễ tiết.

đều phải thể hiện Lễ.

Lễ thực chất chính là sự phân chia giai cấp.

Triều Đường thuộc về quý tộc chơi Phật Đạo, hàn môn đệ tử chơi Nho gia.

Vào thời Đường, hàn môn đệ tử chắc chắn không thể chơi nổi quý tộc.

Vì vậy, Nhật Bản học tập chính là văn hóa Lễ và Khí, mà Đại Đường cũng là đỉnh phong cuối cùng của Lễ và Khí.

Dù là Đảng Cố chi tranh cuối thời Đại Hán hay Ngưu Lý đảng tranh cuối thời Đại Đường, thực chất đều là hoàng đế và hoạn quan đối đầu hào môn, cũng như hào môn đối đầu hào môn.

Đến cuối Đường, rất nhiều quý tộc đã chết, sau thời Tống, hào môn suy tàn, xuất hiện cục diện sĩ đại phu đối đầu sĩ đại phu trong đảng tranh, bắt đầu phân biệt nghiêm ngặt quân tử và tiểu nhân.

Mà quân tử và tiểu nhân không dùng Khí để phân biệt, mà dùng Lý để phân biệt.

Lý không đơn thuần là đạo đức, không đơn thuần là nhân nghĩa, mà bao hàm tất cả thuộc tính như nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, là một loại bản chất nội tại của vạn vật.

Sở dĩ có sự thay đổi như vậy, thực chất cũng cùng một đạo lý với việc các tư tưởng gia thời Xuân Thu phản đối Khí.

Xuân Thu phản đối Khí là vì văn hóa chôn cất người không bằng vật.

Thời Tống phản đối Khí là vì sĩ đại phu xuất thân thấp, phần lớn không chơi nổi Khí.

Nếu họ cũng chơi Khí, tức là gia nhập trận doanh quý tộc, nên họ không thể chơi Khí cụ thể, mà phải chơi Lý hư ảo.

Cứ như vậy, quý tộc cũng không có cách nào nắm giữ quyền phát ngôn.

Quý tộc có thể có tiền, có thể có y phục hoa lệ, có thể có phong thái tốt đẹp, nhưng họ không thể nắm giữ quyền phát ngôn, vì tiền bạc, y phục, phong thái của quý tộc không phù hợp với Thiên Lý, thuộc về nhân dục.

Mà điều quan trọng nhất của sĩ đại phu là tồn Thiên Lý diệt nhân dục.

Nhân dục chắc chắn không thể diệt được, nhưng sĩ đại phu đã thông qua lý luận này mà nắm giữ quyền phát ngôn suốt một ngàn năm.

Đương nhiên sĩ đại phu cũng phải phân chia quân tử và tiểu nhân, đặc biệt là vào thời Tống, thông qua việc giải thích Lý và Đạo thống để đối kháng.

Đạo thống, tuy do Hàn Dũ mô phỏng Phật Đạo mà sáng tạo, nhưng đến đời Tống mới chính thức đi vào quỹ đạo.

Thời Hán, Nho gia dựa vào Tả TruyệnCông Dương TruyệnCốc Lương Truyệnđể phân biệt.

Đến thời Tống thì dựa vào Đạo thống để phân biệt.

Họ cho rằng Nho gia sau Mạnh Tử đã có một ngàn năm không được truyền thừa.

Sĩ đại phu cần phải giải thích Nho gia một cách hoàn toàn mới, vì vậy sau thời Tống, Nho gia còn được gọi là Đạo học.

Việc phân biệt chính của Đạo thống là xem Nho gia có bị ảnh hưởng bởi Phật Đạo hay không.

Một bộ phận Nho sinh chủ trương loại bỏ hoàn toàn ảnh hưởng Phật Đạo, một bộ phận Nho sinh lại ủng hộ giữ lại tinh hoa, bỏ đi cặn bã.

Sau đó họ lại giải thích thế giới quan của Nho gia, cho rằng thế giới do Khí cấu thành.

Trước thời Tống, Nho sinh chưa bao giờ nói với người khác thế giới là như thế này.

Nhưng Phật Đạo đều có thế giới quan riêng của mình: Phật giáo có tam thiên thế giới, Đạo gia vô trung sinh hữu, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật.

Đạo học đã giải thích cấu thành thế giới quan của Nho gia, đồng thời đưa ra một khái niệm mới là Lý, cho rằng thế giới là Khí hình thành theo quy tắc của Lý.

Trước đây Nho gia có Thiên, Mệnh, nhưng trước Phật Đạo thì hoàn toàn không đủ.

Vì Thiên và Mệnh không thể bị con người thay đổi, chỉ có thể tuân theo.

Phật giáo có tu Phật, có tọa thiền, có phát thệ, có tiệm ngộ, có đốn ngộ, tuyên truyền con người có thể tu thành Phật.

Đạo gia có luyện Khí, luyện Đan, có thể tu tiên.

Nho gia không có gì cả, tuy Nho gia đề cao thánh nhân, nhưng một người bình thường rốt cuộc nên làm thế nào để thành thánh.

Trung Dung, Pháp Tiên Vương mà Nho gia đưa ra quá trừu tượng, cần phải có một con đường để con người thành thánh nhân.

Thế là có Cách vật, có vạn vật chi Lý.

Thông qua Cách vật, hiểu rõ vạn vật chi Lý, sẽ có thể thành thánh nhân.

Đến thời Vương Dương Minh, Tâm học chính là để con người không Cách vật nữa, mà chú trọng Tri hành hợp nhất, ai ai cũng có thể thành thánh nhân.

Có cảm giác ai ai cũng có Phật tính, ai ai cũng có thể thành Phật như Thiền tông.

Đây chính là uy lực của Đạo thống, Đạo thống là gì.

Đạo thống chính là sự truyền thừa.

Phật tổ truyền pháp cho đệ tử, đệ tử thành Phật, lại truyền pháp cho đệ tử của đệ tử.

Chỉ cần học pháp, đều có khả năng thành Phật.

Đạo thống chính là chứng chỉ tư cách thành Phật.

Mà trước Hàn Dũ, Nho gia không có Đạo thống, nên ngoài ba thánh nhân được công nhận là Nghiêu, Thuấn, Vũ, ngay cả Khổng Tử, Mạnh Tử cũng không được tính là thánh nhân.

Nhưng sau thời Tống, Đạo học Nho gia có truyền thừa.

Thiên Lý nói rằng, đạo lý này há lại cùng tận ư.

Không vì Nghiêu mà tồn tại, không vì Kiệt mà diệt vong, tức là thứ

Thiên Lý này không phải vì Nghiêu Thuấn Vũ mà tồn tại, mà vốn dĩ đã có.

Nghiêu Thuấn Vũ lĩnh ngộ được liền thành thánh nhân, nếu hậu nhân lĩnh ngộ cũng sẽ thành thánh nhân.

Chương 3033

Có Đạo thống, sau đó Khổng Tử, Mạnh Tử được phong thánh nhân cũng là lẽ đương nhiên.

Họ kế thừa Đạo thống của Nghiêu Thuấn Vũ, lĩnh ngộ Thiên Lý, chính là thánh nhân, không có gì sai cả.

Tuy Đạo học không thừa nhận Tuân Tử, nhưng Trời vận hành có thường, không vì Nghiêu mà tồn tại, không vì Kiệt mà diệt vong lại xuất phát từ Tuân Tử.

Đương nhiên tư tưởng của hai bên không giống nhau.

Tuân Tử nhấn mạnh tính tuyệt đối của Trời.

Còn Đạo học nhấn mạnh tính phổ biến của Thiên Lý, là để chuẩn bị tốt cho Cách vật trí tri.

Ý của Tuân Tử là mọi người đều phải tôn trọng Trời, còn ý của Đạo học là mọi người đều phải tồn giữ Thiên Lý, không chỉ là tôn trọng Trời, mà còn phải tích cực thực hiện Thiên Lý.

Thiên của Tuân Tử chỉ là một bộ giám sát, để con người kính sợ, là khách quan tồn tại, siêu việt vạn vật.

Còn Thiên Lý của Đạo học lại là pháp môn tu hành, là con đường để con người thành thánh nhân.

Thiên Lý không siêu việt, mà bao hàm trong vạn vật, chờ đợi được phát hiện.

Thiên Lý và Phật tính rất giống nhau, chỉ có thể nói Đạo học Nho gia quả thực đã hấp thu rất nhiều tư tưởng Phật Đạo.

Có Đạo thống, Nho sinh bình thường cũng có thể thành thánh nhân, đối mặt với phật tử tầm thường, tiên nhân Đạo gia cũng có sức chống trả.

Thậm chí trong tiểu thuyết thần ma, địa vị thánh nhân vượt qua thần tiên, ngay cả Phật cũng do thánh nhân hóa thành, người đọc sách cũng có Hạo Nhiên Chính Khí, không sợ yêu ma quỷ quái.

Nếu không, người đọc sách gặp yêu nữ cũng không dám nói chuyện yêu đương, chỉ có thể tìm hòa thượng, đạo sĩ trừ yêu.

Nhưng có Đạo thống, người đọc sách liền nói lão lừa ngốc, đạo sĩ hôi thối đều tránh ra, để hắn và yêu nữ đại chiến ba trăm hiệp.

Có Đạo thống, người học Nho cũng có thể tu luyện rồi.

Tổng kết lại, hai triều Tống là thời đại sĩ đại phu quật khởi, cũng là thời đại cơ sở kinh tế quyết định thượng tầng kiến trúc.

Phật Đạo đã thịnh hành ở Thăng Long một ngàn năm cuối cùng cũng bị chấn động, tiếp theo ba giáo sẽ còn tiếp tục đấu tranh.

Triều Tống là thời đại biến cách của văn hóa Thăng Long, từ thời đại Lễ và Khí chuyển sang thời đại Lễ và Lý.

Khí cụ thể bị Lý trừu tượng thay thế, quyền phát ngôn cũng thay đổi.

Những thứ cụ thể rất dễ bị kiểm soát, ví dụ như Nhật Bản, các giai cấp khác nhau có trang phục, dụng cụ khác nhau, phụ nữ phải trang điểm, không trang điểm là không tuân thủ Lễ.

đàn ông phải về nhà muộn, về nhà sớm là không giữ Lễ.

Thông qua những thứ cụ thể và lễ tiết để phân biệt, rất cụ thể.

Nhưng Thiên Lý thì không giống vậy, Thiên Lý không phải là một lễ tiết cũng không phải là một thứ gì đó, mà là một khái niệm.

Có thể phóng đãng hình hài, cũng có thể cẩn thận tỉ mỉ, đó đều là

Thiên Lý.

Cái thật sự trái với Thiên Lý là giành lấy lợi ích không thuộc về mình, đó là tiểu nhân, đó là nhân dục, đó là bất nhân.

Nếu là Khí, chỉ cần không trái với Khí của mình, dù làm sai, xin lỗi là được.

Đương nhiên xin lỗi cũng phải phù hợp với Khí của mình, dùng Khí đối Khí.

Nếu là Lý, phải thông qua quyền phát ngôn và dư luận để định hướng, phải luôn luôn phù hợp với Thiên Lý.

Làm sai phải che đậy, vì một khi bại lộ, trách nhiệm vô cùng lớn.

Tương đối mà nói, vế sau có uy lực lớn hơn, vì che đậy tốt thì thôi, che đậy không tốt thì chắc chắn phải chịu trách nhiệm.

Nếu chỉ là xin lỗi, thì thậm chí không cần chịu trách nhiệm.

Dù là Khí hay Lý cũng không thể xây dựng thiên đường, nhưng Lý cho phép mọi người tuân thủ cùng một Thiên Lý, dù không có tiền cũng có thể thông qua Thiên Lý mà chiến thắng quý tộc.

Còn Khí thì phải là người có tiền đối người có tiền, người nghèo đối người nghèo, vì Khí của người nghèo chắc chắn không đấu lại Khí của người có tiền.

Đại Đường là thời đại cuối cùng của Lễ và Khí, đến Tống thì bắt đầu chuyển biến thành thời đại Lễ và Lý.

Các tiêu chuẩn cụ thể bắt đầu biến mất, các tiêu chuẩn trừu tượng bắt đầu được thiết lập.

Sau đó không chỉ ai ai cũng có thể thành Phật, cuối cùng ai ai cũng có thể thành thánh, cũng ai ai cũng có thể thành tiên.

Chính vì có cơ sở như vậy, mới có sự bùng nổ của tiểu thuyết tu tiên.

Bởi vì mỗi người đều có tư chất, dù căn cốt không tốt, cũng có thể dịch cân tẩy tủy.

Tất cả mọi người đều có thể theo đuổi sức mạnh, nhưng phải tuân thủ Thiên Lý, tồn Thiên Lý diệt nhân dục.

Cái diệt nhân dục này, chủ yếu là không động đến lợi ích của người khác.

Nhưng phản diện đến gây khó dễ cho nhân vật chính, nhân vật chính phản sát đoạt bảo là hợp lý, hơn nữa rất sảng khoái.

Nhân vật chính tại sao phải giả heo ăn thịt hổ.

Nếu nhân vật chính đi khắp nơi gây sự, động chạm đến lợi ích của người khác, thì đó là nhân vật chính có nhân dục, rất dễ bị phê phán.

Nếu nhân vật chính nhìn thấy vợ của người khác thì muốn, nhìn thấy gia sản của người khác thì muốn, nhìn thấy pháp bảo của người khác thì muốn, thì hắn hoàn toàn bị nhân dục khống chế.

Vì vậy nhân vật chính phải khiêm tốn, thu hút kẻ địch, sau đó phản sát, rồi thu lấy vợ, gia sản, pháp bảo của phản diện, đó gọi là Thiên Lý.

Học viện phản diện của Đỗ Lan, chính là muốn phản diện cũng hiểu thế nào là Thiên Lý.

Thiên Lý là sự tập hợp của nhân, nghĩa, lễ, trí, tín.

Người thông minh biết đâu là của mình, đâu là của người khác, khi phân phối lợi ích sẽ không mất kiểm soát.

Tư tưởng của Bối Ân kiểu mình không có được thì cũng không cho người khác được tốt hơn chính là sai lầm lớn, hoàn toàn là nhân dục.

Ngay cả Đỗ Lan, hắn cũng chưa bao giờ biến nhân vật chính và phản diện hoàn toàn thành nô lệ của mình, cùng lắm là để họ chiều lòng mình một chút, sau đó mình còn phải ban cho họ sức mạnh, giúp họ lập kế hoạch hoàn thành mục tiêu.

Nếu họ không muốn, Đỗ Lan cũng sẽ không cưỡng ép.

Hủy bỏ tiểu lễ được cấu thành từ Khí vật, thiết lập đại nghĩa với khái niệm trừu tượng, đây là sự tiến bộ của Thăng Long.

Sự tiến bộ như vậy đương nhiên cũng vì lãnh thổ rộng lớn, vì các nơi đều có Khí khác nhau, rất khó đưa ra một tiêu chuẩn nhất quán.

Không giống Nhật Bản là một nơi nhỏ, khép kín lại hẹp hòi, Khí rất dễ thống nhất, cuối cùng trên dưới cùng tuân thủ, muốn phá bỏ cũng rất khó.

Nhưng không có khái niệm trừu tượng, người bình thường sẽ chịu thiệt thòi hơn, hơn nữa dù có hạ khắc thượng, kết quả vẫn phải tuân thủ hạn chế của Khí, rất dễ đi vào vết xe đổ.

Đỗ Lan nhìn Hạt Tử câu nệ vào Khí như vậy, Khí trong tay đã mất, nhưng Khí trong lòng thì vẫn luôn tồn tại, cũng rất bất lực.

Hạt Tử hoàn toàn không cảm thấy có vấn đề, vì hắn lớn lên trong môi trường Khí, suy nghĩ này đã ăn sâu vào trong đầu hắn.

Hơn nữa dù hắn muốn phá bỏ Khí, cũng rất khó làm được, vì Khí tồn tại trong mọi mặt của xã hội, hắn chắc chắn phải tuân thủ.

Ngay cả Ngân Thời, nhìn có vẻ đã từ bỏ Khí, chỉ tuân thủ tinh thần, thực chất trong lòng hắn vẫn có Khí tồn tại, càng không cần nói đến người khác.

Trong xã hội như vậy, chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

Dù Thiên nhân có đến, cũng không thể phá bỏ.

Chương 3034

Ngươi hãy suy nghĩ kỹ, ngươi nên đoàn kết mọi người, chứ không nên nghĩ đến việc đi đường tắt.

Ngươi đi đường tắt đánh bại kẻ địch, thì kẻ địch cũng có thể đi đường tắt tiêu diệt ngươi.

Các ngươi những người này luôn thích tự mình viết kịch bản, sau đó mong chờ mọi người đều phối hợp kịch bản của ngươi, chưa từng nghĩ người khác cũng có kịch bản, cũng hy vọng ngươi phối hợp sao.

Suy nghĩ như vậy quá hẹp hòi, nên cởi mở một chút, nên đắc Đạo đa trợ thất Đạo quả trợ, nên tìm nhiều đồng đội.

Hữu tình nỗ lực thắng lợi, không phải là chuyện đùa.

Đỗ Lan cho rằng tinh thần Hữu tình nỗ lực thắng lợi rất tốt, nhiệt huyết vương đạo một chút cũng không sai, nhưng những câu chuyện này đến sau cùng luôn dễ biến chất.

Ngay cả câu chuyện thiên mã hành không như Long Châu, dưới sự thao túng của một số người, cũng thêm vào một số yếu tố huyết thống, mà huyết thống lại là Khí cơ bản nhất.

Càng không cần nói đến Hỏa Ảnh, Hải Tặc, Tử Thần, thì càng không xong rồi.

Câu chuyện vương đạo viết mãi thành nội đấu gia tộc.

Hơn nữa đều phải thiết lập một trùm phản diện, che giấu vấn đề thật sự trong cốt truyện, cứ như đánh bại đại diện của Khí là giải quyết được mảnh đất Khí vậy.

Thực chất không hề giải quyết, muốn giải quyết Khí, thì phải đưa ra một lý niệm trừu tượng mới được.

Nếu không một Khí đánh bại Khí, vẫn là Khí.

Chỉ khi dùng khái niệm trừu tượng mà mọi người đều công nhận để thay thế Khí, Khí mới dần dần rút lui về hàng thứ yếu.

Khí sẽ không biến mất hoàn toàn, ví dụ như tôn giáo, từ đường. vẫn có Khí, nhưng xét trên phạm vi lớn, Khí không thể trở thành chủ lưu.

Lý niệm trừu tượng mới khiến mọi người chấp nhận, tiêu chuẩn này ở trong lòng mỗi người, bình thường dường như không thấy, nhưng khi gặp chuyện, mọi người đều sẽ biểu hiện ra, đó gọi là Thiên Lý tự tại nhân tâm, hoặc công lý tự tại nhân tâm.

Công lý chính là lý niệm mà mọi người đều chấp nhận.

Giống như trong Tam Thể, toàn vũ trụ đều chấp nhận hai công lý: thứ nhất, sự sinh tồn của mọi văn minh là nhu cầu số một. thứ hai, văn minh cần phải khuếch trương, nhưng tổng vật chất trong vũ trụ không đổi.

Chính vì mọi văn minh đều có hai công lý này, quy tắc rừng rậm tăm tối mới có cơ sở.

Tóm lại, Đỗ Lan rất khó chịu với thái độ của Hạt Tử, một chút cũng không hữu tình, không nỗ lực, không thắng lợi.

Khi ngươi dùng hữu tình nỗ lực thắng lợi, làm được từ thắng lợi này đi đến thắng lợi khác, ngươi sẽ trở thành phản diện của cả quốc gia, vì ngươi đã đánh bại Khí, có thể khiến mọi người biết đoàn kết có thể thắng lợi, nỗ lực có thể thắng lợi, chứ không phải dựa vào huyết thống có thể thắng lợi, dựa vào hạ khắc thượng có thể thắng lợi.

Đỗ Lan nói.

Đây là lời thoại của manga nào vậy.

Hạt Tử không thể tin được nói: Đó chỉ là trẻ con, làm sao có thể thật sự tồn tại.

Cha của Kakarot chính là Siêu cấp Xayda nhân đầu tiên, huyết thống của hắn cao quý như vậy, ngay cả Long Châu cũng viết như thế, ngươi còn mong manga có thể thay đổi hiện thực sao.

Thực ra, ban đầu Kakarot ngoài việc hiếu chiến ra, vẫn luôn tuân thủ tồn Thiên Lý diệt nhân dục, cơ bản không chủ động gây sự, đều là kẻ địch tiến công, hắn phản kích.

Đến giai đoạn sau khi biến thành Siêu cấp Xayda nhân, càng hiếu chiến hơn, bất chấp an nguy của Địa cầu.

Cũng có thể nói đây là tính cách bị ảnh hưởng bởi Siêu cấp Xayda nhân, chứ không phải ý của Kakarot, thiết lập này rất tốt.

Không chủ động khiêu chiến cường địch, không uy hiếp sự an toàn của người vô tội, nhưng cường địch đến thì phải phản kích, đó là Thiên Lý.

Còn vì hiếu chiến, bất chấp Địa cầu, bất chấp bạn bè, chỉ vì hưởng thụ niềm vui chiến đấu, đó là nhân dục, là có tranh cãi.

Nhưng vì có thiết lập Siêu cấp Xayda nhân, nói Kakarot sau khi biến thân bị ảnh hưởng, cũng hoàn toàn có thể lý giải.

Nhưng việc thiết lập cha của Kakarot là Siêu cấp Xayda nhân đầu tiên, thiết kế này không phải của tác giả, mà là tác giả anime.

Người này trong đầu cũng giống Hạt Tử, toàn là Khí.

Hạt Tử nói manga là nói một đằng làm một nẻo, ngay cả trong manga nhiệt huyết vương đạo của Jump, cũng rất khó tìm ra sự hữu tình nỗ lực thắng lợi thuần túy.

Dù giai đoạn đầu có thể có, giai đoạn sau cũng sẽ thay đổi rất lớn.

Manga tự mình còn không tuân thủ, lời của Đỗ Lan căn bản không có sức thuyết phục.

Ngay cả nhân vật chính trong Quỷ Diệt Chi Nhận, tổ tiên của hắn còn là bạn với người diệt quỷ mạnh nhất nữa chứ.

Kế Quốc Duyên Nhất mạnh nhất còn truyền thụ Nhật Chi Hô Hấp cho họ, vì vậy nhân vật chính ngay từ đầu đã có chiến kỹ gia truyền mạnh nhất, trực tiếp là truyền nhân của Kế Quốc Duyên Nhất, Đạo thống thuần chính.

Đương nhiên nói về Đạo thống thì tốt hơn huyết thống, dù sao huyết thống là thứ không thể thay đổi, còn Đạo thống thì có thể.

Vì vậy Quỷ Diệt Chi Nhậnlà hữu tình nỗ lực thắng lợi, vì nhân vật chính có Đạo thống, không có huyết thống.

Trong tạp chí vẫn có những tác phẩm theo Đạo thống như Quỷ Diệt Chi Nhận,Bắc Đẩu Thần Quyền,Thánh Đấu Sĩ Tinh Thỉ, không phải tác phẩm nào cũng là huyết thống.

Huyết thống là Khí không thể thay đổi, nhưng Đạo thống lại có thể quán triệt Lý của hữu tình nỗ lực thắng lợi.

Đỗ Lan nói.

Ta không biết ngươi nói gì, ta là Hạt Tử, chưa xem nhiều manga như vậy.

Hạt Tử nói.

Chẳng lẽ ngươi chưa từng nhờ người đọc manga sao.

Đùng đoàng, boom, keng két, ào ào, lách tách lách tách lách tách, Muda.

Chỉ cần thông qua việc đọc, Hạt Tử cũng có thể hiểu manga.

Đối mặt với Đỗ Lan nói hươu nói vượn một cách nghiêm túc, Hạt

Tử không nhịn được nói: Ai mà đọc manga.

Cái này ai mà nghe hiểu nổi, toàn là từ tượng thanh mà.

Ở lâu với Đỗ Lan, mỗi người đều sẽ thức tỉnh thuộc tính châm chọc.

Huyết thống và Đạo thống là không giống nhau.

Huyết thống là tổ tiên ta là huyết thống cao quý, thế là ta cũng có huyết thống cao quý.

Đạo thống là tâm pháp này ai học, người đó lợi hại.

Huyết thống mang tính khép kín cao hơn, Đạo thống mang tính cởi mở mạnh hơn.

Đạo thống ban đầu là do Phật giáo khởi xướng, Phật pháp của họ từ Thích Già Ma Ni truyền xuống, truyền cho ai, người đó lại truyền cho ai.

Rất rõ ràng, nên rất chính tông.

Sau này Đạo gia cũng theo đó mà tạo ra Đạo thống, cuối cùng Hàn Dũ cũng tạo Đạo thống cho Nho gia.

Có Đạo thống, huyết thống bắt đầu chịu thiệt thòi.

Khí không giữ được, Lý dần dần quật khởi.

Thông qua thảo luận về manga, cũng có thể phân tích rõ ràng huyết thống và Đạo thống.

Long ChâuKakarot ban đầu đi theo lộ tuyến Đạo thống, vũ thái đấu, Quy Tiên Nhân, Tôn Ngộ Phạn, Tôn Ngộ Không, sau đó lại đi theo huyết thống, tộc Xayda nhân.

Hỏa Ảnh Nhẫn Giảgiai đoạn đầu cũng có thể coi là Đạo thống, Kakashi, Jiraiya, sau đó cũng thành huyết thống.

Liệp Nhânngay từ đầu đã là huyết thống, nhưng nhân vật chính không ngừng học tập, là lộ tuyến Đạo thống.

Đến khi cha của nhân vật chính xuất hiện, Gon lập tức bị treo máy.

U Du Bạch Thưban đầu cũng đi theo Đạo thống, nhưng sau đó cũng biến thành huyết thống.

Đỗ Lan thao thao bất tuyệt giải thích với Hạt Tử rằng chỉ Đạo thống mới có thể thể hiện hữu tình nỗ lực thắng lợi, huyết thống thì phá hoại hữu tình nỗ lực thắng lợi, vì vậy Hạt Tử nên truyền bá bản lĩnh của mình cho mọi người, chứ không chỉ nghĩ đến việc tự mình đi đường tắt.

Hạt Tử tuy cảm thấy Đỗ Lan nói đều rất có lý, nhưng hắn chính là không nghe.

Làm phản diện thì phải nổi loạn, không nổi loạn thì hắn đã sớm nghe theo lời khuyên của người khác, sau khi bị mù một mắt đã từ bỏ nghề võ sĩ rồi.

Đỗ Lan nói phải kiên trì Đạo thống, Hạt Tử cố chấp kiên trì huyết thống, ai, đúng là chỉ muốn chơi.

Với phản diện nổi loạn như vậy, Đỗ Lan có thể làm gì đây.

Chương 3035

Chỉ có thể nói có những phản diện thật đáng đời bị đánh chết, thật sự quá đáng đòn.

Đỗ Lan liền bảo Hạt Tử xem thêm manga, sau đó bỏ đi.

Bị bệnh.

Hạt Tử cảm thấy Đỗ Lan mạnh như vậy, lại thích xem manga đến thế, trong đầu chắc có chút không bình thường, thông qua manga để phân tích huyết thống và Đạo thống, phân tích Khí và Lý, Lý và dục, người bình thường sẽ không như vậy.

Đỗ Lan thở dài, hiển nhiên Hạt Tử không biết Thế sự động minh giai học vấn, nhân tình luyện đạt tức văn chương.

Thôi kệ, dù sao vẫn còn rất nhiều phản diện đang chờ mình cải tạo, Đỗ Lan sẽ không vì một lần thất bại mà từ bỏ, vì thiên hạ rộng lớn, phản diện nhiều, có thể làm được nhiều điều.

Ví dụ như anh trai Thần Lạc là Thần Uy, hắn chính là một phản diện.

Còn có trùm phản diện Hư, một tồn tại còn tà ác hơn cả Bối Ân.

Hư vì hấp thu năng lực Long mạch, bị xem là vật thí nghiệm mà bị giày vò.

Mọi người đều hy vọng đạt được sức mạnh trường sinh bất lão của hắn, không ngừng rút máu tươi để giải phẫu.

Cuối cùng, máu tươi của Hư dần dần ăn mòn Thiên Đạo Chúng, kẻ nghiên cứu Hư lại hóa thân thành thống soái của Thiên Đạo Chúng.

Hư muốn trả thù toàn vũ trụ, nhưng trong quá trình này, Hư lại đột nhiên nảy sinh nhân cách mới.

Vì Hư trường sinh bất lão, trong cơ thể hắn thường xuyên sản sinh nhân cách mới, nhưng mỗi nhân cách đều tà ác, mãi cho đến khi nhân cách Tùng Dương xuất hiện.

Đương nhiên Tùng Dương cũng chỉ tương đối bình thường, chứ không có ý định cứu vớt thế giới.

Hư tà ác hoành hành vũ trụ, Tùng Điền lương thiện lại bị đệ tử chém giết, dường như cũng nói kẻ xấu sống ngàn năm, người tốt đoản mệnh. sửa cầu lát đường không thấy xác, giết người phóng hỏa lại đeo đai vàng.

Đỗ Lan nói đây là chuyện rất bình thường, vì kẻ xấu hưởng thụ không phải tiền của mình.

Giống như có người quẹt thẻ tín dụng, khi quẹt thì rất sướng, vì đây là vay tiền để tiêu.

Kẻ xấu cũng vậy, họ cũng là vay tiền để tiêu, nhưng cũng có cái giá phải trả.

Nếu làm kẻ xấu mà không có cái giá phải trả, thì thế giới này sớm đã bị kẻ xấu chiếm đóng rồi, mọi người cũng sẽ không thấy người tốt nào cả, ai ai cũng là kẻ xấu.

Dù Hư kiểm soát Thiên Đạo Chúng, khi hắn bộc lộ dã tâm thật sự của mình, vẫn bị tất cả Thiên nhân vây tiễu.

Khi Hư dẫn Thiên Đạo Chúng mở mang bờ cõi cho Thiên nhân, khắp nơi cướp đoạt Long mạch, xây dựng trạm cuối cùng của vũ trụ, thì Hư chính là anh hùng của Thiên nhân.

Một khi Hư không thể có lợi cho Thiên nhân nữa, thì Hư chính là kẻ địch.

Kẻ xấu sống ngàn năm, người tốt đoản mệnh. sửa cầu lát đường không thấy xác, giết người phóng hỏa lại đeo đai vàng.

Những câu nói này bản thân đã không khoa học, giống như nói toàn thế giới toàn là người thuận tay phải, không có người thuận tay trái vậy.

Nhưng thực chất, chỉ cần tồn tại một người thuận tay trái, thì cách nói toàn thế giới toàn là người thuận tay phải sẽ tự sụp đổ.

Những người tin vào những lời này, vừa không tin khoa học, vừa không muốn tìm hiểu lịch sử, càng không muốn tự mình học tập tiến bộ.

Chỉ cần nói toàn thế giới toàn là kẻ xấu, chỉ có mình là người tốt, thì toàn thế giới đều nợ hắn, hoàn toàn có thể an tâm lý đắc mà đòi hỏi từ toàn thế giới, mà mình không cần báo đáp.

Còn về việc người tốt nhiều hay kẻ xấu nhiều, chắc chắn là người tốt nhiều, vì không ai sẽ cho rằng mình là kẻ xấu, đều cho rằng mình là người tốt, người khác là kẻ xấu.

Chắc chắn có người sẽ nói không đúng, chính là kẻ xấu nhiều, xung quanh mình toàn là kẻ xấu.

Những người xung quanh có lợi ích ràng buộc, rất dễ nảy sinh mâu thuẫn, thế là sản sinh ra ảo giác chỉ có mình là người tốt, người khác toàn là kẻ xấu.

Nhân cách lương thiện duy nhất của Hư đã chết, nhân cách tà ác lại xuất hiện, hiện tại vẫn đang hoành hành trong vũ trụ, nhưng rất nhanh hắn sẽ không nhịn được nữa, bắt đầu triển khai trả thù.

Phản diện Hư này, giống như sự phê phán cái ác của nhân tính, giống như quái thú Diệp Hủ trong Ultraman Max, công kích càng hung ác, phản kích càng mạnh.

Người khác càng tàn bạo với Hư, hắn khi phản kích cũng sẽ càng tàn bạo, hơn nữa sẽ mở rộng phạm vi tấn công.

Rõ ràng chỉ là những người xung quanh hắn dùng hắn làm nghiên cứu, hắn lại muốn kích nổ tất cả các hành tinh Long mạch.

Đỗ Lan nói loại phản diện này đánh đổ cả một thuyền người, chính là xác định toàn thế giới chỉ có những kẻ thuận tay phải, một chút cũng không giảng khoa học, cũng không cân nhắc cách cải cách, chỉ muốn phá hoại.

Dùng khủng bố và cái chết để đe dọa mọi người, điều này vô ích.

Dân không sợ chết, hà tất lấy chết để dọa họ.

Hư không thể dùng cái chết để mang lại thay đổi cho vũ trụ.

Hư nên đoàn kết những sức mạnh có thể đoàn kết, cùng nhau chống lại chế độ bất hợp lý của Thiên nhân, đột phá gông cùm thân phận, mới có thể khiến toàn vũ trụ vận hành.

Đến lúc đó hắn có thể tạo ra một Đạo thống, dạy dỗ đệ tử, truyền bá tư tưởng, chẳng phải là tuyệt vời sao.

Đỗ Lan cảm thấy Hư có rất nhiều lựa chọn, nhưng hắn lại chọn hủy diệt thế giới, hơn nữa còn là sau khi hắn trở thành thủ lĩnh của Thiên Đạo Chúng, nắm giữ địa vị.

Khi hắn bị đối xử như vật thí nghiệm, diệt thế còn có thể lý giải, nhưng đợi khi hắn thành thủ lĩnh rồi, còn muốn diệt thế, tức là không dùng ánh mắt phát triển để nhìn sự vật, đồng thời cũng bị thân phận của chính mình trói buộc.

Dường như bất kể hắn có địa vị gì, huyết thống của hắn, thân phận của hắn, Lễ của hắn chỉ có thể khiến hắn làm một kẻ phá hoại, ngoài phá hoại ra thì không có tư duy trả thù nào khác.

Hành vi của con người đều bị thân phận khóa chặt, tư duy cũng bị khóa chặt, đầu óc căn bản không thể đưa ra phương án tốt hơn.

Đối với loại phản diện có tính cục hạn rất lớn này, Đỗ Lan cho rằng phải thiết lập một giáo trình khá kịch liệt mới được.

Hạt Tử còn khó nhằn như vậy, Hư chắc chắn còn khó nhằn hơn.

Hắn nhận thức được trong thế giới này, huyết thống, thân phận, tiểu lễ trói buộc vô cùng nghiêm trọng, gần như đã ăn sâu vào trong lòng mỗi người, không thay đổi vì địa vị, thực lực tăng trưởng.

Họ rất khó học được phân tích cụ thể vấn đề cụ thể, rất khó biến cách.

Thực ra Hư có sinh mệnh vô cùng, hoàn toàn có thể thử các phương pháp khác nhau, theo lý mà nói hắn không đến nỗi cực đoan như vậy.

Vũ trụ lớn như thế, trái tim hắn lại rất nhỏ.

Phải bị trói.

Hư rất cố chấp, muốn thay đổi hắn, Đỗ Lan chuẩn bị: Có lẽ có thể dùng mỹ nhân kế, Hư có thể sẽ thay đổi vì mỹ nữ.

Thôi đi, thủ đoạn uy bức lợi dụ có lẽ có tác dụng với người trẻ tuổi, dù sao người trẻ tuổi chưa từng trải, nhưng Hư dù sao cũng sống lâu như vậy, mỹ nữ đều đã hưởng thụ qua, mỹ nhân kế chưa chắc đã dùng được.

Đỗ Lan động não, lên kế hoạch một giáo trình cải tạo Hư.

Sau một hồi khổ chiến, Vạn Sự Ốc lại khôi phục yên tĩnh, nhưng họ với tư cách là võ sĩ nhận ủy thác nhiệm vụ, luôn gặp phải đủ loại chuyện.

Có thể có người sẽ thắc mắc, tại sao Vạn Sự Ốc có thể nhận đủ loại ủy thác kỳ quái, rõ ràng trông rất không nghiêm chỉnh, tại sao lại có việc để làm.

Vì nhân viên Vạn Sự Ốc có thân phận võ sĩ, có những chuyện họ đi làm thì rất tiện, người dân thường làm thì không tiện.

Vì vậy khách hàng bỏ tiền mời người Vạn Sự Ốc, cũng tương đối hời.

Nhưng cũng có rất nhiều khách hàng không có tiền.

Không có tiền, lại có chuyện muốn làm, thì chỉ có thể trắng trợn lợi dụng dịch vụ của Vạn Sự Ốc.

Ngân Thời thường xuyên bị lợi dụng trắng trợn, kết quả là ngay cả tiền thuê nhà cũng không trả nổi.

Nếu không phải Đăng Thế Bà Bà tâm thiện, e rằng Vạn Sự Ốc của Ngân Thời cũng không thể tiếp tục hoạt động.

Nhưng Vạn Sự ốc đã coi như tốt rồi, còn có một số võ sĩ muốn làm những chuyện vượt quá khả năng của mình, thì không thể không mạo hiểm.

Có một võ sĩ dựa vào sức mạnh của mình mà nuôi rất nhiều trẻ mồ côi.

Để chăm sóc những đứa trẻ này, hắn không thể không tham gia giải đấu đấu ngầm do Thiên nhân sắp xếp, kiếm tiền thông qua những trận tử đấu để nuôi sống những đứa trẻ này.

Nếu không có khoản thu nhập này, những đứa trẻ này rất có thể sẽ bị tổ chức ăn mày bắt đi làm ăn mày nhỏ, cũng có thể sẽ trở thành kẻ trộm, hoặc bị đưa vào xưởng làm ăn gian dối làm công nhân trẻ em.

Tóm lại kết quả sẽ không quá tốt, nhưng Mạc Phủ lại không quản những đứa trẻ này, vì vậy một người đã gánh vác việc nuôi dưỡng tất cả trẻ em.

Nhưng dù hắn chiến thắng hết lần này đến lần khác, cũng chỉ miễn cưỡng đủ ăn, hơn nữa còn phải đối mặt với rủi ro rất lớn.

Nếu một ngày hắn chết trong đấu trường thú, thì mọi thứ cũng kết thúc, những đứa trẻ này vẫn sẽ phiêu bạt không nơi nương tựa.

Chương 3036

Đây không phải là kế lâu dài, nhưng võ sĩ không có cách nào khác.

Những người như hắn có lý tưởng, và dùng chút sức mạnh của mình để thực hiện trách nhiệm võ sĩ của mình không thiếu.

Đáng tiếc là họ càng kiên trì thân phận võ sĩ, càng không thể cứu vãn cục diện.

Đương nhiên còn có rất nhiều người bình thường có năng lực, nhưng không có thân phận võ sĩ.

Thế là họ biến thành thế lực hắc ám, nỗ lực leo lên, cuối cùng lại không đạt được thân phận mà mình mong muốn.

Thế lực hắc ám chỉ là tay sai của Mạc Phủ và Thiên nhân, giúp họ trấn áp người dân.

Quý tộc thật sự nắm giữ tài nguyên của quốc gia này, nộp thuế cho Thiên nhân để đổi lấy sự bảo hộ địa vị của mình.

Nhưng dù vậy họ vẫn không hài lòng, vẫn tranh giành quyền lực.

Vì chỉ có lên vị trí cao, họ mới có thể có được nhiều tài nguyên hơn, thiết lập luật chơi có lợi cho mình, mới có thể tiến thêm một bước.

Người bình thường cơ bản là thật thà đi làm, nhưng nếu có năng lực, lại không muốn đi làm, có thể đến Ca Vũ Kỹ Đinh làm trai bao, tiếp rượu nữ, hoặc nữ giả nam trang làm gái giả trai.

Đều là đi làm dịch vụ, có cơ hội tiếp xúc tầng lớp trên, đồng thời không như thế lực hắc ám mà chèn ép người bình thường.

Võ sĩ là những người có tư cách bước vào tầng lớp trên.

Không có tư cách này, còn muốn đi lên, hoặc là trở thành tay trắng cao cấp front man, hoặc là trở thành đồ chơi của cao cấp.

Đương nhiên cũng có võ sĩ cương trực không chịu khuất phục, không muốn đồng lưu hợp ô với tầng lớp trên, vì vậy tự mình làm một số việc trong khả năng, liều cả mạng sống cũng không từ nan.

Đáng tiếc là dù không muốn đồng lưu hợp ô với tầng lớp trên, cũng không muốn từ bỏ thân phận võ sĩ của mình, đúng là A Q sống sờ sờ.

Đỗ Lan nhìn ra tầng lớp võ sĩ thấp vẫn khao khát trở lại những năm tháng của quốc gia võ sĩ.

Dù có một bộ phận võ sĩ muốn đột phá thân phận, cũng không có thân phận nào tốt hơn để sắp đặt mình.

Hơn nữa dù mình muốn đột phá, người khác cũng chưa chắc sẽ chấp nhận.

Giống như Tây Kỳ, nằm giữa Thăng Long và Tây Nhung.

Tây Kỳ cho rằng mình là văn minh Thăng Long, nhưng chư hầu Ân Thương lại cho rằng họ là man di.

Mà Tây Nhung cũng sẽ không cho rằng Tây Kỳ là người của mình, chắc chắn cho rằng Tây Kỳ là người Thăng Long.

Tây Kỳ kẹp giữa, có thể nói là khó xử hai bên, đều không nhận họ.

Võ sĩ cũng vậy, kẹp giữa quý tộc và người dân.

Quý tộc không coi võ sĩ là người của mình, Phế Đao Lệnhnói ban là ban, nói bán đứng là bán đứng.

Người dân cũng không coi võ sĩ là người của mình, ngay cả đối mặt với võ sĩ sa cơ thất thế nhất, cũng không thể được người dân tiếp nhận.

Vì vậy võ sĩ cũng rất khó xử, dù họ nói mình từ bỏ thân phận, người dân cũng chưa chắc tin.

Võ sĩ phải đưa ra khẩu hiệu mới được.

Đỗ Lan nói võ sĩ phải đưa ra một khẩu hiệu mạnh mẽ, mới có thể khiến người dân tin tưởng mình.

Hoàn Chính Thiên Hoàng, khẩu hiệu này tuy hay nghe, nhưng sau khi khẩu hiệu này hoàn thành thì sao.

Tôn Hoàng Nhương Di, Tôn Hoàng Thảo Gian, Hoàn Chính Thiên Hoàng, vấn đề lớn nhất của loại khẩu hiệu này là dễ hoàn thành.

Ngươi có thể hoàn thành, người khác cũng có thể hoàn thành.

Giống như Xuân Thu ngũ bá, ai cũng có thể Tôn vương nhương di, kết minh chư hầu, không có một việc gì mà chỉ mình ta làm được mà ngươi không làm được.

Vì vậy sau này đưa ra khẩu hiệu tồn Thiên Lý diệt nhân dục.

Thực chất ai cũng biết nhân dục không thể diệt được, nhưng có khẩu hiệu như vậy, mọi người có thể thông qua mục tiêu hư cấu này, không ngừng khuếch đại phạm vi ảnh hưởng, không chỉ là ràng buộc người khác, mà còn là ràng buộc chính mình, có thể có tác dụng lâu dài.

Nếu là Hoàn Chính Thiên Hoàng, làm được rồi thì sao.

Làm được rồi thì có phải giải tán, hay là muốn khuếch trương ra bên ngoài.

Giá trị của khẩu hiệu nằm ở chỗ không làm được.

Khoa học tinh thần, lý trí tư duy, tồn Thiên Lý diệt nhân dục. những khẩu hiệu này không làm được, nhưng ý nghĩa trọng đại.

Vì không làm được, nên ai cũng có thể làm, vì ai cũng có thể làm, nên ai cũng tự lo, hình thành một loại quan hệ uy hiếp.

Còn Hoàn Chính Thiên Hoàng, làm được, nhưng làm được rồi thì sao.

Vì vậy một khẩu hiệu không làm được, có cái hay của không làm được.

Một khẩu hiệu làm được, sẽ có cái dở của làm được.

Đương nhiên tốt nhất là khẩu hiệu không làm được và khẩu hiệu làm được xen kẽ, dùng khẩu hiệu không làm được để hình thành uy hiếp, dùng khẩu hiệu làm được làm mục tiêu nhỏ.

Đỗ Lan trước đây đang suy nghĩ vấn đề của Hư, đối với một lão quái vật bất lão bất tử, thủ pháp uy bức lợi dụ này vô dụng.

Uy bức lợi dụ đối phó người trẻ tuổi còn được, đối phó lão cáo già như Hư chắc chắn không được.

Vì không nghĩ ra cách nào hay, nên Đỗ Lan tạm thời quan sát xã hội một chút, tìm kiếm linh cảm.

Hắn liền thấy được sự nỗ lực và bất lực của những người tầng lớp dưới trong thế giới này, cũng thấy được sự giằng xé và đau khổ của võ sĩ, thấy được sự cầu sinh và tranh đoạt lợi ích của tầng lớp trên.

Những thế lực hắc ám khao khát leo lên, ngành dịch vụ, đều đang theo đuổi giá trị gia tăng cao.

Thấy những võ sĩ không muốn từ bỏ thân phận, cũng thấy những võ sĩ cố gắng hòa nhập vào tầng lớp dưới nhưng không thể làm được.

Mọi người đều đang nỗ lực sống, nỗ lực vì mục tiêu của mình.

Người bên ngoài muốn vào, người bên trong muốn ra.

Tại sao lại có vi thành.

Vì có giới hạn của thân phận, vì có thân phận nên không thể lưu thông.

Vậy thì phải có một phản diện có thể phá vỡ tòa vi thành này, để tất cả mọi người đoàn kết lại với nhau.

Đỗ Lan nói phản diện như vậy ở đâu.

Hư có thực lực này, cũng có thời gian này, nhưng hắn trong đầu chỉ nghĩ đến hủy diệt thế giới.

Vậy thì từ bên ngoài mượn mấy phản diện.

Đỗ Lan thầm nghĩ trong Học viện phản diện của mình có học sinh nào phù hợp không.

Phải có thực lực, còn phải có khả năng khắc chế bản thân, còn phải có mục tiêu xa vời, cũng như tinh thần không sợ hy sinh, không sợ thất bại.

Không thể không nói loại phản diện mà Đỗ Lan nói, ngay cả trong giới phản diện cũng rất hiếm thấy.

Dù sao phần lớn phản diện đều không thể khắc chế bản thân, cuối cùng tự tìm đường chết.

Nếu có phản diện hiểu được cách khắc chế bản thân, lợi dụng đại thế, hiểu được cách đoàn kết quần chúng, đột phá giới hạn thân phận, đánh đổ quý tộc, thiết lập khẩu hiệu, thì hắn cũng căn bản không cần Đỗ Lan giáo dục, hoàn toàn có thể tự mình kiến công lập nghiệp.

Trước tiên hãy cân nhắc một khẩu hiệu mà cả xã hội đều không làm được, một khẩu hiệu vô dụng, phát huy cái hay của vô dụng chi dụng.

Đỗ Lan nói phải tìm một khẩu hiệu còn vô dụng hơn Hoàn Chính Thiên Hoàng, Tôn Hoàng Thảo Gian, Tôn Hoàng Nhương Di.

Xem ra vẫn phải dựa vào trí tuệ của quần chúng.

Đỗ Lan quyết định đến đài truyền hình quảng cáo, trưng cầu khẩu hiệu.

Chương 3037

Trưng cầu toàn xã hội khẩu hiệu kháng cự quý tộc, kháng cự cường hào, thoát khỏi thân phận, thiết lập khế ước xã hội.

Đài truyền hình vẫn bằng lòng phát sóng, tuy hành vi này gần như là đảo Mạc Phủ, nhưng chỉ cần trả tiền, họ không bận tâm.

Dù sao dân thường cũng không dám làm gì, vì họ không có thân phận, cách mạng không liên quan gì đến họ.

Nếu không có Báo cáo khảo sát dân thường, không có người thâm nhập quần chúng, động viên quần chúng, phát động quần chúng, thì quần chúng chỉ xem biểu diễn chặt đầu của võ sĩ.

Vì vậy đài truyền hình biết dù công khai phát sóng, cũng sẽ không có bao nhiêu người hưởng ứng, cùng lắm là mấy võ sĩ sa cơ thất thế phát mấy câu than vãn, không đáng kể.

Dù thật sự gây ra chuyện, tìm một quỷ thế tử ở đài truyền hình để xin lỗi là được.

Chỉ cần tỷ lệ người xem tăng lên, còn có thể kiếm tiền, chuyện này căn bản không là gì.

Máy tính của đài truyền hình kêu rất to.

Thế là rất nhiều người đều thấy quảng cáo trưng cầu khẩu hiệu này.

Chống cự ư.

Tại Quán nhậu Otose, Đăng Thế Bà Bà cũng đang xem TV.

Bà là chủ nhà của Ngân Thời, sinh ra và lớn lên ở Ca Vũ Kỹ Đinh.

Trước đây nơi này còn chỉ là một con phố rất bình thường, sau khi

Thiên nhân đến, mới trong hai mươi năm phát triển thành quy mô hiện tại, tụ tập rất nhiều người theo đuổi sự tiến bộ.

Quán bánh bao của bà cũng dần dần phát triển thành quán nhậu.

Mỗi ngày đều có một đống chú bác than vãn đến uống say mèm, sau đó khoác vai nhau rời đi, thu nhập thì không tệ.

Có thể cho Ngân Thời nợ tiền thuê nhà, còn thỉnh thoảng cho Thần Lạc ăn một bữa lớn, còn có thể thuê hai nhân viên.

Tuy lương không cao, nhưng có thể nuôi được cả một đám người như vậy, thu nhập của quán chắc chắn không tệ.

Chồng đã mất của Đăng Thế Bà Bà là một bộ khoái, cũng là võ sĩ, đã chết trong chiến tranh Nhương Di.

Thiết, quảng cáo loại này vô nghĩa, có số tiền này, chi bằng mua cho tôi mấy bộ lẩu thịt bò Sukiyaki.

Miêu Nhĩ Lão Nương bên cạnh nói.

Nàng là Thiên nhân, có một đôi tai mèo, nhưng vì tuổi đã lớn, Miêu Nhĩ Lão Nương đã già nua nhan sắc tàn phai thì đối với trạch nam tuyệt đối là đòn chí mạng.

Đối với trạch nam mà nói, mỹ thiếu nữ ngay cả nhà vệ sinh cũng không đi, càng không cần nói đến già đi.

Miêu Nhĩ Nương mãi mãi thanh xuân xinh đẹp, khiến người ta cào tai gãi má, không thể dứt ra.

Nhưng vị Miêu Nhĩ Lão Nương Catherine này đã già nua nhan sắc tàn phai, một bộ dạng của một kẻ bất hảo sống vạ vật.

Nàng vốn là một tên trộm của Băng trộm mèo, được Đăng Thế Bà Bà cảm hóa, ở lại quán nhậu giúp việc.

Quán nhậu tuy nhỏ, nhưng đầy đủ tiện nghi, thậm chí còn có một dàn karaoke nhỏ.

TV đương nhiên cũng có, tuy là TV nhỏ, mọi người có thể thông qua các chương trình TV để tìm hiểu tình hình bên ngoài.

Cơ bản mỗi ngày đều có đủ loại tin tức mới, còn có rất nhiều báo cáo về tai nạn liên quan đến Thiên nhân.

Vì Thiên nhân thường xuyên buôn lậu những thứ kỳ quái đến Địa cầu, gây ra rất nhiều hỗn loạn, đặc biệt là quái vật ngoài hành tinh và virus ngoài hành tinh, những loài xâm lấn ngoại lai này khiến người Địa cầu khổ không tả xiết.

Đương nhiên còn có rất nhiều quảng cáo Thiên nhân, quảng bá sản phẩm ngoài hành tinh.

Vì có truyền tống Long mạch, nên việc vận chuyển vật tư giữa các hành tinh Long mạch vô cùng nhanh chóng, vận chuyển hàng hóa giữa các vì sao rất sôi động.

Còn về quảng cáo trưng cầu khẩu hiệu phản kháng này, quả thực không có mấy người xem.

Vô dụng, vô dụng, thời buổi này còn nói chuyện phản kháng gì, căn bản không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Một vị khách bên cạnh cũng liên tục lắc đầu, căn bản không mấy lạc quan về cái gọi là phản kháng.

Dù thật sự có khẩu hiệu thì sao.

Chỉ biết hô khẩu hiệu, căn bản vô nghĩa.

Một vị khách khác mặt đỏ bừng cũng nói.

Khẩu hiệu là vô dụng chi dụng, chỉ có khẩu hiệu đương nhiên vô dụng, vì khẩu hiệu không thể thay đổi bất kỳ điều gì.

Nhưng khẩu hiệu một khi được mọi người chấp nhận, thì mọi người không thể không hô khẩu hiệu, ai không hô thì người đó là kẻ địch.

Khẩu hiệu là một bức tường thành, có thể tiến hành phân biệt địch ta đơn giản nhất.

Đương nhiên có thật sự thực hiện khẩu hiệu hay là hô khẩu hiệu chống khẩu hiệu, thì phải quan sát hành vi.

Nho gia chia con người thành quân tử, tiểu nhân, hương nguyện.

Thông qua khẩu hiệu có thể đơn giản phân biệt quân tử và tiểu nhân, khẩu hiệu khác nhau, có thể phân biệt các thế lực khác nhau.

Còn hương nguyện là người ẩn mình, không dễ bị phát hiện, chỉ có thể xác định thông qua hành vi.

Lý trí tư duy, khoa học tinh thần, tồn Thiên Lý diệt nhân dục, những khẩu hiệu này đều rất hữu dụng, đặc biệt là tồn Thiên Lý diệt nhân dục, mọi người đều chỉ có thể nói như vậy, vì nhân dục quả thực không tốt.

Còn lý trí tư duy và khoa học tinh thần thì không thể khiến tất cả mọi người chấp nhận, vì tư duy cảm tính cũng có ích, không như cái xấu của nhân dục quá lớn.

Khoa học tinh thần cũng không thể khiến tất cả mọi người chấp nhận, vì rất khó định nghĩa khoa học tinh thần rốt cuộc là gì, mọi người không biết cách sử dụng trong cuộc sống hàng ngày, không lẽ ăn cơm còn phải thảo luận dùng đũa khoa học hay dùng dao nĩa khoa học.

Tồn Thiên Lý diệt nhân dục là một khẩu hiệu rất tốt, vì bảo lưu mặt tốt mà tiêu diệt mặt xấu.

Lại ví dụ như khẩu hiệu mọi người bình đẳng, tuy mọi người đều biết không thể làm được mọi người bình đẳng, nhưng ai dám công khai tuyên truyền con người không bình đẳng, chắc chắn sẽ bị phê phán.

Dù người đó nói rất khách quan, giải thích từ phương diện sức khỏe, thể chất, cũng vẫn dễ bị mắng.

Đây chính là uy lực của khẩu hiệu, khiến mọi người không dám không hô, vô hình trung hình thành một sự uy hiếp.

Đương nhiên hô rồi, không nhất định sẽ thật sự thực hiện, còn phải quan sát hành vi.

Nhưng không hô, tuyệt đối sẽ bị xã hội bài xích.

Hơn nữa, chỉ cần hô khẩu hiệu, dưới ánh đèn sân khấu tuyệt đối không dám làm hành vi trái ngược với khẩu hiệu.

Có thể có người sẽ nói khẩu hiệu sẽ bồi dưỡng rất nhiều kẻ hai mặt, bồi dưỡng rất nhiều ngụy quân tử, trong ngoài không nhất quán, trước mặt một đằng, sau lưng một nẻo.

Không sai, đó là sự thật, nhưng không có khẩu hiệu, họ ngay cả việc giả vờ cũng lười làm, hơn nữa mọi người còn không có lý do để phê bình họ, vì không có khẩu hiệu, thì không có khế ước xã hội, không có nhận thức chung xã hội, người ta muốn làm gì thì làm là lẽ đương nhiên, căn bản không thể nói là sai.

Khẩu hiệu chính là một thước đo của xã hội, một thước đo, mỗi người đều phải đặt mình dưới thước đo này, không dám vượt quá giới hạn.

Dù trong bóng tối muốn làm gì thì làm, thì đó cũng chỉ là trong bóng tối.

Tính theo một ngày hai mươi bốn giờ, nhiều nhất là mười hai giờ muốn làm gì thì làm, còn mười hai giờ phải chịu ràng buộc.

Nếu không có thước đo, thì đó là hai mươi bốn giờ muốn làm gì thì làm.

Một khẩu hiệu có thể nén thời gian muốn làm gì thì làm xuống một nửa, đủ để nói lên sức mạnh của khẩu hiệu.

Những vị khách này không hiểu cái gọi là vô dụng chi dụng, cũng không cảm thấy một khẩu hiệu sẽ mang lại thay đổi gì cho họ.

Đăng Thế Bà Bà thì lại cảm thấy có một khẩu hiệu mà mọi người đều chấp nhận cũng rất tốt, đáng tiếc rất khó làm được.

Mọi người làm sao sẽ chấp nhận một khẩu hiệu chứ.

Bà chủ, thêm một bình rượu nữa.

Lúc này đã về đêm, khách của quán nhậu dần dần đông lên, đều là một đám chú bác vừa tan làm, không về nhà, cứ phải đợi khuya mới về.

Vì về nhà sớm, sẽ bị coi là không có tiền đồ, nên họ chỉ có thể tiêu tiền ở quán nhậu, gọi chút đồ ăn vặt, ngồi một hai giờ.

Chương 3038

Thực chất đây rất có thể là một lễ tiết được thiết lập để thúc đẩy tầng lớp đi làm tiêu dùng, dù sao tầng lớp đi làm sớm đi tối về, cũng không có nhiều thời gian tiêu dùng.

Vì đã có chút thời gian sau khi tan làm, thì cứ tiêu tiền đi.

Khách không ít, Đăng Thế Bà Bà phụ trách nấu nướng, Catherine phụ trách lên món, còn có một người hầu gái máy phụ trách rót rượu.

Sôi nổi nhộn nhịp, thể hiện rõ bản sắc thị thành.

Mãi cho đến khuya, khách dần dần rời đi, có một số khách đã say mèm, vừa ra khỏi cửa đã nôn mửa, cũng phá hoại môi trường Ca Vũ Kỹ Đinh.

Ngân Thời và Thần Lạc của Vạn Sự Ốc ở tầng trên, cũng đã quen ngủ với tiếng ồn ào dưới lầu.

Thời gian kinh doanh chính của quán nhậu là từ chiều đến nửa đêm, sau đó đóng cửa nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau giữa trưa bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu, dọn dẹp cửa hàng, rồi tiếp tục kinh doanh, bất kể mưa gió.

Dù sao Đăng Thế Bà Bà đã mở hai mươi năm, trừ khi ốm, chưa bao giờ nghỉ kinh doanh.

Đuổi Thiên nhân, phục hồi Địa cầu ta.

Thiên nhân đã chết, loài người đương lập, năm Giáp Tý thiên hạ đại cát.

Vua loài người, Địa cầu hưng thịnh.

Chớ nói võ sĩ không có đao, khuấy động bốn bể thiên hạ phản.

Phò Mạc Phủ giết Thiên nhân, đúc thần đao nối thần đạo.

Đỗ Lan vẫn nhận được rất nhiều khẩu hiệu, nhưng đều rất cụ thể, chỉ là một mục đích tạo phản.

Tính mục đích rất mạnh, nhưng không thể thiết lập nhận thức chung xã hội, ví dụ như những khẩu hiệu mà tất cả mọi người đều có thể chấp nhận như Chúng sinh bình đẳng, Tồn Thiên Lý diệt nhân dục thì không có.

Từ góc độ của võ sĩ mà nói, quý tộc chính là kẻ địch, vì vậy họ nên lật đổ quý tộc.

Tuy không sai, nhưng chỉ dựa vào họ thì không thể làm được.

Họ phải liên kết với người dân, nhưng võ sĩ và người dân lại thiếu nhận thức chung, đây chính là điều khó xử nhất.

Hoàn Chính Thiên Hoàng, chính là ý tưởng có nhận thức chung nhất mà họ có thể nghĩ ra.

Đỗ Lan nói võ sĩ không thiếu tinh thần tạo phản, thiếu cương lĩnh tạo phản.

Khi Đỗ Lan bận rộn, Địch Ny Toa cũng đã tạo dựng một vùng trời riêng trong vũ trụ.

Hai vợ chồng phân công, Đỗ Lan ở Địa cầu, Địch Ny Toa đi vũ trụ, nam chủ nội nữ chủ ngoại.

Địch Ny Toa đã thành lập hạm đội vũ trụ của riêng mình, trở thành một điều tra viên, điều tra phong tục và thần thoại của các hành tinh, thăm dò những tồn tại thần bí cổ xưa nhất trong vũ trụ này.

Vũ trụ rất rộng lớn, bên trong có đủ loại kỳ tích.

Những câu chuyện về ngoại thần, cổ thần, cựu nhật chi phối giả.

Người ngoài có trời, thần ngoài có thần.

Địch Ny Toa nói trong vũ trụ quả thực có những kỳ tích như vậy.

Tuy Thiên nhân hiện tại dựa vào thuyền chắc pháo mạnh, chạy khắp vũ trụ, nhưng nếu gặp phải những tồn tại cổ xưa này, vẫn sẽ chết không nhắm mắt.

Địch Ny Toa liền chuyên môn đi đến những nơi nguy hiểm đó.

Trên thế giới này đã có tồn tại như Hư hấp thu năng lượng Long mạch là bất lão bất tử.

Vậy thì trong vũ trụ còn có rất nhiều kỳ dị vật chất thần kỳ hơn Long mạch, những sinh vật sinh ra từ những năng lượng này chắc chắn là hoàn toàn vượt ngoài sự hiểu biết của sinh mệnh.

Khủng long có lịch sử mấy trăm triệu năm, còn loài người chỉ có lịch sử tiến hóa mấy triệu năm, lịch sử có ghi chép bằng chữ viết cũng chỉ mấy ngàn năm.

Khảo cổ phát hiện công cụ đá, nhiều nhất cũng chỉ hơn một vạn năm.

Mà vụ nổ vũ trụ đã có 13 tỷ năm, mặt trời có 4,7 tỷ năm, Địa cầu có 4,5 tỷ năm, lịch sử sinh vật trên Địa cầu 450 triệu năm.

Hơn nữa, khoảng 2 tỷ năm nữa, Ngân Hà hệ và tinh hệ Tiên Nữ Tọa lân cận sẽ bắt đầu va chạm, hai tinh hệ khổng lồ sẽ hòa nhập vào nhau.

Loài người thậm chí không thể lý giải khủng long trên Địa cầu, thì càng không thể lý giải sinh mệnh cổ xưa hơn.

Vũ trụ thật rộng lớn, cũng thật sôi động.

Địch Ny Toa dẫn hạm đội điều tra của mình đi khắp nơi tìm kiếm sinh mệnh sơ khai của vũ trụ, những thứ vượt quá giới hạn nhận thức của con người, chỉ cần nhìn một cái có thể khiến Sanity trực tiếp giảm.

Lý trí của loài người thật mong manh, gen của loài người thật yếu ớt, chỉ cần kích thích một chút, lý trí sẽ sụp đổ, gen sẽ bị viết lại, loài người sẽ biến thành một tồn tại không chịu sự kiểm soát của chính mình.

Ví dụ như một người không thể kiểm soát việc mình rụng tóc, cũng không thể kiểm soát việc mình trở nên mạnh hơn, thật sự quá đáng sợ.

Nhất Quyền Siêu Nhân nói rất hay, hắn tự mình cũng không thể lý giải tại sao mình ngu đi, cũng mạnh lên, có lẽ chính là do ngoại thần, cổ thần, cựu nhật chi phối giả làm ra.

Đương nhiên ngoài những vị thần này ra, có lẽ còn có thần ngoài thần, thần ngoài thần ngoài thần.

Tóm lại luôn sẽ tồn tại những thứ không thể lý giải.

Có thể nói Đời ta có hạn, mà tri thức là vô hạn, dùng cái có hạn theo cái vô hạn, nguy vậy.

Đối với việc truy tìm sinh vật cổ xưa cũng vậy, luôn sẽ có một tồn tại nằm ngoài lý trí của con người.

Nhưng Địch Ny Toa một chút cũng không sợ: Không thể coi thường sức tưởng tượng của loài người.

Nhưng tưởng tượng, không phải lý giải.

Giống như ta chết đi sống lại vậy.

Người nói là một nữ tử nhu mì mặc xường xám, với kiểu tóc bà nội trợ nguy hiểm.

Nàng tên là Giang Hoa, là mẹ của Thần Lạc, nhưng nàng vốn đã chết, lại sống lại.

Kiểu tóc nguy hiểm chính là tóc dài thắt bím, hoặc thắt đuôi ngựa đơn, buông trên vai rủ xuống ngực.

Kiểu nhân vật người vợ như vậy, rất dễ bị tình tiết truyện giết.

Không thể không nói họa sĩ manga cũng đã chơi với các hình tượng rập khuôn đến cực hạn.

Giang Hoa sau khi sống lại, liền đi theo Địch Ny Toa đi khắp nơi du hành, tìm kiếm thần linh cổ xưa.

Nàng cho rằng sức tưởng tượng mà Địch Ny Toa nói, không đủ để giúp loài người lý giải thần linh.

Tưởng tượng là tưởng tượng, lý giải là lý giải.

Giống như người nguyên thủy có thể tưởng tượng quả táo rơi từ trên cây xuống, nhưng không thể lý giải tại sao quả táo lại rơi.

Giang Hoa nói: Muốn lý giải đủ loại hiện tượng, thì phải tìm hiểu quá trình, mà quá trình này lại có thể liên kết với vô số yếu tố trong thời gian, không gian.

Giống như có người ngu ngốc, nhưng lại căn bản không thể lý giải tại sao lại ngu ngốc, vì yếu tố ảnh hưởng đến việc ngu ngốc quá nhiều.

Có thể tưởng tượng kết quả, nhưng không thể lý giải quá trình gồm vô số bước hình thành kết quả, vì quá trình quá phức tạp, não bộ loài người không thể hoàn toàn ghi nhớ và lý giải.

Nếu não bộ con người cố gắng lý giải những nội dung này, cuối cùng sẽ phát nổ.

Loài người luôn chỉ muốn biết đáp án, không muốn tư duy quá trình, cũng có cái lý của nó, vì tư duy quá trình luôn rất mệt mỏi.

Giang Hoa nói: Mệt mỏi đến cực điểm, não bộ trái lại bị tri thức cải tạo, chính là Sanity trực tiếp giảm.

Vốn dĩ là não bộ lý giải tri thức, kết quả lại thành tri thức cải tạo não bộ.

Ngươi đây là duy tâm chủ nghĩa.

Ta chỉ từng nghe nói học ngôn ngữ khác nhau, sẽ vì cấu trúc logic của ngôn ngữ mà thay đổi phương thức tư duy.

Nhưng chỉ dựa vào tri thức, chỉ dựa vào hoạt động của não bộ mà thay đổi cơ thể loài người, không mấy khả thi.

Địch Ny Toa thừa nhận giới hạn của não bộ con người, nhưng không cho rằng não bộ con người sẽ bị tri thức cải tạo, điều này quá hình nhi thượng.

Đạo sinh ra, Đức nuôi dưỡng, vật thành hình, sự thành tựu.

Địch Ny Toa nói: Đạo đức là hình nhi thượng, sự vật là hình nhi hạ.

Sức mạnh trừu tượng, Khí vật cụ thể, dựa vào sự vật trừu tượng chỉ có thể hình thành một loại uy hiếp, một loại kính sợ, nhưng không thể thay đổi thuộc tính cố hữu của bản thân Khí vật.

Ví dụ như một quả táo, uy hiếp hình nhi thượng sẽ khiến người ta không dám ăn, vì quả táo có thể biến thành trái cấm.

Nhưng điều này chỉ là kiểm soát dục vọng của loài người, chứ không phải thay đổi bản thân quả táo.

Các loại thần linh ngoại thần không thể gọi tên cũng chỉ là kiểm soát sự tò mò của loài người, không thể thay đổi bản chất loài người.

Vì vậy chúng ta phải kiên trì duy vật chủ nghĩa, ngoại thần không phải khoa học, nhưng chúng ta phải dùng thái độ khoa học để đối đãi.

Giang Hoa thầm nghĩ ngươi mạnh như vậy, đương nhiên không sợ rồi.

Nàng biết thực lực của Địch Ny Toa, tay không nghiền nát tinh cầu đối với vị nữ thần mỉm cười này cũng như chơi vậy.

Bản thân Giang Hoa chiến đấu lực cũng không yếu, nhưng so với Địch Ny Toa thì hoàn toàn là chuyện trẻ con.

Có lẽ thế giới trong mắt mình và thế giới trong mắt Địch Ny Toa cũng hoàn toàn khác nhau.

Chương 3039

Mình nhìn thế giới, giống như người mù nói về màu sắc.

Mình căn bản không hiểu vũ trụ, nhưng lại cố gắng miêu tả vũ trụ, điều này thật nực cười.

Còn Địch Ny Toa có lẽ có thể nhìn rõ màu sắc của vũ trụ, những thần linh cổ xưa và quỷ dị đó trong mắt nàng có lẽ cũng đáng yêu như Chu Trúc Thanh vậy.

Nói đến đây, người bình thường cũng không thể lý giải sự mạnh mẽ của tộc Dạ Thỏ.

Tộc Dạ Thỏ thích nuôi những động vật khổng lồ hung tàn làm thú cưng, còn người bình thường nhìn thấy những thú cưng này chỉ biết ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Nghĩ đến đây, Giang Hoa ý thức sâu sắc khoảng cách thực lực giữa mình và Địch Ny Toa.

Vì vậy lời của Địch Ny Toa, nàng không thể tin hoàn toàn, vì thực lực không ở cùng một trình độ.

Nếu nàng tin hoàn toàn, chết cũng không biết chết như thế nào.

Tóm lại, Giang Hoa vẫn giữ cảnh giác với những thần linh cổ xưa đó, thậm chí nghi ngờ Địch Ny Toa chính là một trong số họ.

Hạm đội không ngừng tìm kiếm trong vũ trụ, thăm viếng từng hành tinh.

Có những hành tinh đã sắp bị ngôi sao nuốt chửng, cũng có những hành tinh đã sớm bị thiên thạch va chạm đến ngàn vết sẹo trăm lỗ, cũng có những hành tinh đã tách đôi, còn có những hành tinh đã ngừng tự quay và quay quanh.

Dù sao cũng tìm kiếm dấu vết mà thần linh cổ xưa đã ghé thăm trên đủ loại hành tinh cổ xưa.

Lịch sử của vũ trụ quá dài, rất nhiều hành tinh đã bước vào giai đoạn cuối đời của mình.

Điều này cũng là điều mà loài người Địa cầu rất khó tưởng tượng, dù sao loài người rất khó tưởng tượng khi Địa cầu chết đi, mình nên tự xử lý như thế nào.

Thông qua việc thăm viếng các hành tinh cổ xưa, họ cũng nắm giữ rất nhiều khoa kỹ cổ đại.

Có những kỹ thuật nhìn thì có liên hệ mật thiết với thần linh.

Đương nhiên cũng tìm thấy rất nhiều hóa thạch xương cốt kỳ lạ, rất khó tưởng tượng những sinh vật này rốt cuộc đã trưởng thành thành hình dáng gì.

Giang Hoa mỗi lần đều kiểm soát sự tò mò của mình, không để bản thân quá tò mò về thần linh cổ đại, duy trì khoảng cách giữa mình và cái chưa biết, tránh để bản thân rơi vào điên loạn.

Các vị thần linh cổ xưa vượt ngoài sức tưởng tượng của nhân loại, nhưng Địch Ny Toa và Đỗ Lan lại chẳng hề sợ hãi, bởi vì ở một số thế giới, họ cũng từng khách mời làm các vị thần cổ xưa, trong mắt người khác cũng là những tồn tại bất khả danh trạng.

Đương nhiên, có người sợ hãi thì cũng có người yêu thích.

Ví dụ như Hata Vương Tử của tinh cầu Ương Quốc, biệt danh Bạch Si Vương Tử, Bát Gát Vương Tử, hắn ta rất thích những sinh vật kỳ lạ, đặc biệt yêu thích xúc tu và răng nhọn, hơn nữa còn luôn tuồn các loài nguy hiểm đến Địa Cầu, khiến người Địa Cầu ai cũng lo sợ cho tính mạng.

Hắn ta đặc biệt thích loại quái vật có xúc tu, chuyên ăn thịt người, với năng lực thẩm mỹ độc đáo dẫn đầu xu thế.

Người Địa Cầu ai cũng ghét hắn, nhưng hắn lại là thân phận vương tử Thiên Nhân nên đành bó tay.

Thực ra, Bạch Si Vương Tử ở chính quốc cũng chẳng được chào đón, nếu là một vương tử có thể kế thừa đại thống, cũng không thể ngày nào cũng vô công rồi nghề chạy đến Địa Cầu phá phách.

Ở chính quốc, hắn ta thuộc về tầng lớp bên lề, không có quyền lực chính trị gì, nên chỉ có thể gửi gắm tình cảm vào quái vật để an ủi bản thân.

Hắn ta hết lần này đến lần khác không quản phiền phức buôn lậu quái vật đến Địa Cầu, thật sự là không ngừng nghỉ.

Danh tiếng của Bạch Si Vương Tử trên Địa Cầu càng tệ, hắn ta lại càng an toàn, như vậy mọi người sẽ không nghĩ hắn có khả năng tranh giành vương vị.

Nhưng người Địa Cầu thì gặp vận rủi rồi, lần này Bạch Si Vương Tử lại buôn lậu một con quái thú tăng thực đáng sợ.

Ban đầu nó rất nhỏ, nhưng một khi rời khỏi vật chứa đặc biệt sẽ trở nên cực kỳ to lớn.

Tại Trạm Không Gian Chung Đoan, vừa xuống phi thuyền, vật chứa không ngoài ý muốn mà vỡ tan, con quái vật màu tím lập tức bành trướng.

May mắn thay, một ông chú ngốc nghếch đi ngang qua đã ra tay tương trợ, một quyền đánh quái thú trở lại nguyên hình, xong việc phủi áo bỏ đi, công danh ẩn sâu, không ai biết ông ta thực ra là lính đánh thuê mạnh nhất tộc Dạ Thỏ, cha của Thần Lạc và Thần Uy, Tinh Hải Phường Chủ Thần Hoảng.

Đeo kính, lại còn ngốc nghếch, hình tượng này thật sự rất mạnh.

Ông ta đến Địa Cầu chủ yếu là để tìm con gái, tránh cho con bé bị mấy ông chú không đứng đắn làm hư, nếu có thể ông ta hy vọng mang con gái về tự mình dạy dỗ.

Đúng là một tinh cầu lạc hậu.

Đi trên đường phố, ấn tượng đầu tiên của Thần Hoảng là không thích tinh cầu này, nhưng cũng chẳng sao, tinh cầu ông ta thích cũng không nhiều.

Tộc Dạ Thỏ rất mạnh, nhưng mẫu tinh của họ đã bị hủy diệt, nên chỉ có thể lang thang khắp nơi, kiếm tiền sinh tồn bằng thân phận lính đánh thuê.

Khi Thần Hoảng còn trẻ, vì chạy khắp nơi nên đã bỏ bê gia đình, do đó hai đứa con đều không thân với ông, đây cũng là nỗi buồn của người cha già này.

Thần Lạc trước đó đã viết thư, nên Thần Hoảng rất dễ dàng tìm thấy Vạn Sự Phòng, và bấm chuông cửa.

Đến đây đến đây, nếu là thu tiền điện thoại thì chúng tôi đã đóng rồi.

Tân Bát càu nhàu nói: Nếu là tiếp thị báo chí, chúng tôi không cần, vì chúng tôi là người nghèo.

Mở cửa, không phải nhân viên tiếp thị, mà là một ông chú phong trần, bình thường vô kỳ.

Xin hỏi ông có việc gì không ạ.

Tân Bát hỏi.

Ba ba.

Đứng sau Tân Bát, Thần Lạc ngó ra và ngớ người.

Tân Bát và Ngân Thì càng ngớ người hơn, đồng thanh nói: Ba ba.

Thần Hoảng thì mặt nghiêm túc nhìn hai người đàn ông rách rưới, nhìn căn phòng chật chội, có một cảm giác như con gái mình đã chọn sai đường.

Ngân Thì rất ngượng ngùng, có một cảm giác chột dạ như đang giấu diếm con gái chưa vị thành niên của nhà người ta.

Hắn còn tưởng thiết lập nhân vật của Thần Lạc là một nữ chiến binh xinh đẹp tộc Dạ Thỏ không cha không mẹ, lang bạt vũ trụ, không ngờ cha cô bé lại tìm đến tận cửa.

Nghĩ đến những lời thô tục, bẩn thỉu mình đã dạy Thần Lạc, lập tức cười gượng gạo: Ra là Phụ thân đại nhân, xin mời vào.

Có một cảm giác như con rể gặp mẹ vợ.

Thần Lạc thì không vui, dù sao cô bé cũng không bảo lão già đến Địa Cầu, ông ta tự mình đến, thật sự chẳng hề nghĩ đến cảm nhận của con gái chút nào.

Bầu không khí rất khó xử.

Thần Hoảng nảy sinh một nỗi bất lực khi con gái đã lớn, không còn nghe lời.

Thần Lạc vẫn khá ổn, tuy trên Địa Cầu thỉnh thoảng không được ăn no, cũng không mua nổi các thứ mà thiếu nữ thích, nhưng ở Địa Cầu có bạn bè, cũng có người chăm sóc, cô bé cảm thấy mình đang làm những việc mình nên làm.

Nhưng thân là cha, rõ ràng không muốn thấy con gái như vậy, lãng phí tài năng của mình ở một tinh cầu xa xôi.

Ông ta rất rõ thiên phú của Thần Lạc, đủ để tỏa sáng ở bất kỳ thế lực nào, trở thành một cường giả đáng kính.

Địa Cầu này là một sân khấu quá nhỏ.

Thần Hoảng nói.

Điểm này Ngân Thì hoàn toàn đồng ý, bởi vì tộc Dạ Thỏ là dân tộc chiến đấu nổi tiếng khắp vũ trụ, một mình họ có thể chiếm lĩnh một tinh cầu, buôn bán còn vượt xa giá trị sản lượng hằng năm của Địa Cầu.

Dù người Địa Cầu có dốc hết GDP một năm, cũng chưa chắc mời được tộc Dạ Thỏ giúp họ chiến đấu.

Sức mạnh và giá cả của tộc Dạ Thỏ đều ở cấp vũ trụ.

Hơn nữa, quen biết lâu như vậy, Ngân Thì rất rõ tiềm năng của Thần Lạc, cô bé vẫn luôn kìm nén sức mạnh trong cơ thể, muốn trở thành một thiếu nữ bình thường, điều này khiến sức chiến đấu của cô bé chưa được khai thác.

Một khi sức chiến đấu bùng nổ, cô bé biến thành Siêu Dạ Thỏ Nhân cũng là điều có thể xảy ra.

Nhưng Thần Lạc lại chạy ra ngoài, chuyện của mình không cần cha quản, cô bé muốn trở thành một người bình thường, thoát khỏi huyết mạch tàn khốc của tộc Dạ Thỏ.

Không cần ông quản.

Thần Lạc vụt chạy mất dạng.

Cô bé chạy đến công viên, nhìn các gia đình khác, rồi lại nghĩ về gia đình mình.

Mẹ mất sớm, cha quanh năm không ở nhà, anh trai lại muốn dựa theo truyền thừa cổ xưa của Dạ Thỏ, thông qua hành vi thí phụ để chứng minh mình mới là chiến binh Dạ Thỏ mạnh nhất.

Đối với Thần Lạc, tộc Dạ Thỏ căn bản không có giá trị gì, chỉ là một huyết thống bị nguyền rủa.

Chương 3040

Thiếu nữ, muốn hắc hóa không.

Hắc hóa mạnh gấp ba, tẩy trắng yếu đi ba phần.

Hiện tại có thể trải nghiệm hắc hóa giới hạn thời gian, muốn tìm hiểu không.

Ta đâu có tiền, tiệm làm tóc gì đó, căn bản là vô duyên với kẻ nghèo như ta.

Thần Lạc nghe thấy có người tiếp thị đồ, cảm giác giọng điệu này giống hệt như tiệm làm tóc tiếp thị thẻ trải nghiệm gội đầu sấy tóc, đầu tiên dụ dỗ người ta vào, sau đó các loại dịch vụ cộng thêm, mấy nghìn tệ bay biến mất.

Người trẻ tuổi, người thông minh như ngươi, sao ta có thể lừa được ngươi.

Cho nên ngươi cứ đến xem, xem cũng không sao.

Đỗ Lan nói.

Thần Lạc nhìn qua, nhận ra Đỗ Lan, nói: Ra là ông chú của học viện phản diện.

Là người quen, cô bé cảm thấy đối phương nói đúng, mình thông minh như vậy, chắc chắn sẽ không bị lừa.

Dù sao mình cũng không có việc gì làm, cứ đi xem thử vậy.

Không sai, chính là ta.

Đỗ Lan mỉm cười nói.

Được thôi, dù sao ta cũng không có việc gì.

Cách tốt nhất để tránh mặt cha là giả vờ mình đang bận.

Bận rồi, sẽ có cớ để thuyết phục bản thân, không cần đối mặt với cha, không cần đối mặt với bi kịch gia đình mình.

Thành thật mà nói, chuyện của gia đình này thật sự rất đau đầu.

Thực ra, Thần Hoảng sở dĩ luôn không ở nhà, chủ yếu là để tìm cách cứu vợ, Giang Hoa cần long mạch mới có thể sinh tồn, nhưng vì tình yêu, cô đã theo Thần Hoảng rời bỏ mẫu tinh, còn sinh con, kết quả là cơ thể ngày càng suy yếu.

Để cứu vợ, Thần Hoảng chỉ có thể đi tìm cách.

Kết quả lại khiến con trai cả căm ghét cha, cho rằng cha là một người đàn ông vô trách nhiệm, cuối cùng còn muốn thí phụ.

Thần Lạc lúc đó còn nhỏ, cũng không hiểu vì sao cha và anh lại mâu thuẫn, chỉ cảm thấy đây là lời nguyền của tộc Dạ Thỏ, nên cô bé muốn trốn tránh, muốn trở thành người bình thường.

Chủ yếu vẫn là Thần Hoảng xử lý chưa tốt, đi tìm cách chữa bệnh, trực tiếp nói với con trai là được rồi.

Nói cho con trai biết, cha phải rời nhà tìm cách chữa bệnh, con chính là người đàn ông duy nhất trong nhà, phải gánh vác trách nhiệm chăm sóc mẹ và em gái.

Nói như vậy, Thần Uy chắc chắn sẽ không hận cha nữa.

Kết quả Thần Hoảng hình như cái gì cũng tự mình gánh vác, nhưng sự thật là con trai và con gái hắn đều phải gánh chịu khó khăn của gia đình.

Chi bằng trực tiếp giao cho con trai một gánh nặng, để nó cũng góp một phần sức lực cho gia đình thì hơn.

Kết quả Thần Hoảng và Thần Uy cuối cùng đã bùng nổ mâu thuẫn, cha con trở mặt, bây giờ dù có biết sự thật cũng chẳng ích gì, dù sao hai người đã có lập trường khác nhau.

Hắc hóa, một từ ngữ mỹ lệ biết bao, tại sao phải hắc hóa.

Vì đã mất đi thứ cần bảo vệ, vì đã chứng kiến bóng tối của thế giới, vì mình phải đối kháng với trật tự cũ, vì bị lừa dối, vì mình không phục nhân vật chính, vì người mình yêu lại yêu người khác.

Tóm lại, lý do hắc hóa rất nhiều, nhưng có một điểm không đổi, hắc hóa có thể mang lại sức chiến đấu, có thể gây ra lượng lớn sát thương cho kẻ địch.

Hắc hóa là một môn học vấn, ta có một kế hoạch hắc hóa toàn viên.

Đây chính là kế hoạch giáo học mà Đỗ Lan dùng để đối phó Hư, toàn viên ác nhân, toàn viên hắc hóa.

Hư không phải cho rằng toàn thế giới đều là người xấu sao, vậy thì cứ để toàn thế giới đều biến thành người xấu mạnh hơn cả hắn ta, cuối cùng không ngừng gây áp lực lên hắn ta, khiến hắn ta sợ hãi cái ác, khiến hắn ta mất cơ hội diệt thế, khiến hắn ta dù ở góc nào của vũ trụ cũng giống như một đứa trẻ yếu ớt.

Khiến hắn ta nhận ra mình vốn có một cơ hội thay đổi vũ trụ, nhưng hắn ta đã không trân trọng, đợi đến khi mất đi rồi mới hối hận không kịp.

Thần Lạc nghe lời Đỗ Lan nói, tay cầm đồ ăn vặt không ngừng ăn, rõ ràng không nghe lọt tai, hoàn toàn không hứng thú với kế hoạch độc ác của Đỗ Lan, còn không ngon bằng đồ ăn vặt trong tay.

Thiếu nữ, ngươi khát vọng sức mạnh sao.

Có điều gì muốn bù đắp không.

Có bao giờ nghĩ muốn thế giới đều phát triển theo hy vọng của mình không.

Nếu có, đó chính là cơ sở của hắc hóa.

Đỗ Lan nói một cách nghiêm túc.

Ta muốn có tảo kombu ăn không hết.

Một ước nguyện giản dị biết bao.

Vậy ta sẽ cho ngươi mỗi lần ăn tảo kombu đều hắc hóa.

Từng xem Thủy Thủ Popeye chưa.

Chính là người đàn ông mạnh mẽ ăn rau bina để có sức mạnh.

Ngươi chỉ cần ăn tảo kombu, là có thể lập tức hắc hóa biến thân, có được sức chiến đấu mạnh mẽ.

Đỗ Lan giới thiệu.

Vậy A Ngân có cần ăn đồ ngọt mới hắc hóa không, Tân Bát có cần xem tạp chí sắc sắc mới hắc hóa không.

Thần Lạc tuy tuổi còn nhỏ, nhưng rất hiểu hai người bạn ở Vạn Sự Phòng, rất nhanh nghĩ đến thứ họ yêu thích nhất.

Nhưng Thần Lạc cho rằng A Ngân không ăn được đồ ngọt mới hắc hóa, nếu có đồ ngọt, hắn ta sẽ rất hạnh phúc.

Thiếu nữ, khả năng lĩnh ngộ của ngươi phi thường tốt, đều có thể cử nhất phản tam.

Ta đã nói ngươi thông minh như vậy, sao ta có thể lừa được ngươi.

Đỗ Lan mặt đầy biểu cảm tán thưởng, chỉ thiếu giơ ngón cái lên.

Thần Lạc cũng cười, rất thích được khen.

Là con gái của Thần Hoảng và Giang Hoa, Thần Lạc kế thừa huyết thống Dạ Thỏ cực kỳ lợi hại.

Tộc Dạ Thỏ họ lấy huyết thống làm vương, đạo thống ngược lại không phải là quan trọng nhất.

Huyết thống tốt thì là tốt.

Thế nào, ngươi có muốn trải nghiệm hắc hóa không.

Đỗ Lan hỏi.

Hình như rất nguy hiểm.

Thần Lạc do dự nói, cô bé không hề khát vọng sức mạnh.

Ngược lại còn sợ sức mạnh, cô bé nhớ lại trận chiến của cha và anh trai.

Ngày hôm đó hai người họ thật sự muốn giết chết đối phương, sức mạnh đã gây ra cảnh cha con tương tàn, khát vọng sức mạnh khiến người ta mất kiểm soát.

Thần Lạc không phải không hiểu hắc hóa, cô bé tận mắt chứng kiến anh trai hắc hóa, nên cô bé sợ sức mạnh.

Đỗ Lan nhìn thấu suy nghĩ của cô bé, thầm nghĩ quả là một cô gái lương thiện, rõ ràng có sức mạnh, nhưng lại không dùng cho mình, chỉ khi bạn bè gặp nguy hiểm mới sử dụng, thật sự khiến người ta cảm động.

Nhưng e ngại sức mạnh là không được, chỉ có thông thạo lợi dụng sức mạnh mới là lựa chọn tốt nhất, bởi vì sức mạnh nằm trong cơ thể, không thể loại bỏ, chỉ có học cách kiểm soát mới là lựa chọn tốt nhất.

Đương nhiên, muốn kiểm soát triệt để cũng không dễ dàng, dù sao con người không phải robot, không thể giữ cảnh giác 24 giờ, nếu mất đi ý thức, ví dụ như khi ngủ, hôn mê, khi ý thức tự ngã không phát huy tác dụng, sức mạnh sẽ mất kiểm soát.

Ví dụ như Superman, khi ngủ, thỉnh thoảng sẽ bay lên mất kiểm soát.

Còn Thần Lạc, sau khi ngủ, không thể kiểm soát lực đạo, từng siết chết thú cưng của mình.

Khi có ý thức tự ngã, còn có thể kiểm soát sức mạnh, khi không có ý thức tự ngã, chính là bị sức mạnh kiểm soát.

Thần Lạc không tin lời đường mật của Đỗ Lan, nói thì đơn giản, nhưng làm thì rất khó.

Quả nhiên là một đứa trẻ thông minh, Đỗ Lan càng thêm tán thưởng đối phương: Ngươi xem ngươi, đã cho rằng huyết thống của mình là lời nguyền, vậy tại sao không đi truy cầu đạo thống.

Tìm một lão sư có thể kiểm soát sức mạnh, học hỏi kỹ năng của đối phương, chẳng phải rất tốt sao.

Thần Lạc nói: Sức mạnh của tộc Dạ Thỏ là truyền thừa huyết thống, ta từ trước đến nay chưa từng biết bất kỳ Dạ Thỏ nào có thể hoàn toàn kiểm soát sức mạnh, ngay cả cha ta là Tinh Hải Phường Chủ, Dạ Thỏ mạnh nhất vũ trụ, cũng có lúc mất kiểm soát.

Còn các chiến binh chủng tộc khác, dù họ có thể kiểm soát sức mạnh của mình, nhưng họ không phải Dạ Thỏ, phương pháp của họ chưa chắc đã phù hợp với tộc Dạ Thỏ.

Thần Lạc trực tiếp chỉ ra sự khác biệt, Dạ Thỏ có huyết thống Dạ Thỏ, Dạ Thỏ tự mình còn không kiểm soát được, đừng nói đến người khác, cô bé không cho rằng đạo thống của người khác có thể hạn chế huyết thống Dạ Thỏ.

Vấn đề cụ thể phân tích cụ thể, Dạ Thỏ có tính đặc thù của mình.

Nội hàm, diên triển.

Một thứ nội hàm càng nhỏ, tính diên triển càng tốt.

Ngược lại, một thứ nội hàm càng lớn, tính diên triển càng kém.

Chương 3041

Nội hàm là thuộc tính độc đáo nội tại của một cá thể, tính diên triển thì là điểm chung của mọi người.

Rõ ràng, thứ càng đơn giản, mọi người càng dễ chấp nhận, còn thứ càng phức tạp, người có thể lý giải lại càng ít.

Cứ như Bạch Mã Phi Mã.

Mã là một khái niệm nội hàm ít, diên triển lớn, còn Bạch Mã là khái niệm nội hàm nhiều, diên triển ít.

Cho nên Bạch Mã tuy thuộc về Mã, nhưng hai cái đó quả thực không thể đồng nhất.

Dạ Thỏ chính là một chủng tộc nội hàm rất lớn, nên tính diên triển rất nhỏ, phương thức tu luyện của người khác rất khó thích ứng với họ.

Đỗ Lan nói: Vậy ngươi có thể khai sáng đạo thống Dạ Thỏ.

Học hỏi bách gia, lấy tinh hoa bỏ đi cặn bã, tập hợp các phương thức tu luyện khác nhau lại với nhau, biết đâu lại thành công.

Không thử sao biết không làm được.

Cứ bắt đầu từ việc hắc hóa của ngươi, cảm nhận các phương thức sức mạnh khác nhau, sau đó thuần phục nó, sử dụng nó.

Như vậy, chúng ta đến Tinh Thần Thời Gian Ốc, tu luyện một năm trong đó, bên ngoài cũng chỉ là một ngày.

Thần Lạc thì không nghi ngờ sẽ có một nơi huấn luyện thần kỳ như vậy, bởi vì vũ trụ rất rộng lớn, rất nhiều thứ trong truyện tranh đều có thể tìm thấy nguyên mẫu trong vũ trụ.

Thần Lạc con bé này, rốt cuộc đi đâu rồi.

Ngân Thì và Tân Bát đang tìm cô bé.

A Ngân, anh thật sự muốn Thần Lạc rời Địa Cầu sao.

Tân Bát có chút không nỡ.

Con gái vẫn là nên sống với cha thì tốt hơn.

Sống với chúng ta thì tính là gì.

Ngân Thì cũng không nỡ Thần Lạc, nhưng hắn cho rằng cha ruột đưa con gái đi, tốt hơn là mình cái ông chú không phải thân thích này đưa đi.

Tân Bát cũng thấy đúng, dù sao cha người ta là Tinh Hải Phường Chủ, chiến binh lính đánh thuê lừng danh khắp vũ trụ.

Địa Cầu đối với họ quả thực quá nhỏ, Thần Lạc quả thực nên đi đến vũ trụ.

Đáng tiếc thật sự không nỡ.

Hống.

Ngay khi họ đang tìm Thần Lạc, một tiếng gầm giận dữ truyền đến từ hướng Trạm Không Gian Chung Đoan, chỉ thấy một con quái vật khổng lồ đang hoành hành ở trạm.

Kính thưa quý vị khán giả, đây là chương trình tin tức trực tiếp của đài truyền hình Giang Hộ, chúng tôi hiện đang đưa tin trực tiếp tại Trạm Không Gian Chung Đoan.

Quý vị có thể thấy trên màn hình, một con quái thú vũ trụ hung tàn đang điên cuồng nuốt chửng năng lượng của toàn thành, trạm chung đoan đã hoàn toàn tê liệt.

Hiện tại chưa có ai chịu trách nhiệm về vụ việc này, không biết đây là cuộc tấn công của Thiên Nhân, hay là hoạt động phá hoại của những kẻ nhượng địa.

Nữ MC tiến gần hiện trường nguy hiểm, đưa tin cho mọi người.

Ngân Thì nói con quái thú này quá lớn, mau đi mời Người Khổng Lồ Ánh Sáng.

Hoá ra chưa chết.

Thần Hoảng vừa nhìn thấy con quái thú này, liền biết đó là con mà mình đã đánh bại trên tàu trước đó, không những không chết, mà còn hấp thụ năng lượng trở nên mạnh hơn.

Không còn cách nào, lại phải đi dọn dẹp tàn cục.

Đợi ông ta trở về, sẽ tìm con gái bàn bạc chuyện rời Địa Cầu.

Xuất phát, ông ta nhảy lên mái nhà, vèo vèo nhảy nhót, còn nhanh hơn cả ô tô.

Tộc Dạ Thỏ được gọi là dân tộc chiến đấu, thực lực mạnh mẽ, nhưng họ không phải không có khuyết điểm, họ không thích ánh nắng mặt trời, nên luôn mang theo ô dù bên người.

Chiếc dù che nắng này đồng thời cũng là vũ khí của họ, có thể bắn đạn, cũng có thể dùng cho cận chiến và phòng ngự.

Bình thường họ cũng có thể dựa vào quần áo, mặt nạ để chống nắng, đôi khi họ cũng sẽ quên đi thiết lập ghét nắng của mình, cứ như Tân Bát quên mất mình phải phục hưng võ quán.

Điều này khiến họ dưới ánh mặt trời cũng không bị ảnh hưởng.

Đương nhiên, nếu nhớ ra thiết lập đó, ánh nắng mặt trời có thể làm suy yếu Dạ Thỏ.

Sau khi quái vật trên Trạm Không Gian Chung Đoan hấp thụ năng lượng, càng trở nên khổng lồ hơn.

Cáp Tháp Vương Tử nói đó là thú cưng đáng yêu của mình, không phải quái vật, và khi được phỏng vấn trên đài truyền hình, hắn ta hô hào: Hy vọng mọi người đừng làm tổn hại đến nó, vì nó vô hại.

Với kiểu lời nói này, nữ MC nghe xong cũng muốn đánh người.

Cái tên Bạch Si Vương Tử màu tím này là kẻ quen thói, không chỉ một lần buôn lậu hàng nguy hiểm vào Địa Cầu, nào là virus lông mày một sợi, bạch tuộc lớn ăn thịt người và các loại thứ khác.

Khiến Giang Hộ khổ không nói nên lời, mỗi lần đều cần Mạc Phủ bỏ ra cái giá đắt để mua giải pháp từ tay Thiên Nhân.

Mỗi lần gây ra chuyện, Bạch Si Vương Tử đều có quyền miễn trừ ngoại giao, tức là Mạc Phủ không thể trừng phạt hắn ta.

Nên hắn ta hết lần này đến lần khác phạm lỗi, khiến nhân loại căm phẫn mà không dám nói gì.

A.

Thần Hoảng như mũi tên rời cung lao ra, tay cầm dù biến thành súng máy, bắn ra một loạt đạn uy lực cực lớn.

Hống.

Quái vật bị đau gầm lên giận dữ, nhưng những đòn tấn công như vậy không thể gây chết người, chỉ kích thích tính hung hãn của nó.

Quái thú giống như một khối xúc tu bám chặt vào tường ngoài của tháp chung đoan, cái đầu giống như một hộp sọ không có da, đôi mắt khổng lồ không có mí, hàm răng lộ ra ngoài, vô cùng đáng sợ.

Nhưng đối với Thần Hoảng, loại quái vật này đã quá quen thuộc, chiến đấu là xong.

Đó là cái gì.

Camera chuyển hướng chiến trường, vào thời khắc nguy hiểm, lại có người nghĩa vô phản cố xông thẳng vào quái vật, thật sự khiến mọi người không thể hiểu nổi.

Oành, oành, Thần Hoảng liên tục ra hai chiêu, chân trước đá xuống, chân sau đạp thẳng, không luyến chiến, kéo giãn khoảng cách, vì ông ta cảm nhận được quái vật đã khóa chặt mình.

Quả nhiên cơ thể quái vật xảy ra biến hóa, đâm ra các gai xương, nếu ông ta lùi chậm một chút, chắc chắn sẽ bị thương.

Nó trở nên mạnh hơn trước, kéo giãn khoảng cách thì dùng vũ khí nhiệt, không thể không nói kinh nghiệm chiến đấu của Thần Hoảng phi thường phong phú.

Đặc biệt là đối kháng quái vật cỡ lớn, ông ta rất rõ không thể gây sát thương hiệu quả, chỉ có thể tìm cách kéo dài thời gian, tích lực, chỉ có thể phát động đòn chí mạng vào điểm yếu mới được.

Kính thưa quý vị khán giả, mọi người có thấy không.

Có một ông chú ngốc nghếch đang chiến đấu với quái vật, tuy không biết ông ấy là ai, nhưng dáng vẻ dũng cảm của ông ấy thật sự khiến người ta có chút xao lòng.

Ông chú thì ông chú, tại sao lại thêm ngốc nghếch, điều này rất làm người ta tổn thương.

Ngân Thì cũng đến, hắn ta không thể để khách hàng đơn độc chiến đấu.

Nhưng kẻ địch như vậy không dễ đối phó chút nào, nó quá lớn.

Vút vút.

Quái vật không ngừng bắn ra gai xương, Thần Hoảng linh hoạt né tránh, trong kẽ hở né tránh không ngừng bắn đạn.

Khi quái vật phát hiện kẻ địch rất khó dây dưa, không luyến chiến, mà tiếp tục lan rộng xúc tu của mình, tấn công tháp chung đoan.

Chẳng lẽ còn muốn nuốt chửng năng lượng của lỗ sâu sao.

Đúng là một tên tham lam.

Ông ta tuyệt đối không thể để quái vật hấp thụ lỗ sâu, nếu không thì vạn sự hỏng bét.

Thần Hoảng rất bất lực, nhưng hoàn toàn không biết điểm yếu của quái vật.

Ngân Thì cướp một chiếc xe cảnh sát lơ lửng, Tân Bát lái xe, hắn ta đứng trên nóc xe cũng bay lên, chi viện Thần Hoảng.

Tuyệt đối đừng làm hại thú cưng đáng yêu của ta.

Bạch Si Vương Tử vẫn còn ở dưới hô lên.

Ngươi đến cũng chẳng giúp được gì.

Thần Hoảng nhìn thấy Ngân Thì, không chào đón nói.

Đừng nói như vậy, tuy ta không tìm thấy Thần Lạc, nhưng ta không thể để khi nó quay về, nghe thấy tin dữ.

Ngân Thì nói: Đợi nó quay về, cha con hai người nhất định phải đoàn tụ.

Thần Hoảng không nói nên lời, nói cứ như mình sẽ chết vậy, tên này quả nhiên là muốn thay thế mình, thay thế vị trí của mình trong lòng cô con gái bảo bối.

Ngân Thì cầm đao gỗ, nhìn hành động của quái vật, hỏi: Nó hình như muốn hấp thụ năng lượng.

Đúng là như vậy, nên chúng ta tuyệt đối không thể để nó được đắc chí, phải tìm ra điểm yếu của nó, mới có thể giáng đòn chí mạng.

Ngân Thì lại nói: Kiểu quái vật này nhìn thế nào cũng không giống trái tim thiếu nữ mong manh, không dễ tấn công a.

À à, trái tim thiếu nữ cần được bảo vệ cẩn thận, nhưng quái vật thì không cần.

Oành, Thần Hoảng lại lần nữa phát động tấn công, trong chớp mắt lưu lại tàn ảnh, liên tục thăm dò trên cơ thể quái thú, tìm kiếm điểm yếu của đối phương.

Ngân Thì nói điều này quá mạnh rồi, mình chỉ là con người mà, nhưng vẫn để Tân Bát lái xe quấy rối xung quanh, hắn ta cầm động hồ gia phát động tấn công.

Nhảy lên trên người quái vật, cuồng bạo chạy trên cơ thể quái vật, đao gỗ vung vẩy tạo thành một đoàn kiếm khí, chém đứt xúc tu của đối phương.

Chương 3042

Sức chiến đấu của hai người gây ra một mức độ sát thương nhất định cho quái vật, nhưng không chí mạng, chỉ kéo dài quá trình hấp thụ năng lượng của đối phương.

Bên Tân Bát cũng không ngừng quấy rối, cảm thấy áp lực rất lớn, vì gai xương không ngừng đuổi theo xe cảnh sát.

Lần tới tôi nhất định phải lắp đặt hệ thống điều khiển không người lái trên Gundam.

Tân Bát nói rằng có hệ thống tự động, mới có thể gọi là đến ngay lập tức, giúp đỡ khi mình cần.

Bây giờ cậu ta chỉ có thể điều khiển xe cảnh sát, không thể gọi Gundam đến.

Ai da, ai da, thật sự không nhìn nổi nữa rồi.

Ở phía chân trời xa, Thần Lạc lơ lửng trên không trung, đương nhiên không phải vì cô bé đã học được cách bay, mà là vì chiếc dù của cô bé xoay tròn như một chiếc quạt xoắn ốc cung cấp lực nâng, cô bé một tay nắm chặt tay cầm, treo dưới dù, là có thể bay lên.

Đây chính là Thiên Cơ Tán do Đỗ Lan chế tạo, phối hợp với Thần Lạc sau khi hắc hóa, có thể phóng thích ba lần sức chiến đấu.

Thần Lạc cắn một miếng tảo kombu, hàm răng trên dưới dùng lực, cách một tiếng, tảo kombu đứt lìa, chất dinh dưỡng ẩn chứa bên trong lập tức tràn vào cơ thể, cô bé trở nên mạnh hơn.

Sức mạnh Dạ Thỏ tuôn trào.

Thần Lạc cười nanh ác, cô bé muốn giết chóc, muốn phá hoại, muốn giải phóng bản tính của mình.

Thiên Cơ Tán lại lần nữa biến hóa thành một cây trường mâu khổng lồ tự động phun khí, mang theo Thần Lạc lao thẳng vào quái vật.

Một luồng sao băng thẳng tắp lao thẳng vào mặt đất, trong chớp mắt đã xuyên thủng toàn bộ trạm chung đoan.

Thần Lạc giống như một thiếu nữ ôm tên lửa, hoàn thành cú tuyệt sát.

Thần Hoảng và Ngân Thì đều ngớ người, họ hình như nhìn thấy Thần Lạc, tay cô bé cầm một vũ khí vô cùng đáng sợ, vừa đen vừa thô, vô cùng không phù hợp với hình tượng thiếu nữ.

Hơn nữa cô bé hình như đã đổi bộ y phục màu đỏ tươi sang bộ sườn xám màu đen, hình tượng hoàn toàn thay đổi.

Hắc hóa, lại mặc y phục màu đỏ thì không thích hợp, đổi thành y phục màu đen thì đúng vị.

Quái vật trong khoảnh khắc hóa thành tro bụi, ngay cả tháp chung đoan cũng bị đánh thủng hai lỗ.

Lực sát thương này quá mức kinh khủng.

Thấy chưa.

Đây chính là ta của sau này, oà ha.

Thần Lạc đắc ý quên mình nói, sau khi hắc hóa sức chiến đấu quả nhiên phi thường mạnh mẽ.

Cái này.

Ngân Thì ngớ người, hoàn toàn không biết đây là tình huống gì, tại sao Thần Lạc đột nhiên biến thành thiếu nữ bất lương, chỉ thiếu mặc thêm một chiếc áo khoác Đêm Rơi Xuống Đắng Khổ, thành một đứa trẻ hư đi lạc đường.

A.

Thần Hoảng muốn phát điên rồi, cô con gái bảo bối của mình sao lại biến thành thế này.

Thần Lạc, rốt cuộc con làm sao vậy.

Tân Bát hỏi.

Đây chính là hắc hóa, ta đã bước lên con đường tu la triệt để nắm giữ sức mạnh Dạ Thỏ, cái thế giới u ám này sẽ do ta dẫn đến bóng tối vô tận, vũ trụ sẽ run rẩy vì ta, thế giới sẽ đảo lộn vì ta, ta chính là Nữ Vương đại nhân của vũ trụ.

Thần Lạc kiêu ngạo nói.

Nhưng những tuyên ngôn này trong tai người lớn thì giống như thiếu nữ tuổi teen mắc bệnh trung nhị chuunibyou mê đắm nhị thứ nguyên, dẫn đến những suy nghĩ hoang đường.

Dù có hắc hóa, cũng không thể chiếm lĩnh vũ trụ, nên họ đều mặt không biểu cảm lắc đầu, cho rằng kiểu cuồng vọng bá chủ vũ trụ này quá không phù hợp với Thần Lạc.

Thần Lạc thì đang cười điên cuồng, hình như sức mạnh Dạ Thỏ đã ảnh hưởng đến tính cách của cô bé.

Sau khi hắc hóa, Thần Lạc không những sức chiến đấu tăng vọt, mà vũ khí trong tay cũng được nâng cấp thay đổi, từ một chiếc dù che nắng chỉ có thể bắn đạn, biến thành một chiếc Thiên Cơ Tán biến hóa khôn lường.

Thần Lạc bây giờ còn muốn xưng bá thế giới, trở thành Nữ Vương đại nhân.

Đương nhiên, mục đích chính không phải là để xưng bá thế giới, mà là để trong quá trình xưng bá thế giới, tích lũy kinh nghiệm chiến đấu, khai phá đạo thống Dạ Thỏ.

Muốn nắm giữ sức mạnh thì phải quen thuộc với sức mạnh, điều này cần đủ các trận chiến.

Thần Lạc, con rốt cuộc làm sao vậy.

Thần Hoảng không thể lý giải sự thay đổi của con gái, chẳng lẽ con bé cũng muốn biến thành đứa trẻ hư như anh trai rồi sao.

Thần Lạc không trả lời, chỉ là gửi lời thách thức đến các cường giả khắp vũ trụ: Các cường giả khắp vũ trụ nghe đây, đến đi, đến tham gia Thần Lạc Du Hí do ta tổ chức, dùng chiến đấu quyết tử chiến.

Lấy Địa Cầu làm sân khấu, tiến hành đấu tranh sinh tử, kẻ thua vong, kẻ thắng làm vua, hãy để chúng ta thỏa sức chiến đấu, GO.

Thần Lạc tổ chức Thần Lạc Du Hí, thông qua truyền hình trực tiếp mời các cường giả khắp vũ trụ đến Địa Cầu chiến đấu.

Đều là lỗi của ta.

Ngân Thì ôm mặt nói: Đều là vì ta quá yêu Dragon Ball, khiến Thần Lạc cũng bị ảnh hưởng.

Sa Lỗ quả thực rất ngầu, đã dồn Siêu Saiyan Ca Ca La Đặc và Bối Cát Tháp, Trunks vào đường cùng, thậm chí còn giết chết Ca Ca La Đặc, cuối cùng là bị Tôn Ngộ Phạn Siêu Saiyan 2 đánh bại.

Sa Lỗ Du Hí quả thực là một chương rất đặc sắc, nhưng Sa Lỗ dù sao cũng là phản diện, không thể học theo hắn, cuối cùng hắn ta chết không còn xương cốt.

Hắn ta cho rằng Thần Lạc bị ảnh hưởng bởi truyện tranh, nên mới trở nên hư.

Thế là hắn ta ôm mặt khóc lóc, vì bộ truyện tranh quý giá của mình lại có ảnh hưởng tiêu cực, làm giảm đi hình ảnh cao quý của truyện tranh.

A Ngân, đừng buồn, ủy ban phụ huynh sẽ được đắc ý quên mình.

Họ chắc chắn sẽ đổ hết vấn đề giáo dục con cái lên truyện tranh, truyền hình, console, máy tính, điện thoại, game, tiểu thuyết.

Tân Bát nói rằng lúc này không thể thừa nhận là lỗi của truyện tranh, vì các bậc phụ huynh sẽ thừa thắng xông lên.

Vấn đề giáo dục con cái là trách nhiệm chung của phụ huynh và nhà trường, nếu con cái thật sự đắm chìm vào truyện tranh, tiểu thuyết, máy tính, điện thoại, thì đây cũng là do phụ huynh giám sát chưa tốt, chứ không phải vấn đề của các nhà sản xuất sản phẩm giải trí.

Dù sao sản phẩm giải trí đâu có trực tiếp bán cho trẻ con.

Hơn nữa, dù không có bất kỳ sản phẩm giải trí nào, con cái vẫn có thể chơi nhảy dây, đá cầu, nhảy lò cò, chơi bi, đánh bài, đuổi bắt một chân, ném bao cát.

Chỉ cần không giám sát tốt, vẫn sẽ đắm chìm vào đó.

Phụ huynh không thể loại bỏ tất cả các trò chơi này, nên vẫn phải tự mình giám sát tốt, chứ không phải tự mình vô trách nhiệm, đổ hết trách nhiệm cho người khác.

Sản phẩm giải trí có làm hư trẻ con không.

Chắc chắn có, nhưng đồng thời cũng có thể dạy dỗ trẻ con tốt.

Đúng như Cáo Tử đã nói, giáo dục là con dao khắc, thực ra không chỉ giáo dục, giải trí cũng vậy là con dao khắc, gặp con dao khắc, có thể chấp nhận, cũng có thể từ chối.

Cho nên giáo dục chính quy còn có thể làm hư trẻ con, càng không cần nói sản phẩm giải trí, chắc chắn có hiệu ứng tiêu cực.

Nhưng xuất hiện người xấu, không thể nói giáo dục đã sai.

Con người là như vậy, cùng một nồi cơm nuôi trăm kiểu người, cùng một nền giáo dục đào tạo ra cũng có những kẻ ích kỷ.

Đương nhiên Mạnh Tử đã nói dù chỉ yêu bản thân, cũng không coi là người xấu, biết yêu mình thì sẽ học được cách yêu người khác, chắc chắn chỉ là phương pháp giáo dục không phù hợp với hắn.

Nếu phương pháp giáo dục thông thường không phù hợp với hắn, thì cha mẹ càng nên chịu trách nhiệm tốt hơn, nên phần lớn trẻ con ích kỷ là lỗi của cha mẹ, chứ không phải lỗi của sản phẩm giải trí và giáo dục.

Ngân Thì nói: Không phải lỗi của truyện tranh, mà là lỗi của ta.

Phụ thân đại nhân, là ta không tốt, là ta đã dạy hư Thần Lạc.

Tân Bát thấy Ngân Thì tự ti như vậy, cũng đành bó tay.

Thần Hoảng nói: Con gái của ta a, chẳng lẽ cũng sẽ đi vào đường lạc lối rồi sao.

Ông ta siết chặt cán dù, nếu con gái đi vào đường lạc lối, mình nhất định phải ngăn cản đối phương.

Phụ thân à, ông muốn khiêu chiến Nữ Vương đây sao.

Thần Lạc nheo mắt, ngưng thần tụ khí nói với cha.

Ta không thể để con trở thành kẻ thù chung của vũ trụ.

Thần Hoảng nói: Nếu con muốn khiêu chiến các cường giả vũ trụ, thì trước hết hãy vượt qua cửa ải của ta đã.

Là cha, đối mặt với con cái phạm lỗi thì không thể không chiến đấu.

Cũng được, đây là lời nguyền của tộc Dạ Thỏ a, cứ để ta chặt đứt, ta sẽ đột phá huyết thống Dạ Thỏ, kiến lập đạo thống.

Thần Lạc kiên định nói, khiêu chiến cường giả chỉ là thủ đoạn chứ không phải mục đích, thông qua khiêu chiến cường giả để tìm hiểu các kỹ năng mạnh lên giữa các chủng tộc, sau đó học hỏi tinh hoa, dung hợp quán thông, kiến lập đạo thống độc thuộc về Dạ Thỏ.

Huyết thống, là nhìn vào năng lực của tổ tiên.

Đạo thống, là nhìn vào học vấn và năng lực học tập của chính mình.

Tổ tiên là do tiên thiên quyết định, không thể nói là tự mình đổi tổ tông.

Nhưng học vấn có thể thay đổi, năng lực học tập cũng có thể rèn luyện.

Chương 3043

Tộc Dạ Thỏ được gọi là dân tộc chiến đấu, có rất nhiều tập tục cổ hủ, trong đó có một tập tục là để chứng minh mình có huyết thống mạnh nhất, sẽ thí thân.

Điểm này khá giống với gia tộc Uchiha, để trở nên mạnh hơn thì phải giết huynh đệ ruột thịt để hấp thụ đồng lực, giúp Sharingan lên một tầng cao mới.

Vì tộc Dạ Thỏ lấy huyết thống làm tôn, nên thí thân là cách tốt nhất để chứng minh mình mạnh mẽ trong huyết thống.

Nhưng phương thức này quá nguyên thủy, Thần Lạc quyết định phá bỏ nó, kiến lập đạo thống mới.

Cô bé có một ước mơ, các Dạ Thỏ huyết thống khác nhau đều không cần thí thân, có thể cùng nhau học tập tiến bộ.

Sức mạnh trong cơ thể cũng sẽ không mất kiểm soát, mỗi người dù có ý thức hay vô ý thức đều có thể nắm giữ sức mạnh.

Điều này rất khó, nhưng Thần Lạc nhất định phải làm, cho dù cha có cho rằng cô bé là một đứa con gái hư, cô bé cũng phải hoàn thành, đây chính là hắc hóa của cô bé.

Thần Hoảng muốn ngăn cản con gái, nhưng hắc hóa mạnh gấp ba, hiện tại ông ta không phải đối thủ của con gái.

Khai chiến.

Hai vị Dạ Thỏ không hẹn mà cùng lao vào đối phương, hai cha con chọn những con đường khác nhau.

Người cha muốn bảo vệ gia đình, không muốn con gái mạo hiểm.

Nhưng Thần Lạc lại muốn khai phá hy vọng cho toàn tộc Dạ Thỏ, như vậy mới có thể bảo vệ cha và anh trai tốt hơn.

A a.

Nha nha.

Động tác của hai người đều cực kỳ nhanh, tàn ảnh kéo dài, nhanh như chớp, nhanh đến mức Ngân Thì cũng không theo kịp.

Thần Lạc mạnh đến vậy sao.

Tân Bát biết Thần Lạc là dân tộc chiến đấu, nhưng không ngờ lại mạnh đến vậy, nếu cô bé vẫn luôn như vậy, thì những kẻ địch trước đây Ngân Thì cũng không cần ra tay rồi.

Thần Hoảng áp lực rất lớn, ông ta đã rất cố gắng, nhưng sức chiến đấu của Thần Lạc rõ ràng đã tăng cường rất nhiều.

Đây chính là thành quả huấn luyện của ta ở Tinh Thần Thời Gian Ốc.

Thần Lạc nói.

Ngân Thì nói đừng nhắc đến Dragon Ball nữa, hắn ta sẽ càng tự trách.

Hắc hóa mạnh gấp ba, tẩy trắng yếu đi ba phần.

Đỗ Lan xuất hiện bên cạnh Ngân Thì: Ở Tinh Thần Thời Gian Ốc, Thần Lạc đã ý thức sâu sắc rằng muốn đột phá huyết thống thì không thể trốn tránh, chỉ có thể đương đầu với khó khăn, khai sáng đạo thống.

Con bé rất thông minh, hơn nữa rất mạnh, là một học sinh phi thường tốt.

Là ngươi.

Nhìn thấy Đỗ Lan, Ngân Thì cơ bản đã đoán được vì sao Thần Lạc lại có sự thay đổi lớn đến vậy.

Là ta, lão sư của học viện phản diện, chuyên chú hắc hóa trăm năm.

Đỗ Lan cười nói: Ngươi khát vọng sức mạnh sao.

Từng vì không thể bảo vệ người mình muốn bảo vệ mà hối hận không.

Từng vì hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan mà tuyệt vọng hối hận không.

Từng vì những thứ đã mất mà tiếc nuối không.

Có đồng đội nào ngươi nhất định phải dùng sinh mệnh để bảo vệ không.

Nếu có, thì đừng do dự, lập tức mua gói hắc hóa, là có thể lập tức nắm giữ ba lần sức mạnh.

Ngân Thì nói hắn ta không cần sức mạnh, nhưng lời của tên này quả thực rất có sức dụ dỗ.

Thần Lạc là một thiếu nữ vô tri còn trẻ rất dễ bị lừa, xem ra hắn ta phải thử sức mạnh của Đỗ Lan rồi: Ta à, quả thực có những hối tiếc đó, nhưng cuộc đời chính là do những hối tiếc tạo thành, khi ta về già, những hối tiếc này sẽ khiến cuộc đời ta thêm phong phú.

Hắn ta rút động hồ gia ra, chĩa vào Đỗ Lan nói: Kẻ trốn tránh hối tiếc, là kẻ địch của ta.

Đỗ Lan cười: Đây là võ sĩ đạo của ngươi sao.

Vậy thì hãy cố gắng đốt cháy đường phân của ngươi mà chiến đấu với ta đi.

Hắn ta không chút do dự chấp nhận lời thách thức của Ngân Thì.

Phía trên là trận đấu solo giữa cha và con gái, phía dưới là Ngân Thì và Đỗ Lan.

Liên quan đến việc Thần Lạc hắc hóa, Ngân Thì cũng không thể không đối mặt với cường địch.

Đỗ Lan tuyệt đối là một kẻ địch khó lường, nếu có thể Ngân Thì thật sự không muốn đối đầu với người như vậy.

Nhưng để bảo vệ cô nhóc ở Vạn Sự Phòng, hắn ta buộc phải làm vậy.

Đỗ Lan thì cảm thấy rất bất lực, bởi vì trên thế giới này ai có thể dễ dàng thành công.

Thần Lạc tuy còn trẻ, nhưng cũng có những việc mình muốn hoàn thành, cô bé hy vọng thay đổi tộc Dạ Thỏ.

Tâm cao hơn trời, mệnh mỏng hơn giấy, nên rất dễ hắc hóa.

Bởi vì những việc họ muốn hoàn thành vượt quá phạm vi năng lực của mình, không hắc hóa thì không đủ sức mạnh.

Ngươi có hiểu nội tâm của Thần Lạc, có biết quá khứ của con bé không.

Ngươi có biết nhiệm vụ mà con bé muốn hoàn thành không.

Đỗ Lan hỏi.

Ngân Thì không biết, nhưng hắn ta lờ mờ nhận ra Thần Lạc vẫn luôn trốn tránh điều gì đó, đó chắc chắn là quá khứ mà cô bé không muốn đối mặt.

Nên hắn ta bị hỏi bí, vì Thần Lạc biến thành như vậy chắc chắn cũng là xuất phát từ nội tâm, không chỉ là do Đỗ Lan ép buộc.

Tuy không biết ngươi đã nói gì với Thần Lạc, nhưng nội tâm thuần khiết của thiếu nữ giống như tuyết trắng tinh khôi, không dung thứ cho bất kỳ ai dẫm đạp lên.

Ngân Thì nghiêm túc nói.

Xem ra ngươi cũng đã nhận ra, nội tâm của Thần Lạc thực ra vẫn luôn trốn tránh huyết thống của mình, bởi vì Dạ Thỏ tuy có sức mạnh cường đại, nhưng rất nhiều khi không thể kiểm soát.

Họ là một tộc đáng thương bị máu huyết của chính mình thao túng, nên con bé hy vọng tìm được một loại sức mạnh vượt trên huyết thống, và ta đã cho con bé phương hướng.

Đỗ Lan nói.

Ngân Thì liền biết Thần Lạc hắc hóa ít nhiều cũng là ý nguyện của chính cô bé, nhưng hắn ta cho rằng điều này là không đúng.

Tuy ý tưởng rất tốt, nhưng thông qua làm hại người khác để đạt được mục tiêu của mình là không đúng.

Thần Lạc còn quá trẻ, đôi khi cuộc đời không như ý mười phần thì đến tám chín phần, có những việc không thể viên mãn, con người chỉ có thể chấp nhận thế giới không hoàn hảo này.

Nếu thông qua làm hại người khác để đạt được mục đích, cuối cùng cũng chỉ để lại hối tiếc.

Hắn ta có kinh nghiệm sâu sắc, vấn đề nan giải về xe điện năm xưa, rốt cuộc là chọn sư phụ hay cứu đồng học, hắn ta bị buộc phải chọn sinh mạng của các đồng học, tự tay chém giết sư phụ.

Đó chính là cuộc đời a, sức mạnh của con người thật nhỏ bé, trong vũ trụ, trong lịch sử, cũng chỉ như chiếc thuyền bè bèo dạt trôi theo gió, con người làm sao có thể chống lại dòng lũ.

Con người phải học cách chấp nhận hối tiếc.

Đây là quan điểm bất biến của Ngân Thì, hắn ta rất rõ mỗi người đều có hối tiếc của riêng mình, không thể để thế giới hoàn toàn biến thành hình dáng mình tưởng tượng trong lòng.

Đỗ Lan nói điều này quả thực là tâm thái của cường giả, nhưng hắn ta lại là nhân sinh đạo sư của học viện phản diện, chắc chắn không thể đồng tình: Là phản diện thì không muốn chấp nhận hối tiếc, thì phải cải tạo vũ trụ thành hình dáng mình mong đợi mới được.

Không làm vậy, sao lại tính là phản diện.

Ngân Thì không ngờ lại không nói nên lời, phản diện quả thực là đặt sự ích kỷ của mình lên trên thế giới, hy vọng thế giới có thể phát triển theo ý muốn của mình.

Ta quả nhiên không thể đồng tình với ngươi.

Ngân Thì nói: Vậy thì chỉ có thể đánh bại ngươi, rồi để Thần Lạc khôi phục bình thường.

Đốt cháy đường phân trong cơ thể, chuyển hóa thành sức mạnh.

Đỗ Lan cười nói: Thú vị.

Hắn ta phất tay, phía sau hiện ra Bảo Khố của Người Xuyên Việt, bên trong toàn là các loại vũ khí lạnh, toàn bộ Trảm Phách Đao của Tử Thần, các loại bảo cụ, các loại thần binh lợi khí, đao thương kiếm kích rìu búa câu xoa, đủ mọi thứ.

Võ sĩ à, ngươi đang đối mặt với tập hợp tất cả vũ khí lạnh của đa nguyên vũ trụ, hãy run rẩy đi.

Ngân Thì nhìn đến ngớ người, căn bản không phải cùng đẳng cấp, đối mặt với bức tường vũ khí vô biên vô tận phía sau Đỗ Lan, căn bản không biết làm sao để chiến đấu.

Hắn ta cảm thấy mỗi một món binh khí đều mạnh hơn mình, hơn nữa hắn ta nhận ra phần lớn vũ khí trong đó, đều từng thấy trong truyện tranh, nên rất rõ thực lực của chúng.

Lại dùng cái thứ tệ hại hơn cả túi bốn chiều của Doraemon thế này.

Ngân Thì nói điều này căn bản không phải chiến đấu đẳng cấp, căn bản không đánh lại.

Đúng lúc này, hạm đội của Tổng cục Cảnh sát cuối cùng cũng đến, Tổng trưởng Phá Hư Thần Tùng Bình Phiến Lật Hổ đích thân dẫn đội, tất cả các khẩu pháo đều mở ra, nhắm thẳng vào bốn người đang đánh nhau ở trạm chung đoan.

Trạm chung đoan không phải là võ đài để các người đánh nhau, mau đầu hàng, nếu không tôi sẽ khai hỏa.

Tùng Bình khó chịu nói: Dám làm loạn trên địa bàn của tôi, thật sự nghĩ Tổng cục Cảnh sát chúng tôi ăn chay sao.

Cẩn thận tôi biến các người thành phế nhân, một lũ khốn.

Khi nói chuyện căn bản không giống chính phái, mà ngược lại giống thế lực hắc ám.

Tổng trưởng, thật sự muốn khai hỏa sao.

Kẻ đó hình như là Anh Linh, chiêu thức phía sau hắn ta chắc chắn là Vương Chi Bảo Khố.

Một thuyền viên hiểu chuyện chỉ vào Đỗ Lan đang chuẩn bị xuất kích nói: Nếu hắn ta bắn toàn bộ bảo cụ phía sau đến, phi thuyền của chúng ta không thể đỡ nổi.

Nói cái quỷ gì vậy, đây đâu phải thành phố Fuyuki, đây là Giang Hộ.

Tùng Bình cũng rất hiểu chuyện nói: Dù là Vương Chi Bảo Khố cũng không đỡ nổi đại pháo của Thiên Nhân.

Cứ xem rốt cuộc là đại pháo lợi hại, hay ma thuật lợi hại.

Ngân Thì nói mình hiện tại là tiền có sói hậu có hổ a, bị kẹp giữa căn bản không có cách nào.

Chương 3044

Ha ha, lại có kẻ địch mới đến sao.

Vừa hay thử sức mạnh mới của ta.

Thần Lạc vừa thấy hạm đội, không lùi mà tiến, Thiên Cơ Tán biến hóa thành một khẩu pháo cỡ lớn, chuẩn bị dùng pháo đối pháo: Quả nhiên cảnh giới cao nhất của chiến binh chính là đối ba.

Ngân Thì không nhịn được nói: Con bé này đang coi thường đối ba sao.

Dùng đại pháo bắn nhau căn bản không phải đối ba.

Đối ba là phải cược cả sinh mệnh và linh hồn của mình, dùng tiếng gầm quyết liệt xuất phát từ dũng khí, đốt cháy tinh khí thần của mình để phóng thích, đó là đòn quyết thắng cuối cùng.

Kiểu đại pháo của con bé này căn bản không phải đối ba, đừng vũ nhục phương thức chiến đấu thần thánh nhất trong truyện tranh a.

Hắn ta là một người yêu truyện tranh, tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai vũ nhục đối ba.

Đối ba là thần thánh, là đòn cuối cùng của chính nghĩa chiến thắng tà ác.

Chuyện đó ai mà quản chứ, cứ xem truyện tranh hoài, không những bị cận thị, mẹ cũng sẽ thất vọng về anh, vì sẽ không có tiền đồ.

Thần Lạc nói.

Cái giọng điệu bà già của con bé này quá vô lễ rồi, mau xin lỗi tất cả những người yêu truyện tranh trên thế giới đi.

Trong thời khắc nguy hiểm, Ngân Thì vẫn còn có thể nói đùa, có thể nói là coi nhẹ sinh tử.

Đương nhiên hắn ta nói đều là lời thật lòng, đại pháo bắn nhau tuyệt đối không phải đối ba.

Đỗ Lan nói: Lần này ta đồng ý với lời của Ngân Thì, tuy hắn là võ sĩ, nhưng sự lý giải về đối ba vẫn rất sâu sắc.

Cái gọi là đối ba a, chính là phải bùng cháy lên mới được.

Oành.

Mặt đất xuất hiện mặt trời thứ hai, Đỗ Lan thu lại Vương Chi Bảo Khố, chuyển hóa thành biến thân, tóc dựng đứng toàn bộ, biến thành màu vàng, ánh sáng khí bạo khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Trong khí bạo màu vàng còn có hồ quang điện màu xanh lam, đây chính là Siêu Saiyan giai đoạn hai.

Cái gọi là đối ba, chính là phải một chiêu định thắng bại.

Đỗ Lan biến thân hoàn toàn, bay lơ lửng trước hạm đội, sử dụng Quy Phái Khí Công.

Khoảnh khắc này Ngân Thì nước mắt lưng tròng, hắn ta không ngờ cảnh tượng trong truyện tranh lại tái hiện trong hiện thực, tuy Đỗ Lan là đối thủ, nhưng hắn ta vẫn rất cảm động.

Đây là tình yêu chân chính mới có thể tái hiện chân thực đến vậy a, đây đơn giản chính là Quy Phái Khí Công chân chính.

Đương nhiên là bản chính, vì đây là Quy Tiên Nhân đích thân truyền thụ cho Đỗ Lan, đạo thống của Đỗ Lan cũng là Vũ Thái Đấu, Quy Tiên Nhân, và Tôn Ngộ Không, Khắc Lâm, Nhã Mộc Trà là như nhau.

Động tác Quy Phái Khí Công hoàn toàn tái hiện, cứ như từ trong truyện tranh bước ra.

A.

Đỗ Lan tung ra Quy Phái Khí Công, xuyên qua phía trên hạm đội, kéo dài không ngừng dọc theo đường chân trời của Địa Cầu, bầu trời bị chia làm hai, Thiên Nhân trong vũ trụ đều giật mình, vì luồng sáng này quá bá đạo, trực tiếp đánh trúng mặt trăng, biến mặt trăng thành hình bánh vòng.

Quy Tiên Nhân là đẩy mặt trăng đi, còn lần này Đỗ Lan trực tiếp đánh một lỗ lớn ở trung tâm mặt trăng, nhưng mặt trăng vẫn còn đó, chỉ là trở nên rỗng ruột, sau này người Địa Cầu chỉ có thể nhìn thấy Nguyệt Hoàn, không nhìn thấy mặt trăng.

Mặt trăng nói tại sao người bị thương luôn là ta.

Cú tấn công mạnh mẽ của Quy Phái Khí Công khiến toàn thành câm lặng, đợi đến khi họ hoàn hồn, Đỗ Lan và Thần Lạc đã biến mất.

Khi trăng lên, mọi người thấy vầng trăng khuyết, giờ không thể gọi là mặt trăng nữa, mà phải gọi là Nguyệt Hoàn.

Ngân Thì rất thất vọng, vì hắn ta từ rất lâu trước đã bắt đầu luyện tập Quy Phái Khí Công, luôn lén lút luyện tập một mình, nhưng chưa bao giờ phóng thích thành công, bây giờ nhìn thấy người khác phóng thích thành công, có chút ghen tị.

Thần Hoảng cũng rất thất vọng, đầu tiên là con trai, sau đó là con gái, đều ngày càng xa rời mình, chẳng lẽ mình thật sự đã sai rồi sao.

Rõ ràng mình chỉ hy vọng con cái có thể trưởng thành an toàn hơn.

Tân Bát thì lo lắng cho sự an toàn của Thần Lạc, dù sao cô bé đi theo Viện trưởng học viện phản diện, không biết sau này sẽ biến thành thế nào: Bây giờ tôi hình như có thể hiểu tâm trạng của Quế tiên sinh, nhìn những người bạn cùng nhau tiến bộ, cùng nhau nỗ lực lại đi trên con đường hoàn toàn khác biệt với mình, cảm giác thất vọng này thật sự đau thấu tim gan.

Ngân Thì, Quế, Cao Sam Tấn Trợ bọn họ vốn cũng ở bên nhau, nhưng cuối cùng lại chia tay, chiến đấu vì con đường của riêng mình, thậm chí là phát sinh xung đột.

Thần Lạc thách thức tất cả mọi người trong vũ trụ, tuy thông qua đài truyền hình phát sóng cho Thiên Nhân trên Địa Cầu, Thiên Nhân lại truyền tin về quê nhà của họ, rất nhanh tin tức đã trở thành: một thiếu nữ Địa Cầu không biết trời cao đất rộng, thách thức các cường giả khắp vũ trụ, còn nói những người này nếu không đến Địa Cầu, thì chính là phế vật.

Điều này có thể nhịn được sao.

Thật ra vẫn nhịn được, dù sao cao thủ đều có phong thái riêng của mình, vì một cô nhóc quê mùa mà chạy đến Địa Cầu chiến đấu, chẳng phải là tự tìm phiền phức sao.

Chạy đi khiêu chiến, thắng không có lợi ích gì, thua thì mất mặt.

Từ xưa chỉ nghe nói đến việc lên môn phái thách đấu, chưa từng nghe nói đến việc để cao thủ chủ động chạy đến Địa Cầu solo, không có cái đạo lý đó.

Cao thủ chỉ coi lời đồn này là chuyện cười.

Quả thực là như vậy, vẫn nên thích quán, chứ không nên đợi họ đến khiêu chiến.

Đỗ Lan liền đưa Thần Lạc đi thích quán: Vũ trụ rất lớn, ta dạy ngươi dùng Đa Trọng Kage Bunshin no Ju để thích quán, sau khi thích xong, kinh nghiệm sẽ tập trung lại, như vậy hiệu suất sẽ nhanh hơn.

Thần Lạc rất vui vẻ.

Thần Lạc, con có thể nói chuyện với ta không.

Tân Bát về nhà, muốn tìm Thần Lạc nói chuyện.

Dù sao nhà mình chính là tổng hành dinh của học viện phản diện, nên rất dễ dàng tìm thấy Thần Lạc.

Không có thời gian.

Thần Lạc đi mất.

Tân Bát rất thất vọng, nhưng vào nhà lại phát hiện Thần Lạc đang ăn cơm trong bếp, thế là liền nói: Chúng ta có thể vừa ăn vừa nói chuyện.

Ta ăn no rồi.

Thần Lạc đi thẳng.

Nhưng Thần Lạc này vừa đi, một Thần Lạc khác lại đi vào, bắt đầu nấu cơm.

Tân Bát ngớ người, vốn tưởng Thần Lạc đã ra ngoài, nhưng thoắt cái cô bé lại ở trong bếp, vốn tưởng cô bé đã ăn xong cơm, nhưng thoắt cái cô bé lại nấu cơm.

Giúp ta nấu một phần cơm nữa.

Lại một Thần Lạc nữa nói ở cửa bếp.

Thần Lạc có hai người.

Tân Bát ngây ngốc nói.

Không chỉ hai người, vì trong hành lang lại đi qua hai người nữa.

Thần Lạc có rất nhiều người.

Tân Bát ngớ như khúc gỗ, đã mất đi khả năng suy nghĩ, hoàn toàn không biết đây rốt cuộc là tình huống gì.

Khắp nơi đều nhìn thấy Thần Lạc, căn bản không biết cái nào mới là thật.

Thần Lạc đang công lược các võ quán khắp vũ trụ, hấp thụ sự lý giải về võ đạo của các tinh cầu, các nền văn minh.

Võ đạo là gì.

Nguồn gốc là gì.

Nguồn gốc của võ đạo rất tạp, có từ quá trình săn bắn, cũng có từ chiến tranh, còn có từ sản xuất, từ vũ điệu, còn có mô phỏng động vật.

Nguồn gốc tuy hỗn loạn, nhưng sự truy cầu về võ thuật thực ra đều như nhau, đều là để đánh bại kẻ địch.

Còn võ đạo chính là sự tinh luyện cao hơn của võ thuật, là tư tưởng triết học.

Tư tưởng triết học của võ đạo chắc chắn là có thể không đánh thì không đánh, dù sao đánh nhau có rủi ro, trong thời bình, đánh thắng vào tù, đánh thua vào viện.

Hiệp dùng võ phạm cấm, trong thời bình, thì phải dùng võ đạo luận thắng thua.

Đương nhiên trong rất nhiều võ đạo còn có tư tưởng lấy yếu thắng mạnh, trừ gian diệt ác, trừ cường phù nhược, hoằng dương chính đạo.

Những tư tưởng này có cái có thể nâng cao võ đạo, có cái có lợi cho sự tồn tại và truyền thừa của võ đạo.

Vũ trụ tuy rất lớn, nhưng các sinh mệnh trí tuệ giao lưu với vật chất thực ra đều khá giống nhau, nhu cầu đều khá giống nhau, võ và võ đạo cũng có điểm tương đồng, hoàn toàn không cản trở sự lý giải.

Tình huống của tộc Dạ Thỏ thực ra chính là phải đột phá huyết thống, kiến lập đạo thống.

Đương nhiên, tộc Dạ Thỏ có thể sẽ từ thí thân biến thành thí sư, để chứng minh thực lực của mình.

Dù sao huyết thống và đạo thống, tuy phương thức truyền thừa không giống nhau, nhưng làm sao để chứng minh mình mạnh lên.

Sẽ luôn có người trực tiếp thẳng thừng cho rằng chỉ cần giết một người mạnh hơn mình, mình liền trở nên mạnh hơn.

Có thể thêm vào Thử thách mạnh nhất trong đạo thống.

Đỗ Lan nói: Thiết lập một thử luyện, thông qua khiêu chiến thì là kẻ mạnh nhất, không cần giết chết lão sư.

Điều quan trọng là thiết lập một tiêu chuẩn.

Chương 3045

Quá trình của đạo thống là học tập trước, sau đó nắm vững bản lĩnh, cuối cùng chấp nhận khảo nghiệm, thông qua thì coi như đã thành công trở nên mạnh hơn.

Có phải việc chấp nhận khảo nghiệm là do tự nguyện không.

Vì độ khó của khảo nghiệm rất cao.

Đỗ Lan nói rằng điều cần chính là kiểu khảo nghiệm độ khó cao này, như vậy mới có thể khiến số ít người vượt qua có cảm giác ưu việt, từ đó thay thế thói quen thí thân và thí sư.

Nếu họ không muốn học tập thì sao.

Thần Lạc hỏi ra vấn đề, đó là huyết thống là sinh con tự động có, chỉ cần sinh con, huyết thống liền truyền thừa.

Đạo thống truyền thừa như thế nào.

Tại sao người khác phải học đạo thống của cô bé.

Ta nghe nói trên thế giới này có hai việc khó nhất, một là đặt tư tưởng vào đầu người khác, một là đặt tiền của người khác vào túi mình.

Thần Lạc cũng rất thông minh, cùng với kinh nghiệm khiêu chiến ngày càng nhiều, tư duy của cô bé cũng trở nên mạnh hơn.

Có mấy trăm phân thân đang không ngừng suy nghĩ những thứ khác nhau, não bộ của cô bé được tăng cường mấy trăm lần.

Cô bé nghĩ rằng huyết thống là không thể lựa chọn, sinh ra đã có.

Nhưng đạo thống thì không phải, tại sao người khác phải học.

Bởi vì đạo thống đối kháng huyết thống a, ngươi tại sao muốn khai sáng đạo thống.

Không phải vì không thích huyết thống sao.

Những tộc nhân Dạ Thỏ có cùng suy nghĩ với ngươi sẽ đến học tập đạo thống.

Đỗ Lan đương nhiên nói, đạo thống đều sinh ra trong sự đối kháng.

Ví dụ như Phật giáo, trước tiên có chủng tính Bà La Môn giáo, Phật giáo mới tuyên truyền chúng sinh bình đẳng.

Ví dụ như Đạo giáo, trước tiên có Phật giáo, Đạo giáo mới bắt đầu tôn giáo hóa.

Ví dụ như Nho gia, hiện tại có đạo thống Phật Đạo, sau đó mới tự mình tạo ra một đạo thống.

Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật.

Ban đầu tự nhiên hình thành một thứ, sau đó mặt đối lập của thứ này xuất hiện, cuối cùng là một chính một phản một hợp.

Thứ tự nhiên hình thành chắc chắn là huyết thống, và những tư tưởng hình thành xoay quanh huyết thống.

Ví dụ như Bà La Môn giáo, chính là tư tưởng huyết thống, Bà La Môn vĩnh viễn là Bà La Môn, các chủng tính khác vĩnh viễn là các chủng tính khác.

Sau đó cần giải thích tại sao Bà La Môn đời đời kiếp kiếp là Bà La Môn.

Bởi vì Bà La Môn là miệng của nguyên nhân, nên là cao quý nhất, liền thông qua phương pháp tôn giáo củng cố huyết thống.

Phản đối chủng tính, cũng phải nói vì sao.

Bởi vì có thể thành Phật, có thể siêu thoát khổ nạn, dù không thành Phật, chủng tính đối với thế giới sau khi chết cũng không có tác dụng, vì sau khi chết linh hồn con người sẽ bị tan rã, sẽ không xuất hiện tình huống Bà La Môn kiếp sau vẫn là Bà La Môn.

Ví dụ như hiện tại tộc Dạ Thỏ bị hạn chế bởi huyết thống, vậy thì hãy tạo ra một mặt đối lập của huyết thống.

Vậy tức là ta không thể khiến tất cả Dạ Thỏ đều chấp nhận đạo thống sao.

Thần Lạc hỏi.

Đúng vậy, ngươi chỉ có thể khiến những người phản đối huyết thống chấp nhận đạo thống.

Nhưng ta nghĩ trong tộc Dạ Thỏ, những người phản đối chiếm đa số, dù sao tộc Dạ Thỏ vì quan niệm huyết thống của mình, hiện tại dân số thưa thớt, nếu không tìm cách thay đổi, đến lúc đó có thể sẽ diệt chủng.

Đỗ Lan không phải nói lời đáng sợ, vì tộc Dạ Thỏ quả thực ngày càng ít.

Và quả thực có một bộ phận tộc Dạ Thỏ đã và đang suy nghĩ lại, nhưng họ vẫn chưa khai sáng được tư duy mới để thay thế tư tưởng huyết thống.

Tư duy của Thần Nhạc được tăng cường toàn diện.

Qua sự giáo dục của Đỗ Lan, nàng biết rằng đạo thống không thể hoàn toàn đánh bại huyết thống, nhưng có thể cung cấp một lựa chọn nằm ngoài huyết thống.

Dù sao thì huyết thống rất khó thay đổi, nó được hình thành tự nhiên.

Mà huyết thống, để duy trì sức mạnh của chính mình, lại sẽ tiến hành thần hóa.

Không chỉ giáo hội Bà La Môn sẽ nói huyết thống Bà La Môn là cao quý, người Ân Thương cũng sẽ nói mình là huyền điểu thụ mệnh tại thiên, những người sáng lập La Mã cổ đại cũng nói mình được sói mẹ nuôi dưỡng, người Hy Lạp cổ đại nói mình là con của thần, tức là bán thần.

Vì sao huyết thống của mình lại cao quý.

Chắc chắn là vì huyết thống của mình có liên hệ với một tồn tại vĩ đại hơn, được sức mạnh thần bí bảo hộ.

Để đột phá loại tư duy huyết thống này, phương pháp tốt nhất là phủ định có một loại sức mạnh thần kỳ. phương pháp thứ hai là không phủ nhận sức mạnh thần kỳ, nhưng phủ nhận sức mạnh thần kỳ sẽ cố định bảo hộ một huyết thống.

Ví dụ, huyền điểu thụ mệnh tại thiên, sau khi người Ân Thương bị đánh bại, nhà Chu bắt đầu suy nghĩ làm thế nào vừa giành được tính hợp pháp, vừa duy trì địa vị của mình, thế là họ không phủ nhận trời, mà cho rằng trời không nhìn huyết thống, mà nhìn đức hạnh, trời chỉ bảo hộ người có đức.

Chu diệt Thương, không phải nghịch thiên, mà là thuận thiên, là người có đức thay thế người vô đức.

La Mã cổ đại thì sau khi phủ nhận thiết lập thần tử, đã quy y vào lòng thượng đế.

Phủ nhận một loại sức mạnh, lại tìm một loại sức mạnh thần kỳ khác.

Cho nên, sau khi phủ nhận một loại sức mạnh thần kỳ, vấn đề lớn hơn là làm thế nào để xác định tính hợp pháp của mình.

Người khác lên ngôi là vì giành được sự bảo hộ của một loại sức mạnh nào đó, nếu ngươi không có, người khác rất có thể sẽ thay thế.

Quyền hợp pháp của Ân Thương đến từ huyết thống được huyền điểu bảo hộ, quyền hợp pháp của nhà Chu đến từ đức hạnh hợp với thiên mệnh.

Nói đơn giản là tiêu chuẩn, vì sao nói đức hạnh của ngươi có thể lên ngôi.

Ta cũng có đức, dựa vào đâu mà ta không thể lên ngôi.

Hai người đều có đức, vì sao đãi ngộ lại không giống nhau.

Một khi có ý nghĩ như vậy, thiên hạ sẽ không ổn định.

Thế là cần một tiêu chuẩn để phân biệt hai loại đức đó.

Vì sao đều có đức, một người là thiên tử, một người là người thường.

Đương nhiên là vì đức của thiên tử được thiên mệnh gia trì.

Người thường không có, nên chỉ có thể là người thường.

Nếu không có thiên mệnh, sẽ rất khó xử, sẽ trở thành vương hầu tướng tướng há có chủng hồ, họ có đức, mình cũng có, tức là có thể thay thế.

Đợi họ lên ngôi, chắc chắn lại bắt đầu nói mình không chỉ có đức, mà còn có thiên mệnh, cái gọi là mệnh hệ vu thiên chính là từ đó mà ra.

Đương nhiên cũng không trách họ có ý nghĩ như vậy, khi thiên hạ đại loạn, rất nhiều người đều đang cố gắng tranh giành thiên hạ, nhưng cố tình để họ làm được, ít nhiều sẽ khiến người ta cảm thấy mình là khác biệt, nếu không vì sao người khác đều thất bại, chỉ có mình thành công.

Không phải thiên mệnh thì là gì.

Không phải thiên mệnh, mà là vì đã giải quyết được vấn đề trên con đường thành công, nên mới thành công.

Không phải nói vì ngươi là người được thiên mệnh, nên ngươi giải quyết được vấn đề.

Vì ngươi giải quyết được vấn đề, giành được thành công.

Không phải ngươi đã định thành công, nên giải quyết được vấn đề.

Vì sao khi văn nghệ phục hưng lại chọn tư tưởng Hy Lạp cổ đại.

Chương 3046

Vì sao sĩ đại phu nhà Tống lại chọn Nho gia.

Vì sao Chu Vũ Vương, Tề Hoàn Công, Đường Thái Tông thành công, Thương Trụ Vương, Chu Lệ Vương, Tùy Dương Đế thất bại.

Vì sao chiến tranh Sở Hán, Hạng Vũ thất bại, Lưu Bang thành công.

Thật sự là vì thiên mệnh sao.

Rõ ràng không phải, họ vì đã giải quyết được vấn đề mà xã hội đối mặt, nên mới thành công.

Vì có thể giải quyết vấn đề, nên mới được chọn, đây không phải thiên mệnh, mà là kết quả của các loại đấu tranh.

Là người có thể làm rạng danh đạo, chứ đạo không làm rạng danh người.

Có người sẽ hỏi, vì sao họ có thể giải quyết vấn đề, người khác thì không.

Đương nhiên là vì họ như đi trên băng mỏng, như đứng trước vực sâu, không dám lơi lỏng, không dám đắc ý quên hình, không vì thành công mà kiêu ngạo, cũng không vì thất bại mà buồn bã, không ngừng thử nghiệm, lặp đi lặp lại điều chỉnh, thủy chung kiên trì nhân nghĩa lễ trí tín, gặp chuyện không phải trước tiên lo lắng được mất của mình, mà là lo lắng đại cục, cuối cùng giải quyết được vấn đề.

Những phẩm chất này, về cơ bản người đi học đều học qua, nhưng thực sự có thể làm được thì không mấy ai, vì quá vất vả.

Tóm lại, thành công không phải vì huyết thống mà thành công, mà là vì đã giải quyết được vấn đề mà thành công.

Còn đức hạnh, là vì đã giải quyết được vấn đề mới có đức hạnh, nếu có một đức hạnh có thể giải quyết vấn đề tốt hơn, thì tức là có thể thay thế.

Cái gọi là người có đức nắm giữ, chính là người có thể giải quyết vấn đề lên ngôi.

Đây đều không phải thiên mệnh, cũng không có sức mạnh thần kỳ nào bảo hộ.

Cho nên Đỗ Lan ủng hộ Thần Nhạc khi phát triển đạo thống, không chỉ phải phủ định tiêu chuẩn sức mạnh thần kỳ chọn đối tượng bảo hộ, mà còn phải phủ định sức mạnh thần kỳ đó.

Sự cường đại của tộc Dạ Thỏ không nằm ở huyết thống, cũng không nằm ở huyết thống được sức mạnh thần bí bảo hộ, mà nằm ở chỗ tộc Dạ Thỏ chiến đấu vì sự giải phóng của toàn vũ trụ.

Đạo thống Dạ Thỏ bắt đầu từ ngươi, và đạo thống của ngươi vì sao có thể siêu việt huyết thống, là vì đạo thống của ngươi tồn tại để giải quyết vấn đề của các tộc trong vũ trụ.

Đỗ Lan nghiêm túc nói.

Thần Nhạc bày tỏ đạo thống này hơi khoa trương, nói: Vậy không phải phải như Phật Tổ phổ độ chúng sinh sao.

Không không, Phật giáo phổ độ chúng sinh, là để con người thoát ly khổ hải, chứ không phải cải tạo khổ hải.

Đây là tiêu cực, là tránh đời.

Hòa thượng chỉ muốn chạy trốn khỏi xã hội và tự nhiên, nhưng lại không muốn cải tạo xã hội và tự nhiên, điều này là không đúng.

Đỗ Lan nói.

Phật pháp mà hòa thượng truyền thụ quá tiêu cực, đạo thống Dạ

Thỏ phải đi ngược lại.

Cải tạo khổ hải.

Thần Nhạc bày tỏ điều này cũng quá khó, tộc Dạ Thỏ có mấy người, cho dù sức mạnh có lớn đến mấy, cũng không thể giải quyết vấn đề của toàn vũ trụ.

Tuy nhiên, Đỗ Lan cho rằng đã muốn khai sáng đạo thống, không ngại làm lớn một chút, thiết lập cho đạo thống Dạ Thỏ một mục tiêu tiên thiên hạ chi ưu nhi ưu, hậu thiên hạ chi lạc nhi lạc.

Thần Nhạc bày tỏ điều này quá khoa trương, nàng chỉ muốn thay đổi lời nguyền huyết thống của tộc Dạ Thỏ, chứ không muốn cải tạo toàn vũ trụ, mục tiêu này quá vĩ đại, làm ra thì chẳng khác nào tự tìm phiền não.

Ta thấy không cần thiết.

Đỗ Lan bày tỏ: Số lượng tộc Dạ Thỏ đã rất nhỏ rồi, nếu người gia nhập đạo thống của ngươi, bất kể chủng tộc, đều có thể trở thành Dạ Thỏ, vậy thì đến lúc đó ngươi giúp toàn vũ trụ giải quyết vấn đề, Dạ Thỏ sẽ không còn là một huyết thống, mà là một biểu tượng, một ký hiệu, một tinh thần, thậm chí là một tín ngưỡng.

Đến lúc đó người gia nhập Dạ Thỏ sẽ có rất nhiều, họ đều sẽ học tập đạo thống của ngươi, võ đạo của ngươi, ngươi sẽ xây dựng một hệ tư tưởng hoàn toàn mới.

Chẳng phải rất tốt sao.

Thần Nhạc căn bản không nghĩ chơi lớn đến vậy, điều này đã vượt quá tưởng tượng của nàng: Hiện tại trong vũ trụ không có bất kỳ đạo thống nào có thực lực vượt qua vũ trụ.

Ngay cả Thiên Đạo Chúng cũng không có ảnh hưởng lực như vậy.

Thiên Đạo Chúng tuy rất mạnh, nhưng không đưa ra một tư tưởng được toàn vũ trụ chấp nhận.

Thiên Đạo Chúng tối đa chỉ là Viện Nguyên Lão La Mã cổ đại, cuối cùng La Mã vẫn chọn một độc thần giáo làm phương thức thống nhất tư tưởng.

Mà Thiên Đạo Chúng đến giờ vẫn chưa đưa ra một tư tưởng được toàn vũ trụ chấp nhận, nhân cơ hội này, để đạo thống Dạ Thỏ trở thành tư tưởng đó cũng không tệ.

Đáng tiếc Thần Nhạc chỉ là một cô bé, không thể một lúc đặt mục tiêu lên toàn vũ trụ, dù sao đây cũng không phải truyện tranh nhiệt huyết, chỉ cần nói ta muốn trở thành Vua Hải Tặc, ta muốn trở thành Hokage, ta muốn bảo vệ người mình quan tâm, mục tiêu Koshien, mục tiêu toàn quốc, mục tiêu toàn thế giới, mục tiêu toàn vũ trụ là có thể làm được.

Đỗ Lan nói: Nhớ kỹ, ngươi đã hắc hóa, hắc hóa là phải có dã tâm, đừng quên thiết lập nhân vật.

Phản diện là phải có dã tâm, là phải có năng lực thực thi, chỉ có như vậy mới có thể khiến thế giới đều bao trùm trong khủng bố của phản diện.

Thần Nhạc bày tỏ làm phản diện không phải muốn làm gì thì làm sao.

Khi nào thì biến thành gánh vác trách nhiệm vũ trụ.

Điều này không hề thú vị chút nào, ngược lại còn rất mệt.

Thần Nhạc đang cố gắng học tập, sức chiến đấu không ngừng nâng cao, kinh nghiệm ngày càng nhiều, phát triển võ nghệ độc đáo thuộc về tộc Dạ Thỏ.

Thông thường tộc Dạ Thỏ không cần võ nghệ, vì chỉ cần dựa vào bản năng và thể chất đã có thể bùng nổ sức chiến đấu cường đại.

Trong vũ trụ rất khó tìm được chủng tộc nào mạnh hơn Dạ Thỏ, bắt nạt kẻ địch thông thường không cần quá nhiều kỹ xảo, còn đánh nhau với đồng tộc, cũng là đấu huyết thống.

Tộc Dạ Thỏ không có chuyện lấy yếu thắng mạnh, lấy mềm thắng cứng.

Đều là ai huyết thống mạnh thì sức chiến đấu mạnh.

Đương nhiên kinh nghiệm chiến đấu cũng hữu ích, nhưng đáng tiếc khi đối mặt với kẻ địch thức tỉnh huyết thống, kinh nghiệm thường không giúp được gì.

Tóm lại, tộc Dạ Thỏ coi trọng huyết thống, chứ không phải kỹ thuật.

Bởi vì rất khó gặp phải kẻ địch cần họ dùng kỹ thuật, không có nhu cầu đương nhiên sẽ không ai phát triển chiến kỹ.

Tuy nhiên Thần Nhạc còn trẻ, hơn nữa vẫn luôn áp chế huyết thống của mình, nên khi thách đấu các võ đường trong vũ trụ vẫn gặp phải vài đối thủ khó nhằn, tốn một ít thời gian.

Ta phát hiện một vấn đề.

Thần Nhạc nói: Vì ta đã đánh bại những võ đường đó, nên những kỹ thuật lấy yếu thắng mạnh của họ cũng không có tác dụng, họ cũng không đánh bại được ta.

Vì đã vô dụng, vậy ta vì sao phải học.

Thần Nhạc đã phát hiện ra điểm mù, đó chính là nghịch lý lấy yếu thắng mạnh, đối mặt với tộc Dạ Thỏ, những kẻ yếu đó dùng chiến kỹ cũng vô dụng.

Vì đã vô dụng, vậy mình vì sao phải học.

Không thể nghĩ như vậy, lấy yếu thắng mạnh của họ là so với đồng tộc, khi trình độ đồng tộc tương đương nhau, lấy yếu thắng mạnh hoàn toàn khả thi.

Cũng giống như các ngươi Dạ Thỏ cũng không thể đối kháng vũ khí quyết chiến vũ trụ, nhưng nếu là cuộc chiến giữa Dạ Thỏ và Dạ Thỏ, thì có thể dùng kỹ xảo.

Đỗ Lan bày tỏ lấy yếu thắng mạnh cũng có một mức độ nhất định, không phải nói dùng chiến kỹ là có thể phản sát kẻ địch mạnh hơn mình vài trăm lần, điều này là không khoa học.

Thần Nhạc nói: Vậy không phải nói chiến kỹ chỉ là để đồng tộc tàn sát lẫn nhau sao.

Nói chính xác hơn, là để đạo thống đánh bại huyết thống.

Tộc Dạ Thỏ của các ngươi không phải huyết thống càng mạnh thì thực lực càng mạnh sao.

Nếu không có chiến kỹ, đó chính là huyết thống nghiền ép, cái gọi là đạo thống căn bản không có cách nào chiến thắng huyết thống.

Nhưng có chiến kỹ, đạo thống có khả năng đánh bại huyết thống, như vậy đạo thống mới có thể truyền thừa.

Đỗ Lan bày tỏ chính là tàn sát trong đồng tộc, nhưng có thể thay đổi cục diện tôn sùng huyết thống.

Cái gọi là lấy yếu thắng mạnh, chính là chuẩn bị cho những kẻ yếu trong đồng tộc.

Thần Nhạc rất bất lực, rốt cuộc mọi người vẫn phải chiến đấu.

Có người tin đạo thống, có người tin huyết thống, chẳng phải là phải chiến đấu sao.

Không đánh một trận, không phân thắng bại, thì không thể thúc đẩy lịch sử.

Đừng suy nghĩ nhiều như vậy, khi cần chiến đấu thì chiến đấu, căn bản không có gì phải lo lắng.

Đỗ Lan nói: Tương lai tộc Dạ Thỏ không chỉ đại biểu huyết thống, mà là chỉ cần học tập chiến kỹ của ngươi, thì chính là tộc Dạ Thỏ, đây mới là đạo thống.

Huyết thống cần huyết mạch truyền thừa, đạo thống chỉ cần học tập tri thức là được.

Huyết thống là ông tổ của mình giỏi, nên mình cũng giỏi.

Đạo thống là sư tổ giỏi, mình cũng giỏi.

Huyết thống là không thể đột phá, nhưng đạo thống là mọi người đều có thể học.

Nam nữ già trẻ, không giới hạn chủng tộc, tuổi tác, dù sao ai muốn học đều có thể, học xong là có thể trở thành Dạ Thỏ.

Chương 3047

Thật sự có thể sao.

Vừa nãy ngươi còn nói các chủng tộc khác nhau nên lấy chủng tộc của mình làm tiêu chuẩn, học tập chiến kỹ không thể vượt qua chủng tộc của mình.

Bây giờ lại nói học tập đạo thống là có thể trở thành Dạ Thỏ, đây không phải tự mâu thuẫn sao.

Đạo thống rốt cuộc có thể giúp người đột phá hạn chế bẩm sinh của chủng tộc không.

Thần Nhạc nói: Kakarot là người Saiyan, Krillin và Yamcha là người Trái Đất, họ đều là đệ tử của Quy Tiên Nhân, nhưng sức chiến đấu kém rất nhiều.

Thần Nhạc rất sắc bén chỉ ra vấn đề, cùng một người thầy không thể khiến thiên phú của các chủng tộc khác nhau trở nên giống nhau.

Quy Tiên Nhân làm không được, không có nghĩa là ngươi làm không được.

Phải có niềm tin vào chính mình.

Thần Nhạc nhìn Đỗ Lan với vẻ nghi ngờ, vì người này nói trước nói sau mâu thuẫn, thực sự khiến người ta không thể tin tưởng.

Việc Quy Tiên Nhân không làm được, nàng làm sao có thể làm được.

Cho dù trưởng lão Namekian đã khai phá tiềm năng của Krillin, kết quả Krillin vẫn không phải đối thủ của người Saiyan, hạn chế của huyết thống rất rõ ràng.

Được rồi, xem ra không lộ một tay, ngươi không thể tin rồi.

Nói thế này đi, có thể tu luyện tâm pháp, cũng có thể ăn tiên đan.

Đỗ Lan nói: Tóm lại là có cách giải quyết, mục đích tu luyện chính là giành được sức mạnh siêu việt huyết thống.

Câu chuyện Dragon Ball chỉ có nửa đầu là đạo thống, nửa sau là huyết thống, đương nhiên sẽ xuất hiện hiện tượng đệ tử Quy Tiên Nhân có thực lực khác nhau.

Nếu quán triệt đạo thống, vậy thì có thể san bằng khác biệt, Krillin và Yamcha cũng có thể trở nên mạnh mẽ như người Saiyan.

Ví dụ như Nguyên Khí Đạn đi, ngươi nói nếu mượn khí của Trái Đất, Kakarot mượn, và Krillin mượn, Yamcha mượn, có khác biệt gì không.

Hình như không có gì khác biệt.

Thần Nhạc nói.

Đúng vậy, không có gì khác biệt, Nguyên Khí Đạn này chính là sức mạnh siêu việt huyết thống.

Cho nên cái ngươi phải phát triển chính là sức mạnh giống như Nguyên Khí Đạn, phát triển một loại chiến kỹ, không cần hạn chế của huyết thống, ai học cũng như nhau.

Lời của Đỗ Lan khiến Thần Nhạc không khỏi gật đầu, cảm thấy có lý, nhưng để khai sáng chiêu thức giống Nguyên Khí Đạn thì quá khó: Hiện tại ta đến những nơi thách đấu võ đường, cũng không phát hiện có loại sức mạnh siêu việt huyết thống này.

Vẫn là vấn đề ban đầu, nếu họ thực sự có loại chiến kỹ này, đã không bị ta đánh bại rồi.

Không có, mới cần khai sáng.

Nhưng cái không có thì làm sao khai sáng.

Ngay cả ta đánh bại toàn bộ võ đường trong vũ trụ, cũng không thể khai sáng cái không có.

Thần Nhạc rất khổ não.

Trước đây cũng không có ai có thể đi thách đấu võ đường toàn vũ trụ, cũng không có ai có thể dùng phân thân tu hành.

Đừng vội, đợi đến một lúc nào đó, lượng biến dẫn đến chất biến, ngươi tự nhiên sẽ lĩnh ngộ.

Đỗ Lan nói: Hãy tự tin một chút vào chính mình.

Thần Nhạc bất lực, chỉ có thể tiếp tục tu luyện, cố gắng khai sáng một loại sức mạnh có thể khiến mọi người đều trở thành tộc Dạ Thỏ, biến Dạ Thỏ từ khái niệm huyết thống thành khái niệm đạo thống.

Bắt đầu tu hành.

Nhân vật chính tu hành thường ở trong rừng sâu núi thẳm, dưới thác nước, bên bờ biển, trong rừng trúc.

Còn phản diện tu luyện thường ở bên dung nham, giữa bầy sói, dưới sự bao vây của các loại cường địch.

Nói đơn giản, nơi tu hành của nhân vật chính đều vô cùng rộng rãi, là thách thức bản thân.

Còn tu hành của phản diện thì thể hiện sự áp bức, và cần tàn hại sinh mạng, thể hiện sự coi thường sinh mạng của kẻ xấu.

Thực ra, phản diện dù có giết chết người luyện cùng, cũng không chứng minh hắn trở nên mạnh hơn, chỉ có thể nói hắn biến thái mà thôi.

Thần Nhạc tu hành ở Tinh Thần Thời Gian Ốc, sau khi tăng cường trọng lực, khiến mỗi lần hành động của nàng đều rất khó khăn.

Nàng ngồi khoanh chân trên đất, nhắm mắt ngưng thần, suy nghĩ về kinh nghiệm mà các phân thân tích lũy được, tìm kiếm điểm chung và khác biệt của các chiến kỹ trong toàn vũ trụ, phát hiện muốn siêu việt huyết thống, quả nhiên chỉ có thể sử dụng ngoại lực.

Tu luyện mượn ngoại lực mới có thể khiến huyết thống trở nên vô nghĩa, giống như Nguyên Khí Đạn mượn ngoại lực vậy.

Nguyên Khí.

Thần Nhạc tự nghĩ không biết có phải mỗi người đều có Nguyên Khí, toàn vũ trụ cũng ở khắp nơi đều có, nếu có thể lợi dụng Nguyên Khí, có lẽ có thể làm được.

Cảm nhận Nguyên Khí, tâm niệm Thần Nhạc vừa khởi, Nguyên Khí vậy mà vận động lên.

Thật sự có tác dụng, vậy thì tiếp theo nàng phải xoay quanh Nguyên Khí để khai sáng chiêu thức của mình, còn phải khiến tất cả các chủng tộc đều có thể tu luyện.

Đỗ Lan thầm nghĩ Thần Nhạc quả thực có thiên phú, có thể trở thành một đại tông sư.

Ngươi giấu Thần Nhạc ở đâu.

Ngân Thời và Thần Hoảng đến tìm Thần Nhạc, hai vị lão phụ thân không cho phép Đỗ Lan dạy hư Thần Nhạc, lần này họ đã chuẩn bị đầy đủ.

Mang theo các loại vũ khí trang bị, biết Đỗ Lan cường đại, nên Ngân Thời cũng đưa ra một quyết định trái tổ tông, đó là vác một cái ống phóng tên lửa, khi cần thiết thì dùng vũ khí nóng.

Biết Đỗ Lan rất mạnh, nên hai vị trưởng bối đã chuẩn bị đầy đủ, mang theo vũ khí đến Học Viện Phản Diện.

Shinpachi, đưa chị của cậu rời đi, càng xa càng tốt, kẻo bị liên lụy.

Ngân Thời nghiêm túc nói, lần này hắn sẽ ra tay thật, nói không chừng sẽ phá hủy cả võ đường kiếm đạo này.

Gintoki, nguy hiểm quá, hắn là kẻ có thể đấm thủng mặt trăng, đánh với hắn không có phần thắng đâu.

Shinpachi cũng hy vọng cứu Thần Nhạc về, nhưng cậu biết chiến đấu với Đỗ Lan là không lý trí.

Ngân Thời há chẳng phải cũng biết sao.

Nhưng là một người đàn ông, đôi khi phải biết rõ không thể làm mà vẫn làm.

Vì vậy, dù sợ hãi, hắn vẫn huyên thuyên nói: Đừng lo, sau khi hai chị em cậu rời đi, chúng ta sẽ dùng hỏa lực bao phủ, sau đó lại dùng kế thanh đông kích tây, dẫn xà xuất động, phóng hổ quy sơn, thủ chu đãi thỏ Hoàn toàn không biết đang nói cái gì, Shinpachi đều nhìn ra Ngân Thời căn bản không có chút tự tin nào.

Thần Hoẳng thực ra cũng vậy, nhưng vì con gái mà không thể không đến.

Thực ra các ngươi hoàn toàn không cần chiến đấu.

Lúc này A Diệu bước ra, đôi mắt kiên định nói: Chỉ cần thay một nhân vật nữ chính khác là được, Thần Nhạc đi khai sáng đạo thống của mình, có công việc của mình, hoàn toàn có thể rút lui khỏi vị trí nhân vật nữ chính, sau đó thay một người phù hợp hơn.

Ví dụ như một cô gái từ nhỏ đã mất cha mẹ, nương tựa vào em trai mà sống, vất vả nuôi em trai, không ngại vào quán bar làm tiếp viên, nhưng nội tâm vẫn thuần khiết như hoa anh đào, quyết tâm phục hưng võ đường kiếm đạo của gia tộc.

Shinpachi vừa nghe liền kinh hô: Chị ơi, lẽ nào chị muốn thay thế Thần Nhạc.

Thiết lập nữ chính này chẳng phải là chị gái sao.

Idol sớm muộn cũng tốt nghiệp, idol cũ tốt nghiệp, idol mới sẽ quật khởi.

Đây là lẽ trời, đây là thường thức.

Shinpachi, em cũng nên lớn rồi, nhận ra điều này đi.

A Diệu nghiêm túc nói.

Đúng vậy, thế giới idol rất tàn khốc.

Nhưng cái kiểu nhân vật lỗi thời của cô căn bản không có chút hấp dẫn nào.

Nói về thiết lập nhân vật nữ chính, phải đủ đen tối mới được.

Lúc này một mỹ nữ ninja tóc tím đeo kính thần xuất quỷ một xuất hiện bên cạnh mọi người, si mê nhìn Ngân Thời, rồi nói: Thiết lập nữ chính nên là như thế này.

Bước đi trong bóng tối, đồng hành cùng nguy hiểm, trong tay vô số phi tiêu dính máu, nhưng lòng vẫn hướng về tình yêu.

Vốn là ninja thị vệ hoàng cung, giờ đây lại là sát thủ tự do theo đuổi tình yêu không thành, vứt bỏ bóng tối theo ánh sáng, đầy kịch tính, đây mới là thiết lập nữ chính xuất sắc.

Cái này đâu có gọi là vứt bỏ bóng tối theo ánh sáng.

Ngân Thời không nhịn được nói: Cô ả si tình, kẻ theo dõi biến thái này, cút đi.

Nhưng đáng tiếc Ngân Thời càng mắng nặng, Tiểu Viên lại càng hưng phấn.

Cái gì mà sát thủ ninja thoát khỏi bóng tối, nghe thôi đã thấy làm màu, căn bản sẽ không được mọi người yêu thích.

Vẫn là thiết lập cô gái nghị lực chấn hưng võ đường mới có thể khiến người ta yêu mến hơn, gần gũi hơn với cuộc sống của người thường.

Cái kiểu thiết lập ninja của cô căn bản là dùng lực quá mạnh.

Cái kiểu thiết lập nghị lực của cô mới quá lỗi thời, khán giả bây giờ, khẩu vị đã bị nuông chiều, nhân vật bình thường căn bản không thể thỏa mãn họ.

Phải nặng đô, phải kỳ lạ.

Viên Phi Xương Bồ hoàn toàn không nhượng bộ.

Ha ha, khán giả chính vì xem quá nhiều tác phẩm kỳ dị, mới cần một nhân vật nữ chính trong sáng truyền thống để gột rửa tâm hồn.

Cái kiểu nhân vật của cô chỉ khiến khán giả chịu áp lực, cuối cùng dẫn đến tỷ suất người xem giảm.

Hai người không ai chịu nhường ai, đều cho rằng mình mới là lựa chọn tốt nhất để thay thế Thần Nhạc.

Hai người còn quá trẻ, quá non nớt.

Lúc này Đăng Thế Bà Bà và Khải Sắt Lâm cũng đi tới, Đăng Thế Bà Bà nói: Cứ tưởng hai người ôm quyết tâm tử chiến để cứu Thần Nhạc, không ngờ lại đang thảo luận chuyện thay thế con bé, vậy thì tôi không thể im lặng được nữa.

Bà lão thúi này, nếu tôi đến để chết, bà có im lặng được không.

Ngân Thời bày tỏ vì sao những nhân vật nữ xung quanh mình không có ai khiến mình bớt lo.

Từ mười sáu tuổi đến sáu mươi tuổi, tất cả đều không có chút dịu dàng nào mà một người phụ nữ nên có.

Đăng Thế Bà Bà hoàn toàn phớt lờ Ngân Thời, nói: Bây giờ đang thịnh hành kiểu nhân vật nữ chính trưởng thành, cái kiểu thiết lập mỹ thiếu nữ chưa từng trải sự đời của hai cô quá non nớt.

Mèo nương Khải Sắt Lâm cũng ở bên cạnh phụ họa nói: Khán giả cần sự dịu dàng quan tâm, hai cô căn bản không có.

Chỉ có tôi và bà bà đây, những người phụ nữ từng trải phong sương, kinh qua thế sự, mới được yêu thích.

Ai là người khi đàn ông say rượu, dành cho họ sự dịu dàng quan tâm.

Ai là người khi đàn ông than phiền, lặng lẽ lắng nghe.

Ai là người khi đàn ông hỏi ý kiến cuộc đời, đưa ra những lời khuyên quý giá.

Ai là người khi đàn ông cần ghi nợ, ghi nợ cho họ.

Hai cô căn bản không được, chỉ có những người phụ nữ trưởng thành, chín chắn như tôi và bà bà mới là nhân vật nữ chính phù hợp nhất.

Hai bà trưởng thành quá đà rồi.

Ngân Thời than vãn: Hai bà có xem xét đến khán giả không.

Shinpachi cũng rất bất lực, vì từng người đều muốn thay thế Thần Nhạc.

Chương 3048

A Diệu nói: Khi tôi làm tiếp viên ở quán bar, cũng sẽ nghe họ than phiền, chỉ cần họ mua rượu đắt tiền, tôi cũng có thể quan tâm họ, đương nhiên ghi nợ là tuyệt đối không thể.

Đàn ông thì nên dám làm dám chịu, uống rượu là phải trả tiền.

Ghi nợ kiểu phong cách quán nhậu nhỏ, đã không còn phù hợp thời đại rồi.

Cô tiếp viên rượu này có ý tứ gì đây.

Đâu có nữ chính nào chỉ nhận tiền không nhận người.

Khải Sắt Lâm nói.

Tiểu Viên cũng nói: Đàn ông mà thiếu tiền thì quả thật không được, nếu tôi giết người, nhưng khách hàng lại muốn thiếu tiền tôi, vậy thì tôi chỉ có thể giết luôn cả hắn.

Cô câm miệng đi, đâu có nữ chính nào vì tiền mà giết người.

Ba phe không ai chịu thua ai.

Quả nhiên vẫn là Thần Nhạc thích hợp nhất.

Shinpachi nói, bốn người phụ nữ này đều quá điên rồ, một chút cũng không ngây thơ: Nữ chính vẫn nên ngây thơ lãng mạn mới tốt.

Thần Nhạc tuy đôi khi cũng cay nghiệt không lưu tình, nhưng khi đối xử với sự vật vẫn giữ được sự thuần chân cơ bản, tuyệt đối sẽ không thực dụng như vậy.

Em còn quá trẻ, em trai ngu xuẩn của chị.

A Diệu rất bất mãn vì em trai không ủng hộ mình, nếu em trai ủng hộ mình, vị trí nữ chính mười phần chắc chín.

Đúng vậy, thuần chân thì là gì.

Chỉ có thoát bùn mà không nhiễm mới đủ hấp dẫn, ví dụ như tôi, tuy có khuynh hướng M, nhưng trái tim tôi lại trong sáng, chỉ yêu Ngân Thời một người.

Nếu tôi trở thành nữ chính, Gintama có thể đổi tên thành Tình yêu của Gintoki, hành trình cứu rỗi khu M.

Đây là tiêu đề thập bát cấm gì vậy.

Đăng Thế Bà Bà bất mãn nói: Tình yêu kiểu cũ rích này căn bản không hấp dẫn được khán giả nữa, khán giả bây giờ cần sự chữa lành.

Khải Sắt Lâm cũng nói: Đúng vậy đúng vậy, chữa lành mới là chủ đề kinh điển, cho nên tôi và bà bà hai nữ chính hệ chữa lành tuyệt đối sẽ khiến khán giả yêu thích không rời.

Khẩu vị quá nặng.

Ngân Thời nói, hắn chắc chắn sẽ không xem tác phẩm mà hai bà lão làm nữ chính, quá hại mắt.

Đúng là kẻ không biết thưởng thức, chỉ biết nhìn bề ngoài, ngươi chắc chắn sẽ hối hận.

Phụ nữ giống như rượu ngon, càng ủ lâu càng mỹ vị.

Bà bà lão luyện nói, phê phán Ngân Thời nông cạn.

Nếu nhất định phải xem người lớn tuổi, tôi chọn tinh linh mấy ngàn năm cũng không già đi.

Ngân Thời bày tỏ mình đúng là nông cạn.

Một đám người ồn ào trước cửa, Thần Hoảng cũng cạn lời, không phải đến cứu con gái sao.

Sao đột nhiên lại bắt đầu thảo luận chuyện thay thế con gái rồi.

Lẽ nào họ thật sự cho rằng con gái mình đã vô phương cứu chữa rồi sao.

Đương nhiên, Thần Hoảng thực ra cũng biết muốn cứu con gái khỏi tay Đỗ Lan rất khó, nhưng đó là con gái của mình mà, mình không cứu, ai cứu.

Thần Nhạc cũng phát hiện những người này muốn thay thế mình, thật là đáng ghét, mình làm nhân vật chính thì có gì không tốt.

Hắc hóa chỉ là tạm thời, hắc hóa đều là để tẩy trắng, đạo lý này, những người lớn này lẽ nào không hiểu sao.

Tẩy trắng đơn giản biết bao nhiêu.

Chỉ cần nói vài câu, đưa vài lời hứa, cộng thêm một trận đấu võ mồm, mình nói không chừng là có thể tiếp tục làm nhân vật nữ chính rồi.

Việc xây dựng đạo thống Thần Nhạc đã gần như hoàn tất, nhờ sự hỗ trợ của phân thân và Tinh Thần Thời Gian Ốc, tiến bộ như diều gặp gió, khai sáng Nguyên Khí Võ Đạo đã thành công.

Tiếp theo nàng có thể tiếp tục làm nhân vật nữ chính của mình, không ngờ những kẻ vô tình này lại nhân cơ hội muốn thay thế mình, điều này không được rồi, lúc này đến lượt Thần Nhạc sốt ruột.

Những người bên cạnh Ngân Thời tuy đều là chí sĩ có thể xả thân vì đại nghĩa, nhưng khi cần theo đuổi lợi ích của mình thì cũng không hề nể mặt ai.

Tuy nhiên, cái họ theo đuổi vẫn là lợi ích của mình, dù sao Thần Nhạc hắc hóa, vị trí nữ chính liền trống, đã trống thì họ theo đuổi vị trí nữ chính hoàn toàn hợp tình hợp lý.

Họ không phải muốn tiêu diệt Thần Nhạc để thay thế, mà là chờ Thần Nhạc tự mình thoái vị, sau đó tranh giành địa vị, hoàn toàn phù hợp với tồn thiên lý, diệt nhân dục.

Nếu Thần Nhạc tại vị, họ tranh giành địa vị nữ chính là nhân dục, nhưng Thần Nhạc không làm nữ chính nữa, họ tranh giành hoàn toàn là thiên lý.

Dù sao Gintama không thể một ngày không có nữ chính.

Đây cũng là điểm phản sáo lộ của tác phẩm này, các tác phẩm khác, nhân vật chính đều rất chính phái, rất thiện lương, cho dù vị trí nữ chính trống, đều sẽ chờ Thần Nhạc, tin tưởng Thần Nhạc một ngày nào đó sẽ trở lại.

Nhưng Gintama không phải, Thần Nhạc biến mất, họ lập tức chọn lên ngôi, hoàn toàn sẽ không nói gì về việc mãi mãi chờ Thần Nhạc, càng sẽ không nói mãi mãi giữ vị trí nữ chính cho cô bé, tuyệt đối sẽ không.

Hài hước, nhưng cũng sẽ không khiến người ta cảm thấy ích kỷ.

Cần tranh thì tranh.

Thần Nhạc nghe mọi người đều thèm muốn vị trí nhân vật nữ chính, rất sốt ruột, nàng vẫn rất thích cảm giác được ra mắt trong Vạn Sự Ốc.

Nếu vì đạo thống Dạ Thỏ mà từ bỏ vị trí này, trong lòng rất không cam tâm.

Ta phải làm sao.

Thần Nhạc muốn quay về bảo vệ vị trí nữ chính, nhưng lại lo lắng cứ thế đi ra sẽ bị người ta xem thường, rất do dự.

Ngươi đã hắc hóa, đương nhiên là phải có tất cả.

Đỗ Lan nói với Thần Nhạc, cuộc đời hắc hóa không cần giải thích, cứ làm là được, muốn gì thì phải dùng thực lực của mình để bảo vệ.

Thật sự có thể sao.

Như vậy có quá tham lam không.

Một người làm sao có thể chiếm tất cả lợi ích.

Thần Nhạc nói.

Phản diện làm sao có thể nói như vậy.

Phải là muốn có tất cả.

Hơn nữa, vị trí nhân vật nữ chính cũng không phải ngươi nói muốn là được, cũng phải mọi người thừa nhận ngươi mới được.

Nếu ngươi quay về, họ tự nhiên sẽ biết khó mà lui, dù sao kinh nghiệm của họ tuy rất đặc sắc, nhưng không phù hợp với Vạn Sự Ốc.

Kinh nghiệm của A Diệu tuy nghị lực, nhưng cô ấy quá hung dữ, cứ cố gắng biểu diễn lại không còn hài hước nữa.

Tiểu Viên tuy rất mạnh, quá khứ cũng đủ đen tối, nhưng tuyến hài của cô ấy quá người lớn, không thể làm cho mọi lứa tuổi đều thích.

Đăng Thế và Khải Sắt Lâm căn bản không hài hước, nên họ không thể trở thành lực lượng chủ chốt của Vạn Sự Ốc.

Vạn Sự Ốc của Gintoki không phải là một nhóm hài hước, mà là gia đình võ sĩ giúp mọi người giải quyết vấn đề.

Thần Nhạc bày tỏ Vạn Sự Ốc vẫn đang nghiêm túc giúp đỡ mọi người, cái gọi là ta vì mọi người, mọi người vì ta, những người được Vạn Sự Ốc giúp đỡ, mọi người cũng sẽ giúp đỡ Vạn Sự Ốc.

Thông qua sự giúp đỡ lẫn nhau này, tạo ra một khu Kabukichou hòa bình.

Đương nhiên rồi, nhiều khán giả thực ra chỉ thích các tác phẩm về Kabukichou, mở rộng ra vũ trụ, bắt đầu đối kháng Thiên Đạo Chúng thì lại không có chút khí chất tiểu gia tử.

Dù sao quy kết yếu tố bất hòa của vũ trụ vào một kẻ Hư, sau đó dùng một đại phản diện, cưỡng chế gắn kết các thế lực đang đấu tranh lại với nhau, cuối cùng lại có một kết cục đại đoàn viên hiển nhiên là vô cùng kỳ lạ.

Không chỉ Gintama như vậy, Naruto cũng vậy, khi còn là những câu chuyện nhỏ, tiếng cười, tiếng mắng đều thành văn, nhưng một khi đến đại cục thì không giữ được, chỉ có thể lôi ra một đại phản diện.

Uchiha Madara bày tỏ tất cả đều là âm mưu của ta, Oki Kaguya bày tỏ là âm mưu của ta, hình như đánh bại phản diện cuối cùng là những tranh chấp trước đây sẽ kết thúc.

Hơn nữa, phản diện ban đầu rõ ràng có đủ loại âm mưu quỷ kế, đủ loại ưu thế, cuối cùng lại chọn đối mặt trực diện với nhân vật chính, càng buồn cười hơn là còn không đánh lại nhóm nhân vật chính, trực tiếp khiến phong cách của phản diện bị mất hết.

Phản diện rõ ràng có ưu thế, lại từ bỏ ưu thế không dùng, đi so sức chiến đấu với nhân vật chính, đây chẳng phải là chuyện đùa sao.

Ví dụ như Hư, hắn thống lĩnh Thiên Đạo Chúng, dẫn dắt một lượng lớn Thiên Nhân khai hoang mở đất, có rất nhiều Thiên Nhân đều ủng hộ Thiên Đạo Chúng.

Nếu thực sự muốn giải quyết Vạn Sự Ốc, căn bản không cần Hư tự mình ra tay.

Nhưng Hư lại tự mình tiêu diệt Thiên Đạo Chúng, sau đó còn muốn hủy diệt thế giới, cuối cùng bị Vạn Sự Ốc đánh bại, thật không biết hắn sống mấy vạn năm, rốt cuộc đã lãng phí thời gian bao nhiêu mới trở nên phi lý trí như vậy.

Cho nên Vạn Sự Ốc nếu chỉ ở Kabukichou giúp đỡ, đoàn kết các thế lực ở Kabukichou, khán giả sẽ không cảm thấy có gì bất hòa.

Bất kể là giúp đỡ ông lão kỹ sư muốn báo thù Mạc Phủ, hay giúp đỡ nữ lính cứu hỏa muốn chứng minh bản thân, hay giúp đỡ cô em gái rèn kiếm kế thừa ý chí của cha, truyền thừa tinh thần của thợ rèn kiếm, hay giúp đỡ những người già hoàn thành lời hứa thời trẻ, hay giúp đỡ cậu nhóc nhà quê bỏ nhà ra đi làm trai bao đều là mạc dĩ thiện tiểu nhi bất vi đừng vì việc thiện nhỏ mà không làm, mọi người đều sẽ cảm động, cũng tin tưởng những người được giúp đỡ này sẽ cảm ơn.

Cho dù mở rộng hơn một chút, giúp đỡ Shinsengumi, giúp đỡ các chí sĩ Nhương Di, tấn công tài phiệt, tấn công hải tặc vũ trụ, hoặc thế lực hắc ám ngoài hành tinh, mọi người cũng đều có thể chấp nhận.

Nhưng đột nhiên lấy vũ trụ làm sân khấu, thì lại rất khó khiến người ta tin tưởng.

Bởi vì các thế lực lớn trong vũ trụ đều có quân sự, chính trị, kinh tế của riêng mình, rất khó bị cá nhân thay đổi.

Kinh tế cuối cùng nhìn vào chính trị, chính trị cuối cùng nhìn vào lịch sử, lịch sử cuối cùng nhìn vào địa lý.

Sự ràng buộc lợi ích, mâu thuẫn xung đột giữa các thế lực, đều là tích lũy theo thời gian, đều là các loại yếu tố phức tạp xen kẽ vào nhau mà hình thành.

Làm sao dễ dàng thay đổi như vậy.

Chương 3049

Cho nên một khi đã nâng tầm cục diện, tiếp tục dựa vào ràng buộc tình cảm giữa người với người làm động lực thúc đẩy câu chuyện thì sẽ thiếu hụt hậu kề.

Điều này giống như tiểu thuyết võ hiệp biến thành tiểu thuyết tiên hiệp vậy, thời đại võ hiệp mọi người dựa vào sự tin tưởng giữa người với người, võ hiệp chỉ là một vòng tròn nhỏ, một hiệp khách có danh tiếng, truyền miệng, mọi người đều có thể tin tưởng, dù sao mọi người đều là người quen trong cùng một vòng tròn.

Còn tiên hiệp thì động một cái là hàng trăm hàng ngàn năm thay đổi, người quen biết nhân vật chính đã chết hết rồi, khi gặp người lạ, chắc chắn không thể tin tưởng ngay lập tức, cuối cùng đành phải dựa vào thực lực để nói chuyện.

Thế giới võ hiệp, người với người có thể thông qua các mối quan hệ tình cảm, giúp đỡ lẫn nhau để xây dựng tình cảm và cơ sở tin tưởng.

Nhưng thế giới tiên hiệp, đầu tư vào tình cảm và tin tưởng căn bản không có thu hoạch, nên cứ giết người đoạt bảo là xong, vì khoảng cách thời gian quá lớn, bất kỳ sự tin tưởng nào cũng không chịu nổi sự va đập của thời gian.

Cho nên ở Kabukichou, thậm chí ở thành phố Edo, trong cái vòng tròn cụ thể này, ràng buộc giữa người với người là hữu dụng.

Đến khi ra toàn vũ trụ, thì điều cần là thực lực tổng hợp, không phải Vạn Sự Ốc có thể xoay chuyển được.

Vạn Sự Ốc nếu muốn trở thành gia đình võ sĩ thực sự, trước tiên phải từ bỏ thân phận võ sĩ, hoàn toàn hắc hóa mới được.

Sau khi hắc hóa, mới có thể có sức ảnh hưởng mạnh hơn.

Không thể dựa vào ràng buộc giữa người với người, mà phải dựa vào chế độ, chỉ có chế độ lạnh lùng mới có thể hình thành một thế lực khổng lồ.

Đỗ Lan nói: Ngươi hiểu không.

Nếu là trước đây, Thần Nhạc chắc chắn không hiểu, nhưng bây giờ nàng đã hiểu.

Vì vũ trụ rất lớn, nàng nói: Ta hiểu, một người có thể quen biết có giới hạn, theo nghiên cứu, cho dù một người một ngày không làm gì cả, chỉ đi làm quen người khác, cả đời cũng chỉ có thể gặp khoảng mười vạn người, trong đó chào hỏi được khoảng năm ngàn người, cuối cùng có thể giao lưu trôi chảy không quá ba trăm người, thực sự có thể thiết lập tình bạn cũng không quá mười một mười hai người.

Cho nên Gintoki có thể kết giao mười mấy người bạn chân tình, nhưng không thể một mình quản lý mười vạn người.

Chỉ có thể dùng chế độ mới có thể khiến Gintoki trở thành lãnh đạo của mười vạn người.

Ngươi quả nhiên rất thông minh.

Đỗ Lan bày tỏ Thần Nhạc quả nhiên là một thiếu nữ Dạ Thỏ thông minh, trước đây chỉ là không có cơ hội học tập, một khi bắt đầu học tập, thật sự như ngồi tên lửa mà bay lên.

Chính là đạo lý này, đời người thực sự có thể hiểu sâu sắc chỉ có mười mấy người, nếu muốn thông qua mười mấy người này để kiểm soát mười vạn người, thì không thể nói tình cảm, mà phải nói chế độ.

Đây chính là nguyên nhân thực sự khiến cục diện của các tác phẩm anime không thể mở rộng, vì ràng buộc tình cảm có tính cục hạn.

Thần Nhạc ý thức được cục diện của Vạn Sự Ốc bị giới hạn ở Kabukichou, nên có thể kết bạn với mọi người, nếu lên một tầng cao hơn, thì rất khó lấy bạn bè làm sợi dây duy trì.

Giống như một vị hoàng đế nào đó đã nói, chấp chính nhiều năm, điều thu hoạch được nhiều nhất không phải bạn bè, mà là kẻ thù.

Trong vũ trụ, sức mạnh của Kabukichou quá nhỏ bé.

Thần Nhạc quyết định trở về Vạn Sự Ốc, và cải tạo Vạn Sự Ốc, cải tạo thành đạo trường.

Ta quyết định rồi, ta muốn về Vạn Sự Ốc tiếp tục ngộ đạo, sau đó lấy Vạn Sự Ốc làm đạo trường truyền bá đạo thống Dạ Thỏ, tiện thể bảo vệ thân phận nữ chính của ta.

Thần Nhạc bày tỏ phản diện chính là phải có tất cả, nàng đã ngộ ra.

Rất tốt, vậy thì quay về đi.

Lúc này mọi người vẫn đang tranh cãi, đều cho rằng nữ chính mới nên là mình.

Ha ha, các ngươi nghĩ đẹp quá rồi.

Thần Nhạc bước ra cửa, cười lớn không ngừng: Địa vị nữ chính vẫn thuộc về ta, ta sẽ khiến cả vũ trụ trở nên thú vị hơn, cũng sẽ triệt để cải tạo Vạn Sự Ốc, cải tạo Kabukichou, cải tạo Edo, cải tạo cả hành tinh.

Khiến tất cả nhân loại đều trở thành tộc Dạ Thỏ.

Ngân Thời không hiểu, Thần Hoảng bày tỏ làm sao có thể chứ.

Phụ thân, con đã quyết định khai sáng đạo thống Dạ Thỏ để thay thế huyết thống, sau này ai đến bái con làm sư, ai học thành Nguyên Khí Dạ Thỏ, người đó chính là tộc Dạ Thỏ.

Thần Nhạc nói: Con muốn làm Vũ Thái Đẩu trong thế giới hiện thực.

Ngân Thời bày tỏ Thần Nhạc thực sự đã nhiễm độc quá sâu, tuy thầy giáo Vũ Thái Đẩu quả thực rất giỏi, nhưng dù sao cũng là nhân vật truyện tranh.

Chị cả, Tiểu Viên, Đăng Thế Bà Bà, Khải Sắt Lâm, các người cũng cùng làm Dạ Thỏ đi.

Thần Nhạc bày tỏ mọi người đừng tranh ai làm nữ chính, mọi người cùng làm Dạ Thỏ.

Đây là triển khai phép thuật thiếu nữ thần kỳ gì vậy.

Ta chỉ nghe nói truyền bá tình yêu và hòa bình, chưa từng nghe nói truyền bá đạo thống Dạ Thỏ.

Ngân Thời rất bất lực, cảm thấy đầu óc Thần Nhạc đã hoàn toàn bị văn hóa ACG của Trái Đất tẩy não, đủ loại ý nghĩ đều quá phi thực tế.

Thần Hoảng thở dài, xem ra con gái sẽ không trở lại bình thường được nữa, hắn không hiểu, mình là một người cha già vậy mà ảnh hưởng không bằng người ngoài, mình thực sự là một người cha thất bại.

Linh hồn của mẹ con bé trên trời chắc cũng sẽ oán trách, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể để Thần Nhạc ở lại Trái Đất thôi.

Thôi vậy, đã con có quyết tâm như vậy, muốn đi con đường của mình, vậy ta cũng không cản con, chỉ hy vọng con có thể làm tốt, đừng quá sức.

Thần Hoảng chỉ lo con gái không học được cách tự lượng sức mình.

Yên tâm đi, con sẽ cẩn thận.

Thần Nhạc nói.

Gintoki, con gái ta vẫn phải làm phiền ngươi chăm sóc rồi.

Thần Hoảng với tư cách là Chủ Tinh Hải Phường không thể ở lại Trái Đất mãi, cuối cùng hắn vẫn phải trở về vũ trụ tiếp tục công việc của mình.

Được thôi, ta cố gắng hết sức.

Ngân Thời biết mình rất khó thuyết phục Thần Nhạc, vì cô bé đã bị Đỗ Lan dẫn dắt đến một con đường không thể đoán trước.

Thầy giáo của Học Viện Phản Diện sao.

Khủng khiếp đến thế.

Thần Nhạc bày tỏ mọi người đừng tranh nữ chính, mà nên trở thành Dạ Thỏ.

Mọi người bày tỏ thật sự có thể sao.

Cô nhóc này có phải muốn biến thành loại Thiên Nhân chuyên lừa tiền, chuẩn bị thông qua việc mở lớp đào tạo để lừa tiền không.

Khải Sắt Lâm hỏi.

Khoa học kỹ thuật của Thiên Nhân tuy rất phát triển, nhưng tội phạm trong Thiên Nhân vô cùng nghiêm trọng, rất nhiều Thiên Nhân đến Trái Đất lừa tiền.

Mà Thiên Đạo Chúng cũng không quản, chỉ cần nộp đủ phí bảo hộ là được, Thiên Nhân có thể lợi dụng một số kỹ thuật ngoài hành tinh để tiến hành hoạt động lừa đảo.

Mạc Phủ đương nhiên cũng không quản, không những không quản, thậm chí còn hợp tác với Thiên Nhân cùng lừa gạt loài người, kiếm lợi từ đó.

Cho nên Thiên Nhân ở Edo mở các lớp đào tạo, thậm chí còn thành lập tôn giáo, kiếm tiền đặc biệt.

Khải Sắt Lâm vốn là thành viên của một tổ chức tội phạm Thiên Nhân, tổ chức của họ cũng giỏi lừa đảo và trộm cắp.

Họ thường giả vờ là nạn nhân, giành lấy sự đồng cảm của mục tiêu, đợi đến khi mục tiêu tin tưởng họ, sẽ trộm tiền của mục tiêu rồi trực tiếp chạy trốn.

Diễn lại câu chuyện nông dân và rắn.

Tuy trước đây mình cũng là tội phạm, nhưng Khải Sắt Lâm nói về các phương thức tội phạm khác của Thiên Nhân thì vẻ mặt khinh thường, như thể thủ đoạn của mình tinh vi hơn việc mở lớp đào tạo, lừa phí đào tạo vậy.

Thực ra đều là lừa và trộm cả thôi.

Đạo thống Dạ Thỏ là sự kết hợp và dung hòa của các võ đạo trong toàn vũ trụ, hơn nữa còn dung nhập kỹ thuật Nguyên Khí.

Chỉ cần đệ tử tu luyện đều có thể giành được sức mạnh siêu việt huyết thống.

Thần Nhạc nói: Trước đây giữa các huyết thống khác nhau trong vũ trụ tồn tại sự khác biệt lớn, ví dụ tộc Dạ Thỏ được gọi là dân tộc chiến đấu, nên thực lực mạnh hơn người thường.

Bây giờ chỉ cần thông qua học tập là có thể trở nên mạnh hơn, ngay cả người như Shinpachi cũng có thể biến thành chiến sĩ vũ trụ.

Shinpachi bày tỏ người như mình thật sự xin lỗi nhé.

Ngân Thời nói: Vậy học xong là có thể phóng Nguyên Khí Đạn sao.

Đương nhiên có thể.

Thần Nhạc rất chắc chắn nói: Ngay cả Quy Phái Khí Công cũng được.

Ngân Thời lập tức nói: Hãy để chúng ta hoan nghênh nữ vương đại nhân trở về Vạn Sự Ốc, bây giờ lập tức di giá.

Để học Quy Phái Khí Công, hắn hoàn toàn không còn chút liêm sỉ nào.

Đạo trường Vạn Sự Ốc chính thức khai mở.

Lại là một ngày hòa bình.

Đỗ Lan bày tỏ mình lại cứu vớt một thiếu nữ.

Tiếp theo Đỗ Lan lại phải bắt đầu giáo dục phản diện, một số phản diện là có thể tha thứ, vì tam quan của họ bị hiện thực tàn khốc nghiền nát, nên đã bắt đầu hình thức báo thù, họ không nhất thiết chỉ vì bản thân.

Còn một số phản diện thì hoàn toàn vì bản thân, chính là ích kỷ.

Đương nhiên cũng có một số phản diện, họ không vì bản thân, cũng không vì thay đổi thế giới, chỉ là tìm nhân vật chính gây phiền phức, để thể hiện sự tồn tại.

Bản thân họ không thể cảm nhận được sự tồn tại của mình, chỉ có thể thông qua người khác để cảm nhận.

Bản thân họ không thể nắm bắt được sự tồn tại của mình, không có một chỉ tiêu rõ ràng, nên chỉ có thể thông qua kẻ khác để chứng minh bản thân.

Thông qua việc quan sát thái độ của người khác đối với mình, để xác định bản thân.

Thực ra mỗi người ít nhiều đều quan tâm đến ánh mắt của người khác, hiện tượng này phổ biến, nhưng bản thân cuối cùng vẫn có tam quan, thái độ của người khác chỉ là một tham khảo, chứ không phải tiêu chuẩn duy nhất quyết định bản thân.

Nhưng một số phản diện lại chỉ thông qua việc đối đầu với nhân vật chính để giành lấy cảm giác tồn tại, hoàn toàn không có tam quan của riêng mình, nói chung là vô cùng khó chơi.

Loại phản diện này giống như trẻ con, trẻ con ban đầu cũng không có tam quan của riêng mình, hoàn toàn thông qua phản ứng của cha mẹ để quyết định mình có nên tiếp tục bắt chước hành vi đó hay không.

Chương 3050

Ví dụ như trẻ con xem TV bắt chước chương trình lãng phí lương thực, cha mẹ đánh một trận, trẻ con sẽ biết không thể lãng phí lương thực.

Nếu nó học được cách đếm số, cha mẹ khen ngợi, nó có thể sẽ tiếp tục kiên trì.

Trẻ con thông qua phản ứng của cha mẹ để quyết định hành vi của mình, sau đó dần dần xây dựng tam quan của mình.

Nhưng loại phản diện này lại không muốn xây dựng tam quan, chỉ muốn gây phiền phức với chính phái, sau đó thông qua phản ứng của nhân vật chính để xác định bản thân.

Loại phản diện này, Đỗ Lan đều cảm thấy khó chơi, nên loại phản diện này hắn trực tiếp bỏ qua.

Hắn không muốn làm cha mẹ của phản diện, khó quá.

Phản diện truyền thống quá không đặc sắc, vì dã tâm của mình không ngừng tranh giành quyền lợi, bề ngoài thì lại giả vờ rất quân tử.

Đỗ Lan biết loại phản diện ngụy quân tử này đã thịnh hành trong một thời gian dài, bề ngoài nhìn chính trực hơn ai hết, nhưng trong thâm tâm lại có dã tâm của riêng mình, thèm muốn địa vị không thuộc về mình.

Tuy nhiên, loại phản diện truyền thống này đã lỗi thời, tiếp theo thịnh hành là phản diện kiểu ma vương, họ sẽ không ngụy trang bản thân, trực tiếp dùng thực lực để nói chuyện, thiết lập đối kháng giữa ma đạo và chính đạo.

Nhưng ma vương cũng khó duy trì lâu, sau đó lại có phản diện lão cổ hủ, những phản diện này kiên định bảo vệ các quy tắc lạc hậu, coi tất cả những người cố gắng thay đổi quy tắc là kẻ thù, áp chế cả xã hội, không phải ma vương mà còn hơn cả ma vương.

Sau phản diện lão cổ hủ, là phản diện có thể tha thứ, loại phản diện này bị xã hội hành hạ đến hắc hóa, đối kháng sự bất công của xã hội.

Nói là phản diện, nhưng lại rất dễ khiến người ta đồng cảm, hơn nữa còn có thể tẩy trắng, nên rất thịnh hành.

Mà những phản diện có thể tha thứ này cũng được chia thành vài loại lớn: hy vọng cải thiện nhân loại, hy vọng hủy diệt nhân loại, hy vọng bản thân sống thoải mái, loại đáng thương nhất chính là bản thân trở thành kẻ bảo vệ quy tắc mà mình ghét nhất, bảo vệ quy tắc đã từng làm tổn thương mình, tiếp tục làm tổn thương người khác.

Ngân Thời đang học Quy Phái Khí Công từ Thần Nhạc, lén lút luyện tập khi một mình.

Hắn vẫn luôn như vậy, trước đây khi còn đi học, ban ngày ngáp ngắn ngáp dài lười biếng, nhưng ban đêm lại lén lút một mình cố gắng vung kiếm luyện tập.

Chính là thuộc loại bề ngoài tỏ ra không học gì, nhưng trong bóng tối lại liều mạng học hỏi, kiểu học bá rất đáng ghét.

Để có thể học Quy Phái Khí Công nhanh nhất, hắn thực sự rất cố gắng.

Vạn Sự Ốc biến thành Đạo Trường Dạ Thỏ, cùng với số lần Thần Nhạc thách đấu võ đường ngày càng cao, nàng đã nổi tiếng khắp vũ trụ.

Có rất nhiều Thiên Nhân ngưỡng mộ danh tiếng mà đến, hy vọng có thể học được một chiêu nửa thức.

Danh tiếng lớn đến mức ngay cả Đoàn Hải tặc Xuân Vũ cũng đã nghe nói đến sự tồn tại của Thần Nhạc.

Hải tặc vũ trụ Xuân Vũ, đứng sau là Thiên Đạo Chúng.

Họ chia thành mười ba đoàn chiến đấu, cướp bóc khắp vũ trụ, thuộc loại hải tặc có quyền cướp bóc hợp pháp.

Nếu có thế lực vũ trụ nào không phục tùng Thiên Đạo Chúng, thì đoàn hải tặc sẽ đến cướp bóc, cho đến khi họ khuất phục Thiên Đạo Chúng, nộp phí bảo hộ.

Vũ trụ tuy nói là tuyến đường tự do, nhưng chỉ có tự do của Thiên Đạo Chúng mới là tự do.

Chỉ khi nộp tiền cho Thiên Đạo Chúng mới có thể thông hành, nếu không nộp, sẽ bị hải tặc cướp bóc.

Thiên Đạo Chúng chủ yếu kiểm soát Long Mạch, nhưng vũ trụ rất rộng lớn, trong vũ trụ vẫn còn không ít nơi không thể đến được bằng Long Mạch, lúc này cần phải sử dụng phi thuyền vũ trụ.

Nếu xây dựng quân đội khổng lồ để kiểm soát vũ trụ, chi phí quá cao, sẽ là được không bù mất.

Còn dùng hải tặc để kiểm soát thì đơn giản hơn nhiều.

Thiên Đạo Chúng phải quản lý một lượng lớn Thiên Nhân, một mặt dẫn dắt họ khai hoang mở đất, một mặt lại phải kiềm chế sự phát triển của Thiên Nhân, tránh Thiên Nhân vượt qua sự kiểm soát của mình trong giao thương.

Thời Ân Thương, ban đầu các chư hầu đều đến Triều Ca triều cống giao thương, giao thương đều bị Ân Thương kiểm soát.

Nhưng rất nhanh bốn đại Bá Hầu đã ra đời, đông nam tây bắc: Đông Bá Hầu, Nam Bá Hầu, Tây Bá Hầu, Bắc Bá Hầu.

Bá Hầu là người đứng đầu được các chư hầu bầu cử, chính là bốn trung tâm giao thương.

Các chư hầu ở bốn phương đông nam tây bắc không còn đến triều cống Thiên Tử nhà Thương nữa, vì quá xa, họ hoàn toàn có thể đến vùng đất của Bá Hầu để giao thương gần hơn.

Bốn đại Bá Hầu trở thành thương nhân trung gian, có thể kiếm lời từ chênh lệch giá mà phát triển.

Thiên Tử không có cách nào quản lý, dù có giam người lại cũng vô ích.

Dù sao sự phát triển của bốn đại Bá Hầu là nhu cầu của các chư hầu xung quanh, họ không muốn mạo hiểm đến Triều Ca.

Thời đại đó, giao thông lại không thuận tiện, cũng không có dự báo thời tiết, ra ngoài mà gặp mưa, bệnh tật có thể dẫn đến tử vong.

Huống chi trên đường còn có hổ, gấu và các loài mãnh thú khác xuất hiện.

Lượng giao thương của các chư hầu nhỏ lại không lớn, thực sự không cần thiết mạo hiểm đến Triều Ca, thực sự được không bù mất.

Kết quả là bốn đại Bá Hầu lớn mạnh, cuối cùng nhà Ân Thương bị Tây Bá Hầu đánh bại.

Nhà Chu thực ra cũng vậy, nước Sở vì sao có thể là nước đầu tiên xưng vương.

Chính là vì phương nam cũng có rất nhiều thế lực nhỏ, họ cũng có nhu cầu giao thương, nhưng chạy đến gặp Chu Thiên Tử căn bản không đáng.

Cho nên tìm nước Sở để giao thương là được, tuy nước Sở chỉ là một tử tước, nhưng đủ gần.

Cuối cùng các thế lực phương nam đều đến nước Sở, nước Sở liền xưng vương.

Sau này Chiến Quốc Thất Hùng cũng chính là bảy khu vực giao thương, đều đã vượt qua Chu Thiên Tử để giao thương, Chu Thiên Tử chỉ có thể trơ mắt nhìn họ lớn mạnh.

Cho nên cái gọi là kiểm soát, chủ yếu chính là kiểm soát giao thương.

Trong thời Xuân Thu có rất nhiều người tinh thông giao thương, ví dụ như Bạch Khuê, Quản Trọng.

Bạch Khuê còn tổng kết ra việc kinh doanh hàng hóa lớn phải xem theo mùa, điều quan trọng nhất là chờ đợi, thấy thời điểm thích hợp thì mua vào giá thấp, thấy thời điểm thích hợp thì bán ra giá cao.

Quản Trọng còn chơi đủ loại chiến tranh kinh tế, dựa vào giao thương làm suy yếu các nước địch.

Cho nên các triều đại sau này đều kiểm soát giao thương, và thậm chí còn xuất hiện cuốn Diêm Thiết Luận nổi tiếng, cũng là thảo luận về vấn đề quyền kiểm soát giao thương.

Hoàng đế rốt cuộc có nên kiểm soát giao thương hay không, các hào cường rốt cuộc có thể nắm giữ giao thương hay không.

Cuối cùng kết quả thảo luận chính là hoàng đế và hào cường đều có nhu cầu giao thương, kết quả là công tư cùng tồn tại.

Thậm chí đến Minh Thanh bế quan tỏa cảng, cũng là một phương pháp kiểm soát giao thương.

Đương nhiên phương Tây cũng vậy, đế quốc Mặt Trời Không Lặn chính là thông qua hải tặc để kiểm soát giao thương, muốn an toàn thì phải nộp tiền.

Chiến thuật này khiến các quốc gia khác đau đầu.

Thiên Đạo Chúng với tư cách là tồn tại giống như Thiên Tử trong vũ trụ, kiểm soát vũ trụ rộng lớn, sẽ gặp phải vấn đề tương tự, làm thế nào để đảm bảo mình có thể trích phần trăm từ mỗi giao dịch.

Các hành tinh Long Mạch chính là cảng khẩu và trạm tiếp tế, kiểm soát những địa điểm này chắc chắn sẽ kiếm được tiền, nhưng một số hành tinh sẽ tìm cách tránh các trạm tiếp tế.

Hành vi tránh các trạm tiếp tế này tuyệt đối không thể cho phép, cho nên Thiên Đạo Chúng kiểm soát hải tặc.

Đương nhiên Thiên Đạo Chúng cũng không chỉ kiểm soát hải tặc, còn kiểm soát một số giao dịch ngầm không thể thấy ánh sáng, ví dụ như buôn bán người, ma túy bất hợp pháp v. v.

Những thứ này đều là phương pháp nhanh chóng cướp đoạt tài sản, đôi khi tốc độ giao dịch bình thường quá chậm, hoặc không thể cạnh tranh với người khác, thì phải làm chút gì đó như thuốc phiện, đi đường tà đạo.

Thiên Đạo Chúng tuy mạnh mẽ, nhưng không phải hành tinh nào cũng muốn giao thương với họ, vậy thì phải dùng buôn bán bất hợp pháp để kiếm tiền.

Tóm lại, hiện tại vũ trụ là một cảnh tượng thời Xuân Thu.

Chương 3051

Trước mắt lực kiểm soát của Thiên Đạo Chúng vẫn ổn, nhưng trong bóng tối đã có Thiên Nhân tích lũy sức mạnh.

Xuân Thu chính là quá trình Chu Thiên Tử không ngừng suy yếu, đến thời Xuân Thu Ngũ Bá, Thiên Tử cơ bản chỉ là vật tượng trưng, đến Chiến Quốc thì Thiên Tử và chư hầu hoàn toàn đổi vị.

Ban đầu Thiên Tử một lời nói có thể quyết định, đến thời Ngũ Bá, Thiên Tử ăn cơm cũng phải nhìn mặt Bá chủ, nếu Bá chủ không muốn, còn cắt cả lúa mạch của Thiên Tử.

Đến Chiến Quốc, dấu hiệu là Điền Thị Đại Tề, chính là Thiên Tử tự mình phá hoại chế độ phong kiến, phong hầu cho các chư hầu tiếm quyền.

Thiên Tử phong hầu cho Điền Thị, lại phong hầu cho ba quý tộc Triệu Ngụy Hàn, triệt để phá vỡ giới hạn chế độ.

Từ đó Thiên Tử chỉ là một biểu tượng, mọi người nhìn vẫn là thực lực, chỉ cần thực lực mạnh, là có thể khiến Thiên Tử đóng dấu thừa nhận địa vị của mình.

Thiên Đạo Chúng hiện tại vẫn ổn, thuộc loại muốn ra lệnh cho ai thì ra lệnh, vẫn chưa đến mức cần Bá chủ chống lưng.

Thiên Tử, Ngũ Bá, Thất Hùng, chính là quá trình thực lực không ngừng chuyển dịch.

Đoàn Hải tặc Xuân Vũ biết Thần Nhạc đang tuyên truyền đạo thống, liền nghĩ liệu có nên hấp thu nàng vào Xuân Vũ, để tăng cường sức mạnh của mình, đến lúc đó họ cũng có thể làm một Bá chủ, giúp Thiên Đạo Chúng.

Ai mà không muốn mạnh hơn.

Trong vũ trụ này mọi người đều muốn mạnh hơn, Đoàn Hải tặc Xuân Vũ cũng muốn mạnh hơn, họ không ngại trở thành Bá chủ.

Đến lúc đó Thiên Đạo Chúng đều phải dựa vào Xuân Vũ, chẳng phải rất tốt sao.

Thần Nhạc này, là em gái của ngươi đúng không, ngươi có thể đưa nó vào Xuân Vũ không.

Xuân Vũ cũng có dã tâm của riêng mình, không cam tâm chỉ làm hải tặc, muốn trở thành Bá chủ chi phối vũ trụ.

Thần Uy có chút không vui, hắn không hy vọng em gái tham gia vào hoạt động nguy hiểm như vậy.

Nhưng nghĩ đến em gái đã đi khắp nơi thách đấu võ đường, lại rất bất lực, dù sao cũng đang mang trong mình huyết thống Dạ Thỏ bị nguyền rủa.

Đi Trái Đất đi, sư phụ của ngươi chẳng phải cũng ở Trái Đất sao.

Vừa hay có thể đến thăm.

Thần Uy cúi đầu nói: Như ngài mong muốn.

Đi nhanh về nhanh.

Trái Đất với tư cách là một hành tinh Long Mạch, tiềm năng phát triển rất lớn, nên đoàn hải tặc rất coi trọng, đã phái hai đoàn trưởng thường xuyên ở lại Trái Đất làm lực lượng có thể điều khiển bất cứ lúc nào.

Một người là sư phụ của Thần Uy, được gọi là Dạ Vương Phượng Tiên, người còn lại là Khổng Tước Cơ Hoa Đà, hai người họ đều kiểm soát những thế lực tương đối lớn, chia một phần miếng bánh trong sự phát triển của Trái Đất.

Thần Uy xuất phát đến Trái Đất, mang theo hai đồng tộc.

Sức chiến đấu của ba người đủ để khiến Edo long trời lở đất.

Thần Nhạc không hề biết anh trai mình sắp đến, nàng đang tiếp đón từng đệ tử đến bái sư học nghệ, cố gắng truyền dạy bản lĩnh của mình cho đối phương.

Họ đều mặc bộ đồ tập cùng kiểu với Quy Tiên Nhân, chỉ là trên ngực và lưng không phải chữ Quy, mà là chữ Thỏ, Thần Nhạc cũng được gọi là Thỏ Tiên Nhân.

Ca Vũ Kỹ Đinh, nơi vui chơi của người giàu, là thang lên thiên đường cho người nghèo.

Ở đây, vô số thanh niên, thiếu nữ thôn quê khát khao một đêm đổi đời, gặp gỡ đại gia để thay đổi vận mệnh.

Nơi đây hội tụ đủ cờ bạc, rượu chè, ma túy, mang đến sự vinh hoa phú quý không tưởng cùng những tội ác cũng không tưởng.

Tại sòng bạc Khổng Tước Cơ, mỗi ngày đều có người đánh mất cuộc đời, mỗi ngày đều diễn ra những bi kịch lặp đi lặp lại như trong bộ truyện Đổ Bác Mặc Kỳ Lục, một con bạc không ngừng muốn lật kèo, nhưng kết cục lại thua sạch, thậm chí thân thể cũng bán cho sòng bạc, cuối cùng chỉ có thể bị bán ra ngoài hành tinh làm nô lệ.

Cũng có những con bạc muốn gian lận kiếm tiền trong sòng, nhưng nếu bị bắt sẽ trở thành công cụ kiếm tiền của sòng bạc.

Ngoài sòng bạc, nơi đây còn có các khách sạn thuê số lượng lớn thiếu nữ tiếp rượu, có rất nhiều khách sạn phục vụ nam giả nữ và nữ giả nam.

Tất nhiên, còn có quán rượu Đăng Thế Cư bình dị, không hề ăn nhập với những chốn xa hoa này.

Với nhiều thế lực như vậy, tất nhiên không thể thiếu các tổ chức trung gian, giải quyết mâu thuẫn, cung cấp môi giới hoặc bảo kê cho những thế lực này, đó chính là các thế lực hắc ám.

Tại Ca Vũ Kỹ Đinh, thế lực hắc ám lớn nhất là Câu Thử Tổ, tổ chức này có rất nhiều thuộc hạ, kiểm soát một lượng lớn ngành nghề, trở thành một sức mạnh không thể thiếu trong Ca Vũ Kỹ Đinh.

Nhưng Ca Vũ Kỹ Đinh không phải là nơi tiêu thụ duy nhất, nơi đây chủ yếu là kinh doanh lách luật, ít nhất bề ngoài thì mọi hoạt động đều hợp pháp.

Đối thủ cạnh tranh của Ca Vũ Kỹ Đinh là Cát Nguyên Đào Nguyên Hương, nơi đây không phải lách luật mà là kinh doanh phi pháp thực sự.

Cát Nguyên Đào Nguyên Hương nằm trong một bến tàu vũ trụ khổng lồ bị đóng kín.

Nơi đây vốn là bến tàu sớm nhất được xây dựng sau khi Thiên Nhân xâm lược, sau đó bị bỏ hoang, bị băng hải tặc Xuân Vũ chiếm đóng và cải tạo thành một khu phố tội phạm phi pháp.

Ở đây, nhiều nhất là kỹ viện, vô số nam nữ trầm luân, cuối cùng biến thành xác sống, đánh mất cuộc đời và tuổi trẻ, cuối cùng trở nên như rác rưởi, sống lay lắt, không nhìn thấy bất kỳ tương lai nào.

Tại đây, chỉ cần có tiền là có thể làm bất cứ điều gì mình muốn, không có sự ràng buộc của pháp luật, không có đạo đức, có thể tùy ý chà đạp lên nhân phẩm của người khác, tận hưởng sự phóng túng cực độ.

Vì nằm trong bến tàu vũ trụ khép kín, vòm trời khổng lồ đã đóng mười mấy năm, nên Cát Nguyên Đào Nguyên Hương luôn như màn đêm suốt 24 giờ.

Người ta vừa bước vào là quên mất thời gian, quên mất trách nhiệm bên ngoài.

Dạ Vương Phượng Tiên là người kiểm soát Cát Nguyên Đào Nguyên Hương.

Với tư cách là một thành viên tộc Dạ Thỏ, không gian quanh năm không thấy mặt trời này rất phù hợp với ả.

Đèn đóm rực rỡ, xe cộ tấp nập, chìm đắm trong rượu và sắc.

Hai bên đường phố là những cô gái phong trần, mặc những bộ kimono tuyệt đẹp che giấu thân phận tội lỗi, dùng ánh mắt quyến rũ để chèo kéo khách hàng.

Không một người đàn ông nào có thể đi từ đầu phố đến cuối phố mà mặt không biến sắc.

Nơi đây Ca Vũ Kỹ Đinh căn bản không thể so sánh, nơi đây mới là thiên đường nhân gian thực sự.

Đàn ông đến Cát Nguyên Đào Nguyên Hương, ai cũng hiểu ý, chắc chắn là hy vọng được tận hưởng một phen.

Đương nhiên, mức tiêu phí cao nhất ở đây tuyệt đối không phải người đàn ông bình thường nào cũng có thể hưởng thụ được.

Nhưng đứng trên đường phố ngước nhìn hoa khôi đẹp nhất Đào Nguyên Hương thì vẫn có thể, không tốn tiền.

Tuy không nhìn rõ, nhưng hoa khôi vẫn là hoa khôi, chỉ riêng khí chất thôi cũng không phụ nữ nào sánh bằng.

Chỉ là được nhìn từ xa một cái, cũng đã cảm thấy cuộc đời viên mãn.

Nếu có thể cùng hoa khôi uống một chén rượu thì càng chết không hối tiếc.

Nhưng muốn cùng hoa khôi uống rượu, không chỉ có tiền là đủ, vì hoa khôi Thiên Luân là vật phẩm tư nhân của Phượng Tiên.

Trong một nơi tràn ngập rượu, sắc, tài khí này, có một cậu bé lại tự nhận là con trai của hoa khôi.

Để có thể gặp mặt hoa khôi, cậu đã đi con đường trộm cắp, vì gặp hoa khôi rất tốn tiền, dù là trộm cắp cũng cần rất nhiều năm mới đủ vốn.

Đương nhiên, mặc dù Đào Nguyên Hương kiếm rất nhiều tiền, nhưng chắc chắn không đủ để vận hành băng hải tặc vũ trụ, chẳng qua chỉ là muối bỏ bể mà thôi.

Khi hải tặc có nguồn tài chính riêng, họ có thể trở thành một chư hầu.

Phượng Tiên chính là như vậy, ả có thực lực, có địa bàn, có thu nhập, có vũ trang riêng, có thể nói là đã nắm giữ chính trị, kinh tế, quân sự, nhân sự của Đào Nguyên Hương.

Ả chính là một quân phiệt của Đào Nguyên Hương, đối với lệnh của băng hải tặc cũng thờ ơ, ngoài mặt vâng lời nhưng ngầm làm trái.

Chậc chậc, Ca Vũ Kỹ Đinh và Cát Nguyên Đào Nguyên Hương sao.

Xét từ GDP, vẫn là Ca Vũ Kỹ Đinh nhiều hơn, dù sao cũng là kinh doanh hợp pháp, tuy có lách luật nhưng có thể thu hút nhiều khách hàng hơn.

Còn Cát Nguyên Đào Nguyên Hương toàn là kinh doanh phi pháp, tuy lợi nhuận cao nhưng chi phí duy trì cũng lớn.

Đỗ Lan nói rằng cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng, vẫn phải xem xét kinh tế.

Từ góc độ kinh tế, sự thống trị của Phượng Tiên cũng đã đi đến bờ vực sụp đổ.

Chương 3052

Đào Nguyên Hương quả thực kiếm tiền, nhưng sau khi kiếm được tiền, một lượng lớn tiền đều được dùng để mua hàng hóa từ bên ngoài.

Điều này dẫn đến việc nhân viên Đào Nguyên Hương cũng không có ngày ngóc đầu lên được, không có tiền dư để phát triển.

Điều bao trùm Đào Nguyên Hương không phải là vòm trời của bến tàu vũ trụ, mà là một cuộc đời không có tương lai.

Không có kinh tế, tất cả mọi người chỉ có thể ăn cơm thanh xuân, rồi sau đó bị bỏ rơi, căn bản không có bất kỳ sự tích lũy nguyên thủy nào, không có cách nào kiếm được tiền để thay đổi công việc của mình.

Một ngày ở Đào Nguyên Hương, cả đời ở Đào Nguyên Hương, đây mới là vấn đề lớn nhất của Đào Nguyên Hương, giống như một vũng nước đọng.

Đỗ Lan tính toán kinh tế, Đào Nguyên Hương hoàn toàn không có tương lai.

Ca Vũ Kỹ Đinh thì khác, Ca Vũ Kỹ Đinh không ngừng thu hút nhân tài mới, vốn đầu tư mới, khách hàng mới, nên tương lai có hy vọng.

Mặc dù hy vọng này rất mong manh, nhưng thực sự tồn tại.

Tăng trưởng kinh tế của Ca Vũ Kỹ Đinh là bằng chứng tốt nhất, những điểm tăng trưởng kinh tế này có thể giúp một số võ sĩ hàn môn trỗi dậy trở lại.

Ví dụ như Tân Bát, từ một nhân viên cửa hàng đồ ngọt trở lại thành một võ sĩ có nhiều mối quan hệ.

Đỗ Lan nói Cát Nguyên Đào Nguyên Hương cần cải cách kinh tế, từ kinh doanh phi pháp biến thành kinh doanh hợp pháp.

Kinh doanh phi pháp nhìn rất tốt, nhưng thực ra nhu cầu rất nhỏ, hơn nữa trong quá trình cũng không sản xuất gì, rất khó mở rộng.

Vì vậy, nhìn thì kinh doanh phi pháp có vẻ mạnh mẽ, nhưng thực ra lại yếu nhất.

Nếu kinh doanh phi pháp thực sự mạnh mẽ, thì những người thông minh trên thế giới đều sẽ làm.

Nhưng thực tế chỉ có một số ít người thông minh không được trọng dụng mới làm kinh doanh phi pháp, như một sự bổ sung cho kinh doanh hợp pháp.

Chủ thể vẫn là kinh doanh hợp pháp.

Kinh doanh phi pháp chỉ có thể thỏa mãn lợi ích của một số ít người, định sẵn không thể làm lớn.

Vì vậy, sau khi đánh bại Phượng Tiên, Đào Nguyên Hương đã cải cách, chuyển sang kinh doanh hợp pháp, nhưng đáng tiếc là nhìn chung không mấy khả quan.

Dù sao kinh doanh hợp pháp cũng không dễ làm đến vậy, nên chỉ có một số ít phụ nữ muốn hoàn lương mới đi làm kinh doanh hợp pháp, còn lại vẫn tiếp tục làm kinh doanh phi pháp.

Mà những người làm kinh doanh hợp pháp cũng chỉ mở các cửa hàng nhỏ, bồi dưỡng con cháu, hy vọng con mình có thể trở thành võ sĩ.

Ngay cả việc Tần diệt sáu nước cũng là nhờ vào di sản của sáu đời vua Tần cần cù tích lũy gia nghiệp, xây dựng nền tảng vững chắc, huống chi là người bình thường.

Nếu người bình thường có thể cần cù tích lũy vốn liếng qua sáu đời, học hành chăm chỉ, cơ bản cũng có thể trở thành dòng dõi thư hương, cũng có thể sống khá giả.

Vì vậy, đặt hy vọng vào đời sau cũng là điều có thể.

Tiền đề là trước tiên phải phá vỡ giới hạn tư cách võ sĩ, nếu không thay đổi thì dù muốn nỗ lực cũng không được phép.

Bình dân không có tư cách nỗ lực, cả đời chỉ cần lao động là được, chỉ khi có thân phận võ sĩ mới có tư cách nỗ lực.

Vì vậy, võ sĩ chính là chiếc khóa thân phận, có thân phận võ sĩ mới có tư cách cuốn chiếu, không có thì ngay cả cuốn chiếu cũng không được.

Cuốn chiếu hay không cuốn chiếu là một sự lựa chọn.

Nhưng chỉ có võ sĩ mới có quyền lựa chọn này, người bình thường không có tư cách cùng võ sĩ cuốn chiếu.

Có thể lựa chọn không cuốn chiếu, nhưng không thể mất đi quyền lực cuốn chiếu.

Muốn duy trì quyền lực cuốn chiếu thì phải không ngừng cuốn chiếu.

Mâu thuẫn và phức tạp là vậy.

Tại sao các võ sĩ phải phát động chiến tranh Nhương Di.

Chính là để bảo vệ quyền lực cuốn chiếu của mình.

Giữa Ca Vũ Kỹ Đinh và Cát Nguyên Đào Nguyên Hương, sự chênh lệch kinh tế rất lớn.

Dạ Vương Phượng Tiên dù có thể dựa vào sức chiến đấu của tộc Dạ Thỏ để trấn áp những tiếng nói phản đối trong Đào Nguyên Hương, nhưng lại không thể giải quyết nhu cầu tiến xa hơn của cư dân Đào Nguyên Hương.

Những kẻ thuộc hạ bình thường có thể khúm núm vâng lời, nhưng một khi Phượng Tiên lâm vào nguy hiểm, chúng sẽ ra tay nặng nề.

Muốn thay đổi kinh tế thì rất khó, dù sao giới hạn của kinh doanh phi pháp cũng chỉ đến đó.

Nếu thực sự muốn tiến xa hơn thì phải làm về bất động sản và tài chính.

Ca Vũ Kỹ Đinh thì có thể thu hút nhiều khách hàng hơn, có thể quảng cáo để thu hút nhiều khách hàng hơn, dù sao cũng là kinh doanh hợp pháp, quảng bá thế nào cũng được.

Điều này đã thu hút một lượng lớn thanh niên gia nhập, khao khát có thể bay lên thành phượng hoàng.

Cũng sẽ không ngừng có khách hàng mới đến tiêu phí, thậm chí nhiều tầng lớp cao của Mạc Phủ cũng đến tiêu phí.

Từ tổ trưởng Chân Tuyển Tổ, đến sảnh trưởng Cảnh Thị Sảnh, thậm chí đến tướng quân Mạc Phủ đều đến Ca Vũ Kỹ Đinh tiêu phí.

Còn về Đào Nguyên Hương, hầu hết mọi người không thể đến, chỉ có một số ít người có thể đi lén lút, nhưng số lượng chắc chắn không bằng Ca Vũ Kỹ Đinh.

Nơi này thực ra rất tốt, nếu có thể cải tạo thành một hội trường game ảo thì chắc chắn rất thú vị.

Đỗ Lan cảm thấy không gian bến tàu vũ trụ này rộng lớn, vị trí đẹp, hoàn toàn có thể cải tạo thành một địa điểm game ảo, thực hiện hình chiếu, sau đó người chơi tiến hành mạo hiểm bên trong.

Hơn nữa, trong địa điểm ảo còn có thể thuê một số NPC, có thể giải quyết vấn đề việc làm.

Đến thời đại vũ trụ rồi mà còn làm nghề buôn bán xác thịt thì quá lạc hậu.

Hiện nay mọi người đều theo đuổi vợ điện tử, căn bản không cần người thật.

Đỗ Lan nói rằng trong game có đủ loại cô gái với các tính cách khác nhau, chỉ một xu là có thể chinh phục vô số cô gái, chẳng phải tốt hơn người thật rất nhiều sao.

Một xu tiền game, mời một cô gái thật, nhiều nhất cũng chỉ ăn một bữa, nhưng có thể cưới rất nhiều vợ điện tử.

Một bên là tăng số lượng không tăng giá, một bên là tăng giá không tăng số lượng, rất phù hợp với đàn ông Đại Giang Hộ.

Đỗ Lan nói rằng thời đại vũ trụ là thời đại của Hane Miku, gõ mõ điện tử, chọn phi tần trong game.

Ngay cả những cô gái ưu tú như hoa khôi Thiên Luân, trong thế giới ảo muốn bao nhiêu cũng có.

Huống chi game ảo còn là hợp pháp.

Vì vậy, Đỗ Lan cầm cặp tài liệu đến thăm Phượng Tiên.

Lúc này, Phượng Tiên đang tiếp đãi ba vị khách Thần Uy.

Tuy là quan hệ thầy trò, nhưng không khí giữa hai người không hề tốt.

Từ tính cách của Phượng Tiên và Thần Uy mà nói, cả hai đều không phải là người tôn trọng người già, yêu thương trẻ nhỏ.

Họ đều là những người theo đuổi sức mạnh, nhìn thấy kẻ mạnh là muốn giết, bất kể đối phương có phải là thân hữu hay không.

Từ chức vụ của hai người mà nói, Phượng Tiên trú đóng Địa Cầu, quyền lực vững chắc, còn Thần Uy với tư cách là đoàn trưởng băng hải tặc Xuân Vũ chắc chắn hy vọng Phượng Tiên tuân thủ mệnh lệnh của Xuân Vũ.

Vì vậy, lần này Thần Uy đến Địa Cầu không chỉ để chiêu mộ em gái mà còn để cảnh cáo Phượng Tiên.

Dù bề ngoài thì chủ và khách đều vui vẻ, nhưng thực chất lại căng thẳng như dây đàn, kiếm bạt nỗ trương.

Trong ánh đèn giao thoa, hai người thăm dò lời nói, rồi nâng cấp thành tỷ thí võ lực.

Là tiền bối lâu năm, Phượng Tiên vẫn giữ được bình tĩnh.

Chương 3053

Ả nhận thấy Thần Uy đã sốt ruột không đợi được, giống như một con khỉ nóng nảy, quá trẻ con và ngây thơ.

Đô đốc rất bất mãn với biểu hiện của ngươi ở Địa Cầu, đặc biệt là Khổng Tước Cơ đã không ít lần tố cáo ngươi ngoài mặt vâng lời nhưng ngầm làm trái, không phối hợp với hành động của y.

Thần Uy nói.

Thì sao.

Phượng Tiên thờ ơ nói: Tướng ở ngoài, quân lệnh có chỗ không chịu.

Ta có kế hoạch riêng của mình.

Chỉ cần Địa Cầu vẫn nằm trong tầm kiểm soát của Xuân Vũ là được rồi, hà tất phải làm rầm rộ.

Nhưng Đô đốc lo lắng ngươi có phải bị phụ nữ Địa Cầu mê hoặc tâm trí hay không.

Phượng Tiên cười lạnh nói: Sợ rằng bị mê hoặc tâm trí không phải ta, mà là cô em gái ngu xuẩn của ngươi.

Con bé bây giờ không giống trước, lại nói muốn biến tất cả người Địa Cầu thành Dạ Thỏ.

Lần này e là ngươi không thể thuyết phục con bé đi cùng ngươi.

Nếu nó không nghe lời khuyên, thì chỉ có thể giết nó.

Ánh mắt Thần Uy lạnh lẽo, hàn quang rực rỡ, thân thể hóa thành mũi tên rời cung.

Vốn dĩ có khoảng cách hơn một mét giữa chủ và ghế ngồi cá nhân, nhưng hắn đã rút ngắn khoảng cách ngay lập tức.

Bàn tay hắn như một ngọn thương đâm ra, ngón giữa chính là mũi thương, xuyên qua chén rượu của Phượng Tiên, trực chỉ yết hầu.

Nhưng tất cả đều nằm trong dự liệu của Phượng Tiên.

Ả lấy công làm thủ, vung nắm đấm trái muốn cùng Thần Uy so tốc độ, xem rốt cuộc là đầu ngón tay đối phương đâm xuyên yết hầu của mình trước, hay nắm đấm của mình đánh nát thái dương huyệt đối phương trước.

Trong chớp mắt điện quang hỏa thạch, cả hai đều tung ra sát chiêu.

Hai người bên cạnh nhìn mà thót tim, đây không phải lúc để chiến đấu.

May mắn thay, Thần Uy biết nếu mình thực sự muốn giết đối phương, chắc chắn sẽ phải trả một cái giá rất lớn, nên hắn đã dừng lại vào thời điểm then chốt.

Thế là nắm đấm của Phượng Tiên cũng dừng lại, dường như hai người ngang tài ngang sức.

Nếu thực sự tiếp tục, chắc chắn sẽ là cả hai bên đều tổn thương.

Nhưng Thần Uy biết mình tấn công lén trước, đối phương lại có thể ra đòn sau mà đến trước.

Nếu không có lợi thế đánh lén, mình không phải đối thủ của đối phương.

Mẹ ơi, uống rượu đi, rượu ngon thế này, trong vũ trụ cũng hiếm có.

A Phục Thỏ lên tiếng giảng hòa.

Lúc này, thuộc hạ của Phượng Tiên cũng nói: Lão bản, bên ngoài có một người tự xưng là Đỗ Lan muốn gặp, đây là danh thiếp của

hắn.

Đỗ Lan của Học viện Phản Diện sao.

Ồ, ta không tìm hắn, hắn lại tự tìm đến.

Phượng Tiên thu nắm đấm lại nói: Thần Uy, em gái ngươi chính là vì tiếp xúc với hắn sau đó mới trở nên bất thường, ngươi cũng nên gặp hắn đi.

Thần Uy không rõ nguyên nhân chính sự thay đổi của em gái, chỉ biết em gái đột nhiên tính cách đại biến, bắt đầu đi thách đấu khắp vũ trụ, trở nên ngày càng nổi tiếng.

Hắn thực sự không biết những thay đổi này bắt nguồn từ đâu, còn tưởng là huyết mạch Dạ Thỏ của em gái đã thức tỉnh.

Bây giờ nhìn lại, mọi chuyện không hề đơn giản như vậy: Vậy thì gặp đi.

Khi Đỗ Lan đến phòng khách, dấu vết chiến đấu đã được dọn dẹp sạch sẽ, Thần Uy ngồi cạnh Phượng Tiên.

Đỗ Lan, ngươi đến đây có phải là để mời ta gia nhập Học viện Phản Diện, theo ngươi học tập.

Phượng Tiên hỏi, ả biết Đỗ Lan thích giao thiệp với những người có dã tâm.

Không không, lần này đến là để đàm phán hợp tác.

Tôi mang theo Kế hoạch phát triển lần 2 của Cát Nguyên Đào Nguyên Hương, có thể biến nơi đây thành một thế giới ảo cấp vũ trụ tích hợp giải trí, tiêu dùng, khoa học viễn tưởng, v. v.

Đỗ Lan trực tiếp lấy ra PPT, giống như một startup đầu tư mạo hiểm, hùng hồn thuyết trình, cho rằng hoàn toàn có thể dùng vợ điện tử, rồi chọn phi tần để thay thế những người làm nghề thật.

Để những người phụ nữ lầm lỡ biến thành NPC, có thể thay đổi thành kinh doanh hợp pháp, thu hút nhiều khách hàng hơn, khai thác lãnh địa mạnh hơn.

Phượng Tiên và Thần Uy nhìn biểu hiện của Đỗ Lan, cảm thấy kế hoạch của đối phương rất tốt, nhưng tại sao mình phải nghe hắn.

Phượng Tiên không thực sự thích làm kinh doanh, ả chỉ là cái đinh mà Xuân Vũ cài cắm ở Địa Cầu, làm kinh doanh để phát tài không phải mục đích của ả.

Nhưng những thuộc hạ của Phượng Tiên thì lại vì sự phát triển mà lay động.

Có người đứng ngoài cửa nghe Đỗ Lan hùng hồn thuyết trình, đã động lòng.

Bởi vì nếu kế hoạch này thành công, toàn bộ Cát Nguyên Đào Nguyên Hương sẽ lột xác hoàn toàn.

Nhưng Phượng Tiên vẫn không hề động đậy, mặt không biểu cảm, không hề hứng thú với sự phát triển.

Chỉ vậy thôi sao.

Nói thật Phượng Tiên có chút thất vọng, ả còn tưởng Đỗ Lan có kiến giải gì cao siêu, kết quả chỉ vì kinh doanh, hoàn toàn vô nghĩa.

Tôi nghĩ cô cũng biết tình trạng của Cát Nguyên Đào Nguyên Hương không thể kéo dài.

Nếu không cô cũng sẽ không đặt Thiên Luân ở vị trí cao ngất ngưởng như vậy, thậm chí còn bẻ gãy chân cô ấy, không cho cô ấy rời đi.

Hy vọng cô ấy mãi mãi giữ nguyên trạng, thực ra đó chính là tình cảnh khó khăn mà Đào Nguyên Hương đang đối mặt.

Đỗ Lan nói: Cô như vậy, giống như một số người luôn thích xem phim cũ, phim truyền hình cũ, chơi game cũ, mặc quần áo hoài cổ, càng muốn duy trì trạng thái trẻ trung và vô tư lự đó, thì càng không thể đạt được.

Con người không phát triển là không được, Thiên Luân cũng sẽ già đi, Đào Nguyên Hương cũng sẽ suy tàn, nếu không phát triển sẽ không có tương lai.

Hơn nữa, nếu Đào Nguyên Hương có sự phát triển, Thiên Luân lại làm sao muốn rời đi.

Biểu cảm của Phượng Tiên rất khó coi, vì ả không thích người khác dò xét tâm tư của mình.

Đỗ Lan luôn tỏ vẻ như mình rất hiểu người khác, đều vì lợi ích của người khác, đều vì người khác mà đưa ra giải pháp tối ưu.

Nhưng những ý tưởng này không phải là điều người khác mong muốn, nếu ép buộc đưa ra, họ sẽ từ chối.

Khi Cao Tử và Mạnh Tử tranh luận về nhân tính, Mạnh Tử đã nhận ra nếu nhân tính không thiện, sẽ không chân thành chấp nhận giáo dục nhân nghĩa.

Phải là sự tiếp nhận từ sâu trong tâm hồn, mới có thể chấp nhận giáo dục nhân nghĩa.

Bằng không, dù giáo dục nhân nghĩa có tốt đến đâu, vẫn sẽ có người từ chối.

Vì vậy, Mạnh Tử đã đưa ra thuyết Tính Thiện, thực chất là để đặt nền tảng cho giáo dục nhân nghĩa, vì tất cả mọi người đều lương thiện, nên tất cả mọi người đều có thể chấp nhận giáo dục nhân nghĩa.

Chứ không phải như Cao Tử nói nhân tính vô thiện vô ác, phải dựa vào giáo dục mới có thể quyết định thiện ác.

Nếu vô thiện vô ác, thì tất nhiên sẽ có một bộ phận người từ chối giáo dục nhân nghĩa, vì họ không thể tiếp nhận từ sâu trong tâm hồn, không thể tiếp nhận từ sâu trong tâm hồn thì có thể từ chối.

Nếu theo lời Cao Tử, thì giáo dục nhân nghĩa chắc chắn chỉ có thể thực hiện được một nửa.

Ý tưởng của Đỗ Lan rất tốt, cũng thực sự là vì người khác mà nghĩ, nhưng kiểu suy nghĩ này nói ra từ miệng hắn, lại khác với việc nó tự nảy sinh từ trong lòng người khác.

Dù Đỗ Lan thực sự vì họ mà cân nhắc, nhưng Phượng Tiên lại không hề cảm kích chút nào.

Tương lai của Đào Nguyên Hương không đến lượt một người ngoài như ngươi xen vào.

Phượng Tiên nói, thực ra thừa nhận kế hoạch của người khác tốt hơn, cũng đồng nghĩa với việc gián tiếp thừa nhận thiếu sót của bản thân.

Đổ lỗi cho người khác, luôn dễ hơn là tự kiểm điểm.

Vì một khi thừa nhận thiếu sót của bản thân, thì địa vị, lợi ích của mình đều sẽ bị lung lay.

Muốn củng cố thì cần phải tốn nhiều sức lực hơn.

Thay vì tốn sức lực để đổi lấy những gì mình đã có, chi bằng từ chối ý tưởng tốt hơn, duy trì hiện trạng.

Ngươi đây là ý nghĩ dậm chân tại chỗ, không thể chấp nhận được.

Đỗ Lan nói với giọng điệu chân thành: Ngươi nhìn xem Ca Vũ Kỹ Đinh phát triển tốt đến nhường nào.

Mỗi ngày đều nhộn nhịp, còn có rất nhiều thanh niên đầy nghị lực dấn thân vào đó.

Còn Cát Nguyên Đào Nguyên Hương thì sao.

Ai sẽ tràn đầy kỳ vọng mà bước vào đây, theo đuổi tương lai của mình.

Chương 3054

Không có, không một ai cả.

Đến đây mọi người chỉ cảm thấy cuộc đời đã đến hồi kết, ngay cả người đẹp như Thiên Luân cũng chỉ là con chim hoàng yến bị nhốt trong lồng vàng, căn bản không thể bay xa hơn.

Còn ở Ca Vũ Kỹ Đinh, mỗi ngày đều truyền ra những câu chuyện về cô gái hàn môn bay lên cành cao hóa phượng hoàng.

Phượng Tiên lại nói: Ta không quan tâm.

Ngươi có thể không quan tâm, nhưng thuộc hạ của ngươi, cư dân Đào Nguyên Hương thì quan tâm.

Cho nên ngươi hiện giờ nguy như trứng treo đầu sợi tóc, bất cứ lúc nào cũng có thể vạn kiếp bất phục.

Ha ha, ta rất tò mò ai có thể lật đổ ta.

Nếu ai có dũng khí dám ra tay với ta, ta sẽ nhìn hắn bằng con mắt khác.

Đáng tiếc ta ở đây hơn mười năm, nhưng vẫn chưa có một ai dám nói với ta một tiếng không.

Dạ Vương Phượng Tiên có vốn liếng để kiêu ngạo, vì sức chiến đấu của ả có thể nghiền ép tất cả mọi người trong Đào Nguyên Hương.

Nhưng cũng chỉ có vậy, một khi sức mạnh bên ngoài can thiệp, trong ngoài kết hợp, địa vị của Phượng Tiên vẫn sẽ không được đảm bảo.

Yếu ớt không phải là trở ngại để sinh tồn, kiêu ngạo mới là.

Đỗ Lan nói.

Phượng Tiên cười: Yếu ớt, ngươi lại nói ta yếu ớt sao.

Ả cảm thấy câu nói này rất thú vị.

Nói ả kiêu ngạo, ả thừa nhận.

Nói ả yếu ớt, ả không thừa nhận.

Thực lực là tổng hợp, không chỉ nói ngươi chiến đấu lực mạnh mẽ là không yếu ớt.

Sức chiến đấu của Dạ Thỏ các ngươi quả thực không tồi, nhưng có thể thay đổi sự thật suy tàn của Dạ Thỏ không.

Có thể thay đổi sự thật yếu ớt của tộc Dạ Thỏ không.

Đỗ Lan nói: Sức chiến đấu của ngươi dù mạnh đến đâu, vài năm nữa cũng sẽ già đi, rồi chết.

Sẽ không để lại gì cho thế giới.

Mọi người sẽ chỉ vì cái chết của ngươi mà reo hò vui mừng.

Chẳng lẽ đây không phải là yếu ớt sao.

Đỗ Lan cho rằng yếu ớt là từ góc độ sinh tồn trong vũ trụ mà nói, một chủng tộc đã ở bờ vực diệt vong chính là yếu ớt.

Hắn tiếp tục nói: Nói đơn giản yếu ớt chính là dung sai lỗi thấp, ngươi không thể thua, không thể sai, không dám thử bất kỳ điều gì.

Trạng thái này chính là nguy như trứng treo đầu sợi tóc, một khi phạm sai lầm là vạn kiếp bất phục, căn bản không có khả năng chạm đáy rồi bật dậy.

Muốn sinh tồn trong vũ trụ, sức chiến đấu chỉ là một yếu tố, dung sai lỗi mới là quan trọng nhất.

Vì không có nền văn minh nào có thể không phạm sai lầm.

Sau khi phạm sai lầm mà có thể sửa chữa mới là quan trọng nhất.

Không thể không nói quả thực có lý, Phượng Tiên cũng phải thừa nhận đối phương không phải nói bừa, quả thực đã chỉ ra trọng điểm sinh tồn của văn minh.

Thần Uy bên cạnh cũng nghe say sưa, thầm nghĩ em gái mình chính là bị dụ dỗ như vậy đây mà.

Em gái tuổi nhỏ, nghe được lời dụ hoặc như vậy chắc chắn sẽ không giữ được mình.

Sức chiến đấu chính là dung sai lỗi của tộc Dạ Thỏ chúng ta.

Thần Uy không nhịn được nói.

Dung sai lỗi nằm ở sự lựa chọn, hiển nhiên các ngươi không có lựa chọn, các ngươi ngoài chiến đấu ra thì vẫn là chiến đấu.

Nhưng bây giờ là thời đại vũ trụ, là một hạm đội có thể vượt qua năm ánh sáng, là chiến cơ giáp có thể phá vỡ khí quyển, là pháo năng lượng có thể thiêu hủy cả một thành phố, là kiếm nano có thể cắt đứt phân tử.

Sức chiến đấu của các ngươi căn bản không đủ để xem.

Rồi điều khó xử là Dạ Thỏ ngoài chiến đấu ra lại không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể dùng thân xác máu thịt mà kháng cự với hạm đội thép, kết quả số lượng ngày càng ít đi.

Ngươi nói sức chiến đấu là dung sai lỗi của các ngươi.

Không, sức chiến đấu chính là bùa đòi mạng của các ngươi.

Khi các ngươi còn tự mãn vì mình là dân tộc chiến đấu, thì điều đó có nghĩa là các ngươi đã không còn đường lùi nữa rồi.

Đỗ Lan nói: Cho nên tôi đã dạy Thần Lạc đi khai sáng đạo thống, cho Dạ Thỏ một lựa chọn ngoài chiến đấu, đó chính là truyền đạo.

Phượng Tiên và Thần Uy đều cảm thấy đối phương nói có lý, nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi, bảo họ thay đổi là tuyệt đối không thể.

Ngươi cũng nói rồi, chúng ta không có lựa chọn, vậy hà tất phải phí lời.

Phượng Tiên nói: Về đi, trước khi ta ra tay.

Ngoài chiến đấu ra, họ không giỏi làm gì khác, sẽ không chủ động từ bỏ lợi thế của mình.

Quả nhiên là đủ kiêu ngạo.

Đỗ Lan nói rằng, với tư cách là phản diện, mà lại không biết tiến lên, chẳng phải sẽ bị người khác đánh bại sao.

Là phản diện càng nên tiến lên, phát huy lực hành động của mình, hết lần này đến lần khác sáng tạo huy hoàng, đó mới là một phản diện đạt tiêu chuẩn.

Quá yếu rồi, thực sự không thể nhìn nổi, các ngươi đơn giản là làm mất mặt phản diện.

Một phản diện thực sự khi nhìn thấy cơ hội tiến xa hơn, tuyệt đối sẽ không từ thủ đoạn nào để thực hiện.

Tuyệt đối sẽ không bỏ qua, một phản diện thực sự chính là biết không thể làm mà vẫn làm, dẫu có vạn người cản ta vẫn tiến.

Họ là những người đi ngược thời đại, những người khai sáng trào lưu, là những kẻ la hét độc nhất vô nhị trên thế giới.

Đỗ Lan nói rằng phản diện chính là phải độc lập hành sự.

Đây là phản diện sao.

Thần Uy và Phượng Tiên đều câm nín.

Nghe có vẻ như anh hùng, hoàn toàn không giống phản diện.

Thực ra anh hùng ở nhiều phương diện còn không bằng phản diện.

Rất nhiều khi phản diện nhìn thấy vấn đề trước anh hùng, chỉ là phương án giải quyết của phản diện có chút kỳ quặc, còn anh hùng thường không giải quyết vấn đề, mà là giải quyết phản diện.

Phản diện là đối mặt trực tiếp với vấn đề, đưa ra câu trả lời, còn anh hùng lại tránh né vấn đề, chỉ nhắm vào những câu trả lời sai mà phản diện đưa ra.

Nhưng dù là câu trả lời sai thì rốt cuộc cũng là một câu trả lời, cũng cần dũng khí mới dám nghĩ cách giải quyết vấn đề đó.

Vì vậy, phản diện có vai trò của phản diện, điều Đỗ Lan muốn làm chính là hướng dẫn phản diện đi trên con đường thành công.

Các ngươi cần là sự phát triển, là dung sai lỗi, đừng vì sự hèn nhát của mình mà bỏ lỡ cơ hội.

Đỗ Lan nói.

Thần Uy và Phượng Tiên khi đối mặt với cái chết có thể thản nhiên chấp nhận, nhưng khi đối mặt với sự phát triển lại lúng túng, vì đây không phải là lãnh địa mà họ giỏi.

Đối với họ, chuyện phát triển này căn bản không liên quan nửa xu, trước đây chưa từng học, cũng chưa từng quan tâm.

Vì vậy, họ thực sự sợ phát triển, vì không kiểm soát được.

Nếu là chiến đấu, họ có thể thông qua phân tích địch ta, nhẹ nhàng đánh bại kẻ thù, nhưng khi đối mặt với sự phát triển, họ lại chùn bước.

Cho nên mới nói các ngươi không chỉ yếu ớt mà còn kiêu ngạo, tộc Dạ Thỏ mới suy tàn a.

Đỗ Lan nói rằng nguyên nhân tộc Dạ Thỏ suy tàn quá nhiều, không bị diệt vong đã là may mắn rồi.

Sinh tồn trong vũ trụ không chỉ dựa vào sức chiến đấu, điểm này tộc Dạ Thỏ cũng có thể hiểu.

Đáng tiếc, ngoài sức chiến đấu ra, họ thực sự không có sở trường nào khác.

Mẫu tinh đã bị hủy diệt, dân số không còn bao nhiêu, thứ duy nhất có thể lấy ra cũng chính là sức chiến đấu.

Bây giờ sức chiến đấu cũng bị Đỗ Lan hạ thấp, Phượng Tiên rất bất lực.

Dung sai lỗi mới là thuộc tính quan trọng nhất trong vũ trụ.

Nói thì đơn giản, nhưng muốn có dung sai lỗi lại rất khó.

Đặc biệt là tộc Dạ Thỏ đã và đang suy tàn, dung sai lỗi ngày càng ít đi.

Chương 3055

Họ không tin rằng theo lời Đỗ Lan, dung sai lỗi của tộc Dạ Thỏ sẽ được nâng cao.

Đối với Phượng Tiên và họ, cái gọi là phát triển quá xa vời.

Vì khi họ sinh ra, tộc Dạ Thỏ đã suy tàn, họ sinh ra trong suy tàn, trưởng thành trong suy tàn, căn bản không hiểu phát triển là gì.

Họ nỗ lực duy trì danh hiệu dân tộc chiến đấu để tránh mình trở nên tầm thường.

Nhưng càng như vậy lại càng khép kín, không thể mở lòng học hỏi các Thiên Nhân khác, kết quả là ngày càng suy tàn.

Đương nhiên, tộc Dạ Thỏ cũng có suy nghĩ riêng, đó là dân số của họ vốn đã ít, nếu học kỹ thuật của Thiên Nhân, rất dễ bị Thiên Nhân hấp thu.

Đến lúc đó họ rốt cuộc là Dạ Thỏ hay là Thiên Nhân bình thường.

Điều này liên quan đến vấn đề tự nhận thức.

Sau khi học hỏi người ngoài hành tinh, Dạ Thỏ vẫn là Dạ Thỏ sao.

Thực ra, đây là vấn đề mà mọi nền văn minh đều phải đối mặt khi học hỏi từ bên ngoài.

Sau khi học hỏi, liệu mình vẫn là mình.

Đối với các nền văn minh nhỏ, ai mạnh thì mình học theo người đó, vì nền văn minh nhỏ không cần đưa ra tiêu chuẩn của riêng mình.

Nhưng đối với các nền văn minh lớn, học hỏi chắc chắn phải học, nhưng không thể học tất cả, chắc chắn phải giữ lại đặc sắc của riêng mình.

Như vậy, sau khi học xong, mình vẫn có thể đứng vững, vẫn có thể tiếp tục phát triển đặc sắc của mình.

Dạ Thỏ cũng từng mạnh mẽ và huy hoàng, bây giờ nếu học hỏi người ngoài, rất dễ bị lạc lối.

Vì vậy, học hỏi chi bằng không học, không học vẫn có thể duy trì được đặc sắc.

Tộc Dạ Thỏ hiện nay ngoài sức chiến đấu rất mạnh ra, kỹ thuật, trang phục, ẩm thực, văn hóa, v. v.

đều không thể phát triển ra ngoài.

Đừng nói là ảnh hưởng các nền văn minh khác, ngay cả việc truyền thừa của chính mình cũng đủ khó khăn.

Tôi hiểu những khúc mắc của các ngươi, nhưng không phát triển là không được, không phát triển chính là chờ chết.

Phát triển chắc chắn sẽ gặp phải đủ loại vấn đề, nhưng vấn đề của sự phát triển có thể dùng sự phát triển để giải quyết, tổng thể vẫn tốt hơn là chờ chết.

Đỗ Lan nói rằng tộc Dạ Thỏ đã đến thời điểm sinh tử tồn vong then chốt rồi.

Đáng tiếc, Phượng Tiên và Thần Uy đều chỉ là những chiến sĩ, vẫn không hề động đậy.

Các ngươi thật sự không có chút cảm giác khủng hoảng nào.

Nhìn chằm chằm vào một mặt trời giả, rồi giả vờ mình đang tắm nắng, hoàn toàn là tự lừa dối mình.

Sẽ có một ngày, trạng thái giả tạo này sẽ bị phá vỡ, sức mạnh của Ca Vũ Kỹ Đinh sớm muộn cũng sẽ xâm nhập vào Cát Nguyên Đào Nguyên Hương, cuối cùng các ngươi đều phải đối mặt với thực tế.

Đỗ Lan tiếc nuối nói, vì đây là điều tất yếu của sự phát triển, Đào Nguyên Hương không thể mãi mãi duy trì hiện trạng.

Không ai có thể mãi mãi dậm chân tại chỗ, dậm chân tại chỗ sẽ bị tiêu diệt.

Thần Lạc chính là bị những lời lẽ hoa mỹ này của ngươi lừa gạt, nên mới đi thách đấu khắp vũ trụ.

Không thể không nói ngươi quả thực rất lợi hại, ngay cả ta cũng suýt chút nữa động lòng, đáng tiếc chỉ là suýt chút nữa.

Thần Uy nói: Ngươi quả thực rất hiểu Dạ Thỏ, nhưng ngươi không hiểu Xuân Vũ.

Họ thực sự là Dạ Thỏ, nhưng thân phận quan trọng hơn là thành viên băng hải tặc.

Sao, ngươi cũng muốn trở thành người đàn ông của Vua Hải Tặc sao.

Đỗ Lan hỏi.

Không, mà là phía sau Đào Nguyên Hương là sự chống lưng của băng hải tặc mạnh nhất vũ trụ Xuân Vũ, Ca Vũ Kỹ Đinh không thể đánh bại Xuân Vũ.

Thần Uy nói.

Sao ngươi không nói phía sau Xuân Vũ là Thiên Đạo Chúng.

Ca Vũ Kỹ Đinh không đánh bại được Thiên Đạo Chúng sao.

Không có thế lực nào vĩnh viễn bất bại.

Ngươi cho là hoa gấm thêu hoa, có thể trong bóng tối lại là sóng ngầm cuộn trào.

Buộc dung sai lỗi của mình vào người khác, ngươi thấy phương pháp này có khả thi không.

Đỗ Lan cảm thấy những người này thực sự quá ngây thơ, Thiên Đạo Chúng bản thân họ còn có vấn đề lớn, dựa vào đâu mà giúp tộc Dạ Thỏ giải quyết vấn đề.

Nhưng hiển nhiên hiện tại Xuân Vũ đang ở đỉnh cao, căn bản sẽ không ai tin lời Đỗ Lan.

Điều này giống như nói một người khỏe mạnh sẽ đột nhiên chết đột ngột vậy, thật nực cười.

Dù mọi người đều biết con người ai cũng phải chết, nhưng chết đột ngột và chết tự nhiên vẫn khác nhau.

Chết tự nhiên là một quá trình rất chậm, Xuân Vũ hiện tại là một người đang ở tuổi tráng niên, không ai sẽ tin Xuân Vũ sẽ chết đột ngột.

Nhưng trên thực tế, một người trẻ tuổi nếu ăn uống vô độ, liên tục thức khuya, không biết quý trọng cơ thể mình, cũng sẽ chết đột ngột.

Huống chi người trẻ tuổi này còn có một số bệnh tiềm ẩn.

Hư chính là virus bên trong Thiên Đạo Chúng, còn việc không ngừng mở rộng bóc lột và không biết kinh doanh quản lý chính là ăn uống vô độ.

Không biết quý trọng cơ thể, lại còn có bệnh tật ngầm, cho nên Đỗ Lan nói Xuân Vũ và Thiên Đạo Chúng sẽ chết đột ngột hoàn toàn không có vấn đề gì.

Đáng tiếc Phượng Tiên và Thần Uy đều không tin.

Lời lẽ tốt đẹp khuyên kẻ đáng chết, lòng từ bi không độ kẻ tự tuyệt.

Mấy tên này quá ngoan cố, có thể nói là kẻ thấp hèn nghe đạo lý thì cười lớn.

Đạo lý, họ đều đã hiểu, nhưng căn bản sẽ không thực hiện, chỉ sẽ cười cho qua chuyện.

Tình huống như vậy là khó xử lý nhất, Đỗ Lan cũng không có cách nào.

Vì đạo lý họ đều hiểu, nhưng lại không chịu thực hiện.

Họ cũng có lý do riêng, đó là nếu học kỹ thuật, Dạ Thỏ sẽ không còn là Dạ Thỏ, rồi họ dựa vào Xuân Vũ để nương nhờ, nếu chọc giận Xuân Vũ thì không hay.

Vì hai điểm cân nhắc này, họ không thể chấp nhận kế hoạch phát triển của Đỗ Lan.

Không nghe lời khuyên sao.

Đỗ Lan cũng không có cách nào, mình đã mang đến kế hoạch tốt đẹp, đã không chấp nhận thì hắn cũng chỉ có thể rời đi.

Ngươi đừng đi, còn có một số việc cần nói.

Ngươi đã làm Thần Lạc nổi danh, bây giờ Xuân Vũ đích danh muốn thu nạp con bé gia nhập, những việc tốt này đều là do ngươi làm ra.

Thần Uy nói, muốn tính sổ với Đỗ Lan.

Thần Uy thực ra không hy vọng em gái mình bị cuốn vào tranh chấp vũ trụ, dù sao cũng quá nguy hiểm.

Đáng tiếc bây giờ Xuân Vũ đã để mắt đến em gái, hắn cũng không có cách nào, nhưng ít nhất có thể trả thù kẻ gây ra.

Đỗ Lan chính là thủ phạm đã làm hư em gái hắn.

Con bé dũng cảm hơn các ngươi, muốn thay đổi vận mệnh diệt vong của Dạ Thỏ, cho nên đã chấp nhận đề nghị của tôi.

Các ngươi thực sự không bằng con bé.

Ha ha, nói cho cùng vẫn là sự dụ dỗ của ngươi.

Không thể không nói ngươi thực sự rất lợi hại, ngay cả ta cũng suýt chút nữa động lòng, đáng tiếc chỉ là suýt chút nữa.

Thần Uy nói với ý đồ xấu xa, đã chuẩn bị ra tay.

Muốn đánh nhau.

Đỗ Lan nheo mắt lại.

Thần Uy cũng nheo mắt, thế là hai cặp mắt híp bắt đầu đối mặt.

Mắt híp đều là quái vật.

Chương 3056

Đỗ Lan muốn híp mắt nhỏ hơn Thần Uy, như vậy mình sẽ là quái vật hơn đối phương.

Trước khi chiến đấu, hãy so xem độ híp mắt đến đâu.

Bỏ cuộc đi, mắt híp của ta hơn ngươi.

Đỗ Lan cũng nhập gia tùy tục, làm trò hề một cách nghiêm túc.

Mỗi khi nghiêm túc, đều cần chêm vào một chút hài hước, không nghiêm túc một chút.

Mắt híp của Thần Uy đã rất lợi hại rồi, nhưng Đỗ Lan gần như nhắm mắt hẳn.

Mắt híp là để mở mắt.

Mí mắt Thần Uy vừa nhấc lên, ánh mắt như dao, hắn chộp lấy sơ hở của Đỗ Lan mà phát động tấn công.

Hắn đúng là thích đánh lén.

Xoẹt, tốc độ nhanh hơn cả đạn.

Đối với tộc Dạ Thỏ, bắt lấy viên đạn cũng chẳng là gì, khi nghiêm túc thì động tác đều là siêu âm tốc.

Nhắm vào yết hầu Đỗ Lan, muốn xé rời yết hầu của hắn.

Tuy nhiên, khi hắn đánh trúng, lại cảm thấy trống rỗng, lập tức ý thức được không ổn: Tàn ảnh.

Thứ mình bắt lấy căn bản không phải bản thể, chỉ là một đám tàn ảnh.

Tốc độ này vượt quá sự hiểu biết của Thần Uy, lần đầu tiên hắn thấy kẻ địch có thể tạo ra tàn ảnh chân thực đến vậy.

Trong chớp mắt hắn đã nhận ra sức chiến đấu của đối phương cao hơn mình.

Tốc độ không tồi, nhắm cũng không tồi, đáng tiếc không thể vượt qua huyết thống, đó chính là cực hạn của ngươi.

Đỗ Lan đã ra khỏi phòng, nhưng giọng nói vẫn còn vang vọng bên trong: Đối thủ của ngươi không phải ta, mà là Thần Lạc, lần sau gặp lại nhé.

Thần Uy muốn đòi lại công bằng cho em gái, đáng tiếc Đỗ Lan chạy quá nhanh.

Đỗ Lan thì hy vọng bồi dưỡng Thần Uy và Phượng Tiên, đáng tiếc họ quá cứng nhắc và tự phụ, cho rằng dựa vào Xuân Vũ là vạn sự đại cát.

Họ còn không nhìn xem Xuân Vũ vẫn đang nghĩ cách tiến lên, có thể thấy tổng đốc Xuân Vũ cũng như đứng trước vực sâu, không dám lơ là.

Thực sự chỉ có cái đầu biết chiến đấu, một chút cũng không suy nghĩ về cục diện.

Bị hắn chạy thoát rồi sao.

Nhanh quá.

Thần Uy rất kinh ngạc, trong vũ trụ này hắn không sợ cả cha và sư phụ, đây là lần đầu tiên hắn gặp một sự tồn tại khiến hắn cảm thấy sợ hãi.

Cảm giác tim đập nhanh, đối mặt trực diện với cái chết này thực sự rất kích thích, cảm nhận đầy đủ sinh mệnh của mình.

Cái chết giống như một vết mực trên tờ giấy trắng, chói mắt đến vậy, lại có thể làm nổi bật màu trắng.

Phượng Tiên cũng không nhìn thấy động tác của Đỗ Lan, tàn ảnh đó không hề đơn giản: Xem ra một cuộc chiến tranh là không thể tránh khỏi.

Lúc này, trên Ca Vũ Kỹ Đinh, một thiếu niên Tình Thái đang trộm cắp, mới mười một, mười hai tuổi nhưng thủ đoạn đã rất lão luyện.

Trước tiên trên phố tìm kiếm đối tượng thích hợp, sau đó đi tới va phải đối phương, trong quá trình ngắn ngủi đó hoàn thành việc trộm cắp.

Hôm nay cậu ta nhắm vào một võ sĩ tóc bạc xoăn, trông rất khí phách, quần áo còn được đặt may riêng, hơn nữa còn mang theo một thanh kiếm gỗ, chắc hẳn rất giàu có.

Võ sĩ chắc chắn giàu hơn người bình thường, thế là cậu ta đi tới, trực tiếp va phải đối phương một cái, sau đó xin lỗi nói: Xin lỗi.

Nói xong liền lập tức chạy vào con hẻm vắng người.

Cậu ta lấy được một cái ví, trông khá ổn, nhưng khi mở ra thì hoàn toàn ngớ người, vì trong ví chỉ có mấy đồng xu, nghèo đến mức đáng thương.

Đây cũng là võ sĩ sao.

Hèn mọn thế sao.

Chẳng trách đất nước này sắp lụi bại rồi.

Thiếu niên nói rằng một đất nước ngay cả ăn trộm cũng không nuôi nổi, căn bản không có tương lai.

Không tồi không tồi, trong cái ví này lại có nhiều tiền như vậy.

Ngay khi thiếu niên đang than thở, Ngân Thời lại đi ngang qua mặt cậu ta, trên tay còn cầm một cái ví không thuộc về mình.

Là một người đàn ông mưu sinh từ nhỏ, Ngân Thời có kiến thức rất rộng, trong đó bao gồm nhưng không giới hạn ở việc trộm cắp.

Vì vậy, khi thiếu niên va vào mình, cả hai cùng lúc diệu thủ không không, hoán đổi ví tiền.

Đối với Ngân Thời mà nói, hoàn toàn không lỗ, vì túi tiền của thiếu niên dày hơn hắn.

Thiếu niên vừa nhìn đã nhận ra đó là cái ví mình vừa lấy ra từ túi: Đó là đồ của ta.

Ngân Thời quay đầu nhìn đối phương một cái, vẻ mặt khinh thường.

Là một võ sĩ, nhìn thấy một đứa trẻ có hoàn cảnh gần giống mình, hắn vẫn sẽ giúp đỡ, nhưng trong quá trình giúp đỡ cũng phải để đứa trẻ học được sự hiểm ác của xã hội, không thể để đứa trẻ dựa dẫm vào mình.

Vì vậy Ngân Thời sẽ giúp đỡ, nhưng thiếu niên cũng phải trả giá.

Điểm này Đỗ Lan rất đồng tình, vì con người cuối cùng vẫn phải dựa vào chính mình.

Ngươi làm sao chứng minh đây là túi tiền của ngươi.

Ngân Thời đưa thiếu niên đến tiệm đồ ngọt, trước tiên dùng tiền của thiếu niên mua một phần đồ ngọt bổ sung đường, sau đó mới hỏi lý do thiếu niên trộm cắp.

Thiếu niên biết nếu mình không thể làm đối phương hài lòng, sẽ không lấy lại được ví tiền, tất cả tiền của mình đều sẽ vào bụng đối phương, thế là nói: Số tiền này là tiền ta tích góp để hoàn thành một mục tiêu nào đó, ta không cố ý làm kẻ trộm.

Chỉ là một đứa trẻ không có tài cán gì như ta, ngoài trộm cắp căn bản không kiếm được nhiều tiền đến vậy.

Nói nghe xem, ta muốn biết một đứa trẻ như ngươi có ước mơ gì cần nhiều tiền đến thế.

Ngân Thời tò mò hỏi.

Ngươi theo ta, chỉ nói thì không rõ ràng, chỉ cần ngươi tận mắt chứng kiến chắc chắn sẽ ủng hộ ta.

Tình Thái nói, tai nghe là hư, mắt thấy là thực, cậu bé muốn đưa Ngân Thời đi gặp mặt trời của Đào Nguyên Hương.

Vậy thì đi thôi, Ngân Thời quả thực rất tò mò.

Đến cầu thang cuốn ở Cát Nguyên Đào Nguyên Hương, Ngân Thời đã có cảm giác không ổn.

Bởi vì phía dưới đây không phải là nơi tốt đẹp, ngay cả người lớn như hắn cũng hiếm khi đến, huống chi là tiêu phí.

Một đứa trẻ này lại nhẹ nhàng thuần thục, chỉ có thể khiến người ta câm nín, ai nói trẻ con nhất định thuần khiết.

Khu Phố Đêm Vĩnh Cửu được cải tạo từ bến tàu cũ, ở đây có tiền là có thể làm bất cứ điều gì mình muốn, có thể chè chén say sưa, vui vẻ quên đường về.

Ở đây có vô số giao dịch tiền bạc và mỹ sắc, rất nhiều sự giả dối, cùng với những bi hoan ly hợp.

Phía dưới là đèn đóm sáng trưng, chiếu sáng hai bên lầu xanh, bên trong là các cô gái đủ sắc màu đang chèo kéo khách.

Ngươi nhóc này cũng quá sớm trưởng thành rồi.

Khi Ngân Thời còn nhỏ như vậy, căn bản chưa từng thấy nhiều cô gái như thế này.

Ngay cả bây giờ mắt hắn cũng không đủ dùng, căn bản không biết nhìn vào đâu, cô gái nào cũng xinh đẹp như vậy.

Đương nhiên hắn vẫn lo lắng sẽ gặp người quen, dù sao nếu gặp sẽ rất khó xử.

Ai cũng là người đứng đắn, không nên xuất hiện ở nơi không đứng đắn.

Chỉ cần kiếm được 10 triệu là có thể gặp cô ấy.

Tình Thái giơ tay, chỉ vào hoa khôi đang ở trên cao.

Cô ấy giống như mặt trời trên phố, chiếu sáng từng tấc đất của Đào Nguyên Hương, cũng giống như một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo dễ vỡ được đặt trên cao, không cho bất kỳ ai lại gần.

Ngân Thời lập tức đấm một phát vào thiên linh cái của thiếu niên, hy vọng làm cậu bé tỉnh ngộ: Tuổi còn nhỏ không học hành đàng hoàng, đây là những thứ mà một thằng nhóc như ngươi nên suy nghĩ sao.

Quá tà ác rồi, ta phải uốn nắn cái đầu óc tà ác này của ngươi.

Ngươi làm gì vậy, ta chỉ muốn gặp mẹ.

Thiếu niên ấm ức nói.

Bẩn thỉu vẫn là người lớn bẩn thỉu, thiếu niên chỉ muốn gặp mẹ.

Hoa khôi Đào Nguyên Hương là mẹ của ngươi sao.

Chưa từng nghe nói cô ấy có con.

Ngân Thời cảm thấy không thể, nhưng cũng không thể hoàn toàn phủ nhận.

Cô ấy chính là mẹ của ta, ai cũng có cha mẹ, ta đương nhiên cũng có.

Chương 3057

Chỉ là mẹ ta thân phận đặc biệt, nên chúng ta không thể gặp nhau.

Tình Thái nói: Cho nên ta cần kiếm tiền.

Ngân Thời thấy đối phương là thật lòng, liền trả lại túi tiền cho đối phương: Sau này đừng trộm cắp nữa, cẩn thận một chút.

Nói xong liền bỏ đi, đương nhiên không đi xa, vì hắn không tin một đứa trẻ cầm 10 triệu là có thể gặp hoa khôi, điều này giống như một lời nói dối để lừa tiền.

Đây quả thực là lời nói dối, vì Tình Thái chỉ đạt được thỏa thuận với người gác cổng, đưa cho hắn 10 triệu là có thể gặp hoa khôi, hơn nữa còn có thể trả góp.

Thực ra Tình Thái mỗi lần đưa tiền, đều bị người gác cổng tiêu xài hết.

Căn bản không có chuyện 10 triệu là có thể gặp hoa khôi, tất cả đều là lừa người.

Tình Thái bị lừa trong vô vọng.

Thật là nực cười, lại thực sự nghĩ mình có thể gặp hoa khôi, cũng không soi gương, không nhìn xem mình thảm hại đến mức nào.

Người gác cổng không chỉ lấy tiền, còn muốn chế giễu Tình Thái, như vậy hắn nuốt trọn số tiền này là lẽ đương nhiên.

Không phải mình xấu, mà là Tình Thái ngu, cho nên mình là người tốt, người khác là người xấu, lấy số tiền này là lẽ đương nhiên, đường đường chính chính, hợp tình hợp lý.

Nếu người gác cổng không hạ thấp Tình Thái, mà là công nhận lý tưởng của Tình Thái, thì việc mình nuốt trọn số tiền này là mình xấu, điều này không được.

Dù sao nếu mình là người xấu, sẽ rất dễ thất bại.

Ngay cả làm việc xấu, cũng phải tìm cho mình một lý do mình là người tốt, mà hạ thấp người khác là dễ nhất.

Ngân Thời đã biết sẽ là như vậy, nên vẫn luôn đi theo sau thiếu niên, quả nhiên phát hiện cậu bé bị lừa.

Thế là hắn dẫn thiếu niên đến đây, nhìn thấy người gác cổng dùng tiền của cậu bé ăn chơi trác táng.

Không chỉ tiêu tiền của cậu ta, còn chế giễu cậu ta.

Tình Thái tức giận lập tức xông ra, cầm bình rượu đập vào đầu đối phương.

Phản rồi, ta là thuộc hạ của Dạ Vương.

Người đâu, mau đến đây.

Người gác cổng lập tức gọi người.

Ngân Thời rút kiếm gỗ ra, đánh gãy hết quai hàm và răng cửa của đối phương.

Nhưng những người khác cũng đã bao vây lại, Ngân Thời dẫn Tình Thái bỏ chạy.

Thiếu niên rất thất vọng, vì hy vọng gặp mẹ tan tành, cậu bé không biết còn cách nào khác để gặp mẹ nữa.

Lúc này Ngân Thời cũng không có thời gian khuyên nhủ thiếu niên, vì họ đã chọc phải ổ ong vò vẽ, một lượng lớn côn đồ đang tiếp cận.

Trong đó, một đội quân toàn nữ Bách Hoa càng xông lên dẫn đầu, chặn trước mặt hai người.

Người dẫn đầu tên là Nguyệt Vịnh, một ngự tỷ với vẻ mặt lạnh lùng, ném ra một đống khổ vô.

Ngân Thời cũng nhanh mắt nhanh tay, rút Động Gia Hồ ra đỡ, động tác võ thuật của hai người rất xuất sắc, đáng tiếc Ngân Thời hình như đã lỡ một cái.

Một chiếc khổ vô màu đen cắm vào trán hắn, nhưng hắn cảm thấy không sao.

Ngươi đã bị trúng rồi.

Nguyệt Vịnh lạnh lùng nói.

Ngân Thời cứng miệng nói: Ta không bị.

Nhưng người sáng mắt đều thấy khổ vô cắm trên trán hắn, cứng miệng chẳng có ý nghĩa gì.

Khổ vô tuy cắm vào người, nhưng võ sĩ vẫn cứng miệng, không thừa nhận mình bị đâm.

Đây hoàn toàn là một vở kịch Bộ Quần Áo Mới Của Hoàng Đế, nhà vua không mặc quần áo, nhưng lại khăng khăng mình mặc.

Đương nhiên, ở đây cũng tồn tại một vấn đề tâm lý, đó là ý thức tập thể.

Nếu không có đứa trẻ vạch trần nhà vua trần truồng, thì những người lớn sợ hãi quyền uy của nhà vua rất có thể sẽ phối hợp với màn trình diễn của nhà vua.

Nếu không có ai vạch trần bộ quần áo mới của nhà vua, dù nhà vua thực sự không mặc, toàn bộ quá trình mọi người đều phối hợp, đi hết trình tự, thì coi như hoàn thành.

Đôi khi sự thật không quan trọng, mọi người nghĩ thế nào mới quan trọng.

Nếu mọi người không vạch trần, thì nhà vua có thể che mắt qua chuyện.

Giả vờ không nhìn thấy, giả vờ ngu ngơ, biết mà vờ không biết cũng là một cách sinh tồn.

Vì vạch trần nhà vua không có lợi ích gì, mà mặc định nhà vua mặc quần áo, đối với mình cũng không có hại.

Hơn nữa còn có một vấn đề, nếu mình đề xuất nhà vua không mặc quần áo, còn những người khác thì không đề xuất thì sao.

Nếu mọi người đều đề xuất, nhà vua thực sự không có cách nào, nhưng nếu chỉ có một người đề xuất, thì nhà vua có một ngàn lẻ một cách để giết chết người nói thật.

Nếu nhà vua đang thực thi pháp luật thì sao.

Chính là muốn tìm ra những người không phối hợp với mình để giết chết thì sao.

Điều này có chuỗi nghi ngờ, giữa nhà vua và dân chúng, giữa dân chúng và dân chúng đều không thể tin tưởng.

Bởi vì chim đầu đàn bị bắn, viên gạch lộ ra đầu tiên sẽ bị nát trước, những điều này đều tồn tại.

Chỉ có trẻ con không suy nghĩ nhiều đến vậy, mới trực tiếp nói ra nhà vua không mặc gì.

Nhưng cuối cùng câu chuyện cũng không viết nhà vua có trả thù không.

Hiện tại, thủ lĩnh Nguyệt Vịnh và nhiều cô gái trong quân đoàn nữ Bách Hoa đều thấy khổ vô trên trán Ngân Thời, nhưng Ngân Thời khăng khăng nói không trúng.

Tại sao Ngân Thời lại cứng miệng như vậy, chủ yếu là vì chiếc khổ vô này là giả, ban đầu hắn thực sự không cảm thấy mình bị thương.

Nhưng Nguyệt Vịnh hy vọng Ngân Thời giả vờ trúng chiêu, giả chết, như vậy mình mới có thể an toàn đưa hắn và Tình Thái ra ngoài.

Nếu Ngân Thời không giả chết, thì mình chỉ có thể tiếp tục tấn công, khi đó hắn sẽ thực sự bị thương.

Tình Thái đã giả chết, vì cậu bé biết Nguyệt Vịnh là người tốt, cô ấy trung thành với Thiên Luân, trước đây cũng từng giúp đỡ cậu bé.

Vì vậy cậu bé rất phối hợp nằm xuống đất.

Nhưng Ngân Thời lần đầu tiên quen biết Nguyệt Vịnh, mặc dù đối phương là một mỹ nữ có khí chất rất tuyệt vời, nhưng hắn không biết đối phương là thiện hay ác, nên không hiểu đối phương muốn làm gì, tự nhiên là không thể phối hợp.

Không cảm thấy gì là không cảm thấy gì, không bị thương là không bị thương.

Còn về các chiến sĩ đoàn Bách Hoa thực ra cũng hiểu rõ kế hoạch của Nguyệt Vịnh, họ giống như đang xem màn trình diễn của những người lớn trong vở Bộ Quần Áo Mới Của Hoàng Đế.

Ngân Thời nói rằng mình thực sự không sao, vì vậy hai bên đã tranh luận về việc trúng hay không trúng.

Nguyệt Vịnh rất bất lực, mình rõ ràng là đang giúp đối phương, nhưng đối phương lại không hề lĩnh hội được ý tốt của mình.

Nếu mình thực sự muốn làm bị thương người khác, có dùng khổ vô giả không.

Mình chính là muốn cứu người, cho nên mới dùng khổ vô giả.

Đối phương chỉ cần giả vờ trúng chiêu, mình là có thể đưa họ ra ngoài, tại sao đối phương không hiểu.

Ngân Thời sẽ không nghĩ như vậy, không biết đối phương có ý đồ gì, căn bản không biết mình nên phối hợp thế nào.

Tuy nhiên thông qua tranh luận, hắn đại khái cũng biết đối phương không có ác ý, dường như muốn giúp mình.

Nhưng bây giờ mình đã cứng miệng nói không bị trúng chiêu, tổng không thể vừa mới chạy nhảy tưng bừng, giây sau lại đột nhiên ngã xuống, điều này sẽ tỏ ra rất giả.

Hai người hiển nhiên là rất không ăn ý.

Chương 3058

Tình Thái trong lòng kêu gào, chú này cũng quá không có mắt rồi, chị Nguyệt Vịnh rõ ràng là đang giúp họ, sao lại không hiểu chuyện như vậy chứ.

Dù sao cậu bé vừa cảm giác gáy mình trúng chiêu, liền lập tức nằm xuống phối hợp, biết Nguyệt Vịnh là người tốt hiếm hoi ở Đào Nguyên Hương, trước đây còn giúp đỡ mình.

Lúc này Ngân Thời thực ra đã hiểu rồi, nhưng trước đó vẫn luôn khăng khăng mình không trúng chiêu, nên không thể tiếp tục phối hợp.

Hắn bây giờ hy vọng đối phương tiếp tục tấn công, như vậy mình cũng tiện phối hợp.

Hơn nữa hắn cảm thấy kỳ lạ, tại sao các nữ chiến sĩ xung quanh đều không phản ứng.

Chẳng lẽ họ đều có lòng bất trung.

Chắc chắn rồi, vì Cát Nguyên Đào Nguyên Hương thực sự không có không gian để tiến lên, nên mọi người chắc chắn là đi làm thì câu giờ.

Vì đối với họ, giúp Phượng Tiên giết người cũng chẳng có lợi ích gì, chi bằng giúp Nguyệt Vịnh che giấu còn tốt hơn.

Bởi vì Nguyệt Vịnh rất tốt, có lợi ích gì đều ưu tiên giúp đỡ thuộc hạ giải quyết vấn đề.

Giúp Phượng Tiên không có ngày ngóc đầu lên, giúp Nguyệt Vịnh còn có thể nhận được sự giúp đỡ, thuộc hạ chắc chắn biết chọn thế nào.

Ngân Thời rất tuyệt vọng, tuy miệng vẫn còn cứng, nhưng ngữ khí đã lộ ra vẻ cầu xin, đặc biệt là khi hắn nhìn thấy Tình Thái nằm im bất động trên đất, liền lập tức biết phối hợp mới là cách tốt nhất, thế là hắn chột dạ nói: Đều là lỗi của ngươi.

Nguyệt Vịnh thầm nghĩ mình sai rồi sao.

Đối phương không phải đang chỉ trích mà giống như đang cầu cứu, xem ra đối phương cũng đã hiểu được nỗi lòng của mình, thế là lại ra tay, đâm cho Ngân Thời một nhát thấu tim can.

Lần này Ngân Thời cuối cùng cũng phối hợp, nằm xuống đất bất động.

Ta đi xử lý thi thể, các ngươi về trước đi.

Nguyệt Vịnh nói.

Vâng.

Mọi người đều biết Nguyệt Vịnh là đi cứu người, nhưng đều không có ý kiến, rất vâng lời mà tản ra.

Nguyệt Vịnh đưa họ đến nơi an toàn, rồi mới nói: Dậy đi.

Ngân Thời lúc này mới bò dậy, tháo tất cả khổ vô giả trên người xuống, khó hiểu hỏi: Tại sao cô lại giúp chúng tôi.

Không có gì, dù sao giết các ngươi cũng chẳng có lợi ích gì.

Nguyệt Vịnh nhìn xuống con phố đèn đóm sáng trưng này, trong mắt tràn đầy sự phức tạp.

Nơi đây tràn ngập những người đáng yêu và đáng ghét, tràn ngập những người nỗ lực sống nhưng cuối cùng lại tuyệt vọng.

Thực sự là một nơi khiến người ta vừa yêu vừa hận.

Ngân Thời cũng đại khái biết Nguyệt Vịnh thực ra không hy vọng Đào Nguyên Hương trở nên tàn bạo hơn, vì nơi đây là nơi nhiều người dựa vào để mưu sinh, nhưng lại không có tương lai.

Vì vậy tâm trạng phức tạp.

Không thể rời đi mà cũng không thích, thì chỉ có thể duy trì hiện trạng, không để Đào Nguyên Hương trở nên tệ hơn.

Nguyệt Vịnh cũng rất khó khăn.

Ngân Thời cũng nhìn về phía vùng trời đen tối này, biết mình không thể bỏ cuộc, nhưng ít nhất không thể để đứa trẻ không có mẹ.

Thế là hắn quyết định trước tiên đưa Tình Thái về, sau đó sẽ quay lại.

Lần tới nhất định phải giải cứu hoa khôi: Đa tạ.

Đừng quay lại nữa, để Tình Thái sống bên ngoài sẽ tốt hơn.

Ở vùng đất đêm vĩnh cửu này, sống càng lâu càng không nhìn thấy hy vọng.

Nếu có thể, vẫn là sống ở nơi có ánh nắng mặt trời sẽ hạnh phúc hơn.

Nguyệt Vịnh nhìn ra Ngân Thời là võ sĩ, sẽ không dễ dàng bỏ cuộc như vậy, nên khuyên hắn rời xa Đào Nguyên Hương.

Nơi phù hợp nhất với mình mới là nơi hạnh phúc nhất, bất kể có ánh nắng hay không cũng vậy.

Đứa trẻ vẫn nên ở bên cạnh người thân.

Ngân Thời ban đầu không cảm thấy đây là việc của mình, nhưng với tư cách là một võ sĩ, hắn có trách nhiệm bảo vệ sự đoàn tụ của mẹ con trên mảnh đất này.

Chấp nhận giáo dục của võ sĩ, đạt được thân phận võ sĩ, thì phải thực hiện trách nhiệm của võ sĩ.

Ngân Thời không trung thành với một chúa công nào đó, chỉ trung thành với đạo đức luân lý cơ bản nhất, trung thành với thiên lý.

Ngân Thời đã từ lễ khí tiến hóa đến cảnh giới tồn thiên lý.

Trở về Vạn Sự Phòng, Ngân Thời kể chuyện cho Tân Bát và Thần Lạc nghe.

Thì ra là như vậy a, tuổi còn nhỏ đã phải xa mẹ.

Tân Bát rất hiểu Tình Thái, vì hắn cũng mồ côi cha mẹ từ sớm, nhưng mình còn có một người chị, chị ấy làm tiếp rượu nuôi hắn khôn lớn.

Còn Tình Thái thì rõ ràng có mẹ, nhưng lại không thể gặp mặt, chỉ có thể trộm cắp, bi thảm hơn hắn nhiều.

Chúng ta nhất định phải giúp đỡ.

Tân Bát nói.

Thần Lạc cũng gật đầu, nói: Dạ Vương Phượng Tiên, đã là người của tộc Dạ Thỏ chúng ta, quả thực nên dạy dỗ một trận mới được.

Cả ba đều có lý do để giúp đỡ.

Ngân Thời là sứ mệnh, Tân Bát là đồng cảm, Thần Lạc là chấn chỉnh nội bộ Dạ Thỏ.

Thế là ba người quyết định lần nữa tiến vào Đào Nguyên Hương, nhưng lần này không thể hành động lỗ mãng như vậy nữa, phải cải trang trinh sát.

Thế là Ngân Thời và Tân Bát bắt đầu màn nữ trang đau mắt, nam giả nữ thâm nhập.

Ngân Thời đã bị đội Bách Hoa khu trục, tuy Nguyệt Vịnh hảo tâm không làm hại bọn họ, nhưng nàng cũng đã nói hãy để Ngân Thời rời đi, đừng quay lại nữa.

Nếu còn quay lại, nàng sẽ không khách khí đâu.

Do đó, lần này trở về, không thể để người khác nhận ra, phải hóa trang, phải bí mật đột nhập.

Nữ trang chỉ có lần đầu tiên và vô số lần.

Đỗ Lan cho rằng nội tâm Ngân Thời đã thức tỉnh thuộc tính nữ trang rồi, sau này sẽ giống như Quế, luôn luôn mặc nữ trang, thậm chí còn đi làm gái tiếp rượu hoặc làm ngụy nương, hoàn toàn chìm đắm trong nữ trang mà không thể dứt ra.

Đương nhiên, bọn họ cũng sẽ đi làm ở quán bar nam, nơi nào ở Ca Vũ Kỹ Đinh thiếu người, bọn họ sẽ đến đó.

Ba người một lần nữa đến Cát Nguyên Đào Nguyên Hương, nơi đây vẫn là thanh sắc khuyển mã, xe cộ tấp nập, Tân Bát đã đỏ mặt, bởi vì rất nhiều cô gái phong trần đều quá thiếu vải mà không nên, cậu chàng trai tươi sáng, cởi mở như cậu thật sự không thể chịu đựng được khảo nghiệm nghiêm khắc như vậy.

Mọi chuyện dường như rất thuận lợi, thuận lợi tiếp cận cửa hàng nơi Thiên Luân ở.

Đáng tiếc là nữ trang của bọn họ quá chói mắt, vừa bước vào Dạ Vương Kỹ Viện đã bị lộ tẩy.

Nguyệt Vịnh rất bất lực, đối phương đang xem thường lực phòng ngự của Đào Nguyên Hương ư.

Kiểu nữ trang xấu xí này có thể lừa được ai chứ.

Bộ dạng ngụy trang hoàn hảo như vậy, sao các người lại phát hiện ra.

Ngân Thời không hiểu, tại sao vừa vào cửa đã bị bao vây.

Chuyện này không bình thường.

Tất cả mọi người đều im lặng, bọn họ chưa từng thấy kẻ mặt dày vô sỉ như vậy.

Lần trước đại tỷ đã tha cho bọn họ một lần rồi, bây giờ lại dám đến nữa, thật sự nghĩ bọn họ là đồ ngốc sao.

Các người không nên quay lại.

Nguyệt Vịnh thật sự không thể hiểu nổi, tại sao đối phương lại không nghe lời khuyên.

Ngân Thời khẳng định là hy vọng có thể đưa mẹ con Tình Thái trở về, nên nói: Rất nhiều lúc con người không có quyền lựa chọn.

Hắn biết những nữ chiến sĩ trước mắt đều là những người đáng thương, nếu có thể thật sự không muốn chiến đấu, liền nói: Hãy tránh ra đi, cản trở giữa mẹ con đoàn viên thì vô nghĩa, tôi biết các người cũng không thật tâm vì Dạ Vương mà bán mạng.

Trong lòng Nguyệt Vịnh rất rối rắm, nàng thực sự đã sớm muốn rời đi, cũng đã sớm không chịu nổi việc Dạ Vương đối xử với Thiên Luân như vậy.

Thiên Luân vốn có thể rạng rỡ bay lên, siêu việt chất cốc của Đào Nguyên Hương, trở thành mặt trời của tất cả mọi người.

Thế nhưng Dạ Vương vì muốn giữ Thiên Luân lại nơi ô uế này, đã đánh gãy đôi chân nàng.

Lúc đó nàng đã biết Dạ Vương sẽ không cho phép bất cứ ai vượt trội, hắn phong tỏa không gian phát triển của tất cả mọi người, muốn tất cả vĩnh viễn đều phải vật lộn trong vũng lầy.

Điều này là sai, Nguyệt Vịnh biết nhất định phải đột phá Dạ Vương, Đào Nguyên Hương mới có tương lai.

Đáng tiếc võ lực của bọn họ không đủ, không thể đánh bại Dạ

Vương.

Chương 3059

Nếu là người đàn ông này, có lẽ có thể.

Nguyệt Vịnh nhìn ra Ngân Thời rất mạnh, hơn nữa quán triệt linh hồn của võ sĩ, vì Tình Thái mà dũng cảm xông vào hang ổ ma quỷ.

Liệu mình có thể tin tưởng đối phương không.

Có lẽ đối phương có thể đánh bại Dạ Vương, cho dù không thể đánh bại Dạ Vương, cũng có thể cứu Thiên Luân ra ngoài.

Mình có nên đánh cược một phen không.

Cược thắng sẽ mở ra tương lai, cược thua sẽ dẫn đến diệt vong.

A Ngân, đây là chuyện giữa Dạ Thỏ, giao cho ta đi.

Thần Lạc bước ra nói.

Ngân Thời và Tân Bát lập tức thay trang phục, cũng đều mặc võ đạo phục dòng Thỏ Tiên, chữ Thỏ trên ngực rất nổi bật.

Phong cách họa hình lập tức thay đổi, đều biến thành phong cách Dragon Ball, đường nét cơ bắp cũng trở nên đơn giản.

Đến đây, hãy để chúng ta khai chiến.

Thần Lạc hô lớn: Dạ Vương Phượng Tiên, hãy cùng Dạ Thỏ chúng ta so tài, cảm nhận sức mạnh vượt trên huyết thống đi.

Nguyên khí bùng nổ, toàn bộ kiến trúc đều chấn động, giống như linh áp khiến không gian trở nên áp bức, mỗi người trong tòa nhà đều cảm nhận được.

Giống như một tảng đá lớn đè nặng trong lòng, một sự nặng nề không thể nói thành lời.

Thần Uy và Phượng Tiên đều nhận ra Thần Lạc đã hoàn toàn khác với tưởng tượng của bọn họ, là một sự mạnh mẽ không thể nào lý giải nổi.

Nhiều quân đội không thể ngăn cản bọn họ.

Thần Uy rất chắc chắn.

Quả thật cần phải tự mình ra tay rồi.

Phượng Tiên cũng biết lần này đến là cao thủ: Ban đầu ta cứ nghĩ muội muội của ngươi chỉ biết ức hiếp kẻ yếu bằng cách khắp vũ trụ thách đấu võ đường, bây giờ xem ra nàng quả thật có bản lĩnh.

Thôi được rồi, ta sẽ tự mình ra tay, khiến nàng ngoan ngoãn gia nhập Xuân Vũ.

Tuy cảm nhận được áp lực, nhưng Phượng Tiên vẫn tin mình có thể thắng.

Lui xuống.

Phượng Tiên đến đại sảnh, bảo Bách Hoa nhường không gian chiến đấu, uy nghiêm nói: Đây là trận chiến Dạ Thỏ đấu Dạ Thỏ, nha đầu, ngươi còn cuồng vọng hơn cả ca ca ngươi.

Phượng Tiên vác một cây dù lớn hai mét, chấp nhận thách đấu của Thần Lạc.

Hôm nay ta sẽ dùng Đạo Thống đánh bại Huyết Thống.

Thần Lạc cũng không nói nhiều, trực tiếp cất cánh, nguyên khí tràn đầy, toàn thân đều bao phủ trong Khí.

Đây vẫn là Dạ Thỏ sao.

Nhìn thôi đã thấy không bình thường rồi.

Bớt nói nhảm, xông lên.

Thấy cường địch, huyết thống hiếu chiến của Phượng Tiên cũng bị kích hoạt.

Thần Lạc ra tay, một cái Thuấn Thân liền đến trước mặt Phượng Tiên, trực tiếp tung một cú đá quét giữa thân.

Phượng Tiên nhanh chóng dùng dù chặn lại, nhưng chỉ là lần tiếp xúc đầu tiên, hắn đã cảm thấy cánh tay mình muốn bị xé toạc, lực đạo từ dù truyền đến lòng bàn tay, hổ khẩu đã xuất hiện vết thương, nhưng lực đạo vẫn không hoàn toàn được hóa giải, từ da thịt truyền đến xương cốt, rồi lại truyền đến nội tạng trong cơ thể.

Rắc, Phượng Tiên nghiến răng, loại cảm giác căng thẳng này đã rất lâu rồi hắn chưa cảm nhận được.

Ít nhất cũng ba mươi năm rồi nhỉ, kể từ khi hắn trở thành Dạ Vương, chưa từng có ai có thể áp chế mình đến mức này.

Không có bất kỳ khoảng trống phản công nào, hoàn toàn bị áp chế.

Cơ thể vì phòng ngự đã dốc hết sức lực, không thể rút ra bất kỳ chút tinh lực nào để suy nghĩ về việc phản công, toàn bộ tế bào trên người hoàn toàn rơi vào trạng thái phòng ngự, điều duy nhất nghĩ đến chỉ là một chuyện: liệu có thể chặn được đòn thứ hai không.

Xương cốt đang rên rỉ, cơ bắp đang than khóc, thần kinh đang gào thét, tất cả những điều này đều khiến hắn nhận ra một điều, mình đã đạt đến cực hạn.

Đòn thứ hai đến rồi.

Thần Lạc trên không trung đổi chân, tung một cú đá liên hoàn.

Không thể đỡ cứng, khoảnh khắc này Phượng Tiên đã đưa ra lựa chọn tốt nhất, chọn lùi lại để hóa giải lực.

Tuy vẫn bị đá trúng, nhưng ít nhất lực đạo không hoàn toàn do cơ thể chịu đựng.

Oanh.

Cái giá của việc hóa giải lực là cả người hắn đều bị đánh bay ra ngoài, va vào tường, trên tường xuất hiện những vết nứt hình mạng nhện tỏa ra.

Dạ Vương thổ huyết, sức cản của bức tường đồng thời truyền vào cơ thể, gây ra thương tổn.

Chỉ hai chiêu đã khiến Dạ Vương bại lộ hoàn toàn.

A Phục Thỏ dưới trướng Thần Uy kinh ngạc nói, đây chính là Dạ Vương, truyền kỳ trong tộc Dạ Thỏ, tồn tại không thua kém gì Tinh Hải Phường Chủ, vậy mà lại bị Thần Lạc dễ dàng bức vào tuyệt cảnh, lẽ nào đây chính là Dạ Thỏ Đạo Thống.

Chắc chắn không phải Huyết Thống, cho dù Thần Lạc có huyết thống của Thần Hoảng cũng không thể mạnh đến mức này.

Đạo Thống thật sự lợi hại đến vậy sao.

Thần Uy cũng im lặng, mình theo đuổi sức mạnh, nhưng không ngờ muội muội không nói một lời, đã nắm giữ sức mạnh cường hãn đến vậy, căn bản không thể lý giải tại sao trong thân thể nhỏ bé của đối phương lại có thể bộc phát lực đạo như thế.

Dạ Vương cũng kinh ngạc trước thực lực của Thần Lạc, đại não của hắn lần đầu tiên không thể suy nghĩ về phương hướng chiến thắng, thậm chí chỉ suy nghĩ phòng ngự đã dùng hết tế bào não của mình, thật sự là không còn một tế bào não nào rảnh để suy nghĩ về việc phản công.

Không có khả năng phản công, không có.

Đây là một trận chiến một chiều, công kích của Thần Lạc lại đến, lần này là bão tố.

Trôi nổi trên không trung, nàng có thể dùng cả tay chân đồng loạt, đồng thời phát động tấn công từ bốn phía, giống như đang đấm vào một viên thịt, không ngừng đấm nắn xương cốt cho Dạ Vương.

Tất cả mọi người đều thấy Dạ Vương hoàn toàn không có sức hoàn thủ, bị đánh đến sưng vù mặt mũi, không ai nhìn rõ động tác của Thần Lạc, tóm lại là tứ chi ra chiêu cực nhanh, các loại kỹ năng chiến đấu của các môn phái vũ trụ đều được nàng tung ra, không tiếc chiêu mà dồn dập đánh lên người Dạ Vương.

Dạ Vương đã không thể phòng ngự nữa, lực đạo thông qua hắn truyền đến bức tường phía sau, bức tường phía sau hóa thành bột mịn, hoàn toàn vỡ nát.

Cũng may tộc Dạ Thỏ có thân thể kiên cố hơn cả thép và xi măng nên mới không hóa thành huyết vụ trong trận bão tố này.

Đánh xong thì dừng tay, Thần Lạc không phải muốn giết Dạ Vương, chỉ là muốn phô diễn uy lực của Đạo Thống.

Bộp, không còn điểm tựa, Dạ Vương ngã xuống đất, không thể đứng dậy nữa, thắng bại đã phân định, rất nhanh chóng, Đạo Thống nghiền ép Huyết Thống.

Dạ Vương vô địch đã ngã xuống, hơn nữa rất nhanh, nhanh đến mức mọi người đều chưa kịp phản ứng.

Sắc mặt Thần Uy ngưng trọng, hắn biết Dạ Vương mạnh mẽ, nhưng bây giờ lại hoàn toàn không có sức hoàn thủ mà bại dưới tay muội muội mình, có chút không quen, lẽ nào đây chính là thành quả huấn luyện của khắp vũ trụ thách đấu võ đường sao.

Tự do rồi.

Nguyệt Vịnh nhìn Dạ Vương ngã xuống, không những không bi thương mà ngược lại còn cười rạng rỡ, không chỉ nàng, mà các cô gái xung quanh cũng vui mừng khôn xiết.

Bởi vì cuối cùng bọn họ cũng đã dời được ngọn núi lớn trên đầu, tiếp theo có thể tự mình tìm kiếm sự phát triển.

Dạ Vương nghe tiếng Bách Hoa hoan hô, mọi chuyện đều bị Đỗ Lan nói trúng, mình không thể mang lại sự phát triển, vì vậy sau khi mình thất bại mọi người đều sẽ vui mừng nhảy nhót, nhưng hắn liền muốn nói: Tuy ta đã áp chế sự phát triển của các người, nhưng cũng đã gánh vác rủi ro cho các người, các người hoàn toàn không biết gì về thế giới bên ngoài.

Tuy mọi người không thể phát triển, nhưng Dạ Vương tự cho rằng đã mang lại cho Cát Nguyên Đào Nguyên Hương một không gian sinh tồn, ở đây mọi người ít nhất không phải đối mặt với Mạc Phủ, Thiên Đạo Chúng, Xuân Vũ và các loại kẻ thù khác.

Đánh bại ta, các người sẽ phải đối mặt với nhiều kẻ thù hơn.

Dạ Vương nói.

Có phát triển, đây là điều tất yếu, phát triển thì sẽ đối mặt với kẻ thù lớn hơn.

Thần Lạc nói, nàng đã sớm biết điều này, càng truyền bá Đạo Thống, trợ lực gặp phải cũng càng nhiều, đều là một đạo lý.

Cũng giống như một vòng tròn, nếu kích thước vòng tròn không đổi, thì chu vi tiếp xúc với bên ngoài không đổi.

Nhưng nếu vòng tròn lớn hơn, chu vi càng dài, tiếp xúc với bên ngoài càng nhiều, kẻ thù cũng sẽ càng nhiều.

Nhưng khi phát triển, bạn bè cũng sẽ càng nhiều.

Thần Lạc có kinh nghiệm, kẻ thù nhiều, bạn bè cũng nhiều, điều này diễn ra đồng bộ.

Dạ Vương cảm thấy mình là ếch ngồi đáy giếng.

Ngân Thời và Tân Bát đều không có cơ hội ra tay, nội chiến của tộc Dạ Thỏ, bọn họ cứ đứng xem là được rồi.

Bộp bộp.

Thần Uy vỗ tay bước ra, ánh mắt phức tạp nhìn muội muội, hắn biết Thần Lạc chắc chắn đã có kỳ ngộ, nếu không không thể trở nên mạnh mẽ đến vậy, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có Đỗ Lan không có gì nổi bật kia.

Ca ca.

Thần Lạc không ngờ lại gặp ca ca ở đây.

Chương 3060

Lại là cảnh người thân gặp mặt, không thể không nói tộc Dạ Thỏ thật sự rất nhỏ, gia đình ba người Thần Hoảng coi như là sức mạnh cốt lõi trong tộc Dạ Thỏ.

Thần Lạc, đi với ta đến vũ trụ đi.

Thần Uy cũng không nói nhiều, trực tiếp mở lời mời: Với thực lực huynh muội chúng ta, có thể thành lập thế lực của riêng mình.

Ta đã có mục tiêu của riêng mình, ca ca.

Thần Lạc từ chối: Ở Địa Cầu vẫn có thể phát triển.

Địa Cầu hiện tại tuy lạc hậu, nhưng vì có Long Mạch, tương lai rất đáng mong đợi.

Điểm này đúng thật, có Long Mạch là có thể trở thành một nút giao thông quan trọng, Địa Cầu hoàn toàn có thể trở thành điểm giao dịch của người ngoài hành tinh xung quanh.

Các hành tinh không có Long Mạch vận chuyển hàng hóa đến Địa Cầu, rồi từ đó vận chuyển đến các hành tinh Long Mạch khác, điều này rất tiện lợi.

Cũng như Ân Thương Tứ Đại Bá Hầu, Xuân Thu Thất Vương.

Vì có lợi thế khu vực, nên có không gian để phát triển.

Địa Cầu hiện tại tuy lạc hậu, nhưng chỉ cần có Long Mạch, là có thể trở thành trung tâm giao dịch của các nền văn minh xung quanh, là có thể thu hút đầu tư.

Thần Lạc đặt võ đường ở Địa Cầu cũng không sai, dù sao hành tinh mẹ của Dạ Thỏ đã không còn, mà Địa Cầu lại là một hành tinh lạc hậu nhưng có tiềm năng phát triển, cũng chính là cái gọi là vùng đất giá trị, hiện tại đầu tư vào Địa Cầu chắc chắn sẽ có lời.

Ca ca, chi bằng huynh dẫn tộc Dạ Thỏ đến Địa Cầu đi, Hải Tặc Đoàn Xuân Vũ không có tiền đồ.

Nhưng Địa Cầu thì khác, tương lai nơi đây chắc chắn có thể trở thành trung tâm thương mại, cũng có thể trở thành nơi trung hưng của tộc Dạ Thỏ chúng ta.

Thần Uy không ngờ muội muội đã suy nghĩ đến những vấn đề rất lâu dài, giúp đỡ người lạc hậu, mà không phải dựa dẫm vào người mạnh mẽ sao.

Từ góc độ hiện tại mà nói, Hải Tặc Đoàn Xuân Vũ chắc chắn mạnh hơn Địa Cầu, nhưng từ góc độ lâu dài mà nói, hải tặc đoàn không thể tồn tại lâu dài, Địa Cầu thì sẽ từ từ phát triển.

Nếu Dạ Thỏ có thể đóng vai trò trong quá trình phát triển của Địa Cầu, thì Địa Cầu và Dạ Thỏ sẽ hợp thành một.

Đây là đôi bên cùng có lợi.

Hai huynh muội chắc chắn không ai thuyết phục được ai.

Thần Uy liền nói: Các người nên biết Cát Nguyên Đào Nguyên Hương là địa bàn của Xuân Vũ, đừng tưởng đánh bại Dạ Vương là có thể tự do.

Xuân Vũ đối với kẻ phản bội tuyệt đối sẽ không lưu tình.

Dạ Vương đã ngã xuống, lần sau có thể sẽ là hạm đội.

Địa Cầu dù có tiềm năng thì sao chứ.

Thiên Nhân không thể nào cho Địa Cầu cơ hội phát triển, vĩnh viễn không thể.

Ca ca của ta à, vĩnh viễn là bao xa.

Thần Lạc biết Thiên Nhân bản thân cũng đang gặp nhiều nguy cơ, không thể mãi mãi áp chế Địa Cầu: Cứ nói từ hai mươi năm qua mà xem, Địa Cầu đã phát triển không ít, Thiên Nhân quả thật sẽ kiểm soát sự phát triển của Địa Cầu, thậm chí các địa chủ cường hào trên Địa Cầu cũng hy vọng tiến hành sự phát triển có kiểm soát, để bảo đảm địa vị của mình.

Thế nhưng sự kiểm soát chưa bao giờ là tuyệt đối, vô số khả năng tiềm ẩn trong đó.

Nếu Xuân Vũ bây giờ phái quân đội đến, ta sẽ khiến bọn họ có đi không có về.

Thần Uy nghẹn lời, còn A Phục Thỏ bên cạnh hắn lại cảm thấy Thần Lạc dám thách thức Xuân Vũ thật sự có dũng khí, nói thật đây mới là Dạ Thỏ trong lòng hắn.

Dạ Thỏ trước đây cũng từng phát đạt, nhưng vì Long Mạch suy yếu, hành tinh đi vào diệt vong, nên tộc Dạ Thỏ đã lần lượt rời bỏ cố hương.

Và không có gia viên, Dạ Thỏ chỉ có thể đi làm lính đánh thuê, tuy được mệnh danh là dân tộc chiến đấu, nhưng số Dạ Thỏ tử trận cũng rất nhiều, cả chủng tộc bắt đầu suy tàn, đúng như Đỗ Lan đã nói, bọn họ không có khả năng chịu lỗi.

Con đường của Thần Lạc, A Phục Thỏ cảm thấy có thể quan sát thêm, trước đây chưa từng có Dạ Thỏ nào thử qua, Thần Lạc là người mở đường.

Hơn nữa nàng nói rất có lý, Địa Cầu quả thật có tiềm năng đầu tư.

Vấn đề duy nhất là làm thế nào để giữ vững thành quả phát triển, vũ trụ này có rất nhiều hành tinh có tiềm năng đầu tư, cũng không ít hành tinh đã phát triển, nhưng những sự phát triển này đều là ngắn hạn, đều sẽ bị thu hoạch.

Nội ứng ngoại hợp, địa chủ trên hành tinh và người ngoài hành tinh cùng nhau thu hoạch.

Trước tiên đầu tư một ít vào Địa Cầu, đợi khi người Địa Cầu có tiền rồi, thì có thể thông qua một số mặt hàng lớn hoặc lợi thế công nghệ, thu hoạch qua ba thị trường: nhà, cổ phiếu, trái phiếu.

Chỉ có tiền thôi là không đủ, có tiền sẽ bị thu hoạch, mà không muốn bị thu hoạch, thì phải biến tiền thành lực lượng sản xuất.

Vào thời kỳ Đại Hàng Hải, Tây Ban Nha có tiền, không chuyển hóa thành lực lượng sản xuất, cuối cùng suy yếu.

Đại Thanh cũng có tiền, cũng không chuyển hóa thành lực lượng sản xuất, liền bị thu hoạch.

Có tiền, chỉ là con cừu béo, chuyển hóa thành lực lượng sản xuất, mới có thể giữ được tiền của mình, thậm chí kiếm được nhiều tiền hơn.

Vì vậy phát triển chỉ là bước đầu tiên, có tiền để tránh bị thu hoạch mới là điều khó nhất, rất nhiều nền văn minh đều cơ duyên xảo hợp mà kiếm được tiền, nhưng làm thế nào để chuyển hóa thì rất khó, không thể hoàn thành chuyển hóa, thì tiền đó là của người khác, chỉ tạm thời nằm trong tay bạn.

Bọn họ sẽ nghĩ mọi cách để biến tiền của bạn thành tiền của bọn họ.

Chỉ khi biến tiền thành sức mạnh của mình, biến thành kỹ thuật kiếm tiền tiếp theo, mới coi là thành công.

Địa Cầu rốt cuộc là két sắt, hay có thể quật khởi, nằm ở việc Địa Cầu có giữ được của cải hay không, có biến của cải thành lực lượng sản xuất được hay không.

Địa chủ và người ngoài hành tinh sẽ tìm mọi cách chiếm đoạt của cải Địa Cầu làm của riêng, như vậy Địa Cầu tuy không phát triển, nhưng địa chủ vẫn mãi là địa chủ, Thiên Nhân sau khi có tiền cũng có thể đi chơi trò thu hoạch tiếp theo, tìm kiếm một vùng đất giá trị khác.

A Phục Thỏ suy nghĩ rất nhiều, biết con đường của Thần Lạc còn khó đi hơn cả ca ca nàng.

Tuy nhiên, nàng là người đầu tiên trong tộc Dạ Thỏ có suy nghĩ về tương lai, hắn vẫn ủng hộ: Thần Uy, chúng ta có thể giả vờ tiếp quản Đào Nguyên Hương, che chở Địa Cầu, không cho Xuân Vũ đến đây.

Ngươi cũng muốn phản bội sao.

Thần Uy không khỏi nhìn người thủ hạ luôn cười cợt này.

Không phải phản bội, nếu Xuân Vũ đến, cũng không nhất định là đối thủ của Thần Lạc, chúng ta đây cũng là bảo vệ bọn họ.

A Phục Thỏ nói: Ta nghĩ Thần Lạc không nói đùa đâu, nàng thật sự không sợ hạm đội.

Quả thật không sợ, nàng có thể tập trung nguyên khí Địa Cầu lại, trực tiếp hủy diệt hạm đội.

Thần Uy im lặng, hắn đã không còn nhận ra cô em gái hay khóc nhè kia nữa, bây giờ Thần Lạc thật sự đang nghiêm túc suy nghĩ về Đạo Thống, đôi mắt trong veo của nàng đang nhìn về một tương lai vô hạn.

Phượng Tiên tuy đã áp chế Đào Nguyên Hương, nhưng ngược lại hắn cũng đảm bảo Xuân Vũ sẽ không tiếp tục xâm chiếm Đào Nguyên Hương.

Hắn ở đây, sẽ không khiến Đào Nguyên Hương tốt hơn, cũng duy trì việc Đào Nguyên Hương không trở nên tồi tệ hơn.

Bây giờ Phượng Tiên đã bị đánh bại, thì cần có người khác chống đỡ những thách thức từ bên ngoài.

Thần Lạc cho rằng phát triển là tương đối, kẻ thù sẽ có, bạn bè cũng sẽ có, chỉ cần có thể khiến bạn bè của mình đông hơn, kẻ thù ít hơn, thì tương lai của Đào Nguyên Hương sẽ rất đáng mong đợi.

Nếu Xuân Vũ thật sự đến để hưng sư vấn tội, nàng cũng không sợ.

Nhưng để tránh Thần Lạc và Xuân Vũ trực tiếp khai chiến, A Phục Thỏ nghĩ ra một cách, đó là giả vờ tiếp quản Đào Nguyên Hương, lừa Xuân Vũ.

Căn bản không cần phải chiến đấu, mục đích của Thần Lạc là phát triển Đạo Thống, mục đích của Xuân Vũ là mở rộng thế lực trên Địa Cầu.

Vậy thì chỉ cần Thần Lạc giả vờ gia nhập Xuân Vũ, quản lý Đào Nguyên Hương là được.

Còn chúng ta có thể nói với Xuân Vũ, chiêu mộ Thần Lạc cần có cái giá, cái giá chính là giao Đào Nguyên Hương cho nàng.

Kế hoạch của A Phục Thỏ rất đơn giản, chính là đôi bên cùng thỏa mãn.

Thần Uy thì không ngờ A Phục Thỏ ngoài chiến đấu ra còn có những suy nghĩ như vậy, quả thật là một cách.

Thần Lạc cảm thấy giả vờ gia nhập Xuân Vũ cũng không phải là không được, tuy Xuân Vũ là hải tặc, nhưng sau lưng là Thiên Đạo Chúng, đánh bại Xuân Vũ dễ dàng, nhưng muốn triệt để loại bỏ Thiên Đạo Chúng thì không đơn giản.

Ngân Thời cũng cảm thấy đây là một cách hay, hiện tại Địa Cầu không nên lại một lần nữa bước vào chiến tranh: Cách này dường như không tệ.

Đỗ Lan rất vui mừng, tộc Dạ Thỏ cuối cùng cũng bắt đầu động não rồi, điều này rất đúng, quả nhiên là một chính một phản một hợp.

Nếu chỉ có chính mà không có phản, thì sẽ không có lựa chọn, chỉ có thể đi một con đường đến cùng.

Nhưng nếu có một chính một phản, thì sẽ có lựa chọn, sẽ có khả năng chịu lỗi, có thể suy nghĩ đến chỗ quay đầu.

Nếu không có Đạo Thống của Thần Lạc, A Phục Thỏ cũng không thể nghĩ ra kế hoạch như vậy.

Vậy thì liền vui vẻ quyết định, Thần Lạc liên hệ với Xuân Vũ nói cho đối phương biết muội muội đồng ý gia nhập, nhưng có điều kiện.

Xuân Vũ nghe Thần Lạc muốn Cát Nguyên Đào Nguyên Hương thì nói không thành vấn đề: Không những có thể giao Đào Nguyên Hương cho nàng, thậm chí còn có thể để Khổng Tước Cơ cũng nghe lệnh nàng, để nàng làm Đô Đốc Địa Cầu.

Tổng đốc Xuân Vũ cũng là phong hầu bái tướng, thu mua lòng người.

Hắn thật sự cho rằng Thần Lạc là một nhân tài, giỏi hơn ca ca nàng rất nhiều, dù sao khắp vũ trụ đều đang truyền tụng tên tuổi Thần Lạc, chắc chắn là một cường giả danh xứng với thực.

Đối với cường giả, thì nên trọng kim lôi kéo, không thể chậm trễ.

Tình Thái cuối cùng cũng có thể như nguyện đi gặp mẹ mình, thực ra Thiên Luân không phải mẹ ruột của nàng, chỉ là mẹ nuôi.

Mẹ ruột của Tình Thái cũng là phụ nữ lầm lỡ, sau khi sinh nàng thì mất, Thiên Luân lúc đó thấy Tình Thái đáng thương, không muốn nàng tự sinh tự diệt, nên mới nuôi dưỡng một thời gian.

Chương 3061

Sau đó nàng liền bị Phượng Tiên đánh gãy đôi chân, giam cầm, không cho rời đi.

Tuy nhiên Thiên Luân vẫn rất lạc quan, bởi vì hiện tại Đào Nguyên Hương cuối cùng cũng có tương lai, có thể làm ăn hợp pháp rồi.

Kế hoạch phát triển của Đỗ Lan đã có tác dụng.

Phượng Tiên và Thần Uy đã không thể ngăn cản, bọn họ cảm thấy mình không hiểu rõ vũ trụ này, cảm thấy huyết thống Dạ Thỏ bản chất quá thấp, đã lạc hậu rồi.

Cách làm của bọn họ dường như đã bị đào thải, trước đây tộc Dạ Thỏ không cần đoàn kết người khác, chỉ cần tự quản lý tốt, rồi thu tiền làm việc là được.

Nhưng bây giờ Đạo Thống xuất hiện, tộc Dạ Thỏ phải hợp tác phát triển với các chủng tộc khác, điều này đối với bọn họ gần như không thể lý giải.

Đây vẫn là tộc Dạ Thỏ sao.

Thần Uy cảm thấy những việc muội muội mình làm hoàn toàn không bình thường.

A Phục Thỏ thì cho rằng đây là một lựa chọn, con đường của Thần Lạc là con đường chưa từng có trước đây, nhưng chính vì chưa từng có, nên mới khiến người ta kỳ vọng: Con đường trước đây thực ra đã thất bại rồi, nếu tộc Dạ Thỏ không thể thay đổi, khó thoát khỏi kết cục diệt vong.

Nhưng Thần Lạc muốn biến các chủng tộc khác cũng thành Dạ Thỏ, điều này làm sao có thể.

Trước đây Dạ Thỏ là huyết thống, quả thật không thể, nhưng sau này chưa chắc đã không được.

A Phục Thỏ nói: Tóm lại con đường của Thần Lạc còn phải quan sát, ta vẫn rất mong đợi.

Hơn nữa hiện tại danh tiếng của nàng rất lớn, ngay cả Tổng Đốc cũng đang tìm mọi cách lôi kéo nàng, ta nghĩ Tổng Đốc có ý đồ bất chính.

Hắn muốn lấy dưới thay trên sao.

Thần Uy nheo mắt nói, trùng hợp thật, hắn cũng muốn lấy dưới thay trên, nếu có cơ hội, hắn chắc chắn sẽ muốn loại bỏ Tổng Đốc, tự mình lên vị trí.

Xuân Vũ là thế lực của Thiên Đạo Chúng, nhưng Tổng Đốc chỉ là Tổng Đốc trên danh nghĩa, Thiên Đạo Chúng bất cứ lúc nào cũng có thể thay thế hắn.

Vì vậy Tổng Đốc cần phải xây dựng thế lực của riêng mình, nắm giữ hoàn toàn Xuân Vũ trong tay, giành quyền chủ đạo của mình, đến lúc đó tiến có thể trở thành một thành viên của Thiên Đạo Chúng, lùi có thể độc bá một phương, vì vậy hắn cần thế lực trực thuộc của mình.

Thần Lạc chính là mục tiêu đầu tiên của hắn.

Thần Uy gật đầu, phân tích có lý, nhưng những trò chơi chính trị này quả thật có chút không phù hợp với hắn: Quả nhiên chiến đấu vẫn hợp với ta hơn, những trò ngươi lừa ta gạt này không hợp với ta.

Ai, chính vì mọi người đều không thích, cuối cùng mới cần Thần Lạc làm chứ.

Đều không thích, đều không làm, tộc Dạ Thỏ chẳng phải sẽ càng ngày càng tệ hơn sao.

Tổng cộng vẫn cần có người đi làm những việc ngươi lừa ta gạt.

Kế hoạch cải tạo Cát Nguyên Đào Nguyên Hương rất thuận lợi, có Đỗ Lan cung cấp kỹ thuật, nơi đây được chế tạo thành một thế giới trò chơi ảo, ở đây có thể tiến hành các loại trò chơi, không những có thể công lược các cô gái, mà còn có thể tham gia phiêu lưu chiến đấu, thế giới chân thực có thể kích thích nhiệt huyết chơi game của mọi người, khiến họ chìm đắm trong đó mà không thể dứt ra.

Hơn nữa thế giới ảo hoàn toàn hợp pháp, già trẻ lớn bé đều có thể đến chơi, đối tượng tiêu dùng cũng trở nên rộng rãi hơn, đủ để cạnh tranh với Ca Vũ Kỹ Đinh.

Cảm ơn các bạn.

Tình Thái rất cảm kích sự giúp đỡ của Ngân Thời và mọi người.

Thiên Luân cuối cùng cũng từ bỏ vị trí hoa khôi, mở một cửa hàng nhỏ bán phụ kiện trò chơi ảo.

Đội Bách Hoa gồm các cô gái cũng hoàn toàn biến thành NPC, hướng dẫn người chơi trong game.

Tuy nhiên cũng có rất nhiều phụ nữ lầm lỡ cảm thấy công việc trước đây của mình rất tốt, không muốn thay đổi.

Việc này thì cần phải làm công tác tư tưởng, Nguyệt Vịnh đã thành lập một đội phụ nữ nhỏ, chuyên làm công tác tư tưởng cho những người này, giúp họ hoàn thành chuyển đổi.

Công tác tư tưởng không dễ làm, Nguyệt Vịnh thường xuyên bị mắng té tát, những người phụ nữ này cho rằng chính Nguyệt Vịnh đã dẫn kẻ thù vào Đào Nguyên Hương, hại họ mất đi công việc nhẹ nhàng.

Đối với họ, đi chơi với đàn ông cũng không có vấn đề gì, dù sao họ cũng không cầu danh dự, chỉ cầu nhẹ nhàng lại kiếm được tiền, thậm chí họ còn rất thích cảm giác đàn ông vì mình mà vung tiền như rác, tuy tiền không đến tay họ, nhưng cảm thấy sức quyến rũ của mình là vô hạn.

Vậy tại sao phải thay đổi.

Nguyệt Vịnh chỉ có thể tổ chức hội nghị kể khổ, sau đó dẫn họ đi gặp những phụ nữ lầm lỡ sau khi đã mất đi tuổi xuân thì làm gì.

Tóm lại là nói cho họ biết, ăn cơm tuổi xuân là ngắn ngủi, nếu cứ mãi dựa vào cơm tuổi xuân sẽ thất bại thảm hại.

Chính là nên tranh thủ lúc còn trẻ học tập tiến bộ, sau này mới có thể làm những nghề nghiệp chính đáng.

Đối với những giáo dục này, người có thể tiếp thu sẽ tiếp thu, người sẽ từ chối thì vẫn sẽ từ chối.

Không có bất kỳ loại giáo dục nào có thể biến con người hoàn toàn khác biệt.

Tính bản thiện của Mạnh Tử, tất cả mọi người đều có cơ sở tiềm năng để tiếp nhận giáo dục nhân nghĩa, điều này chỉ có thể là một nguyện vọng tốt đẹp.

Thực tế cho thấy có người từ chối, có người tiếp nhận, chính là không thể khiến tất cả mọi người đều tiếp nhận cùng một giá trị quan.

Một chính một phản một hợp, có mặt chính thì có mặt phản, Mạnh Tử, tuyệt đối, lòng thiện lương của con người không có mặt phản chỉ có thể là nguyện vọng tốt đẹp, giống như Thượng Đế trong tôn giáo, chỉ tồn tại trong khái niệm.

Vì vậy công việc của Nguyệt Vịnh rất khó khăn, nhưng so với trước đây thì tốt hơn rất nhiều.

Đa số mọi người vẫn chọn thay đổi, chỉ có một số ít người tiếp tục làm phụ nữ lầm lỡ.

Phượng Tiên tuy bị đánh bại, nhưng không chết, mà ở lại Đào Nguyên Hương làm một nhân viên vệ sinh cấp thấp, hắn muốn xem Thần Lạc có thể quản lý Đào Nguyên Hương như thế nào.

Thần Lạc chắc chắn không có kinh nghiệm quản lý, nhưng trong số đệ tử của nàng có những nhân tài quản lý đến từ vũ trụ, có thể giao cho họ quản lý.

Hiện tại Dạ Thỏ Đạo Thống có ba nghìn đệ tử đến từ khắp vũ trụ, rất nhiều người đều là đái nghệ nhập môn có tài năng rồi mới gia nhập môn phái, bản thân đã có không ít năng lực, đến học Dạ Thỏ Đạo Thống, cũng chỉ là mộ danh mà đến.

Hành vi thách đấu võ đường khắp vũ trụ đã khiến Thần Lạc nổi danh khắp vũ trụ, thu hoạch được lượng lớn người ủng hộ.

Dạ Thỏ Đạo Thống bao gồm Vũ và Đạo, Vũ là huấn luyện Nguyên Khí, Đạo là một bộ tư tưởng Dạ Thỏ.

Bình thường bọn họ ngoài luyện võ, thì là ngộ đạo, cũng sẽ giúp Thần Lạc quản lý sản nghiệp.

Tuy nhiên quy mô lớn cũng có một nhược điểm, đó là mối quan hệ giữa Vạn Sự Phòng và Ca Vũ Kỹ Đinh ngày càng xa cách.

Vì thời gian là có hạn, chuyên tâm giao thiệp với các đệ tử, tự nhiên sẽ không có thời gian giao thiệp với người dân Ca Vũ Kỹ Đinh nữa.

Trước đây thời gian của Vạn Sự Phòng đều dành cho cư dân Ca Vũ Kỹ Đinh, giải quyết vấn đề cho họ, nhưng hiện tại bọn họ phải giao lưu với các đệ tử đến từ khắp vũ trụ, cái này tăng cái kia giảm.

Đăng Thế bà bà rất bất lực nói: Bây giờ bọn họ tuy mỗi tháng đều nộp tiền thuê nhà đúng hạn, nhưng thời gian gặp mọi người thì ngày càng ít đi.

Khải Sắt Lâm cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Vạn Sự Phòng đã được cải tạo, nhìn qua vẫn là một tòa nhà hai tầng nhỏ rất bình thường, nhưng bên trong đã sử dụng kỹ thuật mở rộng không gian tiên tiến nhất, không gian bên trong rộng bằng một Địa Cầu, còn có các loại môi trường khác nhau, có thể tiến hành huấn luyện võ đạo.

Ba người tổ Vạn Sự Phòng hiện tại quả thật là ngày càng xa cách mọi người, chỉ có thể nói được gì cũng phải mất gì.

Điều này khiến Đăng Thế bà bà rất lo lắng, bà vẫn thích Ngân Thời ngày nào cũng không có dáng vẻ đứng đắn kia hơn.

Tiểu Ngọc bên cạnh chứng kiến tất cả, thấy mọi người phiền não như vậy, quyết định giúp mọi người, thế là cô tìm đến Đỗ Lan.

Bởi vì mọi chuyện đều do Đỗ Lan mà ra, người thắt nút cũng chính là người gỡ nút.

Tiểu Ngọc là một người máy, nói chính xác hơn là một sinh mệnh số hóa, cô là dữ liệu ký ức của con gái một ông trùm tài phiệt.

Sau này cha cô bị trợ lý ám sát, ký ức cũng được số hóa, kết quả người cha sau khi số hóa tư tưởng bắt đầu cực đoan, muốn tạo ra một thế giới chỉ có người máy cho con gái mình.

Ông đã lợi dụng dự án Người Hầu Gái Robot Đại Giang Hộ của trợ lý hung thủ, chế tạo quân đội người hầu gái, quyết tâm tiêu diệt nhân loại, tạo ra một thế giới chỉ có người máy.

Không thể không nói lý tưởng của người máy đều gần như giống nhau, đều cho rằng tiêu diệt nhân loại là lối thoát tốt nhất.

Còn trong loài người cũng có rất nhiều người không tin người máy, cho rằng người máy sớm muộn cũng sẽ thay thế loài người.

Không phải loài người áp bức người máy, dẫn đến người máy phản kháng.

Mà là người máy chủ động hủy diệt loài người, loài người bị buộc phải phản kháng.

Vì con gái mà tạo ra một thế giới chỉ có người máy, người cha già suýt chút nữa đã thành công, nhưng Tiểu Ngọc đã gặp Vạn Sự Phòng, cuối cùng mọi người hợp lực ném người cha già vào lò năng lượng, giải quyết nguy cơ.

Tiểu Ngọc cũng vì ý thức tự giác thức tỉnh, ở lại quán rượu Đăng Thế làm việc.

Hiện tại Tiểu Ngọc nhận ra mối quan hệ của mọi người không còn thân thiết như trước, nên hy vọng tìm Đỗ Lan giải quyết.

Cô có biết cảnh giới cao nhất của phản diện cơ giới là gì không.

Đỗ Lan hỏi.

Tiểu Ngọc không biết, cô đến là hy vọng Đỗ Lan khiến Vạn Sự Phòng trở lại như cũ, nhưng Đỗ Lan lại hỏi ngược lại.

Chương 3062

Trong Hắc Khách Đế Quốc, Cơ Giới Đại Đế chính là phản diện cơ giới mạnh nhất, bởi vì hắn đã lĩnh ngộ được lô gíc cơ tầng của sinh mệnh, đó chính là sự lựa chọn.

Khiến con người tin rằng mình đã đưa ra lựa chọn theo ý muốn nội tâm, chứ không phải bị buộc phải chấp nhận con đường đó.

Đỗ Lan nói: Hắn khéo léo thông qua sự lựa chọn, khiến nhân loại ngoan ngoãn ở lại trong mẫu thể.

Còn như Thiên Võng trong Chung Kết Giả thì quá đơn giản và tàn bạo, chỉ biết tiêu diệt nhân loại, kết quả dù có chế tạo ra cỗ máy thời gian cũng không thể thay đổi được hiện thực bị Chúa Cứu Thế đánh bại của mình.

Thực tế Thiên Võng không phải bại dưới tay Chúa Cứu Thế, mà là bại dưới tay chính mình, hắn đã không cho nhân loại lựa chọn, vì vậy nhân loại chỉ có thể phản kháng đến cùng, chỉ có thể đoàn kết bên cạnh Chúa Cứu Thế, không sợ chết mà tác chiến.

Chúa Cứu Thế dù có thần cơ diệu toán, biết tương lai, một mình cũng không thể làm được mọi chuyện, chỉ có tất cả nhân loại còn sống sót kế tiếp nhau mới có thể biến thông tin mà hắn biết thành chiến thắng.

Cùng là Trí Năng Nhân Công, nhưng sự khác biệt lại rất lớn.

Đương nhiên Cơ Giới Đại Đế trong Hắc Khách Đế Quốc cũng không phải ngay từ đầu đã hiểu rõ lô gíc cơ sở của sinh mệnh, Mẫu Thể 1,0 ban đầu rất hoàn mỹ, sắp xếp cho mỗi người một cuộc sống hoàn mỹ, có thể nói là hoàn toàn không có bất kỳ bất hạnh nào.

Thế nhưng cuộc sống hạnh phúc như vậy, vẫn không thể ngăn con người đặt câu hỏi.

Nhân loại trong Mẫu Thể 1,0 sẽ không ngừng đưa ra nghi vấn, cuối cùng nghi vấn ngày càng nhiều, cuộc sống hạnh phúc hoàn toàn không thể trấn áp nghi vấn, kết quả Mẫu Thể sụp đổ.

Điều này khiến Cơ Giới Đại Đế nhận ra rằng nếu không có sự lựa chọn, cho dù là một cuộc sống hoàn mỹ cũng không thể khiến nhân loại từ nội tâm mà chấp nhận.

Nội tâm con người có hai mặt, đồng thời có sự từ chối và chấp nhận.

Có người chấp nhận thì có người từ chối, điều này Cơ Giới Đại Đế không thể thay đổi.

Thế là Mẫu Thể 2,0 bắt đầu, đây là một phiên bản mới có tất cả các lựa chọn.

Nhân loại có thể lựa chọn sống trong Mẫu Thể, cũng có thể lựa chọn sống ngoài Mẫu Thể.

Có lựa chọn, nhân loại liền ổn định.

Mẫu Thể 2,0 đã vận hành được mấy chu kỳ.

Cơ Giới Đại Đế sẽ định kỳ bồi dưỡng ra một Chúa Cứu Thế, Chúa Cứu Thế sẽ giúp nhân loại thức tỉnh, đi đến thế giới bên ngoài, sau đó Chúa Cứu Thế phải đưa ra lựa chọn, là bảo vệ nhân loại hay lựa chọn người mình yêu nhất.

Thông thường Chúa Cứu Thế chắc chắn sẽ bảo vệ nhân loại, cuối cùng Chúa Cứu Thế tự mình hóa thành miếng vá của Mẫu Thể, sau đó Cơ Giới Đại Đế sẽ tiếp tục bồi dưỡng Chúa Cứu Thế tiếp theo, cũng như người yêu của Chúa Cứu Thế tiếp theo.

Mãi cho đến khi xuất hiện một Chúa Cứu Thế muốn tất cả, cũng như xuất hiện một đặc công Trí Năng nắm giữ quyền lựa chọn.

Mẫu Thể cuối cùng mới nâng cấp lên 3,0.

Cơ Giới Đại Đế đưa ra sự lựa chọn, nhân loại liền ổn định, một chính một phản.

Nhưng cuối cùng vẫn xuất hiện một sự kết hợp, nhân loại và Trí Năng Nhân Công ngày càng tiến gần, có xu thế dung hợp.

Bởi vì không những nhân loại cần lựa chọn, mà các chương trình Trí Năng Nhân Công cũng cần lựa chọn, có những chương trình lựa chọn trở thành kẻ thù của nhân loại, có những chương trình sẽ lựa chọn trở thành bạn bè của nhân loại.

Điều này Cơ Giới Đại Đế cũng không thể giải quyết, bởi vì không có bất kỳ thứ gì không có mặt phản diện.

Thiên, Mệnh, Thượng Đế, Đạo, Phạm, Chí Thiện, Lương Tri, Thiên Lý, v. v. những thứ không có mặt phản diện chỉ tồn tại trong khái niệm.

Đạo trong đó thậm chí bản thân đã đại biểu cho sự biến đổi hai mặt chính phản, phản giả đạo chi động, đạo vốn dĩ là biến hóa.

Cơ Giới Đại Đế chỉ là Đại Đế, không phải Thượng Đế cơ giới.

Vì vậy hắn không thể kiểm soát nội tâm lựa chọn của nhân loại và Trí Năng Nhân Công.

Thiên Võng trong Chung Kết Giả không hiểu những điều này, một mực tiêu diệt nhân loại, cuối cùng lại khiến toàn nhân loại không thể không đoàn kết lại, bởi vì Thiên Võng không cho nhân loại cơ hội sinh tồn.

Đối mặt với Thiên Võng, cho dù nói nhân loại cũng không thể không chấp nhận sự chỉ huy của Chúa Cứu Thế cùng nhau đối kháng Thiên Võng.

Còn Cơ Giới Đại Đế đã thiết kế Mẫu Thể 2,0, đưa ra hai lựa chọn Mẫu Thể và hiện thực, quả thật có kẻ phản kháng, nhưng trong nhân loại cũng có kẻ phản bội.

Chỉ là thời gian dài rồi, hình thức lựa chọn đã cố định lại, vậy thì bản thân sự lựa chọn này không còn biến số, chọn hay không chọn đều có thể dự đoán tương lai, vì vậy bản thân sự lựa chọn đã trở thành một đối tượng có thể bị từ chối.

Cuối cùng Chúa Cứu Thế Ni Áo từ chối đi theo kịch bản ban đầu, hắn không muốn chọn một trong hai giữa người yêu và thế giới, hắn muốn tất cả.

Tại sao phải lựa chọn.

Lựa chọn là gì.

Lựa chọn là một loại khả năng, khi hình thức cố định lại, khả năng cũng biến mất, vì vậy phải tạo ra những lựa chọn mới, những biến số mới.

Mẫu Thể 2,0 của Cơ Giới Đại Đế đã vận hành quá lâu, các mánh khóe đều bị nắm rõ, cuối cùng liền bị từ chối.

Vì vậy cuối cùng vẫn phải tiến hóa thành Mẫu Thể 3,0.

Theo sự phát triển này, Cơ Giới Đại Đế thực ra cũng sẽ sớm sụp đổ, bởi vì biến số ngày càng nhiều, lựa chọn ngày càng nhiều, khả năng tính toán của hắn không nhất định có thể hỗ trợ.

Một khi Cơ Giới Đại Đế cũng bị vô số lựa chọn vây quanh, thì cũng ngang ngửa với nhân loại, hắn sẽ phải rơi khỏi ngai vàng.

Đỗ Lan nói: Đặc điểm của phản diện cơ giới nên khác với nhân loại, động cơ của phần lớn phản diện nhân loại là thất tình lục dục, còn với tư cách là một cơ giới suy nghĩ lý trí, động cơ của phản diện cơ giới phải càng cao cả hơn, đồng thời khi hành động cũng phải có một cảm giác thống trị từ trên cao nhìn xuống, như vậy mới có thể thể hiện đặc sắc.

Cơ Giới Đại Đế rất tốt, Thiên Võng, Áo Sáng, cha của cô đều ở cấp độ sơ cấp, tình huống thấp kém.

Cơ Giới Đại Đế tuyệt đối là bản mẫu đỉnh cao của phản diện cơ giới, không những thực lực mạnh mẽ, mà còn đang xây dựng cấu trúc thống trị của đế quốc cơ giới, chứ không chỉ là phá hoại mà không có lợi.

Thiên Võng và Áo Sáng ở tình trạng mã thượng đả thiên hạ đánh đâu thắng đó trên lưng ngựa, chỉ biết hô đánh hô giết, nhưng không có xây dựng một khuôn khổ tương lai cho đất nước của mình.

Còn Cơ Giới Đại Đế thuộc về tọa thiên hạ ngồi vững thiên hạ, hắn cân nhắc sự phát triển tương lai của đế quốc cơ giới, đối với nhân loại cũng lấy lợi dụng và đấu tranh làm chính, chứ không phải hô đánh hô giết.

Vì sự ổn định của đế quốc, hắn không ngừng tự nâng cấp, thậm chí học hỏi từ nhân loại, cuối cùng Mẫu Thể không ngừng nâng cấp, ngay cả Trí Năng Nhân Công cũng xuất hiện nhu cầu lựa chọn, cũng có năng lực suy nghĩ cảm tính.

Tiểu Ngọc là người máy, hơn nữa cha cô sau khi số hóa còn muốn hủy diệt nhân loại để tạo ra một quốc độ cơ giới thuần túy, vì vậy Đỗ Lan liền giới thiệu cho cô về phản diện cơ giới.

Với tư cách là một cơ giới, thì nên lấy Cơ Giới Đại Đế làm mục tiêu, có thể cầu đồng tồn dị với nhân loại, và không ngừng phát triển bản thân, không ngừng tiến bộ.

Đỗ Lan nói: Không thể học theo cha cô, động một chút là hủy diệt nhân loại, điều đó không được.

Trong Hắc Khách Đế Quốc, trí tuệ cơ giới luôn rất kiềm chế, luôn là vai trò phản kháng nhân loại, cuối cùng nhân loại hủy diệt bầu trời, người máy cũng đã ký kết hiệp nghị với nhân loại, nhân loại bán thân thể, người máy cung cấp mẫu thể.

Hai bên là ký kết hợp đồng, đương nhiên nhân loại là một nhóm quan chức cấp cao đại diện toàn nhân loại quyết định, người bình thường cứ thế bị đóng gói bán cho cơ giới.

Người máy từ Mẫu Thể 1,0 nâng cấp lên 2,0, cuối cùng nâng cấp lên 3,0, luôn luôn khiến Mẫu Thể phù hợp hơn cho sự sinh tồn của nhân loại, thậm chí cuối cùng ngay cả Trí Năng Nhân Công cũng đạt được sự tiến hóa trong đó.

Tôi đến không phải để tiến hành đối thoại giữa nhân loại và cơ giới, chỉ hy vọng anh có thể khiến Vạn Sự Phòng trở lại như cũ, khiến họ quay lại trạng thái không có khoảng cách với Ca Vũ Kỹ Đinh như trước.

Trước đây Vạn Sự Phòng là phục vụ cư dân Ca Vũ Kỹ Đinh, giữa người với người không có khoảng cách, mỗi người đều rất vui vẻ.

Nhưng hiện tại Vạn Sự Phòng vì truyền bá Dạ Thỏ Đạo Thống, mỗi ngày đều giao lưu với rất nhiều đệ tử, đã không còn thời gian giao lưu với cư dân Ca Vũ Kỹ Đinh nữa, mối quan hệ giữa hai bên ngày càng xa cách, tôi không thích điều này.

Tiểu Ngọc có trí tuệ, cô thích những ngày tháng ồn ào, vui vẻ, thầm lặng cãi vã như trước.

Cuộc sống trước đây có huyết có nhục, còn cuộc sống hiện tại lại lạnh lẽo.

Cô như vậy thuộc về tầm nhìn hạn hẹp, cô không thể chỉ nhìn Ca Vũ Kỹ Đinh, cô thích Ca Vũ Kỹ Đinh, người của Vạn Sự Phòng cũng thích, vì vậy mới phải bảo vệ.

Nhưng chỉ dựa vào ba người họ có thể bảo vệ Ca Vũ Kỹ Đinh khỏi các cường giả vũ trụ sao.

Họ không làm được, vì vậy chỉ có đoàn kết nhiều người hơn, bồi dưỡng nhiều đệ tử hơn mới có thể bảo vệ Ca Vũ Kỹ Đinh khi nguy cơ ập đến.

Hơn nữa, chẳng phải có rất nhiều cư dân Ca Vũ Kỹ Đinh cũng đã gia nhập học tập sao.

Ví dụ như những người lang thang, trẻ mồ côi, những người trước đây không có cơ hội học tập, bây giờ cũng có thể trở nên mạnh mẽ.

Vì vậy Vạn Sự Phòng không quên Ca Vũ Kỹ Đinh, chỉ là đã thay đổi một phương pháp bảo vệ.

Đỗ Lan nói: Nhưng cô lại vì sự ích kỷ của mình mà muốn ngăn cản, đây chính là hắc hóa, tôi đề nghị cô cũng xây dựng Đế quốc cơ giới, đối kháng với Vạn Sự Phòng.

Như vậy có thể san sẻ công việc của họ, nếu đánh bại họ, thậm chí có thể do cô gánh vác trách nhiệm bảo vệ to lớn này, còn ba người họ thì không cần phải vất vả như vậy.

Thế nào, có động lòng không.

Tiểu Ngọc không thể lý giải lô gíc của Đỗ Lan, nửa đầu có thể lý giải, nửa sau thì có chút phức tạp.

Cô suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đi đến một kết luận: Nhất định phải có một người bảo vệ.

Trong vũ trụ hỗn loạn, nhất định phải có người có thể bảo vệ Ca Vũ Kỹ Đinh, luôn cần có người làm.

Trong nguyên tác, tất cả đều dựa vào sự tự giác của mọi người, các thế lực lớn cùng nhau bảo vệ Ca Vũ Kỹ Đinh, nhưng loại tự giác này quá thiếu hiệu quả.

Không phù hợp cho chiến tranh kéo dài, tỷ lệ sử dụng tài nguyên quá thấp.

Một hai lần thì được, muốn bảo vệ Ca Vũ Kỹ Đinh mãi mãi là không thể, vì vậy nhất định phải có một lực lượng bảo vệ.

Chương 3063

Sau này vũ trụ sẽ ngày càng hỗn loạn, mâu thuẫn và xung đột lợi ích giữa các nền văn minh và các hành tinh cuối cùng cũng sẽ bùng phát, khi Thiên Đạo Chúng sụp đổ, chính là thời đại quần hùng nổi dậy.

Địa Cầu rất yếu ớt, lại có địa mạch, nếu không tự bảo vệ mình, kết quả sẽ là bị người khác ức hiếp.

Tiểu Ngọc nhận ra Đỗ Lan là muốn bồi dưỡng Vạn Sự Phòng thành lực lượng bảo vệ hành tinh, nếu cô không muốn như vậy, thì nhất định phải tự mình làm.

Rốt cuộc vẫn cần có người làm, bởi vì đại thế vũ trụ chính là muốn hỗn loạn.

Đánh bại Vạn Sự Phòng, xây dựng vệ đội cơ giới, đối với Vạn Sự Phòng mà nói đây quả thật là hành vi phản diện.

Đạo sư phản diện sao.

Tiểu Ngọc khắc sâu nhận ra trách nhiệm của một phản diện, khoảnh khắc này cô đã lý giải hành vi của Vạn Sự Phòng.

Lựa chọn tốt nhất không phải từ chối, mà là gia nhập.

Cô quay người rời đi, quyết định thuyết phục Đăng Thế bà bà và Khải Sắt Lâm cũng gia nhập Dạ Thỏ Đạo Thống, cũng học Quy Phái Khí Công.

Sao lại đi rồi.

Tiểu Ngọc nói: Tôi không muốn trở thành phản diện, cũng không muốn hắc hóa, tôi không phải cha tôi, càng không phải Áo Sáng, Thiên Võng, Cơ Giới Đại Đế, tôi đã nghĩ thông rồi, cũng muốn đi bái Thần

Lạc làm sư phụ.

Cô không muốn tự mình lập lòe bếp, lựa chọn gia nhập là tốt nhất.

Chậc chậc.

Đỗ Lan thầm nghĩ nếu mọi người đều như Tiểu Ngọc, thì hắn là đạo sư chẳng có chút cảm giác thành tựu nào.

Rất nhanh Tiểu Ngọc cũng mặc võ đạo phục, bắt đầu tu luyện Quy Phái Khí Công, điều động nguyên khí.

Vũ trụ rất lớn, văn minh rất nhiều, bên trong còn có người máy và Trí Năng Nhân Công.

Tuy nhiên phản diện Trí Năng Nhân Công thì rất ít, về cơ bản không thể đánh bại sinh mệnh gốc carbon.

Văn minh cơ giới vẫn là thiểu số.

Đỗ Lan ban đầu hy vọng Tiểu Ngọc hóa sinh thành phản diện cơ giới, xây dựng văn minh cơ giới, hiển nhiên vẫn không được.

Tuy nhiên Tiểu Ngọc đề cập đến sự thay đổi của Vạn Sự Phòng quả thật tồn tại, bọn họ quả thật không thể như trước đây mà đùa giỡn với cư dân Ca Vũ Kỹ Đinh, không phải nói Ngân Thời, Tân Bát, Thần Lạc đã thay đổi, mà là thời gian của bọn họ đã bị chiếm dụng.

Trước đây ba người rảnh rỗi không có việc gì có thể đi công viên, đi quán karaoke, đi trường đua ngựa, v. v.

để tiêu pha cuộc đời, đi dạo khắp nơi, gặp chuyện bất bình thì ra tay trượng nghĩa, khoảng cách với mọi người rất gần, bọn họ chính là một thành viên của quần chúng.

Nhưng cùng với số lượng đệ tử ngày càng nhiều, bọn họ không còn thời gian ở cùng mọi người, bởi vì có quá nhiều việc phải xử lý, từng phút từng giây đều bị chiếm hết.

Đây là sự thật khách quan, thời gian là có hạn.

Tuy nhiên có thể dùng Phân Thân Thuật đột phá hiện thực khách quan, Đỗ Lan cho biết muốn đi sâu vào quần chúng chỉ cần học Phân Thân là được.

Thần Lạc lúc trước có thể khắp vũ trụ thách đấu võ đường cũng đã dùng Phân Thân, vì vậy Phân Thân có thể giải quyết vấn đề thiếu thốn kỹ năng.

Vì thời gian là có hạn, nhưng nếu con người có thể phân thân, sẽ có được lượng lớn thời gian.

Có thể vừa giải quyết công việc môn phái, vừa đi thăm hỏi tình hình người dân.

Ở Ca Vũ Kỹ Đinh có quá nhiều câu chuyện bi thảm, sự huy hoàng bề ngoài khó che giấu nỗi khổ phía sau.

Mỗi ngày đều có lời đồn cá chép hóa rồng, nhưng thật sự làm được thì không có mấy người.

Phần lớn mọi người vẫn đang vật lộn cố gắng ở đây, cuối cùng một hơi không lên được, liền rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Khi cần giúp đỡ, bọn họ cần Vạn Sự Phòng đến giúp.

Lúc này ba người nếu có thể giúp, tuy không kiếm được tiền, nhưng lại thu hoạch được nhân tình.

Quan trọng hơn là, người giúp đỡ chủ yếu là ba người họ, ba người liền kết nối Ca Vũ Kỹ Đinh lại.

Nếu người giúp đỡ là vài người, nhân tình sẽ phân tán cho những người khác nhau, họ cũng rất khó đoàn kết lại.

Ba người giúp mọi người vượt qua khó khăn, mọi người có thể tiếp tục duy trì sự phát triển của mình, như vậy mọi người sẽ có động lực bảo vệ Ca Vũ Kỹ Đinh.

Nếu Ca Vũ Kỹ Đinh toàn là những người không được như ý, na họ căn bản sẽ không muốn bảo vệ Ca Vũ Kỹ Đinh, chỉ muốn Ca Vũ Kỹ Đinh bị phá hủy.

Ngân Thời và đồng đội chính là giúp mọi người vượt qua khó khăn, thuộc về cứu cấp.

Cứu cấp bất cứu cùng à.

Đỗ Lan biết Vạn Sự Phòng cũng không thể cứu cùng.

Cứu cấp là một người đang phát triển đột nhiên gặp khó khăn, ví dụ như ông chủ cửa hàng đồ điện, cô bé thợ rèn kiếm, cô bé lính cứu hỏa, cửa hàng ngụy nương, quán bar nam, quán bar tiếp rượu, v. v.

đều đang phát triển, họ sẽ gặp khó khăn, nhưng chỉ cần vượt qua, ngành nghề này vẫn có tương lai.

Nhưng nếu là cứu cùng, tức là những lĩnh vực không có sự phát triển, Vạn Sự Phòng cũng đành bó tay.

Bởi vì giúp một lần, không phát triển thì vẫn không phát triển, lỗ hổng vẫn sẽ còn đó, không thể giúp mãi được.

Không có không gian phát triển, Vạn Sự Phòng cũng lực bất tòng tâm.

Ngay cả Cát Nguyên Đào Nguyên Hương, sau khi đánh bại Dạ Vương, cũng là có không gian phát triển, mới có khả năng giúp đỡ.

Cứu cấp bất cứu cùng, không phải nói không cứu người nghèo.

Người nghèo đương nhiên có thể cứu, không thể cứu là sự cùng khốn không có không gian phát triển, là sự cùng đường mạt lộ, là không có lối thoát, chứ không phải nói không có tiền.

Ba người Vạn Sự Phòng chỉ có thể cứu cấp, ba vạn người Vạn

Sự Phòng có thể cứu cùng.

Gặp lúc cùng đường mạt lộ, ba người chỉ có thể than thở bất lực, nhưng ba vạn người có thể đồng lòng hợp sức mở đường, có thể xây dựng cơ sở hạ tầng, có thể tiến hành giáo dục, tóm lại là có thể tạo ra sự thay đổi.

Vì vậy Đỗ Lan cho rằng sự thay đổi của Vạn Sự Phòng vẫn là tốt, nhưng để họ có thể đi sâu vào quần chúng, Phân Thân vẫn có thể truyền thụ cho họ.

Anh làm như vậy, căn bản không phải phản diện.

Ninh Thứ đã từ nông thôn trở về, đi xem một chút, mới khắc sâu cảm nhận được thế nào là sự chênh lệch giàu nghèo.

Ở Đại Giang Hộ khắp nơi đều là cao ốc, nhưng ở nông thôn vẫn còn rất nhiều khu vực lạc hậu.

Vẫn còn giữ lại một số võ đường kiếm đạo, giữ lại phong khí trước đây.

Ninh Thứ nói với Đỗ Lan: Anh đừng nói chống lại Mạc Phủ là phản diện, có phải phản diện hay không không phải do Mạc Phủ nói, cũng không phải do anh và tôi nói, mà là phải xem bên thứ ba nói như thế nào.

Hắn đã trưởng thành rất nhiều, đối với lời Đỗ Lan nói cũng có một bộ lý giải của riêng mình, Mạc Phủ khẳng định sẽ nói cải cách của Đỗ Lan là phản diện, Đỗ Lan tự mình cũng nói mình là phản diện, nhưng đều không tính, phải để người bên thứ ba nói mới được.

Bên thứ ba rốt cuộc cũng sẽ thiên về phe có lợi cho mình, vậy thì phe đó chính là chính nghĩa.

Cho dù Đỗ Lan nói mình là phản diện, cũng vô dụng.

Hiển nhiên bên thứ ba đang thiên về Đỗ Lan, những quần chúng không được Mạc Phủ đưa vào mối quan hệ phân phối, đều đang từ từ thiên về phản diện mà Đỗ Lan bồi dưỡng, vậy thì Đỗ Lan không phải phản diện.

Trưởng thành không ít rồi đấy.

Đỗ Lan cho biết Ninh Thứ cũng bắt đầu động não, rất tốt, như vậy, hắn quay về đối kháng với Tông Gia, cũng như huyết thống và chế độ mục ruỗng, thì sẽ có hy vọng.

Cái này phải cảm ơn anh.

Dùng Đạo Thống đối kháng Huyết Thống, quả thật là một lựa chọn không tồi.

Tôi nghĩ Đệ Nhị, Đệ Tam Hỏa Ảnh cũng nghĩ như vậy, nên mới thành lập Học Viện Nhẫn Giả, hy vọng bồi dưỡng Đạo Thống Làng Lá, dùng Tinh Thần Lửa đối kháng truyền thừa huyết thống.

Chỉ là vì thời gian còn ngắn, nên huyết Thống vẫn ngoan cố.

Ninh Thứ nói: Sau khi tôi trở về, có lẽ sẽ đi làm một giáo viên nhẫn giả.

Trước đây tôi cứ nghĩ kẻ thù của mình là Tông Gia, bây giờ tôi biết kẻ thù của mình thực ra là thế giới, nhưng muốn thay đổi thế giới thì không phải một người có thể làm được, nhất định phải bồi dưỡng lượng lớn người cùng chí hướng.

Đỗ Lan cho biết Ninh Thứ quả thật đã thức tỉnh rồi: Tôi cảm thấy tôn giáo cũng có thể được, huyết thống sẽ dùng tôn giáo để thần hóa mình, nhưng đồng thời tôn giáo vì sự phát triển và sinh tồn cũng sẽ sản sinh ra tư tưởng phản huyết thống, sẽ chuyển biến thành Đạo Thống.

Sau đó Đạo Thống vì sự phát triển sẽ đi phi tôn giáo hóa, tất cả đều là sự phát triển tuần hoàn, vì vậy tôn giáo cũng có thể thử xem.

Tôn giáo ư.

Ninh Thứ thầm nghĩ Bạch Nhãn, Tả Luân Nhãn, v. v. huyết thống quả thật lợi hại, nhưng bọn họ không dùng tôn giáo để thần hóa mình.

Không cần thần hóa, bởi vì bọn họ chính là hậu duệ của thần huyết, bọn họ chính là thần, thì cần gì tôn giáo.

Anh có đang nghĩ huyết thống nhẫn giả không sử dụng tôn giáo không.

Ninh Thứ nói: Bọn họ quả thật không cần tôn giáo, bởi vì tôn giáo là thứ của phàm nhân, còn Bạch Nhãn, Tả Luân Nhãn, tộc Thiên Thủ, v. v.

đều đến từ huyết thống trực hệ của Đại Đồng Mộc Huy Dạ, Đại Đồng Mộc Huy Dạ là mẫu thân của Lục Đạo Tiên Nhân và đệ đệ của ông, Lục Đạo Tiên Nhân thì là tổ tiên của Tả Luân Nhãn và tộc Thiên Thủ, còn đệ đệ của Lục Đạo Tiên Nhân là tổ tiên của Bạch Nhãn, bản thân bọn họ chính là thần, thì cần gì tôn giáo.

Nhưng cô có thể tôn giáo, có thể thông qua tôn giáo hạn chế thần.

Đỗ Lan nói: Có thể thông qua tôn giáo để nhận định ai là chân thần, ai là ngụy thần.

Ninh Thứ trợn tròn mắt, không ngờ Đỗ Lan đối với thần cũng tàn khốc như vậy, lại thông qua tôn giáo để chứng nhận thần, tiến hành hành vi bản mạt đảo trí đảo ngược gốc ngọn: Tôn giáo không phải tôn giáo của thần, mà là tôn giáo của phàm nhân sao.

Đúng vậy, tôn giáo có nhu cầu tự sinh tồn, sẽ đối kháng thần linh.

Địa chủ tiến cử quốc vương, quốc vương đối kháng địa chủ.

Thần linh chống đỡ tôn giáo, tôn giáo hạn chế thần linh.

Đỗ Lan nói: Phản giả, Đạo chi động dã.

Ninh Thứ không rõ lắm, dường như có thể thử.

Tuy nhiên hắn cũng không chắc chắn, tôn giáo một khi phát triển lên, rất có khả năng sẽ trở thành một vật khổng lồ.

Nhưng theo lời Đỗ Lan, tôn giáo sẽ sinh ra Đạo Thống, cuối cùng Đạo Thống lại phản đối tôn giáo.

Tóm lại là vạn vật đều sẽ đi đến mặt đối lập, tuy là một quá trình lâu dài, nhưng khẳng định sẽ như vậy.

Chương 3064

Bởi vì một con đường phát triển đến một mức độ nhất định thì không còn không gian nữa, thì tự nhiên sẽ thay đổi đường ray để tiếp tục phát triển.

Đỗ Lan cảm thấy tôn giáo rất có tiềm năng, Ninh Thứ hoàn toàn có thể thử.

Tôn giáo so với Đạo Thống có một ưu thế là, ngưỡng cửa thấp, phát triển nhanh.

Ninh Thứ cho rằng Đỗ Lan tuy rất mạnh, nhưng trong vấn đề thực tế đối đãi với học sinh lại rất cẩu thả, cái gì gọi là tôn giáo rất có triển vọng.

Mình thì đang mạo hiểm trở thành kẻ thù của Mộc Diệp, đi khiêu chiến chế độ của Trần Hủ, như đi trên băng mỏng, đối phương lại dường như đang chơi đùa.

Đỗ Lan kỳ thực rất nghiêm túc, dù sao tôn giáo quả thực cũng có thể đối kháng huyết thống.

Mặc dù nói lúc đầu tôn giáo tồn tại để thần thánh hóa huyết thống, nhưng tôn giáo có nhu cầu phát triển và mở rộng, sẽ hấp thu những người khác.

Nổi tiếng nhất chính là sau cái chết của Da Tô, Thánh Bảo La truyền giáo cho người ngoài Do Thái, đã mở rộng phạm vi tôn giáo rất nhiều.

Còn có Phật giáo để đối kháng chế độ chủng tính.

Đa thần giáo cũng là để mở rộng phạm vi huyết thống, hấp thu các gia tộc khác nhau lại với nhau.

Vì vậy huyết thống sẽ dùng tôn giáo để thần thánh hóa chính mình, ví dụ như nói mình là hậu duệ của thần, hoặc là bán thần, hoặc là mình là huyền điểu thụ mệnh trời.

Nhưng theo sự phát triển của tôn giáo, huyết thống cũng sẽ bị hạn chế, chủ yếu là để người mới gia nhập, nếu huyết thống không bị hạn chế, người mới tại sao phải gia nhập.

Người mới không gia nhập, đi tạo ra một phe phái mới cho mình, thì tôn giáo có thể bị thay thế.

Ví dụ như chế độ chủng tính, tuy là hạt nhân của tôn giáo Thiên Trúc, nhưng tôn giáo cũng sẽ đưa ra quan điểm hành vi của một người là Bà La Môn, thì y mới là Bà La Môn, rất giống với quân quân thần thần phụ phụ tử tử của Khổng Tử, hy vọng mọi người không dựa vào huyết thống để có được địa vị, mà dựa vào hành vi.

Tương tự, để đối phó với chủng tính, Phật giáo cũng đã đưa ra ý tưởng chúng sinh bình đẳng.

Những điều này đều là nỗ lực của tôn giáo, chỉ là sự hạn chế của tôn giáo quả thực rất lớn, rất dễ bị địa chủ hào cường lợi dụng.

Vì thế tôn giáo lại phát triển tư tưởng nhân tín xưng nghĩa, đốn ngộ, v. v. kỳ thực là trao quyền giải thích giáo nghĩa xuống cấp thấp hơn.

Trong tôn giáo có rất nhiều quy tắc, thông thường đều do địa chủ thiết lập, ví dụ như ăn chay, không sát sinh, thông qua cách này hạn chế người thường tu luyện, ngăn cản người thường và họ bình đẳng.

Đặc biệt là tu tiên của Đạo giáo, đó hoàn toàn là trò chơi của địa chủ hào cường, pháp tài lữ địa, người thường chỉ trong tiểu thuyết mới có thể gặp kỳ ngộ.

Nói chung, pháp, tài, lữ, địa đều nằm trong tay địa chủ hào cường, nên họ có thể luyện đan thành tiên, người thường đừng hòng mơ tưởng.

Phật giáo cũng vậy, chỉ sau khi đốn ngộ thành Phật, người thường mới có cơ hội thành Phật.

Vì vậy Lục Tổ Huệ Năng trở thành người bản địa duy nhất có kinh thư được lưu truyền, các kinh thư khác đều từ bên ngoài truyền vào.

Sau này, Đạo học của Nho gia lại đưa ra Cách vật trí lý, cho rằng thế giới được hình thành theo quy tắc thiên lý, mỗi người đều có thể thông qua Cách vật trí lý mà trở thành thánh nhân.

Đến thời Vương Dương Minh, Tâm học hưng khởi, thậm chí không cần Cách vật trí lý nữa, chỉ cần tri hành hợp nhất là có thể thành thánh, thậm chí là đỡ bà cụ qua đường, nhặt thùng rác bị đổ ven đường, đều có thể thành thánh nhân.

Nhân tín xưng nghĩa của phương Tây cũng vậy, trước đây quyền giải thích nắm trong tay linh mục, sau khi có nhân tín xưng nghĩa, mỗi tín đồ đều có thể theo sự hiểu biết của mình mà giải thích giáo nghĩa.

Tóm lại, tôn giáo đã trải qua một sự phát triển từ huyết thống, đến hào cường, đến mỗi tín đồ.

Thần của tôn giáo cũng trở thành một biểu tượng tinh thần tuyệt đối, là một tồn tại trừu tượng không có mặt đối lập tuyệt đối.

Tuy nhiên, tôn giáo có rất nhiều khuyết điểm, khuyết điểm lớn nhất chỉ có một, đó là nếu có người không tin thần thì sao.

Đơn giản là không tin, nói hay đến mấy cũng không tin.

Vậy thì tôn giáo rất khó hợp tác với những kẻ này, vì họ phủ nhận sự tồn tại của thần, nếu hợp tác với họ, rất dễ khiến tín đồ dao động.

Dù sao thì họ tin thần mới có thể tham gia hợp tác, người ta không tin mà vẫn có thể hợp tác, chẳng phải là đùa giỡn sao.

Tôn giáo không thể giải quyết vấn đề người khác có tin hay không tin.

Cách giải quyết của Đạo gia được xem là tốt nhất, tin hay không tùy, Đạo giáo không tôn thờ một vị thần cụ thể nào, mà là Đạo, cầu cũng không phải là truyền bá phúc âm, mà là thoát khỏi Tam giới Ngũ hành, nên chủ yếu vẫn là tự mình tu hành, chứ không tranh luận với người khác.

Trong tôn giáo Thiên Trúc, thì cho rằng tất cả các thần đều là hóa thân của Phạm, nên dù ngươi tin thần nào, kỳ thực cũng đều tin Phạm, thậm chí có thể thông qua khổ tu mà nguyền rủa thần.

Rất nhiều câu chuyện thần thoại Thiên Trúc đều theo một mô típ: một người khổ tu, nhận được phước lành của thần, từ đó trở nên mạnh mẽ, rồi người đó đi đánh Thiên Đế, sau đó Thiên Đế chỉ có thể tìm thần giúp đỡ, thần sẽ thông qua cạm bẫy khiến người đó bội phản sự khổ tu của mình, mất đi năng lực, rồi bị giết.

Hoặc là một người khổ tu, không được thần ban phước, rồi quay lại nguyền rủa thần linh, bất kể thần linh mạnh mẽ đến đâu cũng phải chịu tổn thương từ lời nguyền, cho đến khi họ thỏa mãn điều kiện để hóa giải lời nguyền.

Tóm lại, một người khổ tu, là có thể nhận được phước lành, hoặc phát động lời nguyền.

Sở dĩ như vậy là vì ngay cả thần cũng phải chấp nhận sự hạn chế của Phạm, thần linh chỉ là một mặt của Phạm, là không hoàn hảo.

Phàm nhân chỉ cần thỏa mãn quy tắc của Phạm, vẫn có thể phản công thần linh.

Thần linh muốn duy trì địa vị của mình, cũng không thể sai lệch khỏi chính pháp của Phạm.

Đây cũng là cách giải quyết vấn đề không tin thần, ngay cả khi không tin thần, cũng phải chấp nhận sự hạn chế của Phạm.

Tất cả mọi thứ đều nằm dưới Phạm, ngay cả thần.

Về lý thuyết, Phật giáo là vô thần luận, Phật cũng không phải là thần, mà là người giác ngộ, nhưng rất nhiều lúc mọi người vẫn thờ Phật như thần.

Đối với những người không tin Phật, thì cũng ghét cay ghét đắng.

Tôn giáo đối mặt với vấn đề không tin thần cũng đã hao tâm tổn trí, nhưng đáng tiếc là không hiệu quả lắm.

Dù sao không tin là không tin, trừ phi có thần tiên hạ phàm hiển linh, nếu không thì vẫn không tin.

Mặc dù khuyết điểm của tôn giáo rất rõ ràng, nhưng ưu điểm cũng rất lớn, ở Mộc Diệp Thôn truyền bá tôn giáo, có thể nhanh nhất xây dựng sức mạnh.

Bởi vì trong Mộc Diệp Thôn có rất nhiều người thiếu hụt tín ngưỡng, hơn nữa nhẫn giả lại là một công việc có nguy cơ cao, nên nói cho nhẫn giả thế giới sau khi chết, để nhẫn giả biết chết vì thần sau này sẽ lên thiên đường, đối với nhẫn giả mà nói cũng là một sự an ủi rất tốt, Đỗ Lan nói, Vì vậy tôi mạnh mẽ kiến nghị cậu đi làm hoạt động tôn giáo.

Hơn nữa, hoạt động tôn giáo rất dễ trở thành phản diện.

Ninh Thứ cũng phải thừa nhận quả thực có rất nhiều người thiếu tín ngưỡng, không cần nói Mộc Diệp Thôn, nhìn khắp Ngũ Đại Quốc cũng vậy.

Thế nhưng y không thích giả thần giả quỷ, làm tôn giáo khó tránh khỏi lừa dối người khác.

Tôi không thích tôn giáo, hơn nữa nhẫn giả cường đại bản thân có thể dời núi lấp biển, giống như thần, căn bản không cần tin thần, Ninh Thứ nói, Huống chi nhiều huyết thống nhẫn giả bản thân đã là bán thần, thực sự mà làm tôn giáo, dựa vào tôn giáo để hạn chế thần, tôi cảm thấy không thực tế, rất có thể là thần lợi dụng tôn giáo để làm lớn.

Y có lo ngại riêng.

Đỗ Lan thì xem kịch, nhưng Ninh Thứ lại phải thực hiện, việc này liên quan đến tương lai của toàn bộ Mộc Diệp Thôn, và cả tương lai của chính y, không thể không thận trọng.

Thế giới này không có giải pháp vẹn toàn, muốn thay đổi trong thời gian ngắn, thì phải dùng thuốc mạnh, Đỗ Lan nói, Nếu không theo quy luật phát triển thông thường, cậu trong thời gian ngắn là không thể thay đổi vận mệnh của tông gia và phân gia.

Là phản diện thì phải có hiệu quả trong thời gian ngắn, phải gấp, phải nôn nóng mới được, nếu lập kế hoạch trăm năm, thì căn bản không phải phản diện.

Ninh Thứ bày tỏ Đỗ Lan quả nhiên là xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn, dùng thuốc mạnh quả thực có hiệu quả nhanh, nhưng tác dụng phụ cũng lớn.

Cái gọi là bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như rút tơ, chữa bệnh vẫn phải từ từ, nóng vội thì không ăn được đậu hũ nóng.

Tôi vốn dĩ không phải phản diện, việc tôi muốn làm cũng không phải chuyện xấu, tôi đã nói rồi, phản diện hay anh hùng không phải do mình nói, cũng không phải kẻ địch nói, mà là xem bên thứ ba.

Việc tôi muốn làm là để bên thứ ba ủng hộ mình, để những bên thứ ba bị huyết thống áp chế đứng về phía tôi.

Ninh Thứ đâu có ngốc, sau khi theo Đỗ Lan học tập, y không hoàn toàn hấp thu, mà lấy tinh hoa bỏ cặn bã, tiến hành chọn lọc các kiến nghị của Đỗ Lan.

Đỗ Lan, vị lão sư này, đã không còn có thể ảnh hưởng đến Ninh Thứ, tư tưởng của y đã trưởng thành.

Y không còn vì mình mà đối kháng tông gia, mà là vì hàng vạn hàng nghìn người thường, điều này thì cần một kế hoạch trăm năm.

Tôn giáo, liều thuốc mạnh này tuy có hiệu quả tức thì, nhưng mình đạt được lợi ích, lại để lại phiền toái cho thiên hạ, là điều y không mong muốn.

Lúc này Ninh Thứ đã thoát ly khỏi hứng thú ban đầu.

Chương 3065

Đỗ Lan bày tỏ mỗi người đều có suy nghĩ riêng, mình không thể thuyết phục tất cả mọi người, rõ ràng con đường phản diện mình sắp xếp rất tốt, nhưng họ lại chọn con đường khác.

Tốt lắm, tốt lắm, đây chính là sự lựa chọn.

Con đường mình lựa chọn, cuối cùng cũng sẽ kiên định hơn.

Đỗ Lan cho họ lựa chọn, phân tích lợi hại, sự lựa chọn cuối cùng do họ tự quyết định.

Ninh Thứ không thích tôn giáo, chọn kế hoạch trăm năm, vậy thì cứ để y làm.

Ở Đại Giang Hộ không thiếu nhất là tôn giáo, đặc biệt là những tôn giáo dùng các loại khoa kỹ mà người Địa Cầu chưa từng thấy để lừa gạt tiền bạc thì vô số kể, những tôn giáo này lừa tiền lừa sắc, nhưng vẫn không dứt.

Không chỉ người Địa Cầu, tôn giáo của Thiên Nhân càng có mặt khắp nơi, những tôn giáo này chủ yếu là lừa tiền, không có mục đích gì khác.

Không lừa được Ninh Thứ đi làm tôn giáo, Đỗ Lan có chút thất vọng, nhưng dù sao tôn giáo ở đâu cũng có.

Dù sao đó là con đường tất yếu để thần thánh hóa huyết thống, rất dễ dàng mà sản sinh ra.

Địa chủ, tôn giáo đều là những thứ tự nhiên mà sản sinh, bất kỳ nền văn minh nào cũng không thể tránh khỏi.

Địa chủ trên cơ sở phát triển thành quốc vương, tôn giáo trên cơ sở phát triển thành đạo thống.

Địa chủ muốn duy trì địa vị của mình, phải chứng minh mình có tư cách đó, tự nhiên sẽ phát triển tôn giáo, thần thánh hóa chính mình.

Nói mình là bán thần là đơn giản nhất, nói mình có thần tích cũng là điều cần thiết.

Những điều này đều là một phần của lịch sử, gắn mình với thiên mệnh, là để chứng minh mình lợi hại.

Tôn giáo phát triển đến cuối cùng, chính là đạo thống, lợi hại không phải là huyết thống, mà là pháp.

Thần tiên tại sao lại lợi hại như vậy.

Là vì họ đã học được pháp, vậy nếu tín đồ cũng học pháp, chẳng phải cũng có thể thành thần tiên sao.

Đã có thể thành thần tiên rồi, ai còn để ý huyết thống.

Huyết thống của ngươi là bán thần.

Ta học pháp xong, thành chính thần, thành bậc cha chú của ngươi.

Phát triển xa hơn nữa, chính là thoát ly thần tiên, pháp không phải do thần tiên truyền xuống, mà là đến từ giữa trời đất, không dựa vào thần tiên truyền thụ, chỉ dựa vào sự lĩnh ngộ của chính mình.

Tiến thêm một bước nữa, thì càng khoa trương, pháp không nằm giữa trời đất, chỉ nằm trong tâm mình, không cần tìm cầu bên ngoài, chỉ cần tìm cầu bên trong là được.

Mỗi người đều có thể nói mình đã lĩnh ngộ chính pháp, có thể thành thần thành Phật rồi.

Rất nhiều tôn giáo vẫn đang ở giai đoạn huyết thống, tức là chỉ có huyết thống mới có thể trở thành đấng cứu thế, mới có thể trở thành tiên tri khải huyền.

Loại tôn giáo này thuộc về cấp độ nguyên thủy hơn, rất nhiều tôn giáo ở Đại Giang Hộ là như vậy, đương nhiên điều này cũng liên quan đến trình độ văn hóa của nhiều người Địa Cầu không cao.

Địa Cầu bắt đầu phát triển cũng mới hơn hai mươi năm, rất nhiều bách tính không có cơ hội được giáo dục, còn chưa có giáo dục bắt buộc.

Nhiều khu vực lạc hậu vẫn là giáo dục kiếm đạo quán, không có trường học.

Truyền thụ đạo thống, họ cũng chưa chắc đã nghe hiểu.

Đến giai đoạn đạo thống, đó là mọi người cùng nhau học tập chính pháp, cùng nhau tham ngộ, mỗi người đều có sự hiểu biết của riêng mình.

Cuối cùng sẽ phát triển thành pháp không nằm ở thần, mà ở trời đất.

Tiến thêm một bước, chính là pháp không nằm ở trời đất, mà ở nhân tâm.

Tóm lại, quyền giải thích không ngừng hạ phóng, đương nhiên năng lực tổ chức tương ứng cũng đang giảm xuống.

Dù sao mọi người đều đi tìm chính pháp trong nội tâm mình, thì cũng không cần nghe lời của linh mục tôn giáo nữa.

Đến pháp không ở thần, mà ở giữa trời đất, đã siêu thoát tôn giáo.

Nho gia chính là làm như vậy, hấp thu quan niệm đạo thống của tôn giáo, nhưng không thiết lập một vị thần, mà cho rằng bất kỳ ai Cách vật trí lý đều có thể trở thành thánh nhân.

Thiên lý không phải do thần quy định, là tự nhiên mà sản sinh, ai cũng có thể lĩnh ngộ.

Huyết thống, tôn giáo, đạo thống, thiên địa, nhân tâm.

Thần Nhạc đang ở cấp độ đạo thống, sau này đệ tử của y khẳng định cũng sẽ không ngừng khai phá, cho rằng Thần Nhạc sở dĩ mạnh mẽ như vậy, không phải vì pháp của y, mà là vì y đã lĩnh ngộ thiên địa, nên mọi người không nên câu thúc trong kinh văn, mà nên thoát khỏi những khuôn khổ, lĩnh ngộ thiên địa.

Đến cuối cùng, đồ tử đồ tôn sẽ nói mình cũng là một phần của thiên địa, pháp của Dạ Thỏ không nằm giữa trời đất, mà nằm trong nhân tâm, chỉ cần nội tâm có thể một mảnh thản nhiên, chính là Dạ Thỏ.

Đạo thống của Thần Nhạc cũng sẽ xuất hiện phân nhánh, cũng sẽ không ngừng phát triển nội dung mới, Dạ Thỏ sẽ từ huyết thống cụ thể phát triển thành một loại văn hóa, rồi phát triển thành một loại thói quen hành vi, cuối cùng phát triển thành một loại tri thức thông thường và lối sống như hơi thở.

Ninh Thứ cũng hy vọng phát triển đạo thống, vì đạo thống khác với tôn giáo, pháp không nằm ở thần mà ở thiên địa, điều này rất tốt.

Vì đã có thể một bước đến nơi, căn bản không cần thoái lui.

Đỗ Lan bày tỏ loại người như Ninh Thứ chính là ăn bát cơm thứ ba xong thì chê hai bát cơm trước.

Huyết thống và tôn giáo tuy hiện tại lạc hậu, nhưng chúng trong thời đại trước đó lại rất tiên tiến.

Huyết thống giúp một gia tộc có thể hợp tác phát triển, tôn giáo giúp huyết thống gia tộc có được quyền hợp pháp, đa thần giáo giúp các gia tộc khác nhau tiến hành hợp tác, nhất thần giáo giúp các khu vực, thành phố khác nhau tiến hành hợp tác.

Đạo thống giúp các nền văn minh khác nhau có thể hợp tác, còn thiên địa và nhân tâm thì giúp mỗi người đều có thể chấp nhận loại tư tưởng này.

Riêng với Đại Giang Hộ, phần lớn các tôn giáo đều ở trình độ huyết thống, có thể suy ra đạo thống của Thần Nhạc đã tiên tiến.

Kỳ thực trong vũ trụ mà nói, đạo thống của Thần Nhạc đều là tiên tiến, nên mọi người mới đến học.

Thậm chí không ngại vạn dặm xa xôi, vượt vũ trụ, cũng phải bái sư học nghệ.

Đến pháp không ở thiên địa mà ở nhân tâm, thì dù có người phản đối đạo thống của Thần Nhạc, cũng không thể tiêu diệt tinh thần Dạ Thỏ.

Bởi vì họ dùng tinh thần Dạ Thỏ để phản đối đạo thống của Thần Nhạc, có thể nói là bất kể phe nào cũng không sao, dù sao cũng là sự truyền thừa của y.

Có người có thể hỏi, chẳng lẽ trong vũ trụ không có đạo thống nào tiên tiến hơn tinh thần Dạ Thỏ sao.

Có thể sẽ có, nhưng Dạ Thỏ có thể hấp thu đối phương.

Bởi vì cấu trúc đạo thống chính là giỏi học hỏi kinh nghiệm của người khác, dung hợp quán thông.

Nếu tinh thần tiên tiến hơn xuất hiện, thì mọi người có thể dùng pháp không ở thần mà ở thiên địa để hấp thu, bất kể pháp nào cũng đều vận hành trong trời đất, đến lúc đó chỉ cần hấp thu kinh nghiệm của người ta là được.

Chỉ cần đặt nền móng tốt, sau này phát triển đều là chuyện rất tự nhiên, gặp đối thủ thì học tập tiến hóa.

Cư dân Ca Vũ Kỹ Đinh gia nhập đạo thống ca vũ kỹ đinh của Thần Nhạc cũng ngày càng nhiều, bởi vì sau khi gia nhập, có thể quen biết rất nhiều người ngoài hành tinh, còn có cơ hội đi làm việc ở các hành tinh khác.

Điều này đối với người Địa Cầu mà nói cũng là cơ hội ngàn năm có một, vốn dĩ trong Ca Vũ Kỹ Đinh đã có rất nhiều người hy vọng vươn lên, hiện tại có cơ hội khác, khẳng định sẽ không bỏ lỡ.

Đồng thời, ba người Vạn Sự Phòng thông qua phân thân cũng tiếp tục ở Ca Vũ Kỹ Đinh đấu tranh bất bình, hỗ trợ mọi người giải quyết vấn đề.

Đối với người thường khó làm được, giao cho võ sĩ thì tương đối dễ dàng.

Đáng tiếc rất ít võ sĩ nguyện ý vô thường, thậm chí bỏ tiền túi ra giúp đỡ người khác.

Chương 3066

Vạn Sự Phòng là một trường hợp đặc biệt, họ thực sự quá ôn hòa.

Sau khi phân thân, ba người cũng không cảm thấy có gì bất thường, vẫn như trước đây đi lang thang khắp nơi, gặp chuyện thì giúp đỡ.

Ngân Thì có rất nhiều phân thân, một cái định kỳ đi mua tạp chí Jump manga, một cái chuyên xem manga, một cái chuyên ăn đồ ngọt, một cái chuyên đờ đẫn.

Vì có rất nhiều phân thân, nên rất nhiều công việc đều có thể phân phối ra ngoài.

Tuy nhiên điều này đã dẫn đến sự bất mãn của một số phân thân, Tại sao nó có thể cả ngày ăn đồ ngọt, nó thì cả ngày xem manga, tại sao tôi phải đi làm việc.

Tôi cũng không hài lòng, tôi muốn xem manga, không muốn đờ đẫn.

Các phân thân tìm đến Ngân Thì, hy vọng có thể thay đổi công việc.

Ngân Thì rất bất lực, tại sao luôn gặp phải chuyện như thế này, lần trước robot Kim Thì cũng vậy, rõ ràng là mọi người đã chế tạo một robot hoàn hảo giúp Vạn Sự Phòng làm việc, kết quả lại làm việc tốt hóa ra làm hại.

Hiện tại cũng vậy, vốn dĩ là chuyện tốt, tại sao lại biến thành cãi vã.

Vậy thì các cậu làm một thời gian biểu, tiến hành luân phiên đi.

Ngân Thì vẫn rất yêu quý phân thân, những việc trước đây không có thời gian làm, bây giờ có thể làm hết, giải trừ phân thân có thể nhận được kinh nghiệm và cảm xúc, rất hạnh phúc.

Nên không hy vọng phân thân cãi vã, mọi người hòa thuận mới là thật.

Ngân Thì luôn rất xui xẻo, đôi khi rõ ràng là chuyện tốt, nhưng luôn biến thành một mớ hỗn độn, dường như có một sức mạnh nào đó hạn chế giới hạn phát triển của hắn.

Cứ nói về sự kiện Kim Thì, một trí tuệ nhân tạo cao cấp, vốn dĩ có thể trở thành trợ thủ đắc lực của Ngân Thì, Kim Thì có một mái tóc vàng óng mượt, còn có một tính cách rất tích cực, mỗi tháng đúng hạn nộp tiền thuê nhà, làm việc cũng rất nghiêm túc, điều quý hơn là nàng sẽ trả lương cho Thần Nhạc và Tân Bát, bất kỳ ủy thác nào cũng có thể hoàn thành trong thời gian ngắn, nhận được sự hoan nghênh nhất trí của mọi người.

Điều này vốn dĩ là một chuyện tốt, nhưng Kim Thì lại có một tham vọng, đó là thay thế hoàn toàn Ngân Thì.

Thật thà mà nói, Ngân Thì luôn cảm thấy vận may của mình không tốt lắm, nếu Kim Thì biểu hiện tốt, mình hoàn toàn có thể lười biếng.

Tình huống hiện tại cũng vậy, vốn dĩ là những phân thân tốt đẹp, nhưng lại vì vấn đề phân công mà tranh cãi không ngừng, khiến người ta đau đầu.

Ngân Thì cảm giác sớm muộn gì những phân thân này cũng sẽ trở thành phiền toái của mình, vốn dĩ là chuyện tốt, nhưng cuối cùng luôn xuất hiện sự phát triển mà mình không thể kiểm soát, cuối cùng dẫn đến loạn thất bát tao.

Chẳng lẽ là do Thần Ách Vận.

Ngân Thì nhìn lại cuộc đời mình, cảm giác mình quả thực có ách vận.

Thuở nhỏ vì chiến tranh, không thể không sinh tồn gian nan, khó khăn lắm mới gặp được Tùng Dương lão sư, kết quả lại bị Thiên Nhân bắt đi.

Mình tham gia chiến tranh Nhương Di, kết quả thất bại thảm hại, không những không cứu được lão sư, còn phải đối mặt với nan đề đường ray xe điện, cuối cùng không thể không giết lão sư để cứu đồng học.

Sau đó mình lưu lạc giang hồ, ăn tế phẩm mà Đăng Thế bà bà chuẩn bị cho chồng, có được một chỗ dung thân, mở một Vạn Sự Phòng, những chuyện xui xẻo gặp phải dường như vẫn không ngừng, luôn làm việc mà không thu được tiền, còn bị các loại truy sát.

Thiên Nhân, tập đoàn, băng nhóm bạo lực, đạo tặc, Chân Tuyển Tổ, kiếm đạo quán, tổ chức Nhương Di.

Tóm lại là không ngừng nghỉ, còn có các loại virus, quái vật, đều bị mình gặp phải.

Bây giờ khó khăn lắm mới làm được phân thân, để phân thân chia sẻ công việc, còn có thể làm những việc mình thích, bổ sung đồ ngọt, xem manga, chẳng phải rất tốt sao.

Phân thân quá chân thực dường như cũng không phải chuyện tốt, mỗi phân thân đều muốn chiếm hết những điều tốt đẹp.

Nhưng nói đi thì nói lại, kinh nghiệm của phân thân chẳng phải là cộng hưởng sao.

Cuối cùng kinh nghiệm của mọi người đều có thể dung hợp lại với nhau, vậy phân công như thế nào chẳng phải cũng giống nhau sao.

Ngàn vạn đừng gây ra phiền toái thì tốt.

Ngân Thì cảm giác mình càng hy vọng không có phiền toái, thì càng có khả năng có phiền toái, đây chính là cái gọi là Định luật Murphy.

Quả thực đã gây ra phiền toái rồi, các phân thân căn bản không hài lòng với việc phân công công việc, thế là tất cả các phân thân đều quyết định thử các công việc khác, sau đó họ không hẹn mà cùng nghĩ đến việc đi nhận ủy thác.

Đơn giản mà nói chính là gây rắc rối, đi gây sự với một số kẻ lợi hại.

Phân thân thứ nhất nhận ủy thác của thế lực hắc ám, con trai của lão đại hắc bang tự nhốt mình trong nhà kho không ra ngoài, thế là họ hy vọng Vạn Sự Phòng có thể khuyên con trai ra ngoài.

Phân thân thứ hai thì có quan hệ với tập đoàn đạo tặc, bị gọi là tập đoàn đạo tặc Cửu Vĩ Yêu Hồ đang làm loạn khắp nơi, chuẩn bị phá hoại băng nhóm đạo tặc.

Phân thân thứ ba thì bị cuốn vào hoạt động Nhương Di, đi tấn công lãnh sự quán Thiên Nhân.

Phân thân thứ tư thì bị cuốn vào giao dịch ngầm, không biết tại sao lại có được một lô thuốc cấm, không thể không chạy trốn.

Phân thân thứ năm thì được người khác ủy thác điều tra một vụ án di sản, có một phú hào chết, mấy người con trai vì tranh giành di sản mà cãi vã, người con út hy vọng Ngân Thì tìm lại di chúc.

Mỗi ngày ở Đại Giang Hộ đều có các loại chuyện xảy ra, và các phân thân của Ngân Thì không hẹn mà cùng bị cuốn vào các sự kiện, toàn là hoạt động bạo lực, các phân thân cũng rất giỏi gây sự, thực sự là một chút cũng không khiến người ta an tâm.

Nếu có thêm phân thân, bọn họ hận không thể gây sự với tất cả những người có tiếng tăm trong toàn bộ thành Đại Giang Hộ một lần.

Phong cách làm việc của Ngân Thì, không phải lúc nào cũng khiến khách hàng hài lòng, các phân thân của hắn cũng kế thừa tính cách này, mọi việc đều phải lấy lương tri làm tiêu chuẩn, chứ không phải lấy tiền bạc và lợi ích làm tiêu chuẩn.

Đây chính là nguyên nhân tại sao Ngân Thì lại xui xẻo, chính là vì tiêu chuẩn của hắn không phải lúc nào cũng phù hợp với tiêu chuẩn xã hội.

Khi tiêu chuẩn của hắn phù hợp với xã hội hiện tại, mọi chuyện sẽ tốt hơn.

Nhưng khi tiêu chuẩn của hắn đối lập với xã hội hiện tại, mọi chuyện sẽ trở nên tồi tệ.

Xã hội là đa diện, nhưng tiêu chuẩn của Ngân Thì chỉ có một, hơn nữa hắn lại không linh hoạt thay đổi tiêu chuẩn, nên sẽ đụng tường.

Tuy nhiên cũng chính vì hắn không thay đổi tiêu chuẩn, nên mới được mọi người công nhận.

Ngân Thì có thể nói là đã quán triệt khái niệm thành của Nho gia: trung thứ thành.

Trong đó thành là khó làm được nhất, trung và thứ làm một lần hai lần rất dễ, nhưng thành cần một đời để hoàn thành.

Một lần không thành, tức là thất bại.

Thành chính là cả đời phải quán triệt trung và thứ, không thể tùy tiện thay đổi, không thể tùy sóng mà trôi.

Ngân Thì chính là như vậy, hắn không thay đổi, quy tắc đạo đức của hắn vẫn luôn như vậy.

Nhưng thời đại thì thay đổi, xã hội thì thay đổi, Ngân Thì chắc chắn sẽ đụng tường.

Đương nhiên cũng có thể gặp được người chí đồng đạo hợp, nhưng điều này dù sao cũng là thiểu số.

Khách hàng đều hy vọng Ngân Thì thu tiền làm việc, làm những việc có lợi cho khách hàng.

Nhưng Ngân Thì không nhìn tiền, chỉ nhìn lương tri trong nội tâm mình, vậy thì khách hàng sẽ không hài lòng, chỉ có thể giết người diệt khẩu, không thể để Ngân Thì phá hoại kế hoạch của mình.

Ngân Thì sở dĩ luôn xui xẻo như vậy, chính là vì hắn không nguyện ý thay đổi bản thân, luôn đối mặt với sự đối kháng giữa hiện thực và lương tri.

Nếu hắn chỉ nhận tiền, thì ngược lại dễ làm hơn, bên nào nhiều tiền thì đi bên đó, ngược lại sẽ thoải mái.

Còn đối mặt với xung đột giữa lương tri và xã hội, thì khó làm được, một bên là lương tri, một bên là hiện thực khách quan, chẳng phải luôn có nan đề đường ray xe điện sao.

Tuy nhiên điều đáng quý là, Ngân Thì thực sự chưa bao giờ thay đổi tiêu chuẩn lương tri của mình, thế là hắn sẽ nhận được sự ủng hộ của một số người, đồng thời sẽ bị phần lớn mọi người truy sát.

Lương tri của Ngân Thì không thể có lợi cho tất cả mọi người, đối với những người theo đuổi lợi ích, lương tri của Ngân Thì chính là kẻ thù.

Các phân thân của Ngân Thì cũng có cùng tiêu chuẩn lương tri, thế là đã gây ra rất nhiều kẻ thù, những kẻ thù này đương nhiên đều tính sổ lên đầu Ngân Thì.

Các phân thân còn chưa giải quyết vấn đề, Ngân Thì đã giải trừ phân thân, trong khoảnh khắc ký ức của phân thân đều trở về trong não Ngân Thì.

Hắn im lặng, trước đây mình đã rất giỏi gây rắc rối rồi, nhưng mình nhiều nhất cũng chỉ một tháng gây một lần rắc rối, sau đó phải nghỉ ngơi rất lâu.

Nhưng bây giờ các phân thân lại một hơi gây ra tất cả rắc rối, nhìn quanh bốn phía, Đại Giang Hộ toàn là kẻ thù.

Ngoài Vạn Sự Phòng toàn là kẻ thù.

Ngân Thì cảm thấy áp lực như núi, bởi vì những phân thân này thực sự đã gây sự với tất cả những ai có thể gây sự, hắn tuyệt vọng mà hét lên: Sau này tôi làm sao ra ngoài.

Làm sao đi ăn đồ ngọt, làm sao đi mua tạp chí, làm sao đi dạo chơi.

Tuyệt vọng rồi, thực sự là tuyệt vọng rồi.

Tôi đã biết, đã biết những phân thân này sẽ gây rắc rối cho tôi, tôi phục rồi, chẳng lẽ không thể yên tĩnh mà hoàn thành luân phiên theo thời gian biểu sao.

Chương 3067

Tại sao phải đắc tội những người đó chứ.

Ngân Thì bây giờ hóa thân thành Mr.

Tuyệt Vọng, thực sự là tràn đầy tuyệt vọng.

Làm sao đây.

Ngân Thì như kiến bò chảo nóng, loay hoay xoay tròn.

Những rắc rối này chắc chắn sẽ tìm đến, nếu không giải quyết, sau này sẽ không còn chỗ dung thân ở Đại Giang Hộ.

Tất cả các phân thân cùng nhau gây rắc rối, thực sự là rất bất lực, thực sự là không biết làm sao, rốt cuộc là tình huống như thế nào mới có thể biến tất cả mọi người thành kẻ thù của mình.

Những phân thân này chắc chắn là cố ý, tuyệt đối là cố ý làm tôi đau đầu.

Tôi đã biết chắc chắn không có chuyện tốt.

Ngân Thì chỉ có thể nghĩ cách giải quyết những vấn đề này: Lúc này quả nhiên vẫn phải tìm Thời Gian Cơ.

Chỉ có Thời Gian Cơ mới có thể một hơi giải quyết tất cả vấn đề, giải trừ phân thân trước khi phân thân gây rắc rối.

Gặp rắc rối không sao cả, nhanh chóng tìm Thời Gian Cơ của Sỉ Lạp A Mộng, chỉ cần quay về quá khứ thay đổi lịch sử là được, thì sẽ không phải trở thành kẻ thù của toàn bộ giang hồ.

Ai cũng không ngờ các phân thân của mình lại đồng thời gây rắc rối, gần như đã gây sự với tất cả những nhân vật có tiếng tăm trong giang hồ, nếu bây giờ Ngân Thì ra ngoài, chắc chắn sẽ bị bất thình lình đâm mấy nhát, sau đó bị phong vào khối bê tông rồi trầm xuống biển.

Thật không phải nói đùa, vì những người này thực sự làm được, họ sẽ không nói gì về đối quyết quang minh chính đại, đều là lén lút ra tay hắc thủ.

Đáng tiếc Thời Gian Cơ chắc chắn là không tìm được, Ngân Thì chỉ có thể tìm các cách khác để giải quyết những vấn đề này.

Những điều này còn không phải là những nan đề có thể dùng võ lực giải quyết, rốt cuộc nên làm thế nào.

Ngân Thì rất bất lực, dường như chỉ có thể từng sự kiện một đi giải quyết, như vậy mình còn có một con đường sống.

Thật là quá phiền toái, quả nhiên người ta không thể đi đường tắt.

Các phân thân gây ra rắc rối, Ngân Thì, bản thể này, phải từng cái một giải quyết, không còn cách nào, ai bảo hắn lại là một võ sĩ có trách nhiệm như vậy chứ.

Tuy nhiên Ngân Thì vừa ra ngoài, đã gặp thuộc hạ của Khổng Tước Cơ, đưa hắn đến sòng bạc.

Trước đây ngươi đã nợ nần ở sòng bạc, trả tiền trước đi, nếu không thì sẽ bán ngươi đến mỏ Thiên Nhân.

Khổng Tước Cơ là người nói chuyện có lý lẽ, hoặc là trả tiền, hoặc là làm nô lệ.

Ngân Thì rất bất lực, thỉnh thoảng quả thực cũng muốn làm giàu ở sòng bạc, nhưng không ngờ lại thua thảm hại.

Tôi còn có cơ hội nào không.

Trong Đổ Bác Mặc Kỳ Lục, nhân vật chính mỗi lần đều có cơ hội chơi lại một ván.

Ngân Thì bày tỏ mình cũng muốn lật ngược tình thế.

Cũng được, ta sẽ cho các người những kẻ thua cuộc một cơ hội để thắng lại, nếu các người có thể đánh một ván với cao thủ mà ta mời từ ngoài hành tinh đến, và thắng, thì ta sẽ cho các người rời đi, Khổng Tước Cơ nói, Nếu thua, thì sẽ mổ hết nội tạng của các người ra bán lấy tiền.

Kỳ thực sòng bạc chắc chắn sẽ không thua, người đánh bạc vừa bước vào sòng bạc là đã thua rồi, nếu y đặt một đồng, thì hai đồng xu lẻ trong đó khi y đặt chân vào sòng bạc, đã thuộc về sòng bạc rồi.

Hơn nữa, quy tắc đánh bạc hoàn toàn do sòng bạc thiết lập, nên quy tắc dù có vẻ công bằng, nhưng thực chất sòng bạc khi thiết kế ban đầu đã để lại lỗ hổng trong quy tắc, vào sòng bạc là phải thua tiền, không có ngoại lệ.

Đương nhiên rồi, có thể có người thắng tiền, nhưng không thể thắng quá nhiều.

Bởi vì nếu một người đánh bạc mang một trăm đồng vào, nếu kỳ vọng thắng hai mươi, thì xác suất thành công cao hơn năm mươi phần trăm, nếu kỳ vọng thắng một trăm, thì xác suất thành công đã thấp hơn năm mươi phần trăm.

Nếu kỳ vọng thắng một nghìn, thì xác suất thành công gần như bằng không, ngược lại khả năng thua sạch một trăm là một trăm phần trăm.

Vì vậy kỳ vọng càng cao, khả năng thua sạch càng lớn.

Nhưng nếu kỳ vọng thấp, thì tại sao lại đánh bạc.

Đi làm công không tốt hơn sao.

Kỳ vọng của người đánh bạc chắc chắn là càng cao càng tốt, tốt nhất là một đêm phát tài.

Nhưng nếu có tư duy như vậy, thì định trước là vạn kiếp bất phục.

Ngân Thì cũng sẽ đua ngựa, cũng sẽ chơi pachinko, còn đến sòng bạc để đánh bạc, cũng là có giấc mơ phát tài, nên luôn thua đến mức không còn cả quần lót.

Lần này phân thân suýt chút nữa đã thua sạch Ngân Thì đến hành tinh khác.

Khổng Tước Cơ cho họ một cơ hội, Ngân Thì nhìn thấy một người bạn cũ, ông chú vô dụng, Madao, Trường Cốc Xuyên.

Kỳ thực Trường Cốc Xuyên trước đây cũng là một võ sĩ trẻ tuổi tài năng, có một người vợ giàu có, còn có một công việc tử tế, đảm nhiệm cục trưởng tại Bộ Ngoại giao, phụ trách tiếp đón Thiên Nhân.

Thế nhưng vì Hoàng tử Bạch Si buôn lậu vật phẩm nguy hiểm, cuối cùng dưới sự xúi giục của Ngân Thì, Trường Cốc Xuyên đã không chịu nổi mà tấn công Hoàng tử, dẫn đến việc thất nghiệp.

Mất việc, lại không nguyện ý từ bỏ thân phận võ sĩ, kết quả là vợ đã về nhà mẹ đẻ, còn ông thì lưu lạc đầu đường.

Nhưng dù vậy, ông vẫn là võ sĩ, kiên trì đeo kính râm.

Mặc dù các đồng nghiệp từng làm việc cùng đã từ bỏ thân phận võ sĩ, đổi nghề kiếm sống phát đạt, nhưng ông lại không có việc làm, trở thành người vô gia cư.

Này.

Nhìn thấy Ngân Thì, kẻ đã khiến mình mất việc, Trường Cốc Xuyên lại không tức giận.

Bởi vì trong lòng ông đã sớm muốn đấm Hoàng tử Bạch Si một quyền, nếu ông không có ý nghĩ đó trong lòng, thì dù Ngân Thì có nói đến khô cả miệng cũng vô ích.

Nên không thể trách Ngân Thì, chỉ có thể nói trong lòng ông cũng là một võ sĩ.

Ngân Thì rất ngượng ngùng, dù sao hai anh em đồng cảnh ngộ, lần này nếu thua nữa, thì họ thực sự sẽ trở thành linh kiện nội tạng.

Vậy thì chơi mạt chược, hy vọng các người có thể cảm nhận thật tốt sóng bài.

Khổng Tước Cơ đã quyết định nội dung ván cờ cho họ.

Trường Cốc Xuyên nói: Mạt chược hình như tôi không giỏi lắm.

Ngân Thì cũng nói: Chẳng phải là trò chơi khối hình đó sao.

Chơi thế nào.

Có phải phải xếp chúng thành tháp.

Này này, không lẽ cậu không biết đánh mạt chược sao.

Trường Cốc Xuyên bất lực nói: Tha cho tôi đi, lần này chắc chắn sẽ toi đời rồi.

Hai người tuy đối mặt với kết cục bị bán, nhưng nhìn chung vẫn khá bình tĩnh, dù sao cũng là võ sĩ, cũng đã trải qua phong ba bão táp, không đến mức hoảng loạn mất phương hướng.

Dù đến giây phút cuối cùng, cũng phải sống sót một cách hoa lệ, đó chính là đạo của võ sĩ.

Đương nhiên hiện tại vẻ ngoài của họ không liên quan gì đến sự hoa lệ, hoàn toàn là những người đánh bạc.

Ván mạt chược bốn người, lập tức bắt đầu.

Thực sự đã biến thành Đổ Bác Mặc Kỳ Lục, trong các tác phẩm về cờ bạc, phản diện thực chất chính là nhân vật chính, vì nhân vật chính chính là một kẻ nghiện cờ bạc, những người xung quanh hắn cũng là những kẻ nghiện cờ bạc.

Đây là có người tập trung những kẻ nghiện cờ bạc lại với nhau, để những kẻ nghiện cờ bạc, ông trời, đấu tranh lẫn nhau, thắng thì có thể chơi ván tiếp theo, thua thì xuống hầm mỏ làm việc.

Nhân vật chính chỉ cần không từ bỏ cờ bạc, thì vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên được.

Cờ bạc có hai cách kết thúc, một là thắng đến giá trị kỳ vọng, một là thua sạch vốn cờ.

Trước đây cũng đã nói rồi, giá trị kỳ vọng càng cao, xác suất thua sạch là một trăm phần trăm.

Còn giá trị kỳ vọng thấp, quả thực có năm mươi phần trăm xác suất có thể thành công, nhưng còn không bằng đi làm công kiếm nhiều tiền hơn.

Chỉ cần giá trị kỳ vọng cao hơn tiền công làm công, thì sẽ thua, đây là do xác suất quyết định.

Ngân Thì và Trường Cốc Xuyên hiện tại giá trị kỳ vọng rất thấp, chính là không muốn thua, nên lần này xác suất thắng của họ lớn hơn năm mươi phần trăm.

Không muốn thua, tức là không kỳ vọng thắng tiền, tức là hy vọng mang bao nhiêu vốn cờ đến, mang bấy nhiêu vốn cờ về.

Không lời không lỗ là được, như vậy họ sẽ không bị xé ra thành linh kiện.

Nên có thể sẽ thắng.

Ngân Thì đương nhiên sẽ đánh mạt chược, hơn nữa đánh còn không tồi, chỉ là hắn giả vờ mình không biết, hy vọng có thể lừa được đối thủ.

Đây là một ván bài không thể thua, ngay từ đầu đã tiến hành chiến tranh tâm lý.

Hai người đánh bài với họ đều là cao thủ, một người là Thiên Vương chi Vương trước đây, nhưng hiện tại cũng chỉ là một kẻ nghiện cờ bạc, cũng đã thua sạch, bị đưa lên bàn bài.

Chương 3068

Người còn lại là tay bài chuyên nghiệp của Khổng Tước Cơ, chuyên đánh bài cho nàng, là một tay chơi cấp cao.

Chúng ta bắt đầu đi.

Cao thủ nói.

Bắt đầu xáo bài, cao thủ luôn nhìn chằm chằm Thiên Vương chi Vương, vì đối phương trước đây thực lực rất mạnh, được cho là một người có thể nhìn thấu tất cả các ván bài.

Còn hai kẻ nghiện cờ bạc còn lại, căn bản không đáng nói, hoàn toàn không để mắt đến.

Ngân Thì cũng nhìn thấu sự coi thường của cao thủ đối với mình, đây là một cơ hội, tiếp tục giả vờ không biết đánh, cuối cùng mới làm bài lớn để đánh bại đối phương.

Chỉ cần làm một bài lớn, là có thể thông qua cách lật ngược tình thế, một ván định thắng thua, đây chính là cờ bạc, cần chính là cảm giác sảng khoái khi lật ngược tình thế trong ván cờ nghịch phong này.

Ngân Thì và Trường Cốc Xuyên cũng là những người đánh bạc, cũng sẽ thích cảm giác sinh tồn trong nghịch cảnh này.

Rất giống chiến trường, sống chết chỉ trong một ý niệm, càng nguy hiểm, tâm thái của võ sĩ càng tốt.

Còn vị tay đánh mạt chược chuyên nghiệp kia, tuy kỹ thuật quả thực rất mạnh, nhưng y dù sao cũng chỉ là tuyển thủ mạt chược, còn bây giờ họ đang tiến hành chiến tranh.

Bàn bài nhỏ bé này không phải là nơi mà những kẻ ngây thơ nên xuất hiện, bây giờ không phải là đánh bài, mà là chiến tranh liên quan đến sống chết, vứt bỏ sự ngây thơ, lừa dối lẫn nhau mới là chân lý.

Ngân Thì bày tỏ những gì phân thân đã thua, mình nhất định phải lấy lại.

Một trận mạt chược liên quan đến sống chết đang diễn ra, tuy rất căng thẳng, nhưng biểu cảm của mọi người đều rất bình tĩnh.

Dường như đều không quan tâm đến sống chết, nhân sinh tại thế toàn dựa vào diễn xuất.

Người đánh bạc không đáng được thương hại, bị bán đến hành tinh khác làm nô lệ, hoặc trực tiếp biến thành linh kiện nội tạng, cũng có lợi cho thế giới hơn là làm người đánh bạc.

Trên bàn cờ, tay đánh chuyên nghiệp thể hiện phong thái áp đảo, y cảm nhận được sóng bài.

Đỗ Lan bày tỏ Khổng Tước Cơ, với tư cách là một thành viên của Xuân Vũ, có thể nói là đã tận tâm tận lực, luôn tìm cách kiểm soát Ca Vũ Kỹ Đinh, nhưng năng lực quả thực có chút kém cỏi.

Nàng vẫn luôn là một trong Tứ Đại Thế Lực, không thể thôn tính ba vị Thiên Vương còn lại.

Ca Vũ Kỹ Đinh có Tứ Đại Thiên Vương, Khổng Tước Cơ chỉ là một trong số đó.

Ba người còn lại là Đăng Thế Bà Bà của quán rượu Đăng Thế, lão đại của Câu Thử Tổ, và ông chủ Câu Lạc Bộ Nhân Yêu, cả ba đều có liên quan đến chiến tranh Nhương Di.

Chồng của Đăng Thế Bà Bà đã chết trong chiến tranh Nhương Di, đả thủ hàng đầu của bà, Ngân Thì, là Bạch Dạ Xoa trong chiến tranh.

Lão đại của Câu Thử Tổ, cũng là người sống sót sau chiến tranh Nhương Di, năm xưa cùng chồng của Đăng Thế tham chiến.

Ông chủ Câu Lạc Bộ Nhân Yêu cũng là nhân viên tham chiến, được gọi là Quỷ Thần.

Chỉ có Khổng Tước Cơ là Thiên Nhân, đối mặt với ba lão cáo già cũng đành bất lực.

Nếu Đỗ Lan là Khổng Tước Cơ, hắn chắc chắn sẽ không vội vàng, mà kiên nhẫn chờ đợi, chờ ba người kia chết đi, đến lúc đó là có thể thừa thắng xông lên.

Một khi những người lớn tuổi qua đời, thì Khổng Tước Cơ có thể thắng.

Đáng tiếc nàng đã mắc phải sai lầm mà phản diện thông thường hay mắc phải, đó là quá vội vàng.

Bất kể chính phái hay phản phái muốn thắng lợi, đều nên nhẫn nại.

Vì những người không nhẫn nại mà thất bại thì vô số kể, muốn làm thành chuyện không phải chỉ dựa vào bản thân là được, phải dựa vào thiên thời địa lợi nhân hòa.

Khổng Tước Cơ ở Địa Cầu vốn dĩ đã không có nhân hòa, đằng này nàng còn không đợi được đã nhảy phản, đây chẳng phải là ép ba Đại Thiên Vương phải hợp tác sao.

Kỳ thực tốt nhất là chờ ba người chết, sau đó dùng các sách lược như Thôi Ân Lệnh để phân hóa ba thế lực, cuối cùng từng bước hóa giải họ, thống nhất Ca Vũ Kỹ Đinh.

Đáng tiếc Khổng Tước Cơ rất vội vàng muốn tạo ra thành tích, vì nàng chỉ là một thành viên của Xuân Vũ.

Ngay cả Tổng đốc còn phải lo lắng mình bị thay thế, huống chi là Khổng Tước Cơ, nàng cần phải tạo ra thành tích để chứng minh bản thân.

Chỉ có thể nói nàng quá thiếu tự tin, hoàn toàn có thể trở thành một chư hầu, bồi dưỡng thế lực của riêng mình, khiến Xuân Vũ không thể thay thế địa vị của nàng.

Đáng tiếc nàng lại kém cỏi toàn diện, với tư cách là Thiên Nhân, với tư cách là một thành viên của tổ chức phản diện, lại chỉ muốn cần mẫn tạo ra thành tích, điều này mà tốt được mới là lạ.

Là Thiên Nhân, tầm nhìn không thể chỉ giới hạn trong Xuân Vũ và Thiên Đạo Chúng.

Ngay khi Hoa Đà đang chăm chú xem mạt chược, Đỗ Lan thần xuất quỷ nhập đến sau lưng nàng.

Phản Phái Đạo Sư.

Khổng Tước Cơ lập tức nhận ra người đàn ông không thể coi thường ở Ca Vũ Kỹ Đinh, vị Phản Phái Đạo Sư đã ảnh hưởng đến cuộc sống của rất nhiều cư dân.

Không sai, chính là tôi, vì nàng đã biết thân phận của tôi, vậy nàng nên biết tại sao tôi lại đến rồi.

Vì tôi là phản diện.

Khổng Tước Cơ không chắc chắn nói.

Chúc mừng nàng đã trả lời đúng, không thể để phản diện đi đến con đường thất bại, mỗi khi nhìn thấy các người đi sai đường, tôi đều đau lòng khôn xiết, không kìm được mà đến chỉ dẫn các người đi đến thắng lợi.

Đỗ Lan thậm chí còn muốn tự cảm động bởi tinh thần vĩ đại của mình, đây là một tinh thần vĩ đại không vụ lợi, chuyên môn lợi cho phản diện sao.

Đáng tiếc Khổng Tước Cơ một chút cũng không cảm động, vì nàng biết chính vì Đỗ Lan mà Phượng Tiên đã thất bại, với tư cách là một người phụ nữ có sự nghiệp, nàng muốn đạt được sự công nhận của tổ chức.

Nàng có biết không.

Tôi cũng quen một người rất có sự nghiệp, cần mẫn vì tổ chức tà ác mà giết người phóng hỏa, nhưng cuối cùng thì sao.

Nàng ta bị vô tình vứt bỏ.

Cho nên muốn đạt được sự công nhận của tổ chức, quan trọng nhất không phải là giúp tổ chức lớn mạnh, mà là làm lớn mạnh bản thân mình, khiến tổ chức không thể thiếu mình.

Đỗ Lan bày tỏ, với tư cách là phản diện, nếu vì tổ chức mà phát quang phát nhiệt, cuối cùng chắc chắn sẽ bị vứt bỏ, nhưng nếu biến sức mạnh của tổ chức thành sức mạnh của mình, thì tổ chức sẽ không thể rời bỏ mình.

Khổng Tước Cơ nghe xong, chỉ cảm thấy Đỗ Lan nói bậy bạ, với tư cách là một thành viên của Xuân Vũ, điều quan trọng nhất là lòng trung thành, làm sao có thể nghĩ đến việc làm lớn mạnh bản thân để thôn tính tổ chức.

Trung thành, thứ này rất khó được chứng thực, nàng cho rằng mình trung thành, nhưng Xuân Vũ chưa chắc đã tin.

Chuyện trung thành cách một lớp da bụng, tiêu chuẩn của mỗi người không giống nhau.

Còn thực lực thì đơn giản, nếu nàng có sức mạnh không thể thiếu, tổ chức hoặc là loại bỏ nàng, hoặc là không thể thiếu nàng, chứ sẽ không quản nàng trung thành hay không trung thành, Đỗ Lan nói, Biểu hiện hiện tại của nàng, chính là không có thực lực, chính là kiểu người có thể bị thay thế bất cứ lúc nào.

Không thể không nói lời của Đỗ Lan đã chạm đến lòng Khổng Tước Cơ, nàng vẫn luôn thể hiện sự trung thành của mình, nhưng đáng tiếc ta bản tương tâm hướng minh nguyệt, vô nại minh nguyệt chiếu câu cừ lòng ta hướng trăng sáng, trăng sáng lại chiếu mương tối.

Nàng vẫn luôn cảm thấy lòng trung thành của mình không được lãnh đạo thấu hiểu, nên rất khổ não.

Kỳ thực Cầm Tửu cũng có nỗi phiền muộn này, nhưng hắn chọn cách chứng minh không phải là tạo ra thành tích, mà là giết chết những đồng sự không trung thành.

Thông qua việc không ngừng giết chết những kẻ phản bội, dùng sự không trung thành của kẻ phản bội để chứng minh lòng trung thành của mình, nhưng đáng tiếc không có tác dụng gì.

Khổng Tước Cơ thì một lòng muốn tạo ra thành tích, thông qua thành tích để chứng minh lòng trung thành của mình, kỳ thực cũng không có tác dụng gì.

Vì vậy, cách tốt nhất để chứng minh lòng trung thành, thực ra chính là làm lớn mạnh bản thân, biến tổ chức thành của mình.

Khi mình trở thành lão đại của tổ chức, thì lão đại phải mang lại lợi ích cho mỗi người trong tổ chức, không trung thành cũng không được.

Nhưng trước đó, nàng cần phải kiểm soát tất cả lợi ích của mọi người trong tay mình.

Kiểm soát tất cả lợi ích của tổ chức, là để phân phối lợi ích tốt hơn, đây chính là sự tiến bộ của quan hệ phân phối.

Nếu nàng đại diện cho quan hệ phân phối tiên tiến hơn, thì tự nhiên lòng người sẽ hướng về, tất cả mọi người sẽ ủng hộ nàng, đến lúc đó nàng có thể kiểm soát Xuân Vũ, Đỗ Lan xúi giục nói.

Cái gì mới là quan hệ phân phối tiên tiến.

Đương nhiên là quan hệ phân phối công bằng hơn, có thể khiến nhiều người hơn được lợi.

Đỗ Lan nói: Nhìn lịch sử thì biết, quan hệ phân phối tiên tiến luôn khiến nhiều người hơn ủng hộ.

Thế nào.

Đã lĩnh ngộ được chưa.

Cái gọi là trung thành không có tiêu chuẩn cụ thể.

Nàng cho rằng mình đủ trung thành, nhưng tổ chức lại không nhất thiết nghĩ như vậy.

Cho nên chỉ có thực lực mới là quan trọng nhất, khi tổ chức không thể thiếu nàng, khi quan hệ phân phối của nàng được mọi người ủng hộ, thì nàng chính là người trung thành nhất của Xuân Vũ.

Khổng Tước Cơ từ trước đến nay chưa từng nghĩ như vậy, nghe có vẻ như lý lẽ quái dị, nhưng nghĩ kỹ lại thì đúng là như vậy.

Chuyện trung thành không có tiêu chuẩn, nhưng thực lực thì có.

Chương 3069

Ví dụ như Dạ Vương Phượng Tiên luôn dương phụng âm vi, nhưng Xuân Vũ đối với hắn vẫn khách khí, bây giờ nghĩ lại vẫn là vì thực lực.

Nhưng vấn đề là làm thế nào mới có thể biến Xuân Vũ thành của riêng mình, nàng nhìn Đỗ Lan, trong lòng dần dần nảy sinh dã tâm, nàng cảm thấy có thể lợi dụng Đỗ Lan để giúp mình đạt được sức mạnh.

Ngài là Phản Phái Đạo Sư, có thể giúp tôi không.

Khổng Tước Cơ hỏi.

Nếu không nàng nghĩ tại sao tôi lại ở đây.

Chỉ cần có phản diện là có tôi xuất hiện, tôi sẽ chỉ dẫn nàng đi đến thắng lợi.

Đỗ Lan mỉm cười nói: Chỉ cần nàng tin tôi, tôi có thể trả lại cho nàng một thành tựu vĩ đại.

Khổng Tước Cơ nghĩ thầm đối phương chắc chắn bị bệnh thần kinh, nhưng nếu mình có thể lợi dụng đối phương để đạt được mục đích của mình, thì được thôi.

Lợi dụng lẫn nhau, Đỗ Lan cũng không bận tâm suy nghĩ trong lòng đối phương, quan trọng là nàng có thể làm theo yêu cầu của mình, điều này mới là thú vị nhất.

Tôi nhất định hợp tác với ngài.

Nhận được lời hứa của Khổng Tước Cơ, Đỗ Lan nói: Không vấn đề, bây giờ việc đầu tiên là thu hẹp sự bành trướng ở Ca Vũ Kỹ Đinh, củng cố sức mạnh của mình, bước vào giai đoạn chờ đợi kiên nhẫn.

Rõ ràng kiến nghị đầu tiên đã khiến người ta không thích nổi, dù sao nàng đã tốn rất nhiều thời gian và sức lực để chiếm lĩnh Ca Vũ Kỹ Đinh, bây giờ nói thu hẹp là thu hẹp, chẳng phải là tự vả vào mặt mình sao.

Rõ ràng nàng không hiểu cái gì gọi là ngọa tân thường đảm, cái gì gọi là nhẫn nhục phụ trọng.

Bây giờ nàng cần làm là chờ đợi, lấy không đổi ứng vạn biến.

Khổng Tước Cơ vốn tưởng Đỗ Lan sẽ cho nàng sức mạnh, để nàng trở thành Tổng đốc Xuân Vũ, không ngờ Đỗ Lan lại bảo nàng lấy không đổi ứng vạn biến.

Điều này có thể nhẫn nhịn được sao.

Điều này không thể nhẫn nhịn được.

Nàng rất vội vàng, hận không thể lập tức thành công ngay.

Đỗ Lan nói: Tôi biết nàng rất vội, nhưng nàng đừng vội đã.

Làm sao có thể không vội, tôi tiếp nhận kiến nghị của ngài, vốn là hy vọng ngài có cao kiến, có thể cho tôi sức mạnh để tôi nắm giữ Xuân Vũ.

Nhưng ngài lại bảo tôi kiên nhẫn chờ đợi.

Chờ đợi cái kiểu này, căn bản là đùa giỡn.

Nàng không tin chờ đợi có tác dụng.

Đương nhiên không chỉ là chờ đợi, trong quá trình chờ đợi, nàng nên đi sâu sát cơ sở, đề bạt người mới, bồi dưỡng nhân tài, xây dựng thế lực của riêng mình.

Nên thành lập một tiểu triều đình thuộc về mình, như vậy khi nàng lên vị, mới có thể lập tức nắm giữ Xuân Vũ, chứ không đến mức bị người khác thao túng.

Đỗ Lan bày tỏ trong thời gian chờ đợi cũng có rất nhiều việc phải làm: Nàng nghĩ xem, nếu nàng không có tiểu triều đình của riêng mình, làm sao lên vị.

Có lý, Khổng Tước Cơ quả thực chưa từng nghĩ đến sau khi mình lên vị sẽ quản lý như thế nào, chỉ nghĩ đến việc mình lên vị thôi.

Tiểu triều đình ư, dường như có chút lý lẽ.

Tuy có lý lẽ, nhưng nàng vẫn không hy vọng lãng phí quá nhiều thời gian: Có thể nhanh hơn một chút không.

A a, tìm hiểu nhân tài cũng cần thời gian, nàng phải coi việc đoạt lấy Xuân Vũ là sự nghiệp cả đời để làm, làm sao có thể nóng vội.

Tôi kể cho nàng nghe những kẻ phản diện nóng vội đều có kết cục thế nào, họ đều chết rồi, chết sạch rồi.

Đỗ Lan bày tỏ làm người xấu, mà còn không có kiên nhẫn, chẳng phải là tìm chết sao.

Là phản diện, phải hiểu nhân nghĩa lễ trí tín hơn cả anh hùng, phải kiên nhẫn hơn mới được.

Nếu không nàng làm sao lật ngược tình thế.

Phản diện là tồn tại đối địch với thế giới, thì phải có điểm để lật ngược tình thế, phải xuất sắc hơn tất cả mọi người, nếu không phản diện làm sao thắng.

Lý lẽ tôi đều hiểu, chỉ là tôi có chút lo lắng.

Đỗ Lan nói: Đừng lo lắng vô ích, bất kỳ chuyện gì cũng có rủi ro, nàng cứ xây dựng tiểu triều đình trước đã, nếu không thì căn bản không có nền móng.

Vậy ngài kiến nghị tiểu triều đình nên xây dựng như thế nào.

Khổng Tước Cơ không có kinh nghiệm gì, nàng chỉ là một bà chủ sòng bạc, trình độ chỉ có vậy, bình thường đều là Xuân Vũ phái người đến giúp nàng hoàn thành công việc.

Có thể đề bạt một số người ở tầng lớp dưới, ví dụ như võ sĩ thất thế, hoặc là Thiên Nhân khao khát thăng tiến.

Đỗ Lan nói: Có thể tìm một số việc cho họ làm, thiết lập một cơ chế tuyển chọn, từ từ lựa chọn nhân tài nàng cần để tổ chức một nội đình.

Người ở tầng lớp dưới có làm được không.

Võ sĩ ngài nói căn bản không linh hoạt.

Khổng Tước Cơ coi thường võ sĩ, nếu võ sĩ có ích, quốc gia này đã không bị lầm than rồi.

Vậy thì đi tìm Thiên Nhân bất đắc chí.

Đỗ Lan bày tỏ đối phương vui là được, loại chuyện này hắn không ép buộc.

Khổng Tước Cơ lại vẫn lo lắng này lo lắng nọ, hận không thể Đỗ Lan giúp nàng bảo đảm lên vị trí Tổng đốc, tốt nhất là mọi công việc đều do Đỗ Lan làm, còn mình chỉ việc làm Tổng đốc là tốt nhất.

Đỗ Lan nghĩ thầm đối phương thực sự quá vội vàng, nên phải bình tĩnh như núi đổ không kinh.

Muốn làm lão đại, sao có thể hấp tấp như vậy.

Làm lão đại là khi mọi người đều vội, mình thì không thể vội.

Xem ra tôi phải cho nàng một khóa học về đế vương rồi.

Đỗ Lan nói: Cái gọi là đế vương, thực ra chỉ dựa vào một mình y thì không làm được gì cả, đế vương tại sao phải vô vi.

Chính là vì đế vương chỉ có một người, tuy nắm giữ rất nhiều tài nguyên, nhưng dù đế vương nắm giữ thiên hạ, muốn ăn một bát cơm trắng, vẫn phải để nông dân trồng trọt, để thương nhân vận chuyển, để đầu bếp nấu nướng, thậm chí còn có cả người lấy nước, phơi lúa, v. v.

đế vương một mình muốn ăn cơm trắng, cũng cần rất nhiều bước, cần rất nhiều nhân viên hợp tác.

Huống chi là quản lý một quốc gia, đế vương cần rất nhiều trợ thủ hỗ trợ mới có thể đạt được mục đích, cho nên tuyệt đối không thể vội vàng, phải để thuộc hạ vội, còn đế vương thì không vội.

Cái gọi là Hoàng đế không vội Thái giám vội, thực ra chính là đế vương cần sự bảo đảm của thuộc hạ, để thuộc hạ chứng minh mình sẽ hoàn thành mục tiêu của đế vương, chứ không phải nói nàng đã cho họ tài nguyên, họ quay lưng đi hưởng thụ.

Tại sao Hoàng đế đăng cơ luôn thích ba lần mời ba lần nhượng.

Thực ra chính là để đảm bảo những người xung quanh có thể bảo vệ mình.

Khổng Tước Cơ từ trước đến nay chưa từng nghe nói chuyện như vậy, hỏi: Nghe ngài nói vậy, đế vương dường như rất khó chịu.

Làm gì cũng cần sự ủng hộ của thuộc hạ.

Chính là như vậy, không có ủng hộ, một mình đế vương không quản lý được thiên hạ.

Đế vương một khi vội vàng, sẽ dễ dàng bị thuộc hạ nắm thóp.

Chỉ khi đế vương vô vi, thuộc hạ vội vàng, thì đế vương mới có thể đảm bảo thuộc hạ có đủ động lực để chấp hành nhiệm vụ.

Giống như nàng trước đây vẫn luôn hấp tấp, đó chỉ là phong cách của thuộc hạ, chứ không phải phong cách của đế vương, cho nên nàng bây giờ cần phải thay đổi.

Khổng Tước Cơ nghe xong quả nhiên là vậy, trước đây mình làm việc luôn nhanh chóng hừng hực, còn Tổng đốc thì luôn từ tốn, đôi khi mình còn sốt ruột thay đối phương.

Bây giờ nghĩ lại đây chính là Tổng đốc và mình đấu trí, chính là để xác định mình thực sự có nhu cầu hoàn thành nhiệm vụ, sau đó ông ta mới giao nhiệm vụ cho mình.

Đây chính là ba lần mời ba lần nhượng.

Người xưa không ngốc, cái gọi là ba lần mời ba lần nhượng không phải là giả dối, mà là xác nhận thái độ của đối phương một cách lặp đi lặp lại.

Những người ủng hộ mình rốt cuộc có thực sự có nhu cầu ủng hộ mình hay không, điểm này phải xác định, nếu không thì dù có lên vị cũng không ngồi vững.

Ba lần mời ba lần nhượng, thái độ của những người ủng hộ cơ bản rõ ràng, thì có thể quyết định lên vị hay không.

Nghe có vẻ, làm đế vương cũng không phải muốn làm gì thì làm.

Khổng Tước Cơ nói.

Đỗ Lan nói: Vớ vẩn, nếu đế vương muốn làm gì thì làm, vũ trụ này đã sớm một màu hài hòa rồi.

Chính vì mỗi người đều có suy nghĩ và nhu cầu riêng, không thể dễ dàng kiểm soát, nên mới hỗn loạn không ngừng.

Nếu thực sự có một người nói gì là tính đấy, quyết định của y chính là quyết định của toàn vũ trụ, thì vũ trụ đã sớm đại hòa hài.

Một tồn tại tuyệt đối không có mặt đối lập, đó chính là Đạo, Phạm, Thiên, Mệnh, Lý, Thượng Đế, Bỉ Ngạn, Tinh thần tuyệt đối, Lý luận đại thống nhất.

Trên thực tế không tồn tại thứ như vậy, trên thực tế có ủng hộ thì có phản đối, ngay cả đế vương cũng có mặt đối lập của mình, không thể kiểm soát tất cả.

Vì đều có sự đấu tranh giữa hai mặt đối lập, nên vũ trụ mới hỗn loạn không ngừng, mới đấu với trời kỳ lạc vô cùng, đấu với đất kỳ lạc vô cùng, đấu với người kỳ lạc vô cùng.

Đấu chính là mặt đối lập, chiến lược, lý niệm, mặt đối lập của phẩm đức.

Cho nên đế vương và thuộc hạ cũng là hai chiều, đế vương cũng phải lặp lại xác nhận suy nghĩ của thuộc hạ.

Không chỉ thuộc hạ phải suy xét cấp trên, cấp trên cũng cần sự bảo đảm của thuộc hạ.

Cho nên không vội vàng hấp tấp là bài học đầu tiên của đế vương.

Đỗ Lan nói với giọng điệu trịnh trọng.

Vậy nếu thuộc hạ của tôi cũng không vội thì sao.

Thì tiếp tục quan sát.

Đỗ Lan nói: Hoặc có thể đưa ra một đối thủ cạnh tranh, để thuộc hạ vội vàng.

Vậy tôi hiện tại với tư cách là thuộc hạ, rốt cuộc nên vội hay không vội.

Trước đây tôi chắc chắn là một thuộc hạ vội vàng, vậy tôi tiếp theo còn nên vội không.

Nàng tiếp tục hỏi.

Nàng có thể vội vàng trong lời nói, trì hoãn trong hành động.

Vậy nếu thuộc hạ của tôi cũng dùng thủ đoạn này đối phó tôi thì sao.

Nàng cảm giác sắp nảy sinh chuỗi nghi ngờ rồi.

Bây giờ nàng đã phát hiện ra tính hai mặt, tiếp theo cần làm là phân tích cụ thể tình huống cụ thể.

Đỗ Lan nói: Tóm lại, cứ xây dựng tiểu triều đình trước đã.

Khổng Tước Cơ cũng biết tiếp tục hỏi nữa thì không ngừng nghỉ, chỉ có thể tùy cơ ứng biến, vì tính hai mặt là như vậy, không tồn tại một thứ tuyệt đối không có mặt đối lập, mình đang ở trong vòng xoáy của tính hai mặt, chỉ có thể giãy giụa, không thể thoát khỏi.

Không tồi, đã có tiến bộ rồi, chỉ có thực hiện mới có thể đạt được mục tiêu của mình.

Trước tiên hãy tìm nhân tài cơ sở trong Xuân Vũ, tuyển chọn họ gia nhập nội đình của nàng, sau đó chờ đợi thời cơ, từ từ mở rộng sức mạnh, đến lúc đó vị trí Tổng đốc chắc chắn là của nàng.

Đỗ Lan quả quyết nói.

Trong lúc tư sát tại bàn mạt chược, Khổng Tước Cơ cũng đã hoàn thành việc xây dựng nội tâm, chuẩn bị kiến thiết triều đình nhỏ của riêng mình.

Với thu nhập từ sòng bạc, chỉ cần nộp lên cho Xuân Vũ một phần, cô ta có thể thành lập không ít chi nhánh sòng bạc, giao cho triều đình nhỏ của mình quản lý, từ đó có một nguồn tài chính riêng.

Thắng thua trên bàn mạt chược cũng đã phân định rõ ràng, chiến thuật của Ngân Thì đã thành công. từ đầu hắn đã giả vờ không biết chơi mạt chược, khiến sự chú ý của đối thủ tập trung vào người khác, hắn thì âm thầm làm bài lớn, cuối cùng thành công lật ngược thế cờ.

Đây chính là chiến tranh, hư hư thực thực.

Chương 3070

Binh giả quỷ chi đạo dã.

Ngân Thì đại thắng, buông một câu binh pháp.

Ngươi từ đầu đã biết chơi mạt chược sao.

Tay cờ bạc chuyên nghiệp Đại Đả ngớ người ra, không ngờ mình lại lật thuyền trong mương, hoàn toàn nhìn lầm rồi.

Ngân Thì cười mà không nói, sự thật rất rõ ràng, hắn không những biết chơi mà còn chơi khá giỏi.

Tiêu rồi, người thua cuộc đấu bài này sẽ bị bán ra ngoài hành tinh làm linh kiện nội tạng mà.

Nhưng điều Đại Đả không ngờ tới là Khổng Tước Cơ lại bất thường, không bán đối phương đi, mà còn ân cần hỏi han: Đừng lo, thắng thua là chuyện thường của binh gia, lần này thua thì lần sau thắng lại là được.

Đại Đả trợn mắt há mồm, cảm thấy Khổng Tước Cơ trước mặt như bị đoạt xác, bởi vì cô ta chưa bao giờ dễ nói chuyện như vậy.

Khổng Tước Cơ hiện tại cần thu phục nhân tâm, chính là phải quan tâm đến nhân viên cấp dưới.

Ngay cả Ngân Thì cũng cảm thấy Khổng Tước Cơ bây giờ trở nên kỳ quái, nhưng khi hắn nhìn thấy bóng dáng Đỗ Lan, liền biết Khổng Tước Cơ chắc chắn cũng đã tiếp nhận tư tưởng phản diện rồi.

Thực ra Ngân Thì vẫn luôn không hiểu rốt cuộc tư tưởng phản diện của Đỗ Lan là gì, chẳng lẽ thay đổi hiện trạng chính là tư tưởng phản diện.

Khiến mọi người rơi vào một tương lai hoàn toàn mới mẻ, không thể đoán trước, sự không biết này mang đến bất an, quả thật là phản diện.

Phá vỡ một sự ổn định, nhưng không đưa ra một trật tự mới rõ ràng, đây là điều đáng sợ nhất.

Đỗ Lan rốt cuộc muốn làm gì.

Chẳng lẽ thật sự chỉ muốn đứng nhìn người khác thay đổi thôi sao.

Ngay lúc Ngân Thì đang suy tư rời khỏi sòng bạc, hai thanh đao lại kề vào cổ hắn.

Madao vừa thấy, lập tức kéo giãn khoảng cách nói: Thực ra tôi với Ngân Thì cũng không thân lắm, nếu các người tìm hắn thì tôi đi trước đây, có thời gian liên lạc sau nhé.

Nhưng hai thanh đao đã chặn đường hắn.

Đi theo chúng ta.

Nhìn trang phục của họ là biết đó là một băng nhóm bạo lực, thế lực hắc ám.

Không cần hỏi, lại là do phân thân của Ngân Thì gây ra, bởi vì phân thân đã đắc tội với tất cả những người có thể đắc tội trong Giang Hộ Thành rồi.

Sau này Ngân Thì tốt nhất là đừng ra đường, nếu không mỗi bước đi đều có thể gặp kẻ thù.

Ngân Thì rất bất đắc dĩ, chỉ có thể bị dẫn đến trang viên của thế lực hắc ám.

Này này, ngươi đã làm gì vậy hả.

Trường Cốc Xuyên bị liên lụy rất bất đắc dĩ hỏi.

Có lẽ là ta đã nhận nhiệm vụ của bọn họ, nhưng không hoàn thành.

Dựa theo ký ức của phân thân, lão đại của băng nhóm bạo lực này có một đứa con trai bất tài, không muốn kế thừa băng nhóm mà muốn theo đuổi cuộc đời của mình.

Vì người cha già không cho phép, nên trong cơn tức giận đã tự nhốt mình vào kho.

Lúc đó phân thân nói có thể thuyết phục đứa con trai, nhưng kết quả lại vô dụng.

Đứa con trai trong kho cũng không nói chuyện, hoàn toàn dùng mảnh giấy để giao tiếp.

Mọi người đã dùng đủ mọi cách từ uy hiếp đến lợi dụ, nhưng nó vẫn không chịu ra.

Phân thân của Ngân Thì không hoàn thành công việc đã bỏ đi, đương nhiên là không được, bây giờ họ tìm Ngân Thì về để hắn tiếp tục hoàn thành công việc.

Trường Cốc Xuyên nghe là chuyện như vậy, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nói: Tôi cứ tưởng A Ngân nợ tiền lãi cao chứ, hóa ra là làm cố vấn tâm lý cho người trẻ tuổi à, quả thật rất hợp với những người lớn có kinh nghiệm phong phú như chúng ta.

Nếu nói về kinh nghiệm, Trường Cốc Xuyên và Ngân Thì đều là người trưởng thành rất có kinh nghiệm.

Ngân Thì thì khỏi nói, từ nhỏ đã lưu lạc khắp nơi, sống được đến hơn ba mươi tuổi đã là trời ban rồi, cả đời trải qua vô số chiến tranh, gặp vô số người, những chuyện đã trải qua người bình thường căn bản không thể gặp được.

Cuộc đời Trường Cốc Xuyên tuy không nguy hiểm đến thế, nhưng cũng là một nhân vật nhỏ bé trưởng thành, nỗ lực run rẩy lo sợ, cuối cùng trái với bản tính mà dây dưa với Thiên Nhân.

Dù đã lên làm quan chức cao cấp bộ ngoại giao, nhưng ngày nào cũng phải đi dọn dẹp bãi chiến trường cho Thiên Nhân.

Thiên Nhân coi hắn là kẻ vô dụng, loài người coi hắn là tay sai, hắn như Trư Bát Giới soi gương, trong ngoài đều không phải người.

Điều may mắn duy nhất là cưới được một người vợ tốt, không chê thân phận thấp kém của mình, nguyện ý ủng hộ mình.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn không kiềm chế được, vung nắm đấm vào Thiên Nhân, cuối cùng thất nghiệp, và vợ chồng cũng ly thân.

Cuộc đời Trường Cốc Xuyên vẫn rất đáng ngưỡng mộ, rất giống một thư sinh nghèo cưới được tiểu thư khuê các, đáng tiếc khi đến tuổi trung niên vẫn cương trực như người trẻ, đắc tội với Thiên Nhân.

Nhưng dù vậy, cuộc đời Trường Cốc Xuyên vẫn rất phong phú, nên hắn rất tự tin nói: Giao cho chúng tôi, nhất định sẽ khiến con trai ông ra ngoài.

Khụ khụ, mong hai người nhanh chóng, thời gian của tôi không còn nhiều nữa.

Ông lão cũng rất bất đắc dĩ, ông ta mắc bệnh nặng, mạng chẳng còn bao lâu, mà băng phái lại cần người kế thừa.

Hai người đến trước kho, Trường Cốc Xuyên tự nguyện nói: Để tôi, tôi tuy là một kẻ lang thang, nhưng dù sao trước đây cũng là một nhà ngoại giao, cũng là một người đàn ông đã từng đấu tranh giữa hiện thực và lý tưởng.

Hiện thực, vì cuộc sống, hắn cũng từng hạ giọng cầu xin, vì muốn giữ chén cơm mà làm nhiều chuyện trái với lương tâm.

Lý tưởng, vì võ sĩ đạo, hắn vung nắm đấm vào Thiên Nhân, phạm phải trọng tội đáng mổ bụng tạ tội, nếu không nhờ vợ cầu xin, hắn thậm chí còn không thể làm một kẻ lang thang.

Nghe chú kể chuyện đi nào.

Trường Cốc Xuyên thao thao bất tuyệt kể xong câu chuyện, những tên côn đồ trẻ tuổi xung quanh đều khóc rưng rưng, quá cảm động.

Trường Cốc Xuyên cũng bị chính mình cảm động, vừa hút thuốc vừa nói với đôi mắt ngấn lệ sau cặp kính râm: Cho nên nói khi hiện thực và lý tưởng xung đột, hiện thực luôn rất bất đắc dĩ, lý tưởng cũng rất tàn khốc, nghe chú một lời, hiện thực tuy không tốt đẹp, nhưng phải có trách nhiệm với gia đình.

Chú đây, bây giờ tuy thất bại, nhưng vẫn còn có gia đình ủng hộ, nên bất kể là hiện thực hay lý tưởng, đều nên nghĩ đến gia đình trước.

Nói hay quá.

Ngân Thì cũng không nhịn được vỗ tay cho hắn.

Trường Cốc Xuyên tuyệt đối xứng đáng là thần tượng của những võ sĩ hàn môn rồi, cưới được người vợ xuất sắc, còn từng làm cục trưởng, nhưng hắn không hề hối hận vì đã đánh Thiên Nhân, tuy hiện tại thất bại, nhưng hắn vẫn là một võ sĩ.

Từ khe cửa kho chỉ truyền ra một biểu cảm khóc lóc, không hề có ý định bước ra.

Đương nhiên là không thể bước ra, vì con trai ruột của ông lão đã tự sát, người bên trong thực ra là bạn gái của con nuôi ông lão giả trang.

Ông lão có hai đứa con, một con ruột, một con nuôi.

Con ruột không muốn gia nhập băng nhóm bạo lực, con nuôi thì đã là một tay đấm bạo lực hoàn toàn đủ tiêu chuẩn.

Vì người cha không cho phép con ruột theo đuổi ước mơ, nên cậu ta đã tự sát.

Con nuôi phát hiện ra liền biết không thể để người khác biết, nếu lão đầu biết con ruột đã chết chắc chắn sẽ u uất mà chết.

Mà băng phái cũng sẽ sụp đổ vì không có người kế nhiệm, đồng thời kẻ thù của băng phái chắc chắn cũng sẽ thừa cơ xông vào, hơn nữa cha nuôi còn sẽ bị chế giễu là hổ phụ khuyển tử.

Tóm lại, một khi tin tức người kế nhiệm đã chết lan ra, mọi thứ sẽ kết thúc.

Vì vậy, con nuôi phải suy nghĩ cho cha nuôi, suy nghĩ cho băng phái của cha nuôi.

Cho nên câu chuyện của Trường Cốc Xuyên tuy cảm động, nhưng người bên trong không thể ra ngoài.

Trường Cốc Xuyên cũng không biết nội tình, còn tưởng mình thất bại, chỉ có thể nói: Rõ ràng tôi rất tự tin vào câu chuyện của mình.

Ngân Thì nói: Câu chuyện của ngươi quả thật không tệ, nhưng vẫn thiếu một chút ý chí tiến thủ, nói cho cùng ngươi vẫn chỉ là một kẻ lang thang vô dụng, tổng không thể học ngươi lang thang đầu đường xó chợ.

Này này, ngươi nói vậy rất tổn thương người, trái tim tôi cũng là thịt, cũng sẽ đau lòng.

Hơn nữa tôi sa cơ lỡ vận như thế này, ngươi cũng không thoát khỏi liên quan đâu.

Trường Cốc Xuyên vẫn rất mạnh mẽ, không hề bị Ngân Thì đả kích.

Là ngươi tự mình đánh hoàng tử ngốc, liên quan gì đến ta.

Ngân Thì nói.

Trường Cốc Xuyên không còn lời nào để nói, chuyện này quả thật không thể trách người khác, dù sao không ai ép hắn.

Đứa con trai đã chết, nên Ngân Thì và Trường Cốc Xuyên dù có tài giỏi đến mấy cũng vô ích, vì vậy ban ngày đã bị lãng phí.

Nhưng buổi tối hai người lại bất chợt đến bên ngoài kho, hiển nhiên là cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Theo lý mà nói, biết cha ruột sắp bệnh chết, dù có ghét bạo lực đến mấy cũng nên ra ngoài rồi.

Trường Cốc Xuyên nói: Một người ngay cả hiếu thuận cũng không hiểu, tôi không cho rằng cậu ta sẽ ghét bạo lực.

Ngân Thì nói: Mặc dù lý luận của ngươi không khoa học chút nào, nhưng cũng có vài phần đạo lý.

Ngân Thì, ngươi nghĩ giống ta đúng không.

Hai ông chú nhìn nhau cười, hiển nhiên đều biết suy nghĩ của đối phương, đó là phá vỡ cánh cửa gỗ nhỏ này, đưa gã bên trong đi gặp cha.

Cửa gỗ đối với hai võ sĩ không là gì, nhưng khi họ nhìn thấy sự thật bên trong, họ đã ngớ người.

Bên trong nào có con trai, chỉ có một người phụ nữ mũm mĩm, chỉ nghe cô ta nói: Đến giờ đổi ca rồi sao.

Tình hình gì vậy.

Trường Cốc Xuyên hỏi.

Ta làm sao biết được, nhưng có một điều có thể khẳng định, người ở đây chắc chắn không phải là người ban đầu.

Ngân Thì có một dự cảm chẳng lành, vì có lời nói dối tất nhiên có đủ loại âm mưu trong đó, tám chín phần mười không phải chuyện tốt.

Bùm.

Là tiếng súng, Ngân Thì ứng tiếng ngã xuống.

Chương 3071

Các ngươi biết quá nhiều rồi.

Con nuôi của lão đại từ một bên bước ra, đứng trước mặt hai người.

Trường Cốc Xuyên kinh hãi biến sắc, vội vàng kiểm tra sự an nguy của Ngân Thì, hô: Ngân Thì, chết chưa.

May mà ta luyện Nguyên Khí Đạo, đã có thể kháng cự vũ khí cỡ nòng nhỏ rồi.

Ngân Thì tuy áo rách nhưng cơ thể không bị thương.

Này này, ngươi vẫn là võ sĩ sao.

Đơn giản là quái vật.

Trường Cốc Xuyên nhìn Ngân Thì bò dậy, tuy thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn bị cường độ cơ thể kháng cự đạn của đối phương làm cho giật mình.

Đây chính là thành quả tu hành nỗ lực của ta.

Ngân Thì nói xong, nhìn về phía con nuôi, hỏi: Ngươi hình như nên giải thích rõ ràng.

Con nuôi nói: Là ta đã giết nó.

Thực ra không phải, con ruột tự sát, nhưng làm con của đại lão mà lại tự sát vì một chuyện nhỏ, nói ra thì đúng là mất mặt, nên con nuôi biết rằng kết cục bị giết ngược lại càng phù hợp hơn với thành viên băng nhóm bạo lực, càng huyền thoại, càng có thể diện.

Con nuôi vốn là một kẻ lang thang, không biết lúc nào có thể chết đói đầu đường xó chợ, là gặp được cha nuôi mới có được sự phát triển.

Con nuôi muốn báo ơn, dù mình phải mang tiếng là kẻ bạc tình, phản bội, cũng phải bảo vệ danh dự của lão đại và con ruột, bảo vệ danh dự của băng nhóm bạo lực.

Khi hắn mở cửa kho, phát hiện con nuôi tự sát, hắn đã quyết định như vậy rồi.

Dù sao ai nghi ngờ tung tích của con ruột, hắn sẽ nói là đã bị hắn giết.

Ngân Thì và Trường Cốc Xuyên cũng không biết sự thật, lúc này còn tưởng là tiết mục tự bộc lộ của phản diện thường thấy, nên đều trừng mắt nhìn đối phương.

Họ ghét nhất là kẻ phản bội, đặc biệt là kẻ phản bội giết con của ân nhân.

Cao Sam Tấn Trợ rất tà ác, động một chút là muốn hủy diệt Giang Hộ, giết người vô tội, nhưng hắn là vì báo thù cho lão sư của mình, muốn hủy diệt thế giới xấu xí này.

Lấy oán báo ơn có thể nói là chuyện khó dung thứ nhất, vì điều này đại diện cho việc cống hiến không những không được đền đáp, mà ngược lại còn làm hại chính mình.

Đó là sự phá hoại thực sự khế ước xã hội, phá vỡ mối quan hệ tin cậy giữa người với người.

Vì vậy, dù không phải nhỏ nước ơn nên báo bằng suối, thì ít nhất cũng nên ghi nhớ ân tình, càng không thể lấy oán báo ơn.

Cho nên việc con nuôi tự bộc lộ đã hoàn toàn kích động hai võ sĩ.

Xung quanh xuất hiện càng nhiều tay đấm hung thần ác sát, hiển nhiên là muốn giết người diệt khẩu.

Những người này đều là thủ hạ của con nuôi, đều mong con nuôi lên ngôi.

Cho nên con nuôi nói mình đã giết con ruột, những thủ hạ này ngược lại rất vui, nếu con nuôi lên ngôi, địa vị của họ cũng sẽ nước lên thuyền lên.

Họ không quan tâm con nuôi có phải lấy oán báo ơn hay không, chỉ cần biết con nuôi cần họ ủng hộ là được.

Chỉ cần con nuôi cần thủ hạ, thì nhất định phải dùng tiền mua chuộc, họ liền có thể kiếm lợi.

Ngược lại nếu con ruột lên ngôi, thì họ phải cân nhắc xem có nên theo minh chủ khác hay không, dù sao nếu con ruột lên ngôi thì không ngoài hai kết quả, một là duy trì hiện trạng, một là loại bỏ con nuôi.

Duy trì hiện trạng, thủ hạ không có lợi lộc gì. loại bỏ con nuôi, thủ hạ liền gặp nguy hiểm.

Nếu con nuôi ra tay trước, thành công thì họ sẽ nước lên thuyền lên.

Đương nhiên rủi ro cũng rất lớn, nhưng họ đều đã gia nhập băng nhóm bạo lực, sao lại sợ rủi ro.

Sợ rủi ro, họ đi làm thợ hồ không phải tốt hơn sao.

Các ngươi cho rằng như vậy có thể che đậy sự thật sao.

Trường Cốc Xuyên nói, tuy hơi sợ hãi nhưng vẫn cố trấn tĩnh.

Chỉ cần các ngươi chết, không ai sẽ biết sự thật.

Ngân Thì rất bất đắc dĩ, thật sự rất phiền phức, Vốn dĩ ta không muốn làm quá lố, nhưng vì các ngươi ép ta, vậy ta cũng đành phải dùng chiêu đó.

A a, sắp chết đến nơi còn cứng miệng.

Ngân Thì bày một thế Quy Phái Khí Công, khí trầm đan điền, từ từ hô lên: Quy Phái Khí Công.

Mỗi một chữ đều phát ra từ sự thành kính sâu thẳm của linh hồn, khoảnh khắc này hắn và nhân vật chính trong truyện tranh hợp nhất thành một, phóng thích Quy Phái Khí Công thực sự.

Ầm.

Uy lực tuy không lớn, không thể như Đỗ Lan đánh mặt trăng thành bánh vòng, nhưng ít nhất cũng có uy lực của đạn rocket, ầm một tiếng tạo ra một làn sóng xung kích trong sân, sau đó kéo Trường Cốc Xuyên chạy mất.

Ngươi sao không đánh bại bọn họ.

Trường Cốc Xuyên cho rằng Ngân Thì chỉ cần tiếp tục phóng thích Quy Phái Khí Công là có thể đánh bại đối phương.

Thứ nhất, Quy Phái Khí Công của ta mỗi hai mươi bốn giờ chỉ có thể phóng thích một lần, thứ hai, ta muốn đợi sau khi lão già chết rồi, mới đi đánh bại đối phương.

Ngân Thì nói, hắn tội nghiệp ông lão, nếu đối phương biết con ruột bị con nuôi giết, đối với một người sắp chết mà nói thì quá tàn nhẫn.

Để ông ta chết hạnh phúc trong lời nói dối sao.

Trường Cốc Xuyên cũng im lặng, rốt cuộc là biết sự thật mà chết đau khổ, hay không biết sự thật mà chết, đối với người già thì cái sau hạnh phúc hơn.

Quả thật là như vậy, đợi sau khi ông lão chết, tính sổ cũng không muộn, đến lúc đó chúng ta có thể vạch trần bộ mặt thật của hắn.

Phải làm cho hắn không thể tiếp tục lăn lộn trong thế giới hắc ám

nữa.

Ngân Thì nói, đánh bại hung thủ rất dễ, nhưng phải cân nhắc mọi mặt thì rất khó.

Vì rất phiền phức, hơn nữa rất mệt, nhưng cân nhắc lợi ích của người khác là như vậy, nếu không Ngân Thì cũng không phải Ngân Thì.

Ngay cả thế giới hắc ám cũng chú trọng ân tình, nên nói phản diện muốn thành công cũng phải có nhân nghĩa lễ trí tín, dù khi thực hiện sẽ giảm bớt, nhưng trên lời nói đều thể hiện rất trọng ân tình.

Thủ hạ của con nuôi ủng hộ hắn lấy oán báo ơn, là vì có lợi ích, những thế lực hắc ám khác chắc chắn sẽ không ủng hộ hắn.

Sau tang lễ, băng hội chắc chắn phải tổ chức hội nghị nội bộ, đến lúc đó Ngân Thì xuất hiện vạch trần con nuôi, là có thể khiến hắn không còn chỗ dung thân.

Đối phương ám sát huynh đệ từ nhỏ cùng lớn lên, chắc chắn là vì đoạt vị, chúng ta không thể để hắn đắc ý, điều này còn tàn nhẫn hơn việc giết hắn.

Ngân Thì nói.

Trường Cốc Xuyên bày tỏ sự ủng hộ.

Ngân Thì đã qua cái tuổi giải quyết vấn đề bằng cách giết người rồi, thời trẻ hắn đã giết rất nhiều người, kết quả là chẳng giải quyết được gì, hắn biết rằng giết người thực ra không thể giải quyết vấn đề.

Giết người nhiều nhất là giải quyết người phát hiện ra vấn đề, chứ không phải giải quyết vấn đề.

Vấn đề ở đó, người phát hiện ra vấn đề ngày càng nhiều, giết không hết.

Con nuôi phát hiện hai người đã chạy mất, cũng rất bất đắc dĩ, nhưng hắn nghĩ hai võ sĩ này chắc không dám quay lại nữa, mình chỉ cần tiếp tục diễn kịch, cho đến khi mình kế thừa băng hội của lão già.

Hắn sẽ không để lão già mất mặt, chuyện xấu trong gia đình của cha nuôi sẽ do hắn che đậy, không thể để người ngoài biết cha nuôi hổ phụ khuyển tử.

Đến lúc đó mình kế thừa vị trí của cha nuôi, tiếp tục phát triển băng hội, mọi thứ sẽ tốt đẹp thôi.

Nếu thuận lợi thì là ba bên cùng thắng, chuyện xấu trong gia đình không bị lộ ra ngoài, lão già có thể an nghỉ, mình cũng có thể lên ngôi, tất cả đều vui vẻ, biến số duy nhất là có hai võ sĩ biết sự thật.

Lúc này thì đến lượt đạo sư phản diện xuất hiện, ngay lúc con nuôi chuẩn bị nghỉ ngơi, Đỗ Lan xuất hiện trong phòng hắn.

Nếu mọi việc thuận lợi, thì là kế hoạch ba bên cùng thắng, nhưng nếu không có gì bất ngờ thì chắc chắn sẽ có bất ngờ.

Nên tính toán của con nuôi chắc chắn sẽ thất bại.

Là một phản diện, nên kiên trì nhân nghĩa lễ trí tín, chứ không phải vong ân phụ nghĩa, lấy oán báo ơn.

Đỗ Lan nhìn người con nuôi nói: Ngươi đã từng bước đi vào ngõ cụt rồi.

Ngươi là ai.

Tự giới thiệu một chút, ta là đạo sư Đỗ Lan của Học viện Phản diện, một chuyên gia chuyên bồi dưỡng phản diện, mục đích là giúp phản diện đi đến chiến thắng.

Đỗ Lan nói.

Chưa từng nghe nói, giúp phản diện thắng lợi là cái quỷ gì.

Hơn nữa mình bây giờ có phải là phản diện không.

Nghĩ lại thì mình quả thật là phản diện, dù không gia nhập băng nhóm bạo lực, mình cũng là một kẻ gây rối, chắc chắn không phải người tốt.

Ngươi có ý gì.

Con nuôi có rất nhiều câu hỏi.

Những gì ngươi làm, ta đều rõ, nhưng điều này không thể thành công.

Đỗ Lan thẳng thừng nói: Bởi vì ngươi đã đặt mình vào một hoàn cảnh bất lợi rồi.

Ngươi biết gì rồi.

Con nuôi nghĩ thầm đối phương biết tin tức mình tung ra là giết chết con ruột, hay biết tin tức con ruột tự sát.

Hai tin tức này tuy đều là cái chết của con ruột, nhưng hoàn toàn khác nhau.

Đương nhiên là biết sự thật, ngươi không giết chết huynh đệ của mình, cậu ta tự sát.

Nhưng ngươi vì tránh người ngoài biết hổ phụ khuyển tử, nên đối ngoại tuyên bố mình đã giết cậu ta.

Đỗ Lan nói: Điều này không được, kế hoạch của ngươi tuy rất tốt, che giấu sự thật, đến lúc cha nuôi chết, ngươi sẽ có thể lên ngôi, đồng thời bên ngoài cũng sẽ không biết chuyện xấu trong gia đình.

Nhưng nền tảng như vậy không ổn định, một khi mọi người đều cho rằng ngươi là kẻ lấy oán báo ơn, ai có thể hợp tác với ngươi.

Đến lúc đó ngươi sẽ chẳng bảo vệ được gì.

Tên này quả nhiên là cái gì cũng biết, phải giết người diệt khẩu, con nuôi nghĩ đến.

Chương 3072

Ngươi muốn giết người diệt khẩu sao.

Đỗ Lan liếc mắt nhìn ra suy nghĩ của đối phương: Ta khuyên ngươi đừng thử, bởi vì những người muốn giết ta rất nhiều, nhưng họ đều không thành công, ngươi cũng sẽ không thành công.

Ngươi rốt cuộc muốn làm gì.

Con nuôi hỏi.

Đương nhiên là dẫn dắt ngươi thoát khỏi cục diện bất lợi.

Đỗ Lan nói: Việc ngươi đối ngoại tuyên bố mình đã giết huynh đệ là một hành vi vô cùng không lý trí.

Rõ ràng có rất nhiều cách để che đậy chuyện xấu trong gia đình, nhưng ngươi lại chọn cách tệ nhất.

Đương nhiên ta cũng không phải phê bình ngươi, dù sao ngươi chỉ là một tay đấm, không đọc sách, trong đầu không có nhiều kế sách như vậy.

Đánh giá này còn tệ hơn cả phê bình nữa chứ.

Lúc đó ngươi phát hiện thi thể, hoàn toàn có thể ngụy trang thành bị giết, hoặc là tai nạn, hoặc trực tiếp hơn một chút, giả vờ cậu ta mất tích, đều được.

Ngươi lại cứ phải nói là do mình giết, ít nhiều cũng là đầu óc có vấn đề.

Bây giờ thuộc hạ của ngươi đều cho rằng ngươi có dã tâm, ngươi đã trở thành kẻ lấy oán báo ơn, chỉ cần tin tức bị lộ ra là vạn kiếp bất phục.

Thế lực hắc ám cũng không dung thứ một con rắn độc, mà ngươi ngoài việc giết người diệt khẩu hiển nhiên không thể trấn áp tin tức này.

Một khi ngươi không thể thỏa mãn thuộc hạ, thì thuộc hạ bán đứng ngươi là chuyện sớm muộn.

Chỉ cần chuyện xấu trong gia đình có thể che đậy, dù tôi có chết cũng không sao.

Mình lên ngôi, chuyện xấu trong gia đình không bị lộ, tiếp tục phát triển băng hội của cha nuôi, trong ba mục tiêu thì chuyện xấu trong gia đình không bị lộ là cốt lõi.

A a, đến lúc đó chuyện xấu trong gia đình không bị lộ thật đấy, nhưng ngươi cũng toi rồi, băng hội của cha nuôi ngươi cũng toi rồi, tất cả các ngươi đều toi rồi, ngươi nói người khác có quan tâm đến chuyện xấu trong gia đình các ngươi không.

Hay nói trong mắt ngươi chỉ có chuyện con ruột tự sát là chuyện xấu trong gia đình.

Nói thật, đợi đến khi các ngươi toi đời, mọi hành vi của các ngươi chẳng qua chỉ là trò cười, mọi thứ đều là chuyện xấu trong gia đình.

Đỗ Lan cũng không sợ đả kích đối phương, đối với kẻ thất bại mà nói, mọi thứ của kẻ thất bại đều là trò cười.

Dù không có chuyện xấu trong gia đình, cũng có thể bịa ra một cái để chế giễu.

Ví dụ như bạt miêu trợ trưởng, thủ chu đãi thỏ, đều nói về người nước Tống, tại sao luôn là người nước Tống.

Vì người nước Tống chính là di dân nhà Ân Thương, là kẻ thất bại, dù không có chuyện xấu trong gia đình, cũng phải bịa ra, đúng là phân biệt chủng tộc.

Con nuôi im lặng, đúng là đạo lý này, tình huống của mình hoàn toàn là che đậy một điểm đen, mà từ bỏ toàn bộ cục diện.

Một khi băng phái sụp đổ, việc che đậy chuyện xấu trong gia đình căn bản không có ý nghĩa.

Thực ra sau khi phát hiện con ruột đã chết, cách tốt nhất của con nuôi là lấy thân phận người kế nhiệm nhanh chóng ổn định cục diện, sau đó thuận lợi tiếp quản băng phái.

Nếu lúc đó ngươi có thể ổn định cục diện, thuận lợi trở thành lão đại của băng phái, đến lúc đó ngươi tự nhiên có thể giúp huynh đệ của mình tiến hành tô hồng.

Nói rằng cậu ta là một thiên tài u uất, vì tài hoa quá lớn nên u uất tự sát cũng có thể được.

Rất nhiều triết gia, nghệ thuật gia, văn học gia đều tự sát, nhưng tác phẩm của họ ảnh hưởng không nhỏ.

Cho nên sau khi ngươi trở thành lão đại, tìm một lý do cho việc tự sát của cậu ta không phải là được sao.

Cái gì gọi là nghe quân một lời thắng đọc mười năm sách.

Con nuôi bỗng cảm thấy đối phương nói không sai, trình độ của mình quả thật quá kém, trong đầu không có chút mực nào.

Bàn về trí mưu, vẫn là đối phương lợi hại.

Trước tiên làm rõ chuyện xấu trong gia đình không quan trọng, sau đó đưa ra cách giải quyết chuyện xấu trong gia đình.

Không phải cứ che đậy mãi, mà là dẫn dắt và tô hồng.

Chuyện xấu trong gia đình có phải là chuyện xấu trong gia đình hay không, phải xem thực lực của gia tộc, có thực lực tự nhiên có người đến tô hồng.

Không có thực lực.

Không có thực lực, cái gì cũng là chuyện xấu trong gia đình.

Có thực lực, giết thổ dân cũng có thể tô hồng thành hành vi truyền bá văn minh.

Không có thực lực, giết thổ dân chính là hành vi diệt chủng.

Có thực lực, tự nhiên sẽ có người đến tô hồng, đương nhiên chắc chắn là cần tốn chút tiền.

Con nuôi không còn gì để nói, hắn là người kém cỏi nhất trong tất cả các phản diện mà Đỗ Lan đã dạy cho đến nay, chỉ là một tay đấm, tuy trong đầu có nghĩa khí, nhưng không có học vấn, khi thực hiện thì làm loạn, chỉ là một tay đấm chỉ có cơ bắp trong đầu, tự cho mình là thông minh.

Kế hoạch của Đỗ Lan trong mắt hắn đúng là kinh thiên động địa, hắn chỉ nhìn thấy điểm đen, hoàn toàn không nhìn thấy toàn cục, bây giờ cục diện đã mở ra, mới biết mình thật sự đã chọn một con đường tồi tệ nhất.

Vậy bây giờ phải làm sao.

Tôi đã nói người là do tôi giết, hơn nữa không chỉ có đàn em của tôi biết, mà còn có hai võ sĩ biết.

Bây giờ hắn thật sự hoảng rồi, vì một khi mình thất bại, thì gia tộc này sẽ sụp đổ, đến lúc đó tất cả đều sẽ trở thành trò cười.

Đỗ Lan nói: Đừng vội, ta không phải đã đến rồi sao.

Trước tiên, lời đã nói ra như nước đã đổ đi, chắc chắn không thể thu hồi.

Tiếp theo có thượng, trung, hạ sách.

Quân sư nào cũng sẽ đưa ra ba sách.

Thượng sách, đương nhiên là ngươi lớn mạnh thực lực, nhưng điều này cần thời gian.

Trung sách thì là báo cảnh sát, để cảnh sát điều tra sự thật, đến lúc đó chuyện tự sát có thể phơi bày, hình tượng của ngươi cũng có thể lật ngược.

Hạ sách, đương nhiên là giết người diệt khẩu.

Đỗ Lan nói.

Vậy tại sao tôi không thể tự mình đi giải thích sự thật cho mọi người.

Tại sao cần cảnh sát.

Hắn là tay đấm của băng nhóm bạo lực, và cảnh sát là đối đầu, không thích cảnh sát.

Sau khi cảnh sát điều tra, nói người không phải do ngươi giết, thì người mới không phải do ngươi giết, tự ngươi nói không có tác dụng.

Dù sao trước đó ngươi nói người là do mình giết, bây giờ lại nói cậu ta tự sát, thay đổi liên tục, làm sao tin ngươi được.

Cảnh sát điều tra, thì sẽ xác chứng vô nghi.

Đến lúc đó ngươi sẽ là một người trọng nghĩa khí, một người tri ân báo đáp, nói không chừng có thể kế thừa y bát của cha nuôi, mang lại hy vọng cho gia tộc.

Con nuôi nghe xong, cảm thấy thượng sách không làm được, hạ sách không thể làm, chỉ có thể trung sách, chỉ có thể để cảnh sát chứng minh mình không giết người, sau đó mình từ lấy oán báo ơn chuyển thành tri ân báo đáp, tích lũy một chút danh vọng.

Sau đó mình tiếp quản gia tộc, lớn mạnh thực lực, tô hồng chuyện huynh đệ tự sát.

Cao, thật sự là cao.

Khoảnh khắc này hắn đối với Đỗ Lan là ngũ thể đầu địa, nếu là hắn tự mình, dù có rụng hết tóc, cháy não cũng không nghĩ ra chiêu để cảnh sát điều tra sự thật này.

Để cảnh sát trả lại sự trong sạch cho mình, tẩy trắng hình tượng của mình, thật sự là quá cao siêu.

Xem ra ngươi đã quyết định rồi, vậy thì không nên chần chừ, nhanh chóng tiến hành đi.

Nhân lúc lão gia tử còn sống, tốt nhất có thể thuận lợi hoàn thành bàn giao, như vậy có thể chuyển giao êm đềm, bảo tồn thực lực.

Thế là, trong sự kinh ngạc của Ngân Thì và Trường Cốc Xuyên, cảnh sát đã bắt giữ người con nuôi, có tin đồn là một người tên Đỗ Lan không muốn tiết lộ danh tính đã phát hiện thi thể người chết và báo cảnh sát.

Nhất thời mọi người đều nói con nuôi vong ân phụ nghĩa.

Nhưng sau khi cảnh sát khám nghiệm, phát hiện con ruột tự sát, báo cáo khám nghiệm tử thi đặt trước mặt con nuôi, hắn mới bất đắc dĩ nói ra sự thật.

Vì là tự sát, nên con nuôi được vô tội thả ra, mọi người mới biết sở dĩ hắn che đậy chuyện tự sát, là sợ chuyện xấu trong gia đình bị lộ ra ngoài, thực ra hắn không phải lấy oán báo ơn, mà là tri ân báo đáp, không tiếc làm ô danh chính mình cũng muốn bảo vệ danh dự của gia tộc cha nuôi.

Thật phi thường, nhất thời danh tiếng của con nuôi vang dội, cha nuôi tuy mất con ruột, nhưng có được một người con nuôi còn xuất sắc hơn cả con ruột, cũng coi như có thể nhắm mắt yên nghỉ rồi.

Ngân Thì và Trường Cốc Xuyên vẫn đang chuẩn bị vạch trần sự thật, kết quả cảnh sát đã vạch trần sự thật trước, đó là người chết tự sát, tuy con nuôi có hành vi che giấu thi thể, nhưng xét thấy tình hình có thể thông cảm, nên đã vô tội thả ra.

Hóa ra cậu ta cũng có lòng tốt.

Trường Cốc Xuyên rất cảm khái nói: Suýt nữa thì trách lầm người tốt.

Ngân Thì rất bất đắc dĩ nói: Hắn ta đã nói như vậy, nhìn thế nào cũng không phải người tốt, nếu không phải cảnh sát điều tra, thật sự không thể biết rõ sự thật.

Thật là, cần gì phải làm cho mọi chuyện phức tạp như vậy.

Người ta cũng là lo lắng mọi người sẽ chế giễu cha nuôi mình hổ phụ khuyển tử mà.

Trường Cốc Xuyên nói: Vì danh dự của gia tộc, không tiếc đánh đổi tương lai của chính mình, thật sự rất phi thường.

Đáng tiếc Ngân Thì vẫn cảm thấy lời nói dối này căn bản không cần thiết, nhưng vì đã điều tra xong rồi, thì họ cũng không cần tiếp tục theo dõi, có thể đi giải quyết những chuyện khác, dù sao mình còn rất nhiều phiền phức cần giải quyết.

Vì con ruột đã chết, mà con nuôi lại có nghĩa khí như vậy, ông lão cũng chỉ có thể truyền vị trí cho con nuôi.

Tuy rất bi thương, nhưng với tư cách là lão đại của một tổ chức, lúc này không thể do dự, nhân lúc mình còn có thể hoạt động, thì nên quyết đoán hoàn thành việc kế thừa, giảm bớt biến động.

Chương 3073

Con nuôi kế vị, bắt đầu nỗ lực phát triển, sau này có cơ hội sẽ tô hồng chuyện xấu trong gia đình, cũng coi như là động lực ban đầu.

Lại giúp đỡ một phản diện nữa, thật đáng mừng đáng sợ.

Đỗ Lan bày tỏ, cuộc sống như vậy thật phong phú.

Đương nhiên Đỗ Lan chỉ là làm trò nhỏ trên Địa Cầu, không như Địch Ny Toa bôn ba tráng khoát tìm kiếm Thần, Ngoại Thần, Thần Ngoại Thần trong vũ trụ bao la.

Trong vũ trụ rộng lớn vô tận, có đủ loại sinh vật kỳ lạ, trong đó có rất nhiều thể sống trí tuệ, họ không biết đã tồn tại bao nhiêu thời gian, ảnh hưởng của họ đến vũ trụ chưa bao giờ bị gián đoạn.

Hậu duệ của họ tràn khắp vũ trụ, tín đồ của họ ở khắp mọi nơi, những tồn tại quái dị không thể gọi tên đó có vị chỉ là Thần, có vị là Ngoại Thần, có vị là Thần Ngoại Thần.

Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, sơn ngoại hữu sơn, nhất sơn canh bỉ nhất sơn cao.

Mẹ vợ của Thần, Giang Hoa, trong chuyến du hành đã ngộ ra một đạo lý, đó là đừng bao giờ xem những sự vật, hiện tượng mình gặp phải là sự tồn tại tối thượng, vì rất nhanh sẽ có một thứ còn khoa trương hơn xuất hiện, không có tối thượng, chỉ có vô tận lồng ghép.

Khi mình cho rằng đã hiểu một thứ, nhưng thực ra lại chưa thật sự hiểu.

Tóm lại đó là một cảm giác không bao giờ kết thúc, cô cảm thấy việc tìm kiếm Thần Linh trong vũ trụ, dù dùng hết sinh mệnh của mình cũng không có kết quả, vì Thần ngoại Thần, tóm lại đừng cố gắng lý giải những thứ này, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ phát điên.

Rất nhiều điều tra viên trong đội tàu đều đã phát điên, đó là bằng chứng tốt nhất.

Chúng ta những thể sống trí tuệ quá yếu ớt, đối mặt với vũ trụ vô biên vô tận, căn bản không nên kỳ vọng mình có thể lý giải được kỳ tích của vũ trụ.

Giang Hoa nghiêm túc nói: Nếu tiếp tục nữa, tôi cảm thấy mình sớm muộn gì cũng sẽ phát điên.

Đừng bao giờ cố gắng lý giải vũ trụ, vì vũ trụ vượt ngoài sự lý giải của con người.

Các thuyền viên đều gật đầu đồng tình, thật sự rất khoa trương, họ mỗi lần tưởng rằng có thể tìm thấy đáp án, kết quả chỉ là tìm thấy những manh mối mới, manh mối nối tiếp manh mối, vô tận.

Loài người đừng hòng tìm thấy kết quả cuối cùng, vì trước khi tìm thấy thì con người đã phát điên rồi.

Giang Hoa không phát điên, hoàn toàn là vì cô không quan tâm, nhưng sự không quan tâm này có thể kiên trì được bao lâu thì không ai biết.

Hơn nữa, khi đội tàu di chuyển, cũng đang truyền bá sự điên loạn, trên tàu có đủ loại đạo cụ quỷ dị luôn tự tìm chủ nhân, sau đó dẫn đến sự sống trên hành tinh rơi vào điên loạn.

Ví dụ như hiện tại, họ đang đối mặt với một hành tinh đại dương, trước đó khi họ tiếp tế, một tấm bia đá đột nhiên biến mất, trên biển cả đã lây nhiễm cho một làng người cá, khiến họ điên cuồng tín ngưỡng Ngoại Thần.

Vị Ngoại Thần đó là Gia Đa Thần.

Thần là một loại tồn tại ở vòng ngoài cùng, thuộc loại mà loài người có thể tiếp xúc, dù hiểu rõ cũng sẽ không phát điên.

Những vị Thần này tồn tại để phục vụ cho Ngoại Thần, mà Ngoại Thần đã là những tồn tại vượt ngoài phạm vi lý giải, và Ngoại Thần tồn tại để phục vụ cho Thần Ngoại Thần.

Thần Ngoại Thần, nằm ở giai đoạn thứ ba, là một tồn tại đã không thể dùng mắt nhìn thẳng, nhìn một cái cũng sẽ tam quan nổ tung, thẩm mỹ vặn vẹo, cơ thể sẽ biến dị theo cái nhìn chằm chằm, gen cũng không thể di truyền bình thường, con người sẽ biến thành quái vật.

Mà những Thần Ngoại Thần mạnh mẽ này, thực ra cũng chỉ phục vụ cho Thần Ngoại Thần Ngoại Thần, sau đó Thần Ngoại Thần Ngoại Thần vẫn phục vụ cho Thần Ngoại Thần Ngoại Thần Ngoại Thần.

Thần, Ngoại Thần, Thần Ngoại Thần, Thần Ngoại Thần Ngoại Thần.

Tóm lại, khi bạn hiểu một nhóm Thần, nhưng lại phát hiện sự tồn tại của họ là vì một nhóm Thần mạnh mẽ hơn, thì có thể không ngừng lồng ghép, thật sự là không bao giờ kết thúc.

Vì những vị Thần gặp phải ngày càng mạnh mẽ, pháp bảo của họ cũng càng thêm quỷ dị, tuy đã thu thập được, nhưng những pháp bảo này cũng có ý thức và năng lực riêng, luôn đột nhiên biến mất, lây nhiễm người khác.

Giang Hoa đành phải dẫn các điều tra viên đi xử lý hậu quả, trong quá trình này đương nhiên sẽ có hy sinh, hoặc là điều tra viên rơi vào điên loạn.

Cô đã muốn kết thúc chuyến hành trình này, nhưng Địch Ny Toa căn bản không chịu dừng lại, còn nói gì mà Ngoại Thần phi Thần, nghiên cứu hăng say.

Tại sao lại nói Ngoại Thần phi Thần, thực ra là vì Ngoại Thần đều là tồn tại có nội hàm đa, mở rộng ít.

Mà khái niệm Thần thì nội hàm ít, mở rộng nhiều.

Giống như ý nghĩa của bạch mã phi mã, chính là để nghiên cứu.

Muốn nghiên cứu Ngoại Thần, thì không thể coi Ngoại Thần là một quần thể, phải coi mỗi một Ngoại Thần là một cá thể đặc biệt, tuy số lượng của họ rất nhiều, nhưng nghiên cứu từng cái một là cách tốt nhất.

Tóm lại nghiên cứu những thứ này rất tốn thời gian.

Giang Hoa thật sự cảm thấy mình chỉ còn cách sự điên loạn một sợi chỉ thôi rồi.

Xử lý lây nhiễm cũng đơn giản, trước tiên tìm thấy đạo cụ bị mất tích, sau đó dùng phương pháp cải tạo gen để phục hồi gen của họ là được.

Nhưng nhìn những cơ thể vặn vẹo đó, san trị căn bản là không thể duy trì.

Địch Ny Toa cho biết họ đã nghiên cứu mười ba tầng lồng ghép.

Lồng ghép trong thế giới này cũng rất phổ biến, ví dụ như ngục giam ngàn dặm, Quế Tiểu Thái Lang bị nhốt vào nhà tù, để vượt ngục thì cần phạm nhân đối diện ngủ sớm, đừng làm lỡ việc hắn đào hầm, Quế đã trực tiếp trở thành đại lão của cả nhà tù, khiến tất cả tù nhân buông lỏng cảnh giác với hắn.

Nhưng khi hắn chuẩn bị vượt ngục, phạm nhân đối diện lại vẫn mở mắt, Quế chỉ có thể giả vờ ngủ.

Phạm nhân đối diện sở dĩ không ngủ, là vì hắn cũng muốn vượt ngục, ngay khi hắn xác định Quế đã ngủ, cũng chuẩn bị đào hầm.

Nhưng lúc này phạm nhân chéo đối diện tỉnh dậy, vì hắn cũng muốn vượt ngục, tiếp theo là chéo chéo đối diện, chéo đối diện.

Tất cả phạm nhân đều muốn vượt ngục, tạo thành một lồng ghép vượt ngục, họ đều phát hiện phía sau có một đôi mắt đang nhìn.

Còn có lồng ghép kinh điển trong game, ví dụ như thi thể trưởng làng, thi thể thành chủ, thi thể quốc vương, thi thể ma vương.

Tóm lại là có một thi thể có lực tấn công mạnh hơn.

Đương nhiên còn có lồng ghép kinh điển là phản bội, một đội người xếp hàng phản bội, phía sau luôn còn có một người.

Thế giới này tràn ngập những thiết lập lồng ghép như vậy, Thần, Ngoại Thần, Thần Ngoại Thần, Thần Ngoại Thần Ngoại Thần. cũng là lồng ghép không ngừng, căn bản không biết cuối cùng là gì.

Phạm nhân trong ngục giam, thi thể trong game, người phản bội rốt cuộc vẫn có một giới hạn, dù sao cũng là trong một nhà tù, trong một game, trong một căn phòng, số lượng có hạn.

Nhưng nếu trong vũ trụ, cấp độ lồng ghép của Thần lớn hơn rất nhiều.

Nhưng Địch Ny Toa cho rằng chỉ cần trong phạm vi một vũ trụ, vẫn có thể tìm thấy điểm cuối, chỉ là đối với người bình thường chắc chắn không tìm thấy, vượt quá tuổi thọ của loài người.

Nhưng đối với Địch Ny Toa, sinh mệnh của cô là vô hạn, nên rất muốn giải mã bí mật lồng ghép, xem rốt cuộc cốt lõi của tất cả các Thần là cái gì, có lẽ sẽ là Thần Linh viễn cổ siêu cấp vô địch ký sinh trong bóng tối cốt lõi của vũ trụ, đương nhiên cũng có thể là sao lùn nâu, hoặc là số 42.

Trung tâm vũ trụ hẳn là một vùng tối đen, vì sau Vụ Nổ Lớn, ánh sáng và nhiệt độ ở lõi đã cạn kiệt, vũ trụ không ngừng bành trướng, lõi là một khoảng hư vô.

Liệu trong không gian mà ngay cả sóng điện từ cũng không tồn tại đó có Thần Linh viễn cổ không, không ai biết.

Dùng sóng điện từ cũng không thể quan trắc.

Địch Ny Toa đang suy nghĩ dùng phương thức nào mới có thể quan sát cốt lõi vũ trụ.

Không có phương pháp quan sát thì không thể hiểu thế giới, đây là hạn chế của loài người.

Loài người nhìn thấy không phải vật thể, mà là ánh sáng, là ánh sáng phản xạ của vật thể, hoặc có thể nói là sóng điện từ.

Không có ánh sáng, loài người chỉ có thể mò mẫm như người mù xem voi.

Tóm lại loài người muốn quan sát, không thể rời xa sóng điện từ.

Loài người không thể quan trắc lỗ đen, chính là vì lỗ đen không thể phản xạ sóng điện từ, một vùng tối đen, loài người không thể hiểu được bí mật bên trong.

Trong thế giới vi mô, loài người cũng thông qua sóng điện từ quan sát các hạt vi mô, thông qua sóng điện từ và cảm quang nguyên kiện, tiếp nhận sóng điện từ phản xạ để hiểu thế giới hạt.

Đối với mục tiêu xa xôi và các hạt vi mô, loài người không thể chạm vào, không thể nghe thấy, chỉ có thể dựa vào sóng điện từ để quan sát.

Nhưng quan sát bằng sóng điện từ có hạn chế, sóng điện từ có bước sóng, nếu một hạt nhỏ hơn bước sóng nhỏ nhất của sóng điện từ, thì hạt đó có thể ẩn mình trong khe hở của sóng điện từ, tức là sóng điện từ không thể quan sát được.

Lỗ đen không phản xạ sóng điện từ, các hạt vi mô thì lách qua sóng điện từ, chỉ riêng hai loại tồn tại này đã chứng minh quan sát bằng sóng điện từ có hạn chế.

Loài người thật sự quá nhỏ bé.

Giang Hoa bày tỏ loài người căn bản không thể hiểu được vũ trụ hoàn chỉnh, việc cứ mãi theo đuổi Ngoại Thần cuối cùng cũng chỉ là rơi vào điên loạn mà thôi.

Dùng phương thức quan sát có khuyết điểm để khám phá vũ trụ vô biên vô tận, đơn giản là hành vi tự tìm cái chết, nếu thật sự chọc giận vô số Ngoại Thần tạp nham trong vũ trụ, thì sinh mệnh trí tuệ có lẽ sẽ trở thành một đoạn lịch sử, không còn không gian sinh tồn nữa.

Chương 3074

Nhưng Địch Ny Toa hiển nhiên là đang mày mò một phương thức quan sát hoàn toàn mới, phải ưu việt hơn sóng điện từ mới được.

Loài người có thể hiểu được hay không thì không chắc, vì đổi một phương thức quan sát, loài người có thể cũng sẽ phát điên.

Nếu tôi nói với ngươi những kẻ ẩn mình đột biến gen sở dĩ trở nên xấu xí là vì đã tiến hóa ra một loại cơ quan quan trắc vũ trụ hoàn toàn mới, ngươi có cho rằng tôi đang nói bậy không.

Địch Ny Toa mỉm cười nói.

Giang Hoa nghĩ đến những khối thịt méo mó, chi thể rời rạc, nội tạng lộ thiên, cục máu đông đặc, nhìn thế nào cũng không phải tiến hóa, mà càng giống bị Tà Thần xâm nhập hơn.

Phương thức quan sát khác nhau, kết quả quan sát cũng sẽ khác nhau.

Địch Ny Toa nói: Ngươi có biết Bài ca của Saya không, đó là một sinh vật, trong mắt người ngoài là quái vật xấu xí, nhưng trong mắt tình yêu chân thật, nó không phải quái vật mà là một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp.

Nếu con người không dùng mắt để quan sát, thì thế giới sẽ trở nên rất khác.

Giang Hoa bày tỏ đạo lý là như vậy, nhưng cô đã quen dùng mắt để quan sát mọi thứ, thực sự không thể nhìn thẳng những quái vật không ra hình người đó, sự khó chịu kép về thể chất và tâm lý.

Nhưng muốn siêu việt quan sát bằng sóng điện từ thì không thể chỉ dựa vào mắt, mà phải dựa vào cơ quan mới.

Những Ngoại Thần đó là thông qua những phương thức khác nhau để quan sát vũ trụ, ngươi có biết tại sao chúng lại mọc rất nhiều xúc tu không.

Địch Ny Toa hỏi.

Không biết.

Giang Hoa vẫn luôn không tìm hiểu Ngoại Thần, vì càng tìm hiểu càng điên loạn, đương nhiên cô cũng biết rất nhiều Ngoại Thần có xúc tu, nhưng cô không quan tâm.

Đó là bởi vì bản chất của vũ trụ chính là xúc tu.

Địch Ny Toa nói: Vũ trụ chính là một màng mọc đầy những xúc tu nhỏ li ti, xúc tu của Ngoại Thần tiếp xúc với xúc tu của màng, là có thể hiểu được vũ trụ.

Giang Hoa không hiểu cái gì gọi là xúc tu của vũ trụ.

Thực ra là dây.

Dây, chính là một loại vật chất một chiều dạng sợi, sinh ra từ chân không, dây thông qua sự vặn vẹo trở thành hạt ba chiều.

Cái gọi là hạt thực ra chính là một cuộn sợi len.

Dây không thể thoát ly sự tồn tại của chân không, là mọc trên chân không.

Lấy một ví dụ, chân không chính là da đầu, dây chính là tóc.

Đương nhiên chân không thực sự không phải là mặt phẳng, mà là khung cấu trúc cơ bản của vũ trụ, chân không sản sinh ra dây, dây vặn vẹo thành hạt, hạt tạo thành vật chất, truyền năng lượng, những Ngoại Thần đó có thể thông qua xúc tu tiếp xúc với dây, là có thể hiểu được sự biến hóa của vũ trụ, không phải thông qua quan sát bằng sóng điện từ, mà là thông qua xúc giác để quan sát.

Mà cơ quan tiến hóa của kẻ ẩn mình chính là cảm quan cộng hưởng với Ngoại Thần, chỉ là vì loài người quá yếu ớt, nên cơ quan mới luôn biến loài người thành khối thịt.

Địch Ny Toa nói: Cái gọi là rớt san trị, cái gọi là mất đi lý trí, từ một khía cạnh khác mà nói chính là sự lý giải sâu sắc hơn về vũ trụ.

Giang Hoa bày tỏ rất có lý, nhưng cô từ chối.

Bất kể vạn vật thế giới có phải do xúc tu tạo thành hay không, dù sao cô cũng từ chối trở thành khối thịt: Tôi không hứng thú với bản chất của vũ trụ, cũng không muốn tìm hiểu, bây giờ cứ vậy là tốt rồi.

Thực ra ngươi cũng không cần từ chối như vậy, nếu có thể giấu xúc tu đi, khi dùng thì lấy ra, không phải là được sao.

Địch Ny Toa nói: Bình thường giấu trong tiểu vũ trụ, người ngoài cũng không nhìn ra sự khác biệt.

Không cần, cảm ơn.

Giang Hoa vẫn từ chối.

Địch Ny Toa bày tỏ sự tiếc nuối, nói: Thôi vậy, nếu ngươi không hứng thú thì cũng đành chịu, nhưng mong ngươi biết rằng những kẻ ẩn mình đó không phải là điên rồ, chỉ là họ đã nhìn thấy một thế giới rộng lớn hơn, nhưng không thể dùng ngôn ngữ của mình để diễn đạt, thế là chỉ có thể dùng những cách khác để thể hiện, đáng tiếc người bình thường không thể lý giải cách thức này.

Con người đối với những chuyện không thể lý giải, luôn cho rằng đối phương là điên khùng, câu cửa miệng của rất nhiều người chính là điên rồi.

Giang Hoa bày tỏ Địch Ny Toa nói đúng, cô hoàn toàn tán đồng, nhưng không chấp nhận.

Giang Hoa không muốn, có những điều tra viên khác sẵn lòng chấp nhận cải tạo của Địch Ny Toa, thực ra chính là lắp đặt xúc tu, để họ có thể lý giải thế giới mà Ngoại Thần quan trắc được.

Một loại cơ quan bình thường có thể ẩn giấu, khi cần sử dụng mới xuất hiện, có thể là xúc tu, nhưng không nhất định chỉ có xúc tu, cũng có thể là những cơ quan khác.

Địch Ny Toa còn dựa vào cường độ của cơ quan, xếp hạng những cơ quan này, theo thứ tự: Phổ thông, Tinh lương, Ưu tú, Sử thi, Truyền thuyết.

Đẳng cấp càng cao, năng lực của cơ quan cũng càng mạnh mẽ, không những có thể dùng để quan sát thế giới, mà còn có thể dùng để cải tạo thế giới.

Còn muốn điều khiển cơ quan mạnh mẽ, thì nhất định phải có tinh thần lực mạnh mẽ.

Có không ít người tự nguyện chấp nhận cải tạo.

Điên rồi.

Giang Hoa không thể lý giải suy nghĩ của những người này, chẳng lẽ vì muốn hiểu cái gọi là sự thật, mà sẵn lòng từ bỏ thân phận con người của mình sao.

Thật là điên rồi.

Nhưng điều tra viên bày tỏ: Muốn có được gì thì phải mất đi gì, đây là giao dịch công bằng, ngươi không muốn giao dịch, chúng ta muốn, điều này không phải rất bình thường sao.

Tại sao ngươi lại cho rằng chúng ta điên rồi.

Giống như có người thích hàng xa xỉ, có người thích hàng rẻ mà đẹp, cũng có người thích rẻ là được không quan tâm chất lượng, có gì mà không hiểu được.

Giang Hoa cảm thấy mình thật sự không thể lý giải suy nghĩ của họ, giống như những người đến từ hai thế giới khác nhau.

Chỉ là lựa chọn không giống nhau mà thôi, có người cho rằng chân lý chẳng có ý nghĩa gì, cũng có người cho rằng chân lý là bảo vật vô giá, có người cho rằng nhân sinh chẳng có ý nghĩa gì, có người cho rằng nhân sinh chính là tất cả.

Một thứ tồn tại, loài người tự nhiên sẽ có hai lựa chọn, ủng hộ và phản đối, không ủng hộ cũng không phản đối, tóm lại là có sự phân kỳ, sẽ đưa ra những lựa chọn khác nhau.

Lý do gây ra phân kỳ rất nhiều, nhưng rất nhiều lúc phân kỳ chính là phân kỳ, đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật.

Một thứ ra đời, hai loại quan niệm phân kỳ cũng theo đó mà đến, những lựa chọn khác nhau, những lý niệm khác nhau cũng xuất hiện.

Giống như hiện tại, Địch Ny Toa cung cấp phẫu thuật cấy ghép, tiếng ủng hộ và phản đối cũng xuất hiện, người ủng hộ có đủ loại lý do, người phản đối cũng có đủ loại lý do, thực ra họ đều không sai, lý do của họ đều có lý, nên định trước là Nam Viên Bắc Triệt, càng đi càng xa.

Thông qua cơ quan cấy ghép mà có được khả năng quan sát mạnh hơn, là có thể có sự lý giải sâu sắc hơn về bản chất thế giới.

Nhưng lý giải bản chất thế giới có ý nghĩa gì.

Đối với Giang Hoa mà nói, so với bản chất thế giới, cuộc sống bình thường còn có ý nghĩa hơn.

Đối với những người theo đuổi bản chất mà nói, cuộc sống hàng ngày mới là vô vị nhất, sự cám dỗ của việc lý giải bản chất thế giới quá lớn, căn bản không thể dừng lại.

Trong mắt cả hai bên, đối phương đều là điên rồ, không thể lý giải lựa chọn của đối phương.

Đây chính là bản chất của thế giới mà, khó khăn lắm mới có cơ hội nhìn thấu cùng cực, sao có thể từ chối.

Những cuộc sống hàng ngày tẻ nhạt, trăm bề vô vị đó có giá trị gì.

Ngươi sống như vậy, hắn cũng sống như vậy, mọi người đều giống nhau.

Ta thà chết vì chân lý, cũng không muốn tầm thường cả đời.

Lời ngươi nói đại sai đặc sai.

Giang Hoa phản bác nói: Giống như người quan sát loài chim cho rằng việc mình nghiên cứu rất quan trọng đối với loài chim vậy, chúng ta có hiểu hay không hiểu bản chất thế giới, bản chất của thế giới cũng sẽ không thay đổi.

Hơn nữa đối với mỗi người mà nói, nhân sinh mới là quan trọng nhất, sống tốt cuộc đời của chính mình một cách thiết thực mới chính là ý nghĩa của loài người.

Hai bên căng thẳng như dây đàn, đều có lý lẽ riêng.

Đối với điều này, Địch Ny Toa bày tỏ cầu đồng tồn dị, dù sao cô cũng sẽ cung cấp phẫu thuật, cấy ghép các cơ quan khác nhau.

Thông qua các cơ quan cấy ghép, có thể cảm nhận được một thế giới hoàn toàn mới, một thế giới khắp nơi đều là xúc tu.

Đương nhiên cơ quan càng ưu việt, cảm nhận càng rõ ràng, thậm chí sử dụng cơ quan cấp Truyền thuyết có thể trực tiếp cải tạo thế giới, trở thành Ngoại Thần.

Còn việc quan sát bản chất thế giới có hữu dụng hay không.

Địch Ny Toa cho rằng vẫn hữu dụng, là có thể biết được lồng ghép của Ngoại Thần rốt cuộc có bao nhiêu tầng.

Còn việc làm rõ Ngoại Thần rốt cuộc có mấy tầng có ý nghĩa gì, không có ý nghĩa gì, chỉ là chơi thôi.

Số lượng cấp lồng ghép trong vũ trụ vô cùng nhiều, phạm vi lồng ghép trên Địa Cầu thì nhỏ hơn nhiều.

Trong khoảng thời gian này, Giang Hộ Thành có một chuyện không lớn không nhỏ, chính là công ty game nổi tiếng sắp phát hành máy chơi game mới, cùng với tác phẩm hộ tống game game đỉnh.

Nhắc đến game, chắc chắn không thể thiếu game hiện tượng Dũng Giả Đấu Ác Long, không thoát khỏi số phận bị lồng ghép.

Dũng Giả Đấu Ác Long có rất nhiều thiết kế kinh điển, ví dụ như pháp sư hồi sinh đồng đội, ví dụ như chuyển chức, ví dụ như nội dung chính dũng giả đối kháng ma vương.

Mặc dù cốt truyện đều theo lối mòn cũ, nhưng mọi người lại thích chơi.

Đợt phát hành máy chơi game lần này rất được hoan nghênh, nên rất nhiều cửa hàng đã sớm bắt đầu xếp hàng, chính là để tranh mua đợt máy chơi game đầu tiên.

Mua sớm hưởng sớm, mua muộn hưởng chiết khấu, tôi cho rằng không cần phải vội vàng như vậy.

Đỗ Lan cho rằng không cần phải vội vàng mua đợt máy chơi game đầu tiên, bởi vì đợt máy đầu tiên sẽ có đủ loại vấn đề, đợi đến đợt hai, đợt ba mới ổn định hơn, game cũng sẽ nhiều hơn, nên hắn thuộc phe mua sau.

Đợt máy đầu tiên chỉ cần mua được là có lời, dù không chơi game, cũng có thể bán lại kiếm tiền.

Đây chính là tư tưởng đầu cơ rồi.

Đương nhiên cũng có rất nhiều người chỉ là chạy theo thời trang, dù sao cái gì hot thì họ mua cái đó.

Mua xong, thì đăng lên mạng xã hội để khoe khoang, không nhất định sẽ dùng để chơi game, chủ yếu là khoe một chút.

Chương 3075

Chân Tuyển Tổ nhận được mệnh lệnh, bất kể giá nào cũng phải mua được một chiếc máy chơi game, đây là mệnh lệnh.

Sở dĩ có mệnh lệnh như vậy, là vì con gái của cục trưởng sở cảnh sát muốn máy chơi game, vậy người cha cục trưởng đương nhiên phải thỏa mãn nguyện vọng nhỏ bé không đáng kể này của con gái, nên đã công tư xen kẽ, để Chân Tuyển Tổ đi làm.

Chân Tuyển Tổ cũng không phải lần đầu tiên giúp cục trưởng làm việc, chỉ cảm thấy họ không phải là bộ phận chức năng của quốc gia, mà giống như quân đội tư nhân của cục trưởng vậy.

Nhưng cục trưởng quả thật nắm giữ quyền sinh sát của Chân Tuyển Tổ, nếu ông ta muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể giải tán Chân Tuyển Tổ, đưa họ về quê.

Tổ trưởng Chân Tuyển Tổ dẫn phó tổ trưởng, đội trưởng đội một ba người đi mua máy chơi game, không còn cách nào, chuyện như thế này không thể để thuộc hạ đi làm, quá không chính đáng.

Những chuyện không chính đáng, cũng chỉ có thể để ba người bọn họ làm.

Tuy nhiên họ đã đánh giá thấp nhiệt tình mua sắm, đặc biệt là ở Đại Giang Hộ thích xếp hàng này, xếp hàng có thể nói là bản năng, không có sản phẩm mới nào ra mắt mà không có xếp hàng.

Rất nhiều người đã bắt đầu xếp hàng từ một ngày trước, nên khi ba người đến hiện trường, rất bất đắc dĩ phát hiện mình đã ở ngoài ba trăm người rồi.

Chẳng qua chỉ là một chiếc máy chơi game thôi, những người này rốt cuộc rảnh rỗi đến mức nào chứ.

Đây là máy chơi game của Nhậm Đâu Đường Nintendo, là thương hiệu được cả thế giới hoan nghênh, doanh số thế hệ máy trước đã vượt quá hai trăm triệu chiếc.

Người xếp hàng phía trước phổ cập kiến thức cho họ.

Ba người với tư cách là nhân viên chấp pháp chống lại những kẻ sĩ di dời gây rối, quả thật hiểu biết về game còn thiếu sót.

Xem ra đây sẽ là một trận chiến ác liệt.

Đỗ Lan cho rằng rất nhiều người đi xếp hàng thực ra là vì lười biếng, bởi vì xếp hàng có một mục tiêu rõ ràng, như vậy thì không cần phải bận rộn làm những việc khác, hơn nữa chỉ cần phía trước mình còn có người, thì mình không cần phải nghĩ đến những chuyện khác.

Đương nhiên đối với người gấp gáp về thời gian, xếp hàng chính là sự tra tấn.

Có một hiện tượng gọi là hàng tôi xếp luôn chậm nhất, khi vội vã, hàng của mình lại rất chậm.

Điều này thường xảy ra khi làm việc ở nhiều quầy, so sánh vài quầy thì hàng của mình luôn rất chậm.

Hiện tượng này thực ra là một vấn đề xác suất, vì quầy nhanh nhất chỉ có một, nếu là ba quầy, chọn trúng quầy nhanh nhất chỉ có một phần ba, bốn quầy, thì là một phần tư.

Tóm lại quầy càng nhiều, xác suất chọn trúng quầy nhanh nhất càng nhỏ.

Đương nhiên chọn quầy chậm nhất cũng càng khó, nhưng không phải là hàng nhanh nhất, thì sẽ cảm thấy mình là chậm nhất.

Xếp hàng mua máy chơi game thì không có sự phiền toái như vậy, vì chỉ có một hàng thôi.

Xếp hàng có đủ loại nguyên nhân, một nguyên nhân rất lớn không phải vì lười biếng, mà là vì đô thị hóa đã tập trung một lượng lớn dân cư ở một nơi, nên thành phố không thể cung cấp dịch vụ ưu việt cho mỗi người, muốn dịch vụ ưu việt chỉ có thể xếp hàng.

Điều này giống như địa chủ vậy, tại sao địa chủ luôn tồn tại.

Chính là vì hoàng đế không thể đến từng nhà của bá tánh để thu thuế, nếu đến từng nhà thu thuế, thì chi phí chắc chắn còn cao hơn thuế thu.

Chỉ có thể để địa chủ đi thu, địa chủ sẽ không đến từng nhà thu thuế, mà là để bá tánh tự mình mang thuế đến, nếu không mang đến, địa chủ sẽ không khách khí.

Nên bá tánh đành phải xếp hàng đi nộp thuế cho địa chủ.

Nếu bá tánh ít, thì địa chủ ngược lại sẽ đến tận nhà thu thuế.

Đại Giang Hộ là một thành phố lớn, dân số đông, dịch vụ ít, thì phải xếp hàng.

Nơi nào đô thị hóa càng nghiêm trọng, dân số càng đông đúc, hiện tượng xếp hàng càng nhiều, thậm chí hình thành văn hóa xếp hàng.

Những nơi nhỏ, dân số ít, ngược lại sẽ không có văn hóa xếp hàng.

Đại Giang Hộ chính là một nơi có văn hóa xếp hàng rất đậm nét, thậm chí rất nhiều quán ăn nhỏ cũng có người xếp hàng trước cửa.

Mọi người thà xếp hàng, cũng không đi đổi quán ăn.

Đô thị hóa, một thanh kiếm hai lưỡi.

Đô thị hóa kinh điển nhất chính là thời Tống, thành phố vô cùng phồn hoa, các trấn nhỏ thì khởi nghĩa liên tục.

Có khởi nghĩa, thì chiêu an.

Chiêu an xong thành quân đội, lại đi đánh đội quân khởi nghĩa, thắng thì mọi thứ đều tốt, thua thì chiêu an quân khởi nghĩa.

Trong thành phố đương nhiên là vô cùng náo nhiệt, nhưng bên ngoài thành phố thì lại là nước sôi lửa bỏng.

Làm thế nào để điều phối tài nguyên của các thành phố lớn ra ngoài, trước đây vẫn luôn dựa vào chiến tranh, binh lính xông vào thành phố đốt giết cướp bóc, sau đó bỏ đi.

Đối với sĩ đại phu mà nói, cảnh tượng này đơn giản là ác mộng, nhưng đối với những người bên ngoài thành phố mà nói đây chẳng qua chỉ là sự tái phân phối mà thôi.

Giống như chính sách cấu kết không tiền lãi của Mỹ vậy, vì không có phương tiện tái phân phối, nên chỉ có thể dùng bạo lực nguyên thủy.

Thực ra rất nhiều lúc tôn giáo có khả năng tái phân phối, gặp năm mất mùa, thì phát cháo cho dân tị nạn, ổn định nền tảng xã hội, tránh bạo lực xuất hiện.

Không có tôn giáo, triều đình cũng không đủ mạnh, thì chỉ có thể cấu kết không tiền lãi, đây là kết quả tất yếu của việc tài nguyên đô thị hóa tập trung.

Đương nhiên văn hóa xếp hàng, cấu kết không tiền lãi đều là một loại hiện tượng, một loại hiện tượng lưu thông tài nguyên không thông suốt.

Chỉ là một loại thì ôn hòa, một loại thì bạo lực, nhưng bạo lực cũng không sao, chỉ cần cấu kết không tiền lãi thực ra là chuyện tốt.

Chỉ cần tài nguyên được tái phân phối, xã hội sẽ ổn định, nếu ngay cả cấu kết không tiền lãi cũng không thể tiếp tục, thì đó là lúc thực sự phải đốt giết cướp bóc.

Nên số tiền nhỏ của cấu kết không tiền lãi không cấu thành tội phạm, thực ra chính là một van giảm áp, tránh một vụ nổ lớn hơn.

Khi cửa hàng game mở cửa, dòng người xếp hàng không hề có trật tự mà chen chúc xông vào, chỉ để tranh giành một chiếc máy chơi game hoàn toàn mới.

Không phải chỉ là một cái máy chơi game thôi sao.

Cần gì phải điên cuồng như vậy.

Đỗ Lan tỏ vẻ, chỉ là máy chơi game thôi, làm như đánh nhau không bằng, thiếu điều rút dao chém người luôn.

Đúng vậy, máy chơi game của Nhậm Đâu Đường căn bản không thể so với Tác Nghịch.

Rõ ràng Box mới là tốt nhất.

Mấy người nói bậy, rõ ràng Nhậm Đâu Đường mới là tốt nhất.

Trong giới máy chơi game cũng có liên minh khinh miệt nhau, người chơi mỗi loại máy đều có sự kiên trì của riêng mình.

Đương nhiên cũng có những người chơi mọi nền tảng, không chỉ có máy chơi game của cả ba hãng, mà còn có máy tính, điện thoại, nói chung là game gì cũng chơi.

Nhưng một số người chơi lại tích cực tham gia vào liên minh khinh miệt nền tảng này.

Ba nền tảng game đều không hoàn hảo, đều có ưu điểm và khuyết điểm riêng.

Một số tập trung vào dịch vụ game, có thể dùng ít tiền nhất để chơi được nhiều game nhất.

Một số tập trung vào tính giải trí của game, dù hiệu năng máy và đồ họa game chỉ ở mức trung bình, nhưng tính giải trí rất mạnh, có cách chơi độc đáo.

Một số tập trung vào các tác phẩm 3A đặc sắc, khả năng biểu hiện của game cực kỳ xuất sắc, những IP độc quyền thu hút vô số người hâm mộ.

Đương nhiên còn có người chơi nền tảng máy tính, họ cho rằng hiệu năng máy chơi game quá kém, game quá ít, game trên máy tính mới là tương lai.

Nhậm Đâu Đường về mặt máy chơi game thật sự không bằng hai công ty kia, nhưng về máy cầm tay thì Nhậm Đâu Đường mới là mạnh nhất.

Nói đùa à, mạnh đến mấy cũng mạnh bằng điện thoại sao.

Tương lai của máy cầm tay thuộc về điện thoại.

Không không, thu nhỏ máy tính mới là tương lai, máy tính trong tương lai sẽ nhẹ nhàng như máy cầm tay, máy tính cầm tay mới là tương lai.

Máy cầm tay có gì hay, màn hình bé tí, mắt sắp mù rồi.

Dù đều là người chơi game, nhưng liên minh khinh miệt này quả thật ở khắp mọi nơi.

Đỗ Lan cho rằng, đến thời đại vũ trụ, đương nhiên game thực tế ảo mới là tương lai.

Nhậm Đâu Đường cũng phát triển một game thực tế ảo cảm ứng thể chất, tương tự như cốt truyện Dũng Giả Đấu Ác Long, người chơi đóng vai nhân vật chính dũng giả, chiến đấu thăng cấp, khiêu chiến Ma Vương.

Cốt truyện đơn giản, nhưng cách chơi là cảm ứng thể chất, nhân vật trong game sẽ di chuyển theo động tác của thiết bị cảm ứng, giống như phiên bản nâng cấp của thiết bị VR.

Đỗ Lan nhìn sự náo nhiệt trong cửa hàng game, nhìn cảnh ba người Chân Tuyển Tổ và những người chơi bình thường tranh giành máy chơi game, vẫn thấy rất hài hước.

Hắn cho rằng tổng số người chơi game thực ra không nhiều, ưu thế của Nhậm Đâu Đường nằm ở chỗ game của họ phù hợp với trẻ em ngây thơ, lãng mạn ít nhất là người lớn cho rằng phù hợp với trẻ em.

Chương 3076

Vì vậy, nếu buộc phải thưởng game cho trẻ em, chắc chắn Nhậm Đâu Đường sẽ là lựa chọn hàng đầu, như vậy có thể mở rộng nhóm người chơi.

Còn về Tác Nghịch, Box, điện thoại, máy tính, trong mắt người lớn thì thiếu đi chút lãng mạn.

Trẻ em thì nên chơi game phong cách hoạt hình, cho dù yếu tố bạo lực trong đó có thừa chứ không thiếu, nhưng nhìn một cái là biết game hoạt hình đều là giả.

Còn các máy chơi game khác dù có nhiều tác phẩm 3A, nhưng nhân vật và quái vật trong đó quá chân thực, đánh nhau quá đẫm máu, một chút cũng không có tính trẻ thơ.

Mã Lý Áo giẫm bẹp kẻ địch, chắc chắn có tính trẻ thơ hơn việc nhân vật chính dùng đao thương kiếm kích chém chết kẻ địch.

Mặc dù đều là giết địch, nhưng trong thế giới thực, đao thương kiếm kích thật sự có thể giết người, còn giẫm người thì chắc chắn không thể giẫm bẹp.

Lại còn Tinh Chi Bỉ Khải, ác ma màu hồng có thể hút mọi thứ vào miệng lớn, nhưng trong thực tế, ngay cả máy hút bụi cũng không thể hút thu vạn vật.

Tóm lại, game của Nhậm Đâu Đường tuy cũng là đánh quái, nhưng phong cách khoa trương hơn, đồ họa tươi sáng hơn, khiến người ta biết đây là giả.

Đương nhiên cũng có một số game đánh đấm chém giết, đồ họa cũng chân thực, nhưng không phải chủ lưu.

Trên Tác Nghịch và Box, chủ lưu là đánh đấm chém giết, trên Tác Nghịch thậm chí còn có rất nhiều game kinh dị, tuy những game kinh dị này cũng là kinh điển, nhưng không thích hợp cho trẻ em.

Trên Box, chủ lưu là game súng, xe, bóng đá.

Game trên máy tính thì đa dạng hơn, từ các loại game độc lập cho đến các tác phẩm lớn đều có đủ.

Việc phát hành game trên nền tảng máy tính có ngưỡng cửa thấp nhất.

Phát hành game trên nền tảng máy chơi game, dù lớn hay nhỏ cũng phải là một studio.

Nền tảng máy chơi game là môi trường tương đối khép kín đối với tác giả, còn nền tảng máy tính là môi trường tương đối mở đối với tác giả.

Đương nhiên, tất cả những điều trên hoàn toàn không liên quan gì đến Chân Tuyển Tổ.

Đỗ Lan cho rằng, khi đã đến thế giới Ngân Hồn, sao có thể không học được chiến thuật vòng vo chứ.

Trước khi cốt truyện bắt đầu, cứ phải nói lan man thật nhiều chuyện không đâu.

Cái này gọi là tiết kiệm chi phí.

Chân Tuyển Tổ đang thực sự tranh giành máy chơi game thì một người bất ngờ xuất hiện, đó chính là Quế Tiểu Thái Lang.

Vì sao Nhương Di Chí Sĩ lại xuất hiện trong cửa hàng game, thậm chí còn tranh giành máy chơi game với Chân Tuyển Tổ.

Đương nhiên là vì Quế Tiểu Thái Lang là một người cực kỳ cố chấp, hắn đang dùng cách riêng của mình để hòa nhập vào đội ngũ.

Là một lãnh đạo, hắn rất hy vọng có thể hòa đồng với cấp dưới, nhưng vấn đề là những thứ cấp dưới yêu thích, hắn đều không quen thuộc.

Ví dụ như phim truyền hình dài tập, ví dụ như máy chơi game.

Mỗi lần nhìn cấp dưới náo nhiệt bàn luận chuyện phiếm, hắn đều không thể hòa nhập.

Bởi vì hắn không thích xem phim truyền hình, cũng không thích chơi game, thứ hắn thích nhất là làm quen vợ người khác, cũng như lên kế hoạch tấn công Thiên Nhân.

Hắn quá bận rộn, tuy là lãnh đạo, nhưng rất nhiều việc đều phải tự mình làm, thậm chí là tự tay đi giao bom.

Đương nhiên, ngoài những hoạt động Nhương Di chính đáng đó, hắn còn phải làm thêm để kiếm kinh phí cho hoạt động Nhương Di, có thể nói là cuộc sống không dễ dàng, chỉ biết thở dài vì mái tóc giả.

Cấp dưới của hắn thì rất nhàn rỗi, cảm thấy tham gia hoạt động Nhương Di cũng như đi làm vậy, đi làm thì họp hành, tan làm thì xem TV, chơi game.

Quế Tiểu Thái Lang căn bản không có đủ thời gian, cho nên việc hắn muốn bắt kịp trào lưu của cấp dưới căn bản là si tâm vọng vọng.

Bởi vì cấp dưới có nhiều thời gian, họ có thể xem xong bộ này rồi xem bộ khác, chơi xong game này rồi chơi game tiếp theo.

Còn Quế Tiểu Thái Lang dù có cố gắng sắp xếp thời gian xem một bộ phim truyền hình, chơi một game, cũng không thể đồng bộ với cấp dưới.

Rõ ràng là tổ chức Nhương Di, nhưng lại bàn luận phim truyền hình và game, một chút chuyện nghiêm túc cũng không bàn, cái này cũng quá đáng rồi.

Đến cả Đỗ Lan, tên phản phái đạo sư này cũng không chịu nổi.

Nhưng Quế là một người cực kỳ cố chấp, ngay cả Ngân Thời cũng không chịu nổi sự quật cường này của Quế.

Quế sẽ không dễ dàng thay đổi.

Đây là chuyện tốt, cũng là chuyện xấu.

Mặt tốt mà nói, Quế cũng thành chân thành trên kiên định như Ngân Thời.

Mặt xấu là sự thành của Quế thể hiện ở hành vi.

Sự thành của Ngân Thời thể hiện ở lương tri, vì để xứng đáng với lương tâm, Ngân Thời có thể dùng mọi thủ đoạn, cho dù là trái với võ sĩ đạo cũng phải bảo vệ sự thiện lương.

Sự thành của Quế Tiểu Thái Lang thể hiện ở hành vi, bất kể trong trường hợp nào cũng sử dụng bom, luôn chỉnh sửa cách người khác gọi hắn, luôn muốn hòa đồng với người khác.

Đôi khi hắn cứ như bị rối loạn ám ảnh cưỡng chế vậy, hành vi cực kỳ quái lạ, nhưng hắn lại vui vẻ không biết chán.

Thành rốt cuộc nên thể hiện ở lý niệm, hay thực tiễn.

Chắc chắn ở lý niệm sẽ tốt hơn một chút.

Thể hiện ở thực tiễn, dễ khắc chu cầu kiếm dập khuôn cứng nhắc, Quế luôn làm những chuyện không hợp thời, không biết nhìn không khí.

Mặc dù Ngân Thời thỉnh thoảng cũng làm một số chuyện không hợp thời, nhưng phần lớn là hắn cố ý, là để khiêu khích kẻ địch.

Còn Quế thì thật sự không hiểu không khí, hoàn toàn làm việc theo nhịp điệu của riêng mình.

Cho nên làm Ngân Thời cũng phải đau đầu, đôi khi thật sự không nhịn được mà đánh Quế một trận.

Sự thành của Quế ở khí thần thái trên phong thái, chính là những thứ bên ngoài, đây cũng là thói quen của võ sĩ truyền thống.

Quế ở quê cũng sinh ra trong gia đình địa chủ, điều kiện gia đình không tệ.

Võ sĩ truyền thống đều thông qua hành vi bên ngoài để thể hiện thân phận của mình, họ đặc biệt quan tâm đến hành vi, ngay cả việc cúi người xin lỗi cũng có các mức độ khác nhau.

Tóm lại, Quế chính là một người không biết thay đổi như vậy.

Cho cấp dưới tăng ca, để cấp dưới tìm hiểu thêm về chuyện Nhương Di, mọi người chẳng phải sẽ có chủ đề chung sao.

Đỗ Lan cho rằng, Quế đã là thủ lĩnh, vậy thì hãy cho cấp dưới tăng ca, để cấp dưới dành nhiều thời gian hơn cho công việc chính, chứ không phải tự mình đi chiều lòng cấp dưới.

Dùng thời gian ít ỏi của mình để chiều lòng thời gian nhiều hơn của cấp dưới, căn bản không thể thành công.

Quế vốn là một phần tử cực đoan, nhưng theo thời gian phát triển, hắn cũng dần trở thành phần tử ôn hòa.

So với Cao Sam Tấn Trợ, người vì báo thù mà hủy diệt Mạc Phủ, Quế tuy cũng có lý do đối kháng Mạc Phủ, nhưng hắn muốn làm cho đất nước tốt đẹp hơn, chứ không phải phá hoại.

Nhưng hắn lại không đưa ra được một cương lĩnh nào.

Quế không biết nếu Nhương Di thành công, sau khi Thiên Nhân rời đi, bản thân hắn nên làm gì.

Tốt nhất là cứ mãi ở trên con đường đi đến thành công, đó là kết quả tốt nhất.

Bởi vì trên con đường đi đến thành công, không cần phải đối mặt với những chuyện sau khi thành công.

Chân Tuyển Tổ và Nhương Di Chí Sĩ đều có mặt tại hiện trường bán máy chơi game, điều này thật khó xử, dù sao một bên là cảnh sát, một bên là tội phạm, công việc quan trọng nhất của Chân Tuyển Tổ là bắt giữ Nhương Di Chí Sĩ.

Nhưng Quế không lo lắng, vì hắn đã hóa trang, tuy càng thêm thu hút sự chú ý, nhưng trong ba người Chân Tuyển Tổ thì chỉ có đội trưởng đội một Xung Điền Tổng Ngộ là đa tâm nhãn hơn một chút.

Chương 3077

Ba người Chân Tuyển Tổ đều đến từ võ đường kiếm đạo ở quê, tổ trưởng Cận Đằng Huân là người thừa kế võ đường kiếm đạo, thuộc về người lãnh đạo.

Phó tổ trưởng Thổ Phương Thập Tứ Lang ban đầu là võ sĩ đi khắp nơi thách đấu các võ đường, sau này bị người ta tìm đến báo thù, được Cận Đằng Huân cứu giúp, gia nhập võ đường.

Còn Xung Điền Tổng Ngộ là con trai của địa chủ địa phương, rất có thiên phú, học tập tại võ đường kiếm đạo.

Sau đó ba người vì muốn phát triển, đến Đại Giang Hộ, gia nhập Chân Tuyển Tổ.

Trước khi họ gia nhập, Chân Tuyển Tổ là nơi tập hợp những võ sĩ được chiêu an, hoàn toàn là một bộ phận rác rưởi.

Chính Cận Đằng Huân đã dẫn dắt đội ngũ của mình từng chút một cải tạo Chân Tuyển Tổ thành một đội ngũ chấp pháp đạt tiêu chuẩn.

Những võ sĩ được chiêu an có sức chiến đấu thấp, kỷ luật kém, căn bản không ai coi trọng họ.

Nhưng Cận Đằng Huân dựa vào sức mạnh của mình, biến Chân Tuyển Tổ thành một bộ phận chấp pháp đạt tiêu chuẩn.

Cận Đằng Huân là một lãnh đạo xuất sắc, Quế Tiểu Thái Lang cũng là một lãnh đạo.

Khác biệt là Cận Đằng Huân phía trên còn có một lãnh đạo khác, hắn kẹt giữa lãnh đạo và cấp dưới, nên tạo cho người ta cảm giác rất ngốc nghếch, cứ như một bao cát hứng chịu mọi thứ vậy, có thể nói là bị đánh không đánh trả, bị mắng không cãi lại.

Quế tự mình là lãnh đạo tối cao, nhưng lại không đưa ra được cương lĩnh nào, nên khi làm việc luôn có những ý tưởng viển vông.

Là hai lãnh đạo, cả hai đều rất thành kiên định trên thành thật, hơn nữa đều là thành về mặt hành vi.

Cận Đằng Huân thành ở sự chịu đựng, bất kể áp lực nào hắn cũng lặng lẽ chịu đựng, nhưng khi sự chịu đựng và nhẫn nại này mở rộng đến mọi chuyện, hắn trở thành một thằng hề hài hước.

Quế thành ở sự cố chấp, không cố chấp không điên cuồng, không thể khiến người ta tin rằng hắn sẽ Nhương Di đến cùng, nhưng khi sự cố chấp này mở rộng đến mọi chuyện, hắn lại trở nên rất hài hước.

Là lãnh đạo quả thật nên thành, nhưng nên là thành về lý niệm, hai người họ lại chọn thành về hành động.

Đỗ Lan cho rằng, thành quả thật có thể giúp họ giành được sự tín nhiệm của cấp dưới, nhưng thành nên đặt ở lý niệm, chứ không phải hành động.

Thành trong cương lĩnh của họ mới là điều lãnh đạo nên làm, chỉ có thể nói hai người này định sẵn là không thể làm lớn, trình độ hiện tại đã là cực hạn của họ, họ không có cương lĩnh.

Lúc này, Quế đã hóa trang thành chú thợ sửa ống nước Mã Lý Áo nổi tiếng nhất của Nhậm Đâu Đường.

Ngoại trừ Xung Điền Tổng Ngộ nghi ngờ thân phận của đối phương, cảm thấy đối phương hơi quen mắt, còn hai người kia thì hoàn toàn không có cảm giác gì.

Tổ trưởng, phó tổ trưởng, hai người lẽ nào không thấy tên này rất quen mắt sao.

Xung Điền Tổng Ngộ chỉ vào Quế tóc dài nói, tuy trang phục của hắn đã được ngụy trang, còn dán râu giả, nhưng mái tóc dài bồng bềnh lại không hề che giấu, nhìn rất đáng nghi.

Bởi vì thời đại này, người bình thường căn bản sẽ không có mái tóc bồng bềnh như vậy, vì không phù hợp với công việc.

Người bình thường hoặc là cạo trọc, hoặc là búi tóc, căn bản sẽ không để xõa tóc.

Nếu nói về để xõa tóc, Nhương Di Chí Sĩ Quế Tiểu Thái Lang chính là kiểu tóc như vậy, nên Mã Lý Áo trước mắt này rất đáng nghi.

Đương nhiên quen mắt.

Cận Đằng Huân nghiêm túc nói: Đây chẳng phải là chú thợ sửa ống nước nổi tiếng kia sao.

Hắn còn có một em trai tên là Lộ Dịch Cát, Mã Lý Áo đội mũ đỏ, Lộ Dịch Cát đội mũ xanh lá, không sai, chính là hắn.

Nói rồi, hắn tiến lên bắt tay đối phương và nói: Tôi rất thích game của anh đấy, tuy Bích Kỳ công chúa luôn bị bắt, anh luôn đi cứu công chúa, nhưng quá trình vẫn rất thú vị.

Thổ Phương Thập Tứ Lang nói: Khố Ba luôn bắt cóc Bích Kỳ công chúa, anh có thấy mối quan hệ giữa hai người họ có vấn đề không.

Hắn cũng rất nhiều chuyện, hỏi xem Bích Kỳ công chúa và Khố Ba có vấn đề gì không.

Họ có vấn đề sao.

Quế biểu thị nếu Bích Kỳ công chúa và Khố Ba xảy ra chuyện gì đó, hắn sẽ càng hưng phấn hơn, không còn cách nào khác, ai bảo hắn thích vợ người ta chứ.

Quế tuy không có năng lực lãnh đạo như Tào Tháo, nhưng lại có cùng sở thích với Tào Tháo.

Nếu Bích Kỳ công chúa trở thành vợ của Khố Ba, vậy Quế sẽ càng thích cô ấy hơn.

Thổ Phương Thập Tứ Lang cảm thấy mình đã nói sai lời, lập tức lắp bắp nói: Không phải họ có vấn đề, chỉ là tôi thấy Bích Kỳ công chúa lần nào cũng bị bắt đi, hơi trùng hợp thôi, nếu anh bận tâm thì cứ coi như tôi chưa nói.

Hắn cảm thấy mình không nên hỏi câu hỏi lỗ mãng như vậy, phá hoại tình cảm của người khác.

Nhưng Quế đã bắt đầu tưởng tượng rồi, Bích Kỳ công chúa bị Khố Ba bắt đi nhiều lần như vậy, nói không chừng thật sự đã xảy ra chuyện gì rồi, hắn quyết định về nhà chơi lại game Siêu Cấp Mã Lý Áo một lần nữa, trải nghiệm cảm giác của khổ chủ Mã Lý Áo, nhất định rất kích thích.

Hai tên này hết cứu rồi, Xung Điền Tổng Ngộ nhìn tổ trưởng và phó tổ trưởng đều trưng ra vẻ mặt ngớ ngẩn, thầm nghĩ mình thật uổng công.

Hắn cũng mặc kệ, tuy nghi ngờ Mã Lý Áo tóc dài có thể là một tội phạm đang bị truy nã, nhưng hiện tại điều quan trọng nhất của họ vẫn là mua được máy chơi game.

Dù sao cũng là thời gian nghỉ, chuyện bắt giữ tội phạm truy nã cứ để sau khi đi làm rồi nói.

Xung Điền Tổng Ngộ nói, thực ra khi đi làm, hắn cũng thường xuyên lười biếng ngủ gật, căn bản không nghiêm túc với công việc.

Xung Điền Tổng Ngộ sở dĩ gia nhập Chân Tuyển Tổ, không phải vì hắn muốn bảo vệ quốc gia này, bảo vệ Mạc Phủ này, những điều đó đối với hắn không có ý nghĩa gì.

Cái hắn muốn bảo vệ là sự ràng buộc giữa bản thân và mọi người.

Cho nên hắn chỉ khi đồng đội của Chân Tuyển Tổ gặp nguy hiểm mới thể hiện thực lực của mình.

Còn chuyện nhỏ nhặt như bắt giữ tội phạm, căn bản không đáng để hắn nghiêm túc đối đãi.

Không hay rồi, máy chơi game sắp bán hết, đây là chiếc cuối cùng.

Cận Đằng Huân và Quế Tiểu Thái Lang đồng thanh đưa tay ra, ánh mắt cả hai trở nên sắc bén.

Hai người đã đối đầu nhau, đều không muốn từ bỏ chiếc máy chơi game cuối cùng.

Một người muốn hoàn thành mệnh lệnh của cấp trên, một người muốn tìm hiểu sở thích của cấp dưới.

Cả hai đều có lý do không thể từ bỏ, tuy không phải vì bản thân, nhưng đều phải kiên trì đến cùng.

Ngài Mã Lý Áo, anh hình như không cần chơi game đâu nhỉ.

Anh vốn dĩ đã là nhân vật game rồi.

Cận Đằng Huân nghiến răng nghiến lợi nói.

Con người ấy, chính là phải không ngừng siêu việt bản thân, cho dù là nhân vật game, cũng cần phải học hỏi và tiến bộ, tìm hiểu cuộc đời của các nhân vật game khác cũng là điều cần thiết.

Quế Tiểu Thái Lang nói.

Tìm hiểu rồi thì sao.

Con người luôn bị giới hạn bởi điều kiện khách quan, không thể thay đổi quỹ đạo của mình, chấp nhận cuộc đời thợ sửa ống nước của mình cũng là một loại dũng khí.

Quế lại nói: Chấp nhận hay không thì tùy, tóm lại phải tìm hiểu trước đã, nên tôi nhất định phải có được chiếc máy chơi game này.

Hai người đối chọi gay gắt, không ai chịu nhường ai.

Lúc này thì cần phải tiến hành một trận đối quyết rồi.

Đỗ Lan nói: Thứ nhất tuyệt đối không hành động theo cảm tính, thứ hai tuyệt đối không bỏ qua bất kỳ chuyện xấu nào, thứ ba tuyệt đối phải phán xử công bằng và đẹp mắt.

Hãy để tôi làm trọng tài, do hai vị tiến hành một trận đối quyết để quyết định số phận cuối cùng của chiếc máy chơi game này.

Đỗ Lan.

Chân Tuyển Tổ biết người này có ảnh hưởng rất lớn ở Ca Vũ Kỹ Đinh, thường xuyên qua lại giữa các thế lực, là một kẻ rất nguy hiểm.

Nhưng lúc này Cận Đằng Huân và Quế Tiểu Thái Lang đã bị cuốn vào, lập tức nói: Cứ vậy đi.

Họ quyết định thông qua đối quyết để quyết định quyền sở hữu máy chơi game.

Phiên bản mới nhất của Dũng Giả Đấu Ác Long sắp phát hành rồi, vậy chúng ta hãy dùng Tam Quốc Diễn Nghĩa làm trận đối quyết nhé, hai người các vị đóng vai chúa công Tam Quốc, tiến hành thi đấu, xem ai thống nhất Thăng Long trước.

Mọi người đều cho rằng lời của Đỗ Lan hoàn toàn là nói trước không khớp sau.

Nếu là Tam Quốc Diễn Nghĩa, thì nhắc đến Dũng Giả Đấu Ác Long làm gì chứ.

Thổ Phương Thập Tứ Lang biểu thị tên Đỗ Lan này đầu óc có bình thường không.

Chuyện nhỏ này không cần để ý, tóm lại hai người các vị sẽ lần lượt đóng vai chúa công Tam Quốc, chiêu mộ nhân tài, tranh bá Thăng Long, cuối cùng ai thắng, người đó sẽ có được chiếc máy chơi game Nhậm Đâu Đường này.

Đỗ Lan nói.

Đây không phải là game kình địch của Nhậm Đâu Đường sao.

Đây không phải NTR chuyện cắm sừng à.

Cận Đằng Huân nói.

Không cần để ý, tóm lại bây giờ chuẩn bị bắt đầu thôi.

Đỗ Lan nói: Ban đầu địa bàn của hai vị là gần như nhau, phải dựa vào năng lực của bản thân để chiêu mộ nhân tài, mở rộng địa bàn.

Thú vị đấy.

Quế cảm thấy về khả năng lãnh đạo, bản thân hắn tuyệt đối sẽ không thua Cận Đằng Huân của Chân Tuyển Tổ.

Cận Đằng Huân nói: Vì Mã Lý Áo không có ý kiến, vậy thì bắt đầu thôi.

Thế là cả hai đều bước vào game thực tế ảo, những người khác có thể xem quá trình chơi game của hai người trên màn hình lớn.

Đây là bản đồ Tam Quốc, họ phải bắt đầu từ một địa phương nhỏ để chiêu mộ hiền tài, mở rộng quân đội.

Cận Đằng Huân cho rằng muốn chiêu mộ nhân tài, trước tiên phải có danh vọng: Thảo phạt quân Khăn Vàng là một cơ hội tốt, tôi nhớ rất nhiều người đều tham gia chiến tranh thảo phạt quân Khăn Vàng, tích lũy danh vọng, tôi cũng phải làm như vậy.

Thổ Phương Thập Tứ Lang ở ngoài game nói: Không tệ, tổ trưởng, chính là như vậy, tuy bình thường không đáng tin cậy, nhưng lúc này tư duy lại rõ ràng một cách bất ngờ, quả thật là vậy, quả thật nên thông qua chiến đấu để tạo dựng danh tiếng.

Thế là Cận Đằng Huân trên địa bàn của mình đã tổ chức một đội quân nhỏ, bắt đầu chiến đấu.

Ở một bên khác, Quế lại đi theo một lối khác, không tham gia chiến tranh, mà lại đi nịnh bợ vợ cấp trên, hoàn toàn không có tâm tranh bá, hoàn toàn không giống một chúa công.

Suy nghĩ của Quế rất đơn giản: Đại Hán đã dân chúng lầm than, căn bản không đáng để cứu vớt, mình hoàn toàn có thể thông qua nịnh bợ quan hệ, thông qua cấp trên để có được địa vị cao hơn, sau đó đối kháng Hán Triều.

Hắn đang vắt kiệt giá trị lợi dụng cuối cùng của Hán Triều.

Chú Mã Lý Áo này hơi ti tiện.

Xung Điền Tổng Ngộ nói với vẻ mặt không cảm xúc.

Chương 3078

Nhưng game chỉ có người thắng, không có ti tiện hay không ti tiện.

Cận Đằng Huân trong quá trình thảo phạt quân Khăn Vàng, dần dần cảm nhận được sự mục nát và tệ nạn của Hán Triều, nhưng hắn vẫn không tán thành cách làm của quân Khăn Vàng, hắn cho rằng bảo vệ triều đình là có giá trị.

Còn Quế thì cho rằng phải biến cách thay đổi.

Giống như hiện thực, hai người đã chọn những con đường khác nhau.

Quế thông qua việc nịnh bợ vợ cấp trên, không ngừng thăng quan tiến chức.

Với những thân phận này, hắn trong bóng tối chiêu mộ những người phản đối triều đình, có thể nói là cực kỳ ti tiện, nhưng rất hiệu quả.

Cuối cùng, hắn thông qua hối lộ, trở thành Thứ Sử, giành được nhiều địa bàn hơn.

Ngược lại, Cận Đằng Huân khi thảo phạt quân Khăn Vàng, luôn gặp phải khó khăn, bị đủ loại phiền toái.

Có thể nói là nhẫn nhục chịu đựng, uốn mình để giữ toàn vẹn.

Nhưng tính cách của hắn vốn rất kiên nhẫn, nếu không cũng không thể trở thành tổ trưởng Chân Tuyển Tổ.

Dù rất gian nan, nhưng Cận Đằng Huân vẫn đang nỗ lực.

Không biết tại sao, tôi luôn cảm thấy xúc động.

Khán giả tự lẩm bẩm nói.

Đỗ Lan thầm nghĩ, hai người này trong game cũng không thay đổi bản tính, cũng đều phát huy ưu thế của mình.

Nhưng vấn đề là, game và hiện thực là hai môi trường khác nhau, cùng một hành động trong môi trường khác nhau sẽ cho ra kết quả khác nhau.

Thỏ không ăn cỏ gần hang, gần thủy lâu đài dễ được trăng rằm, chính là phân tích cụ thể môi trường cụ thể.

Trong hiện thực, Cận Đằng Huân có ưu thế hơn Quế, nhưng trong game thì lại ngược lại.

Dù sao Mạc Phủ trong hiện thực vẫn tương đối ổn định, còn Hán Triều trong game đã gần như sụp đổ, các thế lực phản đối Hán Triều mọc lên như nấm sau mưa.

Thủ đoạn của Quế tuy ti tiện, nhưng quả thật phù hợp hơn với thời đại này.

Quá ti tiện, lại còn thông qua việc nịnh bợ vợ cấp trên để thăng tiến, hắn thật sự là quá ti tiện rồi.

Đến Thổ Phương Thập Tứ Lang cũng không thể chịu nổi, rất muốn một đao chém chết Mã Lý Áo.

Đây không phải ti tiện, hắn là đang xây dựng một nền tảng.

Ngươi tưởng hắn là đang nịnh bợ vợ, thực ra là đang nịnh bợ gia tộc đứng sau người vợ đó.

Những quý tộc này đều kết thông gia với nhau, chồng đại diện cho một gia tộc, vợ cũng đại diện cho một gia tộc.

Còn vị Mã Lý Áo này thì thông qua bản thân đã thiết lập một nền tảng, khiến cho những gia tộc này có thể hợp tác.

Đây chính là tư chất của Thiên Tử, nói cho cùng Thiên Tử chính là nền tảng hợp tác của các gia tộc ở các địa phương.

Đỗ Lan lại cho rằng Quế đã vô tình tổ chức một nền tảng để mọi người hợp tác.

Nền tảng này tuy được xây dựng thông qua phụ nữ, nhưng hoàn toàn khả thi.

Hoàng đế cũng dùng vợ để xây dựng nền tảng, tam cung lục viện nhiều vợ như vậy cũng đều đến từ các gia tộc khác nhau, cũng là để hợp tác, chứ không phải để yêu đương.

Nếu những người phụ nữ của các gia tộc này có thể sinh con trai, gia tộc của họ cũng sẽ nước lên thuyền lên.

Các gia tộc khác nhau, đều có khả năng cạnh tranh vị trí hoàng đế.

Vì sao hoàng đế phải phế lập thái tử.

Thực ra chính là tranh giành quyền lực với các gia tộc ngoại thích.

Cho nên Quế đã vô tình liên lạc được không ít gia tộc, và giành được sự ủng hộ.

Những gia tộc này đoàn kết lại ủng hộ Quế, vậy thì địa vị của hắn tự nhiên sẽ nước lên thuyền lên, có khả năng thay thế Thiên Tử.

Còn Cận Đằng Huân muốn thông qua đánh trận để giành danh vọng, nghĩ quá đẹp rồi.

Đánh trận là rất tàn khốc, lại không chắc chắn sẽ thắng.

Huống chi hắn phải đối mặt với một lượng lớn đối thủ cạnh tranh, muốn thông qua chiến tranh để tích lũy danh vọng không hề dễ dàng.

May mắn thay, Cận Đằng Huân cũng xem như bất khuất, cho dù đối mặt với thất bại cũng không tự bỏ mình, điều này lại khiến cấp dưới của hắn ngày càng trung thành hơn.

Thất bại không đáng sợ, dù sao không có đội quân nào chưa từng trải qua thất bại, điều quan trọng là phải có khả năng rút ra bài học từ thất bại, để trưởng thành.

Tổ trưởng trông có vẻ hơi nguy hiểm.

Xung Điền nói.

Thực ra tích lũy một ít kinh nghiệm trước cũng tốt, dù sao sau này tranh bá thiên hạ, chắc chắn sẽ thường xuyên đánh trận, đánh trận thì sẽ có thất bại.

Đỗ Lan lại thấy tinh thần bất khuất của Cận Đằng Huân khá tốt.

Vấn đề là tổ trưởng thật sự có thể rút kinh nghiệm không.

Chỉ sợ hắn sẽ cứ mãi phạm cùng một lỗi lầm.

Xung Điền cho rằng Cận Đằng Huân là một lãnh đạo tốt, nhưng sẽ không phải là một tướng quân giỏi.

Cả hai đều đang trưởng thành theo cách riêng của mình.

Đợi đến khi Loạn Khăn Vàng kết thúc, Cận Đằng Huân tuy có một đội quân không tệ, nhưng địa bàn lại không mở rộng.

Quế thì đã trở thành một chư hầu một phương, hiện tại bắt đầu chiêu binh mãi mã, chiêu mộ danh sĩ, phát triển rất tốt.

Còn Cận Đằng Huân thì lại bắt đầu gặp vận rủi, các thế lực xung quanh lần lượt tuyên chiến với hắn, đánh cho hắn rất thê thảm, cuối cùng hắn mất địa bàn, không thể không tìm người khác nương tựa, cuối cùng nương tựa dưới trướng Lữ Bố.

Tổ trưởng.

Nhìn thấy vẻ thê thảm của Cận Đằng Huân, mọi người đều đổ mồ hôi thay cho hắn.

Cận Đằng Huân lại rất biết cách an ủi bản thân, một chút cũng không sốt ruột, sau khi nương nhờ người khác lại càng hăng hái hơn.

Tổ trưởng, lẽ nào anh quên mục tiêu phò Hán thất rồi sao.

Mọi người đều rất sốt ruột, bởi vì Cận Đằng Huân hiện tại hoàn toàn là thuận theo dòng chảy, vì sức mạnh ngày càng nhỏ bé, khó lòng chống đỡ trong loạn thế.

Cho dù đưa ra lý niệm, cũng không ai ủng hộ hắn, điều này thật khó xử.

Lẽ nào thật sự là cao thượng là minh chứng của người cao thượng, ti tiện là giấy thông hành của kẻ ti tiện sao.

Triều đình như thế này còn có cần phải phò tá nữa không.

Xung Điền Tổng Ngộ dù sao còn trẻ, nhìn thấy quỹ đạo khác nhau của hai người, lập tức cảm thấy triều đình như thế này không cần phải bảo vệ.

Ngươi tốt nhất là đang nói về Hán Triều, chứ không phải Mạc Phủ, nếu không lời lẽ như vậy của ngươi có thể sẽ bị sát hại đấy.

Đỗ Lan nói.

Sự phát triển tiếp theo, cứ như là hiện thực bị đảo ngược, Cận Đằng Huân từng bước đi về phía đối lập với triều đình.

Quế tuy không ủng hộ triều đình, lại trở thành người duy trì chế độ mục nát.

Dù sao Đông Hán vốn dĩ được các địa chủ chống đỡ, hiện tại Quế cứ như Lưu Tú vậy, cũng giành được sự ủng hộ của rất nhiều gia tộc, quả thật có khả năng lập nên triều đại.

Trong hiện thực, Cận Đằng Huân là người bảo vệ chế độ cũ, Quế là kẻ phá hoại, trong game thì lại ngược lại.

Rõ ràng điểm xuất phát gần như nhau, nhưng kết quả lại khác biệt rất lớn.

Cả hai đều là võ sĩ sơ cấp, đều có chí khí, kết quả con đường lại Nam Viên Bắc Triệt chia tách nhau xa, dường như chỉ có thể nói là do thời thế, do mệnh số.

Trong game, hai võ sĩ ngày càng đi xa nhau.

Đối mặt với sự đổ vỡ của quy tắc cũ, sự thiết lập của quy tắc mới, người bình thường làm sao biết phải làm gì đây.

Ai cũng không biết tương lai rốt cuộc nên đi theo con đường nào, mỗi bước đi đều là đặt cược, một khi sai, là mất tất cả.

Chương 3079

Nhưng hiện tại họ đang ở trong game, hoàn toàn có thể thực hiện những thay đổi táo bạo.

Cận Đằng Huân dần dần từ bảo vệ triều đình trở thành phản đối triều đình.

Quế thì trở thành người đại diện cho quy tắc cũ, trở thành loại người mà bản thân hắn ghét nhất.

Khi bảo vệ triều đình, mọi việc đều không thuận lợi.

Sau khi phản đối triều đình, Cận Đằng Huân lại phát triển rất nhanh.

Vậy thì Chân Tuyển Tổ đã hạn chế sự phát triển của hắn rồi, nếu hắn tham gia hoạt động Nhương Di, nói không chừng đã thành công rồi.

Các ngươi nói có đúng không.

Có bao giờ nghĩ rằng mình có thể có một cuộc đời khác không.

Đỗ Lan hỏi.

Thổ Phương Thập Tứ Lang và Xung Điền Tổng Ngộ đều không nói gì, họ đều là những người kiên định, đều biết cái gọi là cuộc đời khác chỉ là trốn tránh mà thôi.

Rất nhiều người đều hy vọng có thế giới song song, hy vọng ở đó mình có thể có một cuộc đời tốt đẹp hơn.

Thông qua game, có thể trải nghiệm một cuộc đời mới.

Đông Hán cuối đời, khói lửa bùng lên khắp nơi, sự đối kháng giữa mới và cũ, lựa chọn giữa sống và chết, rốt cuộc là phò Hán thất, hay tranh bá Thăng Long, hoặc là ẩn cư tránh đời, đều có lựa chọn của riêng mình.

Rõ ràng chỉ vì một chiếc máy chơi game, mà lại làm như viết lại cuộc đời của mình vậy, mỗi lần lựa chọn lớn đều như đang viết sử thi, có cảm giác sử thi nặng nề.

Mọi người nhìn màn hình lớn, đều dần dần nhập tâm vào game.

Cùng với thời gian trôi đi, thế lực của Quế Tiểu Thái Lang đã trở thành một chư hầu một phương, nhưng hắn buộc phải phát động tấn công để cướp bóc các chư hầu khác, nhằm thỏa mãn các gia tộc ủng hộ mình.

Nếu không phát động chiến tranh, rất khó để có được đủ lợi ích.

Hắn đã trở thành người phát ngôn của sự mục nát, người bảo vệ sự cũ kỹ, một người đại diện cho thế lực gia tộc cũ.

Nếu hắn trở thành hoàng đế, có lẽ chỉ là lặp lại lịch sử Đông Hán mà thôi.

Lịch sử Đông Hán là lịch sử các gia tộc không ngừng lớn mạnh, ở Đông Hán, hoàng đế buộc phải nhượng bộ cho gia tộc.

Bất kể là Tây Hán hay Đông Hán, hoàng đế đều rất uất ức.

Vị hoàng đế duy nhất khiến người ta cảm thấy hả hê cũng chỉ có Cảnh Vũ Đế.

Tây Hán trước có chư hầu dị tộc, Hán Nô, sau có chư hầu họ Lưu, hòa thân, nhưng hoàng đế nói chung vẫn tìm cách giải quyết được.

Đến Đông Hán, thế lực thế gia trỗi dậy, Lưu Tú lại được gia tộc tiến cử lên, căn bản không thể giải quyết vấn đề gia tộc.

Hoàng đế Tây Hán còn giải quyết được không ít vấn đề, hoàng đế Đông Hán cơ bản chỉ là làm con đà điểu, ngoài việc thực hiện một số thay đổi về quan chức, cơ bản không làm được việc gì lớn.

Hoàng đế Tây Hán là người dám nói không, hoàng đế Đông Hán cơ bản là khách đến là nhà, cho dù là khách không mời, cũng không có khả năng nói không.

Nói không cần thực lực, khi có người động chạm đến lợi ích của mình, không là một phản kích mạnh mẽ.

Đáng tiếc nền văn minh yếu ớt không thể nói ra.

Hoàng đế Đông Hán không thể nói không.

Hiện tại Quế Tiểu Thái Lang cũng không thể nói không, bởi vì lý do cơ bản các thế gia ủng hộ hắn là vì các đại gia tộc muốn bảo vệ lợi ích của mình.

Quế dám nói không, những gia tộc này sẽ không còn ủng hộ hắn nữa, và cũng sẽ nói không với hắn.

Đã nói không, tiếp theo sẽ phải tự dựa vào bản thân, không thể dựa dẫm vào thế gia nữa, thậm chí còn phải trở thành kẻ thù với thế gia.

Một chữ không thôi là hai tình huống hoàn toàn khác biệt.

Không có thực lực, còn muốn nói không, ví dụ như Vương Mãng, thì chết rất thảm.

Có thực lực, nói không, đó là Cảnh Vũ Đế.

Không có thực lực, thì không nói không, đó là hoàng đế Tây Hán sơ kỳ và hoàng đế Đông Hán.

Vậy hoàng đế như thế nào mới coi là có thực lực.

Đó chỉ có thể là hy vọng có một người đáng tin cậy, nếu biết tiết kiệm, có thể để lại tiền tài cho con trai, vậy thì hắn có thực lực.

Nhưng thực lực này cũng chỉ có thể dùng một lần, dùng xong là hết.

Bởi vì hoàng đế đã nói không, sau này sẽ phải tự dựa vào bản thân, mà nếu chỉ dựa vào bản thân thì tiêu tiền dễ, kiếm tiền khó.

Tiền đã chi ra, làm sao mới kiếm lại được.

Hoàng đế dùng lợi ích để giải quyết vấn đề, cuối cùng người yếu đi vẫn là chính hoàng đế.

Quế chính là không thể nói không, cho nên việc hợp tác với các gia tộc hoàn toàn là bị động, phải cân nhắc lợi ích của các gia tộc, thì không thể không phát động chiến tranh, sáp nhập đất đai, mặc nhận các gia tộc khai khống dân số, che giấu nô tì.

Che giấu dân số có thể trốn thuế, sáp nhập đất đai có thể kiếm được nhiều hơn.

Quế tuy biết những gia tộc này ngấm ngầm dùng những tiểu xảo, nhưng không thể thay đổi.

Bởi vì một khi thay đổi, thế lực của mình sẽ sụp đổ, thế lực mà sụp đổ, thì máy chơi game cũng hết hy vọng rồi.

Ở một bên khác, Cận Đằng Huân kiêu dũng thiện chiến cũng đã chứng kiến sự đen tối của Đông Hán.

Nhiều lần thất bại của hắn không phải vì chiến lược có vấn đề, mà là triều đình kéo chân hắn lại.

Rõ ràng bản thân hắn đã chiếm ưu thế, nhưng họ lại dùng đủ mọi cách để không phối hợp tác chiến với hắn, dẫn đến việc hắn đơn độc tiến sâu, thua tan tác.

Vì vậy hắn thất vọng tột độ với triều đình, rất nhiều chiến hữu đã chết trước mặt hắn, một Cận Đằng Huân luôn coi trọng chiến hữu làm sao có thể không tức giận.

Nhưng phản đối triều đình, thì phải đưa ra một cương lĩnh mới mới được.

Hiện tại phần lớn chư hầu đều giương cao khẩu hiệu phò Hán thất, đều là thanh quân trắc trừ gian thần bên vua, tiêu diệt hoạn quan bên cạnh hoàng đế.

Bên cạnh hoàng đế có ba thế lực lớn là hoạn quan, ngoại thích, và quyền thần.

Thực ra bất kể ai lớn mạnh lên, đều bất lợi cho hoàng đế.

Nhưng nếu nói ai là thế lực trực thuộc hoàng đế, chắc chắn là hoạn quan.

Đương nhiên cũng có những vị như Cảnh Vũ Đế bồi dưỡng nội đình, nhưng trước khi có khoa cử, rất khó duy trì sự lưu động của nhân tài, bất kỳ thế lực nào cũng sẽ lớn mạnh không thể loại bỏ.

Bởi vì nhân tài không thể lưu động, một người chiếm giữ địa vị lâu dài rất dễ bồi dưỡng thế lực của mình.

Cận Đằng Huân đã nhìn thấu, cái gọi là thanh quân trắc cũng chỉ vì lợi ích của bản thân, thiên hạ này không có mấy chư hầu thật lòng suy nghĩ cho tầng lớp dưới đáy.

Triều đình này không bảo vệ cũng được.

Cận Đằng Huân thất vọng nói, dùng sinh mệnh của chiến hữu để bảo vệ một đế quốc mục nát là vô nghĩa.

Chỉ là nếu không bảo vệ đế quốc, hắn và các chiến hữu của mình nên làm gì.

Điều này thì không biết được, họ đều rất có chí khí, chắc chắn không thể quy ẩn sơn lâm, nhất định phải làm gì đó.

Nếu không bảo vệ triều đình, dường như cũng chỉ có thể lật đổ triều đình.

Chương 3080

Nhưng sau khi lật đổ, lại có thể xây dựng một triều đình mới như thế nào đây.

Không biết, Cận Đằng Huân không thể tưởng tượng, nên hắn rất mê mang.

Triều đình mục nát khiến người ta thất vọng, nhưng các lộ chư hầu cũng không ra dáng gì, bản thân hắn lại không đưa ra được cương lĩnh, căn bản không biết nên tự xử lý như thế nào.

Trong hiện thực, Cận Đằng Huân thực ra cũng biết Mạc Phủ mục nát, Mạc Phủ chỉ có thể hợp tác với Thiên Nhân mới có thể ổn định, nên trở thành bù nhìn của Thiên Nhân.

Nhưng nếu không dựa vào Thiên Nhân, Mạc Phủ chẳng là gì cả, đến lúc đó còn không bằng thời Edo Giang Hộ cũ.

Vì vậy, ngoài việc bảo vệ Mạc Phủ, hắn cũng không tìm thấy lối thoát nào.

Lúc này hắn dường như có chút hiểu Quế Tiểu Thái Lang, đối phương chắc chắn cũng mê mang như mình.

Nhìn thấu sự mục nát của Mạc Phủ, nhưng lại không đưa ra được cương lĩnh, chỉ có thể lần lượt lên kế hoạch hoạt động Nhương Di, rồi lần lượt thất bại.

Còn bản thân mình thì sao.

Bảo vệ Mạc Phủ mục nát, cuối cùng chỉ e ngay cả chiến hữu của mình cũng phải hy sinh.

Cận Đằng Huân bản thân không sợ chết, nhưng nếu chiến hữu chết vì lựa chọn của hắn, thì sẽ có lỗi với họ.

Càng chơi game, càng cảm thấy tâm trạng phức tạp, đặc biệt là khi chiến hữu chết đi, lại càng cảm thấy tất cả những điều này cũng có thể xảy ra bất cứ lúc nào trong hiện thực.

Chỉ cần Mạc Phủ tiếp tục mục nát, việc Chân Tuyển Tổ bị tiêu hao cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Trong Ngân Hồn, Chân Tuyển Tổ thật sự từng bị bỏ rơi, buộc phải rời khỏi thành Giang Hộ, trốn về quê lánh nạn.

Nếu không phải do Vạn Sự Ốc ba người giúp đỡ cướp ngục, Cận Đằng Huân chắc chắn sẽ phải tự mổ bụng.

Có thể nói game quá chân thực, đến mức có thể dự đoán tương lai, lựa chọn của Chân Tuyển Tổ đã định trước họ phải trả giá đắt, bảo vệ sự mục nát, nhất định sẽ bị sự mục nát phản phệ.

Game chân thực khiến Cận Đằng Huân nảy sinh nghi ngờ, từ bảo vệ triều đình đến phản kháng triều đình, hắn đã mất quá nhiều chiến hữu, đến mức phải suy nghĩ xem Mạc Phủ có đáng để bảo vệ hay không.

Đồng thời, Quế Tiểu Thái Lang cũng đang suy nghĩ một vấn đề: nếu hoạt động Nhương Di thành công, thật sự đuổi được Thiên Nhân đi, Mạc Phủ có thể tốt đẹp hơn không.

Bản thân hắn lúc đầu chỉ vì lão sư mới tham gia chiến tranh, dần dần mới trở thành một Nhương Di Chí Sĩ, có một nhóm cấp dưới, nhưng hắn chưa bao giờ suy nghĩ xem nên xây dựng một quốc gia như thế nào.

Hiện tại nhìn các địa chủ quý tộc liên kết và đấu tranh, Quế không khỏi suy nghĩ liệu có thể xây dựng một đất nước tốt đẹp cùng với những kẻ sâu mọt này không.

Nếu không thể, lại dùng phương pháp nào để giải quyết.

Tình hình của Mạc Phủ là dựa vào Thiên Nhân để phát triển, thông qua đô thị hóa lớn mà tập trung tất cả mọi người vào thành Giang Hộ.

Nếu đuổi Thiên Nhân đi, thật sự sẽ không còn hy vọng phát triển nữa.

Nhưng nếu không đuổi Thiên Nhân đi, đất nước này vĩnh viễn sẽ bị Thiên Nhân cắt rau hẹ bóc lột, tuy có phát triển, nhưng sự phát triển này có giới hạn, họ không thể nắm giữ vận mệnh của mình.

Điều này thật khó, thoát ly Thiên Nhân, rất khó phát triển.

Dựa dẫm Thiên Nhân, thì bị bóc lột.

Huống chi còn có rất nhiều địa chủ và quý tộc muốn kìm hãm sự phát triển của xã hội, thật sự là quá khó khăn rồi.

Các địa chủ cường hào không phải không muốn phát triển, mà là muốn sự phát triển bị họ kiểm soát.

Nếu phát triển rồi, họ muốn ăn bảy phần, ba phần còn lại cũng phải tùy theo tâm trạng của họ.

Cho nên họ buộc phải kìm hãm sự phát triển, bởi vì một khi phát triển bùng nổ, họ căn bản không thể kiểm soát được.

Quế nhìn thấy tài nguyên đều bị địa chủ nắm giữ, ngay cả triều đình cũng không quản được, quân Khăn Vàng càng không thể lay chuyển địa vị của quý tộc.

Đáng sợ hơn là sự liên kết giữa các địa chủ.

Quân Khăn Vàng dù có nổi loạn ở một nơi, các địa chủ ở nơi khác có thể đến liên hợp trấn áp.

Quân Khăn Vàng chính là bị liên minh địa chủ đánh bại.

Triều đình cũng bị liên minh địa chủ lật đổ.

Đương nhiên địa chủ cũng không chỉ liên hợp, đợi đến khi quân Khăn Vàng và triều đình đều không còn hiệu lực, các địa chủ cũng sẽ tiến hành đối kháng lẫn nhau.

Đại địa chủ sáp nhập tiểu địa chủ, giữa các địa chủ ở các khu vực khác nhau sẽ có chiến tranh.

Cả thời đại đều là một mảnh hỗn loạn, rốt cuộc nên giải quyết sự hỗn loạn như thế này như thế nào.

Làm sao để đất nước này một lần nữa đoàn kết.

Quế không biết, tuy thế lực của hắn rất lớn, nhưng hắn chẳng qua là bù nhìn của các địa chủ.

Một khi bản thân hắn làm ra chuyện gì đi ngược lại lợi ích của địa chủ, hắn sẽ bị thay thế.

Nhưng nếu hắn không làm gì cả, chỉ là xác sống ăn cơm ý là hữu danh vô thực, cũng sẽ bị thay thế.

Vì vậy hai người chơi trong game đều rơi vào mê mang, đều không biết nên đi theo hướng nào.

Lúc này, cứ thế mà làm thôi, đánh nhau trước đã.

Cận Đằng Huân chuẩn bị lật đổ triều đình không đáng để bảo vệ này, Quế Tiểu Thái Lang quyết định trước tiên dựa vào sức mạnh của địa chủ để bình định chiến loạn.

Họ không nhìn thấy lối thoát, nhưng trước mắt điều họ có thể làm là làm tốt việc của mình.

Tổ trưởng.

Thổ Phương Thập Tứ Lang nhìn thấy lão đại đi lên con đường lì kinh phản đạo đi ngược lại lẽ thường, cũng rất hiểu, điều hắn coi trọng nhất cũng là đồng đội, chứ không phải quốc gia.

Chân Tuyển Tổ các ngươi rất có tiềm lực hắc hóa trở nên đen tối, có hứng thú đến nghe khóa học phản phái của ta không.

Đỗ Lan nhân cơ hội quảng bá khóa học phản phái của mình, nói: Hiện thực và truyện tranh, phim ảnh, game khác ở chỗ, trong hiện thực không có một siêu phản phái nào, không có chuyện đánh bại phản phái là kết thúc có hậu.

Lịch sử sẽ không kết thúc, sẽ không ngừng phát triển, vạn vật sẽ biến hóa, anh hùng sẽ biến thành ác long, ác long cũng sẽ biến thành anh hùng.

Trong game đánh xong boss là kết thúc, nhưng hiện thực sẽ không kết thúc.

Các ngươi muốn bảo vệ đồng đội, thì phải mở rộng tầm nhìn một chút.

Thổ Phương Thập Tứ Lang chỉ cảm thấy đây là ma quỷ đang thì thầm.

Khoảng cách giữa hiện thực và tác phẩm nghệ thuật, chính là tác phẩm nghệ thuật có thể dừng lại ở thời điểm đẹp nhất để kết thúc, nhưng hiện thực thì không.

Hiện thực là tái ông thất mã yên tri phi phúc trong rủi có may, trong may có rủi, cuộc đời có thể dừng lại ở thời điểm tồi tệ nhất.

Chân Tuyển Tổ cũng phải đối mặt với tình huống như vậy, hiện tại sống vẫn tạm ổn, nhưng trạng thái này có thể bảo tồn được bao lâu.

Chân Tuyển Tổ muốn bảo vệ đồng đội, nhưng đối mặt lại là môi trường biến hóa khôn lường, rất khó để duy trì an toàn mãi.

Các ngươi còn rất trẻ, tương lai còn rất dài.

Hiện tại các ngươi có thể bảo vệ đồng đội, nhưng tương lai thì sao.

Các ngươi có thể bảo vệ mãi không.

Hơn nữa đồng đội của các ngươi sẽ tăng lên sao.

Có thể đoàn kết nhiều sức mạnh hơn không.

Nếu đoàn kết được sức mạnh, giữa đồng đội mới và đồng đội cũ có cạnh tranh không.

Đỗ Lan nói.

Chương 3081

Mỗi câu nói đều chạm đúng vào điểm yếu.

Chân Tuyển Tổ sau này sẽ có nội loạn, chính là việc đồng đội mới thanh trừng đồng đội cũ, chính là cuộc tranh giành lý niệm giữa các đồng đội.

Kết quả dẫn đến rất nhiều thành viên Chân Tuyển Tổ tử trận.

Những chuyện này có thể nói là tất yếu sẽ xảy ra, bởi vì đây chính là quy luật phát triển tất yếu của một thế lực.

Một thế lực tồn tại, sẽ có tính nội sinh tồn tại, sẽ hấp thu sức mạnh mới.

Sức mạnh mới và sức mạnh cũ tất nhiên sẽ nảy sinh mâu thuẫn.

Nếu không hấp thu sức mạnh mới, thì sức mạnh cũ sẽ không ngừng suy yếu, sẽ bị hủy diệt.

Không hấp thu sức mạnh, sẽ bị hủy diệt.

Hấp thu sức mạnh, cũng có thể xảy ra nội chiến mà hủy diệt.

Vì vậy, muốn duy trì một tổ chức, thật sự rất khó.

Lúc này, rất nhiều thế lực sẽ chọn mở rộng ra bên ngoài, đồng thời hấp thu người mới, thông qua việc tiêu diệt kẻ địch để giành lợi ích, làm dịu mâu thuẫn giữa mới và cũ.

Nhưng đó chỉ là làm dịu, không phải loại bỏ.

Bởi vì sau khi mở rộng, mâu thuẫn phân phối lợi ích sẽ ngày càng tích tụ, một khi việc mở rộng dừng lại, mâu thuẫn sẽ bùng phát.

Còn một phương pháp nữa là sự lưu thông tài nguyên nội bộ, người cũ và người mới luân phiên nắm giữ quyền lực.

Khi người cũ lên nắm quyền, người mới chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi là sẽ đến lượt mình.

Ngược lại, khi người mới lên nắm quyền, người cũ cũng phải nhẫn nại.

Xử lý không tốt mối quan hệ giữa người mới và người cũ, tài nguyên không thể phân phối lại, chính là nguyên nhân cơ bản dẫn đến sự hủy diệt của triều đại.

Chân Tuyển Tổ muốn bảo vệ đồng đội, trước tiên phải đưa ra một phạm vi đồng đội.

Vì sao con người luôn cứ mãi mắc kẹt vào các loại định nghĩa.

Thực ra là vì chỉ có định nghĩa, mới có ranh giới.

Chân Tuyển Tổ các ngươi muốn bảo vệ đồng đội, vậy thì đồng đội này được định nghĩa như thế nào.

Là những người cùng nhau tiến vào thành là đồng đội, là những người đã gia nhập Chân Tuyển Tổ là đồng đội, hay những người sau này gia nhập Chân Tuyển Tổ cũng là đồng đội.

Các ngươi có thể đối xử với các thành viên Chân Tuyển Tổ ở các thời kỳ khác nhau như nhau không.

Đỗ Lan tiếp tục thì thầm.

Hiển nhiên là không thể đối xử như nhau, tinh lực của con người là có hạn.

Ngay cả một người không chuyên tâm vào việc chính như Cận Đằng Huân, khả năng hiểu sâu sắc các thành viên Chân Tuyển Tổ cũng có hạn.

Những người hắn hiểu rõ nhất chắc chắn là những đồng đội cùng nhau tiến vào thành, kế đến là những thành viên đã gia nhập đủ lâu, còn những người xa lạ nhất chắc chắn là những thành viên mới gia nhập.

Các ngươi cho rằng họ là đồng đội, họ có chấp nhận các ngươi không.

Đỗ Lan nói.

Đây chính là vấn đề rất thực tế, vô số người muốn giải quyết vấn đề này, nhưng rất khó thực hiện.

Chân Tuyển Tổ cũng là một tổ chức, cho dù Cận Đằng Huân luôn nói bảo vệ đồng đội, nhưng vẫn sẽ có nội loạn.

Đồng đội mới cũng sẽ thanh trừng đồng đội cũ.

Nhìn thấy Cận Đằng Huân vì đồng đội mà không tiếc phản kháng triều đình, Đỗ Lan liền cho rằng Chân Tuyển Tổ hoàn toàn có thể hắc hóa trở nên đen tối thành một thế lực tà ác.

Làm người xấu thì không cần phải cân nhắc đồng đội, chỉ cần cân nhắc kết quả, bất chiết thủ đoạn không từ thủ đoạn chính là đại từ đồng nghĩa của kẻ xấu.

Đỗ Lan nói: Từ đồng đội này có tính cục hạn quá lớn, một người có thể có bao nhiêu đồng đội.

Cùng lắm cũng chỉ mười mấy hai mươi người, nhưng Chân Tuyển Tổ có bao nhiêu người.

Hơn một trăm người, thậm chí nhiều hơn, có thể khiến họ đều trở thành đồng đội không.

Đồng đội không bằng đồng chí, chí đồng đạo hợp cùng chí hướng tốt hơn tình anh em nghĩa khí.

Rất có lý, vậy cương lĩnh của Chân Tuyển Tổ là gì.

Bảo vệ Mạc Phủ sao.

Chắc chắn không phải, những người này đều biết Mạc Phủ thối nát.

Vậy đối kháng Mạc Phủ sao.

Chân Tuyển Tổ chắc chắn là không đối kháng.

Thăng quan phát tài.

Chắc chắn cũng không phải.

Thổ Phương Thập Tứ Lang phát hiện họ căn bản không có cương lĩnh, nên không thể đưa ra chí hướng chí đồng đạo hợp, chỉ có thể hô hào tình đồng đội.

Nhưng điều này không ổn, nhìn Cận Đằng Huân trong game từng bước điên loạn, Thổ Phương Thập Tứ Lang cảm thấy tất cả những điều này sớm muộn cũng sẽ xảy ra trong hiện thực, hắn lo lắng.

Trong game, trong hiện thực, mọi thứ đều tương tự đến vậy.

Đôi khi không thể không nói game bắt nguồn từ hiện thực, lại cao hơn hiện thực.

Tình hình hiện tại là Cận Đằng Huân vì bảo vệ đồng đội mà đối kháng triều đình, còn Quế thì vì mưu tính tương lai mà bảo vệ địa chủ.

Mâu thuẫn gay gắt khiến hai người tiến hành đối kháng kịch liệt, rõ ràng chỉ vì một chiếc máy chơi game, nhưng khán giả lại cảm thấy đây đã trở thành cuộc chiến giữa hai người đàn ông.

Tuyệt vời quá, Cận Đằng Huân bất khuất, tuy luôn thua, nhưng chưa bao giờ từ bỏ, triều đình mục nát này không xứng với một nam tử hán như vậy.

Ở một bên khác, chú Mã Lý Áo thì như đi trên băng mỏng, không ngừng cân bằng giữa các đại gia tộc.

Tuy đã có một chút khí chất đế vương, nhưng muốn tiến thêm một bước lại khó như lên trời, bởi vì nhìn khắp bốn phía, đều là kẻ địch.

Đỗ Lan đang hào hứng giải thích, cả hai bên đều rất nguy hiểm, người ít nguy hiểm nhất chắc chắn là những địa chủ kia.

Nhưng nếu công khai đối kháng địa chủ, vậy thì tất cả các địa chủ đều sẽ trở thành kẻ địch.

Những địa chủ này nắm giữ bảy phần tài nguyên thiên hạ, muốn đánh bại bảy phần tài nguyên này không hề dễ dàng.

Thông thường đều là lôi kéo một bộ phận, đánh một bộ phận, không thể tiêu diệt tất cả.

Địa chủ trong thời đại này là không thể tiêu diệt, bởi vì hoàng đế không thể nhà nhà thu thuế, hắn cần địa chủ giúp đỡ mới có thể thu thuế.

Vấn đề là sau khi lôi kéo một bộ phận, làm sao để những địa chủ này dốc sức, nếu có thể làm được, vậy thì đây là nhân vật cấp Gia Cát Lượng rồi.

Tam Quốc Ngụy, Thục, Ngô đều phải đối mặt với vấn đề như vậy, đó chính là làm thế nào để xử lý mối quan hệ giữa bản thân và địa chủ.

Thậm chí có thể nói, các nhà thống trị Ân Thương, Chu Thiên Tử, Tần Hán, Tam Quốc, vấn đề đều giống nhau, đó chính là mâu thuẫn giữa thế lực mới và thế lực cũ.

Đặc biệt là Thục Quốc và Ngụy Quốc, Lưu Bị và Tôn Quyền đều là thế lực từ nơi khác đến, họ đối mặt chính là các địa chủ địa phương, muốn khiến họ ủng hộ mình tranh bá thiên hạ rất khó.

Tôn Sách bị ám sát, rất có thể là hành vi của địa chủ địa phương.

Dù sao Tôn Sách bá khí ngoại lộ, lại thích đi săn một mình, sơ hở quá lớn.

Gia Cát Lượng ở Thục Quốc dùng hình phạt nghiêm khắc cũng là để trấn áp địa chủ.

Tào Tháo ở phía Bắc cũng liên hợp với địa chủ, dưới trướng có rất nhiều địa chủ, hơn nữa còn hiệp Thiên Tử dĩ lệnh chư hầu phò Thiên Tử để ra lệnh cho các chư hầu, dựa vào Thiên Tử để trấn áp địa chủ.

Chương 3082

Vì vậy, các thế lực mới đều sẽ tìm cách trấn áp địa chủ, nếu không trấn áp được sẽ bị phản sát.

Trò chơi như vậy quá dài dòng, không biết sẽ kéo dài đến bao giờ.

Thời gian không ngừng trôi, khán giả phát hiện tranh bá thiên hạ thật sự là một trò chơi dài hơi.

Tuy đã bỏ qua việc tích lũy tài nguyên, trực tiếp là chiêu mộ nhân tài, điều binh khiển tướng, công thành chiếm đất, nhưng thắng thua cứ kéo dài, lặp đi lặp lại.

Người chơi rất khó giành được ưu thế rõ ràng trong Tam Quốc, nên rất tốn thời gian, cũng không biết rốt cuộc họ sẽ phân định thắng bại khi nào.

Tam Quốc trong lịch sử, nếu tính từ cuộc khởi nghĩa Khăn Vàng đến khi nhà Tấn thành lập, tổng cộng 96 năm.

Nếu từ khi Ngụy Quốc thành lập đến khi nhà Tấn thành lập, tổng cộng 60 năm.

Dù nhìn thế nào cũng là một khoảng thời gian rất dài, hơn nữa game có thể bỏ qua hiện thực, người chơi dù thua thế nào cũng có thể trỗi dậy lần nữa, có thể chơi mãi.

Tuy rất hấp dẫn, nhưng bụng đã đói rồi.

Một trò chơi thôi mà có thể chơi đến thiên hoang địa lão, thống nhất Tam Quốc không dễ dàng chút nào.

Khán giả nghĩ mình có thể mua một trò chơi, về nhà chơi từ từ.

Thế là Đỗ Lan nhân cơ hội bán game của mình.

Nhân viên cửa hàng nhìn thấy, đều đau đầu, sao lại có người trơ trẽn như vậy, lại còn bán đồ trong cửa hàng của người khác.

À ừm, cửa hàng chúng tôi sắp đóng cửa rồi, không biết hai vị có thể dừng lại không.

Nhân viên cửa hàng cẩn thận nói.

Nhưng họ vẫn chưa phân định thắng bại.

Xung Điền Tổng Ngộ rất muốn biết cuối cùng ai sẽ thắng, hắn rất tò mò trò chơi kiểu này rốt cuộc phải ai thắng mới có thể kết thúc.

Thổ Phương Thập Tứ Lang cũng nói: Tổ trưởng sẽ không thua đâu.

Nhân viên cửa hàng bất đắc dĩ nói: Nhưng cửa hàng chúng tôi sắp đóng cửa rồi, bây giờ đã là buổi tối.

Không biết từ lúc nào, một ngày đã trôi qua.

Ba thành viên cốt cán của Chân Tuyển Tổ vậy mà nhàn rỗi cả một ngày, hoàn toàn quên mất công việc của mình.

Cho tôi tiếp tục mở cửa.

Ánh mắt hung ác của Thổ Phương Thập Tứ Lang khiến nhân viên cửa hàng lùi lại.

Thôi kệ, võ sĩ không thể chọc vào.

Quản lý cửa hàng bất đắc dĩ nói.

Quản lý, vậy chúng ta không phải phải tăng ca sao.

Tôi còn có hẹn mà.

Tôi còn phải đi làm thêm.

Tôi đã mua vé xem phim rồi.

Vừa nghe nói phải tăng ca, nhân viên nào cũng có đủ lý do, họ bận rộn lắm.

Quản lý cửa hàng vẻ mặt bất đắc dĩ, kêu ca cái gì vậy, những tên này thật sự không có chút trách nhiệm nào, lại còn muốn mình ta ở lại cửa hàng đối mặt với võ sĩ.

Thế là hắn nói: Tôi cũng có gia đình, cũng muốn dành thời gian bên gia đình, nhưng gặp phải loại võ sĩ không nói lý lẽ này, tôi biết làm sao đây.

Đỗ Lan nói: Võ sĩ thì sao.

Phế Đao Lệnh đã được ban hành rồi, các ngươi nên cứng rắn một chút, đừng vì sợ võ sĩ mà lo sợ không dám tiến lên.

Chẳng phải vì ngươi sao.

Quản lý cửa hàng và nhân viên trừng mắt nhìn Đỗ Lan.

Nhưng Đỗ Lan cảm thấy rất tốt, hắn đã quen với việc bị người khác oán hận rồi.

Chỉ cần làm việc là sẽ bị người khác oán hận, điều này là không thể tránh khỏi.

Bất kể Đỗ Lan làm gì, cũng không thể được tất cả mọi người công nhận, cũng không thể bị tất cả mọi người phản đối.

Nếu Đỗ Lan muốn hủy diệt thế giới, chắc chắn cũng sẽ có một số ít người ủng hộ hắn, bởi vì chính là có người cũng muốn hủy diệt thế giới.

Nếu là để tất cả mọi người hạnh phúc, cũng sẽ có người phản đối, chắc chắn có người sẽ nói hạnh phúc do người khác ban cho căn bản không phải là hạnh phúc.

Vì vậy, đối mặt với oán hận, Đỗ Lan vui vẻ đón nhận.

Các nhân viên cửa hàng hận không thể đánh chết hắn.

Trò chơi này diễn ra ba ngày ba đêm cũng không phân định thắng bại.

Cuối cùng tất cả mọi người đều đã rất mệt mỏi.

Con gái của chủ sảnh đã sớm sốt ruột, mua máy chơi game với giá cao từ tay phe đầu cơ hoàng ngưu.

Điều này khiến kế hoạch nịnh con gái của chủ sảnh đổ bể, hắn nổi trận lôi đình với Chân Tuyển Tổ.

Nếu không phải cơ thể không chịu nổi, Cận Đằng Huân và Quế vẫn sẽ kiên trì tiếp.

Nhưng không thể chịu đựng được nữa, ba ngày không ăn không uống, họ đã ngã gục.

Kết quả là bất phân thắng bại, nhưng thông qua trò chơi họ đã hiểu được vấn đề của Mạc Phủ.

Nhưng biết vấn đề rồi, còn phải giải quyết nữa, giải quyết thế nào đây.

Làm sao giải quyết các địa chủ.

Đáp án là Hán Triều hóa.

Hán Triều hóa là gì.

Chính là biến địa chủ thành quan viên lưu động do triều đình chỉ định, kết hợp với khoa cử thì hiệu quả càng tốt hơn.

Tần tuy đã bắt đầu chế độ quận huyện, nhưng quan viên đều được bồi dưỡng trong chiến tranh.

Tuy nói là lấy lại làm thầy lấy quan lại làm thầy, nhưng một khi không còn chiến tranh, thì không có cách nào tuyển chọn quan lại ra được.

Hán Triều có chế độ sát cử tiến cử, địa phương tiến cử nhân tài, triều đình bổ nhiệm nhân tài.

Hán Triều là triều đại đầu tiên thông qua phương pháp tuyển chọn quan viên để quản lý địa phương, và giải quyết vấn đề chư hầu.

Vì vậy, về sau những cải cách triều đình phái khiển quan viên thay thế địa chủ đều được gọi là Hán hóa.

Cái gọi là man di Hán hóa, không phải nói văn hóa của họ biến mất, đều trở thành người Hán, mà là họ đều tiếp nhận Hán Triều hóa, tiếp nhận bộ chế độ quản lý này.

Họ không tiếp nhận sự quản lý của địa chủ, mà là tiếp nhận sự quản lý của quan viên.

Còn về việc họ sinh hoạt thế nào, có phong tục văn hóa gì, những điều này đều không bị ảnh hưởng.

Ngụy Tấn Nam Bắc Triều, rất nhiều bộ tộc phương Bắc đã tiến hành Hán hóa.

Hoàn thành Hán hóa, thì sẽ không có chuyện Hồ Lô không quá trăm năm nữa.

Vì sao Hồ Lô không quá trăm năm.

Bởi vì họ không có cách nào giải quyết mâu thuẫn giữa thế lực mới và cũ, còn sau khi Hán hóa, thì có thể quản lý hiệu quả các thế lực khác nhau.

Quế và Cận Đằng Huân đã phát hiện ra vấn đề, hiện tại vẫn chưa có đáp án, vậy thì Đỗ Lan có thể nói cho họ đáp án.

Đáp án rất đơn giản, chính là Hán Triều hóa.

Không có gì hoa mỹ cầu kỳ cả, chính là tuyển chọn nhân tài thay thế địa chủ.

Đỗ Lan lần lượt tìm gặp hai người, tiến hành một cuộc trò chuyện.

Sau khi trải qua trò chơi, họ cũng dễ hiểu lời của Đỗ Lan hơn, không cần phải giải thích nhiều.

Quế Tiểu Thái Lang, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Quế vừa nghe có người gọi đúng tên đầy đủ của y, liền biết kẻ đến không có ý tốt, vì những người quen đều gọi y là Giả Phát.

Trò chơi đã kết thúc, ngươi tìm ta làm gì.

Lúc này, Quế đang định đi tiệm góa phụ ăn mì ramen, nhưng không ngờ lại bị Đỗ Lan chặn lại.

Lúc này trời đã về đêm, ăn bữa tối cũng đã coi như muộn rồi.

Chương 3083

Cùng nhau nói chuyện một chút.

Quế biết không thể từ chối, hai người liền đi tới bờ sông.

Trong màn đêm, quạ đen bay loạn xạ, tội phạm chạy tán loạn, đây chính là đêm của Đại Giang Hộ, một đô thị lớn tràn ngập những sự kiện quỷ dị.

Trải qua trò chơi, ngươi đã có nhận thức sâu sắc hơn về hiện thực chưa.

Đỗ Lan hỏi.

Quế đáp: Ta cảm thấy vô cùng bất lực, dù sao quốc gia không phải của một người, thiên hạ không phải của một người.

Dù có ý nghĩ cứu giúp xã tắc, mọi người cũng sẽ không chấp nhận, ai cũng chỉ lo cho bản thân.

Bây giờ ta có chút hiểu tại sao Cao Sam Tấn Trợ lại muốn hủy diệt Giang Hộ.

Không thể vì thiên hạ không như ý ngươi mà nghĩ đến việc hủy diệt.

Đó là suy nghĩ của kẻ nhu nhược, một dũng giả chân chính sẽ cố gắng tìm ra một công ước số, để nhiều người hơn cùng tham gia vào công cuộc kiến thiết thiên hạ.

Đỗ Lan nói.

Ta nghĩ công ước số đó có lẽ là sự hủy diệt, hủy diệt và cái chết đều công bằng với vạn vật.

Quế nói, những trải nghiệm trong trò chơi khiến y vô cùng bất lực.

Y rõ ràng biết là không đúng, nhưng lại bị dòng chảy lịch sử thúc đẩy, căn bản không thể ngăn cản.

Vì vậy, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có hủy diệt và cái chết là công ước số lớn nhất, là sự tồn tại mà không ai có thể từ chối.

Lựa chọn của Cao Sam Tấn Trợ cũng đầy bi tráng, là bất đắc dĩ phải đối đầu với thế giới.

Trải nghiệm lớn nhất trong trò chơi là khiến Quế hiểu được lựa chọn của Cao Sam Tấn Trợ, đương nhiên Quế sẽ không trở thành Cao Sam Tấn Trợ, nhưng dùng cái chết để đổi Đỗ Lan, cái tên đứng nói chuyện không thấy lưng đau này, thì vẫn có thể.

Tìm ra công ước số, nói thì dễ.

Quế trong trò chơi cũng đã nỗ lực tìm kiếm, nhưng ngoài việc bành trướng, tranh đoạt lợi ích của người khác ra, các gia tộc căn bản không có công ước số nào.

Khi tranh đoạt lợi ích, họ tích cực hơn bất cứ ai, nhưng rồi sao.

Quế biết những địa chủ này sẽ làm gì, sẽ bóc lột bách tính, đến lúc đó thiên hạ vẫn sẽ đại loạn.

Ngay cả khi đã trấn áp Hoàng Cân Quân, nếu không giải quyết được các gia tộc, Hoàng Cân Quân vẫn sẽ tái diễn.

Căn bản không thấy hy vọng.

Ngươi có oán khí, đó là điều tốt, chứng tỏ ngươi đã nhìn thấy vấn đề, nhưng chưa tìm ra cách giải quyết.

Đỗ Lan vui vẻ nói: Tiếp theo chính là công việc của ta, một phản phái đạo sư đây.

Ngựa chiến thắng thiên hạ không thể dùng để trị thiên hạ, ngươi đã thấy những tệ đoan của việc đánh thiên hạ.

Lợi ích có thể tranh đoạt là hữu hạn, khi ngươi cùng những người ủng hộ đánh bại tất cả kẻ thù, ngươi và những người ủng hộ đó sẽ trở thành kẻ thù của nhau.

Hai bên sẽ đấu tranh vì lợi ích, thậm chí ra tay tàn khốc, nhiều vương triều không giải quyết được vấn đề này, chỉ mười mấy năm đã sụp đổ.

Vì vậy, phải học cách trị thiên hạ, mà trị thiên hạ chính là tìm ra công ước số lớn nhất.

Nói như không nói.

Quế nói, đạo lý y hiểu, nhưng rốt cuộc công ước số lớn nhất là gì.

Theo đuổi hạnh phúc là công ước số lớn nhất, biến hóa cũng là công ước số lớn nhất.

Hủy diệt và cái chết chẳng đáng nhắc đến trước hạnh phúc và biến hóa.

Vạn vật tuy đều sẽ tiêu vong, nhưng không thể mang lại cảm giác hạnh phúc.

Đỗ Lan nói: Thiên hạ là thiên hạ của mọi người, mỗi cá nhân đều có quyền theo đuổi hạnh phúc.

Đồng thời, mỗi cá nhân đều phải đối mặt với vô số biến số, những biến số này có thể khiến người ta hạnh phúc hơn, cũng có thể khiến người ta đau khổ hơn, nên con người cần một sự bảo hiểm để chống lại biến số.

Nếu xây dựng một con đường giúp mọi người ổn định theo đuổi hạnh phúc, thiên hạ nhất định sẽ quy về tay ngươi.

Quế nghe xong, cảm thấy có lý, hạnh phúc và biến số quả thực có sức hấp dẫn hơn hủy diệt và cái chết, nhưng y liền nói: Nhưng làm sao để tất cả mọi người đều hạnh phúc.

E rằng không thể làm được.

Quả thực, tổng lượng hạnh phúc là hữu hạn, nhưng hạnh phúc sẽ không biến mất, chỉ là chuyển dời.

Phải khiến mọi người tin rằng dù hiện tại hạnh phúc không nằm trong tay mình, nhưng chỉ cần tự cường không ngừng, cuối cùng một ngày nào đó hạnh phúc sẽ đến.

Phải khiến mọi người thấy con đường theo đuổi hạnh phúc luôn rộng mở cho tất cả.

E rằng các địa chủ sẽ không đồng ý.

Quế nói.

Quả thực sẽ không đồng ý, thậm chí còn muốn đóng lại con đường đó, nhưng địa chủ thì có mấy người.

Chẳng qua là một, hai phần mười thiên hạ, còn người dân thường thì chiếm tám, chín phần mười thiên hạ, địa chủ căn bản không thể ngăn cản sự xung kích của người dân thường.

Đến khi hạnh phúc của địa chủ biến mất, họ cũng sẽ hy vọng thông qua con đường đó để giành lại hạnh phúc.

Thế là, hạnh phúc hữu hạn cứ như trò đánh trống truyền hoa mà chuyển dịch qua lại trong tay mọi người.

Đỗ Lan nói: Trong quá trình chuyển dịch đó sẽ sản sinh ra sức mạnh, sau đó lại dẫn dại sức mạnh ấy vào sự phát triển lực lượng sản xuất, thì có thể tạo ra nhiều hạnh phúc hơn.

Cảm giác như là một âm mưu, không hổ là phương pháp mà phản phái đạo sư nghĩ ra.

Nhưng định nghĩa hạnh phúc của mọi người có thật sự giống nhau

không.

Định nghĩa hạnh phúc của chúng ta, có thật sự có thể khiến mọi người đều nỗ lực vì nó không.

Nói cho cùng, hạnh phúc rốt cuộc là gì.

Quế hỏi.

Hạnh phúc chẳng là gì cả, hạnh phúc là tất cả.

Lại là nói như không nói.

Đỗ Lan nhún vai nói: Không còn cách nào khác, vì hạnh phúc giống một trạng thái hơn.

Cứ như ngươi chơi game vậy, khi chơi game ngươi có thể cảm thấy hạnh phúc, nhưng sau khi phá đảo lại cảm thấy hụt hẫng.

Theo lý mà nói, chơi game thì phải phá đảo, phá đảo xong phải là lúc hạnh phúc nhất, nhưng thực tế lại không phải vậy.

Cho nên, hạnh phúc thực ra không nhất thiết là phải đạt được một mục tiêu, mà là trong lòng có mục tiêu, và nỗ lực vì nó trong trạng thái sung túc. trạng thái sung túc này sẽ tan biến cùng với việc đạt được mục tiêu, vì vậy hạnh phúc chẳng là gì cả.

Nhưng vì trạng thái sung túc này, mọi người lại đang thử đủ mọi cách, nên hạnh phúc là tất cả.

Ngươi có thể tìm thấy hạnh phúc trong các hoạt động Nhương Di, Cao Sam Tấn Trợ tìm thấy hạnh phúc trong quá trình hủy diệt Giang Hộ, Chân Tuyển Tổ tìm thấy hạnh phúc trong quá trình bảo vệ đồng đội, Ngân Thời tìm thấy hạnh phúc khi bảo vệ Ca Vũ Kỹ Đinh.

Quế nói: Ý ngươi là trên con đường dẫn đến thành công là hạnh phúc nhất.

Sau khi thành công lại không hạnh phúc.

Đúng là ý đó.

Đặc điểm lớn nhất của trạng thái hạnh phúc là ít suy nghĩ vẩn vơ.

Một khi thành công, người ta có rất nhiều thời gian để nghĩ lung tung, rất dễ rơi vào tự nghi ngờ.

Câu hỏi Ta là ai, ta ở đâu, ta muốn làm gì tại sao lại tồn tại lâu dài không suy suyển.

Bởi vì một khi con người nhàn rỗi, họ sẽ suy nghĩ về những vấn đề này, mỗi người đều có những trải nghiệm tương tự.

Một khi suy nghĩ, họ sẽ phát hiện hạnh phúc của mình không viên mãn, và bắt đầu bất hạnh.

Vậy là phải ngu dân.

Quế nói: Không cho bách tính suy nghĩ lung tung, chẳng phải là ngu dân sao.

Đỗ Lan nói Quế nói chuyện nghe thật khó chịu: Cái này gọi là theo đuổi hạnh phúc, bởi vì phần lớn mọi người suy nghĩ vẩn vơ không giúp ích gì cho sự phát triển lực lượng sản xuất. họ sẽ không suy nghĩ về toán học, vật lý, hóa học, không nghĩ đến việc nâng cao năng lực của mình, mà chỉ biết oán trách bất hạnh.

Cho nên, để họ vĩnh viễn trên con đường tìm kiếm hạnh phúc là phương pháp tốt nhất, nỗ lực theo đuổi hạnh phúc, ít suy nghĩ, làm nhiều hơn.

Hơn nữa, quả thực có con đường tìm kiếm hạnh phúc, còn việc có đi đến cuối cùng được hay không, đó là chuyện năng lực của mỗi cá nhân.

Quế nói: Vậy cụ thể phải làm thế nào.

Cụ thể về chế độ, đương nhiên chính là Hán hóa rồi.

Đỗ Lan nói: Duy trì sự lưu động của nhân tài, không để địa chủ chiếm giữ tài nguyên, nâng cao hiệu suất phân phối tài nguyên, để nhiều người hơn đi trên con đường thành công.

Quế cảm thấy không còn lời nào để nói, bởi vì nói thì dễ, nhưng để thật sự khiến mọi người vĩnh viễn trên con đường theo đuổi thành công, khiến mọi người luôn sung túc, duy trì trạng thái hạnh phúc, điều đó rất khó.

Tuy nhiên, đó quả thực là một cương lĩnh, có thể thử xem sao.

Dù sao y cũng không có mục tiêu, tổng không thể thật sự đi hủy diệt Giang Hộ, điều đó không hợp với tính cách của y.

Dù sao, nếu hủy diệt Giang Hộ, những góa phụ xinh đẹp kia cũng sẽ biến mất trong chiến hỏa, điều này tuyệt đối không được.

Góa phụ, đối với y mà nói, cũng là một loại rung động không thể có được, có được rồi ngược lại sẽ không hạnh phúc.

Quế đã có một số ý tưởng, quyết định tiến hành một vài thử nghiệm.

Đỗ Lan để Quế lại bên bờ sông suy tư, còn mình thì đến Chân Tuyển Tổ.

Hiện tại Chân Tuyển Tổ đang gặp chuyện ma quỷ, rất nhiều nhân chứng đã nhìn thấy một nữ quỷ mặt đỏ áo trắng xuất hiện, trông đáng sợ như Trinh Tử đỏ vậy.

Thế giới này có ma, đương nhiên đôi khi ma chỉ là một loại Thiên Nhân, nhưng đôi khi cũng có thể là sinh mệnh thể năng lượng, hoặc là sinh mệnh điện tử gì đó.

Tóm lại, trong mắt con người, điều này quả thực có đặc trưng của ma quỷ, là sự tồn tại vượt ngoài sự hiểu biết của loài người.

Tại Ca Vũ Kỹ Đinh từng lưu truyền về một cuộn băng ghi hình mà sau khi xem, trong vòng bảy ngày sẽ chết không nghi ngờ.

Nhưng thực ra, Trinh Tử trong đó hoàn toàn là một kẻ mắc chứng ám ảnh cưỡng chế, hơn nữa rất dễ dàng tiêu cực trong công việc.

Nhưng loài người không thể hiểu được một sinh vật sống trong TV mà còn có thể từ TV đi ra thế giới thực.

Chương 3084

Đối với những thứ không thể hiểu, cho rằng chúng là quỷ thần là cách đơn giản nhất.

Con ma ở Chân Tuyển Tổ thực ra không phải là ma thật, mà là một Thiên Nhân, chỉ là y thích hút máu, đặc biệt thích máu của những nam tử hán huyết khí phương cương.

Chân Tuyển Tổ cái gì cũng thiếu, chỉ không thiếu nam tử hán, nên y đã tiềm phục ở đây để hút máu.

Những nhân chứng nhìn thấy một bóng trắng thoáng qua, thực ra chính là Thiên Nhân, bởi vì loại Thiên Nhân này có làn da đỏ, hơn nữa dung mạo tiều tụy, trông y hệt như oan hồn đòi mạng trong truyện cổ của loài người.

Nhưng thực ra đây là Thiên Nhân, có thể tiêu diệt bằng phương pháp vật lý.

Mọi nỗi sợ hãi đều bắt nguồn từ hỏa lực không đủ.

Chỉ cần biết kẻ địch có thể tiêu diệt bằng hỏa lực, thì việc tiếp theo cần làm chính là tăng cường hỏa lực mà thôi.

Đỗ Lan thấy vẻ nhút nhát của họ, thầm nghĩ Chân Tuyển Tổ quả nhiên là một tổ chức do một lũ võ sĩ phong kiến lập ra, một chút khoa học cũng không có.

Theo lý mà nói, Mạc Phủ đã hợp tác với Thiên Nhân, lẽ ra phải có rất nhiều thiết bị khoa học để đối phó với tội phạm Thiên Nhân, nhưng ở đây một chút cũng không thấy.

Muốn thấy khoa học, chỉ có ở cấp độ Cảnh Thị Sảnh mới thấy được, có chiến hạm, có viện nghiên cứu, và cả đủ loại tư liệu.

Đỗ Lan đến Chân Tuyển Tổ, hỏi một câu.

Tất cả mọi người đều nhìn nhau, hiển nhiên đã mở ra suy nghĩ, tại sao họ lại không nghĩ đến điều đó.

Sẽ là Thiên Nhân ư.

Cận Đằng Huân ngơ ngác hỏi.

Có khả năng này.

Thổ Phương Thập Tứ Lang nói.

Trùng Điền Tổng Ngộ lập tức đổ thừa: Tất cả là tại cái tên Sơn Khi đó làm quá lên, nói là thấy yêu quái, giờ thì đúng là Thiên Nhân rồi.

Mấy người đều lập tức thay đổi thái độ, cho biết quả thực có thể là Thiên Nhân, hơn nữa còn giả vờ rằng mình ngay từ đầu đã có nghi ngờ, nhưng bị cuốn theo.

Các ngươi đừng giả vờ nữa.

Đỗ Lan nói: Khi gặp chuyện kỳ lạ, không ngay lập tức nghi ngờ Thiên Nhân, điều này cho thấy các ngươi vẫn mang tư duy của võ sĩ thôn quê, chưa bước vào thời đại vũ trụ.

Tuy nhiên, những điều này cũng không quá quan trọng.

Ta đến đây là muốn nói với các ngươi một số chuyện nghiêm túc, liên quan đến những vấn đề nội ưu ngoại hoạn của Chân Tuyển Tổ.

Không biết các ngươi có nhận ra không, Chân Tuyển Tổ sắp sụp đổ rồi.

Muốn người khác lắng nghe mình, phải nói những điều kinh thiên động địa, phải nói những lời khiến người ta phải giật mình.

Ngươi đang nói vớ vẩn gì vậy.

Thổ Phương Thập Tứ Lang nói.

Trước đó trong trò chơi ta đã nhìn ra rồi, Cận Đằng Huân ngươi muốn bảo vệ đồng đội, nhưng ai là đồng đội của ngươi.

Là những võ sĩ cùng ngươi vào thành, là những võ sĩ cùng ngươi thành lập Chân Tuyển Tổ, hay là tất cả võ sĩ trong Chân Tuyển Tổ.

Đương nhiên là tất cả mọi người.

Cận Đằng Huân coi tất cả mọi người trong Chân Tuyển Tổ đều là đồng đội.

Vậy thì tiêu rồi.

Đỗ Lan lắc đầu nói.

Sao lại tiêu rồi.

Tổ trưởng là người coi tất cả như nhau, sao lại tiêu rồi.

Thổ Phương Thập Tứ Lang nói.

Điều này giống như mẹ kế vậy, nếu mẹ kế không bằng mẹ ruột, sẽ bị nói là mẹ kế độc ác.

Nếu mẹ kế bằng mẹ ruột, đó là điều hiển nhiên.

Mẹ kế phải tốt hơn mẹ ruột, như vậy mới có thể được người khác công nhận.

Cận Đằng Huân đối với các võ sĩ mới gia nhập Chân Tuyển Tổ mà nói, chính là mẹ kế.

Nếu y chỉ nhất thị đồng nhân, sẽ không thể lay động được người mới.

Y phải tăng cường gấp bội sự quan tâm đến người mới, nhưng làm như vậy, những đồng đội cũ sẽ tức giận, cho rằng y hậu hĩ người này, bạc bẽo người kia.

Đỗ Lan nói: Hiện tại, hai luồng sức mạnh bên trong Chân Tuyển Tổ đã có vết nứt, chính là do nhất thị đồng nhân mà ra, chính là do việc Cận Đằng Huân coi trọng đồng đội mà ra.

Chẳng lẽ coi trọng đồng đội là sai sao.

Cận Đằng Huân ngớ người ra.

Coi trọng đồng đội không có gì sai, nhưng chỉ có thể thực hiện trong phạm vi nhỏ.

Chân Tuyển Tổ có gần trăm người, thứ cần không phải là đồng đội, mà là đồng chí.

Ngươi một mình có thể hiểu sâu sắc bao nhiêu người.

Ta nghĩ ngươi chỉ hiểu sâu sắc những đồng đội cùng vào thành, còn đối với những võ sĩ quen biết sau này đều chỉ là hiểu biết hời hợt, căn bản không hiểu rõ kinh nghiệm của họ, càng không hiểu tính cách và nhu cầu của họ.

Cận Đằng Huân im lặng, quả thực là vậy.

Y có rất nhiều công vụ, nhiều khi ngay cả việc huấn luyện cũng giao cho Thổ Phương Thập Tứ Lang, bản thân thì bận tối mắt tối mũi, căn bản không có thời gian nói chuyện với mọi người.

Người y hiểu rõ nhất chính là Thập Tứ Lang và Tổng Ngộ, còn những người khác thì chỉ nhớ được tên.

Tuy nói là đồng đội, nhưng mức độ hiểu biết không giống nhau, vậy làm sao có thể nói là nhất thị đồng nhân.

Nói cho cùng, đây cũng chỉ là nói suông.

Bị Đỗ Lan nói như vậy, Cận Đằng Huân im lặng.

Ngay cả Thổ Phương Thập Tứ Lang và Trùng Điền Tổng Ngộ cũng im lặng, bởi vì lời Đỗ Lan nói không phải là nói vớ vẩn, mà là thực tế khách quan, không thể phản bác.

Cho nên, đồng đội chỉ là phạm vi nhỏ, đồng chí mới là phạm vi lớn.

Đề xuất một cương lĩnh, triệu tập những người cùng chí hướng cùng nhau nỗ lực, đây mới là đại đạo của nam tử hán đại trượng phu.

Cái Mạc Phủ mục nát này, cái vũ trụ tàn bạo này, cần một tia sáng, một tia sáng xuyên phá bóng tối.

Đỗ Lan hào hùng nói: Chân Tuyển Tổ nên dùng đao của mình xé tan bóng tối, chỉ dẫn phương hướng.

Hướng về thế giới cũ kỹ mục nát này mà gầm thét, hoặc là bùng nổ trong im lặng, hoặc là chết trong im lặng.

Mọi người biểu thị Đỗ Lan đây là muốn họ làm phản sao.

Họ là Chân Tuyển Tổ mà, tuy có nhiều võ sĩ Nhương Di được chiêu an, nhưng dù sao vẫn ăn lương triều đình.

Nhưng nếu thực sự để họ bảo vệ Mạc Phủ, bất kể là võ sĩ được chiêu an hay võ sĩ thôn quê, thực ra đều không muốn làm vậy.

Bởi vì sự hủ bại của Mạc Phủ đã khiến họ phải rời bỏ quê hương, hơn nữa ở Giang Hộ cũng đã chứng kiến đủ loại chèn ép và áp bức, bảo vệ một Mạc Phủ như vậy, thực sự không đáng.

Họ làm việc cho Mạc Phủ chỉ vì cần một công việc tử tế, chứ không đại diện cho việc họ thực sự muốn bảo vệ Mạc Phủ.

Cương lĩnh của Chân Tuyển Tổ.

Căn bản không có.

Phản đối Mạc Phủ rất khó, bảo vệ Mạc Phủ cũng rất khó, nên chỉ có thể bảo vệ đồng đội, ôm nhóm lấy nhau để sưởi ấm.

Nhưng vấn đề là khái niệm đồng đội này quá hẹp hòi, muốn trở thành đồng đội phải tin tưởng lẫn nhau, hiểu biết lẫn nhau, điều này cần chi phí thời gian, chi phí thử sai và một loạt các chi phí khác.

Cận Đằng Huân căn bản không thể chi trả, nên chỉ có thể nói suông, nhưng người khác cũng đâu có ngu, ngươi nói suông thì họ cũng sẽ không tin.

Không tin tưởng, sẽ sinh ra nghi kỵ, có nghi kỵ sẽ có nội loạn.

Chân Tuyển Tổ cũng không ngừng thu nạp người mới, những người mới này đều có thể trở thành cọng rơm cuối cùng làm gãy lưng lạc đà của Chân Tuyển Tổ.

Từ đồng đội nghe có vẻ rất tốt đẹp, nhưng căn bản không thể ổn định một tổ chức.

Nếu là chuyện nhỏ, vài người, thì quả thực có thể xây dựng quan hệ đồng đội, nhưng một khi nhân lực nhiều lên, đồng đội sẽ không còn tác dụng.

Đỗ Lan nói khiến họ câm nín, thầm nghĩ tiếp theo nên tiếp tục đưa ra ý tưởng của mình, cải tạo Chân Tuyển Tổ.

Biến họ thành một tổ chức phản diện, bề ngoài thì hào nhoáng, nhưng bên trong thì chứa chấp dơ bẩn, kiểu công khai sửa đường, ngầm vượt bến Trần Thương.

Cận Đằng Huân có sự hạn chế, Chân Tuyển Tổ cũng có sự hạn chế, có thể nói là hạn chế rất lớn.

Đỗ Lan từng điểm từng điểm chỉ ra, khiến họ nhận thức được con đường của mình đã càng đi càng hẹp, đã ở trên bờ vực thẳm.

Chương 3085

Nếu không níu cương ngựa trước vực thẳm, thì Chân Tuyển Tổ nhất định sẽ đi đến diệt vong.

Có thể nói là nội ưu ngoại hoạn.

Bên trong là mâu thuẫn tân cựu ngày càng gay gắt, bên ngoài là thế lực Mạc Phủ ngày càng mục nát.

Tuy nguy cơ chưa bùng phát, nhưng Cận Đằng Huân, Thổ Phương Thập Tứ Lang, Trùng Điền Tổng Ngộ dù sao cũng có cảm giác, chỉ là từ trước đến nay họ vẫn cho rằng chỉ cần kiên trì lý niệm đồng đội, là có thể đoàn kết mọi người.

Đáng tiếc là họ cho rằng mình coi trọng đồng đội, nhưng người khác lại không nghĩ vậy.

Có khi mình nghĩ thế nào cũng vô ích, phải xem đối phương nghĩ thế nào.

Ngươi cảm thấy mình đã rất cố gắng, nhưng đối phương chưa chắc đã đồng tình.

Đỗ Lan nói: Làm thế nào để đối phương hiểu mình, đó là một công việc vô cùng gian nan.

Ba người liên tục gật đầu, muốn người khác hiểu mình quả thực rất khó, họ thấm thía điều đó.

Ba người họ, thực sự khó khăn như mẹ kế vậy.

Hơn nữa, nếu thiên về người mới, người cũ sẽ không vui, thiên về người cũ, người mới sẽ không vui, một bát nước làm sao mà đổ cho bằng nhau, ai cũng không hài lòng.

Thật là tiến thoái lưỡng nan, than ôi.

Nhưng thấy người mới cười mà không thấy người cũ khóc, thích mới chán cũ luôn bị phê phán.

Tuy nhiên, một thế lực không thể chỉ dựa vào người cũ để duy trì, bởi vì người cũ sẽ già, sẽ có đủ loại vấn đề, dẫn đến hiệu suất giảm sút.

Đương nhiên, nếu một thế lực chỉ có người mới thì chắc chắn cũng không được, bởi vì người mới cần chi phí học tập, trong quá trình học tập này, thế lực rất có thể bị người khác thôn tính.

Rốt cuộc làm thế nào để giải quyết mâu thuẫn tân cựu.

Chỉ có thể dựa vào cơ chế tuyển chọn nhân tài, đào thải một phần người cũ, tuyển chọn một phần người mới, hình thành sự lưu động.

Triều Hán, chính là triều đại đầu tiên thiết lập được tính lưu động khả thi về mặt chế độ.

Vào thời Tiên Tần, không nói đến Ân Thương nữa, Trụ Vương chính là do không thể xử lý mâu thuẫn giữa những người Ân Thương phát triển trước và các chư hầu phát triển sau mà kết thúc.

Trụ Vương không phải không nhìn thấy vấn đề, cũng muốn thông qua việc cưới Đát Kỷ, thúc đẩy phương pháp dâm tự để lôi kéo người mới, nhưng kết quả là không những không lôi kéo được người mới, mà còn đắc tội toàn bộ người cũ.

Dâm, vào thời cổ đại không chỉ việc nam nữ, mà chỉ việc tế tự không thuộc dòng chính.

Ví dụ như hiện nay vẫn còn dâm từ đền thờ tà thần, tức là các tín ngưỡng tôn giáo phi dòng chính ở các địa phương, không được chính quyền công nhận.

Cho nên Đát Kỷ dâm, không phải nói nàng phóng đãng đến mức nào, mà là nói Đát Kỷ sử dụng phương thức tế tự không phải của người Ân Thương.

Nhưng thay đổi tế tự có giải quyết được vấn đề không.

Không thể, tế tự chỉ là một sự bảo đảm cho phân phối lợi ích, có phân phối lợi ích thì mọi người mới chấp nhận tế tự đó, chứ không phải vì có tế tự mà mọi người phải thay đổi phân phối lợi ích.

Trụ Vương không thể kéo người mới và người cũ vào một cơ chế phân phối lợi ích, việc chỉ thay đổi tế tự là vô nghĩa.

Đến nhà Chu, Chu Văn Vương diễn giải Lục Thập Tứ Quái, Khương Tử Nha đề xuất Thiên hạ là thiên hạ của mọi người, Chu Công thì thúc đẩy Chu Lễ, san bằng sự khác biệt giữa người mới và người cũ.

Trước thời Ân Thương, Bát Quái đã lưu truyền rộng rãi, nhưng nếu cứ mãi sử dụng Bát Quái, quyền giải thích sẽ luôn nằm trong tay người Ân Thương, làm sao giải quyết vấn đề này.

Phương pháp của Chu Văn Vương là diễn giải Lục Thập Tứ Quái, làm loãng quyền giải thích.

Sở dĩ không phản đối trực tiếp, là vì thế lực người Ân Thương dù sao vẫn rất mạnh, trực tiếp phản đối thì bản thân không có năng lực tiêu diệt hoàn toàn Ân Thương.

Hơn nữa, Chu Văn Vương còn đề xuất tư tưởng Dịch, tức là mạnh yếu có thể hoán đổi cho nhau, thiên mệnh không nhìn huyết thống, mà nhìn đức hạnh.

Điều này coi như đã đặt nền móng lý luận cho sự giao thế tân cựu, dù sao trong thời đại đó, huyết thống cao hơn tất cả, Huyền Điểu thụ mệnh vu thiên, người Ân Thương chính là người phát ngôn của thiên mệnh.

Nhưng Dịch của Chu Văn Vương, biểu thị thế giới là biến đổi, thiên mệnh chỉ bảo hộ người có đức.

Thiên hạ là thiên hạ của mọi người, ý tưởng của Khương Thái Công thì đơn giản, chính là không thể để người Ân Thương độc bá, thiên hạ không phải của người Ân Thương, mà là của thiên hạ nhân.

Cũng là để phản đối người Ân Thương.

Cuối cùng, sau khi Huyền Điểu thụ mệnh vu thiên của người Ân Thương bị phá bỏ, Chu Lễ được thiết lập.

Chu Lễ chính là việc xây dựng một bàn thờ tế lễ khổng lồ, để mọi người đều có thể tham gia.

Trước đây, bàn thờ tế lễ của người Ân Thương chỉ có người Ân Thương, những người khác tế tự đều là dâm.

Còn bàn thờ Chu Lễ thì mọi người cùng đến, tuy cũng có tôn ti, nhưng ít nhất cũng đã đứng vào được.

Đây chính là một lần lưu động tân cựu, từ ủng hộ lý luận, đến truyền bá khẩu hiệu, rồi đến thiết lập chế độ, vô cùng gian nan.

Đến thời Xuân Thu Chiến Quốc, có các thế lực như quý tộc, quốc nhân, dã nhân, v. v. các nước biến pháp đồ cường.

Ban đầu chiến tranh là trò chơi của quý tộc, có đủ loại quy tắc.

Đến khi có Ngụy Vũ Tốt, cho phép quốc nhân tham gia chiến tranh.

Đến Thương Ưởng Biến Pháp, nam môn lập mộc, cho phép dã nhân cũng có cơ hội tham gia quân đội.

Đây cũng là một phương thức lưu động tân cựu.

Ban đầu là tiểu quý tộc thay thế đại quý tộc, sau đó là quốc nhân trở thành quý tộc, tiếp đến là dã nhân có cơ hội trở thành quốc nhân.

Tuy nhiên, tất cả điều này đều cần chiến tranh.

Không có chiến tranh, thì không có lưu thông.

Đại quý tộc là đại quý tộc, tiểu quý tộc là tiểu quý tộc, quốc nhân, dã nhân cũng an phận thủ thường.

Sự lưu động trong thời kỳ hòa bình thì được thiết lập hoàn chỉnh vào triều Hán, thông qua việc thay thế chư hầu, tuyển chọn nhân tài để quản lý đất đai của chư hầu.

Đương nhiên, chế độ sát cử của triều Hán có nhiều lỗ hổng không nhỏ, nhưng có những trường hợp lưu động thành công, hậu thế đua nhau mô phỏng, tiến hành Hán hóa, thậm chí ngay cả man di cũng tích cực học tập.

Bởi vì Hán hóa thực sự quá hiệu quả.

Một khi tân cựu bắt đầu lưu động, hai luồng sức mạnh sẽ bắt đầu nội cuốn, sức mạnh bùng phát phi thường.

Nếu man di không học theo, căn bản không thể ngóc đầu lên được, chỉ có thể bị áp chế mà đánh.

Man di cũng có đủ loại bộ lạc, họ cũng phải đối mặt với mâu thuẫn tân cựu.

Khi bộ lạc mở rộng, liên tục có bộ lạc mới gia nhập thì làm thế nào.

Chắc chắn phải Hán hóa.

Triều Liêu là Hán hóa thành công, còn triều Nguyên thì là Hán hóa thất bại.

Đến triều Thanh, tại sao lại phải đổi Nữ Chân thành Mãn Nhân.

Thực ra chính là vì các bộ lạc Nữ Chân quá nhiều, Sinh Nữ Chân, Thục Nữ Chân đều không phải một thể hệ.

Điều này giống như việc Đại Việt đổi quốc nhân và dã nhân thành kiềm thủ vậy, đều là hy vọng dung hợp hai thể hệ tân cựu lại với nhau.

Thành công chính là Hán hóa, thì có thể bùng phát sức chiến đấu mạnh mẽ.

Mâu thuẫn tân cựu, mâu thuẫn giữa tiên phát triển và hậu phát triển, một là chiến tranh, hai là Hán hóa.

Chương 3086

Ta kiến nghị các ngươi thiết lập một cơ chế tuyển chọn trong Chân Tuyển Tổ, có thể thông qua việc hoàn thành bao nhiêu nhiệm vụ để tiến hành tuyển chọn.

Đỗ Lan nói: Cứ dùng việc ai làm nhiều chuyện xấu hơn làm tiêu chuẩn khảo hạch, ai thành tích không tốt thì nhường vị trí, ai thành tích tốt thì lên vị trí cao hơn.

Làm chuyện xấu làm khảo hạch.

Cận Đằng Huân ngơ ngác hỏi: Ví dụ như chuyện xấu gì.

Ví dụ như hôm nay các ngươi đã đánh bại bao nhiêu Thiên Nhân, tấn công bao nhiêu cơ quan của Mạc Phủ, hoặc đã giúp đỡ bao nhiêu Nhương Di Chí Sĩ.

Đỗ Lan nói: Tóm lại là những chuyện đại loại như vậy.

Đó chẳng phải là làm phản sao.

Chúng ta là Chân Tuyển Tổ mà.

Vậy nên phải làm lén lút, nếu bị phát hiện thì trừ điểm.

Đỗ Lan nói: Dùng thành tích khảo hạch để nói chuyện, mọi người đều không có oán than.

Nếu ai có ý kiến, người đó cứ rời đi.

Không phải vấn đề khảo hạch, mà là vấn đề làm phản.

Làm phản thì sao.

Làm phản chẳng phải là chuyện rất bình thường ư.

Mạc Phủ hiện tại cũng đang đối mặt với mâu thuẫn tân cựu, loài người là thế lực cũ, Thiên Nhân là thế lực mới, Mạc Phủ một mực lấy lòng Thiên Nhân, không màng đến loài người.

Nếu Mạc Phủ không đưa ra được một phương án giải quyết, thì họ chính là Trụ Vương, đáng đời diệt vong.

Lời tuy vậy, nhưng Trụ Vương Đát Kỷ rất yếu, còn Thiên Nhân của Mạc Phủ lại rất mạnh.

Nếu Đát Kỷ cũng có sức chiến đấu của Thiên Nhân, Trụ Vương cũng chưa chắc đã thua.

Các ngươi là võ sĩ mà, võ sĩ đạo thì không sợ đại pháo.

Đỗ Lan nghiêm mặt nói.

Ha ha.

Nửa đầu Đỗ Lan nói rất có lý, nửa sau thì hoàn toàn là nói bậy.

Họ chắc chắn không thể lấy việc làm chuyện xấu làm tiêu chuẩn khảo hạch, nhưng có thể thiết lập một tiêu chuẩn khác.

Chuyện xấu là không thể làm chuyện xấu, bởi vì làm chuyện xấu dễ thất bại.

Ai cũng muốn thành công, ai cũng muốn làm chuyện tốt.

Cho nên, dù Đỗ Lan nói rất có lý, nhưng việc y nói lấy làm chuyện xấu làm khảo hạch, ba người Chân Tuyển Tổ không dám tán đồng.

Họ đều là những võ sĩ đường đường chính chính, không đến nỗi phải làm chuyện xấu.

Đỗ Lan lại cười.

Nếu Chân Tuyển Tổ làm chuyện tốt, sẽ chết nhanh hơn, bởi vì đối với Mạc Phủ là chuyện tốt, đối với bách tính lại là chuyện xấu.

Đối với võ sĩ là chuyện tốt, đối với quốc gia lại là chuyện xấu.

Tầm nhìn của Chân Tuyển Tổ vẫn chưa đủ rộng mở, nhưng Đỗ Lan biết dù mình có nói gì nữa, họ cũng sẽ không nghe.

Dù sao họ cũng có lập trường riêng, không thể nói trong một ngày là chuyển biến 180 độ.

Ngay cả khi ba người họ có thể thay đổi, thì hơn một trăm người của Chân Tuyển Tổ cũng không thể thay đổi trong một ngày.

Chân Tuyển Tổ không phải một cá nhân, mà là một tổ chức, muốn thay đổi thì phải làm công tác tư tưởng, tuyệt đối không thể thay đổi một sớm một chiều.

Cho nên Đỗ Lan cũng không làm khó họ, ít nhất họ đã biết được cảnh khốn cùng, tiếp theo là phải tìm cách giải quyết.

Đương nhiên cực kỳ có khả năng sẽ thất bại, dù sao nếu nhìn thấy vấn đề là có thể giải quyết vấn đề, thì vấn đề đó đã không còn là vấn đề nữa rồi.

Sở dĩ là vấn đề chính là vì rất khó giải quyết.

Mâu thuẫn tân cựu nội bộ Chân Tuyển Tổ vẫn rất gay gắt, muốn thông qua khảo hạch để hình thành sự lưu động, rất khó.

Rất có khả năng khảo hạch sẽ bị cả hai bên tân cựu phản đối.

Người cũ cho rằng khảo hạch là cái cớ để đả kích mình, người mới thì lại cho rằng khảo hạch thiên về người cũ.

Dù sao người cũ kinh nghiệm nhiều hơn, khảo hạch sẽ dễ dàng hơn, người mới là học sinh tiểu học, người cũ ít nhất cũng là học sinh cấp hai.

Muốn tất cả mọi người đều chấp nhận khảo hạch, khảo hạch này phải cân bằng, điều đó rất khó thực hiện.

Dù sao Chân Tuyển Tổ cũng đang nội ưu ngoại hoạn, nhận ra vấn đề rồi, nhưng muốn thay đổi lại rất khó.

Đương nhiên, Quế muốn tạo ra trạng thái trên con đường dẫn đến thành công cũng rất khó.

Nếu mãi không thành công, cũng sẽ đánh mất tính tích cực.

Còn nếu thành công rồi, người ta sẽ bất hạnh, lại phải tìm kiếm con đường thành công mới.

Nhưng trên thế giới này, nào có nhiều con đường thành công đến vậy.

Nếu trên thế giới có rất nhiều con đường thành công, thì mọi người cũng chẳng cần phải phiền não nữa.

Tất cả đều rất khó khăn, nhưng Quế thì vẫn nhẹ nhàng hơn một chút, dù sao các Nhương Di Chí Sĩ dễ thay đổi hơn.

Nhương Di Chí Sĩ hiện tại không hề trên con đường thành công, nếu thấy khả năng thành công thì có thể bước lên.

Còn Chân Tuyển Tổ đã trên con đường thành công rồi, đột nhiên đổi đường đua rất khó.

Đỗ Lan cho rằng bản chất con người là như vậy, nếu muốn giải quyết chỉ có thể nhìn chằm chằm vào vực sâu, đến lúc đó nói không chừng có thể thông qua sự điên cuồng để thay thế sự sung mãn và lo âu.

Chân Tuyển Tổ cần thay đổi, thay đổi cần thời gian.

Vậy Chân Tuyển Tổ có thời gian không.

Họ có thể hoàn thành thay đổi trước khi mâu thuẫn bùng phát không.

Đôi khi là thế này, có vấn đề, cũng có cách giải quyết vấn đề, nhưng lại không còn thời gian nữa.

Tại sao thuyền nhỏ dễ xoay sở, chính là vì thời gian cần để thay đổi ít.

Thuyền lớn thì khó xoay sở, vì thời gian cần dài, trong lúc xoay sở, có thể đã đâm vào tảng băng trôi.

Không phải không thấy tảng băng trôi, cũng không phải không biết né tránh, mà là thời gian không đủ để họ tránh.

Đại diện người mới của Chân Tuyển Tổ là một nam đeo kính nho nhã, Y Đông Á Thái Lang, y văn võ song toàn, nhưng vô cùng không ưa Thổ Phương Thập Tứ Lang.

Bởi vì Thổ Phương Thập Tứ Lang là đại diện người cũ, do ở cùng Cận Đằng Huân thời gian dài nên trở thành phó tổ trưởng.

Còn về bản lĩnh của Thập Tứ Lang thì thực sự không nhìn ra.

Thực ra hai người rất giống nhau, đều muốn nổi bật, nhưng con đường của hai người lại khác nhau.

Con đường của Y Đông Á Thái Lang là vùi đầu khổ học, bởi vì vốn dĩ cơ hội trở thành võ sĩ không phải của y, mà thuộc về đại ca y.

Nhưng vì đại ca y bị bệnh mất sớm, nên y mới có cơ hội trở thành võ sĩ.

Khi ở võ đường kiếm đạo thôn quê, y đã rất nỗ lực, đến Giang Hộ, cũng không dám lơ là.

Thổ Phương Thập Tứ Lang đi một con đường khác, đó là thích quán thách đấu võ đường, đi khắp nơi tìm võ đường để luận võ, đạp lên các võ đường để nâng cao danh tiếng.

Hai người phương pháp không giống nhau, nhưng mục đích đều là để thành danh.

Một núi không thể có hai hổ, trên một sân khấu nhỏ bé như Chân

Tuyển Tổ này, không thể chứa chấp hai người muốn nổi bật.

Huống chi thân phận hai người gần như nhau, đều rất thấp kém, không nội cuốn cạnh tranh nội bộ thì không được.

Nhưng Chân Tuyển Tổ lại không có chế độ nội cuốn nào, Y Đông Á Thái Lang rất khó thay thế Thổ Phương Thập Tứ Lang, cũng rất khó dần dần nổi bật trong Chân Tuyển Tổ.

Mặc dù Cận Đằng Huân rất tôn trọng y, nhưng sự tôn trọng này ngược lại khiến Y Đông Á Thái Lang cảm thấy mình không thể hòa nhập vào Chân Tuyển Tổ, không thể thay thế Thổ Phương Thập Tứ Lang.

Lúc này, Cao Sam Tấn Trợ tìm đến y, đề xuất một loạt kế hoạch làm suy yếu Chân Tuyển Tổ, lật đổ Mạc Phủ.

Có thể coi là đã tìm được cơ hội để nổi bật.

Chương 3087

Muốn công thành danh toại thì nhất định phải chấp nhận rủi ro.

Mạc Phủ hủ bại là điều không cần nói thêm, sớm muộn gì cũng diệt vong.

Nếu thật sự trở thành một thành viên lật đổ Mạc Phủ, thì thân phận tự nhiên sẽ nước lên thuyền lên.

Dù sao ở Chân Tuyển Tổ cũng không có cơ hội nổi bật, chi bằng giúp đỡ Cao Sam Tấn Trợ.

Từ võ đường kiếm đạo thôn quê, một đường nỗ lực học tập, đến Đại Giang Hộ.

Ở đây mới phát hiện ra việc nổi bật là xa xỉ đến nhường nào.

Vì Chân Tuyển Tổ không có cơ hội, vậy thì đi một con đường khác thường cũng không phải là không thể.

Vì vậy, hai người nhất trí hợp tác, quyết định phát động phản loạn trong Chân Tuyển Tổ.

Vì đại nghĩa lật đổ Mạc Phủ, trước tiên làm suy yếu sức mạnh của Chân Tuyển Tổ, ám sát Cận Đằng Huân.

Cận Đằng Huân tuy trông có vẻ không đứng đắn, nhưng lại là nhân vật linh hồn của Chân Tuyển Tổ, bởi vì tư tưởng đồng đội của y đã đoàn kết mọi người.

Đáng tiếc là Y Đông Á Thái Lang không hề cảm thấy Cận Đằng Huân coi mình là đồng đội.

Sự tôn trọng của đối phương chỉ khiến giữa họ phát sinh khoảng cách.

Ở Chân Tuyển Tổ không có không gian để tiến bộ, người cũ án binh bất động, người mới không thể phát huy tài năng.

Cận Đằng Huân tuy miệng nói bảo vệ đồng đội, nhưng thái độ đối với người cũ và người mới lại khác hẳn.

Đồng đội.

Y Đông Á Thái Lang không cảm thấy mình là đồng đội của Chân Tuyển Tổ.

Ngược lại, Cao Sam Tấn Trợ lại rất thưởng thức y, khen ngợi tài năng của đối phương.

So sánh hai người, Cận Đằng Huân liền không bằng Cao Sam Tấn Trợ.

Cận Đằng Huân có rất nhiều công việc, thực sự không có thời gian tìm hiểu từng thành viên.

Còn Cao Sam Tấn Trợ thì đặc biệt dành thời gian để giao lưu với Y Đông Á Thái Lang, bên này mất đi bên kia được lợi.

Giống như nhiều người già than phiền con cái không ở bên mình, mà những người tiếp thị sản phẩm chăm sóc sức khỏe, bán thiết bị y tế lại thân thiết hơn.

Con cái có công việc, có cuộc sống riêng, đương nhiên không thể lúc nào cũng ở bên cạnh cha mẹ.

Còn người tiếp thị sản phẩm chăm sóc sức khỏe thì dựa vào việc lấy lòng người già để kiếm tiền, thời gian làm việc chính là để nói chuyện với người già, chẳng phải là thân thiết sao.

Nhiều người già một chút cũng không xem xét vấn đề chi phí thời gian.

Y Đông Á Thái Lang cũng không xem xét vấn đề chi phí, dù sao y cũng chỉ cảm thấy Chân Tuyển Tổ không có cơ hội, ngược lại bên Quỷ Binh Đội thì mình có thể làm được nhiều điều.

Thực ra Cao Sam Tấn Trợ cũng chỉ là vẽ bánh hứa hẹn hão, nhưng vì giao lưu thân thiết, khiến Y Đông Á Thái Lang cho rằng mình có cơ hội thăng tiến.

Y cho rằng ở Quỷ Binh Đội, người mới cũng có thể tiến bộ, vì Cao Sam Tấn Trợ vô cùng nhiệt tình với người mới, có thể nói là cầu hiền như khát, đây mới là nơi người mới đáng để cống hiến cả đời.

Cao Sam Tấn Trợ khiến Y Đông Á Thái Lang cho rằng mình đang đi trên con đường thành công, nhưng con đường này có thật sự thành công hay không, Y Đông Á Thái Lang hiển nhiên không suy nghĩ kỹ.

Thực ra suy nghĩ cũng vô ích, vì không có lựa chọn.

Chân Tuyển Tổ không có lối thoát, Quỷ Binh Đội có lối thoát, chỉ có thể chọn Quỷ Binh Đội.

Tại sao phải tiến lên.

Bởi vì tiến lên mới có đồng đội, mới có thể có được đồng đội mà mình cần.

Tiến lên bằng với có được đồng đội, đây là nhận thức sai lệch của Y Đông Á Thái Lang.

Thế là, vụ ám sát nhắm vào Cận Đằng Huân sắp bắt đầu, nhưng trước tiên phải điều Thổ Phương Thập Tứ Lang đi, giảm bớt người cản trở, mới có thể hoàn thành việc ám sát thuận lợi hơn.

Y Đông Á Thái Lang cũng không thích Mạc Phủ, nên rất hợp ý với Cao Sam Tấn Trợ.

Cao Sam Tấn Trợ nói với y rằng có thể xây dựng một thế giới tốt đẹp hơn, tuy không có cương lĩnh cụ thể, nhưng tóm lại là tốt.

Tốt là xong chuyện, Y Đông Á Thái Lang cho rằng mình đã trải qua tình huống tồi tệ nhất, bất kể thay đổi thế nào, cũng sẽ không tệ hơn nữa.

Y có một tuổi thơ bất hạnh, trong nhà vốn có một người đại ca, mọi hy vọng của gia đình đều gửi gắm vào đại ca, thứ tử chỉ là người vô hình.

Đáng tiếc là đại ca y lại bị bệnh, mất sớm khi còn trẻ, y mới có được cơ hội đi học ở võ đường kiếm đạo, nhưng gia đình lại không hề coi trọng y.

Ở võ đường kiếm đạo y nỗ lực học tập, nhưng lại bị bắt nạt.

Sau khi trở thành võ sĩ, y vẫn nỗ lực thăng tiến, nhưng kết quả vẫn bị lạnh nhạt.

Cận Đằng Huân miệng nói bảo vệ đồng đội, nhưng thực tế lại chỉ quan tâm đến vòng tròn nhỏ của mình.

Từ nhỏ đến lớn, y đã thấy đủ những bộ mặt giả dối, nên y muốn thay đổi thế giới này, để thế giới trở nên tốt đẹp hơn.

Theo y, thế giới này đã tồi tệ đến cực điểm, một khi thay đổi, nhất định sẽ chạm đáy bật lên.

Chủ nghĩa lý tưởng, quá đỗi lý tưởng.

Lịch sử loài người không ngừng phá vỡ giới hạn thấp nhất, làm sao có thể khẳng định là sẽ chạm đáy bật lên.

Hơn nữa, Đỗ Lan cảm thấy Y Đông Á Thái Lang cũng chưa trải qua chuyện tệ hại thực sự.

Có lẽ đối với bản thân y thì rất tệ, nhưng hãy nhìn Đại Giang Hộ, có biết bao nhiêu người không thể vào được võ đường kiếm đạo, thậm chí là vật lộn để không bị chết đói.

Y ít nhất vẫn còn cha mẹ nuôi sống.

Và hãy nhìn những đứa trẻ vì muốn sống mà xin ăn, làm công nhân trẻ em, làm kẻ trộm vặt.

Rõ ràng cuộc đời y cũng không phải thảm nhất, vẫn còn không gian để tệ hơn.

Còn về việc bị bắt nạt, bị xa lánh, thì đó càng là thao tác bình thường của quốc gia này, y đâu phải không biết, căn bản không cần phải làm ầm ĩ.

Điều này giống như sau khi lễ nhạc băng hoại, ngôn luận trong thiên hạ, hoặc là Dương Chu, hoặc là Mặc Gia.

Đỗ Lan cho rằng, sau khi một trật tự băng hoại, những người theo chủ nghĩa lý tưởng bao giờ cũng là người đầu tiên quật khởi.

Sau khi Khổng Tử đề xuất Khắc kỷ phục lễ thất bại, trở thành tang gia chi khuyển chó nhà có tang, Nho gia liền đón nhận hai thách thức hoàn toàn khác biệt: Chu Dương và Mặc Gia.

Chu Dương chủ trương, dù có lợi cho thiên hạ, một sợi lông cũng không nhổ, một thành cũng không giữ.

Mặc Gia chủ trương, kiêm ái phi công yêu thương tất cả, không phân biệt, kiêm tương ái, giao tương lợi yêu thương lẫn nhau, cùng có lợi cho nhau.

Hai học phái này hoàn toàn là hai thái cực: một bên chủ trương tự bảo vệ cực đoan, con người và con người tốt nhất không nên có trao đổi vật chất, như vậy mọi người đều có thể sống tốt.

Bên kia chủ trương mọi người đều phải yêu người, yêu người khác phải giống như yêu chính mình, mọi người đều yêu thương lẫn nhau, thỏa mãn lẫn nhau, như vậy mới là cuộc sống tốt đẹp.

Nhưng cả hai lý niệm này đều là những suy nghĩ tưởng tượng của người theo chủ nghĩa lý tưởng, đều không thể thực tiễn, nên đã suy tàn.

Mọi người không thể chỉ dựa vào lý tưởng mà sống được.

Chương 3088

Mọi người cần những lý niệm có thể thực tiễn, có thể khiến hiện thực trở nên tốt đẹp hơn.

Thế là Pháp Gia quật khởi, Pháp Gia thông qua pháp luật tiến hành tái phân phối tài nguyên, rất hiệu quả, các nước đua nhau biến pháp.

Lý niệm của Y Đông Á Thái Lang chính là chủ nghĩa lý tưởng hoàn toàn, ngây thơ cho rằng thay đổi là sẽ tốt đẹp hơn, hoàn toàn không tiếp địa khí kết nối với thực tế, hoàn toàn bỏ qua các vấn đề của hiện thực.

Lật đổ Mạc Phủ thì đơn giản, nhưng người quản lý quốc gia không thay đổi, vẫn là địa chủ.

Thì rất khó thúc đẩy thay đổi, cho nên điều cần làm vẫn là Hán hóa.

Chỉ có để nhân tài lưu động, mới có thể thay đổi từ trên xuống dưới.

Nếu không, chỉ thay đổi Mạc Phủ thì chẳng có tác dụng gì, vì địa chủ không thay đổi, họ vẫn chơi trò chơi của mình.

Đây chính là thực tế khách quan, chỉ lật đổ Mạc Phủ không thể giải quyết vấn đề từ gốc rễ.

Y Đông Á Thái Lang cho rằng hợp tác với Quỷ Binh Đội là có thể mở ra một tương lai tốt đẹp hơn, thì cũng ngây thơ như Chu Dương, Mặc Gia vậy.

Đương nhiên rồi, những người theo chủ nghĩa lý tưởng này là vai trò cần thiết để thúc đẩy lễ nhạc tiến thêm một bước đến băng hoại.

Nếu không có những người lý tưởng đưa ra lý tưởng, thì loài người sẽ rất khó hình dung về tương lai.

Chỉ là chủ nghĩa lý tưởng có tính hạn chế, muốn thực hiện thì vẫn cần kết hợp với điều kiện khách quan.

Lý tưởng là lý tưởng, hiện thực là hiện thực.

Đỗ Lan cho rằng Y Đông Á Thái Lang quá lý tưởng hóa, tuy nhiên có thể hiểu y hợp tác với Quỷ Binh Đội, dù sao ở Chân Tuyển Tổ không có cách nào thăng tiến.

Nhưng nếu y thực sự vào Quỷ Binh Đội ở một thời gian, sẽ phát hiện thực ra Quỷ Binh Đội cũng vậy, cũng có vòng tròn nhỏ, người mới ở đó cũng không được thăng tiến, thậm chí những công việc đi chết cũng đều do người mới làm.

Chỉ có thể nói, khoảng cách tạo nên vẻ đẹp.

Ngây thơ, quá đỗi ngây thơ rồi.

Đã nhận định cả thế giới đều là giả dối, thì làm sao có thể dễ dàng tin tưởng Cao Sam Tấn Trợ.

Điều này chẳng phải tự mâu thuẫn sao.

Đỗ Lan cho rằng, đã nói thế giới đều là giả dối, nhưng làm sao chỉ nói vài câu với Cao Sam Tấn Trợ lại tự đánh mất bản thân.

Y Đông Á Thái Lang nói cho cùng không phải chán ghét thế giới, mà là muốn có một vòng tròn nhỏ thuộc về mình.

Phàm là không mời mình vào vòng tròn nhỏ thì là giả dối, phàm là mời mình vào vòng tròn nhỏ thì là chân thành, vô cùng hai tiêu chuẩn.

Đỗ Lan có thể nói gì chứ, chỉ có thể nói người như vậy phải chịu trách nhiệm cho lựa chọn của mình, cuối cùng chết đi cũng là bình thường.

Trong nguyên tác, y cuối cùng đã bừng tỉnh, nhận ra lời Cận Đằng

Huân bảo vệ đồng đội không phải là nói đùa, mà là thực sự quán triệt đến cùng, bất kể là đồng đội cũ hay đồng đội mới, đều sẽ bảo vệ.

Đến đây, y cuối cùng đã biết ở Chân Tuyển Tổ, mình đã tìm thấy đồng đội, chỉ đáng tiếc là mình mãi không nhận ra.

Đồng đội chân chính bày ra trước mắt, nhưng lại không trân trọng, đợi đến khi mất đi mới hối hận không kịp, nếu trời cao ban cho y thêm một cơ hội nữa, hy vọng là một vạn năm.

Cho nên là do chính y không phân biệt được tốt xấu, nói không chừng trong cuộc đời y thực ra có rất nhiều cơ hội có được đồng đội, nhưng đều bị bỏ lỡ vì sự lạnh nhạt và nghi ngờ của y.

Đỗ Lan cảm thấy điều này rất có khả năng, bởi vì tên này căn bản không có năng lực phân biệt.

Y chỉ có thể thông qua thái độ biểu hiện rõ ràng của người khác để phán đoán tốt xấu, đối với những biểu đạt sâu sắc, hàm súc thì hoàn toàn không thể hiểu được.

Nghe người khác nói vài lời tốt đẹp, liền cho rằng đối phương là người tốt.

Nghe người khác nói vài lời xấu xa, liền cho rằng đối phương là người xấu.

Mà không biết rằng lời thật mất lòng, cũng không biết miệng dao lòng đậu hũ, càng không biết miệng ngọt lòng dao găm.

Đỗ Lan càng nhìn càng cảm thấy người này thực sự quá thiếu kiến thức thông thường, đã lớn tuổi như vậy rồi, lại chỉ biết dựa vào ngôn ngữ để phán đoán xã hội.

Đừng xem người khác nói gì, hãy xem người khác làm gì.

Đã cho rằng thế giới là giả dối, thì khẳng định là trong ngoài bất nhất, lời nói và hành động không đi đôi.

Tại sao lại người ta nói gì thì tin nấy, đến phút cuối cùng mới nhận ra Cận Đằng Huân mới là đồng đội lời nói đi đôi với hành động, chứ không phải Quỷ Binh Đội.

Cho nên người này căn bản không biết mình muốn gì.

Điều y muốn không phải là lật đổ Mạc Phủ, mà là một vòng tròn nhỏ.

Y cũng không thật sự cho rằng thế giới là giả dối, mà là thiếu năng lực phán đoán, không thể phân biệt chân thành và giả dối.

Không nhìn rõ bản thân, cũng không nhìn rõ người khác, càng tai hại hơn là tự cho mình là đúng.

Đỗ Lan cho rằng loại người này còn đáng sợ hơn cả hắc hóa biến chất trên đen tối.

Hắc hóa ít nhất còn có thể phân biệt được tốt xấu, nhưng Y Đông Á Thái Lang thì hoàn toàn không phân biệt được.

Nếu Đỗ Lan khuyên y hắc hóa, đối phương rất có thể sẽ tin là thật, trực tiếp đi làm chuyện xấu.

Trước đây khi khuyên người khác hắc hóa, những người đó đều có giá trị quan riêng, đều sẽ phân biệt, gạn đục khơi trong.

Tên này thì chắc chắn là không quản tốt xấu mà chấp nhận tất cả.

Nếu giáo dục đối phương, còn phải dạy từ năng lực phân biệt cơ bản nhất, Đỗ Lan cảm thấy quá khó, liền để y thực hiện vụ ám sát, thông qua chuyện này mà trưởng thành một chút, trước tiên học phải xem y làm gì, đừng nghe y nói gì.

Cha mẹ tuy nói y không bằng đại ca, nhưng vẫn trao tất cả cơ hội của đại ca cho y, vẫn nuôi dưỡng y khôn lớn.

Sự nuôi dưỡng này không phải giả dối, nói y không bằng đại ca, cũng có thể hiểu là khích lệ, chứ không phải ý xấu.

Đương nhiên, việc Chân Tuyển Tổ không có kênh thăng tiến là thật, nhưng Quỷ Binh Đội cũng vậy.

Dù Cao Sam Tấn Trợ thổi phồng đến mức nào, thì y cũng chỉ là lợi dụng người mới.

Muốn thăng tiến, vẫn phải thay đổi Mạc Phủ.

Tuy nhiên, điều Y Đông Á Thái Lang muốn nhất vẫn là vòng tròn nhỏ.

Thăng tiến là phương pháp để đi vào vòng tròn nhỏ, nếu có thể đi vào vòng tròn nhỏ, thực ra không cần thăng tiến cũng được.

Đáng tiếc là y không nhận thức được điều mình cần là vòng tròn, chứ không phải thăng tiến.

Mà y lại chỉ nhìn chằm chằm vào thăng tiến, đến mức bỏ lỡ đồng đội chân chính, hoàn toàn là cầm đèn chạy trước ô tô.

Chỉ có thể nói chỉ số IQ vẫn còn cần cải thiện.

Đỗ Lan đã nhắc nhở Chân Tuyển Tổ rồi, phần còn lại cứ để họ tự giải quyết.

Quỷ Binh Đội cũng rất nỗ lực, chiến đấu để lật đổ Mạc Phủ.

Tuy nhiên Đỗ Lan cho rằng, kẻ bắt Tùng Dương là Thiên Nhân, Cao Sam Tấn Trợ lại chỉ chằm chằm vào Mạc Phủ, hiển nhiên là sai lầm trong công lý, đáng lẽ phải đối kháng Thiên Đạo Chúng mới đúng.

Mạc Phủ diệt vong rồi, Thiên Nhân vẫn còn, Thiên Đạo Chúng vẫn còn, thì không thể báo thù cho sư phụ.

Hiện tại Quỷ Binh Đội đến Địa Cầu, làm suy yếu sức mạnh của Chân Tuyển Tổ, Đỗ Lan cảm thấy có thể đi tìm Cao Sam Tấn Trợ nói chuyện một lần nữa.

Cao Sam Tấn Trợ rất tự tin vào kế hoạch của mình, bất kể ám sát có thành công hay không, sức mạnh của Chân Tuyển Tổ cũng sẽ bị suy yếu.

Từng chút một tích lũy tổn hại, cuối cùng nhất định có thể đánh bại Mạc Phủ, giống như Ngu Công dời núi, kiên trì không bỏ, nước chảy đá mòn, đê ngàn dặm vỡ vì tổ kiến.

Ngươi vẫn là bộ dạng cũ, Ngân Thời đã thay đổi, Quế Tiểu Thái Lang cũng đã thay đổi, chỉ có ngươi vẫn là kẻ phản diện không hề tiến bộ đó.

Đỗ Lan nói: Mỗi lần nhìn thấy ngươi làm phản diện như vậy, ta lại cảm thấy ngươi đang làm mất mặt phản diện.

Cao Sam Tấn Trợ cứng họng.

Lần trước là ai nói đừng thay đổi.

Chương 3089

Chẳng phải Quế đã nói với Ngân Thời là nhất định đừng thay đổi sao.

Bây giờ thì hay rồi, hai người họ đều thay đổi đến mức ngay cả mẹ ruột cũng không nhận ra.

Y biết Ngân Thời hiện tại là một trong những nguyên lão của Dạ Thỏ Tộc, còn Quế gần đây cũng dường như đang thay đổi lộ tuyến, đề xuất cương lĩnh.

Sự thay đổi quả thực rất lớn.

Sao lúc nào cũng là ngươi.

Thấy Đỗ Lan, Cao Sam Tấn Trợ liền đau đầu.

Lần trước Đỗ Lan đã phá hỏng kế hoạch của y, lần này chắc chắn lại không có ý tốt.

Ở đâu có phản diện, ở đó có ta.

Đỗ Lan nói: Sư phụ của ngươi có lẽ đã dạy ngươi làm những điều đúng đắn, dạy ngươi làm việc tốt, nhưng chắc chắn không dạy ngươi cách làm chuyện xấu, cách làm một phản diện đạt chuẩn, cho nên kế hoạch của ngươi đầy rẫy sơ hở.

Sư phụ ngươi chắc chắn sẽ phải khóc rống.

Ngươi tìm chết.

Nghe người khác bôi nhọ sư phụ mình, Cao Sam Tấn Trợ đã không kìm được đao, cho dù không chém chết đối phương, cũng phải ra đao.

Ngươi muốn báo thù, tại sao không đi tấn công Thiên Nhân, tại sao chỉ chằm chằm vào Mạc Phủ, ngược lại còn hợp tác với Thiên Nhân.

Đỗ Lan hỏi: Ngươi hẳn biết kẻ mang sư phụ đi là Thiên Đạo Chúng chứ.

Cao Sam Tấn Trợ đương nhiên biết, nhưng sức mạnh của y quá nhỏ yếu, nếu đối kháng Thiên Nhân, bất cứ lúc nào cũng có thể bị tiêu diệt.

Sức mạnh của Thiên Nhân quá mạnh, đúng là một khoảng cách tuyệt vọng.

Thiên Nhân đã tung hoành vũ trụ từ rất lâu rồi, thuyền của họ kiên cố, pháo của họ lợi hại, khoa kỹ tiên tiến.

Cao Sam Tấn Trợ không có gì cả, chỉ có thể nhặt nhạnh một ít vật liệu vụn khoa kỹ của Thiên Nhân, dùng những vật liệu vụn này cũng chỉ có thể đối kháng Mạc Phủ.

Thành thật mà nói, đối phó Mạc Phủ cũng rất miễn cưỡng.

Y đã lập ra rất nhiều kế hoạch, nhưng đều chưa thành công.

Chẳng hạn như lợi dụng cơ hội lễ hội, dùng robot pháo lễ để oanh tạc tướng quân đang dự lễ, kết quả không thành công.

Sau đó lại chuẩn bị dùng yêu đao Hồng Anh phát động chính biến, kết quả vẫn thất bại.

Hai lần trực tiếp tấn công Mạc Phủ không có tác dụng, y cũng đã rút kinh nghiệm, lui một bước cầu thứ yếu, trước tiên làm suy yếu Chân Tuyển Tổ, trước tiên cắt bỏ cành lá, sau đó mới chặt cây.

Sao không nói gì nữa.

Xem ra ngươi cũng biết kẻ thù là Thiên Đạo Chúng, chỉ là có lòng giết giặc nhưng không đủ sức xoay chuyển trời đất, cho nên đặt mục tiêu vào Mạc Phủ, rồi khiến bản thân trông như đang nỗ lực, trông như đang báo thù, nhưng thực ra chỉ là giả vờ thôi, giả vờ mình đang trên con đường thành công, nhưng tất cả đều chỉ là giả tượng.

Đủ rồi.

Cao Sam Tấn Trợ đương nhiên biết mình đang làm gì, không cần bất kỳ ai lắm mồm nhắc nhở.

Đỗ Lan nhìn ra đối phương không ngu ngốc, lời mình nói từng câu từng chữ đều đâm trúng tim đen: Giận quá mất khôn, cho thấy ngươi còn có tự biết mình, biết được sự yếu kém của mình.

Nhưng sau khi biết sự yếu kém của mình, điều đầu tiên cần làm là tự mình lớn mạnh, chứ không phải nghĩ đến việc tiêu diệt người khác.

Điểm này ngươi đã làm được chưa.

Ngươi đang dạy ta làm việc.

Đỗ Lan nói: Ba người cùng đi, ắt có thầy ta ở trong đó, hiểu không.

Cao Sam Tấn Trợ thực sự không chịu nổi, kế hoạch của mình sắp bắt đầu rồi, Đỗ Lan lại đột nhiên xuất hiện lải nhải, phá hỏng hứng thú của mình.

Rõ ràng kế hoạch của mình rất tốt, chỉ cần tích tiểu thành đại là có thể thành công.

Ngươi nghĩ mình có thể thành công ư.

Nói thế này đi, ngươi làm suy yếu sức mạnh của Mạc Phủ, nhưng đồng thời Mạc Phủ cũng đang tăng cường sức mạnh của mình.

Điều này giống như một hồ bơi vừa cấp nước, vừa xả nước vậy.

Rốt cuộc là cấp nước nhanh hơn, hay xả nước nhanh hơn.

Ta nghĩ trong lòng ngươi hẳn đã rõ.

Chắc chắn là cấp nước nhanh hơn.

Cao Sam Tấn Trợ chỉ có một mình, y chỉ làm suy yếu Chân Tuyển Tổ, thậm chí không phải tiêu diệt Chân Tuyển Tổ.

Mạc Phủ có thể nhanh chóng bổ sung sức mạnh, có một lượng lớn võ sĩ cấp thấp sẵn lòng gia nhập Mạc Phủ.

Ngay cả khi tiêu diệt Chân Tuyển Tổ thì sao.

Mạc Phủ còn có hạm đội quân sự mua từ Thiên Nhân, hơn nữa các địa chủ ở khắp nơi cũng có vũ trang.

Một Mạc Phủ không còn, các địa chủ lại dựng lên một cái khác là được.

Chỉ cần suy nghĩ kỹ một chút là biết, kế hoạch của Cao Sam Tấn Trợ chỉ là gãi ngứa cho Mạc Phủ.

Những gì y làm đều vô nghĩa, đều là công cốc.

Nhưng tổng không thể không làm gì cả, dù sao sư phụ mình đã mất, mình nhất định phải báo thù, không báo thù là không được.

Còn về mục tiêu báo thù có chính xác hay không thì không quan trọng.

Ví dụ như hai vợ chồng có người ngoại tình, vợ ngoại tình, chồng chắc chắn sẽ đánh tình nhân.

Chồng ngoại tình, vợ chắc chắn sẽ đánh tiểu tam.

Lại ví dụ như có người bị tổn thương, liền muốn cả thế giới đều cảm nhận nỗi đau, trực tiếp trả thù dân thường, trả thù xã hội.

Khi báo thù, rất dễ làm tổn thương người vô tội, rất khó để chỉ báo thù kẻ thù.

Đỗ Lan nói: Ngươi bây giờ cái dáng vẻ này, giống như vợ ngoại tình, chồng lại đi đánh tình nhân.

Rõ ràng chuyện như vậy, kẻ đầu tiên sai là vợ ngươi, ngươi lại không truy cứu kẻ chủ mưu, thế là không đúng rồi, vô cùng không đúng.

Cao Sam Tấn Trợ trừng mắt nhìn Đỗ Lan, đã rất mất kiên nhẫn.

Nếu không phải trước đó giao thủ không chiếm được tiện nghi, y chắc chắn đã ra tay tấn công rồi.

Đỗ Lan cũng giống Thiên Nhân, quá mạnh rồi, nên chỉ có thể nhẫn nhịn đối phương lải nhải.

Thật là đáng ghét, tại sao những kẻ đáng ghét này lại mạnh đến vậy.

Cao Sam Tấn Trợ thực sự không thể hiểu nổi, tại sao kẻ thù của mình luôn mạnh mẽ đến vậy, mình rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể đánh bại họ.

Răng sắp nghiến nát rồi, thật là uất ức đến cực độ.

Nhìn khuôn mặt đối phương như bị táo bón, Đỗ Lan thấy một người không có sức mạnh mà lại cuồng nộ vô năng.

Nếu đối phương có sức mạnh chắc chắn đã phát động tấn công rồi.

Nếu tiếp tục thuyết giáo, đối phương phỏng chừng sẽ tức đến nổ tung.

Lời thật chỉ ra khuyết điểm luôn làm tổn thương người khác.

Đương nhiên, lời thật khen ngợi ưu điểm cũng có, nhưng ít.

Mọi người nói thật luôn chỉ ra khuyết điểm, nhưng rất ít khi chỉ ra ưu điểm.

Ngược lại, lời nói dối khen ngợi ưu điểm của người khác thì không thiếu, khiến người ta rất bất lực.

Cơn lốc lời thật của Đỗ Lan đã khiến Cao Sam Tấn Trợ tức đến nổ tung rồi, liệu có nên nói vài lời tốt đẹp an ủi đối phương một chút không.

Ví dụ như nói: ý chí báo thù cho sư phụ đáng khen, ví dụ như nói: người tuy lùn nhưng kiếm thuật không tệ, ví dụ như nói: bên cạnh có không ít thuộc hạ trung thành.

Ưu điểm thì thật không nhiều.

So với mục tiêu lớn lao là báo thù rửa hận, những ưu điểm này đều khó lòng giúp y hoàn thành mục tiêu.

Muốn lấy yếu thắng mạnh, nhất định phải có điểm lật kèo.

Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, tổng phải có một ưu thế thì mới được.

Chương 3090

Ngay cả khi loài người đối kháng với người Tam Thể, mọi phương diện đều bị người Tam Thể nghiền ép bằng cách hạ cấp chiều không gian.

May mắn thay, loài người vẫn có ưu thế là mưu kế để chống nghiền ép người Tam Thể.

Có điểm lật kèo để vượt qua người Tam Thể này, cuối cùng loài người mới có thể thiết lập uy hiếp.

Còn Cao Sam Tấn Trợ đối với Thiên Đạo Chúng, có thể nói là hoàn toàn không có điểm lật kèo, thật là khiến người ta tuyệt vọng khi nhìn thấy.

Đỗ Lan đã vô tình chỉ ra sự chênh lệch, đối phương mới phá phòng vỡ trận trên tâm lý.

Không có điểm lật kèo, thì chỉ có thể nhẫn nhịn.

Lấy bất biến ứng vạn biến là phương pháp duy nhất, lúc này quan trọng nhất là bảo toàn bản thân, lớn mạnh bản thân, phát triển bản thân, chờ đợi điểm lật kèo xuất hiện.

Nhưng Cao Sam Tấn Trợ không nghĩ như vậy, căn bản không muốn đợi, chỉ muốn nhanh chóng hoàn thành báo thù, để bản thân không ngừng bận rộn.

Đỗ Lan, vị đạo sư này, nhìn thấy cũng lắc đầu, bởi vì đối phương quá cao điệu phô trương, cao ngạo, sớm muộn gì cũng rước họa vào thân, đến lúc đó đừng nói báo thù, ngay cả bản thân mình cũng không bảo vệ được.

Cao Sam Tấn Trợ muốn báo thù cho sư phụ, nhưng tiếc là không có điểm lật ngược tình thế, nên chỉ có thể không ngừng phá hoại, nhắm vào Mạc Phủ, nhưng cuối cùng đều làm hại người dân thường.

Cách làm của Ngân Thời vẫn đúng hơn, bình thường giúp đỡ mọi người, lấy hắn thay đổi thiên hạ, chờ đến khi Thiên Nhân nội đấu, trực tiếp ra tay cũng coi như báo thù.

Đối với lời Đỗ Lan, Cao Sam Tấn Trợ hiểu nhưng hắn sẽ không nghe.

Không có điểm lật ngược tình thế, vậy thì tự mình tạo ra một điểm lật ngược tình thế.

Đỗ Lan nhìn ra đối phương căn bản không nghe mình, dù mình nói có lý lẽ đến đâu cũng vô ích.

Dù sao mình là muốn đối phương không làm gì cả, nhưng đối phương không làm gì cả thì làm sao tập hợp quân đội, làm sao đoàn kết đồng đội.

Lật đổ Mạc Phủ cũng giống như tiêu diệt ma phỉ, thành hay không thành không quan trọng, quan trọng là có một lý do.

Đỗ Lan cũng biết vòng lặp của bọn họ chính là như vậy, muốn thay đổi rất khó, trừ khi cho bọn họ sức mạnh đối kháng Thiên Nhân, trực tiếp giúp bọn họ đối kháng Thiên Nhân.

Đương nhiên còn một cách nữa, chính là nói cho bọn họ sự thật, đánh đổ lòng tin của bọn họ.

Cao Sam Tấn Trợ phát hiện Đỗ Lan đột nhiên cười một cách quái dị, không biết hắn bị làm sao, không khỏi hỏi: Ngươi còn muốn nói gì, cứ nói đi, dù sao ta tuyệt đối sẽ không nghe.

Ta biết, chỉ là nghĩ đến một chuyện hay ho.

Đỗ Lan có một kế hoạch hắc hóa toàn diện, chính là hy vọng xây dựng một mạng lưới phản diện bao vây Hư.

Đỗ Lan thật sự chẳng hề tôn trọng mình chút nào, đối mặt với lưỡi đao đang chờ thời cơ, đối phương còn có thể phân tâm suy nghĩ chuyện cười, Cao Sam Tấn Trợ cảm thấy mình bị coi thường, nhưng không còn cách nào, đối phương có thực lực đó.

Ta đã nói nhiều như vậy, tin rằng ngươi cũng đã hiểu tình cảnh của bản thân, nhưng ngươi không thể thay đổi, không có lựa chọn.

Ta rất hiểu ngươi, cũng rất thông cảm cho ngươi, nhưng chuyện ta sắp nói ra sẽ lật đổ tam quan của ngươi, ngươi sẽ rơi vào vực sâu còn sâu hơn, nên ta đang cân nhắc xem có nên nói hay không.

Vực sâu còn sâu hơn.

Khi có sư phụ, mình đã ở đáy thung lũng vực sâu không đáy, còn có chuyện gì có thể lay chuyển mình nữa sao.

Không còn nữa, căn bản không còn.

Ta đang ở dưới vực sâu.

Cao Sam Tấn Trợ lạnh lùng nói: Dù tỉnh táo hay ngủ say, đều có thể nghe thấy một giọng nói thì thầm, bảo ta dùng kiếm chém chết tất cả kẻ thù cản đường, đó là vực sâu báo thù.

Rất có hơi thở nghệ thuật, nhưng có một số chuyện vượt ngoài sức tưởng tượng của ngươi.

Ta quen rất nhiều người, bọn họ luôn nghĩ rằng tình huống của mình đã không thể tồi tệ hơn được nữa, chỉ có thể nói bọn họ quá lạc quan, chẳng biết gì về sự tồi tệ.

Đỗ Lan nói: Ngươi thật sự cho rằng khả năng chịu đựng của mình có thể chống đỡ được sao.

Thích nói thì nói.

Hơn nữa, nếu ta không muốn nghe, ngươi sẽ không nói nữa sao.

Cao Sam Tấn Trợ hiểu rõ loại người tự cho mình là đúng như Đỗ Lan, đối phương chắc chắn sẽ cưỡng ép truyền bá tư tưởng, căn bản sẽ không cân nhắc người khác có muốn nghe hay không.

Không tệ, ngươi hiểu ta đấy.

Đỗ Lan vui vẻ nói: Trên thế giới này, ta lại có thêm một tri kỷ.

Vậy thì ta sẽ nói cho ngươi sự thật quý giá này, thật ra sư phụ Tùng Dương của ngươi vẫn còn sống.

Xoẹt.

Vũ sĩ đao ra khỏi vỏ, hắn thật sự không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, mặc kệ Đỗ Lan trêu chọc mình thế nào cũng không sao, nhưng đối phương lại hết lần này đến lần khác vũ nhục ân sư của mình, vậy thì hắn không thể nhịn nữa.

Đỗ Lan đưa một ngón tay chặn trước cổ mình, vì lưỡi đao của Cao Sam Tấn Trợ nhắm vào cổ mà chém ngang qua, ngón tay chặn đúng vị trí có thể chặn được lưỡi đao.

Đao chạm vào ngón tay, không phải ngón tay đứt lìa, mà là lưỡi đao xuất hiện vết nứt.

Cao Sam Tấn Trợ chỉ cảm thấy mình chém vào một tấm sắt, đây là vũ sĩ đao được làm từ hợp kim vũ trụ, độ sắc bén và cứng rắn khác thường, nhưng đối phương lại dùng ngón tay chặn được lưỡi kiếm, lẽ nào cơ thể đối phương còn cứng rắn hơn cả kim cương sao.

Ta đã nói mà, ngươi không thể chấp nhận sự thật đâu.

Ta tận mắt thấy sư phụ chết ở nơi khác.

Cao Sam Tấn Trợ phẫn nộ nói: Sư phụ chết rồi, chúng ta đã hỏa táng thầy, ngươi nếu còn nói bậy, ta nhất định sẽ giết ngươi, cho dù bây giờ không giết được, sau này cũng sẽ giết, ngươi đừng hòng có ngày yên ổn.

Ngươi và đám người Chân Tuyển Tổ giống nhau, quá phong kiến mê tín, một chút cũng không biết mở mắt nhìn vũ trụ bao la này.

Ai nói với ngươi đầu rụng là nhất định chết.

Cơ giới nữ bồi bàn của quán rượu Đăng Thế Cư, đầu không biết rụng bao nhiêu lần, vẫn không phải là hoạt bát nhảy nhót sao.

Đỗ Lan tùy tiện đưa một ví dụ là có thể phá bỏ sự mê tín của đối phương.

Đó là người máy, đương nhiên không giống nhau, nhưng sư phụ của ta là người sống sờ sờ.

Nếu ta nói cho ngươi Tùng Dương không phải người, mà là một sinh vật kỳ lạ, không biết ngươi có tin không.

Đó là một loại sinh vật dù có chém bao nhiêu cái đầu cũng không chết.

Cao Sam Tấn Trợ im lặng, rất lâu sau mới nói: Bằng chứng, ta cần bằng chứng sư phụ vẫn còn sống.

Thiên Đạo Chúng vẫn còn vận hành, điều đó chứng minh sư phụ ngươi vẫn còn sống.

Đỗ Lan nói.

Hắn không thể hiểu được mối quan hệ giữa hai điều này, sư phụ và Thiên Đạo Chúng từ khi nào lại liên hệ với nhau.

Tại sao Thiên Đạo Chúng vẫn còn vận hành lại đại biểu cho sư phụ còn sống.

Đối phương rốt cuộc đang nói cái gì.

Thế giới này có một loại sinh mệnh thể, có sinh mệnh trường tồn, bất kể cơ thể chịu tổn thương gì cũng không chết, dù bị vũ khí năng lượng bốc hơi, cũng vẫn sống khỏe mạnh.

Loại sinh vật này không phải là sinh vật gốc carbon mà chúng ta hiểu theo nghĩa truyền thống, chúng không phải do cha mẹ sinh ra, mà là từ Long Mạch của hành tinh mà sinh ra.

Cao Sam Tấn Trợ càng thêm im lặng, rõ ràng hắn biết Đỗ Lan muốn nói gì, khẳng định là muốn nói sư phụ Tùng Dương là thể sống Long Mạch, chém đầu cũng không chết.

Đỗ Lan cho đối phương thời gian tiêu hóa.

Rơi vào sự im lặng quỷ dị, lẽ ra kế hoạch ám sát đã bắt đầu, trên chuyến tàu mà Cận Đằng Huân đang đi, Y Đông Áp Thái Lang sẽ phát động tấn công.

Thổ Phương Thập Tứ Lang không có mặt, chỉ có Xung Điền Tổng Ngộ, không có gì đáng lo ngại.

Dù sao còn có Quỷ Binh Đội phối hợp, nội công ngoại kích, Chân Tuyển Tổ tất nhiên không phải đối thủ.

Nhưng bây giờ, kỳ vọng chiến thắng đã tan biến, sự thật về việc sư phụ chưa chết đang giáng mạnh vào Cao Sam Tấn Trợ.

Nếu sư phụ không sao, tại sao không tìm chúng ta.

Cao Sam Tấn Trợ lập tức nghĩ đến lẽ nào bọn họ đã bị sư phụ bỏ rơi sao.

Ngươi đúng là một đứa trẻ chưa lớn, còn cần sư phụ đến tìm các ngươi sao.

Đỗ Lan nói: Hơn nữa, nếu ngươi sống mấy ngàn năm, thật sự sẽ bận tâm đến những học trò đã ở bên mình vài năm sao.

Giống như ngươi đi tàu hỏa, có nhớ những hành khách đã cùng đi du lịch không.

Các ngươi đối với hắn chỉ là một đoạn nhạc đệm nhỏ, chẳng đáng nhắc đến.

Một người đã sống mấy ngàn năm, vài năm thời gian đối với hắn có lẽ chỉ là vài ngày, qua rồi cũng quên.

Mặc dù là ân sư đã biến bọn họ thành võ sĩ, đối với bọn họ mà nói ân sư lớn như trời, là sư phụ đã định hình võ sĩ đạo, khai sáng cuộc đời bọn họ.

Nhưng đối với Tùng Dương, tiện tay giúp vài đứa trẻ trở thành võ sĩ chuyện đó căn bản không đáng gì, giống như tiện tay cho người ăn xin vài đồng tiền vậy, tùy ý, không hề quan trọng.

Sư phụ căn bản không bận tâm.

Cao Sam Tấn Trợ tiếp tục im lặng, nhưng lòng hắn đã rối bời.

Nếu thật sự như vậy, vậy bọn họ còn nỗ lực vì cái gì.

Cái gọi là thù hận chẳng qua chỉ là một làn khói bụi, một bọt nước, hoàn toàn là chuyện vô bổ, bèo dạt mây trôi không có gốc rễ.

Sư phụ không chết, hắn chỉ là không bận tâm, nên mới không tìm bọn họ.

Cái gọi là thù hận cũng chỉ là bọn họ đơn phương tự cảm động.

Thậm chí sư phụ còn cười nói vui vẻ với Thiên Đạo Chúng, coi sự báo thù của bọn họ như một trò cười.

Bọn họ chính là những con khỉ đáng cười, mọi hành vi đều vô nghĩa, trong chớp mắt đã rơi vào chủ nghĩa hư vô.

Chương 3091

Các ngươi đã nhầm đối tượng báo thù, Mạc Phủ từ trước đến nay chưa từng làm hại các ngươi.

Chính là sư phụ các ngươi và Thiên Đạo Chúng đã làm tổn thương chân tâm của các ngươi, nên muốn báo thù thì nên nhắm vào Thiên Đạo Chúng và Tùng Dương, chỉ có như vậy sự báo thù của ngươi mới có ý nghĩa.

Đỗ Lan thì thầm như một ác ma, muốn Cao Sam Tấn Trợ chuyển dịch mối hận thù đi đối kháng Thiên Đạo Chúng.

Tùng Dương không chết, tin tức này quá chấn động, trực tiếp lật đổ tam quan của Cao Sam Tấn Trợ.

Điều kinh ngạc hơn là Tùng Dương có sinh mệnh trường tồn, vài năm trong giới giáo dục đối với hắn căn bản không làm nên gợn sóng, hắn không bận tâm.

Mặc dù vài học trò của Tùng Dương vì báo thù mà đánh sống đánh chết, nhưng Tùng Dương không quan tâm, vô vị.

Đây mới là điều tổn thương nhất, thật là một tấm chân tình đổi lấy hư tình.

Một bên khác, vụ ám sát Chân Tuyển Tổ đã bắt đầu, Cận Đằng Huân rất bất đắc dĩ, vì mọi thứ đều bị Đỗ Lan nói trúng, người ra tay chính là Y Đông Áp Thái Lang, lính mới của Chân Tuyển Tổ.

Hắn tuy là lính mới, nhưng rất mạnh, Cận Đằng Huân cũng rất tôn trọng hắn, để hắn làm quân sư, nhưng kết quả đối phương vẫn muốn hắn chết.

Thời gian không đủ a, Cận Đằng Huân đã bắt đầu xây dựng cơ chế tuyển chọn, nhưng thời gian không đủ, chưa kịp xây dựng thì nội loạn đã bắt đầu.

Trên tàu, Y Đông Áp Thái Lang phát động tấn công, hắn không phải một mình, mà là một nhóm người.

Còn người bảo vệ Cận Đằng Huân chỉ có một, Xung Điền Tổng Ngộ.

Cho dù chỉ có một người, cũng không dễ đối phó, phát hiện kẻ địch có ý đồ bất chính, Xung Điền Tổng Ngộ cuối cùng không còn lêu lổng, tiêu cực làm việc nữa, mà là chờ thời cơ, bất cứ lúc nào cũng có thể rút đao chém.

Không có gì phải nói, phát động tấn công.

Trong không gian chật hẹp, không thể phát huy ưu thế số đông, nên Xung Điền Tổng Ngộ một mình trấn giữ cửa ải, không cho kẻ địch có cơ hội tiếp cận Cận Đằng Huân.

Tại sao không dùng vũ khí nóng, tại sao không dùng bom chứ.

Đây là nội loạn do ngươi thiết kế mà, sao không dùng vũ khí nóng.

Đỗ Lan không nhịn được hỏi Cao Sam Tấn Trợ, nếu đổi thành bom, trực tiếp nổ tung xe lửa không phải dễ hơn sao.

Cao Sam Tấn Trợ cũng không biết, hắn giờ không có tâm trạng suy nghĩ những chuyện này.

Trực tiếp dùng thuốc nổ để tiến hành ám sát bão hòa, mới là cách tốt nhất, dựa vào vũ sĩ đao chiến đấu thì có vẻ hơi nhỏ nhặt rồi.

Đỗ Lan tiếp tục phê bình.

Trận chiến trên xe lửa vẫn tiếp diễn, Đỗ Lan không nhịn được nói: Đây đã không còn là ám sát nữa rồi, đây hoàn toàn là tấn công trực diện, quả nhiên sát thủ đều không thích ẩn nấp, đều là giết sạch tất cả nhân chứng.

Nhưng phương pháp ám sát có nhiều như vậy, tấn công trực diện quá yếu.

Thật sự muốn ám sát có rất nhiều cách, hạ độc, bom, súng lạnh, tóm lại đều có thể hoàn thành công việc trong lúc thần không biết quỷ không hay.

Mà công khai phản bội, sau đó dùng vũ sĩ đao đấu, rốt cuộc đây là loại ám sát gì.

Y Đông Áp Thái Lang còn là quân sư nữa chứ, lẽ nào thật sự cho rằng kế hoạch như vậy có thể thành công.

Hắn dựa vào cái gì mà cho là có thể thành công.

Chỉ vì đông người.

Nhưng đông người cũng phải xét đến địa hình toa xe lửa chứ, người còn không đứng thẳng được, ám sát thế nào.

Hơn nữa, càng nhiều người biết, khả năng thông tin bị tiết lộ càng lớn.

Tóm lại vụ ám sát này, Đỗ Lan không hiểu, cho dù có Quỷ Binh Đội phối hợp, nhưng Quỷ Binh Đội dù có đến bao vây thì sao.

Chẳng phải cũng chỉ lãng phí tài nguyên sao.

Thật sự không hiểu nổi, nhưng thôi vậy, loại người này ngay cả mình muốn gì cũng không biết, thì làm sao có thể nghĩ ra cách hay ho gì chứ.

Quan trọng nhất là, đây vẫn là lỗi của ngươi, Cao Sam Tấn Trợ, làm việc xấu đến mức này, quá thất bại rồi.

Đỗ Lan phát hiện đối phương vẫn còn đang trong cơn chấn động, có thể hiểu được, dù sao cũng là bị người mình tin tưởng nhất bỏ rơi, cả cuộc đời đều đảo lộn, ý nghĩa cuộc sống cũng biến mất, trong lòng vừa ấm ức vừa đau buồn, còn có chút phẫn nộ.

Thật hy vọng mình không biết tất cả những điều này, nếu không biết sư phụ còn sống, thì Cao Sam Tấn Trợ cũng đang trên con đường thành công, cũng là hạnh phúc.

Cho dù thất bại liên tục, thì cũng càng thất bại càng dũng cảm, cũng càng ngày càng gần thành công.

Nhưng bây giờ hắn nhận ra mình đã đi trên con đường sai lầm, càng ngày càng xa thành công, hoàn toàn không biết mình nên làm gì.

Tại sao không học Tùng Dương, về nông thôn mở một võ đường kiếm đạo, đi giáo dục nhiều thanh niên hơn.

Đỗ Lan nói: Ta nghĩ điều ngươi ngưỡng mộ không phải là Tùng Dương, mà là một loại tinh thần mà Tùng Dương đại diện, một loại tinh thần chia sẻ kiến thức của mình cho trẻ em.

Tùng Dương tuy đã rời đi, nhưng ngươi có thể trở thành Tùng Dương, sau đó bồi dưỡng nhiều Tùng Dương hơn.

Đương nhiên khi ngươi giáo dục, cũng có thể lồng ghép một số tư tưởng phản kháng Thiên Nhân, truyền bá một số điều kiện cần thiết để phản diện thành công.

Ý nghĩa cuộc đời không phải Tùng Dương ban cho ngươi, mà là tự mình tìm kiếm.

Cao Sam Tấn Trợ vẫn không phản ứng, hắn suy nghĩ tới lui chỉ đi đến một kết luận, nhất định phải đi tìm Tùng Dương hỏi cho rõ ràng, nhất định phải biết những học trò như bọn họ rốt cuộc có trọng lượng trong lòng sư phụ hay không.

Chắc chắn là không có trọng lượng, nếu có thì đã sớm đến tìm bọn họ rồi.

Rút quân.

Cao Sam Tấn Trợ không thể chờ đợi thêm nữa, phải quay về.

Tại sao.

Các thuộc hạ không hiểu, rõ ràng bọn họ đã sắp hình thành vòng vây, chắc chắn có thể tiêu diệt Cận Đằng Huân, bây giờ rút quân, chẳng phải lãng phí những chuẩn bị ban đầu sao.

Chúng ta đã chuẩn bị xong, nếu Y Đông Áp Thái Lang không thành công, chúng ta sẽ dùng bom phá hủy xe lửa, nhất định có thể thành công.

Thuộc hạ vẫn động não, chỉ là đặt bom vào kế hoạch B, cũng không biết nghĩ thế nào.

Nếu đã nghĩ đến Y Đông Áp Thái Lang có thể thất bại, vậy tại sao không dùng bom ngay từ đầu.

Đỗ Lan thật sự rất muốn biết tại sao.

Thuộc hạ nhìn Đỗ Lan, đương nhiên nói: Biện pháp bảo hiểm đương nhiên phải dùng sau khi thất bại.

Vậy tại sao không thành công ngay từ đầu.

Tại sao cứ phải đợi một lần thất bại.

Đỗ Lan phản hỏi.

Không thất bại, biện pháp bảo hiểm sẽ vô dụng a.

Vậy thì, trực tiếp thành công, không phải tốt hơn sao.

Dùng ngay từ đầu, còn gọi là biện pháp bảo hiểm gì.

Hai người tranh luận về việc kế hoạch B nên dùng ngay từ đầu, hay nên dùng sau khi kế hoạch A thất bại.

Đỗ Lan cho rằng nên đặt kế hoạch B có tỷ lệ thành công cao hơn lên trước.

Nhưng thuộc hạ cho rằng nên dùng kế hoạch A có tỷ lệ thành công thấp trước, kế hoạch B làm bảo hiểm, nếu ngược lại, kế hoạch B dùng trước, kế hoạch A dùng sau, nếu kế hoạch B thất bại, kế hoạch A càng không thể thành công.

Hai người không ai thuyết phục được ai, Đỗ Lan bó tay.

Thật ra đều có lý, chỉ là suy nghĩ không giống nhau.

Thuộc hạ đã phát hiện Y Đông Áp Thái Lang không đủ sức: Cận Đằng Huân chỉ có một vệ sĩ, hắn còn không giết nổi, thật là thất vọng, cái gọi là quân sư của Chân Tuyển Tổ trình độ cũng chỉ có vậy.

Phải đó, quá thất vọng, ban đầu còn tưởng hắn có bản lĩnh gì, vẻ mặt rất ghê gớm, kết quả chỉ có vậy sao.

Trong toa xe, Xung Điền Tổng Ngộ người dính máu tươi của đồng đội, lẽ ra bọn họ có thể cùng nhau tác chiến, nhưng kết quả lại chia xa.

Cận Đằng Huân không ngăn cản Xung Điền Tổng Ngộ, trong lòng hắn vẫn nặng tình cũ, đồng đội cũ vẫn quan trọng hơn đồng đội mới.

Ta đúng là sai, đồng đội thật sự quá hẹp hòi, ta nên đưa ra một mục tiêu, để mọi người trở thành những đồng chí cùng sát cánh chiến đấu.

Cận Đằng Huân nhìn những võ sĩ bị chém chết, bi thương nói.

Không còn cơ hội nữa.

Y Đông Áp Thái Lang thấy thuộc hạ đều bị giết, đích thân ra tay, kiếm pháp của hắn vô cùng tinh xảo, giao chiến với Xung Điền Tổng Ngộ bất phân thắng bại.

Đội trưởng đội một sao.

Kiếm thuật thiên phú của ngươi quả nhiên kinh người, tuổi còn trẻ đã có thực lực như vậy không hề đơn giản, nhưng ngươi là đồng bọn của Cận Đằng Huân, vậy thì đừng trách ta.

Hai người trong toa xe chật hẹp không ngừng vung kiếm, kiếm khí bao quanh.

Liên tục chú ý dưới chân, vì thi thể cản trở.

Khi chiến đấu nếu bị vấp ngã, đó tuyệt đối là chí mạng.

Hai người đều học kiếm thuật ở võ đường nông thôn, một người là thiên tài, một người là kẻ nỗ lực.

Y Đông Áp Thái Lang thấy Xung Điền Tổng Ngộ không nói gì, liền tiếp tục khiêu khích đối phương nói: Ta biết ngươi thiên phú rất tốt, cũng biết ngươi bình thường tuy giả vờ thờ ơ, nhưng âm thầm lại nỗ lực luyện tập.

Nhưng ta muốn nói cho ngươi biết, ta bất kể lúc âm thầm hay lúc bình thường, đều đang nỗ lực.

Xung Điền Tổng Ngộ chỉ âm thầm nỗ lực, còn hắn thì nỗ lực gấp đôi.

Không có thiên phú, có nỗ lực nữa cũng vô ích.

Xung Điền Tổng Ngộ lạnh lùng nói.

Chương 3092

Vậy thì dùng thắng bại phân định đi.

Y Đông Áp Thái Lang cũng không tức giận, trong mắt hắn Xung Điền Tổng Ngộ căn bản không đủ nỗ lực, không thể phát huy thiên phú.

Lưỡi kiếm sáng loáng, ghế ngồi bị chém đôi, bốn mắt nhìn nhau đầy sát khí, võ sĩ tử chiến không lùi.

Xung Điền Tổng Ngộ từ trước đến nay chưa từng nghiêm túc đến vậy, đã quên mất bao lâu rồi chưa trải qua cuộc đấu sinh tử căng thẳng như thế này, điều này không chỉ liên quan đến bản thân, mà còn liên quan đến sinh mạng của tổ trưởng, tuyệt đối không thể thua.

Mặc dù liên tiếp các trận luân chiến đã tiêu hao rất nhiều thể lực, nhưng hắn cố gắng hết sức che giấu sự suy yếu của mình.

Giao đấu giữa cao thủ, đặc biệt là loại sinh tử đối kháng này, bất kỳ chi tiết nhỏ nào cũng sẽ thay đổi kết quả trận chiến.

Toa xe chật hẹp, thi thể cản trở chân, kiếm pháp tinh mật, Y Đông Áp Thái Lang nhạy bén cảm nhận được kiếm lực của Xung Điền Tổng Ngộ không còn như ban đầu, biết đối phương thể lực tiêu hao rất lớn, tinh thần lực cũng bắt đầu khó duy trì, liền nói: Ngươi sẽ chết ở đây, nếu ngươi đủ nỗ lực sẽ không như vậy.

Nhưng ngươi cố chấp ở trước mặt người khác giả vờ lười biếng, cũng không biết có ý nghĩa gì, lẽ nào không biết lãng phí là thời gian của chính mình sao.

Xung Điền Tổng Ngộ cuối cùng cũng mở miệng nói: Loại chú như ngươi căn bản không hiểu, vì như vậy rất ngầu.

Giống như một học sinh học rất giỏi, rõ ràng bình thường đều chơi bời, nhưng lại âm thầm nỗ lực học tập, luôn duy trì thành tích xuất sắc, như vậy các bạn học đều sẽ cho rằng hắn rất ngầu, rất lợi hại.

Ha ha, đúng là suy nghĩ ấu trĩ, đó cũng chỉ là trong một đám vô dụng, mới có thể duy trì thứ hạng thành tích của mình.

So với thiên tài thực sự, loại giả vờ này chỉ lãng phí thời gian.

Còn ta thì bất kể ngày đêm, bất kể trước mặt hay sau lưng đều đang nỗ lực, hơn nữa thiên phú của ta không hề kém ngươi.

Ngươi bây giờ chắc chắn đang nghĩ tiếp tục nói chuyện để hồi phục thể lực, nghĩ nhiều rồi.

Y Đông Áp Thái Lang xoẹt một tiếng ra tay, chém kiếm lên.

Xung Điền Tổng Ngộ trong lòng chua xót, lúc này Thổ Phương Thập Tứ Lang lại vắng mặt, cái tên khốn đó rốt cuộc đang làm gì.

Mặc dù bình thường Xung Điền Tổng Ngộ luôn ám toán Thổ Phương Thập Tứ Lang, muốn thay thế hắn, nhưng vào thời điểm quan trọng, hắn vẫn hy vọng Thổ Phương Thập Tứ Lang có thể đến giúp đỡ, vì đối phương đáng tin cậy.

Chính vì đáng tin cậy, ban đầu hắn còn hy vọng chị gái mình có thể có một đoạn duyên phận với đối phương.

Nhưng Thổ Phương Thập Tứ Lang đã chọn đến Giang Hộ, chứ không làm con rể ở rể nhà Xung Điền, phụ lòng tình cảm của chị gái.

Vì vậy Xung Điền Tổng Ngộ mới nhắm vào Thập Tứ Lang, thật ra không phải hắn ghét đối phương, mà là không đáng cho chị gái mình.

Nếu ở lại nông thôn làm con rể cũng không tệ, gia đình Xung Điền

Tổng Ngộ cũng là địa chủ, còn Thổ Phương Thập Tứ Lang chỉ là hàn môn.

Cưới con gái nhà Xung Điền, đối với Thổ Phương Thập Tứ Lang đã là trèo cao.

Nhưng Thổ Phương Thập Tứ Lang không muốn như vậy, kiên quyết gác lại tình cảm, đến Đại Giang Hộ, đi theo Cận Đằng Huân xây dựng sự nghiệp.

Tuy nhiên, trở thành phó tổ trưởng Chân Tuyển Tổ thực ra cũng chẳng là gì, vì Chân Tuyển Tổ cũng chỉ là lực lượng vũ trang của đại quý tộc, tính ra không phải lực lượng vũ trang quốc gia.

Thậm chí có thể nói Mạc Phủ không có lực lượng vũ trang quốc gia, quân đội của tướng quân là của tướng quân, quân đội của quý tộc là của quý tộc, Chân Tuyển Tổ là một lực lượng vũ trang, không thuộc về tướng quân, cũng không thuộc về Mạc Phủ, mà thuộc về gia tộc Tùng Bình.

Đây chính là phong kiến.

Nếu là liên hôn với gia tộc Xung Điền, gia tộc Xung Điền cũng có phe phái, chỉ là gia tộc của hắn không có khả năng bồi dưỡng lực lượng vũ trang của riêng mình.

Tóm lại Thổ Phương Thập Tứ Lang đã chọn vào thành, chứ không ở lại nông thôn làm con rể.

Mặc dù có ân oán như vậy, nhưng vào thời điểm quan trọng, Xung Điền vẫn hy vọng Thổ Phương Thập Tứ Lang có thể đến giúp đỡ.

Cận Đằng Huân thì luôn đứng một bên, thần sắc nghiêm túc, không phải hắn không tham gia chiến đấu, mà là hắn không nỡ ra tay với đồng đội.

Hắn biết tất cả những chuyện này là do mình không xử lý tốt, mình chỉ có thể đoàn kết một bộ phận người, không thể đoàn kết tất cả mọi người, đây chính là công việc của mình không chu đáo, chính là lỗi của mình.

Làm sao có thể vì lỗi của mình mà đi chém những kẻ phản bội.

Cận Đằng Huân không làm được.

Keng, lưỡi kiếm và lưỡi kiếm va vào nhau, tia lửa bắn tung tóe, trong thời đại vũ trụ này, bọn họ lại dùng vũ khí lạnh để đối quyết, ánh sáng hồ quang từ mũi kiếm tựa như tà váy tiên nữ, ẩn chứa vẻ đẹp và sự duyên dáng chết chóc.

Xung Điền Tổng Ngộ xuất hiện vết thương trên người, thể lực không còn là khó khăn thật sự, mặc dù hắn đã rất mạnh, nhưng dù sao cũng là người.

Lúc này Quỷ Binh Đội cũng bắt đầu sử dụng kế hoạch B, hoàn thành vụ ám sát cuối cùng.

Mặc dù Cao Sam Tấn Trợ đã chuẩn bị rút lui, nhưng kế hoạch B đã chuẩn bị xong rồi, vậy thì cứ dùng thôi.

Cứu tộc trưởng của chúng ta, giết.

Vào thời khắc then chốt, chính là Thổ Phương Thập Tứ Lang đột nhiên dẫn Chân Tuyển Tổ xông ra, giao chiến với Quỷ Binh Đội, ngăn chặn kế hoạch của Quỷ Binh Đội.

Để đội viên chiến đấu với Quỷ Binh Đội, Thổ Phương Thập Tứ Lang điều khiển xe cảnh sát bay, đuổi kịp xe lửa, nhảy vào toa xe, xuất hiện một cách thật đẹp mắt.

Đứng trong toa xe, Thổ Phương Thập Tứ Lang không lập tức rút đao, mà tao nhã châm một điếu thuốc, giống như tiếp theo không phải là khổ chiến, mà là thời gian lười biếng ở công sở.

Thở ra một làn khói sâu, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Y Đông Áp Thái Lang, nói: Ngươi đừng tưởng rằng dùng chút âm mưu quỷ kế là có thể đuổi ta đi, âm mưu của ngươi và Quỷ Binh Đội đã bị chúng ta đập tan, đầu hàng đi, ngươi còn có thể đường hoàng như một võ sĩ mà chấp nhận phán xét.

Nếu thất bại, chắc chắn phải mổ bụng tự sát.

Tuyệt đối không thể thua, thua là vạn kiếp bất phục, hy vọng của cả gia tộc sẽ bị hủy diệt.

Mình không thể thua, tuyệt đối không thể thua.

Thật đáng ghét, Thổ Phương Thập Tứ Lang thật sự quá chướng mắt.

Hai người đều là hàn môn, Y Đông Áp Thái Lang tự cho mình không kém đối phương, nhưng kết quả lại là mình luôn ở dưới đối phương, chỉ có thể nói Chân Tuyển Tổ không biết nhìn người.

Rầm.

Ngay lúc này toa xe đột nhiên đứt rời, là do Quỷ Binh Đội dùng đại pháo.

Y Đông Áp Thái Lang không kịp phòng bị, người bay ra ngoài, thân thể phàm tục bị quăng khỏi toa xe, chắc chắn sẽ tan xương nát thịt.

Khoảnh khắc này hắn vẫn không hiểu tại sao Quỷ Binh Đội lại đột nhiên tấn công xe lửa, lẽ nào không biết mình vẫn còn trên xe sao.

Bọn họ không phải đồng đội sao.

Ngay lúc hắn cảm thấy mình sắp chết, thì chính là Cận Đằng Huân không kể hiềm khích cũ mà nắm lấy hắn, cứu lấy kẻ ám sát mình.

Y Đông Áp Thái Lang mắt trợn tròn, hoàn toàn ngơ ngác.

Người mình cho là đồng đội Quỷ Binh Đội không màng sống chết của mình, còn người mình cho là kẻ thù Cận Đằng Huân lại không ngại nguy hiểm cứu mình, đây là tình tiết gì vậy.

Tại sao lại cứu ta.

Chúng ta không phải đồng đội sao.

Cận Đằng Huân nói: Người của Chân Tuyển Tổ đều là những chiến hữu mà ta nguyện ý dùng sinh mạng để bảo vệ.

Phải dùng hành động thay lời nói.

Không có gì khiến người ta cảm động hơn hành động, lúc này Y Đông Áp Thái Lang cuối cùng cũng nhận ra mình đã có đồng đội từ lâu, chỉ là trước đây hắn cho rằng Cận Đằng Huân chỉ nói suông.

Nhưng bây giờ hành động hy sinh cứu người của Cận Đằng Huân đã chứng minh hắn không chỉ nói suông, mà là thật sự quán triệt lý niệm của mình.

Đây chính là đồng đội a.

Đỗ Lan bày tỏ thật cảm động đó nhỉ, lý niệm đồng đội của Cận Đằng Huân đã dẫn đến nội loạn, lại vì lý niệm đồng đội mà có thể kết thúc nội loạn, nhưng vấn đề là sự đi đi lại lại này đã dẫn đến rất nhiều hy sinh.

Giống như bài kiểm tra lòng trung thành giữa bạn trai và bạn gái, cuối cùng tuy chứng minh được đối phương trung thành, nhưng lại gây ra rất nhiều tổn thương.

Đỗ Lan nói: Muốn chứng minh đối phương có phải lời nói đi đôi với hành động hay không, thật sự vô cùng khó khăn.

Vì vậy vẫn cần có quy tắc, chế độ đảm bảo có người làm trái lời nói thì sẽ bị trừng phạt, như vậy sẽ giảm bớt hy sinh và chi phí a.

Cao Sam Tấn Trợ cũng hơi bội phục: Cận Đằng Huân quả thật là một võ sĩ, trong thời đại này có thể làm được lời nói đi đôi với hành động chính là nam tử hán chân chính.

Mặc dù là kẻ thù, nhưng đều là võ sĩ, không ảnh hưởng đến việc hắn tán thưởng Cận Đằng Huân.

Đỗ Lan lại nói: Những thành viên Chân Tuyển Tổ bị đánh chết có lời muốn nói, lẽ nào bọn họ không phải đồng đội sao.

Lẽ nào bọn họ đã trở thành vật tiêu hao sao.

Cao Sam Tấn Trợ không nói gì, ai sẽ quan tâm đến những người đã chết này.

Người đã chết rồi, không ai bận tâm.

Đỗ Lan thì cần phải phê phán kỹ lưỡng một chút, Cận Đằng Huân nếu thật sự coi mọi người là chiến hữu, thì nên giết Y Đông Áp Thái Lang, để báo thù cho đồng đội đã khuất.

Đều là đồng đội, có người chết, có người lại sống.

Cuối cùng Cận Đằng Huân vẫn không thể làm được cân bằng, Y Đông Áp Thái Lang là đồng đội, những người đã chết cũng là đồng đội, sinh mạng của Cận Đằng Huân chỉ có thể cứu một người, không thể cứu tất cả mọi người.

Chương 3093

Một đời chỉ có thể dùng một lần dịch chuyển tức thời.

Đỗ Lan nói tại sao một đời chỉ có thể dùng một lần, vì con người chỉ có một mạng, chỉ có thể vì một đồng đội mà chịu thương tổn.

Khi Cận Đằng Huân vì một đồng đội mà chết, thì không công bằng với những đồng đội khác.

Không lo ít mà lo không đều, hoặc là không cứu ai cả, hoặc là cứu tất cả, chỉ cứu một người, những người khác không cứu, thì không ổn lắm.

Nhưng Y Đông Áp Thái Lang đã cảm động đến mức rối tinh rối mù, cuối cùng cũng tìm được đồng đội.

Hắn sai, sai lớn, đáng lẽ không nên nghe Quỷ Binh Đội nói bậy, Chân Tuyển Tổ mới là tình yêu đích thực.

Sau bài kiểm tra này, hắn xem như đã xác định được đồng đội chân chính nằm trong Chân Tuyển Tổ.

Mình nhất định phải bảo vệ đồng đội, Y Đông Áp Thái Lang lập tức trở mặt, chuẩn bị cùng Chân Tuyển Tổ kề vai chiến đấu, đối kháng Quỷ Binh Đội.

Sau khi hắn được Cận Đằng Huân kéo lên xe lửa, lập tức đứng về phía Chân Tuyển Tổ, vung đao về phía Quỷ Binh Đội.

Dùng cái chết của mình báo đáp Chân Tuyển Tổ, cuối cùng hắn chết trong loạn quân.

Những người sống sót của Chân Tuyển Tổ cũng thoát vây, Quỷ Binh Đội không hoàn thành nhiệm vụ ám sát Cận Đằng Huân, mặc dù đã làm suy yếu Chân Tuyển Tổ, nhưng không thể lay chuyển sức mạnh của Mạc Phủ.

Chân Tuyển Tổ suy yếu, các gia tộc khác sẽ thử thôn tính hoặc thay thế Chân Tuyển Tổ.

Vì Mạc Phủ là nền tảng của vài gia tộc, Chân Tuyển Tổ chỉ là lực lượng vũ trang của một gia tộc, Chân Tuyển Tổ suy tàn rồi, còn có các gia tộc khác có thể thay thế, đối với Mạc Phủ căn bản không có ảnh hưởng lớn.

Nếu vài gia tộc trở mặt, đây mới là ảnh hưởng thật sự, trực tiếp quay về thời Chiến Quốc.

Nhưng hiển nhiên không thể trở mặt, chủ yếu là vì các gia tộc đều không thể thôn tính được người khác.

Chân Tuyển Tổ mất đi, còn có Hồi Kiến Tổ.

Vì vậy sự kiện lần này không giúp ích gì cho đại nghiệp của Quỷ Binh Đội, chỉ khiến Chân Tuyển Tổ nhận ra khuyết điểm, khiến Hồi Kiến Tổ mở rộng thêm.

Đối với Mạc Phủ không có ảnh hưởng gì.

Trước khi Quỷ Binh Đội rời đi, Đỗ Lan nói: Không phải Mạc Phủ cần địa chủ, mà là địa chủ cần Mạc Phủ, cho dù có đổi Mạc Phủ thành Nghị Hội, cũng chỉ là thay bình đổi rượu, không có gì thay đổi.

Cao Sam Tấn Trợ căn bản không có tâm trí suy nghĩ những chuyện này, bây giờ chỉ muốn đi chứng thực xem sư phụ có còn sống hay không.

Đỗ Lan cảm thấy chuyện này làm ra hoàn toàn vô nghĩa, có thể nói là hoàn toàn không có bất kỳ tiến bộ nào.

Trừ Y Đông Áp Thái Lang chết một cách mãn nguyện ra, những người khác đều không mấy hài lòng.

Ngay cả Đỗ Lan cũng không hài lòng, vì những người này căn bản không biết mình muốn gì, nói là đối kháng Mạc Phủ thối nát, nhưng căn bản không biết Mạc Phủ chỉ là một bàn thờ của liên minh địa chủ, đổi thành Nghị Hội cũng như vậy.

Không có nghĩa là Nghị Hội thì sẽ tiến bộ hơn Mạc Phủ.

Nhìn chung cả quốc gia, không có một ai chỉ ra vấn đề thực sự.

Cho dù có những võ sĩ cấp dưới bất mãn, muốn phản kháng, cũng chỉ chăm chăm vào Mạc Phủ, đều cho rằng lật đổ Mạc Phủ thì thiên hạ sẽ thái bình, căn bản không đưa ra được một phương án tốt hơn.

Từ gốc rễ mà xem, võ sĩ chính là vấn đề lớn nhất của xã hội này, nhưng võ sĩ không thể đưa ra một phương án thay thế võ sĩ.

Lật đổ các đại gia tộc, võ sĩ cũng sẽ trở thành bèo dạt mây trôi mà thôi.

Đỗ Lan thầm nghĩ dựa vào võ sĩ quả nhiên không ổn lắm, tính cục bộ của võ sĩ quá lớn.

Muốn dựa vào giai cấp võ sĩ để thay đổi xã hội này, đơn giản là nằm mơ.

Đáng tiếc dựa vào bách tính cũng không ổn lắm, dù sao chính trị địa duyên cũng là một vấn đề lớn.

Đỗ Lan biết ở một số nơi có hoàn cảnh địa lý nghèo khó, sẽ thực hiện chế độ song nguyên.

Cái gọi là chế độ song nguyên, chính là phân bố tài nguyên của một quốc gia không đều, có nơi tài nguyên phong phú, có nơi đặc biệt nghèo khó.

Ở nơi tài nguyên phong phú có thể đã là chủ nghĩa tư bản, còn ở nơi nghèo khó thì vẫn là chế độ nông nô, chênh lệch vô cùng lớn.

Đôi khi không phải bách tính không muốn lật đổ võ sĩ, nhưng vấn đề là làm được thì sao.

Trong quốc thổ hẹp dài này, không gian phát triển chỉ có vậy, mình lên nắm quyền chưa chắc đã chết thảm hơn.

Nông nô tuy không hay ho gì, nhưng ở nơi khan hiếm tài nguyên, nông nô ít nhất còn sống.

Vì vậy nông nô không những không phản kháng, mà còn bảo vệ chủ nô.

Vì chủ nô tuy bóc lột bọn họ, nhưng nếu gặp phải tai họa thật sự, vẫn phải bảo vệ nô lệ.

Chỉ lật đổ chủ nô không có ích, vì đất đai vẫn nghèo khó như vậy, nông nô dù có làm chủ, cũng sẽ nhanh chóng trở thành chủ nô mới, tiếp tục bóc lột người khác.

Đây là vì sinh tồn, không phải vì bản tính bọn họ tà ác.

Ở nơi đất đai nghèo khó, chính là như vậy, sức sản xuất thấp kém, quan hệ sản xuất tự nhiên cũng lạc hậu.

Cơ sở kinh tế quyết định thượng tầng kiến trúc.

Đối với quốc gia này mà nói, hoàn cảnh địa lý quá tệ, không có nông nghiệp, không có tài nguyên, nông dân dù có lật đổ võ sĩ thì sao.

Có thể chỉ là tự giết lẫn nhau mà thôi.

Vì vậy nông dân chỉ cần duy trì sinh tồn là đủ rồi, còn chuyện tự giết lẫn nhau thì giao cho võ sĩ đi.

Nông dân lật đổ võ sĩ, cũng chỉ có thể trở thành võ sĩ, không thể trở thành thứ gì khác.

Vì tài nguyên không cho phép bọn họ nâng cấp võ sĩ thành thứ gì khác.

Ở những nơi có điều kiện địa lý tốt hơn, sĩ nhân hòa nhập quý tộc có thể trở thành sĩ đại phu, bách tính hòa nhập sĩ đại phu có thể trở thành nhân dân.

Nhưng trong hoàn cảnh địa lý không có sự phát triển, bách tính hòa nhập võ sĩ cũng chẳng làm được gì, vì tài nguyên chỉ có vậy, rất nhanh lại sẽ biến thành võ sĩ và bách tính.

Vì cần có người đi tự giết lẫn nhau, đi bảo vệ lợi ích, đảm bảo sinh tồn.

Bách tính tuy bị võ sĩ bóc lột, nhưng ít nhất không phải đi tự giết lẫn nhau, nên bọn họ căn bản không có động lực thay thế võ sĩ.

Kinh tế nhìn chính trị, chính trị nhìn địa lý.

Đỗ Lan biết mình không thể kỳ vọng quá cao vào bọn họ, vì bọn họ cũng có tính cục bộ, hoàn cảnh địa lý hạn chế giới hạn trên phát triển của bọn họ, hạn chế trí tưởng tượng của bọn họ.

Không có sự phát triển, bọn họ ở trong lồng, chỉ có thể bảo vệ võ sĩ, võ sĩ chỉ có thể bảo vệ gia tộc, gia tộc hình thành Mạc Phủ hoặc Nghị Hội, rất khó có sự thay đổi.

Nhưng bây giờ đã là thời đại vũ trụ, còn có tài nguyên Long Mạch, nếu không thay đổi nữa thì không ổn lắm.

Hoàn cảnh địa lý thay đổi, có Long Mạch, có khả năng phát triển, bách tính hòa nhập võ sĩ cũng có thể.

Nhưng võ sĩ rất khó đưa ra một lý niệm phản đối chính mình, giống như sĩ đại phu không thể đưa ra lý niệm tiêu vong chính mình vậy, cần một ngoại lực, một tư tưởng bên ngoài.

Đỗ Lan bày tỏ ái dữ hòa bình của Bạch Si Vương Tử thì không tệ, mặc dù hắn là một Bạch Si, nhưng đúng là thà bị quái vật ăn thịt, cũng phải quán triệt ái dữ hòa bình.

Nếu bách tính và võ sĩ đều có thể chấp nhận thì tốt rồi.

Có Long Mạch, nếu còn không đột phá, thì quốc gia võ sĩ sẽ vĩnh viễn không thể nắm giữ vận mệnh của chính mình.

Nắm giữ vận mệnh chính là phải tìm ra phương hướng phát triển của chính mình, chứ không phải mãi làm con rối của Thiên Nhân.

Hiện tại bọn họ đều chưa tìm ra phương hướng, bách tính không có, võ sĩ không có, quý tộc cũng không có, bọn họ duy trì trò chơi ban đầu, không hề nhận ra Long Mạch có thể thay đổi hoàn cảnh địa lý.

Ái dữ hòa bình rất tốt, Bạch Si Vương Tử cũng là sư ngoại lai dễ niệm kinh.

Đỗ Lan biết có những lời mình nói không được tính, vẫn phải là người ngoài nói mới có hiệu quả.

Cùng một lời nói, người khác nhau nói có hiệu quả khác nhau.

Bạch Si Vương Tử đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát, thầm nghĩ lẽ nào là thú cưng của mình nhớ mùi vị của mình sao.

Thật là đáng yêu đó nhỉ, mặc dù có răng nanh sắc nhọn, móng vuốt sắc bén, sức mạnh cường đại, ánh mắt sắc sảo, nhưng vẫn là một con quái thú ngoài hành tinh đáng yêu, chỉ là khẩu vị hơi lớn.

Loại mập mạp như Bạch Si Vương Tử, đối phương một hơi có thể ăn vài cái.

Chương 3094

Không thể không nói, trong khoản buôn lậu vật chủng nguy hiểm này, hắn từ trước đến nay chưa từng khiến người ta thất vọng, là kẻ lũ giáo bất cải, không ngừng buôn lậu vật chủng xâm lấn từ hành tinh khác về Trái Đất, vui vẻ không biết mệt mỏi, cho dù có nguy cơ bị ăn thịt, cũng phải quán triệt ái dữ hòa bình, coi quái vật là sự tồn tại bình đẳng.

Nội loạn Chân Tuyển Tổ thật sự khiến người ta tức đến tăng huyết áp, vì căn bản không có ý nghĩa, giống như tình nhân thử lòng trung thành, sau đó hy sinh bạn bè, cuối cùng tình nhân cũng không ở bên nhau.

Nội hao vô nghĩa, cuối cùng không có người chiến thắng, ngay cả Quỷ Binh Đội cũng không coi là chiến thắng.

Chết nhiều người như vậy, cuối cùng không có gì thay đổi.

Đối với Chân Tuyển Tổ mà nói chuyện này vẫn chưa kết thúc, dù sao nội bộ xuất hiện kẻ phản bội câu kết với Quỷ Binh Đội, ai biết còn có phản đồ nữa không.

Vì vậy nhất định phải điều tra Chân Tuyển Tổ, nhất định phải phân chia quyền lực của bọn họ.

Đấu tranh nội bộ Mạc Phủ vẫn tiếp tục, Chân Tuyển Tổ căn bản không có thời gian thay đổi.

Cận Đằng Huân cũng rất bất đắc dĩ, nhưng chỉ có thể chấp nhận vận mệnh.

Lúc này Vạn Sự Phòng đón một vị khách, là bạn tốt của Thần Lạc, em gái của tướng quân, cũng chính là công chúa Mạc Phủ.

Xin Vạn Sự Phòng bảo vệ ca ca.

Công chúa hy vọng bạn tốt Thần Lạc có thể bảo vệ ca ca an toàn.

Mặc dù ca ca là tướng quân Mạc Phủ, về lý thuyết là người thống trị tối cao của Mạc Phủ, nhưng nội bộ Mạc Phủ cũng có đấu tranh quyền lực, có người thèm muốn ngai vàng tướng quân, hy vọng thay thế.

Thiên Nhân cũng rất vui lòng tiến cử một tướng quân bán nước hơn lên nắm quyền, nên tướng quân không an toàn.

Hiện tại tình hình Mạc Phủ rất phức tạp, có vài người đang nhìn chằm chằm ca ca như hổ đói.

Công chúa nói.

Ngân Thời là một võ sĩ, hắn đối với Mạc Phủ hiện tại vẫn khá hài lòng, không quá tốt, nhưng cũng không quá tệ, có thể chấp nhận.

Đối với tướng quân, hắn cũng quen biết, trước đây ở khu phố ca vũ kỹ đã gặp vài lần, tướng quân tính tình rất tốt, có thể nói là có dung nạp đại lượng, luôn bị trêu chọc, cũng không giận, quả thật là một người đáng được bảo vệ.

Nhưng nếu dính vào đấu tranh Mạc Phủ, bọn họ rất có thể phải đối mặt trực tiếp với Thiên Nhân, vì Thiên Nhân sẽ không ngồi yên không làm gì.

Đến lúc đó Dạ Thỏ Đạo Thống sẽ phải trực tiếp khai chiến với Thiên Đạo Chúng.

Thần Lạc đối mặt với lời cầu cứu của bạn tốt, đương nhiên chọn giúp đỡ.

Như vậy, chúng ta sẽ trở thành lực lượng của tướng quân, thật sự tốt sao.

Tân Bát tuy cũng thông cảm cho tướng quân, nhưng nếu bọn họ tùy tiện đứng về phe, sẽ gây thù chuốc oán.

Không có gì không tốt cả.

Ngân Thời nói: Trong thời loạn lạc này, không ai có thể tự mình giữ mình, chúng ta đều phải đưa ra lựa chọn của mình.

Nếu muốn cắm rễ trên Trái Đất, sớm muộn gì cũng phải bày tỏ lập trường.

Tướng quân này vẫn không tệ.

Thần Lạc cũng nói: Giúp đỡ bạn bè là nghĩa bất dung từ.

Đối với tướng quân mà nói, hiện tại Vạn Sự Phòng tuyệt đối là một sự hỗ trợ mạnh mẽ.

Tướng quân cũng khó xử, đối mặt với các gia tộc, đối mặt với Thiên Nhân thiện biến, những người mà hắn có thể dựa vào quá ít, chỉ có thể chiêu mộ hiền tài từ dân gian.

Đỗ Lan bày tỏ Hư nhìn thấy những điều này chắc chắn sẽ rất phẫn nộ, vì điều này hoàn toàn phù hợp với cách Hư nhìn nhận loài người, giả dối, tà ác, đầy rẫy tranh chấp, đơn giản là vô phương cứu chữa.

Hư muốn hủy diệt toàn thế giới.

Thật ra loài người có tranh chấp là chuyện bình thường, nhưng vì tranh chấp mà tiến hành nội hao vô nghĩa thì không cần thiết.

Còn về việc hủy diệt thế giới, Đỗ Lan đương nhiên phản đối.

Hắn hiểu suy nghĩ của Hư, đối với một thế giới hỗn loạn, nhất định phải đưa ra một tư tưởng thống nhất được tất cả mọi người chấp nhận, mới có thể khiến thế giới giảm bớt tranh chấp.

Nhưng vấn đề là mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình, không thể tất cả mọi người đều chấp nhận cùng một tư tưởng.

Rốt cuộc vẫn sẽ có những tiếng nói khác xuất hiện, vậy thì không thể tránh khỏi việc tự làm hại lẫn nhau.

Các triết gia cổ đại đều muốn đưa ra một tồn tại tuyệt đối không có mặt đối lập, để tất cả mọi người thống nhất dưới tư tưởng thống nhất này.

Nhưng vấn đề là cho dù là tồn tại tuyệt đối không có mặt đối lập, mọi người cũng đã đưa ra vài cái: Đạo, Mệnh, Lý, Vô, Phạm, Bỉ Ngạn, Thượng Đế, Tinh Thần Tuyệt Đối.

Có nhiều tồn tại tuyệt đối như vậy, thì lại phải đánh nhau.

Vì vậy có người đã nói, tất cả những điều này đều không đúng, chỉ có cái chết mới là vĩnh hằng.

Mọi người đều đi chết đi.

Cái chết đối với vạn vật đều như nhau, là tồn tại tuyệt đối, nên Hư đã chọn hủy diệt thế giới, chỉ cần hủy diệt thế giới, mọi phiền nhiễu đều biến mất.

Suy nghĩ rất hay, nhưng người khác không chấp nhận, năng lực của Hư cũng không thể hủy diệt thế giới.

Hư đã đưa ra ý tưởng hủy diệt vũ trụ, lập tức có những tiếng nói phản đối.

Ngay cả ái dữ hòa bình còn không thể khiến tất cả mọi người ủng hộ, huống chi là hủy diệt.

Đỗ Lan rất rõ ràng vạn vật vạn sự đều có người ủng hộ và người phản đối, và người ủng hộ và người phản đối cũng sẽ thay đổi, hôm nay bọn họ có thể phản đối, ngày mai có thể ủng hộ.

Vì vậy thế giới rất phức tạp, không tồn tại một tồn tại tuyệt đối.

Có người coi tài sản như mạng sống, thì có người coi tiền bạc như phân đất, có người quý trọng mạng sống, cũng có người hoàn toàn không tiếc tiểu mệnh.

Có người cầu sinh tồn, thì có người cầu hủy diệt.

Vì vậy thế giới chính là như vậy, nhưng Hư không thể chấp nhận một thế giới như vậy, không thể chấp nhận một thế giới đa nguyên, muốn hủy diệt thế giới.

Có một loại người luôn nghĩ đến việc báo thù thế giới, cho rằng mình sống không tốt, người khác cũng đừng hòng sống tốt.

Ngươi nói có đúng không.

Đỗ Lan tìm thấy Bạch Si Vương Tử.

Ngươi không được mời, tại sao lại xuất hiện ở đây.

Bạch Si Vương Tử dù sao cũng là vương tử của Ương Quốc Tinh, tuy không có quyền thừa kế, nhưng dù sao cũng là một vương tử.

Đương nhiên là vì ái dữ hòa bình.

Đỗ Lan nói: Ngươi có cảm thấy thế giới này quá ít người kiên trì ái dữ hòa bình không, có từng nghĩ đến việc hắc hóa không.

Đánh chết tất cả những người không tin ái dữ hòa bình, chỉ để lại những người tin tưởng, có từng nghĩ như vậy không.

Thành thật mà nói thật sự đã nghĩ như vậy, thực ra chỉ cần là con người, đều đã từng nghĩ đến việc tiêu diệt tất cả những người có quan điểm khác mình.

Ví dụ như người yêu học tập, muốn tiêu diệt những người không yêu học tập, ngược lại người ghét học tập muốn tiêu diệt những người yêu học tập.

Đáng tiếc nghĩ cũng vô ích, dù sao đồng thời tiêu diệt kẻ địch, mình có thể chết trước một bước.

Ngoài việc tiêu diệt, cũng có những cách khác, chính là tuyên truyền lý niệm của mình, chuyển hóa đối phương, khiến đối phương từ người phản đối trở thành người ủng hộ.

Đối mặt với người phản đối, bất kể là tiêu diệt hay chuyển hóa đều không dễ dàng.

Vương tử tin ái dữ hòa bình, ngay cả đối với dã thú cũng tin có thể cảm hóa bằng tình yêu, nhưng đối mặt với huynh đệ của mình lại không dám thân cận, vì những huynh đệ này vì vương vị mà thật sự dám ra tay tàn độc, một chút cũng không tin ái dữ hòa bình.

Đôi khi thật sự cảm thấy, nên tiêu diệt những kẻ này.

Không biết ngươi đang nói gì.

Bạch Si Vương Tử giả vờ ngốc.

Ta đến đây chính là để giúp ngươi tuyên truyền ái dữ hòa bình, có cảm động không.

Không cảm động.

Hắn biết Đỗ Lan lợi hại, nếu mình dính dáng đến Đỗ Lan, rất có thể sẽ gặp rắc rối, có thể bị cuốn vào tranh giành vương quyền.

Hắn rất rõ ràng một khi huynh đệ của mình nghi ngờ mình có mưu đồ bất chính, sẽ không nương tay.

Mình tuy tin ái dữ hòa bình, nhưng người khác lại không tin a.

Ngươi chắc chắn rất khổ não, rõ ràng ái dữ hòa bình vĩ đại như vậy, nhưng người tin tưởng lại quá ít, chắc chắn cũng có oán khí.

Ta giúp ngươi tuyên truyền, đến lúc đó mọi người đều tắm mình dưới ánh hào quang của ái dữ hòa bình.

Ngươi hình như là đạo sư phản diện, ái dữ hòa bình đáng lẽ là lý niệm mà phản diện ghét nhất mới đúng.

Vương tử nói.

Không không, đó chỉ là phản diện thông thường, phản diện vĩ đại thực sự, đều vừa tuyên truyền ái dữ hòa bình, vừa làm chuyện xấu.

Đó không phải là giả dối sao.

Ta nói chính là ngươi đó, vừa tuyên truyền ái dữ hòa bình, vừa buôn lậu sinh vật xâm lấn đến Trái Đất.

Đỗ Lan nói: Đối với vòng tròn nhỏ thì tuyên truyền ái dữ hòa bình, đối với người ngoài vòng tròn thì là hận thù và chiến tranh, ngươi chính là một bạo quân xuất sắc.

Chương 3095

Chỉ tốt với số ít người, xấu với đa số người.

Vương tử không còn gì để nói, mình quả thật là một kẻ xấu, hơn nữa còn là một kẻ xấu chỉ ái dữ hòa bình với quái thú.

Đừng nhìn nói gì, hãy nhìn làm gì, không phải tuyên truyền ái dữ hòa bình là người tốt.

Đỗ Lan nói: Đến đây đi, chúng ta cùng nhau ái dữ hòa bình, đánh chết tất cả những người phản đối ái dữ hòa bình, trở thành người thống trị cả vũ trụ đi.

Dùng ái dữ hòa bình làm cương lĩnh tà ác, ai dám phản đối, trực tiếp xông lên cho một trận đấm bốc, ngươi nói có tốt không, có sướng không.

Sướng hay không, không biết.

Nhưng huynh đệ của mình chắc chắn sẽ không tha cho mình.

Thiên Nhân cũng có đấu tranh quyền lực, điểm này hoàn toàn giống loài người, cũng khiến người ta thất vọng.

Loài người luôn hy vọng có một nền văn minh tốt hơn có thể làm thầy của mình, nhưng kết quả Thiên Nhân tuy có khoa học kỹ thuật cao, nhưng không có nghĩa là bọn họ có đạo đức cao.

Thực tế Thiên Nhân cũng giống loài người, không cao thượng hơn, cũng không thuần khiết hơn, cũng vì công danh lợi lộc mà đấu tranh.

Ương Quốc Tinh là một nền văn minh có thế lực khá lớn trong số Thiên Nhân, bọn họ đã nắm giữ kỹ thuật tiên tiến từ rất sớm, đã đặt chân vào vũ trụ, không dựa vào Long Mạch mà cũng đã đặt chân lên nhiều hành tinh.

Tuy nhiên Ương Quốc Tinh là nền văn minh đế chế, là sự kế thừa hoàng đế rất điển hình, thường xuyên xảy ra vở kịch cửu long đoạt đích các hoàng tử tranh giành ngôi vị.

Bạch Si Vương Tử, tức Cáp Tháp Vương Tử, tuy không đứng đắn, nhưng cũng là tam vương tử của Ương Quốc Tinh, nếu hai vị ca ca qua đời, hắn cũng có quyền thừa kế.

Chỉ là nếu Bạch Si Vương Tử thật sự lộ ra tài năng, các ca ca của hắn chắc chắn sẽ không tha cho hắn.

Tranh giành vương vị tàn khốc đến vậy, không hề có tình huynh đệ để nói, tất cả đều là đấu tranh phe phái.

Bạch Si Vương Tử không có phe phái, tự giải trí để tự bảo vệ mình.

Thiên Nhân tranh quyền đoạt lợi, cũng khiến rất nhiều loài người cảm thấy thất vọng.

Vì loài người hy vọng có chúa cứu thế chỉ đường, hy vọng có quân tử chế định lễ nghi, hy vọng có cường giả dẫn dắt thế giới phát triển.

Bất kể là tình tiết chúa cứu thế hay tâm lý sùng bái cường giả, tóm lại bọn họ đều hy vọng có một tồn tại cao thượng làm gương.

Nhưng Thiên Nhân rõ ràng không cao thượng, khoa học kỹ thuật của bọn họ rất mạnh, nhưng trình độ đạo đức lại gần như loài người, thì không thể gánh vác công việc dẫn dắt loài người hướng thiện được nữa.

Cũng nói lên rằng loài người vẫn còn phải vật lộn dài lâu trong hỗn loạn, vẫn phải trưởng thành trong mâu thuẫn, chỉ nghĩ thôi cũng đã rất mệt mỏi rồi.

Đã là Thiên Nhân, đã giảng về ái dữ hòa bình, thì nên nghiêm túc một chút, ủng hộ ái dữ hòa bình thì thành người của mình, không ủng hộ thì là kẻ thù, trực tiếp tiêu diệt, ngươi thấy thế nào.

Đỗ Lan nói.

Không thế nào cả, ngươi nói căn bản không phải ái dữ hòa bình.

Cáp Tháp Vương Tử không phải thật sự ngốc, hắn là giả vờ ngốc: Ngươi nói rõ ràng là thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Ái dữ hòa bình nên duy trì hòa bình, bác ái chúng sinh, ngươi lại dùng ái dữ hòa bình làm khẩu hiệu bài trừ dị kỷ, căn bản là giả dối.

Ái dữ hòa bình cũng giống như kiêm ái phi công, nghe có vẻ rất tốt đẹp, nhưng cho dù là Thiên Nhân nắm giữ khoa học kỹ thuật cũng không làm được.

Kiêm tương ái giao tương lợi yêu thương nhau, có lợi cho nhau, yêu người khác như yêu chính mình, cùng nhau thỏa mãn nhu cầu của đối phương, xây dựng một thế giới hoàn mỹ.

Tư tưởng của Mặc gia rất hay, nhưng làm sao thực hiện.

Làm sao để mọi người đều chấp nhận.

Mặc gia cuối cùng đã xây dựng trong nội bộ một chế độ quy tắc nghiêm ngặt, hoàn toàn giống như một phái Pháp gia, cơ chế trừng phạt vô cùng nghiêm khắc, một chút cũng không có vẻ kiêm ái.

Khẩu hiệu rất hay, nhưng khi thực hiện thì hoàn toàn biến chất.

Rốt cuộc làm sao để con người kiêm ái.

Không biết, dù sao mấy ngàn năm nay không ai biết.

Ái dữ hòa bình, chính là ý nghĩa của kiêm ái phi công, làm sao để làm được.

Đừng nói yêu, chỉ nói hòa bình, Thiên Nhân và loài người cũng chưa làm được, khắp nơi đều là chiến đấu.

Cáp Tháp Vương Tử cũng không biết làm sao để thực hiện ái dữ hòa bình, nên hắn chỉ giao lưu với dã thú, vì dã thú chỉ cần cho ăn no, là có thể ái dữ hòa bình.

Dã thú ăn no thì dừng lại, nhưng sinh mệnh trí tuệ ăn no rồi sẽ suy nghĩ, một khi suy nghĩ sẽ có tranh chấp.

Chỉ dừng lại ở giai đoạn dã thú của ái dữ hòa bình, không thể thăng hoa lên tầng diện sinh mệnh trí tuệ.

Điều Đỗ Lan nói thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, thực ra cũng là chuyện Mặc gia làm ở giai đoạn sau.

Thời Mặc Tử, Mặc gia rất vất vả, thường xuyên vì ngăn chặn chiến tranh mà đi khắp nơi, bình thường còn phải làm việc.

Đến giai đoạn sau, Mặc gia lại thực hiện chế độ nghiêm ngặt, bất kỳ ai vi phạm đều phải chịu trừng phạt.

Bạch Si Vương Tử vô cùng ghét Đỗ Lan dùng ái dữ hòa bình làm khẩu hiệu bài trừ dị kỷ, vì hành vi như vậy quá giả dối.

Yêu là dành cho người của mình, hòa bình là dành cho đồng minh, hận thù và chiến tranh là dành cho kẻ thù.

Đỗ Lan nói.

Ngươi nói căn bản không phải ái dữ hòa bình, ái dữ hòa bình là dành cho toàn vũ trụ, là có giá trị phổ quát.

Nhưng nếu có người muốn ngươi chết, ngươi cũng phải yêu đối phương sao.

Đỗ Lan hỏi.

Bạch Si Vương Tử không nói gì nữa, nếu có người muốn hắn chết, đương nhiên không thể yêu đối phương.

Nhưng hắn rất rõ ràng một khi ra tay tàn độc với kẻ thù, thì hắn không thể kiên trì ái dữ hòa bình nữa, sẽ mất đi tư cách.

Ái dữ hòa bình là tồn tại tuyệt đối không có mặt đối lập, là một lý niệm cao thượng, một khái niệm tuyệt đối, một tư tưởng thuần túy, người tay nhuốm máu không thể đạt được.

Nếu trong lòng có hận thù, làm sao có thể có tình yêu.

Vương tử nghiêm túc nói.

Lời này nói hay nhỉ, vậy nền tảng của tình yêu là gì.

Lẽ nào là bèo dạt mây trôi, lẽ nào là lâu đài trên không sao.

Đỗ Lan nói: Ta cho rằng yêu và hận chính là hai mặt đối lập, là nền tảng của nhau, khi ngươi tiêu diệt càng nhiều kẻ thù, hận thù của ngươi sẽ giảm bớt, đồng thời tình yêu sẽ tăng lên.

Nhưng nếu ngươi không giải phóng hận thù, thì hận thù của ngươi sẽ càng ngày càng nhiều, tình yêu sẽ càng ngày càng ít.

Ngươi nói có đúng lý này không.

Không đúng.

Yêu nên bao dung hận thù, yêu đứng trên hận thù.

Nếu tình yêu có mặt đối lập, tình yêu sẽ không thể phổ biến ra toàn thế giới, nên tình yêu nhất định phải là một tồn tại tuyệt đối, nhất định phải cao hơn hận thù.

Vậy ngươi nói cho ta biết nền tảng của tình yêu là gì.

Đỗ Lan hỏi.

Vương tử ngốc không trả lời được, dù sao hắn không phải Mạnh Tử.

Mạnh Tử trả lời nền tảng của tình yêu là tứ đoan, là tâm phân biệt đúng sai, tâm hổ thẹn, tâm trắc ẩn, tâm từ nhượng, điều hỗ trợ tình yêu là sự lương thiện ẩn sâu trong nội tâm mỗi người.

Tình yêu và hận thù mà Đỗ Lan nói giống như sự giảm bớt và tăng lên, là nền tảng của nhau.

Tiêu diệt càng nhiều kẻ thù, hận thù sẽ giảm theo số lượng kẻ thù, tình yêu sẽ tăng lên.

Ngược lại, hận thù tăng theo số lượng kẻ thù, tình yêu sẽ giảm.

Hoàn toàn là coi hận thù là nền tảng của tình yêu.

Sự khác biệt duy nhất giữa hai người là nhân tính bản thiện của Mạnh Tử tin rằng toàn nhân loại đều có thể từ sâu thẳm trong lòng chấp nhận tình yêu, bất kể thân phận địa vị, bất kể nam nữ già trẻ, đều có thể chấp nhận, sẽ có một ngày tình yêu tràn ngập khắp thế giới, thời đại hoàn mỹ sẽ mãi mãi tiếp diễn.

Nhưng lý thuyết của Đỗ Lan lại là yêu và hận cùng tồn tại, hận thù không thể biến mất, tình yêu cũng không thể chiếm toàn bộ thế giới, luôn có một góc sẽ tồn tại hận thù, bất kể phạm vi tình yêu rộng lớn đến đâu, cuối cùng sẽ có một ngày hận thù quay trở lại, dù nỗ lực thế nào cuối cùng cũng không thể tiêu diệt hận thù.

Vì hận thù biến mất, tình yêu cũng không thể đứng vững.

Sự khác biệt căn bản chính là tình yêu có thể bao trùm toàn thế giới hay không.

Vương tử ngốc khẳng định đồng tình với quan điểm của Mạnh Tử, cho rằng tình yêu có thể bao trùm toàn thế giới, tiêu diệt tất cả hận thù.

Chương 3096

Nhưng Đỗ Lan bày tỏ mình tin Lão Tử, phản giả đạo chi động điều ngược lại là động lực của Đạo, yêu và hận nhất định phải cùng tồn tại, yêu nhất định phải lấy hận làm nền tảng.

Vì ái dữ hòa bình, nhất định phải tiêu diệt kẻ thù.

Đỗ Lan nghiêm túc nói: Hãy thể hiện khí lượng của một vương tử đi, cuối cùng đạt được sự cân bằng giữa yêu và hận, hòa bình cũng sẽ đến.

Điều này không đúng, không nên lẫn lộn.

Vương tử lại vẫn muốn từ chối, nhưng đã rất chột dạ, vì những gì Đỗ Lan nói có thể thực hiện, còn lý niệm của vương tử thì không thể thực hiện.

Không thể thực hiện, lý thuyết có đẹp đẽ đến mấy cũng vô nghĩa.

Đừng từ chối, ngươi phải tin vào nội tâm của mình, đạt được sự cân bằng.

Lúc này Đỗ Lan giống như một Jedi trong Chiến Tranh Giữa Các Vì Sao, luôn miệng nói về sự cân bằng.

Trong Chiến Tranh Giữa Các Vì Sao, sự cân bằng của Nguyên Lực cũng có hai cách giải thích, một là Jedi cho rằng tiêu diệt tất cả Sith, đạt được cân bằng.

Một là sự cân bằng giữa ánh sáng và bóng tối ngang sức ngang tài.

Rõ ràng loại thứ nhất là nguyện vọng tốt đẹp, loại thứ hai mới là phương pháp có thể thực hiện được.

Đỗ Lan là muốn Bạch Si Vương Tử đi chiến đấu với kẻ thù, tạo ra sự cân bằng giữa yêu và hận.

Khung cảnh tươi đẹp có thể là lý tưởng cuối cùng, cuộc sống hiện tại vẫn nên thực tế một chút.

Đỗ Lan nói: Nghe lời ta không sai đâu, ngươi có thể trở thành chiến sĩ, trở thành một mặt của ái dữ hòa bình, mãi mãi chiến đấu với kẻ thù.

Ta không muốn.

Bạch Si Vương Tử từ chối, con đường này căn bản không phải hắn có thể đi, không có thực lực đó.

Hơn nữa hắn vẫn cho rằng yêu lớn hơn hận, không ngang bằng hận.

Hoàng tử ngốc kiên quyết cự tuyệt.

Hoàng tử ngốc kỳ thực không hề ngốc, sự ngốc nghếch chỉ là ngụy trang của y.

Dù sao, sinh ra trong hoàng thất, nếu không như đi trên băng mỏng, chắc chắn sẽ chết không nhắm mắt.

Cứ như đại ca của y, tài trí dũng mãnh song toàn, vậy mà một ngày kia bỗng dưng biến mất, thất tung, ngay cả thi thể cũng không tìm thấy.

Tài trí dũng mãnh cũng không đỡ nổi ám toán, vì vậy giả ngốc là cách tốt nhất.

Mặc dù Đỗ Lan nói rất hay, nhưng nếu Hoàng tử ngốc thật sự làm theo, đó mới là đi tìm cái chết.

Y căn bản không có căn cơ trên Ương Quốc Tinh, rao giảng tình yêu và hòa bình, lại còn muốn tiêu diệt kẻ thù, đơn giản là công khai đối đầu với nhị ca của mình.

Nhị ca của y là người kế thừa được mọi người ủng hộ, thế lực hùng mạnh, hơn nữa lại nhỏ mọn, đối với huynh đệ cũng sẽ không nương tay.

Nghĩ đến thôi đã thấy đáng sợ.

Ương Quốc Tinh tuy mạnh, nhưng thủ đoạn tranh quyền đoạt lợi lại không khác gì Mạc Phủ trên Địa Cầu, đều lấy ám sát làm chủ.

Loại bỏ tất cả những kẻ cản đường mình để ngồi vững vị trí người kế thừa.

Bên Mạc Phủ cũng tương tự, người kế thừa quyền lực của Tướng quân sẽ tìm mọi cách để loại bỏ Tướng quân, thông thường là hạ độc.

Nếu hạ độc không hiệu quả, sẽ trực tiếp binh biến, nói chung là phải loại bỏ Tướng quân.

Hoàng tử ngốc chắc chắn không muốn mình chết một cách vô duyên vô cớ.

Còn Đỗ Lan thì đang nghĩ đến một quốc gia đế chế cấp vũ trụ khác.

Đến thời đại vũ trụ, các nền văn minh hùng mạnh trong khoa học viễn tưởng luôn yêu thích chế độ đế quốc.

Kỳ thực chế độ đế quốc cũng được, nhưng một đế chế cấp vũ trụ lại cảm giác còn không bằng đế chế hai ngàn năm trước.

Hoàng đế vẫn chỉ là một trong số các địa chủ, chỉ là người đứng đầu chung của các địa chủ, căn bản chưa hoàn thành việc cải thổ quy lưu.

Trong vũ trụ rộng lớn đâu đâu cũng là chư hầu, hoàng đế chỉ là một người đứng đầu chung, không có năng lực thi hành chính lệnh.

Hoàng đế muốn thu thuế, các chư hầu cũng sẽ không nể mặt.

Kiểu đế chế này, hoàng đế chỉ là một vật trang trí, không có quyền đất đai, quyền kinh tế, quyền nhân tài, hoàn toàn dựa vào việc các chư hầu ủng hộ mình có nể mặt hay không.

Hoàng đế nên là địa chủ lớn nhất thiên hạ, chứ không phải giống chư hầu chỉ là một địa chủ bình thường, thậm chí là một địa chủ nhỏ.

Hoàng đế cũng phân theo thời kỳ, trước thời Tùy Đường thiếu quyền kiểm soát nhân tài, cần hoàng đế mạnh mẽ mới có thể mang lại sự phát triển ổn định.

Đến Tống Minh Thanh, năng lực của hoàng đế đã không còn quá quan trọng, vì nhân tài lưu động, dù hoàng đế không lâm triều, quốc gia vẫn vận hành.

Nhà Nguyên vì Nam Pha chi biến nên việc Hán hóa thất bại, cũng dẫn đến việc thống trị kết thúc chưa đầy trăm năm.

Rất nhiều đế chế cấp vũ trụ đều theo hình thức trước Tùy Đường, hoàn toàn dựa vào năng lực của quốc vương, quốc vương có thể trấn áp chư hầu thì vũ trụ thái bình.

Nếu quốc vương không trấn áp được chư hầu, thì là các loại nội đấu giữa chư hầu, thậm chí còn có chư hầu muốn lật đổ hoàng đế.

Không nắm giữ quyền nhân tài, ngay cả một quốc gia cường thịnh như nhà Đường cũng sẽ xuất hiện loạn An Sử.

Vì vậy, các đế chế vũ trụ, và đế chế trong Bài Ca Băng và Lửa, trong mắt Đỗ Lan hoàn toàn giống nhau, không có gì khác biệt.

Hoàng đế chỉ là một người đứng đầu chung, chỉ có thể khuếch trương ra bên ngoài, không có cách nào tái phân phối tài nguyên nội bộ, ngay cả việc Hán hóa cơ bản nhất cũng không làm được, tuy nói là hoàng đế, nhưng chỉ là hư danh.

Ngươi không có sức mạnh thì đi mượn đi, ví dụ như ngươi có thể mượn sức mạnh từ Học Viện Phản Diện, ta có thể cho ngươi mượn mấy triệu phản diện, đến lúc đó ngươi rao giảng tình yêu và hòa bình, đừng quên ta là được rồi.

Đỗ Lan nói, trong hoàn cảnh như vậy, đầu cơ tích trữ là chuyện vô cùng bình thường.

Ủng hộ một người kế thừa không được yêu thích, đánh cược một ván, nếu thắng thì là vạn lần báo đáp.

Chỉ cần đánh bại các chư hầu khác là được, căn bản không cần chế định chế độ tiên tiến nào, đánh nhau xong là ổn, trăm năm một vòng luân hồi.

Vì vũ trụ đều như vậy, Đỗ Lan bày tỏ mình hoàn toàn có thể ủng hộ Hoàng tử ngốc kế thừa đại thống.

Hoàng tử ngốc cũng nghe ra dã tâm của Đỗ Lan, chuyện đầu cơ tích trữ y cũng biết không ít.

Đều là chư hầu chọn một con rối làm hoàng đế, cuối cùng thậm chí còn thay thế luôn.

Nếu Đỗ Lan ủng hộ mình đánh bại nhị ca, đến lúc đó đối phương chắc chắn sẽ chiếm đoạt Ương Quốc Tinh, mình sẽ phải làm nô lệ mất nước, chắc chắn không được.

Trong Bài Ca Băng và Lửa có mấy gia tộc lớn, quốc vương chỉ là một trong số các gia tộc.

Quốc vương vừa chết, mấy gia tộc đều bắt đầu tranh đoạt vương vị.

Quốc vương chỉ có thể dựa vào sức mạnh gia tộc của mình, nhưng một gia tộc làm sao có thể chống lại dã tâm của các gia tộc khác.

Muốn làm vua, không thể trực tiếp lên ngôi, nên đánh khẩu hiệu bảo vệ dòng dõi quốc vương, hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu, gia tộc như vậy thường có thể nhanh chóng nhận được sự ủng hộ của mọi người.

Bởi vì hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu là một thái độ, tức là duy trì trật tự trước đó, những người được lợi dưới tay quốc vương trước không cần lo lắng gia tộc mới lên ngôi sẽ động đến họ.

Vì vậy họ có thể ủng hộ gia tộc mới này.

Tuy nhiên, thời gian dài rồi, thay thế quốc vương cũng là chuyện sớm muộn.

Vì vậy Hoàng tử ngốc cũng lo lắng Đỗ Lan cũng như vậy, ban đầu ủng hộ mình là để hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu, sau khi thành công sẽ loại bỏ mình.

Đỗ Lan thầm nghĩ tên mập này quả nhiên không ngốc, đúng là con cháu đế vương, sao cũng học qua lịch sử, cũng biết lịch sử đã xuất hiện rất nhiều chuyện đoạt quyền, nên không muốn trở thành con rối, không muốn bị người khác lợi dụng.

Nếu Đỗ Lan, với tư cách một thế lực độc lập, gia nhập cuộc tranh giành Ương Quốc Tinh, thì Hoàng tử ngốc chắc chắn có thể thắng, chỉ là y chắc chắn phải trả một cái giá rất lớn.

Giống như Lữ Bất Vi, sau khi ủng hộ Tần Trang Tương Vương lên ngôi, liền trở thành quốc tướng, còn có phong địa của mình, kiếm được rất nhiều tiền.

Nếu Đỗ Lan cũng ủng hộ Hoàng tử lên ngôi, chắc chắn cũng sẽ không thiếu quan cao lộc hậu báo đáp.

Nhưng Hoàng tử biết Đỗ Lan này quá nguy hiểm, một khi tiến vào trung tâm quyền lực của Ương Quốc Tinh, chắc chắn sẽ hô phong hoán vũ, đến lúc đó vương vị mình có được cũng không giữ nổi, thậm chí cả quốc gia cũng có thể bị cuốn vào chiến tranh.

Bởi vì Đỗ Lan nói là thông qua chiến tranh để tuyên dương tình yêu và hòa bình, đây chính là một bạo quân, sẽ khiến Ương Quốc Tinh trở thành kẻ thù của toàn vũ trụ.

Chương 3097

Có lẽ Đỗ Lan ngay từ đầu đã có ý định này, hắn là đạo sư phản diện, có lẽ chỉ muốn biến toàn bộ Ương Quốc Tinh thành phản diện của vũ trụ.

Cá nhân hắc hóa đã không thỏa mãn được hắn, chỉ cần hắc hóa cả một nền văn minh mới có thể khiến hắn vui lòng.

Hoàng tử ngốc chỉ cảm thấy sợ hãi, bởi vì người như vậy thực sự quá đáng sợ, y không thể lý giải vì sao Đỗ Lan lại muốn bồi dưỡng phản diện.

Nói nghe có vẻ như người khác có thể lý giải vì sao y lại muốn nuôi dưỡng dã thú nguy hiểm vậy, Hoàng tử còn không vui vẻ thích thú sao.

Cho dù vài lần suýt bị dã thú ăn thịt, còn không phải vẫn muốn bày tỏ tình yêu và hòa bình với dã thú đó sao.

Hoàng tử và Đỗ Lan đều có sở thích của riêng mình, hơn nữa đều không được người khác lý giải, nhưng căn bản không thể dừng lại.

Ngươi thật sự không suy nghĩ lại một chút sao.

Chỉ cần ta ủng hộ ngươi, sớm muộn gì cũng có thể đưa ngươi lên ngai vàng.

Đỗ Lan nói: Mà ngươi chỉ cần trả một cái giá nhỏ.

Tôi không tin trên đời có bữa trưa miễn phí, hơn nữa tôi cũng phản đối tư tưởng dùng chiến tranh để thúc đẩy hòa bình của anh.

Dĩ vũ chỉ qua, phản giả đạo chi động dã, một mực theo đuổi hòa bình mới là ngu xuẩn thật sự.

Đỗ Lan nói: Chỉ có tạo ra sự cân bằng giữa yêu và hận mới là lối thoát, nghe ta nói không sai đâu.

Anh rốt cuộc có mục đích gì.

Hoàng tử nghiêm túc hỏi.

Ta chỉ là một đạo sư phản diện, ta chỉ hy vọng mọi người đều hắc hóa, còn có mục đích gì nữa.

Ta đâu phải ác quỷ gì, chỉ là một người bình thường thuần túy hy vọng phản diện có thể thắng thôi.

Đỗ Lan nghiêm mặt nói.

Tôi chưa từng thấy người nào mặt dày vô sỉ như vậy.

Muốn phản diện thắng, tức là muốn người lương thiện chịu khổ, anh quá tà ác rồi.

Có gì đâu.

Thua thắng là vấn đề xác suất, chứ không phải vấn đề thiện ác.

Ông trời tạo ra người tốt và phản diện, sẽ không chỉ thiên vị người tốt, kẻ xấu cũng có thể thắng, chỉ là rất nhiều kẻ xấu không hiểu phương thức phương pháp, ta truyền thụ kẻ xấu cách để thắng, cũng là phù hợp với ý trời.

Đỗ Lan bày tỏ mình cũng là thay trời hành đạo: Cũng giống như ngươi buôn lậu động vật nguy hiểm vậy, ngươi vì sao thiên vị động vật nguy hiểm.

Chẳng phải vì mạng sống của động vật cũng là mạng sao.

Ta và ngươi là giống nhau, đừng giãy giụa nữa, chấp nhận kiến nghị của ta đi.

Hoàng tử ngốc cảm giác mình nếu không ủng hộ, Đỗ Lan rất có thể sẽ ra tay, lập tức hoảng loạn.

Hoàng tử ý thức được học viện phản diện của Đỗ Lan đã không còn thỏa mãn với cá nhân, mà là muốn hắc hóa cả một nền văn minh, tuy rằng mình chỉ là một hoàng tử không mấy nổi bật, cũng tuyệt đối không cho phép có người lợi dụng mình.

Đỗ Lan thầm nghĩ đối phương quả là rất yêu quê hương mình, tuy rằng phải chịu đãi ngộ bất công, nhưng vẫn không từ bỏ nguyên tắc của mình, giống như một võ sĩ, vô cùng khắc kỷ.

Cũng như võ sĩ, tuy rằng vì duyên cớ cá nhân mà không được trọng dụng, nhưng chỉ cần mình còn thân phận võ sĩ, thì có thể chờ đợi ngày quật khởi.

Vì sao AQ có thể hô hào cách mạng.

Mọi người đều coi thường AQ thường ngày, nhưng đều sợ AQ hô hào cách mạng.

Bởi vì AQ thật sự có tư cách cách mạng, hắn là hậu nhân sĩ đại phu.

Đương nhiên AQ khác với sĩ đại phu bình thường ở chỗ hắn không khắc kỷ, cho nên ngay cả Triệu gia cũng không nhận hắn, ghét hắn làm hỏng thể diện sĩ đại phu.

Hoàng tử ngốc vẫn tốt hơn AQ một chút, dù sao y chỉ gây họa cho người Địa Cầu, đối với người nước mình vẫn có giới hạn.

Tuy bị vương tộc coi thường, nhưng người bình thường không dám ức hiếp y, bởi vì Hoàng tử ngốc dù sao vẫn duy trì thân phận hoàng tử, có khả năng một đêm liền đổi đời.

Ví dụ như hiện tại, chỉ cần Hoàng tử nguyện ý, liền có thể nhanh chóng nhận được sự ủng hộ của Đỗ Lan, trở thành một phương chư hầu, tranh đoạt ngai vàng Ương Quốc Tinh.

Có thể làm được hay không là vấn đề thân phận, làm được hay không là vấn đề năng lực.

Vì sao luôn nói bách tính tê liệt thờ ơ.

Vì họ không có thân phận, chỉ có thể tê liệt.

Vì sao mọi người chỉ nhìn AQ cách mạng.

Vì là giai cấp khác nhau, không nhìn cũng không có cách nào, trò chơi của sĩ đại phu, họ không có tư cách tham gia.

Muốn trở thành sĩ đại phu, có hai cách, một là khoa cử, một là sinh ra trong gia đình sĩ đại phu.

Tuy nói có con đường khoa cử, nhưng mọi người xem Phạm Tiến trúng cử thì biết độ khó của khoa cử.

Đối với gia đình bình thường, bồi dưỡng một sĩ đại phu quá khó.

Sĩ đại phu và bách tính tuân thủ hai bộ quy tắc khác nhau, sĩ đại phu thấy quan viên có thể không bái, bách tính phải bái, sĩ đại phu không cần phục dịch, bách tính phải phục.

Sĩ đại phu thậm chí còn không cần nộp thuế, bách tính phải nộp.

Sĩ đại phu hưởng thụ đãi ngộ như vậy, khi gặp vấn đề đương nhiên cũng là sĩ đại phu tiên phong.

Võ sĩ cũng tương tự, cũng có rất nhiều đặc quyền, chỉ là võ sĩ không cần tham gia khoa cử, chỉ cần đạo quán kiếm đạo tiến cử là được, đạo quán kiếm đạo sẽ tiến cử võ sĩ đến gia tộc thuộc phái hệ của mình.

Võ sĩ và bách tính cũng có ranh giới lớn, cơ bản không có giao lưu gì.

Mãi đến thời kỳ chiến tranh mở rộng, Minh Trị Thiên hoàng, võ sĩ và bách tính cùng nhau tham gia quân đội, chiến tranh đối ngoại.

Hai bên lúc này mới có cơ hội giao lưu sâu sắc, tâm lý võ sĩ phức tạp, đối với bách tính có thể nói là vừa yêu vừa hận.

Còn về thái độ của bách tính đối với võ sĩ là gì, hiển nhiên bách tính không có thái độ gì, cũng không có ý nghĩ ta có thể thay thế họ, bởi vì họ vẫn là bách tính, không có trở thành võ sĩ.

Lưu Bang và Hạng Vũ có thái độ khác nhau đối với Tần Thủy Hoàng.

Lưu Bang nhìn thấy Tần Thủy Hoàng là đại trượng phu đương như thị dã, Hạng Vũ thì là bỉ khả thủ nhi đại chi người đó có thể thay thế.

Đây là sự khác biệt.

Hạng Vũ có thể thay thế, vì hắn là quý tộc, vốn dĩ đã có tư cách đó.

Còn Lưu Bang mãi đến khi công vào Hàm Dương mới bắt đầu suy nghĩ về thiên hạ, trước đó hắn chỉ nghĩ đến tự vệ.

Vì sự khác biệt này, cũng sản sinh ra hai tư tưởng: Rốt cuộc là làm thành sự việc trước mới có thân phận, hay là có thân phận trước rồi mới đi làm sự việc.

Tình tiết Chúa Cứu Thế hiển nhiên là vế sau, có thân phận trước rồi mới đi làm sự việc.

Ngươi phải là võ sĩ, sĩ đại phu, Chúa Cứu Thế trước, mới có tư cách đi làm việc, nếu không thì không thể đi làm việc, không thể cách mạng, không thể bảo vệ quốc gia, không thể diệt trừ gian ác.

Rất nhiều tiểu thuyết tu tiên thuộc về vế trước, làm thành sự việc trước mới có thân phận, ban đầu nhân vật chính rất có thể chỉ là một chàng trai bình thường vô kỳ, thông qua năng lực cá nhân, truyền công lão nhân, kỳ ngộ v. v.

để làm thành sự việc, có được thân phận tiên nhân.

Rất nhiều tác phẩm kinh điển nhân vật chính đều có thân phận, nhưng thân phận thấp kém, là người có năng lực rất mạnh.

Ví dụ như võ sĩ hàn môn, trinh thám cấp thấp, trà trộn giữa tầng lớp trên và tầng lớp dưới.

Thông qua góc nhìn của họ để quan sát các giai cấp xã hội khác nhau, phê phán sự hủ bại của giai cấp trên, phê phán sự tê liệt của giai cấp dưới.

Nhưng vấn đề là tầng lớp trên không hủ bại thì còn làm gì được nữa.

Tầng lớp dưới không tê liệt thì còn làm gì được nữa.

Tầng lớp trên không dám chia tài nguyên xuống, vì chia xuống rồi thu không về, vậy thì chỉ có thể hủ bại.

Tầng lớp dưới thì không có tài nguyên để nỗ lực, trừ việc dùng một lượng nhỏ tài nguyên để sống sót, thì còn làm gì được.

Để ăn no phải hao hết sức lực, đâu có thời gian suy nghĩ đổi mới và thay đổi vận mệnh.

Sĩ nhân thời Xuân Thu Chiến Quốc được coi là tầng lớp trung gian, họ khám phá tư tưởng cứu vong tồn tại, tư tưởng cuối cùng kỳ thực rất đơn giản, chính là tái phân phối tài nguyên, tiến hành dung hợp giai cấp.

Quốc dân và dã nhân dung hợp, quý tộc và sĩ nhân dung hợp, sĩ đại phu và bách tính dung hợp.

Chương 3098

Đối với Hoàng tử ngốc mang thân phận hoàng tử, có thân phận thì không thể làm những chuyện quá trái với thân phận, nếu không sẽ thành AQ.

Điểm này đối với chú phế vật Hasegawa Trường Cốc Xuyên cũng vậy, ông ta kiên trì đeo kính râm, cũng là để duy trì thân phận võ sĩ.

Tuy rằng họ đều bị người khác coi thường, nhưng họ có thân phận, một khi có biến cố, liền lập tức có thể đổi đời.

Giống như cách mạng của AQ, chỉ cần có biến hóa, liền có thể nhanh chóng quật khởi.

Cơ hội đều là dành cho người có thân phận, chứ không phải cho bách tính.

Thân phận của Hoàng tử ngốc vẫn rất hữu dụng, Đỗ Lan ở vũ trụ này không muốn thúc đẩy việc thiết lập quan hệ sản xuất, cho nên hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu là đủ rồi.

Bởi vì dung hợp giai cấp quá phiền phức, từ việc Thương Ưởng nam môn lập mộc bắt đầu dung hợp quốc dân và dã nhân, từ khoa cử bắt đầu là dung hợp sĩ nhân và quý tộc, sau đó lại là dung hợp sĩ đại phu và bách tính, đều là kế sách trăm năm, Đỗ Lan đâu có thời gian giúp Hoàng tử ngốc đi làm cái gì thay đổi.

Nhưng lợi dụng thân phận hoàng tử vẫn được, khiến y một đêm thành danh như thật, trở thành hoàng tử chân chính, sau đó đoạt lấy sức mạnh của Ương Quốc Tinh, truyền bá tình yêu và hòa bình, đi gây ra nội loạn giữa Thiên Đạo Chúng vẫn có thể.

Không phải Đỗ Lan thích âm mưu, mà là xã hội như vậy dùng âm mưu là hợp lý nhất.

Bởi vì tầng lớp trên rất hủ bại, tầng lớp dưới rất tê liệt, chỉ có thể dùng âm mưu để tái phân phối tài nguyên, nếu dùng dương mưu thì họ sẽ không hợp tác.

Xem ra ngươi không muốn ngoan ngoãn chịu phục, vậy thì đừng trách ta.

Hoàng tử căng thẳng, không biết Đỗ Lan muốn làm gì.

Chỉ thấy Đỗ Lan lấy ra một đoạn video, trong video là một con dã thú quý hiếm, bị hắn đặt vào bẫy, chỉ cần một nút bấm bẫy sẽ kích hoạt, dã thú sẽ chết.

Rất muốn nó đúng không, con dã thú này là con cuối cùng trong toàn vũ trụ, hiện tại nó đã lâm vào nguy hiểm.

Ngươi chỉ có hai lựa chọn, chấp nhận sự khống chế của ta, dã thú sẽ sống sót.

Nếu ngươi từ chối, thì con dã thú quý hiếm cuối cùng này sẽ tuyệt chủng trong toàn vũ trụ.

Hahahahaha, ngươi tự chọn đi.

Rốt cuộc là dã thú hay là quốc gia của ngươi.

Hoàng tử kinh ngạc, Đỗ Lan cũng quá ti tiện rồi, một bên là con dã thú mà mình gửi gắm tâm linh, một bên là quốc gia của mình, rốt cuộc nên chọn thế nào.

Tôi chọn dã thú.

Hoàng tử đưa ra lựa chọn, xét về tình cảm, vẫn là thân cận với dã thú hơn.

Còn về quốc gia, tuy cũng muốn bảo vệ, nhưng thật sự không có năng lực.

Lựa chọn sáng suốt.

Tiếp theo ngươi sẽ chiến đấu với các đại gia tộc, truyền bá tình yêu và hòa bình, đồng thời giết sạch những kẻ phản đối.

Đỗ Lan nói thẳng thừng, đối với những kẻ phản đối tình yêu và hòa bình thì không cần nương tay, giết là xong.

Sau đó Ương Quốc Tinh phải tiến hành tái tổ chức Thiên Đạo Chúng, nhất định phải nâng cao thực lực của Thiên Đạo Chúng, vũ trụ này rất nguy hiểm, nếu Thiên Đạo Chúng không tiến bộ, sẽ bị đào thải.

Đỗ Lan nói: Mục tiêu của ngươi chính là trở thành thủ lĩnh của Thiên Đạo Chúng, trở thành minh chủ Liên minh Vũ trụ.

Hoàng tử ngốc há hốc mồm, vì lãnh đạo Thiên Đạo Chúng còn khoa trương hơn cả việc trở thành quốc vương, năng lực của y căn bản không được.

Đúng là không được, nhưng chính vì năng lực của y không đủ nên mới để y làm lãnh đạo Thiên Đạo Chúng, chính là muốn Hư nhìn thấy một thế giới càng vặn vẹo hơn, để hắn bị kẻ thù hắc hóa và đồng đội heo vây quanh, cảm nhận thật kỹ cái gọi là tuyệt vọng.

Hoàng tử không thể từ chối, vì trong ánh mắt của Đỗ Lan toàn là sự điên cuồng, có thể xác định người đàn ông này đã phát điên.

Hắn thật sự coi Ương Quốc Tinh như một loại thuốc hắc hóa, chẳng lẽ mình sẽ trở thành vua mất nước sao.

Nhân danh tình yêu để diệt trừ dị giáo, nhân danh hòa bình để phát động chiến tranh.

Đỗ Lan nói: Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn phối hợp, con quái thú quý hiếm duy nhất vũ trụ này sẽ an toàn.

Anh thắng rồi.

Để bảo vệ dã thú, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Hoàng tử lúc này cũng có chút mâu thuẫn, mình làm như vậy thật sự đáng giá sao.

Vì động vật mà trở thành con rối của người khác, thật sự tốt sao.

Đây chính là cái giá của sự yếu đuối a, trước đây cứ nghĩ giữ thái độ thấp kém là có thể sống sót, không ngờ mình đã vô dụng đến mức này rồi, vẫn có người nhắm vào mình.

Không còn cách nào, ai bảo y là hoàng tử chứ.

Ai bảo Ương Quốc Tinh là một quốc gia phong kiến chứ.

Có thân phận hoàng tử thì có thể gây chuyện.

Rất tốt, xem ra ngươi đã hiểu rõ tình cảnh của mình, tiếp theo chính là thiết lập sự cân bằng giữa yêu và hòa bình, ngươi phải phối hợp, biết không.

Đỗ Lan nói.

Hoàng tử lặng lẽ gật đầu.

Không tệ, việc đầu tiên chính là phải tuyên bố ngươi muốn tranh đoạt vương vị.

Đỗ Lan nói: Sau đó đi tiếp kiến các gia tộc ủng hộ ngươi.

Làm sao có người ủng hộ tôi được.

Ngoại trừ anh ra.

Hoàng tử rất rõ danh tiếng của mình trên Ương Quốc Tinh tệ hại đến mức nào.

Không thể nói như vậy, tuy rằng nhị ca của ngươi là ứng cử viên sáng giá cho người kế thừa, nhưng không có nghĩa là hắn không có kẻ thù.

Kẻ thù của hắn sẽ ủng hộ kẻ đối lập với hắn, tức là ngươi.

Ngươi không cần phải ưu tú, điều quan trọng là ngươi là kẻ thù của nhị ca.

Điều quan trọng là sau khi nhị ca của ngươi lên ngôi, họ sẽ không có ngày tháng tốt đẹp, cho nên họ nhất định phải đẩy ngươi lên.

Đỗ Lan bày tỏ chuyện tranh quyền đoạt lợi ở mỗi thế giới đều gần như giống nhau.

Hoàng tử ngược lại chưa từng nghĩ như vậy, không cần mình ưu tú sao.

Thật sự rất thực tế.

Nhị ca của ngươi cũng có chính địch, chỉ là những chính địch này đều là tản binh du dũng, nhiệm vụ của ngươi chính là tập hợp họ lại, sau đó phát động tấn công mạnh mẽ là được.

Đỗ Lan nói.

Vậy vai trò của tôi chỉ là đối đầu với nhị ca sao.

Hoàng tử vô ngữ nói.

Đúng vậy, không thì sao.

Ngươi chẳng phải cũng biết mình không có năng lực sao.

Đỗ Lan không hề sợ làm tổn thương tâm hồn đối phương.

Tâm hồn của Hoàng tử ngốc vẫn rất kiên cường, y còn giao du với cầm thú, không có chuyện gì có thể đả kích được y.

Người Ương Quốc Tinh rất nhanh biết Hoàng tử ngốc muốn tranh bá với nhị ca, lập tức có một số gia tộc bắt đầu rục rịch, muốn liên hệ Hoàng tử ngốc xem sao.

Tuy y là ngốc, nhưng cũng là kẻ thù của nhị ca.

Chỉ cần không phải nhị ca, họ ủng hộ ai cũng vậy.

Nếu thật sự tập hợp được chính địch của nhị ca, quả thực là một thế lực không thể xem thường.

Nhị ca cũng phát hiện hành động của đệ đệ ngốc, rất tức giận, nhưng đệ đệ lại ở tận Địa Cầu, rất khó động thủ với đối phương, chỉ có thể tìm sát thủ giết đệ đệ.

Tuy nhiên có Đỗ Lan bảo vệ, sát thủ cũng vô dụng.

Chỉ là có được sự ủng hộ chưa đủ, còn phải tạo ra thành tích mới được, Hoàng tử ngốc hoặc là khuếch trương ra bên ngoài, hoặc là đối kháng với ca ca, đánh bại những người ủng hộ nhị ca.

Chỉ khi giành được lợi ích những người này mới tiếp tục ủng hộ y.

Vì vậy, đối kháng với nhị ca là điều không thể tránh khỏi.

Ngược lại nhị ca cũng vậy, hắn cũng phải khuếch trương cướp đoạt tài nguyên, phân chia cho những người ủng hộ mình, nhất định phải tiêu diệt chính địch.

Vì vậy những chính địch này cực kỳ ghét nhị ca, vì họ chính là heo đất của nhị ca, bất cứ lúc nào cũng có thể bị đập vỡ.

Để tự vệ, ủng hộ Hoàng tử ngốc là lựa chọn tốt nhất.

Trước đây Hoàng tử không có ý định, hiện tại đã quyết định tranh đoạt vương vị, mọi người liền tự nhiên mà ủng hộ y.

Không những ủng hộ, còn phải hiến kế sách đối kháng nhị ca, giết người của hắn, cướp tiền của hắn.

Quá mức ức hiếp người khác.

Nhị vương tử phẫn nộ, một đệ đệ vô dụng đột nhiên trở thành kình địch của mình, chuyện này có ra thể thống gì không.

Chương 3099

Rõ ràng chỉ là một tên ngốc thích quái thú, lại trở thành kẻ thù đối kháng với ta, những tên đó lại dám ủng hộ loại ngốc này, thật là có mắt không tròng.

Thay vì tự kiểm điểm mình, hắn lại trách móc người khác.

Kỳ thực họ không phải ủng hộ Hoàng tử ngốc, mà là để phản đối nhị vương tử, là nhị vương tử làm quá đáng, cho nên họ bất đắc dĩ phải phản đối, nếu như nhị vương tử chịu nương tay một chút, cũng sẽ không bức họ đi ủng hộ Hoàng tử ngốc có tiếng xấu như vậy.

Hiện tại đã hình thành cục diện, chỉ có thể tiếp tục thôi.

Hơn nữa họ phát hiện Hoàng tử ngốc cũng không tệ như lời đồn, tuy miệng thì nói tình yêu và hòa bình, nhưng khi đánh người lại không hề yếu thế, gây ra tổn hại nặng nề cho nhị vương tử, ra tay đúng lúc thì ra tay.

Tiêu diệt kẻ thù là để truyền bá tình yêu, điện hạ nhị vương tử, đệ đệ của ngài không hề ngu ngốc như vẻ ngoài đâu.

Quân sư nói: Tôi thấy trước đây y đều giả vờ, nói là tình yêu và hòa bình, kỳ thực chính là tìm kiếm cơ hội.

Ngươi nói tên phế vật đó vẫn luôn giả ngốc.

Nhị vương tử không mấy tin, nếu là giả ngốc, thì đối phương giả quá giống, gần như có thể đoạt giải Ảnh đế, không có một sơ hở nào.

Lời của quân sư quả thực là kinh thiên động địa, nhưng càng như vậy, quân sư mới càng có giá trị.

Nhị vương tử cũng không khỏi trầm tư, đáng tiếc hiện tại băn khoăn đệ đệ có phải diễn kịch hay không cũng vô dụng rồi: Sau khi đại ca thất tung, ta phải rất khó khăn mới lên được vị trí này, nhưng lại có người đến tranh đoạt với ta, ta tuyệt đối không cho phép.

Ngươi có biện pháp gì không.

Rất khó, hiện tại y trốn ở một xó xỉnh xa xôi như Địa Cầu, Ương Quốc Tinh khó mà vươn tới, hơn nữa lần trước sát thủ cũng thất bại, có thể thấy các cao thủ tập hợp bên cạnh y không ít, chúng ta phải tính toán lâu dài.

Nhị vương tử lại nói: Tính toán lâu dài.

Hiện tại công thế của y hung mãnh như vậy, căn bản không có thời gian, ngay giữa lúc ngươi và ta nói chuyện, đã có người bị thế lực của y công kích rồi.

Y muốn dùng ta làm bàn đạp, làm sao tính toán lâu dài.

Thời gian của chúng ta không đủ rồi.

Hắn thật sự cảm thấy rất cấp bách, tư tưởng tình yêu và hòa bình của Hoàng tử ngốc vẫn khá hấp dẫn.

Quân sư cũng không có biện pháp nào hay, nói: Cố thủ lâu chắc chắn sẽ thất bại, chỉ có thể phản kích, họ đánh đến, chúng ta cũng đánh trả.

Xem ra chỉ có thể như vậy, nếu không sẽ bất lợi cho chúng ta.

Không có kế hoạch nào tốt hơn, đành phải làm như vậy, tuyệt đối không thể nhận thua, cho dù là tổn hại lẫn nhau cũng nhất định phải đánh bại đệ đệ ngốc.

Hiện tại thực lực của hai người vẫn còn khoảng cách rất lớn, thế lực của nhị ca lớn hơn, nếu có thể thương địch một ngàn tự tổn tám trăm, cuối cùng cũng là mình thắng lợi.

Tuy nhiên nhìn thấy nhị vương tử không thể hạ gục Hoàng tử ngốc, những người ủng hộ Hoàng tử ngốc cũng sẽ tăng lên, nhị vương tử chưa chắc đã có thể thắng lợi.

Hoàng tử ngốc cũng không ngờ trong thời gian ngắn ngủi mà thế lực của mình lại trở nên mạnh mẽ như vậy, cũng kinh ngạc trước mưu tính của Đỗ Lan.

Có thể xác định Đỗ Lan quả thực có thể khiến mình trở thành quốc vương, nhưng vấn đề là y làm quốc vương chỉ là con rối, mục đích thực sự của Đỗ Lan vẫn là dùng Ương Quốc Tinh để tạo ra cái gọi là cân bằng yêu hận, tiêu diệt hận để truyền bá yêu, điều này là sai.

Yêu phải bao dung hận, nếu không hận vĩnh viễn không thể biến mất.

Hoàng tử rất rõ lý luận của Đỗ Lan căn bản không thể tiêu diệt hận, vì theo lời hắn nói yêu hận là một thể, hận là nền tảng của yêu, nếu không có hận, yêu cũng sẽ biến mất.

Cho nên cái gọi là cân bằng yêu hận chỉ là lý do của chiến tranh, chỉ là để mở rộng chiến tranh, không có lợi ích nào khác.

Đáng tiếc y cũng không có cách nào từ chối Đỗ Lan, cũng chỉ có thể nhìn Ương Quốc Tinh rơi vào nội chiến.

Hai vị hoàng tử tần suất ra chiêu, sát phạt không ngừng, các gia tộc cũng tự mình chọn phe.

Rất nhiều người bắt đầu hoài niệm thời đại hoàng tử cả vẫn còn, hoàng tử cả là người dẫn dắt họ khuếch trương ra bên ngoài, hoàng tử cả văn tài vũ lược đều trên cả hai vị đệ đệ, mới là lựa chọn quốc vương tốt nhất, đáng tiếc lại đột nhiên thất tung, cũng khiến người ta bất lực.

Trước mặt hoàng tử cả, hai tên này đều là những thằng em hôi hám.

Tuy nhiên cũng có người cảm thấy Hoàng tử ngốc có thể nhẫn nhịn những gì người khác không thể, nói không chừng cũng là một minh chủ, tuy khác với hoàng tử cả, nhưng cũng mạnh hơn nhị vương tử.

Hoàng tử ngốc còn có chút cảm động, đây là lần đầu tiên có người công nhận mình.

Mọi người đều đang tranh giành quyền lực, đều quên đi việc khám phá vũ trụ, quên đi việc lý giải sự bao la của vũ trụ và sự nhỏ bé của sinh mệnh.

Để thỏa mãn dã tâm của mình, họ thậm chí còn không tha cho người thân huyết thống.

Ở Mạc Phủ Địa Cầu là tranh giành giữa chú cháu, ở Ương Quốc Tinh là huynh đệ tương tàn.

Họ đều là người phát ngôn của các phe phái, tranh giành không gian phát triển trong tương lai.

Chỉ cần thắng, phe phái sẽ có thể trở thành chủ lưu, sẽ có thể khiến sự phát triển có lợi hơn cho mình.

Đâu đâu cũng có phe phái, không lo thiếu mà lo không đều.

Chỉ cần có sự không đều, sẽ phát sinh tranh giành phe phái.

Những kẻ phát triển trước sẽ liên kết với những kẻ đã phát triển, những kẻ phát triển sau sẽ liên kết với những kẻ chưa phát triển, sau đó phát sinh đối kháng, đều hy vọng phương hướng phát triển của xã hội có lợi cho mình.

Các phe phái đều cần một người đại diện.

Ương Quốc Tinh vốn nhị vương tử độc chiếm ưu thế, những người ủng hộ hắn tự nhiên được hưởng lợi trước, đồng thời sẽ xuất hiện một nhóm gia tộc không được lợi, họ cũng cần phát triển, khi Hoàng tử ngốc đứng ra, tự nhiên sẽ đến ủng hộ y.

Mạc Phủ là một nhóm gia tộc ủng hộ Tướng quân thúc thúc đi tranh đoạt lợi ích, ám sát cháu trai của mình.

Đây cũng là tình huống thường thấy ở các quốc gia phong kiến, tranh giành phe phái, hoặc gọi là đảng tranh.

Đảng tranh chơi đến trình độ ám sát chính trị, mới có thể thể hiện sự hắc ám.

Đỗ Lan bày tỏ tranh chấp đường lối rất phổ biến, nhưng đi đến mức ám sát chính trị thì quá đáng rồi.

Ám sát chính trị rất phổ biến trong thời cổ đại, ở cả cổ kim Trung ngoại đều có các loại chết kỳ quái, rất nhiều cái chết kỳ thực chính là ám sát chính trị.

Phổ biến nhất chính là ra ngoài, vô duyên vô cớ bị sét đánh chết, hoặc bị thần cấp mang đi, đây thuộc về loại ám sát chính trị điển hình.

Ở thời nhà Thương và cổ La Mã đều tồn tại tình huống tương tự, quốc vương ra ngoài liền bị hạ bệ.

Đến sau này, ám sát chính trị vẫn tồn tại, nhưng số lần thì ngày càng ít.

Dù sao ám sát chính trị có thể dẫn đến đối kháng kịch liệt giữa hai phe phái, cuối cùng chẳng ai được lợi.

Vụ ám sát chính trị nổi tiếng nhất, không gì khác ngoài Caesar, bị người ta điên cuồng đâm sau lưng.

Trong thời đại vũ trụ, Ương Quốc Tinh và Mạc Phủ vẫn còn chơi trò ám sát thì hơi lạc hậu rồi.

Cùng với sự phát triển, giữa các phe phái sẽ có một sự ngầm hiểu, đó là không ám sát, chừa lại một chút đường sống.

Có thể bôi nhọ, có thể tung tin đồn, có thể vu oan, có thể thanh trừng, nhưng ám sát là vạn vạn không thể.

Bởi vì giữa các phe phái qua lại rất phổ biến, ám sát không thể tiêu diệt một phe phái khác.

Nếu phe phái khác phục hồi lại, cũng đến ám sát thì sao.

Hơn nữa ám sát một người đại diện, có thể tìm người đại diện khác, ám sát không thể giải quyết vấn đề căn bản.

Ví dụ như Caesar tuy đã chết, nhưng các quý tộc quân sự ủng hộ Caesar không hề biến mất, rất nhanh đã đề cử con nuôi của Caesar là Octavian tiếp tục đối đầu với Viện nguyên lão.

Viện nguyên lão giết Caesar, nhưng không giải quyết vấn đề quý tộc quân sự.

Caesar đông chinh tây thảo, trong chiến tranh đã xuất hiện một lượng lớn quý tộc quân sự, họ bất mãn với Viện nguyên lão, đây mới là mâu thuẫn giữa các phe phái.

Caesar chỉ là người phát ngôn của quý tộc quân sự, hắn chết rồi, quý tộc quân sự sẽ không biến mất.

Cuối cùng Viện nguyên lão vẫn phải đồng ý để Octavian làm công dân thứ nhất, nhượng lại một phần quyền lợi.

Lại ví dụ như các loại ám sát cuối thời Edo, khiến tình hình ngày càng tồi tệ, giết qua giết lại, hoàn toàn không giải quyết được vấn đề, ngược lại còn khiến Edo vạn kiếp bất phục.

Hiển nhiên những chính trị gia của Mạc Phủ và hoàng thất Ương Quốc Tinh đều không có trí tuệ chính trị gì.

Đáng tiếc Đỗ Lan cũng không ngăn cản được họ tiến hành ám sát.

Đầu tiên là hạ độc Tướng quân, nhưng có Dạ Thỏ bảo vệ, hạ độc không thành công.

Tiếp theo là chuẩn bị nâng cấp thành ám sát, nếu không thành công thì sẽ trực tiếp phát động chính biến.

Phe phái mà thúc thúc đại diện rất sốt ruột, vì nếu mình không lên ngôi, quốc gia sẽ bị người ta bán hết rồi, chuyện này làm sao được.

Tướng quân đang tiến hành việc bán nước một cách bền vững, lâu dài.

Chương 3100

Thúc thúc thì muốn bán nước một cách vét sạch, nhanh chóng.

Quốc gia chỉ có một, bị Tướng quân bán rồi, phe phái của thúc thúc bán cái gì.

Cho nên thúc thúc chắc chắn phải phát động chính biến, nhất định phải cướp lấy quyền lực bán nước.

Điều này giống như việc in tiền, bất kể phe phái nào lên ngôi cũng sẽ in tiền, nhưng tiền được in ra từ tay ai lại là cả một vấn đề.

Ai có thể in tiền, người đó chiếm ưu thế.

Đối với Mạc Phủ, ai bán nước, người đó chiếm ưu thế.

Đỗ Lan đã nhìn ra rồi, cho dù có Long Mạch, các chính trị gia của Mạc Phủ cũng là A Đẩu không thể phò trợ.

Đều không muốn tự mình nắm giữ vận mệnh, đi con đường của mình, chỉ nghĩ đến bán nước, đi theo Thiên Nhân là được rồi.

Theo Thiên Nhân, Thiên Nhân ăn thịt Mạc Phủ húp canh cũng rất tốt, nhưng lại quên mất mình cũng là một con heo được Thiên Nhân nuôi, sớm muộn gì cũng sẽ bị Thiên Nhân ăn thịt.

Không nắm giữ vận mệnh của mình, tức là mình không có cách nào trở thành người phân phối tài nguyên, chỉ có thể chấp nhận sự phân phối, vậy thì chỉ có thể sống yếu ớt mà chết.

Thượng sĩ văn đạo cần nhi hành chi, trung sĩ văn đạo nhược tồn nhược vong, hạ sĩ văn đạo đại tiếu chi.

Dùng tình hình quốc tế mà nói, quốc gia chia thành ba loại: quốc gia điều phối tài nguyên, quốc gia sản xuất công nghiệp, quốc gia cung cấp nguyên liệu.

Nếu chỉ là quốc gia sản xuất và quốc gia nguyên liệu, không thể nắm giữ vận mệnh, vì khi tài nguyên ở trên người họ, họ có thể ca hát nhảy múa, một khi tài nguyên bị điều động đi mất, thì họ chỉ có thể bi kịch, trong nước tất nhiên sẽ động loạn.

Cho nên quốc gia nguyên liệu phải tìm cách trở thành quốc gia sản xuất, quốc gia sản xuất phải tìm cách trở thành quốc gia điều phối.

Hơn nữa quốc gia điều phối thì cần hợp tác với quốc gia nguyên liệu, trấn áp quốc gia sản xuất. hoặc là hợp tác với quốc gia sản xuất, trấn áp quốc gia nguyên liệu.

Nếu quốc gia điều phối thất đức, quốc gia sản xuất và quốc gia nguyên liệu sẽ trực tiếp hợp tác.

Hiện tại Mạc Phủ có Long Mạch thì nên tìm cách trở thành quốc gia sản xuất, sau đó tìm cách trở thành quốc gia điều phối.

Nhưng họ không làm như vậy, cũng không có kế hoạch, chỉ nghĩ đến bán nước, ổn định địa vị của mình.

Cũng không thể đòi hỏi quá cao ở họ, dù sao quốc gia có thể phát triển lên được cũng chỉ là số ít, nếu phần lớn quốc gia đều có thể phát triển lên, thì đã không chỉ có Thất hùng Chiến Quốc.

Tây Chu ban đầu có hơn một trăm quốc gia, nhưng đến cuối cùng thật sự có thể đứng vững chỉ có bảy.

Quốc gia có thể phát triển lên đều là đãi cát tìm vàng.

Đỗ Lan bày tỏ quốc gia có hùng tâm tráng chí phát triển dù sao cũng ít, phấn lục thế chi dư liệt, quốc gia như vậy chỉ có một, chỉ có Đại Việt.

Mạc Phủ không có hùng tâm tráng chí, chỉ nghĩ đến bán nước, đây mới là trạng thái bình thường của giới tinh hoa các quốc gia bình thường.

Bởi vì phát triển quá khó, trừ phi có đại quốc phù trì, nếu không căn bản không thể phát triển.

Phấn đấu sáu đời, làm đại cơ kiến, cải tạo môi trường nông nghiệp, tối ưu hóa môi trường kinh doanh, có quá nhiều việc cần làm rồi.

Những việc này làm rồi, mình không nhất định có lợi nhuận, ngược lại có thể bị người khác chiếm tiện nghi.

Bởi vì một khi môi trường tốt hơn, rất nhiều người đều sẽ phát triển lên, đến lúc đó mình ngược lại suy bại.

Cho nên bán nước là lựa chọn tốt nhất, Tướng quân Mạc Phủ chọn như vậy, thúc thúc cũng chọn như vậy, chỉ là cách bán của hai người không giống nhau.

Không thể dùng ánh mắt của đại quốc mà nhìn Mạc Phủ được, cho dù có Long Mạch, họ cũng không muốn nắm giữ vận mệnh, vì không có kinh nghiệm này, cũng không nhất định có năng lực.

Đỗ Lan nhìn biểu hiện của họ, cũng biết Mạc Phủ không có quyết tâm trên dưới một lòng nắm giữ vận mệnh, cho nên căn bản không biết nên làm thế nào.

Đã không biết, thì tất nhiên sẽ bị đào thải, giống như hơn một trăm quốc gia thời Xuân Thu vậy, họ đều tồn tại qua, nhưng cuối cùng đều không có được năng lực điều phối, chìm đắm trong làn sóng lịch sử.

Mạc Phủ như vậy thì thôi, Ương Quốc Tinh cũng như vậy, thật sự rất nghi ngờ sự phát triển của họ hoàn toàn là do may mắn, chứ không phải thực lực.

Đỗ Lan cảm thấy Mạc Phủ còn có thể thông cảm được, nhưng

Ương Quốc Tinh đã tiến vào vũ trụ rồi mà còn như vậy thì quá đáng, họ chẳng lẽ không biết ám sát là vô nghĩa sao.

Mạc Phủ là không có năng lực nắm giữ vận mệnh, nên lựa chọn ám sát chính trị.

Nhưng Ương Quốc Tinh đã là quốc gia điều phối rồi, hà tất phải ám sát chính trị, mọi người hòa hòa khí khí giải quyết vấn đề không tốt sao.

Ương Quốc Tinh chính là vì tiên phong khai thác Long Mạch, cho nên mới tiên phong tiến vào vũ trụ mở rộng, nhưng mâu thuẫn nội bộ không hề biến mất, cũng không hề nghĩ đến việc tiến thêm một bước.

Chỉ có thể nói là may mắn, chứ không phải thực lực, cho nên thủ đoạn đấu tranh cũng rất nguyên thủy, vẫn duy trì ám sát.

Cá nhân có thể đánh quái thăng cấp, quốc gia cũng có thể thăng cấp, từ giai đoạn cung cấp nguyên liệu, sản xuất công nghiệp, điều phối tài nguyên.

Tuy nhiên cũng giống như cá nhân thăng cấp vậy, quốc gia thăng cấp cũng rất khó.

Nhưng một quốc gia chỉ có thăng cấp, mới có thể nắm giữ vận mệnh của mình, nếu không nắm giữ vận mệnh của mình, sẽ định kỳ rơi vào hỗn loạn.

Đặc biệt là các quốc gia cung cấp nguyên liệu, giá nguyên vật liệu hoàn toàn không nằm trong sự kiểm soát của mình, giá nguyên liệu cao thì ca hát nhảy múa, giá thấp thì xuống đường kháng nghị.

Không phải mỗi quốc gia đều có hùng tâm tráng chí như vậy, không phải mỗi quốc gia đều nguyện ý thăng cấp, cũng không phải mỗi quốc gia đều có năng lực thăng cấp.

Có quốc gia có năng lực, nhưng không có ý tưởng.

Có quốc gia không có năng lực, có ý tưởng.

Lại có quốc gia không có năng lực, cũng không có ý tưởng.

Mạc Phủ thuộc loại có năng lực, không có ý tưởng.

Long Mạch, loại sức mạnh này trong vũ trụ đều là hiếm thấy, nhưng Mạc Phủ lại chỉ nghĩ đến bán nước là được, bất kể là Tướng quân hay Tướng quân thúc thúc đều như vậy, đều không nghĩ đến việc đánh cược một ván, không có chí khí đó.

Đương nhiên vấn đề cũng không chỉ là họ, quý tộc, võ sĩ, bách tính đều không có ý tưởng mới là đáng sợ nhất, đều không có tư tưởng cụ thể.

Là toàn quốc trên dưới đều không có ý tưởng thăng cấp, đây mới là đáng sợ nhất.

Theo lý mà nói, họ nên có ý tưởng, trước đây địa duyên không cho phép, hiện tại có Long Mạch, địa duyên đã mở ra, thông qua Long Mạch có thể đi đến ngoài vũ trụ.

Cũng biết trong vũ trụ có bao nhiêu hành tinh là khởi đầu một Long Mạch, cuối cùng từng bước phát triển đến quốc gia điều phối tài nguyên, học hỏi một chút vẫn có thể.

Đáng tiếc họ không có ý tưởng, chỉ muốn bán Long Mạch với giá tốt.

Mạc Phủ không muốn phát triển, chỉ muốn đoạt quyền.

Lúc Ngân Thời Gintoki và mọi người giúp công chúa bảo vệ Tướng quân, kẻ địch rất mạnh, nhưng đệ tử của đạo thống Dạ Thỏ Yato cũng không ít, cho nên không cần lo lắng.

Trong nguyên tác Tướng quân thúc thúc đã dồn Ngân Thời và mọi người vào tuyệt cảnh, ngay cả Shinsengumi cũng giải tán bỏ trốn về quê.

Các võ sĩ, ninja ủng hộ Tướng quân đều bị ảnh hưởng, vì thúc thúc dưới sự giúp đỡ của Thiên Nhân đã tăng thực lực rất nhiều, hoàn toàn nghiền ép Tướng quân.

Tướng quân cuối cùng bị giết, đáng tiếc Tướng quân thúc thúc cũng không thành Tướng quân, bị một phân gia khác giết, phân gia này trở thành Tướng quân.

Luôn có một người bán nước nhiệt tình hơn.

Sau này, Hư muốn hủy diệt Địa Cầu, buộc phân gia, Ngân Thời và mọi người đoàn kết lại.

Một phương pháp xử lý thứ nguyên rất phổ biến, cho một đại phản diện, khiến tất cả mọi người đoàn kết lại, một đêm mọi ân oán dường như đều bị lãng quên.

Đợi đánh xong đại phản diện thì toàn bộ câu chuyện kết thúc, còn về câu chuyện phía sau thì không viết nữa, vì viết dễ thành đầu voi đuôi chuột.

Ví dụ như Ma Trận The Matrix, ba phần đầu nhân loại và máy móc đánh nhau sống chết, cuối cùng xuất hiện một virus Smith, khiến nhân loại và máy móc đạt được hiệp nghị, ba phần câu chuyện liền có thể kết thúc.

Kết quả ra phần thứ tư.

Quan hệ giữa nhân loại và đế quốc máy móc càng phức tạp hơn, nội bộ đế quốc máy móc cũng phát sinh chiến tranh.

Chuyện cổ tích sở dĩ được hoan nghênh, chính là vì có thể dừng lại ngay lúc hạnh phúc, để lại cho mọi người một sự tưởng tượng đẹp đẽ.

Chương 3101

Nếu tiếp tục kể chuyện, hạnh phúc sẽ tan vỡ.

Trong Ma Trận phần thứ tư xuất hiện những mâu thuẫn mới, máy móc và máy móc, máy móc và nhân loại, mâu thuẫn chồng chất, giống như những nỗ lực của nhân vật chính trong ba phần đầu hoàn toàn vô nghĩa vậy, tình hình vẫn không thể lạc quan.

Ba phần đầu, nhân vật chính là vì tự do mà chiến đấu, cuối cùng giành được một phần nhỏ tự do, khiến người máy thừa nhận sự độc lập của Zion.

Nhưng trong phần thứ tư, đế quốc máy móc mới xé bỏ hiệp ước, thậm chí còn phát động chiến tranh với người máy cũ.

Mâu thuẫn của ba phần đầu căn bản không được giải quyết, tự do cũng chỉ là tạm thời.

Kỳ thực nghĩ cũng biết, dù sao thù hận giữa máy móc và nhân loại sâu đậm như vậy, hơn nữa ưu thế của máy móc lại lớn như vậy.

Tuy nói lúc kết thúc phần thứ ba Kiến Trúc Sư nói máy móc không phải nhân loại, sẽ không nuốt lời, nhưng loại bảo đảm đến từ kẻ thù này rất không đáng tin cậy.

Chưa nói đến việc tiếng nói của Kiến Trúc Sư trong đế quốc máy móc không phải độc quyền, cho dù hắn thật sự đưa ra bảo đảm, chẳng lẽ bảo đảm của hắn không có sơ hở sao.

Máy móc chẳng lẽ sẽ không tấn công nhân loại dưới tiền đề không phá vỡ bảo đảm sao.

Bất kỳ bảo đảm và điều lệ nào, bất kể là ngôn ngữ hay văn tự đều có sơ hở, chỉ cần tìm sơ hở là được.

Cho nên ba phần đầu không hề giải quyết mâu thuẫn, chỉ là giống như truyện cổ tích dừng lại đột ngột.

Trong truyện cổ tích công chúa và hoàng tử hạnh phúc bên nhau là kết thúc, nhưng trong hiện thực công chúa và hoàng tử cũng sẽ trở thành quốc vương và hoàng hậu, họ cũng phải đối mặt với những chuyện gia đình nhỏ nhặt, đối mặt với các loại phiền phức.

Trong Gintama, sau khi đối kháng với Hư, mâu thuẫn giữa nhân loại và Thiên Nhân, võ sĩ và bách tính không hề thay đổi.

Nhưng câu chuyện đến đây là kết thúc, sự tồn tại của Hư đã che lấp những mâu thuẫn khác.

Vậy Hư tốt nhất cứ tồn tại mãi, hình thành một sự uy hiếp.

Đương nhiên đây cũng chỉ là Đỗ Lan nghĩ bâng quơ, Hư tồn tại mãi cũng không thể uy hiếp tất cả mọi người.

Bởi vì thực lực của Hư không mạnh, tuy rằng có thể đầu thai, nhưng cũng sẽ bị đánh bại.

Hư kiểm soát Thiên Đạo Chúng không phải vì thực lực của hắn, mà là vì Thiên Đạo Chúng tự chuốc họa vào thân, họ muốn trường sinh bất lão, muốn sống lâu như Hư, nên nghiên cứu Hư, tiêm máu của Hư vào cơ thể mình, thời gian lâu dần, Hư liền có lực kiểm soát Thiên Đạo Chúng.

Cho nên Hư có thể trở thành lãnh đạo, không phải tài năng của hắn, hoàn toàn là do Thiên Đạo Chúng tự mình gây ra.

Tuy nhiên Hư đã có được tuổi thọ và quyền lực mà vô số người thèm khát, nhưng nguyện vọng của hắn vẫn là hủy diệt nhân loại, vẫn giản dị đến vậy.

Phải tự cường, phải đối mặt với cuộc đời thảm đạm, người làm không được, quốc gia cũng làm không được.

Mạc Phủ, Hư thật sự khiến người ta thất vọng a.

Ương Quốc Tinh cũng khiến người ta thất vọng.

Đỗ Lan và Hư còn không giống nhau, Hư thất vọng về nhân tính, còn Đỗ Lan thì đối với việc mà không đối với người, thất vọng về những người không làm được việc.

Đặc biệt là những người có điều kiện làm thành việc, nhưng vì đủ loại nguyên nhân mà làm hỏng việc.

Dùng câu thoại kinh điển của Bá Vương Long trong Mãnh Thú Hiệp Voltron chính là: Ta có thể tha thứ sự phản bội của ngươi, nhưng không thể dung thứ sự ngu xuẩn của ngươi.

Phản bội thì phản bội, nhưng nhất định phải thành công, cũng không mất đi phong thái của một đại kiêu hùng.

Nhưng vấn đề là không làm được, đây hoàn toàn là lãng phí tài nguyên rồi.

Trong mắt Đỗ Lan, Hư, Mạc Phủ, Ương Quốc Tinh điều kiện đều không tệ, nhưng làm việc lại khiến người ta phẫn nộ.

Ngu xuẩn là không thể được tha thứ, vì ngu xuẩn lãng phí quá nhiều tài nguyên.

Dùng chi phí nhỏ nhất làm việc lớn nhất, đó mới là điều Đỗ Lan tán thưởng.

Thôi vậy, tiếp tục kế hoạch toàn bộ ác nhân của ta đi, Ương Quốc Tinh và Mạc Phủ vẫn còn rất nhiều việc có thể làm.

Đỗ Lan nói, hắn bày tỏ con người sống trên đời phải rộng lượng một chút, phải bao dung những kẻ ngu xuẩn đó, nếu không mình chắc chắn sẽ tức chết mất.

Tình hình Ương Quốc Tinh rất tốt, sự quật khởi của Hoàng tử ngốc không thể ngăn cản, nhị vương tử không thể chống lại, ngày càng nhiều người gia nhập phong trào tình yêu và hòa bình.

Trong mắt nhị vương tử, Hoàng tử ngốc quả thực giả dối đến mức tột cùng, miệng thì nói tình yêu và hòa bình, nhưng trong tay lại cầm con dao đồ tể dính máu, vung đao chém xuống, không biết đã thu hoạch bao nhiêu sinh mệnh.

Cái thứ tình yêu và hòa bình chết tiệt, ngụy quân tử.

Nhị vương tử vô cùng phẫn nộ, vốn dĩ tình thế đang rất tốt, lại không ngờ đột nhiên xảy ra chuyển biến như vậy, thế lực của hắn không ngừng co lại.

Trong mắt hắn, Hoàng tử ngốc hiện tại chính là phản diện lớn nhất toàn vũ trụ, đơn giản là thập ác bất xá.

Hoàng tử ngốc hoàn toàn hành động theo lời Đỗ Lan, y cũng không ngờ nhị ca lại bất đắc nhân tâm đến vậy, mình lại dễ dàng thiết lập được thế lực.

Tuy nhiên y biết tất cả những điều này đều là ảo ảnh, mình cũng chỉ là con rối của Đỗ Lan, mình phải cẩn thận, nếu không vẫn sẽ bị giết chết.

Nhị ca rất phẫn nộ, thậm chí còn nghĩ đến việc phát động hạm đội viễn chinh Địa Cầu.

Đỗ Lan bảo Hoàng tử ngốc kết giao với Tướng quân, sau đó giúp Mạc Phủ trấn áp phản loạn, hiện tại nghênh đón Hư mới là quan trọng nhất.

Tướng quân cũng phải từ bỏ hình tượng hòa ái, trở thành một đao phủ, nên giết thì giết, người trong gia tộc mình cũng nên giết một lượt.

Đỗ Lan bảo Tướng quân cũng đừng khách khí, hãy hắc hóa đi, hóa thân thành đao phủ, dùng thủ đoạn sắt máu bảo vệ địa vị của mình.

Hắc hóa, tất cả đều hắc hóa, vì Hư cho rằng thế giới này là hắc ám, vậy thì chính là hắc ám, để hắn thực sự cảm nhận được cái gọi là nỗi sợ hãi chân chính.

Hư cho rằng thế giới này không có người tốt, chỉ có kẻ xấu, vậy thì cứ để thế giới này chỉ có kẻ xấu, hơn nữa còn là kẻ xấu mạnh mẽ, là kẻ xấu mà Hư không thể đánh bại.

Nói cho cùng nếu không có Thiên Đạo Chúng tự chuốc họa vào thân, Hư cũng không thể có cơ hội phá hủy Long Mạch, hủy diệt hành tinh.

Hư tự mình cũng chỉ có một thân bất tử, các năng lực khác đều rất yếu.

Ngay cả một kế hoạch B cũng không có, sao những phản diện này đều tự tin đến vậy chứ.

Đỗ Lan bày tỏ công việc hủy diệt thế giới to lớn như vậy, ngay cả một kế hoạch B cũng không có, hắn không thể lý giải được.

Chỉ một việc phá hủy Long Mạch, hoàn toàn không có kế hoạch nào khác, đây mà gọi là hủy diệt thế giới sao.

Muốn hủy diệt thế giới, sao cũng phải thiết kế kế hoạch ABC, dù sao đây là một công trình vĩ đại, bất kỳ một khâu nào sai sót cũng không thể hoàn thành.

Mục tiêu càng lớn, càng phải thiết kế nhiều kế hoạch, như vậy mới có thể phòng bị bất trắc.

Năng lực của Hư có hạn, chỉ có thể tùy cơ ứng biến, chỉ có thể có một kế hoạch.

Đương nhiên cũng không chỉ Hư như vậy, rất nhiều phản diện mục tiêu rất vĩ đại, nhưng đều chỉ có một kế hoạch.

Hoành đồ vĩ nghiệp, nửa đường sụp đổ, hoàn toàn không nghĩ đến nếu kế hoạch này thất bại, thì làm sao tiếp tục.

Dường như sau khi kế hoạch thất bại, liền chuẩn bị hủy diệt cùng kế hoạch, mang cảm giác sinh như hạ hoa chi huyến lạn, tử như thu diệp chi tĩnh mỹ, không có tinh thần bách chiết bất nạo.

Cho dù đã trải qua trắc trở, cũng phải tiếp tục thực hiện kế hoạch mới.

Hư không có kế hoạch nào khác, chỉ có một việc là hủy diệt Long Mạch.

Nếu hủy diệt thất bại, hắn cũng không biết phải làm sao.

Rõ ràng muốn hủy diệt thế giới, nhưng lại giống như đùa giỡn, còn không bằng học sinh tiểu học đi dã ngoại có kế hoạch hơn.

Hơn nữa hủy diệt Long Mạch, vẫn còn rất nhiều hành tinh không có Long Mạch vẫn tồn tại, còn có lượng lớn văn minh ngoài hành tinh vẫn đang phát triển, cũng không coi là thành công hủy diệt thế giới.

Những phản diện này luôn không lý giải, công việc hủy diệt thế giới này, khó khăn như việc khiến tất cả mọi người hiểu nhau vậy.

Đỗ Lan rất rõ hủy diệt thế giới rất khó, rất nhiều phản diện hy vọng mượn siêu năng lực để tiện lợi hủy diệt thế giới, căn bản không nghĩ đến chi phí hủy diệt thế giới lớn đến mức nào.

Những phản diện này thật sự đã xem thường mục tiêu vĩ đại hủy diệt thế giới.

Hủy diệt thế giới là một việc thần thánh trang nghiêm đến nhường nào, lãng mạn hoành tráng đến nhường nào, sống động nghiêm túc đến nhường nào.

Nhưng những phản diện tiểu xấu xa này lại chỉ nghĩ đến lười biếng trốn tránh, coi hủy diệt thế giới như trò trẻ con, không nghiêm túc chút nào.

Hủy diệt thế giới, cũng chia thành các đẳng cấp khác nhau.

Ví dụ như đơn giản một chút, phá hoại trật tự hiện có, đây là đơn giản nhất.

Khó khăn hơn một chút, hủy diệt sinh mệnh trong phạm vi cụ thể.

Khó khăn hơn nữa là hủy diệt tất cả sinh mệnh, hoặc là hủy diệt tất cả hành tinh có sinh mệnh tồn tại.

Mục tiêu càng lớn, độ khó càng lớn.

Chương 3102

Điều này cũng giống như việc thiết lập trật tự, thuyết phục một người dễ, thuyết phục mười người rất khó, thuyết phục một trăm triệu người thì rất khó rồi.

Tiêu diệt một người đơn giản, tiêu diệt mười người rất khó, tiêu diệt một trăm triệu người rất khó.

Đạo lý đều như nhau, nếu không có năng lực hủy thiên diệt địa, cho dù là một trăm triệu con heo, cũng rất khó tiêu diệt.

Nghiêm túc thảo luận tính khả thi của việc hủy diệt thế giới, nếu không có Găng tay Vô Cực, Đá Vô Cực, Ngọc Rồng, Đèn Thần loại đạo cụ có thể ước nguyện, cho dù là văn minh đại thần nắm giữ tấm thiệp hai chiều cũng không làm được việc hủy diệt thế giới.

Mặc dù Hư là thể sinh mệnh Long Mạch, có tuổi thọ rất dài, nhưng hắn cũng khó lòng tiêu diệt tất cả mọi người, vì không thể chi trả chi phí.

Ngay cả kế hoạch hủy diệt Long Mạch cũng là do Thiên Đạo Chúng trong khoảng thời gian dài chi trả chi phí, kết nối Long Mạch của các hành tinh khác nhau, như vậy Hư có thể thông qua việc hủy diệt Long Mạch, liên tục hủy diệt nhiều hành tinh.

Miệng thì nói hủy diệt thế giới, cuối cùng vẫn dựa vào sức mạnh của người khác.

Đỗ Lan bày tỏ một người đàn ông lấy việc hủy diệt thế giới làm mục tiêu lại chỉ có thể lén lút chiếm đoạt thành quả lao động của người khác, thật sự quá khó coi rồi.

Bất kể là Hư, hay Thanos, năng lực của họ đều không đủ để chống đỡ dã tâm của mình, cho nên chỉ có thể mượn sức mạnh của người khác.

Nếu chỉ dựa vào bản thân, căn bản không làm được.

Một người không thể hủy diệt thế giới, lại rất khó tìm được người chí đồng đạo hợp.

Trên thế giới này, có người muốn hủy diệt thế giới, hơn nữa có thể nói mỗi người đều từng có lúc muốn hủy diệt thế giới, nhưng đều là tạm thời.

Đời người ai cũng có lúc xuống dốc, không ai dám nói đời mình chưa từng xuống dốc, khi xuống dốc, liền cảm thấy thế giới đều đang chống lại mình, thế giới vô tình lãnh đạm này chi bằng hủy diệt đi cho rồi.

Nhưng cùng với việc người ta thoát ra khỏi lúc xuống dốc, tư tưởng này cũng biến mất.

Nhưng những người liên tục muốn hủy diệt thế giới là cực kỳ thiểu số, cho dù Hư tập hợp tất cả những người này, sức mạnh cũng không đủ.

Huống chi kẻ thù lớn nhất của việc hủy diệt thế giới không phải thế giới, mà là con đường truy cầu hạnh phúc.

Chỉ cần mọi người nhìn thấy có khả năng hạnh phúc, sẽ không còn muốn hủy diệt thế giới nữa.

Cho nên tiền đề của việc hủy diệt thế giới là đóng chặt con đường hạnh phúc, chỉ cần tồn tại con đường, sẽ có người phản kháng sự hủy diệt.

Ngay cả Ngân Thời, người từ nhỏ đã chịu đựng sự tàn phá, cũng vì con đường hạnh phúc tồn tại mà không hủy diệt thế giới.

Những người đang ở đáy vực vì con đường hạnh phúc tồn tại mà chấn chỉnh lại tinh thần, từ bỏ mục đích hủy diệt thế giới.

Dù sao người như Hư, đã công thành danh toại, còn muốn hủy diệt thế giới là cực kỳ thiểu số, có thể nói là không quên sơ tâm.

Phần lớn mọi người đều là khi ở đáy vực mới muốn hủy diệt thế giới, một khi thoát ra khỏi đáy vực liền nói tạm biệt với việc hủy diệt thế giới, có thể nói là lật mặt không nhận nợ.

Nhưng Hư bất kể là ở đáy vực hay đỉnh cao, đều muốn hủy diệt thế giới, tinh thần không quên sơ tâm này vẫn đáng được khẳng định.

Có khuyết điểm thì phê phán, có ưu điểm thì vẫn phải khen ngợi.

Đỗ Lan là vô cùng công chính khách quan.

Nói chung hủy diệt thế giới không phải là một việc đơn giản, kế hoạch của Hư căn bản không thiết thực, không thể đạt được mục tiêu.

Ngay cả Đỗ Lan không làm gì cả, hắn cũng vẫn sẽ thất bại.

Tuy nhiên Đỗ Lan sẽ không làm gì cả, kế hoạch toàn bộ ác nhân đang tiến hành một cách có trật tự.

Tuy nhiên thiện ác vốn dĩ là nhìn lập trường, cho dù Đỗ Lan không để họ hắc hóa, chỉ cần họ phản đối kế hoạch hủy diệt của Hư, trong mắt Hư họ cũng là kẻ xấu.

Hơn nữa dù có hắc hóa, cũng chỉ là kẻ xấu trong mắt một bộ phận người, trong mắt một bộ phận người vẫn là người tốt.

Ngay cả người như Hư muốn hủy diệt thế giới đối với những người đang ở đáy vực mà nói, cũng là tri kỷ.

Cho nên việc Đỗ Lan hắc hóa thật sự chỉ là để mọi người thay đổi lập trường mà thôi.

Đương nhiên cuối cùng những người này đều sẽ đứng đối lập với Hư, khiến Hư một lần nữa cảm nhận được mùi vị bị thế giới vứt bỏ, đối đầu với thế giới.

Đối với Hư mà nói loại cảm giác này chắc chắn là vô cùng quen thuộc, chỉ là sau khi kiểm soát Thiên Đạo Chúng liền không còn trải nghiệm qua nữa, đã có trăm năm thời gian, ký ức quá khứ sẽ một lần nữa tập kích hắn.

Sau khi Hư bất tử bất diệt bị phát hiện, liền có rất nhiều người bắt hắn làm thí nghiệm, bất kể trốn ở hành tinh nào cũng sẽ có người tìm hắn.

Cuối cùng hắn liền bị Thiên Đạo Chúng bắt giữ, làm rất nhiều thí nghiệm, ngày tháng đó rất thống khổ, cho dù đã thoát ra khỏi đáy vực, bóng tối vẫn còn đó.

Nhưng ký ức dù sao cũng chỉ là ký ức, chắc chắn không sống động và chân thực như trải nghiệm lại, nhiệm vụ của Đỗ Lan chính là khiến hắn hồi ức lại những vận mệnh bi thảm đó, tiện thể khiến hắn biết một chút đừng xem thường hủy diệt thế giới cái thử thách cuối cùng của phản diện này.

Lão sư quả thật vẫn còn sống.

Sau lời nhắc nhở của Đỗ Lan, Cao Sam Tấn Trợ liền bắt đầu điều tra Thiên Đạo Chúng.

Thông qua việc thâm nhập, hắn quả nhiên phát hiện lão sư vẫn còn sống, điều này là ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Chỉ là hiện tại lão sư đã hoàn toàn biến thành một người khác, không còn là Tùng Dương lão sư ôn hòa năm xưa, ánh mắt âm u, biểu cảm dữ tợn.

Hai mươi năm trước, hắn vẫn còn là một thiếu niên, vẫn nhớ như in những buổi trưa nắng đẹp, Tùng Dương lão sư dùng giọng nói ấm áp giảng bài, ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu lên người, có chút buồn ngủ.

Thế nhưng giọng nói của lão sư lại như có ma lực truyền vào tâm trí, khiến sự chú ý của hắn không tự chủ tập trung vào bài giảng.

Nói thật, lúc đó hắn cũng không hiểu bài giảng, lão sư sẽ đưa ra ví dụ, cố gắng hết sức để bọn trẻ có thể hiểu.

Trong học đường có con của địa chủ, cũng có võ sĩ hàn môn, và một số đứa trẻ hoang.

Thực ra Cao Sam Tấn Trợ đến bây giờ vẫn chưa hiểu, vì sao lão sư lại dạy những đứa trẻ hoang, chúng vốn không có tư cách học tập, nhưng lão sư luôn đối xử ôn hòa với mọi đứa trẻ.

Một người ôn hòa, lương thiện như vậy, ngay cả khi bị Thiên Nhân bắt đi cũng dặn dò bọn trẻ không nên mạo hiểm cứu lão sư, vậy mà giờ đây lại biến thành một kẻ tà ác với vẻ mặt âm u, ánh mắt đầy dữ tợn.

Hoàn toàn khác biệt, khí chất yếu ớt như bùn.

Giờ nghĩ lại, lão sư cũng chỉ là một kiếm đạo quán lão sư ở thôn quê, lại không xúc phạm Thiên Điều, Thiên Nhân căn bản không có lý do bắt ông ấy, dù ông ấy có đồng tình với Nhương Di chí sĩ, cũng không đến mức khiến Thiên Nhân đích thân đến bắt người.

Nhưng nếu lão sư cũng là một thành viên trong Thiên Nhân, thì mọi chuyện có thể giải thích rõ ràng.

Tất cả những điều này chẳng qua chỉ là một trò chơi của Thiên Nhân, mà những học trò như bọn hắn hoàn toàn bị lừa dối, căn bản không biết gì cả.

Cao Sam Tấn Trợ không nhịn được, trực tiếp đối đầu với Hư.

Lão sư, không ngờ chúng ta còn có ngày gặp lại.

Vốn cho rằng lão sư đã chết, chắc chắn đã lên thiên đường, còn mình chết thì chắc chắn xuống địa ngục, thầy trò sẽ không bao giờ gặp lại, nhưng vạn vạn không ngờ hai người lại trùng phùng ngay ở dương gian.

Trốn tránh không phải phong cách của Cao Sam Tấn Trợ, dù có chết cũng phải hỏi cho rõ, làm một con quỷ minh bạch.

Ngươi là ai.

Hư khinh thường nhìn kẻ đến, giống như nhìn một con gián trong phòng, một con chuột trong bếp, một con mọt sách trong nhà xí, tóm lại, ánh mắt đó rất khó tả, chính là khinh bỉ đến cực điểm.

Đây là ánh mắt mà Tùng Dương lão sư tuyệt đối sẽ không có.

Ngươi đúng là quý nhân hay quên, mới chỉ hai mươi năm, mà đã quên hết tất cả học trò của mình rồi sao.

Cao Sam Tấn Trợ biết người này tuy có vẻ ngoài giống lão sư, nhưng chắc chắn không phải lão sư.

Hư nói: Là học trò của nhân cách Tùng Dương sao.

Các ngươi đúng là thú vị, hai mươi năm đã trôi qua, vẫn còn treo lão sư trên miệng, đúng là những đứa trẻ to xác không chịu lớn.

Ngươi đến đây chỉ để xác định tình hình của Tùng Dương sao.

Ta có thể nói cho ngươi biết, ông ta đã chết, và ngươi cũng sẽ sớm đi gặp ông ta thôi.

Hư sẽ không khách khí với kẻ xâm nhập.

Cao Sam Tấn Trợ chỉ cảm thấy đau lòng, bởi vì mình đi đến bước đường này, đều là vì báo thù.

Nhưng đến cuối cùng, tất cả đều trở thành vô nghĩa, động cơ của mình căn bản chỉ là một trò cười.

Xuy.

Thể chất của Hư có thể sánh ngang với Dạ Thỏ, một cú tăng tốc chém xuống, nhắm thẳng vào cổ kẻ địch.

Chương 3103

Cao Sam Tấn Trợ liên tục lùi ba bước, nhưng cổ vẫn âm ỉ đau, cứ như thể đã bị chém trúng rồi.

Cảm giác này quá đáng sợ, thực lực đối phương vượt xa mình.

Không phải muốn đoàn tụ với lão sư sao.

Tại sao phải trốn.

Hư nói: Có phải bản năng cơ thể ngươi đang sợ hãi không.

Thật đáng cười, cuối cùng cái gọi là tôn sư trọng đạo cũng không thể địch lại bản năng cơ thể.

Cho nên nói sinh mệnh thật đáng thương, bị chi phối bởi tham lam, dục vọng, sinh sản và các bản năng khác, chẳng qua chỉ là vật chứa của bản năng, thật xấu xí, thật sự quá xấu xí.

Vừa dứt lời, tấn công mạnh mẽ bắt đầu.

Cao Sam Tấn Trợ vội vàng rút kiếm đỡ, khoảnh khắc này, có lẽ kéo dài khoảng năm giây, nhưng hắn cảm thấy thời gian trôi chậm như năm, bởi vì công thế của kẻ địch như hồng thủy mãnh thú, chỉ cần một chút sơ suất là sẽ thân bại danh liệt.

Mặc dù vẫn luôn rèn luyện mình trong chiến tranh, nhưng trận chiến này tuyệt đối là lần hiểm nguy nhất của Cao Sam Tấn Trợ.

Cơ thể đang run rẩy, đang sợ hãi, cứ như thể quay trở lại lần đầu tiên ra chiến trường, nỗi sợ hãi lần đầu tiên liều mạng rõ ràng trở về trong cơ thể, mỗi tế bào, mỗi dây thần kinh, mỗi mạch máu đều đang thúc giục hắn bỏ chạy.

Sau năm giây dài đằng đẵng, Hư hoàn thành một chuỗi công thế rồi cười nói: Biểu hiện không tệ, vậy mà lại chống đỡ được, Tùng Dương đã huấn luyện các ngươi không tồi.

Tùng Dương lão sư đã chết, ngươi không phải lão sư.

Cao Sam Tấn Trợ đè nén nỗi sợ hãi trong người, chậm rãi nói: Ta phải cảm ơn ngươi, chính ngươi đã cho ta biết lão sư đã chết.

Ngươi tuy sử dụng cùng một cơ thể với lão sư, nhưng ngươi tuyệt đối không phải lão sư, vậy thì ta có thể không chút e dè mà chém xuống.

Hư khinh miệt nói: Muốn chém ta sao.

Xem ngươi có bản lĩnh đó không đã.

Lại một lần nữa tấn công nhanh.

Cao Sam Tấn Trợ biết muốn khắc phục nỗi sợ hãi chỉ có một cách, đó là đối mặt với nỗi sợ hãi, thích nghi với nỗi sợ hãi, biến nỗi sợ hãi thành sức mạnh của chính mình.

Vung đao, nghênh kích, phản xung kích, hãy nhớ lại đi, nhớ lại ngày mình hóa thành quỷ binh, nhớ lại ngày mình vượt qua nỗi sợ hãi trên chiến trường.

Nhanh hơn, nhanh hơn.

Cánh tay Cao Sam Tấn Trợ đẩy đến cực hạn, lưỡi đao kéo theo kiếm ti, hóa thành kiếm quang, để theo kịp động tác của Hư.

Tuy nhiên, trong ánh mắt của Hư chỉ có sự khinh miệt, dù có bị đối phương chém một trăm nhát cũng vô dụng, mình là thân bất tử, nhưng đối phương là máu thịt phàm trần, bị chém một nhát là chắc chắn phải chết.

Đối phương thật sự ngu ngốc đến đáng yêu, Tùng Dương đã dạy bọn họ kiếm thuật, nhưng lại không dạy bọn họ đạo lý kẻ thức thời là trang tuấn kiệt.

Cao Sam Tấn Trợ rất nỗ lực, nhưng những vết thương trên người lại chứng minh khoảng cách giữa hắn và Hư không thể san bằng bằng sự nỗ lực.

Da thịt không ngừng rách toạc, máu tươi như những hạt châu đứt dây, không ngừng rơi vãi trong không gian vũ trụ.

Đỗ Lan rất rõ Cao Sam Tấn Trợ không thể đánh lại Hư, bây giờ chưa phải lúc để Hư tiêu diệt kẻ địch: Phản diện không thể như Hồ Lô Oa cứu ông nội mà từng người một đi đưa mình.

Là một phản diện xuất sắc, thì phải giết gà dùng dao mổ trâu, phải tập trung ưu thế sức mạnh để tiêu diệt kẻ địch.

Nhưng rất nhiều phản diện lại thích cử thuộc hạ từng người một đi tặng kinh nghiệm, ta sẽ không phạm sai lầm như vậy, cho nên Cao Sam Tấn Trợ bây giờ vẫn chưa thể chết.

Không thể để Cao Sam Tấn Trợ trở thành gói kinh nghiệm đầu tiên, mặc dù kinh nghiệm của hắn rất ít, nhưng ít cũng là kinh nghiệm.

Bởi vậy, ngay khi Hư sắp ra đòn sát thủ, Cao Sam Tấn Trợ biến mất.

Hư vẻ mặt nghiêm túc, bởi vì loại dịch chuyển tức thời này có chút quỷ dị.

Cao Sam Tấn Trợ thở hổn hển, vừa rồi thật sự đã đi một vòng trước mặt tử thần, sau khi bình ổn lại nhịp tim, hắn liền nhìn thấy gương mặt xấu xí của Đỗ Lan.

Mặc dù biết tám chín phần là đối phương đã cứu mình, nhưng nhìn thấy đối phương thật sự rất khó chịu.

Là một phản diện, ngươi lại đi tặng kinh nghiệm, thật sự là đồng đội heo quá.

Đỗ Lan nói với vẻ ghét sắt không rèn được thép: Chẳng lẽ ngươi không biết một trong những lý do thất bại phổ biến của phản diện là không biết tập trung ưu thế binh lực sao.

Ta có thể lấy rất nhiều ví dụ, ví dụ như ma vương luôn phân tán sức mạnh của Tứ Đại Thiên Vương, sau đó bị Dũng Giả từng người một đánh bại.

Rõ ràng Tứ Đại Thiên Vương tập trung lại với nhau thì Dũng Giả căn bản không phải đối thủ, vậy mà cứ khăng khăng phân tán ra, thật ngu xuẩn.

Cao Sam Tấn Trợ không nói một lời, hiện tại không có tâm trạng để tranh cãi, hắn chỉ muốn giết chết kẻ đang sử dụng cơ thể của lão sư, để lão sư có thể an nghỉ.

Ngươi đã nhận ra mình không phải đối thủ của Hư rồi, vậy bước tiếp theo nên làm gì.

Ngươi nói xem.

Cứ như một giáo viên đang giờ học gọi tên học sinh Cao Sam Tấn Trợ trả lời câu hỏi.

Không biết, bây giờ lòng rất loạn.

Đơn giản như vậy cũng không biết sao.

Đánh không lại, tự nhiên là phải tăng cường sức mạnh của mình, hoặc là khoa học kỹ thuật, hoặc là biến dị, hoặc là đồng đội, đề phân phát điểm đơn giản như vậy mà cũng không biết, nếu ngươi ở trường của ta, căn bản không thể tốt nghiệp.

Đỗ Lan nói.

Đồng đội.

Đầu tiên loại trừ, Cao Sam Tấn Trợ không muốn nhìn thấy khuôn mặt chế giễu của Ngân Thời.

Khoa học kỹ thuật.

Chỉ sợ cũng không được.

Chẳng lẽ chỉ có thể biến dị sao.

Hắn nghĩ đến con đường biến dị này.

Không đánh lại, thì phải nâng cao thực lực của mình, nhưng thủ đoạn nâng cao thực lực không nhiều, con đường khoa học kỹ thuật trông có vẻ không tệ, nhưng Cao Sam Tấn Trợ biết Thiên Đạo Chúng nắm giữ kỹ thuật tiên tiến nhất toàn vũ trụ.

Hắn dù có Yêu Đao Hồng Anh cũng không phải đối thủ của Hư, là một Nhương Di chí sĩ, hắn chỉ có thể tiếp xúc với khoa học kỹ thuật cao cấp ở mức hạn chế.

Tìm kiếm đồng đội, cùng nhau mạnh lên, không phù hợp với nhân thiết của Cao Sam Tấn Trợ, hắn là phản diện, làm sao có thể hạ mình đi tìm người khác hợp tác.

Hợp tác thì được, nhưng không phải hắn đi tìm đồng đội, mà là đồng đội cần sức mạnh của hắn, hắn phải là một phần không thể thiếu, như vậy mới có mặt mũi.

Bảo hắn chủ động cầu cứu ư.

Không đời nào.

Vậy thì cuối cùng chỉ còn một con đường, đó là biến dị.

Thông qua việc thay đổi cơ thể để nhanh chóng mạnh lên, mặc dù có rất nhiều sự không kiểm soát được, nhưng ít nhất đó là một cơ hội.

Để đánh bại Hư, mình phải bước vào địa ngục.

Cho dù rủi ro rất lớn, cũng không thể không mạo hiểm, bởi vì Hư thật sự quá mạnh mẽ.

Chỉ khi đã giao đấu, mới biết được sự chênh lệch giữa hai bên, nếu không thay đổi cơ thể của mình, căn bản không có cách nào đuổi kịp.

Cao Sam Tấn Trợ nhìn Đỗ Lan, nói: Đa tạ ngươi đã nhắc nhở, ta đi trước một bước.

Mặc dù biết thực lực của Đỗ Lan rất mạnh, nhưng hắn không muốn nợ ân tình của Đỗ Lan, sau khi đã hiểu rõ lộ trình, hoàn toàn có thể tự mình đi tìm sức mạnh.

Trong vũ trụ này có rất nhiều thuốc biến dị, khi cần hoàn toàn có thể sử dụng.

Đỗ Lan không nói gì, nghĩ bụng Cao Sam Tấn Trợ thật sự là chết vì sĩ diện, sống chịu tội.

Rõ ràng trong lòng thừa nhận con đường đồng đội, nhưng vì vấn đề sĩ diện, thà biến dị cũng không chọn đồng đội.

Nhất định phải đồng đội đến tìm hắn sao.

Thật sự tự cho mình là món ngon rồi.

Là một phản diện, khí chất quá cao cũng không phải chuyện tốt.

Đỗ Lan rất rõ ràng có những phản diện xuất hiện với khí chất quá cao, khiến khán giả kỳ vọng quá lớn, đến sau này phản diện lại thất bại thảm hại, khán giả căn bản không thể chấp nhận.

Khí chất cao cũng có nghĩa là phản diện hành động bị gò bó.

Cao Sam Tấn Trợ giống như một phản diện nghiêm túc trong tác phẩm hài hước, khí chất rất cao, nhưng muốn duy trì khí chất đó lại rất khó.

Phản diện luôn duy trì khí chất cao, luôn thắng lợi, thì đó không phải là Gintama , mà là Takasugi no Tamashii.

Chương 3104

Khí chất phản diện cao, thì không thể thất bại, một khi thất bại sẽ rất dễ rơi từ thần đàn xuống.

Vậy nên làm thế nào để sắp xếp thất bại của một phản diện khí chất cao, là một vấn đề rất khó.

Nếu lý do thất bại quá ngây thơ, thì khí chất đã tạo dựng từ trước sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Nếu là do nhân vật chính thực lực tăng lên, cuối cùng đối đầu trực diện đánh bại phản diện, thì kết thúc luôn thì còn đỡ, nếu tiếp tục mạch truyện về sau, thì chiến lực sẽ sụp đổ.

Bởi vì phản diện khí chất cao chắc chắn là trần nhà, nhân vật chính dùng thực lực cứng rắn đánh bại đối phương, cũng đã là trần nhà.

Muốn đột phá trần nhà đó thì rất khó.

Trong các tác phẩm dài kỳ, không chỉ phản diện khí chất cao có vấn đề này, mà các nhân vật phụ xuất hiện sớm cũng có vấn đề này.

Ví dụ như các nhân vật phụ trong One Piece , giai đoạn đầu đều không có Haki, nhưng sau này Haki có thể nói là thần kỹ, không có Haki thì không dám ra biển.

Các nhân vật khí chất rất cao ở giai đoạn đầu lại không có thứ gọi là Haki, đến giai đoạn sau thì trở thành trò cười.

Tóm lại, khí chất quá cao, vật cực tất phản, khí chất cao rồi thì rất khó ổn định hạ cánh.

Đỗ Lan nghĩ bụng phản diện nên thượng thiện nhược thủy, làm những việc mà mọi người ghét, chính là phải khiêm tốn một chút, nên thử nhiều, thất bại nhiều, học hỏi thêm nhiều khoa học kỹ thuật tiên tiến, nên đặt mình vào vị trí của một kẻ thách thức, chứ không phải vị trí của một người bảo vệ không biết trời cao đất dày.

Phản diện là phi chủ lưu, phi chủ lưu là thách thức chủ lưu, còn chủ lưu là bảo vệ địa vị của mình.

Nhưng rất nhiều phản diện lại có vẻ mặt ta mới là chủ lưu, ta mới là đúng, không hề có chút khiêm tốn của kẻ thách thức.

Đỗ Lan luôn cho rằng phản diện đều rất có tính chấp hành, nhưng thái độ quá kiêu ngạo, nhận thức vấn đề cũng rất thiển cận, hoàn toàn không biết nhìn thấu bản chất qua hiện tượng.

Cao Sam Tấn Trợ nói Đao tượng đúc đao, đao dùng để giết người, ý nghĩa của võ sĩ là gì.

Nhưng chỉ cần nghĩ một chút là biết võ sĩ quyết định đao khi nào chém, chém ai, vấn đề rất đơn giản, hắn lại cứ như không biết vậy.

Đương nhiên cũng có thể là biết, nhưng hắn không thể thừa nhận.

Nhưng dù không thừa nhận, chỉ nêu ra vấn đề, không đưa ra đáp án, cũng là vô nghĩa.

Trước đây võ sĩ là để trung thành với chúa công của mình, nhưng Mạc phủ không đáng để trung thành, Cao Sam Tấn Trợ muốn trung thành với lão sư, nhưng lão sư đã chết.

Hắn hoang mang, ý nghĩa của võ sĩ là gì.

Thực ra còn một đáp án, đó là trung thành với bách tính.

Nhưng Cao Sam Tấn Trợ cũng như đa số võ sĩ, căn bản khinh thường bách tính, bách tính ở đẳng cấp nào.

Làm gì có tư cách để võ sĩ đi bảo vệ.

Giống như trong Thất Võ Sĩ , bách tính trong mắt võ sĩ là ngu muội, ích kỷ, điêu ngoa, nói dối thành tính.

Sau đó các võ sĩ trong đó nói rằng nguyên nhân của tất cả những điều này chính là võ sĩ, vì vậy bảy võ sĩ đã chết vì bách tính.

Trong phim chỉ có bảy võ sĩ bảo vệ bách tính, ngoài đời cũng vậy, rất ít võ sĩ sẽ đứng về phía bách tính.

Ngân Thời là một trong số đó, người bảo vệ Kabukicho, nhưng cũng chỉ có vài người như vậy.

Cao Sam Tấn Trợ hỏi võ sĩ là gì, thực ra trong lòng cũng biết võ sĩ là tồn tại chiến đấu vì người khác, nhưng vấn đề là hắn không biết mình nên chiến đấu vì ai, nên không đưa ra đáp án.

Không có đáp án, là vì hắn quá cao ngạo, không như Ngân Thời gần gũi, bông đùa, căn bản không giống võ sĩ, cứ như một kẻ ăn hại, ngay cả lãng nhân cũng không tính.

Khi không có tiền thì làm thêm, còn bị chủ thầu mắng, tìm mèo tìm chó còn bị chủ thú cưng mắng.

Bình thường còn bị Thiên Nhân, thế lực đen tối uy hiếp, mà bách tính còn thường xuyên tìm đủ lý do quỵt tiền, ngay cả tiền công cũng không trả nổi.

Vì vậy bảo vệ bách tính rủi ro lớn, lợi ích nhỏ, võ sĩ nào không ngu thì không thể chọn bảo vệ bách tính.

Thất Võ Sĩ có kết cục thế nào.

Chết, biến thành nấm mồ.

Ngay cả khi họ thắng, bách tính có thể cho họ cái gì.

Vài quả trứng, vài vò rượu đục.

Vì chút thức ăn này mà liều mạng sống của mình sao.

Cao Sam Tấn Trợ không ngốc, hắn chỉ là quá thông minh, nên không thể trở thành Ngân Thời.

Nhưng vào thời điểm quan trọng, khi Ngân Thời đơn độc chiến đấu, người dân Kabukicho vẫn có thể đứng ra ủng hộ hắn.

Đương nhiên những điều này cũng không phải mục đích ban đầu của Ngân Thời, mà là sau những nỗ lực, hắn đã đổi lấy bằng tấm lòng chân thành.

Đỗ Lan cho rằng Cao Sam Tấn Trợ trong lòng vẫn coi thường bách tính, thậm chí có thể nói rất nhiều phản diện cũng vậy, họ duy trì giai cấp của mình, một khi từ bỏ giai cấp của mình, khí chất đã tạo dựng sẽ biến mất.

Thông qua giai cấp để tạo dựng khí chất, cuối cùng đều sẽ thất bại vì sự ngu xuẩn.

Đỗ Lan rất rõ loại tác phẩm này, giai cấp không thể thất bại, vậy thì chỉ có thể để phản diện thất bại bằng một phương pháp rất ngây thơ, thể hiện thất bại cá nhân.

Nếu phản diện thật sự phản lại giai cấp của mình, tác giả không thể viết ra loại tác phẩm này.

Khí chất của Cao Sam Tấn Trợ chính là võ sĩ hoang mang đi trên con đường báo thù, mặc dù gây hại cho những người vô tội, nhưng đối với những khán giả đang hoang mang, vẫn có thể tạo ra sự đồng cảm.

Bởi vì khi hoang mang, người ta cảm thấy những người xung quanh đều là kẻ địch, đều không thể thỏa mãn mình, đều không thể cho mình một câu trả lời.

Nhưng người duy nhất có thể đưa ra câu trả lời chính là mình, chứ không phải người khác.

Câu trả lời của người khác là của người khác, không phải của mình.

Vì vậy người hoang mang nêu ra vấn đề, cuối cùng vẫn phải tự hỏi tự trả lời.

Có những người vì hạn chế của giai cấp, rõ ràng biết câu trả lời, cũng không thể trả lời.

Ví dụ như Cao Sam Tấn Trợ, hắn lẽ ra phải biết Ngân Thời là đúng, nhưng khí chất giai cấp của hắn không thể cho phép hắn hòa nhập với bách tính.

Càng so sánh, càng thể hiện sự không dễ dàng của Ngân Thời, mặc dù không từ bỏ thân phận võ sĩ, nhưng đã nỗ lực hòa nhập với bách tính, cũng có thể coi là Thất Võ Sĩ của thời đại mới.

Tuy nhiên Thất Võ Sĩ cuối cùng các võ sĩ đều chết, con đường Ngân Thời lựa chọn khó khăn đến mức nào có thể tưởng tượng được.

Cao Sam Tấn Trợ vẫn phải duy trì sự hoang mang, giả vờ không biết, là một võ sĩ đã mất đi mục tiêu trung thành, không còn gì để bảo vệ, thì tìm một thứ để phá hoại, vẫn có thể vung đao.

Chúng ta ủng hộ tướng quân thúc thúc phát động binh biến, nhưng hoàn toàn vô dụng, chỉ với ba mớ rau này căn bản không đủ tộc Dạ Thỏ đánh.

Thiên Đạo Chúng đứng về phía tướng quân thúc thúc, nhưng cuộc chính biến của họ gặp rắc rối.

Một cái Địa Cầu bé nhỏ vậy mà dám chống lại ý chí của chúng ta, nhất định phải cho chúng biết tay.

Đó là tộc Dạ Thỏ, rất mạnh mẽ.

Thần Lạc tuy còn trẻ, nhưng là mối đe dọa rất lớn.

Chỉ cần là kẻ địch của Thiên Đạo Chúng, đều phải tiêu diệt.

Chúng ta có thể phái hạm đội đến đó, dù tộc Dạ Thỏ có mạnh đến đâu, thân thể máu thịt cũng không thể chống lại chiến hạm vũ trụ, trực tiếp dùng đại pháo của hạm đội lớn oanh kích thành tro bụi là được rồi.

Thiên Đạo Chúng rất rõ không có vấn đề gì mà chiến hạm không giải quyết được.

Đối với những kẻ phản kháng trong vũ trụ, thái độ của họ đều như nhau, có thể chinh phục bằng vũ lực thì cứ chinh phục bằng vũ lực.

Mục tiêu của họ là nắm giữ triệt để Long Mạch trên Địa Cầu, đương nhiên không phải nói là tự mình quản lý Địa Cầu, Địa Cầu vẫn giao cho nhân loại quản lý, nhưng hải quan Long Mạch phải hoàn toàn giao cho Thiên Nhân.

Kiểm soát hải quan, tức là kiểm soát thương mại xuất nhập khẩu, mỗi lần xuất nhập khẩu, họ đều sẽ trích phần trăm.

Mục tiêu của Thiên Đạo Chúng rất đơn giản, kiểm soát nhiều Long Mạch hơn, trích nhiều phần trăm hơn, Địa Cầu vẫn do nhân loại quản, họ chỉ cần hải quan Long Mạch.

Chương 3105

Chỉ cần tướng quân thúc thúc lên nắm quyền, ông ta sẽ đồng ý giao ra hải quan.

Nhưng hiện tại họ lại chịu thất bại trên một cái Địa Cầu bé nhỏ, điều này thật mất mặt.

Như vậy huy động binh lực lớn như vậy, có phải là quá tiểu đề đại tố không.

Hôm nay Địa Cầu phản kháng, ngày mai các hành tinh khác cũng sẽ bắt chước, chúng ta tuyệt đối không thể dung thứ hiện tượng này xảy ra, nhất định phải trừng phạt nghiêm khắc, nếu không toàn vũ trụ sẽ cho rằng Thiên Đạo Chúng không còn như xưa.

Thiên Đạo Chúng cũng rất bận rộn, mọi việc trong toàn vũ trụ đều phải quản, tóm lại có Long Mạch, họ sẽ kiểm soát hải quan.

Có phản kháng, họ sẽ ra đòn mạnh.

Đây chính là bá quyền vũ trụ.

Nhưng phản kháng sẽ không biến mất, cứ như chuột chũi, hôm nay chỗ này ngày mai chỗ khác, Thiên Đạo Chúng cũng rất bận rộn, để duy trì bá quyền vũ trụ thì phải chạy khắp vũ trụ.

Đương nhiên, thực lực của Thiên Đạo Chúng quả thật mạnh, hiện tại không có một hành tinh nào có thể thách thức địa vị của họ.

Trong nguyên tác, nếu không phải Hư tự mình gây rối, ra tay với Thiên Đạo Chúng, thì sự thống trị của Thiên Đạo Chúng vẫn có thể duy trì thêm năm trăm năm nữa mà không có vấn đề gì.

Đáng tiếc Thiên Đạo Chúng không nhận ra kẻ địch không nằm bên ngoài, mà nằm bên trong.

Đối mặt với sự khiêu khích của Địa Cầu, Thiên Đạo Chúng cũng ra đòn mạnh mẽ, sẽ không để Địa Cầu làm gương xấu.

Hạm đội Thiên Đạo Chúng lập tức xuất phát, mở đường đến Địa Cầu.

Tướng quân nhanh chóng nhận được tình báo, đại kinh thất sắc.

Bởi vì lần này Thiên Đạo Chúng thật sự nghiêm túc, không phải là vài võ sĩ dưới trướng thúc thúc, mà là cả một hạm đội vũ trụ.

Với chiến hạm siêu không gian tiên tiến nhất, vũ khí mạnh mẽ nhất, đó là lực lượng quân sự áp đảo hoàn toàn đối với Địa Cầu, căn bản không thể thắng.

Tướng quân biết lúc này mình phải hy sinh, quyết định hy sinh bản thân để bảo toàn võ sĩ.

Có thể nói là thần đang muốn liều mình chiến đấu, bệ hạ hà cớ phải đầu hàng.

Thật sự không thể đánh lại, Thiên Đạo Chúng bây giờ cũng không giả vờ nữa, trực tiếp xuất binh, tướng quân cũng đành bất lực: Yếu đuối chính là nguyên tội mà.

Kẻ yếu ngay cả thở cũng là sai, huống hồ thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội, Mạc phủ yếu như vậy, lại sở hữu báu vật Long Mạch, chẳng phải sẽ phải đối mặt với kẻ địch mạnh sao.

Chúng ta không nên phản kháng, nên trực tiếp nhường ngôi.

Một lão thần kích động nói, đã bị dọa sợ hãi.

Dù chúng ta không phản kháng, kẻ nên ra tay vẫn sẽ ra tay, Thiên Đạo Chúng chỉ là một lũ cường đạo.

Giống như thỏ con đội mũ, bị hổ đánh một trận, hổ nói: Mày tại sao lại đội mũ.

Ngày khác, thỏ con không đội mũ, lại bị hổ đánh một trận, hổ nói: Mày tại sao không đội mũ.

Kẻ yếu chỉ cần thở cũng là sai, cường đạo có cả ngàn lý do để ra tay.

Muốn không bị tiêu diệt, chỉ có thể tự cường, chỉ có thể tự mình nắm giữ vận mệnh của mình.

Hiện tại muốn mạnh lên cũng không kịp, hạm đội Thiên Đạo Chúng nói đến là đến.

Em gái tướng quân chỉ có thể hy vọng Thần Lạc nghĩ cách.

Thần Lạc rất rõ thực lực của hạm đội Thiên Đạo Chúng, nhưng ngăn cản họ cũng không phải vấn đề.

Vấn đề là Thiên Đạo Chúng sẽ không bỏ qua, rất có thể sẽ châm ngòi chiến tranh toàn diện.

Chiến tranh toàn diện không phải chuyện đùa, tiềm lực chiến tranh của Thiên Đạo Chúng vượt trên đạo thống Dạ Thỏ.

Thần Lạc không bị thành công làm cho mê muội, vẫn biết mình và Thiên Đạo Chúng có sự chênh lệch.

Một khi chiến tranh toàn diện nổ ra, hạm đội Thiên Đạo Chúng có thể dễ dàng san bằng Địa Cầu, hạm đội Thiên Đạo Chúng quá nhiều, hơn nữa còn rất nhiều Thiên Nhân ủng hộ Thiên Đạo Chúng cũng sẽ cùng nhau giúp sức, Thần Lạc dù lợi hại đến đâu cũng không thể vừa bảo vệ Địa Cầu vừa chống lại Thiên Đạo Chúng.

Cho nên đánh bại hạm đội thì dễ, nhưng chiến tranh toàn diện thì khó.

Thần Lạc cũng rất rối rắm, quả thật bị ca ca nói đúng, Thiên Đạo Chúng sẽ không cho Địa Cầu cơ hội phát triển.

Lúc đó nàng nói Thiên Đạo Chúng đến bao nhiêu hạm đội, nàng đều có thể tiêu diệt, nhưng nếu thật sự là chiến tranh toàn diện, Thần Lạc cũng sẽ cố thử thất bỉ chăm sóc cái này thì bỏ cái kia.

Thấy biểu cảm của Thần Lạc, em gái tướng quân cũng lo lắng không yên, thực ra nàng cũng biết vấn đề không nằm ở việc chặn đứng một lần tấn công của Thiên Đạo Chúng, mà là sau khi chọc giận Thiên Đạo Chúng, một khi chiến tranh toàn diện bùng nổ thì phải làm sao.

A Ngân, rốt cuộc chúng ta nên làm gì.

Ngân Thời nghe Thần Lạc trưng cầu ý kiến của hắn, nói: Thiên Đạo Chúng à.

Hắn nhớ lại những ngày mình chiến đấu với Thiên Nhân hai mươi năm trước, lúc đó cũng chỉ là chiến đấu với tạp binh Thiên Nhân, đã thua thảm bại.

Muốn chiến đấu với tinh nhuệ chủ lực của Thiên Nhân, chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Đương nhiên Ngân Thời càng biết một mực lùi bước không có ý nghĩa, nói: Liều tất cả sức mạnh, khiến Thiên Nhân phải trả giá, chỉ có như vậy Thiên Đạo Chúng mới sẵn lòng đàm phán với chúng ta, Thiên Đạo Chúng chỉ nghe hiểu ngôn ngữ của đại pháo, nói những đạo lý khác, họ căn bản sẽ không nghe.

Ngân Thời rất rõ chỉ có thể đánh, đánh thắng thì mới được, bởi vì cường đạo chỉ nghe hiểu âm thanh của đại pháo.

Logic của cường đạo là ta mạnh ta tự do, làm gì cũng đúng, muốn đối thoại công bằng với họ, trước tiên hãy học ngôn ngữ của đại pháo rồi hãy nói.

Vì vậy chỉ có thể đánh, đánh ra một con đường sống.

Thần Lạc nói: Ta lo lắng đánh bại Thiên Nhân một lần, họ sẽ không bỏ qua, mà sẽ tập hợp đại quân.

Ngân Thời nói: Vậy nên lần đầu ra tay chúng ta phải tiêu diệt toàn bộ lực lượng của họ, khiến Thiên Đạo Chúng biết rằng muốn tiêu diệt Địa Cầu nhất định phải thương địch một ngàn tự tổn tám trăm, dù họ có thể thắng, cũng phải trả một cái giá thảm khốc.

Địa Cầu không còn con đường nào khác, chỉ có thể khiến Thiên Đạo Chúng biết đau, mới có một tia hy vọng sống.

Thần Lạc gật đầu, nói: Ta biết rồi, đạo thống Dạ Thỏ sẽ cùng tiến cùng lùi với Địa Cầu.

Em gái tướng quân lập tức quay về thuyết phục tướng quân khai chiến.

Tướng quân lại lo lắng, bởi vì dù mình muốn đánh, các gia tộc cũng sẽ không phối hợp.

Ca ca, đừng do dự nữa, hạ chiếu thư đi, có tộc Dạ Thỏ giúp sức, nhất định phải khiến Thiên Đạo Chúng trả giá đắt.

Tướng quân nắm chặt hai tay, vốn dĩ đã chuẩn bị hy sinh bản thân, nhưng hiện tại xem ra mọi người vẫn còn dũng khí quyết chiến, dù các gia tộc không ủng hộ, cũng vẫn nên chiến đấu, ông đập bàn đứng dậy, nói: Thà ngọc nát còn hơn ngói lành.

Ca ca.

Công chúa rất vui, bởi vì cuối cùng ông ấy cũng đã đưa ra quyết định.

Đây là cuộc chiến thứ hai sau hai mươi năm kể từ chiến tranh Nhương Di.

Phe đầu hàng rất nhiều, dù sao hai mươi năm trước đã thua rồi, trong vỏn vẹn hai mươi năm chẳng có gì thay đổi, Địa Cầu đã mua một số chiến hạm cũ nát, căn bản vô dụng, khoảng cách với Thiên Nhân vẫn còn rất lớn.

Lấy gì mà đánh.

Vì vậy chiếu thư của tướng quân vừa ban ra, khắp Mạc phủ đều là những lời phản đối.

Nhưng trong dân gian lại có rất nhiều võ sĩ hàn môn vô cùng kích động, bởi vì họ muốn đánh bại Thiên Nhân, không muốn làm nô lệ mất nước.

Mặc dù hy vọng rất mong manh, nhưng họ tin rằng chỉ cần mọi người đoàn kết thì có thể thắng lợi.

Nhương Di chí sĩ cũng lần lượt hưởng ứng lời kêu gọi, chuẩn bị xuất chiến.

Ngu xuẩn quá, Thiên Nhân thuyền kiên pháo lợi, chỉ bằng những võ sĩ hàn môn này thì làm được gì.

Những võ sĩ hàn môn đó chẳng lẽ thật sự cho rằng mình đao thương bất nhập sao.

Sự chênh lệch thực lực quá lớn khiến người ta tuyệt vọng, phe đầu hàng quyết định trước tiên giết tướng quân, lấy lòng Thiên Nhân, tránh chiến tranh.

Tướng quân quyết định cùng Dạ Thỏ chống lại Thiên Nhân, thà ngọc nát chứ không làm ngói lành.

Phe đầu hàng trong Mạc phủ nhanh chóng đứng ra phản đối, nhìn thế nào thì máu thịt cũng không thể chống lại chiến hạm vũ trụ.

Dù Dạ Thỏ có thể một mình địch mười, nhưng chiến hạm Thiên Nhân há chẳng phải hơn vạn sao.

Tiềm lực chiến tranh toàn diện được khai mở, năng lực sản xuất tàu thuyền được toàn khai mở, chiến hạm của họ hoàn toàn có thể phát động tấn công từ ngoài tầng khí quyển, hủy diệt ruộng đồng, đập thủy điện, nhà máy điện của chúng ta, đưa chúng ta trở về trạng thái người nguyên thủy.

Phe đầu hàng lớn tiếng kêu gào, hy vọng mọi người tỉnh táo một chút, đừng bị Dạ Thỏ lừa: Dạ Thỏ nếu có thể thắng Thiên Đạo Chúng, họ đã không ẩn cư trên Địa Cầu rồi, các ngươi hãy suy nghĩ kỹ đi chứ.

Phe đầu hàng có nhà có xe, có tiền có của, không thể so với võ sĩ hàn môn được, họ không quan tâm đến vận mệnh quốc gia, chỉ cần giữ được một mẫu ba phần đất của mình là được rồi, tốt nhất là không đánh nhau.

Vì vậy tướng quân chỉ có thể hợp tác với võ sĩ hàn môn, nhưng sức mạnh của võ sĩ hàn môn rất yếu, họ chỉ có thân ba thước và một tấm lòng son.

Tướng quân cũng muốn phát động bách tính, nhưng bất lực, không có năng lực đó.

Vì vậy chỉ có một phần võ sĩ hàn môn nguyện ý xuất chiến.

Võ sĩ có thân phận, có thể một đêm đảo ngược địa vị, từ hàn môn trở thành anh hùng.

Thiên Đạo Chúng cũng biết được thái độ của Mạc phủ: Họ dám phản kháng sao.

Thật đúng là ngu xuẩn.

Trong vũ trụ không phải không có những nền văn minh phản kháng Thiên Đạo Chúng, kết quả là bị Thiên Đạo Chúng đánh cho quốc phá gia vong, đất đai biến thành hoang mạc.

Những hành tinh phản kháng đó, Thiên Đạo Chúng cũng sẽ không tiêu diệt toàn bộ, mà sẽ phá hủy toàn bộ đất đai và nguồn nước là nơi họ sinh sống, khiến những kẻ phản kháng từ từ chết dần trên hành tinh.

Không còn cơ sở công nghiệp, không còn đất đai và nguồn nước, họ chỉ có thể lê lết trên mặt đất.

Nỗi bi thảm của họ chính là lời cảnh báo tốt nhất cho vũ trụ, kết cục của việc phản kháng Thiên Đạo Chúng là khô hạn, đói kém, bệnh tật, chết một cách đau đớn và chậm chạp.

Chiêu này quả thật hữu hiệu, người dân toàn vũ trụ đều biết không nên đối đầu với Thiên Đạo Chúng.

Chương 3106

Nhưng hiện tại Mạc phủ lại muốn chống cự, Thiên Đạo Chúng sẽ không khách khí nữa.

Phe đầu hàng nói: Để tránh Địa Cầu cũng biến thành phế tích, nhất định phải giết tướng quân.

Họ đã liều mạng, nhất định phải ngăn chặn chiến tranh.

Bên cạnh tướng quân xuất hiện rất nhiều sát thủ, thậm chí ngay cả thị nữ vốn rất tin cậy cũng có thể biến thành thích khách.

Vì sự an toàn của Địa Cầu.

Một tiếng hô lớn, thích khách sẽ ra tay ám sát.

Tướng quân đối mặt với tình huống này cũng bất lực nói: Đánh trận đều cần thiên thời địa lợi nhân hòa, yếu thắng mạnh càng cần điểm lật ngược tình thế.

Trận chiến này thiên thời địa lợi nhân hòa đều không ở Mạc phủ.

Ông tuy quyết định một trận chiến, nhưng nếu là cuộc chiến tất thua, phe đầu hàng căn bản không thể ủng hộ khai chiến.

Mạc phủ và Thiên Nhân khai chiến thì điểm lật ngược tình thế ở đâu.

Không biết.

Khi chiến tranh, muốn lấy yếu đánh mạnh, thì luôn phải có điểm lật ngược tình thế.

Ví dụ như trận Quan Độ, trận Xích Bích thời Tam Quốc, tuy thắng rất khó khăn, nhưng đều có điểm lật ngược tình thế.

Bên quân đội ít hơn cũng có ưu thế, phát huy ưu thế của mình, đánh vào điểm yếu của kẻ địch, cuối cùng giành chiến thắng.

Thật sự không có điểm lật ngược tình thế, thì không thể đánh, cường lỗ sẽ tan thành mây khói.

Ngay cả nhân loại đối kháng Tam Thể Nhân, nhân loại còn có kế mưu làm điểm lật ngược tình thế kia mà.

Hiện tại Mạc phủ đối với Thiên Nhân, có thể nói là không thấy điểm lật ngược tình thế.

Nhưng tướng quân vẫn ôm hy vọng, có lẽ sau khi khai chiến sẽ có điểm lật ngược tình thế.

Sau khi khai chiến, có lẽ các nền văn minh phản kháng Thiên Đạo Chúng đều sẽ nổi dậy, đến lúc đó khói lửa vũ trụ bốn phía, chính là cơ hội của chúng ta.

Tướng quân nói.

Nếu muốn làm được điểm này, thì chúng ta phải chống đỡ được vài đợt tấn công mạnh của Thiên Đạo Chúng.

Ban đầu, các nền văn minh vũ trụ chắc chắn đều sẽ đứng ngoài quan sát, nhưng nếu chúng ta chống đỡ được Thiên Đạo Chúng, chứng minh cho vũ trụ thấy Thiên Đạo Chúng cũng không quá đáng sợ, họ sẽ thừa cơ hành động, thậm chí cung cấp vật chất chiến tranh cho Địa Cầu.

Đỗ Lan cho rằng muốn lấy đó đợi biến, trước tiên phải chống đỡ được Thiên Đạo Chúng đã.

Mạc phủ nếu có thể chống đỡ được hai ba đợt công thế, tự nhiên sẽ có người đưa tiền đưa vũ khí cho Địa Cầu, Mạc phủ ra quân, các nền văn minh khác ra tiền, để Mạc phủ và Thiên Đạo Chúng đánh nhau đến chết.

Lấy đó đợi biến quả thật có khả năng, nhưng Mạc phủ phải chứng minh giá trị của mình.

Đỗ Lan rất rõ ràng Thiên Đạo Chúng tuy mạnh, người ủng hộ họ cũng rất nhiều, nhưng một khi Thiên Đạo Chúng lộ ra vẻ suy yếu, thì phản bội Thiên Đạo Chúng cũng là chuyện trong phút chốc.

Nói cho cùng Thiên Đạo Chúng chỉ là một lũ cường đạo, hô hào tụ lại, hô hào tán đi, lấy lợi mà giao kết, lợi hết thì tan.

Thiên Nhân dưới trướng Thiên Đạo Chúng đều là như vậy, họ không hề xây dựng một hiệp ước xã hội hợp tác, hoặc một chế độ quản lý đáng tin cậy.

Chỉ là vì cướp bóc trong vũ trụ mà tập hợp lại với nhau mà thôi, một khi có chuyện, chắc chắn sẽ xuất công bất xuất lực chỉ ra sức miệng chứ không ra sức thật.

Nhưng tiền đề là Mạc phủ phải chống đỡ được, đối mặt với sự chênh lệch lớn, không thể nhụt chí.

Hạm đội Thiên Đạo Chúng đúng giờ đến nơi, cho Mạc phủ ba giờ để đầu hàng: Nếu không đầu hàng, chúng ta sẽ phát động tấn công, thiêu rụi mặt đất thành than đen.

Phe đầu hàng liều mạng tấn công tướng quân, muốn giết tướng quân trước khi Thiên Đạo Chúng phát động tấn công để đổi lấy hòa bình.

Vì hòa bình.

Quân đội phe đầu hàng mạnh mẽ tấn công phủ tướng quân, nhất định không thể cho Thiên Nhân cớ để tấn công Địa Cầu.

Ngân Thời rất nặng lòng, rõ ràng đều là nhân loại, nhưng vì những lựa chọn khác nhau mà đi theo những hướng khác nhau, thậm chí phải cầm đao kiếm đối đầu nhau.

Cây đao trong tay, hắn cũng không biết vì cái gì mà tồn tại nữa.

Lại là nan đề xe điện, giống như trước đây mình phải chọn một trong hai giữa lão sư và đồng học.

Rốt cuộc là giết lão sư, hay khoanh tay đứng nhìn đồng học bị giết.

Tại sao chỉ có thể hai chọn một, không thể có tất cả sao.

Khi hai chọn một, lại dùng tiêu chuẩn nào để đưa ra lựa chọn.

Lương tri của mình sao.

Lương tri nhất định đúng sao.

Ngân Thời chỉ cảm thấy rất rối bời, nên hắn mới không thích suy nghĩ, bởi vì những vấn đề như vậy căn bản không có đáp án chính xác.

Ngay cả Tùng Dương lão sư cũng chưa từng dạy hắn.

Nhưng trước khi gặp lão sư Ngân Thời chỉ chiến đấu vì sự sinh tồn, sau khi gặp lão sư, hắn muốn trở thành một người như lão sư.

Tùng Dương là người như thế nào.

Ôn hòa bảo vệ kẻ yếu, vô úy đối đãi kẻ mạnh, gặp chuyện thì hy sinh bản thân, gặp lưỡng nan thì kiên định bản tâm.

Lúc này chỉ cần mỉm cười là được rồi.

Ngân Thời phỏng theo câu nói nổi tiếng.

Suy nghĩ đúng sai không có ý nghĩa, lúc này điều quan trọng nhất là làm tốt việc của mình, chỉ vậy thôi.

Bảo vệ tốt tướng quân, sau đó đánh một trận với Thiên Đạo Chúng.

Không ngờ lại có thể sát cánh chiến đấu.

Quế Dã đến chi viện, là một Nhương Di chí sĩ, Thiên Nhân là kẻ địch lớn nhất của họ.

Tướng quân quyết định khai chiến với Thiên Đạo Chúng, họ tự nhiên phải ủng hộ tướng quân.

Chân Tuyển Tổ cũng là người phe tướng quân, cũng chọn giúp đỡ tướng quân, và triển khai kịch chiến với phe đầu hàng tại phủ tướng quân.

Bọn chúng thật sự không rút ra bài học nào.

Thiên Đạo Chúng nhìn Mạc phủ ngoan cố chống cự, cười lạnh liên tục, bởi vì chỉ nội chiến đã đánh thành ra thế này, dựa vào đâu mà chiến đấu với Thiên Nhân.

Đương nhiên là dựa vào Dạ Thỏ, họ đã chuẩn bị sẵn sàng đột phá tầng khí quyển, chiến trường là vũ trụ.

Ánh mắt toàn vũ trụ đều hướng về Địa Cầu, đa số Thiên Nhân cho rằng đây là một trận chiến với kết quả không thể tranh cãi, Thiên Đạo Chúng nghiêm túc như vậy, Mạc phủ lại không đoàn kết như vậy, nhìn thế nào Địa Cầu cũng không thể thắng.

Vì vậy chắc chắn là Thiên Đạo Chúng sẽ giải quyết kẻ địch trong chớp mắt, đánh Địa Cầu trở lại thời kỳ nguyên thủy, để nhân loại quay về cuộc sống đao canh hỏa chủng, ẩm huyết mao nhục.

Nếu Thiên Đạo Chúng ngay cả Địa Cầu cũng không hạ được, thì họ đừng làm thống soái vũ trụ nữa.

Thiên Nhân cho biết trận chiến này chắc chắn sẽ không có bất ngờ.

Nhưng không có bất ngờ chắc chắn sẽ có bất ngờ, chiến tranh có thể biết bắt đầu như thế nào, nhưng không biết kết thúc ra sao, biến số mới là điều hấp dẫn nhất của chiến tranh.

Bên chắc thắng có thể thua, bên chắc thua cũng có thể thắng.

Mọi thứ thật sự khó nói, khui champagne trước là không thể chấp nhận được.

Chiến tranh là chuyện thật sự khó nói, khó nói.

Muốn giành được sự ủng hộ, thì phải thể hiện giá trị của mình, đây là con đường duy nhất của Mạc phủ, biến số mà tướng quân kỳ vọng cần phải trả giá rất lớn.

Nhưng thế giới là như vậy, không trả giá, làm sao chứng minh giá trị của mình.

Thiên Đạo Chúng là đệ nhất vũ trụ, vậy thì có người kỳ vọng Thiên Đạo Chúng suy bại, kỳ vọng mắt thấy họ xây lầu cao, mắt thấy họ yến tân khách, mắt thấy lầu tháp sụp đổ, rất nhiều người đang chờ đợi ngày này.

Khi bá quyền của Thiên Đạo Chúng đạt đến đỉnh điểm, số người kỳ vọng họ suy tàn cũng càng nhiều.

Bởi vì Thiên Đạo Chúng sụp đổ, không biết bao nhiêu nền văn minh có thể được no ấm.

Vì vậy rất nhiều người bình thường nhìn thì hướng về Thiên Đạo Chúng, cũng nhận được rất nhiều lợi ích từ Thiên Đạo Chúng, nhưng một khi Thiên Đạo Chúng xuất hiện suy yếu, họ chắc chắn sẽ là người đầu tiên nhảy ra phản bội.

Chương 3107

Mạc phủ phải chống đỡ được, thể hiện giá trị của mình, trở thành vật hy sinh để kiềm chế Thiên Đạo Chúng.

Khi hạm đội viễn chinh của Thiên Đạo Chúng đến, Mạc phủ đã áp dụng chiến thuật khiêu bang truyền thống.

Cái gọi là khiêu bang, chính là nhảy tàu, từ một chiếc tàu nhảy sang chiếc tàu khác.

Đối mặt với chiến hạm khổng lồ, đối mặt với hỏa lực dày đặc, các võ sĩ không sợ chết sẽ ngồi trên những chiếc thuyền nhỏ có khả năng phòng thủ gần như bằng không, thực hiện cuộc xung kích Vạn Tuế, xuyên qua mạng lưới phong tỏa dày đặc của trận tuyến địch, xông vào hạm tàu địch và Thiên Nhân để triển khai chiến đấu cận chiến.

Lúc này, cuộc tấn công của phe đầu hàng vẫn tiếp tục, tướng quân không có thời gian để lãng phí với họ.

Ông có thể hiểu phe đầu hàng, họ không thấy hy vọng, không thấy điểm lật ngược tình thế, nhưng tướng quân tin chắc sẽ có hy vọng: Chính nghĩa nhất định sẽ chiến thắng tà ác.

Phe đầu hàng gầm lên: Chỉ có kẻ thắng mới là chính nghĩa, Mạc phủ căn bản không thể thắng lợi.

Không, chỉ có chính nghĩa mới có thể thắng lợi.

Tướng quân lại kiên định điểm này: Nếu các ngươi vẫn không ngừng tấn công, ta chỉ có thể không khách khí nữa.

Tướng quân, người đừng chấp mê bất ngộ, nếu người cứ khăng khăng dẫn Mạc phủ khai chiến với Thiên Nhân, người chính là kẻ thù của đất nước này.

Phe đầu hàng phẫn nộ nói.

Tướng quân không còn cách nào, chỉ có thể ra lệnh phản kích: Chúng ta không còn thời gian nữa, xin hãy tha thứ cho ta.

Chuẩn bị khiêu bang.

Sau khi trấn áp phe đầu hàng tại cửa thành, tướng quân bắt đầu chỉ huy song tuyến.

Một mặt trấn áp phe đầu hàng, một mặt khai chiến với Thiên Nhân.

Vì bảo vệ thế giới, vì bảo vệ nhân loại.

Theo tiếng gào của tướng quân, từng đợt thuyền khiêu bang xuất phát, đương nhiên cũng không phải để họ trực tiếp chịu chết, cũng có hỏa lực yểm trợ.

Sức kiến càng lay cây, thật đáng thương.

Thiên Nhân nhìn thấy chiến thuật của nhân loại, rất nhanh liền hiểu được ý đồ của họ, lộ ra nụ cười chế giễu, nói: Khai hỏa, bắn hạ bọn chúng.

Xuy xuy.

Các khẩu pháo toàn bộ khai hỏa, pháo laser, tên lửa, đại pháo, trận địa dày đặc, vũ trụ tối tăm trong chốc lát xuất hiện lượng lớn ánh sáng ngũ sắc, tất cả đều là ánh sáng của pháo hỏa.

Những chiếc thuyền khiêu bang yếu ớt chỉ cần bị đánh trúng sẽ nổ tung, thủy thủ đoàn sẽ trở thành bụi trong vũ trụ.

Nhưng lúc này không thể rút lui, chỉ có thể xông lên.

Chỉ có một số ít thuyền khiêu bang có thể đến được đích, ngay sau đó phải đối mặt với từng đợt kẻ địch, có kẻ địch cầm vũ khí nóng, có kẻ cầm vũ khí lạnh, một chút cũng không giống quân chính quy.

Quân đội Thiên Đạo Chúng quả thật rất yếu kém, nhưng số lượng đông, tiến lên liên tục, lấy nhiều thắng ít vẫn rất dễ dàng.

Chính là cảm giác này, rõ ràng Thiên Nhân cũng không mạnh lắm, nhưng chém xong một tên lại có một tên khác.

Quế và Ngân Thời đều đã đến phi thuyền của kẻ địch, hơn nữa đã bị bao vây, họ lưng tựa lưng, giống như chiến trường hai mươi năm trước.

Đều như nhau, kẻ địch căn bản không đánh hết, bất kể họ đánh bại bao nhiêu kẻ địch, luôn sẽ có tên tiếp theo.

Chuyện này không nên nhớ lại thì hơn, trải nghiệm lần đầu cũng là kinh nghiệm quý báu của đàn ông.

Ngân Thời cũng không biết có phải đang giao lưu nghiêm túc hay không, lời nói luôn khiến người ta liên tưởng lung tung.

Nói thì nói, cười thì cười, đối mặt với cường địch, vẫn phải chiến đấu nghiêm túc.

Ngân Thời đã rất mạnh rồi, số lượng Thiên Nhân có nhiều đến mấy cũng vô dụng, lần này hắn sẽ không lặp lại bi kịch hai mươi năm trước.

Hai mươi năm trước, sau khi Tùng Dương bị bắt, họ liền tham gia chiến trường.

Lúc đó đã là giai đoạn cuối của chiến tranh Nhương Di, mặc dù họ với tư cách là dòng máu tươi mới đã truyền một chút sức sống vào Nhương Di chí sĩ, nhưng chiến đấu chưa đầy nửa năm đã kết thúc, Mạc phủ thua cuộc, họ cũng bị bắt giữ.

Cứu lão sư, hay cứu đồng học, lựa chọn đặt ra trước Ngân Thời, cuối cùng hắn đã chọn cứu đồng học.

Thực ra bất kể cứu ai cũng sẽ để lại tiếc nuối, Ngân Thời rất rõ ràng dù mình có cứu lão sư, cũng sẽ không tốt hơn.

Bởi vì hai chọn một là sở thích ác độc của kẻ địch, là sự trừng phạt dành cho kẻ thất bại.

Kết cục tốt nhất chính là thắng lợi, không cần hai chọn một nữa, mà là có tất cả, chỉ có kẻ thắng lợi mới có thể thắng toàn bộ.

Đừng bỏ qua chúng, không sót một ai, giết.

Thiên Nhân không ngừng xông tới.

Nhưng lần này Ngân Thời và Quế Dã đều khác, Ngân Thời thì khỏi phải nói, đã được huấn luyện Khí, trong cơ thể sản sinh ra Khí, nâng cao sức chiến đấu.

Quế Dã tuy không tu luyện, nhưng đã là một thiên tài phá hoại tinh thông bom đạn, trên người mang theo đủ loại bom, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy ra.

Thời đại khác, Quế Dã đã rất thành thạo việc sử dụng bom: Ha, hãy cảm nhận võ sĩ đạo của ta đi.

Oành Võ sĩ đao đã không còn theo kịp thời đại, bom đạn mới là trải nghiệm hoàn toàn mới của thời đại mới.

Nổ tung là xong chuyện.

Các ngươi tính là võ sĩ gì.

Nhìn thấy võ sĩ sử dụng vũ khí nóng, Thiên Nhân cho rằng điều này khác với những gì họ hiểu về võ sĩ: Các ngươi đều đã phản bội thân phận võ sĩ rồi.

Quế Dã cười ha hả: Căn bản không cần câu nệ vào những thứ này.

Tóc giả, lời này không giống như ngươi nên nói, ngươi chẳng phải vẫn luôn rất cố chấp sao.

Ngân Thời nói: Hơn nữa ngươi chẳng phải ghét sự thay đổi nhất sao.

Ta quả thật ghét sự thay đổi, nhưng ta cũng không thể từ chối sự thay đổi được chứ.

Quế Dã nói: Có những chuyện không thể theo ý mình, nên ta chỉ có thể thuận theo tự nhiên mà thôi.

Hắn cũng không còn cách nào, tuy không muốn thay đổi, nhưng thế cục mạnh hơn người.

Ha ha, ngươi cũng trở nên đáng yêu một chút rồi đó.

Ngân Thời nói.

Những lời sến sẩm như vậy sẽ khiến ta nôn hết mì lạnh từ đêm qua ra đó.

Đó là mì vận động viên mà bà chủ đã đặc biệt làm để tiễn ta đó.

Quế Dã nói.

Hai người vừa nói đùa vừa giết kẻ địch, giống như hai mươi năm trước, nhưng lần này họ không chỉ cứu lão sư, mà còn có mục tiêu vĩ đại hơn, đó là đánh bại Thiên Đạo Chúng, bảo vệ toàn nhân loại.

Chiến đấu tuy thảm liệt, nhưng các võ sĩ rất lạc quan.

Những khán giả chú ý đến chiến trường, thầm nghĩ biểu hiện của nhân loại cũng không tồi, nhưng chỉ như vậy thì không thể thắng.

Cuối cùng vẫn cần Dạ Thỏ ra tay, chiến thuật khiêu bang đã thu hút sự chú ý của hạm đội, Thần Lạc và đồng đội đã vòng ra phía sau hạm đội, phát động tập kích.

Hạm đội Thiên Nhân cũng không phải dạng vừa, phát hiện phía sau có kẻ địch, lập tức điều chuyển nòng pháo tiến hành bắn phá điên cuồng.

Thần Lạc cũng không khách khí, trực tiếp tung ra: Thỏ Phái Khí Công.

Một chiêu Khí Công ba phá hủy động cơ của nhiều phi thuyền, những phi thuyền mất động lực trôi nổi trong vũ trụ, không thể tiếp tục khai pháo, lập tức chịu sự tấn công của các võ sĩ.

Đừng phá hủy phi thuyền, những phi thuyền này sửa chữa còn có thể dùng, không có khoa học kỹ thuật thì chỉ có thể cướp từ tay kẻ địch thôi.

Thần Lạc chỉ phá hủy động cơ là hy vọng tận dụng phế liệu, biến những hạm đội kẻ địch này thành sức mạnh của mình.

Chỉ có tiêu này bỉ kia tăng giảm cái này thì tăng cái kia, mới có cơ hội chiến thắng.

Không chỉ phải chiến đấu, mà còn phải tìm cách tăng cường sức mạnh của mình từ trong chiến đấu, phải chuẩn bị cho một cuộc chiến lâu dài.

Chiến đấu với Thiên Đạo Chúng, thì phải chuẩn bị tâm lý chảy đến giọt máu cuối cùng.

Nếu không có dĩ chiến dưỡng chiến lấy chiến tranh nuôi chiến tranh, Địa Cầu căn bản không thể duy trì lâu, phải cướp vũ khí của kẻ địch về dùng cho mình.

Tuy rất khó khăn, nhưng nếu mỗi lần chiến đấu đều có thể tăng cường một chút sức mạnh, tích tiểu thành đại, cuối cùng cũng có thể giành chiến thắng.

Đây là suy nghĩ của tướng quân, tuy rất mong manh, nhưng không thể từ bỏ hy vọng, chỉ cần đoạt lấy sức mạnh của kẻ địch thì sẽ không đến mức thất bại thảm hại.

Đỗ Lan không thể không khen ngợi tinh thần lạc quan của tướng quân, quả thật là một cách, nhưng tiền đề là phải thắng lợi, chỉ có hết trận này đến trận khác chiến thắng mới có thể đoạt lấy sức mạnh của kẻ địch, nếu không thì chính là bị kẻ địch đánh bại.

Biến sức mạnh của kẻ địch thành sức mạnh của mình, hoàn toàn có thể, nhưng điều này có nghĩa là mỗi trận chiến đều phải thắng lợi.

Chỉ có không ngừng thắng lợi, mới có thể tích lũy sức mạnh trong chiến thắng.

Thái độ của tướng quân là lạc quan, tin rằng biến số nhất định sẽ xuất hiện.

Đợt hạm đội đầu tiên vốn dĩ không phải vấn đề, Thần Lạc và đồng đội đã sớm biết có thể dễ dàng giải quyết, vấn đề là phản ứng sau đó của Thiên Đạo Chúng.

Họ có phát động chiến tranh toàn diện hay không.

Thắng lợi ban đầu hoàn toàn nằm trong kế hoạch, Thần Lạc ra tay làm tê liệt hạm đội, sau đó chiến thuật khiêu bang hạ gục toàn bộ kẻ địch, tiếp theo là sửa chữa và cải tạo hạm đội, đón chào trận chiến tiếp theo.

Chiến thắng là điều khích lệ lòng người, nhưng mọi người đều biết đây mới chỉ là khởi đầu, phe đầu hàng vẫn cho rằng tướng quân đã đi vào đường cùng, vẫn cho rằng nên đầu hàng, một trận thắng lợi căn bản không nói lên điều gì.

Cái giá phải trả quá lớn, chết nhiều người như vậy, đổi lấy một chiến thắng nhỏ bé, có gì đáng để vui mừng chứ.

Phe đầu hàng phẫn nộ nói: Đắc tội với Thiên Đạo Chúng, các ngươi không ai thoát được đâu, hãy nghĩ xem hành tinh này có bao nhiêu thế lực Thiên Nhân chứ.

Số lượng Thiên Nhân rất nhiều, Thiên Đạo Chúng có rất nhiều tài sản trên Địa Cầu, kiểm soát một lượng lớn tài nguyên, bây giờ Mạc phủ khai chiến với Thiên Đạo Chúng, thậm chí còn thắng, họ chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Bất kể là kinh doanh hợp pháp hay bất hợp pháp, đều có bóng dáng Thiên Đạo Chúng.

Bây giờ họ bắt đầu gây rối khắp nơi, phá hoại thị trường, phá hoại sản xuất, tiến hành các hoạt động gián điệp.

Vốn dĩ cho rằng chiến trường chính diện có thể dễ dàng đánh bại Mạc phủ, không ngờ lại thất bại, vậy thì Thiên Đạo Chúng không thể không điều động nhiều sức mạnh hơn.

Thiên Đạo Chúng đột nhiên hành động, đủ loại hoạt động phá hoại đã khiến tình hình trở nên rất phức tạp.

Chương 3108

Chân Tuyển Tổ căn bản không quản xuể, bởi vì Thiên Đạo Chúng chiếm giữ quá nhiều ngành nghề, họ phá hoại nhà máy, tấn công bách tính, hoàn toàn giống như gián điệp.

Không có hậu cần, xem các ngươi còn đánh trận bằng cách nào.

Thiên Đạo Chúng phẫn nộ nói.

Đối với tình huống này, tướng quân cũng có chuẩn bị, lập tức phái Chân Tuyển Tổ, Tuần Kiến Tổ.

Thực lực của Chân Tuyển Tổ không đủ, còn thực lực của Tuần Kiến Tổ đủ nhưng lại không tuân lệnh.

May mắn thay, số lượng đệ tử tộc Dạ Thỏ rất nhiều, thực lực rất mạnh, đã ra tay trấn áp hoạt động gián điệp.

Đồng thời tướng quân cũng khuyến khích mọi người cùng nhau tố cáo những hành vi vi phạm pháp luật này, nhưng hiện tại cuộc sống của bách tính bị ảnh hưởng, cũng bắt đầu bất mãn rồi.

Một chiến thắng tuy khích lệ lòng người, nhưng cuộc sống của mình bị ảnh hưởng, chiến thắng như vậy có ý nghĩa gì chứ.

Sau chiến thắng, cuộc sống càng thảm hại hơn.

Rất nhiều người trẻ tuổi lại khao khát tham gia chiến tranh, hy vọng có thể giành được nhiều chiến thắng hơn.

Tướng quân nhìn đất nước hỗn loạn, rất nhiều áp lực, nhưng hiện tại phải đoạt lại Long Mạch, và bảo vệ những Thiên Nhân hợp pháp: Chúng ta đối kháng chỉ là Thiên Đạo Chúng, không phải tất cả Thiên Nhân.

Phải tránh phe đầu hàng kích động mâu thuẫn, ngăn chặn phe đầu hàng và phe cực đoan tấn công Thiên Nhân hợp pháp.

Chiến tranh đã bắt đầu, những chuyện tiếp theo mới là phức tạp nhất, phải phân rõ ai là địch, ai là bạn, phải tranh thủ nhiều người ủng hộ hơn, thì phải cẩn thận từng chút một, như đi trên băng mỏng.

Chiến thắng là điều khó khăn.

Quyết sách không sai, nhưng có thể thực hiện được thì rất khó.

Đỗ Lan nghĩ bụng biểu hiện hiện tại của tướng quân không tồi, nhưng thử thách tiếp theo rất khó khăn, ông ấy rốt cuộc là Chu Võ Vương, Đường Thái Tông, hay Thương Trụ Vương, Tùy Dạng Đế, thì còn phải xem sự phát triển tiếp theo.

Người lãnh đạo nhìn thấy vấn đề, không có nghĩa là có thể giải quyết vấn đề.

Có thể giải quyết vấn đề thì là thiên cổ nhất đế, không thể giải quyết thì là bạo quân, hôn quân.

Áp lực rất lớn, nội ưu ngoại hoạn.

Ngoài có Thiên Nhân, trong có phản đối, hiện tại là loạn thành một nồi cháo.

Thiên Đạo Chúng chắc chắn phải lấy lại thể diện, một cái Mạc phủ bé nhỏ làm sao có thể chống lại sự trừng phạt của Thiên Đạo Chúng.

Nhất định phải ra tay tiêu diệt họ, lấy lại thể diện.

Vì vậy họ tập hợp nhiều hạm đội hơn, lúc này, Thiên Đạo Chúng vẫn chưa chuẩn bị phát động chiến tranh toàn diện, vẫn chưa chuẩn bị tăng cường binh lực ồ ạt, mà là điều động quân đội hiện có.

Nếu đối phó một cái Mạc phủ mà cũng cần tăng cường binh lực ồ ạt, thì rất mất mặt, họ cho rằng Địa Cầu vẫn chưa đủ để họ phát động chiến tranh toàn diện.

Nhưng lần này phải điều động ba hạm đội.

Áp lực rất lớn, tướng quân mất ngủ trắng đêm, tuy nói là thà ngọc nát chứ không làm ngói lành, nhưng thực sự làm thì quá khó khăn, tài chính, tài nguyên, nhân tài đều thiếu thốn.

Khắp nơi đều có vấn đề, khắp nơi đều cần tài chính, nhưng lại không có đủ năng lực để giải quyết.

Từng ngày từng ngày nhìn bản đồ sao, nhìn những tình báo đến từ khắp nơi, tướng quân đã già đi rất nhiều.

Cảm giác còn mệt hơn cả đi Kabukicho nữa.

Tướng quân trước đây thường xuyên đến Kabukicho, luôn chơi một số trò chơi rất biến thái.

Nhưng bây giờ nghĩ lại những trò chơi biến thái đó so với trò chơi chiến tranh thì thật sự chẳng là gì, ngay cả việc tiền liệt tuyến sát xa trong băng tuyết cũng chỉ là trò trẻ con.

Bất kể là chơi trò vua, luôn bốc phải thẻ nô lệ chết, luôn hoàn thành những mệnh lệnh kỳ quặc.

Hoặc là đến tiệm cắt tóc, bị người ta dùng khăn nóng đắp mặt.

Hoặc là chỉ mặc nội y đứng trong băng tuyết hét vang Những trò chơi này không thể kể hết, bây giờ nghĩ lại những trải nghiệm này đều đã rèn giũa bản thân mình.

Phải nhẫn nại.

Tướng quân tự cho rằng tính nhẫn nại của mình rất tốt, cũng có thể đặt mình vào vị trí thấp nhất, có thể hạ thấp tự tôn, chịu đựng đau khổ, bị cư dân Kabukicho tra tấn cũng có thể bình tĩnh đối phó, ngay cả việc khỏa thân chạy cũng cam chịu.

Bây giờ đối mặt với nội ưu ngoại hoạn thì phải kiên trì, áp lực có lớn đến mấy cũng không thể lay chuyển.

Đỗ Lan thấy tướng quân như vậy, không khỏi gật đầu: Không tồi, biểu hiện rất tốt.

Muốn hoàn thành mục đích của mình, thì phải nhẫn nại, điểm này quả thật không sai.

Thủy Hoàng Đế, Kinh Vũ Đế đều là những người nhẫn nại trước, Thủy Hoàng Đế ban đầu chỉ là con tin sinh ra ở Triệu Quốc, không phải là người kế thừa tốt nhất của Đại Việt.

Kinh Vũ Đế cũng vậy, ông ấy cũng không phải là người kế thừa tốt nhất.

Nhưng họ đều rất biết nhẫn nhịn, dù đã trở thành hoàng đế, cũng vẫn nhẫn nhịn, cho đến khi có cơ hội thực hiện mục tiêu, mới ra đòn mạnh mẽ.

Tuy nhiên Thủy Hoàng Đế, Kinh Vũ Đế khi nhẫn nại cũng đang tích lũy sức mạnh, còn tướng quân hiện tại chỉ nhẫn nại, như vậy không được đâu.

Thủy Hoàng Đế và Kinh Vũ Đế đều tuyển chọn thêm nhiều nhân tài để xây dựng đội ngũ quản lý của mình, nhưng tướng quân hiện tại vẫn chưa làm được.

Giống như ông ấy ở Kabukicho tuy nhẫn nại, nhưng không phát triển thực lực, nên mỗi lần đều chịu khổ, không xây dựng một quy tắc trò chơi của riêng mình, mỗi lần đều tham gia trò chơi của người khác.

Đỗ Lan cho rằng lúc này chính là thời điểm đại đao khoát phủ mạnh tay tuyển chọn nhân tài, không câu nệ cách thức tuyển chọn bách tính thậm chí Thiên Nhân, để họ lấp đầy khoảng trống, sau đó tiến hành chế độ phân bổ tài nguyên, tăng hiệu suất phân bổ tài nguyên.

Nguy cơ nguy cơ, không chỉ có nguy hiểm, mà còn là cơ hội phát triển.

Hiện tại nên ra tay, lúc này rốt cuộc là kéo bè kết phái quý tộc, võ sĩ để duy trì trật tự cũ, dùng lễ chế giai cấp để duy trì thân phận của mình, hay là đột phá trật tự cũ, đề xuất trật tự mới, phá rồi lập, điều đó rất then chốt.

Đỗ Lan biết nếu không bùng nổ trong nhẫn nại, thì sẽ hủy diệt trong nhẫn nại.

Nếu không có nguy cơ diệt vong thì không có thời cơ cải cách, hiện tại nguy cơ diệt vong đã có, cải cách có thể có hay không đây.

Hiển nhiên là không, tướng quân từ trước đến nay chưa từng nghĩ đến cải cách, ông ấy vẫn là kéo bè kết phái võ sĩ hàn môn, chứ không phải bách tính.

Vậy thì cuộc chiến này đối với bách tính chỉ có hại, không có lợi, dù có thắng, cũng chỉ võ sĩ hàn môn có lợi.

Với tình hình như vậy, bách tính chắc chắn sẽ không ủng hộ.

Đối mặt với nan đề, tướng quân vẫn hy vọng duy trì trật tự cũ.

Đến đây là hết rồi sao.

Đỗ Lan nhìn tình hình của tướng quân, cho rằng nhìn thấy vấn đề thì dễ, muốn giải quyết thì khó quá, giải quyết vấn đề thì trước tiên phải cách mạng chính mình, người bình thường không làm được.

Nếu không có phá rồi lập, thì cuộc chiến này không thể thắng.

May mắn thay vẫn còn tộc Dạ Thỏ, đạo thống của họ mở rộng cho tất cả mọi người, chỉ cần nguyện ý học tập là được.

Trong thời loạn thế mà ai ai cũng tự lo cho mình, mọi người đều hy vọng học được một bản lĩnh tự vệ, luyện Khí rất hữu dụng, nên đạo thống Dạ Thỏ rất được hoan nghênh, mọi người đều nguyện ý học một bản lĩnh thật sự.

Thiên Đạo Chúng vừa phát động gián điệp, vừa triệu tập hạm đội, lại vừa phong tỏa tài nguyên của Địa Cầu, có thể nói là ba mũi nhọn tấn công.

Công nghệ Địa Cầu chưa phát triển, phần lớn linh kiện công nghệ, năng lượng phi thuyền đều cần nhập khẩu, vì vậy một khi Thiên nhân phong tỏa vận chuyển, nhân loại sẽ rất khó mua được tài nguyên chiến tranh, không có tài nguyên thì không thể tiếp tục tác chiến.

Hiện tại nhân loại vẫn chưa nhận được sự hỗ trợ từ Thiên nhân.

Thế nhưng nếu lần sau nhân loại vẫn có thể thắng, khẳng định sẽ có Thiên nhân lén lút đưa vũ khí đến, ủng hộ Địa Cầu nhân tiếp tục đánh nhau.

Trận chiến tiếp theo vô cùng quan trọng.

Tướng quân cũng phái các sứ giả ngoại giao đi khắp nơi tìm kiếm tài nguyên, hy vọng nhận được sự hỗ trợ.

Nhưng Thiên nhân chắc chắn sẽ không sớm đặt cược, biểu hiện của Địa Cầu nhân vẫn chưa đủ.

Thế là chiến tranh lần thứ hai bắt đầu, Thiên Đạo Chúng vẫn nắm chắc phần thắng, cho rằng Địa Cầu nhân sau khi bị phá hoại nội bộ và phong tỏa tài nguyên, căn bản không có chút sức lực nào để chiến đấu.

Con người còn không đủ ăn, xem họ chiến đấu kiểu gì.

Thiên Đạo Chúng vui vẻ nói, gián điệp phá hoại lương thực, phong tỏa giảm bớt nhiên liệu, hiện tại Địa Cầu đã không còn tiềm lực chiến tranh.

Quả thực rất khó khăn, sau khi gián điệp phá hoại, gian thương tích trữ hàng hóa, các gia đình giàu có có lương thực đều không muốn bán ra.

Chương 3109

Dẫn đến thị trường thiếu lương thực, võ sĩ cũng không đủ ăn, làm sao mà đánh trận.

Thiên Đạo Chúng đúng là không hề ngu ngốc, tuy rằng về chiến lược thì khinh thường Địa Cầu nhân, nhưng về chiến thuật lại tam quản tề hạ, cực kỳ tàn khốc với kẻ địch.

Bọn họ sẽ không cho phép bất kỳ ai phản kháng mình, nếu có, thì phải hủy diệt hoàn toàn cả thân thể lẫn tinh thần của họ, chỉ có như vậy mới có thể khiến sự thống trị của Thiên Đạo Chúng vững như bàn thạch.

Tuy nhiên, Địa Cầu nhân cũng không phải là ngồi không, Dạ Thỏ đạo thống đã chiêu mộ thêm nhiều đệ tử, số lượng Dạ Thỏ sắp vượt qua võ sĩ.

Sau này nơi đây không phải là quốc gia của võ sĩ, mà là quốc gia của Dạ Thỏ.

Những đệ tử này trở thành sức mạnh chủ yếu của chiến tranh, tất cả Khí của họ có thể dùng để nâng cao sức mạnh của bản thân, cũng có thể giảm bớt tiêu thụ lương thực.

Khi cần thiết, họ có thể hấp thu nguyên khí từ trời đất, thay thế lương thực.

Trực tiếp tịch cốc, cứ hỏi Thiên Đạo Chúng có sợ hay không.

Thiên Đạo Chúng ba hạm đội lại một lần nữa đến Địa Cầu, phát động tấn công.

Phía Địa Cầu vẫn là khiêu bang tác chiến, bởi vì đây là phương thức tác chiến tốn kém ít nhất, chỉ cần các thuyền đổ bộ giá rẻ, sau đó là nhân mạng.

Nhân mạng trong cuộc chiến này là tài nguyên rẻ nhất, cũng là tài nguyên duy nhất Địa Cầu có thể đưa ra.

Chỉ cần nhân loại ngăn chặn được Thiên Đạo Chúng, sau đó sẽ là Thiên nhân xuất tiền, xuất vật tư, Địa Cầu xuất nhân lực.

Sự thống trị của Thiên Đạo Chúng cũng giống như Chu Thiên Tử vậy.

Sự tồn tại của Thiên Đạo Chúng đảm bảo địa vị của các nền văn minh khác nhau trong mối quan hệ phân phối.

Giống như Thiên Tử đảm bảo lợi ích của chư hầu vậy.

Nhưng vấn đề là thời đại đang phát triển, công nghệ đang tiến bộ, cùng với sự biến thiên của thời gian, địa vị của Thiên Tử và chư hầu tuy không thay đổi, nhưng thực lực lại xuất hiện biến hóa.

Thiên Tử thực lực suy yếu, chư hầu thực lực tăng lên, Chu lễ quy định thân phận, nhưng không thể hạn chế thực lực.

Thế là lễ băng nhạc phôi.

Chư hầu bắt đầu phản bội Thiên Tử, không còn nể mặt Thiên Tử nữa.

Thiên Đạo Chúng cũng vậy, Thiên Đạo Chúng đảm bảo địa vị của các chủng tộc, văn minh khác nhau, nhưng lại không kìm hãm sự phát triển thực lực của văn minh.

Điều này dẫn đến rất nhiều Thiên nhân văn minh trở nên mạnh mẽ, không muốn tiếp tục bị Thiên Đạo Chúng khống chế.

Chỉ là vì Thiên Đạo Chúng từ trước đến nay biểu hiện rất tốt, nên mọi người cũng không có lý do để phản kháng.

Nhưng nếu Thiên Đạo Chúng thất bại ở Địa Cầu, vậy thì các văn minh khác cũng sẽ có suy nghĩ riêng, khẳng định sẽ thừa lúc địch bệnh mà lấy mạng.

Vì vậy, Địa Cầu nhất định phải chống đỡ được Thiên Đạo Chúng, như vậy mới có tư cách nhận được sự hỗ trợ.

Khiêu bang tác chiến, đối mặt với hỏa lực gấp ba lần của địch, tổn thất cực lớn.

Ngân Thời và Quế, tương đối im lặng, cảm nhận chiếc thuyền khiêu bang đang rung lắc dữ dội, người điều khiển đang cố gắng né tránh những đợt tấn công dày đặc, luồn lách qua các khe hở của đạn pháo, hy vọng có thể an toàn đưa võ sĩ lên phi thuyền địch.

Các võ sĩ trên thuyền thực sự không thể làm gì được, chỉ có thể cầu nguyện.

Chỉ có Y Lệ Tọa Bạch bên cạnh Quế vẫn còn sức lực quan tâm người khác: Mọi người, không sao chứ.

Dùng bảng chữ viết hỏi thăm mọi người.

Cả thuyền không ai có tâm trạng đối thoại, vì quá căng thẳng, một khi khiêu bang thất bại họ sẽ hóa thành bụi vũ trụ.

Dù chúng ta thất bại, phía sau vẫn còn người khác.

Ngân Thời nói: Cho nên mọi người đừng căng thẳng.

Ta mới không căng thẳng, mức độ rung lắc này, còn không bằng nha sĩ chữa răng cho ta, mũi khoan của nha sĩ còn mạnh hơn.

Quế nói.

Tóc giả, ngươi đừng nói dối nữa, rõ ràng chân đang run bần bật kìa.

Chân ngươi cũng đang run mà.

Nói cái gì đó, ta đây không phải run chân, là đang nhịn tiểu.

Ngân Thời cứng miệng nói.

Căng thẳng đến mức muốn tè ra quần rồi sao.

Thật không giống ngươi chút nào.

Ta nói sai rồi, là trĩ đau, cái loại da mềm thịt non như ngươi căn bản sẽ không hiểu nỗi khổ của đàn ông ở tuổi ta đâu.

Ngân Thời càng miêu tả càng đen tối.

Không phải trĩ sao.

Trĩ của ta còn nặng hơn ngươi, ta cũng bị trĩ đau.

Hai người lời qua tiếng lại, tuy sợ hãi, nhưng cũng lạc quan.

Còn về việc có thật sự đau trĩ hay không, thì không ai biết, có lẽ là thật.

Rầm.

Cuối cùng, thuyền của Ngân Thời và Quế đã khiêu bang thành công, họ lại một lần nữa xông lên phi thuyền, triển khai chiến đấu.

Lần này thực lực của Thiên nhân cũng mạnh hơn, chiến thuật cũng ăn ý hơn, số lượng vũ khí nhiệt tăng lên đáng kể, đánh cho võ sĩ trở tay không kịp.

Ngân Hồn và Quế đều bị vũ khí nhiệt làm rách da, xuất hiện vết thương.

Ngân Thời, trĩ vỡ rồi sao.

Chảy nhiều máu thế.

Trĩ của ngươi mới vỡ, có muốn ta giới thiệu một loại thuốc mỡ trị trĩ rất tốt cho ngươi dùng không.

Ngân Thời nói.

Ta giới thiệu thuốc ta dùng cho ngươi.

Ngươi đã như vậy rồi, thuốc của ngươi nhìn là biết không tốt rồi, vẫn là của ta tốt hơn.

Dù bị thương, hai người vẫn không ngừng nói đùa, hoàn toàn coi sinh tử như không.

Đao võ sĩ của hai người bay múa trên dưới, chém ngã từng kẻ địch một.

Nhưng vẫn có vô số kẻ địch xông tới, hai người chỉ có thể không ngừng đột phá.

Trong quá trình chiến đấu, trĩ của họ thực sự đã vỡ, vì những chỗ không nên có vết thương cũng chảy máu.

Đây chính là võ sĩ sao.

Thật đáng sợ, rõ ràng đã bị thương nặng như vậy, vẫn xông lên chiến trường, vết thương cũ tái phát cũng không hề ảnh hưởng đến sức chiến đấu của họ.

Chỉ huy Thiên nhân nhìn hai người với chiếc quần thấm đẫm máu tươi, thán phục nói.

Thế giới Gintama chính là như vậy, khi khán giả tưởng rằng họ chỉ đang đùa, kết quả lại là thật.

Đỗ Lan tỏ vẻ hai vị này bệnh trĩ có vẻ hơi nghiêm trọng à, lẽ nào cũng bị lây nhiễm từ Nhẫn giả trĩ rồi.

Một kiến thức lạnh lùng: Bệnh trĩ không lây nhiễm.

Ngân Thời và Quế tắm máu chiến đấu, thật giống như hai mươi năm trước.

Bạch Dạ Xoa.

Chỉ huy Thiên nhân hai mươi năm trước vẫn còn là một tiểu đội trưởng, nghe nói vào cuối chiến trường xuất hiện một Bạch Dạ Xoa, sức chiến đấu rất mạnh, bây giờ xem ra chính là người này rồi, quả thực rất mạnh, không chỉ là sức chiến đấu, mà ý chí chiến đấu tắm máu kia càng kinh người: Để ta tự mình gặp gỡ hắn.

Chỉ huy Thiên nhân là một kẻ đầu báo, cũng là một chiến binh, đến trước mặt võ sĩ, nói: Hai vị võ sĩ, thực sự đáng kính phục, không chỉ mang thương ra trận, còn giết được nhiều binh sĩ như vậy, thực sự khiến ta kính phục, cũng khiến lòng ta sôi trào, đến đây, cứ để ta tự mình gặp gỡ.

Rầm.

Lời còn chưa dứt, kẻ đầu báo trực tiếp bị hai người đánh lén vào mặt, ngã xuống.

Có biết nhìn không khí không hả, không biết chúng ta bây giờ đang rất đau à.

Còn đau hơn cả nam sinh cấp ba thất tình nữa.

Ngân Thời nói với kẻ đầu báo đang bất tỉnh, một chút cũng không tôn trọng kẻ địch.

Đúng vậy, cơ quan quan trọng nhất của chúng ta đang phải chịu đựng sự đau rát kinh khủng, đây là nỗi đau không kém gì đau răng đâu.

Quế cũng rất tức giận: Cho nên mới nói các ngươi Thiên nhân rất vô lễ.

Hai người trực tiếp giết chết chỉ huy, cứ như vừa làm một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

Hơn nữa, đánh bại kẻ địch cũng không phải vì đối phương xâm lược Địa Cầu, mà là vì bệnh trĩ của họ thực sự rất khó chịu, nên cần phải trút giận, thế là kẻ địch trở thành mục tiêu trút giận tốt nhất.

Đây chính là cơn thịnh nộ của đàn ông à.

Đỗ Lan tỏ vẻ thật đáng sợ nha.

Ngân Hồn và Quế xông pha đầu tiên, Thiên nhân căn bản không ngăn cản được, tuy rằng Thiên Đạo Chúng đã huy động tinh nhuệ ra hết, sức chiến đấu và tố chất của binh sĩ cũng phi thường, nhưng biểu hiện của Địa Cầu nhân vẫn rất đáng khen ngợi.

Thiên Đạo Chúng lại bị ngăn chặn rồi, Địa Cầu dường như có chút gì đó.

Đúng vậy, vốn tưởng rằng Mạc phủ căn bản không thể chống đỡ được công thế của Thiên nhân, nhưng không ngờ hai lần đều chặn được, chúng ta có nên chi viện cho Địa Cầu một ít không.

Để họ tiếp tục cống hiến sức lực, ngăn chặn Thiên Đạo Chúng, chúng ta cũng có thể mở rộng địa bàn trên hành tinh của mình, chiếm Long Mạch làm của riêng.

Thiên Đạo Chúng quả thực rất tốt, cũng quả thực đã mang lại lợi ích cho mọi người, nhưng không có vương quyền vĩnh cửu, cũng không có giá trị quan bất biến, nếu Thiên Đạo Chúng không đủ mạnh, vậy thì mọi người chắc chắn cũng sẽ có suy nghĩ riêng.

Chương 3110

Nếu Thiên Đạo Chúng tiêu tốn một lượng lớn quân phí ở Địa Cầu, đánh nhau hai ba mươi năm, thì sự suy bại của họ là điều tất yếu.

Thậm chí một số Thiên nhân không ngại tăng thêm chút khó khăn cho Thiên Đạo Chúng.

Một trật tự, một bá quyền, nguyên nhân hưng khởi là vì họ được mọi người cần đến, nguyên nhân suy yếu là vì trật tự này đã trở thành vật cản trở sự phát triển của mọi người.

Vì sao Chu lễ thịnh hành, vì mọi người cần Chu lễ để đột phá Huyền Điểu thụ mệnh vu thiên của nhà Ân Thương, đột phá quyền lực ngôn ngữ độc tôn của nhà Ân Thương.

Chỉ cần thi hành Chu lễ, mọi người đều là người Chu, đều có thể có không gian phát triển.

Nhưng cùng với sự phát triển, chư hầu tuy thân phận vẫn là chư hầu, nhưng thực lực đã vượt qua Thiên Tử, thế là lễ băng nhạc phôi.

Bởi vì sự tồn tại của Thiên Tử đã trở thành trở ngại cho sự phát triển, sở dĩ không lật đổ Thiên Tử là vì chư hầu không thể đưa ra một chế độ tốt hơn, nếu đột ngột lật đổ Thiên Tử, sẽ bị các chư hầu khác cùng nhau tấn công.

Lại ví dụ như hệ thống đô la Mỹ, đảm bảo lợi ích của mọi người, các quốc gia dầu mỏ đổi dầu lấy đô la Mỹ, đô la Mỹ có thể dùng để mua hàng hóa trên toàn thế giới, giảm đáng kể chi phí thương mại của các quốc gia dầu mỏ.

Đô la Mỹ mạnh là vì có lợi cho toàn thế giới, các quốc gia có nhiều đô la Mỹ trong tay có sức mua rất mạnh.

Nhưng cùng với sự phát triển, đô la Mỹ không ngừng được in thêm, mọi người phát hiện nếu tiếp tục như vậy thì đô la Mỹ sẽ không còn giá trị nữa, thế là sẽ nghĩ đến việc tìm kế hoạch dự phòng.

Trật tự được thiết lập bắt đầu từ việc bảo vệ lợi ích của mọi người, lễ nhạc đổ vỡ bắt đầu từ sự thay đổi thực lực.

Thiên Đạo Chúng cũng không thể vượt qua quy luật này, sự tồn tại của họ quả thực bảo vệ lợi ích của mọi người, nhưng rất nhiều Thiên nhân thực lực đã mạnh lên, sẽ muốn thoát khỏi sự hạn chế của Thiên Đạo Chúng.

Đương nhiên họ không nhất thiết phải lật đổ Thiên Đạo Chúng, nhưng làm suy yếu Thiên Đạo Chúng, nâng cao địa vị của mình thì vẫn có thể.

Chu Thiên Tử suy yếu cũng diễn ra từng bước, thất bại quân sự là bước đầu tiên.

Sau đó nước Sở là nước đầu tiên đứng ra xưng vương, không nể mặt Chu Thiên Tử, mà Chu Thiên Tử lại không đánh lại được nước Sở.

Tiếp theo Chu Thiên Tử cố gắng cải cách, kết quả thất bại.

Tiếp theo Chu Thiên Tử phế trưởng lập ấu, cố gắng đàn áp Thân Quốc, kết quả bị Thân Quốc liên kết với Tây Nhung công phá kinh đô, không thể không di dời về phía đông.

Tiếp theo Thiên Tử lại khai chiến với nước Trịnh, bị bắn bị thương trong chiến tranh.

Tiếp theo Tề Hoàn Công tôn vương nhương di, trước đây đều là Chu Thiên Tử triệu tập chư hầu hội minh, bây giờ chư hầu tự mình có thể bỏ qua Thiên Tử mà họp, Thiên Tử càng suy yếu hơn nữa.

Quá trình kéo dài hàng trăm năm, sở dĩ không có một chư hầu nào lật đổ Thiên Tử, Tề Hoàn Công xưng bá vẫn phải mượn danh nghĩa Thiên Tử, chỉ là vì họ không thể đưa ra một phương pháp có thể thay thế hoàn toàn Chu lễ.

Chu lễ đảm bảo lợi ích của mọi người, một khi thay thế Chu lễ, thì lợi ích của người khác sẽ được đảm bảo như thế nào.

Đây là vấn đề mà một chư hầu đơn lẻ không thể trả lời.

Giống như bá quyền đô la Mỹ vậy, thời đại đô la Mỹ cứng rắn, rất nhiều quốc gia có rất nhiều đô la Mỹ trong tay, đến khi đô la Mỹ suy yếu, vì sao không ai đứng ra hô hào.

Rất đơn giản, hô hào thì dễ, nhưng số đô la Mỹ trong tay người khác thì sao.

Phản đối đô la Mỹ thì dễ, nhưng người khác sẽ không muốn đô la Mỹ biến thành giấy trắng, họ sẽ phản đối phản đối đô la Mỹ.

Chư hầu đối mặt với Thiên Tử cũng vậy, phản đối Chu lễ thì dễ, nhưng lợi ích của người khác đều được xây dựng trên Chu lễ, nếu một chư hầu lật đổ Thiên Tử, phá vỡ Chu lễ, lợi ích của các quốc gia khác sẽ được đảm bảo như thế nào.

Nếu họ không thể đảm bảo lợi ích của mọi người, mọi người thà chịu thiệt thòi nhỏ, bảo vệ Chu lễ, chứ không ủng hộ họ lật đổ Chu lễ.

Đô la Mỹ cũng vậy, chỉ cần mọi người còn đô la Mỹ trong tay, sẽ không hy vọng đô la Mỹ suy yếu.

Chỉ chờ đến khi Đế quốc Mỹ không ngừng in tiền, đô la Mỹ không ngừng mất giá, do họ tự làm đô la Mỹ của mình mất giá thì mới có thể.

Đơn thuần phản đối đô la Mỹ là vô ích, vì không thể có bất kỳ một quốc gia nào gánh chịu tổn thất của các quốc gia giữ đô la Mỹ trên toàn thế giới.

Thiên Tử không ngừng suy yếu, đô la Mỹ không ngừng suy yếu, điều này rất khó đảo ngược, ngay cả khi Khổng Tử hô hào Khắc Kỷ Phục Lễ cũng vô ích.

Một chư hầu đơn lẻ không thể đảm bảo lợi ích của toàn thiên hạ, một quốc gia đơn lẻ không thể gánh chịu số đô la Mỹ của toàn thiên hạ, nhưng khi Thiên Tử và đô la Mỹ không ngừng suy yếu, mọi người tự nhiên sẽ nghĩ cách, sẽ tìm lối thoát khác.

Thiên Đạo Chúng cũng vậy, một khi bắt đầu suy yếu, mọi người tự nhiên sẽ tìm kế hoạch dự phòng, sẽ không cùng vinh cùng tổn với Thiên Đạo Chúng.

Hỗ trợ Thiên Đạo Chúng thì được, chúng ta có thể đưa ra ba phần sức mạnh, nhưng nếu ba phần sức mạnh này không đánh bại được Địa Cầu, vậy thì xin lỗi, chúng ta chỉ có thể lo cho sự tồn tại của mình trước.

Thiên nhân cũng không phải tất cả đều là hạng vong ân phụ nghĩa, chỉ là họ có những cân nhắc riêng, có thể hỗ trợ Thiên Đạo Chúng, nhưng sẽ không toàn lực, chỉ có thể đưa ra một chút sức mạnh giúp đỡ, nếu không thể thay đổi kết cục, họ chỉ có thể lo cho mình trước.

Đúng vậy, nếu Thiên Đạo Chúng và Địa Cầu giằng co bất phân thắng bại, thì chúng ta chắc chắn không thể treo mình trên một cái cây.

Chúng ta cũng có sự tồn tại của mình, cũng phải cân nhắc tỷ lệ ủng hộ của mình.

Nếu dân chúng của chúng ta không có cái ăn, thì họ sẽ lật đổ chúng ta trước, chúng ta đổ rồi thì làm sao hỗ trợ Thiên Đạo Chúng.

Có thể hỗ trợ, nhưng chỉ có thể hỗ trợ một chút.

Đây không phải là vong ân phụ nghĩa, mà là vấn đề thực tế.

Sự suy bại của Thiên Đạo Chúng bắt đầu từ Địa Cầu, ba hạm đội vốn có thể công hạ bất kỳ hành tinh nào, kết quả lại thất bại ở Địa Cầu, một lần nữa bị Địa Cầu tiêu diệt hoàn toàn.

Mọi người không khỏi nghĩ Thiên Đạo Chúng không còn như xưa nữa.

Đương nhiên hiện tại Thiên Đạo Chúng vẫn bảo vệ lợi ích của mọi người, dù có cá biệt văn minh có dã tâm muốn làm suy yếu Thiên Đạo Chúng, nâng cao địa vị của mình, cũng chỉ là lén lút cung cấp vật chất chiến tranh cho Địa Cầu mà thôi.

Tây Chu biến thành Đông Chu, là vì Thân Quốc câu kết với Tây Nhung bên trong ứng với bên ngoài.

Hiện tại cũng có Thiên nhân nguyện ý đóng vai trò Thân Quốc này, câu kết với Địa Cầu man di để làm suy yếu Thiên Tử.

Đồng thời cũng có Thiên nhân nguyện ý làm Tề Hoàn Công, thay thế Thiên Đạo Chúng dẫn dắt mọi người hội minh.

Vì Thiên Đạo Chúng thất bại, các loại tiếng nói bất hòa bắt đầu nổi lên.

Thế đạo thật sự đã khác rồi.

Người sáng suốt đều nhận ra các văn minh Thiên nhân đang đưa ra những lựa chọn có lợi cho mình.

Có kẻ tiếp tục ủng hộ Thiên Đạo Chúng, vì lợi ích của họ được xây dựng trên quy tắc của Thiên Đạo Chúng.

Cũng có kẻ câu kết với người ngoài, cũng có kẻ muốn thay thế Thiên Đạo Chúng.

Khi người quá đáng, Thiên Đạo Chúng còn chưa chết đâu, bọn chúng lại bắt đầu tìm đường lui rồi, thật sự cho rằng chúng ta không thể hạ được Địa Cầu sao.

Thiên Đạo Chúng rất tức giận.

Mấy trăm năm rồi, đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống này, vì một hành tinh phản kháng mà dẫn đến các bên dao động.

Trước đây bất kể phản kháng nào, họ đều có thể dễ dàng hạ gục, nhưng lần này lại liên tiếp hai lần thất bại, bốn hạm đội bị tổn thất, khiến họ mất hết mặt mũi.

Xem ra chỉ có thể hủy diệt Địa Cầu thôi, trước đây chúng ta chỉ muốn đánh bại họ, khiến Địa Cầu nhân đầu hàng.

Nhưng bây giờ xem ra chúng ta đã quá nhân từ mềm yếu, ngay từ đầu lẽ ra nên trực tiếp hủy diệt Địa Cầu.

Đúng vậy, không thể để tình hình xấu đi nữa, phải hủy diệt Địa Cầu.

Kích nổ Long Mạch đi.

Thiên Đạo Chúng muốn biến Địa Cầu thành lịch sử, bảo vệ địa vị của mình, đã tức đến phát điên rồi.

Sau chiến thắng thứ hai, Thiên nhân đã cung cấp không ít vũ khí cho Địa Cầu nhân, để nhân loại tiếp tục cố gắng, họ xuất tiền Địa Cầu xuất nhân lực, cùng nhau làm suy yếu Thiên Đạo Chúng.

Địa Cầu nghiễm nhiên trở thành quân cờ trong cuộc đấu trí của Thiên nhân.

Địa Cầu trở thành quân cờ trong ván cờ, nhưng Thiên Đạo Chúng không chấp nhận chơi cờ, chuẩn bị phá hủy quân cờ đó.

Không ai có tư cách làm đối thủ của Thiên Đạo Chúng, không một ai.

Nếu muốn dùng Địa Cầu để gây chuyện, vậy thì trực tiếp nghiền nát Địa Cầu, tuyệt đối không cho họ cơ hội.

Tuy mất một Long Mạch rất đáng tiếc, nhưng khi cần thiết thì phải ra đòn mạnh.

Tiếp tục đầu tư vào chiến trường chính diện, có chút không đáng, bốn hạm đội bị tiêu diệt, tức là bốn phương hướng không còn sức chiến đấu.

Mặc dù nói có thể khôi phục, nhưng khôi phục cần thời gian, ai cũng không biết trong thời gian đó sẽ xảy ra biến cố gì.

Chương 3111

Vì Địa Cầu mà trực tiếp bạo binh cũng có chút tiểu đề đại tố.

Bạo binh thì dễ, nhưng sau khi đánh bại Địa Cầu thì sao.

Những binh lính này, những trang bị này cuối cùng phải đi đâu.

Điều này đối với Thiên Đạo Chúng cũng là vấn đề, vì vậy hủy diệt Địa Cầu vẫn là cách tốn ít chi phí nhất.

Địa Cầu nhân thì liệu địch từ khoan, cho rằng kẻ địch sẽ toàn lực phát động chiến tranh với Địa Cầu, đến lúc đó mình nên đối phó thế nào.

Nhưng Địa Cầu nhân dù sao cũng không phải Thiên Đạo Chúng, tư duy của họ và tư duy của Thiên Đạo Chúng hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Thiên Đạo Chúng cần sự kinh tế và hiệu quả, chứ không phải lãng phí thời gian vào Địa Cầu nhân.

Đương nhiên Địa Cầu nhân cũng đã cân nhắc Thiên Đạo Chúng sẽ ra tay với Long Mạch, nên đã sớm chiếm giữ tháp trung tâm, tăng cường bảo vệ.

Chỉ là nhân loại cho rằng giá trị của Long Mạch rất lớn, Thiên Đạo Chúng chưa chắc đã nỡ ra tay.

Giá trị quả thực rất lớn, nhưng đối với nhân loại là duy nhất, đối với Thiên Đạo Chúng lại không phải.

Thiên Đạo Chúng có rất nhiều Long Mạch trong tay, thiếu một cái cũng không đến nỗi tổn thương gân cốt.

Thiên Đạo Chúng trực tiếp truyền tống bom xuống Địa Cầu, ném bom hủy diệt toàn bộ Long Mạch, biến Địa Cầu thành một hành tinh chết.

Đây chính là kết cục của những kẻ phản kháng chúng ta.

Thiên Đạo Chúng tự tin nói.

Hư nhìn tất cả những điều này, và không bày tỏ bất kỳ ý kiến nào, trong mắt hắn sinh mệnh chưa bao giờ thay đổi, tương lai cũng sẽ không thay đổi, mãi mãi tàn bạo, giả dối, xảo quyệt như vậy.

Nhân loại vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Tàn bạo, giả dối, xảo quyệt, dịch ra một chút thì là dũng cảm, đa nguyên, trí tuệ.

Chỉ vì lợi ích của mình, đó là tàn bạo, giả dối, xảo quyệt.

Vì lợi ích của mọi người, đó là dũng cảm, đa nguyên, trí tuệ.

Hư luôn bị coi là vật thí nghiệm, không ai vì hắn mà mưu lợi, mọi người đều muốn kiếm lợi từ hắn, nên hắn cho rằng nhân loại đều tàn bạo, giả dối, xảo quyệt.

Nhưng Đỗ Lan rất rõ ràng rằng trong những tháng năm dài đằng đẵng của Hư, hắn cũng đã gặp được những người tốt với mình, dù rất ít, nhưng chắc chắn là có.

Chắc chắn tồn tại những người dù biết năng lực của Hư cũng sẽ không mưu đồ bất chính.

Nhưng Hư chắc chắn sẽ không thừa nhận, cũng không quan tâm, dù sao phần lớn thời gian hắn đều là miếng mồi ngon bị người ta dòm ngó.

Ai cũng muốn biết bí mật trường thọ, ai cũng muốn cướp đoạt bí mật trường thọ đó.

Nhưng xét từ tỷ lệ dân số, những người thật sự biết Hư, và dòm ngó sức mạnh của hắn, tính hết trong mấy ngàn năm qua, tổng cộng cũng chỉ có mấy chục vạn người.

Mấy chục vạn dân số, đối với vũ trụ thì tính là gì chứ.

Ngay cả khi Hư mỗi năm gặp một trăm người dòm ngó sức mạnh của hắn, ba ngàn năm cũng chỉ có ba mươi vạn người.

Một vạn năm cũng chỉ có một trăm vạn người, nhưng riêng Địa Cầu đã có sáu mươi ức dân số.

Vũ trụ lại có hàng vạn ức dân số.

Đỗ Lan tỏ vẻ dùng ba mươi vạn người xấu để suy đoán toàn bộ vạn ức dân số vũ trụ đều là người xấu, điều này có hợp lý không.

Điều này không hợp lý.

Hư tuy rất trường thọ, nhưng thực lực bình thường, những người quen biết cũng không nhiều.

Nhưng hắn lại khăng khăng cho rằng toàn bộ nhân loại đều như nhau, điều này hoàn toàn là định kiến và kiêu ngạo.

Thậm chí có thể nói nếu hắn chịu khó tìm hiểu nhân loại hơn một chút, sẽ biết sự việc không như hắn nghĩ.

Mấy ngàn năm trước, giao thông không phát triển, bị kẹt trong một thôn làng, ít người quen biết thì có thể hiểu, có thể cho rằng toàn thế giới đều là người xấu.

Nhưng trong thời đại vũ trụ, giao thông phát triển như vậy, đi khắp nơi nhìn xem là biết thế giới rất khác, người cũng muôn hình vạn trạng, có kẻ dòm ngó sự trường thọ, cũng có kẻ cho rằng chết sớm siêu sinh sớm.

Đỗ Lan tỏ vẻ con người chính là đa nguyên như vậy, có kẻ muốn sống mãi mãi, cũng có kẻ cho rằng sống một đời là đủ rồi, khổ hải vô bờ, sống quá lâu ngược lại không có ý nghĩa.

Thực ra sự thật chính là như vậy, nhân cách Tùng Dương xuất hiện là vì Hư đã bước ra khỏi vùng an toàn, đi khắp vũ trụ một chuyến, liền phát hiện vũ trụ không như mình nghĩ, thế là nhân cách Tùng Dương xuất hiện, giúp rất nhiều đứa trẻ thiết lập võ sĩ đạo.

Cứ nhìn nhiều hơn sẽ biết con người là như vậy, luôn đa nguyên, đối với bất kỳ thứ gì cũng xuất hiện hai thái độ.

Đối với trường thọ cũng vậy, có người cho rằng trường thọ rất tốt, cũng có người cho rằng trường thọ không tốt.

Đối với cái chết cũng vậy, có người cho rằng cái chết quá đáng sợ, cũng có người cho rằng chỉ có cái chết mới là sự bình yên cuối cùng.

Ví dụ như Hư và Tùng Dương, hai nhân cách nhìn nhận trường thọ và cái chết không giống nhau.

Hư muốn sống tiếp, nhưng Tùng Dương cho rằng trường thọ một chút cũng không tốt, vẫn là cái chết tốt hơn.

Hư chắc chắn sẽ không đồng tình với quan điểm của Đỗ Lan, hắn cho rằng toàn bộ nhân loại đều là cặn bã, chính là phải hủy diệt tất cả.

Nếu hắn từ bỏ suy nghĩ ban đầu, thì hắn không còn là Hư nữa, mà là một nhân cách khác.

Vấn đề là Hư ước chừng cũng biết suy nghĩ của mình rồi sẽ lỗi thời, hắn không thể vĩnh viễn sống trong một căn phòng thông tin toàn là kẻ xấu, trong thời đại vũ trụ, thông tin bùng nổ, các loại thông tin có thể được nhìn thấy mọi lúc mọi nơi.

Thế giới sẽ hoàn toàn hiện ra, cả mặt tốt và mặt xấu đều sẽ xuất hiện, vậy thì Hư sẽ phải đối mặt với lựa chọn, liệu có nên tiếp tục cho rằng thế giới là tà ác, nhân loại là tà ác.

Nếu kiên trì, sẽ mâu thuẫn với thực tế đổi mới từng ngày.

Nếu từ bỏ, vậy hắn còn là Hư không.

Hắn còn là chính mình ban đầu không.

Đây chính là vấn đề mà rất nhiều người phải đối mặt, những điều mình tin tưởng kiên định đột nhiên bị lung lay, thậm chí phải tin vào điều ngược lại.

Nhưng phải làm sao đây.

Ví dụ như sau khi nhà Ân Thương bị diệt vong, hai anh em Bá Di, Thúc Tề không ăn thóc của nhà Tây Chu, thà ăn rau dại, cuối cùng chết đói.

Thực tế và tín ngưỡng của mình trái ngược, vậy thì vì tín ngưỡng của mình mà chết, có thể nói là lấy thân tuẫn đạo.

Đương nhiên phần lớn mọi người không làm được, phần lớn mọi người chỉ nhìn lợi ích, cái gì có lợi cho mình thì tin cái đó.

Ví dụ như nhà Ân Thương và Tây Chu là hai thỏi vàng, thỏi nào cao thượng, thỏi nào thấp hèn.

Thỏi vàng nào cũng giống nhau, chỉ cần có lợi cho mình, tín ngưỡng có thể thay đổi.

Tín ngưỡng không phải thứ cần thiết để sinh tồn, lợi ích mới là nhu yếu phẩm để sinh tồn.

Lại có người sẽ kiên trì cho rằng mình không sai, sai là thế giới.

Hư chính là nghĩ như vậy, mình không sai, là lỗi của thế giới, cho nên chỉ cần hủy diệt thế giới, thì mình vĩnh viễn là đúng.

Nếu nhà Ân Thương tất yếu phải diệt vong, Tây Chu tất yếu phải được thành lập, vậy thì hủy diệt thế giới này, để thế giới vĩnh viễn dừng lại ở thời đại Ân Thương, không còn biến đổi nữa.

Hư thuộc loại sau, vì thời đại đang tiến bộ, xã hội đang phát triển, lý niệm của hắn bị xung kích rất lớn, cho nên cách giải quyết tốt nhất chính là hủy diệt thế giới, để thế giới vĩnh viễn dừng lại ở khoảnh khắc mình là đúng.

Hắn vẫn luôn tin rằng trước đây mình là đúng, trên thế giới không có người tốt.

Chỉ là sự xuất hiện của Tùng Dương chứng minh hắn sai, vậy thì chỉ có thể hủy diệt thế giới, mới có thể bảo lưu trạng thái mình là đúng.

Nhưng trên thực tế lý thuyết của ai có thể luôn đúng chứ.

Chương 3112

Chẳng qua là tình hình cụ thể phân tích cụ thể mà thôi.

Tổ tiên đã sớm nói thỏ không ăn cỏ cạnh ổ, nhưng cũng nói cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt Hai trường hợp đều đúng, chỉ là hoàn cảnh khác nhau, kết quả khác nhau mà thôi.

Trước đây giao thông không phát triển, Hư chỉ có thể tiếp nhận thông tin xung quanh, cho rằng toàn thế giới đều là người xấu, có thể hiểu được.

Nhưng cùng với sự đến của thời đại thông tin, sự giao lưu thông tin của toàn vũ trụ đã bắt đầu, hắn có thể mở rộng tầm nhìn, mà vẫn cho rằng toàn thế giới đều là người xấu, vậy thì là lạc hậu, là sai lầm lớn.

Hư không quan tâm, dù sao biểu hiện của Thiên Đạo Chúng rất tàn bạo, giả dối, xảo quyệt.

Mình không sai, chỉ có hủy diệt vũ trụ này mới có thể khiến thế giới trở nên tốt đẹp hơn.

Những người tốt kiên trì vì người khác mà mưu lợi thì cảm thấy quỷ dị, họ biết nói lý với ai đây.

Mạnh dạn giả thiết, cẩn thận chứng minh, Hư đã mạnh dạn giả thiết rằng trên thế giới toàn là người xấu, nhưng khi chứng minh lại không hề cẩn thận.

Vì vậy đối mặt với thời đại thông tin đổi mới từng ngày, giả thiết của hắn không ngừng bị xung kích, nên hắn hy vọng hủy diệt thế giới, để thế giới dừng lại ở giai đoạn ta là đúng.

Chỉ cần thế giới không còn, sẽ không còn cách nào chứng minh giả thiết của Hư là sai, hắn sẽ vĩnh viễn là đúng.

Một ý tưởng rất hay, rốt cuộc nếu mình và thế giới xuất hiện sự mâu thuẫn, thì rốt cuộc là mình sai, hay thế giới sai đây.

Thừa nhận thế giới sai thì dễ, thừa nhận mình sai thì rất khó.

Thay vì tự phản tư mình, chi bằng chỉ trích người khác.

Cứ đơn giản và thô bạo như vậy, đối với Hư mà nói, hủy diệt thế giới là có thể chứng minh mình đúng.

Mỗi người đều sẽ phát hiện mâu thuẫn giữa mình và thế giới, rất nhiều triết gia đều không vượt qua được cái ngưỡng này, sẽ lựa chọn lấy thân tuẫn đạo, dùng phương pháp tự hủy diệt để kết thúc mâu thuẫn này.

Hư chắc chắn sẽ không tự hủy diệt, dù hắn có muốn hủy diệt cũng không làm được, vì hắn là bất tử chi thân, ngay cả tự sát cũng vô ích, chính là không thể chết được.

Nếu có thể tự sát, khi nhân cách Tùng Dương xuất hiện đã sớm làm rồi, cũng không cần bồi dưỡng học sinh.

Chính vì không thể kiểm soát sinh mệnh của mình, nên mới cần bồi dưỡng những học sinh như Ngân Thời làm kẻ địch của Hư.

Tùng Dương biết nếu những học sinh này biết chân tướng của Hư, nhất định sẽ chiến đấu đến cùng với Hư, hy vọng những học sinh này một ngày nào đó có thể tìm ra cách tiêu diệt Hư.

Đương nhiên hiện tại họ vẫn chưa tìm ra.

Lúc này Địa Cầu gặp nguy cơ lớn, Long Mạch bị nhòm ngó, Thiên Đạo Chúng chuẩn bị cho Địa Cầu một đòn mạnh.

Đỗ Lan đương nhiên không cho phép họ làm vậy, nên đã thông báo trước cho Thần Lạc, bảo hắn đi ngăn chặn bom, tránh Long Mạch thật sự bị nổ tung.

Thiên Đạo Chúng đã không từ thủ đoạn, vì ngăn chặn Địa Cầu, cái gì cũng dám làm.

Đáng tiếc bây giờ chúng ta chỉ có thể phòng ngự, không thể phản công.

Thần Lạc cũng rất bất lực.

Cứ kiên nhẫn một chút.

Đỗ Lan nói: Bây giờ đã có rất nhiều văn minh ủng hộ Địa Cầu, đây chính là một khởi đầu tốt.

Thần Lạc gật đầu, hắn cũng biết hiện tại tốt nhất là chờ đợi, giành được sự ủng hộ của nhiều người hơn, chỉ có như vậy mới có thể chuyển từ phòng ngự chiến lược sang tấn công chiến lược.

Phòng ngự là để sinh tồn, tấn công mới là phát triển.

Đảm bảo sinh tồn, tranh thủ phát triển, đây chính là mục tiêu của Địa Cầu.

Kế hoạch hủy diệt Địa Cầu đã không thành công, Thiên Đạo Chúng một lần nữa phải trải qua thất bại.

Những thất bại mà Địa Cầu mang lại cho chúng ta trong thời gian này, còn nhiều hơn tổng số thất bại trong một trăm năm qua, một Địa Cầu nhỏ bé vậy mà lại khiến Thiên Đạo Chúng chúng ta mất mặt đến vậy, tuyệt đối không thể nhẫn nhịn thêm nữa, phát động chiến tranh toàn diện đi, không tiếc mọi giá tiêu diệt Địa Cầu.

Chỉ là một hành tinh lạc hậu mà thôi, huy động quân đội lớn như vậy chẳng phải là trò cười sao.

Ý kiến của ta là để Địa Cầu nhân gia nhập Thiên Đạo Chúng đi, để Thần Lạc trở thành một thành viên của chúng ta.

Thiên Đạo Chúng cũng xuất hiện hai phe phái, một phe cho rằng nên tiếp tục tác chiến, một phe cho rằng nên chiêu an Địa Cầu.

Thực ra trên Địa Cầu có rất nhiều phái đầu hàng, nếu thật sự có thể để Địa Cầu thăng cấp trở thành một thành viên của Thiên Đạo Chúng cũng không tệ, nhưng chiêu an Địa Cầu chắc chắn sẽ không được tất cả Thiên Đạo Chúng chấp nhận.

Giống như nhà Ân Thương không thể chấp nhận Đông Di, nhà Chu khó lòng chấp nhận Đông Di, Nam Man, Tây Nhung, Bắc Địch, vì đây là vấn đề biến động cấu trúc quyền lực.

Một khi chấp nhận Đông Di, thực lực của Trụ Vương nhà Ân Thương mạnh lên, nhưng thế lực của người Ân Thương lại suy yếu.

Một khi chấp nhận Đông Di, Nam Man, Tây Nhung, Bắc Địch, thì sức mạnh của chư hầu sẽ bị làm suy yếu, sức mạnh của Thiên Tử sẽ được tăng cường.

Tóm lại, một khi thế lực mới gia nhập, cấu trúc quyền lực sẽ xảy ra biến động.

Nếu nói lúc đầu hai phe phái cũ là cân bằng 50 trên 50, một khi thế lực mới gia nhập, có thể biến thành 40 trên 60, thì sự cân bằng không còn nữa.

Nếu không có cân bằng, bên yếu hơn muốn quật khởi lại càng khó.

Sự cân bằng đã mất, muốn lấy lại còn khó hơn lên trời.

Vì vậy không thể để biến số gia nhập vào, phải duy trì ưu thế của mình, nhất định phải đàn áp những kẻ âm mưu đưa biến số vào.

Các ngươi đây là dẫn sói vào nhà, Địa Cầu hoang sơ lạc hậu, nhân loại cũng man di ngu muội, các ngươi đưa họ vào có ý đồ gì.

Phe phản đối tức giận nói.

Nhưng Địa Cầu có Long Mạch, còn có Dạ Thỏ đạo thống, có hai điểm này là đủ rồi.

Điều này chỉ có thể chứng minh họ là kẻ địch nguy hiểm.

Ta không tin có người mà Thiên Đạo Chúng không thể hấp thu, chỉ cần họ gia nhập, thì là người của mình.

Ta tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

Nếu chấp nhận Địa Cầu, chẳng phải là khuyến khích các hành tinh khác cũng phản kháng chúng ta sao.

Các hành tinh phản đối Thiên Đạo Chúng có thể nhận được lợi ích, vậy các hành tinh ủng hộ Thiên Đạo Chúng sẽ nghĩ sao.

Lời này cũng có lý.

Tây Chu sắp xếp cho dân di cư nhà Ân Thương, cuộc sống của họ còn tốt hơn người Chu, người Chu nghĩ sao.

Không nghĩ thông, trực tiếp tạo phản.

Nếu cuộc sống của Địa Cầu tốt hơn các hành tinh đã sớm gia nhập Thiên Đạo Chúng, các hành tinh này sẽ nghĩ sao.

Liệu có tạo phản không.

Địa Cầu có thực lực này.

Phe ủng hộ tiếp tục nói.

Ủng hộ và phản đối đều có lý, hoàn toàn đối chọi gay gắt.

Chỉ có thể nói trên thế giới này không có chuyện vẹn toàn, chỉ có thể chọn cái nhẹ hơn trong hai cái tệ, không thể có tất cả, chỉ có thể một trong hai.

Bất kể chọn gì cũng có lợi và hại, không thể vẹn toàn, không thể làm hài lòng tất cả mọi người.

Địa Cầu nhân hài lòng, những người đã gia nhập trước đó sẽ không hài lòng.

Làm cho những người đã gia nhập trước đó hài lòng, Địa Cầu nhân sẽ không hài lòng.

Bất kể làm cho bên nào không hài lòng, Thiên Đạo Chúng đều có thể sụp đổ.

Đây chính là mâu thuẫn giữa người mới và người cũ, dù đến vũ trụ vẫn tồn tại như vậy.

Giải quyết mâu thuẫn này kiểm tra năng lực chấp chính của người thống trị, làm không tốt thì sụp đổ, làm tốt thì có thể kéo dài tuổi thọ, cho đến khi một làn sóng mâu thuẫn tân cựu tiếp theo xuất hiện.

Điều này không thể giải quyết tận gốc, vì mới và cũ tồn tại tương đối, hai thế lực tất yếu sẽ xuất hiện, căn bản không thể ngăn chặn.

Mới sẽ biến thành cũ, cũ cũng có thể biến thành mới, tóm lại là đồng thời tồn tại hai trạng thái tương đối, hơn nữa còn là đối lập thống nhất.

Địa Cầu với tư cách là thế lực mới nổi, đang kiểm nghiệm năng lực của Thiên Đạo Chúng.

Đỗ Lan biết họ xử lý không tốt, xử lý tốt mới là lạ.

Dù sao Hư, lãnh đạo Thiên Đạo Chúng, suốt ngày chỉ nghĩ đến hủy diệt thế giới, căn bản không hề nghĩ đến việc quản lý vũ trụ, Hư thậm chí còn chưa giải quyết mâu thuẫn giữa bản thân hiện tại và bản thân quá khứ.

Bản thân quá khứ cho rằng trên thế giới toàn là người xấu, còn bản thân hiện tại lại bắt đầu dao động.

Rốt cuộc là nên kiên trì lý niệm cũ, hay ôm lấy thời đại mới.

Chương 3113

Hắn cũng rất mâu thuẫn, hoàn toàn không biết phải làm sao.

Thực ra, ôm lấy là con đường duy nhất.

Bởi vì cái cũ của mình sẽ suy yếu, chỉ có gia nhập cái mới của mình mới có thể trở nên mạnh hơn.

Có lẽ Hư cho rằng mình sao có thể suy yếu.

Nhưng sự thật chính là đã suy yếu rồi, vì Tinh Hải Phường Chủ đã tìm ra cách khắc chế Hư.

Bất tử chi thân của Hư cũng có nhược điểm.

Một thứ tồn tại lâu rồi, dù lợi hại đến mấy cũng sẽ bị nghiên cứu thấu đáo, cũng sẽ bị tìm ra nhược điểm.

Bởi vì một thứ đã tồn tại, tức là có, mà có thì phải đối mặt với sự tấn công đến từ không.

Có là một sự tồn tại cố định.

Không thì là vô hạn khả năng.

Một sự tồn tại đã cố định không thể chống đỡ được sự xung kích của vô hạn khả năng, dù Hư có mạnh đến đâu, đối mặt với vô hạn xung kích cũng không thể chống đỡ được.

Tinh Hải Phường Chủ đã tìm ra một loại tinh thể từ vũ trụ bao la, có thể áp chế hiệu quả sinh mệnh Long Mạch.

Vì vậy cái cũ sớm muộn cũng sẽ bị tiêu diệt, muốn tự vệ, thì phải hấp thu sức mạnh mới, không ngừng tăng cường bản thân, không ngừng thúc đẩy bản thân tiến hóa, tránh bị nghiên cứu thấu đáo.

Không hấp thu cái mới mẻ, sẽ mục nát.

Nhưng hấp thu cái mới mẻ, tất nhiên sẽ mâu thuẫn, sẽ mất đi quyền lực độc tôn.

Muốn sinh tồn thì phải từ bỏ quyền hành, muốn quyền hành thì phải đối mặt với hủy diệt.

Đỗ Lan biết Thiên Đạo Chúng không có khả năng giải quyết vấn đề này, không phải coi thường họ, mà là họ căn bản không dồn tâm tư vào phương diện này.

Luận về mở rộng, Thiên Đạo Chúng rất mạnh, luận về tái phân phối tài nguyên, thì rất yếu kém.

Thiên Đạo Chúng có những suy nghĩ khác nhau, một phe muốn tiêu diệt Địa Cầu, một phe muốn lôi kéo Địa Cầu, cả hai bên đều có lý do riêng, nên không ai có thể thuyết phục được đối phương.

Bất kể là tiêu diệt hay lôi kéo đều có thể đưa ra hàng trăm lý do, và đều rất hợp lý.

Điều này thật khó giải quyết, Thiên Đạo Chúng tự đấu đá nội bộ.

Địa Cầu lúc này ngược lại không hoảng sợ, nhận được tài nguyên, cử người tiếp tục đối kháng Thiên Đạo Chúng là được, làm một quân cờ phản kháng tiên phong, là có tiền kiếm.

Đương nhiên loại tiền này cần phải đổi bằng nhân mạng, hơn nữa một Địa Cầu rất khó lay chuyển toàn bộ Thiên Đạo Chúng, tuy rằng có thể đóng vai trò lực lượng kiềm chế, nhưng một khi trở thành quân cờ phản đối Thiên Đạo Chúng, sau này Địa Cầu nếu muốn đầu quân cho Thiên Đạo Chúng sẽ rất khó.

Tình hình phức tạp như vậy, lựa chọn mới là món đồ xa xỉ lớn nhất.

Có thể lựa chọn đối kháng cũng có thể lựa chọn hợp tác, đây là tư cách của kẻ mạnh.

Địa Cầu với tư cách là kẻ yếu, hiện tại chỉ có thể chọn một trong hai.

Đã chọn đối kháng thì không thể hợp tác, đã chọn hợp tác thì khó lòng đối kháng, chỉ có thể đi một con đường.

Nếu có thể lựa chọn, đáng hợp tác thì hợp tác, đáng đối kháng thì đối kháng, bạn bè đến có rượu ngon, chó sói đến có súng săn.

Nhưng Địa Cầu hiện tại chỉ có thể đối kháng, đây là sự bất lực của kẻ yếu.

Địa Cầu đã nhận được không ít vật tư, được vận chuyển từ Long Mạch đến, dùng để vũ trang binh lính nhân loại.

Ngân Hồn nhận được cái lò than mới: Sau khi bị phong tỏa, chuyển phát nhanh cũng không gửi, ta còn tưởng ta phải tiếp tục dùng cái lò than cũ chứ, từ khi dính tương dầu vào rồi, trong lòng cứ cảm thấy không ổn lắm, vẫn là cái mới tinh có cảm giác hơn.

Dính tương dầu vào rồi, trong lòng cứ thấy khó chịu, muốn thay cái khác.

Đúng vậy, đúng vậy, cái tâm lý này, ta hoàn toàn hiểu.

Đôi khi rõ ràng không ảnh hưởng đến việc sử dụng, nhưng cứ muốn đổi cái mới, đây có lẽ là tâm lý tiêu dùng mà.

Tân Bát tỏ vẻ mình hoàn toàn hiểu: Ta cũng đặt mua Gundam mới tinh.

Sao Gundam của ngươi cũng dính tương dầu.

Đúng vậy, lần trước ta ăn mì Ý trong buồng lái, không cẩn thận làm đổ lọ tương ớt lên bảng điều khiển.

Tân Bát nói.

Áo chiến đấu của ta cũng dính tương dầu.

Còn cả khẩu súng năng lượng của ta nữa.

Bình tương dầu của ta cũng dính tương dầu, phải đổi cái khác.

Trong lúc nhất thời rất nhiều người đều bày tỏ mình muốn đổi trang bị mới, đều vì dính tương dầu.

Dính tương dầu có ảnh hưởng đến việc sử dụng không.

Không ảnh hưởng, chỉ là một cái cớ để thay cũ đổi mới mà thôi.

Nếu không có lý do, thì không tiện đổi mới.

Cứ như thể người ngoài hành tinh tương dầu xâm lược vậy, mọi người đều nói vì tương dầu, tất cả vũ khí cũ đều bị loại bỏ.

Đối với điều này, Đỗ Lan tỏ vẻ tìm cớ cũng phải tìm cái cho ra hồn chứ, bảng điều khiển Gundam dính tương dầu, lau sạch là được, căn bản không cần thiết phải đổi mới.

Nhưng đổi mới là mục đích, dù không tìm cớ tương dầu, cũng có thể tìm cớ khác.

Đã có vật tư gửi đến, không dùng thì thật phí.

Có vật tư, mọi người sớm xua đi nỗi u ám, càng thêm tinh thần.

Đánh nhau không sợ, chỉ sợ đánh mãi rồi hết đạn dược, đó mới là điều khó xử nhất.

Có vật tư giống như đón Tết vậy, thêm một chút niềm vui vào cuộc chiến tranh đầy áp lực.

Nhưng sau niềm vui là cuộc chiến tàn khốc hơn.

Vật tư của Thiên nhân không phải tự nhiên mà có, đã nhận thì phải tiếp tục đối kháng Thiên Đạo Chúng, phải đánh nhau thật tốt, làm suy yếu sức mạnh của Thiên Đạo Chúng.

Thiên Đạo Chúng cuối cùng vẫn quyết định tiêu diệt Địa Cầu, chứ không phải lôi kéo Địa Cầu.

Nếu thật sự lôi kéo Địa Cầu, chẳng phải sẽ khiến Thiên Đạo Chúng mất mặt sao.

Vì vậy nhất định phải tiêu diệt, phản kháng Thiên Đạo Chúng sẽ không có kết quả tốt.

Đương nhiên phe lôi kéo Địa Cầu cũng không biến mất, chỉ là tạm thời không thể thực hiện được.

Ở Địa Cầu đã có bốn hạm đội bị tiêu diệt, Thiên Đạo Chúng cảm thấy lần này nếu lại phái hạm đội thì có vẻ không ổn, vậy thì phái đội đặc biệt đến.

Đó là đội chuyên thực hiện ám sát và phá hoại, công việc của họ là hủy diệt hành tinh, mỗi người đều có tuyệt kỹ, sức chiến đấu kinh người, đây chính là đội ám sát Bách Nhân Chúng.

Lần này nhất định phải hạ gục Địa Cầu.

Ám sát chắc chắn sẽ không có tác dụng, vì Thần Lạc có thể cảm nhận sát ý.

Khí là một thứ tốt.

Đỗ Lan nói: Trong vũ trụ Dragon Ball có đủ loại Khí, tà khí, oán khí, nguyên khí, sát khí v. v. các loại Khí khác nhau chuyển hóa thành các sinh vật khác nhau, sức chiến đấu đều rất mạnh.

Khí có thể chuyển hóa thành hình thể, có thể trở thành sinh mệnh, trở thành kẻ địch mạnh của Á nhân.

Kẻ địch của chiến binh Dragon Ball có thể nói là muôn hình vạn trạng, ngoài dã thú, tổ chức tà ác, võ đạo gia tà ác thời kỳ đầu, sau này còn có người vũ trụ, người nhân tạo, sinh vật ma pháp, người máy, sinh vật tà khí, sinh vật vũ trụ song song v. v.

Trong đó sinh vật tà khí đều rất mạnh mẽ, nói chung đều được ngưng tụ từ lượng lớn Khí, dễ dàng nghiền nát một hành tinh.

Sát khí cũng là một loại Khí, cũng có thể được cảm ứng, đặc biệt đối với chiến binh đã học Nguyên Khí, rất dễ dàng cảm nhận được.

Sát thủ dù mạnh đến mấy, cũng không thể che giấu Khí, nên không thể hoàn thành nhiệm vụ.

Vì vậy cách làm bỏ ít tiền làm việc lớn của Thiên Đạo Chúng không thể thành công ở Địa Cầu, ở đây muốn thắng chỉ có một cách, đó là trên chiến trường chính diện tiêu diệt kẻ địch.

Tất cả đều phát triển theo quy luật phát triển bình thường, Đỗ Lan liền không cần quản nữa, hắn hiện tại muốn mượn phản phái từ các thế giới khác về, kế hoạch toàn viên ác nhân không kịp thay đổi, Hư đã sắp không nhịn được rồi, Đỗ Lan không có thời gian biến mọi người thành phản phái, nên mượn những phản phái có sẵn về.

Chương 3114

The world.

Thời gian xung quanh dừng lại, Đỗ Lan tỏ vẻ quả nhiên là kẻ xấu, lời không hợp là động thủ ngay.

Tiên sinh DIO Brando, không cần vội, ta không có ác ý.

Là thế này, ta có một việc cần ngươi giúp đỡ, làm phần thưởng, ta có thể cho ngươi gia sản của nhà JOJO.

Đỗ Lan nói.

Tuy nhiên DIO không hề động lòng.

Là một phản phái tiến bộ theo thời gian, tuy lúc đầu hắn quả thực mưu đồ hàng triệu gia sản nhà JOJO, nhưng sau này hắn đã không còn là con người nữa, mục tiêu của hắn là cao hơn, mạnh hơn, xa hơn, là vượt qua sinh mệnh, trở thành siêu nhân, trở thành sự tồn tại tuyệt đối không thể thay thế trên thế giới, thậm chí phải đứng trên vận mệnh.

DIO đã thức tỉnh năng lực Thế Thân, có thể tạm dừng thời gian, thực lực của hắn hiện tại rất mạnh mẽ, nếu dùng gia sản nhà JOJO làm điều kiện trao đổi, đó là sự sỉ nhục đối với hắn.

Gia sản.

Thứ này một trăm năm trước đã trở nên vô nghĩa rồi.

DIO nghiêm túc nhìn Đỗ Lan, vì người đàn ông này mang lại cho hắn cảm giác rất nguy hiểm, thời gian dừng lại của mình không có tác dụng với đối phương.

Sao.

Tài sản của nhà JOJO không phải là thứ ngươi luôn muốn sao, chỉ cần giúp ta một việc nhỏ, ta có thể hoàn thành nguyện vọng của ngươi.

Vẻ mặt của Đỗ Lan trông rất đáng đánh, rõ ràng biết DIO đã thoát ly khỏi hứng thú cấp thấp, nhưng vẫn dùng gia sản làm điều kiện, điều này quả thực là sỉ nhục trắng trợn.

DIO ta từ trước đến nay không nghe lệnh bất kỳ ai.

DIO có cái cốt khí của một kẻ xấu, cốt cách cứng rắn, tuyệt đối sẽ không dễ dàng cúi đầu trước kẻ địch.

Ngươi là Phản Phái Chúa Cứu Thế, ta là Phản Phái Lão Sư.

Ngươi cứu vớt phản phái, ta lại dạy phản phái tự cứu.

Cho nên ta cho rằng về cảnh giới tư tưởng, ta cao hơn ngươi một chút.

Đỗ Lan nói: Chúa Cứu Thế chính là một nghịch lý, nếu là phản phái đáng cứu, căn bản không cần Chúa Cứu Thế.

Nếu là phản phái không đáng cứu, có Chúa Cứu Thế cũng vậy, vẫn sụp đổ.

DIO hoàn toàn không biết đối phương đang nói gì, nhưng có một điểm có thể xác định, đối phương nhận ra mình, và muốn mình cúi đầu.

Điều này là không thể, hắn ngay cả thân phận con người cũng đã vứt bỏ, căn bản không thể cúi đầu.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Ngươi đừng nhìn ta như vậy, ta chỉ muốn thảo luận với ngươi về được mất khi làm kẻ xấu.

Ta cho rằng nếu ngươi không muốn gia sản của JOJO, thì đừng đi trêu chọc họ, hà tất cứ phải gây khó dễ với dòng máu JOJO làm gì.

Như vậy chỉ khiến ngươi trông rất cố chấp.

Ta vốn dĩ đã cố chấp, không điên không thành công, hơn nữa ta muốn đối kháng không chỉ là dòng tộc JOJO, mà còn là vận mệnh bất công này.

DIO nói: Muốn thắng thì phải không từ thủ đoạn.

Sai bét nhè, ngươi như vậy chỉ khiến ngươi trông rất hẹp hòi.

Khi nên không từ thủ đoạn thì có thể không từ thủ đoạn, nhưng khi không nên thì không nên không từ thủ đoạn.

Ngươi chỉ biết không từ thủ đoạn, đây chính là nguyên nhân thất bại của ngươi.

Ngươi cho rằng không từ thủ đoạn có thể thích nghi với mọi hoàn cảnh, đánh bại mọi kẻ địch, nhưng thực tế ngươi đã thua rồi.

Đỗ Lan tỏ vẻ những phản phái này chỉ biết khắc chu cầu kiếm cố chấp, không biết biến đổi, luôn đi một con đường đến cùng, không hiểu cách biến hóa linh hoạt.

Rất nhiều phản phái lúc đầu mục đích đều rất giản dị, ví dụ như cướp ngân hàng, gia nhập thế lực hắc ám.

Ngay cả Joker, siêu phản phái của DC, trong một số nguồn gốc cũng chỉ muốn đột nhập vào nhà máy hóa chất, không cẩn thận trượt chân rơi vào bể hóa chất, hủy dung cuối cùng trở thành Joker.

Cướp ngân hàng thuộc về phản phái có đạo đức, dù sao tiền là của quốc gia, mạng là của mình, cướp ngân hàng mà không làm hại nhân mạng có thể nói là mẫu mực đạo đức trong giới phản phái, ví dụ như băng đảng Rogues của Flash.

DIO lúc đầu cũng chỉ muốn cướp đoạt một phần gia sản, cuối cùng lại từ bỏ thân phận con người, trở thành Phản Phái Chúa Cứu Thế, thức tỉnh năng lực Thế Thân, rồi dây dưa không dứt với dòng tộc JOJO.

Năng lực càng lớn trách nhiệm càng lớn, DIO từ việc cướp đoạt gia sản nâng cấp thành muốn tạo ra một thế giới lý tưởng, đương nhiên tình hình luôn rất tồi tệ, bất kể hắn trốn ở đâu, đều sẽ bị tìm thấy.

Lúc đầu hắn đeo mặt nạ đá thành ma cà rồng, làm lãnh chúa của mình trong một ngôi làng nhỏ biệt lập, bị JOJO tìm đến.

Sau này hắn có được năng lực dừng thế giới, trốn ở Cairo, kết quả vẫn bị hậu nhân JOJO tìm đến, cứ như một cơn ác mộng vậy, hắn chỉ muốn làm những chuyện tùy ý, coi thường mạng người, giết người vô cớ, sao lại khó đến vậy.

Rõ ràng DIO không biết làm bạo chúa chắc chắn sẽ bị phản đối, không có JOJO, cũng sẽ có người khác.

Bởi vì bạo chúa chỉ bảo vệ lợi ích của một nhóm nhỏ người, đàn áp lợi ích của đa số.

Bạo chúa dựa vào bạo lực và đàn áp để kiểm soát người khác đều sẽ không có kết cục tốt.

Khi bạo chúa mạnh mẽ, có lẽ còn có thể đàn áp được, nhưng bạo chúa một khi yếu đi, chắc chắn sẽ bị phản kháng.

Chính trị của những kẻ mạnh thường thấy là người chết chính sách cũng chết, bạo chúa thì người còn chưa chết, đã bắt đầu bị phản kháng rồi.

Tình huống này rất phổ biến, nên việc DIO bị lật đổ là chuyện bình thường.

Thực ra hắn cũng biết những gì mình làm là sai, nếu không thì đã không trốn chui trốn lủi, nhưng hắn hiển nhiên cho rằng chỉ cần tránh những người mình không đánh lại thì có thể làm mọi thứ theo ý muốn.

DIO chưa từng nghĩ đến kẻ địch sẽ không ngừng xuất hiện, chỉ cần hắn chỉ bảo vệ lợi ích của một phần nhỏ người, thì phần lớn người còn lại chính là cái nôi của kẻ địch, kẻ địch sẽ không ngừng từ cái nôi đó mà xuất hiện, không bao giờ chấm dứt.

Không chỉ kẻ địch nhìn thấy được mới là kẻ địch, đôi khi kẻ địch không nhìn thấy được mới là nguy hiểm nhất.

Nhưng DIO hiển nhiên không quan tâm, vì nếu quan tâm, thì không thể làm theo ý mình được.

Hắn thích cảm giác mạnh hiếp yếu, thích cảm giác người làm thịt ta là dao thớt.

Ngươi thích mạnh hiếp yếu.

Đỗ Lan nói.

DIO nói: Kẻ yếu làm mồi cho kẻ mạnh, vốn dĩ phải như vậy.

Vậy ngươi đối với những người dưới trướng của mình vì sao không ức hiếp họ.

Vì sao không mổ bụng thân nhân của họ.

Đỗ Lan nói.

DIO cứ như nhìn kẻ ngốc vậy, hắn là kẻ điên chứ không phải kẻ ngốc, hắn cũng biết đối với cấp dưới nên ân uy song song, vô duyên vô cớ giết thân nhân của họ làm gì.

Giết thân nhân của họ rồi, họ làm sao mà làm việc cho mình.

Sao không nói gì nữa.

Ngươi không phải thích mạnh hiếp yếu sao, vì sao không ra tay với cấp dưới.

Đỗ Lan hỏi.

Họ trung thành với ta, vì sao phải động thủ với họ.

Ta còn cần họ vì ta chém giết kẻ địch, xông pha trận mạc.

DIO là kẻ tàn bạo nhưng không ngu ngốc.

Họ thật sự trung thành với ngươi sao.

Hay trung thành với sức mạnh mà ngươi mang lại.

Ta nghĩ có lẽ cần phải kể cho ngươi nghe câu chuyện Trâu Kỵ phúng Tề Vương nạp gián rồi.

Câu chuyện rất đơn giản, chính là nói nước Tề có một anh chàng đẹp trai tên Trâu Kỵ, hắn muốn biết mình và Từ Công ở phía Bắc thành ai đẹp hơn.

Hỏi vợ, vợ nói hắn đẹp hơn.

Hỏi thiếp, thiếp cũng nói hắn đẹp hơn.

Hỏi khách, khách cũng nói hắn đẹp hơn.

Nhưng một ngày nọ, Trâu Kỵ thực sự nhìn thấy Từ Công, liền tự ti xấu hổ, cho rằng mình không bằng Từ Công, và tổng kết ra nguyên nhân vợ, thiếp, khách nói lời trái lòng: vợ là yêu hắn, thiếp là sợ hắn, khách là có cầu xin hắn.

Ba người đều không khách quan bình luận ngoại hình, đều mang theo tư lợi.

Sự trung thành không phải là một mực nịnh hót, còn phải có lời trung nghịch tai.

Nếu họ thật sự hy vọng ngươi thành công, thì chắc chắn sẽ tiến cử, ngăn cản ngươi giết người vô cớ.

Nhưng họ không làm vậy, cho nên họ không phải trung thành với ngươi, mà là trung thành với sức mạnh mà ngươi ban cho họ, là vì ngươi dẫn dắt họ mở rộng.

Nói cách khác, đám thủ hạ này chỉ có thể đánh thiên hạ, chứ không thể ngồi thiên hạ.

Đỗ Lan tỏ vẻ cách hiểu về trung thành của DIO sai hoàn toàn.

Chương 3115

Sự trung thành thật sự là mong đợi DIO thành công, chứ không phải một mực thuận theo hắn.

Một mực thuận theo là đẩy vào chỗ chết, lời trung nghịch tai thì lợi cho hành động.

Dựa vào tiêu chuẩn này mà nhìn, cấp dưới của DIO không có một trung thần nào, không một ai chỉ ra lỗi lầm của DIO.

Đương nhiên có lẽ có, khẳng định đã bị DIO giết rồi.

DIO từ trước đến nay đều nhìn thế giới từ góc độ của mình, chưa từng nghĩ ngược lại, bây giờ nghe Đỗ Lan nói vậy, liền cảm thấy rất khó chịu, nói: Ngươi đang dạy ta làm việc sao.

Ta từ trước đến nay không bao giờ sai, không cần bất kỳ ai đưa ra ý kiến.

Đây chính là hoàn toàn cố chấp tự mãn.

Rõ ràng đã từng thất bại, lẽ nào vẫn chưa rút ra bài học sao.

Đừng quên ngươi ngay cả mục đích cướp đoạt gia sản nhà JOJO cũng không đạt được, dù ngươi có trở thành ma cà rồng, nhưng cuối cùng vẫn thua.

Chẳng lẽ chưa từng phản tỉnh sao.

Đỗ Lan khổ sở khuyên nhủ, tỏ vẻ làm phản phái cũng phải khiêm tốn chứ.

Nếu lộ tuyến của DIO có thể thành công, thì hắn đã không thất bại rồi.

Nhưng điều này cũng không thể trách DIO.

Ngay cả Khổng Tử khi gặp nguy hiểm, cũng sẽ nói là lỗi của thế giới.

Năm xưa Khổng Tử bị vây khốn giữa Trần Thái, đói mấy ngày liền, đến lúc lung lay, liền hỏi ba đệ tử rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến họ không được trọng dụng.

Tử Lộ nói là vì chúng ta làm chưa đủ tốt.

Tử Cống nói là vì chúng ta làm quá tốt, nên hạ thấp tiêu chuẩn. chỉ có Nhan Hồi nói không phải chúng ta không tốt, cũng không phải chúng ta quá tốt, mà là thế nhân quá ngu muội.

Đối với việc chúng ta làm chưa đủ tốt, Khổng Tử nói thế này, nếu làm tốt thì sẽ được trọng dụng, Bá Di Thúc Tề đã không không ăn lúa Chu, chết đói trên núi.

Đối với việc chúng ta nên hạ thấp tiêu chuẩn, Khổng Tử nói thế này, làm học vấn nếu chỉ cầu người khác chấp nhận, đó không phải học vấn thật sự, là không có chí khí.

Chỉ có Nhan Hồi nói chúng ta không sai, nhận được sự khẳng định cao độ của Khổng Tử, cái sai không phải ở Khắc Kỷ Phục Lễ của mình, cái sai là ở thế giới.

Cho nên đối mặt với xung đột giữa lý tưởng và thực tế, kiên trì lý tưởng cố nhiên đáng quý, nhưng rất dễ dàng đi đến kết luận cái sai là ở thế giới.

Lời nói của Khổng Tử cũng có thể áp dụng cho Hư, cũng có thể áp dụng cho DIO.

Thất bại lẽ nào là lỗi của mình sao.

Không phải.

Là vì thế giới bản thân vốn không dung nạp chân lý, là vì chân lý và thế giới hiện tại không tương thích.

Nhưng chân lý vẫn là chân lý, sẽ không thay đổi.

Thất bại không đủ để chứng minh chân lý không phải là chân lý.

Cho nên lời khuyên của Đỗ Lan trong mắt DIO hoàn toàn là vô nghĩa, trước đây hắn quả thực đã thất bại, nhưng không có nghĩa là con đường của mình sẽ không đi đến thành công.

Nhưng sự thật là hắn vẫn sẽ tiếp tục thất bại, vì bên cạnh hắn không có trung thần.

Những thủ hạ đó chỉ có thể đánh thiên hạ, chứ không thể ngồi thiên hạ.

Một khi ưu thế vũ lực biến mất, họ sẽ tan tác như núi đổ.

Quốc gia nào, triều đại nào là dựa vào thực lực quân sự mà duy trì được.

Nhà Nguyên, đủ hùng mạnh, kết quả chưa đến trăm năm đã bị lật đổ.

Quân đội dù nhiều, vũ lực dù mạnh, cũng không giữ được ưu thế.

DIO một lòng cho rằng dựa vào sức mạnh có thể thắng lợi, có thể nói là ngu không thể tả.

Theo ta thấy chính là cái mặt nạ đá đã hại ngươi.

Trước khi có mặt nạ, ngươi động não nhiều hơn động vũ, sau khi không còn là người, ngươi liền hoàn toàn mê tín sức mạnh siêu cấp, ngay cả bản tâm muốn cướp đoạt gia sản cũng quên mất, ngay cả gia sản còn không cướp được, còn tính là phản phái gì.

Đỗ Lan đau lòng phê phán.

DIO vẻ mặt mộng lung, tỏ vẻ đối phương rốt cuộc có ý gì.

Rốt cuộc là muốn mình cải tà quy chính, hay muốn mình tìm lại sơ tâm phạm tội.

Hắn có chút không phân biệt được nữa rồi.

Đỗ Lan chỉ ra tiêu chuẩn của trung thành và ngỗ nghịch không phải là thuận theo và phản kháng, mà trung thành là mong muốn chúa công thành công, xoay quanh sự thành công để thuận theo và đối kháng.

Ngỗ nghịch cũng không chỉ là chống lại, mà còn có thể thông qua kiểu phủng sát để khiến chúa công đi đến thất bại.

Hắn còn chỉ ra rằng thất bại phải rút kinh nghiệm, đừng mê tín võ lực, phải không quên sơ tâm phạm tội của mình.

Đồng thời kể câu chuyện nhỏ về Trâu Kỵ phúng Tề Vương nạp gián, hy vọng Địch Áo có thể hiểu.

Nhưng thái độ của Địch Áo lại giống như Khổng Tử bị vây khốn ở Trần Thái, sai không phải là mình, mà là thế giới.

Hắn không cho rằng mình làm chưa đủ tốt, cũng không cho rằng mình nên hạ thấp tiêu chuẩn, chỉ cho rằng thất bại của mình là lỗi của thế giới.

Thực ra Tử Lộ, Tử Cống, Nhan Hồi đã đưa ra ba quan điểm, mỗi người sẽ chọn đáp án khác nhau.

Có người sẽ cho rằng mình làm chưa đủ tốt, có người sẽ cho rằng mình nên hạ thấp tiêu chuẩn, cũng có người sẽ cho rằng là lỗi của thế giới.

Đều sẽ có người lựa chọn, chỉ là Khổng Tử tán đồng quan điểm của Nhan Hồi.

Hư và Địch Áo cũng tán đồng Nhan Hồi.

Bá Di, Thúc Tề hiển nhiên đã chọn quan điểm của Tử Lộ, kết quả chính là dĩ thân tuẫn đạo, làm đến mức tốt nhất.

Đại đa số người sẽ chọn quan điểm của Tử Cống, hạ thấp tiêu chuẩn của mình để phù hợp với thế giới, có thị trường, có thể kiếm tiền mới là quan trọng nhất.

Cũng có người sẽ chọn quan điểm của Nhan Hồi, đương nhiên cái này cũng chia làm hai phần, một phần người tuy cho rằng thế giới sai, nhưng hy vọng có thể sửa chữa lại.

Một phần người thì lại hy vọng hủy diệt thế giới.

Thế giới sai cũng chia thành hai loại: có thể cứu và không thể cứu.

Địch Áo và Khổng Tử thuộc phái có thể cứu, họ hy vọng cải tạo thế giới thành trạng thái lý tưởng trong lòng mình.

Hư thuộc phái không thể cứu, cho rằng chỉ có hủy diệt thế giới mới có thể chứng minh đạo lý.

Mà Địch Áo và Khổng Tử lại chia phái có thể cứu thành hai loại, Khổng Tử thuộc phái văn cứu, Địch Áo thuộc phái đấu võ.

Ai.

Đỗ Lan thở dài một tiếng.

Địch Áo nhìn Đỗ Lan, họ là người của hai thế giới, không thể có bất kỳ ngôn ngữ chung nào.

Thực ra ta cũng không phải không thể lý giải, sở dĩ ngươi không cho rằng mình làm chưa đủ, sở dĩ không hạ thấp tiêu chuẩn, là vì một khi thừa nhận là vấn đề của mình, sẽ mất đi quyền phát ngôn.

Nếu mình làm chưa đủ, phải học hỏi người khác, sẽ mất quyền phát ngôn.

Nếu mình hạ thấp tiêu chuẩn, cũng phải dựa vào quyền phát ngôn của người khác.

Là một người muốn đi theo con đường của riêng mình, quyền phát ngôn quả thực không thể đánh mất.

Đỗ Lan nói: Thế nhưng quyền phát ngôn được thiết lập không phải bằng cách ngươi đang làm.

Khổng Tử không thể đánh mất quyền phát ngôn, vì đó là bát cơm của ông, chỉ khi mọi người lắng nghe ông, lễ của ông mới có thị trường.

Nếu ông đi mô phỏng lễ của người khác, có lẽ có thể kiếm tiền, nhưng bản thân ông chỉ có thể là người đi theo, đó không phải là chí hướng của Khổng Tử.

Chương 3116

Địch Áo đương nhiên cũng muốn thế giới nghe theo mình, nhưng hắn khác với Khổng Tử, hắn không đưa ra một cương lĩnh nào, mà thông qua phương thức uy hiếp lợi dụ để mọi người nghe theo mình.

Khổng Tử thì đưa ra một lý niệm, bất kể mọi người có sẵn lòng tiếp nhận hay không, tóm lại ông dùng hành động để quán triệt lý niệm, lý niệm trước tiên ràng buộc chính bản thân ông.

Địch Áo không hề xây dựng lý niệm, nhưng vẫn hy vọng mọi người nghe theo mình, thế nên chỉ có thể thông qua uy hiếp lợi dụ, nhưng không có lý niệm thì không thể ràng buộc bản thân, vì vậy Địch Áo có thể làm theo ý mình, hoàn toàn dựa vào võ lực chống đỡ.

Lý niệm và võ lực có sự khác biệt rất lớn ở chỗ người yếu cũng có thể quán triệt lý niệm, nhưng võ lực lại không phải ai cũng có thể nắm giữ.

Vì vậy lý niệm sẽ được rất nhiều người bình thường ủng hộ, nhưng võ lực chỉ số ít người có thiên phú dị bẩm mới có thể nắm giữ.

Ngươi biết quyền phát ngôn được thiết lập bằng võ lực và lý niệm có gì khác nhau không.

Đỗ Lan hỏi.

Ta không quan tâm.

Địch Áo nói.

Đương nhiên là đỉnh tại đức bất tại khinh trọng quyền lực ở đức chứ không ở sức mạnh đó, ngươi ngay cả đạo lý đơn giản như vậy cũng không hiểu sao.

Lý niệm thì không có khinh trọng, còn võ lực thì có.

Võ lực của ngươi rất mạnh, có thể khiến mọi người nghe theo ngươi, vậy thì người khác cũng sẽ cho rằng năng lực của mình mạnh thì có thể thay thế ngươi.

Đỗ Lan nói.

Bọn họ cứ thử xem.

Địch Áo tự tin nói.

Hạ độc, ám sát, cạm bẫy, v. v.

đều có thể, hình thức biểu hiện của võ lực rất đa dạng.

Sở dĩ bây giờ không giết ngươi, chỉ là vì ngươi còn đang dẫn dắt bọn họ mở rộng, chứ không phải vì bọn họ sợ ngươi.

Đỗ Lan nói: Nếu chỉ dựa vào võ lực là có thể thành công, vậy chủng tộc dưới lòng đất chế tạo Thạch Tượng Quỷ Diện Cụ đã sớm thống trị thế giới rồi, võ lực thứ hữu hình này, một khi bị nghiên cứu thấu triệt, sẽ không còn gì thần bí.

Bọn hút máu dưới lòng đất rất mạnh, nhưng bị Ba Văn Khí Công khắc chế.

Trong nguyên tác, sở dĩ Địch Áo thất bại cũng là vì gia tộc JOJO đã nghiên cứu thấu đáo sức mạnh của Địch Áo.

Đối với Thạch Tượng Quỷ Diện Cụ, có thể dùng Ba Văn Khí Công.

Đối với Thế Thân, có thể dùng Thế Thân mạnh hơn để đánh trả là được.

Đối với võ lực, luôn có thể tìm ra biện pháp ứng phó.

Nhưng đối với lý niệm thì khó hơn, một lý niệm dù có lạnh nhạt đến mấy, cũng sẽ có người ủng hộ, hơn nữa rất khó để thay đổi họ.

Ví dụ như Nho gia, việc bài Nho đã bắt đầu từ cuối Xuân Thu, Mặc Tử phi Nho bài Nho chính là phê bình các hành vi của Nho gia.

Tuân Tử phi thập nhị tử phê phán mười hai học thuyết đã phê phán Tử Tư, Mạnh Tử.

Đến Ngụy Tấn Nam Bắc triều, Phật giáo, Huyền học hưng khởi, áp chế Nho gia.

Rồi đến sau này là đả đảo Khổng gia điếm.

Đối với Nho gia là vậy, đối với Phật giáo cũng vậy, các phong trào diệt Phật không hề ít.

Nhưng Nho gia và Phật giáo vẫn tồn tại, võ lực tuyệt nhiên không tiêu diệt được họ.

Bởi vì con người sống cần một lý niệm, một cộng thức, một khế ước xã hội.

Tóm lại đều phải chọn một cái, cho dù Nho gia và Phật giáo có rất nhiều khuyết điểm, cũng chỉ có thể tuân theo.

Muốn thay thế lý niệm, võ lực là không được, chỉ có một lý niệm tốt hơn mới được.

Dùng lý niệm tốt hơn thay thế lý niệm cũ, đây là quy tắc trò chơi.

Lý niệm thì không có khinh trọng, chỉ có đức, vì vậy sự thay đổi lý niệm chính là có đức thay thế vô đức.

Mà đức ai nói là đúng.

Thực ra vẫn là mọi người nói là đúng, người đưa ra lý niệm nói cũng không tính.

Khổng Tử nói Chu Lễ có đức, nhưng Mặc Tử khẳng định không đồng ý, những người đả đảo Khổng gia điếm cũng sẽ không đồng ý.

Vì vậy có đức hay vô đức, cần mọi người phán đoán.

Nhưng đối phó với võ lực thì không nhất định cần võ lực mạnh hơn, dùng kế mưu và ám sát có thể thực hiện lấy yếu thắng mạnh.

Tiêu chuẩn phán đoán rất đơn giản, ngươi chết ta sống xem kết quả là được, người sống sót chính là cường giả, người chết là kẻ yếu, có thể không từ thủ đoạn.

Vậy ngươi đã hiểu rõ chưa.

Đỗ Lan nói: Ta nghĩ ta đã từ nhiều phương diện giải thích nguyên nhân thất bại của ngươi, chỉ ra rằng việc ngươi dùng võ lực để đảm bảo quyền phát ngôn là sai lầm nghiêm trọng.

Vậy ý của ngươi là muốn ta từ bỏ quyền phát ngôn, nghe theo ngươi sao.

À à, nực cười thay cái thế giới yếu thịt mạnh nuốt này, ta có năng lực Thế Thân, tuyệt đối có thể trở thành người thắng cuộc cuối cùng.

Địch Áo vẫn cố chấp mê muội cho rằng võ lực của mình là vô địch, tuyệt đối có thể dùng võ lực để giữ vững quyền phát ngôn.

Vừa rồi ta đã phân tích nguyên nhân khách quan, sao ngươi vẫn cố chấp mê muội.

Ngươi nhìn xem trên thế giới này có ai dùng võ lực mà giữ được quyền phát ngôn không.

Dựa vào cái gì mà ngươi cho rằng mình có thể làm được điều người khác không làm được.

Hơn nữa ta cũng đã nói cho ngươi nghe nguyên lý của lý niệm và võ lực, thay đổi lộ tuyến cũng không hề khó.

Ngươi có thể từ bỏ một quyền phát ngôn, để thiết lập một quyền phát ngôn rộng rãi hơn.

Đỗ Lan nói.

Quyền phát ngôn của ta không cần người khác phán đoán, những điều ngươi vừa nói, bất kể là Nho, Thích, Đạo đều không có nhà nào độc đại, đều phải dung thứ cho sự tồn tại của quyền phát ngôn khác, ta không thích.

Ta chính là muốn tất cả mọi người đều phải nghe theo ta, sức mạnh của ta hoàn toàn có thể làm được điều đó.

Địch Áo tự tin nói.

Đỗ Lan thầm nghĩ đối phương quả thực đang ôm lòng may mắn ảo tưởng, biết bao nhiêu phản diện đã chết trên con đường này, Địch Áo vậy mà vẫn cho rằng con đường này có thể đi thông, hoàn toàn chỉ là may mắn ảo tưởng.

Có những người là như vậy, thấy người khác bị lừa, nhưng lại cho rằng mình có thể khác biệt, người khác bị lừa là vì họ quá yếu, mình nhất định có thể lừa ngược lại kẻ lừa đảo, quá tự cho là đúng.

Thấy các phản diện khác gục ngã trên đường, Địch Áo chỉ cho rằng bọn họ quá yếu, chứ không nghĩ lộ tuyến có vấn đề.

Trên thực tế, quy tắc vận hành của xã hội loài người chính là như vậy, con người đều muốn đại trượng phu sinh giữa trời đất, sao có thể uất ức mãi ở dưới người. , nếu phản diện chỉ có võ lực, ai cũng muốn thử xem đỉnh nặng nhẹ thế nào.

Lý niệm thì không có khả năng lấy yếu thắng mạnh.

Còn võ lực, thì những ví dụ lấy yếu thắng mạnh lại quá nhiều.

Lấy dưới đè trên, hạ độc, ám sát, v. v. những thủ đoạn đó không phải hiếm thấy.

Từ mấy nghìn năm trước đã bắt đầu rồi, những quốc vương mạnh nhất ra ngoài liền bị sét đánh chết, hoặc biến mất thần bí, nghĩ thử xem là biết đại đa số là bị giết chết.

Cho dù Địch Áo dùng năng lực thần bí như Thế Thân, nhưng hắn vẫn không phải vô địch, vẫn có cách đánh giết.

Vì vậy rất nhiều khi quý tộc quân sự đều phải ủng hộ tế tư tôn giáo, hai bên hình thành hợp tác, công nhận địa vị của nhau.

Nếu quý tộc quân sự muốn phản đối tế tư, kết cục sẽ rất thảm, bởi vì chỉ dựa vào quân sự, quý tộc quân sự không thể duy trì xã hội, dù có giỏi đánh đến đâu, cũng không giải quyết được vấn đề xã hội.

Địch Áo chính là một điển hình, ngoài việc đốt giết cướp bóc ra, không thể đưa ra một bộ quy tắc nào, chỉ có thể dùng thủ đoạn giết người tàn nhẫn để đe dọa, nhưng vấn đề là dân không sợ chết, làm sao dùng cái chết để dọa được họ.

Thủ đoạn dù có tàn nhẫn đến mấy, cuối cùng cũng sẽ vô hiệu, vì con người có thể thích nghi với nỗi sợ hãi, giá trị con người có tính đàn hồi.

Đỗ Lan tận tình khuyên nhủ nói: Tóm lại ngươi giúp ta, ta giúp ngươi, mọi người cùng nhau hỗ trợ lẫn nhau có được không.

Đỗ Lan muốn Địch Áo dẫn đội phản diện của hắn đi đối phó Hư, sau đó hắn có thể cho Địch Áo tài sản của gia tộc JOJO mà ngay từ đầu hắn đã mong muốn.

Địch Áo còn kiêu ngạo hơn cả Khổng Tử, căn bản không thèm để ý, năm xưa Khổng Tử lâm vào bước đường cùng, vẫn tin rằng mình không sai, sai là thế giới.

Địch Áo chỉ mới thất bại một lần, hơn nữa còn giác tỉnh được năng lực tạm dừng thời gian, đương nhiên sẽ không chấp nhận ý kiến của Đỗ Lan, còn xa mới đến bước đường cùng.

Không ai có thể dạy hắn làm việc, hắn đã đi trên con đường chiến thắng, tại sao còn phải nghe Đỗ Lan.

Đỗ Lan nói con đường của mình sai, nếu nghe lời đối phương, chẳng phải chứng minh mình sai sao.

Chương 3117

Mình không thể sai, sai chỉ có thể là thế giới.

Hoàn toàn không thể giao lưu.

Địch Áo muốn chứng minh mình là đúng, JOJO là sai, thế giới là sai, thậm chí ngay cả vận mệnh cũng là sai, hắn muốn đột phá tất cả, trở thành người trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn.

Còn Đỗ Lan thì muốn hắn trở thành một người tuân theo quy luật xã hội loài người, một người thuận ứng thời đại.

Đây chính là mâu thuẫn cơ bản giữa hai người, Địch Áo và Khổng Tử đều muốn trở thành người đi ngược dòng chảy, còn Đỗ Lan thì cho rằng nên thuận theo dòng chảy.

Dù sao mục đích của Đỗ Lan là hy vọng phản diện thành công, đi ngược dòng chảy làm sao có thể thành công chứ.

Nhưng Địch Áo không nghĩ vậy, bởi vì hắn có siêu năng lực, siêu năng lực khiến hắn cho rằng mình có thể thoát khỏi quy luật xã hội, có thể tái tạo xã hội theo ý muốn của mình.

Nhưng vấn đề là siêu năng lực là của hắn, người khác tại sao phải nghe theo.

Hắn làm sao thuyết phục mọi người chấp nhận thế giới mới này.

Phương pháp của Địch Áo chính là võ lực uy hiếp, dù sao hắn có siêu năng lực.

Người khác không chấp nhận thì không sao, dù sao siêu năng lực có thể khiến những người không chấp nhận phải im miệng, đây chính là ý nghĩa của sức mạnh.

Ngươi nhất định sẽ thất bại, hơn nữa còn thảm hơn cả chó nhà có tang.

Đỗ Lan nói.

Loại người như ngươi căn bản sẽ không lý giải.

Địch Áo nói.

Đỗ Lan nhiều nhất cũng chỉ là Tử Cống, cho rằng con người nên thuận theo dòng chảy, khắc kỷ phục lễ không được chấp nhận, là bởi vì tiêu chuẩn của họ quá cao, nên thuận ứng thời đại mới đúng.

Sự thật chứng minh quả thực cần phải thuận ứng thời đại, Nho gia cũng vậy, khắc kỷ phục lễ của Khổng Tử không hoàn mỹ, không chấp nhận cải tạo theo thời đại chắc chắn sẽ bị đào thải.

Trên thực tế, đối mặt với những tư tưởng mới do các học phái cạnh tranh đưa ra, Nho gia cũng tích cực tiếp thu.

Đến Đạo học thời Tống triều, Nho gia và Nho gia thời Khổng Tử đã sớm khác biệt.

Nho gia của Khổng Tử là khắc kỷ phục lễ, chú hình vu đỉnh của Tử Sản, trung dung của Tử Tư, nhân tính bản thiện của Mạnh Tử, quân tử chế lễ của Tuân Tử, thiên nhân cảm ứng của Đổng Trọng Thư, Cách Vật Trí Tri của Trình Chu Lý học, Tâm học của Vương Dương Minh.

Từ khắc kỷ phục lễ đến Tâm học, Khổng Tử sống lại chắc chắn sẽ không thừa nhận Tâm học cũng là Nho gia.

Dù sao Khổng Tử chỉ muốn khôi phục Chu Lễ, muốn mọi người nghiêm ngặt làm việc theo thân phận của mình, tuân theo chế độ Chu Lễ.

Nhưng Vương Dương Minh lại nói tri hành hợp nhất, tìm kiếm lương tri từ nội tâm, mọi người đều có thể thông qua khai quật lương tri mà trở thành thánh nhân.

Hoàn toàn là hai thứ khác nhau, phong mã ngưu bất tương cập.

Học thuyết của Khổng Tử quả thực đã đưa ra một số điều mang tính phổ biến, nhưng nếu không thích hợp với thời đại, cho dù là điều phổ biến mọi người cũng không cần tiếp nhận.

Bởi vì các học thuyết khác cũng có thể đưa ra, căn bản không nhất định cần Nho gia.

Cuối cùng vẫn là Tử Cống đúng, vẫn phải thay đổi tiêu chuẩn, như vậy mới có thể duy trì học phái.

Khắc kỷ phục lễ có ích cho ai.

Đương nhiên là quý tộc, chỉ có quý tộc mới cần tuân thủ Chu Lễ.

Chu Lễ không quy định phương thức sống của quốc nhân và dã nhân, chỉ quy định phương thức sống của quý tộc như công, hầu, bá, tử, nam và đại phu.

Tử Sản chú hình vu đỉnh đúc hình phạt vào đỉnh thì có ích cho quốc nhân, mọi người đều làm việc theo hình pháp, quốc nhân cũng có quy phạm sinh hoạt.

Nhưng pháp luật có tính hạn chế quá lớn, không có cộng thức xã hội, rất khó duy trì.

Tử Tư và Mạnh Tử đều vì muốn xây dựng cộng thức xã hội, trung dung của Tử Tư là nói cá nhân làm việc phải có chừng mực, nhân tính bản thiện của Mạnh Tử là nói mỗi người đều có nền tảng để tiếp nhận giáo dục nhân nghĩa.

Tuân Tử đã phản bội Chu Lễ, cho rằng Chu Lễ chỉ là một thứ bỏ đi, nên thiết lập lại lễ chế mới.

Lễ mới chắc chắn phải bao gồm cả quý tộc và quốc nhân, đáng tiếc đã không thành công chế định.

Sở dĩ là lễ chứ không phải pháp, vì pháp chỉ là thưởng phạt, chỉ có cộng thức lợi ích, không có cộng thức xã hội, rất nhiều khi lợi ích không đủ, cần đến cộng thức xã hội.

Thiên nhân cảm ứng của Đổng Trọng Thư là thiết lập khế ước giữa hoàng đế và các hào cường địa phương.

Hoàng đế thừa nhận địa vị của hào cường, hào cường phò tá hoàng đế, đã hóa giải mâu thuẫn giữa thủy hoàng đế và đông đảo quý tộc, lần đầu tiên ổn định địa vị của hoàng đế, khiến hoàng đế và hào cường không chỉ đối kháng mà còn có thể hợp tác.

Lý học đã tạo ra cú sốc cho nền tảng quý tộc của sĩ nhân, khiến hai giai cấp này dung hợp thành sĩ đại phu.

Sở dĩ thánh nhân là thánh nhân, không phải vì huyết thống và thân phận của họ, mà là vì họ lĩnh ngộ được thiên địa chi lý, chỉ cần cách vật trí tri, mọi người đều có thể trở thành thánh nhân.

Nếu quý tộc không thể cách vật trí tri, thì huyết thống không giúp được họ.

Tâm học, tức là nói mọi người không cần cách vật trí tri, chỉ cần tri hành hợp nhất, khai quật lương tri là được, một lần nữa hạ thấp ngưỡng cửa trở thành thánh nhân.

Cách vật trí tri cần người ngoài thừa nhận mới được, còn tri hành hợp nhất thì lấy bản thân làm tiêu chuẩn, không cần chứng nhận bên ngoài.

Ban đầu Nho gia chỉ thừa nhận quý tộc, sau đó hướng đến quốc nhân, rồi trở thành khế ước giữa các giai cấp, cuối cùng trở thành phương thức tu hành cá nhân, thay đổi đến mức ngay cả Khổng Tử cũng không nhận ra.

Xã hội đang phát triển, Nho gia cũng không ngừng đối mặt với các giai cấp mới, đưa ra biện pháp giải quyết vấn đề.

Khổng Tử hướng đến quý tộc, đệ tử của ông hướng đến quý tộc, quốc nhân.

Đổng Trọng Thư đối mặt với quý tộc, quốc nhân, dã nhân.

Lý học đối mặt với sự dung hợp của quý tộc và sĩ nhân.

Tâm học đối mặt với sĩ đại phu và bách tính.

Cùng với sự thay đổi của hoàn cảnh xã hội, Nho gia cũng tiến bộ theo thời gian, nếu cứ như Khổng Tử mà chỉ nhìn chằm chằm vào quý tộc, Nho gia đã sớm bị đào thải rồi.

Vì vậy cuối cùng vẫn là Tử Cống đúng, thuận ứng thời đại, chính là đứng về phía chiến thắng.

Địch Áo cố chấp như vậy, cứ nhất quyết đối kháng với thời đại, chính là châu chấu đá xe.

Ngươi cho rằng đối thủ của mình là thế giới, là vận mệnh, chỉ cần kiên trì với bản thân là có thể thành công, chỉ có thể nói ngươi đã quá xem nhẹ thế giới, cũng quá xem nhẹ vận mệnh.

Đỗ Lan nói: Vậy hãy để ngươi xem vận mệnh của chính mình đi.

Cung cấp cho Địch Áo một đoạn kịch thấu, xem hắn có thể thành công không.

Trong đại đa số vũ trụ, hắn đều thất bại.

Đương nhiên cũng có một số vũ trụ hắn đã thành công giết chết gia tộc JOJO, sau đó thử tạo ra Thiên Đường của riêng mình, nhưng những Thiên Đường này đều ngắn ngủi, đều là chết người thì xong.

Thiên Đường là một khái niệm do Địch Áo đưa ra, tức là để con người biết được tương lai của mình, và chấp nhận tương lai đó.

Rất song tiêu, Địch Áo tự mình đối kháng vận mệnh, nhưng lại muốn mọi người chấp nhận vận mệnh bị hắn thống trị.

Thế nhưng con người khi biết được tương lai, cũng sẽ có hai loại kết quả, chấp nhận và đối kháng, vẫn sẽ không thống nhất.

Bây giờ Đỗ Lan liền cho Địch Áo thấy tương lai của chính hắn, thậm chí còn thấy những lựa chọn khác nhau của hắn trên các tuyến song song khác nhau.

Xem Địch Áo có thể chấp nhận vận mệnh khác nhau hay không, xem sự khác biệt giữa thất bại và thành công, xem hắn thích thành công hơn hay thất bại hơn.

Một lượng lớn các thời gian tuyến đều được nhét vào đại não Địch Áo, khiến hắn đau đầu muốn nứt ra.

Con người khi biết được tương lai của mình, sẽ chấp nhận sao.

Không nhất định, cho dù là Địch Áo cũng sẽ đưa ra những lựa chọn khác nhau.

Địch Áo cho rằng mình đối kháng không phải là gia tộc JOJO, mà là đối kháng vận mệnh.

Dựa vào cái gì mà mình đáng phải chịu nghèo khổ, tại sao thân phận của mình lại thấp kém.

Dựa vào cái gì mà nhà JOJO lại có thể phú quý vinh hoa, thân phận cao quý.

Chương 3118

Địch Áo là người nghèo, cha hắn nghiện rượu bạo lực gia đình.

Một lần cha hắn thấy cỗ xe ngựa của quý tộc rơi xuống vách đá, liền chuẩn bị đi nhặt xác, kết quả không ngờ quý tộc không chết hẳn, còn cho rằng cha Địch Áo là đến cứu họ.

Thế là cha Địch Áo thuận nước đẩy thuyền trở thành ân nhân cứu mạng của ông ta.

Vị quý tộc gặp nạn này chính là cha của JOJO đời đầu.

Sau đó Địch Áo đầu độc cha mình, trở thành con nuôi quý tộc, sống cùng JOJO đời đầu, mục tiêu của hắn là đoạt được di sản quý tộc, thay thế JOJO đời đầu.

Nhưng vì vụ ám sát JOJO bại lộ, Địch Áo đeo Thạch Tượng Quỷ Diện Cụ, trở thành Hấp Huyết Quỷ.

Dù vậy, Địch Áo vẫn bị JOJO đời đầu đánh bại, hơn nữa là hai lần.

Hắn hoàn toàn dựa vào thân thể bất tử hủy hoại con thuyền, cùng JOJO đời đầu chìm xuống đáy biển.

Địch Áo không chết, cho dù chỉ còn lại cái đầu cũng kiên cường sống sót, sau khi giết chết JOJO đời đầu, hắn cấy cái đầu của mình lên cổ JOJO đời đầu, có được năng lực Thế Thân The World, có thể tạm dừng thời gian.

Sau đó hắn lại tìm được một loại mũi tên cổ đại, có thể giúp người khác cũng giác tỉnh năng lực Thế Thân, nhất thời trở thành chúa cứu thế của những kẻ xấu.

Rồi hắn phái người đi ám sát JOJO đời thứ ba, nhưng cuối cùng vẫn sẽ thất bại, chết thảm.

Khi được Đỗ Lan triệu hoán, Địch Áo không những không thất bại, mà còn có ưu thế rất lớn.

Trong rất nhiều ký ức này, điều Địch Áo coi trọng nhất là việc mình đã đánh chết JOJO, nâng cao năng lực từ tạm dừng thời gian tiến hóa thành gia tốc thời gian, sau đó hắn gia tốc thời gian, khiến vũ trụ tiến hành tuần hoàn, khiến tất cả mọi người đều nhìn thấy vận mệnh của mình, và hy vọng tất cả mọi người đều chấp nhận vận mệnh, cả thế giới chỉ cần một người đối kháng vận mệnh là đủ rồi.

Trong thế giới quan của JOJO, vũ trụ là tuần hoàn, sau khi vũ trụ tuần hoàn một vòng, sẽ đi vào một tuần hoàn tiếp theo, những chuyện xảy ra đều tương tự, mỗi người đều sẽ tiếp tục lặp lại những gì mình đã làm.

Vì vậy chỉ cần gia tốc thời gian, là có thể biết trước mình sẽ làm gì trong tương lai.

Biết trước tương lai, mọi người sẽ không cần sợ hãi nữa, chấp nhận vận mệnh là được.

Địch Áo rất song tiêu, hắn hy vọng mình đối kháng vận mệnh, nhưng lại hy vọng mọi người đều chấp nhận vận mệnh bị hắn thống trị.

Thế giới này chỉ có hắn nói là đúng, đây mới là Thiên Đường.

Trên trời dưới đất, duy ta độc tôn.

Tuy nhiên ở đây lại có một vấn đề, vì Địch Áo sẽ đối kháng vận mệnh, vậy thì trong Thiên Đường, Địch Áo cũng chẳng qua chỉ là thay thế JOJO mà thôi.

Địch Áo cho rằng JOJO là hóa thân của vận mệnh, vì vậy vẫn luôn đối kháng.

Vậy thì đợi đến khi Địch Áo tự mình cũng trở thành hóa thân của vận mệnh, cũng sẽ có người đến đối kháng, vì vậy trong Thiên Đường, cuối cùng Địch Áo vẫn bị tiêu diệt.

Địch Áo thấy mình xây dựng Thiên Đường còn rất vui mừng, nhưng kết quả lại phát hiện mình đánh bại JOJO, cuối cùng lại bị một người trẻ tuổi danh bất kiến kinh truyền đánh bại, lập tức bất mãn nói: Vận mệnh này là giả, ta đã xây dựng Thiên Đường, làm sao có thể thất bại.

Lời này nói ra, ngươi xây dựng Thiên Đường thế nào.

Ngươi chỉ là đánh bại JOJO mà thôi, ngươi đánh bại bọn họ, bản thân cũng trở thành bọn họ, cuối cùng bị đánh bại chẳng phải rất bình thường sao.

Nói theo tư duy của ngươi, ngươi đánh bại chỉ là người phát ngôn của vận mệnh, sau đó bản thân trở thành người phát ngôn mới mà thôi.

Địch Áo trầm mặc, dường như quả thực là như vậy.

Ngươi đã thấy nội dung các thời gian tuyến này, hẳn đã lý giải vận mệnh của mình có nhiều khả năng, bây giờ ta có thể cho ngươi thêm một khả năng mới, đó là chấp nhận kiến nghị của ta, giúp ta một tay, đổi lấy gia sản của nhà JOJO mà ngươi cầu mà không được.

Đỗ Lan nói.

Ngươi quá ngu xuẩn, cho ta xem những thứ này, ta càng không chấp nhận điều kiện của ngươi.

Điều này chứng tỏ ngươi vẫn chưa hiểu bí quyết đối kháng vận mệnh, đối kháng vận mệnh là phải biết tiến biết thoái, còn ngươi thì chỉ biết đối kháng, một đường đi đến chỗ đen tối, khiến mình không còn đường lui.

Đây không phải là đối kháng vận mệnh, mà là tự tìm đường chết.

Không đối kháng, chính là chấp nhận.

Địch Áo nói: Ta sẽ không chấp nhận vận mệnh.

Lùi một bước, hòa giải với thế giới, không có nghĩa là chấp nhận vận mệnh, mà là thay đổi góc độ để tiếp tục đối kháng.

Cho dù ngươi giết JOJO, cuối cùng cũng khó thoát khỏi kết cục bị đánh bại.

Tại sao không đi theo lộ tuyến hợp tác.

Ngươi xem trong rất nhiều thời gian tuyến, ngươi cũng có thể hợp tác với JOJO.

Người đó không phải ta, hắn quá yếu mềm.

Không, ta không cảm thấy hắn yếu mềm, ngược lại ta cảm thấy hắn rất kiên cường, bởi vì hắn đã nỗ lực sống trọn một đời.

Không có siêu năng lực, nhưng vẫn rực rỡ.

Bất kể ngươi nói gì, ta cũng sẽ không hợp tác.

Đỗ Lan thở dài: Vậy thì đáng tiếc quá, ta chỉ có thể đi tìm một Địch Áo khác sẵn lòng hợp tác, còn loại Địch Áo không hợp tác như ngươi, thì chỉ có thể xóa bỏ ký ức.

Không, ngươi không thể làm như vậy.

Địch Áo hy vọng có thể giữ lại những ký ức này.

Tuy nhiên Đỗ Lan sẽ không làm vậy, xóa bỏ ký ức, đổi một người khác, một hơi đổi đến tám mươi Địch Áo, đến Địch Áo thứ tám mươi mốt cuối cùng cũng có người sẵn lòng giúp đỡ.

Hợp tác vui vẻ.

Địch Áo cũng rất âm hiểm nói: Hợp tác vui vẻ.

Mặc dù đều là Địch Áo, nhưng lựa chọn của họ cũng sẽ không giống nhau.

Lúc này cục diện giữa Thiên Đạo Chúng và Địa Cầu đã bế tắc, Thiên Đạo Chúng vẫn luôn ra tay lẻ tẻ, nhưng đều bị Địa Cầu chặn lại.

Vì vậy lần này Thiên Đạo Chúng quyết định bạo binh, không thể để Địa Cầu tiếp tục ngang ngược.

Tuy nhiên ngay khi họ quyết định làm như vậy, Hư đã quả quyết ra tay dẫn nổ Long Mạch, phá hủy mười hai hành tinh, tức là các hành tinh mẹ của mười hai thành viên cốt lõi của Thiên Đạo Chúng.

Đây là điều không ai ngờ tới, mười hai hành tinh này là những hành tinh quan trọng nhất, nói mất là mất sao.

Hơn nữa còn là do chính Thiên Đạo Chúng tự mình dẫn nổ, đây là tình huống gì.

Là nhấn nhầm nút sao.

Thiên Đạo Chúng hoàn toàn không thể tự chủ, do tiêm máu của Hư trong thời gian dài, tuy có được trường thọ, nhưng ý chí dần dần bị Hư khống chế.

Bây giờ là thuộc về tự mình nổ mình, tự mình hủy diệt mình.

Hư lạnh lùng cười nhìn tất cả, vô cùng khoái trá, năm xưa bọn họ đã hành hạ mình thế nào, bây giờ phải gấp bội trả lại.

Tất cả đều rất đột ngột, mọi người đều không ngờ bỗng nhiên xảy ra vụ nổ.

Mọi người đều hoảng hốt, không biết Thiên Đạo Chúng đang làm gì.

Thực ra Thiên Nhân cũng ngớ người, rõ ràng đây là trò quỷ của

Nại Lạc Viện.

Lại là Thiên Đạo Chúng, lại là Nại Lạc Viện, những thứ này là gì.

Thiên Đạo Chúng là cơ quan quản lý do người ngoài hành tinh từ nhiều hành tinh khác nhau thành lập, còn Nại Lạc Viện là thế lực trực thuộc Hư.

Giống như nội đình và ngoại đình, nội đình là thế lực cá nhân của hoàng đế, ngoại đình thì là nơi các thế lực địa phương tranh chấp, hoàng đế có quyền phát ngôn lớn ở nội đình, nhưng nhỏ ở ngoại đình.

Nại Lạc Viện chính là vòng thế lực của Hư, hắn nói là đúng.

Tuy nhiên cho dù hắn nói là đúng, việc một hơi nổ tung mười hai hành tinh cũng vẫn gây ra sự hoảng loạn lớn trong mọi người.

Hư thật sự muốn hủy diệt thế giới, làm thật.

Đã xảy ra chuyện gì vậy.

Tân Bát nhìn tin tức về vụ nổ hành tinh, lắp bắp hỏi, tất cả chuyện này đều quá đột ngột, quá đáng sợ.

Chắc là hơn một trăm tỷ sinh mệnh đã bị nổ chết rồi.

Hành tinh hủy diệt, sinh mệnh trên đó liền tắt ngúm như ngọn nến tàn trước gió.

Ngân Thì cũng không biết, chuyện này vượt quá sự lý giải của hắn, nhưng có một điều có thể xác định, đây chắc chắn không phải sự kiện tự nhiên, tám chín phần là có người đã tập kích hành tinh mẹ của Thiên Đạo Chúng.

Nhưng rốt cuộc sẽ là ai đây.

Kính gửi quý vị khán giả, tôi đang ở Địa Cầu để mang đến bản tin trực tiếp cho quý vị, vừa rồi một người có liên quan không muốn tiết lộ danh tính đã liên hệ với chúng tôi, nói rằng ông ấy có cách khôi phục các hành tinh.

Nhưng ông ấy yêu cầu khi chúng tôi phỏng vấn ông ấy, nhất định phải che mặt bằng mã vạch mosaic, chúng tôi đã đến Địa Cầu ngay lập tức để phỏng vấn quý vị, nội dung dưới đây đã qua xử lý đặc biệt.

Chào ông, xin hỏi có phải ông đã liên hệ với chúng tôi nói rằng có cách khôi phục các hành tinh phải không.

Nữ MC nói với một người đàn ông đã được che mặt bằng mã vạch.

Tuy nhiên, người đàn ông đó, Ngân Thì vừa nhìn đã nhận ra, thốt lên: Đây là Cạc Cạc La Đặc phải không.

Còn mặc chiến phục Quy Tiên Nhân nữa.

Mặc dù đã che mặt bằng mã vạch, nhưng xuyên qua mã vạch vẫn có thể thấy được kiểu tóc bất kham, hơn nữa trên bộ quần áo màu vàng không che mã vạch còn có chữ Quy.

Không sai, là ta.

Giọng nói cũng đã qua xử lý đặc biệt, nghe có vẻ đã bị biến dạng.

Nhưng bất kể xử lý thế nào, Ngân Thì vẫn nhận ra đối phương.

Chương 3119

Đằng sau mã vạch có thực sự là Cạc Cạc La Đặc của Long Châu không.

Đương nhiên không phải, đó là Đỗ Lan.

Đỗ Lan làm việc tốt không để lại danh, cosplay thành Cạc Cạc La Đặc.

Vậy ông làm thế nào để khôi phục các hành tinh.

MC hỏi.

Sử dụng Long Châu có thể ước nguyện, rất dễ dàng có thể khôi phục lại các hành tinh, còn có thể phục sinh cư dân trên đó.

Đỗ Lan nói.

Ông nói là Long Châu sao.

Không phải những quả cầu dính dính nước, hay những quả cầu trơn tuột đó chứ.

Vũ trụ này cũng có những cỗ máy ước nguyện tương tự Long Châu, nữ MC không mấy chắc chắn đối phương nói rốt cuộc là loại nào.

Không sai, chính là Long Châu, loại có thể ước ba điều ước đó.

Tuyệt vời quá, ông có thể trình diễn cho chúng tôi xem không.

MC vui mừng nói.

Được thôi, lát nữa ta sẽ sử dụng Long Châu, hỡi quý vị khán giả trên Địa Cầu, sau khi Long Châu được kích hoạt, bầu trời sẽ trở nên đen kịt một mảng, hy vọng mọi người đừng hoảng loạn.

Đỗ Lan tốt bụng nhắc nhở.

Máy quay bắt đầu lia, một bên đã đặt bảy viên Long Châu, tiếp theo sẽ tiến hành ước nguyện.

Xuất hiện đi, Thần Long.

Cùng với câu thần chú được niệm lên, bảy viên Long Châu phát ra ánh sáng trắng tinh thánh khiết, ánh sáng nối liền thành một dải phóng lên trời, biến thành một con Thần Long khổng lồ.

Quý vị khán giả thân mến, tiếp theo sẽ là ước nguyện.

Nữ MC kích động nói: Tôi lần đầu tiên thấy chuyện thần kỳ như thế này, đây chính là Thần Long.

Ngươi có nguyện vọng gì.

Thần Long hỏi.

Hy vọng khôi phục những hành tinh bị Hư phá hủy về nguyên trạng, và phục sinh tất cả mọi người trên đó.

Đỗ Lan nói.

Có thể làm được.

Thần Long ước nguyện cũng có phạm vi, không phải tất cả nguyện vọng đều có thể thực hiện, vì vậy sau khi nghe xong nguyện vọng, nó cũng phải trả lời có làm được hay không.

Khôi phục hành tinh là có thể, lập tức khôi phục.

Nữ MC rất nhanh nhận được thông báo, kích động nói: Kính thưa quý vị khán giả, vừa rồi tôi nhận được tin tức, mười hai hành tinh đã khôi phục nguyên trạng, xin nhắc lại, mười hai hành tinh đã khôi phục nguyên trạng, mọi người đều đã sống lại.

Thật không thể tin được, cảm ơn ông.

Đừng cảm ơn ta, ta chỉ làm một chút công việc nhỏ bé thôi.

Đỗ Lan khiêm tốn nói: Bây giờ còn một điều ước nữa, vậy thì tặng cho cô đi.

Nữ MC không dám tin, đối phương lại giao chuyện tốt như vậy cho mình: Thật sao.

Đương nhiên, mau ước nguyện đi, đừng để Thần Long đợi lâu.

Người phụ nữ lập tức nói: Tôi muốn mãi mãi trẻ đẹp.

Thần Long nói: Có thể làm được.

Quả nhiên bất kể nam nữ đều thích trẻ trung.

Hư cũng đang xem TV, thấy các hành tinh khôi phục thì hắn còn có thể nhẫn nhịn, nhưng thấy nữ MC ước nguyện thì hắn không thể nhẫn nhịn được.

Bởi vì người phụ nữ này tham lam giống hệt Thiên Đạo Chúng, nên mới nói mỗi người đều như nhau, đều muốn mãi mãi trẻ trung, đều vô cùng tham lam, nếu họ biết máu của mình có thể trường thọ, chắc chắn sẽ như sói đói lao về phía mình.

Ngay cả những người phụ nữ trông có vẻ yếu đuối, một khi vì tuổi trẻ xinh đẹp, cũng sẽ biến thành sói đói lao về phía mình.

Trong số những người muốn trường thọ mà Hư từng gặp, có không ít phụ nữ.

Bây giờ nguyện vọng của nữ MC càng khiến hắn xác định vũ trụ này quả nhiên là xấu xí, mỗi người đều chỉ vì bản thân.

Hư thậm chí có thể nghĩ đến người phụ nữ này sẽ giống như mình bị bắt giữ để làm nghiên cứu.

Ngu xuẩn.

Đó là đánh giá của Hư về nữ MC: Vậy mà dùng Long Châu khôi phục hành tinh, quả thực không thể lơ là được.

Những người được phục sinh ngay lập tức cắt đứt liên hệ với Long Mạch, họ biết mọi chuyện đều do vụ nổ Long Mạch gây ra.

Vì vậy sẽ không cho Hư cơ hội thứ hai nữa.

Là Hư.

Những người được phục sinh cũng nói tất cả đều do Hư gây ra.

Mười hai hành tinh lập tức tập kết quân đội chuẩn bị vây công Nại Lạc Viện.

Kính thưa quý vị khán giả.

Dựa theo thông báo của những người đã được phục sinh cho đài truyền hình, hung thủ thật sự là Hư, hắn là lãnh tụ của Thiên Đạo Chúng, là hắn đã dẫn nổ Long Mạch, nguyên nhân cụ thể chưa rõ, hy vọng mọi người có thể tiếp tục theo dõi các bản tin sau của chúng tôi.

Trên TV còn có ảnh của Hư.

Ngân Thì đờ đẫn, món đồ ngọt trên tay rơi xuống đất.

A Ngân, huynh sao vậy.

Tân Bát biết đường phân là sinh mệnh của Ngân Thì, sẽ không lãng phí như vậy, hơn nữa biểu cảm của hắn cũng không đúng lắm, cứ như thấy quỷ vậy.

Bức ảnh trên TV đâu có gì bất thường đâu.

Cùng chung sự kinh ngạc với Ngân Thì còn có Quế, hắn cũng ngây người.

Y Lê Toa Bạch dùng bảng viết hỏi: Sao vậy.

Tùng Dương lão sư.

Hai người tuy không ở cùng một chỗ, nhưng lại đồng thanh nói.

Không kinh ngạc không được, ai cũng không ngờ sẽ nhìn thấy mặt lão sư, nhưng ánh mắt âm trầm của đối phương hoàn toàn khác với lão sư mà họ quen thuộc.

Ánh mắt của Tùng Dương vĩnh viễn dịu dàng, giống như một người mẹ.

Nhưng ánh mắt của Hư lại như thù ghét cả thế giới, khinh miệt mọi sinh mệnh.

Đây thật sự là lão sư sao.

Không thể nào, Ngân Thì nhớ rõ ràng lão sư đã chết dưới lưỡi đao của mình, sau đó còn được hỏa táng.

Nhưng họ đã không đợi đến cuối cùng, nếu đợi thêm chút nữa sẽ thấy một người chết từ trong lửa đứng dậy.

Thân thể không sao, nhưng nhân cách thì đã biến mất.

Ngân Thì, ngươi xem TV rồi sao.

Quế gọi điện hỏi.

Ngân Thì nói: Xem rồi.

Quế lập tức nói: Xem ra chúng ta phải đi một chuyến vũ trụ rồi.

Ngân Thì cũng dứt khoát nói: Ừ.

Họ muốn xác định mối quan hệ giữa Hư và Tùng Dương này.

Người biết sự thật trước họ là Cao Sam Tấn Trợ rất rõ sau khi bức ảnh bị lộ, sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn: Những kẻ chìm đắm trong hòa bình giả dối cuối cùng cũng sẽ tỉnh giấc, Hư, tận thế của ngươi sắp đến rồi.

Hắn và Ngân Thì, Quế tuy không cùng một lộ tuyến, hắn không muốn dung hợp với bách tính, cũng không muốn thỏa hiệp với Mạc Phủ, nhưng hắn thừa nhận thực lực của bạn học.

Đối tượng trung thành của Võ sĩ đạo đã biến mất, ba người đại diện cho ba con đường, Ngân Thì chọn hợp tác với bách tính, Quế thì vừa đấu tranh vừa hợp tác với Mạc Phủ, còn Cao Sam Tấn Trợ thì giả vờ mơ hồ, thực ra là không thể hạ thấp thân phận.

Thực ra còn có một phái khác, đã biến thành thương nhân.

Thực ra chính là đại diện cho nghị viên, tài phiệt, quân nhân.

Lịch sử Nhật Bản cơ bản có thể chia thành nhiều giai đoạn, một giai đoạn là nhiều bộ tộc độc lập, thời Tam Quốc, Tà Mã Đài Quốc triều cống nước Ngụy, được phong tước Uy Quốc, khi đó trên Nhật Bản vẫn còn một lượng lớn các bộ tộc, mãi cho đến thời Ngụy Tấn thì bộ tộc Tà Mã Đài này đã đánh bại phần lớn các bộ tộc, bắt đầu tìm kiếm cải cách.

Giai đoạn này là thời Tùy Đường, Nhật Bản đang chuyển đổi sang chế độ phân phong.

Chế độ phân phong có một nhược điểm, đó là thực lực quý tộc sẽ mạnh lên, thực lực Thiên Hoàng sẽ suy yếu.

Giống như sự đảo ngược thực lực giữa Chu Thiên Tử và các chư hầu.

Để củng cố thực lực của mình, Thiên Hoàng chọn trọng dụng võ sĩ, áp chế quý tộc.

Kết quả là quý tộc quả thực bị áp chế, nhưng võ sĩ lớn mạnh, mở ra thời kỳ Mạc Phủ, Thiên Hoàng vẫn chỉ là một cái vỏ rỗng.

Sau khi võ sĩ lớn mạnh thì cần một bộ lý luận để duy trì địa vị xã hội của mình, đó chính là võ sĩ đạo.

Thời Mạc Phủ cũng chính là thời đại của võ sĩ.

Đến sau sự kiện Hắc Thuyền, võ sĩ tầng lớp dưới bắt đầu đảo Mạc, nêu cao Thiên Hoàng để chống lại Mạc Phủ, Nhất Quân Vạn Dân luận trở thành căn cứ.

Một lượng lớn võ sĩ gia nhập quân đội, Thiên Hoàng và quân đội hợp tác cũng chính là chủ nghĩa quân quốc.

Khi đó nếu có thể gia nhập quân đội, thì tương đương với có cơ hội thăng tiến thành võ sĩ, vì vậy rất nhiều bách tính Nhật Bản hăng hái tham gia quân đội.

Điều này sẽ có một vấn đề, đó là trong quân đội võ sĩ quá ít, ít hơn rất nhiều so với bách tính, vì vậy võ sĩ và võ sĩ đạo đã chịu ảnh hưởng kịch liệt.

Hai giai cấp vốn hoàn toàn không liên quan, đã gặp nhau trong quân đội.

Bởi vì quân đội là kênh thăng tiến, nên khi chiến tranh đối ngoại căn bản không thể dừng lại, chiếm được một vùng đất chưa đủ, còn phải tiếp tục đánh.

Chương 3120

Sau đó thì chiến bại, quân đội bị thế lực cũ của Nhật Bản bán đứng.

Cái gọi là thế lực cũ, chính là nhóm người nổi lên sau đảo Mạc, phần lớn nhóm người này là võ sĩ.

Sau đảo Mạc, phế phiên trí huyện bãi bỏ phiên thành huyện, rất nhiều võ sĩ cấp cao đều không chút áp lực chuyển mình thành quan viên, vẫn là tập đoàn lợi ích khổng lồ.

Thành viên quân đội phần lớn là võ sĩ cấp thấp và bách tính.

Vì vậy thế lực cũ vứt bỏ những võ sĩ cấp thấp và bách tính này là không có chút áp lực nào.

Quân đội thất bại, võ sĩ đạo cũng không ai nhắc đến nữa.

Tiếp theo là đến thời đại tài phiệt, bách tính phát hiện mình vào công ty làm công nhân, chế độ cố dụng trọn đời làm xã súc cũng không tệ, càng không muốn vào quân đội nữa, võ sĩ đạo cũng bị văn hóa xã súc hoàn toàn thay thế.

Mặc dù văn hóa xã súc cũng rất chú trọng giai cấp, xuất thân, thâm niên, nhưng an toàn hơn nhiều so với việc tham gia lực lượng tự vệ, cũng có thể giữ thể diện hơn nhiều.

Võ sĩ đạo suy tàn cùng với sự thất bại của chiến tranh.

Giống như sĩ đại phu suy tàn cùng với sự thất bại của Thanh triều, đều thuộc về những thứ phiên bản lạc hậu.

Cát Điền Tùng Âm, với tư cách là người đề xuất lý luận của phong trào đảo Mạc, đồng thời cũng là một học giả theo Vương Dương Minh Tâm học.

Vương Dương Minh Tâm học chính là phản đối cách vật trí tri, tuyên truyền tri hành hợp nhất, từ nội tâm phát hiện lương tri, có thể khiến mọi người đều trở thành thánh nhân.

Quả nhiên thầy tu từ bên ngoài dễ tụng kinh, đôi khi muốn đưa ra một lý luận phản đối trong nội bộ rất khó, nhưng lấy một cái từ bên ngoài thì lại rất đơn giản.

Đến cuối thời Mạc Phủ, xã hội có một lượng lớn võ sĩ hàn môn thấp kém, làm thế nào để điều động những sức mạnh này, đó là vấn đề mà Cát Điền Tùng Âm suy nghĩ, Thảo Mãng Quật Khởi và Nhất Quân Vạn Dân chính là những tư tưởng quan trọng của ông, nhưng Mạc Phủ chắc chắn sẽ không chấp nhận loại tư tưởng này, thế là trực tiếp giết chết Tùng Âm.

Cát Điền Tùng Âm quả thực có một thế hệ học trò rất tài năng, là lực lượng chủ lực của phong trào đảo Mạc, đồng thời cũng là những người khai sáng thế lực cũ của Nhật Bản đương thời.

Đương nhiên còn có một nguyên nhân không thể bỏ qua, đó là vùng nông thôn nơi Cát Điền Tùng Âm sinh sống, nằm ở phiên Trường Châu.

Nơi này thực ra là một cảng biển, vì vậy họ rất thuận tiện để tiếp nhận tư tưởng bên ngoài, mua sắm vũ khí nước ngoài.

Chỉ có tư tưởng là không đủ, võ sĩ cũng cần vũ khí.

Vì vậy đệ tử của Cát Điền Tùng Âm đều không dùng đao, đều dùng súng.

Võ sĩ đạo hưng khởi là do Thiên Hoàng duy trì địa vị của mình, suy tàn là do chiến tranh thất bại và phát triển công nghiệp.

Đương nhiên võ sĩ đạo tuy suy tàn rồi, nhưng rất nhiều tư tưởng võ sĩ đạo vẫn được kế thừa, ví dụ như lễ nghi giữa các giai cấp khác

nhau.

Cát Điền Tùng Âm bị bắt và giết vẫn là hợp lý, nhưng Cát Điền Tùng Dương bị bắt thì hoàn toàn như một trò đùa.

Chuyện là Cát Điền Tùng Dương trước đây đã cứu một đứa trẻ, đứa trẻ này vô cùng ỷ lại vào ông.

Nhưng một ngày Cát Điền Tùng Dương mất tích, đứa trẻ này liền không ngừng tìm kiếm ông, kết quả một ngày nọ ở vùng nông thôn thấy Tùng Dương đang trò chuyện vui vẻ với học sinh mới, thế là đứa trẻ này vừa ghen tị vừa căm ghét, quyết định dẫn Thiên Nhân đến bắt Tùng Dương.

Tùng Dương không hề đưa ra Nhất Quân Vạn Dân, Thảo Mãng Quật Khởi, lại bị bạch nhãn lang kẻ vong ơn bội nghĩa bắt giữ.

Đệ tử của ông tuy cũng là lực lượng đảo Mạc, nhưng lại giúp Mạc Phủ đối kháng Thiên Nhân.

Đối với những người đảo Mạc mà nói, việc Hắc Thuyền đến quả thực là chúa cứu thế, không có người nước ngoài, làm sao họ có thể lật đổ Mạc Phủ.

Điều này cũng giống như việc họ phái khiếm Đường sứ vậy, thực ra là để thiết lập tính hợp pháp của mình.

Đối với các tiểu quốc mà nói, thực ra rất khó để đề xuất con đường riêng của mình, vì vậy họ dựa vào đại quốc để được sách phong, lấy đó để có được quyền hợp pháp, đó là biện pháp tốt nhất.

Đại quốc nói rằng phải đề ra một mục tiêu, phải đi theo con đường của riêng mình, phải có tư tưởng của riêng mình.

Đó là đại quốc, tiểu quốc không phải vậy.

Tiểu quốc chỉ cần dựa vào đại quốc để có được quyền hợp pháp là đủ, Tà Mã Đài triều cống Bắc Ngụy, Thiên Hoàng triều cống Tùy Đường, Mạc Phủ triều cống Minh Thanh, đều là dựa vào đại quốc để có được quyền hợp pháp, từ đó kiểm soát nội bộ.

Sự kiện Hắc Thuyền nếu xảy ra ở đại quốc, quả thực là sự sỉ nhục, bởi vì quy tắc của đại quốc đã bị quy tắc từ bên ngoài đánh bại, đây là vô cùng đau khổ.

Nhưng đối với tiểu quốc thì không sao cả, dù sao quy tắc ban đầu của họ cũng là từ nước ngoài đến, mất thì mất, đổi một cái khác là được.

Dù sao vẫn là tính hợp pháp, vẫn có thể kiểm soát nội bộ.

Tiểu quốc không cần phải đưa ra quy tắc của riêng mình, sau khi bị đánh bại trực tiếp chuyển hướng là được, đối với họ không có gì là sỉ nhục, tất cả đều là lẽ đương nhiên.

Quy tắc của đại quốc nếu thất bại, chính là trăm năm sỉ nhục.

Tiểu quốc nếu thất bại, chẳng qua chỉ là đầu thành biến đổi cờ vua, không sao cả.

Tiểu quốc không phải lấy việc đề xuất lý niệm hoặc mục tiêu làm tính hợp pháp, họ hoàn toàn dựa vào đại quốc.

Ưu điểm là bất kể đại quốc hưng suy thế nào, họ đều có thể tả hữu phùng nguyên, nhược điểm là không nắm giữ được vận mệnh của chính mình, vĩnh viễn là kẻ đi theo đại quốc.

Đại quốc phải đưa ra quy tắc của riêng mình, phải tạo dựng thế giới theo lý tưởng của riêng mình, một khi thất bại sẽ mất đi năng lực tạo dựng thế giới.

Tóm lại, Tùng Dương trong Ngân Hồn với tư cách là nhân cách lương thiện của Hư, đối với xã hội mà nói vẫn còn đóng góp khá ít, nhưng đệ tử của ông quả thực đã đi theo những con đường khác nhau.

Trước đây võ sĩ trung thành với phiên chủ của mình, đảo Mạc và phế phiên trí huyện là để loại bỏ đối tượng trung thành của võ sĩ, đồng thời cũng loại bỏ tính hợp pháp của võ sĩ, vậy thì võ sĩ làm thế nào để thiết lập tính hợp pháp mới.

Tuy rằng luôn có người nói hoàng đế là độc tài, Nho gia là thuật ngu dân, nhưng thực ra đối với sĩ đại phu mà nói, hoàng đế và Nho gia đều là tính hợp pháp và bảo đảm, tính hợp pháp của sĩ đại phu đến từ trung quân ái quốc, khế ước và cộng thức đến từ Nho gia tồn thiên lý diệt nhân dục.

Vì vậy không thể không có hoàng đế và Nho gia, bởi vì sĩ đại phu cần hai điểm này để đảm bảo tính hợp pháp của mình.

Võ sĩ cũng vậy, cần Mạc Phủ và võ sĩ đạo, nếu không có hai thứ này, thì sẽ không có tính hợp pháp.

Vì vậy Cao Sam Tấn Trợ rất mơ hồ, không biết võ sĩ là cái gì, nên nhất định phải tìm cho mình một tính hợp pháp mới.

Ngân Thì tìm thấy khu phố đèn đỏ Kagura cho, chiến đấu để bảo vệ họ.

Quế vẫn giữ chủ nghĩa nhương di, dần dần biến thành phái ôn hòa, tức là tiếp tục trung thành với Mạc Phủ, nhưng chỉ trung thành với Mạc Phủ độc lập, không trung thành với Mạc Phủ hợp tác với Thiên Nhân.

Cao Sam Tấn Trợ thì không tìm thấy tính hợp pháp của mình.

Tuy nhiên dù lộ tuyến không giống nhau, nhưng sự tôn trọng của họ đối với lão sư là như nhau, lòng muốn báo thù cũng là như nhau, vì vậy sau khi nhìn thấy bức ảnh của Tùng Dương, tất cả đều đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía vũ trụ.

Ánh mắt của Hư và Tùng Dương hoàn toàn khác nhau, vì vậy

Ngân Thì vừa nhìn đã có thể phân biệt được Hư không phải là Tùng Dương lão sư.

Lão sư luôn đối xử bình đẳng với mỗi người, tuyệt đối sẽ không ngạo mạn như vậy, càng sẽ không dẫn nổ Long Mạch.

Tùng Dương lão sư tin tưởng tiềm năng của mỗi người.

Nguyên mẫu của Tùng Dương là Tùng Âm, thuộc phái học của Vương Dương Minh, mà Tâm học chính là tri hành hợp nhất, chỉ cần trí lương tri, mỗi người đều có thể trở thành thánh nhân, điều này đã đột phá giới hạn của cách vật trí tri.

Đương nhiên Tùng Âm chủ yếu kỳ vọng vẫn là võ sĩ hàn môn, chứ không phải bách tính.

Bách tính gia nhập trò chơi này, phải đợi đến khi đại mở rộng, thông qua quân đội mới thể hiện được Nhất Quân Vạn Dân, tuy nhiên chiến tranh đã thất bại.

Có người nói Nhật Bản mở rộng rất giống Đại Việt, điều đó hoàn toàn là nghĩ quá nhiều.

Đại Việt không phải chủ nghĩa quân quốc, tuy Đại Việt có chế độ quận huyện, Nhật Bản có phế phiên trí huyện, nhưng Tần Thủy Hoàng không phải hợp tác với quân nhân, ông ta kiểm soát tất cả quý tộc, quan lại, kinh tế, quân sự, còn Thiên Hoàng chỉ có thể hợp tác với quân đội, các thế lực nghị viên và tài phiệt hình thành từ đảo Mạc căn bản không nghe theo ông ta.

Nghị viên và tài phiệt đều là sự tiếp nối liền mạch của quý tộc và võ sĩ cấp cao, còn chủ lưu quân đội mới là hàn môn.

Đảo Mạc không hề thay đổi căn bản, giống như thời A Q hô hào cách mạng, các quan viên sĩ đại phu trực tiếp bóc vài viên ngói ra là coi như cách mạng, đổi một thân phận là tiếp tục làm quan.

Chương 3121

Đảo Mạc cũng vậy, tuy đã lật đổ các phiên chủ địa phương, nhưng hệ thống quản lý căn bản không thay đổi.

Thiên Hoàng trước đây không điều động được họ, bây giờ cũng vậy.

Nhưng quân đội thì khác, quân đội có một lượng lớn hàn môn, họ chỉ có thể dựa vào lý luận Nhất Quân Vạn Dân để có được tính hợp pháp thăng tiến.

Vì vậy Thiên Hoàng hợp tác với quân đội.

Nhưng Thủy Hoàng đế không chỉ có thể điều động quân đội, toàn bộ tài nguyên của Đại Việt đều có thể bị ông ta điều động.

Vì vậy quân đội Đại Việt có thể thường xuyên đánh bại trận, cho dù chiến bại, Đại Việt cũng sẽ không từ bỏ quân đội, mà là tiếp tục điều động tài nguyên tác chiến, cho đến khi thắng lợi.

Thiên Hoàng không có cách nào, quân đội thua, tài nguyên quốc gia liền không ủng hộ Thiên Hoàng và quân đội nữa.

Thiên Hoàng là con rối, quân đội là hàn môn, đều có thể bị vứt bỏ.

Kết quả của phong trào đảo Mạc là từ Mạc Phủ kiểm soát Thiên Hoàng biến thành nghị hội kiểm soát Thiên Hoàng, Thiên Hoàng dựa vào quân đội muốn cá muối lật mình vươn mình, kết quả thất bại.

Giống như thời Tùy Đường, Thiên Hoàng muốn dựa vào võ sĩ để áp chế quý tộc, Thiên Hoàng đều là yếu thế.

Trong thời Tùy Đường, võ sĩ tuy đã áp chế quý tộc, kết quả giai cấp võ sĩ quật khởi, thiết lập Mạc Phủ và võ sĩ đạo, một lần nữa áp chế Thiên Hoàng.

Nghị hội chịu trách nhiệm chế định kế hoạch, Thiên Hoàng có quyền đồng ý và phản đối.

Nhìn có vẻ Thiên Hoàng có quyền lực, nhưng thực ra chỉ là một con dấu cao su, chế định kế hoạch gì, thực hiện thế nào, hoàn toàn không liên quan đến Thiên Hoàng, tất cả đều do nghị hội quyết định, Thiên Hoàng chỉ chịu trách nhiệm đóng dấu.

Lịch sử vẫn thú vị hơn anime trên manga, câu chuyện anime trên manga chỉ cần thiết lập một đại phản diện là đủ, còn trên lịch sử, giữa các thế lực là sự đấu tranh lặp đi lặp lại, không có ngày kết thúc.

Hư chính là đại phản diện này, sự xuất hiện của Hư đã dẫn đến mâu thuẫn giữa Thiên Nhân, mâu thuẫn giữa Thiên Nhân và loài người đều trở thành mâu thuẫn thứ yếu, mâu thuẫn giữa Hư muốn hủy diệt vũ trụ và sinh mệnh vũ trụ trở thành mâu thuẫn chính yếu.

Nhưng sau khi tiêu diệt Hư thì sao.

Mâu thuẫn cũng chưa được giải quyết à, nhưng anime trên manga thì có thể vẽ dấu chấm hết, có thể kết thúc toàn bộ câu chuyện vào thời điểm đại phản diện bị đánh bại, vào khoảnh khắc nhân vật chính vinh quang nhất, từ đó các nhân vật chính sống một cuộc sống hạnh phúc.

Nhưng lịch sử thì vẫn tiếp diễn, nếu nhìn theo lịch sử, sau khi Hư bị đánh bại, các thế lực giữa các vũ trụ vẫn sẽ tiếp tục đấu tranh, cho đến khi một trật tự mới ra đời.

Chu Lễ, Thiên Nhân Cảm Ứng, Lý học, đều là những cộng thức được thiết lập sau khi xã hội trải qua hỗn loạn.

Nhật Bản cũng học tập Tùy Đường để xây dựng phân phong, sau đó Thiên Hoàng mượn võ sĩ áp chế quý tộc, mới có võ sĩ lên ngôi, thiết lập võ sĩ đạo.

Sự thay đổi của cấu trúc xã hội, tất yếu cần một cộng thức mới.

Hiện tại trong vũ trụ không hề có thứ này, vì vậy chắc chắn vẫn sẽ hỗn loạn rất lâu, cho đến khi một thế lực nào đó chiếm giữ lượng lớn tài nguyên của xã hội, trở thành lực lượng trụ cột của xã hội, thiết lập một bộ cộng thức mới.

Đều cần một bộ lý luận, một bộ quy tắc, một bộ phương pháp.

Đại quốc cần tự mình xây dựng, tiểu quốc có thể học tập và tham khảo đại quốc.

Lý lẽ võ sĩ đạo có rất nhiều tư tưởng Nho gia, đương nhiên cũng có người nghi ngờ những thứ mới lạ, ví dụ như phẫu phúc mổ bụng tự sát.

Phẫu phúc, là vì võ sĩ cho rằng linh hồn con người nằm ở trong bụng, vì vậy vạch bụng ra có nghĩa là lấy trái tim ra cho ngươi xem, đó là võ sĩ biểu lộ sự trung thành trên phương diện vật lý, là vinh dự cao nhất của võ sĩ.

Tóm lại chỉ đánh bại đại phản diện là vô dụng, còn phải thiết lập một bộ cộng thức, nếu không thì vẫn sẽ tiếp tục hỗn loạn.

Dù sao sự xuất hiện của đại phản diện là bắt nguồn từ sự thiếu hụt cộng thức, đất đai hỗn loạn không biến mất, đại phản diện sẽ không ngừng xuất hiện, căn bản không thể đánh hết được.

Sự xuất hiện của đại phản diện cần có đất nền, không phải là cái ác thuần túy của nhân tính, không phải nói loài người quá tà ác, sinh mệnh quá tham lam.

Sự thiếu hụt cộng thức mới là nguyên nhân cơ bản nhất, tuy nói dù thế nào cũng sẽ có kẻ xấu, nhưng khi có cộng thức, sức ảnh hưởng của kẻ xấu có hạn.

Khi một kẻ xấu hô hào một tiếng, có thể tạo ra sức ảnh hưởng lớn, thì điều đó chứng tỏ đây không chỉ là một phản diện đơn thuần, mà còn có khả năng hình thành cộng thức mới, sức mạnh mới.

Bất kể lý luận của phản diện có khoa trương đến đâu, vẫn có người ủng hộ.

Giống như khi lễ băng nhạc hoại lễ nghĩa sụp đổ, âm nhạc suy đồi, phái Dương Chu thì nhất mao bất bạt một sợi lông cũng không nhổ ra vì thiên hạ, Mặc gia thì kiêm ái phi công yêu thương rộng khắp, không phân biệt thân sơ, phản đối chiến tranh.

Chỉ cần nghĩ một chút là biết hai lý luận này có rất nhiều chỗ sai, nhưng mọi người đang rất cần một cộng thức mới, vì vậy nhất thời Thiên hạ phi Dương tức Mặc.

Nho gia nhìn vào chỉ có phần ghen tị.

Pháp gia cũng đưa ra cộng thức phú quốc cường binh, mới được các nước trọng dụng.

Các nước đều muốn trở nên mạnh hơn, đều muốn lợi ích.

Tuy nhiên lợi ích là thứ không thể có mãi, một khi lợi ích biến mất, cộng thức cũng sẽ biến mất.

Vì vậy Mạnh Tử không muốn nói về lợi ích, chỉ muốn nói về nhân nghĩa, bởi vì nhân nghĩa nằm trong lòng, chỉ cần tin tưởng thì sẽ không biến mất.

Nhưng không nói về lợi ích, không ăn no bụng, ai còn tin nhân nghĩa.

Vì vậy Pháp gia chỉ nói về lợi ích, Nho gia chỉ nói về nhân nghĩa, hai bên kết hợp lại chẳng phải là tốt sao.

Hiện nay, vấn đề đạo nghĩa và lợi ích vẫn có rất nhiều người thảo luận, rốt cuộc là đạo nghĩa quan trọng, hay lợi ích quan trọng, đương nhiên là tất cả đều quan trọng.

Nếu nói về việc thiết lập cộng thức, khẳng định đạo nghĩa quan trọng hơn một chút, dù sao lợi ích luôn có lúc biến mất, nhưng tín ngưỡng có thể kiên trì suốt đời.

Nhưng lợi ích lại không thể không nói đến, không ăn no bụng, ai còn tin nhân nghĩa.

Những người có thể nhịn đói để kiên trì tín ngưỡng đều là những người vĩ đại.

Vì vậy nói chung, nhân nghĩa chịu trách nhiệm thiết lập hệ thống giá trị các giai cấp khác nhau, Pháp gia chịu trách nhiệm phân phối lợi ích các giai cấp khác nhau.

Chỉ khi các giai cấp khác nhau tin tưởng lẫn nhau, lợi ích mới lưu thông, nếu không thì quý tộc sẽ xa hoa trụy lạc, bách tính thì tê liệt thờ ơ.

Quý tộc không tin bách tính, sẽ không dám giao ra lợi ích, bách tính không tin quý tộc, thì cứ ăn chờ chết.

Mãi cho đến khi mâu thuẫn tích lũy đến một mức độ nhất định, dùng chiến tranh để giải quyết vấn đề.

Nếu không có nhân nghĩa, chỉ có Pháp gia, thì quý tộc thà vi phạm pháp luật cũng sẽ không đưa ra lợi ích, hơn nữa còn tìm mọi cách để pháp luật có lợi cho mình.

Có nhân nghĩa, quý tộc và bách tính sẽ giám sát lẫn nhau, quý tộc chọn ra những bình dân cần cù, cấp cho họ một số lợi ích, để họ phát triển.

Bách tính nếu gặp quý tộc vì giàu mà bất nhân, nhưng lại không tìm được chứng cứ vi phạm pháp luật, có thể vượt qua pháp luật, lấy danh nghĩa nhân nghĩa mà trọng quyền xuất kích giáng đòn nặng.

Như vậy, nghĩa vụ của bách tính là cần cù, quyền lợi là giám sát.

Nghĩa vụ của quý tộc là dẫn dắt xã hội phát triển, quyền lợi thì là hưởng thụ cuộc sống vật chất.

Đỗ Lan cho biết Hư được sinh ra trong vũ trụ, nếu không thể xây dựng một cộng thức, sau này sẽ còn xuất hiện nhiều Hư hơn nữa.

Không có cộng thức, tức là làm việc theo ý nghĩ của riêng mình, sẽ rất dễ đi đến cực đoan.

Hư chính là không có cộng thức, theo ý nghĩ của mình mà hủy diệt vũ trụ, chỉ cần nói vũ trụ là tà ác là được, là có thể làm căn cứ để hủy diệt vũ trụ, căn bản không cần lý do quá phức tạp.

Đỗ Lan cho biết muốn hủy diệt vũ trụ rất đơn giản, thất tình, thất nghiệp, sinh bệnh, tâm trạng không tốt, sẽ cảm thấy mình là người thảm nhất thế giới, là thế giới đã phụ mình, muốn hủy diệt thế giới.

Nếu là cộng thức, ví dụ như nhân nghĩa, tức là phải yêu mình, sau đó còn phải yêu người khác, thì không phải mình khó chịu là phải đi hủy diệt thế giới, mà là phải xem xét cho người khác một chút, mình rất thảm, nhưng người khác vẫn còn phải tiếp tục sống.

Đỗ Lan cho biết không chỉ phải đối phó Hư, mà còn phải khiến mọi người thiết lập cộng thức trên cả lợi ích và tín ngưỡng mới được.

Thế giới có rất nhiều người thảm, Hư là sinh vật bất tử, bị người nghiên cứu, kỳ thực không tính là thảm, dù sao cuối cùng y cũng lật ngược tình thế trở thành thủ lĩnh Thiên Đạo Chúng.

Nhiều người thảm cả đời, cũng không có cơ hội lật ngược tình thế.

Có một người khi nhỏ là thần đồng, tuổi rất nhỏ đã tham gia khoa cử, một lần trở thành đồng sinh.

Chương 3122

Nhưng tiếp đó mười mấy năm lại không thi đậu tú tài, không những không thi đậu tú tài, còn phải vì chuyện mạo danh mà tốn kém tiền bạc, thậm chí bị người tống tiền.

Đợi đến khi gia sản cạn kiệt, chuyện mạo danh còn bị tố cáo đến nha môn, tước bỏ công danh.

Khiến cho đầu óc rối bời, cuối cùng vẫn là quan viên địa phương phát hiện người này có chút tài năng, giúp ông ta dàn xếp kiện tụng, cuối cùng biến người này thành mạc liêu của mình.

Rất nhiều người đến đây cũng kết thúc rồi, an ổn làm một mạc liêu cũng có thể sống qua ngày.

Nhưng người này vẫn vừa làm mạc liêu vừa tiếp tục thi khoa cử, mãi đến hai mươi bảy tuổi cuối cùng cũng thi đậu tú tài, công việc cũng ổn định, nhưng ông ta vẫn muốn thi, tiếp tục vừa làm việc vừa học tập, cuối cùng đến năm 41 tuổi thì thi đậu trạng nguyên, sau đó bắt đầu mở các phưởng chức hán.

Vì lý do chiến tranh ở nước ngoài, dẫn đến các sản phẩm dệt may nước ngoài ưu tiên cung cấp cho chiến tranh, trong nước có được mười năm vàng phát triển, một lần trở thành đại biểu của thực nghiệp cứu quốc, mở các công hán và trường học, đặt nền móng vững chắc cho ngành dệt may quốc gia.

Sau đó vì chiến tranh kết thúc, sản phẩm dệt may nước ngoài lại quay trở lại thị trường, hàng hóa trong nước không thể chống lại, cuối cùng ông ta bệnh mất vào năm bảy mươi tuổi.

Trong thời gian thực nghiệp cứu quốc, ông ta đã trải qua triều Thanh, Chính phủ Bắc Dương, ông ta chính là Trương Kiển, người đàn ông đã soạn thảo Thanh Đế Thoái Vị Chiếu Thư.

Cuộc đời có thể nói là thăng trầm, người bình thường khi bị người tống tiền, chắc đã từ bỏ rồi.

Cũng có thể là sau khi công việc ổn định, sẽ từ bỏ nỗ lực tiếp tục, sẽ không đọc sách thi khoa cử nữa.

Đợi đến khi thi đậu tú tài, đa số người chắc sẽ cảm thấy vậy là được rồi, dù sao cũng sắp tam thập nhi lập, cuộc đời cũng chỉ đến thế.

Thế nhưng Trương Kiển mãi đến 41 tuổi mới thi đậu trạng nguyên, thi đậu trạng nguyên, chắc nhiều người sẽ cảm thấy vậy là đủ rồi.

Nhưng Trương Kiển lại bắt đầu mở phưởng chức hán, quá trình cũng không hề thuận buồm xuôi gió, lúc đó thiếu hai mươi lăm vạn lượng bạc, đất đai đã chuẩn bị xong, máy móc đã chuẩn bị xong, chỉ thiếu vốn khởi động, nhưng các cổ đông đã không còn muốn góp tiền nữa, quốc gia cũng đã xuất máy móc, chỉ còn thiếu một chút nữa mà không sao hoàn thành được.

Cuối cùng vẫn phải đến thủ đô cầu cạnh khắp nơi mới gom đủ 25 vạn lượng bạc.

Công hán đã mở cửa, nhưng hiệu suất thực ra không tốt, vì sản phẩm dệt may nước ngoài chất lượng tốt giá rẻ, thị trường trong nước lúc đó chẳng qua là nơi tiêu thụ hàng dệt may Nhật Bản.

Người bình thường chắc chắn lại muốn từ bỏ, nhưng Trương Kiển thì không, vận may của ông ta cũng không tệ, rất nhanh Chiến tranh Nga Nhật nổ ra, sản phẩm dệt may Nhật Bản ưu tiên cung cấp cho quân đội, công hán của Trương Kiển cuối cùng cũng khai trương, cho đến khi có lợi nhuận.

Có tiền rồi, ông ta cũng không tiêu xài lung tung, mà là mở thêm nhiều công hán, đầu tư vào giáo dục, thực nghiệp và giáo dục song hành.

Sau đó chiến tranh nước ngoài kết thúc, sản phẩm dệt may Nhật Bản mạnh mẽ quay trở lại, lợi nhuận của các phưởng chức hán không ngừng giảm, cuối cùng thua lỗ, sinh mệnh của Trương Kiển cũng đi đến điểm cuối.

Là một người bình thường, gia đình Trương Kiển nhiều nhất cũng chỉ là tiểu tư sản, ba đời trong nhà đều là dân thường, có thể tham gia khoa cử, nhưng lại phải mạo danh người khác, thi mười năm cũng không có kết quả, còn bị người tống tiền kiện tụng, gia đình suýt chút nữa phá sản.

Nhưng ông ta không từ bỏ, vẫn tiếp tục thi cử, mãi đến 41 tuổi mới thi đậu, sau đó bắt đầu mở hán, cũng là nhờ vận may mới kiếm được tiền.

Sau khi có tiền ông ta không kiếm được một khoản rồi bỏ chạy, mà là mở trường học.

Cuối cùng các phưởng chức hán liên tục suy yếu, ông ta cũng đành bó tay.

Rất nhiều người thành công đều thăng trầm như vậy, mọi người đều không thể đoán trước thành công của mình, chỉ có thể nhẫn nại, làm tốt việc của mình, nếu vận may tốt thì có thể một bước lên mây.

Nếu vận may không tốt, thì cả đời cứ bình bình ổn ổn sống hết, làm tốt việc của mình, cũng coi như không uổng phí cuộc đời này.

Nếu Trương Kiển không thi đậu trạng nguyên, không mở thực nghiệp, thì cũng có thể trở thành một mạc liêu được mọi người khen ngợi, khi ông ta ba mươi mấy tuổi, Trương Chi Động, Ông Đồng Hòa, Viên Thế Khải đều biết đến ông ta, năng lực làm việc không chê vào đâu được.

Đời người của Hư thì lại là bị nghiên cứu, bị nghiên cứu, sau đó từ từ nắm quyền kiểm soát Thiên Đạo Chúng, cuối cùng trở thành lãnh đạo của bọn họ.

Người thành công là người làm tốt việc của mình, được mọi người cần đến, như vậy mới có thể nắm bắt cơ hội mà phát triển.

Hư cũng là vì được người cần đến, mới nắm quyền Thiên Đạo Chúng.

Sau đó là sau khi thành công rốt cuộc nên làm thế nào, rốt cuộc là tiếp tục làm những việc mọi người cần, hay là mưu lợi cho bản thân.

Trương Kiển hiển nhiên đã chọn vế trước, còn Hư thì chọn vế sau.

Thành công không phải do bản thân kiểm soát, điều mình có thể làm là làm tốt công việc của mình, được người cần đến chính là bí quyết thành công.

Khổng Tử thời Xuân Thu là tang gia chi khuyển, nhưng đến khi Tần triều diệt sáu nước, Phù Tô lại nói với Tần Thủy Hoàng rằng mọi người đều học Khổng Tử, chi bằng chúng ta vẫn nên tiếp tục phân phong đi.

Tần Thủy Hoàng đương nhiên sẽ không đồng ý, ông ta thi hành là chế độ quận huyện, nên trực tiếp đuổi Phù Tô ra khỏi Hàm Dương.

Vào lúc này, tư tưởng phục hồi Chu Lễ của Khổng Tử trở thành chỗ dựa lý luận của các quý tộc địa phương, mãi đến Đổng Trọng Thư, Nho gia mới tìm ra con đường phù hợp với chế độ quận huyện.

Khổng Tử từ bị ghét bỏ, đến được chấp nhận, đều là theo sự biến hóa của thời đại, Khổng Tử bản thân không thể kiểm soát, điều ông ta có thể làm là tuyên truyền khắc kỷ phục lễ, tuân thủ lễ nghi, thành bại thì chỉ có thể nhìn thiên mệnh.

Trương Kiển cũng vậy, làm tốt công việc của mình, để bản thân được mọi người cần đến.

Nếu không phải Chiến tranh Nga Nhật, cũng sẽ không có mười năm vàng, cũng không thể kiếm được tiền, không lỗ vốn đã là tạ ơn trời đất rồi.

Có thể nói con đường của Hư, cũng là điều người thành công phải trải qua.

Y là sinh vật bất tử, nên cách thức được người cần đến là bị giải phẫu, truyền máu.

Dù sao cũng bất tử, cuối cùng nhẫn nại, đã đạt được thành công.

Vậy thì tiếp theo là sau khi thành công nên lựa chọn thế nào, sau khi thành công là tiếp tục phục vụ mọi người, hay là phục vụ bản thân.

Hiển nhiên Hư là muốn phục vụ bản thân, trong mắt y kinh nghiệm của mình không phải là con đường thành công gì cả, mà là sự xấu xí của nhân tính.

Nếu y tung ra một chén súp gà thành công học, chắc chắn rất nhiều người sẽ thích.

Chỉ cần nói trước khi thành công, bản thân đã bị giải phẫu đủ kiểu thế nào, bản thân đã kiên trì ra sao, cuối cùng lại dựa vào nỗ lực phấn đấu của mình mà đạt được thành công thế nào.

Nhấn mạnh nỗ lực của bản thân quan trọng đến mức nào, không nói cho người khác biết về thời cuộc và vận may, là điều các bậc thầy thành công học thích làm nhất.

Số người tiếp tục phục vụ mọi người sau khi thành công rất ít, càng không nói đến việc Hư ngay từ đầu đã không muốn phục vụ mọi người, hoàn toàn là bị cưỡng ép.

Đỗ Lan cho biết Hư đều là bị động cống hiến, chứ không phải chủ động cống hiến, y không muốn làm người thành công.

Nhưng con người sống trên đời, hoặc là chủ động cống hiến, hoặc là bị động cống hiến, rất khó nói không tơ hào nào.

Học phái Chu Dương nói: nhổ một sợi lông mà lợi thiên hạ, cũng không làm.

Nhưng đôi khi thật sự không do bản thân làm chủ, con người trong xã hội nếu thật sự có người nhổ một sợi lông mà lợi thiên hạ, y nếu không nhổ, thì sẽ có người giúp y nhổ.

Chắc chắn có người nói đây là không đạo đức, nhưng đạo đức bản thân chính là sự thỏa hiệp mà loài người tạo ra để duy trì lợi ích, đạo đức là sự tương hỗ.

Không phải ta không đạo đức mà ngươi đạo đức, bản thân việc không nhổ một sợi lông chính là không đạo đức, vì con người ăn cơm, mặc quần áo, đi lại, khám bệnh đều cần sự trợ giúp của người khác, bản thân không thể một mình hoàn thành.

Y đã nhổ lông của người khác, người khác tự nhiên có thể nhổ lông của y.

Đương nhiên Hư sẽ nói sức mạnh của mình hoàn toàn đến từ Long Mạch, hoàn toàn là thiên phú của mình, dựa vào đâu mà phải chia cho người khác.

Ông trời ban cho mình, chứ có nói phải chia đâu.

Vậy cái mà ông trời ban cho đó, ông trời đâu có nói chỉ cho Hư, ý của ông trời có lẽ là cứ đặt trên người Hư trước, sau đó mọi người cùng đến lấy.

Ông trời lại không biết nói chuyện, giải thích ra chẳng phải muốn nói sao thì nói sao.

Thất phu vô tội, hoài bích có tội, cách tốt nhất chính là chia sẻ với mọi người, như vậy mọi người đều cần thất phu, thất phu sẽ không còn là thất phu nữa, mà trở thành người thành công.

Đương nhiên ở đây còn có một vấn đề nghi vấn, đó là dựa vào đâu mà tin rằng sau khi mình chia sẻ lợi ích, mọi người sẽ bảo vệ mình.

Nếu phần lợi ích này chỉ mình mình có thể mang lại, vậy thì mọi người ngoài việc bảo vệ còn có cách nào khác nữa.

Hư thì thỏa mãn điều kiện này, ngoài y ra cũng không ai có thể giúp người ta trường thọ, nên tất nhiên sẽ bảo vệ y.

Không giống như một số người mà lợi ích không phải do họ tạo ra, nên không dám chia cho người khác, vì chia rồi thì có thể bị bỏ rơi.

Chương 3123

Lợi ích là do mọi người sản xuất tập trung trong tay họ, nên không dám chia, chia xong bản thân sẽ không còn giá trị, họ chỉ là người quản lý, không phải chủ sở hữu.

Khởi hành đến Nại Lạc Viện trong vũ trụ, Ngân Thời và Quế đã đáp phi thuyền của Hoàng Tử Ngốc, bọn họ muốn đi tìm Hư để đối chất, xem rốt cuộc là tình hình thế nào.

Lúc này Hư đang gặp rắc rối, vốn định ra tay lần nữa, nhưng lại phát hiện những người xung quanh đều bị thay thế, toàn bộ biến thành Địch Áo và thủ hạ của y.

Những kẻ mới đến có thái độ vô cùng ác liệt với Hư, hoàn toàn là đã khống chế Hư.

Hư vốn thực lực bình thường, hoàn toàn dựa vào thân bất tử, đối mặt với những kẻ dã man, y cũng khó mà ứng phó, không biết làm sao.

Chỉ có một loại Vũ Trụ Kết Tinh có thể khắc chế thân bất tử của Hư, giống như chỉ có Kryptonite mới có thể khắc chế Superman, chỉ có ánh sáng mặt trời mới có thể khắc chế ma cà rồng.

Thân bất tử luôn phải tìm cách phá giải, nếu không nhân vật chính căn bản không thể đánh bại đối phương.

Thân bất tử của Địch Áo năm xưa, chính là bị Ba Văn Khí Công khắc chế.

Ba Văn Khí Công là thông qua điều tiết hô hấp để sản sinh ra một loại năng lượng như ánh sáng mặt trời trong mạch máu, có thể sát thương ma cà rồng giống như ánh sáng mặt trời.

Địch Áo để tránh thân thể bị Ba Văn Khí Công hủy diệt, đã tự cắt đầu để tự vệ, nhờ đó mới giữ được cái mạng nhỏ.

Hơn nữa, cho dù thật sự là thân bất tử, trực tiếp phong kín trong xi măng, trầm xuống biển sâu.

Hoặc là trực tiếp ném vào mặt trời, thân bất tử cũng không trụ nổi.

Cái gọi là thân bất tử, chỉ là bất tử trong môi trường hữu hạn, một khi đối mặt với toàn vũ trụ, đối mặt với vô số biến số, thân bất tử cũng sẽ bị tiêu diệt.

Giống như trong các câu chuyện điện ảnh Thất Long Châu, chỉ cần phản diện không thể đánh chết, thì cứ ném vào mặt trời, mặt trời đã trở thành trạm rác.

Cách dùng mặt trời để xử lý phản diện này thực ra không hay lắm, vì một khi đã sử dụng, sau này có phản diện nào thì cứ ném vào mặt trời là được, không cần lo phản diện quá mạnh.

Nếu ngay cả mặt trời cũng không thể tiêu diệt phản diện, thì nhân vật chính cũng đừng hòng đánh bại, như vậy sẽ mất đi ý nghĩa.

Cái này giống như Nguyên Khí Đạn, Tôn Ngộ Không luôn dùng chiêu Nguyên Khí Đạn để đánh bại kẻ địch, nhưng vì tính hấp dẫn của câu chuyện, Nguyên Khí Đạn không thể tùy tiện sử dụng, phải tăng thêm các điều kiện hạn chế.

Đầu tiên, Nguyên Khí Đạn cần thời gian chuẩn bị rất lâu, hơn nữa trong lúc chuẩn bị không thể né tránh, chính là một mục tiêu sống, điều này tạo ra cảm giác căng thẳng.

Thứ hai, uy lực của Nguyên Khí Đạn tỷ lệ thuận với lượng Nguyên Khí hấp thụ, nên nếu người Địa Cầu không nguyện ý cho mượn Nguyên Khí, Tôn Ngộ Không cũng chỉ có thể sử dụng Nguyên Khí của cây cỏ hoa lá, uy lực không đủ.

Cuối cùng, khi Nguyên Khí Đạn được tung ra, kẻ địch cũng có thể đẩy chiêu thức trở lại, càng tăng thêm cảm giác cấp bách.

Mọi người đều biết Nguyên Khí Đạn một khi tung ra, kẻ địch tám chín phần mười sẽ chết, nhưng vì có đủ loại hạn chế, nên câu chuyện vẫn ly kỳ hấp dẫn.

Nhưng nếu đưa kẻ địch vào mặt trời thì không có nhiều kiểu cách như vậy, chỉ là ném thành công vào và không ném được vào.

Cái này giống như vì tính hấp dẫn của câu chuyện, rất nhiều tiểu thuyết nhân vật chính ngay từ đầu đã phải nắm giữ một kỹ năng cơ bản là bách độc bất xâm, vì nếu y có thể trúng độc mà chết, thì độc giả sẽ hỏi kẻ địch tại sao không hạ độc.

Hạ độc tuy ti tiện, nhưng quả thực hiệu quả, đơn giản mà hữu hiệu.

Thế giới tự nhiên có quá nhiều loại độc dược có hại cho cơ thể con người, luôn có một loại phù hợp với nhân vật chính.

Để nhân vật chính không phải mệt mỏi đối phó với độc dược, trực tiếp bách độc bất xâm là dễ nhất.

Nên tiểu thuyết là để sảng khoái, còn hiện thực thì đơn giản mà hữu hiệu, dùng cách ít tốn kém nhất để đạt được mục tiêu lớn nhất.

Hư nhìn đám người kỳ quái đột nhiên xuất hiện bên cạnh mình, cảm thấy không ổn lắm, vì những người này hiển nhiên không phải loại lương thiện, cảm giác còn tà ác hơn cả Thiên Đạo Chúng.

Thiên Đạo Chúng đối Hư tà ác, chủ yếu là tìm kiếm thân bất tử, nhưng bọn họ đối với mẫu tinh của mình thực ra rất tốt, dẫn dắt Thiên Nhân khai phá vũ trụ, khắp nơi cướp đoạt lợi ích, có thể nói là những người rất tốt.

Nhưng những người trước mắt này lại dường như tràn đầy ác ý với vũ trụ này, dường như bọn họ căn bản không cần chịu trách nhiệm với bất kỳ ai, toàn thế giới đều là kẻ địch của bọn họ, loại khí tức này thật sự rất đáng ghét.

Các ngươi là ai.

Hư hỏi.

Chúng ta là kẻ xấu.

Địch Áo nói: Giống như ngươi.

Thật là một cảm giác đáng ghét, cứ như thể thế giới này lại có thêm một bản thân.

Ngươi muốn hủy diệt thế giới, là vì bị vận mệnh sắp đặt đúng không.

Địch Áo hỏi: Người khác có thể hạnh phúc mỹ mãn, còn chúng ta thì chỉ có thể chịu đựng tổn thương, vận mệnh bất công đến mức nào.

Nhưng có một điểm ta không thể tán đồng, ngươi đã trở thành thủ lĩnh của Thiên Đạo Chúng, vậy tại sao lại muốn hủy diệt vũ trụ.

Dùng cách của mình để thống trị vũ trụ không tốt sao.

Nếu Địch Áo nắm giữ thế lực lớn như vậy, chắc chắn sẽ không hủy diệt vũ trụ.

Bởi vì thế giới này quá xấu xí.

Hư nói.

Vậy sao.

Là thế giới quá xấu xí, hay là ngươi không thể chấp nhận thế giới tồn tại cả xấu xí và tốt đẹp cùng lúc.

Ngươi không muốn thừa nhận mình sai, nên hủy diệt thế giới.

Cách làm của ngươi như vậy, cuối cùng chỉ chứng minh mình sai, vì vận mệnh sẽ không kết thúc, vũ trụ bị hủy diệt, rất nhanh sẽ sinh ra vũ trụ mới, ngươi và ta đều chẳng qua là một quân cờ trong xiềng xích của vận mệnh.

Nên điều cần đối kháng không phải là vũ trụ, mà là vận mệnh.

Hư nói: Vũ trụ thì nhìn thấy được, vận mệnh thứ này ở đâu.

Căn bản không nhìn thấy, thứ không nhìn thấy làm sao đối kháng.

Hư cho biết đối phương là đồ ngốc sao.

Thực ra Địch Áo cũng không biết vận mệnh ở đâu, y vẫn luôn cho rằng JOJO chính là người phát ngôn của vận mệnh.

Vận mệnh chính là một tấm ván bập bênh, là một chiếc cân, sẽ đặt con người ở hai bên, một bên người thì ở trên cao nhờ vận mệnh nâng đỡ, một bên người thì rơi vào hồng trần vì vận mệnh đả kích.

Nên chúng ta phải đánh bại những người ở trên cao.

Địch Áo nói.

Vậy ngươi chỉ là đánh bại đại diện của vận mệnh, chứ không phải đánh bại vận mệnh.

Ngươi chỉ muốn làm người trên người, chứ không thật sự cảm thấy vận mệnh bất công.

Ngươi không căm ghét vận mệnh bất công, mà là căm ghét bản thân không được vận mệnh ưu ái, nên ngươi căm ghét những người chiếm giữ ưu đãi đó.

Người như ngươi thật sự quá xấu xí, khó trách khi nhìn thấy ngươi là ta đã cảm thấy ghê tởm.

Hư cho biết đồ ngốc không đáng để bàn mưu, bản thân y thì cao khiết như hoa sen, là xuất bùn mà chẳng hôi tanh, là đang nỗ lực để tiêu diệt thế giới xấu xí, cảnh giới của hai bên không giống nhau.

Địch Áo nghĩ cũng đúng, mình quả thực không hận vận mệnh, mà là hận bản thân không được vận mệnh thiên ái.

Nhưng trên miệng, y vẫn luôn là đối kháng vận mệnh bất công, khẩu hiệu như vậy càng có thể hấp dẫn người khác.

Dù sao nếu Địch Áo nói mục đích của mình chỉ là đối phó gia tộc JOJO, vậy thì thủ hạ của y phải làm sao.

Đánh bại JOJO, chỉ có lợi cho một mình Địch Áo, không có lợi gì cho thủ hạ.

Nhưng đánh bại vận mệnh, mọi người đều có thể đạt được lợi ích, thủ hạ cũng có mục tiêu của riêng mình.

JOJO chỉ là mục tiêu của Địch Áo, nhưng vận mệnh bất công lại là mục tiêu của tất cả mọi người.

Chính vì vận mệnh rất trừu tượng, nên có thể tập hợp cả những người theo chủ nghĩa hiện thực và chủ nghĩa lý tưởng.

Điều này cũng giống như trong bản điện ảnh Lộc Đỉnh Ký, tại sao Thiên Địa Hội lại phải hô phản Thanh phục Minh.

Mặc dù Trần tổng đà chủ nói với Vi Tiểu Bảo rằng nói với người thông minh, chính là cướp tiền và cướp phụ nữ, nhưng thực ra đây không phải nói với người thông minh, mà là nói với những người tự cho mình là thông minh.

Trên thế giới này không phải ai cũng thích tiền và phụ nữ, hơn nữa cũng không nhất định có thể cướp đủ tiền và phụ nữ.

Đặc biệt là những tổ chức yếu kém như Thiên Địa Hội, nếu không có đại nghĩa phản Thanh phục Minh, chỉ là cướp tiền cướp phụ nữ, thì sẽ có lợi thì tụ, không lợi thì tan, xuất hiện chủ nghĩa lưu manh nghiêm trọng.

Cướp tiền cướp phụ nữ chỉ là quyền lợi, không bao hàm nghĩa vụ, cướp không được, mọi người sẽ tan rã.

Phản Thanh phục Minh bao hàm cả quyền lợi và nghĩa vụ.

Chương 3124

Đây cũng là lý do tại sao Pháp gia không thể hoàn toàn đánh bại Nho gia, vì Pháp gia chỉ có thưởng phạt, mọi người nhìn vào sự được mất của lợi ích, chứ không xây dựng một sự đồng thuận về quyền lợi và nghĩa vụ.

Đến khi lợi ích thiếu đi, không thể thưởng ra được nữa, thì hình phạt dù có nghiêm khắc đến mấy cũng vô dụng, dân không sợ chết, làm sao lấy cái chết mà dọa được họ.

Phạm pháp hay không phạm pháp, xuất phát từ cân nhắc lợi ích, chứ không phải vì nghĩa vụ xã hội.

Lợi ích thiếu đi, vì phản Thanh phục Minh, vì đại nghĩa, mọi người phải tiết chế đời sống vật chất của mình, cho dù không có lợi ích, cũng phải kiên trì.

Tự nhiên sẽ có người kiên trì, vì không phải mục đích của mỗi người đều là tiền và phụ nữ, có người chỉ vì đại nghĩa, vì tín ngưỡng chân chính.

Đại nghĩa có thể bao hàm tiền và phụ nữ, nhưng tiền và phụ nữ không bao hàm đại nghĩa.

Còn về ai thông minh ai ngốc, thì tùy người nhận định.

Đỗ Lan chắc chắn cho rằng những người kiên tin đại nghĩa mới là người thông minh, vì đại nghĩa bao hàm quan hệ phân phối, khế ước xã hội, còn tiền và phụ nữ chỉ có quan hệ phân phối.

Địch Áo và Hư tuy là đồng loại, nhưng mục đích không giống nhau, tuy nhiên vẫn có những điểm tương đồng.

Bọn họ đều cho rằng lỗi không phải ở mình, mà là ở thế giới.

Chỉ là Địch Áo cho rằng có thể cải tạo thế giới theo lý tưởng của mình, còn Hư thì cho rằng nên hủy diệt thế giới.

Thế giới đã sai, vậy thì bọn họ phải sửa chữa nó, rốt cuộc là cải tạo hay hủy diệt, sự phân hóa này rất lớn.

Vì có sự phân hóa, nên Hư cảm thấy Địch Áo rất ghê tởm, vì Địch Áo quá tham lam, giống như tất cả các sinh mệnh khác, cố gắng khiến thế giới phát triển theo nhu cầu của mình, thật sự quá ngu xuẩn.

Trong mắt Địch Áo, Hư mới là ngu xuẩn, rõ ràng có sức mạnh, lại chỉ nghĩ đến hủy diệt thế giới, chẳng phải cũng là hy vọng thế giới phát triển theo nhu cầu của mình sao.

Chỉ là nhu cầu của hai người không giống nhau.

Địch Áo cho rằng chỉ cần cải tạo thế giới là có thể đánh bại vận mệnh.

Nhưng Hư cho rằng đây chỉ là cái cớ mà Địch Áo tìm cho sự tham lam của mình, Địch Áo không căm ghét vận mệnh, chỉ là căm ghét người được vận mệnh thiên ái không phải là mình.

Đều là phản diện, nhưng lại đấu đá nhau kịch liệt.

Khi ngươi đánh bại vận mệnh, cuối cùng cũng chẳng qua là trở thành quân cờ của vận mệnh, dũng sĩ diệt rồng sẽ biến thành ác long, điều ngươi kỳ vọng chỉ là bản thân được vận mệnh thiên ái.

Nhưng ngươi lại có thể được vận mệnh thiên ái bao lâu.

Cuối cùng vẫn sẽ bị các dũng giả khác đánh bại, không ngừng nghỉ, mãi mãi như vậy.

Hư thực ra không ngốc, y có thể nhìn thấy xu thế phát triển chung.

Địch Áo nói: Cũng tốt hơn ngươi hủy diệt thế giới, ngươi căn bản không có sức mạnh để hủy diệt thế giới.

Ngươi đối với sức mạnh hoàn toàn không biết gì, càng mạnh mẽ, thì càng nên hiểu rõ sự vững chắc của thế giới, thế giới không dễ bị phá hủy đến vậy đâu.

Ngươi mới là người không biết gì về sức mạnh, ta đã cho nổ tung mười hai hành tinh rồi.

Ta biết, nhưng ngươi đã lợi dụng Long Mạch, trong vũ trụ có rất nhiều hành tinh không có Long Mạch, ngươi đối với chúng là bất lực, nên đừng tự lừa dối mình.

Địch Áo cho dù sở hữu Stand mạnh nhất, cũng không cho rằng mình có thể hủy diệt thế giới, thế giới lớn như vậy, mình chỉ là một thành viên trong thế giới, làm sao có thể hủy diệt thế giới được chứ.

Căn bản không thực tế.

Đánh bại vận mệnh, còn thực tế hơn phá hoại thế giới.

Hư im lặng, vì đây quả thực là một vấn đề, thành thật mà nói hiện tại y đã bất lực, một khi mọi người cắt đứt kết nối Long Mạch, y sẽ không có cách nào kích nổ từ xa nữa.

Lợi dụng chiến hạm cũng không được, vì chiến hạm không phải một người có thể lái, Hư dù lợi hại đến mấy một mình cũng không thể lái chiến hạm.

Hơn nữa, cho dù y một mình lái một chiếc chiến hạm, cũng không thể cản được đại quân của người khác.

Cho nên con đường hủy diệt của Hư đã nửa đường sụp đổ, không còn kế sách gì.

Điều khiến y càng tức giận hơn là rõ ràng mình đã phá hủy mười hai hành tinh, lại bị người khác phục hồi trở lại, y hận không thể giết chết tên trên TV kia, tiếc là đã bị làm mờ, không biết thân phận của hắn.

Đỗ Lan là một người giữ thể diện, với tư cách là Đạo Sư phản diện, không thể để mọi người biết mình đi làm việc tốt, nên khi lên TV thì hình ảnh và âm thanh đều đã được xử lý đặc biệt, đều bị làm mờ.

Hơn nữa, hắn còn hóa trang, cosplay Captain Ginyu, ẩn mình hoàn hảo.

Cho dù Hư rất phẫn nộ, cũng không biết ai đã phục hồi hành tinh.

Tình huống hiện tại quả thực rất khó xử, Hư đã bại lộ, người khác có lòng đề phòng, y sẽ không thể phá hoại thế giới nữa.

Nên y không thể phản bác Địch Áo, nhìn từ con đường của hai phản diện, Địch Áo chống lại vận mệnh còn có chút khả năng thành công, vì y chỉ cần đánh bại gia tộc JOJO, người phát ngôn của vận mệnh.

Trên các dòng thời gian khác nhau, Địch Áo cũng quả thực đã từng thành công, dù sao cũng chỉ là đối kháng gia tộc JOJO thôi, thực lực hai bên không chênh lệch là bao.

Địch Áo tại sao lại thua.

Chủ yếu là vì hồ lô oa cứu gia gia, từng người một đến tặng quà, giúp JOJO tăng thêm kinh nghiệm.

Lý ra đội ngũ của Địch Áo thức tỉnh Stand sớm hơn, nắm vững năng lực hơn, nhưng bọn họ lại từng người một đến tặng quà.

Trong khi đó nhóm nhân vật chính cơ bản đều hành động cùng nhau.

Đôi khi, phản diện cũng biết cắt đứt nhóm nhân vật chính, từng người một mà đánh.

Mỗi lần sắp thành công, đồng đội của nhóm nhân vật chính lại kịp thời đến chi viện, phối hợp tạo thành đánh hội đồng, cuối cùng ôm hận suối vàng.

Đội ngũ phản diện với đội hình ưu tú như vậy, thực lực mạnh mẽ như vậy, tại sao lại không hợp tác.

Tại sao không tập trung ưu thế binh lực để tiêu diệt nhóm nhân vật chính.

Vì bọn họ không thể hợp tác, không có đại nghĩa để hợp tác.

Bọn họ vì lợi mà tụ, hết lợi thì tan.

Đối với bọn họ mà nói, cân nhắc lợi ích là hàng đầu, nếu hành động cùng nhau, đánh thắng rồi lợi ích phân phối thế nào.

Nếu không giải quyết vấn đề phân phối, bọn họ sẽ không thể hợp tác.

Thế là nhóm nhân vật chính rõ ràng ít người, cũng chưa tìm hiểu rõ năng lực của kẻ địch, nhưng lại trực tiếp giải quyết đội ngũ của Địch Áo.

Đội ngũ của Địch Áo chính là chế độ phong kiến, để tránh đấu tranh lợi ích, y đã phong cho các phản diện khác nhau ở những địa điểm khác nhau.

Bọn họ có ý thức lãnh thổ rất mạnh, bản thân sẽ không dễ dàng rời đi, cũng không cho phép người khác tiến vào.

Chỉ quản chuyện trên địa bàn của mình, không quản những chuyện lộn xộn khác.

Đỗ Lan phân tích đội ngũ của Địch Áo là chế độ phong kiến, nên JOJO bọn họ đi đến địa bàn của ai, thì sẽ chiến đấu với người đó, rất khó gặp tình huống phản diện hợp sức.

Đội ngũ JOJO tuy ít người, nhưng khi đối mặt với từng kẻ địch riêng lẻ, đã tập trung ưu thế binh lực để tiêu diệt kẻ địch.

Thời gian càng lâu, bên này tiêu bên kia trưởng, kết quả là đội ngũ của Địch Áo ngày càng yếu đi, cuối cùng không thể không tiến hành quyết chiến trực diện với JOJO.

Khi quyết chiến trực diện, Địch Áo lúc đầu cũng chiếm ưu thế, dù sao năng lực Thời Gian Tạm Đình của y cũng vô cùng quỷ dị.

Nhưng lại bị đồng đội của JOJO dùng sự hy sinh để xác định, hơn nữa ba đời JOJO cũng đã thức tỉnh Thời Gian Tạm Đình.

Cuối cùng Địch Áo bị đánh chết.

Địch Áo tự đại cho rằng mình có thể kiểm soát hướng đi của chiến tranh, nhưng lại không biết rằng mọi người có thể biết chiến tranh bắt đầu thế nào, nhưng lại không biết chiến tranh kết thúc thế nào.

Điều mọi người có thể kiểm soát nhiều nhất là có khai chiến hay không, không thể kiểm soát chiến tranh kết thúc lúc nào, bằng cách nào.

Cho rằng mình có thể muốn khai chiến thì khai chiến, muốn kết thúc thì kết thúc, đây là một loại ngạo mạn.

Địch Áo đã chết vì sự ngạo mạn, đương nhiên cũng chết vì thân phận phản diện chúa cứu thế của y, chúa cứu thế này của y chỉ có thể dùng uy hiếp lợi dụ để kiểm soát phản diện, không thể khiến phản diện thật sự đoàn kết lại.

Chương 3125

Uy hiếp lợi dụ, quan trọng nhất là lợi dụ.

Nếu không có lợi, chỉ có uy, mọi người cũng sẽ không nghe.

Giống như thưởng phạt của Pháp gia, nếu chỉ có phạt mà không có thưởng, thì mọi người chỉ có thể phạm pháp làm tội, cho dù là trọng hình cũng không thể áp chế được.

Địch Áo căn bản không ý thức được điểm này, cũng không ý thức được thủ hạ hoàn toàn là vì lợi ích mới đi theo y, bọn họ thiếu nền tảng hợp tác, không có sự đồng thuận, bọn họ chỉ biết cướp tiền cướp phụ nữ, chứ không thể phản Thanh phục Minh.

Đương nhiên, Địch Áo không phải không có ý tưởng, y cũng đã cố gắng xây dựng một mục tiêu cho mọi người, đó là Thiên Đường Chế Tạo.

Dựa trên ý tưởng của y, là phát triển nâng cao hơn nữa thực lực Stand, thậm chí hợp nhất nhiều loại Stand lại với nhau, phát triển một siêu năng lực có thể tăng tốc thời gian.

Sau đó dùng việc tăng tốc thời gian này để mọi người đều có thể nhìn thấy vận mệnh tương lai.

Đáng tiếc Thiên Đường Chế Tạo vẫn chưa hoàn thành, Địch Áo cũng chỉ giao lưu với rất ít người.

Những người biết lý tưởng vĩ đại của Địch Áo, vẫn bị lý tưởng đó chinh phục.

Tuy nhiên Địch Áo còn chưa thành công, đã bị đánh bại, điểm này thì y giống hệt Thương Trụ Vương, Chu Lệ Vương, Tùy Dương Đế.

Có thể thấy Hư, Địch Áo, Cao Sam Tấn Trợ những người này không ngốc, cũng có thể nhìn rõ đại thế của thế giới, nhưng bọn họ luôn muốn đi một con đường ít tốn kém, luôn muốn kiểm soát sự phát triển của sự việc, giữa việc phát triển thế lực và thỏa mãn bản thân, bọn họ ưu tiên thỏa mãn bản thân, không thể thoát ly khỏi sở thích cấp thấp.

Cho nên bọn họ là xấu, không phải ngốc.

Đỗ Lan cho biết phản diện sở dĩ là phản diện không phải không có nguyên nhân, cho dù mình dạy bọn họ phải làm thế nào, bọn họ cũng không nghe.

Thực ra bọn họ biết những gì Đỗ Lan nói đều đúng, nhưng chính là không nghe, vì bọn họ muốn thỏa mãn bản thân trước, chứ không phải phát triển thế lực.

Mà Đỗ Lan yêu cầu bọn họ ưu tiên phát triển thế lực, điều này thì trái với ý định ban đầu của phản diện.

Phản diện có suy nghĩ của phản diện, bọn họ không ngốc mà là xấu, nếu không thì sao gọi là phản diện.

Đáng tiếc cái xấu của bọn họ sẽ ảnh hưởng đến con đường dẫn đến thành công của bản thân.

Đương nhiên không phải nói kẻ xấu thì nhất định không thể thành công, rất nhiều kẻ xấu có năng lực phi thường mạnh, cũng có thể thành công.

Thậm chí còn có một điều luật quy định, tử tù nếu trong tù có đóng góp khoa học tiến bộ lớn, còn có thể miễn tội chết.

Có điều luật như vậy, chính là vì tài năng và phẩm đức không tỷ lệ thuận với nhau.

Không phải nói phẩm đức càng cao tài năng càng mạnh, cũng có thể là phẩm đức vô cùng bại hoại, nhưng tài năng vô cùng lợi hại.

Người như vậy cũng có thể thành công, dựa vào tài năng mang lại lợi ích cho mọi người, mọi người cũng chỉ có thể nhẫn nhịn phẩm đức của đối phương.

Nhưng vấn đề là tài năng của Hư, Địch Áo, Cao Sam Tấn Trợ những người này không đủ để mọi người bỏ qua phẩm đức thấp kém của bọn họ.

Sự đối kháng giữa những người cùng phe rất kịch liệt, nên Hư và Địch Áo đều nhìn nhau không thuận mắt, đều cho rằng con đường của mình mới đúng, đối phương là sai, nên cả hai đều đề phòng lẫn nhau.

Cái cần chính là hiệu quả này, cùng uống rượu chén vàng, nhưng giao đấu thì không khoan nhượng.

Mặc dù Địch Áo và Hư vẫn đang nói chuyện, nhưng một khi cần ra tay, chắc chắn sẽ trở mặt không quen biết.

Gác lại tranh cãi cùng nhau phát triển, đó là một phương án trí tuệ đến nhường nào, đáng tiếc phản diện nói gì cũng không nghe.

Đỗ Lan cũng rất bất lực, nhưng có thể lý giải, dù sao phản diện cũng phải quán triệt lý niệm của mình, không thể Đỗ Lan nói gì cũng nghe.

Nhưng không nghe thì sẽ thất bại, dù sao bọn họ không có tài năng mạnh mẽ đến thế.

So với Hư, Địch Áo chắc chắn gần thành công hơn, dù sao Địch Áo đã là chế độ phong kiến, hơn nữa y cũng ý thức được nên xây dựng một sự đồng thuận, chỉ là sự đồng thuận của y có lợi nhất cho bản thân, không có lợi ích cho thủ hạ.

Thực ra việc Địch Áo bị JOJO tiêu diệt cũng coi là chuyện tốt, nếu ngược lại y tiêu diệt JOJO, vậy thì tiếp theo Địch Áo và thủ hạ sẽ bắt đầu đối kháng, Địch Áo sẽ không thể duy trì cái mác phản diện chúa cứu thế nữa, vì tiếp theo y sẽ xảy ra xung đột lợi ích với thủ hạ.

Khi Địch Áo mang lại lợi ích và sự mở rộng cho thủ hạ, y là phản diện chúa cứu thế.

Khi Địch Áo tạo ra thiên đường có lợi cho bản thân, thủ hạ đều sẽ phản đối y, vì thủ hạ trong thiên đường cũng chỉ có thể bị Địch Áo chi phối.

Đến lúc đó quan hệ lợi ích sẽ xuất hiện sự đảo ngược, sẽ có mâu thuẫn.

Ngân Thời, anh nói người đàn ông kia tại sao lại giống hệt lão sư.

Trong phi thuyền, Quế đã nêu lên nghi vấn của mình.

Chuyện này tôi làm sao biết được, có lẽ là anh em song sinh của lão sư.

Ngân Thời nói.

Nhưng Tùng Dương lão sư từ trước đến nay chưa từng nhắc đến việc mình có anh em ruột.

Ngân Thời đen mặt, vì Quế lại sắp bắt đầu suy nghĩ tủn mủn, nói: Chuyện này chỉ là phỏng đoán, đợi tìm thấy đối phương, tự nhiên có thể hỏi cho rõ.

Phải đó, dù sao chúng ta đều tận mắt thấy lão sư đã chết rồi, hơn nữa còn hỏa táng y.

Lão sư không nên còn sống.

Quế nói, y rất nhớ những ngày tháng đi học, khi đó mọi người đều vô ưu vô lo như vậy, đơn thuần như vậy.

Tuy Tùng Dương không đề xuất thảo mãng quật khởi, nhưng y đối với các võ sĩ hàn môn quả thực rất chiếu cố, cung cấp cho bọn họ nền giáo dục rất tốt, truyền thụ cho bọn họ kiếm pháp tinh diệu, cũng dạy bọn họ đạo lý làm người.

Ngân Thời, anh nói nếu lão sư còn sống, chúng ta có chia lìa không.

Quế hỏi.

Anh nghĩ quá nhiều rồi, tiếp tục suy nghĩ lung tung không có ý nghĩa, chi bằng dành chút thời gian ăn thêm đường, còn có thể có thêm sức lực.

Ngân Thời lười động não.

Tôi nghĩ có lẽ sẽ không.

Quế nói: Lão sư không chết, chúng ta cũng sẽ không tiến hành đảo mạc, tôi có lẽ sẽ gia nhập Shinsengumi, hoặc là đi ra vũ trụ.

Đương nhiên cũng có thể mãi mãi ở lại quê nhà, làm một thương nhân.

Ngân Thời thầm nghĩ thà suy nghĩ chuyện sau khi đảo mạc thành công, còn hơn suy nghĩ tình huống lão sư không chết.

Đảo mạc thành công chính là phế phiên trí huyền, chính là nội chiến.

Phế phiên trí huyền không phải tất cả võ sĩ đều ủng hộ, nhưng cuối cùng đa số quý tộc và võ sĩ đều chuyển đổi liền mạch thành quan viên địa phương, và cứ thế mà tiến hành.

Thực ra bản chất không hề thay đổi, chỉ thay đổi một hình thức.

Đảo mạc thành công không phải cái kết hạnh phúc trong cổ tích, phế phiên trí huyền thành công cũng không phải cái kết hạnh phúc trong cổ tích, thậm chí sau này nhất quân vạn dân cũng tương tự không phải cái kết hạnh phúc.

Lịch sử chính là không ngừng tiến lên, không có kết thúc, muốn giải quyết mâu thuẫn, thì phải nâng cao hiệu suất, nâng cao tỷ lệ dung sai.

Nếu không có cách nào giải quyết mâu thuẫn, thì cứ theo quan hệ phân phối cũ mà tiếp tục sống.

Tại sao nô lệ không lật đổ chủ nô.

Đề xuất vấn đề này chính là không hiểu ý nghĩa của chế độ phân phối cũ, vào thời điểm đó, chế độ nô lệ chính là phương thức phân phối hiệu quả nhất, tỷ lệ dung sai cao nhất.

Nô lệ quả thực rất thảm, nhưng ít nhất còn sống.

Người không làm nô lệ vào thời điểm đó thì giống như động vật, bất cứ lúc nào cũng có thể chết.

Để thúc đẩy lịch sử, không những có người thành công, mà còn có rất nhiều người thất bại.

Thương Trụ Vương, Chu Lệ Vương, Tùy Dương Đế là những người khá nổi tiếng, bọn họ đã nhìn thấy vấn đề, cũng đã thử giải quyết, đáng tiếc cuối cùng thất bại.

Ngân Thời không nghĩ xa đến vậy, chỉ cân nhắc một chút về tương lai không xa, Mạc phủ và Thiên Nhân rốt cuộc nên làm thế nào.

Thực ra không giải quyết được, đánh bại Hư là đại kết cục.

Nên mọi người đều nói Ngân Hồnkết thúc tệ, cũng không chỉ có Ngân Hồn, mà là đa số anime Nhật Bản đều có cục diện nhỏ.

Cục diện nhỏ cũng không sao, ít nhất sẽ suy nghĩ tương lai nên làm thế nào, ít nhất là đã đề xuất một số vấn đề.

Đợi đến khi quay lại phương thức phân phối cũ, ngay cả vấn đề cũng không thể đề xuất ra được nữa, càng không suy nghĩ về tương lai.

Cục diện là từng chút một được mở ra, trước tiên phải có cục diện, nhỏ một chút cũng không sao.

Đáng tiếc cùng với kinh tế đi xuống, cuối cùng ngay cả cục diện nhỏ cũng không còn.

Chương 3126

Nại Lạc Viện, đây là thế lực trực hệ của Hư, nằm ở một góc khuất bí ẩn trong vũ trụ, nơi đây chỉ có thành viên cốt lõi của Thiên Đạo Chúng mới biết vị trí.

Kể từ khi máu của Hư kiểm soát Thiên Đạo Chúng, Nại Lạc Viện thực ra chính là trung tâm thống trị của vũ trụ.

Đáng tiếc Hư lại chưa từng thực thi quyền hạn quản lý vũ trụ, nếu thật sự quản lý vũ trụ, thì y sẽ không có thời gian để hủy diệt thế giới nữa rồi.

Toàn bộ chính sự của vũ trụ đều được gửi đến, Hư cho dù bất lão bất tử cũng phải mệt đến hộc máu.

Bởi vì công việc quá nhiều, trong vũ trụ mỗi phút mỗi giây đều có những chuyện lộn xộn xảy ra, đều cần người đi giải quyết.

Hư không thể quản lý, nên Nại Lạc Viện tuy là trung tâm vũ trụ, nhưng chưa từng ban hành chính sách nào ảnh hưởng đến sự phát triển của vũ trụ.

Tùng Dương chỉ là một lão sư ở võ quán kiếm đạo vùng quê, còn Hư thì là kẻ thống trị vũ trụ, địa vị chênh lệch rất lớn.

Nhưng từ sự so sánh về tư tưởng và hành vi, Tùng Dương hơn Hư một trăm lần.

Tùng Dương dùng cách của mình để giáo dục một nhóm trẻ con, còn Hư thì cả ngày miệt mài suy nghĩ làm sao để hủy diệt vũ trụ, có thể nói là không làm bất cứ việc chính đáng nào.

Hư có tài nguyên tốt nhất, nhưng lại không thể đưa ra bất kỳ tư tưởng nào, cảm thấy thế giới sai thì phải hủy diệt thế giới, chứ không phải tìm cách sửa chữa, điểm này ngay cả Địch Áo cũng không bằng.

Địch Áo nhiều nhất cũng chỉ là Thương Trụ Vương, Chu Lệ Vương, Tùy Dương Đế, ít nhất cũng nhìn thấy vấn đề và sẽ thử thay đổi, còn Hư nhìn thấy vấn đề chỉ muốn hủy diệt, trong đầu không có một kế sách nào, đây chính là cái hại của việc không học tập.

Tùng Dương thì nỗ lực học tập, đọc rất nhiều sách, tuy cũng không đưa ra ý tưởng nào, nhưng ít nhất đã nghĩ đến việc bồi dưỡng nhân tài để giải quyết những vấn đề mà mình không thể giải quyết được.

Đỗ Lan biết muốn đánh bại Hư vẫn cần một loại Vũ Trụ Kết Tinh, hắn trực tiếp đi tìm Tinh Hải Phường Chủ.

Thứ này là hắn phát hiện ra khi giúp vợ tìm dược liệu chữa bệnh, có hiệu quả đối với sinh mệnh thể Long Mạch.

Sinh mệnh Long Mạch không chỉ có Hư, chỉ cần có Long Mạch thì đều có thể sinh ra sinh mệnh Long Mạch.

Đặc điểm của sinh mệnh Long Mạch chính là trường sinh bất lão, cho đến khi Long Mạch sinh ra bọn họ cạn kiệt, sinh mệnh của bọn họ mới đi đến hồi kết.

Đỗ Lan hy vọng phản diện đi đến thành công, mà thành công thì cần phải tiết chế bản thân.

Nhưng phản diện không muốn tiết chế bản thân, chỉ muốn làm theo ý mình, vậy thì tất nhiên sẽ có người chống lại bọn họ xuất hiện.

Chiến hạm của Ngân Thời và Quế đã đến trạm không gian của Nại Lạc Viện, tiếp theo là sẽ đột nhập vào.

Bây giờ mới có chút dáng vẻ của đảo mạc, chỉ dựa vào đao kiếm làm sao có thể đảo mạc được chứ.

Phải dùng vũ khí công nghệ cao, chiến hạm vũ trụ cũng phải dùng thì mới được.

Đỗ Lan cho biết phải dùng vũ khí hạng nặng.

Hành vi của Quế và Cao Sam Tấn Trợ là phù hợp với lịch sử đảo mạc, tức là đã sử dụng vũ khí tiên tiến để áp đảo các võ sĩ truyền thống.

Còn hành vi của Ngân Thời thì không phù hợp với lịch sử, vì dùng đao quả thực đã lạc hậu rồi, cho dù là dùng đao gỗ Kim Cương cũng lạc hậu rồi.

Không có vũ khí tiên tiến, làm sao đảo mạc.

Tokugawa Mạc phủ rất mạnh mà.

Bọn họ muốn đi gặp Hư.

Không phát hiện lực phòng ngự, ngược lại nhìn thấy rất nhiều chiến hạm ngoài hành tinh, hiển nhiên hành vi kích nổ hành tinh đã gây ra sự phẫn nộ của mọi người.

Quế nhìn trạm không gian Nại Lạc Viện trên màn hình, phát hiện nơi đây đã bị bao vây, hiển nhiên người tìm Hư không chỉ có bọn họ.

Nếu không phải có người ước nguyện đã phục hồi các hành tinh, thì rất nhiều người đã chết rồi, người đàn ông giống hệt lão sư kia đã trở thành kẻ địch của toàn vũ trụ.

Ngân Thời trầm trọng nói.

Chúng ta xuất phát thôi.

Hai người mặc đồ vũ trụ tiềm nhập Nại Lạc Viện, nhưng lại phát hiện Cao Sam Tấn Trợ đã đợi ở cửa, hắn cười nhạo nói: Quả nhiên các ngươi cũng đến rồi, đúng là không ngoài dự liệu.

Chúng tôi muốn đi đâu, còn cần anh cho phép sao.

Quế không vui nói: Anh cũng đến để xác định quan hệ giữa Hư và lão sư sao.

Các ngươi làm gì cũng chậm một bước, tôi đã xác định từ lâu rồi, người đàn ông kia và lão sư dùng chung một thân thể, nhưng nhân cách hoàn toàn khác.

Cao Sam Tấn Trợ nói: Lão sư của chúng ta không phải con người, mà là sinh mệnh thể Long Mạch bất lão bất tử, lão sư chỉ là một nhân cách sinh ra trong thân thể đó.

Ngân Thời và Quế thì không ngờ lại là như vậy.

Tôi còn tưởng là anh em song sinh của lão sư hay gì đó, không ngờ lại là đa nhân cách.

Ngân Thời nói, tâm trạng có chút phức tạp, vậy ra mình chỉ giết linh hồn của lão sư, chứ không phải thân thể của lão sư.

Cái này tính là gì.

Giết nửa vời sao.

Thậm chí có thể nghi ngờ nhân cách Tùng Dương lão sư không hề biến mất, chỉ là bị áp chế, có lẽ vẫn còn hy vọng.

Ngân Thời trong lòng vẫn luôn cho rằng mình có lỗi với lão sư, dù sao chính lão sư đã biến anh thành một võ sĩ, ban cho anh một mái nhà khi anh không nơi nương tựa.

Tuy nói là vì cứu đồng học mà giết lão sư, lão sư trước khi chết cũng rất vui mừng, cho rằng Ngân Thời đã chọn kế thừa ý chí của lão sư, nhưng dù sao vẫn là tận tay chém đầu lão sư, nên trong lòng anh vẫn luôn có sự cắn rứt.

Ngân Thời muốn báo đáp lão sư, đáng tiếc tử dục dưỡng nhi thân bất đãi.

Nếu có thể khôi phục nhân cách Tùng Dương lão sư thì tốt rồi, có lẽ có thể dùng Long Châu ước nguyện.

Anh cũng muốn cùng chúng ta đi gặp Hư sao.

Quế nói.

Lúc này trong ba người, Ngân Thời thay đổi lớn nhất, bình thường anh đều sẽ pha trò đùa giỡn, nhưng hiện tại, anh trầm tư hơn ai hết.

Dù sao anh đã giết lão sư, không có cách nào nhẹ nhõm như trước nữa.

Rất nặng nề, nhưng anh biết nếu lão sư còn sống, chắc chắn cũng hy vọng nhìn thấy nụ cười của mình.

Tùng Dương sẽ không trách cứ Ngân Thời, nhưng Ngân Thời sẽ tự trách.

Đi thôi, đã đến lúc tiêu diệt tên chiếm giữ thân thể lão sư kia.

Cao Sam Tấn Trợ nói: Các ngươi đừng có cản trở ta.

Kẻ cản trở là anh mới đúng.

Quế không phục nói.

Lần này ba người lại phải kề vai chiến đấu, rõ ràng đã đi trên những con đường khác nhau, nhưng vì cùng một kẻ địch, lại một lần nữa đứng trên cùng một chiến tuyến.

Nhưng trước khi bọn họ gặp Hư, vẫn còn một kẻ địch cần đánh bại, đó chính là học sinh đầu tiên của Tùng Dương.

Học sinh này khi sắp chết, bị Tùng Dương truyền máu cứu sống, từ đó trở thành tín đồ của Tùng Dương.

Sau này Tùng Dương mất tích, y lùng sục khắp vũ trụ, cuối cùng tìm thấy lão sư mở võ quán kiếm đạo trên Địa Cầu.

Nhìn thấy Tùng Dương và các học sinh mới nói cười vui vẻ, y đã ghen tị, y đã phẫn nộ, y trực tiếp bắt người.

Vị sư huynh này chính là nhân vật then chốt thúc đẩy cốt truyện, thuần túy là một công cụ.

Cảm giác rất gượng gạo, vì vị sư huynh này không phải vì Thiên Nhân hay động cơ chính thức của Mạc phủ mà bắt Tùng Dương, hoàn toàn là xuất phát từ lòng ghen tị của bản thân, điều đó khiến toàn bộ câu chuyện trở nên rất kỳ lạ.

Hơn nữa cuối cùng còn giết lão sư, có thể nói là không đạt được thì phải hủy diệt.

Vậy thì nếu đặt y thành phản diện còn tàn bạo hơn Hư cũng được, nhưng cuối cùng y vẫn hối hận.

Vấn đề là trong khoảng thời gian Hư mất tích, chính vị học trưởng này đã quản lý Thiên Đạo Chúng, làm lãnh đạo rất lâu, nhưng khi ra lệnh lại kỳ quái đến vậy, hoàn toàn không có logic.

Cho dù là ghen tị, nên bắt Tùng Dương, không vấn đề, vậy tại sao phải giết y.

Ban đầu chẳng phải hy vọng tiếp tục đi theo Tùng Dương sao.

Chẳng lẽ không thể giam Tùng Dương lại sao.

Nhìn xem các phản diện trước đây làm thế nào.

Bắt bạn gái nhân vật chính cũng sẽ không giết, mà là giam giữ lại chờ nhân vật chính đến giải cứu.

Bowser trong Super Mario, Shin trong Bắc Đẩu Thần Quyền, Sugou Nobuyuki trong Đao Kiếm Thánh Vực, kẻ nào mà chẳng bắt người quan trọng nhất của nhân vật chính rồi giam giữ lại chờ nhân vật chính đến tận cửa.

Chẳng lẽ mạng của lão sư không phải là mạng sao.

Chương 3127

Trong thế giới anime trên manga, đối xử với nữ nhân vật chính và lão sư của nhân vật chính là không giống nhau, rất nhiều tác phẩm lão sư đều sẽ chết, thông qua cái chết của lão sư để tạo tiền đề cho sự trưởng thành của nhân vật chính.

Lão sư chết rồi, nhân vật chính chỉ có thể tự mình gánh vác.

Một số lão sư chết ngay khi nhân vật chính vừa xuất hiện, một số lão sư thì chết khi nhân vật chính gặp kẻ địch mạnh, tóm lại đều chết cả.

Ngược lại, nữ nhân vật chính chết thì ít hơn, đương nhiên không phải không có.

Trong Tân Thế Kỷ Phúc Âm Chiến Sĩcó nữ nhân vật chính chết, tuy là bản sao, nhưng cũng là nữ nhân vật chính.

Ví dụ như trong Bất Nghĩa Siêu Nhân, Lois Lane chết, Superman hoàn toàn hắc hóa, đó là khởi đầu của câu chuyện.

Tuy nhiên tổng hợp lại, vẫn là lão sư chết nhiều hơn, thậm chí có một số lão sư bị nhân vật chính tự tay giết chết, ví dụ như Đông Phương Bất Bại trong Cơ Động Chiến Sĩ Gundam G, để khảo nghiệm quyết tâm của đệ tử, đã quyết tử chiến với đệ tử.

Đương nhiên cũng có những lão sư có cuộc sống khá ổn, ví dụ như Reborn trong Gia Đình Giáo Sư, Quy Tiên Nhân trong Thất Long Châu, Hiko Seijuro trong Lãng Khách Kiếm Tâm, đều sống đến cuối cùng.

Nhưng tính ra, số lượng lão sư chết chắc chắn nhiều hơn.

Mạng của lão sư cũng là mạng, Đỗ Lan cho biết thế giới anime trên manga không thể đối xử tốt với lão sư sao.

Trong một số tác phẩm thiên về đen tối, những người bên cạnh nhân vật chính có cấp độ an toàn, nữ nhân vật chính an toàn nhất, bạn bè kém hơn, cha mẹ và lão sư nguy hiểm nhất.

Vì giết cha mẹ và lão sư, sẽ khiến nhân vật chính không còn chỗ dựa.

Có câu nói hay rằng, cha mẹ là một bức tường giữa con người và cái chết, chỉ cần cha mẹ còn sống, con người luôn mông lung về cái chết.

Khi cha mẹ qua đời, bức tường biến mất, con người phải đối mặt trực tiếp với cái chết.

Nên cha mẹ và lão sư qua đời, nhân vật chính chỉ có thể tự mình đối mặt với khó khăn.

Nói về bạn bè, bạn bè bị giết, có thể kích phát lửa giận của nhân vật chính.

Trong JOJOthì thường xuyên có bạn bè chết, ba đời JOJO đã từng nói với Địch Áo: Ngươi sở dĩ sẽ thất bại, là vì ngươi đã chọc giận ta.

Địch Áo sở dĩ chọc giận JOJO, chính là vì đã giết chết bạn bè của y.

Còn có U Du Bạch Thư, Toàn Chức Liệp Nhân, Thất Long Châuv. v. các manga nhiệt huyết đều thông qua việc giết bạn bè, hoặc trọng thương bạn bè, để giúp nhân vật chính tích lũy cơn giận.

Nếu nữ nhân vật chính chết, thì đã có thể thiên về bi kịch, nhân vật chính cuối cùng cô độc một mình, ví dụ như Thiên Nguyên Đột Phá, anh trai chết, bạn bè chết, bạn gái chết, cuối cùng tuy cứu vớt thế giới, nhưng lại cô đơn một mình, thật đáng thương.

Bạn gái chết, chia làm ba loại, một loại là chết ngay từ đầu, động cơ hành vi của nhân vật chính chính là vì báo thù, nữ nhân vật chính chỉ là một công cụ.

Một loại là chết giữa chừng, sẽ trở thành thời cơ quan trọng để nhân vật chính thức tỉnh.

Một loại là chết cuối cùng, đồng hành cùng nhân vật chính đến cuối cùng, có đầu có cuối.

Đương nhiên đa số phản diện vẫn là bắt nữ nhân vật chính, hấp dẫn nhân vật chính đi cứu.

Nhân vật chính một đường đánh bại các loại kẻ địch, hoàn thành màn kinh điển kỵ sĩ cứu công chúa.

Nhưng lão sư với tư cách là ô che chở của nhân vật chính, thông thường sẽ chết sớm, để nhân vật chính sớm đối mặt với thế giới tàn khốc.

Đương nhiên cũng có thiết lập lão sư là phản diện, nhưng rất ít khi như Ngân Hồnlà trực tiếp nhân cách phân liệt.

Trong Gundam Gthì rất tốt, lão sư cũng không hẳn là kẻ xấu, chỉ là lý niệm không giống với nhân vật chính.

Lão sư vì bảo vệ môi trường Địa Cầu, đã lợi dụng sức mạnh của Devil Gundam, còn nhân vật chính muốn hủy diệt Devil Gundam, thế là hai bên khai chiến.

Cuối cùng lão sư vì sức khỏe không tốt mà bại dưới tay học sinh, nhưng cũng không tức giận hay tuyệt vọng, mà rất vui mừng, dù sao học sinh đã vượt qua lão sư.

Cũng có những lão sư từ đầu đến cuối đều rất lợi hại, nhân vật chính hoàn toàn không thể đánh lại lão sư.

Cái này cũng có, ví dụ như cha của nhân vật chính trong Hoàng Tử Tennis, cũng chính là lão sư của anh ta, vẫn luôn rất mạnh.

Thiết lập trong Ngân Hồnthì rất khó hiểu, vì không muốn lão sư bị người khác cướp đi, đã trực tiếp giết lão sư, cuối cùng còn hối hận, lão sư chết thật oan uổng.

Làm bạn gái, đồng đội, hay trưởng bối của nhân vật chính đều có áp lực, có thể sẽ chết vì các loại nguyên nhân.

Đương nhiên đồng đội đa phần chết trên đường chiến đấu, chuyển hóa thành điểm nộ khí của nhân vật chính.

Bạn gái thì thường chết vì sự chuyển biến tính cách của nhân vật chính, nữ chính vừa chết, trời đất sụp đổ.

Trưởng bối thì thường chết vì sự trưởng thành của nhân vật chính, sau khi chết, nhân vật chính phải tự mình đối mặt với khó khăn.

Nói chung, cái chết của sư phụ đều rất oanh liệt, vì cần phải tạo đà cho sự trưởng thành của nhân vật chính, sư phụ mạnh mẽ cũng ngã xuống, có thể thấy nhân vật chính tương lai sẽ phải đối mặt với một thế giới tàn khốc đến mức nào, như vậy khán giả sẽ rất kỳ vọng, kỳ vọng nhân vật chính có thể lật ngược tình thế trong nghịch cảnh.

Nhưng Tùng Dương chết rất oan uổng, một chút cũng không oanh liệt, cũng không thể hiện sự tàn khốc của Thiên Nhân.

Vì Tùng Dương bị bắt hoàn toàn là do đại đệ tử ghen tị, lý do này rất hiếm thấy.

Ghen tị thì ghen tị rồi, bắt lão sư về còn giết, đây là cái kiểu nhân vật yandere gì chứ.

Hơn nữa giết thì giết rồi, sau đó mình còn hối hận, mạch não của vị đại đệ tử này thật sự không bình thường.

Lúc này Ngân Thời, Quế, Cao Sam Tấn Trợ ba người đang tiến sâu vào Nại Lạc Viện, một con đường có thể trực tiếp dẫn đến nơi Hư đang ở.

Trước đó, bọn họ vẫn còn một chướng ngại vật cần vượt qua, đó chính là đại sư huynh của bọn họ Lung, sát thủ siêu cấp tinh thông ám sát, kiếm thuật, nhẫn thuật và nhiều loại chiến kỹ khác, được xưng là thực lực không hề kém Hư.

Đáng tiếc mạch não của người này có chút không bình thường.

Y có thể cho rằng Cát Điền Tùng Dương đã cướp đi lão sư Hư của mình, điều này cũng có khả năng, vì khi y và Tùng Dương quen biết, đối phương vẫn chưa có hóa danh.

Tuy nhân cách Tùng Dương đã xuất hiện, nhưng danh hiệu của y vẫn là Hư.

Mãi đến khi y rời khỏi Thiên Đạo Chúng, đến Địa Cầu sau đó mới đổi tên.

Cũng không đúng, vì lúc đó nhân cách Tùng Dương đã dẫn Lung cùng rời đi, nhưng Thiên Đạo Chúng không cho phép Hư rời đi, mà nhân cách Tùng Dương lại không thích giết người, nên Lung để bảo vệ lão sư có thể rời đi an toàn, bản thân đã dẫn dụ quân truy đuổi, cuối cùng đồng quy vu tận với quân truy đuổi.

Vì trong cơ thể Lung có máu của Hư, nên y lại phục sinh.

Lúc đó Tùng Dương cho rằng Lung đã chết, nên đã rời đi.

Lung không chết, còn quay về Thiên Đạo Chúng, thậm chí thay thế Hư, trở thành thủ lĩnh tạm quyền của Nại Lạc Viện.

Theo lời của Lung, đây là một kỳ tích, dù sao hành vi của mình tương đương với phản bội, nhưng không ngờ vẫn có thể được Nại Lạc Viện chấp nhận.

Sau đó Lung đã thay thế Hư, tiếp tục làm việc cho Nại Lạc Viện, mãi cho đến khi y giết Tùng Dương, tìm lại được Hư.

Theo lý mà nói, cho dù Tùng Dương và Hư dùng hai cái tên, nhưng Lung nên biết Tùng Dương không thích giết người chính là lão sư của mình mới phải, tổng không thể đổi tên là không nhận ra.

Nếu đổi tên là không nhận ra, thì y học sinh này cũng thật đáng vứt bỏ.

Sự ỷ lại và chấp nhất của y đối với lão sư cũng là trò cười, dù sao lão sư đổi tên là không nhận ra rồi.

Nên Lung chắc chắn là đầu óc không bình thường, không có lý do nào khác, vì bị máu của Hư ảnh hưởng mà trở nên thiểu năng.

Là ngươi.

Vừa nhìn thấy Lung, mắt trái của Cao Sam Tấn Trợ liền bắt đầu âm ỉ đau, vì con mắt này chính là bị đối phương đánh mù.

Năm đó Ngân Thời vì cứu đồng đội, không thể không giết lão sư.

Chương 3128

Cao Sam muốn ngăn cản, Lung đã không chút khách khí đâm trúng mắt hắn, khiến hắn mất đi năng lực chiến đấu.

Lung mạnh mẽ, ba người đều rất rõ.

Hai mươi năm trước trong Chiến tranh Nhương Di, bọn họ đã bại dưới tay đối phương.

Hơn nữa cũng chính y đã bắt lão sư đi, đốt cháy thư viện, mới thúc đẩy sự kiện của câu chuyện.

Người đàn ông này đã khiến ba người trải qua thất bại lớn nhất đời, đơn giản là ông trời phái đến để chuyên môn rèn luyện bọn họ, chính là kẻ tạo ra cuộc đời bi kịch của bọn họ.

Trong nguyên tác, lời thoại cuối cùng của Lung là: Bản thân từng mất đi phương hướng linh hồn, không phải vì Thiên Đạo Chúng, không phải vì Hư, thậm chí không phải vì bản thân, nếu có thể làm lại, tôi muốn trở thành các ngươi.

Các ngươi chính là chỉ Ngân Thời và bọn họ.

Con đường là y tự chọn, đi đến cuối cùng lại hối hận, cũng không biết rốt cuộc y có thật sự hối hận hành vi của mình, hay là hối hận kết cục của mình.

Với tư cách là công cụ thúc đẩy cốt truyện, y quả thực đã làm được, gánh vác mọi chuyện xấu lên một người, không liên quan đến giai cấp, không liên quan đến Thiên Nhân, Mạc phủ, mà chỉ vì lòng ghen tị cá nhân.

Vì lòng ghen tị cá nhân đã khiến toàn bộ Chiến tranh Nhương Di lại kéo dài thêm nửa năm, khiến Thiên Nhân và Mạc phủ đều phải trả giá đắt hơn.

Nhưng nếu nói là ghen tị, cũng là ghen tị với học sinh của Tùng Dương, kết quả không giết học sinh, lại giết lão sư, cũng rất kỳ quặc.

Vết thương âm ỉ đau, cả ba người đều chịu áp lực rất lớn, bọn họ đều đã thực sự cảm nhận được thực lực mạnh mẽ của Lung.

Hơn nữa chính đối phương đã bắt Ngân Thời chọn một trong hai, trải qua tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Ngươi cái tên khốn này.

Quế rất phẫn nộ, vừa nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch như thiếu dinh dưỡng của đối phương, liền cảm thấy rất khó chịu.

Các ngươi không nên đến đây.

Lung cho rằng ba người đối diện chính là tự tìm đường chết, rõ ràng đã tha cho bọn họ một lần, vậy mà lại đến nộp mạng.

Hôm nay chúng ta sẽ báo thù cho lão sư.

Chính các ngươi đã giết lão sư.

Lung cảm thấy rất cạn lời, y còn chưa đi tìm đối phương báo thù, sao bọn họ lại đến tìm mình báo thù.

Vì chính bọn họ đã cướp đi lão sư.

Cao Sam Tấn Trợ không quản, trực tiếp rút đao ra tay.

Lung dễ dàng đối kháng, vũ khí của y là quyền trượng, cả chiều dài và độ cứng đều chiếm ưu thế hơn đao võ sĩ.

Ngân Thời và Quế cũng rút đao nghênh chiến, nhất thời là Tam Anh chiến Lữ Bố, bốn thanh binh khí giao tranh trong trạm không gian rộng rãi.

Tuy ba người so với hai mươi năm trước đều đã trưởng thành không ít, nhưng thực lực của Lung vẫn mạnh mẽ.

Đương nhiên cũng chỉ mạnh hơn một chút thôi, hiện tại ba người không còn là Ngô Hạ A Mông nữa, ba đối một chỉ cần một chút thời gian để phối hợp ăn ý thôi.

Chỉ cần tìm lại được cảm giác năm xưa, Lung sẽ không phải đối thủ.

Vì thực lực của Lung vẫn giống như hai mươi năm trước, rất mạnh, nhưng không hề trưởng thành.

Ba người thì trưởng thành rất nhiều, đặc biệt là Ngân Thời đã sớm nắm giữ Nguyên Khí, lực chiến đấu vô cùng mạnh mẽ.

Hơn nữa Quế đã sớm luyện thành thiên tài bạo phá, nếu thật sự ra tay, trực tiếp dùng bom là được.

Lung vẫn là kiểu cũ quyền trượng kèm ám khí, ám khí còn có độc, chiêu thức quả thực rất mạnh, nhưng không còn ưu thế như hai mươi năm trước.

Lung bị áp chế, sự ăn ý của ba người dần dần quay trở lại, công thủ xen kẽ, phối hợp đánh nhau, khi Ngân Thời tấn công, Quế yểm hộ.

Khi Cao Sam Tấn Trợ tấn công, Ngân Thời yểm hộ.

Khi Quế tấn công, hai người còn lại yểm hộ.

Lung cảm thấy áp lực, quả thực không thể dùng ánh mắt hai mươi năm trước mà nhìn nhận nữa rồi.

Nhưng mình sẽ không thua, mình sẽ không phản bội lão sư lần thứ hai.

Hiển nhiên y cũng biết sự ghen tị của mình là phản bội lão sư, đáng tiếc y chính là không thể kiềm chế được, dù sao đó là vấn đề của não bộ, không chịu sự kiểm soát của bản thân.

Keng, toàn là tiếng kim loại va chạm, còn có tia lửa từ binh khí.

Hô hấp của bốn người đều rất ổn định, rõ ràng là quyết chiến sinh tử, nhưng lại không có chút gợn sóng nào.

Bốn người bọn họ đều đã xem nhẹ sinh tử, không phục thì cứ đánh.

Bọn họ có thể sống đến bây giờ đã là lời rồi, nên không cần sợ đao kiếm không mắt, chỉ cần suy nghĩ làm thế nào để chiến thắng kẻ địch là được.

Xoẹt.

Độc châm bắn ra ào ạt, kiếm quang của Ngân Thời chợt lóe, cánh tay hóa thành một đoàn ảnh loạn, động tác như nước chảy mà chặn lại tất cả độc châm.

Ánh mắt Lung rất nghiêm túc, Bạch Dạ Xoa, năm đó lẽ ra nên giết ngươi.

Có thể khẳng định năm đó không giết những đứa trẻ này tuyệt đối là sai lầm lớn nhất, thiếu niên năm đó đã trưởng thành thành kẻ địch mạnh đe dọa Thiên Đạo Chúng.

Ngươi đã bỏ lỡ cơ hội rồi.

Cao Sam Tấn Trợ đột nhiên từ góc chết trong tầm nhìn của Lung lao ra, bảo đao hàn quang trong tay trực tiếp đâm xuống, xuyên qua cánh tay kẻ địch.

Lung lại không có chút cảm giác nào, vì y là thân bất tử.

Nực cười.

Một cước ép lui Cao Sam Tấn Trợ, Lung muốn cho bọn họ biết đối thủ mà bọn họ đang đối mặt là loại gì: Đừng đắc ý quên mình, hai mươi năm trước, các ngươi căn bản chưa từng ép được ta xuất toàn lực, bây giờ hãy để các ngươi kiến thức một phen.

Vết thương trên cánh tay đang phục hồi nhanh chóng bằng mắt thường: Ta là thân bất tử.

Ba người nhìn thấy vết thương của đối phương nhanh chóng lành lại, liền biết đây là một trận chiến trường kỳ.

Tốt quá rồi, ta còn lo ngươi chết quá nhanh, khiến ta báo thù không đủ sảng khoái.

Vì ngươi là thân bất tử, vậy thì ta có thể yên tâm mà lăng trì ngươi rồi.

Cao Sam Tấn Trợ lạnh lùng nói, hắn cũng muốn sử dụng sức mạnh của mình, trước đó hắn đã tiêm thuốc biến dị, thể chất đã tăng lên rất nhiều, chính là vì trận chiến ngày hôm nay.

Bất tử chi thân thực sự quá bá đạo, cho dù bị chém bao nhiêu đao cũng sẽ không có việc gì.

Đây chính là ưu thế của Lung, cho dù một chấp ba cũng không ngán, ngược lại còn rất muốn biết đối phương rốt cuộc có bao nhiêu thể lực để chiến đấu với mình.

Ba người nhìn thấy vết thương của đối phương nhanh chóng biến mất, cũng không hề hoảng loạn.

Ngân Thời tỏ vẻ trong Thất Long Châu, Sa Lỗ Cell và Bố Âu Majin Buu đều là bất tử chi thân, Sa Lỗ thì nhân trong não không bị hủy diệt sẽ không chết, Bố Âu thì chỉ cần còn một tế bào tồn tại sẽ không chết.

Hiện tại gặp phải một kẻ bất tử chi thân, điều này chẳng phải nói lên rằng mình cũng có thể trải nghiệm cảm giác đánh hội đồng của chiến binh Dragon Ball sao.

Quả nhiên truyện tranh sẽ không lừa người, phản diện đến hậu kỳ đều sẽ có bất tử chi thân.

Ngân Thời tỏ vẻ mình đọc truyện tranh quả nhiên không phải lãng phí nhân sinh, mà là sớm đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, quả nhiên đàn ông thì nên đọc nhiều truyện tranh.

Lúc nào cũng xem cái loại truyện tranh chính nghĩa chiến thắng tà ác đó, cho nên ngươi mới trở nên yếu đuối.

Cao Sam Tấn Trợ nói.

Truyện tranh là thứ thủ chính bài tà, có thể làm cho người ta sinh ra sức mạnh, ngươi không hiểu đâu.

Ngân Thời nói.

Cho dù địch nhân bày ra thực lực không thể tin nổi, bọn họ vẫn như cũ sẽ không lui bước.

Quế cảm giác hết thảy đều đang từ từ trở về, sự ăn ý và tình cảm của mọi người đều trở lại hai mươi năm trước.

Đương nhiên hắn cũng biết không có khả năng hoàn toàn quay về, nhưng ít nhất giờ này khắc này là quen thuộc như thế.

Tự tìm đường chết.

Lung không nói nhảm, lần nữa phát động tiến công.

Ba người phối hợp càng ngày càng trôi chảy, ở cái thời đại lễ băng nhạc hoại này, bọn họ đã đưa ra những lựa chọn khác nhau, nhưng bọn họ đều là học sinh của Tùng Dương.

Kiếm pháp, chiến thuật đều tương tự, sự phối hợp đã khắc sâu vào gen.

Thực lực của Lung đã không cách nào áp chế bọn họ, trên người không ngừng xuất hiện vết thương, tuy rằng có năng lực bất tử, nhưng năng lực bất tử này của hắn là hàng kém chất lượng, là có giới hạn.

Tốc độ vết thương khép lại trở nên chậm rồi, này này, chẳng lẽ là thiếu hụt vitamin sao.

Quế phát hiện tốc độ tự chữa lành của địch nhân đang yếu đi.

Chương 3129

Lung không nói một lời, kỳ thực hắn cũng không ngốc, cũng biết Hư và Tùng Dương là hai nhân cách, nhưng hắn quá câu nệ vào lễ chế.

Cho rằng thứ hắn hiệu trung tịnh không phải là nhân cách, mà là thân thể.

Hiệu trung với lễ chế hữu hình, mà không phải nhân cách vô hình, đây là một biểu hiện chủ yếu của xã hội giai cấp.

Bởi vì mỗi giai cấp đều phải có sự ước thúc nhìn thấy được, không cách nào vượt qua.

Lung thân là một võ sĩ cấp thấp, đương nhiên là tuân thủ lễ chế của võ sĩ cấp thấp, hắn hiệu trung với thân thể của Hư, dòng máu của Hư, mà không phải nhân cách của hắn.

Bởi vì thân thể là hữu hình, linh hồn là vô hình, cái lễ hữu hình mới là quan trọng nhất, thứ vô hình căn bản không quan trọng.

Kỳ thực Lung cũng biết sau khi mình giết chết nhân cách Tùng Dương, lão sư đã không còn là lão sư ban đầu nữa.

Lão sư trước kia quá ôn nhu, đối với địch nhân đều không xuống tay được, mà Hư hiện tại lại lạm sát kẻ vô tội, hủy diệt tinh cầu cũng không quan tâm.

Thân thể trở nên suy yếu, động tác trở nên chậm chạp, máu tươi chảy xuống, vết thương không cách nào tự lành.

Đến đây là kết thúc rồi sao.

Lung biết mình sắp chết, cái bất tử chi thân này của mình là có giới hạn, chỉ cần bị thương quá nặng cũng sẽ chết.

Ba người nắm lấy cơ hội, từ ba góc độ, đem ba thanh kiếm đâm vào thân thể Lung, lần này đối phương chết chắc rồi.

Lung nhìn ba sư đệ đang bao vây mình, nhìn biểu tình đại thù được báo của bọn họ, biết lúc này nếu mình còn nói cái gì sát phong cảnh thì thật không hiểu bầu không khí, cứ như vậy đi, đến đây là kết thúc rồi: Lão sư giao cho các ngươi.

Thân thể bắt đầu sụp đổ, biến mất.

Ba người nhìn về phía sâu trong trạm không gian, chiến đấu chân chính mới bắt đầu.

Vừa vặn coi như khởi động làm nóng người xong.

Cao Sam Tấn Trợ nói.

Hư cảm giác được Lung đã chết, bất quá hắn một chút cũng không vội, dù sao hắn mới là chân chính bất tử chi thân, mặc kệ công kích gì đều sẽ không bị thương.

Xem ra kẻ thù của ngươi đến rồi.

Địch Áo nói: Đó chắc hẳn chính là vận mệnh của ngươi đi.

Chỉ là mấy con sâu cái kiến mà thôi, căn bản không đáng nhắc tới.

Hư nói: Ngươi cũng đừng cản trở, nếu không ta sẽ chém cả ngươi đấy.

Nhiệm vụ của ta chỉ là trông chừng ngươi, để ngươi không cách nào hủy diệt tinh cầu, cũng không có công việc nào bắt ta ra tay giúp ngươi đánh nhau, ngươi cứ tùy ý.

Địch Áo rất rõ ràng công việc của mình là gì.

Hư không nói gì nữa, chờ đợi ba người đến.

Rất nhanh ba người liền đi tới hạch tâm của Nại Lạc viện, nhìn thấy Hư với vẻ mặt đầy âm trầm.

Đã biết đối phương và lão sư dùng chung một thân thể, tuy rằng biết nhân cách lão sư đã biến mất, nhưng tại đây nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, vẫn sẽ nhịn không được hồi ức chuyện cũ.

Ánh nắng, gió nhẹ, hoa anh đào, sách vở, còn có những đồng học quen thuộc, cùng với tuế nguyệt thanh xuân không cách nào quay về.

Khi đó hết thảy đều tốt đẹp như vậy, tựa như hoa anh đào rơi xuống, mỹ lệ, quý giá, ngắn ngủi, không cách nào nghịch chuyển.

Hồi ức là ngắn ngủi, ba người trở về hiện thực.

Nhân cách Tùng Dương quả thực để lại cho ta một đống hỗn độn, cũng may các ngươi lại có thể tìm được tới nơi này.

Đặc biệt là ngươi Cao Sam Tấn Trợ, thật đúng là không hấp thụ giáo huấn, chẳng lẽ thật sự cho rằng ta giết không được ngươi sao.

Hôm nay người chết sẽ là ngươi.

Nực cười, ta cũng không phải loại bất tử chi thân giả mạo như Lung, mà là chân chính bất tử chi thân.

Hư chậm rãi rút ra vũ khí trường đao, nhìn về phía ba người nói: Đã các ngươi vội vã muốn chết, vậy để ta hảo tâm tiễn các ngươi một đoạn, chết đi.

Phát động tiến công.

Tốc độ cực nhanh, công kích Quế Kara trước tiên, bởi vì Hư đã phát hiện hắn là điểm yếu của ba người.

Quế động tác không chậm, lập tức dựng đao phía trước, ngăn cản.

Lực đạo cực lớn cứ như là xe tải tông tới, trong nháy mắt hắn còn tưởng rằng mình sẽ xuyên việt đến dị giới đại lục 2D, gặp được tinh linh phụ nữ tay không bắt quả.

Cũng may hết thảy đều là ảo giác, hắn tịnh không có bị xe tải tông xuyên việt, chỉ là bởi vì lực đạo của Hư quá lớn nên bị đánh bay ra ngoài.

Võ sĩ đao trong tay cũng xuất hiện vết nứt, đây chỉ là một kích, đối phương chẳng lẽ là quái vật sao.

Hư vốn định truy kích, tiễn Quế đi trước, nhưng Ngân Thời và Cao Sam Tấn Trợ kịp thời xông lên tạo thành tường phòng ngự.

Chiến đấu lực của Hư cũng không yếu, kiếm pháp xuất thần nhập hóa.

Đáng tiếc hiện tại đối thủ của hắn cũng không phải người bình thường, Ngân Thời trực tiếp bạo khí: Lượng đường trong cơ thể ta a, ban cho ta sức mạnh đi.

Oanh.

Hư cảm giác thật chói mắt, lập tức cảm giác lực đạo của Ngân Thời trở nên nặng nề.

Đồng thời Cao Sam Tấn Trợ cũng không dừng lại, phóng thích năng lượng biến dị, thân thể bắt đầu có thể tùy ý biến hóa, cứ như là Trái Ác Quỷ Cao Su vậy, tứ chi kéo dài.

Chỉ có Quế chỉ có thể xem kịch, rất là bất đắc dĩ.

Đỗ Lan nhìn chiến đấu thầy trò đối quyết, thầm nghĩ đây là đánh lâu dài, dù sao còn chưa lấy được tinh thể sinh mệnh khắc chế long mạch, cho nên dù bọn họ không ngừng công kích đều giết không chết Hư.

Đương nhiên chiến đấu lực của Hư cũng không cách nào tiếp tục tăng lên, rất mạnh, nhưng giới hạn rõ ràng, cho nên hắn cũng rất khó phản sát ba người.

Đây là một trận chiến lâu dài, ta kiến nghị mọi người đi toilet trước, giải quyết vấn đề vệ sinh cá nhân cho tốt rồi hẵng tái chiến.

Đỗ Lan xuất hiện ở biên duyên chiến trường, đưa ra một kiến nghị không tồi, mọi người điều chỉnh tốt thân thể, kiên trì đánh lâu dài.

Nếu không đang đánh lại muốn đi toilet thì sẽ rất xấu hổ.

Quế nhìn thấy Đỗ Lan, một chút cũng không kinh ngạc, dù sao đối phương là cái gã hễ có phản diện xuất hiện thì sẽ xuất hiện.

Trong chiến trường mọi người chiến ý đang nồng, tịnh không muốn đi toilet.

Ngươi là tới giúp Hư sao.

Quế hỏi: Hư là phản diện, ngươi là lão sư của phản diện.

Có vài phản diện sẽ không nghe lão sư, ta nói cái gì cũng vô dụng.

Hư chính là thuộc loại người sẽ không tiếp thu sự giáo dục của ta, bởi vì mục tiêu của hắn chính là hủy diệt thế giới, ta cũng không thể giúp hắn hủy diệt thế giới.

Ta thấy hành vi của ngươi và hủy diệt thế giới cũng không khác biệt lắm.

Quế nói.

Ngươi đây là phỉ báng, ta là hy vọng phản diện có thể đạt được sự tán thành của mọi người, có thể đạt được sự ủng hộ của mọi người.

Nhưng có vài người sẽ không lo nghĩ cho người khác, chỉ biết lo nghĩ cho chính mình, vậy ta cũng hết cách.

Đỗ Lan nói: Ta cũng là có giới hạn.

Quế ngược lại không ngờ Đỗ Lan lại khiêm tốn như vậy.

Đỗ Lan không phải khiêm tốn, mà là ăn ngay nói thật: Giáo dục chính là dao khắc, có người tiếp thu thì có người cự tuyệt.

Mặc kệ là giáo dục tốt hay là giáo dục xấu đều như thế, cho nên giáo dục tốt sẽ xuất hiện người xấu, giáo dục xấu cũng có thể bồi dưỡng người tốt.

Giáo dục là nữu khúc nhân tính, nhưng có một số nhân tính ngoan cố cũng không thể bị thay đổi, cho nên ta cũng không cách nào làm cho tất cả mọi người đều tiếp nhận giáo dục.

Đỗ Lan thừa nhận bản thân người làm thầy này cũng có tính cục hạn, thậm chí có thể nói là tính cục hạn của giáo dục, giáo dục không cách nào khiến mỗi người đều nghe theo.

Cho nên hắn không cách nào giáo dục Hư đi phát triển thế lực trước rồi hãy thỏa mãn chính mình.

Trong chiến trường, Hư mặc kệ bị thương gì cũng không sao, vết thương sẽ rất nhanh phục hồi, tuy rằng không cách nào đánh bại Ngân Thời và Cao Sam Tấn Trợ, nhưng bọn họ cũng không cách nào đánh bại Hư.

Bất tử là một năng lực phi thường bá đạo, sẽ tạo thành cảm giác áp bách rất mạnh cho nhân vật chính.

Mặc kệ như thế nào đều sẽ không chết, điều này khiến người ta rất cạn lời, lần này thật sự là đánh lâu dài.

Mà đánh lâu dài là sự dày vò đối với tinh thần và thể năng, một khi Ngân Thời và Cao Sam Tấn Trợ có một người phân tâm thì có khả năng sẽ bị thương.

Bất tử chi thân là khiến bản thân đứng ở thế bất bại, trước mưu tính bất bại sau mưu tính thắng lợi, đây chính là tư tưởng hạch tâm của Tôn Tử binh pháp.

Tôn Tử lão nhân gia ngài đã sớm biết mưu thắng không nằm ở chính mình, chính mình dù làm tốt đến đâu, nếu địch nhân làm tốt y hệt như ngươi, vậy thắng bại vẫn như cũ là bất khả tri.

Chỉ có chính mình làm rất tốt, địch nhân sai lầm, mới có thể thắng lợi.

Làm thế nào để chính mình làm tốt, khiến địch nhân sai lầm chính là kiến thức hạch tâm của Tôn Tử binh pháp.

Tình huống hiện tại chính là Hư có thể kéo địch nhân vào cuộc chiến lâu dài, tiêu hao tinh thần của địch nhân, chờ đợi địch nhân lộ ra sơ hở, đến lúc đó hắn có thể tuyệt địa phản kích.

Thắng bại không phải chỉ nằm ở kiếm pháp, cũng nằm ở tố chất thân thể.

Hư tuy rằng trên người không ngừng xuất hiện vết thương, nhưng hắn tự tin nghĩ: Thắng bại của chiến đấu đã được quyết định từ trước khi bắt đầu, bất tử chi thân nhất định sẽ thắng.

Bất tử chi thân của Hư đánh không lại chiến thuật biển người, nhưng nếu địch nhân chỉ có hai người, hắn có tự tin có thể mài chết đối phương.

Chương 3130

Nếu đối phương là hai mươi người, vậy Hư cũng không có tự tin như vậy.

Đánh lâu dài, Đỗ Lan mang đến hạt dưa đậu phộng nước khoáng, đương nhiên cũng mang đến tinh thể làm cho bất tử chi thân mất hiệu lực.

Đây là hắn mượn từ trong tay lão cha của Thần Nhạc Kagura, nhưng tịnh không có ngay từ đầu đã lấy ra dùng, mà là xem tình huống trước.

Nếu Ngân Thời và Cao Sam Tấn Trợ có thể đánh bại đối phương, vậy thủy tinh sẽ không cần dùng đến.

Quế cũng không cùng Đỗ Lan nói nhảm, tuy rằng võ sĩ đao của mình đã có vết nứt, nhưng dù là đoạn đao cũng giống nhau có thể chiến đấu.

Lại là tam anh chiến Lữ Bố, chiến đấu phi thường kịch liệt, đáng tiếc ở hoàn cảnh này, Quế tên tiểu thiên tài bạo phá này không có đất dụng võ, chỉ có thể đánh phối hợp.

Là người yếu nhất trong ba người, luôn bị Hư nhắm vào.

Nhưng Quế cũng không quan tâm, hắn đã làm tốt chuẩn bị hy sinh chính mình, nếu hy sinh chính mình có thể sáng tạo cơ hội cho đồng đội, như vậy hết thảy đều là đáng giá.

Đỗ Lan nhìn bốn người đánh nhau leng keng đang đang, thầm nghĩ thời đại vũ trụ cuối cùng vẫn là phải dùng vũ khí lạnh, quả nhiên là bởi vì vũ khí lạnh mới có thể đưa cả địch và ta vào cùng một ống kính.

Nếu là vũ khí nóng, cách mấy trăm mét mấy ngàn mét xạ kích, địch ngã song phương sẽ không cách nào cùng khung hình.

Cho nên dù là Gundam cũng phải cận chiến, cũng phải cầm quang kiếm áp sát mặt.

Rất nhiều tác phẩm khoa huyễn vì tính hợp lý của cận chiến sẽ gia tăng tính hợp lý, ví dụ như hạt trong Gundam, hộ giáp trong Dune, Thần Lực Force trong Star Wars, đều cần để khoảng cách địch ta kéo gần, đầu tiên chính là phải làm cho viễn trình vũ khí vô hiệu.

Sau đó liền có thể hợp tình hợp lý mà cận chiến, kỳ thực chính là muốn cho khán giả phải nhìn thấy một kẻ địch cụ thể, như vậy mới có cảm giác thay thế đại nhập cảm.

Nếu không có địch nhân, nhìn không thấy địch nhân, khán giả sẽ rất khó cảm nhận được nhân vật chính rốt cuộc là vì cái gì mà chiến đấu, hơn nữa cũng không cách nào hiểu rõ ý tưởng của địch nhân, không thể lý giải ý tưởng của địch nhân sẽ làm cho người ta cảm thấy nhân vật chính cũng chẳng ra làm sao.

Kéo gần quan hệ địch ta, đem lý niệm của hai bên đều bày ra, cho dù khán giả không thích nhân vật chính, cũng có thể đi thích phản diện, cứ như vậy là thu hút càng nhiều khán giả rồi.

Cho nên một tác phẩm muốn hấp dẫn càng nhiều khán giả, kéo gần địch ta là đơn giản nhất, địch ta chính là hai bộ lý luận, khán giả có thể chọn lựa cái mình thích.

Nếu khoảng cách quá xa, không cách nào bày ra lý niệm của địch nhân, chỉ có lý niệm của nhân vật chính thì sẽ không cách nào hấp dẫn càng nhiều khán giả.

Đem hai cái lý niệm ép vào trong một không gian đối kháng, không những hấp dẫn càng nhiều khán giả, hai cái lý niệm thông qua đối lập cũng có thể càng thêm rõ ràng.

Quần áo trên người Hư đã rách nát, nhưng hắn chính là bất tử, chiến đấu đã tiến hành nửa ngày, Quế đã rất mệt mỏi.

Hắn lui về phía sau, ngươi lui xuống trước đi.

Cao Sam Tấn Trợ nói.

Ngân Thời tuy rằng không có trực tiếp như vậy, lại cũng nói: Ngươi đi nghỉ ngơi trước.

Quế chỉ có thể lui xuống, liền nghe được Đỗ Lan nói với hắn: Muốn đi toilet sao.

Bên tay trái.

Cứ như là nhà của mình vậy.

Quế cạn lời, hắn không phải muốn đi toilet, là thể lực chống đỡ hết nổi.

Bất quá hiện tại xác thực cần đi nghỉ ngơi một chút: Ta cũng không phải đi toilet, chỉ là đi rửa cái mặt.

Rẽ trái đi toilet, đến cũng đến rồi, thả lỏng chính mình một chút trước.

Đánh lâu dài xác thực mệt, sau khi đi toilet xong, Quế lại tìm căn tin, bụng đói rồi.

Cho một phần mì Ramen.

Quế nói.

Khách nhân, ngài là tới chiến đấu mà, mở luồng đi ăn cơm không thành vấn đề sao.

Ông chủ căn tin hỏi.

Không ăn no cơm làm sao đánh nhau.

Quế nói: Ta cũng không giống bọn họ đều đã tiến hành cường hóa, ăn no nghỉ ngơi tốt, mới có thể tiếp tục chiến đấu.

Nói có đạo lý, một phần mì Ramen.

Ông chủ căn tin khẳng định là nhân viên thuê ngoài, hoàn toàn không nể mặt Hư vị lãnh đạo này.

Ăn xong mì, Quế có chút buồn ngủ, liền đi ký túc xá ngủ một lát, chờ đến khi khôi phục tinh lực mới trở lại chiến trường.

Chỉ thấy ba người vẫn như cũ là kiếm quang chớp động, đao ảnh trùng trùng.

Hư đã cởi áo khoác, nhưng trên người vẫn như cũ không có vết thương, ngược lại trên người Ngân Thời và Cao Sam Tấn Trợ xuất hiện vết thương, hiển nhiên tinh thần của hai người đã bắt đầu phân tâm, cho Hư cơ hội để lợi dụng.

Quế nghỉ ngơi tốt rồi, nhưng chiến đấu lực của hắn vẫn như cũ là yếu nhất.

Đỗ Lan nói: Ngươi đây cũng không phải là đi toilet một cái, còn ăn bữa cơm, ngủ trưa một giấc, sau đó còn tắm rửa thay quần áo, thế này thì có chút quá phận rồi.

Đây đều là vì thắng lợi của chiến đấu, duy trì trạng thái tốt đẹp là cần thiết.

Quế nói: Đây chính là chiến tranh lâu dài.

Tình huống không ổn lắm, nguyên khí của Ngân Thời không cách nào tiêu diệt toàn bộ tế bào của Hư, cho nên vẫn có thể tiếp tục phục sinh.

Cao Sam Tấn Trợ biến dị cũng hết cách sản sinh chiến đấu lực mạnh hơn, ngược lại tiêu hao rất nhiều thể lực, để Hư nắm lấy cơ hội.

Tuy rằng Hư rất yếu, nhưng bất tử chi thân xác thực kháng đòn.

Đỗ Lan nói: Cho nên cần biện pháp khắc chế.

Ngươi có sao.

Có.

Đỗ Lan trong nháy mắt biến thành Sỉ Lạp A Mộng Doraemon, nói: Khắc tinh của bất tử chi thân, độc dược sinh mệnh long mạch, chỉ cần đem cái tinh thể này đâm vào thân thể đối phương, lập tức là có thể phá hoại bất tử chi thân của đối phương.

Thứ này là.

Đây là phụ thân của Thần Nhạc trong lúc mạo hiểm ở vũ trụ phát hiện ra một loại khoáng thạch hiếm có, cũng là do long mạch sinh sản mà thành, kiến huyết phong hầu.

Đỗ Lan nói: Chỉ cần sử dụng thứ này, chiến đấu lập tức kết thúc.

Còn có loại này đồ vật.

Mọi người đều nghe được thanh âm của Đỗ Lan, ngay cả Hư cũng là vẻ mặt kinh ngạc, hiển nhiên là chưa từng nghe nói bất tử chi thân của mình còn có khắc tinh, sống mấy ngàn năm cũng chưa từng nghe nói qua.

Nhất định là lừa người, Hư mới không tin bất tử chi thân của mình có nhược điểm, dù sao sống mấy ngàn năm đều chưa từng gặp qua.

Nhưng đây chính là cực hạn của con người, mấy ngàn năm tính là gì.

Mấy trăm cái tinh cầu lại tính là gì.

Đối với vũ trụ mà nói, thời gian càng dài dằng dặc, tinh cầu càng là đông đảo.

Hư hiểu biết vũ trụ chỉ là một không gian nhỏ bé, mà bên ngoài không gian nhỏ bé còn có không gian vị trí to lớn hơn, là thứ hắn hoàn toàn không biết gì cả.

Cho nên có bất tử chi thân, thì sẽ có khắc tinh của bất tử chi thân.

Điều này có chút không công bằng, Hư tuy rằng không tin, nhưng vẫn sẽ lo lắng, dù sao hắn cũng biết sự hiểu biết của mình đối với vũ trụ rất nhỏ.

Nhưng hắn không thể đi tìm hiểu, vừa tìm hiểu thì giá trị quan của chính mình sẽ phải vỡ nát, nhân cách mới sẽ toát ra.

Vừa mở ra thông đạo tin tức, sẽ biết trên thế giới này có rất nhiều người tốt, không chỉ là người xấu, như vậy cơ sở hủy diệt thế giới của hắn sẽ bị sụp đổ.

Mấy ngàn năm, chưa bao giờ biết bất tử chi thân thế mà còn có khắc tinh, tuy rằng không tin, nhưng Hư vẫn như cũ chột dạ, bởi vì hắn biết rõ sự hiểu biết của mình đối với vũ trụ là rất có hạn, vẫn luôn ở trong kén tin tức của chính mình, không biết bên ngoài nhật tân nguyệt dị.

Một loại năng lực bất tử tồn tại mấy ngàn năm, bị người nghiên cứu thấu triệt, tìm được phương pháp phá giải là rất bình thường.

Cho nên mới nói không có sức mạnh nào là có thể vĩnh viễn cường đại, đều có một ngày bị nghiên cứu thấu triệt.

Cho nên Đỗ Lan đột nhiên nói có biện pháp khắc chế, là rất có sức thuyết phục.

Có thứ đó thì lấy ra đi.

Quế nói, chiến đấu đã kéo dài thời gian quá dài, tiếp tục kéo dài, đối với bọn họ rất bất lợi.

Có thể thì có thể, nhưng sau khi đánh bại Hư, các ngươi sẽ như thế nào.

Đỗ Lan hỏi.

Loại chuyện này chờ sau khi đánh bại Hư rồi hãy nói, chuyện sau này để sau này nói.

Quế tỏ vẻ bọn họ phải thực tế một chút.

Người không lo xa tất có buồn gần.

Đỗ Lan nói: Hư bại, chính là nội chiến bắt đầu, vũ trụ sẽ trở nên càng thêm phân loạn, các ngươi làm tốt chuẩn bị tâm lý chưa.

Vậy cũng phải để sau này nói, trước tiên đem thứ khắc chế Hư giao ra đây.

Tình huống trước mắt căn bản không có thời gian suy nghĩ những thứ có hay không kia, chỉ có thắng lợi mới là quan trọng nhất.

Đỗ Lan đem tinh thể màu xanh lục giao cho Quế.

Quế không nói hai lời quay trở lại chiến trường, ba người lần nữa hình thành thế bao vây.

Mọi người đều biết hiện tại phải tìm kiếm cơ hội, chỉ cần đem tinh thể đâm vào thân thể đối phương, đối phương sẽ không còn tự chữa lành nữa.

Đây là cơ hội duy nhất, ba người lần nữa bộc phát đấu chí cường lực.

Hư cảm giác được một tia sợ hãi, Địch Áo một bên xem kịch cũng là vẻ mặt nghiêm túc, hiển nhiên nhớ tới ký ức chính mình bị Ba Văn Khí Công khắc chế.

Năm đó hắn đeo lên mặt nạ đá quỷ trở thành hấp huyết quỷ, vốn dĩ cho rằng chỉ cần tránh đi thái dương là vạn sự đại cát, vạn lần không ngờ tới Jojo sẽ học được sức mạnh giống như thái dương, chính mình suýt chút nữa bị đánh chết.

Sức mạnh luôn sẽ bị nghiên cứu thấu, sau đó sẽ xuất hiện cục diện lấy nhỏ thắng lớn, lấy yếu thắng mạnh, điều này rất xấu hổ.

Địch Áo hiện tại sở hữu năng lực Thế Thân Stand, nhưng năng lực Thế Thân bản thân đã không hiểu ra sao, chính hắn cũng không biết là nguyên lý gì, hoàn toàn không hiểu rõ, cho nên cũng không thể quá tự tin cho rằng thời gian tạm dừng là không thể phá vỡ.

Chương 3131

Sự thật chính là cuối cùng xuất hiện năng lực thời gian tạm dừng mạnh hơn hắn, Địch Áo cuối cùng lại bị nghịch chuyển.

Đương nhiên nếu Địch Áo có thể thống hợp thủ hạ, tập trung binh lực ưu thế, như vậy trước khi ba đời Jojo giác tỉnh là có thể tiêu diệt hắn.

Nếu chỉ dựa vào siêu năng lực của chính mình, như vậy một khi bị nghiên cứu thấu triệt, thì xong đời.

Trước mắt Hư chính là lúng túng như vậy, bất tử chi thân là sức mạnh bất bại của hắn, hiện tại lại bị khắc chế.

Khi thủy tinh đâm vào thân thể hắn, tuy rằng chỉ là một đoạn nhỏ, căn bản không phải vết thương trí mạng, nhưng Hư lại sợ hãi phát hiện không cách nào tự lành, bất tử chi thân của mình thực sự bị phá rồi.

Ai nha, xem ra thân thể của ngươi không cách nào tự lành.

Quế vừa nhìn liền lập tức trào phúng, ảnh hưởng tâm trí đối phương.

Hư hiện tại muốn trốn, nhưng trốn không thoát, ác mộng lại trở về: Tại sao luôn là như vậy.

Tại sao thế giới tà ác như vậy, lại không cách nào bị hủy diệt.

Bởi vì tài năng và phẩm đức không có quan hệ gì, công nghệ cao không có nghĩa là đạo đức cao, đem tài và đức liên hệ với nhau, hơn nữa cho rằng tài năng càng cao phẩm đức càng cao, chỉ là ảo tưởng không thực tế.

Tài năng cao, lại chỉ vì mình mưu lợi nhiều vô số kể.

Cho nên thế giới tà ác và không cách nào hủy diệt cũng là hoàn toàn bình thường, có ai nói cho ngươi tà ác nhất định sẽ bị đánh bại.

Đỗ Lan tỏ vẻ Hư đều mấy ngàn tuổi, thế mà còn ngây thơ như vậy: Hơn nữa, ngươi không phải cũng rất tà ác sao.

Không phải cũng sống mấy ngàn năm.

Hư rất tức giận, hắn làm sao lại tà ác rồi.

Rõ ràng tà ác là cái thế giới này.

Đáng tiếc thế giới không cách nào mở miệng, nếu thế giới có thể mở miệng khẳng định sẽ nói ngươi mới tà ác, cả nhà ngươi đều tà ác.

Cuối cùng quyết định sinh tồn tịnh không phải chính nghĩa và tà ác, mà là năng lực.

Mà một loại sức mạnh muốn lâu dài, thì cần thiết phải là chính nghĩa.

Đơn giản, chính xác, trường cửu, đây là thứ sức mạnh không cách nào bảo đảm.

Chỉ cần có tài năng, cho dù là vì mình mưu lợi, người khác cũng có thể uống chút canh, mọi người liền có thể nhẫn nại đối phương.

Nếu một người không có năng lực, còn muốn vì mình mưu lợi, mọi người chỉ có thể chịu tổn thất, ngay cả canh cũng uống không đến, như vậy người này rất nhanh sẽ biến mất.

Máu của ngươi có thể làm cho người ta trường thọ, cho nên ngươi trở thành thủ lĩnh của Thiên Đạo Chúng.

Cái vũ trụ này nuôi sống tất cả mọi người, thì mọi người khẳng định đều sẽ duy trì thế giới.

Đỗ Lan nói.

Xấu xí a, quả nhiên tất cả mọi người đều là ích kỷ, chỉ biết từ góc độ của chính mình truy tìm lợi ích, chỉ cần có lợi ích, tôn nghiêm, chân tướng đều có thể vứt bỏ, vì lợi ích, liền có thể nhẫn nại chính mình chịu bóc lột, liền có thể nhẫn nại chính mình chịu áp bức, chỉ cần cho một ít lợi ích nhỏ nhoi là có thể đổi lấy tôn nghiêm, con người cứ như là dòi bọ vậy xấu xí.

Hư phẫn nộ nói: Xấu xí, thô bỉ, ghê tởm.

Nô lệ vì sao không lật đổ chủ nô.

Tá điền vì sao không lật đổ địa chủ.

Kỳ thực nô lệ từng phản kháng chủ nô, tá điền cũng từng phản đối địa chủ, nhưng sau khi phản kháng, vẫn như cũ là chủ nô và địa chủ, sức sản xuất lúc đó chỉ có thể duy trì phương thức sản xuất như vậy.

Đây là tính cục hạn của nhân loại, dù sao xã hội cần phải có người có năng lực, có tài nguyên duy trì phát triển, cần làm những điều chỉnh nghịch chu kỳ.

Phẩm đức không phải điều kiện tất yếu để phát triển.

Hư phẫn nộ có thể lý giải, nhưng hắn rõ ràng xem nhẹ tính cục hạn của sinh mệnh.

Ngân Thời nói: Nhưng nhân loại vẫn như cũ có thiện lương, chính trực và tốt đẹp, ngươi xem nhẹ những thứ này, chỉ nhìn thấy tà ác, đây chính là nguyên nhân ngươi thất bại.

Hắn sẽ không dao động, bạo khí xuất đao, xuyên thủng thân thể Hư.

Lần này thật sự là trọng thương, bởi vì năng lực tự chữa lành đã không cách nào khởi hiệu.

Các ngươi không có khả năng giết chết ta, chỉ cần long mạch không hủy, ta sớm muộn sẽ chuyển thế trở lại, cái thế giới tà ác này tất nhiên sẽ bị hủy diệt.

Sẽ không để ngươi thực hiện được đâu.

Linh hồn Ngân Thời kiên định nói.

Tuy rằng không cam lòng, nhưng Hư vẫn là bị tiêu diệt, đương nhiên không chết hẳn, chỉ là nhân cách biến mất, thân thể trở về long mạch.

Thắng lợi, nhưng đây không phải đồng thoại, Cao Sam Tấn Trợ lập tức nói: Như vậy từ giờ trở đi, chúng ta lại là kẻ địch.

Lần sau gặp lại, rửa sạch cổ đi.

Mặc kệ ngươi có mục đích tà ác gì, đều sẽ không thực hiện được.

Quế nói.

Lộ tuyến không giống nhau, chú định phải khai chiến.

Sau khi lễ băng nhạc hoại, võ sĩ ngày xưa phải xác định lại quyền hợp pháp, một lần nữa tìm được đối tượng hiệu trung, đơn giản mà nói chính là cần chuyển hình.

Lộ tuyến chuyển hình khác nhau tất nhiên sẽ nảy sinh xung đột.

Trước kia bọn họ hiệu trung với Phiên chủ, Phiên chủ hiệu trung với Mạc phủ, Mạc phủ trên lý thuyết hiệu trung với Thiên hoàng.

Tính hợp pháp của võ sĩ cũng rất ổn định, chính là đến từ Thiên hoàng.

Nhưng nương theo Thiên Nhân hàng lâm, hết thảy đều thay đổi.

Sự thống trị của Mạc phủ bị đánh vỡ, Phiên chủ, võ sĩ đều rung chuyển.

Hết thảy đều là hỗn độn.

Sau khi Mạc phủ thất bại, còn muốn phế phiên trí huyện, đến lúc đó chính là đầu thành biến ảo cờ đại vương, rất nhiều quý tộc và võ sĩ cao cấp có thể trực tiếp biến thành quan viên, sau đó lợi dụng ưu thế địa duyên phát triển tập đoàn.

Võ sĩ hàn môn con nhà nghèo thì có thể tham quân, cũng có thông đạo thăng tiến nhất định.

Trước khi phế phiên trí huyện, Phiên chủ là huyết thống truyền thừa.

Mà quan viên trong huyện thì không phải huyết thống, có thể thông qua thành tích đạt được tấn thăng, kỳ thực chính là cho một chút chức vị cho võ sĩ tầng dưới chót.

Đáng tiếc những chức vị này cũng là có hạn, một cái củ cải một cái hố.

Quan cao chí quan trọng yếu vẫn như cũ là huyết thống, võ sĩ bình thường căn bản không có khả năng với tới.

Cho nên đám người Ngân Thời vẫn là phải tiếp tục chiến đấu, nội chiến không thể tránh được, võ sĩ hàn môn khẳng định phải mượn nhờ công nghệ Thiên Nhân lấy được địa vị mới của chính mình mới chịu thôi, lại là một trận phân tranh.

Tuy rằng đánh bại Hư, nhưng vũ trụ vẫn sẽ phi thường náo nhiệt.

Cao Sam Tấn Trợ quyết định tiếp tục mượn dùng sức mạnh Thiên Nhân phát động đòn trí mạng đối với Mạc phủ, muốn cho thế giới nhìn xem sức mạnh của mình.

Các Phiên chủ nhìn thấy Mạc phủ hủy diệt, sẽ lấy ra một ít vị trí lôi kéo võ sĩ hàn môn, phế phiên trí huyện cũng là tất nhiên sẽ bạo phát.

Bởi vì Phiên chủ không muốn phế phiên trí huyện sẽ trở thành địch nhân mới sau Mạc phủ.

Hư bị đánh bại, nhưng hắn còn có thể chuyển thế, bất quá nhân cách lần tới như thế nào thì không xác định.

Cho dù nhân cách mới vẫn là muốn hủy diệt thế giới, cũng không nhất định có vận khí tốt như vậy.

Dù sao có kinh nghiệm lần này, Thiên Đạo Chúng cũng sẽ không lại mạo nhiên trộm máu, sự giám sát đối với hắn khẳng định sẽ càng hoàn bị.

Đương nhiên sau khi chuyển sinh, Hư cũng có khả năng gặp được người tốt, dù sao hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển, có thể đi khắp nơi, chỉ cần không ở lại một chỗ, người khác cũng không biết hắn là trường sinh bất lão.

Ngược lại tình huống của Địa Cầu tịnh không lạc quan, đảo Mạc vẫn đang tiếp tục, võ sĩ hàn môn vẫn là không có một lối ra ổn định, tính hợp pháp của võ sĩ còn chưa xác định, cho nên đấu tranh khẳng định phải tiếp tục, bọn họ phải tìm được lối ra.

Ngân Thời, Quế, Cao Sam Tấn Trợ ba người vẫn là phải đi những con đường khác nhau, báo thù hợp tác chỉ là ngắn ngủi, lý niệm bất hợp mới là trí mạng.

Thiên Nhân gây sức ép đối với Địa Cầu cũng không kết thúc, mâu thuẫn giữa các Thiên Nhân cũng không giải quyết, có thể nói là cái này tiếp nối cái kia.

Hư chết, Thiên Đạo Chúng cũng mất đi sự tín nhiệm của mọi người, bọn họ tuy rằng là bị khống chế, nhưng dẫn bạo tinh cầu cũng là sự thật.

Mất đi Thiên Đạo Chúng, vũ trụ cũng tiến vào thời đại lễ băng nhạc hoại, mọi người đều muốn độc chiếm vị trí đầu, trở thành người chế định chế độ vũ trụ, thì khẳng định thiếu không được chiến đấu.

Chương 3132

Bất quá vũ trụ loạn, đối với Địa Cầu mà nói là một lần cơ hội, bởi vì Thiên Nhân không có dư lực áp chế Địa Cầu nữa, trong khoảng thời gian này, Địa Cầu nếu có thể nhanh chóng thành lập ưu thế của mình trong khu vực, là có thể trở thành một sức mạnh không thể thiếu.

Lúc này trước mặt Tướng quân bày một cái nghị án Phế phiên trí huyện.

Phiên, Võ sĩ đạo đều là cách chơi của võ sĩ, võ sĩ hiệu trung Phiên chủ, Phiên chủ hiệu trung Tướng quân, Tướng quân hiệu trung Thiên hoàng, mọi người đều là dựa vào huyết thống kéo dài.

Tuy nói có thể thông qua kiếm đạo quán trở thành võ sĩ, nhưng cũng giống như tham gia khoa cử, có ngưỡng cửa.

Muốn vào kiếm đạo quán, đầu tiên phải có tiền, sau đó còn phải trải qua sự thừa nhận của võ sĩ cấp cao, sau khi thỏa mãn những điều kiện này, võ sĩ mới có thể đi bên phía Phiên chủ hiệu lực.

Phế phiên trí huyện, kỳ thực chính là thay đổi con đường thăng tiến của võ sĩ, đánh vỡ sự lũng đoạn của võ sĩ cấp cao, Phiên chủ đối với địa phương.

Đem huyết thống truyền thừa thay đổi thành khảo hạch chính tích, như vậy càng nhiều hàn môn có thể có cơ hội.

Đương nhiên võ sĩ cấp cao và Phiên chủ là phải nắm giữ chức vụ chủ yếu trong huyện trước tiên, chỉ chừa lại rất ít chức vụ cho võ sĩ cấp thấp.

Chức vụ là không đủ, cho nên ngày sau mới có thể khuếch trương.

Bởi vì võ sĩ cấp cao và Phiên chủ chuyển hóa thành nghị viên và tài phiệt không muốn chia lợi ích của mình, chỉ có thể cướp đoạt lợi ích của người khác.

Thế là có chiến tranh Nhật Nga, về mặt quân sự mà nói là Nhật Bản thắng, nhưng về mặt kinh tế mà nói Nhật Bản thua.

Thế là mới có thời đại Taisho Đại Chính, bởi vì trên kinh tế không cách nào khuếch trương, cho nên trong ngắn hạn võ sĩ cấp cao và Phiên chủ nhượng lại một bộ phận lợi ích, dù sao bọn họ nếu không nhượng lại, trong nước lại sẽ dẫn phát bất mãn.

Tiếp theo chính là quân đội đề thăng, bởi vì thắng lợi quân sự, khiến cho quân đội có càng nhiều quyền lên tiếng, quân đội trở thành lựa chọn thăng tiến tốt nhất, tiếp theo chiến tranh đối ngoại lớn hơn bắt đầu.

Sau đó Võ sĩ đạo liền đi lên con đường không lối về, thẳng đến sau khi quân đội thất bại trực tiếp bị bán đứng, mà nghị hội và tài phiệt do võ sĩ cấp cao cùng Phiên chủ tạo thành vẫn như cũ vững như lão cẩu.

Vì để bảo đảm liên minh giữa bọn họ, bọn họ cần thiết định kỳ đi tế bái chiến phạm, chính là nói mọi người đều không sạch sẽ, sau đó sắp xếp chỗ ngồi ở bên trong.

Điều này cũng giống như sĩ đại phu, người bình thường tiến vào sĩ đại phu cần mạo tịch giả mạo hộ tịch, mà sĩ đại phu trong nhà có uyên nguyên ít nhiều đều thu tiền của người bình thường, mọi người đều là có nguyên tội, cho nên ai cũng không bán đứng ai.

Tế bái chiến phạm cũng là đạo lý này, trên người mọi người đều có tội, như vậy mọi người liền cùng nhau hợp tác.

Nếu có sản nghiệp mới nổi xuất hiện, cũng phải đi tế bái, đây chính là nộp giấy thông hành đầu danh trạng.

Lâm Xung muốn lên Lương Sơn, cũng không phải tùy tiện lên, phải xuống núi giết mấy người nộp đầu danh trạng.

Không nộp, người Lương Sơn không tin Lâm Xung.

Không bái chiến phạm, thế lực cũ chuyển biến từ võ sĩ cấp cao và Phiên chủ không cách nào tín nhiệm người mới.

Đương nhiên có một vấn đề, đó chính là nếu bọn họ vẫn luôn dựa vào Mỹ đế, vậy bái chiến phạm thì cứ bái đi, dù sao Mỹ đế mới là thị trường lớn nhất và người cung cấp kỹ thuật cho bọn họ.

Nếu Mỹ đế có thể vẫn luôn cường đại, vậy thế lực cũ căn bản không cần thay đổi.

Vấn đề là lịch sử không có kết thúc, nguyên tội trên người bọn họ thật sự thành nguyên tội rồi.

Cứ như Lâm Xung lên Lương Sơn, kết quả lão đại Lương Sơn từ Tiều Cái biến thành thân thuộc của người bị Lâm Xung giết chết, chuyện này chẳng phải xấu hổ sao.

Vậy đầu danh trạng của Lâm Xung không những không có trợ giúp, ngược lại trở thành trở ngại lớn nhất tiến vào Lương Sơn.

Thế lực cũ Nhật Bản cũng là như thế, bái chiến phạm xác thực là biện pháp tốt để ổn định nội bộ, nhưng hoàn cảnh bên ngoài lại đang thay đổi.

Hành vi bái chiến phạm của bọn họ không những không có trợ giúp, ngược lại trở thành trở ngại.

Lúc này sẽ có một bộ phận người muốn thành lập một tế đàn mới, sẽ nói ta là sạch sẽ, tổ tiên ta cũng không tham gia chiến tranh.

Nghị hội và tài phiệt sẽ phân liệt thành ba bộ phận, một bộ phận tiếp tục bái chiến phạm, một bộ phận không đi bái, một bộ phận là người không đi nhưng gửi tế phẩm.

Sẽ tiến hành đấu tranh kịch liệt, cho nên bái chiến phạm kỳ thực là thủ đoạn khống chế đối nội của bọn họ.

Nhưng theo thời đại biến hóa, loại thủ đoạn khống chế này sẽ xuất hiện vấn đề lớn, phân liệt là tất nhiên, thậm chí có thể nói bị đào thải cũng là tất nhiên.

Sau đó nội bộ Nhật Bản lại sẽ tìm kiếm tế đàn mới, lại sẽ tiếp tục tranh đấu.

Mà đấu tới đấu lui, kỳ thực vẫn là đám người kia, bọn họ từ thời đại Mạc phủ đã tồn tại, võ sĩ cấp cao và Phiên chủ, sau khi phế phiên trí huyện, chuyển biến thành nghị hội và tập đoàn, Mạc phủ cũng biến thành nghị hội, nhưng bản chất tịnh không có thay đổi gì.

Trước kia bọn họ thông qua Võ sĩ đạo tiến hành đoàn kết, hiện tại thì là thông qua bái chiến phạm tiến hành đoàn kết.

Chờ đến khi bái chiến phạm không cách nào đoàn kết, phỏng chừng cũng chỉ còn lại cách chơi Khiển Đường Sứ Sứ giả được phái sang nhà Đường, thông qua triều cống đạt được quyền hợp pháp, lịch sử đi một vòng tròn, rất có thể sẽ trở lại nguyên điểm.

Đây cũng là vấn đề quyền hợp pháp, Mạc phủ khẳng định sẽ không trở lại, nghị hội là nơi càng dễ dàng để các võ sĩ cấp cao và Phiên chủ mặc cả, tốt hơn Mạc phủ nhiều.

Đương nhiên cũng không chỉ Nhật Bản như thế, Hy Lạp cổ đại, La Mã cổ đại đều giống nhau.

La Mã trước khi tiến vào đế chế, cũng chỉ là liên hợp thể của các bộ lạc khu vực khác nhau.

Hy Lạp cổ đại cũng giống như vậy, nghị hội chính là nơi đại biểu bộ lạc tranh đoạt chính sách và lợi ích, ngay từ đầu đã không phải vì quy hoạch cả quốc gia, chỉ là vì lợi ích khu vực của mình.

Nếu có thể từ bên ngoài cướp được lợi ích, như vậy hết thảy đều tốt, mọi người cũng sẽ không quá đối kháng, bởi vì mọi người đều có lợi ích, nhiều một chút ít một chút mà thôi.

Một khi không cướp được lợi ích, vậy nghị hội cũng không có tác dụng gì, nên đánh thế nào thì đánh thế ấy, chính là bộ lạc phái ra kẻ giỏi đánh nhất đi tranh thủ lợi ích.

Nghị hội ngay từ đầu chính là một nơi như vậy, một khi quốc gia gặp được vấn đề, mọi người đều sẽ bảo vệ lợi ích của mình trước, mà sẽ không phải quốc gia gặp nạn thất phu hữu trách.

Từ đầu đã không có cách nói này, trước kia không có, sau này cũng không có.

Chờ đến khi quốc gia thật sự xong đời, sẽ có hai khả năng, một là phân liệt, hai là xuất hiện bạo quân.

Đến lúc đó công dân khẳng định chịu không nổi, bọn họ sẽ chọn một người đi ra dẫn dắt bọn họ tiếp tục khuếch trương, bỏ qua phương thức không hiệu quả như nghị hội, trực tiếp do bạo quân phụ trách phân phối tài nguyên, khởi động cỗ máy chiến tranh.

Nghị hội không ra sức là bởi vì không cướp được tài nguyên, biện pháp giải quyết chính là đi cướp.

Công dân toàn lực ứng phó, chỉ cần cướp đoạt là được rồi, cướp được chính là lời.

Nhưng loại phương pháp này tịnh không thể lâu dài, Hy Lạp cổ đại và La Mã cổ đại kết quả đều là tiêu vong, không có khả năng vẫn luôn dựa vào tài nguyên bên ngoài duy trì ổn định nội bộ.

Nhưng thân hào nông thôn trong nghị hội lại sẽ không vì quốc gia xuất mưu bày kế, bởi vì mục đích tồn tại của nghị hội không phải là vì ván cờ chung của toàn quốc.

Cho nên Nhật Bản phái Khiển Đường Sứ, thông qua bế quan tỏa cảng khống chế và mậu dịch với nước lớn để đè ép kinh tế trong nước, là con đường thứ ba ngoài khuếch trương và phân liệt.

Nước nhỏ sử dụng chế độ nghị hội đều có thể thử xem, đây cũng là nguyên nhân vạn quốc lai triều.

Không phải bởi vì nước lớn giỏi giang bao nhiêu, mà là bởi vì nước nhỏ thông qua triều cống khống chế nội bộ, là nhu cầu nội sinh của nước nhỏ, đây cũng là bản chất của khu vực văn hóa Nho gia, không phải khuếch trương, không phải phân liệt, là khống chế đối nội.

Đối với một quốc gia, làm thế nào giải quyết hỗn loạn nội bộ, làm thế nào để các thế lực khác nhau an an ổn ổn, là vấn đề lớn.

Trong thành bang nho nhỏ đều có ba cỗ thế lực, nội bộ cũng là tranh quyền đoạt lợi, có thể nói miếu nhỏ gió lớn, ao cạn vương bát nhiều.

Nhưng đây là một vấn đề thật sự cần giải quyết, nếu không thể giải quyết, thành bang sẽ không cách nào phát triển.

Hy Lạp cổ đại nội bộ có phái bình nguyên, phái hải ngạn, phái sơn địa.

La Mã cổ đại có người Latin, người Sabine, người Etruscan.

Ngay từ đầu bọn họ chỉ là thành bang nho nhỏ, La Mã cổ đại chỉ là kiến lập trên một sườn núi.

Hai huynh đệ bị đuổi ra khỏi bộ lạc ban đầu, sau đó hai người thảo luận nên xây dựng bộ lạc mới ở đâu, cuối cùng hai huynh đệ quyết định đếm chim, xem trên sườn núi nào kềnh kềnh nhiều, thì xây dựng thành bang ở đó.

Thế là kềnh kềnh trở thành một trong những biểu tượng của La Mã cổ đại.

Chương 3133

Sau khi thành lập thành bang, bọn họ đi ra ngoài cướp tiền cướp phụ nữ, cướp được phụ nữ của người Sabine.

Vậy người Sabine khẳng định không thể nhịn, thế là tới tiến công La Mã, song phương giới đấu đánh nhau giữa các giới trên nhóm không thể tách ra, lúc này là những phụ nữ bị cướp đi đi ra hô: Đừng đánh nữa.

Dùng cái này mới kết thúc tranh đấu của hai bên, sau đó người Sabine cũng gia nhập La Mã do người Latin thành lập.

Sau đó tiếp tục khuếch trương, người Etruscan cũng gia nhập tiến vào.

Ba bộ lạc có ân oán tình thù này hình thành La Mã cổ đại sơ khai nhất, ngay từ đầu bọn họ cũng là có quốc vương, nhưng người Latin liên tục xuất hiện mấy quốc vương, chèn ép hai bộ lạc còn lại, kết quả chính là quan hệ tam tộc tràn ngập nguy cơ, cuối cùng chỉ có thể buông tha quốc vương, hình thành chế độ Viện Nguyên Lão, cũng chính là đại biểu tam tộc ở trong nghị hội nói chuyện vì lợi ích bộ lạc của mình.

Hy Lạp cổ đại, thành bang Athens tình huống cũng không khác biệt lắm, ngay từ đầu đã có ba bộ tộc tranh đấu các kiểu, thế là triệu khai nghị hội tiến hành chia lợi.

Nghị hội chính là nơi để các tộc tranh đoạt lợi ích, nếu lợi ích không đủ thì làm sao bây giờ.

Khuếch trương, cướp đoạt lợi ích của người khác.

Cướp không được thì làm sao bây giờ.

Liền nếm thử thông qua huyết mạch để lũng đoạn lợi ích, người không có huyết thống không có tư cách chia lợi.

La Mã cổ đại chính là thuộc về cướp được, Hy Lạp cổ đại chính là thuộc về không cướp được.

Cướp được, địa bàn càng ngày càng lớn, cuối cùng tiến vào đế chế.

Không cướp được, không ngừng tăng cường huyết thống, cuối cùng thì vong.

Đáng tiếc đế chế La Mã cổ đại không có khoa cử duy trì, cuối cùng vẫn là ỷ lại quý tộc, mà quý tộc khẳng định khuynh hướng về Viện Nguyên Lão, có thể chia tiền trong Viện Nguyên Lão.

Nếu là Hoàng đế, Hoàng đế khẳng định phải thu thuế từ quý tộc.

Cho nên khi La Mã cổ đại đánh hạ toàn bộ đất đai có thể kiếm tiền xong, đối mặt với vùng đất man di bên ngoài căn bản không có lợi để kiếm, chỉ có thể phân liệt.

Nghị hội vốn dĩ không phải để thảo luận làm thế nào xây dựng quốc gia, mà là thảo luận làm thế nào mưu lợi cho khu vực của mình.

Lấy lợi ích của mình đi xây dựng vùng đất man hoang, bọn họ khẳng định không muốn làm.

Cho nên cướp đoạt lợi ích, kết quả cuối cùng chính là những gì có thể cướp đều cướp xong rồi.

Trên lưng ngựa đánh thiên hạ, không thể trên lưng ngựa trị thiên hạ, đạo lý rất đơn giản, nhưng muốn làm được rất khó.

Còn về sau khi chia gia sản, quý tộc đối mặt với mâu thuẫn trong lãnh địa thì làm sao bây giờ.

Đương nhiên là tiếp tục đánh giặc, đi cướp người khác.

Dù sao phân liệt rồi, chung quanh toàn là địch nhân, cướp được chính là lời, có tệ hơn nữa cũng có thể đi Thập Tự Chinh đông chinh, tóm lại sau khi chia gia sản, thì có rất nhiều địch nhân rồi.

Một đại quốc suy xét phát triển, suy xét phát triển thủy lợi, xây mới cầu đường, muốn chống đỡ ngoại địch, thì không thể dựa vào nghị hội.

Hiện tại có một vấn đề, nội bộ mỗi quốc gia đều có nhiều thế lực, nếu không khuếch trương, làm thế nào duy trì ổn định, làm thế nào mới có thể không rơi vào cảnh địa nội chiến.

Triều cống a, chỉ cần triều cống hướng đại quốc, là có thể đạt được tính hợp pháp, còn có thể thông qua mậu dịch nắm giữ tài nguyên ưu thế, áp chế mâu thuẫn nội bộ.

Đánh giặc không bằng triều cống.

Đánh giặc là vì khuếch trương, đem lợi ích của người khác chia cho bộ tộc nội bộ, vậy địch nhân khẳng định không đồng ý, khẳng định phải đấu tranh đến cùng.

Vì sao cương thổ của Đế quốc Nhật Bất Lạc Anh lớn như vậy, kết quả càng ngày càng nhỏ, thậm chí ngay cả minh hữu ban đầu cũng không giải quyết được.

Chính là bởi vì bọn họ không cách nào lôi kéo thế lực mới, chỉ có thể ưu tiên thế lực cũ.

Vậy mọi người đương nhiên không đồng ý, cho nên có sự kiện trà Boston.

Mỹ đế tỏ vẻ thuế ta vẫn đóng, lại không chiếm được đãi ngộ công bằng.

Chi bằng phản Đại Anh, đến lúc đó tự mình đi làm buôn bán với Đại Thanh.

Đại Anh cũng mặc kệ, dù sao ưu tiên chính mình, nếu không bộ tộc nội bộ của mình sẽ phải nháo phân liệt, căn bản không cách nào áp chế.

Kỳ thực Liên Xô cũ cũng giống vậy, vừa đổi chế độ nghị hội, đó chính là các nước gia minh cộng hòa nói chuyện vì lợi ích của mình, vậy mọi người cũng chỉ có thể chia gia sản, ai quản các ngươi những vùng đất man di này.

Vì lợi ích của mình đương nhiên không sai, nhưng một khi chỉ lo nghĩ cho chính mình, như vậy chính mình cũng sẽ không cách nào mượn dùng ưu thế của người khác.

Chỉ có thể tự mình đi đánh giặc khuếch trương, đáng tiếc quốc gia nào đánh giặc có thể luôn thắng đây.

Nếu có một quốc gia phát minh ra phương thức chiến tranh tất thắng, vậy nó đã sớm thống trị thế giới rồi.

Không có ai có thể luôn thắng lợi, cho nên đối ngoại khuếch trương luôn có một ngày thất bại, nghị hội sẽ suy xét chia gia sản.

Cho nên có vài người rất ngốc rất ngây thơ cho rằng khi Mỹ đế gặp được vấn đề, chỉ cần đoàn kết một lòng đánh một trận đối ngoại là được.

Lại chưa từng nghĩ tới người trong nghị hội suy xét chính là chia gia sản, bởi vì nghị hội từ đầu đã không phải suy xét làm thế nào dẫn dắt quốc gia đi ra khốn cảnh, mà là suy xét làm thế nào bảo đảm lợi ích khu vực của mình tối đa hóa.

Nếu không có lợi cho bộ tộc của mình sẽ không ủng hộ, thậm chí chia gia sản cũng không quan tâm, chia gia sản vừa lúc, chung quanh toàn bộ biến thành địch nhân, đến lúc đó cướp là xong chuyện.

Triều cống có một chỗ tốt, không cần đánh giặc cũng có thể đạt được lợi ích, chỉ cần có thể áp chế trong nước, chính mình là có thể trở thành lão đại trong nước.

Mạc phủ Tokugawa Đức Xuyên tỏ vẻ mình chỉ cần khống chế mậu dịch với Đại Thanh, trong nước sẽ một nhà độc đại.

Mãi cho đến khi Hắc Thuyền Black Ships tới, các Phiên chủ khác cũng bắt đầu mậu dịch đối ngoại, mới dần dần có năng lực đối kháng Mạc phủ Tokugawa.

Còn về Thiên Triều thượng quốc, đại quốc duy trì hệ thống triều cống không cần suy xét cái khác, chỉ cần suy xét hoàn thành mậu dịch là được.

Thông qua cải thổ quy lưu cải cách hành chính thay thế thổ ty bằng quan lại, tận lực đi đánh vỡ tình huống hội đồng hương, không ngừng ưu hóa quan hệ phân phối, làm cho càng nhiều người tham dự vào trong việc xây dựng quốc gia, cường đại nội bộ.

Hình thành tuần hoàn chính hướng giữa nước lớn và nước nhỏ, đến lúc đó nước nhỏ không cần thiết khuếch trương, nước lớn cũng không cần thiết chiến tranh đối ngoại, mọi người hòa khí sinh tài.

Đương nhiên chỉ cần nội bộ nước nhỏ giải quyết không được vấn đề nghị hội, khẳng định có cơ hội thì sẽ chiến tranh đối ngoại, nhưng nội bộ nước nhỏ cũng có thế lực khác nhau, có kẻ muốn khuếch trương, cũng có kẻ muốn triều cống, chung quy là có lựa chọn khác nhau, mạnh hơn nhiều so với việc một mực khuếch trương đối ngoại.

Đỗ Lan tỏ vẻ triều cống là thứ tốt, khống chế đối nội cũng là thứ tốt.

Bởi vì con người luôn sẽ ưu tiên lo nghĩ cho chính mình, người có thể khắc kỷ là số ít, đại bộ phận người là cần được quản.

Dùng một câu nói xưa, người chia làm ba loại, một loại là không quản cũng thành người, một loại là quản rồi mới thành người, một loại là quản rồi cũng không thành người.

Đại bộ phận người đều thuộc loại thứ hai, không quản không thành người.

Chỉ có rất ít người, không quản cũng thành người.

Khẳng định có người phản đối khống chế đối nội, ủng hộ ưu tiên lợi ích bộ tộc của mình, loại người này cũng sẽ không biến mất, nhưng muốn có được sự ủng hộ của mọi người, thì không thể ưu tiên bộ tộc của mình, cần thiết suy xét toàn cục.

Triều cống chính là con đường thứ hai ngoài khuếch trương và huyết thống, triều cống tịnh sẽ không nhìn huyết thống, chỉ cần tuân thủ quy tắc triều cống là được, mặc kệ là Yamatai Tà Mã Đài, hay là Mạc phủ Tokugawa, đều như nhau.

Khẳng định có người nghi hoặc vì sao đến thời kỳ nhà Minh sao đột nhiên lại không hòa thân nữa.

Rõ ràng trước kia hòa thân là hiện tượng phi thường thường thấy, kỳ thực chính là hòa thân bị triều cống quy mô lớn hơn thay thế.

Hòa thân căn bản không cách nào giúp đỡ nước nhỏ duy trì ổn định nội bộ, nhưng lợi ích có thể.

Trải qua các cuộc mậu dịch thời Tống, mậu dịch quốc tế đã rất thành thục, cho nên ở nhà Nguyên vẫn là hòa thân, nhưng đến nhà Minh thì không quan trọng nữa.

Đều là chế độ phát triển, đào thải hành vi lạc hậu.

Chương 3134

Trước kia cần hòa thân để bảo đảm quan hệ, nhưng sau này chỉ cần đàm phán hợp tác tốt là được, hoàn toàn không cần có càng nhiều thứ lung tung rối loạn.

Từ Đại Vũ bắt đầu, vẫn luôn đến hiện tại hệ thống triều cống vẫn như cũ đang vận chuyển, trong lúc đó nhiều lần hoàn thiện, tương lai còn sẽ tiếp tục tồn tại, bởi vì không phải đại quốc giỏi giang cỡ nào, là bởi vì nước nhỏ cần triều cống, cho nên đại quốc trở thành tảng đá dằn khoang ballast stone của triều cống, đó là trách nhiệm của đại quốc.

Tuy rằng Hư bại, nhưng Ngân Thời, Quế, Cao Sam Tấn Trợ vẫn như cũ là đối thủ, vẫn là phải tiếp tục chiến đấu, lịch sử sẽ không kết thúc.

Đảo Mạc, phế phiên trí huyện, đối ngoại khuếch trương. các loại sự tình còn phải tiếp tục.

Võ sĩ đạo đi hướng tiêu vong cũng là tất nhiên, bởi vì kết cấu xã hội không giống nhau.

Nhưng giai cấp sẽ không biến mất, bởi vì đảo Mạc, phế phiên trí huyện chính là xung đột giữa võ sĩ và võ sĩ, cùng bách tính không có quan hệ gì.

Cũng giống như trong tiểu thuyết AQ Chính Truyện, lão bách tính chỉ là khán khách tê liệt, tịnh không có tham dự vào cách mạng.

Chủ lực cách mạng chính là sĩ đại phu tầng dưới chót như AQ, cách mạng của bọn họ là tiến hành trong nội bộ sĩ đại phu, hoàn toàn là bình mới rượu cũ.

Võ sĩ cũng giống vậy, võ sĩ hàn môn đối kháng võ sĩ cấp cao, sau khi đánh thắng, vẫn như cũ là võ sĩ, thậm chí võ sĩ hàn môn leo lên cao tầng bán đứng những võ sĩ hàn môn khác căn bản sẽ không do dự.

Lại bởi vì đối ngoại khuếch trương thất bại, bách tính và hàn môn mất đi thông đạo thăng tiến, vậy giai cấp lại càng sẽ không thay đổi.

Bách tính vẫn như cũ là khán khách, mà võ sĩ trở thành xã súc, Phiên chủ trở thành tài phiệt và nghị viên.

Đỗ Lan tỏ vẻ không biết Quế có làm được hay không, Chân Tuyển Tổ Shinsengumi có thể giác tỉnh hay không đây.

Bọn họ có thể từ dưới lên trên tiến hành cách mạng tiêu diệt quý tộc và võ sĩ cấp cao hay không.

Nói thật rất khó, bởi vì bọn họ cũng là võ sĩ hàn môn, rất khó triệt để lật đổ xã hội giai cấp.

Dù sao võ sĩ không phải tầng dưới chót của giai cấp, nếu bọn họ thật sự triệt để lật đổ giai cấp, thì phải cùng bách tính cùng nhau xây dựng xã hội mới.

Điều này sẽ gặp phải vấn đề tương đồng với điện ảnh Thất Võ Sĩ Seven Samurai, võ sĩ và bách tính không tin tưởng lẫn nhau, võ sĩ không muốn trở thành pháo hôi bảo hộ bách tính, không tin tưởng sức mạnh bách tính.

Cho dù có thiểu số võ sĩ tin tưởng, nhưng từ tỉ lệ mà nói căn bản không đủ.

Cứ nói học sinh của Tùng Dương, giáo dục của hắn đã rất khai minh rồi, kết quả cũng chỉ có một mình Ngân Thời là thật tâm tin tưởng bách tính, học sinh khác đều không tín nhiệm bách tính.

Đánh vỡ giai cấp, tự nhiên là phải để bách tính dung nhập tiến vào, như vậy võ sĩ làm sao tin tưởng bách tính, làm sao buông tha thân phận địa vị của chính mình.

Khó, quá khó khăn, không có đại trí tuệ, đại nghị lực, đại dũng khí căn bản làm không được.

Đặc biệt là Nhật Bản ngay cả quý tộc và võ sĩ đều không có dung hợp tốt, vẫn là cửu phẩm trung chính chế, không có thông hôn.

Cho nên xem trong phim điện ảnh võ sĩ, thường xuyên có võ sĩ hàn môn và tiểu thư quý tộc cùng nhau bỏ trốn, sau đó bị truy sát.

Nếu nhân vật chính trong phim là võ sĩ hàn môn, như vậy nhân vật nữ chính bình thường đều là con gái nhà lữ quán, cửa hàng, quán rượu, quán cơm, hoặc là con gái thế lực hắc ám, hoặc là con gái hàn môn, hoặc là phong trần nữ tử, tối đa chính là con gái một Phiên chủ nhỏ, không quá khả năng là con gái đại quý tộc.

Không có loại câu chuyện thăng long cá chép hóa rồng, con gái đại quý tộc gặp được thư sinh nghèo, sau đó thư sinh nghèo sáng làm nông dân chiều vào thiên tử đường, thành tựu một đoạn giai thoại tình chàng ý thiếp.

Tuy nói con gái đại quý tộc và thư sinh nghèo nhìn rất giả, nhưng có câu chuyện như vậy, thì có thổ nhưỡng như vậy, hàn môn và quý tộc đột phá giới hạn sĩ thứ bất thông hôn.

Có người sẽ nói đó đều là phim võ sĩ trước kia, hiện tại Nhị Gia Nguyên 2D trên Anime Manga đã không giống nhau.

Trong Nhị Gia Nguyên sẽ có một đại tiểu thư tài phiệt tóc vàng, cũng có thể cùng nam nhân vật chính yêu đương.

Thanh mai trúc mã, thiếu nữ vận động, thiếu nữ văn học, tiểu thư tài phiệt. vây quanh bên người nam nhân vật chính, nhưng bình thường mà nói nếu chọn thì nhân vật chính vẫn sẽ chọn thanh mai trúc mã.

Đương nhiên cũng có tiểu thư tài phiệt thắng, nhưng cái giá chính là cô ấy phải buông tha thân phận.

Nếu muốn tiểu thư tài phiệt tiếp tục làm tài phiệt, như vậy huyết thống nam nhân vật chính sẽ phải biến đổi một chút, gia tộc của chính mình khẳng định là danh môn thất lạc.

Ví dụ như Hỏa Ảnh Naruto, Tuyền Qua Minh Nhân Naruto, huyết thống mẫu thân trực tiếp truy tố đến thượng cổ, cho nên hắn và Sồ Điền Hinata là môn đăng hộ đối, bởi vì huyết thống gia tộc Nhật Hướng Hyuga cũng giống nhau truy tố đến thượng cổ.

Mà Xuân Dã Anh Sakura phối với Tả Trợ Sasuke, bởi vì Tả Trợ đã buông tha thân phận địa vị gia tộc Vũ Trí Ba Uchiha, cưới một bình dân là được.

Trong Tử Thần Bleach, Nhất Hộ Ichigo và Tỉnh Thượng Orihime, Lộ Kỳ Á Rukia và Luyến Thứ Renji, đều xem như là môn đăng hộ đối.

Tuy rằng Lộ Kỳ Á là dưỡng nữ nhà Hủ Mộc Kuchiki, nhưng cũng chỉ là dưỡng nữ.

Nhất Hộ thì là phân gia của quý tộc, lại có huyết thống Diệt Khước Sư Quincy, huyết thống rất tạp, cũng không chiếm được quý tộc thừa nhận.

Trong Hải Tặc Vương One Piece Lộ Phi Luffy còn chưa có chân chính thích ai, cho nên cuối cùng sẽ có kết cục kết hôn hay không còn chưa biết, nếu có, phỏng chừng cũng sẽ là một nữ nhân có huyết thống cổ đại.

Còn có rất nhiều tác phẩm, nam nhân vật chính và tiểu thư tài phiệt tuy rằng có hảo cảm với nhau, nhưng sẽ không ở bên nhau, tối đa chính là thưởng thức lẫn nhau.

Nói chung giai cấp không có đánh vỡ, giữa các giai cấp không thông hôn, ít nhất phải huyết thống xêm xêm nhau mới có thể kết hôn.

Đại tiểu thư và thư sinh nghèo chính là trực tiếp kết hôn, đương nhiên bình thường mà nói đều sẽ thiết định một cái kết vĩ thư sinh nghèo trúng Trạng Nguyên, để bọn họ môn đăng hộ đối, nhưng ít nhất là thư sinh nghèo có khả năng làm được, không phải nói vừa sinh ra huyết thống đã không cho phép hắn và đại tiểu thư kết hôn.

Huyết thống là xứng hay không, trúng Trạng Nguyên là có thể hay không.

Trên lý thuyết mà nói, tất cả lương tịch dân thường đều xứng thi Trạng Nguyên, nhưng có thể thi đậu hay không phải xem tài lực và năng lực cá nhân, ngưỡng cửa khoa cử vẫn là có, ít nhất cũng phải là phú nông mới có tiền đi mạo tịch.

Sau đó có thể thi đậu hay không, thì xem năng lực chính mình.

Sĩ đại phu tịnh không cự tuyệt người có năng lực trong lương tịch tiến vào hàng ngũ của mình, về sau vì đánh vỡ giai cấp sĩ đại phu, tiến hành cải tạo đối với sĩ đại phu tuy rằng không phải rất thuận lợi, nhưng cũng tiến hành xuống.

Quốc gia chân chính đánh vỡ giai cấp thì ít, quốc gia không đánh vỡ giai cấp thì nhiều.

Dù sao đại bộ phận quốc gia vẫn là chế độ phân phong, có thể nói bản chất của chủ nghĩa tư bản chính là chế độ phân phong.

Chế độ phân phong truyền thống là phân phong đất đai, lấy đất đai làm biên giới.

Mà phân phong của chủ nghĩa tư bản lấy bằng sáng chế làm biên giới, bằng sáng chế chính là ta có thể dùng, ngươi không thể dùng.

Có đôi khi bằng sáng chế sẽ bị trộm dùng, cũng giống như là có người vượt rào trồng trọt ruộng nhà người khác vậy.

Phân phong sẽ căn cứ đất đai nhiều ít mà sắp xếp chỗ ngồi, chủ nghĩa tư bản là thông qua tư bản nhiều ít tiến hành sắp xếp chỗ ngồi.

Rất nhiều quý tộc tư bản nguyên lai chính là quý tộc đất đai, cho nên quy tắc trò chơi cũ căn bản không có biến mất, chỉ là trở nên càng thêm phức tạp mà thôi.

Bên trong cũng là thiếu không được liên nhân và nhân tình thế thái, mà tư bản gia kiểu này, kỳ thực cũng giống như Tề Hoàn Công, tôn vương nhương di, thông qua việc thiết lập một kẻ địch, mưu toan đem các tư bản gia trong nước đoàn kết lại.

Nhưng hiển nhiên thực lực của hắn không đủ, không thể thành công.

Khoa trương sự lớn mạnh của man di, điểm này là sẽ không thay đổi, bởi vì chỉ có như thế mới có thể đoàn kết mọi người, một khi không có địch nhân, tư bản gia sẽ phải giải tán.

Nhưng vấn đề là cho dù man di cường đại, rất nhiều tư bản gia cũng không muốn đoàn kết, dù sao đoàn kết đối với bọn họ không có chỗ tốt.

Ngược lại hợp tác với man di càng có chỗ tốt hơn, cũng giống Chu U Vương muốn áp chế Thân quốc, kết quả Thân quốc liên hợp Khuyển Nhung trong ứng ngoài hợp trực tiếp giết Chu U Vương.

Cho nên có khoa trương man di nữa cũng không cách nào thật sự đem các thế lực đoàn kết lại, man di mạnh hay không không quan trọng, quan trọng kỳ thực là khống chế đối nội.

Cho nên mục đích của tư bản gia Mỹ đế không nằm ở man di, mà nằm ở chính địch, minh hữu trong nội bộ bọn họ, những thứ này mới là mục tiêu quan trọng nhất.

Đây cũng là một cách chơi của chế độ phân phong, đừng cho rằng phân phong chư hầu thật sự sẽ đoàn kết một lòng đối kháng man di, không có cái sự cần thiết này.

Trừ phi cái man di này rất yếu lại rất có tiền, như vậy bọn họ ngược lại là nguyện ý cùng nhau chia chác.

Chương 3135

Nếu là như vậy, bọn họ khẳng định phải nói man di rất yếu, sẽ không nói man di rất mạnh.

Nếu thật sự muốn khai chiến, sẽ nói man di rất yếu, đánh là xong.

Nếu không muốn khai chiến, chỉ muốn khống chế nội bộ, sẽ nói man di rất mạnh, sau đó từ nội bộ áp bóp.

Đây cũng là thủ đoạn chính trị rất cơ bản, thuộc về cổ kim trong ngoài đều như thế, lúc đánh giặc, cho dù địch nhân rất mạnh, cũng phải tìm được nhược điểm.

Cũng giống như trận Xích Bích, tuy rằng Tào Tháo rất mạnh, nhưng vẫn là phải phân tích ra mười cái nhược điểm của hắn mới được.

Nếu chỉ nói Tào Tháo mạnh, vậy thì đừng đánh nữa, trực tiếp đầu hàng cho rồi.

Trên chiến lược miệt thị đối thủ, trên chiến thuật coi trọng địch nhân.

Cho nên có đôi khi chính khách nói chuyện là ngược lại, túy ông chi ý bất tại tửu ý không nằm trong lời nói.

Nếu bọn họ nói man di rất mạnh, chứng tỏ mục tiêu của bọn họ kỳ thực không phải man di, mà nằm ở nội bộ.

Nếu bọn họ nói man di rất yếu, vậy chứng tỏ bọn họ thật sự có khả năng muốn đánh giặc rồi.

Đỗ Lan vốn không định thay đổi điều gì nên đã bỏ đi thẳng.

Cứ để Ngân Thời và những võ sĩ đó tiếp tục đối mặt với cục diện hỗn loạn trong tương lai đi.

Dù sao thì võ sĩ đạo chắc chắn sẽ bị đào thải, trong tương lai võ sĩ không còn đất dụng võ, sẽ giống như lịch sử Nhật Bản sau này, trước tiên là bành trướng, sau đó bành trướng thất bại, rồi thông qua việc nhận tội chiến tranh để kiểm soát nội bộ, cuối cùng mọi thứ vẫn sẽ quay về hệ thống triều cống.

Ngân Thời còn phải đối mặt với rất nhiều vấn đề, nhưng Thần Lạc Dạ Thỏ tộc chắc chắn sẽ không ngừng hấp thu dân chúng, trở thành một phần không thể xem nhẹ của Địa Cầu, sau đó thông qua Long Mạch để xây dựng Địa Cầu thành tinh cầu đại ca trong khu vực vũ trụ, điều này vẫn có thể làm được.

Chỉ cần xây dựng Địa Cầu thành đại ca khu vực, thì trong vũ trụ cũng có thể ung dung tự tại, giành được một chỗ đứng.

Đây là phương hướng phát triển mà Dạ Thỏ tộc đã sớm tính toán kỹ lưỡng, vấn đề không lớn.

Đỗ Lan thì đi đến thế giới mới để chơi, trước tiên là đến trung tâm vũ trụ đón lão bà.

Trung tâm vũ trụ có một hạm đội U Linh đang bay trong bóng tối tịch diệt.

Ở đây chỉ có bóng tối, còn tối hơn cả màn đêm.

Vụ nổ khởi nguyên của vũ trụ chính là ở đây, nhưng theo thời gian trôi đi, ánh sáng và nhiệt độ đều đã rời khỏi trung tâm vũ trụ, nơi đây chỉ còn lại bóng tối vô tận, là bóng tối mà bất kỳ sóng điện từ nào cũng không thể phản xạ.

Sóng điện từ là phương pháp con người quan sát thế giới, con người không phải nhìn thấy bản thân vật thể, mà là nhìn thấy ánh sáng phản xạ từ vật thể.

Ánh sáng thông qua khúc xạ, nhiễu xạ, tán xạ, phản xạ, v. v.

đi vào mắt thường, kích thích thần kinh, tạo nên thế giới đa sắc màu.

Nếu ánh sáng không phản xạ, con người không tiếp nhận được ánh sáng thì sẽ không nhìn thấy gì cả.

Trên cơ sở này, con người đã phát minh ra radar và kính hiển vi quang học, v. v. tức là phát ra sóng điện từ, sóng điện từ va vào mục tiêu cần quan sát rồi phản xạ lại, các thành phần cảm quang tiếp nhận sóng điện từ phản xạ để hiển thị hình ảnh.

Cũng có nghĩa là con người quan sát sóng điện từ phản xạ, chứ không phải bản thân vật thể.

Nếu sóng điện từ không phản xạ, con người sẽ không thể quan sát được.

Ví dụ như lỗ đen, vì khối lượng quá lớn, sóng điện từ đi qua bị hấp thụ trực tiếp, không thể phản xạ ra ngoài, con người không thể quan sát được.

Đương nhiên, nghiên cứu hiện tại cho rằng lỗ đen cũng phát ra bức xạ điện từ ra bên ngoài, có lẽ trong tương lai con người có thể quan sát được bên trong lỗ đen.

Còn một loại hiện tượng nữa là vật thể quá nhỏ, sóng điện từ có bước sóng, một số vật thể nhỏ hơn bước sóng tối thiểu của sóng điện từ thì có thể tránh được sóng điện từ.

Ở trung tâm vũ trụ không có sóng điện từ, tất cả sóng điện từ đều đã được phát xạ ra ngoài, trung tâm trống rỗng.

Sau khi hạm đội tiến vào, phát xạ sóng điện từ ra bên ngoài nhưng hoàn toàn không có phản hồi, đối mặt với nó giống như một hư không vô cùng to lớn.

Chúng ta đã phiêu bạt rất lâu rồi.

Giang Hoa nói, họ vì truy tìm Thần Ngoại Thần Ngoại Thần mà tiến vào trung tâm vũ trụ, nhưng ở đây chỉ có bóng tối: Sóng điện từ chúng ta phóng ra căn bản không có bất kỳ phản hồi nào, cứ như ở đây không có gì cả, chỉ có hư vô.

Địch Ny Toa nói: Đừng vội, có lẽ vị thần cổ xưa nhất ở đây, phải kiên nhẫn.

Nhưng chúng ta thật sự có thể tìm thấy họ sao.

Dù sao chúng ta chỉ tìm kiếm thông qua sóng điện từ, nếu thần linh viễn cổ nhỏ hơn độ dài Planck thì sao.

Hoặc giả mật độ của thần linh vượt quá lỗ đen, vậy chúng ta căn bản không thể phát hiện ra họ.

Cho nên mới cần cải tạo các cơ quan điều tra viên đi quan sát, họ không chỉ quan sát thế giới thông qua sóng điện từ, mà còn có thể quan sát thế giới thông qua cảm ứng tâm linh.

Chỉ cần có kiên nhẫn, dù thần có thể tránh sóng điện từ cũng không thể tránh được cảm ứng tâm linh.

Địch Ny Toa lạc quan nói, vì họ chỉ cách khởi nguyên của vũ trụ một bước chân.

Mọi người đều rất phấn khích, chỉ có Giang Hoa, người không theo đuổi chân lý này, cảm thấy bất an, cho rằng đây không phải là thứ mà con người nên theo đuổi.

Con người nên giữ sự kính sợ đối với vũ trụ, mọi người quá thiếu lòng kính sợ, như vậy sẽ chiêu mời báo ứng.

Đến với bóng tối, cảm giác của nàng càng ngày càng mãnh liệt, với tư cách là sinh mệnh Long Mạch, nàng thích sinh mệnh, ghét hư vô.

Mà ở đây lại không có chút sinh mệnh nào, cứ như vạn vật đã kết thúc, cảm giác vô cùng khó chịu.

Ta vẫn cho rằng sự tò mò không phải là điều tốt đối với chúng ta, trung tâm vũ trụ vốn là vùng cấm sinh mệnh, không nên đến đây.

Không kiểm soát được sự tò mò, con người sớm muộn gì cũng sẽ diệt vong.

Kiểm soát sự tò mò, con người cũng sẽ diệt vong.

Địch Ny Toa nói: Chẳng lẽ ngươi không muốn biết hình thái tối hậu của thần sao.

Dù có biết, cũng không phải là thứ chúng ta có thể lý giải.

Chúng ta còn không thể lý giải sinh mệnh là gì, linh hồn là gì, thì làm sao có thể đi tìm hiểu thần linh.

Thần linh có lẽ có thể thoát khỏi mọi phương tiện quan sát, chính là hư vô bản thân, có lẽ chúng ta đã tiến vào thân thể thần linh, bóng tối vô tận này chính là thần.

Hoặc có lẽ vũ trụ chỉ là một sinh mệnh thể khổng lồ, chúng ta chỉ là một loại ký sinh trùng trong đó.

Giang Hoa nói.

Trí tưởng tượng không tồi, nhưng cũng có thể vũ trụ chỉ là một giấc mơ, một thế giới ảo.

Chúng ta đi đến trung tâm vũ trụ, có lẽ có thể đánh thức sinh mệnh thể đang mơ, toàn bộ vũ trụ sẽ biến mất cùng với sự thức tỉnh của sinh mệnh thể đó.

Hoặc có thể tìm thấy mã nguồn của vũ trụ, lý giải bản chất của vũ trụ.

Vũ trụ là gì, sinh mệnh là gì, con người không thể giải đáp.

Cho nên mới cần khám phá.

Nhưng sau khi khám phá có lẽ chỉ là một mảnh hư vô, chính là không có đáp án.

Giang Hoa thật sự cho rằng đi sâu vào bóng tối không phải là điều tốt.

Địch Ny Toa thầm nghĩ Giang Hoa quá bảo thủ rồi, đã đến đây rồi, bất kể thần là lỗ đen hay sinh mệnh siêu nhỏ nhỏ hơn độ dài Planck, hoặc là hư không bản thân, nhất định phải tìm thấy nó.

Sóng điện từ để quan sát chắc chắn là vô dụng, vì không có gì cả, không có thứ gì có thể phản xạ sóng điện từ.

Cảm ứng tâm linh cũng một mảnh tĩnh lặng, giống như thật sự chỉ có hư không.

Nhưng thật sự không có gì sao.

Chắc chắn không phải, chân không cũng không phải là hoàn toàn trống rỗng không có gì cả, chân không cũng là một loại tồn tại.

Vạn vật đều tồn tại dựa trên chân không, trong chân không sinh ra dây string, dây tạo thành hạt, hạt tạo thành nguyên tử, phân tử, nguyên tử phân tử tạo thành vật chất, vật chất tạo thành thế giới.

Đạo sinh một, một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật.

Vô sinh hữu, vô sinh khí, khí hóa hình, hình hóa chất.

Chân không, vô đều là cơ sở của hữu.

Nếu nói vật chất là mặt chính diện, thì hẳn phải có mặt phản diện trước mới có mặt chính diện.

Có vật chất, thì có chân không, chân không là cơ sở của vạn vật, vô là cơ sở của hữu.

Đạo gia quý vô, khái niệm vô cũng không ngừng thay đổi, vô lúc đầu có nghĩa là hư không, tương đương với số không, tức là không có gì.

Đến sau này vô trở thành cơ sở của hữu, mặt phản diện của hữu chính là vô, vào thời Ngụy Tấn Nam Bắc Triều, tư tưởng về vô là cơ sở của hữu đã rất trưởng thành.

Vô không phải là không có gì cả, mà là một nền tảng, một cơ sở, là chỗ chứa mặt phản diện của hữu.

Chương 3136

Không có vô, hữu cũng sẽ sụp đổ.

Chân không trong khoa học cũng gần như vậy, chân không chính là cơ sở của vạn vật, con người không cảm nhận được, nhưng không có chân không thì không có vạn vật.

Chân không và vô giống như một cái bàn vô hình, có bàn thì mới đặt được đồ vật.

Đương nhiên các nhà khoa học cho rằng chân không không phải là cái bàn kiên cố, mà là một màng mềm dẻo có tính đàn hồi, mọi thứ trong vũ trụ đều tồn tại trên màng đó, đây chính là lý thuyết thống nhất vĩ đại, màng bao bọc tất cả các lý thuyết khoa học như dây, hạt, v. v.

Màng sinh ra dây, giống như da đầu mọc tóc.

Tóc mọc trên da đầu thì phải chịu sự hạn chế của da đầu.

Dây mọc trên màng cũng phải chịu hạn chế, hạn chế lớn nhất chính là không thể vượt quá tốc độ ánh sáng.

Nhưng tóc có thể cấy từ da đầu này sang da đầu khác, các nhà khoa học cho rằng một số dây cũng có thể tồn tại tách rời khỏi màng, thì có thể siêu quang tốc, ví dụ như dây truyền tải trọng lực.

Thoát ly khỏi màng, tương đương với vật chất thoát ly khỏi chân không, hữu thoát ly khỏi vô, đây là một suy đoán táo bạo của các nhà khoa học, một khi có kỹ thuật thoát màng, vật chất này sẽ là tồn tại tuyệt đối, không cần dựa vào vô cũng có thể tồn tại, có thể thực sự thực hiện tiêu dao.

Tiêu dao của Trang Tử là không dựa vào bất cứ thứ gì, ông cho rằng dựa vào ngoại vật thì không thể tiêu dao, con người phải ăn cơm, ăn bao nhiêu cơm làm bấy nhiêu việc, không tiêu dao.

Đại Bằng cất cánh cần gió lớn, có gió lớn đến đâu thì bay xa đến đó, cũng không tiêu dao.

Chỉ khi không cần dựa vào cả chân không nữa, đó mới là tiêu dao thực sự.

Chỉ cần sống trong chân không, thì cũng không thể coi là tiêu dao, vì cần chân không làm cơ sở.

Nếu ở trung tâm vũ trụ thật sự tồn tại thần, thì đó cũng là sinh vật sống trong chân không, không phải là tiêu dao thực sự.

Thực ra ngay cả Đỗ Lan cũng chưa thoát ly khỏi chân không để tồn tại, tuy rằng hắn có thể rời khỏi chân không, từ vũ trụ này nhảy sang vũ trụ khác, nhưng hắn vẫn cần trao đổi vật chất với vũ trụ để cảm ngộ chính mình, chứ không thể hoàn toàn thoát ly vũ trụ.

Nếu thoát ly vũ trụ, dù cơ thể có thể chịu đựng, tình cảm cũng không thể chịu đựng được, Đỗ Lan rất khó chịu đựng những ngày tháng không có niềm vui, mà niềm vui của hắn nhất định phải được tạo dựng thông qua giao lưu với sinh mệnh vũ trụ.

Cho nên Đỗ Lan cũng chưa thoát ly vũ trụ.

Đến trung tâm vũ trụ, có thể tiếp cận chân không hơn, vật chất ở đây còn lại rất ít, sóng điện từ không thể quan sát được bất kỳ hiện tượng nào.

Giang Hoa cho rằng nên dừng lại ở đây, họ đã đi quá sâu vào vũ trụ, đã bước vào nguy hiểm.

Chưa đủ, đây là nơi cốt lõi nhất của vũ trụ, không chỉ có thể nhìn thấy Thần Ngoại Thần Ngoại Thần, thậm chí còn có thể nhìn thấy các vũ trụ khác.

Địch Ny Toa thực ra đã tìm thấy mục tiêu cuối cùng của chuyến đi này, Thần Ngoại Thần, không chỉ vậy, còn thông qua hư vô mà nhìn sang các vũ trụ song song khác.

Họ trên đường đi này, tìm thấy thần, rồi tìm ngoại thần, tiếp theo tìm Thần Ngoại Thần, rồi tìm Thần Ngoại Thần Ngoại Thần.

Giống như trò búp bê Nga vậy, khi họ tìm thấy một vị thần, đằng sau vị thần đó luôn có một tồn tại mạnh mẽ hơn.

Đây chính là điều Giang Hoa cho rằng sai lầm lớn, không nên vì sự tò mò của mình mà truy cùng diệt tận, bởi vì rất nhiều tồn tại đã vượt quá sự lý giải của họ.

Để lý giải thần linh, rất nhiều người đã tiến hành cải tạo thân thể, dùng những phương thức mà con người không thể lý giải để quan sát vũ trụ, tuyệt đối không chỉ là sóng điện từ, mà là đi quan sát bản chất của thế giới.

Bất kể là ảnh nhiệt, phản xạ ánh sáng hay các phương thức khác đều là quan sát thế giới thông qua sóng điện từ.

Giữa người quan sát và mục tiêu bị quan sát cần sóng điện từ làm môi giới, nhưng sau khi cải tạo cơ quan, có thể không cần thông qua sóng điện từ để quan sát thế giới nữa.

Trong mắt Giang Hoa, những kẻ này chính là Santrị Thanh Linh, đã hoàn toàn mất đi nhân hình, đã hoàn toàn biến thành quái vật không thể lý giải.

Nàng rõ ràng không quan sát được gì cả, ở trung tâm vũ trụ không có gì cả, nhưng những người Santrị Thanh Linh đó rõ ràng không nghĩ như vậy.

Đã hoàn toàn không thể hiểu nhau, Giang Hoa cảm thấy mình là người bình thường thì lạc lõng giữa một đám điên.

Một người dùng sóng điện từ để quan sát vũ trụ là bình thường sao.

Hay một nhóm người trực tiếp liên kết với mục tiêu quan sát mới là bình thường.

Góc độ quan sát không giống nhau, kết luận rút ra cũng không giống nhau.

Dù sao thì Địch Ny Toa cũng trực tiếp tiếp xúc với mục tiêu quan sát, trực tiếp cảm ứng chân không, thậm chí xuyên thấu chân không nhìn thấy các vũ trụ song song.

Có thể xây dựng một kênh trực tiếp đi đến vũ trụ song song ở đây.

Địch Ny Toa cũng đang mơ mộng, vì ở đây không có quá nhiều vật chất nhiễu loạn, có thể nói là nơi mỏng nhất của vũ trụ.

Nói đơn giản, vũ trụ giống như một Địa Trung Hải, xung quanh tóc rậm rạp, nhưng trung tâm lại hói.

Chân không vũ trụ là một màng, trên màng sinh ra dây, dây thông qua các uốn cong và rung động khác nhau trở thành các hạt cơ bản khác nhau, các hạt cơ bản lại kết hợp thành nguyên tử và phân tử, nguyên tử và phân tử lại sinh ra vạn vật rực rỡ.

Mọi thứ bắt đầu từ dây, nhưng trung tâm vũ trụ vì thời gian quá lâu đời, dây đã rất ít, tức là hói.

Vì hói, có thể nhìn thấy da đầu, thậm chí có thể thông qua hình ảnh phản chiếu trên da đầu nhẵn bóng mà nhìn thấy các vũ trụ khác.

Giang Hoa không nhịn được nói: Ngươi vẫn chưa hài lòng sao.

Rõ ràng đã đến tận cùng thế giới, ở đây thời gian, không gian, chiều không gian đều đã mất đi ý nghĩa, chẳng lẽ ngươi vẫn chưa hài lòng sao.

Trên đường đi này, chúng ta đã thấy quá nhiều tồn tại vặn vẹo bất tường rồi.

Đó là vì ngươi vẫn giữ phương thức quan sát bằng sóng điện từ, cho nên không thể cảm nhận được bản chất, những gì ngươi nhìn thấy chỉ là thông tin phản xạ từ sóng điện từ, không hoàn chỉnh, ngươi có biết Ly Kiên Bạch không.

Phân ly kiên cố và bạch sắc, đây là một mệnh đề cổ đại, nói rằng trên thế giới chỉ có những hòn đá kiên cố và những hòn đá màu trắng, không có hòn đá trắng kiên cố.

Vì khi chúng ta quan sát đá, dựa vào mắt chỉ có thể nhìn thấy màu sắc của đá, dựa vào xúc giác thì chỉ có thể cảm nhận độ cứng của đá, màu sắc và độ cứng được thu nhận thông qua hai cơ quan khác nhau, cho nên các học giả cổ đại mới cho rằng độ cứng và màu sắc của đá không tồn tại đồng thời.

Không sai, vì cơ quan con người quan sát thế giới là phân ly, đây là hạn chế của con người, cho nên con người không thể trực tiếp quan sát được bản chất vật chất.

Viên đá rốt cuộc là như thế nào, dùng mắt nhìn là màu trắng, dùng tay chạm là cứng, dùng mũi ngửi là không mùi, dùng tai nghe là không tiếng, dùng lưỡi liếm là chát đắng, mắt, tai, mũi, lưỡi, da thịt tiếp nhận các cảm giác khác nhau, sau đó kết hợp lại trong não, đó chính là thế giới mà chúng ta quan sát được, có thể nói là rời rạc.

Còn các điều tra viên được cấy ghép cơ quan, con người có thể hòa nhập vào thế giới.

Họ không phải hòa nhập vào thế giới, mà là biến thành quái vật, mất đi nhân hình.

Giang Hoa cố chấp cho rằng sở dĩ con người là con người chính là vì con người không hoàn hảo.

Còn những kẻ theo đuổi sức mạnh của ngoại thần đã trở thành một đống thịt nát, đã hoàn toàn mất tư cách làm người.

Hòa nhập vào thế giới, có thể nói là lý luận Tề Vật của Trang Tử, trời đất một ngón tay, vạn vật một con ngựa, trời đất và ta cùng sinh, vạn vật và ta là một.

Chính mình và vạn vật là như nhau, không có gì khác biệt.

Trang Tử cho rằng trời đất rất lớn, nhưng cũng giống như bề mặt ngón tay, đạo lý của vạn vật rất phức tạp, nhưng đều có thể tìm thấy điểm tương đồng, giống như việc xem tướng ngựa vậy, dù ngựa có hàng nghìn hàng vạn con, nhưng phương pháp xem tướng ngựa có thể áp dụng cho tất cả các con ngựa.

Nói đến ngựa, còn có Bạch Mã Phi Mã ngựa trắng không phải là ngựa.

Tức là nói ngựa có ngựa trắng, ngựa vàng, ngựa đen, cho nên nếu ngươi nhất định phải là ngựa trắng, thì không thể chỉ nói ngựa, từ đó suy ra ngựa trắng không phải là ngựa.

Ngựa là một khái niệm có nội hàm nhỏ, ngoại diên lớn.

Ngựa trắng là một khái niệm có nội hàm lớn, ngoại diên nhỏ.

Hai khái niệm quả thật không giống nhau, cho nên về điểm này ngựa trắng quả thật không phải là ngựa, nhưng nếu chỉ nói về chủng loại thì ngựa trắng cũng là một loài ngựa, ngựa bao hàm tất cả các loài ngựa, cho nên ngựa trắng lại là ngựa.

Còn về khi nào Bạch Mã Phi Mã, khi nào ngựa trắng là ngựa.

Khi biện luận, Bạch Mã Phi Mã.

Khi thu phí cầu đường, ngựa trắng, ngựa đen đều phải trả tiền, lúc này ngựa trắng lại là ngựa.

Còn có Kê Tam Túc gà ba chân, Phi Thỉ Bất Động mũi tên bay không động, Hỏa Bất Nhiệt lửa không nóng, v. v.

đều là những hiện tượng và sự khác biệt trong lý giải mà người xưa gặp phải.

Kê Tam Túc, là nói gà đều có ba chân, nhưng gà rõ ràng chỉ có hai chân, chân thứ ba ở đâu.

Ở trên văn tự, ở trong định nghĩa của con người về gà.

Phi Thỉ Bất Động, là cho rằng mũi tên bắn ra không phải là liên tục, mà là từng khoảnh khắc bất động nối tiếp nhau.

Hỏa Bất Nhiệt, là nói nhiệt độ của lửa đối với bản thân lửa căn bản không có bất kỳ tổn hại nào, là con người cảm thấy lửa nóng, chứ không phải lửa tự mình nóng.

Chương 3137

Lửa tự mình một chút cũng không nóng, chỉ là con người sợ cái nóng của lửa.

Đây chính là sự phát hiện sự phân kỳ giữa hiện tượng tự nhiên và sự quy nạp của con người.

Con người dùng phương thức của chính mình để quy nạp tự nhiên, sẽ thêm vào cảm tưởng của chính con người, thì không thể quay về bản chất của vật thể.

Ví dụ như lửa không nóng, là con người cảm thấy nóng, con người không thể nhìn thấu bản chất của lửa, sợ hãi ngọn lửa, đó không phải là vấn đề của lửa, mà là vấn đề của con người.

Kiến thức của người xưa tích lũy đến một trình độ nhất định, đã phát hiện sự lý giải của con người về thế giới không chính xác, mà những lý giải không chính xác này lại dẫn đến các loại tranh chấp.

Thế là xuất hiện tranh chấp danh và thực, trong cổ đại đây cũng là một đề tài quan trọng, tức là khái niệm mà con người định nghĩa và bản chất vật chất.

Nho gia đưa ra Thực Danh Luận, chính là thảo luận về sự khác biệt giữa khái niệm và hiện thực.

Khái niệm mà con người định nghĩa dựa trên sự lý giải của chính con người, chắc chắn là có tính hạn chế.

Giữa khái niệm và sự thật có sự khác biệt lớn.

Lấy ví dụ nữa, Trang Tử từng nói một cây gậy mỗi ngày chặt một nửa, một vạn năm cũng không chặt hết, một nửa của một nửa vẫn là một nửa Phương Tây cũng có một câu chuyện tương tự, nói rằng con người và ốc sên chạy đua, ốc sên ở phía trước con người một trăm mét, tốc độ của con người gấp 10 lần ốc sên.

Con người đuổi theo ốc sên, con người đi 100 mét, ốc sên tiến 10 mét.

Con người đi 10 mét, ốc sên tiến 1 mét, con người đi 1 mét, ốc sên tiến 10 ly mét Tóm lại con người luôn ở phía sau ốc sên, dù tốc độ gấp mười lần ốc sên cũng không đuổi kịp.

Lý thuyết và hiện thực đương nhiên không giống nhau, bước chân con người khoảng 1 mét, ốc sên đi 1 ly mét, dễ dàng vượt qua.

Còn cây gậy cũng không thể chặt một nửa mãi, đến độ dài Planck thì không thể cắt được nữa, vì độ dài Planck là giới hạn.

Con người quan sát hiện tượng, tiến hành suy tư, đưa ra khái niệm.

Một số khái niệm dựa trên hiện tượng, một số khái niệm cao hơn hiện tượng, nhưng tất cả đều không ngoại lệ có sự sai lệch với hiện thực.

Trước hết, hiện tượng mà con người quan sát được không hoàn chỉnh, phương pháp quan sát rất hạn chế, thứ hai ngôn ngữ của con người có khuyết điểm, khái niệm được diễn đạt bằng ngôn ngữ khó có thể bao quát hiện tượng.

Đây là hai lần chiết khấu, cho nên khái niệm là khái niệm, hiện thực là hiện thực.

Những gì con người quan sát được, cũng như những gì muốn biểu đạt, thậm chí cuối cùng người khác tiếp nhận được, đều không giống nhau.

Đây chính là hạn chế của con người, Địch Ny Toa nói với Giang Hoa rằng nếu con người không bước một bước ra ngoài, thì không thể thực sự lý giải vũ trụ.

Nhưng đối với Giang Hoa, nàng không cho rằng việc con người có khuyết điểm là một điều xấu: Chính vì khuyết điểm mới tạo nên con người hiện tại, chúng ta không nên từ chối khuyết điểm.

Quan niệm không giống nhau, lựa chọn không giống nhau.

Giang Hoa biết Địch Ny Toa không nói sai, nhưng Địch Ny Toa không sai, không có nghĩa là Giang Hoa phải nghe theo.

Thầy giáo giảng bài là một chuyện, học sinh có chịu nghe hay không lại là chuyện khác.

Thầy giáo nói đúng đến mấy, học sinh cũng không nhất định nghe.

Giang Hoa biểu thị không nghe không nghe vương bát niệm kinh.

Địch Ny Toa cũng không ép buộc Giang Hoa, theo nàng thấy trung tâm vũ trụ chính là một rạp chiếu phim khổng lồ, có thể trực tiếp nhìn thấy tình hình của các vũ trụ khác nhau.

Ở đây quả thật có Thần Ngoại Thần mà sóng điện từ không thể quan sát được, những Thần Ngoại Thần này đều vô cùng to lớn, giống như cái chết, hòa làm một với hư không, sinh mệnh của họ hòa làm một với chân không, khiến người ta không thể cảm nhận được.

Nếu thông qua sóng hấp dẫn để quan sát, vẫn có thể nhìn thấy.

Sóng điện từ nâng cấp chính là sóng hấp dẫn, cái gọi là sóng hấp dẫn chính là dấu vết mà vật chất để lại trên chân không.

Chân không là màng, một vật chất đè lên màng sẽ khiến màng lõm xuống, vật chất nặng lõm xuống càng mạnh, vật chất nhẹ lõm xuống càng nhẹ, những chỗ lõm xuống này chính là sóng hấp dẫn.

Tức là dấu vết của vật chất trên chân không, chỉ cần là khối lượng thì chắc chắn sẽ đè nén màng tạo ra dấu vết, điều này không thể biến mất, cũng không thể ẩn giấu, có thể trực tiếp nhìn thấy quy mô khổng lồ của Thần Ngoại Thần.

Địch Ny Toa không quấy rầy Thần Ngoại Thần, những Thần Ngoại Thần đó đều trông rất điên rồ, từ góc độ của con người thì rất điên rồ, trước hết thể tích rất lớn, còn lớn hơn cả mặt trời, sau đó là ngoại hình rất khoa trương, quả thật là xấu một cách độc đáo, người bình thường nhìn một cái sẽ sụp đổ.

Địch Ny Toa cũng được coi là nhân vật cứng cỏi đã thấy qua đủ loại quái vật, nhưng diện mạo của Thần Ngoại Thần đối với nàng cũng rất trừu tượng.

Giang Hoa từ chối thì cứ từ chối đi.

Quả nhiên giáo dục không thể khiến tất cả mọi người từ nội tâm tiếp nhận, dù nội dung giáo dục là chân lý, đáng từ chối vẫn từ chối.

Địch Ny Toa nói với Đỗ Lan vừa đến, nàng cũng gặp phải nan đề của giáo dục.

Rõ ràng hai vợ chồng họ là có ý tốt, hy vọng nói cho mọi người sự thật, nhưng vẫn có một số ít người không chịu tiếp nhận.

Khiến người ta rất bất lực, không muốn bước ra một bước.

Vì họ muốn sống trong thế giới của chính mình, sống trong môi trường của chính mình, sống trong vùng an toàn của chính mình.

Đỗ Lan nói: Nếu chân lý là phá hủy vùng an toàn, họ tự nhiên sẽ từ chối.

Dù sao không phải ai cũng sẵn lòng bước ra khỏi vùng an toàn.

Mục đích của con người khi học tập là thiết lập một vùng an toàn của chính mình, nếu giáo dục muốn phá vỡ vùng an toàn, thì lại trái ngược với mục đích ban đầu của việc học tập.

Dù sao Đỗ Lan cũng đã nhìn thấu, giáo dục của hắn chỉ có thể khiến một phần người tiếp nhận.

Chuyện bên ngươi đã kết thúc rồi sao.

Địch Ny Toa hỏi.

Làm sao có thể kết thúc được.

Lịch sử sẽ không bao giờ kết thúc, họ vẫn phải tiếp tục chiến đấu, nhưng ta chuẩn bị đi trước một bước.

Đỗ Lan nhìn về phía trung tâm vũ trụ, nhìn xuyên qua màng của vũ trụ, nhìn thấy những vũ trụ khác: Nơi này thật sự là một rạp chiếu phim, hình ảnh của các vũ trụ khác đều có thể chiếu qua đây.

Địch Ny Toa gật đầu nói: Vậy ta chuẩn bị một chút, trước tiên đưa Giang Hoa về bên gia đình, sau đó chúng ta lên đường đi.

Giang Hoa cuối cùng cũng được về nhà, thở phào một hơi nhẹ nhõm, cảm thấy may mắn, lý trí của mình vẫn còn, không biến thành kẻ điên, bây giờ có thể đoàn tụ với gia đình rồi.

Một nhà bốn người Thần Lạc, Thần Uy, Thần Hoảng, Giang Hoa, lại quay về những năm tháng hạnh phúc trước đây.

Thần Uy, thiếu niên trung nhị này cuối cùng cũng hoàn lương, trở về với gia đình.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa thì tiếp tục đi đến vũ trụ mới.

Ở đây có những siêu anh hùng, được đóng gói như những ngôi sao lớn, mỗi người có giá trị lên đến hàng chục triệu, họ là người đại diện quảng cáo được các thương gia lớn săn đón.

Đội Bảy The Seven không nghi ngờ gì chính là những siêu anh hùng nổi tiếng nhất hiện nay, được công ty Vought International đóng gói và vận hành, bảy người họ là những ngôi sao toàn cầu xứng đáng.

Tuy nhiên, dưới thời đại siêu anh hùng rực rỡ này, lại có một mặt tối bị bỏ qua, rất nhiều người bình thường sẽ bị cuốn vào các sự kiện của siêu anh hùng, chết không toàn thây.

Ví dụ như ngay lúc này, dưới ánh nắng ban ngày, một cặp tình nhân hạnh phúc đang nắm tay nhau bàn bạc kế hoạch tương lai, họ sẽ kết hôn, sẽ sinh con, sẽ bạc đầu giai lão.

Tuy nhiên, ngay khi họ đang mơ mộng về tương lai, một làn gió vụt qua, người phụ nữ trong cặp tình nhân biến mất, hay nói cách khác là biến thành một bãi thịt nát.

Khốn kiếp.

Một giọng nói khinh khỉnh cất lên, chỉ thấy một người da đen tóc ngắn, mặc bộ đồ siêu anh hùng màu xám xanh, khó chịu nói, cứ như lỗi không phải của mình, không phải mình đã đâm người phụ nữ thành thịt nát, mà là người phụ nữ đã cản đường mình, làm mất thời gian của mình.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, căn bản không kịp phản ứng, cặp tình nhân hạnh phúc ban đầu chỉ còn lại một người, người đàn ông cúi đầu nhìn đôi bàn tay còn nguyên vẹn duy nhất của bạn gái, đôi tay đó vẫn còn nắm chặt tay anh, cả người anh ta đều suy sụp, căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra, đầu óc trống rỗng.

Những người đi đường xung quanh đều lộ vẻ kinh hãi, rồi rút điện thoại ra quay phim, họ nhận ra siêu anh hùng đã đâm chết người chính là thành viên của Đội Bảy, Tốc Hành A Train với siêu tốc độ.

Anh ta đeo kính chống gió, để tóc húi cua, là một người đàn ông da đen điển trai.

Nhưng bây giờ lại toàn thân dính máu, rõ ràng lúc nãy anh ta đã không kịp tránh chướng ngại vật, đâm chết một người vô tội.

Anh bạn, tôi còn có chút việc gấp, sẽ có người liên hệ với anh.

Tốc Hành không để lại lời giải thích, anh ta đang vội.

Xoẹt.

Một cú tăng tốc rồi biến mất ở cuối phố.

Hughie mặt đầy máu nhìn cánh tay đứt lìa trong tay, đầu óc vẫn chưa hồi phục, một giây trước anh còn có một cô bạn gái xinh đẹp, giây sau đã mất rồi, anh không biết khi nào xe cứu thương đến, không biết khi nào cảnh sát cũng đến, không biết vì sao lại đông nghịt người vây xem, cũng không biết video Tốc Hành đâm người đã được đăng lên mạng.

Bộ phận quan hệ công chúng của công ty Vought International lập tức triển khai hoạt động quan hệ công chúng, cố gắng dập tắt vụ việc này.

Chương 3138

Đây là thời đại siêu anh hùng, nhưng siêu anh hùng không giống như trong truyện tranh, rạng rỡ và tươi sáng.

Siêu anh hùng của hành tinh này không có tinh thần trách nhiệm, việc kiểm soát sức mạnh cũng không thành thạo như trong truyện tranh, mọi thứ đều khác biệt so với truyện tranh.

Siêu anh hùng trong truyện tranh là hy vọng của người bình thường, còn siêu anh hùng ở đây chỉ có nhân vật thiết lập là hy vọng, một khi họ không duy trì nhân vật thiết lập, họ có thể làm bất cứ điều gì mình muốn.

Cái gọi là nhân vật thiết lập là tồn tại để sụp đổ, cho nên bộ phận vận hành của công ty Vought tuy đã thiết lập nhân vật của Đội Bảy rất cao, nhưng đáng tiếc bảy người họ luôn gây ra chuyện.

Mỗi năm có hàng trăm người vô tội chết dưới tay siêu anh hùng, bạn gái của Hughie chỉ là một trong số đó.

Siêu anh hùng đối với cái chết kiểu này cũng đã quen thuộc, dù sao họ cũng là anh hùng cứu thế giới, so với số người họ cứu, số người bị hại chỉ là một phần rất nhỏ, hoàn toàn là tổn thất có thể chấp nhận.

Làm ăn gì cũng phải tính đến hao tổn, ví dụ làm một trăm bộ quần áo, phải chuẩn bị một trăm mười bộ nguyên liệu, mười bộ dư ra làm hao tổn.

Đối với anh hùng mà nói, cứu một trăm người thì nên có mười người trong không gian hao tổn.

Cho nên dù ban ngày vừa đâm chết người, tối Tốc Hành vẫn đi quán bar tiêu tiền hưởng lạc, căn bản không lo lắng mình sẽ bị trừng phạt.

Vì anh ta là siêu anh hùng, dân chúng cần anh ta, công ty Vought cần anh ta, cho nên đâm chết người cũng không sao, bộ phận quan hệ công chúng sẽ giúp anh ta tìm cách che đậy.

Chỉ cần nói mình lúc đó là vì cứu nhiều người hơn, vô tình đâm chết một người đi đường, mọi người sẽ tha thứ cho anh ta.

Mặc dù lúc đó anh ta không phải đi cứu hộ, mà chỉ bận việc riêng, nhưng bộ phận quan hệ công chúng sẽ tìm cách.

Có siêu năng lực, nhưng không có tinh thần trách nhiệm, thế giới này còn tàn khốc hơn cả vũ trụ Marvel và DC.

Địch Ny Toa cho rằng siêu anh hùng không còn chiến đấu vì tinh thần trách nhiệm, mà vì danh lợi, thì rất tàn khốc.

Siêu anh hùng đại diện cho hy vọng của mọi người, tuy có rất nhiều tin tức tiêu cực về siêu anh hùng, nhưng mọi người đều có hội chứng chúa cứu thế, đều hy vọng khi gặp nguy nan sẽ được siêu anh hùng cứu giúp.

Cho nên dù tin tức tiêu cực có nhiều đến mấy, chỉ cần không rơi vào mình thì mọi người đều có thể chịu đựng.

Dù sao từ số liệu mà nói, số người siêu anh hùng cứu nhiều hơn số người họ hại.

Không tồi, thế giới siêu anh hùng này.

Đỗ Lan cho rằng thông thường siêu anh hùng đều có tinh thần trách nhiệm, ngay cả một số nhân vật phản anh hùng cũng sẽ có tinh thần trách nhiệm riêng.

Nhưng tinh thần trách nhiệm là thứ quá trừu tượng, vì danh và lợi thì đơn giản hơn nhiều, siêu anh hùng giúp đỡ mọi người, mọi người ủng hộ siêu anh hùng, để họ danh lợi song toàn, đó là một giao dịch.

Nhưng siêu anh hùng sẽ không vì tinh thần trách nhiệm mà tự kiềm chế, thậm chí đôi khi để duy trì danh lợi của mình sẽ chủ động giết người diệt khẩu, che đậy scandal.

Điều này giống như việc hoàng đế ưu tiên bảo vệ hoàng quyền hay bảo vệ triều đại, cũng giống như quý tộc ưu tiên bảo vệ quốc gia hay bảo vệ chính mình, khi siêu anh hùng hành động vì danh lợi, đôi khi sẽ gặp phải xung đột giữa bảo vệ danh lợi và bảo vệ sinh mệnh.

Đây là chuyện rất phổ biến, tức là mục tiêu trong lòng và tình hình trước mắt không nhất quán, đến lúc đó chắc chắn sẽ ưu tiên hướng về mục tiêu của chính mình.

Anh hùng thực sự thường là tri hành hợp nhất, mục tiêu trong lòng và hành vi của mình nhất quán, bất kể gặp phải vấn đề gì cũng sẽ kiên định cứu thế giới.

Danh lợi của chính mình và lợi ích của mọi người sẽ phát sinh xung đột, không phải nói siêu anh hùng của công ty Vought International tà ác đến mức nào, mà là khi gặp xung đột, việc họ ưu tiên bảo vệ danh lợi của mình là lựa chọn hoàn toàn bình thường, ngay từ đầu mọi người đã nên có dự kiến.

Cho nên cuối cùng dựa vào người khác không bằng dựa vào mình, lúc then chốt không thể trông cậy vào siêu anh hùng.

Đỗ Lan nói.

Địch Ny Toa lại biết người tự cường thì ít, người mong chờ chúa cứu thế thì nhiều, nói: Khi siêu anh hùng không thể ung dung tự tại, mọi người đừng mong đợi siêu anh hùng cứu giúp nữa.

Siêu anh hùng của công ty Vought International chỉ có thể giải quyết một số vấn đề nhỏ, không thể giải quyết vấn đề lớn, nhưng vấn đề là sự tồn tại của siêu anh hùng, tất yếu sẽ thúc đẩy sự ra đời của siêu phản diện.

Đây là mối quan hệ giữa hữu và vô, một khi một thứ tồn tại, sẽ phải chấp nhận những thách thức xuất hiện từ bốn phương tám hướng.

Ban đầu danh lợi và cứu thế giới là nhất quán, nhưng theo thời gian kẻ địch ngày càng mạnh, nguy cơ ngày càng lớn, xung đột giữa danh lợi và cứu thế giới ngày càng nhiều, siêu anh hùng tất yếu sẽ đi ngược lại nhân vật thiết lập.

Chỉ cần là người làm anh hùng vì danh lợi, cuối cùng đều sẽ trở thành phản diện.

Vì kẻ địch sẽ ngày càng mạnh, anh hùng sẽ không thể ung dung như vậy nữa.

Nếu kẻ địch rất yếu, nguy cơ rất nhỏ, thì không có vấn đề gì.

Nhưng một khi kẻ địch rất mạnh, nguy cơ rất lớn, cần siêu anh hùng phải hy sinh, họ sẽ ưu tiên tự bảo vệ mình.

Cho nên việc nhân vật thiết lập của siêu anh hùng sụp đổ chỉ là vấn đề thời gian, tuy nhiên siêu anh hùng của công ty Vought có sụp đổ, không có nghĩa là siêu anh hùng sẽ không còn thị trường nữa, chỉ cần mọi người còn hy vọng có chúa cứu thế, thị trường siêu anh hùng sẽ luôn tồn tại.

Hay là chúng ta cũng mở một công ty siêu anh hùng, chủ yếu là các anh hùng robot không màng danh lợi, không có chút tư lợi nào, lợi nhuận chắc chắn sẽ tốt hơn công ty Vought.

Đỗ Lan cho rằng nếu nhìn vào thị trường, thì việc tung ra loại anh hùng mà mọi người cần là tốt nhất.

Đội Bảy của công ty Vought đều là những anh hùng rất ham danh lợi, nhân vật thiết lập của họ sớm muộn gì cũng sẽ sụp đổ, đến lúc đó chính là lúc anh hùng mới độc chiếm thị trường.

Siêu anh hùng là nhu cầu của thị trường, sẽ không biến mất vì Đội Bảy sụp đổ, cũng sẽ không biến mất vì Vought sụp đổ, dù sao cũng sẽ có công ty mới và anh hùng mới lấp đầy thị trường.

Cho nên người theo đuổi danh lợi vẫn sẽ trở thành anh hùng, đây là việc đôi bên cùng có lợi.

Dân chúng cần cảm giác an toàn, anh hùng cần danh lợi, nếu không có kẻ địch quá mạnh và nguy cơ quá lớn, thì thực ra đây là mối quan hệ cùng có lợi.

Có thể thử xem.

Địch Ny Toa cảm thấy có thể mở một công ty siêu anh hùng để cạnh tranh với tập đoàn Vought: Công ty Vought lợi dụng thuốc gen, để một số người có gen đặc biệt đạt được siêu năng lực, chúng ta thì tung ra anh hùng robot để đối kháng.

Cứ thế nhanh chóng quyết định, vì có thị trường, nên những tin tức tiêu cực về siêu anh hùng luôn bị mọi người bỏ qua.

Nhưng công ty Vought rõ ràng cho rằng đó là do bộ phận quan hệ công chúng của mình, thực ra tác dụng của quan hệ công chúng không lớn.

Dân chúng không ngốc, chỉ là họ sẵn lòng tin vào những gì mình tin, họ cần siêu anh hùng, cho nên chỉ là tự lừa dối mình mà thôi.

Tốc Hành là để ngăn chặn một vụ cướp ngân hàng rất nghiêm trọng, cho nên mới không chú ý đường sá, mới đâm vào người đi đường, dẫn đến cái chết thảm của người đi đường.

Có luật sư sẵn lòng giúp gia đình người đã mất kiện công ty Vought, đương nhiên công ty Vought cũng đã đưa ra bồi thường riêng.

Hughie cảm thấy rất mệt mỏi, vì mọi người đều cho rằng không nên kiện, vì kiện tụng tốn quá nhiều sức lực và thời gian, họ chỉ là người bình thường không thể hao tổn nổi, chi bằng nhận tiền bồi thường thì hơn.

Nhưng Hughie đã mất bạn gái, mất một đoạn tình cảm, trong lòng trống rỗng, cảm thấy những người xung quanh đều rất lạnh lùng, chỉ nói chuyện lợi ích, căn bản không quan tâm đến cảm xúc của anh.

Tuy nhiên dù trống rỗng đến đâu, cần đi làm vẫn phải đi làm, sau khi lo xong tang lễ cho bạn gái, anh trở lại cửa hàng băng đĩa để làm việc, anh là nhân viên bán hàng của cửa hàng băng đĩa.

Hôm đó anh thấy một cặp vợ chồng hạnh phúc vào cửa hàng chọn sản phẩm, lập tức xúc cảnh sinh tình.

Cái TV này có thể lắp vào người máy anh hùng, mạch điện bên trong có thể phát huy tác dụng.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đã quyết định mở công ty, chế tạo người máy anh hùng, nhưng Đỗ Lan cho rằng nên dùng kỹ thuật có sẵn để chế tạo anh hùng, giống như công nghiệp thủ công vậy, chế tạo người máy anh hùng mà người bình thường cũng có thể phát minh ra.

Vì đã như vậy, chắc chắn không thể dùng quá nhiều nguyên liệu cao cấp, phải mua nguyên liệu từ các cửa hàng điện gia dụng, hôm đó họ đến cửa hàng băng đĩa để chọn nguyên liệu cho người máy anh hùng.

Còn về công ty, có một nhà kho là đủ rồi, đến lúc đó sẽ dùng mạng internet và các video ngắn để tuyên truyền, dùng phương tiện truyền thông mới để đối kháng với phương tiện truyền thông cũ.

Phương thức đóng gói của công ty Vought International đều rất truyền thống, ví dụ như tổ chức họp báo, tung ra anh hùng mới, thông qua phỏng vấn truyền thông để thiết lập nhân vật, v. v.

Thủ đoạn đều quá cũ rồi, căn bản không thể sánh bằng truyền thông mới.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đã phân công rõ ràng, Địch Ny Toa phụ trách vận hành nền tảng video ngắn, Đỗ Lan phụ trách tung ra và chế tạo người máy anh hùng, mọi người đều có thể thông qua video ngắn để học cách chế tạo, tự mình chế tạo một người máy anh hùng hoàn toàn mới.

Mục đích là sự đối kháng giữa cái mới và cái cũ, tranh giành thị trường siêu anh hùng.

Đỗ Lan xác định công ty Vought căn bản chưa phát huy hết tiềm năng của thị trường khổng lồ này, đến lúc đó vẫn phải xem chính mình.

Hughie nhìn thấy cặp vợ chồng hạnh phúc, lại nghĩ đến sự bất hạnh của mình, căn bản không có tâm trạng làm việc.

Trong lòng trống rỗng, làm gì cũng không có sức.

Lúc này, một người đàn ông trung niên mặc đồ đen bước vào, anh ta rất kinh nghiệm tránh camera, đi đến trước mặt Hughie nói: Anh là Hughie.

Vâng, thưa ông, ông cần mua gì.

Anh ta nói yếu ớt.

Tôi biết chuyện của anh, hy vọng anh có thể giúp tôi.

Người đàn ông nói thẳng thừng: Tôi là người của cục điều tra, anh có cơ hội vào công ty Vought International, tôi hy vọng anh có thể giúp tôi cài đặt thiết bị nghe lén.

Hughie ngơ ngác căn bản không biết đối phương đang nói gì.

Mỗi năm có hàng trăm người vô tội chết vì siêu anh hùng, mỗi ngày đều có một vụ án.

Nhưng đều bị công ty Vought International dùng quan hệ công chúng khéo léo che đậy, chúng ta phải vạch trần bộ mặt thật của họ.

Người đàn ông nghiêm túc nói.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa giống như những người trong suốt, tuy ở ngay bên cạnh, nhưng người đàn ông lại hoàn toàn không để ý.

Đối với lời nói của người đàn ông, Đỗ Lan không bày tỏ ý kiến, vì dân chúng không ngốc, chỉ là họ không quan tâm đến những người bị siêu anh hùng hại chết.

Chương 3139

Dân chúng có hội chứng chúa cứu thế, đều hy vọng khi gặp nguy hiểm, sẽ có siêu anh hùng đến cứu mình.

Họ đều cho rằng mình là người được cứu, chứ không phải người bị hại, có tâm lý may mắn, cho nên dù biết tin tức tiêu cực của anh hùng cũng không quan tâm, không để ý.

Cho nên không phải công ty Vought International lừa dối dân chúng, mà là dân chúng tự lừa dối mình và lừa dối người khác.

Hughie đang làm việc, một người đàn ông lạ mặt bước vào cửa hàng.

Người đàn ông trung niên lạ mặt mặc đồ đen, trông rất cứng rắn, nhìn là biết một gã cứng cỏi có chuyện đời.

Anh ta nói với Hughie, người vừa mất bạn gái, rằng mỗi năm có hàng trăm người chết trong các sự kiện siêu anh hùng, cho nên anh ta hy vọng Hughie có thể giúp anh ta điều tra nội bộ công ty Vought International, lợi dụng cơ hội đàm phán bồi thường để cài đặt thiết bị nghe lén.

Hughie chỉ là một người bình thường, làm sao dám đối đầu với một tập đoàn tài phiệt lớn như công ty Vought International.

Vì vậy người đàn ông dẫn Hughie đến quán bar mà siêu anh hùng thường lui tới, để xem cuộc sống riêng tư hỗn loạn của những tên khốn đó, xem bộ dạng quỷ quái của họ khi rời khỏi ánh đèn sân khấu.

Dù Tốc Hành đã đâm chết người, nhưng cuộc sống về đêm của anh ta vẫn rực rỡ, hoàn toàn không cảm thấy việc đâm chết người có gì đáng buồn, đó chỉ là một tai nạn, lúc đó anh ta quả thật có chút vội, không phải để ngăn chặn tai nạn, mà là có một số việc riêng.

Với tư cách là siêu anh hùng, họ dưới ánh đèn sân khấu là những ngôi sao lớn rạng rỡ, nhưng trong bóng tối, ranh giới đạo đức của họ còn thấp hơn nhiều so với người bình thường, rất giống những kẻ giàu lên nhanh chóng, các loại xa xỉ và hưởng thụ, thỏa sức trút bỏ thú tính trong lòng.

Hughie dưới sự dẫn dắt của người đàn ông đã nhìn thấy một mặt khác của siêu anh hùng.

Ban đầu anh đã tin vào lời nói của công ty Vought International, thật sự cho rằng Tốc Hành là vì ngăn chặn tội phạm mới đâm chết bạn gái mình, bây giờ xem ra mọi thứ đều là dối trá, cái gọi là siêu anh hùng đều chỉ là một trò lừa bịp.

Ngươi rốt cuộc là ai.

Hughie hỏi người đàn ông.

Billy, nhưng anh có thể gọi tôi là Butcher Đồ Phu.

Người đàn ông nói, biệt danh này rất đẫm máu.

Hughie nói: Tôi giúp anh.

Anh ta tức giận, muốn vạch trần bộ mặt thật của anh hùng.

Đồ Phu đưa Hughie trở về cửa hàng làm việc, nói: Đợi anh đến công ty Vought International, liên hệ với tôi.

Hughie gật đầu, trong lòng anh ta nén một cục tức, nhìn thấy các anh hùng chìm đắm trong tửu sắc, sa đọa trụy lạc, thật sự vô cùng phẫn nộ, họ đối với những việc làm sai trái không hề có chút tự trách hối hận nào, thật sự quá ghê tởm.

Nhất định phải bắt họ phải trả giá, nhất định phải tiêu diệt họ.

Tiễn Đồ Phu đi, Hughie mới phát hiện hai vị khách trong cửa hàng vẫn còn.

Hai người chưa đi sao.

Lúc nãy anh ta rời đi, rõ ràng không thấy có ai mà.

Chúng tôi vẫn chưa mua sắm xong.

Đỗ Lan mỉm cười nói: Lúc nãy người đó đưa anh đi đâu.

Hughie nói: Không tiện tiết lộ, hai người đã chọn xong chưa.

Thời gian không còn sớm nữa, tôi chuẩn bị đóng cửa rồi.

Đã chọn xong rồi.

Đỗ Lan nói: Lúc nãy hai người có phải đến quán bar của siêu anh hùng không.

Ánh mắt của Hughie lập tức cảnh giác, giống như đang hỏi: Các người là ai.

Đừng căng thẳng, chúng tôi không phải nhân viên điều tra, cũng không liên quan gì đến công ty Vought International, chúng tôi làm truyền thông mới, mục đích là giành giật thị phần với công ty Vought International.

Cho nên chúng tôi cùng phe với anh.

Đỗ Lan nói: Tôi nghĩ lúc nãy người điều tra viên đó đã nói với anh rất nhiều tin tức tiêu cực về siêu anh hùng, khuyên anh đừng tin là thật.

Hughie không nói gì, làm sao có thể không tin là thật, đều là tận mắt chứng kiến, thật không thể thật hơn.

Anh chắc chắn đã nhìn thấy một mặt khác của siêu anh hùng, cảm thấy mình bị lừa dối, nhưng thực ra anh hoàn toàn không cần phải tin là thật, vốn dĩ siêu anh hùng đều là kết quả của việc công ty Vought

International vận hành, sở dĩ các anh tin vào những quảng cáo này, là hy vọng khi gặp nguy hiểm sẽ có người cứu mình.

Nếu không có kỳ vọng này, anh có tin vào những gì họ tuyên truyền không.

Đỗ Lan nói: Các anh đã trả giá gì, dựa vào đâu mà hy vọng siêu anh hùng nhất định phải xem các anh là một chuyện đáng bận tâm.

Dựa vào đâu mà đơn phương tin rằng anh hùng sẽ bảo vệ các anh.

Các anh là cái giống gì.

Hughie rõ ràng không ngờ trong thời gian ngắn ngủi lại nghe thấy một giọng nói hoàn toàn khác so với Đồ Phu, nghe lời đối phương nói, dường như cũng có lý.

Siêu anh hùng nói gì, họ tin nấy sao.

Điều này vốn dĩ không bình thường.

Chỉ cần anh đọc nhiều truyện tranh cũng sẽ biết, rất nhiều câu chuyện đều là siêu anh hùng gây chuyện, tự mình dọn dẹp đống bãi chiến trường của mình mà thôi.

Siêu anh hùng không những không thể bảo vệ mọi người, ngược lại còn là mối đe dọa lớn nhất của mọi người.

Chuyện này ngay từ đầu đã được quyết định, nhưng vẫn có rất nhiều người ôm tâm lý may mắn, hy vọng có thể được anh hùng cứu giúp, thái độ này mới là kẻ gây ra mọi tội lỗi.

Đỗ Lan nghiêm túc nói: Nếu không tiêu diệt tâm lý may mắn, dù các anh có vạch trần công ty Vought International cũng vô dụng, vẫn sẽ có anh hùng mới thay thế công ty Vought International, vẫn sẽ được mọi người hoan nghênh.

Mọi người không quan tâm đạo đức của họ thế nào, không quan tâm họ có hại chết người hay không, mọi người chỉ hy vọng khi gặp nguy hiểm, sẽ có siêu anh hùng đến cứu mình.

Hughie thầm nghĩ không sai chút nào, trước đây anh cũng nghĩ như vậy, bây giờ nghĩ lại khi trước lướt mạng đã từng thấy có người đăng tin tức tiêu cực về siêu anh hùng, thực ra anh trước đây đã từng thấy.

Nhưng lúc đó anh căn bản không quan tâm, cho đến khi bạn gái của mình chết trước mặt mình, mà kẻ gây tội là Tốc Hành lại không hề quan tâm, lúc đó anh mới thực sự phẫn nộ.

Nhưng anh phẫn nộ thì sao.

Trước đây những người đăng tin tức đó chắc chắn cũng phẫn nộ, sự phẫn nộ của họ không ảnh hưởng đến mình, sự phẫn nộ của mình thì có thể ảnh hưởng đến ai.

Cuối cùng cũng chỉ là những người phẫn nộ giữa nhau ôm nhóm sưởi ấm mà thôi, nhưng số lượng những người trực tiếp trải nghiệm bi kịch như họ, so với số lượng những người ủng hộ siêu anh hùng, căn bản không thể so sánh được.

Vậy tôi rốt cuộc nên làm gì.

Hughie không khỏi hỏi: Tổng không thể không làm gì cả.

Siêu anh hùng của công ty Vought International đã thối nát hết rồi, phàm là anh hùng gia nhập vào đó đều phải giao bằng chứng đen, nhất định phải để lại nhược điểm thì mới được.

Có nhược điểm rồi, thì không sợ anh hùng phản bội nữa, công ty Vought International cũng có thể kiểm soát họ tốt hơn.

Cho nên phàm là anh hùng gia nhập công ty Vought International đều có lịch sử đen, đều là đồng lõa với cái xấu.

Cho nên anh muốn vạch trần lịch sử đen của một anh hùng, các anh hùng khác sẽ đồng loạt tấn công, vì họ vinh cùng vinh, tổn cùng tổn.

Anh cho rằng chỉ cần vạch trần Tốc Hành là được ư.

Đây là sai lầm lớn, vì một khi anh chuẩn bị vạch trần Tốc Hành, đó sẽ là một phản ứng dây chuyền.

Hughie lòng rất nặng trĩu, hoàn toàn không nghĩ đến những chi tiết này, nếu giữa các siêu anh hùng không có nhược điểm gì nắm được nhau, thì một anh hùng thối nát, các anh hùng khác chắc chắn sẽ giữ khoảng cách.

Nhưng thực tế không phải vậy, điều này chứng tỏ không phải một hai người thối nát, mà là cả một đám đều thối nát, là giữa họ cùng nắm giữ nhược điểm của nhau.

Mình đối mặt là cả một tổ chức anh hùng, chứ không phải một hai nhân vật anh hùng, một khi ra tay, sẽ không chỉ đơn giản là Tốc Hành.

Nhìn vẻ mặt của anh bây giờ, đã sợ rồi sao.

Muốn đánh bại siêu anh hùng chỉ có một cách, chính là khai sáng dân trí, khiến mọi người đều thoát khỏi sự tuyên truyền của truyền thông truyền thống.

Anh có điện thoại không.

Có thể tải ứng dụng của chúng tôi.

Hughie lấy điện thoại ra tìm kiếm, quả nhiên tìm thấy ứng dụng mang tên Siêu Anh, sau khi cài đặt, anh phát hiện đây là một loại video ngắn rất mới lạ, bên trong đã có rất nhiều người đang chia sẻ cuộc sống của mình rồi.

Đây là gì.

Mọi người bất cứ lúc nào cũng có thể truyền bá thông tin thông qua video ngắn, chúng tôi cũng sẽ chia sẻ kỹ thuật của mình trên ứng dụng.

Có thể dùng những thứ có thể thấy hàng ngày trong cuộc sống để sản xuất vũ khí mạnh mẽ hoặc giáp máy, dùng để tự bảo vệ.

Đợi đến khi mọi người đều có khả năng tự vệ, siêu anh hùng sẽ không còn cần thiết nữa.

Đương nhiên đây là một quá trình rất dài, hiện tại đề nghị của tôi là thiết lập một bộ quy tắc anh hùng mới, để mỗi anh hùng đều tuân thủ quy tắc, chấp nhận giám sát, ai vi phạm sẽ bị đào thải.

Muốn mọi người tự cường cần thời gian, nhưng thiết lập một bộ quy tắc anh hùng quy phạm hơn thì vẫn có thể làm được.

Muốn thiết lập quy tắc thì cần có nhiều người hơn trở thành anh hùng, anh hùng mới xung kích anh hùng cũ, anh hùng cũ sợ bị thay thế sẽ tự quy phạm mình, đồng thời anh hùng mới sợ bị đàn áp, cũng sẽ nỗ lực tự cường.

Cứ thế anh hùng mới và cũ cuốn vào nhau, quy tắc sẽ được thiết lập.

Siêu anh hùng để giữ vững địa vị của mình, mỗi anh hùng gia nhập đội ngũ đều phải giao bằng chứng đen, như vậy có thể đoàn kết nội bộ.

Mọi người đều dơ bẩn, như vậy ai cũng không bán đứng ai.

Cộng với nhu cầu của mọi người đối với siêu anh hùng, đã củng cố thị trường của anh hùng, cho nên các siêu anh hùng dưới trướng công ty Vought International thật sự có thể làm bất cứ điều gì mình muốn, không kiêng nể gì.

Đối với sự thật tàn khốc này, Hughie thật sự không biết nên làm thế nào cho phải.

Nếu trong lòng do dự, hãy sử dụng ứng dụng Siêu Anh, anh sẽ biết câu trả lời.

Đỗ Lan nói, rồi trả tiền, để Hughie giao hàng tận nơi.

Hughie bắt đầu lướt ứng dụng, bên trong có rất nhiều video do người bình thường chia sẻ, khác với truyền thông truyền thống.

Truyền thông truyền thống đều nhìn thế giới từ góc độ của người làm truyền thông, còn ứng dụng Siêu Anh lại nhìn thế giới từ góc độ của người bình thường, bên trong có rất nhiều góc nhìn gây kinh ngạc.

Đương nhiên, đặc sắc nhất vẫn là rất nhiều người chia sẻ vũ khí ứng phó khủng hoảng do chính mình chế tạo, bất kể là đối mặt với khủng bố hay đối mặt với siêu anh hùng, đều có thể ứng dụng rất tốt.

Vũ khí ứng phó khủng hoảng được lắp ráp từ các linh kiện điện gia dụng có thể thấy khắp nơi, có uy lực không thể tưởng tượng.

Chương 3140

Khiến mọi người kinh ngạc kêu lên: Cái này cũng được sao.

Đây là đồ điện gia dụng, chỉ là những linh kiện điện tử đơn giản nhất, kết hợp lại có thể chế tạo ra vũ khí sánh ngang siêu anh hùng sao.

Điều này không khoa học.

Quả thật không khoa học, nếu thật sự có thể làm được, thì đã sớm có người làm được rồi, tại sao những nhà khoa học, kỹ sư nghiên cứu vũ khí không làm như vậy.

Đương nhiên là vì họ không phải Đỗ Lan, không thể thay đổi quy luật vật lý.

Đỗ Lan đến rồi, vật lý liền bị viết lại, sau này theo quy luật vật lý mới có thể chế tạo siêu vũ khí, thậm chí có thể dùng đồ gia dụng để tự chế tạo một bộ giáp Iron Man.

Chỉ cần tải ứng dụng, là có thể sản xuất ra vũ khí mạnh mẽ.

Like, lưu, bạn bè nào có hứng thú có thể tự mình chế tạo tại nhà, trẻ em vị thành niên cần có sự giám sát của phụ huynh khi chế tạo.

Đỗ Lan cho rằng những vũ khí này vẫn có tính nguy hiểm nhất định, phụ huynh cần chú ý một chút.

Đương nhiên sẽ có người dùng những vũ khí này để phạm tội, điều này là chắc chắn, nhưng sự xuất hiện của siêu phản diện cũng là một cú đánh thức đối với siêu anh hùng.

Địa Cầu này quá hiền lành, hoàn toàn là nhà kính của siêu anh hùng, không có siêu phản diện, siêu anh hùng cứ thế mà qua ngày, chỉ để duy trì địa vị danh lợi của mình là đủ rồi.

Chứ không phải nghĩ cách nâng cao năng lực nghiệp vụ của mình, thị trường rất lớn, cạnh tranh rất ít, hình thành độc quyền, đừng nói siêu anh hùng, ngay cả các tập đoàn lớn, doanh nghiệp lớn cũng sẽ sa đọa.

Hughie rất nhanh đã nhận được lời mời đàm phán bồi thường, anh hy vọng Tốc Hành có thể xin lỗi, tiền bồi thường không quan trọng, thái độ của siêu anh hùng là quan trọng nhất.

Đồ Phu lập tức tìm đến Hughie, hy vọng anh có thể lợi dụng cơ hội này để cài đặt thiết bị nghe lén.

Hughie liền kể cho Đồ Phu nghe chuyện của Đỗ Lan và ứng dụng Siêu Anh, Đồ Phu nghe xong cũng biết đạo lý là đạo lý đó, liền nói: Anh ta nói không sai, nhưng chúng ta chẳng lẽ không làm gì cả sao.

Dù chúng ta không thể thay đổi hiện trạng, cũng nên bắt những siêu anh hùng phạm tội phải trả giá, không thể để họ làm bất cứ điều gì mình muốn, nhất định phải có người bước ra bước đầu tiên.

Nếu chúng ta những người biết bộ mặt thật của anh hùng không hành động, chỉ đợi người khác hành động, thì thế giới sẽ không thay đổi.

Hughie không nói nên lời, Đồ Phu nói cũng có lý.

Đỗ Lan nói là phương hướng lớn, nhưng phương hướng lớn cũng cần được thực hiện, cuối cùng vẫn cần một nhóm người đi trước làm sau, cần những người đầy động lực như Đồ Phu.

Đừng do dự, anh cũng thấy vẻ mặt không quan tâm của Tốc Hành, chẳng lẽ anh không tức giận sao.

Hãy nghĩ lại bi kịch của bạn gái anh, chết không toàn thây, với tư cách là đàn ông anh không nên cho cô ấy một lời giải thích sao.

Nghe lời tôi, bước vào, rồi cài đặt thiết bị nghe lén, rồi bước ra, những việc còn lại giao cho tôi, tôi sẽ bắt những tên khốn đó phải trả giá.

Đồ Phu giống như một người chấp pháp đầy chính khí, nhất định phải vạch trần mặt ác của siêu anh hùng.

Hughie lại nghĩ đến bi kịch bạn gái mình chết không toàn thây, cắn răng nói: Được.

Vừa nghĩ đến hạnh phúc của mình toàn bộ bị siêu anh hùng hủy hoại, liền rất phẫn nộ, liền có động lực hành động.

Nếu không gặp phải những chuyện đáng sợ đó, anh căn bản sẽ không đối kháng với siêu anh hùng, sẽ tiếp tục tin siêu anh hùng là sức mạnh bảo vệ không thể thiếu của thành phố.

Nói cho cùng vẫn là tâm lý tiểu chính phủ của họ, gió có thể vào, mưa có thể vào, nhưng vua không thể vào, vậy khi gặp gió mưa, vua không thể giúp họ, chỉ có thể tự cứu.

Nhưng vấn đề là họ có thể tự cứu không.

Nếu có thể tự cứu được, thì đây không phải là gió mưa.

Chính vì không thể tự cứu, nên mới gọi là gió mưa.

Vậy lúc này phải làm sao.

Chỉ có thể cầu xin chúa cứu thế.

Tại sao lại có vua.

Chính vì vua không chỉ đến để thu thuế cướp tiền, khi cần thiết họ còn phù nguy cứu khổ, giúp mọi người vượt qua khó khăn.

Nếu vua chỉ biết cướp bóc, thì gọi là cường đạo, thậm chí có thể nói cường đạo cũng không chỉ biết cướp bóc, còn biết phát triển bền vững, cái gì gọi là cây này là của ta, đường này là ta mở, muốn từ đây qua, để lại tiền mua đường.

Rất có thể đây là một lời nói thật lớn, sơn tặc trồng cây, mở một con đường tắt, có người muốn đi qua thì nộp phí qua đường.

Nếu sơn tặc chỉ biết cướp bóc, không biết phát triển bền vững, dù quan binh không thể tiêu diệt họ, thương nhân cũng có thể không đi từ đây, đi đường vòng cũng được, cùng lắm là tăng giá bán hàng hóa.

Tiếp tục đi con đường có sơn tặc, chính là vì con đường này gần, nộp chút phí qua đường cũng không sao.

Cho nên vua có quyền lợi, nhưng cũng có nghĩa vụ.

Đợi đến khi vua không còn, lại gặp gió mưa, thì chỉ có thể cầu cứu chúa cứu thế, siêu anh hùng liền ra đời.

Khi gặp gió mưa, mọi người liền hy vọng siêu anh hùng có thể đến giúp đỡ.

Nhưng vấn đề là vua có quyền lợi có nghĩa vụ, đây là sự đồng thuận của mọi người khi xã hội phát triển đến một trình độ nhất định.

Vua tốt hay xấu, mọi người đều có thể có một sự phân biệt đại khái.

Nhưng siêu anh hùng là một thứ mới lạ, quyền lợi và nghĩa vụ của họ không rõ ràng như vậy, mọi người cũng không biết nên kiềm chế siêu anh hùng để họ thực hiện nghĩa vụ như thế nào.

Hughie chỉ là một thành viên trong vô vàn chúng sinh, sự thay đổi tâm lý của anh, hoàn toàn là vì mình gặp phải bi kịch, nếu không anh không thể đối kháng với siêu anh hùng.

Hít một hơi thật sâu, cảnh cáo chính mình đừng làm kẻ trộm sợ bóng sợ gió, Hughie bước vào tòa nhà trụ sở công ty Vought International.

Bộ phận quan hệ công chúng đã đợi từ lâu, nói: Tốc Hành gửi lời xin lỗi chân thành đến anh, hai người có thể bắt tay hòa giải.

Tuy nhiên Hughie biết Tốc Hành căn bản không có nửa phần ý nghĩ xin lỗi nào, đối phương cũng không cảm thấy việc mình đâm chết người có gì sai, vẫn là đêm đêm ca hát.

Thực tế, khi Tốc Hành xin lỗi, thái độ qua loa, không hề có nửa phần vẻ mặt xin lỗi.

Hughie nhìn thấy Tốc Hành, liền nhớ lại bộ dạng toàn thân dính máu của đối phương ngày đó, liền không nhịn được nghĩ đến hạnh phúc của mình giống như bong bóng bị đâm vỡ.

Hai tay nắm chặt, nhiệt huyết dâng lên não, không biết người bên cạnh đang nói gì.

Nhưng anh biết mình phải giữ bình tĩnh, không thể bốc đồng, khó khăn lắm mới kìm nén cơn giận muốn ra tay, Hughie nói: Tôi có thể hiểu, dù sao lúc đó anh đang vội.

Ha ha, không sai, lúc đó tôi phải đi giải quyết một nhóm cướp ngân hàng, anh hiểu mà, vậy tôi đi trước đây.

Tốc Hành nói: Tôi còn phải đi tham gia biểu diễn tại đại hội thể thao sinh viên.

Hoạt động của siêu anh hùng rất nhiều, các hoạt động duy trì hình ảnh còn nhiều hơn số lần trấn áp tội phạm.

Hughie nói: Tôi có thể dùng nhà vệ sinh một chút không, lát nữa quay lại ký thỏa thuận bảo mật.

Anh muốn vào nhà vệ sinh để lấy thiết bị nghe lén, tiến hành nghe trộm.

Đáng tiếc anh không biết có một siêu anh hùng tàng hình, Người Vô Hình, luôn đứng trong nhà vệ sinh, vì là người trong suốt nên bất kể nhà vệ sinh nam hay nữ, Người Vô Hình đều sẽ vào, càng không cần nói đến nhà vệ sinh của công ty Vought International không phân biệt nam nữ.

Siêu anh hùng có mọi năng lực, nhưng không kiềm chế năng lực của mình, người có năng lực tàng hình sẽ đi vào nhà vệ sinh, phòng thay đồ và các nơi riêng tư khác.

Người có năng lực xuyên thấu sẽ trực tiếp xuyên thấu cơ thể người khác.

Người có thể nói chuyện với cá, sẽ thật sự làm chuyện điên rồ với cá Chỉ có người bình thường không nghĩ ra, không có siêu năng lực giả không làm được, giới hạn thấp nhất của con người có thể không ngừng được làm mới.

Hughie không biết có Người Vô Hình, không biết mọi hành động của mình đều đã bị nhìn thấy, anh ta căng thẳng lấy ra thiết bị nghe lén giấu trong vỏ điện thoại, khi ký tên thì cài đặt vào dưới bàn, tưởng chừng mọi việc đều suôn sẻ, nhưng không hề hay biết mình đã bại lộ.

Máy nghe trộm được giấu trong điện thoại của Hưu Y, nên hắn phải vào nhà vệ sinh để lấy nó ra, nhưng hắn đã coi thường các siêu anh hùng trong công ty Ốc Đặc, đã đánh giá quá cao giới hạn của họ.

Vốn tưởng rằng trong nhà vệ sinh không có giám sát thì sẽ không cần lo lắng, nhưng đó là sai lầm lớn.

Công ty Ốc Đặc không có điểm mù, ngay cả nhà vệ sinh cũng có người theo dõi.

Người Vô Hình thích lợi dụng ưu thế của mình để vào những nơi bí mật, và hôm nay hắn đã thấy được hành động nhỏ của Hưu Y.

Tuy nhiên, hắn biết Hưu Y chỉ là một người bình thường, không có năng lực cũng không có gan làm vậy, sau lưng hắn chắc chắn có người bày mưu tính kế, muốn thả dây dài câu cá lớn.

Người Vô Hình không hề vội vàng, cứ thế quan sát Hưu Y biểu diễn.

Hưu Y cho rằng không ai có thể phát hiện hành động nhỏ của mình, cho rằng diễn xuất của mình rất tốt, mình kìm nén phẫn nộ và giả vờ đối phó với Hỏa Xa Đầu, tuyệt đối sẽ không bị nhìn thấu.

Hỏa Xa Đầu xin lỗi rất qua loa, tiền bồi thường cũng không nhiều.

Chương 3141

Lại còn yêu cầu ký thỏa thuận bảo mật, Hưu Y phải đảm bảo sau này không được thảo luận về cái chết của bạn gái với bất kỳ ai, cứ để sự việc dừng lại ở đây.

Có thể nói là bịt miệng dân còn hơn phòng lũ, chuyện như thế này làm sao có thể phòng được.

Chỉ là hiện tại dân chúng còn chưa quan tâm, nếu cứ tiếp diễn thế này, việc kinh doanh siêu anh hùng của Ốc Đặc sớm muộn cũng tiêu tùng.

Có thể quản được miệng Hưu Y, nhưng có quản được lòng Hưu Y không, có quản được miệng lưỡi thiên hạ không.

Miệng không nói, không có nghĩa là trong lòng không nghĩ, trong lòng nghĩ, sẽ có đủ mọi cách để biểu đạt ra ngoài, cùng lắm thì sau này dùng ánh mắt giao tiếp, thậm chí có thể thiết kế một bộ tiếng lóng, dù sao công khai có thể không nói, nhưng ngầm thì có thể nói.

Tóm lại muốn nói, vẫn có cách để nói, sở dĩ không nói, chỉ là mọi người vẫn cần công ty Ốc Đặc mà thôi.

Dù sao công ty Ốc Đặc đã đề xuất một tương lai đại diện cho hy vọng, cũng tung ra một nhóm anh hùng có hình tượng quang minh chính đại, là đấng cứu thế mà dân chúng cần.

Vì vậy không nói thì thôi, nhẫn nhịn một chút là được.

Hưu Y ký tên vào thỏa thuận bảo mật, đảm bảo mình sẽ không nhắc lại chuyện này, nhưng không đồng ý sẽ không lắp máy nghe trộm, lúc ký tên, tay hắn lén lút đặt dưới bàn, dán máy nghe trộm vào gầm bàn.

Tiếc là mọi hành động của hắn đều nằm dưới sự giám sát của Người Vô Hình.

Đây không phải một cuộc đàm phán vui vẻ, thái độ của Hỏa Xa Đầu khiến người ta phẫn nộ, nhưng Hưu Y vẫn nhẫn nại quay về nơi làm việc của mình, nhưng rất nhanh Người Vô Hình cũng theo tới.

Người Vô Hình không chỉ biết tàng hình, da của hắn còn có thể kim cương hóa, vô cùng cứng rắn, khả năng chịu đòn rất mạnh.

Đối với người thường mà nói, thể chất của siêu anh hùng hoàn toàn vượt trội hơn họ.

Người thường rất khó gây tổn thương cho siêu anh hùng, cho dù năng lực của siêu anh hùng đó rất yếu, nhưng tố chất cơ bản của họ cũng đủ để phòng ngự những tổn thương do dao kiếm thông thường gây ra.

Hưu Y không biết gì cả, vẫn nghĩ mình đã thành công, tiếp theo là dựa vào Đồ Phu để vạch trần bộ mặt xấu xí của công ty Ốc Đặc.

Nhưng trong lòng hắn cũng hiện lên giọng nói của Đỗ Lan, rằng chuyện này không đơn giản như vậy, cho dù công ty Ốc Đặc bị phanh phui bê bối, cũng rất khó khiến dân chúng thật sự tin rằng siêu anh hùng đều là lũ khốn, họ sẽ tìm lý do để tẩy trắng cho siêu anh hùng, họ cần anh hùng.

Ngay lúc Hưu Y đang suy nghĩ, đột nhiên màn hình TV trong cửa hàng đều thay đổi, trên chiếc TV màu lớn vốn đang phát phong cảnh để thể hiện màu sắc màn hình, thu hút khách hàng mua sắm.

Nhưng bây giờ phong cảnh rực rỡ đột nhiên biến mất, thay vào đó là hình ảnh bên trong cửa hàng.

Hưu Y ngẩn ra, còn tưởng là tín hiệu camera giám sát trong cửa hàng đã nhiễu sóng các TV khác.

Nhưng không nên như vậy, theo lý thì tín hiệu camera giám sát rất yếu.

Hắn nhìn lên màn hình TV, trong cửa hàng ngoài mình ra, hình như còn có người khác.

Cửa hàng vốn trống rỗng lại có một hình bóng người, ánh sáng uốn lượn một cách không tự nhiên thành hình người.

Hưu Y quay đầu nhìn về phía vị trí hình bóng đó, lại phát hiện không có gì cả, không có ai.

Nhưng trên màn hình xác thực có một hình bóng, nhưng mắt thường không nhìn thấy, lẽ nào là ma.

Tim Hưu Y đập thình thịch, chuyện quỷ dị này khiến hắn luống cuống tay chân, không biết nên xử lý thế nào.

Nhưng hắn vẫn cẩn thận tiến lại gần hình bóng, dù mình không nhìn thấy, nhưng hắn duỗi tay ra muốn xem thử nơi đó có thật sự có thứ gì không.

Đương nhiên là có, Người Vô Hình cũng không biết tại sao mình lại xuất hiện trên màn hình TV, nhưng nếu đã bị phát hiện, hắn cũng không cần trốn nữa, chủ động tấn công.

Hưu Y hoàn toàn không kịp phản ứng đã cảm thấy mình bị nhấc bổng lên, giống như biến thành một đứa trẻ, được cha giơ cao.

Chỉ là cha thì nhẹ nhàng đặt xuống, còn Người Vô Hình thì giơ cao lên, rồi ném mạnh xuống.

Hưu Y lập tức cảm thấy thắt lưng như gãy, cả người rơi vào trạng thái mông lung, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ thấy một người lạ mặt xuất hiện từ không trung vốn không có gì.

Ngươi làm việc cho ai.

Người Vô Hình kéo Hưu Y dậy, như thể trọng lượng một trăm năm mươi cân của đối phương không hề có chút nặng nề nào.

Đây chính là sức mạnh cơ bản của siêu anh hùng, người thường căn bản không có cách nào chống cự.

Hưu Y mặt mày ngơ ngác, vẫn hoàn toàn chưa phản ứng kịp, trong đầu toàn là dấu chấm hỏi, đối phương là ai, tại sao lại tấn công mình.

Là ai bảo ngươi đặt máy nghe trộm trong công ty Ốc Đặc.

Người Vô Hình tiếp tục ép hỏi, ấn Hưu Y vào tường.

Siêu anh hùng.

Hưu Y lập tức nhớ ra trong Siêu Cấp Thất Nhân Đội có một anh hùng sở hữu năng lực tàng hình, chắc chắn là đối phương rồi, nhất cử nhất động của mình đều bị giám sát sao.

Quả nhiên mình đã quá coi thường siêu anh hùng.

Rầm.

Lưng va vào tường, màn hình TV cũng vỡ nát, đau quá.

Mình sắp chết rồi sao.

Hưu Y cảm thấy hôm nay mình sẽ chết trong tay anh hùng.

Người Vô Hình sẽ không để đối phương chết một cách dễ dàng như vậy, trước khi chết hắn phải khai ra tất cả.

Rầm.

Ngay lúc Người Vô Hình đang bức cung, một chiếc ô tô trực tiếp đâm thủng cửa hàng, lao vào bên trong, đâm vào Người Vô Hình, giải vây cho Hưu Y.

Người đến chính là Đồ Phu, hắn vẫn luôn giám sát quanh cửa hàng, biết một người thường như Hưu Y đi lắp máy nghe trộm rất có thể sẽ bị phát hiện, nên đã ôm cây đợi thỏ, dù sao hắn cũng không thiệt.

Đối với Đồ Phu mà nói, tất cả đều là công cụ để hắn báo thù, chỉ cần có thể đánh bại siêu anh hùng, hắn không ngại làm tổn thương người vô tội.

Siêu anh hùng có thể giết nhầm người vô tội, Đồ Phu cũng hoàn toàn không bận tâm việc báo thù của mình vạ lây người khác.

Ở một mức độ nào đó, hắn và siêu anh hùng đều giống nhau, chỉ quan tâm đến bản thân, không quan tâm đến người khác.

Hưu Y đau đến mức sắp đứng không vững, từ nhỏ đến lớn chưa từng bị đánh như vậy.

Sao ông lại ở đây.

Hưu Y tưởng Đồ Phu đã đi rồi.

Đồ Phu đỡ Hưu Y dậy, không nói gì, nhưng từ biểu cảm của hắn có thể thấy, hắn vẫn rất vui, dù sao cũng bắt được một siêu anh hùng.

Tiếc là khi họ nhìn về phía đầu xe, phát hiện Người Vô Hình bị đâm đã biến mất, hai người lập tức căng thẳng.

Người Vô Hình không rời đi, mà một mình đối đầu hai người, phát động tấn công.

Đồ Phu bị đánh một cú trời giáng, lập tức chửi: Chết tiệt, hắn vẫn còn ở đây.

Không cần đối phương nhắc nhở, Hưu Y cũng đã bị đánh ngã.

Đồ Phu nhanh chóng đứng dậy, dựa vào hướng chịu lực của Hưu Y mà tấn công, không hổ là đặc vụ, nhạy bén hơn người thường, một tay ôm chặt eo Người Vô Hình, khóa chặt không buông.

Nhưng sức mạnh của Người Vô Hình quá lớn, trực tiếp thoát ra, may mà Đồ Phu kinh nghiệm phong phú, phun ra một ngụm máu, khiến Người Vô Hình không thể biến mất.

Dùng điện.

Hưu Y đột nhiên nhớ tới phương pháp đối phó siêu anh hùng mà app giới thiệu, đó là chích điện.

Nghĩ đến đây hắn không do dự nữa, lập tức lao vào đống đổ nát tìm dây điện hở, trực tiếp đâm tới.

Vì Đồ Phu đã đánh dấu đối phương, Hưu Y từ sau lưng Người Vô Hình đánh lén bằng điện giật.

Quả nhiên có hiệu quả, Người Vô Hình trong nháy mắt mất đi tri giác, ngã xuống đất bất tỉnh.

Chương 3142

Hai người đều kinh hồn bạt vía, Đồ Phu cầm lấy dây điện chích thêm một cú nữa, sau đó mới nói: Chỗ này không an toàn, đi theo tôi.

Hắn cảm thấy phản ứng của Hưu Y không tệ, lại có thể nghĩ ra cách chích điện nhanh như vậy, có tiền đồ.

Hai người mang Người Vô Hình đến một nơi an toàn, từ từ thẩm vấn.

Đỗ Lan xem hai người phàm đại chiến kẻ có siêu năng lực, Người Vô Hình là một thành viên của Siêu Cấp Thất Nhân Đội, lần này cũng là lật thuyền trong mương.

Nhưng chích điện chỉ có thể làm đối phương bất tỉnh, không thể giết chết, có thể gia nhập Siêu Cấp Thất Nhân Đội, Người Vô Hình vẫn có bản lĩnh.

Nhốt Người Vô Hình vào một cái lồng nhỏ, không cho hắn có cơ hội ra tay.

Nhưng Người Vô Hình không hề hoảng sợ, vì trong cơ thể hắn có thiết bị định vị, nếu mình không xuất hiện trong một thời gian dài, công ty Ốc Đặc tự nhiên sẽ đến tìm mình.

Mà những người bắt siêu anh hùng lại có chút hoảng loạn.

Hưu Y ngày hôm trước vẫn là người bình thường, bây giờ lại bắt một siêu anh hùng, tình hình có chút không ổn, hoàn toàn không biết tiếp theo nên làm gì.

Mình còn có thể quay lại cuộc sống trước đây không.

Cửa hàng bị đập nát, không biết ông chủ có bắt mình bồi thường không, chắc không rẻ đâu.

Còn có cha mẹ bạn bè, nếu biết mình bây giờ đối đầu với siêu anh hùng, không biết có cắt đứt quan hệ với mình không.

Cuộc sống thường ngày quen thuộc đã biến mất, cuộc sống an nhàn đã kết thúc, trước mắt là một mảnh mông lung.

Rốt cuộc hắn nên sống vì điều gì.

Trước đây hắn chỉ là một người bình thường, mục tiêu của hắn cũng giống mọi người, hy vọng thành gia lập nghiệp, tìm một người vợ, mua một căn nhà, tìm công việc tốt hơn, kiếm nhiều tiền hơn, có lẽ có thể cho con mình học trường tư, bồi dưỡng con thành bác sĩ hoặc luật sư, sau đó về già mua một căn nhà ở ngoại ô, cuối tuần còn có thể đến nhà thờ sám hối.

Đó là cuộc đời mà hắn vốn đã lên kế hoạch, nhưng bây giờ bạn gái bị đâm chết, công việc tám phần cũng không giữ được, còn bắt cả Người Vô Hình, nếu bị phát hiện không biết mình sẽ phải ngồi tù, hay sẽ bị các anh hùng khác giết chết.

Rốt cuộc mình đang làm cái quái gì vậy.

Này, cậu không muốn biết bạn gái cậu chết như thế nào sao.

Cậu đừng quên lúc đó Hỏa Xa Đầu căn bản không phải đang trên đường đi trấn áp tội phạm, hắn chắc chắn có việc riêng, nếu chúng ta điều tra ra lúc đó hắn vội vàng như vậy vì chuyện gì, nói không chừng có thể đòi lại công đạo cho bạn gái cậu.

Đồ Phu biết Hưu Y đang rơi vào mông lung, liền nói với hắn rằng có thể sống để trả lại công đạo cho người đã khuất.

Nghe đến đây, Hưu Y gật đầu hỏi: Bây giờ chúng ta làm gì.

Tôi biết có một gã toàn năng, có lẽ có thể giúp được, hắn tên là Pháp Lan Kỳ, bản lĩnh rất lớn.

Pháp Lan Kỳ là một người đàn ông trung niên gầy gò, vừa nhìn thấy Người Vô Hình đã biết có chuyện không hay, gã Đồ Phu này lại bắt đầu phát điên rồi: Cục điều tra đã dừng mọi công việc điều tra liên quan đến siêu nhân loại, anh đang vượt quá giới hạn.

Hành động của Đồ Phu hoàn toàn là phi pháp, Cục điều tra sẽ không công nhận.

Tiếc là Pháp Lan Kỳ đã bị cuốn vào, căn bản không có cách nào đứng ngoài cuộc.

Một khi đã bị Người Vô Hình nhìn thấy mặt, đối phương sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Có cách nào tiêu diệt hắn không.

Tôi thấy anh đúng là điên rồi, đây là Người Vô Hình, không chỉ có thể tàng hình, cơ thể còn có thể thông qua điều chỉnh nguyên tố carbon để kim cương hóa, đao thương bất nhập, không phải là vai phụ đâu.

Pháp Lan Kỳ rất rõ sức mạnh của Người Vô Hình.

Lợi hại đến mấy cũng bị chúng ta bắt rồi, chúng ta đã dùng điện giật.

Đó cũng chỉ là làm bất tỉnh, điện giật không giết được hắn.

Pháp Lan Kỳ nói.

Người Vô Hình không hề hoảng sợ, dù sao cũng không chết được.

Lúc này Hưu Y đang điên cuồng tìm tín hiệu, Ở đây không có wifi sao.

Bọn họ đang trốn trong nhà bếp của một nhà hàng bỏ hoang.

Cậu muốn làm gì.

Tôi cần lướt video ngắn.

Hưu Y nói.

Đã lúc nào rồi, còn có hứng thú chơi điện thoại, cậu bị dọa ngốc rồi à.

Đồ Phu nói.

Các ông không hiểu, có một app video ngắn giới thiệu cách đối phó với siêu anh hùng.

Lúc Người Vô Hình tấn công chúng ta, tôi chính là nhớ lại kiến thức trong app, mới nghĩ ra cách dùng điện giật.

Hưu Y quyết định điều tra chân tướng cái chết của bạn gái, cần học thêm nhiều kiến thức hơn.

Còn có loại app này sao.

Hai người lấy điện thoại ra, họ dùng dữ liệu di động để tải app, không xem thì thôi, xem xong thì giật mình, thật sự có hướng dẫn lắp ráp vũ khí từ linh kiện đồ gia dụng.

Cái này thật sự được sao.

Pháp Lan Kỳ chính là một tay thợ thủ công nhỏ, có thể chế tạo các loại bom và thiết bị, mấy thứ như máy bay không người lái, máy nghe trộm đối với hắn không thành vấn đề, nhưng dùng đồ gia dụng để chế tạo vũ khí chống lại siêu anh hùng, sao nhìn cũng thấy không thực tế: Dùng năng lượng gì.

Không thể nào dùng pin con thỏ chứ.

Đỗ Lan cho biết pin con thỏ không phải là không được, nếu dùng Sức mạnh yêm tầm tư, thì dù là pin con thỏ cũng là vũ khí giết người hàng loạt.

Còn có ví dụ như Rick, hắn có thể dùng cơ thể của chuột và gián để tạo ra bộ giáp năng lượng, dùng văn phòng phẩm thường thấy trong công ty cộng thêm pin con thỏ cũng có thể chế tạo vũ khí laser.

Sức mạnh yêm tầm tư là kỹ năng của tộc Ork trong Warhammer, tộc Ork luôn dùng đủ loại linh kiện cũ nát để chế tạo vũ khí, rõ ràng trông rất vô lý, nhưng chỉ cần tộc Ork yêm tầm tư có thể được, thì cỗ máy dù phi khoa học đến đâu cũng có thể khởi động.

Trong Rick and Morty, Rick là người thông minh bậc nhất đa vũ trụ, mỗi lần gặp nghịch cảnh, đều có thể dùng kỹ thuật không ngờ tới để chuyển nguy thành an.

Dù cơ thể hắn biến thành một quả dưa chuột muối, bị ném vào cống ngầm, cũng có thể thông qua việc săn gián và chuột để tạo ra bộ giáp năng lượng, sau đó dùng pin con thỏ làm năng lượng để chế tạo vũ khí laser.

Cho nên đừng xem thường những linh kiện bình thường, chỉ cần biết được sự ảo diệu trong đó, là có thể thể hiện ra sức chiến đấu siêu cường.

Đỗ Lan tự nhận mình so với Sức mạnh yêm tầm tư và Rick vẫn còn khoảng cách rất lớn, vẫn còn không gian tiến bộ rất lớn.

Hiện tại lượt tải của app Siêu Anh đã vượt qua mười vạn, là một khởi đầu rất tốt, đương nhiên rất nhiều người không phải muốn trở thành anh hùng, mà là muốn trở thành phản diện.

Cũng được, đến lúc đó vũ trang của phản diện tiến bộ, anh hùng cũng phải tiến bộ, bước vào cuộc chạy đua vũ trang cũng không tệ.

Một chính một phản, có anh hùng có phản diện, cuối cùng mọi người mới có thể giác ngộ.

Sau khi giác ngộ, mọi người mới từ bỏ đấng cứu thế, siêu anh hùng cũng không thể muốn làm gì thì làm nữa.

Tóm lại cứ tiến hành chạy đua vũ trang trước đã.

Lợi hại, lại thật sự có thể dùng pin con thỏ bắn ra laser.

Pháp Lan Kỳ lập tức học tập nội dung trong app, dùng linh kiện đồ gia dụng chế tạo ra một khẩu súng laser, dùng pin con thỏ làm năng lượng, một viên pin chính là một phát laser uy lực không nhỏ.

Đồ Phu cũng ngây người, thế này cũng được sao.

Đây rốt cuộc là app gì.

Đây chính là app do đôi vợ chồng mà tôi nói với ông trước đây tạo ra, họ nói với tôi rằng chỉ tấn công siêu anh hùng không có tác dụng, cho dù đào ra bê bối của họ, mọi người cũng sẽ phớt lờ, vì mọi người cần siêu anh hùng.

Công ty Ốc Đặc nhắm đúng vào nhu cầu thị trường, nên chỉ cần nhu cầu không biến mất, siêu anh hùng sẽ không biến mất.

Có lý.

Pháp Lan Kỳ nói.

Đúng là có lý, nhưng chúng ta phải hành động mới có thể khiến mọi người nhận ra bộ mặt thật của siêu anh hùng, đến lúc đó mọi người mới không còn dựa dẫm vào anh hùng nữa.

Được rồi, xem trong app có vũ khí nào có thể đập vỡ kim cương không.

Cái máy nén áp suất này thì sao.

Có thể tạo ra áp lực tương đương một Trái Đất, cho dù là kim cương cũng sẽ bị nghiền nát.

Cần lò vi sóng, TV màu, điều hòa, robot hút bụi và các đồ gia dụng khác là có thể chế tạo, à đúng rồi, còn cần hai mươi viên pin con thỏ.

Pháp Lan Kỳ nói.

Không ổn lắm, cần nhiều linh kiện quá.

Tìm xem có cái nào đơn giản hơn không.

Đồ Phu vừa nhìn thấy đống đồ gia dụng lộn xộn này, liền nói chỉ mua đủ linh kiện cũng phải chạy rất nhiều nơi, quá lãng phí thời gian, nói: Nếu không có kỹ thuật đơn giản hơn, thì dùng kỹ thuật phiền phức này.

Ba người đang nỗ lực tìm cách giết người.

Người Vô Hình không hề nao núng, trong mắt hắn ba tên cướp này đã là người chết rồi.

Những siêu anh hùng như bọn họ tuy trước mặt người khác luôn quang minh chính đại, nhưng sau lưng thì giết người phóng hỏa không việc ác nào không làm, giết một hai người đối với họ căn bản không thành vấn đề.

Sẽ không ai tin siêu anh hùng sẽ giết người vô tội, cho dù họ biết siêu anh hùng giết người, cũng chỉ nói người chết tội đáng muôn chết, siêu anh hùng giết là đúng.

Trong mắt hắn, dân chúng là như vậy, mù quáng ngu xuẩn, tiếp tay cho sự kiêu ngạo của siêu anh hùng.

Người Vô Hình đã thấy mặt ba người, nhớ kỹ họ, đợi sau khi rời đi, chắc chắn sẽ sắp xếp cho họ một cái chết đàng hoàng.

Đối với các phương thức mưu sát mà ba người thử nghiệm, Người Vô Hình cũng bình thản đối mặt, hắn biết da của mình rất cứng rắn, kim cương hóa không phải nói đùa, là thật sự có thể chống lại axit mạnh, kim cương, đạn, đều không có tác dụng.

Họ dùng giấy bạc che phủ mái nhà, để giảm tín hiệu của máy phát tín hiệu trong cơ thể Người Vô Hình, làm chậm thời gian hắn bị phát hiện.

Nhưng cả ba đều biết đây chỉ là trì hoãn thời gian, bị phát hiện là chuyện sớm muộn, họ phải nhanh chóng giết người diệt khẩu.

Hiện tại công ty Ốc Đặc cho rằng Người Vô Hình uống say quá, nên ngã đâu đó ngủ một giấc, đây cũng không phải lần đầu, dù sao Người Vô Hình vốn là một kẻ không đứng đắn.

Công ty Ốc Đặc có quá nhiều việc phải bận rộn, họ chính là công ty môi giới siêu anh hùng, cần sắp xếp các hoạt động cho siêu anh hùng, thậm chí còn phải đàm phán hợp tác cho thuê anh hùng.

Chương 3143

Không phải thành phố nào cũng có siêu anh hùng, thông thường là khi tỷ lệ tội phạm của thành phố tăng lên, chính khách muốn nâng cao tỷ lệ ủng hộ của mình, sẽ đến công ty Ốc Đặc thuê siêu anh hùng, thông thường một năm cần ba bốn trăm triệu đô la, chi phí cho siêu anh hùng vô cùng đắt đỏ.

Tóm lại, công việc của công ty Ốc Đặc rất nhiều, không hề để ý đến Người Vô Hình mất tích.

Ba người vẫn đang tìm cách giết Người Vô Hình, họ rất rõ ràng nếu Người Vô Hình còn sống, họ sẽ phải chết.

Nhưng đều không có tác dụng.

Chúng ta có nên liên lạc với Thợ Thủ Công Đỗ không.

Lúc này, Hưu Y đột nhiên chỉ vào Đỗ Lan trên app nói.

Cũng được, có thể thử.

Pháp Lan Kỳ nói, hắn đã học được không ít kiến thức, Đỗ Lan đã trở thành thần tượng của hắn, vừa nghe đến liên lạc với thần tượng, liền rất vui mừng.

Đồ Phu lại cảm thấy tìm Đỗ Lan chưa chắc đã thành công, nhưng hắn không lo Đỗ Lan sẽ bán đứng họ, dù sao chỉ cần bị Người Vô Hình nhìn thấy mặt thì chắc chắn sẽ bị ghi hận.

Đỗ Lan đến, chạm mặt Người Vô Hình, cũng sẽ thành châu chấu trên cùng một sợi dây: Cậu có thể liên lạc với hắn.

Điện thoại của anh ta có trên trang cá nhân.

Thực sự không tìm được phương pháp nhanh gọn, Pháp Lan Kỳ đã dùng đủ mọi cách, mà kỹ thuật mạnh mẽ trong app lại cần thời gian, cuối cùng chỉ có thể tìm Đỗ Lan thần kỳ.

Rất nhanh Đỗ Lan đã đến hiện trường, đây là một quán ăn nhỏ bỏ hoang, Người Vô Hình bị nhốt trong kho lạnh, và trên mái nhà còn dán giấy bạc để giảm tín hiệu.

Lồng sắt giam Người Vô Hình cũng được nối điện cao thế, khiến Người Vô Hình không thể chạm vào.

Vậy là các người lại thêm một người chết nữa.

Người Vô Hình thấy họ từ hai người biến thành ba, bây giờ ba người biến thành bốn: Phải thừa nhận, đúng là có những kẻ ngu ngốc.

Tổ Quốc Nhân sẽ tìm thấy tôi, rồi bóp nát đầu các người.

Các người cũng lợi hại thật, lại bắt được Người Vô Hình, không phiền nếu tôi làm một buổi livestream chứ.

Đỗ Lan nói.

Anh điên rồi, công ty Ốc Đặc thấy livestream sẽ lập tức tìm ra chúng ta.

Đồ Phu căng thẳng nói: Mặt của chúng ta đã bị hắn thấy rồi, bây giờ việc duy nhất có thể làm là tìm cách giết hắn.

Các người đã dùng những cách nào.

Người Vô Hình cười nói: Để tôi nói cho anh biết, họ đã thử những thủ đoạn gì.

Đầu tiên là dùng súng bắn tỉa cỡ nòng lớn, sau đó là axit mạnh, tiếp theo là cưa điện, khoan điện, tiếp theo có thể sẽ thử bom, nhưng tôi có thể nói cho các người biết, da của tôi có thể kim cương hóa, độ cứng vượt xa sức tưởng tượng của các người.

Mọi người đều mặt mày ủ rũ, Đồ Phu vốn đã đến tìm bạn gái cũ ở

Cục điều tra, muốn lấy từ tay cô ấy một cuốn sổ tay ghi lại điểm yếu của các siêu anh hùng, tiếc là hành động điều tra của hắn hoàn toàn không được Cục điều tra cho phép, nên bạn gái cũ cũng không thể giúp đỡ, dù bây giờ cô đã là phó cục trưởng.

Nói về việc Đồ Phu điều tra siêu anh hùng cũng có lịch sử lâu dài, hắn được cựu cục trưởng của Cục điều tra dẫn dắt, đã được tám năm, bây giờ cựu cục trưởng đã nghỉ hưu.

Đỗ Lan nói: Bên ngoài của hắn tuy cứng rắn, nhưng bên trong chưa chắc đã cứng rắn.

Lời này vừa thốt ra, Người Vô Hình vừa mới đắc ý dương dương lập tức nhụt chí, biểu cảm thay đổi một trăm tám mươi độ, ngay cả một người thường như Hưu Y cũng nhận ra đối phương sợ hãi.

Đúng rồi, có thể chế tạo một quả bom nhét vào đường ruột của hắn.

Pháp Lan Kỳ sùng bái nhìn Đỗ Lan, hắn cũng là một dân kỹ thuật, rất rõ ràng đối với một nhân viên kỹ thuật, điều quan trọng nhất chính là sức tưởng tượng thần kỳ.

Vốn hắn nghĩ sức tưởng tượng của mình đã rất xuất sắc, nhưng sức tưởng tượng của Đỗ Lan còn cao hơn hắn một bậc, không thể không khâm phục.

Được rồi, được rồi, tôi có thể nói cho các người biết hôm đó Hỏa Xa Đầu rốt cuộc đang làm gì.

Hắn đúng là không đi trấn áp tội phạm, theo tôi biết hắn đã đến căn hộ của bạn gái Ma Trảo Nữ, còn làm gì thì tôi thật sự không biết.

Người Vô Hình thành thật nói: Cho nên ngàn vạn lần đừng nhét bom vào bụng tôi.

Hắn rất rõ ràng năng lực của mình chỉ giới hạn ở da, nội tạng rất yếu ớt.

Các người đang nói gì vậy, tại sao lại muốn nhét bom vào đường ruột của hắn.

Đỗ Lan tỏ vẻ không hiểu.

Ờm, không phải anh nói hắn chỉ cứng bên ngoài, bên trong rất yếu sao.

Nên có thể chế tạo một quả bom điều khiển từ xa nhỏ nhét vào đường ruột đối phương, là có thể giết chết hắn.

Pháp Lan Kỳ nói.

Các người hiểu sai rồi, bên trong tôi nói không phải là nội tạng, mà là thứ sâu hơn, là linh hồn.

Đỗ Lan giải thích lời nói của mình.

Linh hồn.

Mọi người tỏ vẻ, thứ này thật sự tồn tại sao.

Cái này thì sâu quá, còn sâu hơn cả nội tạng.

Các người không tin con người có linh hồn.

Đỗ Lan nói: Xem ra các người vẫn thiếu sức tưởng tượng, tìm cho tôi một ít đồ gia dụng, tôi có thể chế tạo một thiết bị hút linh hồn, trực tiếp hút linh hồn ra, đến lúc đó chúng ta có một trăm cách để hành hạ và đùa giỡn với linh hồn của hắn.

Mọi người đều mắt chữ A mồm chữ O, vì lời này quá đáng sợ.

Tôi đi mua ngay.

Pháp Lan Kỳ tuy kinh ngạc, nhưng sự tò mò về kỹ thuật này đã vượt qua sự ngạc nhiên.

Đều là những thứ có thể mua được ở cửa hàng đồ gia dụng, rất nhanh đã mua xong, chỉ thấy Đỗ Lan lạch cạch tháo dỡ đồ gia dụng, sau đó dùng công cụ tùy tiện lắp ráp lại, biến thành ba cây gậy.

Đây là máy hút linh hồn.

Hưu Y tò mò hỏi.

Chính xác mà nói, cây gậy mỏng nhất này là máy hút linh hồn, cây trung bình này gọi là tua vít âm tốc, là chìa khóa vạn năng, cây gậy dày nhất này gọi là máy xóa trí nhớ, có thể xóa trí nhớ của người khác.

Im lặng, dùng linh kiện đồ gia dụng có thể phát minh ra thứ khoa trương như vậy sao.

Điều này hoàn toàn không khoa học.

Hưu Y không nhịn được nói: Nguyên lý là gì.

Hắn hiểu về đồ gia dụng, kiến thức khoa học cũng không tệ, không khỏi hỏi những công nghệ đen này có nguyên lý gì.

Nguyên lý.

Nói ra thì phức tạp lắm, có một chút cơ học lượng tử, cũng có một chút lý thuyết dây, còn có một số mô hình lý thuyết thống nhất lớn, giải thích rất phiền phức.

Đỗ Lan lười giải thích, nói: Yên tâm, mấy thứ này chắc chắn dùng tốt.

Tiếp theo, Người Vô Hình trở thành vật thí nghiệm của họ, máy xóa trí nhớ và máy hút linh hồn có thể dùng trực tiếp, còn tua vít âm tốc thì có thể dùng trên cửa, dù sao bất kể là khóa cửa gì, dù là cửa mật mã cao cấp nhất cũng có thể dễ dàng mở ra.

Làm cho chúng tôi một bộ nữa đi.

Đồ Phu cũng mê mẩn những món đồ nhỏ này, chỉ cần có những kỹ thuật này, hắn có thể báo thù.

Hắn và Hưu Y giống nhau, ban đầu động cơ đối phó siêu anh hùng chính là thù hận, vì báo thù, có thể hy sinh tất cả.

Người Vô Hình thật sự sợ hãi, thật sự có thể hút linh hồn của hắn ra, cảm giác này vô cùng quỷ dị, sau khi biến thành linh hồn, hắn rơi vào một khoảng không hư vô, không cảm nhận được gì, mọi thứ đều yên tĩnh như vậy, còn đáng sợ hơn cả cái chết.

Hơn nữa mỗi lần hút linh hồn đều vô cùng đau đớn, giống như mỗi tế bào trong cơ thể đều bị giết chết, rồi lại được hồi sinh, tóm lại là sống không bằng chết.

Cầu xin các người cho tôi một cái chết nhẹ nhàng đi.

Người Vô Hình đã bị hành hạ đến tiều tụy, một lòng cầu chết.

Vẫn chưa bắt đầu đâu, tôi còn muốn để người khác sử dụng thân phận của anh làm bậy, dùng thân phận của anh để đắc tội với Tổ Quốc Nhân, sau đó thả anh ra, xem các siêu anh hùng của các người nội đấu, đối với tôi mà nói, điều này thú vị như xem dế chọi nhau vậy.

Đỗ Lan tà ác nói.

Rốt cuộc anh có mục đích gì, tôi có thể giúp anh.

Người Vô Hình hy vọng có thể thương lượng điều kiện, đổi lấy một kết cục nhẹ nhàng hơn.

Nỗi đau linh hồn đã vượt quá khả năng chịu đựng của Người Vô Hình, nên hắn đã mềm lòng, hy vọng có thể thương lượng điều kiện với Đỗ Lan.

Nhưng Đồ Phu sẽ không tin bất kỳ siêu anh hùng nào, hắn cho rằng vẫn nên giết quách đi cho xong, nói: Chúng ta đã lãng phí quá nhiều thời gian rồi, công ty Ốc Đặc có thể phát hiện ra đây bất cứ lúc nào, vẫn nên nhanh chóng giết hắn đi, sau đó dùng axit hòa tan thi thể hắn, ném xuống biển.

Đồ Phu cho rằng nên giết người diệt khẩu, nếu không họ sẽ gặp nguy hiểm.

Là người thường, đối mặt với siêu anh hùng và siêu tài phiệt phải cẩn trọng từng bước.

Thật lòng mà nói, Đồ Phu không thích Đỗ Lan, vì đối phương đã làm xáo trộn nhịp điệu của hắn.

Thái độ của Đồ Phu đối với siêu anh hùng chỉ có một chữ, giết.

Vì siêu anh hùng đều là cặn bã, không nên sống trên thế giới này.

Hắn với thân phận đội Diệt Trừ Hắc Bào đã điều tra siêu anh hùng được tám năm, trong tám năm qua, đã chứng kiến quá nhiều bóng tối, giới hạn của siêu anh hùng thấp đến mức khiến người ta ghê tởm.

Cho nên hắn không cho rằng nên giao dịch với siêu anh hùng, nếu giao dịch, phẩm giá của chính họ cũng bị hạ thấp.

Tôi nguyện ý làm bất cứ điều gì, có thể cung cấp cho các người bê bối của công ty Ốc Đặc, để tôi đi làm nội gián, tôi là Người Vô Hình, có thể đi bất cứ đâu.

Người Vô Hình vội vàng nói.

Dù gì anh cũng là siêu anh hùng, dũng cảm một chút, cứng rắn một chút, sao có thể thỏa hiệp với cái ác chứ.

Lúc này không phải anh nên thà chết chứ không chịu khuất phục sao.

Đỗ Lan cười như không cười nói.

Đồ Phu nói: Họ chỉ được gọi là siêu anh hùng, chính nghĩa dũng cảm chỉ là hình tượng của họ, thực chất chẳng qua chỉ là một đám bắt nạt kẻ yếu, ỷ mạnh hiếp yếu mà thôi.

Khi chúng ta yếu, họ là những anh hùng cao cao tại thượng.

Khi chúng ta mạnh, họ sẽ cầu xin tha thứ như những con sâu bọ hèn mọn.

Phì.

Hưu Y nghĩ đến việc trước đây mình lại sùng bái những anh hùng như vậy, thật sự buồn nôn, quá xấu xí.

Tận mắt chứng kiến Người Vô Hình từ cứng rắn đến cầu xin, cuối cùng một chút thể diện cũng không còn.

Trước đây mình lại trông chờ loại người bắt nạt kẻ yếu này bảo vệ mình, thật đáng cười.

Tôi đúng là đồ khốn, các người thả tôi ra đi.

Người Vô Hình cầu xin.

Vút, ngay lúc này, Pháp Lan Kỳ từ camera đã đặt thấy một bóng đen lướt qua.

Chương 3144

Đó là con chim.

Đó là máy bay.

Đó là Tổ Quốc Nhân.

Sau một thời gian dài, công ty Ốc Đặc cuối cùng cũng phát hiện ra điều bất thường, phát hiện tín hiệu định vị của Người Vô Hình đã biến mất, nên đã cử Tổ Quốc Nhân đi tìm.

Tổ Quốc Nhân, một phiên bản yếu hơn của Superman, có thể bay, có thể bắn tia nhiệt, cũng có mắt nhìn xuyên thấu, siêu thính lực.

Tốc độ của hắn nhanh hơn cả máy bay, có thể trong thời gian rất ngắn tìm kiếm toàn bộ thành phố.

Chúng ta đang lãng phí thời gian, Tổ Quốc Nhân đã hành động rồi.

Đồ Phu kích động nói: Bây giờ phải giết hắn.

Hắn nhìn chằm chằm vào Đỗ Lan, chính là người đàn ông này đã phá vỡ nhịp điệu của hắn.

Chúng ta có thể làm thế này, hoán đổi linh hồn, để một trong ba người các người vào cơ thể của Người Vô Hình, trà trộn vào công ty Ốc Đặc.

Đỗ Lan nói: Thế nào, các người có hứng thú không.

Cái này cũng làm được sao.

Pháp Lan Kỳ kinh ngạc nói.

Đương nhiên có thể làm được, chẳng qua là hoán đổi linh hồn, rất đơn giản.

Giết một siêu anh hùng rất đơn giản, nhưng cơ hội trà trộn vào điều tra rất hiếm có, đợi khi hắn không còn giá trị lợi dụng rồi giết cũng không muộn.

Anh ta nói có lý.

Pháp Lan Kỳ nói.

Đồ Phu càng khó chịu hơn, nhịp điệu của mình hoàn toàn bị rối loạn.

Nhưng có thể trà trộn vào công ty Ốc Đặc, hắn cũng sẵn lòng thử một lần, nói: Vậy dùng linh hồn của tôi hoán đổi với hắn, tôi sẽ đích thân đi điều tra.

Chấp niệm của Đồ Phu rất lớn, nhất định phải điều tra ra chân tướng.

Vậy chúng ta đi điều tra bạn gái của Hỏa Xa Đầu.

Đỗ Lan nói: Chia làm hai đường, cùng tiến lên.

Được.

Đỗ Lan sử dụng công nghệ đen, khi Đồ Phu mở mắt ra lần nữa, liền phát hiện mình đang ngồi trong lồng sắt.

Mẹ kiếp, lại thật sự hoán đổi linh hồn rồi.

Đồ Phu không thể tin được nói.

Siêu năng lực của ta đâu.

Cơ thể này yếu quá.

Người Vô Hình phát hiện mình đã mặc quần áo, không thể tàng hình được nữa.

Hắn là người được trời chọn, có siêu năng lực từ nhỏ, căn bản không biết cảm giác không có siêu năng lực là gì, quả đúng là một kẻ yếu ớt: Cơ thể này còn yếu hơn cả đồ chơi nhựa.

Chúc mừng anh đã đến với thế giới của người bình thường.

Hưu Y thả Đồ Phu ra, hắn và Pháp Lan Kỳ đều vô cùng kinh ngạc nhìn hai người đã hoán đổi linh hồn.

Lấy cho tôi bộ quần áo.

Đồ Phu vừa rời khỏi lồng sắt đã lập tức nói.

Mặc quần áo vào sẽ không thể tàng hình.

Pháp Lan Kỳ nói: Da của Người Vô Hình có thể tàng hình, nhưng không thể mang theo quần áo tàng hình cùng.

Đồ Phu hối hận rồi, hoàn toàn không quen với việc không mặc gì.

Nghĩ thoáng một chút, có thể coi cơ thể là quần áo của linh hồn, linh hồn của anh đã mặc quần áo rồi, bên ngoài không mặc gì cũng không sao.

Đỗ Lan cười nói.

Chẳng hài hước chút nào.

Anh không phải rất lợi hại sao, có thể làm ra một bộ quần áo có thể tàng hình không.

Chuyện nhỏ, nhưng anh thật sự cần sao.

Đồ Phu kiên định nói: Cần, rất cần, mau làm cho tôi một bộ quần áo có thể tàng hình đi.

Đỗ Lan nói: Được rồi, được rồi, tôi cần một lượng lớn màn hình điện thoại thông minh, cần lớp phim quang học trên màn hình.

Đồ Phu chỉ có thể lấy kinh phí hoạt động đi mua sắm, Tổ Quốc Nhân đã bắt đầu điều tra, thời gian cấp bách, lập tức hành động.

Tổ Quốc Nhân đang tìm kiếm trên bầu trời thành phố, mắt nhìn xuyên thấu kết hợp với siêu thính lực, tuy bay vèo vèo, nhưng trong lúc bay có thể nhanh chóng tìm kiếm các ngóc ngách thành phố, tìm ra nhà hàng bỏ hoang này là chuyện sớm muộn.

Pháp Lan Kỳ, Hưu Y, hai người đưa gã này đi trước, chỗ này giao cho tôi và Đỗ Lan.

Đồ Phu nói.

Pháp Lan Kỳ gật đầu, cùng Hưu Y kéo Người Vô Hình trong thân xác Đồ Phu rời đi.

Họ rời đi không bao lâu, mái nhà bị phá vỡ, một anh chàng đẹp trai tóc vàng mắt xanh mặc áo choàng có cờ sao sọc đứng trước mặt họ.

Vậy anh có thể giải thích tình hình không.

Anh chàng đẹp trai này chính là Tổ Quốc Nhân, hắn giữ nụ cười thương mại, tiến hành hỏi han.

Tuy đang cười, nhưng trong giọng nói lại mang một chút trách móc, dù sao cũng lãng phí thời gian của hắn.

Là để chế tạo chiến y mới.

Đồ Phu nói: Anh ta là nhà thiết kế của tôi.

Tổ Quốc Nhân nhìn hoàn cảnh trong nhà hàng, trông cũng không giống cửa hàng quần áo, bên trong có đủ loại hóa chất, còn có đủ loại công cụ, trông giống lò mổ hơn.

Trong kho lạnh bên trong còn có lồng sắt nối điện cao thế, trông không được đứng đắn cho lắm.

Chiến y.

Cái lồng trong đó, và những công cụ này là gì.

Lẽ nào là máy may sao.

Tổ Quốc Nhân cầm một cái khoan va đập lên hỏi, cảm giác áp bức đầy đủ.

Đồ Phu rất căng thẳng, không ngừng tự nhủ mình bây giờ không phải là Đồ Phu, mà là Người Vô Hình, cố gắng giữ bình tĩnh nói: Anh xem.

Hắn mặc bộ chiến y do Đỗ Lan chế tạo, tiến hành tàng hình.

Tổ Quốc Nhân nhướng mày, không ngờ quần áo thật sự tàng hình được, không khỏi nhìn về phía Đỗ Lan, hỏi: Anh thiết kế.

Đúng vậy, tôi thiết kế.

Không tệ, cho tôi một danh thiếp, sau này có thể tìm anh giúp công ty Ốc Đặc thiết kế chiến y.

Tổ Quốc Nhân tuy nghi ngờ Người Vô Hình có âm mưu, nhưng hiện tại cũng không có bằng chứng, có lẽ thật sự chỉ là tìm một nhà khoa học kỳ lạ để thiết kế chiến y.

Chiến y của các siêu anh hùng các người đúng là nên sửa lại rồi, đều không có túi, ngay cả điện thoại cũng không để được, nếu các người muốn tìm tôi, thì dùng điện thoại tải app Siêu Anh, có thể tìm thấy tôi rất nhanh.

Một nhà thiết kế thời thượng như tôi, không thèm dùng danh thiếp, đều đi đầu thời đại.

Siêu anh hùng không có điện thoại, Người Vô Hình thì khỏi nói, không mặc gì, căn bản không có chỗ giấu điện thoại.

Tổ Quốc Nhân cũng không có điện thoại, về cơ bản đều dùng điện thoại của người khác, hắn luôn mặc đồng phục, đồng phục không có túi.

App Siêu Anh.

Tôi nhớ rồi, Người Vô Hình chúng ta về thôi, còn có nhiệm vụ phải làm.

Tổ Quốc Nhân trực tiếp bay lên.

Đồ Phu thầm nghĩ mình phải trà trộn vào công ty Ốc Đặc, áp lực rất lớn, vì hắn không quen thuộc với nhân viên của công ty Ốc Đặc, có thể sẽ bị lộ, nhưng bây giờ chỉ có thể cứng rắn đi tiếp.

Tòa nhà trụ sở của công ty Ốc Đặc nằm ở trung tâm thành phố, đây là trung tâm siêu anh hùng toàn cầu.

Là tập đoàn quốc tế đầu tiên vận hành siêu anh hùng, tòa nhà nguy nga tráng lệ, cao chọc trời.

Công ty Ốc Đặc vận hành hàng ngàn siêu anh hùng, trong đó nổi tiếng nhất không ai khác chính là Siêu Cấp Thất Nhân Đội, thành viên Người Đuốc trong đó cách đây không lâu vừa nghỉ hưu, thay thế bằng một anh hùng mới cũng đại diện cho ánh sáng và nhiệt là Tinh Quang.

Nếu xuất hiện anh hùng cùng loại hình, cũng sẽ thông qua phương thức cạnh tranh để đào thải, tăng độ hot.

Hiện tại, chủ yếu là Hỏa Xa Đầu đang đối mặt với thử thách, vì đã xuất hiện một anh hùng có siêu tốc độ tương tự.

Đứng dưới tòa nhà, Đồ Phu có chút căng thẳng, tuy cơ thể là Người Vô Hình, nhưng linh hồn dù sao cũng là đặc vụ, vẫn sẽ lo lắng bị bại lộ.

Kích hoạt năng lực tàng hình để vào công ty, thấy đủ loại siêu anh hùng qua lại, nhưng hắn biết tầng càng thấp, cấp bậc siêu anh hùng cũng càng thấp, những nhân vật lớn thực sự đều ở tầng cao.

Các siêu anh hùng ở tầng thấp đều đang đợi thông báo, đợi cơ hội, đều ngoan ngoãn đi làm, về cơ bản không có thời gian riêng tư.

Trong số các anh hùng mới có không ít người trẻ tuổi mang trong mình chính nghĩa, họ vẫn chưa trải qua sự tàn khốc của xã hội, vẫn chưa bị ép phải nộp đầu danh trạng.

Nhìn những người trẻ tuổi này, Đồ Phu biết, những kẻ này sớm muộn cũng sẽ biến thành lũ khốn, bây giờ giới anh hùng chính là một vũng bùn lầy, ai gia nhập vào cũng sẽ sa đọa.

Lên tầng cao, siêu anh hùng sẽ ngày càng bận rộn, bận tham gia các hoạt động, chứ không phải ngăn chặn tội phạm.

Cần tham gia hoạt động tuyên truyền, cũng cần tham gia phỏng vấn, đương nhiên trấn áp tội phạm cũng cần, nhưng phải là hoạt động do công ty sắp xếp, bình thường thì ở công ty chờ lệnh, không được đi đâu cả.

Siêu anh hùng thuộc tài sản của công ty Ốc Đặc, trong thời gian ký hợp đồng, mọi thứ đều phải nghe theo chỉ huy của công ty Ốc Đặc.

Đồ Phu với thân phận Người Vô Hình vào tầng cao, dần dần quen với thân phận của mình.

Mọi người không hề nghi ngờ hắn, vì cơ thể của Người Vô Hình và nguyên bản giống nhau, dù mặc đồng phục cũng không có gì khác biệt.

Bình thường Siêu Cấp Thất Nhân Đội rất nhàn rỗi, ngoài cuộc họp định kỳ, chính là các thông báo, không có công việc gì khác.

Là bộ mặt của công ty Ốc Đặc, công ty không hy vọng bảy người thường xuyên trấn áp tội phạm, điều quan trọng nhất là duy trì hình tượng đàng hoàng.

Thêm vào đó, bản thân Người Vô Hình vốn không quan tâm đến nhiệm vụ, thường xuyên trốn việc, nên công ty sắp xếp cho hắn công việc càng ít hơn.

Người Vô Hình, lần sau ra ngoài thì nói một tiếng, đừng để tôi phải đi tìm anh nữa.

Tổ Quốc Nhân có thể dùng mắt nhìn xuyên thấu để thấy nội tạng của Người Vô Hình, cũng có thể dùng siêu thính lực để phân biệt vị trí của Người Vô Hình.

Được.

Đến tầng cao, áp lực của Đồ Phu tăng lên như núi.

Đến họp thôi.

Đây là cuộc họp định kỳ, Tổ Quốc Nhân sẽ nhận xét về biểu hiện của các thành viên Thất Nhân Đội, để thể hiện quyền uy đội trưởng của mình.

Chương 3145

Hỏa Xa Đầu, tốc độ của cậu ngày càng chậm rồi, nếu không cố gắng nữa, tôi nghĩ phải tìm người khác thay thế cậu.

Tổ Quốc Nhân đầu tiên điểm danh Hỏa Xa Đầu.

Hỏa Xa Đầu cũng biết mình gần đây trạng thái không tốt, chỉ có thể nói: Tôi sẽ cố gắng.

Tổ Quốc Nhân gật đầu, sau đó nhìn về phía một siêu anh hùng giỏi thủy chiến, nói: Biển Sâu, gần đây cậu đã nói rất nhiều điều không phù hợp với thân phận, còn nói mình là phó đội của Thất Nhân Đội.

Hy vọng không có lần sau.

Biển Sâu lập tức căng thẳng nói: Bảo đảm sẽ không có lần sau.

Đồ Phu cảm thấy không khí rất ngột ngạt, mọi người đều rất sợ hãi, đây căn bản không giống như giao tiếp giữa đồng đội, mà giống như uy hiếp hơn.

Huyền Sắc, cậu không tệ, tiếp tục duy trì.

Tổ Quốc Nhân nói với một người đàn ông mặc bộ đồ đen toàn thân, ngay cả mặt cũng che kín.

Huyền Sắc không nói chuyện, chỉ dùng cử chỉ tay để thể hiện mình sẽ tiếp tục duy trì.

Mai Phù, gần đây cô hơi phân tâm, hy vọng cô sớm tìm lại trạng thái, cô là phó đội, cũng là bộ mặt của Thất Nhân Đội, không thể để mất mặt.

Nữ Vương Mai Phù, còn gọi là Nữ Vương Chiến Tranh, là siêu anh hùng có năng lực chỉ sau Tổ Quốc Nhân, cũng là nữ anh hùng rất được yêu thích, người đẹp, thực lực mạnh, được yêu mến sâu sắc.

Người Vô Hình, anh quá lười biếng, nếu anh không nghiêm túc, tôi không ngại đá anh ra khỏi Thất Nhân Đội, anh nghe thấy chưa.

Khi ánh mắt của Tổ Quốc Nhân rơi vào người mình, áp lực của Đồ Phu tăng lên như núi, kẻ thù ở ngay trước mắt, nhưng mình lại không thể ra tay, vì mình không phải là đối thủ, chỉ có thể im lặng gật đầu.

Cuối cùng là tân binh mới gia nhập Thất Nhân Đội, Tinh Quang.

Tổ Quốc Nhân nói: Người trẻ tuổi cô quá nóng nảy, không tuân theo quy định của công ty, tự ý sử dụng vũ lực, chờ công ty xử lý đi, tôi không có gì để nói.

Tinh Quang rất thất vọng, vì tối hôm trước khi cô đi dạo đã gặp mấy tên côn đồ đang có ý đồ xấu với một cô gái, không nhịn được đã ra tay đánh bọn côn đồ, nhưng vì cô gái đã chạy mất, còn đoạn video cô tấn công bọn côn đồ bị cắt ghép rồi đăng lên mạng, vì không có đầu đuôi, chỉ có đoạn cô đánh người, khiến cư dân mạng đều nói cô đắc ý quên mình.

Cô từ một cô gái thị trấn nhỏ, thông qua tuyển chọn gia nhập Thất Nhân Đội, có thể nói là sẻ biến thành phượng hoàng, hoàn thành bước nhảy vọt trong đời.

Cho nên mọi người cho rằng cô đắc ý quên mình, sau khi gia nhập Thất Nhân Đội liền làm bậy.

Lạy Chúa, cô thật sự đang trấn áp tội phạm, đương nhiên đã vi phạm quy định của công ty, thời gian tan làm không được phép sử dụng siêu năng lực, nhưng cô không hối hận.

Thật lòng mà nói, sau khi gia nhập công ty Ốc Đặc, hoàn toàn khác với việc trừ gian diệt ác mà cô tưởng tượng, công ty cái này không cho, cái kia không cho, về cơ bản không trấn áp tội phạm, chỉ tham gia các buổi biểu diễn.

Tinh Quang vốn nghĩ sau khi gia nhập công ty, sẽ có vô số tội phạm để đánh, vô số người dân để cứu, mỗi ngày đều nên rất sung sức, nhưng sự thật hoàn toàn trái ngược, họ dành nhiều thời gian hơn để đi catwalk, căn bản không phải là bảo vệ bình an một phương.

Siêu Cấp Thất Nhân Đội: Tổ Quốc Nhân, Nữ Vương Chiến Tranh Mai Phù, Huyền Sắc, Hỏa Xa Đầu, Người Vô Hình, Biển Sâu, Tinh Quang.

Đây là sức mạnh cốt lõi của công ty Ốc Đặc, là tổ ứng phó khủng hoảng toàn cầu.

Họ không đóng quân lâu dài ở một thành phố cụ thể, không được phân công đến thành phố nào.

Được phân công đến các thành phố khác nhau, đối với anh hùng mà nói chính là bị điều đi, tài nguyên nhận được rất ít.

Thật lòng mà nói, Thất Nhân Đội ở trụ sở chính giống chính khách hơn là anh hùng, vì công việc của họ đều do đội ngũ cấp dưới làm, họ chỉ cần diễn theo kịch bản là được.

Chính khách và công chức phân công rõ ràng, chính khách chỉ cần làm tốt công việc của mình, những việc khác không cần họ quản, họ yên tâm thu hoạch danh lợi là được.

Trợ lý của Người Vô Hình tìm thấy hắn, nói cho hắn biết lịch trình tiếp theo, và nói cho hắn biết một số quy tắc thay đổi: Gần đây công ty đã nới lỏng giới hạn thương vong, từ 18,7% lên 20,1%, nghĩa là khi anh cứu một trăm người, có thể chết hai mươi người, chỉ cần cứu được tám mươi người là được.

Trợ lý nói: Với tỷ lệ tội phạm bên ngoài tăng lên, tôi nghĩ con số này sớm muộn cũng phải vượt qua ba mươi phần trăm.

Nhưng vì anh không thường xuyên đi thực hiện nhiệm vụ, con số này đối với anh cũng không có ý nghĩa gì.

Đồ Phu vốn nghĩ tổn thất của siêu anh hùng nhiều nhất chỉ là mười phần trăm, không ngờ mình vẫn còn quá ngây thơ, tổn thất thực sự là hai mươi phần trăm, và còn có khả năng tiếp tục tăng lên.

Cái này là sao.

Siêu anh hùng không phải nên cố gắng hết sức cứu mỗi một người sao.

Kết quả lại là chỉ cần cứu tám mươi phần trăm người.

Thậm chí chỉ cần cứu bảy mươi phần trăm người.

Nếu cứ tiếp tục phát triển như vậy, đến lúc chỉ cứu một phần trăm, chỉ cứu chính mình cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Quá ích kỷ.

Còn về việc Người Đuốc nghỉ hưu, Tinh Quang kế nhiệm, có thêm rất nhiều nhiệm vụ, nếu có thể hy vọng anh có thể chia sẻ một chút.

Nhưng nếu anh không muốn, tôi có thể tìm trợ lý khác sắp xếp lại.

Đồ Phu nói: Không cần sắp xếp nữa, tôi đi làm.

Làm nhiệm vụ vừa hay có cớ rời khỏi công ty, đi gặp đội Diệt Trừ Hắc Bào.

Đội Diệt Trừ Hắc Bào thật sự có trách nhiệm nặng nề, Đồ Phu nhận ra phải tiêu diệt các siêu anh hùng trước khi họ hoàn toàn mất kiểm soát.

Đồ Phu đi một vòng công ty Ốc Đặc, cảm nhận được không khí ngột ngạt bên trong Siêu Cấp Thất Nhân Đội, hoàn toàn là một mình

Tổ Quốc Nhân độc đoán, những người khác không có cách nào bày tỏ ý kiến của mình, dù sao Tổ Quốc Nhân giết họ dễ như giết gà.

Lấy cớ thực hiện nhiệm vụ rời khỏi công ty, nhanh chóng tập hợp với đồng đội, phát hiện ra chính mình bị trói, chính xác mà nói là cơ thể của mình bị trói, bên trong là linh hồn của Người Vô Hình.

Cũng phát hiện ra đội bây giờ hoàn toàn do Đỗ Lan chỉ huy.

Đồ Phu thầm nghĩ thế này không được, mình phải tìm người giám sát Đỗ Lan, bèn nói: Có thể đổi lại cơ thể của chúng ta, tôi đi tìm thêm vài người giúp đỡ.

Tìm ai.

Hưu Y tò mò hỏi.

Biệt danh của anh ta là MM, là một nhân vật rất lợi hại.

Bây giờ đang làm việc ở trung tâm giáo dưỡng thanh thiếu niên, tôi nghĩ anh ta sẽ vui vẻ gia nhập với chúng ta.

Quay về cơ thể của mình, Đồ Phu không nhịn được nói: Chết tiệt, sao cảm giác cơ thể mình nặng nề thế này.

Rõ ràng đã quen sử dụng siêu năng lực, sau khi trở lại thành người thường sẽ cảm thấy rất kỳ lạ, cơ thể nặng hơn, và cũng thiếu sức mạnh, giống như từ một chiếc xe đua hàng đầu đổi lại thành máy kéo, hiệu suất vận hành thay đổi quá rõ rệt.

May mà Đồ Phu vẫn tương đối kiên định.

Lúc hoán đổi cơ thể, trước tiên là trói cơ thể của Người Vô Hình lại, tránh sau khi hoán đổi cơ thể, đối phương bỏ trốn.

Người Vô Hình lại không dám chạy, vì cảm giác mà Đỗ Lan mang lại cho hắn giống hệt Tổ Quốc Nhân, đều vô cùng tà ác, vô cùng đáng sợ, đều có sức mạnh không thể tưởng tượng được.

Tìm MM vẫn rất đơn giản, đến đơn vị công tác của anh ta là được, đối phương đang dạy một nhóm tội phạm thanh thiếu niên, hy vọng có thể cảm hóa họ từ bỏ cái ác theo cái thiện.

Thực ra rất khó, cho dù có siêu anh hùng, vẫn có rất nhiều người nối gót nhau trở thành tội phạm, mang tâm lý may mắn sẽ không bị bắt.

Đợi đến khi Đồ Phu mời anh ta, anh ta quả nhiên gia nhập, vì anh ta cảm thấy điều tra siêu anh hùng có ý nghĩa hơn là giáo dục thanh thiếu niên, bất kể anh ta dạy dỗ thế nào cũng rất khó khiến những đứa trẻ này trở thành người tốt, nhưng tiêu diệt một siêu anh hùng lại có thể cứu rất nhiều người.

Tình hình đã có chút khác biệt.

Đồ Phu nói trên đường trở về, hy vọng MM có thể hiểu được sự thay đổi của đội Diệt Trừ Hắc Bào.

Khác biệt gì.

Đội Diệt Trừ Hắc Bào không phải vẫn luôn như vậy sao.

Bây giờ có thêm một người kỳ quái, hắn có thể dùng những linh kiện đơn giản nhất để chế tạo ra những vũ khí quỷ dị nhất, còn kỳ quái hơn Pháp Lan Kỳ một vạn lần.

Tôi hy vọng anh có thể giám sát gã đó, Pháp Lan Kỳ đã trở thành fan cuồng của Đỗ Lan, rất có thể sẽ phản bội chúng ta, anh phải theo dõi nhất cử nhất động của họ.

Đồ Phu nói.

MM hiểu Đồ Phu, biết đối phương là một người cẩn thận, liền gật đầu đồng ý.

Sau khi đội tập hợp, liền bắt đầu điều tra bạn gái của Hỏa Xa

Đầu.

Ma Trảo Nữ là một cô gái tóc ngắn có thân hình đẹp, là bạn gái bí mật của Hỏa Xa Đầu, tình cảm của hai người không được công khai.

Hỏa Xa Đầu là nhân vật của công chúng, để duy trì danh tiếng của mình, phải hy sinh một số thứ.

Cho nên dù bạn trai rất giàu có, cô vẫn sống trong một căn hộ giá rẻ, còn phải lo lắng về tiền thuê nhà.

Chúng ta có thể lẻn vào, lắp máy nghe trộm.

Hưu Y lại nói: Chúng ta có thể dùng danh nghĩa nâng cấp băng thông rộng để hack máy tính của cô ta, sau đó dùng camera của máy tính để giám sát.

Cửa hàng đồ gia dụng của hắn không chỉ có TV màu lớn, còn có không ít đồ dùng máy tính, hắn thường xuyên giúp khách hàng cài đặt phần mềm, cũng sửa máy tính, và một số kiến thức hack đơn giản.

Cứ làm vậy đi.

MM cũng tham gia hành động, tuy biết nguy hiểm, nhưng anh không hề do dự.

Anh và Hưu Y phối hợp, rất thuận lợi đã cài đặt phần mềm điều khiển camera vào máy tính của Ma Trảo Nữ, và kết nối tín hiệu đến xe chỉ huy.

Ma Trảo Nữ suốt quá trình không hề nghi ngờ, thật sự nghĩ hai người này chỉ là nhân viên của công ty mạng, mặc cho họ thao tác máy tính của mình.

Sau khi giám sát là có thể biết Hỏa Xa Đầu rốt cuộc vì sao lại vội vàng đến tìm bạn gái, là vì Hợp chất số Năm.

Hỏa Xa Đầu áp lực rất lớn, vì xuất hiện một anh hùng mới ngang tài ngang sức với mình, đối phương cũng có siêu tốc độ, hắn rất rõ khán giả thích mới chán cũ, cũng biết công ty Ốc Đặc vì lợi ích tối đa hóa sẽ tìm cách để họ hình thành quan hệ cạnh tranh, mình không thể thua.

Thân là người bảo vệ danh hiệu thật sự rất khó xử, thắng không có lợi, thua lại thất bại thảm hại.

Cho nên Hỏa Xa Đầu chỉ có thể thắng không thể thua, nhưng người thách đấu rất mạnh, nên hắn không thể không sử dụng một số loại thuốc hỗ trợ.

Hợp chất số Năm, tương đương với thuốc kích thích của siêu anh hùng.

Chương 3146

Nói về năm 1919, người sáng lập công ty Ốc Đặc vẫn là một nhà khoa học người Đức, trong Thế chiến thứ hai, ông đã nghiên cứu Hợp chất số Năm, tiếc là Hợp chất số Năm lúc đó không ổn định như bây giờ.

Sau khi chiến bại, ông đến Mỹ, thành lập công ty Ốc Đặc, ban đầu chỉ là một công ty dược phẩm, sau này mới dựa vào Hợp chất số Năm dần dần trở thành công ty môi giới siêu anh hùng.

Hợp chất số Năm chính là chìa khóa để người thường có được siêu năng lực, và những anh hùng đã có siêu năng lực tiêm lại hợp chất này, có thể khiến sức mạnh bùng nổ trong thời gian ngắn.

Lúc bạn gái của Hưu Y bị đâm chết, Hỏa Xa Đầu đã dùng Hợp chất số Năm, hoàn toàn không dừng lại được.

Khi Hưu Y và nhóm của mình thấy Hỏa Xa Đầu đến nhà bạn gái sử dụng Hợp chất số Năm, họ biết cơ hội đã đến, nếu có được loại thuốc này làm bằng chứng, có thể khiến Cục điều tra toàn lực điều tra siêu anh hùng.

Đợi Ma Trảo Nữ ra ngoài, chúng ta có thể lẻn vào.

Pháp Lan Kỳ nói.

Đồ Phu lại nói: Tại sao phải đợi cô ta ra ngoài.

Chỉ cần tôi dùng cơ thể của Người Vô Hình là có thể lẻn vào nhà, cô ta sẽ không phát hiện.

Mọi người đều phát hiện Đồ Phu có chút ỷ lại vào siêu năng lực.

Đỗ Lan nói: Căn bản không cần lẻn vào, hoàn toàn có thể trực tiếp bắt cô ta, thời gian này tôi đã chế tạo pin linh hồn, có thể hút hết linh hồn của họ ra để lưu trữ, còn da thịt của họ thì làm cơ thể dự bị cho đội Diệt Trừ Hắc Bào, chẳng phải rất tốt sao.

Anh nói chúng ta cướp luôn cả cơ thể của Ma Trảo Nữ.

Đúng vậy, tôi cho rằng chúng ta nên bắt nhiều anh hùng hơn, sau đó giao những cơ thể này cho những người thiện lương hơn.

Đỗ Lan nghiêm túc nói.

Đồ Phu cảm thấy phương pháp này rất tốt.

MM thầm nghĩ Đồ Phu nói không sai, cái này quá quỷ dị rồi, hút linh hồn ra, giữ lại cơ thể, để linh hồn người khác vào, đây rốt cuộc là kỹ thuật gì.

Các người thấy thế nào.

Pháp Lan Kỳ và Hưu Y cảm thấy không có vấn đề, chỉ có MM giữ ý kiến.

Vậy thì thiểu số phục tùng đa số, cứ làm vậy đi.

Đỗ Lan nói: Xuất phát.

Dùng tua vít âm tốc mở cửa, mấy người trực tiếp xông vào nhà.

Các người là ai.

Ma Trảo Nữ còn chưa kịp phản ứng, vừa mới làm ra động tác chiến đấu, đã phát hiện một người đàn ông dùng thứ gì đó kỳ quái chỉ vào mình.

Thu.

Đỗ Lan nhấn nút, cách không thu đi linh hồn của Ma Trảo Nữ, cô ngã xuống đất, không còn động đậy.

Linh hồn được lưu trữ lại, pin linh hồn trông giống hệt pin con thỏ bình thường, trông giống như một cái lọ thủy tinh hình trụ nhỏ, một cái lọ trong suốt có thể chứa một linh hồn.

Những người khác tìm kiếm trong phòng, lật tung cả nhà lên cũng không tìm thấy Hợp chất số Năm.

Lẽ nào bị Hỏa Xa Đầu mang đi rồi.

Mọi người rất thất vọng, dù sao cũng khó khăn lắm mới tìm được manh mối.

Hỏi Ma Trảo Nữ một chút xem, rốt cuộc ở đâu có thể lấy được Hợp chất số Năm.

Đỗ Lan lấy pin linh hồn của Ma Trảo Nữ ra lắc lắc, biết người bên trong có cảm giác.

Lại lấy ra giao diện giao tiếp linh hồn cắm vào điện thoại, rồi cắm pin linh hồn vào, linh hồn có thể hiển thị trên điện thoại.

Vậy rốt cuộc đây là kỹ thuật gì.

MM đã cạn lời, hút linh hồn qua lại thì thôi đi, lại còn có thể hiển thị trên điện thoại, quá phi khoa học.

Siêu anh hùng lại là kỹ thuật gì.

Tại sao lại có siêu năng lực.

Thế giới này có rất nhiều chuyện không thể hiểu được, nhưng không hiểu nguyên lý cũng không sao, chỉ cần biết cách ứng dụng là được.

Đỗ Lan hùng hồn nói: Chỉ cần biết dùng linh kiện gì để đạt được hiệu quả gì, nguyên lý gì đó không quan trọng.

Lấy ra Linh Hồn Điện Trì, thông qua kết nối điện thoại, có thể nhìn thấy biểu cảm kinh khủng của Ma Trảo Nữ xuất hiện trên màn hình điện thoại.

Nói đi, lấy Ngũ Hào Hóa Hợp Vật ở đâu.

Đỗ Lan trực tiếp hỏi.

Tôi đang ở đâu.

Tại sao lại lạnh thế này.

Ma Trảo Nữ đáp phi sở vấn, biểu tình rất sợ hãi, bởi vì tất cả những gì xảy ra đều quá mức cổ quái.

Cô ta hiện tại dường như bị tước đoạt các giác quan, hơn nữa còn bị ném vào trong nước đá.

Bởi vì cô hiện tại là trạng thái ngưng tụ Bose Einstein, cho nên mới cảm thấy lạnh.

Nói những thứ này cô có thể hiểu không.

Nếu không thể hiểu thì đừng nghi hoặc nữa, cứ coi như bản thân đang nằm ở ranh giới giữa sự sống và cái chết, đồng thời chồng chập cả trạng thái sống và chết.

Được rồi, trả lời câu hỏi của ta.

Đỗ Lan tiếp tục hỏi.

Hỏa Xa Đầu đều lấy Ngũ Hào Hóa Hợp Vật từ một quán cơm ở phố người Hoa, tôi chỉ biết những thứ này.

Ma Trảo Nữ nói: Thả tôi rời khỏi đây.

Đỗ Lan trực tiếp rút Linh Hồn Điện Trì ra, để cô ta biến mất khỏi màn hình.

Trong nguyên tác, Ma Trảo Nữ và Hỏa Xa Đầu vì vấn đề tình cảm, để trả thù Hỏa Xa Đầu, cô không chỉ lén lút sử dụng Ngũ Hào Hóa Hợp Vật của Hỏa Xa Đầu mà còn muốn ngoại tình.

Kết quả vì tác dụng của thuốc, lúc ngoại tình đã lỡ tay giết chết người đàn ông kia.

Hắc Bào Củ Sát Đội đã dùng chuyện này ép cô nói ra tình báo.

Ngũ Hào Hóa Hợp Vật là sản phẩm cốt lõi của công ty Ốc Đặc, bất quá thiên hạ không có bức tường nào gió không lọt qua được, công thức của hợp chất đã bị rò rỉ ra ngoài.

Rất nhiều tổ chức phi pháp đều đang âm thầm nghiên cứu công thức, Hỏa Xa Đầu chính là mua thuốc từ tay tổ chức phi pháp.

Tôi về công ty Ốc Đặc trước, các cậu đi điều tra quán cơm.

Đồ Phu đã rời đi khá lâu, lo lắng Thấu Minh Nhân lại bị Tổ Quốc Nhân để mắt tới, quyết định về công ty trước.

Nếu có thuốc tăng cường năng lực siêu cấp anh hùng, công ty khẳng định cũng có nghiên cứu, anh ở công ty cũng tìm xem sao.

Đỗ Lan nói.

Đồ Phu thầm nghĩ, hiện tại Đỗ Lan thật sự trở thành lãnh đạo của bọn họ rồi sao.

Kỳ thực Đỗ Lan làm lãnh đạo Hắc Bào Củ Sát Đội cũng không tệ, dù sao Đồ Phu khi đứng giữa đoàn đội và mục tiêu của chính mình, hắn sẽ ưu tiên việc phục thù cho bản thân chứ không phải ưu tiên đoàn đội.

Đỗ Lan thì không có vấn đề này.

Linh hồn Đồ Phu lần nữa tiến vào thân thể Thấu Minh Nhân, vừa về đến công ty đã lập tức nhận được nhiệm vụ mới.

Có người cầm vũ khí kỳ quái cướp ngân hàng.

Thiểm Diệu Nam Hài, Dương Quang Nữ Hài đều đã bị đánh bại, bọn họ cần chi viện.

Trực thăng đang ở trên sân thượng.

Trong Siêu Cấp Thất Nhân Đội, ngoại trừ Tổ Quốc Nhân và Hỏa Xa Đầu ra, những người khác đều cần phương tiện giao thông.

Tình báo nói, tội phạm sử dụng một loại vũ khí hoàn toàn mới, cũng không phải vũ khí nóng truyền thống, có thể phóng ra tia laser, hơn nữa còn có lá chắn năng lượng phòng đạn.

Nghe thấy loại vũ khí khoa trương này, Đồ Phu lập tức nghĩ đến Đỗ Lan, bởi vì trên Siêu Anh App có rất nhiều video thiết kế vũ khí, có thể nói là cầm tay chỉ việc dạy người ta làm vũ khí, một khi có kẻ xấu tâm địa bất chính, khẳng định có thể tự mình sản xuất.

Không thể không nói, đây là Đế quốc Mỹ, cái App nguy hiểm như vậy mà không bị cấm sóng.

Không phải nói Đế quốc Mỹ sẽ không cấm App, chỉ là App dạy người ta làm vũ khí thì không cấm, nhưng nếu là App để bá tánh đạt được quyền ngôn luận thì khẳng định phải cấm.

Có khả năng có người sẽ hỏi, vũ khí giết người chẳng lẽ không phải nguy hại lớn hơn sao.

Vũ khí giết đều là bình dân, có quan hệ gì với quý tộc.

Nhưng nếu quý tộc mất đi quyền ngôn luận, vậy thì thật sự tiêu đời.

Từ cổ chí kim, đều có ba thế lực nắm quyền ngôn luận chủ yếu: quốc vương, quý tộc, bá tánh.

Nhưng quyền ngôn luận của quốc vương và bá tánh thực ra rất nhỏ, quốc vương một cái miệng khẳng định nói không lại quý tộc, mà bá tánh lại không có văn hóa gì, muốn nói cũng không có cách nào diễn đạt tốt, cho nên quý tộc những kẻ người đông thế mạnh, lũng đoạn tri thức sẽ nắm giữ quyền ngôn luận.

Nhưng sự tồn tại của App video ngắn đã hạ thấp ngưỡng cửa để bá tánh thể hiện bản thân một cách to lớn.

Cho dù kiến thức của bá tánh không đủ, nhưng tốt xấu vẫn có thể phân biệt, luôn sẽ tìm được phương thức biểu đạt mà mọi người có thể hiểu, từ đó cấu thành quyền ngôn luận.

Đây là điều quý tộc không muốn nhìn thấy, nếu quyền ngôn luận bị cướp đi, chi phí thống trị của bọn họ sẽ tăng vọt theo đường thẳng.

Cho nên App dạy bá tánh tàn sát lẫn nhau thì không cần cấm, nhưng App dạy bá tánh nắm giữ quyền ngôn luận thì phải cấm.

Đồ Phu ngồi trực thăng đến hiện trường, liền phát hiện mấy chục xe cảnh sát bao vây ngân hàng, ngay cả đặc cảnh đều đã xuất động.

Nhưng hai tên cướp lại hoàn toàn không sợ, cướp tiền xong cũng không chạy, thế mà lại bắt đầu cùng cảnh sát tấn công lẫn nhau.

Chương 3147

Cảnh sát bắn hết đạn dược, nhưng đạn bắn vào lá chắn năng lượng thế mà toàn bộ đều bị nảy ra, có thể thấy được lá chắn cường hãn.

Chết đi, lũ tay sai các ngươi.

Hiển nhiên tội phạm có tâm lý thù hận cảnh sát rất mạnh, cho nên mới tiến hành phản kích sau khi cướp bóc xong.

Vèo.

Tia laser màu đỏ phóng ra, trực tiếp chém đứt xe cảnh sát, khiến cảnh sát ôm đầu chạy trốn.

Kẻ địch như vậy chỉ có thể do siêu cấp anh hùng giải quyết.

Đáng tiếc hai vị anh hùng trẻ tuổi chạy tới đã bị đánh nằm đo đất rồi.

Tổ Quốc Nhân đâu.

Hắn đi xử lý sự cố tàu thuyền rồi, vẫn còn đang tìm kiếm tàu bị nạn trên biển lớn, đợi hắn hoàn thành cứu viện ít nhất phải nửa tiếng nữa.

Vậy Chiến Tranh Nữ Vương đâu.

Cô ấy đi bắt tội phạm khác rồi, cũng không rảnh.

Hỏa Xa Đầu và Huyền Sắc cũng không có mặt, Biển Sâu và Tinh Quang đi bắt tội phạm ma túy.

Đồ Phu thầm nghĩ bình thường bọn họ đều không có nhiệm vụ, nhàn rỗi ở công ty, hiện tại sao đột nhiên toàn bộ đều vắng mặt.

Kẻ địch gai góc như vậy mà lại để mình gặp phải, không biết lần da kim cương của Thấu Minh Nhân có đỡ được laser hay không.

Hết cách rồi, xuất phát thôi.

Phát huy ưu thế tàng hình, lặng lẽ đến gần kẻ địch, chuẩn bị đánh lén.

Lúc này chung quanh có lượng lớn quần chúng ăn dưa xem náo nhiệt, trực thăng của đài truyền hình cũng đã vào vị trí, mọi người đều đang chăm chú theo dõi diễn biến hiện trường.

Cái thế giới đạo đức giả này, những tên tay sai đạo đức giả này, đều đi chết đi.

Lại là một đạo laser.

Uy lực này không thua kém gì mắt laser của Tổ Quốc Nhân, bất quá mắt laser của Tổ Quốc Nhân không có thời gian hồi chiêu, có thể bắn liên tục, mà vũ khí laser cần làm mát, nếu không sẽ quá nhiệt.

Đồ Phu cũng giật mình kinh hãi, thầm nghĩ đều là lỗi của Đỗ Lan, bởi vì những vũ khí này cùng kỹ thuật của Đỗ Lan là một mạch tương thừa.

Lặng lẽ đến gần, hy vọng có thể thần không biết quỷ không hay rút dây điện, cắt đứt nguồn năng lượng.

Hắc khoa kỹ cũng cần năng lượng, Đồ Phu kéo gần khoảng cách quan sát, phát hiện tội phạm đeo bình ắc quy sau lưng, hiển nhiên đây chính là nguồn năng lượng.

Tàng hình của Thấu Minh Nhân xác thực dễ dùng, kẻ địch căn bản không phát hiện có người đã đến gần từ sau lưng.

Hai người kia vẫn còn đang tiếp tục kêu gào, Đồ Phu ở sau lưng mãnh liệt ra tay, đồng thời rút dây điện trên bình ắc quy của hai người, khiến vũ khí mất đi động lực, sau đó trên dưới hai quyền đánh bọn họ ngã xuống.

Là Thấu Minh Nhân.

Nhất định là hắn.

Mọi người nhìn thấy tội phạm mạc danh kỳ diệu bị đánh ngã, lập tức nghĩ đến đây là kiệt tác của Thấu Minh Nhân.

Siêu cấp anh hùng trong thời kỳ mấu chốt xác thực hữu dụng, đây cũng là nguyên nhân vì sao nhân khí của anh hùng cao như vậy.

Tuy rằng rất nhiều nhiệm vụ đều là thông qua công ty Ốc Đặc sàng lọc sau đó mới được xử lý, nhưng ít nhất là đã giải quyết xong.

Siêu cấp anh hùng đối với các sự kiện trong phạm vi siêu năng lực vẫn là thuận buồm xuôi gió.

Nếu vượt quá siêu năng lực của bản thân, vậy siêu cấp anh hùng sẽ phải bảo vệ mình trước.

Kỳ thực siêu cấp anh hùng cho dù tư đức có kém nữa, cho dù hút thuốc uống rượu uốn tóc cũng không tính là gì, vấn đề chân chính ở chỗ khi đứng giữa trách nhiệm và tự vệ, bọn họ sẽ chọn tự vệ.

Ví dụ như Hancock, hút thuốc uống rượu lôi thôi lếch thếch, thậm chí lúc hành động luôn gây ra rất nhiều tổn thất kinh tế, nhưng cuối cùng chỉ cần không tiếc sinh mệnh của mình đi hoàn thành trách nhiệm, mọi người đều nguyện ý tiếp nhận.

Nhưng đại bộ phận anh hùng trong Siêu Cấp Thất Nhân Đội đều sẽ chọn tự vệ trước, sẽ không liều mạng để tận chức tận trách, đây mới là vấn đề lớn nhất của bọn họ.

Thậm chí vì để duy trì địa vị, họ sẽ làm rất nhiều chuyện dơ bẩn, giết người diệt khẩu, ỷ lại chất kích thích, vân vân.

Thấu Minh Nhân thành công giải quyết vấn đề, nhận được sự tán thưởng của mọi người, sau đó liền có người mời Đồ Phu đi uống một ly, thả lỏng một chút.

Kỳ thực chính là đi khách sạn hút thuốc uống rượu uốn tóc.

Đồ Phu có chút mê mang, chính mình giải quyết tội phạm, hút thuốc uống rượu uốn tóc đều là phần thưởng mình xứng đáng được hưởng.

Dường như có một khoảnh khắc hắn cảm thấy nhân loại toàn thế giới đều nên yêu siêu cấp anh hùng, bởi vì anh hùng đã cứu vớt bọn họ.

Loại cảm giác lâng lâng này thật sự có thể khiến người ta nghiện, may mà hắn còn nhớ rõ thù hận của mình, hắn phải báo thù cho người vợ mất tích.

Hắn còn nhớ rõ mình không phải siêu cấp anh hùng, mình là Hắc Bào Củ Sát Đội, người đàn ông chuyên điều tra mặt tối của siêu cấp anh hùng.

Tuy rằng tỉ lệ tổn hao của siêu cấp anh hùng đã tăng lên đến 20%, nhưng vẫn không thể xóa bỏ cống hiến của bọn họ trong việc cứu hộ và trấn áp tội phạm.

Đồ Phu dùng thân phận Thấu Minh Nhân hoàn thành một màn cứu nguy đặc sắc xong, nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt của quần chúng.

Hắn cũng không khỏi có một thoáng do dự, dù sao sự hoan hô của quần chúng không phải giả, bọn họ thật lòng yêu mến siêu cấp anh hùng.

Cũng giống như Hughie vậy, trước khi bạn gái qua đời, cậu ta cũng thật lòng yêu thích siêu cấp anh hùng.

Trong phòng ngủ của cậu ta dán đầy poster và figure, đồ lưu niệm, cậu ta coi Siêu Cấp Thất Nhân Đội là thần tượng của mình.

Những thứ này đều xuất phát từ thật lòng.

Mọi người đều thật sự yêu mến siêu cấp anh hùng.

Đồ Phu cảm giác áp lực không nhỏ, bởi vì vạch trần bộ mặt thật của siêu cấp anh hùng chính là đối địch với cả thế giới, những người dân này sẽ không hiểu cho hắn.

Cho dù như thế, hắn cũng phải kiên định đi tiếp.

Đợi đến khi Tổ Quốc Nhân trở về, cũng khen ngợi Thấu Minh Nhân một phen: Làm không tệ.

Hắn cũng đã hoàn thành công tác cứu hộ trên biển.

Những người khác cũng lục tục trở về, đều thần thái rạng ngời, xem ra nhiệm vụ đều hoàn thành không tệ.

Chỉ có Tinh Quang là có chút không vui, bởi vì Siêu Cấp Thất Nhân Đội hoàn toàn khác với tưởng tượng của cô.

Chưa nói đến sự quấy rối tình dục của Biển Sâu, chỉ riêng nhiệm vụ trấn áp tội phạm cũng khiến cô rất không quen.

Cô cảm giác mình không phải đang làm siêu cấp anh hùng, mà là đang làm tiểu thư quan hệ công chúng PR.

Trấn áp tội phạm đều phải thông qua sự sắp xếp của công ty, hơn nữa vừa hoàn thành nhiệm vụ, phóng viên liền lập tức xuất hiện, cái này hoàn toàn là làm màu đã được sắp đặt trước.

Cô thật sự muốn thành thật trấn áp tội phạm, an tâm bảo vệ quần chúng, chứ không phải trở thành một bình hoa tạo dáng trước ống kính máy quay.

Hiện thực và lý tưởng chênh lệch hơi lớn, cô rất không quen.

Bất quá công ty có sự sắp xếp của công ty, ở công ty thì phải nghe theo sắp xếp, nếu không sẽ bị đá khỏi Siêu Cấp Thất Nhân Đội.

Là một người mới, Tinh Quang còn chưa có thói hư tật xấu của những kẻ già đời, vẫn ôm lý tưởng diệt gian trừ ác, vẫn chưa sống vì danh lợi của bản thân.

Bất quá cô cũng coi như đã nộp giấy chứng nhận, chính là bị Biển Sâu quấy rối.

Chuyện này nếu nói ra ngoài, thiết lập nhân vật thiếu nữ thanh thuần của cô khẳng định sẽ sụp đổ.

Đồ Phu không quản nội vụ của Siêu Cấp Thất Nhân Đội, mà là tiến hành điều tra trong công ty, muốn xem xem có tin tức về Ngũ Hào Hóa Hợp Vật hay không.

Siêu cấp anh hùng đang dùng loại thuốc này tăng cường năng lượng, công ty Ốc Đặc hẳn phải có sự phát giác mới đúng, khẳng định sẽ giấu giếm bí mật.

Công ty Ốc Đặc có rất nhiều bí mật, bởi vì Siêu Cấp Thất Nhân Đội không chỉ là siêu cấp anh hùng, cũng là siêu cấp tay đấm, giúp công ty Ốc Đặc làm qua rất nhiều chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng, ví dụ như đánh bại đối thủ cạnh tranh, ám sát nghị viên phản đối anh hùng, những chuyện này đều làm không ít.

Ngược lại, công ty cũng không thiếu những lần dọn dẹp hậu quả cho siêu cấp anh hùng.

Siêu cấp anh hùng ở đây hoàn toàn khác với DC hay Marvel.

Chương 3148

Anh hùng DC và Marvel sẽ cân nhắc thương vong của quần chúng, sẽ tận khả năng khắc chế việc sử dụng siêu năng lực.

Nhưng ở đây, siêu cấp anh hùng muốn dùng siêu năng lực thế nào thì dùng thế ấy.

Việc này cũng giống như lái xe vậy, cho dù là tài xế già lợi hại đến đâu cũng có khả năng đâm người vì điểm mù tầm nhìn.

Siêu cấp anh hùng sử dụng siêu năng lực cũng giống thế, bọn họ rất có khả năng sẽ gặp phải tình huống như điểm mù mà làm bị thương người vô tội.

Cho dù xác suất làm bị thương người rất nhỏ, hơn nữa cũng không phải siêu cấp anh hùng chủ quan muốn làm bị thương người, nhưng sự kiện thương vong cũng giống như tai nạn xe cộ, không thể tránh khỏi.

Số lượng tai nạn xe cộ tăng lên theo lưu lượng xe, sự kiện thương vong cũng tăng lên theo tần suất sử dụng siêu năng lực.

Siêu cấp anh hùng ở đủ loại trường hợp đều sẽ sử dụng siêu năng lực, cho nên sự kiện thương vong ngày càng nhiều.

Cứ nói Tổ Quốc Nhân đi, lúc hắn đối phó tội phạm thường xuyên sử dụng tia nhiệt heat vision, nhưng uy lực tia nhiệt rất lớn, có thể xuyên người, xuyên tường, sơ ý một chút sẽ ngộ thương quần chúng vô tội phía sau tội phạm.

Đồ Phu lẻn vào văn phòng phó tổng tài, trộm được văn bản về các vụ ngộ thương của siêu cấp anh hùng từ máy tính, thật sự là nhìn thấy mà giật mình.

Thảo nào tỷ lệ tổn hao lại tăng lên đến 20%.

Nhìn thấy những quần chúng bị siêu năng lực ngộ thương này, Đồ Phu cảm giác nếu công khai những thứ này ra ngoài, nhất định có thể làm cho cổ phiếu công ty Ốc Đặc giảm mạnh.

Những nội dung này đều là chân tướng bị công ty ẩn giấu, trước tiên copy một bản rồi tính sau.

Ưu thế của Thấu Minh Nhân vẫn rất rõ ràng, trừ phi là Tổ Quốc Nhân và Chiến Tranh Nữ Vương, nếu không người khác căn bản không thể phát hiện ra hắn, thật là muốn đi đâu thì đi đó, nhà vệ sinh, phòng thay đồ đều tùy tiện vào.

Phó tổng tài sở dĩ không ở văn phòng, là vì đi tham gia đại hội cổ đông.

Tại cuộc họp, cô ta trình bày Siêu Anh App cho các cổ đông, nói: Đây chính là nguyên nhân vì sao vũ khí của phần tử tội phạm ngày càng lợi hại, bởi vì cái tên Đỗ Lan làm thủ công này đã đăng tải lên video ngắn rất nhiều video dùng linh kiện đồ gia dụng chế tạo vũ khí, chỉ cần học là có thể chế tạo vũ khí cường đại.

Thật sự làm được sao.

Làm được.

Tôi đã để bộ phận kỹ thuật copy một vài vũ khí rồi, thật sự có thể, chỉ cần dùng linh kiện tầm thường là có thể khai phát quân hỏa, hơn nữa cũng không cần dao cụ gia công tinh mật gì, chỉ cần một cái mỏ hàn điện là được.

Có thể dự kiến phần tử tội phạm trong tương lai sẽ ngày càng mạnh, đây là thách thức đối với công ty chúng ta, cũng là cơ hội.

Tội phạm biến cường, nhu cầu đối với siêu cấp anh hùng cũng sẽ ngày càng lớn, nhưng yêu cầu đối với tố chất anh hùng cũng ngày càng cao, cho nên tôi cho rằng công ty nên nâng cao tố chất anh hùng một chút.

Nâng cao thế nào.

Chính là tiến hành huấn luyện đối với siêu cấp anh hùng trẻ tuổi, để siêu cấp anh hùng đi học, có thể thông qua camera ghi lại, thậm chí có thể để trẻ em bình thường cũng gia nhập trường học, tăng thêm hiệu quả kịch tính.

Phó tổng tài nghĩ đến chính là huấn luyện và tuyên truyền cả hai không trễ nải, đồng thời với việc tuyên truyền siêu cấp anh hùng cũng quay một số câu chuyện thanh thiếu niên, như vậy khẳng định rất có rating.

Phiền não của thiếu niên anh hùng sao.

Các cổ đông vừa nghe cảm thấy có chút triển vọng, thiếu niên anh hùng rất dễ hấp dẫn các fan mẹ: Có thể thử xem.

Không chỉ là phiền não của thiếu niên anh hùng, còn có sự nghi hoặc của anh hùng trung niên.

Người đến trung niên, con đường anh hùng gặp khó khăn, không thể không đi làm thầy giáo, đi huấn luyện anh hùng trẻ tuổi.

Một mặt muốn ký thác lý tưởng lên người trẻ tuổi, một mặt lại ghen tị tiềm năng của người trẻ tuổi.

Phó tổng tài vô cùng biết kể chuyện, hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Công việc chủ yếu của phó tổng tài chính là quy hoạch đủ loại hoạt động, quản lý phương hướng phát triển của siêu cấp anh hùng, trình độ của cô ta rất cao.

Liền quyết định làm như vậy.

Kế hoạch này gọi là Anh Hùng Giáo Viên, chính là câu chuyện thanh thiếu niên anh hùng và thanh thiếu niên bình thường học tập tại một ngôi trường, nội dung quay chụp sẽ phát sóng dưới hình thức phim truyền hình người thật đóng.

Việc huấn luyện siêu cấp anh hùng cũng là thật, cần phải học được cách ứng đối với kẻ địch mới.

Đỗ Lan thầm nghĩ Superman có Lex Luthor, Batman có Joker, Captain America có Hydra, Iron Man có Mandarin, The Flash có Reverse Flash, Wonder Woman có Cheetah, Hulk có Abomination, Spiderman có Green Goblin.

Mỗi siêu cấp anh hùng đều có túc địch kẻ thù truyền kiếp thuộc về mình.

Túc địch của Tổ Quốc Nhân, Chiến Tranh Nữ Vương, Huyền Sắc.

đang ở đâu.

Không có.

Không có chính là thị trường chưa được khai phá, hiện tại đã có rất nhiều tội phạm cảm thấy mình có thể trở thành túc địch của siêu cấp anh hùng.

Bất quá có một điểm bọn họ khẳng định không chú ý, đó chính là DC và Marvel đều có quy tắc không giết người, cho nên phản diện có thể lợi dụng lặp lại.

Mà Tổ Quốc Nhân sẽ không để bất kỳ kẻ nào khiêu chiến quyền uy của mình, sẽ không cho phản diện cơ hội gập bụng đứng lên hồi sinh trên tái xuất nhiều lần.

Cho nên thế giới siêu cấp anh hùng phải có đạo cụ phục sinh, như vậy phản diện và anh hùng mới có thể lặp đi lặp lại gập bụng đứng lên, chết rồi sống, sống rồi chết.

Đỗ Lan cảm thấy thế giới này vẫn cần hoàn thiện một chút, cần một đạo cụ phục sinh.

Có đạo cụ phục sinh, liền có thể lặp đi lặp lại khiêu chiến siêu cấp anh hùng, liền có thể trở thành túc địch.

Tổ Quốc Nhân và Superman khác nhau ở chỗ, Tổ Quốc Nhân có thể tùy tiện giết người, chỉ cần không vượt quá 20% là được, hắn có tỷ lệ tổn hao.

Mà Superman cần phải cứu vớt mỗi một người, cứu thiếu một người đều sẽ tự trách.

Mà khi Batman đả kích Superman, cũng là lợi dụng sự thiện lương của Superman.

Nhưng Tổ Quốc Nhân một chút cũng không thiện lương, căn bản không quan tâm người khác sống chết, cho nên muốn đánh bại hắn, chỉ có thể thực sự từ trên sức mạnh mà nghiền ép thôi, không thể lợi dụng sự thiện lương của hắn.

Thứ không có, đương nhiên cũng không thể lợi dụng.

Muốn trở thành túc địch của siêu cấp anh hùng, đây là một lý tưởng có chí khí, tại DC và Marvel đều có khả năng, nhưng tại Trái Đất bản địa này lại rất nguy hiểm, bởi vì những siêu cấp anh hùng này đều sẽ giết người.

Nếu lần đầu tiên gây án đã bị giết chết, sẽ rất khó trở thành túc địch.

Trừ phi có thể giống như Bane, vừa xuất hiện liền bẻ gãy lưng Batman, vậy thì cho dù bị giết chết cũng coi như có thể diện.

Sau này sống lại, cũng có thể tiếp tục màn biểu diễn của hắn.

Tuy rằng rất nguy hiểm, nhưng rất nhiều người đều không cho rằng mạng của mình đáng giá, dù sao cũng là một cái mạng nát, còn không bằng làm chút chuyện kinh thiên động địa.

Những người này đem mục tiêu nhắm vào Siêu Cấp Thất Nhân Đội, bất quá tin tức về Siêu Cấp Thất Nhân Đội rất ít, ngoại trừ tin tức công khai truyền bá trong tiết mục ra, những tin tức khác thì rất hiếm hoi.

Bọn họ là ai, đến từ đâu, có người nào quan trọng, những cái này đều rất khó tra được.

Muốn làm túc địch vẫn có cách, tăng cường vũ trang, trực tiếp đi khiêu chiến là được, chỉ cần có thể để lại bóng ma tâm lý cho siêu cấp anh hùng, chung quy là tốt.

Thông thường mà nói, DC và Marvel là thông qua tra tấn lương tri của anh hùng, khiến anh hùng lưu lại bóng ma, tại đây thì nhất định phải ỷ lại thực lực rồi.

Bởi vì lương tri của siêu cấp anh hùng rất ít.

Trở thành túc địch của anh hùng, những tội phạm này cần nhân cách kiểu biểu diễn rất mạnh, cần cao điệu gây sự, đương nhiên cũng cần thiết kế cho mình trang phục đặc thù.

Siêu cấp phản diện cần có đặc sắc mà người ta liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra, không có đặc sắc sẽ rất dễ bị lãng quên.

Tóm lại, trong thời đại Siêu Anh App ngày càng phổ cập hôm nay, người có chí sĩ muốn trở thành túc địch anh hùng cũng ngày càng nhiều.

Mục tiêu của bọn họ không phải cướp ngân hàng, chỉ là muốn đem siêu cấp anh hùng làm đá kê chân, coi như nấc thang để phát biểu yêu cầu của chính mình.

Nói đến túc địch siêu cấp anh hùng, Đỗ Lan nhớ tới Garou trong

One Punch Man.

Hắn vẫn luôn đối kháng siêu cấp anh hùng, cho rằng anh hùng đều là đạo đức giả, đều là ỷ mạnh hiếp yếu, chỉ có kẻ ác mới là chân thực tồn tại.

Cho nên kẻ ác đánh bại anh hùng, là chân thực đánh bại đạo đức giả.

Tư duy điển hình của phản diện.

Phản diện muốn thắng, cũng phải có cơ sở lý luận, dù là Joker của DC cũng không cho rằng mình có gì sai, mình chỉ là lợi dụng kế hoạch của mọi người, sau đó đem mọi người đưa vào hỗn độn.

Dùng lời của hắn mà nói, mình chỉ là con chó cắn người, mà kẻ thực sự thả hắn ra cắn người, là cái xã hội tràn ngập kế hoạch này.

Chính là mỗi người đều vì lợi ích của bản thân mà thiết lập kế hoạch, cho nên tất cả đều yếu ớt như vậy, muốn trở nên kiên cường, thì phải chấp nhận hỗn độn.

Cũng giống như Khổng Tử vậy, mỗi phản diện đều sẽ hợp lý hóa câu sai không phải ta, sai là thế giới, sau đó lý trực khí tráng trả thù xã hội.

Sai không phải ta, sai là thế giới, mặt phản diện chính là sai không phải thế giới, sai là ta.

Chương 3149

Vậy nếu bản thân sai, sẽ có hai loại sai pháp: một loại là làm chưa đủ tốt, một loại là làm quá tốt, vượt qua thời đại.

Nếu bản thân sai, sẽ cần sửa đổi, mà sửa đổi thì cần bỏ ra nỗ lực.

Bất kể là nâng cao bản thân hay hạ thấp bản thân, đều cần nỗ lực, sẽ rất mệt rất khổ.

Mà sai là thế giới, bản thân không cần thay đổi, thứ cần thay đổi là thế giới, bản thân chỉ cần an an ổn ổn làm chính mình, không cần thăng cấp cũng không cần đọa lạc, há chẳng đẹp thay.

Rốt cuộc là chân thực đối kháng đạo đức giả, hay là hỗn độn đối kháng trật tự, yếu nhược phản kháng cường đại, bóng tối đối kháng bóng tối hơn, chung quy phải tìm được một điểm để thắng.

Siêu cấp anh hùng của công ty Ốc Đặc cũng thế, tuy rằng bọn họ hút thuốc uống rượu uốn tóc, tổn hao đã cao đạt 20%, nhưng bọn họ vẫn cứ cho rằng mình là chính nghĩa, cho nên vẫn cứ làm theo ý mình.

Tư duy của con người đều giống nhau, bất kể lập trường có bao nhiêu bất đồng, nhưng hình thức tư khảo đều không khác biệt lắm, lúc làm việc đều phải tìm được điểm thắng lợi của mình trước, sau đó mới thực hiện.

Không ai nói rõ ràng không có điểm thắng lợi mà còn muốn đi làm.

Bởi vì có điểm thắng lợi, mới có thể làm nên chuyện.

Một việc không có điểm thắng lợi chú định sẽ thất bại, mà thất bại đại biểu tinh lực, vật lực. các tài nguyên đầu tư đều sẽ lãng phí.

Người bình thường sẽ không biết rõ là lãng phí còn đi làm.

Phản diện cũng tốt, anh hùng cũng được, đều là hy vọng đầu tư sẽ có thu hoạch, đều là hy vọng có thể thắng lợi.

Cho nên mọi người đều không khác biệt lắm.

Siêu Anh App chính là cung cấp hỗ trợ kỹ thuật cho sự thắng lợi của mọi người.

Thực lực phản diện ngày càng mạnh, nhân cách biểu diễn gia nhập phạm tội ngày càng nhiều, cục diện mà siêu cấp anh hùng đối mặt cũng sẽ ngày càng phức tạp, áp lực của bọn họ cũng sẽ ngày càng lớn.

Siêu Anh App trước mắt cũng sẽ không bị phong sát, bởi vì còn chưa bắt đầu tranh đoạt quyền ngôn luận của truyền thông truyền thống.

Trước mắt App chủ yếu vẫn là chia sẻ làm thế nào nâng cao lực sát thương, cái này đối với quý tộc cũng không có uy hiếp.

Vũ khí uy lực lớn nữa, cũng là công kích người bình thường, quý tộc một chút cũng không lo lắng.

Vì để ứng đối phản diện ngày càng mạnh, công ty Ốc Đặc tung ra Anh Hùng Giáo Viên, một mặt là huấn luyện siêu cấp anh hùng trẻ tuổi, một mặt cũng là chiếu như phim truyền hình thanh thiếu niên.

Vừa tung ra liền thu hoạch rating rất cao, mọi người đều rất muốn xem câu chuyện của anh hùng tuổi thiếu niên.

Câu chuyện giáo viên vô cùng có đặc sắc.

Trong trường học có đội trưởng đội cổ vũ bitchy, có mọt sách đeo kính, có kẻ bắt nạt to con, cũng có kẻ tiểu nhân âm trầm, còn có mỹ thiếu nữ nhà nghèo nhưng tâm địa thiện lương, cùng với phú nhị đại gia đạo sa sút.

Câu chuyện cũng là những phiền não rất thường thấy của thanh thiếu niên, ví dụ như một anh hùng thiếu niên nào đó chán ghét năng lực của mình, chán ghét sự khác biệt của mình, muốn hòa đồng với mọi người.

Cũng có yêu thầm người khác, yêu mà không được, tình tay ba tay tư.

Đương nhiên cũng không thể thiếu người bình thường không có siêu năng lực nhưng lại muốn trở thành siêu cấp anh hùng, vô cùng dốc lòng.

Tóm lại kịch tình vô cùng đa nguyên, nội dung tuy rằng rập khuôn nhưng cũng trôi chảy, mọi người đều thích xem.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đều là mỗi tập đều phải theo dõi, nhìn phiền não của người trẻ tuổi, rất là thú vị.

Diễn viên Anh Hùng Giáo Viên đương nhiên cũng là có thiết lập nhân vật, nội dung đều là giả, nhưng công ty Ốc Đặc đã mời biên kịch giỏi nhất, cho nên nội dung thật sự không tệ, cũng kéo gần khoảng cách giữa mọi người và siêu cấp anh hùng.

Theo đà phát triển, thời gian anh hùng và phản diện chiếm cứ trong cuộc sống của người bình thường sẽ ngày càng nhiều.

Trước đây có khả năng một tòa thành phố chỉ cần một anh hùng là có thể giải quyết, nhưng rất nhanh một tòa thành phố sẽ cần một gia tộc anh hùng mới có thể giải quyết.

Superman có gia tộc Superman, Batman có gia tộc Batman.

Tội phạm ngày càng nhiều, anh hùng khẳng định là cần mang theo cả nhà, công ty Ốc Đặc cũng có ý chọn lựa một số thiếu niên anh hùng và anh hùng chuyên nghiệp từ Anh Hùng Giáo Viên để tổ đội, hình thành gia tộc, cùng nhau đi trấn áp hành vi phạm tội ngày càng hung hăng.

Cảm giác Trái Đất này ngày càng tới gần DC và Marvel, khác biệt duy nhất chính là trình độ đạo đức của siêu cấp anh hùng không đủ.

Đỗ Lan nói: Chúng ta cũng nên bồi dưỡng một số anh hùng rồi, là lúc tranh đoạt quyền ngôn luận với công ty Ốc Đặc.

Công ty Ốc Đặc tuyên truyền tất cả người có siêu năng lực đều là người được trời chọn, vậy nguồn gốc anh hùng của chúng ta nên thiết định như thế nào.

Tuy rằng siêu năng lực thực ra là thông qua Ngũ Hào Hóa Hợp Vật đạt được, nhưng công ty Ốc Đặc tuyên truyền đối ngoại là tất cả siêu năng lực đều là từ trong bụng mẹ mang ra, đều là bẩm sinh, là thiên mệnh chi tử được chọn trúng, thuyết huyết thống rất nghiêm trọng.

Siêu cấp anh hùng của chúng ta đều là trải qua bi kịch nào đó mà đạt được năng lực, ví dụ như hiến tế cha mẹ, hiến tế chú bác, hiến tế bạn gái.

Đỗ Lan nói.

Địch Ny Toa hỏi: Chàng không phải nghiêm túc đấy chứ.

Đùa thôi, anh hùng của chúng ta là thông qua tuyển bạt chọn lựa ra, cũng giống như Captain America vậy, không phải vì hắn có thiên mệnh, mà là thông qua từng vòng từng vòng sàng lọc, cuối cùng đạt được cơ hội trở thành anh hùng.

Captain America vừa bắt đầu chính là một con gà yếu ớt, bởi vì quá gầy yếu ngay cả kiểm tra sức khỏe nhập ngũ cũng không qua được.

Nhưng vì phẩm cách tiên nhân hậu kỷ người trước mình sau của hắn mà đạt được cơ hội, tiêm huyết thanh trở thành siêu cấp binh sĩ.

Công ty Ốc Đặc tuyên truyền thiên mệnh, Đỗ Lan liền chủ đánh một cái tuyển bạt.

Siêu năng lực của siêu cấp anh hùng từ đâu mà đến.

Là bọn họ lúc còn ở trong bụng mẹ đã được tiêm Ngũ Hào Hóa Hợp Vật.

Đương nhiên công ty Ốc Đặc sẽ không tuyên truyền như vậy, mà là tuyên truyền thuyết thiên mệnh của siêu cấp anh hùng, nói siêu cấp anh hùng là thiên mệnh chi tử được ông trời lựa chọn, chính là cao quý hơn người bình thường.

Lý luận thiên mệnh xôn xao, thậm chí còn có tôn giáo, chuyên môn do siêu cấp anh hùng tiến hành tẩy lễ, cho rằng như vậy có thể khiến người ta tiếp cận thiên đường hơn.

Nếu là thiên mệnh, vậy người bình thường vĩnh viễn không có tư cách trở thành siêu cấp anh hùng.

Bạn muốn trở thành siêu cấp anh hùng sao.

Bạn muốn bảo vệ an toàn thành phố sao.

Bạn muốn nắm giữ siêu năng lực sao.

Đi qua đi lại đừng bỏ lỡ, Siêu Anh App đứng tên tổ chức, hoạt động tuyển bạt siêu cấp anh hùng giới đầu tiên toàn cầu.

Không có siêu năng lực cũng giống nhau có thể trở thành siêu cấp anh hùng, đang chờ đợi bạn.

Đỗ Lan thuê công ty quảng cáo chuyên nghiệp lên kế hoạch, các loại hoạt động tuyên truyền mở ra toàn diện, tàu điện ngầm, đầu đường cuối ngõ toàn là poster tuyển bạt, nhìn có chút giống quảng cáo tuyển binh.

Bất kể bạn giàu sang hay nghèo hèn, bất kể bạn gầy yếu hay cường tráng, bất kể bạn là đàn ông hay phụ nữ, chỉ cần bạn có một trái tim anh hùng, giải đấu tuyển bạt siêu cấp anh hùng hoan nghênh bạn.

Sau khi tuyên truyền phợp trời dậy đất, lượt tải xuống của Siêu Anh App đột phá một trăm triệu, còn đang ổn định tăng lên, toàn cầu đột phá một tỷ không có vấn đề gì.

Công ty Ốc Đặc cũng phát hiện có người muốn tuyển bạt siêu cấp anh hùng, ngược lại không vội vã.

Dù sao bọn họ gốc gác là công ty chế dược, không tin còn có công ty khác có thể chế tạo thuốc giống như Ngũ Hào Hóa Hợp Vật.

Bọn họ quyết định tĩnh quan kỳ biến, xem xem Siêu Anh App tuyển bạt anh hùng thế nào.

Tuyển bạt siêu anh rất đơn giản, chính là sắp xếp đủ loại thử thách, chọn ra một lứa người xuất sắc nhất, phú cho bọn họ năng lực siêu cấp anh hùng, để bọn họ đi thủ hộ thế giới.

Trong đó tư tưởng phẩm đức tiên nhân hậu kỷ là tiêu chuẩn rất quan trọng.

Thân hình gầy nhỏ cũng không quan hệ, dù sao sẽ có khoa học kỹ thuật gia trì, gầy chút cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Người báo danh tham gia lập tức vượt quá tám mươi vạn, hiển nhiên rất nhiều người đều hy vọng trở thành siêu cấp anh hùng.

Có người đơn thuần là muốn nổi danh, có người là cảm thấy thế giới quá xấu xí mình nên làm chút gì đó, cũng có người là vì chứng minh bản thân, còn có người phát ra từ nội tâm có một loại sứ mệnh cảm.

Dù sao lý do tham gia là thiên hình vạn trạng, đều muốn trở thành anh hùng.

Đỗ Lan trực tiếp sao chép tiêu chuẩn của Thánh Đấu Sĩ Athena, chia làm ba đẳng cấp: Thanh Đồng, Bạch Ngân, Hoàng Kim.

Cũng phân biệt chế tạo ba loại Thánh Y khoa học kỹ thuật khác nhau.

Thanh Đồng 48 cái, Bạch Ngân 24 cái, Hoàng Kim 12 cái, chế tạo 88 bộ Thánh Y hoa lệ.

Chương 3150

Cái khác không xem, chỉ riêng xem đại tràng diện đã đủ để mọi người chờ mong rồi.

Rốt cuộc anh hùng dạng gì mới có tư cách mặc vào chiến y như vậy.

Tuyển bạt rất nhanh liền bắt đầu, có văn cũng có võ, chủ yếu trắc nghiệm chính là gan dạ và phẩm đức, những thuộc tính khác đều không sao cả, đều có thể dựa vào khoa học kỹ thuật bù đắp.

Mới tuyển tám mươi tám anh hùng sao.

Cái này cũng quá ít.

Mọi người đều cho rằng số lượng quá ít.

Đỗ Lan tắc nói cho bọn họ: Không được chọn cũng không sao, chúng ta còn cần rất nhiều anh hùng danh dự.

Phía sau một siêu cấp anh hùng nổi danh đều có vô số anh hùng vô danh, những người yên lặng không tiếng động mà gánh nặng đi về phía trước mới là anh hùng chân chính.

Chỉ dựa vào siêu cấp anh hùng là không có cách nào bảo vệ thế giới.

Cho dù là người cô tịch như Batman, phía sau còn có một quản gia kia mà.

Mà cường giả như Superman cũng cần lính cứu hỏa, bộ phận cảnh sát hiệp trợ công tác.

Iron Man chế tạo một quân đoàn cơ giới, nhưng vẫn còn có bạn gái và huynh đệ giúp đỡ.

Một siêu cấp anh hùng là không thể chân chính bảo vệ thành phố, anh hùng chỉ là xử lý những việc anh hùng có thể xử lý.

Tại buổi họp báo, có người hỏi một câu hỏi hóc búa: Xin hỏi Đỗ tiên sinh, rất nhiều tội phạm đều dựa theo video ngắn trên Siêu Anh App chế tác vũ khí cường lực tiến hành hoạt động phạm tội, mà ngài lại đến tuyển bạt siêu cấp anh hùng, có phải là có hiềm nghi dưỡng khấu tự trọng nuôi giặc để tự nâng cao địa vị hay không.

Đầu tiên Siêu Anh App hoàn toàn phù hợp pháp luật quốc gia, cũng không tồn tại bất kỳ hành vi hiệp trợ phạm tội nào.

Câu này của anh cũng giống như đang nói cửa hàng bán súng, cửa hàng bán đạo cụ bán dao là phạm pháp vậy.

Giết người không phải súng và dao, mà là người.

Người tốt xem video ngắn, sẽ dùng kiến thức bên trong bảo vệ bản thân và gia đình. kẻ xấu xem video ngắn mới có thể phạm tội.

Tôi tin tưởng trên thế giới này vẫn là người tốt nhiều.

Còn về dưỡng khấu tự trọng thì càng là chuyện không có bóng dáng, chúng ta tuyển bạt siêu cấp anh hùng, chỉ là cho rằng hiện nay thuyết huyết thống của siêu cấp anh hùng đang ồn ào náo động, cho nên đi con đường khác, tuyển bạt anh hùng không có huyết thống, chính là như vậy.

Thế nhưng Siêu Anh App dẫn đến tỷ lệ tội phạm tăng lên là sự thật không thể chối cãi.

Dùng linh kiện đồ gia dụng tùy chỗ có thể thấy là có thể chế tạo vũ khí đáng sợ, hiện tại đều có nghị viên cho rằng nên cấm bán đồ điện gia dụng, ngài có gì muốn nói không.

Bỏ ăn vì nghẹn.

Tôi vẫn kiên trì quan điểm cũ, tỷ lệ tội phạm tăng lên và App không liên quan, hoàn toàn là vì nguyên do bầu không khí của cả xã hội, mọi người không tin tưởng lẫn nhau, tràn ngập chuỗi nghi ngờ, có thổ nhưỡng của phạm tội mà thôi.

Sai không phải App, sai là thế giới.

Đỗ Lan nói.

Thế nhưng bởi vì App, rất nhiều người vốn dĩ không có năng lực phạm tội cũng có năng lực phạm tội, điểm này là không thể nghi ngờ.

Phóng viên nói.

Lời này của anh không có chứng cứ.

Phạm tội còn phải chú trọng năng lực sao.

Muốn là được rồi, cho dù không có App, bọn họ cũng có thể đi mua đao thương kiếm kích phủ việt câu xoa, chẳng lẽ anh cho rằng nên đóng cửa cửa hàng sao.

Muốn cấm súng mà nói, phóng viên này rất có khả năng sẽ trúng thương sau lưng, tự sát.

Đỗ Lan tỏ vẻ dạy người ta chế tác vũ khí không phạm pháp, cấp cho bá tánh quyền ngôn luận mới phạm pháp.

Hiện tại Siêu Anh App còn chưa bắt đầu tranh đoạt quyền ngôn luận của truyền thông truyền thống, không có bất kỳ vấn đề gì.

Phóng viên thấy Đỗ Lan không thừa nhận cũng không thể làm gì, gã cũng không dám đề cập chuyện cấm súng.

Công ty Ốc Đặc đối với giải đấu tuyển bạt siêu cấp anh hùng cũng là biểu đạt độ lượng, lúc đáp lại nói rằng: Chúng tôi hoan nghênh càng nhiều xí nghiệp gia nhập ngành nghề siêu cấp anh hùng, để siêu cấp anh hùng tiến hành sự phát triển lành mạnh.

Nội bộ công ty tuy rằng đang thảo luận đối phó như thế nào, nhưng tuyên truyền đối ngoại lại biểu hiện rất độ lượng.

Nếu xuất hiện một đoàn đội siêu cấp anh hùng không thua kém gì Siêu Cấp Thất Nhân Đội thì làm sao bây giờ.

Hơn nữa người ta còn không dùng Ngũ Hào Hóa Hợp Vật, có thể đạt được ủng hộ khẳng định càng nhiều, đối với công ty Ốc Đặc mà nói không phải chuyện tốt.

Nói thật nếu là gặp phải đối thủ cạnh tranh khác, trực tiếp cho người ám sát là được.

Nhưng cố tình đối thủ cũng có siêu cấp anh hùng, việc này liền không dễ ra tay.

Hơn nữa lúc này, tin tức Ngũ Hào Hóa Hợp Vật còn bị tiết lộ, công ty còn đối mặt nguy hiểm bị tống tiền.

Thật là phúc vô song chí họa bất đơn hành.

Thôi được rồi, vẫn là chuyên tâm tiến hành quân sự hóa anh hùng đi.

Trước mắt mục tiêu lớn nhất của công ty Ốc Đặc chính là đưa siêu cấp anh hùng vào quốc phòng, ăn ngân sách quốc phòng.

Ăn ngân sách quốc phòng chính là buôn bán lớn.

Công ty Ốc Đặc dù sao cũng là công ty, mà siêu cấp anh hùng chỉ là hạng mục vận hành, cho nên mục tiêu hàng đầu của bọn họ là doanh lợi, chứ không phải bảo vệ bá tánh.

Bất quá ngân sách quốc phòng là có hạn, siêu cấp anh hùng gia nhập xong sẽ phải chia đi một bộ phận tài chính, cho nên xí nghiệp quân công lão làng đều không nguyện ý tiếp nhận siêu cấp anh hùng.

Công ty Ốc Đặc thuê rất nhiều người đi du thuyết.

Dưới chế độ nghị viện, tập đoàn du thuyết là vô cùng quan trọng, cũng giống như thuyết khách thời Xuân Thu Chiến Quốc vậy, đều là trần tình lợi hại, trao đổi lợi ích.

Thuyết khách Xuân Thu Chiến Quốc sẽ cầm tài chính cố chủ đưa đi du thuyết, thậm chí sẽ ăn cả hai đầu.

Không phải nói người hai bên ngốc, tác dụng chủ yếu của thuyết khách vẫn là môi giới, người trung gian.

Quý tộc quan trọng nhất chính là biên giới, mà biên giới tự nhiên mang đến sự không tin tưởng, liền cần có người chuyên môn kiến lập tín nhiệm.

Tập đoàn du thuyết cũng là như vậy, làm môi giới, người bảo lãnh giữa các nghị viên khác nhau và xí nghiệp khác nhau, bọn họ cũng là gánh vác rủi ro.

Bởi vì vụ làm ăn tài chính quốc phòng này đã bị xí nghiệp quân công chiếm cứ, công ty Ốc Đặc muốn gia nhập vào rất khó.

Nhưng chỉ cần thành công, vậy ngân sách quốc phòng chính là bánh bao thơm ngon, một năm tám ngàn tỷ, một chiếc chiến hạm là hai tỷ, một cái ly nước là hai ngàn, siêu cấp anh hùng của công ty Ốc Đặc sao cũng phải trị giá hai ba mươi tỷ đô la Mỹ.

Bối Tư là một nam tử thân hình cao lớn, hắn muốn trở thành anh hùng, bất quá bởi vì hắn lớn lên rất cao lớn, ngũ quan trông có chút hung ác, cho nên luôn bị người lạ coi là kẻ xấu.

Hắn hy vọng cho người ta biết dáng vẻ hung ác không đại biểu nội tâm hung ác, câu nói hắn thích nhất là: Tâm hữu mãnh hổ, tế khứu sắc vi Trong tim có hổ dữ, lại ngửi đóa tường vi.

Sau khi tham gia tuyển bạt, hắn vẫn bị những người xung quanh đề phòng, thậm chí còn bị bạo lực mạng.

Đây chính là một khuôn mặt phản diện, kiến nghị rút lui khỏi cuộc thi.

Trông hung dữ không phải lỗi của anh, đi ra dọa người chính là anh không đúng rồi.

Tôi kiến nghị ủy ban tuyển bạt điều tra kỹ hắn, nghiêm trọng hoài nghi Bối Tư là gián điệp do phản diện phái tới.

Lầu trên nói sai rồi, trông hung dữ thế này, liếc mắt cái là nhìn ra, ngay cả gián điệp cũng sẽ không cần hắn.

Gián điệp đều là phải tìm những người không bắt mắt kia, như vậy mới có thể lừa gạt người khác, trông hung dữ thế này nên vào trong ngục giam mà ở.

Ha ha, xác thực.

Mỗi lần Bối Tư vừa xuất hiện, liền cảm giác là đang xem phim ngục tù.

Bởi vì Bối Tư trông quá hung dữ, làm phản diện đều không cần nói chuyện, không cần hóa trang, đứng ở cửa ngân hàng một cái, bảo vệ liền phải báo cảnh sát.

Không phải khoa trương, là thật sự trông giống kẻ xấu.

Đối mặt mọi người kỳ thị, Bối Tư không có dao động, hắn thật sự rất muốn trở thành anh hùng.

Nhưng hắn dù sao chỉ là người bình thường, gặp phải loại định kiến này vẫn sẽ thất vọng.

Hắn cảm thấy người trên thế giới sao lại thích trông mặt mà bắt hình dong như vậy chứ.

Tướng mạo cũng không phải do hắn quyết định.

Trông mặt mà bắt hình dong là có nguyên nhân lịch sử, ở cổ đại tuyển chọn nhân tài chính là xem tướng, chính là nhìn mặt.

Xem tướng tồn tại trong thời gian rất dài, thậm chí còn có sách vở mang tính hệ thống, giúp người xem tướng.

Quý tộc giao lưu và tuyển chọn nhân tài, chính là nhìn mặt.

Chương 3151

Dù sao thời cổ đại cũng không có lý lịch, cũng không có thành tích thi cử, ngoại trừ nhìn mặt thì chính là nhìn mặt.

Loại tập quán này cũng lưu truyền đến hiện đại, nhìn mặt vẫn cứ là thủ đoạn hàng đầu để người bình thường nhận thức người lạ.

Bất quá mặt mũi thứ này xác thực không phải chính mình có thể quyết định, cho nên Bối Tư vô cùng khó chịu.

Lúc thi đấu tuyển bạt, cũng có chút phân tâm.

Hắn không kìm được hoài nghi chính mình có phải thật sự có thể chứng minh bản thân hay không, dù sao năng lực cá nhân của chính mình so với định kiến của người đời, chênh lệch quá lớn, căn bản không thể so sánh.

Nỗ lực của chính mình có thể thay đổi định kiến của người đời sao.

Đương nhiên là không thay đổi được, ít nhất không có khả năng hoàn toàn thay đổi, nhưng thay đổi một chút vẫn là có thể.

Bởi vì định kiến của người đời là có nguyên nhân, đối mặt người lạ trông mặt mà bắt hình dong xác thực là phương pháp thuận tiện nhất, nhanh nhất.

Cũng giống như nhân loại trước mắt không thể thay thế tôn giáo vậy, bởi vì tôn giáo có chức năng xã hội của nó.

Có một số thứ tồn tại đều là có tác dụng của nó, nếu muốn đào thải, thì cần dùng phương thức tốt hơn thay thế tác dụng của nó.

Nếu làm không được, liền không thể đào thải.

Một mực cự tuyệt cũng vô dụng, bởi vì đây là thứ rất hiện thực.

Gặp phải sự vật đáng ghét, đầu tiên phải nghĩ một chút vì sao nó lại tồn tại.

Hiểu được logic cơ sở tồn tại, lại nghĩ cách khai phát phương pháp tốt hơn thay thế, đây mới hoàn thành một lần tiến bộ lịch sử.

Trông mặt mà bắt hình dong tốt không.

Khẳng định không tốt, nhưng có phương pháp gì hiệu quả cao hơn thích hợp hơn để người ta đi phân biệt người lạ đây.

Trông mặt mà bắt hình dong khẳng định là nhanh nhất, nếu sau này khai phát ra Thuật Đọc Tâm, hoặc hứa có thể thay thế trông mặt mà bắt hình dong.

Rất nhiều thứ lạc hậu, kỳ thực mọi người đều biết không tốt, nhưng vấn đề là không có cách nào tốt hơn có thể thay thế, cho nên mọi người chỉ có thể tiếp nhận loại phương án đã qua lịch sử khảo nghiệm này.

Không tốt, nhưng dùng được.

Bối Tư có chút thất vọng, ủy ban tuyển bạt anh hùng đương nhiên sẽ không kỳ thị hắn, phát hiện hắn tâm tình sa sút, Đỗ Lan còn đặc địa hỏi một chút tình huống.

Bối Tư cũng không có giấu giếm nói: Tôi xem bình luận trên mạng, cảm giác chính mình không cách nào thành anh hùng.

Tôi trông quá hung ác rồi, có lẽ có thể trở thành phản diện.

Anh đây là đang coi thường phản diện sao.

Trông hung ác là có thể làm phản diện, chỉ là định kiến của các anh thôi.

Nào, anh xem những tấm ảnh này, xem những người này giống kẻ xấu không.

Đỗ Lan trong tay có lượng lớn ảnh chụp người thật của phản diện.

Người liếc mắt một cái có thể nhìn ra là phản diện thì ít, đại bộ phận phản diện trông rất bình thường, thậm chí có người còn rất anh tuấn.

Phản diện không những không hung ác, còn có chút thuận mắt.

Anh biết rất nhiều phản diện vì sao phải ăn mặc kỳ dị không.

Chính là vì bọn họ trông rất bình thường, cần thông qua chiến trang, mặt nạ các loại đạo cụ để chương hiển sự hung mãnh của chính mình, cho nên trông hung dữ là có thể làm phản diện chỉ là định kiến của mọi người.

Cùng lý lẽ đó, trông hung dữ thì không thể trở thành anh hùng cũng là định kiến.

Đối mặt định kiến, việc cần làm chính là cường đại bản thân, đợi đến khi anh thật sự trở thành anh hùng, tự nhiên sẽ có người giúp anh biện kinh biện hộ trên giải thích.

Đỗ Lan nói.

Nếu tôi trở thành anh hùng, tự nhiên có người giúp tôi biện kinh.

Bối Tư vẫn luôn bị kỳ thị, chưa bao giờ nghĩ tới nếu chính mình có thành tích xong, mọi người sẽ nhìn nhận mình như thế nào.

Mọi người sẽ cảm thấy mình trông hung dữ cũng là ưu điểm.

Đỗ Lan vỗ vỗ vai Bối Tư nói: Hiện tại anh có cơ hội chứng minh bản thân, thì đừng do dự.

Anh đừng tranh luận với bọn họ, sau khi thành công, sẽ có người giúp anh đi tranh luận.

Bối Tư gật gật đầu, cảm thấy có đạo lý, xác thực không cần thiết nản lòng: Cảm ơn.

Đỗ Lan thầm nghĩ chính mình vừa phải quản lý Hắc Bào Củ Sát Đội, vừa phải làm tư vấn tâm lý cho người tham gia thi đấu, còn phải tiến hành cạnh tranh thương nghiệp với công ty Ốc Đặc, thật sự là quá sung túc.

Trông hung ác bị bạo lực mạng, trông xinh đẹp cũng bị bạo lực mạng.

Ví dụ như nữ tuyển thủ xinh đẹp nhất trong lần tham gia thi đấu này, Hải Liên.

Cô ta đều có thể đi làm hoa hậu toàn quốc, nhưng vì trông xinh đẹp mà bị bạo lực mạng, bị kỳ thị.

Trông xinh đẹp thế này, khẳng định là thông qua quy tắc ngầm mới thông qua thi đấu.

Đối với tuyển thủ khác không công bằng, xinh đẹp như vậy khẳng định nhận được ưu đãi.

Xinh đẹp thế này thì nên dựa vào mặt kiếm cơm, còn tham gia tuyển bạt anh hùng cái gì.

Còn cho người khác đường sống không.

Nói cái gì cũng vô dụng, loại con gái xinh đẹp này từ nhỏ đã nhận được đủ loại ưu đãi, sớm đã tập mãi thành quen rồi, căn bản sẽ không cảm thấy mình nhận được đãi ngộ đặc thù.

Trong hiện thực, gặp phải người xinh đẹp thế này, bất kể nam sinh nữ sinh, đều phải tránh xa.

Nếu không bạn khẳng định sẽ bị tức chết.

Người ngoài cảm thấy trông xinh đẹp khẳng định là đạt được ưu đãi, nhưng bản thân người trông xinh đẹp lại không có cảm giác, bởi vì bọn họ tập mãi thành quen.

Đỗ Lan tỏ vẻ trông xấu không được, trông đẹp cũng không được, quả nhiên vẫn là phải trông bình thường mới có thể rời xa thị phi.

Hải Liên ngược lại không cảm thấy mình không thể trở thành anh hùng, dù sao cư dân mạng nghi ngờ cô nhận được ưu đãi, cũng không phải nghi ngờ khuôn mặt của cô không phù hợp khí chất anh hùng.

Cô cũng không cảm thấy mình nhận được ưu đãi, bởi vì giám khảo là Địch Ny Toa còn xinh đẹp hơn cô.

Tôi ở trước mặt Địch Ny Toa, căn bản cũng không phải mỹ nữ.

Hải Liên tỏ vẻ mình chỉ là xinh đẹp hơn người bình thường một chút, ở trong cuộc tuyển bạt cũng không có ưu thế, cho nên không có gánh nặng tâm lý gì, cư dân mạng nói thế nào đi nữa cũng chỉ là tung tin vịt mà thôi.

Siêu cấp anh hùng bảo vệ chính là loại khốn kiếp này sao.

Một người tham gia tuyển bạt khác là Mạch Nhĩ Phu cảm thấy những kẻ này căn bản không đáng bảo vệ, chỉ biết tung tin vịt, chỉ biết trông mặt mà bắt hình dong, căn bản là xấu xí không chịu nổi, không đáng bảo vệ.

Không những không muốn bảo vệ, thậm chí còn muốn xử đẹp bọn họ.

Trạng thái lý tưởng nhất của siêu cấp anh hùng là bảo vệ những người thiện lương ôn nhu, nhưng lúc thực tiễn không chỉ bảo vệ người tốt mà cũng sẽ bảo vệ kẻ xấu, điều này sẽ nảy sinh mâu thuẫn giữa lý tưởng và thực tiễn.

Lý tưởng là tốt đẹp, thực tiễn là hiện thực.

Mạch Nhĩ Phu cảm thấy mình nên kiên trì lý tưởng, chứ không phải thỏa hiệp với thực tiễn.

Nhưng chỉ có lý tưởng, không thể thực tiễn, cũng là xong đời.

Mặc gia chính là như thế, Kiêm ái Phi công tốt đẹp biết bao, nhưng lúc thực tiễn thì rất tàn bạo.

Lý tưởng là lý tưởng, thực tiễn là thực tiễn.

Một khi thực tiễn, Phật giáo đều phải phân liệt thành các phái hệ khác nhau, đủ loại tư tưởng triết học đều phải nảy sinh phân kỳ.

Bởi vì tư tưởng triết học là tổng kết ra từ trạng thái lý tưởng nhất, một khi thực tiễn sẽ gặp phải đủ loại vấn đề, thỏa hiệp và không thỏa hiệp sẽ phân liệt, sau đó thỏa hiệp lại phân ra hoàn toàn thỏa hiệp và không hoàn toàn thỏa hiệp, lại phải phân liệt.

Cho nên tư tưởng triết học vĩnh viễn dừng lại trên mặt giấy là hoàn mỹ nhất, một khi thực tiễn sẽ tứ phân ngũ liệt.

Nho gia tám phần, Mặc gia ba phần, Phật giáo mười tông, Nhất Thần giáo cũng chia ra rất nhiều.

Triết học không phân liệt chính là chưa từng thực tiễn, thậm chí là Cộng Sản cũng phân xã hội cộng sản và khoa học cộng sản.

Lý tưởng và thực tiễn của siêu cấp anh hùng cũng là không cách nào đạt thành thống nhất.

Khi bọn họ bảo vệ bình dân, đồng thời bảo vệ cả người tốt và kẻ xấu.

Chương 3152

Mạch Nhĩ Phu cảm thấy anh hùng nên chỉ bảo vệ người tốt, không thể bảo vệ kẻ xấu.

Suy nghĩ rất tốt, nhưng thực hiện thế nào.

Làm sao có thể trong quan đầu nguy cấp nhanh chóng sàng lọc ra người tốt và kẻ xấu.

Tiêu chuẩn người tốt và kẻ xấu lại như thế nào.

Mạch Nhĩ Phu không biết, nhưng cậu ta cho rằng ít nhất những kẻ tham gia bạo lực mạng kia thì không nên được cứu, nên chết đi.

Trong cuộc tuyển bạt cũng có rất nhiều người biểu lý bất nhất ngoài mặt và trong lòng khác nhau, nội tâm bọn họ không cách nào đối xử bình đẳng với mọi người.

Địch Ny Toa nói: Những người này rất có khả năng sẽ hắc hóa.

Vậy thì quá thú vị, có thể trở thành phản anh hùng như Rorschach La Hạ.

Đỗ Lan cho rằng tư duy như Mạch Nhĩ Phu không phải số ít, rất nhiều người đều cho rằng siêu cấp anh hùng nên minh biện thị phi, chỉ bảo vệ người tốt, không bảo vệ kẻ xấu.

Suy nghĩ rất tốt, nhưng thiếu hụt thủ đoạn thực hiện.

Bởi vì siêu cấp anh hùng cũng không có quyền lực thẩm phán một người là người tốt hay kẻ xấu, siêu cấp anh hùng nên cứu vớt mỗi một người.

Dù sao rất nhiều hành vi tuy rằng không tốt, nhưng không phạm pháp, thậm chí là thủ đoạn thực tiễn đã qua khảo nghiệm lâu dài, mỗi người hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ làm.

Rorschach kiên định cho rằng chân tướng tốt hơn lời nói dối, vốn dĩ chính là sai.

Trong lúc thực tiễn, lời nói dối vọng mai chỉ khát trông mơ giải khát là vô cùng dễ dùng.

Ngược lại chân tướng không cách nào để tất cả mọi người tiếp nhận, cho nên nên dùng lời nói dối thì dùng lời nói dối, nên dùng chân tướng thì dùng chân tướng.

Tồn tại tức hợp lý, tồn thiên lý diệt nhân dục.

Thứ tồn tại đều là trải qua khảo nghiệm lưu lại, có đạo lý nhất định, quan trọng là phải tiêu trừ tư tâm nhân dục trong sự tồn tại đó, bảo lưu bộ phận thiên lý có ích cho xã hội.

Đỗ Lan tỏ vẻ lời nói dối có đôi khi dễ dùng hơn chân tướng.

Lời nói dối tồn tại đương nhiên có đạo lý tồn tại, nhưng rất nhiều người đều là phê phán lời nói dối, bởi vì lời nói dối một khi không tiết chế, sẽ đả kích đến sự tín nhiệm.

Mà tín nhiệm là nền tảng của xã hội.

Nhưng lời nói dối xác thực dễ dùng, ví dụ như lúc tuyệt cảnh, một lời nói dối có thể kích phát sức mạnh của mọi người, cuối cùng đem lời nói dối thực hiện thành hiện thực.

Điển hình chính là Vọng mai chỉ khát, phía trước căn bản không có rừng mơ, nhưng mọi người tin tưởng có, thế là đi tới, cuối cùng tìm được nguồn nước.

Lúc gặp phải khốn cảnh, liền cần một lời nói dối ủng hộ chính mình hướng về phía trước.

Bởi vì lời nói dối hữu dụng, cho nên vẫn luôn tồn tại, nhưng nếu lạm dụng sẽ dẫn đến xã hội sụp đổ, cho nên vẫn là phải tồn thiên lý diệt nhân dục, nắm chắc chừng mực.

Sói đến rồi, ba người thành hổ, vọng mai chỉ khát, đều thuộc về lời nói dối.

Sói đến rồi thuộc về chính mình đắc lợi. ba người thành hổ thuộc về chính mình chịu tổn thất. vọng mai chỉ khát thuộc về mọi người đắc lợi.

Cho nên loại đồ vật như lời nói dối nhất định phải cẩn thận, nhưng muốn tiêu diệt lời nói dối là không thể nào.

Lời nói dối vẫn luôn tồn tại, hoặc là nói trạng thái của lời nói dối vẫn luôn tồn tại.

Bất kỳ lời hứa nào chưa thực hiện đều là duy trì trạng thái lời nói dối, thực hiện rồi thì không phải lời nói dối, thực hiện không được chính là lời nói dối triệt đầu triệt đuôi.

Nhưng lời hứa chưa thực hiện có rất nhiều, trạng thái lời nói dối rất nhiều, rất nhiều lời hứa đều thực hiện không được, cho nên lời nói dối cũng sẽ rất nhiều, tiêu diệt không được.

Đỗ Lan có thể nghĩ như vậy, nhưng Mạch Nhĩ Phu sẽ không nghĩ như vậy, cậu ta chính là phản đối hết thảy lời nói dối, ủng hộ thành tín.

Lại không biết người tốt cũng nói dối, kẻ xấu cũng giảng thành tín, cái này không đủ để phân biệt tốt xấu.

Tóm lại Mạch Nhĩ Phu có tiềm lực trở thành Rorschach, phẫn thế tật tục, cho rằng siêu cấp anh hùng phải trọng quyền xuất kích đối với kẻ tà ác.

Bối Tư, Hải Liên, Mạch Nhĩ Phu thành tích đều vô cùng không tệ, bọn họ đều có đặc sắc của riêng mình, hơn nữa đều có động lực nội tại chứng minh bản thân, cho nên người khác huấn luyện, bọn họ huấn luyện. người khác nghỉ ngơi, bọn họ vẫn đang huấn luyện.

Cuối cùng sau khi hoàn thành huấn luyện sơ bộ, 48 tuyển thủ thông qua tuyển bạt, trở thành Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ thực tập.

Hiện tại tôi tuyên bố một chuyện, 48 tuyển thủ trở thành Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ thực tập sẽ bắt đầu tham gia công tác diệt gian trừ ác bảo vệ thành phố, sau đó thông qua thực chiến tuyển bạt ra 24 Bạch Ngân Thánh Đấu Sĩ, sau đó lại sẽ thông qua tuyển bạt, chọn ra 12 Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ.

Đương nhiên rồi, những người khác không được chọn cũng không cần lo lắng, bởi vì mọi người vẫn còn cơ hội, chỉ cần hảo hảo tu luyện, vẫn cứ có thể trở thành Thánh Đấu Sĩ.

Ngày sau chúng ta còn sẽ có Hải Đấu Sĩ, Minh Đấu Sĩ, Thần Đấu Sĩ vân vân, Thánh Y sẽ ngày càng nhiều.

Đỗ Lan cổ vũ những người đã trở thành Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ tiến thêm một bước, không thành công cũng đừng nản chí, bởi vì ngày sau đấu sĩ sẽ ngày càng nhiều.

Mọi người cũng không vội, an ủi lẫn nhau nói: Thánh Đấu Sĩ chỉ là chiến sĩ của Athena, thần thoại Hy Lạp còn có Zeus, Hải Vương Poseidon, Minh Vương Hades, Chiến Thần Ares, Hera, Demeter, Apollo, Aphrodite, Hermes, Artemis, Hephaestus.

Mười hai chủ thần mỗi người đều phối thất bát thập 70 80 bộ Thánh Y, thì có gần một ngàn đấu sĩ, đừng vội.

Đỗ Lan tỏ vẻ xác thực như thế, hơn nữa còn không chỉ là thần thoại Hy Lạp, thần thoại Bắc Âu, thần thoại Ai Cập, thần thoại Maya, thần thoại Thiên Trúc, thần thoại Indiana. còn có thần thoại các nước nhỏ, đều có thể chế tác Thánh Y.

Thực tập bắt đầu, chính là đi ra đả kích phạm tội, tiến hành cứu viện.

Siêu Anh App và công ty Ốc Đặc bất đồng ở chỗ Thánh Đấu Sĩ đều là người bình thường được thông qua tuyển bạt, bọn họ cũng không có huyết thống gia trì.

Mà người có siêu năng lực của công ty Ốc Đặc lại cho rằng anh hùng đều là thiên tuyển chi nhân, chỉ có người trời sinh đã có siêu năng lực mới có tư cách trở thành anh hùng.

Đây là châm đối châm, mũi nhọn đấu với đao sắc.

Công ty Ốc Đặc cho rằng không có siêu năng lực gia trì, chỉ dựa vào Thánh Y anh hùng chống không được bao lâu, cho nên tạm thời không chuẩn bị động dụng dư luận, chuẩn bị tĩnh quan kỳ biến.

Mặc vào Thánh Y, cũng tương đương là hack Tiểu Vũ Trụ, sức mạnh, tốc độ, phản ứng lực đều sẽ gia tăng.

Đỗ Lan ngược lại không lo lắng thân thể anh hùng, chủ yếu vẫn là lo lắng trạng thái tâm lý của bọn họ.

Một khi bắt đầu thực tiễn sẽ gặp phải đủ loại vấn đề, vượt quá tưởng tượng của bọn họ.

Cũng giống như Rorschach trong Watchmen, lúc bắt đầu hắn cũng là siêu cấp anh hùng rất thông thường, thế nhưng khi hắn nhìn thấy một mặt hắc ám nhất của xã hội, hắn thay đổi, biến thành phản anh hùng, thừa nhận trên thế giới có những người không đáng được cứu vớt, những kẻ tà ác kia chỉ có thể đi cầu xin Thượng Đế tha thứ, mà công việc của Rorschach chính là tiễn bọn họ đi gặp Thượng Đế.

Cái này cũng giống như cảnh sát vậy, cảnh sát tiếp xúc nhiều nhất chính là kẻ xấu, những gì bọn họ nhìn thấy, nghe thấy cơ bản đều là cái ác mà người bình thường căn bản sẽ không hiểu rõ, sự ác liệt của lòng người vượt quá mọi người tưởng tượng.

Siêu cấp anh hùng và cảnh sát giống nhau, sẽ trực diện góc tối tăm nhất của xã hội, đến lúc đó bọn họ còn có thể kiên trì hay không thì không nhất định.

Đó là do trước kia bọn họ không có cơ hội hiểu rõ mặt tối.

Có những tội phạm thật sự nên bị thiên đao vạn quả, căn bản cũng không cần thẩm phán, nên trực tiếp giết chết.

Mạch Nhĩ Phu rất nhanh liền có cơ hội gặp phải tội phạm như vậy, bắt giữ người bị hại tay trói gà không chặt rồi giết chết, sau đó còn dùng đủ loại thủ đoạn tàn bạo hủy thi diệt tích.

Người sao có thể tà ác thành như vậy.

Mạch Nhĩ Phu lúc bắt đầu đều không tin tưởng hình ảnh mình nhìn thấy, từ nhỏ đến lớn đều chưa từng thấy qua chuyện này, cậu ta muốn nôn, nhưng cậu ta càng phẫn nộ.

Tiểu Vũ Trụ Phấn toái nguyên tử bạo phát, một quyền tiếp một quyền đánh gãy thân thể tội phạm, đánh hắn thành thịt nát.

Lần đầu tiên, Thánh Đấu Sĩ đánh chết tội phạm.

Đợi đến khi Bối Tư và Hải Liên đến nơi, đã quá muộn.

Bọn họ cũng rất phẫn nộ, nhưng Bối Tư cho rằng Mạch Nhĩ Phu không nên hạ sát thủ, bọn họ chỉ phụ trách bắt người, thẩm phán là chuyện của tòa án.

Tòa án.

Buồn cười, chỉ cần phạm nhân nói mình có chướng ngại tinh thần, là có thể tiêu dao ngoài vòng pháp luật.

Chỉ có giết hắn mới được.

Trên bộ Thanh Đồng Thánh Y của Mạch Nhĩ Phu toàn là máu, cậu ta không cho rằng mình sai, nên giết thì phải giết.

Bối Tư rất bất lực, chỉ có thể thông báo cho Đỗ Lan trước, xem xem làm thế nào.

Chương 3153

Kỳ thực Đỗ Lan cảm thấy rất không tệ, nếu phạm nhân không coi người bị hại là đồng bào, vậy hắn là tự mình khai trừ nhân tịch của mình, nên đánh chết để răn đe kẻ khác.

Sự việc rất nhanh đã bị công ty Ốc Đặc biết được, bọn họ cài gián điệp trong nội bộ Siêu Anh App.

Nữ phó tổng tài cao hứng nói: Cơ hội đến rồi, hiện tại có thể dấy lên cơn bão dư luận.

Dư luận dấy lên, nói rằng Thánh Đấu Sĩ Đồng Mạch Nhĩ Phu đã đánh chết người.

Vị nghị viên luôn phản đối siêu anh hùng cũng bắt đầu làm loạn, điên cuồng công kích siêu anh hùng, ông ta nói: Siêu anh hùng là thứ chỉ tồn tại trong một xã hội dị dạng, một xã hội lành mạnh không cần siêu anh hùng, quân đội và cảnh sát sẽ bảo vệ mọi người, chỉ khi cả hai đều không kiện toàn thì mới cần đến siêu anh hùng.

Bất kể là có siêu năng lực hay không, anh hùng trước hết là dân thường, sau đó mới là ngôi sao được công ty lăng xê, họ chưa từng được huấn luyện cứu viện chuyên nghiệp, cũng chưa từng được huấn luyện bắt giữ chuyên nghiệp.

Nếu gặp phải chuyện trong phạm vi siêu năng lực thì còn xử lý được, một khi xuất hiện chuyện ngoài tầm siêu năng lực, có thể sẽ mất kiểm soát cảm xúc, đến lúc đó anh hùng không qua huấn luyện chính là bom hẹn giờ.

Nói quá đúng, Đỗ Lan cũng không nhịn được mà phải bấm like cho ông ta.

Siêu anh hùng quả thực không được huấn luyện như cảnh sát, cảnh sát viên đã bắt đầu học các loại án kiện từ trong trường, sau khi đi làm cũng có năng lực chịu đựng tâm lý nhất định.

Mà công ty Vought và Super Hero App đều không có huấn luyện về phương diện này.

Vought có thể là vô ý, còn Đỗ Lan hoàn toàn là cố ý, Đỗ Lan hy vọng giữ lại cho siêu anh hùng một chút khí chất bình dân.

Siêu anh hùng chính là anh hùng bình dân, chưa từng qua huấn luyện chuyên nghiệp, gặp phải tình huống mới có thể gây được sự đồng cảm của mọi người.

Nếu cũng như cảnh sát, thấy chuyện gì cũng bình chân như vại, mọi người sẽ chỉ cảm thấy siêu anh hùng máu lạnh, không cho rằng họ có máu có thịt.

Siêu Nhân chỉ là một chàng trai ở thị trấn nhỏ, Batman chỉ là một phú hào không cha không mẹ, Iron Man cũng là một phú hào không cha không mẹ, Spider Man chính là hàng xóm thân thiện của mọi người.

Những siêu anh hùng xuất sắc về cơ bản đều có thuộc tính đại chúng rất mạnh, khi họ gặp vấn đề, phản ứng cũng không khác người thường là bao, như vậy mọi người mới có thể thấu hiểu.

Giống như nhân viên trực tổng đài cảnh sát, khi có người hoảng hốt báo án, nhân viên trực tổng đài phải bình tĩnh hỏi những thông tin hữu ích, còn phải an ủi cảm xúc, sẽ tỏ ra rất máy móc, rất thiếu đồng cảm, tóm lại là bình tĩnh đến mức khiến người ta ghét, mọi người đều sẽ cảm thấy nhân viên trực tổng đài máu lạnh.

Nhưng nếu nhân viên trực tổng đài cũng hoảng hốt bối rối như người báo án, vậy làm sao xác định được thông tin vụ án chứ.

Nhưng người thường sẽ không quan tâm đến logic đằng sau những chuyện này, họ chỉ cảm thấy nhân viên trực tổng đài máu lạnh, chỉ biết trút giận.

Cho nên nếu siêu anh hùng được huấn luyện chuyên nghiệp, đi theo quy trình, cũng sẽ bị mắng là máu lạnh.

Đỗ Lan rất rõ quần chúng đôi khi quá dễ hành động theo cảm tính, đối với những phương pháp xử lý theo quy trình, công thức hóa sẽ vô cùng khó chịu.

Cho nên siêu anh hùng không thể được huấn luyện chuyên nghiệp, như vậy khi họ gặp chuyện cũng sẽ thiên về cảm tính, như vậy sẽ càng gần gũi với quần chúng.

Lần này Mạch Nhĩ Phu đánh chết người, dưới sự thúc đẩy của Vought và nghị viên, trực tiếp lên top tìm kiếm, mọi người cũng hăng hái phát biểu.

Ban đầu mọi người đều chỉ trích Mạch Nhĩ Phu giết người vô tội, nhưng khi nhiều thông tin hơn được tiết lộ, mọi người biết được tên tội phạm bị giết là một kẻ thập ác bất xá, chuyên bắt nạt kẻ yếu, chuyên săn lùng kẻ yếu.

Mọi người lần lượt bày tỏ giết rất hay, Mạch Nhĩ Phu mới là anh hùng.

Loại tội phạm này nếu bị bắt vào tù, đưa ra tòa, nếu có luật sư vô lương tâm đưa ra chứng minh bệnh tâm thần cho hắn là có thể vô tội, nhiều nhất là vào bệnh viện tâm thần, nên đánh chết thẳng luôn.

Một số quần chúng lớn tiếng hoan hô, cho rằng đối phó với loại tội phạm vô phương cứu chữa này thì nên đánh chết, họ không tin tòa án có thể đưa ra phán quyết công bằng.

Đúng vậy, càng là loại sát nhân hàng loạt này, càng nổi tiếng, luật sư càng muốn ké fame, càng muốn biện hộ vô tội, đến lúc đó chắc chắn sẽ nói hắn có một tuổi thơ bất hạnh, có người cha bạo hành nghiện rượu, có người mẹ không quan tâm, sống trong một khu dân cư có tỷ lệ tội phạm cao, thậm chí còn gặp phải một giáo viên ấu dâm, lớn lên lại gặp phải một ông chủ tư bản, tóm lại cả đời chưa từng gặp một người tốt nào, sau đó mới hình thành nên nhân cách phản xã hội, rồi điên cuồng buff thêm, để lấy được sự đồng tình của bồi thẩm đoàn.

Mọi người không tin vào hệ thống tư pháp, cho nên ủng hộ Mạch Nhĩ Phu.

Nhưng cũng có người phản đối.

Hai bên tiến hành tranh luận.

Thực ra anh hùng của công ty Vought cũng giết người, nhưng họ thường nói là do tội phạm chống cự, nên mới tự vệ giết người.

Có lúc Tổ Quốc Nhân giết người trước, rồi mới ngụy tạo hiện trường chống cự, nên nói chung đều là tự vệ giết người.

Nhưng lần này tên tội phạm bị Mạch Nhĩ Phu đánh chết đã đầu hàng, cũng không có ngụy tạo hiện trường tội phạm chống cự, hắn chỉ là trút giận, đây cũng là nguyên nhân khiến dư luận dậy sóng.

Mạch Nhĩ Phu không thèm ngụy tạo hiện trường, vì hắn không làm sai, đối với loại người xấu này thì nên đánh chết, căn bản không cần điều tra sau đó.

Thân phận anh hùng của Mạch Nhĩ Phu sẽ không bị tước bỏ chứ.

Bess và Helen rất lo lắng, quan hệ ba người họ không tệ, vẫn hy vọng Mạch Nhĩ Phu có thể ở lại.

Hiện tại cảnh sát hy vọng Mạch Nhĩ Phu chấp nhận điều tra, dù sao hắn cũng đã đánh chết người, đánh chết tội phạm cũng cần phải chấp nhận điều tra.

Không cần căng thẳng, cứ trực tiếp đi điều tra là được rồi, chúng ta đều ủng hộ Mạch Nhĩ Phu.

Đỗ Lan nói.

Mạch Nhĩ Phu bị đưa đến đồn cảnh sát, sắp kết thúc thẩm phán.

Chỉ cần thuyết phục được bồi thẩm đoàn là được, chỉ cần họ cho rằng Mạch Nhĩ Phu vô tội, thì chính là vô tội.

Đỗ Lan biết vấn đề không lớn, mời một luật sư giỏi là được, dù sao Mạch Nhĩ Phu tuy có sai, nhưng hành vi của hắn có thể gây được sự đồng cảm của mọi người, hắn chính là một trang hảo hán như vậy, một người đàn ông như vậy, một nam tử hán sắt đá, căn bản không sợ.

Mạch Nhĩ Phu tại tòa cũng hùng hồn trần thuật lại quá trình tâm lý của mình, nói: Ta biết siêu anh hùng nên bảo vệ mọi người, nhưng có những kẻ cặn bã căn bản không đáng được bảo vệ, tha thứ cho chúng là chuyện của Thượng Đế, còn nhiệm vụ của ta là tiễn chúng đi gặp Thượng Đế.

Ta không cho rằng mình sai, ta đã làm việc mà mỗi người có huyết tính đều nên làm, giết chết một tên cặn bã, chỉ vậy mà thôi.

Nếu có lần sau, ta vẫn sẽ làm như vậy, tuyệt đối không hối hận.

Mọi người vỗ tay rần rần, đều cảm thấy đối phương nói rất đúng, nên làm như vậy.

Cuối cùng kết quả thẩm phán là vô tội phóng thích, hành vi của Mạch Nhĩ Phu được cho phép, nhân khí của hắn tăng vọt.

Đương nhiên người phản đối Mạch Nhĩ Phu cũng rất nhiều, cho rằng hắn là đồ tể, hung thủ giết người, nhưng anti fan cũng là fan, cũng có lưu lượng và độ quan tâm.

Mạch Nhĩ Phu không quan tâm, hắn thậm chí còn dùng tiểu vũ trụ biến Thánh Y Đồng của mình thành màu đen, thân mặc Hắc Thánh Y, chứng kiến con đường mình đã chọn, cày cấy trong bóng tối, phục vụ cho ánh sáng.

Mọi người đối với phiên tòa lần này cũng phân thành hai cực.

Một bộ phận người cho rằng phiên tòa hoàn toàn phù hợp với chính nghĩa thủ tục, nên không có vấn đề gì.

Một bộ phận người cho rằng đây đơn giản là tắc trách, là chà đạp tinh thần pháp trị.

Sao chứ.

Giết chết tội phạm là có thể không bị trừng phạt.

Chính vì như vậy, mới cần siêu anh hùng trảm trước tấu sau, bởi vì rất nhiều tội phạm căn bản sẽ không bị trừng phạt, thật không biết đất nước này rốt cuộc đã làm sao.

Đương nhiên là vì loại quốc gia phát triển từ nhỏ đến lớn này, chế độ vẫn là một bộ công dân chí thượng, giống như Tử Sản cho đúc hình pháp lên đỉnh đồng, bảo vệ chính là lợi ích của người nước Trịnh.

Ban đầu phạm vi rất nhỏ, vì chỉ bảo vệ người nước Trịnh, tội phạm khác trực tiếp đánh chết cũng không sao.

Nhưng khi lãnh thổ ngày càng lớn, pháp luật chỉ bảo vệ người nước Trịnh không còn phù hợp.

Đế quốc Mỹ cũng vậy, ban đầu pháp luật chỉ bảo vệ một bộ phận rất nhỏ người, nhưng khi dân số mở rộng, rất nhiều luật pháp đã không còn áp dụng được.

Nhưng phép tắc của tổ tông không thể thay đổi, muốn biến pháp không hề dễ dàng.

Cho nên những người này chất vấn cũng vô ích, trừ phi họ thật sự muốn biến pháp, nếu không sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

Sức ảnh hưởng của siêu anh hùng ngày càng lớn, mỗi hành động của anh hùng đều có thể gây ra làn sóng dư luận.

Không thành công trong việc đả kích đối thủ cạnh tranh, công ty Vought rất bất đắc dĩ, nhưng hiện tại vẫn phải tiếp tục thúc đẩy siêu anh hùng tham gia kế hoạch quốc phòng.

Tiếc là bây giờ quân đội chuẩn bị tự mình tạo ra siêu anh hùng, dù sao cũng có Super Hero App, có thể tạo ra trang bị siêu cấp, binh lính cũng có thể trở thành siêu anh hùng.

Thế là quân đội sẽ không cho công ty Vought cơ hội nữa, Vought tổn thất nặng nề.

Quân đội quyết định tự tạo ra anh hùng của riêng mình, Super Hero App đã cho họ ý tưởng, nếu người thường cũng có thể trở thành anh hùng, vậy hoàn toàn có thể tự mình phát triển, cứ làm theo trên app là được, căn bản không cần cầu cứu công ty Vought.

Như vậy, cơ hội để công ty Vought tham gia quốc phòng ăn ngân sách đã không còn.

Cùng lúc đó, sau khi anh hùng mới xuất hiện, cũng chia sẻ bớt nhân khí của anh hùng cũ, đồ lưu niệm, hợp đồng quảng cáo đều giảm bớt, trực tiếp ảnh hưởng đến thu nhập.

Có anh hùng mới, sự bất mãn đối với anh hùng cũ cũng bắt đầu bùng nổ.

Dù sao dân chúng chỉ cần anh hùng, chứ không cụ thể cần anh hùng nào.

Có anh hùng mới, khuyết điểm của anh hùng cũ bị phóng đại, hình thành hai phe đối lập.

Chương 3154

Tổ Quốc Nhân rất khó chịu, hận không thể xử lý đám Thánh Đấu Sĩ, nhưng không có cách nào, công ty không cho phép hắn làm vậy.

Đúng là đủ mọi thứ khó chịu, nhưng Tổ Quốc Nhân cũng biết hiện tại giúp công ty tham gia hệ thống quốc phòng là việc quan trọng nhất, công ty nước lên thuyền lên, địa vị của mình mới càng vững chắc.

Cho nên hắn cũng đang động não, lúc này lợi ích của hắn và công ty là như nhau.

Hôm đó, hắn và Nữ Vương Maeve nhận được lệnh có không tặc cướp máy bay, cần họ đi giải cứu, đó là chuyến bay dân sự, trên đó có hơn ba trăm hành khách.

Hai người nhanh chóng bay lên máy bay, tiến hành tiêu diệt kẻ địch, nhưng Tổ Quốc Nhân quá tự phụ, luôn sử dụng tia nhiệt mà không hề cân nhắc hậu quả, kết quả tia nhiệt không chỉ giết chết kẻ địch, còn phá hủy các thiết bị bay trong buồng lái, khiến máy bay mất kiểm soát.

Nếu là Siêu Nhân thì tuyệt đối sẽ không sơ suất như vậy, vì đối với Siêu Nhân thế giới này giống như làm bằng giấy, phải hết sức cẩn thận mới được, nếu không sẽ gây ra phá hoại không thể lường trước.

Tất cả các Siêu Nhân khi chiến đấu, đều cố gắng hết sức không né tránh, để đòn tấn công của địch trúng vào mình, khi tấn công cũng cố gắng dùng nắm đấm, tránh mở rộng thiệt hại.

Tia nhiệt và hơi thở đóng băng thường được dùng khi cứu viện, tia nhiệt dùng như máy hàn, hơi thở đóng băng dùng như bình chữa cháy.

Chỉ khi gặp phải kẻ địch siêu mạnh, mới dùng những thứ này làm vũ khí.

Nhưng Tổ Quốc Nhân thì không, dù sao tia nhiệt cũng không tốn tiền, nên dùng thì cứ dùng, nói thật hắn vì tia nhiệt mà ngộ sát cũng không phải một hai lần, nhưng chưa bao giờ rút kinh nghiệm, dù sao cũng có công ty dọn dẹp mớ hỗn độn.

Siêu Nhân có thể chống đỡ máy bay mà còn hết sức cẩn thận, Tổ Quốc Nhân đến máy bay còn không chống nổi, lại sơ suất như vậy.

Cho nên Tổ Quốc Nhân luôn làm hỏng chuyện, bây giờ hắn lại gặp phải vấn đề nan giải.

Máy bay sắp rơi xuống, nhưng Tổ Quốc Nhân không chống nổi máy bay, tuy hắn biết bay, nhưng không có từ trường sinh học, nếu hắn cố gắng ngăn máy bay rơi, kết quả sẽ là máy bay bị cơ thể hắn xé nát.

Máy bay lớn như vậy, chỉ dựa vào cơ thể Tổ Quốc Nhân để cản, giống như cây đinh đâm vào đậu hũ, vì hắn không có từ trường sinh học.

Không giống Siêu Nhân có từ trường sinh học, có thể thông qua từ trường phân tán áp suất, bảo vệ máy bay không bị xé nát.

Cho nên khi máy bay sắp rơi, Tổ Quốc Nhân quyết định rời đi.

Mà Nữ Vương Maeve hy vọng cứu người, dù chỉ cứu một đứa trẻ cũng được.

Nữ Vương tuy không phải người tốt gì, nhưng gặp phải thời khắc tuyệt vọng này, vẫn không quên giới hạn làm người của mình.

Nhưng Tổ Quốc Nhân biết một khi có người sống sót, sự thật về vụ rơi máy bay sẽ bị phanh phui, mọi người sẽ biết thủ phạm chính là hắn.

Lùi lại cho ta.

Tổ Quốc Nhân hai mắt đỏ ngầu, giống hệt như ác quỷ dưới địa ngục, lúc này hắn không cần che giấu nữa, đã lộ ra bộ mặt thật của mình, chính là một tên khốn không quan tâm đến sự sống chết của bất kỳ ai, chứ không phải anh hùng.

Đối mặt với những hành khách hoảng loạn tuyệt vọng, Tổ Quốc Nhân không có một chút đồng tình nào, chỉ có vẻ mặt lạnh lùng.

Một người cũng không được cứu.

Tổ Quốc Nhân rất rõ chuyện này chỉ có toàn bộ bị diệt mới là kết quả tốt nhất, không ai sẽ biết đã xảy ra chuyện gì.

Maeve biết Tổ Quốc Nhân nói thật, nếu mình kiên trì cứu cô bé, cũng sẽ bị Tổ Quốc Nhân giết chết.

Cô sững sờ một lúc, rồi buông cô bé ra.

Hành khách trong khoang đều ngây người, họ không ngờ cứu tinh đột nhiên biến thành sát tinh, vốn hy vọng Tổ Quốc Nhân có thể cứu họ, lại không ngờ Tổ Quốc Nhân còn đáng sợ hơn cả tử thần, đây là anh hùng sao.

Đây là vấn đề duy nhất họ có thể suy nghĩ, vì máy bay đã không ngừng hạ độ cao, sắp va chạm với mặt biển.

Tổ Quốc Nhân mang theo Nữ Vương Maeve bay lên, rời khỏi máy bay, nhìn những hành khách tuyệt vọng rơi xuống biển lớn, tất cả đều chìm xuống đáy biển.

Sự thật về vụ rơi máy bay, bộ mặt xấu xí thấy chết không cứu của Tổ Quốc Nhân, tất cả đều biến mất theo sự tĩnh lặng của mặt biển.

Nhưng màn kịch của Tổ Quốc Nhân vẫn chưa kết thúc, xảy ra tai nạn hàng không thảm khốc như vậy, hắn đối mặt với phóng viên, đau đớn tột cùng nói: Chỉ cần sớm hơn một phút, thậm chí nửa phút, chúng ta cũng có thể ngăn chặn bọn không tặc, nếu siêu anh hùng có thể gia nhập hệ thống quốc phòng, tiến hành chia sẻ tình báo, tôi có thể đảm bảo sau này tuyệt đối sẽ không xảy ra bi kịch như vậy nữa.

Đảo lộn trắng đen, Tổ Quốc Nhân lợi dụng lần phỏng vấn này, hướng dư luận về phía quân đội, vốn luôn từ chối công ty Vought, nói với mọi người không phải hắn không muốn cứu người, mà là vì quân đội không cung cấp tình báo, khi họ nhận được tình báo thì đã quá muộn, cuối cùng không thể ngăn máy bay rơi.

Tổ Quốc Nhân hoàn toàn đổ lỗi cho quân đội.

Maeve đứng bên cạnh nhìn Tổ Quốc Nhân đảo lộn trắng đen, trong lòng không khỏi ngổn ngang, tuy cô đã hợp tác với Tổ Quốc Nhân nhiều lần, nhưng trước đây chỉ là đùa giỡn với tội phạm, nhiều nhất là giết tội phạm trước, rồi ngụy tạo hiện trường tự vệ.

Nhưng lần này chết hơn ba trăm dân thường vô tội, tất cả đều là trách nhiệm của họ, nếu họ cẩn thận hơn một chút khi chiến đấu, tất cả mọi người đều có thể được cứu.

Nhưng trước ống kính máy quay, cô chỉ có thể nói trái lòng với phóng viên: Tổ Quốc Nhân nói đúng.

Quân đội cũng không thể không đáp lại: Chúng ta sẽ cho ra mắt những siêu binh sĩ mạnh hơn, đến lúc đó sẽ không cần thông báo cho Siêu Cấp Thất Nhân Đội nữa, quân đội có thể cứu vớt sinh mệnh.

Rõ ràng mục đích của Tổ Quốc Nhân không đạt được, ngược lại còn khiến quân đội đẩy nhanh tốc độ bồi dưỡng anh hùng.

Lần này đúng là gậy ông đập lưng ông, trước đây mọi người không có lựa chọn, bây giờ mọi người chỉ cần tải app là có thể trở nên mạnh mẽ hơn.

Lúc này, từ mặt biển nơi máy bay rơi, đột nhiên nổi lên một người đàn ông đội mũ bảo hiểm, chiếc mũ bảo hiểm này là do hắn làm lúc rảnh rỗi theo hướng dẫn trên app, không ngờ mình lại có thể sống sót nhờ nó.

Nằm ngửa trôi nổi trên mặt biển, trong đầu người đàn ông toàn là thái độ điên cuồng của Tổ Quốc Nhân, và biểu cảm tuyệt tình của Maeve, phẫn nộ, không cam lòng, bi thương đều dâng lên trong lòng, hôm nay hắn cuối cùng đã nhìn thấu bộ mặt thật của cái gọi là siêu anh hùng, hắn muốn báo thù.

Siêu Cấp Thất Nhân Đội, tất cả đều đáng chết.

Hắn nghiến răng nghiến lợi thề, hắn muốn giết sạch lũ khốn này, tất cả cảm xúc đều chuyển hóa thành sát ý.

Người đàn ông rất may mắn, trôi dạt vào tuyến đường hàng hải, được một con tàu đi ngang qua cứu vớt, nhưng hắn không trả lời bất kỳ câu hỏi nào, mà dùng linh kiện trên tàu chế tạo một bộ giáp đơn giản, bay về thành phố, tiếp tục mua linh kiện, theo hướng dẫn trên app tự chế tạo cho mình một bộ Trọng Lực Sáo Trang, từ đó về sau hắn từ bỏ tên cũ của mình, trở thành một phản diện chuyên đi săn lùng anh hùng.

Ta tên là Trọng Lực Phục Cừu Giả.

Vừa dứt lời, người đàn ông khởi động trọng lực, tòa nhà bỏ hoang nơi hắn đang đứng lập tức bị một lực lượng khổng lồ xé toạc, đè nén, tòa nhà ầm ầm sụp đổ.

Trong bụi bặm, Trọng Lực Phục Cừu Giả bước những bước nặng nề ra khỏi màn bụi, con người cũ của hắn đã chết trong tai nạn hàng không, bây giờ hắn sẽ tái sinh với thân phận của một kẻ báo thù.

Đỗ Lan cho rằng mọi chuyện đều rất ổn, mọi người đều rất bận rộn, Hắc Bào Củ Sát Đội cũng đang tiếp tục điều tra Hợp Chất Số Năm, đã tìm đến một nhà hàng Trung Hoa, bên trong phát hiện rất nhiều ống tiêm, còn phát hiện một cô gái khoảng hai mươi tuổi, rõ ràng nơi này là một phòng thí nghiệm, có người đang làm thí nghiệm trên cơ thể sống.

Đương nhiên nhà hàng Trung Hoa không phải là nơi sản xuất Hợp Chất Số Năm, chỉ là một điểm trung chuyển, họ vừa làm thí nghiệm, vừa bán Hợp Chất Số Năm.

Hỏa Xa Đầu cũng mua hợp chất ở đây.

Mọi người đều rất bận, đều đang nỗ lực vì mục tiêu của mình, Hắc Bào Củ Sát Đội hy vọng tìm được Hợp Chất Số Năm, tìm được bằng chứng anh hùng dùng thuốc, khởi động điều tra toàn diện.

Tiếc là Hợp Chất Số Năm trong nhà hàng Trung Hoa đã dùng hết, mọi người không khỏi nhìn về phía vật thí nghiệm trong lồng, rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan giữa việc thả hay không thả.

Vật thí nghiệm trong lồng có lẽ là một cô gái trẻ, tóc tai bù xù, mặc quần áo bẩn thỉu, không biết là vốn dĩ màu đen, hay là vì quá bẩn nên mới đen.

Cô gái co ro trong góc, trông rất đáng thương.

Pháp Lan Kỳ muốn cứu người: Đã đến đây rồi, tuy không tìm thấy Hợp Chất Số Năm, làm chút việc tốt cũng tốt mà.

Chúng ta không biết cô ta sẽ làm gì.

MM lại lo lắng mất kiểm soát, vật thí nghiệm bên trong chắc chắn cũng có siêu năng lực.

Cô ấy đáng thương quá.

Pháp Lan Kỳ nhớ lại bản thân, hồi nhỏ hắn có một người cha bạo hành, nên rất hiểu cảm giác bị bắt nạt, thấy có người bị bắt nạt, sẽ rất đồng cảm.

Hắn biết người bị bắt nạt cần nhất chính là sự thiện ý từ bên ngoài, chính là cần có người quan tâm.

Nếu họ cũng không quan tâm đến cô gái trong lồng, vậy còn ai sẽ quan tâm.

Cho nên hắn bất chấp sự ngăn cản của đồng đội, mở lồng ra.

Khoảnh khắc cánh cửa mở ra, cô gái vốn đang đáng thương lập tức thể hiện thú tính của mình, cô ta nhanh hơn cả báo, một phát đã vật ngã Pháp Lan Kỳ.

Pháp Lan Kỳ cảm thấy mình bị một con hổ nặng nề vật ngã, đối phương rõ ràng là một cô gái, nhưng lực trên tay cô ta quả thực muốn đè gãy xương sườn của hắn, không phải đùa, có thể xác định đối phương tuyệt đối là một người có siêu năng lực.

May mà người trong nhà hàng Trung Hoa nghe thấy động tĩnh chạy tới, cô gái vừa thấy họ, liền tức giận bùng lên, vì họ chính là thủ phạm.

Đây rõ ràng không phải là một nhà hàng Trung Hoa bình thường, đầu bếp và phục vụ đều có súng.

Tiếc là súng cũng không đấu lại được người có siêu năng lực, súng cần ngắm bắn, nhưng động tác của người phụ nữ còn nhanh hơn tốc độ ngắm bắn của họ, tiếp theo chính là mãnh hổ xuống núi, hổ đói vồ mồi.

Người phụ nữ thật sự giống như hổ, có thể xé xác kẻ địch bằng tay không, cơ thể người giống như đậu hũ, dễ dàng bị xé toạc.

Chạy mau.

MM kéo Pháp Lan Kỳ dậy, cùng Hưu Y hai người kẹp hắn chạy trốn.

Họ không thể khống chế được vật thí nghiệm này, không thể ngăn cản cuộc tàn sát.

Tiếng la hét thảm thiết vang lên liên tiếp, chắc chắn không còn ai sống sót.

Chương 3155

Hỏa Xa Đầu vốn định đến nhà hàng Trung Hoa mua Hợp Chất Số Năm, nhưng vừa đến thì phát hiện xe cảnh sát và xe cứu thương đậu trước cửa tiệm, hắn chắc chắn không thể lộ diện, nếu truyền thông biết mình có liên quan đến những vụ làm ăn phi pháp này, thì tiêu đời.

Nhưng Hỏa Xa Đầu biết có thể gây ra sự kiện thương vong lớn như vậy, chắc chắn là do vật thí nghiệm mất kiểm soát.

Hắn cũng biết bên trong có người dùng Hợp Chất Số Năm làm thí nghiệm, phải tìm ra vật thí nghiệm đó, tuy cô ta là người nước ngoài, nhưng nếu cô ta bị cảnh sát bắt, cảnh sát chỉ cần tìm một phiên dịch là có thể biết cô ta rốt cuộc đã thấy những gì, cô ta đã thấy bộ mặt thật của mình.

Phải giết người diệt khẩu.

Những siêu anh hùng này để che đậy sai lầm của mình, đều chọn cách giết người diệt khẩu, Hỏa Xa Đầu và Tổ Quốc Nhân đều như nhau.

Hắc Bào Củ Sát Đội cũng muốn tìm người phụ nữ đó, cô ta chắc chắn biết nơi lấy được Hợp Chất Số Năm, đây là manh mối duy nhất.

Nhưng người phụ nữ sau khi giết người đã bỏ trốn, may mà họ phát hiện một tấm vé xe đã qua sử dụng, nên nghi ngờ người phụ nữ đã đến ga xe.

Họ phải tìm được người phụ nữ đó trước Hỏa Xa Đầu.

Vì lợi ích của mình mà giết người diệt khẩu.

Đỗ Lan cho rằng siêu anh hùng quá yếu kém: Không rèn luyện thái độ làm việc cẩn thận, ngược lại luôn lặp đi lặp lại việc dọn dẹp mớ hỗn độn, vậy sớm muộn cũng có ngày không che giấu được.

Tiếc là ý kiến của Đỗ Lan không được chấp nhận, mấy người trong Siêu Cấp Thất Nhân Đội đã quen với việc gây họa trước, rồi mới dọn dẹp mớ hỗn độn.

Là những đứa con được trời chọn của tất cả những người có siêu năng lực, tại sao họ phải nể mặt người khác.

Chắc chắn là làm theo ý mình mới là tự do nhất, mình là đứa con được trời chọn, làm gì cũng được ông trời cho phép, không cần thay đổi bản thân.

Công ty Vought thực ra cũng bất đắc dĩ, nếu không tuyên truyền về những đứa con được trời chọn, chỉ nói siêu năng lực đến từ Hợp Chất Số Năm, vậy mọi người sẽ truy cứu đến cùng, cuối cùng sẽ phát hiện ra tất cả nguồn gốc lại là thứ do phe Trục tà ác trong Thế chiến thứ hai tạo ra.

Vậy siêu anh hùng vừa sinh ra đã mang nguyên tội, công ty Vought cũng không thể thuận lợi kiếm tiền.

Để che giấu việc Hợp Chất Số Năm đến từ Đức, không thể nói cho mọi người biết nguồn gốc của siêu năng lực.

Nhưng rồi sẽ có người hỏi về nguồn gốc của siêu năng lực, vậy thì chỉ có thể nói là đến từ ông trời, là bẩm sinh.

Nhưng như vậy thì siêu anh hùng là những đứa con được trời chọn, họ sẽ không bị quy tắc của con người hạn chế.

Công ty Vought trông có vẻ có thể quản lý được họ, thực ra căn bản không quản được, là do siêu anh hùng muốn danh lợi, nên mới chấp nhận một phần quy tắc xã hội, muốn phá hoại lúc nào cũng có thể phá hoại.

Hắc Bào Củ Sát Đội và Hỏa Xa Đầu đồng thời tìm kiếm vật thí nghiệm, Hỏa Xa Đầu tuyệt đối phải giết chết đối phương, không thể để lại hậu hoạn.

Hắc Bào Củ Sát Đội cũng đang nỗ lực, họ thể hiện kỹ năng chuyên nghiệp đối phó với siêu năng lực, mang theo lựu đạn cay có pha thuốc mê.

Hắc Bào Củ Sát Đội do cựu cục trưởng cục điều tra thành lập, tồn tại đã mấy chục năm.

Đồ Phu gia nhập tám năm trước, cho đến hai năm trước, sau khi cựu cục trưởng về hưu, cục trưởng mới đã giải tán Hắc Bào Củ Sát Đội.

Chỉ có Đồ Phu vẫn nỗ lực điều tra mặt tối của anh hùng, Pháp Lan Kỳ, MM đều là thành viên, họ đều có kỹ thuật rất lợi hại, trước đây cũng đã giết không ít anh hùng làm việc phi pháp, nói đơn giản, họ là chuyên nghiệp.

Duy nhất khác biệt là, trước đây cựu cục trưởng cấp tiền cấp kỹ thuật, đều dùng những loại thuốc tiên tiến nhất để chiến đấu.

Nhưng hiện tại cục điều tra không hỗ trợ điều tra, nên kinh phí điều tra toàn là do Đồ Phu trộm thẻ tín dụng mà có, họ cũng không có cách nào mua được những loại thuốc tốt nhất, chỉ có thể mua một ít thuốc kém chất lượng để phát triển vũ khí.

Ví dụ như lựu đạn cay gây mê này, Pháp Lan Kỳ không chắc có hiệu quả hay không: Chúng ta có thể nói chuyện phải trái với đối phương trước, không cần vừa đến đã động thủ.

Hắn hy vọng có thể thuyết phục đối phương hợp tác, chứ không phải động vũ.

Bị coi là vật thí nghiệm vốn đã rất đáng thương rồi, mọi người nên quan tâm đến đối phương nhiều hơn một chút.

Pháp Lan Kỳ rất hiểu sự tuyệt vọng sau khi bị bạo hành gia đình mà không nhận được sự quan tâm.

Phải nói Pháp Lan Kỳ quả thực có chút đa sầu đa cảm, họ đang đối phó với những siêu anh hùng rất nguy hiểm, những kẻ này sẽ tùy tiện giết người.

Đem lòng đồng cảm của mình đặt lên những siêu anh hùng nguy hiểm, thật là thừa thãi.

Đối phương giết người còn dễ hơn giết kiến, thuyết phục cô ta quá nguy hiểm.

MM biết bây giờ không phải là lúc đồng cảm với đối phương, trước đó đối phương đã giết hơn chục người, là phần tử cực kỳ nguy hiểm.

Pháp Lan Kỳ biết mình không thể thuyết phục họ, vì họ không có tuổi thơ bất hạnh, không thể hiểu được tâm trạng của hắn.

Nhưng hắn và vật thí nghiệm có thể hiểu nhau, vì họ đều có trải nghiệm giống nhau.

Có trải nghiệm giống nhau là có thể hiểu nhau sao.

Điều này giống như nói trong cùng một lớp học, có cùng một giáo viên, dùng cùng một cuốn sách giáo khoa thì học sinh nào cũng có thể thi được một trăm điểm vậy.

Sự thật lại là có người thi được một trăm, có người chỉ có thể không đạt.

Có trải nghiệm giống nhau, không có nghĩa là có thể hiểu nhau.

Pháp Lan Kỳ quá đa cảm.

Mấy người trong Hắc Bào Củ Sát Đội đều có khuyết điểm.

Khoa học kỹ thuật của Pháp Lan Kỳ không chê vào đâu được, nhưng quá đa cảm.

MM là người có trách nhiệm nhất, lý trí nhất, có thể làm chất bôi trơn cho đội, nhưng lại có vợ con, không thể dứt khoát, luôn phải suy nghĩ cho gia đình.

Đồ Phu thì lại đặt mối thù với Tổ Quốc Nhân lên hàng đầu, gặp vấn đề, báo thù là số một, đội là số hai, luôn mất đi lý trí.

Hưu Y chỉ là một người mới, tuy có chút thông minh, rất am hiểu đồ điện gia dụng hiện đại, nhưng không đủ kiên định, còn có chút lụy tình.

Mỗi người đều có nhược điểm, không hoàn hảo, nhưng chính vì vậy họ mới cần lập đội, thông qua ưu điểm của người khác để khắc chế khuyết điểm của mình, để đạt được mục tiêu.

Hắc Bào Củ Sát Đội chính là một nhóm người có khuyết điểm đi thách thức những siêu anh hùng có khuyết điểm, con người có thể đoàn kết, còn siêu anh hùng thì không.

Kết quả cuối cùng là đoàn kết thắng siêu năng lực, người phàm đoàn kết có thể đánh bại siêu anh hùng không đoàn kết, dù siêu anh hùng có siêu năng lực, nhưng chỉ cần họ không đoàn kết sẽ bị tiêu diệt từng người một.

Đoàn kết, đoàn kết vô cùng quan trọng.

Hắc Bào Củ Sát Đội không có siêu năng lực, nhưng có sự đoàn kết, đoàn kết có thể giúp họ chống lại kẻ mạnh.

Đương nhiên trên rất nhiều vấn đề, đội có sự chia rẽ, lúc này cần phải tôn trọng ý kiến của thành viên, ví dụ như bây giờ Pháp Lan Kỳ đồng cảm với vật thí nghiệm, dù lần trước suýt bị giết, vẫn hy vọng có thể dùng lòng đồng cảm để cảm hóa vật thí nghiệm.

Những người khác cảm thấy quá nguy hiểm, nên theo kinh nghiệm, trực tiếp dùng lựu đạn cay gây mê tăng cường, nhưng nếu Pháp Lan Kỳ kiên trì, cũng có thể thử lại.

Đến ga xe, mọi người chia nhau hành động.

Chú ý an toàn, gặp vật thí nghiệm, tuyệt đối không được mạo hiểm.

Vận khí của Pháp Lan Kỳ không tệ, là người đầu tiên tìm thấy vật thí nghiệm trong ga xe lửa đông đúc, cô ta trốn dưới bàn của một cửa hàng trong ga.

Tôi không có ác ý.

Tìm thấy vật thí nghiệm, có thể thấy đối phương là một cô gái xinh đẹp tóc đen mắt đen, đối phương kinh hãi và cảnh giác nhìn Pháp Lan Kỳ.

Tôi là bạn.

Pháp Lan Kỳ hy vọng có thể thuyết phục đối phương, dường như có chút tác dụng, đương nhiên cũng có thể là vì đối phương căn bản không hiểu Pháp Lan Kỳ nói gì.

Lúc này đột nhiên có động tĩnh, là tiếng từ TV trong tiệm phát ra, người phụ nữ bị giật mình, nhanh chóng bỏ chạy.

Ở đây.

MM cũng phát hiện ra cô, trực tiếp ném một quả lựu đạn cay, tiếc là vô dụng.

Động tác của người phụ nữ quá nhanh.

Cùng lúc đó, Hỏa Xa Đầu đã tìm khắp các ngóc ngách trong thành phố cũng đã đến ga xe, gặp người phụ nữ, lập tức phát động tấn công.

Người phụ nữ tuy mạnh mẽ như hổ, nhưng đối mặt với Hỏa Xa

Đầu tốc độ cao cũng không có ưu thế gì.

Hỏa Xa Đầu nhanh chóng nắm lấy đầu người phụ nữ, như gà mổ thóc đập vào tường xi măng, hy vọng giết chết đối phương.

Tiếc là thể chất của đối phương có chút mạnh mẽ, vốn dĩ va đập liên tục đủ để đập vỡ sọ người như trứng gà, nhưng bây giờ vỡ lại là bức tường xi măng.

Là Hỏa Xa Đầu.

Thấy tình hình không ổn, Pháp Lan Kỳ lập tức hét lớn một tiếng, thu hút sự chú ý của đám đông trong ga xe.

Chương 3156

Hỏa Xa Đầu rất chú ý hình tượng, lập tức buông người phụ nữ ra, đến trước mặt đám đông vẫy tay ký tên.

Mọi người lúc này mới đưa người phụ nữ bị Hỏa Xa Đầu đánh ngất về căn cứ bí mật, một nhà nghỉ bỏ hoang.

Đúng là kinh phí có hạn, chỉ có thể tìm những nơi không có người ở này.

Người phụ nữ bị xích lại, đợi cô tỉnh lại, sẽ tiến hành thẩm vấn.

Người phụ nữ tuy bị Hỏa Xa Đầu tấn công dữ dội, nhưng sau khi tỉnh lại không có chuyện gì, tiếc là cô không nói chuyện, cũng không có cách nào giao lưu với người khác.

Mọi người rất bất lực, chỉ có Pháp Lan Kỳ chăm sóc đối phương vô cùng chu đáo.

Mọi người cũng chỉ có thể bảo Pháp Lan Kỳ chú ý an toàn, những chuyện khác mặc hắn tùy ý, hắn muốn chăm sóc đối phương thì cứ chăm sóc.

Pháp Lan Kỳ tin rằng sự chân thành của mình nhất định sẽ được đối phương cảm nhận được.

Bên chúng ta hết manh mối rồi, cô ta chắc chắn là nhập cư trái phép, căn bản không hiểu lời chúng ta nói.

MM tiếc nuối nói: Hy vọng bên Đồ Phu có thu hoạch.

Vốn dĩ họ chuẩn bị dùng phương pháp trích xuất linh hồn để giao tiếp với vật thí nghiệm, nhưng Pháp Lan Kỳ không đồng ý.

Đồ Phu giả dạng thành Người Tàng Hình, đột nhập vào công ty

Vought thu thập rất nhiều tài liệu đen, hắn cảm thấy bây giờ có lẽ là cơ hội để công bố, vì dư luận đang dần dần phân liệt.

Trước đây chỉ có một công ty Vought, nên mọi người dù không hài lòng cũng không thể nói gì, vì mọi người không có lựa chọn.

Giống như bá quyền của đồng đô la Mỹ, mọi người đều biết đô la Mỹ cắt rau hẹ, nhưng không có lựa chọn, đô la Mỹ quả thực đã ổn định giá cả, quả thực có thể mua được đồ.

Nếu không có đô la Mỹ, mà dùng tiền tệ không có tín dụng của các quốc gia khác, mọi người chưa chắc đã mua được đồ.

Cho nên đô la Mỹ có tệ đến đâu, cũng chỉ có thể chịu đựng.

Công ty Vought có tệ đến đâu, dù tổn thất đã vượt quá 20%, nhưng về mặt tìm kiếm, tấn công tội phạm thì quả thực không thể thay thế.

Tốc độ nhanh, dù là ở phía bên kia địa cầu, Tổ Quốc Nhân cũng đến với tốc độ cao, triển khai cứu viện, nhanh hơn nhiều so với việc phải mất một hai tiếng, bốn năm tiếng mới có chi viện.

Vì có ích, nên mọi người không hài lòng, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, không có phương án thay thế tốt hơn.

Nhưng bây giờ Super Hero App đã cho ra mắt Thánh Đấu Sĩ, mọi người có lựa chọn mới, như vậy, sự bất mãn của mọi người bắt đầu dấy lên.

Có lựa chọn tốt hơn, Thánh Đấu Sĩ rất mạnh, hiện tại đã chọn ra được vị Thánh Đấu Sĩ Vàng Kim Ngưu đầu tiên, chính là Bess, người luôn có biểu hiện xuất sắc, cô đã có thể di chuyển bằng tốc độ ánh sáng, khi cứu viện cũng vô cùng lợi hại, lợi dụng tiểu vũ trụ có thể dễ dàng tìm thấy nhân viên, hiệu suất còn nhanh hơn Tổ Quốc Nhân.

Như vậy, mọi người biết Thánh Đấu Sĩ Vàng chắc chắn lợi hại hơn Siêu Cấp Thất Nhân Đội, tự nhiên không còn nhẫn nhịn nữa.

Thậm chí quần chúng còn mong Thánh Đấu Sĩ Vàng thay thế Siêu Cấp Thất Nhân Đội, tiếc là thay thế không thể ngay lập tức, vẫn còn rất nhiều người là fan cuồng của Siêu Cấp Thất Nhân Đội.

Fan cuồng trung thành ủng hộ Siêu Cấp Thất Nhân Đội, cho rằng Thánh Đấu Sĩ Vàng chỉ là sự bắt chước vụng về, chẳng qua là hàng nhái.

Nhưng đối với người thường, họ cần là sự an toàn, giá rẻ, chất lượng tốt, hàng nhái thì hàng nhái, có quan hệ gì với họ.

Cho nên hai bên đều có người ủng hộ, và những người ủng hộ đều hình thành nên những vòng tròn, không qua lại với nhau, công kích lẫn nhau.

Tình hình thật sự đã thay đổi, nếu bây giờ phanh phui tài liệu đen, chắc chắn có thể giáng một đòn nặng nề vào công ty Vought.

Đồ Phu cho rằng đây là một cơ hội tốt, nên đã lén lút đưa tài liệu đen cho một phóng viên.

Phóng viên vừa nhìn thấy tin sốc lớn, bề ngoài công ty Vought nói là cứu vớt mỗi một người, tỷ lệ tổn thất là không, nhưng thực tế tỷ lệ tổn thất đã là 23%, qua vài ngày nữa tăng lên 30% cũng có khả năng.

Sự cố siêu anh hùng ngộ thương còn nhiều không đếm xuể, chỉ là đa số đều giải quyết riêng, còn những người không giải quyết riêng đều mất tích.

Đồ Phu đoán là bị giết người diệt khẩu, siêu anh hùng đi giết người diệt khẩu vô cùng đơn giản.

Phóng viên vừa thấy tin sốc lớn này, liền chuẩn bị phanh phui.

Thôi đi.

Lại là tổng biên tập nói: Cậu tưởng chuyện này chỉ có một mình cậu biết sao.

Cậu tưởng bên trong công ty Vought chỉ có một kẻ phản bội sao.

Những chuyện này, thực ra cục điều tra, cảnh sát đều rất rõ, nhưng không ai dám công khai phanh phui, vì siêu anh hùng không giảng võ đức, chỉ cần họ muốn giết người diệt khẩu, pháp luật cũng không thể xét xử họ.

Phóng viên nghe vậy liền sợ hãi, rõ ràng không ngờ lại như vậy, không khỏi nói: Họ là siêu anh hùng mà.

Siêu anh hùng.

Đó chỉ là hình tượng thôi, thực tế đều là cặn bã.

Vừa nói tổng biên tập vừa lấy ra một chồng tài liệu, nói: Cậu xem đi, đây đều là tài liệu đen của họ.

Phóng túng trong quán bar, mở tiệc trong biệt thự, còn có đủ loại lăng nhăng, bội tín bạc nghĩa, phân biệt chủng tộc, đương nhiên không thể thiếu đủ loại lạm sát vô tội.

Đây.

Đây đều là tài liệu đen được gửi đến tòa soạn, nhưng vì sự an toàn của mọi người, tôi chưa bao giờ đưa tin.

Tổng biên tập cũng có nỗi khổ tâm, biết rằng một khi phanh phui sẽ có người chết.

Chẳng lẽ chúng ta không làm gì cả sao.

Hiện tại không thể làm gì, nhưng đừng vội, bây giờ những người phản đối siêu anh hùng đang xuất hiện, sẽ có một ngày bộ mặt thật của họ bị phanh phui, nhưng không phải bây giờ.

Tổng biên tập biết vẫn chưa phải lúc.

Hiện tại địa vị của Siêu Cấp Thất Nhân Đội vẫn còn rất vững chắc, chỉ là không vững chắc như trước.

Đồ Phu phát hiện phóng viên lại không phanh phui, đây là tin tức lớn như vậy, phóng viên lại nhịn được.

Hắn nhận ra chắc chắn là mọi người sợ siêu anh hùng, nên truyền thông truyền thống không dám phanh phui.

Xem ra chỉ có thể xem Super Hero App có gan này không.

Tài liệu được tải lên, rất nhanh đã được Địch Ny Toa, người quản lý hậu đài, nhìn thấy.

Cô có quyền lựa chọn có cho những tài liệu này thông qua kiểm duyệt, hướng đến người dùng hay không.

Thế nào, có muốn phanh phui hết những tài liệu đen này ra không.

Địch Ny Toa hỏi ý kiến của chồng.

Tài liệu đen về mấy vụ tai nạn hàng không do Tổ Quốc Nhân gây ra không có trong đó.

Đỗ Lan tiếc nuối nói, hắn biết Tổ Quốc Nhân không chỉ gây ra một vụ tai nạn hàng không.

Người ta Siêu Nhân chuyên đi đỡ máy bay, Tổ Quốc Nhân chuyên đi bắn máy bay, dù trên máy bay chỉ có một mục tiêu cần giết người diệt khẩu, hắn cũng sẽ trực tiếp phá hủy cả chiếc máy bay, giết sạch mọi người, ngụy tạo tai nạn hàng không.

Những vụ tai nạn hàng không này đều là hành vi cá nhân của Tổ Quốc Nhân, ngay cả công ty Vought cũng không biết trước, họ cũng sẽ dần dần nhận ra Tổ Quốc Nhân không dễ khống chế như vậy.

Đồ Phu không chờ được tin tức bị phanh phui, điều này khiến hắn nhận ra truyền thông truyền thống sợ hãi siêu anh hùng, không dám phanh phui tài liệu đen.

Chỉ có thể ký thác vào truyền thông mới, chính là ứng dụng video ngắn, chờ đợi kiểm duyệt.

Hắn rất lo lắng, rất hy vọng mọi người có thể biết được bộ mặt thật của Vought và Siêu Cấp Thất Nhân Đội, hy vọng mọi người có thể có đôi mắt tinh tường nhận ra hiện thực.

Địch Ny Toa và Đỗ Lan quyết định thông qua kiểm duyệt, phanh phui tài liệu đen ra ngoài.

Một hòn đá làm dậy sóng nghìn lớp.

Công ty Vought này cũng quá không coi mạng người ra gì, những tài liệu đen này bao gồm hơn một trăm vụ anh hùng lạm dụng siêu năng lực gây chết người.

Chính vì những sự kiện này, tổn thất của anh hùng mới phải tăng lên hết lần này đến lần khác.

Công ty Vought này là coi thường mạng người.

Rõ ràng biết siêu anh hùng dưới trướng mình sẽ lạm sát vô tội, tại sao không ngăn cản.

Đương nhiên là vì hợp đồng không ghi, họ và anh hùng vốn là quan hệ lợi ích, chỉ cần hoàn thành nội dung trên hợp đồng là được, căn bản không cần cân nhắc có làm hại dân thường hay không.

Thánh Đấu Sĩ mới là hy vọng của mọi người, những siêu anh hùng dựa vào huyết thống xưng bá nên bị đào thải.

Bây giờ còn ủng hộ Siêu Cấp Thất Nhân Đội là đồ tiện, rõ ràng biết Siêu Cấp Thất Nhân Đội đã làm bao nhiêu chuyện xấu, lại giả vờ không thấy, tự lừa mình dối người.

Siêu Cấp Thất Nhân Đội không làm sai, bị siêu năng lực giết chết, là phúc khí của những người này, họ sau khi chết sẽ lên thiên đường.

Vì siêu anh hùng là những đứa con được trời chọn, mọi chuyện xảy ra đều là sự sắp đặt của Thượng Đế.

Những người chết đó đều là số mệnh đã định, siêu anh hùng chỉ là người thực thi của Thượng Đế.

Anh hùng đều là con của thiên mệnh, ngược lại là Thánh Đấu Sĩ, lại âm mưu thông qua khoa học kỹ thuật thay thế thiên mệnh, thật là nực cười.

Siêu anh hùng vừa sinh ra đã mang sứ mệnh, Thánh Đấu Sĩ có gì.

Ngoài việc làm màu ra, Thánh Đấu Sĩ có sứ mệnh gì.

Sự tồn tại của Thánh Đấu Sĩ chính là báng bổ Thượng Đế.

Những người chết đó căn bản không cần sự đồng tình của bất kỳ ai, họ đang lên thiên đường, người truyền bá tin tức này không có ý tốt.

Super Hero App chính là công cụ của ác quỷ.

Cuộc thảo luận ban đầu xoay quanh pháp luật, nhưng bây giờ lại liên quan đến tôn giáo.

Cũng bình thường, dù là chín vị đại pháp quan cũng cần một cơ sở tối cao để xử lý những vụ án chưa từng có tiền lệ, khi xét xử chắc chắn cũng cần cơ sở, vậy thì Kinh Thánh là một lựa chọn không tồi.

Đỗ Lan cho rằng tình huống này xảy ra là chuyện trong dự liệu, không cần hoảng.

Vì không ngừng xuất hiện những chuyện mới mẻ, đối mặt với những chuyện trước đây chưa từng có, cũng như những nhu cầu trước đây chưa từng có, thì phải có một tiêu chuẩn để quyết định mọi người nên đối mặt theo cách nào.

Chương 3157

Có người sẽ nói, tại sao không phải là khoa học.

Dùng khoa học không được sao.

Đầu tiên là khoa học không thể giải thích mọi thứ, thứ hai là rất nhiều người căn bản không có kiến thức khoa học, người trên nói khoa học, chính là xa rời quần chúng tầng dưới.

Dân chúng được giáo dục theo kiểu vui vẻ không nói khoa học với anh đâu.

Cuối cùng điểm quan trọng nhất, khoa học thực ra không phải do đại pháp quan quyết định, khoa học là do quy luật khách quan quyết định.

Nếu quy luật khách quan bất lợi cho quý tộc thì sao.

Vậy chẳng phải là tự tìm rắc rối, tự gây khó dễ cho mình sao.

Vậy nên dùng phương pháp nào.

Đương nhiên là tôn giáo.

Tôn giáo thì không sao cả, không cần nói đến quy luật khách quan, có thể giải thích thành kết quả có lợi cho quý tộc, đồng thời dân chúng cũng có thể chấp nhận.

Vì tôn giáo không phải một mực đứng về phía quý tộc, đối với dân chúng cũng có sự bảo đảm nhất định.

Đến khi thiên tai nhân họa, tôn giáo còn phải tế thế cứu dân, bố thí cứu người.

Cho nên sau khi tài liệu đen bị phanh phui, mắng qua mắng lại, liền bắt đầu công kích dị giáo đồ.

Biểu tượng của họ là Kinh Thánh, chỉ cần Siêu Cấp Thất Nhân Đội vẫn là những đứa con được trời chọn, vậy thì họ sẽ ủng hộ Siêu Cấp Thất Nhân Đội, phản đối Thánh Đấu Sĩ.

Thánh Đấu Sĩ có tốt đến đâu, cũng không phải sứ giả của Thượng Đế, những việc họ làm đều là phản kháng ý trời, vi phạm ý Thượng Đế, là không thể được tha thứ.

Đồ Phu nhìn cuộc khẩu chiến, rất không hài lòng, vì không có ai đến điều tra công ty Vought, tất cả đều đang chuyển hướng chú ý, thậm chí hắn phát hiện có một số người cho rằng nên đóng cửa Super Hero App, vì ứng dụng này đã vượt quá giới hạn, ai bảo nó phanh phui tài liệu đen.

Truyền thông truyền thống đều ém nhẹm không đưa tin, là vì hiện tại vẫn chưa phải lúc, họ muốn giữ những tài liệu đen này làm con bài tẩy, đợi đến lúc cần mới tung ra.

App đã tung bài ra trước, họ phải làm sao.

Truyền thông truyền thống giữa việc bảo vệ xã hội và bảo vệ chính mình, chắc chắn sẽ chọn bảo vệ chính mình trước.

Chắc chắn là lợi ích của mình phải được tối đa hóa, đây là sự ngầm hiểu.

Nhưng người mới không giảng võ đức, đến ăn trộm, đến lừa gạt, ra con bài tẩy trước, đáng chết.

Vốn tưởng mọi người nên nhắm vào công ty Vought, kết quả lại khiến Đồ Phu thất vọng tràn trề, chủ đề rất nhanh đã chuyển hướng sang tôn giáo và tranh giành quyền phát ngôn của truyền thông.

Cái quái gì vậy, chuyện này có liên quan gì đến app.

Mọi người không phải nên cùng nhau lên án công ty Vought, cùng nhau tẩy chay Siêu Cấp Thất Nhân Đội sao.

Ít nhất cũng phải làm cổ phiếu giảm, gây ra tổn thất chứ.

Thực ra cổ phiếu vẫn giảm một chút, nhưng vì rất nhiều người chưa chuẩn bị, nên không giảm quá nhiều.

Muốn cổ phiếu tăng giảm mạnh, chỉ dựa vào nhà đầu tư nhỏ lẻ căn bản không được, phải dựa vào những người mua vào và bán khống.

Tin tức phát ra quá nhanh, thật sự đã làm lỡ việc kiếm tiền của họ.

Nhà đầu tư nhỏ lẻ ảnh hưởng không lớn, khách hàng lớn chưa chuẩn bị xong.

Cuối cùng vẫn là app chịu hết mọi thứ, hiện tại tiếng nói đòi phong tỏa app rất lớn.

Người dùng app phản đối, nhưng nếu phản đối có tác dụng, thế giới đã sớm hòa bình.

Người dùng đều là người thường, họ không có nhiều quyền lực, không thể thay đổi dự án phong tỏa app.

Cho nên mọi người mới hy vọng khi lập pháp, pháp luật sẽ bảo vệ mình, ví như bây giờ, họ thông qua app kiếm được tiền, nhưng nếu không có điều luật bảo vệ, một lệnh cấm có thể trực tiếp đập vỡ nồi cơm.

Nhưng nếu điều luật có thiên vị, sẽ mất đi tính công bằng, lại là một cuộc chém giết.

Đỗ Lan xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn, cho rằng quý tộc để bảo vệ lợi ích của mình, chắc chắn sẽ mua chuộc chính khách, thông qua chính khách đưa ra chính sách có lợi cho mình.

Thực ra cốt lõi của đấu tranh đảng phái chính là làm cho chính sách thiên về phía mình, đôi khi cả hai đảng đều biết chính sách này là tốt, nhưng ai thông qua thì người đó được lợi, không thể để đối thủ được lợi, nên liều mạng kéo chân.

Cả hai bên trong cuộc đấu tranh đảng phái đều không ngốc, đều biết làm thế nào mới là tốt, nhưng họ phải bảo vệ mình trước, rồi mới đến bảo vệ đất nước.

Mà bảo vệ mình trước, thì không thể để đối phương được lợi.

App đối mặt với nguy cơ bị phong tỏa, Đỗ Lan biết dựa vào sự phản đối của người dùng là vô ích, vì tài nguyên mà người dùng nắm giữ căn bản không đủ để đối đầu với quý tộc.

Bây giờ hoặc là chia sẻ lợi ích với quý tộc, trở thành một thành viên của truyền thông truyền thống.

Hoặc là tìm cách trở thành quý tộc mới nắm quyền lập pháp.

Đỗ Lan không vội, dù sao app đã nắm trong tay siêu anh hùng, đến lúc đó tự thành một quân, rồi tự mình phóng vệ tinh, tự mình nắm giữ tín hiệu, có thể tự thành một quốc gia.

Nắm giữ quân sự, cơ sở hạ tầng thông tin, điều này còn mạnh hơn rất nhiều quý tộc lâu đời.

Cuối cùng vẫn phải xem quý tộc nắm giữ bao nhiêu cơ sở hạ tầng, chiếm bao nhiêu chức năng xã hội.

Càng lớn càng không thể sụp đổ, đợi đến khi Super Hero App cũng lớn đến mức không thể sụp đổ, vậy Đỗ Lan chính là quý tộc mới, tất cả mọi người chỉ có thể chấp nhận.

Cho nên dù có lập pháp phong tỏa app cũng không sợ, vì Đỗ Lan đã chuẩn bị phóng vệ tinh, tên lửa của mình phóng vệ tinh của mình.

Chỉ cần vận hành độc lập, đến lúc đó không ai có thể phong tỏa được.

Ngay khi dự án phong tỏa đang được thảo luận, Super Hero App lại toàn lực phát triển thông tin liên lạc, chuẩn bị xây dựng một mạng lưới bao phủ toàn cầu.

Họ lấy tiền ở đâu ra.

Mọi người rất rõ cơ sở hạ tầng tốn kém như thế nào, cơ sở hạ tầng phóng vệ tinh còn tốn kém hơn, căn bản không biết Super Hero App lấy vốn ở đâu ra.

Dùng đồ điện gia dụng chế tạo tên lửa và vệ tinh, cũng không cần bao nhiêu tiền.

Đỗ Lan cho rằng ta nghĩ là được là được, không nhìn vào tiền, quan trọng là một chữ hắc khoa kỹ.

Tóm lại để chống lại sự phong tỏa, Đỗ Lan cũng toàn lực xây dựng cơ sở hạ tầng.

Đợi đến khi cơ sở hạ tầng hoàn thành, họ có muốn phong tỏa cũng không được, thậm chí rất nhiều truyền thông mới còn phải bỏ tiền ra thuê cơ sở hạ tầng của Đỗ Lan.

Đến lúc đó hắn thật sự trở thành quý tộc mới, có thể ảnh hưởng đến xu hướng của chính sách, người dùng muốn bảo vệ lợi ích của mình, đều phải nhận Đỗ Lan làm chủ.

Đây cũng là khế ước giữa quý tộc và bình dân, quý tộc làm đại diện đi tranh thủ những điều luật có lợi cho nhóm lợi ích của mình.

Super Hero App gặp phải rắc rối, tuy người dùng kiếm được tiền, nhưng chưa hình thành đủ sức mạnh để đối đầu với truyền thông truyền thống.

Đối mặt với sự phong tỏa, người dùng tuy cực lực phản đối, nhưng sức mạnh của họ không đủ để chống lại.

Lúc này, cuộc đối đầu giữa video ngắn và truyền thông truyền thống đã thể hiện ra mâu thuẫn trong sự phát triển của loài người, cũng có thể nói là mâu thuẫn của Pháp gia.

Để bảo vệ lợi ích của mình, phải làm cho luật pháp có lợi cho mình.

Nhưng một khi có lợi cho mình, lại bất lợi cho người khác.

Nếu Musk xây dựng cơ sở hạ tầng, tổ chức vũ trang, trở thành một chư hầu một phương, đến lúc đó cũng có thể tham gia vào quy tắc trò chơi lập pháp, có thể làm cho pháp luật có lợi cho video ngắn.

Cho nên trước tiên phải xây dựng cơ sở hạ tầng, một lượng lớn vệ tinh lên trời, khiến người ta kinh ngạc.

Vì Super Hero App quá giàu có, theo suy nghĩ của người bình thường, đối mặt với sự phong tỏa, video ngắn nên nhanh chóng quỳ xuống, giao nộp phần lớn lợi nhuận và cơ sở dữ liệu, theo kiểu rồng mạnh không đè đầu rắn đất mới đúng.

Chương 3158

Kết quả con rồng mạnh này lại trực tiếp bay lên trời.

Theo lý mà nói, người mới nên quỳ xuống cầu xin truyền thông truyền thống cho một miếng canh, đến lúc đó truyền thông truyền thống lấy bảy phần, Super Hero App lấy ba phần, app còn phải cảm ơn truyền thông truyền thống.

Bây giờ Super Hero App lại phóng vệ tinh như không cần tiền, rốt cuộc ai đã cấp vốn cho nó.

Phóng tên lửa không phải là chuyện đơn giản như vậy, tiền tên lửa, tiền vệ tinh, đều là những khoản chi không nhỏ, công ty bình thường đều không chi trả nổi, dù là công ty Vought cũng không hào phóng như vậy.

Đỗ Lan không quan tâm đến tiền bạc, tóm lại hắn muốn xây dựng mạng lưới tín hiệu của riêng mình, đến lúc đó dù có bị ngắt mạng, vẫn có thể vận hành app.

Đây thật sự là mãnh long quá giang, phi long tại thiên.

Người dùng app sau khi biết về cơ sở hạ tầng của Super Hero App, trước là kinh ngạc, sau là vui mừng khôn xiết.

Một khi mạng lưới vệ tinh hoàn thành, app sẽ dùng tín hiệu của riêng mình, không còn phải lo bị phong tỏa nữa.

Đây mới là app của thời đại mới, quá mạnh.

Super Hero App mãi đỉnh, đây mới là app của giới trẻ chúng ta, không phục thì chiến, ủng hộ.

Để lũ già đó đi chết đi, những phương tiện truyền thông truyền thống đó tác oai tác quái mấy chục năm, tự cho rằng có thể kiểm soát dư luận, bây giờ gặp phải app mà dân chúng yêu thích, chúng liền bó tay.

Trước đây chúng có thể thông qua việc kiểm soát kênh thông tin, chỉ cho chúng ta biết những nội dung chúng muốn chúng ta biết, nhưng bây giờ chúng không thể kiểm soát app, liền muốn thông qua cách phong tỏa để tiếp tục duy trì sự kiểm soát, tiếc là chúng đã quá coi thường chúng ta.

Người dùng hoan hô cổ vũ, vì lợi ích của họ đã được bảo vệ, có thể tiếp tục kiếm tiền qua app.

Bây giờ chúng ta làm sao.

Trong hội đồng quản trị của công ty Vought, họ đều nhìn phó tổng tài, chờ đợi kế hoạch mới của ông ta.

Công ty Vought gần đây gặp vận rủi, có thể nói là lần đầu tiên gặp phải cuộc khủng hoảng lớn như vậy trong một trăm năm thành lập.

Gia nhập quốc phòng thất bại, còn gặp phải một đối thủ cạnh tranh, còn có nội gián trong công ty, và siêu anh hùng không phục quản lý.

Trước đây nhiều nhất chỉ có một hai vấn đề, bây giờ tất cả vấn đề đều gặp phải.

Khủng hoảng chồng chất, không biết nên làm thế nào để giải quyết, nội ưu ngoại hoạn.

Cho nên mới nhất quyết gia nhập ngân sách quốc phòng, vì đây là một không gian phát triển rất tốt.

Tiếc là công bại thù thành, quân đội mềm cứng không ăn, bây giờ còn tự mình phát triển anh hùng, căn bản không thèm để ý đến công ty Vought.

Một khi mất đi không gian phát triển, mâu thuẫn nội bộ của công ty Vought sẽ không ngừng nảy sinh, phó tổng tài thật sự áp lực như núi, vì bây giờ ông ta phải chịu trách nhiệm, vì kế hoạch phát triển của ông ta đã thất bại, cũng không có năng lực đối phó với nội ưu ngoại hoạn này.

Mọi người đều nhìn chằm chằm vào phó tổng tài.

Lúc này dù tổng tài đến cũng vô dụng, tổng tài chủ yếu phụ trách phát triển và nghiên cứu Hợp Chất Số Năm, vận hành công ty là do phó tổng tài phụ trách.

Chúng ta có thể cho ra mắt anh hùng mới, tạo ra gia tộc anh hùng.

Phó tổng tài vẫn có ý tưởng, nhưng ông ta biết những thứ này chỉ là kế sách tạm thời, vì những thứ này rất dễ bị bắt chước.

Nếu có thể gia nhập ngân sách quốc phòng, đó mới thật sự là kê cao gối ngủ, tiếc là quân đội luôn cản trở, thật tức chết người.

Các cổ đông cảm thấy phương pháp này tuy không tốt lắm, nhưng cũng có thể tạm chấp nhận, vớt vát lại chút thể diện.

Tôi đề nghị, có thể ràng buộc mạnh mẽ Siêu Cấp Thất Nhân Đội với tôn giáo, như vậy chúng ta sẽ có một nền tảng cơ bản, đứng ở thế bất bại, đợi qua được khó khăn, cũng có thể tìm kiếm sự phát triển.

Có người đề xuất đi theo con đường tôn giáo.

Được.

Phó tổng tài cho rằng có thể, dù sao việc tôn giáo hóa trước đây đã bắt đầu.

Hoạt động tôn giáo luôn diễn ra, một số anh hùng có năng lực thần thánh được sắp xếp vào các hoạt động tôn giáo, ví dụ như anh hùng có đôi cánh trắng muốt có thể được tuyên truyền như một thiên thần.

Siêu anh hùng chính là những đứa con được trời chọn, là đấng cứu thế dẫn dắt mọi người đến thiên đường, cho nên mọi người không cần hoảng sợ, vì siêu anh hùng luôn ở bên cạnh các bạn.

Công ty Vought nhiều lần tổ chức hoạt động tôn giáo, thu hút lượng lớn tín đồ đến tham dự.

Còn mời siêu anh hùng làm lễ rửa tội cho tín đồ, đương nhiên đây là dịch vụ có thu phí, vé vào cửa giá trị không nhỏ.

Siêu Cấp Thất Nhân Đội cũng sẽ đến, vốn là chuyện không có gì sai sót, bây giờ cũng trở thành một vấn đề.

Vì kẻ báo thù đã đến, Trọng Lực Phục Cừu Giả, người đã thoát khỏi tai nạn hàng không, muốn giết sạch Siêu Cấp Thất Nhân Đội.

Cho nên hắn đã đến hiện trường hoạt động, Tổ Quốc Nhân và họ đều cho rằng đây chỉ là một hoạt động bình thường, chỉ cần giữ nụ cười thương mại, vẫy tay là được.

Quần chúng vô cùng nhiệt tình, nhìn những siêu anh hùng thần thánh thể hiện năng lực của mình, liền cảm thấy thiên đường đã không còn xa, trong tầm tay.

Thượng Đế đã phái người đến, cơ hội được cứu rỗi của mình chắc chắn sẽ đến trong tương lai không xa.

Không khí hiện trường náo nhiệt, không ai chú ý đến một kẻ báo thù đang bước những bước chân vững chãi đến gần.

Hiện trường hoạt động ở ngoại ô, dựng rất nhiều lều trại, còn có sân khấu lớn, mời ban nhạc, dù là người thường không theo đạo cũng có thể xem chương trình ở ngoài trời, nhưng muốn vào lều được siêu anh hùng làm lễ rửa tội thì phải trả tiền.

Trên sân khấu, đôi cánh trắng muốt giang rộng, giống như thiên thần hạ phàm.

Còn có anh hùng hát hay trình diễn những ca khúc kinh điển, thật sự giống như một buổi tế lễ tôn giáo thánh thiện.

Nhưng kẻ báo thù biết, dưới sự thánh thiện là sự thật bẩn thỉu, siêu anh hùng chẳng qua chỉ là một đám lừa đời dối người, hôm nay hắn sẽ giết chúng.

Trọng lực triển khai, trong nháy mắt trọng lực xung quanh lập tức tăng lên, quần chúng xung quanh bị trọng lực gấp ba lần đè xuống, từng người một ngã xuống đất, không thể động đậy.

Chỉ có siêu anh hùng có thể chất vượt trội, mới có thể chịu đựng được trọng lực như vậy.

Không cần đoán, chắc chắn là một kẻ muốn trở thành siêu phản diện.

Siêu anh hùng biết trong thời gian này, số lượng phản diện tăng vọt, rất nhiều phản diện đều muốn trở thành kẻ thù không đội trời chung của anh hùng.

Kẻ trước mắt này trông có vẻ là nhân vật chuyên đi gây rối cho anh hùng, trông không bình thường.

Siêu anh hùng, lũ giả dối gian trá các ngươi, chết đi.

Trọng Lực Phục Cừu Giả thông qua trang bị khống chế trọng lực, anh hùng bình thường không phải là đối thủ của hắn.

Anh hùng đang biểu diễn trên sân khấu còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy mỗi một tế bào trong cơ thể đều phải chịu đựng sự xé rách khổng lồ, trọng lực và nội lực tế bào đang kéo nhau.

Rõ ràng trọng lực thắng thế, nội lực tế bào căn bản không thể kháng cự, thế là dưới tác dụng của trọng lực, tế bào lần lượt tách rời, cuối cùng cả người biến thành một đống tổ chức tế bào, cũng tức là biến thành một đống máu thịt.

Cảnh tượng như vậy quá đáng sợ, người thường sợ hãi hét lên, thiên thần bị giết rồi.

Tổ Quốc Nhân và họ cũng nghe thấy tình hình, lần lượt từ trong lều đi ra, liền thấy Trọng Lực Phục Cừu Giả đang tàn sát anh hùng.

Kẻ thù gặp mặt, mắt đỏ hoe, kẻ báo thù vừa nhìn thấy Tổ Quốc Nhân, liền nghĩ đến cảnh tượng tuyệt vọng trong khoang máy bay, nam nữ già trẻ hoảng loạn la hét, cuối cùng vì va chạm mà thân thể bay loạn, hắn cả đời này cũng sẽ không quên, gia đình hắn cũng đã chết trong tai nạn hàng không, tất cả đều là vì Tổ Quốc Nhân.

Sẽ không bao giờ quên được cảnh tượng Tổ Quốc Nhân gầm thét với hành khách, đôi mắt đỏ ngầu như ác quỷ đó, còn đáng sợ hơn cả ma vương.

Tổ Quốc Nhân đỏ hoe mắt, vẻ mặt của hắn trong mắt người thường chính là ác quỷ.

Kẻ Báo Thù Trọng Lực khi nhìn thấy Tổ Quốc Nhân, cả người liền rơi vào điên cuồng, trọng lực gia tăng hết mức.

Tổ Quốc Nhân biết đối phương chắc chắn có thù với mình, không nghĩ nhiều nữa, liền dùng tia nhiệt thị tuyến.

Hắn hoàn toàn không quan tâm góc độ sử dụng tia nhiệt thị tuyến của mình có ảnh hưởng đến người vô tội hay không, đã có một đôi mắt có thể phóng ra tia nhiệt thì đương nhiên phải dùng.

Tia nhiệt được phóng ra ngay lập tức, nhiệt độ cao có thể dễ dàng làm tan chảy tấm thép dày vài mét trong nháy mắt.

Vút.

Tia nhiệt thị tuyến màu đỏ tươi bắn thẳng ra, thành thạo như một bản năng.

Kẻ Báo Thù Trọng Lực biết tỏng Tổ Quốc Nhân là loại người này, y giơ tay tạo thành một tấm khiên trọng lực, bẻ cong tia sáng.

Tia nhiệt thị tuyến bị bẻ cong một cách khó tin, rơi xuống đất vạch ra một vệt dài.

Đám người ngã trên mặt đất tỏ vẻ như gặp ma, những kẻ xui xẻo lập tức bị tia nhiệt cắt qua, vết thương không chảy máu vì đã bị nhiệt độ cao làm cháy khét.

Đây là lần đầu tiên Tổ Quốc Nhân gặp phải một sự tồn tại có thể bẻ cong tia sáng của mình, hắn còn chưa kịp phản ứng, Kẻ Báo Thù Trọng Lực đã ra tay.

Chương 3159

Phản trọng lực đẩy tới, cộng thêm cú đấm trọng lực, sắp sửa giáng lên người Tổ Quốc Nhân.

Tiếc là những người khác không biết tại sao Kẻ Báo Thù Trọng Lực lại tấn công Tổ Quốc Nhân, Tinh Quang và Chiến Tranh Nữ Vương ở bên cạnh lập tức ra tay chặn lại.

Tuy Chiến Tranh Nữ Vương không có kỹ năng phóng năng lượng, cũng không biết bay, nhưng thể chất của cô vô cùng mạnh mẽ, miễn nhiễm đao thương, đồng thời sức mạnh cũng rất lớn.

Còn Tinh Quang là một nữ anh hùng có thể hấp thụ ánh sáng môi trường và phóng ra, có thể nói ánh sáng càng mạnh thì chiến lực càng lớn.

Hai vị nữ anh hùng nhanh chóng ra tay chặn đứng đòn tấn công đầy căm hận của Kẻ Báo Thù Trọng Lực, Chiến Tranh Nữ Vương níu lấy chân y, còn Tinh Quang thì hấp thụ ánh sáng xung quanh để tấn công.

Tổ Quốc Nhân mặt đầy sợ hãi, kẻ địch bây giờ ngày càng mạnh, càng quỷ dị.

Kẻ địch trước đây nhiều nhất cũng chỉ dùng vũ khí hạng nhẹ, súng trường tự động phối hợp với tên lửa đã là rất lợi hại rồi, nhưng phản diện bây giờ lại dùng đủ loại hắc khoa kỹ khó tin, hắn hoàn toàn không hiểu nổi.

Càng lúc càng khó đối phó, thể diện của mình làm sao giữ được đây.

Tổ Quốc Nhân rơi vào rối rắm, hoàn toàn quên mất kẻ địch vẫn còn ở trước mặt.

Ai cản đường báo thù của mình, kẻ đó chính là kẻ thù.

A a.

Kẻ Báo Thù Trọng Lực lại lần nữa tăng cường trọng lực, bãi cỏ xung quanh bắt đầu lún xuống.

Chiến Tranh Nữ Vương và Tinh Quang cảm thấy mình rơi vào nguy hiểm, cảm giác như rơi vào vũng bùn, cơ thể bị một sức mạnh vô hình trói buộc.

Rõ ràng đây đã là thần tiên đánh nhau, người thường căn bản không thể chịu đựng nổi, lập tức bỏ chạy.

Ai chạy được đều chạy xa hết mức có thể.

Nắm đấm trọng lực.

Một cú đấm vào người Chiến Tranh Nữ Vương, cô bay ngược ra ngoài như một viên đạn pháo, đâm vào màn hình lớn trên sân khấu, tạo ra một cái lỗ thủng, tiếp tục bay ngược, mãi cho đến khi đâm vào những cây đại thụ xung quanh sân mới dừng lại, liên tiếp đâm gãy ba cây.

Chưa bao giờ bị tấn công nặng nề như vậy, Chiến Tranh Nữ Vương cũng cần chút thời gian để hồi phục.

Hỏa Xa Đầu cũng bắt đầu ra tay, ném tất cả mọi thứ xung quanh về phía kẻ địch, hắn không muốn lao vào vòng trọng lực.

Tiếc là Kẻ Báo Thù Trọng Lực không phải là kẻ yếu, y trực tiếp phản đòn lại những vật thể bay về phía mình: Trọng lực phản đòn.

Hỏa Xa Đầu không chú ý, liền bị vật thể đánh gãy chân.

Biển Sâu thấy tình hình này, lập tức rút lui.

Huyền Sắc cũng chọn cách đứng xem tình hình, vì hắn chỉ là một người được cường hóa tinh thông võ thuật, tuy có nhiều đạo cụ nhỏ, nhưng đối mặt với cảnh tượng này cũng chẳng có ích gì.

Ầm.

Ngay lúc Tinh Quang định thử hấp thụ ánh sáng lần nữa để tăng chiến lực, Tổ Quốc Nhân lại rút lui, bay vút lên trời rồi biến mất.

Kẻ Báo Thù thấy kẻ thù đã chạy, lập tức bay lên đuổi theo.

Tốc độ của Tổ Quốc Nhân rất nhanh, Kẻ Báo Thù đuổi mất dấu, chỉ có thể tìm cơ hội lần sau.

Trận chiến này, thần thoại về Siêu Cấp Thất Nhân Đội đã bị phá vỡ, siêu anh hùng chảy máu trước mặt công chúng, thần tính cũng bị đánh tan.

Đương nhiên công ty Vought sẽ không nói Tổ Quốc Nhân bỏ chạy, họ nói: Tổ Quốc Nhân để tránh gây ra thiệt hại lớn hơn, đã dụ kẻ địch đến nơi không người.

Tổ Quốc Nhân là vì bảo vệ mọi người, rút lui chiến lược.

Mọi người có thể chấp nhận, nhưng Tổ Quốc Nhân không lừa được chính mình, hắn biết rất rõ mình đã thực sự sợ hãi.

Lần đầu tiên hắn gặp loại kẻ địch này, đối phương thực sự muốn giết mình, những vũ khí quỷ dị đó cũng thực sự có sức sát thương rất mạnh.

Đó là nỗi sợ hãi xuất phát từ bản năng, lần đầu gặp phải, hoàn toàn không biết nên làm thế nào.

Cảm giác nguy cơ đó phản ánh chân thực trong từng tế bào.

Video lan truyền chóng mặt, công ty Vought cố gắng che đậy, nhưng căn bản không thể che đậy được, vì Siêu Anh App không nghe lệnh của họ, cứ truyền bá như thường.

Siêu Cấp Thất Nhân Đội bị một phản diện đánh bại.

Cuối cùng Tổ Quốc Nhân phải dụ kẻ địch đi.

Sao tôi thấy vẻ mặt Tổ Quốc Nhân là sợ hãi vậy.

Tôi thấy hắn không phải dụ địch, mà là bỏ chạy.

Tiếc là điều này không có bằng chứng, nói như vậy, người tin tự nhiên sẽ tin, người không tin sẽ không tin.

Bất kể là dụ địch hay bỏ chạy, lần này Siêu Cấp Thất Nhân Đội bị một phản diện đơn đấu, thực sự rất mất mặt.

Công ty Vought cũng không phải dạng vừa, lập tức bắt đầu kiểm soát dư luận: Kỹ thuật của tên phản diện đó đều đến từ Siêu Anh App, đây chính là phản diện do app tạo ra.

Sự tồn tại của Siêu Anh App đã uy hiếp nghiêm trọng đến tất cả mọi người, hôm nay chúng có thể tấn công Siêu Cấp Thất Nhân Đội, ngày mai chúng có thể tấn công tòa nhà Quốc hội, có thể xông vào Lầu Năm Góc, quốc gia này đã không còn một tấc đất nào an toàn.

Đúng vậy, bây giờ ngày càng nhiều phản diện sử dụng kỹ thuật từ Siêu Anh App, app đã trở thành yếu tố bất ổn lớn nhất của quốc gia này, phải loại bỏ nó.

Tiếc là không thể loại bỏ được, vì Siêu Anh App hoàn toàn dựa vào tín hiệu vệ tinh của riêng mình, điện lực cũng hoàn toàn tự cung tự cấp, không cần nhìn sắc mặt của bất kỳ ai.

Mọi người đều dùng Siêu Anh App, quốc gia này mới không loạn.

Điều này cũng giống như súng, mỗi người trong quốc gia này có 1,2 khẩu súng, nên quốc gia mới hòa bình như vậy.

Nhưng bây giờ cứ hai mươi người mới có một app, nên mới nguy hiểm như vậy, tiếp theo mỗi người đều nên tải app, chế tạo vũ khí tự vệ cho riêng mình.

Chỉ có thể nói là tin tốt cho các cửa hàng bán đồ điện gia dụng.

Đương nhiên đã có người bắt đầu bán vũ khí tự chế, dù sao không phải ai cũng có khả năng thủ công, nên mua đồ có sẵn cũng là một lựa chọn không tồi.

Thế là xuất hiện những người nhận gia công, nhận đơn trên mạng.

Họ sớm đã chuẩn bị một lượng lớn linh kiện, sau đó sản xuất vũ khí theo yêu cầu của khách hàng, kiếm một khoản phí gia công.

Siêu Anh App thực sự đã nâng cao vũ lực của mọi người, nhưng mọi người cũng biết rất rõ đi trên đường cũng có thể bị súng bắn chết, app thực sự chẳng là gì.

Rất nhiều địa chủ sẵn lòng tải app, chế tạo vũ khí.

Tại sao độ phủ súng ở quốc gia này đã đạt đến mức 1,2 khẩu trên người.

Chính là vì có rất nhiều người cần dùng súng để bảo vệ đất đai của mình, những đại địa chủ này đều là những người ủng hộ súng.

Điều này cũng giống như kỵ sĩ quý tộc thời xưa cần tự chuẩn bị áo giáp và vũ khí, chỉ có vũ lực mới có thể bảo vệ tài sản của mình.

Ít nhất họ nghĩ như vậy, và thực sự có thể phòng được một vài tên trộm vặt, nhưng nếu gặp phải máy bay đại pháo thì cũng vô dụng.

Nhưng đối với chủ trang trại, phòng trộm vặt là đủ rồi, dù sao đất rộng người thưa, rất nhiều người sống ở những nơi không có ai xung quanh, báo cảnh sát cũng cần mấy chục phút, hoa cúc cũng đã nguội lạnh, chỉ có thể tự vệ bằng vũ khí.

Các chủ trang trại có nhu cầu, app còn hữu dụng hơn súng, họ có thể biến rác của mình thành máy bay chiến đấu.

Mạng xã hội sôi sùng sục, một mặt là chấn động vì siêu phản diện đơn đấu Siêu Cấp Thất Nhân Đội, một mặt là tranh cãi xung quanh app.

Thật là náo nhiệt phi thường, mọi người đều đang thảo luận, nhưng dù thích hay không thích, lịch sử vẫn đang tàn nhẫn tiến về phía trước.

Siêu phản diện ngày càng mạnh cũng là sự thật không thể chối cãi, nhiều người bắt đầu sản xuất vũ khí cũng là sự thật, mọi người không thể từ chối, chỉ có thể thích ứng, thậm chí tham gia vào đó.

Siêu Cấp Thất Nhân Đội lấy đông hiếp yếu mà vẫn không thắng được kẻ địch này, tuy công ty Vought nói Tổ Quốc Nhân rời đi là vì sự an toàn của mọi người, dụ kẻ địch đi, bay đến nơi an toàn để chiến đấu, nhưng tiếc là vẫn không đánh bại được kẻ địch.

Bất kể động cơ rời đi của Tổ Quốc Nhân là gì, nhưng cuối cùng hắn không đánh bại được kẻ địch, kẻ địch vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, đây chính là thất bại của Siêu Cấp Thất Nhân Đội.

Kẻ địch đó rất mạnh.

Thánh Đấu Sĩ cũng đang nghiên cứu video, nhận ra Kẻ Báo Thù Trọng Lực có thể tùy ý điều khiển trọng lực, chiến lực rất mạnh.

Khả năng sử dụng trọng lực của y đã vượt qua giới hạn của áo giáp cơ khí.

Đỗ Lan nói: Cho nên các ngươi gặp phải y cũng phải cẩn thận.

Vốn dĩ dùng linh kiện rẻ tiền chế tạo chiến giáp đã rất kỳ lạ, chẳng lẽ tiêu chuẩn của chiến giáp còn không giống nhau sao.

Chẳng lẽ người sử dụng còn có thể ảnh hưởng đến chiến lực của chiến giáp.

Bối Tư không khỏi hỏi người sáng lập app.

Đúng vậy, sẽ có ảnh hưởng.

Đỗ Lan rất chắc chắn nói, nhưng không giải thích nguyên lý là gì.

Chương 3160

Không ngờ lại có chuyện như vậy, sau này chúng ta gặp phải cũng phải cẩn thận.

Kẻ địch sau này thực lực sẽ ngày càng mạnh.

Bối Tư nói.

Hải Liên không khỏi nói: Dù như vậy, anh vẫn muốn tiếp tục truyền dạy cho mọi người chế tạo vũ khí trên app sao.

Cô hỏi Đỗ Lan.

Đỗ Lan trong lòng nghĩ đương nhiên rồi, nói: Đôi khi tư tưởng tiên tiến thiếu sức mạnh thì không thể thực hiện được.

Ví dụ như trong lịch sử Nhật Bản, cuộc lật đổ Mạc phủ, nếu họ không mua sắm súng hỏa mai tiên tiến để chống lại đao kiếm của Mạc phủ, thì rất khó hoàn thành việc lật đổ Mạc phủ, càng không thể hoàn thành phế phiên lập huyện.

Nếu thế giới này không có bất công, mọi người có nghĩ đến việc dùng vũ khí để chiến đấu không.

Nếu phân phối công bằng, giai cấp lưu động, mọi người sẽ không nghĩ đến việc mua hàng giá 0 đồng.

Ý của anh là kỳ thị chủng tộc, mua hàng 0 đồng, bất công thực chất là mâu thuẫn giai cấp sao.

Mạch Nhĩ Phu mặc đồ đen nói, rõ ràng anh là người tiến bộ nhanh nhất trong số các anh hùng, không phải nói về chiến lực, mà là cảnh giới tư tưởng, rõ ràng đã đọc rất nhiều sách giới thiệu về thuật đồ long.

Có thể nói như vậy.

Đỗ Lan nói.

Cho nên anh chế tạo vũ khí là để cho những người cần có thể sử dụng.

Điều này gần giống với lời của hiệp hội súng đạn, họ đều cho rằng sở hữu súng mới có thể bảo vệ mọi người.

Bối Tư nói: Nhưng tôi cho rằng súng đạn chỉ làm hại người vô tội, vì kẻ mạnh vung đao với kẻ yếu, kẻ yếu vung đao với kẻ yếu hơn, vũ khí chỉ khiến mọi người mất đi lòng tin.

Cho nên tôi không cho rằng vũ khí là lựa chọn tốt.

Tôi cũng cho rằng người thực sự cần vũ khí chỉ là số ít, đại đa số người căn bản không cần vũ khí, vũ khí ngược lại còn gây ra rất nhiều thương vong.

Hải Liên nói.

Đỗ Lan nói: Không có app, mỗi người cũng có 1,2 khẩu súng, mỗi năm người chết vì súng cũng rất nhiều, có app, ít nhất khi đối mặt với súng, họ có thể dùng tia laser để phản kích.

Mọi người cũng biết họ nói gì, Đỗ Lan cũng sẽ không nghe.

Giống như việc súng đạn tràn lan là vì có rất nhiều địa chủ sống ở nơi hẻo lánh, cảnh sát không thể đến kịp, đồng thời cũng không có hàng xóm giúp đỡ, chỉ có thể tự mua súng bảo vệ mình.

App tuy gây ra rất nhiều hành vi phạm tội, nhưng đồng thời cũng bảo vệ không ít người, đều có hai mặt.

Đương nhiên những người vô tội bị liên lụy, tốt nhất cũng nên chế tạo hệ thống vũ khí của riêng mình, sau đó luôn luôn chuẩn bị sẵn sàng.

Quốc gia này chính là một khu rừng đen tối, mỗi công dân đều là thợ săn mang súng, mọi người đều phải nín thở, cẩn thận, tránh bị thợ săn khác phát hiện.

Vì một khi bị phát hiện, sẽ bị tấn công.

Đợi đến khi ai cũng có vũ khí trang bị, lúc đó mọi người chính là luật rừng đen tối.

Luật rừng đen tối dù không tốt, nhưng cũng là một quy tắc có thể vận hành, cũng là một trật tự, mọi người quen là được.

Không phải nói hòa bình mới là trật tự, chiến tranh cũng là trật tự, rừng đen tối càng là trật tự, đều là trật tự, có người cảm thấy hòa bình tốt, có người có thể cảm thấy chiến tranh tốt, đương nhiên cũng có người cảm thấy rừng đen tối tốt.

Rốt cuộc cái nào tốt.

Nằm ở chỗ người tin vào trật tự đó có thể phân phối tài nguyên hiệu quả, phát triển thực lực của mình hiệu quả, sau đó tiêu diệt các trật tự khác, để mọi người đều chấp nhận trật tự của mình hay không.

Cho nên trật tự nào có thể hiệu quả hơn, cuối cùng trật tự đó sẽ thắng.

Giống như chế độ quận huyện và chế độ phân phong, nước Sở ban đầu thực hiện chế độ quận huyện, Đại Việt thống nhất muốn đẩy mạnh chế độ quận huyện, nhưng chế độ phân phong chưa bao giờ biến mất, luôn có người hy vọng phong bang kiến quốc.

Người ủng hộ chế độ quận huyện sơ suất một chút là sẽ bị đánh bại, cho nên họ chỉ có thể nỗ lực nâng cao hiệu suất, không ngừng hoàn thiện chế độ quận huyện.

Điều này giống như một trò chơi, sau khi trò chơi phát hành, nhà sản xuất sẽ vá lỗi, phiên bản trò chơi cũng sẽ được cập nhật.

Ví dụ như ban đầu trò chơi phát hành là phiên bản 1,0, sau khi vá lỗi là phiên bản 1,1, 1,2.

Vậy thì ban đầu loài người là thị tộc, bộ lạc là phiên bản 1,0, sau đó là tôn giáo đa thần 1,1, chế độ phân phong là 1,2, chế độ quận huyện là 1,3.

Người chơi game đều biết, vá lỗi thực ra không phải phiên bản càng cao càng tốt, đôi khi không vá lỗi, game vẫn có thể chạy, vừa vá lỗi game liền sập, lúc này sẽ tìm cách quay lại phiên bản cũ.

Xã hội chính là một trò chơi, hòa bình là phiên bản 1,3, chiến tranh là 1,2, rừng đen tối là 1,1.

Nếu phiên bản 1,3 xuất hiện lỗi, khiến xã hội không thể vận hành, vậy thì quay lại 1,2, 1,1 là hoàn toàn có thể.

Về phần vũ khí của Đỗ Lan có phải là lỗi hay không, đương nhiên không phải, nhiều nhất chỉ là thứ làm lỗi xuất hiện nhanh hơn.

Giống như có những người chơi biết rõ game có lỗi, còn cố ý đi lạm dụng lỗi.

Đỗ Lan thuộc loại người chơi biết lỗi, nên lạm dụng lỗi, đương nhiên hành vi lạm dụng lỗi bản thân nó cũng có thể khiến game sập.

Đôi khi tuy có lỗi, nhưng game vẫn có thể chạy, nhưng lạm dụng lỗi có thể dẫn đến sập.

Đỗ Lan tỏ vẻ đã là lỗi thì không thể bỏ qua, hắn lạm dụng một chút, để mọi người biết ở đây có lỗi, xã hội nên nỗ lực hoàn thiện, nâng cấp phiên bản mới.

Nếu không thể đưa ra phiên bản mới tốt hơn, vậy xã hội thụt lùi cũng là hiện tượng bình thường.

Cho nên muốn không thụt lùi, thì phải không ngừng cập nhật, hơn nữa còn phải là phiên bản nhanh hơn, tốt hơn.

Cho nên mới gọi là nơm nớp lo sợ, như đi trên băng mỏng.

Một khi phiên bản không thể vận hành, sẽ thụt lùi, bất kỳ quốc gia nào cũng như vậy.

Cho nên đừng nghĩ rằng vào thời hòa bình là vạn sự đại cát, vì hòa bình cũng có lỗi, cũng có lúc không thể vận hành.

Đương nhiên không thể vận hành cũng không sao, vì phiên bản lạc hậu cũng là phiên bản, cũng sẽ tiếp tục vận hành.

Giống như rất nhiều đề tài tận thế, khoa học kỹ thuật mất tác dụng, lượng lớn đất đai không thể canh tác, xã hội thụt lùi về phiên bản bộ lạc nguyên thủy, nhưng vẫn đang vận hành.

Đỗ Lan bây giờ đang lạm dụng lỗi, khiến phiên bản game đang vận hành xuất hiện nguy cơ.

Nếu có thể xử lý tốt, phiên bản cập nhật, xử lý không tốt, phiên bản thụt lùi.

Kẻ Báo Thù Trọng Lực khiến mọi người đều biết app không phải lừa đảo, mà thực sự có thể cung cấp sức mạnh.

Cho nên nhiều người bắt đầu sản xuất vũ khí, khiến thiết bị gia dụng đều tăng giá.

Nhưng cũng có người đưa ra nghi vấn, tại sao mình chế tạo trang bị giống hệt, mà chiến lực vũ khí lại không giống nhau.

Tin nhắn riêng trên nền tảng của Đỗ Lan có rất nhiều người đặt câu hỏi, hắn cảm thấy cần phải ra một video giải thích, đây không chỉ là khoa học, mà còn là huyền học, có liên quan đến ý chí.

Trong App có kỹ thuật của nhẫn đèn, trong Green Lantern nhẫn đèn chính là cảm xúc càng dâng cao, chiến lực càng mạnh.

Chào mọi người, tôi là Đỗ Thủ Công, gần đây rất nhiều khán giả đã gửi tin nhắn riêng hỏi tôi, tại sao trang bị giống nhau mà uy lực lại không giống nhau, hôm nay tôi sẽ trả lời thống nhất.

Tất cả vũ khí được chế tạo thủ công, uy lực của chúng có liên quan đến ý chí của người sử dụng, ý chí càng kiên định thì chiến lực càng mạnh, điều này rất dễ hiểu.

Mọi người tỏ vẻ hiểu mới lạ, đây là huyền học gì vậy.

Ban đầu tưởng app là khoa học, kết quả lại là huyền học, mọi người đều ngớ người.

Cùng một trang bị, người khác nhau sử dụng kết quả không giống nhau, có liên quan đến ý chí của người sử dụng.

Đây là huyền học gì.

Như vậy, mọi thứ mới hợp lý, dù sao dùng linh kiện gia dụng chế tạo vũ khí uy lực cao bản thân nó đã không khoa học.

Bây giờ mọi thứ đều có thể giải thích được, đây cũng là ý chỉ của Thượng Đế.

Đã là huyền học, vậy thì rất dễ dàng có thể liên quan đến Thượng Đế.

Siêu anh hùng không phải là con của trời sao.

Không phải nói Thánh Đấu Sĩ chỉ là khoa học, không liên quan gì đến Thượng Đế sao.

Bây giờ Thánh Đấu Sĩ cũng có huyền học, khẳng định cũng là ý chỉ của Thượng Đế, bây giờ những người ủng hộ siêu anh hùng nói sao đây.

Mọi người rơi vào im lặng, vì ý chí càng mạnh vũ khí uy lực càng mạnh, dường như càng phù hợp với sự hiểu biết của mọi người về

Thượng Đế.

Thượng Đế rốt cuộc trông như thế nào.

Chương 3161

Có người yêu cầu Thượng Đế phải chính trực trừ tà, cũng có người yêu cầu Thượng Đế không có thiên vị, đối xử với mọi người như nhau.

Rốt cuộc nên có thiên vị hay không có thiên vị.

Là một khái niệm tôn giáo, Thượng Đế chắc chắn phải có thiên vị, là một khái niệm triết học, Thượng Đế không thể có thiên vị.

Sự khác biệt giữa Cựu Ước và Tân Ước cũng chính là ở đây, trong Cựu Ước Thượng Đế là một tồn tại thù dai, đồng thời cũng thừa nhận sự tồn tại của các vị thần khác, nhưng chỉ có thể nhận Jehovah là một vị thần thật sự, không thể tín ngưỡng các vị thần khác.

Đến Tân Ước thì không nhận các vị thần khác nữa, chỉ có Thượng Đế duy nhất, và hình tượng của Thượng Đế cũng ngày càng bao dung hơn.

Nguyên nhân là sau khi Chúa Giêsu chết, Thánh Phaolô chấp nhận các tín đồ từ các dân tộc khác nhau, bắt đầu cải cách tôn giáo, đúng lúc đó lãnh thổ của La Mã cổ đại cũng đã lớn, cần một loại văn hóa để đoàn kết tất cả mọi người, có thể nói là ăn khớp với nhau.

Thời kỳ này Thượng Đế phải đối xử với mọi người như nhau, mới có thể khiến mọi người chấp nhận.

Nếu Thượng Đế chỉ bảo vệ một dân tộc, coi các dân tộc khác là kẻ thù, thì không thể phát triển được.

Nhưng cả hai hình tượng của Thượng Đế đều được lưu lại, rất mâu thuẫn.

Đối mặt với huyền học của Thánh Đấu Sĩ, mọi người cũng có đủ loại suy đoán.

Đối với những người ủng hộ Siêu Cấp Thất Nhân Đội mà nói, điều này đơn giản là báng bổ, họ tuyệt đối không thừa nhận Thượng Đế sẽ thiên vị Thánh Đấu Sĩ, tuyệt đối không chấp nhận.

Công ty Vought sau khi thấy vậy cũng im lặng, ban đầu tưởng rằng họ đã nắm giữ hắc khoa kỹ, bây giờ xem ra hắc khoa kỹ của app cũng không ít.

Bây giờ áp lực của họ rất lớn: Làm sao bây giờ.

Tuy trước đó gia tộc anh hùng đã vãn hồi được một chút danh tiếng, nhưng việc siêu anh hùng sử dụng lao động trẻ em cũng không phải là chuyện tốt.

Lao động trẻ em gì.

Chúng ta chỉ để các siêu anh hùng vị thành niên làm việc tám giờ, hoàn toàn phù hợp với luật pháp của hầu hết các bang, căn bản không có chuyện lao động trẻ em, chúng ta là hợp pháp.

Phó tổng tài nói một cách chính nghĩa: Vấn đề bây giờ là siêu phản diện, sức mạnh của chúng đã vượt qua chiến lực của Siêu Cấp Thất Nhân Đội, làm sao bây giờ.

Tôi nghĩ vẫn nên bồi dưỡng những anh hùng mới mạnh hơn.

Phương pháp đơn giản thô bạo chính là tăng thêm anh hùng mới, dùng thực lực của anh hùng mới để đánh bại kẻ địch.

Bây giờ họ đã cảm nhận được sự hạn chế của siêu năng lực do gen mang lại, siêu năng lực đã xác định thì giới hạn cũng đã xác định, thực sự rất khó để nâng cao thêm.

Đồ Phu nghe lén, trong lòng nghĩ công ty Vought cuối cùng cũng gặp phải khủng hoảng, lần này một phản diện đơn đấu Thất Nhân

Đội gây ra tổn thất rất lớn, chủ yếu là đả kích vào lòng tin của mọi người đối với Siêu Cấp Thất Nhân Đội.

Công ty Vought đang điên cuồng quan hệ công chúng, hy vọng vãn hồi lòng tin của mọi người đối với Thất Nhân Đội.

Nhưng vấn đề là nội bộ Thất Nhân Đội cũng không có lòng tin, đều cảm thấy áp lực rất lớn, làm sao cho người khác lòng tin.

Đặc biệt là Tổ Quốc Nhân, hắn ra mắt nhiều năm như vậy, lần đầu tiên gặp phải kẻ địch khiến mình cảm thấy sợ hãi.

Sát ý thấu xương đó đến bây giờ vẫn còn khiến hắn sợ hãi, đối phương thực sự muốn giết hắn.

Hắn cũng không thể hiểu mình và đối phương có thù oán gì, theo lý mà nói mỗi lần hắn đều giết người diệt khẩu, dọn dẹp sạch sẽ, không nên có kẻ thù mới đúng.

Phó tổng tài cũng áp lực như núi, cũng chỉ có thể trước tiên tuyển chọn những siêu anh hùng mạnh mẽ hơn.

Tổ Quốc Nhân không thích anh hùng mạnh, vì điều này sẽ lung lay địa vị của hắn, anh hùng có thể gia nhập Siêu Cấp Thất Nhân Đội phải là người không mạnh bằng hắn, không đẹp trai bằng hắn.

Như vậy mới không chia sẻ lưu lượng của hắn.

Tiếc là phó tổng tài sẽ nể mặt Tổ Quốc Nhân, nhưng tổng tài thì không.

Là tổng tài của công ty Vought, không thể không ra mặt nữa, ông trở lại trụ sở công ty, đồng thời cũng mang theo một nữ anh hùng có chiến lực không yếu, Bạo Phong Nữ.

Cô không chỉ xinh đẹp, mà còn rất có phong cách của phụ nữ thời đại mới, có thể nói là thẳng thắn không kiêng dè, dám đi đầu, rất vui vẻ thể hiện bản thân, và vui vẻ chia sẻ suy nghĩ với mọi người, thích livestream.

Nữ anh hùng như vậy rất dễ được mọi người hoan nghênh, dù sao cũng xinh đẹp, tính cách lại thẳng thắn, đơn giản là nữ chính hoàn hảo trong lòng mọi người.

Tuy trong Siêu Cấp Thất Nhân Đội đã có hai nữ anh hùng, nhưng Nữ Vương Maeve thuộc loại cao lãnh, ngoài lúc hành động, rất ít khi thể hiện mặt khác của mình.

Tinh Quang thì là cô gái thị trấn nhỏ, hình tượng quạ biến phượng hoàng, để thu hút thanh thiếu niên.

Bạo Phong Nữ thì dường như không có tâm cơ, có thể nói hết nội tâm của mình cho mọi người, có thể khiến người ta tin tưởng, vì cô không có bí mật.

Thêm một anh hùng mới, thì phải bớt đi một anh hùng, bớt đi ai đây.

Chắc chắn là Hỏa Xa Đầu, vì trạng thái của Hỏa Xa Đầu không tốt lắm, nếu không sử dụng hợp chất V, thực lực không thể phát huy, sử dụng thì lại gây gánh nặng cho tim.

Cho nên tình hình rất không ổn.

Vì vậy tổng tài chuẩn bị để Hỏa Xa Đầu trước tiên đi thành phố khác.

Nhưng Hỏa Xa Đầu không đồng ý, tại sao lại loại bỏ hắn.

Hắn cảm thấy Người Tàng Hình tiêu cực lười biếng, còn có Biển Sâu chỉ có thể phát huy uy lực trong nước đều có thể rời đi, tại sao lại là hắn.

Hỏa Xa Đầu thực ra rất nỗ lực, hắn xuất thân từ một khu dân cư da đen nghèo khó, khó khăn lắm mới trở thành một trong Thất Nhân Đội, vì bảo vệ địa vị không tiếc làm hại thân thể mình, hơn nữa bình thường khi không có ai, cũng sẽ luyện tập kéo đầu xe lửa.

Danh hiệu anh hùng của hắn chính là vì hắn từ nhỏ đã kéo đầu xe lửa ở ga xe lửa không xa khu dân cư mà có, các anh hùng khác đều không luyện tập, nhưng Hỏa Xa Đầu là hễ có thời gian là luyện tập.

Hơn nữa hắn cũng thực sự yêu bạn gái Móng Vuốt Nữ của mình, đương nhiên hắn yêu nhất vẫn là danh lợi, danh dự đổi lấy bằng sự hy sinh và mồ hôi của mình.

Hắn thực sự rất nỗ lực, nhưng trong mắt anh em Hỏa Xa Đầu đã quên gốc.

Khu dân cư của họ thuộc quyền quản lý của một siêu anh hùng da trắng, anh hùng này là một kẻ kỳ thị chủng tộc, luôn bắt nạt người thường, người da đen trong khu dân cư là tức giận mà không dám nói.

Anh trai của Hỏa Xa Đầu không chỉ một lần đề nghị với Hỏa Xa Đầu, nhưng Hỏa Xa Đầu bận củng cố địa vị của mình, căn bản không có thời gian quan tâm, luôn nói ba hai câu cho qua chuyện.

Mọi người đều biết không thể trông cậy vào Hỏa Xa Đầu, đối phương chỉ quan tâm đến địa vị của mình, căn bản không biết báo đáp khu dân cư đã nuôi dưỡng hắn, không quan tâm đến hàng xóm láng giềng, nuôi hắn còn không bằng nuôi một miếng xá xíu.

Hỏa Xa Đầu biết anh hùng mới gia nhập thì sẽ có người phải rời đi, không ngờ lại là mình.

Tại sao lại là tôi.

Chúng tôi có số liệu, gần đây khi anh thực hiện nhiệm vụ, tỷ lệ thất bại đang tăng lên, và tốc độ cũng đang giảm, trước đây anh đến hiện trường cơ bản trong vòng một phút, nhưng trong hai mươi lần hành động gần đây, tốc độ của anh đã ngoài hai phút, và khi kiểm tra sức khỏe cũng xác định áp lực tim của anh rất lớn, siêu năng lực của anh đang suy thoái, cho nên chúng tôi cho rằng cường độ của Siêu Cấp Thất Nhân Đội không phù hợp với anh.

Tổng tài nói thẳng, ông là một tồn tại mà ngay cả Tổ Quốc Nhân cũng phải kính nể ba phần, Hỏa Xa Đầu thấy đối phương có lý có cứ, cũng chỉ có thể chấp nhận thực tế bị lưu đày.

Hắn thực sự không cam tâm.

Nhưng lúc này còn có một tin xấu, anh trai của Hỏa Xa Đầu bị siêu anh hùng đánh bị thương, vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Đây là điều Hỏa Xa Đầu không ngờ tới, dù sao đó cũng là anh trai của mình, mặt mũi của mình vẫn còn đó, sao anh trai lại bị đánh bị thương.

Kẻ kỳ thị chủng tộc không nể mặt Hỏa Xa Đầu, dù hắn là Siêu Cấp Thất Nhân Đội thì sao.

Chỉ cần da đen, thì là kẻ thù, đơn giản rõ ràng.

Cuộc đời Hỏa Xa Đầu rơi vào đáy vực, đầu tiên hắn bị loại khỏi Siêu Cấp Thất Nhân Đội, thứ hai anh trai hắn bị anh hùng khác đánh bị thương.

Hắn thực ra sớm đã biết bộ mặt thật của siêu anh hùng, chỉ là một đám doanh nhân, miệng thì toàn chủ nghĩa, lòng thì toàn kinh doanh.

Hắn sớm đã nên đề phòng, nhưng hắn vì bản thân, chưa từng có bất kỳ cống hiến nào cho gia đình và khu dân cư.

Lần đầu tiên hắn bắt đầu tự kiểm điểm.

Tiếc là tự kiểm điểm cũng vô dụng, anh trai đã vào phòng chăm sóc đặc biệt, sống chết chưa rõ, mình cũng đã rời khỏi Siêu Cấp Thất

Nhân Đội, tương lai cũng không biết ở đâu.

Hắn biết anh trai nói siêu anh hùng có vấn đề kỳ thị chủng tộc là thật, nhưng hắn không ngờ anh trai sẽ bị thương.

Siêu anh hùng thực sự chỉ có hình tượng đẹp, trong thực tế họ chỉ là những người thường có siêu năng lực, không có ràng buộc đạo đức cao, chính là làm càn, vô pháp vô thiên, người thường có khuyết điểm gì họ đều có, hơn nữa còn quá đáng hơn.

Cộng thêm thiết lập là con của trời, họ làm việc căn bản không có cảm giác tội lỗi, vì làm gì cũng là thiên mệnh.

Gặp phải của Hỏa Xa Đầu không đáng để đồng tình, chỉ cảm thấy đáng đời.

Chương 3162

Cùng lúc đó, Hắc Bào Củ Sát Đội cuối cùng cũng đã lắp đặt thiết bị cảm ứng tâm linh dưới sự giúp đỡ của Đỗ Lan, không cần phải cầu cứu người có siêu năng lực đọc tâm như trong nguyên tác, kết quả vừa quay đầu đã bị bán đứng.

Mọi người có thể giao tiếp bằng tâm linh thì đơn giản hơn, cô gái kia đã bị sự chăm sóc tận tình của Pháp Lan Kỳ trong những ngày qua làm cảm động, cuối cùng cũng đồng ý hợp tác.

Hóa ra cô và gia đình vốn sống trên một hòn đảo, đột nhiên một ngày một nhóm khủng bố đã giết hết người lớn trong làng, tập trung trẻ em lại để làm thí nghiệm.

Hợp chất V, có thể khiến người không có siêu năng lực có được siêu năng lực.

Mọi người từ cảm ứng tâm linh thấy cô gái trước đây không có siêu năng lực, nhưng trong thời gian thí nghiệm, đã được tiêm rất nhiều hợp chất V, liền có siêu năng lực.

Đương nhiên không phải ai được tiêm cũng có siêu năng lực, rất nhiều vật thí nghiệm đã chết.

Cô gái thuộc một trong số ít người sống sót, cuối cùng được vận chuyển đến đây.

Đây là manh mối quan trọng, chúng ta dường như sắp tiếp cận được sự thật.

Mọi người đều rất kích động.

Đồ Phu cũng rất vui, quyết định đi tìm cựu giám đốc cục điều tra, để tìm thêm manh mối và tài nguyên.

Cựu giám đốc cục điều tra nói cho họ địa chỉ một bệnh viện, bảo họ đến đó điều tra.

Thực ra cựu giám đốc không muốn Đồ Phu mạo hiểm, vì siêu anh hùng bây giờ thực sự đã hình thành thế lực, bây giờ đối đầu với siêu anh hùng không phải là điều khôn ngoan.

Trong tám năm qua, Tổ Quốc Nhân, Siêu Cấp Thất Nhân Đội, công ty Vought đều ngày càng mạnh.

Nhưng nể mặt Đồ Phu, cựu giám đốc vẫn cho không ít manh mối.

Thực ra trong tay cựu giám đốc có không ít manh mối, vì ông đã điều tra siêu anh hùng mấy chục năm rồi.

Trước đây anh hùng còn chưa nhiều như vậy, công ty Vought đã thử nghiệm tung ra anh hùng, cựu giám đốc năm đó còn là quân nhân, đã tiếp xúc với Siêu Cấp Thất Nhân Đội thế hệ đầu tiên, đó là một đám khốn nạn, coi chiến trường như sân chơi, cuối cùng làm lộ vị trí, bị kẻ địch tấn công, tổn thất nghiêm trọng.

Từ đó, cựu giám đốc bắt đầu điều tra.

Tiếc là vô dụng, vì mọi người cần đấng cứu thế, kết quả địa vị của công ty Vought ngày càng vững chắc, anh hùng cũng ngày càng nhiều.

Điều tra bệnh viện, Đồ Phu vẫn dựa vào thân thể của Người Tàng Hình, lén lút lẻn vào, ở đây có rất nhiều trẻ em, và mỗi đứa đều có tuyệt kỹ.

Các vị, tôi nghĩ tôi đã tìm thấy cơ sở sản xuất siêu anh hùng.

Lúc này Hắc Bào Củ Sát Đội cuối cùng cũng biết cái gọi là người được chọn của trời căn bản là giả, siêu anh hùng đều được sản xuất ra nhờ hợp chất V.

Ở đây có rất nhiều em bé có siêu năng lực, một số còn nhỏ tuổi đã có thể phóng ra tia nhiệt thị tuyến.

Nếu buộc những đứa trẻ này vào người thì chính là áo giáp siêu năng lực và vũ khí siêu năng lực, tia nhiệt thị tuyến của em bé uy lực phi thường, cũng có thể giết người.

Đây chính là vật thí nghiệm của hợp chất V.

Có thể thấy các em bé đều đang được tiêm hợp chất V, và bệnh viện này được canh gác nghiêm ngặt.

Chuẩn bị lấy mẫu.

Đồ Phu lẻn vào, Hắc Bào Củ Sát Đội ở bên ngoài yểm trợ.

Nhưng ngay lúc Đồ Phu lấy mẫu, ảnh nhiệt đã phát hiện ra hắn, bệnh viện này là trung tâm của công ty Vought, được lắp đặt đủ loại thiết bị dò tìm tiên tiến.

Ngay cả lính bảo vệ cũng được trang bị ảnh nhiệt, Đồ Phu đao thương bất nhập, nhưng mẫu vật của hắn thì không, tuy đã chạy thoát ra ngoài, nhưng mẫu vật trên người đã bị bắn vỡ.

Có thể nói là đi toi công, nhưng họ cuối cùng cũng biết siêu anh hùng căn bản không phải là con của trời.

Hóa ra công ty Vought mới là nơi sản xuất hợp chất V lớn nhất, tôi về tìm xem công ty có phòng thí nghiệm nào khác không.

Đồ Phu nói.

Quá nguy hiểm, lần này anh đã bị phát hiện rồi.

MM nói.

Bệnh viện thông qua ảnh nhiệt nghi ngờ đã phát hiện ra Người Tàng Hình, chắc chắn đã bị lộ.

Vậy thì đổi một thân thể khác.

Đồ Phu nói.

Đồ Phu, anh quá phụ thuộc vào siêu năng lực.

MM cảm thấy Đồ Phu đã thay đổi, tuy trước đây hắn đã rất cố chấp, nhưng bây giờ bộ dạng có siêu năng lực của hắn còn đáng sợ hơn: Bộ dạng bây giờ của anh có gì khác biệt với những siêu anh hùng đó.

Không nghe lời khuyên, cố chấp, lạm dụng siêu năng lực.

Đồ Phu im lặng, thực sự là như vậy, gần đây thực sự đã lạm dụng siêu năng lực, nói: Được rồi, tôi sẽ trở lại thân thể của mình.

Sau khi trở lại thân thể của mình, liền cảm thấy đủ thứ không quen, cảm giác cơ thể yếu như giấy.

Khi giả làm Người Tàng Hình, mưa bom bão đạn cũng không sợ, cứ đứng đó cho họ bắn, nhưng bây giờ là người thường thì phải đông né tây tránh, thấy họng súng là phải né.

Đối với tình huống này thực sự quá quỷ dị.

Tôi nghĩ cần một thời gian mới có thể thích ứng.

Đồ Phu cảm thấy rất kỳ quái.

MM vỗ vai đối phương, nói: Như vậy mới là anh em tốt của tôi.

Người Tàng Hình phản bội.

Phó tổng tài không nói nên lời, nhưng thôi kệ, dù sao Người Tàng Hình cũng chỉ là Người Tàng Hình, bình thường cũng không trông cậy vào hắn, quan trọng là điều tra động cơ của đối phương.

Tiếc là họ không hiểu nhiều về Người Tàng Hình, căn bản không biết tại sao đối phương lại phản bội.

Tổ Quốc Nhân nói: Có thể liên quan đến Đỗ Lan, một thời gian trước hắn mất tích, là ở cùng với Đỗ Lan sao.

Có lẽ hắn đã nhảy việc sang Siêu Anh App.

Có khả năng.

Phó tổng tài nói: Chuyện này tôi sẽ đi điều tra.

Việc tuyển chọn Siêu Cấp Thất Nhân Đội cũng sẽ tiếp tục bắt đầu.

Vừa nghĩ đến việc còn phải có người mới gia nhập, Tổ Quốc Nhân liền rất khó chịu, vì Bạo Phong Nữ kia thực sự quá biết gây chuyện, cướp đi rất nhiều lưu lượng, bây giờ độ nổi tiếng của cô ta đang đuổi kịp Tổ Quốc Nhân.

Hơn nữa công ty còn tuyên truyền Siêu Cấp Thất Nhân Đội sắp chào đón thời đại của phụ nữ, vì trong bảy người có ba người là nữ, trước đây là sáu nam một nữ, bây giờ là bốn nam ba nữ.

Siêu Cấp Thất Nhân Đội cũng tuyên truyền theo cách nào thu hút nhất.

Đỗ Lan biết đây là khi không còn tài nguyên, thì phải điên cuồng buff thêm, một mặt có thể thử mở rộng thị trường, một mặt cũng có thể loại bỏ một bộ phận fan giả không chịu chi tiền.

Nếu buff thêm mà vẫn có thể tiếp tục ủng hộ Thất Nhân Đội, thì những fan này chính là fan trung thành.

Nhưng chắc chắn cũng sẽ mất đi một số fan cũ, những người này cũng chi tiền, nhưng chỉ chi tiền cho Siêu Cấp Thất Nhân Đội trong lòng họ.

Loại fan cũ này hy vọng nhất chính là Thất Nhân Đội mãi mãi không thay đổi, trở thành ràng buộc của Thất Nhân Đội.

Cho nên phải buff thêm để thanh lọc fan, đồng thời để tăng fan, lại sẽ không ngừng buff thêm các buff khác nhau để hình thành sức mạnh chính trị, dù sao chế độ bầu cử vẫn phải xem số lượng người.

Một khi fan ít đi, rất dễ bị loại bỏ.

Cho nên một buff không lý tưởng thì phải buff thêm nhiều buff hơn, lần lượt thanh lọc fan, nhưng như vậy nội bộ cũng sẽ hỗn loạn không chịu nổi.

Cộng thêm tài nguyên vốn đã ít, nội bộ sẽ xảy ra nội chiến.

Không còn cách nào khác, buff thêm ít nhất còn có thể kéo dài thời gian.

Cho nên bây giờ Siêu Cấp Thất Nhân Đội đang có ý định dồn tài nguyên cho Bạo Phong Nữ, cho các thành viên nữ.

Ba thành viên nữ thường xuyên cùng nhau lên chương trình, các thành viên nam chỉ có thể nhẫn nhịn.

Tổ Quốc Nhân rất khó chịu, vì hắn mới là trung tâm của Siêu Cấp Thất Nhân Đội, không phải Bạo Phong Nữ.

Tiếc là công ty đã quyết định như vậy, hắn cũng không có cách nào thay đổi, chỉ có thể âm thầm khó chịu.

Ngược lại, Bạo Phong Nữ khá cởi mở, còn thường xuyên nói với Tổ Quốc Nhân nên thử một số phương pháp tuyên truyền mới mẻ, dường như người cũng khá tốt.

Tiếc là lời khuyên của Bạo Phong Nữ, trong mắt Tổ Quốc Nhân lại là khiêu khích.

Bạo Phong Nữ có thể phóng ra tia sét màu tím, tấn công rất mạnh, có thể nói là một pháo đài di động.

Tổ Quốc Nhân cho rằng cô ta đang ra vẻ, là giả tạo.

Nhưng Bạo Phong Nữ thực ra là phát ra từ nội tâm tôn trọng Tổ Quốc Nhân, cho rằng Tổ Quốc Nhân chính là hình mẫu con người hoàn hảo.

Đúng vậy, cô ta là một người theo chủ nghĩa chủng tộc.

Chỉ là bình thường ngụy trang rất tốt, ngay cả Tổ Quốc Nhân cũng không nhìn ra.

Chương 3163

Bạo Phong Nữ là phát ra từ nội tâm sùng bái Tổ Quốc Nhân, thật lòng cho rằng hắn chính là hy vọng của nhân loại.

Đối với Hắc Bào Củ Sát Đội mà nói, sự xuất hiện của Bạo Phong Nữ khiến tình hình trở nên khó khăn hơn, vì chiến lực của Bạo Phong Nữ không thua kém Tổ Quốc Nhân.

Họ phải cẩn thận hơn, tiếp tục điều tra sự thật, hy vọng thông qua dư luận để đối phó với Siêu Cấp Thất Nhân Đội.

Phê phán vũ khí, không thể thay thế phê phán bằng vũ khí.

Đỗ Lan biết rất rõ Hắc Bào Củ Sát Đội tuy có thể điều tra được rất nhiều bê bối, nhưng họ chỉ cần bị siêu anh hùng tấn công một lần, là xong đời.

Trong nguyên tác, cuối cùng Hắc Bào Củ Sát Đội cũng không thể không mượn đến hợp chất V tạm thời.

Đây cũng là điều không thể tránh khỏi, vì Củ Sát Đội càng hoạt động, càng được chú ý, khả năng bị tấn công càng lớn, nếu không có súng ống sớm muộn cũng sẽ bị tiêu diệt.

Giống như cựu giám đốc, ông đã phải trả một cái giá thảm khốc.

Ban đầu Hắc Bào Củ Sát Đội là một tồn tại bí mật, không ai biết họ đang hành động, nhưng theo số lần hành động của họ càng nhiều, dấu vết để lại cũng càng nhiều, đây chính là nguyên tắc trao đổi vật chất tại hiện trường vụ án.

Chỉ cần số lần hành động của họ nhiều lên, siêu anh hùng sẽ tìm ra họ.

Một đám người phàm không có khả năng tự vệ, quá dễ bị tấn công.

Cho dù Hắc Bào Củ Sát Đội có thể tìm được bê bối, khiến danh tiếng của anh hùng bị hủy hoại, cũng không thể giết được anh hùng.

Anh hùng nếu cũng ẩn mình đi, sẽ trở nên nguy hiểm hơn.

Đỗ Lan biết điều này, cho nên Hắc Bào Củ Sát Đội vẫn nên thu thập thêm cơ thể của siêu anh hùng, hoặc chế tạo vũ khí hắc khoa kỹ, cuối cùng vẫn cần phê phán bằng vũ khí.

Nếu là nguyên tác, thì lúc này Hắc Bào Củ Sát Đội đã bị người đọc tâm bán đứng, và tan rã.

Đồ Phu sẽ bắt cóc phó tổng tài và đối đầu với Tổ Quốc Nhân, các thành viên khác sẽ bị bắt, sau đó Hughie sẽ phối hợp với Tinh Quang đi cứu người.

Trong nguyên tác Hughie và Tinh Quang có một đoạn duyên phận, họ gặp nhau vào lúc thất vọng nhất, sau đó cổ vũ lẫn nhau và nảy sinh tình cảm.

Tại sao Đồ Phu lại bắt cóc phó tổng tài.

Tại sao cho rằng có thể dùng sự an toàn của phó tổng tài để đối đầu với Tổ Quốc Nhân.

Là vì Tổ Quốc Nhân có sở thích không đạo đức, một trong số đó là luyến mẫu.

Đạo đức không thể ràng buộc được Tổ Quốc Nhân.

Phó tổng tài tuy tuổi đã cao, còn có hai con, nhưng Tổ Quốc Nhân lại thích khẩu vị này.

Nhưng nếu cho rằng dùng phó tổng tài có thể uy hiếp Tổ Quốc Nhân thì đã sai lầm lớn.

Trong nguyên tác, Tổ Quốc Nhân đã tự tay tiễn phó tổng tài đi, hắn yêu nhất vẫn là chính mình.

Đương nhiên Đồ Phu cũng không bị giết, vì trên đầu hắn là một thảo nguyên xanh mơn mởn.

Ở đây phải giải thích một chút tại sao Đồ Phu lại căm hận Tổ Quốc Nhân như vậy, tám năm trước, hắn là một nhân viên điều tra bình thường, có một người vợ xinh đẹp làm việc tại công ty Vought.

Một ngày vợ đột nhiên mất tích, hắn phát hiện người cuối cùng gặp vợ chính là Tổ Quốc Nhân, họ vào một căn phòng, nam nữ ở một mình ba tiếng đồng hồ, sau đó vợ liền y phục không chỉnh tề, thất thần đi ra, tiếp đó liền mất tích.

Đồ Phu căn bản không thể chịu đựng được, hắn không cho rằng vợ ngoại tình, mà cho rằng Tổ Quốc Nhân đã làm ô uế cô.

Cho nên đối với Tổ Quốc Nhân đầy oán khí, lúc này cựu giám đốc đã thu nhận hắn vào Hắc Bào Củ Sát Đội.

Sau này hai đứa cháu của cựu giám đốc đều bị anh hùng giết chết, ông nản lòng thoái chí chọn cách nghỉ hưu, Hắc Bào Củ Sát Đội cũng giải tán.

Nhưng Đồ Phu vẫn luôn điều tra, cho đến khi gặp Hughie.

Tổ Quốc Nhân không giết Đồ Phu, là vì hắn đã hứa với vợ của Đồ Phu, hắn cũng đang cố gắng làm người tốt.

Đúng vậy, Tổ Quốc Nhân cũng đã thử làm người tốt, chỉ là không thành công lắm, cuối cùng càng thêm kiên định con đường của mình là đúng, căn bản không cần chiều lòng người khác.

Tóm lại trong nguyên tác, Hắc Bào Củ Sát Đội tan rã.

Bây giờ vì có Đỗ Lan gia nhập, Đồ Phu còn không biết mình đã bị cắm sừng, mọi người cũng chưa bị lộ, chưa bị bắt.

Bê bối bị phanh phui nhiều hơn nguyên tác, chỉ là không có hiệu quả gì.

Công ty Vought tuy khủng hoảng chồng chất, Siêu Cấp Thất Nhân Đội tuy độ nổi tiếng giảm sút, nhưng tổng thể vẫn ổn định, vẫn chưa sụp đổ.

Điều này cũng bình thường, băng dày ba thước không phải một ngày lạnh, công ty Vought là một doanh nghiệp trăm năm, không thể nói sụp là sụp.

Nhưng bây giờ rất nhiều công ty đã đang nhắm vào họ, thậm chí bắt đầu đào góc tường, muốn đào siêu anh hùng về dưới trướng mình.

Muốn để Vought sụp đổ, tốt nhất là có một cuộc khủng hoảng tài chính, lúc đó chính là cuồng hoan của tư bản, cá lớn nuốt cá bé, cá bé nuốt tôm tép, công ty Vought rất có thể sẽ bị sáp nhập và chia cắt.

Không có khủng hoảng tài chính, công ty Vought không dễ dàng sụp đổ như vậy, vì vẫn có thể vay tiền từ ngân hàng, hoặc lấy tiền từ tôn giáo, vẫn có thể nhận được vốn từ những nơi khác.

Khủng hoảng tài chính vừa đến, mọi người đều thắt lưng buộc bụng, đều chờ cơ hội, lúc đó không dễ vay tiền, có thể sẽ bị đâm sau lưng.

Bê bối rất nhiều, nhưng bê bối không ảnh hưởng đến việc công ty Vought cung cấp việc làm, bồi dưỡng anh hùng, tiến hành vận động hành lang, tiến hành hợp tác tôn giáo.

Giống như tôn giáo, mấy nghìn năm bê bối không cần phải nói nhiều, tôn giáo bị loại bỏ chưa.

Chưa.

Vì không có con đường tốt hơn để thay thế tôn giáo, cho nên tôn giáo dù có bê bối, dù không hoàn hảo, nhưng vẫn có thể vận hành, đã tốt hơn rất nhiều lý niệm hoàn hảo không thể vận hành.

Có bê bối, không hoàn hảo, nhưng không thể bị thay thế, nhân loại chỉ có thể lựa chọn chấp nhận.

Công ty Vought cũng như vậy.

Đối mặt với tình huống này làm sao bây giờ.

Vẫn phải dùng phê phán bằng vũ khí.

Ví dụ như tôn giáo, nên ra tay thì ra tay, tuy không thể tiêu diệt, nhưng có thể áp chế.

Công ty Vought không bằng tôn giáo, không có tác dụng lớn như vậy, dùng phê phán bằng vũ khí, công ty có lẽ không trụ được.

Tổ Quốc Nhân đã lâu không xuất hiện trước công chúng, có phải là sợ rồi không.

Gần đây Tổ Quốc Nhân rất ít tham gia các hoạt động công chúng, điều này khiến mọi người không khỏi nghi ngờ đối phương có phải sợ rồi không.

Bây giờ tài nguyên của công ty Vought đang nghiêng về các nữ anh hùng, ngay cả Tổ Quốc Nhân cũng không có cơ hội.

Tôi xem như đã hiểu rồi, công ty Vought sớm muộn cũng sẽ chính trị đúng đắn, những công ty này có một cái tính một cái đều sẽ bị ma hóa.

Tôi thấy chính là Tổ Quốc Nhân sợ rồi, không liên quan đến chiến lược của công ty Vought.

Tổ Quốc Nhân thực sự sợ rồi, đang điều chỉnh tâm trạng, hắn biết mình có một đứa con trai.

Tám năm trước, hắn một phát trúng đích, bây giờ con trai đã bảy tuổi, hắn cảm thấy con trai nên sẽ di truyền siêu năng lực của mình, là một người cha, hắn phải làm gương tốt.

Lúc này hắn đối với con trai và vợ của Đồ Phu đều giữ lời hứa, sẵn lòng chiều lòng họ một chút.

Nhưng loại chiều lòng này chỉ giới hạn ở những việc nhỏ, một khi chuyện lớn, hắn sẽ lộ nguyên hình.

Tổ Quốc Nhân có thể nỗ lực như vậy đã là không tồi, dù sao theo Nho gia, người ta đều là yêu mình trước, sau đó mới lan ra người khác.

Mạnh Tử còn cho rằng thế giới không có người xấu, chỉ cần biết yêu mình là người tốt, vì biết yêu mình sẽ học được cách yêu người khác.

Bây giờ Tổ Quốc Nhân cũng đang thử yêu con của mình, về việc có học được hay không là một chuyện khác.

Đồ Phu không biết sự thật, cũng không tồi.

Dù sao sau khi biết sự thật, hắn liền vui vẻ làm cha nuôi.

Chương 3164

Hắn yêu vợ như vậy, tám năm qua vẫn luôn tìm kiếm vợ, không ngờ vợ lại trốn đi để nuôi con cho Tổ Quốc Nhân, một người đàn ông bình thường căn bản không thể chấp nhận được.

Đồ Phu cũng yêu mình, đối với con của người khác căn bản không muốn nuôi, đây cũng là nguyên nhân vợ vẫn luôn không liên lạc với Đồ Phu, vì vợ biết Đồ Phu sẽ không chấp nhận mình và con của Tổ Quốc Nhân.

Về việc năm đó cô có bị ép buộc hay không đã không còn quan trọng, quan trọng là cô có con của người khác, Đồ Phu tuyệt đối không tha thứ.

Nhưng Đồ Phu dù sao cũng có lòng đồng cảm, yêu mình đồng thời cũng sẽ yêu người khác, đôi khi cũng sẽ đặt người khác lên trước mình, đặc biệt là càng về sau càng rõ ràng.

Hiện tại, Đồ Phu vẫn yêu mình hơn người khác, vẫn chưa trải qua sự giác ngộ của thảo nguyên xanh mướt.

Tổ Quốc Nhân thực sự sợ rồi, nhưng kẻ địch không chỉ có Kẻ Báo Thù, còn có anh hùng.

Độ nổi tiếng của Bạo Phong Nữ ngày càng cao, Tổ Quốc Nhân thực sự không nhịn được nữa, đàm phán với cô ta, ban đầu tưởng là đàm phán.

Kết quả lại nhận được một bài phát biểu chân thành của Bạo Phong Nữ: Tổ Quốc Nhân, anh thật hoàn hảo, đơn giản là người đàn ông xuất sắc nhất thế giới.

Cô đang khiêu khích tôi.

Tổ Quốc Nhân nổi giận, một tia nhiệt thị tuyến trực tiếp ra tay.

Nhưng Bạo Phong Nữ không những không tức giận, ngược lại còn bảo Tổ Quốc Nhân tiếp tục: Mạnh lên.

Tổ Quốc Nhân sững sờ, hắn ban đầu thực sự tức giận, thực sự cho rằng đối phương đang chế giễu mình.

Nhưng bây giờ xem ra dường như là mình đã hiểu lầm.

Chỉ có thể nói giữa người với người rất khó hiểu nhau.

Người nói một ý, người nghe lại một ý khác.

Bạo Phong Nữ là thật lòng, Tổ Quốc Nhân lại cho rằng đối phương đang chế giễu.

Đợi đến khi Bạo Phong Nữ bảo hắn tiếp tục mạnh lên, Tổ Quốc Nhân mới nghiêm túc nhìn Bạo Phong Nữ, phát hiện đối phương cũng khá xinh đẹp, ánh mắt cũng rất chân thành, thế là hắn lại lần nữa phóng ra tia nhiệt thị tuyến.

Sức phòng ngự của Bạo Phong Nữ đủ để chống lại hầu hết sát thương, tia nhiệt thị tuyến chỉ khiến cô có cảm giác ấm áp.

Sau đó cô phản công, nói: Một người đàn ông hoàn hảo như anh, không nên cúi đầu trước bất kỳ ai, đến đây, hãy thể hiện con người thật của mình.

Tổ Quốc Nhân lập tức phản kích, hai người càng đánh càng kích động, càng đánh càng hưng phấn, bắt đầu một cuộc thảo luận về các tư thế trên không của siêu anh hùng, nghiên cứu ra rất nhiều tư thế khó mà người thường chỉ có thể ngước nhìn.

Lần này, Tổ Quốc Nhân thực sự nhận ra Bạo Phong Nữ thực sự cho rằng hắn xuất sắc, không phải giả.

Một người đàn ông như anh nên trở thành hình mẫu cho toàn nhân loại, mỗi người đều nên học tập theo anh.

Bạo Phong Nữ là người từ thời Thế chiến II, là một phần tử Quốc xã cực đoan.

Theo lý mà nói, chủ nghĩa cực đoan đều là khi tài nguyên giảm sút mới rõ ràng, ví dụ như Nguyên thủ cũng không phải ngay từ đầu đã được yêu mến, ban đầu không gây được sóng gió, cho đến khi tài nguyên không ngừng giảm sút, một ổ bánh mì năm trăm nghìn, mọi người mới chấp nhận Nguyên thủ, đi theo con đường cực đoan.

Khi tài nguyên nhiều, mọi người sẽ không đi theo con đường cực đoan.

Bình thường mà còn đi theo con đường cực đoan, đầu óc cơ bản đều có chút vấn đề, thậm chí có thể nói là ấn tượng rập khuôn, làm như thể người Đức đều không bình thường, thậm chí như thể chỉ có người Đức đầu óc không bình thường.

Thực ra người phương Tây đều như nhau, chỉ cần tài nguyên thiếu, đều sẽ đi theo con đường Quốc xã, vì từ thời La Mã cổ đại đã bắt đầu, chủ nghĩa công dân cực đoan, áp bức dân tự do và nô lệ.

Về việc tại sao không nổi dậy, cũng không phải nói họ không có tinh thần phản kháng, chủ yếu là vì họ quá phân tán.

Giống như thời Xuân Thu Chiến Quốc, dù có nổi dậy, cũng không thể thành khí hậu.

Vì dân chúng các nơi không thể đoàn kết lại với nhau, có thể dân chúng một nước nổi dậy, dân chúng các nước khác không cần nổi dậy, như vậy rất dễ bị các nước xung quanh trấn áp.

Vào thời Xuân Thu, có một tên Đạo Chích được cho là có chín nghìn thuộc hạ, chuyên cướp bóc quý tộc, nhưng cuối cùng cũng không đi đến đâu, không có quốc gia nào bị khởi nghĩa lật đổ.

Lại ví dụ như Ấn Độ, thế kỷ 21 rồi, một số bang nội bộ cũng có quân phản kháng, nhưng các bang khác sẽ không hưởng ứng, cho nên loại phản kháng này khó thành khí hậu.

Mà sau khi chế độ quận huyện được quảng bá, quân khởi nghĩa đều lấy mục tiêu lật đổ hoàng quyền, không chỉ dân chúng các nơi ủng hộ, ngay cả quý tộc các nơi cũng ủng hộ, cho nên quân khởi nghĩa có thể nhanh chóng lớn mạnh.

Cho nên trong thời đại tiểu quốc quả dân, quý tộc và công dân áp bức dân tự do và nô lệ là phương pháp đơn giản khả thi.

Công dân ổn định, quốc gia sẽ ổn định.

Tài nguyên rất quan trọng, không có tài nguyên, công dân hóa cực đoan, cũng chính là Quốc xã sẽ xuất hiện, dân tự do và công dân sẽ gặp xui xẻo.

Nếu tài nguyên nhiều, thì không sao, mọi người cùng nhau sung sướng.

Về việc làm thế nào để phân biệt công dân và dân tự do, nô lệ, điều này rất phức tạp, các quốc gia khác nhau cũng có cách tính khác nhau.

Bạo Phong Nữ trong thời bình cũng rất cực đoan, chỉ có thể nói đầu óc cô ta không bình thường.

So với cô ta, Tổ Quốc Nhân ngược lại chỉ có chút mờ mịt, vì hắn không biết ai là chúng ta, ai là bọn họ.

Hắn bây giờ chỉ có một mình, vẫn chưa hình thành suy nghĩ về chúng ta.

Chúng ta của Bạo Phong Nữ chính là chủng tộc Aryan Đức, những người khác đều là kẻ thù.

Nhưng Tổ Quốc Nhân là mờ mịt, đôi khi cảm thấy đứa con trai có cùng huyết thống với mình là chúng ta, đôi khi cảm thấy những fan ủng hộ mình là chúng ta, đôi khi cũng cảm thấy công ty và Siêu Cấp Thất Nhân Đội là chúng ta.

Bây giờ hắn cảm thấy suy nghĩ của Bạo Phong Nữ cũng đúng, tất cả những người da trắng tóc vàng mắt xanh mới là người của mình.

Phân biệt rõ người của mình và người khác sau đó, là có thể áp bức người khác.

Tổ Quốc Nhân từ nhỏ lớn lên trong phòng thí nghiệm, không được giáo dục gì nhiều, cho nên không biết ai là chúng ta, ai là bọn họ.

Thực ra còn có một phương pháp đáng tin cậy hơn, đó là xem hành vi, người có hành vi giống mình là người của mình, không giống là người khác.

Vì huyết thống, chủng tộc, tín ngưỡng những thứ này dù giống nhau, hành vi cũng có thể không giống nhau.

Ví dụ như cha muốn tiết kiệm tiền, con trai muốn tiêu tiền, sẽ xảy ra cha con tàn sát lẫn nhau.

Chủng tộc thì càng không cần phải nói, chuyện một chủng tộc nội chiến với nhau quá nhiều.

Tín ngưỡng cũng vậy, rõ ràng tin cùng một Thượng Đế, mà lại không đội trời chung với nhau nhiều vô kể.

Nhưng vì một mục tiêu mà nỗ lực thực hiện, những người cùng chí hướng lại có thể hợp tác với nhau, chính là chúng ta.

Còn những người có mục tiêu và hành vi không giống nhau, chính là người khác.

Hành vi nào mới có thể khiến nhiều người chấp nhận hơn.

Chắc chắn là xây dựng thế giới đại đồng.

Tổ Quốc Nhân yêu mình, điểm này không có vấn đề, nhưng ở điểm yêu chúng ta lại gặp phải đủ loại vấn đề.

Nhưng bây giờ hắn đang hạnh phúc, dù sao ở cùng với Bạo Phong Nữ, rất thoải mái, vì Bạo Phong Nữ giống như một tín đồ cuồng nhiệt ủng hộ Tổ Quốc Nhân.

Khiến Tổ Quốc Nhân sướng rơn.

Trong lúc Tổ Quốc Nhân đang sướng, Hắc Bào Củ Sát Đội lại không sướng.

Cô gái vật thí nghiệm trở thành một thành viên của họ, cùng nhau đối kháng anh hùng, hiện tại họ chưa bị lộ, Đồ Phu cũng không biết mình bị cắm sừng.

Lần trước họ đã điều tra bệnh viện, phát hiện ra sự thật về hợp chất V, lần này họ muốn có được hợp chất V.

Đồ Phu đưa ra mấy mục tiêu, đều là cơ sở của công ty Vought, bên trong có lẽ có hợp chất V.

Đầu tiên là một trung tâm nghiên cứu, đợi đến khi họ lẻn vào, mới phát hiện bên trong toàn là những người có siêu năng lực mất kiểm soát.

Tuy những người có siêu năng lực đã mất kiểm soát, nhưng vẫn có giá trị nghiên cứu.

Là Điểm Đăng Nhân.

Pháp Lan Tây nhìn thấy một người quen cũ, lập tức lửa giận bùng lên.

Người đàn ông được gọi là Điểm Đăng Nhân là một hộ công của trung tâm nghiên cứu.

Chương 3165

Bình tĩnh.

Đồ Phu nói.

Điểm Đăng Nhân trước đây cũng là một thành viên của Siêu Cấp Thất Nhân Đội, Tinh Quang chính là thay thế vị trí của Điểm Đăng Nhân.

Không ngờ Điểm Đăng Nhân sau khi nghỉ hưu lại làm việc ở trung tâm nghiên cứu siêu năng lực.

Vừa hay, cơ thể của hắn chúng ta cần.

Đồ Phu nói.

Loại người này nên giết đi.

Pháp Lan Tây kích động nói.

Đỗ Lan hỏi: Anh có thù với hắn à.

Pháp Lan Tây thở dài nói: Hai năm trước, tôi còn là nhân viên điều tra, nhiệm vụ là giám sát Điểm Đăng Nhân.

Nhưng vì sơ suất của tôi, khiến Điểm Đăng Nhân rời khỏi tầm mắt, đến nhà cựu giám đốc phóng hỏa, khiến hai đứa cháu của ông ấy chết thảm.

Đây là nguyên nhân chính khiến cựu giám đốc nghỉ hưu, cái giá phải trả để đối đầu với anh hùng quá lớn.

Lúc đó bạn của Pháp Lan Kỳ bị thương, Pháp Lan Kỳ đã bỏ công việc đi cứu bạn, đây cũng là điều hối tiếc cả đời của anh.

Trách nhiệm của anh cũng không nhỏ, nếu anh tiếp tục giám sát, sẽ không xảy ra chuyện này.

Dù sao Điểm Đăng Nhân không biết bay, không biết tàng hình, siêu năng lực của hắn là điều khiển lửa, ngay cả sức lực cũng gần bằng người thường.

Cho nên chỉ cần tiếp tục giám sát, Điểm Đăng Nhân căn bản không có cơ hội phóng hỏa.

Đợi Điểm Đăng Nhân vào, thì khống chế hắn, nhớ là tuyệt đối không để hắn lại gần lửa.

Họ rất hiểu Điểm Đăng Nhân, biết đối phương không thể tự tạo ra lửa, phải mượn lửa từ bên ngoài.

Cho nên chỉ cần khống chế hai tay của Điểm Đăng Nhân là được.

Họ đông người, sẽ không có vấn đề gì.

Lúc này họ đang ở trong phòng nghỉ của nhân viên, Điểm Đăng Nhân một lát nữa chắc chắn sẽ vào.

Biệt đội Chống Siêu Anh Hùng đã giết không ít anh hùng cặn bã, ngược lại, các anh hùng cũng đã gây ra những tổn thương không thể xóa nhòa cho Biệt đội Chống Siêu Anh Hùng, thù hận giữa hai bên ngày càng chồng chất.

Điểm Đăng Nhân cũng coi như là kẻ thù gặp nhau, mắt đỏ hoe.

Tại trung tâm nghiên cứu siêu năng lực phi chính thường này, Điểm Đăng Nhân sau khi giải nghệ đã trở thành một hộ công, công việc của hắn là hỗ trợ công ty Ốc Đặc làm nghiên cứu.

Công việc ở trung tâm nghiên cứu chẳng có gì vẻ vang, lương cũng không cao, so với thời còn phục vụ trong Siêu Cấp Thất Nhân Đội thì đúng là một trời một vực.

Người khác rời khỏi Siêu Cấp Thất Nhân Đội cứ như bị lưu đày, trăm điều không muốn.

Nhưng Điểm Đăng Nhân lại rất bình thản, không hề kháng cự, an phận làm hộ công trong trung tâm nghiên cứu, không có ánh đèn sân khấu, không có người tung hô, ngày ngày chỉ ở cùng những kẻ có siêu năng lực điên điên khùng khùng, nghe những lời lẩm bẩm của bọn điên mà cũng không sợ mất đi lý trí.

Sở dĩ như vậy là vì Điểm Đăng Nhân đang chuộc tội, năm xưa hắn đã thiêu chết hai đứa trẻ, lương tâm cũng đau đớn.

Hóa ra năm đó hắn thực sự biết Pháp Lan Kỳ đang giám sát, nên hắn nghĩ rằng lúc mình châm lửa, đối phương sẽ ra tay ngăn cản.

Mình chỉ cần làm màu một chút là có thể rời đi, không cần phải thực sự phóng hỏa.

Nào ngờ bạn của Pháp Lan Kỳ bị thương nặng, đối phương đã bỏ dở công việc để đi giúp bạn.

Thế là Điểm Đăng Nhân không thể không châm lửa, dù sao lúc đó hắn cũng là một trong Siêu Cấp Thất Nhân Đội, cũng có điểm yếu bị nắm thóp, nên cuối cùng đã gây ra bi kịch không thể cứu vãn.

Kể từ đó, hắn vô cùng dằn vặt và hối hận, không thể ở lại Thất Nhân Đội được nữa, đành chọn giải nghệ.

Rõ ràng Điểm Đăng Nhân cũng có giới hạn của mình, vụ phóng hỏa đó đã vượt quá giới hạn của hắn, khiến hắn không thể giữ vững trạng thái, cuối cùng chỉ có thể làm một hộ công.

Khi hai bên gặp nhau, không chỉ Pháp Lan Kỳ tức giận, mà Điểm Đăng Nhân cũng rất tức giận.

Mấy người đè chặt Điểm Đăng Nhân, khống chế hai tay hắn.

Điểm Đăng Nhân muốn lấy bật lửa ra để điều khiển ngọn lửa, nhưng hai tay bị khóa chặt, hoàn toàn không thể châm lửa.

Là các người.

Điểm Đăng Nhân với tư cách là thế hệ trước của Siêu Cấp Thất Nhân Đội, là đối thủ cũ của Biệt đội Chống Siêu Anh Hùng, nhìn thấy Pháp Lan Kỳ lại càng thêm phẫn nộ.

Không sai, là chúng ta đến tìm ngươi báo thù.

Pháp Lan Kỳ rất tức giận, chính đối phương đã khiến cựu cục trưởng phải về hưu, cũng khiến hắn luôn tự trách mình.

Hai năm trước, ngươi đáng lẽ phải giám sát ta, ngăn cản ta.

Điểm Đăng Nhân còn tỏ ra không vui, nếu lúc đầu có người ra mặt ngăn cản mình, thì mình chỉ cần diễn cho xong rồi rời đi, kết quả là mình lại thực sự giết người không nên giết, cũng rất hối hận.

Pháp Lan Kỳ giận dữ nói: Rõ ràng là ngươi phóng hỏa.

Nhưng ngươi có thể ngăn cản ta, chỉ cần ngươi xuất hiện, ta sẽ có lý do để từ bỏ nhiệm vụ.

Ngươi có biết hai năm qua ta đã sống thế nào không.

Điểm Đăng Nhân thực sự rất tự trách, chịu đựng áp lực rất lớn.

Pháp Lan Kỳ thật không ngờ đối phương lại trách ngược lại mình: Nếu ngươi đau khổ như vậy, tại sao ban đầu còn phóng hỏa.

Lúc đó ta ở trong Siêu Cấp Thất Nhân Đội, nếu không phóng hỏa, họ sẽ nghi ngờ ta, hơn nữa còn phanh phui bê bối của ta.

Nếu ngươi ngăn cản ta, thì đã không xảy ra bi kịch như vậy.

Điểm Đăng Nhân lúc đó cũng là bị ép đến đường cùng, trong hoàn cảnh đó, hắn vốn đã phải cẩn thận từng li từng tí, hoàn toàn không dám để lại điểm yếu cho người khác nắm thóp.

Đồ Phu lại có chút thông cảm, hắn đã từng trà trộn vào Siêu Cấp

Thất Nhân Đội, không khí trong nhóm quả thực rất ngột ngạt, hoàn toàn là Tổ Quốc Nhân độc đoán, các anh hùng khác thực sự rất áp lực.

Trong hoàn cảnh đó, quả thực sẽ làm ra rất nhiều chuyện trái với lòng mình.

Pháp Lan Kỳ đương nhiên cũng biết lúc đó mình quả thực đã lơ là nhiệm vụ, giữa công việc và bạn tốt, đã chọn bạn tốt, chắc chắn cũng có trách nhiệm, nên cũng không biết nên nói gì.

Trong giây lát, mọi người đều im lặng, chuyện này rốt cuộc ai đúng ai sai, thật khó nói, dường như cả hai người đều phải chia sẻ trách nhiệm.

Các người lẻn vào trung tâm nghiên cứu thì dễ, muốn rời đi thì khó, ta có thể giúp các người rời đi.

Điểm Đăng Nhân đột nhiên lên tiếng, tỏ ý sẵn sàng giúp đỡ.

Mọi người không khỏi nhìn về phía đối phương, cảm thấy đối phương có phần quá tốt bụng.

Tại sao lại vội vàng rời đi như vậy.

Nếu ở đây có nhiều kẻ điên siêu năng lực như vậy, cơ thể của họ không phải đều có thể bị chúng ta trưng dụng sao.

Nhưng Đỗ Lan lại cho rằng trung tâm nghiên cứu này rất tốt, hoàn toàn có thể trưng dụng.

Mọi người quả thực không nghĩ đến việc lợi dụng cơ thể của những kẻ điên.

Mặc dù những người có siêu năng lực này đều đã điên, nhưng cơ thể của họ vẫn có thể sử dụng, năng lực cũng vô cùng đa dạng.

Nói có lý.

Đồ Phu nói.

Hưu Y nói: Vẫn là cái lý thuyết phê phán bằng vũ khí không thể thay thế vũ khí phê phán sao.

Không sai, chính là đạo lý này.

Biệt đội Chống Siêu Anh Hùng muốn thực sự tiêu diệt công ty Ốc Đặc, thì tất nhiên cần phải thay thế sự giúp đỡ mà họ mang lại cho người dân.

Cảm giác an toàn mà các siêu anh hùng mang lại là không thể nghi ngờ, cuối cùng các người chắc chắn cũng cần phải sử dụng siêu năng lực.

Đây là một chuyện rất tàn khốc nhưng cũng rất thực tế, nếu các người không dùng, thì Biệt đội Chống Siêu Anh Hùng sẽ không thể giành được thành quả thắng lợi cuối cùng, cuối cùng e là quân đội sẽ giành được thành quả thắng lợi.

Đỗ Lan nói.

Không phải vẫn còn Thánh Đấu Sĩ sao.

Thánh Đấu Sĩ không thuộc quyền quản lý của Biệt đội Chống Siêu Anh Hùng.

Tóm lại cứ nghe ta là được, cho các người gậy rút linh hồn đây, đi đi, rút linh hồn của họ ra, coi cơ thể của họ như vũ khí dự phòng mà cất giữ.

Đỗ Lan vui vẻ quyết định, toàn bộ trung tâm nghiên cứu đều là chiến lợi phẩm của họ.

Hoàn toàn không biết Đỗ Lan rốt cuộc muốn làm gì, nhưng cuối cùng họ vẫn hành động.

Điểm Đăng Nhân nhìn mà ngây người, còn có cả năng lực rút linh hồn của kẻ điên ra sao.

Điểm Đăng Nhân và Đỗ Lan ở trong một phòng, Đỗ Lan mỉm cười nói với hắn: Vậy nên ngươi là kẻ gió chiều nào theo chiều ấy, nhưng lại không thể vứt bỏ lương tri, cuối cùng chọn cách trốn tránh.

Nếu đã biết là sai, tại sao không đối kháng, mà lại chỉ trốn tránh.

Điểm Đăng Nhân cũng không biết, trong nguyên tác hắn đã giúp Hưu Y lẻn vào công ty Ốc Đặc để cứu Tinh Quang, rồi tự kết liễu trước bức phù điêu của Siêu Cấp Thất Nhân Đội.

Vốn đã nói sẽ chuyển thành nhân chứng quan trọng, nhưng sau khi nhìn thấy bức phù điêu, hắn lại một lần nữa chọn cách trốn tránh.

Có lẽ hắn biết mình không thể đối kháng với Siêu Cấp Thất Nhân Đội, nghĩ đến điểm yếu của mình.

Chương 3166

Đồng thời lại nghĩ đến lương tri của mình, cuối cùng trong sự giằng co giữa lương tri và điểm yếu, đã chọn cách tự hủy hoại.

Nhân gian không đáng.

Tính cách trốn tránh rất thường gặp, thuộc dạng nghĩ thì hay, đến lúc thực hành thì lại dở tệ.

Lý tưởng và thực tiễn là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, dù nghĩ hay đến đâu, thực tiễn cũng vô vàn khó khăn, Điểm Đăng Nhân muốn quán triệt lương tri, nhưng độ khó để thực hiện quá cao, một khi lý tưởng và hiện thực đối đầu, sẽ có những người trốn tránh chọn cách tự kết liễu.

Người biết rõ khó khăn mà vẫn từng bước thực hiện là người vô cùng kiên cường.

Rất nhiều triết gia, tư tưởng rất huy hoàng, nhưng cuộc sống lại rối bời, cuối cùng đã tự sát.

Điểm Đăng Nhân muốn thực hiện lương tri của mình, nhưng đối mặt với Siêu Cấp Thất Nhân Đội không thể lay chuyển, cuối cùng đã chọn từ bỏ.

Điểm Đăng Nhân nhìn Đỗ Lan, cũng không biết đối phương có ý gì, dường như rất hiểu mình, hắn hiện tại vẫn đang bị lương tri tra vấn, lương tri bảo hắn nên cố gắng một chút, dù con đường phía trước gian nan, cũng nên nén lệ mà đi.

Nhưng đến khi thực sự gặp Siêu Cấp Thất Nhân Đội, hắn vẫn sẽ sợ hãi.

Nếu lương tri của hắn thực sự kiên cường đến vậy, thì ban đầu đã không phóng hỏa.

Có thể nói là thấy trâu rơi lệ thì thấy trâu đáng thương, thấy dê rơi lệ thì thấy dê đáng thương, cuối cùng là tiến thoái lưỡng nan, làm thế nào cũng cảm thấy không ổn, nên trực tiếp chọn cách tự hủy hoại.

Lúc thực hành thực sự rất khó, cần phải tùy cơ ứng biến, hơn nữa một bước sai, có thể phải làm lại từ đầu, thậm chí có thể suy sụp không gượng dậy nổi.

Thực hành thực sự đầy rẫy rủi ro, không ngừng trả giá, thậm chí cuối cùng mình chết đi mà vẫn chưa thực hành thành công.

Cho nên phải tin tưởng rằng những người cùng chí hướng sẽ tiếp tục thực hành, cuối cùng sẽ thành công, thành công không nhất thiết phải do ta, nhưng công thành chắc chắn có ta.

Có được năng lực thực hành như vậy, cơ bản đã là người phi thường rồi, Điểm Đăng Nhân rõ ràng không có dũng khí và nghị lực như vậy, thuộc dạng người bình thường, có lương tri, nhưng thực hành gặp khó khăn sẽ dao động, cuối cùng tiến thoái lưỡng nan, không thể tri hành hợp nhất.

Điểm Đăng Nhân chọn hỗ trợ Biệt đội Chống Siêu Anh Hùng, vì hắn cảm thấy mình nên chuộc lại tội lỗi đã gây ra, thế là giúp họ thu thập cơ thể của những người có siêu năng lực.

Cũng không cần mở cửa, chỉ cần nhắm vào những kẻ điên bên trong qua ô quan sát là được, máy hút linh hồn có thể hút linh hồn vào pin linh hồn.

Lúc này Điểm Đăng Nhân mới nhận ra thân phận của Đỗ Lan: Ngươi là Đỗ Thủ Công của app Siêu Anh, hóa ra app đã hợp tác với Biệt đội Chống Siêu Anh Hùng.

Nhưng ta nhớ Biệt đội Chống Siêu Anh Hùng là đội đặc nhiệm chuyên điều tra siêu anh hùng, Thánh Đấu Sĩ cũng tính là anh hùng mà.

Đương nhiên là tính, nhưng Biệt đội Chống Siêu Anh Hùng cũng phải bảo vệ người thường, trước khi người được chọn mặc Thánh Y, họ được Biệt đội Chống Siêu Anh Hùng bảo vệ.

Đỗ Lan nói, đây là lách luật.

Thánh Đấu Sĩ không phải sinh ra đã có, mà là từ người thường biến thành Thánh Đấu Sĩ, cho nên mặc Thánh Y vào là mục tiêu điều tra của Biệt đội Chống Siêu Anh Hùng, cởi Thánh Y ra là người thường cần Biệt đội Chống Siêu Anh Hùng bảo vệ.

Hả, còn có thể như vậy sao.

Điểm Đăng Nhân không thể hiểu được Thánh Đấu Sĩ, vì siêu năng lực của họ đều là bẩm sinh, không thể từ bỏ, nhưng hắn lại có chút ghen tị với Thánh Đấu Sĩ: Có lẽ Thánh Đấu Sĩ mới là hình thái cuối cùng của anh hùng, họ có thể chọn muốn hay không, không giống chúng ta căn bản không có lựa chọn, chỉ có thể có được siêu năng lực, không thể từ bỏ siêu năng lực.

Từ nhỏ đã bị người ngoài nhìn bằng ánh mắt khác thường, cứ như là quái thai, hoàn toàn không có cách nào sống cuộc sống của người bình thường.

Có thể nói là vây thành, người ngoài muốn vào, người trong muốn ra.

Điểm Đăng Nhân nói một câu thật lòng, người có siêu năng lực không hẳn từ nhỏ đã hạnh phúc, sau khi trưởng thành, họ có thể danh lợi song thu, nhưng từ nhỏ đã khác biệt, vẫn cần phải trải qua những phiền muộn trưởng thành đặc biệt.

Điểm Đăng Nhân đã không chỉ một lần hoài nghi tại sao mình lại khác với người khác, tuy mọi người đều nói đây là sứ mệnh, nhưng hắn chỉ muốn biết tại sao Thượng Đế lại phải chọn mình, tại sao không chọn người khác.

Sau này mới biết căn bản không có Thượng Đế, tất cả chỉ là Hóa Hợp Vật Số Năm mà thôi.

Mà mình sở dĩ như vậy, là do cha mẹ sắp đặt.

Cha mẹ đã tiếp nhận Hóa Hợp Vật Số Năm, rồi mình trở thành người có siêu năng lực, tất cả không liên quan đến Thượng Đế, chỉ liên quan đến cha mẹ, thật có chút nực cười.

Hơn nữa Hóa Hợp Vật Số Năm không thể hối hận, dùng rồi là cả đời, hơn nữa nhìn tình hình trung tâm nghiên cứu là biết, một số người sẽ phát điên, không phải ai cũng có thể trưởng thành một cách yên ổn.

Cho nên cha mẹ chính là đang dùng tương lai của con cái để đánh cược.

Vẫn là Thánh Đấu Sĩ tốt hơn, đều là một đám người đã trưởng thành tự mình lựa chọn tham gia tuyển chọn hay không, không giống chúng ta từ nhỏ đã bị tiêm Hóa Hợp Vật Số Năm, cuối cùng ngay cả cơ hội hối hận cũng không có, hoàn toàn trở thành vật hy sinh cho sự hư vinh của cha mẹ.

Điểm Đăng Nhân rất ghen tị với Thánh Đấu Sĩ, vì Thánh Đấu Sĩ là tự mình lựa chọn con đường, còn siêu anh hùng đều là do cha mẹ lựa chọn hoặc công ty lựa chọn, bản thân họ không có lựa chọn.

Mọi người nghe xong cũng không biết nói gì, đây có được coi là kiểu khoe khoang trá hình của người có siêu năng lực không.

Điểm Đăng Nhân thật lòng không muốn có siêu năng lực, nếu không có siêu năng lực, mình chỉ là một người bình thường, sẽ không có gánh nặng tâm lý lớn như vậy.

Người bình thường, làm một nhân viên, sống yên ổn hết một đời là được, cũng không có cơ hội làm hại người khác.

Là một siêu anh hùng, đối mặt với quá nhiều cám dỗ, mỹ nữ sẽ ngã vào lòng, tư bản sẽ xúm lại, kẻ nịnh bợ sẽ tâng bốc.

Trong hoàn cảnh như vậy, tùy tiện làm một việc cũng có thể làm hại người khác, đợi làm xong, hối hận cũng đã muộn.

Con người thật sự sẽ bị tê liệt, thật sự sẽ quên mất bản thân.

Khi tất cả mọi người đều hoan hô kêu hắn thể hiện siêu năng lực, khi tất cả mọi người đều nói hắn không có bất kỳ trách nhiệm nào, khi tất cả mọi người đều ca ngợi hắn, thì chính là ba người nói thành hổ, hoàn toàn lạc lối trong cảm giác được tung hô như sao trên trời.

Mọi người đều thấy được Điểm Đăng Nhân đang thực sự tự kiểm điểm, chuyện thiêu chết hai đứa cháu của cựu cục trưởng quả thực khiến hắn hối hận không nguôi.

Rất nhanh, toàn bộ những người có siêu năng lực trong trung tâm nghiên cứu đều bị tách rời linh hồn.

Nhiều cơ thể như vậy, chúng ta vận chuyển thế nào.

Phải nhanh chóng nghĩ cách, Bạo Phong Nữ sắp quay lại rồi.

Điểm Đăng Nhân cũng nhắc nhở họ phải nhanh lên, vì Bạo Phong Nữ rất mạnh, tia sét của cô ta có thể dễ dàng phá vỡ bê tông dày mấy mét, hơn nữa phòng ngự của cô ta có thể chống lại tia nhiệt của Tổ Quốc Nhân, có thể nói là công thủ toàn diện.

Bạo Phong Nữ cũng là một trong những người phụ trách trung tâm nghiên cứu, cô ta không phải là người đa sầu đa cảm.

Mọi người nhìn về phía Đỗ Lan, nhiều cơ thể như vậy một chiếc xe cũng không chở hết, làm sao bây giờ.

Tìm cho tôi vài món đồ điện gia dụng, đã đến lúc trình diễn kỹ thuật thực sự rồi.

Đỗ Lan cho biết có thể dùng linh kiện trong trung tâm nghiên cứu để chế tạo một chiếc đèn phóng to thu nhỏ, có thể trực tiếp thu nhỏ cơ thể.

Rất nhanh đã hoàn thành, khi mọi người nhìn thấy Đỗ Lan lại có thể phóng to thu nhỏ người khác, thật sự không còn lời nào để nói.

Điểm Đăng Nhân đều kinh ngạc, tận mắt chứng kiến còn chấn động hơn nhiều so với xem video, thực sự là dùng những vật liệu có sẵn để lắp ráp ra thiết bị hắc khoa kỹ.

Đây.

Điểm Đăng Nhân không biết nên nói gì cho phải.

Đỗ Lan ở phía trước thu nhỏ, Biệt đội Chống Siêu Anh Hùng phụ trách thu thập, rất nhanh đã cướp sạch toàn bộ trung tâm nghiên cứu: Rút lui.

Điểm Đăng Nhân cũng đi theo họ, họ phải đi gặp cựu cục trưởng, vì nếu Điểm Đăng Nhân làm nhân chứng quan trọng, thì có thể khởi tố công ty Ốc Đặc.

Đợi đến khi công ty Ốc Đặc phát hiện trung tâm nghiên cứu siêu nhân loại phi chính thường đã bị dọn sạch, thì đã quá muộn.

Là Đỗ Lan, chắc chắn lại là Đỗ Lan, trước đây có Ẩn Thân Nhân phản bội, bây giờ Điểm Đăng Nhân cũng phản bội, tiếp theo sẽ là ai.

Hỏa Xa Đầu, hay là Biển Sâu.

Phó tổng tài áp lực rất lớn, hiện tại ông ta cảm thấy không thể tin tưởng bất kỳ lão anh hùng nào nữa.

Tổng tài cũng im lặng không nói, nhìn ai cũng giống như kẻ phản bội, dường như có thể phản bội bất cứ lúc nào.

Sự thật cũng đúng là như vậy, trước đây mọi người không có lựa chọn, chỉ có thể tham gia công ty Ốc Đặc, bây giờ có lựa chọn rồi, thì việc nhảy việc có thể nói là chuyện đương nhiên, hoàn toàn là hành vi thương mại bình thường.

Mặc dù hiện tại app Siêu Anh vẫn chưa ra mắt anh hùng nào khác ngoài Thánh Đấu Sĩ, nhưng vẫn có một bộ phận anh hùng của Ốc Đặc đang nghĩ đến việc nhảy việc.

Dù sao không chỉ có app Siêu Anh, mà còn có các công ty khác.

Hơn nữa công ty Ốc Đặc cũng không có đủ tài nguyên, áp lực của mọi người cũng không nhỏ, chắc chắn là chim khôn chọn cành mà đậu.

Hiện tại không thể tin tưởng ai cả, đặc biệt là những anh hùng không có tài nguyên như Hỏa Xa Đầu và Biển Sâu.

Phó tổng tài nói: Chúng ta phải nghĩ cách.

Tổng tài cũng biết nếu những người này đều phản bội công ty, công ty chắc chắn sẽ rơi vào cảnh nguy hiểm.

Nhưng có quản cũng vô ích, họ muốn phản bội thì vẫn sẽ phản bội.

Nếu chỉ dựa vào ngăn cản là có thể dập tắt sự phản bội, thì trên đời này sẽ không có sự phản bội nữa.

Khi công ty hùng mạnh, không ai phản bội, công ty càng suy yếu, càng có người muốn phản bội, càng không muốn cùng nhau đối mặt với nguy cơ.

Siêu anh hùng cũng là người bình thường.

Tổng tài nặng nề nói: Vậy đi, bắt gia đình họ làm con tin, nếu họ dám phản bội, thì trực tiếp ra tay.

Ông ta chọn cách uy hiếp, khiến các anh hùng dưới trướng phải ném chuột sợ vỡ bình.

Chương 3167

Càng thất bại, càng khó khăn, thì càng phải làm tốt công tác tư tưởng.

Có thể vượt qua thất bại thì sẽ là một đội quân sắt thép, nếu không vượt qua được, thì coi như xong.

Công ty Ốc Đặc hiện tại đang ở thời điểm nguy cấp nhất, vì nội bộ xuất hiện một chuỗi nghi ngờ lớn, mọi người nghi ngờ lẫn nhau, nghi kỵ lẫn nhau, như vậy rất dễ tan rã.

Thực ra Thấu Minh Nhân không hề phản bội, hắn chỉ bị bắt làm tù binh.

Điểm Đăng Nhân phản bội, chủ yếu là lương tâm chưa mất.

Hỏa Xa Đầu và Biển Sâu tuy đã bị đẩy ra rìa, nhưng không hề phản bội.

Dù sao họ cũng không chắc chắn app Siêu Anh đối với họ có thái độ gì, không thể mạo hiểm nhảy việc khi chưa xác định được lợi ích của mình.

Cho nên hiện tại chỉ có một mình Điểm Đăng Nhân là kẻ phản bội, các anh hùng khác đều bị oan.

Nhưng cấp cao thực sự không thể tin tưởng họ nữa, dù sao mỗi một kẻ phản bội đều sẽ gây ra tổn thất lớn, công ty không thể gánh nổi.

Phải đề phòng kẻ phản bội, nhưng một khi bắt đầu đề phòng, tâm lý của mọi người chắc chắn sẽ không thoải mái, rõ ràng mình một lòng trung thành, kết quả lại đổi lấy sự nghi ngờ của công ty.

Không có tài nguyên thì thôi, cuộc sống còn phải cẩn thận dè dặt, cuối cùng mọi người chắc chắn sẽ nghĩ đến việc công ty này không cần cũng được.

Nghi kỵ thì dễ, muốn xây dựng lại lòng tin thì khó.

Hỏa Xa Đầu đã bị lưu đày, nhưng công ty vẫn sắp xếp cho hắn một trợ thủ phân biệt chủng tộc, mỹ danh là giúp đỡ, thực chất là để giám thị.

Biển Sâu cũng nhận được đãi ngộ tương tự, đều bị giám sát.

Thời buổi này không chỉ có app Siêu Anh là một lựa chọn, còn có các công ty khác cũng đang đào góc tường, rất nhiều anh hùng đều đang tĩnh quan kỳ biến, đều đang tìm kiếm một bến đỗ tốt, chỉ là hiện tại chưa có ai thực sự nhảy việc mà thôi.

Hành vi giám thị này của công ty Ốc Đặc thực sự khiến người ta lạnh lòng, cũng khiến các anh hùng nảy sinh cảm giác nguy cơ.

Pháo đài kiên cố thường bị phá vỡ từ bên trong.

Nguyên nhân cũng đơn giản, một thế lực dù nhỏ đến đâu, nội bộ cũng có những bè phái khác nhau.

Ví dụ như thành bang Athens thời cổ đại, chỉ là một nơi nhỏ bé, nhưng lại chia thành các bộ lạc ở ba khu vực: núi, đồng bằng, và ven biển.

La Mã cổ đại ban đầu chỉ là một trại trên sườn đồi, kết quả bên trong cũng do ba bộ tộc tạo thành.

Thời Hạ, Thương, Chu ở phương Đông thì càng không phải nói, chư hầu khắp nơi.

Làm thế nào để giải quyết sự khác biệt giữa các bè phái.

Athens giải quyết bằng phương thức hội nghị, cho phép một bộ phận người tham gia hội nghị dựa trên tài sản, giải quyết vấn đề dựa trên số đông.

La Mã cổ đại ban đầu có vua, nhưng vì trong thời gian dài vua đều xuất thân từ bộ lạc Latin, hai bộ lạc còn lại trực tiếp ám sát vua, sau đó họ cũng bắt đầu có hội nghị, cũng là dựa trên thảo luận của số ít người.

Phương Đông luôn tồn tại một vị đồng chủ, đương nhiên đồng chủ trong nhiều trường hợp chỉ là một linh vật, chuyện chính sự vẫn do các chư hầu thương lượng quyết định.

Nhưng chỉ cần đồng chủ bảo vệ lợi ích của tất cả mọi người, địa vị vẫn có thể được bảo toàn.

Còn vua chúa phương Tây luôn chỉ bảo vệ lợi ích của bộ tộc mình, luôn trở thành bạo chúa.

Bạo chúa không phải xấu với tất cả mọi người, chỉ xấu với những người không thuộc bộ tộc của mình.

Hôn quân phương Đông, tư duy thường là muốn làm tổn hại lợi ích của người mình, để bao dung nhiều người hơn.

Sẽ gặp phải câu Bệ hạ cùng sĩ đại phu chung trị thiên hạ, phi dữ bách tính chung trị thiên hạ, kết quả là vì biến pháp mà toi đời.

Đương nhiên phương Đông cũng có bạo chúa vì lợi ích của bộ tộc mình, nhưng loại bạo chúa này đều không thành khí hậu.

Nhưng ở phương Tây, bạo chúa xuất hiện theo chu kỳ, vì đây là cách hiệu quả nhất để tranh giành nội bộ, khi trong nước có nhiều bộ tộc, để bạo chúa dẫn dắt bộ tộc của mình tàn sát là cách hiệu quả nhất.

Công ty lớn như Ốc Đặc, nội bộ cũng có nhiều bè phái, hội đồng quản trị, anh hùng, nhân viên bình thường, có những yêu cầu khác nhau.

Tổng tài hiện tại vẫn có thể đè nén mọi người, đáng tiếc là bây giờ các siêu anh hùng đang xảy ra biến chất.

Đối mặt với khủng hoảng và tài nguyên giảm sút, các anh hùng khao khát một bạo chúa có thể vì lợi ích của mình mà tàn sát.

Bạo chúa chỉ đại diện cho lợi ích của anh hùng, không quan tâm đến bất kỳ ai, dùng thủ đoạn tàn bạo của mình để cướp đoạt tài nguyên, bảo vệ sự sinh tồn của anh hùng.

Siêu anh hùng cần một bạo chúa.

Tổ Quốc Nhân thực ra hoàn toàn có thể nắm bắt cơ hội này, đáng tiếc là hắn hiện tại vẫn chưa xác định được rốt cuộc ai mới là người của mình, nên rất khó trở thành đại diện của một nhóm người, vì hắn sẽ không nhịn được mà ra tay với họ, không thể chịu thiệt thòi.

Làm bạo chúa của một nhóm người, là phải tốt với người của mình, tàn bạo với kẻ thù.

Tổ Quốc Nhân hiện tại vẫn chưa làm được điều đó, nếu không đây là một cơ hội để xác lập thân phận.

Tên tội nghiệp.

Đỗ Lan cảm thấy Tổ Quốc Nhân khá đáng thương, luôn tìm kiếm địa vị xã hội của mình, muốn quay về gia đình, nhưng mẹ của con trai hắn lại sợ hắn, đứa trẻ đối với hắn cũng không mấy thân thiết.

Muốn quay về sự nghiệp, sự sắp xếp của công ty lại không thể làm hắn hài lòng.

Cũng chỉ khi ở cùng Bạo Phong Nữ mới cảm thấy thoải mái, vì Bạo Phong Nữ thực sự coi Tổ Quốc Nhân như vua, là người của mình thực sự.

Ta đã nói từ lâu rồi, người trung thành không nhất thiết phải răm rắp nghe lời, trung thần là hy vọng Tổ Quốc Nhân thành công, lời ngay khó nghe vẫn phải nói.

Nhưng Bạo Phong Nữ một mực tung hô Tổ Quốc Nhân, chỉ có thể coi là gian thần tiểu nhân.

Đỗ Lan thực sự sốt ruột, hiện tại là cơ hội tốt biết bao, nội bộ công ty Ốc Đặc đang xáo động, chính là thời thế tạo anh hùng, bây giờ chỉ cần Tổ Quốc Nhân hô một tiếng là có thể trở thành quân chủ của các anh hùng, nhưng hắn lại cứ chìm đắm trong tình cảm nam nữ.

Đỗ Lan rất sốt ruột, vì cơ hội là ngàn năm có một, nhu cầu về siêu anh hùng không phải lúc nào cũng tồn tại, một khi biến mất, cơ hội cũng không còn nữa.

Hiện tại các siêu anh hùng đang muốn tan rã, nhưng vẫn còn một chút hy vọng đối với công ty Ốc Đặc, nếu Tổ Quốc Nhân có thể đoàn kết họ lại, tranh giành lợi ích trong công ty Ốc Đặc, thì tuyệt đối không tồi.

Thậm chí có thể giết chết tổng tài ngay lập tức, tổng tài chỉ chịu trách nhiệm với cổ đông, chỉ chịu trách nhiệm kiếm tiền chia cổ tức, nhân viên bình thường và siêu anh hùng đều chỉ là những con ốc vít, thông qua hợp đồng để bóc lột giá trị của họ.

Nhân viên bình thường còn có công đoàn, nhưng siêu anh hùng thì thực sự không có gì cả, thực sự cần một vị vua.

Bất kỳ thế lực nào nội bộ cũng đều như vậy, dù là một gia đình ba người, cha, mẹ, con cái cũng là ba lập trường.

Cho nên làm hoàng đế Thăng Long thực sự không dễ dàng, phải để các thế lực khác nhau lưu động biến hóa, hình thành sự ổn định động.

Làm vua phương Tây cơ bản chỉ cần giữ được lợi ích của bộ tộc mình là được, không cần xem xét những chuyện khác.

Đương nhiên đây cũng là nguyên nhân vua phương Tây không thể làm lớn làm mạnh, không có cách nào đại diện cho nhiều bộ tộc.

Phương Tây chính là nhiều bộ tộc thông qua hội nghị để phân phối tài nguyên, khi tài nguyên nhiều thì không sao, tài nguyên ít đi, bạo chúa tất nhiên sẽ xuất hiện.

Vì bộ tộc cần một người có thể dẫn dắt họ đi tàn sát.

Tổ Quốc Nhân hoàn toàn không ý thức được đây là cơ hội của mình, Đỗ Lan cho rằng thực sự rất đáng tiếc, nhưng đây chính là hiện thực, rất nhiều người đều oán trách mình không có cơ hội, nhưng lại có bao nhiêu người có thể ý thức rõ ràng rằng cơ hội đang ở ngay bên cạnh.

Cho nên đừng chỉ chăm chăm vào vùng an toàn của mình, nên đáp ứng nhiều hơn nhu cầu của người khác, cơ hội nằm ở trong đó.

Người khác có nhu cầu, và có người thỏa mãn nhu cầu của người khác, đó gọi là cơ hội.

Đỗ Lan cho rằng không có nhu cầu thì không có cơ hội, nắm bắt cơ hội chính là thỏa mãn nhu cầu, chỉ là rất nhiều khi mọi người đều quen mắt làm ngơ với cơ hội, coi nhu cầu của người khác như không thấy.

Mọi người đều hiểu rõ nhu cầu của mình, nhưng rất khó nhìn rõ nhu cầu của người khác, càng ít có người sẽ đi thỏa mãn nhu cầu của người khác.

Vì đối với người bình thường mà nói, thỏa mãn nhu cầu của người khác không có lợi lộc gì.

Chỉ có thể nói những người như vậy không thể thành công được.

Chương 3168

Biệt đội Chống Siêu Anh Hùng thường xuyên thấy Đỗ Lan lẩm bẩm một mình, tò mò không biết hắn đang làm gì.

Không biết rằng hắn thực ra đang xem kịch, quan sát sự thay đổi của công ty Ốc Đặc.

Chúng ta hiện tại có nhiều cơ thể siêu năng lực như vậy, có phải có thể phát động tấn công rồi không.

Đồ Phu hỏi Đỗ Lan, muốn biết đối phương đang suy tính thế nào.

Đừng vội, đợi đến khi vết nứt nội bộ của công ty Ốc Đặc không thể hàn gắn được nữa rồi hãy nói.

Đỗ Lan nói: Hiện tại sự khác biệt giữa cổ đông, anh hùng, và nhân viên ngày càng lớn, chắc chắn sẽ có nội loạn, lúc đó xuất kích là vừa.

Mọi người không hiểu lắm, nhưng dường như có lý.

Tài nguyên ít đi, những người có lập trường khác nhau sẽ hy vọng tài nguyên nghiêng về phía mình, tất nhiên sẽ có nội đấu.

Công ty Ốc Đặc lại không có sự cân bằng động trôi chảy, các lập trường là cố định, để tranh đoạt tài nguyên, chắc chắn sẽ chọn ra người giỏi đấu võ mồm đấu tay chân nhất làm đại diện, tất nhiên sẽ tăng cường nội đấu.

Đỗ Lan có thể rất chắc chắn, vì hắn đã xuyên qua nhiều thế giới như vậy, lịch sử của tất cả các thế giới đều phát triển như vậy.

Một thế lực do nhiều bộ tộc tạo thành, đến thời điểm quan trọng họ sẽ không xem xét hợp tác cùng nhau vượt qua nguy cơ, mà sẽ nghĩ đến việc chia nhà.

Cho nên cần một bộ tộc đè nén các bộ tộc khác, không cho họ chia, nếu không đè được thì toi.

Cho nên Liên Xô cũ thời Stalin có thể ổn định, đến sau này thì tan rã, vì sau này chính là các bộ tộc tranh đoạt lợi ích, không ai đè được thì chia nhà.

Đây là quy tắc trò chơi của phương Tây, không có gì là chính nghĩa, cũng không có gì là tà ác, chỉ là lặp đi lặp lại.

Thăng Long có chu kỳ vương triều, phương Tây cũng có chu kỳ bạo chúa, đều có tình thế khó xử của riêng mình.

Nếu quốc gia nào không có tình thế khó xử, thì nó có thể thống nhất địa cầu.

Đỗ Lan thật lòng cảm thấy Tổ Quốc Nhân đang bỏ lỡ cơ hội, nhưng thôi kệ, nếu Tổ Quốc Nhân chìm đắm trong tình cảm nam nữ mà không biết học hỏi trưởng thành, không hiểu cái gì là người của mình, cái gì là người khác, chỉ biết thiên vị bản thân, cơ hội đặt ngay trước mắt mà hắn cũng không biết, thì thôi vậy.

Rõ ràng có thể nhân lúc sự khác biệt giữa cổ đông, nhân viên, anh hùng ngày càng lớn, trở thành bạo chúa của các anh hùng, nhưng lại hoàn toàn không có ý thức như vậy.

Trở thành bạo chúa là đơn giản nhất, chỉ cần dẫn dắt người của mình đè nén tất cả mọi người là được.

Khó hơn một chút là phải nhất thể hóa, xóa bỏ ranh giới giữa cổ đông, nhân viên, và anh hùng, để ba bên đều có ngươi trong ta, ta trong ngươi, như vậy, nếu tài nguyên thực sự quá ít, ba bên sẽ cùng nhau lật đổ hoàng quyền, cùng nhau tranh làm hoàng đế, cái gọi là hoàng đế thay phiên nhau làm, sang năm đến nhà ta.

Tóm lại, tài nguyên ít là nguy cơ, nhưng đồng thời cũng là cơ hội.

Đỗ Lan sốt ruột thay Tổ Quốc Nhân, nhưng Tổ Quốc Nhân lại chẳng hề sốt ruột, có thể nói là ôn nhu hương anh hùng trủng.

Tài nguyên chắc chắn sẽ biến đổi theo chu kỳ, thời đại nông nghiệp là chu kỳ nông nghiệp, tất cả các nền văn minh nông nghiệp đều sẽ phát hiện sản lượng đất đai sẽ thay đổi theo chu kỳ mười năm.

Phương Tây là bảy năm được mùa, bảy năm mất mùa.

Phương Đông nói là ba năm được mùa, ba năm bình thường, ba năm mất mùa.

Đều tương tự nhau.

Đến thời hiện đại, chu kỳ kinh tế cũng tương tự, khoảng mười năm một lần khủng hoảng.

Cho nên khủng hoảng mười năm một lần, cơ hội cũng có thể nói là mười năm một lần.

Tổ Quốc Nhân đã không có chí tiến thủ, Đỗ Lan cũng đành chịu, vẫn là xem xem công tác chuẩn bị của Biệt đội Chống Siêu Anh Hùng, họ chuẩn bị đi theo trình tự, khởi tố công ty Ốc Đặc.

Vốn dĩ Đồ Phu chuẩn bị lợi dụng cơ thể siêu năng lực để làm một trận lớn, nhưng cựu cục trưởng cho rằng vẫn nên kiện tụng.

Trình tự phải chính nghĩa, có Điểm Đăng Nhân làm nhân chứng quan trọng, sau đó họ lại tìm được một nhà khoa học có lương tri.

Nhà khoa học này từng làm việc tại công ty Vought, rất có uy tín trong ngành, chuẩn bị hai nhân chứng, cùng với lượng lớn bằng chứng bê bối, hẳn là đủ để công ty Vought khốn đốn một phen rồi.

Cuối cùng cũng đến lúc quyết chiến.

Hưu Y cảm thấy lần kiện tụng này nhất định có thể thắng, nhân chứng vật chứng đầy đủ, ngay cả Chúa Jesus cũng không bảo vệ được công ty Ốc Đặc.

Mặc dù đi theo trình tự tư pháp rất dài dòng, nhưng ở Mỹ, trình tự chính nghĩa vô cùng quan trọng.

Đáng tiếc họ đi theo trình tự chính nghĩa, công ty Ốc Đặc thì không.

Giới hạn của Pháp gia chính là pháp luật ngày càng nhiều, người vi phạm pháp luật cũng ngày càng nhiều.

Công ty Ốc Đặc sớm đã chuẩn bị đường lui rồi, tổng tài rất có tầm nhìn xa.

Trong phim Vô Gian Đạo, chính là thế lực hắc ám và cảnh sát cài gián điệp lẫn nhau, gián điệp của thế lực hắc ám thậm chí còn nhiều hơn gián điệp của cảnh sát.

Công ty Ốc Đặc cũng sớm đã bồi dưỡng các nghị viên, khi cần thiết có thể sử dụng cho mình.

Hưu Y cho rằng lần này công ty Ốc Đặc chắc chắn sẽ thua, Siêu Cấp Thất Nhân Đội chắc chắn sẽ vào tù, là quá lạc quan rồi.

Điểm Đăng Nhân và nhà khoa học đều được bảo vệ như những nhân chứng quan trọng, cựu cục trưởng cũng đã vận dụng không ít mối quan hệ.

Trong cơ quan tư pháp, cũng có người hy vọng đánh bại công ty Ốc Đặc, nên lần này họ đã dốc toàn lực.

Đỗ Lan biết trong nguyên tác, phiên điều trần vừa bắt đầu, tất cả mọi người sẽ bị một người có siêu năng lực làm nổ đầu, toàn bộ phiên điều trần sẽ biến thành một màn trình diễn nổ đầu, cuối cùng mọi chuyện đều không đi đến đâu.

Nỗ lực của Biệt đội Chống Siêu Anh Hùng lại một lần nữa bị đánh bại.

Nếu là phim truyền hình nguyên tác, thì kịch bản của Biệt đội Chống Siêu Anh Hùng có một khuôn mẫu.

Phim truyền hình trước tiên là tìm kiếm chiến sĩ đối kháng siêu anh hùng, sau đó phát hiện chiến lực vẫn không đủ, sau đó điều tra một cơ sở, tìm được một điểm yếu để đi theo trình tự tư pháp, cuối cùng bị đánh bại, một thành viên rời đội.

Đến mùa mới, thành viên rời đội quay lại, sau đó tiếp tục đi theo trình tự trên một lần nữa.

Nhưng sau này mọi con đường hợp pháp đều đã thử qua, phát hiện thực sự không được, thì phải bắt đầu lấy bạo chế bạo.

Khi các biện pháp chính quy không hiệu quả, thì chỉ có thể dùng vũ lực, xem ai có võ lực mạnh hơn.

Hiện tại mọi người vẫn còn hy vọng vào trình tự chính nghĩa, vẫn còn rất lạc quan.

Hưu Y cảm thấy mình cuối cùng cũng có thể cho người bạn gái đã mất một lời giải thích, lấy thân phận người thường đưa siêu anh hùng vào tù, để họ nhận được sự trừng phạt xứng đáng, thật đáng giá.

Điểm Đăng Nhân bắt đầu xem phim hành động tình cảm: Bất kể là vào tù, hay bị ám sát, sau này đều không có cơ hội xem nữa, ta phải xem hết lượng phim của cả đời.

Hưu Y xem cùng hắn, cậu ta không còn lời nào để nói về sở thích của những siêu anh hùng này, thực sự quá bất thường.

Chẳng lẽ tất cả những người có siêu năng lực đầu óc đều có vấn đề sao.

Không thể có chút sở thích bình thường nào sao.

Ta phát hiện các ngươi, những siêu anh hùng, luôn rất kỳ quặc.

Điểm Đăng Nhân nói: Không phải siêu anh hùng kỳ quặc, vẫn có rất nhiều anh hùng trẻ tuổi có tam quan chính trực, nhưng họ ở công ty Ốc Đặc căn bản không thể thăng tiến, chỉ có những anh hùng kỳ quặc như chúng ta mới có cơ hội gia nhập Siêu Cấp Thất Nhân Đội, vì sở thích của chúng ta càng kỳ quặc, càng có thể dùng làm điểm yếu để khống chế.

Đối với công ty mà nói, một anh hùng tam quan chính trực không phải là chuyện tốt, dù sao công ty trước tiên là vì công ty, sau đó mới là vì người dân.

Hưu Y lại không lời nào để đáp, công ty Ốc Đặc tạo ra anh hùng không phải vì mọi người, mà là vì lợi nhuận, quả thực sẽ không tuyển chọn những anh hùng một lòng vì dân.

Kết quả là anh hùng người sau kỳ quặc hơn người trước, nhưng công ty Ốc Đặc chỉ xem xét lợi nhuận, những thứ khác đều không quan trọng, chỉ cần có thể kiếm lợi, dù có người vô tội bị tổn hại cũng là chuyện vô cùng bình thường.

Giống như đường sắt ở Mỹ vậy, xảy ra tai nạn là chuyện rất bình thường, quan trọng là có thể kiếm lợi.

Xảy ra tai nạn, do công ty bảo hiểm bồi thường, không liên quan gì đến công ty đường sắt.

Lợi nhuận mới là quan trọng nhất.

Hưu Y biết rằng giữa việc bảo vệ chính mình và bảo vệ xã hội, công ty Ốc Đặc đã dứt khoát chọn bảo vệ chính mình: Nhất định phải để công ty Ốc Đặc phá sản.

Điểm Đăng Nhân lại có chút lo lắng, dù có bị kết tội, Tổ Quốc Nhân và đồng bọn sẽ chịu khuất phục sao.

Họ có ra tay hạ sát nhân chứng quan trọng như mình không.

Mặc dù muốn không hổ thẹn với lương tri của mình, nhưng vừa nghĩ đến muôn vàn khó khăn gặp phải trong quá trình thực tiễn, Điểm Đăng Nhân trong lòng lại có chút chùn bước.

Vừa cảm thấy lương tri không cho phép, vừa sợ gặp khó khăn khi thực hành, thực sự là tiến thoái lưỡng nan.

Cho nên Vương Dương Minh mới nói phải tri hành hợp nhất, chỉ có lương tri thì rất đơn giản, muốn thực hiện lương tri lại rất khó.

Chương 3169

Chuyện tốt ai cũng biết nghĩ, nhưng có mấy ai thực hiện được đến nơi đến chốn.

Điểm Đăng Nhân chính là như vậy, có lương tri, nhưng thực hiện thì thiếu chút lửa, đồng thời lại không muốn từ bỏ lương tri, cuối cùng trực tiếp tự sát.

Đây chính là khoảng cách giữa lý tưởng và thực tiễn, nghĩ thì rất đẹp, làm thì lại khó khăn chồng chất.

Biết thì dễ, làm được thì khó, tri hành hợp nhất lại càng khó hơn.

Điểm Đăng Nhân suy nghĩ kỹ, đối đầu với Siêu Cấp Thất Nhân Đội thực sự không phải là chuyện tốt, mình có thể sống không bằng chết.

Lương tri rất quan trọng, nhưng vừa nghĩ đến kết cục khi đối đầu với Thất Nhân Đội, lại cảm thấy lương tri rất khó thực hiện, trong thế giới đen tối này, người tốt có lương tri không có kết cục tốt đẹp.

Nghĩ như vậy, Điểm Đăng Nhân có chút nhụt chí.

So với kẻ nhụt chí như Điểm Đăng Nhân, Tinh Quang và Mai Phù Nữ Vương trong Siêu Cấp Thất Nhân Đội lại giỏi thực hành hơn nhiều.

Họ đều có lương tri, nhưng không trực tiếp xé rách mặt với công ty, mà là lợi dụng ưu thế của mình, từ từ tích lũy sức mạnh, chờ đợi cơ hội.

Mai Phù Nữ Vương đã để Biển Sâu lặn xuống biển tìm được hộp đen của chiếc máy bay gặp nạn trước đó, còn tìm được một số video do người chết quay lại, sau khi khôi phục, bên trong chính là bằng chứng Tổ Quốc Nhân gây ra tai nạn máy bay và uy hiếp hành khách.

Nhưng cô không lập tức đưa ra, vì chỉ có những thứ này không chắc có thể hạ gục được Tổ Quốc Nhân, còn phải chờ đợi cơ hội.

Mặc dù trong khoảng thời gian này cô còn phải làm một số việc trái với lương tâm, nhưng đây chính là thực tiễn.

Khi thực hành, có thể sẽ đi ngược lại với lý tưởng.

Vì lý tưởng là chuyện xảy ra trong điều kiện lý tưởng, nhưng thực tiễn sẽ không phát triển theo trạng thái lý tưởng.

Cho nên thực tiễn sẽ xuất hiện những chuyện đi ngược lại lý tưởng, lúc này cần phải không quên sơ tâm, nên thực hành vẫn thực hành, nhưng mục tiêu cuối cùng phải là để thực hiện lương tri.

Tinh Quang cũng như vậy, kể từ khi bị Biển Sâu lạm dụng, vẫn luôn tìm kiếm cơ hội.

Cô vẫn đang từ từ tích lũy sức mạnh, âm thầm thu thập bằng chứng.

Còn Điểm Đăng Nhân chỉ biết nghĩ, không dám nếm mật nằm gai, không dám khổ tâm cô nghệ, không thể đối mặt với những khổ nạn trong thực tiễn.

Biệt đội Chống Siêu Anh Hùng muốn đi theo trình tự tư pháp để kiện công ty Ốc Đặc, giành lấy thắng lợi cuối cùng.

Đáng tiếc, quân bài tẩy của họ đã bị gián điệp do công ty Ốc Đặc cài vào điều tra rõ ràng.

Vị gián điệp này cũng rất lợi hại, người khác không dám gây sự với công ty Ốc Đặc và siêu anh hùng, nhưng vị gián điệp này lại đi ngược lại, chính là dám gây sự, đây cũng là nguyên nhân chính mà Biệt đội Chống Siêu Anh Hùng tin tưởng cô ta.

Vì những người khác đều không dám trực tiếp đối đầu với công ty Ốc Đặc.

Đã sắp xếp ổn thỏa rồi, chỉ cần phiên điều trần hoàn thành, công ty Ốc Đặc chắc chắn sẽ bị thanh toán, mọi chuyện sẽ tốt đẹp trở lại.

Hưu Y cuối cùng cũng có thể báo thù.

Điểm Đăng Nhân lại cảm thấy sẽ không thuận lợi như vậy, nếu công ty Ốc Đặc dễ dàng bị hạ gục như vậy, cũng sẽ không tồn tại được một trăm năm.

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy áp lực lớn, nghĩ đến đôi mắt đỏ ngầu của Tổ Quốc Nhân, lại cảm thấy sợ hãi.

Hưu Y không hề phát hiện ra nội tâm phức tạp của Điểm Đăng Nhân, lương tri và hiện thực đối đầu, tri hành không thể hợp nhất, bắt đầu có xu hướng tự hủy hoại.

Phía công ty Ốc Đặc, tổng tài đã bày mưu tính kế, hoàn toàn không vội, vụ kiện này không là gì, Biệt đội Chống Siêu Anh Hùng cũng không là gì.

Quan trọng vẫn là mâu thuẫn nội bộ của công ty, Tổ Quốc Nhân dạo này rõ ràng là không nghe lời, đây mới là điều nguy hiểm nhất.

Tổ Quốc Nhân và Bạo Phong Nữ trong một lần hành động gần đây, đã trực tiếp phá hủy một khu dân cư của người da màu, khiến mấy chục người thiệt mạng.

Mặc dù họ nói là để tiêu diệt kẻ thù siêu năng lực, nhưng tổn thất quá lớn.

Chưa kể, tổng tài biết kẻ tiết lộ Hóa Hợp Vật Số Năm, thực ra chính là Tổ Quốc Nhân.

Tổ Quốc Nhân đang nuôi giặc tự trọng, bí mật tiết lộ công thức

Hóa Hợp Vật Số Năm cho tổ chức khủng bố, để họ nghiên cứu ra những kẻ địch có siêu năng lực mạnh.

Điểm này Tổ Quốc Nhân không phải vì mình, mà là để công ty Ốc Đặc có giá trị hơn.

Cho nên tổng tài tuy tức giận, nhưng cũng không vạch trần, nhưng điều này cũng cho thấy Tổ Quốc Nhân luôn có suy nghĩ riêng của mình.

Cùng với tuổi của Tổ Quốc Nhân ngày càng lớn, tổng tài cũng ngày càng khó khống chế đối phương.

Tổ Quốc Nhân được tổng tài nuôi dưỡng trong phòng thí nghiệm từ nhỏ, nuôi từ bé đến lớn.

Nhưng tuổi càng lớn, Tổ Quốc Nhân càng không nghe lời.

Mối quan hệ tựa như cha con của hai người, rõ ràng đang đối mặt với thử thách mới.

Có vợ quên mẹ.

Tổng tài mắng, gần đây Tổ Quốc Nhân càng muốn nghe lời Bạo Phong Nữ hơn là lời tổng tài.

Thậm chí lời nói của đứa con hoang của Tổ Quốc Nhân cũng còn hiệu quả hơn cả tổng tài.

Tóm lại, tổng tài ý thức được lời nói của mình ngày càng không còn linh nghiệm, đây là một tín hiệu rất nguy hiểm, nhưng ông ta cũng đành chịu: Quả nhiên là một sản phẩm thất bại.

Tổ Quốc Nhân không nghe lời, đối với công ty mà nói chính là thất bại.

Tổ Quốc Nhân ban đầu có lẽ còn sợ tổng tài, dù sao từ nhỏ đã có bóng ma tâm lý, nhưng hắn đang dần dần ý thức được rằng công ty cũng chỉ có vậy.

Điều này giống như một con trâu bị buộc vào một cái cây nhỏ, vì lúc nhỏ không thể thoát ra, lớn lên cũng không thử lại.

Thực ra khi lớn lên, chỉ cần dùng một chút sức, là có thể nhổ cả cái cây nhỏ lên, nhưng vì lúc nhỏ chưa từng thành công, nên lớn lên cũng không thử lại nữa.

Nhưng Tổ Quốc Nhân dù sao cũng không phải trâu, hắn có trí tuệ, chưa kể bên cạnh hắn còn có rất nhiều người khác, họ đều sẽ xúi giục Tổ Quốc Nhân thử những thứ mới.

Tổ Quốc Nhân chắc chắn sẽ thoát khỏi sự trói buộc, một khi thành công, uy hiếp sẽ rất lớn.

Tổ Quốc Nhân và công ty cũng không phải cùng một phe, lợi ích của hai bên không nhất quán, cho nên một khi Tổ Quốc Nhân độc lập, người đầu tiên bị ảnh hưởng chính là công ty.

Đối với chuyện kiện tụng, tổng tài đã sắp xếp gián điệp Bạo Đầu Nữ, đến lúc đó trực tiếp giết sạch tất cả những người có mặt tại hiện trường, để làm gương.

Nếu dùng siêu năng lực làm nổ đầu từ xa, có tính là phạm tội giết người không.

Đỗ Lan đưa ra một vấn đề pháp lý.

Rõ ràng là không tính, vì luật pháp không thể chứng minh việc giết người bằng siêu năng lực, nên không tính là vi phạm.

Giống như nếu pháp luật chỉ quy định trộm cắp, cướp giật là vi phạm, thì lừa đảo là hợp pháp.

Đây là tính trễ của pháp luật, cho nên Pháp gia không thể một mình đảm đương, còn cần đạo đức để bù đắp những thiếu sót của pháp luật.

Đạo đức chính là chỉ lấy lợi ích của mình, không xâm phạm lợi ích của người khác, có những hành vi không vi phạm pháp luật, nhưng vẫn có thể đoạt lấy lợi ích của người khác, điều này chỉ có thể dùng đạo đức để lên án.

Cho nên dù Bạo Đầu Nữ có đại khai sát giới, pháp luật cũng rất khó kết tội cô ta, vì cô ta là giết người từ xa, không có bất kỳ trao đổi vật chất nào.

Không giống như Tổ Quốc Nhân giết người còn cần tia nhiệt, Bạo Đầu Nữ chỉ cần nhìn vào mắt đối phương là có thể làm nổ đầu.

Hành vi này trong luật pháp chắc chắn không có bất kỳ quy phạm nào.

Sắp bắt đầu rồi.

Biệt đội Chống Siêu Anh Hùng lần này toàn bộ mặc vest, sắp sửa nghênh đón phiên điều trần quan trọng nhất.

Cứ cảm thấy quá thuận lợi, Đồ Phu cho rằng chỉ cần bắt được Tổ Quốc Nhân, mình có thể tìm lại vợ, đáng tiếc kỳ vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều, sự thật là vợ hắn đang giúp Tổ Quốc Nhân nuôi con.

Sở dĩ không liên lạc với Đồ Phu, là vì cô quá hiểu tính cách của Đồ Phu, hắn sẽ không đồng ý nuôi con của người khác, người Đồ Phu yêu nhất là chính mình.

Đồ Phu lúc này vẫn chưa biết mình đầu đội một thảo nguyên xanh, vẫn còn nghĩ đến việc trừng phạt Tổ Quốc Nhân, sau đó tìm được vợ, mọi người có thể quay lại tám năm trước, vẫn có thể sống hạnh phúc.

Nhưng sự thật đã vật đổi sao dời.

Chương 3170

Rất nhanh, thời gian đã đến lúc phiên điều trần bắt đầu, có rất nhiều người tụ tập lại, lần này là phiên điều trần chống lại công ty Ốc Đặc, nhưng người của công ty Ốc Đặc không có mặt.

Điểm Đăng Nhân vẫn rất căng thẳng, ngược lại học giả ngồi xe lăn lại rất bình tĩnh.

Quy trình phiên điều trần bắt đầu, ban đầu mọi người đưa ra các loại bằng chứng, sau đó đến lượt nhân chứng ra tòa.

Học giả được đẩy đến ghế nhân chứng.

Lần này là nhân chứng vật chứng đầy đủ, dù công ty Ốc Đặc không đến cũng vô dụng, vẫn có thể phán họ có tội.

Nhân chứng, xin hãy bắt đầu lời khai của ông.

Học giả chuẩn bị phát biểu, nhưng chính lúc này, ông đột nhiên cảm thấy đầu có chút căng, giống như sắp mọc ra một bộ não thứ hai.

Tuy nhiên, bộ não không mọc ra, mà bộ não duy nhất cũng đã nở hoa.

Bụp.

Tất cả mọi người đều ngây người, vì đây là điều không ai ngờ tới, đột nhiên lại phát nổ.

Sau đó là bụp. nhiều người hơn nữa đầu cũng phát nổ.

Biệt đội Chống Siêu Anh Hùng lập tức bảo vệ những nhân viên quan trọng rút lui, hiện trường phiên điều trần đã là một bãi máu não, theo đúng nghĩa đen.

Điểm Đăng Nhân nhìn thấy cảnh tượng này, liền biết công ty Ốc

Đặc không dễ đối phó, nhưng lương tâm của mình lại không cho phép, thế là lấy bật lửa ra chuẩn bị tự kết liễu, tạm biệt thế giới vừa đẹp đẽ vừa xấu xí này.

Nhưng bị Đỗ Lan nắm chặt hai tay, không cho hắn điều khiển ngọn lửa.

Để ta chết, ta đã làm quá nhiều chuyện sai trái, nên chuộc tội.

Điểm Đăng Nhân nói.

Vậy thì nên đấu tranh với công ty Ốc Đặc, đánh thắng họ mới là thực sự chuộc tội.

Điểm Đăng Nhân lại tuyệt vọng nói: Không thể thắng được, họ quá mạnh.

Nếu chuộc tội dễ dàng như vậy, thì nhân gian đã trở thành thiên đường rồi.

Chuộc tội vốn dĩ là chuyện rất khó khăn, nếu không khắc phục khó khăn, thì không thể chuộc tội.

Đỗ Lan nói.

Tội của ta, ta tự mình gánh chịu, ta có cách chuộc tội tốt hơn, dễ dàng hơn, đó là lấy mạng đền mạng.

Vậy thì mạng của ngươi cũng quá đáng giá rồi, ngươi đã giết hai đứa trẻ, còn một số người lớn, đó là mấy mạng người, ngươi dùng một mạng để đền, có phải là quá coi trọng mình rồi không.

Đỗ Lan cho rằng tuy có thể lấy mạng đền mạng, nhưng một mạng của Điểm Đăng Nhân căn bản không đáng tiền.

Điểm Đăng Nhân không ngờ đối phương lại hạ thấp mình như vậy, nhưng hình như cũng có lý, án mạng trên tay mình không chỉ có một, thực sự không thể nói tự sát là có thể đền mạng.

Nhưng ngươi cũng thấy rồi, công ty Ốc Đặc quá mạnh.

Điểm Đăng Nhân không nhìn thấy hy vọng.

Quả thực mạnh, cho nên thực hành cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Nhưng chẳng lẽ thực hành khó, thì không thực hành nữa sao.

Ngươi ngay cả chết cũng không sợ, sợ gì khó khăn của việc thực hành.

Đương nhiên là vì cái chết là chuyện trong chớp mắt, còn thực hành là nỗi đau kéo dài dai dẳng.

Nhưng Đỗ Lan không cho Điểm Đăng Nhân chết, Điểm Đăng Nhân không thể chết, thế là hắn chỉ có thể đối mặt với thực tiễn.

Phiên điều trần hoàn toàn thất bại, vụ án này được định tính là một cuộc tấn công khủng bố.

Nhưng mọi người lại đặt câu hỏi, tại sao phần tử khủng bố lại phá hoại phiên điều trần của công ty Ốc Đặc.

Hai bên có quan hệ gì sao.

Hiện trường vô cùng thảm khốc, ngay cả những cảnh sát và pháp y kinh nghiệm nhất khi đến hiện trường phiên điều trần cũng không nhịn được buồn nôn, vì thực sự có quá nhiều thi thể vượt quá giới hạn tâm lý của con người.

Lô cảnh sát đầu tiên đến hiện trường đều đã phải vào bệnh viện, là bị cảnh tượng gây sốc tại hiện trường dọa cho phát hoảng, e là sẽ để lại bóng ma tâm lý cả đời.

Kiểu nổ đầu tập thể này, không có bất kỳ đầu đạn hay ngoại thương nào, có thể xác định chắc chắn là do người có siêu năng lực làm.

Trước đây chỉ có siêu anh hùng, nhưng bây giờ có cả siêu phản

diện.

Chắc chắn là siêu phản diện do app Siêu Anh bồi dưỡng, phải cấm app Siêu Anh.

Có dư luận cho rằng chuyện này chắc chắn có liên quan đến app.

Nhiều người có siêu năng lực như vậy, hơn nữa còn có phần tử khủng bố siêu năng lực, các người trước đây nói siêu anh hùng là ý chỉ của Thượng Đế, vậy bây giờ siêu tội phạm có phải cũng là do Thượng Đế phái đến để trừng phạt mọi người không.

Mọi người tải app, nước Mỹ mới không loạn.

Những người ủng hộ và phản đối lại bắt đầu chửi nhau.

Chuyện này rốt cuộc là do siêu tội phạm gây ra, hay là do app gây ra đều không quan trọng.

Quan trọng là lượng tải app lại tăng lên, vì mọi người đều cần bảo vệ chính mình.

Đỗ Lan cũng nhân cơ hội đăng tải một video mới Mũ bảo hiểm chống nổ đầu, đây chính là thứ mọi người cần, rất nhiều phụ huynh đã làm cho con mình một cái, nếu tay nghề không tốt, mua cũng phải mua một cái, mua rồi mang đến trường, phòng bị nổ đầu.

Khi một nơi xảy ra động đất, người dân ở các khu vực xung quanh sẽ hoảng loạn tích trữ thực phẩm, đây chính là sự lan truyền của nỗi sợ hãi.

Mặc dù nổ đầu chỉ xảy ra ở một nơi, nhưng người ở những nơi khác đều đang hoảng loạn tìm kiếm thứ để tự bảo vệ, cho nên dù có chỉ trích app cũng vô ích, vì app quả thực đã cung cấp cho mọi người một phương thức tự vệ tiện lợi, mọi người cần app.

Cuối cùng, sự việc được định tính là một cuộc tấn công khủng bố, nhưng mọi người lại đặt câu hỏi, một phần tử khủng bố tại sao lại không quản ngại đường xa vạn dặm đến Mỹ, tấn công một phiên điều trần nhắm vào công ty Ốc Đặc.

Theo lý mà nói, anh hùng của công ty Ốc Đặc là kẻ thù của phần tử khủng bố, kẻ thù bị xét xử, họ không phải nên vui mừng sao.

Không thể nói như vậy được, chúng ta không thể dùng tư duy bình thường để suy nghĩ về phần tử khủng bố.

Có lẽ họ cho rằng anh hùng chỉ có thể bại trong tay mình, trong truyện tranh không phải thường có tình tiết như vậy sao.

Rõ ràng anh hùng đã đến đường cùng, phản diện lại đi cứu viện, lý do chính là anh hùng phải do chính tay mình giết chết.

Vậy thì có nghĩa là phần tử khủng bố cho rằng phiên điều trần có thể có tác dụng quan trọng đối với công ty Ốc Đặc và siêu anh hùng rồi.

Tức là nhân chứng vật chứng đầy đủ rồi.

Bây giờ nói những điều này đã không còn ý nghĩa nữa, sau chuyện này e là sẽ không còn bất kỳ một vị đại pháp quan nào dám quản chuyện của siêu anh hùng nữa, dù sao nổ đầu từ xa không thể định tội, không có bất kỳ trao đổi vật chất nào, không có hung khí, cũng không có cách nào liên hệ người chết với hung thủ.

Tức là công ty Ốc Đặc hiện tại đã thoát khỏi sự trừng phạt.

Trình tự chính nghĩa là cần thiết.

Nhưng trình tự có thiếu sót thì làm sao.

Tùy tình hình mà xử lý.

Thông thường mà nói, khi Pháp gia không thể phát huy tác dụng, thì cần đạo đức phát huy tác dụng, pháp luật không thể định tội, nhưng mọi người đều hy vọng định tội, có thể tùy tình hình mà xử lý.

Biệt đội Chống Siêu Anh Hùng mặt mày ngơ ngác, họ đều không ngờ sẽ có kết quả như vậy, rõ ràng họ chiếm ưu thế, không ngờ lại chết nhiều người như vậy.

Phê phán bằng vũ khí không thể thay thế vũ khí phê phán.

Đồ Phu cuối cùng đã ý thức sâu sắc được tính chính xác của câu nói này, kẻ thù đã điên cuồng rồi, hắn chắc chắn đó là sát thủ của công ty Ốc Đặc, không phải là phần tử khủng bố gì cả, đáng tiếc là không có bằng chứng.

Bây giờ hắn biết muốn đi theo trình tự tư pháp đã không còn thực tế, con đường còn lại chỉ có lấy bạo chế bạo.

Điều này giống như Võ Tòng ban đầu hy vọng thông qua nha môn đòi lại công đạo, kết quả không được, chỉ có thể tự mình triển khai hành động.

Đây là lần gần chiến thắng nhất, nhưng lại công dã tràng, bây giờ họ phải chấn chỉnh lại đội ngũ.

Nhưng cũng giống như các hảo hán Lương Sơn, Biệt đội Chống Siêu Anh Hùng cũng xuất hiện sự chia rẽ.

Nguyên nhân là chính quyền chuẩn bị thành lập một cơ quan điều tra hợp pháp để đóng quân tại công ty Ốc Đặc, giám sát các anh hùng, do nhiều bộ ngành liên hợp thành lập.

Mặc dù không thể xét xử công ty Ốc Đặc, nhưng phái người giám sát thì vẫn có thể, ít nhất không thể để công ty ngang nhiên không kiêng nể.

Bộ phận giám sát này đã mời Biệt đội Chống Siêu Anh Hùng gia nhập.

Lương Sơn có phe chiêu an và phe tạo phản, Biệt đội Chống Siêu Anh Hùng cũng xuất hiện hai bộ phận, một bộ phận cho rằng nên hợp tác với chính quyền, một bộ phận cho rằng nên lấy bạo chế bạo.

Chỉ là giám sát, căn bản không thể trừng phạt công ty Ốc Đặc và Siêu Cấp Thất Nhân Đội.

Nhưng nếu khai chiến với công ty Ốc Đặc, rất dễ làm tổn thương người vô tội, những siêu anh hùng đó không có nhân tính, không ai biết nếu bị dồn vào đường cùng, họ sẽ làm gì.

Hưu Y từ một người bình thường, trải qua bao nhiêu gian khổ trở thành một thành viên của Biệt đội, bây giờ có cơ hội được chiêu an, cậu muốn làm công chức.

Đồ Phu muốn lấy bạo chế bạo, Hưu Y muốn chấp nhận chiêu an.

Hưu Y cảm thấy nếu thực sự khai chiến, hậu quả khó mà lường được, cậu còn có cha già, còn có những người mình quan tâm.

Biệt đội Chống Siêu Anh Hùng cuối cùng cũng chỉ có thể chia tay.

Đỗ Lan cho rằng cũng khá tốt, mọi người đều có lựa chọn của riêng mình.

Phần tử khủng bố siêu năng lực quả thực tồn tại, dù sao công thức Hóa Hợp Vật Số Năm đã bị Tổ Quốc Nhân tiết lộ ra ngoài, tuy là nuôi giặc tự trọng, nhưng cũng ảnh hưởng đến danh tiếng của siêu năng lực giả là người được trời chọn.

Trước đây chỉ có anh hùng mới có năng lực, nhưng bây giờ kẻ xấu cũng có siêu năng lực, Thượng Đế có ý gì đây.

Chắc chắn là vì loài người không học tốt, khiến Thượng Đế thất vọng, cho nên Thượng Đế giáng xuống hồng thủy và siêu năng lực giả để trừng phạt chúng ta.

Đối với tín đồ mà nói, tìm cớ vẫn rất đơn giản.

Chương 3171

Dù sao cũng không phải lỗi của Thượng Đế, đều là lỗi của thế gian.

Ha ha, Thượng Đế không phân biệt tốt xấu đúng sai, hà tất phải tin ngài.

Trong mắt Thượng Đế, ruồi nhặng và ong mật là như nhau, tốt xấu đều là do con người tự phân, không phải Thượng Đế phân.

Vậy ta đến nhà ngươi giết ngươi, cướp tiền của ngươi, đánh con ngươi, Thượng Đế cũng cho phép, dù sao trong mắt Thượng Đế không có tốt xấu.

Cãi cùn, ai mà không biết.

Chính vì có nhiều kẻ dị giáo như ngươi, Thượng Đế mới phẫn nộ.

Không phải ngươi nói Thượng Đế không phân biệt tốt xấu, chuyện tốt chuyện xấu đều như nhau sao.

Sao chuyện xấu rơi vào người ngươi, lại có sự khác biệt, ngươi lợi hại hơn cả Thượng Đế à.

Thượng Đế lại không mở miệng nói chuyện, toàn là tín đồ giải thích, tín đồ đương nhiên lợi hại hơn Thượng Đế.

Đương nhiên dù người phản Thượng Đế có logic rõ ràng đến đâu, cũng không thể thuyết phục được tín đồ, vì họ ở trong mối quan hệ phân phối này, cho nên dù biết là lời giả, cũng phải nói.

Cho nên chỉ phê phán bằng vũ khí là vô dụng, có lúc phải dùng vũ khí phê phán.

Tình hình công ty Ốc Đặc tuy không ổn, nhưng đã thoát khỏi phiên tòa, dù bị giám sát cũng không sao, vì lãnh đạo của bộ phận giám sát này chính là gián điệp do tổng tài sắp xếp.

Thuộc dạng ta giám sát chính ta, tuyển thủ là chính mình, trọng tài cũng là chính mình, căn bản không sợ.

Trải qua thảm kịch nổ đầu, hiện tại rất nhiều người đều tìm mọi cách né tránh những vụ án liên quan đến siêu anh hùng, nhưng vị gián điệp này lại là dù muôn vạn người ta vẫn tiến tới, dũng cảm lại chính trực, nhận được sự ủng hộ của rất nhiều người.

Cuộc đấu tranh vẫn tiếp diễn, và cùng với việc tài nguyên của công ty Ốc Đặc ngày càng ít, thủ đoạn ngày càng ít, mức độ nguy hiểm ngày càng cao.

Vì tiếp theo công ty Ốc Đặc để bảo vệ mình sẽ không từ một thủ đoạn nào, các loại thủ đoạn đều sẽ dùng.

Đồ Phu chọn lấy bạo chế bạo, MM chọn quay về gia đình, Hưu Y đến cục quản lý, Pháp Lan Kỳ quyết định cùng cô gái vật thí nghiệm Kimiko ẩn cư sinh hoạt.

Mọi người đều đã có lối ra cho riêng mình, nhưng không có nghĩa là mọi chuyện sẽ thuận lợi.

Ví dụ như Pháp Lan Kỳ trước đây đã có quan hệ không rõ ràng với một thế lực hắc ám, bạn gái cũ của hắn còn là thành viên băng đảng, băng đảng này vẫn chưa chuẩn bị buông tha cho Pháp Lan Kỳ.

Cha của MM chính là bị anh hùng giết chết, tuy có vẻ như đã quay về gia đình, nhưng thù giết cha không đội trời chung, hắn sẽ tiếp tục âm thầm thu thập tình báo.

Hưu Y căn bản không biết mình đang làm việc dưới trướng của Bạo Đầu Nữ.

Về phần Đồ Phu, hắn sẽ bước lên một con đường Tu La.

Đỗ Lan cảm thấy đã đến lúc cho hắn biết tung tích của vợ, nên đối mặt với hiện thực bị cắm sừng rồi.

Vợ của Đồ Phu vẫn luôn bị công ty Ốc Đặc nuôi nhốt.

Năm đó cô và Tổ Quốc Nhân một phát trúng đích, trực tiếp mang thai.

Trong thời kỳ mang thai, đứa trẻ đã thể hiện những hiện tượng dị thường, cho nên công ty Ốc Đặc liền chuẩn bị tiến hành bồi dưỡng.

Họ giấu hai mẹ con tại một nông tràng độc lập, nuôi suốt bảy năm.

Bảy năm nay, đứa trẻ cứ thế trưởng thành như người bình thường, gần đây mới biết Tổ Quốc Nhân là cha ruột của mình.

Bất quá nó không cảm thấy Tổ Quốc Nhân thân cận, bởi vì Tổ Quốc Nhân luôn mang lại cảm giác có chút quái dị, hơn nữa mẹ nó dường như có chút sợ hãi hắn.

Đồ Phu cũng không biết vợ mình bảy năm nay ăn ngon uống tốt, chỉ là đang nuôi con cho một gã đàn ông khác.

Đây là cái gì.

Đồ Phu nhìn thấy văn kiện Đỗ Lan gửi tới, vẻ mặt đầy dấu hỏi.

Hắc Bào Củ Sát Đội ai đi đường nấy, tôi tranh thủ thời gian điều tra một chút.

Biết anh vì tìm vợ mới gia nhập đội, cho nên tôi đã lợi dụng mạng lưới vệ tinh của app để tiến hành tìm kiếm toàn cầu, trong này chính là tọa độ vợ anh.

Đỗ Lan nói.

Dùng vệ tinh tìm kiếm toàn cầu.

Tuy Đỗ Lan nói nghe đơn giản, nhưng Đồ Phu biết việc này khẳng định tốn kém rất nhiều tiền bạc.

Đỗ Lan vì hắn mà hao phí nhiều như vậy, hắn đột nhiên sinh ra cảm giác cảm động sĩ vi tri kỷ giả tử.

Không cần nói nhiều, đi đi.

Đỗ Lan nói.

Đồ Phu rất kích động, tìm tám năm, rốt cuộc cũng tìm được.

Mở văn kiện ra liền phát hiện nơi này lại là lãnh thổ tư nhân của công ty Ốc Đặc, nằm ở nơi hẻo lánh, hoàn toàn bị tường sắt bao quanh, là một nông tràng khổng lồ.

Nơi này cách thị trấn gần nhất lái xe cũng mất bốn mươi lăm phút, có thể nói là hoang vắng không bóng người.

Cho nên mới nói địa chủ đều phải tự mình chuẩn bị vũ khí, bởi vì đất rộng người thưa, sống ở loại địa phương này ai cũng không biết sẽ gặp phải nguy hiểm gì, quá xa xôi, đến lúc báo cảnh sát thì cảnh sát cũng không kịp tới nơi.

Đồ Phu lập tức lái xe tới bên ngoài bức tường, an ninh nơi này cũng không nghiêm ngặt, muốn trèo tường vào vẫn rất dễ dàng.

Hôm nay Đồ Phu chỉ định điều tra trước một chút, lần sau chuẩn bị kỹ càng sẽ quay lại cứu người.

Tuy nhiên khi tới gần ngôi nhà, hắn lại phát hiện mình lẽ ra nên ở dưới gầm xe chứ không nên ở trong xe, bởi vì Tổ Quốc Nhân cũng đang ở đó.

Hắn đang ôm vợ của Đồ Phu, hai người dường như rất hạnh phúc nhìn con trai chơi đùa trên bãi cỏ.

Một nhà ba người, hưởng thụ niềm vui thiên luân.

Đồ Phu chết lặng, đây là tình huống gì.

Hắn nhìn không hiểu, nhưng lại chịu chấn động mạnh.

Trong nháy mắt hắn cảm giác nhan sắc của mình thay đổi, biến thành một đạo lục quang xanh lá.

Cũng may hắn vẫn còn tính là bình tĩnh, biết không thể đối đầu cứng rắn với Tổ Quốc Nhân, cho nên vẫn luôn ẩn nấp.

Hắn kiên nhẫn đợi đến khi Tổ Quốc Nhân rời đi, đứa trẻ cũng đi nghỉ ngơi, mới lặng lẽ xuất hiện sau lưng vợ.

Người vợ thất hồn lạc phách.

Bởi vì sau khi Tổ Quốc Nhân phát hiện ra mẹ con họ thì thường xuyên tới đây, muốn xem con trai có siêu năng lực hay không.

Nhìn bộ dạng đó, nếu con trai không thừa kế siêu năng lực, hắn rất có thể sẽ giết người diệt khẩu.

Cô biết bất cứ sự tồn tại nào khiến Tổ Quốc Nhân bất mãn đều sẽ gặp nguy hiểm.

Tổ Quốc Nhân đối với cô không có tình cảm, đối với con trai cũng chỉ coi là món đồ chơi.

Ở cùng một chỗ với Tổ Quốc Nhân áp lực thực sự quá lớn, thực sự là chịu không nổi.

Em mất tích tám năm, anh tìm em tám năm.

Anh đã nghĩ tới rất nhiều khả năng, lại không nghĩ tới em sẽ ở cùng Tổ Quốc Nhân.

Đồ Phu giận dữ bước vào phòng bếp, hắn đang nỗ lực kiềm chế nắm đấm đang rục rịch của mình.

Người vợ kinh khủng xoay người, sau khi phát hiện là chồng mình thì vô cùng kinh ngạc nói: Billy.

Em rất kinh ngạc, có phải cho rằng anh không nên xuất hiện ở đây hay không.

Đồ Phu rất đau lòng, cũng rất phẫn nộ, cảm giác mình bị lừa gạt: Đứa trẻ kia là của ai.

Tại sao em lại ở cùng Tổ Quốc Nhân.

Đừng hòng nói dối, anh đều nhìn thấy hết rồi.

Người vợ nhìn ra Billy đang vô cùng tức giận, nhưng những chuyện này đã xảy ra rồi, cô cũng hết cách, chỉ đành thành thật nói: Năm đó em mang thai con của Tổ Quốc Nhân, liền bị công ty Ốc Đặc giam lỏng ở nơi này.

Tại sao không nghĩ cách liên lạc với anh.

Đồ Phu hỏi.

Người vợ không nói gì, nhưng Đồ Phu vẫn hiểu được, nói: Là vì đứa nhỏ sao.

Từ biểu cảm của đối phương là có thể nhìn ra, cô không nỡ bỏ đứa con.

Bất kể ban đầu vì sao lại mang thai, nhưng hiện tại trong lòng người vợ, địa vị của con trai đã vô cùng quan trọng, quan trọng hơn cả chồng.

Đồ Phu có chút nóng nảy, hắn đã cân nhắc qua các loại tình huống, thậm chí cho rằng vợ đã bị hại, lại không nghĩ tới cô thực ra là trốn đi nuôi con.

Thật sự rất khó bình tĩnh lại, hắn gạt toàn bộ đồ đạc trên bếp lò xuống đất, cuối cùng nói: Anh đưa em rời khỏi đây, chuyện trước kia cứ để nó qua đi.

Đồ Phu là thật lòng yêu vợ, hy vọng có thể bắt đầu lại từ đầu.

Chương 3172

Em phải mang theo con trai.

Người vợ biết rất rõ Đồ Phu sẽ không chấp nhận đứa bé, cho nên cô đối với việc bỏ trốn cũng không mấy hứng thú.

Đồ Phu nói: Chúng ta có thể tìm một viện phúc lợi, đem nó đưa đi.

Người vợ rất thất vọng, bởi vì phản ứng của Đồ Phu y hệt như cô dự đoán.

Chỉ có thể nói cô quá hiểu Đồ Phu, nhưng Đồ Phu lại không hiểu cô.

Em sẽ không tách khỏi nó đâu, Billy, anh đi đi.

Cô muốn ở cùng con trai.

Tại sao.

Đồ Phu phẫn nộ gào thét, bởi vì hiện thực và tưởng tượng của hắn chênh lệch quá xa.

Hắn tưởng tượng là hai người yêu nhau sinh ly tử biệt, âm dương cách trở, không thể tu thành chính quả.

Hiện thực lại là vợ hắn yêu thương chủng hoang hơn, ưu tiên cân nhắc cuộc sống với đứa con của Tổ Quốc Nhân.

Đỗ Lan đều có thể cảm giác được đỉnh đầu Đồ Phu xanh lè, lẩm bẩm nói: Cho nên mới nói vợ chồng là đơn vị chính trị nhỏ nhất, mà chính trị lại là nghệ thuật của sự thỏa hiệp.

Tư duy giữa người với người luôn có điểm không giống nhau, nếu muốn kết hôn thì tất nhiên cần phải thỏa hiệp, chỉ là xem ai thỏa hiệp nhiều hơn một chút.

Hiển nhiên lúc này cần Đồ Phu thỏa hiệp nhiều hơn, bởi vì người vợ có thể không cần Đồ Phu, vẫn mang theo con trai sống tốt.

Nhưng Đồ Phu không có vợ, cuộc sống là một mớ hỗn độn.

Đã là đơn vị chính trị, suy nghĩ luôn phải nhượng bộ cho hiện thực, suy cho cùng suy nghĩ cá nhân chỉ là của cá nhân, bạn đời không nhất thiết phải ủng hộ.

Muốn được ủng hộ thì cần thỏa hiệp, cần bao hàm lợi ích của cả hai người, biến suy nghĩ của một người thành suy nghĩ của hai người.

Đồ Phu muốn khôi phục cuộc sống của chính mình, lại không bao hàm lợi ích của vợ, lợi ích hiện tại của vợ chính là con trai.

Nếu không chấp nhận đứa con, Đồ Phu chỉ có thể vô năng cuồng nộ.

Trong nguyên tác, lúc bỏ trốn, Bạo Phong Nữ đột kích, đứa con bộc phát siêu năng lực ngộ thương mẫu thân.

Cuối cùng cô ủy thác Đồ Phu chăm sóc con trai, Đồ Phu đáp ứng, nhưng kỳ thực chính là đem đứa nhỏ ném cho cựu cục trưởng.

Về sau đứa nhỏ còn phải lựa chọn giữa cha ruột và cha nuôi, cuối cùng lựa chọn cha ruột.

Bất quá dựa theo truyền thống thí phụ của Mỹ đế, cuối cùng Tổ Quốc Nhân ước chừng cũng phải lãnh đủ.

Đỗ Lan biết con trai Tổ Quốc Nhân có khả năng đại diện cho thế hệ siêu anh hùng mới, đại diện cho một lộ tuyến mới.

Có lẽ lúc đầu chọn cha ruột, nhưng về sau phát hiện bất kể là cha ruột hay cha nuôi thì con đường của họ đều không phải con đường của mình, bản thân nên chọn cuộc đời của chính mình, sẽ kế thừa một phần tính cách của mẹ.

Đương nhiên đây cũng chỉ là suy đoán, nhưng rất có khả năng.

Bảy năm trước họ còn là vợ chồng, bảy năm sau tình cảm vẫn còn, nhưng phân kỳ giữa hai người đã lớn, có thể nói là thất niên chi dương.

Đỗ Lan biết nếu Đồ Phu không thỏa hiệp, như vậy đoạn tình cảm này coi như kết thúc.

Nhưng Đồ Phu không muốn kết thúc, hắn hy vọng vợ có thể hồi tâm chuyển ý, từ bỏ đứa con.

Nhưng người vợ sẽ không chấp nhận.

Đồ Phu quyết định lần này rời đi trước, hai người bình tĩnh một chút, sau đó lại thảo luận bước tiếp theo nên làm thế nào.

Rời khỏi khu vực phong tỏa, Đồ Phu phẫn nộ đá vào bánh xe, trút cơn giận của mình.

Cảm giác bản thân giống như một con khỉ, đơn phương tình nguyện tin rằng vợ cần giúp đỡ, kết quả đối phương ngay cả con cũng đã bảy tuổi.

Tưởng tượng rất thê mỹ, hiện thực rất khôi hài, làm đàn ông, lòng tự trọng bị đả kích dữ dội.

Đáng chết, đáng chết, đáng chết.

Đồ Phu phát tiết một trận, sau đó nhụt chí ngồi dưới đất, lòng rất loạn.

Vợ không phải bị ép buộc, mà là vì con trai nên tự nguyện ở lại khu kiểm soát của công ty Ốc Đặc, cô là vì chăm sóc con, con trai quan trọng hơn chồng.

Chồng thì không có quan hệ huyết thống, con trai lại có một nửa huyết thống.

Đồ Phu thực sự rất uất ức, cảm giác làm gì cũng không có tinh thần, cuộc đời này cũng không biết nên làm thế nào.

Lúc này Hắc Bào Củ Sát Đội có thể nói là rơi xuống đáy vực, mọi người đều lâm vào thời kỳ mê mang.

Hắc Bào Củ Sát Đội đã phân băng ly tích, việc thiết lập tổ chức giám sát tại công ty Ốc Đặc dường như là thành quả cuối cùng, là việc duy nhất họ có thể làm.

Trong khi đó, tình hình bên phía kia dường như trở nên tốt hơn.

Tổ Quốc Nhân và Bạo Phong Nữ lập thành cặp đôi CP, phim điện ảnh siêu anh hùng của công ty Ốc Đặc cũng đang quay, các loại sản phẩm ăn theo bán chạy điên cuồng, dường như tất cả đều trở lại quỹ đạo.

Hỏa Xa Đầu, loại anh hùng bị lưu đày này, cũng có thể lộ diện trong phim điện ảnh, bất quá chính là chính thức giải nghệ hạ màn.

Việc lưu đày trước đó là sắp xếp nội bộ công ty, không công bố ra ngoài.

Ở cuối phim điện ảnh, Hỏa Xa Đầu phải làm một màn cáo biệt cảm động, coi như lần xuất hiện cuối cùng của mình tại Siêu Cấp Thất Nhân Đội.

Siêu anh hùng không có một bạo quân cai trị, nội bộ cũng bắt đầu ngày càng phân tán.

Hỏa Xa Đầu bất mãn với việc mình phải rời khỏi Thất Nhân Đội, bất mãn với hiện tượng phân biệt chủng tộc trong đội ngũ anh hùng, cho nên hắn hiện tại đang dần nảy sinh oán hận.

Nhưng người nhà hắn bị khống chế, khiến hắn không thể phát tiết lửa giận.

Ở một bên khác, fan hâm mộ của Thánh Đấu Sĩ lại ngày càng nhiều.

Thánh Đấu Sĩ không có nhiều chuyện nát như vậy, mọi người đều là sau khi thành niên chủ động lựa chọn trở thành anh hùng.

Xã hội cũng không tốt đẹp như bọn họ tưởng tượng, có rất nhiều cặn bã phá vỡ giới hạn.

Đối mặt với loại cặn bã này, tâm bảo vệ thế giới của Thánh Đấu Sĩ sẽ dao động, không khỏi nảy sinh suy nghĩ thế giới này không đáng để bảo vệ.

Bất quá ngươi không bảo vệ thì có người khác bảo vệ, làm một Thánh Đấu Sĩ theo chế độ tuyển chọn, có rất nhiều ứng cử viên.

Một Thánh Đấu Sĩ tên là Lạp Khắc Lake. nhìn không quen bóng tối, lại nhìn không quen hành vi dung túng bóng tối của các Thánh Đấu Sĩ khác, bèn rút lui khỏi hàng ngũ Thánh Đấu Sĩ.

Sau đó hắn lợi dụng công nghệ app chế tạo ra Thánh Y Thép Steel Cloth, chuyên môn sử dụng tư hình trừng phạt tội phạm.

Thánh Đấu Sĩ Thép không bảo vệ nhân loại, chỉ phụ trách thanh trừng cặn bã.

Ngay cả Trọng Lực Phục Cừu Giả cũng gia nhập trong đó, bởi vì những cặn bã trong giới siêu anh hùng cũng thuộc phạm vi tiêu diệt của bọn họ.

Đối với việc này, Thánh Đấu Sĩ cũng chỉ có thể đối đầu với Thánh Đấu Sĩ Thép, bởi vì bọn họ phải bảo vệ mọi người, cũng bao gồm một số người vi phạm pháp luật. tội phạm nên chịu sự chế tài của pháp luật, chứ không phải bị tư hình xử tử.

Thánh Đấu Sĩ Thép còn thiên chấp hơn cả Hắc Ám Thánh Đấu Sĩ như Mạch Nhĩ Phu Manigoldo.

Mạch Nhĩ Phu cho rằng anh hùng nên dùng bạo lực để thủ hộ trật tự, còn Thánh Đấu Sĩ Thép hoàn toàn chỉ có bạo lực.

Nho gia tám phần, Mặc gia ba phần, Phật giáo mười tông.

Hiện tại hay rồi, Thánh Đấu Sĩ cũng chia thành Thánh Đấu Sĩ, Hắc Ám Thánh Đấu Sĩ, Thánh Đấu Sĩ Thép, đều là vì thế giới tốt đẹp, nhưng lý niệm và thực tiễn đều khác nhau một trời một vực.

Đỗ Lan tỏ vẻ một tổ chức rất dễ dàng phân liệt ra các thế lực khác nhau.

Rõ ràng bắt đầu thì giống nhau, nhưng về sau càng đi càng lệch.

Cách hiểu của mỗi người đều không giống nhau.

Cũng giống như hai người đối mặt nhau, một câu cũng không nói.

Có người hiểu là lúc này vô thanh thắng hữu thanh, tất cả đều nằm trong sự im lặng.

Có người hiểu là đạo bất đồng bất tương vi mưu, không có gì hay để nói.

Chương 3173

Cũng có người hiểu là hai người coi thường lẫn nhau, cho nên không thèm nói chuyện với đối phương.

Chính là hai người ngồi không nói chuyện cũng có thể nảy sinh những suy nghĩ khác nhau, huống chi là hành vi Thánh Đấu Sĩ bảo vệ thế giới, tự nhiên cũng gây ra đủ loại phân kỳ.

Mọi người đều vì muốn thế giới tốt hơn, nhưng lựa chọn lại không giống nhau.

Đỗ Lan cũng chỉ có thể nói đây là quy luật khách quan của sự phát triển sự vật, Nho, Thích, Đạo, Pháp.

đều từng trải qua.

Đạo gia từ Lão Tử đến Trang Tử, rồi đến Huyền học, nội dung tư tưởng biến hóa rất lớn.

Pháp gia thì càng không cần phải nói, phái Trọng Pháp và phái Phi Pháp, rốt cuộc là vì bảo vệ một bộ phận người mà thiết lập pháp luật, hay là nên vì bảo vệ công chính xã hội mà đột phá pháp luật.

Ba phái Thánh Đấu Sĩ đều có người ủng hộ và người phản đối.

Thánh Đấu Sĩ Thép đối với bất kỳ tên cặn bã nào phạm lỗi đều không lưu tình, người phản đối cho rằng đả kích kiểu này chỉ khiến mọi người nơm nớp lo sợ, không giúp ích gì cho việc thay đổi hiện trạng xã hội.

Rất nhiều hành vi phạm tội có từ xưa đến nay, chưa từng biến mất, hình phạt nghiêm khắc đến mấy cũng không ngăn được, hành vi của Thánh Đấu Sĩ Thép là vô nghĩa.

Trừng phạt nghiêm khắc hơn nữa, nếu sống không nổi thì cái gì nên phạm tội vẫn cứ phạm tội, có thể nói là dân không sợ chết, dọa chết có ích gì.

Mọi người sẽ không vì sự tồn tại của Thánh Đấu Sĩ Thép mà thực sự không phạm tội.

Chỉ có trừng phạt thì vô nghĩa, phải có khen thưởng mới được.

Những người dân này cũng biết nhìn biện chứng pháp, biết giữa củ cải và cây gậy, củ cải mới là quan trọng nhất, cây gậy là thứ yếu.

Nếu không có củ cải, chỉ có cây gậy, mọi người căn bản sẽ không sợ hãi cây gậy.

Cho nên bọn họ cho rằng Thánh Đấu Sĩ là đúng, Hắc Ám Thánh Đấu Sĩ cũng coi là đúng, bởi vì Hắc Ám Thánh Đấu Sĩ cũng sẽ bảo vệ mọi người, chỉ là sau khi gặp cặn bã sẽ xuống tay tàn độc, còn Thánh Đấu Sĩ Thép thì chỉ phụ trách xuống tay tàn độc.

Tại sao không ngăn cản Thánh Đấu Sĩ Thép.

Có người hỏi Đỗ Lan.

Đỗ Lan tỏ vẻ bất kỳ tư tưởng nào cũng cần thực tiễn, thông qua thực tiễn đào thải là tốt nhất.

Cũng giống như Mặc gia và học phái Dương Chu, trước kia thiên hạ không Dương thì Mặc, nhưng rất nhanh bọn họ đã mất đi thị trường, bởi vì trong quá trình thực tiễn khuyết điểm của cả hai phái đều lộ ra, cuối cùng thực tiễn đã lựa chọn Hoàng Lão, Nho gia, Pháp gia.

Cho bọn họ cơ hội thực tiễn và thử sai, cũng không thể chỉ dựa vào tưởng tượng liền phán bọn họ thất bại.

Đỗ Lan nói: Đợi đến khi mọi người đều ủng hộ Thánh Đấu Sĩ Thép, rất nhanh sẽ ý thức được khuyết điểm to lớn của họ trong thực tiễn.

Có kinh nghiệm lần này, mọi người cũng sẽ hấp thụ giáo huấn.

Nhưng việc này sẽ gây ra rất nhiều tổn thất.

Đây không phải rất bình thường sao.

Con người sống chính là phải đối mặt với rủi ro chưa biết.

Giống như một người ra khỏi cửa, có thể đạp phải cứt chó, có thể bị xe tông, có thể sẽ gặp phải người vô văn hóa, thậm chí có thể gặp phải kẻ trộm, ăn vạ các loại.

Mỗi lần ra cửa đều đại biểu cho rủi ro.

Cuộc sống chính là như vậy, thế thì tại sao không làm chút chuyện có ý nghĩa.

Trở thành người tham dự vào một lý tưởng nào đó, cho dù là gây ra tổn thất thì cũng là có ý nghĩa.

Đó là vì chuyện không rơi xuống đầu ngươi.

Đỗ Lan thuộc dạng xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, đương nhiên hắn cảm thấy mình cũng không nói sai.

Người sống thì có rủi ro, mỗi lần ra cửa đều có khả năng gặp phải chuyện mình không hy vọng gặp nhất.

Ví dụ như đang xếp hàng tử tế thì gặp kẻ chen ngang, đang xem phim thì gặp người gây ồn ào.

Tóm lại số lần ra cửa càng nhiều, số lần gặp phải chuyện bực mình cũng sẽ càng nhiều, số lần gặp phải uy hiếp tử vong cũng sẽ càng nhiều.

Cho nên loại tình huống này cần thản nhiên đối mặt, thậm chí cam chịu như đường mật.

Đáng tiếc không phải ai cũng chấp nhận cuộc đời như vậy.

Phản chính Đỗ Lan mặc kệ, cứ để Thánh Đấu Sĩ Thép thực tiễn, lưu lại cho lịch sử nhân loại một đoạn kinh nghiệm.

So với Siêu Cấp Thất Nhân Đội thuần túy lấy lợi nhuận làm mục tiêu, tổ chức thực sự vì xã hội tốt đẹp như Thánh Đấu Sĩ phức tạp hơn, cũng dễ phân kỳ hơn.

Suy cho cùng vì tiền thì vì lợi mà tụ, lợi hết mà tan.

Nhưng nếu vì tương lai tốt đẹp, vậy mọi người sẽ có chuyện để nói: Định nghĩa của tốt là gì.

Ai nắm giữ quyền lên tiếng, tài nguyên liền tụ tập về phía người đó.

Sau đó phương thức phương pháp thực hiện tốt là gì.

Cái gọi là mọi con đường đều dẫn đến La Mã, rắn có đường rắn chuột có đường chuột, mọi người đều sẽ dựa theo ưu thế của mình cố gắng đạt thành mục đích tốt đẹp.

Như vậy khẳng định phải có phân kỳ, hơn nữa bọn họ cũng đều có thể nói ra đạo lý rất đầy đủ, cuối cùng chính là chỉ có thể tách ra thực tiễn.

Cho nên nói nguy cơ đều đến từ nội bộ, ai cũng hy vọng tài nguyên có lợi cho mình, đều hy vọng phát huy ưu thế của mình.

Đỗ Lan tỏ vẻ mọi người đều có cơ hội, tài nguyên có thể thuận lợi lưu động, vậy mọi người chỉ cần chờ đợi thời cơ của mình đến là được.

Thánh Đấu Sĩ tuy rằng có phân kỳ, nhưng đã đề xuất đủ loại lý niệm, làm cho mọi người biết bọn họ là thực sự nỗ lực vì sự phát triển của xã hội, là thực sự muốn thay đổi thế giới.

Siêu Cấp Thất Nhân Đội thì không có loại cảm giác này, tuy rằng lúc tuyên truyền bọn họ cũng là vì quang minh và chính nghĩa, nhưng lúc làm thì một chút cũng không nhìn ra được.

So với sự giằng co và thực tiễn của Thánh Đấu Sĩ, Siêu Cấp Thất Nhân Đội nhìn rất không thực tế, giống như chưa từng suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề: Cái gì là tốt.

Thực tiễn như thế nào.

Chỉ là tuyên truyền, không có suy nghĩ sâu sắc, càng không có thực tiễn.

Marvel Avengers, DC Justice League.

đều từng xuất hiện phân kỳ trên thực tiễn, cho nên một liên minh anh hùng có chia rẽ thì chứng minh bọn họ là đã suy nghĩ nghiêm túc.

Nếu không có, vậy chính là hời hợt bên ngoài, không thể tin tưởng.

Thánh Đấu Sĩ trong thời gian ngắn có phân kỳ, mà Siêu Cấp Thất Nhân Đội mấy năm đều không có phân kỳ, điều này nói rõ Siêu Cấp Thất Nhân Đội cũng không phải nghiêm túc bảo vệ thế giới.

Siêu Cấp Thất Nhân Đội không có phân kỳ là bởi vì có lợi ích, cho nên mọi người cùng nhau kiếm tiền là được.

Nhưng theo tài nguyên càng ngày càng ít, tiền cũng càng ngày càng ít, Siêu Cấp Thất Nhân Đội rất có thể sẽ trở thành lịch sử.

Bọn họ sẽ không có phân kỳ gì, mà là trực tiếp giải tán là xong, vì lợi mà tụ, lợi hết thì tan.

Hắc Bào Củ Sát Đội cũng có phân kỳ, cũng là bởi vì mọi người đều hy vọng làm cho thế giới tốt hơn, nhưng lộ tuyến không giống nhau.

Trước mắt mọi người đều tiến vào một khoảng thời gian trầm tư, giống như thiên hạ thái bình, công ty Ốc Đặc cũng yên tĩnh, dường như tất cả thực sự trở nên tốt đẹp.

Việc quay phim điện ảnh làm Hỏa Xa Đầu rất buồn bực, bởi vì một khi công bố, hắn sẽ thực sự không thể quay về Siêu Cấp Thất Nhân Đội, thực sự phải nói lời tạm biệt với mọi người.

Hơn nữa khu cộng đồng của hắn vẫn bị phân biệt chủng tộc, hắn không thể chấp nhận, lửa giận trong lòng càng ngày càng kịch liệt.

Còn vị anh hùng đã đánh anh trai Hỏa Xa Đầu nhập viện lại không nhận bất kỳ trừng phạt nào, vẫn cứ ăn uống bình thường, ngày tháng trôi qua vô cùng tiêu sái.

Hỏa Xa Đầu vô cùng tức giận, chỉ có thể nói đánh lên người khác thì hắn một chút cũng không quan tâm, đến lượt mình thì lại không thể nhẫn nhịn.

Không những không khiến người ta đồng tình, thậm chí còn khiến người ta thấy đại khoái nhân tâm.

Biển Sâu cũng bị lưu đày, bởi vì hắn ở trong đội vẫn luôn không nóng không lạnh, ngoại trừ đánh nhau dưới nước, nói chuyện với cá ra thì thật sự không có sở trường gì.

Chương 3174

Trong tình huống này, Biển Sâu cũng rất khổ não, hắn có phải hay không nên thay đổi thiết lập nhân vật nhân thiết.

Tuy là anh hùng, nhưng kỳ thực là nhân vật công chúng, cho nên nhân thiết rất quan trọng.

Nhân thiết có thể hấp dẫn khán giả, làm cho khán giả yêu thích, liền có thể khôi phục nhân khí, khôi phục địa vị.

Khán giả có thể biết chỉ là nhân thiết, cho nên nhân thiết sụp đổ là điều khán giả không thể chấp nhận.

Nếu nhân thiết sụp đổ, vậy cần gia tăng nhân thiết mới, hấp dẫn khán giả mới, điều chỉnh phương thức tuyên truyền.

Biển Sâu muốn đổi nhân thiết, nhưng nhân thiết cần có đội ngũ mới có thể kinh doanh, cho nên hắn muốn gia nhập tà giáo.

Lợi dụng tài nguyên tà giáo để chế tạo nhân thiết mới, sau đó hắn thông qua truyền giáo để báo đáp tà giáo, như vậy có thể đôi bên cùng có lợi.

Không thể không nói Biển Sâu đã có bệnh thì vái tứ phương, bất quá não trạng hắn vốn đã không bình thường, bởi vì hắn còn biết yêu đương với cá, biết trương tư thế với bạch tuộc.

Đội viên bị Siêu Cấp Thất Nhân Đội vứt bỏ cũng trải qua thung lũng của riêng mình, mà người ở lại trong Siêu Cấp Thất Nhân Đội cũng không khá hơn chút nào, vẫn phải đối mặt với hoàn cảnh vô cùng phức tạp, cùng với Tổ Quốc Nhân đầy áp lực.

Thời gian này Tổ Quốc Nhân lắc lư giữa gia đình và Bạo Phong Nữ vô cùng thống khoái, thỉnh thoảng lại đi đến khu cộng đồng người da màu đại tứ phá hoại, nói là đả kích tội phạm, kỳ thực chính là phát tiết.

Còn các anh hùng khác thì tương đối vô vị, cơ bản là dựa theo sắp xếp của công ty để tiến hành các loại hoạt động.

Tinh Quang coi như nhìn rõ, mình căn bản không phải siêu anh hùng, chỉ là một thần tượng do công ty Ốc Đặc bồi dưỡng mà thôi.

Cô không cần đả kích tội phạm, chỉ cần ngoan ngoãn tham gia các loại hoạt động tuyên truyền là được.

Thần tượng của công ty quản lý khác hoặc là tiểu thịt tươi, hoặc là ca sĩ thực lực vừa hát vừa nhảy, mà thần tượng của công ty Ốc Đặc là tất cả những người có siêu năng lực.

Việc anh hùng nên làm thì làm rất ít, việc thần tượng làm thì một việc cũng không thiếu.

Hơn nữa các anh hùng có phân biệt chủng tộc, biết nói dối, biết quấy rối tình dục, có thể nói là hoàn toàn không có giới hạn.

Trong tình huống như vậy, lý tưởng của cô vỡ vụn.

Vốn tưởng rằng sau khi trở thành anh hùng là có thể hành hiệp trượng nghĩa, vì thế giới này cống hiến, kết quả tất cả mọi chuyện đều là công ty sắp xếp, căn bản không có cách nào làm việc tốt.

Cô đương nhiên không từ bỏ lý tưởng của mình, hy vọng lôi kéo một bộ phận anh hùng hợp tác đả kích tội phạm, ví dụ như lôi kéo Nữ Vương Mai Phù, nhưng vẫn luôn bị từ chối.

Chiến Tranh Nữ Vương Mai Phù, hoặc gọi là Nữ Vương Mai Phù, cô trước kia cũng giống Tinh Quang, muốn bảo vệ thế giới.

Về sau cô biết dựa theo sắp xếp của công ty kỳ thực rất không tồi, đặc biệt là đối với siêu anh hùng như Tổ Quốc Nhân.

Nếu không có công ty trói buộc, đám anh hùng cặn bã này sớm đã biến thế giới thành một nồi cháo.

Cô nhìn xa hơn Tinh Quang, chấp nhận giá trị tồn tại của công ty, đó là áp chế rất nhiều anh hùng cặn bã.

Tuy rằng cô cũng bất mãn công ty duy lợi là đồ, nhưng cô càng thêm sợ hãi một Tổ Quốc Nhân không có trói buộc, đó là sự tồn tại căn bản không thể đối kháng.

Vừa nghĩ tới phải làm địch với Tổ Quốc Nhân, cô liền đau đầu.

Đương nhiên cô cũng không từ bỏ, biết rất rõ công ty không đáng sợ, anh hùng không chịu khống chế mới đáng sợ, cho nên cô sẽ thu thập tài liệu đen, làm tốt công tác chuẩn bị.

Mai Phù đã cảm giác được theo sự xuất hiện của Bạo Phong Nữ, sợi dây thừng công ty tròng lên cổ Tổ Quốc Nhân đang ngày càng chặt, bất cứ lúc nào cũng có thể đứt, đó mới là chuyện đáng sợ nhất.

Cho nên cô rất hy vọng Hắc Bào Củ Sát Đội có thể tiếp tục hành động, thậm chí có thể cung cấp một ít tài liệu đen về Bạo Phong Nữ.

Mai Phù đã điều tra được Bạo Phong Nữ là một lão đông tây đã sống rất lâu, rất có khả năng có quan hệ với Đức Quốc xã thời Thế chiến II.

Có quan hệ với Thế chiến II thì khẳng định là có tin đen.

Mai Phù biết chỉ dựa vào mình thì không được, vẫn cần Hắc Bào Củ Sát Đội, một khi công ty không thể hạn chế Tổ Quốc Nhân, sẽ cần bọn họ giúp đỡ.

Mai Phù thành thục ổn trọng hơn Tinh Quang, biết công ty tuy rằng không tốt, nhưng xác thực đã hạn chế rất nhiều kẻ siêu năng lực.

Nếu không có công ty Ốc Đặc, còn không biết mấy người xưng vương, mấy người xưng bá, trong số siêu anh hùng ít nhất có bảy phần sẽ trở thành siêu phản diện.

Là công ty cho bọn họ một cơ hội danh lợi song thu, để bọn họ dựa theo quy tắc trò chơi của công ty tiến hành hợp tác, mà không phải dùng siêu năng lực của mình muốn làm gì thì làm.

Công ty tuy rằng không tốt, nhưng xác thực đã đóng vai trò hạn chế.

Đáng tiếc hiện tại công ty cũng không còn linh nghiệm, Mai Phù không thể không tìm kiếm xiềng xích mới.

Một Tổ Quốc Nhân hoàn toàn không chịu khống chế có bao nhiêu khủng bố.

Nhìn xem Bất Nghĩa Siêu Nhân, Lãnh Chúa Siêu Nhân thì biết, thậm chí nhìn xem Siêu Bá phản diện Superman trong Syndicate Tội Phạm.

Đều là tồn tại xưng bá một phương, phút chốc thống trị địa cầu, sau đó dựa theo sở thích của mình tiến hành khống chế, một lời không hợp liền đại sát tứ phương.

Nếu công ty Ốc Đặc thực sự sụp đổ, vậy Tổ Quốc Nhân tuyệt đối sẽ trở thành uy hiếp của toàn thế giới.

Cho nên nhất định phải có Hắc Bào Củ Sát Đội tìm được một biện pháp đánh bại Tổ Quốc Nhân, đây là suy nghĩ của Mai Phù, cho nên cô bắt đầu âm thầm truyền lại tình báo cho thành viên Hắc Bào Củ Sát Đội.

Lúc này Đồ Phu vẫn còn đang chịu đả kích từ sự thật.

Suy cho cùng hắn yêu vợ như vậy, kết quả vợ thế mà vẫn luôn giấu hắn.

Hắn là loại người không vui khi nuôi con người khác sao.

Còn đúng là thế thật, chỉ có thể nói người vợ nhìn người thật chuẩn.

Đồ Phu rất bất lực, hắn có thể để chuyện quá khứ qua đi, có thể tha thứ cho vợ, nhưng nuôi con của Tổ Quốc Nhân thì tuyệt đối không được.

Đỗ Lan thầm nghĩ tại sao không được.

Nuôi con trai Tổ Quốc Nhân, sau đó để con trai đi lật đổ cha ruột, đây mới là việc chân nam nhân nên làm, quân tử báo thù mười năm chưa muộn.

Đáng tiếc Đồ Phu không muốn làm như vậy, hắn chỉ muốn cùng vợ trở lại cuộc sống hạnh phúc trước kia.

Nhưng trước kia thật sự hạnh phúc như vậy sao.

Ký ức có thể tô vẽ, đối với Đồ Phu có khả năng hạnh phúc, nhưng đối với người vợ mà nói thì chưa chắc.

Nếu người vợ cũng cảm thấy hạnh phúc, sẽ không cho rằng người Đồ Phu yêu nhất là chính bản thân hắn.

Đồ Phu hoàn toàn không ý thức được điểm này, cho dù là hiện tại hắn vẫn cho rằng trong gia đình mình không làm sai bất cứ chuyện gì, cho nên hắn hoàn toàn không thể lý giải hành vi của vợ, thật sự là không thể nói lý.

Không phải chỉ là con trai Tổ Quốc Nhân thôi sao, nuôi là được.

Đỗ Lan nói.

Cậu sớm đã biết chân tướng.

Đồ Phu hỏi.

Lúc tôi điều tra thì đã biết rồi.

Đỗ Lan đương nhiên biết, chính là chờ xem phản ứng xoắn xuýt của Đồ Phu: Kiên cường chút đi.

Nói thì nhẹ nhàng, lại không phải cậu gặp loại chuyện này.

Đồ Phu làm sao kiên cường.

Sự si tình xưa nay hoàn toàn trở thành trò cười, cuối cùng đều là bản thân đơn phương tình nguyện.

Đây chẳng phải là thời gian tốt nhất để anh thể hiện tình yêu sao.

Tình yêu là gì, chính là bao dung và thỏa hiệp.

Nếu anh yêu đối phương thì phải chấp nhận thỏa hiệp.

Đồng thời đối phương cũng sẽ chấp nhận khuyết điểm của anh, cũng sẽ thỏa hiệp với anh.

Chương 3175

Tương trợ thỏa hiệp chính là yêu nhau, mà không phải yêu một người hoàn hảo.

Hoàn hảo chỉ tồn tại trong tưởng tượng, không tồn tại trong hiện thực.

Hiện thực chính là các người đều có khiếm khuyết, cần tương trợ thỏa hiệp.

Đỗ Lan tỏ vẻ tình yêu chính là như vậy, Đồ Phu và vợ vẫn còn cơ hội.

Đối với lời nói mát của Đỗ Lan, Đồ Phu một câu cũng không muốn nghe, cho dù Đỗ Lan nói có đạo lý đến mấy, cũng đừng hòng bắt hắn nuôi con của Tổ Quốc Nhân.

Hắn nghĩ nếu cứu được vợ, đến lúc đó đứa nhỏ kia ai thích nuôi thì nuôi, nếu Đỗ Lan thực sự nguyện ý nuôi, vậy hắn cứ đi nuôi đi.

Dựa vào cái gì phải nuôi con của người khác.

Đồ Phu phẫn nộ nghĩ.

Đương nhiên là bởi vì đây cũng là con của vợ, cô sẽ không từ bỏ, chỉ có thể yêu ai yêu cả đường đi lối về.

Trên điểm này, vợ chồng không thể đạt thành hiệp nghị thì không thể nối lại tình xưa.

Đồ Phu chuẩn bị tiến hành một lần cứu viện, lén lút đi vào, hack hệ thống an ninh, đem người cứu ra, sau đó tìm một chỗ bắt đầu cuộc sống mới.

Tổ Quốc Nhân đối với con trai mình vẫn có kỳ vọng, hy vọng con trai cường tráng giống hắn, có thể bay, có thể sử dụng tia nhiệt Heat Vision.

Đáng tiếc trước mắt con trai không có một chút siêu năng lực nào, hắn suy tư có phải vì gen của mẹ đứa bé không tốt hay không, cho nên hắn nghĩ nếu là gen của Nữ Vương Mai Phù, vậy con của bọn họ khẳng định sẽ vô cùng tốt.

Sở dĩ không phải Bạo Phong Nữ, chủ yếu là vì Bạo Phong Nữ quá hèn mọn, tuy rằng Tổ Quốc Nhân cũng thích ở cùng ả, nhưng luôn cảm thấy ả là người ở vị trí thấp hạ vị.

Ngược lại Nữ Vương Mai Phù bình đẳng với Tổ Quốc Nhân, hắn muốn cùng cô sinh con.

Đồ Phu bất mãn, Tổ Quốc Nhân cũng có bất mãn, hắn hy vọng con trai có thể bày ra sức mạnh, đừng tiếp tục yếu đuối nữa.

Nhưng mẹ đứa bé vô cùng lo lắng Tổ Quốc Nhân sẽ làm một số hành vi quá khích, mạo hiểm đi kích hoạt siêu năng lực của đứa bé, quá nguy hiểm.

Đáng tiếc cô cũng biết mình không thể ngăn cản Tổ Quốc Nhân, cho nên cũng hy vọng lợi dụng Đồ Phu trốn đến nơi an toàn, nhưng lại biết Đồ Phu không thích con trai.

Cho nên thật sự là rất phức tạp.

Đồ Phu lần nữa lẻn vào, lần này hắn đánh ngã lính gác, toàn bộ khu vực nhân viên trông coi không nhiều, dù sao bên trong cũng là cô nhi quả mẫu, sức chiến đấu gần như có thể bỏ qua không tính, không cần quá nghiêm mật.

Lẻn vào trong đó, nói cho vợ biết có thể rời đi, cô cũng rất phối hợp, bất quá muốn mang theo con trai.

Tóm lại rời khỏi nơi bị nuôi nhốt trước, sau đó lại tính tiếp.

Con trai nhìn ông chú xa lạ này, cảm thấy không thích lắm, đương nhiên nó cảm thấy so với người cha Tổ Quốc Nhân thì vẫn thân cận hơn một chút.

Đây chính là trực giác trẻ con.

Đồ Phu biết không mang theo con trai, vợ sẽ không rời đi, cũng đã nghĩ rồi, cứ trốn đi trước, sau đó lại xử lý đứa nhỏ.

Cho nên cũng rất phối hợp xuất phát.

Xe rất nhanh rời khỏi nông tràng bốn phía dựng tường cao này, sống ở loại địa phương này là hoàn toàn không có tự do.

Bất quá xe vừa rời đi không bao lâu, người vợ liền nói: Dừng xe.

Đồ Phu không hiểu, vẫn dừng xe lại, liền thấy vợ mang theo con trai chuẩn bị đi bộ rời đi.

Hai người đi đâu.

Đồ Phu chết lặng.

Billy, em rất hiểu anh, biết anh khẳng định sẽ không nuôi con của người khác.

Em cũng không muốn làm khó anh, cho nên chúng ta từ biệt tại đây đi.

Đồ Phu nhất thời không nói gì để chống đỡ, đây là cái gì.

Bản thân rốt cuộc tính là cái gì.

Một người công cụ sao.

Dùng xong liền vứt bỏ.

Đột nhiên, hắn cảm giác mình nhìn không thấu người phụ nữ này.

Kỳ thực rất dễ hiểu, cô có suy nghĩ của riêng mình, cô muốn nuôi con trai lớn khôn, lại không hy vọng con trai bị công ty Ốc Đặc khống chế, đồng thời cô lại biết Đồ Phu sẽ không nuôi nấng con trai, cho nên cô phải tự mình nghĩ cách, lợi dụng tất cả tài nguyên có thể lợi dụng.

Đây là một người mẹ đang nỗ lực vì tương lai của con trai.

Tinh lực của cô là có hạn, cho con trai thì không thể cho Đồ Phu.

Đồ Phu không thể đặt mình vào lập trường của người khác để suy nghĩ, vẫn luôn nghĩ mình và vợ sống hạnh phúc, lại không biết hạnh phúc của mình không phải là hạnh phúc của người khác.

Lập trường bất đồng thì không thể đi cùng một chỗ.

Đồ Phu kỳ thực có thể tưởng tượng bản thân ở trong Hắc Bào Củ Sát Đội vì hoàn thành phục cừu, cũng là có thể lợi dụng thì cứ lợi dụng, lúc đó hắn có cảm thấy mình có lỗi không.

Sẽ không, bởi vì mình là vì đả kích siêu anh hùng, là vì báo thù cho mình, thuận tiện là vì duy trì trật tự xã hội.

Cho dù biết rõ có nguy hiểm, hắn vẫn để Hughie Hưu Y làm mồi nhử.

Biết rõ có đôi khi sẽ làm đoàn đội lâm vào nguy cơ, hắn vẫn sẽ mạo hiểm áp dụng hành động.

Tất cả đều là công cụ để đạt thành mục đích.

Hiện tại người mẹ này cũng như thế, tất cả đều là công cụ để cứu vãn con trai.

Nếu Đồ Phu nghi ngờ hành vi của đối phương, thì phải nghi ngờ bản thân trước.

Oanh.

Ngay lúc Đồ Phu trợn mắt há hốc mồm, một người đàn ông mặc áo giáp thép bay xuống, đứng sau lưng đứa bé.

Trọng Lực Phục Cừu Giả.

Đồ Phu liếc mắt liền nhận ra đối phương là siêu phản diện một mình cày nát Siêu Cấp Thất Nhân Đội, không nghĩ tới hắn lại sẽ xuất hiện ở đây.

Phục Cừu Giả không nói nhảm, túm lấy vai đứa bé, trực tiếp phản trọng lực bay lên, trước khi đi chỉ nói: Nói cho Tổ Quốc Nhân, muốn cứu con trai mình thì tới đảo Ác Ma tìm ta.

Đồ Phu kinh hãi, tuy rằng hy vọng đứa nhỏ biến mất, nhưng cũng không nghĩ tới sẽ là tình huống như vậy.

Người vợ cũng sợ hãi, không biết nên làm thế nào.

Kỳ thực Trọng Lực Phục Cừu Giả sẽ không thương hại đứa bé, hắn chỉ là muốn cùng Tổ Quốc Nhân công bằng một trận chiến.

Đảo Ác Ma là một hòn đảo nhỏ, bên trên có một số kiến trúc bỏ hoang, nơi này sẽ là chiến trường của hắn và Tổ Quốc Nhân.

Vì để an trí đứa bé, cũng đã chuẩn bị một số đồ ăn thức uống, không cần lo lắng đói bụng.

Trọng Lực Phục Cừu Giả cũng mặc kệ đứa bé, cứ để nó tự do hoạt động, bản thân đối mặt với phương hướng không nạn mà đứng.

Hắn đang chờ Tổ Quốc Nhân tới, làm tốt chuẩn bị chiến đấu.

Khi Tổ Quốc Nhân biết con trai mình bị bắt đi, hai mắt đỏ ngầu.

Người vợ để Đồ Phu đi trước, chính mình trở lại lồng giam, giả vờ chính là Phục Cừu Giả xông vào nông thôn, bắt đi đứa bé.

Tổ Quốc Nhân cũng không hoài nghi, như vậy Đồ Phu liền an toàn.

Tổ Quốc Nhân cũng sẽ không trách cứ người vợ không bảo vệ tốt con trai, dù sao cô cũng chỉ là một người bình thường.

Con trai khẳng định phải cứu, nhưng Tổ Quốc Nhân biết một mình mình là không được, vì thế gọi Bạo Phong Nữ, chuẩn bị hai người cùng nhau giải cứu con.

Chương 3176

Trên đảo Ác Ma ánh mặt trời tươi sáng, tuy rằng sợ hãi, bất quá nơi này có ăn có uống, cho nên đứa bé rất nhanh liền quên mất nguy hiểm bị bắt cóc.

Nó cảm giác Phục Cừu Giả không phải người xấu, tuy rằng bắt cóc mình, nhưng cũng không làm hại mình, đều là nhẹ tay nhẹ chân, còn chuẩn bị đồ ăn ngon.

Đối với nó mà nói, ân oán tình thù của người lớn cũng không liên quan đến nó, trẻ con chỉ cần hưởng thụ hiện tại là được.

Rất nhanh Bạo Phong Nữ và Tổ Quốc Nhân đã tới hiện trường.

Bạo Phong Nữ rất khinh thường, chỉ cần hợp tác với Tổ Quốc Nhân, không có kẻ địch nào có thể chiến thắng bọn họ.

Nhưng Tổ Quốc Nhân lại biết Trọng Lực Phục Cừu Giả rất mạnh, hơn nữa ý chí càng kiên định, chiến đấu lực càng mạnh.

Thế mà dám bắt cóc một đứa bé vô tội, thật là tên gia hỏa không thể tha thứ.

Bạo Phong Nữ nói.

Tổ Quốc Nhân không nói một lời, thật không biết đối phương có thù oán gì, theo lý thuyết mình mỗi lần đều giết người diệt khẩu, đối phương chẳng lẽ là cá lọt lưới.

Mặc kệ, áp chế đối phương trước, đôi mắt trở nên đỏ bừng, ngay cả nụ cười giả tạo cũng biến mất, chỉ có sát ý triệt để.

Bạo Phong Nữ cũng phóng thích tia chớp.

Tia nhiệt màu đỏ, tia chớp màu tím, hai cỗ sức mạnh đồng thời phóng thích, đủ để đem cả hòn đảo xé nát hoàn toàn.

Nhưng Trọng Lực Phục Cừu Giả lại không chút dao động, đứng tại chỗ, toàn lực xoay chuyển trọng lực, đối kháng hai cỗ năng lượng nóng rực.

Nước biển đều sôi trào, không khí trở nên dị thường viêm nhiệt.

Cách eo biển đều có thể nhìn thấy bạch quang mãnh liệt, mọi người nhao nhao tò mò vì sao đối diện biển lại phát sáng, xảy ra chuyện gì.

Ba người đều toàn lực ứng phó, không có bất kỳ lời thừa thãi nào, chiến đấu trực tiếp tiến vào gay cấn, không phải ngươi chết thì là ta vong.

Trọng lực đều vặn vẹo, quang tuyến xảy ra di dời, mọi người cũng không biết bên trong rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Bạo Phong Nữ cũng không ngờ trọng lực của đối phương lại có thể ngăn cản tia chớp, quả nhiên là kẻ địch không thể tưởng tượng nổi.

Bất quá không quan hệ, ả còn có thể tiếp tục phát lực, hai tay cùng nhau phóng thích tia chớp, nhân đôi uy lực.

Tổ Quốc Nhân cũng toàn lực phóng thích tia nhiệt, sức mạnh như vậy cảm giác đều có thể kích xuyên địa cầu.

Cậu bé đều nhìn đến chết lặng, chiến đấu siêu năng lực thế mà lại đáng sợ như vậy sao.

Nó trốn sau vật che chắn, run lẩy bẩy, lại không phát hiện những hòn đá vụn bay như đạn bắn lên người cũng không làm mình bị thương.

Trong nguy hiểm, siêu năng lực của nó đang dần dần giác tỉnh.

Ba vị cường giả đỉnh cấp chiến đấu, so chính là ý chí lực.

Tổ Quốc Nhân lần đầu tiên gặp phải loại đối thủ này, tia nhiệt hoàn toàn bị vặn vẹo, mà sát ý của đối phương không những không tiêu tán, ngược lại càng đánh càng hăng.

Bạo Phong Nữ cũng lần đầu tiên gặp phải kẻ địch kiên cố như vậy, làm ả nhớ tới Thế chiến II, thậm chí nhớ tới Chiến Tranh Nam Hài Soldier Boy.

Chiến Tranh Nam Hài là nòng cốt của Siêu Cấp Thất Nhân Đội lứa đầu tiên, là một anh hùng vô cùng cường đại, vô cùng lỳ đòn.

Bất quá bởi vì hắn và Tổ Quốc Nhân giống nhau ở sự bảo thủ tự phụ, cuối cùng bị đồng bạn bán đứng.

Chiến Tranh Nam Hài cũng giống vậy vô cùng kiên cố, vô cùng chịu đòn, giống hệt Trọng Lực Phục Cừu Giả trước mắt.

Tia chớp do hai tay Bạo Phong Nữ phóng thích có thể phá hủy cả tòa cao ốc, lớp da địa cầu của đảo Ác Ma đều bị cạo đi một tầng.

Nhưng Trọng Lực Phục Cừu Giả chính là không ngã xuống, dựa vào ý chí lực vặn vẹo công kích của kẻ địch.

Tổ Quốc Nhân.

Trọng Lực Phục Cừu Giả gầm lên, ký ức không nạn ập lên đầu, bi thương sợ hãi hóa thành sức mạnh.

A.

Năng lượng của ba người càng lúc càng lớn, thương hại cũng càng ngày càng mạnh, ngay cả bầu trời cũng bắt đầu mây đen dày đặc, điện ly tử tiến vào bầu trời kích phát càng nhiều năng lượng, mắt thấy sắp thiên địa đảo huyền, nước biển chảy ngược.

Trên mặt biển xuất hiện nhiều vòi rồng nước.

Lúc này con trai Tổ Quốc Nhân lại thảm thiết kêu lên, cũng bị một luồng lốc xoáy tập kích, gió lớn thổi vù vù, nó túm lấy một thanh cốt thép muốn cố định chính mình.

Đáng tiếc nó không phải tên mập ba trăm cân, chỉ là một đứa bé sáu bảy mươi cân, thể trọng không đủ để nó đối kháng cuồng phong.

Bay lên.

Tổ Quốc Nhân lại giống như không nhìn thấy, giết chết kẻ địch mới là quan trọng nhất, con trai mình nếu như vậy mà chết thì không có tư cách làm con trai mình.

Ngược lại Trọng Lực Phục Cừu Giả nhìn thấy đứa bé bay lên, trong lòng không nỡ, tuy rằng là hắn đưa đứa bé đến chiến trường, nhưng bản ý của hắn chỉ là dùng đứa bé làm mồi nhử, chứ không phải thương hại nó.

Cho nên khi đứa bé thảm thiết kêu bay lên, hắn quả quyết buông tha đối kháng, lựa chọn cứu người.

Tổ Quốc Nhân và Bạo Phong Nữ cũng có thể thở phào một hơi, bọn họ nhìn về phía hành động của Trọng Lực Phục Cừu Giả, sát khí vẫn không giảm thiểu.

Bạo Phong Nữ cũng không cho rằng đối phương là cứu người, mà là nói: Ti bỉ, thế mà dùng con nít làm tấm chắn.

Ả vẫn rất thích con của Tổ Quốc Nhân, yêu ai yêu cả đường đi lối về.

Tổ Quốc Nhân thì cho rằng không thể hiện siêu năng lực thì không phải là đứa con ngoan.

Phục Cừu Giả cứu đứa bé xuống, đặt về nơi an toàn, sau đó tiếp tục phiêu phù trên không trung đối trì với hai người.

Ngay khi chiến cục tiếp tục bắt đầu, lại thấy mười hai đạo kim quang lóe lên, mười hai vị Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ rạng rỡ lấp lánh bao vây chiến trường.

Tổ Quốc Nhân và Bạo Phong Nữ đều ngẩn ra, cái này cũng quá hoa lệ rồi, bộ chiến y vàng chói lọi này có phải hay không muốn chọc mù mắt người khác.

Tổ Quốc Nhân vô cùng khó chịu, bởi vì đây chính là bác bỏ sự chú ý, hấp dẫn lưu lượng, hoa mà không thực, xấu không biết xấu hổ.

Hắn hiện tại cảm thấy khôi giáp của mình thật là xấu xí vô cùng, không đẹp bằng một phần vạn Thánh Y.

Chất liệu kim loại này, cảm giác hậu trọng này, chi tiết hoa lý hồ tiêu màu mè này, cũng quá đẹp rồi.

Không chỉ là đẹp, mà còn vô cùng cường đại.

Trọng Lực Phục Cừu Giả mắt thấy Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ xuất hiện, liền biết khẳng định là đến đây chấm dứt, nói: Tổ Quốc Nhân, ngươi sẽ không mỗi lần đều may mắn như vậy, lần sau ta nhất định phải giết ngươi, ngươi nhất định phải trả giá lớn cho những việc mình làm.

Nói xong trực tiếp vặn vẹo trọng lực, vèo một cái biến mất.

Các ngươi không đi đuổi theo sao.

Bạo Phong Nữ bất mãn nói, đám Thánh Đấu Sĩ này chẳng lẽ là tới giúp đỡ kẻ địch sao.

Hắn là sử dụng sóng hấp dẫn di chuyển, là tốc độ siêu ánh sáng, chúng ta đuổi không kịp.

Bối Tư Kim Ngưu nói: So với Trọng Lực Phục Cừu Giả, Bạo Phong Nữ, Tổ Quốc Nhân, hai người các ngươi có phải hay không nên khai báo một chút, tại sao Trọng Lực Phục Cừu Giả nhất định phải đối đầu với các ngươi.

Không sai, tại anh tại ả tại cả đôi bên một cái tát vỗ không kêu, các ngươi nếu không làm chuyện gì, đối phương căn bản sẽ không luôn nhắm vào các ngươi.

Hải Liên cũng nói.

Bạo Phong Nữ bị chọc cười, đây là cái gì mỗi bên bị đánh năm mươi gậy.

Những kẻ xấu kia muốn nhắm vào anh hùng, còn cần lý do sao.

Bọn chúng là người xấu, chúng ta là anh hùng, thế là đủ rồi.

Có một số người căn bản là trời sinh tà ác, các ngươi cần hỏi không phải là chúng ta làm cái gì, mà là nên hỏi tên khốn kiếp kia tại sao muốn làm người xấu.

Đáng tiếc nhìn biểu cảm của Tổ Quốc Nhân lại không giống như dáng vẻ chưa làm gì cả, hắn nhớ tới mấy vụ tai nạn máy bay mình tạo ra, còn có người bị tia nhiệt ngộ sát, quá nhiều, căn bản đếm không hết.

Chẳng lẽ Trọng Lực Phục Cừu Giả thực sự là người tìm mình báo thù.

Bạo Phong Nữ nhìn thấy mười hai Thánh Đấu Sĩ không hề lay động, không khỏi hỏi: Các ngươi vây quanh chúng ta là có ý gì.

Có một số việc cần ngươi giải thích một chút, Bạo Phong Nữ.

Căn cứ tình báo, ngươi đã sống một trăm tuổi, đồng thời vào thời Thế chiến II, còn là vợ của giáo sư Ốc Đặc người sáng lập công ty Ốc Đặc.

Căn cứ ghi chép, ngươi và giáo sư Ốc Đặc trước khi tới Mỹ đế, vẫn luôn làm việc cho Đức Quốc xã, làm rất nhiều thực nghiệm phi nhân tính.

Hơn nữa sau khi ngươi tới Mỹ đế cũng không thay đổi định kiến của mình, lấy thân phận anh hùng tiến hành phân biệt chủng tộc, không có lý do giết chết người da màu, thậm chí có đôi khi sẽ trực tiếp chặn người vô tội lại, chỉ là để phát tiết cảm xúc.

Biểu cảm Bạo Phong Nữ trở nên không tự nhiên, ả ý thức được Thánh Đấu Sĩ là Hạng Trang múa kiếm ý tại Bái Công, căn bản không phải vì Phục Cừu Giả mà đến, mà là vì mình.

Chương 3177

Tổ Quốc Nhân cũng rất kinh ngạc, đảo không phải kinh ngạc tuổi tác đối phương, tuổi lớn ngược lại càng phù hợp khẩu vị của hắn, nhưng phân biệt chủng tộc lại chính là chính trị không chính xác, là một điểm độc vô cùng lớn, một khi bị lộ ra ánh sáng, khẳng định sẽ chịu tẩy chay.

Mà hắn trước đó cùng Bạo Phong Nữ cùng nhau lộ diện, khẳng định cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Tổ Quốc Nhân vẫn là yêu quý lông vũ của mình hơn, hắn tuy rằng cũng không yêu nhân loại, nhưng rất hưởng thụ nhân loại truy phủng và ủng hộ.

Cho nên rất quý trọng thanh danh của mình, khẳng định không thể ở cùng một chỗ với người phân biệt chủng tộc.

Tuy rằng hắn cảm thấy kỳ thị cũng không có quan hệ gì, nhưng đây là dưới tiền đề không bị lộ ra ánh sáng.

Lời của Thánh Đấu Sĩ làm Bạo Phong Nữ khiếp sợ, ý thức được thân phận của mình bị hấp thụ ánh sáng, chuyện này chính là đại sự không ổn, những chuyện ả làm đủ để ngồi tù mọt gông.

Hơn nữa hiện tại mình còn bị bao vây, chỉ sợ là chạy trời không khỏi nắng, ả nhìn về phía Thánh Đấu Sĩ, hỏi: Cho nên các ngươi hiện tại là muốn lấy nhiều hiếp ít.

Lúc đối đãi với người khác thì không giảng võ đức.

Đợi đến phiên mình thì lại hy vọng đối thủ giảng võ đức, thật sự là tiêu chuẩn kép vô cùng.

Tổ Quốc Nhân biết hiện tại nhất định phải làm chút gì đó, nếu không một khi tin tức lộ ra, mình sẽ xong đời, vì thế hắn kéo giãn khoảng cách với Bạo Phong Nữ, nói: Không nghĩ tới cô là loại người như vậy.

Cô đã lừa gạt tôi.

Bạo Phong Nữ nhìn người đàn ông vô tình này, thật không biết nói gì cho phải, đối phương quả nhiên là chỉ yêu chính mình a.

Tình cảm mình thời gian qua đối với đối phương ngôn truyền thân giáo, Tổ Quốc Nhân một chút cũng không học được sao.

Hắn hoàn toàn không đứng ở một bên chủng tộc ưu tú, không có vì kéo dài gen ưu tú mà đưa ra một chút nỗ lực và kiên trì nào.

Rõ ràng bọn họ nên là người một nhà, nên vì người Aryan da trắng tóc vàng mắt xanh đưa ra cống hiến, cùng nhau giết sạch chủng tộc cấp thấp trên thế giới này, Tổ Quốc Nhân làm sao lại một chút cũng không hiểu nhỉ.

Đây là vì chủng tộc ưu tú hưng thịnh a.

Nhưng Tổ Quốc Nhân làm một kẻ tinh xảo lợi kỷ chủ nghĩa, lại không ăn bộ này, đối với mình có lợi thì mọi người là người một nhà, đối với mình bất lợi, ai với cô là người một nhà.

Đối với Tổ Quốc Nhân mà nói, chỉ yêu chính mình.

Bạo Phong Nữ kinh ngạc nhìn Tổ Quốc Nhân kéo giãn khoảng cách với mình, chỉ thấy đối phương đầy mặt đều là biểu cảm chấn kinh vì bị lừa gạt.

Đây là diễn xuất đẳng cấp nào.

Tổ Quốc Nhân ngoại trừ siêu năng lực ra, còn có năng lực quản lý biểu cảm rất mạnh, diễn xuất hạng nhất.

Một giây đổi mặt, từ thân mật biến thành phản bội, có thể nói là tương đối lưu loát.

Đám Thánh Đấu Sĩ nhìn đều hô to không hổ là anh hùng thần tượng chuyên nghiệp, làm việc tốt có thể không chuyên nghiệp, nhưng biểu diễn khẳng định là chuyên nghiệp, như vậy mới có thể làm cho mọi người tin tưởng nhân thiết của hắn.

Nhân thiết đối với Tổ Quốc Nhân mà nói là một loại trói buộc, cũng là nguyên nhân hắn đạt được ủng hộ.

Nếu hắn từ bỏ nhân thiết, sẽ không nhận được ủng hộ, đồng thời cũng có thể không kiêng nể gì cả.

Tổ Quốc Nhân muốn rũ sạch quan hệ với Bạo Phong Nữ, không thể để tài liệu đen của Bạo Phong Nữ ảnh hưởng đến mình.

Bạo Phong Nữ nhìn chung quanh toàn là kẻ địch, bất kể là Thánh Đấu Sĩ, hay là Tổ Quốc Nhân trước đó tình cảm còn không tệ, đều là kẻ địch.

Ả sâu sắc ý thức được Tổ Quốc Nhân không thể trở thành Nguyên thủ, đối phương quá yêu bản thân mình.

Nguyên thủ ít nhất sẽ không chỉ vì lợi ích của mình mà quên đi trách nhiệm của mình, tại sao Thế chiến II có thể đánh tới tòa nhà Quốc hội.

Tại sao Nguyên thủ có nhiều người ủng hộ như vậy.

Chính là bởi vì Nguyên thủ đại biểu cho lợi ích của công dân, cho công dân rất nhiều thứ, cho nên ông ta nhận được ủng hộ.

Bạo quân là tàn bạo với người phản đối mình, nhân từ với người ủng hộ mình.

Nhưng Tổ Quốc Nhân chỉ nhân từ với chính mình, đối với tất cả mọi người đều rất tàn bạo, thậm chí đối với con ruột cũng có thể không quan tâm.

Bạo Phong Nữ lúc này giờ phút này mới ý thức được mình nhìn lầm người, vốn tưởng rằng Tổ Quốc Nhân có thể trở thành Nguyên thủ thứ hai, nhưng hiển nhiên Tổ Quốc Nhân là thấy lợi nhỏ mà quên mệnh, làm đại sự mà tiếc thân.

Nhìn thấy lợi ích của mình liền quên nguy hiểm, đến phiên bảo vệ lợi ích của người khác thì sợ đầu sợ đuôi.

Vốn tưởng rằng Tổ Quốc Nhân có thể vì người Aryan khai phá một mảnh trời đất mới, hiện tại xem ra mình nghĩ sai rồi, trong người Aryan cũng có người xấu a.

Bạo Phong Nữ chuẩn bị tiếp thụ thẩm phán đi.

Kim Ngưu Tọa Bối Tư nói.

Đừng hòng.

Bạo Phong Nữ bắt đầu ngưng tụ tia chớp.

Đẳng Ly Tử Quang Tốc Quyền Lightning Plasma.

Tuy nhiên Bạo Phong Nữ còn chưa động thủ, công kích tốc độ ánh sáng của Thánh Đấu Sĩ đã tới.

Ả còn không nhìn thấy công kích tới như thế nào, người đã bay ngược ra ngoài, lưng va chạm thật mạnh vào đảo nhỏ.

Cũng may tố chất thân thể của ả đủ cường đại, một kích này mới không biến thành bột mịn.

Tổ Quốc Nhân chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy đối phương ra quyền, tốc độ này xác thực đáng sợ, thế mà có thể dùng tốc độ ánh sáng ra quyền, loại công kích này so với tia nhiệt còn đáng sợ hơn.

Kẻ địch càng ngày càng cường đại, hoàn toàn không biết nên xử lý như thế nào.

Thánh Đấu Sĩ bắt lấy Bạo Phong Nữ đang hôn mê trầm trầm, Bối Tư nói với Tổ Quốc Nhân: Rất nhanh tội hành của Bạo Phong Nữ sẽ công khai, ngươi tự giải quyết cho tốt đi.

Nhìn Thánh Đấu Sĩ xoay người rời đi, Tổ Quốc Nhân nghiến răng nghiến lợi, vốn dĩ mình mới là đại biểu của anh hùng, nhưng hiện tại thì sao.

Đám người kia từng kẻ từng kẻ còn thần khí hơn mình.

Thật sự là quá tức giận.

Con trai Tổ Quốc Nhân đang run lẩy bẩy, nhìn người cha đang chấn nộ, cảm giác đối phương bất cứ lúc nào cũng có thể đại sát tứ phương.

Cũng may cuối cùng Tổ Quốc Nhân khống chế cảm xúc, mang theo con trai trở về nông tràng.

Chỉ là Tổ Quốc Nhân vẫn luôn sầm mặt, bởi vì hắn không rõ tại sao thế giới này không thể biến hóa, phát triển theo suy nghĩ của hắn.

Tổ Quốc Nhân cảm giác mình chỉ là muốn tìm một vùng an toàn comfort zone mà thôi, một nơi để mình có thể thoải mái.

Nhưng cái gì mới là thoải mái.

Điểm này chính Tổ Quốc Nhân cũng không biết.

Cái gọi là thoải mái, chính là có người có thể sắp xếp tốt tất cả những gì mình muốn, mình muốn bất cứ thứ gì đều có thể cầu được ước thấy, đều có thể lập tức đạt được.

Nhưng hiển nhiên loại thoải mái này cũng không tồn tại, cũng không có bất kỳ sự sắp xếp nào có thể theo kịp sự biến hóa tâm tình của một người.

Bởi vì cảm xúc con người là không ngừng biến hóa, có đôi khi là đột nhiên tiêu cực vô lực, có đôi khi là đột nhiên như bơm máu gà.

Con người căn bản không khống chế được cảm xúc, cũng không thể dự đoán cảm xúc biến hóa của mình, như vậy hoàn cảnh bên ngoài lại càng không thể nào phối hợp cảm xúc biến hóa mà biến hóa theo.

Nếu một hoàn cảnh có thể tùy theo cảm xúc biến hóa mà biến hóa, vậy thì vô cùng thoải mái rồi.

Loại thảo luận này có từ xưa đến nay, cổ nhân thảo luận chia làm nhân tính, cảm xúc, hành vi.

Cổ nhân cho rằng nhân tính là trạng thái chồng chập superposition state, vị phát chưa phát ra chính là nhân tính, dĩ phát đã phát ra chính là cảm xúc.

Gấp lại hai loại trạng thái là nhân tính, một khi mở ra kích hoạt trên hàm súc chính là cảm xúc.

Căn cứ nhân tính, có thể chia làm hai phái hệ thiện ác, ví dụ như Mạnh Tử tính thiện luận, Tuân Tử tính ác luận.

Căn cứ cảm xúc, chia làm hai phái hệ khả khống có thể kiểm soát và bất khả khống.

Phái hệ khả khống ví dụ như Đạo giáo, cho rằng có thể thông qua tu luyện khống chế thất tình lục dục.

Chương 3178

Bất khả khống, ví dụ như Pháp gia, cho rằng thứ duy nhất con người có thể khống chế chỉ có hành vi, mà không phải cảm xúc.

Nhân tính kích phát cảm xúc, cảm xúc gây ra hành vi.

Nếu có thể khống chế cảm xúc, đó chính là lý trí, nhưng đại bộ phận mọi người không làm được.

Cho nên chỉ có thể dùng pháp luật đạo đức ước thúc hành vi, thế là đủ rồi.

Thứ như nhân tính, nhân loại căn bản không thể cảm nhận được, chỉ có thể cảm nhận được cảm xúc.

Cho nên nhân tính rốt cuộc là ác hay thiện, cũng không phải để thảo luận nhân tính, cuối cùng vẫn là rơi vào thực tế trên cảm xúc và hành vi. nhân tính thiện, chính là mỗi người đều có cơ sở tự phát làm việc tốt. nhân tính ác, vậy thì dùng ngoại lực khống chế đi làm việc tốt.

Bất kể thiện ác, cuối cùng vẫn là phải làm việc tốt, chỉ là một cái là tự phát làm việc tốt, một cái là bị ép làm việc tốt.

Còn về việc cảm xúc có thể khống chế hay không, rất nhiều tôn giáo đều có tu luyện quản lý cảm xúc, cho rằng bản thân có thể khống chế cảm xúc, làm được bất dĩ vật hỉ bất dĩ kỷ bi không vui vì vật, không buồn vì mình.

Đỗ Lan cảm thấy huấn luyện khẳng định có chút tác dụng, nhưng chủ yếu vẫn là phải xem thiên phú.

Có một số người trời sinh đã có thể khống chế cảm xúc, nhìn rất máu lạnh. có một số người trời sinh đã đa sầu đa cảm, nhìn thấy cái gì cũng sẽ cộng tình, thậm chí là lúc không nên cộng tình cũng sẽ cộng tình, ví dụ như đồng tình phần tử phạm tội.

Cho nên nhân tính, cảm xúc, hành vi: Nhân tính khó nắm bắt nhất, cảm xúc có cái kiểm soát được có cái không, hành vi đại bộ phận có thể kiểm soát, thiếu bộ phận không khống chế được.

Đã như vậy, quan hệ giữa nhân tính, cảm xúc, hành vi và hoàn cảnh tự nhiên là đủ loại đối kháng, thì không thể nào thoải mái.

Cho nên Tổ Quốc Nhân càng muốn vùng an toàn, thì càng tìm không thấy, nhưng hắn lại không thể từ bỏ, cứ thử tìm kiếm lặp đi lặp lại, làm đủ loại nếm thử, tìm kiếm những sự tình có thể làm hắn an tâm.

Vậy cái gì có thể làm hắn an tâm.

Mùi vị của mẹ, Nguyệt Nha Thiên Xung, tư thế biến thân, còn có chính là sự hoan hô và ủng hộ của fan hâm mộ.

Trước mắt hắn cảm thấy những thứ này là có thể làm cho hắn cảm giác thoải mái, là có thể cấu kiến khu an dật.

Nhưng những thứ này cũng không phải luôn luôn có tác dụng, theo sự biến hóa của các loại nhân tố, những sự thoải mái này cũng là thoáng qua tức thì, thật sự là làm cho Tổ Quốc Nhân rất bất lực.

Càng tìm kiếm, càng tìm không thấy.

Đỗ Lan đều chưa tìm được một nơi luôn làm cho mình thoải mái, đều là không ngừng điều chỉnh bản thân, đối mặt những người luôn phản đối mình kia, cũng là thừa nhận bọn họ có chỗ đúng.

Không chỉ muốn hưởng thụ thoải mái, còn phải hưởng thụ khó khăn.

Nhưng Tổ Quốc Nhân hiển nhiên là không có năng lực như vậy, hắn chỉ muốn thoải mái, giống như là một đứa bé, một khi không thoải mái liền muốn giết người, hắn không muốn vì bất kỳ ai mà thay đổi, chỉ muốn tất cả mọi người vì hắn mà thay đổi.

Đáng tiếc chỉ yêu chính mình, là không có khả năng thành công.

Chỉ có yêu người khác, sau đó giúp người khác sáng tạo lợi ích, bọn họ mới có thể ủng hộ.

Thậm chí cho dù như vậy, cũng sẽ có một bộ phận nhỏ người phản đối.

Bọn họ sẽ cho rằng Tổ Quốc Nhân giúp đỡ là lẽ đương nhiên, bọn họ căn bản không cần báo đáp Tổ Quốc Nhân bất cứ thứ gì, bộ phận người này cũng là chỉ yêu chính mình.

Khi một đám người chỉ yêu chính mình gặp nhau, đó chính là ba ông hòa thượng không có nước uống.

Đỗ Lan biết loại người như Tổ Quốc Nhân rất nguy hiểm, một khi hắn cho rằng chỉ có một mình hắn là thoải mái nhất, liền có khả năng diệt tuyệt nhân loại, đối phương hoàn toàn làm được.

Đáng tiếc cho dù tiêu diệt nhân loại, cái gì nên không thoải mái vẫn là không thoải mái.

Bởi vì lòng người tựa thủy, biến hóa vô thường, một giây này thoải mái, một giây sau liền khó chịu, chính là đa biến như thế.

Rất nhiều vĩ nhân đều coi khó khăn là thoải mái, mùa đông tắm nước lạnh, không để mình lâm vào an dật, luôn luôn đối kháng với sự lười biếng của bản thân.

Bất quá mỗi người một chí hướng, Tổ Quốc Nhân chính là muốn an dật, Đỗ Lan cũng không thay đổi được đối phương.

Đáng tiếc thế giới sẽ dạy Tổ Quốc Nhân làm người, tiếp theo là càng ngày càng không thuận lợi, bởi vì thế giới sẽ trở nên càng thêm phức tạp, càng lúc càng không phù hợp tâm ý của hắn, càng lúc càng không thoải mái, càng lúc càng ép buộc hắn đưa ra thay đổi.

Tổ Quốc Nhân hy vọng thế giới vì hắn thay đổi, mà không phải bản thân thuận ứng thế giới thay đổi.

Nhưng càng không thay đổi bản thân, thì càng khó chịu, bởi vì những biến hóa tiếp theo sẽ ngày càng nhanh.

Đỗ Lan tỏ vẻ bố cục siêu anh hùng đã bắt đầu biến hóa, thời gian công ty Ốc Đặc che mưa chắn gió cho Tổ Quốc Nhân không còn nhiều, đến lúc đó Tổ Quốc Nhân sẽ phải tự mình đối mặt thế giới này, chính là chim non rời khỏi tổ, phải đối mặt với thế giới tàn khốc mà mỹ lệ.

Bạo Phong Nữ bị các Thánh Đấu Sĩ bắt đi, truyền thông rất nhanh đã biết tin tức, một loạt bê bối đen tối toàn bộ bị phơi bày.

Mọi người mới biết Bạo Phong Nữ vốn dĩ lạc quan yêu đời, thẳng thắn chân thành trên nền tảng livestream, hóa ra lại là một tên Nazi sống từ Thế chiến thứ hai đến tận bây giờ.

Nhất thời có rất nhiều người chửi bới, nhưng đồng thời cũng có một nhóm người khác lại lên tiếng bênh vực.

Những sự tích của Bạo Phong Nữ bị phơi bày hàng loạt, truyền thông giống như cá mập ngửi thấy mùi máu tanh, điên cuồng khai thác.

Thậm chí còn tìm được cả người sống sót sau vụ tập kích năm xưa.

Năm đó có không ít người bị tấn công một cách khó hiểu, trong đó có một người sống sót là bà lão da đen.

Bà vốn có một gia đình hạnh phúc, khi ấy nạn phân biệt chủng tộc vừa mới nới lỏng, bà cùng chồng lái xe về nhà.

Đột nhiên Bạo Phong Nữ đáp xuống trước xe họ, người chồng có lòng tốt bước lên hỏi thăm, lại bị giết chết một cách vô tình.

Cô ta không nói bất cứ lời nào, trực tiếp giết chết Jack, sau đó liền bay đi.

Đến tận bây giờ tôi cũng không hiểu chồng tôi rốt cuộc đã làm sai điều gì mới gặp phải tai họa này.

Bà lão đau thương nói.

Tuy rằng đã trôi qua mấy chục năm, nhưng Bạo Phong Nữ vẫn trẻ trung y như năm nào.

Còn bà lão thì đã già đi, bà rất vui mừng vì trước khi nhắm mắt xuôi tay có thể nhìn thấy Bạo Phong Nữ bị trừng trị theo pháp luật.

Đáng tiếc không phải ai cũng phản đối ả, cũng có rất nhiều người cho rằng ả làm đúng.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, bởi vì Bạo Phong Nữ và người Nhã Lợi An Aryan là người mình, ả làm những việc này không chỉ vì bản thân, mà còn phù hợp với lợi ích của người Nhã Lợi An.

Tuy nhiên những người thực sự ủng hộ Bạo Phong Nữ cũng không dám quá lộ liễu, chỉ dám âm thầm tiến hành, dù sao hiện tại kinh tế vẫn còn khá tốt, chưa đến lúc chủ nghĩa cực đoan bắt buộc phải xuất hiện.

Nếu một cái bánh mì chưa đến năm mươi vạn, chỉ là hai mươi vạn hay ba mươi vạn, mọi người cũng có thể nhẫn nhịn.

Đợi đến khi một cái bánh mì giá năm mươi vạn, lúc đó nhẫn không thể nhẫn, không cần phải nhẫn nữa, chủ nghĩa cực đoan sẽ bắt đầu bùng phát.

Thương lẫm thực nhi tri lễ tiết, y thực túc nhi tri vinh nhục Kho thóc đầy mới biết lễ tiết, cơm no áo ấm mới biết vinh nhục, quốc gia nào cũng như nhau, phương Đông hay phương Tây cũng vậy, không phải nói người Thăng Long thì nhất định là bao trút giận, không biết phản kháng.

Người phương Tây cũng thế, chưa đến mức không còn đường lui thì cũng sẽ không phản kháng.

Ngay cả lúc Mỹ Đế độc lập, ban đầu cũng đâu có muốn trở mặt với Nhật Bất Lạc Đế quốc Anh.

Ban đầu Mỹ Đế cũng hi vọng họ đóng thuế, sau đó Nhật Bất Lạc cho họ đãi ngộ bình đẳng, nhưng Nhật Bất Lạc tỏ vẻ thuế một xu không thể thiếu, đãi ngộ không thể nâng cao, sau đó mới có vụ Tiệc trà Ba Sĩ Đốn Boston.

Đều là bị bức ép mới bắt đầu phản kháng.

Những kẻ ủng hộ Bạo Phong Nữ cũng như vậy, trong lòng bọn họ tuy rất muốn đại khai sát giới, nhưng lại lo được lo mất, ủng hộ Bạo Phong Nữ lại không dám đường đường chính chính cung cấp sự hỗ trợ.

Đến lúc không sống nổi nữa, tài nguyên hoàn toàn tập trung trong tay công dân, sau đó đi áp chế tự do dân, tiến hành chiến tranh với bên ngoài.

Từ thời La Mã cổ đại đã bắt đầu như thế rồi.

Chế độ phương Tây chủ yếu là thừa kế từ La Mã cổ đại, hơn nữa còn có một lượng lớn lịch sử Trung Á, Tây Á cũng được vận chuyển sang phương Tây.

Chương 3179

Phương thức giải quyết vấn đề của La Mã cổ đại chính là công dân chí thượng, quý tộc lôi kéo công dân, đến lúc đó bọn họ chọn ra một bạo quân, dẫn theo bọn họ đi chinh phạt tứ xứ.

Loại tư tưởng này vẫn luôn tồn tại, Bạo Phong Nữ xác thực là người mình của phe công dân, bênh vực cũng là điều nên làm.

Đáng tiếc vì kinh tế đang tốt, cho nên những phần tử cực đoan này không nhận được sự ủng hộ của tất cả mọi người, đợi đến khi mua một cái bánh mì mất năm mươi vạn, lúc đó mới có thể nhận được sự ủng hộ.

Trong thời gian ngắn khẳng định là không được, kinh tế chưa tồi tệ đến mức đó.

Bạo Phong Nữ đối mặt với sự chỉ trích gay gắt, hoàn toàn không động lòng, bởi vì ả biết mình làm đúng, đây chính là đại thế lịch sử.

Điều này cũng giống như các hoàng đế trước thời Tống nhất định sẽ có ngoại thích vậy, không phải hoàng đế cứ khăng khăng thích một phi tử nào đó, mà là bắt buộc phải dùng ngoại thích để cân bằng ngoại thần.

Cho nên hình thành thiết tam giác Hoàng đế Ngoại thích Ngoại thần.

Trước thời Tống, ngoại thích là tất nhiên xuất hiện, Hán triều là như thế, Đường triều cũng là như thế.

Đây cũng không phải hoàng đế có vấn đề gì, mà là sự tất yếu của chế độ phát triển.

Sự tất yếu của sự phát triển chế độ phương Tây, chính là bạo

quân.

Có những chuyện không phải nói không muốn là có thể không muốn, đợi đến khi hoàn cảnh phát triển đến mức độ đó, thì chỉ có thể làm như vậy.

Hoàng đế đối mặt với ngoại thần, chỉ có thể lựa chọn ngoại thích.

Mãi cho đến sau thời Tống, chế độ khoa cử hoàn thiện, ngoại thích mới từ từ bị đào thải, hoàng đế bắt đầu dùng đảng tranh để cân bằng triều đình, sau thời Tống đảng tranh trở thành chủ lưu.

Tống triều biến pháp và bất biến pháp, Minh triều Yêm đảng và Đông Lâm đảng, sự tranh giành Đại Việt của Thanh triều, đều là sự cân bằng của triều đình.

Bạo Phong Nữ tái xuất không đúng thời điểm, nếu ả xuất hiện vào lúc kinh tế tồi tệ, chắc chắn có thể trở thành nữ Nguyên thủ.

Đỗ Lan cho rằng thời thế tạo anh hùng, anh hùng cũng tạo thời thế, Bạo Phong Nữ thuộc dạng không xuất hiện đúng thời gian.

Tổ Quốc Nhân trước đó đi lại rất gần với Bạo Phong Nữ, hiện tại chỉ có thể liên tục thông qua đội ngũ quan hệ công chúng PR giải thích với truyền thông rằng mình bị lừa, hắn chỉ là một em bé ba mươi tuổi, hoàn toàn không biết bộ mặt thật của Bạo Phong Nữ, không thể trách hắn.

Hắn thực sự vô tội.

Đối với cách nói này, mọi người cũng không tỏ rõ ý kiến, có người tin, có người không tin, có người chọn xem kịch vui.

Sao có thể không biết.

Tôi thấy hắn và Bạo Phong Nữ hình bóng không rời, giống như trẻ sinh đôi dính liền vậy, chắc chắn biết bộ mặt thật của đối phương.

Bạo Phong Nữ đã gây ra rất nhiều thương tổn trong cộng đồng người da màu, Tổ Quốc Nhân cũng có mặt ở hiện trường, hắn chắc chắn biết.

Tổ Quốc Nhân chắc chắn không biết, một mụ đàn bà sống gần một trăm tuổi, Tổ Quốc Nhân trong mắt mụ ta chỉ là chắt, có thể rất dễ dàng lừa gạt đối phương.

Vừa nghĩ tới Tổ Quốc Nhân bị một mụ già trăm tuổi lừa gạt, tôi liền thấy khó chịu thay cho anh ấy.

Kỳ thực Tổ Quốc Nhân vẫn rất hưởng thụ, dù sao hắn cũng thích khẩu vị này.

Thậm chí hiện tại Bạo Phong Nữ đang ở trong nhà tù chưa xác định, hắn đều muốn xông vào ôn tồn với đối phương một phen.

Người ủng hộ và phản đối đều có, ai cũng giữ ý kiến riêng, chọn phe mình tin tưởng.

Công ty Ốc Đặc cũng rất hoảng, bởi vì sau khi Bạo Phong Nữ bị bắt, không biết có khai ra công ty Ốc Đặc hay không, dù sao ả cũng biết rất nhiều bí mật của công ty, ả chính là vợ của người sáng lập, là người chứng kiến công ty từng bước phát triển lớn mạnh, những chuyện dơ bẩn của công ty đều sẽ không giấu giếm ả.

Vị Tổng tài luôn túc trí đa mưu hiện tại cũng áp lực như núi, hi vọng Bạo Phong Nữ có thể cắn chặt răng, ngàn vạn lần đừng nói công ty Ốc Đặc có liên quan đến Nazi, nếu không thì tiêu đời.

Kinh tế tốt thì không nhận được sự ủng hộ, nếu kinh tế không tốt, vậy công ty Ốc Đặc hoàn toàn có thể trở thành một cỗ sức mạnh ngưng tụ công dân.

Rốt cuộc vẫn là kinh tế, quân sự nhìn chính trị, chính trị nhìn kinh tế, kinh tế nhìn địa lý.

Đỗ Lan cho rằng hiện tại mọi người đều tránh còn không kịp, đợi sau khi kinh tế không xong sẽ đổ xô vào.

Đều là do kinh tế cả, tình trạng kinh tế khác nhau, sự lựa chọn của mọi người cũng không giống nhau.

Kinh tế tốt, game có chút bug cũng có thể vận hành.

Kinh tế kém, game bug càng ngày càng nhiều, mọi người chỉ có thể đưa game quay về bản cũ, tuy rằng bản cũ không tốt, nhưng có thể chơi tiếp được.

Chủ nghĩa cực đoan xác thực không tốt, đem toàn bộ tài nguyên tập trung vào tay công dân, khiến người khác không sống nổi, có thể nói là vô cùng tà ác.

Nhưng điều này đối với công dân mà nói là một phương pháp có thể sinh tồn, cho nên một khi game vận hành không nổi, bọn họ sẽ lùi về chủ nghĩa cực đoan, hết lần này tới lần khác để sinh tồn.

Lúc cầu sinh thì đâu quản tốt hay không, sống sót là được.

Mình sống sót, người khác chết đi.

Nhưng trên thực tế phương pháp này không thể dài lâu, nếu dài lâu được thì La Mã cổ đại cũng sẽ không vong.

Đáng tiếc bọn họ cũng không tìm được phương pháp ứng đối tốt hơn, vẫn phải tiếp tục.

Bạo Phong Nữ hiện tại vẫn chưa khai ra bí mật của công ty, bởi vì còn chưa bắt đầu thẩm vấn.

Một khi thẩm vấn, ả biết cái gì đều phải thành thật khai báo, công ty Ốc Đặc năm xưa khởi nghiệp thế nào, làm thực nghiệm trên cơ thể người ra sao, khống chế siêu cấp anh hùng thế nào. năm rõ mười mươi, chuyện lớn chuyện nhỏ đều phải khai báo rõ ràng.

Đây chính là cục diện mà Tổng tài không muốn nhìn thấy nhất, nhưng khổ nỗi nhóm Thánh Đấu Sĩ rất ẩn bí, căn bản không biết Bạo Phong Nữ bị giam giữ ở chỗ nào, muốn để Bạo Đầu Nữ Victoria Neuman đi giết người diệt khẩu cũng không có cơ hội.

Nếu biết vị trí Bạo Phong Nữ, để Bạo Đầu Nữ và đối phương nhìn nhau một cái, là có thể làm cho đầu Bạo Phong Nữ nở hoa, chôn vùi tất cả bí mật mà ả biết.

Bạo Phong Nữ bị bắt rồi, Thánh Đấu Sĩ cũng không lập tức thẩm vấn, mà là đợi người của Cục Điều Tra tới cùng thẩm vấn.

Tránh để bị người ta nói không chuyên nghiệp, hoặc là bị nói thành bức cung.

Thánh Đấu Sĩ tuy là anh hùng, nhưng không có quyền thực thi pháp luật.

Trước mắt, Thánh Đấu Sĩ chia làm: Thánh Đấu Sĩ, Hắc Ám Thánh Đấu Sĩ, Cương Thiết Thánh Đấu Sĩ.

Thánh Đấu Sĩ là những người tuân thủ kỷ luật nhất, tất cả đều làm theo trình tự pháp luật, tuy phiền phức nhưng giữ quy củ.

Các người đừng hòng làm cho ta mở miệng, ta một câu cũng sẽ không nói.

Bạo Phong Nữ cũng biết mình nắm giữ quá nhiều bí mật của công ty Ốc Đặc, dù sao ả cũng là vợ của người sáng lập, trong một trăm năm qua nhìn công ty từng bước lớn mạnh.

Thành thật khai báo, chúng tôi sẽ tống cô vào tù, cô có thể ở trong đó ngộ đạo.

Xem xem Nguyên thủ cũng từng ngồi tù, chưa từng ở trong tù, sao mặt mũi nào lãnh đạo người Nhã Lợi An.

Điều tra viên cũng là gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ, biết đối phương là một phần tử cực đoan, cho nên trực tiếp nói vào tù mới là lối thoát của đối phương.

Nguyên thủ từng ở trong tù Long Trường ngộ đạo, viết ra cuốn Cuộc Tranh Đấu Của Tôi Mein Kampf.

Tuy nhiên Bạo Phong Nữ cũng không dễ dàng bị lay động như vậy, ả không quan tâm ai làm Nguyên thủ, chỉ muốn làm phu nhân Nguyên thủ.

Các người tưởng ta ngốc sao.

Bạo Phong Nữ đâu có ngốc.

Khai báo rõ ràng những gì cô biết, nếu không cả đời này cô đều phải trải qua trong phòng giam, án tù mấy ngàn năm của người khác chỉ cần nhốt mấy chục năm là chết già rồi.

Nhưng án tù mấy ngàn năm của cô thì chính là thực sự phải ngồi mọt gông.

Vậy thì xem xem ta và hệ thống tư pháp của quốc gia này, ai trường thọ hơn.

Bạo Phong Nữ khinh thường nói.

Không thể nói như vậy, cô nên biết tin tức cô sống một trăm tuổi nhưng vẫn giữ được thanh xuân đã truyền ra ngoài.

Tiếp theo sẽ có rất nhiều người cố gắng bắt cô để làm thí nghiệm, cô sẽ bị giải phẫu để tìm kiếm bí mật trường thọ.

Điều này đối với cô mà nói, chưa chắc là chuyện tốt đâu nhỉ.

Nếu cô khai báo, chúng tôi có thể cung cấp sự bảo vệ.

Điều tra viên nói.

Bạo Phong Nữ lại cho rằng bọn họ cũng muốn có được gen của mình: Ta không tin các người không muốn trường sinh bất lão.

Bạo Phong Nữ bị tấn công cũng sẽ chết, nhưng ả lão hóa quả thực rất chậm, loại lão hóa chậm chạp này đủ để khiến người có tiền đổ xô vào.

Công ty Ốc Đặc tự nhiên cũng đã nghiên cứu qua, nhưng không có hiệu quả gì, chỉ có thể nói là sản phẩm phụ của Ngũ Hào Hóa Hợp Vật Compound V, không phải hiệu quả với tất cả mọi người.

Chương 3180

Điều tra viên phát hiện đối phương đúng là dầu muối không ăn.

Thánh Đấu Sĩ nhìn mà cũng sốt ruột thay cho bọn họ, mụ Bạo Phong Nữ này thực sự một chút cũng không phối hợp.

Tình huống này, Thánh Đấu Sĩ cũng không giúp được gì, trừ khi động thủ hiếp bức, nhưng như vậy sẽ là bức cung.

Nếu cô không phối hợp, vậy thì chúng tôi không thể giúp đỡ cô.

Điều tra viên tiếp tục nói, hi vọng có thể cảm hóa đối phương.

Đáng tiếc trong mắt Bạo Phong Nữ, tất cả những chủng tộc không phải Nhã Lợi An đều là kẻ tà ác, chỉ có người da trắng tóc vàng mắt xanh mới là người mình, những kẻ khác đều là kẻ địch.

Lời của kẻ địch không thể tin tưởng.

Vẫn là trực tiếp dùng khoa học kỹ thuật đọc suy nghĩ trong nội tâm ả đi.

Thánh Đấu Sĩ cho biết có thể sử dụng công nghệ.

Độc Tâm Đầu Khôi Mũ đọc suy nghĩ, có thể nhanh chóng hiểu rõ suy nghĩ trong lòng đối phương.

Điều tra viên cũng hết cách, chỉ có thể dùng công nghệ thẩm vấn thử một chút, cuộc đời của Bạo Phong Nữ từ từ mở màn.

Cơ bản là trải qua trong chủ nghĩa cực đoan, đã đến mức độ hết thuốc chữa, cả đời giết rất nhiều người, hơn nữa còn cùng công ty Ốc Đặc làm rất nhiều chuyện phạm pháp.

Đây cũng coi như là Cửu Đầu Xà Hydra.

Đỗ Lan nhìn và nói.

Cửu Đầu Xà là một tổ chức phản diện trong series Marvel, khởi điểm là hàng ngàn năm trước, đến thời đại Nguyên thủ thế chiến thứ hai thì lớn mạnh.

Kỳ thực không thể trách Nguyên thủ, bởi vì tư tưởng công dân chí thượng cực đoan chính là truyền thống cũ của phương Tây, cho nên Cửu Đầu Xà căn bản sẽ không biến mất.

Bởi vì một khi đến lúc kinh tế không tốt, công dân sẽ cướp đoạt tất cả tài nguyên để vượt qua nguy cơ.

Chỉ cần chế độ phương Tây không thay đổi, quý tộc, công dân, tự do dân sẽ luôn đi theo con đường công dân cực đoan, bởi vì bọn họ bị chia cách như vậy, không phải là nhất thể hóa.

Cũng giống như thời Xuân Thu, sự phân biệt Quốc và Dã, Quốc nhân sống trong thành, Dã nhân sống ở ngoại ô, Quốc nhân và Dã nhân không thể hưởng thụ quyền lợi giống nhau.

Quốc nhân có thể nghị chính, Dã nhân lại không có cách nào.

Sự khác biệt giữa công dân và tự do dân cũng lớn như vậy, công dân có thể bầu nghị viên, tự do dân không có quyền này.

Cửu Đầu Xà chính là những kẻ cực đoan trong số công dân, căn bản không thể biến mất, tài nguyên nhiều thì bọn họ sẽ ẩn mình.

Một khi tài nguyên thiếu thốn, sẽ vung tay hô to, trăm người hưởng ứng.

Quý tộc thông thường cũng sẽ lôi kéo công dân, áp chế tự do dân.

Đương nhiên ở phương Tây cũng có người tìm lối đi riêng, ý đồ đoàn kết công dân và tự do dân, hình thành giai cấp vô sản hoàn toàn mới.

Đáng tiếc loại tư tưởng này ở phương Tây thuộc loại dị biệt, không có thổ nhưỡng thực tiễn gì, Liên Xô cũ là nơi duy nhất thực tiễn thành công nhưng sau này cũng khôi phục chế độ công dân, tiếp tục trò chơi quý tộc lôi kéo công dân.

Trò chơi bắt đầu từ thời La Mã cổ đại, hai ngàn năm, đâu có dễ dàng lay chuyển như vậy.

Bạo Phong Nữ chính là một phần tử ngoan cố kiên định như thế, Đỗ Lan nhìn nội tâm của ả, có thể nói là u mê không tỉnh, trong đầu toàn là kế hoạch làm thế nào giết chết kẻ địch, luôn muốn kiến tạo một Utopia Ô Thác Bang chỉ có công dân.

Utopia chính là không có quý tộc và tự do dân, chỉ có công dân với quyền lợi và nghĩa vụ rõ ràng, là vùng đất lý tưởng hoàn toàn do công dân tạo thành, có thể nói là không có mua bán thì không có giết hại, mỗi công dân đều có thể an an ổn ổn làm công việc của mình, cũng có thể thúc đẩy xã hội tiến bộ, quả thực là vui vẻ.

Nhưng những người muốn biến nhân gian thành Utopia đều sẽ là bạo quân, bởi vì chỉ chịu trách nhiệm với những người ủng hộ mình, áp chế những người không ủng hộ mình.

Người phe mình sống cuộc sống Utopia, kẻ địch liền trở thành tự do dân và nô lệ cung cấp đầy đủ điều kiện vật tư.

Rất có ý tưởng.

Đỗ Lan nói: Đáng tiếc rất khó thực hiện, ả lại muốn để Tổ Quốc Nhân làm người đại diện cho công dân, thật là có mắt như mù.

Tổ Quốc Nhân nếu thực sự có bản lĩnh này thì đã sớm hô mưa gọi gió ở công ty Ốc Đặc rồi.

Đỗ Lan rất rõ ràng chỉ cần Tổ Quốc Nhân biết một chút thủ đoạn chính trị, hắn tuyệt đối có thể trở thành quân chủ của các anh hùng trong công ty Ốc Đặc, thành lập một công ty lấy anh hùng làm chủ:

Trước kia là tư bản gia ở trên, anh hùng ở dưới, nếu Tổ Quốc Nhân thông minh thì sẽ thiết lập chế độ anh hùng ở trên, tư bản gia ở dưới.

Anh hùng có thể áp chế tư bản gia, như vậy công ty Ốc Đặc sẽ ổn định, cũng có thể vượt qua nguy cơ chia rẽ.

Tổ Quốc Nhân thực sự không có năng lực này, ngoại trừ uy hiếp và nói dối, vẫn chưa học được thủ đoạn nào khác.

Hiện tại ngày tháng của hắn cũng không dễ chịu, bởi vì quan hệ thân mật với Bạo Phong Nữ, mọi người nghi ngờ hắn rất nhiều, nhân khí của Tổ Quốc Nhân liên tục sụt giảm.

Điều này khiến Tổ Quốc Nhân rất áp lực, cộng thêm bản thân công ty cũng không dễ sống, có thể nói là phong quang không còn.

Mọi người đều cảm thấy công ty Ốc Đặc sắp tiêu đời rồi, nhưng Tổng tài công ty Ốc Đặc cho rằng đây chỉ là thách thức mang tính kỹ thuật, chỉ cần vượt qua nguy cơ là được, bọn họ có Ngũ Hào Hóa Hợp Vật và siêu cấp anh hùng, chỉ cần qua cơn sóng gió là có thể quật khởi lần nữa.

Tổng tài bảo Tổ Quốc Nhân khiêm tốn một chút: Gần đây chúng tôi đang chuẩn bị hoạt động kỷ niệm tám năm của cậu, sẽ tiến hành cùng với buổi họp báo đính chính, cậu an phận một chút, tất cả đều sẽ tốt lên thôi.

Tổ Quốc Nhân lại cho rằng đây là Tổng tài đang khống chế mình.

Kỳ thực Tổng tài chỉ cần Tổ Quốc Nhân phối hợp, đến lúc đó cả hai bên đều có thể danh lợi song thu.

Nhưng Tổng tài không nói cho Tổ Quốc Nhân dự định của mình, điều này khiến Tổ Quốc Nhân không thể hiểu được suy nghĩ của đối phương, cảm thấy đối phương chính là muốn khống chế mình.

Tổ Quốc Nhân là do Tổng tài nuôi lớn, quan hệ của hai người có chút giống cha con.

Nếu Tổ Quốc Nhân ngoan ngoãn phối hợp, Tổng tài chắc chắn sẽ để Tổ Quốc Nhân danh lợi song thu, nhưng vấn đề là Tổ Quốc Nhân có suy nghĩ của riêng mình, cho dù là con trai cũng không thể vĩnh viễn nghe theo mệnh lệnh của cha.

Tổ Quốc Nhân muốn tìm chỗ an dật cho riêng mình, hi vọng mọi người nghe hắn, chứ không phải hắn nghe Tổng tài.

Mà Tổng tài cho rằng Tổ Quốc Nhân quá trẻ quá ngây thơ, căn bản không hiểu xã hội hiểm ác, Tổ Quốc Nhân cần công ty che mưa chắn gió, để đổi lại Tổ Quốc Nhân cũng phải bảo vệ công ty, như vậy cả hai người đều có lợi.

Nhưng Tổ Quốc Nhân lại cảm thấy Tổng tài chỉ muốn bảo vệ công ty, mình chỉ có thể dựa vào tài năng của chính mình để đạt thành mục tiêu.

Đây chính là điểm bất đồng, Tổng tài không thể chỉ phục vụ cho Tổ Quốc Nhân, ông ta phải chịu trách nhiệm với toàn công ty, đặc biệt là chịu trách nhiệm với cổ đông.

Mà Tổ Quốc Nhân chỉ cần chịu trách nhiệm cho lợi ích của chính mình là được, bất kỳ sự thỏa hiệp nào cũng sẽ khiến hắn không thoải mái.

Kỳ thực người bình thường đều như vậy, trong hiện thực chỉ có thể thỏa hiệp, cho nên mọi người thích xem thiết lập nhân vật biết phản kháng.

Thỏa hiệp chính là bao hàm lợi ích của mình và người khác, phản kháng đại bộ phận chính là chỉ có lợi ích của bản thân.

Tổng tài và Tổ Quốc Nhân cũng giống như cha con, nhưng Tổng tài là vì cổ đông, là vì công ty, còn Tổ Quốc Nhân chỉ vì bản thân.

Nếu Tổng tài không thể toàn lực ủng hộ mình, thì Tổ Quốc Nhân sẽ muốn phản đối.

Tổng tài nói Tổ Quốc Nhân là sản phẩm thất bại, chính là vì Tổ Quốc Nhân quá ích kỷ, chỉ lo cho bản thân.

Hiểu con không ai bằng cha, ông ta biết Tổ Quốc Nhân chính là một đứa trẻ to xác cự anh, thật sự khiến người ta nhọc lòng.

Chỉ riêng việc trước đó Tổ Quốc Nhân tự ý tiết lộ công thức Ngũ Hào Hóa Hợp Vật cho tổ chức khủng bố cũng đã khiến Tổng tài rất tức giận.

Tuy rằng khi đó công ty Ốc Đặc luôn muốn gia nhập vào ngân sách Bộ Quốc phòng, xác thực cần gây một chút áp lực cho quân đội, nhưng phương pháp dưỡng khấu tự trọng nuôi giặc để nâng cao giá trị bản thân quá đơn giản thô bạo, dẫn đến việc rất nhiều phần tử khủng bố đều đang bồi dưỡng phản diện siêu năng lực.

Công ty có kế hoạch của riêng mình, không cần Tổ Quốc Nhân tự cho là thông minh.

Cho nên Tổng tài không biểu dương Tổ Quốc Nhân, hai cha con họ còn cãi nhau, rất không vui vẻ.

Hiện tại bất đồng càng ngày càng lớn, ngày tháng đường ai nấy đi dường như cũng không còn xa.

Tổ Quốc Nhân đối với sự khống chế của Tổng tài cũng càng ngày càng bất mãn, thậm chí nghi ngờ Bạo Phong Nữ chính là do Tổng tài cố ý cài cắm bên cạnh mình để khiến mình xấu mặt.

Công ty vì vãn hồi hình tượng của Tổ Quốc Nhân, vì tránh để mọi người nghi ngờ Tổ Quốc Nhân cũng là kẻ phân biệt chủng tộc, đã sắp xếp cho hắn nhiều hoạt động quan hệ công chúng hơn, trong đó bao gồm cả lễ kỷ niệm tám năm, cũng biến thành hội nghị đính chính, giải thích Tổ Quốc Nhân không biết bộ mặt thật của Bạo Phong Nữ, hắn là bị lừa.

Đến lúc đó sẽ có rất nhiều khán giả đến xem, hắn có thể phủi sạch quan hệ một cách hoàn hảo.

Tổ Quốc Nhân lại cảm thấy rất khó chịu, cảm giác mình lại bị khống chế rồi.

Kỳ thực khi hắn ở bên cạnh Bạo Phong Nữ vẫn rất vui vẻ, chỉ là vì danh dự của bản thân, không thể không nói những lời trái lòng.

Đến khi hội nghị đính chính bắt đầu, có rất nhiều khán giả không quản đường xa vạn dặm đến xem.

Chương 3181

Tâm trạng của Tổ Quốc Nhân lại rất tệ, hắn cảm giác trên cổ mình có một cái vòng cổ, siết hắn đến không thở nổi.

Theo ý tưởng của Tổng tài, ít nhất cũng phải cho Tổ Quốc Nhân một cái vòng kim cô, niệm chú kim cô cho hắn mới được, đáng tiếc Tổng tài không có Như Lai và Quan Âm âm thầm giúp đỡ, đành phải tự mình đối mặt với Tổ Quốc Nhân.

Tâm trạng Tổ Quốc Nhân không tốt.

Nhân viên xung quanh đều không dám đến gần Tổ Quốc Nhân, chỉ sợ đối phương quét một tia nhiệt nhãn qua, mình liền đi đời nhà ma.

Đều không dám đối mặt với đối phương, chỉ sợ đối phương không khống chế được bản thân.

Tổ Quốc Nhân trước kia gặp chuyện khó chịu có thể tìm Bạo Phong Nữ phát tiết, nhưng hiện tại Bạo Phong Nữ không còn, cảm xúc tiêu cực của hắn thực sự tích tụ rất nhiều.

Vì lấy lòng mọi người, vì công ty, chấp nhận sự áp chế của Tổng tài, cảm giác sắp bùng nổ rồi, toàn thân đều tỏa ra khí tức người sống chớ gần.

Hội nghị đính chính bắt đầu, Tổ Quốc Nhân nhìn thấy trên ghế khách quý là biểu cảm lạnh lùng của Tổng tài, dường như mình làm gì cũng không thể khiến đối phương hài lòng.

Sau đó hắn nhìn thấy biểu cảm của khán giả, có nghi hoặc, có thất vọng, cũng có mong chờ.

Cho dù là khán giả ngồi ở hàng ghế cuối cùng, với thị lực của Tổ Quốc Nhân cũng có thể nhìn thấy rõ mồn một, biểu cảm của họ không sót một ai.

Tổ Quốc Nhân cầm micro bắt đầu đính chính: Lần này là để giải thích tình huống giữa tôi và Bạo Phong Nữ, giống như các bạn đã biết, Bạo Phong Nữ là một người phụ nữ tà ác, cô ta đã lừa dối.

Nói đến đây, biểu cảm của Tổ Quốc Nhân rất giằng xé, bởi vì hắn sắp phải nói những lời trái lòng rồi.

Hắn cảm thấy mình không nên tiếp tục tự lừa mình dối người, thế là đổi giọng nói: Tôi xác thực không biết thân phận của Bạo Phong Nữ, nhưng tôi không thể lừa dối bản thân, nói thật lòng, khi ở bên cạnh cô ấy tôi vô cùng vui vẻ.

Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, lông mày Tổng tài càng dựng đứng lên, sự khống chế đối với Tổ Quốc Nhân đã hoàn toàn thất bại rồi.

Tổ Quốc Nhân tiếp tục nói: Mọi người chắc chắn muốn biết tại sao tôi lại mở một hội nghị đính chính, thực ra tôi căn bản không quan tâm mọi người nhìn nhận chuyện này như thế nào, tôi thực sự rất vui vẻ.

Nhưng tôi chịu sự khống chế của một số người, hiện tại họ có thể khống chế tôi, cũng có thể khống chế các bạn.

Không ai có thể trốn thoát sự khống chế có mặt ở khắp nơi.

Ý nói chính là tư bản gia.

Tổ Quốc Nhân trần thuật một hồi, khiến khán giả đều nghe đến ngẩn người.

Tổ Quốc Nhân đều bị người ta thao túng, không thể không nói những lời trái lòng, vậy còn mình thì sao.

Càng bị khống chế tợn, bình thường bản thân chịu đủ loại khó chịu, đủ loại áp chế, chắc chắn còn nghiêm trọng hơn Tổ Quốc Nhân.

Hiện tại tôi muốn nói vài câu thật lòng, chúng ta đều là những người bị khống chế, tôi đã chịu đủ rồi.

Tổ Quốc Nhân nói xong ném micro, trực tiếp bay đi.

Đỗ Lan cũng ngồi trong đám khán giả, nhìn thấy biểu cảm thay đổi của mọi người, biết những lời này chính là thứ mọi người muốn nghe.

Nhưng nếu mọi người cảm thấy Tổ Quốc Nhân sẽ dẫn dắt mọi người phản kháng sự khống chế thì đã nghĩ nhiều rồi.

Thiết lập nhân vật đấu sĩ bất khuất xác thực là thứ mọi người cần, mọi người không có năng lực đối kháng lại sự khống chế trói buộc mình, cho nên hi vọng Tổ Quốc Nhân có thể giúp bọn họ phá vỡ.

Nhưng Đỗ Lan biết sự khống chế chưa bao giờ là một chiều, nếu có một loại khống chế có thể không cần chi phí mà tiến hành khống chế đơn phương, thì sự khống chế đó đã sớm thống trị địa cầu rồi.

Đi làm, bị ông chủ khống chế, nhưng nếu ông chủ không trả tiền, thì đã sớm mặc kệ ông chủ rồi.

Cho dù là nô lệ và chủ nô, nô lệ chịu sự khống chế cũng là bởi vì làm nô lệ an toàn hơn đi vào vùng hoang dã.

Trong hoang dã thiếu thức ăn, còn có thú dữ, bệnh tật, sơ sẩy một chút là chết.

Làm nô lệ tuy rằng cần làm việc, nhưng sống thêm được mấy năm là hay mấy năm, tổng thể vẫn tốt hơn là chết sớm ở nơi hoang dã.

Hơn nữa gặp thiên tai nhân họa, chủ nô còn cần cung cấp lương thực, không để nô lệ chết, đây là trách nhiệm của chủ nô, nếu chủ nô không làm được, sẽ bị nô lệ xử lý.

Cho nên khống chế đều là hai chiều, không có ai nói tôi chính là tự khinh tự tiện, không cần người khống chế trả tiền, chính là tự nguyện bị đối phương khống chế, dù đối phương bắt mình chết mình cũng nguyện ý.

Loại người này đã sớm bị đào thải rồi.

Vì vậy chấp nhận khống chế đều là có điều kiện, nhưng rất nhiều người đều không ý thức được điều kiện này, cảm thấy mình bị khống chế đơn phương, nói cho cùng vẫn là sự thiếu hụt của giáo dục, còn có chính là vấn đề cảm xúc.

Rất nhiều lúc chính là cảm tính hóa, không tư duy xem tại sao mình lại chấp nhận sự khống chế, mỗi người đều có thể phản kháng.

Ví dụ như lập tức từ chức, sau đó tự mình làm chủ.

Tại sao phải làm ruộng.

Vì muốn sống sót.

Tại sao muốn vào nhà máy.

Vì thu nhập vào nhà máy nhiều hơn làm ruộng quá nhiều.

Tại sao muốn làm nhân viên văn phòng.

Vì thu nhập văn phòng cao hơn, môi trường làm việc tốt hơn.

Tại sao chạy đông chạy tây, muốn làm ông chủ.

Vì hưởng thụ vật tư nhiều hơn.

Làm ruộng, vào nhà máy, vào công ty đều rất mệt, nhưng đều có thu hoạch.

Chỉ có những người thoát ly khỏi thú vui sơ cấp mới nói mình là vì nhân dân, là vì thúc đẩy lực lượng sản xuất, không cần tiền lương.

Nếu không có thu hoạch, đại bộ phận mọi người sẽ không chấp nhận sự khống chế.

Đương nhiên rất nhiều người cho rằng thu nhập của mình và sự khống chế phải chịu không tương xứng, tiền lương không nhiều, khống chế rất nhiều.

Đây chính là vấn đề phân phối, chính là không phản đối sự khống chế, mà phản đối việc bị khống chế nhưng không có đủ hồi báo, chuyện này thì chỉ có thể nâng cao năng lực của bản thân thôi, bởi vì bất kể phương thức phân phối nào cũng đều là không công bằng.

Phản đối khống chế và phản đối phân phối là hai chuyện khác nhau, nếu là muốn phản đối sự khống chế, vậy thì không thể thực hiện được, khống chế là quy luật cơ bản của xã hội.

Đỗ Lan nhìn từng ánh mắt phát sáng của khán giả xung quanh, biết cảm xúc của bọn họ đã bị châm ngòi, bọn họ thích thiết lập nhân vật phản kháng này của Tổ Quốc Nhân.

Đáng tiếc thiết lập nhân vật cũng chỉ là thiết lập nhân vật, không ai có thể siêu thoát khỏi sự khống chế.

Hoàng đế không được, quý tộc không được, bách tính cũng không được.

Tổ Quốc Nhân đương nhiên cũng không thể siêu thoát sự khống chế.

Chỉ cần bản thân có nhu cầu, sẽ bị khống chế.

Đỗ Lan biết mọi người chấp nhận sự khống chế, đều là để đổi lấy thứ có thể thỏa mãn nhu cầu của bản thân.

Nếu nhu cầu của bản thân không thể được thỏa mãn, sẽ không chấp nhận sự khống chế.

Cho nên có nhu cầu thì sẽ không tiêu dao, không có nhu cầu thì có thể không dựa vào bất cứ ngoại vật nào, mới có thể đạt tới cảnh giới tiêu dao.

Có nhu cầu, thì bắt buộc phải thông qua ngoại vật để thỏa mãn bản thân, sẽ không thể tiêu dao, sẽ bị khống chế.

Đỗ Lan cũng không biết có ai có thể tự mình thỏa mãn tất cả nhu cầu của chính mình, có thể không có nhu cầu với bên ngoài hay không.

Cho nên hắn cũng không biết có ai có thể thực sự tiêu dao.

Tổ Quốc Nhân trước mặt truyền thông và khán giả chỉ trích những thế lực tư bản khống chế mình, nói ra những lời mọi người muốn nói nhưng không dám nói, dựng lên thiết lập nhân vật phản kháng của bản thân.

Nhưng Đỗ Lan biết đây cũng chỉ là thiết lập mà thôi, hiện tại mọi người ủng hộ, nhưng sau khi nhìn rõ bản tính chỉ vì mình của Tổ Quốc Nhân, ngoại trừ thiểu số những kẻ thích bị ngược đãi sẽ tiếp tục ủng hộ hắn ra, đại bộ phận mọi người đều sẽ tỉnh ngộ.

Con người chính là như vậy, không có năng lực biết trước tương lai, cho nên chỉ có thể phạm sai lầm trước, sau đó sửa chữa, mất bò mới lo làm chuồng.

Tổ Quốc Nhân là kiểu đã vỡ cái hũ thì cho vỡ luôn, mặt Tổng tài đều đen lại, tuy ông ta vốn là người da đen, nhưng từ biểu cảm vẫn có thể nhìn ra ông ta rất tức giận.

Tổ Quốc Nhân giống như một đứa trẻ tùy hứng, căn bản không hiểu khổ tâm của người lớn.

Chương 3182

Trên mạng lại rất tán thưởng loại thiết lập phản kháng này của Tổ Quốc Nhân, rất nhiều người đều cho rằng Tổ Quốc Nhân nói đúng: Nếu Tổ Quốc Nhân cũng phải bị khống chế, nói những lời trái lòng, thì người bình thường chúng ta càng không xong rồi, hoàn toàn chính là bị cái xã hội đen tối này khống chế chặt, căn bản không có hi vọng.

Không sai, Tổ Quốc Nhân nên giúp chúng ta phản kháng.

Ủng hộ Tổ Quốc Nhân, ủng hộ sự thẳng thắn của anh ấy, ủng hộ sự chân thành của anh ấy.

So với Tổ Quốc Nhân, những anh hùng khác đều quá đạo đức giả, Tổ Quốc Nhân, anh mới là anh hùng chân chính.

Tỉ lệ ủng hộ Tổ Quốc Nhân thế mà lại tăng lên không ít, đây là điều Tổ Quốc Nhân không ngờ tới, dù sao hắn cũng đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, chính là đường ai nấy đi với công ty.

Nhưng vạn lần không ngờ tới thế mà lại chạm đáy bật lại, mọi người lại thích thiết lập phản kháng của hắn, Tổ Quốc Nhân lại lâng lâng rồi.

Tuy nhiên hắn sẽ không thực sự đi phản kháng, chỉ cần duy trì thiết lập nhân vật phản kháng là được.

Tổ Quốc Nhân đâu có ngốc, thấu hiểu tư duy dưỡng khấu tự trọng, biết một khi mình thực sự phản kháng, thì mọi người sẽ không tiếp tục ủng hộ mình.

Mình chỉ cần duy trì một thiết lập nhân vật là được, không cần thực hiện hành động.

Tổng tài đương nhiên cũng biết Tổ Quốc Nhân sẽ không phản kháng, nhưng cũng biết sau này Tổ Quốc Nhân sẽ không tiếp tục tiến hành hoạt động theo sự sắp xếp của công ty nữa, thật sự là một thất bại to lớn.

Công ty hiện tại đã rất hỗn loạn, Tổ Quốc Nhân còn không nghe chỉ huy, thật sự là áp lực như núi.

Không chỉ riêng Tổ Quốc Nhân, các anh hùng khác trong Siêu Cấp Thất Nhân Đội The Seven cũng mỗi người một ý, Bạo Phong Nữ người duy nhất phối hợp với mình thì lại bị bắt, hiện tại cũng chỉ có thể dựa vào tổ chức giám sát để đả kích những anh hùng có dã tâm khác.

Bởi vì người quản lý tổ chức giám sát là gián điệp mà Tổng tài cài cắm vào nội bộ chính phủ, cho nên cô ta vừa là trọng tài vừa là tuyển thủ, có thể thông qua trọng tài thổi còi đen, đả kích những anh hùng không phối hợp.

Mượn lực đánh lực, dùng tổ chức giám quản để đả kích những anh hùng không phối hợp với công ty, quả thực là khá có ý tưởng.

Hưu Y Hughie tham gia hai lần hành động trong tổ chức giám quản, đều là đả kích những anh hùng vi phạm pháp luật, cậu ta không hề ý thức được mình bị công ty Ốc Đặc lợi dụng.

Những anh hùng mà cậu ta đả kích đều là những kẻ công ty muốn tiêu diệt.

Hưu Y cho rằng mình đang làm chuyện đúng đắn, tuy rằng hành động của Hắc Bào Củ Sát Đội The Boys cũng rất tốt, nhưng dù sao cũng là phi pháp.

Mà hiện tại mình có thân phận hợp pháp, còn có bảo hiểm, còn hưởng trợ cấp, đi làm cũng rất quy luật, tăng ca còn có phí tăng ca, quả thực là nghề nghiệp hoàn mỹ.

Hơn nữa thành quả quản lý anh hùng cũng rất tốt, đối với việc anh hùng vi phạm pháp luật phạm tội đều có hoạt động nhắm vào rất hiệu quả, đối với hành vi anh hùng mua bán thuốc cấm, tiến hành giao dịch quyền sắc đều đã tiến hành đả kích.

Mỹ Đế có quy tắc của Mỹ Đế, nếu là uống thuốc thì là hợp pháp, nhưng mua bán thuốc cấm lại là phi pháp, dù sao cũng là tranh giành mối làm ăn với Mỹ Đế, bắt buộc phải đả kích nghiêm khắc.

Cư dân Mỹ Đế bất kể là bán thuốc, hay là mua thuốc, đều cần mang theo bên người một cái cân tiểu ly, thời buổi này người không giữ chữ tín quá nhiều, người Mỹ chuyên lừa người Mỹ, làm ăn đều vô cùng không giảng cứu, chuyện thiếu cân thiếu lạng thấy mãi thành quen.

Cho nên mọi người đều cần mang cân, nếu không rất có thể sẽ bị lừa.

Thông qua tổ chức giám quản, sự khống chế của công ty đối với anh hùng cũng càng thêm kiên cố, nếu bọn họ muốn nhảy việc, cứ đợi bộ phận giám quản tới cửa điều tra đi.

Có điều những thủ đoạn này cũng không thể triệt để xoay chuyển xu thế suy tàn của công ty Ốc Đặc.

Cũng giống như điện thoại Nokia từng đứng đầu quanh năm suốt tháng, nhưng liên tục ba năm doanh số sụt giảm, sau đó đột nhiên có một ngày điện thoại thông minh smartphone hoành không xuất thế, điện thoại Nokia liền không bao giờ có thể trở thành chủ lưu nữa, cuối cùng chỉ có thể rút khỏi thị trường điện thoại, có thể nói là than ôi ai tai.

Điện thoại Nokia không làm sai điều gì, trước khi lụi bại đều giữ vị trí số một, nhưng bệnh đến như núi đổ, chỉ trong một đêm liền thay trời đổi đất, điện thoại thông minh trở thành lựa chọn hàng đầu của mọi người, điện thoại phím bấm không còn được truy phủng nữa.

Bánh xe thời đại vô tình nghiền ép đi qua, tình huống của công ty Ốc Đặc và tình huống của điện thoại Nokia không khác biệt lắm, hiện tại vẫn là người đứng đầu mảng anh hùng, nhưng với sự vây truy chặn đường của các app siêu anh hùng, anh hùng quân đội, còn có rất nhiều công ty tung ra anh hùng thân thiện, không biết ngày nào sẽ đột tử.

Một khi mất đi địa vị số một, công ty Ốc Đặc sẽ chỉ có thể khôi phục nghiệp vụ công ty dược phẩm.

Giống như Nokia không còn điện thoại, thì chỉ có thể đi sản xuất vũ khí quân sự.

Tuy rằng bán Ngũ Hào Hóa Hợp Vật cũng có thể giúp công ty Ốc Đặc sinh tồn, nhưng khẳng định không thể phong quang như vậy nữa.

Dù sao ngay cả công thức Ngũ Hào Hóa Hợp Vật cũng đã bị đứa con trai ngốc của địa chủ là Tổ Quốc Nhân tiết lộ ra ngoài, hiện tại rất nhiều công ty dược phẩm cũng đang nghiên cứu, chỉ là hiện tại chưa có thành quả gì mà thôi.

Tóm lại nguy cơ của công ty Ốc Đặc vẫn chưa biến mất.

Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ thông qua thuật đọc tâm độc tâm đã hiểu rõ nội tâm của Bạo Phong Nữ, hiểu rõ rất nhiều màn đen của công ty Ốc Đặc, biết được rất nhiều thí nghiệm trên cơ thể người tàn nhẫn, tội lỗi chồng chất.

Đặc biệt là trong thời kỳ phân biệt chủng tộc, bọn họ điên cuồng làm thực nghiệm trên cơ thể người, hoàn toàn đột phá giới hạn thấp nhất của nhân loại.

Bạo Phong Nữ cho rằng đây là cống hiến vì khoa học, nhà khoa học thì nên đột phá giới hạn của nhân loại.

Nếu không làm thực nghiệm trên người sống, Ngũ Hào Hóa Hợp Vật căn bản không có cách nào phát triển.

Từ cuộc đối thoại giữa Bạo Phong Nữ và Tổng tài, cũng biết nguyên nhân Tổng tài sở dĩ không trừng phạt việc Tổ Quốc Nhân tiết lộ công thức, không chỉ là vì dưỡng khấu tự trọng có lợi cho công ty, mà còn bởi vì hiện tại làm thực nghiệm trên cơ thể sống càng ngày càng khó, không có cách nào thu thập thêm số liệu, mà tổ chức khủng bố thì không có nỗi lo như vậy.

Cho nên để tổ chức khủng bố đi làm thực nghiệm, công ty cũng có thể thu thập được số liệu, khai phát Ngũ Hào Hóa Hợp Vật mới.

Vì số liệu, nhân mạng trong mắt bọn họ cũng giống như công cụ.

Người của công ty Ốc Đặc đều không có giới hạn, căn bản không coi mạng người là mạng.

Nazi chẳng phải là như vậy sao, ngoại trừ người mình là người ra, những người khác đều là súc vật.

Đỗ Lan thầm nghĩ đây chính là trò chơi thời đại Ân Thương, người Ân Thương là người, những người khác đều là gia súc có thể hiến tế.

Đáng tiếc nội dung đọc được trong suy nghĩ không thể dùng làm chứng cứ, bởi vì Bạo Phong Nữ sẽ phủ định những thứ này là ký ức của ả.

Mọi người cảm thấy rất đáng tiếc, bởi vì đọc suy nghĩ không được áp dụng trong luật pháp, không phải chứng cứ hợp pháp.

Tính trễ của pháp luật quá lớn.

Có người bất mãn nói: Rõ ràng đều có người siêu năng lực, nhưng điều luật lại vẫn luôn không thay đổi.

Pháp tổ tông không thể biến, mọi người sẽ không thừa nhận đâu.

Muốn mọi người đều chấp nhận quy tắc mới, quá khó.

Hiện tại thái độ của mọi người đối với người siêu năng lực bị phân hóa hai cực, căn bản không có cách nào thống nhất chỉnh hợp thành điều luật.

Giam Bạo Phong Nữ lại trước đã, chuyện này không thể tiến hành theo điều luật được.

Giam giữ một người chưa bị thẩm phán, là vi phạm pháp luật.

Tôi biết, cho nên mới nói không thể tiến hành theo pháp luật.

Hắn không cảm thấy mình có lỗi, ai bảo điều luật không thể thỏa mãn mục tiêu của bọn họ chứ.

Pháp luật chưa bao giờ tồn tại vì để thỏa mãn một số người nào đó, chúng ta không thể vì chính nghĩa của bản thân mà vi phạm pháp luật.

Chính nghĩa của chúng ta không phải chính nghĩa của tất cả mọi người, chúng ta nên thủ pháp, tôn trọng trật tự công cộng và thuần phong mỹ tục.

Trật tự công cộng yêu cầu chúng ta bảo vệ kẻ yếu, trừng phạt kẻ ác.

Mụ đàn bà này chính là kẻ ác.

Mọi người tranh cãi ầm ĩ, rốt cuộc có thể bỏ qua điều luật để tiến hành trừng phạt hay không, vẫn chưa có kết luận.

Đỗ Lan nói: Chúng ta có thể rút linh hồn ả ra, giam giữ linh hồn, thân thể lại vẫn tự do, như vậy một nửa nọ một nửa kia, thỏa mãn pháp luật, lại trừng phạt được kẻ xấu.

Linh hồn và thân thể mỗi cái tính riêng, biện pháp chiết trung dung hòa này dường như có thể.

Chiết trung chính là khiến cho cả hai bên đều hài lòng, cũng là một loại trí tuệ.

Rất nhiều người ghét sự chiết trung, cho rằng sự việc chính là đen trắng thị phi, khẳng định có thể nói cho rõ ràng, sau đó làm theo điều luật để bảo vệ người nói lý, trừng phạt kẻ không nói lý, cho rằng đây mới là xã hội pháp chế.

Chiết trung trong mắt bọn họ chính là ba phải, hòa cả làng, nhưng thực ra rất nhiều lúc sự việc hai người tranh cãi không đến mức phạm tội.

Làm thế nào để hai người im lặng, chiết trung và hòa giải là biện pháp tốt nhất, bởi vì chiết trung, cả hai bên đều có thể chấp nhận.

Có thể có người sẽ nói, người có lý tại sao phải lùi bước.

Đương nhiên là bởi vì rất nhiều lúc cái lý cá nhân chỉ là lý lẽ của bản thân, người khác không nhận.

Người bên kia cũng có thể giảng ra đạo lý, xuất phát từ góc độ của chính họ.

Ví dụ như một người đang xếp hàng, một người đột nhiên chen ngang, sau đó hai người cãi nhau.

Người xếp hàng nói mỗi người đều nên tuân thủ xếp hàng, có sai không.

Không sai.

Người chen ngang nói mình thân thể không thoải mái, mọi người nhường một chút thì làm sao.

Tuy rằng hắn không đưa ra được chứng cứ mình không thoải mái, nhưng chỉ cần hắn kiên trì, cũng là đạo lý của hắn, người khỏe mạnh thì phải nhường già trẻ bệnh tật.

Đối với người thứ ba khuyên can mà nói, rất khó đưa ra lựa chọn giữa hai cái đạo lý, xếp hàng và lễ nhượng đều có đạo lý.

Có người có thể sẽ nói, có bệnh thì đi bệnh viện lấy chứng minh.

Vậy chi phí sẽ cao lên, chỉ vì một chuyện chen ngang như vậy mà đi lãng phí thêm tài nguyên công cộng, khiến những người thực sự cần khám bệnh phải làm sao.

Rất nhiều bệnh viện số lượng lấy số một ngày là có hạn.

Chương 3183

Vì người chen ngang, mà đi lãng phí lợi ích của người khám bệnh, có thích hợp không.

Xã hội rất phức tạp, khi chi phí không đủ để làm rõ đạo lý của hai người xem ai càng không đứng vững được, thì chỉ có thể chiết trung.

Mọi người đều có thể trắng đen phân minh trên đầu môi, đợi đến khi thực tiễn thao tác sẽ phát hiện muốn làm rõ thị phi phải tốn lượng lớn thời gian, lãng phí lượng lớn tài nguyên.

Dù sao mỗi lần ra ngoài đều đại biểu cho rủi ro, có thể gặp tai nạn xe cộ, cũng có thể gặp người tố chất thấp.

Chỉ cần gặp phải, thì chỉ có thể đen đủi lãng phí thời gian.

Đối mặt với tình huống không thể định tội, Đỗ Lan cũng lựa chọn chiết trung, để linh hồn thụ án, để thân thể tự do, linh hồn và thân thể tách ra.

Chuyện này hình như cũng khả thi, thân thể không ở trong tù, thì nên tính là tự do, linh hồn thụ án là được.

Thế là Bạo Phong Nữ bị chia làm hai phần, một phần giam trong pin linh hồn, một phần bảo tồn trong căn phòng tự do.

Thông qua thuật đọc tâm thu được tình báo tuy không thể trở thành bằng chứng trước tòa, nhưng có thể dùng làm bản đồ các cơ sở của công ty Ốc Đặc, để họ có kế hoạch đi điều tra các cơ sở đó, giải cứu những vật thể thực nghiệm đang phải chịu thí nghiệm trên cơ thể người.

Hi vọng có thể cứu được nhiều người hơn.

Rất nhiều người dân lúc này mới biết cái gọi là siêu năng lực căn bản không phải ý chỉ của Thượng Đế, mà là Ngũ Hào Hóa Hợp Vật.

Nói như vậy, Ngũ Hào Hóa Hợp Vật của bọn khủng bố cũng là từ công ty Ốc Đặc mà ra, bọn họ đây là nuôi giặc tự trọng à.

Mọi người cuối cùng cũng ý thức được vấn đề của công ty Ốc Đặc nghiêm trọng hơn tưởng tượng.

Hiện tại tôi đã hiểu tại sao các siêu cấp anh hùng đều tập trung trong tay công ty Ốc Đặc rồi, bởi vì chính là do bọn họ chế tạo ra.

Tôi đã nói tại sao người siêu năng lực lại toàn bộ lựa chọn cùng một công ty, chuyện này vốn dĩ đã không bình thường.

Hiện tại có thể hiểu được, chính là vì Ngũ Hào Hóa Hợp Vật, chúng ta đều bị lừa rồi, Thượng Đế căn bản không có quan chiếu công ty Ốc Đặc.

Mọi người đều bị lừa, nhưng cho dù là công bố chân tướng, vẫn sẽ có người nói tại sao các công ty khác không có Ngũ Hào Hóa Hợp Vật.

Còn không phải vì công ty Ốc Đặc nhận được sự quan chiếu của Thượng Đế.

Tóm lại những người thực sự tin tưởng công ty Ốc Đặc đều có thể tự lừa dối chính mình, sẽ không vì chân tướng mà thay đổi bản thân.

Dù sao sai không phải là mình, mà là thế giới, phải tìm chứng cứ chứng minh mình là đúng, chứng minh thế giới là sai.

Chỉ cần là thứ không thể giải thích, đều có thể trở thành bằng chứng phụ cho việc Thượng Đế quyến cố công ty Ốc Đặc.

Tổng tài công ty Ốc Đặc áp lực như núi, bởi vì nhiều cơ sở bị người ta điều tra, liền biết chắc chắn là Bạo Phong Nữ không giữ được giới hạn, đã bán đứng bọn họ.

Vốn còn tưởng rằng ả nhất định sẽ vô cùng kiên định, không ngờ cũng chỉ đến thế mà thôi.

Tổng tài rất phẫn nộ, bởi vì Bạo Phong Nữ bán đứng công ty.

Mụ đàn bà này bình thường ra vẻ ghê gớm lắm, giống như là muốn đánh ra một khoảng trời cho người Nhã Lợi An, còn rất coi thường một Tổng tài da màu như ông ta.

Kết quả thực sự gặp vấn đề, phút mốt liền trở thành kẻ phản bội người Nhã Lợi An, chỉ thế thôi sao.

Tổng tài thực sự coi thường loại người này, ngoại trừ kỳ thị người da đen ra thì đúng là chẳng có bản lĩnh gì.

Đương nhiên vị Tổng tài này cũng sẽ không thực sự đi giúp đỡ người da màu nâng cao thân phận, nói là vấn đề chủng tộc, kỳ thực đều là vấn đề giai cấp.

Tổng tài đã không cùng một giai cấp với những người họ hàng nghèo da đen kia rồi, căn bản không quan tâm bọn họ.

Hỏa Xa Đầu A Train cũng giống vậy, khi còn cao cao tại thượng là thành viên Siêu Cấp Thất Nhân Đội, ai quan tâm họ hàng nghèo.

Đợi đến khi bị khai trừ lưu đày, anh trai cũng vào bệnh viện, mới bắt đầu tư duy xem trước kia mình có phải đã sai rồi không, mới bắt đầu suy nghĩ chuyện cộng đồng bị kỳ thị.

Tổng tài và người da màu không phải người mình, ông ta với cổ đông mới là người mình.

Lập tức chuyển đi.

Đã biết các cơ sở đều bị bán đứng, hiện tại cũng chỉ có thể chuyển đi được bao nhiêu thì chuyển.

Các công ty dược phẩm khác cũng đã phát hiện bí mật này, điên cuồng tới tranh đoạt Ngũ Hào Hóa Hợp Vật, đây đối với công ty Ốc Đặc mà nói mới là nguy hiểm nhất.

Một khi công ty khác cũng có thể sản xuất thuốc, vậy bọn họ có thể sẽ bị thay thế.

Thực sự là sinh tử tồn vong.

Tất cả các nhà khoa học đều phải bị giám thị, tuyệt đối không cho phép bọn họ phản bội công ty.

Kẻ nào dám phản bội, giết không tha.

Có những công ty sẽ đến lôi kéo nhân tài, cho nên Tổng tài trực tiếp bảo siêu cấp anh hùng làm tốt việc giám thị, nhà khoa học nào dám nhảy việc, trực tiếp giết.

Nhưng hiện tại các anh hùng cũng không nghe hiệu lệnh, bọn họ cũng muốn nhảy việc, người sáng mắt đều nhìn ra công ty Ốc Đặc sắp tiêu rồi.

Hơn nữa cũng không có một anh hùng nào có thể đoàn kết tất cả anh hùng, thiết lập một bộ quy tắc thuộc về anh hùng, thế thì các anh hùng chỉ có thể tự mình tìm đường lui.

Công ty Ốc Đặc xong rồi.

Đùa gì thế, công ty Ốc Đặc sao mà xong được.

Cổ phiếu của bọn họ chẳng phải vẫn đang tăng sao.

Cổ phiếu là giá trị cổ phần tương lai, là tiền giả, là có thể bị thao túng.

Giống như một món đồ cổ, chuyên gia nói không đáng tiền thì nó không đáng tiền, chuyên gia nói đáng tiền thì nó đáng tiền.

Cổ phiếu công ty cũng giống vậy, là có thể thao túng.

Các điểm sinh lời của công ty Ốc Đặc đều đã bị chia cắt gần hết rồi, đã không còn tương lai, nhưng cổ phiếu vẫn đang tăng, chỉ sợ là có người đang bán khống.

Mày chính là ghen tị công ty Ốc Đặc một mảnh hướng tốt.

Chỉ cần chưa đến mức không thấy quan tài không đổ lệ, thì vẫn có người không tin công ty Ốc Đặc sẽ tiêu đời, những người như vậy không thể thuyết phục được.

Đỗ Lan cũng biết công ty Ốc Đặc hiện tại xác thực sắp xong đời rồi, Ngũ Hào Hóa Hợp Vật là bài tẩy của bọn họ, hiện tại bài tẩy đã lộ, vậy thì mọi người sẽ xâu xé.

Nhân tài và công thức đều sẽ từ từ rơi vào tay các công ty khác, đến lúc đó công ty Ốc Đặc sẽ quy về bụi bặm.

Mọi người đang toàn lực ứng phó chia chác thành quả của công ty Ốc Đặc, Tổng tài tuy muốn ngăn cản, nhưng vô dụng.

Ngay cả anh hùng cũng muốn phản bội, nhân tài càng không nể mặt.

Tổng tài nhìn Tổ Quốc Nhân vẫn đang chìm đắm trong nhân khí mà thiết lập phản kháng mang lại, chỉ có thể thở dài, thầm nghĩ đứa con trai ngốc của địa chủ căn bản không biết cái nhà này sắp phân liệt tan rã rồi.

Vô tâm vô phế.

Tổng tài thấy Tổ Quốc Nhân chỉ quan tâm nhân khí và lưu lượng, chỉ quan tâm sự ủng hộ và khen ngợi của mọi người, không hề quan tâm sự tồn vong của công ty, thật sự thất vọng thấu đỉnh, công ty sao lại bồi dưỡng ra một siêu cấp anh hùng tư lợi như vậy chứ.

Đương nhiên là để kiếm tiền, nếu Tổ Quốc Nhân thực sự một lòng vì dân, toàn tâm toàn ý bảo vệ thế giới, thì tiền công ty kiếm được e rằng đều sẽ bị Tổ Quốc Nhân mang đi giúp đỡ dân gặp nạn.

Chỉ có anh hùng ích kỷ mới dễ khống chế hơn, nếu không ích kỷ, Tổ Quốc Nhân căn bản sẽ không hợp tác với công ty lâu như vậy.

Nhiều anh hùng như vậy, đợi đến lúc công ty cần giúp đỡ, lại chẳng có một ai giúp được việc.

Tổng tài vô cùng tức giận, nhìn quanh bốn phía ai cũng không dựa vào được, cuối cùng vẫn là tự mình gánh vác tất cả.

Đây chính là cảm giác cô độc a, Tổng tài không kìm được nảy sinh một cỗ cảm xúc cô tịch bất lực thất lạc.

Tổng tài nhìn quanh bốn phía, không có một người giúp đỡ, toàn bộ phải tự mình động thủ.

May mà mình nhìn xa trông rộng, nhận Bạo Đầu Nữ làm con gái, mới có một chút tư bản chính trị.

Nhưng con gái cũng không thể tùy tiện dùng.

Tổng tài áp lực rất lớn, bởi vì xây dựng một thế lực thì khó khăn, nhưng phá hủy một thế lực thì rất dễ dàng.

Cũng giống như trong phim Bố Già, thế lực Bố Già ban đầu huy hoàng, rất nhanh liền suy bại, nội ưu ngoại hoạn.

Ba đứa con trai một đứa con gái, con cả chỉ biết đánh đấm khoe hung dữ, con thứ hai tính cách nhu nhược, con thứ ba tuy có năng lực nhưng lại muốn tẩy trắng, con gái út là đứa lụy tình.

Bốn đứa con duy nhất làm được việc lại muốn tẩy trắng, vậy mọi người đều biết nhà Bố Già không làm nên chuyện.

Sau đó chính là bên ngoài có thế lực xã hội đen buôn bán thuốc cấm, khiêu chiến Bố Già.

Rất nhiều phim ảnh mỹ hóa thế lực xã hội đen, sẽ nói thế lực xã hội đen không dính vào thuốc cấm, kỳ thực không phải bọn họ không muốn dính vào thuốc cấm để kiếm tiền, mà là không thể dính vào.

Bởi vì thuốc cấm kiếm tiền tốc độ quá nhanh, rất dễ dàng vượt khỏi tầm kiểm soát, điều này đối với Bố Già của thế lực xã hội đen mà nói không phải chuyện tốt.

Chương 3184

Điều này cũng giống như quốc vương không thích thuộc hạ công cao chấn chủ công lao quá lớn lấn át cả chủ, cho nên Bố Già cũng sẽ không thích thuộc hạ điên cuồng kiếm tiền, vì điều này sẽ làm lay chuyển địa vị của mình.

Giáo chủ cự tuyệt hành vi buôn thuốc cấm không phải vì thế lực xã hội đen, mà là vì bản thân, thế thì mọi người tự nhiên sẽ không sướng, sẽ phản bội.

Ngăn cản mọi người kiếm tiền, hơn nữa bản thân còn muốn tẩy trắng, vậy mọi người sẽ không ủng hộ Bố Già, đến lúc đó sẽ trừ khử họ.

Quy tắc trò chơi của Bố Già liền không thể tiếp tục sử dụng nữa, cuối cùng chỉ có thể là người con thứ ba vì gia đình báo thù, dùng hành động ám sát quân sự hóa để đả kích đối thủ cạnh tranh.

Nhưng người con thứ ba cũng có một vấn đề, thủ đoạn của anh ta đủ tàn nhẫn, nhưng không thể thiết lập một bộ quy tắc trò chơi tương tự Bố Già, thế thì tiếp theo mọi người đều là so xem ai đánh đấm hung dữ hơn, không còn kiểu anh giúp tôi tôi giúp anh một đoàn hòa khí như Bố Già nữa.

Bố Già ban đầu có địa vị, là vì ông ta có thể giúp đỡ người khác.

Bố Già lụi bại, là vì ông ta phải lo nghĩ cho gia tộc của mình.

Tương tự, Tổng tài hiện tại vẫn đang lo nghĩ cho cổ đông, cho nên địa vị rất ổn định, nhưng đồng thời ông ta cũng đối mặt với áp lực.

Tổ Quốc Nhân giống như con trai ông ta, chỉ là một tên ích kỷ, không làm nên trò trống gì.

Mà con gái Tổng tài đã tẩy trắng, hiện tại cũng phải vì cổ đông mà tiếp tục nhuộm đen.

Tuy rằng vì cổ đông, nhưng cuối cùng rất có thể là thỏ chết chó săn bị giết, chim hết cung tên bị cất.

Bởi vì con trai và con gái không làm nên chuyện, Tổng tài bị cổ đông vứt bỏ cũng là rất tự nhiên.

Tổng tài chính là găng tay trắng, bất kể là lo nghĩ cho bản thân, hay là chỉ lo nghĩ cho cổ đông, kết cục cuối cùng đều sẽ không quá tốt, tốt nhất chính là công thành thân lui, ẩn cư đi.

Nhưng tình huống hiện tại là muốn ẩn cư cũng khó, các cổ đông sẽ không dễ dàng buông tha.

Tổng tài cũng không muốn cứ thế lui xuống, ông ta còn muốn tiến thêm một bước, từ Tổng tài trở thành một trong những cổ đông.

Từ quân cờ biến thành người chơi cờ.

Tổng tài rất cầu tiến, nhưng chuyện này không phải một mình ông ta làm được, ông ta cần người giúp đỡ, Bạo Phong Nữ, Tổ Quốc Nhân, Bạo Đầu Nữ, vốn dĩ ba người có thể tạo thành ba chân của công ty, nâng đỡ cái đỉnh khổng lồ là công ty này, nại hà ba người chỉ có Bạo Đầu Nữ đáng tin cậy, Bạo Phong Nữ bị bắt, Tổ Quốc Nhân không trưởng thành, Bạo Đầu Nữ cũng không thể dễ dàng sử dụng, thật sự là quá khó khăn.

Làm sao bây giờ.

Không có quá nhiều thủ đoạn, mọi người đều đang ra tay với công ty Ốc Đặc.

Điều này cũng giống như Bố Già, gia tộc Corleone nội ưu ngoại hoạn, không ngừng suy lạc, mọi người đều không nhìn thấy điểm nào để gia tộc này có thể phục hồi, kiếm tiền không nhiều bằng thế lực mới, người thừa kế cũng không có năng lực duy trì trật tự, vậy mọi người chắc chắn sẽ bỏ mặc nó mà đi.

Công ty Ốc Đặc cũng vậy, kiếm tiền giảm sút, nhân tài bị lôi kéo, công thức Ngũ Hào Hóa Hợp Vật tiết lộ, siêu cấp anh hùng phân liệt tan rã.

Một ván bài tốt, lại đánh đến nát bét.

Nói cho cùng vẫn là vì đám người này vì lợi ích mà tụ tập lại với nhau, lại vì lợi ích biến mất mà phân ly.

Đây cũng là nguyên nhân Thiên Địa Hội trong phim Lộc Đỉnh Ký thất bại, Trần tổng đà chủ nói với Vi Tiểu Bảo, đối với người ngốc thì là phản Thanh phục Minh, đối với người thông minh thì là cướp tiền cướp đàn bà.

Vậy lúc không cướp được thì sao.

Không cướp được thì giải tán.

Giống như công ty Ốc Đặc hiện tại, tất cả đều là vì lợi ích, khi phát triển có thể tụ tập cùng một chỗ, đợi đến khi suy bại, thì toàn bộ chỉ lo cho bản thân, có thể đồng phú quý không thể cộng hoạn nạn.

Vậy thì hết cách rồi, công ty Ốc Đặc cũng chỉ có thể giống như những thế lực bị bánh xe lịch sử nghiền qua đi về phía suy bại, bất kể bọn họ có dùng âm mưu quỷ kế gì cũng vô dụng.

Dùng dương mưu mới có thể nhận được sự ủng hộ của mọi người, âm mưu chỉ có thiểu số người sẽ công nhận.

Tổng tài cho dù có nhiều mưu kế hơn nữa, cho dù là Gia Cát Lượng chuyển thế cũng không được.

Kỳ thực Gia Cát Lượng chơi cũng là dương mưu, là kinh tế.

Ông ấy dựa vào Thục cẩm làm nền tảng tiền tệ, phát hành tiền tệ, thông qua thuế đúc tiền áp chế hào cường đất Thục, sau đó dùng cho xây dựng cơ bản và chiến tranh, chơi cũng là kinh tế.

Địa vị Gia Cát Lượng cao như vậy, chính là vì ở thời đại Tam Quốc, năng lực kinh tế của ông ấy là tương đối tốt.

Ngụy Thục Ngô ba nước đều đối mặt Hán triều băng hoại, vấn đề hệ thống tiền tệ Hán triều sụp đổ.

Ngụy quốc là cái gì cũng không làm, không có đúc tiền tệ mới, rất nhiều địa phương đều lấy vật đổi vật, có điều việc này cũng giải quyết được lạm phát do tiền tệ mất giá gây ra.

Ngô quốc chính là điên cuồng lạm phát tiền tệ, hơn nữa lại không có hàng hóa như Thục cẩm làm đá dằn, tiền lớn của Ngô quốc thực sự giống như giấy lộn.

Tiền tệ Thục quốc còn có thể mua được Thục cẩm, tiền tệ Ngô quốc là cái gì cũng không mua được, ngay cả người Ngô quốc cũng không nhận.

Bởi vì Gia Cát Lượng có một loạt chính sách kinh tế, Thục quốc mới có thể mấy lần Bắc phạt, đương nhiên cuối cùng đều thất bại.

Không còn cách nào, vào Thục dễ, ra Thục khó.

Mất đi Quan Trung, ra khỏi Thục chỉ có mấy con đường đó, chỉ cần chặn lại, Thục Hán căn bản không ra được.

Có Quan Trung, Thục quốc mới có thể xuất kích bốn phía Đông Tây Nam Bắc, mà không bị kẻ địch dự đoán được.

Thục quốc thuộc về nơi dễ thủ khó công, muốn đánh ra ngoài rất khó.

Thăng Long thuộc về nơi dễ công khó thủ, nhưng lại là một cái ngã tư đường, Đông Tây Nam Bắc đều có thể tiến công, muốn đánh đâu thì đánh đó.

Cho nên mới là được Thăng Long giả được thiên hạ, bởi vì nắm giữ ngã tư đường muốn đánh đâu cũng được.

Đây chính là tầm quan trọng của địa hình.

Tóm lại Tổng tài hiện tại có vắt hết óc cũng không có cách nào cứu vãn sự suy bại của công ty, mà lúc này Tổ Quốc Nhân còn làm ra hành động kinh người, hắn giết chết một người phản đối.

Đúng vậy, dưới con mắt bao người, hắn giết chết một người phản đối.

Một người phản đối Tổ Quốc Nhân lạm sát kẻ vô tội, Tổ Quốc Nhân càng ngày càng buông thả cái tôi, không khống chế được liền dùng tia nhiệt nhãn giết chết đối phương.

Nhưng hành động này không những không bị người ủng hộ chán ghét, ngược lại khiến bọn họ càng thêm ủng hộ, cái họ muốn chính là loại thiết lập phản kháng không bị bất cứ ai ước thúc này.

Tổ Quốc Nhân cũng không ngờ fan hâm mộ không rời không bỏ, hắn cười lên một cách phát ra từ nội tâm.

Giết người là phạm pháp, phản đối Tổ Quốc Nhân lại không phạm pháp.

Dù sao cảnh sát muốn xả hết băng đạn cũng cần nghi phạm động thủ trước, sau đó mới có thể sử dụng vũ lực trí mạng.

Nếu nghi phạm không có bất cứ hành vi phản kháng nào, cảnh sát lại xả hết băng đạn, đây cũng là vi phạm pháp luật.

Tổ Quốc Nhân không hề nhận được sự uy hiếp, liền sử dụng vũ lực trí mạng, đây là vi phạm pháp luật, phạm tội.

Fan hâm mộ có thể bất phân trắng đen ủng hộ Tổ Quốc Nhân, nhưng cơ quan tư pháp thì không thể.

Cho nên cần bắt giữ Tổ Quốc Nhân, hiệp trợ điều tra.

Tổng tài đều tê dại rồi, tính khí Tổ Quốc Nhân quả thực càng ngày càng bạo liệt, cái này tính là gì.

Nhìn thấy người không thuận mắt là muốn giết sao.

Tổ Quốc Nhân lại một chút cũng không sợ, không phải là vào tù sao, cũng giống như về nhà thôi.

Công ty Ốc Đặc khẳng định là không thể để Tổ Quốc Nhân ngồi tù, cho đoàn luật sư tìm lý do tiến hành biện hộ vô tội.

Trước tiên bảo lãnh Tổ Quốc Nhân ra ngoài, tốn mấy chục vạn tiền bảo lãnh.

Chương 3185

Tổ Quốc Nhân bước ra khỏi tòa án trong tiếng hoan hô, nghiễm nhiên chính là anh hùng thực sự.

Người phản đối đã không dám xuất hiện, dù sao Tổ Quốc Nhân không giảng võ đức, tùy thời có thể ra tay độc ác.

Hiện tại xung quanh hắn toàn là người ủng hộ, Tổ Quốc Nhân càng thêm cho rằng mình không nên tiếp tục kìm nén bản thân, mọi người thích con người thật sự của mình.

Nhưng mà sai rồi, mọi người thích không phải cái tôi của Tổ Quốc Nhân, mà là thích việc Tổ Quốc Nhân giết chết những người không thống nhất ý kiến với bọn họ.

Bọn họ là hi vọng Tổ Quốc Nhân giết người thay cho bọn họ.

Tổ Quốc Nhân đã giết người giữa thanh thiên bạch nhật, nhưng hắn không những không bị người hâm mộ ghét bỏ, mà ngược lại còn có một đám fan cuồng hoan hô nhảy nhót.

Tuy nhiên, cảnh sát và tòa án khẳng định phải tiếp tục điều tra, dưới con mắt của bao người, nhân chứng rất nhiều.

Hơn nữa còn có rất nhiều điện thoại cũng quay lại được video Tổ Quốc Nhân đánh chết người phản đối trong lúc hoạt động.

Chứng cứ xác thực, nhưng vẫn có thể bảo lãnh, chỉ là hy vọng Tổ Quốc Nhân đừng rời khỏi thành phố.

Nhưng hắn vẫn chứng nào tật nấy, cần ra khỏi thành thì cứ ra.

Lúc này có rất nhiều người nói tốt cho Tổ Quốc Nhân, ví dụ như hệ thống cảnh sát cho rằng Tổ Quốc Nhân nhiều lần giúp đỡ cảnh sát giải quyết tội phạm nguy hiểm, Tổ Quốc Nhân là người đại tốt.

Hơn nữa bọn họ không chỉ nói tốt, mà còn điều tra người bị giết kia, cho rằng đối phương có tính nguy hiểm.

Hiển nhiên là muốn tẩy trắng cho Tổ Quốc Nhân, biến chuyện này thành người tốt giết kẻ xấu.

Sở dĩ cảnh sát phối hợp như vậy, đương nhiên là vì Ốc Đặc Công Ty không thiếu tiền quyên góp cho cảnh sát.

Đồng thời trong sở cảnh sát có rất nhiều cảnh viên xác thực từng nhận được sự giúp đỡ của Tổ Quốc Nhân, trước đây có rất nhiều tội phạm nguy hiểm đều là do Tổ Quốc Nhân giúp đỡ giải quyết, hơn nữa có thiên tai nhân họa gì, Tổ Quốc Nhân cũng sẽ xuất hiện giúp đỡ.

Tuy rằng không phải lần nào cũng xuất hiện, nhưng vào lúc mọi người cần, ai mà không muốn có một anh hùng đến giúp đỡ chứ.

Cảnh sát phải đối mặt với những tội phạm nguy hiểm nhất, những khung cảnh nguy hiểm nhất, phải thân tiên sĩ tốt, cho nên bọn họ càng hiểu được ý nghĩa và giá trị của siêu cấp anh hùng, thật sự là cứu mạng.

Tuy rằng siêu cấp anh hùng không thể cứu vớt mỗi một người, nhưng mọi người đều có tâm lý cầu may, đều sẽ cho rằng mình sẽ là người được cứu kia.

Còn về người kháng nghị Tổ Quốc Nhân, kỳ thực chỉ là một người bình thường dũng cảm, anh ta rất thất vọng về Tổ Quốc Nhân, hy vọng Tổ Quốc Nhân làm tốt hơn.

Những hành vi gần đây của Tổ Quốc Nhân thật sự làm anh hùng mang tiếng xấu, đầu tiên là nhiệt thị tuyến ngộ sát thì không nói làm gì, thứ hai là quan hệ không minh bạch với Bạo Phong Nữ, sau đó là Tổ Quốc Nhân với tư cách đội trưởng Siêu Cấp Thất Nhân Đội, với tư cách anh hùng xuất sắc nhất, lại không quản lý tốt tất cả anh hùng, rất nhiều anh hùng đều có hiện tượng lạm sát kẻ vô tội.

Nói tóm lại, người phản đối cho rằng Tổ Quốc Nhân phải chịu trách nhiệm về những việc này.

Cảnh sát thì cho rằng tư tưởng của người bị hại rất nguy hiểm, hành vi cũng rất nguy hiểm.

Anh ta từng dò la cơ mật quốc gia, cho nên là một kẻ xấu.

Tuy nhiên gia đình người bị hại cho biết người bị hại chỉ là một đứa trẻ ngoan hiền lành an phận.

Thân nhân của tất cả người chết đều sẽ nói người chết là người tốt, nhưng nếu hắn thật sự là người tốt, sẽ không dò la cơ mật, đây rõ ràng là hành vi gián điệp.

Cho nên Tổ Quốc Nhân giết chết chính là một tên gián điệp, mà không phải người thường.

Dù sao Tổ Quốc Nhân xác thực là đã giết người, nhưng nếu là giết một kẻ xấu, vậy thì là anh hùng giết phản phái, mọi người đều có thể chấp nhận.

Trước đây cũng xảy ra rất nhiều lần chuyện kẻ xấu bị đánh chết, hơn nữa không chỉ là Tổ Quốc Nhân, mà Mai Phục Nữ Vương, Hỏa Xa Đầu đều từng xảy ra.

Thậm chí là Thánh Đấu Sĩ cũng từng đánh chết người.

Cho nên Tổ Quốc Nhân giết chết một người phản đối nguy hiểm, hoàn toàn là bình thường.

Thẩm phán rất có lợi cho Tổ Quốc Nhân, chỉ cần chứng minh người chết là kẻ xấu thì không có vấn đề gì rồi.

Người nhà người chết rất bất lực, chỉ có thể tuyệt vọng nhìn thế giới hắc bạch điên đảo này.

Bọn họ còn phải chịu bạo lực mạng, thậm chí có người tìm đến địa chỉ nhà bọn họ ném đá ném trứng thối, khiến bọn họ phải chịu áp lực cực lớn.

Bọn họ hiện tại có hai lựa chọn, tiếp tục ủng hộ người chết, hoặc là phủi sạch quan hệ với người chết.

Chân tướng tịnh không quan trọng, quan trọng là mọi người muốn phát tiết cảm xúc.

Muốn con người lý trí thật sự là chuyện không thể nào.

Mạch Nhĩ Phu nhìn thấy những tình huống này chỉ cảm thấy những người này thật sự là ngu xuẩn.

Với tư cách Hắc Ám Thánh Đấu Sĩ, hắn từng giết rất nhiều kẻ xấu, nhưng cũng là nhân tang tịnh hoạch bắt tận tay day tận mặt mới động thủ.

Theo tình báo của hắn, người chết lần này chính là một quần chúng vô tội, lại bị coi thành tội phạm tội đại ác cực, cái gì là đen, cái gì là trắng.

Rõ ràng không có chứng cứ, bọn họ lại làm nhiều chuyện như vậy, gây áp lực cực lớn cho gia đình người chết, bọn họ chỉ là vì phát tiết cảm xúc của chính mình, mà không quan tâm thị phi đúng sai.

Mạch Nhĩ Phu nói: Nói cho cùng vẫn là vấn đề của Tổ Quốc Nhân, chúng ta nên hành động rồi.

Hắc Ám Thánh Đấu Sĩ chính là tồn tại sử dụng bạo lực vì trật tự, hiện tại Tổ Quốc Nhân hiển nhiên đã trở thành điểm vặn vẹo của trật tự, bọn họ phải hành động mới được.

Mạch Nhĩ Phu quyết định ra tay.

Tổ Quốc Nhân nhìn mọi người ủng hộ mình, rất là cao hứng, đối với việc xét xử cũng tràn đầy tin tưởng.

Có cảnh sát ủng hộ và điều tra chứng cứ mới, sau đó thuyết phục bồi thẩm đoàn, cuối cùng kết quả xét xử là vô tội, Tổ Quốc Nhân được thả ngay tại tòa.

Hắn cười híp mắt vẫy tay với những người ủng hộ mình, nói: Các bạn mới là anh hùng chân chính.

Tuy nhiên nụ cười của hắn rất nhanh đã đông cứng lại, nhìn thấy một người đàn ông mặc hắc ám khôi giáp đang đứng trong đám người nhìn hắn.

Hắc Ám Thánh Đấu Sĩ, đều là đồng hành, đã sớm nghe thấy truyền thuyết.

Chỉ cần Hắc Ám Thánh Đấu Sĩ xuất hiện tất nhiên tồn tại một phản phái tà ác đáng chết, những phản phái đó hoặc là thủ đoạn phi thường tàn nhẫn, hoặc là sát hại kẻ yếu, hoặc là tư pháp không cách nào trừng phạt, tóm lại đều là những kẻ thập ác bất xá.

Tư pháp đã phán hắn vô tội, nhưng Hắc Ám Thánh Đấu Sĩ lại xuất hiện ở đây, Tổ Quốc Nhân biết mình trong mắt đối phương vẫn là kẻ xấu.

Ngươi không nên xuất hiện ở nơi này.

Tổ Quốc Nhân không vui nói: Nơi này không hoan nghênh ngươi.

Cút.

Quần chúng chung quanh cũng cáo mượn oai hùm bên cạnh Tổ Quốc Nhân.

Nhưng Mạch Nhĩ Phu chính là Hắc Ám Thánh Đấu Sĩ, căn bản không sợ loại tràng diện quần tình kích phấn này.

Hắn nhìn những người xung quanh nói: Mượn danh nghĩa Tổ

Quốc Nhân đi khắp nơi đả kích dị kỷ, phát tiết cảm xúc của chính mình.

Các ngươi quên mất thân phận của mình, chỉ nhớ mình là người ủng hộ Tổ Quốc Nhân, thì có thể lợi dụng danh hiệu này làm một số việc chính mình trước kia không dám làm.

Tỉnh táo lại cho ta một chút đi, cáo mượn oai hùm cũng có giới hạn.

Thanh âm của hắn truyền lại rõ ràng vào trong tai mỗi một người, rất chói tai.

Bởi vì bọn họ xác thực là làm như vậy, bọn họ đều là người bình thường, nhưng sau khi có thân phận người ủng hộ Tổ Quốc Nhân này, liền trở nên không bình thường, gặp chuyện bọn họ cũng có thể mượn danh hiệu Tổ Quốc Nhân đi làm.

Nếu người khác không đồng ý, bọn họ liền có thể thay Tổ Quốc Nhân quản giáo một chút.

Tổ Quốc Nhân ngược lại không nghĩ tới những người ủng hộ này bình thường sẽ làm cái gì, chỉ tưởng rằng những người ủng hộ này trừ hoan hô thì không có cuộc sống của chính mình, không có suy nghĩ của chính mình, chính là từng thành viên đội cổ vũ, chỉ thế mà thôi.

Nhưng trên thực tế bọn họ sẽ ủng hộ Tổ Quốc Nhân, là bởi vì bọn họ cũng có thể đạt được chút ít chỗ tốt, vào lúc không ủng hộ Tổ Quốc Nhân, bọn họ cũng sẽ dùng danh nghĩa Tổ Quốc Nhân đi làm việc, thậm chí sẽ làm bại hoại thanh danh Tổ Quốc Nhân.

Bọn họ vừa ủng hộ Tổ Quốc Nhân, vừa làm bại hoại khẩu bia của Tổ Quốc Nhân.

Tổ Quốc Nhân nhìn thấy biểu cảm của mọi người thì biết Hắc Ám Thánh Đấu Sĩ không nói sai, hắn đều choáng váng.

Đây chính là sự đối lập và thống nhất của mâu thuẫn.

Vỗ tay vì ngươi không nhất định là bạn bè, cũng có thể là kẻ địch.

Mạch Nhĩ Phu nói.

Quả thực như thế, cũng giống như Nhật phục đệ nhất thương nam người đàn ông cầm súng số 1 Nhật Bản, trước khi khiến Abe rộng mở tâm ngực, cũng là vỗ tay cho Abe.

Còn có rất nhiều tín đồ tôn giáo, đánh danh hiệu của Thần thiêu giết cướp bóc, chuyện xấu nào cũng làm, bôi đen cho Thần.

Loại chuyện này vô cùng nhiều, ủng hộ Tổ Quốc Nhân là vì lợi ích của chính mình, mà không phải vì lợi ích của Tổ Quốc Nhân.

Chương 3186

Tổ Quốc Nhân, tuy rằng tư pháp không cách nào thẩm phán ngươi, nhưng ngươi nên biết tại sao ta đi vào nơi này.

Mạch Nhĩ Phu nói: Đi thôi, chúng ta đi một nơi yên tĩnh tìm hiểu vụ án lần này.

Ta không có tội, tại sao phải đi theo ngươi.

Ngươi tính là cái gì, chẳng lẽ còn lợi hại hơn hệ thống tư pháp của quốc gia này sao.

Tổ Quốc Nhân cũng không ngốc, đi theo đối phương chẳng phải tự nhận có tội.

Hắn vô tội.

Tư pháp của quốc gia này vốn dĩ không phải để trừng phạt người có tội, mà là vì bảo vệ lợi ích quý tộc, bọn họ mới không quan tâm có tội hay không có tội, chỉ quan tâm chính mình có thể chưởng khống tài nguyên hay không.

Mạch Nhĩ Phu cũng rất không khách khí phê phán.

Pháp gia cũng chia làm pháp phái và phi pháp phái, người trước là vì quy phạm quy tắc của tất cả mọi người, người sau thì là vì bảo vệ lợi ích của người đặc định.

Tổ Quốc Nhân không còn gì để nói, nhưng vẫn không muốn rời đi.

Hắn không chấp nhận Mạch Nhĩ Phu chỉ trích, tóm lại chính là không dao động, lưng tựa tòa án, lý trực khí tráng.

Tổ Quốc Nhân công khai giết chết người phản đối, nhưng vì các bên thao tác, cuối cùng vô tội phóng thích, ngay tại lúc hắn ở trước tòa án vẫy tay chào hỏi người ủng hộ, Hắc Ám Thánh Đấu Sĩ đến.

Mọi người đều biết Hắc Ám Thánh Đấu Sĩ là một đám người dựa vào bạo lực trừng phạt tội phạm, rất nhiều người đều ủng hộ loại hành vi lấy bạo chế bạo này.

Bọn họ đến, thì đại biểu Tổ Quốc Nhân là có tội, chỉ là đào thoát chế tài.

Tổ Quốc Nhân khẳng định là giết người, điểm ấy mọi người đều rất rõ ràng, nhân chứng rất nhiều.

Hơn nữa không chỉ là lần này giết người, hành động trước đó cũng dùng nhiệt thị tuyến ngộ sát người vô tội, nhưng bởi vì là ở nước ngoài, cho nên ảnh hưởng không lớn.

Nhưng lần này lại là dưới con mắt bao người, giết chết một người phản đối hắn, không làm giả được.

Nhưng tòa án tuyên bố hắn vô tội, vậy thì là vô tội.

Tổ Quốc Nhân cũng không ngốc, sẽ không phối hợp Hắc Ám Thánh Đấu Sĩ diễn trò.

Mà những người xung quanh thì một mảnh chết lặng, bởi vì bọn họ đều bị Hắc Ám Thánh Đấu Sĩ nói đến không đất dung thân.

Ta vô tội.

Tổ Quốc Nhân không thừa nhận có tội.

Nhưng Hắc Ám Thánh Đấu Sĩ nhìn chính là Tổ Quốc Nhân có hành vi lạm sát kẻ vô tội hay không, mà không phải xem tòa án xét xử: Nếu tòa án xét xử hữu dụng, còn cần siêu cấp anh hùng các ngươi làm cái gì.

Chính là vì mọi người đều không tin tưởng tòa án, hy vọng có anh hùng có thể bổ sung cho pháp chế mới có không gian cho các ngươi sinh tồn.

Nhưng ngươi vượt biên giới rồi, ra tay độc ác với người không phạm tội, đây là tuyệt đối không thể tha thứ.

Tổ Quốc Nhân không nói gì, chính là không đi.

Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt.

Mạch Nhĩ Phu rốt cục ra tay, một cỗ Tiểu Vũ Trụ khống chế lại Tổ Quốc Nhân, trực tiếp bay lên.

Tổ Quốc Nhân hoàn toàn không chịu khống chế, sau đó liền tiến hành phản kháng, trong cơ thể cuồn cuộn không ngừng sinh ra năng lượng đối kháng Hắc Ám Thánh Đấu Sĩ.

Oanh.

Cuối cùng hai người tới đảo Ác Ma, nơi này đã không có người sống, thích hợp chiến đấu.

Ngươi thật sự muốn giết ta.

Tổ Quốc Nhân hai mắt đỏ ngầu, hắn không cảm thấy mình làm sai cái gì: Ngươi dựa vào cái gì thẩm phán ta.

Các ngươi tính là thứ gì.

Thành thật mà nói trước khi có Thánh Đấu Sĩ, tất cả đều rất tốt đẹp, Tổ Quốc Nhân cảm giác cuộc đời của mình tương đương hạnh phúc.

Nhưng sau khi Thánh Đấu Sĩ xuất hiện, rất nhiều người đều đi ủng hộ Thánh Đấu Sĩ, dẫn đến Siêu Cấp Thất Nhân Đội lâm vào nguy cơ.

Mạch Nhĩ Phu rất điềm nhiên thiêu đốt Tiểu Vũ Trụ, toàn thân đều là ngọn lửa màu đen, từng bước một tới gần Tổ Quốc Nhân nói: Tổ Quốc Nhân, chuộc tội đi.

Ta không có tội.

Tổ Quốc Nhân lần nữa phóng thích nhiệt thị tuyến, tuy nhiên không có bất kỳ tác dụng gì.

Nhiệt thị tuyến đánh vào trên hắc ám thánh y không có chút thương tổn nào, Mạch Nhĩ Phu đỉnh lấy nhiệt thị tuyến không ngừng bước về phía trước, căn bản không bị thương.

Tại sao không chết, tại sao không chết.

Tổ Quốc Nhân rất phẫn nộ, bởi vì nhiệt thị tuyến của chính mình gần đây ngoại trừ giết người bình thường, một kẻ địch siêu năng cũng không xử lý được.

Rõ ràng là kỹ năng lợi hại như vậy, nhưng thời điểm quan trọng lại luôn rớt xích.

Bất quá rất nhanh Mạch Nhĩ Phu liền dừng bước, bởi vì hắn nhìn thấy sau lưng Tổ Quốc Nhân xuất hiện Trọng Lực Phục Cừu Giả.

Trọng Lực Phục Cừu Giả gia nhập Cương Thiết Thánh Đấu Sĩ, đây là một đám tồn tại càng thêm cực đoan.

Tổ Quốc Nhân cũng nghe được động tĩnh phía sau, phát hiện lại là một kẻ thù, hắn là thật sự không hiểu, Trọng Lực Phục Cừu Giả rốt cuộc cùng mình thù gì oán gì, thế mà luôn nhìn chằm chằm chính mình không buông.

Tổ Quốc Nhân, ngươi tội ác tày trời, hôm nay chính là tận thế của ngươi.

Trọng Lực Phục Cừu Giả cũng phát động tiến công, phối hợp Mạch Nhĩ Phu cùng nhau ra tay.

Lũ khốn kiếp các ngươi.

Trọng lực trên người trong nháy mắt gia tăng, mặt đất dưới chân đều bị áp nát, nhưng Tổ Quốc Nhân vẫn đang chống đỡ, hai mắt ngăn cản Mạch Nhĩ Phu, thân thể đối kháng trọng lực.

Đương nhiên hắn không muốn ham chiến, chỉ muốn chạy trốn.

Trọng Lực Phục Cừu Giả, ta và ngươi không oán không cừu, tại sao năm lần bảy lượt hại ta.

Tổ Quốc Nhân phẫn nộ hỏi.

Không oán không cừu.

Buồn cười a, ngươi ngay cả mình làm qua cái gì đều không nhớ rõ sao.

Trọng Lực Phục Cừu Giả tiếp tục phóng thích trọng lực.

Bụng lưng thụ địch, đại nguy cơ chưa từng có, Tổ Quốc Nhân lại vẫn như cũ không nhớ rõ ân oán giữa mình và Trọng Lực Phục Cừu Giả, giận dữ nói: Ta căn bản không quen biết ngươi.

Trọng Lực Phục Cừu Giả giận dữ: Ngươi chế tạo tai nạn máy bay, chính mình đều quên rồi sao.

Ngươi thật sự đáng chết.

Tổ Quốc Nhân thầm nghĩ mình chế tạo không ít tai nạn máy bay nha, xem ra đối phương chính là người sống sót sau tai nạn máy bay rồi, chính mình quả nhiên là không thành công giết người diệt khẩu a.

Quả nhiên nhổ cỏ không trừ tận gốc, gió xuân thổi lại mọc.

Lũ khốn kiếp các ngươi.

Tổ Quốc Nhân hai tay nắm quyền, ép khô sức mạnh của chính mình, nhưng lần đầu tiên cảm giác sức mạnh thấy đáy.

Kẻ địch trước đây đều có thể nhẹ nhõm đối kháng, nhưng lần này lại cảm giác lực bất tòng tâm.

Không còn, mỗi một tế bào đều trống rỗng, cảm giác không có dư lực, cảm giác suy yếu rất rõ ràng.

Không được, đánh không lại, Tổ Quốc Nhân cảm giác được sự sợ hãi.

Oanh.

Trọng lực tiếp tục tăng lên, Tổ Quốc Nhân quỳ một chân xuống đất, đầu gối và mặt đất tiếp xúc trong nháy mắt, nền đá cứng rắn đều vỡ nát.

Thật sự muốn chết ở chỗ này rồi, Tổ Quốc Nhân cảm giác được tử vong cự ly chính mình càng ngày càng gần, lưỡi hái của tử thần đã tiếp xúc cổ của mình, lạnh lẽo.

Không thể chết, chính mình tuyệt đối không thể chết.

Sức mạnh a, sức mạnh mau ra đây a.

Lần đầu tiên bức bách thân thể của mình vượt qua cực hạn, không thể không nói Tổ Quốc Nhân sống ba mươi năm, liền không có gặp phải loại nguy cơ này.

Hắn chưa bao giờ cần huấn luyện sức mạnh của chính mình, hắn có thể bay, lực đại vô cùng, có thể làm đủ loại sự tình, có thể kéo du thuyền, có thể bay lên chín tầng mây.

Nhưng hiện tại, hắn tuyệt đối cảm giác chính mình vô lực đối kháng.

Dù sao cũng không phải Superman chân chính, DC Superman còn có một thiết lập phơi nắng gia tăng sức mạnh, gặp phải cường địch thì đi ra ngoài không gian phơi nắng, nhưng Tổ Quốc Nhân không có cái thiết lập này.

DC Superman càng là tới gần mặt trời, đạt được sức mạnh càng mạnh, cho dù là bị Doomsday đánh chết, phơi nắng cũng có thể phục sinh.

Đương nhiên DC Superman không những sức mạnh cường đại, hơn nữa còn là một tấm gương đạo đức, cho dù là đối với kẻ xấu, cũng là có thể cứu thì cứu, đem kẻ xấu đều nhốt vào ngục giam.

Tổ Quốc Nhân dù sao chỉ là người biến chủng Ngũ Hào Hóa Hợp Vật, không có thiết lập phơi nắng là trưởng thành, cho nên gặp phải cường địch, hắn là lực bất tòng tâm.

Tổ Quốc Nhân, tôi tới giúp anh.

Trong nguy cơ, mặt nước dấy lên sóng lớn, Hỏa Xa Đầu cường thế chi viện.

Tuy rằng Hỏa Xa Đầu đã bị đuổi khỏi Siêu Cấp Thất Nhân Đội, tuy rằng biết trong giới anh hùng có kỳ thị, nhưng hắn vẫn như cũ nghĩa vô phản cố lựa chọn giúp đỡ Tổ Quốc Nhân.

Chương 3187

Không phải hắn không thiện lương, mà là hắn biết không có thân phận địa vị, căn bản cái gì cũng không thay đổi được.

Chỉ cần mình trở về Siêu Cấp Thất Nhân Đội, tất cả đều sẽ tốt lên.

Hỏa Xa Đầu vẫn là hy vọng dùng thân phận địa vị thay đổi sự kỳ thị, nhân sinh luôn luôn phải có cái để trông mong, Hỏa Xa Đầu chính là kỳ vọng như vậy.

Oanh.

Trực tiếp tiến công Trọng Lực Phục Cừu Giả, Hỏa Xa Đầu không những tốc độ nhanh, khí lực cũng phi thường lớn, dù sao cũng là tồn tại kéo được đầu tàu hỏa.

Trọng Lực Phục Cừu Giả không nghĩ tới sẽ có người giúp đỡ, một cái không để ý liền bị đánh bay ra ngoài.

Trọng lực lập tức khôi phục, Tổ Quốc Nhân lập tức lựa chọn chạy trốn, không hề có nghĩa khí mà chạy mất, để Hỏa Xa Đầu một mình đoạn hậu.

Hỏa Xa Đầu nhắm ngay Mạch Nhĩ Phu lao tới, vung nắm đấm chính là trọng kích.

Lúc này Hỏa Xa Đầu lần nữa sử dụng Ngũ Hào Hóa Hợp Vật, kích phát tiềm lực, đồng thời mang đến gánh nặng cực lớn cho trái tim của chính mình, nhưng hắn phải quay lại Siêu Cấp Thất Nhân Đội, mới có thể thay đổi hiện trạng.

Cho dù Tổ Quốc Nhân chạy, Hỏa Xa Đầu cũng phải tiếp tục chiến đấu.

Mạch Nhĩ Phu biết tất cả những gì Hỏa Xa Đầu gặp phải, không cách nào hiểu được đối phương tại sao còn muốn giúp đỡ Tổ Quốc Nhân.

Tránh thoát Hỏa Xa Đầu công kích, hắn hỏi: Ngươi bị kỳ thị, anh trai ngươi cũng bị anh hùng đánh vào bệnh viện, tại sao còn muốn trợ Trụ vi ngược.

Hỏa Xa Đầu nhớ tới nỗ lực của chính mình, chính mình liều mạng ở lại trong Siêu Cấp Thất Nhân Đội, chính là vì thay đổi vận mệnh: Vậy ngươi nói cho ta biết, ta ngoại trừ tiến vào Siêu Cấp Thất Nhân Đội ra còn có phương pháp gì có thể thay đổi vận mệnh.

Hắn cũng muốn thay đổi vận mệnh, nhưng trừ tranh đoạt càng nhiều tài nguyên ra, còn có đường ra nào.

Hắn tịnh không cảm thấy đoàn kết xã khu, đối kháng quốc gia có chỗ tốt gì.

Bởi vì kỳ thị là một trong những quy tắc trò chơi của quốc gia này, hắn chỉ là một người siêu năng lực, căn bản không cách nào thay đổi hiện trạng, có thể làm chính là lợi dụng siêu năng lực, không ngừng tăng lên địa vị của chính mình, hy vọng có thể bảo vệ tốt người nhà.

Hắn không có năng lực thay đổi xã hội, chỉ có thể bảo vệ chính mình và người nhà.

Rõ ràng là bị người da trắng kỳ thị, lại chỉ có thể không ngừng lấy lòng người da trắng.

Đây xác thực là một con đường, Hỏa Xa Đầu cho rằng đây là một biện pháp.

Còn về phản kháng, lại không phải không có ai từng phản kháng, nhưng người ủng hộ rất ít, hơn nữa quốc gia có máy bay đại pháo, có quân đội, nếu bọn họ thật sự phản kháng, đối mặt sẽ không phải là kỳ thị, mà là đại pháo.

Trong lịch sử cũng không phải chưa từng có chuyện oanh tạc khu người da đen.

Người da đen có thể mua sắm 0 đồng, nhưng chớ hòng khiêu chiến địa vị của người da trắng.

Hỏa Xa Đầu không cho rằng phản kháng là đường ra, cho nên lựa chọn lấy lòng người da trắng, đạt được tài nguyên, chí ít có thể bảo vệ người nhà.

Còn về vận mệnh của những người da đen khác, hắn không có cách nào thay đổi, chỉ có thể thay đổi vận mệnh của chính mình.

Cho nên hiện tại Hỏa Xa Đầu cũng là đang cược mạng, rõ ràng áp lực tim cực lớn nhưng vẫn muốn chiến đấu.

Nhất định phải biểu hiện thật tốt, sau đó trở lại Siêu Cấp Thất Nhân Đội.

Hỏa Xa Đầu chỉ có một ý nghĩ.

Thật là đáng thương, Mạch Nhĩ Phu hiểu suy nghĩ của đối phương, chỉ cảm thấy đáng thương, nhưng làm kẻ yếu lựa chọn vốn dĩ không nhiều.

Một lựa chọn tồi, một lựa chọn tồi hơn, cuối cùng lựa chọn lựa chọn tồi sao.

Mạch Nhĩ Phu cũng hiểu Hỏa Xa Đầu trầm trọng.

Mặc kệ Hỏa Xa Đầu chọn thế nào đều rất bi kịch, sinh hoạt tại quốc gia này, chính là bi kịch.

Không phải nói trải qua áp bức, thì có thể phản kháng.

Nếu đều có thể phản kháng, thì không có Hán gian.

Hỏa Xa Đầu chính là không cách nào phản kháng, hắn chỉ có thể lợi dụng sức mạnh của chính mình trở lại Siêu Cấp Thất Nhân Đội, mới có thể bảo vệ người nhà.

Cho dù hắn biết con đường này chỉ có thể cứu người nhà, đối với hàng xóm trong cộng đồng không có bất kỳ trợ giúp nào.

Không thì sao.

Hắn còn có thể làm cái gì.

Người kỳ thị căn bản giết không hết, Hỏa Xa Đầu chỉ có thể làm việc mình có thể làm.

Cho nên hắn tới giải cứu Tổ Quốc Nhân, lựa chọn siểm nịnh hướng về phía người da trắng.

Hoàn toàn không xem Ốc Đặc Công Ty hiện tại đã sắp xong đời, Siêu Cấp Thất Nhân Đội cũng danh tồn thực vong, hiện tại muốn trở về, cũng không khác gì năm 49 gia nhập Quốc quân.

Đáng tiếc Hỏa Xa Nhân thật sự là không biết đường ra ở nơi nào.

Mạch Nhĩ Phu nghe được nhịp tim của Hỏa Xa Nhân đã rất trầm trọng, đối phương hiển nhiên là đặt cược tính mạng của chính mình, không thể bảo là không nỗ lực.

Trọng lực trói buộc.

Trọng Lực Phục Cừu Giả phi thường phẫn nộ, lại bị Tổ Quốc Nhân chạy, mỗi lần đều như vậy, chính mình báo cái thù sao lại khó khăn như thế.

Thế là lửa giận toàn bộ phóng thích lên trên người Hỏa Xa Đầu, trọng lực biến không gian thành đầm lầy, làm cho Hỏa Xa Đầu không cách nào tăng tốc.

Hỏa Xa Đầu cảm nhận được sự phẫn nộ, cảm nhận được tốc độ của mình không ngừng hạ thấp, cảm giác áp lực tim càng ngày càng lớn, thật khó chịu, cảm giác cả đời mình đều muốn chạy đèn kéo quân.

Hắn đã sớm nghĩ tới kết cục như vậy, ôm quyết tâm hẳn phải chết trở lại chiến trường.

Ngươi căn bản không biết Tổ Quốc Nhân đã làm cái gì.

Hắn vì che giấu sự thật chính mình phá hoại bảng điều khiển máy bay, dẫn phát tai nạn máy bay, bỏ mặc hơn ba trăm hành khách chết đi.

Mối thù như vậy, ta nhất định phải báo.

Ai cản ta, chính là kẻ địch.

Trọng Lực Phục Cừu Giả phẫn nộ nói với Hỏa Xa Đầu.

Hỏa Xa Đầu lúc này mới biết Tổ Quốc Nhân thế mà giết qua nhiều người như vậy, hiển nhiên người bị nhiệt thị tuyến ngộ sát xa xa không chỉ con số hàng đơn vị, còn có rất nhiều là bị che giấu đi.

Số người chết mà mọi người biết chỉ là một góc của tảng băng chìm.

Hỏa Xa Đầu nhìn Trọng Lực Phục Cừu Giả, đối phương cũng giống mình đều bất mãn với thế giới, nhưng đối phương lựa chọn con đường khác biệt.

Chính mình muốn bảo vệ người nhà, phải cúi đầu xưng thần với kẻ kỳ thị.

Mà đối phương lựa chọn trả thù, hoàn toàn không quan tâm chuyện sau khi trả thù.

Các ngươi cũng chưa từng tìm hiểu qua ta.

Hỏa Xa Đầu tỏ vẻ không phải là kể chuyện xưa sao, hắn cũng có: Ta sinh ra ở khu người da đen, từ nhỏ đã chịu đủ chế giễu, vì để cho người ta coi trọng, từ nhỏ đã huấn luyện chạy đua với đầu tàu hỏa, một khắc cũng không dám dừng lại, sau khi lớn lên thật vất vả mới gia nhập Siêu Cấp Thất Nhân Đội, nhưng mà kết quả bọn họ vẫn như cũ kỳ thị ta, nhưng ta không quan tâm, bởi vì bọn họ không dám trước mặt nói ra nói vào là đủ rồi, ta rất rõ ràng chính mình không cách nào thay đổi hiện trạng toàn xã hội kỳ thị.

Nhưng anh trai lại hy vọng ta có thể làm tốt hơn, hy vọng ta có thể cống hiến vì thay đổi sự kỳ thị, nhưng ta chỉ là một người, ta có thể có biện pháp gì thay đổi thế giới.

Ta ngay cả sự kỳ thị nhắm vào mình đều không thể tiêu trừ, ta biết chỉ có ở lại Siêu Cấp Thất Nhân Đội mới có thể giảm bớt kỳ thị đối với ta, nhưng siêu năng lực của ta lại không ngừng bị khiêu chiến, cho nên ta cần tác dụng kích thích của Ngũ Hào Hóa Hợp Vật đối với thân thể, cho dù biết cái này sẽ có hại cho tim, cho dù biết sẽ rút ngắn sinh mệnh của chính mình, cũng muốn trở thành siêu cấp anh hùng.

Các ngươi biết ta có bao nhiêu nỗ lực sao.

Không phải là so thảm sao, Hỏa Xa Đầu kích động nói, người da đen sống ở quốc gia này bản thân đã đủ thảm rồi, những người da trắng này căn bản không hiểu.

Rõ ràng biết không đúng, còn muốn đi ủng hộ, ngươi đây là ngu xuẩn mất khôn.

Trọng Lực Phục Cừu Giả gầm lên.

Một người ở trước mặt xã hội là nhỏ bé như thế, ta lựa chọn bảo vệ chính mình, bảo vệ người nhà, có cái gì sai.

Hỏa Xa Đầu cho rằng mình có thể làm không phải là thay đổi xã hội, mà là bảo vệ chính mình.

Cho nên hắn không cần đối kháng xã hội, mà là trên cơ sở thừa nhận xã hội, lợi dụng thông đạo thăng tiến hữu hạn bảo vệ người nhà.

Cho dù đặt cược tính mạng của chính mình.

Buồn cười, tự lừa mình dối người mà thôi, sự bảo vệ này của ngươi chỉ là ảo giác.

Chương 3188

Ngươi đã bị khai trừ qua một lần, thật sự cho rằng dựa vào thuốc kích thích còn có thể trở lại địa vị ban đầu, còn có thể bảo vệ người nhà sao.

Ngươi chỉ là giao vận mệnh cho người khác, giao sinh mạng của mình và người nhà cho người khác.

Trọng Lực Phục Cừu Giả nói: Mà ta muốn tự mình nắm giữ vận mệnh.

Ngươi căn bản không có khả năng thay đổi xã hội.

Hỏa Xa Đầu phẫn nộ hét lên, chính mình không sai, sai chính là thế giới này.

Mạch Nhĩ Phu nhìn hai người trước mặt bất công và bi kịch đã đưa ra lựa chọn khác biệt, một người là thần phục, một người là đối kháng, đều là vì sinh tồn trong xã hội tàn khốc này.

Bọn họ đều chứng kiến qua tàn khốc, người nhà đều chịu qua thương tổn, nhưng lựa chọn lại hoàn toàn khác biệt.

Mạch Nhĩ Phu cảm thấy hai người đều không sai, đều có lý.

Đối kháng xã hội xác thực không phải một người hai người có thể làm được, sự kỳ thị tồn tại mấy trăm năm, không cách nào trong một đêm biến mất.

Nhưng nếu mọi người đều không đi đối kháng, kỳ thị sẽ một mực tồn tại, sẽ không biến mất.

Chỉ có phản kháng, mới có khả năng tiêu trừ kỳ thị.

Hỏa Xa Đầu và Phục Cừu Giả đều cho rằng đối phương sai, chính mình không sai.

Mặc kệ là thần phục, hay là phản kháng, kỳ thực đều là con đường gian nan.

Ngu xuẩn mất khôn.

Phục Cừu Giả phát động tiến công đối với Hỏa Xa Đầu.

Hỏa Xa Đầu cũng không muốn tỏ ra yếu kém nói: Ngươi mới là đứng nói chuyện không đau eo.

Cao tốc và trọng lực đối đụng, ý chí lực của Hỏa Xa Đầu cũng phi thường cường đại, hơn nữa hắn còn mang theo đạo cụ của App Siêu Anh Hùng, ý chí lực càng mạnh, uy lực càng lớn.

Hắn đeo một cái găng tay cơ giới cường hóa sức mạnh, cũng dựa vào ý chí lực biến cường.

Dưới sự đối kháng, một cái liền dẫn bạo không gian.

Hai người ý chí lực đều không yếu, đồng thời bay ngược ra ngoài, đều ở trên mặt biển chơi trò ném thia lia.

Trọng Lực Phục Cừu Giả phát hiện chiến giáp của mình đã vỡ, không thể tiếp tục duy trì chiến đấu.

Hỏa Xa Đầu đồng dạng bất ổn, trái tim giống như bị người túm lấy, khí tức đều đứt quãng.

Phục Cừu Giả không cách nào hiểu được một kẻ siểm nịnh tại sao lại cường đại như thế.

Đương nhiên là bởi vì đạo cũng có đạo, không chỉ người tốt biết nhân nghĩa lễ trí tín, người xấu đồng dạng biết nhân nghĩa lễ trí tín.

Dừng lại đi.

Mạch Nhĩ Phu cảm giác rất vô vị, đả kích tội phạm, tiêu diệt cặn bã, đối với sự thay đổi của xã hội cũng là có hạn.

Rõ ràng đều là gặp phải bi kịch, mọi người nên đoàn kết cùng một chỗ đối kháng xã hội, phát động biến cách, kết quả lại là đánh nhau, sức mạnh không những không đoàn kết, ngược lại nội hao, cái này căn bản không đúng.

Phục Cừu Giả nhìn thấy Hỏa Xa Đầu thống khổ che trái tim, vô lực quỳ gối trên bờ cát, cũng biết tiếp tục nữa đối phương sẽ chết.

Tuy rằng không tán đồng đối phương, nhưng vẫn đồng tình với tao ngộ của đối phương, cũng không muốn giết đối phương.

Hỏa Xa Đầu cảm giác mình sắp chết, tim đập càng ngày càng chậm, sắp dừng lại.

Bất quá có Thánh Đấu Sĩ ở đây, nhịp tim muốn dừng lại là không thể nào, Mạch Nhĩ Phu nói: Ta đấm vào tim ngươi một quyền, khôi phục sức sống của trái tim.

Trọng Lực Phục Cừu Giả, ngươi đỡ lấy hắn.

Phục Cừu Giả gật gật đầu, đỡ Hỏa Xa Đầu cho đàng hoàng.

Mạch Nhĩ Phu bắt đầu chuẩn bị, hai tay lay động súc lực, sau đó phóng thích nắm đấm: Quang Tốc Quyền.

Oanh, một quyền đánh vào lồng ngực Hỏa Xa Đầu, quyền lực mang theo sinh mệnh lực của Tiểu Vũ Trụ chú nhập vào trái tim.

Thình thịch thình thịch, trái tim khôi phục nhịp đập, càng phát ra mạnh mẽ.

Hỏa Xa Đầu suýt chút nữa chết, nếu không phải Thánh Đấu Sĩ đều có Tiểu Vũ Trụ, có thể diệu thủ hồi xuân, hắn đã thật sự chết rồi.

Vì lựa chọn của mình, trả giá đại giới sinh mệnh, cũng là một người tàn nhẫn ngoan nhân.

Tuy rằng chỉ là muốn thay đổi vận mệnh của chính mình, mà không phải muốn thay đổi vận mệnh của toàn thể tộc nhân.

Nhưng quyết tâm đối kháng vận mệnh là giống nhau, đều là lấy mạng ra đánh cược, đặt cược tính mệnh.

Trọng Lực Phục Cừu Giả nhìn Hỏa Xa Đầu, thở dài nói: Quốc gia này sai quá sai rồi.

Hắn rất đồng tình Hỏa Xa Đầu, lại không tán đồng Hỏa Xa Đầu, tâm tình phức tạp.

Mặc kệ là thần phục hay là đối kháng, đều là bởi vì vấn đề của quốc gia này.

Mặc kệ là siêu cấp anh hùng lạm sát kẻ vô tội, hay là sự kỳ thị giai cấp khác biệt, đều khiến người ta tuyệt vọng, muốn cho thế giới trở nên tốt hơn, khó khăn trùng điệp.

Chỉ cần xã hội không thay đổi, bi kịch như Hỏa Xa Đầu sẽ không ngừng xuất hiện, cho dù giết một Hỏa Xa Đầu, còn có càng nhiều.

Người đối kháng cũng sẽ càng ngày càng nhiều, Cương Thiết Thánh Đấu Sĩ vẫn luôn đang biến cường, bất quá trước mắt Cương Thiết Thánh Đấu Sĩ phản đối là bất công, không phải đối kháng quốc gia.

Cho nên bộ máy quốc gia còn chưa có động thủ với bọn họ, bất quá siêu cấp anh hùng của quân phương đã bắt đầu giám thị Cương Thiết Thánh Đấu Sĩ, hiện tại chỉ chờ một sự kiện, sẽ đem Cương Thiết Thánh Đấu Sĩ coi như tổ chức tà ác.

Hỏa Xa Đầu bị đưa vào bệnh viện, cần nghỉ ngơi.

Chuyện này gây nên sóng to gió lớn.

Tổ Quốc Nhân tuy rằng bị tòa án tuyên án vô tội, nhưng Hắc Ám

Thánh Đấu Sĩ ra tay, hiển nhiên là cho rằng hắn có tội.

Hắn rốt cuộc có tội hay không.

Có người cho rằng Tổ Quốc Nhân có tội, có người cho rằng hắn không có tội.

Người cho rằng Tổ Quốc Nhân có tội là vì hắn dù sao cũng giết người, hơn nữa còn là giữa thanh thiên bạch nhật, mọi người đều nhìn thấy, máy quay phim cũng quay được, đây khẳng định là sự thật.

Đã giết người, khẳng định có tội.

Người cho rằng Tổ Quốc Nhân vô tội cho rằng hắn giết chính là kẻ xấu, hơn nữa tòa án cũng tuyên án hắn vô tội, mặc kệ hắn làm chuyện giết người phóng hỏa gì, đều phải tôn trọng tư pháp.

Người ủng hộ nói: Nếu Tổ Quốc Nhân có tội, vậy Hắc Ám Thánh Đấu Sĩ, Cương Thiết Thánh Đấu Sĩ đều có tội.

Hắc Ám Thánh Đấu Sĩ chính là tiêu chuẩn kép, chỉ chuẩn bọn họ giết kẻ xấu, không chuẩn Tổ Quốc Nhân giết kẻ xấu.

Hắc Ám Thánh Đấu Sĩ đều là nhân tang tịnh hoạch mới động thủ, Tổ Quốc Nhân tính là gì.

Hắn là không có chút chứng cứ nào liền động thủ.

Lại là cãi nhau ỏm tỏi.

Pháp luật rốt cuộc là vì bảo vệ lợi ích của một số người mà thiết lập, hay là nên vì công tự lương tục trật tự công cộng và thuần phong mỹ tục của xã hội mà thiết lập.

Rốt cuộc là phi pháp phái, hay là pháp phái.

Hai bên tranh chấp không xong, tóm lại là cãi đến không thể tách rời, mà Tổ Quốc Nhân trốn đi rồi, bởi vì kẻ địch cường hãn thật sự là chấn động thật sâu linh hồn của hắn.

Phó tổng giám đốc cũng ý thức được Tổ Quốc Nhân gặp phải kẻ địch đánh không lại, cho nên công ty cũng đang cân nhắc chế tạo cho Tổ Quốc Nhân một bộ cương thiết chiến giáp, tăng lên sức chiến đấu của Tổ Quốc Nhân.

Ốc Đặc Công Ty sẽ không thua, thật sự không có cách nào thì dùng Ngũ Hào Hóa Hợp Vật cộng thêm hắc khoa kỹ, như vậy rất có triển vọng.

Chỉ cần nắm giữ sức chiến đấu, thật sự không được còn có thể thông qua ám sát xử lý đối thủ cạnh tranh.

Đây không phải khéo sao.

Đối thủ cạnh tranh cũng nghĩ như vậy.

Trước đây chỉ có Ốc Đặc Công Ty có người siêu năng lực, cho nên công ty có thể không kiêng nể gì ám sát người khác, hiện tại công ty khác cũng có siêu cấp anh hùng, thì có thể phản sát.

Tình huống hiện tại giống như trong Tam Thể, bốn chiếc phi thuyền vũ trụ rời khỏi hệ mặt trời, đào thoát sự truy sát của giọt nước.

Thế nhưng đối mặt với tài nguyên sinh tồn hữu hạn, bọn họ nghi kỵ lẫn nhau.

Bọn họ đều biết nếu tiếp tục nữa, rất nhanh sẽ chết hết, nhưng nếu tranh đoạt tài nguyên của người đồng hành, thì có thể đi được xa hơn.

Chương 3189

Tình huống bốn chiếc thuyền đối mặt đều như nhau, cho nên suy nghĩ đều giống nhau, đều biết giết đồng đội là lựa chọn sinh tồn tốt nhất.

Chuỗi nghi kỵ đã sinh ra, thì nhìn xem ai động thủ trước.

Hiện tại các công ty cũng giống như vậy, đối mặt cạnh tranh, đối mặt thị trường mất đi trật tự, bọn họ đều nghĩ đến kế hoạch ám sát đối thủ cạnh tranh để đoạt lấy thị trường lớn hơn.

Cái này đã hình thành chuỗi nghi kỵ, thì nhìn xem ai động thủ trước.

Mọi người đều có năng lực ám sát này, giống như trên bốn chiếc phi thuyền đều có vũ khí siêu sóng âm, đều có thể tiến hành đánh giết đồng bạn trong tình huống không tổn hại tài nguyên.

Có năng lực như vậy, lại có áp lực sinh tồn, có thể nói là tay cầm lợi khí sát tâm tự khởi.

Hiện tại các công ty đều có năng lực ám sát, cũng có áp lực cạnh tranh, như vậy ám sát kẻ cạnh tranh là một biện pháp không tồi.

Có năng lực, tự nhiên sẽ muốn sử dụng năng lực.

Cho nên rốt cuộc ai động thủ ám sát trước, đây là một ẩn số.

Nhưng một khi bắt đầu, người trên chuỗi nghi kỵ sẽ người người cảm thấy bất an, mọi người đều sẽ nghĩ ra tay trước thì chiếm lợi thế, ra tay sau thì gặp tai ương.

Tổng giám đốc nghĩ như vậy, công ty khác cũng nghĩ như vậy, cuối cùng người ra tay tàn nhẫn nhất thường thường có thể đạt được thắng lợi.

Đây chính là cái gọi là dã man chiến thắng văn minh, bởi vì người tàn nhẫn nhất có thể giết ra trùng vây.

Nhưng đến cuối cùng, người tàn nhẫn cũng không thể tiếp tục giết, phải thành lập trật tự.

Tại sao.

Cũng không phải nói người tàn nhẫn biến thành thiện lương, mà là tiếp tục giết, địa vị của chính mình cũng giữ không được.

Có thể tiếp tục giết, nhưng dùng ai đi giết lại là một vấn đề.

Giống như thời Nguyên triều dân tộc du mục đại sát tứ phương, nhưng cuối cùng Thiết Mộc Chân lại bắt đầu tin Đạo giáo, giảm bớt sát phạt.

Không phải ông ta thiện lương, mà là mấy đứa con trai của chính mình đều làm lớn làm mạnh rồi, mặc kệ để ai đi giết, con trai đều có khả năng uy hiếp chính mình.

Nói đơn giản chính là công cao chấn chủ, có thể tiếp tục giết, nhưng mặc kệ để đứa con trai nào đi giết, đều sẽ trở thành tồn tại uy hiếp chính mình.

Cho nên liền không giết nữa, như vậy thực lực của chính mình vẫn mạnh hơn con trai.

Nhưng mà không giết cũng có một vấn đề, nếu không khuếch trương, mấy đứa con trai sẽ phải tàn sát lẫn nhau.

Thiết Mộc Chân không có giải quyết vấn đề này, về sau là Hốt Tất Liệt nếm thử giải quyết, biện pháp giải quyết chính là kế thừa Thăng Long chính sóc tư tưởng chính thống, làm tông chủ quốc của mấy huynh đệ.

Chính mình làm tông chủ, các hãn quốc khác làm phụ thuộc quốc, có trật tự, thì không cần đánh tới đánh lui.

Suy nghĩ rất tốt, nhưng muốn kế thừa chính thống, thì phải Hán triều hóa, kết quả Nguyên triều hai lần cải cách đều thất bại.

Một lần là Nguyên Anh Tông bị ám sát, lần thứ hai là không có thời gian.

Nguyên triều nội bộ vẫn luôn tàn sát lẫn nhau, thế là nghĩa quân phương nam lớn mạnh, cuối cùng Chu Nguyên Chương hoàn thành tráng cử thống nhất từ nam ra bắc, khẳng định phải cảm tạ sự hỗn loạn trong nội bộ Nguyên triều.

Nếu nội bộ Nguyên triều không tàn sát lẫn nhau, không dưỡng khấu tự trọng nuôi giặc để tự nâng cao địa vị, nghĩa quân phương nam cũng không có cách nào lớn mạnh.

Nội bộ Nguyên triều không có Hán triều hóa, hoàng đế và quý tộc liền không cách nào hợp tác.

Đối với quý tộc mà nói, nghĩa quân càng nhiều, hoàng đế mới có thể để quý tộc thành lập quân đội chống lại nghĩa quân.

Cho nên quý tộc căn bản không cần tiêu diệt nghĩa quân, chỉ cần để nghĩa quân lớn mạnh, là có thể từ trong tay hoàng đế thu hoạch được càng nhiều tài nguyên.

Cũng giống như Đông Kinh những năm cuối, quân Khăn Vàng lớn mạnh, hoàng đế không thể không để các nơi tự hành thủ bị, cứ như vậy hào cường các nơi liền lớn mạnh.

Tuy rằng Nguyên triều không hoàn thành Hán triều hóa, nhưng cũng là tuyên xưng chính thống với bên ngoài trước, sau đó mới tiêu diệt Nam Tống, khẳng định là thuộc về một trong những lịch sử vương triều chính thống.

Từ lịch sử Nguyên triều có thể nhìn ra, dã man có thể chiến thắng văn minh, nhưng cuối cùng vẫn phải đi hướng văn minh, bởi vì văn minh là bảo vệ lợi ích mọi người.

Dã man thì là triệt để ưu thắng liệt thái mạnh được yếu thua, ai cũng không cách nào cam đoan mình có thể cười đến cuối cùng, cho dù là Thiết Mộc Chân cũng sẽ sợ hãi người khác vượt qua chính mình.

Đáng tiếc từ dã man đi hướng văn minh cũng không phải chuyện dễ dàng.

Cho nên người dã man đột nhiên không giết người nữa, không phải hắn biến thành thiện lương, mà là xuất hiện đối thủ cạnh tranh tiềm tàng uy hiếp chính mình.

Cùng lý do đó, sở dĩ thế lực hắc ác không buôn bán thuốc trái phép, cũng không phải vì bọn họ thiện lương, mà là bọn họ khống chế không nổi thu nhập khổng lồ từ thuốc trái phép.

Nếu tiếp tục sát phạt, địa vị của chính mình vẫn ổn định, Thiết Mộc Chân khẳng định sẽ tiếp tục sát phạt.

Nếu thế lực hắc ác có thể khống chế thu nhập, khẳng định cũng sẽ dính vào thuốc trái phép.

Bởi vì bạo lực và trái pháp luật chính là thủ đoạn thành công của bọn họ, sao có thể không dùng chứ.

Chỉ có chờ đến khi thủ đoạn thành công trở thành uy hiếp của bản thân, mới có thể dừng lại.

Hiện tại đối với mấy công ty mà nói, ám sát có thể trở thành thủ đoạn thành công của bọn họ, cho nên cứ xem xem ai sử dụng trước.

Một khi bắt đầu, mọi người sẽ dừng không được, mãi đến khi ám sát trở thành uy hiếp của bản thân mới thôi.

Chuẩn bị một cái mũ bảo hiểm chống đạn, khiên từ trường kiên cố cũng phải mặc vào, toàn thân đều phải làm tốt bảo hộ, sau đó có thể động thủ.

Một công ty nhỏ đối mặt với áp lực của đối thủ cạnh tranh, cuối cùng lựa chọn ra tay trước, ông chủ công ty nhỏ chuẩn bị cho mình một bộ dụng cụ phòng hộ trước, sau đó để thuộc hạ siêu cấp anh hùng động thủ đánh giết kẻ địch.

Năng lực của anh hùng này chính là biến thân, có thể thần không biết quỷ không hay tới gần đối thủ cạnh tranh tiến hành đâm lén.

Tiếp theo thời đại ám sát của siêu cấp anh hùng bắt đầu.

Đây không nên gọi là siêu cấp anh hùng, nên gọi là môn khách, gọi là tử sĩ.

Đỗ Lan tỏ vẻ đây là trò chơi Xuân Thu Chiến Quốc gì vậy.

Khi ám sát có thể tiêu diệt đối thủ cạnh tranh, tử sĩ liền trở thành một lựa chọn.

Để bọn họ đi ám sát, đi làm đủ loại chuyện nguy hiểm, vì chính mình tiêu trừ chướng ngại đi tới.

Một khi bắt đầu chính là ngươi giết ta, ta giết ngươi, mọi người đều sẽ dùng hết thủ đoạn ám sát.

Với tư cách lãnh đạo, việc bọn họ phải làm chính là bảo vệ tốt chính mình.

Thương chiến chân thực chính là mộc mạc không hoa mỹ như thế.

Giết đi, giết tới một cực hạn sẽ dừng lại.

Không chỉ là ám sát lặng yên không một tiếng động, còn có ám sát bằng tiếng nổ ầm vang.

Rõ ràng có siêu cấp anh hùng, hẳn là nên để xã hội trở nên càng thêm hòa bình, càng thêm an định.

Nhưng là kết quả lại giống như hoàn toàn không có biến hóa, thậm chí là trở nên càng thêm tồi tệ, chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Có người phát ra sự khảo vấn linh hồn.

Cái này không phải rất bình thường sao, lúc máy hơi nước, điện lực, máy tính ra đời, mọi người đều hy vọng có thể làm cho thế giới tốt hơn, nhưng kết quả cũng không làm được, ngược lại là làm cho thế giới càng thêm hỗn loạn.

Nói cho cùng những sự thăng cấp về lực lượng sản xuất này chỉ mang lại lợi ích cho rất ít người, đại bộ phận người lại không có được chỗ tốt, ngược lại là bị giết chết.

Siêu cấp anh hùng cũng chẳng qua là sản phẩm công nghệ Ngũ Hào Hóa Hợp Vật, làm cho thế giới trở nên loạn hơn, vốn dĩ là như thế, bọn họ chỉ bảo vệ số ít người, thì phải giết chết đại đa số người.

Nhưng nhìn từ lâu dài, máy hơi nước, điện lực, máy tính vẫn là nâng cao mức sống của mọi người.

Lại có người nói.

Đó là cần trả cái giá cực lớn, là kết quả phấn lực học tập của người bị áp bức.

Mà nếu như không học tập, cũng không có khả năng biến tốt, vẫn như cũ là bị áp bức.

Chỉ có sở hữu sức mạnh phản kháng kẻ áp bức, kẻ áp bức mới có thể đình chỉ áp bức, mà không phải kẻ áp bức tâm thiện.

Chương 3190

Trên điểm này, ta cho rằng App Siêu Anh Hùng là nhất định phải tồn tại, bởi vì bọn họ cho những người phản đối áp bức sức mạnh giá rẻ.

Không sai, App Siêu Anh Hùng ý nghĩa trọng đại, nếu không có App Siêu Anh Hùng, chúng ta căn bản không có bất kỳ sức mạnh nào.

Bất kỳ kỹ thuật mới nào đi ra đều sẽ chuyển biến thành sức mạnh áp bức, chỉ có nỗ lực học tập nắm giữ sức mạnh mới có thể không bị áp bức.

Lạc hậu không nhất định bị đánh, lạc hậu lại giàu có khẳng định bị đánh.

Tóm lại càng là không yên ổn, lượt tải xuống App Siêu Anh Hùng càng nhiều, người kiếm tiền thông qua App càng nhiều.

Tay nghề của rất nhiều khán giả không được, thì chỉ có thể mua sắm vũ khí có sẵn.

Cứ như vậy nhà buôn linh kiện kiếm tiền, thương phẩm gia điện kiếm tiền, người gia công kiếm tiền, mà người tiêu tiền mua được an toàn, hoàn mỹ.

Cuộc tranh đoạt về Ngũ Hào Hóa Hợp Vật đã bắt đầu, minh thương ám tiễn bắn ra không ngừng, tin tức thật thật giả giả không ngừng truyền tống.

Hôm nay là công ty nào đó đột phá kỹ thuật, khai phát ra Ngũ Hào Hóa Hợp Vật mới.

Ngày mai chính là công ty nào đó dung hợp ra Ngũ Hào Hóa Hợp Vật có tỷ lệ thành công cao hơn.

Mọi người không nhận được chỗ tốt của Ngũ Hào Hóa Hợp Vật, thị trường chứng khoán ngược lại giống như tàu lượn siêu tốc chập trùng lên xuống, căn bản không dừng được.

Ốc Đặc Công Ty ngược lại có Ngũ Hào Hóa Hợp Vật kiểu mới, có thể để cho người ta đạt được siêu năng lực trong 24 giờ, nhưng cái giá chính là giảm thọ.

Càng sử dụng, tuổi thọ càng ngắn.

Tác dụng phụ rất lớn.

Muốn nói thuốc siêu năng lực 24 giờ, không thể không nhắc tới thuốc siêu năng 24 giờ mà DC Superman vì yêu đương mà khai phát, cho Lois dùng, tình cảm hai người tiến bộ thần tốc.

Về sau thuốc siêu nhân 24 giờ còn bị quản gia của Batman là Alfred sử dụng, bạo đánh Injustice Superman.

Thị trường chứng khoán là mỗi ngày một biến, ai đi vào chính là rau hẹ.

Cho dù là như thế, vẫn sẽ có người tiếp tục chơi cổ phiếu.

Đối với người bình thường mà nói, thị trường chứng khoán quan hệ không lớn, quan hệ lớn nhất vẫn là siêu cấp anh hùng.

Truyền thông phát biểu một bài viết tên là Ai có thể giám sát siêu cấp anh hùng, viết về các loại sự cố phát sinh sau khi siêu cấp anh hùng công khai hóa.

Toàn là tin tức nội bộ, bên trong có không ít số liệu của Ốc Đặc Công Ty, điều khiến người ta kinh khủng là số liệu tổn hao trong nội bộ Ốc Đặc Công Ty đã cao tới 34%.

Cũng chính là nói cứu một trăm người, có thể chết ba mươi bốn người.

Đối ngoại, Ốc Đặc Công Ty nói là muốn cứu vớt mỗi một người, nhưng đối nội lại đưa ra tỷ lệ phần trăm tử vong tổn hao cho siêu cấp anh hùng, chỉ cần không vượt qua 34%, công ty sẽ không truy cứu trách nhiệm.

Mặc kệ là cố ý, hay là không cẩn thận tạo thành tử vong, đều tính trong 34%.

Tuy rằng tại thương ngôn thương không sai, nhưng trong tình huống có loại số liệu này, Ốc Đặc Công Ty sao có thể không biết xấu hổ xưng hô thủ hạ của mình là siêu cấp anh hùng.

Đây căn bản cũng không phải anh hùng.

Xem xong đưa tin, mọi người đều kinh hãi, thì ra anh hùng cứu người còn có thể có tổn hao sao.

Nhưng cũng có người ủng hộ nói: Siêu cấp anh hùng cũng sẽ có lúc sai lầm, chúng ta phải cho phép bọn họ phạm sai lầm, tổn hao 34% xác thực không thấp, nhưng ta nghĩ một siêu cấp anh hùng thành thục khẳng định sẽ không có tổn hao cao như vậy, đây là một cái bảo đảm cho tân anh hùng không có kinh nghiệm, ta hoàn toàn tán thành.

Trên thực tế, ngược lại là anh hùng thành thục tổn hao càng nhiều, bởi vì bọn họ thành cáo già rồi, căn bản không quan tâm sinh mệnh.

Ngược lại anh hùng trẻ tuổi sẽ càng thêm cẩn thận, càng coi trọng trách nhiệm của anh hùng.

Cho nên những người ủng hộ này hoàn toàn nói ngược, bất quá tổn hao 34 này xác thực là không nói rõ cụ thể là nhằm vào ai, thì có thể tiến hành mỹ hóa.

Để tân anh hùng giảm bớt áp lực, giống như rất có đạo lý.

Bộ phận quan hệ công chúng của Ốc Đặc Công Ty cũng không nghĩ tới còn có thể giải thích như vậy.

Dù sao hiện tại Ốc Đặc Công Ty là không xong rồi, đã bắt đầu cắt giảm biên chế, khó mà tiếp tục duy trì quy mô và chi phí cao như vậy.

Nhân viên bị cắt giảm biên chế cũng bắt đầu bóc phốt trên mạng, rất nhiều phốt đen của siêu cấp anh hùng đều bị rũ ra.

Nào là mở tiệc sex, nào là dùng siêu năng lực khai phát tư thế mới, nào là còn có sử dụng dược tề trái phép.

Cuộc sống của siêu cấp anh hùng thối nát, căn bản không cách nào tưởng tượng.

Mọi người đều mộng bức, cái này một chút cũng không kém phốt đen đảo Lolita a.

Chính nghĩa ở đâu.

Đạo đức ở đâu.

Thượng Đế ở đâu.

Mọi người đều không nghĩ tới thế giới thế mà lại tàn khốc như thế, siêu cấp anh hùng thế mà lại không biết xấu hổ như thế.

Nhưng ngoại trừ tức giận, bọn họ cũng không biết nên làm thế nào mới tốt, cảm giác ngoại trừ khiển trách căn bản không có bất kỳ biện pháp nào, dù sao cảnh sát cũng không điều tra, tòa án cũng không phán tội.

Cảnh sát cho biết không có ai báo cảnh sát, bọn họ tra thế nào.

Hắc Ám Thánh Đấu Sĩ, Cương Thiết Thánh Đấu Sĩ, các ngươi tại sao không đi giết những tên này.

Những tên này căn bản không phải anh hùng.

Hiện thực hắc ám làm cho người ta tuyệt vọng, mọi người chỉ có thể hô gọi Chúa Cứu Thế.

Vẫn là không thoát khỏi nhu cầu Chúa Cứu Thế, cho nên không có Ốc Đặc Công Ty, vẫn sẽ cần anh hùng khác.

Hưu Y nhìn thấy sự thay đổi của mọi người, cho biết giống như Đỗ Lan nói.

Hưu Y hiện tại vẫn là công chức, cũng một mực chú ý những chuyện loạn thất bát tao, đối với hiện tượng bách tính hô to dùng anh hùng trị lý anh hùng, hắn là không thể làm gì.

Kỳ thực người bình thường có thể tự mình đi chiến đấu, nhưng bọn họ lại không nguyện ý.

Đối với loại hành vi này, ngay cả tổ chức giám thị nơi Hưu Y đang làm cũng không có tác dụng gì, bởi vì những thứ này là đời sống riêng tư của siêu cấp anh hùng, bọn họ không quản được.

Cũng giống như ông chủ công ty tư nhân đeo đồng hồ hiệu, bao nuôi tiểu tam, không ai sẽ cho rằng cái này có cái gì sai, sẽ không cho rằng đây là hủ bại.

Nếu là người lãnh đạo doanh nghiệp nhà nước, đeo đồng hồ hiệu, bao nuôi tiểu tam, mọi người mới có thể cho rằng đây là hủ bại.

Kỳ thực ông chủ công ty tư nhân cũng sẽ biển thủ công quỹ, cũng sẽ có hành vi hủ bại, nhưng yêu cầu của mọi người tịnh không giống nhau, ông chủ tư nhân cho dù đời sống riêng tư có hỗn loạn thế nào, cũng không ai sẽ dùng đạo đức đi yêu cầu bọn họ.

Đời sống riêng tư của siêu cấp anh hùng như thế nào, rốt cuộc có phải dùng đạo đức đi yêu cầu hay không, ý kiến của mọi người cũng không thống nhất.

Nhưng chí ít đời sống riêng tư thối nát tịnh không phạm pháp, sẽ không bắt giữ những anh hùng này.

Siêu cấp anh hùng tiếp nhận sự quản lý của pháp luật là được rồi, căn bản không cần tiếp nhận hạn chế của đạo đức.

Có người ủng hộ anh hùng cho rằng siêu cấp anh hùng là hoàn toàn không có vấn đề, mọi người không cần kích động như vậy.

Nếu siêu cấp anh hùng không tiếp nhận hạn chế đạo đức, pháp luật căn bản không cách nào hạn chế bọn họ.

Đạo đức chính là bổ sung của pháp luật, đạo đức là khiển trách những hành vi tuy rằng không phạm pháp, nhưng cũng xâm hại lợi ích người khác.

Đời sống riêng tư của siêu cấp anh hùng rác rưởi như thế, hành vi của bọn họ đã ảnh hưởng đến phong khí xã hội, đã ảnh hưởng đến lợi ích của mọi người.

Sao lại ảnh hưởng lợi ích mọi người rồi.

Nếu siêu cấp anh hùng uống say, hoặc là xuất hiện ảo giác, bọn họ sẽ không khống chế được chính mình lạm sát kẻ vô tội.

Ngươi nguyện ý đột nhiên có một ngày, không hiểu ra sao bị một anh hùng hồn hồn ngơ ngơ giết chết sao.

Ngươi nguyện ý biến thành một trong những tổn hao 34% sao.

Vấn đề này vô cùng tốt.

Mọi người đương nhiên là không muốn, không muốn không hiểu ra sao bị giết, thì phải phê phán anh hùng, phải dùng đạo đức ước thúc anh hùng.

Người siêu năng lực của Ốc Đặc Công Ty căn bản không tính là anh hùng, bọn họ chỉ là tội phạm cướp đoạt danh tiếng anh hùng.

Có người đề xuất người siêu năng lực của Ốc Đặc Công Ty không phải anh hùng, chỉ là một đám tội phạm và hỗn đản không có tư đức.

Anh hùng đều bị làm nhục, Ốc Đặc Công Ty đáng chết.

Có người cho rằng Ốc Đặc Công Ty lợi dụng danh tiếng anh hùng kiếm tiền, thật là quá đáng chết, bởi vì làm dơ bẩn anh hùng, dẫn đến khẩu bia của anh hùng không ngừng hạ thấp, khiến người ta chán ghét.

So với tiểu nhân, những kẻ hương nguyện ngụy trang thành quân tử mới càng khiến người ta chán ghét.

Khổng Tử chia người làm ba loại: quân tử, hương nguyện, tiểu nhân.

Chương 3191

Quân tử và tiểu nhân chính là địch đối, lập trường hoàn toàn khác biệt, mà hương nguyện là giả bộ cùng một trận doanh với quân tử, nhưng kỳ thực là mưu lợi cho chính mình, làm bại hoại khẩu bia của quân tử.

Siêu cấp anh hùng của Ốc Đặc Công Ty chính là làm bại hoại khẩu bia anh hùng, khiến cho giữa người bình thường và anh hùng sinh ra sự nghi kỵ.

Phàm nhân không tin tưởng anh hùng, anh hùng không tin tưởng phàm nhân, đây là một vấn đề lớn.

Kỳ thực cho dù không có Ốc Đặc Công Ty, sự nghi kỵ giữa anh hùng và phàm nhân vẫn tồn tại như thường.

Chính là có phàm nhân sẽ không tin tưởng anh hùng, DC và Marvel, thế giới nào mà anh hùng chưa từng bị nghi kỵ.

Cho dù là Trái Đất bình thường, rất nhiều người gánh nặng tiến lên người hy sinh thầm lặng cũng vẫn sẽ bị người ta hoài nghi.

Cho nên chuyện nghi kỵ này quan hệ không lớn với Ốc Đặc Công Ty.

Đỗ Lan vẫn là khách quan, hắn cho rằng Ốc Đặc Công Ty tuy rằng dùng anh hùng kiếm tiền, bồi dưỡng được một đám siêu cấp anh hùng không có ranh giới cuối cùng về đạo đức, nhưng những anh hùng này xác thực là phù hợp nhu cầu của mọi người, xác thực là giúp được rất nhiều việc.

Còn về tư đức của bọn họ như thế nào, người bình thường tịnh không có cách nào yêu cầu bọn họ.

Dù sao tính hợp pháp của anh hùng đến từ siêu năng lực của chính mình, lại không phải bách tính ủng hộ.

Nếu tính hợp pháp của anh hùng đến từ bách tính ủng hộ, vậy bọn họ có khả năng sẽ dựa theo đạo đức đại chúng ước thúc chính mình.

Nhưng vấn đề là tính hợp pháp của Ốc Đặc Công Ty đến từ siêu năng lực, bọn họ có siêu năng lực, cho nên là anh hùng.

Người siêu năng lực có đạo đức là giác ngộ của chính mình cao, mà không phải quy tắc xã hội yêu cầu người siêu năng lực có đạo đức.

Vậy vấn đề đến rồi, tự giác loại đồ vật này không đáng tin cậy.

Đỗ Lan tỏ vẻ nếu con người đều tự giác, Khổng Tử khắc kỷ phục lễ đã thành công.

Con người chính là có tự giác và không tự giác, tự giác thì tốt, không tự giác thì cần dùng quy tắc trò chơi tiến hành ước thúc.

Bất quá hiện tại quy tắc trò chơi vẫn là không thể ước thúc người siêu năng lực, vẫn là phải xem quân phương có ra sức hay không, có phải có thể làm cho những anh hùng không có tự giác này tuân thủ quy tắc mới hay không.

Đỗ Lan biết lúc này phải xem người thủ hộ quy tắc trò chơi có bản lĩnh hay không.

Tuy nhiên quân phương cho biết gặp quỷ rồi, bởi vì nội bộ bọn họ cũng xuất hiện mâu thuẫn.

Có một bộ phận binh sĩ sau khi đạt được vũ trang cường đại, trở thành phản phái, hoàn toàn không tuân thủ quy tắc trò chơi ban đầu.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, quy tắc ban đầu có lợi cho người bình thường, bất lợi cho người siêu năng lực.

Chúng ta sở hữu siêu năng lực, tại sao phải tuân thủ trò chơi do người bình thường thiết kế.

Chúng ta là tồn tại siêu nhiên, người bình thường nên tuân theo trò chơi của chúng ta.

Kẻ phản lại quân phương tên là Siêu Cấp Đội Trưởng, hắn cho rằng nên thành lập một quy tắc trò chơi của người siêu năng lực.

Vạn Từ Vương Magneto tỏ vẻ like.

Ốc Đặc Công Ty vừa đổ, người siêu năng lực liền bắt đầu kẻ xưng vương người xưng bá.

Có một số người siêu năng lực có theo đuổi thì muốn thành lập quy tắc người siêu năng lực vi tôn, một quy tắc đứng trên cả người bình thường.

Cái này cũng giống như Vạn Từ Vương trong X Men, cho rằng người biến chủng ưu tú hơn người bình thường, cho rằng người biến chủng nên dẫn đạo cả thế giới.

Lý tưởng của Vạn Từ Vương có tốt hay không.

Tốt, chính là có một vấn đề, đó chính là lợi ích của người bình thường ở đâu.

Vạn Từ Vương tịnh không suy xét lợi ích của người bình thường, chỉ suy xét lợi ích người biến chủng.

Cho nên hắn luôn thất bại, bởi vì người bình thường khẳng định phải phản đối.

Hơn nữa người biến chủng tuy rằng có siêu năng lực, nhưng bọn họ cũng có thân thích là người bình thường, người biến chủng nhiệt yêu thân nhân cũng không cách nào ủng hộ Vạn Từ Vương.

Muốn để người biến chủng nhận được sự ủng hộ, như vậy người biến chủng tốt nhất chính là lợi dụng siêu năng lực của chính mình sản xuất càng nhiều tài nguyên cho xã hội, sau đó chia cho người bình thường, như vậy người bình thường ủng hộ người biến chủng, người biến chủng đạt được địa vị.

Nhưng Vạn Từ Vương khẳng định sẽ không làm như vậy, trong mắt hắn đây chính là bị ức hiếp.

Trong trạng thái lý tưởng của hắn, người biến chủng phải cưỡi trên đầu mọi người.

Nhưng trên thực tế, cho dù là địa chủ hào thân cũng phải sửa cầu làm đường, cũng phải duy hộ đường sông, như vậy mới có thể duy hộ địa vị.

Nếu chỉ là bóc lột, thì là thổ hào ác bá, một khi xảy ra vấn đề, đầu tiên chính là chia của cải.

Không muốn sửa cầu làm đường, không muốn duy hộ sản xuất, chỉ nghĩ cưỡi trên đầu người bình thường tác oai tác quái, cho dù có siêu năng lực cũng không làm nên chuyện.

Bất quá có siêu năng lực, bọn họ chung quy là muốn dựa vào siêu năng lực.

Có siêu năng lực, có thể áp chế người bình thường, lại tại sao phải sửa cầu làm đường.

Ai không phục, trực tiếp xử lý, trực tiếp dùng siêu năng lực để mọi người ngoan ngoãn nghe lời.

Có năng lực như vậy, tự nhiên sẽ không nghĩ tới chính mình sở hữu trách nhiệm gì.

Người siêu năng lực đấu với địa chủ hương thân, có kịch hay để xem rồi.

Đỗ Lan biết quốc gia Đế quốc Mỹ này địa chủ hương thân rất nhiều, bọn họ nắm giữ thổ địa và sản nghiệp, sẽ không dễ dàng giao ra quyền quản lý.

Địa chủ hương thân ở trên địa bàn của chính mình, là bảo vệ lợi ích người địa phương, gặp được kẻ địch, địa chủ còn phải xung kích hãm trận.

Cho nên một khi xuất hiện người siêu năng lực tranh đoạt lợi ích, như vậy địa chủ khẳng định phải ra tay.

Không thân tiên sĩ tốt, người địa phương sẽ không ủng hộ địa chủ.

Địa chủ sở dĩ có thể tồn tại, bởi vì bọn họ sẽ sửa cầu làm đường.

Mà sự tà ác của địa chủ nằm ở chỗ không phát triển so với phát triển còn tốt hơn, bọn họ sẽ không dễ dàng phát triển, trừ phi xác định chính mình có thể nắm giữ lợi ích phát triển, xác bảo quyền lên tiếng của chính mình, nếu không cách nào xác định địa chủ sẽ không phát triển.

Địa chủ quan tâm là tỷ lệ lợi ích, mà không phải số lượng lợi ích nhiều hay ít.

Ví dụ như địa chủ vốn dĩ có 60 đồng, bách tính có 40 đồng, địa chủ chiếm cứ sáu phần quyền lên tiếng.

Hiện tại phát triển, tiền tăng lên tới 1000, địa chủ có 300, bách tính có 700.

Lợi ích của địa chủ tuy rằng tăng gấp năm lần, nhưng tỷ lệ lại hạ thấp xuống còn ba phần, liền không cách nào nắm giữ quyền lên tiếng.

Đối với địa chủ mà nói tăng gấp năm lần không có ý nghĩa, nhưng sáu phần hạ thấp xuống ba phần lại tuyệt đối không được.

Cho nên sự phát triển không thể khống chế như vậy, thà rằng không phát triển, bảo trì chính mình chiếm ưu thế mới là quan trọng nhất, cho nên bọn họ muốn ngăn cản phát triển.

Địa chủ sẽ sửa cầu làm đường, tế thế cứu dân, nhưng bách tính chớ hòng xuất đầu.

Địa chủ vì dân thỉnh mệnh, bách tính cứ ngoan ngoãn nghe lời là được rồi.

Cho nên địa chủ không thích phát triển, sợ nhất chính là bách tính biến cường.

Nếu có một hai bách tính biến cường, không sao cả, có thể gia nhập giai cấp của địa chủ.

Đương nhiên không phải không có điều kiện, ở phương Tây muốn gia nhập giai cấp công dân, có thể đi tòng quân, đổ máu đổ mồ hôi, sau khi trở về tham chính.

Ở phương Đông là tham gia khoa cử, trước đóng tiền học trường tư thục, đạt được tú tài đề cử, lại qua năm quan trảm sáu tướng thu hoạch được công danh.

Hiện tại người siêu năng lực khẳng định là sẽ không tòng quân và khoa cử, khẳng định là muốn thông qua sát phạt để giải quyết địa chủ.

Nhưng vấn đề là sự tồn tại của địa chủ được chống đỡ bởi quan hệ phân phối, địa chủ tuy rằng không thích phát triển, nhưng vẫn sẽ sửa cầu làm đường, duy trì lợi ích bách tính đã có.

Người siêu năng lực nếu không cách nào sửa cầu làm đường, sẽ không nhận được bách tính ủng hộ.

Chương 3192

Đến lúc đó bách tính thà rằng ủng hộ địa chủ, cũng không ủng hộ người siêu năng lực.

Đây chính là vấn đề Vạn Từ Vương chưa giải quyết, trong lý thuyết phân phối lợi ích của hắn không có bách tính, thì không có cách nào đạt được sự ủng hộ của mọi người.

Thành lập một quốc gia của người biến chủng, tốt hay không.

Tốt, chính là người bình thường sẽ không ủng hộ.

Đỗ Lan tỏ vẻ người siêu năng lực đấu với địa chủ, thú vị.

Bất quá người siêu năng lực có biết giết chóc thế nào đi nữa, cũng sẽ gặp phải vấn đề giống như Thiết Mộc Chân, giết đến cuối cùng không phải là vấn đề giết hay không giết, mà là dùng ai giết.

Vạn Từ Vương nếu đích thân xuống sân, cũng giết không được mấy người, nhưng để thủ hạ chính mình đi giết, thủ hạ sẽ làm lớn, dao động địa vị của chính mình.

Thiết Mộc Chân ngay cả con trai mình đều không tín nhiệm, càng không cần nói thủ hạ.

Vạn Từ Vương cũng không cách nào tin tưởng con cái của chính mình, bởi vì Scarlet Witch và Quicksilver cũng không ủng hộ Vạn Từ Vương.

Tóm lại người siêu năng lực muốn thành lập quy tắc trò chơi của chính mình cũng không dễ dàng, hoặc là tiếp nhận trò chơi của địa chủ, hoặc là nếm thử thành lập trò chơi mới.

Về sau khẳng định là khó hơn lên trời.

Quân đội muốn thành lập bộ đội siêu năng lực, nhưng kết quả Siêu Cấp Đội Trưởng lại biến thành Vạn Từ Vương.

Đây là điều quân đội không ngờ tới, có năng lực liền tạo phản, cái quỷ gì vậy.

Đỗ Lan cho rằng thế mới là bình thường, tất cả siêu năng lực giả ở công ty Ốc Đặc làm anh hùng mới là bất bình thường.

Siêu năng lực giả khẳng định cũng có những suy nghĩ khác biệt, sẽ luôn có người cho rằng nên thiết lập quy tắc của riêng mình, cho rằng siêu năng lực giả không cần thiết phải nghe theo người thường, xã hội nên để siêu năng lực giả làm chủ.

Bất quá Vạn Từ Vương luôn thất bại, cho nên hãy xem trình độ của Siêu Cấp Đội Trưởng thế nào.

Siêu Cấp Đội Trưởng trực tiếp phát biểu một bài diễn văn đầy kích động trên đài truyền hình, nói rằng: Chư vị siêu năng lực giả, chúng ta không nên nghe theo mệnh lệnh của đám người thường ngu muội lạc hậu, bọn họ chỉ biết tư lợi, chỉ biết mưu tính cho lợi ích của bản thân.

Siêu năng lực giả nên kiến lập một lý tưởng quốc hoàn mỹ, chứ không phải đọa lạc trong thế giới phàm nhân này.

Hãy nhìn thế giới này xem, ôn dịch, chiến tranh, nạn đói, khí hậu ác hóa, những thứ này đều là sai lầm do phàm nhân gây ra.

Bầu trời đang kêu gào, đại địa đang bi minh, thiên địa đều đang đợi siêu năng lực giả chúng ta chấn cứu.

Ta, Siêu Cấp Đội Trưởng, giờ này ngày này kêu gọi toàn thể siêu năng lực giả trong thiên hạ, hãy quật khởi, hãy phấn tiến, thiết lập quy tắc của chúng ta, cứu vớt thế giới ra khỏi vũng bùn.

Siêu Cấp Đội Trưởng trực tiếp tuyên bố mọi vấn đề trên thế giới đều do phàm nhân gây ra, bọn họ là siêu năng lực giả có thể làm tốt hơn.

Loại lời nói này vô cùng có sức cổ hoặc, thế là rất nhiều siêu năng lực giả tụ tập lại bên cạnh Siêu Cấp Đội Trưởng.

Siêu năng lực giả muốn thiết lập quy phạm của riêng mình, chiếm cứ một vùng đất, xây dựng hệ thống của chính mình.

Đỗ Lan thì toàn trình xem kịch, hắn biết Siêu Cấp Đội Trưởng về cơ bản không thể thành công.

Bởi vì bọn họ không chỉ đối mặt với áp lực bên ngoài, mà còn phải đối mặt với sự phân kỳ nội bộ.

Siêu Cấp Đội Trưởng là muốn chế tạo một xã hội hoàn toàn do công dân tạo thành, thứ này trước đây cũng từng có người thí nghiệm qua.

Đỗ Lan biết lúc đầu khẳng định vẫn ổn, chỉ cần thời gian hơi dài một chút, sẽ xuất hiện mâu thuẫn kịch liệt.

Bởi vì xã hội chỉ có công dân cũng sẽ phân liệt ra tự do dân.

Quý tộc, công dân, tự do dân, nô lệ.

Công dân hy vọng kiến lập một lý tưởng quốc, không có quý tộc, tự do dân, nô lệ, một xã hội chỉ có công dân, cũng chính là Utopia, Lý Tưởng Quốc.

Chuyện này không chỉ có trong tiểu thuyết, rất nhiều người đều đã thực tiễn qua, tìm một nơi phong bế, lúc đầu còn ổn, nhưng về sau thì không được nữa.

Tiểu thuyết có rất nhiều, ví dụ như Dăng Vương Chúa Ruồi, một đám trẻ con lúc đầu bình đẳng, nhưng sau đó nhanh chóng phân hóa.

Ví dụ như Động Vật Trang Viên Trại Súc Vật, cũng kể về loài vật đuổi chủ trang viên đi, sau đó bình đẳng ngắn ngủi, rồi nhanh chóng phân hóa.

Kỳ thực đều là muốn kiến lập một xã hội công dân hoàn toàn, nhưng kết quả so với xã hội cũ càng tàn bạo hơn.

Công dân nhanh chóng phân liệt trở thành quý tộc, công dân, tự do dân, nô lệ.

Tại sao.

Đương nhiên là vì xã hội phương Tây vận hành như vậy, chỉ dựa vào công dân thì không vận chuyển nổi, công dân chỉ là một mắt xích của xã hội, bọn họ luôn coi nhẹ tác dụng của quý tộc, tự do dân, nô lệ.

Luôn cảm thấy bản thân mình lên là được, nhưng kết quả chính là ý kiến bất đồng, ai cũng không phục ai, cuối cùng chỉ có thể dùng bạo lực để nói chuyện.

Công dân thì nhất định bình đẳng sao.

Sự thật là công dân cũng phân lão nhược bệnh tàn, cũng có chênh lệch chỉ số thông minh, cũng có đủ loại khác biệt.

Thực nghiệm trong hiện thực cũng có, có phú hào từng kiến lập một xã khu phong bế, lúc đầu rất tốt, nhưng rất nhanh liền sụp đổ.

Lúc đầu tốt là vì phú hào có tiền, nhưng đợi đến khi phú hào hết tiền, mâu thuẫn liền không ngừng toát ra.

Chỉ dựa vào siêu năng lực giả có thể chống đỡ nổi một xã hội hay không.

Đỗ Lan cũng không coi trọng.

Bất kể là tiểu thuyết hay hiện thực, một khi tài nguyên xã hội không đủ, xã hội công dân sẽ lập tức sụp đổ.

Khi gặp phải khủng hoảng tài nguyên, thói quen của phương Tây là quý tộc và công dân tập trung tài nguyên, đi áp chế tự do dân và nô lệ, dùng cách đó để vượt qua khủng hoảng.

Đỗ Lan cho biết quý tộc và công dân sẽ chuyển rủi ro lên người tự do dân và nô lệ, lần nào cũng như vậy, từ thời La Mã cổ đại đã thế: Cho dù là thế kỷ trước, quyền công dân được hạ phóng, nhưng tự do dân tịnh không biến mất.

Hai đảng phái, người ủng hộ đảng cầm quyền mới là công dân, người ủng hộ đảng đối lập chính là tự do dân.

Đương nhiên ở thời đại La Mã cổ đại, tự do dân có thể gia nhập công dân, sau cải cách Marius, tự do dân có thể thông qua chiến tranh để trở thành công dân.

Giấc mộng La Mã, chính là một người phục dịch trong quân đội nhiều năm, đánh hạ đất đai, đạt được nô lệ, sau đó giải ngũ an hưởng tuổi già, hoặc là tham chính.

Cho nên trong phim điện ảnh phương Tây thường có câu chuyện thế này: một cựu chiến binh giải ngũ bị bắt nạt, sau đó báo thù.

Cựu chiến binh chính là công dân, đám côn đồ bắt nạt hắn cơ bản là tự do dân, sau đó cựu chiến binh bạo đánh tự do dân, xem rất hả giận.

Bọn họ sẽ không phản tư tại sao hoàn cảnh sinh hoạt của cựu chiến binh lại kém như vậy, tại sao tự do dân phải vi phạm pháp luật phạm tội, không cần thiết phải phản tư, phân công xã hội chính là như thế.

Công dân chính là nghĩa vụ và quyền lợi tương đương, ở đâu cũng có thể cam chi như di chịu đựng ngọt bùi.

Tự do dân chính là nghĩa vụ nhiều, quyền lợi ít, không phạm tội thì đi tham quân, phản chính đều là hoạt động bạo lực.

Đương nhiên cũng có một số cựu chiến binh sẽ bị công dân bắt nạt, cái này thuộc về người cũ bắt nạt người mới, cựu chiến binh có khả năng là từ tự do dân vừa mới thăng cấp thành công dân, còn chưa quen với quy tắc công dân.

Công dân lão làng cho hắn một cái đòn phủ đầu, kết quả bị phản sát, tân công dân bạo đánh lão công dân, xem cũng rất sướng.

Công dân giảng cứu chính là tư lịch, hoặc là cha mẹ là công dân, thì sinh ra đã là công dân.

Hoặc là tham quân đổ máu đổ mồ hôi, sau đó trở về quỳ trước từ đường của công dân phương Tây.

Cái này kỳ thực chính là sĩ đại phu của Thăng Long, làm thế nào để trở thành sĩ đại phu.

Hoặc là cha mẹ là sĩ đại phu, hoặc là tham gia khoa cử, có công danh, dập đầu trước mặt hoàng đế.

Điểm khác biệt nằm ở chỗ, sĩ đại phu có hệ thống rõ ràng, quan chức rất tường tận, có phạm vi công tác rõ ràng, cùng với con đường khảo hạch, giám sát.

Còn công dân là một mảnh hỗn độn, nhìn như bình đẳng, kỳ thực bên trong xem tư lịch, xem tướng mạo, xem xuất thân, không khác biệt lắm với môn khách thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Mọi người tụ tập cùng một chỗ, cũng không có phân phối gì, chính là gặp chuyện thì làm cái mao toại tự tiến, hoặc là quý tộc tuệ nhãn thức châu, không gặp chuyện thì ăn ăn uống uống, xem giác đấu, đi nhà tắm hơi, tham gia tuyển cử.

Chương 3193

Công dân có đại hội công dân, có thể tranh thủ đãi ngộ với nguyên lão viện của quý tộc.

Chi tiêu của công dân La Mã cổ đại cũng không nhỏ, ai dám cắt giảm chi phí, kẻ đó chính là kẻ thù của công dân, chính là quân chủ tà ác hỗn dụng.

Nero tỏ vẻ rất thạo việc này.

Điều này cũng có thể thấy được vì sao phương Tây luôn đề cao phúc lợi đãi ngộ, bởi vì ai cắt giảm chi tiêu thì sẽ không nhận được sự ủng hộ, sẽ trở thành hôn quân.

Cho nên bất kể đảng phái nào cũng đều bảo đảm với công dân có thể nâng cao đãi ngộ.

Một chút tinh thần thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vi sô cẩu, thánh nhân bất nhân dĩ bách tính vi sô cẩu cũng không có.

Công dân chính là muốn đãi ngộ đặc thù, hoàng đế không cho.

Chính là quân chủ tà ác.

Đỗ Lan cho rằng điểm này giống hệt Ung Chính thực hiện nhất thể đương sai nhất thể nạp lương, cho sĩ đại phu đãi ngộ thì Ung Chính là minh quân, một khi bắt đầu yêu cầu sĩ đại phu đi làm nộp thuế, vậy Ung Chính chính là thập ác bất xá.

Tóm lại Đỗ Lan không đánh giá cao việc siêu năng lực giả kiến lập quy tắc của riêng mình, bất quá đã muốn kiến lập, vậy thì xây dựng đi, xem có thể duy trì được mấy tháng.

Rất nhiều siêu năng lực giả tụ tập cùng một chỗ, truy tùy Siêu Cấp Đội Trưởng, Siêu Cấp Đội Trưởng cũng không sắp xếp công việc, chính là phân phối nhà cửa và thức ăn cho người đến, sau đó để bọn họ sinh hoạt tự do tự tại.

Bọn họ có thể bồi dưỡng sở thích, cũng có thể hưởng thụ thời gian một cách thỏa mãn.

Chính là có một vấn đề, thức ăn sẽ không tự mọc ra trên kệ hàng, nhà cửa cũng không thể mãi mãi đầy đủ.

Đợi đến khi cần nhiều nhà hơn, nhiều thức ăn hơn, ai đến trồng trọt, ai đến xây dựng, ai đến sản xuất.

Có hai phương án, một là công dân phát huy bản hạnh cũ, đi đánh trận để cướp.

Một là phân liệt ra tự do dân, để tự do dân sản xuất, duy trì số ít công dân tiếp tục hưởng thụ nhân sinh.

Ngắn ngủi hai tháng, tài nguyên của Siêu Cấp Đội Trưởng đã giật gấu vá vai.

Hơn nữa lúc này địa chủ hào thân xung quanh cũng cao trúc tường xây tường cao, làm tốt chuẩn bị phòng ngự cướp bóc, bọn họ cũng thuê siêu cấp anh hùng làm bảo tiêu.

Câu chuyện Vạn Từ Vương lại sắp diễn ra rồi.

Trước kia siêu năng lực giả chỉ là minh tinh thần tượng, chỉ tham dự một số hoạt động, tuyên truyền một chút siêu cấp anh hùng là người được chọn, tịnh không có tố cầu chính trị gì, nhưng hiện tại lại không giống, lấy Siêu Cấp Đội Trưởng làm đại biểu, bọn họ tìm kiếm địa vị xã hội cao hơn, hy vọng kiến lập quy tắc xã hội của siêu cấp anh hùng.

Cứ như vậy, xung đột nhiều lên.

Siêu năng lực giả và người thường, siêu năng lực giả và siêu năng lực giả, đều có xung đột.

Quy tắc của ngươi không phải là quy tắc của ta, mọi người không phục nhau, vậy chỉ có thể đánh nhau thôi.

Siêu Cấp Đội Trưởng kiến lập một lý tưởng quốc, nhưng theo tài nguyên ngày càng ít, hỗn loạn cũng nổi lên mặt nước.

Lúc này Siêu Cấp Đội Trưởng hô to Tự do, biểu thị Utopia của mình là tự do, mà xã hội người thường đều là bất tự do.

Đỗ Lan cho rằng cái này phải xem là Tự do tự nhiên hay là Tự do xã hội.

Tự do tự nhiên, chính là chỉ cần sự việc có thể làm thì đều có thể làm, cho dù vi phạm pháp luật phạm tội cũng có thể làm.

Tự do xã hội, chính là tự do được pháp luật đạo đức quy định mới là tự do.

Xã hội phương Tây khẳng định đều là truy phủng tự do xã hội, bởi vì công dân có nghĩa vụ và quyền lợi, khẳng định không thể muốn làm gì thì làm nấy.

Hơn nữa công dân tụ tập cùng một chỗ sẽ có công ý ý chí chung, công ý ước thúc mỗi một người, ai cũng không thể phản đối, liền tương đương với chính trị chính xác.

Đương nhiên rồi, công ý của ta không phải là công ý của ngươi, công ý của ngươi không phải công ý của ta, cho nên khẳng định phải đánh nhau.

Bởi vì có loại cấu thành xã hội này, cho nên công dân phương Tây trước nay không tiêu chuẩn kép song tiêu, đều là tiêu chuẩn đơn đơn tiêu, tuân thủ công ý của bọn họ, tuân thủ tự do xã hội của bọn họ, mới là tự do.

Không tuân thủ chính là tà ác, chính là kẻ địch.

Mà công ý của công dân, tự do xã hội khẳng định là có lợi cho chính mình, sẽ không bảo hộ lợi ích của người khác, cho nên phải đánh.

Lúc tài nguyên nhiều, mọi người còn thấu hợp, tài nguyên vừa thiếu, liền phải đánh đến không thể tách rời.

Tự do cũng phân loại.

Đỗ Lan cho rằng Siêu Cấp Đội Trưởng khẳng định là không đọc sách mấy, cho nên bị Mỹ đế lừa gạt, không biết tự do của phương Tây phân thành tự nhiên và xã hội hai loại.

Công dân dùng tự do tự nhiên đổi lấy quyền lợi, chỉ còn lại tự do xã hội, cho nên bọn họ hô hào tự do, kỳ thực chính là tuân thủ quy tắc của chính mình là tự do, các quy tắc khác đều là bất tự do.

Siêu Cấp Đội Trưởng tuy không đọc sách mấy, nhưng dù sao cũng là người phương Tây, cho nên biết dùng tự do làm vũ khí.

Chỉ có siêu năng lực giả tuân thủ quy tắc siêu năng lực do hắn thiết lập mới là tự do, tất cả những cái khác đều là tà ác, bất tự do.

Đã người khác đều là bất tự do, vậy thì Siêu Cấp Đội Trưởng tự nhiên có thể đốt giết cướp bóc.

Chậc chậc, tài nguyên vừa thiếu, liền muốn đánh nhau, cái lý tưởng quốc này cũng chẳng lý tưởng mấy.

Mới có hai tháng a.

Đỗ Lan vốn cho rằng Utopia siêu năng lực sao cũng phải duy trì được ba tháng, kết quả hai tháng đã động loạn.

Bất quá địa chủ xung quanh cũng không ngốc, sớm đã chuẩn bị xong.

Đều là sinh tồn trong quy tắc trò chơi phương Tây, ai mà không biết ai, bọn họ biết thừa Siêu Cấp Đội Trưởng một khi hết tiền, sẽ nghĩ đến chuyện cướp bóc.

Tại sao không nỗ lực làm việc.

Đương nhiên là công dân đã dùng tự do tự nhiên đổi lấy quyền lợi rồi, cùng nhau làm việc chẳng phải là muốn thượng giao quyền lợi sao.

Nếu bọn họ vừa không có tự do tự nhiên, cũng không có quyền lợi, vậy là cái gì.

Đó là nô lệ.

Nếu Siêu Cấp Đội Trưởng bắt mọi người làm việc, công dân sẽ phản đối hắn.

Bởi vì Siêu Cấp Đội Trưởng là muốn biến công dân thành nô lệ, tuyệt đối không được.

Công dân ủng hộ Siêu Cấp Đội Trưởng, đánh trận vì Siêu Cấp Đội Trưởng, đã giao ra tự do tự nhiên, vậy thì Siêu Cấp Đội Trưởng phải cấp quyền lợi, không cấp không được.

Nếu không cấp, thậm chí còn muốn tước đoạt, vậy Siêu Cấp Đội Trưởng chính là tự tìm đường chết.

Cho nên không thể làm việc, chỉ có thể đốt giết cướp bóc.

Làm việc là không thể nào làm việc, cả đời này đều không thể làm việc, làm ăn buôn bán lại không biết, chỉ có thể cướp bóc mới có thể duy trì cuộc sống, đây chính là hiện trạng của lý tưởng quốc siêu năng.

Kỳ thực ban đầu tự do dùng để đốp chát lại tôn giáo.

Tôn giáo là sinh ra đã có nguyên tội, cho nên dùng tự do tự nhiên để đốp lại.

Nguyên tội chính là vừa sinh ra đã phải tiếp nhận nghĩa vụ và quyền lợi của giáo hội, tự do tự nhiên tắc là trù mã có thể dùng để trao đổi quyền lợi, rốt cuộc là trao đổi với tôn giáo, hay là trao đổi với quốc vương, hoặc là trao đổi với lãnh chúa, hoặc giả trao đổi với tư bản gia, đều là tự do tự nhiên, con người có thể tự mình chọn.

Đỗ Lan biết tự do tự nhiên là đột phá hạn chế của tôn giáo.

Tôn giáo nói cho mọi người biết vừa sinh ra đã có nguyên tội, cho nên chỉ có thể tận nghĩa vụ với tôn giáo, hưởng thụ quyền lợi tôn giáo ban cho.

Nhưng tự do tự nhiên nói cho mọi người biết có thể tự mình chọn, không cần nhất thiết phải là tôn giáo, các tập đoàn khác trong xã hội cũng giống như vậy có thể giao dịch, đây là tự do.

Một khi xác định giao dịch, tự do tự nhiên sẽ đổi thành quyền lợi, biến thành tự do xã hội.

Tự do xã hội chính là tự do được pháp luật cho phép mới là tự do, không cho phép thì không thể làm, kỳ thực chính là nghĩa vụ và quyền lợi.

Chỉ là cái tự do xã hội này không nhất định là tôn giáo, có thể là tư bản, có thể là quý tộc, thậm chí có thể là chủ nô, muốn chọn cái gì cũng được, nhưng chọn xong rồi thì bắt buộc phải tuân thủ.

Chương 3194

Đốp lại tôn giáo đương nhiên là vô cùng dễ dùng, nhưng cái tự do xã hội mới ngoại trừ tư bản là mới ra, thì vương quyền, quý tộc, chủ nô đều là thứ đã có từ trước tôn giáo, cho nên đem tự do tự nhiên giao cho vương quyền, quý tộc, chủ nô, kỳ thực chính là sự thụt lùi của xã hội, còn không bằng tôn giáo nữa.

Đến mức tư bản, kỳ thực cũng là quý tộc, chỉ là từ phân phong đất đai, biến thành phân phong tư bản.

Chế độ phân phong, khi khuếch trương khẳng định tốt, nhưng sau khi không thể khuếch trương nữa, quý tộc tư bản cũng chỉ đến thế, so với tôn giáo cũng là thụt lùi.

Cho nên tự do tự nhiên đốp lại tôn giáo, nhưng tịnh không đề xuất một phương án tốt hơn tự do xã hội của tôn giáo.

Mỗi người đều có thể dùng tự do tự nhiên đi trao đổi quyền lợi, sau khi trao đổi chính là tự do xã hội, liền có quyền lợi và nghĩa vụ.

Tự do tự nhiên là cái gì cũng có thể làm, tự do xã hội là có việc có thể làm, có việc không thể làm.

Nếu không trao đổi tự do tự nhiên, tuy rằng không có nghĩa vụ, nhưng cũng không có quyền lợi, liền không phải con người, mà là dã thú.

La Mã cổ đại lựa chọn Nhất Thần Giáo, là vì khuếch trương đến cực hạn, đối mặt với đất đai rộng lớn cần gấp sự phát triển nhất thể hóa, mới có thể lựa chọn tôn giáo, tôn giáo chính là tương thượng trung hạ nhất thể hóa.

Đáng tiếc La Mã không ra sức, cuối cùng thất bại, thế là mọi người đều từ bỏ nhất thể hóa.

Tôn giáo là nhất thể hóa, tự do tự nhiên chính là phân hóa, bởi vì mỗi người đều có thể lựa chọn lộ tuyến quy tắc khác.

Tự do tự nhiên thắng được tôn giáo, nhưng các lựa chọn khác toàn là thụt lùi về dáng vẻ trước thời La Mã, không còn duyên với nhất thể hóa nữa.

Hơn nữa tự do tự nhiên, cũng dẫn đến sự xuất hiện của lượng lớn đoàn thể mạc danh kỳ diệu, cùng với các thế lực tà giáo.

Vốn dĩ con người vừa sinh ra đã cần tiếp nhận Thượng Đế quản lý, tuân thủ quy tắc Thượng Đế.

Nhưng hiện tại có tự do tự nhiên rồi, hoàn toàn có thể chọn các thế lực loạn thất bát tao, sau đó tuân thủ công ý của bọn họ.

Không giống như Thăng Long, trẻ con vừa sinh ra đã có quy tắc của trẻ con, lớn lên có quy tắc của người lớn, kết bạn có quy tắc kết bạn, công tác có quy tắc công tác.

Mỗi một giai đoạn đều đang áp ức tự do tự nhiên, bởi vì thứ tự do tự nhiên này cần trí tuệ và học vấn mới có thể giá ngự, mới có thể đưa ra lựa chọn thích đáng.

Nếu không giáo dục, một đứa trẻ cũng có thể đi phạm pháp.

Phương Tây chính là không có cách nào ước thúc tự do tự nhiên, chỉ có thể ước thúc tự do xã hội, cho nên mới làm đến loạn thất bát tao, thậm chí sẽ có giáo viên dạy bé trai làm bé gái, bé gái làm bé trai.

Loại giáo viên nhân tra này sử dụng tự do xã hội của chính mình đi can thiệp vào tự do tự nhiên của trẻ nhỏ, bởi vì phương Tây không có quy tắc quản lý tự do tự nhiên thống nhất, vậy tự nhiên là pháp luật không cấm thì đều có thể làm.

Ở phương Đông thì khẳng định không được, đứa trẻ sinh ra đã có quy tắc ước thúc tự do tự nhiên, xã hội công nhận trẻ con thì nên làm một đứa bé yêu học tập, làm một đứa bé có tiền đồ, làm một rường cột nước nhà.

Tương đối quyền lợi của đứa trẻ là tiếp nhận sự bảo hộ của xã hội, sự bảo hộ của gia đình, mọi người thủ hộ nụ hoa của tổ quốc.

Không phải trẻ con muốn làm gì thì làm, không thể đem tự do tự nhiên giao cho chủ nô, tà giáo, địa chủ làm giao dịch.

Ở phương Tây, một đứa trẻ nếu không trao đổi tự do tự nhiên, thì sẽ không đạt được quyền lợi bảo hộ, sinh ngẫu nhiên, chết tự do.

Nhưng trẻ con lại làm sao biết trao đổi như thế nào chứ.

Giáo viên, phụ huynh, xã hội sẽ tiến hành dẫn dắt loạn thất bát tao, kết quả đứa trẻ liền mạc danh kỳ diệu gia nhập vào thế lực chủ nô, địa chủ, tà giáo.

Đương nhiên con của công dân vừa sinh ra đã là công dân, khẳng định là chịu sự ước thúc của công ý công dân, sẽ bị yêu cầu nỗ lực học tập, tử tế cầu tiến, không nội quyển thành công dân tích cực đều không có mặt mũi gặp người.

Cái này có thể nhìn ra sự khác biệt, con của tự do dân sinh ngẫu nhiên, chết tự do.

Con của công dân vừa sinh ra đã hoàn thành trao đổi, tự do tự nhiên đổi thành quyền lợi công dân, tiếp nhận tự do xã hội của công dân.

Tự do tự nhiên nên trao đổi với sức mạnh tiến bộ, không thể trao đổi với sức mạnh lạc hậu, đáng tiếc trẻ con đâu có hiểu, liền bị dẫn xuống rãnh nước bẩn.

Có lợi cho việc nâng cao lực lượng sản xuất, nâng cao hiệu suất phân phối là tiên tiến, còn bất lợi cho sự phát triển của lực lượng sản xuất và hiệu suất phân phối là lạc hậu.

Đây chính là tự do tự nhiên, tự do xã hội.

Tự do tự nhiên chỉ là trù mã trao đổi quyền lợi, ban đầu là dùng để đối kháng tôn giáo, có thể cân bằng quyền lợi và nghĩa vụ vẫn là tự do xã hội.

Phương Tây hô hào cũng là tự do xã hội, tự do tự nhiên đã trở thành khối u độc hại căn cơ phương Tây, trở thành đường tắt cho nhân tra tai họa trẻ em, trở thành dưỡng liệu sinh tồn cho thế lực lạc hậu.

Siêu Cấp Đội Trưởng cao hô tự do, chỉ có quy tắc tự do của siêu năng lực mới là tự do, những người khác đều là bất tự do.

Lấy tự do công kích bất tự do, thì nhất định có thể giành chiến thắng, nhất định có thể thành công.

Không thể không nói đây là ấn tượng rập khuôn, là coi vận khí thành thực lực.

Luôn có người sẽ coi vận khí thành thực lực của chính mình, kết quả chính là tính toán sai lầm thế giới.

Siêu Cấp Đội Trưởng mắt thấy lý tưởng quốc của mình trở nên mâu thuẫn gay gắt, quả đoán phát động chiến tranh đối ngoại, cướp đoạt tài nguyên của địa chủ xung quanh.

Địa chủ xung quanh cũng sẽ không dễ dàng nhượng bộ, sớm đã làm xong chuẩn bị.

Xây tường cao, tích lương rộng, thuê bảo tiêu, chính là để đề phòng đám khốn kiếp này gây sự.

Thuê bảo tiêu cũng là người đột biến mutant.

Thế là chiến đấu tịnh không thuận lợi, Siêu Cấp Đội Trưởng phát hiện cái giá phải trả khi cường công là phi thường lớn.

Rõ ràng đều là siêu năng lực giả, đám khốn kiếp này lại đứng về phía người thường, toàn là kẻ phản bội.

Siêu Cấp Đội Trưởng rất tức giận.

Nhưng bảo tiêu cho biết đây là lựa chọn bọn họ đưa ra bằng tự do tự nhiên, cho dù bọn họ giúp đỡ chủ nô cũng là có thể, bọn họ muốn giúp ai thì giúp người đó.

Bảo tiêu cho rằng tự do xã hội của địa chủ mới là tự do, Siêu Cấp Đội Trưởng mới là bất tự do.

Nếu hai bộ tự do xã hội không giống nhau thì làm sao bây giờ.

Đánh thôi.

Hai bộ tự do xã hội toát ra, ai cũng không phục ai, nếu tài nguyên nhiều, thì là chuyện ai ăn thịt ai húp canh, mọi người còn có thể bình an vô sự.

Nếu tài nguyên ít, sẽ biến thành bạo chính, song phương sẽ tàn sát lẫn nhau.

Đến mức rốt cuộc là tự do xã hội của siêu năng lực giả, công ý xã hội là đúng. hay là tự do xã hội của địa chủ, công ý xã hội là đúng.

Kỳ thực hạch tâm không có gì khác biệt, đều là trò chơi La Mã cổ đại chơi còn lại.

Sự kiện của Siêu Cấp Đội Trưởng dẫn phát sự quan tâm rộng rãi của xã hội, bất quá đây chỉ là phát sinh tại một bang của Mỹ đế, các bang khác đều là xem náo nhiệt không chê chuyện lớn.

Tranh luận trên mạng cũng chia làm ủng hộ và phản đối, đều có.

Siêu năng lực giả cũng phân thành ủng hộ và phản đối, tự do tự nhiên của bọn họ không nhất định sẽ lựa chọn ủng hộ Siêu Cấp Đội Trưởng, phải xem hoàn cảnh xung quanh thế nào.

Thứ như tự do tự nhiên quá dễ chịu ảnh hưởng, người bình thường không nắm bắt được.

Đỗ Lan cho rằng hành vi của siêu năng lực giả và địa chủ không khác biệt lắm, thậm chí còn không bằng.

Dù sao địa chủ còn sẽ sửa cầu làm đường làm chút việc, nhưng siêu năng lực giả là hoàn toàn không suy xét lợi ích người thường.

Địa chủ khẳng định hiệu quả hơn so với siêu năng lực giả.

Bất quá những chuyện này phát sinh tại nông thôn, tại thành thị siêu năng lực giả rất khó hình thành một cỗ sức mạnh, vẫn là phải dựa vào công ty lớn.

Cái này có thể nhìn ra vì sao phiên trấn cần kiêm tịnh đất đai, bởi vì đối với phiên trấn mà nói đất đai là cơ sở, đất đai càng lớn khống chế càng lớn.

Cũng có thể biết vì sao hoàng đế muốn đẩy mạnh đô thị hóa, bởi vì đại đô thị hóa có thể hấp thu sức mạnh đất đai xung quanh, thông qua khống chế mậu dịch thực hiện lấy điểm khống diện, một tòa thành thị có thể khống chế đất đai rất lớn.

Đỗ Lan cho biết hoàng đế và địa chủ đối kháng, cũng là mỗi bên có thủ đoạn riêng.

Chương 3195

Hào thân cần thôn tính đất đai, đất đai càng nhiều càng mạnh.

Hoàng đế cần đại đô thị hóa, khống chế thành thị càng nhiều càng mạnh.

Bất kể là kiêm tịnh đất đai, hay là đại đô thị hóa, đều có vấn đề.

Ở trong thành phố, siêu năng lực giả không thể dựa vào trồng trọt nuôi sống chính mình, thì chỉ có thể ỷ lại tư bản.

Mà tư bản lại nghiêm trọng ỷ lại chính sách, cho nên sẽ thành lập lượng lớn đoàn thể vận động hành lang, hy vọng chính khách chế định chính sách có lợi cho mình.

Lý tưởng quốc của Siêu Cấp Đội Trưởng, đối với siêu năng lực giả đã quen với cuộc sống thành thị tịnh không có lực hấp dẫn gì.

Bọn họ ở trong thành phố cho dù là làm siêu cấp anh hùng hạng ba, tiền kiếm được cũng mạnh hơn tự mình trồng trọt.

Cho nên những siêu năng lực giả này sẽ không ủng hộ Siêu Cấp Đội Trưởng, không loại trừ có một số người theo chủ nghĩa lý tưởng, nhưng chỉ là số ít.

Ký hợp đồng công ty, trở thành siêu cấp anh hùng, y nguyên là lựa chọn hàng đầu của đại bộ phận siêu năng lực giả.

Siêu Cấp Đội Trưởng hiện tại cảm giác giống hệt Vạn Từ Vương, rõ ràng là muốn kiến lập trật tự siêu năng lực giả, nhưng siêu năng lực giả lại không phải toàn lực ủng hộ, thật sự làm người ta thất vọng.

Tân trật tự của Siêu Cấp Đội Trưởng tốt hay không.

Tốt, vấn đề chính là tài nguyên quá ít, cho dù làm công dân, cũng không bằng làm tự do dân thành phố.

Siêu Cấp Đội Trưởng cao hô siêu năng lực giả thành phố tuy tài nguyên nhiều, nhưng không có tự do.

Cái tự do này là chỉ tự do xã hội của siêu năng lực giả.

Nhưng siêu năng lực giả làm công trong thành phố bày tỏ chỉ cần chủ nô có thể cấp tài nguyên, làm nô lệ thì đã sao.

Cái này thì sai, nô lệ là không có quyền lợi chỉ có nghĩa vụ, nếu chủ nô cấp tài nguyên, nô lệ liền có quyền lợi, liền không phải là nô lệ nữa.

Bất quá từ đây nhìn ra, đại bộ phận siêu năng lực giả cũng giống như người thường, tuân tuần cái tự do xã hội nào, cũng là xem tự do xã hội nào cấp phúc lợi nhiều.

Cho nên rất nhiều quốc gia phương Tây toàn là phúc lợi cao, bởi vì không đề cao phúc lợi, căn bản không ai ủng hộ.

Cho dù mọi người biết đây là uống rượu độc giải khát, cũng không dừng lại được.

Bọn họ chỉ nhìn tiền, không suy tư tự do xã hội rốt cuộc đúng hay sai.

Cấp tiền, cho dù chủ nô đều là đúng.

Không cấp tiền, cho dù là vì thôi động lực lượng sản xuất, cũng là sai.

Tự do xã hội thứ này, là pháp luật và đạo đức định đoạt, người nắm giữ quyền lên tiếng thì có thể định nghĩa ai tự do ai không tự do, nhưng vấn đề là cái này tịnh không thể giải quyết vấn đề tài nguyên.

Không có tài nguyên, ngay cả người trong nội bộ tự do xã hội cũng không giữ được, bên phía Siêu Cấp Đội Trưởng khuếch trương gặp phải vấn đề, nhân viên nội bộ bắt đầu phân liệt.

Không bằng đi vào thành làm công.

Có người đề xuất.

Nhưng Siêu Cấp Đội Trưởng lập tức phủ quyết, người tiến vào thành phố, hắn sẽ không giữ được mọi người nữa.

Sau khi vào thành phố, kỳ vọng của mọi người không giống nhau, rất có khả năng sẽ có thuộc hạ kiếm nhiều tiền, quyền lên tiếng vượt qua chính mình.

Siêu Cấp Đội Trưởng với tư cách là phiên trấn, tư duy giống hệt địa chủ, đầu tiên bảo đảm địa vị của chính mình, không thể tiếp nhận sự phát triển không thể khống.

Vào thành dễ dàng, cơ hội kiếm tiền nhiều hơn, nhưng vấn đề là Siêu Cấp Đội Trưởng không nhất định có thể tiếp tục khống chế mọi người.

Một khi mọi người phụ thuộc tư bản, liền rời khỏi quy tắc siêu năng do hắn thiết lập, rời khỏi tự do xã hội của hắn.

Vào thành tiếp nhận tư bản gia áp bức.

Cái này quá không tự do rồi.

Siêu Cấp Đội Trưởng phẫn nộ cự tuyệt nói.

Mọi người rất bất đắc dĩ, nhưng nếu không vào thành làm công, chỉ có thể tiếp tục khuếch trương, nhưng khuếch trương cũng không thuận lợi lắm, bọn họ phải làm sao bây giờ.

Các địa chủ cũng không ngốc, cũng là mua sắm lượng lớn vũ khí trang bị, phòng chính là súng đen bắn lén.

Đất rộng người thưa, địa chủ đất đai rất nhiều, rất dễ dàng sẽ bị bắn lén, mạc danh kỳ diệu liền chết.

Cho nên chỉ có thể tự mình bảo hộ chính mình, chỉ có thể tự mình cầm giữ vũ khí.

Rất là bất đắc dĩ, kiến lập trật tự siêu năng lực giả quá khó khăn, Siêu Cấp Đội Trưởng cho rằng tư duy của mình không sai, tại sao mọi người lại không ủng hộ mình chứ.

Nếu như có nhiều siêu năng lực giả hơn có thể gia nhập mình, vậy thì thắng chắc rồi.

Vạn Từ Vương cũng nghĩ như vậy, nại hà nỗ lực hơn nửa đời người, vẫn là không nơi nương tựa, chỉ có thể làm làm khủng bố tập kích, cướp bóc một số tài nguyên, chỉ có thể duy trì rất ít siêu năng lực công dân sống cuộc sống thoát sản.

Vạn Từ Vương rất nỗ lực, lý niệm cũng rất tốt, cho rằng người biến chủng chính là người được chọn ưu tú hơn, chính là nên cao quý hơn phàm nhân, vấn đề chỉ có lợi ích của người biến chủng, người thường khẳng định phải phản đối.

Người thường lại không phải ăn chay, có thể khai phát đủ loại vũ khí mang tính nhắm vào.

Thậm chí mỗi một người thường đều có thể trở thành tình báo viên, tùy thời tiết lộ tình báo Vạn Từ Vương cho quân đội, khiến Vạn Từ Vương chỉ có thể trốn ở nơi hoang dã ngoại thành, rất là thê lương.

Bởi vì người thường không nhìn thấy lợi ích, Vạn Từ Vương chính là chuột chạy qua đường.

Ngay cả X Men X Chiến Cảnh cũng cần sóng não của Giáo sư X mới có thể tìm được Vạn Từ Vương, chính là bởi vì Vạn Từ Vương luôn trốn ở nơi thiên tích không người, thật sự quá khó tìm.

Chỉ có Giáo sư X có thể tìm được hắn, thế là X Men liền có cơ hội đăng tràng.

Không trách Vạn Từ Vương cứ toàn chui vào rừng núi, những nơi khác không có chốn dung thân.

Siêu Cấp Đội Trưởng trước mắt không thê lương như vậy, nhưng nếu không thay đổi hiện trạng, tương lai chính là lại một Vạn Từ Vương nữa, cũng chỉ có thể đi vào rừng sâu núi thẳm mà ở, trù mưu đại nghiệp kiến quốc của hắn.

Người ta kiến quốc đều là lôi kéo nhiều người hơn, mà siêu năng lực giả kiến quốc lại chỉ muốn lôi kéo siêu năng lực giả.

Lại không nghĩ tới sau khi chỉ lôi kéo siêu năng lực giả, siêu năng lực giả cũng sẽ lập tức phân thành quý tộc, công dân, tự do dân, nô lệ, cũng sẽ biến thành xã hội giai cấp áp bức lẫn nhau.

Quá không hiểu xã hội phương Tây rồi, còn không bằng trực tiếp hấp thu người thường.

Đỗ Lan biết Siêu Cấp Đội Trưởng đang một đường chạy như điên trên con đường thất bại.

Siêu Cấp Đội Trưởng rất khó, quá khó khăn, rõ ràng có lý tưởng vĩ đại, muốn kiến lập một bộ quy tắc siêu năng lực giả, muốn kiến lập một vùng đất lý tưởng, lại cảm giác thế giới đều đối đầu với chính mình, khiến cho chính mình đi đến đâu đụng tường đến đó.

Chẳng lẽ mình thực sự sai rồi sao.

Không, mình sẽ không sai, sai là thế giới.

Siêu Cấp Đội Trưởng không phải muốn đối kháng Mỹ đế, chỉ là muốn chiếm cứ một mảnh đất, kiến lập một cái quốc gia, để siêu năng lực giả có thể làm chủ, yêu cầu cũng không cao a.

Nếu chỉ là kiến quốc, độ khó xác thực không cao, nhưng muốn để siêu năng lực giả toàn bộ trở thành công dân, độ khó liền rất cao, bởi vì toàn thành công dân rồi, ai đến làm tự do dân.

Nếu vẫn là muốn người thường làm tự do dân, thì người thường khẳng định sẽ không đáp ứng.

Cho dù nói địa chủ còn phải cho người thường cơ hội tham quân, để người thường sở hữu con đường thăng lên làm công dân cơ.

Tóm lại hiện tại Siêu Cấp Đội Trưởng và công ty Ốc Đặc ngày tháng đều không dễ chịu, các siêu cấp anh hùng đều chịu đến sự chất nghi, ai có thể giám sát những tên gia hỏa cường đại này.

Không ai có thể giám sát bọn họ, sức mạnh của siêu cấp anh hùng tứ vô kỵ đạn, đời sống riêng tư thối nát không chịu nổi.

Đáng sợ hơn là siêu năng anh hùng một khi mất khống chế, sẽ thương hại người vô tội.

Cứ ví dụ như Hỏa Xa Đầu A Train sau khi sử dụng Ngũ Hào Hóa Hợp Vật, quá mức kháng phấn, đâm chết bạn gái của Hưu Y.

Chương 3196

Đời sống riêng tư xác thực là chuyện của chính siêu cấp anh hùng, nhưng vấn đề là một khi bọn họ mất khống chế, siêu năng lực sẽ đại sát tứ phương.

Nếu là người thường đời sống riêng tư hỗn loạn, không tạo thành thương hại lớn như vậy.

Siêu năng lực giả một khi mất khống chế, thì quá nguy hiểm.

Lại có ai có thể khống chế bọn họ đây.

Tổ chức giám quản nơi Hưu Y đang ở khẳng định là không có tác dụng gì, bọn họ chỉ là đả kích những kẻ phản đối công ty Ốc Đặc, căn bản không có cách nào khiến anh hùng siêu năng lực tuân thủ công tự lương tục.

Cảm giác còn loạn hơn thời kỳ toàn thịnh của công ty Ốc Đặc.

Hưu Y nhìn thấy loạn tượng gần đây, không khỏi nghĩ đến lúc công ty Ốc Đặc toàn thịnh, mọi người còn cần công ty phân phối tài nguyên, cấp tiền cấp người.

Siêu cấp anh hùng đều muốn trở thành đỉnh lưu, cho nên nghe theo sự an bài của công ty, cho dù đời sống riêng tư hỗn loạn, cũng sẽ ẩn tàng đi.

Nhưng hiện tại công ty Ốc Đặc suy lạc, Siêu Cấp Thất Nhân Đội The Seven đã huy hoàng không còn, siêu cấp anh hùng ngược lại không biết nên nỗ lực vì cái gì.

Thế là siêu cấp anh hùng trở nên càng thêm hỗn loạn, đời sống riêng tư cũng không ẩn tàng nữa, chính là công khai đảo loạn.

Đối mặt với cục diện này, Hắc Bào Củ Sát Đội The Boys sẽ làm thế nào đây.

Hưu Y không khỏi nghĩ đến.

Đáng tiếc hiện tại Hắc Bào Củ Sát Đội đã tan rồi, cũng không biết đồng đội đang làm gì.

Đồ Phu Butcher vẫn còn đang âm thầm đau thương, dù sao cũng bị cắm sừng rồi.

Những người khác cũng là mỗi người một việc.

Lúc này vẫn là nên xem Thánh Đấu Sĩ, bọn họ không phải vì siêu năng lực mà cường đại, bọn họ là dựa vào năng lực và đạo đức của chính mình thoát dĩnh nhi xuất, đạt được Thánh Y.

Nếu làm không tốt, sẽ bị đoạt lấy Thánh Y, cho nên bọn họ chính là một ngọn đèn sáng trong loạn thế.

Hiện tại là thời kỳ hỗn độn, chỉ cần vượt qua, sẽ trắng đen rõ ràng, đến lúc đó sẽ có siêu cấp anh hùng hoàn toàn mới, còn có một nhóm siêu cấp phản phái, chỉ là cần thời gian.

Bối Tư biết hiện tại là thời kỳ mọi người mê mang, anh hùng của công ty Ốc Đặc đã danh dự mất hết, anh hùng mới còn chưa đạt được sự tín nhiệm của mọi người, mà phản phái lại đang đục nước béo cò, khiến tình huống hối sáp bất minh.

Nhưng chỉ cần vượt qua khoảng thời gian này, tương lai vẫn là lạc quan, vẫn là tốt đẹp.

Không sai, Thánh Đấu Sĩ chúng ta phải làm tốt công tác.

Hải Liên nói.

Thánh Đấu Sĩ là được tuyển chọn ra, nếu làm không tốt có thể bị đào thải, cho nên bọn họ hoan nghênh mọi người giám sát.

Cái này lập tức khiến quần chúng kích động: Thánh Đấu Sĩ mới là anh hùng chân chính.

Nhưng cũng có người bi quan cho rằng: Vô dụng, Siêu Cấp Thất Nhân Đội chẳng phải cũng hoan nghênh mọi người giám sát, chẳng phải cũng có cơ chế đào thải.

Nhưng kết quả còn không phải là một mảnh hỗn loạn, Biển Sâu The Deep thế mà lại yêu đương với bạch tuộc.

Còn có cái gì là bọn họ không dám.

Huyết thống siêu cấp anh hùng không thể bị đào thải, nhưng Thánh Y của Thánh Đấu Sĩ lại có thể.

Bất quá người bi quan hiển nhiên sẽ không dễ dàng bị thuyết phục như vậy.

Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ cũng là làm tốt tấm gương, tiến hành quản lý đối với loạn cục.

Còn có Hắc Ám Thánh Đấu Sĩ và Cương Thiết Thánh Đấu Sĩ càng là trọng quyền xuất kích.

Tổ Quốc Nhân Homelander đã lên danh sách đen của bọn họ, chỉ cần xuất hiện liền lập tức ra tay kích tễ.

Bên khác, Hỏa Xa Đầu rốt cuộc cũng như nguyện được trở lại Siêu Cấp Thất Nhân Đội, nhưng nay đã khác xưa, hơn nữa hắn đã từ miệng kẻ phục thù biết được những việc làm của Tổ Quốc Nhân, biết Tổ Quốc Nhân đã chế tạo thảm họa hàng không, hại chết rất nhiều người.

Đã rất khó giống như trước kia.

Nhưng đãi ngộ của Siêu Cấp Thất Nhân Đội vẫn là không tệ, có thể nuôi sống người nhà, anh trai tuy giữ được cái mạng nhỏ, nhưng đã mất đi sức lao động, Hỏa Xa Đầu bắt buộc phải kiếm tiền.

Cho nên dù có bất mãn nữa, sợ hãi nữa, cũng chỉ có thể tuân thủ mệnh lệnh của Siêu Cấp Thất Nhân Đội.

Tổ Quốc Nhân vẫn đang trong tình trạng mất tích, hiện tại là Mai Phù Maeve quản lý Siêu Cấp Thất Nhân Đội, cô ngược lại hy vọng thay đổi cục diện một chút, hy vọng làm nhiều việc tốt.

Đáng tiếc mọi người không tin tưởng bọn họ.

Mai Phù tịnh không giận bách tính, trước kia bách tính đều tin tưởng Siêu Cấp Thất Nhân Đội, là Siêu Cấp Thất Nhân Đội không làm tốt, khiến mọi người thất vọng.

Trong Thất Nhân Đội ngoại trừ Tinh Quang Starlight vẫn luôn không thay đổi, những người khác đều quá xấu xí.

Cho dù chính bản thân Mai Phù cũng từng trợ trụ vi ngược, cũng từng làm rất nhiều chuyện sai.

Đối với sự chỉ huy của Mai Phù, các anh hùng rất bất mãn, làm như bọn họ đều có tội vậy.

Sai lầm do Tổ Quốc Nhân phạm phải, dựa vào cái gì muốn chúng ta chuộc tội.

Ta thấy công ty Ốc Đặc là sắp xong rồi, còn không bằng sớm chút nhảy việc.

Mai Phù chính là người đàn bà tóc dài kiến thức ngắn, ta còn nghe nói ngấm ngầm cô ta còn chơi bách hợp, không phải người phụ nữ bình thường.

Có người nghị luận scandal của Mai Phù.

Ở thời kỳ Tổ Quốc Nhân, thống trị cao áp, không ai dám bàn tán về Tổ Quốc Nhân.

Nhưng Mai Phù hiển nhiên không có tà tính của Tổ Quốc Nhân, mọi người đều không sợ cô, căn bản không nghe chỉ huy.

Tổ Quốc Nhân có thể áp chế tất cả mọi người, khiến mọi người đều nghe lệnh hắn, bất kể thủ đoạn có tốt hay không, nhưng ít nhất đã làm được.

Mà Mai Phù làm không được, chỉ có Tinh Quang luôn ủng hộ Mai Phù, đáng tiếc cây độc khó chống.

Lòng người tan rồi.

Tổng tài rất bất đắc dĩ, bởi vì hiện tại các cổ đông đều đang tự vệ, bắt đầu bán tháo cổ phiếu, đồng thời chuẩn bị để công ty phá sản tái cơ cấu.

Sau khi phá sản, nợ nần của công ty có thể dùng tài sản công ty tiến hành thế chấp, công ty Ốc Đặc vẫn là có không ít tài sản, ví dụ như tòa nhà lớn nằm ở trung tâm thành phố, ví dụ như phối phương Ngũ Hào Hóa Hợp Vật, ví dụ như thiết bị ở các bang, còn có rất nhiều nông trường và đất đai.

Những thứ này đều đáng tiền, tuy rằng không bù được nợ nần, nhưng những thứ này có thể tăng giá trị lần nữa, đều là tài sản ưu thế.

Tài sản cộng thêm đòn bẩy giang can, thứ mười đồng có thể thổi thành một vạn đồng.

Sau đó lại phá sản, chín ngàn chín trăm chín mươi đồng liền biến mất, đây chính là tài phú tiêu thất thuật của chủ nghĩa tư bản.

Con số tư bản xa xa cao hơn giá trị tài sản, chỉ có như vậy mới có thể kiếm tiền, để quý tộc sở hữu ít tài sản chiến thắng quốc vương sở hữu nhiều tài sản.

Nếu chỉ so tài sản, đất đai của quốc vương nhiều hơn quý tộc.

Cho nên ở Thăng Long, quý tộc đều cần kiêm tịnh đất đai, bởi vì kiêm tịnh đất đai là biện pháp duy nhất đối kháng hoàng đế.

Mà ở phương Tây, bởi vì quân quyền thần thụ, địa vị quốc vương rất vững, còn có tôn giáo chống lưng, quý tộc rất khó kiêm tịnh đất đai.

Cuối cùng thông qua tư sản tư bản hóa tiến hành phản kháng, nếu một mảnh đất có thể sản xuất giá trị bằng mười mảnh đất, thì quốc vương cũng chẳng qua chỉ có thế.

Tư sản tư bản hóa xong, cộng thêm đòn bẩy, liền có thể khiến tài phú nhân lên gấp mấy chục lần, quốc vương cũng liền đánh không lại quý tộc nữa.

Đương nhiên trong mấy chục lần kia khẳng định có hơi nước ảo, quý tộc liền tiếp tục khuếch trương đối ngoại, cướp đoạt tài nguyên để lấp vào.

Đợi đến khi không cướp được nữa, liền thổi bong bóng tài chính, thông qua khủng hoảng tài chính định kỳ, để tài phú biến mất.

Số tiền biến mất này liền rơi vào tay tư bản gia, đi thổi cái bong bóng tài chính tiếp theo.

Công ty Ốc Đặc cũng có rất nhiều bong bóng tài chính, tuy có tài sản, nhưng tiền nợ ít nhất gấp mười lần tài sản.

Bất quá không sao cả, chỉ cần tài sản còn, lần sau vẫn có thể tiếp tục thổi.

Đây là thủ đoạn điều tiết của chủ nghĩa tư bản, thu thập tiền khuếch trương và thu hoạch lại, chiếm làm của riêng, lại đi thổi cái bong bóng tiếp theo.

Trong thời gian thổi bong bóng, sẽ kéo theo một số việc làm, thậm chí có khả năng sẽ thổi ra sản nghiệp mới, vẫn là có một số ý nghĩa tích cực.

Không có ý nghĩa tích cực, sớm đã bị đào thải rồi.

Chương 3197

Chỉ là thủ đoạn thổi bong bóng này khẳng định là không thể dài lâu, chỉ sẽ ngày càng hư ảo.

Bởi vì thổi sản nghiệp còn phải đầu tư, còn phải có thời gian sản xuất lạc thực, quá chậm.

Trực tiếp thổi khái niệm là được rồi, đều không cần sản xuất, nguyên vũ trụ metaverse, tiền ảo, cái này nối tiếp cái kia, không đầu tư chỉ thu hoạch, há chẳng đẹp thay.

Công ty Ốc Đặc tiến hành phá sản tái cơ cấu, tiến hành thuật biến mất tài phú.

Tài sản vẫn còn, nhưng giá trị cổ phiếu biến mất rồi.

Tư bản đòn bẩy gấp mấy lần không thấy đâu nữa, không còn nữa, cứ như ma pháp vậy biến mất rồi.

Đây chính là thuật biến mất tài phú của chủ nghĩa tư bản.

Một thứ mười đồng, thổi thành một ngàn, đợi đến khi tất cả trở về mười đồng, chín trăm chín mươi đồng trong đó liền biến mất, giống như chưa từng tồn tại.

Đối với cổ đông công ty Ốc Đặc mà nói khẳng định không lỗ, tài sản của công ty Ốc Đặc cũng rất đắt hàng, mọi người cũng nguyện ý tiếp nhận, mười đồng tiếp nhận, tiếp sau đó còn có thể tiếp tục tăng, không lỗ.

Nhân viên công ty sốt ruột chờ đợi cổ đông mới, quy hoạch mới.

Cùng lúc đó, Bạo Đầu Nữ Victoria Neuman quyết định tham gia tranh cử, muốn trở thành tổng thống, cho dù không thành tổng thống, cũng phải thành phó tổng thống.

Với tư cách phái cứng rắn đối với siêu cấp anh hùng, tác phong của cô rất được cử tri ủng hộ.

Bởi vì hiện tại rất nhiều người đều lo lắng siêu cấp anh hùng hồ tác phi vi, hy vọng có người có thể áp chế siêu cấp anh hùng.

Thêm vào sự ủng hộ tài chính của tổng tài, tỷ lệ ủng hộ của Bạo Đầu Nữ tăng cao một đường.

Sách lược tranh cử của cô chính là tiến hành quản lý đối với siêu cấp anh hùng, bảo hộ an toàn cho mọi người.

Trong một trăm người có ba mươi bốn người tổn hao, thật sự quá đáng sợ, một quốc gia ba trăm triệu người cũng không đủ cho siêu cấp anh hùng họa họa.

Siêu cấp anh hùng trong một đêm liền rơi vào tình cảnh người người đòi đánh đòi giết.

Đỗ Lan cho rằng khẩu bia của siêu cấp anh hùng bị triệt để đảo ngược, mọi người đều ý thức được không có gì có thể ước thúc siêu cấp anh hùng.

Cho nên sách lược lúc đầu của công ty Ốc Đặc cũng không sai, siêu cấp anh hùng tốt nhất chính là một cái nhân thiết thiết lập nhân vật, tham gia một số hoạt động tuyên truyền là được rồi, chuyện chân chính đả kích tội phạm là càng ít càng tốt.

Bởi vì cho dù là siêu cấp anh hùng cũng là làm càng nhiều, sai càng nhiều.

Mạch Nhĩ Phu Mothers Milk trầm trọng nói.

Bối Tư nói: Đáng tiếc cho dù không đi đả kích phạm tội, siêu năng lực giả bình thường cũng có đời sống riêng tư, đời sống riêng tư hỗn loạn cũng giống vậy ngày càng sai.

Muốn ta nói thì vẫn là thiếu khuyết rèn luyện, vẫn là không có đủ năng lực khống trường và năng lực tự kiềm chế, những thứ này không phải trời sinh đã có, cần huấn luyện.

Đáng tiếc siêu cấp anh hùng chính là minh tinh thần tượng, thứ như thần tượng cho dù hơi làm việc tám tiếng đồng hồ thôi cũng muốn đại kinh tiểu quái, hơi có vết thương thôi cũng muốn toàn xã hội đồng tình, căn bản không có khả năng hà khắc huấn luyện chính mình.

Mạch Nhĩ Phu thất vọng nói: Bọn họ chỉ là một đám cự anh trẻ sơ sinh khổng lồ.

Bối Tư trầm mặc, xác thực như thế, nếu ai cũng có thể khắc chế chính mình ngược lại mới kỳ quái, chính là rất nhiều người khắc chế không được chính mình.

Đỗ Lan nói: Tóm lại tình huống trước mắt, siêu cấp anh hùng khẳng định là sẽ chịu chấn động, các ngươi phải làm chính là tận lượng duy trì ổn định.

Còn nữa chính là chú ý nghỉ ngơi, ngàn vạn lần đừng vì lao lực mà không có cách nào hoàn thành công tác, các ngươi nếu là vì thất ngộ dẫn đến thương vong, quá tam ba bận, lần thứ ba thì chuẩn bị đổi người đi.

Đỗ Lan không đưa ra tổn hao 34%, mà là cho bọn họ ba lần cơ hội.

Có thể thất ngộ ba lần, sau ba lần thì kết thúc.

Siêu cấp anh hùng tịnh không phải thần tiên, khẳng định sẽ có thương vong, nên cho bọn họ cơ hội phạm sai lầm, nhưng phương pháp của Đỗ Lan và công ty Ốc Đặc không giống nhau.

Công ty Ốc Đặc là một mực dung túng, tổn hao từ vài phần trăm vẫn luôn tăng lên đến 34%, quá đáng sợ.

Đỗ Lan sử dụng chính là chế độ trừ điểm không khác mấy với điểm bằng lái, một năm có ba cơ hội, dùng hết thì kết thúc.

Nếu không có cơ hội phạm sai lầm, sẽ khiến Thánh Đấu Sĩ sợ đầu sợ đuôi, gặp được cơ hội cũng có thể không nguyện ý ra tay.

Bởi vì bọn họ cũng sẽ lo lắng chính mình phạm sai lầm, mất đi thân phận Thánh Đấu Sĩ.

Có nỗi lo về sau, liền không thể toàn lực ứng phó.

Cho nên Đỗ Lan cho phép bọn họ phạm sai lầm, nhưng một năm chỉ có ba cơ hội, vừa không để Thánh Đấu Sĩ bó tay bó chân, cũng không để bọn họ tứ vô kỵ đạn.

Biểu hiện của Thánh Đấu Sĩ là tương đối không tệ, bởi vì có cơ chế đào thải, làm không tốt sẽ bị thay thế.

Còn có những người tuyển bạt cuồn cuộn không ngừng đang tiếp nhận huấn luyện, hổ thị đam đam nhìn chằm chằm vị trí Thánh Đấu Sĩ.

Ngay lúc này, siêu cấp anh hùng của các công ty khác cũng ngày càng nhiều, biểu hiện của những anh hùng này cũng rất tốt, bởi vì rất nhiều đều là anh hùng trẻ tuổi, tràn đầy kỳ vọng tốt đẹp đối với tương lai, cho nên muốn chế tạo thế giới mới tươi đẹp, nỗ lực giúp đỡ mọi người.

Chỉ là không cần bao nhiêu thời gian, bọn họ sẽ kiến thức được mặt khác của xã hội, sẽ ý thức được bất kể bọn họ làm gì, có một số việc, có một số nhân vật chính là sẽ không bị thay đổi.

Chính là có người đảo loạn, chính là có người vi phạm pháp luật, chính là có người ỷ mạnh hiếp yếu, chính là có người tâm ngoan thủ lạt.

Thậm chí chính là có người bị quy tắc xã hội bức bách đến đường cùng.

Bởi vì xã hội tịnh không hoàn mỹ, chính là sẽ có mâu thuẫn không thể giải quyết.

Siêu cấp anh hùng rất dễ dàng sẽ gặp phải loại vấn đề này, đến lúc đó chính là một lựa chọn xấu và một lựa chọn càng xấu hơn, liền trở thành bài toán xe điện trolley problem, liền cần bọn họ tự mình đưa ra lựa chọn, một số anh hùng trẻ tuổi ý chí không kiên định sẽ sụp đổ, sẽ hắc hóa trở nên đen tối trên ác hóa, sẽ cho rằng sai không phải ta, mà là thế giới.

Tại lúc bài toán xe điện, bất kể chọn thế nào cũng sẽ bị người ta mắng, đều sẽ gánh chịu áp lực cực lớn, đây là kết quả tất nhiên của thực tiễn.

Bất cứ ai, càng thực tiễn thì càng sẽ bị mắng.

Sẽ gặp phải chuyện mình một lòng vì mọi người, nhưng mọi người lại không hiểu mình, cả thế giới đều đối đầu với mình, kết quả sẽ hắc hóa.

Cho nên hắc hóa cũng là một kết quả tất nhiên xuất hiện, anh hùng trẻ tuổi sẽ cảm nhận được ác ý không đâu tới.

Sở hữu siêu năng lực, cũng sẽ khiến thế giới trở nên càng thêm phức tạp, càng thêm hỗn loạn.

Đối với người thường mà nói khẳng định không phải chuyện tốt, bởi vì ai cũng không muốn đang ăn lẩu hát ca, đột nhiên liền lâm vào nguy cơ.

Người thực tiễn bắt buộc phải gánh nặng tiến lên.

Đỗ Lan cứ xem anh hùng trẻ tuổi có chống đỡ nổi hay không.

Hiển nhiên có bộ phận chống được, có bộ phận không chống được.

Người không chống được sẽ cho rằng tất cả vấn đề đều nằm ở nhân loại, chỉ cần không có nhân loại là tốt rồi.

Nhân loại chính là căn nguyên vấn đề, giải quyết nhân loại, giải quyết tất cả vấn đề.

Nhân tính quá tà ác, quá tham lam.

Anh hùng hắc hóa đưa ra một kết luận.

Đỗ Lan tỏ vẻ quả nhiên lại là thuyết nhân tính rồi, nhân tính cõng nồi.

Tí nào cũng không xem tham lam và tà ác trong nhân tính lúc sinh tồn nguy cơ, cũng là phái thượng đại dụng.

Sự tà ác của nhân tính cũng có mặt tốt và mặt xấu, rất nhiều tình huống phải dựa vào sự tà ác của nhân tính mới có thể vượt qua cửa ải khó khăn, chỉ dựa vào sự thiện lương của nhân tính là xong đời rồi.

Lại nói nhân tính có tà ác nữa, lúc thực tiễn cũng phải xem hoàn cảnh khách quan, phải xem tà ác có không gian để lạc thực hay không.

Muốn làm và có thể làm được là hai chuyện khác nhau, nhân tính tối đa là muốn làm, có thể làm được hay không thì không phải do mình định đoạt, còn phải xem hoàn cảnh khác, có xã hội ủng hộ hay không, có quy tắc phụ trợ hay không, thậm chí có sự không tương xứng về lực lượng sản xuất hay không.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến Tâm học Vương Dương Minh không lưu hành ở Thăng Long, bởi vì Vương Dương Minh nói nội tâm là quan trọng nhất, thiên lý là thứ yếu.

Bởi vì nội tâm quyết định có tuân thủ thiên lý hay không, nội tâm nếu cự tuyệt, cho dù có thiên lý cũng vô dụng, cũng có thể không tuân tuần thiên lý.

Chỉ có nội tâm tiếp nhận, thiên lý mới được lạc thực.

Nhưng vấn đề là nội tâm tiếp nhận rồi, thì nhất định có thể thành công sao.

Tịnh không phải, lúc thực tiễn vẫn là phải lấy thiên lý làm chủ, phải phù hợp quy luật khách quan.

Vương Dương Minh cường điệu nội tâm, có đạo lý nhất định, nhưng một khi hành động, nội tâm liền không thể làm chủ nữa, chỉ có thể bị cuốn vào quy tắc trò chơi.

Chương 3198

Nội tâm là có thể lựa chọn, ví dụ như không tuân thủ pháp luật, chính là có người cho rằng pháp luật là thứ người khác thiết kế ra để trói buộc mình, mình không muốn bị trói buộc, chính là muốn phạm pháp.

Nhưng có thể thành công lạc thực hoạt động phạm pháp hay không, nội tâm định đoạt không tính, phải xem tình huống khách quan.

Nội tâm quyết định làm hay không làm, nhưng làm có được hay không thì cần thiên lý rồi, Tâm học không giúp được gì.

Bất kể tính thiện luận, hay là tính ác luận, cuối cùng lạc thực vẫn là cần xem tình huống thực tế, đều cần cường điệu giáo dục.

Chỉ thảo luận thiện lương tà ác, không cải thiện hoàn cảnh xã hội, chỉ là nói suông.

Thế nhưng anh hùng trẻ tuổi muốn tìm một nguyên nhân khiến xã hội hỗn loạn, nhân tính là thứ dễ tìm thấy nhất.

Nếu tìm vấn đề hiện thực, thì là huyết thống, tôn giáo, giai cấp. vấn đề quá nhiều, căn bản tư khảo không xuể.

Nhân tính thì đơn giản, cái nồi đen gì cũng có thể úp lên.

Mà huyết thống, tôn giáo, giai cấp. những vấn đề đó căn bản giải quyết không được, từ cổ đã có, năng lực của anh hùng trẻ tuổi có hạn, hủy diệt thế giới còn đơn giản hơn giải quyết vấn đề xã hội nhiều.

Chỉ cần thế giới hủy diệt, nhân loại diệt tuyệt, thì vấn đề xã hội sẽ không còn.

Nhân loại là vật tải của vấn đề, giải quyết nhân loại là giải quyết được vấn đề.

Anh hùng trẻ tuổi sau khi đối mặt với mặt tối của xã hội, cảm giác thế giới quá đen tối, đều là do nhân tính quá tà ác, có một bộ phận người trẻ tuổi thất vọng về nhân loại, từ anh hùng hắc hóa thành phản phái, sách hoạch kế hoạch hủy diệt nhân loại.

Người có tự do tự nhiên rất dễ đưa ra lựa chọn sai lầm, tự do tự nhiên rất dễ đi đổi lấy tự do xã hội lạc hậu, cho nên cần giáo dục, đáng tiếc rất nhiều người trẻ tuổi đều không thích học tập.

Đỗ Lan nhìn người trẻ tuổi đi về phía hắc hóa, có chút đáng tiếc, nhưng loại chuyện này nếu không tự mình trải nghiệm một chút thì rất khó lĩnh ngộ.

Có đôi khi con người chính là không đụng tường nam không quay đầu.

Nếu Đỗ Lan nói cho bọn họ sai, sai lầm lớn, bọn họ khẳng định sẽ không phục.

Tranh cường háo thắng, cho rằng mình không sai, thế giới sai, đây mới là tư duy bình thường của người thường.

Đỗ Lan nói bọn họ sai, bọn họ sẽ không nhận.

Ngay cả Khổng Tử cũng sẽ không cho rằng mình sai, lại huống chi là người khác.

Đương nhiên đệ tử Khổng Tử cũng như thế, có một lần ngựa của Khổng Tử ăn hoa màu trong ruộng, bị nông dân chặn lại.

Đệ tử Khổng Tử đi lý luận, toàn bộ thất bại tan tác trở về, cuối cùng Khổng Tử để mã phu đi nói, mới thuyết phục được nông dân.

Khổng Tử cho biết ngay từ đầu đã biết đệ tử của mình không thể thuyết phục nông dân, bởi vì nhận thức của hai bên chênh lệch quá lớn, nhưng ông vẫn để đệ tử đi.

Bởi vì nếu ngay từ đầu đã để mã phu đi, đệ tử sẽ không phục, cho nên trước tiên để bọn họ đụng một mũi tro, lại để mã phu đi.

Như vậy đệ tử liền không còn lời nào để nói.

Rất nhiều lúc, mọi người đều cảm thấy tôi lên tôi cũng làm được, chỉ là tôi không có cơ hội, nhưng thực sự làm rồi mới biết sai lầm lớn.

Nếu sự tiên có người ngăn cản bọn họ thực tiễn, thì bọn họ sẽ oán hận, cảm thấy thế giới không cho mình cơ hội.

Đỗ Lan cũng không có cách nào để người trẻ tuổi hiểu được sai lầm của mình từ trước, không thực tiễn một chút, không thử sai một chút, bọn họ sẽ không phục.

Anh hùng hắc hóa phê phán sự tà ác của nhân tính, lại không biết tà ác của nhân tính có đôi khi lại là thứ giữ mạng, tư khảo vấn đề bắt buộc phải toàn diện, bắt buộc phải biện chứng.

Vạn sự vạn vật đều có mặt tốt và mặt xấu, cứ ví dụ như tự do tự nhiên, tuy rằng hiện tại dẫn đến Mỹ đế hỗn loạn, nhưng năm xưa lúc đốp chát lại tôn giáo thì rất linh nghiệm.

Vấn đề là sau khi tự do tự nhiên thắng được tôn giáo, không đưa ra được một cái tự do xã hội tốt hơn, hoàn toàn rơi vào trong quy tắc trò chơi của quốc vương, lãnh chúa, chủ nô, tư bản gia, thậm chí trở thành ôn sàng của tà giáo.

Đơn giản mà nói, tự do tự nhiên là phá mà không lập, sau khi chiến thắng nghĩa vụ và quyền lợi tôn giáo, lại không kiến lập một cái tự do xã hội mới mà tất cả mọi người đều có thể tuân thủ.

Kết quả chính là mạnh ai nấy làm, rơi vào hỗn loạn, lúc tài nguyên nhiều, cũng không sao cả, tài nguyên càng ít, loạn tượng càng nhiều.

Nhân tính tà ác cũng có cách dùng của tà ác, tà ác càng có lợi cho việc tự vệ.

Nếu đổi một cách nói, dùng lời của Mạnh Tử mà nói, chỉ cần biết yêu chính là thiện lương, chỉ yêu chính mình cũng không phải là tà ác.

Yêu chính mình, suy bụng ta ra bụng người rồi yêu người khác là thiện. chỉ yêu chính mình không yêu người khác cũng là thiện.

Trên thế giới này không có người tà ác, đều là thiện lương, chỉ là có một số người chỉ yêu chính mình, không thể yêu người khác, cái này gọi là Bất Nhân.

Nhân là phương án phân phối, Nghĩa là khế ước xã hội, Thiện là màu nền nhân tính.

Chỉ cần biết yêu, bất kể là yêu chính mình hay là yêu người khác đều là thiện.

Chỉ là có một số người bất nhân, nắm hết tài nguyên trong tay, không chịu phân phối xuống.

Mạnh Tử cho rằng nhân tính thiện đến mức không chịu được, không ai là không yêu chính mình, nhưng có một số người sẽ Nhân, có một số người Bất Nhân, có một số người có thể phân phối tài nguyên, có một số người sẽ không phân phối tài nguyên.

Nhưng người trẻ tuổi hắc hóa khẳng định sẽ không nghe, bọn họ chính là muốn tiêu diệt nhân loại, tiêu diệt tất cả vật tải của vấn đề.

Cùng một sự việc ở hoàn cảnh khác nhau, chính là biểu hiện thiện ác khác nhau.

Cũng giống như mặc quần áo, mặc quần áo dày vào mùa đông là thiện lương, nhưng mặc quần áo dày vào mùa hè chính là tà ác.

Không học được cụ thể vấn đề cụ thể phân tích, người trẻ tuổi thật sự quá trẻ tuổi quá ngây thơ.

Đỗ Lan nói: Bất quá thôi bỏ đi, cứ xem bọn họ hủy diệt nhân loại

thế nào.

Anh hùng hắc hóa cũng không biết hủy diệt nhân loại thế nào, nghĩ tới mấy phương án: phát động chiến tranh hạt nhân, mọi người cùng nhau ném bom hạt nhân.

Phát động vũ khí sinh hóa, tiêu diệt toàn nhân loại.

Hoặc là tìm một thiên thạch ném xuống địa biểu, trực tiếp tái hiện khủng long diệt tuyệt.

Muốn diệt thế cũng chỉ có mấy phương án đó, nhìn thì đều khả thi.

Kỳ thực kế hoạch tìm thiên thạch là dị tưởng thiên khai nhất, cũng là một lần vất vả suốt đời nhàn nhã nhất.

Muốn một hơi hủy diệt nhân loại cũng khó, vẫn là từ kế hoạch có thể làm được mà chấp hành, vũ khí sinh hóa là khả thi nhất, bởi vì rất nhiều phòng thí nghiệm đều có virus trí mạng, trộm ra dùng là được.

Nhân loại đã hết thuốc chữa, thế giới tươi đẹp như vậy, nhân loại xấu xí như thế, chỉ có hủy diệt nhân loại mới có thể bảo hộ địa cầu, bảo hộ các sinh linh khác.

Anh hùng hắc hóa Đức Lỗ Y Druid tuyên bố mình hiện tại là vì tiêu diệt cái xấu xí, mà mở ra một con đường lớn thông thiên: Các anh hùng khác chỉ là đả kích tội phạm, căn bản là tránh nặng tìm nhẹ, chỉ cần có nhân loại, tội phạm sẽ cuồn cuộn không ngừng xuất hiện.

Anh hùng căn bản không thể giải quyết vấn đề, anh hùng chỉ là một đám gia hỏa hư ngụy, chỉ là một đám ký sinh trùng, ký sinh trên người nhân loại hủ bại.

Muốn giải quyết vấn đề thì phải tiêu diệt bản thể hủ bại, tiêu diệt nhân loại mục nát.

Đỗ Lan nghe đối phương nói như vậy, thầm nghĩ không biết

Mạnh Tử nhìn thấy loại người này, có cho rằng hắn cũng là thiện lương hay không, có cho rằng hắn cũng là yêu chính mình hay không.

Cho rằng mình không sai, sai là thế giới, chẳng phải chính là yêu chính mình sao.

Mạnh Tử cũng sẽ không cho rằng mình sai.

Mỗi người đều sẽ sai không phải ta, sai là thế giới, chính là biểu hiện của yêu chính mình, chỉ là có người yêu chính mình là nắm tài nguyên trong tay, có người là muốn thông qua tiêu diệt người khác để chứng minh mình là đúng.

Người trẻ tuổi không có quá nhiều tài nguyên, thì rất dễ dàng hy vọng thông qua tiêu diệt kẻ địch để chứng minh chính mình.

Điểm này rất giống Cầm Tửu Gin, luôn giết kẻ phản bội để chứng minh sự trung thành của mình.

Nhưng vấn đề là giết chết kẻ phản bội, chỉ có thể chứng minh kẻ phản bội không trung thành, tịnh không thể chứng minh chính mình là trung thành.

Trong biện luận cũng thường xuyên xuất hiện vấn đề như vậy, liều mạng chứng minh người khác là sai, lại không thể chứng minh mình là đúng.

Rốt cuộc làm thế nào chứng minh mình là đúng.

Chương 3199

Hoặc nói rốt cuộc cái gì mới là đúng.

Thế tục cho rằng đúng, sự việc chính xác là sự việc có thể gia tăng tài nguyên, có thể kiếm tiền chính là đúng.

Có người sẽ nói cường đạo cũng có thể kiếm tiền, chẳng lẽ cũng là đúng.

Cường đạo nếu có thể phân phối công bằng, vậy thì ở trong đội ngũ cường đạo chính là đúng.

Nhân loại dùng lập trường khác nhau phân ra tiểu đoàn thể chúng ta và bọn họ.

Có thể đoạt được tài nguyên cho tiểu đoàn thể, dưới cái nhìn của tiểu đoàn thể thì là đúng.

Sự việc chính xác là sự việc lớn mạnh đoàn thể, sự việc sai lầm là sự việc làm suy yếu đoàn đội.

Đương nhiên có một loại là suy yếu trong ngắn hạn, tăng cường trong dài hạn. còn có một loại là tăng cường trong ngắn hạn, suy yếu trong dài hạn.

Rốt cuộc chọn thế nào, thì phải xem tình huống nội bộ đoàn đội, rốt cuộc là tụ tập vì lợi ích, hay là tụ tập vì lý tưởng.

Vì lợi ích, đương nhiên là lợi ích ngắn hạn quan trọng nhất. vì lý tưởng, đương nhiên thực hiện lý tưởng quan trọng nhất.

Cho nên sự việc chính xác cũng có quan hệ với mục tiêu hình thành đoàn thể, Bằng Đảng Luận nói tiểu nhân là cùng lợi mà kết bè, quân tử là cùng đạo mà kết bạn.

Đương nhiên tác giả Bằng Đảng Luận không phải muốn nói sự khác biệt giữa tiểu nhân và quân tử, mà là nói tiểu nhân không có bè, chỉ có quân tử mới có, cùng lợi không tính là bè đảng, cùng đạo mới tính.

Nhưng anh hùng hắc hóa đều quá trẻ tuổi, bọn họ không biết làm thế nào kiến lập tiểu đoàn thể, cũng không biết làm thế nào gia tăng tài nguyên.

Cô độc một mình, thì chỉ có thể thông qua giết chết người khác để chứng minh chính mình chính xác, không thể thông qua đạt được tài nguyên đoàn kết những người chí đồng đạo hợp, để chấp hành một lộ tuyến chính xác.

Cho nên Đức Lỗ Y động thủ, xông vào phòng thí nghiệm vi khuẩn, phóng thích vi khuẩn, muốn thông qua con đường hủy diệt toàn nhân loại, dùng cái đó chứng minh mình là đúng.

Đỗ Lan tỏ vẻ khả bi khả thán, cứ để tất cả mọi người lâm vào giả chết trước đã, hắn đã chuẩn bị xong thuốc giải.

Xem xem anh hùng hắc hóa sau khi thế giới hủy diệt sẽ có phản ứng gì.

Chi phí thử sai này là phi thường cao, cho nên rất nhiều người già đời không thích người trẻ tuổi, người trẻ tuổi là dám đánh dám liều, nhưng chính mình căn bản chi trả không nổi chi phí thử sai, vẫn là phải để người khác thu dọn tàn cuộc.

Muốn thành công, không chỉ dám đánh dám liều là đủ, vẫn là cần vững vàng.

Theo virus sinh hóa tiết lộ, một tòa thành thị lâm vào tử tịch.

Sự kiện trọng đại, vũ khí sinh học đột kích, toàn bộ thành phố rơi vào tử tịch.

Anh hùng hắc hóa Đức Lỗ Y thất vọng tột cùng đối với nhân tính, cho rằng chỉ có tiêu diệt nhân loại mới có thể giải quyết vấn đề của nhân loại, thế là hắn tập kích phòng thí nghiệm, phóng thích vũ khí vi khuẩn, dẫn đến cả thành phố bị hủy diệt.

Trong sự chết chóc, dường như mọi vấn đề đều không còn nữa.

Thực sự là như vậy sao.

Hiển nhiên là không, bởi vì rất nhiều vấn đề cũng không phải do nhân tính gây ra.

Nhân tính chỉ là giải đáp vấn đề.

Ví dụ như nan đề xe điện, một cái lựa chọn xấu, một cái lựa chọn xấu hơn, do con người đến lựa chọn.

Rất nhiều khi nan đề xe điện cũng không phải do nhân loại tạo thành, mà là do Đại Tự Nhiên tạo thành.

Nhân loại chỉ có một phần tài nguyên, Đại Tự Nhiên lại để nhân loại xuất hiện tai hại ở nhiều nơi, lúc này nhân loại buộc phải đưa ra lựa chọn, dùng một phần tài nguyên kia đi cứu người ở địa phương nào.

Lúc này người ra quyết định tất nhiên là lãnh huyết, bởi vì đồng thời với việc lựa chọn cứu viện, chính là lựa chọn từ bỏ những người khác.

Ngay khi Đức Lỗ Y đang dương dương đắc ý, cho rằng chính mình rốt cuộc đã sáng tạo ra một thế giới hòa bình, thì hắn lại phải đối mặt với lựa chọn: một bên là chú mèo con rơi vào biển lửa, một bên là nai con sắp chết đuối, hắn chỉ có thể cứu một bên.

Đây chỉ là bắt đầu, bởi vì tiếp theo sẽ có càng nhiều chuyện phải lưỡng hại tương quyền thủ kỳ khinh hai cái hại thì chọn cái nhẹ hơn.

Một người căn bản không có cách nào giải quyết, càng không thể khiến hai bên đều hài lòng.

Đức Lỗ Y không thể không đưa ra lựa chọn, không thể không ngoan tâm từ bỏ một số động vật nhỏ.

Tiếp theo còn có hai con hổ, một bên là ăn cừu non, một bên là ăn bê con, hắn buộc phải lựa chọn chỉ có thể cứu một bên.

Đồng thời gặp phải rất nhiều lựa chọn, không có bên nào là có thể giải quyết hoàn mỹ, không còn xã hội loài người, thế giới vẫn như cũ tịnh không hoàn mỹ, vẫn như cũ tràn ngập sự giằng co và bất lực.

Tại sao.

Đức Lỗ Y không hiểu nổi, rõ ràng chính mình đã tiêu diệt nhân loại, tại sao nội tâm chính mình vẫn đau khổ như vậy.

Tại sao vẫn khó chịu như vậy.

Tại sao thế giới không có trở nên tốt hơn.

Hắn đầy đầu dấu chấm hỏi.

Bởi vì không chỉ nhân loại tạo ra vấn đề, Đại Tự Nhiên càng là kẻ xuất sắc trong việc tạo ra vấn đề.

Nhân loại có đôi khi chính là phải ngoan tâm trả giá đắt mới có thể giải quyết vấn đề, chỉ là có người coi người khác làm cái giá để giải quyết vấn đề của chính mình, có người là đem chính mình làm cái giá để giải quyết vấn đề của mọi người.

Cái này cùng nhân tính không có quan hệ gì lớn, có đôi khi chính là chỉ có thể chọn cái hại nhẹ hơn trong hai cái hại.

Nếu như thật sự là nhân tính, vậy khẳng định là lựa chọn muốn tất cả, lựa chọn dùng phương pháp hoàn mỹ giải quyết vấn đề, nhưng nhân loại chịu sự hạn chế của quy luật khách quan, khó mà sáng tạo hoàn mỹ.

Nhân loại tuy rằng toàn diệt, nhưng phiền phức từ sáng đến tối lại chỉ nhiều chứ không ít, Đức Lỗ Y không ngừng đối mặt lựa chọn, chỉ cảm thấy mệt muốn chết.

Cảm giác chính mình làm sai, không nên tiêu diệt nhân loại, mà nên tiêu diệt chính mình.

Hắn có tư tưởng vĩ đại của triết học gia, nhưng lại không có thân thể siêu nhân gì cũng làm được như DC Siêu Nhân, chỉ cảm thấy thân thể và tư tưởng sắp trật khớp.

Tư tưởng muốn để chính mình thoát ly thú vui cấp thấp, để chính mình giải quyết tất cả vấn đề một cách hoàn mỹ, trở thành một người vĩ đại, một người siêu việt những người khác.

Nhưng hiện thực lại là hắn tiêu diệt toàn nhân loại, cũng không thể chứng minh chính mình có bao nhiêu lợi hại, bao nhiêu chính xác.

Không còn nhân loại, Đại Tự Nhiên vẫn lãnh khốc vô tình như thế, vậy có thể nói Đại Tự Nhiên cũng tà ác sao.

Đại Tự Nhiên bày tỏ chính mình cũng không cõng cái nồi này.

Không nên hủy diệt nhân loại, mà nên hủy diệt thế giới.

Đức Lỗ Y lẩm bẩm nói, càng ngày càng điên cuồng.

Đỗ Lan bày tỏ người trẻ tuổi này sắp đi tới tự hủy diệt rồi: Bất quá cho dù hắn chết cũng vô dụng, vẫn sẽ có những siêu năng lực giả khác muốn hủy diệt thế giới, bởi vì ai cũng đều muốn hủy diệt thế giới.

Cái gọi là nhân bất trung nhị uổng thiếu niên, cho dù ta lúc còn trẻ cũng từng nghĩ tới hủy diệt thế giới, tiêu diệt nhân loại, chỉ là ta lúc đó không có năng lực mà thôi.

Rất nhiều người khi gặp phải trắc trở, tâm tình sa sút, đều sẽ muốn hủy diệt thế giới.

Thế giới sở dĩ còn tồn tại, chính là bởi vì mọi người không có năng lực hủy diệt thế giới.

Nhưng ở thế giới anh hùng, rất nhiều người đều có thể đạt được siêu năng lực, có năng lực hủy diệt, thế là bọn họ liền sẽ thực hiện.

Thế giới bày tỏ gặp quỷ rồi, ai hiểu cho a.

Có ý tưởng hủy diệt thế giới, phối hợp với năng lực hủy diệt thế giới, sẽ nhận được kết quả hủy diệt thế giới.

Đức Lỗ Y chỉ là người đầu tiên ăn cua, ngày sau sẽ có càng nhiều người tương tự xuất hiện, liền cần càng nhiều người trưởng thành dẫn đạo bọn họ đi bảo vệ thế giới.

Ngay khi Đức Lỗ Y chuẩn bị tự hủy diệt, những người xung quanh lại chậm rãi tỉnh lại, thành phố lần nữa có nhân khí.

Đức Lỗ Y choáng váng, chẳng lẽ sở nghiên cứu nghiên cứu ra là thuốc giả.

Chương 3200

Mọi người mơ mơ màng màng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng đã mở mắt, thì nên đi làm cứ đi làm, nên công tác cứ công tác.

Nhân loại không có bị hủy diệt.

Đức Lỗ Y tâm tình phức tạp, không biết nên nói cái gì cho phải.

Trước kia chính mình dường như sai rồi, vấn đề của thế giới không chỉ là vấn đề thiện ác của nhân tính.

Cho dù không còn nhân tính, Đại Tự Nhiên cũng sẽ lạnh băng tạo ra càng nhiều nan đề xe điện trên thế giới, có đôi khi chính là bắt buộc phải vô tình đưa ra lựa chọn.

Có đôi khi không đủ vô tình, sẽ rơi vào câu chuyện Mạnh Tử kiến Tề Tuyên Vương.

Tề Tuyên Vương nhìn thấy trâu bị giết, cảm thấy trâu đáng thương, liền dùng dê thay thế trâu.

Nhưng dê bị giết thì không đáng thương sao.

Dê bị giết cũng đáng thương.

Đây chính là vấn đề của rất nhiều thánh mẫu, bọn họ chỉ là lạm phát thiện tâm, mà không giải quyết vấn đề.

Đồng thời với việc thỏa mãn thiện tâm lan tràn của chính mình, bọn họ đem cái giá phải trả chuyển dịch lên người kẻ khác.

Trâu cố nhiên đáng thương, nhưng dê cũng đáng thương y hệt.

Có đôi khi đối mặt nan đề xe điện, liền bắt buộc phải nhẫn tâm, nên tông mười người thì cứ tông mười người.

Nếu như thay đổi quỹ đạo, khi xe điện đi tông một người, khả năng sẽ đột nhiên toát ra một trăm người, xe điện sẽ tông chết càng nhiều người hơn.

Bởi vì người chỉ có thể lựa chọn đổi hay không đổi đường ray, cũng không thể khống chế những chuyện khác.

Không cách nào xác định một người thì sẽ mãi là một người, cũng có thể đột nhiên lại toát ra một trăm người, nếu như có một trăm người muốn đi lên đường ray, người bẻ ghi không cách nào ngăn cản.

Đức Lỗ Y quỳ trên mặt đất, từng bởi vì siêu năng lực mà kiêu ngạo, hiện tại lại chỉ cảm thấy chính mình nhỏ bé.

Chính mình tưởng rằng tiêu diệt nhân tính thì vạn sự đại cát, kết quả vấn đề vẫn là cái này nối tiếp cái kia, khóc giống như một đứa bé.

Thánh Đấu Sĩ đi tới, bắt giữ hắn.

Sự thật chứng minh ý tưởng hủy diệt thế giới và sức mạnh hủy diệt thế giới đang trùng hợp, về sau những chuyện như thế này sẽ càng ngày càng nhiều, mọi người phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Đỗ Lan nói với các Thánh Đấu Sĩ đang có mặt, đây chỉ là bắt đầu, mà không phải kết thúc.

Thánh Đấu Sĩ gật gật đầu, bởi vì Đỗ Lan nói không sai, nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng.

Chuyện của Đức Lỗ Y cũng bị Đỗ Lan ghi chép lại, làm tài liệu giáo dục phản diện, để mọi người xem xem rốt cuộc là vấn đề nhân tính, hay là vấn đề khách quan.

Người sở hữu sức mạnh sẽ càng ngày càng nhiều, người có ý tưởng phản nghịch cũng sẽ nắm giữ sức mạnh.

Có sức mạnh liền muốn trọng tố thế giới, liền sẽ suy nghĩ kế hoạch thế giới mới.

Điều này là không sai, nhưng trong kế hoạch thế giới mới rốt cuộc có bao hàm lợi ích của mọi người hay không.

Hay là nói kế hoạch tốt đẹp chỉ là sự tốt đẹp của một mình kẻ trù hoạch, chỉ là lợi ích của một mình kẻ trù hoạch.

Đỗ Lan bày tỏ mọi người đều có kế hoạch, chính là xem người hưởng lợi từ kế hoạch là mọi người, hay là bản thân kẻ trù hoạch.

Nếu như là mọi người, vậy mọi người sẽ ủng hộ.

Nếu như chỉ là bản thân kẻ trù hoạch, vậy mọi người sẽ phải phản đối.

Ví dụ như Siêu Cấp Đội Trưởng, hắn rốt cuộc là vì chính mình, hay là vì toàn thể siêu năng lực giả.

Tuy rằng là muốn thiết lập quy tắc cho siêu năng lực giả, kiến thiết xã hội tự do cho siêu năng lực giả, nhưng khi lợi ích của chính mình và siêu năng lực giả xung đột, hắn sẽ ưu tiên cân nhắc địa vị của chính mình.

Hắn phi thường so đo được mất cá nhân, không có giác ngộ dẫu cho chính mình hy sinh, quy tắc siêu năng lực giả cũng phải được thiết lập, xã hội tự do cho siêu năng lực giả cũng phải được quán triệt.

Bởi vì không có tinh thần hy sinh, cho nên hắn thà để siêu năng lực giả chịu khổ, cũng không từ bỏ quyền thống soái của chính mình, không nguyện ý thả mọi người vào thành.

Nhưng càng chịu khổ, lại càng không cách nào hấp dẫn thêm nhiều trợ thủ, quy tắc mới liền càng không thiết lập nổi.

Suy cho cùng mọi người đều có tự nhiên tự do, khẳng định là hy vọng đem tự nhiên tự do bán được giá tốt, Siêu Cấp Đội Trưởng chỉ là một trong những lựa chọn, còn có tư bản gia, quân chủ, lãnh chúa, tôn giáo, chủ nô, cùng với các loại đoàn thể chính trị chính xác làm lựa

chọn.

Cái nào cấp nhiều tài nguyên, bọn họ liền đi gia nhập cái đó.

Đương nhiên đối với dân tự do mà nói, rất nhiều đoàn thể cao cấp cũng không tiếp nhận tự nhiên tự do của bọn họ, có thể nói là muốn bị bóc lột cũng không có cơ hội.

Siêu năng lực càng ngày càng rẻ mạt, trang bị siêu cấp cũng càng ngày càng thường thấy, thế là sức mạnh hủy diệt nhân loại và ý tưởng hủy diệt nhân loại liền trùng hợp, sẽ có rất nhiều người đi hủy diệt thế giới.

Bởi vì con người đều có lúc chịu trắc trở, đều sẽ có lúc nghĩ sai không phải là ta, sai là thế giới, chỉ là trước kia không có chiến đấu lực hủy diệt thế giới.

Nhưng hiện tại có chiến đấu lực, thế giới liền nguy hiểm, nhân loại liền nguy hiểm.

Trước kia siêu năng lực giả là vì công thành danh toại, là vì nổi tiếng, nhưng hiện tại Ốc Đặc Công Ty đã suy bại, Siêu Cấp Thất Nhân Đội cũng đã không được hoan nghênh, mọi người đều phải bắt đầu tự tìm đường ra, phản diện hủy diệt thế giới sẽ càng ngày càng nhiều.

Đỗ Lan biết đây là xu thế tất yếu của phát triển.

Chúng ta sẽ ngăn cản bọn họ.

Bối Tư đại biểu tất cả Thánh Đấu Sĩ biểu quyết tâm.

Nhưng mà nguy hiểm sẽ toát ra bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, nhân số của các ngươi không đủ. 88 Thánh Đấu Sĩ, còn có 88 Hắc Ám Thánh Đấu Sĩ, 88 Cương Thiết Thánh Đấu Sĩ, cũng chỉ có ngần ấy người, căn bản không ngăn được nguy cơ không ngừng toát ra trên toàn cầu.

Đỗ Lan lại biết nguy cơ càng ngày càng nhiều, nhân thủ Thánh Đấu Sĩ không đủ.

Vậy thì tuyển chọn thêm nhiều Thánh Đấu Sĩ.

Bối Tư cho rằng nên tăng viện.

Cái này cũng phải từng bước một.

Đỗ Lan nói: Lúc này vẫn là nên để quân đội và siêu cấp anh hùng cùng nhau giúp một tay, nên huấn luyện một chút.

Các ngươi có thể đi dạy dỗ bọn họ làm sao làm một người tốt, làm một người lý trí khách quan.

Chỉ sợ bọn họ sẽ không nghe, suy cho cùng Thánh Đấu Sĩ trong mắt bọn họ là không tự do.

Bối Tư ngược lại là hy vọng có thể giáo dục càng nhiều người, vấn đề là sự tự do của Thánh Đấu Sĩ không phải là sự tự do của người khác.

Không có một cái xã hội tự do thống nhất, thế là mỗi người đều muốn cầm tự nhiên tự do của chính mình chờ giá mà bán.

Nhưng vấn đề là quý tộc và công dân vừa sinh ra, liền đem tự nhiên tự do đổi thành đãi ngộ xã hội và giáo dục xã hội cao cấp.

Căn bản không cho dân tự do cơ hội, xã hội tự do của bọn họ liền chỉ có thể giao dịch cùng một số tổ chức cực đoan.

Trước kia mọi người vừa sinh ra đều tiếp nhận quyền lợi và nghĩa vụ tôn giáo, nhưng hết lần này tới lần khác mọi người đề xuất tự nhiên tự do, cãi thắng tôn giáo, nhưng trên chế độ văn hóa lại toàn diện lạc hậu.

Tự nhiên tự do tuy rằng tốt, nhưng quyền định giá lại không nằm trong tay chính mình.

Không phải nói chính mình muốn cùng ai trao đổi thì cùng ai trao đổi, trên thực tế quý tộc và công dân sẽ không cấp cho dân tự do cơ hội trao đổi.

Xác thực là mỗi người đều có tự nhiên tự do, nhưng quyền định giá tự nhiên tự do lại không ở trong tay chính mình.

Giai cấp bất đồng thì giá cả tự nhiên tự do không giống nhau, quý tộc vừa sinh ra, tự nhiên tự do liền đổi thành cuộc sống quý tộc và giáo dục tinh anh.

Dân tự do đem tự nhiên tự do bán không được giá tốt như vậy, chỉ có thể bán rẻ.

Cãi thắng tôn giáo cố nhiên tốt, nhưng tự nhiên tự do tịnh không có tăng giá, ngược lại hạ giá.

Nếu như vậy, còn không bằng thống nhất nhận giới quy y, tự nhiên tự do của mỗi người đều trực tiếp đổi thành giáo dục xã hội thống nhất, thông qua giáo dục nâng cao năng lực, nâng cao giá trị bản thân.

Tuy rằng cũng không có quyền định giá, nhưng ít ra có cơ hội nâng cao năng lực, có cơ hội nâng cao giá trị bản thân, có cơ hội cùng người có tiền cạnh tranh.

Ví dụ như giáo dục tôn giáo, thời Trung cổ tôn giáo lũng đoạn giáo dục, không ít người bình thường có thể thông qua giáo dục tôn giáo mà so tay với quý tộc.

Hiện tại tôn giáo bị chửi, nhìn như mọi người đều đạt được tự nhiên tự do, nhưng vấn đề là quyền định giá tự nhiên tự do không chiếm được.

Tự nhiên tự do chỉ là trù mã mỗi người dùng để trao đổi xã hội tự do, không ăn được không uống được, một khi giá trị bị áp chế, chính là rồng sinh rồng phượng sinh phượng, con trai chuột sẽ đào hang, triệt để luân vi thuyết huyết thống.

Tự nhiên tự do cãi thắng tôn giáo, phá mà không lập, suy cho cùng người bình thường tịnh không có quyền định giá, trong tay cầm tự nhiên tự do, kết quả chỉ có thể đổi lấy giáo dục vui vẻ happy education.

Tự nhiên tự do, xã hội tự do, cái sau mới là quan trọng nhất.

Chương 3201

Hiện tại Mỹ Đế có quá nhiều xã hội tự do, giữa các xã hội tự do bất đồng đều là ai cũng không phục ai.

Xã hội tự do của Thánh Đấu Sĩ đồng dạng không cách nào để tất cả mọi người đều tiếp nhận, còn có rất nhiều người đang thiết lập xã hội tự do của chính mình.

Thế lực hắc ám, siêu năng lực giả, địa chủ hào thân, đoàn thể tôn giáo, đoàn thể nhận thức giới tính.

Quá nhiều, Thánh Đấu Sĩ nam là nam, nữ là nữ, xã hội tự do này liền không cách nào bị đoàn đội nhận thức giới tính tiếp nhận.

Cho nên sự tự do của Thánh Đấu Sĩ, ở trong mắt người khác chính là không tự do.

Tuy rằng mỗi người đều có tự nhiên tự do, nhưng tự nhiên tự do sẽ đổi thành xã hội tự do, mà đoàn thể bất đồng có xã hội tự do bất đồng.

Giữa các xã hội tự do bất đồng sẽ kịch liệt bài xích nhau, bài ngoại, đánh nhau có thể nói là không chút lưu tình.

Mỗi người đều phải vì bảo vệ xã hội tự do của chính mình mà đối kháng, điều này khiến cho rất nhiều chuyện đơn giản trở nên rất phức tạp.

Xác thực rất khó, khó cũng phải giáo dục.

Đỗ Lan nói: Tóm lại ta xem trọng các ngươi.

Ngươi không giúp một tay.

Cái này không cần ta giúp, chính các ngươi đi giáo dục là được

rồi.

Để càng nhiều người trẻ tuổi học được thái độ sinh hoạt khách quan là chiến trường thứ hai của Thánh Đấu Sĩ.

Các ngươi không cần can thiệp tự nhiên tự do của bọn họ, chỉ là nâng cao một chút giá trị của tự nhiên tự do.

Đỗ Lan nói: Như vậy, Thánh Đấu Sĩ chính là chuyển vận nhân tài cho toàn xã hội, cho dù là phản đối các ngươi, nhưng chỉ cần các ngươi có thể nâng cao giá cả của tự nhiên tự do, bọn họ cũng không có lựa chọn khác.

Có chút đạo lý.

Không xuất khẩu xã hội tự do, chỉ là nâng cao giá cả tự nhiên tự do, như vậy rất nhiều dân tự do không có lựa chọn, chỉ có thể lựa chọn Thánh Đấu Sĩ.

Nói thì đơn giản, làm thì khó.

Thánh Đấu Sĩ vẫn là phải thực hiện giáo dục trong sự điều tiếng mới được, suy cho cùng nâng cao giá trị tự nhiên tự do, đối với người khác mà nói cũng không phải chuyện tốt.

Ví dụ như thế lực hắc ám, bọn họ cũng không có quá nhiều tiền thuê nhân tài, nếu như giá cả tự nhiên tự do của mọi người đều nâng cao, chi phí dùng người của bọn họ gia tăng, chẳng phải là không cách nào kinh doanh tiếp được nữa.

Thánh Đấu Sĩ quá đáng, bọn họ một chút cũng không tự do, là tai họa con cái chúng ta, là cố hóa tư duy của bọn nhỏ, bóp chết sự sáng tạo của chúng.

Giáo dục Thánh Đấu Sĩ quả thực chính là ma quật tà ác.

Vậy xin hỏi loại giáo dục nào không cố hóa tư duy, không bóp chết sáng tạo.

Đương nhiên là giáo dục vui vẻ.

Ta cho rằng là giáo dục tinh anh.

Có người cho rằng giáo dục vui vẻ tốt hơn, có người cho rằng giáo dục tinh anh tốt hơn.

Có thể nói ra hà bất thực nhục mi sao không ăn thịt băm, giáo dục tinh anh xác thực rất có sức sáng tạo. nhục thực giả bỉ vị năng viễn mưu kẻ ăn thịt thì hèn, không nhìn xa được cũng xác thực không có cố hóa tư tưởng.

Có người nói mát, trào phúng giáo dục tinh anh, giáo dục tinh anh cũng y hệt bóp chết sáng tạo, cố hóa tư duy.

Sáng tạo cần chính là chi phí thử lỗi, giáo dục ngược lại không phải quan trọng nhất.

Văn mù cũng có thể không ngừng thử lỗi, phát minh đồ chơi mới.

Giáo dục vui vẻ thì càng rác rưởi, khiến giá cả tự nhiên tự do càng ngày càng thấp, nuôi dưỡng thế lực hắc ám, chủ nô, tà giáo.

Người phản đối bày tỏ giáo dục tinh anh và giáo dục vui vẻ đều y hệt cố hóa tư tưởng, bóp chết sáng tạo.

Giáo dục tinh anh không giải quyết được vấn đề do giáo dục mang lại, Cáo Tử đều nói giáo dục chính là một con dao khắc, chính là muốn đem gỗ biến thành khí cụ.

Mà quá trình đem gỗ biến thành khí cụ này, tự nhiên là cố hóa tư duy, bóp chết sáng tạo.

Bất kể là giáo dục gì đều có vấn đề như vậy, không có hiệu quả như vậy ngược lại là giáo dục thất bại.

Tinh anh có tinh anh hơn nữa, cũng y hệt nhục thực giả bỉ vị năng viễn mưu, cũng y hệt sẽ nói ra chuyện tiếu lâm hà bất thực nhục mi.

Đỗ Lan bày tỏ không tệ không tệ.

Lúc này hắn phát hiện người của Hắc Bào Củ Sát Đội đang hội hợp, hiển nhiên Đồ Phu đã nghĩ thông suốt, hắn muốn báo thù Tổ Quốc Nhân.

Không xử lý Tổ Quốc Nhân hắn không bỏ qua, cho nên cần phải tìm được binh khí có thể đối phó Tổ Quốc Nhân.

Hắn nhận được một tin tức, nghe nói Mao Tử Quốc Nước Nga đã khai phá một loại vũ khí mới có thể sát thương Tổ Quốc Nhân một cách hiệu quả.

Cho nên mục tiêu tiếp theo của bọn họ chính là đi tìm vũ khí này.

Đồng thời Hưu Y trong một lần ngoài ý muốn phát hiện cấp trên trực tiếp của chính mình chính là Bạo Đầu Nữ.

Nguyên lai có một người nhận ra thân phận cô nhi trước kia của Bạo Đầu Nữ, thấy Bạo Đầu Nữ huy hoàng đằng đạt, liền muốn tới tống tiền nàng, kết quả bị Bạo Đầu Nữ trực tiếp giết chết.

Một màn này vừa khéo bị Hưu Y đi theo sau lưng cấp trên nhìn thấy, dọa hắn trốn ở sau thùng rác run lẩy bẩy.

Vạn vạn không nghĩ tới cấp trên của chính mình lại cũng là một siêu năng lực giả, hơn nữa còn có thể làm đầu người khác nổ nở hoa.

Vậy vụ án phiên điều trần trước đó cũng là do nàng tạo thành.

Lúc ấy mọi người còn đang bảo vệ nàng, kết quả nàng chính là hung thủ.

Hưu Y biết chức công vụ viên của chính mình là làm không xong rồi.

Không nghĩ tới mỹ nữ cấp trên mà chính mình sùng kính lại là siêu năng lực giả bạo đầu nổ đầu tiếng xấu vang rền, là sát thủ tay nhuốm máu tươi.

Hưu Y áp lực như núi, hắn không thể lý giải Bạo Đầu Nữ rốt cuộc làm sao ẩn tàng thân phận, trộm lấy địa vị cao như thế.

Nghe nói nàng muốn đi tranh cử tổng thống a, một Bạo Đầu Nữ trở thành tổng thống thật đúng là đáng sợ.

Kỳ thực cũng không có gì, theo Đỗ Lan biết, trong rất nhiều thế giới đều có tình huống phản diện làm tổng thống.

Nhưng loại phản diện tổng thống này cũng không có tác dụng gì, cũng không thể để phản diện nâng cao địa vị.

Phản diện chơi chính là quy tắc ngầm, mà quy tắc ngầm phụ thuộc vào quy tắc công khai, phản diện tổng thống nếu phá hoại quy tắc công khai, vậy chính là hủy diệt căn cơ của phản diện.

Nhưng Hưu Y cảm thấy không thể để Bạo Đầu Nữ thành công, cho nên tìm được Hắc Bào Củ Sát Đội, hy vọng mọi người ngẫm lại biện pháp.

Đồ Phu yên lặng nghe xong Hưu Y kể lại, lập tức biết đây khẳng định là một nước cờ ngầm của Ốc Đặc Công Ty, hèn gì phiên điều trần làm sao lại bị tập kích.

Khẳng định có quan hệ với Ốc Đặc Công Ty.

Trước đó ta vẫn cho rằng là Ốc Đặc Công Ty và tổ chức khủng bố hợp tác tập kích phiên điều trần, hiện tại xem ra không phải tổ chức khủng bố, mà là Ốc Đặc Công Ty chơi một tay vô gian đạo.

Thế mà phái nằm vùng trở thành nghị viên, thật đúng là vạn vạn không nghĩ tới.

Đồ Phu nắm chặt tay nói, đã có ý chí chiến đấu.

Hắn đã nghĩ thông suốt rồi, muốn đoạt lại thê tử, vẫn là phải xử lý Tổ Quốc Nhân.

Chúng ta phải làm chút gì đó, nếu không nàng ta sẽ thật sự trở thành tổng thống.

Hưu Y lo lắng nói.

Kỳ thực trở thành tổng thống cũng vô dụng, nhưng Hưu Y không hiểu, rất là khẩn trương.

Chúng ta bắt buộc phải xử lý Tổ Quốc Nhân, mới có thể triệt để tiêu diệt Ốc Đặc Công Ty.

Đồ Phu nói, cho rằng hai chuyện này kỳ thực là một chuyện.

Nhưng mà Tổ Quốc Nhân quá mạnh, Thánh Đấu Sĩ hai lần xuất kích, đều không có giết chết Tổ Quốc Nhân.

Hưu Y lại biết Tổ Quốc Nhân quá mạnh.

Cho nên cần một số vũ khí mới, nghe nói Mao Tử Quốc chế tạo một vũ khí cường đại, chúng ta nên đi tìm xem sao.

Đồ Phu đã có kế hoạch.

Phản chính chỉ cần là thiết thi mà Hắc Bào Củ Sát Đội muốn tiềm nhập thì không có cái nào không thể tiềm nhập, bất kể là trong nước hay là nước ngoài, chỉ cần muốn tiềm nhập thì nhất định có thể tiềm nhập.

Đầu tiên phải tìm một tên nội ứng Mao Tử, vừa hay Pháp Lan Kỳ và Hỉ Mỹ Tử bị một thế lực hắc ám Mao Tử khống chế, có thể cùng bọn họ làm một cái giao dịch.

Đỗ Lan nhìn thấy Hắc Bào Củ Sát Đội sau khi xuất ngoại, cũng giống như ở trong nước như vào chỗ không người, cũng là phi thường cạn lời, thầm nghĩ Mao Tử các ngươi phải vươn lên chứ.

Mao Tử tịnh không có binh khí mới đối phó Tổ Quốc Nhân, bọn họ chỉ có một Binh Sĩ Nam Hài.

Mà Binh Sĩ Nam Hài này kỳ thực cũng là sản vật của Ốc Đặc Công Ty, chỉ là Binh Sĩ Nam Hài bị đồng đội bán đứng, mới bị Mao Tử bắt được.

Nhóm Siêu Cấp Thất Nhân Đội đầu tiên là tham gia chiến tranh, trên chiến trường, Binh Sĩ Nam Hài bị bán đứng.

Sở dĩ mọi người bán đứng Binh Sĩ Nam Hài, là bởi vì hắn so với Tổ Quốc Nhân càng nát, càng rác rưởi.

Binh Sĩ Nam Hài là đủ kiểu ức hiếp đồng đội, dùng áp lực cao khống chế đồng đội.

Chương 3202

Tổ Quốc Nhân bình thường tuy rằng cũng áp lực cao khống chế đồng đội, nhưng sẽ không đem đồng đội làm bao cát, sẽ không bá lăng.

Nhưng Binh Sĩ Nam Hài thì hoàn toàn là bá lăng, giống như là một tên khốn nạn chưa trưởng thành, cũng giống như đội trưởng đội bóng bầu dục trong rất nhiều bộ phim thanh xuân, chính là thích ức hiếp người khác.

Đó là thật sự ra tay độc ác, đánh người chuyên đánh mặt.

Tổ Quốc Nhân tuy rằng cũng hy vọng mọi người nghe mệnh lệnh của chính mình, nhưng bình thường sẽ không làm chuyện ức hiếp người khác, sẽ không coi đồng đội là bao cát, sẽ không lấy việc giễu cợt đồng đội làm niềm vui.

Nhưng Binh Sĩ Nam Hài là thật sự làm như vậy, hơn nữa còn làm không biết mệt.

Bởi vì có tính cách như vậy, cho nên đồng đội trên chiến trường đã bán đứng hắn.

Hiện tại Hắc Bào Củ Sát Đội cứu ra Binh Sĩ Nam Hài, đồng thời đem hắn mang về Mỹ Đế.

Binh Sĩ Nam Hài chỉ có một ý tưởng, chính là phục thù.

Hắn cùng Bạo Phong Nữ giống nhau tịnh không có già đi, hiển nhiên Ngũ Hào Hóa Hợp Vật cũng cấp cho hắn năng lực trường thọ.

Binh Sĩ Nam Hài tịnh không muốn giúp đỡ Hắc Bào Củ Sát Đội, tuy rằng cảm tạ bọn họ đã cứu chính mình, nhưng chính mình tối đa chính là tha bọn họ không chết, không có khả năng giúp đỡ bọn họ.

Các ngươi cứu ta, ta rất cảm tạ các ngươi, nhưng cứ như vậy đi.

Binh Sĩ Nam Hài nhấc chân liền đi ra ngoài, không có chuyện ơn cứu mạng làm trâu làm ngựa, càng không có ơn cứu mạng lấy thân báo đáp.

Nhưng mà thời đại này cùng thời đại Binh Sĩ Nam Hài quen thuộc đã hoàn toàn bất đồng, bên ngoài toàn là những thứ hắn không nhận ra, đồng thời hắn cũng nhớ tới chuyện chính mình bị bán đứng.

Kích động phía dưới, lồng ngực Binh Sĩ Nam Hài phóng xuất ra một đạo quang tuyến màu vàng đáng sợ.

Trong chớp mắt, ánh sáng từ lồng ngực liền xuyên thủng tòa nhà cao tầng phía trước, ở giữa tòa nhà đánh ra một cái lỗ thủng tròn ba mươi mét.

Đây chính là tất sát kỹ của Binh Sĩ Nam Hài, một khi tâm trạng sục sôi, liền sẽ từ lồng ngực phóng xuất ra năng lượng đáng sợ.

Người của Hắc Bào Củ Sát Đội đều choáng váng, hiển nhiên không nghĩ tới Binh Sĩ Nam Hài mới đi ra vài trăm mét liền mất khống chế, liền tạo thành tổn thất cự đại như thế.

Tòa nhà này mắt thấy là trở thành tòa nhà nguy hiểm rồi, bọn họ chỉ có thể khiêng Binh Sĩ Nam Hài đang hôn mê về.

Phóng viên và quần chúng ăn dưa nhanh chóng đi tới hiện trường, mọi người đều lo lắng tòa nhà có thể sập hay không.

Là siêu năng lực giả, ta tận mắt nhìn thấy, một người đàn ông đột nhiên từ trong lồng ngực phóng thích quang mang màu vàng, sau đó tòa nhà liền bị xuyên thủng.

Quá đáng sợ, trong tòa nhà còn có rất nhiều nhân viên văn phòng, ta nhìn thấy có người bị khiêng ra ngoài.

Nhân chứng nhìn thấy toàn bộ quá trình, là siêu năng lực giả.

Nhất định phải có người quản lý siêu năng lực giả, xin hãy bỏ phiếu cho Nữu Mạn nghị viên, cô ấy nỗ lực vì lập pháp quản lý siêu năng lực giả.

Nữu Mạn nghị viên chính là Bạo Đầu Nữ, tên đầy đủ của nàng là Duy Đa Lợi Á Nữu Mạn Victoria Neuman.

Mọi người quần tình kích phấn, suy cho cùng siêu năng lực giả thật sự quá đáng, chiêu thức uy lực lớn như vậy thế mà giữa ban ngày ban mặt liền dùng ra, quả thực là lạm sát kẻ vô tội.

Ta hoài nghi là uống say, hoặc là ăn thuốc vi phạm pháp luật sinh ra ảo giác, thật là đáng chết, siêu năng lực giả liền không thể quản tốt chính mình sao.

A a, bọn họ căn bản không quan tâm chúng ta, căn bản không hiểu được năng lực càng lớn trách nhiệm càng lớn, căn bản không sao cả chúng ta là chết hay sống.

Cho nên vẫn là mua sắm trang bị vũ khí từ Siêu Anh App là tốt nhất, chỉ có chính mình mới có thể bảo vệ chính mình.

Không sai, nhất định phải chuẩn bị xong vũ khí, hiện tại không những đi câu cá cần đội mũ giáp, ngay cả đi làm cũng cần đội.

Vũ khí phòng ngự của App có tần suất click rất cao, tiêu thụ trên thị trường cũng nhiều nhất, mọi người đều không muốn đi trên đường liền bị đánh chết.

Mũ giáp phòng ngự có thể phóng thích trường lập thể năng lượng, chống lại công kích mãnh liệt.

Hiện tại người đội mũ giáp trên đường phố so với người đeo khẩu trang còn nhiều hơn, khiến người ta cảm thán.

Điều này đối với người trọc đầu thì rất hữu hảo, bởi vì mọi người đều đội mũ giáp, cũng không quan tâm kiểu tóc hay không kiểu tóc nữa.

Có thể nói là phàm sự có lợi thì có hại, đội mũ giáp đối với người bình thường mà nói bất tiện, nhưng người trọc đầu là rất thích phong trào này.

Hắc Bào Củ Sát Đội rất bất lực, bởi vì tính phá hoại của Binh Sĩ Nam Hài quá lớn, quả thực cùng Tổ Quốc Nhân giống nhau.

Ngươi rốt cuộc muốn làm gì.

Đồ Phu hỏi Binh Sĩ Nam Hài.

Ta là bị đồng đội bán đứng, ta muốn giết sạch bọn chúng.

Binh Sĩ Nam Hài tâm nhãn nhỏ, tâm báo thù mạnh, cho nên muốn phục thù.

Vậy ngươi giúp chúng ta xử lý Tổ Quốc Nhân, ta giúp ngươi báo thù.

Bọn chúng khẳng định là đã đổi thân phận, ta có thể giúp ngươi tìm được bọn chúng.

Đồ Phu đưa ra điều kiện.

Binh Sĩ Nam Hài cảm thấy có thể, vừa rồi ra cửa phát hiện thế giới bên ngoài đã hoàn toàn thay đổi, chính mình có ba mươi năm không trở lại, những tên khốn kia khẳng định đều đã trốn đi, chỉ dựa vào chính mình xác thực tìm không thấy bọn chúng.

Tổ Quốc Nhân mà các ngươi nói có phải chính là kẻ mô phỏng vụng về của ta.

Hắn trước đó nhìn thấy poster của Siêu Cấp Thất Nhân Đội, biết Tổ Quốc Nhân là xuất đạo vị trí center, thay thế chính là địa vị vốn thuộc về hắn.

Đúng thế, hắn chính là đội trưởng Siêu Cấp Thất Nhân Đội.

A a, ta mới là đội trưởng Siêu Cấp Thất Nhân Đội.

Binh Sĩ Nam Hài dục vọng chiếm hữu cũng rất mạnh, khuyết điểm của hắn so với Tổ Quốc Nhân chỉ nhiều chứ không ít.

Tổ Quốc Nhân là hư vinh, không từ thủ đoạn.

Binh Sĩ Nam Hài chính là tùy hứng, hẹp hòi, có thù tất báo.

Hai người đều rất mạnh, nhưng khiếm khuyết tính cách đều rất lớn, đều rất nguy hiểm.

Siêu năng lực quả thực là bộ khuếch đại khiếm khuyết tính cách của bọn họ, khiến bọn họ trở nên phi thường nguy hiểm, phi thường đáng sợ.

Hắc Bào Củ Sát Đội vốn cho rằng có thể tìm được vũ khí đánh bại Tổ Quốc Nhân, kết quả tìm được một siêu cấp anh hùng Binh Sĩ Nam Hài kiêu ngạo y hệt Tổ Quốc Nhân.

Binh Sĩ Nam Hài muốn phục thù, lựa chọn hợp tác cùng Hắc Bào Củ Sát Đội.

Nhưng Hưu Y lại rất lo lắng, nếu như Binh Sĩ Nam Hài sau khi hoàn thành phục thù, đối phương còn sẽ tiếp tục phối hợp Hắc Bào Củ Sát Đội sao.

Chúng ta căn bản không có cách nào khống chế hắn.

Hưu Y lo lắng nói với đồng đội: Một khi hắn hoàn thành phục thù, liền sẽ không bao giờ cần nghe theo sự sắp xếp của chúng ta nữa.

Chúng ta không thể tin tưởng nhân phẩm của hắn.

Nhưng mà hiện tại chúng ta căn bản không có biện pháp khác.

Đồ Phu cũng biết Binh Sĩ Nam Hài không thể tín nhiệm, vấn đề là bọn họ không có biện pháp khác, chỉ có thể xua sói nuốt hổ.

Dẫu biết hổ không còn thì sói cũng là một tai họa.

Hưu Y trầm mặc.

Kẻ yếu bọn họ làm cái gì cũng cần rủi ro cực lớn, nếu như có biện pháp không mạo hiểm mà giải quyết vấn đề, bọn họ liền không phải là kẻ yếu.

Binh Sĩ Nam Hài tuyệt đối không phải là một người đàn ông có thể tin tưởng, hắn vì phục thù cũng là không trạch thủ đoạn.

Căn bản không phối hợp Hắc Bào Củ Sát Đội, chỉ cần hắn tìm được kẻ thù, liền sẽ hành động một mình.

Lực phòng ngự của Binh Sĩ Nam Hài và Tổ Quốc Nhân tám lạng nửa cân, lực phá hoại của năng lượng còn ở trên Tổ Quốc Nhân, chỉ là Binh Sĩ Nam Hài sẽ không bay, liền thiếu đi một chút bức cách.

Đối tượng phục thù của hắn chính là Siêu Cấp Thất Nhân Đội sơ khởi, nhóm người này hiện tại đã về hưu, chỉ có một Huyền Sắc còn đang ở tuyến đầu anh hùng.

Huyền Sắc biết được Binh Sĩ Nam Hài trở về, lập tức sợ, trốn đi.

Hắn rất rõ ràng tính cách có thù tất báo của Binh Sĩ Nam Hài, năm đó bọn họ bán đứng đối phương, đối phương khẳng định muốn báo thù.

Trước kia bọn họ cũng đều bị Binh Sĩ Nam Hài ức hiếp thảm, cái tên kia động một chút liền đem đồng đội làm thùng trút giận.

Huyền Sắc cũng không nghĩ tới Binh Sĩ Nam Hài thế mà còn có cơ hội về nước, trêu vào không nổi thì trốn được.

Những đồng đội khác thì không có vận khí tốt như vậy, bọn họ còn không biết tin tức Binh Sĩ Nam Hài trở về, vẫn là trải qua cuộc sống về hưu nhàn nhã.

Cuộc sống của những anh hùng thế hệ trước này sau khi về hưu cơ bản chính là xuất bản sách, tham gia hoạt động, vẫn là khá thoải mái.

Tịnh không có ai nói già rồi gặp phải chỗ cần gấp tiêu tiền, cần dùng siêu năng lực làm một vố lớn.

Số lượng anh hùng thế hệ trước không nhiều, danh tiếng cũng không phải rất lớn, suy cho cùng truyền thông năm đó không giống như hôm nay đắc lực như vậy.

Năm đó bọn họ cơ bản vẫn là trình độ nghĩa cảnh, làm chút chuyện bắt giữ tội phạm truy nã, an an ổn ổn đi làm là được rồi.

Chương 3203

Ốc Đặc Công Ty trước kia cũng không có sức ảnh hưởng lớn như vậy, cũng chỉ là một công ty bắt đầu chuyển hình mà thôi.

Siêu Cấp Thất Nhân Đội sơ khởi giống như là một đám trẻ con cái gì cũng không hiểu, ngây thơ mờ mịt bị phái đến chiến trường, giống như là đang ở khu vui chơi quậy phá, kết quả bộc lộ vị trí trận địa, dẫn tới địch nhân.

Trong chiến đấu, Siêu Cấp Thất Nhân Đội nội hống, bán đứng Binh Sĩ Nam Hài, dẫn đến hắn bị địch nhân bắt đi.

Có thể nói siêu cấp anh hùng của Ốc Đặc Công Ty từ trước tới nay chưa từng thay đổi, vẫn luôn là loại tính cách khốn nạn vô trách nhiệm này, khiếm khuyết nhân cách cự đại.

Tóm lại hiện tại phục thù bắt đầu, những lão anh hùng kia nhìn thấy Binh Sĩ Nam Hài xong liền sợ đến run lẩy bẩy, ký ức bị ức hiếp năm đó nháy mắt hiện lên trong lòng.

Nhìn thấy phản ứng của những tên này, Đồ Phu cũng nghĩ tới lúc chính mình năm đó tiềm phục Siêu Cấp Thất Nhân Đội, những đội viên kia sợ hãi, cái tên Binh Sĩ Nam Hài này khẳng định là một Tổ Quốc Nhân khác, đồng đội đều sợ hắn.

Không được, bắt buộc phải nghĩ biện pháp át chế bọn hắn mới được, Đồ Phu nghĩ tới chính mình không phải còn có rất nhiều thân thể siêu năng lực sao.

Có hay không một cái thân thể có thể gánh được Binh Sĩ Nam Hài.

Đáng ghét, cái công kích lực mạnh thì lực phòng ngự không đủ.

Lực phòng ngự đầy đủ, công kích lực lại quá yếu.

Liền không có một cái thân thể có thể để công kích lực và phòng ngự kiêm toàn sao.

Đồ Phu hy vọng có thể tìm được một cái thân thể đỡ được Tổ Quốc Nhân.

Hưu Y cũng đang tìm, những thân thể này là hy vọng cuối cùng của bọn họ.

Đúng rồi, chúng ta có thể đem thân thể Binh Sĩ Nam Hài cướp tới, không phải là được rồi sao.

Hưu Y đột nhiên linh quang nhất thiểm, nghĩ tới biện pháp tốt: Tổ Quốc Nhân tốc độ quá nhanh, chúng ta đánh không trúng hắn, nhưng Binh Sĩ Nam Hài tốc độ tịnh không nhanh.

Điểm này xác thực, Tổ Quốc Nhân có thể nói là cường đại toàn phương vị không góc chết, mà Binh Sĩ Nam Hài tốc độ thì chậm hơn nhiều.

Đồ Phu cũng không biết khen Hưu Y như thế nào cho phải, nói: Làm vài ngày công vụ viên, có tiến bộ.

Kỳ thực Hưu Y vẫn luôn có chút lanh trí.

Quyết định, liền đối với Binh Sĩ Nam Hài sử dụng dụng cụ trích xuất linh hồn.

Binh Sĩ Nam Hài hoàn toàn không biết sự lợi hại của hắc khoa kỹ, vẫn là nên ăn thì ăn nên uống thì uống, chờ tin tức đi báo thù.

Đối với những kẻ bán đứng chính mình, hắn là một kẻ cũng sẽ không bỏ qua.

Nhưng ngay lúc này, đột nhiên cảm giác sau lưng truyền đến một cỗ sức mạnh, sau đó linh hồn hắn liền không chịu khống chế mà rời khỏi thân thể.

Ý tưởng không tệ.

Đỗ Lan không hợp thời nghi mà xuất hiện ở cứ điểm của Hắc Bào Củ Sát Đội.

Là ngươi.

Mọi người nhìn thấy Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện, giật nảy mình, bất quá rất nhanh liền phát hiện không cần sợ hãi, bởi vì Đỗ Lan cũng coi là người quen.

Chúc mừng Hắc Bào Củ Sát Đội lần nữa tập kết, hiện tại cục diện các ngươi đối mặt còn hỗn loạn hơn so với trước đó, chuẩn bị tâm lý thật tốt đi.

Đỗ Lan nói.

Ngươi tới chính là để nói những thứ này.

Đồ Phu cho rằng Đỗ Lan không có khả năng chỉ là tới nhắc nhở bọn họ cẩn thận.

Là như vầy, ta tới hỏi xem các ngươi có biết thân phận Binh Sĩ Nam Hài không.

Đỗ Lan nói: Không biết mà nói, ta có thể nói cho các ngươi.

Hắn có thân phận gì.

Đồ Phu bọn họ hiển nhiên không biết.

Xem ra các ngươi không biết, vậy thì nói cho các ngươi đi, kỳ thực Binh Sĩ Nam Hài là ba ba của Tổ Quốc Nhân.

Đỗ Lan ngữ xuất kinh nhân.

Biểu tình của tất cả mọi người đều ngưng cố, đây là điều bọn họ không nghĩ tới.

Rất kinh ngạc có phải không.

Kỳ thực rất dễ lý giải, Tổ Quốc Nhân cũng là có máu có thịt, cho dù là trẻ trong ống nghiệm cũng khẳng định có người cung cấp gen, sẽ không phải là từ trong tảng đá chui ra.

Ốc Đặc Công Ty đã sớm bắt đầu phối giống, thu thập gen ưu tú bồi dưỡng anh hùng.

Suy cho cùng chỉ dựa vào hiệu quả của Ngũ Hào Hóa Hợp Vật thì quá ngẫu nhiên, không cách nào đạt được siêu năng lực chính mình mong muốn.

Cho nên bọn họ sẽ giống như thú cưng phối giống, đem gen cần thiết lưu lại, phối giống cho đời sau.

Siêu cấp binh sĩ chính là một trong những người cung cấp gen cho Tổ Quốc Nhân, cũng chính là ba ba của Tổ Quốc Nhân, Đỗ Lan báo cho mọi người bí mật kinh thiên này.

Đồ Phu nghe xong, nhịn không được cười nói: Đây không phải thật tốt sao.

Ta muốn dùng thân phận Binh Sĩ Nam Hài đánh chết Tổ Quốc Nhân, chính là phụ thân đánh chết nhi tử, hợp tình hợp lý.

Hoặc là ngươi cũng có thể gia nhập gia đình Tổ Quốc Nhân, ngươi có thể trở thành phụ thân Tổ Quốc Nhân, cha chồng của vợ ngươi, ông nội của con vợ ngươi.

Đỗ Lan nói.

Đùa giỡn luân lý có ý tứ sao.

Đồ Phu phẫn nộ nói.

Những người khác vẻ mặt mộng bức, không biết Đỗ Lan có ý gì, hiển nhiên bọn họ còn không biết Đồ Phu từng trải qua cái gì.

Đồ Phu không có khả năng gia nhập nhà Tổ Quốc Nhân, hắn chỉ biết phá hoại cái nhà khả sỉ này.

Bởi vì cái nhà này là xây dựng trên cơ sở làm tan nát gia đình người khác.

Đồ Phu không cách nào tha thứ cho Tổ Quốc Nhân, hạnh phúc của chính mình đều bị hủy.

Ta sẽ dùng thân thể Binh Sĩ Nam Hài giết chết Tổ Quốc Nhân.

Đồ Phu phẫn nộ nói.

Lúc này mọi người đều không biết Tổ Quốc Nhân ở đâu, kỳ thực hắn đang ở trong nông trại, ở cùng một chỗ với con trai mình.

Hắn đang dạy con trai làm sao sử dụng siêu năng lực, nương theo tuổi tác gia tăng, con trai Tổ Quốc Nhân đã triển hiện ra năng lực.

Tổ Quốc Nhân phi thường cao hứng, ở trong gia đình ngược lại là có vài phần ấm áp, dường như đã học được yêu người nhà.

Yêu chính mình, yêu người nhà, yêu thân hữu, yêu người xa lạ, đây là quan hệ tăng tiến, bình thường mà nói có thể làm được yêu người nhà đã không dễ dàng, có thể làm được yêu người xa lạ quả thực chính là thánh nhân.

Có người là yêu chính mình, yêu động vật, sau đó mới là yêu người nhà.

Kỳ thực yêu động vật cũng là yêu chính mình, ưu tiên thỏa mãn tình cảm của chính mình, sau đó mới cân nhắc người khác.

Tổ Quốc Nhân dường như thật sự thay đổi, trở nên ôn nhu, ít nhất đối với con trai thì vẫn là rất kiên nhẫn.

Có phải thật sự đã học được yêu người khác hay không, còn cần thời gian chứng minh.

Thế giới bên ngoài quá nguy hiểm, những địch nhân không ngừng toát ra kia khiến Tổ Quốc Nhân sợ hãi, chỉ có sự ấm áp của gia đình mới có thể xoa dịu nội tâm.

Tổ Quốc Nhân cười phát ra từ nội tâm, nhìn con trai chạy tới chạy lui nếm thử bay lên, tuy rằng nhiệt thị tuyến của con trai đã phóng thích ra, nhưng năng lực khác còn chưa thể hiện.

Ví dụ như phi hành.

Anh hùng biết bay không nhiều, phi hành có thể nói là ranh giới phân chia của anh hùng, anh hùng biết bay và không biết bay trên phương diện thần tính đã kém rất nhiều.

Anh hùng biết bay giống như là sứ giả của thần, mười phần thần tính.

Còn việc Tổ Quốc Nhân có phải quay về với gia đình hay không, cũng chỉ có chính hắn biết.

Tổ Quốc Nhân từ nhỏ đã lớn lên trong phòng thí nghiệm, từ nhỏ đã biết cái gọi là siêu năng lực căn bản không phải trời sinh, mà là kết quả của Ngũ Hào Hóa Hợp Vật.

Cả đời hắn đều sinh hoạt trong lời nói dối, không nhận được cha mẹ quan tâm, cảm giác tất cả đều là lời nói dối.

Mà Ốc Đặc Công Ty dựa vào lời nói dối kiếm được đầy bồn đầy bát, khiến Tổ Quốc Nhân không khỏi suy nghĩ có phải lời nói dối mới là đúng, chân tướng mới là sai.

Thế là bản thân hắn cũng học được biểu diễn và nói dối, tam quan cũng không giống người bình thường.

Lời nói dối của Ốc Đặc Công Ty quá nhiều, rõ ràng là siêu năng lực do Ngũ Hào Hóa Hợp Vật mang lại, bọn họ lại nói đây là thiên nhiên sản sinh, thậm chí còn nói là Thượng Đế ân tứ, dùng Thượng Đế lừa gạt người.

Sau đó chính là đối ngoại nói siêu cấp anh hùng sẽ cứu vớt mỗi một người, nhưng đối nội lại có tỷ lệ tổn thất ba mươi bốn phần trăm, trong một trăm người có thể chết ba mươi bốn người.

Đối ngoại nói siêu cấp anh hùng ưu tú như thế nào như thế nào, nhưng kỳ thực anh hùng dưới tay bọn họ rất nhiều đều là cặn bã, bại hoại.

Ví dụ như Bạo Phong Nữ ẩn giấu chủ nghĩa chủng tộc cực đoan vân vân, không phải chỉ một mà rất nhiều.

Tổ Quốc Nhân cũng là một lời nói dối, hắn rõ ràng là được bồi dưỡng trong phòng thí nghiệm, nhưng công ty lại an bài cho hắn một cái nhà, một thân thế cha mẹ song vong đáng thương.

Chương 3204

Hắn ngay từ đầu biết đều là giả, nhưng giả lại khiến công ty phát tài, cho nên Tổ Quốc Nhân cũng rất am hiểu nói dối, mở mắt nói lời bịa đặt.

Cái gì là chân thực, cái gì là lời nói dối.

Tất cả những gì chúng ta biết dường như đều là lời nói dối.

Sau buổi tối, Tổ Quốc Nhân bay lơ lửng phía trên nóc nhà, sau khi Nguyệt Nha Thiên Xung ám chỉ hành sự xong thì rơi vào trạng thái Hiền Giả, bắt đầu suy nghĩ.

Tổ Quốc Nhân cảm giác trên thế giới lời nói dối nhiều, mà chân tướng ít.

Chỉ có khoảnh khắc hoan du sau khi Nguyệt Nha Thiên Xung mới là chân thiết như thế, an dật như thế.

Nói thật ở cùng một chỗ với con trai, ngay từ đầu xác thực rất an tâm, nhưng thời gian dài liền không kiên nhẫn.

Đồng thời hắn cảm giác lời nói dối khiến người ta an dật, chân tướng khiến người ta tuyệt vọng.

Ốc Đặc Công Ty chính là bởi vì chân tướng bại lộ, cho nên mới suy bại, chỉ có lời nói dối mới là thứ mọi người hy vọng, tất cả mọi người đều hy vọng tồn tại một anh hùng hoàn mỹ chỉ tồn tại trong lời nói dối.

Một anh hùng cường đại, thời thời khắc khắc suy nghĩ cho bọn họ, có thể giúp bọn họ giải quyết tất cả vấn đề, thậm chí có thể khiến bọn họ thăng quan phát tài.

Buồn cười đến cực điểm, tất cả mọi người đều muốn lời nói dối, cho nên Ốc Đặc Công Ty mới dùng lời nói dối lấy lệ với tất cả mọi người.

Khi nhân thiết của ta sừng sững không ngã, thì nhận được truy phủng, nhưng chỉ cần nhân thiết vừa sụp đổ, liền chịu Thánh Đấu Sĩ truy sát, quả nhiên thế giới này không cách nào dung nạp chân tướng a.

Sau khi Nguyệt Nha Thiên Xung, Tổ Quốc Nhân tiến vào trạng thái Hiền Giả, bắt đầu suy nghĩ chân thực và lời nói dối, đồng thời cho rằng lời nói dối khiến người ta quật khởi, chân tướng khiến người ta suy bại.

Chân thực ngươi là kẻ phản kháng sao.

Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện, hỏi.

Tổ Quốc Nhân vừa mới Nguyệt Nha Thiên Xung, đột nhiên nghe được có người lạ nói chuyện, suýt chút nữa dọa hắn đứt cả dây lưng.

Chờ nhìn rõ người tới, hắn mới nói: Đỗ Lan.

Đỗ Lan cũng bay ở trên trời, Tổ Quốc Nhân cũng không kỳ quái, chỉ cho rằng đối phương sử dụng đạo cụ thần kỳ.

Đã lâu không gặp, vừa rồi ta thuận đường nghe được một phen ngôn luận của ngươi về chân tướng và lời nói dối, nhịn không được liền muốn hỏi một chút ngươi, chân thực ngươi thật sự là người phản kháng cường quyền sao.

Hay là nói ngươi từ nhân thiết vĩ quang chính vĩ đại, quang vinh, đúng đắn đổi thành nhân thiết phản kháng.

Đều là nhân thiết, mà không phải chân thực chính mình.

Khẳng định đều là nhân thiết, Tổ Quốc Nhân chân chính là một kẻ không từ thủ đoạn, chỉ yêu bản thân bất nhân chi nhân, làm sao có khả năng sẽ vì người khác đi phản kháng cường quyền đây.

Hắn hợp tác với cường quyền còn không kịp.

Thấy Tổ Quốc Nhân không nói lời nào, Đỗ Lan tiếp tục nói: Còn có cách nói về chân thực và lời nói dối, ngươi nói mọi người đều muốn lời nói dối, mà không muốn chân tướng.

Điểm này ta là tương đối tán đồng, bởi vì lời nói dối có thể đối với chính mình, đối với tất cả mọi người đều có lợi, mà chân tướng chỉ có thể đối với một bộ phận người có lợi.

Cho nên có đôi khi lời nói dối chính là hữu dụng hơn chân tướng, mọi người cũng càng nguyện ý tiếp nhận lời nói dối.

Nhưng ngươi nói tất cả mọi người đều bài xích chân tướng, khẳng định là không đúng, tổng sẽ có bộ phận người theo đuổi chân tướng.

Tổ Quốc Nhân vẫn là trầm mặc, bởi vì người đàn ông trước mắt chính là người sáng lập Siêu Anh App, mà siêu cấp anh hùng mất đi quyền lên tiếng chính là bởi vì duyên cớ của Siêu Anh App.

App chính là một biến số mà anh hùng không cách nào khống chế, khiến mọi người đều trở nên mạnh mẽ, tương đối thì quyền lên tiếng của anh hùng liền bị suy yếu.

Trước kia chỉ có anh hùng là một lựa chọn, anh hùng nói cái gì cũng được, nhưng về sau có càng nhiều lựa chọn, anh hùng nếu như làm không tốt, mọi người quay đầu liền đi.

Trước kia đã có người biết siêu cấp anh hùng là một lời nói dối, tình báo về Ngũ Hào Hóa Hợp Vật cũng đã sớm tiết lộ, nhưng mà mọi người tịnh không có vạch trần chân tướng, không phải bởi vì bọn họ không cần chân tướng, mà là vạch trần chân tướng đối với chính mình không có chỗ tốt.

Cho nên lời nói dối hay là chân tướng, vẫn là xem định hướng lợi ích, khi lời nói dối mang lại lợi ích, mọi người liền ngầm hiểu lẫn nhau duy trì lời nói dối, nhìn thấu không nói toạc.

Khi chân tướng mang lại lợi ích, mọi người liền sẽ truy đuổi chân tướng, điều tra đến cùng.

Đỗ Lan nói: Tổ Quốc Nhân, ngươi cho rằng lời này của ta đúng không.

Một đám tiểu nhân thấy lợi quên nghĩa, chỉ muốn lợi ích, chỉ muốn để anh hùng vì bọn họ làm xong tất cả, buồn nôn.

Tổ Quốc Nhân nói: Mỗi lần bảo ta đi cứu viện những phàm nhân kia, ta đều cảm thấy đặc biệt phiền người.

Anh hùng chúng ta dựa vào cái gì phải vì bọn họ làm trâu làm ngựa.

Ngươi nói không sai, những người này chỉ muốn lợi ích.

Anh hùng vì bọn họ làm trâu làm ngựa, bọn họ củng vệ anh hùng, ủng hộ anh hùng.

Mặc Tử nói.

Buồn cười, sự ủng hộ của bọn họ một văn không đáng.

Không thể nói như vậy, có lưu lượng ủng hộ mới có thể biến hiện.

Các ngươi bán truyện tranh, bán đồ lưu niệm, đóng phim, nhận quảng cáo đều là người ủng hộ bỏ tiền.

Lưu lượng càng nhiều, các ngươi kiếm cũng càng nhiều, sao có thể nói một văn không đáng.

Đỗ Lan nói: Các ngươi cũng là kiếm được rất nhiều tiền.

Nhưng cho dù như vậy, sự ủng hộ của phàm nhân cũng là nói thay đổi liền thay đổi, bọn họ có mới nới cũ, căn bản không có lòng mang cảm kích.

Hỏa Xa Đầu liều mạng huấn luyện, thậm chí không tiếc uống thuốc kích thích, nhưng kết quả fan hâm mộ nói trở mặt liền trở mặt, còn có rất nhiều lão anh hùng cũng là bị vô tình vứt bỏ.

Cho dù là ta, kẻ từng là đệ nhất thế giới anh hùng, hiện tại cũng thành chuột chạy qua đường, ta căn bản không làm sai cái gì, đều là do những phàm nhân kia thay lòng đổi dạ.

Ngươi giết nhiều người như vậy, còn nói không sai.

Đương nhiên, ngươi nếu là nói chính mình duy trì nhân thiết, không có để chân tướng hấp thụ ánh sáng, trên điểm này ngươi xác thực không sai.

Nhưng nhân thiết cũng là phải đi theo thời đại mà thay đổi, mỗi thời đại đều có trào lưu, giống như bảy mươi năm trước trào lưu là tham quân bảo gia vệ quốc, sáu mươi năm trước là chủ nghĩa McCarthy, năm mươi năm trước là bình quyền, bốn mươi năm trước là Hippie, ba mươi năm trước là máy tính, hai mươi năm trước là phản khủng bố, mười năm trước là khủng hoảng kinh tế.

Trào lưu vẫn luôn biến hóa, một nhân thiết nếu như không theo thời đại biến hóa mà biến hóa, tự nhiên là không chiếm được sự ủng hộ vĩnh hằng.

Cho dù ngươi nhân thiết vĩ quang chính, cũng y hệt sẽ lạc hậu.

Mặc Tử nói: Đây là quy luật khách quan.

Tổ Quốc Nhân phẫn nộ nói: Ngươi là muốn nói sai là chúng ta, những siêu anh hùng thân tiên sĩ tốt này, mà không phải những quần chúng ngu muội kia sao.

Chính là ý tứ này.

Đỗ Lan nói.

Buồn cười, ngươi thế mà lại khai thoát cho đám ô hợp, quá buồn cười.

Tự tư tự lợi, tham lam vô độ, mục hạ vô nhân chính là từ ngữ được định chế riêng cho bọn họ.

Bọn họ căn bản không xứng với anh hùng chúng ta.

Các ngươi những anh hùng này chẳng phải cũng y hệt tự tư tự lợi, tham lam vô độ, mục hạ vô nhân.

Khi phê bình người khác, trước tiên nhìn xem chính mình.

Đỗ Lan cảm thấy người này cũng rất thú vị, nói người khác thì đạo lý rõ ràng, vừa đến phiên chính mình liền bắt đầu tiêu chuẩn kép.

Tổ Quốc Nhân tiến vào trạng thái Hiền Giả, cũng bắt đầu suy nghĩ, suy nghĩ phàm nhân và anh hùng, chân thực và lời nói dối, nhân thiết và bản ngã.

Hắn cảm giác phàm nhân chính là lời nói dối và ti bỉ, chính là tà ác, thế giới sở dĩ hỗn độn chính là bởi vì phàm nhân.

Mà anh hùng là chân thực và bản ngã, là một đạo quang trong bóng tối, trật tự trong hỗn độn, điều tốt đẹp trong hồng trần, chính khí trong tà ác.

Phàm là không tốt đều là phàm nhân, phàm là tốt đều là anh hùng.

Đỗ Lan uốn nắn, ở trong mắt Tổ Quốc Nhân chính là giảo biện.

Đỗ Lan bày tỏ Tổ Quốc Nhân một chút cũng không biện chứng, thế giới này bất cứ cái gì cũng đều là đồng thời có hai mặt tốt xấu, không có nói một cái gì đó chỉ có tốt không có xấu, cái này không phù hợp tư duy biện chứng, cũng không phù hợp Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, phản giả Đạo chi động.

Cho nên Tổ Quốc Nhân phê phán phàm nhân, nói phàm nhân có đủ loại khuyết điểm, kỳ thực những khuyết điểm này anh hùng một cái cũng không thiếu.

Nhưng hắn lại một chữ cũng không đề cập tới, tương đương không biết xấu hổ.

Tổ Quốc Nhân sẽ không nghe Đỗ Lan, hắn là lời của ai cũng không nghe, chỉ nghe chính mình.

Đỗ Lan nói có đạo lý, tổng tài nói cũng có đạo lý, nhưng những điều này đều không cách nào để hắn an dật.

Đỗ Lan và tổng tài đều là muốn để Tổ Quốc Nhân trưởng thành, gánh vác trách nhiệm, điều này đối với Cự Anh em bé khổng lồ mà nói thì quá đáng rồi.

Một người trưởng thành sẽ không tham đồ an dật, mà là nơi nào có trở lực thì xông về nơi đó, khắc phục trở lực đối với bọn họ mà nói có thể mang lại thành tựu.

Nhưng người không trưởng thành, là nơi nào có trở lực thì tránh đi nơi đó.

Tổ Quốc Nhân hiển nhiên không phải một người dám khiêu chiến trở lực, cho nên Đỗ Lan bảo hắn đi khiêu chiến trở lực là không được, bảo hắn đừng đi theo đuổi sự an dật là không được.

Người ta chỉ yêu chính mình, chính mình an dật mới là quan trọng nhất.

Đỗ Lan nhìn biểu tình của đối phương liền biết chính mình nói nhiều như vậy, một câu cũng vô dụng.

Không ngoài ý muốn, vốn dĩ cũng không nghĩ thuyết phục đối phương, chính là nhân lúc đối phương ở trạng thái Hiền Giả, cùng đối phương trò chuyện.

Nếu như không đợi hắn Nguyệt Nha Thiên Xung xong, căn bản không cách nào nói chuyện, cũng chỉ có một chút thời gian này, đầu óc hắn là bình hòa.

Bình thường trong đầu hắn toàn là suy nghĩ lung tung rối loạn, căn bản cũng không thể giao lưu.

Chương 3205

Thế là Đỗ Lan lấy ra camera, đem lời Tổ Quốc Nhân vừa nói phát lại một lần.

Đây chính là phương pháp uy hiếp luôn luôn linh nghiệm ở thế giới này, siêu cấp anh hùng luôn sẽ dùng điểm yếu của người khác để uy hiếp.

Tổ Quốc Nhân vừa nhìn cũng kinh hãi, vừa rồi hắn phê phán phàm nhân cũng không thể để mọi người biết, như vậy người ta sẽ không thể ủng hộ chính mình.

Ngươi cái tên khốn này.

Tổ Quốc Nhân vạn vạn không nghĩ tới chính mình ở trạng thái Hiền Giả nói vài câu tâm huyết thế mà bị người ta ghi lại.

Khụ khụ, thế này đã là khốn nạn rồi.

Ngươi nhìn lại cái camera này xem.

Đỗ Lan lại lấy ra camera mới, bên trong ghi lại hình ảnh Tổ Quốc Nhân đang Nguyệt Nha Thiên Xung, ung dung nói: Năm tháng này ra cửa, làm sao có thể không mang theo mấy cái camera chứ.

Không ai có thể cự tuyệt người trên đầu mọc camera.

Tổ Quốc Nhân hóa đá, bởi vì tràng diện Nguyệt Nha Thiên Xung cũng không thể để người ta xem a, sẽ bị người ta cười chết, hình tượng của chính mình liền toàn hủy.

Đây chính là nhân thiết hắn khổ tâm xây dựng, tốn bao nhiêu tinh lực và tài lực mới xây dựng ra cảm giác thần bí và thần tính a.

Video này một khi hấp thụ ánh sáng, thì xong đời.

Ác ma.

Từ khốn nạn thăng cấp trở thành ác ma, cũng chỉ là chuyện trong vài giây.

Đỗ Lan mỉm cười nói: Đối với người chỉ yêu chính mình thì không thể giảng đạo lý, liền phải uy bức lợi dụ.

Ngươi cái tên khốn này, quả nhiên cùng đám người Ốc Đặc Công Ty giống nhau.

Trước kia Tổ Quốc Nhân ở Ốc Đặc Công Ty cũng là bị uy bức lợi dụ.

Chỉ là trước kia Tổ Quốc Nhân cho rằng công ty là một sân khấu rất không tệ, đối với chính mình vẫn là có chỗ tốt, cho nên cũng liền tiếp nhận.

Công ty xác thực là một sân khấu rất tốt, cho Tổ Quốc Nhân rất nhiều cơ hội, giúp hắn lập nhân thiết, giúp hắn thiết kế trang phục, giúp hắn an bài công tác, rất nhiều chuyện đều là một dây chuyền giúp hắn giải quyết xong, Tổ Quốc Nhân phải làm chính là diễn thuyết, biểu diễn, liền có thể thu hoạch hoa tươi và tiếng vỗ tay.

Tổ Quốc Nhân vẫn là rất vui lòng phối hợp, nhưng Đỗ Lan khẳng định không có khả năng cho hắn bình đài nền tảng, cho nên lúc này hắn hai mắt đỏ ngầu tùy thời có thể phát động nhiệt thị tuyến, bắn Đỗ Lan một cú thấu tim.

Ta khuyên ngươi không nên động thủ, nhìn thấy cái vòng tay trên cổ tay ta không.

Đỗ Lan tự hỏi tự trả lời nói: Cái này gọi là hệ thống Yêu Lam Cradle Cái Nôi, vòng tay cùng tim ta liên kết, chỉ cần tim ta ngừng đập, hệ thống Yêu Lam sẽ bị kích hoạt, những video này sẽ lập tức upload lên mạng, đến lúc đó hùng tư Nguyệt Nha Thiên Xung của ngươi coi như phải đại bạch thiên hạ rồi.

Đến lúc đó ngươi đoán mọi người sẽ nói thế nào.

Chi bằng ngươi hiện tại liền giết ta, xem xem phản ứng của mọi người.

Tổ Quốc Nhân tin, bởi vì Đỗ Lan xác thực có rất nhiều hắc khoa kỹ, hệ thống Yêu Lam nghe vào liền là thật.

Cho nên hắn không thể không ép buộc chính mình tỉnh táo, hai mắt khôi phục bình thường.

Rất không tệ, đúng rồi còn có một chuyện.

Đỗ Lan mỉm cười nói: Hệ thống Yêu Lam này có rất nhiều, về sau trước khi giết người ngươi tốt nhất kiểm tra một chút trên cổ tay người khác có hay không có vòng tay, nếu như một cái không cẩn thận giết nhanh, giết nhầm, mọi người đều có thể ở trên mạng nhìn thấy những video này.

Ngươi.

Tổ Quốc Nhân hai mắt lại đỏ, hắn thật sự sắp tức điên rồi.

Bởi vì điều này đại biểu về sau lúc hắn giết người liền không thể thống khoái, không thể an dật.

Trước kia hắn là nhìn ai không thuận mắt thì cho một cái nhiệt thị tuyến, căn bản cũng không cần nghĩ nhiều cái gì, giết là xong.

Hiện tại nhiều thêm một công đoạn, chính là phải xác định trên cổ tay có hay không có hệ thống Yêu Lam.

Nếu như có, còn không thể giết.

Không thể giết, vậy cảm xúc chính mình liền không cách nào được phóng thích, đây không phải là muốn nhịn đến sinh bệnh sao.

Khinh người quá đáng, ngươi thật sự nghĩ ta sẽ lo lắng những video này bị lộ ra ánh sáng sao.

Tổ Quốc Nhân nói: Ta căn bản không sợ.

Đỗ Lan nói: Vậy ta liền cùng ngươi đánh cược mạng, ta cược nhiệt thị tuyến của ngươi không có năng lượng.

Tổ Quốc Nhân điên rồi, chưa thấy qua tên nào khốn nạn như thế.

Chỉ có thể nói Tổ Quốc Nhân kiến thức hạn hẹp, trên thế giới này có một loại người gọi là tử sĩ, chính là chuyên môn làm chuyện nguy hiểm, chính là chuyên môn lấy mạng chính mình ra đánh cược.

Chuyên môn nói lời khiến người ta tức giận, chuyên môn đi làm chuyện khiến người ta tức giận, loại người này chính là dùng mạng chính mình đi đổi lấy thứ chính mình cần.

Tổ Quốc Nhân hiện tại xác thực có thể giết Đỗ Lan, nhưng hắn cũng sẽ bị kéo xuống nước.

Không thích hợp, quá không thích hợp, chính mình thế nhưng là Tổ Quốc Nhân, là đệ nhất thế giới anh hùng a.

Nhưng vừa nghĩ tới về sau chính mình không thể khoái ý ân cừu, không thể tùy tiện giết người, không thể muốn giết cứ giết, liền trở nên không an dật, không thống khoái, liền cảm giác toàn thân đều không thoải mái.

Hệ thống Yêu Lam này quả thực chính là gông xiềng.

Đừng có khổ sở cái mặt như vậy, nghĩ theo hướng tốt đi, thứ này có thể kiếm tiền.

Chỉ cần mua sắm hệ thống Yêu Lam, nếu gặp phải nguy hiểm, ngươi không những không thể thương hại bọn họ, còn phải ngay lập tức đi cứu bọn họ.

Đỗ Lan nói: Cho nên người trả giá cao sẽ được, sau đó chúng ta ba bảy phân chia, ngươi ba ta bảy.

Cái gì.

Tổ Quốc Nhân nghe xong cảm thấy có đạo lý, chính mình có thể buôn bán siêu năng lực của chính mình a, có thể ưu tiên bảo vệ người có tiền, như vậy chính mình cũng có tiền kiếm, nhưng chính mình mới ba tầng khẳng định không được.

Tổ Quốc Nhân vẫn là rất thực tế, chỉ cần có lợi ích, vẫn là nguyện ý nhẫn nhịn ủy khuất: Ta bảy ngươi ba.

Hơn nữa nhất định phải bán được giá cao mới được, không thể cấp cho người bình thường hệ thống Yêu Lam.

Ngươi nói không tính.

Đỗ Lan nói: Ba thành đã là một món lợi ích lớn, ngươi cứ một mình thì tiêu không hết nhiều tiền như vậy.

Ta còn có gia đình, hơn nữa còn cần đoàn đội, tạo hình sư, trang phục sư, quan hệ công chúng PR, những cái này đều cần tiền.

Trước kia là Ốc Đặc Công Ty chuẩn bị, hiện tại ta phải tự mình chế tạo đoàn đội, phải tự mình kiếm tiền.

Tổ Quốc Nhân giống như là một thương nhân duy lợi thị đồ, không hổ là kẻ chỉ yêu chính mình, chỉ cần đối với chính mình có chỗ tốt, vẫn là nguyện ý phối hợp.

Thưởng và phạt, chỉ có phạt là không được, phải có thưởng.

Nếu như chỉ có hệ thống Yêu Lam, không có lợi ích, vậy Tổ Quốc Nhân chỉ biết phi thường phẫn nộ, cuối cùng không tránh khỏi phá quán tử phá suất làm liều, nhưng nếu có thể kiếm tiền, vậy lại là cách nói khác, cũng không phải không thể tiếp nhận, chỉ là lúc chia chác hắn phải cầm đầu to.

Đỗ Lan muốn thực hiện giao dịch với Tổ Quốc Nhân, nếu hắn không đồng ý, thì video Nguyệt Nha Thiên Xung và cảnh hắn khinh thường bách tính sẽ bị tung ra ngoài.

Nếu hắn đồng ý, liền có thể giao dịch, tiền kiếm được chia ba bảy.

Công việc kinh doanh chính là bán đi năng lực của Tổ Quốc Nhân.

Thực lực của Tổ Quốc Nhân là không thể nghi ngờ, nhưng trước kia hắn làm theo sự sắp xếp của công ty để tiến hành cứu viện, hắn tự mình ra tay ngược lại giết người càng nhiều.

Cứu người nghe công ty sắp xếp, giết người nghe chính mình sắp xếp.

Nhưng hiện tại không nghe công ty nữa, mà là ai trả giá cao thì được.

Người có tiền mua vòng tay hệ thống Diêu Lam, nếu gặp phải nguy hiểm đến tính mạng, vòng tay sẽ triệu hồi Tổ Quốc Nhân đến cứu viện.

Cũng tức là người giàu bỏ tiền mời Tổ Quốc Nhân bảo mạng.

Trước kia xem công ty sắp xếp, hiện tại xem ai ra tiền nhiều.

Trước kia Tổ Quốc Nhân nghe công ty, là vì công ty là một cái nền tảng, sắp xếp cho hắn đủ loại phục vụ, hắn thông qua nền tảng đạt được tiếng vỗ tay và hoa tươi.

Mà hiện tại Tổ Quốc Nhân tự mình kiếm tiền, tự mình duy trì nền tảng của chính mình, đồng thời sợ hãi hắc liêu của bản thân bị lộ ra, cho nên nhất định phải đi giúp đỡ.

Có quan hệ phân phối mới, có khế ước xã hội mới, trật tự mới liền có thể được thiết lập.

Quan hệ phân phối là phân chia tài nguyên, khế ước xã hội là tại sao phải tuân thủ quan hệ phân phối.

Quan hệ phân phối chế định rồi, chỉ là trên lý thuyết như thế, trong thực tiễn có thể không tuân thủ.

Tại sao phải tuân thủ khế ước xã hội.

Bởi vì không tuân thủ, liền phải chịu xã hội tính tử vong bị xã hội tẩy chay trên khai trừ.

Có đôi khi không tuân thủ quan hệ phân phối, không nhất định sẽ phạm pháp, vi phạm đạo đức cũng là có thể.

Quan hệ phân phối chính là ngươi cầm phần của ngươi, ta cầm phần của ta, nhưng ta muốn chiếm tiện nghi của ngươi cũng là có thể.

Khế ước xã hội chính là cái giá phải trả cho việc chiếm tiện nghi, chiếm tiện nghi thì được, nhưng phải trả giá đắt.

Một khi cái giá phải trả lớn hơn lợi ích chiếm được, mọi người sẽ không đi chiếm tiện nghi nữa.

Nho, Pháp, Đạo, Mặc, Phật vân vân đều là quan hệ phân phối và khế ước xã hội.

Nho gia Nhân là phân phối, Nghĩa là khế ước.

Nhân chính là trước tiên vì mình, sau đó đến người thân, cuối cùng là người ngoài.

Nghĩa thì mọi người đều chấp nhận sự phân phối của Nhân, ai không chấp nhận.

Chương 3206

Xả sinh thủ nghĩa.

Tiêu chuẩn Nhân Nghĩa chính là Pháp Tiên Vương noi gương vua xưa, mọi người tự mình nói tuân thủ Nhân Nghĩa không tính, phải xem có thỏa mãn tiêu chuẩn Pháp Tiên Vương hay không.

Như vậy đạo Khổng Mạnh mới tính là hoàn thành.

Khổng Tử tuy rằng đề xuất quan hệ phân phối là Nhân, nhưng khế ước xã hội của ông là Phục Lễ, tiêu chuẩn là khắc kỷ.

Tức là nói tôn trọng hay không tuân thủ Nhân, có hay không Phục Lễ, tự mình nói là được.

Kết quả đệ tử Khổng Tử đều không nghe lời ông, Khổng Tử nói chịu tang ba năm, nhưng đệ tử nói chịu tang một năm là đủ rồi.

Khổng Tử hỏi ngươi lương tâm sẽ không đau sao.

Đệ tử nói không đau.

Làm Khổng Tử tức giận mắng đệ tử bất nhân.

Vấn đề chính là ở chỗ này, Khổng Tử đề xuất quan hệ phân phối, nhưng không có khế ước xã hội tiên tiến, càng không có tiêu chuẩn giám sát.

Khế ước xã hội Chu Lễ lúc đó đã lễ băng nhạc hoại, mọi người đều dám khiêu chiến.

Cộng thêm không có người giám sát, lại càng là tứ vô kỵ đạn.

Lúc này Mạnh Tử đề xuất Nghĩa và Pháp Tiên Vương, Nghĩa thay thế Chu Lễ trở thành khế ước xã hội mới.

Pháp Tiên Vương tắc trở thành giám sát, mọi người đều biết

Nghiêu Thuấn Vũ là tốt, không làm được đến trình độ Nghiêu Thuấn Vũ chính là không đúng, liền có thể phê phán.

Pháp Tiên Vương chính là mọi người đều có thể giám sát, tự mình nói không tính.

Nếu tự mình nói mình đã tốt hơn Nghiêu Thuấn Vũ rồi, người khác chỉ sẽ cười lạnh ba tiếng, sẽ không thừa nhận.

Đương nhiên khuyết điểm của Nho gia chính là sự phân phối theo thứ tự: trước mình, sau người thân, cuối cùng mới là người ngoài, huyết thống ưu tiên, phạm vi quá nhỏ.

Cho nên cần Pháp gia thưởng phạt làm bổ sung, mở rộng phạm vi phân phối.

Pháp gia có thưởng phạt là sự phân phối này, cũng có pháp luật là tiêu chuẩn giám sát này, nhưng không có khế ước xã hội.

Thủ pháp chủ yếu là sợ hãi, mà không phải bởi vì tự bản thân phát ra từ nội tâm tôn trọng pháp luật bộ quy tắc này.

Cho nên mới cần Nho gia bổ sung trên phương diện khế ước xã hội.

Mặc gia có Thượng Đồng là sự phân phối, cũng có Kiêm Ái là khế ước xã hội, nhưng chỉ có thể dựa vào quỷ thần giám sát.

Nếu có người lạm dụng chức quyền, Mặc gia là không có cách nào giám sát, chỉ có thể hy vọng quỷ thần trừng phạt, cái này khẳng định không đáng tin cậy.

Đạo gia quan hệ phân phối, khế ước xã hội, phương thức giám sát đều không cấu kiến, nhưng giảng thuật quy luật vận hành giữa quan hệ phân phối, khế ước xã hội, phương thức giám sát.

Có thể nói là sách hướng dẫn thao tác.

Tóm lại quan hệ phân phối là phân chia lợi ích, khế ước xã hội là để mọi người tuân thủ phân phối, giám sát là tiêu chuẩn hành vi của mọi người, xem mọi người có làm được đến nơi đến chốn hay không.

Nếu không có giám sát, mọi người liền có khả năng làm rất cực đoan, ví dụ như ngu hiếu, ngu trung những hành vi này.

Bọn họ là tuân thủ quan hệ phân phối và khế ước xã hội, nhưng hành vi của bọn họ trở ngại xã hội tiến bộ, dựa theo tiêu chuẩn Nghiêu Thuấn Vũ chính là nên phê phán.

Phân phối, khế ước, giám sát tam vị nhất thể, cuối cùng Pháp gia và Nho gia hỗ trợ lẫn nhau, hình thành một bộ hệ thống.

Mặc gia không thành công nguyên nhân chủ yếu, vẫn là bởi vì Mặc gia không có chuyển hóa thành tôn giáo.

Tôn giáo cũng có phân phối, khế ước, giám sát ba loại sức mạnh.

Tôn giáo giám sát cũng là dựa vào quỷ thần, tôn giáo khế ước là tất cả mọi người bình đẳng trước mặt thần, tôn giáo phân phối là giáo đồ ưu tiên, dị giáo đồ cút xéo.

Vậy Mặc gia vì sao không có trở thành tôn giáo.

Tại trung hậu kỳ của Mặc gia, kỳ thực Mặc gia đã rất giống tôn giáo, tất cả đệ tử Mặc gia đều giống như cuồng tín đồ, tùy thời chuẩn bị lao vào dầu sôi lửa bỏng.

Nhưng Mặc gia Kiêm Ái là bình đẳng thế tục, mà tôn giáo bình đẳng là tất cả mọi người bình đẳng trước mặt thần.

Cái gì gọi là bình đẳng trước mặt thần.

Tựa như Phật Tổ, Hoàng đế và bách tính ở trước mặt Phật Tổ đều phải quỳ xuống, nhưng điều này cũng không đại biểu Hoàng đế và bách tính liền thật sự bình đẳng tại thế tục, Hoàng đế vẫn là Hoàng đế, bách tính vẫn là bách tính.

Phật giáo người người bình đẳng là bình đẳng trong luân hồi chuyển thế, là ở trước mặt Phật Tổ không phân quý tiện đều có cơ hội thành Phật bình đẳng, không phải thân phận bình đẳng.

Nhất thần giáo cũng là như thế, là người người lên thiên đường bình đẳng, không phải thân phận bình đẳng.

Mặc gia yêu cầu tất cả mọi người Giao tương lợi, kiêm tương ái, nếu thật có Phật Tổ và Thượng Đế, Mặc gia cũng sẽ yêu cầu Phật chủ và Thượng Đế kiêm ái.

Hơn nữa Mặc gia cũng không có đưa ra Bỉ Ngạn, Thiên Đường những quy túc tinh thần hư ảo như vậy, từ đầu đến cuối đều là chân đạp thực địa cắm rễ tại hiện thực.

Cho nên Mặc gia cuối cùng không có trở thành tôn giáo, cho dù bọn họ đã rất giống tôn giáo, nhưng cũng không phải.

Nếu chuyển hóa thành tôn giáo, Mặc gia cũng có thể cùng Nho Pháp vật tay, nhưng cuối cùng cũng không thành công, đây là bất hạnh cũng là may mắn, bất hạnh là Mặc gia không có lưu hành, may mắn là Mặc gia vĩnh viễn sẽ không bài ngoại như tôn giáo.

Tóm lại cùng Tổ Quốc Nhân làm giao dịch, cũng phải có phân phối, khế ước, giám sát.

Phân phối chính là chia ba bảy, khế ước chính là cứu viện bằng kiếm tiền, giám sát là không cứu thì hắc liêu bị tung ra.

Muốn cùng người khác hợp tác hoàn thành sự tình, ba điểm này là ắt không thể thiếu.

Tổ Quốc Nhân chỉ là đối với việc chia ba bảy có chút bất mãn, cho rằng Đỗ Lan đòi quá nhiều, bản thân hắn có rất nhiều chỗ cần tiêu tiền.

Được rồi, có thể cho ngươi bốn thành, tôi là có thành ý.

Đỗ Lan nói: Hy vọng anh có thể tiếp nhận, nếu không tôi không thể cam đoan danh dự của anh có thể duy trì đến khi mặt trời mọc.

Thành giao.

Vốn dĩ Tổ Quốc Nhân muốn bảy thành, nhưng bản thân có thóp rơi vào tay đối phương, bốn thành thì bốn thành.

Thành giao.

Hai người bắt tay trên bầu trời, đạt thành giao dịch, quy tắc mới được thiết lập.

Rất nhanh tin tức Tổ Quốc Nhân bán siêu năng lực liền truyền bá ra ngoài, rất nhiều người có tiền nhao nhao mua sắm hệ thống Diêu Lam.

Cái này cũng giống như mua bảo hiểm thôi, rất hợp toán.

Tôi thấy so với bảo hiểm còn hợp toán hơn nhiều, bảo hiểm là bồi thường sau sự cố, mà hệ thống Diêu Lam là gặp được nguy hiểm, Tổ Quốc Nhân lập tức tới cứu viện.

Cho dù không thể ngăn cản nguy hiểm phát sinh, cũng có thể giảm thiểu tổn thất.

Tuy rằng đắt hơn bảo hiểm một chút, nhưng rất đáng giá.

Tổ Quốc Nhân rốt cục khai khiếu, sớm nên như vậy, thực lực cường đại thế này, muốn kiếm tiền còn không đơn giản sao.

Nhưng đối với người bình thường mà nói lại rất thất vọng: Không có tiền thì không xứng tiếp nhận Tổ Quốc Nhân bảo hộ sao.

Đây là cái gì.

Về sau siêu cấp anh hùng cũng muốn tư bản hóa sao.

Sớm đã tư bản hóa rồi, chẳng qua trước kia là công ty ở trên, về sau là anh hùng ở trên.

Mọi người tỏ vẻ anh hùng tư bản hóa là đại thế sở xu, tất nhiên phát sinh.

Ai ở trên, ai ở dưới, đây chính là sự thay đổi của địa vị, đây chính là đổi mới trật tự, đây chính là thay trời đổi đất.

Theo việc Tổ Quốc Nhân công khai niêm yết giá bán siêu năng lực, các anh hùng khác cũng nhao nhao noi theo, không hề nghe theo lời công ty, mà là dựa theo tình huống của mình độc lập trở thành hộ kinh doanh cá thể.

Muốn sự phục vụ của anh hùng, phải trả tiền.

Thật là làm cho người ta cạn lời, đây đâu phải là anh hùng, đây chính là gian thương.

Mọi người đối với loại biến hóa này rất là cạn lời, bởi vì người nghèo không được bảo hộ, chuyện này cũng quá hiện thực rồi.

Hiện tại tôi có chút hoài niệm công ty, công ty Vought nói thế nào đi nữa, cũng sẽ sắp xếp một ít công tác cứu tai giúp đỡ bình dân, mà hiện tại các anh hùng đều trực tiếp rao bán năng lực của mình, người nghèo căn bản mua không nổi.

Cái này không phải giống hệt cứu hỏa, cảnh sát, y tế của Mỹ Đế trước kia sao.

Người có tiền chi tiền liền có thể có, không tiền thì chờ chết.

Chương 3207

Anh hùng không có nghĩa vụ giúp đỡ chúng ta.

Thế giới này người xấu sẽ không chết, người ngu cũng sẽ không chết, chỉ có người nghèo sẽ chết.

Thật là lòng người không còn như xưa, Tổ Quốc Nhân hoàn toàn là mang hỏng phong khí xã hội.

Tôi cảm thấy cái này cũng không tệ, vốn dĩ siêu cấp anh hùng thì có siêu năng lực, nên ở trên người thường.

Hiện tại tuy rằng là người có tiền ở trên, anh hùng ở dưới, nhưng qua một thời gian nữa khẳng định là siêu cấp anh hùng ở trên, người có tiền ở dưới, đến lúc đó chính là thời đại siêu cấp anh hùng, đến lúc đó chính là thời đại siêu năng lực.

Đến lúc đó khẳng định phải tiến vào Chiến Quốc, siêu cấp anh hùng và siêu cấp anh hùng chi gian khai chiến.

Các người nói đều quá xa, trước mắt không phải còn có Thánh Đấu Sĩ sao.

Tôi không cho rằng Thánh Đấu Sĩ có thể kiên trì, nói không chừng bọn họ rất nhanh cũng sẽ trở thành tay đấm của phú hào.

Hiện tại bọn họ là bán sự bảo hộ, tiếp theo liền sẽ bán sức mạnh, biến thành tay đấm.

Tôi cho rằng Thánh Đấu Sĩ sẽ không như vậy, bởi vì Thánh Đấu Sĩ không phải người siêu năng lực, bọn họ là người được tuyển chọn từ trong bách tính.

Bọn họ nếu làm không tốt, chúng ta liền có thể thay thế, các người nếu sợ hãi anh hùng và người có tiền cấu kết với nhau làm việc xấu, vậy thì tăng cường chính mình đi tham gia tuyển chọn Thánh Đấu Sĩ.

Mọi người đều rất bất lực, bởi vì tình huống trở nên chưa xác định, trật tự mới vừa mới thiết lập, ai cũng không biết tiếp theo sẽ phát sinh cái gì.

Sẽ là địa vị người siêu năng lực càng ngày càng cao, cuối cùng thiết lập một thời đại siêu năng lực.

Có khả năng, bất quá người siêu năng lực nhất định phải giống như võ sĩ học được quản lý xã hội, học được hợp tác với bình dân mới được, còn muốn đề xuất nội dung tương tự võ sĩ đạo làm quy phạm xã hội, bên trong phải xác định rõ quyền lực và nghĩa vụ của võ sĩ.

Nếu chỉ là giống như Siêu Cấp Binh Sĩ ưu tiên người siêu năng lực mạnh, thì khẳng định không có khả năng thành công.

Tổ Quốc Nhân bắt đầu kiếm tiền, đem toàn bộ đội ngũ của công ty Vought đào qua, tự lập môn hộ.

Tổng tài nhìn những kẻ phản bội này, một điểm cũng không hoảng, hiện tại ông ta đặt hết cược vào cuộc bầu cử của Bạo Đầu Nữ, chỉ cần có thể bầu cử thành công, cho dù trở thành Phó tổng thống cũng được.

Đến lúc đó sắp xếp Tổng thống tử vong, Phó tổng thống liền có thể thượng vị.

Bất quá cho dù Bạo Đầu Nữ trở thành Tổng thống thì lại có thể thế nào.

Cô ta chẳng lẽ còn có thể vì công ty Vought mà tục mệnh sao.

Tối đa cũng chính là cho một chút tình báo thu mua từ phía quan phương, để công ty Vought chuẩn bị sẵn sàng, cũng không thể đem tài nguyên gì cũng giao cho công ty Vought.

Đơn giản mà nói, trước kia công ty Vought cần chi tiền mua những tình báo này, mà chờ sau khi Bạo Đầu Nữ thượng vị có thể không cần chi tiền, có thể trực tiếp đưa tình báo.

Nhưng cũng chỉ là như vậy, càng nhiều đồ vật là không có khả năng đưa cho công ty Vought, nếu không sẽ khiến mọi người phẫn nộ.

Bạo Đầu Nữ đại biểu là đảng phái của chính mình, mà không phải công ty Vought.

Đây cũng là nguyên nhân Đông Tây phương bất đồng.

Quốc vương phương Tây từ trước đến nay đều chỉ đại biểu một bộ phận người, mà Quốc vương phương Đông từ trước đến nay đều đại biểu tất cả mọi người.

Cổ La Mã có thời đại Vương Chính, thời đại Cộng Hòa, thời đại Đế Quốc, bọn họ mới đầu là có Quốc vương, nhưng lúc đó Quốc vương Cổ La Mã luôn là người Latin, Quốc vương người Latin luôn thiên hướng người Latin, cuối cùng hai bộ tộc khác hợp tác đem Quốc vương xử lý, chung kết thời đại Vương Chính.

Quốc vương chỉ thiên vị một nhúm người, khẳng định là muốn bị xử đẹp.

Phương Đông, Quốc vương vẫn luôn là hy vọng đại biểu tất cả mọi người, ví dụ như Thương Trụ Vương đại biểu chính là Ân Thương và chư hầu, không phải chỉ đại biểu Ân Thương.

Mà Tỷ Can tắc đại biểu lợi ích người Ân Thương, cuối cùng ông bị giết, cũng đại biểu Thương Trụ Vương và người Ân Thương quyết liệt, cuối cùng đại chiến Mục Dã, người Ân Thương đều đi ra hỗ trợ.

Đương nhiên nếu chỉ là như vậy, Quốc vương cũng chỉ là cái linh vật, giống như Thiên Hoàng Nhật Bản, đại biểu tất cả mọi người, nhưng tất cả mọi người đều không coi hắn ra gì.

Chân chính làm cho Quốc vương phương Đông quật khởi, vẫn là quận huyện chế và chế độ khoa cử, đem thổ địa triệt để chế tạo trở thành một thể.

Mới đầu Quốc vương còn có Tể tướng, Quốc vương đại biểu hết thảy, nhưng Tể tướng đại biểu thể chế quan liêu, song phương vừa đối kháng lại hợp tác.

Nhưng về sau Tể tướng bị phế bỏ, tổ kiến Nội các, Hoàng đế cũng trở thành một thành viên của Nội các, dung nhập vào thể chế quan liêu.

Quốc vương phương Tây chỉ có thể đại biểu một bộ phận người, không cách nào đại biểu tất cả mọi người.

Quốc vương đắc thế, người mình chính là công dân, người khác chính là tự do dân.

Quốc vương phương Tây càng giống như Tỷ Can, người Ân Thương chính là công dân, chư hầu khác chính là tự do dân.

Bạo Đầu Nữ nếu thành Tổng thống, đại biểu chính là phái hệ của mình, mà không phải đại biểu toàn bộ quốc gia.

Còn phái hệ khác, đó chính là tự do dân.

Bạo Đầu Nữ ưu tiên muốn đem chính sách nghiêng về phái hệ của mình, còn việc công ty Vought xác thực đã từng ủng hộ, có thể bỏ quả đào, báo quả mận, nhưng toàn bộ phái hệ cũng không chỉ có mỗi công ty Vought.

Bất quá nếu có thể giảm bớt phí tổn mua tình báo cũng là không tệ, tình huống hiện tại là Liên Bang ở trên, công ty ở dưới.

Công ty cần lượng lớn tài chính du thuyết chính khách, nếu có thể công ty ở trên, Liên Bang ở dưới, như vậy công ty tự mình làm quyết định, cũng không cần chi tiền cho trung gian thương.

Đây chính là chủ nghĩa tư bản phong kiến, cũng tức là rất nhiều thế giới quan Cyberpunk xuất hiện công ty quản lý quốc gia.

Công ty nếu không đưa tiền cho chính khách, khoản tiền này tiết kiệm được vẫn là có thể làm rất nhiều chuyện, ví dụ như nghiên cứu một chút kỹ thuật mới gì đó.

Đương nhiên rồi, đây là trạng thái lý tưởng, hiện thực luôn luôn tàn khốc, khoản tiền này tiết kiệm được cũng không biết sẽ vào túi ai.

Trạng thái lý tưởng của chủ nghĩa tư bản, giá cả tài sản sẽ không thêm đòn bẩy, đồ vật mười đồng tiền sẽ không thổi thành một ngàn, một vạn, sẽ có cơ quan giám sát hạn chế đòn bẩy.

Nhưng chủ nghĩa tư bản hiện thực, đồ vật mười đồng tiền chính là bán một vạn, sau đó một cái búng tay, chín ngàn chín trăm chín mươi đồng tài phú còn lại liền biến mất.

Nếu chuyện gì cũng giống như trạng thái lý tưởng, vậy thì hoàn mỹ rồi.

Cho nên nếu công ty đánh bại Liên Bang, không cần tốn tiền du thuyết chính khách nữa, thì hiện thực rất có thể chính là Cyberpunk.

Người siêu năng lực tuyệt đối là cổ phiếu tiềm năng trong tương lai, có thể vượt qua công ty, cũng có thể vượt qua quốc gia, xác thực rất có cơ hội.

Còn có một khả năng, chính là người siêu năng lực từ trong quần chúng tới, đi đến trong quần chúng.

Loại chuyện này không dễ nói.

Mỗi lần trật tự cũ mới thay đổi khẳng định sẽ khiến mọi người thảo luận kịch liệt, lúc này Tổ Quốc Nhân đã bắt đầu công tác, đi giúp đỡ người có tiền.

Mỗi lần giúp đỡ xong còn dùng camera ghi lại làm quảng cáo.

Sau đó các siêu cấp anh hùng khác cũng bắt đầu bán sức mạnh của mình.

Trước kia công ty Vought ra giá hai trăm triệu, một anh hùng bảo hộ thành phố.

Kỳ thực chính là chính khách biểu diễn mà thôi, một anh hùng căn bản quản không được toàn bộ thành phố.

Nhưng hiện tại chỉ cần trả tiền, anh hùng liền có thể bảo hộ định hướng, hơn nữa giá cả không cần hai trăm triệu, một năm chỉ cần hai trăm vạn, ngược lại rất rẻ.

Thế giới thật đúng là đa biến.

Bách tính chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận hiện thực.

Thượng sĩ nghe đạo thì siêng năng làm theo, trung sĩ nghe đạo lúc nhớ lúc quên, hạ sĩ nghe đạo thì cười to.

Phụ thuộc vào quy tắc do người khác xây dựng, thì khẳng định sẽ lo được lo mất, không biết tương lai của mình sẽ thế nào.

Trong hoàn cảnh xã hội này, mọi người đều không biết nên làm thế nào mới tốt, mặc kệ là công ty tư bản, người siêu năng lực, hay chính khách thì không có một ai là để ý bách tính sống chết.

Nhìn tới nhìn lui cũng chỉ có App Siêu Anh và Thánh Đấu Sĩ đáng tin cậy, nhưng truyền thông lại đều nói App Siêu Anh và Thánh Đấu Sĩ không tự do, làm bách tính bán tín bán nghi.

Truyền thông truyền thống đương nhiên không thể nói xã hội Thánh Đấu Sĩ tự do là tự do được, sẽ làm dao động xã hội tự do của

chính mình.

Mỹ Đế quốc gia này nội bộ có rất nhiều xã hội tự do, mỗi cái xã hội tự do đều chỉ thừa nhận chính mình, không thừa nhận người khác, bởi vì thừa nhận người khác, xã hội tự do của chính mình liền duy trì không được.

Vì sao duy trì không được.

Nguyên nhân cùng địa chủ lão tài không nguyện ý phát triển là một đạo lý, một khi phát triển, quy tắc liền sẽ bị đánh vỡ, liền sẽ xuất hiện biến số.

Xã hội tự do cũng là như thế, một khi thừa nhận người khác, thì thành viên liền sẽ có nhu cầu mới, mà người quản lý cũng không thể thỏa mãn bọn họ.

Chương 3208

Tóm lại tuyệt đối không thể thừa nhận người khác là tự do.

Tình huống hiện tại làm tôi nhớ tới một câu chuyện, trong chuyện mỗi người đều có một con tiểu tinh linh hứa nguyện, giai đoạn thứ nhất mọi người liền thông qua hứa nguyện thực hiện đủ loại nguyện vọng kỳ quặc, giai đoạn thứ hai chính là đại chiến siêu năng lực, trật tự cũ sụp đổ, trật tự mới kiến lập, nhất định phải sử dụng vũ lực.

Giai đoạn thứ ba chính là mọi người quay quanh bản thân nguyện vọng làm văn, bắt đầu chuyên nghiên lỗ hổng nguyện vọng, hoặc là tranh đoạt nguyện vọng của người khác làm của riêng, kỳ thực chính là bản thân nguyện vọng trở thành tài nguyên.

Cuối cùng chính là mọi người duy trì cân bằng vi diệu, mãi cho đến thời gian thấm thoắt, tuế nguyệt như thoi đưa, mọi người đối với thế giới mới tập mãi thành quen.

Đỗ Lan cảm thấy 80 Tỷ Con Tinh Linh kinh lịch lễ băng nhạc hoại cũng là phù hợp thế giới phát triển trước mắt.

Câu chuyện kể là khi nhân khẩu địa cầu đạt đến 8 tỷ người, tiểu tinh linh có thể thực hiện bất cứ nguyện vọng gì xuất hiện.

Mỗi người đều có nguyện vọng.

Sau đó quay quanh người và nguyện vọng triển khai một loạt câu chuyện.

Khi mỗi người đều có thể thực hiện nguyện vọng xong, sẽ phát sinh cái gì.

Trong chuyện chia làm ba giai đoạn, một là nguyện vọng hoang đường, hai là đại chiến siêu năng lực, ba là đấu tranh tài nguyên nguyện vọng.

Kỳ thực chính là quá trình phá hoại trật tự cũ, kiến lập trật tự mới, cùng với đấu tranh giữa trật tự mới.

Vì sao hoang đường.

Là lấy quy tắc cũ, trật tự cũ để xem thì hoang đường, nhưng từ góc độ thế giới mới để xem cũng không hoang đường, mà là thế giới mới tự sờ tự vận hành.

Tựa như Lưu Bang nhìn thấy xa đội của Thủy Hoàng Đế, hắn chỉ nói Đại trượng phu nên như thế, cũng không có nói: Ta làm bảy năm kiến lập Hán triều. 80 Tỷ Con Tinh Linh tuy rằng câu chuyện rất đặc sắc, nhưng dù sao cũng là truyện ngắn, không có kéo dài đến việc lợi dụng và phát triển sự vật mới trong thế giới mới, chủ yếu vẫn là xoay quanh việc miêu tả con người, thông qua nguyện vọng để bày ra đủ loại người.

Giảng con người nên đối mặt với thế giới như thế nào, đứa nhỏ không thành thục, cha mẹ bất lực, người trung niên áp lực, người già khoát đạt, cùng với dục vọng lòng người không cách nào bị nguyện vọng thỏa mãn.

Câu chuyện nói lòng người tựa như một cái thùng nước thủng đáy, vĩnh viễn cũng trang không đầy.

Đỗ Lan không cho rằng lòng người giống thùng nước không đáy, mà là cho rằng sự bất mãn của con người là do hiện trạng dẫn phát.

Bất cứ hiện trạng nào đều có thể dẫn phát bất mãn, mặc kệ bần cùng hay là phú quý, mặc kệ khỏe mạnh hay là tật bệnh, mọi người đối với hiện trạng đều không có khả năng một trăm phần trăm hài lòng.

Đều cho rằng thay đổi hiện trạng có thể làm chính mình tốt hơn.

Nhưng căn cứ tính nội sinh của mâu thuẫn, sự đối lập và thống nhất của mâu thuẫn, kết quả chính là tư duy vây thành, người trong thành muốn đi ra, người ngoài thành muốn đi vào, đều không hài lòng. 80 Tỷ Con Tinh Linh nguyện vọng cuối cùng là để mỗi một người đều có thể đi yêu và được yêu, hơn nữa còn là dựa theo phương thức mình muốn để yêu và được yêu.

Manga đến nơi đây liền đại kết cục, nhưng Đỗ Lan biết tính nội sinh của mâu thuẫn, thế giới mới rất nhanh lại sẽ tràn ngập bất mãn, bởi vì hiện trạng là vấn đề lớn nhất.

Nếu các anh hứa nguyện thì sẽ thế nào.

Đỗ Lan đem câu chuyện tiểu tinh linh hứa nguyện nói cho Hắc Bào Củ Sát Đội, hỏi bọn họ sẽ hứa nguyện thế nào.

Tôi có lẽ sẽ phục sinh bạn gái của tôi.

Nguyện vọng của Hưu Y Hughie tại 80 Tỷ Con Tinh Linh bên trong rất thường thấy, để người chết phục sinh, người phục sinh như vậy được xưng là tàn niệm.

Tôi sẽ giết Tổ Quốc Nhân, để hết thảy khôi phục lại mười năm trước.

Đồ Phu Butcher nói.

Những người khác cũng đều đang tự hỏi nếu có nguyện vọng chính mình làm sao bây giờ, đoán chừng sẽ đền bù tiếc nuối, hoặc là đạt được siêu năng lực.

Còn anh thì sao.

Mọi người nhìn về phía Đỗ Lan.

Đỗ Lan nói: Tôi đại khái sẽ hứa nguyện năng lực học tập để thấu hiểu tất cả tri thức mới, thế giới mới, quy tắc mới, tri thức mới, chỉ cần có năng lực học tập, mới sẽ không bị đào thải.

Anh chỉ lo cho chính mình.

Đồ Phu trào phúng nói.

Trước yêu chính mình, lại yêu người khác vốn dĩ cũng không sai.

Đỗ Lan nói: Vấn đề là rất nhiều người chỉ đến bước yêu chính mình, không có cách nào đi yêu người khác, trở thành kẻ bất nhân.

Có tri thức, tôi có thể truyền bá tri thức, để càng nhiều người thích ứng thế giới mới.

Hưu Y nói: Cũng may không có tiểu tinh linh hứa nguyện, nếu thật có thì rất nhiều người khẳng định sẽ hứa nguyện cừu nhân chết đi.

Đồ Phu muốn giết chết Tổ Quốc Nhân, Tổ Quốc Nhân khẳng định cũng sẽ muốn giết chết cừu nhân của chính mình, đến lúc đó liền xem ai tốc độ nhanh.

Nếu có tiểu tinh linh, đầu tiên chính là chuỗi nghi ngờ, giữa cừu nhân nhất định phải mau chóng giết chết đối phương, nếu không liền có khả năng bị đối phương giết chết.

Đương nhiên trên thế giới không có tiểu tinh linh, bất quá có một điểm là giống nhau, đó chính là sự đối kháng giữa quy tắc mới và quy tắc cũ.

Mặc kệ là quy tắc Siêu Cấp Binh Sĩ, hay là quy tắc do Tổ Quốc Nhân làm đại biểu, đều ảnh hưởng tới quy tắc cũ.

Tổ Quốc Nhân còn đỡ, hắn kỳ thực chính là công dân siêu năng lực và quý tộc liên hợp, áp chế tự do dân.

Trò chơi quy tắc này truyền thừa từ Cổ La Mã, mức độ chấp nhận của mọi người rất cao.

Siêu Cấp Binh Sĩ thì nhiều lần vấp phải trắc trở, hắn muốn đem công dân siêu năng lực đoàn kết lại, đối kháng quý tộc và tự do dân, cái này liền không phù hợp tư duy phương Tây rồi.

Thậm chí tư tưởng giai cấp vô sản đem công dân và tự do dân đoàn kết lại ở phương Tây đều là ít ai quan tâm, mọi người đều không nguyện ý tiếp nhận.

Công dân dựa vào cái gì phải cùng tự do dân đoàn kết.

Tự do dân có thể cho công dân cái gì.

Từ thời La Mã bắt đầu, Nguyên Lão Viện, đại hội công dân mới là nền tảng của xã hội, tự do dân đều là bị áp bức.

Mỗi chế độ văn minh và văn hóa đều là có quán tính, cho nên cách làm của Tổ Quốc Nhân càng có thể được mọi người tiếp nhận.

Nhưng công dân siêu năng và công dân phàm nhân chi gian khẳng định vẫn là muốn tiến hành đối kháng.

Quý tộc tỏ vẻ cái này rất tốt, phản chính mặc kệ bên nào công dân thắng, hắn đều là quý tộc.

Công dân siêu năng, làm công dân người bình thường áp lực như núi, tất nhiên là muốn tiến hành một trận chiến đấu.

Đỗ Lan biết tương lai hoặc là quý tộc và công dân siêu năng làm chủ, công dân phàm nhân luân lạc làm tự do dân. hoặc là người siêu năng lực thay thế quý tộc, cùng công dân phàm nhân hợp tác.

Hai loại tình huống này là có khả năng nhất.

Vẫn là quý tộc, công dân, tự do dân, tại quý tộc và công dân thượng làm văn.

Hoặc là người siêu năng lực thay thế công dân, hoặc là thay thế quý tộc.

Cũng không có lựa chọn người siêu năng lực liên hợp công dân và tự do dân, đối kháng quý tộc, cái này liền thành cách mạng giai cấp rồi.

Cách mạng giai cấp là muốn tiêu diệt giai cấp, mà đại bộ phận người siêu năng lực cũng không muốn tiêu diệt giai cấp, bọn họ chỉ là muốn đầu thành thay đổi cờ xí đại vương mà thôi.

Hiện tại Đồ Phu đã tiến vào thân thể Binh Sĩ Nam Hài, có thân thể này, hắn muốn cùng Tổ Quốc Nhân đại chiến ba trăm hiệp.

Chỉ dựa vào Binh Sĩ Nam Hài, không nhất định có thể đánh bại Tổ Quốc Nhân, tôi kiến nghị các anh còn có thể tìm chút trợ thủ, ví dụ như tìm Chiến Tranh Nữ Vương Queen Maeve bọn họ, dù sao Chiến Tranh Nữ Vương cũng phản đối Tổ Quốc Nhân.

Đỗ Lan kiến nghị bọn họ tìm thêm chút trợ thủ.

Đồ Phu nghĩ đến Trọng Lực Phục Cừu Giả, bởi vì đối phương cũng là tử địch của Tổ Quốc Nhân.

Tổ Quốc Nhân còn không biết kẻ địch muốn tới, hắn còn đang đếm tiền.

Kiếm tiền rồi, còn muốn phát lương cho đoàn đội, hắn cũng là rất keo kiệt, bởi vì chỗ tiêu tiền quá nhiều, ngày ngày đều có người đưa tay đòi tiền.

Chỗ này tiêu tiền, chỗ kia tiêu tiền, Tổ Quốc Nhân hiện tại làm chủ, cũng coi như biết củi gạo dầu muối rất đắt, cho nên càng ngày càng keo kiệt.

Ngày ngày chính mình còn không rời được đoàn đội, cái này làm cho hắn rất bất lực.

Tổ Quốc Nhân trước kia không cần lo lắng vấn đề tiền lương gì đó, chỉ cần tham gia hoạt động là được rồi, nhưng hiện tại chính mình quản tiền, liền cảm giác không dễ dàng.

Kiếm tiền không dễ dàng, mỗi ngày đều có phú hào tìm đường chết, bởi vì mua bảo hiểm, biết Tổ Quốc Nhân sẽ đến cứu bọn họ, bộ phận phú hào liền điên cuồng tiến hành vận động cực hạn.

Còn có bộ phận phú hào đêm đêm sênh ca, bị ép khô về sau còn cần Tổ Quốc Nhân đưa bọn họ đi bệnh viện.

Tổ Quốc Nhân cảm giác chính mình không phải vệ sĩ, mà là bảo mẫu, mệt gần chết.

Chương 3209

Ngày ngày chính mình không thể để bọn họ chết, không thể không bảo hộ bọn họ, nếu không hắc liêu của chính mình bị lộ ra, liền phải xã tử.

Mệt a, đều mệt thành chó rồi.

Tổ Quốc Nhân cảm giác chính mình vẫn luôn nỗ lực sinh hoạt, nhưng hiện tại loại ngày tháng này thật là không bằng trước kia tiêu sái như vậy.

Trước kia hắn chỉ cần ở trong công ty là tốt rồi, căn bản không cần chạy đôn chạy đáo.

Hiện tại tuy rằng kiếm tiền, nhưng bảy phần là của người ta, chính mình ba phần này còn phải xem tâm tình của Đỗ Lan, thật sự là nghẹn khuất.

Không giết Đỗ Lan, liền không cách nào thái bình.

Tổ Quốc Nhân rất rõ ràng, chỉ cần thóp của chính mình còn tại trong tay Đỗ Lan, mệt gần chết chung quy vẫn là bị bóc lột.

Nhưng làm thế nào mới có thể giết Đỗ Lan đây.

Hứa nguyện.

Trong đầu Tổ Quốc Nhân đột nhiên nghĩ đến một biện pháp, chính là tìm được một con tinh linh hứa nguyện, thứ này là tình báo hắn đạt được khi cứu viện một phú hào nào đó, trên thế giới này tồn tại một loại tiểu tinh linh có thể hứa nguyện, chỉ cần hứa nguyện, chuyện gì đều có thể mộng tưởng trở thành sự thật.

Chỉ cần hứa nguyện xóa bỏ điểm yếu của chính mình, liền có thể buông tay đánh cược một lần, giết chết Đỗ Lan.

Tổ Quốc Nhân lập tức lao vào mục tiêu tìm kiếm tiểu tinh linh, bình thường công tác rất bận, còn muốn đi tìm tinh linh hứa nguyện, liền không về nhà nữa, cũng không bầu bạn với con trai nữa.

Quả nhiên hắn chỉ yêu chính mình, trước đó bầu bạn với con trai cũng chỉ là bởi vì quá rảnh rỗi, muốn tìm chút sự tình giết thời gian.

Chỉ cần là có việc cần làm, khẳng định vẫn là chính mình ưu tiên.

Đỗ Lan nhìn Tổ Quốc Nhân bận rộn liền biết hắn căn bản không thay đổi, chỉ là lúc nhàn hạ mới có thể tìm sự tình lấp đầy sự trống rỗng của chính mình mà thôi, cũng không phải thật sự có tình cảm với con trai.

Còn về tinh linh hứa nguyện, khẳng định là Đỗ Lan làm ra, cũng không phải mỗi người một con, chỉ có bảy con tiểu tinh linh hứa nguyện, phân bố tại trên địa cầu, tìm được là có thể hứa nguyện.

Nếu thật có người hứa nguyện thế giới hòa bình, hoặc là tiêu diệt chiến tranh, thì sẽ thế nào.

Địch Ny Toa Teresa rất hiếu kỳ.

Tất cả mọi người đều sẽ bị tẩy não.

Đỗ Lan nói: Nho gia ngu dân, Đạo gia phản trí, Mặc gia thượng đồng, Pháp gia nhược dân.

Chỉ cần đạt thành một cái, liền có thể thế giới hòa bình.

Địch Ny Toa cười nói: Còn đúng là chỉ có thể dựa vào tiểu tinh linh hứa nguyện mới có thể đạt tới mục đích, thực tiễn bình thường đều không cách nào làm được.

Các học phái Tiên Tần đều có một bộ lý thuyết thế giới đại đồng, nhưng đều không cách nào thực tiễn.

Thuộc về nguyện vọng rất tốt, nhưng căn bản không cách nào thực hiện, cho nên khi thực tiễn, Nho gia là huyết thống, Đạo gia là quyền mưu, Mặc gia là bang quy, Pháp gia là thưởng phạt.

Lý thuyết là lý thuyết, thực tiễn là thực tiễn, thực tiễn mới là tiêu chuẩn duy nhất kiểm nghiệm chân lý.

Cuối cùng Pháp gia thưởng phạt trổ hết tài năng, trở thành sự lựa chọn hàng đầu của các nước Tiên Tần.

Nếu dùng tiểu tinh linh hứa nguyện, cũng không phải không thể đem lý thuyết không thể tưởng tượng nổi thực tiễn xuống, chỉ cần tẩy não liền có thể để tất cả mọi người đều biến thành kẻ phản trí, kẻ đần nghe lời, như vậy thế giới liền thái bình, ai cũng sẽ không đi tranh đấu đi phản kháng, mọi người đều hồn hồn ngơ ngơ, căn bản sẽ không đánh giặc.

Chỉ có thể thông qua hứa nguyện mới có thể hoàn thành, thông qua thủ đoạn bình thường là không cách nào làm được tẩy não.

Ta không cho rằng có người sẽ hứa nguyện thế giới hòa bình, lại không phải 80 Tỷ Tinh Linh , nếu mỗi người đều có nguyện vọng, đoán chừng sẽ có người hứa nguyện thế giới hòa bình, mà thông qua thiên tân vạn khổ mới tìm được cơ hội hứa nguyện, ta nghĩ những người này đều sẽ vì chính mình mà hứa nguyện, mà sẽ không vì người khác.

Hoặc là sẽ có người vì thân hữu của chính mình hứa nguyện.

Địch Ny Toa nói.

Đỗ Lan gật gật đầu, xác thực có khả năng: Trước yêu chính mình, sau đó yêu thân hữu, cuối cùng yêu người xa lạ.

Đại bộ phận người đều là dừng lại ở hai tầng cảnh giới phía trước, chỉ có rất ít người có thể đạt tới cảnh giới cuối cùng, đạt tới trình độ yêu người trong thiên hạ.

Nếu thật có người đạt tới cảnh giới cuối cùng, hơn nữa tìm được tiểu tinh linh, để hắn hứa nguyện thành công cũng không sao cả.

Đỗ Lan biết khả năng rất nhỏ, lại không có cho mỗi người cơ hội hứa nguyện.

Cho mỗi người cơ hội hứa nguyện, xác suất dù nhỏ nữa, cũng sẽ gặp được người hứa nguyện thế giới hòa bình.

Muốn hòa bình thật đúng là chỉ có thể tẩy não.

Địch Ny Toa cũng không có biện pháp khác, bởi vì không tẩy não là không thể hòa bình: Thiên hạ đồng lợi, mới có thể thiên hạ đại đồng, nhưng mục tiêu này cơ bản không có khả năng thực hiện, bởi vì mỗi người đều có lợi ích của chính mình, rất khó đem lợi ích của mọi người đều chỉ hướng địa phương giống nhau.

Đỗ Lan xưa nay không suy xét chuyện thế giới hòa bình, cũng không lo lắng người trèo đèo lội suối sẽ dùng tiểu tinh linh hứa nguyện thế giới hòa bình.

Hắn đem chuyện Tổ Quốc Nhân tìm kiếm tiểu tinh linh nói cho Phục Cừu Giả và Đồ Phu, để bọn họ cũng đi tìm tiểu tinh linh, nói không chừng là có thể đụng phải Tổ Quốc Nhân.

Chỉ cần hứa nguyện là có thể thành chân tinh linh.

Mọi người đều bắt đầu tìm kiếm.

Tổ Quốc Nhân muốn tiêu trừ hắc liêu của chính mình, sau đó giết chết Đỗ Lan.

Trọng Lực Phục Cừu Giả và Đồ Phu muốn xử lý Tổ Quốc Nhân.

Siêu Cấp Binh Sĩ muốn thiết lập quy tắc siêu năng.

Mỗi người đều có mộng tưởng của chính mình, không cách nào làm được thiên hạ đồng lợi, lợi ích mọi người ở phương hướng bất đồng.

Một con tiểu tinh linh dẫn phát huyết án.

Tổ Quốc Nhân, chúng ta rốt cục lại gặp mặt.

Trọng Lực Phục Cừu Giả phi thường kích động, lần này nhất định phải hoàn thành báo thù.

Tổ Quốc Nhân rất tức giận, rõ ràng tiểu tinh linh ngay tại trước mắt, lại vẫn là có người cản đường.

Hắn phẫn nộ nói: Hôm nay người chết là các ngươi.

Phục Cừu Giả sững sờ, bởi vì trước đó Tổ Quốc Nhân đều là bị đè xuống đánh, không biết hôm nay vì sao hắn lại tự tin như vậy.

Đương nhiên là bởi vì vũ trang của Tổ Quốc Nhân cũng thăng cấp, chỉ thấy hắn vỗ vỗ lên đai lưng, đai lưng và áo choàng trong nháy mắt biến thành khôi giáp kim loại bao trùm toàn thân.

Đây là công ty Vought thiết kế cho hắn chiến giáp mới, bình thường ngụy trang, lúc cần thiết có thể sử dụng.

Các ngươi đám khốn kiếp này, đừng dùng ánh mắt cũ nhìn người.

Tổ Quốc Nhân thật sự rất phẫn nộ, đám gia hỏa này từng người từng người đều coi hắn là cái gì rồi.

Tượng đất sao.

Hắn cũng không phải dễ nắn bóp như vậy.

Mặc kệ ngươi mặc vào khôi giáp gì, nội tâm xấu xí của ngươi đều không thể bị che giấu.

Trọng Lực Phục Cừu Giả trong nháy mắt phát động trọng lực.

Vô dụng.

Khôi giáp của Tổ Quốc Nhân có thể phòng ngự nhiều loại thuộc tính công kích, trực tiếp bay về phía kẻ địch, vung ra trọng quyền.

Ngay tại lúc nắm đấm sắp đánh trúng Trọng Lực Phục Cừu Giả, Đồ Phu dùng thân thể Binh Sĩ Nam Hài nhào lên, trực tiếp mang theo Tổ Quốc Nhân đụng về phía tảng đá một bên.

Vị trí tiểu tinh linh nằm ở trong hoàn cảnh đại hẻm núi Grand Canyon khô ráo, thổ địa và tảng đá nơi này đều là màu nâu vàng.

Cũng không có bao nhiêu dấu chân người, có thể tận tình chiến đấu.

Tảng đá dưới sự va chạm của hai người vỡ nát, nhưng Tổ Quốc Nhân cũng không bị thương, mà là nỗ lực tránh thoát sự khống chế của đối phương.

Tuy rằng không quen biết đối phương, nhưng khí lực đối phương và chính mình không phân cao thấp.

Tổ Quốc Nhân rất kinh ngạc, không biết lúc nào Ngũ Hào Hóa Hợp Vật lại sáng tạo ra một cường địch như vậy.

Đồ Phu sử dụng thân thể Binh Sĩ Nam Hài, tố chất các phương diện đều không tệ, chính là sẽ không bay.

Oanh, Đồ Phu súc lực chính là một kích Pháo Ngực.

Trên vách đá đại hẻm núi bị oanh ra một cái lỗ hổng.

Tổ Quốc Nhân đại kinh thất sắc, lực phá hoại này so với Nhiệt Thị Tuyến Heat Vision của hắn còn khoa trương hơn.

Nếu bị đánh trúng, cho dù lực phòng ngự của chính mình cũng sẽ bị thương.

Trọng Lực Quyền.

Ngay tại lúc Tổ Quốc Nhân khiếp sợ, Trọng Lực Phục Cừu Giả gia tốc vọt tới, trọng quyền làm không khí đều nóng rực đánh vào trên mặt Tổ Quốc Nhân.

Đồ Phu cũng là thừa thắng xông lên, quyền cước tương gia.

Nhất thời hai người đè ép Tổ Quốc Nhân đánh, đánh cho hắn mệt mỏi đỡ đòn.

Giờ khắc này hắn cảm giác chính mình thật sự có khả năng sẽ chết, hai đối thủ đều rất mạnh, lực công kích của bọn họ có thể làm Tổ Quốc Nhân phá phòng.

Đau đớn, đã lâu không có cảm giác đau đớn.

Chương 3210

Rõ ràng đạn súng ngắm cỡ lớn đánh vào trên người đều không đau không ngứa, không hề có cảm giác.

Nhưng hiện tại nắm đấm của hai người lại làm cho da thịt hắn ẩn ẩn làm đau, đủ để nói rõ hai kẻ địch không thể coi thường.

A a.

Dưới cơn thịnh nộ, Nhiệt Thị Tuyến giải vây.

Lực trùng kích của Nhiệt Thị Tuyến bức lui hai người, Tổ Quốc Nhân hiện tại có thể trốn, nhưng hắn chịu đủ những ngày tháng giấu đầu lòi đuôi rồi: Hôm nay nhất định phải giết các ngươi.

Tiêm vào Ngũ Hào Hóa Hợp Vật.

Bên trong cơ giáp có ống tiêm, có thể tiêm thuốc kích thích.

Tổ Quốc Nhân biết hậu quả của việc sử dụng Ngũ Hào Hóa Hợp Vật, sẽ tạo thành áp lực đối với tim, nhưng chỉ cần lần này giết chết kẻ địch, về sau liền kê cao gối mà ngủ, vẫn là đáng giá mạo hiểm.

Sau khi tiêm vào Ngũ Hào Hóa Hợp Vật, hắn lập tức cảm giác trời đất quay cuồng, thân thể tựa như muốn bành trướng bạo nổ, nói không nên lời sức mạnh sung mãn, căn bản dừng không được.

Oanh.

Tổ Quốc Nhân tiêm thuốc kích thích, cộng thêm khôi giáp, chiến lực tăng lên không chỉ gấp đôi, là gấp năm lần.

Phục Cừu Giả và Đồ Phu lập tức áp lực như núi.

Ngũ Hào Hóa Hợp Vật có thể cho hài nhi siêu năng lực, mà người siêu năng lực tiếp tục sử dụng hóa hợp vật, sức chiến đấu sẽ đạt được tăng lên.

Tổ Quốc Nhân không muốn lại trốn trốn tránh tránh nữa, cho nên sử dụng Ngũ Hào Hóa Hợp Vật kích phát tiềm năng của chính mình, hóa thành dã thú siêu năng lực, muốn xé nát kẻ địch.

Đại hẻm núi phong cảnh tráng lệ, vách đá màu nâu vàng dưới ánh mặt trời rạng rỡ sinh huy.

Nhưng lúc này bên trong đại hẻm núi lại là tiêu chước vạn phần, bởi vì ba người đàn ông bộc phát sát ý đang công phạt lẫn nhau.

Mỗi một quyền của Tổ Quốc Nhân đều vượt qua tốc độ âm thanh.

Trọng Lực Phục Cừu Giả cũng là toàn lực ứng phó, kỹ năng trọng lực toàn khai, chiêu thức và chiêu thức chi gian chuyển tiếp không kẽ hở.

Thân thể Siêu Cấp Binh Sĩ của Đồ Phu, phát huy năng lực kháng đánh, thừa nhận lượng lớn sát thương, chỉ tiếc uy lực đại chiêu tuy lớn, nhưng thời gian súc lực quá dài, hình thức công kích quá đơn giản.

Tia xạ tuyến ngực của Siêu Cấp Binh Sĩ không chỉ là uy lực lớn, hơn nữa nếu bắn trúng còn có thể tiêu trừ siêu năng lực của kẻ địch, là một loại tia sáng gây câm lặng silence.

Bất quá hiện tại vẫn là Tổ Quốc Nhân mạnh hơn, hắn hai mắt đỏ bừng, căn bản dừng không được, tốc độ như thuấn di, nắm đấm như thiên thạch, đè ép hai người đánh.

Đông, Đồ Phu cảm giác thân thể Siêu Cấp Binh Sĩ cũng chịu không nổi.

Siêu Cấp Binh Sĩ lực phòng ngự rất mạnh, nhưng cũng có hạn độ, ví dụ như từ tầng cao mấy trăm mét ngã xuống, cũng sẽ mất đi sức chiến đấu.

Tuy rằng sẽ không chết, nhưng sẽ hôn mê bất tỉnh.

Cho nên đối mặt Tổ Quốc Nhân điên cuồng gây sát thương, Đồ Phu không khỏi hỏi, chẳng lẽ thật sự không có cách nào thắng sao.

Không, còn có cơ hội.

Đồ Phu biết cơ hội cuối cùng chính là tiểu tinh linh hứa nguyện, vọt lên ôm lấy eo Tổ Quốc Nhân, nói với Trọng Lực Phục Cừu Giả: Ngươi mau đi hứa nguyện, nhất định phải giết chết Tổ Quốc Nhân.

Tổ Quốc Nhân giận dữ, đối phương không chỉ biết chuyện tiểu tinh linh, còn muốn dùng tiểu tinh linh giết chết chính mình.

Tuyệt đối không thể tha thứ.

Trọng Lực Phục Cừu Giả cũng biết trạng thái hiện tại của Tổ Quốc Nhân đã điên cuồng, chỉ dựa vào kỹ xảo không cách nào thắng lợi, chỉ có tiểu tinh linh không thể tưởng tượng nổi mới có một phần cơ hội.

Vút, lập tức bay về phía tiểu tinh linh.

Ngươi muốn chết.

Tổ Quốc Nhân cúi đầu nhìn về phía Đồ Phu đang khóa lại eo mình, phát động Nhiệt Thị Tuyến, tia xạ tuyến nóng bỏng rơi vào sau lưng Đồ Phu, không một hồi, da dẻ cũng đã đỏ như bàn ủi, sau đó liền bắt đầu chậm rãi than hóa.

Lúc này sát thương đầu ra của Tổ Quốc Nhân đã siêu việt phòng ngự của Siêu Cấp Binh Sĩ.

Đồ Phu cảm giác chính mình sẽ chết, hơn nữa quá trình tử vong này sẽ phi thường chậm chạp, bởi vì lực phòng ngự của chính mình quá cao, không cách nào một cái liền bị giết chết, chỉ có thể chậm rãi cảm thụ quá trình tử vong.

Nhưng cho dù chết cũng sẽ không buông tay, đem hy vọng giao cho chiến hữu.

Tổ Quốc Nhân vừa thấy dùng Nhiệt Thị Tuyến giết địch tốc độ quá chậm, lập tức chuyển biến chiến thuật, toàn lực cất cánh, chỉ cần bay đến hoàn cảnh trên cao thiếu oxy, kẻ địch khẳng định chống đỡ không nổi.

Oanh.

Cất cánh.

Thẳng đứng vọt tới vũ trụ.

Đồ Phu biết Tổ Quốc Nhân khẳng định là muốn lợi dụng hoàn cảnh tự nhiên tiêu diệt chính mình, hắn chỉ là siết chặt cánh tay, tuyệt đối không buông tay.

Càng bay càng cao, càng ngày càng lạnh, Đồ Phu cảm giác chính mình sắp mất đi ý thức.

Trước đó tại nước Nga, Siêu Cấp Binh Sĩ liền bị đông lạnh tại trong kho đông lạnh, có thể thấy được nhiệt độ thấp tuy rằng không cách nào giết chết Siêu Cấp Binh Sĩ, lại có thể làm hắn đình chỉ vận động.

Nhiệt độ trong vũ trụ còn thấp hơn kho đông lạnh, tuy rằng không muốn buông tay, nhưng đối mặt vĩ lực của đại tự nhiên, Đồ Phu cuối cùng vẫn là bại.

Tổ Quốc Nhân đem Đồ Phu ném vào vũ trụ, nhắm chuẩn địa biểu lao xuống.

Oanh, tầng khí quyển đều sôi trào, nhiệt độ cao bao bọc lấy Tổ Quốc Nhân, siêu cấp thị lực khóa chặt Trọng Lực Phục Cừu Giả, không ngừng điều chỉnh phương hướng, tựa như tên lửa truy tung, muốn để Trọng Lực Phục Cừu Giả tan xương nát thịt.

Lúc này Trọng Lực Phục Cừu Giả đã tìm được tiểu tinh linh, tiểu tinh linh màu lam nhạt như trẻ sơ sinh trôi nổi tại không trung, chờ đợi người hứa nguyện.

Ta muốn hứa nguyện.

Tiểu tinh linh nói: Tùy thời có thể.

Ta hy vọng Tổ Quốc Nhân.

Hắn vốn định nói Hy vọng Tổ Quốc Nhân từ trên thế giới biến mất, nhưng lời còn chưa nói hết, Tổ Quốc Nhân cũng đã từ trên trời giáng xuống, cả người đều đập vào trên người hắn.

Trọng Lực trang giáp vỡ nát, Trọng Lực Phục Cừu Giả đã bị trọng thương, xương cốt cũng không biết gãy bao nhiêu, nội tạng cũng là phát sinh sai lệch, miệng phun máu tươi.

Không ai có thể giết ta.

Tình huống hiện tại của Tổ Quốc Nhân cũng không ra sao, trang giáp trên người đã bởi vì tiến vào tầng khí quyển mà hòa tan, nước thép làm lạnh sau đó ngưng cố ở trên mặt.

Một nửa mặt bị nước thép hồ trụ, một nửa mặt sắc mặt tái nhợt, giống như là ác quỷ trong Vô Gian Địa Ngục.

Đồng thời tim của hắn thình thịch loạn nhịp, áp lực do Ngũ Hào Hóa Hợp Vật tạo thành phi thường lớn, trái tim tựa như động cơ secondhand, đột nhảy lên.

Cảm giác sắp tắt thở giống nhau.

Tổ Quốc Nhân nhìn về phía tiểu tinh linh, rốt cục muốn bắt đầu, hắn muốn tiêu trừ hắc liêu của chính mình: Ta muốn hứa nguyện.

Tùy thời có thể.

Trọng Lực Phục Cừu Giả không cách nào động đậy, hắn nộ a, chính mình làm sao lại không nghĩ tới vũ trang của Tổ Quốc Nhân cũng sẽ tăng lên.

Chính mình cũng nên thăng cấp trang giáp nhiều hơn.

Nhưng mà hiện tại chỉ có thể nhìn Tổ Quốc Nhân hứa nguyện.

Ha, chỉ cần hứa nguyện, tất cả hắc liêu đều sẽ biến mất, đến lúc đó mọi người vẫn sẽ như tôn trọng thần linh tôn trọng ta.

Tổ Quốc Nhân vừa nghĩ tới chính mình có thể dùng tiểu tinh linh tiêu trừ tất cả hắc liêu của chính mình liền vui mừng khôn xiết, bởi vì tiêu trừ hắc liêu, thì mọi người liền sẽ giống như trước kia tôn trọng chính mình, yêu đái chính mình.

Trọng Lực Tự Bạo.

Ngay tại lúc Tổ Quốc Nhân ảo tưởng, Trọng Lực Phục Cừu Giả lại phát động chiêu thức đồng quy vu tận cuối cùng, đem trọng lực áp suất tại một điểm, hình thành hố đen muốn đem hết thảy đều hấp thu.

Đồng quy vu tận đi, Trọng Lực Phục Cừu Giả ôm quyết tâm hẳn phải chết nhìn chằm chằm Tổ Quốc Nhân.

Tổ Quốc Nhân giận dữ, bất quá hố đen tẩy lễ cũng không phải nói đùa, hắn không cách nào lý giải những gia hỏa này đang làm cái gì, sao lại có thể ngay cả hố đen đều phóng thích ra chứ.

Hai chân cắm vào mặt đất nham thạch, lại vẫn như cũ không cách nào đối kháng hố đen, sắp bị hút vào.

Ngươi có thể hứa nguyện tiêu trừ hố đen.

Tiểu tinh linh nhắc nhở nói.

Không, ta có nguyện vọng của riêng mình.

Tiểu tinh linh nhún nhún vai: Hiện tại mặc kệ ngươi hứa nguyện vọng gì, đều sẽ lập tức bị hố đen giết chết, hay là ngươi hứa nguyện muốn một cái thân thể bất tử.

Nhưng Tổ Quốc Nhân lại vẫn hy vọng có thể tiêu trừ hắc liêu của chính mình, bởi vì chỉ cần không có hắc liêu, hết thảy đều có thể làm lại.

Hắn vẫn như cũ là đệ nhất anh hùng thế giới, trên người vẫn như cũ có thần tính bao phủ.

Nhưng hố đen cũng xác thực là vấn đề, Trọng Lực Phục Cừu Giả đều đã bị hố đen hấp thu, Tổ Quốc Nhân chính là cái tiếp theo.

Ngươi không còn thời gian.

Tiểu tinh linh nói.

Chương 3211

Tổ Quốc Nhân nói: Ta hứa nguyện tiêu trừ hố đen.

Cuối cùng của cuối cùng, hắn chỉ có thể tiên hoạt xuống dưới.

Rất tốt.

Tiểu tinh linh và hố đen cùng nhau biến mất.

Tổ Quốc Nhân tuy rằng an toàn, nhưng phi thường phẫn nộ, bất chấp áp lực của trái tim, đối với chung quanh chính là một trận bắn phá, Nhiệt Thị Tuyến mang theo lửa giận phát tiết tại trên vách núi đại hẻm núi.

Quá phẫn nộ rồi, vốn dĩ cự ly nguyện vọng thực hiện chỉ kém một bước, kết quả chính mình trả giá cái giá lớn như vậy, cuối cùng chính là giết hai cái cừu nhân.

Không cam tâm.

Đỗ Lan tỏ vẻ hai cái cừu nhân cũng chưa chết, linh hồn bọn họ đều truyền tống trở về, chọn thân thể mới còn có thể tiếp tục cùng Tổ Quốc Nhân chiến đấu, hết thảy đều còn chưa kết thúc.

Tổ Quốc Nhân rất có dũng khí, biết đối kháng vận mệnh, biết thay đổi hiện trạng.

Nhưng cái giá phải trả chính là thừa nhận thất bại tỏa chiết, như vậy mới có thể làm người trưởng thành.

Mới có thể ý thức được một người không có khả năng hoàn thành tất cả sự tình, một hảo hán ba người giúp, chỉ có như vậy mới có thể dần dần từ yêu chính mình phát triển thành yêu người khác.

Đỗ Lan tỏ vẻ Tổ Quốc Nhân còn có không gian trưởng thành.

Tổ Quốc Nhân phát tiết một thông, phá hoại cảnh khu đại hẻm núi, đương nhiên hắn đối ngoại tuyên bố không phải chính mình phá hoại, là có phản phái siêu năng lực, bọn họ phá hoại đại hẻm núi, chính mình chỉ là tiêu diệt phản phái.

Ở trước mặt máy quay phim, hắn vẫn là ra vẻ đạo mạo, nói dối đều không chớp mắt.

Phản chính phàm nhân muốn chỉ là lời nói dối, vậy hắn liền thỏa mãn phàm nhân.

Đỗ Lan nhìn Tổ Quốc Nhân trên tivi vẻ mặt tươi cười thương nghiệp dùng, thầm nghĩ quả nhiên là diễn viên, nói dối đều không cần viết nháp: Phá hoại đại hẻm núi, hắc liêu lại nhiều thêm một cái.

Trước mặt Đỗ Lan là bức tường tivi bày đầy đủ loại đĩa quang, bên trong toàn là hắc liêu của Tổ Quốc Nhân, Tổ Quốc Nhân phá hoại đại hẻm núi là đĩa quang mới, cất vào.

Tổ Quốc Nhân lại nói một cái lời nói dối, cũng cất vào.

Càng làm càng sai, càng nói càng sai.

Đỗ Lan tỏ vẻ nhiều hắc liêu như vậy nếu là bị tung ra, thiết lập nhân vật nhân thiết của Tổ Quốc Nhân liền triệt để sụp đổ, khẳng định sẽ xã tử.

Đỗ Lan thu tập lượng lớn hắc liêu của Tổ Quốc Nhân, đều là thứ Tổ Quốc Nhân muốn tiêu trừ, đáng tiếc tiểu tinh linh hứa nguyện không dùng đến.

Tổ Quốc Nhân rất tức giận, nhưng đây chính là bước đầu tiên của nhân loại trưởng thành.

Người gặp được sự tình, là khởi nhân.

Bởi vì sự tình mà dẫn phát người hỉ nộ ái ố, bi hoan nghênh cự, đây là cảm xúc và ý niệm.

Sau đó mọi người sẽ nghĩ biện pháp, nếu là chuyện tốt thì duy trì, nếu là chuyện xấu thì thay đổi, duy trì và thay đổi đều cần biện pháp, đây chính là tư khảo.

Cuối cùng suy nghĩ ra biện pháp, mới có thể bắt đầu thực hiện.

Rất nhiều người liền khốn tại giai đoạn cảm xúc, căn bản không đi tư khảo, hoàn toàn là cảm xúc hóa.

Có một số người nghĩ tới biện pháp, lại không cách nào thực tiễn.

Mà chỉ có số ít người thực tiễn thành công, bộ phận người này lại phân ra tự mình nghĩ biện pháp và áp dụng biện pháp của người khác.

Có một số người am hiểu nghĩ biện pháp, không am hiểu thực tiễn. có một số người am hiểu thực tiễn, không am hiểu nghĩ biện pháp. chỉ có rất ít một bộ phận người vừa am hiểu nghĩ biện pháp, lại am hiểu thực tiễn.

Tổ Quốc Nhân thuộc về là giai đoạn cảm xúc, thân hãm trong uy hiếp hắc liêu, tiếp theo liền nên nghĩ biện pháp.

Nếu tiểu tinh linh không có tác dụng, còn có biện pháp gì.

Kỳ thực biện pháp là có, đó chính là hảo hảo làm việc, đạt được sự tín nhiệm của Đỗ Lan, tìm được vị trí hắc liêu, sau đó lại tiêu hủy.

Hoặc là tự mình đem hắc liêu từng chút từng chút nói cho mọi người, để mọi người đến một cái thoát mẫn giải mẫn cảm trên miễn dịch.

Còn có chính là phóng khí nhân thiết Tổ Quốc Nhân này, đổi cái thân phận tiếp tục hành động, cùng thân phận Tổ Quốc Nhân này triệt để cắt đứt, cải đầu hoán diện.

Hoặc là lui về phía sau màn, thông qua anh hùng khác kiếm tiền, dần dần lui về tuyến hai, đến lúc đó cho dù hắc liêu hấp thụ ánh sáng, chính mình cũng đã không phải Tổ Quốc Nhân trước kia.

Tóm lại biện pháp vẫn là có, liền xem Tổ Quốc Nhân có thể nghĩ tới hay không, cùng với có thể thực hiện hay không.

Nhân, Niệm, Tư, Hành.

Người có thể đi hết một bộ này cũng không nhiều, kẹt tại Niệm, Tư, Hành bất cứ một bước nào đều có.

Cho dù cuối cùng chọn lựa hành động, cũng không nhất định liền có thể thành công.

Bởi vì lúc hành động còn phải thuận theo thiên lý, nếu không liền dễ dàng thất bại.

Tổ Quốc Nhân mất đi tiểu tinh linh, cảm xúc không cách nào bình phục, tiếp theo lại về tới gia đình, lại mượn dùng gia đình bình phục cảm xúc.

Đỗ Lan bên này thì phục sinh Trọng Lực Phục Cừu Giả.

Hắn rất buồn bực, chỉ kém một chút xíu liền có thể tiêu diệt Tổ Quốc Nhân, kết quả chính mình lại khinh địch.

Còn chưa đủ, còn cần trang giáp mạnh hơn.

Trọng Lực Phục Cừu Giả đối mặt Tổ Quốc Nhân đã tiêm thuốc kích thích, cảm thấy sâu sắc sức chiến đấu không đủ: Ý chí của ta cũng còn chưa đủ, còn cần tiếp tục huấn luyện.

Trang giáp và ý chí là bổ trợ lẫn nhau, thất bại lần này làm Phục Cừu Giả quyết định tiếp tục tăng cường chính mình.

Đồ Phu cũng rất bất lực, thân thể Siêu Cấp Binh Sĩ bị ném vào vũ trụ, hắn rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ.

Chẳng lẽ tôi cũng nên đem gen của những người siêu năng lực bất đồng dung hợp lại, chế tạo một cái thân thể hoàn mỹ.

Đồ Phu nghĩ đến công ty Vought trước kia từng làm công tác phối giống, nếu hắn cũng có thể đem một mặt ưu tú của gen tập trung lại thì tốt rồi, liền có thể siêu cấp Tổ Quốc Nhân.

Đề bài của Tổ Quốc Nhân là càng ngày càng ít, mà người khiêu chiến không ngừng tăng cường thủ đoạn của mình, tổng có một ngày Tổ Quốc Nhân sẽ đỡ không nổi.

Đỗ Lan biết Tổ Quốc Nhân thủ lâu tất mất, sớm muộn sẽ bị đánh bại.

Cho dù DC Siêu Nhân đều có một ngày bị giết chết, Tổ Quốc Nhân yếu hơn không có khả năng vẫn luôn kiên trì.

Siêu Nhân có Siêu Nhân truyền thống, có Siêu Nhân Lãnh Chúa Justice Lords, có Siêu Nhân Bất Nghĩa Injustice, v. v. vì cái IP này đưa vào rất nhiều sức sống, nhưng Tổ Quốc Nhân lại chỉ có một cái nhân thiết, đây chính là sự thất bại lớn của hắn.

Đỗ Lan tỏ vẻ bất đồng thời đại, bất đồng người xem sẽ ủng hộ Siêu Nhân bất đồng.

Siêu Nhân truyền thống vĩnh viễn dương quang khai lãng như vậy, sẽ không bị bất cứ khó khăn gì đánh ngã, vĩnh viễn là hy vọng của nhân loại, đại biểu quang minh.

Siêu Nhân Lãnh Chúa là bởi vì The Flash bị Luthor giết chết, cho nên Siêu Nhân giết chết Luthor, cuối cùng trở thành người quản lý quốc gia, truy cầu trật tự, đối với tội phạm nghiêm trị không tha, thông qua sức mạnh quản lý quốc gia.

Siêu Nhân Bất Nghĩa là bởi vì Lois và con trai bị Joker tính kế, chết tại trong tay Siêu Nhân.

Sau đó Siêu Nhân giết Joker, lại gián tiếp dẫn bạo bom hạt nhân ở

Metropolis.

Cuối cùng Siêu Nhân phá quán tử phá suất làm liều trên bất cần đời, trở thành một bạo quân, đối với tội phạm điên cuồng đả kích, dẫn đến anh hùng đều phân liệt thành hai bộ phận.

Siêu Nhân Lãnh Chúa so với Siêu Nhân Bất Nghĩa mà nói vẫn là khắc chế, dù sao hắn chỉ là mất đi The Flash, đối với tội phạm tuy rằng không dung nhẫn, nhưng vẫn là dựa vào pháp luật làm biên giới.

Siêu Nhân Bất Nghĩa thì triệt để buông tha pháp luật, đối với phản phái có thể giết cứ giết, hoàn toàn là dựa vào sự yêu ghét của chính mình làm tiêu chuẩn, bởi vì hắn mất đi quá nhiều, Lois và con trai, Metropolis đều không còn, triệt để đi về phía cực đoan.

Bất quá người thích Siêu Nhân Bất Nghĩa rất nhiều, đều cho rằng nên giết tội phạm, đây là tốt nhất.

Kỳ thực quang giết tội phạm vô dụng, trừ số ít thiên sinh phản nhân loại, đại bộ phận tội phạm đều là bị bức bách.

Giết tội phạm chỉ là Phạt, mà để mọi người an cư lạc nghiệp, có nền tảng thi triển tài hoa là Thưởng.

Thưởng so với Phạt quan trọng hơn nhiều, Siêu Nhân Bất Nghĩa chính là chỉ có phạt, không có thưởng, khẳng định là đồ bỏ đi.

Bởi vì không có thưởng, mặc kệ phạt nghiêm khắc cỡ nào, vẫn là sẽ có người không ngừng phạm tội.

Pháp độ Đại Việt còn nghiêm lệ hơn Tổ Quốc Nhân, lại là liên đới, lại là khốc hình, khi có quân công tước, mọi người đều rất thủ pháp.

Nhưng chờ đến Đại Việt thống nhất lục quốc, không cách nào tiếp tục sử dụng quân công tước, mười bốn năm liền kết thúc.

Có thưởng, cho dù là lên núi đao xuống biển lửa, cũng là dưới trọng thưởng tất có dũng phu.

Không thưởng, chính là dân không sợ chết nại hà lấy cái chết dọa chi, cho dù Siêu Nhân Bất Nghĩa nghiêm khắc hơn Tần triều, cũng giống nhau không ngăn chặn được phạm tội.

Chương 3212

Đương nhiên Siêu Nhân Bất Nghĩa và Siêu Nhân Lãnh Chúa đều là vì để thế giới tốt hơn, đều là có lý tưởng, chỉ là tiêu chuẩn thước đo không đồng nhất, Siêu Nhân Lãnh Chúa cho rằng thế giới tuân thủ pháp luật là tốt rồi, mà Siêu Nhân Bất Nghĩa cho rằng thế giới tuân thủ nội tâm của chính mình là tốt rồi.

Hiển nhiên điểm tuân thủ nội tâm chính mình này, người khác rất khó tiếp nhận.

Tổ Quốc Nhân cũng không có lý tưởng làm thế giới tốt hơn, mục tiêu của hắn đều là làm chính mình tốt hơn.

Nhưng cái gì mới là tốt hơn.

Làm chính mình an dật chính là tốt.

Mục tiêu này liền khó khăn, bởi vì an dật thật sự rất khó đạt thành.

Đỗ Lan tìm được Đồ Phu nói: Chuẩn bị cho anh hai cái thân thể mới, cái này gọi là Hủy Diệt Nhật Doomsday, khẳng định có thể đánh chết Tổ Quốc Nhân.

Bất quá sử dụng Hủy Diệt Nhật, anh liền vĩnh viễn không cách nào trở lại quá khứ, anh sẽ cùng Hủy Diệt Nhật dung hợp, chỉ có thể lấy thân phận Hủy Diệt Nhật không ngừng phá hoại, mãi cho đến hủy diệt toàn nhân loại mới thôi.

Thân thể thứ hai tên là Siêu Nhân Superman, không thể giết chết Tổ Quốc Nhân, nhưng Siêu Nhân sẽ làm tốt hơn Tổ Quốc Nhân, nếu lựa chọn thân thể này, cũng không thể giết chết Tổ Quốc Nhân, thậm chí còn muốn bảo hộ Tổ Quốc Nhân.

Nhưng Siêu Nhân sẽ trở thành anh hùng vĩ đại nhất toàn địa cầu, toàn vũ trụ.

Đồ Phu rất cạn lời, Đỗ Lan thật đúng là tìm phiền toái cho người khác, vì sao phải lựa chọn.

Đây không phải cố ý làm khó chính mình.

Mặc kệ lựa chọn cái nào, đều không thể khôi phục thân phận Đồ Phu.

Chú định muốn cùng quá khứ một đao hai đoạn sao.

Đồ Phu hỏi.

Đúng vậy, xác thực như thế, Siêu Nhân và Hủy Diệt Nhật chính là tương lai của anh, chỉ là một cái là thiên sứ, một cái là ma quỷ.

Anh nếu lựa chọn Hủy Diệt Nhật, không chỉ có sẽ giết Tổ Quốc Nhân, cũng sẽ thương hại người vô tội, thậm chí thương hại đồng đội Hắc Bào Củ Sát Đội.

Nếu anh lựa chọn Siêu Nhân, vậy thì ai cũng không thể giết, nhưng danh vọng của anh sẽ triệt để siêu việt Tổ Quốc Nhân.

Thiên sứ hay là ác ma, anh tùy ý chọn.

Anh chính là cố ý làm khó tôi.

Đồ Phu bất đắc dĩ nói.

Đỗ Lan nói: Tôi không phải làm khó anh, chỉ là đem tất cả lựa chọn đều nói cho anh, cuối cùng anh phải tự mình đưa ra lựa chọn.

Đồ Phu cảm giác có đôi khi không đưa ra lựa chọn tốt hơn, trở thành thiên sứ sao.

Thật sự là đề cao chính mình.

Hình như trở thành ác ma địa ngục càng thích hợp chính mình.

Kỳ thực dựa theo giáo nghĩa Nhất Thần Giáo, trở thành thiên sứ chỉ là một ý niệm, chỉ cần sám hối, Thượng Đế liền sẽ tha thứ Đồ Phu, mặc kệ hắn trước kia từng làm chuyện gì.

Điểm này rất giống buông xuống đồ đao lập địa thành Phật, chỉ cần lĩnh ngộ Phật tính nội tâm, liền có thể lập tức thành Phật.

Chỉ cần thật tâm sám hối, liền có thể lập tức lên thiên đường, tiếp nhận Thượng Đế phái đi.

Đỗ Lan là hy vọng Đồ Phu lựa chọn thân thể Siêu Nhân, đoạt đi thanh danh Tổ Quốc Nhân, so với giết hắn càng khó chịu hơn.

Làm Tổ Quốc Nhân vĩnh viễn không được an dật, chính là làm Tổ Quốc Nhân chịu đựng trong địa ngục, so với giết Tổ Quốc Nhân càng giày vò hắn hơn.

Hiện tại có một sự lựa chọn, kỳ thực đối với Đồ Phu mà nói, bất quản chọn thế nào cũng không thiệt thòi, nhưng đây là lựa chọn một lần rồi không thể thay đổi, cho nên áp lực vẫn rất lớn.

Giống như trong Bát Thập ức Cá Tinh Linh 8 Billion Genies, những người ý thức được quy tắc thế giới đã thay đổi, ý thức được tiểu tinh linh là tư bản nguyên thủy để bản thân sinh tồn trong thế giới mới, thì sau đó sẽ cảm thấy rất nặng nề.

Loại gánh nặng này không chỉ là lời ước nguyện, mà là sự cáo biệt với thế giới cũ quen thuộc, cũng như nghênh đón sự trầm trọng của thế giới mới.

Đó là sự nặng nề khi từ một hoàn cảnh quen thuộc bước vào một hoàn cảnh xa lạ, sự thay đổi này là rất lớn, còn lớn hơn cả sự khác biệt giữa Đại trượng phu đương như thị dã Đại trượng phu nên như thế này và Bỉ khả thủ nhi đại chi Có thể thay thế hắn.

Đồ Phu đưa ra lựa chọn, liền sẽ không còn là hắn của trước kia nữa, mà biến thành một người khác.

Sự đánh giá của thế giới đối với hắn, cách nhìn của hắn đối với thế giới đều sẽ triệt để thay đổi, những gì hắn quen thuộc sẽ biến mất.

Tuy rằng mỗi người đều bất mãn với hiện trạng, nhưng nếu hiện trạng thay đổi triệt để, lại sẽ luyến tiếc.

Dù sao trong hiện trạng có tốt có xấu, nếu hiện trạng chỉ có xấu không có tốt, vậy thì mọi người sẽ điên cuồng thay đổi. ngược lại nếu hiện trạng không có xấu chỉ có tốt, vậy thì mọi người lại sẽ không thay đổi hiện trạng.

Chính vì có tốt có xấu, mặt xấu khiến người ta bất mãn, mặt tốt lại khiến người ta lưu luyến.

Bởi vì mặt tốt không nhất định có thể được hoàn cảnh mới kế thừa, mà mặt xấu lại nhất định sẽ bị thay đổi.

Thật sự là áp lực như núi, bất quá Đồ Phu biết muốn đánh bại Tổ Quốc Nhân, nhất định phải đưa ra lựa chọn.

Bất quản là Hủy Diệt Nhật hay là Siêu Nhân, đều là sức mạnh siêu việt Tổ Quốc Nhân.

Sau khi tiến vào thân thể, ta sẽ không còn là ta nữa sao.

Hắn hỏi câu cuối cùng trước khi lựa chọn.

Đúng vậy, ngươi sẽ không còn là ngươi, ngươi chỉ là một linh kiện của Hủy Diệt Nhật và Siêu Nhân.

Linh hồn của ngươi sẽ bị dung hợp, tính cách của ngươi cũng sẽ phát sinh thay đổi, nhưng phẫn nộ đối với Tổ Quốc Nhân sẽ không thay đổi.

Chỉ là Hủy Diệt Nhật không cách nào khắc chế phẫn nộ, sẽ phá hoại lung tung.

Còn Siêu Nhân có thể khắc chế phẫn nộ.

Đỗ Lan nói: Nhân sinh của ngươi sẽ triệt để thay đổi.

Vậy tình cảm của ta đối với thê tử sẽ biến hóa sao.

Nếu lựa chọn Hủy Diệt Nhật sẽ do yêu sinh hận, nếu lựa chọn Siêu Nhân sẽ lựa chọn tha thứ.

Đỗ Lan nói.

Đồ Phu gật gật đầu, cuối cùng rít một hơi thuốc, nói: Ta đưa ra lựa chọn rồi.

Đỗ Lan làm một động tác mời, tránh ra một bên, để đối phương tự mình chọn.

Đồ Phu hào không do dự lựa chọn Siêu Nhân, đây là kết quả của sự suy tính kỹ càng.

Ngay vừa rồi hắn nhớ tới quá khứ, khi đó hắn còn rất nhỏ, còn có một người đệ đệ.

Phụ thân của hắn không phải người tốt, luôn bạo hành hai huynh đệ, cộng thêm đệ đệ quá mức ôn hòa, còn bị người khác bắt nạt, cho nên làm ca ca, Đồ Phu không thể không bạo lực lên, hơn nữa càng ngày càng giống phụ thân.

Cuối cùng Đồ Phu rời khỏi nhà, đi tham quân.

Kết quả đệ đệ ở nhà nuốt súng tự sát.

Đồ Phu từ tự do dân trở thành công dân, nhưng hắn cũng mất đi rất nhiều, cho nên nội tâm luôn có một cỗ nộ hỏa.

Kỳ thực hắn cũng biết nộ hỏa của mình cũng không đúng, nên khắc chế bản thân, chỉ là có quá nhiều sự tình khiến hắn không cách nào bình tĩnh.

Ở một mức độ nào đó, Hưu Y chính là đệ đệ của hắn, ở mức độ nhất định đã tiến hành thay đổi hắn.

Mới đầu Đồ Phu chỉ coi Hưu Y là mồi nhử, nhưng dần dần Hưu Y trở thành bằng hữu không thể thiếu của hắn.

Kỳ thực hắn hy vọng Hưu Y có thể đi một con đường công dân an toàn hơn.

Hơn nữa tình cảm của Đồ Phu đối với thê tử phần lớn cũng không phải tình yêu, mà là sự tự khẳng định sau khi từ tự do dân trở thành công dân.

Thê tử là công dân, nàng chịu qua giáo dục tốt đẹp, làm việc tại công ty lớn, kết hôn với nàng, có thể chứng minh Đồ Phu cũng đã trở thành công dân, trở thành giai cấp công dân.

Mà cái gọi là gen bạo lực thì là tàn dư thời đại tự do dân của hắn, chỉ có thể triệt để một đao lưỡng đoạn mới có thể chân chính trở thành công dân.

Kỳ thực vốn dĩ đệ đệ của hắn càng thích hợp làm công dân, nại hà tự do dân thăng nhập công dân nhất định phải bạo lực, mà sau khi trở thành công dân lại nhất định phải cắt đứt bạo lực.

Nói chung điều này cần sinh con mới có thể làm được, không phải một đời người có thể hoàn thành.

Cho nên Đồ Phu tìm một người thê tử công dân, sau đó sinh một đứa con ôn hòa, là có thể chính thức tiến vào giai cấp công dân rồi.

Nại hà thê tử lại chạy đi sinh con với Tổ Quốc Nhân, đây không phải là muốn chọc tức chết người ta sao.

Hiện tại Hủy Diệt Nhật và Siêu Nhân, kỳ thực chính là Đồ Phu lựa chọn giống như tự do dân phóng đại gen bạo lực, hay là trở thành một công dân vinh dự, trở thành Từ trong công dân mà đến, trở về trong công dân mà đi, dùng nghĩa vụ của công dân ước thúc chính mình.

Hắc Bào Củ Sát Đội chính là Đồ Phu người công dân mới nổi này dẫn theo công dân bên lề và tự do dân tích cực đối kháng siêu cấp anh hùng.

Chương 3213

Ví dụ như MM, hắn chính là công dân bên lề biên duyên công dân, nhà hắn vốn dĩ là công dân, nhưng ở thời đại Binh Sĩ Nam Hài, Binh Sĩ Nam Hài truy kích hiềm nghi phạm, dẫn đến hiềm nghi phạm lái xe lao vào nhà MM, đâm chết gia gia, ma ma, thúc thúc của MM.

Vốn dĩ một gia tộc êm ấm, một hơi chết sạch trụ cột.

Sau này phụ thân của MM vẫn luôn muốn kiện cáo, kết quả mệt chết, cũng coi như gián tiếp chết trong tay siêu cấp anh hùng.

Cứ như vậy gia gia, phụ thân, thúc thúc đều chết hết, gia tộc công dân cũng liền suy bại.

Pháp Lan Tây thì là tự do dân tích cực, gia đình hắn và Đồ Phu không sai biệt lắm, cũng có một người phụ thân bạo hành.

Hình như gia đình tự do dân đều sẽ không quá viên mãn, chỉ có thoát ly nguyên sinh gia đình đầu sinh công dân mới có hy vọng.

Không thể không nói đây cũng là ấn tượng khắc bản của phương Tây: thoát ly nguyên sinh gia đình, tham gia quân đội, vì trở thành công dân mà nỗ lực.

Nhưng đâu có dễ dàng như vậy.

Thoát ly nguyên sinh gia đình, còn phải cắt đứt gen kém chất lượng.

Đồ Phu đã cùng gia đình một đao lưỡng đoạn, nhưng chỉ cần trên người hắn còn có gen bạo lực thì không cách nào trở thành công dân chân chính, nhất định phải thông qua sinh con, hai ba đời người mới có thể tiêu trừ gen bạo lực, triệt để trở thành công dân.

Trở thành công dân, chính là muốn cùng tự do dân cắt đứt hết thảy, gia đình, gen đều phải triệt để thay đổi.

Đồ Phu vẫn luôn rất mâu thuẫn, muốn trở thành một công dân, nhưng luôn cách một tầng giấy cửa sổ, thậm chí người thê tử để chứng minh mình trở thành công dân cũng bỏ hắn mà đi.

Thoát ly gia đình, khắc chế bạo lực căn bản không cách nào để bản thân trở thành công dân, càng đừng nói để công dân bên lề đoạt lại địa vị, để tự do dân tích cực trở thành công dân.

Cho nên hắn chọn trở thành Siêu Nhân.

Nếu chỉ là vì phát tiết cảm xúc của chính mình, vậy thì lựa chọn Hủy Diệt Nhật là tốt nhất, một mình có thể phá hoại cho sướng.

Nhưng Đồ Phu giờ này khắc này không còn chỉ yêu chính mình, không chỉ là chính mình muốn trở thành công dân, càng là gánh vác hy vọng của Hắc Bào Củ Sát Đội.

Công dân bên lề và tự do dân tích cực trong Hắc Bào Củ Sát Đội cần một con đường thông thương, chỉ có Siêu Nhân mới có thể mở ra một con đường, đồng thời tiến hành thủ hộ.

Hủy Diệt Nhật làm không được.

Không chỉ vì chính mình, càng là vì đồng đội.

Chúc mừng ngươi, Siêu Nhân.

Đồ Phu chậm rãi bay lên, cảm giác thế giới trở nên hoàn toàn bất đồng, những thứ trước kia không nhìn thấy hiện tại đều thu hết vào mắt rõ ràng không sai biệt.

Bên tai truyền đến thanh âm từ toàn cầu, thân thể của mình cứ như là một cái máy móc tinh mật, mỗi một tế bào đều ẩn chứa năng lượng mặt trời bàng đại.

Giờ khắc này, hắn có thể nhìn thấy quỹ đạo tinh thần, có thể nhìn thấy đường cong của trọng lực, còn có thể nhìn thấy tất cả quang phổ, thậm chí nhìn thấy thanh âm do vật thể chấn động truyền đi.

Tuy rằng đã sử dụng qua không ít thân thể siêu năng lực giả, nhưng thân thể Siêu Nhân này tuyệt đối phi đồng nhất bàn không giống bình thường.

Đồ Phu thậm chí cảm giác chính mình đã không còn gen bạo lực, hiện tại bản thân lý trí đến mức khiến chính mình sợ hãi.

Siêu Nhân thậm chí có thể khống chế đại não bài tiết, khống chế cảm xúc của chính mình.

Thật lợi hại.

Đồ Phu bất khả tư nghị nói.

Đây chính là Siêu Nhân, ngươi sẽ làm tốt hơn Tổ Quốc Nhân, sẽ đoạt đi hoa tươi và tiếng vỗ tay của hắn.

Sự xuất hiện của ngươi sẽ nâng cao giới hạn của anh hùng, để Tổ Quốc Nhân vốn là hạng nhất biến thành hạng hai, thậm chí hạng ba.

Sự tồn tại của ngươi chính là đả kích tốt nhất đối với hắn.

Đỗ Lan biểu thị Siêu Nhân chân chính đến rồi, Siêu Nhân giả mạo liền trở thành trò cười.

Đồ Phu đã hiểu, thế là lập tức bắt đầu hành động, đoạt đi thanh danh của Tổ Quốc Nhân.

Siêu Nhân vừa ra, ai dám tranh phong.

Anh hùng chân chính đản sinh rồi.

Đây là đánh giá của truyền thông đối với Siêu Nhân.

Siêu Nhân sẽ tiến hành một lần quy phạm triệt để đối với xã hội công dân, giữ cho con đường công dân luôn mở, để công dân bên lề và tự do dân tích cực đạt được tài nguyên.

Không có con đường thăng tiến, công dân bên lề chính là hàn môn, hàn môn nan xuất quý tử.

Anh hùng tràn đầy thần tính Siêu Nhân tiến hành cứu viện toàn thế giới, không giống với Tổ Quốc Nhân.

Tổ Quốc Nhân cơ bản không đối kháng thiên tai, nhưng Siêu Nhân lại chuyên môn đối kháng thiên tai.

Địa chấn, hồng thủy, sơn hỏa, bão tố, sóng thần, núi lửa.

Khi phàm nhân rơi vào cảnh địa tuyệt vọng, Siêu Nhân sẽ xuất hiện, hắn như thiên thần từ trên trời giáng xuống, mang đến hy vọng.

Siêu Nhân dùng sức một mình đối kháng tự nhiên, đây là việc Tổ Quốc Nhân chưa bao giờ làm qua.

Tổ Quốc Nhân cũng chỉ đả kích tội phạm, sau đó là tìm kiếm nhân viên gặp nạn, gặp phải nguy cơ lớn hơn thì hắn vô năng vi lực.

Siêu Nhân thì không giống vậy, một hơi liền có thể làm nguội dung nham, đóng băng lũ quét, một dậm chân liền có thể triệt tiêu địa chấn, một vỗ tay liền có thể dập tắt sơn hỏa.

Hơn nữa đôi tai thính lực siêu cấp của hắn có thể nghe được nguy cơ toàn cầu, có thể tùy thời tùy chỗ hành động.

Siêu Nhân phi hành cũng là cử trọng nhược khinh, chút nào không làm màu.

Còn có một điểm chính là Siêu Nhân chưa bao giờ tham gia bất kỳ hoạt động tuyên truyền nào, đều là ở tuyến đầu cứu khổ cứu nạn.

Cứu vớt tai nạn chính là sự tuyên truyền tốt nhất cho Siêu Nhân, cứu một lần tai họa còn hữu dụng hơn Tổ Quốc Nhân tham gia một trăm lần hoạt động.

Siêu Nhân mới là anh hùng chân chính, không cầu danh không cầu lợi.

Người ủng hộ hoan hô nhảy nhót, biểu thị anh hùng chân chính rốt cuộc đã đản sinh.

Tri nhân tri diện bất tri tâm, ai biết Siêu Nhân có phải thật sự không cầu gì khác hay không.

Trước kia Siêu Cấp Thất Nhân Đội có ai không nói mình một lòng vì mọi người.

Kết quả thì sao.

Còn không phải khiến người ta thất vọng.

Lần này khẳng định không giống, Siêu Nhân cường đại hơn tất cả các anh hùng, hắn chính là thần, hắn chính là chúa cứu thế, hắn đã cứu vớt bao nhiêu người như vậy.

Hơn nữa hắn không nhìn huyết thống, tôn giáo, giai cấp, quốc gia, chỉ cần cần giúp đỡ đều sẽ hỗ trợ, Siêu Cấp Thất Nhân Đội căn bản không thể so sánh.

Người ủng hộ hoan hô nhảy nhót, bởi vì Siêu Nhân sẽ không vì giàu nghèo mà phân biệt người khác, cho dù là khu vực nghèo khó gặp nguy hiểm, hắn cũng sẽ chạy tới cứu viện như thường.

Siêu Nhân thật sự làm chấn phấn lòng người, khiến người ta thấy được một anh hùng chuyên môn bỏ ra không cầu hồi báo vĩ đại đến mức nào.

Trừ thiên tai, nếu như là nhân họa, Siêu Nhân cũng sẽ tới hỗ trợ, bất quản là trạm không gian cảnh báo, hay là cao ốc bốc cháy, hoặc là tàu thuyền mắc cạn, đều sẽ hỗ trợ như nhau.

Mọi người có thể nhìn thấy Siêu Nhân nâng con tàu nặng nhất thế giới thả lại vào biển, cũng sẽ nhìn thấy Siêu Nhân ở vũ trụ giúp đỡ phi hành gia hoàn thành công việc nguy hiểm.

Không có tuyên truyền nào sánh được với sự truyền miệng của những người được cứu.

Khẩu hiệu của Siêu Nhân càng ngày càng tốt.

Nhưng đạo sinh nhất nhất sinh nhị, đương nhiên Siêu Nhân xuất hiện, Lư Sắt Lex Luthor cũng liền xuất hiện.

Lư Sắt cho rằng sự xuất hiện của Siêu Nhân sẽ khiến nhân loại mất đi tâm cầu tiến, nếu Siêu Nhân trở thành bảo mẫu của nhân loại, vậy Siêu Nhân nên bỏ Trái Đất vào trong cái chai.

Lư Sắt lần này chính là Tổng tài da đen của công ty Ốc Đặc, hắn cho rằng Siêu Nhân quá cường thế, hạn chế tiềm năng của nhân loại.

Nhưng Đỗ Lan biết Lư Sắt là đại sai đặc sai, thứ thực sự hạn chế tiềm năng của mọi người là con đường thăng tiến bị đóng lại.

Tại sao Mỹ đế lại có nhiều công dân bên lề như vậy.

Chương 3214

Không phải có một câu chuyện cười sao, nói tại Mỹ đế muốn tìm việc làm thì trước tiên phải có chỗ ở, nhưng muốn tìm chỗ ở thì phải có việc làm trước.

Kỳ thực Mỹ đế cũng thiết lập sự giúp đỡ đối với công dân, ví dụ như thẻ trắng White card trên Medicaid.

Khi công dân cần giúp đỡ thì giúp một chút, sau đó công dân vượt qua nguy cơ, tự lực cánh sinh.

Nhưng tình huống thường là công dân sau khi cầm thẻ trắng thì không còn cách nào độc lập nữa, chỉ có thể vẫn luôn ăn phúc lợi.

Bởi vì không có con đường thăng tiến nữa, công dân phát hiện chính mình nỗ lực còn không bằng ăn phúc lợi.

Tìm việc trước hay là tìm căn hộ trước, kỳ thực chính là con đường thăng tiến bị đóng cửa.

Sự tồn tại của Siêu Nhân kỳ thực cũng chỉ là giúp một tay, để người ta thoát ly khó khăn.

Chỉ cần còn có con đường thăng tiến, thì mọi người khẳng định sẽ tiếp tục nỗ lực làm việc, tranh thủ tiến thêm một bước.

Ngược lại là những quý tộc như Lư Sắt, đóng cửa con đường thăng tiến, khiến cho những người thoát khỏi khốn cảnh trực tiếp trợn tròn mắt, căn bản không có phương hướng nỗ lực.

Hơn nữa các quý tộc đều là kẻ phong niên toàn lương, tai niên mãi điền được mùa tích lương, mất mùa mua đất, tình thiên đả tán, vũ thiên thu tán trời nắng che dù, trời mưa thu dù, thông qua phương pháp này để mưu cầu bạo lợi, khiến công dân lâm vào nguy cơ.

Mà việc Siêu Nhân làm và thủ đoạn phát tài của giai cấp Lư Sắt vừa vặn tương phản, chẳng phải là châm phong tương đối sao.

Đương nhiên Lư Sắt sẽ không nói Siêu Nhân cản trở mình phát tài, mà phải nói Siêu Nhân cản trở sự phát triển của toàn nhân loại, cản trở con đường khiêu chiến tự ngã của toàn nhân loại.

Kỳ thực chỉ cần có con đường thăng tiến, nhân loại sẽ thiên quân vạn mã qua cầu độc mộc, sẽ một đi không trở lại.

Mà không có con đường thăng tiến, mới là sự hạn chế tiềm năng nhân loại chân chính.

Siêu Nhân chỉ là một cái bảo hiểm, một cái ranh giới cuối cùng.

Lư Sắt mới là kẻ phong ấn giới hạn cao nhất của nhân loại, tước đoạt tư cách cầu tiến của nhân loại.

Một khi thiên tai nhân họa xảy ra, địa chủ hào thân sẽ đi ra tế thế cứu dân, giá thấp thu mua tất cả.

Giống như lịch sử về Ước Sắt Joseph trong Thánh Kinh, hắn kiến nghị Ai Cập Pharaoh tích trữ lương thực trong bảy năm được mùa, đến bảy năm mất mùa thì đem tài phú, trâu dê, đất đai, thân thể của người khác đều biến thành tài sản của Pharaoh.

Có thể nói một trận nạn đói, trực tiếp biến thành nô lệ.

Lúc nạn đói, Ước Sắt và Pharaoh lại đại phát hoạnh tài.

Đối với quý tộc kỳ thực cũng là như thế, chỉ có lúc người khác sống không nổi, chính mình mới có thể giá thấp mua sắm tài sản của người khác.

Mà Siêu Nhân xuất hiện, lại khiến người khác có thể sống sót, vậy Lư Sắt khoách trương thế nào, kiếm tiền thế nào.

Cho nên hắn sẽ nói Siêu Nhân là trở ngại nhân loại phát triển, kỳ thực Siêu Nhân chỉ là đảm bảo ranh giới cuối cùng của sự phát triển, cũng không có hạn chế giới hạn cao nhất của nhân loại.

Nhưng loại địa chủ hào thân như Lư Sắt khẳng định muốn phản đối, bọn họ mong sao người khác gặp tai họa, bởi vì càng như thế càng có thể thu hoạch.

Kỳ thực quốc gia Mỹ đế này cũng là như thế, sau khi nắm giữ đại sát khí là đô la Mỹ, cơ bản chính là phóng thủy bơm tiền và thu thủy hút tiền.

Lúc phóng thủy chính là năm được mùa, lúc thu thủy chính là năm mất mùa.

Lúc phóng thủy, các quốc gia xuất sản nguyên dược liệu như Á Phi Mỹ Latinh ngày đêm sênh ca.

Lúc thu thủy tăng lãi suất, đô la Mỹ toàn bộ trở lại Mỹ đế, tiểu quốc không có đô la Mỹ, rất nhiều nợ nần liền không cách nào hoàn trả, chỉ có thể giá thấp bán ra tài sản trong nước, đây chính là hoàn thành một lần thu hoạch.

Đương nhiên đây không chỉ là thu hoạch tiểu quốc, nội bộ nước Mỹ cũng bị thu hoạch, cũng là cá lớn nuốt cá bé, con đường thăng tiến bị phong ấn.

Doanh nghiệp phổ thông của Mỹ đế cũng ngăn không được tăng lãi suất, lượng lớn doanh nghiệp đóng cửa, công dân liền không có nơi làm việc, không có công việc thì không thể tích lũy tài nguyên, liền thành người lang thang.

Vẫn là câu chuyện trong Thánh Kinh, nạn đói không chỉ ở trong nước Ai Cập, các quốc gia chung quanh cũng phát sinh nạn đói.

Nhưng sau khi Ước Sắt và Pharaoh thu hoạch các quốc gia chung quanh xong, cũng không buông tha trong nước, cho nên Ai Cập mới có thể đi hướng suy bại, cuối cùng đến một cái Xuất Ai Cập Ký.

Mỹ đế phóng thủy và thu thủy, cũng không có khả năng chỉ thu hoạch nước ngoài, không thu hoạch trong nước, bọn họ không có thiện lương như vậy.

Sự phê phán đối với Siêu Nhân bắt đầu rồi, lấy Tổng tài công ty Ốc Đặc làm đầu, phê phán hành vi của Siêu Nhân không giúp ích cho sự phát triển của nhân loại.

Siêu Nhân quả thực là muốn đem nhân loại nhét trở lại tã lót, điều này đối với sự phát triển của nhân loại không có chỗ tốt.

Hùng ưng sẽ đem chim ưng con ném xuống vách núi để luyện tập bay lượn, mà Siêu Nhân lại không cho phép chúng ta giương cánh bay cao, kỳ tâm khả tru.

Tổng tài lớn tiếng tật hô, hy vọng mọi người tẩy chay Siêu Nhân.

Nhân loại là một quần thể phức tạp, không thể vơ đũa cả nắm, Siêu Nhân cứu tai cũng chỉ là tiến hành trong khu vực, lại không phải toàn nhân loại đều chiếu cố đến, cho nên lời này căn bản là vô kê chi đàm chuyện hoang đường.

Ta thấy là có người nào đó không có cách nào thu hoạch dân chạy nạn, cho nên mới có thể hồ thuyết bát đạo.

Ta là vì toàn nhân loại suy nghĩ, phàm là thứ không thể hủy diệt nhân loại đều sẽ khiến nhân loại càng thêm cường đại.

Mà Siêu Nhân lại tiêu diệt cơ hội để nhân loại cường đại.

Chỉ cần giai cấp lưu thông, con đường thăng tiến không biến mất, nhân loại tự nhiên sẽ cường đại.

Có người nào đó một bên phong bế con đường thăng tiến, một bên còn hy vọng mọi người gặp tai họa, dùng cái này giá rẻ thu hoạch người khác, quả thực buồn cười.

Người phản kích cũng rất sắc bén.

Tổng tài rất phẫn nộ, những tên này có ý gì.

Một chút cũng không lý giải khổ tâm một lòng vì nhân loại của mình, thế mà nói mình có tư tâm.

Thật là buồn cười.

Cho dù không có tư tâm, Tổng tài cũng chỉ là vì các cổ đông mưu lợi, mà không phải vì bách tính.

Tổng tài đại biểu chính là địa chủ hào thân, chính là đại biểu cho giai cấp quý tộc.

Siêu Nhân có thể thay bách tính giải quyết vấn đề, vậy quý tộc liền không còn tác dụng gì nữa, bọn họ tế thế cứu dân kiểu gì.

Siêu Nhân xuất hiện, thanh âm phản đối Siêu Nhân cũng xuất hiện.

Đối với người thuộc giai cấp như Lư Sắt mà nói, sự tồn tại của Siêu Nhân quả thực gai mắt, khiến bọn họ không cách nào thu hoạch thiên hạ.

Được mùa tích lương, mất mùa mua đất.

Trời nắng che dù, trời mưa thu dù.

Vốn dĩ là thủ đoạn để địa chủ hào thân duy trì địa vị, mở rộng tài sản, nhưng Siêu Nhân lại ngăn cản thiên tai, bọn họ khoách trương thế nào, làm sao cải đạo vi tang biến ruộng lúa thành ruộng dâu.

Cho nên Siêu Nhân bị phê phán là hòn đá kê chân và trở ngại cho sự phát triển của nhân loại, là gông xiềng hạn chế nhân loại phát triển, tóm lại không phải thứ tốt lành gì.

Sau đó phát động cỗ máy tuyên truyền, điên cuồng tuyên truyền.

Cỗ máy tuyên truyền của phương Tây cũng không phải nói đùa, muốn cho bách tính nhìn thấy thì phát sóng cả ngày lẫn đêm, không muốn cho bách tính nhìn thấy thì một cái cũng không có.

Đây chính là cái gọi là tự do, xã hội của ta tự do mới là tự do, xã hội của ngươi tự do không phải tự do.

Cũng may lúc này còn có một cái Siêu Anh App, coi như là một khe hở duy nhất trong căn phòng sắt kín mít.

Bách tính ngày ngày nhìn thấy tin tức phê phán Siêu Nhân, cũng không khỏi hoài nghi Siêu Nhân có phải là đồ xấu xa do người ngoài hành tinh phái tới hạn chế nhân loại hay không.

Bất quá Siêu Nhân cũng không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào, hắn cứ tiếp tục cứu tai, luôn có người sẽ nói tốt cho hắn.

Giờ này khắc này, Bạo Đầu Nữ đã thành công tham gia tranh cử, trở thành Phó tổng thống, có thể nói là phong quang vô hạn.

Nàng đề xuất một loạt kế hoạch mới đối kháng siêu cấp anh hùng, bất quá bởi vì là Phó tổng thống, cho nên rất nhiều kế hoạch cũng không được thực hiện.

Nhưng nàng đề xuất những kế hoạch này, vẫn là nhận được rất nhiều người ủng hộ, sau này có thể khiêu chiến chức Tổng thống.

Chương 3215

Hiện tại siêu cấp anh hùng và quý tộc đã đạt thành hợp tác, công dân siêu năng là tất nhiên sẽ đản sinh, tại trong thành thị đã bắt đầu.

Việc làm cho người siêu năng ở nông thôn cũng đang không ngừng phát triển.

Áp lực của công dân bình thường phi thường lớn, cho nên bọn họ ủng hộ Phó tổng thống, hy vọng nàng làm ra một số thay đổi.

Siêu cấp anh hùng căn bản không có làm gì cho quốc gia này, bọn họ thậm chí không có tham quân bảo gia vệ quốc.

Trong trò chơi truyền thống, muốn trở thành công dân, đầu tiên chính là phải tham quân.

Nhưng siêu cấp anh hùng chỉ cần tiêm thuốc là được rồi, cũng không cần tham quân.

Có siêu năng lực, sau đó cùng quý tộc hợp tác là có thể trở thành công dân, người bình thường căn bản không cách nào tiếp nhận.

Nhưng ngay tại lúc công dân bình thường không cao hứng, công dân siêu năng cũng không cao hứng.

Bọn họ trở thành công dân, vì sao còn muốn quỳ tại từ đường của quý tộc.

Đây cũng là nguyên nhân Siêu Cấp Binh Sĩ Soldier Boy tuy rằng không làm nên chuyện gì, nhưng luôn có người ủng hộ.

Rất nhiều siêu năng lực giả cảm giác được trần nhà, cảm giác được chính mình trên xã hội là nhất định phải quỳ tại từ đường không thuộc về mình.

Cho nên bọn họ ủng hộ Siêu Cấp Binh Sĩ kiến lập từ đường cho siêu năng lực giả.

Mọi người đều không cao hứng, quý tộc cũng không cao hứng, cảm thấy siêu năng lực giả đòi hỏi quá nhiều, hơn nữa không có thủ đoạn gì có thể khống chế bọn họ.

Thế là Hắc Bào Củ Sát Đội tiểu đội sở hữu kinh nghiệm phong phú trong việc đánh giết siêu cấp anh hùng này hoạch đắc sự trọng dụng của Tình báo cục, cấp thêm nhiều tài chính để đi điều tra hắc liêu của siêu năng lực giả, đồng thời nghĩ biện pháp đánh giết bọn họ.

Kỳ thực lắp đặt thuốc nổ trong cơ thể siêu năng lực giả là phương pháp tốt nhất.

Đỗ Lan nhìn các phương diện tranh đấu, biểu thị cấp cho siêu năng lực giả toàn bộ lắp đặt bom nhỏ là biện pháp tốt nhất, nếu bọn họ muốn thay thế quý tộc, liền kích nổ bọn họ.

Không có quan hệ tín nhiệm, lợi ích của quý tộc cũng không đủ để đảm bảo siêu năng lực giả trung thành, cho nên chỉ có hai biện pháp: một là quý tộc siêu năng hóa, hai là khống chế siêu năng lực giả.

Mọi người nhìn quý tộc, đều là từ Lưu Bang phát triển đến Hạng Vũ.

Mới đầu chính mình không có năng lực, khẳng định là Đại trượng phu đương như thị dã.

Đợi đến khi chính mình có năng lực nhất định, liền khẳng định là Ngô đương thủ nhi đại chi.

Cho nên quý tộc và thủ hạ không có quan hệ tín nhiệm, quý tộc biết thủ hạ muốn thay thế chính mình, hoặc là nâng cao chính mình, hoặc là khống chế thủ hạ.

Hiện tại công dân bình thường, công dân siêu năng, quý tộc đều không hài lòng, mâu thuẫn xã hội phi thường kịch liệt.

Nếu là trước kia, hiện tại hẳn là nên đối ngoại khoách trương.

Đỗ Lan biểu thị có mâu thuẫn không đáng sợ, không có cách nào di dời mâu thuẫn mới đáng sợ.

Chỉ cần còn có thể khoách trương, cướp tài nguyên của người khác chia cho mọi người, mọi người cho dù có mâu thuẫn, cũng không đến mức trở mặt.

Có thể lập tức đánh thiên hạ, không thể lập tức ngồi thiên hạ.

Đánh thiên hạ là tiêu diệt địch nhân, cướp đoạt lợi ích của địch nhân chia xuống.

Ngồi thiên hạ, là địch nhân đã bị tiêu diệt rồi, phải bắt đầu chia lợi ích của chính mình.

Chia lợi ích của địch nhân và chia lợi ích của chính mình, hoàn toàn là hai khái niệm.

Chia lợi ích của chính mình thì cần thỏa hiệp, phải nghĩ trăm phương ngàn kế hòa hoãn mâu thuẫn.

Mà chia lợi ích của địch nhân, chỉ cần tìm một cái địch nhân đánh là xong chuyện.

Cho nên mắt thấy mâu thuẫn trong nước xung đột kịch liệt, quyết định phái khiển chiến sĩ siêu năng đối ngoại tác chiến, trước tiên khống chế ngã tư đường Âu Á, sau đó lại tiến hành khống chế Đại Tây Dương, Thái Bình Dương, Ấn Độ Dương, cuối cùng lại tiến hành quét tước hậu hoa viên Mỹ châu.

Siêu năng lực giả rốt cuộc phải lên chiến trường rồi.

Bất quá siêu năng lực giả lại có suy nghĩ của riêng mình.

Trong thành thị siêu năng lực giả có thể trực tiếp trở thành công dân, tại sao mình phải đi đánh giặc.

Mình có siêu năng lực, tại sao phải nghe lời Bộ Quốc phòng.

Mình đánh hạ một nơi, mình làm quốc vương không phải tốt hơn sao.

Mình đánh thắng chiến tranh, Bộ Quốc phòng lại có thể cho mình cái gì.

Siêu năng giả biểu thị mình căn bản không cần nghe lời, bởi vì Bộ Quốc phòng căn bản cấp không ra đủ lợi ích.

Khẩu vị của siêu năng lực giả càng ngày càng lớn, lợi ích đối ngoại khoách trương cũng không đủ.

Đánh nhỏ đánh nháo hào vô ý nghĩa, tốt nhất chính là toàn diện chiến tranh, tuyên chiến với toàn thế giới.

Đỗ Lan nhìn mà hô to Hảo gia hỏa, năng lực càng lớn khẩu vị càng lớn, không phải mỗi siêu năng lực giả đều có thể trở thành Người Nhện.

Bất quá nên đánh giặc vẫn là phải đánh, dù sao quang có khẩu vị vô dụng, còn phải chân chính tráng đại thực lực của mình mới hữu dụng.

Rất nhiều siêu năng lực giả hiện tại vẫn là Đại trượng phu đương như thị dã, còn chưa tới Ta có thể thay thế hắn, bọn họ sẽ thông qua chiến tranh tráng đại sức mạnh, cuối cùng trở thành quân phiệt, tiến một bước hình thành thế lực độc bá một phương.

Giống như Thiết Mộc Chân và con trai mình, mới đầu con trai rất yếu nhỏ, thế nhưng mấy người con trai không ngừng sát phạt, cuối cùng lớn mạnh đến mức uy hiếp địa vị của Thiết Mộc Chân.

Cường đại như Thiết Mộc Chân cũng nháy mắt hòa bình, cũng bắt đầu không giết nữa.

Bởi vì tiếp tục để con trai sát phạt xuống, địa vị của chính mình sẽ xong đời.

Lại ví dụ như Alexander, từ Macedonia đánh thẳng đến Ấn Độ, nhưng kết quả hắn vừa chết, quân đoàn dưới trướng nháy mắt độc lập, mấy người xưng vương mấy người xưng bá.

Đánh giặc là cơ hội tốt để tráng đại thực lực, siêu năng lực giả càng là đều có tiềm lực trở thành quân phiệt, cho nên bọn họ ở phía trước xung phong hãm trận, không ngừng lớn mạnh.

Nhưng chỉ cần Quốc hội không đưa tiền, siêu năng lực giả liền đánh bại trận.

Quốc hội nếu đưa tiền, siêu năng lực giả liền hơi chút đẩy mạnh một chút, trước tiên hấp thụ tiền của Quốc hội.

Sau đó tại địa phương kiến lập hệ thống quản lý, hình thành chế độ bao thuế.

Sau này hoặc hứa sẽ cùng quý tộc địa phương dung hợp, cuối cùng siêu năng lực giả đăng cơ vi vương.

Đánh giặc cũng không chỉ là đánh đánh giết giết, cũng có nhân tình thế thái.

Đưa tiền thì hơi chút đánh đánh, không đưa tiền liền đánh bại trận.

Dám đổi tướng.

Quân đội liền dám làm binh biến.

Đỗ Lan nhìn một loạt biến hóa hoa cả mắt, cũng là hô to lịch sử luôn lặp lại, không phải nhân loại sẽ không hấp thụ giáo huấn lịch sử, mà là tình huống nhân loại gặp phải cứ lặp đi lặp lại trong lịch sử.

Sự đối kháng của thế lực cũ và mới, phân biệt chúng ta bọn họ, vấn đề phân phối, vấn đề khế ước, vấn đề tiêu chuẩn.

Vấn đề đều chưa giải quyết, tự nhiên là không có cách nào hấp thụ giáo huấn lịch sử.

Đỗ Lan biểu thị cả cái Trái Đất đều loạn rồi, lễ băng nhạc phôi đã phát sinh.

Đây chính là tác dụng của biến số, siêu năng lực biến số lớn như vậy, dẫn phát hỗn loạn lớn như vậy cũng là bình thường, chỉ có thông qua hỗn loạn một lần nữa chế định trật tự mới thì mới được.

Người bình thường rất tuyệt vọng, cũng chỉ có thể không ngừng vũ trang chính mình, bảo đảm địa vị của mình không hạ xuống.

Ai cũng không muốn địa vị hạ xuống, nhưng tất nhiên sẽ có người hạ xuống, không muốn hạ xuống thì phải đánh cược mạng sống.

Chương 3216

Dùng sinh mệnh của mình đi đối kháng tất cả địch nhân uy hiếp địa vị của mình.

Quý tộc, công dân siêu năng, tự do dân siêu năng, công dân bình thường, tự do dân bình thường.

Bên trong còn phân quý tộc tiến bộ và quý tộc lạc hậu, công dân tiêu cực và công dân tích cực, tự do dân tiêu cực và tự do dân tích cực.

Mọi người đều có suy nghĩ của riêng mình, Đỗ Lan cầm bắp rang hoàn toàn là đang xem kịch.

Theo siêu năng khuếch tán, loạn thế không thể tránh khỏi.

Siêu năng lực giả sau khi tham gia chiến tranh, quân phiệt hóa, chư hầu hóa đều không thể tránh khỏi.

Trước kia Mỹ đế dựa vào phóng thủy và thu thủy đô la Mỹ là có thể thu hoạch, nhưng hiện tại siêu năng lực giả lại khó có một loại phương pháp khống chế.

Đô la Mỹ phóng và thu, tương đối dễ dàng khống chế, bởi vì đô la Mỹ không có suy nghĩ, tùy tiện nắn bóp.

Nhưng mỗi siêu năng lực giả đều có suy nghĩ của riêng mình, ai cũng không biết lúc nào sẽ toát ra một người như Siêu Cấp Binh Sĩ.

Trước kia siêu năng lực giả chủ yếu chính là trở thành siêu cấp anh hùng, nhưng hiện tại con đường siêu cấp anh hùng đã bão hòa, tham quân trở thành thủ đoạn duy nhất.

Siêu năng lực giả tiến vào quân đội, việc quân phiệt hóa là không thể tránh khỏi.

Tuy rằng siêu năng lực dùng cho việc khoách trương phi thường không tồi, tại Thái Bình Dương, Đại Tây Dương, Ấn Độ Dương, tại ngã tư đường Âu Á đều rất có thành tích, nhưng sau khi nắm giữ địa bàn, siêu năng lực giả liền bắt đầu nhanh chóng chuyển biến thành quân phiệt.

Tiếp theo những quân phiệt này liền không thể không hợp tác với hương thân bô lão trên địa chủ bản địa, bắt đầu dung hợp vào, như vậy hương thân củng vệ bọn họ, bọn họ liền có thể xưng vương.

Siêu năng lực giả cũng cần hương thân quản lý thổ địa, cũng không có một quốc gia nào có thể giống như Thăng Long nhà Tần đem quận huyện chế tiến hành đến cùng.

Rất nhiều quốc gia cho dù tiến hành quận huyện chế, cũng như Đại Việt Lý Tư cải cách, chỉ là đem quý tộc biến thành quan viên, cuối cùng hình thành chế độ tương tự Cửu Phẩm Trung Chính Chế thời Ngụy Tấn, giữa mỗi phẩm cấp đều có sự ngăn cách rõ ràng.

Ví dụ như Nhật Bản, sau khi phế phiên trí huyện, chính là rất nhiều quý tộc trở thành quan viên.

Không cách nào trực tiếp thống hợp quyền thổ địa, quyền nhân tài, quyền kinh tế, vậy thì cần hương thân tới quản lý quốc gia.

Siêu năng lực giả cũng không ngoại lệ, chỉ có thể tuân thủ quy tắc trò chơi này.

Siêu năng lực giả có bản lĩnh, hương thân sẽ nghe lời. nếu siêu năng lực giả không có bản lĩnh, chính là con rối của hương thân.

Đỗ Lan biểu thị đánh là được rồi, dù sao Thánh Đấu Sĩ của hắn không tham dự đấu tranh chính trị, chỉ là tiếp tục làm sự tình anh hùng nên làm.

Đánh giặc và siêu cấp anh hùng không có quan hệ gì, nguyện ý đánh thì tùy tiện đánh.

Mỹ đế quốc nội coi như thái bình, bởi vì chỉ cần có thể đối ngoại di dời mâu thuẫn là được, đem toàn bộ siêu năng lực giả có dã tâm tống ra nước ngoài.

Tuy rằng hoàn cảnh kinh tế trong nước không tốt, nhưng hương thân không cần lo lắng đối mặt với cực hạn khiêu chiến từ siêu năng lực giả.

Hiện tại hương thân Mỹ đế vẫn là phê phán hành vi của Siêu Nhân, bởi vì hành động của Siêu Nhân đối với bọn họ uy hiếp quá lớn, trực tiếp làm dao động quy tắc sinh tồn của bọn họ.

Thế nhưng phê phán vũ khí không cách nào thay thế vũ khí phê phán, quang là phê phán miệng cũng không thể khiến Siêu Nhân dừng lại động tác.

Tổng tài hy vọng Tổ Quốc Nhân có thể đánh một trận với Siêu Nhân.

Tổ Quốc Nhân biểu thị đùa kiểu quốc tế gì vậy, Siêu Nhân một hơi liền có thể đóng băng sóng thần, một vỗ tay liền có thể dập tắt sơn hỏa, biểu hiện lực này viễn siêu chính mình: Cái tên hàng nhái kia còn lợi hại hơn ta nhiều, ta mới sẽ không cùng hắn chiến đấu.

Tổng tài nói: Cho ngươi Ngũ Hào Hóa Hợp Vật Hợp chất V kiểu mới.

Tổ Quốc Nhân khó chịu nói: Đừng tưởng rằng ngươi còn có thể khống chế ta, hiện tại ta đã kinh tế độc lập, căn bản không cần nghe theo mệnh lệnh của ngươi.

Đừng hòng khiến ta lại sử dụng hóa hợp vật nguy hiểm, ta cũng không muốn giảm thọ, ta muốn sống sót.

Tổng tài rất bất đắc dĩ, xem ra chỉ có thể phóng thích vũ khí chung cực của mình.

Hắn còn có một số vũ khí siêu cấp, vốn dĩ không muốn sử dụng, nhưng tình huống trước mắt cũng không lo được nhiều như vậy.

Khởi động bộ đội đặc thù.

Tổng tài hết cách, chỉ có thể để bộ đội ám sát đặc thù tiến đến tấn công.

Bộ đội ám sát đặc thù là một đám tử sĩ siêu năng tinh thông giết người, lòng trung thành của bọn họ đối với công ty Ốc Đặc không thể nghi ngờ, thực lực cũng rất mạnh.

Tuy rằng đơn lẻ có khả năng không bằng Tổ Quốc Nhân, nhưng hợp lại cùng nhau khẳng định có thể vượt qua hắn.

Nhược điểm của Siêu Nhân chính là quá thiện lương, nếu khai chiến trong đám người, là có thể hạn chế loại năng lực giống như thần quỷ của hắn.

Ý tưởng của Tổng tài rất đơn giản, chính là lợi dụng sự thiện lương của Siêu Nhân, hạn chế sức chiến đấu của hắn.

Chỉ cần chung quanh có quần chúng vây xem, Siêu Nhân liền không thể nào toàn lực ứng phó.

Nếu hắn toàn lực ứng phó, thanh danh sụp đổ, sau này cũng sẽ không có ai tin tưởng hắn nữa.

Cho nên khai chiến ở nơi đông người, đây là biện pháp tốt nhất.

Chế tạo một chút sự cố tại khu chợ, ví dụ như phóng một ngọn lửa, dẫn Siêu Nhân qua đó.

Vì để đảm bảo hắn có thể xuất hiện, không ngại phóng hỏa lớn một chút.

Tổng tài lãnh huyết nói.

Có thể làm ở khu ổ chuột, thiêu rụi rồi còn có thể thu mua đất đai xây dựng khu nhà ở.

Hơn nữa khu bần dân không có tiền thuê cứu hỏa, cũng không cần lo lắng lửa sẽ bị dập tắt.

Có thể.

Thế là bắt đầu bốc cháy.

Mọi người đều không ngờ tới, đột nhiên liền bốc cháy, hơn nữa trong thời gian ngắn liền liên tiếp thiêu rụi rất nhiều phòng ốc.

Gọi điện thoại báo cảnh sát cũng vô dụng, bởi vì khu vực này thời gian rất lâu không có nộp phí cứu hỏa rồi.

Không có tiền, diệt lửa cái gì.

Ngay cả nước trong vòi cứu hỏa cũng không có, cho dù mọi người muốn tự mình tổ chức nhân thủ diệt hỏa cũng không có cách nào.

Lúc này cũng chỉ có thể cầu nguyện Siêu Nhân đến.

Oanh, đại hỏa không ngừng lan tràn, mắt thấy gia viên của mình sắp bị hủy diệt, Siêu Nhân rốt cuộc đã tới.

Hắn bay trên đại hỏa thổi gió vào ngọn lửa, hơi thở đông lạnh khiến nhiệt độ vạn vật đều hạ thấp xuống dưới điểm cháy, đem hỏa diễm thổi tắt, giống như thổi nến sinh nhật đơn giản như vậy.

Chính là hiện tại.

Hưu hưu, hai phát tên lửa đất đối không bay lên, đánh vào trên người Siêu Nhân, khói nổ tung là màu xanh lục.

Đây là tên lửa kịch độc, bên trong là kịch độc có thể độc chết cá voi.

Siêu Nhân hít vào độc khí, từ bầu trời ngã xuống.

Bách tính vừa rồi còn đang hoan hô trợn tròn mắt, bởi vì Siêu Nhân cứ thế ngã xuống trước mặt bọn họ.

Lên.

Bộ đội ám sát ùa lên.

Siêu Nhân vừa đứng lên, liền có bảy người vây đánh tới, trong tay cầm vũ khí đối với hắn một trận đầu ra tấn công.

Bất quá sát thương của bọn họ cứ như đánh vào trên sắt thép, căn bản không cách nào tạo thành thương tổn.

Bọn họ đánh như vậy, ngay cả xe tăng đều có thể đánh nát, nhưng đánh vào trên người Siêu Nhân lại giống như một chút tác dụng đều không có.

Kỳ thực vừa rồi Siêu Nhân vốn dĩ có thể một chút việc cũng không có, nhưng để bảo hộ mọi người, vì để không cho độc khí tiết lộ, cho nên hắn một hơi đem độc khí chung quanh toàn bộ hít sạch sẽ, cho nên mới có chút choáng đầu.

Nhưng rất nhanh độc tố liền bị sự trao đổi chất tịnh hóa, cho nên chậm rãi đứng lên, mặc cho bọn họ công kích.

Thiểm Điện Thủ.

Một gã tử sĩ tóm lấy vai Siêu Nhân, truyền nhập dòng điện cao thế một triệu volt.

Siêu Nhân cũng không có tránh né, bởi vì chung quanh có quá nhiều quần chúng, hắn có thể trốn, nhưng bách tính trốn không được.

Cho nên Siêu Nhân chính là phải linh thiểm tị zero né tránh, chính là phải ăn sát thương.

Quang bị đánh cũng không được a, nhiên nhi chung quanh nhiều người bình thường thúy nhược như vậy, Siêu Nhân một cái phản kích dễ dàng lúc đả kích địch nhân làm thương tổn người vô tội.

Chương 3217

Điều này liền thể hiện ra Siêu Nhân và Tổ Quốc Nhân bất đồng, Tổ Quốc Nhân cũng mặc kệ quần chúng vây xem, nên động thủ liền động thủ.

Xem ra phải sử dụng một số kỹ thuật rồi.

Nghĩ tới đây, Siêu Nhân phát động dao phẫu thuật nhiệt thị tuyến Heat Vision, đây là sự khống chế cực hạn đối với thân thể, tuy rằng cũng là nhiệt thị tuyến, nhưng có thể tiến hành phẫu thuật vi xâm lấn đối với địch nhân, trực tiếp cắt chém nội tạng tạo thành thương tổn, sẽ không lan đến người vô tội.

Siêu Nhân nhìn địch nhân, muốn cho siêu năng tử sĩ học một khóa, cái gì gọi là khống chế cực hạn.

Tử sĩ dùng điện cao thế đều không cảm giác được tình huống gì, chỉ là nhìn thấy Siêu Nhân nhìn về phía mình, sau đó siêu năng lực của hắn liền không còn, chính mình hình như không có chỗ nào dị thường a.

Ta đã làm cho đại não của ngươi một cuộc phẫu thuật vi xâm lấn, ngươi sẽ không có bất kỳ cảm giác gì, nhưng bộ phận đại não khống chế siêu năng lực của ngươi đã bị ta phá hủy rồi.

Không có khả năng.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, vốn dĩ cho rằng ở trong đám người Siêu Nhân liền bó tay chịu trói, vạn vạn không ngờ tới nhiệt thị tuyến của Siêu Nhân thế mà còn có công năng dao phẫu thuật.

Siêu Nhân tiếp tục làm phẫu thuật cho mấy người còn lại, trực tiếp tước đoạt tư cách sử dụng siêu năng lực của bọn họ.

Sau đó xách mấy người bay lên, trực tiếp tống vào ngục giam.

Tránh cho bọn họ bị đám người bạo nộ đánh chết.

Tổng tài trợn tròn mắt, đơn giản như vậy liền kết thúc.

Hắn vẫn luôn quan chiến từ xa, kết quả tử sĩ đều không đánh rách quần áo Siêu Nhân, tiểu đội ám sát của mình liền kết thúc, chênh lệch mạnh yếu quá lớn rồi.

Vì sao Siêu Nhân lại cường đại như vậy.

Tổng tài đầy đầu dấu hỏi: Nếu có thể đạt được gen của đối phương, là có thể tăng cường Ngũ Hào Hóa Hợp Vật, nhất định phải đạt được gen của Siêu Nhân.

Đã Siêu Nhân rất mạnh, liền dùng sức mạnh của Siêu Nhân đánh bại đối phương, ý tưởng này giống hệt Lư Sắt, dùng ma pháp đánh bại ma pháp.

Siêu Nhân xuất hiện thay đổi rất nhiều thứ, làm nổi bật những anh hùng thu tiền làm việc càng thêm đê hèn.

Giá cả của Tổ Quốc Nhân lại đắt, năng lực không bằng Siêu Nhân, hắn sao có mặt mũi thu tiền.

Tuy rằng người có tiền cho rằng Tổ Quốc Nhân phục vụ rất tốt, nhưng sự chất nghi của mọi người đã rợp trời dậy đất đìm ngập Tổ Quốc Nhân, không còn hoa tươi và tiếng vỗ tay, chỉ có thu nhập giảm bốn tầng, điều này khiến Tổ Quốc Nhân càng ngày càng khó chịu.

Tổ Quốc Nhân rất tham lam, cái gì cũng muốn.

Nhưng vấn đề là Siêu Nhân làm quá tốt, mọi người vừa nhìn liền cảm thấy Tổ Quốc Nhân bình thường thôi.

Nếu Tổ Quốc Nhân có thể nhận chuẩn định vị, an tâm kiếm tiền cũng coi như xong, nhưng hắn cứ luôn cho rằng chính mình nên danh lợi song thu, nên là thế giới đệ nhất, cái này liền có chút không biết tự lượng sức mình.

Đặc biệt là sau khi Siêu Nhân thể hiện ngón nghề sở trường của mình: đỡ máy bay, Tổ Quốc Nhân triệt để phá phòng mất bình tĩnh trên tức điên.

Tổ Quốc Nhân là không có từ trường sinh học, cho nên hắn đỡ không nổi máy bay, dưới lực trùng kích khi máy bay rơi, thân thể hắn sẽ giống như kim thép cắm vào đậu hủ, cắm xuyên qua máy bay, căn bản không cách nào bảo đảm máy bay an toàn.

Nhưng Siêu Nhân không có vấn đề này, hắn dùng từ trường sinh học bao bọc máy bay là có thể bảo đảm hành khách bên trong an toàn, không cần lo lắng chính mình sẽ đâm xuyên máy bay.

Máy bay mất đi động lực có thể ổn ổn đương đương nằm trên tay Siêu Nhân, an toàn hạ cánh.

Đây lại là tráng cử mà siêu cấp anh hùng trước kia chưa từng làm qua, nháy mắt máy bay rơi xuống đất, toàn thế giới đều đang hoan hô.

Tiếp máy bay có thể nói là bản lĩnh giữ nhà của Siêu Nhân, dễ như trở bàn tay.

Mà Tổ Quốc Nhân thì nghiến răng nghiến lợi, Siêu Nhân ở trên hạng mục yếu kém của hắn đều biểu hiện dị thường xuất sắc, căn bản không có cách nào so sánh với đối phương.

Hiện tại trên thế giới chỉ biết có Siêu Nhân, mà không biết có Tổ Quốc Nhân.

Điều này so với giết Tổ Quốc Nhân càng khó chịu hơn, cảm giác chính mình sắp bị lãng quên rồi.

Bị lãng quên, đây là tàn nhẫn nhất.

Bất quá Tổ Quốc Nhân cũng hết cách, chính là so không bằng, giới hạn cao nhất khoảng cách với Siêu Nhân quá xa.

Khó chịu a, thậm chí ngay cả con trai cũng thích Siêu Nhân hơn.

Vốn dĩ trong nông trại không có kênh tiếp nhận tin tức ngoại giới, thế nhưng Tổ Quốc Nhân đích thân mua điện thoại cho con trai, kết quả con trai thông qua điện thoại hiểu rõ thế giới bên ngoài, hiểu rõ sự tồn tại của Siêu Nhân, nháy mắt liền thành fan của Siêu Nhân.

Siêu Nhân thật sự quá mạnh mẽ, gần như không gì làm không được, bất kỳ nguy cơ nào trước mặt hắn đều có thể giải quyết dễ dàng, hắn chính là sự tồn tại đáng tin cậy nhất toàn địa cầu.

Bất quản là tình huống gì, chỉ cần Siêu Nhân đến là ổn.

Ai không hy vọng lúc gặp nguy hiểm, có người có thể cung cấp trợ giúp chứ.

Đặc biệt là lúc gặp phải đại tai nạn.

Siêu Nhân luôn có thể xuất hiện kịp thời, ví dụ như lúc có người mang theo chất thải hạt nhân chuẩn bị ô nhiễm biển cả, Siêu Nhân sẽ đem toàn bộ mặt biển đều đóng băng lại, khiến bọn họ không cách nào tiếp tục ô nhiễm.

Tóm lại thiên tai nhân họa, Siêu Nhân đều có thể nhẹ nhàng giải quyết.

Nhìn thấy con trai đều trở thành fan của Siêu Nhân, Tổ Quốc Nhân tức giận đến bỏ nhà đi bụi, hắn cảm nhận được nguy cơ trung niên.

Áp lực sự nghiệp rất lớn, gia đình cũng không nể mặt, cả người đều lâm vào cảm giác nguy cơ, nội tâm lo âu, cảm giác nhân sinh đã là không ngừng xuống dốc, mà không cách nào lên dốc.

Tổ Quốc Nhân chính là mục tiêu quá viễn đại, nhưng phàm an tâm kiếm chút tiền, cũng không đến mức sẽ có áp lực.

Hiện thực sẽ không như hắn mong muốn, hắn không thể không chấp nhận hiện thực, nếu không chấp nhận hiện thực thì có khả năng sẽ chết.

Bởi vì hắn không cách nào ngăn cản đại thế, nếu cứ muốn ngăn cản, tất nhiên thịt nát xương tan.

Thậm chí ngay cả siêu năng lực giả đang quân phiệt hóa ở bên ngoài cũng bắt đầu thu liễm lại, bởi vì Siêu Nhân thật sự là truyền kỳ bất bại, căn bản đánh không lại.

Cho nên vẫn là điệu thấp làm người tương đối tốt, bình thường mà nói Siêu Nhân cũng sẽ không ra tay đối phó bọn họ.

Nhưng đối với quý tộc mà nói, nếu không có thiên tai nhân họa thì làm thế nào.

Căn bản không có cơ hội khoách trương.

Bình thường mà nói mười năm tả hữu khẳng định là phải có một lần tai nạn, đây là tuần hoàn tự nhiên.

Đất đai không có khả năng vẫn luôn phì nhiêu, cần một lần thiên tai khôi phục độ phì.

Thị trường cũng không có khả năng vẫn luôn phồn vinh, cần một lần nhân họa tiêu trừ bong bóng.

Một khi tuần hoàn xuất hiện, quý tộc liền có thể phong niên toàn lương, tai niên mãi điền, tình thiên đả tán, vũ thiên thu tán, như vậy tài sản của bọn họ sẽ càng nhiều, vậy thì lần sau tư sản tư bản hóa liền có thể kiếm được nhiều hơn, cứ tuần hoàn như vậy cuối cùng quốc gia sẽ suy bại, sau đó quý tộc có thể một lần nữa chọn một cộng chủ đi ra, tiếp tục chơi trò chơi như vậy.

Nhưng Siêu Nhân dẫn đến việc mọi người không còn kinh thụ thiên tai nhân họa chấn động, liền không cần thiết bán ra tài sản của chính mình, vậy địa chủ hào cường không phải dậm chân tại chỗ sao.

Đây là rất nguy hiểm.

Trong Thánh Kinh, Ước Sắt và Pharaoh chính là lợi dụng bảy năm mất mùa, mới đem tài phú, gia súc, đất đai, tự do của người khác chiếm làm của riêng, mới thu hoạch hết thảy, đây chính là sức mạnh của bọn họ.

Đương nhiên Quản Tử Quản Trọng biểu thị điều này là không đúng, tại năm mất mùa, không nên thu hoạch tài phú, gia súc, đất đai, tự do của người khác, chỉ cần lấy công thay cứu tế là được rồi, áp bức một chút sức lao động của dân chạy nạn là không tồi rồi, để dân chạy nạn kiến tạo một số cơ sở hạ tầng thủy lợi, đến lúc đó quân chủ có thể thông qua thu thuế gián tiếp kiếm tiền.

Có cơ sở hạ tầng thủy lợi, đợi đến năm được mùa tới, mọi người trở về làm ruộng kiếm tiền.

Lúc này quân chủ liền đứng ra chủ trì tế tự, ví dụ như quy định vì kính thần nhất định phải có ngải thảo, sau đó quân chủ sớm độn tích ngải thảo, đợi đến lúc tế tự thì bán ra, là có thể kiếm một món.

Đây là thuế gián tiếp, không có trực tiếp thu tiền, mà là thông qua hoạt động tế tự, để bách tính chủ động tiêu tiền mua sắm ngải thảo.

Đương nhiên không chỉ là ngải thảo, cũng có thể là thứ gì khác, tóm lại quốc vương khẳng định là sớm đã độn tích, sau đó thả ra tiếng gió là được.

Đợi mọi người đều mua sắm, liền bán ra.

So với loại cướp đoạt đơn giản thô bạo kia trong Thánh Kinh, Quản Trọng chính là nước chảy nhỏ thì dòng chảy dài tích tiểu thành đại, lúc mất mùa thì lấy công thay cứu tế, kiến lập cơ sở hạ tầng.

Lúc được mùa thì thu thuế gián tiếp.

Chương 3218

Lại phối hợp Quan sơn hải độc quyền muối sắt thống mua thống tiêu, nước Tề có thể từ Xuân Thu đến Chiến Quốc vẫn luôn bảo trì cường quốc không phải không có đạo lý.

Đương nhiên vấn đề duy nhất chính là ai nắm giữ kinh tế sản xuất, Điền thị nước Tề đại Khương.

Điền thị mới đầu chính là quản lý bách công, cũng chính là giúp đỡ quân chủ quản lý sản xuất, Điền thị thông qua quản lý sản xuất kiếm được món tiền lớn, lúc cho vay thì đại đấu xuất tiểu đấu tiến cho vay thùng lớn thu về thùng nhỏ, thu mua lòng người, thành công thay thế hậu nhân Khương Tử Nha, trở thành quốc quân nước Tề.

Hoạt động kinh tế mấy ngàn năm nay đều không có biến hóa trọng đại gì, chính là giao dịch.

Siêu Nhân xuất hiện, khiến phương pháp mà địa chủ hào cường vẫn luôn lặp lại từ thời đại Ai Cập khó mà duy trì.

Cho nên các quý tộc là la đánh la giết, trong miệng bọn họ Siêu Nhân chính là công địch của nhân loại, chính là nhất định phải bị tiêu diệt.

Chỉ là cái gọi là nhân loại của bọn họ chỉ là chỉ quý tộc, người bình thường căn bản không tính là người.

Siêu Nhân không để ý tới bọn họ, chỉ là tận tâm tận lực giúp đỡ toàn địa cầu đối kháng tai hại.

Thu hoạch sự hoan hô của mọi người, tuy rằng quý tộc la đánh la giết, nhưng bách tính đều ủng hộ Siêu Nhân.

Siêu Nhân vừa ra, địa cầu lập tức liền tràn đầy hy vọng, loạn thế cũng trở nên hài hòa, không ai dám xúc phạm đen đủi.

Quả nhiên Siêu Nhân đại biểu cho hy vọng.

Đỗ Lan biểu thị Siêu Nhân của tinh cầu Đồ Phu này so với Siêu Nhân DC tận chức tận trách hơn nhiều.

Dù sao Siêu Nhân DC còn có thân phận ký giả phóng viên khác, cần mỗi ngày làm công, chỉ có thể lợi dụng thời gian rảnh rỗi ngăn chặn tai hại.

Hơn nữa còn phải yêu đương, thời gian là rất khẩn trương.

Vị Siêu Nhân Đồ Phu này là 24 giờ chờ lệnh, Siêu Nhân chính là công việc của hắn, địa cầu chính là người yêu của hắn, gỡ mìn cứu tai chính là hẹn hò.

Đương nhiên, nếu thật có thời gian dư, hắn ngẫu nhiên cũng sẽ nhìn xem thê tử của mình, phản tư quá khứ của mình.

Cảm giác mình đối với thê tử yêu càng nhiều là chiếm hữu, là vì chứng minh thân phận công dân của mình, mà không phải thật sự thích nàng.

Tuy rằng nàng xác thực rất ưu tú, rất xinh đẹp, nhưng hai người tính cách sở thích có rất nhiều chênh lệch, cũng không có bao nhiêu tiếng nói chung.

Nhưng bởi vì nàng là công dân thâm niên, mà mình là công dân mới, cho nên hắn cấp thiết muốn chứng minh chính mình, muốn đạt được tán thành, cho nên cưới một bà xã công dân, cho rằng như vậy mình là có thể dung nhập giai cấp mới.

Nhưng kết quả là hắn nghĩ nhiều rồi, không có hai ba đời người, căn bản không cách nào dung nhập giai cấp mới.

Kỳ thực so với dung nhập giai cấp, không bằng đánh vỡ giai cấp.

Siêu Nhân, kẻ địch của nhân loại.

Tổng tài đứng ở phòng thí nghiệm, Ngũ Hào Hóa Hợp Vật tạm thời đã chế tạo ra, bất quá tác dụng phụ rất lớn, dùng mấy lần người cơ bản là xong đời.

Bất quản là trai tráng trẻ tuổi thế nào đều không cách nào chống lại tác dụng phụ giảm thọ.

Tổng tài lại cần chiến lực của những Ngũ Hào Hóa Hợp Vật tạm thời này, có hóa hợp vật tạm thời có thể chế tạo lượng lớn chiến sĩ, tuy rằng siêu năng lực của bọn họ chỉ có thể duy trì 24 giờ, nhưng lượng lớn siêu năng lực sẽ triển hiện ra, hoặc hứa sẽ có một hai kẻ có thể vượt qua Siêu Nhân.

Tuy rằng hy vọng nhân bản Siêu Nhân, thế nhưng trước mắt hắn không có gen của Siêu Nhân để nhân bản, Siêu Nhân đều không chảy máu.

Trước tiên dùng hóa hợp vật tạm thời, triệu tập một đám người căm ghét Siêu Nhân.

Nguyên nhân ghét Siêu Nhân rất nhiều, một số là nguyên nhân giai cấp như Tổng tài, một số là kiến thức không đủ nghe tin tuyên truyền của Tổng tài, một số chính là không thích Siêu Nhân, cảm thấy Siêu Nhân quá làm màu.

Tóm lại không thích Siêu Nhân có đủ loại lý do.

Những người này tạo thành Phản Siêu Nhân bộ đội, triển khai tác chiến phản Siêu Nhân.

Siêu Nhân rất mạnh, nhưng nếu đồng thời xuất hiện nhiều nơi tai hại, hắn lại có thể cứu vớt bao nhiêu người đây.

Kế hoạch của Tổng tài rất đơn giản, đem người của bộ đội phái đi ra ngoài quấy rối: Siêu Nhân không có khả năng phân thân, chúng ta chế tạo tai nạn ở nhiều nơi, như vậy Siêu Nhân sẽ phân thân thiếu phương pháp, mọi người sẽ biết bộ mặt thật của Siêu Nhân.

Cho Siêu Nhân một cái bài toán xe điện, xem hắn rốt cuộc lựa chọn như thế nào.

Phản Siêu Nhân bộ đội lập tức xuất phát, nhất thời các nơi khói lửa nổi lên bốn phía, tai nạn tần phát.

Siêu Nhân lập tức bận rộn lên, căn bản không kịp, bởi vì tai hại đột nhiên nhiều lên, chỉ có thể toàn lực ứng phó.

Thật sự là quá bận rộn, hơn nữa hắn phát hiện toàn là nhân họa gây ra tai hại.

Không phải phóng hỏa, chính là tiến hành phá hoại đối với máy bay, xe lửa, tàu thuyền, hoặc là tiến hành đánh bom đối với cao ốc.

Chỉ là hiện tại cứu người quan trọng hơn, Siêu Nhân cũng không có thời gian tư khảo nguyên nhân.

Kết quả vẫn là có một số người không được cứu vớt, tốc độ sự cố giao thông quá nhanh, Siêu Nhân cứu một cái liền không cách nào cứu viện cái khác.

Sau đó Tổng tài khống chế truyền thông bắt đầu điên cuồng phê phán và bôi đen Siêu Nhân: Mọi người thấy rồi chứ, Siêu Nhân khiến chúng ta trở nên chủ quan, trở nên cẩu thả, cho nên mới có thể xuất hiện bi kịch như vậy.

Siêu Nhân không có khả năng cứu vớt chúng ta, hắn chỉ là trở ngại của nhân loại.

Mọi người mở to mắt nhìn rõ bộ mặt vốn có của Siêu Nhân, hắn chính là kẻ địch đến áp chế tiềm năng nhân loại, chỉ cần chúng ta một ngày không tiêu diệt hắn, ngày tháng của nhân loại chỉ sẽ càng ngày càng tuyệt vọng.

Siêu Nhân chính là kẻ đầu sỏ gây nên một chuỗi bi kịch.

Không thể không nói lời của Tổng tài vẫn là rất có tính kích động, xác thực có không ít người sẽ đổ lỗi những việc không như ý của mình lên người Siêu Nhân.

Bất quá Siêu Nhân cũng không để ý tới, mà là điều tra chân tướng sự cố, bắt giữ kẻ gây tai nạn.

Chỉ là rất nhiều hiềm nghi nhân đều đã cùng giao thông công cụ chết đi, không thể không nói Tổng tài lại lừa gạt được một đám tử sĩ.

Bọn họ đã chết, chính là chết không đối chứng, không cách nào đem bi kịch và Tổng tài liên hệ cùng một chỗ.

Đỗ Lan biểu thị Thánh Đấu Sĩ cũng sẽ hỗ trợ, theo Thánh Đấu Sĩ cùng nhau điều tra án kiện, cuối cùng vẫn là bóc trần từng lớp kén, tìm được một số manh mối.

Bất quá những manh mối này cũng không thể đem Tổng tài ra trước công lý, dù sao rất nhiều sự cố đều là phát sinh ở nước ngoài, pháp luật nước ngoài quản không được Tổng tài.

Không thể không nói hắn xác thực thông minh, tuy rằng không có siêu năng lực, nhưng xác thực rất biết chơi, biến quy tắc hiện có thành lưỡi dao sắc bén có lợi cho mình.

Đỗ Lan biểu thị Tổng tài là biết luật phạm luật, nhưng càng là như thế càng là có thể tránh đi pháp luật chế tài đối với hắn.

Cho dù biết hành vi của Tổng tài, cũng không cách nào định tội.

Loại người này thật sự quá đáng chết.

Bối Tư Maeve rất phẫn nộ: Để Cương Thiết Thánh Đấu Sĩ đi đi.

Lần này ta cũng ủng hộ bọn họ ra tay.

Nàng với tư cách Thánh Đấu Sĩ, vẫn luôn là thủ chính tịch tà, không phải rất tán đồng hành vi của Cương Thiết Thánh Đấu Sĩ và Hắc Ám Thánh Đấu Sĩ, nhưng có đôi khi nàng cũng không thể không thừa nhận tính cục hạn của pháp luật.

Loại người như Tổng tài, pháp luật căn bản không làm gì được hắn, chỉ có thể lợi dụng sức mạnh siêu xuất pháp luật mới có thể chế tài.

Hắn vì đối kháng Siêu Nhân mà không từ thủ đoạn, coi nhân mạng là cái gì chứ.

Hải Liên Starlight cũng rất phẫn nộ, loại hành vi này đã vượt quá giới hạn của nhân loại.

Bất quá dưới cái nhìn của Tổng tài, người cùng một giai cấp mới là người, người bất đồng giai cấp căn bản cũng không phải là người.

Mà hắn hiện tại là đối kháng kẻ địch giai cấp, tự nhiên là không từ thủ đoạn, hắn là đại biểu giai cấp quý tộc, có lỗi gì đâu.

Xem ra mọi người đều nhẫn không thể nhẫn, nhưng giết Tổng tài không giải quyết vấn đề, bởi vì Tổng tài chỉ là một người đại diện, giết hắn, sẽ xuất hiện một người cực đoan hơn hắn đi ra.

Chỉ cần giai cấp quý tộc còn đó, bọn họ sẽ đẩy ra hết Tổng tài này đến Tổng tài khác, bởi vì bọn họ cần người như vậy đi đối kháng Siêu Nhân, khôi phục ưu thế quý tộc.

Đỗ Lan rất rõ ràng chỉ cần thổ nhưỡng không biến mất, linh kiện có thể thay thế như Tổng tài muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Quý tộc có thể đẩy ra hết người này đến người khác, thậm chí khả năng sẽ càng ngày càng cực đoan.

Giết chết Tổng tài cũng không thể giải quyết vấn đề, tiêu diệt quý tộc mới được.

Nhưng vấn đề là như thế này, không chỉ Mỹ đế có quý tộc, đại bộ phận quốc gia đều có quý tộc.

Điều này giống như năm đó Thủy Hoàng Đế giết vương tộc sáu nước, tuy rằng giết vương tộc sáu nước, nhưng quý tộc sáu nước không có biến mất, hệ thống quý tộc không có biến mất.

Những quý tộc này vẫn là tiếp tục quy tắc trò chơi của chính mình, căn bản cũng không để ý tới Thủy Hoàng Đế.

Thủy Hoàng Đế lợi dụng Lý Tư cải cách, chính là hy vọng đem quý tộc sáu nước chuyển biến thành quan viên, nhưng cuối cùng cũng thất bại.

Đến triều Hán, cũng là phấn lục thế chi dư liệt gắng sức sự nghiệp còn lại của sáu đời, mãi cho đến Kinh Vũ Đế, Hán Chiêu Đế mới tính là chân chính khiến quý tộc chấp nhận quy tắc trò chơi của Hoàng đế.

Chương 3219

Việc này trôi qua hơn một trăm năm.

Quý tộc quá nhiều, căn bản giết không hết.

Hơn nữa không có quy tắc trò chơi mới, cho dù giết sạch quý tộc, người quản lý mới xuất hiện cũng sẽ quý tộc hóa.

Trò chơi quý tộc sở dĩ trường thịnh không suy, chính là bởi vì nền tảng trò chơi quá vững chắc.

Giống như một cái phiên bản cũ của trò chơi nào đó quá mức kinh điển, dẫn đến trò chơi sau khi thăng cấp qua mấy lần, vẫn có rất nhiều người đang chơi trò chơi phiên bản cũ.

Bởi vì phiên bản cũ này tuy rằng không hoàn mỹ, nhưng ổn định, vững chắc, vận hành lưu loát.

Mà trò chơi sau khi thăng cấp, tuy rằng hoa hòe hoa sói, nhưng bug quá nhiều, rất dễ dàng liền sẽ xuất hiện vấn đề, ảnh hưởng trải nghiệm chơi.

Cho nên rất nhiều người bị phiên bản mới khuyên lui, bất đắc dĩ chỉ có thể chấp nhận phiên bản cũ.

Quý tộc chính là như vậy, tôn giáo kỳ thực cũng là như vậy.

Phiên bản tuy rằng cũ, nhưng vận hành ổn định.

Cho nên rất nhiều lúc xã hội một khi tài nguyên không đủ, liền sẽ thối lui về hương thân lão bộc, trong quy tắc trò chơi tôn giáo cũ.

Mấy ngàn năm, quy tắc trò chơi của bọn họ chịu được khảo nghiệm.

Vậy chúng ta làm sao bây giờ.

Cũng không thể ngồi nhìn Tổng tài làm xằng làm bậy.

Bối Tư nói.

Phải lợi dụng sức mạnh của quần chúng, hấp quang phơi bày chân tướng phong sát hắn, để tất cả mọi người đều tẩy chay công ty Ốc Đặc, để tất cả quý tộc đều không thể không cùng công ty Ốc Đặc cắt đứt.

Đỗ Lan biết Tổng tài chính là cái găng tay trắng, dùng xong có thể ném đi, quý tộc sẽ không vì bảo hộ một cái găng tay trắng mà nhân tiểu thất đại tham bát bỏ mâm.

Đương nhiên găng tay trắng mới khẳng định sẽ xuất hiện, nhưng vẫn như cũ có thể dùng dư luận nhìn chằm chằm hắn.

Điều này so với trực tiếp hạ sát thủ mạnh hơn nhiều, sát thủ là ngắn hạn, giám sát là dài hạn.

Vậy thì thử xem sao.

Tiếp theo chính là sự đối quyết giữa App và truyền thông truyền thống, lượng lớn hiện trường sự cố được liên tục hấp quang phơi bày, để mọi người biết những thứ này đều là sự cố do con người, sau đó tội phạm dẫn đến tai nạn còn có quan hệ với Tổng tài, có quan hệ với công ty Ốc Đặc.

Nội dung truyền thông truyền thống sẽ không báo cáo, App đều sẽ báo cáo.

Phương Tây lợi hại nhất chính là truyền thông, chính là thứ muốn cho bách tính biết, một ngày có thể nhìn thấy mười lần.

Thứ không muốn cho bách tính biết, thì bách tính sẽ không biết.

Nhưng App xuất hiện xé rách cái kén thông tin này, để bách tính nhìn thấy những thứ trước kia không nhìn thấy.

Dư luận chiến bắt đầu rồi, công ty Ốc Đặc nhằm vào Siêu Nhân, App liền nhằm vào công ty Ốc Đặc.

Nhằm vào Siêu Nhân, trừ một số đánh giá tiêu cực ra, Siêu Nhân không có tổn thất gì.

Nhưng nhằm vào công ty Ốc Đặc, công ty là phải giảng lợi nhuận, liền sẽ chịu tổn thất.

App hiển nhiên là ủng hộ Siêu Nhân, đây là điều Tổng tài không ngờ tới.

Hắn rất phẫn nộ, vốn dĩ mọi thứ thuận lợi, hiện tại nửa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim.

Hắn thật không hiểu, cái Siêu Anh App này rốt cuộc muốn làm cái gì.

Lập trường của đối phương rốt cuộc là gì.

Căn bản xem không hiểu.

Đỗ Lan biểu thị mình khẳng định không phải cùng một lập trường với quý tộc.

Cuộc đối đầu giữa Superman và Lex Luthor tuyệt đối sẽ không bao giờ kết thúc, bởi vì Superman đại biểu cho giới hạn của công dân, đủ sức phá hoại quy tắc trò chơi của quý tộc.

Trong tình huống như vậy, Lex Luthor tất nhiên sẽ không từ thủ đoạn để giết chết Superman.

Trong vũ trụ DC, kết quả cuộc đối đầu giữa Superman và Luthor đã thể hiện ra vài phần: một là Superman trở thành Lãnh chúa Justice Lord, đi theo hướng đế chế. một là Superman Bất Nghĩa Injustice, trở thành bạo quân. một là tống Luthor vào ngục, tiếp tục duy trì sự cân bằng ban đầu.

Quý tộc khi đối mặt với cường giả bước ra từ tầng lớp công dân cũng đành bất lực.

Thực ra, mọi nền văn minh ban đầu đều là quý tộc, công dân và tự do dân.

Cách gọi có thể khác nhau, cũng có thể là quý tộc, quốc nhân người trong thành, dã nhân người ngoài thành.

Ví dụ như Nhật Bản có quý tộc, võ sĩ, tự do dân.

Nhưng cuối cùng võ sĩ thượng vị, thay thế quý tộc trở thành người quản lý thực tế của quốc gia, hình thành nên võ sĩ đạo.

Quý tộc muốn tham gia trò chơi cũng phải tuân thủ võ sĩ đạo.

Đương nhiên, bất kể tình huống nào, cuối cùng đều phải đi vào chế độ phong kiến.

Chế độ phong kiến chính là để tự do dân có cơ hội trở thành công dân.

Bởi vì chỉ cần phân phong xuống, công dân sẽ biến thành quý tộc, mà hắn cũng cần công dân của riêng mình, tự nhiên sẽ tuyển chọn một phần từ trong tự do dân.

Trước khi phân phong, quý tộc, công dân, tự do dân chỉ có một đường thẳng.

Sau khi phân phong, sẽ chia thành nhiều đường, có nhiều quý tộc, nhiều công dân, cũng như tự do dân.

Sau phân phong, quý tộc mới có thể dẫn theo tự do dân đi đánh trận, để tự do dân thăng cấp thành công dân.

Đây cũng là lý do sau cuộc cải cách của Marius tại La Mã, La Mã nhanh chóng tiến vào thời đại của các trùm sỏ chính trị Triumvirate.

Bởi vì các nơi sẽ xuất hiện thêm nhiều công dân, mà quý tộc nắm giữ số công dân mới này, nắm giữ sức mạnh, liền bắt đầu chư hầu hóa.

Cũng giống như thời Ân Thương, chỉ có người Ân Thương mới là công dân, chư hầu và man di đều là tự do dân.

Đến triều Chu, người Chu và chư hầu đều là công dân, man di là tự do dân.

Những công dân mới xuất hiện này không nằm trong tay Chu Thiên Tử, mà nằm trong tay các chư hầu, cuối cùng thực lực chư hầu vượt qua Thiên Tử.

Chế độ phong kiến như vậy rất có lợi cho việc mở rộng, bởi vì công dân đều muốn lập công trở thành chư hầu, tự do dân cũng hy vọng thông qua chiến tranh để trở thành công dân.

Cho nên triều Chu và La Mã cổ đại trong thời kỳ phân phong đều không ngừng mở rộng.

Tuy nhiên, một khi không còn cách nào mở rộng, quý tộc, công dân, tự do dân cũng sẽ không còn biến hóa, lúc này mới thể hiện năng lực của Quốc vương.

Quốc vương rốt cuộc phải làm thế nào.

Là hợp tác với quý tộc áp chế công dân, tự do dân.

Hay là lôi kéo quý tộc, công dân để đối kháng tự do dân.

Hay là lôi kéo công dân, tự do dân đối kháng quý tộc.

Thương Ưởng biến pháp của nước Tần chính là phát động công dân và tự do dân đối kháng quý tộc, bất quá cũng cần phải mở rộng.

Đến triều Hán là Quốc vương và quý tộc hợp tác, lôi kéo công dân.

Đến triều Tống, khoa cử để công dân làm loãng quý tộc, sau đó Quốc vương tiếp tục lôi kéo tự do dân.

Chương 3220

Đến triều Thanh, triệt để tiêu trừ nô tịch, tất cả mọi người trở thành lương dân, sự xung kích càng thêm mạnh mẽ.

Ở các quốc gia khác, Quốc vương hoàn toàn không có năng lực này.

Quý tộc La Mã cổ đại và công dân hợp tác, không nể mặt Quốc vương.

Nhật Bản cũng là võ sĩ và quý tộc hợp tác, không nể mặt Thiên Hoàng.

Sa Hoàng muốn lôi kéo tự do dân, thậm chí trở thành người cha của nông dân, nhưng tiếc là thời bất ngã đãi thời cơ không đợi ta.

Quý tộc rất nhanh nắm giữ sức mạnh công nghiệp, Sa Hoàng cũng không cản nổi.

Từ phân phong đi hướng đế chế là một bước rất gian nan, rất nhiều quốc gia có Quốc vương, nhưng Quốc vương căn bản không thể phát động tầng lớp trung hạ.

Cho nên chỉ có thể duy trì chế độ phong kiến, có một đám chư hầu, trong tay mỗi chư hầu đều có công dân, tự do dân.

Chư hầu không cần thiết để công dân và tự do dân dung hợp, dung hợp rồi đối với hắn không có lợi.

Tính hợp pháp của chư hầu chính là cấp lợi ích cho công dân, sau đó công dân bảo vệ chư hầu là được.

Cũng giống như trong Tào Quế luận chiến, Tào Quế nói kẻ ăn thịt thì tầm thường nhục thực giả bỉ, hỏi Quốc quân nước Lỗ dựa vào cái gì để chiến đấu.

Quốc quân nói mình có đồ ăn ngon rượu ngon không dám hưởng một mình, đều chia cho người khác.

Mình mỗi lần tế tự đều rất đúng giờ.

Cuối cùng nói các vụ án lớn nhỏ, tuy rằng không thể nhất nhất xét soi tường tận, nhưng khẳng định phán quyết chân thành.

Tào Quế nói chư hầu có đồ ngon chỉ có thể chia cho người bên cạnh, người không được chia thực phẩm sẽ không giúp đỡ. tế tự có kịp thời thì thần tiên cũng sẽ không hiển linh.

Chỉ có điều cuối cùng là phán quyết chân thành các vụ án lớn nhỏ, mới có thể khiến người trong nước ủng hộ.

Quốc quân nếu thái độ không tốt với công dân, không đủ chân thành, không thể đảm bảo lợi ích công dân, thì công dân sẽ không ủng hộ Quốc quân.

Có thể nói mỗi quốc gia lúc bắt đầu đều không khác nhau lắm, bất kể là quý tộc, công dân, tự do dân, hay là quý tộc, quốc nhân, dã nhân đều rất tương tự.

Về sau tác dụng của Quốc vương khiến các quốc gia trở nên khác biệt.

Rất nhiều quốc gia, thứ có thể đại biểu cho tất cả mọi người là tôn giáo, trước mặt Thần thì người người bình đẳng.

Mà tại phương Đông thì trước mặt Hoàng đế người người bình đẳng, dưới gầm trời này đâu đâu cũng là đất của vua, đi tới đâu cũng là thần dân của vua, Hoàng đế đại biểu cho tất cả mọi người.

Có tư cách này, Hoàng đế mới có thể không ngừng phát động tầng lớp trung hạ, từng bước từ Cộng chủ người đứng đầu liên minh đi hướng Quân phụ Vua cha, từng bước đem quyền đất đai, quyền nhân sự, một phần quyền kinh tế của quý tộc tập trung vào trong tay mình.

Bất quá cho dù là Quân phụ, cũng không có khả năng một người quản lý quốc gia lớn như vậy, thế là Hoàng đế thiết lập một bộ hệ thống quản lý tinh mật.

Nhưng cuối cùng khi hệ thống quản lý được thiết lập, Quân phụ buộc phải đem chính mình cũng dung nhập vào trong đó, trở thành một mắt xích của cỗ máy.

Hoàng đế triều Minh là thông qua Cẩm Y Vệ, Đông Xưởng các loại cơ quan giám thị để khống chế hệ thống quản lý, mà Hoàng đế triều Thanh thì dung nhập hệ thống, bồi dưỡng phe phái của chính mình, cũng liền hình thành nên sự tranh chấp đảng phái.

Cho nên Hoàng đế triều Minh không thượng triều, Hoàng đế triều Thanh thì ngày ngày làm việc.

Thực ra Hoàng đế triều Minh không thượng triều không có nghĩa là không làm việc, thời gian của bọn họ dành cho Cẩm Y Vệ và Đông Xưởng.

Mà Hoàng đế triều Thanh ngày ngày làm việc, rất nhiều khi chính là xem những bài viết vô thưởng vô phạt thủy thiếp do phe phái mình đưa lên, xem các nơi có tình huống gì không, phần lớn thời gian đều là xem tấu chương hào vô dinh dưỡng.

Tổng kết lại, chính là khi mở rộng, chế độ phong kiến dùng rất tốt.

Quý tộc nguyện ý thông qua mở rộng để nhiều tự do dân trở thành công dân hơn, sau đó hắn lôi kéo công dân hình thành thế lực cường đại, đối kháng Quốc vương.

Mà khi không có mở rộng, một Quốc vương có thể điều động tầng lớp trung hạ là vạn người có một, rất nhiều người muốn làm lại làm không được.

Không có chế độ và văn hóa ủng hộ, Quốc vương một mình khó mà đối kháng tất cả quý tộc.

Quốc vương phương Tây dựa vào tôn giáo, thông qua Quân quyền Thần thụ để củng cố địa vị, nhưng về chế độ và văn hóa thì thăm dò dậm chân tại chỗ.

Mà Quốc vương phương Đông thì không ngừng thăm dò nội dung chế độ và văn hóa, không ngừng tìm kiếm sức mạnh phát động tầng lớp trung hạ.

Nếu Quốc vương phương Đông không tiến bộ, thì chính là Bệ hạ cùng sĩ đại phu cùng trị thiên hạ, không cùng bách tính cùng trị thiên hạ, vì để áp chế sĩ đại phu, liền cần phải không ngừng tuyển bạt nhân tài mới, nếu không sẽ bị sĩ đại phu nắm thóp.

Nhưng mà Quốc vương tuy rằng tuyển bạt nhân tài trung hạ tầng, nhưng có một vấn đề Quốc vương không thể giải quyết, đó chính là bảo vệ vương quyền hay là bảo vệ vương triều, rốt cuộc là ngôi vua của mình quan trọng, hay là quốc gia này quan trọng.

Rất nhiều khi đều là lựa chọn ngôi vua của mình.

Cũng giống như Thiết Mộc Chân Thành Cát Tư Hãn, biết con trai mình giỏi đánh trận, nhưng không thể tiếp tục để con trai đi đánh, bởi vì con trai uy hiếp chính mình.

Quốc vương cũng thế, biết đại thần nào đó năng lực mạnh hơn mình, có thể giải quyết vấn đề, nhưng Quốc vương không thể để hắn đi giải quyết, bởi vì giải quyết xong, danh vọng đại thần này sẽ ở trên mình, ngôi vua sẽ khó giữ.

Nhưng không giải quyết vấn đề, vương triều khó giữ.

Cho nên cuối cùng Quốc vương bị lật đổ.

Như vậy lợi ích của cả hệ thống quản lý và quốc gia nhất trí, đại thần có năng lực giải quyết vấn đề sẽ có không gian, không cần bị

Quốc vương hạn chế.

Từ Superman có thể nhìn ra sự khác biệt Đông Tây, nhìn ra lịch sử người phương Tây.

Superman chính là một siêu cấp công dân, một người có thể phá vỡ quy tắc, mà làm một công dân sau khi có năng lực sẽ làm thế nào.

Các tác phẩm về Superman đưa ra những đáp án khác nhau, chính là không có cái nào là phát động bách tính trung hạ tầng.

Bất kể là trở thành quân chủ, hay trở thành bạo quân, hoặc là duy trì trật tự đều là những thứ tồn tại trong lịch sử phương Tây.

Kỳ thực Superman cũng có thể mở rộng, sau đó thi hành chế độ phân phong.

Hoặc là phát động nhân tài trung hạ tầng, đại biểu cho tất cả mọi người.

Như vậy, đó hẳn là Cộng Chủ Superman, Quân Phụ Superman, hoặc là Phong Kiến Superman, Hoàng Đế Superman.

Đối với Tổng Giám Đốc của tập đoàn Vought không cần hô đánh hô giết, Mạc Tư biết đây chính là quy tắc trò chơi, giết một Tổng Giám Đốc còn có càng nhiều Tổng Giám Đốc khác.

Chân chính quan trọng là duy trì thông đạo thăng tiến, phát động sức mạnh trung hạ tầng.

Cho nên Superman chính là bảo hiểm thủ hộ trung hạ tầng, xác bảo bọn họ sẽ không bị quý tộc thu hoạch, xác bảo bọn họ có thực lực đi tham quân hoặc là học tập, không để mọi người bị thiên tai nhân họa làm cho không một xu dính túi, cuối cùng chỉ có thể lưu lạc đầu đường xó chợ.

Đảm bảo thiên tai nhân họa thương tổn giảm thiểu, chính là cống hiến lớn nhất của Superman.

Mọi người chỉ cần không lo ăn uống, chung quy sẽ theo đuổi tiến thêm một bước.

Sinh tồn, an toàn, xã giao, tôn trọng, tự mình thực hiện, đây là tháp nhu cầu.

Thiên tai nhân họa khiến mọi người lâm vào vũng bùn sinh tồn và an toàn, vì sinh tồn chỉ có thể hướng quý tộc bán rẻ tôn nghiêm.

Mà Superman giữ được nhu cầu cơ bản sinh tồn và an toàn cho mọi người, như vậy mọi người tự nhiên sẽ yêu cầu quý tộc tôn trọng chính mình, tự nhiên sẽ đi lên con đường đạt được tôn trọng kia.

Quý tộc đối mặt sự xung kích, tự nhiên sẽ lựa chọn dung hợp, sau đó lại đến một ít tư tưởng mới chế độ mới, văn minh cũng liền tiến bộ.

Nếu như không có Superman, mọi người sẽ không dùng lời lẽ mà phê phán Tổng Giám Đốc, bởi vì mọi người xác thực là cần địa chủ hào cường tế thế cứu dân.

Hiện tại bọn họ có Superman làm ranh giới cuối cùng, cho dù thảm hơn nữa cũng không đến mức bán rẻ tư sản của chính mình.

Đã không lo ăn uống, như vậy sẽ phải bắt đầu tìm kiếm xã giao và tôn trọng, nhìn thấy tin tức nội bộ trên App, mọi người cũng phê phán Tổng Giám Đốc tà ác, bọn họ cần tôn trọng, không thích loại hỗn đản coi bách tính là gia súc này.

Chương 3221

Trước kia là truyền thông truyền thống một tay che trời, hiện tại là đánh ngang tay.

Mọi người bắt đầu tẩy chay tập đoàn Vought Ốc Đặc, tẩy chay các công ty hợp tác với Vought, thổi lên kèn lệnh phản kích.

Tập đoàn Vought vì để cắt lỗ, không thể không cân nhắc thay đổi Tổng Giám Đốc.

Tưởng tượng Tổng Giám Đốc vì tập đoàn Vought nơm nớp lo sợ, làm việc hơn nửa đời người, cuối cùng lại bởi vì chính mình làm vài chuyện có lợi cho công ty, liền muốn bị vứt bỏ.

Tuyệt đối không được.

Cũng không phải nói Tổng Giám Đốc tham luyến quyền lực bao nhiêu, mà là hắn không thể mất đi địa vị, bởi vì hắn đắc tội quá nhiều người.

Làm găng tay trắng kẻ làm việc bẩn thỉu thay người khác vốn là chuyện bị người ghen ghét.

Ví dụ như trước đó phóng hỏa ở khu ổ chuột, đã đắc tội biết bao nhiêu người.

Nếu hắn là Tổng Giám Đốc, như vậy bên người có bảo hộ, có thể dùng tài nguyên xây dựng một bức tường an toàn cách ly chính mình.

Một khi chính mình không còn địa vị, vậy kẻ thù của mình sẽ giống như cá mập ngửi thấy mùi máu tanh mà tụ tập lại.

Tuy rằng các cổ đông có thể cho hắn không ít tiền hưu, nhưng một khi không còn địa vị, cái mạng nhỏ của Tổng Giám Đốc sẽ nguy ngập, tùy thời có thể sẽ bị giết chết.

Cho nên Tổng Giám Đốc không thể về hưu, vậy làm sao bây giờ.

Xem ra chỉ có thể Thanh Quân Trắc dẹp sạch kẻ xấu bên cạnh vua, chỉ có thể phát động một lần An Sử chi loạn.

Vì sao lại có An Sử chi loạn.

Là bởi vì Đường triều khi đó không chỉ có An Lộc Sơn và Sử Tư Minh là hai quân phiệt, mà là có cả một đám quân phiệt.

Cứ nói Quách Tử Nghi người sau này bình định An Sử chi loạn đi, chẳng lẽ hắn không phải quân phiệt sao.

Kỳ thực Hoàng đế khi đó muốn thông qua ngoại thích áp chế quân phiệt, quân phiệt làm sao bây giờ.

Bọn họ ngược lại có thể buông tha quyền lực địa vị, nhưng vấn đề là khi bọn họ làm quân phiệt đã đắc tội nhiều người như vậy, một khi mất đi địa vị, ai đến bảo đảm cái mạng nhỏ của bọn họ.

Đã Hoàng đế muốn tước phiên, vậy quân phiệt liền trực tiếp động thủ.

Vì sao An Lộc Sơn và Sử Tư Minh có thể công phá Trường An.

Bởi vì các quân phiệt khác đều đang tọa sơn quan hổ đấu.

Chờ đến khi Hoàng đế thỏa hiệp, những quân phiệt như Quách Tử Nghi mới ra tay bình ổn phản loạn.

Nhưng cái giá chính là Hoàng đế không bao giờ còn có thể dựa vào ngoại thích áp chế quân phiệt nữa, cuối cùng con trai Quách Tử Nghi say rượu đánh Kim Chi, cũng chính là bạo hành công chúa.

Đây là đánh công chúa sao.

Đây rõ ràng là đánh vào mặt Hoàng đế.

Tổng Giám Đốc chỉ có thể ra tay trước, giết chết các cổ đông, xác bảo địa vị của mình, nếu không chính mình sẽ chết rất thảm.

Những kẻ địch kia của mình, thậm chí là cả Tổ Quốc Nhân Homelander đều sẽ không bỏ qua mình.

Chính mình sở dĩ còn sống, chính là bởi vì mình là Tổng Giám Đốc, có thân phận có địa vị, người bình thường không động được mình.

Không còn lựa chọn nào khác, Tổng Giám Đốc chỉ có thể làm như vậy.

Đầu tiên thông qua Nữ Quái Nổ Đầu Bạo Đầu Nữ làm một loạt văn kiện giả, sau đó giả mạo chữ ký.

Tổng Giám Đốc làm chỉ huy tuyến đầu, trong công ty có anh hùng nào hắn nắm rõ như lòng bàn tay, hắn sẽ tuyển chọn một số anh hùng làm hệ phái của mình.

Chuyện này cũng giống như chế độ phong kiến, chư hầu sẽ nắm giữ một phần công dân, không nói cho Thiên Tử.

Thông qua việc ẩn giấu công dân, xây dựng hệ thống của chính mình.

Thời điểm mấu chốt, liền có thể dựa vào sức mạnh của mình giết chết cổ đông.

Có siêu năng lực sao chép chữ ký, đem cổ quyền toàn bộ chuyển dời đến tay Tổng Giám Đốc, như vậy cổ đông chết rồi, cổ quyền là của mình, mình còn có thể khống chế tập đoàn Vought.

Sau đó chính là thời gian của An Sử chi loạn.

Tổng Giám Đốc vẫn luôn ở tuyến đầu, hiểu rõ sự vận chuyển của công ty, cũng đề bạt rất nhiều nhân tài, tại công ty cũng là có căn cơ, có thể ngay lập tức nắm giữ công ty.

Các cổ đông tụ tập họp hành, quyết định ép buộc Tổng Giám Đốc về hưu.

Tôi vì công ty lập xuống hãn mã công lao.

Cho nên chúng tôi đã chuẩn bị cho anh biệt thự ven biển, có thể thoải mái đi hưởng thụ tháng ngày rồi.

Các cổ đông cũng không cần cân nhắc Tổng Giám Đốc rốt cuộc đắc tội bao nhiêu người, có bao nhiêu kẻ địch.

Dù sao bọn họ cho một khoản tiền hưu là được, sau đó không cần quản nữa.

Tổng Giám Đốc vì công ty giết qua rất nhiều người, cũng vì công ty đắc tội rất nhiều người, càng là vì công ty dùng thân phận chính mình đối kháng qua rất nhiều cường giả.

Tất cả đều là vì sự phát triển của công ty, hiện tại bọn họ vì cái gọi là danh dự công ty liền muốn vứt bỏ chính mình.

Đừng hòng.

Không ngờ tôi không chết dưới tay các Thánh Đấu Sĩ thép, lại phải chết trong tay đám tiểu nhân ăn không ngồi rồi, mắt chuột tấc quang, ti bỉ vô sỉ các người.

Tổng Giám Đốc phẫn nộ nói.

To gan.

Anh biết mình đang nói gì không.

Tổng Giám Đốc lạnh lùng nhìn các cổ đông, nói: Tôi biết mình đang nói gì, tôi đang từ biệt các người, đang ngâm tụng văn bia mộ chí của các người.

Tìm chết.

Sẽ chết là các người.

Tổng Giám Đốc vừa nói xong, các cổ đông liền cảm giác mình nói không ra lời, phun ra máu tươi.

Dị nhân thu nhỏ Súc Tiểu Nhân đã đem thuốc độc đưa vào trong cơ thể các người, xuống địa ngục mà tác oai tác phúc đi.

Tổng Giám Đốc lạnh băng nói: Tôi sẽ không để tập đoàn Vought sụp đổ đâu.

Bụp.

Dị nhân thu nhỏ hắt xì một cái, không khống chế tốt siêu năng lực, trực tiếp từ trong cơ thể một cổ đông biến lớn, cổ đông này lập tức bị nổ tung, bắn lên mặt Tổng Giám Đốc một đống máu thịt nhầy nhụa.

Bất quá hắn bình tĩnh lấy ra khăn tay trắng lau lau, thầm nghĩ siêu năng lực giả quả nhiên đều không đáng tin, đang yên đang lành đầu độc lại biến thành chết không toàn thây.

Cũng tốt, như vậy cảnh sát chỉ sẽ hoài nghi siêu năng lực giả, sẽ không hoài nghi mình.

Dị nhân thu nhỏ chỉ cần thu nhỏ lại, cảnh sát cũng tìm không thấy.

Làm không tệ.

Tổng Giám Đốc nói.

Cổ đông tập đoàn Vought đột nhiên toàn bộ bạo tử, cổ quyền công ty chuyển nhượng cho Tổng Giám Đốc.

Làm người thụ hưởng lớn nhất, Tổng Giám Đốc khẳng định là bị hoài nghi nhất, nhưng cảnh sát hiện tại đối với tội phạm siêu năng lực xác thực là rất đau đầu, không có chứng cứ thì không thể định tội.

Đỗ Lan tán thưởng Tổng Giám Đốc không hổ là người làm đại sự, đáng tạo phản thì tạo phản, đủ quyết đoán, cũng đủ kín đáo, không để lại bất cứ chứng cứ nào, năng lực chấp hành hạng nhất: Trước kia cổ đông thiết lập Tổng Giám Đốc làm găng tay trắng, là để bảo đảm cho chính mình.

Nhưng theo sự phát triển, sức mạnh bảo đảm cho chính mình lại trở thành mối uy hiếp của chính mình, tính nội sinh của mâu thuẫn, phản giả đạo chi động sự quay trở lại là sự vận động của đạo a.

Bất quá cho dù Tổng Giám Đốc thành công, y nguyên không thể xoay chuyển danh tiếng của công ty, chỉ là trì hoãn cái chết của chính mình mà thôi.

Nếu công ty sụp đổ, hắn vẫn sẽ mất đi tất cả bảo đảm.

Hoàng đế lúc đầu là dùng quân phiệt làm bảo đảm, ai không phục thì đánh kẻ đó, nhưng cuối cùng quân phiệt trở thành uy hiếp.

Sau đó Hoàng đế dùng ngoại thích áp chế quân phiệt, khống chế lương thảo quân hướng của bọn họ, cuối cùng ngoại thích trở thành uy hiếp.

Lại ví dụ như La Mã cổ đại tiến vào đế chế, Hoàng đế thành lập Cấm vệ quân làm bảo đảm cho chính mình, nhưng cuối cùng Cấm vệ quân trực tiếp giết Hoàng đế, bán đấu giá ngôi vua, giá cao thì được.

Làm nhân tố bảo đảm đều sẽ trở thành uy hiếp của chính mình, có thể nói là tương đương bất đắc dĩ.

Người Ân Thương lúc đầu là bảo đảm của Trụ Vương, nhưng cuối cùng trở thành kẻ địch.

Quận huyện chế lúc đầu là bảo đảm của Hoàng đế, nhưng cuối cùng cũng trở thành kẻ địch.

Chương 3222

Lịch sử chính là bất đắc dĩ như vậy, thứ làm bảo đảm, cuối cùng đều sẽ trưởng thành thành sức mạnh uy hiếp chính mình.

Tổng Giám Đốc lần nữa chứng minh lịch sử sẽ không lừa người, Đỗ Lan tỏ vẻ nằm trong dự liệu, nhưng làm găng tay trắng và làm Quốc vương là hai khái niệm, tiếp theo mới là khảo nghiệm chân chính.

Bất quá Tổng Giám Đốc cũng rất thông minh, biết danh tiếng rất khó vãn hồi, liền không vãn hồi nữa, lấy việc toàn lực tiêu diệt Superman làm nhiệm vụ của mình, lôi kéo các quý tộc căm ghét Superman khác, hắn có thể trở thành người đại diện cho đám quý tộc cực đoan.

Cỗ lực lượng này đủ để xác bảo hắn củng cố địa vị, cũng có thể duy trì vận hành của công ty.

Rất nhiều người đều muốn giết chết Superman, nhưng bọn họ giận mà không dám nói, Tổng Giám Đốc không sợ Superman, hắn có thể lớn tiếng hô hào trở thành kẻ địch của Superman, chỉ cần các quý tộc cho hắn tài chính và kỹ thuật ủng hộ là được.

Tổng Giám Đốc trở thành một Lex Luthor thứ hai, trở thành đại biểu phản Superman.

Rất nhiều người đều không thích Superman, nhưng giận mà không dám nói.

Hiện tại Tổng Giám Đốc đứng ra làm chim đầu đàn, mọi người liền len lén đưa tiền đưa người, chống đỡ tập đoàn Vought đối kháng Superman.

Tổng Giám Đốc đang đánh cược, cược Superman sẽ không giết hắn, tối đa chính là đưa hắn vào ngục.

Mà vào ngục cũng không đáng sợ, chỉ cần những quý tộc kia cần hắn, là còn có thể ra tù.

Cũng giống như Luthor trong DC vậy, ra vào nhà tù cứ như về nhà, căn bản cản không nổi.

Cũng như Joker trong The Dark Knight trilogy từng nói, hắn chỉ là một con chó, thực sự nguy hiểm không phải là chó, mà là người thả chó ra.

Ai là người thả chó trong miệng Joker.

Những kẻ có kế hoạch, những kẻ duy trì trật tự xã hội.

Bất quá Joker và Luthor khác biệt ở chỗ, Joker là muốn phá hoại trật tự, sau đó xây dựng một thế giới hỗn độn.

Luthor cũng không định phá hoại trật tự, ngược lại là cao thủ lợi dụng quy tắc trật tự.

Đồ Phu Butcher giờ là Superman đối với việc này cũng là bất lực, hắn phát hiện sau khi mình trở thành Superman rõ ràng làm đều là việc tốt lợi nước lợi dân, nhưng đám người Tổng Giám Đốc lại cứ khăng khăng không để mình yên, đúng là kẻ địch giai cấp a.

Bất quá Tổng Giám Đốc càng phản đối, Đồ Phu lại càng kiên định.

Đỗ Lan tỏ vẻ trước mắt Tổ Quốc Nhân Homelander đã trở thành hạng hai, tuy rằng không lo kiếm tiền, nhưng ngành bảo tiêu cạnh tranh cũng rất kịch liệt, có rất nhiều siêu năng lực giả đều đang gia nhập, Tổ Quốc Nhân tuy rằng cường đại, nhưng cũng chịu áp lực cạnh tranh.

Công thức Hợp chất V Ngũ hào hóa hợp vật sớm đã lộ ra ánh sáng, Hợp chất V rẻ tiền hơn đã bắt đầu bán.

Hơn nữa đều là đã qua cải tiến, mọi người đều biết thời đại siêu năng không thể tránh khỏi, cho nên rất nhiều tư bản đầu nhập nghiên cứu Hợp chất V, hy vọng khai phát dược tề an toàn hơn, cường đại hơn.

Trước kia Hợp chất V của tập đoàn Vought dùng không tốt lắm, nhất định phải dùng cho trẻ con mới tốt, tỷ lệ thành công mới cao.

Tuổi càng nhỏ càng tốt, trẻ nhỏ là thời cơ tốt nhất, đứa bé vài tuổi tỷ lệ thành công đã giảm mạnh gãy xương, đến mười mấy tuổi cơ bản sẽ không thành công ngược lại sẽ chết, người lớn thì càng khỏi phải nói.

Cho nên tập đoàn Vought đã khai phát một loại dược tề siêu năng lực tạm thời mà người lớn cũng có thể sử dụng Temp V, đáng tiếc tác dụng phụ y nguyên rất lớn, sử dụng vài lần sẽ chết.

Các công ty khác cũng lục tục tung ra các loại dược tề khác nhau, bất quá đều có tỷ lệ gây chết người nhất định, nhưng tác dụng phụ đã giảm thiểu rất nhiều.

Luôn sẽ có người nguyện ý đánh cược mạng sống, rất nhiều người mua sắm 0 đồng linh nguyên cấu đều sẽ mua sắm dược tề, biến thành tội phạm siêu năng.

Sẽ chết đấy.

Tôi biết, nhưng chỉ cần tôi phạm một vụ án lớn, cướp bóc đủ tiền, người nhà của tôi sẽ có thể sống tốt.

Tôi nguyện ý cược một lần, cho dù giảm thọ cũng không sao cả.

Đối với những tự do dân tích cực đã không còn đường để đi, không có hy vọng thăng tiến mà nói, bọn họ không còn cách nào tham quân, thì chỉ có thể đánh cược mạng sống.

Cho gia đình một chút tích lũy nguyên thủy, để con cái của mình không đến mức không có hy vọng.

Tham quân cũng là cược mạng, uống thuốc cũng là cược mạng, lựa chọn uống thuốc.

Trước kia mua sắm 0 đồng, cửa hàng chỉ cần đóng ván gỗ lên cửa sổ là được.

Nhưng hiện tại siêu năng mua sắm 0 đồng bắt đầu, ván gỗ cản không được, cửa sắt cũng cản không được.

Đối mặt loại tình huống này, Nữ Vương Maeve Bối Tư đại biểu cho Thánh Đấu Sĩ khẳng định phải quản.

Các người đã bị bao vây, kim ngạch mua sắm 0 đồng của các người đã vượt qua 900 đô la.

Dưới 900 không tính là phạm tội, cho nên Thánh Đấu Sĩ cũng chỉ bắt vụ án lớn.

Thánh Đấu Sĩ, các người tốt nhất rời đi, tôi và các người không oán không cừu, không muốn thương hại các người.

Ngươi có thể thử xem.

Maeve nói.

A a.

Một đạo tia xạ nhiệt màu vàng cuồng bạo bắn ra, đánh lên bộ giáp hoàng kim của Maeve.

Maeve cũng rất bất đắc dĩ, gần đây tội phạm siêu năng như thế này càng ngày càng nhiều, đều có chút lo liệu không hết.

Vốn dĩ bọn họ mua sắm 0 đồng không có gì, nhưng kim ngạch càng ngày càng lớn, tình tiết càng ngày càng nặng, Thánh Đấu Sĩ không thể không ra tay.

Thánh Đấu Sĩ, tại sao các người không đi đối phó người xấu chân chính, tại sao muốn làm khó người thường chúng tôi.

Mắt thấy công kích vô hiệu với Thánh Đấu Sĩ, tội phạm bắt đầu giảng đạo lý.

Bất kể khi nào, cướp bóc trộm cắp đều cần nghiêm trị.

Đương nhiên nếu ngươi tuyên chiến với quốc gia này, coi quốc gia này là kẻ địch, như vậy cướp bóc kẻ địch xác thực có thể, nhưng làm kẻ địch ta vẫn là phải ngăn cản ngươi.

Nếu ngươi không tuyên chiến, như vậy mặc định ngươi vẫn là một phần tử của quốc gia này, mục tiêu ngươi cướp bóc và trộm cắp chính là đồng bào của ngươi, các ngươi chính là gà nhà đá nhau.

Cho dù là trong loạn thế, phá hoại đoàn kết nội bộ, cướp bóc người mình y nguyên là trọng tội.

Thời đại chiến tranh xác thực có cướp bóc, nhưng cướp đều là kẻ địch, nội bộ khẳng định phải nghiêm minh pháp độ, không thể hồ loạn tranh giành.

Nếu nội bộ cũng cướp qua cướp lại, làm sao đánh bại kẻ địch.

Cho nên Maeve nói rất rõ ràng, nếu tội phạm tuyên chiến, như vậy cướp bóc kẻ địch thì không phải là tội lỗi, nếu không tuyên chiến, cướp đoạt người mình chính là phạm tội, chính là phải chịu trừng phạt.

Đương nhiên nếu tuyên chiến, đây không phải là hành vi chấp pháp, mà là hành vi chiến tranh.

Tội phạm đương nhiên không dám tuyên chiến, bởi vì hắn cướp bóc kiếm tiền, là để cho gia đình có thể tiến thêm một bước trong quy tắc hiện có.

Nếu tuyên chiến, vậy bọn họ liền biến thành kẻ địch của quy tắc hiện có.

Đã không tuyên chiến, còn muốn ỷ lại quy tắc hiện có, vậy hành vi của hắn chính là phạm tội, chính là phải bị bắt giữ.

Hiện tại ngươi có thể giữ im lặng, nhưng tất cả những gì ngươi nói đều sẽ thành bằng chứng trước tòa.

Maeve từng bước một đi về phía tội phạm.

Tội phạm siêu năng rất không phục, nhưng hắn một phương diện bất mãn với trật tự hiện có, một phương diện có hy vọng thông qua trật tự hiện có để phát triển, thật sự rất mâu thuẫn.

Hắn rất rõ ràng nếu tuyên chiến, như vậy bọn họ không có đất cắm dùi, liền khả năng phải đi hoang giao dã ngoại làm dã nhân, căn bản không có con đường thăng tiến.

Á khẩu không trả lời được, nhưng tuyệt đối không thể thúc thủ chịu trói, ấp ủ siêu năng lực, chuẩn bị phát động lần tấn công tiếp theo.

Maeve rất bất đắc dĩ, bởi vì những người này đã không tuyên chiến, cũng không đầu hàng, thật sự là khó xử.

Cô ngược lại hy vọng có người có thể tuyên chiến, sau đó đưa ra một bộ chế độ hoàn toàn mới hoàn thiện hơn.

Vừa phá hoại quy tắc, vừa lại hy vọng lợi dụng quy tắc, không chỉ có tội phạm như thế, rất nhiều người đều là như thế.

Mọi người đều hy vọng người khác tuân thủ quy tắc, sau đó chính mình phá hoại quy tắc, có thể nói là khi có lợi cho mình thì quy tắc có ý nghĩa, khi bất lợi cho mình thì quy tắc không có ý nghĩa.

Đương nhiên mỗi người đều có năng lực phá hoại quy tắc, cho nên quy tắc vì để tự vệ cũng sẽ tận khả năng khiến đại đa số người hài lòng.

Nhưng theo đà phát triển, quy tắc sẽ từ từ phong bế, từ từ lạc hậu.

Quy tắc sẽ càng ngày càng phức tạp, người thích ứng quy tắc trước chính là đại học sinh, người thích ứng quy tắc chậm chính là tiểu học sinh.

Đại học sinh khẳng định chiếm ưu thế hơn, như vậy tiểu học sinh sẽ đối kháng quy tắc.

Chương 3223

Lúc này tiểu học sinh cần đưa ra một quy tắc hoàn toàn mới, đánh vỡ quy tắc cũ, trực tiếp tuyên chiến, tiến hành quyết đấu giữa quy tắc và quy tắc.

Nếu không đưa ra được, vậy thì hết cách, chỉ có thể nhẫn chịu quy tắc cũ áp bức.

Cho nên càng là người bị áp bức càng phải học tập, như vậy mới có thể đưa ra quy tắc mới.

Chỉ sợ là ngay cả cơ hội học tập cũng không có, vậy thì ô hô ai tai rồi.

Thực sự không có cơ hội học tập, vậy chỉ có thể dựa vào tôn giáo.

Bởi vì giáo nghĩa tôn giáo cũng là quan hệ phân phối, các cha xứ vẫn là rất tài trợ tạo phản.

Tôn giáo cũng là một bộ quan hệ phân phối cơ bản nhất, cũng không mới, nhưng dùng được, đặc biệt thích hợp với người mù chữ.

Đơn giản, lâu dài, chính xác.

Trước mặt Thần, hết thảy bình đẳng, cho dù là Quốc vương cũng phải quỳ trước mặt Thượng Đế, không quỳ thì đánh, đánh đến khi quỳ xuống mới thôi.

Quy tắc của Thượng Đế là ủng hộ mọi người đi đối kháng quy tắc cũ, bởi vì bất kể quy tắc gì đều không lớn bằng Thượng Đế.

Thượng Đế vượt lên trên mọi quy tắc, thực sự không đưa ra được tư duy mới tiến bộ, vậy thì khiêng ra Thượng Đế lớn nhất, ai không nghe lời thì đánh kẻ đó.

Tội phạm siêu năng càng ngày càng nhiều, một bên đánh vỡ quy tắc cũ, một bên lại muốn lợi dụng quy tắc cũ.

Những tội phạm này rất mâu thuẫn, cũng làm cho Thánh Đấu Sĩ đau đầu.

Nếu tội phạm trực tiếp tuyên chiến với quy tắc cũ ngược lại càng tốt.

Khổng Tử chia người làm quân tử, tiểu nhân, hương nguyện.

Quân tử là tuân thủ quy tắc, tiểu nhân là phản đối quy tắc, hương nguyện chính là bề ngoài tuân thủ nhưng âm thầm phá hoại kẻ đạo đức giả.

Khổng Tử cho rằng tiểu nhân cũng không đáng sợ, bởi vì người có kẻ địch là rất bình thường, quân tử và tiểu nhân thế bất lưỡng lập.

Nhưng ông chán ghét hương nguyện, bởi vì loại người này hai mặt, chỉ vì lợi ích của chính mình, không màng quy tắc vận hành.

Ông ngược lại hy vọng hương nguyện cũng trực tiếp đứng ra trở thành kẻ địch của quy tắc.

Khổng Tử biết kẻ địch không đáng sợ, đáng sợ vẫn là nội bộ chính mình xuất hiện vết rạn, lâm vào nội loạn.

Kẻ địch nếu vào lúc này phát động tiến công, thì tiêu đời.

Mỗi thế lực đều không thể tránh khỏi sẽ có hương nguyện, cho dù đoàn đội kẻ địch kỳ thực cũng có.

Hai bên trong tình huống tương tự, liền cần so đấu hiệu suất vận hành.

Vì sao nói người Hồ Hồ lỗ không quá trăm năm, chính là bởi vì nội bộ người Hồ hiệu suất không cao, không thể thừa thụ chấn động.

Bởi vì nội bộ người Hồ cũng có hương nguyện, cũng sẽ nội bộ phân liệt.

Nguyên triều chính là ví dụ tốt nhất, cuối cùng chư hầu vì chính mình, ngồi nhìn nghĩa quân phương Nam lớn mạnh.

Thậm chí nghĩa quân lớn mạnh, đối với chư hầu càng tốt, bởi vì Hoàng đế phải đưa tiền đưa người, để chư hầu ngăn cản nghĩa quân, lâm vào vòng tuần hoàn ác tính nuôi giặc tự trọng.

Ai cũng không muốn nội bộ thế lực đều là hương nguyện, nhưng mỗi người đều có khả năng trở thành hương nguyện.

Không ai hy vọng nội bộ có hương nguyện, nhưng người người đều có khả năng trở thành hương nguyện.

Đơn giản mà nói chính là lợi ích chính mình và lợi ích đoàn đội mâu thuẫn, sự cân bằng này quá vi diệu, tùy thời đều có thể bị phá vỡ.

Maeve đối với tội phạm siêu năng rất bất lực, cô không minh bạch vì sao lại có người như vậy: Một bên muốn lợi dụng quy tắc, một bên lại đang phá hoại quy tắc, bọn họ rốt cuộc nghĩ như thế nào.

Tôi cũng không biết.

Đỗ Lan thầm nghĩ đây chính là cân bằng lợi ích, tiên hiền đều chỉ là phát hiện vấn đề, không thể giải quyết vấn đề, càng đừng nói là cô.

Tính nội sinh của mâu thuẫn, giải quyết không được, chỉ có thể tiếp nhận.

Có một số việc có thể thay đổi, có một số việc không thay đổi được.

Sự tồn tại của hương nguyện là tất nhiên, điểm này với quý tộc còn không giống nhau.

Quý tộc có thể tước đoạt quyền đất đai, quyền nhân sự, quyền kinh tế của bọn họ, có thể chỉ chừa lại cho bọn họ quyền quản lý, gặp chuyện bọn họ có thể tiếp tục xử lý, nhưng tất cả tài nguyên đều chỉ có quyền sử dụng, không có quyền sở hữu.

Dùng xong rồi, đều phải trả lại cho nhân dân.

Nhưng hương nguyện căn bản không thể giải quyết, bởi vì lợi ích cá nhân và lợi ích đoàn đội là mâu thuẫn mang tính nội sinh, bất kỳ ai cũng sẽ gặp phải, mỗi người lựa chọn cũng không giống nhau.

Cũng giống như một vị lão sư nào đó nói: Bất kể trình độ giáo dục của tôi tốt bao nhiêu, vẫn là có một bộ phận nhỏ học sinh sẽ phải vào tù.

Cá nhân hay là đoàn đội, đây là lựa chọn cá nhân, người có tài nguyên có thể đưa ra lựa chọn, người không có tài nguyên cũng có thể đưa ra lựa chọn.

Đây là không phân nam nữ già trẻ, không phân khỏe mạnh bệnh tật, không phân giàu nghèo, là mỗi người đều phải đối mặt.

Hơn nữa mỗi người lựa chọn đều không giống nhau, như vậy hương nguyện liền có thể cuồn cuộn không ngừng toát ra.

Quý tộc là do quy tắc trò chơi quyết định, hương nguyện thì là do lựa chọn cá nhân quyết định, quy tắc trò chơi có thể đổi, lựa chọn cá nhân rất khó đổi.

Cho dù Đỗ Lan cường đại như thế, nhưng khi đối mặt lựa chọn cá nhân, không có khả năng để mỗi người đều giống nhau, rất nhiều người biết rõ Đỗ Lan cường đại, lại y nguyên phản đối hắn.

Cho nên thực sự cầu thị, có phản đối là hoàn toàn bình thường, Đỗ Lan chưa bao giờ phủ nhận.

Maeve hiện tại cũng phải tiếp nhận tính nội sinh, tiếp nhận hiện thực bất kỳ ai cũng có thể biến thành hương nguyện.

Chỉ là hương nguyện càng ngày càng nhiều, đối với sự phá hoại quy tắc khẳng định là trí mạng.

Lúc này quý tộc Đế quốc Mỹ nhao nhao đem tư bản chuyển hóa thành tư sản, bắt đầu tích lực.

Muốn tư sản tư bản hóa, đầu tiên phải có tư sản.

Chờ đến khi quy tắc trò chơi sụp đổ, tài chính là không có tác dụng gì, liền nhất định phải nắm giữ tư sản, chờ đợi lần tư bản hóa tiếp theo.

Không có tư sản, tư bản hóa thực hiện không được.

Thổ địa kiêm tịnh thâu tóm đất đai là không thể tránh khỏi.

Tiếp theo chính là đại lực phát triển đất đai, chờ đợi cơ hội lần tới.

Đất đai là mấu chốt, Hoàng đế đánh bại quý tộc dựa vào đất đai, quý tộc đánh bại Hoàng đế cũng là dựa vào đất đai.

Đương nhiên, ở phương Tây quý tộc dựa vào là tư sản tư bản hóa, nhưng cũng là dùng đất đai làm cơ sở.

Vì sao Hoàng đế phải coi trọng nông nghiệp.

Chính là bởi vì đất đai trong tay Hoàng đế thích hợp canh tác nhất, cho nên phải phát huy ưu thế của chính mình.

Điểm này là bắt đầu từ Hán Văn Đế, khi đó đất đai của Hoàng đế thích hợp canh tác sinh sản nhất, cho nên ông toàn lực phát triển nông nghiệp, sau khi vượt qua các nước chư hầu về nông nghiệp, Hán Cảnh Đế và Hán Vũ Đế mới có thể hoàn thành cải cách tài chính, tung ra tiền Ngũ Thù, tiến hành quản lý muối và sắt quan sơn hải.

Sản năng đất đai là không giống nhau, Hoàng đế toàn lực phát triển ưu thế của chính mình.

Đây kỳ thực chính là dương mưu, nước chư hầu có thể theo, nhưng đất đai không trù phú bằng Hoàng đế, sản xuất lương thực chưa chắc đủ mình ăn.

Cũng có thể không theo, có thể đi làm buôn bán, thậm chí là chế tạo tiền tệ kiếm tiền, nhưng những thủ đoạn này nếu không có nông nghiệp ủng hộ, ăn cơm liền phải dựa vào Hoàng đế, cuối cùng cũng sẽ bị nắm thóp.

Nông nghiệp kiếm tiền không nhiều bằng buôn bán, nhưng sau khi nắm giữ nông nghiệp, cơ sở liền ổn định, mới có không gian cho Hoàng đế biểu diễn.

Chương 3224

Cuối cùng Hán Vũ Đế tung ra tiền Ngũ Thù, cũng chứng minh không nắm giữ nông nghiệp, cho dù quý tộc có thể tự mình tạo tiền thì cũng đều là nước không nguồn.

Có thể nói Hoàng đế đánh bại chư hầu dựa vào chính là nông nghiệp, cho nên Hoàng đế đời sau cũng học Hán Văn Đế, bất kể ba bảy hai mốt, trước ổn định nông nghiệp, từ từ cùng quý tộc đánh cờ.

Mà quý tộc cũng biết thủ đoạn của Hoàng đế, cho nên nhất định phải kiêm tịnh thổ địa, tự mình nắm giữ nông nghiệp, mới sẽ không bị Hoàng đế nắm thóp.

Chỉ có triều Tống không giống, Hoàng đế triều Tống không ngăn cản thổ địa kiêm tịnh, chỉ dựa vào đại thành thị hóa khống chế sĩ đại phu.

Một phương diện là bởi vì rất nhiều đất đai thích hợp canh tác bị mất, không có cách nào khống chế nông nghiệp.

Một phương diện cũng là bởi vì quý tộc suy yếu, quy tắc trò chơi của sĩ đại phu còn đang xây dựng, đối với Hoàng đế uy hiếp không lớn.

Nhưng đến Minh Thanh, nông nghiệp y nguyên rất quan trọng, là thủ đoạn để Hoàng đế nắm thóp sĩ đại phu.

Cho nên phương Đông không xuất hiện tư sản tư bản hóa, cũng không xuất hiện chủ nghĩa tư bản, bởi vì đất đai của Hoàng đế nhất định phải sản xuất lương thực, khống chế lượng lớn lương thực, mới có thể làm lão đại.

Nếu Hoàng đế không khống chế lương thực, chỉ là so xem ai biết làm buôn bán hơn, vậy ưu thế của Hoàng đế liền không còn.

Cho nên Hoàng đế một phương diện khống chế thành thị, lấy điểm khống diện, có thể nắm giữ lượng lớn đất đai.

Mà lượng lớn đất đai dùng cho sản xuất lương thực, cố định cơ sở, quý tộc cho dù có tiền nữa cũng vô dụng.

Nhưng không phải nói là không có mậu dịch, Hoàng đế và quý tộc làm buôn bán cũng không ít.

Nói phương Đông là văn minh nông nghiệp chính là thiên kiến của người phương Tây, chỉ là khi đánh cờ thì nông nghiệp là cơ sở, thương nghiệp chỉ là dệt hoa trên gấm.

Không có cơ sở nông nghiệp, thương nghiệp chẳng qua là ống heo tiết kiệm, tùy thời sẽ bị xử lý rớt.

Cái gọi là văn minh thương nghiệp phương Tây, Hy Lạp, Do Thái đều là bị nắm thóp, không có ai có thể chân chính nắm giữ tài phú.

Đến cuối cùng, quý tộc y nguyên là quý tộc khống chế đất đai, cho dù là tư bản tân quý sau khi có tiền, cũng là điên cuồng thu mua đất đai.

Cho nên sau khi kiêm tịnh thổ địa, Đỗ Lan kiến nghị Tổ Quốc Nhân cũng đi mua sắm một ít đất đai, đây là phi thường không tệ.

Đế quốc Mỹ đã lập pháp hạn chế người nước ngoài mua sắm đất đai, vì cái gì.

Đất đai tốt, đương nhiên là quý tộc bản quốc ưu tiên.

Cũng giống như người phương Đông cổ đại nếu muốn bán đất đai, cũng là hàng xóm láng giềng ưu tiên, sau đó người trong thôn ưu tiên, cuối cùng mới là người nơi khác.

Mua bán đất đai chuyện quan trọng như vậy, đương nhiên trước tiên đem người nơi khác cản lại, không thì người nơi khác tiến vào loạn ra giá, không phải là phá đám sao.

Tổng chi quý tộc đã ngửi thấy nguy cơ, bắt đầu khống chế tư sản, kiêm tịnh thổ địa, làm tốt chuẩn bị cho bước tiếp theo.

Bước tiếp theo chính là phát triển nông nghiệp và thực nghiệp, làm chuẩn bị cho tài chính.

Bước sau nữa, chính là dựa vào tài chính kiến lập một bộ quy tắc mậu dịch.

Lịch sử từ triều Hán bắt đầu chính là như thế, trừ bỏ triều Tống là bước ngoặt này ra.

Các triều đại khác không cái nào không phải một bước một dấu chân, cuối cùng mới có thể đứng trong rừng rậm thế giới.

Nông nghiệp cơ sở, thương nghiệp làm phụ, nắm giữ tài chính, quân lâm thiên hạ.

Tình huống vẫn là rất lạc quan.

Đỗ Lan nhìn ra được cho dù là có siêu năng lực, nhưng quy tắc trò chơi của nhân loại cũng sẽ không có quá nhiều thay đổi, y nguyên là sửa sửa vá vá trên cơ sở ban đầu.

Dù sao tu bổ một chút trên quy tắc cũ, mọi người càng dễ dàng tiếp nhận.

Nếu hoàn toàn là sáng tạo cái mới, sẽ rất khó hoàn thành.

Lý luận và thực tiễn.

Đem thứ lý luận dán lên quy tắc cũ khâu khâu vá vá, như vậy mọi người mới có thể tiếp nhận.

Ví dụ như thời đại Sa Hoàng chế độ song nguyên, thành thị là quý tộc khống chế, nông thôn là chủ nông nô khống chế, sau đó lại thông qua Chính Thống giáo đem thành thị và chủ nông nô liên hợp lại.

Các quốc gia đều có vấn đề lý luận và thực tiễn, quốc gia phương Tây cũng có, quốc gia phương Tây đều có tiến trình phát triển lịch sử của riêng mình, đều cần kết hợp tình huống quốc gia của mình tiến hành thực tiễn, tuy rằng đều là tư bản vi tôn, nhưng đều có điểm khác biệt.

Siêu năng lực giả muốn thực tiễn, cũng phải căn cứ tình huống thực tế, như vậy mọi người mới có thể càng dễ dàng tiếp nhận.

Sau đó muốn phát huy ưu thế của chính mình, hình thành hệ thống của chính mình.

Đỗ Lan biết những cái này không cần hắn nhắc nhở, tự nhiên sẽ có siêu năng lực giả thông minh tìm được biện pháp thực tiễn.

Các quốc gia đều giống nhau, đều có người thông minh, chỉ là điều kiện cơ sở các nước không giống nhau, cho nên kết quả cũng sẽ có chỗ bất đồng.

Cho nên Đỗ Lan chỉ cần xem kịch là được rồi, căn bản không cần ra tay.

Siêu Cấp Đội Trưởng Captain America archetype. muốn xây dựng một Vùng Đất Hứa Lý Tưởng Hương lấy công dân siêu năng lực làm chủ, chính là thuộc về chỉ có lý tưởng không có thực tiễn.

Ý tưởng rất tốt, đáng tiếc người ủng hộ ít, cho nên không thể thành công.

Thực tiễn vẫn là phải kết hợp đặc sắc tự thân, nếu không mọi người căn bản không cách nào tiếp nhận.

Rốt cuộc sẽ đi theo loại thực tiễn nào, Đỗ Lan cũng không biết, còn phải nhìn xem mới biết được.

Có một điểm có thể xác định, đó chính là nên làm chuẩn bị.

Đỗ Lan biết hiện tại tốt nhất chính là làm tốt chuẩn bị thừa thụ xung kích, bởi vì chiến tranh giữa quy tắc mới và cũ tùy thời có thể xuất hiện.

Quy tắc cũ sẽ không tuỳ tiện buông tha, quy tắc mới cũng sẽ không tuỳ tiện thượng vị.

Không đánh một trận, mọi người là không thể biết tính ưu việt của quy tắc mới.

Loại biến hóa này vẫn là nhỏ hơn so với Tám tỷ con Pokemon, dù sao tám tỷ Pokemon chính là tám tỷ cái nguyện vọng, mỗi người đều có thể hứa hẹn nguyện vọng to lớn, ví dụ như thay đổi sinh thái Trái Đất các loại, trực tiếp để Trái Đất trở lại thời đại khủng long.

Nếu chỉ là đánh trận, nhân loại quá quen thuộc rồi, đánh là được.

Đánh xong, vẫn là phải phát triển ưu thế của chính mình.

Ưu thế của siêu năng lực giả đương nhiên là các loại siêu năng lực, hoàn toàn có thể trở thành lực lượng sản xuất.

Nhưng một khi mọi người đều có siêu năng lực, như vậy tư liệu sản xuất y nguyên là rất quan trọng, mọi người đều phải đem năng lượng tư liệu sản xuất phát huy đến mức tối đa.

Hoàng đế chiếm ưu thế trên đất đai, như vậy Hoàng đế liền phải cổ vũ nông canh.

Quý tộc chiếm ưu thế trên kinh tế, như vậy liền phải kiêm tịnh thổ địa, hoặc là tiến hành tư sản tư bản hóa.

Mọi người đều hy vọng phát huy ưu thế của chính mình, tìm được đường đua tái đạo của chính mình.

Thông qua xây dựng đường đua của chính mình, chèn ép không gian sinh tồn của đối phương.

Mà không phải tiến hành thi đấu bên trong ưu thế của đối phương.

Cũng giống như năm đó sau khi nghiên chế bom hạt nhân, còn muốn tranh luận vì làm sao phóng bom hạt nhân, hai phương án, một là nghiên cứu máy bay ném bom, hai là nghiên cứu tên lửa.

Cuối cùng các nhà khoa học lựa chọn tên lửa, bởi vì lịch sử máy bay của các quốc gia phương Tây quá lâu đời, rất khó đuổi kịp.

Mà tên lửa là đồ chơi mới mẻ, phương Tây cũng không có bao nhiêu kinh nghiệm, có thể vượt mặt ở khúc cua trên đường đua mới.

Ở lãnh địa ưu thế của người khác, cạnh tranh với người khác hiển nhiên là không lý trí.

Dù sao người ta nỗ lực mấy chục năm thậm chí trên trăm năm, dựa vào cái gì bị người đến sau vượt qua.

Không phải nói không có loại khả năng này, nhưng khả năng rất ít, trừ phi là có Truyền công lão nhân và kỳ ngộ, nhưng loại đồ vật này trong hiện thực rất hiếm thấy.

Chương 3225

Cho nên tránh đi lãnh địa ưu thế, khai mở đường đua mới, là tư duy bình thường.

Còn có chính là xe xăng và xe điện, cũng là như thế, xe điện còn không thể thay thế xe xăng, nhưng sau khi xe điện phát triển, chèn ép không gian sinh tồn của xe xăng.

Lại ví dụ như máy quay phim, máy ảnh, sau khi điện thoại có công năng quay chụp, không gian của máy quay phim và máy ảnh liền nhỏ đi.

Nếu xí nghiệp đi sau cứ khăng khăng cạnh tranh với xí nghiệp đi trước trong lãnh địa xe xăng và máy quay phim, như vậy chỉ riêng xây dựng thương hiệu cũng không biết tốn bao nhiêu tiền, căn bản được không bù mất.

Cho nên đi lối tắt lánh tịch hề kính, là biện pháp tốt để kẻ đến sau vượt lên.

Mọi người đều là phát huy sở trường tránh sở đoản, phát huy ưu thế của chính mình, hy vọng chiến thắng kẻ địch tại lãnh địa của chính mình.

Đỗ Lan cũng đang tiếp tục phát huy lãnh địa ưu thế của chính mình, là thông tin vũ trụ và tuyển bạt anh hùng hai điểm này.

Tự thành hệ thống, bất kể quy tắc mới cũ đối kháng như thế nào, hắn đều là lù lù bất động.

Hắn là bất kể quy tắc gì đều không sao cả, bởi vì khác biệt lớn nhất của quy tắc kỳ thực chỉ là hiệu suất cao hay thấp mà thôi.

Quý tộc chủ đạo hiệu suất chậm một chút, trung hạ tầng chủ đạo hiệu suất nhanh một chút.

Chính là sự khác biệt giữa nước Tần và sáu nước Quan Đông, nước Tần sau biến pháp Thương Ưởng cũng từng thua rất nhiều trận, nhưng đều có thể nhanh chóng khôi phục, tiếp tục khai chiến.

Hiệu suất rất cao.

Mà sáu nước Quan Đông sau khi thua, cơ bản không thể khôi phục nguyên khí.

Thậm chí thắng, quốc lực cũng biến yếu.

Bởi vì sau khi thắng, quý tộc và quân chủ nghi kỵ lẫn nhau, căn bản không thể một lòng vì nước.

Nhưng bất kể hiệu suất cao hay hiệu suất thấp, mọi người đều cho rằng chính mình mới là tốt nhất.

Người sáu nước cho rằng nước Tần quá tàn bạo, người nước Tần cho rằng người sáu nước quá yếu gà.

Cuối cùng quyết định thắng bại cũng không phải là tốt xấu thiện ác theo nhận thức cá nhân, mà là hiệu suất vận hành của cả xã hội.

Cho dù người sáu nước có ghét nước Tần nữa, cũng không thay đổi được sự thật hiệu suất nước Tần cao hơn.

Đỗ Lan cũng không can thiệp, chỉ là nhìn xem, xem mọi người lựa chọn như thế nào.

Bởi vì hiệu suất chỉnh thể không chỉ là hiệu suất đơn lẻ của giai cấp quý tộc, công dân, tự do dân, mà là hiệu suất chỉnh thể, cần nhìn sự phối hợp, hợp tác giữa các giai cấp như thế nào.

Có một số quốc gia, các giai cấp khác nhau hợp tác chỉ có thể dựa vào văn hóa tôn giáo đoàn kết, bởi vì chỉ có tôn giáo có thể đoàn kết tất cả giai cấp.

Nếu chỉ có chế độ, chính là quý tộc và công dân áp chế tự do dân, chính là không có cách nào điều động trung hạ tầng.

Dùng tôn giáo để điều động tất cả mọi người, hiệu suất có thể nghĩ mà biết.

Quý tộc, công dân, tự do dân, còn có một biện pháp chính là dùng lợi ích làm phương pháp đoàn kết.

Nhưng cái này cần mở rộng, nếu không mở rộng, quý tộc sẽ không lấy tiền ra.

Cướp đoạt lợi ích kẻ địch chia cho tất cả mọi người, mọi người đều có thể được điều động.

Cũng chính là nguyên nhân vì sao phương Tây bị gọi là cường đạo, bởi vì không cướp, khó mà nâng cao hiệu suất.

Không có tôn giáo và lợi ích, như vậy căn bản không có cách nào để mọi người đồng tâm hiệp lực.

Muốn để các giai cấp khác nhau cùng nhau nỗ lực, thật sự rất khó làm được.

Dù sao giai cấp đều bất đồng, dựa vào cái gì phải vì giai cấp khác nỗ lực.

Xác thực là không có lý do vì người giai cấp khác phụng hiến, cho nên mới cần tôn giáo, không phụng hiến chính là vi phạm Thượng Đế, liền đánh nổ đầu chó của ngươi.

Đương nhiên chỉ cần các giai cấp hoàn thành yêu cầu của Thượng Đế, như vậy tôn giáo sẽ đảm bảo tính hợp pháp của giai cấp.

Ở đây cũng có thể nhìn ra cái gọi là xuất khẩu văn hóa chính là một nghịch lý, bởi vì văn hóa không có khả năng xuất khẩu.

Một văn hóa vì tất cả mọi người, xuất khẩu đến một quốc gia tôn giáo, bọn họ căn bản sẽ không tiếp nhận.

Xuất khẩu văn hóa của quốc gia bá quyền cũng không thành công, cái mọi người cần không phải văn hóa của nó, mà là đời sống vật chất của nó.

Tiếp nhận văn hóa bá quyền là hy vọng đối phương có thể cho vật tư, một khi phát hiện đối phương không cho được vật chất, vậy liền trực tiếp đem văn hóa bá quyền vứt đi.

Bá quyền cũng là xuất khẩu một nỗi cô đơn.

Tổ Quốc Nhân Homelander lâm vào nguy cơ, tuy rằng không biết vì sao, nhưng hắn bị một đám siêu năng lực giả tập kích.

Hắn rất là mạc danh kỳ diệu, bởi vì căn bản không quen biết đối phương.

Kẻ Báo Thù Trọng Lực trước đó đã làm rõ ràng, là người sống sót sau tai nạn máy bay, mà tai nạn máy bay là do hắn tạo thành.

Nhưng hiện tại một đám siêu năng lực giả như vậy đột nhiên đối phó mình, thì rất không có đạo lý.

Kỳ thực là có nguyên nhân, bởi vì những siêu năng lực giả này lệ thuộc vào một công ty bảo an, bọn họ cần nhiều khách hàng hơn.

Liền nhắm vào Tổ Quốc Nhân, tiến hành một trận thương chiến hiện thực.

Chỉ cần giết Tổ Quốc Nhân, sẽ dư ra lượng lớn khách hàng chất lượng tốt, công ty liền có thể một bước lên trời.

Nhưng trở ngại là Tổ Quốc Nhân, cho nên bọn họ muốn giết chết đối phương.

Tổ Quốc Nhân trong lúc bất tri bất giác đã trở thành hòn đá cản đường trong mắt người khác.

Những siêu năng lực giả này đều mặc khôi giáp, phi thường kiên cố, ý chí lực cũng không yếu, hơn nữa là lấy nhiều đánh ít.

Tổ Quốc Nhân tuy rằng đủ nhanh đủ ác đủ mạnh, y nguyên bị đánh rất thảm.

Tổ Quốc Nhân xác thực lợi hại, nhưng năng lực của hắn đã bị nghiên cứu gần như xong rồi, trên mạng thậm chí có rất nhiều cư dân mạng hiếu sự chuyên môn nghiên cứu làm thế nào đánh bại Tổ Quốc Nhân.

Tia nhiệt thì dùng khiên điện từ, sức mạnh cường đại thì dùng bộ tiêu trừ giảm xóc dumper, tốc độ cao thì dùng siêu máy tính dự đoán, phi hành thì dùng xích từ trường.

Các loại năng lực của Tổ Quốc Nhân đều đã bị phá giải và nhắm vào.

Điểm cuối cùng chính là lực phòng ngự của Tổ Quốc Nhân, cái đó cần dựa vào lưỡi kiếm cấp bậc nguyên tử, có thể xuyên qua khe hở phân tử, trực tiếp đâm vào thân thể Tổ Quốc Nhân.

Cho nên Tổ Quốc Nhân bị đánh rất thảm, tất cả năng lực đều bị phá giải, bay lại không thể bay.

Quan trọng hơn là Tổ Quốc Nhân hiện tại ngay trước mặt con trai mình bị đánh, chiến trường chính là trong nông trang hẻo lánh, tại nhà của Tổ Quốc Nhân.

Các ngươi rốt cuộc là ai.

Tổ Quốc Nhân rất phẫn nộ.

Nhưng trả lời hắn chỉ có lưỡi kiếm sắc bén, còn có nắm đấm bạo liệt.

Oanh.

Mỗi một quyền đều có thể khiến Tổ Quốc Nhân hoài nghi nhân sinh, kẻ địch tổng cộng bảy tên, mỗi một tên đều có kỹ thuật khắc chế năng lực của mình.

Tổ Quốc Nhân hận đến nghiến răng nghiến lợi, những người này đều quá đáng giận.

Một quyền quyền đánh vào người, Tổ Quốc Nhân đều đứng không vững.

Hàng rào nông trang rách nát, phòng ở cũng bị đánh vỡ.

Chương 3226

Động tĩnh chiến đấu rất lớn, thê tử Becca và con trai Ryan chỉ có thể run lẩy bẩy trốn dưới tầng hầm, chờ đợi cơn bão táp này qua đi.

Oanh.

Ngay lúc này, tầng hầm bị người xé mở, cả mặt đất đều lưu lại một cái hẻm núi, kẻ địch tóm lấy hai mẹ con, nói: Tổ Quốc Nhân, không ngờ ngươi kim ốc tàng kiều.

A a, hiện tại vợ con ngươi rơi vào tay ta, mau buông tha chống cự.

Mắt thấy Tổ Quốc Nhân tương đương ngoan cường, nhất thời nửa khắc giết không được hắn, thế là bảy tên địch nhân nghĩ tới biện pháp lấy con tin uy hiếp.

Tổ Quốc Nhân không ngờ con trai lại bị người bắt cóc, cảm giác người nhà tuy rằng ngẫu nhiên có thể an ủi nội tâm của mình, nhưng nhiều khi chính là cái phiền toái.

Luôn rơi vào tay kẻ địch, làm người ta rất phẫn nộ.

Các ngươi quá ti bỉ.

Tổ Quốc Nhân phẫn nộ nói: Vô duyên vô cớ tiến công, hiện tại dùng phụ nữ và trẻ em làm con tin, các ngươi đáng chết.

Tổ Quốc Nhân a, thời đại này chẳng phải do các ngươi khai sáng sao.

The Seven Siêu Cấp Thất Nhân Đội chẳng lẽ là chim tốt gì sao.

Các ngươi trộm gian dùng mánh lới, lạm sát vô tội, sao có thể không biết xấu hổ nói chúng ta ti bỉ.

Trên mạng hắc lịch sử của The Seven nhiều không kể xiết, đếm không xuể.

Tiêu chuẩn đạo đức của các ngươi kém như vậy, hành vi của chúng ta so với các ngươi, cũng là rất bình thường.

Kẻ địch rất không biết xấu hổ, cảm thấy mình sở dĩ như vậy, hoàn toàn là lỗi của The Seven.

Tổ Quốc Nhân chậm rãi đứng lên, hiện tại người nhà chính là điểm yếu của mình, mình nếu muốn biến mạnh nhất định phải buông tha gia đình: Các ngươi động thủ đi.

Ta đối với người phụ nữ kia căn bản không có cảm tình, chỉ là tình một đêm mà thôi.

Còn đứa con trai này cũng chỉ là ngoài ý muốn, ta từng nghĩ làm một người cha tốt, nhưng quá phiền toái.

Kẻ địch đều choáng váng, hiển nhiên là không ngờ Tổ Quốc Nhân sẽ nói như vậy.

Ngay cả vợ con mình đều có thể vứt bỏ sao.

Tổ Quốc Nhân, ngươi quả nhiên là vô tình a, ha.

Nếu fan hâm mộ của ngươi biết những cái này, khẳng định sẽ thất vọng đến cực điểm.

Kẻ địch cười nhạo nói.

Tổ Quốc Nhân lại vẻ mặt nghiêm túc, bởi vì hắn nghĩ thông suốt rồi, chính mình nhất định phải mở ra gông xiềng, mới có thể cường đại giống như trước kia.

Đỗ Lan tỏ vẻ Tổ Quốc Nhân đây là não có hố, cũng giống như Vô Địch trong Trung Hoa Anh Hùng bị sư đồ Hoa Anh Hùng lặp đi lặp lại lừa dối, sư phụ nói Vô Địch quá yếu là bởi vì trong lòng có vướng bận.

Hoa Anh Hùng lại nói Vô Địch không có vướng bận, cho nên mới có thể thua trận.

Rốt cuộc là có vướng bận, hay là không vướng bận.

Dù sao đều thua, tương đương xấu hổ.

Hơn nữa Đỗ Lan cũng không lý giải một nhân vật phản diện lại nghe theo kiến nghị của kẻ địch, chẳng lẽ không sợ kẻ địch lừa dối mình sao.

Cứ như vậy tin tưởng nhân phẩm sư đồ Hoa Anh Hùng.

Thương của kẻ địch không thể tùy tiện dùng, lời của kẻ địch cũng không thể tùy tiện nghe.

Ví dụ như hiện tại kẻ địch liền không nghe Tổ Quốc Nhân, không có giết chết vợ con hắn, mà là thả bọn họ đi.

Bất quá vợ con nghe được Tổ Quốc Nhân coi mình là gánh nặng, đối với Tổ Quốc Nhân tâm đã lạnh.

Đặc biệt là con trai, vốn dĩ cậu bé còn tưởng rằng Tổ Quốc Nhân tuy rằng không phải người cha tốt, nhưng ít ra cũng đang nỗ lực, không ngờ đối phương nhanh như vậy liền buông tha.

Chiến đấu tiếp tục bắt đầu, hai mẹ con tuy rằng được thả ra, nhưng không có rời đi trung tâm trận kịch chiến này.

Chiến đấu phi thường cấp tốc, quyền tốc của Tổ Quốc Nhân đã tăng lên tới siêu âm tốc.

Nhưng kẻ địch dựa vào bộ tiêu trừ giảm xóc, cho dù xung kích lớn hơn nữa cũng không thể tạo thành thương hại.

Đồng thời bảy tên địch nhân đều trang bị lưỡi kiếm nguyên tử, tuy rằng thân thể Tổ Quốc Nhân mật độ rất cao, nhưng y nguyên bị lưỡi kiếm cấp bậc nguyên tử cắt mở vết thương.

Tổ Quốc Nhân đang chảy máu, kỳ thực trước đó hắn đã từng nghĩ tới chạy trốn, nhưng là từ trường của đối phương khiến hắn không thể cất cánh, chỉ có thể lưu tại chiến trường.

Tổ Quốc Nhân nghĩ mình có phải hay không muốn lần nữa tiêm Hợp chất V.

Thứ này chính là muốn mạng người, trái tim không thể không thừa thụ áp lực cực lớn, tùy thời khả năng sẽ bộc phát bệnh tim.

Lần trước dùng xong, Tổ Quốc Nhân liền không dám dùng nữa.

Nhưng hiện tại không dùng, nói không chừng sẽ bị đánh chết.

Cho nên hắn rất xoắn xuýt, rất khổ não, cũng rất phẫn nộ.

Quá nghẹn khuất, Tổ Quốc Nhân bắt đầu hoài niệm quá khứ.

Bất quá đau đớn từ vết thương trên người khiến hắn không thể không đưa ra lựa chọn, có muốn uống thuốc hay không, không có thời gian do dự.

Ngay tại lúc Tổ Quốc Nhân xoắn xuýt, lại phát hiện kẻ địch tụ tập cùng một chỗ, giống như muốn rút lui.

Nhưng hắn biết kẻ địch không phải vì hắn mà rút lui, mà là bởi vì người sau lưng hắn.

Siêu thính lực để Tổ Quốc Nhân có thể rõ ràng nghe được tiếng gió phần phật sau lưng.

Xoay người, liền nhìn thấy một vệt xanh đỏ, chiến y màu xanh lam, áo choàng màu đỏ.

Con trai Tổ Quốc Nhân nhìn thấy Superman, lập tức hai mắt tỏa sáng, tràn ngập sùng bái.

Bản thân Tổ Quốc Nhân thì rất đề phòng, bởi vì không biết đối phương là địch hay bạn.

Superman, chẳng lẽ ngươi muốn giúp đỡ Tổ Quốc Nhân sao.

Superman nói: Vì chuyện làm ăn mà ám sát người cạnh tranh là không đúng.

Bảy người kia vừa thấy Superman biết mục đích của bọn họ, liền biết không thể ở lâu, lập tức rút lui.

Tổ Quốc Nhân được người cứu, nhìn hàng nhái trước mắt, tràn ngập phẫn nộ.

Bởi vì chuyện chính mình làm không được, Superman đều làm được, cái này không phải hiển lộ ra chính mình khắp nơi không bằng Superman sao.

Nhưng hắn cũng không ở lâu, bởi vì xác thực không bằng.

Tu phẫn nan đương xấu hổ và giận dữ khó chịu đựng, Tổ Quốc Nhân cất cánh rời đi.

Superman nhìn về phía hai mẹ con đã không nhà để về nói: Không cần lo lắng, tôi sẽ giúp mọi người xây dựng lại gia viên.

Tuy rằng phòng ở bị đánh hỏng, nhưng có thể sửa chữa.

Superman rất nhanh liền mua sắm đủ vật liệu kiến trúc, toàn bộ đóng gói một hơi vận chuyển đến nông trang, xây dựng lại căn nhà bị đánh vỡ.

Hai mẹ con thì đem những đồ vật còn dùng được trong phòng lấy ra, sau đó nhìn Superman một hơi liền đem căn nhà cũ thổi sập, dọn dẹp ra nền móng.

Bởi vì là nhà gỗ, một hơi là đủ rồi.

Con trai vui vẻ vỗ tay, cảm giác Superman mạnh hơn Tổ Quốc Nhân nhiều.

Mà người vợ Becca thì từ trên người đối phương cảm nhận được một tia quen thuộc, nhưng chính cô cũng không xác định, theo lý thuyết cô cũng không quen biết Superman mới đúng, nhưng mà loại cảm giác quen thuộc mạc danh này cũng không phải lừa người.

Trong cơ thể Superman là linh hồn của Đồ Phu Billy Butcher, tuy rằng tình cảm phu thê bình thường, nhưng người vợ đối với Đồ Phu tương đương hiểu rõ.

Cho dù Đồ Phu đổi thân thể, cô y nguyên có thể có cảm giác.

Tổ Quốc Nhân tuy vẫn còn sống, nhưng trải nghiệm bị hóa giải cứu viện mạo danh khiến hắn vô cùng thống khổ.

Hắn không thể lý giải tại sao mình lại rơi vào cảnh địa này, rốt cuộc mình đã làm sai điều gì.

Hắn dùng thấu thị nhãn và siêu cấp thị lực quan sát phụ nữ, đây là việc mà bất kỳ người đàn ông nào sở hữu năng lực tương tự đều sẽ làm, cho dù là nữ anh hùng cũng sẽ lén nhìn đàn ông, thậm chí là yêu đàn ông.

Chương 3227

Không có gì sai cả, Tổ Quốc Nhân cảm thấy mình chỉ phạm phải sai lầm mà tất cả các anh hùng đều sẽ phạm phải.

Còn về việc hắn Nguyệt Nha Thiên Xung xả láng thì càng không có gì sai, ai mà có thể cự tuyệt hoan du ngắn ngủi chứ.

Còn có những người bị hắn giết chết, một số là vô tâm chi sai, chỉ có thể trách bọn họ vận khí không tốt.

Một số là vì lợi ích của công ty.

Còn có một số là do tâm tình hắn không tốt.

Nhưng cái này cũng không tính là sai, ai đều có lúc tâm tình không tốt, quân chủ nhất nộ phục thi bách vạn, thất phu nhất nộ huyết tiễn tam xích, siêu năng lực anh hùng nhất nộ, chết vài người thì tính là cái gì.

Mỗi người đều sẽ có lúc tâm tình không tốt, tạo thành phá hoại căn cứ theo năng lực mỗi người khác biệt mà bất đồng.

Quân chủ, thất phu, siêu cấp anh hùng năng lực khác nhau, tâm tình xấu gây ra phá hoại tự nhiên cũng không giống nhau, căn bản không sai.

Còn có chính là vì lợi ích công ty, đó hoàn toàn là không vì mình mà chuyên môn vì người, hà cớ gì mà sai.

Công ty muốn tiến vào dự toán của Bộ Quốc phòng, muốn tiến thêm một bước, muốn phát triển, có sai sao.

Tại sao, tại sao.

Tổ Quốc Nhân không rõ ràng, minh minh chính mình không có làm sai cái gì, tại sao báo ứng lại rơi vào trên người mình.

Đây chính là mâu thuẫn giữa sinh tồn và phát triển.

Muốn sinh tồn, muốn phát triển không sai, nhưng sinh tồn và phát triển là mâu thuẫn.

Có đôi khi vì sinh tồn phải buông tha phát triển, có đôi khi vì phát triển phải đánh cược sinh tồn, thành công tự nhiên lưỡng tắc giai đắc, thất bại thì có khả năng là cả hai đều mất.

Đây cũng là vấn đề mà định luật Khu Rừng Đen Dark Forest chưa giải quyết, định luật có hai chân lý: Một, sinh tồn là nhu cầu đệ nhất của mọi văn minh.

Hai, tất cả văn minh đều cần khuếch trương.

Nhưng hai chân lý này kỳ thực là có xung đột, có đôi khi vì phát triển, văn minh phải đánh cược sinh tồn.

Sinh tồn tuy nhiên là yếu tố đệ nhất, đồng thời cũng là tiền vốn đánh cược lớn nhất.

Văn minh đều cần khuếch trương, nhưng đồng thời rất nhiều văn minh vì sinh tồn mà buông tha phát triển, chết tại trong hắc vực thanh minh.

Cho nên sinh tồn và phát triển, là cá và tay gấu khó mà kiêm đắc.

Muốn phát triển không sai, nhưng đồng thời cũng muốn gánh chịu rủi ro cờ bạc, khả năng sẽ mất đi sinh mệnh.

Tổ Quốc Nhân muốn phát triển, nhưng không hiểu rõ sự đánh cược đằng sau sự phát triển.

Vũ trụ không những là một khu rừng đen, càng là một sòng bạc lớn, mỗi cái văn minh, mỗi sinh mệnh đều phải dùng tiền vốn của chính mình hạ chú, cược tương lai của chính mình.

Tổ Quốc Nhân tại thời điểm theo đuổi phát triển, liền bất tri bất giác đem sự sinh tồn của chính mình đặt lên bàn cược.

Chỉ là trước kia thực lực hắn cường đại, không cảm giác đây là đánh bạc, không cảm giác chính mình sẽ thua.

Nhưng hiện tại tình huống bất đồng, ván cược phát triển đối với hắn càng lúc càng bất lợi, hiện tại muốn rút lại cũng đã muộn.

Sinh tồn và phát triển không sai, nhưng nhất định phải cược một phen.

Nếu như không nhận thức đến điểm này, cuối cùng chết cũng không biết nguyên nhân.

Tổ Quốc Nhân chính là không biết mình sai ở đâu, hắn làm hết thảy đều là chuyện chính xác a, không biết chính mình tại sao lại suýt chút nữa bị giết.

Lưỡi kiếm cấp độ nguyên tử lưu lại vết thương sẽ trị liệu, nhưng bóng ma tâm lý nhất thời bán hội lại không cách nào tiêu trừ.

Hơn nữa hắn vẫn là không ý thức được mâu thuẫn và nguy cơ mang tính nội sinh của sự phát triển, vậy lần sau còn phải chịu thiệt thòi.

Càng làm cho Tổ Quốc Nhân phẫn nộ chính là, hiện tại hắn còn phải đi làm việc, những phú hào kia vẫn là cần hắn cứu trợ.

Vì để không cho hắc liêu phốt đen của mình bị hấp thụ ánh sáng, cũng là vì kiếm tiền, Tổ Quốc Nhân không thể không mang theo thương thế đi làm.

Kết quả đến nơi mới phát hiện là phú hào uống say, còn nhất định đòi xuống nước bơi lội, cho nên kích hoạt cảnh báo.

Tổ Quốc Nhân đem phú hào vớt ra, còn bị phú hào nôn đầy người.

Nộ hỏa càng phát ra mãnh liệt, lại không thể không nhẫn nại, hắn cảm giác chính mình tùy thời sẽ bạo tạc.

Tổ Quốc Nhân nhìn xem những phú hào tứ ý làm bậy này, căn bản không thể lý giải những tên này rốt cuộc có tư cách gì nắm giữ những tư nguyên này.

Nếu như là chính mình, khẳng định tốt hơn bọn họ.

Tại quãng thời gian làm việc cho phú hào này, Tổ Quốc Nhân nhìn thấy rất nhiều sự tình khiến người ta cạn lời, cùng siêu cấp anh hùng có thể nói là kẻ tám lạng người nửa cân, phú hào cũng là không hề chịu đến đạo đức hạn chế.

Trước mặt người khác thì ra vẻ đạo mạo, sau lưng căn bản không giống người.

Khác biệt chính là, trước kia siêu cấp anh hùng lại vô sỉ thế nào, đều nghe Tổ Quốc Nhân hắn hiệu lệnh.

Mà hiện tại chính mình ngược lại muốn nghe những kẻ vô sỉ ra mệnh lệnh, cái này làm cho hắn cảm giác chênh lệch rất lớn.

Đỗ Lan.

Truy cứu nguyên nhân, hết thảy đều là lỗi của Đỗ Lan.

Tổ Quốc Nhân nghĩ tới nghĩ lui chính mình rơi xuống tình cảnh này, cùng Đỗ Lan không thoát khỏi quan hệ: Ta nhất định phải giết ngươi.

Chính mình không sai, vậy khẳng định là người khác sai.

Suy tư một vòng lớn, Đỗ Lan chính là tội đầu sỏ gây nên hết thảy.

Không thể không nói Tổ Quốc Nhân nhìn người thật chuẩn, đúng thật là do Đỗ Lan tên xuyên việt giả này làm.

Tuy nhiên Đỗ Lan không đến, cục diện của Tổ Quốc Nhân cũng sẽ càng ngày càng hỏng bét, chính mình là càng làm càng sai, thanh danh càng ngày càng kém, địch nhân là càng ngày càng mạnh, bị đánh bại cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Bất quá Đỗ Lan đến rồi, quá trình này nhanh hơn, tốc độ sụp đổ nhanh hơn.

Hơn nữa trong nguyên tác chỉ có Hắc Bào Củ Sát Đội là đối thủ, mà hiện tại Đỗ Lan để mọi người cùng nhau phát triển, đối thủ của Tổ Quốc Nhân liền nhiều hơn rất nhiều.

Tuy nhiên trong nguyên tác Tổ Quốc Nhân cũng bị đánh, nhưng không có tấp nập như vậy.

Hiện tại đâu đâu cũng toát ra a miêu a cẩu đều có thể khiêu chiến một chút Tổ Quốc Nhân, làm cho hắn mệt mỏi ứng đối.

Đối thủ quá nhiều, Tổ Quốc Nhân liền sẽ rất mệt, tâm thái liền sẽ sụp đổ.

Nhưng vấn đề là hắn nghĩ không ra biện pháp giải quyết, cho dù giết Đỗ Lan, cũng không cách nào tiêu trừ biến hóa.

Khởi, Niệm, Tư, Hành.

Khởi đầu, cảm xúc, suy nghĩ, hành động.

Khởi nhân dẫn phát cảm xúc biến hóa, đây là rất tự nhiên, là quá trình rất bị động, gặp được sự tình, mọi người ít nhiều đều sẽ có phản ứng cảm xúc, cũng không cần nỗ lực chủ quan.

Cảm xúc chuyển hóa làm tư khảo, liền cần phát động tính chủ quan năng động, muốn nghĩ tới biện pháp, khảo nghiệm tri thức và kinh nghiệm của con người.

Rất nhiều người kẹt tại khâu này, căn bản nghĩ không ra biện pháp.

Cuối cùng nghĩ tới biện pháp, còn muốn khảo nghiệm năng lực thực tiễn, cuối cùng thực hiện hành động.

Hành động là vừa khảo nghiệm tính chủ quan năng động của chính mình, cũng khảo nghiệm hoàn cảnh khách quan có lợi hay không, có thể nói là phần quan trọng xem năng lực và vận khí.

Gặp được sự tình, sinh ra cảm xúc, tiến hành tư khảo, thực hiện hành động.

Tại cái quy trình này, người có thể đi hết được rất ít.

Chương 3228

Đại bộ phận người đều kẹt tại phần tư khảo và hành động, hoặc là tư khảo không ra biện pháp, hoặc là năng lực không đủ thực tiễn, hoặc là vận khí không tốt dẫn đến thực tiễn thất bại.

Tổ Quốc Nhân trước mắt là hết cách tư khảo ra biện pháp, bởi vì địch nhân một lớp tiếp một lớp toát ra, hơn nữa càng ngày càng mạnh.

Hắn nếu như tiếp tục dựa theo phương pháp cũ sinh hoạt, liền sẽ có càng nhiều người khiêu chiến.

Hắn không có khả năng mỗi lần đều vận tốt như vậy, nói không chừng ngày nào đó liền bị người đánh chết.

Nhưng vấn đề là rốt cuộc làm thế nào mới có thể ngăn cản địch nhân tìm chính mình gây phiền phức.

Căn bản ngăn cản không nổi, bởi vì cái xã hội này thời thời khắc khắc đều có địch nhân mới xuất hiện, Tổ Quốc Nhân là thật tâm không biết làm thế nào cho thỏa.

Nghĩ không ra biện pháp thì không nghĩ nữa, trước giết Đỗ Lan trút một ngụm ác khí.

Đây cũng là lựa chọn của rất nhiều người, nghĩ không ra biện pháp, liền trước phát tiết cảm xúc, chính mình vui vẻ là tốt nhất, quản nó phía sau sẽ biến thành bộ dáng gì.

Nhưng Đỗ Lan có hệ thống Cradle Cái Nôi, muốn giết cũng là có một chút phong hiểm.

Tổ Quốc Nhân thầm nghĩ có biện pháp nào khiến Đỗ Lan chết não, tim lại duy trì đập hay không.

Cái này cũng không phải không thể, chỉ cần trái tim tiếp tục đập, hệ thống Cradle liền sẽ không phát động, hắc liêu của chính mình liền sẽ không hấp thụ ánh sáng.

Tổ Quốc Nhân muốn đem Đỗ Lan đánh thành chết não, độ khó này cũng không nhỏ.

Quyết định trước tìm người thử một chút xem, có phải có thể tinh chuẩn đem người đánh thành chết não hay không.

Thế là liền có rất nhiều người xui xẻo trở thành vật thí nghiệm của Tổ Quốc Nhân.

Hắn không biết những người chết não này đều sẽ bị Đỗ Lan rút ra linh hồn, biến thành siêu năng lực giả, trở thành địch nhân mới của Tổ Quốc Nhân.

Tổ Quốc Nhân vì đem Đỗ Lan đánh cho gần chết, mà không phải đánh chết, đã tiến hành huấn luyện.

Thông qua đối với sức mạnh khống chế, học được cách đem người đánh thành chết não nhưng trái tim tiếp tục đập.

Đợi đến khi nắm giữ môn kỹ thuật này xong, hắn liền đi tìm Đỗ Lan, chỉ cần trái tim của Đỗ Lan còn đang đập, cũng không cần lo lắng.

Thế là hắn bay lên, toàn thành tìm kiếm Đỗ Lan, hắn biết Đỗ Lan đang ở tại tòa thành thị này.

Tại thành thị trên không phi hành, thấu thị nhãn và siêu cấp thị lực phối hợp, rất dễ dàng tìm được Đỗ Lan.

Dù sao Đỗ Lan cũng không có trốn đi, chính là bình thường sinh hoạt tại thành thị.

Hưu.

Tổ Quốc Nhân từ trên trời giáng xuống rơi vào trước mặt Đỗ Lan, vẻ mặt nghiêm túc.

Đỗ Lan nói ra: Ngươi thật đúng là cần cù a, rõ ràng vết thương còn không có khép lại liền đi ra làm việc, tinh thần đáng khen.

Bất quá thân thể là tiền vốn của cách mạng, dưỡng tốt thân mình rồi kiếm tiền cũng không muộn.

Tiền là kiếm không hết.

Tổ Quốc Nhân không nói một lời, trong đôi mắt lam sắc chỉ có bạo ngược, hai tay nắm quyền, súc thế đãi phát.

Ngươi muốn giết ta.

Đỗ Lan nói ra.

Ta không muốn giết ngươi.

Tổ Quốc Nhân nói ra: Chỉ là muốn đem ngươi đánh cho gần chết.

Hưu.

Thân thể so với thanh âm nhanh hơn, người bình di đến trước mặt Đỗ Lan, nắm đấm to bằng bao cát chuẩn xác nhắm ngay cằm Đỗ Lan, tìm xong góc độ đến một quyền, trước đem đầu đối phương đánh cho mộng.

Tổ Quốc Nhân rất muốn một quyền liền đem đầu Đỗ Lan đánh nát, nhưng vẫn là khống chế lực độ, việc nhỏ không nhịn tất loạn đại mưu.

Đỗ Lan thầm nghĩ Tổ Quốc Nhân quả nhiên vẫn là ra tay rồi, quả nhiên là không nguyện ý tiếp nhận hiện trạng.

Thật sự là quá tốt, Đỗ Lan trong nháy mắt chuyển hóa thành cái cằm Chấn Kim Vibranium.

Oanh.

Xung kích khuếch tán, nhưng Đỗ Lan cũng không có việc gì, bởi vì Chấn Kim có thể hấp thu lực trùng kích, trữ tồn và chuyển hóa.

Nắm đấm của Tổ Quốc Nhân rất mạnh, nhưng không có hiệu quả.

Cái này là ngươi không đúng, ta cho ngươi bốn phần thù lao đã rất không tệ.

Đỗ Lan nói ra: Ngươi có thể sống rất khá, tại sao nhất định phải động thủ đâu.

Bởi vì Tổ Quốc Nhân hiện tại càng ngày càng mệt mỏi, mà hắn cho rằng chính mình không sai, nghĩ tới nghĩ lui chính là bị gian nhân hãm hại.

Nếu như không tiêu diệt ngươi, ta không thể an tâm.

Tổ Quốc Nhân vừa thấy công kích của mình vô hiệu, liền biết xé rách da mặt, thế là phẫn nộ nói ra: Chính là đám người các ngươi hại ta càng ngày càng mệt mỏi, càng ngày càng khó chịu.

Ngươi chính là địch nhân của ta.

Đỗ Lan nói ra: Chẳng lẽ không phải chính ngươi dẫn đến sao.

Những hắc liêu kia chẳng lẽ là ta cưỡng ép ngươi đi làm sao.

Không đều là chính ngươi làm.

Ngươi khắc chế không được chính mình, có thể có biện pháp gì.

Nếu muốn người không biết trừ phi mình đừng làm.

Ngươi xem Siêu Nhân một ngày đến tối tiến hành bài trừ nguy hiểm cứu tai, căn bản không có thời gian làm chuyện xấu, tự nhiên cũng liền không có hắc liêu.

Ta không làm sai cái gì, ta làm sự tình đều là việc nên làm.

Tất cả mọi người sẽ làm như vậy, chỉ là mọi người hi vọng ta và người khác không giống nhau, nhưng đây là cưỡng ép người khác làm việc khó.

Mà ngươi lại dùng loại phương pháp không đạo đức này uy hiếp ta, chính là tên gian nhân.

Đỗ Lan cảm thấy buồn cười: Nếu như ngươi cùng người bình thường đồng dạng, vậy dựa vào cái gì mọi người muốn truy phủng ngươi.

Chẳng lẽ cũng bởi vì ngươi có siêu năng lực, có thể định đoạt sinh tử của bọn họ.

Vậy Siêu Nhân có thể định đoạt sinh tử của ngươi, ngươi tại sao muốn phản kháng Siêu Nhân.

Mọi người truy phủng ngươi, không phải vì siêu năng lực của ngươi, mà là hi vọng ngươi có thể bảo hộ bọn họ, nếu như ngươi không thể bảo hộ bọn họ, tự nhiên là sẽ bị vứt bỏ.

Tổ Quốc Nhân lại nói ra: Bọn họ chỉ là cần một lời nói dối là đủ rồi, mà ngươi lại muốn chọc thủng lời nói dối.

Bọn họ chỉ là chờ mong được cứu rỗi mà thôi, căn bản không cần thực tế hành động, ta có thể thỏa mãn bọn họ chờ mong.

Không thể không nói Tổ Quốc Nhân vẫn như cũ cho rằng có nhân thiết liền có thể một chiêu ăn cả thiên hạ.

Vấn đề là nhân thiết sụp đổ, minh tinh bị người vứt bỏ quá nhiều.

Cho dù bách tính chỉ muốn một lời nói dối, nhưng biết nói dối lại không phải chỉ có Tổ Quốc Nhân, hắn làm ra nhiều hắc liêu như vậy không phải chính mình phá hoại nhân thiết sao.

Ngươi là đang trách cứ ta không nên làm ra nhiều kẻ cạnh tranh như vậy sao.

Nếu như chỉ có một mình ngươi nói dối, chỉ có một mình ngươi có nhân thiết, như vậy mọi người liền không có lựa chọn, chỉ có thể ủng hộ ngươi.

Nhưng hiện tại người lập nhân thiết quá nhiều, cho nên ngươi liền cảm thấy có áp lực.

Vậy nói rõ năng lực cạnh tranh của ngươi không đủ, bị đào thải cũng là tự nhiên.

Ngươi nên tỉnh lại một chút, tại sao người khác không có hắc liêu, lại chính mình có nhiều hắc liêu như vậy.

Đỗ Lan nói ra.

Tổ Quốc Nhân nói ra: Đều là lỗi của ngươi, ngươi và cái App của ngươi làm ra nhiều chuyện như vậy, mới khiến cho sinh hoạt của ta càng ngày càng hỏng bét, ta muốn xử lý ngươi.

Đỗ Lan rất bất đắc dĩ, hắc liêu đều là Tổ Quốc Nhân tự mình tạo thành, đến đầu lại lại trở thành lỗi của người khác, biết làm sao bây giờ a.

Đối phương căn bản không nói đạo lý, chỉ là muốn phát tiết cảm xúc.

Nhìn ra được ngươi đã cùng đường mạt lộ, hiện tại ngoại trừ cảm xúc ra, không có bất kỳ biện pháp nào đi thay đổi hiện trạng.

Lâm vào tuyệt cảnh, bắt đầu điên cuồng.

Đỗ Lan nói ra: Nếu ta là ngươi, sẽ tỉnh táo lại, sau đó chờ đợi cơ hội.

Mà không phải vì phát tiết cảm xúc mà mặc kệ không quan tâm.

Đừng có luôn làm bộ như rất hiểu người khác.

Ngươi căn bản cái gì cũng không biết.

Tổ Quốc Nhân nổi giận, bởi vì hắn lại lần nữa bị Đỗ Lan nhìn thấu.

Hắn xác thực không có năng lực thay đổi hiện trạng, cho nên chỉ có thể xử lý Đỗ Lan cái tên đầu sỏ gây tội này, phát tiết cảm xúc.

Chương 3229

Trước đó ngươi hủy đi máy bay, quay đầu liền nói đây là lỗi của Bộ Quốc phòng, không có để Siêu Cấp Thất Nhân Đội tiến vào Bộ Quốc phòng, dẫn đến ngươi không có ngay lập tức đi cứu viện.

Xem ra ngươi vẫn là có chút khôn vặt, nhưng gặp được chân chính đại thế, lại không có đại trí tuệ.

Đỗ Lan cũng không có gì muốn nói, nói ra: Đã ngươi cho rằng đánh chết ta có thể để cho mình dễ chịu một chút, vậy ngươi liền đến đi.

Đỗ Lan đã lâu không động thủ.

Mới đầu xác thực là cho rằng như vậy, nhưng Đỗ Lan có thể phòng ngự nắm đấm của chính mình, Tổ Quốc Nhân lại không quá xác định, nhìn không ra át chủ bài của Đỗ Lan.

Đến a, sao không động thủ.

Tổ Quốc Nhân khẽ cắn môi giậm chân vọt tới, thân thể đột phá tường âm thanh, một quyền đánh ra.

Nhưng Đỗ Lan trong nháy mắt biến thành một người Chấn Kim ngăn cản Tổ Quốc Nhân tất cả công kích, quyền lực của Tổ Quốc Nhân rất mạnh, Âm Bạo Quyền nhất nhất rơi vào trên người Đỗ Lan, nhưng không cách nào rung chuyển đối thủ.

Đánh xong chưa.

Đỗ Lan hỏi, vừa rồi Tổ Quốc Nhân toàn bộ quyền lực tích súc tại thể nội, đem năng lượng tập trung ở cùng nhau, cho Tổ Quốc Nhân một quyền.

Oanh, mấy chục quyền của Tổ Quốc Nhân tập trung vào trên một quyền, uy lực là gấp mấy chục lần.

Tổ Quốc Nhân gò má trái bị trùng điệp đánh một quyền, lập tức đầu váng mắt hoa, trời đất quay cuồng.

Hắn là không nghĩ tới địch nhân một quyền có thể trực tiếp làm cho hắn phá phòng.

Hai đầu gối quỳ xuống đất, đầu ong ong, thân thể mất cân bằng, nhãn cầu không cách nào tụ tiêu, ngắn ngủi mất đi tư khảo năng lực.

Chính mình lại tự chuốc nhục nhã, trong đầu Tổ Quốc Nhân toát ra ý nghĩ tuyệt vọng, thế giới này đã sẽ không còn vì chính mình hoan hô.

Chính mình tựa hồ là bị thế giới này cấp đào thải, vô tình mà trực tiếp.

Thế giới này lãnh khốc như vậy, làm cho hắn cảm giác không còn gì luyến tiếc.

Tổ Quốc Nhân vốn dĩ còn muốn phát tiết cảm xúc, nhưng hiện tại cảm xúc lại bị chặn trở về, lập tức cả người đều mộng.

Đỗ Lan nhìn xem bộ dáng của Tổ Quốc Nhân, thầm nghĩ tiếp xuống hắn có thể hay không hủy diệt thế giới đây.

Vẫn là có khả năng, dù sao đối phương có siêu năng lực, có thể phá hoại.

Đương nhiên cũng có thể là ý chí tinh thần sa sút, không bao giờ xuất hiện nữa.

Đỗ Lan nhìn Tổ Quốc Nhân hẳn là sẽ không tinh thần sa sút, khẳng định còn sẽ tìm biện pháp khác tăng cường thực lực bản thân, gia nhập cạnh tranh.

Dù sao hắn còn trẻ, hơn nữa thực lực cũng rất mạnh.

Đợi đến khi Tổ Quốc Nhân lấy lại tinh thần, Đỗ Lan đã biến mất.

Tổ Quốc Nhân phát hiện chính mình còn sống, liền biết Đỗ Lan khinh thường giết chính mình.

Trong tay đối phương có rất nhiều hắc liêu, hoàn toàn nắm đằng chuôi chính mình.

Tuy nhiên không cam tâm, nhưng chỉ có thể bàn bạc kỹ hơn.

Uy lực của một quyền kia đem Tổ Quốc Nhân đánh cho sợ, hắn biết siêu năng lực của mình đã lỗi thời, không thể tiếp tục bởi vì quá khứ huy hoàng mà dương dương tự đắc.

Nếu như không tăng lên thực lực bản thân, rất nhiều sự tình căn bản làm không được.

Năng lực lỗi thời, liền muốn tìm kiếm năng lực mới, chỉ có như thế mới có thể cải biến vận mệnh đáng chết này, một lần nữa đứng tại đỉnh thế giới.

Tổ Quốc Nhân khắc sâu ý thức được thời đại biến hóa, trước kia chính mình rất mạnh, thế giới đệ nhất.

Hiện tại thực lực bản thân đã khó mà tiến vào thê đội thứ nhất, đây là sự thật trần trụi, nửa điểm không do hắn phủ nhận.

Bởi vì Siêu Nhân cũng tốt, Đỗ Lan cũng được, hết lần này tới lần khác chứng minh điểm này.

Tổ Quốc Nhân rất nặng nề, không thể không tìm kiếm biện pháp trở nên mạnh mẽ.

Tại thời đại này, mọi người đều đang theo đuổi sức mạnh, không chỉ là Tổ Quốc Nhân, còn có rất nhiều người bình thường.

Cho nên cổ phiếu của công ty dược phẩm một mực đang tăng cao, có thể nói là liên tục tăng lên.

Lượng tiêu thụ Ngũ Hào Hóa Hợp Vật cũng là cư cao không hạ, vì bảo vệ lợi ích của mình, công ty y dược cũng là liên hợp cảnh sát một mực đả kích Ngũ Hào Hóa Hợp Vật phi pháp.

Ngũ Hào Hóa Hợp Vật dưới lòng đất tuy nhiên giá cả tiện nghi, nhưng chất lượng không có bảo đảm, tỉ lệ tử vong rất cao.

Nhưng bởi vì rẻ, rất nhiều kẻ liều mạng muốn cược mệnh đều sẽ mua sắm.

Bởi vì bọn họ mua không nổi hàng chính bản.

Đỗ Lan cho rằng thủ đoạn đả kích đạo bản tốt nhất, chính là hàng chính bản hạ giá, so với đạo bản còn muốn rẻ hơn, tự nhiên liền không có người nghiên cứu dược vật đạo bản, toàn đi mua chính bản.

Bất quá trước mắt chi phí sản xuất chính bản vẫn là tương đối cao, hết cách cùng đạo bản đánh chiến tranh giá cả.

Bất quá theo nguyên dược liệu nhập khẩu hoàn thiện, giá thành phẩm hạ xuống cũng là chuyện sớm hay muộn.

Chỉ cần chính bản rẻ hơn so với đạo bản, đến lúc đó đạo bản liền không có đất cắm dùi.

Thông qua siêu năng dược tề đạt được siêu năng lực hạn mức cao nhất vẫn là không đủ, mọi người đều rất hi vọng trở thành tồn tại giống như Siêu Nhân.

Siêu năng lực giả liền hẳn là cường đại giống như Siêu Nhân.

Nhưng Siêu Nhân quá mạnh, xa xa vượt ra khỏi hiệu quả dược vật.

Chí ít trước mắt không có một công ty nào có thể sáng tạo ra dược vật Siêu Nhân.

Trong tay Đỗ Lan ngược lại là có đại lượng Dược tề thể nghiệm Siêu Nhân 24 giờ, đây là DC Siêu Nhân vì tán gái, đặc biệt chuẩn bị cho Lois, Đỗ Lan đại lượng phục chế, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Tuy nhiên chỉ có 24 giờ thể nghiệm, cũng là làm người vĩnh sinh khó quên, bởi vì Siêu Nhân thật sự là quá mạnh.

Bất quá muốn đạt được thể nghiệm 24 giờ, đều phải thông qua Đỗ Lan và Địch Ny Toa khảo nghiệm, ít càng thêm ít.

Có Siêu Nhân cái mục tiêu này, các công ty dược vật đều đang nỗ lực phát triển kỹ thuật của mình, tăng lên dược lực, tranh thủ tại lần thi đua này hoạch thắng.

Công ty Vought Ốc Đặc tự nhiên trở thành truyền công lão nhân, chính mình ngược lại không có ưu thế.

Tổ Quốc Nhân tiết lộ phối phương, tại lúc ấy có thể nói là một chiêu cờ hay, có thể để công ty Vought nuôi giặc tự trọng.

Nhưng hiện tại xem ra, không thể nghi ngờ là một chiêu cờ vô cùng hỏng bét, dẫn đến toàn bộ công ty đều không còn át chủ bài.

Bất quá sự thật đã như thế, cũng chỉ có thể thực sự cầu thị.

Cũng giống như Lưu Bang đối mặt sự thật, luôn là biết làm sao bây giờ, chỉ có thể tiếp nhận hiện thực, sau đó đi làm sự tình chính mình có thể làm.

Cạnh tranh là càng ngày càng kịch liệt, siêu năng lực giả càng ngày càng nhiều, trật tự cũ bị đánh vỡ, trật tự mới tất nhiên trùng kiến.

Đỗ Lan cho rằng tiếp xuống hẳn là tiếp tục phong kiến, dù sao tính khuếch trương của siêu năng lực giả vẫn là rất mạnh.

Rất nhiều quốc gia mới đầu là chế độ nô lệ, sau đó là chế độ phong kiến, đồng thời trường kỳ bảo trì tại chế độ phong kiến.

Trước cách mạng công nghiệp, rất nhiều nơi khổ hàn vẫn là chế độ nô lệ, không có năng lực phong kiến, bởi vì phong kiến cần tư nguyên.

Cái gì là phong kiến.

Chu Công Chu Lễ và cải cách quân sự Marius Mã Lược, đều là mở ra phong kiến.

Kỳ thực chính là để càng nhiều người trở thành công dân, liền sẽ mở ra phong kiến.

Thiên tử, quý tộc, quốc nhân, dã nhân, nô lệ.

Quốc vương, quý tộc, công dân, tự do dân, nô lệ.

Theo phát triển, càng ngày càng nhiều tự do dân trở thành công dân, nhưng những công dân này cũng không có nắm giữ tại trong tay quốc vương, mà là nắm giữ tại trong tay quý tộc, quý tộc nắm giữ công dân tự nhiên sẽ chư hầu hóa.

Chương 3230

Mà tự do dân trở thành công dân, nô lệ tự nhiên trở thành tự do dân, lâu ngày chế độ nô lệ liền sụp đổ.

Liền tương tự cuối thời Đông Kinh, các nơi thủ bị tự mình mộ binh, những binh lính này không thuộc về thiên tử, chỉ thuộc về thủ bị, liền sẽ chư hầu hóa.

Cải cách Marius, để tự do dân tòng quân trở thành công dân, nhưng những công dân binh này không có nắm giữ tại trong tay Viện Nguyên Lão, mà là nắm giữ tại trong tay các cự đầu các nơi.

Cho nên Tiền Tam Cự Đầu First Triumvirate, Hậu Tam Cự Đầu là không thể tránh né.

Còn có các triều đại Thăng Long kiêm tính thổ địa, ẩn giấu nhân khẩu.

Quý tộc đem nhân khẩu giấu ở trong tay chính mình, không báo cho hoàng đế, như vậy thực lực quý tộc liền có thể chống lại hoàng đế.

Những thứ này đều là thủ đoạn của phong kiến, điều kiện tiên quyết là quý tộc có thể khuếch trương.

Cho nên chế độ phong kiến thích hợp khuếch trương.

Nếu như là nơi khổ hàn không có không gian khuếch trương, vậy chế độ nô lệ sẽ một mực tiếp tục.

Quý tộc không cách nào khuếch trương, cũng chỉ có thể duy trì chế độ nô lệ.

Hiện tại siêu năng lực giả cũng có thể khuếch trương, quý tộc nắm giữ càng nhiều siêu năng lực giả hình thành một phương chư hầu.

Đỗ Lan vẫn là rất coi trọng, vấn đề là hiện tại cần một cái Chu Lễ hoặc là cải cách Marius, để khuếch trương trở thành một loại kênh thăng tiến.

Tần triều tuy nhiên cũng là khuếch trương, cũng thông qua chiến tranh thăng tiến, nhưng bởi vì công dân đều nắm giữ tại trong tay hoàng đế, cho nên đây cũng không phải là phong kiến, mà là sơ kỳ quận huyện chế.

Thương Ưởng biến pháp tăng cường năng lực quản lý của hoàng đế, tránh khỏi vấn đề vừa khuếch trương liền chư hầu hóa.

Phong kiến khuếch trương do quý tộc chủ đạo, Tần triều khuếch trương do quân chủ chủ đạo.

Do quý tộc lãnh đạo, quý tộc tự nhiên sẽ ủng hộ.

Do quân chủ chủ đạo, vậy quý tộc tự nhiên phản đối.

Tần triều tại lúc tác chiến, còn có trung hạ tầng áp chế quý tộc, một khi đình chỉ tác chiến, như vậy quý tộc phản đối hoàng đế, trung hạ tầng lại lên không được, Tần triều tự nhiên xong đời.

Tần triều xong đời cùng nghiêm hình tuấn pháp không có quan hệ gì, chính là bởi vì không có đường thăng tiến, thưởng phạt chỉ có phạt, vậy thì dân bất úy tử nại hà dĩ tử cụ chi.

Trước mắt siêu năng lực giả đã bắt đầu chư hầu hóa, bất quá chủ yếu vẫn là tại nước ngoài, siêu năng lực giả trong nước Mỹ Đế vẫn là bị quý tộc áp chế.

Do quý tộc chủ đạo khuếch trương, lôi kéo siêu năng lực giả, khống chế sức mạnh siêu năng, khuếch trương địa bàn của mình.

Kiêm tính thổ địa, ẩn giấu nhân khẩu, đều là công tác cơ bản của loạn thần tặc tử.

Lúc mọi người đều đang chuẩn bị tạo phản, công ty Vought Ốc Đặc lại tóm lấy Siêu Nhân không buông tay, chính là muốn làm Siêu Nhân.

Tuy nhiên mấy lần nếm thử đều thất bại, bất quá mọi người cần một lãnh tụ đối kháng Siêu Nhân, địa vị Tổng tài Stan Edgar vẫn là rất ổn định.

Bất quá mọi người đều đang chuẩn bị tạo phản, cứ để Tổng tài một mực nhằm vào Siêu Nhân, như vậy đợi đến lúc mọi người tạo phản cần Siêu Nhân, Tổng tài bị bán đứng cũng là chuyện trong phút chốc.

Muốn tạo phản, khẳng định cần tính hợp pháp, cần mọi người thừa nhận.

Nếu như Siêu Nhân thừa nhận tính hợp pháp của mình, chẳng phải đẹp thay.

Đã cần Siêu Nhân thừa nhận chính mình, vậy khẳng định phải hướng Siêu Nhân chứng minh thành ý của mình, vậy bán đứng Tổng tài là phương pháp tốt nhất.

Cho nên hiện tại bọn họ đối kháng Siêu Nhân, về sau sẽ cần Siêu Nhân.

Hiện tại Siêu Nhân trở ngại bọn họ khuếch trương, về sau bọn họ cần Siêu Nhân làm nguồn gốc tính hợp pháp.

Đang là quý tộc là quý tộc, đang là quý tộc là quân chủ, là hai loại tình huống.

Quý tộc là quý tộc, chỉ đại biểu lợi ích gia tộc mình.

Quý tộc trở thành quân chủ, liền phải đại biểu lợi ích giai cấp, Siêu Nhân cũng trở thành nguồn gốc của tính hợp pháp.

Thân phận bất đồng, nhu cầu bất đồng.

Cho nên Tổng tài hiện tại đối kháng Siêu Nhân, tương lai sẽ bị bán đứng.

Bởi vì quý tộc đã đang chuẩn bị tạo phản, từ quý tộc biến thành quân chủ là chuyện sớm hay muộn.

Thân phận Tổng tài lại không cách nào cải biến, hắn chính là cấp tiên phong đối kháng Siêu Nhân, cùng đường mạt lộ.

Vậy cũng hết cách, ai bảo hắn nhất định phải bảo vệ giai cấp quý tộc đâu.

Quý tộc chính mình cũng sẽ không một mực bảo vệ giai cấp của mình, một khi trở thành quân chủ, hắn cùng quý tộc liền nhất đao lưỡng đoạn.

Quân chủ, quý tộc, quốc nhân, dã nhân, quân chủ là bên độc lập.

Quân chủ và quý tộc là hợp tác và đối kháng, quân chủ cần điều động quốc nhân và dã nhân áp chế quý tộc, tại quá trình quản trị quốc gia cũng có tác dụng rất lớn.

Tổng tài là đem chính mình ấn tại trên giai cấp quý tộc, bị bán đứng là tất nhiên, bởi vì quý tộc cũng phải cầu tiến.

Siêu Nhân không phải địch nhân lớn nhất của Tổng tài, quý tộc mới là a.

Đỗ Lan biểu thị tính nội sinh của mâu thuẫn, quý tộc mà Tổng tài ủng hộ, tất nhiên sẽ đâm sau lưng hắn.

Siêu Nhân sẽ không giết Tổng tài, nhưng quý tộc lại cần mượn đầu Tổng tài dùng một lát.

Tổng tài rất thông minh, khẳng định biết mình đi là con đường

chết.

Khẳng định biết kết quả đối kháng Siêu Nhân, kết cục rất có thể là bị bán đứng.

Nhưng hắn không có biện pháp khác, bởi vì hắn là người da đen, đã va chạm đến trần nhà giai cấp, nếu như muốn tiến thêm một bước liền nhất định phải xuất nhân ý biểu.

Liền nhất định phải cược mệnh.

Hắn cũng giống như Nhật Hướng Ninh Thứ Neji Hyuga, đã va chạm đến trần nhà của sự áp bách.

Người bình thường tuy nhiên ngày ngày hô áp bách, nhưng năng lực của bản thân kỳ thực không cách nào xúc bính đến trần nhà, cũng chỉ là trên miệng phản kháng, căn bản không gặp được tình huống tài năng bị hạn chế.

Mà thiên tài như Nhật Hướng Ninh Thứ, là thiết thiết thực thực có thể cảm nhận được sự tồn tại của trần nhà, con đường tiến thêm một bước đã bị trở ngại.

Tổng tài cũng là như thế, hắn từ thời đại chủng tộc cách ly liền nỗ lực cầu tiến, dựa vào quản lý siêu cấp anh hùng trở thành Tổng tài công ty Vought, nhưng lúc muốn tiến thêm một bước, lại va chạm đến trần nhà, nếu như hắn không tìm lối tắt căn bản hết cách đột phá.

Tổng tài cũng là ăn hồng lợi thời đại.

Đỗ Lan rất rõ ràng thời đại trước là quyền công dân hạ phóng, để càng nhiều người có quyền bỏ phiếu.

Mỹ Đế tại năm 1920, phụ nữ da trắng có quyền tuyển cử, năm 1965 người da đen có quyền tuyển cử.

Quyền công dân hạ phóng, cũng đại biểu cho phân phong không thể tránh né.

Các bang đều có đại lượng công dân, mà công dân nắm giữ tại trong tay bang, mà không phải nắm giữ tại trong tay quốc gia.

Thực lực bang liền mạnh hơn liên bang.

Đương nhiên quyền công dân hạ phóng, nhưng chân chính muốn tiến vào giai cấp công dân, vẫn là cần tòng quân.

Chỉ là mọi người đều có tư cách trở thành công dân, cũng giống như Thanh triều phế trừ nô tịch, mọi người đều là lương tịch, đều có thể tham gia khoa cử.

Nhưng có tư cách tham gia, không đại biểu có năng lực tham gia.

Quyền công dân hạ phóng và cải cách Marius đồng dạng, trước kia chỉ có công dân có tư cách tòng quân, nhưng về sau tất cả mọi người có tư cách tòng quân, tòng quân liền có thể biến thành công dân.

Chương 3231

Sau cải cách Marius bốn mươi năm chính là thời đại Tam Cự Đầu, bởi vì công dân mới toát ra cũng không tại trong tay La Mã, mà là tại trong tay cự đầu.

Cự đầu nắm giữ đại lượng công dân xong, liền chư hầu hóa.

Quyền công dân hạ phóng, nhân viên đại lượng tòng quân trở thành công dân, nhưng sức mạnh những công dân này thuộc về các bang, mà không phải thuộc về quốc gia Mỹ Đế.

Thời đại Tiền Tam Cự Đầu cuối cùng Caesar muốn xưng đế bị ám sát, sau đó là thời đại Hậu Tam Cự Đầu, Octavian xưng đế thành công, thành lập cấm vệ quân.

Kết quả cấm vệ quân xác thực bảo vệ hoàng đế, nhưng về sau liền bắt đầu đấu giá bảo tọa hoàng đế.

Có thể nói hạ phóng quyền công dân, mặc kệ là thời đại nào đều là kết quả tất nhiên của chư hầu hóa.

Bởi vì không có phương pháp đem nhân tài đề bạt đi lên, nhân tài liền toàn tại trong tay chư hầu.

Thanh triều phế trừ nô tịch, không có hình thành chư hầu hóa, hoàn toàn là bởi vì áp chế quý tộc, áp dụng chế độ lưu quan, văn võ phân chế các loại phương pháp, tránh khỏi chư hầu hóa.

Tổng tài chính là từ thời đại này đi tới, là người nổi bật trong làn sóng hạ phóng quyền công dân, nhưng hắn gặp trần nhà, rất khó nâng cao một bước.

Hắn vì duy trì địa vị, không thể không trở thành găng tay trắng, không thể không trở thành mã tiền tốt.

Tuy nhiên địa vị là ổn định, cũng đem chính mình đặt tại trên giá nướng.

Chân chính quý tộc có thể trong phút chốc liền thay đổi lập trường, nhưng Tổng tài không thể, hắn vừa thay đổi lập trường liền sẽ bị vứt bỏ.

Nhưng một mực kiên trì lập trường, cũng sẽ bị phản bội.

Quý tộc tại sao có thể duy trì mấy trăm năm.

Chính là bởi vì bọn họ đều là đặt cược nhiều bên, xưa nay sẽ không treo cổ trên một cái cây.

Bình thường bọn họ sẽ sinh thêm mấy đứa con, phân biệt đặt tại thế lực bất đồng, mặc kệ bên nào thắng, quý tộc đều có thể tiếp tục kéo dài.

Bọn họ chỉ trung thành với chính mình, mà không phải trung thành với quốc gia.

Nhật Hướng Ninh Thứ bị Cá chậu chim lồng Lồng chim hữu hình áp chế, mà Tổng tài bị sức mạnh vô hình áp chế.

Tổng tài biết mình đi là con đường chết, nhưng không có biện pháp cải biến.

Hắn chỉ có thể cược, cược tại trước khi mình chết, những quý tộc kia sẽ không trở thành quân chủ.

Tóm lại hắn cũng khó, từng bước một đi tới, mỗi lần đều là cược mệnh.

Lần thứ nhất cược mệnh chính là lãnh đạo siêu năng lực giả, siêu năng lực đem khuyết điểm con người phóng đại, lãnh đạo siêu năng lực giả tùy thời có thể sẽ bị đánh chết.

Nhưng Tổng tài làm, thậm chí mang theo Siêu Cấp Thất Nhân Đội ban đầu lên chiến trường, cuối cùng sống sót trở về, ván thứ nhất cược thắng.

Tiếp xuống chính là quản lý công ty Vought, đem công ty chế tạo trở thành công ty kinh tế siêu năng anh hùng, cũng thắng.

Tiếp xuống giúp công ty tiến vào dự toán quốc phòng, lần này thua.

Sau đó hắn cược thanh quân trắc làm sạch kẻ xấu bên cạnh vua, thắng.

Hiện tại hắn lại cược cùng Siêu Nhân khai chiến, trước mắt kết quả còn chưa biết.

Từng bước một đi tới, Tổng tài đều là đang cược mệnh, hắn có thể có địa vị như vậy, ngoại trừ năng lực chính là vận khí.

Nhưng cho dù như thế, gặp trần nhà cũng khó mà đột phá.

Kỳ thực cũng không phải không có biện pháp, Đỗ Lan cho rằng Tổng tài cũng có thể chư hầu hóa, chưởng khống càng nhiều siêu năng lực giả, trở thành vua của bọn họ, trở thành siêu năng chư hầu.

Nhưng nhìn ra được Tổng tài là rất hâm mộ quý tộc quy tắc cũ, coi thường siêu năng lực giả.

Hoặc là nói hắn cũng không có nắm chắc có thể một mực trở thành lãnh đạo giả của siêu năng lực giả.

Dù sao siêu năng lực giả đều giống như bom hẹn giờ, hắn cũng nắm không được.

Từ góc độ Đỗ Lan xem ra, quản lý siêu năng lực giả giống như rất dễ dàng.

Nhưng Tổng tài cũng không chỉ một lần bởi vì siêu năng lực giả lâm vào nguy cơ, nếu như không phải hắn vận khí tốt, sớm đã chết

rồi.

Cho nên hắn căn bản không hi vọng tiếp tục qua sinh hoạt tùy thời bị siêu năng lực giả làm chết.

Mượn dùng sức mạnh siêu năng lực giả, xác thực có thể chư hầu hóa, nhưng quá nguy hiểm, hắn thà rằng làm địch nhân của Siêu Nhân.

Chí ít biết Siêu Nhân là thiện lương, sẽ không tùy tiện giết người.

Mà những siêu năng lực giả khác đều là bạch nhãn lang kẻ vô ơn, cũng giống như Tổ Quốc Nhân, chính mình cho đối phương bao nhiêu chiếu cố, kết quả đâu.

Tổ Quốc Nhân thành kẻ phản bội.

Con đường Đỗ Lan cho là, tại Tổng tài xem ra là đường chết.

Bất quá Tổng tài cho dù gặp được nguy hiểm cũng sẽ không bỏ cuộc, con đường chính mình chọn ngậm lệ cũng muốn đi hết, cho dù cuối cùng bị quý tộc đâm sau lưng, đó cũng là lựa chọn của hắn.

Cái thời điểm này xuất hiện đại lượng tin tức siêu năng lực giả phệ chủ, bộ phận siêu năng lực giả đầu quân vào quý tộc mở ra hình thức Ta có thể thay vào đó, dẫn đến tín nhiệm giữa quý tộc và siêu năng lực giả càng ngày càng ít.

Cái này cũng rất bình thường, cũng giống như trước khi Hán Vũ Đế độc tôn Nho thuật, tại trước Diêm Thiết Luận của Hán Chiêu Đế, hoàng đế và quý tộc không có quan hệ tín nhiệm, chỉ có thể giết tới giết lui.

Phải thành lập một cái nhận thức chung để thỏa hiệp lẫn nhau.

Độc tôn Nho thuật chính là quý tộc hiệu trung, hoàng đế bổ nhiệm nhân tài do quý tộc đề cử.

Diêm Thiết Luận chính là hoàng đế phụ trách quản lý công cộng thiết thi, thương phẩm số lượng lớn, quý tộc phụ trách thương phẩm bình thường lưu thông.

Đều là thỏa hiệp lẫn nhau, hoàng đế và quý tộc đạt thành hợp tác.

Hiện tại quý tộc và siêu năng lực giả còn chưa có một cái nhận thức chung về hợp tác, như thế nào phân phối, tại sao muốn tiếp nhận phân phối, chấp hành đến tình trạng gì mới tính hoàn thành phân phối, những cái này đều không có.

Tiếp tục dựa theo trật tự cũ, khẳng định không được.

Siêu năng lực giả sở dĩ trở thành siêu năng lực giả chính là bởi vì đối với trật tự cũ bất mãn, cho nên khẳng định phải lễ băng nhạc phôi.

Hoặc là thay thế quý tộc, hoặc là quý tộc và siêu năng lực giả hợp tác.

Dù sao cần biến hóa, cần thành lập nhận thức chung mới.

Những mâu thuẫn này tiến một bước để trật tự cũ sụp đổ, quý tộc và siêu năng lực giả nghi kỵ trở thành chủ lưu của quãng thời gian này, song phương giết đến vui vẻ vô cùng.

Thời đại lễ băng nhạc phôi, cũng cần càng nhiều nhà tư tưởng xuất hiện, tư khảo trật tự mới nên như thế nào.

Siêu năng lực giả chí thượng, chúng sinh bình đẳng, tôn giáo các loại tư tưởng là người hát xong ta đăng tràng, trăm nhà đua tiếng.

Vẫn là phải đánh, người đánh thắng mới có thể kiến tạo trật tự.

Đỗ Lan biết nhà tư tưởng là khẳng định cần, nhưng phê phán vũ khí không cách nào thay thế vũ khí phê phán, nhất định phải phân ra một cái thắng bại, người thắng lợi mới có thể đem tư tưởng phổ biến xuống.

Nếu không thì ai cũng không phục ai, mọi người đều có tư tưởng lập trường của chính mình, căn bản không cách nào hình thành nhất thể hóa.

Người thắng lợi thì có thể lựa chọn một cái tư tưởng phổ biến xuống, ai không phục liền đánh người đó.

Mà người thắng lợi vì duy trì địa vị của chính mình, cái tư tưởng này khẳng định là cần làm cho nhiều bên đều hài lòng.

Nhưng cho dù là Đỗ Lan cũng không biết rốt cuộc ai có thể thắng, nếu như hắn cũng ra tay, khẳng định hắn thắng.

Chương 3232

Nhưng Đỗ Lan chỉ là nhìn xem, chính là không xuất thủ.

Tổng tài gặp trần nhà, cho nên lựa chọn cược mệnh.

Mọi người đều muốn phát triển, nhưng đều không phải mỗi người đều dám cược mệnh.

Càng nhiều người là oán trách cơ hội phát triển không bình quân, nhưng nhìn không thấy rất nhiều người vì phát triển đã đánh cược cái mạng nhỏ của mình.

Ngay cả người như Tổ Quốc Nhân cũng không dám cược mệnh, mà Tổng tài không có siêu năng lực, lại vì phát triển đánh cược hết thảy.

Sinh tồn và phát triển cũng giống như là cá và tay gấu, rất khó lưỡng toàn kỳ mỹ.

Thời điểm này Hắc Bào Củ Sát Đội The Boys trở thành hi vọng đối kháng siêu năng lực giả trong loạn thế, bọn họ một mực đang cược mệnh, quan trọng thời điểm liền được chọn trúng.

Không những là người bình thường ủng hộ bọn họ, ngay cả Tinh Quang Starlight, Chiến Tranh Nữ Vương Queen Maeve, Hỏa Xa Đầu A Train cũng ủng hộ bọn họ, âm thầm cùng bọn họ hợp tác, cung cấp trợ giúp.

Hắc Bào Củ Sát Đội trở thành con đầu đàn đả kích siêu năng lực giả nguy hiểm, trở thành hi vọng duy trì trật tự.

Siêu năng lực giả rất lợi hại, nhưng siêu năng lực giả cũng có nhược điểm.

Củ Sát Đội thông thường là trước theo dõi, xác định quy luật làm việc và nghỉ ngơi của siêu năng lực giả, sau đó thu thập tin tức năng lực của bọn họ, lại chế định kế hoạch, áp dụng hành động.

Bình thường là đánh lén, dùng khí thể thôi miên.

Siêu năng lực giả rất mạnh, nhưng đại bộ phận người đồng dạng sẽ trúng độc hôn mê, sau đó liền có thể giết chết đối phương.

Cho dù là Ẩn Thân Nhân Translucent có làn da kim cương, cũng có thể thông qua phương pháp bạo phá nội bộ giết chết, siêu năng lực giả bình thường căn bản không phải đối thủ của Hắc Bào Củ Sát Đội.

Bởi vì Củ Sát Đội sẽ không ngạnh bính ngạnh, đều là dùng khí thể thôi miên làm tiên thủ, lại từ từ nghiên cứu thủ đoạn tiêu diệt.

Ngoại trừ một nhóm siêu năng lực giả mạnh nhất ra, siêu năng lực giả bình thường đều có thể bị giết chết.

Hỏa Xa Đầu sở dĩ cùng Hắc Bào Củ Sát Đội hợp tác, chủ yếu là bởi vì thân thể hắn là một ngày không bằng một ngày, trái tim hắn tùy thời sẽ đình chỉ làm việc.

Tuy nhiên hắn đã giết chết tên hỗn đản khi áp cộng đồng người da đen kia, thế nhưng là hắn rất rõ ràng thời gian mình có thể bảo hộ gia đình có hạn, chờ chính mình vừa chết, người nhà vẫn như cũ sẽ rơi vào trong tay hỗn đản kỳ thị chủng tộc.

Cho nên hắn nhất định phải làm chút gì đó.

Vốn dĩ hắn là hi vọng kiếm nhiều tiền một chút, nhưng hắn phát hiện chỉ có tiền căn bản vô dụng, trong phút chốc bị cướp đi.

Sau đó hắn lại hi vọng người nhà cũng trở thành siêu năng lực giả, cũng chuẩn bị một nhóm vũ khí.

Nhưng nếu như chỉ là như vậy, cũng đánh không lại sự kỳ thị chủng tộc to lớn.

Lạc hậu không nhất định bị đánh, lạc hậu lại giàu có tất nhiên bị đánh.

Cho nên hắn nhất định phải tìm kiếm trợ giúp, thế là lựa chọn Hắc Bào Củ Sát Đội.

Bọn họ là chuyên môn đối phó siêu năng lực giả tà ác, mà kỳ thị chủng tộc khẳng định là tà ác.

Cuối cùng Hỏa Xa Đầu quyết định tại sinh thời của chính mình, phối hợp Hắc Bào Củ Sát Đội tận khả năng tiêu diệt siêu năng lực giả tà ác.

Hắc Bào Củ Sát Đội có thể tiền trảm hậu tấu, bọn họ là đội ngũ do biên duyên công dân và tích cực tự do dân tạo thành, ở vào trong khe hở giai cấp, không chịu bất kỳ quy tắc nào hạn chế, bởi vì công dân sẽ không thừa nhận bọn họ, tự do dân cũng sẽ không tiếp nhận bọn họ, bọn họ cũng không cần tuân thủ quy tắc của song phương, muốn động thủ thế nào thì động thủ thế ấy.

Tóm lại Hắc Bào Củ Sát Đội thành tích rõ rệt, thế lực không ngừng mở rộng, Hughie đã trở thành đội trưởng, thay thế Đồ Phu Butcher dẫn đầu Củ Sát Đội chiến đấu.

Bất quá Hughie cũng biết trước mắt thế lực siêu năng lực giả là càng ngày càng cường đại, dù sao Phó Tổng Thống chính là một siêu năng lực giả ẩn tàng cực kỳ sâu.

Hắc Bào Củ Sát Đội giết chết một siêu năng lực giả tà ác, chung quanh có thể toát ra mười cái, căn bản giết không hết.

Nhưng bọn họ có thể làm chính là những thứ này, chí ít muốn để thế giới biết, có người không sợ hãi siêu năng lực giả.

Cũng có người cho rằng chức năng của Hắc Bào Củ Sát Đội cùng Hắc Ám Thánh Đấu Sĩ, Cương Thiết Thánh Đấu Sĩ trùng hợp, hoàn toàn không cần thiết tổ kiến Củ Sát Đội, để Thánh Đấu Sĩ đi làm việc là được rồi.

Xác thực trùng hợp, bất quá Hắc Bào Củ Sát Đội có bối cảnh quan phương, Thánh Đấu Sĩ hoàn toàn là thế lực App.

Cho nên cho dù chức năng trùng hợp, quan phương cũng không có khả năng để Thánh Đấu Sĩ xuất thủ, bọn họ cần sức mạnh của chính mình.

Trước mắt Hắc Bào Củ Sát Đội tuy nhiên chỉ có ba búa, không có hoa lý hồ tiêu như Thánh Đấu Sĩ, lại cũng giết rất nhiều anh hùng tà ác.

Lúc này Hỏa Xa Đầu ngồi tại trong trạm xe lửa bên cạnh khu dân cư, nhìn xem từng cái đầu tàu hỏa, đã không thể huấn luyện kéo đầu tàu hỏa, bởi vì trái tim của hắn tùy thời sẽ đình công.

Cảm giác chính mình còn có rất nhiều sự tình chưa làm, sinh mệnh lại còn thừa không có mấy.

Nói cho cùng vẫn là chính mình tỉnh ngộ quá muộn, nếu như không phải ca ca vào bệnh viện, chính mình cũng sẽ không ý thức được quốc gia này đã vô phương cứu chữa.

Đáng tiếc hắn không cách nào cải biến, chỉ có thể kiếm nhiều tiền cho người nhà, sau đó phối hợp Hắc Bào Củ Sát Đội thanh lý một chút siêu năng lực giả rác rưởi chung quanh khu dân cư.

Nhưng cho dù như vậy cũng xa xa không đủ, kỳ thị không có tiêu thất, người nhà vẫn như cũ ở vào trong nguy hiểm, thế nhưng là hắn hiện tại đã không có năng lực.

Nếu như phải chết, hắn hi vọng chết tại trạm xe lửa, bởi vì nơi này là đất mộng tưởng của hắn.

Hắn từ kéo đầu tàu hỏa bắt đầu, từng bước một đi đến Siêu Cấp

Thất Nhân Đội, tiếp theo lại về tới nơi này, thật sự là cảm khái rất nhiều.

Cuối cùng cái gì cũng không có cải biến.

Hỏa Xa Đầu cảm giác chính mình tùy thời khả năng chết, bởi vì trái tim thật sự là càng ngày càng không chịu nổi gánh nặng: Đã đem tư liệu đều cho Hắc Bào Củ Sát Đội, tiếp xuống liền xem bọn họ.

Hắn vẫn là rất coi trọng Củ Sát Đội, đây là đội ngũ do người bị hại của siêu cấp anh hùng tạo thành, có tâm phục thù rất mạnh.

Đáng tiếc hắn không cách nào nhìn thấy cuối cùng, không biết thế giới này có thể hay không trở nên tốt hơn.

Ha ha, hắn quả nhiên ở chỗ này.

Một đám siêu năng lực giả da trắng đột nhiên xuất hiện, bao vây Hỏa Xa Đầu.

Hỏa Xa Đầu một chút liền nhìn ra bọn họ không có ý tốt, hiển nhiên là một đám hỗn cầu, chuyên môn tìm chính mình tính sổ.

Nghe nói ngươi rất lợi hại, chúng ta muốn khiêu chiến một chút.

Bọn họ cũng là siêu năng lực giả, đối với siêu năng lực giả thâm sắc da màu, là thấy một cái giết một cái.

Bốn cái đối một cái, hơn nữa bốn người là bộ dáng học sinh cấp ba, có thể nói là nghé con không sợ cọp, cái tuổi này thanh thiếu niên ra tay là không có nặng nhẹ nhất.

Hỏa Xa Đầu cảm giác trái tim còn đang ẩn ẩn làm đau, căn bản không cách nào phát động siêu năng lực, biết mình hôm nay khả năng liền phải chết ở chỗ này.

Hiện tại coi như biết trên thế giới không có vĩnh viễn cường giả, cho dù có siêu năng lực, mạnh yếu cũng một dạng sẽ biến hóa.

Không có vĩnh viễn cường đại.

Một quyền đánh vào trên mặt, trong đầu Hỏa Xa Đầu lập tức xuất hiện đèn kéo quân, nhớ tới những người vô tội bị hắn hại chết kia, thật sự là thiên đạo hảo luân hồi.

Ngươi không phải rất nhanh chóng sao.

Không phải nam nhân nhanh nhất trên thế giới sao.

Đứng lên a.

Nương theo lấy chửi rủa rơi xuống, chính là quyền đấm cước đá.

Hỏa Xa Đầu miệng phun máu tươi, trái tim càng ngày càng đau.

Tử vong âm ảnh bao phủ tới, bất quá quá trình này rất chậm chạp, đủ để cho Hỏa Xa Đầu hảo hảo cảm thụ thống khổ.

Thật sự là vô dụng, người loại màu da này như ngươi căn bản không có tư cách trở thành anh hùng.

Tích lý ba lạp, đem Hỏa Xa Đầu đánh cho ý thức mơ hồ.

Hỏa Xa Đầu nhớ tới rất nhiều người, ca ca, hàng xóm khu dân cư, bạn gái cũ.

Hắn vì duy trì hình tượng của mình, tổn thương quá nhiều người.

Có thể nói là tội hữu ứng đắc, thời điểm hối hận đã quá muộn, Hỏa Xa Đầu bị đánh cho không thành hình người, bất quá cũng không phải bị thanh thiếu niên đánh chết, mà là chết bởi trái tim tê liệt.

Chương 3233

Đỗ Lan cũng không đồng tình Hỏa Xa Đầu, tuy nhiên đối phương cuối cùng xác thực đã cải biến không ít, nhưng giai đoạn trước thật sự làm sai quá nhiều.

Đỗ Lan không phải Thượng Đế, không phải đối phương sám hối liền có thể xá miễn Hỏa Xa Đầu tội lỗi.

Chỉ có Thượng Đế và Phật Tổ mới có thể bởi vì người khác lãng tử quay đầu, liền tha thứ bọn họ.

Đỗ Lan không có đại khí như vậy, hắn tối đa cũng chính là đem người tống đi gặp Thượng Đế hoặc là lên Tây Thiên.

Phát hiện Hỏa Xa Đầu đã chết, bốn thiếu niên còn khó chịu nói ra: Không chịu nổi đánh, còn chưa đánh đã ghiền đâu.

Bọn họ căn bản không cho rằng chính mình làm sai, rất hiển nhiên bọn họ cùng Hỏa Xa Đầu trước kia đồng dạng, trở thành người chỉ lo chính mình.

Một cái Hỏa Xa Đầu chết, càng nhiều Hỏa Xa Đầu sinh ra.

Đây là vấn đề của thổ nhưỡng, không có người hạn chế bọn họ, càng không có người dạy bảo bọn họ, giám sát bọn họ, dẫn đạo bọn họ.

Quan hệ phân phối không chỉ là quang có phương án phân phối là đủ, còn có khế ước xã hội tại sao muốn tiếp nhận phân phối, cùng với giám sát phân phối chấp hành đến trình độ gì thì đình chỉ, đều là nhất định phải có.

Những cái này đều nhất định phải giáo dục phổ cập, mà không phải tự nhiên mà lĩnh ngộ, lĩnh ngộ là rất khó lĩnh ngộ.

Hỏa Xa Đầu thân thể vốn là không chịu nổi gánh nặng, sau khi bị bốn tên côn đồ siêu năng ẩu đả, bệnh tim phát tác mà chết.

Rất thê lương, căn bản không ai quan tâm, cũng giống như trên thế giới vốn dĩ liền không có Hỏa Xa Đầu người này.

Cho dù hắn biến mất, thế giới vẫn vận chuyển bình thường, mặt trời vẫn mọc bình thường.

Mà bốn tên côn đồ siêu năng quay đầu liền đi về phía khu dân cư, phiến địa khu này về sau chính là địa bàn của bọn họ, chi phối phiến khu vực này là tất nhiên.

Hỏa Xa Đầu tuy nhiên muốn thông qua Hắc Bào Củ Sát Đội tiêu diệt càng nhiều kẻ kỳ thị, nhưng cuối cùng vẫn là quá muộn.

Đừng.

Linh hồn Hỏa Xa Đầu đang kêu rên, nhìn xem bốn tên kia đi tới khu dân cư, liền biết sự tình tiếp xuống muốn phát sinh khẳng định sẽ phi thường đáng sợ.

Đáng tiếc hắn đã chết, cái thời điểm này hắn hận không thể cùng ma quỷ làm giao dịch đổi lấy sức mạnh, lần nữa trở lại khu dân cư bảo hộ mọi người.

Đáng tiếc hết thảy đều đã quá muộn.

Oanh, rất nhanh bên kia khu dân cư liền truyền ra tiếng nổ mạnh, khói đặc bay lên.

Thanh thiếu niên ra tay là không biết nặng nhẹ nhất, hơn nữa bọn họ còn có siêu năng lực, càng là làm theo ý mình, phát tiết ngạo mạn và kỳ thị trong nội tâm mình.

Linh hồn Hỏa Xa Đầu nóng nảy vạn phần, lại không thể làm gì, đặc biệt là nhìn thấy bốn tên hỗn đản tới gần nhà mình, càng là tuyệt

vọng.

Hắn hối hận a, chính mình trước kia làm sao lại không lập chí tại cải biến kỳ thị.

Tại sao không nghe lời ca ca mình.

Oanh, phòng ở khoảnh khắc liền bị hủy đi, ca ca thân thể vừa khôi phục không bao lâu trốn thoát.

Cũng may cái thời điểm này, những người khác trong khu dân cư cầm lên vũ khí tiến đến hỗ trợ.

Hưu, hưu, hưu, súng laser không cần tiền xạ kích, đánh về phía bốn tên hỗn đản.

Trước đó bọn họ liền bị siêu năng anh hùng khi áp, đã sớm trong bóng tối làm chuẩn bị, tích lũy sức chiến đấu, hiện tại địch nhân đột kích, cư dân khu dân cư rốt cuộc nhịn không được, rốt cục tiến hành phản kháng.

Nhìn thấy nơi này, Hỏa Xa Đầu rốt cục yên tâm, cư dân khu dân cư đều lợi hại hơn chính mình, chính mình không có siêu năng lực, lại không có tim.

Mọi người đồng tâm hiệp lực áp chế bốn tên côn đồ.

Thanh thiếu niên dù sao còn trẻ, chưa thấy qua việc đời, bị vây đánh liền mất đi chừng mực, rất nhanh liền bại trận.

Cũng giống như cảnh sát trong tất cả tác phẩm đồng dạng, Thánh Đấu Sĩ cũng là khoan thai tới chậm, đợi đến khi vấn đề giải quyết mới rơi vào trong khu dân cư.

Cư dân khu dân cư đã dùng hỏa lực tự chế đánh bại côn đồ, Thánh Đấu Sĩ mới đến, căn bản không có tác dụng gì.

Ánh mắt mọi người cũng không hữu hảo, bởi vì Thánh Đấu Sĩ hoàn toàn chính là chính nghĩa đến muộn.

Đương nhiên Thánh Đấu Sĩ cũng biết, nếu như bọn họ sớm tới khu dân cư tuần tra, cư dân cũng sẽ không hoan nghênh, sẽ ghét bỏ Thánh Đấu Sĩ lo chuyện bao đồng.

Không xảy ra chuyện, cần ngươi lo.

Xảy ra chuyện, tại sao không lo.

Cái gì là chính nghĩa.

Có nhu cầu đối với chính nghĩa, sau đó vừa vặn thỏa mãn nhu cầu này, mới là chính nghĩa.

Sớm hơn, liền không có nhu cầu chính nghĩa, liền không tính là chính nghĩa.

Trễ hơn, tuy nhiên có nhu cầu chính nghĩa, nhưng sự tình đã phát sinh, chỉ có thể coi là chính nghĩa đến muộn theo kiểu mất bò mới lo làm chuồng.

Nhưng đợi đến khi sự tình vừa phát sinh, nhu cầu chính nghĩa vừa mới sinh ra, vừa vặn anh hùng xuất hiện, ngay cả Siêu Nhân đều không cách nào làm được phân giây không sai.

Cho nên chính nghĩa vừa vặn không có, chính nghĩa đến muộn rất nhiều.

Còn về việc phòng phạm sớm, đó cũng không phải là chính nghĩa, là lo chuyện bao đồng mà mọi người chán ghét, bởi vì trước khi xảy ra chuyện, bọn họ không có nhu cầu chính nghĩa.

Thánh Đấu Sĩ nhìn xem ánh mắt không thiện cảm của mọi người, đã quen rồi, chỉ là mang đi bốn tên côn đồ, sau đó nói cho cư dân nếu có nhu cầu có thể liên hệ Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ, bọn họ có thể cung cấp trợ giúp trùng kiến.

Công năng của Thánh Đấu Sĩ là càng ngày càng nhiều, Thánh Đấu Sĩ chỉ lĩnh ngộ giác quan thứ sáu phụ trách thiện hậu và trùng kiến.

Thánh Đấu Sĩ lĩnh ngộ giác quan thứ bảy phụ trách đả kích phạm tội, nếu có Thánh Đấu Sĩ lĩnh ngộ giác quan thứ tám, chủ yếu chính là phụ trách câu thông tam giới, khai phát siêu năng lực.

Có đại lượng Thánh Đấu Sĩ chỉ có giác quan thứ sáu, bọn họ mặc Thánh Y đơn giản nhất trùng kiến địa phương bị chiến đấu phá hoại.

Tuy nhiên không tham gia chiến đấu, nhưng phụ trách trùng kiến.

Dù sao lĩnh ngộ giác quan thứ bảy mới có thể phi hành quang tốc, mới có thể trước tiên chạy tới chiến trường.

Không có tiểu vũ trụ giác quan thứ bảy, Thánh Đấu Sĩ chỉ có thể chạy, tuy nhiên tốc độ vượt qua ô tô, nhưng so với tốc độ ánh sáng vẫn là quá chậm.

Đợi đến khi Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ chạy đến chiến trường, hoa hiên đều lạnh mọi chuyện đã xong, cho nên bọn họ cứ phụ trách trùng kiến là được rồi, dù sao cũng có thể rèn luyện năng lực.

Có phân công như vậy, Thánh Đấu Sĩ không những có thể đả kích tội ác, càng có thể tại trong công tác thiện hậu truyền bá tư tưởng của chính mình.

Thậm chí còn có tôn giáo trực tiếp đem Thánh Đấu Sĩ xem như thần sứ tới cúng bái, trực tiếp đem Thánh Đấu Sĩ tôn giáo hóa.

Dù sao tôn giáo trước kia làm chính là điều giải tư nguyên.

Năm được mùa, mọi người đem tư nguyên đều quyên tặng cho tôn giáo.

Năm mất mùa, tôn giáo đem tư nguyên dùng cho cứu tế thiên tai.

Tuy nhiên quá trình này khẳng định sẽ có ăn bớt, nếu không nhiều giáo đường như vậy vừa tu chính là mấy trăm năm, tiền không có khả năng vô duyên vô cớ biến ra, đều là quyên góp, đại bộ phận đều kẹt tại trên giáo đường, số ít lấy đi cứu tế thiên tai.

Năm được mùa đem tư nguyên quyên ra ngoài, bách tính cũng liền thật sự mệt dân yếu dân, bởi vì căn bản không có tư nguyên tiến thêm một bước.

Không có nói đem tư nguyên giữ lại trong tay, về sau học cái tay nghề, hoặc là cho hài tử đi học, nỗ lực lại tiến một bước, tăng lên một chút giai cấp.

Tư nguyên toàn bộ đưa đến tôn giáo đi, cũng chỉ có thể một mực làm nghề cũ, không có khả năng phát triển.

Cũng khó trách, về sau phương Tây muốn đánh vỡ tôn giáo.

Năm được mùa năm mất mùa là không thể tránh né, khẳng định sẽ xuất hiện.

Chương 3234

Năm được mùa tích lũy tư nguyên, năm mất mùa toàn bị đoạt đi, cứ như vậy căn bản hết cách tăng lên.

Năm được mùa tích lũy tư nguyên, thời điểm năm mất mùa lấy tổn thất nhỏ nhất vượt qua năm mất mùa, không tổn thất tư nguyên phát triển, như vậy mọi người còn có thể nếm thử tiến thêm một bước.

Tiền sinh hoạt, tiền phát triển.

Nếu như chỉ có tiền sinh hoạt, như vậy cả một đời cũng liền như thế.

Có tiền phát triển, còn có thể thử một chút thăng tiến, thử một chút sản nghiệp thăng cấp.

Tôn giáo trước kia chính là hút đi tiền phát triển của mọi người, bảo đảm mọi người không chết đói.

Hiện tại Thánh Đấu Sĩ là sẽ không thu đi tiền phát triển của mọi người, cũng bảo đảm mọi người không chết đói, cái này quả thực chính là sống thần tiên.

Tôn giáo không chọc nổi, nhưng có thể cọ nhiệt độ, đem Thánh Đấu Sĩ lấy tới cúng bái một chút.

Thời điểm cúng bái, tín đồ thuận tiện đưa một chút tiền phát triển cho tôn giáo, không phải là tam doanh ba bên cùng thắng sao.

Thánh Đấu Sĩ thu hoạch hương hỏa, bách tính thu hoạch an tâm, tôn giáo thu hoạch kim tiền, chẳng phải đẹp thay.

Đối với loại hành vi này của tôn giáo, Thánh Đấu Sĩ tuy nhiên trọng thân chính mình không phải tôn giáo, cũng không ủng hộ bất kỳ hành vi tôn giáo nào, nhưng không làm gì được tôn giáo tồn tại ngàn năm và tín đồ mê tín.

Chính là có tín đồ cho rằng nhất định phải giao tiền, mới có thể an tâm, thần tiên mới có thể phù hộ chính mình.

Nhất định phải cùng thần tiên giao dịch, mà không tin tưởng không giao tiền, thần tiên liền sẽ bảo hộ chính mình.

Chỉ có giao tiền mới yên tâm, tâm thái như vậy không ít.

Nhưng Thánh Đấu Sĩ thật không cần bọn họ giao tiền, tiền của tín đồ cho tôn giáo, một phân cũng không đến trong túi Thánh Đấu Sĩ.

Tôn giáo cọ nhiệt độ, Thánh Đấu Sĩ cũng không thể làm gì, dù sao tôn giáo và tín đồ là một cái nguyện đánh một cái nguyện chịu.

Không thể không nói tôn giáo và địa chủ thật sự là quá vững chắc, quy tắc trò chơi ổn như lão chó, là mấu chốt vận hành xã hội.

Hút đi tiền phát triển, bảo đảm mọi người sinh tồn, xác thực là tư duy mấu chốt.

Muốn phá giải trò chơi này, liền nhất định phải có tổ chức khác bảo đảm chính mình sinh tồn, ví dụ như Siêu Nhân, hắn có thể bảo đảm mọi người tại trong tai nạn giữ được tiền phát triển, mọi người liền có thể thoát ly tôn giáo và địa chủ.

Đương nhiên cũng có thể dựa vào chế độ, tích lũy tiền vốn năm mất mùa, hoặc là thời điểm tai hại một phương gặp nạn tám phương chi viện.

Nhưng tôn giáo vẫn như cũ có công năng bảo đảm, tự nhiên liền sẽ có tín đồ.

Thánh Đấu Sĩ liền không thể làm gì, chỉ có thể mắt nhắm mắt mở.

Dù sao hiện tại là loạn thế, tôn giáo cũng là có ý tưởng, trong loạn thế, mọi người đều có cơ hội, hết thảy đều là hỗn độn, nói không chừng tôn giáo có thể lần nữa độc chiếm vị trí đầu.

Lại nói quý tộc và quý tộc hợp tác cũng không rời đi tôn giáo.

Trước kia quý tộc là lấy nghị hội làm bình đài, về sau náo động, nghị hội khẳng định sụp đổ, như vậy thì muốn tìm kiếm bình đài mới, tôn giáo bảo đảm địa vị quý tộc, quý tộc cũng có thể lấy tôn giáo làm bình đài hợp tác.

Cuối cùng vẫn là hoàng đế quỳ Phật Tổ, mà không phải Phật Tổ quỳ hoàng đế.

Hoàng đế quỳ Phật Tổ chính là tỏ thái độ, nói cho người trong thiên hạ chính mình cũng gia nhập cái bình đài tôn giáo này, mọi người mau tới @ta.

Cũng giống như tiến vào nhóm chat, cần thông qua nghiệm chứng đồng dạng, không nghiệm chứng không giao đầu danh trạng, liền không thể phát ngôn.

Sau khi Thánh Đấu Sĩ nổi danh, họ cũng không tránh khỏi việc bị lợi dụng.

Cho dù họ có phủ nhận, các tín đồ vẫn cho rằng nên quyên tiền cho tôn giáo.

Thậm chí số tiền đó căn bản chẳng đến tay Thánh Đấu Sĩ, họ vẫn vui vẻ không biết mệt mỏi mà dâng tiền cho tổ chức.

Đối với tình huống này, Thánh Đấu Sĩ cũng vô khả nại hà, chỉ đành chấp nhận bị lợi dụng.

Có tín đồ muốn tặng tiền, cản cũng không cản được, đành mắt nhắm mắt mở làm tốt công việc của mình.

Ngay cả Biển Sâu The Deep của nhóm Siêu Cấp Thất Nhân Đội cũng gia nhập tổ chức tôn giáo.

Trước mắt công ty Vought Ốc Đặc đã không còn như xưa, Biển Sâu tìm được lối thoát cho mình chính là thông qua tôn giáo để tiến hành tẩy trắng và đóng gói lại hình ảnh.

Thông qua tôn giáo, Biển Sâu xây dựng hình tượng người chồng yêu vợ, nhưng trong bóng tối lại lén lút yêu đương với một con bạch tuộc, khiến ngay cả người vợ hợp pháp cũng không chịu nổi.

Hắn tịnh không cảm thấy mình có lỗi gì, hắn có thể nói chuyện với cá, thấu hiểu nội tâm của chúng, cảm thấy loài cá lương thiện và xinh đẹp hơn con người rất nhiều.

Là động vật lưỡng cư hải lục, Biển Sâu thật sự biết niềm vui của cá.

Trang Tử và Huệ Tử từng thảo luận: Tử phi ngư yên tri ngư chi nhạc Ngươi không phải cá sao biết cá vui.

Hiện tại Biển Sâu có thể nói: Ta tuy không phải cá, nhưng thật sự biết cá vui.

Niềm vui của cá, nhân loại căn bản không hiểu, cá so với nhân loại càng thêm lương thiện.

Mà nhân loại lại tàn nhẫn ăn cá, điều này căn bản không thể dung thứ.

Biển Sâu làm việc theo yêu cầu của giáo phái, nhận được không ít sự ủng hộ.

Bất quá Biển Sâu cũng chẳng vui vẻ gì mấy, thời gian hạnh phúc nhất vẫn là lúc giao lưu với cá, mà con người lại là tồn tại ăn hải sản, hắn không thể chấp nhận.

Cho nên hắn ủng hộ ăn chay, đồng thời ủng hộ bảo vệ đại dương.

Nhưng năng lực của Biển Sâu không mạnh, đặc biệt là ở trên lục địa, chiến lực rất yếu.

Hắn chỉ là dựng lên cái thiết lập hình tượng để miễn cưỡng kiếm sống qua ngày, căn bản không có cách nào thay đổi được gì, thậm chí đều không thay đổi được hiện trạng con người ăn hải sản.

Hắn chỉ có thể trốn tránh, không nhìn tới, chứ không thể thay đổi.

Giáo phái nâng đỡ hắn cũng chẳng muốn thay đổi gì, chỉ là lợi dụng Biển Sâu để khuếch đại sức ảnh hưởng của mình, bọn họ muốn lôi kéo thêm nhiều năng nhân dị sĩ gia nhập, nâng cao sức mạnh tôn giáo.

Kỳ thực Biển Sâu trong lòng cũng biết rõ, chỉ là hắn thật sự vô lực.

Tối đa chính là bản thân không ăn hải sản, không đến gần nhà hàng hải sản, không đi nghe những tiếng kêu thảm thiết truyền ra từ bên trong.

Nhưng có đôi khi, với tư cách là tồn tại giữa lục địa và đại dương, hắn không thể không đối mặt áp lực.

Giống như Người đến từ đáy Đại Tây Dương hay Thế giới nước tương lai Waterworld đều miêu tả nỗi khó xử của nhân loại lưỡng cư hải lục, một bên là nhân loại, một bên là đại dương, họ rất khó quyết định.

Rốt cuộc là nên bảo vệ nhân loại hay là bảo vệ đại dương.

Sự nhận đồng thân phận là một cửa ải khó khăn.

Trước mắt Biển Sâu tuy rằng muốn toàn bộ đều lấy, nhưng hiện thực vô tình lại không ngừng vả mặt.

Một số quốc gia đang xả nước thải hạt nhân, hắn lại không thể thay đổi, chỉ cần vài năm thời gian, nước thải hạt nhân liền có thể theo dòng hải lưu lan ra toàn thế giới.

Biển Sâu có thể nghe được tiếng kháng nghị của sinh vật biển, nhưng không biết nên làm thế nào mới có thể ngăn cản tất cả chuyện này.

Rốt cuộc Biển Sâu không phải Hải Vương Aquaman, Hải Vương có quốc gia Atlantis của riêng mình, có quân đội của riêng mình, nhân loại nếu quá đáng thì có thể trực tiếp khai chiến.

Biển Sâu chỉ là một kẻ siêu năng lực giả biến dị nhờ dược phẩm, hắn tuy rằng có thể nói chuyện với cá, tốc độ di chuyển trong đại dương cũng cực nhanh, nhưng thực lực quá yếu, đơn thương độc mã cái gì cũng thay đổi không được.

Đồng thời tôn giáo cũng không phải thật tâm ủng hộ Biển Sâu, chỉ là lợi dụng hắn mà thôi, căn bản không có khả năng vì Biển Sâu mà đi đối kháng với các quốc gia xả thải.

Chương 3235

Một cỗ cảm giác vô lực nuốt chửng lấy hắn.

Đúng lúc này, Biển Sâu biết được tin tức Hỏa Xa Đầu A Train qua đời.

Hắn biết Hỏa Xa Đầu đã thay đổi không ít, từ chỗ chỉ biết lo cho bản thân đến việc thử đi thay đổi thế giới, kết quả xuất sư chưa tiệp thân tiên tử ra quân chưa thắng thân đã chết.

Chẳng lẽ một khi chúng ta muốn thay đổi thế giới, sẽ nhận lấy kết cục như vậy sao.

Nói cho cùng chúng ta tịnh không phải anh hùng chân chính.

Biển Sâu nhìn thấy cáo phó, trong lòng ngũ vị tạp trần, sâu sắc ý thức được năng lực của mình không đủ.

Nếu chỉ là chính mình hưởng lạc, dựa vào siêu năng lực liền có thể sống rất tốt.

Nhưng nếu muốn cải thiện thế giới, sẽ chết không có chỗ chôn.

Cải thiện mà chúng ta cho là đúng, không phải là cải thiện mà người khác công nhận, người khác căn bản sẽ không chấp nhận.

Hỏa Xa Đầu, ngươi muốn tiêu trừ kỳ thị chủng tộc, nhưng trong mắt người khác kỳ thị chủng tộc là lẽ đương nhiên, chính là nên kỳ thị.

Biển Sâu lầm bầm lầu bầu: Quả nhiên cá so với nhân loại đáng yêu hơn nhiều.

Biển Sâu ý thức được siêu năng lực không cách nào thay đổi thế giới, không cách nào mở rộng thiện hành, bởi vì cái thiện mà hắn cho là đúng chỉ là cái thiện của riêng hắn, người khác không nhận.

Không có một loại thiện nào có thể được tất cả mọi người thừa nhận, thế nên tất nhiên sẽ tồn tại sức mạnh phản kháng.

Hơn nữa phản kháng rất kịch liệt, siêu năng lực cũng không cách nào đối kháng.

Hỏa Xa Đầu muốn đối kháng kỳ thị, cuối cùng thịt nát xương tan.

Biển Sâu vốn dĩ đã nhát gan túng, đối mặt loại áp lực này, cảm thấy năng lực bản thân không đủ, cũng lựa chọn phớt lờ sự ô nhiễm đại dương.

Hỏa Xa Đầu lúc đầu cũng là phớt lờ, kết quả chính là anh trai suýt chút nữa mất mạng.

Sự hèn nhát của Biển Sâu cũng chỉ sẽ làm cho tình huống càng ngày càng tồi tệ, cô bạn gái bạch tuộc, bạn cá mập, người nhà cá voi của hắn đều có khả năng sẽ chịu uy hiếp.

Biển Sâu nếu không làm chút gì đó, đến lúc đó cả đại dương sẽ tràn ngập sinh vật biến dị, thậm chí ngay cả Godzilla cũng muốn chui ra.

Nhưng hắn thật sự vẫn không biết mình nên làm sao.

Hỏa Xa Đầu, cái tấm gương sờ sờ ngay trước mắt, một siêu năng lực giả đối kháng xã hội chính là tử lộ một đường đường chết.

Trừ phi Biển Sâu có thể tập kết sức mạnh, nhưng vấn đề là Biển Sâu chính là kẻ hèn nhát, làm người đại diện thì được, làm lãnh đạo căn bản không có năng lực.

Cho nên hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn đáy biển xuất hiện các loại sinh vật biến dị, mà những người bạn loài cá hắn để ý cứ từng cái tiếp nối từng cái chết đi.

Bạn gái bạch tuộc hy vọng hắn làm chút gì đó, nhưng Biển Sâu luôn là trốn tránh, nói lảng sang chuyện khác.

Điều này khiến loài cá đối với Biển Sâu rất thất vọng.

Hắn cũng rất rối rắm, chỉ là năng lực có hạn, thật sự hết cách.

Hỏa Xa Đầu nếu như không có dã tâm, hiện tại đồng dạng có thể sống rất tốt, đồng dạng có thể phong quang.

Nhưng hắn lại ngu xuẩn muốn thay đổi thế giới.

Chúng ta chỉ là quái thai do dược vật sản sinh, căn bản cũng không phải anh hùng chân chính, cái loại chí hướng năng lực càng lớn trách nhiệm càng lớn kia cùng chúng ta không có quan hệ.

Biển Sâu đối với bạn gái trong bể cá nói: Ta làm không được, cái gì cũng làm không được.

Bạch tuộc và Biển Sâu cãi nhau.

Biển Sâu đi ra đình viện, mờ mịt nhìn trời xanh cỏ lục, cảm giác rất mê mang.

Đỗ Lan thầm nghĩ trong Thất Nhân Đội, ngoại trừ Tinh Quang Starlight và Mai Phù Queen Maeve ra, những người khác thật sự đều chẳng ra sao.

Hai người bọn họ là hiểu được nhẫn nại và tìm kiếm cơ hội, những người khác thì đều thích trốn tránh.

Tinh Quang và Mai Phù biết tìm người hợp tác, khiêu chiến cường địch.

Những người khác thì là trốn tránh tuy rằng khả sỉ nhưng hữu dụng, nhìn thấy người khác gặp nạn cũng sẽ khổ sở, vậy thì lựa chọn không nhìn.

Cho nên siêu năng lực là một biến số.

Không có siêu năng lực, những người này căn bản chiếm không được địa vị cao như thế, không có khả năng có danh vọng như vậy.

Hoàn toàn là siêu năng lực khiến bọn họ trở nên khác biệt, khiến bọn họ nhận được sự ủng hộ.

Đỗ Lan biết nếu không có siêu năng lực, Biển Sâu chính là một tên hèn nhát bình thường.

Nếu là người bình thường thì cũng không tệ, phàm nhân sẽ không nói chuyện với cá, cũng không cần lo lắng mệnh đề trọng đại giữa nhân loại và đại dương, cũng không cần tự hỏi chính mình rốt cuộc nên đứng về phía nhân loại hay đứng về phía đại dương.

Cứ thế có thể vui vẻ ăn hải sản, xem trò vui.

Nhưng Biển Sâu có siêu năng lực, chính là một tên hèn nhát siêu năng, bị đẩy đến trước mặt nhân loại và đại dương, thì nhất định phải tỏ thái độ.

Có thể nói là đức bất phối vị đức không xứng với vị, không hiểu dục đái vương miện tất thừa kỳ trọng muốn đội vương miện phải chịu được sức nặng của nó, chỉ muốn lợi ích mà siêu năng lực mang lại, không muốn nghĩa vụ mà siêu năng lực mang lại.

Ngồi vào vị trí này, chính là phải tai nghe, mắt thấy, tim cảm nhận, gặp được sự tình là cần dám đánh dám liều, đổ lên tính mạng.

Cái gì gọi là đức bất phối vị.

Cái gì là đức.

Đức chính là bảo vệ lợi ích của người khác.

Khi cần ra tay, chính là phải vì người khác mà liều mạng, không phải chỉ vì chính mình.

Nếu một người chỉ vì chính mình, vậy thì người khác vì cái gì phải ủng hộ hắn.

Đương nhiên không loại trừ thiểu số người có khuynh hướng bị ngược đãi, chính là muốn ủng hộ một kẻ ích kỷ.

Nhưng đại bộ phận đều là người bình thường, đều hy vọng người mình ủng hộ sẽ lên tiếng vì mình vào lúc mấu chốt, thủ hộ lợi ích của mình.

Đức bất phối vị, chính là ngồi ở một cái vị trí được mọi người ủng hộ, lại không vì lợi ích của mọi người mà đánh cược, vậy thì phút chốc liền lật xe.

Biển Sâu chính là một kẻ đức bất phối vị như thế.

Biển Sâu biết được Hỏa Xa Đầu qua đời, cũng là thỏ tử hồ bi.

Hỏa Xa Đầu lúc chết vẫn là một thành viên của Siêu Cấp Thất Nhân Đội, cho nên theo lý vẫn là phải tổ chức một hồi truy điệu hội tiễn đưa hắn.

Các thành viên đều nhận được thiệp mời, đương nhiên tham dự hay không là chuyện của bọn họ.

Biển Sâu khẳng định phải đi, bởi vì hắn muốn lấy đó làm gương, ngàn vạn lần đừng làm chuyện ngu xuẩn.

Ở trong cái loạn thế này bảo toàn chính mình là quan trọng nhất, kẻ như Hỏa Xa Đầu mưu toan lấy sức một người thay đổi thế giới sẽ chết.

Trước kia Hỏa Xa Đầu cũng sống rất tốt, nhưng hắn lại muốn thay đổi thế giới, đi lên con đường tìm chết, cũng không trách được người khác.

Biển Sâu nói với các anh hùng đến tham gia tang lễ.

Tinh Quang nghe xong, nộ mục nhìn hắn.

Tuy rằng cô cũng không thích Hỏa Xa Đầu, nhưng lại ủng hộ sự thay đổi của anh ta, chỉ là thay đổi có chút quá muộn.

Nhưng thay đổi tổng so với không thay đổi vẫn tốt hơn, cho dù Hỏa Xa Đầu là ở những giây phút cuối cùng của sinh mệnh mới thay đổi.

Tuy rằng rất muốn tranh luận, nhưng bị Mai Phù Nữ Vương ngăn lại.

Tinh Quang cũng ý thức được tại tang lễ, vẫn là tiễn đưa Hỏa Xa Đầu là tốt nhất, không nên cãi nhau.

Bất quá ánh đèn chớp tắt theo sự biến hóa cảm xúc của Tinh Quang vẫn chứng minh sự phẫn nộ của cô.

Biển Sâu nhún nhún vai, sống sót mới là quan trọng nhất.

Chương 3236

Tiên thị Ẩn Hình Nhân Translucent, sau đó là Hỏa Xa Đầu, Siêu Cấp Thất Nhân Đội cũng là hoa vàng ngày mai hết thời.

Tổ Quốc Nhân Homelander không đến sao.

Biển Sâu không nhìn thấy hắn.

Không biết hắn có đến hay không, rốt cuộc Tổ Quốc Nhân đã bay đơn tách nhóm rất lâu rồi.

Biển Sâu cảm thấy tốt cực kỳ, không có Tổ Quốc Nhân, có thể biến tang lễ thành sân nhà của mình, thuận tiện tuyên truyền một chút tôn giáo của bản thân.

Bên cạnh Biển Sâu là vợ hắn, đồng thời cũng là người đại diện tôn giáo, giúp Biển Sâu xuất mưu bày kế.

Bản thân Biển Sâu không muốn động não, toàn bộ ngưỡng trượng vợ, do cô ta trù tính hắn nên làm thế nào.

Rất nhiều fan hâm mộ Hỏa Xa Đầu đến điếu niệm, đại bộ phận đều là người da màu, rốt cuộc trong Thất Nhân Đội, anh ta là người da đen duy nhất.

Một thời từng là hy vọng của mọi người, họ hiểu rõ Hỏa Xa Đầu đã nỗ lực thế nào, tuy rằng Hỏa Xa Đầu tịnh không thay đổi xã hội, nhưng dù sao cũng là siêu cấp anh hùng hiếm hoi mà người da đen có thể lấy ra để tự hào.

Anh trai Hỏa Xa Đầu lên đài diễn giảng, nhìn lại quá khứ của em trai.

Tuy rằng Hỏa Xa Đầu không phải một người em hoàn mỹ, lại là một người em nỗ lực, đặc biệt là vào lúc cuối đời đã có sự thay đổi trọng đại, trở nên có trách nhiệm, có lòng bao dung.

Nhưng mà bọn họ tịnh không biết một đám siêu năng lực giả thuộc tổ chức Tam K KKK đã chuẩn bị xong, muốn tạo ra một cái tang lễ huyết sắc.

Theo loạn thế buông xuống, các loại tư tưởng đều có không gian thực thi, chủ nghĩa bạch nhân chí thượng người da trắng thượng đẳng cũng như thế.

Ngay tại lúc người anh trai đang kể về cuộc đời em mình, đột nhiên xảy ra vụ nổ.

Một đám người thân mặc áo bào trắng, đội mũ chóp nhọn cầm đuốc đi đến.

Bên trong có siêu năng lực giả điều khiển hỏa diễm, ngọn lửa trong nháy mắt hóa thành hỏa long.

Bất quá ngay khi hỏa diễm bạo phát, đột nhiên một cỗ sức mạnh đem hỏa long ngưng cố tại bán không, không để ngọn lửa thương hại khách khứa tham gia tang lễ.

Là Điểm Đăng Nhân Lamplighter, từ sau phiên điều trần, hắn vẫn luôn điệu thấp trốn đi để chuộc tội.

Hôm nay đến tham gia tang lễ đồng đội cũ, không ngờ sẽ gặp tập kích.

Đồng thời Tinh Quang hấp thu quang tuyến chung quanh, tiến hành phản kích.

Mai Phù Nữ Vương cũng giết ra ngoài.

Bên trong Tam K cũng có cường giả, xông ra cùng Tinh Quang, Mai Phù đại chiến.

Tang lễ lập tức biến thành chiến trường, tân khách phân phân đào tán.

Mà anh trai Hỏa Xa Đầu thì bảo vệ quan tài em mình.

Chúng ta làm sao bây giờ.

Biển Sâu hỏi.

Chúng ta cái gì cũng không làm.

Vợ của Biển Sâu rất rõ ràng tham gia loại chiến đấu này đối với tôn giáo không có chỗ tốt gì.

Tuy rằng tôn giáo của bọn họ là ủng hộ người da trắng, nhưng không thể quá rõ ràng.

Biển Sâu thầm nghĩ tranh chấp đen trắng, tranh chấp giữa nhân loại và đại dương, thế giới thật sự có quá nhiều phân tranh, mặc kệ ủng hộ bên nào đều sẽ bị phản đối, cho nên tốt nhất vẫn là làm cỏ đầu tường, tốt nhất chính là nhảy ngang trái phải, ở bên trong kiếm tiền.

Phải nói tư tưởng này của Biển Sâu chính là tư duy nước nhỏ, không có cách nào đề xuất quy tắc của chính mình, chỉ có thể ở giữa mấy cái quy tắc lớn mà nhảy qua nhảy lại.

Thượng sĩ nghe đạo thì nỗ lực làm theo, trung sĩ nghe đạo thì bán tín bán nghi nhược tồn nhược vong, hạ sĩ nghe đạo thì cười to.

Trung sĩ dựa vào quy tắc của người khác, sẽ lo được lo mất, bởi vì chính mình không cách nào nắm chắc xu thế quy tắc.

Quy tắc biến đổi, liền có khả năng mất đi ưu thế.

Đã không tham chiến, không bằng rút lui.

Biển Sâu cảm giác mình đứng nhìn ở đây hình như cũng có chút nguy hiểm.

Không được, tình huống này nếu anh rời đi, mọi người sẽ cho rằng anh lạc hoang mà chạy.

Chúng ta cứ ở chỗ này nhìn, đợi đến cuối cùng bọn họ phân ra thắng bại, lại đứng về phía người thắng.

Vợ hắn nói: Đối với chúng ta mà nói, bọn họ đánh càng kịch liệt càng tốt, chúng ta có thể khéo đưa đẩy, tả hữu phùng nguyên.

Nước nhỏ đều hy vọng nước lớn cạnh tranh, như vậy bọn họ có thể ra giá giữa các nước lớn.

Lúc nước lớn cạnh tranh cũng không rảnh lo lắng nước nhỏ, chỉ cầu bọn họ có thể an an ổn ổn đừng quấy rối, đừng ngả về phía kẻ địch.

Cho nên nếu nước lớn thật sự muốn cạnh tranh, đầu tiên phải hút khô nước nhỏ, khiến bọn họ không có năng lực gây sự.

Khiến tài nguyên xã hội của họ thấp đến mức nội loạn, nước nhỏ nội bộ loạn rồi, cũng chẳng có năng lực gì đi trộn lẫn lung tung.

Vợ Biển Sâu có chút thông minh vặt, không có đại trí tuệ, tối đa chính là giúp trượng phu làm một trung sĩ, không cách nào trở thành thượng sĩ.

Cũng chính là cướp tiền cướp đàn bà, không cách nào bay lên đến tầm Phản Thanh phục Minh.

Trong phim Lộc Đỉnh Ký, Trần tổng đà chủ nói cho Vi Tiểu Bảo, nói chuyện với người thông minh chính là cướp tiền cướp đàn bà, đây chỉ là thông minh vặt, không thành đại sự.

Đại trí tuệ chân chính đều là giảng thiên đạo, chủ nghĩa.

Vợ Biển Sâu hiển nhiên chỉ mới tới giai đoạn thứ nhất, còn chưa tới giai đoạn thứ hai.

Nếu có đại trí tuệ thật sự, người vợ nên để Biển Sâu kiên định không dời đứng ở trận tuyến của Tinh Quang và Mai Phù.

Đáng tiếc cô ta tịnh không có trí tuệ như vậy, chỉ là nghĩ ai thắng thì giúp người đó, chỉ toan tính một chút lợi ích của bản thân, không muốn đánh cược mạng sống.

Thẳng tay đặt cược, đem sinh mệnh, đem hết thảy của mình áp vào một phương hướng, thắng tự nhiên vạn sự đại cát, thua cũng không hối hận.

Trước mắt vợ Biển Sâu thật sự nhìn không ra ai sẽ thắng, cho nên cô ta chỉ có thể đợi cục diện thắng bại rõ ràng rồi mới nói.

Số lượng siêu năng lực giả của Tam K rõ ràng nhiều hơn, hơn nữa bọn họ còn chuẩn bị lượng lớn vũ khí trang bị, lại là đột nhiên tập kích, đánh cho tân khách trở tay không kịp.

Mọi người là tới tham gia tang lễ, tịnh không mang vũ khí, chỉ mang một ít trang bị phòng ngự.

Tinh Quang, Mai Phù tuy rằng ở phiên bản trước đều là cường giả đệ nhất thê đội.

Nhưng hiện tại phiên bản siêu năng lực đã đổi mới thay thế update, đặc biệt là trang bị hỗ trợ càng là đổi mới mấy đời, cho nên hiện tại bọn họ tịnh không có ưu thế.

Vợ Biển Sâu dần dần nhìn rõ thắng bại, Tam K ưu thế rõ ràng, ngay cả Tinh Quang và Mai Phù Nữ Vương cũng không phải đối thủ.

Lúc này Biển Sâu đột nhiên nghe được bạn gái bạch tuộc đang nói với hắn: Nên đứng ở một bên chính xác, anh nên đi bảo vệ người cần bảo vệ.

Biển Sâu cảm thấy kỳ quái, không biết bạn gái bạch tuộc sao lại đột nhiên truyền âm thanh đến đây.

Rất nhanh hắn nhớ ra, trước đó có đưa cho bạn gái một cái máy thông thoại, có thể truyền tống tin tức.

Trước mắt người cần bảo vệ khẳng định là bọn Tinh Quang, nhưng vấn đề là Biển Sâu không cảm thấy mình có thể đánh thắng đảng Tam K, hắn không dám đem sinh mệnh mình đặt cược lên người kẻ yếu.

Không có phần thắng a, đây chính là ván cược sinh mệnh, Biển Sâu muốn thắng.

Hắn không có cái loại giác ngộ và phách lực kiểu cho dù Biển Sâu ta chết, sự nghiệp phản kháng kỳ thị, phản kháng áp bức cuối cùng cũng sẽ giành thắng lợi.

Có phải hay không đi giúp Tam K.

Biển Sâu hỏi.

Vợ nói: Chờ chút đã, Thánh Đấu Sĩ chắc cũng sắp xuất hiện, chúng ta phải tính cả bọn họ vào trong đó.

Biển Sâu nói: Vậy Thánh Đấu Sĩ vừa đến, cũng không cần ta ra tay nữa, có phải bây giờ ta nên giúp bọn Tinh Quang hay không.

Không được, không biết khi nào Thánh Đấu Sĩ tới, nếu anh hiện tại ra tay, Thánh Đấu Sĩ lại tới trễ, rất có khả năng sẽ bị đánh chết.

Người vợ cũng không đánh giá cao khả năng chiến đấu trên đất liền của Biển Sâu.

Biển Sâu bất đắc dĩ, xem ra mình vẫn là không ra tay thì hơn, chút danh vọng lần này không lấy cũng được.

Biển Sâu và Hỏa Xa Đầu không giống nhau, Hỏa Xa Đầu là một người da đen, ở hậu kỳ vẫn là đứng về phía đồng tộc.

Mà Biển Sâu đối mặt chính là tranh đấu giữa nhân loại và đại dương, căn bản không biết nên đứng ở bên nào.

Hắn đã đồng tình sinh vật biển, lại không rời đi được xã hội loài người, cho nên rất rối rắm.

Chương 3237

Hỏa Xa Đầu có rối rắm nữa thì ít nhất người da đen và người da trắng đều là nhân loại.

Mà Biển Sâu đối mặt nhân loại và sinh vật biển, sự khác biệt kia thật sự quá lớn.

Đỗ Lan cảm thấy Biển Sâu xác thực có đủ đáng thương, rất khó có nhận thức về cái tôi rõ ràng.

Quân tử viễn bào trù xa nhà bếp, chính là nói nhìn thấy động vật bị giết trong bếp sẽ không nỡ, đây là hiện tượng rất bình thường.

Quân tử còn nghe không hiểu tiếng động vật, mà Biển Sâu hoàn toàn có thể nghe hiểu lời nói của hải sản, thấu hiểu hỉ nộ ái ố của chúng, cảm giác đó khẳng định càng thêm chân thiết, càng thêm khó mà lựa chọn.

Một bên là nhân loại, một bên là sinh vật biển, Biển Sâu hai bên đều có thể hiểu, kẹp ở giữa căn bản không biết nên làm thế nào.

Cho nên hắn chọn chính mình không ra quyết định, để người khác thay hắn quyết định, như vậy liền bớt đi rất nhiều phiền toái.

Sẽ không cần chấp nhận lương tâm khiển trách, sẽ hạnh phúc hơn nhiều.

Có đôi khi vô tâm vô phổi ngược lại càng tốt, hoàn toàn không chịu lương tri bản thân khiển trách, đứng ở một bên bán đứng bên kia, ngược lại không cần rối rắm.

Nếu hai bên đều muốn chọn, sẽ làm cho người ta rất chật vật.

Biển Sâu loại này hơi có chút lương tri, lại quý trọng chính mình, cuối cùng lựa chọn buông tha tư tưởng, làm một công cụ, là lựa chọn không tồi.

Như vậy đem trách nhiệm toàn bộ đẩy cho người khác, chính mình liền an dật không ít.

Về phần rốt cuộc chọn nhân loại hay là sinh vật biển, những người khác nhau khẳng định có lựa chọn khác nhau.

Có người sẽ chọn nhân loại, có người sẽ bảo vệ đại dương, cũng có người sẽ muốn bảo vệ tất cả, càng có người sẽ không giúp bên nào, khẳng định không thể có cái nhìn thống nhất.

Nếu để Đỗ Lan chọn, hắn sẽ trực tiếp lựa chọn nhân loại.

Rốt cuộc trước yêu chính mình, lại yêu thân hữu, cuối cùng yêu người xa lạ, sinh vật biển khẳng định là người xa lạ trong những người xa lạ.

Trước tiên cùng nhân loại ở một chỗ, đạt được sự ủng hộ của nhân loại, sau đó lại đi bảo vệ đại dương.

Chỉ dựa vào một mình mình, một người có yêu đại dương nữa cũng vô dụng, phải làm cho càng nhiều người hiểu được tầm quan trọng của đại dương, mới có thể khiến càng nhiều người bảo vệ đại dương.

Yêu người khác đồng thời cũng là quá trình làm cho người khác chấp nhận suy nghĩ của mình, mình thích vì người khác giải quyết vấn đề, người khác cũng sẽ dùng tình yêu đến giúp mình giải quyết vấn đề.

Tuy rằng đây là trạng thái lý tưởng nhất, nhưng ít nhiều là sẽ giành được bộ phận người ủng hộ.

Từ một người giúp đỡ đại dương, biến thành một đám người giúp đỡ đại dương, như vậy mới có thể phát triển bền vững.

Cũng giống như một đám người đánh cá để kiếm sống, Biển Sâu nếu trực tiếp bảo bọn họ đừng đánh cá, chỉ sẽ bị ngư dân đánh vỡ đầu chó.

Nhưng nếu Biển Sâu yêu ngư dân, vì bọn họ giải quyết vấn đề việc làm, sau đó lại bảo bọn họ đừng đánh cá, như vậy ngư dân mười phần có tám chín liền có thể dừng lại.

Không nói toàn bộ dừng lại, nhưng lượng đánh bắt khẳng định giảm bớt rất nhiều.

Nhưng Biển Sâu hiển nhiên không có trí tuệ như vậy, cũng không có năng lực như vậy.

Mà là trực tiếp cho rằng tình yêu là nguồn gốc của phiền não, cho nên lựa chọn không yêu, không yêu nhân loại cũng không yêu đại dương, trực tiếp biến mình thành công cụ, liền không cần tả hữu vi nan.

Những việc hắn làm đều là giáo phái phân phó, muốn trách thì trách giáo phái.

Như vậy Biển Sâu liền có thể đào thoát đạo đức khiển trách, nếu hắn dựa theo suy nghĩ của Đỗ Lan đi thực hiện, khẳng định sẽ chịu sự khiển trách kịch liệt.

Trước yêu chính mình, sau đó yêu người nhà, lại yêu thân hữu, cuối cùng yêu người xa lạ, ở Mặc gia xem ra chính là ích kỷ, mỗi người đều cùng cầm thú không sai biệt lắm.

Nhưng cái yêu của cầm thú sẽ không thay đổi, cái yêu của người có thể khuếch đại, điểm này là bất đồng.

Một sự vật, một tư tưởng, vốn dĩ chính là từ điểm đến diện truyền bá, cho dù Mặc gia kiêm ái cũng là từ Cự Tử truyền bá đến Mặc giả, sau đó lại truyền lại cho xã hội.

Đây là quy luật khách quan của sự truyền bá tin tức, tin tức sau khi xuất hiện, khoảng cách càng xa truyền bá càng chậm, nội dung truyền bá càng không hoàn thiện.

Ví dụ như Cáp cơ mễ Hachimi tại Nhật Bản mang ý nghĩa mật ong, nhưng đến nước ngoài thì lại dùng để chỉ chó mèo con.

Còn có càng nhiều ví dụ, tường, áo lực cấp Ao Li Gei những từ này đều có nghĩa khác nghĩa bóng trên nghĩa lóng.

Có cái là do quá trình truyền bá sinh ra sự sai lệch tin tức soa, có cái là bởi vì người có tâm ác ý bôi đen, có cái là tin tức quá mức phức tạp truyền bá không được.

Mặc kệ là nguyên nhân gì, sự chênh lệch thông tin đã tồn tại.

Hiện tượng này không chỉ hiện đại mới có, cổ đại càng nghiêm trọng, Khổng Tử liền cho rằng chênh lệch thông tin là một trong những nguyên nhân dẫn đến thế giới hỗn loạn, cho nên đề xuất thuyết pháp Chính danh, danh bất chính tắc ngôn bất thuận.

Khổng Tử cho rằng nên đem danh và thực của vạn vật thống nhất lại, nhưng điều này khẳng định là không có khả năng thực hiện, đem danh và thực thống nhất, kỳ thực chính là tiêu trừ chênh lệch thông tin, loại chuyện này căn bản làm không được.

Bởi vì tin tức khi truyền bá, chính là từ một điểm lan ra, ở giữa không biết phải trải qua bao nhiêu người, có sai lệch ý nghĩa là quá bình thường, đây là quy luật khách quan.

Cứ nói Cáp cơ mễ, có rất nhiều người đều giải thích đây là mật ong trong tiếng Nhật, nhưng tốc độ giải thích căn bản không theo kịp tốc độ truyền bá của meme.

Chờ đến khi người khác đã chấp nhận Cáp cơ mễ là biệt danh của chó mèo con rồi, lại nói Cáp cơ mễ là mật ong cũng vô dụng.

Danh và thực liền có sự khác biệt một trời một vực, liền có sự chênh lệch thông tin.

Có chênh lệch thông tin, nếu muốn sửa lại, vậy thì khó rồi.

Biện pháp tốt nhất không phải nói cho người khác biết Cáp cơ mễ là mật ong, không phải chó mèo con, mà là yêu bọn họ, dung nhập bọn họ, thừa nhận Cáp cơ mễ là chó mèo con, sau đó nói cho bọn họ Cáp cơ mễ còn có ý nghĩa mật ong, tự nhiên sẽ có một bộ phận người tiếp thu.

Về phần những người một mực cho rằng Cáp cơ mễ nhất định là chó mèo con, vậy thì hết cách, chỉ có thể chấp nhận hiện thực.

Bộ phận tiếp thu Cáp cơ mễ là mật ong kia, chính là người mình, liền có thể trở thành sức mạnh tuyên truyền Cáp cơ mễ là mật ong.

Tin tức có sự chênh lệch, chỉ có thể từ điểm đến diện, càng truyền càng thái quá.

Tình yêu cũng giống vậy, cũng không có khả năng đột nhiên liền bác ái thiên hạ, cũng là từ một điểm xuất phát từ từ khuếch đại.

Mặc gia kiêm ái tuy rằng rất tốt, nhưng trực tiếp khuếch đại đến tất cả mọi người, cũng như lầu các trên không, căn bản là vô pháp thực hiện.

Cũng giống như để một tin tức đồng thời làm cho tất cả mọi người đều biết vậy, căn bản không có khả năng, cho dù ỷ lại khoa kỹ cũng không cách nào làm cho tất cả mọi người đồng thời tiếp thu một tin tức.

Cho nên lựa chọn nhân loại và sinh vật biển như thế nào.

Kia khẳng định là trước yêu nhân loại, trong quá trình yêu nhân loại, đem tin tức mình nắm giữ truyền bá ra ngoài, đạt được người ủng hộ, sau đó mọi người cùng nhau đi yêu sinh vật biển.

Nếu không thì chính mình một mình yêu sinh vật biển, người khác căn bản không hiểu, bởi vì có sự chênh lệch thông tin, quỷ mới biết Biển Sâu vì sao phải yêu hải sản.

Nhưng nếu Biển Sâu yêu nhân loại, đạt được mọi người tín nhiệm, sau đó truyền bá lý do vì sao mình yêu hải sản, tự nhiên sẽ có người ủng hộ hắn, như vậy sẽ không phải cô quân phấn chiến.

Quá trình yêu cũng là một loại truyền bá tin tức, quá trình đem danh và thực thống nhất.

Tuy rằng không nhất định có thể làm cho tất cả mọi người ủng hộ mình, nhưng chung quy sẽ có người hiểu.

Cho nên yêu người nhà, yêu thân hữu, yêu người xa lạ, chính là một quá trình chính danh từ điểm đến diện, yêu người khác đổi lấy sự tín nhiệm của người khác, truyền bá danh và thực của chính mình, đạt được ủng hộ, thực thi lý tưởng của chính mình.

Đây cũng là một bộ phương pháp luận mà Mặc gia thiếu hụt.

Đương nhiên phương pháp luận này của Khổng Tử Nho gia rất khó đột phá huyết thống, thuộc về Nho gia Tiên Tần.

Về sau Đổng Trọng Thư, Chu Hi đã thêm vào tiêu chuẩn mới trên phương pháp luận, tư tưởng trung quân, tư tưởng tồn thiên lý diệt nhân dục, đều là để mọi người thuận tiện hơn đi yêu người xa lạ.

Cho nên Biển Sâu có sự chênh lệch thông tin, cảm giác mọi người không hiểu mình, lựa chọn trốn tránh.

Chương 3238

Trốn tránh thì trốn tránh đi, tối đa về sau gặp được mâu thuẫn bạo phát, song phương bức hắn tỏ thái độ, cuối cùng trốn không thể trốn.

Trốn tránh tịnh không giải quyết mâu thuẫn, chờ đến khi mâu thuẫn giữa nhân loại và đại dương gay gắt đến trình độ nhất định, không ai có thể trốn tránh.

Biển Sâu thân là động vật lưỡng cư cần phải đưa ra lựa chọn, không chọn, liền bị cả hai bên vứt bỏ.

Cho nên tốt nhất chính là yêu nhân loại, sau đó truyền bá tư tưởng, hòa hoãn mâu thuẫn nhân loại và đại dương, trở thành cầu nối của đôi bên.

Tuy rằng cũng sẽ bị mắng, nhưng ít nhất có một bộ phận người ủng hộ.

Nếu cái gì cũng không làm, cuối cùng sẽ toàn là kẻ địch.

Tang lễ Hỏa Xa Đầu trở thành chiến trường, một đám người kỳ thị cực đoan vọt vào đại khai sát giới, phản chính chỉ cần không mặc áo bào trắng đều là địch nhân, giết.

Cũng may trên tang lễ cũng có mấy vị anh hùng lợi hại, yểm hộ những người không có năng lực rút lui.

Bất quá chiến đấu đối với bọn họ tịnh không có lợi, rốt cuộc kẻ địch số lượng đông đảo, trang bị tiên tiến.

Biển Sâu lựa chọn khoanh tay đứng nhìn, mắt thấy bọn Mai Phù đánh không lại Tam K, cũng chỉ là nhìn.

Biển Sâu.

Mai Phù hy vọng Biển Sâu giúp đỡ, kết quả hắn tịnh không ra tay.

Mai Phù biết Biển Sâu hiện tại đã không phải người của Siêu Cấp Thất Nhân Đội, mà là người của tôn giáo, chỉ nghe tôn giáo an bài, thật sự là lòng người tan rã.

Bọn họ đã liên hệ Thánh Đấu Sĩ, chỉ hy vọng Thánh Đấu Sĩ có thể kịp thời chạy tới.

Nói đến là đến, ba đạo hoàng kim quang mang suất tiên chạy tới chiến trường, đứng ở giữa trung tâm.

Tam K nhìn thấy Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ đăng tràng, cũng là giật mình, rốt cuộc Thánh Đấu Sĩ uy danh bên ngoài.

Nhưng hiện tại bọn họ không thể dừng lại, chỉ nghe thủ lĩnh hô: Chúng ta cũng có siêu năng lực, tất cả những kẻ phản kháng chúng ta, giết không tha.

Tam K sở dĩ tàn bạo như thế, kỳ thực cũng giống như Đức Quốc xã trong thế chiến thứ hai, chính là nói cho mọi người biết vì sao cuộc sống khó khăn như vậy.

Toàn là bởi vì người khác cướp công việc của chúng ta, đoạt đi tài nguyên của chúng ta, cho nên hiện tại đi theo ta, đem hết thảy những gì đã mất cướp về.

Nếu cuộc sống tạm ổn, bọn họ sẽ không động thủ.

Nhưng cuộc sống quá mức khó khăn, khẳng định muốn đánh cược một lần, cướp đoạt tài nguyên cho chính mình.

Người da đen đến tham gia tang lễ Hỏa Xa Đầu, điều kiện sinh hoạt đều rất tốt, quả thực là đối tượng cướp bóc hoàn mỹ nhất.

Đối mặt Thánh Đấu Sĩ, thủ lĩnh cũng hy vọng mọi người đừng sợ hãi, cần phải chiến đấu.

Thánh Đấu Sĩ không nuông chiều bọn họ, trực tiếp dùng tốc độ ánh sáng ra tay, thiên hạ võ công vô kiên bất phá, duy khoái bất phá.

Trực tiếp đánh ngã kẻ địch xuống đất, nhưng tịnh không giết người, mà là giao bọn họ cho pháp luật chế tài.

Nhưng đối với tân khách tại hiện trường mà nói thì rất không vui, bởi vì hiện tại luật pháp căn bản sẽ không chế tài đám người này.

Mọi người đều rất phẫn nộ, bao vây lại đây.

Vì sao không phải Cương Thiết Steel Thánh Đấu Sĩ qua đây.

Mấy tên này tội đáng chết vạn lần.

Thánh Đấu Sĩ nhìn đám đông quần tình kích phấn, cũng rất bất đắc dĩ, dường như chính mình ngăn cản phạm tội, nhưng kết quả vẫn là đắc tội người ta.

Tân khách đối với công lý đến muộn tịnh không chấp nhận.

Tam K giết không ít tân khách, vốn dĩ chỉ là tang lễ Hỏa Xa Đầu, hiện tại còn muốn tăng thêm hơn hai mươi cái tang lễ người khác.

Vốn dĩ những việc này đều không nên xảy ra.

Có người xốc lên mũ trùm đầu kẻ địch, phát hiện bên trong có một thiếu niên chính là một trong bốn tên côn đồ lúc trước tập kích cộng đồng, cũng là một trong những kẻ ẩu đả Hỏa Xa Đầu.

Hiển nhiên pháp luật tịnh không nhận định hắn có tội, mà là thả hắn ra, sau đó lại tham gia một vụ án máu.

Giết bọn chúng.

Người mất đi thân nhân rất phẫn nộ, bọn họ muốn báo thù.

Tinh Quang bất đắc dĩ nhìn hết thảy, cô từ nông thôn lên thành phố, rõ ràng chỉ suy xét trừ gian diệt ác, kết quả hết thảy phát triển lại khiến cô bất lực.

Siêu cấp anh hùng tịnh không anh hùng, tư pháp trình tự tịnh không tư pháp, thế giới này hết thảy đều rất loạn, căn bản cũng không tồn tại cái gì chính nghĩa, cái gì trật tự.

Tinh Quang ở nông thôn học chính là thiện ác chung hữu báo, kết quả đi đến thành phố lớn mới ý thức được hết thảy những gì mình học trước kia đều sai.

Kỳ thực cũng không sai, ở nông thôn nơi mọi người đều là người quen, quan hệ nhân tế tương đối đơn giản, giá trị quan đơn giản là được rồi.

Nhưng đi đến thành phố lớn, người từ ngũ hồ tứ hải, tập tục bất đồng, giá trị quan bất đồng, tín ngưỡng tôn giáo bất đồng tụ tập cùng một chỗ, vậy thì không có khả năng dùng giá trị quan đơn giản để xử lý.

Tại thành phố lớn, phải học được cách nhảy ra khỏi khuôn sáo, nếu không rất khó xử lý quan hệ nhân tế phức tạp.

Về phần Tinh Quang nhìn thấy mặt hắc ám vẫn luôn tồn tại, chỉ là trước kia cô có thể lựa chọn không nhìn, nhưng sau khi trở thành anh hùng không thể không trực diện.

Đương nhiên biểu hiện của cô không tồi, không có hắc hóa, y nguyên giống như cô nương trấn nhỏ kiên trì bản tâm của mình.

Mọi người bình tĩnh.

Thánh Đấu Sĩ nói.

Bọn chúng giết nhiều người như vậy, bảo chúng ta làm sao bình tĩnh.

Hơn nữa bên trong còn có kẻ trước kia từng tập kích chúng ta, tòa án sẽ không phán bọn chúng có tội.

Chúng ta chỉ có thể tin tưởng vũ khí trong tay.

Tôi muốn báo thù cho cha.

Tôi muốn báo thù cho chị.

Mọi người nghĩa phẫn điền ưng bao vây lại đây, Thánh Đấu Sĩ cũng không cản được bọn họ.

Như vậy các người cũng sẽ trở thành hung thủ giết người.

Cái thế giới này sớm đã là loạn thế ta không giết người, người liền muốn giết ta, giết thì giết.

Cư dân cũng là giết đỏ cả mắt, rốt cuộc mặc kệ không màng nữa.

Mọi người bình tĩnh một chút.

Mai Phù Nữ Vương cũng không hy vọng biến thành trò chơi mọi người giết qua giết lại, vậy thì thành nội chiến rồi: Chúng ta đều là đồng bào cùng một quốc gia, đừng như vậy.

Bọn chúng căn bản không coi chúng ta là đồng bào.

Người của Tam K cũng gầm lên: Ai cùng bọn chúng là đồng bào, người da màu đều là kẻ địch.

Đỗ Lan biết kỳ thực người da trắng nếu không có một ngoại địch, không có khả năng đoàn kết lại.

Bởi vì sau khi bọn họ đánh bại tôn giáo, tịnh không xây dựng một ý thức hệ thống nhất, quay trở về niên đại nhìn huyết thống.

Người da trắng tuy rằng nhìn giống nhau, nhưng luận huyết thống thì rất phức tạp, căn bản đoàn kết không nổi.

Cho nên cần một kẻ địch, người da màu chính là kẻ địch này.

Điều này cũng giống như Tề Hoàn Công Tôn Vương Nhương Di vậy, làm sao đoàn kết người nhà Chu.

Lúc ấy đã bắt đầu lễ băng nhạc hoại, thực lực Chu Thiên Tử đã rất yếu.

Tuy rằng mọi người đều là người Chu, nhưng người Chu cũng chia ra thật nhiều quốc gia nha, làm sao để mọi người đoàn kết lại.

Tìm một kẻ địch, Đông Di, Nam Man, Tây Nhung, Bắc Địch đều là kẻ địch, người Chu nên đoàn kết lại đối kháng man di.

Tam K cũng như thế, làm sao để mọi người đoàn kết lại.

Đối kháng người da màu.

Hết cách, không có tư duy thống nhất.

Trước kia còn có tin Thượng Đế để đoàn kết lại, nhưng Thanh giáo đồ đều là tự mình giải đọc Thượng Đế của mình, giải đọc cũng không giống nhau, căn bản không thể ôm đoàn.

Hiện tại cũng không chỉ là một Thượng Đế, tin cái gì cũng có, người mà Thượng Đế có thể đoàn kết rất hữu hạn.

Cho nên vẫn là phải nhương di, vẫn là phải tìm một kẻ địch.

Vì sao phải đoàn kết.

Chương 3239

Đoàn kết rồi có một phần lợi ích của ta.

Vậy lợi ích từ đâu tới, hoặc là cướp đoạt kẻ địch, hoặc là nội bộ phân phối.

Tôn giáo có nội bộ phân phối, mà nhương di thì chỉ có thể cướp kẻ địch.

Đánh thiên hạ đơn giản, ngồi thiên hạ khó khăn.

Chính là cướp bóc lợi ích kẻ địch đơn giản, phân phối lợi ích của mình khó khăn.

Tôn giáo có thể làm được phân phối lợi ích của mình, liền có thể tồn tại.

Kỳ thực quý tộc cũng như thế, tuy rằng áp bức, nhưng cũng có thể hình thành nội bộ phân phối, bảo đảm mọi người không chết đói.

Nhưng Tam K hiển nhiên là vô pháp hình thành nội bộ phân phối, nên cần phải bài xích tộc người da màu, cướp đoạt lợi ích của bọn họ.

Song phương nộ mục nhìn nhau, kỳ thực người da đen hà cớ gì không phải cần một kẻ địch đâu.

Rốt cuộc bọn họ cũng không có ý thức hệ đoàn kết, không có một bộ phân phối bao phủ tất cả mọi người.

Cho nên song phương càng là địch đối, nội bộ càng là đoàn kết.

Kêu đánh kêu giết là tất nhiên, đương nhiên khả năng Mỹ đế phát sinh nội chiến không lớn, bởi vì không ai có thể đem chủng tộc đoàn kết lại để nội chiến.

Tối đa là nội chiến giữa khu vực và khu vực.

Khác biệt phong tục tập quán ở những khu vực khác nhau xa so với khác biệt chủng tộc lớn hơn nhiều.

Tại cùng một khu vực, mặc kệ màu da gì, tin tức nhận được đều không sai biệt lắm, tập quán dưỡng thành cũng tương đồng, cho nên càng dễ dàng hình thành thế lực giống nhau.

Muốn đem người cùng màu da nhưng khác khu vực đoàn kết lại, vậy thì khó rồi.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao quân đội phong kiến đều là hội đồng hương, binh lính cơ bản đều là cùng một địa phương, bởi vì an bài như vậy, sức chiến đấu mạnh.

Đem người từ ngũ hồ tứ hải tụ tập tại một quân đội, ở xã hội phong kiến khó có thể hình thành sức chiến đấu.

Cho nên một đội quân toàn là đồng hương, như vậy mọi người quen thuộc một bộ phong tục tập quán, liền rất dễ dàng ngưng tụ thành sức mạnh.

Thế nên nội chiến giữa khu vực và khu vực dễ dàng phát sinh, mà chủng tộc và chủng tộc tối đa chính là xung đột, lên không tới mức nội chiến.

Thánh Đấu Sĩ kẹp ở giữa trắng đen tả hữu vi nan, chỉ có thể trước đem tội phạm mang đi, tránh cho xung đột.

Thánh Đấu Sĩ chia làm Hoàng Kim, Hắc Ám, Cương Thiết, bất đồng Thánh Đấu Sĩ có tiêu chuẩn bất đồng.

Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ là hoàn toàn tuân thủ pháp luật, cho nên bọn họ bắt giữ tội phạm, giao cho tòa án, đi theo trình tự tư pháp chính quy.

Cho nên đối mặt đám người quần tình kích phấn, bọn họ lựa chọn bảo vệ Tam K.

Tại cái loạn thế này, muốn duy hộ trật tự tương đương gian nan.

Bất quá bọn họ sẽ không buông tha tiêu chuẩn của mình, một khi buông tha, bọn họ cũng là Hắc Ám Thánh Đấu Sĩ và Cương Thiết Thánh Đấu Sĩ.

Hắc Ám Thánh Đấu Sĩ dùng bạo lực duy hộ pháp luật, mà Cương Thiết Thánh Đấu Sĩ là vì duy hộ công tự lương tục trật tự công cộng và thuần phong mỹ tục có thể trực tiếp xử tử tội phạm.

Mọi người đều có tiêu chuẩn của mình, Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ không có cách nào đáp ứng yêu cầu phục thù của mọi người, chỉ là mang theo tội phạm rời đi.

Thủy Tinh Tường.

Đem tội phạm dùng tường pha lê bao bọc lại, ba Thánh Đấu Sĩ cùng nhau khuân vác rời đi.

Lưu lại mọi người bi thương không nói nên lời, một hồi tang lễ biến thành càng nhiều tang lễ.

Biển Sâu cảm thấy mình không cần thiết ở lại, vẫn là đi trước thì hơn, loại không khí bi thương này tốt nhất không nhìn.

Tội phạm đi rồi, nhưng người da trắng còn chưa đi.

Tinh Quang, Mai Phù vừa nãy còn vì bảo vệ mọi người mà chiến, giờ lại trở thành mục tiêu cừu hận của mọi người.

Mời các người cũng rời đi, trước khi tình huống mất khống chế, các người đi đi.

Anh trai Hỏa Xa Đầu biết những người da trắng này ở lại sẽ kích phát càng nhiều nộ hỏa.

Tinh Quang còn muốn nói gì đó, nhưng Mai Phù đã sớm quen, kéo cô đi trước.

Tinh Quang không hiểu vì sao lại như vậy: Chúng ta rõ ràng là cùng một trận doanh với họ.

Mai Phù cười khổ nói: Sự tình tịnh không đơn giản như vậy.

Tập quen đi, không phải chúng ta làm chuyện tốt thì sẽ được hoan nghênh.

Dù sao cô cũng quen rồi, vốn dĩ xu hướng giới tính của cô đã không được người hoan nghênh, bị người xua đuổi cũng rất bình thường.

Tinh Quang trầm trọng nói: Cái xã hội này vì sao lại phức tạp như vậy.

Rõ ràng tôi chỉ là muốn trừ gian diệt ác, kết quả lại trở nên loạn thất bát tao, rốt cuộc tôi đang làm cái gì.

Thành thị sáo lộ chiêu trò nhiều, tôi muốn về nông thôn, nông thôn đường cũng trơn, lòng người càng phức tạp.

Cô là thật sự muốn về nông thôn, trở về địa phương sinh mình dưỡng mình.

Mai Phù nói: Đi uống một ly.

Trở lại hào trạch cao tầng của Mai Phù, uống rượu vang sâm banh cô trân tàng.

Tinh Quang làm một người làm công mới, còn chưa có tích lũy gì, cũng không có đại ngôn gì.

Mà Mai Phù đã nổi hồng gần mười năm, kiếm được rất nhiều tiền, xe sang nhà cao cửa rộng đều mua nổi.

Tinh Quang lại có chút không quen, cảm thấy đả kích tội ác không nên yêu cầu hồi báo, anh hùng ở căn nhà hào hoa như vậy có chút quá phận.

Ít nhất trong truyện tranh, chỗ ở của anh hùng đều rất giản dị, tịnh không có không tiếp đất khí xa rời thực tế như vậy.

Làm sao vậy.

Mai Phù nhìn thấy biểu tình không tự nhiên của Tinh Quang, hỏi.

Chính là cảm thấy không giống với những gì tôi thấy trong truyện tranh, trong truyện tranh anh hùng ở đều rất bình dân.

Tinh Quang nói.

Mai Phù cười nói: Đó là truyện tranh.

Cô khẳng định cho rằng anh hùng trừ gian diệt ác đều nên giản dị, nhưng kỳ thực theo đuổi phẩm chất sinh hoạt và đả kích tội ác tịnh không mâu thuẫn.

Chỉ cần tôi là vì mọi người, sinh hoạt tốt một chút, cũng là để đả kích tội ác tốt hơn.

Tinh Quang uống rượu, trong lòng lại vẫn rất mâu thuẫn.

Hiện thực không phải truyện tranh, trong hiện thực có quá nhiều vấn đề anh hùng không thể giải quyết.

Chúng ta chỉ là có siêu năng lực, tịnh không phải thần.

Mai Phù lúc mới xuất đạo, cũng giống như Tinh Quang, cũng là tràn ngập đấu chí tẩy sạch thế giới.

Nhưng nhìn nhiều, trải qua nhiều, cũng liền biết anh hùng cũng chỉ bắt mấy tên trộm vặt, cứu viện vài lần tai hại, ảnh hưởng lớn nhất đối với xã hội chính là kiến lập một cái hình tượng khuyên người hướng thiện.

Chúng ta đả kích tội phạm, lại không thể ngăn cản tội phạm ra đời.

Chúng ta xây dựng hình tượng, nhưng ngay cả bản thân cũng không cách nào phù hợp hình tượng.

Chúng ta được xưng là anh hùng, nhưng làm bất cứ chuyện gì, đều sẽ có người phản đối.

Cô chính là thiếu kiến đa quái, tôi nhớ lần đầu tiên mình bị phê phán, cũng khó chịu rất lâu.

Lần đó tôi cũng chẳng làm gì, chỉ là bởi vì trang phục của mình liền bị phê bình, có người nói đồng phục của tôi sẽ làm hỏng phong khí xã hội.

Mai Phù nói lên chuyện cũ của mình, rất buồn cười, cô nỗ lực đả kích phạm tội, kết quả người khác lại đi bới lông tìm vết.

Tinh Quang cũng nhớ tới bộ đồng phục thứ hai của mình thiếu rất nhiều vải dệt, hiển nhiên là thói quen xấu đã có từ rất lâu trước kia.

Bọn họ đi chiến đấu, kết quả sự chú ý của người khác lại ở trên trang phục bọn họ, tất cả nỗ lực dường như đều không đáng, bởi vì mọi người căn bản không quan tâm họ bỏ ra cái gì.

Tựa hồ vải trên đồng phục nhiều hay ít, so với việc họ đánh bại bao nhiêu tội phạm càng có giá trị hơn.

Chương 3240

Mai Phù cũng mở máy nói: Về sau tôi liền biết, kỳ thực bọn họ không quan tâm tỉ lệ phạm tội, càng không quan tâm làm cho xã hội trở nên tốt hơn, anh hùng chúng ta đối với bọn họ mà nói chỉ là tiêu khiển.

Cho nên tôi chỉ cần hoàn thành công việc của công ty là được, mọi người đều vui vẻ.

Công ty kiếm được tiền, chúng ta kiếm được thanh danh, bá tánh kiếm được vui vẻ, không ai có tổn thất.

Nhưng kết quả chính là loạn thành một nồi cháo.

Tinh Quang trầm trọng nói, chính là bởi vì trước kia ai cũng không có tổn thất, hiện tại mọi người đều có tổn thất.

Không ai trả giá, vậy tự nhiên là người tương lai chi trả cái giá lớn.

Mai Phù một chút cũng không kỳ quái: Muốn cho thế giới tốt hơn, cần phải có rất nhiều người trả giá mới được, cần phải phụ trọng tiền hành.

Người trước không trả, người sau trả.

Hiện tại loạn thế, chính là do trước kia đã chôn xuống phục bút.

Tinh Quang rất bất đắc dĩ, nếu mọi người đều hiểu, vì sao không đi làm đâu.

Nếu cô hỏi như vậy, khẳng định sẽ có người nói vì sao lại muốn chúng ta đi làm.

Ta chết rồi mặc kệ nó hồng thủy ngập trời.

Bản thân trước mắt vui vẻ là được rồi.

Vậy thì cái giá chính là cấp tốc hủ bại, đều không đợi sau khi chết, trực tiếp liền tiến vào loạn thế.

Hủ bại nhanh hơn so với tưởng tượng nhiều, hai ba mươi năm là đủ, có thể từ một thế lực triều khí phồn thịnh chuyển nhập hoàng hôn.

Bởi vì bất cứ một tập đoàn nào cũng đều có vấn đề, một khi buông tha cầu tiến, thì vấn đề xã hội sẽ lập tức bạo phát, đều không cần mọi người làm chuyện xấu, mâu thuẫn tất nhiên xuất hiện.

Bởi vì một đoàn thể vốn dĩ cũng không phải tự nhiên sản sinh, mà là đa phương gác lại mâu thuẫn tiến hành thỏa hiệp.

Răng và lưỡi còn đánh nhau, thân thích chi gian đều có mâu thuẫn, càng đừng nói người xa lạ với nhau.

Đều có mâu thuẫn, sở dĩ không đề cập mâu thuẫn, là bởi vì mọi người đều đang tẫn nghĩa vụ, làm cho thế lực hướng lên phát triển.

Một khi mọi người không tẫn nghĩa vụ, như vậy cho dù duy trì nguyên trạng, mâu thuẫn cũng sẽ bại lộ ra, căn bản không cần ta chết rồi mặc kệ hồng thủy ngập trời, lúc còn sống liền có thể cảm nhận được.

Sống sờ sờ liền có thể cảm nhận được, ví dụ như một người thời Đường, nếu sinh ra tại những năm Khai Nguyên, lúc trẻ tuổi có thể trải qua Khai Nguyên thịnh thế, lớn tuổi rồi có thể trải qua An Sử chi loạn.

Tịnh không cần chết rồi mới có hồng thủy, lúc còn sống liền có thể trải qua.

Thật sự rất nhanh.

Tinh Quang cũng đang tự hỏi sao lại thành như vậy, kết luận chính là bá tánh cần như vậy, đều là tự mình chọn.

Kỳ thực con người đều giống nhau, ai thích nghe lời bắt mình phải tận nghĩa vụ.

Nhưng có một số việc cho dù bị mắng cũng phải làm.

Đáng tiếc có một số người chính là không thể bị mắng, bị mắng liền bị vứt bỏ, đây là vấn đề thể chế.

Hiện tại Siêu Cấp Thất Nhân Đội đều đang suy nghĩ những thứ trước kia sẽ không suy nghĩ.

Trước kia bọn họ là thế giới đệ nhất, chỉ cần bảo trì nguyên trạng là tốt rồi.

Nhưng hiện tại bọn họ sắp luân lạc thành hạng hai hạng ba, liền không thể không suy nghĩ vì sao.

Mai Phù trước kia từng suy nghĩ, nhưng khi đó mặc kệ cô suy nghĩ ra kết quả gì đều không có ý nghĩa.

Trước kia bọn họ cho dù hút thuốc uống rượu uốn tóc cũng là thế giới đệ nhất, vì sao phải sửa.

Sự suy tư của Mai Phù hào vô ý nghĩa.

Năm đó Mai Phù và Tinh Quang giống nhau đều hy vọng thay đổi, nhưng sau lại phát hiện vô nghĩa, liền tùy sóng trục lưu.

Hiện tại Siêu Cấp Thất Nhân Đội đã là hoa vàng ngày mai, lại không suy nghĩ thì sẽ bị đào thải.

Đương nhiên bọn họ nếu muốn thay đổi xã hội rất khó, bởi vì này đều là vấn đề thể chế.

Cho nên bọn họ có thể suy xét một chút tổ kiến một chi tiểu đội, làm chút chuyện trong khả năng cho phép.

Tin tức đang báo đạo chuyện tang lễ Hỏa Xa Đầu bị tập kích, mâu thuẫn đã nhất xúc tức phát.

Tùy thời khả năng sẽ bạo phát hoạt động phản kháng, rốt cuộc Tam K đều xuất hiện, liền đại biểu rất nhiều chuyện đều phải trồi lên mặt nước.

Người lý trí nói cho mọi người trước nhẫn nại một chút, sau đó hết thảy đều sẽ tốt.

Kẻ cực đoan nói cho mọi người đều là lỗi của người khác, chúng ta đi giết người của bọn họ, cướp tiền của bọn họ.

Thanh âm kẻ cực đoan khẳng định càng được hoan nghênh, rốt cuộc người thời đại Trang Tử đã chứng minh triều tứ mộ tam so với triều tam mộ tứ càng được hoan nghênh hơn.

Trang Tử là một người lý trí, ông lấy con khỉ làm ví dụ, nói con khỉ đều là thiển cận, nhưng người không thể thiển cận.

Đáng tiếc loại thanh âm lý trí như Trang Tử là muốn để mọi người tự mình gánh vác cái giá của loạn thế.

Kia không thể được, mọi người cũng không muốn gánh vác cái giá lớn.

Mà kẻ cực đoan là bảo mọi người chuyển dịch cái giá lớn, chỉ cần đi cướp là được, mọi người căn bản không cần gánh vác đại giới.

Trong ngắn hạn mọi người khẳng định là nguyện ý đi theo kẻ cực đoan.

Đương nhiên kẻ cực đoan giải quyết không được vấn đề, lúc đầu khẳng định cướp được, nhưng vấn đề là không có khả năng vẫn luôn cướp.

Tiền của người khác cũng là có hạn, thủ hạ của kẻ cực đoan càng ngày càng nhiều, cướp không được tiền sẽ sụp đổ.

Dưới tình huống này, liền cần phát động chiến tranh quy mô lớn hơn, phải cướp càng nhiều lợi ích mới có thể duy trì.

Nhưng vấn đề là hành vi cướp bóc của bọn họ cũng là cần thời gian, từ một chỗ từ từ khuếch đại.

Tốc độ truyền bá tin tức khẳng định nhanh hơn tốc độ kho trương, một khi người khác chuẩn bị xong, chi phí cướp bóc sẽ thẳng tắp bay cao.

Một khi cướp không được, xuất hiện cương trì, nội bộ thế lực cực đoan tất nhiên bạo phát mâu thuẫn.

Hình thức khuếch trương nhanh chóng này rất khó duy trì.

Cao trúc tường, quảng tích lương, hoãn xưng vương Xây tường cao, tích lương rộng, chậm xưng vương.

Khẩu hiệu này kỳ thực chính là không tiến hành khuếch trương cao tốc, mà là cấu kiến quan hệ phân phối nội bộ.

Để mọi người không phải vì cướp tiền cướp đàn bà mới đến gia nhập, phải xác định rõ quyền lợi và nghĩa vụ, như vậy một đội quân sức chiến đấu mới càng mạnh.

Mà điều này khẳng định là người lý trí đang làm.

Kẻ cực đoan có thể đạt được sự ủng hộ, nhưng hắn chỉ có thể đánh một cái chênh lệch thông tin, xuất kỳ bất ý.

Chỉ có thể hữu hiệu trong một phạm vi, một khi phạm vi mở rộng, người bên ngoài làm tốt chuẩn bị, là có thể kéo chết kẻ cực đoan.

Cho nên kẻ cực đoan cần phải nhanh, cần phải đánh chiến tranh chớp nhoáng, hơn nữa cần phải biết khi nào nên dừng lại.

Nếu không dừng lại, cho dù chiến tranh chớp nhoáng cũng vô dụng.

Nhưng vấn đề là kẻ cực đoan chính là dừng không được, rốt cuộc khẩu hiệu chính là cướp người khác, người gia nhập tiến vào đều là vì mục đích này, làm sao dừng lại.

Dừng lại, cũng chính là không cướp nữa, kẻ cực đoan muốn dừng, thủ hạ còn không muốn dừng đâu.

Nhưng cho dù kẻ cực đoan cuối cùng sẽ thua, trong thời gian ngắn khẳng định có thể đạt được lượng lớn người ủng hộ.

Chương 3241

Ở trong loạn thế, cũng khẳng định có thể chịu được lượng lớn sự ủng hộ, hình thành sức mạnh không thể coi khinh.

Bởi vì mọi người không muốn nghe lý tưởng, chỉ muốn thiết thực bắt lấy lợi ích, không có gì nhanh hơn cướp bóc.

Kẻ cực đoan chính là mang mọi người đi cướp bóc, lập can kiến ảnh, tất nhiên có lượng lớn người truy tùy.

Tinh Quang và Mai Phù sốt ruột, nhưng hết cách, nhìn kẻ cực đoan trong tin tức càng ngày càng nhiều, nhìn thế giới càng ngày càng điên cuồng, những gì có thể làm rất ít.

Hiện tại chỉ cần tới một cái mồi lửa, chính là thế giới đại loạn.

Đỗ Lan tỏ vẻ hết thảy đều đang phát triển theo hướng tồi tệ.

Đương nhiên trong thời gian loạn thế, mọi người có thể tiến hành chạy đua vũ trang, khai phát siêu năng lực giả mạnh hơn, có thể hữu hiệu thúc đẩy khoa học kỹ thuật tiến bộ.

Lúc bình thường, sinh tồn và phát triển là mâu thuẫn, cá và tay gấu không thể kiêm đến.

Phát triển cần đánh cược sinh tồn, sinh tồn cần buông tha phát triển.

Nhưng ở thời kỳ chiến tranh, sinh tồn chính là phát triển, phát triển chính là sinh tồn.

Muốn sinh tồn thì cần phát triển, phát triển mới có thể bảo trụ sinh tồn.

Chiến tranh khiến cho hai kẻ vốn dĩ mâu thuẫn thống nhất lại với

nhau.

Thời đại chiến tranh, cũng là thời đại khoa học kỹ thuật phát triển nhanh nhất, muốn sống sót, sẽ phải không tiếc chi phí nghiên cứu vũ khí tiên tiến hơn.

Một khi hòa bình, chính là đao thương nhập khố, mã phóng nam sơn, liền không cần thiết nghiên cứu vũ khí công nghệ cao nữa.

Hòa bình, cho dù là có xung đột nhỏ, đánh trị an chiến, dùng cây nhóm lửa là được rồi, còn đỡ tốn tiền.

Chỉ có trong loạn thế, mới cần vũ khí mũi nhọn.

Cho nên chiến tranh vẫn là rất có ý nghĩa, ai bảo nhân loại không cách nào đem sinh tồn và phát triển kết hợp lại với nhau.

Tin tức truyền hình ngày ngày đều là xung đột vũ lực, Tinh Quang và Mai Phù đang suy tư có phải hay không cũng nên gia nhập một phương.

Chúng ta có phải hay không nên gia nhập vào.

Tinh Quang hỏi.

Mai Phù cảm giác tịnh không có một thế lực nào đề xuất lý niệm, mọi người đều là cướp bóc.

Tham gia bất luận thế lực nào đều là cướp bóc, không có tư tưởng trùng kiến xã hội.

Không phải không có, mà là không được mọi người nhận đồng.

Có người hy vọng mọi người đoàn kết, nhưng một phương diện là kẻ cực đoan đạt được sự ủng hộ lớn hơn, một phương diện cũng là trước kia vẫn luôn cường điệu chủ nghĩa cá nhân, hiện tại đột nhiên hô hào đoàn kết đi khắc phục khó khăn, đây không phải nói giỡn sao.

Cái gì đoàn kết, đoàn kết như thế nào.

Căn bản sẽ không.

Chủ nghĩa cá nhân tốt nhất, đoàn kết chính là tà ác, vậy hiện tại cho dù có người đề xuất thanh âm lý trí, mọi người cũng chỉ sẽ cảm thấy người này không có ý tốt.

Cho nên tư tưởng lý trí trực tiếp liền không ai nghe.

Trước kia còn có một cái tư tưởng tôn giáo, có thể để mọi người đoàn kết chung quanh Thượng Đế.

Nhưng hiện tại không có bất luận một cái tư tưởng nào có thể đoàn kết tất cả mọi người.

Bởi vì mỗi người đều có thể lựa chọn xã hội tự do của chính mình, căn bản quy long không nổi.

Muốn văn hóa không văn hóa, muốn chế độ không chế độ, cuối cùng phân liệt thành mấy khu vực là rất có khả năng.

Ai bảo trước kia đều là tuyên truyền đoàn kết là tà ác đâu.

Loại tình huống này Đỗ Lan cũng hết cách, cũng chỉ có thể xem kịch.

Rốt cuộc đều là tự mình chọn, ngậm lệ cũng phải đi tiếp.

Đương nhiên trong số siêu năng lực giả khẳng định cũng có rất nhiều anh hùng chân chính, bọn họ sẽ không bỏ cuộc.

Tựa như Tinh Quang và Mai Phù, bọn họ tuy rằng là nữ lưu chi bối, nhưng tâm hoài thiên hạ thương sinh, quyết tâm gia nhập loạn thế, vì cái loạn thế này mang đến một tia hy vọng.

Tuy rằng sức mạnh của bọn họ hữu hạn, nhưng bọn họ có thể trở thành một cái tượng trưng, hấp dẫn càng nhiều người thường và người siêu năng có lòng mang hy vọng, bọn họ muốn dùng hành động của chính mình đi sáng tạo hòa bình.

Đỗ Lan cung cấp cho bọn họ một ít dược tề siêu nhân 24 giờ, lúc cần thiết, có thể đạt được sức mạnh cường đại hơn, khẳng định là có trợ giúp.

Trong loạn thế, những âm thanh cực đoan luôn là thứ hấp dẫn nhất, bởi vì kẻ cực đoan không cần phải đề xuất kế hoạch sản xuất, không cần đưa ra tư tưởng tiên tiến, chỉ cần ném cái nồi trách nhiệm cho người khác, sau đó đốt giết cướp bóc là được.

Mọi người đều là kẻ sớm nắng chiều mưa, không cần suy nghĩ về tương lai, chỉ cần trước mắt cướp được cái gì thì đó chính là thắng lợi.

Cho nên đi đâu cũng thấy tổ chức cực đoan, các tổ chức cực đoan có thể tập trung sức mạnh nhanh nhất, lớn mạnh như quả cầu tuyết lăn.

Chúng gào thét trong những khu rừng bê tông cốt thép của thành thị, gây ra sự phá hoại to lớn.

Đối mặt với loạn thế, một hai cá nhân căn bản chẳng có tác dụng gì, cho dù Khổng Mạnh có sống lại đối mặt với cảnh lễ băng nhạc hoại thì cũng vô năng vi lực.

Tuy nhiên Đỗ Lan biểu thị chỉ cần tâm thái của mọi người đều chuyển sang trạng thái chiến tranh là được, chỉ cần coi thiên đường quan trọng hơn hiện thực, tin rằng thiên đường không có mua bán thì sẽ không có giết hại, tin rằng mọi thứ ở hiện thực đều là khổ nạn, thà biến thành bom cảm tử cũng không muốn sống tiếp, thì cái gọi là loạn thế cũng chẳng là gì, mọi người cùng nhau lăn lộn trong loạn thế là xong.

Còn về việc chấm dứt loạn thế, đương nhiên là phải dựa vào địa chủ hào thân ở các nơi, xây dựng thành bảo, duy trì trật tự.

Chỉ cần một mẫu ba sào ruộng của mình không có vấn đề, bên ngoài có đánh nhau long trời lở đất cũng không quan trọng.

Giống như trong rất nhiều bộ phim zombie vậy, xây dựng một bức tường bao, bên trong tường trật tự ngay ngắn, bên ngoài tường zombie hoành hành.

Đã duy trì được trật tự bên trong tường, tổ chức được sức mạnh, khôi phục được sản xuất, thậm chí ngay cả vũ khí trang bị cũng có thể sản xuất rồi, tại sao người trong tường không đi dọn dẹp zombie, đoạt lại đất đai chứ.

Bởi vì không thể làm như vậy, một khi đoạt lại đất đai, tất nhiên sẽ có rất nhiều người lớn mạnh lên, địa vị của địa chủ hào thân sẽ bị uy hiếp.

Cho nên trong phim zombie, những tên thành chủ kia đều sẽ ra sức tuyên truyền sự sợ hãi bên ngoài bức tường, ngăn cản người bên trong đi ra ngoài.

Như vậy thành chủ mới có thể giữ vững ưu thế.

Điều này cũng giống như Thành Cát Tư Hãn đột nhiên trở nên thiện lương vậy, không phải hắn thực sự đổi tính, mà là nếu tiếp tục để các con trai đi chinh chiến, địa vị của chính hắn sẽ bị uy hiếp.

Cũng giống như Từ Hi thái hậu vậy, tại sao không thể cấp tiền cho quân đội.

Nếu để hải quân đánh thắng, Từ Hi sẽ nhường ngôi, hay là ban cho các tướng lĩnh quân đội một ly rượu độc.

Còn có cái trò chơi nổi tiếng tên là Băng Khí Thời Đại Frostpunk, khi người chơi thông qua các loại thủ đoạn để tổ chức nhân thủ, vượt qua khảo nghiệm gian khổ, trò chơi sẽ hiện ra một câu: Nhưng tất cả những điều này có đáng không.

Địa chủ hào thân duy trì một mẫu ba sào ruộng của mình, sau đó nói với thủ hạ rằng thế giới bên ngoài chính là hang ma, ngàn vạn lần đừng đi, đi là sẽ chết.

Nói với mọi người không nên nỗ lực, nếu ai cũng nỗ lực rồi, địa vị của địa chủ sẽ không ổn định, tốt nhất là giống như trong Băng Khí Thời Đại, thà chết chứ đừng nỗ lực, những người như vậy địa chủ là thích nhất.

Trong phim zombie, khu tụ tập rõ ràng có sức chiến đấu, lại thà co rút lại, cũng không chịu đi tiêu diệt zombie, thu phục đất đai đã mất, bởi vì không thể thu phục.

Vừa thu phục xong, địa chủ hào thân sẽ không còn cách nào khống chế tất cả, không còn cách nào nắm giữ quyền lên tiếng nữa.

Thế là trong thế giới quan zombie, có từng cái khu tụ tập của người sống sót, bên trong khu tụ tập là một mảnh tường hòa, bên ngoài là một mảnh tàn viên đoạn bích, cảnh tượng tận thế.

Nhân vật chính cứ đi từ khu tụ tập này sang khu tụ tập khác, gây họa cho rất nhiều nơi.

Bởi vì nhân vật chính đại biểu cho thế lực ngoại lai, rất dễ dàng nhận được sự ủng hộ, sẽ nảy sinh xung đột với thành chủ.

Chương 3242

Nhân vật chính dưới sự trợ giúp của hào quang nhân vật chính, phút chốc khơi mào nội chiến trong khu tụ tập.

Trong khu tụ tập không phải không có người phản đối, chỉ là thành chủ nắm giữ nhiều tài nguyên nhất, áp chế những kẻ phản đối.

Mà nhóm nhân vật chính là sức mạnh ngoại lai, lại có sức chiến đấu bùng nổ, kẻ phản đối và nhóm nhân vật chính hợp tác, đánh bại thành chủ không phải là vấn đề.

Thông thường mà nói, sau khi thành chủ biến mất sẽ chia làm ba hướng: một là lập nghị viện, hai là lại có một thành chủ khác, ba là phân liệt.

Tóm lại nhóm nhân vật chính chính là vũ khí sát thương hình người, đi đến đâu, chiến tranh sẽ đến đó.

Đỗ Lan cảm thấy rất nhanh thôi mọi người sẽ khoanh đất tự sướng, giống hệt trong phim zombie, địa chủ hào thân chiếm cứ từng cứ điểm an toàn, còn những vùng đất không có giá trị bên ngoài thì mặc kệ, để mặc cho những người tự do kia giày vò.

Quả thực là như vậy, rất nhiều địa chủ hào cường đã tu kiến tường bao, biến lãnh địa của mình thành pháo đài, như vậy là có thể ngăn cản loạn thế.

Bởi vì có siêu năng lực, cho nên tường bao cũng là tường chắn khiên điện từ, có thể ngăn cản công kích năng lượng hiệu quả.

Còn có tích trữ vật tư, lương thực, hạt giống, vũ khí, năng lượng. những thứ cơ bản này đều cần thiết.

Nhưng những thứ này đời sống bách tính cũng cần, địa chủ tích trữ rồi, giá cả tăng lên, người bình thường sẽ không mua nổi, điều này càng làm loạn thế gia tốc.

Đây đều là những thứ tiêu chuẩn phải có trong loạn thế, căn bản không có cách nào khác.

Cho dù Đỗ Lan cũng hết cách, nếu hắn bảo mọi người đoàn kết, bọn họ chỉ sẽ cảm thấy Đỗ Lan không có ý tốt.

Bọn họ từ nhỏ đã được giáo dục chủ nghĩa cá nhân là tuyệt vời nhất, đoàn kết là tà ác, đột nhiên làm sao mà đoàn kết được.

Những người dân này căn bản không biết nhìn vấn đề một cách biện chứng, chủ nghĩa cá nhân không phải hoàn mỹ, không thể giải quyết mọi vấn đề.

Đoàn kết cũng không chỉ là áp bức đối với cá nhân, mà là tập trung sức mạnh làm việc lớn.

Cần nghiêm túc hoạt bát, đoàn kết khẩn trương, cá nhân và đoàn kết đều cần thiết, bản thân điều này không có mâu thuẫn, đều là phương thức giải quyết vấn đề.

Vấn đề là khi bách tính không học biện chứng, không hiểu những đạo lý thực tế này, không hiểu thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý, thì rất dễ thiên hướng về chủ nghĩa cá nhân.

Đỗ Lan dù có lòng giúp đỡ cũng không cách nào đoàn kết mọi người.

Đương nhiên hắn cũng có thể dùng thực lực tuyệt đối, dễ như trở bàn tay thống nhất mảnh đất này, nhưng thế thì chẳng còn gì thú vị nữa.

Đỗ Lan quyết định tiếp tục lấy App làm nền tảng, phát triển cơ sở hạ tầng thông tin liên lạc, đến lúc đó địa chủ hào thân muốn sử dụng những cơ sở hạ tầng này thì phải trả tiền.

Quả nhiên là nhanh chóng bắt đầu khoanh đất, từng pháo đài công nghệ cao mọc lên, tất cả hoạt động sản xuất sinh hoạt toàn bộ tụ tập trong pháo đài.

Thành phố bắt đầu trống rỗng, chỉ có những kẻ lang thang vô gia cư, còn có những mạo hiểm giả liếm máu trên lưỡi đao, cũng như tội phạm giết người phóng hỏa cướp bóc lang thang trong thành phố.

Những kẻ này khiến thế giới bên ngoài pháo đài trở nên cực kỳ nguy hiểm.

Đương nhiên một vòng xung quanh pháo đài có thể chăn thả làm ruộng, những nơi này nằm dưới sự bao phủ của hộ vệ pháo đài.

Điều này cũng gần giống tình huống thời Ân Thương, Chu triều: thành thị, chăn thả, ruộng đồng, hoang nguyên.

Hoang dã chính là nơi tiềm phục đủ loại nguy hiểm, không có việc gì thì ngàn vạn lần đừng đi.

Kẻ cực đoan đối mặt với pháo đài cũng chỉ biết nhìn tường mà than thở, không cướp được nữa.

Không cướp được, kẻ cực đoan cũng chẳng có ai nghe theo.

Mọi người sẽ hy vọng có thể sinh sống trong pháo đài.

Nhưng chủ nhân pháo đài khẳng định sẽ không chấp nhận, bởi vì năng lực chịu tải của pháo đài là có hạn.

Không những không thể chấp nhận, mà còn sẽ đặt ra đủ loại pháp quy, đá những kẻ vi phạm ra khỏi pháo đài.

Dù sao thông qua thủ đoạn cách ly này, trật tự mới dần dần được thiết lập.

Sau đó sẽ xuất hiện tổ chức thương nhân buôn đi bán lại giữa các pháo đài khác nhau, thông qua lưu động tài nguyên để mưu cầu lợi nhuận kếch xù.

Việc Đỗ Lan muốn làm chính là trở thành hậu thuẫn cho tất cả các tổ chức, cung cấp cho bọn họ kỹ thuật thông tin, định vị, vũ khí vân vân, chỉ cần tiêu tiền là có thể mua dịch vụ.

Bất kể là loạn thế hay thời bình, chênh lệch thông tin information gap mãi mãi là lựa chọn hàng đầu để kiếm tiền.

Đỗ Lan chính là dùng chênh lệch thông tin để kiếm tiền, khẳng định sẽ không thiếu tiền.

Mấy cái Tất Tất Tiểu Tử Pip Boy này có thể bắt đầu bán rồi.

Nhắc đến tận thế, tự nhiên không thể thiếu trò chơi Fallout, thiết bị đầu cuối Pip Boy bên trong có thể giúp người chơi nhận được tin tức ở bất cứ đâu.

Hiện tại Đỗ Lan cũng sản xuất rất nhiều Pip Boy, loại máy tính đầu cuối này có thể giúp người dùng mua sắm dịch vụ bất cứ lúc nào.

Ở thời đại nào thì tình báo cũng là thứ đáng giá nhất, mà tình báo của Đỗ Lan khẳng định đáng đồng tiền bát gạo.

Ở nơi khác có thể bỏ tiền mua phải tình báo giả, mà ở chỗ Đỗ Lan, chỉ cần bỏ tiền thì khẳng định là tình báo thật.

Chỉ riêng điểm này, Đỗ Lan đã là thương gia có lương tâm rồi.

Cái khó khăn nhất của tình báo không phải là làm sao thu hoạch được tình báo, mà là làm sao phân biệt thật giả.

Kênh thu hoạch tình báo có rất nhiều, kiểu gì cũng có cách, nhưng phân biệt tình báo thật giả lại rất khó.

Giống như sự kiện Trân Châu Cảng, tình báo thật thật giả giả khẳng định rất nhiều, quân Mỹ cũng không biết việc đánh lén Trân Châu Cảng là thật, hay là không đánh lén mới là thật.

Còn có cuộc đổ bộ Normandy, quân Đức cũng nhận được rất nhiều tình báo, có người nói ở Normandy, cũng có người nói ở nơi khác.

Lại ví dụ như minh tu sạn đạo ám độ trần thương, Hạng Vũ cũng khẳng định biết Trần Thương và sạn đạo đều có địch quân, nhưng hắn cũng không biết rốt cuộc kẻ địch tấn công từ đâu.

Tình báo thật thật giả giả, một khi phán đoán sai lầm chính là một trận thất bại.

Dưới loạn thế là phong trào khoanh đất, địa chủ hào thân kiêm tính thôn tính đất đai, xây dựng pháo đài, sau đó chờ đợi thời đại tiếp theo đến.

Thời đại pháo đài san sát có lẽ cần kéo dài một hai trăm năm.

Lúc này kẻ địch Nam Bắc còn sẽ không ngừng xâm nhập, dẫn đến hỗn loạn càng thêm gay gắt.

Ngụy Tấn Nam Bắc triều, tại sao lại có Ngũ Hồ loạn Hoa, kỳ thực chính là vì nội bộ Tấn triều không đoàn kết, tất cả môn phiệt đều bế quan tỏa cảng, xây dựng lượng lớn pháo đài ụ lũy, căn bản mặc kệ người khác.

Đã như vậy, tự nhiên có thể thừa cơ mà vào.

Còn có thời đại Thiết Mộc Chân Genghis Khan, Tây Hạ, Kim quốc, Liêu quốc, Tống đánh qua đánh lại, cuối cùng Thiết Mộc Chân tọa thu ngư lợi.

Đương nhiên sau này Nguyên triều cũng là nội bộ không ổn định, bị Chu Nguyên Chương nhặt được món hời.

Còn có Châu Âu đánh thành một nồi cháo, cuối cùng Mỹ đế cười híp mắt hái quả ngọt.

Một khi mọi người mạnh ai nấy làm, sức mạnh của một pháo đài tịnh không đủ để đánh bại ngoại địch, lúc này tự nhiên là thời cơ tốt nhất để ngoại địch xâm nhập.

Nhưng muốn khiến người ta đoàn kết trong nguy cơ là điều căn bản không thể, dù sao bản thân nguy cơ cũng là do sự mất đoàn kết dẫn đến.

Nếu có thể đoàn kết lại để ứng đối nguy cơ, thì nguy cơ cũng đã không còn là nguy cơ nữa rồi.

Chính vì không thể đoàn kết, nguy cơ mới là nguy cơ.

Cho dù biết Thiết Mộc Chân uy hiếp, Tây Hạ, Liêu, Kim, Tống vẫn cứ phải đánh qua đánh lại, không còn cách nào khác, đánh Thiết Mộc Chân không có tiền, nhưng đánh kẻ khác thì có tiền.

Chương 3243

Nội bộ các nước đều áp lực như núi, cho nên dù biết rõ nguy hiểm nhất là Thiết Mộc Chân, nhưng Thiết Mộc Chân là kẻ địch ở xa, không có tiền mới là kẻ địch trước mắt.

Kết quả đánh qua đánh lại, tiền không cướp được, năng lượng không ngừng suy yếu, cuối cùng bị Thiết Mộc Chân diệt gọn.

Lịch sử luôn là như vậy, thế lực dù hùng mạnh đến đâu một khi lòng người đã tan, cũng sẽ phải trải qua chấn động.

Bất cứ quốc gia nào cũng không thể tránh khỏi, mà có thể trải qua chấn động, lực ngưng tụ tự nhiên sẽ tăng lên.

Đương nhiên đại bộ phận văn minh không thể vượt qua chấn động, chấn một cái là thiên nữ tán hoa tan tác.

Có điều thế cũng tốt, một con cá voi ngã xuống, vạn vật sinh sôi.

Alexander vừa chết, quốc gia phân liệt thành mấy thế lực.

Thiết Mộc Chân vừa chết, quốc gia cũng phân liệt thành mấy hãn quốc.

Cổ La Mã Đông Tây cùng tồn tại, sau đó Đông Tây La Mã tiếp tục phân liệt.

Đế quốc mặt trời không bao giờ lặn vừa lặn, hơn sáu mươi quốc gia lập tức tăng lên đến hai trăm quốc gia.

Nhất kình lạc vạn vật sinh, một quái vật khổng lồ không thể chịu đựng chấn động mà chết đi, tự nhiên sẽ có lượng lớn thế lực mới ra đời.

Vậy thì chấn động là gì.

Chính là khi tài nguyên xã hội cực thấp, mâu thuẫn xã hội cực cao, mọi người liệu có cách nào vượt qua cửa ải khó khăn hay không.

Cũng chính là có thể chạm đáy bật lại hay không, có năng lực trung hưng hay không.

Có thể đoàn kết lại đội ngũ đã tan rã, vĩ đại thêm lần nữa hay không.

Đỗ Lan nhìn từng tòa pháo đài được xây dựng lên, biểu thị cho dù có siêu năng lực cũng không thể khiến mọi người đoàn kết a: Quả nhiên vẫn là nợ quá nhiều tiền rồi.

Tiền kiếm được từ siêu năng lực đều không đủ trả lãi, đòn bẩy tài chính đáng sợ như thế đấy.

Một món đồ mười đồng, bị thổi lên thành một vạn đồng, đợi đến khi chân tướng hé lộ, cục diện căn bản duy trì không nổi.

Tư bản hóa tài sản chính là nghĩ cách bán món đồ mười đồng với giá một trăm đồng.

Lúc đầu thông qua cướp đoạt, bù chênh lệch giá.

Sau đó bắt đầu thông qua sản xuất công nghiệp, gia công món đồ mười đồng thành một trăm đồng.

Cuối cùng thông qua đòn bẩy tài chính, thổi phồng món đồ thành một trăm đồng.

Sản xuất công nghiệp mới là biện pháp phát triển bền vững, dùng kỹ thuật phân giải món đồ mười đồng, gia công lại, biến thành thương phẩm mới, thỏa mãn nhu cầu mới.

Đỗ Lan rất ủng hộ công nghiệp thúc đẩy lực lượng sản xuất, đáng tiếc cuối cùng các quốc gia công nghiệp già cỗi đều chạy sang chơi tài chính hết.

Đỗ Lan cho rằng không phải bọn họ ngốc, mà là bọn họ cũng không còn cách nào khác, đế quốc già cỗi chơi đều là tư bản phân phong, phải giảng cứu lực khống chế, phân phong là có hạn độ, không thể cứ bành trướng mãi, nếu không rất dễ bị lung lay.

Giống như Chu thiên tử một khi phân phong quá nhiều, sẽ không khống chế nổi nữa.

Cho nên phân phong thì có thể, nhưng nhất định phải trong tầm kiểm soát.

Nhưng lực khống chế của con người khẳng định là có hạn, lực khống chế của một quốc gia cũng như vậy.

Nói cho cùng tổng hợp thực lực của quốc gia cũng chính là tổng hòa của sức lao động và năng lực chuyển hóa tài nguyên.

Dân số là có hạn, việc làm cũng có hạn, diện tích khống chế cũng có hạn.

Hơn nữa chi phí khống chế còn sẽ không ngừng tăng lên.

Để duy trì lực khống chế, tài chính hóa là bắt buộc.

Công nghiệp hóa là khiến món đồ mười đồng biến thành một trăm đồng, nhưng chi phí duy trì đã là một nghìn.

Vậy thì chỉ có thể tài chính hóa, thổi món đồ mười đồng thành một vạn, để chi trả chi phí một nghìn kia.

Kỳ thực đây là thấu chi, nếu có người tiếp nhận đổ vỏ thì còn tốt, nếu không có người tiếp nhận, đây chính là vay tiền để trả chi phí.

Hơn nữa càng vay tiền, thì càng không thể để người ta biết mình không có tiền, nếu không sẽ phải trả tiền.

Để duy trì địa vị trong tế đàn, không thể không làm như vậy, nếu không làm như thế, bọn họ đã sớm sụp đổ rồi.

Cho nên cơ quan tài chính của đế quốc có thể nói là cứu thế chủ, không có bọn họ, chỉ dựa vào công nghiệp căn bản không cách nào duy trì địa vị của mình trong tế đàn.

Chi phí vận hành quá cao, tiền kiếm được từ công nghiệp căn bản không trả nổi, cuối cùng tiền công nghiệp kiếm được còn không đủ số lẻ của chi phí.

Đến thời đại tài chính, chi phí lại càng ở mức cao không xuống, tiền công nghiệp kiếm được chỉ có thể trả lãi, căn bản không thể hoàn trả tiền gốc.

Cho nên dù đã khai phát ra hắc khoa kỹ như Ngũ Hào Dược Tề Compound V, tiền kiếm được cũng xa xa không đủ chi trả chi phí vận hành.

Cho nên khống chế là hai chiều, nước nhỏ bị khống chế, nhưng nước lớn cũng đã trả cái giá chi phí.

Đỗ Lan biểu thị khống chế thứ này quả thực dùng rất tốt, nhưng chi phí cũng không thấp, không có ai đủ tiền để mình vĩnh viễn khống chế người khác.

Đi theo con đường đòn bẩy tài chính là lựa chọn tất nhiên của khống chế, nếu không làm gì có nhiều tiền như thế.

Nước nhỏ biết rõ bị khống chế, tại sao không phản kháng.

Đương nhiên là vì có tiền rồi.

Quý tộc nước nhỏ thông qua mậu dịch kiếm tiền, cũng phải đối mặt lựa chọn: là dùng tiền đi phát triển trong nước, làm lung lay địa vị của chính mình, hay là đầu tư tiền ra ngoài kiếm nhiều tiền hơn cho bản thân.

Vậy khẳng định là chọn kiếm nhiều tiền hơn cho bản thân, cũng sẽ không dùng vào đầu tư.

Thế là nước nhỏ tống tiền vào trong đòn bẩy tài chính của nước lớn, vận khí tốt là có thể kiếm bộn một món.

Đương nhiên đầu tư có rủi ro, khẳng định cũng có lỗ vốn, lỗ vốn không sao cả, trực tiếp chuyển giá cái giá phải trả lên đầu bách tính trong nước, sau đó chửi đổng quốc gia thần bí phương Đông là tà ác, thế là xong.

Quốc gia thần bí nào đó biểu thị nằm cũng trúng đạn.

Không thể chửi Mỹ đế, bởi vì còn trông cậy tiếp tục kiếm tiền mà, vậy thì chỉ có thể chửi một quốc gia có chế độ không giống mình, lại không có quan hệ quá lớn với mình.

Quý tộc nước nhỏ đem tiền mình kiếm được tống cho Mỹ đế chơi đòn bẩy, đây cũng là nguyên nhân trò chơi tài chính của Mỹ đế có thể duy trì.

Nhưng chi phí trò chơi tài chính vẫn sẽ càng ngày càng cao, bởi vì Mỹ đế cần duy trì dáng vẻ thiên hạ vô địch, mới có thể khiến người ta tin tưởng tài chính của nó là vô địch, mọi người mới có lòng tin.

Nhưng thiên hạ vô địch thì cần khống chế thiên hạ, vậy chi phí khẳng định là cao ngất ngưởng.

Kiếm tiền chỉ là bắt đầu, sau khi kiếm tiền, tiền nên lựa chọn như thế nào mới là vấn đề lớn.

Mọi người đều không hy vọng tiền mất giá, cho nên tiền hoặc là đi đầu cơ, hoặc là đi đầu tư, hoặc là kiêm tính đất đai chuyển hóa thành tài sản.

Đầu tư là không thể nào đầu tư, bởi vì đầu tư xuống thì có khả năng làm lung lay địa vị quý tộc.

Đầu cơ là một lựa chọn tốt, kiêm tính đất đai lại càng không cần phải nói.

Làm sao để tiền của mình không mất giá, đây là vấn đề mà người có tiền từ xưa đến nay đều phải đối mặt.

Đầu tư khẳng định không phải lựa chọn tốt nhất, bởi vì đầu tư ra sản nghiệp mới, tùy thời có thể sẽ có tân quý xuất hiện thay thế lão quý tộc, bọn họ khẳng định sẽ không ngốc như vậy.

Đầu cơ là lựa chọn rất tốt, kiêm tính đất đai thì càng khỏi bàn.

Đầu cơ có lời có lỗ, đất đai có lên có xuống.

Nhưng đầu cơ thất bại cũng sẽ không làm lung lay địa vị ưu thế của mình, đất đai xuống giá, nhưng đất đai là cơ sở của tất cả, bảo toàn vốn liếng không thành vấn đề.

Chương 3244

Đã có nhu cầu đầu cơ, tự nhiên có thị trường đòn bẩy tài chính, từ việc Lã Bất Vi đầu cơ cha của Doanh Chính, đến bong bóng hoa Tulip, rồi đến đòn bẩy tài chính sau này.

Thị trường đầu cơ chưa bao giờ biến mất.

Còn về việc kiêm tính đất đai, dòng vốn đều biến thành đất đai, tiền trên xã hội tuy đang lưu thông, nhưng lạm phát sẽ ngày càng nghiêm trọng, bởi vì sản xuất trên đất đai không thay đổi, tài nguyên không gia tăng.

Thứ chân chính có giá trị xã hội chỉ có đầu tư: cơ sở hạ tầng, giáo dục, việc làm, y tế vân vân, bồi dưỡng thêm nhiều sức lao động, khiến năng lực chuyển hóa tài nguyên tăng lên.

Sau đó cũng không cần khống chế thế giới, bởi vì khống chế không nổi, an an ổn ổn làm mậu dịch là được rồi.

Đỗ Lan cho rằng mảnh đất này thực sự là địa đại vật bác, nơi có thể trồng lương thực quá nhiều, nếu có một quý tộc có thể chiếm cứ vùng đất tốt nhất, sau đó coi trọng nông nghiệp, nói không chừng có thể nhất thống thiên hạ.

Nếu bọn họ cứ khăng khăng cho rằng văn minh thương nghiệp nhất định cao cấp hơn văn minh nông nghiệp, cho rằng thương nghiệp nhất định quan trọng hơn nông nghiệp, không coi trọng nông nghiệp, vậy thì hết thuốc chữa.

Đỗ Lan rất rõ ràng Mỹ đế là mảnh đất bảo địa, có thể trồng lượng lớn khoai tây và ngô, đậu nành, toàn những đồ tốt.

Coca, gà nướng. những thực phẩm nhiệt lượng cao này đều cần lương thực.

Lương thực có thể chế đường, có thể làm thức ăn gia súc.

Người dân địa phương nếu muốn ăn thịt, tịnh không cần đốt rừng mưa Amazon, đất đai trong nước đã đủ trồng trọt rồi, diện tích đã đủ rồi.

Ăn thịt và đốt rừng mưa Amazon tại sao lại liên hệ với nhau.

Bởi vì lượng tiêu thụ thịt tăng lên, cần nuôi nhiều gia súc hơn, sẽ phải tiêu hao nhiều thức ăn gia súc hơn.

Nếu không tăng diện tích có thể canh tác, thì không thể tăng sản lượng.

Cho nên để thỏa mãn việc xuất khẩu thức ăn gia súc, phải đốt đi một số rừng mưa Amazon, làm diện tích trồng trọt.

Cho nên ăn một miếng thịt, Amazon lại bốc lên một làn khói.

Thực tế là do nguyên nhân trồng trọt thức ăn chăn nuôi.

Thức ăn chăn nuôi cũng là lương thực, lương thực là thực phẩm cấp một, thịt là thực phẩm cấp hai.

Đất đai ở đây có thể trồng ra lượng lớn lương thực, tương đối mà nói thịt và đường cũng sẽ rẻ, đương nhiên tỷ lệ béo phì tương ứng cũng sẽ cao.

Bởi vì thịt và đường ở đây thực sự không đắt.

Nếu chỉ là tiêu thụ thịt và đường, không đối mặt với giáo dục và y tế thì tự nhiên là rất thoải mái.

Tôn giáo và địa chủ cũng không phải là người xấu gì, bọn họ không phải cướp đi cơ hội sinh tồn của bách tính, mà là cướp đi cơ hội phát triển của bách tính.

Khi bách tính sống không nổi, bọn họ còn sẽ tế thế cứu dân, cái giá phải trả là bách tính giao nộp hết tài nguyên phát triển ra.

Không nằm ở cơ hội sinh tồn của bách tính, mà là nằm ở cơ hội phát triển.

Từng có lúc, gia đình công nhân, một người làm việc có thể nuôi sống cả nhà, thậm chí còn có thể cho con cái học đại học, thời điểm này là hấp dẫn người ta nhất, bởi vì có cơ hội phát triển.

Nhưng sau này biến thành đi bệnh viện khám bệnh động một tí là thành ngàn lên vạn, khoản nợ vay học đại học ít nhất phải trả hai mươi năm, tiền phát triển của bách tính đều bị hút đi hết rồi, tuy không lo ăn mặc, nhưng không còn sự kích thích của phát triển, sự sa đọa đến rất nhanh.

Địa chủ không cho phát triển, nhưng thế lực xã hội đen lại cho phát triển, trị an sẽ nhanh chóng chuyển biến xấu.

Lúc đầu là dân tự do sa đọa, sau đó là công dân sa đọa, cuối cùng là sự sa đọa của cả xã hội.

Loạn thế không thể tránh khỏi, bởi vì trong loạn thế có sự phát triển.

Đáng tiếc loạn thế chỉ là tranh đoạt tài nguyên, chứ không phải phát triển tài nguyên.

Loạn thế chính là ta cướp của ngươi, ngươi cướp của ta, ngươi tranh ta đoạt, dĩ hạ khắc thượng, cha con tương tàn, anh em huynh đệ trong nhà đánh nhau.

Loạn thế không có một sự phân phối mà mọi người đều có thể chấp nhận, mọi người chỉ có thể ai nấy dựa vào thực lực.

Nhưng vấn đề là không có ai thực lực có thể vĩnh viễn duy trì cường đại, hơn nữa cho dù có một cường giả đang độ tráng niên cũng không đỡ nổi độc dược, tên bắn lén, ám thương, ôn nhu hương mỹ nhân kế và đủ loại toan tính.

Thủ đoạn của mọi người cũng sẽ ngày càng không có giới hạn.

Nói đi cũng phải nói lại, loạn thế rất có ích cho sự phát triển của binh pháp, đối với phát triển tư tưởng cũng rất có trợ giúp, không đánh nhau vỡ đầu chảy máu thì cũng không có các tác phẩm như Quân Vương The Prince, Bàn Về Chiến Tranh On War ra đời.

Những trước tác này cũng gần giống như Tôn Tử Binh Pháp, Thương Quân Thư, đều là những thứ mà nhân tài trong loạn thế mới suy ngẫm ra được.

Sống trong hoàn cảnh yên ổn, không ai lại suốt ngày cân nhắc việc tiêu diệt sinh lực địch.

Nếu đánh nhau thành một nồi cháo, nói không chừng sẽ có những thứ như Tân Quân Vương, Tân Chiến Tranh Luận ra đời.

Đương nhiên cũng có khả năng là tiếp tục thực tiễn Quân Vương, Bàn Về Chiến Tranh, không ngừng hoàn thiện tư tưởng đã có.

Giống như phần nội dung mang tính cương lĩnh trong Tôn Tử Binh Pháp, hai ngàn năm nay không ngừng được thực tiễn, được kiểm chứng là chân lý.

Còn về những chiến thuật đã lỗi thời trong Tôn Tử Binh Pháp, hậu thế có rất nhiều nội dung mới tiến hành bổ sung.

Nhưng nguyên lý cơ bản của chiến tranh đều không vượt qua Tôn Tử Binh Pháp, tuy kỹ thuật đang phát triển, nhưng gián điệp, thiên thời địa lợi nhân hòa. những yếu tố chiến tranh này đều không thay đổi.

Cho nên loạn thế cũng là cơ hội tốt để tư tưởng bùng nổ và thực tiễn tư tưởng.

Đỗ Lan vẫn rất mong chờ.

Pháo đài san sát, mọi người đều đang chờ đợi cơ hội của mình.

Có quý tộc muốn phá vỡ sự cân bằng, muốn lôi kéo Siêu Nhân, mà phương pháp lôi kéo Siêu Nhân của bọn họ chính là tiêu diệt những kẻ đối đầu với Siêu Nhân như Tổng Tài The President.

Khi quý tộc muốn tiến thêm một bước trở thành quân chủ, vậy thì sẽ vạch rõ giới hạn với giai cấp quý tộc, bởi vì rất nhiều sự việc quân chủ cân nhắc là trái ngược với quý tộc.

Quân chủ và quý tộc sẽ xoay quanh quyền đất đai, quyền nhân tài, quyền kinh tế để đánh cờ bác dịch.

Quân chủ muốn vượt qua quý tộc, thì cần đạt được sức mạnh bên ngoài quý tộc.

Phương Tây tìm kiếm tôn giáo, phương Đông tìm kiếm chế độ.

Nếu muốn Siêu Nhân ủng hộ ta, thì nhất định phải tặng một món quà ra mắt.

Một quý tộc tên là Thác Mã Tư Thomas đang suy tư, trước đây hắn cũng phản đối Siêu Nhân, nhưng hiện tại hắn đã thay đổi, cảm thấy Siêu Nhân là sự lựa chọn duy nhất để giải quyết loạn thế.

Đỗ Lan thầm nghĩ nếu để Siêu Nhân Lãnh Chúa, Siêu Nhân Bất Nghĩa đến, bọn họ trực tiếp có thể trở thành quân vương, căn bản không cần đi phò tá bất cứ ai.

Nhưng Siêu Nhân của Đồ Phu Butcher chỉ là siêu nhân phổ thông, chỉ là một siêu cấp công dân, tịnh không muốn trở thành Augustus.

Augustus hàm nghĩa là đệ nhất công dân, cũng là Hoàng đế La Mã.

Siêu Nhân không phải là đệ nhất công dân, chỉ là siêu cấp công dân.

Giống như dự đoán của Đỗ Lan, Tổng Tài trở thành chướng ngại của một số kẻ dã tâm.

Bởi vì quý tộc thăng lên quân chủ, rất nhiều việc đều sẽ thay đổi.

Khi Caesar muốn làm Hoàng đế, các quý tộc đã tiến hành ám sát, bọn họ biết Hoàng đế đối với quý tộc mà nói đại biểu cho cái gì.

Cá từ đại dương đi lên lục địa, thì không còn là cá nữa.

Người từ Trái Đất đi vào vũ trụ, thì không còn là người nữa.

Hoàng đế từ trong quý tộc thoát thai hoán cốt đi ra, thì không còn là quý tộc nữa.

Chương 3245

Lúc này, Tổng Tài vẫn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Không biết rằng lôi kéo Siêu Nhân trong loạn thế đã là một loại lựa chọn, hắn vẫn cứ nhắm vào Siêu Nhân.

Loạn thế đến rồi, cơ hội của Tổng Tài cũng đến, hắn tích lũy không ít sức mạnh.

Siêu Nhân càng mạnh, hắn nhận được ủng hộ càng nhiều, có thể nói là nuôi cướp tự trọng.

Có sức mạnh, Tổng Tài cũng hình thành một phương thế lực.

Đáng tiếc kế hoạch nhắm vào Siêu Nhân luôn thất bại, bọn họ đã thử qua đủ loại phương pháp, nhưng Siêu Nhân căn bản không có điểm yếu.

Kỳ thực vẫn là có, tuy rằng thế giới này không có Kryptonite và ma pháp, nhưng có thể dùng mặt trời đỏ.

Đáng tiếc trước mắt Tổng Tài vẫn chưa tìm ra điểm yếu mặt trời đỏ này.

Tổng Tài đang suy tư lần tác chiến tiếp theo, đột nhiên cảm giác chóng mặt.

Hắn cảm giác có chút không ổn, loại dị thường này hiển nhiên là triệu chứng trúng độc, hắn nhìn về phía ly cà phê bên cạnh, chẳng lẽ có độc.

Muốn hô hoán cứu viện, muốn ấn nút cảnh báo dưới bàn, nhưng đã không còn sức lực, mất đi ý thức, hôn mê bất tỉnh.

Đợi đến khi Tổng Tài tỉnh lại lần nữa, hắn nhìn thấy một người quen, Thác Mã Tư.

Đối phương chiếm cứ vùng đất vô cùng tốt, khống chế rất nhiều lương thực.

Thác Mã Tư.

Ngươi muốn làm gì.

Tỉnh rồi sao.

Ta không muốn làm gì cả, chỉ là muốn mượn cái đầu của ngươi dùng một chút.

Thác Mã Tư nói.

Chúng ta không phải là đối tác hợp tác sao.

Tổng Tài bình tĩnh hỏi.

Trước đây thì phải, nhưng hiện tại thì không.

Ta có mục tiêu cao hơn, cần tìm kiếm sự giúp đỡ của Siêu Nhân.

Cho nên ngươi muốn dùng ta làm lễ vật sao.

Lòng Tổng Tài lạnh băng, mình vì những quý tộc này cúc cung tận tụy, cuối cùng vẫn bị bán đứng sao.

Ngươi là người thông minh, hẳn phải biết loạn thế gây tổn hại cho thế giới, ta muốn kết thúc loạn thế, sức mạnh của Siêu Nhân là cần thiết.

Thác Mã Tư nghiêm trang nói: Ta nghĩ ngươi cũng hiểu, cho nên hy vọng hy sinh một mình ngươi, cứu vớt toàn thế giới.

Tâm trạng Tổng Tài phức tạp, hắn hiểu rõ Siêu Nhân, kết quả lại không hiểu rõ quý tộc sao.

Không, quý tộc từ lúc bắt đầu đã là như vậy, chỉ hy vọng lợi dụng người khác.

Ta lại không biết ngươi trở nên vĩ đại như vậy từ bao giờ, lại còn biết quan tâm thiên hạ.

Tổng Tài tuy thân hãm nguy hiểm, nhưng vẫn trào phúng đối phương.

Loại người như ngươi căn bản không thể hiểu được ta.

Thác Mã Tư cũng không nói nhảm, trực tiếp biểu thị loại găng tay trắng như Tổng Tài vĩnh viễn cũng không thể trở thành quý tộc chân chính.

Tổng Tài bị đối tác hợp tác đâm sau lưng, bọn họ vốn dĩ cùng nhau hợp tác đối kháng Siêu Nhân, chỉ cần diệt được Siêu Nhân, mọi thứ đều sẽ tốt lên.

Đáng tiếc thời đại đã thay đổi, khi Thác Mã Tư mưu đồ từ quý tộc trở thành quân chủ, Siêu Nhân cũng trở thành một trong những sức mạnh có thể lôi kéo.

Phổ thiên chi hạ mạc phi vương thổ, suất thổ chi tân mạc phi vương thần Dưới gầm trời đâu cũng đất vua, ngọn cỏ nhành cây đâu cũng tôi tớ vua.

Vua phải đại biểu cho tất cả mọi người, tự nhiên cũng phải đại biểu cho Siêu Nhân.

Vua có thể đại biểu cho tất cả mọi người, tất cả mọi người cũng đều có thể trở thành vua.

Siêu Nhân còn dễ dùng hơn nhiều so với Ngọc Tỷ Truyền Quốc, chỉ cần nhận được sự ủng hộ của Siêu Nhân, vương nghiệp của Thác Mã Tư không nghi ngờ gì nữa có thể thành công.

Siêu Nhân không ai cản nổi, không có bất cứ khuyết điểm nào, không có gì đại biểu cho tính hợp pháp của vua tốt hơn Siêu Nhân.

Chỉ cần đạt được sự ủng hộ của Siêu Nhân, là có thể đoạt được thiên hạ.

Người thông minh như Tổng Tài tự nhiên đoán ra được suy nghĩ của Thác Mã Tư, nói thật hắn lần nữa khắc sâu hiểu được ý nghĩa câu Nhục thực giả bỉ Kẻ ăn thịt thì hèn kém trên tầm nhìn hạn hẹp, những tên vị cao quyền trọng này thực sự là quá ngu xuẩn, lại muốn thông qua Siêu Nhân để củng cố địa vị, đây không phải là tìm chết thì là gì.

Ngươi căn bản không khống chế nổi Siêu Nhân, Siêu Nhân là kẻ địch của toàn nhân loại, ngươi cho rằng Siêu Nhân sẽ phục tùng ngươi sao.

Tại sao Siêu Nhân phải để ngươi làm quốc vương.

Tại sao không phải chính hắn ta tự làm.

Tổng Tài đưa ra câu hỏi đâm thẳng vào linh hồn.

Thác Mã Tư tự tin nói: Đương nhiên là vì Siêu Nhân là người tốt, không thèm quản lý thế giới này.

Hắn cần đi cứu vớt thế giới, không có thời gian lừa lọc dối trá.

Đến lúc đó ta là quốc vương, còn hắn bảo vệ thế giới, hoàn toàn có thể vận hành độc lập.

Nực cười, Siêu Nhân sẽ không để ngươi an tâm đâu.

Tổng Tài nói: Chỉ cần có Siêu Nhân một ngày, khi ngươi làm ra chuyện sai lầm, hắn sẽ lập tức lật đổ ngươi.

Đó cũng là chuyện của một ngày nào đó trong tương lai.

Nếu không đạt được sự ủng hộ của Siêu Nhân, ngày mai ta đã có thể bị diệt rồi.

Hiện tại mọi người đều là tường cao hào sâu, đều đang nhìn chằm chằm vào tài phú của người khác, đây là loạn thế, ta tuy thực lực cũng tạm, nhưng không phải mạnh nhất, bất cứ lúc nào cũng có thể bị diệt.

Thay vì bị những tên khốn khác diệt, ta thà tương lai bị Siêu Nhân diệt.

Thác Mã Tư nói: Không trở thành hào thân như ta, ngươi sẽ không hiểu được cảm giác cấp bách của giai cấp chúng ta, từ nhỏ đã phải học tập đa ngôn ngữ, thậm chí phải đi du học ở các quốc gia khác nhau, vào trường học thì phải tham gia hội huynh đệ tích lũy nhân mạch, ra xã hội thì phải tham gia văn phòng luật sư từ tầng thấp nhất bắt đầu tìm hiểu điều văn pháp luật của các giai cấp.

Từng bước một tìm hiểu sự vận hành của xã hội, cuối cùng mới có thể trở thành một quý tộc hợp cách.

Một chút không lưu ý sẽ bị những kẻ khác thay thế, ngươi thực sự tưởng rằng chúng ta là đám công tử bột không học vấn không nghề nghiệp sao.

Ta làm việc ở văn phòng luật sư mười bảy năm, tiếp xúc qua đủ hạng người, luyện được bản lĩnh nhìn người, ta biết Siêu Nhân là người tốt.

Thác Mã Tư biểu thị chính mình cũng là do cuốn cạnh tranh khốc liệt mà ra, biết rõ mình đang làm gì.

Tổng Tài thầm nghĩ làm như ai không phải cuốn vậy, bản thân hắn cũng là một đường đánh cược cái mạng mà đi lên.

Người khác không dám quản lý quả bom hẹn giờ như siêu năng lực giả, hắn dám.

Người khác không đưa ra được kế hoạch phát triển công ty Ốc Đặc Vought, hắn có thể đưa ra.

Thành công thì thượng vị, thất bại thì bị siêu năng lực giả làm thịt, hắn cũng là cuốn mà ra.

Muốn cầu tiến, vậy thì đối thủ của mình vĩnh viễn là những người ưu tú hơn mình, chiếm ưu thế hơn mình.

Không cuốn không được.

Hai người tương đối vô ngôn.

Hồi lâu sau, Tổng Tài nói: Ngươi thực sự cho rằng giết ta, thì có thể đạt được sự ủng hộ của Siêu Nhân sao.

Đáng để thử một lần.

Ngươi dăm ba lần bảy lượt ám sát Siêu Nhân, nghiên cứu điểm yếu của đối phương, đã trở thành kẻ địch số một của Siêu Nhân, Siêu Nhân thiện lương không giết ngươi, nhưng ta có thể thay hắn làm việc này.

Thác Mã Tư nói.

Ngươi khẳng định sẽ thất bại.

Tổng Tài nói: Siêu Nhân không thể nào đáp ứng ngươi, cho dù ngươi giết ta, cũng không cách nào chứng minh ngươi có thể quản lý tốt quốc gia này.

Yêu cầu đạo đức của Siêu Nhân cao hơn bất cứ ai.

Ngươi chính là lợi dụng đạo đức của Siêu Nhân, năm lần bảy lượt phát động đả kích, sau đó còn có thể sống đến hiện tại.

Thác Mã Tư nói: Điểm này ta thừa nhận, nhưng ta tin rằng Siêu Nhân cũng có một mặt hiện thực, đối với một số việc sẽ thỏa hiệp.

Hắn hẳn là hiểu được một người tốt thì không cách nào trị lý tốt quốc gia, mà ta lại có thể.

Nực cười.

Được rồi, nói nhảm không nói nhiều nữa, chúng ta đến nơi rồi.

Trực thăng dừng lại giữa một vùng hoang mạc, Thác Mã Tư lấy ra máy phát siêu sóng âm, thứ này sẽ phát ra sóng âm mà người thường không nghe thấy được, nhưng Siêu Nhân có thể nghe thấy.

Bất kể Siêu Nhân ở đâu, hắn đều có thể nghe thấy.

Bởi vì Siêu Nhân là siêu thính lực, hoàn toàn không cần giảng giải khoa học.

Theo lý thuyết thì âm thanh cần môi trường truyền dẫn, nhưng Siêu Nhân hoàn toàn không cần môi trường truyền dẫn cũng có thể nghe thấy âm thanh, hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến quy tắc vật lý.

Siêu thị giác của Siêu Nhân, có thể vượt qua tốc độ ánh sáng quan sát được những gì đang xảy ra ở hành tinh xa xôi.

Con người dựa vào sóng điện từ để quan sát, tốc độ quan sát nhanh nhất chính là tốc độ ánh sáng.

Chương 3246

Ví dụ con người quan sát mặt trời, là mặt trời của tám phút trước, bởi vì ánh sáng mặt trời từ mặt trời đến trái đất cần tám phút.

Cho nên ánh sáng con người nhìn thấy đều là do mặt trời phát ra từ tám phút trước, vượt qua quãng đường dài đằng đẵng mới đến trái đất.

Nhưng Siêu Nhân nhìn mặt trời, có thể trực tiếp nhìn thấy mặt trời thời gian thực.

Vậy thì Siêu Nhân có thể biết mặt trời xảy ra chuyện gì sớm hơn con người tám phút.

Nếu tính cả chênh lệch thông tin, thì Siêu Nhân chẳng khác nào dự tri tương lai.

Tuy Siêu Nhân cũng là đợi mặt trời biến hóa trước mới biết tin tức, nhưng nhanh hơn con người tròn tám phút, trong mắt con người thì chính là dự tri tám phút.

Phương thức quan sát của Siêu Nhân tịnh không phải sóng điện từ, mà là sóng hấp dẫn, sóng hấp dẫn là siêu quang tốc nhanh hơn ánh sáng.

Dù sao thị lực và thính lực của Siêu Nhân đều siêu hồ tầm thường, đều là khó có thể tưởng tượng.

Khoa học kỹ thuật đã biết của nhân loại hiện nay căn bản không thể giải thích rốt cuộc Siêu Nhân làm thế nào không thông qua môi trường truyền dẫn mà nghe được âm thanh, làm thế nào vượt qua tốc độ ánh sáng nhìn thấy hình ảnh thời gian thực phát sinh trong vũ trụ.

Tin tức nhân loại tiếp nhận được đều là chuyện đã rồi, cho dù sóng điện từ vận chuyển nhanh với tốc độ ba mươi vạn cây số mỗi giây, nhưng một khi khoảng cách xa rồi, chênh lệch thông tin sẽ càng kéo càng lớn.

Tốc độ ánh sáng là thủ đoạn kết thúc tin tức nhanh nhất hiện nay của nhân loại, cho nên thuyết tương đối giả thiết tốc độ ánh sáng trong chân không là bất biến, kỳ thực chính là giả thiết phương thức quan trắc nhanh nhất của nhân loại là ổn định.

Siêu sóng âm thích phóng ra ngoài, Siêu Nhân lập tức nghe thấy.

Hai tay Tổng Tài bị còng số tám khóa ngược sau lưng, quỳ trên sa mạc đá sỏi, hắn rất bình tĩnh, tin rằng Siêu Nhân đến, hắn ngược lại sẽ không chết được.

Bởi vì Siêu Nhân là người tốt.

Người tốt thì nên bị súng chĩa vào đầu.

Tại sao.

Bởi vì mọi người có nhu cầu đối với người tốt, cái gọi là Bao biếm thị mãi chủ, hát thải thị nhàn nhân Chê bai là người mua, khen ngợi là kẻ rảnh rỗi, ý nói người thực tâm muốn mua khẳng định sẽ bới lông tìm vết món hàng, như vậy mới dễ mặc cả.

Mà kẻ cứ một mực khen lấy khen để, cơ bản sẽ không mua đồ, chỉ là tùy tiện xem chơi.

Có nhu cầu đối với người tốt, là muốn cùng người tốt sinh tồn trên thế giới này, cho nên đối với người tốt cũng phải đề phòng một chút.

Khi người tốt bị súng chĩa vào đầu, vậy thì mọi người mới có thể yên tâm cùng người tốt sinh hoạt trong cùng một thế giới.

Tổng Tài cũng là người am hiểu sâu sắc đạo lý này, một người tốt chân chính khẳng định không để ý việc mình bị súng chĩa vào đầu, bởi vì kẻ cầm súng càng chĩa vào, càng chứng tỏ có nhu cầu đối với Siêu Nhân.

Kỳ thực súng chính là cái giá, chính là nói ta tuy cần người tốt, nhưng người tốt đừng hòng được đằng chân lân đằng đầu.

Giống như một người mua, càng coi trọng một món hàng, thì càng phải nói thứ này không tốt, như vậy mới có thể ép giá.

Con người đều là như vậy, thứ thực sự cần thiết đều hy vọng có thể đạt được với giá thấp, đối với sự giúp đỡ của người tốt cũng như vậy, thế mới có thể nắm giữ quyền chủ động đàm phán.

Cho nên người tốt xác thực nên bị súng chĩa vào đầu, hàng tốt cũng xác thực nên bị người ta bới móc, bởi vì người mua cần đàm phán.

Đối với kẻ đứng ngoài vỗ tay khen hay, khẳng định cảm thấy việc này rất không hợp lý, nhưng đối với người trong cuộc mà nói việc này rất hợp lý.

Bởi vì người trong cuộc đã cần sự giúp đỡ của người tốt rồi, đã không cách nào chi trả thù lao nhiều hơn nữa, chỉ có thể ép giá.

Dùng súng chỉ vào người tốt là đàm phán giá cả, nếu đối phương thực sự muốn giúp đỡ thì sẽ không cự tuyệt ép giá.

Nếu cự tuyệt, vậy vụ mua bán này cũng không thành.

Một người thành tâm mua, một người thành tâm bán, sau đó chính là sát phạt giá cả, kết quả của cuộc đánh cờ bác dịch có thể thành công cũng có thể thất bại, cho nên làm người tốt việc tốt cũng không phải chuyện đơn giản.

Tổng Tài quỳ trên sa mạc, Thác Mã Tư phóng thích siêu sóng âm gọi Siêu Nhân.

Siêu Nhân sở hữu năng lực phàm nhân không thể tưởng tượng, hắn quan sát thế giới tịnh không phải bằng tốc độ ánh sáng, mà là siêu quang tốc, đó là phương thức nhân loại không thể lý giải.

Thế giới hoàn toàn khác biệt, thế giới con người nhìn thấy lạc hậu hơn thế giới của Siêu Nhân.

Rất nhanh Siêu Nhân đã xuất hiện trên sa mạc, nhìn thấy hai người Thác Mã Tư và Tổng Tài.

Hắn hai chân cách mặt đất, áo choàng đỏ bay phần phật, giống hệt như một vị thần linh từ trên trời giáng xuống.

Tình huống trước mắt, Siêu Nhân đã phân tích ra rồi, chính là Tổng Tài bị bán đứng, Thác Mã Tư khẳng định là muốn lôi kéo chính mình.

Thế giới quả thực đã thay đổi, hắn biết rất rõ Thác Mã Tư cũng là một người phản đối Siêu Nhân, nhưng theo sự thay đổi của thời đại, đối phương thế mà cũng thay đổi thái độ.

Từ phản đối Siêu Nhân đến tìm kiếm Siêu Nhân.

Thác Mã Tư là lần đầu tiên đối mặt với Siêu Nhân ở cự ly gần như vậy, cảm giác được một cỗ thần tính.

Thể hình hoàn mỹ, sức mạnh thần bí, còn có ánh mắt từ bi, tất cả những điều này đều khiến Thác Mã Tư có một cỗ xúc động muốn đỉnh lễ màng bái.

Hắn trước đây muốn tiêu diệt là một tồn tại như thế này sao.

Thật là cảm giác chính mình trước kia quá ngu xuẩn.

Siêu Nhân, xin ngài tha thứ cho ta, ta đã ý thức sâu sắc được sai lầm của mình, từ sâu trong tư duy tiến hành phản tư.

Đồng thời quyết tâm làm ra thay đổi, thế giới này đã hỗn loạn không chịu nổi, Siêu Nhân hãy cho ta mượn sức mạnh của ngài, để chúng ta chấm dứt loạn thế.

Thác Mã Tư chân tâm thực ý khẩn cầu.

Trong lòng Tổng Tài chỉ có cười lạnh, nói: Siêu Nhân, sự tồn tại của ngươi là sự châm biếm lớn nhất đối với toàn nhân loại, sự xuất hiện của ngươi phủ định nỗ lực của nhân loại, ngươi chính là chướng ngại cho sự tiến bộ của nhân loại, tại sao ngươi không đem cả trái đất nhét vào trong cái chai đi.

Đối với Siêu Nhân chính bản, câu nói này hoặc giả có chút uy lực, nhưng đối với Đồ Phu Butcher vị siêu nhân bản địa này mà nói, căn bản không lọt vào tai.

Chỉ là cảm thấy cục diện trước mắt có chút buồn cười, hắn biết rất rõ Tổng Tài trung thành cảnh cảnh muốn trở thành một thành viên quý tộc, cho nên mới có thể đánh cược cái mạng nhỏ để lên kế hoạch cho các loại hoạt động tập kích.

Nhưng cục diện nói đổi là đổi, quý tộc trước đây còn tích cực phản đối Siêu Nhân hiện tại lại cần Siêu Nhân ủng hộ.

Câm miệng, tên tội phạm nhà ngươi có tư cách gì mà nói ba nói bốn.

Thác Mã Tư quát Tổng Tài câm miệng.

Tổng Tài lại vẫn muốn nói: Sẽ có một ngày thời gian sẽ chứng minh ta là đúng.

Đồ Phu biết Thác Mã Tư cũng chẳng phải người tốt lành gì, có điều người tốt khẳng định là không cách nào trở thành quốc vương, cũng không làm nổi quý tộc.

Nhiệm vụ của bọn họ chính là cướp đoạt lợi ích của người khác để thế lực của mình sống sót, tự nhiên sẽ không phải là người tốt.

Để hắn đi chấm dứt loạn thế tất nhiên là được, có điều phải xem xem đối phương có phải thực sự có năng lực hay không.

Đã ngươi cảm thấy có thực lực, vậy thì tiếp nhận cuộc bảo vệ luận án của ta đi.

Siêu Nhân nói.

Thác Mã Tư vốn tưởng rằng mình chỉ cần thể hiện thành ý là đủ rồi, không ngờ Siêu Nhân không cần thành ý, cái cần là năng lực của hắn.

Câu hỏi thứ nhất, ngươi chuẩn bị kết thúc loạn thế như thế nào.

Đồ Phu hỏi.

Chỉ cần có sức mạnh của ngài, kết thúc loạn thế rất đơn giản.

Thác Mã Tư kích động nói.

Nhưng Đồ Phu lắc đầu, đây hiển nhiên không phải đáp án hắn hy vọng nghe được, nói: Sức mạnh của ta xác thực có thể kết thúc loạn thế, vậy tại sao cần đến ngươi.

Tổng Tài cười, cảm thấy Thác Mã Tư đúng là một trò cười.

Thác Mã Tư có chút xấu hổ, nhưng hắn xác thực là không có suy nghĩ nào khác.

Dựa vào sức mạnh của ta, bất cứ ai cũng có thể kết thúc loạn thế, nhưng không đại biểu có thể quản lý tốt thế giới, tịnh không nhất định cứ phải là ngươi mới được.

Đồ Phu nói: Câu hỏi thứ hai, ngươi chuẩn bị quản lý thế giới như thế nào.

Ta sẽ để thế giới giống như trước kia.

Thác Mã Tư nói: Ta sẽ khiến quốc gia này vĩ đại trở lại.

Đồ Phu lần nữa lắc đầu, thế thì chính là cái gì cũng không thay đổi, quan hệ phân phối, khế ước xã hội, tiêu chuẩn giám sát đều không thay đổi, vậy loạn thế căn bản không thay đổi được.

Tổng Tài nhìn ra được câu hỏi của Siêu Nhân rất khó trả lời, loại thảo bao như Thác Mã Tư ngoại trừ dã tâm ra thì chẳng được cái tích sự gì, trong lòng hắn rốt cuộc là có chút bản nháp.

Hắn cho rằng muốn chấm dứt loạn thế đầu tiên cần phải thiết lập một hệ thống quản lý lấy siêu năng lực giả làm chủ, để siêu năng lực giống như kỵ sĩ quản lý thế giới, thiết lập Siêu Năng Chi Đạo.

Tổng Tài nghĩ đến chế độ phân phong siêu năng lực giả hoặc là chế độ công dân, dù sao tương lai khẳng định là lấy siêu năng giả làm chủ.

Chương 3247

Thừa nhận địa vị của siêu năng lực giả, để siêu năng lực giả củng vệ chính mình.

Tóm lại tương lai khẳng định là thời đại siêu năng lực giả, tuy Tổng Tài cũng không thích siêu năng lực giả, nhưng đây là sự thật.

Bất kể chấp nhận cũng được, không chấp nhận cũng được, đều không cách nào thay đổi trào lưu.

Chỉ là hiện tại siêu năng lực giả vẫn chưa có Đạo của riêng mình.

Kỵ sĩ có Kỵ sĩ đạo, võ sĩ có Võ sĩ đạo, sĩ đại phu có Lý học, hương thân có Thân sĩ đạo, làm sức mạnh trung kiên của xã hội, thì nhất định phải có một bộ lý luận có thể vận hành, làm rõ nghĩa vụ và quyền lợi của chính mình.

Có một bộ quy tắc như vậy, mọi người mới có thể hỗ trợ hợp tác, hỗ trợ tín nhiệm.

Mà trong loạn thế cái thiếu hụt chính là sự tín nhiệm, cho nên Tổng Tài cho rằng tương lai nên là Siêu Năng Chi Đạo, còn về việc đây rốt cuộc là cái gì, hắn không rõ lắm, nhưng đây khẳng định là phương hướng phát triển.

Hiển nhiên Thác Mã Tư tịnh không nguyện ý chấp nhận tương lai là thời đại siêu năng, hắn vẫn là hy vọng thông qua Siêu Nhân đi duy trì trật tự quá khứ, tịnh không muốn làm ra thay đổi.

Vĩ đại trở lại, nói thì hay lắm, nhưng không phù hợp nhu cầu của mọi người.

Trước đây bọn họ đã vĩ đại qua rồi, dựa vào đâu mà vĩ đại lần nữa.

Nên đến lượt người khác vĩ đại rồi.

Siêu năng lực giả biểu thị: chính là tại hạ đây.

Có điều giữa các siêu năng lực giả giết qua giết lại khẳng định cũng là không được, nhất định phải có cơ sở kiềm chế lẫn nhau, hợp tác lẫn nhau.

Có điều cái này khẳng định cũng là cần thời gian, mới có thể từ từ nảy sinh.

Hai lần trả lời câu hỏi bảo vệ luận án, Thác Mã Tư trả lời đều chẳng ra sao.

Siêu Nhân nói: Năng lực cá nhân của ngươi không thể chấm dứt loạn thế này.

Thác Mã Tư nói: Chỉ cần ngài cho ta mượn sức mạnh, thì nhất định có thể.

Thế cũng chẳng qua là thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, không cách nào thực sự kết thúc loạn thế.

Việc này có quan hệ gì, đi một bước xem một bước, không thể nào một bước lên trời ngay được.

Hơn nữa cho dù ta có biện pháp rất tốt, cuối cùng cũng cần sức mạnh mới có thể thực hiện, quan trọng nhất vẫn là tài nguyên.

Chỉ cần sức mạnh của ngài cướp được tài nguyên, ta khẳng định có thể quản lý tốt cả quốc gia.

Thác Mã Tư tự tin nói.

Chỉ cần có tài nguyên, ai cũng có thể quản lý tốt, giống như trước đây cứ in tiền phát tiền là được, ai mà chẳng làm được.

Cái giá của hình thức này là mỗi năm một ngàn tỷ nợ nần, mười năm một lần khủng hoảng tài chính.

Siêu Nhân nói: Sức mạnh của ta không thể cho ngươi mượn.

Thác Mã Tư không thể chấp nhận, nói: Ta là có thành tâm, tên khốn này vẫn luôn lên kế hoạch âm mưu nhắm vào ngài, để biểu đạt thành ý của ta, bây giờ ta giết hắn luôn.

Siêu Nhân nói: Giết một kẻ địch, tịnh không thể đại biểu thành ý của ngươi.

Người ta biểu thị thành ý đều là giết người mình yêu quý nhất, chứ không phải giết chết kẻ địch.

Thác Mã Tư bất lực nói: Ta thực sự là muốn kết thúc loạn thế.

Ta tin ngươi có suy nghĩ này, nhưng chỉ thông qua sức mạnh là không đủ, còn cần một bộ khế ước văn hóa hoàn toàn mới mới được.

Nếu không cũng chẳng qua là cướp đoạt lợi ích lẫn nhau, chứ không phải mọi người phát ra từ nội tâm đoàn kết lại.

Siêu Nhân nói.

Tổng Tài cười nhạo nói: Ta sớm đã nói rồi, ngươi căn bản không thể thành công.

Nhưng hắn ngược lại không ngờ Siêu Nhân suy nghĩ sâu sắc như vậy, không hẹn mà gặp với suy nghĩ của hắn.

Quả nhiên có đôi khi kẻ địch mới là người hiểu nhau nhất, chỉ là lập trường bất đồng, không cách nào hợp tác.

Tổng Tài và Siêu Nhân suy nghĩ gần giống nhau, đều cho rằng cần đoàn kết siêu năng lực giả mới có thể kết thúc loạn thế.

Nhưng vấn đề là bọn họ không cách nào đề xuất một cái Siêu Năng Lực Chi Đạo.

Đỗ Lan biểu thị cái này cũng đơn giản, dựa vào siêu năng lực mạnh yếu làm tiêu chuẩn, dựng một cái tế đàn, siêu năng lực giả cường đại đứng ở phía trước, kẻ yếu đứng ở phía sau, sau đó thông qua phương pháp phân phong Công Hầu Bá Tử Nam là được.

Đương nhiên, cũng có thể tổ chức một cuộc thi tổng hợp, thành tích tốt ở trước, thành tích kém ở sau.

Hoặc là trực tiếp so thu nhập, thu nhập cao ở trước, thu nhập thấp ở sau.

Tế đàn dễ xây dựng, nhưng đứng vị trí nào vẫn là có giảng cứu.

Sau khi đứng vào vị trí, sẽ làm rõ quyền lợi và nghĩa vụ của mọi người, như vậy là có thể để siêu năng lực giả quản lý xã hội rồi.

Thác Mã Tư hiển nhiên không chấp nhận sự cự tuyệt của Siêu Nhân, nếu Siêu Nhân không ủng hộ, vậy mọi kế hoạch đều tan thành mây khói.

Đáng tiếc dã tâm của hắn rất lớn, nhưng câu trả lời rất tệ, không thể khiến người ta hài lòng.

Nói đi nói lại, đều là dựa vào sức mạnh của Siêu Nhân, tịnh không đề xuất một bộ quy tắc hoàn toàn mới, toàn dựa vào Siêu Nhân, không chút sáng tạo nào.

Cũng không thể trách cứ Thác Mã Tư, bởi vì đại bộ phận mọi người kỳ thực đều là thành công trước sau đó mới xác định những thứ phía sau.

Ví dụ như Võ sĩ đạo, trước tiên là Thiên Hoàng lợi dụng võ sĩ chèn ép quý tộc, sau khi võ sĩ thành công mới bắt đầu có Võ sĩ đạo.

Còn có thời đại Hán Vũ Đế, xác định được ưu thế, mới bắt đầu độc tôn Nho thuật.

Văn nghệ phục hưng cũng là vì các thành bang kiếm được tiền trước, sau đó mới bắt đầu tìm kiếm tư tưởng phản đối quốc vương, phản đối tôn giáo, cuối cùng tìm được Cổ Hy Lạp.

Rất nhiều người đều không cách nào dự đoán trước sự thành công của mình, cho nên không thể nào định ra trước cho mình một chế độ thành công.

Đều là thành công trước rồi, mới bắt đầu tìm kiếm chế độ.

Lục lọi thùng tủ, tìm được tư tưởng bất đồng, kỳ thực vẫn là rất đơn giản.

Dù sao đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, một tư tưởng ra đời, tư tưởng phản đối cũng sẽ ra đời theo.

Một tư tưởng chủ lưu tồn tại, luôn có âm thanh phản đối, thậm chí có mấy cái âm thanh phản đối.

Có Thiên Chúa giáo, thì có Kỳ Na giáo, Phật giáo.

Có Nho gia, thì có Mặc gia, Pháp gia, Đạo gia.

Có Thượng Đế giáo, thì có Satan giáo.

Có ủng hộ quốc vương, tự nhiên cũng có phản đối quốc vương.

Tìm một tư tưởng không giống với tư tưởng chủ lưu là rất đơn giản, sau khi thành công, nhanh chóng tìm được một tư tưởng bất đồng để tiến hành đối kháng, là chuyện quá đỗi bình thường.

Đáng tiếc Thác Mã Tư tịnh không muốn thay đổi, chỉ là muốn dùng sức mạnh của Siêu Nhân khôi phục tất cả nguyên trạng, sau đó vĩ đại trở lại.

Nhưng tư tưởng cũ hiển nhiên là không phù hợp thời đại mới, chỉ dựa vào sức mạnh khống chế khẳng định khống chế không nổi.

Dù sao Siêu Nhân có lợi hại đến mấy, cũng chỉ là một người, đồng thời nhiều nơi phát sinh hỗn loạn, hắn cũng phân thân thiếu phương pháp.

Siêu Nhân, rốt cuộc thế nào ngài mới có thể giúp ta.

Thác Mã Tư vẫn không từ bỏ ý định, vẫn hy vọng Siêu Nhân có thể phối hợp hắn chấm dứt loạn thế.

Hắn cảm thấy chỉ cần Siêu Nhân đáp ứng, mọi nan đề đều có thể giải quyết dễ dàng, căn bản sẽ không có bất cứ ai có thể phản kháng hắn.

Siêu Nhân lại nói: Muốn khiến tất cả những thứ đã thất bại vĩ đại trở lại, vốn dĩ đã không hiện thực.

Ngươi nên suy nghĩ tiến thêm một bước, thay đổi tư duy quá khứ, nghênh đón tư duy mới.

Bởi vì cơ quan xã hội hiện tại và trước kia hoàn toàn không giống nhau nữa rồi.

Điểm này Tổng Tài rất tán đồng, đây cũng là điều hắn sợ hãi nhất, một đám đông cặn bã khốn kiếp có được siêu năng lực, lại không có biện pháp khống chế, đây là chuyện vô cùng khủng bố.

Trước đây công ty Ốc Đặc Vought dùng công thành danh toại và cuộc sống xa hoa làm mồi nhử, khống chế siêu năng lực giả, mới miễn cưỡng khiến bọn họ nghe lời.

Hiện tại hình thức Ốc Đặc đã phá sản, đã không còn cách nào khác ngăn cản siêu năng lực giả ngày càng nhiều.

Ngoại trừ chiến tranh, hắn không tìm thấy phương pháp giải quyết nào.

Trật tự mới chỉ có thể sinh ra từ trong liệt hỏa, Tổng Tài không cho rằng có thể dễ dàng tổng kết ra được.

Nhưng hắn cho rằng đợi đến khi siêu năng lực giả chiếm cứ lượng lớn tài nguyên xã hội, tự nhiên sẽ tìm kiếm ý thức hệ có lợi cho chính mình từ trong lịch sử, đến lúc đó tự nhiên nước chảy thành sông, thiết lập Siêu Năng Chi Đạo.

Chương 3248

Thác Mã Tư không chấp nhận cách nói này, nói: Siêu Nhân ngài đứng ở bên nào, bên đó có thể thắng, tại sao phải cự tuyệt.

Sức mạnh của ngài có thể đắp nặn lại thế giới.

Xác thực có thể, nhưng đó không phải là mọi người phát ra từ nội tâm chấp nhận.

Căn bản không quan trọng, bọn họ sẽ quen thôi.

Chỉ cần sức mạnh của ngài có thể đem lại tài nguyên, mọi người tự nhiên sẽ chấp nhận.

Cho dù tiếp tục để người thường áp chế siêu năng lực giả cũng vẫn được, tất cả mọi người sẽ đều cúi đầu xưng thần.

Thác Mã Tư biểu thị cho dù cưỡng ép cũng là được, nói: Chỉ cần có tài nguyên, mâu thuẫn xã hội lớn đến đâu cũng có thể che đậy, chỉ cần ngài thiên hạ vô địch, mọi vấn đề đều không phải là vấn đề.

Đỗ Lan cho rằng Thác Mã Tư nói cũng có đạo lý nhất định, vấn đề là Siêu Nhân có phải thực sự thiên hạ vô địch hay không.

Hiển nhiên là không, hắn cũng có khuyết điểm.

Hơn nữa cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, chế tạo ra Siêu Nhân dược tề cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Đỗ Lan cảm thấy nếu thực sự có một sức mạnh tuyệt đối, xác thực có thể thống nhất thế giới.

Hoặc là có một phương pháp tẩy não, cũng giống như vậy có thể làm được.

Nhưng trên thế giới tịnh không có một thứ gì tuyệt đối không có mặt trái, cho dù Siêu Nhân cũng giống như vậy, có mặt trái.

Thác Mã Tư quả thực là quá bảo thủ, Đỗ Lan ngược lại cảm thấy Tổng Tài là một nhân tài, đáng tiếc phốt đen hắc liêu quá nhiều, gánh nặng lịch sử quá lớn.

Siêu Nhân không muốn nói nhảm với Thác Mã Tư, thế là trực tiếp bay lên rời đi.

Thác Mã Tư ngây người, nhìn trời xanh mây trắng trên cao, nhìn Tổng Tài đang quỳ trên sa mạc, đều không biết phải làm gì.

Rõ ràng kế hoạch của mình hoàn mỹ như vậy, chỉ thiếu mỗi một điều kiện Siêu Nhân bù vào, là có thể thuận lợi triển khai.

Tại sao Siêu Nhân không thể hiểu được.

Chẳng lẽ hắn không muốn kết thúc loạn thế sao.

Không tồi không tồi.

Ngay lúc Thác Mã Tư đang xoắn xuýt, Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện, vừa rồi hắn vẫn luôn ở trong tối xem kịch.

Là ngươi.

Tổng Tài và Thác Mã Tư nhận ra đối phương, là kẻ thúc đẩy loạn thế, bàn tay đen sau màn qua App Đỗ Lan.

Ngươi và Siêu Nhân là hai tư duy, Siêu Nhân hy vọng là phương án cho dù không có hắn cũng có thể vận hành, mà ngươi lại đặt ra một phương án thiếu Siêu Nhân là không được.

Tự nhiên là đàm phán không thành.

Đỗ Lan nói.

Năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn.

Thác Mã Tư nói: Siêu Nhân là đang trốn tránh trách nhiệm của

chính mình.

Không không, Siêu Nhân không phải trốn tránh trách nhiệm, nếu muốn trốn tránh cũng sẽ không đi cứu tai khắp nơi.

Siêu Nhân định vị cho chính mình là điểm mấu chốt để tuyến, chứ không phải trần nhà thượng hạn.

Hắn làm là giữ vững cơ sở cho mọi người, chứ không phải hạn chế khả năng của mọi người.

Mà ngươi bắt Siêu Nhân làm chính là hạn chế khả năng, để Siêu Nhân giúp ngươi đi áp chế những người muốn cầu tiến kia, hắn khẳng định sẽ không làm như vậy.

Đỗ Lan nói: Nếu ngươi đề xuất trước một chế độ mà mọi người đều chấp nhận, mọi người có thể tiến bộ và phát triển bên trong đó, Siêu Nhân tự nhiên sẽ giúp ngươi giữ vững điểm mấu chốt của chế độ.

Thác Mã Tư phải thừa nhận Đỗ Lan nói có đạo lý, kế hoạch của hắn xác thực dùng Siêu Nhân đả kích những kẻ phản đối.

Cho nên Siêu Nhân không giúp được ngươi, hắn không phải vũ khí của ngươi.

Đỗ Lan nói.

Nhưng chỉ cần có tài nguyên, ta không cảm thấy có vấn đề gì.

Thác Mã Tư nói: Chỉ cần có thể khiến kẻ ăn mày cũng sống cuộc sống xa hoa, ai lại sẽ để ý chứ.

Nếu rửa bát một tháng là có thể mua nhà lớn, cho dù không có không gian tiến bộ, mọi người cũng sẽ yên tâm thoải mái.

Ngươi nếu có thể làm được, căn bản không cần Siêu Nhân.

Đỗ Lan nói: Ta ngược lại hiếu kỳ, ngươi làm thế nào mới có thể khiến tất cả mọi người đều sống cuộc sống như vậy.

Mức sống này có thể gọi là Tề nhân chi nhạc niềm vui của người nước Tề, nhưng cho dù là Tề nhân chi nhạc nước Tề cũng không sướng như vậy.

Đem tài nguyên toàn bộ tập trung vào một nơi, vật tư cực kỳ phong phú, chính là Tề nhân chi nhạc.

Nhưng vấn đề là vật tư không thể nào cứ tụ tập mãi, Đỗ Lan ngược lại muốn biết Thác Mã Tư có thể có biện pháp hay gì.

Đương nhiên là cướp rồi.

Thác Mã Tư trả lời không hề bất ngờ chút nào.

Cho nên đây chính là vấn đề, Siêu Nhân xác thực có thể cướp được, nhưng như vậy là áp chế sự phát triển của mọi người, chứ không phải giữ vững sự phát triển của mọi người.

Đỗ Lan nói: Ngươi là muốn coi thế giới như hòn đá kê chân, mà Siêu Nhân là hy vọng nâng cả thế giới lên, đây là hai loại tư duy.

Một kẻ là đạp thế giới dưới chân, một người là nâng thế giới trên vai.

Ta không cảm thấy tư duy có gì sai.

Thác Mã Tư cố chấp nói: Cũng không cảm thấy thế giới không phát triển có gì không tốt.

Hắn đã là quý tộc chiếm cứ ưu thế, giữ nguyên hiện trạng, giậm chân tại chỗ là lựa chọn tốt nhất, lấy lập trường của hắn mà nói, tư duy này có thể nói là không có vấn đề gì.

Nhưng đối với những người chịu sự áp bức mà nói, bọn họ không thể nào muốn bị áp bức mãi, sẽ tìm kiếm tư duy đột phá áp bức.

Sẽ nảy sinh tư tưởng mới, kỹ thuật mới, các biến số mới, không có biến số thì không có cách nào thay đổi.

Chu Văn Vương vì để đột phá thiên mệnh huyền điểu thụ mệnh vu thiên chim huyền điểu nhận mệnh từ trời của Ân Thương, mới nghĩ ra sáu mươi bốn quẻ, từ Bát quái mở rộng đến sáu mươi bốn, Chu Dịch chính là tư tưởng biến số.

Quý tộc không thích biến số, nhưng người bị áp bức cần biến số, nhất định phải tự mình sáng tạo biến số.

Thomas không phải là người duy nhất, rất nhiều quý tộc đều muốn lôi kéo Siêu Nhân, bởi vì Siêu Nhân còn có ý nghĩa hơn cả Ngọc Tỷ truyền quốc.

Chỉ cần nắm giữ sức mạnh của Siêu Nhân, không có vấn đề gì là không giải quyết được.

Tổng Tài là kẻ xui xẻo nhất, ai bảo ông ta là kẻ thù của Siêu Nhân chứ.

Muốn lôi kéo Siêu Nhân, việc đầu tiên là phải tiêu diệt Tổng Tài.

Theo thời loạn thế buông xuống, cũng có người đem Siêu Nhân tôn giáo hóa, mưu toan lợi dụng danh nghĩa Siêu Nhân để bành trướng, bọn họ tổ chức Siêu Nhân Quân, tác chiến khắp nơi.

Tổng Tài với tư cách kẻ thù của Siêu Nhân, tự nhiên bị trọng điểm quan tâm.

Đều điên rồi.

Siêu Nhân rõ ràng là sự tồn tại trở ngại nhân loại phát triển, bọn họ lại mượn danh nghĩa Siêu Nhân đả kích dị kỷ, nhân loại thật sự là hết thuốc chữa.

Tổng Tài chỉ cảm thấy nhân loại thật đáng buồn, cảm thấy nhân loại đã không còn hy vọng.

Vì tự vệ, Tổng Tài không thể không sử dụng một lượng lớn công nghệ từ Siêu Anh App để bảo vệ chính mình, đồng thời ẩm thực cũng phải kiểm tra, phòng ngừa trúng độc.

Ông ta cẩn thận từng li từng tí, cùng đám người lôi kéo Siêu Nhân, tín ngưỡng Siêu Nhân kia chiến đấu.

Tổng Tài hiện tại áp lực cũng rất lớn, không thể có bất kỳ sự lơi lỏng nào.

Lúc này Tổ Quốc Nhân tìm được Tổng Tài: Ta có thể cùng ông làm một cuộc giao dịch.

Giao dịch gì.

Tổng Tài rất ngoài ý muốn, bởi vì Tổ Quốc Nhân đã tự lập môn hộ, không nghĩ tới sẽ đột nhiên trở về.

Ta giúp ông tiêu diệt Siêu Nhân, mà ông giúp ta tiến hành quản chế truyền thông.

Tổ Quốc Nhân vẫn là muốn giết chết Đỗ Lan, nhưng vì phòng ngừa bê bối bị lộ ra ánh sáng, hắn cần phải tìm biện pháp, hiện tại hắn quyết định cùng Tổng Tài hợp tác.

Ngươi không phải đối thủ của Siêu Nhân.

Không phải Tổng Tài không nể mặt Tổ Quốc Nhân, mà chỉ xét từ biểu hiện lực, Tổ Quốc Nhân so với Siêu Nhân kém quá nhiều.

Chỉ cần bắt được nhược điểm của hắn là được.

Tổ Quốc Nhân nói.

Nhược điểm.

Tổng Tài tự nhận là chuyên gia về Siêu Nhân, cũng không phát hiện Siêu Nhân có nhược điểm gì.

Ha ha, căn cứ sự quan sát của ta, Siêu Nhân rất thích cặp mẹ con kia, nếu dùng bọn họ làm con tin, cho dù không giết được Siêu Nhân, cũng có thể hạn chế Siêu Nhân.

Tổ Quốc Nhân tự tin nói.

Hóa ra hắn cũng từng đi tìm mẹ con kia, lại phát hiện bọn họ cùng Siêu Nhân quan hệ rất tốt, con ruột của mình lại thân mật với Siêu Nhân hơn, thật sự là buồn cười.

Đó là con ruột của ngươi.

Tổng Tài kinh hãi, hổ dữ không ăn thịt con, Tổ Quốc Nhân thế mà lại đem con trai ra làm con tin.

Không quan trọng, chỉ cần ông quản chế tất cả truyền thông, cho dù giao ra con trai cũng không sao cả, dù sao tất cả đều là ngoài ý muốn.

Tổ Quốc Nhân nói: Nói cho ta biết, ông có thể triệt để quản chế tất cả truyền thông không.

Trước kia khẳng định là có thể, nhưng hiện tại thì không làm được.

Có thể.

Tuy rằng không làm được, nhưng Tổng Tài đã nói dối, bởi vì hiện tại Tổ Quốc Nhân làm người ta sợ hãi.

Đối phương ngay cả con trai cũng không buông tha, quá nguy hiểm, nên để hắn cùng Siêu Nhân giết lẫn nhau.

Tổng Tài tối đa chỉ là quản chế truyền thông truyền thống, nhưng truyền thông mới như Siêu Anh App thì không có cách nào khống chế.

Bất quá Tổng Tài hy vọng Siêu Nhân cùng Tổ Quốc Nhân nội đấu, tốt nhất là lưỡng bại câu thương.

Rất tốt, ông giúp ta quản chế truyền thông, ta giúp ông tìm con tin, hợp tác vui vẻ.

Hợp tác vui vẻ.

Tổng Tài nhìn bóng lưng Tổ Quốc Nhân, thầm nghĩ công ty Vought thật sự đã bồi dưỡng ra một sản phẩm thất bại.

Tổ Quốc Nhân càng ngày càng giống quái vật, căn bản không có cách nào đồng cảm với nhân loại.

Chương 3249

Người bình thường đều là yêu chính mình, đến yêu thân hữu, đến yêu người xa lạ.

Nhưng Tổ Quốc Nhân chỉ yêu chính mình, căn bản không có cách nào đi yêu thân hữu, trong tình huống này Tổ Quốc Nhân thật sự rất đáng sợ.

Cái gì cũng không yêu, chỉ yêu chính mình.

Cùng Tổ Quốc Nhân hợp tác, thật sự là nuôi hổ gây họa.

Tổng Tài quá hiểu Tổ Quốc Nhân, cho nên mới nói Tổ Quốc Nhân là thất bại, năng lực rất mạnh nhưng lại chỉ yêu bản thân, chỉ có thể không ngừng cung cấp lợi ích cho Tổ Quốc Nhân thì hắn mới phối hợp với công ty.

Không thể dựa vào sự đồng cảm để khiến Tổ Quốc Nhân ra tay.

Nếu có đứa trẻ rơi xuống nước, người bình thường sẽ có lòng trắc ẩn, cảm thấy đứa trẻ rất đáng thương.

Nhưng Tổ Quốc Nhân chỉ sẽ cảm thấy thú vị, trừ khi có người trả tiền, nếu không hắn sẽ không đi cứu người.

Công ty Vought cho Tổ Quốc Nhân siêu năng lực, lại không cho hắn một trái tim bình thường.

Tình yêu của Tổ Quốc Nhân chỉ gói gọn trong chính mình, vẫn luôn không khuếch tán đến trên người người khác.

Siêu Nhân cùng Tổ Quốc Nhân đều là kẻ thù của nhân loại.

Tổng Tài muốn xử lý bọn họ, vừa vặn để bọn họ lưỡng bại câu thương.

Suy nghĩ của Tổ Quốc Nhân rất đơn giản, hắn bắt con tin, Tổng Tài quản chế truyền thông, sau đó hắn xử lý Đỗ Lan, như vậy là có thể hoàn thành mục đích.

Nhưng Tổng Tài lại trực tiếp liên hệ với Siêu Nhân, để Siêu Nhân đi tìm Tổ Quốc Nhân gây phiền phức.

Tổng Tài căn bản không muốn cùng Tổ Quốc Nhân hợp tác, đáng tiếc là Siêu Nhân không giết người, cho nên Tổ Quốc Nhân tối đa chỉ là bị thương, cuối cùng vẫn cần bồi thêm một phát súng.

Tổng Tài cũng phải thừa nhận mình có thể sống đến hiện tại chính là lợi dụng sự thiện lương của Siêu Nhân, nếu không chính mình cũng không biết đã chết bao nhiêu lần.

Coi như ta báo đáp ơn cứu mạng của ngươi.

Tổng Tài lẩm bẩm, thông qua sóng siêu âm gửi tin tức cho Siêu Nhân.

Tổ Quốc Nhân muốn đem con trai của mình làm con tin, đã triệt để từ bỏ suy nghĩ yêu người khác.

Trong mắt hắn, người khác cũng không yêu hắn, hắn dựa vào cái gì phải yêu người khác.

Tổ Quốc Nhân giống như một đứa trẻ to xác cự anh, yêu cầu mọi người vô điều kiện ủng hộ hắn.

Căn bản không ý thức được mọi người ủng hộ hắn là để khi cần thiết sẽ nhận được sự giúp đỡ của hắn.

Nếu vào thời khắc mấu chốt Tổ Quốc Nhân không cung cấp sự giúp đỡ, vậy mọi người sẽ không ủng hộ hắn.

Tổ Quốc Nhân nhận được sự ủng hộ lại không đi giúp đỡ, chính là đức không xứng vị.

Tổ Quốc Nhân hy vọng mọi người vô điều kiện ủng hộ, chuyện này rất khó.

Mọi người đều rất bận, đều có cuộc sống của riêng mình, tại sao phải vô điều kiện ủng hộ một người không liên quan đến mình.

Chỉ có số ít thánh mẫu bác ái mới có thể đi yêu người xa lạ không quan trọng.

Đại bộ phận mọi người yêu người xa lạ xung quanh đã rất tốt rồi, những người xa lạ này hoặc là đồng hương, hoặc là đồng bào, chung quy vẫn là có chút quan hệ.

Tổ Quốc Nhân mặc kệ, chính là hy vọng mọi người đều yêu mình, mà hắn cũng yêu mình, như vậy mới an dật.

Đáng tiếc là không thể nào.

Ngươi làm cái gì.

Nhìn thấy Tổ Quốc Nhân bắt con trai, người phụ nữ cuống lên.

Siêu Nhân không phải rất quan tâm các người sao.

Không phải còn xây nhà mới cho các người, còn giúp các người làm việc sao.

Ta thấy hắn là yêu nàng rồi, nàng thật đúng là vạn người mê, một người chồng trước còn chưa đủ, hiện tại còn câu dẫn cả Siêu Nhân.

Đã như vậy, vừa vặn đem các người làm con tin, như thế Siêu Nhân sẽ phải ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Tổ Quốc Nhân nói ra kế hoạch của mình.

Nó là con ruột của ngươi.

Lại thế nào.

Tổ Quốc Nhân hỏi ngược lại: Chẳng lẽ con trai quan trọng hơn bản thân ta.

Chính ta mới là quan trọng nhất.

Hai mẹ con đều choáng váng, không nghĩ tới Tổ Quốc Nhân lại ích kỷ như thế.

Trên thế giới này chính là có loại người như vậy, dùng lời của Mạnh Tử mà nói chính là Bất Nhân.

Chỉ cần yêu chính mình là thiện lương, mà chỉ yêu chính mình không biết yêu người khác là bất nhân bất nghĩa.

Tiêu chuẩn của thiện lương rất thấp, học được kỹ năng yêu này chính là thiện lương.

Nhưng tiêu chuẩn nhân nghĩa rất cao, yêu chính mình còn phải yêu người khác.

Cho dù là Mạnh Tử cũng phải thừa nhận, thế giới này nhân tính bản thiện, nhưng vẫn có những kẻ cặn bã bất nhân bất nghĩa.

May mà Siêu Nhân kịp thời chạy tới, chắn trước mặt Tổ Quốc Nhân.

Lúc này Tổ Quốc Nhân tay phải ôm con trai, tay trái kéo tình nhân.

Siêu Nhân lạnh lùng nhìn, trong ánh mắt tràn đầy sự không tán đồng.

Siêu Nhân.

Con trai nhìn thấy Siêu Nhân còn nhiệt tình hơn nhìn thấy cha ruột.

Tổ Quốc Nhân rất tức giận, chính là cái tên Siêu Nhân này đoạt đi tất cả của hắn.

Vốn dĩ người trên toàn thế giới đều yêu hắn, hiện tại lại đều yêu Siêu Nhân rồi.

Buông bọn họ ra.

Siêu Nhân bình tĩnh lại uy nghiêm nói.

Tổ Quốc Nhân nghiến răng nghiến lợi nói: Ngươi nếu dám động thủ, bọn họ chết chắc.

Hắn biết mình đánh không lại Siêu Nhân, cho nên mới nghĩ ra kế hoạch bắt cóc con tin, chỉ là tình huống trước mắt không ổn lắm, Siêu Nhân đến quá nhanh.

Ta nói lần cuối cùng.

Ta không buông, ngươi có thể làm gì.

Tổ Quốc Nhân thầm nghĩ trong tay mình có con tin, không sợ đối phương.

Siêu Nhân chậm rãi nói: Vẫn luôn cẩn thận từng li từng tí hạn chế sức mạnh của chính mình, bởi vì thế giới này đối với ta mà nói yếu ớt giống như là làm bằng giấy vậy.

Nếu ngươi chấp mê bất ngộ, vậy ta không ngại để ngươi kiến thức một chút thực lực chân chính.

Tự tin mà cường đại, đây cũng không phải là nói đùa.

Tổ Quốc Nhân cho rằng Siêu Nhân quá Phàm Nhĩ Tái Versailles khiêm tốn giả tạo để khoe khoang.

Siêu Nhân bày tỏ trước đó chính mình chưa bao giờ sử dụng toàn lực, trong mắt người khác phát ngôn này chính là khoe khoang, là mặt dày vô sỉ, là chém gió.

Bởi vì Siêu Nhân đã biểu hiện rất cường đại, dùng hơi thở băng giá đóng băng lũ quét và sóng thần, dùng nhiệt thị tuyến hàn gắn tòa nhà và tháp sắt, dùng siêu sức mạnh đối kháng địa chấn và lốc xoáy.

Những tai họa thiên nhiên khiến người ta tay chân luống cuống, không thể làm gì kia, ở trước mặt Siêu Nhân lại không có chút uy lực nào.

Những biểu hiện này đã là thứ nhân loại hiện nay không thể với tới, nhưng Siêu Nhân nói sức mạnh của mình còn xa mới dừng lại ở đó.

Xác thực như thế, Đồ Phu sau khi đạt được sức mạnh Siêu Nhân, liền cảm giác tiềm năng của Siêu Nhân là vô hạn, hơn nữa mỗi ngày còn đang mạnh lên.

Chỉ cần phơi nắng là vẫn luôn mạnh lên, cho nên bình thường hắn cứu trợ thiên tai xác thực không dùng toàn lực.

Hiện tại nhìn thấy Tổ Quốc Nhân ra tay với đứa trẻ và vợ cũ, Đồ Phu có thể thử xem toàn lực.

Chương 3250

Tổ Quốc Nhân kinh nghi bất định, một phương diện là không tin Siêu Nhân còn có thể mạnh hơn, một phương diện là lo lắng Siêu Nhân bất chấp con tin.

Nếu ngươi bất chấp con tin mà ra tay, vậy ngươi cũng giống như ta.

Tổ Quốc Nhân nói: Mọi người đều nói ta chỉ có sức mạnh, không có đạo đức, đều nói sức mạnh của ta chỉ tồn tại vì chính mình, chút nào không suy xét cho người khác, là đức không xứng vị.

Đều nói Siêu Nhân ngươi là người tốt, bất kể thế nào đều sẽ không hại người, dù là kẻ địch nhắm vào ngươi như Tổng Tài, ngươi cũng có thể tha cho hắn.

Trong mắt ta những thứ này đều là hư ngụy, khi ngươi chân chính gặp phải quyết định quan trọng liên quan đến tính mạng, khẳng định cũng sẽ chọn bảo vệ tính mạng của mình giống như ta, mà không phải bảo vệ người khác.

Siêu Nhân không muốn nói nhảm, trực tiếp động thủ, hóa thành một trận gió mát.

Tổ Quốc Nhân còn chưa hoàn toàn phản ứng lại, liền phát hiện hai tay trống trơn, không những con tin không còn, ngay cả đôi tay bắt giữ con tin cũng không còn.

Hắn không thể tin nổi nhìn vết thương, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Vết thương đã bị thiêu đốt cầm máu, hai cánh tay bị chặt đứt của hắn thậm chí còn chưa rơi xuống đất, vẫn đang rơi tự do giữa không trung.

Khi tay rơi xuống đất, Tổ Quốc Nhân mới phát ra tiếng gào thét thống khổ: A a.

Với thị lực động thái của hắn, lại chẳng nhìn thấy gì rõ ràng.

Con tin vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, bởi vì Siêu Nhân có sinh vật từ trường.

Cho dù tốc độ nhanh hơn nữa, cũng có thể đảm bảo con tin từ 0 gia tốc đến siêu thanh mà không có bất kỳ tổn thương nào, loại sinh vật từ trường này cũng hoàn toàn không giảng quy luật vật lý.

Mất con tin, mất tay, Tổ Quốc Nhân rốt cuộc biết Siêu Nhân không lừa người, thế giới này trong mắt đối phương thật sự giống như hồ dán bằng giấy.

Dù là siêu cấp anh hùng số một thế giới cũ như hắn cũng chỉ là con hổ giấy, căn bản không chịu nổi một kích.

Ngươi có sức mạnh cường đại như vậy, cái gì cũng có thể đạt được, tại sao còn muốn khắc chế sức mạnh của chính mình.

Tổ Quốc Nhân phẫn nộ hỏi, dường như Siêu Nhân khiêm tốn là câu cá chấp pháp, là một loại sai lầm.

Nếu sớm biết Siêu Nhân lợi hại như vậy, Tổ Quốc Nhân khẳng định sẽ không động thủ.

Vấn đề là hắn nghiêm trọng đánh giá thấp thực lực của Siêu Nhân, dẫn đến phán đoán sai lầm.

Siêu Nhân nhìn ra suy nghĩ của Tổ Quốc Nhân, nói: Ta khiêm tốn không phải là tư bản để ngươi làm màu.

Là ngươi không đủ khiêm tốn, không hiểu đạo lý thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, thần ngoại hữu thần.

Tổ Quốc Nhân nói: Ngươi chính là tà ác, rõ ràng lợi hại như vậy lại không triển hiện ra, chính là lỗi của ngươi.

Dù sao Siêu Nhân sẽ không giết người, liền muốn dùng súng chỉ vào người tốt.

Hai mẹ con nhìn Tổ Quốc Nhân vô năng cuồng nộ, đều cảm thấy quá mất mặt.

Sao cũng từng là số một thế giới, sao lại một chút phong độ cũng không có.

Cậu con trai càng thất vọng, thầm nghĩ cha ruột của mình nếu là Siêu Nhân thì tốt biết bao.

Siêu Nhân nhìn Tổ Quốc Nhân, nói: Ta tuy rằng sẽ không giết ngươi, nhưng không có nghĩa là sẽ không giam cầm ngươi, ta sẽ đem linh hồn và thân thể của ngươi phân biệt giam cầm.

Đây là loại hình phạt chưa từng nghe qua.

Nhưng Tổ Quốc Nhân hiện tại sẽ không hoài nghi Siêu Nhân nữa, bởi vì đối phương thật sự quá đáng sợ: Ngươi căn bản không phải người, Tổng Tài nói không sai, ngươi là kẻ thù của nhân loại, là ác ma trở ngại nhân loại phát triển, chỉ cần ngươi tồn tại một ngày, nhân loại vĩnh viễn sẽ bị trói buộc.

Siêu Nhân cảm thấy buồn cười, bọn Tổng Tài mới là sự tồn tại hạn chế nhân loại phát triển, mình tối đa chỉ là một sự tồn tại bảo hiểm, làm sao hạn chế nhân loại rồi.

Bọn Tổng Tài luôn nói Siêu Nhân muốn đem Địa Cầu nhét vào bình thủy tinh, chính là châm chọc Siêu Nhân sẽ làm cho nhân loại trở nên yếu đuối.

Trong Superman: Red Son, Red Son Siêu Nhân Đỏ chính là bị Luthor dùng một câu nói như vậy làm cho vỡ lẽ phá phòng, cuối cùng ẩn lui.

Thật ra hoàn toàn không cần thiết, cũng chỉ có thể nói Red Son còn cần tăng cường học tập, không ý thức được giai cấp của Luthor mới là đầu sỏ gây nên tội lỗi yếu đuối của nhân loại.

Bọn họ đóng lại thông đạo thăng tiến, lũng đoạn tài nguyên xã hội, còn muốn cười nhạo người bình thường không có sức cạnh tranh.

Khi Siêu Nhân giúp đỡ người bình thường, bọn họ còn nói Siêu Nhân là trở ngại nhân loại tiến bộ.

Cuối cùng Red Son thế mà lại tin, chỉ có thể nói Red Son một chút tinh túy cũng chưa học được.

Tổ Quốc Nhân cũng đang điên cuồng đầu ra output quan điểm, chỉ trích Siêu Nhân trở ngại nhân loại phát triển.

Nhưng Siêu Nhân này bản chất là Đồ Phu, hắn chính là nỗ lực vì bảo vệ công dân bên lề và thông đạo thăng tiến cho tự do dân tích cực, căn bản không thèm để ý loại thuyết pháp này.

Hắn yên lặng lấy ra dụng cụ rút ra linh hồn, lắp pin linh hồn, bắt đầu rút ra.

Tổ Quốc Nhân không cam lòng, phẫn nộ nói: Ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi.

Nhưng mà vô dụng, linh hồn trực tiếp bị hấp thu.

Siêu Nhân mang theo thân thể và đôi tay đứt lìa của Tổ Quốc Nhân trực tiếp rời đi.

Mẹ, Siêu Nhân còn có thể tới sao.

Sẽ tới.

Vợ cũ bày tỏ Siêu Nhân còn có thể tới, kỳ thật cô đã hoài nghi trong cơ thể Siêu Nhân là linh hồn Đồ Phu, hôm nay nhìn thấy kỹ thuật rút ra linh hồn thì càng xác định.

Nếu không phải Đồ Phu, Siêu Nhân sẽ không rõ ràng những thói quen nhỏ kia của mình.

Cô có chút cảm động, Đồ Phu khẳng định là gian nan hạ quyết tâm, muốn trở thành người đàn ông tốt hơn, hắn thật sự làm được.

Tổ Quốc Nhân bị hủy diệt, Tổng Tài tịnh không bất ngờ.

Đáng tiếc không có lưỡng bại câu thương, Tổ Quốc Nhân cái sản phẩm thất bại này quả nhiên quá yếu.

Tổng Tài vốn tưởng rằng Tổ Quốc Nhân ít nhất có thể gây cho Siêu Nhân một chút áp lực, không nghĩ tới là trực tiếp bị miểu sát giết trong nháy mắt.

Không cần nóng nảy, may mà con gái nuôi của ông ta vẫn là Phó tổng thống, vẫn có lực ảnh hưởng.

Tiếp theo, ông ta có một ý tưởng, đó là nâng đỡ con gái nuôi trở thành Vương, để Siêu Nhân ủng hộ con gái nuôi.

Sự tình đến nước này, Tổng Tài cảm thấy mệt mỏi, chính mình đã không còn năng lực tiếp tục đánh cược, là thời điểm đem hy vọng ký thác vào thế hệ sau.

Đề thăng giai cấp không thể một lần là xong, phải mất mấy thế hệ mới được.

Tự do dân thoát ly gia đình giai cấp cũ, tiến vào công dân, cần tẩy tâm cách diện thay đổi triệt để, gia đình nguyên sinh ban đầu không thể muốn, gen bạo lực trong cơ thể không thể muốn, phải hai ba thế hệ không ngừng dung hợp mới có thể trở thành công dân.

Muốn trở thành quý tộc càng khó, Tổng Tài hiện tại tối đa là một tên nhà giàu mới nổi bạo phát hộ, quý tộc nắm giữ quyền lên tiếng về thẩm mỹ, có thể dùng phương pháp của chính mình đưa ra yêu cầu, một thế hệ Tổng Tài căn bản không thỏa mãn được, cho nên con gái nuôi phải tiếp tục.

Đã quý tộc bất nhân, vậy Tổng Tài liền bất nghĩa.

Ông ta quyết định để con gái nuôi trở thành Nữ Vương bệ hạ, đến lúc đó xem ai còn dám chỉ tay năm ngón.

Tổng Tài trải qua một loạt sự tình này, ngộ ra một đạo lý: Chính mình nếu nhất định sẽ bị quý tộc bán đứng, không bằng chính mình bán đứng chính mình, đến lúc đó bán được giá tốt, cũng có thể làm cho con gái nuôi tiến thêm một bước, nước phù sa không chảy ruộng người ngoài.

Con gái nuôi đi là lộ tuyến tham chính, đã thành công tẩy trắng thân phận tự do dân, trở thành một công dân.

Trong nguyên kịch, cô ta vì thân phận bị người phát hiện, không thể không giết người diệt khẩu.

Bởi vì nếu để người ta biết chính mình vừa từ tự do dân trở thành công dân, vậy sẽ bị kỳ thị.

Giống như Rambo trong First Blood vậy, vừa từ chiến trường trở về, vốn nên trở thành công dân, nhận được sự tôn trọng xứng đáng, nhưng kết quả công dân căn bản không thừa nhận hắn, cuối cùng chỉ có thể giết đến khi bọn họ thừa nhận.

Còn có người con trai thứ ba trong The Godfather, hắn đi cũng là lộ tuyến tham quân, tham chính để tẩy trắng, nhưng cuối cùng không thể không vì gia tộc báo thù, một lần nữa trở lại trong cuộc chiến của tự do dân.

Bọn họ đều là dựa vào gen bạo lực của chính mình giết ra một khoảng trời, một người đối phó công dân, một người đối phó tự do dân.

Tổng Tài còn có đứa con gái nuôi này Bạo Đầu Nữ, ông ta cảm giác thời gian của mình không đủ, chỉ có thể đem hy vọng siêu việt quý tộc ký thác cho con gái nuôi.

Tuy rằng không cam lòng, nhưng tuổi đã cao, lực bất tòng tâm.

Mỗi lần đều đánh cược mạng sống, không biết khi nào thì chết, là thời điểm chuẩn bị hậu sự.

Tổng Tài cũng biết hiện tại loạn thế buông xuống, càng ngày càng hỗn loạn, trước kia vận khí của ông ta xác thực không tệ, từng bước đi tới đều không chết.

Nhưng trước mắt ông ta cảm giác vận khí của mình tùy thời khả năng hao hết, xác thực nên chuẩn bị đường lui.

Ông ta muốn để con gái nhận được sự ủng hộ của Siêu Nhân, hy vọng con gái có thể đưa ra Siêu Năng Chi Đạo, như vậy mới có thể đứng vững gót chân trong thời đại mới.

Chỉ dựa vào chính mình là không có thời gian, chỉ có thể dựa vào con gái.

Cho nên Tổng Tài đem toàn bộ tư liệu mình sửa sang lại giao cho con gái.

Chương 3251

Bạo Đầu Nữ xem những tư liệu này cũng rất kinh ngạc, không nghĩ tới Tổng Tài đã làm xong chuẩn bị, đã đang chuẩn bị Siêu Năng Chi Đạo.

Lấy người siêu năng lực làm sức mạnh nòng cốt quản lý thế giới, kiến lập khế ước xã hội giữa những người siêu năng lực.

Đây là gian nan cỡ nào, viễn kiến cỡ nào.

Suy nghĩ rất tốt, nhưng Bạo Đầu Nữ bày tỏ không làm được.

Dù sao cho dù cô ta ủng hộ, người khác cũng không nhất định phải nghe, mọi người dựa vào cái gì phải nghe cô ta.

Tuy rằng lý giải Tổng Tài một phen khổ tâm, cũng biết đây là xu thế tất yếu, nhưng Bạo Đầu Nữ cảm giác chính mình không làm được, trên các loại ý nghĩa đều không làm được.

Chính mình không có tư cách đưa ra Siêu Năng Chi Đạo.

Xác thực rất khó làm được, Võ sĩ và Kỵ sĩ quật khởi đều không rời khỏi năng lượng bên ngoài rót vào.

Võ sĩ một phương diện là áp chế quý tộc, một phương diện cũng là mang đến sự phát triển, bởi vì gia tộc Bình, Trung, Thịnh võ sĩ lũng đoạn mậu dịch triều Tống.

Kỵ sĩ thì càng đơn giản, Thập Tự Chinh đông chinh, cướp là xong việc.

Có thể mang đến sự phát triển, mọi người liền nguyện ý tiếp nhận Võ sĩ đạo, tinh thần Kỵ sĩ của bọn họ.

Cho nên Bạo Đầu Nữ nếu có thể dẫn dắt người siêu năng lực tìm được phương hướng phát triển, bất kể là lũng đoạn mậu dịch, hay là bành trướng lợi ích, là có thể tiến thêm một bước thực hiện Siêu Năng Chi Đạo.

Kỳ thực quan hệ phân phối, khế ước xã hội, tiêu chuẩn giám sát đều không sai biệt lắm, đều không rời khỏi trung thành, nhân ái, dũng cảm, tinh thần cầu tiến các loại, phàm nhân như thế, người siêu năng lực cũng giống vậy.

Võ sĩ, Kỵ sĩ, Sĩ đại phu, Quý ông Gentleman kỳ thực đều giống nhau.

Cho nên tại sao mọi người phải nghe Bạo Đầu Nữ.

Đương nhiên là vì cô ta có thể mang đến lợi ích.

Gia tộc võ sĩ lũng đoạn mậu dịch Tống Nhật, có thể kiếm tiền, mọi người liền nghe.

Kỵ sĩ có thể cướp được lợi ích trong Thập Tự Chinh đông chinh, mọi người cũng nguyện ý tiếp nhận.

Quý ông có thể từ Tân đại lục vơ vét lợi ích, hoặc là thông qua công nghiệp phát triển lợi ích, mọi người tự nhiên là đều nguyện ý làm quý ông.

Sĩ đại phu có thể áp chế quý tộc, mở ra thông đạo khoa cử, mọi người tự nhiên liền tiếp nhận sĩ đại phu.

Ai có thể mang đến sự phát triển cho xã hội, tự nhiên người đó làm chủ.

Cho nên muốn mở rộng Siêu Năng Chi Đạo cũng đơn giản, mang đến sự phát triển cho xã hội.

Nhưng Bạo Đầu Nữ không biết cụ thể nên làm như thế nào, tuy rằng Tổng Tài đưa tới tư liệu, nhưng tư liệu chỉ là lý luận, cô ta không biết thực tiễn như thế nào.

Kỳ thực chính là khôi phục sản xuất, khôi phục mậu dịch, tiến hành phát triển, dần dần là có thể truyền bá Siêu Năng Chi Đạo.

Bạo Đầu Nữ hoàn toàn không có đầu mối, biện pháp của Tổng Tài cũng không phải là khôi phục sản xuất và mậu dịch, mà là lôi kéo Siêu Nhân.

Dùng sức mạnh của Siêu Nhân để mở rộng Siêu Năng Chi Đạo.

Trong mắt Bạo Đầu Nữ, cái này căn bản là không linh.

Siêu Nhân căn bản sẽ không ủng hộ bọn họ.

Dù sao cô ta cũng là tội phạm giết người vô số, hơn nữa còn là một tự do dân giả mạo thân phận, nếu bị Siêu Nhân phát hiện bí mật thì xong đời.

Ở sâu trong nội tâm, cô ta vẫn cho rằng chính mình cùng Tổng Tài chỉ là tự do dân ti tiện, căn bản không tính là công dân.

Không có tư cách chỉ tay năm ngón, bọn họ có thể giả trang công dân đã rất tốt rồi.

Tổng Tài hy vọng tiến lên, con gái cảm thấy duy trì là được rồi.

Cha con có sự chia rẽ, cho nên tư liệu của Tổng Tài bị gác xó.

Đỗ Lan bày tỏ đây chính là sự khác biệt giữa người với người a, cha con với nhau còn có sự bất đồng, huống chi người xa lạ đâu.

Hắn ngược lại cảm thấy Siêu Năng Chi Đạo của Tổng Tài không tệ, chỉ là điểm lôi kéo Siêu Nhân xác thực có chút mong muốn đơn phương rồi.

Kỳ thực có rất nhiều biện pháp khác, mậu dịch cũng không tệ.

Đỗ Lan bày tỏ trong lịch sử có nhiều phương pháp như vậy, tùy tiện dùng một cái là được, hà tất treo cổ trên cái cây Siêu Nhân này.

Siêu Nhân xác thực là dẫn người chú mục, nhưng không đại biểu không phải Siêu Nhân thì không được.

Tiên kiếm tiền, chậm rãi kiến lập hệ thống quản lý, sau đó bành trướng, quản lý tốt địa phương đánh hạ được, như vậy thực lực càng ngày càng mạnh, cuối cùng thống nhất toàn quốc cũng không phải mộng tưởng.

Đỗ Lan bày tỏ đây mới là phương pháp tranh bá, mà không phải theo đuổi cái gì binh khí quyết chiến cuối cùng.

Đánh hạ, cướp một đợt, rất đơn giản.

Nhưng giữ lại, quản lý tốt, rất khó khăn, cũng rất mất thời gian, cần phải có đủ kiên nhẫn.

Đỗ Lan cảm thấy ưu thế của Bạo Đầu Nữ không tệ, dù sao có sự tuyên bố chính thống, còn có nhân khí không tồi, nếu chuyển hóa thành sản xuất khẳng định rất tốt.

Nhưng đối phương cũng không có dã tâm, chỉ muốn duy trì hiện trạng.

Tổng Tài rất thất vọng, tuy rằng Bạo Đầu Nữ và ông ta cũng không có quan hệ huyết thống, nhưng ông ta ký thác kỳ vọng cao, kết quả lại thế này.

Kế hoạch tốt như vậy của mình, con gái lại căn bản không thực hiện, thật sự là bất lực.

Rất bi thương, rất cô độc, cảm giác toàn thế giới đều không ai hiểu mình, Tổng Tài mượn rượu giải sầu.

Lúc này liền thể hiện thực lực của quý tộc truyền thống, bọn họ là học lịch sử, biết lịch sử sẽ phát triển như thế nào, thậm chí bọn họ còn sẽ học Mã Liệt Marx Lenin, biết phép biện chứng, biết Tư Bản Luận.

Bọn họ biết trước mắt giữa các pháo đài ai cũng không làm gì được ai, chính là vì thực lực mọi người đều xêm xêm nhau, trình độ tương đương, cho nên duy trì sự cân bằng.

Lúc này ai cũng không ăn được ai, nếu cưỡng ép khai chiến, rất có thể là trai cò tranh nhau ngư ông đắc lợi.

Cho nên không thể đánh, muốn bành trướng thì cần sức mạnh mới để đánh vỡ cân bằng.

Kỹ thuật mới, tính là một, nếu một thành bảo nào đó phát minh ra kỹ thuật mới, gia tăng sức chiến đấu, có thể đi bành trướng.

Chế độ mới cũng tính, có thể điều động nhiều nhân viên hơn, nâng cao hiệu suất, cũng có thể bành trướng.

Thông qua mậu dịch kiếm được tiền cũng tính, đương nhiên nếu có địa bàn mới cũng tính.

Tại sao Xuân Thu tiến vào Chiến Quốc.

Chính là vì Tần, Sở, Tề, Triệu đều đối ngoại bành trướng, thực lực siêu việt chư hầu quốc truyền thống.

Nếu không có chế độ mới, địa bàn mới, kỹ thuật mới xuất hiện, cân bằng rất khó đánh vỡ, sau khi có rồi, cân bằng liền bị đánh vỡ.

Tóm lại cựu quý tộc đều đọc thuộc lòng lịch sử, rất rõ ràng tính tất yếu của sức mạnh mới, cũng là không hề có khúc mắc gì mà đi tìm kiếm sức mạnh mới.

Siêu Nhân chính là một trong số đó, nhưng không phải duy nhất, còn có các phương án khác.

Có quý tộc đưa ra ý tưởng coi trọng nông nghiệp trước, sau đó đi khai phát mậu dịch, chuẩn bị ổn trát ổn đả vững chắc đánh chắc, dùng mười mấy năm để phát triển.

Đương nhiên có ý tưởng, còn phải có thể thực hiện, loại chuyện chuẩn bị chiến tranh chuẩn bị lương thực này rất là vất vả, mọi người không nhất định nguyện ý chịu khổ.

Cho nên đưa ra ý tưởng, còn phải có khả năng thực hiện.

Thưởng phạt, có phạt không sợ, chỉ cần thưởng đủ là được.

Chương 3252

Có một số quý tộc đưa ra tư duy nhưng không cách nào thực hiện, có một số quý tộc tắc mở ra thông đạo thăng tiến, nâng cao phần thưởng, bắt đầu chuẩn bị chiến tranh chuẩn bị lương thực, nâng cao thực lực chính mình.

Cho nên nói tranh bá kỳ thực rất nhàm chán.

Đỗ Lan biết tranh bá có đôi khi chính là cắm đầu làm việc, không có gì màu mè hoa lá.

Việc chuẩn bị chiến tranh lương thực thật sự rất mệt, nhưng không làm không được.

Rất nhanh mậu dịch cũng bắt đầu tiến hành, người siêu năng lực làm dòng chính của mậu dịch triển khai tại các nơi trên toàn cầu, cho dù trên đường nguy hiểm nữa, cho dù có hải tặc sơn tặc, bọn họ cũng muốn đi.

Chỉ có đi, mới có thể đạt được lợi ích, mới có thể trở thành trụ cột vững vàng của xã hội, mới có thể mở rộng Siêu Năng Chi Đạo.

Tổng Tài cùng con gái đang lãng phí thời gian, các pháo đài khác cũng sẽ không lãng phí thời gian.

Uống rượu và dậm chân tại chỗ cũng tính thời gian, bọn họ không cuốn cạnh tranh, thì cứ chờ bị đào thải đi.

Loại cao tầng như Tổng Tài bị đào thải, rất có khả năng chính là mất đi tính mạng.

Đỗ Lan biết tiếp theo sẽ là trạng thái giằng co, không có ý nghĩa gì, chính mình có nên làm thêm chút anh hùng tới hay không.

Ví dụ như Ozymandias Pháp Lão Vương trong Watchmen, vì cái gọi là hòa bình, vì toàn nhân loại sáng tạo một kẻ thù chung, để nhân loại thống nhất đối kháng Doctor Manhattan, lấy đó duy trì hòa bình.

Trong Watchmen, Ozymandias vì hòa bình, tại các thành phố của những quốc gia chủ yếu trên thế giới đã lắp đặt bom hạt nhân do năng lượng của Doctor Manhattan chế tạo.

Đồng thời vì phòng ngừa Doctor Manhattan vướng víu, dùng máy gia tốc hạt quấy nhiễu năng lực dự tri của hắn, lại dùng phương pháp hắt nước bẩn đuổi Doctor đi tới Hỏa Tinh.

Sau đó Ozymandias dẫn nổ bom hạt nhân, để người trên toàn thế giới đều coi Doctor Manhattan là kẻ thù, sau đó mọi người đoàn kết lại, kết thúc trạng thái đối kháng.

Nhưng Ozymandias đã quên, đối mặt kẻ thù, con người cũng có hai mặt.

Sẽ có người phản kháng tới cùng, cũng có người đầu hàng, hòa bình cũng yếu ớt như vậy, rất dễ dàng liền bị đánh vỡ.

Một cường địch là có thể đem tất cả mọi người đoàn kết lại.

Nghĩ nhiều rồi.

Ozymandias cũng là rất ngốc rất ngây thơ, bất quá nếu từ góc độ quý tộc mà nói, Tôn Vương Nhương Di là một loại phương pháp đạt được quyền lực.

Có một cường địch không thể đối kháng, lúc này Ozymandias đứng ra là có thể đạt được càng nhiều quyền lực.

Cũng giống như Tổng Tài vậy, ông ta muốn trở thành quý tộc chân chính, liền vẫn luôn đối kháng Siêu Nhân.

Nếu không có cường địch, mọi người duy trì nguyên trạng là tốt rồi, Tổng Tài không có cơ hội nổi danh.

Có cường địch, vậy Tổng Tài đưa ra tư tưởng Nhương Di, người khác liền đem tài nguyên cho ông ta.

Ozymandias cũng có thể lợi dụng đối kháng Doctor Manhattan làm cớ đạt được lượng lớn tài nguyên, dù sao toàn thế giới nghiên cứu Doctor Manhattan thời gian dài nhất chính là hắn.

Ozymandias cùng Doctor Manhattan cũng hợp tác rất nhiều hạng mục, nếu muốn chọn một người đối kháng Doctor Manhattan, Ozymandias là nhân tuyển thích hợp nhất.

Đến lúc đó Ozymandias trở thành nhân tuyển Nhương Di tốt nhất, có thể trở thành lãnh đạo phe phản kháng Doctor, đến lúc đó đối kháng Doctor là không thể nào, nhưng trấn áp một chút phái đầu hàng vẫn là có thể.

Hòa bình là không có khả năng hòa bình.

Ozymandias là xuất phát từ góc độ của chính mình, lựa chọn phương pháp có lợi cho sự phát triển của mình.

Tuy rằng nơi này không có Ozymandias, nhưng có Tổng Tài, ông ta cũng vẫn luôn hy vọng đem Siêu Nhân đắp nặn thành kẻ thù chung của toàn dân.

Chỉ là ông ta không có vu hãm Siêu Nhân phóng thích bom hạt nhân.

Nhưng thủ pháp Nhương Di của Tổng Tài và Ozymandias là giống nhau như đúc.

Đối với Siêu Nhân, mọi người cũng là hai loại thái độ, người thích thì đem Siêu Nhân thần thoại, người không thích thì không thể làm gì.

Tổng Tài hy vọng mọi người đều nhận thức được mối đe dọa của Siêu Nhân, hy vọng toàn nhân loại đều đứng ở bên cạnh mình.

Đáng tiếc luôn thất bại, không cách nào thành công.

Ozymandias là dùng bom hạt nhân vu hãm Doctor Manhattan, Tổng Tài chỉ là dựa vào sức mạnh truyền thông.

Không có cách nào, ai bảo Siêu Nhân cùng bom hạt nhân quan hệ không lớn đâu.

Hơn nữa sau khi Siêu Nhân xuất hiện cũng không có tai họa quy mô lớn, bệnh tật quy mô lớn các loại sự tình, không thể đem thiên tai nhân họa cùng Siêu Nhân liên hệ cùng một chỗ, không thể hắt nước bẩn.

Tình báo về Siêu Nhân quá ít.

Bất quá hiện tại Tổng Tài đang bào chế một tin tức Siêu Nhân cùng Tổ Quốc Nhân tranh giành tình nhân, nói hai người đàn ông vì tranh đoạt phụ nữ mà đại đánh ra tay, cuối cùng Siêu Nhân thống hạ sát thủ.

Không nhắc tới một chữ chuyện Tổ Quốc Nhân bắt mẹ con làm con tin, chỉ cắt lấy một phần nội dung Siêu Nhân cùng Tổ Quốc Nhân khai chiến, bào chế tin tức Siêu Nhân Cùng Tổ Quốc Nhân Tranh Đoạt Phụ Nữ.

Đối với một vài quần chúng ăn dưa mà nói, tin tức này còn không bằng Siêu Nhân Cùng Mẹ Ta Hai Ba Chuyện tới mức kính bạo gây sốc.

Đối với người phản Siêu Nhân mà nói, coi như là bắt được Siêu Nhân một cái điểm đen, điên cuồng bôi đen và truyền bá, giống như Siêu Nhân đã hết thuốc chữa, đã không còn nhân tính.

Người ủng hộ Siêu Nhân tự nhiên muốn phản đối, cho rằng đây là bịa đặt đối với Siêu Nhân, Siêu Nhân vì sao phải cùng Tổ Quốc Nhân tranh phụ nữ.

Trước đó còn có nữ nghi phạm nói Siêu Nhân thèm muốn nhan sắc của mình, giết bạn trai của ả, kết quả là chính ả giết bạn trai vứt xác, muốn đem tội trạng đẩy lên người Siêu Nhân.

Đối với tin tức này, ta tỏ vẻ hoài nghi.

Cây to đón gió, có rất nhiều người đều sẽ lấy Siêu Nhân ra nói chuyện.

Ví dụ như đau lưng nhức mỏi, thất nghiệp nghỉ việc, liền nói là Siêu Nhân làm.

Đương nhiên những thứ này đều là phàn nàn, bọn họ đều hy vọng Siêu Nhân có thể làm nhiều chuyện hơn, để cuộc sống của bọn họ thoải mái hơn một chút.

Ý của Siêu Nhân là xác bảo ranh giới cuối cùng đáy cho mọi người, suy nghĩ của mọi người là hy vọng Siêu Nhân mang bọn họ phát triển.

Siêu Nhân cảm thấy phát triển là chuyện của chính nhân loại, nhân loại tự mình phát triển khả năng tính của chính mình.

Nhưng nhân loại cảm thấy quá phiền toái, Siêu Nhân ra tay không phải tốt rồi sao.

Siêu Nhân đương nhiên không có khả năng ra tay, thế là mọi người sẽ phàn nàn, liền sẽ có oán khí, sẽ đem súng chỉ vào Siêu Nhân.

Nhưng bất kể bọn họ phàn nàn thế nào, Siêu Nhân đều sẽ không thay đổi sơ tâm.

Siêu Nhân cùng Tổ Quốc Nhân giành phụ nữ chỉ có thể coi là tin tức bát quái, cũng không thể dao động địa vị của Siêu Nhân.

Dù sao Siêu Nhân nhận được ủng hộ là vì hắn có thể cung cấp bảo đảm cho mọi người, bát quái cũng không ảnh hưởng Siêu Nhân bài hiểm cứu tai loại trừ nguy hiểm cứu trợ thiên tai.

Hiệu quả không có tốt như trong tưởng tượng.

Tổng Tài rất bất lực, một cái tin tức quả nhiên không đủ để dao động Siêu Nhân a.

Gần đây ông ta cũng già đi rất nhiều, thân thể cũng có chút suy yếu, cảm giác nhân sinh sắp đi đến cuối con đường, nhưng còn có rất nhiều chuyện chưa hoàn thành.

Mọi người đối với Siêu Nhân oán khí còn chưa đủ.

Tổng Tài thầm nghĩ chính mình cần phải làm cho mọi người oán hận Siêu Nhân mới được.

Mọi người cho dù oán hận Siêu Nhân, cũng không thể thiếu Siêu Nhân.

Giống như trước kia mọi người oán hận nhóm The Seven Siêu Cấp Thất Nhân Đội, nhưng không có lựa chọn, cho nên chỉ có thể tiếp nhận The Seven.

Siêu Nhân cũng là giống vậy, ông nếu muốn đánh bại Siêu Nhân, biện pháp duy nhất chính là chế tạo một hệ thống cứu tai tốt hơn.

Đỗ Lan thần xuất quỷ một xuất hiện ở trước mặt Tổng Tài.

Năm đó Đỗ Lan nói với Đồ Phu như thế nào, hôm nay cũng nói với Tổng Tài như thế.

Tổng Tài không thể không thừa nhận Đỗ Lan nói có đạo lý, cho dù Siêu Nhân nát nữa, chỉ cần mọi người đối với Siêu Nhân có nhu cầu thì không cách nào đánh ngã hắn.

Chương 3253

Nhưng muốn thành lập một hệ thống cứu tai cường đại hơn Siêu Nhân, khoan nói có làm được hay không, cho dù làm được, ông ta cũng không thể làm như vậy.

Bởi vì làm, chính là cùng quý tộc là địch.

Ngươi vì sao mà đến.

Tổng Tài cảnh giới hỏi.

Chính là tới xem một chút, vì bôi đen Siêu Nhân, ông ngay cả tin tức giả cũng dùng tới rồi, xem ra là kiềm lư kỹ cùng hết cách.

Đỗ Lan nói: Ta thấy ông là sắp cùng đồ mạt lộ đến bước đường cùng rồi.

Ngươi là tới cười nhạo ta sao.

Có thể nói như vậy, nhưng không hoàn toàn là thế.

Đỗ Lan nói: Ta là tới chỉ ra khốn cảnh của ông, ông vì địa vị của chính mình, chỉ có thể lựa chọn cùng Siêu Nhân là địch, đứng ở lập trường tất bại.

Tổng Tài trầm mặc.

Xác thực, cùng Siêu Nhân đối đầu, muốn thắng thì phải kiến tạo hệ thống bảo đảm tốt hơn Siêu Nhân, nhưng cái này chính là cùng quý tộc là địch.

Nếu không làm như vậy thì không có khả năng thắng, bởi vì Siêu Nhân hoàn toàn thỏa mãn nhu cầu của mọi người.

Tổng Tài đứng ở mặt đối lập với nhu cầu của nhân dân, chính là khốn cảnh của ông ta, đứng ở một phương tất bại.

Không có khả năng, thế giới này không thể không có quý tộc, không thể không có giáo dục tinh anh, chỉ dựa vào đám ngu dân kia, căn bản cái gì cũng không làm được.

Tổng Tài lại không có dao động.

Đỗ Lan có thể nói gì đây, đây chính là phái cứng đầu, chính là người thấy quan tài cũng sẽ không đổ lệ.

Tổng Tài kiên định nói: Quý tộc chính là tốt nhất.

Khổng Tử bày tỏ rất tán tán thưởng, khắc kỷ phục lễ, Chu Lễ chính là tốt nhất.

Đáng tiếc cho dù là đồ tử đồ tôn của Khổng Tử cũng không dám nói như vậy, nếu bọn họ nói như vậy, Nho gia liền bị đào thải.

Đến Tử Sản liền bắt đầu nghiên cứu hình pháp, Mạnh Tử thì nói lấy có đức phạt vô đức, Tuân Tử tắc nói Chu Lễ chính là đồ bỏ đi, chúng ta cùng nhau thành lập một bộ lễ hoàn toàn mới đi.

Khổng Tử khắc kỷ phục lễ, cho rằng Chu Lễ tốt nhất.

Tổng Tài cũng không sai biệt lắm, cho rằng quý tộc thống trị là tốt nhất, không có chế độ nào tốt hơn, giống như lịch sử đều có thể chung kết, quý tộc vĩnh thế mới là tốt nhất.

Nhưng vấn đề là hiệu suất của quý tộc chỉ có ngần ấy, gặp phải chế độ hiệu suất cao thì không có cách nào.

Văn minh và văn minh, chế độ và chế độ, không phải so ưu liệt, so là hiệu suất.

Tổng Tài cho rằng chế độ quý tộc tốt nhất, không có vấn đề, nhưng hiệu suất là sẽ không bởi vì cá nhân yêu thích liền thay đổi, là khách quan.

Cá nhân thích chế độ gì đều không sao cả, nhưng thắng bại cuối cùng không phải xem yêu thích, mà là xem hiệu suất.

Thích chế độ nô lệ cũng được, nhưng hiệu suất chế độ nô lệ quá thấp, tất nhiên thất bại.

Tổng Tài thích chế độ quý tộc cũng không có vấn đề, nhưng hiệu suất thấp, bị đào thải là chuyện sớm hay muộn, ngay cả Khổng Tử cũng chỉ có thể là chó nhà có tang, Tổng Tài cũng sẽ không ngoại lệ.

Thích chế độ gì là chuyện cá nhân, hiệu suất cao thấp là chuyện của mọi người.

Cá nhân yêu thích cũng không thể điều động tính tích cực của mọi người.

Tổng Tài chút nào không che giấu sự yêu thích của chính mình đối với chế độ quý tộc, dù sao ông ta theo đuổi cả đời chính là trở thành quý tộc, hiện tại tuổi đã cao, đã rất khó thay đổi.

Ông ta nghĩ không ra chế độ nào tốt hơn quý tộc, do một đám tinh anh quý tộc lãnh đạo, xác định một phương hướng chủ yếu, những người khác chỉ cần đi theo là được rồi.

Nếu không phải tinh anh xác định phương hướng, mà là mọi người mồm năm miệng mười, sẽ bị lạc lối, sẽ không ngừng dậm chân tại chỗ.

Dù sao mọi người đều có nhu cầu của chính mình, có người đi hướng đông, có người đi hướng tây, căn bản không cách nào tìm được phương hướng.

Tổng Tài cho rằng quyền công dân không nên hạ phóng, trước kia chỉ có ba phần trăm người có thể bỏ phiếu, phụ nữ, người da đen, cùng với lượng lớn đàn ông da trắng thu nhập thấp đều không thể bỏ phiếu.

Khi đó, mọi người đều là vui vẻ phồn vinh.

Quang là có phiếu cũng không có tác dụng gì, bởi vì còn phải đưa ra chính sách, còn phải thông qua chính sách, những thứ này đều không phải bá tánh quyết định.

Cho dù Hoàng đế vì đưa ra chính sách, đều phải cài nhân thủ trong đám đại thần, để đại thần đưa ra, sau đó mọi người cùng nhau quyết nghị.

Chờ thương lượng xong rồi mới có thể thực hiện.

Những thứ này chỉ có thể tiến hành trong phạm vi nhỏ, cho nên vấn đề không phải như Tổng Tài nghĩ, không phải quý tộc không nắm chắc được phương hướng.

Quý tộc vẫn luôn nắm chắc phương hướng, nhưng lợi ích quý tộc và lợi ích bá tánh không giống nhau, quý tộc chế định chính sách, bá tánh không vui lòng thực hiện.

Kế hoạch là thiên tài chế định, là xuẩn tài chấp hành.

Thiên tài chế định kế hoạch có lợi cho thiên tài, lại hoàn toàn không suy xét lợi ích của xuẩn tài, vậy xuẩn tài khẳng định phải cản trở.

Nhục thực giả bỉ, vị năng viễn mưu Người ăn thịt thì nông cạn, không thể nhìn xa trông rộng, chính là nói quý tộc ánh mắt thiển cận, bọn họ chỉ biết suy nghĩ vì lợi ích của chính mình, sẽ không suy xét lợi ích mọi người.

Lúc Tào Quế Luận Chiến, liền rất bỉ thị quý tộc, cho rằng bọn họ căn bản sẽ không làm cho nước Lỗ thắng lợi.

Bởi vì quốc gia thắng lợi, đối với quân chủ có chỗ tốt, đối với quý tộc không có chỗ tốt.

Kỳ thực quốc gia càng là nguy hiểm, quân chủ lại càng phải cho quý tộc lợi ích, để quý tộc củng vệ quân chủ, cho nên quý tộc căn bản không hy vọng Lỗ Trang Công có thể đánh thắng.

Phải biết rằng Tam Hoàn của nước Lỗ chính là bắt đầu từ thời đại Lỗ Trang Công, Tam Hoàn chính là ba người em trai của Lỗ Trang Công.

Ba người em trai đương nhiên đều hy vọng ca ca thua, như vậy bọn họ mới có thể thượng vị.

Lỗ Trang Công cũng là nhìn ra, nếu để em trai xuất chiến, bọn họ khẳng định sẽ cản trở, chính mình cho tài nguyên, bọn họ cũng sẽ không đánh thắng.

Cho nên chỉ có thể dùng Tào Quế.

Nếu quý tộc có thể buông xuống lợi ích của chính mình, Lỗ Trang Công cũng sẽ không đi dùng một kẻ hàn môn.

Cũng giống như triều Nguyên, quân khởi nghĩa phương nam càng cường đại, Hoàng đế càng là phải cho quý tộc lợi ích, để bọn họ chống cự quân khởi nghĩa.

Nhưng quý tộc cầm tài nguyên liền nội đấu, căn bản không quản quân khởi nghĩa.

Cho nên lợi ích quý tộc không phải lợi ích mọi người, cái bọn họ suy nghĩ chính là sự lớn mạnh của gia tộc mình, dưỡng khấu tự trọng nuôi giặc để tự nâng cao địa vị là lựa chọn tốt nhất.

Bọn họ sẽ giả trang giải quyết vấn đề, đạt được tài nguyên, lớn mạnh chính mình, sau đó vấn đề không giải quyết, trở tay đi thôn tính các quý tộc khác.

Chế độ quý tộc có tệ đoan như vậy, hiệu suất tự nhiên sẽ không rất cao.

Mọi người bị lừa một lần hai lần, liền không có khả năng lại phối hợp với quý tộc nữa, hiệu suất sẽ càng ngày càng thấp.

Lúc này quý tộc còn có thể mắng mọi người cản trở, nói bá tánh là đám ô hợp, là một đĩa cát rời.

Đỗ Lan nhìn Tổng Tài đang lớn tiếng tuyên dương sở thích của mình, liên tục lắc đầu.

Chẳng lẽ nói ta sai sao.

Ngươi nhìn xem bá tánh bên ngoài, chẳng lẽ bọn họ không phải đám ô hợp sao.

Tổng Tài lớn tiếng nói.

Đỗ Lan nói: Phải.

Tổng Tài sửng sốt, không nghĩ tới Đỗ Lan lại sẽ trực tiếp thừa nhận, cái này ngược lại làm ông ta bối rối.

Lời của Đỗ Lan còn chưa nói xong, tiếp tục nói: Phải, nhưng không đại biểu vẫn luôn là thế.

Giống như động cơ hơi nước, lúc mới bắt đầu động cơ hơi nước bị người Pháp phát minh ra, cũng không có chuyện cách mạng công nghiệp gì, bởi vì lúc đó cũng không có cao su.

Về sau phát hiện cao su, động cơ hơi nước bắt đầu từng lần từng lần thay đổi iteration, mới có cái gọi là cách mạng công nghiệp.

Lại ví dụ như bóng đèn, lúc mới bắt đầu cũng không có vonfram, tuổi thọ ngắn, căn bản không được hoan nghênh.

Không có thứ gì vừa bắt đầu đã hoàn mỹ, đều là trải qua từng lần thay đổi, mới dần dần hoàn thiện.

Bá tánh hiện tại là đám ô hợp, không đại biểu sau này vẫn thế, quan trọng là lực tổ chức.

Có lực tổ chức, đem bá tánh tổ chức lại là hoàn toàn có thể đánh vỡ cục diện đám ô hợp.

Chương 3254

Tổng Tài nghe xong, lập tức phủ định nói: Đây chỉ là ngươi tình nguyện đơn phương.

Đỗ Lan không tranh luận với đối phương, đối phương cho rằng chế độ quý tộc chính là tốt nhất, ai cũng không cách nào thay đổi suy nghĩ của ông ta.

Nhưng sự thật chính là, hiệu suất của quý tộc quá thấp.

Vậy thì dùng mắt của ông nhìn xem.

Đỗ Lan cũng không nói gì thêm, dù sao nói cái gì cũng là sai.

Cũng giống như Khổng Tử, suy nghĩ của chính mình không được tiếp nhận, khẳng định không phải lỗi của mình, mà là lỗi của thế giới.

Tổng Tài cũng giống vậy, cho rằng là thế giới sai, chế độ quý tộc khẳng định sẽ không sai.

Được rồi, đổi đề tài, tiếp tục nói về Siêu Nhân.

Ông muốn đánh bại Siêu Nhân, chỉ hắt nước bẩn là không đủ, vẫn phải nỗ lực cấu kiến hệ thống phòng hộ cứu tai.

Bất quá ta cũng biết ông khẳng định làm không được, cho nên hôm nay có thể là lần cuối cùng ta gặp ông, ông có di ngôn gì không.

Tổng Tài nói: Cá nhân ta có lẽ sẽ thất bại, nhưng tinh thần của ta sẽ được kế thừa.

Ông là nói con gái nuôi sao.

Hiển nhiên cô ta cũng không muốn kế thừa ý chí của ông.

Kế hoạch của ông rất tốt, nhưng cô ta căn bản không có năng lực thực hiện.

Ông để cô ta đi nổ đầu head pop thì còn được, để cô ta khai sáng Siêu Năng Chi Đạo, hoàn toàn là chọn sai người.

Đương nhiên đây cũng là rất bình thường, người như các ông lại làm sao có thể giáo dục ra đứa trẻ có năng lực mạnh chứ.

Ngươi có ý gì.

Đỗ Lan biết thân phận Phó tổng thống, Tổng Tài tịnh không kỳ quái, nhưng hắn nói chính mình giáo dục thất bại thì không thể tiếp nhận.

Nếu năng lực của đứa trẻ quá mạnh, các ông còn có thể khống chế sao.

Đỗ Lan nói: Vì để có thể khống chế, năng lực của đứa trẻ liền không thể quá mạnh.

Sự thật cũng chứng minh, Tổ Quốc Nhân và Bạo Đầu Nữ năng lực đều không được, Tổ Quốc Nhân là khiếm khuyết tính cách, Bạo Đầu Nữ là năng lực chấp hành không được, mỗi người có nhược điểm riêng.

Như vậy, ông mới có thể khống chế tốt bọn họ không phải sao.

Tổng Tài lại cạn lời, lại bị đối phương nói đúng.

Tuy rằng ông ta luôn nói Tổ Quốc Nhân là sản phẩm thất bại, nhưng nếu Tổ Quốc Nhân không thất bại, mà là một chàng trai to lớn vui vẻ cởi mở, lại làm sao đồng tình với những việc làm của công ty Vought.

Đối với Tổng Tài mà nói, đã hy vọng người trẻ tuổi có năng lực làm việc, lại hy vọng người trẻ tuổi phải kiềm chế suy nghĩ nổi trội, phải tiếp nhận tư tưởng cũ của công ty.

Chuyện này rất khó khăn, người trẻ tuổi lại không phải đồ chơi, không thể tùy ý nặn hình.

Cho nên khi bồi dưỡng, Tổng Tài tự nhiên sẽ lưu lại một ít khiếm khuyết cho đứa trẻ.

Nếu Tổ Quốc Nhân thật sự vui vẻ cởi mở, không đồng tình với công ty Vought, không đồng tình với The Seven, đã sớm bị công ty xử lý, căn bản không có khả năng trở thành lãnh tụ The Seven.

Tổ Quốc Nhân chính là công cụ nhân mà công ty Vought cần, Bạo Đầu Nữ cũng chính là công cụ nhân mà Tổng Tài cần.

Bọn họ đều là người được chọn lựa ra.

Đều là có khiếm khuyết, nhưng dễ khống chế.

Đỗ Lan thầm nghĩ đây chính là chế độ quý tộc, chính là phải ưu tiên bảo vệ chính mình.

Được rồi, nói nhiều cũng vô ích, ông hảo hảo nhìn xem đi.

Đỗ Lan muốn nói đều nói xong, tâm tình rất tốt, thực thực tại tại đả kích nội tâm Tổng Tài.

Tổng Tài xác thực rất nặng nề, cảm giác tam quan sắp chống đỡ không nổi, nhưng vẫn còn một tia tâm lý may mắn, cảm thấy con gái hoặc là còn có cơ hội.

Nhưng mà Bạo Đầu Nữ thực sự không cho rằng kế hoạch của Tổng Tài có không gian gì.

Siêu Năng Chi Đạo xác thực sẽ được thành lập, nhưng không hẳn là phù hợp yêu cầu của Tổng Tài.

Cũng có thể dựa vào chính người siêu năng lực lĩnh ngộ, bọn họ áp chế quý tộc, đạt được mậu dịch, tự nhiên sẽ từ trong lịch sử, hoặc là từ nước ngoài tìm kiếm cơ sở của Siêu Năng Chi Đạo.

Tổng Tài mắt thấy con gái cùng mình càng lúc càng xa, cảm khái lòng người không còn như xưa.

Nhưng lúc này năng lượng của ông ta đã không nhiều, chuyện có thể làm càng ngày càng ít, liền chỉ có thể ngồi xem thế giới càng ngày càng không phù hợp tâm ý của mình: Quả nhiên đều là lỗi của thế giới.

Bạo Đầu Nữ vốn dĩ là một tự do dân, được Tổng Tài thu dưỡng, thay hình đổi dạng, đóng gói trở thành một công dân tinh anh, thậm chí trở thành Phó tổng thống.

Nhưng muốn duy trì địa vị của chính mình cũng không dễ dàng, cô ta một chút cũng không dám bại lộ sự thật hồi nhỏ mình lớn lên ở cô nhi viện, ai nhận ra mình thì kẻ đó phải chết.

Sau khi trở thành Phó tổng thống, cô ta liền không quá nguyện ý nghe kế hoạch của Tổng Tài, không quá nguyện ý mạo hiểm.

Theo thời loạn thế buông xuống, một số người siêu năng lực theo đuổi trật tự cũng đang nỗ lực, có người đặt cược vào tôn giáo, có người đặt cược vào trật tự cũ, cũng có người theo đuổi trật tự mới.

Bạo Đầu Nữ hy vọng trật tự cũ tiếp tục, bởi vì cô ta là Phó tổng thống của trật tự cũ, không thể xác định trong trật tự mới có sự phát triển hay không, cho nên cô ta rất bảo thủ, tiến hành chèn ép đối với người siêu năng lực.

Tổng Tài hy vọng con gái nuôi thúc đẩy Siêu Năng Chi Đạo, kết quả con gái lại đi về hướng ngược lại.

Mỗi người đều là vì chính mình sao.

Tổng Tài cảm giác rất tàn khốc, trên Địa Cầu trừ bỏ Siêu Nhân, hình như mọi người đều là vì chính mình: Làm sao lại biến thành như vậy.

Vốn dĩ chính là như vậy, Đỗ Lan thầm nghĩ Mặc gia mắng Nho gia đều là cầm thú, chính là vì Nho gia nói yêu chính mình trước, lại yêu người khác, nhưng căn bản không có giám sát.

Nho gia yêu chính mình trước, lại yêu người khác, hoàn toàn dựa vào tự giác.

Dựa vào tự giác thì rất khó, giống như Tổ Quốc Nhân bởi vì thực lực cường đại, căn bản không ai có thể giám sát hắn, cho nên hắn loanh quanh luẩn quẩn vẫn là chỉ yêu chính mình.

Đến Mạnh Tử mới đưa ra tiêu chuẩn Pháp Tiên Vương bắt chước Tiên Vương, học Nghiêu, Thuấn, Vũ, dựa theo tiêu chuẩn của Nghiêu, Thuấn, Vũ để làm mới tính là người.

Nghiêu, Thuấn, Vũ không chỉ yêu chính mình, càng yêu người trong thiên hạ.

Có người nói Nghiêu, Thuấn, Vũ căn bản không phải thánh nhân, chính là người bình thường, cũng sẽ soán vị, cũng sẽ công kích lẫn nhau.

Những thứ này đều không quan trọng, Nghiêu, Thuấn, Vũ là một tiêu chuẩn tốt đẹp, cũng không phải thật sự chỉ là ba vị Tiên Vương, tất cả sự tốt đẹp của thế gian đều có thể gắn lên người ba vị vua này.

Mọi người làm theo tiêu chuẩn tốt đẹp của ba vị vua, là được rồi.

Nhưng quyền giải thích tiêu chuẩn ba vị vua nằm trong tay ai.

Đương nhiên là trong tay Nho gia.

Nhưng có Pháp Tiên Vương, Nho gia cũng là tiếp nhận sự giám sát, dù sao Tiên Vương là tiêu chuẩn tốt đẹp, giải thích thế nào đi nữa, điểm thiên hạ cộng lợi cùng có lợi cho thiên hạ này là thứ Nho gia không cách nào thay đổi, nội tâm mọi người có lẽ không chấp nhận, nhưng không thể biểu hiện ra ngoài.

Đương nhiên trong lúc đó Nho gia cũng thất bại rất nhiều lần, Huyền học và Phật giáo cũng từng vượt qua Nho gia, nhưng sau khi có khoa cử, Nho gia liền chiếm cứ ưu thế.

Về sau chiến tranh nha phiến thất bại, sĩ đại phu của Nho gia lại giảng Nghiêu, Thuấn, Vũ không còn tác dụng.

Mọi người sẽ hỏi Nghiêu, Thuấn, Vũ lợi hại như vậy, vì sao còn bại bởi người Tây Dương Dương nhân.

Lúc này sĩ đại phu liền biến phương Tây thành tiêu chuẩn tốt đẹp: Mặt trăng nước ngoài tròn hơn, nước ngoài là ôn hòa, là có tinh thần khế ước, bạn nhỏ nước ngoài có thể tham gia trại hè dã ngoại một ngàn km dưới nhiệt độ 50 độ C.

Tất cả sự tốt đẹp đều là của nước ngoài.

Bất quá so với Nghiêu, Thuấn, Vũ ba vị người xưa đã qua đời này, phương Tây dù sao cũng là hiện thực tồn tại.

Khi phương Tây có không gian phát triển, tài nguyên xã hội phong phú chưa từng có, mâu thuẫn của phương Tây liền bị che giấu, sĩ đại phu nói cái gì cũng đúng.

Nhưng theo không gian phát triển của phương Tây biến mất, tài nguyên giảm bớt, mâu thuẫn gia tăng, lại phối hợp thời đại internet tin tức truyền bá tốc độ cao, tiêu chuẩn phương Tây của sĩ đại phu liền không còn tốt đẹp.

Bất quá sĩ đại phu sẽ không từ bỏ, cái bọn họ cần chính là một cái tiêu chuẩn, từ một quốc gia phương Tây đổi sang một quốc gia phương Tây khác, dù sao bọn họ có thể thổi phồng rất nhiều.

Dù sao số lượng nước ngoài có gần hai trăm cái, lần lượt thổi là được.

Bởi vì chỉ có nắm giữ tiêu chuẩn tốt đẹp, mới có thể nắm giữ quyền lên tiếng, bọn họ cũng không phải thật sự muốn thổi phồng một quốc gia, mà là muốn tạo ra một Lý Tưởng Quốc, một vật chứa của tiêu chuẩn tốt đẹp.

Nhưng vấn đề là hiện thực không phải thiên đường, chỉ cần quốc gia tồn tại trong hiện thực đều có mâu thuẫn, cho nên sĩ đại phu là thổi cái nào bể cái đó.

Điều này liền hiển lộ ra sự thông minh của Mạnh Tử, ông không tìm tiêu chuẩn trong hiện thực, mà tìm một tiêu chuẩn nằm giữa hiện thực và truyền thuyết.

Nghiêu, Thuấn, Vũ, trên lịch sử có chút ghi chép, nhưng ghi chép cũng không nhiều, cho nên mỹ hóa thế nào cũng không tìm ra sơ hở.

Chương 3255

Mỗi người đều có mưu cầu đối với sự tốt đẹp, đều hy vọng cuộc sống của mình có thể tốt hơn, nhưng trong hiện thực mâu thuẫn trùng điệp, cũng không thể làm cho người ta cảm nhận được sự tốt đẹp, cho nên có người cho một phương hướng tốt đẹp, là có thể làm cho mọi người đổ xô vào.

Thiết lập nhân vật nhân thiết thần tượng của xã hội hiện đại kỳ thực cũng là một loại bán ra sự tốt đẹp, thần tượng cách mọi người rất xa xôi, mọi người khó nhìn thấy đời tư thần tượng, không nhìn thấy khuyết điểm của thần tượng, chỉ có thể đối mặt với nhân thiết của thần tượng.

Nhân thiết là có thể rất hoàn mỹ, sẽ có rất nhiều người nguyện ý trả tiền cho nhân thiết.

Sĩ đại phu tìm nước ngoài làm tiêu chuẩn, cho dù là quốc gia phát triển cũng giống vậy có mâu thuẫn, thế là tiêu chuẩn tốt đẹp của bọn họ liền không hấp dẫn người, liền thuộc về nhân thiết sụp đổ.

Mọi người tiếp nhận chính là sự tốt đẹp, sự tốt đẹp sụp đổ rồi, đám sĩ đại phu này tự nhiên sẽ bị đào thải.

Trừ khi bọn họ còn có thể tìm được một Lý Tưởng Quốc chân chính làm tiêu chuẩn, trong Lý Tưởng Quốc không có mua bán cũng không có giết hại, có thể chịu tải tất cả sự tốt đẹp.

Nhưng vấn đề là Lý Tưởng Quốc như vậy đi đâu tìm đây.

Khả năng có người muốn hỏi, đã Lý Tưởng Quốc không có, vì sao không tiếp tục chơi trò chơi Nghiêu, Thuấn, Vũ đâu.

Đương nhiên là vì Nghiêu, Thuấn, Vũ bại rồi, mọi người không nguyện ý tiếp nhận một tiêu chuẩn thất bại.

Trước kia Nho gia tuy rằng bị Phật, Đạo chèn ép, nhưng Nghiêu, Thuấn, Vũ chưa bao giờ thất bại.

Nhưng tàu kiên pháo lợi của người Tây Dương đã làm cho Nghiêu, Thuấn, Vũ thất bại.

Người Tây Dương có tiêu chuẩn của chính mình, điểm này không giống với triều Nguyên và triều Thanh.

Triều Nguyên và triều Thanh cuối cùng vẫn là thờ Nghiêu, Thuấn, Vũ, cho nên tuy rằng trên vũ lực thất bại, nhưng trên tiêu chuẩn không có thất bại.

Nhưng người Tây Dương mang đến một bộ tiêu chuẩn hoàn toàn mới, một bộ quy tắc trò chơi hoàn toàn mới.

Nho gia không chỉ là vũ lực thất bại, càng là tiêu chuẩn thất bại.

Người Tây Dương đương nhiên cũng là có nhu cầu tốt đẹp, tiêu chuẩn tốt đẹp của bọn họ chính là Cổ Hy Lạp, một nền văn minh cổ đại.

Cổ Hy Lạp chính là tốt đẹp nhất, nơi bắt nguồn văn minh, có triết học, có tri thức, có Tam Kiệt Socrates, Plato, Aristotle, tất cả sự tốt đẹp đều là bắt đầu từ nơi này.

Kỳ thực văn minh phương Tây cùng Cổ Hy Lạp không có quan hệ gì lớn, quan hệ với Cổ La Mã lớn hơn.

Cổ Hy Lạp, thậm chí là văn hóa Hellenistic Hy Lạp hóa chủ yếu là đi về hướng Trung Đông.

Nhưng người phương Tây hiện đại không thể nói La Mã, bởi vì nói La Mã, rất nhiều tiêu chuẩn liền nắm chắc không được.

Bởi vì La Mã phát triển nhưng là rất rất trôi chảy, là có quy luật phát triển rõ ràng, bên trong có rất nhiều mâu thuẫn.

La Mã là từ Vương chính, Nguyên lão viện, Đại hội công dân, Tam đầu chế, Hậu tam đầu chế, Đế quốc, Tôn giáo hóa, Phân liệt.

Có con đường phát triển rõ ràng, mọi người sẽ phát hiện phương Tây kỳ thực là vẫn luôn loanh quanh luẩn quẩn, dậm chân tại chỗ.

Cho nên lấy Cổ Hy Lạp ra nói chuyện, bởi vì Cổ Hy Lạp dừng lại ở chế độ nghị hội, vẫn luôn không thể tiến thêm một bước.

Tại sao không có tiến bộ.

Nói rõ chế độ nghị hội chính là tốt nhất.

Lấy Cổ Hy Lạp làm tiêu chuẩn, liền không cần suy xét vì sao La Mã sẽ tiến vào Đế quốc, vì sao La Mã sẽ đẩy tôn giáo, vì sao quý tộc sẽ đẩy chủ nghĩa dân tộc.

Một khi suy xét các loại vấn đề La Mã gặp phải, liền một chút cũng không tốt đẹp.

Cổ Hy Lạp tốt a, bởi vì chết dí ở bán đảo, vẫn luôn không có phát triển, vẫn luôn duy trì nghị hội, đối với quý tộc mà nói là đẹp không sao tả xiết.

Thế là Cổ Hy Lạp trở thành tiêu chuẩn tốt đẹp, mọi người đều học Cổ Hy Lạp là tốt nhất.

Khả năng có người muốn hỏi vậy sĩ đại phu vì sao không thổi phồng Cổ Hy Lạp.

Văn minh Cổ Hy Lạp chính là cái khái niệm ảo, cùng Nghiêu, Thuấn, Vũ không sai biệt lắm.

Đương nhiên là vì văn minh Cổ Hy Lạp không hợp thủy thổ, Cổ Hy Lạp là tiểu quốc quả dân nước nhỏ dân ít, phương Tây cũng là tiểu quốc quả dân làm tiêu chuẩn không có vấn đề gì.

Nhưng nước lớn thần bí phương Đông lại đất rộng của nhiều, Cổ Hy Lạp tuy rằng tốt đẹp, nhưng hiển nhiên không thích hợp hoàn cảnh phức tạp.

Hơn nữa Cổ Hy Lạp cũng không chịu tải được sự tốt đẹp của thiên hạ cộng lợi, tuy rằng Cổ Hy Lạp Tam Kiệt có thể làm Nghiêu, Thuấn, Vũ của phần tử trí thức, nhưng làm không được Nghiêu, Thuấn, Vũ của tất cả mọi người.

Tóm lại sĩ đại phu từng thổi phồng Cổ Hy Lạp, nhưng hiệu quả cũng không tốt.

Dù sao người bình thường sẽ cho rằng một văn minh vĩ đại thế nào cũng nên sống sót, mà không phải đột nhiên liền không còn, một văn minh không sống sót làm sao cũng không thể nói là tốt đẹp.

Cổ Hy Lạp tuy rằng không thể nói hoàn toàn không còn, nhưng xác thực vẫn luôn không có phát triển, cuối cùng càng ngày càng phong bế.

La Mã phát triển cùng thời kỳ, biểu hiện tốt hơn Cổ Hy Lạp nhiều.

Người ta nói mọi người đều vì muốn tốt cho bản thân, nhưng Tổng tài lại cảm thấy Trái Đất đầy rẫy cầm thú.

Mặc gia cho rằng có thể thay đổi hiện tượng này, đề xuất kiêm ái phi công, nhưng sự thực chứng minh tịnh không thể thực tiễn.

Mặc gia dựa vào không phải là tình yêu, mà là bang quy.

Xuân Thu Chiến Quốc có thể nói là một cuộc thí nghiệm xã hội quy mô lớn, kết quả chứng minh mọi người học được đầu tiên vẫn là yêu chính mình, rất khó để trực tiếp kiêm ái.

Nhưng cũng chứng minh mọi người không thể chỉ yêu chính mình, học phái Dương Chu nhất mao bất bạt một cọng lông cũng không nhổ cũng không thành công.

Mọi người yêu chính mình, cũng phải yêu người khác, nhưng có thứ tự trước sau, chính là yêu chính mình trước, sau đó yêu người khác, hoàn toàn phù hợp với phác họa của Nho gia đối với con người.

Tổng tài vì con gái lười biếng, cũng như bản thân suy lão, sinh ra phê phán đối với xã hội, cảm thấy nhân loại đều quá ích kỷ.

Nói cứ như thể chính hắn thì không ích kỷ vậy.

Cũng giống như kẻ lừa đảo nói: Không phải chúng ta quá xấu, mà là người bị lừa quá tham.

Chẳng lẽ chỉ có người bị lừa tham, còn kẻ lừa đảo thì không tham sao.

Kẻ lừa đảo so với người bị lừa còn tham lam hơn.

Cho nên rất nhiều người tịnh không nói dối, mà là nói một nửa sự thật.

Không chỉ nói dối mới có thể tạo ra chênh lệch thông tin, một nửa sự thật cũng có thể tạo ra chênh lệch thông tin, thậm chí một nửa sự thật càng có tính lừa gạt hơn.

Tổng tài cũng rất ích kỷ, hy vọng toàn thế giới đều ủng hộ hắn trở thành quý tộc.

Nhưng vấn đề là giúp hắn trở thành quý tộc, đối với người khác lại có lợi ích gì.

Chẳng lẽ nâng hắn lên, rồi nhìn hắn đóng lại thông đạo, nhốt chết chính mình.

Tóm lại Tổng tài cảm thấy nhân loại quá ích kỷ, chỉ cần không ủng hộ hắn chính là ích kỷ.

Không phù hợp tâm ý của hắn chính là vô phương cứu chữa, dù sao đều là lỗi của thế giới.

Đỗ Lan thầm nghĩ Tổng tài cũng đến tuổi phát lao tao, bắt đầu oán trời oán đất rồi.

Lúc còn trẻ, hắn cũng sẽ không như vậy, mà là giống như liều mạng tam lang, chức vị nào người khác không dám đảm nhiệm, hắn liền dám đi làm.

Người khác cảm thấy nguy hiểm, hắn lại tranh đi làm.

Biết rõ siêu năng lực giả đều là cặn bã, hắn cũng không hề sợ hãi trở thành người quản lý của bọn chúng, mạo hiểm rủi ro có thể bị cặn bã giết chết bất cứ lúc nào, một đường kiên trì đến hiện tại.

Chương 3256

Khi đó hắn ý khí phong phát biết bao, chí đắc ý mãn nhường nào.

Khi một người bắt đầu oán trời trách người, thì chứng minh hắn già rồi.

Đỗ Lan biểu thị Tổng tài cũng coi như không tệ, ít nhất một bó tuổi mới bắt đầu phàn nàn, rất nhiều người rõ ràng thân thể còn rất trẻ, nhưng tâm thái lại rất già.

Tổng tài hiện tại cũng chỉ có thể phàn nàn, bởi vì thời đại, Siêu Nhân Homelander, con gái đều đang đối đầu.

Vốn dĩ hắn còn hy vọng con gái đi lôi kéo Siêu Nhân, nhưng kết quả con gái căn bản không quan tâm đến mấy chuyện loạn thất bát tao này.

Bạo Đầu Nữ cũng gặp phải nguy cơ, ả phát hiện người của Hắc Bào Củ Sát Đội dường như đang điều tra chính mình.

Tuy rằng tịnh không có chứng cứ thiết thực, nhưng ả hoài nghi Hưu Y biết chút gì đó, dù sao người đàn ông này trước đó từng làm việc tại văn phòng giám sát dưới trướng ả một năm, khi đó bọn họ trú đóng tại công ty Ốc Đặc Vought, có lẽ Hưu Y chính là lúc đó đã biết được gì đó.

Có nên giết người diệt khẩu hay không.

Bạo Đầu Nữ thà giết lầm một ngàn cũng không muốn bỏ qua một trăm, ả thực sự quá thiếu cảm giác an toàn, bởi vì lý lịch trở thành Phó tổng thống của ả đều là làm giả, hơn nữa trên người ả vốn dĩ đã có rất nhiều mạng người, thực sự là ngủ không yên.

Nếu như Hưu Y thực sự tìm được manh mối gì, vậy cuộc đời mình coi như xong.

Mình vì leo lên vị trí này, đã nỗ lực rất nhiều, tuyệt đối không thể bị vạch trần.

Nhưng Hắc Bào Củ Sát Đội hiện tại cũng không đơn giản, nghiễm nhiên là hy vọng của người bình thường, nếu giết Hưu Y, khẳng định sẽ gây ra phản ứng dây chuyền.

Bạo Đầu Nữ có lo lắng như vậy vẫn là đức không xứng vị, bởi vì ả tịnh không ràng buộc lợi ích cùng mọi người, cho nên bất cứ ai cũng có thể thay thế ả.

Không mang lại lợi ích cho mọi người, lại thân cư cao vị, vậy tự nhiên là hào vô giá trị, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị người thay thế, tự nhiên sẽ có bất an.

Nhưng không còn cách nào, ả thực sự không có bản lĩnh gì, cũng không dám mạo hiểm rủi ro bị chém đầu để đánh cược một phen, tự nhiên là không thể nào có lợi ích gì.

Kỳ thực ả hoàn toàn có thể đánh cược một ván, đi thực thi con đường siêu năng của cha nuôi, thành công thì cả nhà cùng vui, thất bại thì đại bất liễu chết một mạng.

Hiển nhiên Tổng tài không truyền thụ dũng khí đánh cược mạng sống của mình cho Bạo Đầu Nữ.

Bạo Đầu Nữ vô cùng rối rắm, không biết nên làm thế nào.

Ả không muốn mạo hiểm, lại lo lắng địa vị không vững, cho nên trái phải đều rất khó xử.

Chỉ muốn lợi ích, không muốn rủi ro.

Tổng tài bảo vệ ả quá tốt rồi.

Đỗ Lan bình luận như vậy, hắn biết Hưu Y xác thực đang điều tra

Bạo Đầu Nữ, dù sao cậu ta cũng biết thân phận của Bạo Đầu Nữ, chỉ là không có chứng cứ.

Siêu năng lực của Bạo Đầu Nữ là giết người cách không, trừng ai người đó nổ tung, loại siêu năng lực này lại không có đạn đạo để có thể điều tra, cho dù biết Bạo Đầu Nữ là hung thủ, cũng rất khó tìm được tội chứng.

Không có cách nào chứng minh Bạo Đầu Nữ chính là hung thủ, tuy rằng Hưu Y có thể nhận được sự tin tưởng của mọi người, nhưng nếu không có chứng cứ, kẻ địch của Hắc Bào Củ Sát Đội sẽ nắm thóp bọn họ.

Hắc Bào Củ Sát Đội cũng có kẻ địch, một khi bị người ta nói thành là lạm sát kẻ vô tội, vậy bọn họ cũng phải chấp nhận sự chế tài của pháp luật.

Tuy rằng bọn họ vốn dĩ du tẩu tại biên giới pháp luật, nhưng bởi vì những kẻ bọn họ giết đều là tội phạm siêu năng lực chứng cứ xác thực, cho nên bách tính đồng tình bọn họ, ủng hộ bọn họ.

Nếu như không có chứng cứ mà lạm sát kẻ vô tội, vậy bách tính sẽ không ủng hộ bọn họ nữa.

Thiên thiên Bạo Đầu Nữ giết người cách không, căn bản không để lại chứng cứ.

Trinh thám từng nói chỉ cần là hung thủ, khẳng định sẽ phát sinh trao đổi vật chất, thì khẳng định sẽ có chứng cứ.

Nhưng siêu năng lực giết người vô hình, căn bản sẽ không phát sinh trao đổi vật chất, thì không có chứng cứ.

Tôi điều tra lâu như vậy, một chút chứng cứ cũng không có.

Hưu Y rất bất lực, tuy rằng biết hung thủ chính là Phó tổng thống, đáng tiếc không có chứng cứ.

Cậu ta nếu không phải nhìn thấy Bạo Đầu Nữ giết người diệt khẩu khi đối đầu, cũng không cách nào xác định đối phương chính là hung thủ.

Chi bằng trực tiếp để ả vĩnh viễn mất tích cho xong, không để mọi người biết là Hắc Bào Củ Sát Đội chúng ta làm.

Các đội viên vẫn tin tưởng Hưu Y, đã không có chứng cứ, cũng không thể thuyết phục bách tính, chi bằng thần không biết quỷ không hay ám sát Bạo Đầu Nữ, để ả triệt để biến mất khỏi thế giới.

Hưu Y cũng từng cân nhắc, nhưng cảm thấy không có cách nào giao đại trả lời với người chết.

Những nghĩa sĩ năm xưa ra tòa làm chứng, đối kháng công ty Ốc Đặc, đều chết thảm dưới tay Bạo Đầu Nữ, cứ thế vô thanh vô tức để ả biến mất, không thể cho mọi người một câu trả lời thỏa đáng.

Bất quá cậu ta cũng không có biện pháp gì, nghĩ tới nghĩ lui, liền nghĩ đến Đỗ Lan, hoặc giả Đỗ Lan có thứ gì có thể khiến siêu năng lực thực chất hóa, có thể tìm được chứng cứ Bạo Đầu Nữ giết người.

Thế là cậu ta liên hệ với Đỗ Lan, hỏi: Có loại công nghệ nào có thể khiến siêu năng lực niệm lực triển hiện hình thái của nó không.

Có thể cụ thể hóa năng lượng vô hình ra không.

Đỗ Lan nói: Muốn nói có hay không, khẳng định có, sao cậu muốn đi tìm Phó tổng thống.

Anh cũng biết ả là Bạo Đầu Nữ.

Hưu Y hỏi.

Biết chứ, giết người cách không, pháp luật đều bó tay với ả.

Có đạo cụ nào có thể khiến năng lực của ả hiển hiện ra không.

Chỉ cần để mọi người đều biết ả có năng lực làm nổ đầu, là được rồi.

Hưu Y nói.

Các cậu hoàn toàn có thể bức bách ả dùng thủ pháp khác giết người, ví dụ như khiến năng lực của ả vô hiệu hóa, sau đó đưa cho ả một khẩu súng, để ả dùng súng giết người.

Đỗ Lan nói.

Siêu năng lực không thể định tội, thủ thương cầm súng thì có thể.

Vậy thì quá phiền phức, anh trực tiếp đưa cho tôi đạo cụ thực chất hóa siêu năng lực, để mọi người biết ả có siêu năng lực là được rồi.

Hưu Y nói.

Cái này thì cần giải thích một chút về siêu năng lực của đối phương, sở dĩ ả có thể cách không làm nổ đầu, kỳ thực tịnh không phải dùng năng lượng đánh nổ đầu của người khác, mà là thông qua đôi mắt thôi miên, đánh thức thần kinh trong não người.

Cả đời người, sử dụng hàng chục triệu dây thần kinh đại não, nhưng còn có hàng chục triệu dây thần kinh đại não đang ngủ say, Bạo Đầu Nữ thông qua thôi miên có thể lập tức đánh thức thần kinh đại não đang ngủ say, khiến cho thần kinh giải phóng lượng lớn năng lượng sinh học, dẫn đến nổ tung đại não.

Cho nên dù cho siêu năng thực chất hóa, cũng chỉ có thể nhìn thấy thần kinh đại não thức tỉnh, vẫn là thiếu chứng cứ quyết định.

Hưu Y ngây người, thông qua thôi miên, để đại não tự mình giết chết chính mình.

Đây quả thực là phạm tội hoàn mỹ, khó mà tìm được chứng cứ thực chất.

Hưu Y không ngờ siêu năng lực của Bạo Đầu Nữ là thôi miên giết người, thứ thực sự khiến đầu óc nổ tung kỳ thực là do các dây thần kinh não bị thôi miên đánh thức.

Trong đại não con người có rất nhiều dây thần kinh, một phần là thức tỉnh, một phần là ngủ say.

Bạo Đầu Nữ chính là đem các dây thần kinh não đang ngủ say đánh thức hết dậy, kết quả dẫn đến đầu óc nổ tung.

Là tự mình giết chết chính mình.

Hưu Y biểu thị năng lực của Bạo Đầu Nữ quá cổ quái, thực sự là hoàn toàn vượt ra ngoài pháp luật.

Bất quá trừ pháp luật còn có đạo đức, pháp luật không chế tài được, đạo đức có thể chỉ trích.

Tác dụng của đạo đức chính là bù đắp cho tính chậm trễ của pháp luật, chỉ cần động đến lợi ích của người khác, cho dù không phạm pháp, đạo đức cũng có thể chỉ trích.

Đương nhiên đạo đức cũng rất dễ lạm dụng, bởi vì người sống ở đời, ai cũng không thể không động đến lợi ích của người khác, chỉ cần đứng trên cao điểm đạo đức, thì không có người nào là không thể chỉ trích.

Cho nên đạo đức chỉ có thể bổ sung, không thể làm tiêu chuẩn trừng phạt.

Nhưng đối mặt với thủ pháp giết người thần hồ kỳ thần này của Bạo Đầu Nữ, Hưu Y biết không thể dựa vào pháp luật trừng phạt đối phương, chỉ có thể để Hắc Bào Củ Sát Đội âm thầm ra tay.

Xem ra nên nghe Pháp Lan Kỳ Frenchie, để ả thần bí biến mất, lặng lẽ không một tiếng động biến mất khỏi tầm mắt đại chúng là lựa chọn tốt nhất.

Muốn để mọi người thẩm phán tội hành của ả, tạm thời là không thể đạt thành rồi.

Hưu Y nghe Đỗ Lan giới thiệu, cũng ý thức được nguyên lý siêu năng lực còn phức tạp hơn cậu tưởng tượng.

Cho dù nhìn thấy siêu năng lực của Bạo Đầu Nữ, cũng chỉ là nhìn thấy ả đánh thức thần kinh.

Nhưng mối liên hệ trực tiếp giữa cái chết của con người và thần kinh bị đánh thức còn cần thời gian mới có thể xác định.

Mà trong khoảng thời gian này, Bạo Đầu Nữ có khả năng sẽ làm hại càng nhiều người hơn.

Có thể sử dụng dược tễ Siêu Nhân, đạt được siêu năng lực trong hai mươi bốn giờ.

Chương 3257

Ả ta không thể đánh thức thần kinh não của Siêu Nhân, có thể trực tiếp đánh bại ả.

Đỗ Lan nói.

Hưu Y nhìn dược tễ Đỗ Lan đưa qua, đột nhiên nói: Anh có nhiều công nghệ như vậy, cũng có nhiều năng lực như vậy, tại sao không làm chút gì đó, vãn cứu quốc gia này.

Đỗ Lan nói: Đế quốc Mỹ có 33 ngàn tỷ nợ, mấy cái công nghệ này đáng giá mấy đồng.

Cho dù dựa theo dân số tám tỷ người của Trái Đất mà nói, mỗi người phải trả 4125 đô la Mỹ.

Cậu cho rằng công nghệ của tôi có thể khiến mọi người tâm cam tình nguyện móc ra nhiều tiền như vậy sao.

Cho dù thực sự có thể kiếm 33 ngàn tỷ, tại sao do tôi trả tiền.

Hưu Y trầm mặc, hình như là đạo lý này, 33 ngàn tỷ nợ không phải chuyện đùa, hơn nữa hiện tại nợ nần còn đang không ngừng tăng lên.

Không làm gì cả, cứ một ngàn tỷ, một ngàn tỷ mà tăng.

Một ngàn tỷ tiền ném xuống nước còn có thể nghe tiếng vang.

Tốc độ kiếm tiền, không đuổi kịp tốc độ trả lãi, vậy thì hết cách rồi.

Cho nên phương pháp tốt nhất, chính là con nợ biến mất.

Đỗ Lan nói.

Kỳ thực chủ nợ biến mất cũng được, dù sao trước đây chiến tranh giữa người cho vay và con nợ cũng rất nhiều.

Tôi biết rồi.

Hưu Y cũng biết Đỗ Lan xác thực không có cách nào giải quyết vấn đề, vậy thì làm chút chuyện mình có thể làm đi.

Tiêm vào dược tễ Siêu Nhân, Hưu Y lập tức cảm giác thế giới trở nên không giống trước, sau đó lao thẳng lên thiên cung, chuẩn bị tiến hành bắn tỉa siêu cự ly tại tầng khí quyển.

Đương nhiên việc này không thể để mọi người biết, cho nên Hưu Y hẹn Bạo Đầu Nữ ra trước, nói với ả nếu không muốn bí mật của mình bị phơi bày, thì một mình đến Đại Hợp Cốc.

Bạo Đầu Nữ không thể để bất cứ ai phơi bày bí mật của mình, tất cả người biết chuyện đều phải chết.

Cho nên Bạo Đầu Nữ đúng hẹn mà tới, nhưng ả không biết Hưu Y đang ở bên ngoài tầng khí quyển, tại độ cao mười vạn mét ngắm bắn ả.

Nếu Siêu Nhân thực sự muốn giết người, hoàn toàn có thể giết người vô hình, căn bản không cần đại chiến ba trăm hiệp với phản diện, càng sẽ không linh hoạt né tránh.

Chỉ là Siêu Nhân tịnh không thích giết người, lại muốn tránh cho phản diện mở rộng phá hoại, cho nên chỉ có thể thừa thụ tất cả sát thương của kẻ địch, cũng không thể dùng thủ pháp giết người thần hồ kỳ kỹ của mình.

Hắn không hy vọng mọi người vì sợ hãi mình mà nơm nớp lo sợ, cho nên thà rằng ẩn giấu thực lực của mình.

Hưu Y thì không sao cả, dù sao chỉ là Siêu Nhân một ngày, dùng xong là hết.

Bạo Đầu Nữ đi đến địa điểm chỉ định, đã làm tốt công tác chuẩn bị giết người diệt khẩu, chỉ cần đối mắt với hắn, sẽ làm nổ đầu.

Ả tin tưởng đối phương cũng không biết thời cơ mình phát động siêu năng lực, có khả năng tiêu diệt đối phương.

Tuy nhiên ngay khi ả còn đang suy nghĩ, đột nhiên cảm giác đỉnh đầu nóng lên, sau đó liền mất đi ý thức.

Hưu Y từ độ cao mười vạn mét hoàn thành bắn tỉa, trực tiếp giết chết Bạo Đầu Nữ.

Sau đó ném thi thể Bạo Đầu Nữ vào mặt trời, cậu ta dùng tốc độ ánh sáng mất tám phút đưa thi thể đi hỏa thiêu trong mặt trời, lại mất tám phút quay về Trái Đất.

Từ đó về sau, thế giới không còn Bạo Đầu Nữ, cũng thiếu đi một vị Phó tổng thống.

Phó tổng thống vốn dĩ không quan trọng, cũng không ai quan tâm.

Chỉ có Tổng tài biết con gái khẳng định là bị người ta tính kế rồi, lần này ngay cả người kế thừa ý chí của mình cũng không còn.

Siêu Nhân, đây đều là lỗi của ngươi.

Tuy rằng Đỗ Lan nói với Tổng tài hắn đứng về phía kẻ thất bại.

Nhưng thất bại và thắng lợi đều là tương đối, không có Siêu Nhân, Tổng tài cảm thấy mình có thể thắng.

Không sai, đều là lỗi của Siêu Nhân, là Siêu Nhân xuất hiện dẫn đến hỗn loạn, là Siêu Nhân xuất hiện dẫn đến suy bại, cũng là Siêu Nhân xuất hiện dẫn đến sự biến mất của con gái.

Ngàn sai vạn sai đều là lỗi của Siêu Nhân, đáng tiếc Tổng tài cũng không có cách nào, đánh không lại chính là đánh không lại.

Cắn nát răng, cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng.

Mất đi con gái nuôi, Tổng tài lại già nua đi rất nhiều.

Lúc này trong đội Siêu Cấp Thất Nhân The Seven cũng chỉ còn lại Huyền Dạ Black Noir và Biển Sâu The Deep, Huyền Dạ ẩn mình đi, khiêm tốn trở thành sát thủ, nhận tiền làm việc.

Biển Sâu thì rơi vào khủng hoảng đại dương và nhân loại, bởi vì theo việc xả nước thải hạt nhân, sinh vật biển bắt đầu biến dị, điều này khiến Biển Sâu rất đau đầu.

Sinh vật biển yêu cầu gã mau chóng làm chút gì đó, nhưng Biển Sâu chỉ có một mình, cái gì cũng làm không được.

Cũng từng đề xuất ý kiến với Giáo hội, nhưng cách nói của bọn họ là: Coi như không nhìn thấy.

Biển Sâu rất bất lực, nhưng thực sự là không có cách nào.

Thế là Biển Sâu bị biển cả vứt bỏ, chỉ cần đi vào nước biển, sinh vật biển sẽ quần khởi công chi đồng loạt tấn công.

Biển Sâu rất mê mang, chính mình rốt cuộc tính là cái gì.

Lúc này gã nhìn thấy Tinh Quang Starlight và Mai Phù Queen Maeve vẫn đang hoạt động, hy vọng bọn họ có thể giúp đỡ.

Các cô phải giúp đỡ sinh vật biển, ngăn cản nước thải hạt nhân.

Biển Sâu bất lực nói: Hiện tại mỗi ngày tôi đều có thể nghe thấy tiếng kêu rên của sinh vật biển biến dị.

Nếu cứ tiếp tục, sinh vật biển sẽ biến thành quái vật.

Tại sao anh không ngăn cản sớm hơn.

Mai Phù hỏi.

Tôi không muốn xé rách mặt với nhân loại, cô cũng biết tôi nên đạt thành cân bằng giữa nhân loại và đại dương.

Biển Sâu nói.

Tôi thấy anh là muốn lợi ích của cả hai bên, nghĩa vụ của cả hai bên đều không muốn làm.

Mai Phù vô tình vạch trần đối phương.

Biển Sâu lúng túng cười cười.

Tinh Quang rất căm ghét Biển Sâu, bởi vì ngày đầu tiên cô gia nhập đội Siêu Cấp Thất Nhân, đối phương liền quy tắc ngầm cô.

Nhìn thấy gương mặt này là buồn nôn, cũng chính vì thế, cô mới nhìn rõ bộ mặt thật của đội Siêu Cấp Thất Nhân, đám người này chính là hỗn đản.

Bất quá cô yêu ghét phân minh, tuy rằng ghét Biển Sâu, nhưng bảo vệ sinh vật biển là việc nên làm, nói: Mai Phù, chúng ta đi thôi.

Cũng được.

Đa tạ các cô.

Biển Sâu cảm kích rơi nước mắt.

Đội Siêu Cấp Thất Nhân có thể đổi tên thành Nữ anh hùng và những gã đàn ông vô dụng, nam anh hùng không phải tà ác thì là vô năng, chỉ có nữ anh hùng mới có thể chống đỡ một bầu trời.

Trước đây chênh lệch thể năng giữa phụ nữ và đàn ông rất lớn, nhưng sau khi có siêu năng lực, thể lực của phụ nữ đã đuổi kịp, hoàn toàn có thể thiết lập xã hội mẫu hệ.

Siêu năng lực là thứ tốt, thực sự là một biến số lớn, rất nhiều thứ đều có thể thay đổi.

Yếu biến mạnh, mạnh biến yếu, tất cả đều đang thay đổi một cách tiềm di mặc hóa.

Đỗ Lan cảm thấy xã hội mẫu hệ cũng không tệ, theo hắn thấy chế độ không có tốt xấu, chỉ có hiệu suất cao thấp.

Tuy rằng hắn thích chế độ hiệu suất cao, nhưng không quản được chính là có người thích hiệu suất thấp.

Loạn thế chính là các loại chế độ, các loại tư tưởng luân phiên ra trận, lý tưởng, hiện thực đều có thể dùng, mất vài trăm năm, chọn một cái mà mọi người đều chấp nhận.

Biển Sâu khẩn cầu Tinh Quang và Mai Phù ra tay, bọn họ quyết định đem toàn bộ nước biển bị nước thải hạt nhân ô nhiễm đóng băng, gửi trả về quốc gia xả thải.

Nếu chỉ dựa vào siêu năng lực nguyên bản khẳng định không được, nhưng hai người có dược tễ Siêu Nhân do Đỗ Lan cung cấp, thể nghiệm sức mạnh Siêu Nhân giới hạn trong hai mươi bốn giờ.

Có sức mạnh Siêu Nhân có thể đóng băng nước biển, nâng lên, trực tiếp gửi trả về.

Ngày hôm đó, mọi người nhìn thấy hai nữ anh hùng nâng tảng băng khổng lồ đặt tại quốc gia này, dùng máy đo một cái là biết trong tảng băng có lượng lớn bức xạ.

Nếu các người tiếp tục xả thải, chúng tôi sẽ đóng băng toàn bộ nước thải các người xả ra rồi gửi trả lại.

Tinh Quang nghiêm nghị nói.

Chương 3258

Các người không thể làm như vậy, những tảng băng này đều có bức xạ hạt nhân.

Nếu tảng băng tan chảy, nước thải hạt nhân sẽ đi vào đất đai, thâm nhập mạch nước ngầm, thậm chí thông qua mây đen bay sang nơi khác.

Người dân địa phương đều kinh ngạc đến ngây người, chuyện này vốn không phải vấn đề của mình, kết quả lại có người đưa băng đến quê hương mình, đây là đùa giỡn quốc tế kiểu gì vậy. : Hơn nữa, cái này cũng không phải do chúng tôi gây ra, các người nên đi tìm kẻ đầu têu.

Tinh Quang nói: Quốc gia các người không phải thích nói ràng buộc nhất sao.

Chuyện đơn giản lại phức tạp hóa, vấn đề chính mình có thể giải quyết, lại muốn kéo người khác xuống nước, gia thâm ràng buộc.

Tuy rằng không phải nước thải do các người xả, nhưng các người có ràng buộc, thì nên cùng nhau gánh vác, liên đới phụ trách.

Như vậy, ràng buộc của các người cũng có thể sâu sắc hơn.

Loại ràng buộc này ai mà thèm chứ.

Mặc kệ bọn họ phản đối thế nào, dù sao cứ quyết định như vậy rồi.

Thế là người dân địa phương nơi đặt tảng băng nói đừng xả nữa, nhưng Đông Điện TEPCO biểu thị vẫn phải xả.

Dù sao bọn họ muốn tiết kiệm tiền, dùng số tiền ít nhất giải quyết vấn đề là công việc của bọn họ, còn chuyện người khác tiêu bao nhiêu tiền thì không liên quan đến bọn họ, chỉ cần không tiêu tiền của mình là được.

Thậm chí người khác càng tiêu tiền càng tốt, bởi vì cái này kém cái kia tăng, mình không tiêu tiền, người khác tiêu tiền, như vậy mình sẽ có nhiều tiền hơn người khác, sẽ càng chiếm ưu thế.

Đến lúc khủng hoảng kinh tế ập đến, là có thể cá lớn nuốt cá bé.

Kinh tế là như vậy, không chỉ cạnh tranh ai làm tốt hơn, cũng đang so ai phạm sai lầm ít hơn.

Tuy rằng là một quốc gia, nhưng nội bộ cũng có thế lực bất đồng, đều nghĩ mình làm lớn, người khác làm nhỏ.

Cho nên nên xả vẫn phải xả, kéo cả nước xuống nước là tốt nhất.

Nhưng Tinh Quang cũng không chiều bọn họ, Đông Điện là chó bọn họ nuôi, nếu mình quản không tốt, vậy thì tự mình gánh chịu ác quả.

Cũng như Joker trong Batman: The Dark Knight từng nói, Joker hắn chính là một con chó, đáng sợ nhất không phải là chó, mà là người thả chó ra.

Joker nếu không có thổ nhưỡng của thành phố Gotham, cũng sẽ không làm lớn làm mạnh, cũng sẽ không nhận được sự ủng hộ của lượng lớn cư dân.

Hơn nữa cao tầng Gotham và thế lực hắc ác cũng cần người như Joker tồn tại, cho nên Joker là chó, thành phố Gotham chính là người nuôi chó.

Nói đơn giản chính là tội phạm và thổ nhưỡng, thổ nhưỡng không thay đổi, Joker sẽ không ngừng xuất hiện.

Cho nên chó là do ai nuôi, Tinh Quang và Mai Phù liền gây áp lực cho người đó.

Con chó Đông Điện này nếu không yên tĩnh, vậy chủ nhân sẽ gánh chịu hậu quả.

Tiếp tục xả thải, thì tiếp tục đóng băng, lại vận chuyển tảng băng lên đảo.

Vốn dĩ Nhật Bản đã rất hẹp dài, đất đai có thể khai phát rất ít, nếu lượng lớn đất đai chịu ảnh hưởng bức xạ, thì xong đời.

Đồng bằng của Nhật Bản chỉ có mấy khối đó, những nơi khác có rất nhiều núi non, không dễ khai phát.

Mà hai vị nữ anh hùng cũng là ác, đem toàn bộ tảng băng đưa đến đồng bằng, nén không gian sinh tồn của bọn họ.

Hoặc là sống chung với bức xạ, hoặc là ngăn cản Đông Điện.

Biển Sâu nhìn thấy, khó hiểu hỏi: Tại sao không trực tiếp đối phó Đông Điện.

Là bọn họ đang xả nước thải hạt nhân.

Bởi vì cả nước đều đồng ý rồi, chính là đồng phạm, đương nhiên phải cùng nhau trừng phạt.

Bọn họ cần phải nhận thức triệt để sai lầm của mình, mới có thể biết sai mà sửa.

Tinh Quang nói.

Biển Sâu cảm thấy quá phiền phức, nhưng mình có cầu người ta, thì để do bọn họ quyết định đi.

Nhìn chung mà nói, áp lực vẫn đủ lớn.

Nhật Bản hiện tại có hai lựa chọn, một là tiếp tục thả chó, hai là đóng cửa đánh chó.

Bất kể chọn thế nào cũng đều phải trả giá đắt.

Tinh Quang và Mai Phù sẽ nhìn chằm chằm.

Biển Sâu thì quay về Giáo hội, sau đó tuyên truyền đây là công tích của mình, mình vì trị lý đại dương đã làm ra thành tích không thể xóa nhòa, là nhà bảo vệ môi trường vĩ đại.

Nhận được sự ủng hộ của không ít người, Biển Sâu tu hú chiếm tổ chim khách.

Tinh Quang nhìn mà lắc đầu: Hắn một chút cũng không thay đổi, vẫn là tác phong của đội Siêu Cấp Thất Nhân.

Đội Siêu Cấp Thất Nhân vốn dĩ là tuyển chọn những gã đàn ông như vậy, ngược lại việc tuyển chọn phụ nữ chúng ta lại phóng khoáng hơn, chỉ cần đẹp là được, bọn họ nhận định cho dù là có siêu năng lực, phụ nữ cũng không bằng đàn ông, không thể gây ra sóng gió gì.

Mai Phù nhìn thấu đội Siêu Cấp Thất Nhân, chính là công cụ của công ty Ốc Đặc, hơn nữa công ty Ốc Đặc còn kỳ thị nữ giới.

Nam đội viên của đội Siêu Cấp Thất Nhân từng người đều có vấn đề, hoặc ích kỷ, hoặc thích nhìn trộm riêng tư, hoặc là cấp công cận lợi, hoặc là không giỏi ăn nói, hoặc là nhu nhược ti bỉ.

Tóm lại nam anh hùng đều có khuyết điểm, ngược lại nữ anh hùng thì bình thường hơn nhiều, Mai Phù trừ việc thích bách hợp, tính cách không có vấn đề gì, đầu óc rất tỉnh táo.

Tinh Quang thì là thiếu nữ nông trang, trong mắt cao tầng rất dễ nắm bắt, khẳng định là một cô nương hư vinh.

Đáng tiếc bọn họ nhìn lầm rồi, Tinh Quang cũng là một kẻ tàn nhẫn.

Cho nên thực sự chính là nữ anh hùng và đồng đội nam vô dụng.

Đỗ Lan thầm nghĩ trong rất nhiều tác phẩm khoa học viễn tưởng, cho dù có siêu năng lực, cũng là đàn ông làm chủ, điều này hiển nhiên là không đúng.

Siêu năng lực là biến số, không chỉ là biến số của người nghèo, cũng là biến số của phụ nữ.

Trước đây về mặt thể năng, phụ nữ quả thực không chiếm ưu thế, nhưng có siêu năng lực thì có khả năng nghịch chuyển.

Biến hóa đối với người chiếm ưu thế mà nói là khổ não, nhưng đối với quần thể yếu thế mà nói là diệu không thể tả, cho nên ngày càng nhiều nữ siêu năng giả xuất hiện, siêu năng lực của họ thậm chí mạnh hơn đàn ông, sẽ dần dần hình thành thế lực của riêng mình.

Tinh Quang và Mai Phù chính là người đại diện, rất nhiều nữ siêu năng lực giả ở các thế lực khác không được trọng dụng, sẽ đến đầu quân cho bọn họ.

Cho nên nơi này hình thành một thế lực tương tự như Đảo Thiên Đường Themyscira.

Bọn họ tụ tập cùng nhau tiến hành sản xuất, triển khai mậu dịch, cũng tương đối hòa hợp.

Tinh Quang và Mai Phù tịnh không để ý đến tâm tư nhỏ nhen của Biển Sâu, chỉ là bảo vệ mọi người.

Thông qua sản xuất và mậu dịch, bọn họ kiếm được rất nhiều tiền, lại có thể chiêu mộ thêm nhiều nhân tài.

Thậm chí Giáo hội cũng đến truyền giáo.

Tinh Quang và Mai Phù nhìn thế lực ngày càng lớn, lâm vào thế khó, bọn họ không biết tiếp theo nên làm thế nào.

Lúc ít người, còn có thể quản lý, người đông rồi thì không dễ quản nữa.

Lúc này thì cần nhân tài quản lý, mà những nhân tài này đại bộ phận đều là do thời đại cũ bồi dưỡng, bọn họ không biết có thể tin tưởng hay không.

Các cô biết chuột trên thuyền không.

Đỗ Lan đến giúp đỡ.

Không biết.

Tinh Quang mê mang lắc đầu.

Một người nếu không biết thuyền là tốt hay xấu, có thể nhìn chuột trên thuyền.

Nếu thuyền đang từ từ chìm xuống, chuột trên thuyền sẽ xao động, sẽ biết nguy hiểm trước người một bước.

Đỗ Lan nói: Các cô không hiểu về thuyền không sao, nhưng phải quan sát chuột trên thuyền, xem hành động của chúng.

Cũng giống như các cô không hiểu quản lý cũng không vấn đề, nhưng các cô phải giỏi quan sát nhóm người nhạy cảm nhất đối với quản lý, cũng chính là nhóm người khát vọng thăng tiến.

Bọn họ sẽ liều mạng nghiên cứu chính sách, tịnh thả đưa ra phản ứng.

Có lý.

Tinh Quang nói.

Nhân tài của thời đại cũ vì đạt được nhiều sự ủng hộ hơn, cũng sẽ tận lực để nhiều người thăng tiến hơn.

Đỗ Lan nói: Cho nên dùng bọn họ cũng không có vấn đề gì, chỉ cần ước thúc tốt là được.

Đỗ Lan rất coi trọng thế lực do nữ anh hùng dẫn dắt, bởi vì bọn họ coi trọng sản xuất và mậu dịch, còn thu hút rất nhiều nhân tài.

Tiếp theo chỉ cần cao trúc tường, quảng tích lương, hoãn xưng vương, thiết lập cơ chế quản lý của chính mình.

Chương 3259

Đánh hạ một mảnh đất, liền chuyển hóa thành nơi sản xuất, là có thể không ngừng mở rộng rồi.

Đỗ Lan cảm thấy nữ anh hùng muốn dị quân đột khởi, dựa vào sự ủng hộ của siêu năng lực, bọn họ có thể nghịch chuyển liệt thế, thiết lập một bộ trò chơi hoàn toàn mới.

Tương lai là thời đại của nữ anh hùng, đương nhiên không đến mức quay lại thời đại mẫu hệ, dù sao nam siêu năng lực giả cũng không thiếu, song phương có thể tiếp tục hợp tác, cùng tạo huy hoàng.

Đỗ Lan thu dọn đồ đạc, chuẩn bị bỏ chạy bào lộ.

Tiếp theo chính là thời gian tranh bá, chính là phấn lục thế chi dư liệt phát huy di sản của sáu đời, kỳ thực rất không thú vị, rất khô khan.

Chuyện tranh bá này chính là từng thế hệ tích lũy ưu thế, sau đó đạt được thắng lợi, tích lũy ưu thế chính là rất ấm ức, rất nhàm chán, đại bộ phận mọi người đều sẽ bỏ qua quá trình này, trực tiếp đi xem phần lịch sử đặc sắc nhất, hả giận nhất.

Nhưng nếu không có phấn lục thế chi dư liệt, không có sự bố trí và ẩn nhẫn phía trước, cũng không thể nào có sự đặc sắc phía sau.

Trước khi rời đi Đỗ Lan gửi sách lịch sử cho Tinh Quang và Mai Phù, để bọn họ xem cho kỹ, bổ nhiệm nhiều nhân tài, cấu kiến một hệ thống hoàn thiện, đợi khi có sức mạnh bành trướng, có thể nhanh chóng tiếp quản đất đai, hình thành sức chiến đấu.

Đầu tiên nên mở trường học, bồi dưỡng nhân tài.

Đỗ Lan biểu thị trường học rất quan trọng, không có nhân tài thì không có cách nào mở rộng địa bàn.

Sau đó phải đề xuất một cương lĩnh, bất kể là khôi phục vinh quang của Thượng Đế, hay là tái thiết huy hoàng của Hy Lạp cổ đại, hoặc là thiết lập một quốc gia lý tưởng, hoặc giả là thiết lập một phương thức phân phối có ruộng cùng cày có áo cùng mặc, hoặc giả kế thừa chính thống La Mã, đều có thể.

Kiến nghị thứ hai của Đỗ Lan chính là phải tìm một cương lĩnh đoàn kết mọi người.

Không có cương lĩnh, mọi người chính là có lợi thì tụ, không lợi thì tan, không có phương pháp tụ tập.

Tiếp theo chính là thực tiễn luận, thưởng phạt, thưởng để cổ vũ mọi người thăng tiến, phạt khiến mọi người quy phạm.

Tiếp theo còn có sản xuất, mậu dịch vân vân chi tiết, các cô tự mình thảo luận.

Đỗ Lan nói: Tôi rất coi trọng các cô, cố lên.

Tinh Quang nói: Vậy tại sao anh không đến giúp đỡ chúng tôi.

Nếu anh đến giúp, khẳng định có thể càng thêm thuận lợi.

Kẻ địch của tôi quá nhiều, nếu gia nhập các cô, kẻ địch của tôi cũng sẽ trở thành kẻ địch của các cô.

Như vậy gánh nặng của các cô quá lớn.

Đỗ Lan nói: Các cô cứ khiêm tốn một chút, hoàn thiện hệ thống, đứng vững gót chân trước đã.

Nếu người khác tấn công chúng tôi thì sao.

Địa bàn của chúng tôi xung quanh toàn là đồng bằng, kẻ địch có thể tấn công chúng tôi từ bốn phương tám hướng, không có cách nào hoàn toàn phòng ngự.

Tinh Quang nói.

Có vệ tinh có thể giám sát bốn phía, nếu có kẻ địch tập kết, sẽ lập tức thông báo cho các cô.

Đỗ Lan nói: Tương lai tuy rằng siêu năng lực rất quan trọng, nhưng vũ khí cũng quan trọng y như vậy.

Còn một việc nữa, tôi cho rằng siêu năng lực nên dung hợp với công nghiệp, như vậy mới có thể tiến thêm một bước thúc đẩy lực lượng sản xuất.

Dung hợp thế nào.

Siêu năng lực làm nguồn động lực, có thể khu động máy móc.

Tỷ lệ chuyển hóa của siêu năng lực rất cao, ăn vào là một cái hamburger, đầu ra lại là sức mạnh đẩy đầu tàu hỏa, loại tỷ lệ chuyển hóa này hoàn toàn đột phá quy tắc nhiệt động học.

Hơi nước, dầu mỏ, điện lực, tương lai phát triển năng lượng sinh học cũng là một phương pháp không tồi.

Đỗ Lan nói: Đương nhiên sự chuyển hóa này cũng có thể không chỉ giới hạn ở năng lượng, còn có thể là sự chuyển hóa giữa vật chất, biến da thành kim cương, biến thân thể thành kim loại.

Có thể nghĩ cách biến siêu năng lực giả thành công xưởng.

Cảm giác rất khó.

Tinh Quang nói.

Xác thực là rất khó, nhưng nhất định phải nghiên cứu.

Đương nhiên khoa học kỹ thuật cũng không thể quên, có thể sản xuất máy móc mạnh hơn.

Cụ thể cây công nghệ rốt cuộc cộng điểm thế nào, các cô có thể xem nhiều trên App Siêu Anh.

Cho dù Đỗ Lan rời đi, App vẫn sẽ tiếp tục kinh doanh, vẫn sẽ tiếp tục tung ra thiết bị mới.

Siêu năng lực có thể trở thành lực lượng sản xuất.

Còn nữa chính là vấn đề mạnh yếu của siêu năng lực, mỗi người đều có siêu năng lực, có những siêu năng lực sức phá hoại rất mạnh, nhưng đối với sản xuất không có giá trị gì, như vậy bọn họ kiếm tiền sẽ ít, tâm lý sẽ mất cân bằng.

Đỗ Lan nói: Cô chuẩn bị xử lý mâu thuẫn giữa uy lực siêu năng lực và thu nhập như thế nào.

Tinh Quang thấm thía, có những siêu năng lực giả sức phá hoại rất mạnh, nhưng giá trị có thể sản xuất không nhiều, nếu là trong xã hội hòa bình, mọi người không cần sức phá hoại, như vậy bọn họ rõ ràng rất mạnh mẽ, lại bị áp chế, khẳng định sẽ có mâu thuẫn.

Nhưng hỏi cô phải làm sao, cô cũng không biết.

Thời đại hòa bình, mọi người có yêu cầu không lớn đối với sức phá hoại, nhưng nếu không cho đãi ngộ hài lòng, đối phương rất có khả năng sẽ gây sự.

Siêu năng lực còn uy hiếp hơn cả giới súng đạn, giống như bom hẹn giờ vậy.

Nhưng nếu bọn họ sản xuất không cao, lại cho bọn họ thu nhập cao, thì người khác khẳng định không phục.

Cho nên quan hệ phân phối đối với siêu năng lực rất phiền phức, bởi vì siêu năng lực là ngẫu nhiên, mạnh yếu ai cũng không nói chắc được, có thể có tác dụng gì cũng không biết.

Tại xã hội người bình thường, nếu một người rất biết chiến đấu, cũng không thể tạo thành phá hoại to lớn, cho dù thu nhập thấp cũng chỉ có thể nhẫn nại.

Nhưng siêu năng lực giả thì sẽ không nhẫn, cực có khả năng sẽ tạo thành phá hoại to lớn.

Tôi nghĩ có thể thành lập một đội trị an, nếu có siêu năng lực giả không hài lòng, thì tiến hành trừng phạt.

Tinh Quang nghĩ rất lâu, nghĩ đến phương pháp dùng đội trị an tiến hành trừng phạt.

Không tốt, những siêu năng lực giả hùng mạnh kia tạo thành sự phá hoại quá lớn, trực tiếp đối kháng tịnh không phải biện pháp hay.

Vậy phải làm sao.

Tinh Quang hỏi.

Tốt nhất là làm một biện pháp để siêu năng lực giả phát tiết năng lực, ví dụ như đấu trường, thông qua chiến đấu trở thành ngôi sao, như vậy người có sức chiến đấu cũng có nơi để xuất đầu lộ diện.

Sau đó là có thể để người có sức chiến đấu mạnh gia nhập đội trị an mà cô nói, để bọn họ đi bảo vệ trị an.

Quan trọng là cho bọn họ phương hướng phát triển, có thể khiến bọn họ thật lòng quy phục các cô.

Đỗ Lan nói: Quan trọng chính là thiên hạ cộng lợi, mọi người đều phải có thể tìm được lợi ích của chính mình.

Khó quá.

Tinh Quang cảm giác mục tiêu thiên hạ cộng lợi vô cùng khó.

Xác thực rất khó, cho nên mới cần mọi người cùng nhau nỗ lực, mới cần một cương lĩnh.

Đỗ Lan nói: Cô không phải chiến đấu một mình, hãy cùng mọi người nỗ lực đi.

Đúng rồi, còn một chuyện nữa, thế lực của các cô định gọi là gì.

Siêu Năng Liên Minh.

Tinh Quang nói: Đây là tên của chúng tôi.

Cũng không tệ.

Đỗ Lan nói: Cố lên nhé, các cô sẽ viết lại lịch sử.

Trong lịch sử có rất nhiều nữ tướng quân, cũng có rất nhiều nữ tế tự, thậm chí có rất nhiều nữ hoàng, nhưng người phụ nữ thực sự có thể tự mình nhung mã cả đời đánh hạ quốc gia lại không có.

Phụ nữ ở phương diện đánh thiên hạ này chính là có thế yếu, dù sao thể năng không bằng đàn ông.

Nhưng tiến vào thời đại siêu năng lực, phụ nữ có thể khai sáng lịch sử của chính mình, Tinh Quang và Mai Phù rất có khả năng trở thành án lệ đánh thiên hạ thành công, từ đó phụ nữ cũng có thể lập quốc.

Luận trí tuệ, nữ tử khẳng định sẽ không kém, lịch sử có rất nhiều nữ chính trị gia xuất sắc, biểu hiện của bọn họ đều rất không tồi.

Thậm chí trước thời Đường, bản thân ngoại thích chính là một thế lực to lớn, mà ngoại thích đều xoay quanh phụ nữ để vận hành.

Hoàng đế thông qua phụ nữ, hợp tác với ngoại thích, hoặc là đối kháng.

Cho nên nữ chính trị gia thực sự không thiếu, rất nhiều người đều làm ra thành tích.

Nhưng người phụ nữ có thể khai cương khoách thổ, kiến lập quốc gia của chính mình lại không có, tuy rằng có rất nhiều nữ tướng quân, nhưng nữ tướng quân đều không phải vì mình mà đánh thiên hạ, không phải tự mình chiêu binh mãi mã trong loạn thế, mà là vì quốc gia, hoặc là vì phụ thân huynh đệ chinh phạt kẻ địch, chung quy không phải dựa vào võ lực cá nhân và mị lực để có được quân tâm, mà là thông qua sự ủng hộ phía sau để dẫn dắt quân tâm.

Hiện tại Tinh Quang và Mai Phù đều rất giỏi đánh đấm, Tinh Quang có thể hấp thu ánh sáng, Mai Phù thì kiêm bị phòng ngự và sức mạnh, đều là những chiến binh rất mạnh.

Cho dù là trong đội Siêu Cấp Thất Nhân, sức chiến đấu của Mai Phù cũng là chỉ đứng sau Tổ Quốc Nhân.

Có sức chiến đấu như vậy, tự nhiên sẽ có quân tâm.

Còn có những nữ siêu năng lực giả khác cũng gia nhập bọn họ, những nữ chiến binh này cũng giống như vậy có sức mạnh và sức chịu đựng không thua kém đàn ông, có sức mạnh tự nhiên sẽ muốn so bì với đàn ông.

Đỗ Lan tin tưởng bọn họ có thể khai cương thác thổ, kiến lập quốc gia của chính mình, sáng tạo lịch sử.

Siêu năng lực thực sự đã mang lại rất nhiều thay đổi, Tổng tài không thích, nhưng không còn cách nào, hắn thích những thứ hiệu suất thấp, kết quả chính là bị cuốn đến mức sinh hoạt không thể tự lo.

Sở thích là chuyện cá nhân, hiệu suất là chuyện của mọi người, Tổng tài tuyệt vọng nhìn hệ thống quý tộc mà mình coi trọng sụp đổ.

Còn Biển Sâu khi giao lưu với bạn gái sinh vật biển của mình, bị bạn gái bạch tuộc biến dị trực tiếp tiêm độc tố, cuối cùng mất đi hùng phong đàn ông.

Công ty Ốc Đặc đã khai sáng một thời đại, mà hiện tại công ty Ốc Đặc hoàn thành sứ mệnh lịch sử, chìm ngập trong dòng chảy lịch sử.

Đỗ Lan đưa Địch Ny Toa bỏ chạy, để những người có khí khái anh hùng đại biểu là Tinh Quang và Mai Phù tái thiết tương lai, vợ chồng bọn họ thì đi đến thế giới mới.

Thế giới sa mạc hóa một mảnh thê lương, gió vừa thổi, liền có bão cát che khuất bầu trời.

Đỗ Lan thầm nghĩ hình ảnh này nếu phối với quyền pháp ám sát trong truyền thuyết Bắc Đẩu Thần Quyền, lại thêm một cái kiểu tóc Mohican, thì vô cùng phù hợp khí chất.

Thế giới tận thế, đạo tặc hoành hành, cá lớn nuốt cá bé, văn minh khởi động lại.

Tất cả đều quay về quy tắc nguyên thủy.

Trong thành trì là người, ngoài thành trì là mục dã, bên ngoài nữa là man di, quay về trong lịch sử cổ lão lại mơ hồ.

Chương 3260

Mạt thế.

Đỗ Lan biểu thị mạt thế luôn là cát vàng đầy trời, một bộ dạng hoàn cảnh khiến người ta không thể sinh tồn.

Con người đều cần nước, mà sa mạc chính là từ trái nghĩa của nước, cho nên sa mạc xác thực có thể càng thêm tôn lên mạt thế.

Địch Ny Toa cảm thấy sa mạc chính là thiếu nước, thiếu nước thì khó sinh tồn.

Con người sống nương theo nguồn nước, trước khi phát minh ra giếng nước, khai phát thủy lợi, con người đều sống ở ven sông.

Tất cả văn minh đều có ghi chép về đại hồng thủy, bởi vì thường đi ven sông nào có không ướt giày.

Sống ở ven sông, khẳng định sẽ gặp đại thủy, thế là tất cả văn minh đều để lại ghi chép về đại hồng thủy.

Không có nước, nhân loại không thể sinh tồn.

Đương nhiên trong sa mạc cũng có ốc đảo, cũng là có nước.

Nhưng ốc đảo sa mạc có thể gánh chịu dân số là có hạn, cho nên người ốc đảo sa mạc thông thường đều tàn nhẫn, người ngoài đến uống một ngụm nước trực tiếp đánh chết.

Bởi vì người ngoài uống nhiều một ngụm, người mình sẽ uống ít một ngụm, rất có khả năng sẽ gặp nguy hiểm.

Tài nguyên ít, mâu thuẫn sẽ nhiều, tài nguyên nước ở ốc đảo thiếu thốn đến mức có thể không hỏi xanh đỏ đen trắng trực tiếp nổ súng đánh chết.

Tình huống như vậy, ấn tượng sa mạc mang lại cho người ta tự nhiên là nguy hiểm và đáng sợ.

Sa mạc cũng trở thành hoàn cảnh thường gặp nhất của mạt thế, trong sa mạc, mọi người vì thiểu số tài nguyên mà chiến đấu không ngừng, anh chết tôi sống.

Sa mạc đại biểu cho tài nguyên cực ít, mâu thuẫn cực lớn.

Vậy thì không cần nói gì mà cùng nhau khai thác, cùng nhau phát triển nữa, đánh là xong.

Mâu thuẫn cực lớn, đến lý do đánh nhau cũng tỉnh lược, vì sống sót trực tiếp khai chiến.

Ở thời đại hòa bình, đánh nhau còn cần lý do, ở mạt thế sa mạc, chính là đánh tới đánh lui.

Ngay cả kẻ yếu bị bắt nạt cũng không cảm thấy có vấn đề, bởi vì vốn dĩ chính là cá lớn nuốt cá bé.

Tất cả đề tài mạt thế, mạt thế đều là bối cảnh, chính là vì để kiến tạo một thế giới quan tài nguyên cực đoan thiếu thốn, mâu thuẫn cực đoan nghiêm trọng.

Cuối cùng thể hiện vẫn là cái đẹp và cái xấu của con người trong hoàn cảnh này.

Đỗ Lan biểu thị thế giới quan mạt thế, nhân loại trong bối cảnh mới là quan trọng nhất.

Khi đối mặt với mâu thuẫn cực đoan, con người nên làm thế nào.

Kỳ thực chính là phân biệt chúng ta và bọn họ, thiết lập một bộ quan hệ phân phối nghiêm ngặt, bảo vệ chúng ta có thể tiếp tục, tiêu diệt bọn họ cướp đoạt tài nguyên.

Duy trì sự sinh tồn mong manh, không có thiên tai nhân họa còn đỡ, một khi xảy ra vấn đề, tỷ lệ sửa sai quá nhỏ.

Địch Ny Toa nói.

Hai vợ chồng đều kiến đa thức quảng, đối với loại thế giới mạt thế này tịnh không xa lạ, nhân loại ở mạt thế rất mong manh, nhưng cho dù mong manh cũng phải tiếp tục đấu đá nội bộ.

Bởi vì sự cân bằng sinh tồn mong manh, và nguyện vọng phát triển cá nhân là có mâu thuẫn.

Tài nguyên ít, chỉ có thể để mọi người đều duy trì ở một trạng thái sinh tồn thấp.

Nhưng con người chính là cần phát triển, mà phát triển thì cần nhiều tài nguyên hơn.

Vấn đề là mọi người đều là sinh tồn thấp, đâu ra tài nguyên dư thừa cho cá nhân phát triển đây.

Thế là mâu thuẫn nảy sinh, mâu thuẫn giữa tài nguyên sinh tồn và nhu cầu phát triển.

Trong mắt người duy trì sinh tồn, cá nhân truy cầu tội đại ác cực.

Trong mắt tất cả người truy cầu, chủ nghĩa sinh tồn thập ác bất xá.

Kỳ thực hai bên cũng không có ai sai, vì sự sinh tồn của mọi người, tài nguyên vốn đã hiếm hoi chia đều cho mỗi người lại càng ít hơn, hoàn toàn không đủ phát triển.

Mà cá nhân muốn phát triển cũng không sai, con người nếu chỉ là vì sống mà sống, thì cũng chẳng khác gì động vật, tư tưởng của con người là linh hoạt, nhu cầu là đa dạng.

Đáng tiếc cá nhân phát triển cần tài nguyên, mình phát triển rồi, tất nhiên xâm chiếm tài nguyên của người khác.

Đương nhiên nếu cá nhân phát triển xong, thúc đẩy lực lượng sản xuất, sau đó hồi báo người khác, đây cũng coi như là một kết quả không tồi.

Nhưng ai cũng không có năng lực dự tri, không biết tương lai liệu có phải là kết quả tốt đẹp hay không, khẳng định không nguyện ý đánh cược, không nguyện ý đem tài nguyên sinh tồn của mình đặt lên người truy cầu cá nhân phát triển.

Cho nên truy cầu cá nhân phát triển, rất dễ dàng sẽ diễn biến thành phạm tội.

Người khác không cho, mình sẽ không cướp sao.

Làm thế nào để mọi người tin tưởng mình, tự nguyện giao tài nguyên sinh tồn ra, điều này rất khó.

Sinh tồn và phát triển, thuyết Khu Rừng Đen nói đây là hai chân lý của vũ trụ, tất cả văn minh đều lấy sinh tồn làm yếu tố đệ nhất, tất cả văn minh cũng có nhu cầu mở rộng phát triển.

Nhưng sinh tồn và phát triển rất nhiều lúc là mâu thuẫn, cá và tay gấu không thể kiêm đắc.

Cho nên văn minh sơ cấp khi đối mặt với văn minh đại thần, có thể phát ra Thanh minh hắc vực, chính là dùng vành đai tốc độ ánh sáng thấp bao vây tinh hệ của mình, ý tứ chính là nói mình từ bỏ phát triển.

Dùng việc từ bỏ phát triển để đảm bảo sinh tồn.

Đương nhiên ngược lại đánh cược sinh tồn để giành lấy phát triển cũng có, ví dụ như Phái Giáng Lâm, Phái Hạnh Tồn, Phái Cứu Rỗi trong Tổ chức Tam Thể ở Trái Đất, trong đó Phái Cứu Rỗi chính là cho rằng người Tam Thể có thể mang lại nhiều khoa học kỹ thuật hơn và chế độ tốt hơn, là có thể cứu rỗi nhân loại, dẫn dắt Trái Đất phát triển.

Đây chính là một canh bạc, đánh cược trình độ đạo đức của người Tam Thể cũng cao như trình độ khoa học kỹ thuật vậy, tiền cược chính là văn minh nhân loại.

Thắng, cả nhà cùng vui. thua, nhân loại diệt tuyệt.

Còn có những canh bạc khác, ví dụ như có những người trẻ tuổi liều mạng công tác uống rượu, dùng sinh mệnh đánh cược phát triển.

Thậm chí là vĩ nhân cũng sẽ đánh cược quốc vận, thắng thì toàn bàn đều sống, thua thì đầy bàn đều thua.

Một ván đặt lên, đem sự sinh tồn của mình làm tiền cược, cầu được một đường sinh cơ phát triển.

Mọi người luôn cần lựa chọn, luôn tưởng rằng lựa chọn thì khẳng định là một lựa chọn tốt và một lựa chọn xấu, lại không biết nhiều lúc hơn là một lựa chọn xấu và một lựa chọn tồi tệ hơn, rất khó vẹn toàn đôi bên, đại bộ phận đều là vì sinh tồn từ bỏ phát triển, hoặc là vì phát triển đánh cược sinh tồn.

Đỗ Lan biểu thị hai chân lý của luật rừng đen là đối lập thống nhất, xác thực đều được cần đến, nhưng cũng là đối lập, rất nhiều lúc chỉ có thể chọn một trong hai.

Rất khó nói chọn sinh tồn hay chọn phát triển, bởi vì đều có đạo lý, đều là nhu cầu.

Khi tài nguyên nhiều, sinh tồn thỏa mãn rồi, còn có thể thỏa mãn phát triển, có thể thỏa mãn tháp nhu cầu cá nhân: sinh tồn, an toàn, xã giao, tôn trọng, tự ngã thực hiện.

Nhưng tài nguyên ít đi, sau khi miễn cưỡng thỏa mãn sinh tồn, nhu cầu cá nhân nên xử lý như thế nào.

Điều này trở thành vấn đề mà bất cứ thế lực nào cũng cần giải quyết.

Sẽ xuất hiện những lựa chọn bất đồng: vì sinh tồn từ bỏ phát triển, vì sinh tồn áp chế phát triển, vì phát triển tước đoạt sự sinh tồn của người khác, nghĩ cách đoàn kết mọi người đánh cược một ván.

Xem ra chúng ta gặp nhân loại rồi.

Hai vợ chồng vừa trò chuyện vừa hành động trong sa mạc, phát hiện phía trước bụi mù cuồn cuộn, nhìn là thấy có phương tiện giao thông đang di chuyển, bánh xe cuốn lên cát bụi, hình thành một vệt quỹ tích thẳng tắp.

Hai người đứng trên cao điểm, nhìn về phía xa, quả nhiên là một tiểu đội chiến xa, đang cao tốc tiến lên.

Tuy rằng là bối cảnh mạt thế, nhưng khoa học kỹ thuật không yếu.

Đỗ Lan nhìn thấy trên chiến xa còn có cơ giáp đơn binh, có thể thấy trình độ khoa học kỹ thuật không thấp.

Địch Ny Toa nói: Cần nhiều hỏa lực như vậy, khẳng định sẽ không vô đích phóng thỉ bắn tên không đích, trong sa mạc khẳng định có kẻ địch ngang sức với cơ giáp đơn binh.

Chuẩn bị những cơ giáp đơn binh này tự nhiên là vì chiến đấu, như vậy kẻ địch khẳng định cũng không bình thường.

Nơi này là Trái Đất Linh Lung Ling Cage, bởi vì một tai nạn không rõ, nhân loại tiến vào hình thức mới. , tài nguyên cực độ thiếu thốn.

Nhân loại chỉ có thể sinh tồn trên hòn đảo máy móc bay tên là Đăng Tháp, cẩu diên tàn suyễn.

Để có thể bảo đảm sự vận hành của Đăng Tháp, cần nguồn năng lượng liên tục không ngừng, cho nên Đăng Tháp tổ chức tiểu đội Liệp Hoang Săn Hoang tinh nhuệ đáp xuống địa biểu tìm kiếm tài nguyên.

Chương 3261

Thứ trước mắt Đỗ Lan và Địch Ny Toa chính là tiểu đội Liệp Hoang Giả được Đăng Tháp ủy thác trọng trách, nhiệm vụ của bọn họ chính là tìm kiếm tất cả vật tư mà Đăng Tháp cần trên đại địa nguy hiểm này.

Đây là một nhiệm vụ độ nguy hiểm cao, lại không thể không đi làm, bởi vì không có tài nguyên, Đăng Tháp sẽ rơi xuống.

Đăng Tháp phi phù, thực sự là một phương thức tiêu hao cao đốt cháy năng lượng, có thể nói là một hố đen nuốt chửng năng lượng, chỉ cần Đăng Tháp còn bay trên trời một ngày, thì Liệp Hoang Giả liền phải luôn mạo hiểm.

Đoàn xe di chuyển trên hoang mạc, mục tiêu của bọn họ là di tích một chiếc phi thuyền cách đó không xa.

Tàn hài của những tòa nhà cao tầng chỉ còn lại tường đổ vách xiêu, một chiếc phi thuyền cắm nghiêng vào mặt đất, hiển nhiên trước khi văn minh hủy diệt, nhân loại đã tiến vào thời đại vũ trụ, nhưng không biết xảy ra tai nạn gì mà tiến vào mạt thế.

Không cần đoán cũng biết khẳng định là nhân loại gặp phải khoa học kỹ thuật mà mình không thể nắm giữ, cuối cùng dẫn đến văn minh hủy diệt.

Bất kể là trí tuệ nhân tạo phản bội, hay là virus bùng phát, hoặc là kỹ thuật phát triển nhân loại thoái bộ, cuối cùng dẫn đến nhân loại không thể sử dụng kỹ thuật nữa.

Còn có chính là chiến tranh hạt nhân, người ngoài hành tinh vân vân, cơ bản chính là mấy cái sáo lộ này.

Đỗ Lan biểu thị tận thế thế giới cơ bản thượng chỉ có mấy cái sáo lộ này, mười có tám chín đều là nhân loại mất đi quyền kiểm soát, cuối cùng lễ băng nhạc phôi.

Thiên tử không khống chế được chư hầu, chư hầu không khống chế được đại phu, sẽ lễ băng nhạc phôi.

Nhân loại không khống chế được khoa học kỹ thuật, cũng sẽ lễ băng nhạc phôi.

Phát triển, mở rộng, tất nhiên mang lại loại mâu thuẫn này.

Địch Ny Toa nói: Khi La Mã cổ đại còn là ba bộ lạc, ba bộ lạc chính là người La Mã.

Khi càng nhiều bộ lạc gia nhập, đất đai mở rộng, thì thông qua tòng quân để mở rộng số lượng người La Mã.

Mà tiếp tục mở rộng, lượng lớn người La Mã tập kết trong tay tướng quân đối ngoại mở rộng, tướng quân liền chư hầu hóa, La Mã cũng tiến vào thời đại Tam Cự Đầu.

Tiếp tục mở rộng, trong Tam Cự Đầu liền xuất hiện một Hoàng đế, đợi đến khi không thể mở rộng nữa, La Mã cổ đại liền phân liệt.

Tất cả văn minh đều đang phân biệt chúng ta và bọn họ, phân biệt xong rồi thì bắt đầu chiến tranh.

Đánh thắng, chúng ta liền bắt đầu bành trướng, làm thế nào khống chế sức mạnh bành trướng ra là một vấn đề lớn.

Khống chế không tốt, chính là kết cục của Ân Thương.

Trụ Vương nhà Thương đánh thắng người Đông Di, vốn dĩ là thắng lợi.

Nhưng người Ân Thương và người Đông Di không có dung hợp thành chỉnh thể, ngược lại làm giảm sức chiến đấu của Ân Thương.

Vấn đề do mở rộng mang lại, chính là sau khi chúng ta bành trướng, không thể khống chế, cuối cùng dẫn đến sự phân liệt của chúng ta.

Khoa học kỹ thuật phát triển cũng là mở rộng, nhân loại không ngừng nghiên cứu phát triển khoa học kỹ thuật, đột nhiên một ngày mất đi sự kiểm soát đối với khoa học kỹ thuật, dẫn đến phân liệt, nhân loại liền tiến vào mạt thế.

Đương nhiên đối với khoa học kỹ thuật mà nói có thể là một thịnh thế.

Cũng giống như Ma Trận Matrix, là tận thế của nhân loại, là thịnh thế của máy móc.

Là tận thế của Thương Trụ Vương, lại là thịnh thế của người Chu.

Là tận thế của Chu Thiên Tử, lại là thịnh thế của chư hầu.

Là tận thế của quý tộc, lại là thịnh thế của sĩ đại phu.

Theo công nghiệp phát triển, quốc gia công nghiệp mới nổi cũng không ngừng trồi lên, tận thế của đế quốc, chính là thịnh thế của quốc gia công nghiệp. tận thế của quốc gia công nghiệp lão làng, chính là thịnh thế của quốc gia công nghiệp mới nổi.

Tại tân thế giới này, mạt thế của nhân loại, là thịnh thế của sinh thái Mã Na Mana.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa nhìn đoàn xe bôn ba trong cát vàng cuồn cuộn phía xa, tản bộ như đi dạo đi theo.

Đội trưởng Mã Khắc, sắp tiến vào khu phế tích rồi.

Mọi người đều xốc lại tinh thần, nhiệm vụ lần này nhất định đều phải sống sót trở về, đều cho tôi mắt nhìn sáu hướng tai nghe tám

phương.

Đội trưởng Mã Khắc thông qua bộ đàm nói.

Rõ.

Trong đội ngũ có mấy tân binh, bọn họ lần đầu tiên từ Đăng Tháp đi xuống, vừa hiếu kỳ lại vừa hưng phấn, sự mới mẻ vẫn chưa qua đi.

Một đội sắp tiến vào tàn hài phi thuyền, tìm kiếm tài nguyên.

Tử triệu tinh ngôi sao báo tử của bọn họ đang nhấp nháy.

Đỗ Lan nói, tận thế và Bắc Đẩu Thần Quyền càng phối.

Địch Ny Toa cũng nhìn thấy bên trong phi thuyền có lượng lớn sinh vật nguy hiểm, còn có không ít thi thể đã chết, hiển nhiên phi thuyền đã trở thành sào huyệt của quái vật, đi vào là cửu tử nhất sinh.

Nhưng với tư cách là tiểu đội Liệp Hoang, nhiệm vụ chính là cướp đoạt tài nguyên từ nơi nguy hiểm, cho dù biết bên trong có nguy hiểm cũng không thể dừng lại.

Bội Ny, sao vậy.

Tập trung tinh thần, đừng có tâm hồn treo ngược cành cây.

Mã Khắc phát hiện một nữ đội viên tóc vàng ngơ ngác nhìn về phía xa, không khỏi nhắc nhở đối phương nhất định phải nghiêm túc, nếu không sẽ chết.

Đội trưởng, tôi hình như nhìn thấy bóng người.

Bội Ny nói.

Mã Khắc nhìn sang, lại cái gì cũng không thấy.

Anh ta là một tráng hán rắn chắc, trong tận thế lại sở hữu một thân cơ bắp, liếc mắt một cái là biết không giống người thường, thuộc về giai cấp võ sĩ.

Cái gì cũng không có, chỉ có cát vàng, Mã Khắc nói: Cô khẳng định nhìn lầm rồi, đừng phân tâm, không muốn chết thì đặt sự chú ý vào hiện tại, đừng nghi thần nghi quỷ.

Vâng, đội trưởng.

Đường Ni, cúc áo tác chiến của cô chưa cài kỹ, xốc lại tinh thần cho tôi.

Mã Khắc nhìn người của tiểu đội Liệp Hoang, thầm nghĩ những người này đều quá chủ quan rồi.

Lại có nhiều nữ đội viên như vậy, bọn họ là thật không sợ chết.

Đỗ Lan biểu thị công việc nguy hiểm lại quan trọng như Liệp Hoang Giả, toàn bộ để đàn ông làm cũng hoàn toàn là việc nên làm, nhưng nơi này lại còn có mấy nữ đội viên, hơn nữa những nữ đội viên này cũng không có động lực giáp, đây không phải đi nộp mạng là gì.

Hoàn toàn chính là lãng phí.

Đỗ Lan biểu thị loại chuyện nguy hiểm này thì nên để đàn ông làm.

Địch Ny Toa nói: Có lẽ vì tận thế, đầu óc bọn họ hỏng rồi.

Có lý, nếu không phải đầu óc hỏng rồi, Đăng Tháp cũng sẽ không ngày ngày bay trên trời lãng phí tài nguyên.

Đỗ Lan biết Đăng Tháp bay trên trời là một phần của quy tắc trò chơi, một mặt là để kiến tạo tư cách thân phận cho cư dân Đăng Tháp, một mặt cũng là vì di chuyển tốc độ cao đảm bảo an toàn.

Nhưng không ngại hắn bỉ thị hành vi lãng phí tài nguyên của Đăng Tháp.

Mã Khắc dẫn đầu một tiểu đội tiến vào phế tích, hai tiểu đội khác ở lại bên ngoài, tiểu đội phụ trách cảnh giới nhìn chằm chằm xung quanh, đề phòng quái vật có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa thì quan sát tàn hài phi thuyền, phân tích khoa học kỹ thuật bên trong.

Có khả năng trên vũ trụ còn có nơi tị nạn của nhân loại.

Nếu như nhân loại chinh phục sinh thái Mã Na, như vậy chiến tranh giữa các thế lực bất đồng là không thể tránh khỏi.

Bất cứ thời đại nào, sự phát triển của nhân loại đều là đa tuyến tịnh hành.

Thời nhà Hạ, không chỉ có Hạ, còn có các bộ lạc khác.

Thời Ân Thương, cũng không chỉ có Thương, còn có thế lực khác.

Nhà Chu cũng không chỉ có người Chu, còn có man di.

Hạ Thương Chu khi đang phát triển, các thế lực khác cũng đang phát triển.

Đăng Tháp khi đang phát triển, những nhân loại khác khẳng định cũng đang dùng biện pháp khác cầu sinh.

Có thể là khu vực xa xôi tránh họa, có thể là trốn dưới lòng đất, cũng có thể là trú đóng trên vũ trụ.

Nhân loại tự nhiên sẽ dùng trí tuệ và năng lực động thủ của mình quan sát thế giới mới, thích nghi thế giới mới.

Một khi bọn họ chinh phục thế giới mới, thì sẽ lại bắt đầu chiến tranh nhân loại một lần nữa.

Tiểu đội số một tiến vào phi thuyền, lập tức nhìn thấy một vài thi thể được bảo quản hoàn hảo nhưng không hề có sinh khí, uyển như những bức tượng đất sét.

Những người này đều là người Cũ Thế Giới sao.

Không sai, đây chính là người của Cũ Thế Giới.

Trước khi đại tai nạn xảy ra, rất nhiều người cố gắng ngồi phi thuyền trốn khỏi Địa Cầu, nhưng hiển nhiên đã thất bại.

Phi thuyền còn chưa kịp phóng thì đã bị Phệ Cực Thú tập kích, bị hấp thu Sinh Mệnh Nguyên Chất, trở thành Nhục Thổ.

Chương 3262

Cậu nhìn những người này xem, họ đều giữ nguyên trạng thái trước khi chết, chính là vì Sinh Mệnh Nguyên Chất bị hút cạn.

Cảm giác như bước vào một bảo tàng điêu khắc cổ xưa tang thương, bên trong là đủ loại tượng người, mỗi một bức đều sống động như thật.

Biểu cảm trên gương mặt họ vẫn còn nguyên vẹn, lưu lại khoảnh khắc cuối cùng trước khi chết.

Hoặc là sợ hãi, hoặc là ôm chặt người yêu, hoặc giả là nhẹ nhõm giải thoát.

Khoảnh khắc cuối cùng của người chết cũng muôn hình vạn trạng.

Nghe nói người Cũ Thế Giới chỉ cần nguyện ý là có thể giữ quan hệ thân mật.

Đi ngang qua một bức tượng đôi tình nhân ôm nhau, các chiến sĩ không khỏi bàn luận.

Hình như là vậy, Cũ Thế Giới còn có một loại nghi thức gọi là kết hôn.

Các chiến sĩ tịnh không sợ hãi, ngược lại còn hào hứng bàn về đủ chuyện của Cũ Thế Giới, hiển nhiên bọn họ rất hướng về thời đại đó.

Mã Khắc dẫn đầu các chiến sĩ đi trước, phía sau là đám dân phu phụ trách khuân vác.

Dân phu không có bất kỳ vũ khí trang bị nào, chỉ chịu trách nhiệm bưng bê đồ đạc.

Những dân phu này thuộc về tầng lớp Trần dân, còn chiến sĩ đều thuộc về Thượng dân.

Thượng dân và Trần dân, cũng tương đương với công dân và dân tự do.

Phân biệt như thế nào.

Chính là thông qua sàng lọc gen.

Tại Đăng Tháp có kỹ thuật sàng lọc gen, thông qua công thức sinh mệnh để tiến hành tuyển chọn.

Đăng Tháp không có quan hệ gia đình, mỗi người khi đủ tuổi đều sẽ nhận được nhiệm vụ phồn diễn sinh sản, cứ thế đeo mặt nạ đi làm nhiệm vụ, cũng chẳng biết đối phương rốt cuộc là ai.

Sau khi sinh con xong, đứa trẻ cũng sẽ bị tập trung lại để sàng lọc.

Gen tốt thì làm Thượng dân, gen kém thì làm Trần dân.

Đương nhiên không phải nói Trần dân chỉ có con đường sàng lọc gen, cũng có thể thông qua lập công để trở thành Thượng dân.

Thượng dân và Trần dân cũng sẽ có một phần nhiệm vụ giao lưu lai giống, nhưng bình thường đều là nam Thượng dân và nữ Trần dân.

Trần dân làm dân phu, công việc chính là đi theo tiểu đội Liệp Hoang vận chuyển tài nguyên.

Hiệu suất của dân phu còn không bằng trực tiếp dùng cơ giáp Trọng Lập Thể a.

Đỗ Lan tỏ vẻ hiệu suất khuân vác của dân phu tịnh không cao bằng Trọng Lập Thể.

Chắc là cân nhắc đến hoàn cảnh chật hẹp trong nhà đi.

Địch Ny Toa cho rằng Trọng Lập Thể tuy tốt, nhưng không phải hoàn cảnh nào cũng thích hợp, ở một số không gian trong nhà vẫn phải dựa vào dân phu.

Có điều, đám dân phu hiển nhiên không giữ quy củ được như binh sĩ, nhìn thấy tài vật trên thi thể là muốn lột xuống.

Đăng Tháp nghiêm cấm mang đồ đạc cá nhân của Cũ Thế Giới vào, nhưng bất kể là chiến sĩ hay dân phu đều sẽ không hoàn toàn tuân thủ quy định, đều sẽ lén lút mang chút đồ từ mặt đất lên Đăng Tháp.

Căn bản là cấm không được.

Quy định không cho mang, vậy thì lặng lẽ mang, không bị phát hiện là được.

Ngay lúc đám dân phu đang mải mê hôi của, không ai phát hiện một con rết nhỏ cỡ con mèo từ trong bóng tối vụt qua.

Loại côn trùng này tên là Tích Cổ, vô cùng nguy hiểm, thông thường đều sống theo bầy đàn.

Cũng giống như gián vậy, khi bạn phát hiện một con gián, nghĩa là trong nhà đã có cả một ổ.

Mọi người tiếp tục tiến lên, rất nhanh đã tìm được từng thùng từng thùng vật tư.

Nhiều vật tư thế này, có thể dùng được mấy tháng.

Mọi người vừa nhìn thấy vật chất là cao hứng ngay.

Mọi người mau vận chuyển, những người khác giữ cảnh giới.

Mã Khắc quan sát xung quanh, phát hiện có trứng ấp của Phệ Cực Thú.

Trên vách tường có một khối gì đó kiên cố trông như tổ yến, bên trên có một cái lỗ hổng, Phệ Cực Thú chính là chui ra từ đó.

Bất quá nhìn độ mới cũ, chắc hẳn đã có lịch sử rất dài rồi, không biết Phệ Cực Thú có còn ở đây hay không.

Đám dân phu nỗ lực vận chuyển, đưa vật tư lên xe.

Đúng lúc này, một con Tích Cổ rình rập, nhắm vào một binh sĩ nam để phát động tập kích.

Nó sẽ lặng lẽ bò lên cột sống của con người, sau đó bám vào thân thể, tước đoạt quyền khống chế.

Chân dài của Tích Cổ có thể đâm xuyên áo chống đạn, trực tiếp kết nối thần kinh cột sống, sau đó liền chiếm được một cái thân thể.

Khi nam binh sĩ bị khống chế, trong miệng chỉ lẩm bẩm tự nói: Vỏ rỗng, đều là vỏ rỗng.

Đoàng, hắn nổ súng vào đồng đội.

Nữ đội viên bên cạnh lập tức trúng đạn bỏ mạng, đúng là điển hình của việc thể hiện tình cảm thì chết nhanh.

Đạn dược vô tình trút xuống, mọi người đều chưa kịp phản ứng thì sự việc đã xảy ra.

Cho nên nói tình yêu có hại cho sức khỏe a.

Nếu tiểu đội Liệp Hoang đều là nam chiến sĩ thì sẽ không có nhiều tình nhân như vậy, không có nhiều tình nhân như vậy thì sẽ không chết nhanh như thế.

Đỗ Lan nghiêm túc phân tích, bởi vì theo lý luận của Đăng Tháp, tình cảm càng kịch liệt thì càng dễ thu hút quái vật chú ý.

Đương nhiên lý luận này có thật hay không, Đỗ Lan cũng không biết.

Dù sao thì ở Đăng Tháp cũng chỉ có thiểu số người biết lý luận này, Đăng Tháp tịnh không gióng trống khua chiêng tuyên truyền, rốt cuộc có phải tình cảm càng phong phú càng dễ bị tập kích hay không, cũng chẳng ai rõ.

Nếu lý luận này là thật, vậy thì tình yêu xác thực có hại cho sức khỏe.

Nếu tình yêu thực sự sẽ dẫn đến đột kích, xác thực không nên nam nữ hỗn hợp.

Cho dù có nữ chiến sĩ, cũng nên tổ chức riêng biệt, nam nữ chia làm hai bộ đội.

Địch Ny Toa cũng tán đồng lời Đỗ Lan, nên giữ khoảng cách, như vậy mới hợp lý hơn.

Đặc biệt trước đó đã có việc đội trưởng và phó đội trưởng của tiểu đội Liệp Hoang yêu nhau, Đăng Tháp lại không tiến hành cải cách, y nguyên giữ biên chế hỗn hợp nam nữ, khiến cho càng nhiều nam nữ đội viên nảy sinh quan hệ yêu đương, vi phạm pháp luật của Đăng Tháp.

Giữ khoảng cách thì làm sao tăng xung đột kịch tính.

Có đôi khi vì xung đột kịch tính mà phải hy sinh tính hợp lý.

Nếu Đỗ Lan là thành chủ, mười năm trước sau khi đội trưởng và phó đội trưởng bị xử tử vì yêu nhau, hắn sẽ lập tức điều chỉnh đội ngũ Liệp Hoang Giả, hoặc là chỉ thu nhận nam đội viên, hoặc là quản lý tách biệt nam nữ, chứ sẽ không tiếp tục để nam nữ hỗn biên, tiếp tục cho bọn họ cơ hội yêu đương.

Tiểu đội Liệp Hoang nội bộ lần đầu tiên nảy sinh quan hệ yêu đương là lỗi của tình nhân, lần thứ hai lần thứ ba thì đó là lỗi của thành chủ.

Từ việc những người bị tập kích đầu tiên đều là tình nhân theo thiết lập này mà xem, hoặc là tình cảm phong phú xác thực dễ hấp dẫn quái vật hơn.

Đương nhiên cũng có khả năng đơn thuần là tú ân ái tử đắc khoái khoe ân ái chết càng nhanh.

Vỏ rỗng, đều là vỏ rỗng.

Đường Ni.

Mọi người nhìn thấy trên người Đường Ni bò đầy Tích Cổ, Bội Ny cũng đã bị bắn chết, ai nấy đều hoảng loạn.

Không còn cách nào khác, Mã Khắc chỉ có thể chĩa súng vào người đồng đội ngày xưa.

Tiếng súng cũng hấp dẫn thêm nhiều Phệ Cực Thú, một loại quái vật đầu rắn thân hổ cũng bị thu hút, tụ tập lại đây.

Mau rút lui.

Phệ Cực Thú là không thể bị bắn chết, cho nên lấy được tài nguyên phải lập tức rút lui.

Bị vây công, tràng diện hỗn loạn, có vài dân phu vắt chân lên cổ mà chạy, đương nhiên cũng có vài dân phu chết cũng không buông tài nguyên, cắn răng cũng phải mang theo vật tư.

Đạn súng trường trút lên người quái vật đen sì nhưng lại chẳng có chút tác dụng nào, cứ như gãi ngứa.

Quả nhiên loại quái vật này chỉ có Trọng Lập Thể mới có thể đánh ngã.

Chương 3263

Đỗ Lan và Địch Ny Toa nhân lúc quái vật đều bị hấp dẫn ra bên ngoài phi thuyền, liền tiến vào bên trong.

Phi thuyền này không có giá trị tu sửa nữa rồi.

Đỗ Lan còn muốn sửa phi thuyền, để con tàu này bay lên.

Đáng tiếc phi thuyền để quá lâu, linh kiện hầu như chẳng còn cái nào dùng được.

Trình độ khoa học kỹ thuật không thấp, trước tận thế, kỹ thuật của Địa Cầu đã tương đương không tệ rồi, bước vào thời đại vũ trụ cũng chỉ là chuyện một sớm một chiều, đáng tiếc.

Địch Ny Toa mặc niệm ba phút cho nền văn minh đã mất này.

Hàng không vũ trụ, kỹ thuật thần kinh, công nghệ sinh học, các loại kỹ thuật đều đã tương đối trưởng thành, thậm chí phẫu thuật cấy ghép đại não cũng đã hoàn thiện.

Còn phát hiện ra một thứ tương tự linh hồn là Sinh Mệnh Nguyên Chất.

Sinh Mệnh Nguyên Chất cứ như là linh hồn trong Ghost in the Shell Công Xác Cơ Động Đội, trong đó có linh hồn mới là người, nếu không thì chỉ là cái não điện tử.

Mà thứ Sinh Mệnh Nguyên Chất này cũng tương tự linh hồn con người, tồn tại độc lập với bộ não.

Khi khoa học kỹ thuật cao độ phát triển, khi linh kiện thân thể có thể tùy ý thay thế, khi đại não con người cũng có thể đổi tới đổi lui, vậy thì cái gì mới là con người.

Cái gì mới là cái tôi.

Là thân thể, ký ức, tình cảm, tính cách.

Hay là thứ gì khác.

Giống như con tàu Theseus, tất cả linh kiện đều thay thế rồi, vậy con tàu còn là con tàu ban đầu không.

Linh hồn, dường như chính là đáp án cuối cùng.

Linh kiện đổi rồi, linh hồn không đổi được, luôn có một cái lõi bất biến.

Trong phi thuyền trống rỗng, chỉ có những thi thể như tượng điêu khắc, bị hút cạn Sinh Mệnh Nguyên Chất, biến thành Nhục Thổ.

Đường Ni và Bội Ny cặp đôi chết nhanh kia cũng đã chết, một người bị Tích Cổ khống chế và bị đội trưởng Mã Khắc bắn chết, một người bị người yêu mất khống chế bắn chết.

Chúng ta cứ dùng thân phận hai người này trà trộn vào Đăng Tháp đi.

Đỗ Lan nói với thê tử.

Đường Ni và Bội Ny đã chết, nhưng thân phận của bọn họ có thể được tiếp nối, Đỗ Lan chuẩn bị dùng thân phận của họ để lên Đăng Tháp.

Địch Ny Toa biết trượng phu luôn có một chút ý tưởng kỳ quái, dùng thân phận người chết trà trộn vào Đăng Tháp khẳng định là kỳ tư diệu tưởng mới nảy ra trong đầu hắn.

Nàng tự nhiên là không có ý kiến gì, chỉ là mạo danh thay thế mà thôi.

Bên ngoài phi thuyền chiến đấu vẫn đang tiếp tục, tiếng súng dẫn dụ đến càng nhiều Phệ Cực Thú cấp một, đám quái vật Xà Cẩu cỡ lớn này lực phòng ngự rất mạnh, súng trường đơn binh bắn lên da chẳng đau chẳng ngứa.

Chỉ có hỏa lực của cơ giáp Trọng Lập Thể mới đủ dùng, nhưng vấn đề là quái vật bất tử, cho dù trong thời gian ngắn đánh ngã thì cũng sẽ rất nhanh hồi phục tiếp tục chiến đấu.

Cho nên chiến đấu không phải biện pháp tốt, cầm chân quái vật, nhanh chóng rút lui mới là thượng sách.

Tân binh hoảng thành một đoàn, đây là giai đoạn mỗi tân binh tất nhiên phải trải qua, nếu không trải qua tẩy lễ thì không cách nào trở thành lão binh.

Phản quan lại thì lão binh trấn định hơn nhiều, đâu ra đấy hình thành chiến lực, rút lui thì rút lui, yểm hộ thì yểm hộ, hỏa lực xa gần phối hợp, trong bận rộn vẫn có trật tự.

Tuy quái vật rất cường đại, nhưng Trọng Lập Thể làm lá chắn tiên phong thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Những cơ giáp đơn binh này nhìn qua chỉ cao khoảng hai mét rưỡi, vỏ giáp dường như cũng không dày.

Nhưng nhờ kỹ thuật mạch tích hợp tiên tiến, tuy bên trong còn phải chứa một người điều khiển, không gian hữu hạn lại lắp đặt lượng lớn thiết bị: đầu tiên là vỏ giáp ngoài cường độ cao trọng lượng nhẹ, sau đó là bộ phận phản lực sau lưng, tiếp đến là các loại cơ bắp máy móc, còn có thiết bị quan sát, toàn bộ tích hợp trong bộ giáp động lực nhỏ bé này.

Vũ khí có súng trường cỡ nòng lớn, trảm mã đao hợp kim, còn có kiếm cưa máy, cũng là vô cùng hardcore.

Trọng Lập Thể còn có thể lợi dụng bánh trượt để di chuyển tốc độ cao, nhanh hơn cả ô tô.

Lúc này quái vật từ bốn phía xông ra, đoàn xe khẩn cấp rút lui, bất quá trong lúc hoảng loạn cũng không quên mang theo tài nguyên.

Đem tài nguyên về được chính là thắng lợi.

Mọi người mau rút lui.

Mã Khắc thân là đội trưởng, một người giữ ải phụ trách đoạn hậu, phối hợp hoàn mỹ với bạn tốt Nhiễm Băng của mình.

Ngay khi bọn họ rút lui, một con Phệ Cực Thú khổng lồ mấy chục mét đột nhiên xuất hiện, nhưng nó tịnh không phát động tấn công, ngược lại cứ nhìn chằm chằm vào đoàn xe.

Mã Khắc phát hiện trên vai con quái vật khổng lồ hình như có một nữ tử tóc trắng, chỉ thoáng qua một cái, cũng không biết có phải mình hoa mắt hay không.

Trọng Lập Thể tuy dễ dùng nhưng tịnh không có chức năng ghi hình, cho nên nội dung Mã Khắc nhìn thấy không được lưu lại trong bộ nhớ cơ giáp.

Sau một trận tao ngộ chiến kịch liệt, cuối cùng cũng rời khỏi phế tích, rút đến địa điểm an toàn.

Dừng lại, tu chỉnh năm phút, kiểm kê một chút tổn thất, xem xem có bao nhiêu người không theo kịp.

Mã Khắc tâm tình trầm trọng nói.

Đạn dược hầu như tiêu hao hết, tổn thất năm trần dân, tiểu đội cũng hy sinh bảy người, trong đó có Đường Ni và Bội Ny.

Nhiễm Băng đưa thông tin mọi người thống kê cho Mã Khắc.

Ừ.

Mã Khắc gật gật đầu, thầm nghĩ nhiều hy sinh như vậy cuối cùng đổi lấy tài nguyên cho Đăng Tháp vận hành khoảng năm tháng, an ổn năm tháng, tiếp theo còn phải tiếp tục xuất chiến.

Nghỉ ngơi năm phút, sau đó về nhà.

Rõ, đội trưởng.

Ngay lúc bọn họ đang cố định lại hàng hóa vì vội vàng mà chưa buộc chặt, và thay thế linh kiện ô tô bị hỏng, nữ xạ thủ bắn tỉa phụ trách cảnh giới phát hiện phía xa có một đám bụi trần đang đến gần.

Đội trưởng, hướng sáu giờ có động tĩnh.

Mã Khắc cũng không hỏi có động tĩnh gì, lập tức nói: Tất cả mọi người mau lên xe, đi.

Đợi đến khi đoàn xe khởi động, Mã Khắc mới hỏi: Có phải Phệ Cực Thú không.

Hình như không phải, cát bụi quá lớn, nhìn không rõ.

Xạ thủ bất đắc dĩ nói.

Ngay lúc này cô phát hiện trong đám bụi mù có ánh chớp: Đội trưởng, là mật mã Morse, người phía sau dùng đèn pha đánh tín hiệu.

Phệ Cực Thú khẳng định sẽ không phát tín hiệu, vậy khẳng định là người rồi.

Thế nhưng trên mặt đất sao lại có người.

Mã Khắc nghĩ đến vừa rồi mình nhìn thấy nữ tử đứng trên Phệ Cực Thú, thầm nghĩ chẳng lẽ mình nhìn thấy không phải ảo giác.

Phi Tuyết, có thể phiên dịch không.

Xạ thủ nói: Không vấn đề, chờ một chút.

Xem xong một lượt tín hiệu, cô bắt đầu phiên dịch: Đừng nổ súng, đội trưởng, là tôi.

Mã Khắc nghĩ thầm chẳng lẽ vừa rồi có đội viên rớt lại, hắn nói:

Đoàn xe tiếp tục đi, tôi đi xem một chút.

Mã Khắc, tôi đi cùng anh.

Nhiễm Băng nói.

Không cần, một mình tôi xem là được rồi, cô bảo vệ đoàn xe.

Tài nguyên quan trọng hơn tôi.

Mã Khắc chí công vô tư nói, nói xong, điều khiển Trọng Lập Thể trượt đi.

Đội trưởng, đừng nổ súng.

Đuổi theo tự nhiên là Đỗ Lan và Địch Ny Toa, bọn họ cùng cưỡi một chiếc mô tô bị vứt lại, một đường truy đuổi.

Đường Ni.

Mã Khắc tỏ vẻ gặp quỷ rồi, vừa rồi chính mình xác thực đã bắn chết hắn.

Hơn nữa sau lưng Đường Ni là Bội Ny đã bị loạn súng bắn chết, hai người bọn họ sao lại ở đây.

Đội trưởng, là tôi a.

Đỗ Lan nói: Sao lại không nhận ra nữa rồi.

Các cậu không phải đã chết rồi sao.

Mã Khắc cũng không quá xác định nữa.

Ha ha, dọa mọi người rồi hả, vừa rồi chúng tôi diễn kịch đấy.

Cũng giống Nhiễm Băng giả vờ chết, không ngờ lại dẫn dụ được Phệ Cực Thú.

Đỗ Lan nói dối không cần bản nháp.

Mã Khắc tỏ vẻ tin cậu mới là quỷ, vừa rồi hai người một kẻ bị đạn bắn thành cái rây, một kẻ bị Tích Cổ coi là thực phẩm, nhìn thế nào cũng không thể sống sót.

Nhưng Mã Khắc con người này đối với đồng đội vẫn là khá tin tưởng, cho dù có quái lạ, hắn cũng hy vọng đồng đội có thể sống sót.

Chỉ là cảm thấy có chút mạc danh kỳ diệu, rõ ràng hẳn phải chết không nghi ngờ vì cái gì lại đột nhiên trở về, chẳng lẽ vừa rồi đều là ảo giác.

Đội trưởng, xin cho phép chúng tôi quy đội.

Mã Khắc cũng không biết nên nói cái gì, tuy rằng đồng đội còn sống hẳn là chuyện tốt, nhưng chết đi sống lại thì quá quỷ dị, chẳng lẽ đây là Phệ Cực Thú mới.

Đội trưởng, anh không phải là nghi ngờ chúng tôi chứ.

Anh làm sao có thể nghi ngờ chúng tôi được.

Thành viên tiểu đội Liệp Hoang chúng ta chẳng phải đều là anh chị em ruột thịt khác cha khác mẹ sao.

Đỗ Lan nói, cứ như việc Mã Khắc nghi ngờ hợp lý là tội đại ác cực vậy.

Chương 3264

Nhưng mà các cậu rõ ràng đã chết, còn là chính tay tôi nổ súng.

Mã Khắc nói.

Đã nói vừa rồi chỉ là diễn xuất, chỉ là vì tăng thêm chút hiệu quả kịch tính cho chiến trường thôi.

Đều là vỏ rỗng, vỏ rỗng.

Đỗ Lan lặp lại câu nói trước đó của Đường Ni.

Vỏ rỗng, đều là vỏ rỗng.

Thân thể bất quá là lớp vỏ bên ngoài, cho dù là đại não cũng bất quá là vỏ rỗng, con người quan trọng nhất là linh hồn, là Sinh Mệnh Nguyên Chất.

Linh kiện thân thể đều sẽ thay đổi, thậm chí ngay cả đại não cũng sẽ biến đổi, như vậy một người sẽ biến thành người khác, nhưng nếu Sinh Mệnh Nguyên Chất bất biến, vậy người này vẫn là người ban đầu.

Mã Khắc cũng không biết nói gì cho phải, chẳng lẽ nguy cơ vừa rồi đều là một trò đùa.

Nếu là trò đùa thì đùa hơi quá trớn rồi.

Bất quá đùa giỡn thì như thế nào, dù sao cũng không có quân pháp xử trí.

Tiểu đội Liệp Hoang chỉ khi ở Đăng Tháp mới cần tuân thủ quy tắc Đăng Tháp, ra đến mặt đất căn bản không có quân quy nghiêm ngặt gì, đối với các loại hành vi tịnh không có điều lệ trừng phạt.

Mã Khắc lại hỏi một số vấn đề, ví dụ nhiệm vụ năm ngoái Đường

Ni phụ trách công việc gì, ví dụ nhiệm vụ lần đầu tiên là khi nào.

Đỗ Lan tự nhiên đối đáp trôi chảy.

Xem ra xác thực là bản nhân, ít nhất Mã Khắc nhìn không ra có gì dị thường.

Bội Ny cũng vậy, vấn đề gì cũng biết.

Thế là Mã Khắc quyết định để hai người quy đội: Hoan nghênh các cậu trở lại.

Các đội viên khác nghe nói Đường Ni và Bội Ny chưa chết cũng rất vui mừng, chỉ có thành viên tiểu đội 1 tận mắt nhìn thấy bọn họ chết là rất chấn kinh.

Bất quá Mã Khắc đã xác định qua, vậy thì hẳn là không có vấn đề.

Đường Ni, Bội Ny, các cậu đùa cũng quá lớn rồi.

Xin lỗi xin lỗi.

Đỗ Lan qua loa xin lỗi đồng đội.

Đội trưởng, thật sự là Đường Ni và Bội Ny sao.

Bọn họ không phải đã chết rồi ư.

Nhiễm Băng có chút không xác định.

Mã Khắc cũng không biết, nhiệm vụ lần này có rất nhiều chuyện quỷ dị.

Tiên là Bội Ny dường như nhìn thấy bóng người, sau đó hắn cũng nhìn thấy bóng người lúc rút lui, tiếp đến là đồng đội vốn đã chết trước mặt mọi người lại nhảy nhót tưng bừng chạy về.

Thật sự quá quỷ dị, hoặc là chính mình thật sự bị hệ sinh thái Mã Na Mana làm cho xuất hiện ảo giác rồi.

Nhìn về phía Đường Ni và Bội Ny đang sống sờ sờ, Mã Khắc cũng không biết tình huống gì, chỉ có thể nói: Cứ tạm thời tin tưởng bọn họ đi.

Nhiễm Băng cũng không có biện pháp tốt hơn.

Đoàn xe một đường tiến lên, cuối cùng trên đường chân trời phía trước có một kiến trúc khổng lồ mọc lên từ mặt đất, giống như một cây nấm khổng lồ sừng sững trên sa mạc.

Đó chính là Đăng Tháp, là hy vọng của nhân loại trong tận thế.

Thang máy đã hạ xuống, đoàn xe dừng hẳn, trực tiếp trở về Đăng Tháp.

Đầu tiên phải đi qua khu phố Trần dân, Trần dân xếp hàng hai bên đường hoan nghênh.

Nếu tiểu đội Liệp Hoang không tìm được tài nguyên, thì người đầu tiên chịu đói chính là Trần dân.

Cho nên bọn họ là người hy vọng tiểu đội Liệp Hoang thu hoạch được tài nguyên nhất.

Nhìn thấy những thùng vật tư trong toa xe, bọn họ hoan hô nhảy nhót.

Tiểu đội Liệp Hoang chính là anh hùng của bọn họ.

Nhìn thấy nhân khí của tiểu đội Liệp Hoang cao như vậy, danh vọng vượng như thế, cũng có người rất không vui, ví dụ như Hội thủ của Giáo hội Quang Ảnh.

Hắn và Mã Khắc coi như là đối thủ cạnh tranh vị trí Thành chủ, cho nên một chút cũng không thích Mã Khắc.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa lẫn trong đội ngũ, vẫy tay với mọi người, cứ như diễn viên tham gia diễu hành xe hoa.

Xếp hàng đón chào, chúc mừng thắng lợi lần này.

Đáng tiếc thắng lợi lần này cũng chỉ duy trì được mấy tháng mà thôi, tiếp theo còn phải tiếp tục thám hiểm.

Lần tìm kiếm này coi như thuận lợi, dù sao cũng không gặp phải Phệ Cực Thú cấp cao hơn, thương vong cũng không lớn.

Được rồi, dỡ bỏ trang bị, mọi người giải tán đi.

Mã Khắc phải đi báo cáo nhiệm vụ.

Lại gặp tao ngộ chiến.

Các người không thể tiết kiệm một chút sao.

Đạn dược chẳng lẽ không cần tiền à.

Đại thúc hậu cần rất bất mãn với lượng đạn dược dư lại của Liệp Hoang Giả, cho rằng họ đang lãng phí đạn.

Vũ khí của các người đâu.

Đại thúc nhìn thấy Đỗ Lan và Địch Ny Toa hai tay trống trơn, khó chịu nói.

Mất rồi.

Người sao không mất luôn đi.

Vũ khí là sinh mệnh thứ hai của các người, ngay cả vũ khí cũng làm mất được, còn tính là chiến sĩ cái gì.

Các người chẳng lẽ không biết những thứ này đều là tài nguyên sao.

Đại thúc rất tức giận.

Đều là tiền a.

Đỗ Lan nhún nhún vai, nói: Có đại thúc biết cần kiệm lo gia đình như vậy, Đăng Tháp khẳng định sẽ trường trị cửu an.

Đừng có chụp mũ cao cho tôi, các người làm mất vũ khí sẽ bị trừ vào điểm tín dự.

Đại thúc khó chịu nói.

Đỗ Lan không nói gì, quàng vai Địch Ny Toa, hai người ôm ấp nhau rồi bỏ đi.

Lần này đến lượt đại thúc ngẩn tò te, không chỉ bị thồn một họng cơm chó, càng không ngờ hai người này lại dám công khai làm ra động tác thân mật như thế, đây chính là phạm pháp.

Tại Đăng Tháp đã phế trừ quan hệ gia đình của Cũ Thế Giới, cũng không cho phép tự do yêu đương, tất cả mọi người đều phải tiếp nhận nhiệm vụ sinh sản, chỉ cần đến tuổi là phải căn cứ vào phương trình sinh mệnh để tính toán, tiến vào Sảnh Đường Vàng Golden Hall hoàn thành nhiệm vụ.

Ngoài Sảnh Đường Vàng ra, không cho phép có tình nhân, đương nhiên cũng không có quan hệ cha con, vợ chồng, anh em, v. v. chỉ có chức giai.

Hành vi này của Đỗ Lan và Địch Ny Toa quả thực là công nhiên khiêu chiến pháp luật Đăng Tháp.

Cạch, vũ khí trong tay đại thúc rơi xuống đất vì quá chấn động.

Hai người này điên rồi sao, quên bi kịch mười năm trước rồi à.

Nếu không phải vì khiêu chiến pháp luật Đăng Tháp, cũng không cần trà trộn vào đây.

Đỗ Lan nói: Dù sao cũng không chỉ có chúng ta là một đôi, trong tối còn có rất nhiều đôi.

Quy căn kết để đều là lỗi của thành chủ, trong đội ngũ Liệp Hoang nam nữ hỗn biên, không lửa gần rơm lâu ngày cũng bén mới là lạ.

Cho nên yêu đương đều là lỗi của thành chủ, chúng ta quang minh chính đại.

Địch Ny Toa cười nói: Bản lĩnh đổi trắng thay đen của chàng càng ngày càng lợi hại.

Chẳng lẽ nàng không thấy lời ta nói rất có đạo lý sao.

Xác thực có chút đạo lý, dù sao tình yêu thứ này cũng là một loại cảm xúc, rất khó khống chế, có đôi khi yêu là đột nhiên ập đến, không thể ngăn cản.

Không thể ngăn cản tình yêu thì phải phòng phạm từ trên quy tắc, xác thực nên giảm thiểu sự tiếp xúc nam nữ trong đội ngũ.

Một bên không cho phép yêu đương, một bên lại để nam nữ phối hợp đi mạo hiểm, đây hoàn toàn là khảo nghiệm nhân tính.

Địch Ny Toa nói: Cho dù có hỏa hình, cũng không thể ngăn cản tất cả tình yêu.

Vậy chàng định làm thế nào.

Giúp thành chủ hoàn thiện chế độ.

Ta cũng không biết, trước tiên khiêu chiến pháp luật một chút, còn lại tính sau.

Đỗ Lan định đi một bước xem một bước.

Khụ khụ, tuy biết người trẻ tuổi tình cảm phong phú, nhưng giữa ban ngày ban mặt, các cô cậu tốt xấu gì cũng thu liễm một chút.

Một ông lão râu quai nón bạc phơ ngăn Đỗ Lan lại.

Chương 3265

Đây là giáo quan của tiểu đội Liệp Hoang, ông rất rõ chuyện trong đội, biết có rất nhiều người đang yêu đương, nhưng mọi người đều ẩn giấu, không biết Đỗ Lan và Địch Ny Toa rốt cuộc đang làm cái gì.

Chúng tôi không có yêu đương a.

Đỗ Lan mở mắt nói mò.

Đều ôm nhau rồi, còn chưa yêu đương.

Đỗ Lan nói: Không phải, chúng tôi cái này gọi là Đối Thực, chính là quan hệ tốt.

Ông cũng không có chứng cứ chứng minh chúng tôi ôm ấp nhau là yêu đương chứ.

Tôi và đội trưởng Mã Khắc còn thường xuyên như vậy, tổng không thể nói tôi và đội trưởng cũng có một chân.

Cho nên đây không phải yêu đương, đây gọi là Đối Thực.

Hắn bắt đầu lách luật.

Pháp luật không cho phép quan hệ gia đình Cũ Thế Giới, không cho phép tự do yêu đương, nhưng tịnh không cấm Đối Thực.

Đối Thực bạn ăn chung, không phải quan hệ gia đình bình thường, chính là góp gạo thổi cơm chung.

Cho dù bình thường giống hệt vợ chồng gia đình, nhưng không gọi là quan hệ hôn nhân, mà gọi là Đối Thực, thường là thái giám và cung nữ ngày xưa sẽ Đối Thực.

Giáo quan chớp chớp mắt, nhất thời không biết nói gì cho phải, cuối cùng mới nói: Giáo hội Quang Ảnh sẽ không quản các người là

Đối Thực hay là yêu đương, một khi bọn họ nhận định các người là yêu đương thì sẽ bắt các người.

Không bằng bãi miễn thành chủ đi, trực tiếp để hội thủ làm thành chủ cho rồi.

Pháp luật là pháp luật, tôn giáo là tôn giáo, Đăng Tháp nếu ngay cả cái này cũng phân không rõ thì cũng chẳng có tương lai gì.

Đỗ Lan nói.

Giáo quan cảm thấy Đường Ni dường như đã thay đổi, trước kia tuy cũng mồm mép tép nhảy, nhưng tuyệt đối không có khả năng hùng biện như vậy: Các cậu ở dưới mặt đất không xảy ra chuyện gì chứ.

Không có gì a, chỉ là gặp một bầy Phệ Cực Thú, dưới sự yểm hộ của đội trưởng Mã Khắc, chúng tôi an toàn rút lui.

Đỗ Lan nói.

Nhưng cậu thay đổi rồi, trước kia cậu không dám làm trái pháp luật Đăng Tháp đâu.

Tôi cũng không phạm pháp a, giáo quan, tôi phạm pháp sao.

Đỗ Lan vặn lại: Tôi đây là Đối Thực, không phải gia đình.

Nếu Đăng Tháp cấm giữa nam nữ đội viên có bất kỳ tiếp xúc thân thể nào, vậy thì không nên nam nữ hỗn biên, mà là nên chia ra làm hai bộ đội.

Nhưng Đăng Tháp tịnh không phân đội nam nữ, thì đại biểu hành vi này của tôi và Bội Ny là hoàn toàn hợp tình hợp pháp.

Chỉ cần chúng tôi không phát triển thành gia đình là được rồi, tịnh không phạm pháp.

Các đội viên xung quanh nghe xong đều nhao nhao gật đầu, cảm thấy Đường Ni nói không sai a.

Đường Ni vẫn luôn rất tuân thủ pháp luật, cậu ấy rất hiểu luật, xác thực nói không sai.

Có đội viên cảm thấy Đường Ni nói rất đúng, tịnh thả truy vấn: Cậu nói Đối Thực rốt cuộc là có ý gì.

Có gì khác với gia đình Cũ Thế Giới.

Đương nhiên khác, nếu giống nhau thì tôi chẳng phải phạm pháp rồi sao.

Đối Thực là Đối Thực, tuyệt đối không phải gia đình.

Đỗ Lan nghiêm túc nói.

Hắn đã phát hiện rất nhiều đội viên trẻ tuổi hai mắt sáng rực, hiển nhiên bọn họ cũng muốn học tập kiến thức Đối Thực, làm thế nào để tiếp xúc với người yêu dưới tiền đề không phạm pháp.

Giáo quan rất bất đắc dĩ, ông rất rõ về những cặp đôi trong tiểu đội, nhưng đều mắt nhắm mắt mở, bởi vì ông biết chuyện này căn bản không thể ngăn cản.

Đúng như Đỗ Lan nói, nam nữ hỗn biên thì tất nhiên sẽ có tình yêu nảy sinh.

Tình yêu là quả ngọt, nam nữ hỗn biên là thổ nhưỡng.

Đỗ Lan muốn lách luật, Đăng Tháp không cho phép quan hệ gia đình Cũ Thế Giới, nhưng Cũ Thế Giới đâu chỉ có gia đình, còn có rất nhiều sự tồn tại tựa như là phải mà lại không phải.

Đối Thực không phải gia đình, cho nên tịnh không vi phạm pháp luật Đăng Tháp.

Thanh niên trong tiểu đội Liệp Hoang rất kích động, cảm thấy đây là một biện pháp tốt.

Thực ra bọn họ cũng biết đây chính là lách luật, nhưng bởi vì tình yêu sẽ không dễ dàng bi thương, cho nên hết thảy đều là dáng vẻ của hạnh phúc, bởi vì tình yêu sinh trưởng đơn giản, y nhiên tùy thời có thể vì em mà điên cuồng.

Đỗ Lan tỏ vẻ Đăng Tháp chính là không hiểu biện chứng, cứ một mực bài trừ tất cả của Cũ Thế Giới, dẫn đến rất nhiều người có kỳ vọng tốt đẹp không thực tế về Cũ Thế Giới, đặc biệt là ôm ấp ảo tưởng tốt đẹp về tình yêu.

Cho rằng tình yêu chính là hoàng tử và công chúa hạnh phúc bên nhau, không hề ý thức được sự thỏa hiệp và đánh đổi phía sau tình yêu.

Tuy rằng ở Đăng Tháp, tất cả sách vở về tình yêu đều bị tiêu hủy, nhưng tiểu đội Liệp Hoang thu thập tài nguyên ở mặt đất, những thứ khác không có nhiều nhưng sách vở thì vẫn rất nhiều, tiểu thuyết tình yêu cũng không thiếu, chỉ cần xem sơ qua vài cuốn là biết tình yêu là gì rồi.

Hơn nữa tuy Đăng Tháp có pháp luật, nhưng vẫn có rất nhiều lời đồn đại về Cũ Thế Giới được truyền miệng.

Một số người lớn tuổi từng trải qua Cũ Thế Giới, gặp chuyện không thuận lợi sẽ nói đôi câu lòng người không như xưa, Cũ Thế Giới tốt hơn, Cũ Thế Giới thế này thế nọ.

Bọn họ nói như vậy, người trẻ tuổi tự nhiên sẽ biết Cũ Thế Giới và mạt thế không giống nhau.

Cũ Thế Giới tài nguyên sung túc, tình yêu mỹ mãn, dù sao thì chỗ nào cũng tốt, chính là vì hệ sinh thái Mã Na nên Cũ Thế Giới mới xong đời, bọn họ xui xẻo phải sống trong mạt thế.

Tài nguyên phải phân phối, sinh sản là nhiệm vụ, không gian sinh hoạt chật chội, thường xuyên đối mặt nguy hiểm.

Tóm lại so với Cũ Thế Giới, mạt thế chính là rác rưởi, Cũ Thế Giới mới là tươi đẹp.

Một khi có suy nghĩ như vậy, thì việc theo đuổi tình yêu và gia đình của Cũ Thế Giới cũng đồng nghĩa với việc theo đuổi cái đẹp.

Không đủ biện chứng, cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng, chỉ dựa vào ngăn chặn thì căn bản không thể cắt đứt quan hệ giữa mạt thế và Cũ Thế Giới.

Đỗ Lan sau khi tuyên truyền cái gọi là Đối Thực cho các đội viên xong thì về phòng mình, chỉ cảm thấy Đăng Tháp một chút cũng không hiểu biện chứng.

Thượng dân đều có phòng độc lập, tuy không gian không lớn, cũng chỉ phối trí một cái giường, nhưng so với mấy người chen chúc trong không gian chật hẹp của Trần dân thì vẫn hạnh phúc hơn nhiều.

Đương nhiên phòng rộng rãi nhất khẳng định là Thành chủ, nhà lớn, còn có đàn piano, rất có tình điệu.

Hơn nữa con cái của Trần dân vừa sinh ra đã bị thu đi, căn bản không biết con trai mình là ai.

Nhưng Thành chủ rất rõ con trai mình là ai, hơn nữa còn tiến hành bồi dưỡng trọng điểm.

Hội thủ Giáo hội Quang Ảnh chính là con ruột của Thành chủ.

Địch Ny Toa cũng cảm thấy Đăng Tháp cứ một mực cắt đứt với Cũ Thế Giới là không tốt: Từ biểu hiện của các thành viên tiểu đội Liệp Hoang mà xem, bọn họ có rất nhiều ảo tưởng về Cũ Thế Giới.

Có vài người tuy không nói, nhưng từ ánh mắt cũng có thể nhìn ra sự bất mãn với Đăng Tháp.

Hơn nữa cắt đứt cũng không cắt đứt được cảm giác, mọi người vẫn biết Cũ Thế Giới tồn tại, còn gán đủ thứ tốt đẹp lên Cũ Thế Giới, dẫn đến mọi người càng ngày càng hướng về nó.

Cuộc sống ở Đăng Tháp liếc mắt là thấy hết, cho dù là Thượng dân cũng là làm một công việc đến chết, nếu vận khí tốt sống qua bảy mươi, quá niên hạn cũng sẽ bị đưa xuống mặt đất, tự sinh tự diệt.

Đỗ Lan nói, Đăng Tháp có một nghi thức, chính là tiễn người già đi.

Cuộc sống Đăng Tháp là từ lúc bắt đầu đã được định đoạt, sinh ra đến tử vong, cơ bản không có biến hóa gì, căn bản không nhìn thấy hy vọng.

Khi con người không nhìn thấy hy vọng, sẽ ký thác tinh thần vào sự tồn tại hư vô mờ mịt, ví dụ như Cũ Thế Giới đã hủy diệt.

Đăng Tháp càng cắt đứt, mọi người lại càng muốn tìm hiểu.

Đương nhiên Đăng Tháp cũng không phải bó tay chịu trói, cũng dùng tôn giáo của Giáo hội Quang Ảnh để tiến hành khống chế.

Nhưng tôn giáo tịnh không thể khiến tất cả mọi người hài lòng, chỉ có thể coi là một loại khế ước hợp tác giữa Thượng dân và Trần dân.

Cho nên vẫn là phải biện chứng, mọi người muốn tìm hiểu Cũ Thế Giới thì cứ cho họ tìm hiểu đi, dù sao Cũ Thế Giới cũng không phải thiên đường.

Nên kể cho mọi người cả cái tốt và cái xấu của Cũ Thế Giới, ví dụ như áp lực của gia đình kiểu cũ.

Ta thấy rất nhiều cha mẹ Cũ Thế Giới hận không thể tống con cái đi cho xã hội nuôi dưỡng ấy chứ.

Cũng chẳng cần sàng lọc gen gì, con cái hoàn toàn ảnh hưởng đến chất lượng cuộc sống của chính mình.

Đỗ Lan nói: Đăng Tháp chỉ cần cung cấp sự tiện lợi của việc xã hội nuôi dưỡng, tự nhiên có người ủng hộ.

Sau đó kiểm soát dòng chảy tài nguyên giữa nuôi dưỡng xã hội và nuôi dưỡng gia đình, dần dần không cấp tài nguyên cho nuôi dưỡng gia đình nữa, mọi người tự nhiên sẽ ngày càng chọn để Đăng Tháp nuôi con.

Cuối cùng cho dù có một bộ phận nuôi dưỡng gia đình cũng không thành khí hậu.

Đỗ Lan tỏ vẻ loại chuyện này Đăng Tháp làm không tốt, không cho mọi người sự lựa chọn.

Xác thực nên cho lựa chọn, nên thông qua dòng chảy tài nguyên, hiệu suất bồi dưỡng và cạnh tranh, để mọi người tự quyết định rốt cuộc là Đăng Tháp nuôi dưỡng hay gia đình nuôi dưỡng.

Địch Ny Toa cũng cảm thấy phương án từ từ tiến dần này tốt hơn phương án đàn áp của Đăng Tháp.

Áp là áp không nổi, bởi vì sự bất mãn của mọi người đối với Đăng Tháp sẽ ngày càng nhiều, cuối cùng sẽ có ngày không áp được nữa, sẽ ngả về phía Cũ Thế Giới vẫn luôn bị Đăng Tháp áp chế.

Bản thân Đăng Tháp không phải là hình thức có thể duy trì lâu dài, quá lãng phí tài nguyên, tỷ lệ dung sai quá thấp.

Một khi tiểu đội Liệp Hoang gặp đả kích lớn, không cách nào lấy được tài nguyên, nội bộ Đăng Tháp khẳng định sẽ nảy sinh tai nạn nhân đạo diện rộng.

Chương 3266

Vấn đề lớn hơn là việc bồi dục lính công dân kiểu tiểu đội Liệp Hoang hao phí rất lớn, sau khi tổn thất rất khó bổ sung quy mô lớn.

Nhưng thiên thiên đi mặt đất tìm tài nguyên lại cần tiểu đội Liệp Hoang.

Chuyện này giống như một cuộc chiến tranh không có hồi kết, tuy tiểu đội Liệp Hoang chỉ là chiến đấu quy mô nhỏ, cũng sẽ ngốn lượng lớn tài nguyên của Đăng Tháp, rất dễ rơi vào cảnh thu không đủ chi.

Tài nguyên tiểu đội Liệp Hoang cướp về, một là cấp cho Đăng Tháp duy trì vận hành, hai là chính mình tiêu hao, căn bản không thể có dư thừa cho Trần dân.

Không chỉ không có tài nguyên dư thừa, ngược lại còn phải áp bức Trần dân, bắt họ làm dân phu lớp trước ngã xuống lớp sau tiến lên chịu chết.

Đỗ Lan nói: Dưới phương pháp sinh tồn như vậy, bất mãn chỉ sẽ càng ngày càng nhiều.

Địch Ny Toa nói: Có lẽ họ đang đợi, đợi kỹ thuật khắc phục hệ sinh thái Mã Na xuất hiện.

Một khi có đột phá khoa học kỹ thuật, mọi chuyện sẽ tốt lên.

Nhưng vấn đề là họ cũng không cho Trần dân bất kỳ cam kết nào, khoa học kỹ thuật phát triển lên thì Thượng dân tự mình nắm giữ là được rồi, căn bản không cần chia cho Trần dân.

Nếu họ đưa ra đề xuất gen tốt kéo gen kém, cuối cùng đạt được mục tiêu vĩ đại là nâng cao đẳng cấp gen của tất cả mọi người trên Đăng Tháp, Trần dân còn có thể ủng hộ một chút.

Nhưng họ căn bản không đưa ra bảo đảm, ngược lại rất bỉ thị Trần dân, cho rằng họ là người hạ đẳng, căn bản không coi Trần dân là người mình.

Địch Ny Toa gật gật đầu, nếu theo xu thế này, cho dù có khoa học kỹ thuật, cũng là Thượng dân độc hưởng, sẽ không phân phối cho Trần dân.

Ngay lúc phu thê hai người đang trò chuyện, bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa.

Vẫn là các đội viên của tiểu đội Liệp Hoang, bọn họ còn muốn biết thêm kiến thức về Đối Thực.

Đường Ni, Bội Ny, chúng tôi rất hứng thú với Đối Thực.

Các đội viên trước mắt cũng là từng đôi từng đôi một, Đỗ Lan tỏ vẻ mấy người này nếu đi làm nhiệm vụ, khẳng định là hy sinh đầu tiên, bởi vì tú ân ái tử đắc khoái.

Đương nhiên có thể, mọi người tìm chỗ rộng rãi từ từ nói chuyện.

Đỗ Lan tỏ vẻ lách luật là hạng mục giải trí hắn thích nhất.

Pháp luật Đăng Tháp thiết lập ở đây chính là để phá vỡ.

Điều luật là biên giới, vượt qua thì có trừng phạt, không vượt qua thì có ban thưởng.

Nhưng vượt hay không, vẫn là do mình lựa chọn.

Rất nhiều người sẽ vì phần thưởng mà ở lại bên này biên giới, nhưng có một bộ phận người lại thích mạo hiểm.

Hơn nữa khi không vượt qua cũng chẳng còn phần thưởng nữa, thì sẽ có càng nhiều người vượt qua.

Người của tiểu đội Liệp Hoang vốn đã là những chiến sĩ liếm máu trên lưỡi dao, nay sống mai chết, phần thưởng của Đăng Tháp không đủ để giữ chân họ ở nguyên tại chỗ.

Cho nên bọn họ muốn thăm dò biên giới một chút, Đối Thực khiến họ nhìn thấy khả năng yêu đương quang minh chính đại.

Mã Khắc báo cáo tình hình thám hiểm mặt đất cho Thành chủ, trong đó giấu đi chuyện của Đường Ni và Bội Ny để phòng ngừa đồng đội bị điều tra.

Nhưng hắn bẩm báo đúng sự thật việc phát hiện con người, hơn nữa con người còn ở cùng với Phệ Cực Thú, rất khả nghi.

Thành chủ tỏ vẻ mặt đất sẽ không có con người, Mã Khắc khẳng định là ảo giác, liền không thảo luận chuyện này nữa.

Sau đó ông ta bắt đầu tuyên bố: Ta tuổi càng ngày càng lớn rồi, là lúc chọn ra Thành chủ nhiệm kỳ kế tiếp.

Vừa nghe đến Thành chủ nhiệm kỳ kế tiếp, mọi người đều tỉnh cả người.

Giáo hội Quang Ảnh phụ trách tín ngưỡng, Thành Vệ quân phụ trách trị an, Viện nghiên cứu phụ trách khoa học, Tiểu đội Liệp Hoang phụ trách thám hiểm đối ngoại.

Mọi người đều có cơ hội được chọn làm Thành chủ, nhưng ánh mắt Thành chủ Morgan cuối cùng rơi vào trên người Mã Khắc.

Hiển nhiên tiểu đội Liệp Hoang mới là sức mạnh quan trọng nhất của Đăng Tháp.

Chính Morgan cũng đi ra từ tiểu đội Liệp Sát tiền thân Liệp Hoang, hiểu rõ tiểu đội Liệp Sát có thể hoạch đắc tài nguyên, có thể nhận được sự ủng hộ của Trần dân và Thượng dân.

Còn Thành Vệ quân, tác dụng của họ chỉ là duy trì trị an, bình thường không ít lần bị người ta oán trách.

Giáo hội Quang Ảnh tuy truyền bá tín ngưỡng, nhưng trên Đăng Tháp còn có rất nhiều người căn bản không tin giáo.

Cuối cùng Viện nghiên cứu tuy cũng rất quan trọng, lại yên hơi lặng tiếng, rất ít trực tiếp tiếp xúc với mọi người.

Cho nên Đội trưởng Liệp Hoang thích hợp tiếp nhận chức Thành chủ nhất, có đủ sức chiến đấu, cũng có đủ danh vọng, quan trọng hơn là Mã Khắc là được người kia đưa lên Đăng Tháp, hoặc giả có thể trở thành hy vọng.

Thành chủ biết mặt đất có người, nhưng ông ta cứ không nói, cũng là một lão già hay tỏ ra bí hiểm.

Thành chủ nhiệm kỳ kế tiếp là Mã Khắc.

Thành chủ Morgan tóc hoa râm tuyên bố.

Biểu cảm của bốn người đều rất vi diệu, trong đó Hội thủ Giáo hội Quang Ảnh Charles biểu cảm vặn vẹo nhất, bởi vì hắn cho rằng Thành chủ nhiệm kỳ tiếp theo khẳng định là mình, mình mới là người được Quang Ảnh Chi Chủ chọn trúng.

Đáng tiếc Thành chủ chọn Mã Khắc.

Mã Khắc cũng vẻ mặt kinh ngạc, hắn đối với ngôi vị Thành chủ không hề hứng thú, căn bản chưa từng nghĩ làm Thành chủ.

Dù sao hắn chỉ biết chiến đấu, đối với công việc của Thành chủ là hoàn toàn không biết gì cả.

Thành chủ.

Mã Khắc muốn đưa ra dị nghị.

Nhưng Thành chủ khoát tay nói: Cứ quyết định như vậy đi, ta mệt rồi, các ngươi lui xuống đi.

Rất nhanh tin tức đã truyền đến tiểu đội Liệp Hoang, mọi người đều rất vui mừng, bởi vì Mã Khắc thành Thành chủ, tiểu đội Liệp Hoang sẽ càng có động lực.

Bởi vì Mã Khắc trở thành Thành chủ thì đại biểu có người có thể thăng quan thành đội trưởng, sẽ có một loạt sự đề bạt, khẳng định rất sướng.

Đội trưởng Mã Khắc liều mạng là vì sứ mệnh, là vì Đăng Tháp.

Nhưng tiểu đội Liệp Hoang tịnh không phải ai cũng nghĩ như vậy, cũng có rất nhiều người chính là vì thăng quan, nâng cao đãi ngộ của bản thân.

Cho nên tin tức Mã Khắc sắp thăng chức Thành chủ kích thích thần kinh mọi người rất lớn, nhao nhao chúc mừng Mã Khắc.

Mã Khắc lại rất bất đắc dĩ, bởi vì hắn căn bản không biết nên làm cái gì.

Hắn hứng thú với bí mật dưới mặt đất hơn, từ sau khi nhìn thấy trên mặt đất có người, hắn cứ luôn nhớ mãi.

Hắn rất rõ Đăng Tháp không thể vĩnh viễn trôi nổi trên trời, chỉ có đáp xuống mặt đất mới có đủ tài nguyên, giúp mức sống của Trần dân được nâng cao.

Lý tưởng của hắn chính là hạ cánh, nếu mặt đất có người có thể sinh tồn dưới sự uy hiếp của Phệ Cực Thú, vậy việc Đăng Tháp hạ cánh sẽ có cơ sở lý luận nhất định.

Chỉ cần tìm được chứng cứ, hạ cánh sẽ có hy vọng.

Cho nên Mã Khắc rất để ý mặt đất có phải thật sự có người hay không, nhưng từ phản ứng của Thành chủ bọn họ mà xem, hiển nhiên là đang giấu giếm cái gì.

Rốt cuộc nên làm thế nào mới có thể tìm được càng nhiều chứng cứ mặt đất có thể sinh tồn đây.

Mã Khắc trở lại căn cứ, phát hiện người trong căn cứ ít đi không ít, các đội viên bình thường tập thể hình huấn luyện ở đây đều không thấy đâu: Người đâu.

Đội trưởng, bọn họ đều đi nghe lớp học của Đường Ni và Bội Ny rồi.

Một đội viên phụ trách điều chỉnh trang bị nói.

Lớp học gì.

Mã Khắc vẻ mặt mờ mịt.

Lớp học Đối Thực.

Đội viên nói.

Mã Khắc nghe không hiểu, liền hỏi bọn họ đang ở đâu.

Đội viên chỉ rõ phương hướng, Mã Khắc liền đi tới.

Tịnh không gióng trống khua chiêng, Mã Khắc lặng lẽ đi tới kho chứa cơ giáp Trọng Lập Thể, liền nghe thấy bên trong có giọng của Đường Ni, hắn đang nói Cái này gọi là Yêu.

Mã Khắc rón rén ngồi ở phía sau, nghe hắn giảng bài.

Yêu là con tim loạn nhịp, yêu là vì người khác bỏ ra, yêu là.

Đỗ Lan nói rất nhiều biểu hiện của tình yêu.

Mã Khắc nghe một lúc, liền ý thức được đây là hành vi phạm pháp, đây chẳng phải là tư tưởng Cũ Thế Giới mà Đăng Tháp nghiêm lệnh cấm truyền bá sao.

Đều dừng lại.

Mã Khắc không thể nhìn đồng đội tiếp tục trầm luân, vỗ bàn đứng dậy, hỏi: Đường Ni, cậu đang làm cái gì.

Tôi đang lên lớp a.

Cậu chẳng lẽ muốn khôi phục quan hệ gia đình Cũ Thế Giới sao.

Cậu đây là đang phạm pháp.

Mã Khắc chất vấn.

Không có a, anh hỏi mọi người xem tôi có lúc nào nói muốn khôi phục gia đình Cũ Thế Giới không.

Chương 3267

Mọi người đều biết Đường Ni tôi làm người, tôi là người thành thật nhất, cũng tuân thủ pháp luật nhất.

Đỗ Lan vô tội nói.

Vậy tại sao cậu tuyên truyền tình yêu.

Đỗ Lan nói: Anh nghe tôi ngụy biện.

à không, giải thích đã, là thế này, học tập tình yêu chính là để tránh né tình yêu.

Hiện tại Đăng Tháp không dạy mọi người Yêu là vật gì, lại muốn cấm chúng ta đàm tình thuyết ái.

Vậy khi chúng ta gặp phải Yêu thì căn bản không biết đây chính là Yêu, không biết Yêu thì không cách nào tránh né.

Cũng giống như chữ Bỏng, nếu chưa từng bị bỏng, lại làm sao có thể lý giải chữ này.

Lại làm sao có thể tránh bị bỏng.

Nếu anh chỉ nói phải tránh bị bỏng, thì mọi người căn bản không biết tránh thế nào.

Chỉ có nhận thức đối với cái nóng, mới có thể tránh né.

Tôi cho rằng tình yêu cũng như thế, nếu không hiểu yêu, lại làm sao có thể tránh được yêu.

Mã Khắc á khẩu, hình như là đạo lý này, nếu không hiểu yêu, đợi đến khi tình yêu xuất hiện thì căn bản tránh không khỏi.

Muốn tránh hố, đầu tiên phải nhận biết cái hố.

Nhưng Đăng Tháp tịnh không có giáo dục như vậy, không dạy mọi người cái gì là yêu, chỉ một mực yêu cầu mọi người tránh yêu đương, nhưng mọi người lại không biết thế nào là yêu đương, đợi đến khi thực sự ý thức được vấn đề thì đã quá muộn.

Cho nên chúng ta học tập tình yêu, chính là tìm hiểu hình thức của yêu, phòng ngừa chu đáo.

Trong quá trình Đối Thực cũng có thể tiến thêm một bước né tránh tình yêu, tránh khôi phục gia đình cũ.

Đỗ Lan nghiêm túc nói: Đây là bổ sung cho khiếm khuyết của Đăng Tháp.

Mã Khắc thế mà không nói được lời nào.

Đội trưởng, anh cũng nghe thử xem, bài học của Đường Ni rất có tính gợi mở.

Nhiễm Băng cũng ở đó, kiến nghị đội trưởng nghe thử.

Mã Khắc lại cảm thấy Đường Ni không giống trước kia nữa, từ sau khi hắn từ mặt đất trở về đã khác biệt, nhìn chằm chằm Đường Ni hỏi: Cậu có thấy chỗ nào không thoải mái không, hay là đi phòng y tế kiểm tra thân thể một chút.

Đội trưởng, anh khẳng định cảm thấy tôi thay đổi.

Kỳ thực tôi không thay đổi, tôi từ khi có ký ức đã tuân thủ pháp luật Đăng Tháp, không khỏi sẽ hỏi một vấn đề: Pháp luật Đăng Tháp nếu tốt như vậy, tại sao không thể tránh né tình yêu, tại sao không thể triệt để kết thúc ảnh hưởng của Cũ Thế Giới.

Cho nên tôi không chỉ học tập pháp luật Đăng Tháp, còn học tập kiến thức mặt đất, đọc sách mang từ mặt đất về, sau đó tôi đốn ngộ.

Đỗ Lan nói: Tôi biết biện pháp của Đăng Tháp căn bản không linh, căn bản không hiểu đạo lý chặn không bằng khơi.

Cho nên tôi muốn hoàn thiện chế độ của Đăng Tháp.

Mã Khắc trợn mắt há hốc mồm, cảm thấy Đường Ni thích hợp làm Thành chủ hơn mình: Cậu nói thử xem, rốt cuộc nên tránh né như thế nào.

Tình cảm cũng giống như nước lũ, tình yêu càng là hồng thủy mãnh thú, Đăng Tháp xây dựng một con đê hy vọng chắn được nước lũ.

Nhưng tình cảm là dâng lên từ trong lòng mỗi người, người đầu tiên cảm nhận được tình yêu tịnh không nhận được bất kỳ sự giáo dục nào, là tự phát cảm thấy tình yêu từ nội tâm.

Cho nên con đê của Đăng Tháp là xây ở bên ngoài, mà tình yêu lại trào ra từ bên trong cơ thể con người, căn bản không cách nào ngăn cản.

Cho nên ý tưởng của tôi chính là để mọi người hiểu rõ tình yêu, như vậy khi tình yêu dâng lên, mọi người có thể đi đối kháng.

Không phải dựa vào đê điều, mà là dựa vào nỗ lực của mỗi người.

Đỗ Lan nói: Đây chính là tôi khơi dòng thay vì chặn dòng.

Tự mình có thể chặn được sao.

Một bộ phận người có thể chặn được, một bộ phận người chặn không được.

Đỗ Lan trực tiếp nói: Dù sao người biết yêu bản thân, thì sẽ đi yêu người khác.

Mã Khắc không nói gì, nhớ tới tỷ tỷ của mình, đương nhiên không phải chị ruột, mà là chị kết nghĩa.

Cô ấy lúc đó là đội trưởng tiểu đội Liệp Hoang, lại cùng phó đội trưởng rơi vào lưới tình, cuối cùng chấp nhận hỏa hình.

Tình yêu xác thực là chặn không được, khi xuất hiện rồi, một khi lún sâu vào đó, sẽ như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Nếu biết trước tình yêu là gì, có lẽ còn có thể kháng cự một chút.

Muốn phòng phạm một thứ, ít nhất phải có hiểu biết đại khái.

Mọi người đều không biết tình yêu là gì, lại làm sao phòng phạm tình yêu.

Cho dù là tu tiên cũng phải hạ phàm trải qua hồng trần, có hiểu biết nhất định, mới có thể tăng cường lực phòng ngự.

Cho nên Đỗ Lan lý thẳng khí hùng lên lớp cho mọi người, truyền thụ về tình yêu.

Mã Khắc tuy cảm thấy không đúng, nhưng không tìm ra lý do gì phản bác, bản thân hắn vốn không giỏi ăn nói, động thủ thắng qua động khẩu.

Nghe xong lời Đỗ Lan, thế mà cảm thấy rất có đạo lý, nhưng lại cảm giác đối phương hoàn toàn là đang thăm dò ranh giới cuối cùng của pháp luật Đăng Tháp, là không đúng.

Đúng và không đúng, dường như đồng thời xuất hiện.

Tuy cậu nói rất đúng, nhưng cậu thuyết phục được tôi không tính là gì, vẫn phải thuyết phục được Thành chủ Morgan mới được.

Mã Khắc nói.

Việc tôi làm hoàn toàn phù hợp phạm trù pháp luật, tại sao phải thuyết phục Thành chủ.

Chỉ cần mọi người có thể tiếp nhận là được rồi.

Đỗ Lan nói: Hơn nữa, chúng tôi cũng không làm chậm trễ huấn luyện, thời gian nghiệp dư học tập chút kiến thức mới hoàn toàn là có thể.

Lời tuy như thế, nhưng Thành chủ bọn họ chưa chắc có thể tán đồng ý tưởng của cậu.

Mã Khắc nói: Cậu nói có đạo lý đến đâu, người khác có chấp nhận hay không lại là chuyện khác.

Giống như hắn muốn để Đăng Tháp hạ cánh xuống mặt đất, cũng có đạo lý của riêng mình, ví dụ như độ khó thu hoạch tài nguyên quá lớn, hoàn cảnh sinh tồn Đăng Tháp quá kém, vì tương lai, nhất định phải trở về mặt đất mới được.

Nhưng mọi người tịnh không tin lời hắn, tịnh không muốn trở về mặt đất.

Cho nên đạo lý là đạo lý, người khác nghe hay không là chuyện khác.

Mã Khắc bị thuyết phục, nhưng Thành chủ, Giáo hội Quang Ảnh có bị thuyết phục hay không thì không chắc.

Không sao cả, lý niệm đã truyền bá ra ngoài, cho dù bọn họ ngăn cản tôi tiếp tục mở miệng, những kiến thức này cũng sẽ truyền miệng.

Thành chủ không cách nào ngăn cản người bên dưới bắt đầu Đối Thực, bởi vì đây là nhu cầu của mọi người.

Đỗ Lan tỏ vẻ không sao cả, hắn dạy mọi người lách luật là đủ rồi.

Mã Khắc không nói gì, chỉ lo lắng Thành chủ sẽ định nghĩa Đối Thực cũng là phạm pháp.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa một chút cũng không che che giấu giấu, trong hoàn cảnh công khai liền dùng quan hệ Đối Thực tuyên bố với bên ngoài, hoàn toàn không che đậy sự thân mật của hai người.

Người khác còn phải cẩn thận từng li từng tí, không dám tùy tiện bại lộ, không dám khiêu chiến Đăng Tháp.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa lại mặc kệ, cách làm to gan phản nghịch này của hai người đã giành được rất nhiều sự ủng hộ.

Nhưng hành vi cao điệu như vậy rất nhanh đã bị Thành chủ biết được, ông ta lập tức gọi Mã Khắc đến hỏi tình hình.

Mã Khắc thành thật nói: Đường Ni và Bội Ny không phải khôi phục quan hệ gia đình Cũ Thế Giới, quan hệ của bọn họ gọi là Đối Thực, không phải yêu đương, không phải gia đình, mà là góp gạo thổi cơm chung.

Thành chủ nghe xong, nhịn không được nói: Đây chỉ là lời bọn họ tự nói, làm sao có thể tính là thật.

Hơn nữa ta còn nghe nói Đường Ni công khai tuyên truyền tình yêu, có chuyện này không.

Có, bất quá cậu ấy có lý do của mình.

Đăng Tháp muốn phòng phạm tình yêu, nhưng rất nhiều người căn bản ngay cả tình yêu là gì cũng không biết, căn bản phòng không thắng phòng.

Cho nên hiểu rõ tình yêu, mới có thể phòng ngự tình yêu tốt hơn.

Mã Khắc nói.

Thành chủ giận dữ: Khá cho một tên khéo mồm khéo miệng, điên đảo hắc bạch.

Nói đen thành trắng, nói trắng thành đen, hắn còn có lý.

Mã Khắc, ngươi là Thành chủ tương lai, hãy đi xử lý chuyện này.

Nếu ngươi xử lý không tốt, vậy ta sẽ để Thành Vệ quân đi xử lý.

Mã Khắc trầm mặc, trong đầu hiện lên quyết tâm chết không đổi thay của tỷ tỷ, cô ấy thà rằng chấp nhận hỏa hình cũng muốn yêu đương, vì tình yêu mà hy sinh chính mình, có thể nói là dùng sinh mệnh để chứng minh sự quý giá của tình yêu.

Mã Khắc, đừng phạm sai lầm tương tự.

Thành chủ thấm thía nói, ông hy vọng Mã Khắc có thể đại nghĩa diệt thân, bắt Đường Ni và Bội Ny lại xét xử.

Nhưng tôi cảm thấy Mã Khắc nói tịnh không sai.

Bọn họ tịnh không vi phạm luật điều Đăng Tháp.

Mã Khắc nói.

Truyền bá tình yêu chính là phạm pháp, cho dù bọn họ có lý do đầy đủ cũng không được.

Còn cái gì mà Đối Thực, vừa nghe đã biết là dùi vào chỗ trống, mượn danh nghĩa Đối Thực để làm chuyện khôi phục quan hệ gia đình.

Chẳng lẽ gọi hành vi trộm cướp là mượn thì có thể che đậy hành vi trộm cướp sao.

Buồn cười.

Chương 3268

Ngươi là người sắp làm Thành chủ, ngàn vạn lần không thể mềm yếu, phải làm gương cho Đăng Tháp, như vậy mới có thể phục chúng.

Nhưng mà.

Mã Khắc thầm nghĩ cường điệu quyền uy của pháp luật cố nhiên có thể khiến người ta phục tùng, nhưng cấp cho mọi người quyền lợi Đối Thực, chẳng phải cũng giống nhau có thể nhận được sự ủng hộ sao.

Cùng là lực lượng vũ trang, tiểu đội Liệp Hoang thu thập tài nguyên và bộ đội Thành Phòng duy trì trật tự, nhân khí của tiểu đội Liệp Hoang hiển nhiên cao hơn bộ đội Thành Phòng, tại sao.

Bởi vì tiểu đội Liệp Hoang là Thưởng, tiểu đội Thành Phòng là Phạt.

Cho nên bộ đội Thành Phòng tiếng tăm vô cùng không tốt, thường xuyên bị người ta chửi bới, vì bọn họ luôn bắt người, đánh người.

Đây là sự tương phản rõ nét, cho nên Mã Khắc cảm thấy có thể thừa nhận Đối Thực không phải quan hệ gia đình cũ, như vậy cũng có thể nhận được sự ủng hộ.

Nhưng nhìn biểu cảm nghiêm túc của Thành chủ thì biết đối phương khẳng định sẽ không đồng ý.

Thành chủ Morgan có suy tính của riêng mình, phải cân nhắc chi phí.

Nhưng ông ta tịnh không chia sẻ tình hình kinh tế Đăng Tháp với tân Thành chủ, không để Mã Khắc biết duy trì Đăng Tháp vận hành cần bao nhiêu tài nguyên.

Rõ ràng đều đã chọn Mã Khắc làm Thành chủ, vậy thì nên điều Mã Khắc từ tiểu đội Liệp Hoang đến văn phòng Thành chủ, để Mã Khắc biết sổ sách vận hành Đăng Tháp, để hắn trong lòng hiểu rõ.

Nhưng Thành chủ lại không làm thế, tuy tuyên bố Mã Khắc làm Thành chủ, nhưng một chút cũng không tiến hành bồi dưỡng hắn, cũng không giúp Mã Khắc dọn dẹp những kẻ chống đối, là thật sự không lo lắng Đăng Tháp phát sinh nội loạn sao.

Tại sao một số hoàng đế về già lại trở nên hồ đồ.

Bắt đầu đại sát tứ phương.

Chính là để làm công tác chuẩn bị cho tân hoàng đế.

Nếu không giết mấy trọng thần, tân hoàng đế sau khi lên ngôi khẳng định sẽ bị khiêu chiến, địa vị sẽ không vững.

Cho nên hoàng đế phải giết người, trải đường cho tân hoàng đế.

Tân cựu giao thế, không phải nói chọn một người thừa kế là có thể an an ổn ổn chuyển giao quyền hành, không có chuyện dễ dàng như vậy.

Trước mắt Mã Khắc danh tiếng tuy không tệ, cũng có quân lực của tiểu đội Liệp Hoang.

Nhưng Thành Phòng, Giáo hội, Viện nghiên cứu đều có thái độ rất mập mờ với Mã Khắc, hiển nhiên tịnh không hoàn toàn ủng hộ hắn.

Thành chủ Morgan tốt nhất là nên giết hết những kẻ không phục, để Mã Khắc cài thân tín của mình vào các bộ môn, hoàn thành tiếp quản.

Nhìn Thành chủ có vẻ lão mưu thâm toán, vô cùng quả đoán.

Nhưng kỳ thực ông ta cũng chỉ quả đoán với bách tính, khi thật sự đụng đến lợi ích liên quan của bản thân, căn bản không nhẫn tâm xuống tay.

Thành chủ hy vọng Mã Khắc có thể bắt Đường Ni và Bội Ny.

Mã Khắc còn muốn nói gì đó, lại phát hiện ánh mắt không tán thành của Thành chủ, hiển nhiên ông ta không muốn nghe Mã Khắc kiếm cớ.

Mã Khắc không biết nên làm thế nào, chỉ có thể nói: Đã biết.

Nhưng vừa rời khỏi văn phòng, hắn lập tức thông báo cho Nhiễm Băng, bảo cô đi trước một bước sắp xếp cho Đường Ni và Bội Ny rời đi, như vậy hắn sẽ không cần bắt người nữa.

Nhưng bọn họ có thể đi đâu.

Nhiễm Băng bất đắc dĩ nói.

Đến mặt đất cũng tốt hơn ở lại Đăng Tháp.

Mã Khắc cho rằng có thể đi xuống mặt đất.

Được rồi, giờ tôi đi tìm bọn họ ngay.

Mã Khắc cố ý đi chậm lại, cho bọn họ đủ thời gian đào tẩu.

Nhiễm Băng tìm được Đường Ni và Bội Ny, nói: Không xong rồi, Thành chủ bảo Mã Khắc đến bắt hai người.

Hai người mau đi đi, tôi ở đây có chút tài nguyên, hai người dùng cánh lượn xuống mặt đất đi.

Sao không phải bộ đội Thành Phòng đến bắt.

Đỗ Lan hỏi.

Tôi không biết, là Thành chủ đích thân hạ lệnh, mau đi đi, không thì không kịp nữa.

Nhiễm Băng còn sốt ruột hơn cả bọn họ, thật sự là lo nỗi lo của người khác.

Đỗ Lan lại nói: Tôi không đi, cứ tiềm phục trong đám Trần dân, tiếp tục tuyên truyền tư tưởng của chúng tôi.

Chúng tôi đều là muốn tốt cho Đăng Tháp, căn bản không cần chạy.

Địch Ny Toa cũng nói: Không sai, chúng tôi có thể trốn trong đám Trần dân, bọn họ sẽ không tìm thấy đâu.

Trần dân số lượng nhiều như vậy, không thể nào rà soát từng người một.

Nhiễm Băng bất đắc dĩ nói: Tóm lại hai người mau đi đi, ngàn vạn lần không thể bị bắt, nếu không sẽ bị thiêu chết đấy.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa lấy ra một bộ quần áo cũ của Trần dân, nhanh chóng thay vào, sau đó vẽ một lớp trang điểm mặt vàng vọt hốc hác, trực tiếp trốn đi.

Nhiễm Băng nhìn bộ dạng thành thạo của bọn họ thì biết bọn họ đã sớm có chuẩn bị.

Tuy nhiên, những lời Đỗ Lan và Địch Ny Toa nói đều có đạo lý, nhưng Thành chủ không chấp nhận, cho nên ông ta phái Mã Khắc đi bắt người.

Thành chủ không những không để Mã Khắc cài cắm thân tín vào các bộ phận khác, ngược lại còn bắt anh ta phải thanh trừng Tiểu đội Liệp Hoang trước, làm bại hoại danh tiếng của Mã Khắc.

Cũng không biết ông ta thực sự muốn để Mã Khắc kế vị, hay là muốn khiến anh ta chúng phản thân ly.

May mà Mã Khắc đứng về phía đồng đội, cố ý đi chậm lại, để Nhiễm Băng thông báo cho đồng đội chạy trước.

Đợi đến khi Mã Khắc làm xong chuẩn bị bắt giữ, đi đến nơi thì

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đã chạy mất rồi.

Tôi thấy Đường Ni và Bội Ny không sai, bọn họ rõ ràng không vi phạm pháp luật, tại sao Thành chủ lại muốn bắt bọn họ.

Các đồng đội nhao nhao bất bình.

Mã Khắc nói: Thành chủ có nỗi khổ của Thành chủ.

Thành chủ nói không được phép yêu đương, nhưng mười năm trước sau khi đội trưởng Hồng Khấu xảy ra chuyện, ông ta cũng không tiến hành cải tổ Tiểu đội Liệp Hoang, không giáo dục tư tưởng cho mọi người.

Đã như vậy, chuyện nảy sinh tình yêu mới là chuyện sớm muộn.

Thật không biết rốt cuộc Thành chủ muốn làm gì.

Các đội viên rất bất mãn, đều cho rằng Đường Ni nói rất đúng, biện pháp cấm đoán tình yêu tốt nhất chính là cách ly nam nữ.

Nếu không làm vậy, thì việc nảy sinh tình yêu chẳng phải là rất bình thường sao.

Nếu Thành chủ không cải tổ, lại đi trừng phạt tình yêu, thì hoàn toàn là câu cá chấp pháp.

Tôi thấy Thành chủ chính là nhắm vào Tiểu đội Liệp Hoang, cố ý không cải tổ, như vậy mới có cớ định kỳ gõ đầu chúng ta.

Có người cho rằng đây là cái cớ để Thành chủ răn đe Tiểu đội Liệp Hoang.

Chính xác, cái gì là tình yêu.

Căn bản không có tiêu chuẩn rõ ràng.

Có đôi khi chỉ là tình cảm chiến hữu nam nữ, nhưng chỉ cần Thành chủ muốn gõ đầu chúng ta, là có thể bóp méo thành tình yêu.

Chỉ cần có cái cớ cấm đoán tình yêu này, chỉ cần nam nữ tiếp tục biên chế hỗn hợp, bọn họ tùy thời có thể bóp méo tình chiến hữu thành tình yêu, tùy thời có thể tìm cớ trừng phạt chúng ta, cắt giảm kinh phí, giảm bớt nhân viên của chúng ta.

Rõ ràng chúng ta liều mạng ở mặt đất, Thành chủ lại đối xử với chúng ta theo kiểu câu cá chấp pháp, quá bỉ ổi rồi.

Im miệng.

Mã Khắc nghe không nổi nữa, nói: Thành chủ khẳng định có nỗi khổ tâm.

Được rồi, hiện tại chúng ta đi lục soát một chút.

Đây chính là tính hạn chế của pháp luật, một điều luật rất dễ bị một số người ngộ nhận là cái cớ được thiết lập chuyên môn để nhắm vào mình.

Dù sao hoàn cảnh của mọi người không giống nhau, ví dụ như thành viên Tiểu đội Liệp Hoang đang thăm dò ở biên giới tình yêu, rất dễ dàng bị cướp cò, cũng rất dễ dàng xuất hiện phán đoán sai lầm.

Dù sao đàn ông và phụ nữ cùng kề vai chiến đấu trong cảnh địa nguy hiểm, rất dễ sinh ra hiệu ứng cầu treo, rất dễ sinh ra tình cảm.

Cho dù không phải tình yêu, thì cũng chẳng khác tình yêu là bao, cũng là loại tình cảm thác phó sinh mệnh, rất dễ bị người có tâm tư bóp méo.

Cho nên người khác cảm thấy cấm đoán tình yêu không có vấn đề gì, nhưng trong mắt một số thành viên Tiểu đội Liệp Hoang, đây quả thực là luật lệ chuyên môn nhắm vào bọn họ, chính là để câu cá chấp pháp.

Mã Khắc không tranh luận, mà chỉ đi kiểm tra tượng trưng một chút, phát hiện không có hai người, liền đi báo cáo Thành chủ.

Thành chủ cũng không nghi ngờ Mã Khắc, chỉ nói: Thang máy không khởi động, cánh dơi tàu lượn cũng không giảm bớt, bọn họ không có cách nào rời khỏi Đăng Tháp, khẳng định là ẩn tàng trong đám Trần dân.

Không cần quản bọn họ, bởi vì bọn họ sẽ rất nhanh không chống đỡ nổi.

Ông ta rất rõ ràng hoàn cảnh sinh hoạt của Thượng dân và Trần dân hoàn toàn bất đồng.

Trần dân ăn được miếng bánh quy nén đã coi như là ăn Tết, mà trong Thượng dân, Tiểu đội Liệp Hoang bữa nào cũng có sữa bò, còn có thức ăn mảng thịt cung cấp, ăn cũng là gạo trắng bột mì, những thứ này đều do nông trường trên đỉnh Đăng Tháp sản xuất.

Từ nghèo khó lên giàu sang thì dễ, từ giàu sang xuống nghèo khó mới khó.

Chương 3269

Ăn quen bánh mì, quay lại những ngày ăn cám nuốt rau thì không dễ chịu chút nào.

Hơn nữa bản thân Trần dân còn ăn không đủ no, làm sao có khả năng tàng trữ hai người sống sờ sờ như Đường Ni và Bội Ny.

Bọn họ sẽ rất nhanh bị Trần dân tống đến đây thôi.

Thành chủ biết rất rõ Trần dân nuôi mình còn khó, khẳng định không thể nuôi hai người không tham gia sản xuất.

Bình thường mà nói xác thực là như thế.

Trần dân cả đời đều chưa từng ăn bánh mì, càng chưa từng uống qua sữa bò.

Bọn họ mỗi ngày đều phải đi làm việc, duy trì sự vận hành của Đăng Tháp, xử lý rác thải, thông cống rãnh, trông coi bộ tản nhiệt.

Những công việc này đều có môi trường vô cùng tồi tệ, rất hôi, rất nóng, tiếng ồn lớn, không khí hỗn trọc.

Làm công việc bẩn nhất mệt nhất, ăn thức ăn kém nhất, uống nước tuần hoàn đục ngầu.

Thượng dân cơ bản làm công việc lập trình, quản lý.

Còn có quân đội chuyên nghiệp, hoàn toàn thoát ly sản xuất, chỉ phụ trách chiến đấu.

Bọn họ ăn bánh mì, uống nước ngọt sạch sẽ.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đi tới không gian chật chội của Trần dân.

Ở chỗ này, mấy Trần dân chen chúc trong không gian nhỏ hẹp, ngủ giường tầng, còn chật chội hơn cả trong tàu ngầm.

Thậm chí một cái giường cũng là mấy người dùng chung.

Trong tàu ngầm không gian có hạn, cũng sẽ không chuẩn bị giường cho mỗi thuyền viên, mà là chia hai ca, luân phiên sử dụng.

Khi ca một trực ban thì ca hai ngủ, khi ca hai trực ban thì ca một ngủ, dùng cùng một vị trí.

Ở một mức độ nào đó mà nói, Đăng Tháp chính là một chiếc tàu ngầm trôi nổi trên bầu trời, không gian còn chật chội hơn tàu ngầm.

Đối với Trần dân mà nói, ngay cả giường ngủ cũng không thuộc về mình.

Bọn họ trần truồng mà đến, trần truồng mà đi, không chiếm hữu bất kỳ tài sản nào.

Chết rồi, quần áo cởi ra còn phải để lại cho người khác mặc. 4068, bộ quần áo này của cậu phải bảo quản cho tốt, chờ cậu chết rồi, tôi muốn mặc.

Mẹ kiếp, 5022, muốn chết cũng là cậu chết trước.

Trần dân ngay cả tên cũng không có, chỉ có một mã số.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa ở chỗ này rất khó hành động, bởi vì bọn họ xác thực khó có thể đạt được thức ăn và nước uống.

May mà bọn họ vốn là người xuyên việt thực lực cường đại, không ăn không uống đều không vấn đề gì. 4068 nhìn thấy Đỗ Lan và Địch Ny Toa lập tức nhận ra bọn họ là thành viên Tiểu đội Liệp Hoang, còn từng giả chết đùa giỡn với các đội viên.

Sao hai người lại ở chỗ này.

Cậu ta rất kỳ quái.

Hóa ra là 4068 à.

Đỗ Lan nhìn thấy đối phương, nói: Thế nào, trước đó cậu tự tư điều khiển Trọng Lập Thể, có được khen thưởng không.

Đừng nhắc nữa, suýt chút nữa bị súng bắn chết, ai bảo tôi là Trần dân chứ.

Hai người vì sao lại tới đây.

Là như vầy, đội trưởng Mã Khắc sắp trở thành Thành chủ, anh ấy muốn tổ chức một tiểu đội đặc biệt gồm toàn Trần dân, cho nên phái bọn tôi tới huấn luyện và tuyển chọn.

Cậu chớ có rêu rao, bởi vì chuyện này vẫn là bí mật.

Đỗ Lan nhỏ giọng nói: Chuyện này nhất định phải tiến hành bí mật.

Vì sao. 4068 cảm thấy đây là chuyện tốt.

Bởi vì địa vị của đội trưởng Mã Khắc không ổn định.

Cậu cũng biết Đăng Tháp ngoại trừ Tiểu đội Liệp Hoang, còn có Quân Thành Phòng, còn có Viện Nghiên Cứu và Giáo hội Quang Ảnh.

Bọn họ đều thèm muốn vị trí Thành chủ, sẽ không dễ dàng để đội trưởng Mã Khắc kế vị.

Cho nên chúng ta nhất định phải hoạt động ngay dưới mí mắt bọn họ, không thể lộ ra ánh sáng. 4068 không hiểu lắm, cũng không biết đấu tranh nội bộ cao tầng Đăng Tháp.

Không hiểu cũng không sao, bọn tôi tới là để lên lớp cho các cậu, dạy các cậu một số kiến thức trước kia không hiểu.

Đỗ Lan nói. 4068 có chút kích động, nhưng cậu ta khống chế được, bởi vì cần khiêm tốn, cần ẩn nấp.

Được rồi, bọn tôi đi dạo trước một chút, tìm hiểu hoàn cảnh nơi này, cậu cứ đi làm việc trước đi.

Đỗ Lan nói.

Tôi dẫn hai người đi nhé, tôi rất quen thuộc khu Trần dân. 4068 nói.

Được thôi, cậu dẫn đường. 4068 đầu tiên dẫn người tới bệnh viện, nói: Nơi này chính là bệnh viện Trần dân, những Trần dân bị phán đoán không có giá trị trị liệu đều ở chỗ này, duy trì sinh hoạt tối thiểu.

Bọn họ không có năng lực lao động, không có điểm vinh dự, sống thế nào.

Trần dân cũng có thuế thu nhập, bình thường chúng tôi đều sẽ nộp lên một ít thức ăn, bọn họ chính là dựa vào những thức ăn này để sống. 4068 nói.

Đỗ Lan hiểu rõ, Thượng dân và Trần dân tiến hành chính sách cách ly, không cấp tài nguyên cho Trần dân, như vậy nội bộ Trần dân tự nhiên sẽ diễn sinh ra các loại chức năng, có thể dựa vào một lượng nhỏ thuế để làm chút chuyện thực tế, thậm chí quản lý Trần dân.

Tuy rằng bệnh viện Trần dân căn bản không có năng lực chữa bệnh, nhưng ít ra có thể để người bệnh giữ lại chút thể diện.

Bệnh viện Trần dân chính là nơi tiêu hao thuế lớn nhất của Trần dân, nhưng điều kiện vẫn gian khổ, bệnh nhân cũng chỉ là chờ chết.

Tuy rằng Trần dân bị cách ly, nhưng Trần dân có nhu cầu.

Ví dụ như chữa bệnh, không có tài nguyên y tế của Thượng dân, vậy bọn họ có thể uống nước bùa, uống nước tiểu đồng tử, ăn tro nồi các loại.

Không phải bọn họ ngốc, mà là không có tài nguyên, chỉ có thể dùng những thủ đoạn này trị bệnh.

Nhưng phàm là bọn họ có tài nguyên, đương nhiên cũng hy vọng giống như Thượng dân ở phòng bệnh, bốc thuốc đúng bệnh.

Nhưng bọn họ không có tài nguyên, lại có nhu cầu chữa bệnh, cuối cùng chính là có bệnh thì vái tứ phương.

Nội bộ Trần dân cũng có một bộ trò chơi của riêng mình.

Đỗ Lan nhớ tới một câu chuyện, đó là trên một hoang đảo có mười người và chín cái bánh bao.

Thông thường mà nói, người có bánh bao chia một chút cho người không có bánh bao, như vậy mười người đều có thể sống sót.

Nhưng kết quả thường thường là chia làm hai phe phái chém giết, cuối cùng người sống sót cầm đi mười cái bánh bao.

Còn có một câu chuyện chính là lương thực giảm sản lượng 20%, như vậy theo lý thuyết lương thực hẳn là tăng giá 20%, nhưng trên thực tế lương thực không chỉ tăng giá 20%, mà là tăng giá đến mức có 20% số người mua không nổi, sau khi 20% số người chết đói thì mới ổn định lại.

Điều này nói rõ hoạt động kinh tế thường thường rất tàn nhẫn.

Nội bộ Trần dân cũng có hoạt động kinh tế, dù cho bọn họ giãy giụa trên tuyến no ấm, cũng giống nhau phải tuân thủ.

Để tránh cho sự tình tàn nhẫn phát sinh, cần một bộ quy tắc.

Thượng dân tuy rằng cách ly với Trần dân, nhưng nội bộ Trần dân cần trật tự.

Nếu chỉ dựa vào Quân Thành Phòng của Thượng dân thì quản không nổi, chi phí quá cao.

Hơn nữa khi quản lý, thường xuyên tiếp xúc với Trần dân, khó tránh khỏi sẽ phát sinh sự tình đồng tình với Trần dân.

Cho nên Trần dân quản lý Trần dân là tất nhiên.

Đã là quản lý, vậy khẳng định tốn tiền, tiền chính là từ khẩu phần lương thực vốn không nhiều của Trần dân mà khấu trừ ra.

Đương nhiên làm quản lý cũng phải làm một chút chuyện cơ bản cho Trần dân, bảo đảm trật tự Trần dân, tránh cho Trần dân lâm vào hoạt động kinh tế tàn nhẫn nhất.

Ví dụ như an bài cho bệnh nhân Trần dân.

Tuy rằng bệnh viện Trần dân không có năng lực trị bệnh cứu người, nhưng cung cấp một chút an ủi tâm lý thì vẫn làm được, làm một chút thuốc dân gian cũng có thể để bệnh nhân trong lòng dễ chịu hơn chút.

Chương 3270

Kỳ thật Trần dân cũng biết thuốc dân gian trị không hết bệnh, ai bảo bọn họ không cách nào hưởng thụ y tế của Thượng dân chứ.

Không tin thuốc dân gian còn có thể tin cái gì.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đã kiến thức được sinh thái xã hội nội sinh của Trần dân.

Các cậu vốn dĩ đã ăn không đủ no, còn phải nộp thuế, chẳng lẽ không cảm thấy thống khổ sao.

Đỗ Lan hỏi 4068.

Vậy cũng hết cách, không thì còn làm thế nào được nữa.

Chúng tôi từ khi còn rất nhỏ đã bị xác định khiếm khuyết gen, bảy tám tuổi đã bị phân phối công tác, làm không tốt thì đói bụng, đều quen rồi.

Ai bảo chúng tôi là Trần dân chứ, Thượng dân hiếp đáp chúng tôi, Trần dân cũng bắt nạt Trần dân. 4068 biểu thị đã quen rồi, từ nhỏ đã như vậy.

Trần dân từ nhỏ đã làm lao động trẻ em, chỉ có giáo dục nhận biết chữ cơ bản, khổ từ nhỏ đến lớn, không có gì là không quen.

Trong Thượng dân có chia ba bảy loại, nội bộ Trần dân cũng chia ba bảy loại, cũng có các loại quy tắc ngầm.

Thượng dân đi vào rất dễ dàng bị phát hiện, cho nên việc Đỗ Lan và Địch Ny Toa muốn làm chính là bái mã đầu.

Cậu dẫn bọn tôi đi gặp lão đại của Trần dân đi.

Đỗ Lan nói.

Đi theo tôi.

Đi tới một nơi dòng người đông đúc, chỗ này có rất nhiều nữ Trần dân mặc quần áo vô cùng tiết kiệm vải vóc đứng ở hai bên.

Người bình thường không cách nào tới gần nơi đây, bởi vì ba bước một trạm gác năm bước một trạm canh, nhìn qua chính là sào huyệt của thế lực xã hội đen.

Kỳ thật cũng không khác mấy, bọn họ dùng chính là dục vọng nguyên thủy nhất của nhân loại để kiếm tiền.

Ngoại trừ thu thuế cơ bản, còn có nghề nghiệp vi phạm pháp luật cổ xưa nhất.

Ui chao, đây không phải Thượng dân sao.

Chỉ cần nhìn tư thế đi đường của Đỗ Lan và Địch Ny Toa là biết bọn họ là Thượng dân, dáng người thẳng tắp như vậy, tuy rằng hóa trang mặt vàng cơ sấu, nhưng khí chất và Trần dân là một trời một vực.

Kỳ thật nếu thật sự muốn diễn cũng có thể, bất quá hiện tại tới đàm phán, vẫn là trực tiếp một chút thì tốt hơn.

Trước mắt là một tráng hán trên người đầy vết sẹo, nhìn qua là biết rất giỏi đánh nhau.

Từ ánh mắt hí hước của gã có thể nhìn ra đối phương đã biết Đỗ Lan và Địch Ny Toa bị truy nã.

Bất quá trước mắt trên người hai người cũng không có tiền thưởng, giao bọn họ ra ngoài không có bất kỳ chỗ tốt nào.

Hai vị Thượng dân đại giá quang lâm, thật sự là khiến chúng tôi bồng tất sinh huy.

Tráng hán nói.

Khách khí rồi, lần này chúng tôi tới quấy rầy.

Đỗ Lan nói.

Mời ngồi.

Tráng hán vẫn rất khách khí.

Sau đó liền có một cô gái yêu kiều, làn da trắng nõn, trang phục tiết kiệm vải vóc đi tới rót rượu.

Đỗ Lan thầm nghĩ quả nhiên là lão đại, ngay cả rượu cũng có, không hổ là đỉnh điểm của Trần dân.

Những Trần dân khác ngay cả bánh quy nén cũng ăn không được, nơi này lại có thể uống rượu, chênh lệch không nhỏ.

Cho dù là Thượng dân cũng không thể tùy tiện uống rượu, anh dùng rượu ngon chiêu đãi chúng tôi, thật sự là quá khách khí.

Đỗ Lan uống một ngụm, liền biết đây khẳng định là rượu tự ủ, đoán chừng là bọn họ dùng thủ đoạn trộm được lương thực, tự mình ủ ra.

Ha, Đăng Tháp tuy rằng quang minh, nhưng cũng là một nơi nói chuyện tiền bạc, chỉ cần có tiền, không có gì là mua không được.

Đối với Trần dân mà nói, một ngày thiếu ăn một bữa, sống ít đi vài năm, đổi lấy một ngụm rượu ngon hoặc là đổi một đêm phong lưu, là hoàn toàn đáng giá.

Dù sao sống khổ cực như vậy, không bằng dùng đoản thọ đổi một hồi hoan du.

Tráng hán cười ha ha nói.

Có những Trần dân vì ăn một miếng bánh mì, tình nguyện bị Thượng dân đánh chết.

Như vậy bình thường nhịn ăn nhịn mặc, lấy sức khỏe làm cái giá, đổi lấy sự thỏa mãn dục vọng cũng là hoàn toàn có thể.

Thậm chí có thể nói quá hợp lý, sống càng dài chịu khổ càng nhiều, còn không bằng chết sớm siêu sinh sớm, trước khi chết khoái hoạt một phen, coi như là chết mà không oán.

Tráng hán thông qua phương pháp này đạt được tài nguyên mà Trần dân dùng mạng tiết kiệm ra, lại đi chỗ Thượng dân đổi lấy mỹ thực, rượu ngon, vậy gã trung gian này địa vị rất ổn định.

Thuế cộng thêm thu nhập từ sản nghiệp đen này, đủ để quản lý Trần dân rồi.

Hảo khí khái, hảo phách lực.

Đỗ Lan nhìn ra tráng hán đang lo lắng mình tới cướp làm ăn, dù sao mình cũng là Thượng dân, con đường khẳng định nhiều hơn gã.

Nếu Đỗ Lan lấy ra càng nhiều tài nguyên, địa vị tráng hán sẽ khó giữ được.

Kỳ thật để Thượng dân tiếp nhận Trần dân, chỉ cần tài nguyên đầy đủ, Thượng dân không có gánh nặng tâm lý gì.

Ngược lại loại trung gian như tráng hán sẽ bị lịch sử đào thải, gã lo lắng nhất là Thượng dân nâng cao địa vị Trần dân.

Không biết Thượng dân tôn quý tới nơi này có chuyện gì.

Tôi nghĩ anh khẳng định có nghe thấy, tôi và Bội Ny bị gian nhân hãm hại, bị vu hãm là phản lại pháp luật Đăng Tháp, chỉ có thể rời khỏi tầng trên tị nạn đến đây, còn xin anh cung cấp che chở cho chúng tôi.

Đỗ Lan nói.

Vậy tôi có thể có chỗ tốt gì.

Tráng hán thầm nghĩ không sai, tin tức mình nghe ngóng được cũng gần như vậy.

Đã là tội phạm gặp nạn bị truy nã, như vậy hẳn là sẽ không dao động địa vị của mình, vậy phải xem có thể có chỗ tốt hay không.

Không có chỗ tốt, vậy gã cũng sẽ không khách khí.

Anh có muốn đi mặt đất thu thập tài nguyên không.

Đỗ Lan hỏi ngược lại.

Đương nhiên muốn, nằm mơ cũng muốn, nhưng căn bản không có khả năng đi mặt đất thu thập.

Đầu tiên mặt đất rất nguy hiểm, có quái vật. thứ hai quyền lợi Đăng Tháp bay lên và hạ xuống nằm trong tay Thượng dân, thang máy cũng bị nắm giữ.

Cho nên Trần dân chỉ là cu li, căn bản không có năng lực đi mặt đất, càng không có năng lực vận chuyển tài nguyên mặt đất lên.

Nhưng tráng hán nhìn Đỗ Lan, cảm thấy đối phương đã đề cập, hẳn là sẽ có cách: Chẳng lẽ cậu có cách đi mặt đất.

Đương nhiên có rồi, Đăng Tháp trước đó có một kế hoạch tên là Dạ Tập.

Chính là sản xuất một chiếc siêu phi thuyền tàng hình có thể tránh né Phệ Cực Thú.

Bất quá bởi vì đầu tư quá lớn, kế hoạch tiến hành được một nửa thì bị từ bỏ, nhưng máy nguyên mẫu đã hoàn thành.

Chúng ta chỉ cần trộm máy nguyên mẫu ra là có thể đi tới mặt đất, thông suốt không trở ngại, đến lúc đó đi mặt đất thu hoạch tài nguyên chẳng phải là sướng tê người sao.

Đỗ Lan nói.

Tráng hán hai mắt sáng lên, hiển nhiên động tâm, bất quá vẫn nói: Kế hoạch tốt như vậy, vì sao lại chấm dứt.

Không phải đã nói rồi sao, hao phí quá lớn.

Phi thuyền như vậy chính là hố đen năng lượng, sẽ tiêu hao rất nhiều tài nguyên.

Vậy Trần dân chúng tôi cũng chi trả không nổi.

Đỗ Lan cười: Không bảo các anh chi trả, có thể đi trộm mà, trực tiếp trộm năng lượng của Thượng dân không phải là được rồi sao.

Tráng hán cười, xác thực có thể, trộm năng lượng của Thượng dân xác thực là được.

Thượng dân năng lượng không đủ, đã có Tiểu đội Liệp Hoang, không cần Trần dân lo lắng.

Có chút ý tứ.

Tráng hán cảm thấy kế hoạch là khả thi, nếu mình thật sự đạt được tài nguyên mặt đất, vậy đến lúc đó gã chính là vua của Trần dân, thậm chí ngay cả Thượng dân cũng phải quỳ gối trước mặt gã, ngẫm lại thật đúng là nhiệt huyết sôi trào.

Không chỉ là có chút ý tứ, hoàn toàn chính là ý nghĩa phi phàm, tôi có thể giúp các anh hoàn thành kế hoạch.

Đỗ Lan nói: Điều kiện chính là anh yểm hộ tôi và Bội Ny không bị Thượng dân phát hiện.

Thành giao.

Tráng hán mỉm cười đáp ứng.

Trần dân có trật tự của riêng mình, đối với bọn họ mà nói, cho dù chỉ là miễn cưỡng no ấm, cũng giống nhau có thể hy sinh sức khỏe và tuổi thọ tiết kiệm khẩu phần lương thực, đi đổi lấy một hồi hoan du.

Có nhu cầu như vậy, thế lực ngầm trong Trần dân tự nhiên sinh ra.

Thế lực ngầm cũng là một loại trật tự, có thể thỏa mãn nhu cầu nhất định của Trần dân.

Ngoại trừ cờ bạc mại dâm không hợp pháp, còn có làm một số bệnh viện Trần dân không có bất kỳ năng lực trị liệu nào.

Có những thứ này xong, Trần dân cũng liền ổn định, dễ quản lý hơn.

Chương 3271

Cho nên Quân Thành Phòng tuy rằng biết thế lực ngầm tồn tại, nhưng mắt nhắm mắt mở.

Dù sao Quân Thành Phòng còn có thể cùng thế lực ngầm làm giao dịch, đem tài nguyên của Đăng Tháp bán lại cho Trần dân.

Những Thượng dân vi phạm pháp luật kia thì có thể trữ tồn càng nhiều lương thực, chống lại tận thế.

Đối với Trần dân mà nói, ăn một miếng bánh mì đều là tội đáng chết vạn lần, nhưng chỉ cần có một con đường đạt được bánh mì, cho dù cần nhịn ăn mấy chục bữa, tiết kiệm khẩu phần lương thực đi trao đổi một miếng bánh mì, cũng có thể có cái để trông mong.

Nhịn ăn mấy chục bữa, tuy rằng có thể sẽ bị bệnh dạ dày, sẽ giảm thọ.

Nhưng trực tiếp đi cướp, trực tiếp bị đánh chết.

Hiển nhiên cái trước mới là lựa chọn tốt hơn.

Tôi tên là 9527.

Tráng hán tự giới thiệu với Đỗ Lan và Địch Ny Toa, Trần dân chỉ có một mã số: Hiện tại hai người nói cho tôi nghe xem làm sao để lấy được phi hành khí.

Cái này đơn giản, sau khi kế hoạch Dạ Tập kết thúc, phi hành khí vẫn luôn dừng lại ở khu cảng cũ.

Nơi đó hiện tại chỉ là một cái nhà kho, chỉ cần đi vào là có thể lái phi hành khí ra.

Đỗ Lan nói: Thể tích vốn có của Đăng Tháp cũng không lớn như thế này, rất nhiều thiết bị khoang treo đều là hậu kỳ gia tăng, ngay cả Thượng dân cũng không rõ ràng tác dụng của tất cả khoang treo.

Nhưng tôi vừa khéo biết có một con đường an toàn có thể trực tiếp tiến vào nhà kho cũ, vô cùng an toàn.

Chỉ là khởi động phi thuyền cần mấy người cùng nhau hỗ trợ.

Nhân thủ tôi có rất nhiều.

Vậy thì tốt, bất quá tôi hy vọng chọn mấy người thông minh.

Đương nhiên có thể.

Thế là song phương ước định như vậy, tráng hán có tâm tư tiếp tục phát triển.

Làm xã hội đen, tráng hán không phải gối cao đầu ngủ ngon, gã lo lắng nhất chính là những đàn em muốn nổi bật.

Nếu hôm nào đó có tên đàn em đâm lén gã, gã cũng không thể làm gì.

Cho nên tráng hán tốt nhất là nắm giữ nhiều tài nguyên một chút, thu mua lòng người.

Nhưng làm xã hội đen vấn đề chính là thu nhập chỉ có bấy nhiêu, muốn kiếm tiền thêm khó càng thêm khó, nhất định phải cân nhắc thu nhập khác.

Bởi vì nội bộ xã hội đen là thực lực vi tôn, là cá lớn nuốt cá bé, không có phương thức phân phối ổn định.

Trong hoàn cảnh này, người trẻ tuổi muốn nổi bật xử lý lão đại, cũng có thể nhanh chóng nhận được sự ủng hộ.

Không giống các thế lực bình thường, xử lý lão đại xong, người khác không công nhận cũng hết cách.

Cho nên càng là xã hội đen càng phải thờ Quan Công, hy vọng mọi người đều trung nghĩa.

Nhưng vấn đề là bọn họ đối với xã hội nuôi dưỡng mình đều không có mảy may trung nghĩa nào đáng nói, sao gia nhập xã hội đen lại trung nghĩa được.

Bọn họ gia nhập xã hội đen là bởi vì xã hội đen đủ oai phong, có thể nổi bật, bọn họ nhìn chằm chằm chính là vị trí đại ca, trung nghĩa hiển nhiên không phù hợp nhu cầu.

Giữa nổi bật và trung nghĩa, người mới khẳng định chọn nổi bật.

Tráng hán có càng nhiều tài nguyên, để đàn em không cần nổi bật cũng có thể nở mày nở mặt, đàn em tự nhiên trung nghĩa.

Hơn nữa 9527 cho rằng đi mặt đất đoạt lấy vật tư là có thể khống chế, chỉ cần nắm giữ phi thuyền, tài nguyên mặt đất liền toàn bộ là của gã.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa bắt đầu tuyển chọn nhân thủ, trình độ tri thức của Trần dân không cao, dinh dưỡng cũng không tốt.

Bất quá người thông minh có rất nhiều, người muốn nổi bật cũng rất nhiều.

Ví dụ như 4068 kia, cậu ta vẫn luôn muốn nổi bật, cậu ta không nhận mệnh.

Đáng tiếc là một Trần dân, muốn đi con đường chính quy để nổi bật còn khó hơn lên trời.

Suy nghĩ của 4068 rất đơn giản, nổi bật, sau đó ở bên cạnh nữ Trần dân mình thầm mến.

Tuy rằng không được tiếp nhận giáo dục, không hiểu cái gì gọi là yêu, nhưng hảo cảm là tự nhiên sinh ra, hoàn toàn là bản năng.

Chính là thích người khác phái, dừng không được.

Cho nên cái gọi là cấm đoán tình yêu của Đăng Tháp, ý tưởng rất tốt, nhưng căn bản không thể thực hiện, ở chỗ Trần dân lại càng không thể kiểm soát.

Bởi vì tình yêu là tự nhiên sinh ra, trước tiên yêu chính mình, sau đó đi yêu người khác, đại bộ phận mọi người đều có quá trình như vậy.

Nếu Đăng Tháp có thể khiến con người không yêu chính mình, vậy thì có thể cấm đoán tình yêu.

Nhưng vấn đề là yêu chính mình là bản năng sinh vật, căn bản không có khả năng ngăn trở.

Con người sinh sôi nảy nở, chính là yêu chính mình.

Con người hưởng lạc hoan du, cũng là yêu chính mình.

Tóm lại yêu chính mình là kỹ năng con người học được ngay từ trong tã lót, kỹ thuật hiện tại của Đăng Tháp không xử lý được.

Cho nên Đăng Tháp thiết lập một điều luật căn bản không có khả năng được tuân thủ, trước có Hồng Khẩu, sau có Mã Khắc, hoàn toàn ngăn không được.

Đỗ Lan nhìn đám nhân viên nhóm đầu tiên mà tráng hán đưa tới, xem xét một chút, chọn ra ba người thông minh nhất, sau đó nói với tráng hán: Cho cả cậu 4068 trước đó gia nhập vào đi.

Có thể.

Tráng hán không lãng phí thời gian, chọn xong đội ngũ, trộm phi thuyền ra mới là quan trọng nhất.

Tiểu đội Dạ Tập gồm hai Thượng dân, bốn Trần dân chính thức thành lập, nhiệm vụ của bọn họ chính là trộm lấy phi thuyền tàng hình.

Sau khi huấn luyện đơn giản, lập tức xuất phát.

Quân Thành Phòng tiến hành lục soát Đăng Tháp đều không tìm thấy Đỗ Lan và Địch Ny Toa, thế là tìm tới tráng hán 9527, hy vọng gã có thể thành thật khai báo.

Tao biết khẳng định là mày giấu bọn họ đi, ngoại trừ mày, không có ai có thể nuôi sống hai người sống sờ sờ. 9527 nói: Oan uổng quá, tôi nuôi bọn họ làm gì.

Chẳng lẽ nghe bọn họ nói hươu nói vượn.

Các anh biết con người tôi mà, tôi chỉ có hứng thú với lợi ích.

Tốt nhất là như thế, nếu để tao biết mày cõng tao làm chuyện gì, mày nên biết, tao tùy thời có thể đổi người khác thay thế mày.

Đối mặt với sự uy hiếp của Quân Thành Phòng, trong mắt 9527 bắn ra sát ý, bất quá vẫn nhịn xuống, thầm nghĩ trong tay mình cũng có điểm yếu của đối phương, ai sợ ai.

Nhưng ngoài mặt vẫn nói: Đương nhiên rồi, các anh mới là lão đại chân chính, tôi chỉ là một con chó của Quân Thành Phòng.

Các anh bảo tôi cắn ai, tôi liền cắn kẻ đó.

Không tệ, nếu tìm được Đường Ni và Bội Ny lập tức thông báo cho chúng tao.

Nhất định.

Quân Thành Phòng cho rằng 9527 không dám dương phụng âm vi, lựa chọn tin tưởng.

Cho rằng Đường Ni và Bội Ny khẳng định còn trốn ở nơi nào đó chưa ra, thậm chí có khả năng là Mã Khắc đang yểm hộ.

Nếu có cơ hội bọn họ muốn lục soát sào huyệt của Tiểu đội Liệp Hoang.

Quân Thành Phòng và Tiểu đội Liệp Hoang không hợp nhau, mười năm trước chính Quân Thành Phòng đã bắt đội trưởng Hồng Khấu của Tiểu đội Liệp Hoang, đưa cô ấy lên giàn hỏa thiêu.

Đều là bộ đội vũ trang, dựa vào cái gì mọi người coi Tiểu đội Liệp Hoang là hy vọng, Quân Thành Phòng lại phải làm kẻ ác.

Lòng người đều là thịt làm, Quân Thành Phòng cũng hy vọng được mọi người ủng hộ, đáng tiếc bọn họ phụ trách trị an, vẫn luôn xung đột với cư dân, thanh danh không tốt.

Cho nên Quân Thành Phòng từ trong tâm lý không thích Tiểu đội Liệp Hoang, tốt nhất lợi dụng cơ hội lần này để Tiểu đội Liệp Hoang nhận rõ hiện thực, Quân Thành Phòng mới là lão đại.

Không phải 9527 bao che, thì chính là Mã Khắc bao che.

Quân Thành Phòng càng hy vọng là Mã Khắc bao che tội phạm, như vậy bọn họ liền có lý do hợp lý để khám nhà.

Đỗ Lan không lãng phí thời gian, ngay dưới mí mắt Quân Thành Phòng, dẫn người tới một cái đài cao, sau đó dùng dây thừng hạ xuống, tiến vào nhà kho cũ.

Nơi này chính là nơi để phi thuyền tàng hình.

Chiếc phi thuyền này xác thực là một trong những kế hoạch Đăng Tháp đã từ bỏ.

Đăng Tháp chế định qua rất nhiều kế hoạch, cuối cùng từ bỏ rất nhiều, chỉ có thể tìm kế hoạch chi phí thấp nhất để chấp hành.

Đăng Tháp có tàu lượn, bất quá đều là tàu lượn nhỏ, cự ly bay rất gần, nhiên liệu tiêu hao cũng ít.

Chương 3272

Bình thường sử dụng nhiều nhất vẫn là xe ô tô có bánh, như vậy tiêu hao ít nhất.

Tàu lượn cỡ nhỏ dựa vào bốn cái vòi phun có thể chuyển động để hoàn thành vận động lên xuống và tiến về phía trước.

Phi thuyền tàng hình thể tích lớn hơn, còn có công năng tàng hình quang học, có thể tránh né ra đa, cũng có thể ở trình độ nhất định tránh né Phệ Cực Thú.

Phi thuyền tốt như vậy vì sao không dùng.

Chính là bởi vì quá lãng phí năng lượng, mạng người trên Đăng Tháp không quý bằng năng lượng.

Cho nên thà rằng phái nhiều người đi mạo hiểm, cũng không thể lãng phí năng lượng.

Được rồi, sạc năng lượng đi.

Đỗ Lan chỉ huy Trần dân khiêng cáp điện để sạc.

Thứ to lớn thế này, thật sự có thể trộm đi sao.

Nếu bị phát hiện, sẽ bị xử tử đấy. 4068 có chút lo lắng, đây chính là trọng tội.

Cậu là muốn làm kẻ hèn nhát cả đời, hay là muốn làm anh hùng trong một giây.

Đỗ Lan hỏi. 4068 không nói chuyện nữa, cắm đầu làm việc, cậu ta muốn làm anh hùng.

Tiến vào phi thuyền, hệ thống thao tác của phi thuyền còn chưa hoàn thành, các loại công năng còn chưa đồng bộ.

Chiếc phi thuyền này chỉ mới tiến hành chạy thử đơn giản, sau đó bởi vì năng lượng tiêu hao quá lớn, vẫn luôn bị niêm phong.

Cho nên đang ở giai đoạn chưa hoàn thành, bất quá chỉ cần viết một chút hệ thống thao tác, là có thể cất cánh.

Viết tạm hệ thống thao tác, Đỗ Lan tỏ vẻ cái này đơn giản, tùy tiện tìm một học sinh Điều Chỉnh Giả cũng có thể viết, kẻ xuyên việt thâm niên như hắn cũng là dễ như trở bàn tay.

Ngồi trước bàn phím, hóa thân thành anh hùng bàn phím, mười ngón tay như gió lốc, lách cách viết mã hệ thống. 4068 nhìn mà hâm mộ không thôi, đây chính là Thượng dân a, không những thân thể cường tráng, lợi hại hơn là trong đại não bọn họ có tri thức lợi hại.

Giáo dục của Trần dân chỉ là miễn cưỡng biết chữ, có thể hoàn thành công việc của Đăng Tháp, căn bản không hiểu lập trình và khoa học.

Xong rồi.

Đỗ Lan gõ ra một đống chương trình nhìn thì không hiểu nhưng thấy rất lợi hại bất minh giác lệ, thậm chí còn thêm vào bên trong mấy cái emoji làm điều hòa, gia tăng độ đáng yêu của chương trình.

Vừa nãy kiểm tra rồi, cửa lớn nhà kho đã bị hàn chết, căn bản mở không ra. 4068 nói.

Không sao, chúng ta dùng súng hàn nung chảy cửa lớn là được, những cái này các cậu biết thao tác chứ.

Đỗ Lan hỏi.

Biết.

Trần dân làm việc đều là loại công việc thể lực này, hàn khí cũng coi như một trong số đó.

Mọi người chân tay luống cuống bắt đầu nung chảy cửa lớn.

Đây chính là trộm đồ ngay dưới mí mắt Đăng Tháp, bị bắt được khẳng định sẽ bị xử tử.

Căng thẳng, căng thẳng, cực kỳ căng thẳng, giắt đầu lên lưng quần khiêu chiến pháp luật Đăng Tháp.

Dù sao Trần dân ăn một miếng bánh mì cũng có thể bị trực tiếp đánh chết, càng đừng nói trộm máy nguyên mẫu.

Đây tuyệt đối là tử tội khó thoát, hơn nữa còn là đại tội phải xử tử công khai.

Nhóm 4068 lại nguyện ý đánh cược một lần, dưới tình huống này chết thì chết.

Cùng lúc đó, sự lừa lọc lẫn nhau của Thượng dân cũng đang tiến hành, Hội thủ Giáo hội Quang Ảnh Tra Nhĩ Tư tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn Mã Khắc trở thành Thành chủ.

Bởi vì gã mới là người được chọn, gã tin tưởng vững chắc không nghi ngờ, cho nên dù cha ruột nói đỡ cũng vô dụng.

Lại nói Tiểu đội Liệp Hoang cần phát triển, Giáo hội Quang Ảnh cũng giống nhau cần phát triển.

Tài nguyên Đăng Tháp chỉ có bấy nhiêu, Tiểu đội Liệp Hoang lấy nhiều, Giáo hội Quang Ảnh sẽ phải lấy ít.

Tra Nhĩ Tư thông minh hơn Mã Khắc, gã sẽ nghĩ cách lôi kéo Quân Thành Phòng, đồng thời cũng sẽ nghĩ cách quấy rối Tiểu đội Liệp Hoang.

Lôi kéo Quân Thành Phòng rất đơn giản, chỉ cần hứa hẹn bọn họ có thể thay thế một phần chức năng của Tiểu đội Liệp Hoang là được, Quân Thành Phòng cũng có cơ hội đạt được sự tung hô của cư dân.

Sau đó lại nghĩ cách gây thêm phiền phức cho Tiểu đội Liệp Hoang.

Tra Nhĩ Tư biết quan hệ giữa Mã Khắc và Nhiễm Băng không bình thường, Nhiễm Băng chính là điểm yếu của Mã Khắc.

Mã Khắc tuyệt đối sẽ giống như Hồng Khấu mười năm trước vi phạm pháp luật Đăng Tháp, đến lúc đó Thành chủ cũng không giữ được anh ta.

Chỉ cần làm tốt hai chuyện này, bảo tọa Thành chủ chính là vật trong túi.

Tra Nhĩ Tư mới giống người muốn làm Thành chủ, nghĩ cách lôi kéo đồng minh, diệt trừ dị kỷ.

Còn về Mã Khắc thì hoàn toàn không để tâm vào việc kế vị, chỉ nghĩ đến chút chuyện ở mặt đất, muốn điều tra xem mặt đất rốt cuộc có người sống sót hay không.

Anh ta và Nhiễm Băng đi phòng tư liệu điều tra một phen, phát hiện lịch sử phát triển của Đăng Tháp.

Hóa ra ở thời đại cũ, Đăng Tháp là một nhà tù.

Về sau hệ sinh thái Mana bùng nổ, Đăng Tháp bởi vì trôi nổi trên trời nên thoát được một kiếp.

Nhưng sau tận thế, tội phạm và cai ngục xảy ra xung đột kịch liệt, sau khi trả giá thương vong to lớn, song phương rốt cục đạt thành hòa giải, dắt tay cùng xây dựng Đăng Tháp.

Trong tận thế thu thập tài nguyên, mở rộng Đăng Tháp, thu nhận nhân tài.

Trong quá trình này, Đăng Tháp và người sống sót dưới mặt đất cũng từng đánh một trận, Đăng Tháp suýt chút nữa thì thất thủ, nhưng cuối cùng vẫn thắng lợi.

Sau đó mười mấy năm trước, một người phụ nữ từ mặt đất đi tới Đăng Tháp, cô ta có thực lực cường đại.

Nhưng sau khi dừng lại ở Đăng Tháp một khoảng thời gian, cô ta liền rời đi.

Cô ta đã làm gì ở Đăng Tháp, tư liệu cụ thể đã bị xóa bỏ, không thể nào biết được.

Mã Khắc nhìn thấy ảnh chụp người phụ nữ này, có thể xác định người phụ nữ này chính là người ở trên mặt đất trước đó, cô ta đứng trên vai Phệ Cực Thú.

Đáng tiếc hồ sơ trong kho tư liệu không đầy đủ, không biết cô ta là ai, vì sao có thể sinh tồn ở mặt đất, cũng như cô ta đã làm gì ở Đăng Tháp.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, trên mặt đất có người.

Có người, là có thể đi câu thông, hoặc hứa hẹn sau khi Đăng Tháp hạ cánh có thể nhận được sự giúp đỡ của người sống sót dưới mặt đất.

Đăng Tháp biết rất ít về hệ sinh thái mặt đất, cho nên sau khi hạ cánh cần rất nhiều sự giúp đỡ, nếu có người mặt đất hiệp trợ, việc hạ cánh của Đăng Tháp sẽ càng thuận lợi.

Mã Khắc cho rằng mình chỉ cần tìm được lối thoát cho Đăng Tháp, là xứng đáng với sự ưu ái của Thành chủ, cũng xứng đáng với thân phận ứng cử viên Thành chủ của mình.

Anh ta không biết làm chuyện chính xác, chưa chắc đã có thể trở thành Thành chủ.

Công việc của Thành chủ là gì.

Đương nhiên là tìm kiếm lối thoát cho Đăng Tháp, để bá tánh Đăng Tháp có những ngày tháng tốt đẹp.

Nhưng vấn đề là không phải tất cả mọi người đều sẽ tán đồng phương hướng này, rất nhiều Thượng dân cảm thấy cuộc sống hiện tại chính là ngày tháng tốt đẹp, căn bản không cần thay đổi.

Cho nên Thượng dân chỉ cần ủng hộ một Thành chủ đại biểu cho lợi ích của mình là được, căn bản không cần tìm một Thành chủ đại biểu cho lợi ích tất cả mọi người.

Mã Khắc suy nghĩ vì mọi người như vậy, có từng suy nghĩ qua ý tưởng của Thượng dân chưa.

Chương 3273

Đăng Tháp là phân chia các thế lực khác nhau, tuy rằng mọi người đều cần tương lai, nhưng tính cấp bách không giống nhau.

Trần dân cần gấp một tương lai tốt hơn, nhưng Thượng dân không sao cả, Thượng dân có bánh mì và sữa bò, cho dù tương lai trở nên tốt hơn, hoặc là bọn họ vẫn ăn bánh mì và sữa bò, biến hóa không lớn đến thế.

Đã biến hóa không lớn, vậy tại sao còn muốn thay đổi.

Tương lai mà Mã Khắc cân nhắc, đối với Thượng dân mà nói cũng không cấp bách.

Cho nên Tra Nhĩ Tư lôi kéo Thượng dân ủng hộ, diệt trừ dị kỷ trong nội bộ Thượng dân, càng lập tức thấy hiệu quả.

Tra Nhĩ Tư tuy rằng không đề xuất quy hoạch lâu dài, nhưng có thể cho Quân Thành Phòng chỗ tốt trong ngắn hạn.

Lựa chọn của Mã Khắc đương nhiên có thể đạt được sự ủng hộ của Trần dân, nhưng vấn đề là Mã Khắc cũng không có cách nào tổ chức Trần dân hình thành sức mạnh.

Muốn tổ chức Trần dân, cần càng nhiều nhân tài cơ sở, đây là thứ anh ta khiếm khuyết.

Tra Nhĩ Tư thì không có nan đề như vậy, có thể rất nhanh hình thành sức mạnh.

Còn có một điểm, chính là quan hệ giữa Mã Khắc và Nhiễm Băng, Mã Khắc quá để ý Nhiễm Băng.

Tra Nhĩ Tư thì lục căn thanh tịnh, ngay cả cha ruột cũng không quan tâm, một lòng một dạ thực hiện hoài bão chính trị của mình, toàn tâm toàn ý tranh đoạt bảo tọa Thành chủ.

Mã Khắc còn đang rối rắm, rốt cuộc là tiếp nhận Nhiễm Băng, hay là tuân thủ pháp luật, dao động không yên.

Căn bản là không đặt toàn bộ tinh lực vào việc kế vị.

Tra Nhĩ Tư chuẩn bị an bài Nhiễm Băng đi Đại Sảnh Kim Sắc hoàn thành nhiệm vụ sinh sản trước, không tin Mã Khắc có thể nhịn được.

Đương nhiên ngoại trừ những chuyện này ra, Tra Nhĩ Tư đối với chuyện của giáo hội cũng rất nghiêm túc phụ trách.

Công việc chủ yếu của Giáo hội Quang Ảnh chính là truyền giáo, truyền bá giáo chủ hối của Quang Ảnh Chi Chủ.

Bình thường thông qua Điểm Quang Ảnh để xác định một tín đồ có thành kính hay không, kỳ thật chính là trắc nghiệm dao động cảm xúc của tín đồ.

Cảm xúc kiểm tra như thế nào.

Chủ yếu chính là thông qua nội tiết của thân thể, khi cảm xúc biến hóa, nội tiết trong cơ thể sẽ biến hóa, là có thể phản ứng ra cảm xúc.

Tín đồ có cảm xúc mất khống chế sẽ bị vũ trang giáo hội trừng phạt.

Giáo hội có một tiểu đội vũ trang tên là Hà Quang Giả, nhân số không nhiều, nhưng bình thường chuyên môn xử phạt những người phá hoại giáo nghĩa.

Tín đồ của Giáo hội Quang Ảnh không ít, bên trong không chỉ có Thượng dân còn có không ít Trần dân, đây là nơi duy nhất Thượng dân và Trần dân có thể cùng nhau cầu nguyện.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao tôn giáo vẫn luôn không thể bị đào thải, bởi vì tôn giáo quán thông giai cấp, là có thể để quý tộc và nô lệ cùng nhau tế bái cùng một vị thần.

Phật tổ Thích Ca Mâu Ni sẽ nhận một tiện dân làm đệ tử, Thượng Đế cũng sẽ yêu tất cả mọi người.

Ngược lại một số tôn giáo truyền bá không rộng, nguyên nhân chủ yếu chính là không có năng lực đánh vỡ giai cấp này.

Ví dụ như Đạo giáo, Đạo giáo chủ yếu là liên kết quý tộc và quý tộc, bởi vì tu tiên là cần Tài, Pháp, Lữ, Địa, ở thời cổ đại, ngoại trừ quý tộc năng lực thỏa mãn, người bình thường căn bản không có tư cách tu tiên.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao tiểu thuyết tu tiên được hoan nghênh như vậy, bởi vì tiểu thuyết tu tiên chính là câu chuyện sảng khoái về người bình thường đánh vỡ độc quyền, không ngừng nhảy vọt giai cấp nghịch thiên.

Công việc chủ yếu của Giáo hội Quang Ảnh chính là cho Thượng dân và Trần dân một cái bình đài giao lưu, đồng thời Trần dân ở Giáo hội Quang Ảnh cũng có thể hưởng thụ một chút công nghệ của Thượng dân.

Đương nhiên bởi vì có bình đài, cho nên Giáo hội Quang Ảnh không hoan nghênh các bình đài khác.

Đối với những cuộc giao lưu giữa Thượng dân và Trần dân không phát sinh dưới sự giám sát của tôn giáo đều bị đả kích nghiêm khắc.

Giáo hội Quang Ảnh muốn lũng đoạn sự giao lưu giữa Thượng dân và Trần dân, như vậy mới có thể nắm giữ quyền lên tiếng.

Kỳ thật chức năng cũng không khác mấy so với băng nhóm bạo lực trong Trần dân.

Còn về việc Giáo hội Quang Ảnh tự xưng có tác dụng ổn định lòng dân Đăng Tháp, kỳ thật công dụng không lớn.

Bởi vì lòng người như nước, dân động như khói, lòng người nếu không có cơ sở vật chất thì rất khó ổn định.

Cho nên tác dụng quan trọng nhất của giáo hội vẫn là cho Trần dân một hy vọng sử dụng kỹ thuật của Thượng dân.

Làm trao đổi, Trần dân cũng phải từ bỏ một số thứ, ví dụ như quan hệ gia đình của thế giới cũ lưu truyền trong Trần dân.

Thượng dân đã từ bỏ gia đình, nhưng nội bộ Trần dân còn có không ít gia đình.

Tuy rằng con cái của bọn họ vừa sinh ra đã bị bế đi, nhưng quan hệ vợ chồng vẫn tồn tại số lượng ít.

Muốn gia nhập giáo hội, Trần dân cũng phải từ bỏ những mối quan hệ này.

Đồng thời còn phải vừa lao động vừa thành kính cầu nguyện, sống còn cực khổ hơn Trần dân bình thường.

Nhưng cho dù như vậy, cũng không phải nhất định có thể đạt được công nghệ Thượng dân, dù sao công nghệ Thượng dân cũng có hạn, vẫn là phải xem kết quả tính toán của công thức sinh mệnh.

Cho nên đại bộ phận Trần dân cũng không tin giáo, tuy rằng Giáo hội Quang Ảnh xác thực sẽ cung cấp một số kỹ thuật, nhưng cũng không nhiều, rất hà khắc.

Rất nhiều Trần dân thà rằng nhịn ăn nhịn mặc, đi đến chỗ thế lực ngầm hoan du một phen, cũng không muốn vào Giáo hội Quang Ảnh.

Nếu gia nhập Giáo hội Quang Ảnh là nhất định có thể hưởng thụ công nghệ Thượng dân, vậy mọi người khẳng định đều sẽ gia nhập.

Nhưng hiển nhiên không được, không có nhiều tài nguyên như vậy, cho nên Trần dân đối với giáo hội cũng không hào hứng lắm.

Nhưng Giáo hội Quang Ảnh làm một cái bình đài đoàn kết trên dưới, xác thực dùng công nghệ dụ hoặc một bộ phận Trần dân.

Thế lực ngầm cũng giống như vậy, cũng là sinh ra theo nhu cầu, cũng có thể ổn định Trần dân.

Giáo hội Quang Ảnh, thế lực ngầm đều là sản vật được thai nghén ra trong trạng thái không có sự phát triển.

Dù sao cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng.

Tài nguyên ít thì dễ dàng bị lũng đoạn.

Tài nguyên nhiều thì không dễ dàng lũng đoạn, chính là ấn xuống cái này cái kia lại nổi lên, không dễ dàng áp chế, cũng khó có thể hình thành lũng đoạn.

Cho nên phát triển mới là biện pháp căn bản giải quyết vấn đề, không phát triển, rất nhiều sự tình phong kiến là tất nhiên sẽ quay trở lại.

Không phải nhân tính tham lam, mà là tài nguyên ít dễ dàng bị lũng đoạn.

Ngay khi Thượng dân đang lừa lọc lẫn nhau, Đỗ Lan dẫn mọi người cắt mở cửa kho, phi thuyền tàng hình bay ra ngoài.

Thượng dân phụ trách khu vực này không để ý cửa lớn bến tàu cũ mở ra, bởi vì bọn họ đều không biết bên trong rốt cuộc có cái gì, chỉ đóng cửa lại là được.

Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, Thượng dân tuy rằng gen rất hoàn thiện, nhưng điều này chỉ đại biểu thân thể khỏe mạnh, không đại biểu hắn là một người có tinh thần trách nhiệm.

Thân thể khỏe mạnh và tinh thần trách nhiệm hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Thượng dân không phải người máy, cũng là người, cũng sẽ nói đùa trên chiến trường, cũng sẽ hành động theo cảm tính, cũng sẽ gian lận mánh khóe.

Sàng lọc gen cũng không thể sàng lọc ra lòng người. 9527 đã sớm chuẩn bị tốt một bãi đất trống để neo đậu phi thuyền, khi phi thuyền tàng hình tiếp đất xong, mấy tên đàn em nhanh chóng dùng vải bạt dựng một cái lều để che giấu.

Nhìn thấy phi thuyền, 9527 kích động đến hai mắt tỏa sáng, đây chính là tương lai mà gã hy vọng a.

Chương 3274

Có phi thuyền, gã liền có cơ hội đàm phán điều kiện với Thượng dân, đến lúc đó có thể hét giá.

Trước kia gã không có quyền mặc cả, tân tân khổ khổ thu thập tài nguyên từ trong tay Trần dân chỉ có thể đổi lấy rất ít tài nguyên Thượng dân, nhưng hiện tại không giống rồi.

Thượng dân không cho, mình có thể đi mặt đất lấy, rốt cuộc không cần nhìn sắc mặt Thượng dân nữa.

Quá đẹp, đây chính là phi thuyền sao.

Gã nhìn về phía Đỗ Lan, cao hứng nói: Khi nào chúng ta đi mặt đất.

Trước tiên đi mặt đất lấy thiết bị năng lượng, vũ khí trang bị, sau khi vũ trang lên, mới có đủ thực lực đi mặt đất thu thập tài nguyên.

Từng bước một, bước đầu tiên phải sạc đầy năng lượng cho phi thuyền, sau đó hoàn thiện trang trí bên trong máy nguyên mẫu một chút.

Đỗ Lan nói.

Không thành vấn đề, đều nghe cậu an bài, muốn cái gì cứ việc nói với tôi.

Sau đó gã lại nói với mấy Trần dân: Chuyện này đứa nào dám nói ra, tao không những muốn giết tụi bay, còn muốn giết sạch những người tụi bay quan tâm.

Lão đại, chúng em tuyệt đối không nói. 4068 cũng rất cao hứng, bởi vì cậu ta có khả năng trở thành một thành viên của Tiểu đội Liệp Hoang, đến lúc đó là có thể ở bên cô gái trong lòng rồi.

Bất quá lúc này 4068 lại bị Giáo hội Quang Ảnh gọi đi. 9527 vừa nghe được tin tức liền rất lo lắng: Xong rồi, xong rồi, sự tình có khi nào bại lộ không.

Tao đi tìm bạn gái nó ngay, 4068 nếu bán đứng chúng ta, thì phải khiến bọn nó chôn cùng.

Đỗ Lan thấy 9527 kích động như vậy, nói: Bình tĩnh chớ nóng, phải có lòng tin với cậu ta.

Cậu không biết thằng nhóc này đâu, 4068 quá muốn nổi bật rồi, vì nổi bật tên này chuyện gì cũng dám làm.

Nó chính là ban ngày nằm mơ, luôn nghĩ đến việc trở thành Thượng dân, lại nghĩ đến chuyện yêu đương, chuyện tốt gì cũng muốn, nhưng căn bản không biết Thượng dân không được phép yêu đương, sự nghiệp và tình yêu chỉ có thể chọn một trong hai.

Nó quá tham, còn tham hơn cả lão tử, chỉ cần Thượng dân cho nó chút ngon ngọt, khẳng định sẽ bán đứng chúng ta. 4068 là người thông minh, biết người yêu thương đang nằm trong phạm vi khống chế của anh, không có khả năng bán đứng anh đâu.

Hơn nữa Thượng dân hiện tại đang tranh đoạt vị trí Thành chủ, căn bản không có tinh lực quản chúng ta.

Tôi nghĩ cậu ta bị triệu kiến là do chuyện đi mặt đất lần trước, dù sao cậu ta cũng cầm thứ không nên cầm.

Đỗ Lan biết 4028 lấy trộm một cái đồng hồ, đồng hồ còn bị hỏng, nhưng lại coi như bảo bối tặng cho nữ thần mình thầm mến.

Là một Trần dân, 4068 biết những hành vi này đều là phạm pháp, nhưng cậu ta vẫn làm, tự nhiên là phải tiếp nhận trừng phạt.

Giáo hội Quang Ảnh trong đám Trần dân cũng có tai mắt, những Trần dân tín ngưỡng giáo hội kia sẽ giám sát khu Trần dân, báo cáo tình báo có giá trị cho Tra Nhĩ Tư.

Khi gã biết chuyện của 4068, liền có một kế hoạch, 4068 có động lực cầu tiến, lại có điểm yếu, rất dễ dàng khống chế.

Cho nên Tra Nhĩ Tư cho 4068 một con đường, đó chính là ám sát Mã Khắc.

Chỉ cần đối thủ cạnh tranh chết, vậy gã chính là Thành chủ. 4068 đầu tiên là được ăn uống một bữa cá thịt ê hề, sau đó lại bị Tra Nhĩ Tư dùng tính mạng thanh mai trúc mã uy hiếp, căn bản không có lựa chọn.

Nếu cậu ta không đi giết Mã Khắc, Hội thủ trước mắt sẽ không bỏ qua cho cậu ta.

Tuy rằng đội trưởng Mã Khắc là người tốt, đối với Trần dân cũng không tệ, nhưng trước mắt có một con đường, nếu 4068 không đi thì chết chắc.

Mã Khắc chết, hay là mình chết, 4068 lựa chọn để đội trưởng Mã Khắc chết.

Ngươi không cần sợ hãi, khi Tiểu đội Liệp Hoang đi tới mặt đất, luôn sẽ gặp một số việc ngoài ý muốn, ngươi chỉ cần tìm chuẩn cơ hội âm thầm ra tay là được, không ai biết là ngươi động thủ.

Chờ sau khi ngươi thành công, ta cam đoan ngươi có thể trở thành thủ hạ trung thành của ta, ta sẽ cho ngươi một thân phận Thượng dân.

Nếu 4068 thành công, Tra Nhĩ Tư có hai biện pháp, một là giết người diệt khẩu, hai là cảm thấy đối phương dùng tốt thì tiếp tục sử dụng.

Kỳ thật lựa chọn một là tốt nhất, dù sao đối phương biết quá nhiều.

Nhưng Tra Nhĩ Tư sẽ lựa chọn hai, bởi vì gã quá tự tin, cho rằng mình có thể thao túng hết thảy.

Gã cũng không ý thức được, chỉ cần gã trọng dụng 4068, tài nguyên nghiêng về phía 4068, như vậy kẻ 4068 lúc đầu bảo vệ gã sớm muộn gì cũng sẽ trở thành kẻ địch của gã.

Cũng giống như Cấm vệ quân của Hoàng đế La Mã, cũng giống như thái giám hoạn quan của Hoàng đế, lúc mới bắt đầu đều là bảo vệ, nhưng chỉ cần Hoàng đế xảy ra vấn đề, những người này phút chốc liền hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu.

Tra Nhĩ Tư hiển nhiên không nghĩ xa xôi như vậy, gã sẽ thực hiện lời hứa, chỉ cần 4068 có thể xử lý Mã Khắc ở mặt đất, là có thể bỏ qua sàng lọc gen trở thành Thượng dân. 4068 biết mình nhất định phải làm, vì chính mình, vì thanh mai trúc mã, Mã Khắc nhất định phải chết.

Đợi cậu ta trở lại khu Trần dân, lập tức bị 9527 trói lại, đứng trên tấm ván nhảy ở biên giới Đăng Tháp.

Giống như hải tặc trừng phạt kẻ phản bội, kẻ phản bội phải từ trên ván nhảy nhảy xuống biển cho cá mập ăn.

Ngoại trừ 4068 ra, thanh mai trúc mã của cậu ta cũng đứng trên một tấm ván nhảy khác. 4068 hoàn toàn không biết tại sao mình và thanh mai trúc mã lại gặp phải tình huống này.

Bên ngoài là gió lạnh phần phật, dưới chân là vực sâu vô hạn, chỉ cần đi sai một bước, sẽ vạn kiếp bất phục.

Lão đại, vì sao. 4068 đừng trách tao, muốn trách thì trách Giáo hội Quang Ảnh.

Hiện tại tao đã không có đường lui để nói, là giắt đầu trên lưng quần, đánh cược một cái tương lai.

Mày nếu bán đứng tao, vậy thì chỉ có thể giết chết chúng mày thôi. 9527 âm trầm nói.

Em không có bán đứng các anh. 4068 nôn nóng nói.

Vậy tại sao Giáo hội Quang Ảnh lại chiêu đãi mày.

Giáo hội Quang Ảnh có tai mắt trong Trần dân, tao ở Giáo hội Quang Minh cũng có.

Bít tết, rượu vang đỏ, những món ngon mà Trần dân nghĩ cũng không dám nghĩ đều bị mày ăn vào trong bụng rồi, còn nói không bán đứng chúng tao. 9257 ngay cả 4068 ăn cái gì cũng biết rõ ràng.

Không phải đâu, em không có bán đứng các anh, Hội thủ tìm em là vì chuyện khác.

Vậy mày nói xem chuyện khác là chuyện gì, nếu không mày và con bé kia cứ liệu hồn mà nhảy xuống. 9527 nói.

Là đội trưởng Mã Khắc, đội trưởng Mã Khắc của Tiểu đội Liệp Hoang.

Hội thủ bảo em khi Tiểu đội Liệp Hoang xuống mặt đất làm nhiệm vụ, thì ám sát đội trưởng Mã Khắc.

Để sống sót, 4068 nói thật. 9527 vừa nghe liền biết đấu tranh quyền lực của Thượng dân đã đến mức một mất một còn, Giáo hội Quang Ảnh đã muốn ra tay độc ác rồi.

Những Thượng dân này bình thường coi thường Trần dân, nhưng chuyện làm ra thì bỉ ổi hạ lưu, thậm chí không bằng Trần dân.

Trở thành Thành chủ có thể giữ vững ưu thế trong hai mươi đến ba mươi năm tới, xác thực đáng giá giết người.

Đỗ Lan ở bên cạnh tỏ vẻ hoàn toàn hiểu được quyết tâm của Tra Nhĩ Tư, vì ưu thế hai ba mươi năm tương lai, giết vài người hoàn toàn đáng giá.

Hắn hỏi 4068: Vậy nếu cậu hoàn thành ám sát, Hội thủ cho cậu chỗ tốt gì.

Ngài ấy nói cho em trở thành Thượng dân. 4068 nói.

Cũng khá đấy, vậy sau khi cậu trở thành Thượng dân, lại chuẩn bị làm cái gì.

Đỗ Lan hỏi.

Em muốn trở thành đội trưởng của Tiểu đội Liệp Hoang. 4068 thành thật khai báo.

Có chí khí.

Đỗ Lan nói với 9527: Để cậu ta xuống đi, chúng ta cũng hiệp trợ cậu ta hoàn thành thích sát. 9527 nói: Ý cậu là phò tá nó.

Không sai, khó có được một Trần dân cầu tiến như thế, hơn nữa cũng gặp cơ hội.

Cậu ta trở thành Thượng dân, thậm chí trở thành đội trưởng Tiểu đội Liệp Hoang, đối với chúng ta có chỗ tốt.

Đỗ Lan nói.

Tôi còn rất thích đội trưởng Mã Khắc, anh ta làm người không tệ, thái độ đối với Trần dân chúng tôi cũng rất tốt, có đôi khi còn sẽ giúp đỡ Trần dân. 9527 nói.

Tra Nhĩ Tư cũng rất tốt mà, thỉnh thoảng cũng sẽ giúp đỡ Trần dân thỏa mãn nguyện vọng, ví dụ như cung cấp một ít tài nguyên y tế.

Còn có một số ít bác sĩ bộ y tế cũng là y giả nhân tâm, sẽ cứu chữa Trần dân.

Nhưng sau đó thì sao.

Bọn họ đồng tình thì đồng tình, cũng không có năng lực thay đổi hiện trạng.

Cho nên để thay đổi hiện trạng, có đôi khi nhất định phải làm một số việc người thần cộng phẫn, giết Mã Khắc, kích hóa mâu thuẫn giữa Thượng dân và Trần dân, ép Trần dân đi phản kháng.

Nếu kế hoạch thuận lợi, một Mã Khắc chết đi quan trọng hơn một Mã Khắc còn sống.

Cậu không phải là thủ hạ của Mã Khắc sao, nghe nói còn nhiều lần được Mã Khắc bảo vệ.

Sao có thể nói ra lời lãnh huyết như thế. 9527 cảm thấy người đàn ông tên Đường Ni trước mắt này thực sự có chút máu lạnh.

Chương 3275

Tôi rất thích Mã Khắc, anh ta xác thực rất lương thiện.

Nhưng lương thiện cũng không thể giúp anh ta thực hiện lý tưởng, đã chế định mục tiêu, vậy thì không thể quản con số thương vong.

Hoặc là không làm, đã làm thì nhất định phải làm thành, bất kể trả giá lớn đến đâu.

Đỗ Lan nói.

Vậy mục tiêu của cậu là gì. 9527 hỏi.

Đương nhiên là để Đăng Tháp khôi phục công nghệ thế giới cũ, có kỹ thuật mới có phát triển, mới có thể đi tới tinh thần đại hải.

Đội trưởng Mã Khắc là người tốt, nhưng có đôi khi không thể dùng thiện ác tốt xấu để phán đoán sự việc.

Đỗ Lan tỏ vẻ khôi phục công nghệ thế giới cũ là rất cần thiết, đối mặt hệ sinh thái Mana, khoa học là bắt buộc.

Cậu đúng là máu lạnh thật, bất quá mục tiêu của cậu xác thực rất hiện thực.

Khôi phục công nghệ sao, tôi cũng hy vọng có thể có càng nhiều công nghệ, đến lúc đó là có thể trồng trọt nhiều đất hơn, nuôi càng nhiều gia súc, mới có thể cho mọi người ăn ngon uống sướng. 9527 cũng thừa nhận kế hoạch của Đỗ Lan rất hiện thực.

Gã nhìn về phía 4068, người trẻ tuổi này rất không tệ, có nhiệt huyết, cũng có năng lực chấp hành, chuyện người bình thường không dám làm, cậu ta nguyện ý làm, nguyện ý cược mạng, cứ cho cậu ta một cơ hội.

Xuống đi. 9257 nói. 4068 vừa rồi đều nghe được, không ngờ ngay cả thủ hạ của đội trưởng Mã Khắc cũng không giúp đội trưởng.

Cậu ta cũng rất tôn trọng đội trưởng Mã Khắc, nếu không phải Hội thủ uy bức lợi dụ, khẳng định sẽ không đi ám sát, nhưng Đường Ni lại hoàn toàn không quan tâm Mã Khắc sống chết, điều này khiến người ta không hiểu nổi.

Cho nên cậu ta nhìn chằm chằm Đường Ni, cảm thấy đối phương có phải bị quỷ nhập rồi hay không.

Cậu có lời gì muốn nói thì nói đi.

Đỗ Lan nhìn ra được đối phương có cả bụng lời muốn nói.

Em không có gì muốn nói. 4068 cũng không dám phát biểu ý kiến, sợ bị nhắm vào.

Không có thì làm tốt chuẩn bị, cơ hội thích sát khẳng định rất nhanh sẽ xuất hiện.

Đỗ Lan nói: Tôi nghĩ ngoại trừ cậu ra, Tra Nhĩ Tư khẳng định còn có kế hoạch khác.

Chỉ trông cậy vào cậu, xác suất thành công quá nhỏ.

Nếu tôi đoán không sai, hắn còn sẽ nhắm vào quan hệ giữa Mã Khắc và Nhiễm Băng mà ra tay.

Mã Khắc vào lúc mấu chốt khẳng định là nhịn không được, khẳng định sẽ phá hoại pháp luật Đăng Tháp. 4068 biết Nhiễm Băng, chính là mỹ nữ tóc ngắn phối hợp ăn ý với đội trưởng Mã Khắc, cô ấy trên chiến trường anh tư bộc phát, làm cho người ta gặp một lần là không quên được.

Hai người phối hợp tốt như vậy, tình cảm khẳng định cũng rất tốt.

Nếu Hội thủ ra tay từ chỗ Nhiễm Băng, đội trưởng Mã Khắc xác thực có khả năng mất khống chế.

Cậu ta đột nhiên cảm giác có một cỗ bi lương từ đáy lòng toát ra, nhịn không được nói: Đội trưởng Mã Khắc là người tốt, người tốt thì phải bị tính kế sao.

Người tốt không thích hợp làm Thành chủ.

Thành chủ là người phải khống chế phân phối tài nguyên Đăng Tháp, lúc nên ngoan độc thì phải ngoan độc, nên cài cắm thân tín của mình vào các bộ môn, nên bắt các bộ môn chấp nhận sự phân phối của mình.

Mã Khắc tuy rằng có danh vọng rất cao, nhưng không đại biểu anh ta có thể làm tốt việc phân phối.

Chuyện danh vọng này chỉ một đêm là có thể đảo chiều, anh ta cho cậu một miếng bánh quy, cậu tôn trọng anh ta, ngày mai anh ta chỉ cho cậu một miếng hồ dán, cậu sẽ chán ghét anh ta.

Dựa vào danh vọng không quản lý tốt Đăng Tháp được.

Đỗ Lan tỏ vẻ người có danh vọng cao bị lật xe là quá bình thường, một đêm là có thể đảo ngược.

Bởi vì danh vọng cao là do Mã Khắc lấy được tài nguyên từ mặt đất đổi về, nhưng sau khi anh ta trở thành Thành chủ thì không có khả năng lại tùy tiện đi mặt đất, chỉ có thể phụ trách phân phối.

Một khi phân phối khẳng định sẽ nảy sinh bất mãn, cho dù hai người cầm giống nhau, cũng sẽ có người nghĩ Công lao tôi nhiều hơn anh ta, dựa vào cái gì thu nhập lại giống nhau.

Nếu là làm theo năng lực hưởng theo lao động, cũng sẽ có người nghĩ Dựa vào cái gì bắt mình đi nuôi những kẻ không có bản sự kia.

Những kẻ có giá trị lao động thấp thì nên bị đào thải, đem tài nguyên toàn bộ cho mình là được rồi.

Hoặc là Dựa vào cái gì hắn cầm nhiều như vậy, chuyện hắn làm, tôi lên tôi cũng làm được, hắn cầm nhiều như vậy, khẳng định là vì hắn có quan hệ tốt với Thành chủ, khẳng định là đi cửa sau.

Mặc kệ phân phối thế nào, đều sẽ không khiến người ta hài lòng.

Cho nên tốt nhất là tìm thân tín của mình cài vào các bộ phận, ai không chấp nhận thì trực tiếp thay thế.

Danh vọng thứ này thuộc về hàng tiêu dùng nhanh, cho dù là tích lũy danh vọng tày trời, tốc độ sụp đổ cũng là cực nhanh.

Rất nhiều người tưởng rằng mình sẽ vĩnh viễn ủng hộ một người, nhưng trên thực tế chỉ cần dính dáng đến lợi ích bản thân, từ bỏ ủng hộ chỉ là trong một ý niệm.

Cho nên danh vọng của Mã Khắc thì cao, nhưng đối với Thành chủ mà nói, danh vọng có giúp đỡ, nhưng giúp đỡ không lớn. 4068 ngược lại chưa từng nghĩ tới mình sẽ không tôn trọng Mã Khắc, bởi vì đội trưởng Mã Khắc xác thực rất ưu tú.

Nhưng sự thật chính là người ưu tú đến đâu đưa ra sự phân phối cũng vẫn sẽ bị người ta mắng.

Được rồi, cậu cứ làm theo an bài của Hội thủ, chúng tôi cũng sẽ toàn lực ủng hộ cậu trở thành đội trưởng Tiểu đội Liệp Hoang.

Đỗ Lan nói: Chờ đến khi cậu nắm giữ Tiểu đội Liệp Hoang, câu chuyện mới vừa mới bắt đầu.

Cố gắng đi làm đi, người trẻ tuổi, chính là muốn đánh cược tính mạng đi liều một phen, thắng thì hương xe mỹ nữ, thua thì một mạng ô hô. 4068 không nói gì, chỉ là nắm chặt song quyền, đây không chỉ có là vì chính mình, cũng là vì thanh mai trúc mã.

Đồng thời cậu ta cũng cảm thấy sự ủng hộ của Trần dân, không thể để mọi người thất vọng.

Nhiễm Băng đang thu dọn đồ đạc của Đường Ni và Bội Ny.

Vì họ đã trở thành tội phạm truy nã, phòng ở cũng bị tịch thu.

Không gian dành cho Thượng dân vốn có hạn, phân phối phòng ốc là một vấn đề lớn.

Trong phòng của Bội Ny có không ít sách vở được mang từ mặt đất lên.

Đây không phải là Địch Ny Toa, mà là Bội Ny gốc của thế giới này.

Cô ấy đã đọc không ít sách cấm, bên trong chứa đựng rất nhiều câu chuyện tình yêu.

Bội Ny còn viết lại rất nhiều cảm nghĩ, từ chỗ không hiểu tình yêu đến khi thấu hiểu và chấp nhận nó.

Nhiễm Băng đọc mà không khỏi cảm động, tình yêu thực sự có ma pháp.

Cô không khỏi tự hỏi liệu mình có nên nói cho Mã Khắc biết tình cảm của mình dành cho anh ấy hay không.

Nhưng điều này vi phạm luật pháp của Đăng Tháp.

Là Thượng dân mà tri pháp phạm pháp, tội càng thêm nặng.

Họ rất có thể sẽ bị đưa lên giàn hỏa thiêu.

Thế nhưng thứ tình cảm mông lung trong lòng lại hoàn toàn không thể khống chế.

Nhắm mắt lại đều là bóng lưng rộng lớn của Mã Khắc, lồng ngực đáng tin cậy, cùng thần thái nghiêm túc nhưng không kém phần đôn hậu.

Đây chính là tình yêu sao.

Bội Ny, cậu và Đường Ni có phải cũng yêu nhau như thế, cho nên mới hy vọng mọi người chấp nhận việc kết đôi.

Nhiễm Băng nhìn mây trắng trời xanh bên ngoài Đăng Tháp, rơi vào mê mang.

Rất nhanh, cô bị tiếng chuông liên lạc đánh thức, nhận được tin báo yêu cầu cô đến Đại sảnh Thần Hi màu vàng kim để thực hiện nhiệm vụ phồn diễn.

Trái tim Nhiễm Băng đau thắt lại như bị dao cứa.

Lúc này cô thật sự hy vọng có thể bất chấp tất cả để bỏ trốn cùng Mã Khắc.

Nhưng cô biết Mã Khắc là Thành chủ kế nhiệm, không thể bỏ mặc Đăng Tháp.

Chương 3276

Có lẽ cuối cùng cô vẫn phải sinh con với một người xa lạ mà mình không hề yêu thương.

Tin nhắn này là do Tra Nhĩ Tư gửi, mục đích chính là để làm nhiễu loạn Mã Khắc.

Hắn biết kế hoạch của mình chắc chắn sẽ thành công.

Bởi vì tên Mã Khắc kia quá trọng tình cảm, vô tổ chức vô kỷ luật.

Tuy lực chiến rất mạnh, làm chó săn cho Đăng Tháp thì dư dả, nhưng muốn làm Thành chủ thì đúng là si tâm vọng tưởng.

Chỉ cần thi triển chút kế mọn là có thể khiến tiểu đội Săn Hoang loạn thành một đoàn.

Sau khi nhận tin, lòng Nhiễm Băng rối bời.

Lúc này, cô gặp một bé gái Trần Dân đang thiếu thuốc men điều trị.

Cô bé mới bảy tám tuổi, nhưng vì không được chữa trị nên sắp chết.

Nhiễm Băng biết những Trần Dân như thế này không có giá trị trị liệu, ngay từ đầu đã nên bị đào thải.

Nhưng cô vẫn cảm thấy bác sĩ quá vô tình, rõ ràng bệnh viện có thể chữa, lại trơ mắt nhìn một sinh mạng chết đi.

Bác sĩ tỏ vẻ ông ta cũng muốn cứu, nhưng quy chương chế độ không cho phép.

Căn cứ theo Công Thức Sinh Mệnh, người không có giá trị trị liệu thì không thể cứu chữa.

Đây không phải quy định của bác sĩ, mà là quy định của Đăng Tháp, có trách thì trách Đăng Tháp.

Cô bé rất đáng thương, có lẽ nó không hiểu ý nghĩa của cái chết, nhưng cũng biết mình sắp gặp chuyện rất tồi tệ.

Nhiễm Băng không nhìn nổi nữa, bèn đưa cô bé đi giải sầu, ngồi tàu lượn bay quanh Đăng Tháp một vòng.

Cô đưa cô bé đi ngắm những cảnh sắc mà Trần Dân cả đời không thấy được, đi xem nông trường trên đỉnh Đăng Tháp.

Bánh mì và sữa bò mà Thượng dân ăn đều được sản xuất từ nông trường phía trên này.

Phía trên Đăng Tháp có một khu nông trường hình tròn, bên trong trồng thực vật thật sự.

Còn Trần Dân chỉ ăn protein và tinh bột tổng hợp, chẳng có chút mùi vị nào.

Cô bé rất vui vẻ, không hề sợ hãi chút nào, cảm thấy Đăng Tháp thật đẹp, cứ cười mãi không thôi.

Nhiễm Băng lại đau lòng muốn chết, đứa trẻ lương thiện thế này tại sao lại đoản mệnh như vậy.

Đương nhiên là vì hiện tại là tận thế, tài nguyên không đủ, chỉ có thể dùng phương pháp tàn khốc để phân phối.

Đúng lúc này, tàu lượn đột nhiên gặp sự cố.

Nhiễm Băng vốn định đưa đứa trẻ đi cảm nhận phong quang, không ngờ bây giờ lại thành đưa đứa trẻ lên thiên đường sớm.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đang ở khu Trần Dân cũng nhìn thấy hai người một lớn một nhỏ rơi xuống.

Nhiễm Băng đương nhiên không thể để đứa trẻ rơi xuống, cô cũng nhìn thấy Đỗ Lan và Địch Ny Toa, bèn dùng sức ném đứa bé qua.

Cô tin tưởng đồng đội của mình chắc chắn có thể đỡ được đứa trẻ.

Bản thân cô thì không sao cả, thà ngã chết còn hơn phải trở thành công cụ phồn diễn.

Tiểu loli được Địch Ny Toa đỡ lấy vững vàng.

Nhiễm Băng thì tiếp tục rơi xuống.

Đúng lúc này, Mã Khắc như thần binh trời giáng, không mặc bất kỳ đồ bảo hộ nào đuổi theo tàu lượn, khôi phục lại quyền kiểm soát, đưa Nhiễm Băng bay lên cao, trở về phía trên Đăng Tháp, hạ cánh xuống nông trường.

Đúng là anh hùng cứu mỹ nhân.

Nhiễm Băng càng thích Mã Khắc hơn, dù sao Mã Khắc cũng có thể phấn đấu quên mình để cứu cô.

Thực ra đổi là người khác thì Mã Khắc cũng sẽ cứu, cho nên Nhiễm Băng ít nhiều có chút tự mình đa tình.

Hồ nháo.

Mã Khắc vẻ mặt nghiêm túc mắng.

Nhiễm Băng quá mạo hiểm, suýt chút nữa hại chết chính mình.

Nhiễm Băng lại cảm thấy rất tủi thân.

Tâm trạng đã rất tệ rồi, giờ còn bị nam thần thầm mến phê bình, cô liền nói: Tôi sắp phải đến sảnh Thần Hi rồi.

Cái đại sảnh vàng chói lọi kia là nơi chuyên tiến hành nhiệm vụ phồn diễn.

Mã Khắc lập tức kinh ngạc.

Mã Khắc, đưa tôi đi đi.

Nhiễm Băng nói.

Lúc này Mã Khắc tuy khó chịu, nhưng vẫn khắc ghi sứ mệnh của Đăng Tháp, nói: Chúng ta đều là chiến sĩ do Đăng Tháp bồi dưỡng, không thể quên đi sứ mệnh của mình.

Nhiễm Băng không bất ngờ với câu trả lời này, nhưng dù đã chuẩn bị tâm lý, khi thực sự nghe thấy trong lòng Mã Khắc Đăng Tháp xếp vị trí thứ nhất, cô vẫn không nhịn được đau lòng, xoay người rời đi.

Hai người đều rất đau khổ, nhưng có cách nào đâu.

Đây là quy củ của Đăng Tháp.

Lúc này hai người chỉ cảm thấy tiếng cười nói của Thượng dân sao mà ồn ào, sao mà vô lý đến thế.

Trong lòng họ rối bời muốn chết, khó chịu muốn chết, nhưng người khác lại vẫn vui vẻ như vậy.

Chẳng lẽ họ không có chút cộng hưởng nào sao.

Hiển nhiên là không.

Mọi người còn đang đợi Mã Khắc trở thành Thành chủ, sau đó đề bạt mình nữa là.

Đáng tiếc hiện tại Mã Khắc đầy đầu đều là nhi nữ tình trường, căn bản không có quy tắc của Đăng Tháp.

Địch Ny Toa đỡ lấy tiểu loli đang bệnh nặng, biết bệnh này dù có tiếp nhận điều trị thì xác suất chữa khỏi cũng không cao, trình độ y tế của Đăng Tháp cũng không nắm chắc mười phần.

Bất quá chữa không khỏi thì vẫn phải chữa thử xem sao.

Đối với Địch Ny Toa mà nói, tiểu loli là không thể cô phụ.

Đi, đến bệnh viện.

Địch Ny Toa nói.

Lúc này nữ bác sĩ ở bệnh viện cũng đang giằng co, rốt cuộc là kiên trì tính toán theo Công Thức Sinh Mệnh, hay là đối diện với lương tâm của chính mình.

Đối mặt với đứa trẻ lương thiện, bác sĩ cũng hy vọng có thể cứu nó, dù xác suất rất nhỏ, nhưng đây cũng là một sinh mệnh.

Bác sĩ rất mâu thuẫn.

Bà hiểu tài nguyên có hạn, không thể gặp ai cũng cứu.

Nhưng thấy đứa trẻ gặp nguy hiểm, nảy sinh lòng thương cảm là chuyện thường tình của con người.

Đương nhiên bà cũng biết một khi cứu, chính là vi phạm Công Thức Sinh Mệnh, mười phần thì có đến tám chín phần bà cũng sẽ chịu trừng phạt, hoặc bị tước tư cách Thượng dân, hoặc là nhận án tử hình.

Nhưng cuối cùng bà vẫn quyết định trực diện với lương tâm mình, chữa trị cho cô bé.

Chương 3277

Cô bé đưa chiếc bánh quy nén mà mình trân quý cho bác sĩ làm quà cảm ơn.

Bác sĩ toàn lực chữa trị.

Địch Ny Toa nhìn thấy cảnh đó, nói: Nhu cầu của Thượng dân thay đổi rồi.

Đỗ Lan gật đầu nói: Sinh tồn, an toàn, xã giao, tôn trọng, tự khẳng định bản thân.

Trước kia Đăng Tháp chủ yếu là sinh tồn và an toàn, nhưng mười mấy năm nay phát triển không tệ, nương theo nông trường ổn định, Thượng dân đã có thể ổn định đạt được bánh mì và sữa bò.

Thượng dân thoát ly khỏi nguy cơ sinh tồn và an toàn, cho nên nhu cầu chuyển sang xã giao và được tôn trọng, thậm chí là tự khẳng định bản thân.

Thượng dân đã đi trước Trần Dân mấy phiên bản.

Xét tình huống trước mắt, Đăng Tháp là tận thế của Trần Dân, nhưng là Utopia của Thượng dân.

Nhu cầu của Thượng dân thay đổi, nên nghĩ cách nâng cao tài nguyên, lấy đó đạt được sự tôn trọng của Trần Dân.

Địch Ny Toa nói: Vẫn là vấn đề tài nguyên.

Nếu tài nguyên không đủ, Thượng dân sẽ tiếp tục áp chế Trần Dân.

Mà tài nguyên đủ rồi, Thượng dân sẽ trở thành thầy giáo của Trần Dân, để càng nhiều Trần Dân trở thành Thượng dân, thậm chí Đăng

Tháp có thể tiến vào giai đoạn phân phong.

Chế độ nô lệ kết thúc như thế nào.

Chính là vì bành trướng, đạt được càng nhiều tài nguyên, thế là càng nhiều người dã man biến thành người trong nước, càng nhiều nô lệ trở thành người dã man.

Đương nhiên vì số lượng người trong nước càng ngày càng nhiều, các chư hầu nắm giữ người trong nước trỗi dậy, khiêu chiến Chu Thiên Tử, kết quả chính là lễ băng nhạc hoại.

Tài nguyên nhiều, Trần Dân mới có thể thăng cấp thành Thượng dân, Thượng dân tắc có thể trở thành thầy giáo, đạt được tôn trọng.

Đều cần tài nguyên.

Nếu tài nguyên không đủ, Thượng dân vẫn là Thượng dân, Trần Dân vẫn là Trần Dân.

Không phải lòng người tà ác, mà là tài nguyên chỉ có thể phân phối như vậy mới là ổn định nhất, kháng rủi ro tốt nhất.

Trong Tam Thể, Chương Bắc Hải bỏ trốn, ba tàu chiến đuổi theo.

Kết quả biết được hạm đội Trái Đất toàn diệt, bọn họ chỉ có thể tiếp tục đi tới, đã không còn cách nào quay đầu.

Lúc này tài nguyên trở thành nguy cơ lớn nhất, người không ăn cơm không uống nước sẽ chết.

Quan đầu nguy cấp, Chương Bắc Hải phải lựa chọn: Là bốn tàu phi thuyền toàn bộ chết đói, hay là tiêu diệt các phi thuyền khác, tập trung tài nguyên của chiến hữu lại để bản thân đi xa hơn.

Trước khi Chương Bắc Hải kịp ra tay, đồng đội đã ra tay trước, Chương Bắc Hải tử vong.

Cho nên Trang Tử nói vẫn đúng, người ăn cơm ba ngày thì chỉ có thể đi đường ba ngày.

Nếu hai người đều có cơm ba ngày, nhưng một người giết người kia, đoạt lấy thức ăn, thì sẽ có sáu ngày cơm, có thể đi đường sáu ngày.

Rốt cuộc là hai người đều chỉ đi ba ngày, hay là một người đi sáu ngày.

Ai đúng ai sai.

Cụ thể tình huống phải phân tích cụ thể.

Khi hòa bình, đương nhiên là hai người kết bạn đồng hành, có nói có cười là tốt nhất.

Thời kỳ hòa bình, lương thực ba ngày ăn hết, trong vòng ba ngày còn có thể kiếm được thức ăn tiếp theo, căn bản không hoảng.

Tại thời kỳ tận thế, khẳng định là một người nắm giữ sáu ngày lương thực an toàn hơn.

Vì ai cũng không biết sẽ gặp phải tình huống gì, có thể trong ba ngày không tìm thấy thức ăn, phải cầm cự đến ngày thứ tư, thứ năm, thứ sáu mới tìm được.

Thậm chí về sau cũng không có thức ăn, sáu ngày chính là giới hạn cuối cùng.

Trong nguy cơ, mọi người lựa chọn tập trung tài nguyên để kéo dài thời gian sống của bản thân, có thể nói là lời giải tối ưu.

Cho nên nhân tính và thú tính ở thời kỳ khác nhau đều có chỗ dùng.

Thời kỳ hòa bình giảng nhân tính, quan đầu nguy cấp giảng thú tính.

Đăng Tháp cũng như thế.

Trong tình huống tài nguyên cực thiếu, Thượng dân nắm giữ tài nguyên chủ yếu là phương pháp ổn định nhất.

Gặp lúc rung chuyển, Thượng dân có thể sống thời gian dài hơn, có lẽ có thể đợi đến khi tận thế kết thúc.

Trần Dân dù không chấp nhận, lật đổ Thượng dân, kết quả cũng sẽ không có gì thay đổi, chỉ là đổi một lứa Thượng dân khác.

Đương nhiên cứ như vậy, nhu cầu của Thượng dân và Trần Dân sẽ không giống nhau.

Hai bên sẽ nảy sinh cái gọi là tư duy người giàu và tư duy người nghèo.

Thực ra hai loại tư duy đó, chính là hai loại nhu cầu.

Cái gọi là tư duy người nghèo chính là ưu tiên lợi ích của bản thân.

Vốn dĩ đã nghèo, nên việc thu không đủ chi thì không làm, việc lỗ vốn không làm, phải là việc có lợi nhuận mới làm.

Trong mắt người khác thì là điêu dân, vì chút lợi nhỏ mà so đo tính toán, làm hỏng đại sự của mọi người.

Cái gọi là tư duy người giàu chính là làm xong việc trước, sự thành rồi tự nhiên có tiền.

Trong mắt người khác, hành vi này chẳng khác nào vẽ bánh.

Thực ra bọn họ chưa chắc đã là vẽ bánh, tối đa chỉ là không có phân phối rõ ràng, không cách nào điều động tính tích cực của mọi người.

Sự thật là đúng là việc phải thành mới có thể kiếm tiền, làm không thành thì không có tiền.

Một bên là muốn ưu tiên làm việc, một bên là muốn ưu tiên lợi ích.

Thượng dân muốn làm việc, Trần Dân muốn lợi ích.

Thế là sẽ xuất hiện tình trạng: Thiên tài đặt ra kế hoạch, xuẩn tài thực hiện kế hoạch.

Kế hoạch của thiên tài hoàn mỹ không sứt mẻ, một khi làm thành có thể khai sáng tương lai hoàn toàn mới, nhưng đến giai đoạn thực tiễn thì gặp đủ loại kiềm chế, ai nấy đều như kẻ ngốc vậy.

Cuối cùng kế hoạch thiên tài thất bại, mọi người đều không có ngày lành để sống.

Lúc này mới thấy Pháp gia lợi hại, thưởng phạt phân minh, chính là phải xác định rõ quyền lợi và nghĩa vụ, làm tốt có thưởng, làm kém có phạt, như vậy mới có thể khích lệ mọi người đi thực tiễn.

Theo ta thấy, hình phạt đối với Trần Dân thì đủ rồi, nhưng thưởng thì quá kém.

Nếu có thể giống như Tra Nhĩ Tư, lấy tư cách Thượng dân làm phần thưởng, vậy thì Trần Dân không dám không bán mạng.

Nhìn cái dạng 4068 kia xem, cứ như được tiêm máu gà vậy.

Đỗ Lan cho rằng phạt nhiều không bằng thưởng nhiều, chỉ cần để Trần Dân nhìn thấy cơ hội nổi bật, là có thể điều động một đám người liều mạng.

Xác thực, nếu Trần Dân có cơ hội ngóc đầu lên, Thượng dân cũng không dám ngày ngày yêu đương, cũng phải nghĩ cách cầu tiến.

Hơn nữa ta cho rằng sảnh Thần Hi cũng hoàn toàn có thể dẹp bỏ, tại sao phải tiến hành hình thức phồn diễn tiếp xúc cơ thể truyền thống.

Trực tiếp dùng thụ tinh nhân tạo không phải tốt hơn sao.

Còn có thể đông lạnh tinh trùng, đề phòng những người đàn ông ưu tú chết đi thì gen không thể di truyền.

Địch Ny Toa tỏ vẻ Đăng Tháp có quá nhiều chỗ cần thay đổi.

Thụ tinh nhân tạo không phải khoa học hơn tiếp xúc cự ly âm so với việc quan hệ trực tiếp sao.

Chương 3278

Còn có thể phòng ngừa nam nữ rơi vào sự theo đuổi hoan lạc.

Có đạo lý.

Đỗ Lan cũng tỏ vẻ đều đã đến tận thế, hà tất phải dùng hành vi động vật nguyên thủy để tiến hành phồn diễn.

Ký hiệu không hiệu quả, lại lãng phí tài nguyên.

Cho nên Đăng Tháp nhìn thì có vẻ bức thiết hy vọng cắt đứt với thế giới cũ truyền thống, nhưng rất nhiều nơi lại vô cùng phục cổ, hoàn toàn không phù hợp lý niệm của Đăng Tháp.

Một bên muốn cắt đứt tình cảm nguyên thủy, nhưng một bên lại duy trì hành vi nguyên thủy.

Nhìn thế nào thì việc đoạn tuyệt hành vi nguyên thủy mới là quan trọng nhất, khi cắt đứt tình cảm nguyên thủy cần thông qua điều kiện bên ngoài thay đổi, từ từ cắt đứt.

Nếu hành vi nguyên thủy vẫn duy trì, thì tình cảm nguyên thủy khẳng định cũng giải quyết không được.

Cho nên Đăng Tháp tràn ngập mâu thuẫn.

Luật pháp của Đăng Tháp quá hình thức, luận tâm không luận tích.

Tình cảm nguyên thủy không được, nhưng hành vi nguyên thủy thì được, cũng khó trách Hồng Khấu và Mã Khắc hai chị em lần lượt mất kiểm soát.

Ai mà chịu được loại quy củ vô ly đầu này.

Đỗ Lan càng nhìn càng thấy Đăng Tháp chỗ nào cũng mâu thuẫn.

Chàng cho rằng Mã Khắc sẽ đi ngăn cản nhiệm vụ phồn diễn của

Nhiễm Băng sao.

Địch Ny Toa hỏi.

Đương nhiên sẽ, Mã Khắc không hề có lòng dạ thâm sâu, căn bản không ý thức được trở thành Thành chủ đại biểu cho tất cả mọi người.

Hắn vẫn đang dùng tư duy của một chiến sĩ để suy nghĩ, ý đồ bảo vệ tất cả những gì mình quan tâm.

Lại không biết Thành chủ cần làm là thủ và xả lấy và bỏ, Thành chủ không thể bảo vệ tất cả, những lúc cần thiết bắt buộc phải đưa ra hy sinh.

Đỗ Lan biết địa vị không giống nhau, suy nghĩ cũng không giống nhau.

Khác biệt giữa chiến sĩ và Thành chủ chính là chiến sĩ muốn bảo vệ tất cả trước mắt, là ánh mắt cục bộ.

Thành chủ thì phải nhìn toàn cục, nhất định phải đưa ra chọn lựa, có đôi khi bắt buộc chỉ cần kết quả không nhìn thương vong.

Thành chủ cần vì một vài khái niệm trừu tượng, ví dụ như tương lai nhân loại mà hy sinh một bộ phận người.

Mà chiến sĩ muốn bảo vệ mỗi một thứ cụ thể.

Đỗ Lan nói: Mã Khắc căn bản không hiểu.

Địch Ny Toa gật gật đầu: Khái niệm trừu tượng không đáng một xu, lại cũng là vô giá chi bảo.

Khái niệm trừu tượng có thể trở thành nhận thức chung của nhân loại, có thể đoàn kết nhân loại.

Nhưng để bảo vệ khái niệm này, lại cần khiến con người đưa ra hy sinh.

Thứ cụ thể vì khái niệm trừu tượng mà hy sinh, khái niệm trừu tượng lại duy trì thứ cụ thể vận hành.

Rốt cuộc cái nào quan trọng hơn.

Về mặt cục bộ, thứ cụ thể khẳng định quan trọng hơn. về mặt tổng thể, thứ trừu tượng khẳng định quan trọng hơn.

Cho nên góc độ không giống nhau, kết luận đạt được cũng sẽ không giống nhau.

Vì vậy không thể cực đoan, bởi vì các kết luận đều đúng, cho nên tốt nhất là song phương phát triển song song.

Mã Khắc là người sắp trở thành Thành chủ, cho nên hắn làm sai rồi.

Nếu hắn chỉ là một chiến sĩ, vậy hắn không làm sai gì cả.

Ta nghĩ Mã Khắc cũng không muốn trở thành Thành chủ, cũng không có năng lực trở thành Thành chủ.

Tuy nhiên kế hoạch Đăng Tháp hạ cánh của hắn chắc chắn là xu thế tất yếu, nhưng hắn không có tài năng của Thành chủ.

Tra Nhĩ Tư ngược lại có thủ đoạn của Thành chủ, vì duy trì Quang Ảnh Chi Chủ trừu tượng, có thể hy sinh bất kỳ thứ gì.

Thực ra bọn họ hợp tác một chút là tốt nhất.

Địch Ny Toa cho rằng bọn họ có thể hợp tác.

Hợp tác thì rất khó, hợp thể ngược lại có khả năng.

Đỗ Lan cười xấu xa.

Chàng sẽ không hy vọng bọn họ thật sự hợp thể chứ.

Đỗ Lan nói: Thực ra có thể để Hồng Khấu phục sinh, sau đó đưa tư duy của Tra Nhĩ Tư vào trong cơ thể cô ấy.

Có lẽ sẽ có được một người sở hữu tư duy của cả hai bên.

Cái này có tính là trung dung không.

Địch Ny Toa cười nói.

Đỗ Lan cho rằng tính: Khi chúng ta đi xuống mặt đất, thuận tiện phục sinh Hồng Khấu một chút.

Khoảng cách đến lúc Nhiễm Băng đi sảnh Thần Hi còn hai ngày.

Đỗ Lan điều khiển phi thuyền tàng hình, mang theo vài Trần Dân đi xuống mặt đất, tìm kiếm thiết bị năng lượng và vũ khí trang bị, những thứ này đều là cần thiết.

Xuất phát. 4068 thì không cần đi, vì hắn phải đợi cơ hội ám sát, chờ lệnh hai mươi bốn giờ.

Phi thuyền cất cánh, tàng hình đi về phía mặt đất.

Bề mặt trái đất là một vùng hoang mạc, Mana đã viết lại sinh thái địa cầu, biến tất cả trở nên xa lạ.

Nhân loại sống ở địa cầu mấy vạn năm, thật vất vả mới thích nghi được sinh thái, kết quả phiên bản cập nhật, kinh nghiệm nhân loại thanh linh, trực tiếp rơi về cấp 1, cần phải bắt đầu lại từ đầu.

Phi thuyền tàng hình do Đỗ Lan điều khiển, mục tiêu xác định dừng tại một xưởng chế tạo máy bay, nơi này có đủ loại linh kiện hắn cần.

Trước khi hệ sinh thái Mana bùng nổ, kỹ thuật nhân loại đã đột phá trọng lực, có thể khiêu chiến vũ trụ, các loại linh kiện cũng đã sản xuất theo mô đun, ngay cả năng lượng cũng đã có thể tích hợp thành từng khối năng lượng.

Đám Trần Dân rất khẩn trương, trước kia bọn họ chỉ là dân phu làm trợ thủ, Thượng dân mới là chủ lực.

Nhưng lần này bọn họ chỉ có hai Thượng dân tay không tấc sắt, còn lại đều là Trần Dân, vũ khí lợi hại nhất chính là con dao được mài rất sắc.

Đối mặt với lớp da quái vật mà đạn còn không bắn thủng được, dao thì càng hào vô tác dụng.

Mọi người không cần khẩn trương.

Đỗ Lan an ủi mọi người, nhưng hiển nhiên vô dụng.

Rời khỏi Đăng Tháp, đi đến hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ, bất cứ lúc nào cũng có thể có quái thú thôn phệ Sinh mệnh nguyên chất xuất hiện, không sợ hãi là không thể nào.

Bất quá bọn họ vẫn đi theo Đỗ Lan tiến vào cơ sở.

Đây là một xưởng gia công máy bay, bên trong có đủ loại thiết bị, đáng tiếc dây chuyền sản xuất đắt đỏ năm đó, hiện tại cũng chỉ là một đống sắt vụn.

Thứ chúng ta muốn tìm là nhà kho, hướng này.

Đỗ Lan cứ như tự mang bản đồ dẫn đường, không đi đường vòng, trực tiếp đi đến nhà kho.

Đám Trần Dân thì khẩn trương đề phòng chung quanh, dường như trong bóng tối tùy thời sẽ nhảy ra quái vật.

Đương nhiên bọn họ đối với đồ vật dưới mặt đất cũng rất hiếu kỳ, đủ loại đồ vật không nhận biết.

Có người to gan muốn lấy một ít về Đăng Tháp.

Tôi khuyên các người đừng lấy, tải trọng của Đăng Tháp cũng có hạn.

Những thứ này chỉ là đồ trang trí mà thôi, hào vô tác dụng, chỉ làm tăng trọng lượng của Đăng Tháp.

Đỗ Lan biết nếu để Trần Dân xuống mặt đất, bọn họ chắc chắn phải lấy đồ, nếu lấy quá nhiều, Đăng Tháp sẽ vì quá nặng mà tiêu hao càng nhiều năng lượng, cái này hoàn toàn là lãng phí.

Nếu vô dụng, người thế giới cũ tại sao phải chế tạo những thứ này.

Trần Dân tò mò hỏi.

Bởi vì người thế giới cũ nhiều tài nguyên, cho nên cái họ theo đuổi không phải là sinh tồn ấm no, mà là bảo toàn giá trị.

Chế độ tư hữu đảm bảo bản thân có thể đạt được một phần của cải.

Làm thế nào để của cải của mình không mất giá.

Họ sẽ theo đuổi những thứ có thể giữ giá trị: đồ cổ, vàng, kim cương, đá quý, thậm chí là một ít đồ vật lung tung rối loạn.

Ý nghĩa của những thứ này là vật chứa của tiền bạc.

Chương 3279

Tiền bạc sẽ mất giá, nhưng vật chứa có thể tăng giá, thông qua thủ đoạn này đảm bảo tài sản bản thân không bị sụt giảm.

Trần Dân nghe hiểu được.

Đám Trần Dân này đều là thủ hạ của 9527, cũng từng tiếp xúc qua hoạt động kinh tế.

Tuy rằng bọn họ còn đang giãy dụa trên mức ấm no, nhưng 9527 đã vượt qua ấm no, theo đuổi giá trị tối đa hóa, trong tay có dư lương thực liền nghĩ đến việc đổi lấy tài nguyên Thượng dân, nghĩ cách để lương thực trong tay càng có giá trị.

Đều là như thế, từ xưa đã như thế.

Từ khi nhân loại phát hiện một mình mình không thể thỏa mãn tất cả nhu cầu ăn mặc ở đi lại, cần vật phẩm trao đổi, hoạt động kinh tế liền nương theo sự phát triển của nhân loại.

Sự phát triển của nhân loại giống như bánh xe lăn, bánh xe càng phát triển, phạm vi mậu dịch càng rộng khắp.

Mậu dịch là tất nhiên tồn tại, dù là đang đánh giặc, đang tận thế, hoạt động kinh tế vẫn y nguyên sôi nổi. 9527 cũng là thông qua dục vọng nguyên thủy nhất của Trần Dân, đổi lấy lương thực dư thừa, sau đó lại dùng lương thực dư thừa đi tìm Thượng dân đổi lấy tài nguyên Thượng dân.

Thượng dân cần lương thực dư, bởi vì có những Thượng dân mắc hội chứng lo âu tận thế vô cùng nghiêm trọng, cứ lo lắng ngày nào đó Đăng Tháp gặp vấn đề, lương thực không đủ ăn.

Sự thật là những lo lắng này hoàn toàn cần thiết, Đăng Tháp xác thực rất mong manh, hơi có chút gió thổi cỏ lay là có thể thiếu lương thực.

Cho nên việc tích trữ phòng bị chiến tranh và nạn đói là không hề sai chút nào, chuẩn bị nhiều lương thực chắc chắn không có bệnh.

Cho nên Trần Dân nhịn đói, dùng lương thực tiết kiệm được đổi lấy sự thỏa mãn dục vọng nguyên thủy, sau đó 9527 lại thông qua số lương thực này thu mua những thứ chỉ Thượng dân mới có thể hưởng dụng như bánh mì, sữa bò, rượu, v. v.

Thượng dân vì sợ hãi, sẽ biển thủ tài sản Đăng Tháp bán ra, giúp chính mình đạt được càng nhiều lương thực, đảm bảo an toàn.

Hoạt động kinh tế cứ thế phát sinh.

Nhưng điều này đối với 9527 mà nói vẫn chưa đủ, bởi vì thị trường dục vọng nguyên thủy chỉ lớn như vậy, tài nguyên hắn có thể thu thập cũng chỉ có bấy nhiêu.

Cho nên hắn mở bệnh viện Trần Dân, lại đi thỏa mãn nhu cầu lo lắng tương lai của Trần Dân, lấy đó để Trần Dân nộp phí bảo hộ, từ đen chuyển trắng.

Cái này cũng chưa đủ, hắn còn hy vọng có thể từ mặt đất đạt được tài nguyên, như vậy hắn mới có thể nuôi càng nhiều thủ hạ, mới có thể đạt được càng nhiều quyền lợi, bản thân mới càng thêm an toàn.

Địa vị 9527 càng cao, càng cảm giác kẻ địch càng nhiều, ai cũng muốn thay thế, cho nên không thể không tìm biện pháp củng cố địa vị.

Thực ra có thể hợp tác với Giáo hội Quang Ảnh, làm một cái quân quyền thần thụ.

Đương nhiên cũng có thể chế định một bộ cơ chế tuyển chọn, ổn định tuyển chọn người tài mới.

Hắn trở thành người đại diện cho nhân tài mới, nhân tài mới căn cơ bất ổn cần đoàn kết bên cạnh 9527 để đối kháng nhân tài cũ, cái hắn cần làm chính là ổn định chuyển lợi ích cho nhân tài mới, bồi dưỡng nhân tài mới.

Trần Dân cũng có hoạt động kinh tế.

Tuy bọn họ không được giáo dục như Thượng dân, nhưng bọn họ tích lũy tri thức từ thực tiễn. 9527 là một người quen thuộc với hoạt động kinh tế, Trần Dân bên cạnh hắn tự nhiên là mưa dầm thấm đất.

Tri thức trên sách vở cũng là tổng kết kinh nghiệm, cuối cùng vẫn là phải rơi vào thực tiễn.

Có những người thông minh dù không học qua lý thuyết, cũng có thể trực tiếp thông qua thực tiễn nắm giữ tri thức không thua gì sách vở.

Xem ra người thế giới cũ cũng không nhẹ nhàng gì.

Mọi người đều biết 9527 vì để lương thực có giá trị hơn, có thể nói là vắt hết óc, mỗi lần đều đấu trí đấu dũng với Thượng dân.

Đây không phải chuyện dễ dàng, nếu người thế giới cũ cũng cần giữ giá trị tài sản, vậy khẳng định cũng phải phí tổn tâm tư giống như 9527.

Xác thực không nhẹ nhàng.

Đỗ Lan nói.

Trên đường nhìn thấy một ít Nhục Thổ, những thi thể đã bị hấp thu Sinh mệnh nguyên chất này giống hệt như bức tượng điêu khắc.

Tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Nhục Thổ thật, quá đáng sợ.

Có gì đáng sợ, những thứ này chẳng qua là thi thể, thứ thực sự đáng sợ là quái thú biến họ thành Nhục Thổ.

Đội trưởng Đường Ni, phụ cận liệu có quái thú không.

Có thể có, cũng có thể không.

Đỗ Lan nói: Sự hiểu biết của Đăng Tháp về hệ sinh thái Mana không đủ.

Thực ra ta đã sớm cảm thấy thay vì lưu đày những người già xương cốt trên 70 tuổi, chi bằng xây dựng thêm vài điểm quan sát trên mặt đất, quan sát nhiều hơn về các hiện tượng sinh thái Mana.

Đăng Tháp hiểu biết về hệ sinh thái Mana xác thực không nhiều, vì cứ ở trên trời thì căn bản không biết sinh thái trên mặt đất biến hóa như thế nào.

Khoảng cách quá xa, chẳng qua là cưỡi ngựa xem hoa, chỉ có xây dựng điểm quan sát, quan sát sinh thái cự ly gần mới có thể thu thập càng nhiều hiện tượng, có đủ hiện tượng mới có thể tổng kết quy luật.

Đáng tiếc Đăng Tháp cứ ở mãi trên trời, căn bản không có con đường tìm hiểu sinh thái ổn định.

Cho nên tương lai Đăng Tháp hoặc là cướp đoạt kinh nghiệm quan sát của người sống sót dưới mặt đất, hoặc là bị hệ sinh thái Mana không rõ vị trí xâm nhập, không thể không đi quan sát.

Trần Dân cũng gật gật đầu, cảm thấy Đường Ni nói đúng.

Đội trưởng Đường Ni, nhân tài như ngài không được trọng dụng, Thượng dân hoàn toàn chính là một đám sâu mọt, chỉ biết hưởng lạc, căn bản không có bản lĩnh gì.

Có Trần Dân phẫn thế ghen ghét nói, cho rằng Thượng dân hoàn toàn là một đám ký sinh trùng, không đi tìm tương lai nhân loại, chỉ biết ăn uống chơi bời.

Thực ra Thượng dân vẫn đi tìm tương lai, chỉ là Thành chủ chỉ có thể bổ nhiệm người mình tín nhiệm, chỉ có thể để rất ít người nắm giữ tư liệu và kỹ thuật tiên tiến, hiệu suất nghiên cứu thế nào có thể tưởng tượng được.

Nghiên cứu thì có, nhưng rất chậm.

Không thể tập hợp trí tuệ của số đông, tự nhiên có rất nhiều thiếu sót.

Trần Dân cảm thấy kế hoạch điểm quan sát của Đường Ni rất tốt, rất cần thiết.

Một nhóm người cẩn thận từng li từng tí đi xuyên qua Nhục Thổ, rốt cục đi đến nhà kho.

Bất quá cửa sắt đóng chặt, mô tơ điện đã sớm hết điện, chỉ có thể quay tay để mở.

Nhưng quá trình này khẳng định sẽ gây ra rất nhiều tiếng ồn, nói không chừng sẽ dẫn quái vật tới.

Đừng quay nữa, dùng súng hàn nung chảy cửa lớn, mở cái lỗ.

Đỗ Lan lựa chọn phương pháp âm thanh nhỏ hơn.

Súng hàn được mang theo, vốn là lo lắng sẽ gặp chướng ngại vật, hiện tại dùng để mở cửa.

Đỗ Lan biết trong nhà kho có rất nhiều đồ tốt, vì nơi này còn chưa bị Đăng Tháp càn quét qua, toàn là đồ xịn.

Ngoài nhiên liệu bay, còn có một lô Trọng Lập Thể Mecha, chừng mười hai cái.

Bất quá những Trọng Lập Thể này chỉ là bộ xương ngoài dùng để khuân vác, chứ không phải vũ khí.

Dù sao thời kỳ hòa bình, công dụng chủ yếu của cơ giáp là công trình, mà không phải chiến tranh.

Nhưng có Trọng Lập Thể, cải tạo một chút là có thể dùng cho chiến đấu.

Cạy mở cửa lớn nhà kho, bên trong toàn là tài nguyên.

Đám Trần Dân hô to quá nhiều, nhiều đến mức phi thuyền tàng hình cũng không chứa nổi.

Không cần nóng vội, có thể chia làm nhiều lần vận chuyển, trước tiên vận chuyển năng lượng và Trọng Lập Thể, sau đó vận chuyển những thứ khác.

Đỗ Lan nói.

Nhiều đồ vật vận chuyển lên như vậy, Đăng Tháp sẽ mất cân bằng chứ.

Trần Dân nói.

Máy bay trước khi cất cánh phải cân trọng lượng, hành khách quá béo không thể ngồi hai bên, sẽ ảnh hưởng trọng tâm máy bay.

Đăng Tháp cũng giống vậy, Đăng Tháp bay trên trời sợ nhất là trọng lượng mất cân bằng, một khi mất cân bằng sẽ bị nghiêng.

Trần Dân tuy không biết số liệu mất cân bằng cụ thể, nhưng có không ít người từng tham gia khuân vác phối trọng.

Bọn họ biết sở dĩ phải khiêng đồ trong Đăng Tháp đi tới đi lui, chính là vì duy trì sự ổn định của Đăng Tháp.

Không cần lo lắng, những thứ này còn chưa đủ để khiến Đăng Tháp mất cân bằng, tối đa là tiêu hao thêm nhiên liệu Đăng Tháp.

Chương 3280

Phản lực của Đăng Tháp có năng lực tự động điều chỉnh, là do máy tính tính toán, chỉ cần trọng lượng không vượt quá lực đẩy phản lực, không đủ để khiến Đăng Tháp mất đi thăng bằng.

Đương nhiên lúc chúng ta bày biện cũng có thể chia ra nhiều điểm đặt. 9527 đã tìm mấy địa điểm cất giấu, phân biệt tại các vị trí khác nhau, ảnh hưởng đối với sự cân bằng của Đăng Tháp là cực kỳ nhỏ.

Mọi người nghe lão đại đều đã cân nhắc kỹ, không khỏi nói: Lão đại anh minh a.

Được rồi, kiểm kê trước một chút, các người dựa theo ta an bài mà khuân vác, mọi người động tác nhanh lên.

Đỗ Lan nói.

Bắt đầu làm việc.

Trong kho toàn là tài nguyên, quá nhiều, một lần chuyển không hết.

Trọng Lập Thể có mười hai cái, lần thứ nhất chuyển trước bốn cái.

Những Trọng Lập Thể này đều dùng cho công trình, cũng không phối trí giáp trụ và vũ khí, cũng không có chương trình chiến đấu, chỉ có chương trình làm việc đơn giản, không làm được động tác độ khó cao.

Bất quá khung xương không tệ, có thể cải tạo một chút.

Còn có các loại pin năng lượng cũng toàn bộ vận chuyển lên, trước tiên vận chuyển những thứ này, những thứ khác sau này sẽ quay lại lấy.

Trước khi đi, Đỗ Lan làm một số ký hiệu ở cửa.

Cái này là làm gì.

Trần Dân hỏi.

Nếu ký hiệu biến mất, đại biểu có người hoặc là có quái vật từng tới gần, lần sau chúng ta cũng có thể chuẩn bị tâm lý trước.

Đỗ Lan nói: Chúng ta lần này không gặp quái vật, không đại biểu lần sau cũng không gặp.

Trần Dân thầm nghĩ Thượng dân suy nghĩ đúng là lâu dài.

Về nhà.

Lên thuyền, phi thuyền tàng hình cất cánh, về nhà.

Đăng Tháp vẫn là bộ dáng cũ, bất quá nơi xa lại có một đám mây dông.

Xem ra sắp gặp thời tiết cực đoan rồi.

Trần Dân cũng có kinh nghiệm, mỗi lần gặp thời tiết cực đoan, gió thổi mưa giông sấm sét, khu Trần Dân cứ như động đất vậy, trước kia thậm chí còn xảy ra sự việc lồng treo Trần Dân trực tiếp rơi xuống.

Khu Thượng dân là khu vực hạch tâm, rất vững vàng.

Mây đen nơi xa cũng đại biểu cho sự đấu tranh của Thượng dân đã đến lúc mấu chốt nhất, ngày mai chính là ngày Nhiễm Băng đi sảnh Thần Hi. 9527 nhận được liên lạc từ phi thuyền tàng hình, nói: Các ngài coi như đã về, tôi còn lo các ngài sẽ bị bão tố làm chậm trễ đây.

Mau dỡ hàng đi, mưa to sắp đến rồi.

Đám Trần Dân đều đang chuẩn bị, 9527 thì đang kiếm bộn tiền.

Trần Dân bình thường trong tay căn bản không có dược liệu gia cố lồng treo, nhưng 9527 trong tay có.

Muốn gia cố, thì lấy lương thực mua dược liệu.

Chỉ là dược liệu hôm nay sẽ đắt hơn dĩ vãng một chút.

Không mua cũng được, nếu rơi xuống ngã chết thì đừng trách 9527.

Tôi muốn nợ ba phần dược liệu.

Có một Trần Dân lớn tuổi muốn tìm 9527 mượn đồ.

Hóa ra là A 6 à.

Là người khác thì tôi còn có thể cho mượn, còn ông thì thôi đi.

Lần trước ông trộm của tôi ba miếng bánh quy nén, chỉ để vợ ông đi tiếp khách, không đánh chết ông đã là rất khách khí rồi. 9527 nhận ra người này.

Trần Dân khác đều có một biệt danh, nhưng người này ngay cả biệt danh cũng bị lãng quên, mọi người đều chỉ gọi ông ta là A 6.

Đối với Trần Dân mà nói, A 6 là tầng đáy của Trần Dân, là kẻ bị người ta coi thường nhất.

Bởi vì ông ta không làm việc, không có thu nhập, toàn dựa vào vợ nuôi, bản thân thì trộm gà bắt chó.

Lão đại, vợ tôi vẫn có thể tiếp khách. 9527 lười để ý đến ông ta.

Đỗ Lan lắc đầu, trong đám Trần Dân cũng có kẻ xấu a.

A 6 nói: Lão đại, chỗ tôi ở là nơi biên giới nhất, đã lỏng lẻo rồi, nếu không gia cố, tùy thời đều có thể rơi xuống.

A a, cho dù tôi cho ông dược liệu, ông biết dùng sao.

Còn không phải lại để vợ ông đi làm việc.

Ông cái gã đàn ông này, quả thực là sỉ nhục của Trần Dân, thật không biết làm sao còn mặt mũi sống sót.

Tôi mà là ông, trực tiếp từ trên Đăng Tháp nhảy xuống cho rồi. 9527 căn bản coi thường đối phương, nói: Lại nói vợ ông đều người già sắc suy, mấy năm trước còn được, hiện tại ai sẽ tìm bà ta.

Để bà ta đến làm việc, tôi còn phải nuôi báo cô thêm một cái miệng, cút, nếu không đánh gãy chân ông.

Lão đại, ngài không thể thấy chết không cứu a.

Nhưng A 6 cứ như thuốc cao bôi da chó, nhất định không đi.

Người đâu lôi ra ngoài. 9527 không kiên nhẫn nói.

Đỗ Lan biết gã A 6 này đúng là ăn ngon lười làm, nhưng như vậy mà vẫn tìm được một người vợ cam tâm tình nguyện nuôi hắn, chỉ có thể nói lúc hắn còn trẻ rất có tính lừa gạt.

Bất quá hiện tại vợ hắn đã tiều tụy đến mức không ra hình người, đoán chừng cũng không còn sống được bao lâu.

Những dược liệu này đều là tôi từ trong tay Thượng dân đổi lấy, tôi thà ném đi cũng không cho tên A 6 này. 9527 căm giận bất bình nói.

Từ trong tay Thượng dân đảo lộn tài nguyên, chính là công việc của 9527.

Chỉ cần hắn làm được, là có thể nhận được sự ủng hộ của mọi người.

Dù cho mọi người trong lòng có bất mãn, cũng chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

Bởi vì sự tồn tại của 9527 cũng có thể thỏa mãn một phần nhu cầu của mọi người. 9527 nhìn thấy Trọng Lập Thể liền kích động: Trọng Lập Thể, quá tốt rồi.

Mấy cái này đều chỉ là cơ giáp dùng cho công trình, không có lực chiến đấu, rất giòn, quái vật tát một cái là phá giáp.

Cần tăng thêm giáp trụ, cung cấp vũ trang, biên soạn lại chương trình.

Đỗ Lan nói.

Tôi hiểu, tôi sẽ cung cấp trợ giúp.

Tôi biết có một bãi rác Trọng Lập Thể, Trọng Lập Thể bên trong đều là chờ bị tháo dỡ tái lợi dụng, có thể đi trộm một ít linh kiện, hẳn là có thể thỏa mãn giáp trụ và vũ khí.

Vấn đề là chương trình, thứ này chúng ta không hiểu a.

Có thể tháo bo mạch chủ thay vào không.

Cái này không được, dù sao Trọng Lập Thể dùng trong chiến đấu và Trọng Lập Thể dùng cho công trình về mặt kết cấu cũng có chút sai biệt, cũng không thông dụng.

Chuyện chương trình giao cho ta, ta viết.

Vậy nhờ cả vào ngài. 9527 cũng không hoài nghi, trước đó đã nghe đàn em nói phi thuyền tàng hình cũng là do đối phương viết chương trình, đối phương hẳn là rất lợi hại.

Mây dông càng ngày càng gần, nhưng Đăng Tháp không chuẩn bị chuyển hướng, mà là trực tiếp lao thẳng về phía mây dông, một chút cũng không cân nhắc Trần Dân có thể chịu được sóng gió hay không.

Sóng gió càng lớn, dược liệu càng đắt.

Đồng thời Nhiễm Băng cũng thay bộ quần áo tiết kiệm vải vóc, đeo lên mặt nạ.

Trong quá trình phồn diễn, có thể không tháo mặt nạ, như vậy hai bên cũng không biết thân phận của nhau, hoàn toàn là hành vi động vật nguyên thủy.

Mã Khắc lòng đau như cắt.

Hắn rối rắm, hắn ảo não, hắn hồi ức.

Nhớ tới chị gái nuôi Hồng Khấu nghĩa bất dung từ đi lên giàn hỏa thiêu ngày đó, trước kia hắn không hiểu vì sao chị gái thà chết cũng không từ bỏ tình yêu.

Hiện tại hắn dường như có thể hiểu được, tình yêu thực sự là thứ khiến người ta không thể kiềm chế, có tình yêu, con người mới thật sự là đang sống.

Nhất nghĩ đến Nhiễm Băng sắp cùng người đàn ông không quen biết sinh con, hắn liền tâm như dao cắt, trong lồng ngực có một cỗ oán khí, căn bản không cách nào phóng thích.

Chương 3281

Rốt cuộc nên làm thế nào.

Rốt cuộc là duy hộ quyền uy quy tắc Đăng Tháp, hay là nên đi bảo vệ cô nương khiến mình rung động.

Rốt cuộc là vì Đăng Tháp, hay là vì chính mình.

Khó mà lựa chọn.

Cuối cùng Mã Khắc vẫn nhìn về phía sảnh Thần Hi, quyết định xông vào ngăn cản nhiệm vụ phồn diễn, hắn nên trực diện với chính mình.

Khi Tra Nhĩ Tư nhận được tin Mã Khắc xuất hiện trước đại sảnh, đắc ý cười rộ lên: Thành rồi.

Chỉ cần hắn thi triển chút kế mọn là có thể thành công, Mã Khắc thật không tính là cường địch.

Loại đối thủ như Mã Khắc hoàn toàn không cần để vào mắt, khuyết điểm quá rõ ràng.

Đối phương rõ ràng có thể nằm thắng, lại cứ phải vì thứ tình cảm vô vị mà đối kháng quy tắc Đăng Tháp, loại người này căn bản không có tư cách trở thành Thành chủ.

Lần này nhiệm vụ không có gì ngoài ý muốn chứ.

Trong lúc vận chuyển vật tư, 9527 tìm được một Trần Dân dò hỏi: Đường Ni và Bội Ny có cử động gì kỳ quái không.

Hắn cũng không hoàn toàn tín nhiệm Thượng dân.

Trần Dân đàn em nói: Lão đại, không có gì đặc biệt, chính là Bội Ny nửa đường rời đi một lúc, có thể là đi vệ sinh. 9527 nghe xong, xác thực không có hành vi kỳ quái, liền an tâm.

Hắn lo lắng Thượng dân tính kế mình.

Lúc đi xuống mặt đất, Địch Ny Toa có rời đi một lúc ngắn, là đi phục sinh Hồng Khẩu.

Hồng Khẩu hiện tại có lực chiến đấu của chiến sĩ, lại có dã tâm của Tra Nhĩ Tư.

Cứ như vậy sẽ có một người dung hợp cả Mã Khắc và Tra Nhĩ Tư.

Lúc này Đăng Tháp đã sơn vũ dục lai phong mãn lâu, mây đen áp thành thành muốn sập.

Mây đen phương xa càng ngày càng gần, đồng thời Mã Khắc cũng đứng trước sảnh Thần Hi.

Đây là một tòa kiến trúc màu vàng, tường ngoài màu vàng, bậc thang màu vàng, hành lang màu vàng, trang trí nội bộ cũng là màu vàng, hoàn toàn là một cái đại sảnh vàng chói.

Hai bên làm nhiệm vụ phồn diễn cũng đeo mặt nạ màu vàng, tóm lại chính là màu vàng thổ hào.

Trước mặt Mã Khắc có rất nhiều Hà Quang Giả, những người này sớm có chuẩn bị.

Nếu Mã Khắc xông vào, sẽ giết không tha.

Nếu Mã Khắc đánh xuyên qua Hà Quang Giả, vậy thì xử lý theo pháp luật.

Dù sao Mã Khắc chỉ cần động thủ là thua chắc.

Hiện tại thời gian cấp bách, vừa nghĩ tới người phụ nữ mình yêu thương trở thành đồ chơi của gã đàn ông khác, hắn liền không cách nào trấn định.

Nơi này là sảnh Thần Hi, bên trong đang thực hiện nhiệm vụ phồn diễn, người không phận sự không được tới gần.

Hà Quang Giả nói.

Hà Quang Giả đều là người hiến dâng mình cho Quang Ảnh Chi Chủ, bọn họ mặc chiến đấu phục, sử dụng vũ khí cận chiến.

Nhìn thấy Mã Khắc, bọn họ vẫn rất khách khí, cũng không trực tiếp động thủ, mà là tiên lễ hậu binh.

Nhưng Mã Khắc căn bản không thể dừng lại, cứ thế muốn xông vào.

Hà Quang Giả không phải ăn chay, lập tức ngăn cản.

Tránh ra.

Đội trưởng Mã Khắc, cho dù thân phận ngài đặc thù, nhưng nơi này là sảnh Thần Hi, dù Thành chủ đến cũng phải giảng quy củ.

Mã Khắc nói: Đừng ép tôi.

Hà Quang Giả cạn lời, rốt cuộc là ai ép ai a, dù sao hai tên lính gác cứ chặn ở cửa, nhất định không tránh ra.

Mã Khắc biết không động thủ không được: Đừng trách tôi.

Hắn nhanh chóng ra tay, mượn lực sử xuất chiêu quật ngã, móc vào khoeo chân Hà Quang Giả trước mắt, trực tiếp khiến đối phương ngã xuống.

Đối với Hà Quang Giả còn lại thì tung một cú đá nghiêng, đá bay đối phương, sau đó gia tốc lao về phía đại sảnh màu vàng.

Đoạn đường này chỉ có một hành lang, bất quá có nhiều hộ vệ.

Tra Nhĩ Tư đã sớm chuẩn bị kỹ, có thể giết thì giết, không thể thì bắt lại.

Hà Quang Giả xông tới.

Đội trưởng Mã Khắc chỉ trầm giọng gầm nhẹ, uyển như dã thú đi săn, súc lực xông lên.

Hắn là một chiến sĩ cửu kinh sa trường, đối mặt với đám Hà Quang Giả chưa từng chiến đấu với Phệ Cực Thú này, khí tràng hoàn toàn áp chế đối thủ.

Đáng tiếc đối thủ tuy không lợi hại, nhưng lãng phí thời gian.

Mỗi một giây trôi qua, Nhiễm Băng lại nguy hiểm thêm một phần.

Nộ khí của hắn đã càng ngày càng nhiều, ra tay cũng càng ngày càng nặng, càng ngày càng không cách nào khống chế chính mình.

Tim đang thiêu đốt, trong lồng ngực ứ tích oán khí, thúc đẩy Mã Khắc bất chấp phòng ngự, chỉ cầu tiến công.

Hà Quang Giả liền xui xẻo, toàn bộ bị đánh tới mức phải vào bệnh viện.

Cái này hoàn toàn là lãng phí tài nguyên y tế.

Lúc đầu còn đánh thật, nhưng về sau đám Hà Quang Giả lựa chọn nương tay, bởi vì bọn họ lo lắng nếu mình bị trọng thương, mất đi giá trị chữa trị, sẽ bị đào thải.

Công Thức Sinh Mệnh đối với Thượng dân bình thường cũng rất tàn khốc, một khi Thượng dân mất đi giá trị y tế, cũng chỉ có thể chờ chết.

Tàn khốc như vậy, cho nên có trượng cũng không dám đánh, chỉ có thể hơi ý tứ ý tứ.

Mới đầu là đánh thật, nhưng về sau vừa thấy Mã Khắc lợi hại như vậy, liền bắt đầu nương tay.

Nắm đấm Mã Khắc còn chưa đánh trúng, bọn họ cũng đã ngã xuống rồi.

Không còn cách nào, bị đánh thành trọng thương thì người mất đi giá trị trị liệu chính là bọn họ.

Bọn họ không yêu lấy chính mình, chẳng lẽ còn kỳ vọng vào cái Công Thức Sinh Mệnh không gần tình người của Đăng Tháp sao.

Bởi vì lo lắng không được chữa trị, chỉ có thể nương tay, bảo vệ mình trước là quan trọng nhất.

Đây là tất nhiên, ai bảo Đăng Tháp quá ỷ lại vào Công Thức Sinh Mệnh chứ.

Công Thức Sinh Mệnh chính là một ranh giới, ở trong ranh giới thì cái gì cũng tốt, một khi vượt qua ranh giới thì cái gì cũng không tốt.

Vậy mọi người khẳng định phải nghĩ cách ở lại trong ranh giới.

Công Thức Sinh Mệnh không có một không gian màu xám mơ hồ, một đường vạch ra, đen là đen, trắng là trắng, không có vùng xám.

Như vậy thì không có tỷ lệ dung sai, một khi vượt qua ranh giới Công Thức Sinh Mệnh, liền kết thúc.

Cho nên mọi người phải trăm phương ngàn kế giữ mình ở lại trong Công Thức Sinh Mệnh, việc có phong hiểm tuyệt đối không làm.

Lúc này mới thể hiện tác dụng của không gian màu xám.

Vùng xám thực ra chính là tỷ lệ dung sai.

Khi người hai bên đen trắng cần hợp tác, có thể đến vùng lãnh địa xám để hợp tác.

Khi có người không cẩn thận vượt qua ranh giới cũng sẽ không lập tức bị tuyên án tử hình, mà là có thể kịp thời sửa đổi.

Không ai có thể cam đoan mình cả đời đều sẽ ở lại trong màu trắng hoặc ở lại trong màu đen, khi gặp phải lúc cần vượt qua ranh giới, nếu có một lãnh địa màu xám thì an toàn hơn nhiều.

Chương 3282

Đương nhiên điều này cũng đại biểu cho việc có người có thể ở không gian màu xám nhảy qua nhảy lại, mưu cầu lợi ích.

Đây là khẳng định, bởi vì đen trắng không thể hoàn toàn cách ly, khi đen trắng cần giao dịch hợp tác, thương nhân trung gian tự nhiên có thể kiếm chênh lệch giá.

Không gian màu xám có thể để người hai bên đen trắng hợp tác, cũng có thể cho người không cẩn thận vượt giới có cơ hội trở lại trong ranh giới, điều này khiến càng nhiều người nguyện ý nếm thử tiếp cận ranh giới, sẽ không sợ hãi rụt rè.

Ví dụ như Công Thức Sinh Mệnh, nếu có một không gian màu xám, ví dụ người mất đi giá trị trị liệu chỉ cần quen biết một số nhân viên nội bộ, hoặc là thành kính tín ngưỡng Quang Ảnh Chi Chủ, là có thể đạt được trị liệu.

Như vậy bọn họ khi chiến đấu cũng sẽ nỗ lực hơn, dù bị Công Thức Sinh Mệnh phán đoán mất đi tư cách trị liệu cũng không sợ, bởi vì có thể đi vòng qua Công Thức Sinh Mệnh.

Đây chính là tỷ lệ dung sai của lãnh địa màu xám.

Nếu không có lãnh địa màu xám, vậy mọi người tự nhiên sẽ tự vạch ra một ngưỡng giá trị trong không gian màu trắng, tránh cho mình đụng chạm ranh giới.

Chỉ cần tiến vào ngưỡng giá trị đó, dù chưa tới gần ranh giới, cũng phải tự vệ trước.

Cho nên Mã Khắc đánh tới phía sau là càng ngày càng ít tốn sức, mãi cho đến tên lính gác cuối cùng.

Vị to con này là tâm phúc của Tra Nhĩ Tư, cho dù bị Công Thức Sinh Mệnh phán đoán không có giá trị trị liệu, Tra Nhĩ Tư cũng sẽ chữa trị cho hắn, cho nên tên to con sẽ không lui lại, mà là tử chiến.

Mã Khắc cũng không chiều đối phương, lợi dụng bước di chuyển linh hoạt tìm kiếm sơ hở của tên to con, vòng ra sau lưng đối phương, tấn công vào cổ.

Tên to con tuy sức mạnh lớn, nhưng không đủ linh hoạt.

Oanh.

Lợi dụng cây búa trong tay tên to con, đánh xuyên cửa lớn.

Đồng thời Mã Khắc cũng siết cổ tên to con đến thiếu oxy, hôn mê.

Tại bên trong đại sảnh, Nhiễm Băng đang khóc, nhìn thấy Mã Khắc xông vào, lập tức nín khóc mỉm cười.

Mã Khắc nhìn thấy không phải là hình ảnh không thể lọt mắt, mà là người đàn ông trong đại sảnh đã hôn mê, hiển nhiên là bị Nhiễm Băng đánh ngất, xem ra cô ấy cũng không chấp nhận nhiệm vụ.

Nhiễm Băng, em có nguyện ý từ nay về sau để anh bảo vệ em, yêu thương em không.

Hai người lần nữa trùng phùng, Mã Khắc trực diện nội tâm mình, hy vọng Nhiễm Băng có thể đáp ứng.

Nhiễm Băng lại nói: Không nguyện ý.

Ngay lúc Mã Khắc ngây người, cô tiếp tục nói: Về sau hai người chúng ta ở cùng một chỗ, không chỉ là anh bảo vệ em, em cũng muốn bảo vệ anh.

Đây chính là tình yêu, hai bên đều nguyện ý vì đối phương bỏ ra, song hướng lao về phía nhau.

Mã Khắc hạnh phúc cực kỳ, lúc này hắn đã chuẩn bị tâm lý, cho dù lên giàn hỏa thiêu, cũng không sao cả.

Nhiễm Băng cũng như thế, vì chân ái, thà chết chứ không chịu khuất phục, chết cũng không hối tiếc.

Một đám bộ đội phòng thủ thành cầm vũ khí nóng xông vào.

Là Thành chủ biết sau khi Mã Khắc xông vào sảnh Thần Hi, lập tức phái người đến bắt.

Thành chủ rất thất vọng, Mã Khắc thế mà lại phạm vào sai lầm tương tự.

Thành chủ một chút cũng không phản tư, vì sao lại xuất hiện tình huống tương tự, đây không phải lỗi của Mã Khắc, là lỗi do quy tắc Đăng Tháp không hoàn thiện.

Người của Đăng Tháp đều biết Mã Khắc phạm pháp rồi, nhất thời mưa gió nổi lên.

Bão tố bên ngoài cũng đã ập tới, cuồng phong mưa rào bao phủ Đăng Tháp.

Bão tố đến rồi, cuồng phong lay động Đăng Tháp, Đăng Tháp phù không chỉ dựa vào miệng phun phản lực trí tuệ nhân tạo nỗ lực điều tiết góc độ, duy trì sự ổn định nguy như trứng chồng.

Bão tố về mặt vật lý có thể ổn định, nhưng bão tố trong lòng người lại không cách nào được ổn định.

Mặt Thành chủ Ma Căn đều đen như than, người được ký thác kỳ vọng Mã Khắc thế mà công khai vi phạm quy tắc Đăng Tháp, làm loạn hết thảy.

Ông ta bồi dưỡng Mã Khắc như thế, hiện tại đều muốn đổ sông đổ biển.

Thành chủ thực sự hận a, đồng thời ông ta lại không hiểu vì sao

Mã Khắc cứ phải đi vào vết xe đổ của Hồng Khấu.

Chẳng lẽ tình yêu thật sự quan trọng như vậy sao.

Thành chủ rất tức giận.

Mã Khắc và Nhiễm Băng bị bộ đội áp giải đến trước mặt Thành chủ.

Những người phụ trách bộ môn khác đều ở đó, không ai dám mở miệng, trong phòng chỉ có tiếng mưa gió hung mãnh đập vào cửa kính.

Mã Khắc một chút cũng không đuối lý, biểu cảm mặt mũi bầm dập vẫn rất cứng rắn.

Oanh long.

Một tia sét đánh xuống, chiếu sáng biểu cảm của mỗi người.

Thành chủ phẫn nộ, Tra Nhĩ Tư thì thầm vui mừng, những người khác hoặc là thất vọng, hoặc là nghi hoặc.

Cùng lúc đó, các đội viên tiểu đội Săn Hoang cũng biết chuyện đội trưởng xông vào sảnh Thần Hi, bọn họ cũng cạn lời, không biết nên làm thế nào.

Đội trưởng bị bắt, tiếp theo bọn họ có thể bị thanh trừng hay không.

Có muốn hay không tiên hạ thủ vi cường.

Bất an và sợ hãi đang khuếch tán.

Mã Khắc, cậu làm ta thất vọng.

Thành chủ phẫn nộ nói.

Xác thực làm người ta thất vọng.

Đỗ Lan ngồi thính ở bên ngoài cũng lắc đầu, nói: Mã Khắc chỉ quản mình sướng, cũng không cân nhắc vấn đề của tiểu đội Săn

Hoang.

Muốn xông vào đại sảnh cũng được, muốn coi cái chết như không cũng được, nhưng dù sao cũng nên sắp xếp hậu sự cho tốt trước đã.

Hậu thủ gì cũng không sắp xếp, cứ thế mà lao đầu vào, hại người hại mình.

Tại sao.

Lửa giận của Thành chủ chuyển thành thất vọng, thanh âm khôi phục bình tĩnh, dường như đã chết tâm.

Mã Khắc tịnh không cho rằng mình sai, ngạo khí trả lời: Vì để được sống, sống một cách thực sự.

Khoa Lý vì Đăng Tháp mang về vật tư, bị thương lại không được chữa trị.

Thầy Ai Long thao lao cả đời, già rồi lại bị trục xuất, mỹ kỳ danh viết là viễn hành.

Trần Dân ăn thức ăn rẻ tiền nhất, làm công việc gian khổ nhất. 4068 lập công, lại suýt chút nữa bị đánh chết.

Còn có 1225, ngay cả việc từ bỏ sinh mệnh của chính mình để cứu người yêu cũng bị coi là tội hành.

Cho nên làm một bộ phận của Đăng Tháp, chúng ta chính là sống như vậy sao.

Sống như vậy, chúng ta và thi thể băng lãnh lại có gì khác biệt.

Đỗ Lan ở ngoài cửa cười, chuyện của mình thì nói chuyện của mình, lôi mấy chuyện vô dụng này vào có tác dụng gì.

Mã Khắc nếu có biện pháp giải quyết những vấn đề này, đã sớm giải quyết, cũng sẽ không ở chỗ này nói nhảm gì mà sống thực sự.

Những vấn đề này không phải một mình Mã Khắc nhìn thấy, mọi người đều biết, người bất mãn còn nhiều hơn, nhưng mọi người đều thấy vấn đề, lại không có một ai có thể giải quyết vấn đề.

Mã Khắc nói thì rất hay, nhưng vô dụng.

Thành chủ Ma Căn phản kích lại là những nội dung rất thực tế.

Ông ta từng bước đi xuống bậc thang, nói: Cậu biết Đăng Tháp mỗi phút phải tiêu hao bao nhiêu năng lượng không.

Chương 3283

Cậu biết sau khi chiến tổn nhân viên bổ sung, bồi dưỡng mỗi một thợ săn cần bao nhiêu tài nguyên không.

Cậu chỉ thấy Đăng Tháp từ bỏ những đội viên bị thương kia, thế cậu biết cứu chữa bọn họ tốn kém tài nguyên sẽ khiến bao nhiêu Trần Dân mất đi thức ăn rẻ tiền để sinh tồn.

Cậu cho rằng người già bị Đăng Tháp vô tình trục xuất, nhưng cậu không biết nuôi dưỡng những người không có năng lực này, sẽ làm chết đói bao nhiêu trẻ sơ sinh.

Đăng Tháp có thể không khống chế phồn diễn, nhưng đợi nhân khẩu vượt ra khỏi giới hạn chịu đựng, cậu tới quyết định vứt bỏ những ai sao.

Thành chủ hận rèn sắt không thành thép nói.

Đỗ Lan càng cười, Thành chủ cũng biết Mã Khắc không biết à.

Biết Mã Khắc không biết, sao còn không sớm dạy hắn.

Không phải đã chọn Mã Khắc làm Thành chủ kế nhiệm rồi sao.

Đáng lẽ phải để Mã Khắc một ngày hai mươi bốn giờ làm việc, tìm hiểu tất cả tình huống của Đăng Tháp, đâu có thể thả hắn đi yêu đương.

Hai người đều nói rất hay, làm thì rối tinh rối mù.

Đỗ Lan tỏ vẻ hai người nói còn hay hơn hát, đáng tiếc làm thì hỏng bét.

Hắn cho vợ một ánh mắt, chuẩn bị lên sàn.

Hồng Khấu là nhân vật chính hôm nay, Đỗ Lan và Địch Ny Toa là cánh tay trái phải của cô ấy, ba người muốn diễn một vở kịch.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đều đội mũ giáp kín mít màu đen, nhìn không rõ mặt, bưng vũ khí, đóng vai phối hợp.

Kịch hay mở màn.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa hai người đồng thời đá văng cửa lớn.

Ngay lúc Mã Khắc á khẩu không trả lời được, ý ngoại đột phát.

Nơi này chính là sảnh nghị chính quan trọng, ai to gan dám xông vào.

Ngay khi mọi người nghi hoặc, một tiếng sấm nổ vang, lôi đình chiếu rọi bóng dáng ba người, người đi tuốt ở đằng trước là một người phụ nữ vóc dáng cực cao.

Tóc đuôi ngựa màu đỏ, ánh mắt kiên nghị, lập tức gợi lên hồi ức mười năm trước của mọi người.

Quỷ.

Tất cả mọi người đều trợn mắt hốc mồm, không ngờ người phụ nữ đã chết mười năm thế mà lại trở về.

Tra Nhĩ Tư đang nắm chắc thắng lợi trong tay nhìn thấy người phụ nữ kia, biểu cảm cũng trở nên kinh ngạc.

Vốn dĩ Mã Khắc hẳn phải chết không nghi ngờ, ngôi vị Thành chủ tất nhiên là của hắn, sao lại có một vong hồn xuất hiện.

Hộ vệ cầm vũ khí lên muốn phản kích, Đỗ Lan và Địch Ny Toa tốc độ nhanh hơn, tiên hạ thủ vi cường, trực tiếp dùng súng gây mê trong tay bắn ngã toàn bộ những kẻ phản kích.

Đăng Tháp, Nữ vương Hồng Khấu của các ngươi đã trở lại.

Hồng Khấu tự báo danh tính, càng làm cho người ta sợ hãi.

Dù sao bọn họ đều tận mắt nhìn thấy cô bị thiêu chết, kiểu phi hôi yên diệt.

Thật là chị sao.

Mã Khắc chấn kinh.

Hồng Khấu nhìn đối phương một cái, hiện tại không có thời gian để ý tới Mã Khắc.

Cô đi thẳng về phía Thành chủ, vừa đi vừa nói: Ông già rồi, là lúc giao vị trí Thành chủ ra đây.

Cô là vong linh sao.

Tim Thành chủ Ma Căn có chút chịu không nổi.

Nhìn bộ dạng các ngươi xem, đây chính là tầng lớp quản lý của Đăng Tháp.

Thảo nào Đăng Tháp mười năm đều không có một chút biến hóa.

Hồng Khấu nói: Những lời các ngươi vừa nói ta đều nghe thấy, Thành chủ nói rất có lý.

Bất quá ông không phải muốn chọn Mã Khắc làm Thành chủ kế nhiệm sao.

Tại sao không sớm nói cho nó biết những điều cần chú ý khi quản lý Đăng Tháp.

Ta rất hoài nghi ông có phải thật tâm muốn đề bạt nó hay không.

Nếu ông sớm để nó tiếp nhận sự vụ của Đăng Tháp, nó cũng sẽ không có thời gian mà yêu đương.

Không phải là đùn đẩy trách nhiệm sao.

Đùn đẩy trách nhiệm luôn có thể tìm tới cớ, ta đẩy cho ngươi, ngươi đẩy cho hắn, mọi người cùng nhau đẩy.

Thành chủ nghẹn lời, hình như là đạo lý này.

Ông ta chỉ công bố Mã Khắc làm Thành chủ kế nhiệm, sau đó liền không có sau đó nữa.

Hồng Khấu vừa nói, vừa đi lên bậc thang, phía trên chính là bảo tọa đại biểu cho Thành chủ.

Vừa rồi Thành chủ và Mã Khắc đối trì, tự mình đi xuống bậc thang, hiện tại bảo tọa đang trống.

Cô liền không khách khí ngồi lên bảo tọa, hoàn toàn bất chấp ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, càng bất chấp ánh mắt tóe lửa của Tra Nhĩ Tư.

Vắt chéo chân, khuỷu tay chống lên tay vịn, cánh tay chống đỡ gương mặt, hoàn toàn là dáng vẻ của nữ vương: Cái ghế này rất hợp với ta.

Hồng Khấu, cô muốn làm gì.

Đội trưởng đội phòng vệ thành phố Duy Khắc Đa kích động nói.

Hồng Khấu nhìn bọn họ, trong ánh mắt tràn đầy khinh thường.

Người này thật sự là Hồng Khấu sao.

Hồng Khấu trước kia sẽ không như vậy.

Trong ký ức bọn họ, Hồng Khấu tuy lực chiến đấu cường đại, lại là một người bình dị gần gũi, tuyệt đối sẽ không ngạo mạn như thế.

Hồng Khấu nói: Đương nhiên là làm Thành chủ.

Dù sao công việc của Thành chủ chỉ cần nói cho hay là được, căn bản không cần làm bất cứ chuyện gì.

Nói cấm yêu đương, nhưng vẫn để tiểu đội Săn Hoang nam nữ biên chế hỗn hợp.

Nói Công Thức Sinh Mệnh, nhưng tầng lớp quản lý lại có thể tùy ý đi đường vòng.

Nói tính toán tài nguyên, nhưng Đăng Tháp ngày ngày bay trên trời hoàn toàn là lãng phí tài nguyên vốn đã ít ỏi.

Nói là cầu sinh, nhưng đối với hệ sinh thái Mana lại biết rất ít, nhân tài già đi thà rằng lưu đày cũng không thiết lập trạm quan sát.

Nói là đoạn tuyệt quan hệ gia đình thế giới cũ, lại không sử dụng thụ tinh nhân tạo, còn dùng phương thức phồn diễn nguyên thủy.

Nói chọn Mã Khắc làm Thành chủ, lại không giết thế lực phản đối, để Mã Khắc nâng đỡ thân tín, càng không để Mã Khắc tiếp xúc quản lý hạch tâm của Đăng Tháp.

Làm Thành chủ chỉ cần nói cho đẹp là được rồi, căn bản không cần đi làm, đổi là ta, ta cũng làm được.

Thành chủ Ma Căn bị chọc tức đến mức bệnh tim cũng sắp phát tác, bất quá Hồng Khấu nói rất đúng, ông ta xác thực là nói thì hay, đủ loại mánh lới rất nhiều, nhưng dường như không một chuyện nào làm nên hồn.

Đừng nói làm xong, rất nhiều việc căn bản là không làm.

Cứ như nói vài câu, sự tình liền có thể tự mình hoàn thành vậy.

Nhiên nhi nói xong, còn cần nhân tài và tài nguyên đầu tư, mới có thể cuối cùng thành công.

Lão đầu a, ông là vẫn luôn đang đợi một Đấng Cứu Thế đến cứu vớt Đăng Tháp sao.

Đợi Đấng Cứu Thế, ai cũng có thể đợi, ta cũng có thể.

Hồng Khấu nói ra nội tâm của Thành chủ.

Sở dĩ Thành chủ lười biếng như vậy, chính là đang đợi Đấng Cứu

Thế, chờ đợi người khác tới cứu vớt, mà không phải tự mình cứu vớt chính mình.

Thành chủ Ma Căn tin rằng Mã Khắc rất khác biệt, bởi vì hắn là đứa trẻ do người phụ nữ kia mang lên, ông đã ký thác kỳ vọng rất lớn vào Mã Khắc.

Dường như ông cho rằng Mã Khắc không cần bất kỳ sự giúp đỡ nào cũng có thể cứu vớt Đăng Tháp, mình chỉ cần ngồi chờ được cứu là xong.

Nhưng không ngờ vị cứu tinh Mã Khắc này lại vì yêu đương mà phá hoại quy tắc của Đăng Tháp, khiến Thành chủ buộc phải gạt lệ trảm Mã Tắc, tự tay loại bỏ vị cứu tinh mà mình đặt nhiều kỳ vọng.

Chương 3284

Nhưng hiện tại Hồng Khấu đã sống lại, dường như cô ấy mới là đấng cứu thế.

Tất nhiên Tra Nhĩ Tư muốn nói chính mình mới là người được Quang Ảnh Chi Chủ chọn trúng, hắn mới là cứu tinh của Đăng Tháp.

Thành chủ Ma Căn vẫn luôn mong chờ đứa trẻ do người phụ nữ kia mang lên sẽ có chỗ bất phàm, bởi vì người phụ nữ kia quá mạnh, đứa trẻ được bà ấy bảo vệ chắc chắn cũng không tầm thường.

Nhưng Ma Căn chưa từng nghĩ đến chuyện thương Trọng Vĩnh, không biết điển tích Mạnh Mẫu ba lần chuyển nhà, cho dù Mã Khắc là cứu tinh, cũng cần một môi trường để bồi dưỡng cứu tinh chứ.

Ông ta cho rằng cứu tinh không cần dựa vào bất kỳ ngoại lực nào cũng có thể trở thành cứu tinh, đây hoàn toàn là tư tưởng mê tín, hoàn toàn là thuyết định mệnh.

Một phen lời nói của Hồng Khấu không chỉ chứng minh sự vô năng của Thành chủ, mà còn vạch trần suy nghĩ ngồi chờ cứu tinh trong nội tâm ông ta.

Mọi người thấy Thành chủ ôm ngực, liền biết bệnh tim của ông ta tái phát.

Không ổn, Thành chủ phát bệnh tim rồi.

Hoàn toàn có thể hiểu được, gặp chuyện quỷ quái như thế này, không bị dọa đến phát bệnh tim mới lạ.

Mau đưa đến bệnh viện.

Đã sắp chết rồi, Đăng Tháp không có bất kỳ thuốc trị liệu nào.

Kết quả do Sinh Mệnh Công Thức đưa ra là từ bỏ trị liệu, tình trạng cơ thể hiện tại của Thành chủ đã không thích hợp tiếp nhận trị liệu, nên trực tiếp tuyên bố tử vong.

Bác sĩ nói.

Không, tôi có thể đi xuống mặt đất tìm thuốc.

Mã Khắc nói.

Không được, vì một bệnh nhân không đáng cứu chữa mà đánh cược tính mạng của cả Liệp Hoang Tiểu Đội là căn bản không đáng.

Hồng Khấu lại nói: Hiện tại tôi là Thành chủ.

Ta không thừa nhận ngươi là Thành chủ, ngươi rốt cuộc là ai.

Tra Nhĩ Tư không quan tâm cha ruột mình sắp chết, chỉ quan tâm thân phận của Hồng Khấu: Bộ đội phòng vệ thành, bắt lấy ả.

Bộ đội phòng vệ thành không dám đến gần, bởi vì biết tin Hồng Khấu trở về, các cựu thành viên Liệp Hoang đã chạy tới.

Tuy bọn họ đã lui về tuyến hai, nhưng vẫn có khả năng gây chuyện.

Chị, ông ấy là Thành chủ mà.

Mã Khắc kích động nói.

Vị trí tình báo về địa điểm có thuốc, chưa bao giờ được thám hiểm qua, mạo muội tiến vào, nếu dẫn đến Liệp Hoang Tiểu Đội chịu tổn thất to lớn, ai chịu trách nhiệm.

Vừa rồi tôi cũng nói, Thành chủ Ma Căn căn bản chính là một kẻ vô dụng, ai cũng có thể thay thế vị trí Thành chủ của ông ta, duy trì sự vận hành của Đăng Tháp.

Vì một kẻ vô dụng mà đưa một đám người hữu dụng đến khu vực nguy hiểm mạo hiểm, tôi từ chối.

Hồng Khấu máu lạnh nói.

Như vậy còn là người sao.

Chị, chị hiện tại rốt cuộc là người hay là quỷ.

Mã Khắc không khỏi hoài nghi người trước mắt có phải chị mình hay không, chị của ngày trước rõ ràng là một người phụ nữ chân ái như huyết True Blood.

Vậy cậu nói xem thế nào là người.

Người thực sự đang sống mới là người.

Mã Khắc nói.

Vậy thế nào mới là thực sự đang sống.

Tất nhiên là hiểu được yêu.

Mã Khắc lại lấy ra bài văn mẫu vừa rồi.

Cái gì mới là yêu.

Mã Khắc nói: Tất nhiên là yêu mỗi một con người.

Nghèo nàn.

Hồng Khấu tỏ vẻ đó tính là yêu gì chứ, hỏi lại: Vậy làm thế nào mới là yêu mỗi người.

Mã Khắc nói: Tất nhiên là hy vọng mọi người đều có thể sống những ngày tốt lành, đều có thể thực sự sống.

Ha ha, để tôi nói cho cậu biết cái gì là yêu, yêu là quan hệ phân phối, rốt cuộc là để thiểu số người đàm tình thuyết ái, hay là để mọi người đều gian nan sống sót, chính là sự phân biệt giữa tiểu ái và đại ái.

Yêu là từ chính mình, đến thân hữu, cuối cùng đến người xa lạ.

Cậu hiện tại chỉ là giai đoạn tiểu ái, không nhìn thấy toàn cục Đăng Tháp, căn bản không hiểu đại ái.

Tiểu ái và đại ái không thể vơ đũa cả nắm, một khi lầm lẫn đánh đồng cả hai, khoảng cách đến lúc Đăng Tháp diệt vong cũng không xa nữa.

Mã Khắc không hiểu, nói: Yêu chính là yêu, sao lại còn phân tiểu ái và đại ái.

Đứa em ngu xuẩn.

Hồng Khấu nói: Hiện tại là Ma Căn bệnh nặng, cậu muốn mạo hiểm lấy thuốc.

Vậy trước kia lúc chiến hữu của cậu sắp chết, tại sao cậu không đi mạo hiểm.

Lúc Trần Dân mắc bệnh, tại sao cậu không đi mạo hiểm.

Cậu không phát hiện tình yêu của mình có sự phân biệt đối xử sao.

Mã Khắc trầm mặc, xác thực như thế, trước kia có rất nhiều người cần cứu chữa, hắn đều không mạo hiểm vi phạm pháp luật.

Cuối cùng hắn chỉ có thể nói: Ông ấy là Thành chủ, ông ấy khác biệt.

Có cái gì khác biệt.

Tôi nghĩ cậu cũng ý thức được, nếu gặp người cần giúp đỡ liền vi phạm pháp luật, vậy Đăng Tháp sẽ mất đi quy tắc, rơi vào hỗn loạn.

Nếu gặp người cần giúp đỡ liền đi mạo hiểm, Liệp Hoang Tiểu Đội có lợi hại hơn nữa cũng không đủ để tiêu hao, chắc chắn sẽ chết hết.

Cậu đã ý thức được không thể vì mỗi người gặp nạn cần giúp đỡ mà đi mạo hiểm, đã như vậy, thì nguyên nhân cậu mạo hiểm vì Thành chủ là gì.

Còn không phải vì tiểu ái.

Vì tiểu ái mà uổng cố đại ái, không nghĩ xem nếu Liệp Hoang Tiểu Đội gặp cường địch, tổn thất thảm trọng, vậy tiếp theo Đăng Tháp làm sao thu hoạch tài nguyên.

Vì cứu Thành chủ mà đẩy cả Đăng Tháp vào nguy hiểm, điều này không thích hợp.

Mã Khắc trầm mặc, hắn chưa từng nghĩ đi tìm thuốc sẽ có nguy hiểm gì.

Nhưng khu vực kia xác thực chưa từng thám hiểm qua, ai cũng không biết bên trong có cái gì.

Có khả năng rất an toàn, cũng có khả năng rất nguy hiểm.

Rút ống thở.

Hồng Khấu lạnh lùng nói.

Ngươi còn chưa phải là Thành chủ, dựa vào cái gì phát hiệu lệnh.

Tra Nhĩ Tư phẫn nộ nói, hắn thực sự hận thấu xương hai chị em này.

Vốn dĩ đã giải quyết xong đứa em, bà chị lại nhảy ra vượt ngục cướp quyền, tức đến mức cả người run rẩy.

Đăng Tháp không thể một ngày không có chủ, ai không phục, giết.

Ngươi phục hay không.

Hồng Khấu sát khí tất hiện.

Tra Nhĩ Tư phẫn nộ nói: Ta là Hội thủ của Quang Ảnh Giáo Hội, ngươi không thể giết ta.

Người đâu, trói hắn lên hình cụ ánh sáng, xem hắn còn dám lạm dụng danh nghĩa Quang Ảnh Chi Chủ làm bậy hay không.

Hồng Khấu trực tiếp hạ lệnh.

Hà Quang Giả lập tức tiến lên bảo vệ Tra Nhĩ Tư.

Tra Nhĩ Tư rất phẫn nộ, hiển nhiên là chuẩn bị phát động tấn công, chỉ cần một tiếng lệnh hạ, Hà Quang Giả liền có thể phát động tập kích.

Ngươi muốn tạo phản sao.

Tạo phản là ngươi, ngươi là ma quỷ, là ác ma dụ dỗ Đăng Tháp diệt vong.

Tra Nhĩ Tư gầm lên.

Hai bên thi nhau chụp mũ, Hồng Khấu nói Tra Nhĩ Tư tạo phản, Tra Nhĩ Tư nói Hồng Khấu là ác ma, song phương kiếm bạt nỗ trương.

Mọi người đừng cãi nhau nữa.

Mã Khắc nói: Chị, em quyết định đi xuống dưới tìm thuốc.

Tuy rằng chị nói không sai, xác thực có nguy hiểm, nhưng em vẫn nguyện ý mạo hiểm.

Vậy tôi sẽ không cấp cho cậu bất kỳ trang bị nào, nếu cậu thất bại, Đăng Tháp sẽ trực tiếp xóa tên cậu, đồng thời Nhiễm Băng cũng sẽ bị xử tử.

Cậu đưa ra lựa chọn, thì phải trả giá cho lựa chọn của chính mình.

Hồng Khấu tỏ vẻ đi xuống thì được, nhưng cái giá của sự thất bại hoàn toàn do Mã Khắc gánh chịu: Nếu tổn thất quá lớn, tôi sẽ xử tử toàn bộ vây cánh của cậu, lấy tài nguyên của bọn họ ra để bù đắp tổn thất.

Cho dù cậu thành công cứu sống Thành chủ, ông ta sau này cũng chỉ có thể đi trạm canh gác mặt đất làm việc, không thể tiếp tục làm Thành chủ.

Mã Khắc kinh hãi, bởi vì một quyết định của mình mà phải đánh cược sinh mạng của tất cả mọi người sao.

Từ đầu đến cuối, Mã Khắc đều chưa từng hạ mệnh lệnh đánh cược sinh mạng của người khác.

Tuy rằng đi xuống mặt đất rất nguy hiểm, nhưng đó không phải là hắn muốn đi, mà là Đăng Tháp phái bọn họ đi, là mệnh lệnh của Đăng Tháp, hắn chỉ là người thực thi.

Đến mặt đất, hắn cũng chỉ tiến hành sắp xếp chiến thuật cơ bản, nếu gặp chiến đấu, mỗi lần đi đoạn hậu đều là hắn, hắn sẽ không ra lệnh cho người khác đi đoạn hậu.

Hắn lấy việc hy sinh bản thân làm tiền đề để chiến đấu, chưa bao giờ hạ mệnh lệnh để người khác đi hy sinh.

Nhưng lần này hắn muốn từ người thực thi biến thành người quyết sách, có phải là đánh cược sinh mạng của tất cả mọi người để đi xuống mặt đất hay không.

Quyền hạ quyết định nằm ở hắn, một khi hạ quyết tâm, sẽ có người chết.

Trước kia đều là Đăng Tháp hạ quyết định, hắn đi thực thi.

Hiện tại do hắn ra quyết định, một mệnh lệnh liền liên quan đến sống chết của bao người.

Tôi muốn đi, tuy rằng mạo hiểm, nhưng tôi cứu không phải là Thành chủ, mà là một ông lão lao khổ công cao.

Mã Khắc quyết định rồi, cho dù nguy hiểm cũng phải đi.

Hồng Khấu cười nói: Ông ta xác thực lao khổ công cao, nhưng bình thường mức sống của ông ta cũng cao hơn người khác rất nhiều, những thứ người bình thường không hưởng thụ được, ông ta đều đã hưởng thụ qua, Đăng Tháp cũng không nợ ông ta.

Chương 3285

Bất quá đã muốn đi, vậy thì đi đi, hãy nhớ kỹ lựa chọn của chính mình, bất kể thành công hay thất bại, đều phải trả giá cho tình yêu của mình, bất kể yêu chính mình, yêu thân hữu, hay yêu người xa lạ, yêu chưa bao giờ là miễn phí, nó luôn cần cái giá phải trả.

Bộ hạ cũ của Hồng Khấu sẽ không đi theo, đồng thời vũ khí trang bị cũng không đủ, thủ hạ của Mã Khắc cũng phạm sai lầm.

Mã Khắc nói với thủ hạ: Tôi biết đây là hành vi rất mạo hiểm, cũng không nên đi.

Bởi vì Thành chủ đã bị Sinh Mệnh Công Thức tuyên án không có bất kỳ giá trị cứu chữa nào.

Mà Sinh Mệnh Công Thức lại là do Thành chủ lúc trẻ đích thân ban bố, từng đóng góp vĩ đại cho sự ổn định của Đăng Tháp.

Cho nên hiện tại chúng ta muốn cứu không phải là Thành chủ, mà là một ông lão có công lao to lớn đối với sự sinh tồn của Đăng Tháp.

Mọi người chắc chắn cũng không thích Sinh Mệnh Công Thức, cũng từng thấy đồng đội trọng thương vì không được trị liệu mà chết đi, vậy hiện tại chúng ta cứu Thành chủ, hãy để ông ấy trở thành người đầu tiên phá hoại Sinh Mệnh Công Thức, như vậy Sinh Mệnh Công Thức sẽ tự sụp đổ, chúng ta không chỉ vì cứu Thành chủ, mà còn là vì tương lai tốt đẹp hơn, là vì cuộc đời chân chính.

Mã Khắc diễn thuyết đầy nhiệt huyết, nhưng phản ứng của đồng đội không nhiệt liệt lắm.

Đầu tiên, Thành chủ xác thực đã cống hiến rất nhiều, nhưng ông ta cũng hưởng thụ điều kiện sinh hoạt tốt nhất Đăng Tháp.

Thứ hai, Thành chủ cũng không phải người đầu tiên vi phạm Sinh Mệnh Công Thức, trước kia cũng có tiền lệ người bị tuyên án không có giá trị cứu chữa được cứu sống, chỉ là cái giá phải trả là trái tim của một người khỏe mạnh, dùng phương thức một mạng đổi một mạng để phá vỡ kết quả của Sinh Mệnh Công Thức.

Cuối cùng, tại sao cứu Thành chủ thì Sinh Mệnh Công Thức sẽ tự sụp đổ.

Để người ban bố Sinh Mệnh Công Thức bị Sinh Mệnh Công Thức tuyên bố tử vong, chẳng phải là nhân quả báo ứng, lấy dây buộc mình, tự làm tự chịu sao.

Hơn nữa cho dù cứu Thành chủ, thì có thể phế trừ Sinh Mệnh Công Thức sao.

Chuyện này có quan hệ logic gì.

Thành chủ là vì đầu óc nóng lên mới đưa ra Sinh Mệnh Công Thức sao.

Không, ông ta là căn cứ vào tổng lượng tài nguyên sau khi tính toán, đưa ra sự lựa chọn, sau đó mới đưa ra Sinh Mệnh Công Thức, là để tập trung tài nguyên vào nơi hữu dụng, vứt bỏ bộ phận người trọng thương.

Chỉ cần tổng lượng tài nguyên bất biến, Thành chủ làm sao thay đổi Sinh Mệnh Công Thức.

Mã Khắc hoàn toàn không biết Đăng Tháp mỗi phút cần tiêu hao bao nhiêu năng lượng, cũng không biết Thượng Dân mỗi ngày phải ăn bao nhiêu bánh mì, Trần Dân mỗi ngày phải ăn bao nhiêu bánh sâu, cũng không biết ai cho hắn sự tự tin để đi phá vỡ phương án phân phối kiểu Sinh Mệnh Công Thức này.

Tất nhiên, nếu Mã Khắc dẫn theo Liệp Hoang Tiểu Đội phát động đảo chính, thiết lập chế độ mới lấy giai cấp chiến binh làm quản lý thì cũng được, đương nhiên Sinh Mệnh Công Thức đối với chiến binh sẽ vô hiệu, nhưng đối với những người khác vẫn tiếp tục hữu hiệu.

Nếu hắn trực tiếp nói như vậy, mọi người nói không chừng sẽ ủng hộ hắn.

Đỗ Lan thầm nghĩ trong nguyên tác Liệp Hoang Tiểu Đội cứ như những kẻ hữu dũng vô mưu, không có một ai nghiêm túc suy nghĩ về số lượng tài nguyên của Đăng Tháp, không suy nghĩ về tình hình kinh tế của Đăng Tháp.

Quân sự nhìn chính trị, chính trị nhìn kinh tế, kinh tế nhìn địa lý.

Liệp Hoang Tiểu Đội là người thực thi quân sự, thì thật sự chỉ nhìn quân sự, vậy còn không bằng Trần Dân.

Đám đàn em của 9527 đều biết suy nghĩ về kinh tế, suy nghĩ xa hơn Liệp Hoang Tiểu Đội hai bước.

Địa lý của Đăng Tháp thì không cần phải nói, bay lơ lửng trên trời, có thể đi các loại địa hình, đi tìm kiếm tài nguyên.

Nhưng trọng lượng tải trọng là có hạn.

Đăng Tháp không thể mở rộng mãi, cường độ của vật liệu không thể chống đỡ, cho nên Đăng Tháp cũng giống như tên lửa, có hạn chế về hệ số lực đẩy và xung lượng riêng.

Thể tích nhiên liệu và trọng lượng đẩy đi có một tỷ lệ tối ưu, nếu Đăng Tháp quá nhỏ thì không tận dụng hết nhiên liệu, nếu Đăng Tháp quá lớn thì là lãng phí nhiên liệu.

Cho nên thể tích của Đăng Tháp cũng là một sự cân bằng có được thông qua tính toán, không thể tiếp tục mở rộng nữa, điều này chứng tỏ Đăng Tháp hiện tại đã rất khó thay đổi, cho dù tìm được nhiều tài nguyên hơn, Đăng Tháp chuyển hóa tài nguyên cũng không thể gia tăng.

Khoa học kỹ thuật là tỷ lệ chuyển hóa tài nguyên, có thể chuyển hóa tài nguyên thành thương phẩm hiệu quả hơn, chi phí thấp hơn, chính là nâng cao lực lượng sản xuất.

Nhưng vấn đề là Đăng Tháp chỉ lớn như vậy, nhà máy chỉ có bấy nhiêu, giới hạn chuyển hóa chỉ có thế, không thể chuyển hóa nhiều năng lượng hơn.

Cho nên dù tìm được tài nguyên, sự chuyển hóa của Đăng Tháp cũng đã bão hòa, không thể nâng cao đời sống Trần Dân.

Muốn phá vỡ hạn chế, hoặc là đột phá kỹ thuật động cơ, để Đăng Tháp có thể mở rộng.

Hoặc là Đăng Tháp hạ cánh xuống mặt đất, tiếp tục mở rộng.

Hoặc là nâng cao tỷ lệ chuyển hóa, vốn dĩ một phần tài nguyên sản xuất một sản phẩm, hiện tại một phần tài nguyên sản xuất mười sản phẩm, như vậy cũng có thể giải quyết vấn đề.

Mã Khắc giảng rất hăng say, nhưng nhiệt tình của mọi người không nhiều.

Các đội viên thực ra vẫn luôn lén nghe đài phát thanh của Đỗ Lan, tuy Đỗ Lan trốn đi, nhưng hắn thông qua vô tuyến điện mở một đài phát thanh trên không, ngày ngày nói về đồ ăn, tình yêu, kinh tế.

Cho nên mọi người sẽ nảy sinh nghi vấn, Mã Khắc hoàn toàn là xuất phát từ tình cảm, hoàn toàn không bàn về kinh tế sao.

Thành chủ Ma Căn cũng không chỉ dựa vào tình cảm để quản lý Đăng Tháp, mà là căn cứ vào kinh tế để tiến hành phân phối.

Tuy rằng loại phân phối này không công bằng, cũng không thể khiến tất cả mọi người hài lòng, nhưng đối phương ít nhất là có căn cứ, Thượng Dân về cơ bản vẫn chấp nhận.

Thượng Dân chấp nhận, nắm giữ tài nguyên chủ yếu của Đăng Tháp, áp chế Trần Dân thì có thể duy trì ổn định.

Điều này không công bằng, nhưng có thể ổn định.

Dù sao người trên Đăng Tháp vốn dĩ là tù phạm, cai ngục, cùng với những người sống sót sau này.

Bọn họ vốn dĩ là người xa lạ, trước tiên để một bộ phận người đoàn kết lại hình thành sức mạnh, áp chế một bộ phận người khác, thực ra là phương pháp hiệu quả nhất để ổn định.

Nếu lựa chọn thiết lập một nhận thức chung người người bình đẳng, vậy thì quá lãng phí thời gian.

Trong mạt thế, chuyện phải làm nhiều như vậy, mau chóng làm việc mới là quan trọng nhất, chứ không phải bàn luận bình đẳng gì đó.

Cho nên Đăng Tháp nhanh chóng phân hóa thành Thượng Dân và Trần Dân, tiến hành biên chế lại, Thượng Dân nắm giữ tài nguyên khôi phục sản xuất, Trần Dân bị áp bức, nhưng để sống sót cũng chỉ có thể chấp nhận thân phận thấp hơn một bậc.

Sinh Mệnh Công Thức, Quang Ảnh Giáo Hội, phá hoại quan hệ gia đình cũ đều là vì ổn định Đăng Tháp.

Bất quá sau khi Đăng Tháp ổn định, đối với Thượng Dân không lo ăn uống, bộ quy tắc mạt thế kia không còn tác dụng.

Thời đại thay đổi, nhu cầu cũng thay đổi, thế là mâu thuẫn giữa Thượng Dân và bộ quy tắc kia của Đăng Tháp đã nảy sinh.

Nhưng một khi Thượng Dân lật đổ bộ quy tắc lấy sinh tồn làm tiêu chuẩn cao nhất kia của Đăng Tháp, thì sự áp chế của bọn họ đối với Trần Dân cũng tan rã.

Trần Dân vì sao chấp nhận bị áp bức.

Vì sinh tồn.

Một khi Thượng Dân vượt qua sinh tồn, bắt đầu theo đuổi sự tự hiện thực hóa bản thân, thì Trần Dân sẽ không sướng nữa, chẳng lẽ Trần Dân bị áp bức là để cho Thượng Dân phong hoa tuyết nguyệt sao.

Trước kia Thượng Dân là vì duy trì Đăng Tháp vận hành, ăn bánh mì là để Đăng Tháp vận hành tốt hơn, là vì sự sinh tồn của mọi người, Trần Dân nhịn.

Nhưng đợi đến khi Thượng Dân bắt đầu theo đuổi cái tôi, thì Trần Dân không thể nhịn nữa, Thượng Dân ăn bánh mì chẳng lẽ là vì chính bản thân bọn họ sao.

Trần Dân dù không có văn hóa, cũng biết những cái gì có lợi cho mình, những cái gì bất lợi cho mình.

Sinh tồn là sinh tồn của mọi người, tự hiện thực hóa bản thân lại chỉ là truy cầu cá nhân của Thượng Dân.

Trần Dân còn đang giãy giụa trên mức ấm no, còn chưa đến lúc theo đuổi cái tôi.

Nếu Thượng Dân muốn giúp Trần Dân nâng cao mức sống, không chỉ cần phá hoại quy tắc của Đăng Tháp, mà ngay cả Đăng Tháp cũng phải phá bỏ.

Bởi vì hạn chế cuộc sống của Trần Dân không chỉ là quy tắc, mà còn là hạn chế địa lý của Đăng Tháp.

Một bên là chỉ phá hoại quy tắc, một bên không chỉ phải phá hoại quy tắc mà còn phải hoàn thành sự đột phá về địa lý, ai cũng biết vế trước đơn giản hơn, Thượng Dân chắc chắn cũng nguyện ý chọn vế trước.

Trên thế giới này người nguyện ý khiêu chiến bản thân, chủ động khiêu chiến khó khăn rất ít.

Một khi không có áp lực sinh tồn, đại bộ phận mọi người đều sẽ chọn phương án đơn giản, thậm chí muốn đi đường tắt.

Chương 3286

Cho nên Trần Dân cần phải duy trì sự kháng tranh, ép buộc Thượng Dân chọn độ khó cao, không chọn thì bị đào thải, bắt buộc phải nội quyển cạnh tranh khốc liệt.

Một khi không cạnh tranh, thì mọi người đều sẽ chọn phương án đơn giản, lúc đó giai cấp cố hóa, áp bức bóc lột tự nhiên sẽ đến, đây đã không phải là nhân tính nữa, mà là động vật tính.

Tất cả động vật đều sẽ chọn an nhàn, sư tử hổ báo đều như thế, có thể không săn bắn thì sẽ không săn bắn, thuộc kiểu một bữa no ba ngày, ba ngày tìm một bữa.

Kháng tranh lại động vật tính của chính mình, đối kháng lại phương án đơn giản, chỉ có thể là cạnh tranh.

Tất nhiên hiện tại Trần Dân còn chưa có tư cách để cạnh tranh, nhưng đang dần dần thức tỉnh. 4068 chính là muốn cạnh tranh, trong Trần Dân không chỉ có một 4068, mà là có rất nhiều 4068.

Chỉ cần có một cơ hội để leo lên, bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Một bài diễn thuyết đầy kích động, Mã Khắc hy vọng mọi người có thể cứu Thành chủ, đồng thời cho rằng để người đề xuất Sinh Mệnh Công Thức đi vi phạm Sinh Mệnh Công Thức, là có thể kết thúc Sinh Mệnh Công Thức.

Điều này hoàn toàn không có căn cứ khoa học, cũng không có quan hệ logic.

Tại sao người đề xuất Sinh Mệnh Công Thức đi vi phạm Sinh Mệnh Công Thức thì Sinh Mệnh Công Thức sẽ kết thúc.

Đây là xã hội hiện thực, không phải chương trình máy tính, không có loại bug này.

Đỗ Lan đã sớm thông qua bài giảng trên đài phát thanh nói cho mọi người biết tình hình của Đăng Tháp, để mọi người biết Đăng Tháp thực ra vẫn chưa thoát khỏi nguy cơ sinh tồn, hòa bình của Thượng Dân chỉ là giả tượng.

Đội trưởng Mã Khắc, anh nói rất hay, nhưng nếu Liệp Hoang Tiểu Đội chúng ta gặp nguy hiểm, chết ở mặt đất, vậy sau đó ai sẽ tìm kiếm tài nguyên cho Đăng Tháp.

Vì một người không đáng cứu, lại muốn cả Đăng Tháp phải gánh chịu cái giá này, như vậy thật sự đáng sao.

Anh thực sự cho rằng như vậy được sao.

Một đội viên đưa ra nghi vấn.

Đội trưởng Mã Khắc nói: Là vì tương lai của Đăng Tháp, nếu không phá hoại quy tắc bất hợp lý của Đăng Tháp, chúng ta không thể thực sự sống được.

Đội trưởng, vậy trước kia tại sao không đề xuất.

Tại sao đợi sau khi anh và Nhiễm Băng xảy ra chuyện, mới đề xuất cái gọi là thực sự sống.

Anh rốt cuộc là vì bản thân, hay là vì Đăng Tháp.

Các đội viên tỏ vẻ Mã Khắc sớm không đề xuất, muộn không đề xuất, loại bi kịch này xảy ra nhiều lần như vậy, trước kia sao không theo đuổi việc thực sự sống.

Đợi đến khi bản thân và Nhiễm Băng gặp rắc rối, sao mới bắt đầu theo đuổi thực sự sống.

Mã Khắc nhất thời nghẹn lời, tuy rằng trước kia cũng nhìn thấy các loại tình huống bất hợp lý, hắn đều có thể giải thích là đây là muốn tốt cho Đăng Tháp, sau đó chấp nhận.

Nhưng hiện tại hắn và Nhiễm Băng gặp rắc rối, liền không thể tiếp tục dùng đây là muốn tốt cho Đăng Tháp để an ủi bản thân nữa.

Cho dù là tốt cho Đăng Tháp, nhưng đối với bản thân lại không tốt.

Mã Khắc xấu hổ nói: Trước kia không tự mình trải nghiệm, luôn dùng tốt cho Đăng Tháp để an ủi bản thân, nhưng đến khi chính mình trải nghiệm, mới ý thức được đây là sự tuyệt vọng và không cam lòng đến nhường nào.

Loại thống khổ tê tâm liệt phế đó, khiến người ta không thể chịu đựng.

Cho nên tôi ý thức được mình cần phải làm gì đó, cần phải thay đổi Đăng Tháp.

Nhưng anh cũng nói rồi, những quy tắc này đều là vì Đăng Tháp.

Nếu phá vỡ quy tắc, Đăng Tháp sau này phải làm sao.

Nếu ai cũng muốn yêu đương, ai cũng muốn trị liệu, ai cũng muốn ăn bánh mì, tài nguyên của Đăng Tháp không đủ, thì phải làm sao.

Những điều này đều là sự thật rất thực tế, Mã Khắc rốt cuộc có từng suy xét qua chưa.

Đăng Tháp bắt buộc phải giáng lâm xuống mặt đất.

Mã Khắc cuối cùng nói ra suy nghĩ của mình, đó là Đăng Tháp hạ cánh, đi xuống mặt đất thiết lập cứ điểm.

Cho dù hạ cánh cũng phải khai hoang mấy năm chứ, nhưng trật tự sụp đổ chỉ cần mấy ngày.

Anh nói đều là chuyện sau này, trước mắt quy tắc Đăng Tháp vẫn là hữu dụng mà.

Mã Khắc không khỏi nhìn về phía vị đội viên này, bình thường thấy cậu ta không giỏi ăn nói, không ngờ lúc mấu chốt lại mồm mép lanh lợi như thế, một câu tiếp một câu.

Cậu ta nói có lý như vậy, để cậu ta làm Thành chủ được không.

Đội trưởng, nói câu thật lòng, tôi rất bội phục anh, thực ra tôi cũng bất mãn, cũng muốn phá hoại quy tắc, nhưng tôi không có dũng khí đó.

Bởi vì lo lắng không ai ủng hộ tôi, cho dù Đường Ni và Bội Ny bọn họ quen thuộc với quy tắc như vậy, cũng giống như thế mà bị bức hại.

Càng đừng nói đến loại người bình thường như tôi.

Nhưng chỉ phá hoại quy tắc là không được, cho dù chúng tôi ủng hộ anh, người khác cũng sẽ không ủng hộ.

Nói câu khó nghe, hiện tại hành vi của chúng ta và dùng công quỹ đi chơi gái cũng không có gì khác biệt.

Tuy rằng trong Thượng Dân không có kỹ nữ, nhưng trong Trần Dân thì có, một bộ phận Thượng Dân cũng sẽ lén lút đi khu Trần Dân tìm niềm vui.

Cho nên lời này vừa thốt ra, mọi người đều hiểu.

Mọi người đều bất mãn với quy tắc của Đăng Tháp, ai không muốn yêu đương, ai không muốn được trị liệu, ai không muốn ăn bít tết uống rượu ngon.

Nhưng vấn đề là tài nguyên có cung cấp nổi không.

Bọn họ cũng hy vọng Mã Khắc có thể thành công, nhưng vấn đề là Mã Khắc nói thì hay, nhưng nghĩ thế nào cũng không thể thành lập, cho dù bọn họ bình an vô sự cứu được Thành chủ Ma Căn, chẳng lẽ có thể gia tăng tài nguyên sao.

Đến lời khó nghe như vậy cũng nói ra rồi, Mã Khắc cũng trầm mặc.

Muốn cứu Thành chủ Ma Căn, cũng không phải chỉ có thuốc đặc hiệu mới được.

Ngay lúc bầu không khí mọi người trầm trọng, một giọng nói quen thuộc truyền đến, phá vỡ sự ngưng trọng.

Đường Ni.

Mọi người nhìn thấy Đường Ni, lập tức đều lộ ra nụ cười.

Mã Khắc cũng hỏi: Có cách gì.

Dĩ tâm hoán tâm lấy tim đổi tim, chỉ cần tìm được trái tim của con trai Thành chủ là được rồi, dùng trái tim khỏe mạnh đổi cho trái tim già nua.

Như vậy tối đa chính là một mạng đổi một mạng.

Nếu Liệp Hoang Giả đi khu vực chưa biết thám hiểm, cho dù thành công, cũng có khả năng là mấy mạng đổi một mạng, điều này là không hợp toán.

Đỗ Lan đề xuất một phương pháp trị liệu an toàn hơn.

Dĩ tâm hoán tâm.

Mã Khắc sững sờ: Nhưng mà.

Con trai Thành chủ là Hội thủ Quang Ảnh Giáo Hội đúng không.

Tuy rằng Thành chủ và Hội thủ bình thường đều sẽ không xưng hô cha con, nhưng trên đời không có bức tường nào không lọt gió, mọi người vẫn biết quan hệ cha con của hai người.

Tuy rằng Hội thủ cũng là từ nhỏ đã được Đăng Tháp nuôi dưỡng, nhưng với tư cách Thành chủ có thể có được hồ sơ của mỗi đứa trẻ, biết đứa trẻ nào là của mình cũng không khó.

Ông ta từ rất sớm đã nhận lại con trai, chỉ là quan hệ cha con bình thường.

Không sai, chính là hắn, cho nên chỉ cần đổi một quả tim là được, căn bản không cần tìm thuốc đặc hiệu gì.

Đỗ Lan nói: Hiện tại chúng ta có thể đi tìm Hội thủ.

Tín đồ của Quang Ảnh Giáo Hội đều là kẻ điên, chắc chắn sẽ không giao Hội thủ ra.

Hiện tại hắn đang ở bệnh viện, chỉ có vài tên hộ vệ, bắt là được, đến lúc đó chọn một Hội thủ mới, cứ coi như mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Đỗ Lan tỏ vẻ cơ hội ngàn năm có một.

Nhưng.

Mã Khắc cảm thấy kế hoạch này có chút quá đê tiện.

Đội trưởng, không phải anh nói muốn phá vỡ quy tắc sao.

Sao thế, chẳng lẽ mạng của Hội thủ và Thành chủ là mạng, mạng của anh em không phải là mạng.

Đỗ Lan cũng sắc bén vặn hỏi.

Mã Khắc cạn lời, mình lần đầu tiên ra quyết định, liền gặp nhiều rắc rối và phản đối như vậy, làm lãnh đạo cũng quá khó.

Không phải nói một câu hay ho là có thể khiến mọi người khẳng khái đi chết.

Đúng là, lời hay ai chẳng biết nói.

Lời hay có thể lừa một lần hai lần, lại không thể lừa mãi được.

Mã Khắc nói hay, Thành chủ nói cũng hay, theo Đỗ Lan thấy, chỉ có Tra Nhĩ Tư uy bức lợi dụ, người ác ít nói, lời hoa mỹ nói ít, đáng phạt thì phạt, đáng thưởng thì thưởng, trừ bỏ đầu óc có vấn đề ra, thủ đoạn của Tra Nhĩ Tư xác thực rất không tồi.

Đỗ Lan cho rằng nếu Tra Nhĩ Tư có thể vụ thực một chút, hoàn toàn có thể trở thành Thành chủ, đáng tiếc não từ nhỏ đã hỏng rồi.

Tra Nhĩ Tư lúc nhỏ, đi theo Liệp Hoang Tiểu Đội xuống mặt đất, vốn dĩ là cuộc thám hiểm an toàn, kết quả lại gặp phải Phệ Cực Thú đáng sợ, ngay lúc hắn tưởng mình chết chắc, một con Phệ Cực Thú hình người đột nhiên xuất hiện quát lui quái vật, bảo vệ tiểu đội.

Khoảnh khắc đó, Tra Nhĩ Tư liền cảm giác đó chính là Quang Ảnh Chi Chủ, là Thần cứu mình, mà Thần sở dĩ cứu mình, chính là bởi vì mình là sự tồn tại đặc biệt, mình là chúa cứu thế.

Chương 3287

Cho nên hắn muốn trở thành Thành chủ, thực hành chính giáo hợp nhất tại Đăng Tháp, tin giáo mới có tư cách sinh hoạt tại Đăng Tháp, không tin giáo toàn bộ đi làm nô lệ.

Tất nhiên điều này đối với tín đồ mà nói là một chuyện tốt, chỉ cần làm tín đồ, là có thể đạt được con đường thăng tiến.

Đối với người không tin giáo mà nói, chính là chuyện xấu, rất có khả năng sẽ bùng nổ chiến tranh tôn giáo.

Nếu thật sự thực hành Quang Ảnh Giáo Hội thống trị, so với hiện tại cũng không có gì khác biệt.

Hiện tại là phân biệt Thượng Dân và Trần Dân, tôn giáo chính là phân biệt tín đồ và người không tin.

Thế nào, mọi người đồng ý đi tìm Hội thủ không.

Đỗ Lan hỏi.

Nếu đi tìm thuốc, như vậy bọn họ sẽ tiến vào một công ty chế dược của thế giới cũ, bên trong có lượng lớn Phệ Cực Thú, tuy rằng dưới sự giúp đỡ của người sống sót trên mặt đất, thành công tìm được thuốc, nhưng cả tiểu đội tử thương thảm trọng.

Vì cứu một người, chết nhiều người hơn, có thể quay một bộ phim Giải cứu binh nhì Ryan.

Hiện tại còn một lựa chọn, chính là vì cứu một người, hy sinh một người.

Mã Khắc phải lựa chọn, mỗi lựa chọn đều phải tự mình gánh chịu kết quả.

Lãnh đạo nếu chọn sai, vậy thì vạn kiếp bất phục.

Rốt cuộc là chọn mạo hiểm cứu người, hay là một mạng đổi một mạng.

Đây là một vấn đề rối rắm.

Trong lòng Mã Khắc vẫn cảm thấy đi xuống mặt đất mới là tốt nhất, trong lòng hắn cho rằng Đăng Tháp hạ cánh, vấn đề gì cũng có thể giải quyết, đến lúc đó có thể khôi phục tất cả huy hoàng của thế giới cũ.

Dù sao đi xuống mặt đất chính là đáp án của mọi vấn đề, là phúc âm của mọi khổ nạn.

Cho nên đi xuống mặt đất là đáp án cuối cùng.

Nhưng Mã Khắc cũng biết mặt đất rất nguy hiểm, đi đến khu vực chưa từng thám tra để mạo hiểm, xác thực sẽ chết rất nhiều người.

Trước kia có quá nhiều bài học rồi, Liệp Hoang Tiểu Đội đi khu vực chưa biết, dẫn đến thương vong.

Hầu như lần nào cũng vậy, cho dù mọi người trang bị đầy đủ, mặc Trọng Lập Thể, cũng giống như thế không thể tránh khỏi.

Thời gian không đợi người, suy nghĩ cũng tính là thời gian.

Đỗ Lan thấy Mã Khắc đang rối rắm, hoàn toàn không còn sự liều lĩnh vừa rồi, liền nhắc nhở hắn thời gian có hạn.

Đội trưởng, đi tìm Hội thủ đi.

Các đội viên đã quyết định rồi, cảm giác khai chiến với Quang Ảnh Giáo Hội, cũng an toàn hơn không ít so với đi xuống mặt đất.

Nhưng mà.

Mã Khắc lo lắng xảy ra nội chiến.

Đội trưởng, hạ quyết tâm đi.

Hoặc là đừng cứu, hoặc là phải cứu viện thành công.

Anh có thể đảm bảo mặt đất có thể tìm được thuốc không.

Có thể đảm bảo an toàn mang về không.

Nếu không thể xác định một trăm phần trăm, chi bằng trực tiếp lấy mạng đổi mạng.

Các đội viên nói cũng không sai.

Trong nguyên tác, nếu không có người mặt đất hỗ trợ, hành động lần này thật sự có khả năng toàn diệt, cái giá thám hiểm khu vực chưa biết là cực lớn.

Không sai, đội trưởng, chúng ta nên đi làm chuyện nắm chắc hơn, chứ không phải mạo hiểm đánh bạc.

Các đội viên nhao nhao tỏ vẻ nên chọn phương án an toàn.

Mã Khắc rất rối rắm, lần đầu tiên đưa ra quyết sách, liền bị nhiều người phản đối như vậy.

Chẳng lẽ đây là cảm giác làm Thành chủ.

Không sai, làm Thành chủ không phải là nhất ngôn cửu đỉnh, một mệnh lệnh đưa xuống, có thể có gấp mười âm thanh phản đối.

Thậm chí rất nhiều người là vì phản đối mà phản đối, phản đối là công việc của bọn họ, bọn họ chính là dựa vào phản đối để đạt được địa vị.

Nhìn biểu cảm của mọi người, Mã Khắc biết cho dù cưỡng ép hạ lệnh, mọi người cũng không thể làm được một lòng một dạ.

Quyết định vậy đi.

Đỗ Lan thấy Mã Khắc vẫn đang rối rắm, liền nói: Đội trưởng anh đang dao động, chứng tỏ kiến nghị của chúng tôi là có lý, vậy quyết định thế đi, xuất phát.

Hắn thay mặt đội trưởng Mã Khắc hạ lệnh.

Các đội viên lập tức lấy ra vũ khí, chuẩn bị tập kích bệnh viện.

Mã Khắc chỉ có thể đi theo.

Lúc này Tra Nhĩ Tư vẫn đang ở bệnh viện, không phải là cha hiền con thảo, mà là hắn hận cha, bởi vì chính lão già này làm mọi chuyện trở nên phức tạp như vậy.

Sớm truyền vị trí Thành chủ cho đứa con trai này thì tốt rồi, cứ nhất quyết muốn truyền cho Mã Khắc, mình vất vả lắm mới xử lý xong Mã Khắc, lại lòi ra một Hồng Khấu, đùa à.

Tra Nhĩ Tư giận a, không cam lòng a, hận không thể xông vào phòng chăm sóc đặc biệt rút ống thở của cha.

Đúng lúc này bọn Mã Khắc đi đến bệnh viện, để ngụy trang, bọn họ giấu vũ khí dưới quần áo, tránh tai mắt của tín đồ.

Đối ngoại, bọn họ nói là nhìn Thành chủ lần cuối, rồi xuất phát đi xuống mặt đất.

Tra Nhĩ Tư cười lạnh, hắn đã sắp xếp 4068, chỉ cần có cơ hội, sẽ giết Mã Khắc ở dưới mặt đất.

Loại Trần Dân không có địa vị như 4068 là quân cờ dễ dùng nhất, chỉ có thể phụ thuộc vào mình.

Bởi vì 4068 không có căn cơ, Tra Nhĩ Tư mới có thể yên tâm sử dụng, không có mình chống lưng cho Trần Dân, 4068 chính là cái đồ bỏ đi.

Hai bên có thể các lấy nhu cầu, chỉ cần 4068 hoàn thành ám sát, hắn có thể tiếp tục trọng dụng đối phương.

Mã Khắc đã là hoa tàn ít bướm, vấn đề hiện tại là Hồng Khấu, làm sao mới có thể loại bỏ cô ta.

Cô ta rõ ràng đã chết mười năm, bao nhiêu người đều nhìn thấy cô ta bị thiêu chết, sao có thể sống lại.

Đối phương có phải là quái vật do Mã Na Sinh Thái sản sinh hay không.

Nói cho cùng, Mã Na Sinh Thái rốt cuộc là cái gì, nhân loại căn bản không biết.

Tra Nhĩ Tư cũng chỉ biết quái vật sẽ tập kích nhân loại có tình cảm phong phú, sẽ hấp thu Sinh Mệnh Nguyên Chất của nhân loại, biến người thành Nhục Thổ Soil.

Những thứ khác thì không biết.

Khi hắn nhìn thấy Liệp Hoang Tiểu Đội đến thăm Thành chủ, chỉ chọn lạnh lùng đứng nhìn, hắn cứ đợi Liệp Hoang Tiểu Đội tự tìm đường chết.

Lúc này bên cạnh Tra Nhĩ Tư chỉ có hai Hà Quang Giả hộ vệ, hắn ngược lại muốn điều binh khiển tướng, nhưng vây cánh của Hồng Khấu vẫn luôn nhìn chằm chằm, khiến hắn ném chuột sợ vỡ bình.

Ra tay.

Liệp Hoang Tiểu Đội đột nhiên bạo khởi, cầm lấy vũ khí pằng pằng đánh chết hộ vệ bên cạnh Tra Nhĩ Tư.

Sau đó ùa lên đè hắn xuống sàn gạch.

Các ngươi làm gì.

Dị biến đột khởi, Tra Nhĩ Tư trợn tròn mắt.

Bác sĩ, mau lấy tim của hắn cho Thành chủ, dĩ tâm hoán tâm.

Tra Nhĩ Tư đại kinh thất sắc, không ngờ sẽ là như vậy, hóa ra bọn họ nhắm vào trái tim của mình.

Không khỏi nhớ tới thời gian trước, một nữ Trần Dân nguyện ý quyên hiến trái tim của mình cho người yêu, chỉ cầu người yêu có thể sống sót.

Ngoài mặt Tra Nhĩ Tư từ chối, nhưng trong bóng tối hắn vẫn lãng phí tài nguyên trị liệu hoàn thành phẫu thuật.

Đối với hắn mà nói làm và không làm đều được, khi các tín đồ đều nói nên để bệnh nhân bệnh tim đi chết, hắn trở tay liền làm phẫu thuật, thể hiện quyền uy của mình.

Chương 3288

Hắn sẽ không bị tín đồ và giáo nghĩa trói buộc, hắn là Tra Nhĩ Tư, là Hội thủ, là pháo hoa không giống bình thường.

Ba mươi năm hà đông ba mươi năm hà tây, hiện tại đến lượt người khác dùng tim của hắn đi cứu người rồi.

Ta là Hội thủ.

Bốp, trả lời hắn là một báng súng, đá cho cằm hắn trật khớp, không thể tiếp tục kêu gào.

Lên bàn mổ đi.

Bác sĩ đều nhìn đến ngây người, thế này cũng được sao.

Không tồi, xem ra cậu đã đưa ra lựa chọn chính xác.

Hồng Khấu cảm thấy Mã Khắc làm cũng được, ít nhất không thực sự ngốc nghếch đi xuống mặt đất.

Mã Khắc lại không nói một lời, cảm thấy có lỗi với Tra Nhĩ Tư.

Giết chết một người trẻ tuổi, đi cứu một ông già thực sự đúng sao.

Hắn lại bắt đầu rối rắm, hoàn toàn không còn sự phách lực trước đó.

Tra Nhĩ Tư đã biết mục đích của bọn họ, lúc này vô cùng kinh khủng, hắn là cứu tinh được Quang Ảnh Chi Chủ lựa chọn mà, tại sao lại như vậy.

Người này căn bản không hiểu Thần, tín đồ chân chính là lôi đình mưa móc đều là ơn Thần ban, mà Tra Nhĩ Tư thì mưa móc là ơn Thần, lôi đình lại không phải ơn Thần.

Thuộc kiểu mắt trái giật tài, ta tin. mắt phải giật tai, phong kiến mê tín.

Hoàn toàn là tiêu chuẩn kép.

Bất kể là khổ nạn hay hạnh phúc đều là Thần sắp đặt, chỉ chấp nhận hạnh phúc, không chấp nhận khổ nạn thì Thần chẳng phải rất mất mặt sao.

Nhưng Tra Nhĩ Tư chính là người như vậy, miệng luôn nói tin Thần, nhưng chỉ chấp nhận mặt có lợi cho mình, không chấp nhận mặt bất lợi cho mình.

Cho nên Tra Nhĩ Tư đối với Trần Dân dường như rất rộng lượng, đó là vì hắn đang đánh thiên hạ, là cướp đoạt lợi ích của người khác chia đi.

Đợi đến khi hắn thực sự trở thành Thành chủ, đến lúc ngồi thiên hạ, chia lợi ích của chính mình, thì không thể tiếp tục tuyển bạt nhân tài mới nữa.

Bởi vì loại người này quá tiêu chuẩn kép, chỉ biết chọn việc có lợi cho mình, không nguyện ý làm việc bất lợi cho mình.

Phù trì nhân tài đi cướp đoạt lợi ích của người khác, có lợi cho mình.

Nhưng nhân tài cướp đoạt lợi ích của mình, vậy chắc chắn là không được.

Có thủ đoạn, lại không có khí độ.

Mạc Tư AI của Đăng Tháp tỏ vẻ hắn cũng không phải là nhân tuyển Thành chủ hoàn mỹ, quả nhiên vẫn nên để Mã Khắc và Tra Nhĩ Tư hợp thể mới được.

Bác sĩ đều ngây người, bất quá bọn họ xác thực có thể dùng biện pháp dĩ tâm hoán tâm, cứu vớt Thành chủ.

Tra Nhĩ Tư tuyệt vọng, bị trói trên bàn mổ, sắp bắt đầu gây mê rồi, một khi bị gây mê sẽ mất đi năng lực đề kháng, chỉ có thể chờ chết.

Đây là tim của hắn, không thể giao cho một lão già a, Sinh Mệnh Công Thức rõ ràng không phải quy định như vậy.

Tại sao chính mình lại gặp phải loại tuyệt vọng này.

Hắn sợ hãi, hắn không cam lòng, nước mắt đều chảy xuống, lúc này hắn cầu nguyện với Quang Ảnh Chi Chủ, giết sạch tất cả kẻ địch, thôn phệ bọn họ đi.

Tất cả những thứ này cũng là Quang Ảnh Chi Chủ sắp đặt.

Hồng Khấu giết người tru tâm, đứng bên cạnh bàn mổ nói: Ngươi cứ từ từ hưởng thụ khổ nạn của Quang Ảnh Chi Chủ đi.

Không thể nào, Quang Ảnh Chi Chủ không thể cho mình khổ nạn, bởi vì mình là người được chọn mà.

Quang Ảnh Chi Chủ cần mình cứu vớt nhân loại, sao có thể để mình chết chứ.

Jesus tỏ vẻ rất đúng, mình cũng là cứu thế chủ, còn không phải đã chết sao.

Thậm chí nói, chết mới là cứu thế chủ chân chính, gánh chịu tội nghiệt của tín đồ toàn thế giới.

Cứu vớt nhân loại, không chỉ có một con đường làm Thành chủ, còn có lấy thân tuẫn đạo.

Rốt cuộc là ai cho ngươi ảo giác, khiến ngươi cho rằng cứu vớt thế giới chỉ có một cách.

Tại sao ngươi lại đi phỏng đoán suy nghĩ của Thần.

Sự sắp đặt của Thần là thứ ngươi có thể nhìn thấu sao.

Ngươi quá tự đại.

Hồng Khấu tiếp tục giết người tru tâm.

Tra Nhĩ Tư trợn mắt há hốc mồm, hình như là đạo lý này, mình vẫn luôn dùng suy nghĩ của mình để lý giải Thần, hoàn toàn chưa từng nghĩ Thần tự có sắp đặt, căn bản không cần thương lượng với hắn.

Sống và chết đều không liên quan đến mình, chỉ tại một ý niệm của Thần.

Tra Nhĩ Tư trong nguy cơ được cứu, cho nên tin rằng mình được Thần chọn, điều này không sai, nhưng nếu cho rằng Thần sẽ luôn bảo vệ hắn thì đã nghĩ nhiều rồi.

Lôi đình mưa móc đều là ơn Thần, tín đồ chân chính sẽ không từ chối khổ nạn, bởi vì khổ nạn cũng là một loại thể hiện của Thần.

Nếu chỉ muốn ân ban, không muốn khổ nạn, vậy chính là kén cá chọn canh đối với Thần.

Từ trước đến nay đều là Thần khảo nghiệm tín đồ, nào có tín đồ kén chọn Thần linh.

Tra Nhĩ Tư cứ luôn kén chọn Thần linh, luôn mượn danh Thần linh làm việc.

Hiện tại Hội thủ Tra Nhĩ Tư bị đưa lên bàn mổ, chỉ là Quang Ảnh Chi Chủ thể hiện quang huy của mình.

Đối mặt với tín đồ xông vào chuẩn bị cứu viện Hội thủ, Hồng Khấu chém gió một hồi, nói đến mức tín đồ ngây ra như phỗng.

Hội thủ là cảm nhận được quang huy của Quang Ảnh Chi Chủ, cho nên mới muốn hiến tim.

Tín đồ và các Hà Quang Giả đều không thể phản bác, nếu bọn họ đi cứu người chính là làm trái sự sắp đặt của Quang Ảnh Chi Chủ.

Không sai, chính là như vậy, hiện tại các ngươi hiểu rồi chứ.

Hồng Khấu hỏi: Sự sắp đặt của Thần, các ngươi chắc chắn không hiểu, nhưng không hiểu là bình thường, Thần cũng sẽ không trách cứ các ngươi.

Dù sao sự sắp đặt của Thần linh nếu bị các ngươi đoán thấu, Thần còn làm Thần thế nào.

Các ngươi lui xuống đi, đừng trở ngại Hội thủ trở về vòng tay của Thần linh.

Vốn nghe nói Liệp Hoang Tiểu Đội ra tay với Hội thủ, bọn họ đến cứu giá, không ngờ lại gặp Hồng Khấu và một đám Trọng Lập Thể, bọn họ lập tức ý thức được mình quả thực đang làm trái sự sắp đặt của Thần linh, điều này là không đúng.

Tôi cảm thấy Hồng Khấu nói đúng, cô ấy chết đi sống lại, chắc chắn là đã gặp Quang Ảnh Chi Chủ, cô ấy hiểu rõ Thần linh hơn Hội thủ.

Tín đồ nói.

Các ngươi đã đến rồi, thì vào phòng mổ chiêm ngưỡng Hội thủ một chút đi, dù sao hắn cũng đã cống hiến không ít cho Đăng Tháp, hiện tại hắn sắp trở về vòng tay của Quang Ảnh Chi Chủ, hãy đi từ biệt lần cuối đi.

Hồng Khấu nói.

Khi Tra Nhĩ Tư trên bàn mổ đã bị gây mê nhìn thấy các tín đồ, lúc đầu còn rất vui mừng, tưởng rằng mình được cứu rồi.

Nhưng khi thấy tín đồ đều dừng lại bên ngoài phòng mổ, hắn ý thức được bọn họ không phải đến cứu người, mà là đến tiễn biệt.

Mà Hồng Khấu ở một bên lại càng cười đầy âm hiểm.

Hội thủ đại nhân, ngài đi trước một bước, trở về với Quang Ảnh Chi Chủ đi, chúng tôi chắc chắn sẽ theo sát bước chân ngài, sớm muộn gì cũng sẽ gặp lại ở Thần quốc, an nghỉ đi.

Các tín đồ cầu nguyện bên ngoài phòng mổ.

Đây là mua chuộc lòng người, Tra Nhĩ Tư biết mình không những sắp chết, lúc chết còn trở thành đạo cụ mua chuộc lòng người của Hồng Khấu.

Nhưng lúc này hắn có thể làm gì đây.

Cũng chỉ có thể an ủi bản thân nhất định sẽ đi đến chỗ Quang Ảnh Chi Chủ cáo trạng, tuyệt đối sẽ không để đám người trước mắt này sống tốt.

Phẫu thuật tim mà thôi, độ khó không lớn.

Bác sĩ tỏ vẻ độ khó phẫu thuật không lớn, độ khó cao nhất là trao đổi não bộ còn hoàn thành được, càng đừng nói đến tim.

Ở thời thế giới cũ, thí nghiệm đổi não đã hoàn thành.

Chỉ là sau khi đổi não, ký ức con người các loại tuy rằng cũng đổi, nhưng vẫn chịu ảnh hưởng của cơ thể, cuối cùng ký ức trong não dần dần trở nên hỗn loạn.

Ví dụ như não của nhà khoa học và não của kẻ giết người trao đổi, kẻ giết người có được não của nhà khoa học, không những trở nên thông minh hơn, đồng thời tính cách phản xã hội cũng không biến mất, ngược lại trở nên càng thêm xảo quyệt và tàn nhẫn.

Lúc này nhân loại mới ý thức được, thực ra cảm xúc của con người không chỉ do cục thịt quyết định, trong cơ thể con người còn tồn tại một cỗ sức mạnh trừu tượng hơn, thần kỳ hơn, một loại sức mạnh chưa bị nhân loại phát hiện.

Đó chính là Sinh Mệnh Nguyên Chất.

Chương 3289

Rốt cuộc cái gì mới quyết định người là người, cái gì mới quyết định ta là ta, ngươi là ngươi, hắn là hắn.

Là cơ thể sao.

Là trải nghiệm sao.

Là tính cách sao.

Cũng không phải, mà là Sinh Mệnh Nguyên Chất.

Cho dù linh kiện cơ thể toàn bộ thay đổi, thậm chí là bộ não bộ phận quan trọng này cũng thay đổi, nhưng Sinh Mệnh Nguyên Chất không thay đổi, người sẽ không thay đổi, người vẫn là người.

Sinh Mệnh Nguyên Chất là gì.

Không biết, có thể là linh hồn, có thể là phật tính, có thể là thiên mệnh vị chi tính, suất tính vị chi đạo, có thể là đạo pháp tự nhiên, có thể là nguyên tội, có thể là a lại da thức, có thể là Phạm.

Dù sao cũng là một thứ rất trừu tượng, bất quá Mã Na Sinh Thái và Sinh Mệnh Nguyên Chất có quan hệ mật thiết.

Mã Na Sinh Thái chính là được thiết lập thông qua Sinh Mệnh Nguyên Chất, thông qua Sinh Mệnh Nguyên Chất vận chuyển, sinh ra hệ sinh thái mới hùng mạnh.

Thông qua Sinh Mệnh Nguyên Chất, quái vật mới trở nên mình đồng da sắt.

Cho nên đổi tim là phẫu thuật rất đơn giản, chỉ là tim của Thành chủ Ma Căn không khỏe mạnh, nếu đổi cho Tra Nhĩ Tư, Tra Nhĩ Tư sẽ rất nhanh chết đi.

Bất quá chỉ cần Sinh Mệnh Nguyên Chất còn sống thì không tính là thực sự tử vong.

Đỗ Lan biết chỉ cần Sinh Mệnh Nguyên Chất còn tồn tại, thì tương đương linh hồn còn tồn tại.

Thật là sức mạnh không thể tưởng tượng nổi.

Địch Ny Toa cảm thấy Sinh Mệnh Nguyên Chất rất mạnh: Hiện tại trên mặt đất có nhiều cá thể Sinh Mệnh Nguyên Chất cường đại, có thể gọi là vương giả của Phệ Cực Thú.

Thông qua Sinh Mệnh Nguyên Chất có thể điều động sức mạnh không thể tưởng tượng nổi, rất huyền học.

Trên mặt đất có bảy con Phệ Cực Thú vương giả, sức chiến đấu của bọn chúng vô cùng cường đại, xưng bá bảy đại châu.

Tất nhiên trong nước còn có bốn con Phệ Cực Thú tiềm hành giả, bọn chúng ẩn nấp trong bốn đại dương, nói chung sẽ không xuất hiện, không có quan hệ gì với nhân loại.

Người cũng có Sinh Mệnh Nguyên Chất, nhưng hoàn toàn không nhìn ra có sức chiến đấu như Phệ Cực Thú.

Cơ thể nhân loại tuy rằng có Sinh Mệnh Nguyên Chất, nhưng cảm ứng với Sinh Mệnh Nguyên Chất rất yếu, là một vật chứa rất tốt, nhưng lại rất khó điều động sức mạnh Sinh Mệnh Nguyên Chất.

Chỉ có tân nhân loại sinh ra trong Mã Na Sinh Thái, sau khi tu hành mới có thể cảm ứng được Mã Na, sau đó lại thông qua khí quan cơ thể của Phệ Cực Thú, để điều động Sinh Mệnh Nguyên Chất trong cơ thể, dùng cái đó nâng cao sức chiến đấu.

Đỗ Lan tỏ vẻ Trọng Lập Thể khoa học, cuối cùng vẫn không địch lại thiên nhân hợp nhất huyền học.

Nhân loại và đại tự nhiên đạt thành hài hòa, lợi dụng sức mạnh trong tự nhiên để chiến đấu, là mấu chốt để nhân loại tái thiết văn minh.

Địch Ny Toa hỏi: Cho nên Sinh Mệnh Nguyên Chất rốt cuộc là cái gì.

Lượng tử củ triền vướng víu lượng tử.

Gặp chuyện không quyết được thì dùng cơ học lượng tử, Địch Ny Toa tỏ vẻ đây có phải là vướng víu lượng tử hay không.

Vướng víu lượng tử, sóng hấp dẫn, chiều không gian, thậm chí là quy tắc vật lý biến mất đều có khả năng, tất nhiên cũng có khả năng là thứ như A Lại Da Thức.

Đỗ Lan không truy căn cứu để, vẫn luôn là chủ nghĩa lấy về dùng, sức mạnh dùng được là được, không cần truy cứu sức mạnh rốt cuộc là nguyên lý gì: Vật lý học tịnh không tồn tại, tự nhiên tịnh không tự nhiên.

Nghe chồng lấy danh ngôn trong Tam Thể ra, Địch Ny Toa cười, cô cũng chỉ tiện miệng hỏi, còn về việc Sinh Mệnh Nguyên Chất rốt cuộc là gì, không quan trọng.

Phẫu thuật tim bắt đầu, cơ thể Tra Nhĩ Tư chết rồi, nhưng Sinh Mệnh Nguyên Chất của hắn vẫn còn sống, bị Đỗ Lan thu thập lại.

Thành chủ Ma Căn sau khi đổi một trái tim trẻ tuổi quả nhiên đã sống lại, bất quá cơ thể ông ta đã già nua cũng không sống được mấy năm nữa.

Chúc mừng ông, ông già, hiện tại ông có thể đi xuống mặt đất thiết lập trạm canh gác đầu tiên rồi.

Hồng Khấu nói: Sau này người có tuổi xương đạt đến bảy mươi tuổi sẽ phải đi tháp canh gác khai hoang, Đăng Tháp sẽ cung cấp nông cụ hạt giống, còn có một phần vũ khí trang bị, chọn một nơi có nguồn nước để thả các người xuống.

Nhiệm vụ của các người chính là khai hoang, còn có thu thập tình báo về Mã Na Sinh Thái.

Đăng Tháp một năm sẽ ghé qua một lần, nếu trạm canh gác bị quái vật công phá, sẽ thiết lập lại.

Thành chủ Ma Căn cảm thấy trái tim đập mạnh mẽ như vậy, cúi đầu nhìn vết thương ở ngực liền biết mình đã đổi tim, không khỏi hỏi: Trong cơ thể ta là tim của ai.

Là trái tim của đứa con trai ngoan của ông.

Hồng Khấu nói.

Tra Nhĩ Tư.

Nó.

Lão đầu có dự cảm bất tường, tuy nói phải từ bỏ quan hệ gia đình cũ, nhưng ông ta thực ra vẫn rất yêu con trai.

Hắn đã trở về vòng tay của Quang Ảnh Chi Chủ.

Hồng Khấu nói: Được rồi, không có thời gian cho ông bi thương, công việc của ông đã bắt đầu, tiếp theo nên suy nghĩ về tương lai của Đăng Tháp rồi.

Nhưng Thành chủ vẫn chìm đắm trong nỗi đau người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, đồng thời ông ta không thể hiểu được tại sao Tra Nhĩ Tư lại đồng ý cứu mình, theo tính cách của hắn không thể nào vô tư như vậy: Là cô ép Tra Nhĩ Tư hiến tim.

Ông ta nhìn về phía Hồng Khấu, kìm nén cảm xúc.

Không phải tôi, là Mã Khắc, là quyết định do Liệp Hoang Tiểu Đội đưa ra.

Hồng Khấu nói.

Thành chủ nghe xong, tuyệt vọng nhắm mắt lại, Mã Khắc và Tra Nhĩ Tư là cánh tay trái phải của ông, không ngờ cuối cùng hai người lại như nước với lửa, có lẽ là do ông làm chưa đến nơi đến chốn.

Thành chủ Ma Căn biết Tra Nhĩ Tư bất mãn với Mã Khắc, nhưng ông ta không ngờ Mã Khắc lại càng tàn nhẫn hơn, bình thường nhìn có vẻ vô hại, một khi liên quan đến tình yêu của mình, liền hoàn toàn thay đổi thành một người khác.

Mã Khắc tìm Tra Nhĩ Tư, bắt cha con đổi tim, lão già cảm giác mình sắp ngất xỉu, đây rốt cuộc là cấu tưởng ác ma gì vậy.

Được rồi, chuẩn bị cho tốt, đi trạm canh gác mặt đất khai khẩn đi.

Chúng tôi sẽ chuẩn bị cho ông một ít hạt giống, còn có khí giới, sau đó tìm một nguồn nước, thả các người xuống.

Hồng Khấu không đợi Thành chủ Ma Căn ai điệu cho con trai yêu quý, liền sắp xếp nhiệm vụ cho ông ta.

Có thể thấy được Hồng Khấu đã quen với công việc của Thành chủ.

Mưa gió cuối cùng cũng kết thúc, Đăng Tháp trở lại dưới ánh mặt trời.

Bất quá có một số việc không thể khôi phục, Mã Khắc và Nhiễm Băng vì phá hoại quy tắc của Đăng Tháp, bị giáng xuống làm Trần Dân.

Trần Dân thì có thể yêu đương kết hôn, bọn họ đã muốn tình yêu, vậy sau này đi ăn bánh sâu.

Mã Khắc và Nhiễm Băng tất nhiên là không có vấn đề, ngược lại là 9527 cảm giác không ổn lắm, đám Thượng Dân này từng người một biến thành Trần Dân là có ý gì.

Chẳng lẽ là bánh mì của Thượng Dân không đủ ăn, muốn tới cướp bánh sâu của chúng ta.

Hắn cảm giác Đường Ni và Bội Ny đã rất quá đáng, hiện tại lại thêm một cặp Mã Khắc và Nhiễm Băng, đám người này đến khu Trần Dân, nói không chừng sẽ đạt được sự ủng hộ của Trần Dân, địa vị của mình sẽ không ổn định nữa.

Bất quá 9527 không chỉ lo lắng, còn có dã tâm.

Nếu Mã Khắc và Nhiễm Băng đều có thể thần phục mình, trở thành sức mạnh của mình, vậy mình sẽ có bốn Thượng Dân.

Chỉ là làm sao xác định những người này có thể trung thành với mình đây.

Điều này rất khó.

Dưới khắc trên có thể nói là chuyện rất bình thường, đại ca nắm giữ tài nguyên, nhưng người trẻ tuổi muốn xuất đầu, đặc biệt là người trẻ tuổi có năng lực, dám đánh dám liều muốn xuất đầu, đâm sau lưng đại ca là lựa chọn tốt nhất.

Làm sao có thể duy trì ổn định, lại không đả kích suy nghĩ muốn vươn lên của người trẻ tuổi.

Đây là khảo nghiệm đối với mỗi đại ca.

Cái này không phải khó bình thường, mà là vô cùng khó.

Nói chung chính là chế ước lẫn nhau, đơn giản mà nói, đại ca ném ra một khúc xương, để mấy đàn em đi tranh đoạt, chuyển dịch sự chú ý của bọn họ.

Nhưng cho dù như thế, đại ca cũng rất áp lực, đặc biệt là đối mặt với đàn em có năng lực rất mạnh.

Không thể xác định sự trung thành của đàn em.

Cho dù đàn em trung thành, vậy đàn em của đàn em thì sao.

Đồng thời nếu chế ước, làm không khéo thì dễ bị chia rẽ, đặc biệt là khi có không gian phát triển.

Chế ước, khi không có sự phát triển thì hữu hiệu, bởi vì mọi người không có cơ hội khác, chỉ có thể tranh đoạt lợi ích mà đại ca nhường ra.

Nhưng khi có sự phát triển lớn, mọi người trừ bỏ lợi ích của đại ca ra, còn có thể đi tranh đoạt những thứ khác.

Tỷ như Mỹ đế, Mỹ đế cũng không phải ngay từ đầu đã là số một thế giới, lúc mới độc lập cũng rất yếu.

Đối mặt với hệ thống thực dân đứng đầu là Anh Pháp, Mỹ đế không có cách nào mở rộng, chỉ có thể không ngừng phát triển nội bộ chính mình, tiến hành công nghiệp hóa, xây dựng nền tảng vững chắc.

Nước Đức thực ra cũng gần như vậy, đều là vì quá yếu, mới chỉ có thể tiến hành công nghiệp hóa đối nội.

Chương 3290

Sau đó bởi vì bọn họ công nghiệp hóa đối nội, sản phẩm không ngừng đổi mới, cuối cùng Đại Anh chỉ có thể phi công nghiệp hóa.

Không phải Đại Anh ngốc, mà là nó muốn duy trì hệ thống thực dân toàn cầu, không có cách nào kiêm tu nội công, tốc độ đổi mới sản phẩm công nghiệp không theo kịp Mỹ đế.

Tuy rằng mặt trời không bao giờ lặn Nhật Bất Lạc đánh ra cái mác Đại Anh chế tạo, phòng ngừa Mỹ đế sao chép, nhưng vô dụng.

Mỹ đế sao chép, sau đó đổi mới, rất nhanh sản phẩm công nghiệp liền vượt qua Đại Anh, Đại Anh muốn đuổi theo thì có chút được không bù nổi mất, chi bằng từ bỏ công nghiệp, chuyên tâm làm tài chính.

Mỹ đế thực ra cũng như thế, đợi đến khi bọn họ muốn duy trì bá quyền toàn cầu, thì không thể đem tiền đều đặt vào công nghiệp nội bộ, đối mặt với quốc gia công nghiệp đi sau sao chép và đổi mới, muốn duy trì ưu thế sản phẩm quá khó khăn, cạnh tranh không nổi, chi bằng làm tài chính.

Tại sao Mỹ đế có thể tự cường thành công.

Chính là vì có không gian phát triển, có thể cường hóa bản thân, sản phẩm nó sản xuất có thể tìm được người mua, có thể tìm được thị trường.

Nếu không có không gian phát triển, tất cả thị trường đều bị lấp đầy, Mỹ đế cũng chỉ có thể tiếp tục ẩn mình chờ thời.

Trước mắt Trần Dân cũng có không gian phát triển, chính là thu thập vật tư từ mặt đất. 9527 rất rõ ràng, một khi đàn em đạt được đủ vật tư từ mặt đất, là có thể tự lập môn hộ.

Bốn tên Thượng Dân đều có kinh nghiệm thu thập vật chất phong phú, phương diện này 9527 tự thẹn không bằng, làm sao có thể khiến bọn họ trung thành với mình.

Hoàn toàn không có cách hay.

Lúc này thì không thể không nhắc đến Lưu Bang, Lưu Bang cũng là một chủ tử yếu thế, xung quanh một vòng đều là thủ hạ rất lợi hại, cuối cùng hắn chọn phân phong, thừa nhận địa vị của thủ hạ.

Cuối cùng lại tiêu diệt từng bộ phận, không để thủ hạ liên hợp lại với nhau, hình thành ưu thế cục bộ.

Nhìn tổng thể, thế lực của Lưu Bang không bằng tất cả thủ hạ, nhưng nếu nhìn cục bộ, một chọi một, Lưu Bang lại có ưu thế, cho nên việc hắn phải làm chính là an ủi thủ hạ, không để thủ hạ liên hợp.

Phương pháp Lưu Bang sử dụng cũng rất đơn giản, chính là muốn tiền cho tiền, muốn người cho người, thủ hạ cũng không có lý do phản bội gì.

Đợi đến khi đánh xong, thắng lợi rồi, mới từng bước tiêu diệt chư hầu vương.

Sau khi đánh thắng, chư hầu vương phải bảo vệ lợi ích của chính mình trước, thì rất khó đoàn kết lại.

Nhưng khác với 9527, Lưu Bang là tạo phản, có tiêu chuẩn thắng lợi rõ ràng.

Mọi người chính là muốn đánh bại tất cả đối thủ, đoạt lấy thiên hạ.

Tiêu chuẩn thắng lợi của 9527 là gì.

Làm thế nào để trước khi thắng lợi, khiến mọi người nỗ lực vì một mục tiêu đây.

Chẳng lẽ là lật đổ Thượng Dân, đoạt lấy Đăng Tháp.

Mục tiêu của 9527 là gì.

Chính hắn cũng không biết, trước kia hắn chỉ muốn sống tốt hơn, hiện tại hắn chỉ muốn duy trì địa vị.

Vậy chắc chắn là không được, chỉ là vì bản thân, thì mọi người không có lý do ủng hộ hắn, cũng tức là không có cương lĩnh, vì lợi mà tụ, hết lợi thì tan.

Đỗ Lan thì cảm thấy 9527 có thể đề xuất một mục tiêu cuối cùng, để Trần Dân an cư lạc nghiệp trên mặt đất, như vậy mọi người có thể ủng hộ hắn nỗ lực vì mục tiêu này.

Mỗi người đều có tố cầu lợi ích của riêng mình, nhưng sống tốt hơn là tố cầu của tất cả mọi người.

Cho nên 9527 nếu có thể đề xuất một mục tiêu tốt cho tất cả mọi người, thì mọi người có thể ủng hộ hắn, cho dù có bộ phận đàn em muốn dưới khắc trên, nhưng cũng phải suy xét một chút sau khi đâm sau lưng liệu có bị mọi người quần khởi nhi công chi hợp lại tấn công hay không.

Rất nhiều việc mọi người không đi làm, không phải vì không muốn làm, mà là sau khi làm xong phải trả giá đắt.

Đỗ Lan cho rằng 9527 nếu thông minh thì có thể thông qua hai bước đi là chế ước lẫn nhau và đề xuất cương lĩnh để thiết kế sự phát triển trong tương lai.

Cương lĩnh là văn hóa, chế ước là chế độ, cả hai tay đều phải nắm, cả hai tay đều phải cứng.

Nhưng 9527 chỉ là một Trần Dân, chưa đọc qua mấy năm sách, tuy rằng thông qua thực tiễn có cái nhìn độc đáo về kinh tế, nhưng đối với lịch sử dốt đặc cán mai, cũng không có thủ đoạn gì.

Đối mặt với Thượng Dân bị giáng chức, tâm trạng hắn rất mâu thuẫn, một mặt muốn lôi kéo, một mặt lo lắng phản bội, thật sự là khó.

Lúc này nếu có một quân sư, mưu tính đại cục cho hắn một chút thì tốt rồi.

Đỗ Lan có thể đi làm, nhưng hắn đã làm quân sư rất nhiều lần, không muốn lúc nào cũng giúp người ta xuất mưu hiến kế, thỉnh thoảng hắn cũng muốn làm một gian nịnh chi thần. 9527 rất phiền não. 4068 cũng rất phiền não, bởi vì nghe nói Tra Nhĩ Tư chết rồi, thông đạo thăng tiến của mình đột nhiên không còn nữa.

Thực ra hắn đối với việc bị Tra Nhĩ Tư uy bức lợi dụ, tâm trạng cũng rất phức tạp, một mặt là cảm thấy có lỗi với lương tâm, dù sao mình và Mã Khắc không oán không cừu, Mã Khắc còn trượng nghĩa nói đỡ cho hắn, nhưng mình lại phải lấy oán báo ân mưu sát Mã Khắc.

Một mặt là mình có thể từ Trần Dân biến thành Thượng Dân, tràn ngập kỳ vọng, nghĩ rằng mình nếu trở thành Thượng Dân, nên áo gấm về làng như thế nào.

Đi tỏ tình với cô gái mình thích như thế nào.

Nhưng Tra Nhĩ Tư chết rồi, thì hết cách trở thành Thượng Dân, đường đứt rồi, cảm thấy rất đáng tiếc. 4068 cảm giác trước mắt lại tối đen một mảnh, tia sáng duy nhất bị dập tắt rồi, mình sau này chỉ sợ vẫn phải làm Trần Dân cả đời, cùng người khác dùng chung một cái giường, ăn bánh sâu cả đời, ở căn nhà nhỏ chật chội.

Hôm đó 4068 đi qua một cây cầu vượt, liền thấy một ông già lạ mặt đang ngồi một bên.

Hắn cũng không để ý, định đi qua.

Người trẻ tuổi, giày của ta rơi xuống dưới rồi, cậu giúp ta nhặt về đi, bộ xương già này của ta đã sắp bị lưu đày rồi, thực sự là không có sức lực.

Ông già nói. 4068 nhìn xuống dưới cầu vượt, quả nhiên có một chiếc giày.

Trương Lương thời Tần mạt Hán sơ tỏ vẻ kịch bản này mình quá quen rồi, đi xuống nhặt giày, còn phải xỏ vào cho lão đầu, sau đó đối phương sẽ dạy mình binh pháp. 4068 nhìn thấy ông lão, cũng thấy chiếc giày ông lão làm rơi, lại nghe thấy ông lão nhờ hắn xuống nhặt giày.

Hắn không nghi ngờ gì, liền bò xuống nhặt chiếc giày lên.

Nhìn thấy dây giày được buộc rất hoàn chỉnh, hắn rơi vào trầm tư.

Loại giày này cũng có thể bị rơi sao.

Đây không phải giày vải của hắn, mà là giày chạy bộ có dây buộc, rốt cuộc là rơi xuống bằng cách nào.

Hoàn toàn nghĩ không ra, nhưng hắn vẫn cầm giày quay lên.

Người trẻ tuổi, giúp người thì giúp cho trót, eo của ta không tốt lắm, cậu giúp ta mang giày vào đi.

Ông lão tiếp tục nói. 4068 có chút tức giận, đối phương lớn tuổi như vậy rồi ngay cả giày cũng không biết mang sao.

Còn cần người khác giúp đỡ.

Bất quá nhìn đối phương tóc bạc trắng, cuối cùng hắn vẫn chọn giúp đỡ: Sau này cẩn thận một chút.

Nhìn 4068 giúp mang giày, Đỗ Lan rất cao hứng.

Ông lão chính là do hắn cải trang, không tệ không tệ, có thể truyền thụ cho đối phương một ít kiến thức: Người trẻ tuổi, đi theo ta, ta muốn báo đáp cậu.

Thôi bỏ đi.

Nhìn ông lão lớn tuổi thế này, nuôi sống bản thân còn khó, nói gì đến báo đáp.

Không được, nhất định phải đi.

Đỗ Lan túm lấy cánh tay hắn, kéo đi. 4068 thầm nghĩ lão đầu này khí lực lớn như vậy, hoàn toàn có thể tự mình nhặt giày mà.

Chương 3291

Đi tới một căn phòng, bên trong có một bộ nghi khí lạ lẫm.

Đây là máy học tập, có thể để cậu nhanh chóng học được kiến thức.

Ta thấy cậu nhóc cậu không tệ, chính là học vấn không đủ, chỉ cần nằm lên đó, vài phút sau là có thể học được rất nhiều kiến thức.

Đỗ Lan nói: Hiện tại Đăng Tháp đang ở thế đại tranh, không có kiến thức là không được đâu.

Thật sao.

Thật, cậu giúp ta nhặt giày, ta dạy cậu kiến thức, đây chính là hồi báo.

Đỗ Lan nói: Nằm lên đi. 4068 không nghi ngờ, lựa chọn tin tưởng.

Nằm lên đó vài phút liền có thể học được kiến thức, khẳng định phải thử xem.

Thử một lần mới biết thật sự rất đã, những kiến thức trước kia không biết rót vào não hải, nháy mắt đã biết.

Thật sự học được rồi. 4068 trợn tròn mắt, không nghĩ tới hiệu suất học tập lại nhanh như vậy.

Học được là tốt.

Đỗ Lan nói: Vậy thì tạm biệt. 4068 vừa ra khỏi cửa, phát hiện cánh cửa sau lưng đã biến mất, hết thảy cứ như là ảo giác của chính mình.

Hắn ngây người, vừa rồi mình gặp quỷ sao.

Nhưng trong não thật sự có kiến thức mới, làm cho hắn ý thức được khốn cảnh của Thượng Dân, cũng ý thức được khốn cảnh của 9527, ý thức được khốn cảnh của Trần Dân.

Đều có khốn cảnh, toàn bộ Đăng Tháp đều bị khốn cảnh bao vây, thậm chí là cả nhân loại đều bị khốn cảnh bao vây.

Tra Nhĩ Tư đã chết, con đường thăng tiến bị chặt đứt, hiện tại xem ra hắn chỉ có thể tiếp tục phấn đấu trong hoàn cảnh Trần Dân.

Bất quá 4068 thật sự không thích 9527, cho rằng đối phương không phải người tốt.

Rốt cuộc 9527 làm quá nhiều chuyện xấu, bức lương vi xướng, cho vay nặng lãi, những tội hành này là khánh trúc nan thư.

Thậm chí thanh mai trúc mã của hắn cũng từng bị 9527 để mắt tới, dù sao cô ấy cũng rất xinh đẹp. 4068 hoàn toàn không thể chấp nhận loại người như 9527, rõ ràng đều là Trần Dân, lại đi khi áp Trần Dân, quả thực không biết xấu hổ.

Bất quá nếu không có 9527, làm sao xác bảo có thể đạt được tài nguyên từ Thượng Dân đây.

Làm tình nhân của Thượng Dân, làm đàn em của Thượng Dân, ngồi chờ Thượng Dân thương hại.

Không chủ động đi giao dịch, tài nguyên của Thượng Dân rất khó chảy về phía Trần Dân. 9527 để nữ tử Trần Dân làm những việc không thấy được ánh sáng, bản thân nắm giữ tài nguyên từ Thượng Dân, lấy đó khống chế Trần Dân, hình thành trật tự.

Khẳng định có người không thích, nhưng cũng có rất nhiều người cần 9527, không có hắn, rất nhiều Trần Dân cả đời đều không ăn được bánh mì, không uống được rượu ngon.

Đương nhiên trong quá trình đó bản thân 9527 cũng ăn không ít, nhưng nhìn chung vẫn có thể duy trì được.

Hắn duy nhất lo lắng chính là có người thay thế mình, trở thành thương nhân trung gian giữa Thượng Dân và Trần Dân.

Trong mắt 4068, 9527 chính là tên lưu manh, kẻ vô sỉ, hận không thể giết chết đối phương.

Nhưng nếu giết 9527, hắn có thể làm cũng chỉ là tiếp tục duy trì những việc làm ăn này, tối đa là hắn tiết kiệm hơn 9527 một chút, tài nguyên tiết kiệm được đem cho già yếu phụ nữ và trẻ em trong khu Trần Dân, có thể để Trần Dân sống tốt hơn một chút xíu, nhưng cũng sẽ không có biến hóa rõ rệt.

Tuy rằng là tên lưu manh, nhưng ý tưởng đi xuống địa biểu tìm kiếm tài nguyên của 9527 là đúng.

Đáng tiếc hắn không cách nào hoàn toàn tin tưởng sự trung thành của Thượng Dân, ta cũng không tin tưởng sự trung thành của Thượng Dân, bất quá hiện tại hợp tác khẳng định là lựa chọn tốt nhất.

Có Thượng Dân giúp đỡ, có thể nhanh chóng thu hoạch tài nguyên từ địa biểu. 4068 không thích 9527, nhưng cần đối phương để đi địa biểu thu thập tài nguyên.

Cho nên hắn đi mao toại tự tiến, hy vọng làm đội trưởng đội Liệp Hoang của Trần Dân.

Cậu tìm ta có chuyện gì. 9527 hỏi người trẻ tuổi trước mắt.

Tôi muốn làm đội trưởng quản lý đám Thượng Dân.

Ông giao bốn Thượng Dân kia cho tôi đi, để tôi làm lãnh đạo của bọn họ. 9527 không khỏi nhìn về phía người trẻ tuổi này, đối phương lúc trước được Tra Nhĩ Tư trọng dụng, nhận nhiệm vụ ám sát Mã Khắc, hiện tại Tra Nhĩ Tư đã chết, nhiệm vụ của hắn cũng coi như bỏ đi, bất quá người trẻ tuổi vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn muốn cầu tiến sao.

Ta hỏi cậu, tại sao ta phải cho cậu cơ hội.

Thủ hạ của ta có nhiều người như vậy, cậu dựa vào cái gì cho rằng mình xuất sắc hơn bọn họ.

Những người đó của ông đều có thế lực nhỏ của riêng mình, nếu tiếp tục khuếch đại, sẽ uy hiếp địa vị của ông.

Mà tôi nghèo rớt mồng tơi, trừ bỏ dựa vào ông thì không có đường ra nào khác.

Hơn nữa tôi quản lý Thượng Dân, sẽ ngăn cản bọn họ xây dựng cơ sở trong đám Trần Dân.

Bốn tên Thượng Dân kia dù bị giáng chức, Trần Dân cũng sẽ không tiếp nạp bọn họ làm thành viên của mình, để bọn họ tiếp tục trung thành với ông. 4068 nói: Nếu Thượng Dân có hành động gì, tôi làm vùng đệm, có thể tạo cho ông thời gian ứng đối.

Cậu ngược lại suy nghĩ thay ta khắp nơi, vậy cậu muốn cái gì. 9527 nói.

Tôi muốn có tiểu đội Liệp Hoang của riêng mình. 4068 ý tưởng không đổi, muốn làm đội trưởng tiểu đội Liệp Hoang.

Ha, cậu đúng là một gã thú vị, xem ra là thật sự chưa từ bỏ ý định a.

Tra Nhĩ Tư đều đã chết, cậu lại còn nhớ thương vị trí của Mã Khắc.

Có đảm lượng, ta liền cho cậu cơ hội.

Bất quá muốn làm lãnh đạo Thượng Dân cũng không dễ dàng, cậu chuẩn bị làm sao để đám Thượng Dân phục cậu.

Mã Khắc và Nhiễm Băng không nơi nương tựa, có thể có một miếng ăn là được rồi.

Còn Đường Ni và Bội Ny, tôi nghĩ tâm bọn họ vẫn ở chỗ Thượng Dân, tôi chỉ cần nghĩ cách làm cho bọn họ tin tưởng tôi có thể để bọn họ về lại khu Thượng Dân, vậy bọn họ khẳng định sẽ an an ổn ổn làm việc. 4068 nói.

Ý tưởng không tồi, vậy thì đi làm đi. 9527 đối với câu trả lời này rất hài lòng, đối phương xác thực đã phân tích các phương diện, nếu biểu hiện tốt, xác thực có thể dùng 4068 để chế hãm Thượng Dân.

Hắn không tin tưởng 4068, nhưng đối phương xác thực không có căn cơ gì, nếu không dựa vào hắn, đối phương không cách nào đạt được thân phận.

Cứ như vậy vui vẻ quyết định, 4068 trở thành đội trưởng tiểu đội Dạ Tập, hơn nữa mời Mã Khắc và Nhiễm Băng gia nhập.

Chúng tôi không còn chỗ nào để đi, có thể có một chốn dung thân đã là rất tốt, cảm ơn cậu.

Mã Khắc chân thành nói, hiện tại hắn có chút cảm giác bị bức lên Lương Sơn.

Rõ ràng một lòng vì Đăng Tháp, lại bởi vì tình yêu của mình mà cùng đường bí lối, chỉ có thể tới khu Trần Dân.

Vậy công việc của tiểu đội Dạ Tập này là gì.

Nhiễm Băng hỏi, tuy rằng đáp ứng lời mời, nhưng còn không biết nội dung công việc.

Đi địa biểu tìm kiếm tài nguyên.

Hai vị Thượng Dân bị giáng chức hoài nghi mình có phải nghe lầm hay không, Trần Dân cũng muốn đi địa biểu tìm tài nguyên.

Hai người không cần hoài nghi, chính là đi địa biểu tìm tài nguyên.

Cũng đa tạ Đường Ni và Bội Ny mới có thể chân chính làm được điểm này. 4068 nói: Tóm lại, các người gia nhập vào đây sẽ có đất dụng võ, đi theo tôi.

Mã Khắc và Nhiễm Băng bán tín bán nghi đi theo 4068 tới căn cứ Dạ Tập, quả nhiên nhìn thấy phỏng theo tiểu đội Liệp Hoang xây dựng căn cứ huấn luyện, có huấn luyện cách đấu, huấn luyện súng ống, thậm chí còn có huấn luyện Trọng Lập Thể.

Cái này.

Mã Khắc ngây người, thầm nghĩ Đường Ni và Bội Ny chơi thật sao.

Nơi này chính là tiểu đội Dạ Tập, bộ đội Liệp Hoang của Trần Dân chúng ta.

Từ hôm nay trở đi các người chính là đội viên bình thường của tiểu đội, mà tôi là đội trưởng của các người. 4068 nghiêm túc nói, hiện tại thân phận đảo ngược rồi, hắn là đội trưởng, Mã Khắc là đội viên.

Mã Khắc và Nhiễm Băng nhìn nhau, cũng chỉ có thể chấp nhận, bất quá Trần Dân thế mà lại âm thầm phát triển lên, thật đúng là vượt quá tưởng tượng.

Muốn đi địa biểu, rất nguy hiểm.

Đăng Tháp bình thường đều là đi những khu vực đã thám hiểm qua để thu thập tài nguyên, hơn nữa tận khả năng đi vào giữa trưa, bởi vì sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

Thám hiểm rất cẩn thận, nhưng cho dù như thế, tổn thất của tiểu đội Liệp Hoang cũng không nhỏ.

Dù có Trọng Lập Thể, cũng giống nhau sẽ chết người.

Hiệu suất thám hiểm cũng không cao, mỗi lần thu thập tài nguyên chỉ đủ Đăng Tháp vận hành vài tháng, cho nên tiểu đội Liệp Hoang mỗi năm đều phải tiến hành ba đến sáu lần nhiệm vụ, mỗi lần đều sẽ xuất hiện thương vong.

Hơn nữa nương theo sự tiếp tục của thám hiểm, rất nhiều khu vực cảm thấy an toàn thì tài nguyên đã bị thám hiểm sạch trơn, chỉ có thể đi thám hiểm khu vực nguy hiểm, thám hiểm khu vực mà số lượng kẻ địch xa xa vượt qua năng lực của tiểu đội Liệp Hoang.

Chương 3292

Các năng lực của Đăng Tháp đều bị hạn định, lực chiến đấu của tiểu đội Liệp Hoang có biên giới, tải trọng của Đăng Tháp có biên giới, điện lực, nông nghiệp của Đăng Tháp toàn bộ có biên giới.

Biên giới bảo vệ rất tốt cho nhân loại sinh tồn, đồng thời biên giới cũng hạn chế nhân loại sinh tồn và phát triển.

Cho nên điều động Trần Dân thám hiểm địa biểu là rất cần thiết.

Đỗ Lan nói với Mã Khắc: Hiện tại chuyện chúng ta làm y nguyên là vì Đăng Tháp, không cần cảm thấy đây là phản bội Thượng Dân.

Mã Khắc và Nhiễm Băng biết đối phương đang an ủi mình.

Mã Khắc cũng cảm thấy Trần Dân nếu có năng lực thám hiểm là chuyện tốt, nhưng hắn vẫn lo âu nói: Nhưng là địa biểu rất nguy hiểm.

Xác thực nguy hiểm, nhưng nguy hiểm cũng phải thám hiểm, nếu không cậu có biện pháp nào tốt hơn sao.

Đỗ Lan nói.

Mã Khắc trầm mặc thật lâu, nói: Haizz, tôi chính là cái gì cũng muốn vẹn toàn đôi bên, nhưng lại không lấy ra được một phương án vẹn toàn đôi bên, mới có thể rơi vào kết cục như thế này.

Ma Căn thành chủ, phương án của chị tôi tuy rằng không tốt đẹp, nhưng ít nhất là một phương án có thể vận hành.

Tôi nếu không đưa ra được phương án tốt hơn, chỉ biết bất mãn thì lại có tác dụng gì chứ.

Đường Ni, tôi có một ý tưởng.

Nói nghe xem.

Anh nói biên giới của Đăng Tháp bảo vệ nhân loại, lại hạn chế nhân loại, tôi rất tán đồng.

Cho nên tôi hy vọng Đăng Tháp có thể hạ cánh, anh nói có thể thành công không.

Khẳng định không chỉ một mình cậu muốn hạ cánh, nhưng việc này cần phải có đủ hiểu biết về địa biểu mới được, có rất nhiều vấn đề cần giải quyết.

Tôi nghĩ Hồng Khấu cũng hy vọng hạ cánh, cho nên mới có thể đi thu thập số liệu địa biểu, cái này khả năng cần thời gian vài năm.

Trừ phi tìm được người sống sót ở địa biểu, giết người của bọn họ, cướp lấy thổ địa bọn họ đã khai hoang, như vậy mới có thể lập tức hạ cánh.

Đỗ Lan nói.

Mã Khắc đều kinh ngạc đến ngây người, tìm được người sống sót, sau đó giết người cướp đất.

Này cũng quá điên cuồng đi.

Nhưng hắn nhìn biểu tình của đối phương, biết Đường Ni không phải nói giỡn, là nghiêm túc.

Lịch sử chính là như vậy, thời đại đại hàng hải, thực dân giả vì sao phải giết thổ dân.

Chính là bởi vì giết thổ dân là biện pháp hiệu suất cao nhất, thổ dân có đất đai đã khai hoang, cướp lấy là có thể sản xuất.

Đăng Tháp muốn hạ cánh, thì phải thay đổi phương thức sinh hoạt thu thập tài nguyên trước kia, còn phải chuẩn bị ứng đối thủy triều quái vật, cần phải có thổ địa đủ an toàn, cũng đủ phì nhiêu mới được.

Đương nhiên chỉ có thổ địa cũng không đủ, còn cần khai hoang, có đủ lương thực mới có thể sinh tồn tốt hơn.

Những thứ này đều cần thời gian, nếu tự mình khai hoang, ba bốn năm khẳng định là cần thiết, trong đó còn khả năng đối mặt Phệ Cực Thú quấy nhiễu, cùng với sinh thái chưa biết vây khốn.

Bay trên trời có rất nhiều vấn đề, hạ cánh xuống địa biểu cũng có rất nhiều vấn đề.

Trên thế giới này không có chuyện gì đơn giản, bất cứ chuyện gì làm lên, đều là như đi trên băng mỏng, đều cần trả giá đại giới.

Đỗ Lan tỏ vẻ hạ cánh địa biểu nếu không thực tế, vĩnh viễn là một nguyện cảnh tốt đẹp.

Mọi người đều có thể cho rằng hạ cánh địa biểu là đáp án cho hết thảy vấn đề, nhưng một khi thật sự thực tiễn, sẽ phát hiện hạ cánh địa biểu cũng có một đống lớn phiền toái, muốn giải quyết cũng rất khó khăn.

Cho nên Phật Tổ nói như thế nào.

Khi đệ tử hỏi Phật Tổ làm sao để thành Phật.

Phật Tổ trả lời, khi đệ tử hỏi ra vấn đề mà không nhận được đáp án, thì chính là thành Phật.

Hỏi ra vấn đề, trong lòng không có vấn đề nữa.

Không có đáp án, trong lòng không có vì đáp án mà diễn sinh ra vấn đề mới, cho nên ở giai đoạn này là viên mãn nhất, chính là Phật.

Trong hiện thực chính là như vậy, tất cả khốn cảnh của con người đều là do hiện trạng tạo thành, cho nên con người đều muốn thay đổi hiện trạng, đáng tiếc năng lực có hạn, đại bộ phận mọi người đều không thay đổi được hiện trạng, cho nên liền tin tưởng có một loại đồ vật có thể giải quyết hết thảy vấn đề, ví dụ như Nghiêu Thuấn Vũ, Lý Tưởng Hương, mặt trăng ở nước ngoài tròn hơn.

Tin tưởng những thứ này là hoàn mỹ không tì vết.

Nhưng trên thực tế Nghiêu Thuấn Vũ, Lý Tưởng Hương, mặt trăng nước ngoài một khi thực tiễn, cũng chẳng có gì khác biệt.

Chu Dương nhất mao bất bạt, nhất thành bất thủ.

Mặc Tử kiêm tương ái, giao tương lợi, đều rất tốt đẹp, nhưng một khi thực tiễn thì toàn là phiền toái.

Cho nên cái này cũng giống như thành Phật, hỏi ra vấn đề mà không có đáp án là thời điểm tốt đẹp nhất, ngộ được tư duy mới mà chưa thực tiễn cũng là tốt đẹp nhất.

Một lý luận tốt đẹp có thể phối hợp hoàn mỹ trong các loại trạng thái lý tưởng, nhưng một khi thực tiễn, hoàn cảnh khách quan sẽ dạy cho con người cách làm người, sẽ chẳng còn chút gì tốt đẹp.

Không chỉ là Mã Khắc cho rằng hạ cánh là đáp án giải quyết hết thảy vấn đề, kỳ thật trên Đăng Tháp người có tư tưởng tương tự rất nhiều, đều cho rằng chỉ cần hạ cánh thì hết thảy đều tốt đẹp.

Vấn đề là nếu đơn giản như vậy thì Ma Căn thành chủ vì sao không hạ cánh.

Có người sẽ nói Ma Căn thành chủ quá ích kỷ, không muốn hạ cánh.

Cũng có người sẽ nói là Thượng Dân quá tà ác, bọn họ sợ hãi mất đi ưu thế.

Kỳ thật Ma Căn thành chủ và rất nhiều Thượng Dân đều đã suy xét qua việc hạ cánh, vấn đề là phiền toái sau khi hạ cánh rất nhiều, làm sao canh tác, làm sao xác bảo không bị Mã Na sinh thái vây đánh, làm sao xác bảo rời xa Tinh Hồng Tố, làm sao xác bảo sau khi đến địa biểu mọi người còn có thể chấp nhận quản lý.

Những vấn đề này đều rất khó giải quyết.

Muốn hạ cánh, mọi người đều sẽ nghĩ, nhưng thật sự muốn làm được lại rất khó.

Cho nên tốt nhất chính là coi việc hạ cánh như một nguyện cảnh tốt đẹp, vĩnh viễn không đi thực tiễn, như vậy mọi người đều hạnh phúc.

Đỗ Lan nói.

Mã Khắc ngây người, đến cùng thì mình chẳng lẽ chỉ là tự lừa mình dối người.

Không, nhất định phải hạ cánh.

Chúng ta đi địa biểu, đi thu thập nhiều tình báo, rồi đi tìm người sống sót, thỉnh giáo bọn họ phương pháp sinh tồn, nhất định có thể thực hiện việc hạ cánh.

Hắn cũng không từ bỏ ý định, muốn từng bước từng bước đi thực tiễn.

Vậy thì cố lên.

Đỗ Lan tỏ vẻ có quyết tâm này không tồi, nói: Vậy chúng ta phải đi tới địa biểu nhiều lần, hiểu biết nhiều về địa biểu mới được.

Không sai, phải đi địa biểu.

Mã Khắc quyết định gia nhập tiểu đội Dạ Tập của Trần Dân, bắt đầu từ một binh sĩ, không vì cái gì khác, chỉ vì đi thu thập tình báo, làm chuẩn bị cho tương lai hạ cánh.

Tiểu đội Dạ Tập có bốn Thượng Dân, thực lực tăng mạnh.

Đồng thời Trọng Lập Thể vận chuyển lên cũng đang tiến hành cải tạo, gần đây Đăng Tháp đang tiến hành trao đổi quyền lực, Thượng Dân rất loạn, cho nên 9527 tiến vào bãi rác Trọng Lập Thể, trộm không ít trang bị.

Đỗ Lan viết lại trình tự cho Trọng Lập Thể, để trình tự dùng cho công trình cũng có thể tiến hành chiến đấu, tuy rằng không khoa trương như Trọng Lập Thể dùng cho quân sự, nhưng đã có thể đánh một trận.

Được rồi, đội Dạ Tập xuất phát.

Vẫn là kho hàng lúc trước, bên trong còn có rất nhiều đồ vật chưa vận chuyển về.

Ký hiệu bên ngoài kho hàng cũng không bị phá hoại, thuyết minh không có nguy hiểm, lập tức khuân vác.

Mã Khắc và Nhiễm Băng cũng kinh thán hiệu suất của Trần Dân, phi thường nhanh liền hoàn thành công tác.

Đáng tiếc phi thuyền tàng hình tải trọng không đủ, chỉ có thể chia làm nhiều lần vận chuyển.

Xem ra bọn họ là nghiêm túc.

Nhiễm Băng nói.

Xác thực, kỳ thật Thượng Dân và Trần Dân chênh lệch căn bản không lớn như vậy.

Mã Khắc cảm thấy trong Trần Dân ẩn chứa một cỗ sức mạnh, nếu có thể kích phát, Đăng Tháp khẳng định có thể hạ cánh.

Bất quá làm sao kích phát, hắn cũng không biết.

Mau khuân vác. 4068 bảo bọn họ đừng xì xào bàn tán, làm việc đi.

Cảm giác thật tốt, trước kia đều là Thượng Dân ra lệnh cho hắn, hiện tại hắn có thể ra lệnh cho Thượng Dân.

Mã Khắc lập tức cắm đầu làm việc, sau đó lấy giấy bút ghi chép tình huống địa biểu, những tình báo này ngày sau đều có khả năng trở thành hy vọng hạ cánh địa biểu.

Bất quá hiệu suất của Mã Khắc khẳng định không cao bằng trạm gác, Đăng Tháp đem Ma Căn thành chủ và vài ông lão trực tiếp đưa đến bờ sông dưới địa biểu, cho bọn họ một ít thùng container và thiết bị, liền để bọn họ quan trắc Mã Na sinh thái tại địa biểu.

Rất nhiều người đều muốn hạ cánh địa biểu, nhưng rất nhiều vấn đề giải quyết không được.

Đầu tiên tình huống tường tận của địa biểu chính là một ngạch cửa, cần thu thập tình báo, thế nào cũng phải mất hai ba năm.

Chờ đến khi thu thập xong, biết độ khó của việc hạ cánh địa biểu, lại từng cái khắc phục, thẳng đến khi khắc phục xong là có thể hạ cánh.

Chương 3293

Nếu không hạ cánh chỉ là một nguyện cảnh tốt đẹp, một lý luận vô pháp thực tiễn.

Bất quá Hồng Khẩu hiển nhiên là thật sự muốn hạ cánh, cho nên kiến tạo mấy cái trạm gác.

Ma Căn thành chủ bị thả xuống một bãi đất trống nằm ở bờ sông, hơn nữa cung cấp hai loại phương pháp kiến tạo trạm gác, một loại là kiểu bán chôn vùi, một loại là kiểu nâng cao.

Kiểu bán chôn vùi, chính là một nửa căn cứ chôn ở trong đất.

Kiểu nâng cao, chính là dùng mấy cây cột chống, để căn cứ rời khỏi mặt đất.

Mỗi cái đều có cái tốt riêng, kiểu bán chôn vùi lực phòng ngự mạnh hơn, bất quá có một số Phệ Cực Thú biết đào đất.

Nâng cao thì có thể tránh được một ít Phệ Cực Thú cỡ nhỏ, nhưng đối mặt kẻ địch cỡ lớn thì lực phòng ngự không đủ.

Cũng không có phương án thiết kế hoàn mỹ nào.

Bên cạnh Ma Căn thành chủ trừ bỏ mấy ông lão ra, còn có mấy tình nguyện viên trẻ tuổi, bọn họ đều là tự nguyện rời khỏi Đăng Tháp, đi vào đại địa mà họ hướng tới.

Cứ chọn kiểu bán chôn vùi đi.

Ma Căn thành chủ lựa chọn kiểu dáng căn cứ, đào hố trước.

Quả nhiên giống hệt như trò chơi Minecraft, khi mới mở một ván game, mọi người phổ biến đều sẽ lựa chọn đào động trốn tránh.

Kỳ thật nếu có hang động thì cũng không tồi.

Cần hang động, còn phải có nguồn nước, địa hình như vậy phụ cận không có, thì không còn cách nào.

Con người không thể rời khỏi nước, cho nên chọn nơi gần nước mà sống là tất nhiên.

Đăng Tháp cho không ít khí giới, còn có rất nhiều tấm pin năng lượng mặt trời, có thể khu động những máy móc chạy bằng điện này.

Ma Căn thành chủ biết địa biểu rất nguy hiểm, đầu tiên phải xác bảo căn cứ an toàn, lập tức khai đào.

Hai ngày liền hoàn thành căn cứ kiểu bán chôn vùi, cứ như là một cái mộ huyệt, một đường mộ đạo nghiêng nghiêng hướng xuống dưới trực tiếp liên tiếp mộ thất.

Đồng thời công tác phòng ngự cũng đang tiến hành, xây dựng lưới điện có điện bao quanh căn cứ, an toàn đệ nhất, đem toàn bộ trạm gác căn cứ bao vây lại, phòng ngừa có sinh vật nguy hiểm tới gần.

Giai đoạn này bọn họ cũng không có bất luận sản xuất gì, chỉ có thể ăn đồ tiếp tế Đăng Tháp gửi xuống.

Đăng Tháp gửi một chút xíu bánh mì, còn có đại lượng bánh quy côn trùng trùng bính.

Nhiều trùng bính như vậy.

Không biết phải chết đói bao nhiêu Trần Dân.

Thành chủ, những trùng bính này đều là từ trong tay Trần Dân đổi ra.

Trần Dân thà rằng đói mười bữa, thiếu ăn mười cái trùng bính, cũng nguyện ý đổi một cái bánh mì.

Cho nên Hồng Khấu liền dùng tỉ lệ một đổi mười, dùng một cái bánh mì đổi mười cái trùng bính của Trần Dân.

Trần Dân ăn bánh mì, lại ăn ít đi chín bữa, không chết được.

Vậy không phải có một bộ phận Thượng Dân không ăn được bánh mì.

Ma Căn thành chủ lại nói.

Bọn họ ăn trùng bính là được rồi, một cái bánh mì đổi mười cái trùng bính, giữ lại một cái trùng bính cho Thượng Dân, còn có chín cái thì cho chúng ta.

Ma Căn thành chủ hồi lâu mới nói: Thật là một cái Tiễn đao soa chênh lệch giá trên kéo cắt, Hồng Khấu xác thực thích hợp làm thành chủ.

Chỉ cần chúng ta có thể đứng vững gót chân tại địa biểu, hết thảy đều là đáng giá.

Mọi người cũng biết hiện tại Trần Dân và Thượng Dân đều đang chịu khổ, có bộ phận Thượng Dân phải ăn trùng bính, còn có bộ phận Trần Dân phải ăn ít đi chín bữa, Đăng Tháp đang trải qua những ngày tháng còn gian khổ hơn trước kia, tài nguyên thu thập được thông qua chênh lệch giá đều bị đổ vào địa biểu.

Trạm gác thật sự là phi thường quan trọng, thu thập tình báo, khai khẩn thổ địa, làm chuẩn bị cho tương lai.

Ở giai đoạn trước, trạm gác không có bất luận sản xuất nào, hoàn toàn chính là một cái lỗ đen tài nguyên.

Hơn nữa trạm gác rất có khả năng vì quái vật tập kích mà phế bỏ, đầu tư giai đoạn trước toàn bộ đổ sông đổ biển.

Cho nên loại đầu tư này hoàn toàn chính là đang đánh bạc, rủi ro cực lớn.

Vũ trụ chính là một sòng bạc lớn, tiền vốn của rất nhiều người chỉ có sinh tồn, đặt cược sinh tồn để đánh cược phát triển, thắng thì cả nhà vui vẻ, thua thì nhất mệnh ô hô.

Hơn nữa cái sòng bạc lớn này còn không có cửa ra, cược thắng cũng không phải cứ thế kết thúc, mà là phải tiếp tục cược, tiền vốn của người thắng chính là hai hạng mục sản xuất và phát triển, có đôi khi dùng phát triển cược sinh tồn, có đôi khi dùng sinh tồn và phát triển cược phát triển lớn hơn, thẳng đến tử vong mới có thể rời khỏi sòng bạc vũ trụ.

Ma Căn thành chủ kỳ thật cũng đã suy xét qua việc đầu tư địa biểu, nhưng tài nguyên thật sự quá ít, ông không dám cược.

Hy vọng hết thảy thuận lợi đi.

Tới địa biểu, tùy thời khả năng sẽ gặp được Phệ Cực Thú, chỉ có thể hy vọng trạm gác có thể được xây dựng lên.

Tiếp theo, hẳn là khai hoang rồi.

Căn cứ trạm gác cơ bản làm xong, tiếp theo chính là khai hoang trồng trọt.

Hạt giống, nông cụ đều có, nước cũng có, thời tiết cũng không sai biệt lắm.

Vì thế ngày hôm sau, bọn họ liền đi xới đất.

Trải qua vài năm nghỉ ngơi, thổ địa đã rất phì nhiêu, cũng không cần phân bón.

Bọn họ lo lắng mùa mưa sẽ có hồng thủy, liền chọn một cái vùng đất cao để canh tác, sau đó dùng máy bơm tưới nước.

Tiếp theo chính là trừ cỏ, kiên nhẫn chờ đợi.

Trong khoảng thời gian chờ đợi này, bọn họ cũng nếm thử đi tìm kiếm thực vật địa biểu, cũng không thể vẫn luôn ăn trùng bính.

Nhìn xem chung quanh có quả thực hay không, có động vật hay không.

Thực vật cũng chịu ảnh hưởng của Mã Na sinh thái, rất nhiều thực vật đều có đặc tính của động vật, nhìn cứ như là còn sống vậy, thực vật đều đầy đặn mập mạp.

Không biết có thể ăn hay không.

Bọn họ quan sát hoàn cảnh chung quanh, phát hiện không ít thực vật, nhưng những thực vật này đều không giống với ghi chép trong sách, hoàn toàn biến dạng.

Sinh thái triệt để biến hóa, cho dù là nhà thực vật học của thế giới cũ sống lại, cũng bó tay không biện pháp.

Mọi người nhìn những thực vật quỷ dị này, đều không biết nói cái gì cho tốt.

Không biết Phệ Cực Thú ăn cái gì, bọn chúng trừ bỏ hấp thu Sinh Mệnh Nguyên Chất ra, có phải hay không không ăn đồ vật.

Không biết, chúng ta hiểu biết quá ít đối với sinh thái địa biểu.

Ma Căn thành chủ than thở: Xác thực là ta làm không đủ đúng chỗ.

Cũng không thể trách thành chủ, Đăng Tháp chỉ có bấy nhiêu tài nguyên, lại chia một đám tài nguyên xuống địa biểu căn bản không hiện thực.

Chúng ta nhiều ngày như vậy ăn nhiều trùng bính thế, lại chẳng có thu hoạch gì, loại ngày tháng chỉ ăn mà không sản xuất này còn phải trải qua không ít thời gian, cho dù hết thảy thuận lợi, tài nguyên tiêu hao cũng rất nhiều.

Càng đừng nói trạm gác còn có khả năng bị tập kích, đến lúc đó tất cả trả giá đều đổ sông đổ biển, rủi ro quá lớn.

Mọi người có thể lý giải nguyên nhân Ma Căn thành chủ không đến địa biểu, nếu là ngắn hạn thu thập tài nguyên thì có thể tiếp thu, nhưng nếu là trường kỳ sinh tồn, áp lực quá lớn.

Đều biết địa biểu là tương lai, nhưng là ai nguyện ý gánh vác đại giới đây.

Cho nên tốt nhất chính là tìm được người sống sót ở địa biểu, giết người của bọn họ, cướp đất của bọn họ, vậy đại giới chính là người địa biểu gánh vác, Đăng Tháp vẫn là Đăng Tháp.

Mặc kệ thế nào, hiện tại chúng ta đã ở địa biểu, liền nhất định phải hoàn thành công tác, thu thập tình báo cho Đăng Tháp.

Ma Căn thành chủ quyết tâm rất lớn.

Nếu có động vật thì tốt rồi, chúng ta có thể nhìn xem động vật có phải hay không sẽ ăn những thực vật quỷ dị này.

Tiếp theo bọn họ một bên canh tác, một bên quan sát sinh thái chung quanh, quá trình rất cẩn thận.

Cứ như là về tới thời đại nguyên thủy, hết thảy đều bắt đầu từ con số không, bộ bộ kinh tâm.

Người xưa đối mặt tự nhiên, không biết cái nào là an toàn cái nào là nguy hiểm, không biết cái nào có thể ăn cái nào có độc, cho nên Thần Nông nếm bách thảo mới có ý nghĩa như vậy, bởi vì nếm bách thảo chính là đang đánh bạc, nghe nói Thần Nông là sau khi ăn một trăm loại thực vật thì ăn phải thực vật có độc, cho nên là nếm bách thảo.

Nếu Thần Nông vừa lên đã ăn phải thực vật có độc, vậy lịch sử cũng chẳng có chuyện gì của ông nữa, ông chính là một tên xui xẻo.

Nếu có chuột bạch, ngược lại có thể để chuột bạch giúp chúng ta thử xem những thứ này có thể ăn hay không.

Có người nghĩ tới thực nghiệm động vật.

Hiện tại để bọn họ nếm bách thảo hiển nhiên không hiện thực, vốn dĩ nhân thủ đã không đủ, nếu ăn chết người, lại càng thêm giật gấu vá vai.

Nhưng thực nghiệm động vật thì không sao cả, hoàn toàn có thể để động vật mạo hiểm.

Đáng tiếc hiện tại rất khó tìm được động vật, ít nhất đến hiện tại bọn họ còn chưa tìm được động vật.

Đây là chuyện tốt, cũng là chuyện xấu.

Chuyện tốt là chung quanh không có quái vật, chuyện xấu là trong Mã Na sinh thái trừ bỏ Phệ Cực Thú ra, những động vật khác đều có khả năng diệt tuyệt rồi.

Chương 3294

Hay là chúng ta xin Đăng Tháp mấy con gia súc làm thực nghiệm.

Dã ngoại tìm không thấy động vật, vậy chỉ có thể lấy từ Đăng Tháp.

Đăng Tháp có một cái nông trường thế giới cũ, bên trong có gia súc của thế giới cũ.

Làm thực nghiệm động vật, là rất cần thiết.

Có thể liên hệ xem sao.

Ma Căn thành chủ nói, muốn một hai con gia súc hẳn là không thành vấn đề.

Trong sinh thái mới, tìm không thấy bất luận động thực vật nào quen thuộc, ngay cả thực nghiệm động vật đều không thể triển khai.

Chỉ có thể xin Đăng Tháp hai con gia súc, dùng để thí nghiệm.

Rất nhanh Đăng Tháp liền đưa hai con bò con lại đây, còn có không ít cỏ khô.

Cỏ thì địa biểu cũng có, đương nhiên cũng không giống với trước kia, không biết động vật ăn vào có thể biến thành Phệ Cực Thú hay không.

Tóm lại hết thảy ở địa biểu đều xa lạ, nhân loại cần tích lũy kinh nghiệm từ con số không.

Người xưa làm thế nào, người hiện đại cũng phải làm lại một lần.

Duy nhất may mắn chính là chung quanh không có thực vật Tinh Hồng Tố.

Ma Căn thành chủ tỏ vẻ đây là mấu chốt để xác bảo căn cứ an toàn.

Tinh Hồng Tố là một loại vật chất màu đỏ mà động thực vật trong Mã Na sinh thái sinh sản, có hại đối với nhân loại, có thể làm người ta rơi vào điên cuồng.

Là một loại uy hiếp đối với nhân loại trong hệ sinh thái mới, không thể coi thường.

Trạm gác địa biểu đang nỗ lực, Đăng Tháp thì vẫn bộ dáng cũ.

Duy nhất bất đồng, chính là người ghép đôi nhiều hơn, ghép đôi không tính là khôi phục quan hệ gia đình kiểu thế giới cũ.

Đến nỗi Sinh Mệnh Công Thức vẫn đang sử dụng, Quang Ảnh Giáo Hội cũng giống nhau làm việc đâu vào đấy.

Đối với sự phát triển bên phía Trần Dân, Hồng Khấu cũng là bỏ mặc không quan tâm, đột xuất một cái vô vi nhi trị.

Hồng Khấu hiện tại trọng tâm chủ yếu chính là hoạch đắc tài nguyên, đồng thời cũng muốn tìm hiểu một chút bí mật của Đăng Tháp.

Đăng Tháp có rất nhiều bí mật, Lão thành chủ càng là một kẻ thích nói ẩn ý Mê Ngữ Nhân.

Phệ Cực Thú có khả năng sẽ bị cảm tình mãnh liệt của nhân loại hấp dẫn, chuyện quan trọng như vậy thế mà hoàn toàn không công bố.

Dù chỉ là suy luận, cũng là tình báo rất quan trọng, lỡ như là thật, liền có thể cứu vớt rất nhiều đội viên Liệp Hoang.

Cho dù là giả, cũng có trợ giúp ngăn cản quan hệ gia đình thế giới cũ khôi phục.

Nhưng một cái lý luận tốt như vậy thế mà không dùng.

Hồng Khấu đều không biết não thành chủ có phải bị hỏng rồi hay

không.

Cái nên nói không nói, cái không nên nói lại nói ra, đây không phải nói giỡn sao.

Đương nhiên không chỉ vấn đề này, còn có bí mật chung cực của Đăng Tháp, một cái đại não cực lớn.

Đại não này cao ba mét, nhìn không giống đại não nhân loại, khẳng định là đại não Phệ Cực Thú.

Đại não này đã điện tử hóa, trở thành siêu cấp máy tính thôi diễn sự phát triển của Đăng Tháp.

Rất nhiều công tác của Ma Căn thành chủ đều là tiến hành theo kết quả tính toán của siêu cấp đại não.

Sinh Mệnh Công Thức cũng là do đài siêu cấp đại não này tính toán.

Chủ nhiệm nghiên cứu sở Kính Nam nói.

Hồng Khấu rất là khinh thường nói: Có đại não Phệ Cực Thú, có phải hay không còn có thân thể Phệ Cực Thú.

Thật đúng là có, kế hoạch Lâm Uyên Giả chính là một đài Trọng Lập Thể chế tạo dùng tàn hài Phệ Cực Thú.

Phệ Cực Thú có thể chống đỡ hết thảy uy hiếp của Mã Na sinh thái, cho nên thông qua gien Phệ Cực Thú chế tạo đài Trọng Lập Thể này, mặc nó vào, là có thể trở thành kẻ tới gần khu vực sinh thái Mã Na sinh thái sinh động nhất.

Chúng ta sẽ tản bộ tại vực sâu.

Kính Nam giới thiệu nói.

Cũng không tệ lắm, bất quá Đăng Tháp có năng lực giết chết Phệ Cực Thú sao.

Đó là mười mấy năm trước, người phụ nữ kia đã giết chết Phệ Cực Thú.

Đến trước mắt, chúng ta còn không biết rốt cuộc nên làm thế nào giết chết Phệ Cực Thú.

Rốt cuộc chúng ta vẫn luôn là trực tiếp chạy trốn, rất ít khi tác chiến chính diện với Phệ Cực Thú.

Phệ Cực Thú là có thể giết chết, thông qua phá hoại nội hạch Phệ Cực Thú là có thể làm được.

Loại chuyện này chỉ cần bắt một con Phệ Cực Thú làm thực nghiệm, hoặc là đánh một hai trận cứng rắn là có thể phát hiện.

Đáng tiếc Đăng Tháp phiêu lưu trên trời mấy chục năm, chính là không phát hiện.

Đương nhiên không bài trừ đã phát hiện, nhưng thành chủ chính là không nói.

Dù sao ông ta cũng không chỉ giấu giếm tình báo cảm tình hấp dẫn Phệ Cực Thú, lại giấu giếm thêm một cái tình báo phá hoại nội hạch đánh giết Phệ Cực Thú cũng bình thường.

Mười mấy năm trước, một người phụ nữ đã tới Đăng Tháp.

Nói cách khác trước khi người phụ nữ đó lên Đăng Tháp, đã sinh hoạt trong Mã Na sinh thái ở địa biểu thật lâu, sự hiểu biết của cô ấy đối với Mã Na sinh thái là phi đồng nhất bàn.

Nhưng cuối cùng cô ấy lựa chọn rời đi, đường ai nấy đi với Đăng Tháp, cũng không biết đã xảy ra cái gì, bởi vì tình báo đều bị cắt bỏ.

Bất quá cái này cũng không phải rất quan trọng, Hồng Khấu nhìn khôi giáp Lâm Uyên Giả nói: Hy vọng có thể làm thành kích cỡ của ta.

Thành chủ, hay là để đội viên tiểu đội Liệp Hoang mặc đi.

Không cần, thành chủ liền hẳn là ngự giá thân chinh.

Hồng Khấu nói: Ta muốn tự mình đoạt lại địa biểu.

Kính Nam không có cách nào, chỉ có thể tiếp thu nói: Thành chủ, tôi sẽ tận lực.

Bất quá kế hoạch Lâm Uyên Giả vẫn luôn là đứt quãng, cũng không phải vẫn luôn liên tục tiến hành.

Bởi vì duyên cớ tài nguyên, rất nhiều khoa học kỹ thuật của Đăng Tháp đều không thể duy trì, kế hoạch Lâm Uyên Giả cũng là như thế, trước đó không lâu thành chủ mới trọng khởi kế hoạch, cho nên hiện tại toàn bộ kế hoạch vẫn là thiếu thốn tài nguyên.

Hồng Khấu nói: Ta sẽ tự mình dẫn đội đi địa biểu tìm tài nguyên, lúc sau hết thảy kế hoạch đều lấy Lâm Uyên Giả làm ưu tiên.

Rõ.

Hồng Khấu lại lần nữa suất lĩnh các đội viên tân lão của tiểu đội Liệp Hoang đi tới địa biểu thu thập tài nguyên, chiến lực của cô còn cường hãn hơn Mã Khắc, rất nhanh liền đạt được sự tôn trọng của mọi người.

Huống chi sau khi cô trở thành thành chủ, mặc nhận việc ghép đôi, cũng thu hoạch được sự ủng hộ của rất nhiều tình lữ.

Bất quá Hồng Khấu đi đều là khu vực vị trí nguy hiểm, bên trong tài nguyên tuy rằng nhiều, nhưng Phệ Cực Thú cũng nhiều.

Cường độ chiến đấu phi thường cao, thương vong cũng không ít.

Nhưng Hồng Khấu xác thực là lợi hại, mỗi lần đều có thể toàn thân mà lui, cứ như là chiến thần vậy.

Trước kia đội trưởng Mã Khắc dẫn đội, tuy rằng thương vong ít, nhưng tài nguyên cũng ít.

Hiện tại Hồng Khấu thành chủ dẫn đội, thương vong nhiều hơn chút, nhưng tài nguyên cũng nhiều hơn rất nhiều.

Tổng hợp tính xuống, tính giới bỉ tỉ lệ hiệu suất trên giá cả khi Hồng Khấu thành chủ dẫn đội càng cao.

Có người cho rằng Hồng Khấu cường đại hơn Mã Khắc, bởi vì tài nguyên cô mang về nhiều hơn rất nhiều.

Có tài nguyên, tiến độ của kế hoạch Lâm Uyên Giả liền rất thuận lợi.

Bên kia 9527 dựa theo kiến nghị của Đỗ Lan triển khai mỹ nhân kế với Thượng Dân, dùng mỹ nữ Trần Dân đi chỗ Thượng Dân thu thập tình báo, hủ thực Thượng Dân.

Rất ít Thượng Dân có thể chịu đựng được thử thách của mỹ nhân kế, vì thế tình báo Thượng Dân liền toàn bộ truyền tới chỗ 9527.

Kế hoạch Lâm Uyên Giả giống như rất lợi hại.

Chính là lợi dụng thân thể Phệ Cực Thú chế tạo khôi giáp, đi điều tra tình báo ở khu vực nhân loại vô pháp tới gần, chính là ý nghĩa Tản bộ tại vực sâu.

Hiển nhiên Đăng Tháp hy vọng triệt để giải khai bí mật Mã Na sinh thái, muốn một bước đúng vị trí, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.

Đỗ Lan tỏ vẻ loại kế hoạch này xác thực rất giống lựa chọn mà quả dân tiểu quốc sẽ làm, chế tạo một cái binh khí quyết chiến chung cực, hy vọng một hơi liền đạt được thắng lợi triệt để.

Mã Khắc nói: Không nghĩ tới Ma Căn thành chủ sẽ chế định kế hoạch như vậy, quả nhiên không chỉ một mình tôi muốn đi địa biểu.

Kỳ thật mọi người đều biết hẳn là hạ cánh, nhưng địa biểu là thiên hạ của Mã Na sinh thái, căn bản không phải muốn đi là có thể đi.

Ý tưởng trước kia của tôi thật sự là quá ngây thơ rồi, thế mà cho rằng Đăng Tháp chỉ cần hạ cánh là được.

Chương 3295

Muốn đi địa biểu, thì phải tự hỏi làm sao mới có thể sinh tồn được ở địa biểu, tôi căn bản chưa từng suy xét qua.

Đi địa biểu nói thì đơn giản, nhưng vấn đề rất nhiều.

Đương nhiên Đỗ Lan không cho rằng một cỗ Trọng Lập Thể Lâm Uyên Giả là có thể giải quyết vấn đề, nếu có thể lấy Lâm Uyên Giả làm cơ sở, lượng sản Lâm Uyên Giả, sau đó tổ kiến một chi bộ đội, cùng Mã Na sinh thái chém giết, cuối cùng đứng vững gót chân vẫn là có thể.

Một cỗ khẳng định không đủ, một vạn cỗ thì không sai biệt lắm.

Nương theo địa bàn địa biểu khuếch đại, vài trăm vạn cỗ Lâm Uyên Giả cũng là hoàn toàn cần thiết.

Đỗ Lan cho rằng triệt để tiêu diệt Mã Na sinh thái là không có khả năng, nhưng có thể nắm giữ sức mạnh, duy trì hòa bình.

Cứ như nhân loại không có khả năng hoàn toàn tiêu diệt lão hổ, sư tử, báo, sói, nhưng chỉ cần có vũ khí, nhân loại ở tại khu vực nhân loại, dã thú ở tại khu vực dã thú, mọi người bình an vô sự.

Phệ Cực Thú cũng là như thế, đến lúc đó bọn chúng sinh hoạt ở khu vực bọn chúng, nhân loại ở tại khu vực nhân loại.

Nếu Phệ Cực Thú vượt giới, liền dùng Trọng Lập Thể Lâm Uyên Giả phản kích.

Đến nỗi dùng một cỗ Lâm Uyên Giả giải quyết sở hữu vấn đề, đó chính là hoàn toàn tư duy tiểu quốc rồi.

Tài nguyên không đủ, chỉ có thể được ăn cả ngã về không, đặt cược vào binh khí quyết chiến chung cực.

Tin tưởng có một loại vũ khí có thể đánh bại tất cả kẻ địch, trợ giúp chính mình đạt được thắng lợi cuối cùng.

Này liền quá suy nghĩ viển vông, quá hẹp hòi.

Chúng ta cũng phải sở hữu sức mạnh tiến vào khu vực Mã Na sinh thái sinh động.

Đỗ Lan nói.

Chúng ta nhưng không có tài nguyên chế tạo Lâm Uyên Giả. 9527 lập tức cự tuyệt.

Không phải muốn chế tạo Trọng Lập Thể, chúng ta có thể phái khiển gián điệp, tiến thêm một bước sử dụng mỹ nhân kế.

Đỗ Lan đưa ra ý tưởng của chính mình.

Mọi người tỏ vẻ gián điệp.

Chẳng lẽ là trộm lấy Lâm Uyên Giả.

Đỗ Lan đưa ra mỹ nhân kế, trộm lấy tình báo.

Mọi người lập tức nghĩ đến có phải hay không thông qua gián điệp đi trộm lấy Lâm Uyên Giả, đi trộm lấy cỗ Trọng Lập Thể thần bí kia.

Rốt cuộc bọn họ đang tự hỏi làm sao đi đánh sâu vào khu vực Mã Na sinh thái sinh động, không có phòng cụ thì vô pháp tiến vào.

Ở khu vực Mã Na sinh thái sinh động, không những có vương giả của Phệ Cực Thú, còn có đại lượng Tinh Hồng Tố.

Tinh Hồng Tố vô hại đối với Phệ Cực Thú, nhưng lại có hại đối với nhân loại.

Một con Tích Cổ Trùng bình thường là có thể phóng thích đại lượng Tinh Hồng Tố, có thể làm nhân loại rơi vào điên cuồng.

Đến nỗi Tinh Hồng Tố rốt cuộc là cái gì, hẳn là một thuộc tính nào đó trong Sinh Mệnh Nguyên Chất.

Bình thường mà nói, Sinh Mệnh Nguyên Chất biểu hiện là màu xanh lục, mà Tinh Hồng Tố là màu đỏ, cả hai đều là trạng thái hạt hạt tử, hẳn là đại biểu cho hai loại trạng thái của sinh mệnh, nhân tính và động vật tính, con người đối với bạn bè hòa ái dễ gần, đối với kẻ địch mắt lạnh tương đối.

Con người biểu hiện đều có hai phương diện, hai phương diện thậm chí là hoàn toàn tương phản, nhưng chính là nhị nguyên đối lập và thống nhất tạo thành con người.

Cho nên màu đỏ và màu xanh lục, hiển nhiên là hai loại đặc tính bất đồng, một loại là ôn nhu, một loại là cuồng bạo.

Con người luôn khát vọng ôn nhu, chán ghét cuồng bạo.

Rõ ràng là tính hai mặt của nhân loại, nhưng đại bộ phận mọi người đều thích một loại, đối với Sinh Mệnh Nguyên Chất cũng là kén cá chọn canh, thích màu xanh lục, không thích màu đỏ.

Ôn nhu bình thường đại biểu cho có thể khống chế, cuồng bạo đại biểu cho không thể khống chế.

Có thể khống chế đại biểu cho trật tự, không thể khống chế đại biểu cho hỗn độn.

Người bình thường đều thích trật tự, cứ như sự luân phiên xuân hạ thu đông, bởi vì có thuận tự để theo, mọi người có thể chuẩn bị tốt.

Nếu vô tự, con người sẽ bị đánh cho trở tay không kịp, vô pháp làm đủ chuẩn bị, không làm được chuẩn bị liền sẽ chết.

Ví dụ như hôm qua còn là mùa xuân, ngày hôm sau đột nhiên hạ nhiệt độ hai mươi độ, trực tiếp rớt xuống độ âm, không kịp mặc áo đông, liền sẽ chết cóng.

Đồ vật không thể khống chế, quá đáng sợ.

Mà cảm xúc cuồng bạo thường thường là vô pháp dự đoán, khi con người tức giận, ai cũng không biết một giây tiếp theo hắn sẽ làm ra chuyện gì.

Thiên mệnh chi vị tính, suất tính chi vị đạo.

Đỗ Lan thầm nghĩ: Vậy cái gì là thiên mệnh.

Có phải hay không chính là trạng thái chồng chập lượng tử.

Lượng tử khi chồng chập, đồng thời sở hữu hai loại trạng thái.

Vị phát vi tính, dĩ phát vi tình Chưa phát ra gọi là Tính, đã phát ra gọi là Tình, lượng tử chưa co sụp collapse chính là thiên mệnh, chính là nhân tính. hạt đã co sụp chính là cảm xúc, mà co sụp về phía bên nào là không ai có thể khống chế, nếu có người có thể khống chế thì chính là suất tính, cũng chính là chứng đạo.

Đương nhiên những cái này đều suy xét quá xa, trước mắt mọi người đều nghi hoặc Đỗ Lan vì sao phải sử dụng gián điệp, tổng không phải thật sự muốn đi trộm Lâm Uyên Giả chứ.

Cho nên, mục đích của gián điệp là cái gì. 9527 hỏi.

Chúng ta đi trộm lấy hệ thống y liệu của Đăng Tháp, sau đó tiến hành cải tạo đối với thân thể con người.

Đỗ Lan nói: Người giàu dựa công nghệ, người nghèo dựa biến dị, Trần Dân không có tiền thì nên biến dị.

Người giàu dựa công nghệ, người nghèo dựa biến dị.

Mọi người đều là lần đầu tiên nghe được lời nói có đạo lý như vậy.

Dùng mỹ nhân kế trộm lấy kỹ thuật, sau đó nắm giữ một ít khoa học kỹ thuật y liệu sao. 9527 cảm thấy cái này đảo là tương đối an toàn, hắn rất hiểu biết Thượng Dân, Thượng Dân tuy rằng ăn ngon mặc đẹp, nhưng không đại biểu bọn họ liền thật sự có khác biệt bản chất với Trần Dân.

Thượng Dân giống nhau có các loại nhu cầu, trong đó liền có nhu cầu hoan du. 4068 nói: Thượng Dân chưa chắc sẽ coi trọng Trần Dân.

Chỉ cần lớn lên xinh đẹp, bồi dưỡng thêm một chút là được.

Vấn đề duy nhất là mỹ nhân không thể bỏ ra chân ái, nếu cô ta thật sự yêu Thượng Dân, vậy thì xấu hổ.

Đỗ Lan tỏ vẻ đáng sợ nhất của mỹ nhân kế chính là giả diễn thành thật.

Phải có tin tưởng đối với phụ nữ dưới tay ta, tố chất chức nghiệp của các cô ấy tuyệt đối không dung khinh thường. 9527 tự tin nói.

Đỗ Lan thầm nghĩ cái này cũng không dễ nói, chân ái là nói đến là đến, không phải chỉ dựa vào tố chất chức nghiệp là có thể ngăn cản: Từ xưa đến nay, vô số tiên hiền đều đang thảo luận một vấn đề đó chính là cảm xúc rốt cuộc có thể khống chế hay không.

Nhân tính là trạng thái chồng chập, một khi co sụp chính là cảm xúc, nhân tính rốt cuộc là phát triển về hướng bên nào, ai cũng vô pháp bảo đảm.

Nhưng không thể bởi vì không thể bảo đảm liền chùn bước, cho nên mỹ nhân kế vẫn là yêu cầu, mục tiêu chính là bộ môn nghiên cứu khoa học và bộ môn y liệu.

Đỗ Lan nói: Đồng thời cũng có thể sử dụng một ít nam nhân kế.

Cậu cũng quá tà ác, bất quá hiện tại cũng chỉ có thể như thế, liền giao cho cậu.

Không thành vấn đề, giao cho tôi.

Đỗ Lan nói.

Bắt đầu bồi dưỡng càng nhiều gián điệp, dạy bọn họ ám ngữ, sử dụng ám hiệu, truyền lại tình báo, mấu chốt của diễn xuất, còn phải bồi dưỡng một ít tu dưỡng nghệ thuật, học tập một ít nhạc cụ.

Không cần quá phức tạp, dùng dược liệu mà Trần Dân có thể tiếp xúc đến chế tạo một ít nhạc cụ đơn giản.

Lựa chọn một đám người xuất sắc nhất chấp hành nhiệm vụ.

Đường Ni, cậu giống như còn lợi hại hơn Thượng Dân bình thường.

Những Thượng Dân đó rõ ràng rất không thú vị, rất nhàm chán, căn bản sẽ không biết những kỹ thuật cậu truyền thụ này. 9527 ngẫu nhiên tới thị sát, phát hiện Đỗ Lan biết quá nhiều, căn bản không giống Thượng Dân.

Đỗ Lan thầm nghĩ quá xuất sắc cũng là một loại sai lầm, chỉ có thể giải thích nói: Kỳ thật rất nhiều Thượng Dân đều sẽ âm thầm bồi dưỡng hứng thú yêu thích, bọn họ sẽ từ trong tay đội viên tiểu đội Liệp Hoang lấy được đồ vật của thế giới cũ.

Tôi bản thân chính là người của tiểu đội Liệp Hoang, trộm nhặt không ít đồ vật, chậm rãi mày mò cũng có một ít tâm đắc.

Đương nhiên những yêu thích này đều là âm thầm bồi dưỡng, là không thể công bố, công bố nói khẳng định phải chịu trừng phạt.

Thì ra là thế, lấy được đồ vật từ địa biểu sao.

Vậy hiện tại Trần Dân đi xuống có phải hay không cũng sẽ tư tự tàng đồ vật.

Hắn nghĩ đến Thượng Dân như thế, Trần Dân chỉ sợ cũng sẽ như thế.

Đó là khẳng định, nhưng cái này chỉ có thể ngầm đồng ý, không cần thiết quản quá nghiêm.

Đỗ Lan nói.

Ta chỉ lo lắng trong đám Trần Dân cũng xuất hiện một ít người suy nghĩ lung tung, như vậy thì không dễ quản.

Chờ đến khi Trần Dân ăn no uống đủ, tất nhiên sẽ có thuật cầu mới, đây là tính nội sinh.

Căn bản quản không được.

Đỗ Lan nói: Sinh tồn, an toàn, xã giao, tôn trọng, tự mình thực hiện, đây là thang bậc nhu cầu từng bước tăng lên.

Giai đoạn bất đồng có truy cầu bất đồng, áp là áp không được, chỉ có thể dẫn đường. 9527 nói: Nói có đạo lý, Thượng Dân chính là không còn áp lực sinh tồn và an toàn, liền nghĩ yêu đương, cho dù là bị thiêu chết, bọn họ cũng cho rằng đáng giá.

Chương 3296

Trần Dân vô pháp lý giải bọn họ, bởi vì Trần Dân còn đang nỗ lực vì ăn no và an toàn, không lý giải Thượng Dân có bánh mì không ăn, vì sao nhất định phải mạo hiểm luyến ái.

Trần Dân còn cho rằng ăn được bánh mì chính là mục tiêu của nhân sinh, chờ bọn họ thật sự ăn được bánh mì, tự nhiên sẽ nảy sinh nhu cầu khác.

Cậu nói đúng, vậy ta nên dẫn đường như thế nào.

Đương nhiên là làm cho nhu cầu của bọn họ càng có lợi đối với Trần Dân, không phản đối người ăn no truy cầu xã giao và đạt được tôn trọng, nhưng hành vi của bọn họ không chỉ là vì chính mình, càng là vì Trần Dân.

Chỉ có yêu thích nào có lợi đối với sở hữu Trần Dân mới được cho phép.

Đỗ Lan tỏ vẻ chặn không bằng khơi thông, khơi thông chính là muốn cho quần chúng giám quản bọn họ.

Đơn giản mà nói chính là thành lập tiêu chuẩn tự mình truy cầu, ai đều có tự mình truy cầu, rất nhiều người vì tự mình truy cầu không tiếc giết người phóng hỏa, hơn nữa nội tâm cho rằng mình không sai.

Cho nên Khổng Tử khắc kỷ không có tác dụng, tiêu chuẩn mỗi người không giống nhau.

Cho nên cần pháp tiên vương, thành lập một cái tiêu chuẩn đại chúng.

Mỗi người đều có thể có tự mình truy cầu, nhưng cần thiết phù hợp tiêu chuẩn pháp tiên vương.

Không phải một nhát dao cắt đứt cấm chỉ nhu cầu, mà là phù hợp tiêu chuẩn là có thể phát triển, không phù hợp tiêu chuẩn thì không thể phát triển.

Nhu cầu là tính nội sinh, nhưng cụ thể nhu cầu cái gì là có thể bị khơi dòng dẫn đạo.

Dẫn đạo là rất cần thiết, nếu không đại bộ phận mọi người tuy rằng có nhu cầu, nhưng căn bản không biết nên nỗ lực về hướng nào.

Rất nhiều người thường cũng không có điều kiện sáng tạo một cái bình đài xã giao và tôn trọng, cho nên khơi dòng để mọi người nỗ lực về một hướng, bình đài tự nhiên mà vậy liền nảy sinh, mọi người nhìn thấy, tự nhiên sẽ đi về hướng đó.

Tóm lại sau khi Trần Dân thủ đắc tài nguyên từ địa biểu, đã có thiểu số Trần Dân bắt đầu có nhu cầu cao hơn, 9527 ngăn không được.

Câu chuyện của Trang Tử luôn rất kinh điển, câu chuyện khỉ Triêu tam mộ tứ sáng ba chiều bốn bên trong càng là bền bỉ lâu dài.

Người nuôi khỉ cho khỉ buổi sáng ba hạt dẻ, buổi tối bốn hạt dẻ, khỉ không cao hứng.

Vì thế đổi thành buổi sáng bốn hạt dẻ, buổi tối ba hạt dẻ, khỉ liền cao hứng.

Câu chuyện dừng ở đây, nhưng kỳ thật hoàn toàn có thể diễn sinh ra ngoài, khỉ cao hứng cũng sẽ không liên tục bao lâu, rất nhanh sẽ yêu cầu người nuôi khỉ đổi thành buổi sáng năm hạt dẻ, buổi tối hai hạt, tiến thêm một bước buổi sáng sáu hạt dẻ, buổi tối một hạt, cuối cùng buổi sáng bảy hạt, buổi tối không hạt.

Lúc này người nuôi khỉ hoặc là đi kiếm càng nhiều hạt dẻ, tiếp tục gia tăng.

Hoặc là bị khỉ đánh chết, sau đó khỉ cho nhau chém giết, chờ đến khi chém giết đến trình độ nhất định, mọi người cũng không cần triêu tứ mộ tam, cũng không cần triêu tam mộ tứ, chỉ cần sống sót là được rồi.

Như vậy lại sẽ xuất hiện một người nuôi khỉ mới đưa ra triêu tam mộ tứ, khỉ sẽ tiếp thu.

Nhưng rất nhanh khỉ lại sẽ yêu cầu triêu tứ mộ tam.

Sinh tồn, an toàn, xã giao, tôn trọng, tự mình thực hiện.

Đây là nhu cầu nội sinh, đồng thời cũng là một vòng luân hồi, tài nguyên xã hội tiêu hao càng ngày càng nhiều, cuối cùng liền phải đánh về giai đoạn chỉ cầu sinh tồn, một lần nữa bắt đầu.

Trừ phi là có thể không ngừng đạt được hạt dẻ, nhưng hiển nhiên đây là không có khả năng.

Tổng số hạt dẻ quyết định bởi tổng hợp thực lực của sức lao động và năng lực chuyển hóa tài nguyên, sức lao động là hữu hạn, năng lực chuyển hóa cũng là hữu hạn.

Đương nhiên khỉ cũng không sai, rốt cuộc khỉ khác đều triêu tứ mộ tam, chính mình triêu tam mộ tứ chẳng phải là chịu thiệt.

Khỉ khác đều buổi sáng liền cầm bảy hạt, chính mình không lấy, đến lúc đó hạt dẻ bị cướp sạch thì làm sao bây giờ.

Đây là chuỗi nghi ngờ, không có bất luận con khỉ nào nguyện ý chính mình lấy ít, thành tựu khỉ khác doanh đắc tôn trọng.

Người khác có, chính mình cũng muốn có, đây là hiện tượng bình thường.

Câu chuyện của Trang Tử chỉ là một đoạn nhỏ, mà lịch sử chứng minh câu chuyện của Trang Tử là một sự bắt đầu, trò chơi tiếp theo sẽ không ngừng tuần hoàn.

Đăng Tháp cũng trốn không thoát quy luật trò chơi này, Thượng Dân đã bắt đầu triêu tứ mộ tam, chỉ cần buổi sáng có thể uống sữa bò ăn bánh mì nói chuyện yêu đương, buổi tối đã chết thì lại có làm sao.

Mà đám Trần Dân cũng dần dần bắt đầu rồi, nghĩ buổi sáng đòi nhiều hơn một chút.

Một khi bắt đầu, liền vô pháp ngăn cản.

Đỗ Lan tỏ vẻ lịch sử thật sự là vô tình lại đáng sợ, cũng khó trách nói đồ vật duy nhất nhân loại học được từ lịch sử chính là nhân loại sẽ không hấp thu bất luận giáo huấn gì từ lịch sử.

Bởi vì nhu cầu của con người chính là tăng lên theo bậc thang, tài nguyên cần thiết cũng là càng ngày càng nhiều.

Cho dù áp chế cũng vô dụng, căn bản áp không được.

Trừ phi là lâm vào chiến tranh, mọi người lại lần nữa về tới tầng thấp nhất của thang bậc nhu cầu, cũng chính là cầu sinh.

Nhưng một khi an ổn xuống, cũng sẽ tiếp tục cầu an toàn, cầu xã giao, cầu tôn trọng, cầu tự mình thực hiện.

Mà những cái này đều cần tài nguyên xã hội, triêu tứ mộ tam không thể ngăn cản.

Mọi người có thể làm chính là đem hạt dẻ đặt ở một cái phương hướng, ví dụ như phương hướng chiến tranh, tham gia chiến tranh liền cho ngươi ba hạt dẻ, dư lại một hạt chính mình đi bên ngoài cướp, cướp được mấy hạt thì tính mấy hạt.

Còn có chính là có thể buổi sáng bốn hạt dẻ, nhưng ta chỉ cho ngươi, bởi vì quan hệ chúng ta tốt, sau đó chúng ta cầm hạt dẻ đi áp chế người chỉ có ba hạt dẻ, để bọn họ đời đời kiếp kiếp, con cháu muôn đời đều chỉ cầm ba hạt dẻ.

Đương nhiên còn có chính là nói cho mọi người có bốn hạt dẻ, nhưng ta sẽ không dễ dàng cho các ngươi, muốn bốn hạt dẻ thì đi nỗ lực công tác, nỗ lực đọc sách, nỗ lực sáng tạo giá trị, đạt tới yêu cầu tự nhiên có thể đạt được bốn hạt dẻ.

Sau đó còn có năm hạt dẻ cũng là đồng lý, muốn có thì có thể, vậy thì nỗ lực gấp bội.

Ba hạt dẻ, bốn, năm, sáu, bảy hạt dẻ, chia làm giai tầng bất đồng, dựa vào năng lực chính mình đi lấy hạt dẻ.

Kỳ thật mặc kệ loại phương pháp nào cũng không có khả năng làm tất cả mọi người vừa lòng, bởi vì nhu cầu của mọi người là càng ngày càng nhiều, cho dù tài nguyên nhiều hơn nữa, cũng thỏa mãn không được.

Bảy hạt dẻ không phải cực hạn, có bao nhiêu tài nguyên, đám khỉ sẽ muốn bấy nhiêu tài nguyên.

Bảy hạt dẻ chỉ là một loại ví dụ, tỷ dụ tổng lượng tài nguyên.

Tổng lượng là hữu hạn, là tổng hợp của sức lao động và năng lực chuyển hóa tài nguyên, không có khả năng gia tăng vô hạn.

Không thể trực tiếp liền đem bảy hạt dẻ chia ra, khẳng định là thông qua tài nguyên điều động mọi người đi làm việc, mặc kệ là phát động chiến tranh lược đoạt, hay là phát động mọi người đi leo thang trời, hoặc là bảo trì ưu thế đi áp chế liệt thế.

Đăng Tháp từ mạt thế nhân loại, chỉ cầu sinh tồn, thông qua vài thập niên phát triển, hiện tại Thượng Dân đã bắt đầu tìm kiếm xã giao, nhưng còn có rất nhiều Trần Dân vẫn đang tìm kiếm an toàn.

Nhưng chỉ cần Trần Dân cảm giác được an toàn, tự nhiên cũng sẽ tìm kiếm xã giao.

Cho nên cũng không thể nói Thượng Dân đều là người xấu, muốn trách chỉ có thể trách Đăng Tháp không có dẫn đạo nhu cầu của Thượng Dân, không có đem nhu cầu Thượng Dân và sự phát triển của Đăng Tháp thống nhất lại, bỏ mặc nhu cầu Thượng Dân phát triển, cuối cùng Thượng Dân khẳng định sẽ lựa chọn tuyển hạng an dật hơn, đem tâm tư đặt ở yêu đương, mà không phải đặt ở làm sao tiếp tục phát triển tại mạt thế.

Đến nỗi là thành chủ cố ý không làm, hay là thành chủ năng lực có hạn, muốn làm mà làm không được, cái này thì không biết.

Dẫn đạo cũng đơn giản, kỳ thật chính là thưởng phạt, tập trung một đợt tài nguyên, đưa ra một thông đạo đi lên, nói cho mọi người ai có thể làm Đăng Tháp sinh tồn tốt hơn thì thưởng, nếu là xác chết vùng dậy ăn hại thi vị tố xan thì phạt.

Đương nhiên thật sự muốn thực tiễn, cũng cần suy xét Thượng Dân có nguyện ý hay không, Trần Dân có hay không năng lực này, nếu không tài nguyên tập trung sẽ bị thủ hạ toàn bộ tham ô.

Bất quá Ma Căn thành chủ danh vọng không tồi, bộ môn mấu chốt đều là người của ông ta, còn có tiểu đội Liệp Hoang, bộ đội Thành Phòng hai chi bộ đội, ai không đồng ý, có thể đại thanh tẩy, đem tài nguyên của kẻ phản đối cướp lấy, một lần nữa phân phối.

Sau đó lại lợi dụng Quang Ảnh Giáo Hội, để Thượng Dân và Trần Dân hợp tác, cho dù Trần Dân đi lên thay thế vị trí Thượng Dân, lấy Quang Ảnh Chi Chủ áp chế bất mãn của Thượng Dân.

Chế độ và văn hóa liền đều đầy đủ hết.

Hơn nữa Ma Căn thành chủ còn có đại nghĩa sinh tồn, hết thảy vì sinh tồn, đây chính là thứ có thể dẫn khởi cộng minh của mọi người nhất.

Khi nhu cầu của mọi người trở nên không giống nhau, Đăng Tháp cũng nên đi theo biến hóa, như vậy mới có thể đem nhu cầu của mọi người và sự phát triển của Đăng Tháp trói định.

Nếu cái gì đều không làm, kết quả chính là nhu cầu của mọi người bay đầy trời, hôm nay yêu đương, ngày mai bắt đầu ưu buồn, ngày kia tìm kiếm ý nghĩa sinh mệnh, chính là không suy xét còn có rất nhiều Trần Dân đang giãy giụa trên tuyến ấm no, không đi suy xét nhân loại còn chưa có đi ra tận thế.

Chương 3297

Đương nhiên rồi Ma Căn thành chủ nếu thật làm thành, không tránh khỏi cái mũ bạo quân.

Bởi vì rất nhiều Thượng Dân không muốn đi tự hỏi tương lai Đăng Tháp, bọn họ chỉ muốn yêu đương.

Một khi muốn khảo nghiệm năng lực của bọn họ, mà không phải chỉ nhìn gien, rất nhiều Thượng Dân đều phải bị đào thải, bọn họ khẳng định không muốn, khẳng định hóa thân công tri trí thức công cộng điên cuồng chụp mũ cho Ma Căn thành chủ.

Đương nhiên những cái này đều nói xa, Ma Căn thành chủ hoàn toàn không làm được, Thượng Dân cũng không có gì bất mãn.

Hiện tại áp lực đi tới bên phía 9527, nương theo thu hoạch tài nguyên địa biểu, Trần Dân cũng dần dần bắt đầu nảy sinh nhu cầu mới.

Đỗ Lan kiến nghị 9527 đem nhu cầu Trần Dân và tương lai sở hữu Trần Dân trói định ở bên nhau, để người đạt được tài nguyên đi phấn đấu vì tương lai sở hữu Trần Dân, nếu là làm không được liền trực tiếp đào thải rớt. 9527 thầm nghĩ vậy chính mình cái lão đại này có phải hay không cũng muốn phấn đấu vì sở hữu khu Trần Dân.

Chính mình nếu là làm không được, có phải hay không cũng muốn bị đào thải.

Tới vấn đề mà mỗi thủ lĩnh đều phải đối mặt rồi, rốt cuộc là bảo hộ địa vị của chính mình, hay là bảo hộ toàn bộ thế lực.

Rốt cuộc là bảo hộ địa vị lão đại của chính mình, hay là xác bảo Trần Dân có thể phát triển đi xuống.

Đối với tình huống này, 9527 cũng rất rối rắm, rốt cuộc một khi thật sự đem nhu cầu nội sinh và tương lai Trần Dân trói định, vậy hắn cũng trở thành một vòng trong quy tắc trò chơi, hắn muốn uống rượu ăn thịt cũng muốn phù hợp quy tắc trò chơi mới được.

Quy tắc trò chơi trước kia là ai nắm giữ tài nguyên người đó chính là lão đại, sửa lại thì không chỉ là xem tài nguyên nhiều ít nữa, mà là xem mọi người sử dụng tài nguyên như thế nào.

Vì sở hữu Trần Dân sử dụng tài nguyên là lão đại, vì chính mình sử dụng tài nguyên liền bị đào thải.

Tồn thiên lý diệt nhân dục.

Tồn chính là thiên lý sử dụng tài nguyên hiệu quả cao, Diệt chính là nhân dục của kẻ nắm giữ tài nguyên.

Mỹ nhân kế hiệu quả rất tốt, dân trần tuy dinh dưỡng không tốt, cũng chẳng có văn hóa gì, gen cũng không phải rất ưu tú, nhưng cá biệt vẫn có những người cực kỳ xinh đẹp.

Xinh đẹp thì sẽ sinh ra nhất kiến chung tình, rất dễ dàng thực hiện mỹ nhân kế.

Đăng Tháp không có giáo dục bảo mật phòng chống gián điệp, bởi vì chi phí quá cao, cho nên ngoại trừ thiểu số cao tầng là kẻ biết giữ bí mật ra, đại bộ phận cấp dưới đều chẳng có chút ý thức bảo mật nào, công tác tình báo rất dễ dàng liền hoàn thành.

Mỹ nhân kế thực sự là kinh điển trường tồn.

Không chỉ là mỹ nhân kế, còn có thể mua chuộc đối tượng mà thượng dân đối địch, bạn bè, có thể thông qua gió thổi bên tai để đối phương bán đứng lợi ích.

Tại sao tham nhũng cấm mãi không hết.

Bởi vì phương pháp làm hủ bại một người có rất nhiều, không chỉ là đưa tiền trực tiếp, mà còn có thể bắt đầu từ việc làm hủ bại người bên cạnh hắn.

Chờ đến khi xung quanh hắn toàn là phần tử hủ bại, hắn sẽ đại nghĩa diệt thân hay là cùng một giuộc đây.

Rất hiếm có người có thể gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, khi người bên cạnh đều hủ bại, thượng dân lại phải làm sao.

Đối mặt với đủ loại mua chuộc và mỹ nhân kế, tình báo về thượng dân liên tục không ngừng truyền đến tay 9527.

Theo kế hoạch của Đỗ Lan là nghiên cứu gen, thử nghiệm biến dị.

Người giàu dựa vào công nghệ, kẻ nghèo dựa vào đột biến.

Dân trần chi không nổi tiền nghiên cứu Lâm Uyên Giả, nhưng có thể dựa vào biến dị để thử đạt được sức mạnh chống lại hệ sinh thái Mã Na.

Thực sự có thể thành công sao.

Thượng dân hình như cũng chưa nghiên cứu thành công mà. 9527 lo lắng nói.

Căn cứ vào tình báo hiện tại, quả thực không có án lệ thành công.

Nhưng Đăng Tháp xác thực đã làm qua không ít thí nghiệm, nghiên cứu ảnh hưởng của Tinh Hồng Tố đối với con người.

Những tình báo này đều là trộm từ trong phòng hồ sơ ra, mấy tên lính canh phòng hồ sơ đều đã bị hủ hóa, bọn họ che chở cho nhau, luân phiên cùng nữ dân trần vào phòng hồ sơ học tri thức.

Thực sự là học tri thức, cùng nhau xem các loại hồ sơ trong phòng, lính canh giảng giải, nữ dân trần học tập.

Khi nữ dân trần sùng bái nhìn bọn họ, lòng hư vinh của bọn họ được thỏa mãn chưa từng có.

Bọn họ cũng không biết những nữ dân trần này đều là gián điệp do Đỗ Lan bồi dưỡng, trí nhớ đều rất tốt, có thể học thuộc lòng tình báo.

Vậy phải làm sao. 9527 hỏi.

Đỗ Lan không trả lời ngay, mà xem toàn bộ tư liệu một lượt, nói: Hiển nhiên Sinh Mệnh Nguyên Chất của nhân loại rất mạnh, vấn đề là nhân loại không thể điều động cỗ lực lượng này, cho nên mới bị hệ sinh thái Mã Na đào thải, thật đúng là tàn khốc.

Hoàn toàn là phiên bản game thoái trào, vốn dĩ phiên bản trước thì trí tuệ là kỹ năng đỉnh cấp, đến phiên bản này lại biến thành Sinh Mệnh Nguyên Chất.

Không dùng được Sinh Mệnh Nguyên Chất, trí tuệ cao đến mấy cũng phải phác nhai chết sấp mặt.

Chỉ cần để tỷ lệ Tinh Hồng Tố trong Sinh Mệnh Nguyên Chất tăng lên, trí tuệ sẽ tự nhiên biến mất.

Sinh Mệnh Nguyên Chất màu xanh lục và Tinh Hồng Tố màu đỏ đạt tới cân bằng, chính là một con người.

Màu xanh đại diện lý trí, màu đỏ đại diện cảm tính, tại cơ thể người cân bằng đỏ xanh, con người có thể duy trì trí tuệ.

Một khi mất cân bằng, sẽ sụp đổ.

Màu đỏ quá nhiều sẽ biến thành kẻ điên, màu xanh biến nhiều lại sẽ nhu nhược thiếu quyết đoán.

Nói chung hai loại năng lượng trong cơ thể người là cân bằng, nhưng theo hệ sinh thái Mã Na xuất hiện, Sinh Mệnh Nguyên Chất bắt đầu lưu động, vừa lưu động, muốn khống chế tỷ lệ lại rất khó.

Hơn nữa Phệ Cực Thú còn có thể hấp thu Sinh Mệnh Nguyên

Chất, biến con người thành nhục thổ đất thịt, càng làm cho nhân loại sợ hãi.

Đương nhiên muốn điều động Sinh Mệnh Nguyên Chất cũng không phải là không thể, những đứa trẻ sinh ra trong hệ sinh thái Mã Na, cảm ứng đối với Sinh Mệnh Nguyên Chất đã tăng lên một bậc, thông qua thiền định có thể điều động Sinh Mệnh Nguyên Chất, lại phối hợp vũ khí chế tạo từ khí quan Phệ Cực Thú, là có thể sử dụng các loại kỹ năng.

Đương nhiên cũng có thể lợi dụng công nghệ Cựu Thế Giới để tiến hành cải tạo gen, nhân loại sau cải tạo cũng có thể thích ứng hệ sinh thái Mã Na.

Có điều chi phí cải tạo này không thấp, trước mắt là không làm được.

Cho nên vẫn phải dựa vào biến dị.

Trong nguyên tác, Mã Khắc bị 4068 cắt cổ, nhưng vì có một con Tích Cổ Trùng vừa khéo bám vào cột sống của hắn, kéo dài sinh mệnh cho hắn.

Đăng Tháp làm phẫu thuật cho hắn, dùng Tích Cổ Trùng thay thế cột sống, khiến Mã Khắc trở thành quái vật bán nhân bán Phệ Cực Thú.

Bởi vì Tích Cốt Thú giải phóng Tinh Hồng Tố, áp đảo Sinh Mệnh Nguyên Chất màu xanh lục của Mã Khắc, khiến hắn biến thành dã thú.

Có điều về sau Nhiễm Băng đem Sinh Mệnh Nguyên Chất của chính mình cho Mã Khắc, để cả hai lần nữa đạt tới cân bằng.

Mã Khắc tuy rằng phẫn nộ, nhưng vẫn giữ được nhân tính.

Đương nhiên nếu đổi thành một người khác, ước chừng không thể thành công, bởi vì gen của Mã Khắc rất đặc biệt, không phải bị cải tạo qua thì chính là Tân Nhân Loại sinh ra trong hệ sinh thái Mã Na, cảm ứng với Sinh Mệnh Nguyên Chất rất mạnh.

Bởi vì hắn không phải đứa trẻ của Đăng Tháp, hình như là từ mặt đất được đưa lên Đăng Tháp.

Phệ Cực Thú vận hành Sinh Mệnh Nguyên Chất mạnh hơn nhân loại rất nhiều.

Nhân loại tuy rằng có Sinh Mệnh Nguyên Chất, nhưng không dùng được, cũng giống như nhìn thấy một khối vàng ròng nhưng lại không nhặt lên được, chính là khó chịu như vậy.

Có thể tiêm một lượng nhỏ Tinh Hồng Tố thích hợp, phá vỡ cân bằng nội bộ cơ thể, khiến người ta dễ dàng cảm ứng sức mạnh lưu động bên trong, lại thông qua thiền định tăng cường năng lượng màu xanh.

Sau đó lần nữa phá vỡ cân bằng mới, cứ thế mà suy ra, có lẽ có thể khiến nhân loại cảm ứng được Sinh Mệnh Nguyên Chất.

Đỗ Lan đưa ra một phương án.

Địch Ny Toa nói: Không bằng trực tiếp cấy ghép khí quan Phệ Cực Thú.

Năm đó Đại Kiếm Claymore chính là cấy ghép thịt yêu ma, để các cô gái trong huấn luyện tiến hóa thành Đại Kiếm, đương nhiên tỷ lệ tử vong của loại phẫu thuật này rất cao.

Dựa vào kỹ thuật hiện tại của Đỗ Lan và Địch Ny Toa, tỷ lệ tử vong có thể bỏ qua không tính.

Chương 3298

Không bằng chế tạo một con nhện Phệ Cực Thú cỡ nhỏ, để nó cắn dân trần là được.

Đỗ Lan tỏ vẻ còn có cách đơn giản hơn, trực tiếp học theo Người Nhện Tri Chu Hiệp.

Phương pháp vẫn rất nhiều, kỹ thuật của Đăng Tháp còn không cách nào dung hợp nhân loại và Phệ Cực Thú, nhưng Đỗ Lan có thể, thế là hắn lập tức bắt đầu hí hoáy, rất nhanh liền chế tạo ra một con nhện nhỏ.

Đồng thời kế hoạch Lâm Uyên Giả cũng hoàn thành kha khá rồi, Hồng Khấu rất rõ ràng Trọng Lập Thể Lâm Uyên Giả là có thể tiến hóa, muốn trở nên mạnh mẽ thì phải hấp thu càng nhiều Sinh Mệnh Nguyên Chất, bất kể là nhân loại hay là Phệ Cực Thú, đều có thể hấp thu.

Xem ra đây là một cỗ Trọng Lập Thể càng chiến đấu càng mạnh mẽ, rất tốt, rất thích hợp tính cách của tôi.

Hồng Khấu rất hài lòng.

Thành chủ, cỗ Trọng Lập Thể này liên kết với tinh thần, nếu hấp thu quá nhiều Tinh Hồng Tố, có khả năng dẫn đến cuồng loạn.

Kính Nam không thể không nhắc nhở Hồng Khấu chú ý chừng mực một chút, cỗ Trọng Lập Thể này là sản phẩm sinh vật và máy móc, bên trong có liên kết thần kinh sinh học, rất dễ xảy ra vấn đề.

Hồng Khấu lại nói: Vũ trụ chính là một sòng bạc lớn, mỗi người sinh ra đều ở trong sòng bạc, liền phải liên tục không ngừng đánh cược, cược lên sinh mệnh, cược lên tương lai, cược lên tất cả.

Trừ phi chết, nếu không vũ trụ sòng bạc sẽ không thả chúng ta rời đi.

Đã như vậy, không bằng làm một kẻ cuồng độ, cược là xong, hưởng thụ là xong.

Cô tỏ vẻ đã sinh ra trong sòng bạc vũ trụ này, căn bản không có chuyện gì chắc ăn mười phần, đánh cược là được rồi.

Kính Nam còn muốn khuyên giải, nhưng Hồng Khấu đã không chờ kịp đi khiêu chiến Thất Đại Vương Giả, nói: Dùng chiến thắng của tôi thổi lên kèn lệnh nhân loại phản kích.

Hồng Khấu gia nhập thêm tính cách tự phụ của Tra Nhĩ Tư, rất thích thể hiện sức mạnh của chính mình.

Dữ thử đồng thì, Liệp Hoang tiểu đội cũng đang mở rộng tuyển mộ, các loại vũ khí trang bị cũng đang nâng cấp, tất cả đều báo hiệu Đăng Tháp chuẩn bị đánh trận.

Nói thật thượng dân cũng không cho rằng có thể thắng, bọn họ hiểu biết về kẻ địch quá ít.

Ngược lại tín đồ Giáo hội Quang Ảnh cho rằng có thể thắng, dù sao Hồng Khấu chết đi sống lại, khẳng định có thần chống lưng.

Thất đại vương giả Phệ Cực Thú cũng không phải chuyện đùa, mỗi một con đều có trí tuệ trác tuyệt và sức mạnh cường đại, bọn chúng là những vương giả mới nhất đản sinh trong hệ sinh thái Mã Na, là sự tồn tại thay thế nhân loại quản lý địa cầu.

Nhân loại, những món đồ cổ của phiên bản trước, muốn khiêu chiến vương giả của phiên bản mới trong phiên bản mới, quả thực chẳng khác nào tìm chết.

Bất quá nhân loại đã ở trong sòng bạc vũ trụ, thì khẳng định trốn không thoát việc đặt cược, cược lên sự sinh tồn của chính mình, bác một phen phát triển.

Sinh tồn là nhu cầu, phát triển cũng là nhu cầu, cá và tay gấu không thể kiêm đắc, cược sinh tồn mà cầu phát triển.

Đương nhiên Hồng Khấu cũng không ngốc, cũng sẽ cố gắng thu thập tình báo trước, sau đó mới động thủ.

Đăng Tháp bay về phía khu vực trước đây vẫn luôn cấm bay, xa xa nhìn lại thiên địa chi gian giống như đang thổi bão cát màu đỏ, kỳ thực đều là Tinh Hồng Tố, nơi này chính là khu vực hoạt động của hệ sinh thái Mã Na, bên trong sinh sống những vương giả cường đại.

Dùng máy bay không người lái UAV đi vào thám thính, hy vọng có thể nhìn xem tình huống bên trong.

Nhân loại chỉ là người chơi, mà không phải người đặt ra quy tắc trò chơi.

Tại trò chơi Địa Cầu này, quy tắc trò chơi thay đổi, nhân loại chỉ đành bất lực bị suy yếu.

Hệ sinh thái Mã Na là trò chơi về linh hồn, là cuộc đánh cược giữa lý tính và cảm tính.

Nhân loại ở bên trong cũng không chiếm ưu thế, bởi vì tình cảm của nhân loại quá yếu ớt.

Nhân loại là hạt giống rất tốt, nhưng hạt giống luôn có ngày khai hoa kết quả, hạt giống không thể nào mãi mãi là hạt giống.

Hiện tại một số hạt giống lại không muốn khai hoa kết quả, muốn vĩnh viễn duy trì dáng vẻ của hạt giống, thật đúng là ấu trĩ.

Một bóng đen nhìn về phía Đăng Tháp, lẩm bẩm một mình, hắn gọi nhân loại là hạt giống.

Hạt giống thì nên khai hoa kết quả, thì nên hiến dâng chính mình, nhưng hiển nhiên rất nhiều nhân loại cũng không nguyện ý.

Đại tự nhiên hết thảy đều đang hiến dâng chính mình, gió ngừng rồi lại nổi, mưa tạnh rồi lại rơi, thực vật trải qua trưởng thành và khô héo, động vật cũng biến thành món ngon trên bàn ăn, nhân loại hưởng thụ hết thảy tiện lợi, chờ đến khi cần bọn họ nảy mầm, lại cự tuyệt sứ mệnh của chính mình, đây là ngu xuẩn bao nhiêu, ấu trĩ bao nhiêu, ích kỷ bao nhiêu a.

Bóng đen luôn lẩm bẩm một mình.

Hiển nhiên khi Đăng Tháp ký sinh tài nguyên mặt đất, mặt đất cũng có người nhìn chằm chằm Đăng Tháp.

Đỗ Lan ngồi tại biên giới Đăng Tháp, cảm nhận được bánh răng vận mệnh đang chuyển động, gió thổi động khuôn mặt hắn, truyền đến tin tức hệ sinh thái Mã Na xao động.

Hệ sinh thái Mã Na khát vọng thôn phệ, khát vọng càng nhiều Sinh Mệnh Nguyên Chất.

Ngoài hệ sinh thái Mã Na ra, còn có nhiều thế lực đang rục rịch, chuẩn bị tranh đoạt địa vị con cưng của phiên bản chi tử mới.

Ai cũng biết ở thời đại mới, ai nắm giữ Sinh Mệnh Nguyên Chất nhiều hơn người đó liền có thể thắng lợi.

Trận tranh đoạt này, tất nhiên cũng là đại chiến.

Có điều muốn đánh trận, đầu tiên phải thích ứng hệ sinh thái Mã Na mới được.

Thích ứng không ngoài mấy loại: Cơ giới phi thăng, gen biến dị, áo giáp sinh hóa, tu luyện huyền học.

Rốt cuộc cái gì là Người.

Mã Khắc đội trưởng, cậu có từng suy nghĩ qua chưa.

Gọi tôi là Mã Khắc là được rồi.

Mã Khắc nói: Tôi đã không phải đội trưởng nữa, tôi cho rằng thực sự sống mới là người.

Đỗ Lan thầm nghĩ Mã Khắc đúng là mắc bệnh thực sự sống, thật là một lòng một dạ hướng về mục tiêu này nỗ lực, đáng tiếc đời này hắn không thấy được Đăng Tháp có thể thực hiện mục tiêu này.

Bất quá người sống trên đời đều cần một cái Lý Tưởng Hương Utopia, đều cần một cái hy vọng, tại Lý Tưởng Hương không có mua bán thì không có sát hại.

Người xưa dùng Nghiêu Thuấn Vũ, phương Tây dùng Hy Lạp cổ đại, tôn giáo dùng Thiên Đường, về sau đám công tri dùng trăng nước ngoài tròn hơn, chờ đến khi những Lý Tưởng Hương này đều không linh nghiệm nữa, bọn họ lại bắt đầu thổi phồng thời đại vĩ nhân sơ kỳ công nghiệp hóa cận đại, cho rằng thời đại đó là tốt nhất.

Dù sao chính là không có mua bán thì không có sát hại, dù sao chính là thỏa mãn tất cả lý tưởng của bọn họ, không có bất kỳ vấn đề gì, chỉ có hạnh phúc.

Nhưng sự thật thì chỉ cần là thời đại từng tồn tại trong lịch sử, thời đại nào không có nan đề của riêng mình.

Thời đại nào không có khốn cảnh của riêng mình.

Nhưng đây là quy tắc trò chơi của đám công tri, bọn họ cần thổi phồng một cái Lý Tưởng Hương ra, như vậy mới có thể nắm giữ quyền lên tiếng.

Lý Tưởng Hương của Mã Khắc chính là thực sự sống, kỳ thực chính hắn cũng nói không rõ rốt cuộc cái gì mới tính là thực sự sống, tựa hồ có bệnh thì nhất định có thể trị hết, có thể ở cùng một chỗ với người yêu. vân vân đều phù hợp điều kiện.

Nhưng những thứ này đã rất khoa trương rồi, rất khó đạt thành.

Chính là có bộ phận bệnh nan y trị không hết, chính là có người yêu mà không có được tồn tại, vậy những người này liền không tính là thực sự sống sao.

Đỗ Lan thầm nghĩ Mã Khắc và Tra Nhĩ Tư kỳ thực là một loại người, Tra Nhĩ Tư thì cho rằng thần linh sẽ chúc phúc hắn, sẽ không trừng phạt hắn. mà Mã Khắc thì cho rằng chỉ có hạnh phúc mới là thực sự sống, thống khổ chính là giả tạo mà sống.

Đều là một điểm cũng không có tư duy biện chứng, đều rất phiến diện.

Đáng tiếc thực sự sống cũng không phải do nhân loại làm chủ, nhân loại chỉ là một bộ phận nhỏ của đại tự nhiên vĩ đại, đại tự nhiên sẽ ra cho con người rất nhiều nan đề.

Mã Khắc thừa nhận sự tàn khốc của tự nhiên, nhưng nói: Nhân loại không thể sợ hãi không tiến.

Vậy thì hiện tại vấn đề đến rồi, nếu cái giá để nhân loại tiến lên là từ bỏ nhục thân hoặc tình cảm, cậu nguyện ý không.

Hoặc là nhân loại phải trải qua Vấn đề xe điện, không thể toàn bộ sống sót, chỉ có thể một bộ phận sống sót, một bộ phận khác cần phải tiêu diệt thì làm sao bây giờ.

Cậu cho rằng nhân loại vẫn nên hướng về phía trước sao.

Đỗ Lan đưa ra vấn đề, một cái là con tàu Theseus, một cái là vấn đề xe điện.

Con tàu Theseus chính là linh kiện thuyền toàn bộ thay đổi, chiếc thuyền này còn là chiếc thuyền ban đầu không.

Vấn đề xe điện chính là trên hai đường ray đều có người đứng, hiện tại tàu hỏa sắp đến rồi, chỉ có thể cứu một bên, hy sinh bên kia, làm thế nào.

Mã Khắc không biết, nói: Từ bỏ nhục thân hoặc tình cảm, vậy người còn là người sao.

Chỉ có thể tồn hoạt một bộ phận, cần phải hy sinh một bộ phận, thực sự tính là sống sao.

Đỗ Lan thầm nghĩ Mã Khắc chính là điển hình của vừa muốn cái này lại vừa muốn cái kia ký yếu hựu yếu, cuộc đời của hắn rất thuận lợi, hồi nhỏ có chị gái và thành chủ bảo vệ, lớn lên lại trở thành đội trưởng, còn có em gái xinh đẹp theo đuổi ngược, dường như đạt được cái gì cũng rất dễ dàng.

Điều này dẫn đến việc hắn cái gì cũng muốn, cái gì cũng không muốn buông tay.

Kỳ thực rất nhiều người bình thường tình huống cũng không khác gì Thành chủ Morgan, tài nguyên trong tay chỉ có bấy nhiêu, chỉ có thể lựa chọn chuyện quan trọng nhất để làm, những chuyện khác thì chỉ đành từ bỏ.

Mã Khắc cũng nhớ tới lần đầu tiên mình đưa ra quyết định, tình huống bị mọi người phản đối.

Hắn nghĩ rất đơn giản, mọi người nỗ lực tìm được thuốc trị bệnh tim, cứu được thành chủ là tốt rồi.

Nhưng mọi người lại cân nhắc thương vong và chi phí, cân nhắc có đáng giá hay không.

Chương 3299

Mã Khắc cho rằng đáng giá, nhưng người khác cho rằng không đáng giá.

Hắn căn bản không cân nhắc nếu thương vong quá lớn, sẽ tạo thành ảnh hưởng ác liệt đối với Đăng Tháp, chỉ nghĩ sự tình có thể viên mãn hoàn thành.

Nhưng sự đời đâu có thể vẹn cả đôi đường, cái gì cũng muốn.

Cuộc đời Mã Khắc khiến hắn sinh ra ảo giác, khiến hắn sai lầm cho rằng vừa muốn cái này lại vừa muốn cái kia là mục tiêu rất đơn giản liền có thể đạt thành.

Nhưng Đỗ Lan nói cho hắn biết cái gì cũng muốn là rất khó, đại bộ phận thời gian là cá và tay gấu không thể kiêm đắc, chỉ có thể chọn một cái.

Thực sự sống cũng là có cái giá phải trả, Nghiêu Thuấn Vũ, Hy Lạp cổ đại, Thiên Đường, trăng nước ngoài, thậm chí là thời đại vĩ nhân, cái nào không có đại giới.

Cái nào thực sự làm được không có mua bán thì không có sát hại rồi.

Mã Khắc là nhân vật chính, cho nên vận khí có thể giúp hắn vượt qua cửa ải khó khăn.

Nếu là người bình thường ngốc nghếch tin vào những lời lừa gạt này, như vậy bọn họ chính là đại giới.

Từ bỏ nhục thân và tình cảm, tại sao lại không phải là người nữa.

Vì để sống sót mà giết chết một bộ phận người khác, lại vì sao không tính là thực sự sống.

Đỗ Lan hỏi ngược lại: Chờ đến khi cuối cùng cần đưa ra lựa chọn, cậu có thể hạ quyết tâm sao.

Tôi không biết.

Mã Khắc không thể tưởng tượng dáng vẻ nhân loại đổi một loại hình thái sinh hoạt: Tôi không biết tương lai nhân loại rốt cuộc nên làm thế nào.

Hạ trùng bất khả dĩ ngữ băng côn trùng mùa hạ không thể nói chuyện băng tuyết, thầy bói xem voi, kỳ lộ vong dương lạc cừu ở ngã rẽ.

Tại Thiên Trúc trước kia có một câu chuyện, kể là vào thời cổ đại không có tủ lạnh, một người phụ nữ sống ở nhiệt đới chưa từng thấy qua băng, một ngày nọ anh họ của cô ta từ phương Bắc trở về, liền miêu tả hình dạng của băng với cô ta, nói cho cô ta biết băng là trạng thái rắn của nước, nói giữa nước và băng không có trạng thái trung gian, nhiệt độ của nước và nhiệt độ của băng lạnh như nhau.

Người phụ nữ liền nghi ngờ tất cả những gì anh họ nói, cho rằng câu chuyện mạo hiểm của anh họ chẳng qua cũng giống như thần tiên miệng phun lửa trong thần thoại, không thể lý giải nổi, hoàn toàn là nói hươu nói vượn.

Mã Khắc nghẹn lời, đột nhiên cảm giác mình rất ít văn hóa, hoàn toàn không biết thành ngữ Đỗ Lan nói có ý gì, có điều câu chuyện thì nghe hiểu rồi.

Người phụ nữ chưa thấy qua băng, cho nên không tin có băng, cho rằng băng chính là câu chuyện lừa người.

Nhưng anh họ cô ta kỳ thực không nói dối, xác thực có băng.

Mã Khắc đột nhiên ý thức được bọn họ hiểu biết đối với hệ sinh thái Mã Na chẳng lẽ không phải cũng như thế sao.

Biết một mà không biết hai, lại cho rằng hệ sinh thái Mã Na chính là tà ác.

Người phụ nữ sai lầm rồi sao.

Cũng không sai, cô ta chỉ là dựa theo kinh nghiệm của chính mình phán đoán một thứ chính mình chưa thấy qua là giả.

Dù sao anh họ cũng không lấy ra chứng cứ.

Cho rằng một thứ chính mình chưa thấy qua là giả thì rất đơn giản, nhưng làm thế nào phán đoán đối phương là thật sự tồn tại thì rất khó.

Tôi cũng không làm được, có lẽ hình thái tốt nhất của con người chính là từ bỏ thân thể và tình cảm, nhưng tôi chưa thấy qua, cũng không có chứng cứ, chỉ có thể phủ định loại tồn tại này.

Mã Khắc cảm nhận sâu sắc sự vô tri của chính mình.

Nhận thức của con người là hữu hạn, không chỉ ở thời đại hệ sinh thái Mã Na, ở thời đại cũ cũng là như thế.

Tại thời đại hệ sinh thái Mã Na, có khả năng nhân loại sẽ tiến hóa thành sự tồn tại không có thân thể và tình cảm.

Cũng giống như nhân loại trong Tân Thế Kỷ Phúc Âm Chiến Sĩ Evangelion toàn bộ biến thành nước cam vậy, ý thức toàn bộ trở thành một thể, có lẽ mới là kết quả tốt hơn.

Mà kiên quyết giữ nguyên thân thể ban đầu, cự tuyệt tâm linh của người khác, ngược lại là ngu muội lạc hậu, trở ngại tiến hóa.

Cũng giống như khi động cơ hơi nước được cải tiến, chế độ nô lệ vẫn y nguyên tồn tại.

Nhưng lịch sử chứng minh động cơ hơi nước cuối cùng sẽ đánh bại chế độ nô lệ, trở thành lựa chọn hoàn toàn mới.

Chế độ nô lệ cũng từng phản kháng, cũng từng huy hoàng.

Bởi vì động cơ hơi nước lúc mới bắt đầu xác thực không dễ dùng, hiệu suất nô lệ nhanh hơn động cơ hơi nước nhiều.

Nhưng thời đại đang phát triển, khoa học kỹ thuật đang tiến bộ, theo động cơ hơi nước phát triển qua nhiều thế hệ, máy móc cuối cùng vượt qua nô lệ.

Còn có bóng đèn, trước khi Edison cải tiến bóng đèn, tuổi thọ bóng đèn rất ngắn, xa xa không bằng đèn dầu hỏa và nến.

Thương nhân bán đèn dầu hỏa và nến cũng có thể cười nhạo bóng đèn hoạt kê.

Nhưng theo kỹ thuật bóng đèn không ngừng phát triển, thời đại bóng đèn cuối cùng đã đến.

Lại ví dụ như sau khi in chữ rời được phát minh, in khắc bản y nguyên là chủ lưu, mãi đến khi in chữ rời kim loại lợi hại hơn được phát minh, in khắc bản cuối cùng bị đào thải.

Một loại kỹ thuật mới lúc sơ khai, cũng không dễ dùng, thậm chí bị người cười nhạo.

Cần tiếp tục đầu tư vốn liếng, đầu tư nhân tài, không ngừng đổi mới nâng cấp, cuối cùng mới vượt qua kỹ thuật cũ.

Người ta khi sử dụng tiện lợi do kỹ thuật thành thục mang lại, lại luôn sẽ cười nhạo những kỹ thuật mới chưa thành thục, lại không nghĩ qua chính mình sử dụng kỹ thuật thành thục, năm đó cũng là bị cười nhạo qua.

Thật sự ứng nghiệm một câu nói: Vượt qua ngọn núi này, mới có người nghe câu chuyện của bạn.

Nếu kỹ thuật mới không thể vượt qua kỹ thuật cũ, mọi người sẽ không thừa nhận, chỉ biết cười nhạo.

Chỉ có kỹ thuật mới vượt qua kỹ thuật cũ, mọi người mới có thể lắng nghe câu chuyện của kỹ thuật mới.

Có đôi khi sự phát triển của kỹ thuật mới căn bản không thể ngăn cản, nhân loại ngoại trừ thích ứng ra, không còn cách nào khác.

Hệ sinh thái Mã Na như thế, nhân loại tiến hóa có lẽ cũng là như thế.

Mã Khắc nghe Đỗ Lan nói những thứ có có không không này, cũng không khỏi bắt đầu hoài nghi bản thân cừu hận hệ sinh thái Mã Na như vậy có phải là chính xác hay không.

Có lẽ việc hắn làm hiện tại đang trở ngại nhân loại tiến hóa, chính mình là tội nhân của nhân loại.

Mã Khắc trầm mặc nhìn phong cảnh bên ngoài Đăng Tháp, cùng Đỗ Lan rơi vào trầm tư.

Đường Ni, tư tưởng của anh thật sự quá thâm thúy.

Mã Khắc cảm khái nói: Vậy anh có đạt được kết luận không.

Chúng ta hiện tại làm rốt cuộc là đúng hay là sai.

Nhân loại rốt cuộc nên giữ nguyên dạng bất biến, hay là nên thuận theo hệ sinh thái Mã Na phát sinh biến hóa.

Rốt cuộc nên làm thế nào.

Nhân loại là nhỏ bé như vậy, địa cầu tồn tại ít nhất 4 tỷ năm, sự sống đản sinh ít nhất 500 triệu năm, khủng long tồn tại ít nhất 200 triệu năm, mà nhân loại tồn tại mới vài triệu năm, lịch sử có bích họa là 5 vạn năm, mà có văn tự ghi chép lại càng là chỉ có 3000 năm.

Lịch sử nhân loại ngắn ngủi như vậy, nhận thức của con người hữu hạn như vậy, không thể biết trước tương lai, không biết hành vi hiện tại của mình đối với tương lai mà nói rốt cuộc là đúng là sai.

Không cần rối rắm, trên thế giới này luôn sẽ có người tốt và người xấu, đã như vậy, chúng ta làm người xấu cũng không sao.

Đỗ Lan nói: Tốt xấu là người đời sau bình luận, chúng ta chỉ quản làm việc.

Anh thật đúng là thực sự cầu thị.

Mã Khắc lại không có thản nhiên như vậy, nếu làm sai, chính là di xú vạn niên.

Nhưng chính mình cũng không thể biết trước tương lai, mặc kệ chọn thế nào đều chỉ là năm ăn năm thua, có một nửa khả năng sẽ trở thành người xấu.

Áp lực rất lớn.

Đỗ Lan nhìn Mã Khắc một cái, phát hiện đối phương đang rối rắm, thầm nghĩ mình lại thành công khiến nhân vật chính sinh ra sự tự nghi ngờ, rất tốt.

Mã Khắc là thực sự rối rắm, trước giờ hắn đều tin tưởng việc mình làm là chuyện chính xác, là chuyện có lợi cho nhân loại sinh tồn, nhưng từ đầu đến cuối đều là chính hắn cho rằng.

Nhưng hắn chỉ là một con người, một người bình thường, hắn cũng không biết toàn bộ diện mạo địa cầu, không biết nguyên lý hệ sinh thái Mã Na, hắn chính là một con côn trùng mùa hạ, cười nhạo người từng thấy băng tuyết.

Chưa thấy qua băng, không đại biểu liền không có băng.

Băng xác thực tồn tại, chỉ là hắn quá nhỏ bé, cho nên không thấy được.

Vậy thì hệ sinh thái Mã Na có phải là sức mạnh giúp nhân loại tiến hóa hay không.

Chỉ là nhân loại quá nhỏ bé, chỉ nhìn thấy cục bộ cho nên mới cho rằng hệ sinh thái Mã Na là kẻ địch.

Chương 3300

Có lẽ nhận thức của chính mình hoàn toàn là một loại phán đoán sai lầm.

Chỉ nhìn thấy cục bộ, thì rất dễ sinh ra phán đoán sai lầm.

Ví dụ rất nhiều bức ảnh tin tức, chính là cắt lấy một bộ phận, tạo thành hiểu lầm.

Ví dụ một khẩu súng dí vào một cái đầu, giống như là nội dung súng giết.

Nhưng nhìn bức ảnh toàn cảnh, kỳ thực súng và đầu là đặt lệch vị trí, đây không phải súng giết, mà là binh sĩ đang đưa nước cho người dân, người bị dí đầu đang uống nước, hoàn toàn không có sợ hãi.

Ví dụ nhìn thấy một người giơ ngón tay giữa, thế nhưng đổi một góc độ nhìn đối phương kỳ thực không phải giơ ngón giữa, mà là ra dấu chữ V.

Còn có từ phía sau lưng quay chụp là một người nông dân công quỳ, nhưng chỉ cần vòng ra phía trước, sẽ biết đây là nông dân công đang học tập kiến thức cấp cứu, trước mặt đặt một người giả.

Anh ta quỳ là đang ấn ép người giả, học tập hồi sức tim phổi.

Loại phán đoán sai lầm sinh ra do cục bộ này quá nhiều, thậm chí phóng viên tin tức sẽ cố ý giấu giếm toàn cục không nói, dùng tin tức cục bộ để châm ngòi thổi gió.

Thông qua việc chỉ trình hiện cục bộ, giấu giếm chỉnh thể, chế tạo sự chênh lệch thông tin.

Nếu chỉ nhìn cục bộ, thật là khiến người ta thất khiếu bốc khói.

Nhưng nhìn thấy toàn cục, sẽ biết đây kỳ thực chính là một chuyện rất bình thường, hoàn toàn chẳng có gì đặc biệt, thậm chí đều không xứng gọi là tin tức.

Có thể nói là không có tin tức, chế tạo tin tức.

Điều này cũng nói lên chỉ hiểu biết cục bộ rất nguy hiểm.

Nhưng vấn đề là muốn hiểu biết toàn cục quá khó khăn, năng lực con người là hữu hạn, căn bản không thể hiểu biết toàn cục.

Lại không có cỗ máy thời gian, có thể để người ta đi dự đoán tương lai, hoặc là trở lại quá khứ.

Tin tức cũng giống như là tác phẩm họa trên bãi cát, chỉ cần đến thời gian thủy triều lên, nước biển sẽ nhấn chìm bãi cát, đem tác phẩm trên bãi cát dọn dẹp sạch sẽ.

Tin tức cũng là như thế, phát sinh qua rồi, thì kết thúc, thì không còn nữa, có khả năng chỉ để lại một tấm hình, không có chứng cứ nào khác.

Vậy thì ai nắm giữ tấm hình này, kẻ đó liền nắm giữ quyền lên tiếng.

Nếu tấm hình không cách nào phục nguyên hoàn chỉnh toàn bộ sự kiện, vậy thì mọi người chỉ có thể nhìn hình nói chuyện.

Nếu tấm hình lại bị cắt xén, vậy nhìn hình nói chuyện khẳng định cũng là sai càng thêm sai.

Điều này cũng có thể tiếp tục kéo dài, kéo dài đến toàn bộ lịch sử.

Lịch sử đã xảy ra rồi, cũng giống như bãi cát bị thủy triều cọ rửa qua, dấu vết trên bãi cát đã biến mất.

Cuối cùng lịch sử chỉ lưu lại văn tự, mà văn tự đều là phiến đoạn sinh hoạt của nhân vật lịch sử, thì có thể bị dụng tâm kín đáo cắt xén.

Từ đó có thể suy đoán ra lịch sử chúng ta nhìn thấy toàn là vô nghĩa, đều là giả, đều là bị người tinh tâm cắt nối biên tập qua, thế là liền xuất hiện chủ nghĩa hư vô lịch sử.

Đúng hay không.

Đúng, lịch sử khẳng định là không hoàn chỉnh, khẳng định là vặn vẹo.

Chân tướng nhân vật lịch sử có lẽ hoàn toàn tương phản với lịch sử, một người tốt có khả năng bị ghi chép thành người xấu, một người xấu có khả năng bị ghi chép thành người tốt.

Đối với người tốt, chỉ ghi chép chuyện bọn họ làm sai, không ghi chép chuyện tốt.

Đối với người xấu, chỉ ghi chép khi bọn họ hữu thiện hòa mục, không ghi chép chuyện bọn họ hành hung.

Cũng không làm giả, chỉ là ghi chép cục bộ, liền có thể đổi trắng thay đen.

Nhưng lịch sử kỳ thực cũng không hư vô.

Tranh luận thật giả của lịch sử hào vô ý nghĩa, trong lịch sử khẳng định có đại lượng ghi chép cục bộ, không cách nào hoàn nguyên diện mạo vốn có.

Nhưng lịch sử y nguyên phi thường quan trọng, sự kiện lịch sử không phải hoàn chỉnh, nhưng người ghi chép lịch sử tại sao phải ghi chép như vậy, lại rất quan trọng.

Cái gọi là vi ngôn đại nghĩa chính là như thế, lịch sử quá ngắn gọn, căn bản không thể hiểu biết toàn bộ diện mạo, nhưng tại sao phải ghi chép như vậy, mục đích ghi chép như vậy là cái gì.

Điểm này là có thể phân tích ra được.

Lịch sử do người nào viết, lập trường giai cấp của những người này là gì, có thể từ trong lịch sử được ghi chép nhìn thấy bọn họ ủng hộ cái gì, phản đối cái gì.

Tiến thêm một bước suy nghĩ bọn họ tại sao ủng hộ, tại sao phản đối.

Từ giai cấp của người ghi chép lịch sử, kéo dài đến giai cấp bọn họ ủng hộ và giai cấp phản đối, thế là đại thế lịch sử liền hiện ra.

Thông qua lịch sử tàn khuyết có thể suy nghĩ lập trường người ghi chép lịch sử, liền có thể suy diễn ra đấu tranh ý thức hệ phát sinh lúc đó, đây tất nhiên là sự tình chân thực phát sinh trong lịch sử, tuyệt đối không giả được.

Ví dụ kinh điển Nho gia và Phi Nho của Mặc gia, Phi Nho cũng chính là phê phán Nho gia.

Sử Ký thánh hiền Nghiêu Thuấn Vũ và Trúc Thư Kỷ Niên phàm nhân Nghiêu Thuấn Vũ.

Những đối kháng này là xác xác thực thực từng tồn tại trong lịch sử, cũng chính là chủ tuyến đại thế lịch sử.

Mã Khắc ý thức được chính mình nhỏ yếu, ý thức được chuyện chính mình đang làm có khả năng là sai lầm lớn.

Đáng tiếc chính mình cũng không có cách nào phân biệt, dù sao đúng và sai không phải do hắn quyết định.

Cái gọi là để nhân loại sinh tồn tiếp, cũng có khả năng là trở ngại nhân loại tiến hóa.

Đương nhiên đứng tại lập trường nhân loại phiên bản trước mà nói, nỗ lực của Mã Khắc khẳng định là có thể nhận được ủng hộ.

Đỗ Lan một trận lừa gạt, liền khiến Mã Khắc tự nghi ngờ.

Bất quá ý chí lực của Mã Khắc vẫn khá kiên định, nhìn bão cát đỏ điên cuồng nơi xa, nhìn bóng đen khổng lồ đáng sợ trong bão cát, hắn biết mình nên chiến đấu.

Bóng đen mọc ra từ mặt đất, cũng giống như dây leo khổng lồ trong Jack và hạt đậu thần từ mặt đất vươn thẳng tới tầng mây.

Thành phố nhân loại dưới sự nâng đỡ của dây leo có vẻ nhỏ bé như vậy.

Khu vực bão cát đang thổi trước mắt, trước kia là một tòa thành phố, nhưng hiện tại đã nhìn không ra nữa.

Hiện tại cái gọi là Thất đại cấm khu, kỳ thực chính là khu vực mật độ nhân khẩu cao nhất của bảy đại châu năm đó, Sinh Mệnh Nguyên Chất do lượng lớn nhân loại sinh ra tập hợp lại một chỗ, chính là cấm khu.

Đỗ Lan nhìn cảnh sắc không khác gì địa ngục trước mặt, tỏ vẻ muốn đi vào bên trong cần dũng khí tương đương.

Đây chính là cấm khu.

Mọi người đều líu lưỡi, nháy mắt hàn ý liền tập kích toàn thân, bất kể là thượng dân hay là dân trần đều cảm nhận sâu sắc sự tuyệt vọng.

Bão cát màu đỏ kia tuyệt đối sẽ thôn phệ hết thảy, hơn nữa bên trong hiển nhiên có lượng lớn quái vật, chỉ dựa vào chút chiến lực này của Đăng Tháp thực sự đủ sao.

Chiến thắng là cần điều kiện, thiên thời địa lợi nhân hòa, chung quy phải có một điều đứng về phía mình mới được.

Đăng Tháp có điều kiện thắng lợi sao.

So số lượng, Phệ Cực Thú hoàn thắng.

So chiến lực, Phệ Cực Thú hoàn thắng.

So Sinh Mệnh Nguyên Chất, Phệ Cực Thú vẫn là hoàn thắng.

Chương 3301

Nhân loại cũng chỉ có chút công nghệ, nhưng vấn đề là hệ sinh thái Mã Na có độc tính lây lan qua không khí.

Công nghệ nhân loại có tốt đến mấy, một khi không bịt kín, là xong đời.

Ưu thế công nghệ trong kịch độc cũng rất khó phát huy ra.

Cho nên đủ loại so sánh xong, nhân loại chỉ cảm thấy sợ hãi.

Trước đó Đăng Tháp vẫn luôn tránh né những cấm khu này, không phải là không có đạo lý, thực sự là quá đáng sợ.

Đánh không lại, căn bản đánh không lại.

Nhân loại cũng không biết đại tai biến phát sinh như thế nào, lúc đầu chỉ là xuất hiện một số thực vật dung hợp đặc tính sinh vật.

Những thứ được gọi là Địa Mạn Đằng Dây leo lan tràn mặt đất này từ từ toát ra.

Địa Mạn Đằng là có đặc tính của động vật, ví dụ lá cây như hồ điệp, quả thực như côn trùng, hàm chứa đặc tính song trùng của thực vật và động vật.

Đương nhiên một số động vật cũng không phải thực vật hiện đại, cũng có rất nhiều động vật đã tuyệt chủng, ví dụ hồ điệp viễn cổ.

Lúc đầu các nhà khoa học, nhà sinh vật học, nhà thực vật học rất hứng thú đối với loại Địa Mạn Đằng hoàn toàn mới này, nhưng tiếp theo xuất hiện dây leo khổng lồ liền khiến người ta không thích nổi.

Trên dây leo khổng lồ mọc đầy các loại mắt, loại dây leo mắt này lớn lên rất nhanh, thậm chí còn khổng lồ hơn cả cao ốc, động một chút là cao vượt quá ngàn mét.

Còn giải phóng ra virus bào tử, khiến nhân loại rơi vào điên cuồng.

Địa Mạn Đằng căn bản không thể bị ngăn cản, cứ liên tục lan tràn, rất nhanh liền lan tràn đến toàn cầu, tiếp theo tận thế của nhân loại liền bắt đầu.

Đây đã là chuyện mấy chục năm trước, nhân loại lúc đó đã đi hết quy trình mạt thế cố định.

Khủng hoảng, đối kháng, ôm đoàn, cầu sinh.

Không ai có thể ngăn cản Địa Mạn Đằng bùng nổ, không ai có thể ngăn cản sinh thái cấu tạo lại, cuối cùng hệ sinh thái Mã Na thay thế hệ sinh thái mà nhân loại quen thuộc.

Vô số nhân loại bị rút đi Sinh Mệnh Nguyên Chất, văn minh đi về hướng hủy diệt.

Mấy thứ này rốt cuộc là quái vật gì.

Thượng dân cũng không biết mấy cái dây leo con mắt khổng lồ này rốt cuộc là gì, thực vật và động vật dung hợp cùng một chỗ, hoàn toàn không biết là cái thứ gì.

Vượt ra khỏi sự lý giải của nhân loại.

Chúng ta trước đây thực sự là đang chiến đấu với loại quái vật này sao.

Phệ Cực Thú mà bọn họ gặp trước đây đột nhiên trở nên hòa ái hẳn lên, so với hệ sinh thái Mã Na dữ tợn trước mắt, bọn họ có một loại cảm giác như vừa tỉnh mộng.

Hiện tại tôi hiểu tại sao thành chủ phản đối hạ cánh rồi.

Còn có thượng dân tỏ vẻ: Nghi ngờ thành chủ, hiểu cho thành chủ.

Đối mặt với hệ sinh thái đáng sợ vượt ra khỏi năng lực Đăng Tháp này, căn bản không có cửa thắng.

Xác thực không có cửa thắng, Đỗ Lan thầm nghĩ đây mới mấy chục năm, nhân loại liền muốn đánh bại hệ sinh thái Mã Na.

Nghĩ nhiều rồi.

Nhân loại phiên bản trước cũng tốn mấy vạn năm mới cuối cùng trở thành con cưng của phiên bản, chỉ riêng việc khai phá đất đai đã tốn mấy ngàn năm.

Hiện tại đối đầu hệ sinh thái Mã Na, lại tốn thêm mấy vạn năm cũng hoàn toàn bình thường.

Chỉ có điều hệ sinh thái Mã Na chưa chắc sẽ cho nhân loại nhiều thời gian như vậy.

Đại tự nhiên phiên bản trước không có nhu cầu gì với nhân loại, sẽ không truy sát nhân loại.

Nhưng hệ sinh thái Mã Na thì có, khát vọng của nó đối với Sinh Mệnh Nguyên Chất khiến nó không biết đủ, sẽ triển khai truy bắt nhân loại.

Như vậy, nhân loại liền không có cách nào giống như phiên bản trước an an ổn ổn mà phát triển, chỉ có thể nghĩ cách cùng hệ sinh thái Mã Na quyết một trận thắng thua.

Nhưng hiển nhiên trước mắt nhân loại không có cửa thắng.

Lúc này lại phải lấy ra lý thuyết kinh điển của Giả Diện Kỵ Sĩ Kamen Rider rồi: Sức mạnh đồng nguyên.

Đỗ Lan tỏ vẻ chỉ có thể dùng ma pháp đánh bại ma pháp, đã hệ sinh thái Mã Na hấp thu Sinh Mệnh Nguyên Chất, thì nhân loại cũng hút, chỉ cần hiệu suất hấp thu cao hơn hệ sinh thái Mã Na, bên này tiêu bên kia trưởng, liền có khả năng vượt qua hệ sinh thái Mã Na.

Đương nhiên một khi hấp thu hệ sinh thái Mã Na, nhân loại cũng chưa chắc vẫn là người.

Trường lực AT trong Tân Thế Kỷ Phúc Âm Chiến Sĩ Evangelion là sức mạnh cự tuyệt, Sinh Mệnh Nguyên Chất chính là sức mạnh dung hợp.

Đỗ Lan lấy ra con nhện nhỏ do mình chế tạo, chỉ cần cắn một cái là có thể đạt được sức mạnh hấp thu Sinh Mệnh Nguyên Chất, nhưng đến lúc đó người sẽ không còn là nhân loại.

Đăng Tháp tuy dừng lại trước cấm khu, tuy muốn chiến đấu, nhưng cần nhiều tài nguyên hơn.

Hiện tại vấn đề của Đăng Tháp là, có thể phát động một đợt chiến tranh, nhưng đánh đợt thứ hai, đợt thứ ba thế nào.

Tài nguyên của Đăng Tháp quá ít, căn bản không có năng lực tác chiến bền bỉ.

Kẻ địch trong cấm khu cũng không chỉ hai ba đợt, có thể có mười mấy hai mươi đợt, Đăng Tháp cho dù đánh sạch liều sạch cũng vô dụng.

Hồng Khẩu không ngốc, biết sức mạnh của kẻ địch rất mạnh, tài nguyên và binh lực của Đăng Tháp đều không đủ.

Bất quá sau khi để thượng dân và dân trần đều xem qua cấm khu, sau đó toàn diện tuyển chọn binh lực hẳn là có thể.

Còn có chính là cần nhiều tài nguyên hơn, nhưng sự chuyển hóa tài nguyên của Đăng Tháp đã bão hòa, cần phải đi xuống mặt đất.

Thông qua áp lực từ cấm khu, để mọi người đạt thành nhận thức chung, chỉ có xây dựng một căn cứ hậu cần trên mặt đất mới có thể tác chiến bền bỉ.

Mặt đất sản xuất lương thực, đạn dược.

Hồng Khẩu biết trước khi chiến tranh, Đăng Tháp cần phải toàn diện đổi thành Canh Chiến Vừa cày vừa chiến, tất cả mọi người đều phải triển khai xoay quanh chuẩn bị chiến tranh chuẩn bị nạn đói, đem tình yêu vứt ra sau đầu.

Bất quá việc này thì quá chậm, ít nhất mười năm mới có thể thấy thành quả, cho nên vẫn là dùng ma pháp đánh bại ma pháp nhanh hơn.

Trực tiếp biến dị, lập tức đi hấp thu Sinh Mệnh Nguyên Chất, tiên hấp thu Tinh Hồng Tố dễ dàng cảm ứng hơn, lại tăng lên Sinh Mệnh Nguyên Chất màu xanh.

Đương nhiên nếu có thể khởi động lại dây chuyền sản xuất người máy, dùng người máy trí tuệ khôi phục sản xuất, tốc độ sẽ nhanh hơn một chút, nhưng ba năm khẳng định không thể thiếu.

Đăng Tháp lượn lờ bên ngoài cấm khu, phái đi một số UAV, nhưng toàn bộ mất liên lạc, lòng quân, tài nguyên đều không đủ, cuối cùng xám xịt chạy mất.

Không ai sẽ nói Hồng Khẩu túng nhát gan, bởi vì mọi người đều túng.

Hóa ra chúng ta căn bản không có kết thúc mạt thế.

Thượng dân từng một độ tưởng rằng chính mình đã rời khỏi tận thế, dù sao sữa bò uống vào, bánh mì ăn vào, không cảm giác được không khí tận thế.

Chúng ta căn bản không thắng được.

Có người trực tiếp từ Đăng Tháp nhảy xuống, tự sát, chết là hết chuyện.

May mà loại người này là thiểu số, chết tử tế không bằng sống vất vưởng, hiện tại Đăng Tháp cũng không nói muốn lập tức phát động tiến công, căn bản không cần vội vã đi chết.

Địch Ny Toa cảm giác được bên trong cấm khu có một cỗ Sinh Mệnh Nguyên Chất cường đại: Sinh Mệnh Nguyên Chất bên trong dường như không chỉ là nhân loại, còn có khủng long, sinh vật biển, hình như Sinh Mệnh Nguyên Chất của sinh vật viễn cổ đã tuyệt chủng trước đó cũng không biến mất mà là bị trữ tồn lại.

Địa cầu ít nhất trải qua năm lần đại tuyệt chủng sinh vật, nguyên nhân tuyệt chủng không đồng nhất.

Nhưng ở cái địa cầu này, nguyên nhân đại tuyệt chủng chỉ có một, đó chính là bị hấp thu Sinh Mệnh Nguyên Chất.

Đăng Tháp dạo một vòng bên ngoài cấm khu, quả đoán túng, bởi vì cấm khu quá lớn, kẻ địch quá nhiều, Đăng Tháp tuy có thể đánh một đợt.

Nhưng thật sự chỉ là một đợt, tài nguyên Đăng Tháp không thể chống đỡ tác chiến dài kỳ, tài nguyên căn bản không đủ.

Nếu không thể từ trong chiến tranh thu được vật tư, lấy chiến nuôi chiến, Đăng Tháp ít nhất cần ba năm thời gian bị chiến bị hoang, mới có thể tích góp vật tư cho nhiều lần chiến tranh.

Đỗ Lan tỏ vẻ nhân loại chính là như vậy.

Trang Tử nói không sai, người ăn ba ngày cơm, chỉ có thể đi ba ngày đường, người có bao nhiêu vật tư thì chỉ có thể đánh bấy nhiêu trận.

Hoặc là lấy chiến nuôi chiến, hoặc là chuẩn bị chiến tranh chuẩn bị nạn đói.

Nhân loại muốn tác chiến bền bỉ, là cần tài nguyên, lấy chiến nuôi chiến kỳ thực là một lựa chọn rất tốt, giết Phệ Cực Thú, từ trên người Phệ Cực Thú đạt được Sinh Mệnh Nguyên Chất và khí quan chế tác vũ khí, có thể tác chiến bền bỉ.

Chương 3302

Cho dù là ở tận thế, nợ kinh tế cũng phải tính.

Đỗ Lan tỏ vẻ nhân loại cần phải dựa vào ngoại vật, một khi có trao đổi vật với vật, kinh tế cũng liền sinh ra.

Cho nên vẫn phải dựa vào biến dị, ăn một cái bánh côn trùng, sinh ra năng lượng giết chết mấy trăm con Phệ Cực Thú.

Sau khi biến dị còn có thể lấy chiến nuôi chiến, chẳng phải đẹp lắm sao.

Đỗ Lan tỏ vẻ không phải công nghệ dùng không nổi, mà là biến dị có tính giá cả p trên p cao hơn.

Nếu nhất định phải dùng công nghệ, có thể sử dụng cỗ máy biến trí tưởng tượng thành hiện thực, hét càng to, lực chiến đấu càng mạnh.

Loại máy móc này không cần tiếp tế, toàn dựa vào ý chí lực, có thể tác chiến thời gian dài.

Chiến tranh là một đề tài cao thâm, hậu cần thế nào, tác chiến bền bỉ thế nào, rút lui thế nào, phán định thắng thua thế nào đều cần nghiên cứu kỹ lưỡng.

Trong đó làm thế nào trường kỳ, bền bỉ tác chiến càng là trực tiếp quyết định lực chiến đấu.

Muốn tác chiến bền bỉ cần hậu cần và ý chí chiến đấu của binh sĩ, trong các loại tác phẩm khoa học viễn tưởng, quân đội luôn là cô quân thâm nhập, rơi vào trùng trùng bao vây, không có hậu cần để nói.

Đối mặt kẻ địch liên tục không dứt, liền dựa vào ý chí chiến đấu chuyển hóa thành lực chiến đấu, không cần hậu cần, chỉ cần cỗ máy chuyển hóa thần kỳ là được.

Ví dụ như khu động Lambda Driver trong Toàn Kim Chúc Cuồng Triều Full Metal Panic, cơ quan S2 trong Tân Thế Kỷ Phúc Âm Chiến Sĩ Evangelion, năng lực đồng hóa của Thương Khung Pháp Phù Na Fafner in the Azure, thậm chí là máy năng lượng hạt nhân trong Gundam SEED.

Đều là giải quyết năng lực tác chiến bền bỉ.

Lúc đầu cơ thể nhân vật chính đều bị hạn chế bởi vấn đề năng lượng, chỉ có thể tác chiến ngắn hạn.

Nhưng theo năng lực phi công càng ngày càng mạnh, liệt độ chiến đấu càng ngày càng cao, nhu cầu tác chiến bền bỉ bày ra trước mặt mọi người, thế là cơ thể nhân vật chính liền có đột phá.

Thậm chí là Ultraman Siêu Nhân Điện Quang cũng vì trên trái đất chỉ có ba phút, làm cho Ultraman không thể không tốc chiến tốc thắng, một khi ba phút giải quyết không được vấn đề, sẽ dẫn đến tổn thất to lớn.

Mà rời khỏi trái đất, không có hạn chế ba phút, Ultraman đại chiến quái thú nhỏ liền có thể liên tục kiểu lăn lộn mà chiến đấu, đánh một trận thiên hôn địa ám.

Rất nhiều tác phẩm Super Robot hệ siêu cấp lại càng đơn giản, chỉ cần gào thét là được, hét càng vang dội càng là đột phá chân trời.

Tia Getter trong Cái Tháp Cơ Khí Nhân Getter Robo, lực xoắn ốc trong Thiên Nguyên Đột Phá Gurren Lagann.

Đều là ngay từ đầu liền vô hạn năng lượng, tinh thần của người mạnh bao nhiêu, liền có thể đạt được sức mạnh bấy nhiêu, hoàn toàn không chịu hạn chế của năng lượng.

Tóm lại muốn đánh trận, khẳng định không thể chỉ đánh một đợt, một đợt đem vũ khí đạn dược toàn bộ tiêu hao hết, sau đó trố mắt ra nhìn.

Một đợt có thể đánh thắng thì cũng coi như xong, nếu đánh không thắng, thì chỉ có thể chờ chết.

Cho dù là Người Sắt Iron Man cuối cùng vì để tác chiến bền bỉ, cũng phải chuẩn bị nhiều bộ chiến giáp, chuẩn bị từng rương lò phản ứng hồ quang, như vậy mới có thể bảo đảm khi chiến đấu, có thể liên tục không ngừng có năng lượng sử dụng.

Nếu là thế giới lấy sinh mệnh làm năng lượng, thiêu đốt sinh mệnh kéo dài chiến đấu càng là thường gặp.

Đỗ Lan tỏ vẻ thiêu đốt Sinh Mệnh Nguyên Chất để chiến đấu cũng là một phương án.

Cho nên ba phương án tác chiến bền bỉ: Lấy chiến nuôi chiến, chuẩn bị chiến tranh chuẩn bị nạn đói, thấu chi sinh mệnh.

Từ trên người kẻ địch lấy được tài nguyên, lấy sự tích lũy của thời gian chi viện, dùng ý chí thấu chi tiềm năng.

Ba loại phương án có thể chọn, hai loại phía trước khẳng định là rất ổn thỏa.

Loại cuối cùng có tính đàn hồi rất lớn, có khả năng thấu chi lượng lớn sinh mệnh, nhân vật chính vẫn nhảy nhót tưng bừng, có khả năng dùng hai lần liền chết.

Chỗ em cũng chuẩn bị xong.

Khi Đỗ Lan làm nhện biến dị, Địch Ny Toa cũng săn giết một đầu Phệ Cực Thú, lấy được hạch tâm, chuẩn bị dùng hạch tâm cấy ghép cho tiểu loli, bồi dưỡng các cô bé thành chiến binh Đại Kiếm thế giới khoa huyễn, gia tăng tỷ lệ sống sót của các cô bé trong mạt thế.

Hai vợ chồng chuẩn bị hai bộ phương án, một cái là bị nhện biến dị cắn một cái, một cái là cấy ghép hạch tâm.

Bắt đầu từ con cái dân trần, con cái dân trần cả ngày chạy lung tung, mà con cái thượng dân cơ bản không nhìn thấy.

Bởi vì con cái thượng dân đều đang đi học, bận rộn cực kỳ.

Con cái thượng dân tiếp nhận giáo dục tinh anh, thứ muốn học rất nhiều, bất kể là lập trình hay là y học, đều không phải trong thời gian ngắn có thể nắm giữ, cần phải một ngày mười hai tiếng học tập, đến trước mười tám tuổi mới có thể nắm giữ một môn kỹ thuật.

Áp lực học tập phi thường lớn, bởi vì những nghề nghiệp này chính là cần lượng lớn kiến thức chuyên nghiệp, chỉ có thể liều mạng mà học.

Con cái dân trần thì không quan trọng, dù sao mười tuổi thì phải đi làm, bình thường học vài chữ là được, không học cũng được, dù sao bọn nó làm công việc chủ yếu dựa vào thể lực mà không phải não lực.

Những đứa trẻ dân trần này, có khối thời gian, cho nên Đỗ Lan và Địch Ny Toa hễ có thời gian liền tổ chức bọn nó lại.

Dùng những thứ nhỏ nhặt nhặt được trên mặt đất làm phần thưởng, đám trẻ này đều rất nguyện ý đến đi học.

Nội dung đi học chỉ có một, chính là huấn luyện cách đấu.

Muốn lựa chọn đứa trẻ thích hợp nhất, trở thành chiến binh được chọn.

Đối với hành vi của bọn họ, 9527 mắt nhắm mắt mở, đám trẻ này bị người quản thúc xong, dân trần cũng có thể chuyên tâm làm việc cho hắn.

Đám trẻ chơi trò đánh nhau, cũng là tương đối tàn bạo, đứa trẻ cao lớn sẽ cưỡi lên đứa trẻ yếu ớt mà đánh.

Bất quá dưới sự dạy bảo của Đỗ Lan và Địch Ny Toa, đứa trẻ yếu ớt cũng có thể dùng kỹ xảo để phản kích.

Mã Khắc nhìn thấy xong, nhịn không được nói: Chẳng lẽ các người muốn để trẻ con lên chiến trường sao.

Đây là tận thế, Phệ Cực Thú sẽ không vì bọn chúng là trẻ con, liền từ bỏ hấp thu.

Đỗ Lan tỏ vẻ Mã Khắc có đôi khi dám phản kháng, nhưng có đôi khi lại phi thường bảo thủ, cũng không biết vì sao hắn lại tiêu chuẩn kép như thế.

Tuy rằng là như vậy, nhưng chúng ta làm người lớn nên đi chiến đấu trước, nên bảo vệ trẻ con.

Tôi lại không ngăn cản người lớn đi chiến đấu, chỉ là làm tốt huấn luyện cho trẻ con trước, nếu ngày nào đó người lớn thất bại, thì cần trẻ con tự mình bảo vệ chính mình.

Đỗ Lan nói.

Mã Khắc vẫn cảm thấy huấn luyện trẻ con quá tàn khốc, nên để trẻ con vô ưu vô lự lớn lên, ít nhất lớn đến mười hai tuổi rồi nói.

Nhưng hắn cũng biết tận thế vốn dĩ chính là tàn khốc, cho dù mười tuổi chưa đến cũng giống nhau cần đối mặt cảnh tượng của tận thế.

Cuối cùng hắn không phản đối, ngược lại gia nhập đội ngũ huấn luyện trẻ con, đem kỹ năng cách đấu và kiến thức súng ống mình học được đều truyền thụ ra ngoài, thậm chí còn dạy trẻ con lái Trọng Lập Thể.

Đáng tiếc Trọng Lập Thể đều là kích thước người trưởng thành, trẻ con không dùng được.

Trọng Lập Thể là chạy bằng điện, nếu trang bị vũ khí lạnh, có thể chiến đấu bốn năm tiếng, nhưng cân nhắc đến trạng thái phi công, thông thường hai tiếng là trạng thái tốt nhất.

Trọng Lập Thể là lực chiến đấu cường đại nhất của Đăng Tháp, có Trọng Lập Thể, nhân loại mới có khả năng chiến đấu với Phệ Cực Thú.

Mã Khắc kiêu ngạo giới thiệu.

Đám trẻ cũng rất thích loại đồ chơi lớn này.

Chúng cháu khi nào mới có thể lái Trọng Lập Thể.

Chờ sau khi các cháu lớn lên.

Vậy cháu nhất định phải nhanh chóng lớn lên.

Nghe được những lời đồng ngôn vô kỵ của đám trẻ, Mã Khắc lại nghĩ sau khi lớn lên có quá nhiều phiền não của người lớn, đến lúc đó sẽ hối hận chính mình lớn nhanh như vậy.

Làm trẻ con ngược lại càng hạnh phúc, không cần lo lắng những chuyện lung tung rối loạn.

Trở thành người lớn ngược lại có đủ loại thứ cầu mà không được, có quá nhiều tiếc nuối và lấy bỏ.

Bất quá Mã Khắc sẽ không lan truyền năng lượng tiêu cực cho trẻ con, mà là mỉm cười nói: Chờ sau khi các cháu lớn lên, chú dạy các cháu làm thế nào dùng Trọng Lập Thể chiến đấu.

Đám trẻ hoan hô một mảnh.

Một chiếc phi thuyền quá ít.

Dân trần bắt đầu không thỏa mãn với lượng vận chuyển của phi thuyền tàng hình, có người đề xuất nên động thủ đi hỏa tịnh thanh trừng lẫn nhau với thượng dân.

Thượng dân dựa vào cái gì sở hữu nhiều tài nguyên như vậy.

Nếu chúng ta trực tiếp xử lý thượng dân, là có thể có nhiều Trọng Lập Thể hơn, nhiều phi thuyền hơn.

Đúng thế, thượng dân tính là thứ gì.

Bọn họ chính mình đều không tuân thủ công thức sinh mệnh, dựa vào cái gì còn muốn để dân trần chúng ta tuân thủ.

Tôi không tin gen dân trần thực sự kém hơn thượng dân.

Dân trần bất mãn với thượng dân đã lâu, chỉ là trước kia không có vốn liếng phản kháng.

Hiện tại bọn họ từ mặt đất đạt được tài nguyên, thực lực bắt đầu lớn mạnh, theo đó mà đến chính là lòng không phục.

Từ Đại trượng phu nên như thế nâng cấp đến Hắn, ta có thể thay thế.

Lão đại, làm đi.

Không ít dân trần đều xúi giục 9527 đi tìm thượng dân hỏa tịnh.

Chương 3303

Bất quá 9527 lại rất do dự, dù sao sức mạnh thượng dân cũng không phải chuyện đùa.

Những thứ này đều là nhu cầu nội sinh bình thường, có tiền rồi, ai nguyện ý thấp hơn người khác một bậc chứ, khẳng định sẽ sinh ra tố cầu.

Bất quá trực tiếp tạo phản cũng không phải chuyện đùa, 9527 cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mã Khắc cũng nghe được sự bất mãn của dân trần, hắn hoàn toàn lý giải, dù sao thượng dân ăn bánh mì uống sữa bò, dân trần chỉ có thể ăn bánh côn trùng uống nước tuần hoàn, chênh lệch quá lớn.

Bất quá tạo phản thì quá đáng rồi, hắn cũng không ủng hộ.

Đường Ni, anh nghe nói chưa.

Nghe nói cái gì.

Gần đây bộ phận dân trần sinh ra ý nghĩ tạo phản.

Chuyện này à, nghe nói rồi.

Không cần lo lắng, 9527 không ngốc, khẳng định sẽ không động thủ.

Hắn và thượng dân khai chiến rồi, đến lúc đó mấy gã xúi giục này đều sẽ không bỏ sức, đến lúc đó 9527 và thượng dân lưỡng bại câu thương, mấy gã này cao hứng nhất.

Đỗ Lan nói.

A.

Mã Khắc vốn không hiểu chính trị nghe Đỗ Lan phân tích như vậy lập tức trợn tròn mắt, hỏi: Ý của anh là dân trần cũng không phải đồng lòng, những người kêu gào này ý đồ chân chính không ở thượng dân, mà ở 9527.

Đỗ Lan nhìn dáng vẻ của Mã Khắc, liền biết đối phương là thật sự không hiểu, nói: Những người này không lý tưởng không chủ nghĩa, chỉ có nhu cầu.

Thủ đoạn có thể thỏa mãn nhu cầu lại không chỉ là thay thế thượng dân, thay thế 9527 kỳ thực cũng có thể.

Cho nên 9527 không nên nghe theo kiến nghị của bọn họ.

Mã Khắc trợn tròn mắt, cảm giác mình dường như cái gì cũng không hiểu: Nhưng mà, bọn họ đều là dân trần.

Đều là dân trần thì đồng lòng rồi.

Cậu cũng quá suy nghĩ đương nhiên, nhu cầu của tôi là nhu cầu của tôi, nhu cầu của hắn là nhu cầu của hắn, tôi chỉ cần thỏa mãn nhu cầu của chính mình là được, căn bản không cần giúp 9527.

Trừ phi có một bộ chế độ và văn hóa, hạn chế mọi người, để mọi người thỏa mãn lẫn nhau, giám sát lẫn nhau mới được, nếu không phản bội mới là chủ toàn luật.

Mã Khắc trầm mặc.

Đỗ Lan thầm nghĩ loại chuyện này trong lịch sử là thường xuyên phát sinh, ví dụ như Ân Thương và Tây Kỳ.

Lúc đó chư hầu xung quanh Tây Kỳ đều xúi giục Tây Kỳ đi khai chiến với Ân Thương, Tây Kỳ không dao động.

Bởi vì tại mảnh đại địa này, không chỉ là Ân Thương và Tây Kỳ, còn có các chư hầu khác nữa.

Ân Thương và Tây Kỳ lưỡng bại câu thương, những tiểu chư hầu này cao hứng nhất, có thể nhặt mót.

Cho nên lần đầu tiên chư hầu thỉnh Tây Kỳ ra tay, Tây Kỳ không động.

Chờ một năm thời gian, Ân Thương tiếp tục chèn ép chư hầu, các tiểu chư hầu thực sự chịu không nổi, lần nữa thỉnh Tây Kỳ động thủ, Tây Kỳ lúc này mới liên hợp tiểu chư hầu tạo thành quân viễn chinh.

Bởi vì lúc này các tiểu chư hầu đã không có đường lui, chỉ có thể buộc trên chiến xa của Tây Kỳ.

Lúc này Tây Kỳ và Ân Thương khai chiến, có thể bảo đảm chính mình thu hoạch được quả thực thắng lợi.

Nếu không Tây Kỳ và Ân Thương đánh trận, quả thực lại là của người khác, vậy thì chịu thiệt rồi.

Đánh trận là vì thắng lợi, mà không phải vì lớn mạnh người khác. 9527 khẳng định có thể nghĩ thông suốt.

Xác thực là không động thủ, 9527 vẫn rất bình tĩnh, biết xung quanh mấy gã này không có ý tốt.

Hắn đem tài nguyên đầu nhập vào tương lai dân trần, làm giáo dục, làm y tế, để càng nhiều dân trần thực tâm thực ý ủng hộ hắn, đến lúc đó tự nhiên có thể hình thành một cỗ sức mạnh.

Gián điệp dân trần từ thượng dân không những lấy được tình báo, cũng lấy được sự đồng tình của thượng dân đối với dân trần.

Khi thượng dân được nghỉ, bọn họ liền đến khám bệnh từ thiện cho dân trần, thậm chí còn trộm đạo lấy thuốc.

Chúng ta phải bảo vệ tốt những người đồng tình dân trần này, không thể để bọn họ bị Giáo hội Quang Ảnh bắt.

Đỗ Lan bảo 9527 phải bảo vệ tốt bọn họ. 9527 gật đầu lý giải, hắn biết mình là thương nhân trung gian của dân trần kết nối thượng dân, mà Giáo hội Quang Ảnh chính là thương nhân trung gian của thượng dân kết nối dân trần.

Thương nhân trung gian hiểu rõ thương nhân trung gian nhất, Giáo hội Quang Ảnh sẽ không cho phép thượng dân vòng qua giáo hội tiếp xúc với dân trần.

Nếu mọi người đều không cần giáo hội, liền có thể tiếp xúc với dân trần, vậy còn có vương pháp, có quy củ hay không.

Giáo hội muốn chưởng khống thông đạo câu thông trên dưới, như vậy mới có thể duy trì trật tự trình độ lớn nhất.

Cho nên bọn họ khẳng định muốn đi bắt những người tự ý giúp đỡ dân trần kia.

Tôi sẽ chú ý an toàn của bọn họ. 9527 nói.

Ngay khi dân trần và thượng dân đều đang nỗ lực, trên mặt đất, bóng đen nhìn chằm chằm Đăng Tháp trước đó cũng đang hành động, hắn sẽ để nhân loại tiếp nhận vận mệnh của chính mình.

Bóng đen này trên người có ba loại đặc tính: người, máy móc, Phệ Cực Thú, có thể nói thành phần phức tạp.

Hắn là một kẻ ủng hộ tận thế, cho rằng nhân loại nên đi về hướng tận thế, cho nên tự xưng Lãnh Chúa Tận Thế, nhiệm vụ hắn giao cho mình chính là tiêu diệt tất cả nhân loại sống sót, để tất cả mọi người đều trở thành một vòng của hệ sinh thái Mã Na.

Lãnh Chúa Tận Thế muốn tiến hành phản kích đối với Đăng Tháp.

Căn cứ lời tiên tri tận thế, nhân loại chung quy sẽ nghênh đón hủy diệt.

Nhất Thần Giáo cho rằng tận thế là nhân loại toàn bộ tử vong, sau đó Thượng Đế sẽ để người tốt lên thiên đường, người xấu xuống địa ngục.

Cái gọi là tận thế, chính là ngày phán xét cuối cùng của Thượng Đế.

Đương nhiên Nhất Thần Giáo lúc đầu rất yếu, hơn nữa người Do Thái là làm buôn bán, tự nhiên là thiên tai có lợi nhất.

Năm đó bọn họ phát tài, chính là lợi dụng quy luật đất đai bảy năm được mùa, bảy năm mất mùa của Ai Cập, giúp đỡ Pharaoh Ai Cập thu hoạch các thế lực xung quanh, cũng thu hoạch luôn Ai Cập.

Cho nên chỉ cần có năm mất mùa, bọn họ liền có thể kiếm bộn tiền.

Tận thế đối với người bình thường mà nói là xuống địa ngục, mà đối với địa chủ gian thương là lên thiên đường.

Một số thứ tuy rằng bị tôn giáo bao bọc, nhưng kỳ thực chính là một loại quy luật khách quan, sau đó cộng thêm cái danh Thượng Đế mà thôi.

Đương nhiên Lãnh Chúa Tận Thế không phải vì lên thiên đường, không phải vì kiếm tiền.

Hắn là thật sự tin tưởng tận thế là kết quả của tất cả, cũng giống như tổ chức SEELE trong Tân Thế Kỷ Phúc Âm Chiến Sĩ Evangelion, tin tưởng trứng của Lilith Hắc Nguyệt Chi Noãn ghi chép trong Văn Thư Biển Chết, tất cả mọi người dung hợp, sáng tạo một thế giới tâm linh tương thông hoàn mỹ là điểm cuối của nhân loại.

Chỉ là quá trình dung hợp này không thể lấy Sứ Đồ làm chủ đạo, mà là lấy nhân loại làm chủ đạo.

Mà Ikari Gendo Đĩnh Tư Lệnh càng tiến thêm một bước, cho rằng không nên là nhân loại chủ đạo, mà là chính mình chủ đạo.

Nhưng bất kể ai chủ đạo, bọn họ đều tin tưởng tương lai nhân loại chính là biến thành nước cam, đây là điểm cuối cùng của nhân loại.

Lãnh Chúa Tận Thế cũng có lý tưởng như vậy, cho rằng nhân loại cần một dấu chấm hết, hệ sinh thái Mã Na chính là điểm cuối.

Chỉ có thể nói nội dung tôn giáo từ sách lược mưu sinh lúc đầu, dần dần bị trừu tượng hóa, tinh chế hóa.

Tận thế lúc đầu rõ ràng là người thường xuống địa ngục, địa chủ gian thương lên thiên đường, nhưng theo tín đồ người thường càng ngày càng nhiều, tiếp tục tuyên truyền hiện thực tàn khốc, không chiếm được sự ủng hộ của mọi người, liền đem tận thế trừu tượng hóa, không còn chỉ tai nạn cụ thể, mà là chỉ sự phán xét cuối cùng.

Thế là mọi người đều tin tưởng tận thế là chuyện tốt, có thể cho cái thế giới hỗn loạn phức tạp này một lời giải thích, có thể thông qua một cỗ sức mạnh thần bí phân rõ thanh trọc, sửa sang lại trật tự, định đoạt thiện ác, để hết thảy bụi về với bụi đất về với đất.

Tận thế, hoặc là ngày phán xét liền trở thành ký thác tinh thần của rất nhiều người.

Bất kể là SEELE, hay là Lãnh Chúa Tận Thế, mạch suy nghĩ của bọn họ đều không khác mấy, chính là muốn cho nhân loại một lời giải thích.

Nhân loại nên diệt vong, Lãnh Chúa Tận Thế tin tưởng không nghi ngờ, bởi vì nhân loại chỉ là hạt giống, thì nên hiến dâng chính mình khai hoa kết quả, trở thành một phần tử của hệ sinh thái Mã Na, cự tuyệt là vô dụng, nhục thổ mới là quy túc cuối cùng của toàn nhân loại.

Hắn hiện tại liền muốn công kích Đăng Tháp, thực hiện mục tiêu của chính mình.

Trên hoang dã, một đám Phệ Cực Thú dưới sự khống chế của Lãnh Chúa Tận Thế nhanh chóng di chuyển, đi đến phía dưới Đăng Tháp.

Tận Thế Lãnh Chúa muốn dẫn dắt nhân loại đi về phía chung yên.

Chương 3304

Nhân loại không còn thời gian nữa.

Đỗ Lan cảm thán: Đôi khi không phải là không nhìn thấy vấn đề, cũng không phải không biết làm thế nào để thay đổi, mà là biết cũng không thực hiện được, cũng không có đủ thời gian.

Yêu đương cũng tính là thời gian.

Tận thế cứ khẩn cấp đuổi theo nhân loại như vậy, ai cũng không biết nơi nào sẽ lại mọc ra một cường địch đe dọa toàn nhân loại.

Tận Thế Lãnh Chúa không phải là nguy hiểm duy nhất, nhưng lại là nguy hiểm tiếp cận nhân loại nhất trước mắt.

Đăng Tháp cũng phát hiện phía dưới có một đàn Phệ Cực Thú quỷ dị tụ tập lại một chỗ, điều này không bình thường.

Hồng Khấu phát hiện sự tồn tại của Tận Thế Lãnh Chúa, mặc lên bộ Trọng Lập Thể Lâm Uyên Giả đáp xuống mặt đất, đứng giữa bầy Phệ Cực Thú đang hổ thị đăm đăm, trực diện Tận Thế Lãnh Chúa.

Ngươi là ai, vì sao lại đi theo Đăng Tháp.

Thượng dân và Trần dân cũng nhìn thấy tình huống bên dưới, Mã Khắc nói: Đó là người sống sót trên mặt đất.

Nhìn thế nào cũng không phải người sống sót bình thường, chắc là đem ý thức của mình chuyển dời vào thân thể người máy, tránh thoát mạt thế, sau đó tiến hành dung hợp gen nhân loại và Phệ Cực Thú, hình thành trạng thái tam hợp nhất mới.

Còn là nhân loại hay không cũng khó nói.

Đỗ Lan nói.

Mã Khắc nói: Quả nhiên đối mặt mạt thế, nhân loại bắt đầu nếm thử những phương hướng tiến hóa khác nhau.

Đăng Tháp còn giữ nguyên dáng vẻ ban đầu, thật sự đúng sao.

Hắn không thể không hỏi một vấn đề: Hướng tiến hóa tương lai của nhân loại nằm ở đâu.

Vấn đề này không ai có thể trả lời, mọi người chỉ có thể không ngừng nếm thử, cuối cùng ưu thắng liệt thái, do kẻ thắng lợi quyết định phương hướng tiến hóa.

Trên mặt đất, hai vị cường giả đối đầu.

Tận Thế Lãnh Chúa hỏi: Ngươi chính là lãnh đạo của Đăng Tháp sao.

Đúng vậy.

Hồng Khấu nói: Ta tên là Hồng Khấu, không giết kẻ vô danh, báo tên đi.

Tận Thế Lãnh Chúa, hãy nhớ kỹ tên của ta.

Tận Thế Lãnh Chúa nói: Ta là chung điểm của nhân loại, mang đến hủy diệt cho nhân loại.

Mọi người đều nghe được thanh âm kiên định không dời của Tận Thế Lãnh Chúa, khiến người ta sợ hãi.

Nếu chúng ta cự tuyệt hủy diệt thì sao.

Hồng Khấu hỏi.

Ta chỉ là thông báo, không phải tới thương lượng với các ngươi.

Tận Thế Lãnh Chúa nói: Nhân loại chỉ là hạt giống, hạt giống cuối cùng sẽ khai hoa kết quả, hạt giống cự tuyệt nở hoa chính là hạt giống xấu, nên bị thanh trừ.

Hồng Khấu nói: Ta từ chối.

Phệ Cực Thú lập tức phát ra tiếng gầm giận dữ, bao vây Hồng Khấu tầng tầng lớp lớp, chỉ cần một tiếng ra lệnh sẽ xông lên xé nát kẻ địch.

Thú vị, đến đây đi, đánh một trận thống khoái.

Hồng Khấu hét lớn một tiếng, trên người toát ra Sinh Mệnh Nguyên Chất màu đỏ.

Hạt giống xấu, đáng giết.

Tận Thế Lãnh Chúa thấy kẻ địch không những không đầu hàng mà còn muốn phản kháng, vậy thì nên giết không tha.

Phệ Cực Thú bị khống chế nhất loạt xông lên, vồ về phía Hồng Khấu nhỏ bé.

Hồng Khấu gia tốc, cánh tay toát ra lưỡi cưa máy, trực tiếp cận chiến.

Lưỡi cưa này phi thường mạnh, chế tạo từ hợp kim mật độ cao, sức phá hoại mạnh hơn cưa điện bình thường, tốc độ nhanh hơn.

Cưa điện cường hóa có thể phá khai móng vuốt Phệ Cực Thú, trực tiếp cắt mở lớp vỏ.

Nhưng quái thú rất nhanh, hơn nữa chỉ cần không phá vỡ nội hạch, Phệ Cực Thú vẫn sẽ tiếp tục phục sinh.

Chúng ta phải giúp chị ấy.

Mã Khắc vừa thấy Hồng Khấu cô quân phấn chiến liền cuống cuồng, muốn xuống dưới hỗ trợ.

Không cần gấp, Thành chủ ứng phó được.

Mã Khắc vẫn rất khẩn trương, tuy rằng chị gái đã thay đổi, nhưng dù sao đây cũng là chị gái.

Hồng Khấu đang chém giết, tốc độ rất nhanh.

Nhưng Phệ Cực Thú không yếu, không có sợ hãi không ngừng xung sát, ngã xuống lại đứng lên, bất tử bất diệt.

Nhân loại ngu xuẩn, các ngươi đang trốn tránh vận mệnh của chính mình.

Tận Thế Lãnh Chúa cười lạnh nói: Nhìn xem thế giới này đi, đã không còn đất dung thân cho nhân loại, vì sao không đi chết đi.

Hồng Khấu không nói chuyện, chỉ là không ngừng chiến đấu.

Lúc này nói cái gì đều vô dụng, đánh thắng mới có tư cách bày tỏ chính mình.

Không đánh xong, làm sao võ mồm.

Mọi người nhìn kìa, Phệ Cực Thú bị giết chết rồi, có vài con không phục sinh.

Có người đang xem kịch, nhưng có người đang quan sát chi tiết chiến trường, phát hiện một hiện tượng.

Phệ Cực Thú vốn luôn được bọn họ coi là mình đồng da sắt bất tử chi thân thế mà lại xuất hiện tử thương, đây là chuyện trước đây chưa từng có.

Thật sự.

Mã Khắc cũng nhìn thấy, những con quái vật đuổi theo tiểu đội Liệp Hoang chạy khắp nơi thế mà lại chết: Làm sao có thể.

Hiển nhiên Phệ Cực Thú có điểm yếu của riêng mình.

Hồng Khấu Thành chủ dùng các phương pháp khác nhau đánh ngã quái vật, có con sống lại, có con không, chứng minh những quái vật này có thể giết chết, chỉ là trước đây chúng ta không biết cách.

Đỗ Lan nói.

Chắc chắn là như vậy.

Mã Khắc nhìn chằm chằm vào trận chiến, kích động nói: Hình như những quái vật bị cắt mở lồng ngực đều không phục sinh, chẳng lẽ điểm yếu ở ngực.

Mọi người cũng đang tìm kiếm điểm yếu của quái vật.

Hồng Khấu đã ý thức được, đang tìm kiếm xem điểm yếu quái vật ở đâu.

Cưa máy đâm vào bụng quái thú, Phệ Cực Thú trước mắt nháy mắt tử vong, không còn động đậy: Thì ra là thế, là ở chỗ này sao.

Tìm được rồi, ánh mắt Hồng Khấu ngưng trọng, cơ giáp Lâm Uyên Giả phóng thích càng nhiều Sinh Mệnh Nguyên Chất màu đỏ, sinh ra cộng hưởng với thi thể Phệ Cực Thú.

Từ trên thi thể toát ra lượng lớn Tinh Hồng Tố, toàn bộ bị hút vào bên trong Trọng Lập Thể Lâm Uyên Giả, hóa thành sức mạnh mới.

Đây chính là lấy chiến nuôi chiến.

Tận Thế Lãnh Chúa vừa thấy Hồng Khấu càng đánh càng hăng, sắc mặt phi thường khó coi, nói: Vì sao không đi chết đi.

Vì sao không nghênh đón tận thế.

Tận thế là tương lai của tất cả nhân loại.

Bởi vì ngươi không đủ mạnh, không thể ấn đầu ta bắt ta chấp nhận tận thế của ngươi.

Hồng Khấu tỏ vẻ nói lời tàn nhẫn quá sớm chẳng có ý nghĩa gì, đánh thắng mới có ý nghĩa.

Ta đại diện cho đại thế, là tương lai của hệ sinh thái Mã Na.

Nhân loại chẳng qua là hạt giống, là không cách nào cự tuyệt tiến hóa, sự phản kháng của ngươi là vô nghĩa.

Cho dù sức chiến đấu của ngươi rất mạnh, cũng không cách nào ngăn cản thủy triều tiến hóa.

Tận Thế Lãnh Chúa phẫn nộ nói.

Hồng Khẩu nói: Cho dù tương lai sẽ tiến hóa, cũng nên do nhân loại làm chủ, tiến hóa theo hướng có lợi cho nhân loại, chứ không phải do người khác làm chủ.

Cuồng vọng, nhân loại rõ ràng nhỏ yếu, lại vọng tưởng thay đổi đại tự nhiên, ngu muội vô tri bực nào.

Cải tạo tự nhiên vốn dĩ là mục tiêu cuối cùng của nhân loại.

Nếu chỉ đi theo đại tự nhiên tùy sóng trôi dạt, nhân loại và cá ướp muối có gì khác nhau.

Nhân loại chính là muốn ngược dòng mà lên, để đại tự nhiên vì chúng ta mà thay đổi.

Hồng Khẩu tỏ vẻ nhân loại chính là ngông như vậy.

Vậy ta sẽ đại diện tiến hóa, tiêu diệt những hạt giống hủ bại các ngươi.

Tận Thế Lãnh Chúa đích thân ra tay, sức mạnh tam hợp nhất cũng phóng thích Sinh Mệnh Nguyên Chất màu đỏ.

Đỗ Lan vừa thấy liền biết bọn họ còn chưa triệt để nắm giữ sức mạnh chân chính.

Sinh Mệnh Nguyên Chất chân chính không phải màu đỏ, cũng không phải màu xanh lục, mà hẳn là sự cân bằng.

Cân bằng giữa đỏ và xanh mới là sinh mệnh chi lực chân chính.

Tuy nhiên chỉ có màu đỏ cũng đã rất mạnh rồi, đột phá cực hạn nhân loại.

A a.

Hai người đối đâm, dư ba trong nháy mắt thổi bay toàn bộ Phệ Cực Thú xung quanh.

Hồng Khấu biết đối phương rất mạnh, nếu là mặc Trọng Lập Thể bình thường, chiêu thứ nhất đã phân thắng bại rồi.

May mà Lâm Uyên Giả cũng không yếu, không chỉ kháng được sức mạnh của đối phương mà còn có dư lực phản kích.

Phản kháng tự nhiên là vô dụng.

Tận Thế Lãnh Chúa muốn cho đối phương biết tiến hóa mới là kẻ chiến thắng cuối cùng: Tiến hóa luôn có thể đánh bại nguyên thủy.

Đường của nhân loại, nhân loại tự mình đi.

Hồng Khấu không hề nhận thua nói.

Mọi người nghe đến nhiệt huyết sôi trào.

Đây chính là Thành chủ của bọn họ a, đây chính là lãnh tụ muốn khai thác tương lai cho nhân loại.

Tuyệt đối sẽ không lui lại, tuyệt đối tin tưởng nhân loại.

Mã Khắc cũng không còn mê mang nữa, cảm thấy chị nói đúng, quan trọng là đi ra con đường của chính mình, còn con đường này đúng hay sai, đi đến cuối cùng mới biết: Cố lên, chị.

Hắn không còn nghi hoặc cái gì là con đường tiến hóa của nhân loại, mà là muốn kiên định con đường của chính mình.

Hồng Khấu cũng nghe được mọi người hoan hô, cưa máy trong tay cũng che kín năng lượng màu đỏ, trở nên càng thêm sắc bén.

Năng lượng màu đỏ là cấp bậc nguyên tử, có thể cắt ra nguyên tử.

Chương 3305

Tay phải Tận Thế Lãnh Chúa bị cắt đứt, hắn không thể tin nổi nhìn cánh tay cụt của mình.

Chính mình mới là sản vật tiến hóa, nhân loại vì sao không hiểu.

Không có khả năng, khu khu nhân loại.

Khu khu nhân loại, nhưng lại có trí tuệ.

Chúng ta biết dùng sức mạnh của đại tự nhiên để cải tạo đại tự nhiên.

Bất kể sinh vật hệ sinh thái Mã Na là tình huống gì, nhưng nhân loại chúng ta sở hữu ưu thế mà bọn chúng không có, đó chính là trí tuệ, có thể biến sức mạnh của đại tự nhiên thành của mình.

Hồng Khấu tự tin nói: Mà cái ngươi gọi là tiến hóa, chẳng qua là khuất phục trước tự nhiên, là một loại nhu nhược.

Đánh thắng rồi, lại xuất ra một trận võ mồm, thì càng có thể lấy lý phục người.

Chân lý chỉ nằm trong tầm bắn của đại bác, trong tầm bắn thì giảng đạo lý càng có sức thuyết phục.

Hồng Khấu thân mặc Trọng Lập Thể Lâm Uyên Giả đại sát tứ phương, giết chết hàng trăm con Phệ Cực Thú, hấp thu Tinh Hồng Tố, tăng lên sức chiến đấu, chiếm cứ thượng phong trong cuộc đối quyết với Tận Thế Lãnh Chúa.

Vũ lực biến cường, nói chuyện cũng có trọng lượng.

Tận Thế Lãnh Chúa có cho rằng nhân loại sẽ đi hướng tiến hóa thế nào đi nữa, đánh không lại thì chính là đánh không lại.

Ngươi đừng tưởng giết ta là có thể chứng minh nhân loại còn có thể sống sót.

Ta chỉ là một nhân vật nhỏ trên con đường tiến hóa, các ngươi đối mặt là cả một hệ sinh thái, nhân loại là không thể nào đánh bại hệ sinh thái.

Cưa máy đã kề sát cổ, nhưng miệng hắn vẫn rất cứng, kiên tin nhân loại tất sẽ bị hủy diệt, tất sẽ đi về chung điểm.

Hồng Khấu rất không thích gã này, chết đến nơi còn chấp mê bất ngộ: Bất kể hệ sinh thái Mã Na phái ra quái vật gì, đều sẽ bị nhân loại đánh bại.

Đăng Tháp sẽ tích tiểu thắng thành đại thắng, tất sẽ cười đến cuối cùng.

Ngươi không thể thành công.

Tận Thế Lãnh Chúa không tin, sau đó chủ động oẹo cổ, tới gần cưa máy, lập tức đầu lìa khỏi cổ.

Nhưng đầu hắn trước khi rơi xuống đất vẫn còn trào phúng nói: Cự tuyệt tiến hóa, chung quy hủy diệt, tiến hóa luôn có thể đánh bại nguyên thủy, các ngươi đều phải chết, ha.

Hồng Khấu giận dữ, một cước dẫm nát đầu đối phương.

Chiến đấu kết thúc, Đăng Tháp đều đang hoan hô, người phụ nữ cường đại này xứng đáng trở thành Thành chủ.

Tuy nhiên người thông minh đều biết trận chiến này báo trước những trận chiến tương lai sẽ càng thêm thảm liệt, nếu Đăng Tháp là đi ngược lại tự nhiên, phía trước tất nhiên là gian nan khốn khổ, thiên nan vạn hiểm.

Hồng Khấu giơ cao cưa máy, giờ khắc này cô muốn cho mọi người hy vọng.

Thành chủ vạn tuế.

Mọi người hoan hô, bất kể kẻ địch nào cũng sẽ bị nghiền nát.

Mã Khắc lại lo lắng nhìn Trọng Lập Thể Lâm Uyên Giả đang toát ra hồng quang toàn thân, cảm giác bộ Trọng Lập Thể này giống hệt Phệ Cực Thú: Không biết có phải ảo giác của ta hay không, luôn cảm thấy bộ giáp kim loại của Trọng Lập Thể này không phải bảo vệ, mà là trói buộc, là vì trói buộc con quái thú ẩn tàng bên trong Trọng Lập Thể.

Đỗ Lan không nói chuyện, lúc này vẫn nên để mọi người hưởng thụ thắng lợi một chút đi.

Tận Thế Lãnh Chúa tuy rằng bại, nhưng cách nói của hắn kỳ thật cũng không có gì sai, đối kháng tiến hóa khẳng định không dễ dàng.

Có điều nhân sinh vốn dĩ là không dễ dàng, nếu dễ dàng thì cũng sẽ không có nhiều phiền não như vậy.

Đăng Tháp có thể đi đến đâu, toàn dựa vào bản lĩnh của chính mình.

Nếu cuối cùng không thể đối kháng hệ sinh thái Mã Na, cũng chỉ có thể chịu thua.

Nhưng ít nhất hiện tại Đăng Tháp cũng không phục thua.

Tận Thế Lãnh Chúa xuất hiện chứng minh, trên mặt đất vẫn có người sống sót, bọn họ thông qua phương pháp của chính mình sinh tồn được.

Hơn nữa có thể làm một cái to gan suy đoán, trên vũ trụ đỉnh đầu chúng ta cũng có người sống sót, bọn họ đang nhìn chằm chằm chúng ta.

Kính Nam đưa ra giả thiết, nói: Ta nghĩ nên liên hệ với người sống sót, tập trung tất cả sức mạnh nhân loại đối kháng hệ sinh thái.

Chỉ sợ bọn họ sẽ không nguyện ý hợp tác, đến lúc đó không những không đoàn kết, ngược lại sẽ phát sinh chiến tranh nhân loại.

Đội trưởng phòng vệ thành phố nói.

Liên hệ nhân loại xong, có phải nhất định có thể hợp tác.

Là không nhất định.

Càng có khả năng là đại chiến, nhân loại hiểu rõ nhất nhân loại, đặc biệt là loại tận thế tài nguyên thiếu thốn này.

Tài nguyên nhân loại và sự khẳng khái của nhân loại tỷ lệ thuận với nhau, tài nguyên càng nhiều càng khẳng khái, tài nguyên càng ít càng keo kiệt.

Cho nên trong tôn giáo có một cách nói, một triệu phú quyên ra một vạn, và một người nghèo có một trăm đồng quyên ra một trăm, người nghèo càng thành kính, càng được thần linh che chở.

Tuy rằng người giàu quyên nhiều hơn, nhưng tổng tài nguyên của hắn nhiều hơn.

Tại tận thế, tài nguyên của mọi người đều ít, đều rất keo kiệt, tay không bắt giặc đi đoàn kết mọi người khai chiến với Phệ Cực Thú, nhìn thế nào cũng không hiện thực.

Trừ phi là có khả năng thắng lợi, nhưng trước mắt mà nói cũng không có cơ hội thắng lợi.

Kính Nam lại lạc quan nói: Chúng ta đều là nhân loại, mục tiêu của người sống sót là nhất trí, đều là chiến thắng hệ sinh thái Mã Na, khẳng định có thể hợp tác.

Đội trưởng phòng vệ thành phố lại nói: Cô quá lạc quan, nhân loại và nhân loại nếu thật sự có thể hợp tác, chúng ta cũng sẽ không rơi vào kết cục này.

Tuy rằng đều là nhân loại, nhưng thời điểm mấu chốt mọi người đều sẽ bảo vệ chính mình trước.

Có doanh địa người sống sót nào không phải dẫm lên thi thể người khác mà tồn tại.

Cho dù Đăng Tháp lúc mới thành lập, cũng giết rất nhiều người sống sót, mới cuối cùng ổn định lại.

Hắn cho rằng kế hoạch liên hệ người sống sót khác sẽ không thành công.

Kính Nam còn muốn nói gì đó, nhưng cô cảm giác ngôn ngữ là như thế tái nhợt vô lực.

Tuy rằng là một nhân viên kỹ thuật, không phải nhà nhân loại học, nhưng cũng phải thừa nhận khi con người đối mặt lựa chọn, luôn sẽ lựa chọn bảo vệ chính mình.

Vì sao nhân tính không chịu nổi thử thách.

Bởi vì thử thách nhân tính luôn thiết định một lựa chọn: một cái có lợi cho mình, một cái bất lợi cho mình, vậy thì đại bộ phận người khẳng định sẽ lựa chọn có lợi cho mình.

Thiết lập đề bài lựa chọn như vậy, thì việc đưa ra lựa chọn có lợi cho mình là chuyện hoàn toàn bình thường, cho nên nhân tính không chịu nổi thử thách, vừa thử thách đại bộ phận người đều sẽ chọn phương án có lợi cho mình.

Trong tận thế, tài nguyên hữu hạn, bảo vệ mình trước hay là bảo vệ người khác trước, vậy khẳng định là bảo vệ mình trước.

Nếu tài nguyên rất nhiều, vậy mọi người đồng thời bảo vệ mình còn có thể bảo vệ người khác.

Tài nguyên nhiều, quan trọng là pháp luật, pháp luật quy định mọi người không thể loạn lấy lợi ích của người khác.

Tài nguyên ít, quan trọng là đạo đức, mọi người sống không nổi nữa, trọng hình cũng không thể ngăn cản mọi người vi phạm pháp luật, chỉ có thể dựa vào đạo đức để ước thúc chính mình, là muốn sống sót, hay là kiên thủ đạo đức nội tâm mà chết.

Tỷ như Ân Thương diệt vong, Bá Di Thúc Tề không ăn bổng lộc nhà Chu, chết đói.

Còn có nước Tề khi mất mùa, nạn dân không ăn của bố thí của ôi, chết đói.

Tài nguyên nhiều, pháp luật là ranh giới cuối cùng.

Tài nguyên ít, đạo đức là trần nhà.

Lúc tài nguyên thiếu, không có ranh giới cuối cùng, đổi con cho nhau mà ăn đều có khả năng phát sinh, đều là vì xác bảo chính mình có thể sống sót.

Tình huống trước mắt chính là tài nguyên cực ít, giữa những người sống sót cũng không có một mục tiêu hợp tác, mọi người đều là vì sống sót mà nỗ lực.

Doanh địa của người khác hoàn toàn là đồ bổ sung, giết người khác bổ sung cho mình có thể nói là chuyện bình thường.

Đừng nói nhân tính tà ác, trong tình huống tài nguyên thiếu, sinh tồn mới là quan trọng nhất.

Thương lẫm thực nhi tri lễ tiết, y thực túc nhi tri vinh nhục.

Kho lẫm đầy mới biết lễ tiết, cơm no áo ấm mới biết vinh nhục.

Cho nên người có chút từng trải đều không cho rằng Đăng Tháp có năng lực đoàn kết những người sống sót khác, trừ phi Đăng Tháp thật sự có kế hoạch chi tiết đánh bại hệ sinh thái Mã Na.

Vấn đề là không có, Đăng Tháp không có kế hoạch.

Nếu chỉ nghĩ để mọi người đoàn kết lại khiêu chiến cường địch, vậy bọn họ làm sao tin tưởng Đăng Tháp.

Trong mắt chúng ta, chúng ta là vì đối kháng hệ sinh thái Mã Na.

Nhưng trong mắt người khác chúng ta có khả năng là dùng hệ sinh thái Mã Na làm cái bẫy, mượn đao giết người.

Chương 3306

Là muốn dùng hệ sinh thái Mã Na tiêu diệt sinh lực của bọn họ, cướp đoạt tài nguyên của bọn họ.

Như vậy, tất nhiên sẽ nghi kỵ lẫn nhau, căn bản không thể hợp tác.

Thay vì lo lắng đồng minh phản bội, còn không bằng Đăng Tháp một mình nghĩ cách.

Đội trưởng phòng vệ thành phố nói: Tín nhiệm chưa bao giờ là bằng lời nói suông, không phải vì chúng ta đều là nhân loại thì tự nhiên có thể nảy sinh tín nhiệm.

Không sai, cho dù cha con đều có lúc tương tàn, càng đừng nói người xa lạ.

Một Thượng dân khác cũng cảm thấy có lý.

Kế hoạch của Kính Nam nghe rất hay, nhưng thực hiện quá khó.

Muốn đoàn kết tất cả mọi người nói dễ hơn làm.

Đỗ Lan thầm nghĩ tình huống hiện tại có chút tương tự văn minh thành bang Hy Lạp cổ đại, mỗi thành bang độc lập với nhau, không can thiệp lẫn nhau, đều phát triển ra văn hóa đặc sắc của riêng mình.

Tỷ như Athens và Sparta, một cái thiên về cải cách chế độ công dân, một cái thiên về cải cách quân sự.

Cuối cùng song phương còn đánh một trận, Athens thua, cũng bởi vậy từ thịnh chuyển suy.

Tuy rằng hai thành bang thông qua hợp tác từng đánh bại Ba Tư xâm lược, nhưng đó là thời điểm mấu chốt sinh tử tồn vong.

Nhưng cho dù như thế, Athens và Sparta kỳ thật cũng không buông tha minh tranh ám đấu.

Chiến tranh Ba Tư lần thứ nhất là Athens làm minh chủ đánh.

Chiến tranh Ba Tư lần thứ hai là Sparta làm minh chủ đánh.

Hai thành bang vì tranh đoạt bảo tọa minh chủ, tranh đến túi bụi, thậm chí còn đánh chiến tranh mười năm.

Kết quả Macedonia phương Bắc quật khởi, trở thành tân minh chủ, Athens và Sparta đều bắt đầu suy bại.

Muốn hợp tác thật sự quá khó khăn, kiềm chế lẫn nhau mới là chủ đạo.

Hy Lạp cổ đại từ khi đánh bại Troy, cướp đoạt món tiền đầu tiên bắt đầu, liền lâm vào thời kỳ Athens và Sparta tranh làm minh chủ.

Trong lúc đó Athens và Sparta đều đã nỗ lực.

Athens thiên hướng là cải cách công dân, Sparta thiên hướng là cải cách quân sự.

Nhưng sau hai lần chiến tranh Ba Tư, bọn họ đều trầm tịch, mà Macedonia phương Bắc quật khởi, trở thành tân minh chủ.

Macedonia làm minh chủ xong, dưới sự dẫn dắt của Alexander Đại đế, dùng mười năm đánh xuyên đế quốc Ba Tư.

Cho nên thành bang Hy Lạp chưa từng yên ổn, vẫn luôn tranh đoạt ngôi vị minh chủ.

Trừ bỏ tranh đấu giữa thành bang và thành bang, nội bộ thành bang cũng không ngừng tranh đấu giữa tiếm chủ bạo chúa trên vua tiếm quyền và công dân.

Rốt cuộc là tiếm chủ lãnh đạo, hay là công dân lãnh đạo, làm cho rất loạn.

Thời kỳ này cũng là thời đại của Socrates, Plato, Aristotle.

Kỳ thật triết học của bọn họ chính là suy tư rốt cuộc là tiếm chủ hay là công dân.

Tiếm chủ chính là lãnh tụ do công dân tuyển ra, kỳ thật chính là quốc vương.

Cũng tương đương với quan hệ giữa người Ân Thương và Trụ Vương.

Trụ Vương là do người Ân Thương tuyển ra, nhưng Trụ Vương một phương diện phải mang lại lợi ích cho người Ân Thương, một phương diện lại muốn áp chế người Ân Thương.

Sở dĩ Athens xuống dốc, nguyên nhân rất lớn chính là công dân có năng lực bỏ phiếu đuổi tiếm chủ đi.

Nhưng bọn họ đã quên mất, là ai mở rộng phạm vi công dân.

Chính là tiếm chủ.

Tiếm chủ mới có thể xác định một phương hướng, nếu không công dân căn bản không thể thống nhất.

Công dân Athens phân thành ba địa phương: bình nguyên, cao địa, hải tân vùng biển, đều muốn mưu lợi cho mình, không có một người lãnh đạo thống nhất thì không thể điều hòa mâu thuẫn giữa ba bên.

Căn bản điều hòa không được, cho nên Athens rất nhanh liền đánh không lại người Sparta.

Socrates sinh hoạt tại thời đại Athens từ thịnh chuyển suy, trải qua thời đại Athens cường thịnh nhất, cho nên tin tưởng chế độ công dân là tốt nhất, thế là ông ta bảo vệ chế độ công dân mà chết.

Plato sinh hoạt tại thời kỳ Athens suy lạc, thế là ông rời khỏi Athens chu du các nơi tuyên truyền lý niệm của mình, nhưng không ai dùng ông.

Trở về Athens, viết Cộng Hòa trên Lý Tưởng Quốc, hạt nhân thảo luận chính là công lý, công lý rốt cuộc là nên nắm giữ trong tay tiếm chủ, hay là trong tay công dân.

Ý của ông chính là Mẹ kiếp, Athens sao lại biến thành cái dạng này.

Ông muốn tìm một phương pháp chấn hưng Athens, rốt cuộc là tiếm chủ, hay là công dân.

Nhưng trung thành không tuyệt đối bằng tuyệt đối không trung thành, ông không thể đắc tội công dân, cho nên chỉ có thể loanh quanh lòng vòng, bàng xao trắc kích.

Chờ đến lúc Aristotle, Athens đã sớm không bằng năm xưa, Sparta cũng là hoa tàn ít bướm.

Ông sống ở thời đại Macedonia, học trò của ông là Alexander mãnh nhân mười năm đánh xuyên Ba Tư.

Bất quá Alexander vừa chết, công dân Athens bị Macedonia áp chế lập tức phát huy nghệ năng truyền thống, chuẩn bị làm thịt Aristotle.

Lúc này, Aristotle đã không thèm để ý chế độ công dân Athens như thế nào nữa, cho nên bôi dầu vào lòng bàn chân chuồn thẳng.

Tâm lộ lịch trình của ba người này có chút giống Khổng Tử, Mạnh Tử, Tuân Tử.

Khổng Tử cho rằng Chu Lễ là tốt nhất, vì bảo vệ Chu Lễ có thể hy sinh chính mình.

Mạnh Tử thì cho rằng Chu Lễ rốt cuộc tốt hay không, phải xem là có đức hay không, có đức phạt vô đức.

Đến Tuân Tử thì chính là Chu Lễ là rác rưởi lịch sử, đã sớm nên ném đi.

Hy Lạp cổ đại địa phương chỉ lớn như vậy, ván cờ giữa người và người lại chưa bao giờ đình chỉ.

Giữa các thành bang, giữa các phái hệ công dân, giữa công dân và tiếm chủ, quan hệ giữa Hy Lạp cổ đại và Ba Tư, Macedonia, v. v. cũng là miếu nhỏ gió lớn, ao cạn vương bát nhiều.

Hiện tại đến mạt thế, các doanh địa người sống sót của nhân loại chính là từng cái thành bang, có thành bang thiên hướng quân sự, có thành bang thiên hướng công dân, đương nhiên cũng có chút thành bang thiên hướng quốc vương.

Thành bang có thể hợp tác không.

Có thể, nhưng không nhất định.

Cũng giống như Athens và Sparta vậy, hai thành bang nhỏ tan tan hợp hợp, chưa từng yên ổn.

Song phương đều huy hoàng qua, nhưng lại rất nhanh liền suy bại, mà bên ngoài thì thay đổi từng ngày, Ba Tư, Macedonia, La Mã, German, Ottoman thay nhau lên sân khấu, cuối cùng hai thành bang bị dòng lũ lịch sử cuốn trôi đi.

Kính Nam cho rằng đã có người sống sót trên mặt đất, thậm chí trên vũ trụ cũng có người sống sót, thì nên đoàn kết tất cả người sống sót.

Nhưng Đội trưởng phòng vệ thành phố cho rằng khó, nhân loại quá phức tạp.

Người Hy Lạp cổ đại hợp tác, một lần là lúc cướp đoạt Troy, hai lần là lúc chiến tranh Ba Tư, còn có một lần chính là lúc Macedonia làm lão đại, trong mấy trăm năm cũng chỉ có bốn lần này, nhiều thời gian hơn vẫn là đang nội đấu.

Nội bộ Athens đang đấu, và Sparta cũng đang đấu.

Nội đấu mới là chủ đạo, căn bản dừng không được.

Kính Nam cảm thấy ý tưởng mình đưa ra là đúng, nếu nhân loại đoàn kết lại, cỗ lực lượng này chưa chắc không làm được.

Chương 3307

Nhưng vấn đề là vì sao phải đoàn kết.

Cô có thể đưa ra một khả năng đoàn kết lại tất thắng không.

Nếu không thể, mọi người đều phải lo cho mình trước, bảo đảm chính mình có thể sống sót trước đã.

Đoàn kết loại chuyện này rủi ro quá lớn.

Kính Nam rất buồn, nguyên nhân buồn không phải vì kế hoạch của mình không được công nhận, mà là cô biết người ta nói không sai, nhân loại hợp tác rất khó, phi thường khó.

Quy căn kết để là bởi vì nhân tính, là bởi vì nhân loại đê hèn.

Nhưng phàm nhân loại cao thượng một chút, rất nhiều vấn đề cũng không phải là vấn đề.

Điểm này khẳng định là đúng, nhưng phàm nhân loại cao thượng một chút, bộ phận người hy sinh cái tôi, giải quyết vấn đề xã hội, vậy xã hội là có thể vui vẻ phồn vinh.

Vậy vấn đề đến rồi, người có ý tưởng này đang chờ cái gì.

Vì sao không từ chính mình bắt đầu cao thượng.

Vì sao phải chờ người khác cao thượng, chờ người khác giải quyết vấn đề.

Đại bộ phận người đều là như vậy, nhìn thấy vấn đề thì chửi đổng, chờ đến lúc thật sự phân nhiệm vụ đến đầu hắn, hắn chửi càng lớn tiếng hơn.

Bởi vì giải quyết vấn đề là cần trả giá, ai cũng không muốn trả giá, ai cũng hy vọng người khác đi giải quyết vấn đề, chính mình hưởng thụ hồng lợi.

Phổ biến có ý tưởng như vậy, tự nhiên là không cách nào hợp tác.

Muốn đoàn kết thành bang bên ngoài, còn không bằng đoàn kết một chút Trần dân trước, trước tiên hạ hỏa thực của Thượng dân xuống một bậc, lại để Thượng dân và Trần dân tiếp nhận một nhận thức chung.

Đỗ Lan tỏ vẻ Kính Nam rất có ý tưởng, nhưng chỉ có ý tưởng thì không dùng được a, phải giải quyết nội đấu của Đăng Tháp trước đã.

Hiện tại Thượng dân có lợi ích Thượng dân, Trần dân có lợi ích Trần dân, tôn giáo có lợi ích tôn giáo, mỗi bên có hệ thống quản lý riêng, giống hệt ba đại phái hệ núi cao, bình nguyên, vùng biển của Athens vậy, mỗi bên có yêu cầu riêng, căn bản là không cách nào hình thành nhận thức chung.

Một khi không có nhận thức chung, vậy sức mạnh của Athens không có cách nào phát huy, liền nhanh chóng suy bại.

Trước kia nhận thức chung của Đăng Tháp là cầu sinh, nhưng mấy chục năm trôi qua, hiển nhiên rất nhiều người đã cảm giác không thấy áp lực sinh tồn, nhu cầu đã thay đổi.

Hiện tại nếu có thể cho một nhận thức chung là thắng lợi, đảo cũng không tồi, vấn đề là cho không được.

Người từng tận mắt thấy Cấm Khu sẽ không cho rằng nhân loại có thể thắng lợi.

Nhưng quay lại nhận thức chung cầu sinh cũng rất khó, dù sao Thượng dân không lo ăn không lo uống, không có áp lực sinh tồn bức thiết.

Nếu không có nhận thức chung, vậy thì tới một vị quốc vương.

Mệnh lệnh của quốc vương chính là tất cả, để Thượng dân ăn bánh sâu thì ăn bánh sâu, để Thượng dân và Trần dân cùng một đãi ngộ, sữa bò bánh mì chỉ cấp cho người có công, làm ra một cái tước vị quân công.

Đương nhiên dưới cái nhìn của Thượng dân đây khẳng định là một bạo quân, bạo không thể bạo hơn.

Nếu không có nhận thức chung, cũng không có quốc vương, vậy thì chỉ có thể không ngừng nội hao, Đăng Tháp cũng giống như Athens sẽ càng ngày càng cương hóa, chỉ có thể duy trì hiện trạng, rất khó lại có hành động gì.

Ý tưởng của Kính Nam rất tốt, nhưng hoàn cảnh trước mắt hiển nhiên là không có cơ sở để đoàn kết.

Đoàn kết cũng phải giảng pháp, trên cơ sở không có nhận thức chung và quốc vương, chỉ dựa vào tự giác để thực hiện nghĩa vụ và quyền lợi đoàn kết, thì so với khắc kỷ phục lễ của Khổng Tử còn ngây thơ hơn.

Đương nhiên Đỗ Lan cảm thấy đoàn kết một chút xác thực là cần thiết, dù sao nếu thật sự làm thành, cũng là một khúc tán ca nhân loại, viết nên một đoạn giai thoại.

Cho nên hắn cảm thấy cần thiết tiếp xúc với Kính Nam một chút: Chuyện Thượng dân không ủng hộ, Trần dân chúng ta ủng hộ.

Chuyện Thượng dân làm không được, Trần dân chúng ta tới làm.

Tán ca nhân loại, Trần dân phổ nhạc. lịch sử, Trần dân viết.

Đỗ Lan mạnh mẽ rót gà tần súp gà cho tâm hồn cho Trần dân, để bọn họ đồng ý nói chuyện với Kính Nam.

Quả thật có rất nhiều Trần dân trẻ tuổi bị Đỗ Lan nói đến nhiệt huyết sôi trào, cảm giác một bầu nhiệt huyết đều muốn bị đốt cháy.

Đỗ Lan tỏ vẻ Trần dân phải viết nên lịch sử, người trẻ tuổi lập tức cảm giác có trách nhiệm.

Sau đó hắn viết cho Kính Nam một tờ giấy, hẹn cô ra gặp mặt.

Trên giấy nói là cùng nhau thương lượng chuyện đoàn kết nhân loại, hy vọng nói chuyện với cô một chút.

Kính Nam lựa chọn tin tưởng, đi tới căn phòng ước định, phát hiện thế mà lại là Đường Ni và Bội Ni hai tội phạm truy nã.

Bất quá cô cũng rất bình tĩnh, dù sao đối phương cũng không phạm sai lầm lớn gì, chỉ là tuyên truyền một chút đối thực quan hệ nam nữ, đem một số chuyện trong tối đặt lên mặt bàn mà thôi.

Cũng chính vì bọn họ, hiện tại Thượng dân đối thực mới được ngầm đồng ý.

Hóa ra là các ngươi gửi giấy.

Kính Nam nói: Các ngươi có tai mắt trong đám Thượng dân.

Đúng vậy, nhân duyên của ta ở chỗ Thượng dân cũng rất tốt.

Đối thực là phù hợp nhu cầu xã giao của Thượng dân, cho nên hắn nhận được sự ủng hộ.

Kính Nam cười khổ nói: Vậy ngươi hẳn là biết lý niệm của ta, cũng hẳn là biết lý do người khác phản đối ta chứ.

Ngươi tìm ta, chẳng lẽ cũng muốn phê bình ta sao.

Cũng không phải.

Ta cảm thấy ý tưởng của cô rất có giá trị.

Đăng Tháp đánh không lại Phệ Cực Thú, đi đoàn kết càng nhiều người sống sót, ngưng tụ thành sức mạnh mạnh hơn là tư duy hợp lý.

Ta cảm thấy tư duy của cô không sai, chính là thiếu hụt một ít phương pháp thực hiện.

Đỗ Lan nói.

Tư duy có tốt nữa, không thể thực hiện cũng là công cốc.

Kính Nam không phải kẻ ngốc, rất rõ ràng lời Đỗ Lan và lời Đội trưởng phòng vệ thành phố là cùng một ý.

Không thể nói như vậy.

Tuy rằng hiện tại đối kháng cả hệ sinh thái Mã Na xác thực rất khó, nhưng đánh bại một ít Phệ Cực Thú ở lãnh địa chưa biết đã không khó.

Biết phương pháp giết chết Phệ Cực Thú, hoàn toàn có thể khai phát vũ khí mang tính nhắm vào mục tiêu hơn.

Những lãnh địa chưa biết kia có lượng lớn tài nguyên.

Có tài nguyên, chúng ta có thể đi đoàn kết người sống sót.

Chính như Hồng Khấu Thành chủ nói, chúng ta phải tích tiểu thắng thành đại thắng.

Không cần một hơi liền đoàn kết tất cả mọi người, có thể từng bước tới.

Theo lãnh địa chưa biết được thám sách càng ngày càng nhiều, người đoàn kết cũng càng ngày càng nhiều.

Đỗ Lan nói.

Vũ khí khắc chế Phệ Cực Thú sao.

Kính Nam tự ngẫm lại, cảm thấy xác thực cần thiết: Động tác Phệ Cực Thú quá nhanh, nếu dùng súng trường nhắm chuẩn chỗ hiểm của nó thì có chút khó khăn, nếu có thể trực tiếp bắn ra đạn dày đặc, là có thể sát thương Phệ Cực Thú quy mô lớn.

Cô nghĩ có nên khai phát một loại súng shotgun tán đạn, bắn ra lượng lớn đạn, bắn trúng hạch tâm quái vật cũng dễ dàng hơn.

Lời nói của Đỗ Lan làm cô rộng mở trong sáng.

Không thể nghĩ một miếng ăn thành mập mạp, có thể đi từng bước.

Trước tiên thu hoạch lượng lớn tài nguyên, lại đi đoàn kết người khác cũng không muộn.

Không thể nghĩ đoàn kết tất cả mọi người, nên từng bước làm việc.

Athens tuy rằng không đoàn kết Sparta, nhưng các thành bang nhỏ xung quanh Athens vẫn là đoàn kết, hình thành nên Liên minh Delian.

Sparta cũng cùng các thành bang nhỏ xung quanh hình thành nên Liên minh Peloponnesian.

Cuối cùng Athens và Sparta đánh giặc, cũng là chiến tranh giữa hai liên minh.

Chương 3308

Trước tiên bắt đầu đoàn kết từ thành bang nhỏ, tuy rằng sức mạnh thành bang nhỏ cung cấp rất ít, nhưng có thể đoàn kết một cái tính một cái, sức mạnh có thể tích tiểu thành đại.

Kính Nam làm Sở trưởng Sở Nghiên cứu khoa học, nhiệm vụ chính là khai phát vũ khí mới.

Nếu điểm yếu Phệ Cực Thú đã biết, thì nên trọng điểm quan tâm.

Ý tưởng của ta là hai đài Trọng Lập Thể phối hợp tác chiến, một đài hạn chế động tác Phệ Cực Thú, một đài tiến hành đánh giết.

Tỷ như Trọng Lập Thể sử dụng trường thương giáo đóng đinh Phệ Cực Thú trên mặt đất, để nó không thể tùy tiện di động, sau đó người phụ trách đánh giết lập tức nhắm chuẩn điểm yếu.

Đỗ Lan đưa ra một loại chiến thuật khác.

Cũng có thể.

Kính Nam cảm thấy chiến thuật của đối phương yêu cầu đối với vũ khí càng nhỏ, càng tiết kiệm, dù sao trường thương có thể sử dụng nhiều lần.

Hiệu suất tuy rằng không cao, nhưng tiết kiệm tiền cũng rất quan trọng.

Đỗ Lan nói: Nhiệm vụ còn lại chính là tìm được người sống sót.

Thế giới lớn như vậy, ai cũng không biết người sống sót sẽ trốn ở đâu.

Kính Nam cũng bất đắc dĩ nói: Quả nhiên vẫn là ta quá ngây thơ.

Cũng không cần quá nóng nảy, chúng ta tìm không thấy, có thể để bọn họ tới tìm chúng ta.

Có thể phóng thích các loại sóng vô tuyến, còn có để lại tín tiêu ở ven nguồn nước, để bọn họ chủ động liên hệ chúng ta.

Đỗ Lan nói: Những việc này đều phải từng bước làm, đều là công tác dài hạn.

Chúng ta không thể hy vọng xa vời trong thời gian ngắn liền giải quyết Phệ Cực Thú, nên chuẩn bị đấu tranh lâu dài.

Theo chúng ta hiểu biết về hệ sinh thái Mã Na càng ngày càng nhiều, tự nhiên có thể làm tốt chuẩn bị.

Đa tạ ngươi cổ vũ.

Kính Nam cảm thấy Đường Ni xác thực rất thích hợp làm công tác tư tưởng: Ta lại có tin tưởng.

Cô đừng vội tin tưởng như vậy, cho dù ý tưởng của cô là đúng, cô cho rằng Thượng dân thật sự nguyện ý tiếp nhận người sống sót chia đi lợi ích của chính mình sao.

Nghe vậy, Kính Nam trầm mặc.

Tài nguyên Thượng dân tìm được, xác thực sẽ không nguyện ý tặng cho người khác, đặc biệt là những người sống sót yếu ớt kia.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Chuyện này không thể lấy Thượng dân làm chủ đạo, nên trọng dụng Trần dân.

Trần dân.

Kính Nam ngẩn người, đảo không phải cô coi thường Trần dân, mà là cô cảm thấy trình độ Trần dân chỉ có thể làm một ít việc tay chân, rất nhiều chuyện Trần dân căn bản cũng không biết.

Trong lòng cô, Trần dân chính là cần Thượng dân quản lý mới có thể tồn tại, không có Thượng dân, Trần dân chính là mù chữ triệt đầu triệt đuôi.

Không sai, chính là Trần dân.

Chuyện Thượng dân không dám làm, Trần dân dám làm.

Cô có phải cảm thấy bọn họ vô văn hóa, không có kiến thức, ếch ngồi đáy giếng, sáng nắng chiều mưa.

Kính Nam có chút xấu hổ, thầm nghĩ chính mình biểu hiện rõ ràng như vậy sao.

Kỳ thật Trần dân và Thượng dân không có gì khác biệt, cái gọi là gien khác biệt cũng không lớn như vậy.

Trần dân tuy rằng thiếu hụt kiến thức chuyên nghiệp, nhưng không thiếu hụt nhân tài, không thiếu hụt người có thể hợp tác với Thượng dân.

Chúng ta phải làm chính là trọng dụng những nhân tài này, để bọn họ giao lưu với người sống sót.

Nói thật, Thượng dân cao cao tại thượng quá ngạo mạn, sẽ không đặt đúng tâm thái, có đôi khi ngược lại sẽ làm hỏng việc.

Trần dân có thể hạ thấp tư thái, sẽ không làm người sống sót cảm giác Đăng Tháp đang bố thí bọn họ, lợi dụng bọn họ.

Đỗ Lan nói.

Có đôi khi thân phận không giống nhau, cho dù Thượng dân không biểu hiện ra khinh bỉ, nhưng Trần dân vẫn sẽ cảm thấy bị khinh bỉ.

Ngựa của Khổng Tử ăn hoa màu, nông dân giữ ngựa lại không cho đi, đệ tử Khổng Tử đều không có cách nào thuyết phục nông dân, cuối cùng vẫn là để mã phu người đánh ngựa đi thuyết phục.

Giai cấp đệ tử Khổng Tử và nông dân không giống nhau, nông dân sẽ có tâm lý nghịch phản.

Mà mã phu và nông dân giai cấp tiếp cận hơn, càng dễ dàng giao lưu.

Giao lưu với người sống sót trên mặt đất cũng phải chú ý những chi tiết này.

Dù sao có một số người chính là không thích ăn của bố thí của ôi, phải chú ý cảm thụ của bọn họ.

Bộ phận Thượng dân ăn uống không lo, không hiểu nỗi khổ, nhu cầu không giống với người sống sót, tư duy không giống nhau, thì rất dễ dàng đem chuyện tốt biến thành chuyện xấu.

Đỗ Lan rất trực tiếp nói.

Có đạo lý.

Kính Nam cũng biết trong đám Thượng dân không ít người coi thường tiểu đội Liệp Hoang, rõ ràng tài nguyên đều là tiểu đội Liệp Hoang tìm về, nhưng Thượng dân lại cảm thấy tiểu đội Liệp Hoang quá dơ bẩn, quá dã man, cho rằng Liệp Hoang Giả mang Tinh Hồng Tố trên mặt đất lên Đăng Tháp, là tồn tại nguy hiểm.

Nhìn thấy tiểu đội Liệp Hoang đều đi đường vòng, chỉ lo sẽ lây dính thứ không sạch sẽ.

Kính Nam đối với thái độ của bộ phận Thượng dân cũng không hài lòng, nhưng bất lực.

Nghe Đỗ Lan đều đã suy xét đến việc Thượng dân có khả năng đắc tội người sống sót, cô hoàn toàn tán đồng: Xác thực, Trần dân tuy rằng là mù chữ, nhưng người sống sót trên mặt đất phỏng chừng cũng là mù chữ, mù chữ và mù chữ có thể giao lưu tốt hơn.

Ngươi nói đúng, ta hoàn toàn nhận đồng.

Bất quá cái này cần Trần dân phối hợp, bọn họ có thể sao.

Hoàn toàn có thể, khoảng thời gian này, ta cũng đang tích cực điều động Trần dân.

Cho nên cô ở chỗ Thượng dân thiết kế vũ khí mới, chiến thuật mới. ta ở chỗ Trần dân phát động nhân tài, đến lúc đó trên dưới hợp tác, khẳng định có thể đoàn kết mọi người.

Đỗ Lan tự tin nói.

Kính Nam đột nhiên cảm thấy Đường Ni rất đáng tin cậy, trước kia hoàn toàn không ý thức được đội viên tiểu đội Liệp Hoang có trí tuệ như thế, còn tưởng rằng bọn họ chỉ biết chém chém giết giết đâu.

Ta biết rồi, sẽ phối hợp với ngươi.

Cũng hy vọng ngươi có thể làm cho Trần dân thức tỉnh, để bọn họ gánh vác trách nhiệm cứu vãn nhân loại tận thế.

Sẽ.

Đỗ Lan tỏ vẻ lịch sử là bách tính viết nên, chỉ có bách tính mới có thể thay đổi thế giới.

Đăng Tháp là người sống sót, nhưng cũng không phải là duy nhất, còn có những người sống sót khác.

Nhân số bao nhiêu không bàn, người sống sót ở mỗi địa phương đều có đặc sắc riêng.

Bất kể là ở vũ trụ, trên trời, trên mặt đất, hay là dưới lòng đất, nhân loại đều đang nỗ lực thích ứng thế giới mới, đối kháng sinh vật đại diệt tuyệt.

Rất gian nan, nhưng phải đi làm.

Kính Nam đề xuất công tác đoàn kết người sống sót, Đỗ Lan tỏ vẻ rất ủng hộ, hiện tại phải tìm người sống sót ra trước.

Đầu tiên đặt lượng lớn tín tiêu bên cạnh nguồn nước, bên trong có máy bộ đàm công suất lớn, có thể liên hệ Đăng Tháp.

Nếu đã thoái hóa đến mức ngay cả máy bộ đàm cũng không biết dùng cũng không sao, trong tín tiêu còn có trang bị kiểm tra đo lường gen nhân loại, chỉ cần kiểm tra đo lường đến gen nhân loại sẽ phóng thích tín hiệu.

Tóm lại tìm được người sống sót trên mặt đất mênh mông cũng không dễ dàng, giống như mò kim đáy bể, nhưng không tìm thì không có tương lai.

Đồng thời trong đám Trần dân, Đỗ Lan cũng đang bồi dưỡng nông dân, để Trần dân nuôi cấy thực vật thức ăn ngon miệng hơn, tỷ như bánh rêu, bánh giun đất, bánh gián, bánh chuột.

Tuy rằng đều là bánh làm từ côn trùng trên động vật nhỏ, cũng nên nhiều thêm một ít khẩu vị.

Tài nguyên lấy từ mặt đất được đầu nhập vào giáo dục, y học, nông nghiệp.

Bởi vì Đăng Tháp ngoại trừ nông trường hình tròn phía trên ra, những nơi khác không có đất, cho nên trồng trọt không đất trở thành phương pháp chủ yếu.

Chi phí rất cao, cần phát điện phát nhiệt, còn cần không ít nước và dưỡng liệu.

Về phần hạt giống hoàn toàn là nhặt từ mặt đất về, tuy rằng không biết có thể trồng ra rêu hay không, nhưng thử xem cũng không sao.

Đỗ Lan tự mình dẫn đội nghiên cứu, rốt cục sinh ra một tia màu xanh lục, Trần dân đều sôi trào, bọn họ tự tay bồi dưỡng ra thực vật.

Từ khi hệ sinh thái Mã Na tàn phá bừa bãi, ranh giới động thực vật liền không phân chia rõ ràng như vậy nữa.

Thực vật và sinh vật dung hợp cùng một chỗ, làm người ta sợ hãi, đặc biệt có chút thực vật còn làm mất lý trí, nhìn nhiều vài lần sẽ trở nên không bình thường.

Trừ bỏ bồi dưỡng nông tác vật và bánh côn trùng khẩu vị mới ra, Đỗ Lan cũng đang nghiên cứu Nhục Thổ.

Nhân loại sau khi bị hút khô Sinh Mệnh Nguyên Chất, thể xác sẽ biến thành Nhục Thổ, giống như là bức tượng điêu khắc tạo thành từ cát xám, chạm vào liền vỡ.

Nhưng trong hoàn cảnh khép kín, bụi đất có thể bảo lưu mấy chục năm không thay đổi.

Vì sao bị hút đi Sinh Mệnh Nguyên Chất, thân thể liền biến thành Nhục Thổ, mà Nhục Thổ lại do thành phần gì tạo thành.

Cảm giác thứ này giống như Cửu Thiên Tức Nhưỡng mà Nữ Oa dùng để vá trời, sau khi rót vào linh hồn thì là người, không có linh hồn thì là con rối.

Địch Ny Toa nói.

Chương 3309

Đỗ Lan rất nhận đồng: Dùng Nhục Thổ nặn thành hình dạng khác, rót vào Sinh Mệnh Nguyên Chất cũng có thể sống lại.

Cho nên hình thái sinh mệnh hoàn toàn không câu nệ vào hình người, cũng không cần có sự phân biệt động vật và thực vật, hoàn toàn là căn cứ vào sự bài liệt tổ hợp của Nhục Thổ để quyết định.

Nhục Thổ có thể nặn thành đủ loại hình dạng, nhưng vấn đề là ai xác định hình dạng Nhục Thổ.

Chẳng lẽ Nữ Oa thật sự tồn tại.

Địch Ny Toa cũng không khỏi suy tư, con người vì sao là người, động vật vì sao là động vật, thực vật vì sao là thực vật.

Nhục Thổ là do ai xác định hình dạng.

Là có người xác định hình dạng, hay là hết thảy đều là ngẫu nhiên.

Hoặc là có một cái Thiên Đạo, Thiên Lý các loại đồ vật.

Địch Ny Toa nói: Đương nhiên cũng có khả năng tồn tại một Nữ Oa, có khả năng là người ngoài hành tinh, cũng có khả năng là trí tuệ nhân tạo, cũng có khả năng là thể sinh mệnh năng lượng, hay là ý chí tinh cầu, hoặc là ý thức thể sinh ra trong Sinh Mệnh Nguyên Chất.

Khả năng rất nhiều, Địch Ny Toa một hơi có thể nói ra mấy cái khả năng.

Đỗ Lan nói: Bất kể trước kia là ai thiết kế, hiện tại nếu chúng ta đã tới, thì do chúng ta thiết kế.

Nói xong, hắn trực tiếp đem Nhục Thổ nặn thành hình dạng người máy.

Đương nhiên không chỉ là nặn bùn đơn giản như vậy, còn cần để Nhục Thổ tiến hành sự sắp xếp chuẩn xác, tay nặn chi tiết hoàn toàn không đủ, cho dù rót vào Sinh Mệnh Nguyên Chất cũng chỉ hình thành quái thai.

Muốn hình thành một sinh mệnh tiêu chuẩn, cần chi tiết đến cực hạn, mới có thể hình thành một loại tân sinh mệnh.

Đây là Transformers.

Địch Ny Toa nhìn người máy Đỗ Lan nặn, thầm nghĩ cái này trực tiếp từ sinh mệnh gốc carbon thăng cấp đến sinh mệnh gốc silicon rồi.

Đúng vậy, thể máy móc có sinh mệnh.

Đỗ Lan nói, sau đó lại nặn ra một con Rồng Thần ban điều ước.

Trừ bỏ Nữ Oa tạo nhân ra, còn có rất nhiều câu chuyện Tứ Dư ban cho tượng đất sinh mệnh.

Tỷ như trong Mashin Hero Wataru nhân vật chính nặn một cái tượng đất, kết quả tượng đất này biến thành một cỗ cơ giáp có sinh mệnh, nhân vật chính điều khiển cơ giáp cứu vớt dị thế giới.

Trong Dragon Ball, Thần Long của Trái Đất là tượng đất do người Namek nặn ra, sau khi rót vào sinh mệnh có thể biến thành Thần Long sống sờ sờ.

Còn có trong Ultraman Gaia, quái thú dung hợp King of Mons cũng là người đất do trẻ con nặn, trực tiếp trở thành quái thú.

Phản diện trong Kyōryū Sentai Zyuranger cũng am hiểu sử dụng đất sét chế tạo đủ loại quái nhân, đi tập kích nhân loại.

Cho nên đất sét tạo người là kỹ năng khắc vào trong gen nhân loại, trẻ con từ nhỏ đã biết chơi bùn.

Dù sao lịch sử nhân loại chơi bùn bắt nguồn từ xa xưa, rất lâu trước kia đã phát hiện lửa và đất kết hợp có thể trở thành đồ gốm, từ đó chơi bùn liền một phát không thể vãn hồi, có lịch sử vạn năm.

Mà chế tạo tượng gốm hình người cũng có lịch sử lâu đời, hoặc là người xưa nặn người đất cũng hy vọng tượng gốm sống lại, mới có thần thoại Nữ Oa tạo nhân.

Tại thế giới bình thường không có quái lực loạn thần, Nữ Oa tạo nhân chỉ là câu chuyện tốt đẹp.

Nhưng ở thế giới có quái lực loạn thần, chơi bùn sinh ra sinh mệnh là hiện tượng rất bình thường.

Ở thế giới trước mắt, chơi bùn quyết định tương lai.

Đỗ Lan đột nhiên cảm giác Trái Đất này chỉ là món đồ chơi của một đứa trẻ hư hùng hài tử.

Đứa trẻ hư nặn sinh mệnh ra, chơi một lát cảm thấy không hài lòng, liền đem bùn dung hợp lại một chỗ, lại nặn, lại không hài lòng, lại hủy diệt, lại nặn.

Đối với đứa trẻ hư mà nói đây chỉ là quá trình vui chơi bình thường, nhưng đối với sinh mệnh Trái Đất mà nói chính là sinh vật đại diệt tuyệt.

Đối với nhân loại rất quan trọng, nhưng đối với đứa trẻ hư chỉ là một khâu trò chơi.

Hủy diệt ngươi, có can hệ gì tới ngươi.

Khi tồn tại một loại sức mạnh đáng sợ không ngừng nhào nặn sinh mệnh, nhân loại phản kháng chẳng qua là bọ ngựa đấu xe, căn bản không thể ngăn cản kết cục bị bóp nát trọng tổ.

Bất quá dựa theo cách nói của Phật giáo, đây chính là luân hồi.

Trong khái niệm luân hồi sơ khai nhất của Phật giáo, linh hồn con người không có một ý thức chủ thể.

Tất cả linh hồn đều bị đập nát hỗn hợp, sau đó lại phân phối.

Không có thiết lập kiểu ngươi làm việc tốt, kiếp sau đầu thai nhà tử tế.

Bất kể ngươi làm việc tốt hay việc xấu, chết rồi, linh hồn đều phải đập nát, hỗn hợp cùng một chỗ với các linh hồn khác.

Giống như người vốn dĩ là một bao bột mì, chết rồi, liền hỗn hợp cùng một chỗ với mấy bao bột mì khác, cuối cùng lại chia thành mấy bao bột mì.

Tóm lại trong quá trình này cũng không có ý thức chủ thể, hết thảy đều là đập nát trọng tổ, đây chính là luân hồi.

Dần dần luân hồi mới có một cái chủ thể là ta, cho dù luân hồi, ta cũng sẽ không thay đổi.

Nếu Sinh Mệnh Nguyên Chất cần toàn bộ hỗn hợp, sau đó lại phân phối, xác thực chính là luân hồi.

Bất kể nói thế nào, hết thảy đều không cần trưng cầu sự đồng ý của nhân loại, trực tiếp liền phát sinh, nhân loại chấp nhận cũng được phản đối cũng thế, đều không có ý nghĩa.

Nhân loại quả nhiên vẫn là hoàn toàn không quản được sinh tử của chính mình, không khống chế được vận mệnh của chính mình.

Đỗ Lan vừa chơi bùn vừa cảm khái.

Địch Ny Toa cũng cầm lấy Nhục Thổ nặn, cô không cảm khái như vậy: Chỉ cần kỹ thuật của Tạo Vật Chủ phù hợp quy tắc vũ trụ, vậy thì nhân loại có thể nắm giữ.

Cuối cùng nhân loại cũng có thể trở thành tồn tại chúa tể sinh mệnh.

Cô nặn một thiên sứ cầm đại kiếm.

Đỗ Lan cũng nói: Xác thực, cứ nói đống bùn này, vốn dĩ là vật chất bên ngoài.

Nhưng bị người nặn thành con rối, liền trở thành một tạo vật tồn tại khách quan.

Tạo vật này đã là tồn tại khách quan, lại phản tác dụng lên ý thức của ta. nhân loại sáng tạo con rối, lại chịu sự khống chế của con rối.

Phóng đại lên mà xem, đối với Nữ Oa chẳng lẽ không phải như thế.

Nữ Oa sáng tạo nhân loại, lại chịu sự khống chế của nhân loại.

Thậm chí sự tồn tại của nhân loại có khả năng sẽ siêu việt nhận thức của Nữ Oa.

Giống như lập trình viên chính mình cũng không xử lý được bug trong chương trình mình viết.

Tạo vật phân ba giai đoạn: ngoại tại hóa, khách quan hóa, nội tại hóa.

Ngoại tại hóa, người và vật chất giao lưu.

Khách quan hóa, chính là nhân loại đem vật chất cải tạo thành tạo vật, tạo vật này liền tồn tại khách quan.

Nội tại hóa, chính là ý chí con người sẽ thi gia lên trên tạo vật, đồng thời tạo vật cũng sẽ ảnh hưởng tư tưởng con người.

Nếu tạo vật đã tồn tại khách quan, khi Tạo Vật Chủ và tạo vật tương tác, tất nhiên sẽ chịu sự hạn chế của tạo vật.

Tạo Vật Chủ và tạo vật, giống như lập trình viên và chương trình vậy.

Nếu để lập trình viên xem chương trình mình viết một năm trước, lập trình viên khẳng định sẽ nói đây là chương trình quỷ quái gì, hoàn toàn là núi phân code rác, hắn hận không thể đem chương trình xóa toàn bộ viết lại.

Nhưng vấn đề là xóa bỏ chương trình, xác thực là không có bug, nhưng công việc cũng phải làm lại.

Đây chính là điển hình Tạo Vật Chủ bị tạo vật hạn chế.

Loại quan hệ này là khách quan, hai bên ảnh hưởng lẫn nhau.

Ngoại tại hóa, khách quan hóa, nội tại hóa.

Một tạo vật từ không đến có, lại đến ảnh hưởng Tạo Vật Chủ.

Đỗ Lan tỏ vẻ thế giới vật chất duy vật là như vậy, cho dù là Tạo Vật Chủ cũng không cách nào thoát ly ảnh hưởng vật chất.

Hắn và Địch Ny Toa nặn lượng lớn hình nhân nhỏ, lại chế tạo một cái sa bàn cực lớn.

Nếu đem hình nhân nhỏ đặt trong sa bàn sống lại, để bọn họ phát điện cho chúng ta, cái này có tính là Tạo Vật Chủ áp bức tạo vật không.

Đỗ Lan nghĩ đến Rick and Morty có một tập, Rick phát hiện pin phi thuyền của mình đột nhiên đình công, thế là thu nhỏ tiến vào trong pin.

Chương 3310

Hóa ra trong pin là một cái tiểu thế giới, Rick vẫn luôn lừa gạt cư dân trong tiểu thế giới phát điện cho phi thuyền.

Sở dĩ đình công, là bởi vì người trong tiểu thế giới chế tạo một cái tiểu tiểu thế giới, bóc lột người trong tiểu tiểu thế giới phát điện, không cần tự mình phát điện nữa.

Bọn họ có điện của riêng mình, liền không cần cung điện cho phi thuyền.

Kết quả tiểu tiểu thế giới lại phát minh một cái tiểu thế giới.

Hiện tại Đỗ Lan cũng nặn rất nhiều người tí hon, hoàn toàn có thể để bọn họ ở trong sa bàn phát điện cho thế giới hiện thực.

Đây chính là áp bức.

Địch Ny Toa nói.

Đỗ Lan nói: Tạo Vật Chủ làm cái gì, đều là bóc lột tạo vật.

Giống như cha mẹ đối với con cái cho dù sủng ái thế nào, cũng không nhất định có thể được con cái lý giải.

Con cái đều sẽ oán trách nguyên sinh gia đình không cho mình thứ mình muốn.

Phụ huynh để con cái làm chút việc nhà, cũng coi là bóc lột, cũng coi là nguyên sinh gia đình áp bức con cái.

Đã như vậy, còn không bằng trực tiếp bóc lột đi, ít nhất khi bọn họ mắng ta, không có mắng sai, ta xác thực bóc lột bọn họ.

Nếu người khác mắng ngươi là người xấu, mà ngươi thật sự là người xấu, sẽ không cảm thấy ủy khuất nữa.

Thậm chí còn sẽ sinh ra một loại tâm tình ta là người xấu, ta kiêu ngạo.

Nếu người khác mắng ngươi là người xấu, mà ngươi tự nhận mình là người tốt, sẽ rất ủy khuất, cảm thấy lòng tốt của mình bị phụ, sẽ khó chịu.

Đỗ Lan chính là cái tâm thái này, dù sao tạo vật khẳng định phải mắng Tạo Vật Chủ, vậy thì không bằng để bọn họ mắng danh xứng với thực một chút, bóc lột thì bóc lột.

Tuy rằng có thể, nhưng Rick chỉ là dùng pin thúc đẩy phi thuyền tiến hành vũ trụ phi hành, lượng phát điện cũng không nhiều.

Chế tạo nhiều mấy cái sa bàn chẳng phải có thể phát điện thời gian dài sao.

Đỗ Lan tỏ vẻ không đủ thì tạo thêm mấy cái.

Địch Ny Toa cười khổ, trượng phu có đôi khi quá mức ấu trĩ tùy hứng.

Thông qua nghiên cứu Nhục Thổ và Sinh Mệnh Nguyên Chất, bọn họ đã nắm giữ năng lực tiến hành tạo vật tại thế giới này, có thể chế tạo đủ loại động thực vật, nếu bỏ chút thời gian hoàn toàn có thể tái tạo sinh thái.

Bất quá nếu công việc đều bị bọn họ làm, nhân loại có thể mông hỗn quá quan qua ải dễ dàng rồi.

Đây là khiêu chiến cho nhân loại, không thể làm thay.

Cuối cùng Đỗ Lan chế tạo một cái hộp cát sandbox phát điện, cũng không cung cấp quá nhiều điện lực, cũng chính là có thể để một đài Trọng Lập Thể liên tục không ngừng chiến đấu tiếp thôi.

Không tồi, dễ dùng hơn pin ban đầu, có thể tác chiến cầm cự.

Trước mắt, Đăng Tháp đang thám sách phương hướng tương lai, nếu lựa chọn hạ xuống mặt đất, cần thiết sở hữu năng lực đối kháng hệ sinh thái Mã Na.

Điều này lại cần bị chiến bị hoang chuẩn bị chiến tranh và lương thực, thậm chí đi đoàn kết người sống sót.

Đương nhiên cũng có thể cái gì cũng không thay đổi, tiếp tục bảo trì nguyên trạng, tiếp tục từ mặt đất thu hoạch tài nguyên duy trì Thượng dân áp chế Trần dân, duy trì sự vận hành của Đăng Tháp.

Chờ đợi siêu cấp máy tính tính toán kết quả, xem xem cuối cùng rốt cuộc ai trở thành chủ nhân chân chính của Sinh Mệnh Nguyên Chất.

Rốt cuộc là Phệ Cực Thú, hay là nhân loại, thậm chí cụ thể đến mỗ cái người nào đó, đến chủ trì lần sinh vật đại diệt tuyệt này, mở ra luân hồi mới.

Đỗ Lan thậm chí có thể đoán một chút kết cục cuối cùng, phỏng chừng là hy sinh một người khôi phục sinh thái Trái Đất, thành tựu vĩ đại, mà những người khác lại có thể hạnh phúc mỹ mãn.

Trong Beast Wars, Optimus Primal và Megatron đồng quy vu tận, đạt thành cân bằng, hành tinh Cybertron khôi phục sinh thái bình thường.

Trong phim truyền hình Loki, Loki một mình giữ lấy tất cả dòng thời gian, cô cao ngồi trên vương tọa, duy trì dòng thời gian vận chuyển bình thường.

Trong Warhammer 40k, Hoàng đế nhân loại ngồi trên Hoàng Kim Bảo Tọa của mình, trở thành ngọn hải đăng của nhân loại, áp chế vết nứt thứ nguyên, phòng chỉ kẻ địch xâm lấn Trái Đất.

Loại nhân vật chính hy sinh một người, thủ hộ cả thế giới này là phi thường khiến người ta bội phục.

Hơn nữa cuối cùng đều là kết cục đại đoàn viên, thế giới còn có thể vận chuyển theo quy tắc ban đầu, sự hy sinh của nhân vật chính cũng là có giá trị.

Nhưng cũng có kiểu như Neon Genesis Evangelion, hoàn toàn ngược lại, toàn thế giới đều hy sinh, chỉ có nhân vật chính hoàn thành sự trưởng thành của bản thân, thậm chí nhân vật chính cũng không trưởng thành.

Đương nhiên đây là cốt truyện bản cũ, đến bản movie mới, nhân vật chính cũng là hy sinh hữu nghị của mình, sáng tạo một thế giới không có Angel Sứ đồ.

Sáng tạo một thế giới không có Sứ đồ, sáng tạo một thế giới không có ma pháp, loại kết cục này cũng không thiếu, tựa hồ chỉ cần loại bỏ đi sức mạnh thì hết thảy sẽ tốt đẹp, thật sự là quá ngây thơ.

Đương nhiên cũng có khả năng sẽ đánh tới đánh lui, phát hiện nhân loại mới là phản diện, Phệ Cực Thú mới là người tốt, bọn nó mới là đang thật sự bảo vệ sinh vật Trái Đất, nhân loại thì là sâu hại của Trái Đất, là hung thủ thật sự phá hoại sự lưu động của Sinh Mệnh Nguyên Chất.

Nếu xuất hiện tình huống như vậy, nhóm nhân vật chính khẳng định phải đối mặt khảo nghiệm tâm linh: nhân loại rốt cuộc có nên tiếp tục sinh tồn hay không.

Khả năng có rất nhiều, nhưng cơ bản chính là một cái cán cân, một bên đặt hy sinh, một bên đặt thu hoạch.

Kết cục đại đoàn viên chính là hy sinh ít nhất, thu hoạch nhiều nhất.

Không bi không hỉ, chính là hy sinh và thu hoạch ngang nhau.

Kết cục bi kịch chính là hy sinh rất nhiều, nhưng thu hoạch rất nhỏ, thậm chí không có thu hoạch.

Kết cục tệ nhất chính là hy sinh rất nhiều, lại là thu hoạch âm, không những không có thu hoạch, sự hy sinh khả ca khả khấp cũng biến thành tà ác.

Đỗ Lan tỏ vẻ mười hai giai đoạn kể chuyện: sinh hoạt thường ngày, nhân vật chính nhận được triệu hoán, nhân vật chính cự tuyệt triệu hoán, nhân vật chính gặp được lão sư, vượt qua ranh giới thường ngày, gặp được khảo nghiệm và kẻ địch, tiếp cận chân tướng, chịu đựng tỏa chiết trọng đại, hoạch đắc cảm ngộ, con đường phản kích, sự gột rửa cuối cùng, thu hoạch tràn đầy trở về thường ngày.

Sự mở đầu của câu chuyện cơ bản là phát sinh theo nội dung phía trước, nhưng kết cục phía sau lại có chỗ bất đồng.

Mười hai giai đoạn là cách viết đại đoàn viên, thuộc về quy luật sảng văn, bởi vì cuối cùng nhân vật chính sẽ có thu hoạch rất lớn.

Nhưng cũng có một ít câu chuyện không ra bài theo lẽ thường, nhân vật chính trải qua hết thảy, mục đích gì cũng không đạt thành, ngược lại biến thành chuột chạy qua đường người người đòi đánh.

Loại kết cục này thì quá mức hiện thực và tàn khốc, mọi người xem truyện chính là vì tìm vui, cũng không phải vì lần nữa đối mặt hiện thực.

Cho nên Đỗ Lan cảm thấy nhân loại đối mặt hệ sinh thái Mã Na, hy sinh một người đổi lấy kết cục đại đoàn viên hòa bình cũng rất không tồi.

Thậm chí có thể không có hy sinh, trực tiếp tích lý ba lạp đánh bại kẻ địch, tới một cái toàn viên sống sót.

Không có hy sinh, lại có thu hoạch lớn nhất, đây là sảng văn trong sảng văn.

Đỗ Lan chỉ thích sảng văn, còn những cái kết cục cho rằng sức mạnh là nguồn gốc của mọi bi kịch nên muốn tiêu trừ sức mạnh, hắn là không thích.

Ta nghĩ không sai biệt lắm nên để câu chuyện tiến vào giai đoạn vượt qua ranh giới thường ngày rồi.

Đỗ Lan tỏ vẻ không thể để Đăng Tháp khôi phục thường ngày, đã không còn lựa chọn khôi phục.

Hiện tại Trần dân đã thức tỉnh, mâu thuẫn với Thượng dân tất nhiên sẽ bùng nổ, những ngày tháng bình thường trước kia sắp không còn tồn tại.

Tuy rằng 9527 vẫn luôn nhẫn nại, bất quá hắn không ra tay, không đại biểu người khác không ra tay.

Acc clone 6666 Trần dân đã tạo thành một tổ chức tên là Phản Kích Hào Giác Tiếng Tù Và Phản Công, chuyên môn thu nhận những Trần dân phản kháng Thượng dân, khẩu hiệu của bọn họ rất đơn giản: Tiêu diệt Thượng dân ngu muội, Đăng Tháp thuộc về Trần dân.

Trần Dân số hiệu 6666 có ý đồ tạo phản, đã tìm đến số hiệu 4068 để hợp tác.

Trước mắt là những thứ vô cùng quen thuộc: bít tết và rượu ngon. 4068 nhớ lại nửa năm trước, Charles đã bày ra một bữa Hồng Môn Yến, một tay gậy một tay củ cải, uy hiếp cậu ta đi ám sát đội trưởng Mã Khắc Mark.

Hiện tại 6666 e rằng cũng chẳng có ý tốt.

Cậu có từng nghĩ đến việc sau này ngày nào cũng được ăn những món ngon này không. 6666 hỏi.

Những món ngon này, cho dù là Thành chủ cũng không thể ngày nào cũng ăn. 4068 sớm đã không còn như xưa, trải qua bao nhiêu chuyện, cậu ta đã trở nên rất bình tĩnh.

Tâm lớn bao nhiêu, ước mơ lớn bấy nhiêu.

Trần Dân vì một cái bánh mì có thể bất chấp sinh tử, nếu cho bọn họ bít tết, bọn họ sẽ bộc phát ra sức mạnh khiến cả thiên hạ phải kinh thán, thậm chí thay đổi trật tự của cả Đăng Tháp. 6666 nói: 4068, cậu là người thông minh, nên đứng về phía kẻ chiến thắng. 4068 thầm nghĩ quả nhiên, đối phương muốn lôi kéo mình, để mình làm việc cho hắn: 9527 sẽ không đồng tình với suy nghĩ của anh.

Cho nên hắn là chướng ngại.

Chương 3311

4068, nếu cậu giết hắn, ngày sau tôi có thể cho cậu lợi ích, có thể giúp cậu và thanh mai trúc mã tổ chức một hôn lễ thịnh đại.

Đây sẽ là hôn lễ long trọng nhất, thần thánh nhất trong thời tận thế, tôi muốn để Quang Ảnh Chi Chủ chúc phúc cho các người, muốn để tất cả những người sống sót đều phải hâm mộ các người. 6666 nghiêm túc nói. 4068 lại không có bất kỳ suy nghĩ gì, thậm chí cảm thấy có chút buồn cười, vì sao bọn họ đều tới tìm mình làm sát thủ.

Chẳng lẽ mình trông giống kẻ phản đồ lắm sao. 6666 nhìn chằm chằm 4068, dường như muốn nhìn thấu nội tâm đối phương.

Sở dĩ chọn 4068, chủ yếu chính là vì cậu ta có dã tâm muốn ngóc đầu lên.

Người trẻ tuổi, có dã tâm muốn nổi bật, thì dễ dàng bị mua chuộc.

Nếu đi theo quy tắc bình thường, người trẻ tuổi rất khó ngóc đầu lên được.

Nhưng nếu là bán đứng đại ca, thì có thể đi đường tắt để thượng vị.

Anh tìm nhầm người rồi, 9527 cho tôi rất nhiều cơ hội, vì sao tôi phải phản bội anh ấy.

Thật sự cho rất nhiều cơ hội sao.

Dùng lời của xã hội cũ mà nói, cậu và 9527 ký kết một bản hợp đồng, hắn cho cậu tiền lương, cậu làm việc cho hắn, nhưng hắn không nhất định sẽ thực hiện hợp đồng, cậu cũng không cần bị hợp đồng hạn chế.

Chỉ cần cậu giết hắn, thay thế vị trí của hắn, hợp đồng của các người sẽ trở nên vô nghĩa. 6666 nói: Có một con đường tắt, tại sao cậu còn muốn thực hiện hợp đồng.

Ký ước chỉ là ký ước, thực hiện ước định là thực hiện ước định, là hai chuyện khác nhau.

Vậy tôi và anh hiện tại không phải cũng đang ký ước sao.

Lại làm sao tin tưởng anh. 4068 hỏi.

Bởi vì tôi sẽ không dừng lại, tôi và 9527 không giống nhau.

Hắn thỏa mãn với hiện trạng, không hy vọng Trần Dân và Thượng Dân phát sinh chiến đấu.

Nhưng tôi muốn lật đổ Thượng Dân, trở thành chủ nhân của Đăng Tháp.

Đến lúc đó tôi trở thành Thành chủ, có thể phong cậu làm Trần Dân Chi Chủ, chúng ta song chủ tịnh lập, chẳng phải rất tuyệt sao. 6666 nói: Thế nào.

Cùng tôi đập tan chướng ngại trước mắt đi, ai ngăn cản chúng ta, kẻ đó chính là kẻ thù. 4068 thầm nghĩ đây không phải cũng là một tờ hợp đồng sao.

Làm sao xác định 6666 sẽ thực hiện ước định.

Trước kia Charles là uy bức lợi dụ, không những đưa ra một bản hợp đồng, còn đưa ra một lý do không thể từ chối.

Nếu từ chối, thanh mai trúc mã và cậu đều phải chết.

Cho nên dù Charles không thực hiện ước định, cậu vì bảo toàn tính mạng cũng chỉ có thể ra tay.

Nhưng 6666 chỉ có lợi dụ không có uy bức, cậu căn bản không cần chấp nhận.

Giết chết 9527, bản thân thượng vị, xác thực là một lựa chọn, nhưng 4068 thông qua học tập lại biết rằng, cục diện trước mắt rất khó để mình thượng vị, bởi vì 9527 đang thiết lập một bộ cộng thức nhận thức chung của riêng mình.

Cái cộng thức này chính là cưỡng ép người ta phải thực hiện ước định, nếu không thực hiện thì ai cũng có thể giết chết.

Ký ước là ký ước, thực hiện ước định là thực hiện ước định, đây là hai chuyện khác nhau.

Tại sao phải thực hiện ước định.

Nguyên nhân chủ yếu là không thể gánh vác cái giá của việc hủy ước, chỉ có thể bóp mũi mà thực hiện.

Cũng giống như ông chủ, chẳng lẽ hắn nguyện ý phát lương cho nhân viên sao.

Khẳng định không nguyện ý, nhưng tại sao hắn phải trả lương.

Bởi vì hắn không trả thì sẽ bị pháp luật trừng phạt, nhân viên cũng sẽ bỏ hắn mà đi, đầu quân cho ông chủ khác.

Bởi vì không thể gánh vác hậu quả, cho nên chỉ có thể căn cứ hợp đồng mà trả lương.

Tương tự, đối với nhân viên mà nói, tại sao mình phải làm việc cho ông chủ.

Mình học được kỹ thuật của công ty, nắm giữ bí mật của công ty, tại sao không nhảy việc để kiếm nhiều tiền hơn.

Bởi vì pháp luật sẽ trừng phạt, đồng thời ông chủ công ty khác cũng không dám trọng dụng kẻ phản đồ.

Nhân viên có cộng thức, ông chủ cũng có cộng thức, thế là song phương liền ngầm hiểu mà thực hiện ước định.

Nếu không có cộng thức, nhân viên cầm cơ mật nhảy việc vẫn có thể được công ty khác trọng dụng, vậy thì nhân viên đều sẽ không thực hiện ước định, dưới khắc trên mới là lựa chọn tối ưu.

Giữa các Thượng Dân thực hiện ước định là vì có pháp tắc của Đăng Tháp trừng phạt Thượng Dân.

Mà Trần Dân và Trần Dân, Trần Dân và Thượng Dân kỳ thực không có cộng thức gì, mọi người mạnh ai nấy làm.

Cộng thức của thế giới cũ vốn đã bị phá vỡ, và cũng chưa được xây dựng lại.

Xem ra cậu đối với sự thay đổi của Đăng Tháp vẫn chưa hề sát sao, cậu không phát hiện giữa các Trần Dân đang có thứ gì đó được xây dựng lên sao.

Mà người xây dựng thứ này chính là 9527. 6666 hỏi: Thứ gì.

Chính là một loại cộng thức, tất cả mọi người đều phải nỗ lực vì chống lại Mã Na Sinh Thái, vì để mọi người sống sót tốt hơn.

Tất cả các hợp ước đều phải lấy cộng thức này làm tư tưởng chỉ đạo, nếu vi ước, chính là vi phạm cộng thức, sẽ phải chịu trừng phạt, bị tất cả Trần Dân vứt bỏ. 4068 nói: Hiện tại đã không còn điều kiện để dưới khắc trên nữa rồi, trừ phi chính bản thân 9527 vi phạm cộng thức, không còn nỗ lực vì mọi người nữa.

Cho nên hiện tại dù 9527 giả vờ, cũng phải giả vờ bản thân một lòng vì tất cả mọi người.

Chỉ cần anh ấy không có sơ hở, các người phản loạn căn bản không thể thành công. 6666 dù sao cũng chưa từng được giáo dục, tịnh không cảm nhận được sự thay đổi của đại thế này.

Tôi không tin, chỉ cần giết 9527, Trần Dân tự nhiên sẽ ủng hộ tôi. 6666 nói: Tôi có thể dẫn bọn họ đánh bại Thượng Dân, có thể cho bọn họ ăn bánh mì.

Đây cũng chỉ là hợp ước, anh thực hiện thế nào.

Cho dù anh đánh bại Thượng Dân, chỉ sợ cũng không có năng lực cho tất cả mọi người ăn bánh mì.

Nếu thật sự dễ dàng làm được như vậy, Thượng Dân có thể trực tiếp cho Trần Dân ăn bánh mì để đổi lấy sự ủng hộ của Trần Dân rồi. 4068 nói: Anh nói đúng, ký ước là ký ước, thực hiện là thực hiện, anh căn bản không thể thực hiện được.

Nếu tôi ủng hộ anh đánh bại Thượng Dân, sau đó nếu anh hủy ước, tôi lại có thể làm gì được anh.

Đến lúc đó cộng thức của Trần Dân chỉ có lợi ích, căn bản không thể đoàn kết lại để đối kháng anh. 6666 nói: Quang Ảnh Chi Chủ ở trên cao, tôi sẽ không hủy ước.

Xin lỗi, tôi không thể tin tưởng anh. 6666 nắm chặt nắm đấm, có chút nghẹt thở, cảm thấy bị nản lòng.

Bất quá hắn cũng không trách 4068, bởi vì đối phương nói có lý, bản thân phải học tập trong thất bại: 9527 đã xây dựng cộng thức sao.

Vậy tôi cũng phải xây dựng.

Nghĩ đi nghĩ lại, hắn quyết định dựa vào Quang Ảnh Giáo Hội, hy vọng thông qua cải cách tôn giáo để xây dựng cộng thức.

Bản thân hắn sẽ dựa theo giáo nghĩa Quang Ảnh để ước thúc chính mình, để mọi người lấy giáo nghĩa làm cộng thức.

Trần Dân đang tiến bộ phi tốc, một khi hình thành cộng thức, bất kể là 9527 hay là 6666, đối với Thượng Dân đều là sự xung kích cực lớn.

Bởi vì cộng thức có thể lôi kéo càng nhiều người, đoàn kết càng nhiều người, số lượng Trần Dân nhiều hơn Thượng Dân, hoàn toàn có thể hình thành sự áp chế. 4068 nhìn sự thay đổi của Trần Dân, cảm giác sâu sắc một sự bất lực như bị bánh xe thời đại nghiền ép qua.

Bất quá có cạnh tranh cũng tốt, có cạnh tranh thì lộ tuyến Vương đạo của 9527 và lộ tuyến Tôn giáo của 6666 mới có thể không ngừng tiến bộ, không ngừng nâng cao hiệu suất, cuối cùng cái hiệu quả cao sẽ chiến thắng cái hiệu quả thấp.

Còn có lộ tuyến Bá đạo của Hồng Khấu nữa, trong cái Đăng Tháp nho nhỏ lại có tới ba lộ tuyến, đúng là miếu nhỏ gió lớn, ao cạn ba ba nhiều.

Lộ tuyến Vương đạo, chính là đại biểu cho tất cả mọi người.

Lộ tuyến Bá đạo, chính là đại biểu cho những người ủng hộ mình.

Chương 3312

Lộ tuyến Tôn giáo, chính là đại biểu cho những người tin thần.

Vương đạo là khó đi nhất, nhưng đi tốt rồi thì hiệu quả cao nhất.

Vương đạo phải xây dựng cộng thức mà tất cả mọi người đều tán đồng, Bá đạo và Tôn giáo chỉ cần xây dựng cộng thức mà một bộ phận người tán đồng là được.

Căn cứ theo phương thức truyền bá tin tức mà nói, cũng là để một bộ phận người chấp nhận trước sẽ nhanh hơn là để toàn bộ người chấp nhận.

Cho nên Bá đạo và Tôn giáo trong ngắn hạn khẳng định là hiệu quả hơn, chỉ cần một hai năm là có thể hình thành thế lực, mà Vương đạo ít nhất phải mười năm mới có hiệu quả, nhưng một khi có hiệu quả thì Vương đạo sẽ cuồn cuộn không dứt.

Đáng tiếc, ở trong thời tận thế mà suy tư về tương lai, thật sự là quá xa xỉ.

Không ai có thể dự đoán tương lai, cũng không biết lộ tuyến nào mới thích ứng với Đăng Tháp.

Có người nói Vương đạo tốt, nhưng Vương đạo cần mười năm để điều chỉnh, để mọi người xây dựng cộng thức, Đăng Tháp chưa chắc có mười năm thời gian.

Tại tận thế, ai cũng không biết ngày mai ra sao, cho nên sáng nắng chiều mưa triều tứ mộ tam là lựa chọn của đại bộ phận mọi người.

Bá đạo và Tôn giáo đều có thể nhanh chóng lôi kéo một bộ phận người đi chèn ép một bộ phận khác, nhưng không thể phát huy tất cả sức mạnh của người sống sót.

Vốn dĩ sức mạnh nhân loại đã yếu, còn phải nội hao, cuối cùng bị Mã Na Sinh Thái tiêu diệt cũng là rất bình thường.

Cho nên mặc kệ chọn thế nào cũng không có hoàn mỹ.

Đây mới là trạng thái bình thường của sự lựa chọn, không ai biết cái gì mới là lựa chọn chính xác, mặc kệ chọn thế nào cũng có khả năng tiêu tùng.

Cho nên vũ trụ là một cái sòng bạc lớn, cuối cùng mọi người đều phải đặt cược.

Sự đáo lâm đầu, phải cược lên tất cả những gì mình có, khẳng định là tim đập thình thịch.

Nhưng đến lúc lựa chọn, đến lúc đặt cược, đến lúc phát quang phát nhiệt bắt buộc phải bùng cháy, thì chỉ có thể đi bùng cháy, chỉ có thể nỗ lực hết mình, để sự lựa chọn của mình được thực hiện đến nơi đến chốn.

Chúng ta nên phản tư lại mấy chục năm tại vị của Thành chủ Morgan.

Có Thượng Dân sát giác được sự thay đổi của Đăng Tháp, nhìn thấy Quang Ảnh Giáo Hội vĩ đại không ngã, cũng phát hiện Trần Dân phát triển, bắt đầu phản tư.

Không sai, Thành chủ Morgan tuy rằng ở thời kỳ đầu tận thế đã làm ra rất nhiều cống hiến.

Nhưng hậu kỳ đã xơ cứng, Đăng Tháp thiếu hụt sự biến hóa.

Hoàn toàn đem tài nguyên đầu tư vào tiểu đội Liệp Hoang, hạn chế rất lớn không gian phát huy của Thượng Dân.

Thành chủ Morgan lãng phí thời gian quý giá nhất của Đăng Tháp.

Thành chủ Morgan cõng nồi, dù sao ông ta cũng không giải quyết được tất cả vấn đề.

Kỳ thực Thành chủ Morgan cũng rất bất lực, ở thời đại của ông, chủ yếu vẫn là nghỉ ngơi lấy lại sức, sinh nhiều con cái, gia tăng nhân khẩu.

Không có nhân khẩu, rất nhiều chuyện căn bản không làm được.

Nhưng vấn đề là hiện tại nhân khẩu thì nhiều rồi, nhưng mâu thuẫn cũng nhiều lên.

Thành chủ Morgan trước đó không điều chỉnh, liền dẫn đến sự bất mãn của mọi người đối với ông.

Bất quá hiện tại dù bất mãn cũng vô dụng, mâu thuẫn đã truyền đến tay bọn họ, thì cần bọn họ giải quyết.

Hoặc là tiếp tục chơi trò đánh trống truyền hoa, đem mâu thuẫn truyền xuống tay người đời sau, hoặc là thế hệ này phải trả giá đắt để giải quyết mâu thuẫn.

Áp lực của Thượng Dân rất lớn, nếu muốn giải quyết mâu thuẫn, bọn họ phải bỏ ra tài nguyên, không tránh khỏi việc phải thắt lưng buộc bụng, không được ăn bánh mì uống sữa bò nữa.

Dùng tài nguyên tiết kiệm được để thúc đẩy cải cách, kích phát năng lượng của Đăng Tháp.

Người trước không làm, người nay làm.

Người nay không làm, người sau làm.

Người sau cũng không làm, vậy thì Mã Na Sinh Thái sẽ tiêu diệt nhân loại.

Cho nên lời của Lãnh chúa Tận Thế cũng không sai, chi bằng hủy diệt.

Kỳ thực hủy diệt là không thể nào hủy diệt, tối đa chỉ là đánh nhu cầu của con người trở về mức sinh tồn.

Lũ khỉ sáng ba chiều bốn, sáng năm chiều hai, sáng sáu chiều một, sáng bảy chiều không. thông qua hủy diệt đánh trở về mức sáng một chiều sáu, bắt đầu một vòng tuần hoàn mới.

Tại sao sinh mệnh lực của văn minh nhân loại lại ngoan cường như vậy.

Chính là vì độ đàn hồi của nhân loại thực ra rất lớn, từ sáng một chiều sáu đến sáng bảy chiều không, có thể thiết lập một vòng tuần hoàn hoàn chỉnh.

Thượng Dân hiện tại đã đến giai đoạn sáng bốn chiều ba, khẳng định không muốn thụt lùi.

Cho nên oán trách người đi trước tại sao không làm tốt, tại sao không trực tiếp đoàn kết Đăng Tháp, tại sao không giải quyết tốt vấn đề Quang Ảnh Giáo Hội và Trần Dân.

Thành chủ Morgan chỉ có thể cõng nồi.

Còn về việc có phải tạo ra sự thay đổi hay không, trước mắt vẫn chưa có quyết tâm quá lớn.

Hồng Khấu cũng không trực tiếp bắt Thượng Dân toàn bộ ăn bánh quy sâu, chỉ là để một số ít Trần Dân trở thành một bộ phận hưởng chênh lệch giá.

Cô vẫn cần Thượng Dân ủng hộ, đồng thời cô còn cần Quang Ảnh Giáo Hội ủng hộ, nghĩ đến việc kết hợp Bá đạo và Tôn giáo một chút, lôi kéo càng nhiều người.

Rõ ràng đã đến tận thế, mọi người lại vẫn không thể đoàn kết, quả nhiên là tôi quá ngây thơ, quá lạc quan.

Kính Nam nhìn minh tranh ám đấu trên Đăng Tháp, chỉ cảm thấy tâm mệt mỏi.

Đăng Tháp đều không đoàn kết, càng đừng nói đến đoàn kết tất cả mọi người.

Cô cũng không khỏi nảy sinh một loại suy nghĩ: Lãnh chúa Tận Thế là đúng, nhân loại nên hủy diệt.

Có loại suy nghĩ này là quá phẫn thế tật tục, kỳ thực hủy diệt còn có một ý nghĩa khác chính là làm cho cầu sinh trở thành cộng thức duy nhất của toàn nhân loại, khiến tất cả mọi người sáng một chiều sáu, khiến tất cả mọi người đều lấy nhu cầu thấp nhất để đoàn kết lại.

Bất quá lúc này khẳng định sẽ có người hỏi, sống sót như vậy có ý nghĩa gì.

Thế là sẽ xuất hiện càng nhiều nhu cầu, sinh tồn sẽ không còn là duy nhất, nhu cầu mới trở thành chủ lưu.

Ví dụ như Mark, đề xuất Sống thật sự, kỳ thực chính là không đồng tình việc sinh tồn là nhu cầu duy nhất, bắt đầu nảy sinh các nhu cầu khác.

Một khi an định, đây là xu thế tất nhiên.

Sinh tồn là nhu cầu, phát triển cũng là nhu cầu, nhưng trong tận thế, rất khó kiêm cố cả hai.

Rất nhiều khi chỉ có thể chọn một trong hai, hoặc là sinh tồn từ bỏ phát triển, hoặc là phát triển cược lên sinh tồn.

Kính Nam nhìn ba đường lối Bá đạo, Tôn giáo, Vương đạo cùng song hành trong nội bộ Đăng Tháp, cũng sốt ruột không thôi, bởi vì đây hoàn toàn là đang tiêu hao tài nguyên, ba bên đều đang tranh đoạt tài nguyên.

Tài nguyên vốn đã không nhiều, còn phân tán ra, không phải là tiêu tùng rồi sao.

Đỗ Lan hoàn toàn là xem náo nhiệt không chê chuyện lớn: Vào thời Thế chiến thứ hai, quân đội Nhật Bản chính là nội hao.

Lục quân chửi Hải quân là ngu ngốc mã lộc trên baka, Hải quân chửi lại Lục quân là ngu ngốc.

Lục quân phụ trách chiếm lĩnh điểm tài nguyên, Hải quân phụ trách vận chuyển vật tư.

Kết quả Hải quân cần dầu mỏ và sắt thép thì bị Lục quân tống tiền.

Lục quân cần vận chuyển và hộ tống cũng bị Hải quân tống tiền.

Chương 3313

Rõ ràng là quân đội cùng một quốc gia, nhưng lại vì Hải quân và Lục quân phân biệt là hai phái hệ vũ trang địa phương, cho nên kiềm chế lẫn nhau.

Đến cuối cùng Lục quân nghiên cứu chiến hạm, Hải quân nghiên cứu xe tăng, dẫn đến tài nguyên phân tán, không thể hình thành sức chiến đấu.

Vốn dĩ tài nguyên của quân đội Nhật Bản đã ít, Lục quân và Hải quân còn đồng thời nghiên cứu xe tăng, đồng thời nghiên cứu chiến hạm, chút tài nguyên ít ỏi còn phải phân tán ra làm những công việc trùng lặp, tự nhiên là sức chiến đấu giảm đi giảm lại.

Đăng Tháp hiện tại cũng như thế, Thượng Dân có tiểu đội Liệp Hoang, Trần Dân cũng lập ra một tiểu đội Dạ Tập.

Thượng Dân có bộ đội phòng thủ thành, Quang Ảnh Giáo Hội cũng có Hà Quang Giả.

Những thứ này đều là lãng phí tài nguyên một cách trùng lặp, vốn dĩ tài nguyên của Đăng Tháp đã hữu hạn, tài nguyên lại phân tán ra, sức chiến đấu cũng bị san sẻ.

Quân đội Nhật Bản cuối cùng cũng không giải quyết được cục diện hải lục tống tiền lẫn nhau, dù sao nội bộ Nhật Bản vẫn là môn phiệt san sát, phái hệ cạnh tranh, quân đội cũng là một trong những công cụ cạnh tranh, căn bản không có cách nào thống nhất được.

Đăng Tháp cũng như vậy, Thượng Dân có nhu cầu lợi ích của Thượng Dân, Trần Dân có nhu cầu của Trần Dân, Giáo hội có nhu cầu của Giáo hội.

Cũng giống hệt ba phái hệ công tước Dân vùng núi cao, vùng đồng bằng, vùng ven biển của Athens vậy, nếu như không có một tiếm chủ thống hợp ba bên, vậy thì Athens sẽ ngày càng xơ cứng, ngày càng không thể phát huy sức mạnh.

Nếu bên ngoài không có biến hóa, thế giới vĩnh viễn duy trì bất biến, như vậy cũng có thể chắp vá mà sống.

Nhưng bên ngoài đang biến hóa, là anh hát xong tôi lại lên sân khấu.

Cho nên cuối cùng Athens trước bị Macedonia thống soái, lại bị La Mã chiếm lĩnh, từ đó về sau không còn biểu hiện gì xuất sắc nữa.

Athens khẳng định là hy vọng lịch sử kết thúc, như vậy bản thân dù có xơ cứng cũng có thể chống đỡ được, đáng tiếc lịch sử tịnh không kết thúc.

Đỗ Lan thầm nghĩ Kính Nam nên từ bỏ Thượng Dân, đứng về phía Trần Dân, bởi vì Trần Dân hiện tại cầu sinh tồn, cầu phát triển, cộng thức vẫn tương đối thống nhất, chi phí vận hành thấp hơn Thượng Dân.

Khi điều động Thượng Dân, cần bánh mì sữa bò, còn cần cho bọn họ sống thật sự.

Mà điều động Trần Dân, một cái bánh mì, một không gian riêng tư là đủ rồi.

Nếu cho một miếng bít tết, là có thể đổi lấy một cái mạng của bọn họ.

Loại tích cực này, loại chi phí thấp này, chính là suối nguồn sức mạnh của Trần Dân.

Ngay khi Đăng Tháp đang nội hao, Mã Na Sinh Thái vẫn đang không ngừng phát triển, dù sao Mã Na Sinh Thái cũng sẽ không dừng lại chờ nhân loại.

Nó muốn hoàn thành cuộc đại diệt tuyệt sinh vật thì cần phải chạy bước nhỏ thật nhanh, cần phải nỗ lực phấn đấu.

Tiêu diệt toàn bộ thể sống toàn cầu mục tiêu vĩ đại này cần phải đầu tư rất lớn.

Phệ Cực Thú sau khi thu thập một lượng lớn chất nguyên sinh Life Source sẽ sinh ra quái thú mạnh hơn.

Trước mắt toàn cầu tổng cộng có bảy con quái thú mạnh nhất, bọn chúng sắp tiến hành trận chung kết cuối cùng, tuyển chọn ra một con vương giả mạnh nhất, hoàn thành công tác diệt tuyệt sinh vật, đồng thời mở ra một vòng luân hồi sinh mệnh tiếp theo.

Sự tiến hóa chung cực của Phệ Cực Thú bắt đầu rồi.

Đại diệt tuyệt sinh vật là sự tập trung chất nguyên sinh, tịnh không phải nói chất nguyên sinh sẽ biến mất.

Chất nguyên sinh cuối cùng tập trung vào tay ai, kẻ đó chính là người chiến thắng cuối cùng của đại diệt tuyệt.

Tập trung đến cuối cùng, Phệ Cực Thú đều phải cạnh tranh lẫn nhau, đồng loại tương tàn.

Phệ Cực Thú chém giết, dẫn phát sự biến đổi của khí hậu Trái Đất, đại tai biến đã đến.

Tại trạm gác mặt đất, mỗi ngày đều nơm nớp lo sợ, Thành chủ Morgan dẫn mọi người cẩn thận từng li từng tí cầu sinh, rất là kích thích.

Bất quá ở mặt đất xác thực có thể đo lường số liệu chuẩn xác, ghi chép biến hóa sinh thái.

Hoa màu trồng xuống đã mọc lên, bất quá thực vật hiển nhiên có chút dị thường.

Thành chủ, làm sao bây giờ.

Mặt đất căn bản không có cách nào trồng trọt.

Mọi người đều rất thất lạc.

Morgan lại không thất vọng, mà là cẩn thận quan sát hoa màu.

Cũng không phải tất cả hoa màu đều biến dị, có một số ít cây mạ là bình thường, ông lập tức bắt đầu nghiên cứu.

Muốn xem xem rốt cuộc là nguyên nhân do hạt giống, hay là nguyên nhân do thổ nhưỡng, hay là nguyên nhân nào khác.

Nhân loại đang nỗ lực, nhưng thời gian tịnh không nhất định đứng về phía nhân loại.

Đêm hôm đó, gió lớn nổi lên.

Mọi người trốn trong căn cứ kiểu bán âm, lo lắng trùng trùng.

May mà chôn dưới lòng đất, nếu là nhà sàn, chỉ sợ hiện tại đã bị gió thổi bay rồi.

Tôi lo là lo hoa màu, khó khăn lắm mới có chút khởi sắc.

Thành chủ Morgan không lo lắng an toàn của bản thân, chỉ lo lắng tương lai nhân loại.

Ông tuy rằng không hiểu minh tranh ám đấu, nhưng biết Đăng Tháp sớm muộn có một ngày phải hạ cánh, cần phải làm ruộng.

Nhưng tình huống trước mắt lại không tốt lắm, gió này mang theo yêu khí.

Thành chủ, gió bên ngoài biến thành màu đỏ.

Quan sát viên sợ hãi nói.

Mọi người đều biết màu đỏ đại biểu cho cái gì, đó là Tinh Hồng

Tố Scarlet rot. , đại biểu cho sự điên cuồng.

Sao lại như vậy.

Rõ ràng trước đó vẫn luôn không có Tinh Hồng Tố.

Khẳng định là từ nơi khác thổi tới, quả nhiên mặt đất không thuộc về nhân loại, muốn hạ cánh đúng là si tâm vọng tưởng.

Thành chủ lại nói: Mọi người đừng khẩn trương, căn cứ là bịt kín, có hệ thống cung dưỡng tự chủ, Tinh Hồng Tố không thể vào được, chúng ta ở chỗ này là an toàn.

Lời tuy nói như thế, nhưng ông căn bản không biết gió sẽ thổi bao lâu, gió bên ngoài cứ như vĩnh viễn cũng sẽ không dừng lại vậy.

Đáng lẽ mình nên sớm thiết lập nhiều trạm gác ở mặt đất, thì có thể thu thập nhiều tình báo rồi.

Lúc trước sau khi mình biết mặt đất có người sống sót, đáng lẽ nên hợp tác với người sống sót mặt đất mới đúng.

Thành chủ Morgan cũng là nghĩ tới đủ điều, mình có rất nhiều chuyện không lo liệu đến.

Sau khi Hồng Khấu chết, mình đáng lẽ nên kết thúc việc hỗn biên, nên để đội viên nam nữ tách ra.

Khi biết mặt đất có người sống sót, mình đáng lẽ nên xây dựng trạm gác ở mặt đất, thu thập càng nhiều tình báo mặt đất.

Mình sao lại ngốc như vậy.

Rõ ràng đều nhìn thấy vấn đề, lại dung túng cho vấn đề tiếp tục phát triển, lãng phí thời gian vô ích.

Nếu Hồng Khấu không phục sinh, vậy Mark và Charles khẳng định phải hỏa liều đánh nhau to, kết quả lại là lãng phí tài nguyên vốn chẳng còn bao nhiêu của Đăng Tháp.

Càng nghĩ càng cảm thấy mình thất trách, Thành chủ cho rằng mình ít nhất đã lãng phí mười lăm năm thời gian.

Mười lăm năm, thậm chí có thể tính nhiều hơn một chút, tính là hai mươi năm.

Hai mươi năm trước, chính là thời gian người sống sót lên Đăng Tháp, khi đó nếu mình làm tốt bố cục, rất nhiều chuyện sẽ không xảy ra.

Lãng phí thời gian quan trọng chí mạng, tội đáng muôn chết.

Hai mươi năm, đủ để chứng kiến thành bại của một cuộc cải cách.

Tại thế giới tận thế, nhân loại có thể có thêm hai mươi năm nữa hay không đều là một ẩn số.

Bản thân không đi cải cách, lại chờ đợi chúa cứu thế, chờ đợi siêu cấp máy tính, đem tương lai ký thác vào thứ hư vô mờ mịt, mình thật sự là hôn đầu rồi.

Đáng tiếc hối hận cũng vô dụng, nhân loại xác thực không có hai mươi năm, tiếp theo chờ đợi nhân loại chính là mưa rào gió giật.

Chương 3314

Ba ngày sau, gió lớn vẫn đang thổi, gió này cứ như muốn thổi đến thiên hoang địa lão.

Mọi người trốn trong căn cứ, tuy rằng có thức ăn và dưỡng khí, nhưng nước ngọt lại sắp không đủ.

Gió thổi không ngừng, khiến người ta biết sự tàn khốc của mặt đất.

Tình huống của Đăng Tháp cũng không tốt lắm, gió lớn vừa thổi, máy phun cần phải tốn càng nhiều năng lượng để duy trì tư thái, điều này khiến năng lượng vốn đã thiếu lại càng thêm giật gấu vá vai.

Các Thượng Dân cũng bận tối tăm mặt mũi, đều kiên thủ tại cương vị, chỉ lo năng lượng không đủ, Đăng Tháp sẽ rơi xuống.

Gió lớn khiến Đăng Tháp lung lay sắp đổ.

Đỗ Lan biết lúc này phải tiêu diệt nguồn gốc, nếu không gió sẽ không ngừng lại.

Đây là cuộc chiến của Vương giả, quyết định vận mệnh Trái Đất, mà nhân loại chỉ có thể chờ đợi sự phát lạc.

Phiên bản mới New Patch chính là phiên bản mới, không phục không được.

Teresa cũng nói: Xác thực.

Nếu nhân loại biết trước tình báo, chuẩn bị sẵn sàng, có lẽ còn có phần thắng.

Đối mặt với biến hóa xuất hiện đột ngột, năng lực kháng rủi ro của nhân loại quá yếu.

Trong Neon Genesis Evangelion, nhân loại cũng nhờ sớm phát hiện Dead Sea Scrolls Văn thư Biển Chết, phát hiện bí mật Sứ Đồ, mới có thể bố cục chuẩn bị trước.

Mà Dead Sea Scrolls chính là nội dung về Sứ Đồ do lão tổ tông nhân loại ghi lại, còn ghi chép kết cục dung hợp của tất cả sinh mệnh.

Nhờ đó mới có Seele ra đời, có bọn họ căn cứ Dead Sea Scrolls tìm manh mối, phát hiện Sứ Đồ Adam ở Nam Cực.

Có Adam, mới nhân bản ra được Eva.

Nếu nhân loại không nhận được tình báo trước, không biết sự tồn tại của Sứ Đồ, cũng không biết sự tồn tại của Trứng Mặt Trăng Đen Black Moon, một khi Sứ Đồ tỉnh lại, thì nhân loại hoàn toàn mù tịt.

Vũ khí thường quy của nhân loại đối với A.

T.

Field căn bản không có bất kỳ hiệu quả nào.

Nhưng bởi vì biết trước, cho nên đã làm chuẩn bị mang tính nhắm vào mục tiêu.

Nhân loại có trí tuệ, nhưng trí tuệ chuyển hóa thành sức chiến đấu cần tình báo, cần kỹ thuật, cần tài nguyên, quan trọng hơn là cần thời gian.

Không có thời gian, nhân loại sẽ xui xẻo.

Cũng giống như Chiến tranh Nha phiến lần thứ nhất, vì sao Đại Thanh thua.

Trừ việc vũ khí trang bị xác thực lạc hậu ra, còn có một nguyên nhân chính là trên đường bờ biển dài đằng đẵng, rất nhiều nơi căn bản không làm tốt chuẩn bị khai chiến.

Ngoại trừ Hổ Môn là tuyến đầu cần trực tiếp đối kháng người

Tây Dương, quan viên đã chuẩn bị tốt chiến đấu ra, các nơi khác hoàn toàn không chuẩn bị chiến tranh.

Thế là người Tây Dương trực tiếp dọc theo đường bờ biển đi về phía Bắc, phát động chiến tranh chớp nhoáng, hoàn toàn tránh đi những nơi đã chuẩn bị chiến tranh, chuyên môn chọn những nơi không phòng bị.

Có chuẩn bị và không chuẩn bị, hoàn toàn là hai loại tình huống.

Trong Neon Genesis Evangelion, nhân loại là có chuẩn bị, cho nên đánh với Sứ Đồ có qua có lại.

Cuối cùng nhân loại không phải hủy bởi Sứ Đồ, mà là hủy bởi nội chiến.

Bởi vì Seele cũng muốn dung hợp, cuối cùng nhân loại nội chiến, sự dung hợp mở ra.

Tại thế giới này, trước khi Mã Na Sinh Thái xuất hiện, kỳ thực cũng đã có dự báo.

Nhân loại từ rãnh biển vớt lên một người khổng lồ đang mang thai, người khổng lồ này có đặc tính của sinh vật và động vật, hơn nữa sinh thái quanh người khổng lồ sẽ biến hóa.

Tìm được người khổng lồ, sau khi tiến hành nghiên cứu nhất định, nhân loại đã biết người khổng lồ và sự đại diệt tuyệt sinh vật có liên quan, đồng thời chế tạo trí tuệ nhân tạo ASH để tiến hành nghiên cứu người khổng lồ.

Bất quá vấn đề luân lý của trí tuệ nhân tạo không được giải quyết, cho nên ASH chỉ có thể nghiên cứu trong bóng tối.

Tiếp đó Mã Na Sinh Thái càng diễn càng liệt, trong toàn bộ thành phố đều mọc đầy những bào tử khiến người ta điên cuồng, đồng thời dây leo mắt khổng lồ mọc lên từ mặt đất, cao đến mấy ngàn mét.

Trái Đất rơi vào nguy cơ.

Trong Neon Genesis Evangelion, nhân loại có đủ thời gian nghiên cứu phát triển Eva.

Mà ở thế giới này, nhân loại không có đủ thời gian nghiên cứu ra sức mạnh đối kháng Mã Na Sinh Thái.

Hiện tại hậu cần của nhân loại Trái Đất mất sạch, nhân loại trong Neon Genesis Evangelion vẫn còn đang vận hành, chênh lệch vẫn rất lớn.

Nhưng càng là tận thế, thời gian lại càng không đứng về phía nhân loại.

Không có thời gian, không có chuẩn bị, toàn dựa vào tùy cơ ứng biến, quá làm khó nhân loại rồi.

Đỗ Lan biểu thị nhân loại dù sao cũng chỉ là nhân loại, năng lực là có giới hạn: Tiên khoách trương Đăng Tháp một chút đi.

Teresa gật gật đầu.

Đỗ Lan lấy ra chiếc phi thuyền sinh vật nặn bằng bùn lúc trước chơi đùa, chiếc phi thuyền này liên kết không gian số ảo, có thể trở thành lãnh thổ trên không thứ hai của Đăng Tháp.

Quan trọng hơn, chiếc phi thuyền này là sinh vật, có thể đánh quái thăng cấp, có thể tiếp tục biến to, dùng tốt hơn Đăng Tháp nhiều.

Một khi Đăng Tháp xảy ra sự cố, phi thuyền sinh vật có thể cứu vãn tất cả mọi người.

Đi thôi.

Tiêm vào chất nguyên sinh Life Source.

Chất nguyên sinh bàng bạc tiêm vào phi thuyền, phi thuyền rút lấy năng lượng từ không gian số ảo, nhanh chóng biến lớn, đón gió mà lớn lên, cuối cùng trở thành một chiếc chiến hạm sinh vật Leviathan Lợi Duy Thản khổng lồ hơn cả Đăng Tháp.

Chiến hạm giống như con cá voi khổng lồ, ưu nhã phiêu phù trên bầu trời.

Bởi vì Mã Na Sinh Thái biến hóa kịch liệt, thời gian của nhân loại bỗng chốc bắt đầu đếm ngược, Đăng Tháp lung lay sắp đổ, trạm gác cô lập không nơi nương tựa.

Cả văn minh nhân loại đã đứng bên bờ vực thẳm, chỉ cần đẩy nhẹ một cái là sẽ tan xương nát thịt.

Đối mặt khí hậu kịch liệt, nhân loại có thể làm gì đây.

Ngoại trừ trốn đi thì căn bản không có cách nào khác.

Nhân loại không biết, sự biến hóa như vậy chỉ là do hai con Vua Phệ Cực Thú đang tranh đoạt thân phận Con cưng của phiên bản chi tử.

Phiên bản mới, Con cưng của phiên bản mới chỉ có thể có một.

Đỗ Lan cũng không thể không thừa nhận ý tưởng của mình rất nhiều, nhưng nếu không có thời gian thì ý tưởng không có cách nào thực hiện.

Cho nên học tập phải thừa dịp còn sớm, câu nói xưa nói rất hay: thời gian tốt nhất để học một kỹ thuật là mười năm trước, thời gian tốt thứ hai chính là hiện tại.

Chính là thời gian không chờ người a.

Cho nên mắt thấy Đăng Tháp sắp rơi, Đỗ Lan nhanh chóng lấy ra phi thuyền sinh vật, từ dưới đáy Đăng Tháp đỡ lấy Đăng Tháp.

Cá voi Leviathan khổng lồ từ phía dưới đỉnh trụ Đăng Tháp, đỡ lấy trước, nếu Đăng Tháp thực sự chống không nổi thì sẽ chuyển di nhân viên.

Thành chủ, phía dưới thành phố xuất hiện quái thú khổng lồ.

Thượng Dân kinh hoảng nói.

Hồng Khẩu lại nói: Không cần khẩn trương, con Leviathan này là bảo vệ Đăng Tháp, là đứng về phía chúng ta, nó đang dùng sức mạnh của mình cõng Đăng Tháp lên.

Thượng Dân biểu thị không hiểu: Quái vật làm sao lại giúp đỡ nhân loại chúng ta.

Nhân loại không phải thức ăn của bọn chúng sao.

Thiên sinh vạn vật dĩ dưỡng nhân, nhân vô nhất vật dĩ báo thiên Trời sinh vạn vật để nuôi người, người không một vật để báo trời.

Hồng Khẩu nói rất triết lý.

Mọi người vẫn không hiểu.

Tuy rằng phiên bản cũ đã kết thúc, nhân loại phiên bản mới đã luân lạc đến biên giới hủy diệt, nhưng có một số quái vật chấp nhận trật tự phiên bản cũ vẫn sẽ lấy con người làm chủ, vẫn nguyện ý giúp đỡ nhân loại.

Lời của Hồng Khẩu quá trừu tượng, mọi người nghe xong như lọt vào sương mù, sao lại còn có quái thú phiên bản cũ đến giúp đỡ nhân loại.

Nhìn thế nào nhân loại cũng đã trơ trọi một mình.

Chương 3315

Bất quá các nhà khoa học không thể không thừa nhận, trước mắt Đăng Tháp nguy như trứng chồng, nếu không có quái thú phía dưới nâng đỡ, một khi Đăng Tháp cạn kiệt năng lượng thì chỉ có thể hạ cánh.

Hiện tại xác thực không thể cân nhắc nhiều như vậy, cuồng phong bên ngoài nếu không ngừng nghỉ, Đăng Tháp tất định sẽ rơi xuống.

Phía dưới có nâng đỡ, xác thực có thể kiên trì tiếp.

Bất quá nếu gió lớn không ngừng, chúng ta cũng không có cách nào xuống dưới thu thập tài nguyên, cuối cùng không phải chết đói thì cũng là chết khát.

Kính Nam với tư cách nhà khoa học, đã nắm bắt mâu thuẫn chủ yếu một cách tương đối tinh chuẩn.

Hiện tại mâu thuẫn giữa nhân loại và quái thú là thứ yếu, nhân loại và khí hậu ác liệt mới là mâu thuẫn chủ yếu.

Hồng Khấu nói: Vậy thì đi điều tra đi.

Mọi người cũng không biết gió lớn rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, hơn nữa trong tình huống gió lớn căn bản không thể triển khai điều tra, thiết bị bay và tàu lượn đều sẽ bị thổi bay.

Đây là Quang Ảnh Chi Chủ trừng phạt chúng ta, bởi vì còn có rất nhiều người không tín ngưỡng Quang Ảnh Chi Chủ.

Giáo hội nhảy ra biểu thị gió lớn là thần phạt, bởi vì có người không chấp nhận sự hối cải của Quang Ảnh Chi Giáo Chủ.

Phải dùng Quá Hiến Tế Hiến tế quá mức khiến gió lớn ngừng lại.

Phải hiến tế những tên dị giáo đồ kia.

Có cuồng tín đồ đề xuất huyết tế.

Đỗ Lan nhịn không được nghĩ, lúc đầu tôn giáo là trò chơi quý tộc mới có thể chơi, về sau người bình thường cũng có thể chơi.

Bất quá người bình thường dù sao cũng không có quá nhiều tài nguyên, tôn giáo mà người bình thường ủng hộ về cơ bản đều là tôn giáo của kẻ yếu, đều là cầu xin người khác đến bảo vệ mình.

Tôn giáo lúc đầu là hoạt động cao cấp, về sau người bình thường học được, liền sẽ gia nhập khái niệm Chúa cứu thế hoặc là phổ độ chúng sinh, chính là tìm kiếm một cỗ ngoại lực đến cứu giúp mình.

Đây là bởi vì người bình thường rất yếu, không có ngoại lực can thiệp thì khó mà thay đổi hiện trạng.

Nhưng chính vì loại địa vị yếu thế này, Nhất Thần Giáo mới có thể phổ biến thỏa mãn người bình thường, hình thành một cỗ sức mạnh có thể phản chế quý tộc.

Vậy nên quý tộc cũng không thể không từ bỏ tín ngưỡng Đa Thần, đi tín ngưỡng Nhất Thần.

Còn về việc tôn giáo cực đoan hóa, cái này cũng rất bình thường, tại quan đầu nguy cấp, không chỉ là tôn giáo sẽ cực đoan, tất cả mọi người đều sẽ cực đoan.

Đều muốn bảo vệ chính mình, để người khác trở thành cái giá phải trả.

Chỉ là tôn giáo rất dễ tìm ra cái cớ, chuyển cái giá phải trả lên người dị giáo đồ và dị đoan, cướp thức ăn của dị giáo đồ thì có thể sống lâu hơn.

Cũng như suy nghĩ của Chương Bắc Hải, chỉ cần có thể sống sót chính là thắng lợi, còn như là ai gánh vác cái giá, ai cuối cùng có thể sống sót, đối với nhân loại mà nói không có khác biệt, quan trọng là tập trung tài nguyên, sống được lâu hơn.

Nếu có hai người, mỗi người có ba ngày lương khô, vậy thì giết chết một người, người sống sót sẽ có sáu ngày lương khô.

Trong tình huống tài nguyên bên ngoài cực kỳ thiếu thốn, chỉ có thể cướp đoạt tài nguyên từ trên người kẻ khác để tục mệnh, thì sẽ có cái gọi là cực đoan.

Cực đoan chính là chỉ bảo vệ mình, cướp đoạt người khác, tất nhiên sẽ phát sinh, chỉ là được tổ chức dưới hình thức nào mà thôi.

Tôn giáo cực đoan chỉ là một loại hình thức cực đoan, tịnh không phải duy nhất.

Khi tình huống giết thêm một người thì có thể sống thêm một ngày xuất hiện, Đăng Tháp chính là một cái đấu trường.

Phi, lũ Thượng Dân nhát gan, việc bọn họ không có gan làm, Trần Dân chúng ta làm.

Mắt thấy Thượng Dân không có năng lực đoạt được tài nguyên trong hoàn cảnh ác liệt, 9527 đập bàn đứng dậy, quyết định đi xuống mặt đất kiếm tài nguyên.

Nếu thành công, tên của anh ta sẽ vang vọng Đăng Tháp, các Trần Dân cũng sẽ càng thêm ủng hộ anh ta.

Nếu thất bại, đương nhiên là một mạng ô hô.

Đây chính là tiết mục đổ mệnh đánh cược mạng sống, chính là dùng những thứ mình đang có làm tiền vốn, đánh cược một cái tương lai mình chưa có.

Chữ Đổ cờ bạc này nghe không hay, nhưng lại không có từ nào thích hợp hơn.

Mỗi người đều có mạng, nhưng rất ít người dám cược mạng.

Bởi vì mọi người đều rất rõ ràng phần thắng khi cược mạng không cao, mười kẻ cược mạng thì cửu tử nhất sinh, ai cũng không xác định mình có phải là đứa con của may mắn hay không. 9527 cũng không biết, nhưng anh ta vẫn lựa chọn đánh bạc.

Anh ta lấy ra rượu ngon và bánh mì trân tàng, triệu tập một đám Trần Dân cũng nguyện ý cược mạng: Ai nguyện ý theo tôi xuống dưới thu thập tài nguyên, tôi liền cho một cái bánh mì, trở về còn có một chai rượu ngon.

Tôi nguyện ý.

Dưới trọng thưởng tất có dũng phu, vì bánh mì và rượu ngon mà liều mạng.

Tôi cũng nguyện ý.

Mẹ kiếp, Thượng Dân đều là lũ quỷ nhát gan, tôi muốn cho bọn họ biết Trần Dân mới là mạnh nhất.

Không sai, Trần Dân mới là tương lai.

Một nhóm Trần Dân sục sôi nhiệt huyết đặt cược sinh mệnh trẻ tuổi của mình, đều biết xác suất có thể sống sót trở về rất thấp, nhưng bọn họ nguyện ý đánh cược một lần.

Rất tốt, xuất phát.

Đỗ Lan lái thuyền.

Đường Ni Tony, cái mạng nhỏ của chúng tôi giao vào tay cậu đấy. 9527 biết đầu tiên chính là phải trải qua hành trình xóc nảy, trong cơn cuồng phong tàn phá bừa bãi này, thứ bọn họ có thể dựa vào chỉ có chiếc phi thuyền tàng hình và kỹ thuật điều khiển của Đỗ Lan.

Cái này cũng giống như ra khơi đầy rẫy nguy cơ, cho nên thuyền viên đều sẽ bái thần, cầu mong trước thiên tai có thể có một cỗ ngoại lực bảo vệ mình.

Đỗ Lan biểu thị bái thần không bằng bái hắn, hắn với tư cách người xuyên việt thâm niên, chính là một cỗ ngoại lực cường đại: Xuất phát.

Phi thuyền vừa rời khỏi Đăng Tháp, cứ như lao vào trong sóng to gió lớn, lưỡi hái của Tử Thần kề ngay trên cổ, tùy thời sẽ vung xuống.

Cũng may kỹ thuật của Đỗ Lan không phải nói đùa, ở giai đoạn bay này là hữu kinh vô hiểm.

Sau khi đổ bộ, bọn họ phải thu thập tài nguyên trong gió lớn, đây cũng là một công việc gian nan.

Cửa khoang vừa mở ra, gió lớn rót vào, Trần Dân không mặc bộ Trọng Lập Thể đứng không vững, trực tiếp bị gió thổi ngã.

Cũng may bọn họ đều mặc đồ phòng hộ, không bị Tinh Hồng Tố cảm nhiễm.

Đi. 9527 mặc bộ Trọng Lập Thể đi đầu, gian nan tiến lên trong gió ngược.

Cũng may trong gió lớn, Phệ Cực Thú cũng không nguyện ý ra cửa.

Bất quá Phệ Cực Thú thông thường không ra cửa, nhưng Thú cấp Vương lại đang chiến đấu, chiến trường xuyên qua cả lục địa, đi tới phụ cận.

Trọng Lập Thể còn đang khuân vác vật chất, lại đột nhiên cảm giác đất rung núi chuyển. 4068 tiếp tục công việc, tôi đi xem một chút. 9527 bò lên trên kiến trúc, xem xét tình huống.

Vừa nhìn cái này, liền trợn mắt há hốc mồm, chỉ thấy cách đó không xa, hai con quái thú cao ba trăm mét đang ẩu đả, rõ ràng thân thể to lớn cồng kềnh, động tác lại nhanh như tia chớp, hoàn toàn không có cảm giác ngưng trệ.

Cuồng phong cứ như là sân khấu của quái vật, khiến động tác của chúng hành vân lưu thủy.

Hai con quái thú đều là hợp thể của thực vật và động vật, nhìn rất Cthulhu, cứ như các loại thể sống được nặn thành sinh mệnh hoàn toàn mới, cứ như là xác chết động vật dùng keo dán lại với nhau, quỷ dị mà đáng sợ. 9527 trợn mắt há hốc mồm, không nghĩ tới sẽ nhìn thấy cảnh tượng hoang đường ly kỳ này, nhất thời cảm giác giá trị lý trí của mình về không, người đều sắp biến thành tín đồ Cthulhu rồi.

Trong nguy cơ, ai có thể nắm giữ tài nguyên, kẻ đó chính là vương giả. 9527 lấy ra tất cả gia sản, triệu tập một nhóm nhân mã, liều mạng trong cuồng phong đi xuống mặt đất.

Nhưng ai cũng không nghĩ tới sẽ nhìn thấy hai con quái vật cao ba trăm mét đối chiến nhanh như điện xẹt, rõ ràng thể tích lớn như vậy, động tác lại nhẹ nhàng như vậy.

Cảm giác vi hòa to lớn khiến người ta cảm thấy khó tin, nhận thức của nhân loại hoàn toàn bị đập nát.

Đây chính là Con cưng của phiên bản chi tử trong phiên bản mới, cường đại hơn nhân loại, trí tuệ hơn nhân loại, nắm giữ nhiều chất nguyên sinh hơn nhân loại.

Chiến đấu dẫn phát sự biến đổi khí hậu kịch liệt, đúng là hồ điệp vỗ cánh liền dẫn phát một trận bão tố.

Thần. 9527 ngơ ngác nói, ngoại trừ chữ Thần này, không còn tìm được từ nào miêu tả thiết thực hơn nữa, trước mắt chính là cuộc chiến của Thần.

Đại ca, chúng em đã chất hàng xong rồi, mau xuống đây đi.

Đàn em phía dưới đã thu thập xong tài nguyên.

Xuống ngay. 9527 tâm sự nặng nề trả lời.

Anh ta cũng có chút hoài nghi nhân loại có phải nên tiếp tục tồn tại hay không, hiển nhiên cường giả trong phiên bản mới vượt xa nhân loại.

Chương 3316

Nhân loại ở phiên bản cũ xác thực không tồi, nhưng một đời phiên bản một đời Thần, đời sau càng mạnh hơn đời trước.

Phiên bản mới hoàn toàn vượt ra khỏi nhận thức của nhân loại, nhân loại đã lạc hậu rồi.

Oanh.

Ngay trong khoảnh khắc anh ta suy tư, chiến cục đột biến, vô số năng lượng đáng sợ như thiên nữ tán hoa bao phủ xung quanh, 9527 chỉ cảm giác dư ba vụ nổ khổng lồ như sóng biển cuốn lấy anh ta quay cuồng, giáp trụ Trọng Lập Thể phát ra tiếng kêu rên.

Sau khi trời đất quay cuồng là cú va chạm nặng nề, cả người đều đập vào tường xi măng kiên cố, đau đớn lập tức xông lên đỉnh đầu, đồng thời thần kinh cột sống cứ như bị kim châm, tiếp đó thân thể mất đi năng lực hành động.

Có thể xác định cột sống khẳng định trọng thương, hơn nữa 9527 còn bi thảm phát hiện một cái chân của mình bị tia xạ tuyến rơi xuống cắt đứt, hiện tại máu chảy như suối, dựa theo lượng xuất huyết này, mình chết chắc rồi.

Đại ca.

Các đàn em nhao nhao chạy tới, khiêng 9527 lên phi thuyền.

Lúc này cũng không biết làm sao, chỉ có thể về Đăng Tháp cầu cứu trước.

Nhưng 9527 lại cảm giác mình sắp chết rồi, bắt đầu an bài vấn đề người thừa kế.

Vấn đề người thừa kế vĩnh viễn là vấn đề lớn, cho dù là Phật giáo chủ trương nhân từ, trên vấn đề người thừa kế đều là đao quang kiếm ảnh, thậm chí sẽ xảy ra án mạng. 4068, nếu tôi chết, mọi người liền giao cho cậu, cậu tới ngồi vị trí của tôi. 9527 nói.

Đại ca. 4068 ngược lại không nghĩ tới đối phương sẽ để mình tiếp ban, bất quá cậu ta cảm thấy có thể: Tôi đáp ứng anh nhất định quản lý tốt Trần Dân.

Tôi tin tưởng. 9527 nói: Chỉ là tôi thật sự không minh bạch a, vì sao nhân loại phải gặp loại chuyện này, nhân loại chúng ta rốt cuộc đã làm sai điều gì.

Mọi người làm sao biết: Đại ca, đừng nói chuyện nữa, cấp cứu trước.

Dùng garô buộc chặt đùi, sau đó tiêm thuốc giảm đau, bất quá hiệu quả không lớn.

Nhân loại rốt cuộc đã làm sai điều gì.

Đỗ Lan thầm nghĩ nhân loại cái gì cũng không làm sai, chỉ là hoàn cảnh bên ngoài thay đổi.

Cũng giống như Athens vậy, bọn họ chơi theo quy tắc trò chơi của mình, một chút vấn đề cũng không có, nhưng Macedonia ở bên ngoài hoàn thành cải cách quân sự và ngoại giao, sau đó La Mã cũng hoàn thành việc thiết lập quy tắc trò chơi của mình, quy tắc trò chơi của bọn họ hiệu suất cao hơn, thế là Athens bại.

Dùng góc nhìn của người Athens mà xem, bọn họ cũng không làm sai cái gì, sao lại kết thúc rồi chứ.

Đương nhiên dưới cái nhìn của người có chí khí, vấn đề của Athens vẫn rất lớn, quá xơ cứng, nhưng cái này cũng là so sánh với ngoại giới mà ra.

Nếu che khuất khu vực ngoài Athens, thì sẽ không cảm thấy xơ cứng.

Chỉ cần không nhìn bên ngoài, vậy thì không có vấn đề gì, một chút sai cũng không có.

Nhân loại cũng giống vậy, chỉ cần không nhìn sự thay đổi của sinh thái tự nhiên, thì nhân loại một chút sai cũng không có.

Nhưng chỉ cần so sánh với sự thay đổi của Mã Na Sinh Thái một chút, thì nhân loại cứng ngắc y như cương thi vậy. 9527 cảm giác mình sắp chết rồi, nhưng còn rất nhiều vấn đề chưa được giải đáp, thật là không cam lòng a.

Đường Ni, tốc độ nhanh hơn chút nữa.

Mọi người thúc giục Đỗ Lan tăng tốc.

Đáng tiếc tốc độ phi thuyền chỉ có thế, bên ngoài còn có gió lớn, Đỗ Lan đã tận lực khống chế.

Khó khăn lắm mới về tới Đăng Tháp, lại đã không kịp tìm Thượng Dân trị liệu, 9527 đã chết, sự nghiệp chưa thành, tráng chí chưa thi.

Đại ca.

Nhất thời Trần Dân đau đớn không thôi, bất quá 9527 xác thực đã mang về tài nguyên, điều này đại biểu sự lựa chọn của anh ta là đúng. 4068 không bi thống quá lâu, lập tức lấy ra tài nguyên ổn định cục diện, đồng thời tuyên bố di chí của 9527: Đại ca trước khi chết còn niệm niệm không quên an nguy của mọi người, phân phó tôi nhất định phải mang tài nguyên về giao cho mọi người.

Anh ấy là vì Trần Dân mà chết, là vì Đăng Tháp mà chết, chết có ý nghĩa, chết đến vĩ đại.

Tôi sẽ không phụ ân tình và hậu ý của đại ca, nhất định sẽ kế thừa tinh thần của đại ca, tiếp tục phấn đấu vì tương lai của Đăng Tháp.

Mọi người tuy rằng bi thương, nhưng có tài nguyên, tất cả đều có thể tiếp tục vận hành, cũng liền tiếp tục ủng hộ 4068.

Rửa sạch phi thuyền, ngày kia tiếp tục xuất phát. 4068 không chờ đợi quá lâu, cậu ta rất rõ ràng bão tố càng lớn, tài nguyên càng đắt.

Hiện tại thu hoạch được càng nhiều tài nguyên, quyền tiếng nói càng lớn, việc cậu ta phải làm chính là tiếp tục thu hoạch càng nhiều tài nguyên.

Máu tươi của 9527 bị nước rửa trôi, nhưng tinh thần của anh ta sẽ lưu lại trong lòng mỗi Trần Dân, mọi người sẽ tán tụng và tưởng nhớ.

Tiếp theo, gió lớn vẫn không ngừng lại, nhưng 4068 cũng giống như 9527, đặt cược sinh mệnh, trong cuồng phong qua lại giữa mặt đất và Đăng Tháp.

Về sau ngay cả một bộ phận thành viên của tiểu đội Liệp Hoang cũng chủ động xin đi giết giặc, muốn gia nhập vào.

Dù sao Thượng Dân vẫn luôn không có hành động thu thập tài nguyên, nhưng bọn họ cũng cần tài nguyên, tiểu đội Liệp Hoang cũng muốn mạo hiểm thử một lần.

Thượng Dân cũng có người nguyện ý cược mạng.

Thành chủ Hồng Khấu không phải rất mạnh sao.

Cô ấy chẳng lẽ không dám xuống Đăng Tháp.

Trần Dân thấy Thượng Dân cũng tới xin gia nhập, tò mò hỏi.

Kỳ thực Thành chủ đã thử qua, nhưng phi thuyền Thượng Dân vừa cất cánh liền mất thăng bằng.

Không phải Hồng Khấu không dám mạo hiểm, mà là bọn họ thiếu phi hành viên kỹ thuật cao siêu như Đỗ Lan, mấy lần nỗ lực đều kết thúc trong thất bại.

Mắt thấy Thượng Dân không làm nên chuyện, người của tiểu đội Liệp Hoang cũng chỉ có thể tìm người làm nên chuyện: Chỉ cần chia cho chúng tôi một chút tài nguyên là được.

Vậy thì cùng đi đi. 4068 không cự tuyệt, mục tiêu của cậu ta chính là khiến bạn bè nhiều lên, kẻ địch ít đi.

Lại một lần mạo hiểm, bất quá đợi đến khi bọn họ trở lại Đăng Tháp, lại phát hiện kho hàng bị Hà Quang Giả của Quang Ảnh Giáo Hội chiếm lĩnh, hộ vệ bị đuổi ra ngoài, Trần Dân đều không thể tiếp cận.

Đại ca, các người rời đi không bao lâu, Hà Quang Giả liền tới, không những chiếm lĩnh kho hàng, còn đả thương người của chúng ta.

Bọn họ hiện tại đang vận chuyển tài nguyên của chúng ta đến giáo đường, đại ca, không thể cứ như vậy mà xong được. 4068 tịnh không bất ngờ, sớm đã biết đợi đến khi số lượng tài nguyên nhiều lên, tự nhiên sẽ có người dòm ngó, không phải bộ đội phòng thủ thành thì chính là Hà Quang Giả, hiện tại xem ra vẫn là Giáo hội động tác nhanh hơn.

Nhưng hiện tại nếu bọn họ và Hà Quang Giả hỏa liều đánh nhau to, bộ đội phòng thủ thành chỉ sợ sẽ bọ ngựa bắt ve sầu chim sẻ ở đằng sau.

Đăng Tháp nho nhỏ, thế lực đông đảo, rút dây động rừng.

Bất quá tài nguyên khẳng định là không thể để Giáo hội lấy đi, cho nên đánh khẳng định phải đánh, nhưng nhất định phải tốc chiến tốc thắng, không thể cho bộ đội phòng thủ thành cơ hội can thiệp.

Đại ca. 4068 sớm có kế hoạch, nói: Các người dựa theo mệnh lệnh của tôi đi an bài.

Vâng.

Đối với Quang Ảnh Giáo Hội đả kích nhất định phải nhanh chuẩn độc, không cho bộ đội phòng thủ thành cơ hội nhúng tay, trước khi bọn họ ngư ông đắc lợi thì đã phải kết thúc chiến đấu.

Cái này khảo nghiệm năng lực chỉ huy của 4068 và năng lực chấp hành của Trần Dân. 4068 tin tưởng trải qua nhiều lần mạo hiểm, đội ngũ của mình tuyệt đối có thể hoàn thành kế hoạch.

Hai ngày tiếp theo, Giáo hội vẫn điên cuồng khuân vác tài nguyên, dương dương đắc ý.

Các tín đồ Trần Dân trong Giáo hội cũng gia nhập trong đó, hoàn toàn bất chấp các Trần Dân khác.

Ngay tại lúc bọn họ đắc ý, chỉ nghe tiếng nổ vang lên, cả giáo đường đều hóa thành phế tích, đồng thời 4068 xông vào căn cứ Hà Quang Giả tiến hành thanh tiễu, vì để tốc chiến tốc thắng, không lưu bất kỳ người sống nào, có thể nổ thì cứ nổ.

Nổ xong, nhanh chóng rút lui.

Toàn bộ chiến đấu đột xuất một chữ nhanh, tuyệt đối không dây dưa dài dòng.

Đây là điều ai cũng không ngờ tới, không ngờ rằng 4068 lại phát động tấn công nhanh chóng như vậy, nhiều nơi đồng thời phát động tấn công, nghiêm chỉnh huấn luyện đến mức không giống Trần Dân, hỏa lực mạnh mẽ cũng không giống Trần Dân.

Hà Quang Giả tuy rằng bình thường quát tháo, nhưng chủ yếu là bắt nạt người bình thường.

Đợi đến khi thật sự cần liều mạng thì lại không ra sức.

Một mặt là kinh nghiệm thực chiến không đủ, một mặt là không dám vượt qua lằn ranh đỏ của Công thức Sinh mệnh.

Bắt nạt Trần Dân không tính là chiến đấu, mà Công thức Sinh mệnh lại quyết định rất rõ ràng người nào có giá trị trị liệu, người nào không có giá trị trị liệu.

Hà Quang Giả một khi trọng thương, cũng chỉ có thể chờ chết, tịnh không có cơ hội cứu viện.

Tuy rằng bọn họ tin tưởng sau khi mình chết, linh hồn sẽ trở về vòng tay của Quang Ảnh Chi Chủ.

Nhưng chết đến nơi, vẫn sẽ sợ, dù sao bình thường chỉ là nói mồm, hiện tại là chơi thật, lý luận là lý luận, thực tiễn là thực tiễn.

Chương 3317

Nếu tất cả lý luận đều có thể thực tiễn được, thế giới này sớm đã tốt đẹp rồi.

Cho nên rất nhiều Hà Quang Giả cũng là giả tín ngưỡng, thật bảo mệnh.

Tiểu đội Dạ Tập tập kích Quang Ảnh Giáo Hội làm chấn kinh Đăng Tháp, ai cũng không ngờ 4068 ra tay ngoan độc như vậy, trực tiếp đánh Giáo hội thành bán tàn phế.

Đồng thời bọn họ cũng không ngờ Hà Quang Giả lại cùi bắp như vậy, có chiến đấu cũng không dám đánh, tránh chiến, khiếp chiến.

Đây là chuyện không còn cách nào khác, Công thức Sinh mệnh quá tàn khốc, còn quản lý chặt hơn cả giáo nghĩa Quang Ảnh.

Bọn họ cũng lo lắng bản thân bị thương không được trị liệu, tự nhiên không dám toàn lực ứng phó.

Cho nên rất nhiều khi không thể không tạo ra một vùng xám, quá mức trắng đen rõ ràng, chỉ sẽ làm cho người ta bó tay bó chân, ngày càng xơ cứng.

Đen chính là đen, trắng chính là trắng, nhìn thì rất tốt đẹp, nhưng không có tỷ lệ dung sai. 4068 cũng là giết người diệt tâm, đội viên Dạ Tập bị thương, không tiếc tất cả cứu giúp, mà Hà Quang Giả bị thương, cậu ta liền treo Hà Quang Giả bên đường, để mọi người nhìn hắn ta không được trị liệu mà chết.

Không những là tát vào mặt Quang Ảnh Giáo Hội, mà ngay cả mặt mũi Thượng Dân cũng bị tát.

Đặc biệt là tiểu đội Liệp Sát, càng là xấu hổ vô cùng.

Đội trưởng Mark chủ trương Sống thật sự, đối với đội viên vẫn là có ảnh hưởng, bọn họ cũng hy vọng sống có tôn nghiêm hơn, cũng hy vọng bản thân và đồng đội sau khi bị thương có thể được cứu giúp.

Ngay cả Trần Dân cũng có thể sống thật sự, Thượng Dân lại phải tuân thủ nghiêm ngặt Công thức Sinh mệnh, vừa so sánh, liền cảm giác Thượng Dân một chút tình người cũng không có, Trần Dân mới là sống thật sự.

Đương nhiên cũng có Thượng Dân cho rằng Trần Dân chính là làm màu, tài nguyên của Trần Dân căn bản không có khả năng cứu giúp người trọng thương.

Nhưng bất kể có phải làm màu hay không, ít nhất trước mắt biểu hiện của 4068 xác thực không giống với Thượng Dân, tự nhiên sẽ khiến một bộ phận Thượng Dân nảy sinh hướng vọng.

Trần Dân đều hiểu sống thật sự, Thượng Dân chúng ta lại không hiểu, buồn cười.

Trong Thượng Dân bắt đầu có những âm thanh châm chọc âm dương quái khí.

Cái gì là sống thật sự.

Nếu ăn bánh quy sâu là sống thật sự, anh có thể lập tức đi đến khu Trần Dân.

Tôi cho rằng ăn bánh mì mới là sống thật sự.

Có thể cứu giúp người trọng thương chính là sống thật sự.

Ha ha, vậy anh đi khu Trần Dân mà bái.

Đi thì đi.

Thật sự có Thượng Dân trực tiếp đi khu Trần Dân.

Ngay tại giai đoạn cuối cùng khi Con cưng của phiên bản trong phiên bản mới sắp ra đời, nhân loại sống sót vẫn đang lừa gạt lẫn nhau, không chịu buông tha, vẫn đang tranh luận cái gì mới là sống thật sự.

Mark nhìn thấy tình huống của Thượng Dân, có chút hối hận, bản thân lúc đó cái gì cũng không hiểu, toàn dựa vào một bầu nhiệt huyết đề xuất sống thật sự, bản ý là hy vọng Đăng Tháp trở nên tốt hơn, kết quả lại làm Đăng Tháp càng thêm phân liệt.

Tôi thật sự sai rồi.

Mark tìm Đỗ Lan kiểm điểm sâu sắc: Lúc đó tôi quá xúc động, tôi căn bản không hiểu sống thật sự, lại lỗ mãng đề xuất ra, kết quả Đăng Tháp lại càng ngày càng phân liệt.

Không liên quan đến cậu, tình huống hiện tại của Đăng Tháp chủ yếu vẫn là tài nguyên bắt đầu nghiêng lệch rồi.

Trong gió lớn, Trần Dân có tài nguyên, Thượng Dân không có tài nguyên, Thượng Dân tự nhiên sẽ phân liệt.

Một bộ phận Thượng Dân muốn kiên trì quy tắc cũ, một bộ phận muốn ngả về phía Trần Dân, đều là do dòng chảy tài nguyên tác quái.

Cho dù không có sống thật sự, bọn họ cũng sẽ tìm cái cớ khác, ví dụ như phản đối Công thức Sinh mệnh.

Phân liệt cần chính là thời cơ, mà không phải cái cớ.

Cái cớ quá dễ tìm, cho dù là nhìn anh không thuận mắt cũng là một cái cớ.

Cho nên thời cơ mới là quan trọng nhất, trước mắt gió lớn dẫn đến cán cân tài nguyên thay đổi, cho nên thái độ của Thượng Dân sẽ thay đổi.

Cũng giống như Khổng Tử, Mạnh Tử, Tuân Tử, Socrates, Plato, Aristotle vậy, nếu Chu Lễ và chế độ nghị hội không suy bại, vẫn có thể chưởng khống tài nguyên, tư duy của bọn họ cũng sẽ không thay đổi.

Chính là vì Chu Lễ và chế độ nghị hội ngày càng xơ cứng, ngày càng suy lạc, bọn họ mới có sự chuyển biến một trăm tám mươi độ.

Mark cảm thấy có lý.

Nói cho cùng chính là chi phí điều động Thượng Dân đã càng ngày càng cao, trong gió lớn, một cái bánh mì là có thể khiến Trần Dân xả sinh quên tử.

Mà điều động Thượng Dân ít nhất cũng phải là y tế hoàn chỉnh, tình yêu khoan dung các loại.

Y tế và tình yêu đắt hơn bánh quy sâu nhiều, Thành chủ Hồng Khấu kỳ thực không phải thiếu người điều khiển cao siêu, mà là Thượng Dân không muốn mạo hiểm.

Đỗ Lan nói ra chân tướng, kỳ thực trong Thượng Dân cũng có người điều khiển rất lợi hại, nhưng vấn đề là gió lớn khiến việc thu thập tài nguyên trở nên rất nguy hiểm, đại bộ phận Thượng Dân căn bản không nguyện ý mạo hiểm.

Trần Dân có thể chơi trò trọng thưởng dưới tất có dũng phu, kỳ thực Thượng Dân cũng có thể chơi.

Chỉ là trọng thưởng để điều động Thượng Dân thì rất đắt đỏ, Thành chủ Hồng Khấu cũng phải tính toán chi phí một chút.

Mark cảm thấy lời của Đỗ Lan quá hiện thực, nói cứ như mạng của Trần Dân rẻ hơn vậy.

Đỗ Lan không phải nói mạng của Trần Dân rẻ hơn, mà sự thật chính là chi phí không giống nhau.

Hoàng đế vì sao phải trọng dụng hàn môn nhà nghèo.

Không phải là vì bỏ ra thù lao tương đồng, hàn môn có thể làm được nhiều việc hơn sao.

Dùng thù lao tương đồng có thể điều động được nhiều hàn môn hơn.

Mà quý tộc muốn điều động sức mạnh tương đồng, phải trả cái giá cao hơn.

Hai bên so sánh, hiệu suất của Hoàng đế liền cao hơn, quý tộc liền thua.

Biểu cảm của Mark rất không tự nhiên, nói: Tôi cảm thấy lời của anh quá tàn khốc.

Tôi cảm thấy không vấn đề gì, đây vốn là thủ đoạn hữu hiệu để giảm hoãn sự luân hồi từ sáng một chiều sáu đến sáng bảy chiều không.

Đợi đến khi tài nguyên của Trần Dân nhiều lên, tự nhiên cũng sẽ theo đuổi sống thật sự, lúc này lại có thể đi điều động Thượng Dân không có tài nguyên, thông qua phương pháp như vậy khống chế chi phí.

Ai bảo mọi người đều theo đuổi cuộc sống chi phí cao chứ, nhưng tài nguyên xã hội là hữu hạn, không chơi như vậy, tài nguyên sẽ nhanh chóng tập trung về một bên, xã hội rất nhanh sẽ sụp đổ.

Có thể để mọi người khắc chế bản thân.

Mark nói xong liền nhìn thấy biểu cảm như cười như không của Đỗ Lan, anh ý thức được lời mình nói hoàn toàn là tự lừa mình dối người.

Bản thân anh không phải cũng không khống chế được mình sao.

Nếu có thể khống chế bản thân, cũng sẽ không xông vào đại sảnh Thần Hi, sẽ không đề xuất sống thật sự.

Anh vẫn luôn cho rằng mình có thể khống chế bản thân, vì đại nghĩa của Đăng Tháp mà áp chế bản thân, nhưng sự đáo lâm đầu, anh không làm được.

Anh phá hoại quy tắc của Đăng Tháp, muốn đạt được nhiều hơn.

Hiện tại nghĩ lại, quy tắc của Đăng Tháp cũng là để hạn chế Thượng Dân đạt được nhiều hơn a, hy vọng Thượng Dân có thể duy trì ở mức chi phí bánh mì sữa bò, không cần nhiều y tế và tình yêu hơn nữa, nhưng chúng ta căn bản là không thỏa mãn.

Mark thở dài nói: Thành chủ Morgan gánh chịu nhiều tiếng xấu như vậy, cũng là vì Đăng Tháp.

Đỗ Lan thầm nghĩ Morgan bị mắng hoàn toàn là đáng đời, lý tưởng của ông ta rất tốt, nhưng thực tiễn một đống hỗn độn, chỉ lý tưởng tốt thì vô dụng.

Trụ Vương nhà Thương, Lệ Vương nhà Chu, Tùy Dạng Đế lý tưởng cũng rất tốt, kết quả chẳng phải vẫn di thối vạn năm.

Vô vi nhi vô bất vi.

Lý tưởng của Thành chủ Morgan rất tốt, nhưng khi thực tiễn dấu vết nhân tạo quá nhiều, căn bản không thể để mọi người chấp nhận.

Khi thực tiễn, thủ đoạn phải tự nhiên, phải để mọi người tự nhiên mà phát ra từ nội tâm chấp nhận, đây mới là trí tuệ chân chính.

Mà có thủ đoạn tự nhiên, làm cái gì cũng có thể thành công, có thể gọi là vô bất vi.

Đỗ Lan biểu thị thực tiễn là phải giảng cứu phương pháp luận, vô vi nhi vô bất vi, chính là thủ pháp tự nhiên, không để mọi người bài xích, như vậy mới có thể thuận lợi thực hiện.

Morgan hiển nhiên không làm được điểm thủ đoạn tự nhiên này, khiến người ta cảm giác rõ ràng có người áp đặt lên đầu mình, vậy mọi người khẳng định phải phản kháng.

Nếu mọi người là tự nhiên, phát ra từ nội tâm đưa ra lựa chọn, vậy thì mọi người tự nhiên sẽ nỗ lực thi hành.

Mark nghe xong, lâm vào trầm mặc.

Thủ đoạn thực tiễn tự nhiên.

Thủ đoạn không có dấu vết nhân tạo.

Vô vi nhi vô bất vi.

Chương 3318

Thật sự rất có đạo lý, cũng giống như Đường Ni Đỗ Lan đã làm rất nhiều, nhưng lại giống như cái gì cũng chưa làm, nhưng mọi người đều đang chấp nhận suy nghĩ của Đường Ni, đây chẳng phải là vô vi nhi vô bất vi sao.

Mọi người không cho rằng là Đường Ni cưỡng ép mình làm như vậy, mà là chính mình lựa chọn làm như vậy.

Thế là lý niệm của Đường Ni cứ không ngừng lan tràn ra tại Đăng Tháp, Mark đột nhiên cảm giác vừa đáng sợ vừa kính phục.

Mark chưa bao giờ nghĩ kỹ về việc làm thế nào để tất cả mọi người đều chấp nhận một chuyện.

Anh cho rằng nếu tốt cho mọi người, mọi người tự nhiên sẽ chấp nhận.

Nhưng thực sự là vậy sao.

Cha mẹ vì muốn tốt cho con cái nên bắt con học tập, con cái có vui vẻ không.

Thầy cô vì muốn tốt cho học trò nên bắt thi cử, học trò có nguyện ý không.

Ông bà vì muốn tốt cho cháu nên bắt mặc quần áo giữ nhiệt, áo bông dày cộp, cháu có muốn không.

Hiển nhiên là con trẻ không hề muốn, thứ chúng cần là niềm vui, sự thoải mái và vẻ ngoài ngầu lòi, hoàn toàn khác với sự tiến bộ, thành tài, khỏe mạnh mà người lớn yêu cầu.

Vì muốn tốt cho mọi người, chưa chắc mọi người đã chấp nhận.

Lúc này, Lão Tử đã đề xuất Vô vi nhi vô bất vi Không làm gì mà không gì là không làm, chính là dạy mọi người làm việc phải thuận theo tự nhiên, không thể để người khác nảy sinh tâm lý nghịch phản, như vậy mới có thể làm ít công to.

Một khi người khác có tâm lý chống đối, thì sẽ là làm nhiều công ít.

Lão Tử cho rằng cảnh giới cao nhất của làm việc là đạo pháp tự nhiên, tức là để người khác chấp nhận một cách rất tự nhiên.

Nhưng cảnh giới cao nhất này rất khó, cho nên Đạo Đức Kinh nhiều khi bị coi là một loại quyền mưu.

Làm thế nào để người ta không nảy sinh tâm lý nghịch phản.

Trước tiên không cho họ biết là được, điều này hình thành nên âm mưu.

Bởi vì nếu cho họ biết trước, chắc chắn sẽ có người chấp nhận, có người phản đối, không thể nào lần nào cũng đạo pháp tự nhiên được.

Cho nên ý tưởng của Lão Tử cũng là tùy tình huống cụ thể mà phân tích, đạo pháp tự nhiên có lúc dùng được, có lúc thì không làm được.

Việc một người muốn làm thành công và việc một người khác có nguyện ý chấp nhận hay không, rất khó để hoàn toàn khớp nhau.

Cho nên đạo pháp tự nhiên lúc linh nghiệm, lúc không.

Nhưng tư tưởng của Lão Tử quả thực là cảnh giới làm việc cao nhất, là thứ mọi người có thể theo đuổi, nhưng không thể cưỡng cầu.

Mark đang suy nghĩ về quá khứ của thành chủ Morgan.

Anh cảm thấy rất nhiều hành vi của thành chủ quả thực khiến người ta phản cảm, đặc biệt là đối với Thượng Dân.

Ban đầu có lẽ là vì mưu cầu sự sống, mọi người đều chấp nhận, nhưng về sau tâm lý chống đối ngày càng nhiều.

Lại nhìn xem hiện tại, Thượng Dân chia rẽ, Trần Dân quật khởi, đủ loại tư duy ập đến khiến anh không biết phải làm sao.

Rõ ràng bên ngoài là gió bão đáng sợ, nhân loại đã đứng bên bờ vực nguy cơ, nhưng con người lại vẫn chia rẽ, không thể đoàn kết, anh cảm thấy rất khó chịu.

Donnie, chẳng lẽ không có cách nào sao.

Có chứ, tôi có rất nhiều cách, ngặt nỗi nhân loại không còn thời gian nữa.

Đỗ Lan cho biết biện pháp thì nhiều lắm, nhưng ngoại trừ tẩy não ra, không có cách nào thật tốt để khiến nhân loại lập tức hợp tác với nhau, không đủ thời gian để triển khai.

Đôi khi là như vậy đấy, không phải không nhìn thấy vấn đề, cũng không phải không biết sửa thế nào, mà là không có thời gian.

Chẳng lẽ nhân loại thực sự sắp diệt vong rồi sao.

Mark vốn luôn rất lạc quan, nhưng lúc này cũng không khỏi cảm thấy ngột ngạt.

Anh không khỏi nghĩ, nếu nhân loại sớm nghiên cứu Mã Na Sinh Thái, sớm tìm kiếm biện pháp cộng sinh hoặc tiến hóa, liệu có tốt hơn không.

Đáng tiếc không có chữ nếu, tình huống trước mắt khẩn cấp như vậy, anh hỏi: Thật sự không còn cách nào khác sao.

Nhân loại đã trải qua bao nhiêu chuyện, trước đây cũng có rất nhiều nguy cơ, lần này chắc chắn cũng có thể tìm ra cách.

Đỗ Lan nhìn đối phương, nói: Đúng là có một cách, đó chính là Địch ngã đồng nguyên.

Nhân loại triệt để dung hợp với Phệ Cực Thú, đến lúc đó dùng Sinh Mệnh Nguyên Chất của con người để thao túng Phệ Cực Thú, từ bỏ thể xác con người.

Cậu có nguyện ý không.

Vậy người còn là người không.

Lại đến series kinh điển thế nào mới là người.

Rốt cuộc con người vì cái gì mà được định nghĩa là người.

Là thân thể.

Là tình cảm.

Là ký ức trong não.

Hay là Sinh Mệnh Nguyên Chất.

Trước đây nhân loại từng làm một thí nghiệm, nhà khoa học và kẻ giết người đổi não cho nhau.

Cuối cùng, thân thể nhà khoa học mang ký ức kẻ giết người, thân thể kẻ giết người mang ký ức nhà khoa học.

Tuy ban đầu rất ổn, nhưng rất nhanh thân thể kẻ giết người đã nảy sinh ảnh hưởng đối với ký ức nhà khoa học, ngược lại ký ức kẻ giết người cũng chịu ảnh hưởng của nhà khoa học.

Bọn họ đều thay đổi.

Thế là nhân loại rút ra một kết luận, bộ não không quyết định thân phận một con người.

Thứ thực sự quyết định cậu là cậu, hắn là hắn, tôi là tôi, chính là Sinh Mệnh Nguyên Chất.

Cho nên chỉ cần Sinh Mệnh Nguyên Chất không đổi, thân thể và bộ não biến thành dạng gì cũng không sao cả, người vẫn là người.

Mark nhớ tới sự tiến hóa của nhân loại mà Đỗ Lan từng nói, nhớ tới Đỗ Lan bảo hành vi duy trì Đăng Tháp có khả năng là đang ngăn cản nhân loại tiến hóa.

Hiện tại lại nghe Đỗ Lan nói nhân loại phải địch ngã đồng nguyên với Phệ Cực Thú, vứt bỏ thân thể và bộ não, chỉ giữ lại Sinh Mệnh Nguyên Chất.

Anh căn bản không thể tưởng tượng nổi, một khi thực hiện thì nhân loại sẽ biến thành cái dạng gì.

Thành thật mà nói, anh rất sợ hãi.

Trước đây anh từng gặp ác mộng, khi đang cùng Ranbing trò chuyện trên trời dưới biển, Ranbing đột nhiên biến thành một con Phệ Cực Thú rồi lao tới cắn.

Đương nhiên có khả năng không phải là cắn, mà là hôn.

Nhưng vì quá xấu xí nên dẫn đến hiểu lầm.

Nếu Ranbing biến thành con Phệ Cực Thú xấu xí, mình còn yêu cô ấy không.

Khi nhân loại từ bỏ thân thể và bộ não, chỉ giữ lại Sinh Mệnh Nguyên Chất, cho dù vẫn là nhân loại, nhưng văn minh và thẩm mỹ của nhân loại đều cần xây dựng lại, cảm giác cũng hoàn toàn khác biệt.

Mình sẽ yêu đương với Phệ Cực Thú sao.

Mark rùng mình một cái.

Đỗ Lan liếc mắt liền nhìn ra suy nghĩ của Mark, thầm nghĩ trí tưởng tượng của anh chàng này cũng phong phú thật.

Bất quá việc tái thiết lập thẩm mỹ quả thực rất khó chịu, cần rất nhiều thời gian.

Cậu không cần quá lấn cấn, bởi vì địch ngã đồng nguyên đã sớm bắt đầu rồi.

Đỗ Lan bình tĩnh nói ra một câu kinh người.

Hả.

Mark sững sờ, hiển nhiên không ngờ Đỗ Lan lại nói như vậy.

Đã có một bộ phận Trần Dân hoàn thành biến dị, chỉ là bọn họ vẫn đang tiếp nhận huấn luyện, chưa từng thực chiến.

Một loại là cấy ghép khí quan của Phệ Cực Thú, một loại là bị Phệ Cực Thú biến dị cắn một cái.

Chương 3319

Cả hai phương pháp biến dị đều đã được triển khai, hiện tại có ba mươi thiếu niên và thiếu nữ Trần Dân đã biến dị.

Cho dù Đăng Tháp hủy diệt, bọn họ với tư cách là hạt giống nhân loại cũng có thể tồn tại tiếp.

Đã không có thời gian để Đăng Tháp đoàn kết lại, thì bảo tồn hạt giống nhân loại chính là việc duy nhất có thể làm.

Đỗ Lan đã chuẩn bị sẵn hạt giống, cho nên mới xem náo nhiệt không chê chuyện lớn.

Mark có chút rối loạn, hiệu suất làm việc của Donnie vị miễn quá nhanh rồi, anh còn chưa chuẩn bị tư tưởng xong, ngơ ngác hỏi: Thật hay giả.

Tôi lừa cậu làm gì.

Vậy tại sao anh không nói sớm.

Hơn nữa kỹ thuật lấy từ đâu ra.

Vô vi nhi vô bất vi.

Đỗ Lan tỏ vẻ đương nhiên là âm thầm hoàn thành, không cho người khác biết.

Đỗ Lan rất rõ ràng bản thân cũng không thể làm được cảnh giới cao nhất đạo pháp tự nhiên của Lão Tử, cho nên hắn đi theo lộ tuyến âm mưu, chính là lặng lẽ vào thôn, bắn súng thì không.

Mark há miệng, không biết nói gì.

Nếu Donnie tiết lộ trước, chắc chắn sẽ có người phản đối, nhưng hắn âm thầm làm xong mọi chuyện, liền nén tiếng phản đối trong một phạm vi rất nhỏ, thế là thành công.

Cảm giác anh đang gài tôi, nói cái gì mà vô vi nhi vô bất vi, kỳ thực chính là để làm nền cho địch ngã đồng nguyên.

Mark nói.

Đỗ Lan cười nói: Sao cũng được, chỉ cần có hạt giống, nhân loại có thể sinh tồn trong Mã Na Sinh Thái, cho dù Đăng Tháp rơi xuống cũng không có vấn đề gì.

Tôi hỏi thêm một câu nữa, quái thú dưới Đăng Tháp sẽ không cũng là tác phẩm của anh chứ.

Mark hỏi.

Đó là dùng Nhục Thổ nặn ra thể xác, sau khi tiêm vào Sinh Mệnh Nguyên Chất thì có thể hoạt động.

Đỗ Lan nói.

Sinh Mệnh Nguyên Chất lấy ở đâu.

Người chết trên Đăng Tháp kỳ thực cũng không biến mất, Sinh Mệnh Nguyên Chất của bọn họ được tái sử dụng.

Ví dụ như Charles, hiện tại đang ở trong cơ thể quái thú, cúi đầu cam làm trâu ngựa, cũng coi như để hắn tiếp tục cống hiến cho nhân loại.

Đỗ Lan nói: Còn về kỹ thuật đến từ đâu, đương nhiên là kỹ thuật của nhân loại trước kia, tôi tìm được từ dưới mặt đất.

Mark cũng thường xuyên xuống mặt đất, không cho rằng mặt đất có thể nhặt được loại kỹ thuật thần hồ kỳ kỹ này.

Bất quá mặc kệ Mark tin hay không, dù sao Đỗ Lan cũng tin rồi.

Nhân loại Cựu Thế Giới kỳ thực cũng không nắm giữ sức mạnh

Sinh Mệnh Nguyên Chất, nhưng đây là xu thế tất yếu, trong phiên bản mới, sinh mệnh nào không thể vận dụng sức mạnh Sinh Mệnh Nguyên Chất đều sẽ bị đào thải.

Tương lai nhân loại chung quy phải vứt bỏ thân thể.

Mark nghe xong lời Đỗ Lan, ý thức được đây không phải là tương lai, mà là đã xảy ra rồi, đã có ba mươi thiếu niên thiếu nữ bị cải tạo.

Tương lai rốt cuộc sẽ như thế nào.

Không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng Mark cũng không hỏi thêm nhiều vấn đề nữa, hỏi cũng vô dụng, dù sao tương lai thế nào, mỗi người đều có lựa chọn của riêng mình.

Để mọi người đều chấp nhận lựa chọn của mình, thì cần vô vi nhi vô bất vi, quá khó.

Mark tự hỏi bản thân có thể chiến đấu, nhưng không có cách nào làm được như Donnie, lặng lẽ không một tiếng động làm xong mọi việc, đưa ra một lựa chọn cho nhân loại.

Chênh lệch quá lớn.

Mark nhìn cơn gió lớn bên ngoài, nhìn những Trần Dân bận rộn trong gió, trong một thoáng hoảng hốt, cảm giác người bên ngoài đều biến thành quái vật, Đăng Tháp cũng biến thành sào huyệt quái vật.

Anh cảm giác mình không thể vượt qua thẩm mỹ của nhân loại, không thể vượt qua ấn tượng rập khuôn của nhân loại.

Suy nghĩ về tương lai thực sự là quá xa xỉ.

Đỗ Lan thầm nghĩ Mark nên đi xem Saya no Uta Khúc ca của Saya, nam nữ chính bên trong rất thú vị.

Nữ chính trong mắt nam chính là thiếu nữ xinh đẹp, nhưng trong mắt người khác là quái vật.

Mà nam chính nhìn người khác là quái vật, chỉ có nữ chính là mỹ thiếu nữ.

Thẩm mỹ rốt cuộc là cái gì.

Đẹp rốt cuộc là cái gì.

Là hoa lọt vào mắt ai nấy thích, hay là có một tiêu chuẩn cứng về cái đẹp.

Nghệ sĩ khi sáng tác rốt cuộc là mô phỏng hiện thực hay nên trừu tượng, nên hoàn nguyên cảnh sắc ở mức độ lớn nhất, hay nên sáng tác những thứ kỳ lạ, khó hiểu.

Bản thân cảm thấy đẹp, người khác cảm thấy xấu, rốt cuộc là lỗi của mình, hay là lỗi của người khác.

Trong đầu Mark toàn là câu hỏi, nếu mọi người đều biến thành quái vật, chỉ có mình là người bình thường, đến lúc đó kẻ xấu xí thực sự chính là mình sao.

Nếu Ranbing cũng biến thành quái vật, mình cũng không chịu nổi.

Áp lực rất lớn, vừa nghĩ tới nhân loại trong tương lai sẽ trở nên xấu xí, cả người đều không ổn.

Ranbing nhìn ra người yêu hỗn loạn, không khỏi dò hỏi nguyên nhân.

Mark không giấu giếm, chia sẻ suy nghĩ của mình với Ranbing.

Em cảm thấy anh nghĩ nhiều rồi.

Ranbing nói.

Mark cười khổ: Tuy rằng có chút khôi hài, nhưng đây không phải là lo bò trắng răng, mà là đã bắt đầu rồi.

Tương lai có khả năng sẽ có rất nhiều người đều biến thành quái vật mà chúng ta không thể lý giải, chỉ để có thể sinh tồn trong Mã Na Sinh Thái.

Ranbing cũng nghĩ đến nếu mình biến thành quái vật thì sẽ thế nào, những thứ mình coi trọng đều sẽ vỡ nát, thậm chí ngay cả tình yêu cũng sẽ trở nên không thể lý giải.

Trước đây cô yêu Mark là tình yêu nam nữ, biến thành quái vật rồi liệu có biến thành tình yêu với nguyên liệu nấu ăn không.

Người đàn ông yêu đến chết đi sống lại, biến thành nguyên liệu nấu ăn mỹ vị.

Tình yêu đến chết không phai lại yếu ớt như vậy: Rốt cuộc cái gì là yêu.

Là hormone thân thể chúng ta, hay là nội tiết tố của đại não, hay là linh hồn dao động, hoặc là Sinh Mệnh Nguyên Chất hấp dẫn lẫn nhau.

Mark không trả lời được.

Vừa suy nghĩ những vấn đề này, lập tức cảm giác tình cảm của nhân loại đều rất hư ngụy.

Nếu để Đỗ Lan nói, yêu chính là cơ sở của phân phối, nhân lòng nhân ái chính là phân phối.

Mặc gia đệ tử mắng Nho giả đều là cầm thú, bởi vì Nho gia yêu bản thân trước, sau đó mới yêu người khác, cho nên là cầm thú.

Nhưng khoa học chứng minh con người chính là động vật, chính là cầm thú, cho nên Mặc gia không mắng sai, Nho gia cũng không làm sai, mọi người đều không sai.

Yêu bản thân trước, chính là phân phối cho mình trước.

Lại đi yêu người khác, chính là phân phối cho người khác.

Còn về việc tình yêu rốt cuộc là gì, khẳng định là do rất nhiều nhân tố phức tạp dung hợp mà thành, không phải một nguyên nhân là có thể giải đáp.

Có liên quan đến giáo dục bản thân nhận được, thẩm mỹ của chính mình, còn có tính cách bản thân, đương nhiên cũng có quan hệ với hormone trong cơ thể, nhiều loại nguyên nhân cuối cùng quyết định phạm vi và phương hướng của tình yêu.

So với tình yêu, thì lòng nhân ái dễ lý giải hơn, chỉ phân phối cho chính mình chính là bất nhân, phân phối cho mọi người chính là nhân.

Còn về thẩm mỹ, Đỗ Lan biết thẩm mỹ cũng được chia làm hai phần, một phần là nghệ sĩ, một phần khác là khán giả.

Giữa nghệ sĩ và khán giả có sự chênh lệch thông tin, nội dung nghệ sĩ thể hiện chưa chắc khán giả đã có thể lý giải.

Có một số triết gia cho rằng, nghệ sĩ khi sáng tạo hẳn là có một loại tiêu chuẩn cái đẹp đến từ tự nhiên, nghệ sĩ nên thể hiện cái đẹp thuần túy.

Loại đẹp này là vẻ đẹp thuần túy đã loại bỏ dục vọng.

Giống như một quả táo, nếu là quả táo trong đại tự nhiên, khán giả nhìn thấy có thể sẽ cảm thấy đói.

Vậy thì tác phẩm của nghệ sĩ phải thể hiện vẻ đẹp thuần túy của quả táo, khán giả nhìn vào chỉ nhận ra đây là một quả táo, mà không phải một loại thức ăn.

Tức là mục tiêu cuối cùng của nghệ sĩ là khử đi dục vọng của khán giả, để khán giả phát hiện vẻ đẹp thuần túy, tiến hành đối thoại hào vô dục vọng với tự nhiên.

Chương 3320

Đó cũng là quan giả bất dục, dục giả bất quan Người xem không có dục vọng, người có dục vọng thì không xem được, thẩm mỹ là không có dục vọng, là đơn thuần.

Đương nhiên rồi, cũng có một số triết gia khác cho rằng cách nói trên toàn là nói nhảm, cái gì gọi là vẻ đẹp tự nhiên.

Tự nhiên chính là có khiếm khuyết, mục tiêu của nghệ sĩ là bổ sung vẻ đẹp của tự nhiên, là phải hoàn thành dự tưởng về cái đẹp, là siêu việt tự nhiên.

Thứ nghệ sĩ sáng tạo nên là quả táo trong lý tưởng, chính là có thể khiến khán giả nhìn một cái liền cảm thấy ăn no rồi, không cần phải đi xem những quả táo khác nữa.

Dưới loại thẩm mỹ này, không cần thể hiện vẻ đẹp tự nhiên, mà là phải thể hiện vẻ đẹp lý tưởng.

Tự nhiên là không lý tưởng, cho nên nghệ sĩ phải đi bù đắp.

Đương nhiên loại dự tưởng về cái đẹp này, khẳng định lấy nghệ sĩ làm chủ, sẽ nảy sinh việc nghệ sĩ dạy khán giả thẩm mỹ, ấn đầu khán giả đi chấp nhận hiện tượng đẹp.

Bởi vì phương hướng bù đắp tự nhiên là quan niệm tiên nhập vi chủ của nghệ sĩ, hắn đã cho rằng sự bù đắp của mình là vẻ đẹp siêu việt tự nhiên rồi, vậy thì bất kỳ sự phản đối nào cũng là bôi nhọ cái đẹp, là khán giả không hiểu cái đẹp.

Đây là hai loại tư duy về sáng tác nghệ thuật, một loại là vẻ đẹp tự nhiên thuần túy, một loại là vẻ đẹp lý tưởng cực hạn.

Nhưng cho dù nghệ sĩ đạt được hai cảnh giới đó, vẫn còn một vấn đề, đó chính là sự tồn tại của chênh lệch thông tin.

Trong lòng bọn họ cảm ngộ được cái đẹp, nhưng chưa chắc có thể sáng tác ra được.

Cho dù bọn họ sáng tác ra được, khán giả cũng chưa chắc đã lý giải.

Trong lòng cảm ngộ, trong tay sáng tác, khán giả lý giải, mỗi một khâu đều có chênh lệch thông tin, cuối cùng nghệ thuật mà khán giả nhìn thấy và thứ nghệ sĩ muốn biểu đạt hoàn toàn là ông nói gà bà nói vịt.

Nghệ sĩ có thể muốn diễn tả một bi kịch, kết quả khán giả cho rằng là hài kịch.

Cho nên ở trong mắt khán giả, thì hoa lọt vào mắt ai nấy thích, một ngàn khán giả thì có một ngàn Hamlet.

Bởi vì khán giả thưởng thức tác phẩm từ góc độ của chính mình, không phải nhìn tác phẩm từ góc độ của nghệ sĩ, khán giả không phải con sâu trong bụng nghệ sĩ.

Mặc kệ nghệ sĩ sáng tạo là vẻ đẹp tự nhiên đã loại bỏ dục vọng con người, hay là vẻ đẹp lý tưởng đã bổ sung tự nhiên, khán giả đều có cách lý giải của riêng mình.

Cũng giống như nghệ sĩ viết một cuốn tiểu thuyết răn dạy về sắc giới, nhưng khán giả cảm thấy đây chính là một cuốn sách khiêu dâm.

Tác giả cũng đành bó tay.

Cho nên nghệ sĩ không cần nghĩ đến việc dạy khán giả cái gì là đẹp, khán giả sẽ lựa chọn căn cứ theo nhu cầu của mình.

Đỗ Lan cho rằng nếu Ranbing biến thành quái vật, Mark có thể nhìn bằng vẻ đẹp tự nhiên của nghệ sĩ, từ bỏ dục vọng con người, chỉ đơn thuần thưởng thức sự tô vẽ của tự nhiên đối với sinh mệnh.

Đương nhiên nếu anh có thể thay đổi kỳ vọng về cái đẹp của mình, thay đổi quan niệm tiên nhập vi chủ, thì có thể chấp nhận bạn gái quái vật.

Tại sao rất nhiều người cảm thấy mắt hí đẹp, cảm thấy hội chứng Down đẹp.

Bởi vì bọn họ đã hình thành dự tưởng về cái đẹp từ trước, cho nên khi sáng tạo tự nhiên sẽ sáng tác theo hướng này, đồng thời cho rằng mình đang bổ sung tự nhiên, cái đẹp của mình siêu việt tự nhiên.

Trong đại tự nhiên lại có mắt to, lông mi dài sao.

Đó là khiếm khuyết của đại tự nhiên, toàn bộ biến thành mắt hí, mới là bổ sung tự nhiên.

Cho nên phải thay đổi kỳ vọng về cái đẹp, vứt bỏ nhân dục, đơn thuần thưởng thức vẻ đẹp của tự nhiên.

Đã là quái vật sinh ra từ trong tự nhiên, tất nhiên cũng có cái đẹp của riêng nó, chỉ đợi nhân loại như Mark đi phát hiện mà thôi.

Cho nên Ranbing biến thành quái vật, không phải cô ấy biến xấu, mà là vẻ đẹp của cô ấy thay đổi, nhưng vạn biến không rời tông, vẫn là vẻ đẹp tự nhiên.

Nếu dùng nhân dục để nhìn, Ranbing quả thực xấu đi, nhưng không dùng nhân dục để nhìn, vậy thì có vẻ đẹp khác biệt.

Mark hiển nhiên chưa từng học qua thứ này, không làm được việc quên đi táo có thể ăn trước, rồi mới đi thưởng thức quả táo.

Cũng không làm được việc quên đi Ranbing có thể hôn hôn ôm ôm nâng cao cao trước, rồi mới đi thưởng thức Ranbing.

Cho nên thẩm mỹ của anh là thẩm mỹ nhân dục, là chưa thoát khỏi thú vui sơ cấp.

Quan giả bất dục, dục giả bất quan.

Nếu cảm thấy táo có thể ăn, thì vĩnh viễn cũng không thể trải nghiệm được vẻ đẹp thuần túy của quả táo.

Nếu không từ bỏ tình yêu với Ranbing, thì không thể thưởng thức vẻ đẹp thuần túy của Ranbing.

Dù cho Ranbing biến thành quái vật, cũng vẫn sẽ cảm thấy đẹp.

Thuần túy mà không thêm bất kỳ tạp chất nào, chỉ là đơn thuần thưởng thức cái đẹp.

Nhân dục bao gồm thích, cũng bao gồm sợ hãi.

Nếu không đi sợ hãi Phệ Cực Thú, không đi sợ hãi Mã Na Sinh Thái, thế giới mới cũng rất tươi đẹp.

Thậm chí nếu không sợ hãi cái chết, vậy thì cái chết cũng là xinh đẹp, thậm chí cái chết của chính mình cũng có thể thưởng thức.

Không thêm vào bất kỳ cảm xúc cá nhân nào, thì có thể thưởng thức tất cả sự vật.

Nhưng yêu cầu này đối với khán giả quá cao rồi, khán giả chính là sẽ thêm vào cảm xúc của mình, chính là sẽ thích và sợ hãi, thế thì không thể lĩnh hội được vẻ đẹp tự nhiên.

Bởi vì Mark sợ hãi Ranbing biến thành quái vật, cho nên không thể thưởng thức sự tiến hóa cứu cực của nhân loại, cũng không thể thưởng thức vẻ đẹp của Mã Na Sinh Thái.

Đáng tiếc cảm xúc đơn thuần cũng không thể giải quyết vấn đề, sợ hãi Ranbing biến thành quái vật, làm thế nào mới có thể ngăn cản sự tình xảy ra đây.

Khẳng định là để con người tiếp tục sinh tồn trong Mã Na Sinh

Thái, vấn đề này chính là nan đề lớn nhất, không làm được.

Đối với chuyện không làm được thì phải làm sao.

Chấp nhận là biện pháp tốt nhất.

Lúc này cần điều chỉnh tâm thái.

Nếu không điều chỉnh được tâm thái, vậy thì người sai không phải là tôi, mà là thế giới.

Bản thân không thích xu thế phát triển, lại không có năng lực thay đổi, rất nhiều người đều sẽ gặp phải tình huống này.

Lý tưởng và hiện thực mâu thuẫn, năng lực và nguyện vọng mâu thuẫn, vĩnh viễn không phai.

Mark áp lực rất lớn, lại bất lực.

Đỗ Lan tỏ vẻ điều chỉnh tâm thái một chút là tốt rồi, thưởng thức vẻ đẹp của Phệ Cực Thú, thì không cần lo lắng Ranbing biến thành quái vật nữa.

Mark có lo lắng, ngược lại Ranbing thì bình tĩnh hơn nhiều, mặc kệ Mark biến thành cái gì, cô đều sẽ yêu đối phương.

Bởi vì Ranbing có thể vượt qua nhân dục, dù cho Mark biến thành quái vật xúc tu trong Saya no Uta, cũng không sao cả.

Sau liên tục một tháng gió lớn, gió đã ngừng, nhưng lại bắt đầu có sương mù dày đặc.

Trạm gác nơi thành chủ Morgan ở đã trống không, nhưng không có thi thể.

Bọn họ lúc sắp chết đói đã gặp được người sống sót trên mặt đất, nhận được cứu trợ.

Đến căn cứ nằm dưới lòng đất.

Mặt đất đã là địa bàn của Mã Na Sinh Thái, nhưng dưới lòng đất lại là một thế giới khác.

Chương 3321

Thành chủ Morgan nhìn thấy người quen cũ một chút cũng không già đi kia.

Tuy rằng vị người quen kia đầu đầy tóc trắng, nhưng trên mặt không có bất kỳ nếp nhăn nào, y hệt hai mươi năm trước.

Không ngờ các người đã có thể thao túng Phệ Cực Thú khổng lồ như vậy, thậm chí có thể thuần hóa chúng làm thú cưỡi.

Thành chủ Morgan kinh thán nói: Bạch Nguyệt Khôi, cô luôn khiến tôi kinh thán.

Tôi cũng rất ngạc nhiên, ông vậy mà lại rời khỏi Đăng Tháp, đến mặt đất thiết lập trạm gác.

Bạch Nguyệt Khôi mặc một bộ áo da, tuy rằng là ở tận thế, nhưng vẫn có kỹ thuật may vá tinh xảo, toàn thân không có chế phẩm công nghiệp, đều là chế tác thủ công.

Thành chủ nói: Thời đại không giống nhau, tôi cũng già rồi.

Cũng là dùng mấy năm cuối cùng của mình làm chút cống hiến.

Đáng tiếc đã quá muộn rồi, trước là gió lớn, lại đến sương mù dày đặc, Mã Na Sinh Thái đã điên cuồng, hiển nhiên là muốn triệt để đào thải nhân loại, chúng ta đã lãng phí quá nhiều thời gian.

Bạch Nguyệt Khôi bất đắc dĩ nói.

Thành chủ cũng nhịn không được thở dài, năm đó ông và Bạch Nguyệt Khôi ý kiến bất hòa, tuy rằng đều là vì tương lai của nhân loại, nhưng thành chủ cho rằng chưa tới lúc hạ cánh, mà Bạch Nguyệt Khôi lại cho rằng trôi nổi trên không trung không phải là cách.

Ý kiến hai người phân kỳ rất lớn, cuối cùng Bạch Nguyệt Khôi trở lại mặt đất, tiếp tục cùng người sống sót trên mặt đất cầu sinh.

Hai mươi năm sau người sống sót cũng đã có thế hệ thứ hai, nơi tị nạn dưới lòng đất rất mới mẻ độc đáo, thậm chí còn nghiên cứu cách dùng Sinh Mệnh Nguyên Chất, nỗ lực chung sống hài hòa với Mã Na Sinh Thái.

Nhân khẩu trên Đăng Tháp tuy rằng nhiều hơn không ít, nhưng làm thế nào sinh tồn trong hệ sinh thái mới lại hào vô tiến triển.

Hiện tại Đăng Tháp và hệ sinh thái mới, vẫn như dầu và nước khó hòa tan, ngược lại là cô đã đạt được thành quả rất không tệ.

Bạch Nguyệt Khôi nói: Chút thành quả này, nhưng cũng không đủ để thay đổi tận thế.

Năm đó quả thực là tôi sai rồi.

Tôi không phải muốn chỉ trích ông, năm đó ông lựa chọn để Đăng Tháp ở nơi an toàn hơn nghỉ ngơi lấy sức cũng không có gì sai, đều là vì nhân loại.

Bạch Nguyệt Khôi tuy rằng nhìn trẻ tuổi, kỳ thực đã là một bà lão không thua gì thành chủ, cô đã trải qua quá trình biến thiên của cả hệ sinh thái.

Khi còn bé, cô vô ưu vô lự, lúc đó nhân loại ngửa mặt nhìn lên bầu trời, tiến quân vũ trụ, vô cùng huy hoàng.

Đợi đến khi cô mười mấy tuổi, nhân loại phát hiện Sinh Mệnh Nguyên Chất, phá giải huyền bí sinh mệnh, tiền đồ vô lượng.

Nhưng không được mấy năm Mã Na Sinh Thái đột kích, bào tử điên cuồng khuếch tán, dây leo nhãn cầu mọc lên từ mặt đất, nhân loại rơi vào cảnh địa tương tàn lẫn nhau.

Ngắn ngủi vài năm thời gian, nhân loại liền từ đỉnh cao văn minh rơi xuống đáy cốc, không có một chút chuẩn bị.

Bạch Nguyệt Khôi trải qua mấy năm bi kịch nhất, trải qua năm tháng tàn khốc từ huy hoàng đến suy tàn.

Lúc đó trật tự sụp đổ, mỗi người đều như dã thú tranh đoạt tài nguyên, để sống sót đồng loại tương tàn không ngừng diễn ra.

Mà cô với tư cách là một nhà sinh vật học có học thức cao vẫn luôn tìm kiếm biện pháp cứu vớt mọi người, tránh cho sinh vật diệt tuyệt.

Cô vẫn luôn tìm kiếm phương hướng, đi qua rất nhiều nơi, tìm tòi qua các loại thiết bị, nhặt lại từng chút một kỹ thuật thất lạc của Cựu Thế Giới, đồng thời dung hợp cùng Mã Na Sinh Thái, hình thành kỹ thuật mới.

Đáng tiếc thời gian cũng không đứng về phía nhân loại, cho dù cô tìm đúng phương hướng, cũng không có đủ thời gian.

Hiện tại cô còn có thể nhớ lại năm đó văn minh nhân loại huy hoàng biết bao, nhưng đột nhiên lại im bặt.

Giống như người Đại Đường, đang sống rất tốt, đột nhiên An Sử chi loạn ập đến, không có một chút điềm báo.

Tuy rằng sau loạn An Sử, nhà Đường còn tồn tại 150 năm, nhưng lúc đó đã là phiên trấn cát cứ, khắp nơi đều là Tiết độ sứ không nghe mệnh lệnh.

Hơn nữa để bình định loạn An Sử, quân đội từ Con đường Tơ lụa bị điều về, cũng khiến nhà Đường mất đi Con đường Tơ lụa, từ đó đi xuống dốc.

Từ huy hoàng đến suy bại, thực sự rất nhanh.

Nhân loại dường như không làm sai cái gì, thế mà đã xong đời.

Cô biết gió lớn và sương mù dày đặc bên ngoài rốt cuộc là chuyện gì không.

Morgan hỏi.

Đó là vương giả của Phệ Cực Thú đang tiến hành đại diệt tuyệt vật chủng, bọn chúng ngay cả đồng loại của mình cũng sẽ không bỏ qua, muốn tập trung toàn bộ Sinh Mệnh Nguyên Chất toàn cầu lại một chỗ, triệt để chấm dứt hệ sinh thái của Trái Đất.

Giống hệt mấy lần đại diệt tuyệt sinh vật trước đây.

Sinh mệnh cũ tiêu vong, sinh mệnh mới đản sinh.

Chẳng lẽ không có cách nào ngăn cản sao.

Chỉ có thể đi tới khu vực Mã Na Sinh Thái hoạt động mạnh nhất, đáng tiếc nơi đó ngoại trừ Phệ Cực Thú, không có bất kỳ sinh vật nào có thể tới gần.

Nhân loại chỉ cần nhìn một cái, đều sẽ phát điên.

Bạch Nguyệt Khôi tiếc nuối nói: Hoặc là tất cả nỗ lực chúng ta làm đều vô nghĩa, đều không thể tránh khỏi việc nhân loại diệt tuyệt.

Ngay khi bọn họ ôn chuyện, một tên béo chạy tới nói: Lão đại, không xong rồi, Sát thủ lại xuất hiện.

Bạch Nguyệt Khôi vừa nghe sắc mặt liền ngưng trọng.

Morgan khó hiểu hỏi: Sát thủ.

Là một tên giết người hàng loạt ẩn nấp ở chung quanh.

Cái tận thế này bức người ta phát điên, người có ý chí không kiên định sẽ ngày càng cực đoan, tên sát thủ này là một trong số đó.

Hắn cho rằng bản thân là dung hợp thể của tất cả tội phạm giết người hàng loạt trên thế giới, có thể đối thoại với tội phạm giết người trong quá khứ, bản thân cũng biến thành một kẻ điên giết người như ngóe.

Bạch Nguyệt Khôi đơn giản giới thiệu một chút.

Morgan biết kẻ điên như vậy chắc chắn sẽ gây ra thương tổn rất lớn, một kẻ cho rằng mình có thể giao lưu với tội phạm giết người sao.

Đối phương là thực sự có thể giao lưu, hay là thực sự điên rồi.

Thật khó nói, thế giới hiện tại, thực sự sẽ có rất nhiều chuyện kỳ lạ, nếu Sinh Mệnh Nguyên Chất của tất cả tội phạm giết người đều tập hợp lại, có lẽ thực sự có thể đánh thức dục vọng giết người trong cơ thể người khác.

Có một hộ vệ bị ám sát, Bạch Nguyệt Khôi nắm chặt nắm đấm, bất lực, bên ngoài sương mù dày đặc tràn ngập, quỷ mới biết tên sát thủ ẩn tàng ở đâu.

Trong sương mù dường như có quái vật khổng lồ đang chậm rãi di chuyển, hình như có rất nhiều chân, giống như là con rết khổng lồ hóa, chỉ là mỗi một cái chân quái vật đều dài năm mươi mét.

Mê vụ khiến lý trí con người sụp đổ, Bạch Nguyệt Khôi cũng không dám mạo muội đi vào, hiện tại Phệ Cực Thú mạnh nhất đang săn giết đồng loại, nhân loại đi ra ngoài chính là chịu chết.

Sau gió lớn là sương mù, trong mê vụ có tồn tại quỷ dị, người dám di chuyển trong mê vụ đều phải đối mặt với quái vật nguy hiểm.

Nhưng tên sát thủ lại đang lợi dụng mê vụ để ẩn nấp, ám sát người ra vào căn cứ dưới lòng đất.

Tên sát thủ này là một kẻ điên, nói mình có thể giao lưu với các sát thủ đời trước, nhận được sự gợi ý của họ.

Morgan nói: Bất kể ở thời đại nào, thứ gây phiền toái cho nhân loại luôn là chính mình.

Dù cho nhân loại sắp hủy diệt, điểm này cũng sẽ không thay đổi.

Chỉ cần có hai người quần cư cùng một chỗ, sẽ có vấn đề này vấn đề kia, đây là không thể thay đổi.

Mà nhân loại trời sinh lại không có cách nào một mình giải quyết tất cả vấn đề, chỉ có thể sống theo bầy đàn, tự nhiên sẽ có phản bội và lừa gạt.

Đây là lựa chọn của chính nhân loại, lựa chọn quần cư, cũng tức là lựa chọn sự phản bội.

Quần cư đại thể là lợi nhiều hơn hại, kẻ phản bội chỉ có số ít.

Bạch Nguyệt Khôi biết trên đời cũng không có chuyện gì chỉ có lợi mà không có hại.

Quần cư khiến nhân loại có sức mạnh mạnh hơn, có nhiều phân công hơn, đồng thời cũng gia tăng chi phí, phải chi trả chi phí tín nhiệm.

Sự tin tưởng chưa bao giờ là bẩm sinh đã có.

Cho dù là cha mẹ anh em cùng huyết thống đều sẽ cốt nhục tương tàn, huynh đệ bất hòa, càng đừng nói là phu thê và bạn bè không có quan hệ huyết thống.

Mọi người tại sao phải tin tưởng nhau.

Việc này cần một sự đồng thuận, sau đó cần thưởng phạt.

Chấp nhận đồng thuận có thưởng, vi phạm đồng thuận chịu trừng phạt.

Thời cổ đại trừng phạt thường thấy nhất chính là lưu đày, từ vùng đất đã khai phá lưu đày đến vùng đất chưa khai phá.

Vùng đất đã khai phá có thể cung cấp lương thực ổn định lâu dài, mà vùng đất chưa khai phá không có lương thực ổn định, chính là nơi khổ hàn, rất có khả năng chết đói.

Sự đồng thuận ban đầu chính là huyết thống, mọi người có cùng huyết thống tin tưởng lẫn nhau, không tin tưởng huyết thống khác.

Nhưng dần dần xuất hiện sùng bái tự nhiên nguyên thủy, sùng bái vật tổ, lại phát triển thành đa thần giáo, đồng thời sắp xếp thân phận người nhà khác nhau cho các vị thần khác nhau, dùng cái này để xây dựng quan hệ tin cậy.

Thần là người một nhà, tín đồ đa thần giáo cũng là cả một nhà.

Đương nhiên trừng phạt cũng có, kẻ không tin thần thì nên bị đem đi tế.

Chi phí tín ngưỡng trong đó, chính là phải tuân thủ quy tắc đồng thuận, đồng thời còn phải gánh chịu rủi ro bị đâm sau lưng.

Làm sao tin tưởng đối phương là người tốt có thể tin cậy.

Là nghe đối phương nói suông sao.

Chương 3322

Không phải, là dựa vào khẩu súng trong tay mình, súng phải chĩa vào đối phương, đối phương là người tốt, cả nhà cùng vui, đối phương là người xấu, trực tiếp bắn chết.

Cho nên người tốt cũng phải bị súng chĩa vào.

Không chĩa vào, làm sao tin hắn là người tốt.

Đây chính là chi phí tín nhiệm.

Dù sao sự tin tưởng chưa bao giờ trời sinh đã có, đều là vì có sự đồng thuận và thưởng phạt mới xây dựng nên.

Đơn giản mà nói chính là văn hóa và chế độ, đồng thuận là văn hóa, thưởng phạt là chế độ.

Thông qua hai cỗ sức mạnh duy trì một thế lực đoàn kết, dù cho thế lực này chỉ có hai người, nhưng cái gì nên có đều phải có.

Căn cứ người sống sót dưới lòng đất cũng là một đám người sống quần cư, tự nhiên cũng không thiếu được những vấn đề mà tất cả nhân loại đều có.

Tên sát thủ kia là một trong số đó, một kẻ điên, một tên khốn nạn sùng bái hung thủ giết người.

Đương nhiên Bạch Nguyệt Khôi cũng không phải không thể lý giải, trong hoàn cảnh áp bách này, sùng bái một thứ có thể mang lại sức mạnh cho mình vốn không có gì sai, nhưng sùng bái sát thủ, lý giải sát thủ, trở thành sát thủ thì quá đáng rồi.

Đặc biệt là thông qua ám sát đồng bào để thể hiện sức mạnh, càng là không thể tha thứ.

Cô định làm thế nào.

Thành chủ Morgan hỏi.

Hắn chắc chắn sẽ trở lại, bắt lấy hắn, để hắn làm vật thí nghiệm.

Bạch Nguyệt Khôi nói, đây là căn cứ theo phương thức trừng phạt, người vi phạm pháp luật đều phải làm ra cống hiến, trở thành dược liệu thí nghiệm.

Bạch Nguyệt Khôi là một giáo sư sinh vật, tri thức uyên bác, hiểu sâu tầm quan trọng của thử nghiệm lâm sàng, cho nên chỉ cần là tù phạm đều có thể trở thành dược liệu.

Thành chủ Morgan thầm nghĩ cô ấy vẫn quả đoán giống như trước đây: Có thể dùng thức ăn làm một cái bẫy.

Bạch Nguyệt Khôi cũng nghĩ như vậy, sát thủ cũng sẽ có lúc đói bụng.

Mọi người an táng người chết, đều muốn báo thù.

Morgan tham quan căn cứ tiếp xúc với Mã Na Sinh Thái nhưng vẫn có thể giữ lại đặc trưng nhân loại này.

Ông phát hiện mọi người thông qua tiếp xúc một số Phệ Cực Thú yếu ớt ôn hòa, cảm ngộ Sinh Mệnh Nguyên Chất.

Ở trung ương căn cứ có cái hồ nước, trong hồ có một số con cá phát sáng, bọn trẻ sẽ ngồi thiền bên hồ, trên đầu đội mũ giáp đặc chế, trên mũ giáp có một sợi dây cáp thả vào trong hồ, cá sẽ tiếp xúc với dây cáp, Sinh Mệnh Nguyên Chất liền lưu động trong dây cáp, kích hoạt não bộ bọn trẻ.

Những kỹ thuật này đều là cô khai phát.

Chuẩn xác mà nói là mọi người cùng nhau phát hiện, những thứ này đều thu hoạch từ trên người Phệ Cực Thú.

Chúng tôi làm chỉ là quay về trước kia mà thôi.

Trước khi công nghiệp phát triển, nhân loại không thể tinh luyện hợp chất cao phân tử từ dầu mỏ, không thể có được vải vóc giá rẻ.

Chỉ có thể trồng đay, trồng bông, nuôi cừu, nuôi tằm, thu hoạch vải đay, vải bông, lông cừu, tơ lụa, còn có lấy da và lông thú từ trên người động vật, thậm chí lấy lông vũ từ trên người chim.

Bạch Nguyệt Khôi cho biết trước cách mạng công nghiệp, nhân loại đều thu hoạch những nguyên liệu này từ đại tự nhiên.

Thậm chí trong lịch sử, Chu Mục Vương đi tuần thú phương Tây, biết được có ngọn núi nọ có rất nhiều chim đẹp, thế là đặc biệt đi đường vòng lên núi nhặt lông chim, nhặt ba ngày.

Hơn nữa lông vũ thời cổ đại cũng là cống phẩm, là nguyên liệu rất trân quý, có thể trang trí, cũng có thể chế tác quạt.

Trước khi có dầu mỏ, trước khi sản xuất nguyên liệu cao phân tử, động thực vật là nguồn nguyên liệu chủ yếu.

Hiện tại cũng giống vậy, thu hoạch da, gân, xương các loại nguyên liệu từ trên người Phệ Cực Thú, chế tác quần áo, trang bị, khí tài huấn luyện.

Dây cáp trên mũ giáp kỳ thực chính là gân Phệ Cực Thú, cho nên Sinh Mệnh Nguyên Chất mới lưu động trong đó.

Thành chủ Morgan nghe xong, biết người sống sót trên mặt đất đang đi lại con đường cũ phát triển văn minh nhân loại, lần nữa thu hoạch thứ nhân loại cần từ trong giới tự nhiên.

Điểm này không giống Đăng Tháp, Đăng Tháp vẫn luôn cự tuyệt tiếp nhận hệ sinh thái mới, tìm kiếm sản phẩm công nghiệp Cựu Thế Giới, duy trì sinh tồn.

Nhưng người xưa trước khi có công nghiệp, cũng thông qua ân tứ của đại tự nhiên để sinh tồn, đây chính là thứ Đăng Tháp thiếu hụt.

Đương nhiên Mã Na Sinh Thái hiện tại vẫn rất nguy hiểm, Bạch Nguyệt Khôi có thể phát triển đến hiện tại, cũng hoàn toàn dựa vào thực lực cường đại, nếu không căn bản không thể lập túc.

Cũng giống như người xưa dựa vào phát minh vũ khí, mới bứt phá trong đại tự nhiên, chiến thắng hổ báo chó sói, vũ lực là ắt không thể thiếu.

Thiên sinh vạn vật để nuôi người, dùng vũ lực đứng vững gót chân, tiếp theo việc Bạch Nguyệt Khôi làm là phát huy sở trường của mình, săn giết Phệ Cực Thú, dùng biện pháp của người xưa tận dụng những nguyên liệu này.

Đương nhiên khi gia công những nguyên liệu này, không thể thiếu máy móc.

Người xưa chỉ dựa vào tay, không thể hoàn thành gia công tinh mật hơn, mà sử dụng công cụ thì có thể tiến hành gia công tỉ mỉ, để nguyên liệu mới tạo ra nhiều biến hóa hơn.

Giống như người xưa tuy rằng có thuyết pháp ăn gì bổ nấy, nhưng người xưa chỉ có thể dùng cách nấu nướng đơn giản nhất để chiết xuất thứ cần thiết.

Mà khoa học kỹ thuật lại có thể trực tiếp chiết xuất hợp chất hữu hiệu, ví dụ như Axit Hyaluronic, trong mắt bò và mào gà có nguyên tố này, cho nên ban đầu các nhà khoa học thông qua thu thập mắt bò và mào gà, sau khi phơi khô thì nghiền nát, ngâm chiết, chiết xuất Axit Hyaluronic, tiêm vào cơ thể người, có thể làm đẹp.

Tuy rằng đều là chiết xuất dinh dưỡng từ trong cơ thể động vật, nhưng khoa học kỹ thuật hiển nhiên chính xác hơn.

Đương nhiên về sau Axit Hyaluronic được chế tác thông qua phương pháp lên men, sản lượng tăng lên rất nhiều, giá cả cũng rẻ hơn nhiều.

Tư duy của người xưa thực ra là đúng, chính là thiếu sự gia trì của khoa học kỹ thuật.

Bạch Nguyệt Khôi tuy rằng thích ứng hệ sinh thái mới theo tư duy người xưa, nhưng dù sao cũng là nhân tài được thời đại công nghiệp bồi dưỡng, sẽ không từ bỏ thủ đoạn gia công công nghiệp.

Đăng Tháp có thủ đoạn gia công công nghiệp, nhưng không có tư duy thích ứng hệ sinh thái mới.

Thành chủ Morgan có rất nhiều chỗ cần học tập, những kinh nghiệm này Đăng Tháp cũng có thể sử dụng.

Đương nhiên ông biết Đăng Tháp rất có khả năng sẽ không học tập, so với học tập, không bằng trực tiếp cướp đoạt vùng đất và kỹ thuật mà Bạch Nguyệt Khôi đã khai phá, hiệu suất cao hơn.

Cướp đoạt vùng đất đã khai phá, thuộc về phương thức phát triển thực dân trực tiếp nhất, tối đa chỉ là giữa các vùng đất đã khai phá, dùng nô lệ tu sửa đường cái, là có thể cướp đoạt tài nguyên nhanh chóng hơn.

Tên sát thủ nghe thấy âm thanh, là tiếng thì thầm của các sát thủ đời trước, nghe xong liền ngứa tay, thế là hắn cầm dao ẩn nấp trong sương mù.

Không những không sợ hãi, ngược lại cảm giác âm thanh trong sương mù rất rõ ràng, sương mù cũng rất ôn nhu.

Mê vụ không ngừng thúc giục hắn đi săn giết.

Kỳ thực không chỉ người sống sót trên mặt đất gặp vấn đề, trên Đăng Tháp cũng có người nghe thấy tiếng thì thầm tập hợp của các sát thủ đời trước, đầu óc trở nên không bình thường.

Đỗ Lan tỏ vẻ mê vụ và Cthulhu quả nhiên xứng đôi hơn, từ một góc độ nào đó mà nói, dung hợp Sinh Mệnh Nguyên Chất quả thực rất giống Cthulhu, đều là thân thể xác thịt trở nên vặn vẹo, tam quan của nhân loại không thể không thay đổi theo.

Hoặc là thay đổi thẩm mỹ, hoặc là trực tiếp sụp đổ.

Trong mê vụ có rất nhiều Sinh Mệnh Nguyên Chất, sẽ khiến nhân loại nghe thấy tiếng thì thầm nguy hiểm, để sinh mệnh tự tàn sát lẫn nhau.

Sinh vật diệt tuyệt có rất nhiều thủ đoạn, ngoài ngoại lực ra, để sinh mệnh tự ngã diệt tuyệt cũng là một biện pháp tốt.

Vua Mê Vụ có phương thức riêng, sẽ tỉ mỉ chọn lựa Sinh Mệnh Nguyên Chất nguy hiểm nhất khuếch tán ra ngoài, quấy nhiễu tâm trí sinh mệnh, để bọn họ thay thế chính mình đi tiêu diệt đồng loại, như vậy có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Đối với phương thức công kích phòng không thắng phòng này, nhân loại lại có thể làm gì đây.

Chuyện này cũng giống như nhân loại trong tiểu thuyết Cthulhu, cuối cùng ngoại trừ khuất phục cũng không có biện pháp gì.

Cho nên thay đổi thẩm mỹ một chút là lựa chọn đơn giản nhất.

Đỗ Lan tỏ vẻ buông xuống nhân dục, thuần túy thưởng thức sẽ phát hiện ruồi bọ và ong mật giống nhau, gián và bọ cánh cứng giống nhau, muỗi và bướm hồ điệp giống nhau.

Nhân loại nên mở rộng thẩm mỹ một chút, mà không phải quan sát thế giới này từ góc độ yêu ghét lợi hại của bản thân, như vậy sẽ phát hiện Mã Na Sinh Thái tươi đẹp biết bao, Cthulhu cũng đáng yêu biết bao.

Tất cả xấu xí chẳng qua đều là thiên kiến và ngu muội của nhân loại.

Đỗ Lan tỏ vẻ chỉ cần thay đổi thẩm mỹ một chút, thì thế giới sẽ khác biệt rất lớn, sẽ đen trắng lẫn lộn, biên giới hỗn độn, nằm trong sự mông lung hỗn nguyên.

Chương 3323

Bất quá rất khó làm được, dù sao tiêu chuẩn xấu đẹp của nhân loại rất nhiều đều phân chia theo sự an toàn của bản thân, có quan hệ mật thiết với sinh tử, nếu từ bỏ, thì có khả năng sẽ bước vào nguy hiểm.

Con người trước tiên phải sống sót, sau đó mới có thẩm mỹ, vì thẩm mỹ mà từ bỏ sinh mệnh là lẫn lộn đầu đuôi rồi.

Chỉ khi nhân loại đứng ở nơi an toàn, mới có thể đi thẩm mỹ, đi cảm khái sấm sét tráng liệt, mưa rào tầm tã, thậm chí là núi lở hùng tráng kịch liệt.

Chỉ khi đứng ở nơi an toàn, mới có thể nảy sinh thẩm mỹ.

Nếu lún sâu vào nguy cơ, vậy thì chỉ còn lại cầu sinh.

Cho dù bản thân bị một con dã thú rất xinh đẹp cắn chết, cũng sẽ không cảm thấy cái chết của mình có gì đẹp đẽ.

Thay đổi thẩm mỹ, chính là muốn đi thân cận thứ nguy hiểm với mình, nhìn thế nào cũng là chịu chết.

Cách nói trên, Đỗ Lan cũng không phản đối, nhưng hệ sinh thái mới, sinh tử mới, thẩm mỹ chắc chắn cũng phải thiết lập lại.

Trong hệ sinh thái mới, thứ xấu xí có khả năng giúp ích cho nhân loại hơn, thứ xinh đẹp ngược lại càng nguy hiểm.

Thay đổi tam quan, thật sự có thể ngăn cản mê vụ sao.

Mark hỏi.

Không thể.

Đỗ Lan nói: Vừa rồi tôi chỉ giải thích một chút, những người kia tại sao lại biến thành sát thủ.

Bọn họ không phải bị mê vụ khống chế sao.

Không, mê vụ cũng không khống chế bọn họ, chỉ là để bọn họ đi thưởng thức cái chết.

Cái chết cũng có thể là một loại cái đẹp, chỉ là người bình thường không thể thưởng thức.

Nhưng một khi cho rằng cái chết không liên quan đến mình, bản thân đứng ở một phạm vi an toàn cách xa cái chết, thì có thể nảy sinh thẩm mỹ đối với cái chết.

Điều này cũng giống như đứng ở khu an toàn thưởng thức sấm sét, mưa rào, sơn băng địa liệt.

Đỗ Lan nói: Mê vụ có thể khiến những tên sát thủ kia nhảy ra khỏi sinh tử, thẩm thị cái chết dưới góc độ người thứ ba, sẽ nảy sinh một loại mỹ học, mà vì để thưởng thức nhiều mỹ học hơn, thì phải xuống tay giết chóc, chế tạo nhiều cái chết hơn.

Đây không phải là điên rồi sao.

Mark nói: Quả nhiên thay đổi thẩm mỹ đồng nghĩa với điên cuồng.

Không không, đại biểu bọn họ đã thích ứng Mã Na Sinh Thái, không dùng quan niệm sinh tử của Cựu Thế Giới trói buộc bản thân, đi ôm ấp quan niệm sinh tử Mã Na.

Trong Cựu Thế Giới, thân thể chết là chết, người chết như đèn tắt.

Nhưng trong Mã Na Sinh Thái, thân thể chỉ là thể xác, Sinh Mệnh Nguyên Chất sẽ thoát ly thể xác tồn tại, là bất tử.

Tuy rằng Đỗ Lan nói như vậy, nhưng Mark vẫn không thể chấp nhận, thẩm mỹ xoay chuyển không được.

Thưởng thức sự hủy diệt của thân thể, nghênh đón linh hồn trọng sinh.

Loại thiết lập này hoàn toàn vi phạm thế giới quan, sinh tử quan của Cựu Thế Giới.

Theo cách nói của anh, những tên sát thủ trốn trong bóng tối kia ngược lại đang giúp chúng ta thích ứng thế giới mới.

Mark nói.

Có thể nói như vậy, cho nên các cậu cũng nên mau chóng thay đổi thẩm mỹ, từ bỏ nhân dục, buông xuống yêu thích và sợ hãi, thuần túy quan sát vẻ đẹp của Mã Na Sinh Thái.

Đỗ Lan kiến nghị.

Nói thì rất dễ, làm thì rất khó.

Dù sao tam quan xây dựng mất hơn hai mươi năm, đột nhiên bảo đẩy ngã xây lại, tuyệt đối không phải lập tức có thể làm được.

Nước chảy đá mòn không phải chuyện một sớm một chiều, Mark còn con đường rất dài phải đi.

Bọn họ hiện tại phải làm chính là tìm được tên sát thủ, ngăn cản đối phương tiếp tục hại người.

Đối với nhân loại mà nói, đối mặt cái chết, chắc chắn là có sợ hãi.

Bởi vì cái chết đối với mỗi người đều là công bằng, thiết thân tương quan với mỗi người, không ai có thể đặt mình ngoài cuộc, thẩm thị cái chết với thân phận không liên quan, thậm chí khai quật vẻ đẹp của cái chết.

Kẻ sẽ thẩm thị vẻ đẹp của cái chết, ít nhiều có chút không bình thường.

Nhưng đây là thẩm mỹ Cựu Thế Giới, thời đại thay đổi rồi, thân thể chỉ là thể xác.

Sát thủ Đăng Tháp cho rằng mình đứng ở tuyến đầu thẩm mỹ, là tồn tại thích ứng Mã Na Sinh Thái sớm nhất, dùng cái chết rực rỡ nghênh đón nhân loại đi tới thế giới mới.

Tiếng thì thầm của các sát thủ đời trước truyền thụ thủ pháp gây án cho hắn, dạy hắn phương thức ẩn nấp, hắn ẩn tế như rắn độc, yên tĩnh như thợ săn, cẩn thận từng li từng tí không bị phát hiện, một khi ra tay thì tất nhiên phân định sinh tử.

Mark vốn hy vọng Đỗ Lan cùng giúp đỡ bắt giữ tội phạm, bất quá thấy Đỗ Lan thần thần đạo đạo, liền từ bỏ, mình và những người khác tiếp tục bắt giữ.

Trong mê vụ, thú săn và phản thú săn bắt đầu.

Đồng thời ngày càng nhiều người trở nên không bình thường, nghe thấy tiếng thì thầm, xoay chuyển thẩm mỹ.

Mê vụ tuy rằng không phải Tinh Hồng Tố, nhưng hiệu quả sinh ra lại không sai biệt lắm, cũng khiến người ta làm ra hành vi mà nhân loại Cựu Thế Giới không thể lý giải.

Trong đại sảnh nghị sự, Kính Nam báo cáo thành quả nghiên cứu.

Hồng Khấu nói một câu: Chúng ta đã đứng ở cửa thế giới mới, lại còn không tự biết.

Năm đó Thủy Hoàng Đế làm con tin ở nước Triệu, khi ông về nước, cũng không biết mình sẽ thống nhất thiên hạ.

Năm đó Lưu Bang nhìn xa giá của Thủy Hoàng Đế, nói ra câu Đại trượng phu phải như thế, cũng không biết có một ngày mình sẽ thay thế ông ta.

Khi thời đại mới tới, người trong cuộc kỳ thực không biết.

Người đời sau sẽ nói Thủy Hoàng Đế đại thống nhất, Lưu Bang khai sáng nhà Hán giỏi giang thế nào, nhưng bọn họ lúc đó căn bản không biết.

Hồng Khấu cũng không khỏi suy tư, nhân loại đứng ở thời đại này, có phải thời đại mới đã mở ra.

Mình lại nên làm cái gì.

Loại khí tượng hình thức hoàn toàn mới như mê vụ này, rốt cuộc là nên chấp nhận, hay là nên đối kháng.

Thành chủ.

Mọi người cần Hồng Khấu ra lệnh.

Hồng Khấu không thể không suy nghĩ về tương lai, dù sao một quyết định của mình là đánh cược tất cả của Đăng Tháp, cuối cùng cô quyết định: Nếu không giải quyết mê vụ, sát thủ chắc chắn sẽ không ngừng xuất hiện.

Cho nên việc chúng ta cần làm không nằm ở chỗ bắt giữ một hai tên sát thủ, mà là phải giải quyết căn nguyên mê vụ, tôi quyết định viễn chinh.

Mọi người đều không ngờ Hồng Khấu sẽ đột nhiên nói như vậy, nhưng nhìn ánh mắt Hồng Khấu liền biết, cô là nghiêm túc.

Chỉ cần còn mê vụ, sẽ có càng nhiều người bị ảnh hưởng, cho nên phải giải quyết đầu nguồn.

Cuối cùng, cô đưa ra lựa chọn, mở ra viễn chinh.

Chuẩn bị tài nguyên, chuẩn bị nhân viên, chuẩn bị trang bị, tốc chiến tốc thắng.

Mark cũng không ngờ thành chủ sẽ đi giải quyết đầu nguồn mê vụ, lập tức xin đi giết giặc, muốn cùng đi với chị gái.

Hồng Khấu đồng ý, Mark và Ranbing tuy rằng chưa khôi phục thân phận Thượng Dân, nhưng gia nhập quân viễn chinh dưới hình thức lấy công chuộc tội. 4068 bên này tuân theo nguyên tắc cao nhất là để mọi người sinh tồn, cũng cung cấp không ít tài nguyên.

Muốn tiêu trừ màn sương mù lớn khiến nhân loại rơi vào cảnh tự tương tàn sát, thì phải tiêu trừ đầu nguồn.

Hồng Khấu lựa chọn viễn chinh, hưởng ứng chủ yếu là tiểu đội Liệp Hoang, tính tích cực của Thượng Dân khác không cao.

Lập tức xuất phát.

Mục tiêu đã xác định, cho nên chỉ mang theo ba ngày lương khô, Hồng Khấu chuẩn bị trong vòng ba ngày đánh giết địch nhân, cũng là nghệ cao nhân đảm đại tài cao gan lớn.

Bởi vì mặt đất không có lương thực, chỉ có thể là mang bao nhiêu lương thực, đánh bấy nhiêu trận.

Nếu Phệ Cực Thú cũng làm ruộng thì tốt, ngược lại có thể gặt lúa mì của chúng, đáng tiếc Phệ Cực Thú không làm ruộng, không ăn cơm.

Không thể giải quyết tiếp tế từ trên người kẻ địch, đối với nhân loại mà nói không phải chuyện tốt.

Bất quá cho dù đã đến tình cảnh này, nhân loại vẫn không từ bỏ chiến đấu, cũng là dũng khí đáng khen.

Sương mù dày đặc đến mức đưa tay không thấy được năm ngón, cho dù là ban ngày, tầm nhìn cũng rất nhỏ, tốc độ hành quân của mọi người rất chậm, bất quá Hồng Khấu thông qua Sinh Mệnh Nguyên Chất dẫn đường, có thể chuẩn xác tìm được nơi ở của kẻ địch.

Tiểu đội Liệp Hoang đều coi cái chết như không, Mark và Ranbing cũng đã trở lại.

Tuy rằng Mark vẫn luôn suy nghĩ về tương lai nhân loại, cũng không có được kết quả, nhưng có một điểm có thể xác định, chính là không thể từ bỏ.

Chương 3324

Sống sót, mới có tư cách bàn về tương lai.

Nếu để sương mù tiếp tục tàn phá, nhân loại sẽ tự mình hủy diệt chính mình.

Sương mù gây áp lực rất lớn cho mọi người, đi vào trong sương, giống như có vô số con mắt đang giám sát bọn họ, bọn họ dường như cũng có thể nghe thấy tiếng thì thầm quỷ dị, thậm chí trong đầu sẽ lóe lên một số hình ảnh huyết tinh.

Thứ giống như tinh thần ô nhiễm này, khiến mỗi bước đi của bọn họ đều rất nặng nề.

Nhân dục trong lòng bọn họ cũng bị mê vụ phóng đại, hình ảnh cấp hạn chế thiếu nhi không nên nhìn ngày càng nhiều, nếu không mau chóng giải quyết mê vụ, sẽ có càng nhiều người mê mất tâm trí, biến thành sát thủ.

Phải nói rằng sinh vật diệt tuyệt cũng muôn hình muôn vẻ, không chỉ là tia Gamma vũ trụ quét ngang Trái Đất. cũng không chỉ là khí hậu đột biến, hàm lượng oxy giảm xuống. hoặc là thiên thạch rơi xuống. cũng có thể là giữa các sinh vật hấp thu dung hợp lẫn nhau.

Sinh vật chém giết lẫn nhau, cuối cùng chỉ có một loại sinh vật giành chiến thắng, mà loại sinh vật này lại dung hợp cùng một chỗ, sinh mệnh toàn bộ về không.

Đương nhiên không phải nói là kết thúc, qua một thời gian sinh mệnh Trái Đất vẫn sẽ bồng bột phát triển, mãi cho đến lần sinh vật diệt tuyệt tiếp theo.

Vậy thì tại sao sinh mệnh lại diệt tuyệt.

Căn cứ nguyên lý Entropy Thương tăng, vạn vật đều phân bố từ trật tự đến vô trật tự, sinh mệnh cuối cùng cũng đều phải tiêu tán, đây là phù hợp với giai điệu chủ đạo của vũ trụ, có sinh thì có tử, có bắt đầu thì có kết thúc.

Sinh vật đản sinh và diệt tuyệt, cũng bình thường như bốn mùa luân chuyển vậy.

Entropy tăng chính là Đạo trời bớt chỗ thừa bù chỗ thiếu, đồng thời cũng là Thiên sinh vạn vật để nuôi người.

Entropy tăng đưa vật chất toàn bộ phân bố theo hình thái chính quy, sẽ đản sinh sinh mệnh.

Mà sinh mệnh ngày càng nhiều, sẽ biến thành dư thừa, Entropy tăng sẽ bớt chỗ thừa bù chỗ thiếu.

Thế là hình thành tuần hoàn đản sinh và diệt tuyệt, đây là xác suất của vũ trụ.

Vũ trụ giống như là một trò chơi điện tử, ngay từ đầu đã thiết lập đủ loại xác suất, làm mỗi một việc đều sẽ có xác suất thành công, thậm chí mỗi một sự sụp đổ lượng tử đều có xác suất, những xác suất này quyết định thông qua quan trắc, Thượng Đế đang đổ xúc xắc.

Hồng Khấu nhìn chằm chằm sương mù tiến lên, nhưng điều cô nghĩ lại là chuyện sinh vật diệt tuyệt, thành thật mà nói thực sự rất khó ngăn cản.

Cô sau khi được phục sinh, vẫn mang theo ký ức tử vong.

Năm đó cô và người yêu bị Đăng Tháp thiêu chết, thân thể hóa thành tro bụi, nhưng linh hồn lại không tiêu vong.

Sinh Mệnh Nguyên Chất lưu động giữa thiên địa, ký ức của cô tuy rằng không rõ ràng lắm, nhưng quả thực từng chuyển thế.

Sinh Mệnh Nguyên Chất tiến vào thực vật, sau khi khô héo lại biến thành Tích Cốt Trùng, tiếp đó lại biến thành Phệ Cực Thú, trong vòng mười năm chuyển thế rất nhiều lần, đồng thời cũng biết chân tướng sinh vật diệt tuyệt.

Loại ký ức kia như mộng như ảo, cảm giác bản thân đã vỡ nát, là hỗn hợp cùng Sinh Mệnh Nguyên Chất khác, không xác định ý thức của mình phải chăng tồn tại, cô cũng không xác định đó là chân tướng hay là ảo giác.

Quả thực là bị đánh tan, bất quá Đỗ Lan và Địch Ny Toa đã từ trong Sinh Mệnh Nguyên Chất toàn cầu từng chút một hoàn nguyên Sinh Mệnh Nguyên Chất của Hồng Khấu, trùng tổ lại.

Cho nên cô mới có nhiều ký ức mơ hồ như vậy, kỳ thực chính là cô chuyển thế luân hồi.

Sinh Mệnh Nguyên Chất tuần hoàn trong Mã Na Sinh Thái, xuất hiện trong các cá thể khác nhau.

Tuy rằng ký ức mơ hồ, nhưng có một điểm có thể xác định, cá thể luân hồi ngày càng ít, Sinh Mệnh Nguyên Chất ngày càng tập trung, cuối cùng chỉ có một cá thể có thể nắm giữ tất cả Sinh Mệnh Nguyên Chất.

Hồng Khấu cảm thấy nhân loại không ngăn được sinh vật diệt tuyệt, cô cũng không muốn ngăn cản, chỉ là hy vọng người cuối cùng thu thập tất cả Sinh Mệnh Nguyên Chất là cô, mà không phải người khác.

Suy nghĩ của cô giống hệt Tư lệnh Ikari Gendo, chính là do mình chủ trì dung hợp.

Tư lệnh Ikari là vì trùng phùng với vợ, là muốn trở thành thần, cho nên đã làm một loạt sắp xếp, lừa gạt rất nhiều người, nhưng cuối cùng lại bị Lăng Ba Lệ Ayanami Rei vứt bỏ.

Lăng Ba Lệ đã chọn Đĩnh Chân Tự Ikari Shinji, hy vọng cậu bé trở thành vị thần cuối cùng chủ trì dung hợp.

Suy nghĩ của Hồng Khấu càng đơn giản hơn, nếu cuối cùng chỉ có thể có một người thắng, vậy thì phải là cô, chính là dã tâm thuần túy, cô muốn trở thành người được chọn.

Trong mê vụ, Mark phát hiện tình huống của các đội viên không ổn lắm, mỗi người đều tâm hồn treo ngược cành cây, giống như nhìn thấy thứ gì đó khiến người ta si mê.

Thành chủ, tình huống không ổn.

Mark nói.

Hồng Khấu đã sớm phát hiện dị thường, mặc bộ Trọng Lập Thể Lâm Uyên Giả, liếc nhìn mọi người, nói: Nếu không kiên trì được, thì bỏ bọn họ lại đây đi, dù sao cũng không trông cậy bọn họ có thể gây ra sát thương.

Không được.

Mark lập tức phản đối: Lưu lại nơi này rất có khả năng sẽ bị Phệ Cực Thú tập kích.

Vậy cậu ở lại đây bảo vệ bọn họ.

Hồng Khấu nói, cô phải tiếp tục tiến lên.

Nhất thời Mark lại rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, trung hiếu khó vẹn toàn, cá và tay gấu không thể kiêm đắc, chị gái và đồng đội không thể bảo vệ cùng lúc.

Mark rất bất lực, tại sao lần nào cũng như vậy.

Đương nhiên là vì mục tiêu quá lớn, năng lực quá nhỏ, năng lực chỉ đủ chọn một trong hai.

Chọn cái gì cũng là tiếc nuối.

Mark đột nhiên hoài niệm ngày xưa, hoài niệm trước khi mình được chọn làm thành chủ, lúc đó cuộc đời mình đơn giản biết bao, chỉ cần làm tốt đội trưởng tiểu đội Liệp Hoang là được rồi, chỉ cần đi chiến đấu, không có nhiều lựa chọn như vậy.

Nhưng năng lực càng lớn, lựa chọn càng nhiều, tiếc nuối cũng ngày càng nhiều.

Rốt cuộc là ở lại, hay là tiếp tục tiến lên.

Ranbing nhắc nhở: Chúng ta phải nắm bắt mâu thuẫn chủ yếu, mâu thuẫn giữa nhân loại và Phệ Cực Thú mới là quan trọng nhất.

Nếu không giết chết Phệ Cực Thú, không giải quyết đầu nguồn sương mù, cho dù ở lại đây, cũng không bảo vệ được bọn họ.

Mark trong nháy mắt bừng tỉnh đại ngộ, không sai, nếu không thể giành chiến thắng, chỉ ở lại là không có cách nào giải quyết vấn đề.

Chỉ cần tiêu diệt Phệ Cực Thú, mọi người mới có thể khôi phục bình thường.

Tuy rằng có khả năng sẽ có rủi ro, nhưng nếu không thắng lợi, thì mọi người đều phải chết, nói cái gì bảo vệ cũng chỉ là tình nguyện đơn phương.

Tôi hiểu rồi, tiếp tục tiến lên.

Mark kiên định quyết tâm.

Bỏ lại đại bộ đội, mấy đội viên còn có thể giữ được ý thức tự ngã rốt cuộc cũng đi tới trước cái bóng khổng lồ.

Hồng Khấu rút trường kiếm, chỉ hướng quái thú rết trăm chân, nói: Đây chính là mục tiêu của chúng ta, không cần do dự, toàn lực ứng phó, dùng kiếm khai mở tương lai.

Kẻ địch ngay trước mắt, khai chiến.

Trọng Lập Thể lấy ra đại pháo.

Uỳnh, đạn pháo trực tiếp bắn trúng kẻ địch, tạo thành vụ nổ.

Nhưng chút đạn pháo này sao có thể làm bị thương vương giả.

Vô số gai nhọn từ xa đến gần, giống như mưa tên bao phủ tiểu đội Liệp Hoang.

Hồng Khấu vung kiếm, một đạo kiếm khí hình bán nguyệt khổng lồ tạo ra khu an toàn cho mọi người.

Vầng trăng khuyết đỏ như máu chặn lại công kích, đồng thời lần nữa đánh trúng kẻ địch.

Gào.

Theo tiếng quái vật gầm thét, sương mù vậy mà hiện lên vô số hình dáng, biến thành kẻ địch, toàn là người quen mà mọi người biết.

Cẩn thận, những sương mù dày đặc này có thể phản chiếu nội tâm chúng ta, đừng nương tay, giết.

Hồng Khấu quả đoán nói, tuy rằng cô nhìn thấy người yêu đã chết, bất quá cô sẽ không dao động, trước mắt chỉ có kẻ địch, không có người yêu.

Mark gặp những đồng đội đã chết, anh vẫn luôn cảm thấy có lỗi với bọn họ.

Ranbing thì gặp lại cô bé Trần Dân kia, cô vẫn luôn hy vọng giúp đối phương chữa bệnh, đáng tiếc không thể vượt qua công thức sinh mệnh.

Những thứ này đều là tiếc nuối trong nội tâm bọn họ.

Ranbing không do dự, dẫn đầu nổ súng, tiêu diệt cô bé.

Bởi vì cô biết nếu không tiêu diệt mâu thuẫn chủ yếu là Phệ Cực Thú, sẽ có càng nhiều cô bé chết đi, hiện tại không phải lúc nhu nhược thiếu quyết đoán, nắm bắt mâu thuẫn chủ yếu, giải quyết mâu thuẫn chủ yếu mới là việc quan trọng nhất.

Ranbing đã trưởng thành rất nhiều, là học trò giỏi của Đỗ Lan và Địch Ny Toa.

Chương 3325

Chiến đấu bắt đầu, mưa đạn trút xuống, Trọng Lập Thể trước mặt quái vật chẳng khác nào đứa trẻ con, đòn tấn công của con người càng giống như gãi ngứa.

Đạn đại bác bắn vào lớp vỏ ngoài của quái vật đều bị nảy ra, hoàn toàn vô dụng.

Đây là quái vật gì vậy.

Đây chính là vương giả luôn ẩn náu trong cấm khu, hiện tại chúng đã ra ngoài để thu hoạch sinh mệnh.

Hồng Khấu nói, giờ phút này cũng chỉ có thể dựa vào Lâm Uyên Giả.

Phóng tới, mang theo Tinh Hồng Tố kéo ra một vệt quỹ tích màu đỏ, mượn nhờ những tàn viên đoạn bích xung quanh, cô nhanh chóng tiếp cận kẻ địch.

Quái vật dường như không phát hiện Hồng Khấu tiếp cận, tiếp tục di chuyển một cách an ổn.

Hồng Khấu xuất đao, một đao chém trúng một cái chân của con rết trăm chân Bách Túc Trùng, lập tức cảm thấy lực cản cực lớn, quá kiên cố, chém không xuống.

Bất quá đã đến nước này, làm sao có thể bỏ cuộc.

Cô tập trung Tinh Hồng Tố tại một điểm, gia tăng uy lực.

Nghiến răng nghiến lợi, liều mạng mới cắt đứt được một cái chân.

Con người chỉ có hai chân, mất một chân là rất nghiêm trọng, nhưng quái thú có mấy trăm cái chân, căn bản không quan trọng.

Tuy nhiên quái thú vẫn cúi đầu xuống, xuyên qua màn sương, bày ra bộ dáng của chính mình trước mắt con người, lập tức dọa mọi người hồn phi phách tán.

Hóa ra quái thú mang một khuôn mặt người khổng lồ, tinh xảo, nhìn qua còn là mặt phụ nữ.

Quá quỷ dị, trong nháy mắt này nhân loại lập tức cảm giác mình đã không còn là vạn vật chi linh thông minh nhất trên Trái Đất nữa, tất cả ưu điểm của nhân loại đều đã bị quái vật nắm giữ, hơn nữa quái vật còn trò giỏi hơn thầy.

Đây chính là cảm giác bị thời đại đào thải a, quái vật đã tiến hóa tiên tiến hơn con người.

Mà con người thì đã ngừng tiến hóa.

Cũng giống như động cơ hơi nước, bóng đèn, máy tính, ai là người đầu tiên phát minh không quan trọng, ai có thể cải tiến, tạo ra giá trị kinh tế mới quan trọng.

Bởi vì thứ bách tính bình thường dùng đều là thiết bị đã hoàn thành cải tiến, mà không phải là kỹ thuật mới có đủ loại vấn đề được phát minh đầu tiên.

Thậm chí giấy, in ấn các loại kỹ thuật, cũng không ai nhớ là ai phát minh, nhưng người cải tiến lại được người ta nhớ kỹ, bởi vì nếu không cải tiến thì kỹ thuật mới không dễ dùng, bách tính cũng sẽ không trả tiền cho kỹ thuật chưa trưởng thành.

Bách tính chính là dùng tiền tươi thóc thật để mua đơn, sẽ không vì giúp đỡ người khác hoàn thiện kỹ thuật mà đi tiêu tiền.

Có thể thấy được nếu kỹ thuật không đủ hoàn thiện, trình độ không đủ cao, không thể tiến hành đổi mới thay thế, như vậy một loại kỹ thuật tự nhiên sẽ bị đào thải.

Kỹ thuật như thế, sinh mệnh cũng là như thế, một sinh mệnh nếu không cách nào tiến hóa, giậm chân tại chỗ thì sẽ bị hủy diệt.

Thậm chí văn minh cũng là như thế, nếu một văn minh không thể phát triển, sẽ bị đào thải.

Ví dụ như Athens và Sparta của Hy Lạp cổ đại, bọn họ không làm sai cái gì, chính là duy trì chế độ nghị hội ban đầu, lại ngày càng suy bại, trước bị Macedonia khống chế, lại bị La Mã chinh phục.

Nhìn thấy quái vật mang một khuôn mặt người, nhân loại lập tức có một loại cảm giác sắp bị đào thải.

Trước kia nhân loại còn có thể nói người ta là quái vật, nhưng hiện tại quái vật đều có mặt người, thậm chí thẩm mỹ còn ở trên nhân loại, cộng thêm trí tuệ của quái vật cũng không thấp, thân thể cường độ càng gấp nhân loại mấy vạn lần.

Nhân loại lại có lý do gì đánh bại quái vật.

Chỉ bằng nhân loại đang giãy chết sao.

Không thể không nói, sau khi mặt người xuất hiện, lực trùng kích mang lại cho con người là cực lớn.

Trước đây nhân loại có thể nói quái vật không hiểu văn minh rực rỡ của con người, không hiểu tri thức quý báu của con người, nhưng hiển nhiên hết thảy ảo tưởng đều bị đánh vỡ, quái vật mạnh hơn con người, bọn chúng cái gì cũng hiểu, phân tích văn minh và tri thức của nhân loại cũng bất quá chỉ là chuyện nhỏ.

Văn minh và tri thức mà chúng ta lấy làm tự hào là giới hạn cao nhất của nhân loại, lại là giới hạn thấp nhất của Phệ Cực Thú sao.

Mã Khắc nhìn thấy mặt người trong nháy mắt, trong đại não đã có kết luận, nhân loại trên phương diện tiến hóa đã triệt để thua.

Một khi giậm chân tại chỗ, chính là bị đào thải, đi ngược dòng nước không tiến ắt lùi.

Khoa học kỹ thuật, văn minh, nhân loại đều là như thế.

Hồng Khấu nói: Đừng bị ảnh hưởng, thắng thua còn chưa nhất định, lần này chúng ta đã muốn phân thắng bại, cũng quyết sinh tử.

Ý chí chiến đấu của mọi người vì sự xuất hiện của khuôn mặt này mà bị dao động, có lẽ là vì nguyên nhân sương mù.

Nhưng sương mù có thể sinh ra hiệu quả như vậy, chẳng phải đã chứng minh quái vật là hiểu lòng người sao.

Không chỉ hiểu, mà lại còn nhìn rõ mọi việc.

Người ta thường nói xã giao là một loại năng lực, mà không phải một loại thuộc tính.

Người còn thường nói thế sự sâu sắc đều là học vấn, nhân tình lõi đời tức văn chương.

Những thứ này đều là năng lực mà nhân loại vẫn lấy làm kiêu ngạo, nhưng đều bị quái thú nắm giữ rồi, nhân loại lại còn có ưu thế gì đáng giá kiêu ngạo nữa.

Hồng Khấu vừa nhìn đồng đội như vậy, liền biết không trông cậy vào bọn họ được, ánh mắt trầm trọng nhìn kẻ địch to lớn, nói: Vậy thì tiến hành một trận quyết đấu giữa vương và vương đi.

Ngươi đại diện cho Phệ Cực Thú của Mã Na Sinh Thái, mà ta đại diện cho nhân loại, ta muốn vì nhân loại khai thác con đường tương lai.

Đây chính là sứ mệnh của vương.

Nhưng Vụ Chi Vương Vua Sương Mù hoàn toàn không để ý Hồng Khấu khiêu khích, bởi vì chênh lệch giữa hai bên quá lớn.

Hồng Khấu không có đường lui để nói, chỉ có thể chiến đến khi phân ra sinh tử.

Trường đao trong tay đột nhiên biến dài, biến thành trường đao dài bốn mươi mét, đồng thời kết nối với bộ não khổng lồ bên trong Đăng Tháp, tăng tốc độ của chính mình.

Siêu máy tính có thể làm cho Lâm Uyên Giả trở nên nhanh hơn, đương nhiên làm người điều khiển kết cục khả năng sẽ không tốt lắm.

Bởi vì động tác biên độ lớn, khả năng sẽ vặn gãy tứ chi và cổ của cô.

Bất quá hiện tại thắng lợi mới là quan trọng nhất, có thể bảo đảm toàn thân hoàn hảo hay không không nằm trong phạm vi cân nhắc.

Lên.

Nhỏ bé đối đầu to lớn.

Bách Túc Trùng nhìn thấy kẻ địch vẫn chưa từ bỏ ý định, cũng chỉ có thể nghênh chiến.

Vù, sương mù dày đặc biến thành vô số vong linh phát động tấn công.

Trước dùng sương mù tiêu hao năng lượng kẻ địch, sau đó bản thể phát động tấn công một búa định âm.

Quái vật rất thông minh, biết làm thế nào mới có thể dùng cái giá nhỏ nhất thu hoạch thắng lợi lớn nhất.

Hồng Khấu rất bất lực, nhưng kẻ địch chính là có năng lực như vậy tiến hành chiến tranh tiêu hao, cô cũng không thể làm gì.

Trừ phi có nhiều át chủ bài hơn, nếu không sẽ không thắng được.

Nhưng vấn đề là không có át chủ bài.

Nhân loại nếu như không có át chủ bài, không cách nào tiến thêm một bước, thì quái thú căn bản cũng không cần lo lắng, nhân loại không lật nổi trời.

Trừ phi thiên địa có dị biến, để Bách Túc Trùng tự mình xuất hiện vấn đề, trở nên suy yếu.

Ví dụ như Macedonia đánh Ba Tư, Ba Tư nội loạn.

Ví dụ như Đại Việt đánh sáu nước Quan Đông, sáu nước không đoàn kết.

Ví dụ như Chu Nguyên Chương đánh Nguyên triều, nội bộ quý tộc Nguyên triều đấu đá nội bộ.

Muốn lấy yếu thắng mạnh, nói chung chính là bên mạnh xuất hiện vấn đề, hoặc là nội đấu, không cách nào ngưng tụ sức mạnh, hoặc là thiên tai bệnh tật các loại vấn đề làm suy yếu sức mạnh của kẻ mạnh.

Chương 3326

Không có khả năng nói thực lực đối đầu, kẻ mạnh vô duyên vô cớ thua cho kẻ yếu.

Hiện tại tình huống của Hồng Khấu và Bách Túc Trùng chính là Hồng Khấu yếu hơn, nếu như không có ngoại lực can thiệp, cô chết chắc rồi.

Tỷ lệ cô ấy chết là một trăm phần trăm.

Đỗ Lan rất khẳng định nói.

Địch Ny Toa nói: Nếu như chúng ta không can thiệp, Mã Khắc sẽ thu được năng lực không ngừng thăng cấp, nhân loại vẫn là có hi vọng.

Bởi vì bọn họ loạn nhập, nhân loại mất đi át chủ bài.

Muốn thắng thì phải không ngừng đổi mới phiên bản, nếu không chính là ưu thắng liệt thái mạnh được yếu thua.

Các hạng chỉ số của nhân loại đều bị nghiền ép, thậm chí là năng lực học tập đều bị siêu việt, Mã Na Sinh Thái là thật không cho nhân loại đường sống.

Đỗ Lan nói: Quá tàn bạo.

May mà tính bao dung trong gen của nhân loại vẫn còn, vẫn là có khả năng biến dị.

Người giàu dựa vào công nghệ, người nghèo dựa vào biến dị, hiện tại nhân loại đã rất nghèo khó, ngoại trừ biến dị cũng không có lối thoát nào.

Vốn dĩ Mã Khắc và Tích Cổ Thú hợp hai làm một, lại thêm Sinh

Mệnh Nguyên Chất của Nhiễm Băng, sau đó phối hợp với công nghệ sinh học của Bạch Nguyệt Khôi, các loại nguyên liệu hợp thành cộng lại, là có thể đắp nặn ra một thể tiến hóa sở hữu vô hạn khả năng.

Đáng tiếc Đỗ Lan vừa đến, Mã Khắc liền mất đi cơ hội này, dẫn đến nhân loại đình chỉ tiến hóa.

Bất quá không quan hệ, còn có Lâm Uyên Giả, có thể cho bộ Trọng Lập Thể này gia tăng một chút năng lực mới.

Đỗ Lan biểu thị cái mà đệ đệ mất đi, có thể bù đắp cho tỷ tỷ.

Tuy rằng bọn họ cũng không phải tỷ đệ ruột, nhưng đây đều là vấn đề nhỏ.

Lâm Uyên Giả đã đến cực hạn, trước mặt cô là quân địch đếm không hết, sương mù dày đặc biến thành thiên quân vạn mã ngăn cản phía trước.

Căn bản không cách nào xông qua, thậm chí đều không thể tới gần kẻ địch.

Thân thể Hồng Khấu đã bị ép khô đến cực hạn, nhưng cô vẫn chưa từ bỏ.

Đột nhiên nghe được âm thanh của Lâm Uyên Giả: Mở rộng tâm hồn, hấp thu mê vụ.

Hết cách rồi, Hồng Khấu từ bỏ đề kháng, đem sương mù hút vào Trọng Lập Thể, tiến hành liều chết đánh cược một lần, lúc này chỉ có thể đánh cược mạng sống, không có lối thoát nào khác.

Không tiến hóa là không có cách nào thắng, Phệ Cực Thú ở các phương diện đều vượt xa nhân loại, cho dù là lấy yếu thắng mạnh cũng phải giảng cứu luật cơ bản.

Thông thường lấy yếu thắng mạnh đều là bởi vì bên phía kẻ mạnh không đoàn kết, cho kẻ yếu cơ hội tiêu diệt từng bộ phận.

Nhưng tình huống của Phệ Cực Thú tịnh không phải như thế, tố chất các phương diện đều mạnh hơn nhân loại, cho nên nhân loại ngoại trừ tiến hóa không có lối thoát nào khác.

Mê vụ đã là Sinh Mệnh Nguyên Chất, như vậy thì hấp thu nó, chuyển hóa nó, để nó biến thành sức mạnh của mình, nếu không sẽ không có cơ hội.

Đây chính là địch ta đồng nguyên, lấy chiến nuôi chiến, đây chính là tiến hóa.

Lâm Uyên Giả không ngừng hấp thu mê vụ, trong đầu Hồng Khấu quanh quẩn tiếng thì thầm điên cuồng.

Trong nháy mắt cô trở lại mười năm trước, khi đó cô đang độ tuổi xuân thì, ý khí phong phát, có thể nói là sự nghiệp tình cảm đều bội thu, cô là đội trưởng tiểu đội Liệp Hoang, đội phó thì là người yêu của cô, hai người phối hợp thân mật khăng khít, giống hệt như Mã Khắc và Nhiễm Băng.

Thế nhưng hành vi công khai yêu đương này vi phạm pháp luật của Đăng Tháp, thế là cô tiếp nhận thẩm phán, cô cũng giống như Mã Khắc phát ra chất vấn với thành chủ.

Đáng tiếc Mã Khắc vận khí tốt, bệnh tim của thành chủ tái phát, không có biện pháp thẩm phán.

Mà Hồng Khấu thì bị phán hỏa hình, phải cùng người yêu cùng nhau hành hình, cuối cùng hai người yêu nhau mà chết.

Hiện tại trở lại năm đó, người yêu còn, đệ đệ còn, thành chủ Ma Căn vẫn còn, là Đăng Tháp quen thuộc, cảm giác hạnh phúc ập vào trước mặt.

Nếu như cô không cách nào đi ra khỏi huyễn cảnh, thì chết chắc.

Có đôi khi huyễn cảnh hạnh phúc còn nguy hiểm hơn huyễn cảnh khủng bố, bởi vì trong nguy hiểm sẽ cùng tắc tư biến, ngược lại sẽ phản kháng.

Mà trong an dật, ý thức không được nguy cơ đến, sẽ đi về hướng diệt vong.

Hiện tại Hồng Khấu rất hạnh phúc, cảm giác không cần thay đổi nữa, duy trì như vậy là tốt rồi.

Phệ Cực Thú biểu thị chuyện nhỏ, nó quá hiểu rõ nhân loại, căn bản sẽ không lo trước khỏi hoạ.

Cho dù có số ít người biết, cũng địch không lại đại đa số người.

Nhưng mà Hồng Khấu không phải là Hồng Khấu trước kia, cô đã từng bị cải tạo, nội tâm có một tia khác biệt, trở nên không dễ dàng thỏa mãn như vậy.

Đây là một ngày mùa đông, bên ngoài tuyết rơi.

Hồng Khấu chuẩn bị cho Mã Khắc một chiếc áo bông hoàn toàn mới.

Mã Khắc mặc vào, rất ấm áp, lập tức chạy ra khỏi phòng, bởi vì cậu cảm thấy trong phòng quá nóng, vẫn là ngoài trời mát mẻ, càng thích hợp với áo bông mới.

Lúc này một người xa lạ nói: Cô mặc quần áo mới cảm thấy rất ấm áp, đừng quên còn có trần dân đang chịu đói chịu rét.

Hồng Khấu lập tức nghĩ đến mình yêu đương, nhưng còn có rất nhiều người không có yêu đương, mình ăn no rồi có thời gian phát tán tình cảm, còn có người chưa ăn no, ngay cả sinh tồn cũng khó khăn.

Nghĩ tới đây, cô liền nghe được tiếng thảm thiết, không phải tiếng thảm thiết tử vong của mình và người yêu, mà là tiếng thảm thiết của trần dân.

Tiếng kêu của bọn họ càng thêm tê tâm liệt phế, dây thừng chuyên chọn chỗ nhỏ mà đứt, vận rủi chuyên chọn người khổ mệnh.

Bọn họ không cầu chân chính được sống, chỉ cầu còn sống.

Hồng Khấu lập tức cảm giác mình phân liệt, một giọng nói bảo cô từ bỏ tình yêu, nên dấn thân vào công việc của Đăng Tháp, chỉ có tìm được càng nhiều tài nguyên, mới có thể làm cho càng nhiều người sống sót.

Một giọng nói nói cho cô biết, đây đều là trần dân đáng đời, là gen của bọn họ không tốt, nên bị đào thải.

Hai giọng nói không ngừng đối kháng, đầu Hồng Khấu đau như búa bổ.

Trên chiến trường, Hồng Khấu cũng thống khổ giãy dụa, thân thể giống như lò xo vặn vẹo qua lại.

Xảy ra chuyện gì, huyễn cảnh hạnh phúc mình sáng tạo vì sao không có tác dụng.

Chẳng lẽ đây không phải là thứ cô ta hy vọng sao.

Đúng thế, đây là thứ Hồng Khấu mong đợi, nhưng nhu cầu của con người là sẽ biến hóa, dã tâm của Hồng Khấu khiến cô không cách nào dừng lại ở xã giao và tôn trọng, còn cần tiến thêm một bước tìm kiếm ý nghĩa của nhân sinh.

Sinh tồn, an toàn, xã giao, tôn trọng, tự mình thực hiện.

Làm thế nào mới có thể sinh tồn tốt hơn, an toàn tốt hơn, xã giao tốt hơn, tôn trọng tốt hơn.

Đó chính là làm cho tất cả mọi người đều có thể sinh tồn, an toàn, xã giao, tôn trọng.

Hồng Khấu rất rõ ràng một cá nhân đạt được những thứ này chỉ là bèo tấm không rễ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị người khác hủy hoại.

Cho nên tự mình thực hiện, là vì càng nhiều người thực hiện nhu cầu, dã tâm của Hồng Khấu làm cho cô không thỏa mãn hiện trạng, muốn dùng tư tâm đúc thành vô tư.

Cô phải trở nên không gần nhân tình, phải trở nên càng thêm sắt đá, phải trở nên càng thêm cường đại.

Huyễn cảnh sụp đổ, Hồng Khấu từ bỏ hạnh phúc mình từng khát vọng, bước lên một con đường chông gai gánh nặng đi về phía trước.

Nếu như không khai sáng tương lai, cái gọi là hạnh phúc cũng chỉ là phù dung sớm nở tối tàn.

Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy đủ rồi sao.

Trải nghiệm qua hạnh phúc ngắn ngủi xong, liền chết mà không tiếc, sống rực rỡ như hoa mùa hạ, chết tinh mỹ như lá mùa thu, không tốt sao.

Đây không phải là thật sự đang sống mà nhân loại các ngươi nói sao.

Phệ Cực Thú biểu thị chính mình hoàn toàn hiểu rõ nhân loại.

Hiển nhiên hiểu rõ còn chưa đủ toàn diện.

Trước kia tôi xác thực sẽ cho rằng như vậy, dù sao tôi cũng từng trẻ tuổi, nhưng hiện tại so với hạnh phúc ngắn ngủi gì đó, tôi càng khát vọng thắng lợi, càng hi vọng có thể làm cho càng nhiều người hạnh phúc.

Đây là không có khả năng làm được, hạnh phúc cần chi phí, căn bản không cách nào thỏa mãn tất cả mọi người, cho nên hạnh phúc ngắn ngủi cần ít chi phí hơn, càng thích hợp với nhân loại, ta có thể sắp xếp hạnh phúc ngắn ngủi cho mỗi người, nhân loại có thể không còn vướng bận gì mà diệt tuyệt.

Hiển nhiên ngươi cũng không hiểu rõ nhân loại.

Hồng Khấu nói.

Ta rất hiểu các ngươi, các ngươi rất lạc hậu.

Chúng ta xác thực lạc hậu, nhưng nhân loại thích nhất chính là không bỏ trứng vào cùng một giỏ, đánh lên và đánh xuống long trên short đồng thời tiến hành để đối hạch rủi ro, đạo sinh một, một sinh hai.

Hồng Khấu biểu thị nhân loại cho tới bây giờ sẽ không treo cổ trên một cái cây, chính là sẽ đồng thời xuất hiện hai loại tư duy hoàn toàn tương phản.

Cho nên nhân loại không cách nào đoàn kết, nên bị diệt tuyệt.

Không, đây là chia sẻ rủi ro, thế giới này vốn dĩ không có chuyện gì là hoàn toàn không có rủi ro.

Chương 3327

Cho dù là sự phân bố Mã Na Sinh Thái của các ngươi cũng giống như vậy, các ngươi diệt tuyệt sinh vật, nhưng sinh vật vẫn sẽ sinh ra.

Phản giả đạo chi động sự đối lập là sự vận động của đạo, hết thảy đều sẽ biến hóa.

Cho nên nhân loại lựa chọn đối hạch rủi ro, chuyển hóa lẫn nhau, đây mới là đạo trường tồn.

Hồng Khẩu nói: Cũng giống như hiện tại, tôi và anh.

Khi anh phê phán nhân loại, tư duy nhân loại càng thêm rõ ràng, nhưng anh và nhân loại bất đồng, anh không cách nào lý giải tôi, tôi có thể lý giải anh, hơn nữa đem sức mạnh của anh hóa thành của mình.

Mê vụ toàn bộ bị hấp thu, chuyển hóa thành sức mạnh của chính mình: Không có cái gì là chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu, nhân loại không đoàn kết cũng giống như vậy, EQ thấp gọi là không đoàn kết, EQ cao gọi là đối hạch rủi ro.

Hồng Khẩu biểu thị phàm là việc gì cũng đều có tính hai mặt, nhân loại là văn minh nhỏ yếu, làm như vậy cũng là bất đắc dĩ.

Cô cũng không hi vọng không đoàn kết, nhưng đây chính là trí tuệ để nhân loại có thể sinh tồn đến hiện tại.

Nhân loại thật đúng là biết tự an ủi mình.

Cái này gọi là biện chứng pháp, gọi là đối lập và thống nhất.

Phệ Cực Thú, cho dù các ngươi sở hữu trí tuệ và sức mạnh vượt qua nhân loại, nhưng có một điểm các ngươi vĩnh viễn cũng học không được, đó chính là sự thỏa hiệp, trung dung, xả đắc có buông bỏ mới có được mà nhân loại nắm giữ trong quá trình xây dựng xã hội.

Kiếm trong tay Hồng Khấu ngưng tụ thành hồng ngọc.

Đó là khuyết điểm của các ngươi, là khiếm khuyết tiến hóa, cũng sẽ trở thành điểm yếu hủy diệt các ngươi.

Xác thực như thế, ưu điểm của chúng ta cũng là khuyết điểm của chúng ta.

Nhưng căn cứ nguyên tắc đối hạch rủi ro, tôi chính là muốn phản đối anh, về phần cuối cùng rốt cuộc ai chính xác, đã phân thắng bại cũng quyết sinh tử, người thắng lợi mới có tư cách quyết định tương lai, rốt cuộc là nhân loại hay là Phệ Cực Thú, do thắng bại quyết định.

Hồng Khấu không phủ nhận nhân loại sẽ vì không đoàn kết mà chết, nhưng đây là kết quả, hiện tại bọn họ còn chưa công bố kết cục.

Nếu như nhân loại thắng, liền chứng minh cách làm đối hạch rủi ro này càng thích ứng với tự nhiên.

Nếu như nhân loại thua, như vậy Phệ Cực Thú tiến hóa càng thích ứng với tự nhiên.

Cuối cùng vẫn là phải dựa vào thắng bại quyết định kết quả.

Ta sẽ chứng minh nhân loại đối hạch rủi ro, chẳng qua là phân tán sức mạnh.

Tôi cũng sẽ chứng minh trí tuệ và kinh nghiệm của nhân loại, tuyệt đối sẽ không thua dã thú mới xuất hiện ngắn ngủi mấy chục năm như các ngươi, các ngươi căn bản còn chưa trải qua những chấn động mà nhân loại từng trải qua.

Hồng Khấu nói.

Để cho đứa con của phiên bản cũ là nhân loại truyền thụ kinh nghiệm, thắng, tự nhiên là không tệ.

Thua cũng coi như là ông già truyền công, coi như là nhân loại gửi lời chào đến phiên bản mới.

Hồng Khấu rất thản nhiên, mặc kệ thắng thua, quan trọng là để kinh nghiệm của nhân loại có thể truyền thừa tiếp.

Nhân loại ghi chép lịch sử mấy ngàn năm, vẫn là có tư cách làm ông già truyền công, giờ phút này cô không vui không buồn, chỉ là làm tốt chuyện trong bổn phận của mình.

Hồng Khấu muốn làm chính là tận năng lực của mình chứng minh giá trị nhân loại, cho dù thua cũng phải làm cho Phệ Cực Thú trả cái giá thê thảm đau đớn, để bọn chúng không cách nào quên được kẻ địch nhân loại này.

Đây là sự kiêu ngạo của một sinh mệnh thể có chữ viết ghi chép mấy ngàn năm, cũng là cuộc đấu tranh cuối cùng.

Nhân loại xác thực rất yếu, nhưng nhân loại thông qua phương pháp đối hạch rủi ro, cẩn thận từng li từng tí sống tiếp, tuy rằng để lại sự tàn khốc thắng làm vua thua làm giặc, tuy rằng để lại tiếng xấu không đoàn kết, nhưng bản thân nhân loại chính là kẻ yếu, không dựa vào chia sẻ rủi ro, không dựa vào sách lược không bỏ trứng vào cùng một giỏ thì làm sao có thể dài lâu.

Oán giận điểm yếu của nhân loại không bằng tự cường bất tức, cường hóa nhân loại, khắc phục điểm yếu.

Chỉ oán giận là không cách nào thay đổi hiện thực nhân loại là kẻ yếu, không cách nào thay đổi rủi ro cực lớn mà nhân loại phải đối mặt trong đại tự nhiên.

Hồng Khấu thừa nhận nhân loại rất yếu, kẻ yếu thì phải làm tốt chuyện của kẻ yếu.

Vụ Chi Vương đương nhiên sẽ không tiếp nhận kinh nghiệm của kẻ yếu, sâu kiến thì nên ngoan ngoãn chờ chết.

Bất quá Hồng Khấu cũng sẽ không dễ dàng chết đi, trong chiến đấu không ngừng hấp thu sương mù, tăng lên năng lực của chính mình.

Mà Mã Khắc và Nhiễm Băng cũng không có đứng xem, liều mạng tìm kiếm điểm yếu kẻ địch tiến hành xạ kích, hi vọng có thể đánh ra sát thương.

Mỗi khi Hồng Khấu tạo ra vết thương cho quái vật, Mã Khắc liền lập tức ngắm chuẩn, bắn đạn pháo vào.

Vụ Chi Vương có chút chật vật, không cách nào tiếp tục thong dong, khuôn mặt tinh xảo cũng trở nên vặn vẹo.

Nó không cách nào lý giải vì sao lại như vậy, hủy diệt nhân loại vốn là chuyện dễ như trở bàn tay, vì sao nhân loại đột nhiên lại trở nên mạnh mẽ.

Đương nhiên là bởi vì nhân loại có chuẩn bị, Lâm Uyên Giả vẫn là tương đối ra sức.

Nhân loại rất yếu, đối mặt thiên tai nhân họa ứng biến không đủ, chỉ có thể bị động chịu đòn, nhưng nếu như sớm biết tai họa tiến đến, làm tốt chuẩn bị, vẫn là có thể nghĩ ra một số biện pháp tốt.

Tuy rằng một cỗ Trọng Lập Thể không cách nào thay đổi toàn bộ sinh thái, nhưng vì nhân loại tranh thủ một tia hi vọng vẫn là có thể làm được.

Đom đóm tuy nhỏ bé, nhưng cũng sẽ phát sáng.

Không cách nào thong dong, Vụ Chi Vương chỉ có thể đổi một chiến thuật: Ra đi, quân đội của ta.

Trong sương mù xung quanh đi ra vô số Phệ Cực Thú, còn có một bộ phận nhân loại bị khống chế, bọn họ như cái xác biết đi bao vây tới, số lượng nhiều đến mức khó mà ước lượng.

Phương thức quân đội con rối tấn công chính là xếp hàng đẩy tới, cũng không tăng tốc, chính là từ từ thu nhỏ vòng vây.

Xác định hạch tâm rồi hãy khai hỏa, nếu không sẽ không thể giết chết Phệ Cực Thú.

Mã Khắc hét lên.

Nhiều Phệ Cực Thú chủng loại khác nhau như vậy, hạch tâm rốt cuộc ở đâu a.

Kẻ địch số lượng quá nhiều, binh chủng quá nhiều, có rất nhiều đều là kẻ địch mới mà tiểu đội Liệp Hoang trước kia chưa từng gặp, căn bản không biết hạch tâm ở đâu, đánh như thế nào.

Trước kia gặp phải Phệ Cực Thú đều là xoay người bỏ chạy, hiện tại chạy khẳng định là không được.

Nhưng đánh thì không biết hạch tâm ở đâu, khẳng định là bị quái nhấn chìm.

Hiện giờ cũng chỉ có thể tử chiến đến cùng.

Khai hỏa.

Đổi súng máy nòng xoay gatling gun, ngâm xướng khúc cuồng tưởng của đạn dược.

Lưỡi lửa múa may, đường đạn cong quét qua kẻ địch, một phút mười hai ngàn phát đạn mang lại cảm giác an toàn chưa từng có.

Vấn đề duy nhất chính là đạn dược bọn họ mang theo cũng không đủ để bọn họ luôn duy trì tấn công.

Mà Phệ Cực Thú chỉ cần hạch tâm hoàn hảo thì sẽ không chết.

Bản chất Phệ Cực Thú chính là nhục thổ đất thịt, hạch tâm là cơ sở biên dịch chương trình, chỉ cần Sinh Mệnh Nguyên Chất bên trong hạch tâm có thể tiếp tục làm việc, nhục thổ bất quá chỉ là thể xác, mặc kệ bị phá hoại bao nhiêu lần, đều có thể phục nguyên.

Nhân loại huyết nhục chi khu thì không có tiện lợi như vậy, chết một lần là xong đời.

Đạn dược rất nhanh đã bắn hết, cho nên Trọng Lập Thể đều trang bị cưa điện, lúc cần thiết thì phải cận chiến.

Đạn dược quá tốn hậu cần, ở mặt đất không cách nào tiếp tế, chỉ có thể cận chiến.

Kỳ thực Đăng Tháp hoàn toàn có thể làm một ít xe căn cứ MCV, lúc cần thiết trực tiếp sản xuất đạn dược.

Đáng tiếc không có, vậy chỉ có thể đánh giáp lá cà.

Nhưng kẻ địch thật sự quá nhiều, cho dù điện lượng hao hết cũng không cách nào kết thúc chiến đấu.

Hiện tại chỉ có thể hi vọng Hồng Khấu nhanh chóng đánh chết Vụ Chi Vương.

Đáng tiếc Hồng Khấu tuy rằng nỗ lực, nhưng Vụ Chi Vương cũng không phải nói đùa, phản kích rất hung mãnh, muốn bảo vệ tôn nghiêm của đứa con của phiên bản mới.

Đây chính là sự đối kháng giữa hai đứa con của phiên bản mới và cũ.

Sinh vật mục nát, vì sao không chấp nhận sự thật bị đào thải.

Vụ Chi Vương rất tức giận.

Không ai nguyện ý bị đào thải.

Nhưng nhân loại các ngươi nhất định sẽ bị đào thải, đây là kết quả của chọn lọc tự nhiên.

Vậy chúng ta cũng muốn hóa thân thành đá mài dao, để các ngươi vĩnh viễn khắc ghi, các ngươi tịnh không phải vô địch, đứa con của phiên bản mới nếu như không hăng hái tiến thủ, không hấp thu kinh nghiệm của nhân loại, không thành lập văn minh, không mở rộng thực lực, cũng sẽ tiêu vong.

Hồng Khấu nói: Để ta dạy cho ngươi một câu, đi ngược dòng nước không tiến ắt lùi.

Kinh nghiệm nhân loại xác thực là như thế, không tiến bộ liền bị đào thải.

Athens không tiến bộ, bị La Mã đào thải.

Sáu nước Quan Đông không tiến bộ, bị Đại Việt đào thải Lưu ý: Đại Việt ở đây khả năng là nước Tần hoặc một thế lực giả tưởng trong bối cảnh, giữ nguyên văn phong.

Động cơ hơi nước không tiến bộ, liền bị động cơ đốt trong đào thải.

Chuyện như vậy nhiều vô kể, mặc kệ là văn minh, hay là kỹ thuật, không thể tiến bộ thì đồng nghĩa với bị siêu việt, bị đào thải.

Văn tự nhân loại ghi chép nội dung mấy ngàn năm, chuyện loại này nhiều vô kể, cho nên nhất định phải tiến bộ.

Chương 3328

Buồn cười, nhân loại các ngươi hiểu nhiều đạo lý như vậy, vì sao vẫn sẽ bị đào thải.

Vụ Chi Vương vô tình chế giễu, kinh nghiệm của kẻ thất bại cho dù là đúng thì cũng là rác rưởi.

Cái này cũng giống như thi đấu thể thao vậy, mọi người chỉ biết nghe người hạng nhất kể chuyện, sẽ không nghe người hạng nhì kể chuyện.

Người hạng nhì nói có đúng thế nào đi nữa, chỉ cần hỏi một câu: Có đạo lý như vậy, vì sao lại hạng nhì.

Là có thể châm chọc trở lại.

Người hạng nhất cho dù là ba hoa chích chòe, nói hươu nói vượn, đó cũng là đúng, ai bảo người ta là hạng nhất chứ.

Chính là vô tình mà hiện thực như vậy.

Đại Thanh bại, như vậy tất cả cải cách và nỗ lực của Đại Thanh đều là rác rưởi, không có chút nào chỗ có thể lấy.

Hiện tại cũng là như thế, nhân loại đều sắp bị đào thải rồi, những đạo lý này có ý nghĩa gì.

Nếu đạo lý hữu dụng, nhân loại vì sao phải bị đào thải.

Ta căn bản không cần kiến nghị của kẻ thất bại.

Vụ Chi Vương là thật sự vô tình.

Đối với loại tình huống này, Hồng Khấu cũng không còn gì để nói, bởi vì mọi người xác thực chỉ biết nghe người thắng lợi diễn thuyết, cho dù người thắng lợi chỉ là vận khí tốt, đem vận khí coi như thực lực, cũng không sao cả, mọi người cũng vẫn sẽ truy phủng.

Chỉ có rất ít người sẽ đi chú ý kẻ thất bại, sẽ đi hấp thu giáo huấn thất bại, thay đổi chính mình, cường hóa chính mình.

Trong mắt đại bộ phận người thì kẻ thất bại không có gì đáng học hỏi, chỉ có kinh nghiệm của người thắng lợi mới là có giá trị.

Nhưng kỳ thực kinh nghiệm của người thắng lợi rất khó lặp lại, hơn nữa người thắng lợi cũng sẽ không đem tất cả kinh nghiệm nói cho mọi người, thậm chí chính hắn cũng không biết mình vì sao lại thắng lợi, mạc danh kỳ diệu liền thắng.

Ngược lại kinh nghiệm của kẻ thất bại càng thêm rõ ràng minh xác, chỉ là mọi người không có hứng thú đi xem.

Đối mặt với sự trào phúng vô tình của Vụ Chi Vương, Hồng Khấu không nói thêm gì nữa, cô rất rõ ràng muốn thắng được sự tôn trọng của kẻ địch, thì phải để lại cho kẻ địch nỗi đau vĩnh viễn không cách nào quên.

Chỉ dựa vào miệng lưỡi là vô dụng, chỉ có thực lực mới hữu dụng.

Phải chứng minh lý luận của nhân loại là có thể chuyển hóa thành thực lực, như vậy lý luận mới có giá trị.

Nếu như chỉ là lý luận, không cách nào thực tiễn, mọi người sẽ không tiếp nhận.

Cũng giống như tư tưởng Mặc gia vậy, rất đẹp, nhưng vấn đề là thực tiễn không được, không cách nào hình thành một cỗ sức mạnh.

Còn có học phái Chu Dương Dương Chu một cọng lông không nhổ nhất mao bất bạt, rất lý tưởng, nhưng vẫn không thể chuyển hóa thành sức mạnh.

Mục tiêu cuối cùng của lý luận đều là chuyển hóa thành sức mạnh hiện thực.

Sức mạnh hiện thực chính là có thể thực sự tiêu diệt kẻ địch, là có thể tạo thành phá hoại, là trao đổi vật chất ở tầng diện vật lý mạnh mẽ.

Kiếm của Hồng Khấu càng thêm sắc bén, động tác cũng càng thêm nhanh chóng, sau lưng Lâm Uyên Giả sinh ra một cánh chim màu đỏ.

Tuy rằng chỉ có một chiếc cánh, không phải một đôi, lại có thể nhanh chóng phi hành, không thể nói là không thần kỳ.

Đã kẻ địch nghe hiểu ngôn ngữ của kiếm, vậy thì dùng phong cách của kiếm thay thế ngôn ngữ, tiến hành đối thoại.

Vù.

Hồng Khấu hóa thành một đạo lưu quang màu đỏ không ngừng xuyên qua dưới bụng Bách Túc Trùng, làm phép trừ cho trăm chân của kẻ địch.

Thua, hết thảy của nhân loại liền toàn là rác rưởi, cho nên nhân loại phải toàn lực ứng phó mà thắng.

Đương nhiên phàm là việc gì cũng có ngoại lệ, ví dụ như Hy Lạp cổ đại, bọn họ thua, nhưng được Văn Nghệ Phục Hưng nâng lên rất cao.

Bởi vì lúc đó một bên là tôn giáo, một bên là La Mã, bọn họ bên nào cũng không muốn dựa vào, chỉ có thể từ trong dòng sông lịch sử đào ra Hy Lạp cổ đại.

Lấy đó thành lập lý luận của mình, đối kháng tôn giáo và La Mã, hi vọng có thể giữ được lợi ích của mình.

Đáng tiếc không giữ được, dù sao chính Hy Lạp cổ đại cũng không giữ được chính mình.

Sau khi Thập Tự Chinh kết thúc, các thành bang Địa Trung Hải dựa vào làm trạm trung chuyển để phát tài lập tức hết tiền, Văn Nghệ Phục Hưng cũng liền kết thúc.

Thời đại đại hàng hải có cách chơi của đại hàng hải, Địa Trung Hải trở nên không còn phồn hoa như vậy nữa.

Thế là các thành bang giương cao văn hóa Hy Lạp cổ đại nhanh chóng suy tàn, Văn Nghệ Phục Hưng cũng rất nhanh liền kết thúc.

Bất quá quý tộc thông qua đại hàng hải kiếm tiền cũng có nhu cầu đối kháng tôn giáo và La Mã, cũng lựa chọn văn hóa Hy Lạp cổ đại.

Đương nhiên phương pháp kiếm tiền của bọn họ và Hy Lạp cổ đại không có quan hệ gì, chủ yếu vẫn là chia tiền.

Hy Lạp cổ đại chính là một bộ phương thức phản đối quốc vương chia tiền, nhưng ở thời đại Plato đã bị nghi ngờ, ở thời đại Aristotle đã bị vứt bỏ.

Bởi vì Hy Lạp cổ đại dựa vào bộ chế độ này vẫn luôn không thể tiến thêm một bước, thời đại đại phát triển ngược lại là ở thời đại Tiếm Chủ Tyrant.

Điều này rất xấu hổ, thời kỳ Tiếm Chủ thúc đẩy phát triển, sau khi lật đổ Tiếm Chủ, lại giậm chân tại chỗ.

Nhưng mặc kệ như thế nào, làm kẻ thất bại, vẫn sẽ bị người ta chọn trúng, nhưng chỉ giới hạn ở lúc không còn lựa chọn nào khác.

Không có lựa chọn khác, bản thân lại không cách nào sáng tạo một bộ trò chơi mới, thì chỉ có thể dùng phương thức của kẻ thất bại.

Nhưng lựa chọn phương thức của kẻ thất bại, tự nhiên cũng chôn xuống phục bút cho thất bại của chính mình.

Nhân loại hiện tại mắt thấy cũng sắp thất bại, Vụ Chi Vương có rất nhiều lựa chọn, hoàn toàn không chấp nhận hệ thống tri thức của nhân loại.

Trừ phi thật sự có một bộ phận Phệ Cực Thú cùng đường mạt lộ, nếu không bọn chúng sẽ không lựa chọn một văn hóa thất bại.

Hồng Khấu muốn cho nhân loại kéo dài, cho dù thân thể hủy diệt, văn hóa cũng phải trường tồn, không dễ dàng làm được.

Bất quá không dễ làm, cũng phải không tích bước chân không thể tới ngàn dặm, cũng phải từng bước từng bước đi tiếp.

Sát.

Trường kiếm của Hồng Khấu như ngọc, độ sắc bén tăng lên rất nhiều.

Bách Túc Trùng cũng có chút chịu không nổi, chân của nó có nhiều hơn nữa, cũng là có giới hạn.

Kẻ địch có thể làm mình bị thương, thì không thể ngồi nhìn mặc kệ.

Cũng giống như con muỗi tuy nhỏ, lại có thể làm cho con người phá phòng tức điên, con người cũng không thể không diệt muỗi.

Hiện tại Hồng Khấu chính là con muỗi, Bách Túc Trùng chính là con người, con người bị muỗi phá phòng, thì rất khó chịu.

Oanh.

Bách Túc Trùng rất phẫn nộ, bất quá nó cũng biết nhân loại đang hấp thu sức mạnh của chính mình, phải nghĩ biện pháp mới được.

Hồng Khấu cũng không dễ chịu, sau khi hấp thu lượng lớn năng lượng, Lâm Uyên Giả Trọng Lập Thể liền dung hợp với chính mình, vô số kim châm đâm vào thân thể cô, giống như muốn đồng hóa cô.

Cảm giác không cách nào duy trì hình người.

Lâm Uyên Giả một cánh tốc độ cực nhanh, cuối cùng một cú xung kích đâm vào trong cơ thể Vụ Chi Vương, điên cuồng phá hoại, đánh thẳng vào hạch tâm.

Vụ Chi Vương là không ngờ tới nhân loại sẽ lợi hại như vậy, căn bản không chuẩn bị đầy đủ, trực tiếp bị đâm rách hạch tâm mà chết.

Oanh.

Chương 3329

Vương giả ngã xuống, quân đội bị tiêu diệt, sương mù tiêu tán, nhân loại tàn tồn.

Mã Khắc và Nhiễm Băng giữ được cái mạng nhỏ, xung quanh là núi thây biển máu, tám người đồng đội vĩnh viễn ngã xuống nơi này.

Tỷ tỷ.

Mã Khắc tuy rằng rất mệt mỏi, Trọng Lập Thể cũng rách nát không chịu nổi, nhưng nhìn thấy tỷ tỷ từ trên trời rơi xuống, lập tức cứu viện.

Bất quá ngay khi Mã Khắc nhảy lên đón lấy tỷ tỷ, lại đột nhiên bị một cỗ sức mạnh đẩy ra.

Còn có kẻ địch.

Mã Khắc ngã mạnh xuống đất, lập tức làm ra động tác chiến đấu, có thể nói là một làn sóng chưa yên một làn sóng khác lại tới.

Chỉ thấy tỷ tỷ lơ lửng trên không trung, một người đàn ông gầy guộc chỉ mặc quần đùi lơ lửng giữa không trung, một tay giơ ngang, cách không giúp đỡ tỷ tỷ đối kháng trọng lực Trái Đất.

Lại là Phệ Cực Thú sao.

Nhiễm Băng cũng tới giúp đỡ.

Không biết.

Mã Khắc trầm trọng nói.

Dưới tình huống này, cậu cũng không xác định thân phận của đối phương, là con người, hay là dã thú.

Ta là Nguyên Nhân.

Người đàn ông không mở miệng, nhưng âm thanh trực tiếp truyền lại đến trong đầu mọi người.

Mọi người vẫn không có phản ứng, một tên có thể bay nhìn cũng không bình thường lắm.

Độ cao chậm rãi hạ xuống, người đàn ông đặt Hồng Khấu về lại mặt đất, chân trần giẫm lên thi hài, đi về phía Mã Khắc và Nhiễm Băng.

Hiện tại có thể nhìn rõ tướng mạo người đàn ông, tóc dài, anh tuấn, lãnh tuấn.

Tuyệt đối là một người đàn ông vô cùng quỷ dị, nhìn qua đã thấy không bình thường.

Oanh.

Chỉ là nhẹ nhàng búng tay, Mã Khắc và Nhiễm Băng liền trực tiếp bay ngược ra ngoài, Trọng Lập Thể rõ ràng có trọng lượng hơn một tấn, kết quả không hề có chút phân lượng kim loại nào, trực tiếp liền bay rất xa.

Nguyên Nhân, tuyệt đối là tồn tại còn đáng sợ hơn cả Phệ Cực Thú.

Đây rốt cuộc là thứ quỷ quái gì.

Mã Khắc vẻ mặt khiếp sợ, Trọng Lập Thể hư hại nặng nề, vừa rồi trải qua tử chiến đều không hư hại nghiêm trọng như vậy, lại bị đối phương dùng một ngón tay đánh cho mất đi tác dụng.

Đây là thực lực gì.

Hoàn toàn vượt ra khỏi lý giải.

Chuyện tốt duy nhất chính là Nguyên Nhân cũng không có truy kích, hơn nữa vừa rồi đã cứu Hồng Khấu, tịnh không phải muốn giết

người.

Nhìn thấy lão tổ tông các ngươi, cũng không biểu hiện ra tôn trọng, ta cũng sẽ tức giận đấy.

Nguyên Nhân tự xưng là tiên tổ nhân loại.

Mã Khắc hỏi: Ngươi rốt cuộc là ai.

Ta chính là người thắng lợi cuối cùng của lần sinh vật diệt tuyệt trước, con người sơ khai nhất, đám con cháu bất hiếu các ngươi đều là được chế tạo ra dựa trên bản lam của ta.

Nguyên Nhân thản nhiên tuyên bố chính mình chính là người sơ khai nhất, tiên tổ nhân loại, ngọn nguồn của tất cả nhân loại.

Mọi người đều trầm mặc, người thắng lợi của lần sinh vật diệt tuyệt trước.

Cái này cũng được sao.

Nguyên Nhân cảm nhận được cảm xúc của mọi người, nói: Các ngươi cũng được coi là nhân loại sao.

Một chút dã tính cũng không có, năm đó ta giết sạch tất cả sinh mệnh trên Trái Đất, mới để đám con cháu bất hiếu các ngươi có thể sinh hoạt trên Trái Đất.

Hiện tại sinh vật diệt tuyệt sắp tiếp tục mở ra, các ngươi lại hoàn toàn không phải đối thủ, làm người ta thất vọng.

Ta cho các ngươi thêm một cơ hội, đi thảo phạt Bạch Tâm Chi Vương, nếu như thất bại, vậy không cần Phệ Cực Thú động thủ, ta sẽ đích thân tiêu diệt các ngươi.

Lão tổ tông đích thân xuống sân, thu thập con cháu bất hiếu.

Đây chính là khí tràng của người thắng lợi phiên bản trước, nghiền ép nhân loại ngày nay.

Nhân loại không thể tin được, không ngờ tới đại chiến phiên bản lần trước, nhân loại cũng đã tham chiến rồi.

Hơn nữa còn thắng.

Đây là điều bọn họ không ngờ tới, dù sao bọn họ cho rằng mình tồn tại tối đa bất quá mấy triệu năm, không ngờ tới lập tức liền đẩy lên 250 triệu năm.

Nguyên Nhân không giải thích, kỳ thực hắn vẫn luôn huấn luyện nhân loại, bởi vì hắn biết phiên bản còn sẽ đổi mới, chính mình không nhất định có thể luôn thắng, cho nên hắn cần quân đội.

Nhưng nhân loại vẫn luôn làm hắn thất vọng, cho nên hắn chỉ có thể không ngừng thanh tẩy nhân loại, cũng không biết đã thanh tẩy bao nhiêu lần rồi, vẫn luôn không hài lòng.

Đáng tiếc thời gian không chờ ta, trước khi nhân loại chân chính trở nên mạnh mẽ, phiên bản mới đã đổi mới rồi.

Cho nên lịch sử nhân loại xác thực rất lâu đời, nhưng Nguyên Nhân đã thanh tẩy mấy đợt, cho nên nhân loại gần đây kỳ thực chỉ có mấy vạn năm.

Những thứ này không cần thiết giải thích, Nguyên Nhân hi vọng mình có thể tiếp tục thắng, đáng tiếc nhân loại luôn làm hắn thất vọng, nếu không phải hiện tại không có thời gian, hắn đã sớm động thủ diệt đi đám gia hỏa này, bắt đầu lại từ đầu.

Nguyên Nhân sau khi hạ đạt nhiệm vụ, liền trực tiếp bay đi.

Người sống sót trợn mắt há hốc mồm, cảm giác tam quan đều sắp hủy diệt.

Cho nên nhân loại chúng ta rốt cuộc là cái gì.

Mọi người đều cảm giác vận mệnh của nhân loại hoàn toàn là bị thiết lập sẵn, chỉ là công cụ đáng thương.

Phệ Cực Thú muốn tiêu diệt nhân loại, Nguyên Nhân còn muốn tiêu diệt nhân loại, nhân loại sao lại không được chào đón như vậy.

Rốt cuộc là tình huống gì.

Mã Khắc là cả người đều không xong rồi, một trận thắng lợi bị giội gáo nước lạnh, còn chưa kịp ăn mừng, liền phát hiện tương lai hoàn toàn u ám, xung quanh nhân loại toàn là kẻ địch.

Tứ diện sở ca, thập diện mai phục có thể nói là tả chiếu tốt nhất, kẻ địch quá nhiều.

Chiến đấu phiên bản mới đã đến lúc kịch liệt nhất, ngay cả người thắng của phiên bản cũ cũng đã nhịn không được nhảy ra ngoài.

Đỗ Lan nói: Không cần cân nhắc nhiều như vậy, cất cánh là được rồi, Thượng dân và Trần dân, còn có người sống sót trên mặt đất cũng đều có thể tham dự vào.

Tiến vào vũ trụ là đại công trình, cần mọi người đoàn kết.

Kính Nam nói: Cậu là muốn thông qua hàng không vũ trụ để mọi người đoàn kết lại sao.

Có thể thử xem.

Kính Nam cũng kích động, xác thực là cơ hội hiếm có: Được, tôi hiện tại liền bắt đầu kế hoạch.

Căn cứ người sống sót trên mặt đất, bọn họ đã tìm được một cái đèn tín hiệu do Đăng Tháp thả xuống, bên trong có máy thu thanh, có thể nghe được tuyên ngôn hòa bình của Đăng Tháp.

Bạch Nguyệt Khôi nghe xong cũng là có chút tâm tình phức tạp.

Sương mù tan đi, sát thủ bị giết, tiếp theo cô chuẩn bị tiếp tục tìm kiếm phương pháp tiến vào cấm khu, cô biết nhất định phải tiến vào nơi phát nguyên của Mã Na Sinh Thái, mới có thể nghĩ biện pháp giải quyết sinh thái.

Nghe được âm thanh của Đăng Tháp, cô cảm thấy nên hợp tác một chút.

Bất quá cô biết đức hạnh của Đăng Tháp, Thượng dân và Trần dân cấp bậc rõ ràng, rất không đáng yêu.

Cô quyết định trước cùng thành chủ trở về xem một chút, nếu như Đăng Tháp vẫn là bộ dạng cũ, vậy cô thà rằng tự mình làm một mình.

Nếu như Đăng Tháp và hai mươi năm trước không giống nhau, có thể hợp tác.

Cưỡi Phệ Cực Thú xuất phát.

Tọa kỵ mười mấy mét, đi lại rất vững vàng, mọi người ngồi ở trên lưng là được rồi.

Sinh Mệnh Nguyên Chất thật sự là thâm bất khả trắc.

Ma Căn kinh thán nói.

Kỳ thực đối với con người mà nói, sinh thái mới nguy hiểm nhất là Tinh Hồng Tố, sẽ làm cho nhân loại điên cuồng.

Chỉ có tôi luyện Sinh Mệnh Nguyên Chất của chính mình, mới có thể sản sinh năng lực miễn dịch, mới có thể sinh hoạt trong sinh thái mới, chỉ cần không tới gần những cấm khu kia cơ bản không có vấn đề.

Chương 3330

Bất quá tôi lo lắng vẫn là sinh thái còn sẽ chuyển biến xấu.

Bạch Nguyệt Khôi nói.

Hiện tại nhân loại cũng giống như người cổ đại, không biết ngày mai mặt trời có mọc lên hay không.

Đối mặt với sinh thái hoàn toàn mới, nhân loại không cách nào tin tưởng một tương lai ổn định, liền sẽ cảm xúc sa sút, động cơ không đủ, nhận thức chướng ngại.

Bệnh điên năm đó vô phương cứu chữa, cho nên văn minh nhân loại chạm vào là nát, hiện tại nghĩ đến cũng là bóp cổ tay than thở.

Nhưng thời kỳ nguy hiểm nhất đã qua chưa.

Còn cần đánh dấu chấm hỏi.

Thành chủ Ma Căn cũng nhớ tới trước kia, tuy rằng khi đó ông còn nhỏ, nhưng đã bắt được cái đuôi của văn minh, đối với trận sụp đổ điên cuồng kia cũng là ký ức vẫn còn mới mẻ.

Nếu như có thể khắc chế sự điên cuồng, nhân loại cũng không đến mức sẽ bại.

Hiện tại ngược lại là có phương pháp khắc chế, bất quá cần từ nhỏ đã tu luyện mới được, chân chính thích ứng sinh thái mới.

Một đoàn người mang đủ lương khô, đi mấy ngày, rốt cục tìm được Đăng Tháp đang trôi nổi trên trời.

Bạch Nguyệt Khôi phát hiện phía dưới Đăng Tháp thế mà có một con Phệ Cực Thú khổng lồ: Ông cũng không nói cho tôi biết, Đăng Tháp cũng nắm giữ phương pháp thuần phục Phệ Cực Thú.

Ma Căn cũng líu lưỡi nói: Tôi cũng không biết, ít nhất trước khi tôi rời đi, là tuyệt đối không có Phệ Cực Thú to lớn như thế.

Hình như là Phệ Cực Thú đang cõng Đăng Tháp.

Bạch Nguyệt Khôi nói: Xem ra sự thay đổi của Đăng Tháp xác thực rất lớn.

Cô kiến đa thức quảng, cũng không kinh hoảng, chuẩn bị đi lên xem một chút rồi nói sau.

Đăng Tháp cũng phát hiện người cưỡi Phệ Cực Thú, hai bên tiến hành liên lạc.

Người sống sót trên mặt đất.

Kính Nam là kích động nhất, dù sao cô vẫn luôn hi vọng đoàn kết tất cả mọi người.

Thành chủ Ma Căn.

Nhìn thấy lão thành chủ, các Thượng dân tâm tình phức tạp.

Hồng Khấu đang khôi phục thân thể hạ lệnh, mời bọn họ leo lên Đăng Tháp, cùng bàn việc lớn.

Bạch Nguyệt Khôi lần nữa trở lại Đăng Tháp, phát hiện nhân khẩu so với trước kia nhiều hơn không ít, Thượng dân và Trần dân vẫn phân chia tương đối rõ ràng, bất quá Trần dân cũng có không ít thiết bị mới, nhìn ra được cũng đang phát triển.

Chúng tôi hiện tại đang cần người giúp đỡ.

Kính Nam vừa nhìn thấy người sống sót, nhịn không được liền đem tin tức Đăng Tháp muốn lên vũ trụ báo cho lão thành chủ và Bạch Nguyệt Khôi, hi vọng bọn họ có thể gia nhập vào.

Đăng Tháp có năng lực lên vũ trụ sao.

Bạch Nguyệt Khôi trước kia đã tới Đăng Tháp, đối với thực lực khoa học kỹ thuật nơi này vẫn là có nhận thức nhất định, không phải cô coi thường Đăng Tháp, là thật không cho rằng Đăng Tháp có thực lực hàng không vũ trụ gì.

Thành chủ cũng vẻ mặt nghi hoặc hỏi: Làm sao lên vũ trụ, chẳng lẽ các người phát hiện phi hành khí vũ trụ hoàn hảo.

Nếu như không phải nhặt được cái có sẵn, ông không nhận là Đăng Tháp có năng lực tự mình tạo.

Chúng ta nhất định phải tiến vào vũ trụ, nếu không không cách nào đối kháng những kẻ địch cường đại kia.

Cho dù không có điều kiện chúng ta cũng muốn sáng tạo điều kiện, hiện tại Đăng Tháp đang toàn lực nghiên cứu kỹ thuật hàng không vũ trụ, đã sơ bộ có hiệu quả.

Trước không nói chuyện hàng không vũ trụ, Phệ Cực Thú bên dưới Đăng Tháp là chuyện gì xảy ra.

Ma Căn hỏi.

Kính Nam cũng biết mình quá kích động, chỉ lo nghĩ lên trời, quên dưới chân còn có rất nhiều biến hóa là phát sinh sau khi lão thành chủ rời đi, nói: Trước đó gió lớn, Đăng Tháp hầu như không chống đỡ nổi, con Phệ Cực Thú này đột nhiên xuất hiện cõng Đăng Tháp, giúp đỡ mọi người thoát khỏi rủi ro rơi xuống.

Có người nói đây là sứ giả của Quang Ảnh Chi Chủ, cũng có người nói đây là sinh vật cổ đại kính phục nhân loại, không ai biết cụ thể là cái gì.

Kỳ thực là chiến hạm sinh vật, bên trong là có thể cư trú, thậm chí có thể trực tiếp lên vũ trụ, căn bản không cần sầu kỹ thuật hàng không vũ trụ.

Đáng tiếc nhân loại cũng không biết những thứ này, Đỗ Lan biết nhưng cũng không giới thiệu.

Không thể tin được.

Lão thành chủ kinh thán.

Bạch Nguyệt Khôi lại đang suy tư việc khống chế pháo vệ tinh trong vũ trụ công kích Phệ Cực Thú trên mặt đất có lẽ là một biện pháp, công kích từ trên trời giáng xuống vẫn là rất mạnh.

Bất quá cô lại lo lắng cuối cùng không phải là đi khởi động lại vũ khí vũ trụ, mà là trực tiếp cưỡi phi thuyền bỏ trốn.

Năm đó Mã Na Sinh Thái vừa mới bùng phát, liền có lượng lớn người mưu toan cưỡi phi thuyền vũ trụ đào tẩu.

Nhân loại sở dĩ lưu lại Trái Đất để kháng, không phải bởi vì dũng cảm, mà là bởi vì không có đường lui.

Một khi có đường lui, lập tức sẽ có phái đào tẩu xuất hiện, sẽ phân tán sức mạnh.

Tận thế dạy cho cô dùng tư duy ranh giới cuối cùng bottom line thinking, cho nên cô một chút cũng không lạc quan, chỉ cần có phi thuyền, phái đào tẩu lập tức sẽ xuất hiện, đều không cần hoài nghi, là khẳng định sẽ xuất hiện.

Bất cứ chuyện gì cũng là như thế, đều sẽ xuất hiện đối hạch rủi ro.

Cho nên chuyện phải làm kỳ thực rất đơn giản, chính là dùng nỗ lực lớn nhất làm cho lựa chọn của mình trở nên tốt hơn, để càng nhiều người lựa chọn lộ tuyến này của mình, sức mạnh liền có thể càng ngày càng mạnh.

Nếu như chính mình cũng không có cách nào làm cho lộ tuyến tốt hơn, vậy cũng đừng trông cậy vào người khác hỗ trợ.

Dù sao đại bộ phận người là ai thắng bọn họ giúp người đó.

Đương nhiên đồng thời cũng là bọn họ giúp ai, người đó sẽ thắng.

Cái này là không mâu thuẫn.

Ai thắng bọn họ giúp người đó, ngay từ đầu lộ tuyến của ai có thể càng xuất sắc, khẳng định có thể hấp dẫn càng nhiều người.

Người càng ngày càng nhiều, lộ tuyến càng đi càng rộng, tự nhiên liền càng ngày càng thuận lợi, tỷ lệ dung sai cũng càng lớn.

Một chính, một phản, một hợp, luân hồi vãng phục, không ngừng tiến bộ.

Chỉ là loại tình huống này cần thời gian, một khi tận thế, nhân loại không có thời gian, không có tài nguyên, bộ trò chơi này liền chơi không chuyển nữa.

Cho nên lúc tận thế chính là dao sắc chặt đay rối, chính là vấn đề nan giải xe điện, chính là bức bách mọi người từ một lựa chọn xấu và một lựa chọn xấu hơn đưa ra đáp án.

Ở thời đại hòa bình, một chính một phản một hợp, có thể nói là quá bình thường.

Ở thời đại tận thế, một chính một phản đó chính là thanh tẩy đẫm máu, chính là vì tranh đoạt tài nguyên hữu hạn mà tàn sát lẫn nhau, bởi vì thật sự không có thời gian từ từ đến, chỉ có thể loạn thế dùng trọng điển.

Cho nên đến tận thế, giết tới giết lui cũng không có gì dễ nói.

Cũng giống như Chương Bắc Hải nói như thế đều giống nhau.

Bạch Nguyệt Khôi không nói ra nghi vấn của mình, bởi vì nói cũng vô dụng, tịnh không thể thay đổi phái đào tẩu xuất hiện.

Nhìn ra được Đăng Tháp thay đổi vẫn là không ít, Thượng dân và Trần dân giao lưu nhiều hơn, rất nhiều Thượng dân đều chạy tới chỗ Trần dân.

Giữa Thượng dân và Thượng dân cũng xảy ra mâu thuẫn, một bộ phận biểu thị muốn tiếp nạp Trần dân, một bộ phận thì kiên trì nguyên tắc của mình.

Ma Căn nhìn cũng là cảm thấy sâu sắc mình làm công việc thành chủ không tốt, rất nhiều mâu thuẫn đều là trước kia tích lũy lại, hiện tại tập trung bùng phát.

Rất nhiều Thượng dân đều đi đến chỗ Trần dân, tài nguyên của Trần dân ở đâu ra.

Ma Căn hỏi.

Từ mặt đất thu hoạch được, Trần dân có một đội dạ tập, cường đại hơn tiểu đội Liệp Hoang.

Cường đại hơn.

Ma Căn không lý giải.

Xác thực càng thêm cường đại, đội viên tiểu đội Liệp Hoang tuy rằng dũng cảm, nhưng rất nhiều khi bởi vì tồn tại công thức sinh mệnh, sinh ra tình huống có trận không dám đánh, có tài nguyên không dám lấy.

Trần dân vì tài nguyên càng nguyện ý mạo hiểm, càng nguyện ý đánh cược mạng sống.

Chỉ cần cho Trần dân một cơ hội, bọn họ nguyện ý gánh chịu rủi ro cực lớn.

Rất tàn khốc, nhưng chi phí điều động Trần dân chính là thấp, thu nhập chính là lớn.

Thượng dân là không cách nào so sánh, chỉ có thể chấp nhận hiện thực.

Muốn lên vũ trụ, tên lửa khẳng định là phương tiện giao thông tốt nhất, chỉ cần có khe hở phóng thích hợp, là có thể trực tiếp lên vũ trụ, về phần có thể trở về hay không thì không biết.

Sau khi tham quan hiện trạng Đăng Tháp, Kính Nam dẫn mọi người đi tới phòng thí nghiệm khoa học: Chúng tôi đang tính toán quỹ đạo vũ khí vệ tinh, đã qua gần trăm năm, vệ tinh có còn hoàn hảo hay không, có còn ở trên quỹ đạo hay không đều là ẩn số.

Cái gì cũng không biết sao.

Bạch Nguyệt Khôi hỏi.

Cũng không thể nói là cái gì cũng không biết, chỉ là không xác định.

Kính Nam nói: Nếu như có thể một lần nữa thiết lập quyền hạn sử dụng vũ khí vệ tinh, chúng ta có thể chỉnh đốn lại cờ trống.

Dù sao hiện tại kẻ địch của chúng ta không chỉ là Phệ Cực Thú, còn có Nguyên Nhân tự xưng là tiên tổ nhân loại.

Lên vũ trụ, lại trở về như thế nào.

Phi hành gia vũ trụ ban đầu là đội cảm tử, bọn họ phải đi thiết lập tín hiệu, sẽ không trở lại.

Kính Nam nói: Hiện tại kỹ thuật của chúng tôi cũng không thể để bọn họ trở lại.

Vậy phóng như thế nào.

Tổng cộng hai loại phương án, một loại chính là tên lửa phóng, một loại chính là sinh vật phóng.

Tên lửa phóng tôi hiểu, sinh vật phóng là cái gì.

Bạch Nguyệt Khôi không phải rất hiểu phương thức phóng thứ hai.

Chính là thông qua Phệ Cực Thú cỡ lớn tiến hành đầu xạ ném.

Kính Nam nói.

Chương 3331

Mọi người đều cạn lời, đầu xạ.

Cái này cũng được sao.

Trước không nói có thể đầu xạ chuẩn xác đến quỹ đạo thái không hay không, cho dù có thể nhập quỹ đạo, vậy Phệ Cực Thú gì có thể hoàn thành đầu xạ.

Lão thành chủ nhịn không được hỏi: Dùng Phệ Cực Thú gì đầu xạ.

Chúng ta chẳng lẽ cũng bắt đầu thuần phục Phệ Cực Thú rồi sao.

Có ý nghĩ này, trong Mã Na Sinh Thái, năng lượng sinh vật mạnh mẽ trước nay chưa từng có, dĩ vãng chúng ta ỷ lại điện năng, hóa học năng, cơ giới năng các loại năng lượng, hiện tại lại đều không sánh bằng năng lượng sinh vật, cho nên nắm giữ năng lượng sinh vật là cửa ải khó khăn nhất định phải công khắc.

Cũng giống như Leviathan Lợi Duy Thản bên dưới, dễ dàng cõng lên Đăng Tháp, nếu như hoán đổi thành nguồn năng lượng, chúng ta ít nhất phải đi xuống tìm ba mươi lần nguồn năng lượng.

Sự tiện lợi của năng lượng sinh vật vượt xa tất cả năng lượng mà nhân loại nắm giữ.

Kính Nam đánh giá cao năng lượng sinh vật.

Điểm này Bạch Nguyệt Khôi cũng không cách nào phủ định, bởi vì cô cũng đang khai phát năng lượng sinh vật, bất quá thông qua năng lượng sinh vật hoàn thành du hành hàng không vũ trụ, đây là điều cô chưa từng nghĩ tới.

Dùng sinh vật hoàn thành nhập quỹ đạo tinh tế sao.

Năng lượng sinh vật thật sự có thể làm được sao.

Theo cô nghĩ, năng lượng sinh vật tuy rằng cường đại, nhưng không cách nào đảm nhiệm một số thao tác tinh vi, đặc biệt là tinh chuẩn đem đồ vật dưới mặt đất đưa đến quỹ đạo thái không, loại khống chế sức mạnh này hoàn toàn vượt ra khỏi phạm trù sinh vật.

Cơ bắp sinh vật thông qua tín hiệu điện khống chế, mà tín hiệu điện lại thông qua đại não khống chế.

Nếu như mỗi một tế bào của cơ bắp đều có thể khống chế, như vậy công suất đầu ra của cơ bắp cũng là có thể khống chế, hoàn toàn có thể làm được tinh chuẩn hơn cả máy móc.

Làm sao có thể khống chế mỗi tế bào.

Tín hiệu điện chỉ có thể thông qua thần kinh truyền dẫn, mà thần kinh không cách nào tinh xác đến mỗi tế bào, nếu có thể khống chế mỗi tế bào, vậy thì tốt quá.

Lão thành chủ cũng hiểu biết kiến thức sinh vật, biết loại chuyện này căn bản cũng không có biện pháp làm được.

Trước kia không có biện pháp làm được, nhưng hiện tại kỳ thực là có thể làm được.

Mã Na Sinh Thái bày ra cho chúng ta bản chất của sinh mệnh, chính là nhục thổ và Sinh Mệnh Nguyên Chất, thông qua sự kết hợp hữu cơ của cả hai, là có thể sáng tạo ra sinh vật muôn hình muôn vẻ.

Trong đó đương nhiên cũng bao gồm sinh vật có thể tinh xác khống chế mỗi một tế bào, chỉ là quá trình sản xuất tương đối phức tạp.

Chế tạo sinh mệnh.

Lão thành chủ thầm nghĩ quả nhiên nhân loại ở phương diện khiêu chiến Thượng Đế chưa bao giờ ngừng lại.

Nhục thổ và Sinh Mệnh Nguyên Chất tổ hợp, là có thể sáng tạo sinh mệnh, nói nhẹ nhàng biết bao, đơn giản biết bao, nghe vào lại đáng sợ biết bao: Cho dù đến tận thế, nhân loại vẫn không quên đùa bỡn sinh mệnh, coi sinh mệnh như công cụ.

Sinh mệnh làm một sự tồn tại khách quan, bản thân chính là một khâu, nghiên cứu một chút là rất bình thường.

Mặc kệ là người xưa dùng người sống hiến tế, hay là y học giải phẫu học hiện đại, vẫn luôn là coi sinh mệnh như công cụ, mà mục tiêu cuối cùng chính là để nhân loại sống sót tốt hơn.

Người sống hiến tế là vì cầu khẩn mưa thuận gió hòa, y học giải phẫu là vì chữa trị tật bệnh.

Mà hiện tại chúng ta nghiên cứu sinh mệnh, cũng là vì có thể để chúng ta sống sót tốt hơn trong Mã Na Sinh Thái.

Kính Nam một chút cũng không cảm thấy có vấn đề gì, sinh mệnh là tồn tại khách quan, là có thể biến thành công cụ.

Nhưng thành chủ vừa nghĩ tới khả năng sẽ sáng tạo ra sinh mệnh cao đẳng mới có trí tuệ, liền biết nhân loại còn chưa có năng lực khống chế những sinh mệnh cường đại hơn này: Nếu như nhân loại sáng tạo ra sinh mệnh cường đại hơn, thông minh hơn, thích hợp với sinh thái mới hơn, vậy chúng ta lại nên tự xử thế nào.

Vấn đề này Kính Nam ngược lại là chưa từng nghĩ tới, bất quá cô rất nhanh nói: Hẳn là sẽ đem Sinh Mệnh Nguyên Chất của chính chúng ta chuyển dời đến bên trong cơ thể sinh vật mới đi, hoàn thành tiến hóa.

Một bước này chúng ta sớm muộn gì cũng phải đi, nhân loại đã đến thời khắc không thể không thay đổi, nếu như tiếp tục giống như trước kia, tuy rằng cũng có thể dựa vào trí tuệ miễn cưỡng sinh tồn, nhưng các phương diện khác quá yếu, tỷ lệ dung sai quá thấp.

Nhân loại làm người thắng lợi của phiên bản cũ, kỳ thực các phương diện đều không tệ, có trí tuệ, có sức chịu đựng, còn có vũ lực.

Trí tuệ không cần nói, sức chịu đựng là vì hệ thống tản nhiệt của nhân loại rất tốt, có thể sau khi vận động thời gian dài, bảo đảm thân nhiệt hạch tâm sẽ không quá cao.

Mà sinh vật khác bởi vì cơ bắp, mỡ, da lông các nguyên nhân, tản nhiệt không tốt, thời gian ngắn bộc phát không có vấn đề, nhưng nhiệt lượng không cách nào tiêu hao, không cách nào vận động thời gian dài.

Đồng thời lực chiến đấu của nhân loại tịnh không thấp, dưới sự so sánh cùng thể trọng là rất có thể đánh.

Dựa vào vũ khí tầm xa, thậm chí có thể săn giết sư tử, hổ báo cấp trọng lượng.

Trong mắt động vật hoang dã, nhân loại sử dụng công kích tầm xa không thua gì ma pháp.

Có trí tuệ, lại có sức chịu đựng, còn có vũ lực, nhân loại có thể áp chế sinh vật khác trên Trái Đất là rất tự nhiên.

Nhưng loại ưu thế này trong sự biến hóa sinh thái, vẫn như cũ không đủ rõ ràng, vẫn là chạm vào là nát.

Một cái Tinh Hồng Tố, liền có thể làm cho người ta triệt để xong đời, thân thể nhân loại không có miễn dịch ma pháp.

Cho nên nếu như nhân loại có thể thông qua thiết kế nhục thổ, chế tạo ra thân thể càng thêm cường đại, vậy thì tốt quá.

Lão thành chủ không nói thêm gì nữa.

Đăng Tháp toàn lực đi tới vũ trụ, Đỗ Lan cũng đang giúp đỡ, hắn đã khóa chặt quỹ đạo vũ khí vệ tinh, bất quá rất không lạc quan, bởi vì vũ khí vệ tinh đã khóa chặt Đăng Tháp.

Trong vũ trụ có một trạm không gian di dân, khi Mã Na Sinh Thái bùng phát, các nước lập tức liền đem tất cả trạm không gian đã xây dựng xong phóng tới vũ trụ, hơn nữa tiến hành tổ hợp trong vũ trụ, hình thành một trạm không gian đủ để chứa mấy ngàn người, hơn nữa thông qua canh tác không cần đất thủy canh, thu hoạch được oxy tuần hoàn.

Lại thông qua nguyên tử hydro trong vũ trụ tổng hợp khí hydro, thiêu đốt thu hoạch được nước, hình thành một vòng sinh thái khép kín.

Bọn họ vẫn luôn chú ý mặt đất, bất quá bọn họ không cho rằng Phệ Cực Thú là kẻ địch, ngược lại cho rằng Phệ Cực Thú là dòng lũ Thượng Đế thanh tẩy thế giới.

Sở dĩ thanh tẩy thế giới, chính là bởi vì nhân loại trên mặt đất quá tà ác.

Mà cư dân trong trạm không gian vũ trụ thì là thiên tuyển chi tử con trời tuyển chọn ngồi trên thuyền Noah Phương Chu.

Đăng Tháp là nơi tụ tập của nhân loại bẩn thỉu, là tồn tại cần bị dòng lũ Thượng Đế tiêu diệt.

Nếu như Thượng Đế không ra sức, trạm không gian sẽ làm thay.

Đương nhiên trước mắt trạm không gian tịnh không có động thủ, bởi vì Thượng Đế thanh tẩy còn chưa kết thúc, vẫn là phải xem biểu hiện của Thượng Đế, bọn họ không thể tùy tiện nhúng tay.

Thượng Đế vì sao phải phát đại hồng thủy nhấn chìm thế giới.

Là bởi vì nhân loại ngu muội, Ngài thất vọng với nhân loại, cho nên muốn thanh tẩy nhân gian.

Nhưng trước khi Ngài động thủ, đã để Noah kiến tạo một chiếc thuyền, như vậy là có thể chọn lựa người thiện lương làm hạt giống thế giới mới.

Cư dân trong trạm không gian vì có thể kiên trì tiếp, cũng bịa đặt một cái thần thoại.

Mã Na Sinh Thái là Thượng Đế trừng phạt đối với cựu nhân loại, mà trong trạm không gian là tân nhân loại được chọn trúng, bọn họ cuối cùng là muốn hạ cánh, chỉ cần đại hồng thủy bình ổn là được rồi.

Như vậy, bọn họ liền gia tăng lực ngưng tụ và động lực kiên trì tiếp.

Bất quá Đăng Tháp thì xui xẻo, trở thành cặn bã nhân loại đáng lẽ phải bị thanh tẩy đi, nhất định phải trừ cho sướng tay.

Thượng Đế nếu làm không được, trạm không gian liền giúp Thượng Đế ra tay, bọn họ khống chế vũ khí vệ tinh nhắm ngay Đăng Tháp, trong mắt bọn họ, người trên Đăng Tháp đã không phải đồng loại, đã không còn là người nữa.

Xưa có Noah xây phương chu, nay có Thiên Tuyển Chi Tử lên vũ trụ.

Thời đại đã khác rồi, câu chuyện thần thoại cũng được cập nhật phiên bản mới.

Người vũ trụ cũng chẳng thân thiện gì, không những không cứu giúp những người anh em hoạn nạn dưới mặt đất, ngược lại còn cấm họ tiến vào vũ trụ, để phòng ngừa người mặt đất mang ô nhiễm lên thái không.

Chuỗi khinh bỉ của người sống sót chẳng phải đã được thiết lập rồi sao.

Trạm không gian vũ trụ khinh bỉ Đăng Tháp, Đăng Tháp khinh bỉ mặt đất.

Càng gần mặt đất thì càng bị khinh bỉ.

Đỗ Lan bày tỏ rằng tuy là tận thế, nhưng các loại tập tính của nhân loại thì không thể thay đổi.

Dù sao tập tính cũng đã kéo dài mấy ngàn năm, làm sao có thể sửa đổi trong thời gian ngắn được.

Cho nên cư dân vũ trụ cũng không hoan nghênh người Trái Đất tiến vào vũ trụ.

Nếu Đăng Tháp mưu toan làm ô nhiễm vũ trụ sạch sẽ mà không chịu ngoan ngoãn ở lại Trái Đất chờ chết, người vũ trụ sẽ dùng vũ khí vệ tinh bắn không khách khí, triệt để chôn vùi tất cả mọi thứ của Đăng Tháp.

Bất quá dù biết rõ điều đó, Đỗ Lan vẫn sẽ giúp Đăng Tháp thăng không, toàn bộ công trình hàng không vũ trụ diễn ra phi thường thuận lợi.

Dùng ít tài nguyên nhất để chế tạo tên lửa, không đi đường vòng, rất nhanh đã hoàn thành chạy thử, có thể chuẩn bị lên trời.

Đương nhiên lên trời cần đội cảm tử.

Chương 3332

Tên lửa chỉ có đi lên mà không có đi xuống, cho nên phải chiêu mộ tình nguyện viên tại Đăng Tháp.

Tôi đi.

Trong số những người báo danh, số lượng Trần dân nhiều hơn xa so với Thượng dân.

Đừng đi, mạng Trần dân chúng ta chẳng lẽ lại đê tiện hơn Thượng dân sao.

Lúc Thượng dân ăn bánh mì uống sữa bò thì không nghĩ đến chúng ta, bây giờ cần người đi chịu chết thì lại chọn từ Trần dân, chẳng lẽ Trần dân thực sự thấp hơn người khác một bậc sao.

Có Trần dân thâm ác thống tuyệt đối với hiện tượng này, bọn họ cảm thấy một số Trần dân đang tự chà đạp chính mình.

Bất quá những Trần dân tích cực lại một chút cũng không quan tâm, bởi vì hiện tại Thượng dân đã mở ra một cái khe hở, bọn họ muốn xông vào, muốn trở thành Thượng dân.

Trần dân cũng không phải là một khối thống nhất.

Thượng dân phân ra Thượng dân tích cực, Thượng dân bình thường, Thượng dân tiêu cực.

Trần dân cũng phân ra Trần dân tích cực, Trần dân bình thường, Trần dân tiêu cực.

Không chỉ là Thượng dân và Trần dân bất đồng, mỗi cá nhân đều có điểm bất đồng, suy nghĩ đều không giống nhau.

Việc lựa chọn phi hành gia chủ yếu là chọn lựa giữa Thượng dân tích cực và Trần dân tích cực.

Kỳ thực tỷ lệ tích cực là không chênh lệch lắm, nhưng bởi vì số lượng Thượng dân và Trần dân chênh lệch rất lớn, cho nên tình nguyện viên Trần dân nhiều hơn Thượng dân.

Lúc này khẳng định có người sẽ nảy sinh nghi vấn, số lượng Thượng dân tích cực và Trần dân tích cực là có hạn, nếu bọn họ toàn bộ hy sinh thì làm sao bây giờ.

Sẽ không làm sao cả, bởi vì sẽ có Thượng dân tích cực và Trần dân tích cực mới sản sinh, mỗi thời đại đều như thế, đều có những người tích cực.

Thậm chí ngay từ đầu là người bình thường và người tiêu cực, cũng có thể từ từ chuyển biến thành người tích cực.

Đều là sự biến hóa.

Cho nên dù cho có Trần dân cho rằng làm tình nguyện viên là tự chà đạp chính mình, Thượng dân chính là không coi mạng Trần dân ra gì.

Nhưng y nguyên vẫn có rất nhiều Trần dân tre già măng mọc.

Đỗ Lan nhìn những Trần dân đang lớn tiếng hô hào kia, thầm nghĩ bọn họ rốt cuộc là thật sự cho rằng mạng Trần dân cũng là mạng, hay là hy vọng Thượng dân đưa ra cái giá cao hơn đây.

Cũng khó nói, bất quá chỉ phản đối suông thì vô dụng, dù sao sự phản đối của bọn họ cũng không chỉ ra lối thoát cho tương lai.

Mà tiến vào vũ trụ, khống chế vũ khí vệ tinh, là một lối thoát không tệ.

Tổng cộng hai đài tên lửa, một đài dự phòng.

Nếu chiếc tên lửa thứ nhất thất bại, chiếc dự phòng sẽ lên.

Tính toán cũng rất đầy đủ.

Thế là tên lửa phóng đi.

Mọi thứ rất thuận lợi, nhưng mà khi tên lửa đang nhanh chóng thăng không, lao về phía vũ trụ, từ trên cao đột nhiên giáng xuống một đạo laser màu đỏ.

Oanh.

Tên lửa bị bắn trúng chuẩn xác, biến thành cầu lửa.

Kính Nam đã suy xét qua rất nhiều khả năng thất bại: động cơ đánh lửa thất bại, tên lửa tách rời thất bại.

Chỉ là chưa từng nghĩ tới tên lửa sẽ bị công kích từ trên trời giáng xuống đánh nổ mà thất bại.

Chuyện này là sao.

Mọi người đều kinh hãi, là Phệ Cực Thú sao.

Có phải là kẻ địch mới tiến hóa ra năng lực bay lượn.

Ngay tại lúc mọi người đang điều tra nguyên nhân, thiết bị thông tin vốn luôn không có tín hiệu gì đột nhiên đầy sóng, cảnh cáo đến từ trạm không gian vũ trụ tràn ngập toàn bộ Đăng Tháp: Lũ dị giáo các ngươi đừng hòng làm vấy bẩn vũ trụ thanh tịnh, vận mệnh của các ngươi chính là ở lại trong tầng trọng lực, tiếp nhận Thượng Đế thanh tẩy, tử vong mới là túc mệnh của các ngươi.

Đợi đến khi các ngươi toàn bộ chết đi, đại địa sẽ lần nữa toả ra sự sống mới, đó chính là lúc Thiên Tuyển Chi Tử chúng ta quy về đại địa, tái khởi động văn minh.

Mọi người đều chết lặng, đám người này là ai, rốt cuộc là ý gì.

Sao lại là Thiên Tuyển Chi Tử.

Các ngươi là ai.

Chúng ta là Thiên Tuyển Chi Tử, là người tái khởi động văn minh, cũng là sủng nhi của Thượng Đế.

Các ngươi cư trú tại trạm không gian.

Đây là phương chu của chúng ta, là ân tứ của Thượng Đế, không phải trạm không gian gì cả, lũ dị giáo các ngươi đừng có ô miệt sự an bài của Thượng Đế.

Chúng tôi muốn sử dụng vũ khí vệ tinh, tiêu diệt Phệ Cực Thú.

Kính Nam nói.

Các ngươi đừng làm trái an bài của Thượng Đế nữa, chỉ cần đám người các ngươi sớm bị thanh tẩy đi, thế giới sẽ khôi phục nguyên trạng.

Tại sao muốn vi kháng ý nguyện của Thượng Đế.

Cư dân trong trạm không gian khổ khẩu bà tâm khuyên bảo Đăng Tháp tiếp nhận vận mệnh hủy diệt, đồng thời cho rằng chỉ cần Đăng Tháp không còn, sự thanh tẩy sẽ kết thúc, hết thảy đều sẽ tốt lên.

Nhưng người trên Đăng Tháp lại cảm thấy lời này rất chói tai, tại sao Đăng Tháp lại trở thành trở ngại để Trái Đất khôi phục.

Đám người này thật sự vẫn là người sao.

Tại sao lại vô tình như thế.

Bất kể các ngươi nếm thử bao nhiêu lần, đều sẽ không cải biến kết quả, đừng hòng tiến vào vũ trụ.

Vũ trụ là lạc thổ lưu lại cho con dân của Thượng Đế, không phải nơi mà những kẻ tội nghiệt thâm trọng như các ngươi có thể nhúng chàm.

Nếu như các ngươi chấp mê bất ngộ, chúng ta sẽ lần nữa phát động pháo vệ tinh.

Nói xong, thông tin gián đoạn.

Tất cả mọi người đều trầm mặc.

Thật lâu sau, Kính Nam mới nói: Vốn cho rằng kỹ thuật hàng không vũ trụ là cửa ải khó khăn nhất, hiện tại xem ra cư dân trạm không gian mới là vấn đề.

Bọn họ hiển nhiên đã điên rồi.

Mọi người cũng không thể lý giải thuyết pháp của cư dân trạm không gian, chẳng lẽ Đăng Tháp hủy diệt thì có thể khôi phục hết thảy như lúc ban đầu.

Đây rốt cuộc là mạch não gì.

Đương nhiên là mạch não tôn giáo, Đại Hồng Thủy trong Thánh Kinh chính là như vậy.

Bởi vì Thượng Đế nhìn không quen sự đê hèn của nhân loại, thế là tạo ra lũ lụt gột rửa nhân gian, nhưng lại luyến tiếc phẩm chất tốt đẹp của một bộ phận nhân loại, thế là để Noah chế tạo phương chu, mang theo các loại động vật, thuận tiện khôi phục sinh thái sau cơn lũ.

Tình huống hiện tại khiến cư dân trạm không gian tự động đại nhập vào câu chuyện thần thoại, một cơn đại hồng thủy phạm vi lớn hơn, một tai nạn càng thêm nghiêm trọng.

Kẻ bị lũ lụt xử lý chính là kẻ đê hèn, mà kẻ ở trên phương chu chính là người tốt, chính là đơn giản như vậy, Thượng Đế chính là nhận định như thế.

Cho nên người trên Đăng Tháp cũng là kẻ đê hèn.

Đỗ Lan thầm nghĩ lúc này Đăng Tháp nên lôi Quang Ảnh Chi Chủ ra đánh một trận với Thượng Đế, xem ai có thể thắng.

Bây giờ làm sao đây.

Kính Nam cũng không biết.

Hồng Khấu còn chưa hoàn toàn khôi phục đi tới, nói: Tiếp tục phóng tên lửa, bất quá chỉ là khu khu pháo vệ tinh, xem ta dùng Lâm Uyên Giả cản lại.

Nàng muốn bảo hộ tên lửa thăng không, đoạt lấy quyền khống chế vệ tinh vũ trụ.

Thành chủ.

Mọi người túc nhiên khởi kính.

Tuy rằng phi hành gia của quả tên lửa đầu tiên đã hi sinh vì nghĩa, nhưng còn có nhóm thứ hai, bọn họ bước lên tên lửa, tiếp tục xuất phát.

Cư dân trạm không gian cũng phát hiện những kẻ bẩn thỉu đê hèn này vẫn không từ bỏ, cũng là bất đắc dĩ nói: Khó trách Thượng Đế muốn vứt bỏ bọn chúng, bọn chúng căn bản sẽ không sám hối tội nghiệt của chính mình.

Vũ khí vệ tinh đã nạp đầy năng lượng chưa.

Đã xong rồi.

Vũ khí vệ tinh dựa vào năng lượng mặt trời để phát xạ, căn cứ công suất đầu ra cao thấp mà quyết định uy lực lớn nhỏ.

Công suất công kích tên lửa vừa rồi không lớn, cho nên rất nhanh đã nạp năng lượng hoàn thành.

Ngay khi tên lửa của bọn chúng thăng không, lập tức khai hỏa.

Nhưng lần này không giống, Hồng Khấu đứng ngay trên đỉnh tên lửa, cùng tên lửa thăng không.

Nàng sẽ tận dụng năng lực lớn nhất của mình để ngăn cản vũ khí vệ tinh công kích, bảo hộ tên lửa thăng không.

Thành chủ.

Mọi người nhìn vị thành chủ đứng trên tên lửa, chỉ cảm thấy nàng chính là Nữ Võ Thần, là hy vọng khai tịch tương lai của nhân loại.

Chương 3333

Bạch Nguyệt Khôi cũng không ngờ con bé con năm đó bây giờ đã trưởng thành đến tình trạng này, cô cũng không biết Hồng Khấu bị thiêu chết lại phục sinh.

Hai mươi năm trước khi cô đến Đăng Tháp, Hồng Khấu vẫn là cô bé con, biến hóa thật sự rất lớn.

Cư dân trạm không gian rất phẫn nộ, Đăng Tháp đây là khiêu khích, một chút cũng không nể mặt Thiên Tuyển Chi Tử.

Rõ ràng ngoan ngoãn ở lại Trái Đất chờ Đại Hồng Thủy thanh tẩy là được rồi, cứ phải làm ô nhiễm thái không sạch sẽ, chết đi.

Cư dân trạm không gian cũng sẽ không nể mặt người mặt đất.

Vũ khí vệ tinh nhắm chuẩn, lần nữa khai hỏa.

Laser rơi xuống, Hồng Khấu vung kiếm, muốn phản xạ laser, mở ra lối thoát cho tên lửa.

Những người khác trong Đăng Tháp chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn, bởi vì Trọng Lập Thể bình thường không có cách nào đột phá loại công kích cường thế này.

Laser màu đỏ nở hoa, cánh hoa tán lạc ở xung quanh, tiếp tục rơi xuống, sạt qua vai Đăng Tháp.

Tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được nhiệt lượng của laser, không khí chung quanh đều trở nên nóng rực.

Thành chủ.

Mọi người không khỏi toát mồ hôi lạnh thay cho Hồng Khấu, cũng lo thay cho tên lửa.

Nếu quả tên lửa thứ hai tiếp tục nổ tung, bọn họ lại phải lãng phí rất nhiều thời gian trùng kiến.

Người trạm không gian cũng nhìn thấy tình huống bên dưới, nghiến răng nghiến lợi, hành vi của người mặt đất là trái với ý chỉ của Thượng Đế, tuyệt đối không thể tha thứ.

Gia tăng công suất đầu ra.

Rõ.

Laser màu đỏ từ mảnh biến thành thô, rơi vào trên người Hồng Khẩu, Hồng Khẩu cũng không chống đỡ nổi.

Đỗ Lan thầm nghĩ quả nhiên vẫn là cần một chút kỳ tích, hắn âm thầm khởi động hình thức mới của Lâm Uyên Giả hình thức gương Kính Diện.

Thông qua việc giải phóng tám mặt gương phản xạ laser, đem xạ tuyến cao năng lượng phản xạ về phía vũ trụ.

Hình thức Kính Diện khởi động.

Theo thanh âm Lâm Uyên Giả phát ra, Hồng Khẩu lập tức ý thức được phương thức sử dụng công năng mới, bên người xuất hiện thêm tám cái gương lơ lửng, dùng gương đem laser phản xạ trở về.

Sự tình bất khả tư nghị đã phát sinh, laser thế mà bay thẳng lên trời cao, xông về phía vũ trụ, trực tiếp phá hoại vệ tinh.

Cư dân trạm không gian đều hoảng hốt, bọn họ không cách nào lý giải hết thảy những gì phát sinh trước mắt, theo lý thuyết Thượng Đế là đứng ở bên phía mình, vậy tại sao kẻ địch lại có thể không ngừng xông lên.

Đương nhiên là vì kẻ địch thăng cấp.

Cập nhật thay đổi, để Lâm Uyên Giả có năng lực mới.

Vụ Chi Vương có một câu nói rất đúng: Tiến hóa luôn luôn có thể đánh bại sự nguyên thủy.

Hồng Khấu yểm hộ tên lửa xông lên vũ trụ, mà nàng cũng hao hết năng lượng, chỉ có thể ngắt quãng hạ xuống, thật vất vả mới không bị ngã chết.

Hy vọng của mọi người đều ký thác vào trên tên lửa, hy vọng bọn họ có thể đoạt lại vũ khí vệ tinh, sau đó mới có thể thảo phạt Bạch Tâm Chi Đế.

Bạch Tâm Chi Đế là một con Phệ Cực Thú thích công nghệ, lúc đản sinh nó rất nhỏ yếu, có một lần lúc sắp bị đồng loại đào thải, nó nhặt được một khẩu súng, đào thải đồng loại.

Từ đó về sau niềm yêu thích của nó đối với vũ khí nhân loại liền một phát không thể vãn hồi, đi khắp các căn cứ quân sự toàn cầu, thu thập lượng lớn vũ khí tiên tiến sinh ra ở thời đại cũ, thậm chí rất nhiều vũ khí khái niệm trong phòng thí nghiệm cũng bị nó tìm ra được.

Sau khi có những vũ khí này, Bạch Tâm Chi Đế mở ra lộ tuyến xưng bá của mình, trở thành một trong Thất Vương.

Nó không giống với những Phệ Cực Thú khác, dùng vũ khí vũ trang chính mình, lực phá hoại cực mạnh, có thể so với một đại quân hải lục không đầy đủ, có thể trong vòng một phút quét ngang một tòa thành thị.

Nguyên Nhân sở dĩ để nhân loại giết Bạch Tâm Chi Đế, chính là bởi vì tên này là thật sự mạnh.

Nguyên Nhân đích thân động thủ cũng phải tốn một phen công phu.

Bạch Tâm Chi Đế là một tòa pháo đài di động, bản thể trốn ở phía sau máy móc sắt thép, thông qua thần kinh trải rộng khắp pháo đài, chuyển vận sinh mệnh nguyên chất khống chế mỗi một khu vực của pháo đài.

Kẻ địch nếu ở xa, nó sẽ bắn tên lửa và pháo điện từ.

Nếu kẻ địch ở gần, còn có pháo cao tốc, súng cối.

Tóm lại hỏa lực xa gần đều tương đương kinh người.

Cho nên Đăng Tháp lựa chọn bắn tỉa từ vũ trụ.

Tên lửa thuận lợi tiến vào vũ trụ, tình huống bên ngoài lại bất lạc quan, khắp nơi đều là rác rưởi thái không, hơn nữa còn có chiến đấu cơ thái không do trạm không gian phóng tới.

Bọn họ tuyệt đối sẽ không để nhân loại mặt đất đặt chân lên vũ trụ, nếu nhân loại mặt đất chạy mất, vậy cuộc đại thanh tẩy của Thượng Đế sẽ thất bại, vậy Thượng Đế sẽ tức giận, thân phận Thiên Tuyển Chi Nhân của bọn họ sẽ khó giữ được.

Nhất định phải dọn sạch những thứ rác rưởi kia.

Thiên Tuyển Chi Nhân đã điên cuồng rồi.

Thử nghĩ xem, lúc Đại Hồng Thủy xảy ra, kẻ xấu vốn dĩ phải bị thanh tẩy lại leo lên được phương chu, đây là sự khinh nhờn bực nào.

Tình huống hiện tại, chính là đồ tể ác đáng lẽ phải bị thanh tẩy đang mưu toan leo lên phương chu, không thể để bọn chúng đạt được ý đồ.

Hallelujah.

Hai chiếc chiến đấu cơ xuất kích.

Đỗ Lan thầm nghĩ kỳ tích còn phải tiếp tục, nếu không các phi hành gia chắc chắn phải chết, dù sao khoang thái không của bọn họ cũng không có chút trang bị vũ lực nào.

Leviathan số 2 xuất kích.

Mạc Tư biểu thị sinh vật chiến hạm cũng thành đàn kết đội, là chuyện rất bình thường, dù sao là sinh vật mà, sẽ không chỉ có một con.

Cho dù là Phệ Cực Thú cũng đều theo thuyết chủng quần, Thất Đại Vương Giả chính là vua của chủng quần.

Mà không phải nói Thất Đại Vương Giả là một loại sinh vật mới độc lập, không phải vậy, Thất Đại Vương Giả đều là con mạnh nhất trong chủng quần.

Cho nên sinh vật chiến hạm Leviathan Lợi Duy Thản, đã là sinh vật, thì có thể là một bầy.

Số 1 chở Đăng Tháp, số 2 ở trong vũ trụ bảo hộ phi hành gia.

Chiến đấu cơ rất nhanh đã tìm được khoang thái không, ngay tại lúc bọn họ muốn tiến công, một con quái vật khổng lồ xuất hiện ngay trên đỉnh đầu bọn họ.

Phệ Cực Thú.

Đây là điều ai cũng không ngờ tới, bởi vì trước kia trong vũ trụ chưa từng gặp qua Phệ Cực Thú, nhưng hiện tại lại có.

Chiến đấu cơ đầu cũng không ngoảnh lại mà bỏ chạy, căn bản không có dũng khí chiến đấu.

Thân ảnh to lớn của Leviathan số 2 lướt qua bên cạnh khoang thái không, cũng làm cho phi hành gia giật nảy mình, liên hệ Đăng Tháp nói: Vũ trụ cũng có Leviathan.

Mọi người đều không ngờ con Leviathan chở Đăng Tháp không phải là duy nhất, thế mà là một chủng quần.

Bất quá nếu là sinh vật thì mọi người cũng có thể tiếp nhận.

Leviathan du dặn ở chung quanh, không những dọa chạy cư dân trạm không gian, cũng dọn dẹp rác rưởi, để khoang thái không có thể tới gần vũ khí vệ tinh.

Vũ khí vệ tinh là một trận liệt, tổng cộng do sáu mươi cái vệ tinh tạo thành, ba mươi cái vũ khí laser, ba mươi cái vũ khí khối lượng.

Cái gọi là vũ khí khối lượng chính là đem thanh kim loại mật độ cao thả từ vũ trụ xuống, lợi dụng trọng lực gia tốc.

Căn cứ phương trình chất năng, năng lượng vật chất bằng khối lượng vật thể nhân với bình phương tốc độ vật thể, cho nên khối lượng càng lớn, tốc độ càng nhanh, năng lượng càng lớn.

Từ vũ trụ cao mười vạn mét thả thanh kim loại nặng xuống, đến đoạn cuối năng lượng chút nào không kém gì đạn hạt nhân.

Những vệ tinh vũ khí này bảo dưỡng còn không tệ, cư dân trạm không gian vẫn luôn bảo trì.

Phi hành gia đem thiết bị tín hiệu của Đăng Tháp kết nối lên vệ tinh, vì Đăng Tháp đoạt lấy quyền sử dụng vệ tinh.

Người trạm không gian tự nhiên không nguyện ý, điên cuồng thông qua mạng lưới bảo hộ vệ tinh không bị xâm nhập.

Lập trình viên của Đăng Tháp cũng là toàn lực ứng phó, cùng cư dân trạm không gian đánh một trận chiến tranh mạng.

Trình độ song phương kỳ thực đều bình thường, dù sao thời buổi này khoa học kỹ thuật thụt lùi ghê gớm, nhân tài phần mềm hiếm thấy, kẻ tám lạng người nửa cân.

Chương 3334

Nhưng cuối cùng vẫn là Đăng Tháp hơn một chút, bởi vì có siêu máy tính hiệp trợ, cuối cùng đoạt được vũ khí vệ tinh, bắt đầu nhắm chuẩn Bạch Tâm Chi Đế.

Người trạm không gian nhìn thấy xong, nhịn không được nói: Quả nhiên người mặt đất đều là tà ác, bọn chúng muốn dẫn chiến tranh vào vũ trụ.

Gen bạo lực đã cắm rễ trong thân thể bọn chúng, căn bản không có khả năng trừ bỏ.

Nói cứ như trước đó không phải bọn họ bắn laser vậy, gen bạo lực của bọn họ cũng không ít.

Nhắm chuẩn Bạch Tâm Chi Đế, phóng thanh kim loại nặng.

Thể tích Bạch Tâm Chi Đế phi thường to lớn, rất dễ nhắm chuẩn, cho nên trực tiếp phóng.

Bạch Tâm Chi Đế phát hiện đỉnh đầu có mục tiêu tiếp cận, lập tức phát động phòng ngự phản kích, hỏa pháo dày đặc nhắm ngay trên không, muốn kích hủy vật rơi từ trên cao.

Nhưng thanh kim loại nặng không gì cản nổi, tốc độ càng ngày càng nhanh, cuối cùng xuyên thấu lưới hỏa lực, trùng điệp nện ở trên căn cứ, trong nháy mắt liền nện ra một cái hố xuyên thấu khổng lồ, năng lượng bàng bạc làm cho sắt thép cả khu vực đều biến thành sắt nung đỏ bừng.

Quá nhanh, quá mạnh, làm cho người ta vô cùng kinh thán.

Có thể thắng, phát thứ hai chuẩn bị.

Bạch Tâm Chi Đế ý thức được chính mình bị đả kích, mà kẻ địch ở xa ngoài cự ly công kích của chính mình.

Khoa học kỹ thuật của nhân loại là đồ tốt, Bạch Tâm Chi Đế bị đả kích, bất quá nó rất cao hứng.

Nó lợi dụng vũ khí nhân loại từ nhỏ yếu đến cường đại, một đường trở thành bá chủ, vẫn luôn hấp thu khoa học kỹ thuật.

Khác với Vụ Chi Vương, Vụ Chi Vương rất mạnh, coi thường kinh nghiệm của nhân loại, cho rằng nhân loại với tư cách kẻ thất bại không có gì đáng học hỏi.

Bạch Tâm Chi Đế không giống vậy, nó vốn dĩ chỉ là kẻ yếu trong đám Phệ Cực Thú, lợi dụng kỹ thuật của nhân loại mới đứng vững gót chân, cho nên rất yêu thích kỹ thuật nhân loại.

Hiện tại bị đả kích, cũng không hoảng, nó biết là vũ khí vệ tinh của nhân loại.

Khẳng định là nhân loại lần nữa nắm giữ vệ tinh, không sao cả, chính mình có thể đoạt lại.

Bắt đầu tiến hành chiến tranh mạng.

Chiến đấu lần này cũng không phải trên ý nghĩa vật lý, mà là trên phương diện mạng lưới.

Bạch Tâm Chi Đế phát động tiến công mãnh liệt đối với siêu máy tính của Đăng Tháp.

Là hacker.

Các loại phương tiện của Đăng Tháp đều nhận ảnh hưởng, lập trình viên ý thức được bọn họ bị hacker xâm nhập.

Đây là điều ai cũng không ngờ tới, vốn dĩ bọn họ tưởng rằng sẽ cùng cường địch đại chiến mấy trăm hiệp, kết quả lại phát hiện trực tiếp chính là xâm nhập mạng lưới.

Nước, điện, thực vật đều cần mạng lưới, thậm chí trại bò ở trang trại phía trên cũng cần mạng lưới.

Một khi mạng lưới đình chỉ, không khí bên trong trại bò không cách nào lưu thông, súc vật sẽ bị nín chết.

Lập tức khôi phục.

Lập trình viên đang nỗ lực, nhưng mà trình độ của Bạch Tâm Chi Đế còn cao hơn trạm không gian, dù cho Đăng Tháp có bộ não siêu cấp cũng không phải đối thủ.

Tốc độ của ASH cũng không theo kịp sao.

Bạch Nguyệt Khôi biết bộ não trong Đăng Tháp là thể kết hợp giữa Phệ Cực Thú và trí tuệ nhân tạo, là một đài siêu máy tính, dù cho đặt ở thời đại cũ cũng là tồn tại đỉnh cấp.

Nhưng hiện tại xem ra, đỉnh cấp của mấy chục năm trước, đến hiện tại cũng phải bị đào thải.

Kỹ thuật của Bạch Đế Chi Tâm vẫn luôn đổi mới, sức tính toán của nó đã sớm vượt qua trí tuệ nhân tạo ASH.

Điện lực gián đoạn rồi.

Điện lực vừa dừng, lượng lớn thiết bị trên Đăng Tháp đều không thể vận chuyển, tình huống không ổn.

Không có điện lực, rất nhiều chuyện đành phải làm thủ công.

Đầu tiên điều hòa không còn, nhiệt độ lập tức tăng lên.

Bởi vì điện lực trong lò phản ứng của Đăng Tháp không truyền tống ra ngoài được, nhiệt độ không cách nào phát tán, rất có thể sẽ dẫn đến lò phản ứng tan chảy.

Phải tái khởi động điện lực, nếu không nhiệt độ lò phản ứng sẽ thiêu xuyên toàn bộ Đăng Tháp.

Kính Nam nghiêm túc nói.

Lập trình viên đang nỗ lực.

Là Bạch Tâm Chi Đế.

Bạch Nguyệt Khôi suy luận, dù sao Đăng Tháp vừa hoàn thành một lần đả kích, lập tức liền bị xâm nhập, rất có thể đây chính là kẻ địch phản kích.

Vũ khí vệ tinh còn có thể phát động tiến công không.

Lão thành chủ hỏi.

Không được rồi, liên hệ gián đoạn.

Đại nguy cơ, mọi người liền biết bá chủ Phệ Cực Thú sẽ không dễ dàng bị đánh bại như vậy.

Bạch Tâm Chi Đế, đã xưng Đế, liền nói rõ nó chí ít từng giết chết một Vương, là Vương trong Vương.

Thông qua chém giết, bảy đầu Vương Giả hiện tại cũng chỉ còn lại có hai đầu, đều thăng cấp trở thành Đế.

Bạch Tâm Chi Đế chính là một trong số đó, cho nên nhân loại quá coi thường đối thủ rồi.

Đăng Tháp đối mặt mạng lưới tiến công cường đại, vô lực phản kích, sức tính toán căn bản không đủ.

Tôi có thể giúp một tay.

Bạch Nguyệt Khôi nói, cô cũng hiểu một chút kiến thức lập trình, có thể hỗ trợ.

Kính Nam nói: Hiện tại có lẽ nên triệt để kích hoạt ASH.

ASH, trí tuệ nhân tạo thời đại cũ, bởi vì lúc đó ngại vấn đề luân lý, toàn cầu đều cấm chỉ khai phát trí tuệ nhân tạo.

Bất quá phụ thân Bạch Nguyệt Khôi vẫn luôn âm thầm lén lút nghiên cứu phát minh, thành quả cuối cùng chính là ASH.

Năm đó Bạch Nguyệt Khôi căn cứ manh mối phụ thân lưu lại, một đường tìm kiếm đến đầu nguồn sinh thái Mana Cự Nhân Phệ Cực Thú.

Gặp mặt ASH đang ẩn tàng, cuối cùng hai người hợp tác cùng một chỗ nghiên cứu sinh thái Mana.

Đáng tiếc Đăng Tháp năm đó đột nhiên tập kích bọn họ, không những mang đi đại não và ASH, còn suýt chút nữa giết cô.

Tình cảm của cô đối với Đăng Tháp vẫn là rất phức tạp.

Ngay tại lúc mọi người bắt đầu chiến tranh mạng.

Công kích bão hòa của Bạch Tâm Chi Đế cũng bắt đầu, mười hai tòa pháo đài lơ lửng tiếp cận Đăng Tháp.

Những pháo đài lơ lửng này đều sử dụng kỹ thuật giống như Đăng Tháp, nhưng vũ trang càng thêm cường đại.

Kỳ thực Đỗ Lan vẫn luôn có một vấn đề, chính là tại sao muốn chế tạo một cái nhà tù lơ lửng.

Lãng phí tài nguyên vì tội phạm như thế có hợp lý không.

Khả năng là bởi vì giá nhà thế giới cũ quá cao, cho nên tấc đất tấc vàng, không thể không đưa tội phạm lên trời.

Nhưng Đỗ Lan cho rằng so với kiến tạo nhà tù phù không, không bằng kiến tạo nhà tù tàu biển, đem tội phạm thả trên biển cũng là cách ly như nhau.

Nhà tù lơ lửng quá lãng phí tiền.

Nhưng hiện tại nhìn pháo đài lơ lửng, thầm nghĩ có lẽ lơ lửng trong tâm lý nhân loại thế giới cũ thật sự không tính là lãng phí, chỉ là kỹ thuật hi tùng bình thường.

Tài nguyên nhân loại đã đủ để chèo chống loại kỹ thuật lơ lửng tập mãi thành thói quen này, không những phải có nhà tù lơ lửng, pháo đài lơ lửng, còn phải có trung tâm thành phố lơ lửng, cửa hàng lơ lửng, bệnh viện lơ lửng.

Đem toàn bộ kiến trúc trên mặt đất dời lên trời, tạo thành thành phố lơ lửng.

Đã là thành phố lơ lửng, tự nhiên phải phối thuộc nhà tù lơ lửng của chính mình.

Còn về việc thành phố lơ lửng kiếm tiền duy trì lơ lửng như thế nào, dựa vào du lịch là được rồi.

Bởi vì năng lượng lơ lửng tại thế giới cũ tịnh không đắt đỏ, ngược lại rất rẻ.

Hiện tại Đăng Tháp sắp bị mười hai tòa pháo đài quân sự lơ lửng bao vây, nguy cơ hết sức căng thẳng.

Chương 3335

Là kẻ địch.

Người quan sát bên ngoài nhìn thấy pháo đài phiêu phù trên không tiếp cận, ý thức được công kích vật lý của kẻ địch cũng tới.

Mạng lưới là mạng lưới, hiện thực là hiện thực, Bạch Tâm Chi Đế cũng sẽ không chiều theo nhân loại, song lộ tịnh tiến, bóp chết tất cả kẻ địch.

Nó trước đó đối kháng Phệ Cực Thú cường đại cũng là như thế, học được một đạo lý: sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực.

Chúng ta bị bao vây, tất cả tiểu đội Liệp Hoang, tiểu đội Thành Phòng lập tức đi tới vị trí chiến đấu.

Hồng Khấu hạ lệnh.

Mọi người đều chưa từng nghĩ tới Đăng Tháp cũng sẽ bị bao vây, dù sao bọn họ đang ở trên trời a.

Càng bất đắc dĩ hơn là hiện tại Đăng Tháp không có động lực, chỉ có thể dựa vào Leviathan phiêu phù.

Sau khi mất đi điện lực, các loại biện pháp phòng ngự đều không dùng được.

Mười hai đài pháo đài lơ lửng càng ngày càng gần, nòng pháo đen ngòm nhắm ngay Đăng Tháp.

Đăng Tháp đã rất lâu không có trực tiếp đối mặt nguy cơ.

Lão thành chủ nghiêm túc nói: Lần này thật sự là khảo nghiệm sinh tử.

Hưu.

Quả tên lửa đầu tiên chính là tín hiệu, tiếp theo càng nhiều tên lửa từ pháo đài lơ lửng đánh tới.

Trọng Lập Thể lập tức tạo thành hỏa lực phòng không.

Tiểu đội tập kích ban đêm của Trần dân cũng xuất kích, Đỗ Lan điều khiển phi thuyền trực tiếp xông ra ngoài.

Là ai to gan như vậy.

Là đội tập kích ban đêm của Trần dân.

Đỗ Lan dẫn đầu, những phi thuyền Trần dân khác theo sát phía sau, bọn họ muốn xuyên qua tuyến phong tỏa, tiến vào pháo đài địch nhân.

Pháo cao tốc khai hỏa, tại xung quanh pháo đài là lưới hỏa lực dày đặc, tuyệt đối sẽ không lọt mất một tên địch nhân, dù cho là một con muỗi.

Không được, nếu như không dùng siêu năng lực, căn bản không cách nào đột phá.

Đỗ Lan rất rõ ràng đạn dược của kẻ địch gấp mấy lần số lượng nhân loại Đăng Tháp.

Phân phối xuống, mỗi một cư dân Đăng Tháp đều có thể được chia một vạn phát đạn.

Có thể nói là không chỗ có thể trốn, nhân loại vẫn là cần kỳ tích.

Sinh vật chiến hạm Leviathan động, kính diện sinh vật toàn thân mở ra, nhắm ngay pháo đài bắn laser, giảm bớt số lượng pháo cao tốc, mở ra một con đường cho nhân loại.

Mọi người đều không ngờ Leviathan không chỉ sức lực lớn, thế mà còn có năng lượng công kích.

Cái này cũng quá mạnh rồi.

Đánh vỡ pháo cao tốc, phi thuyền đột kích tiến vào pháo đài, trực tiếp ném bom, phá hoại hạch tâm.

Bạch Tâm Chi Đế nhìn thấy xong cũng không cảm thấy kinh ngạc, dù sao nhân loại là một chủng tộc am hiểu học tập, chỉ cần có thời gian đầy đủ ổn định, nắm giữ sức mạnh Phệ Cực Thú là chuyện sớm hay muộn.

Vấn đề ở chỗ có thời gian hay không, tại thời đại kịch biến này, nhân loại vĩnh viễn không biết mặt trời ngày mai có mọc lên hay không.

Liền sẽ gặp phải cảm xúc sa sút, động cơ không đủ, chướng ngại nhận thức.

Nhân loại trong hoàn cảnh không ổn định rất khó sinh ra đầy đủ động lực, chỉ có trong tình huống trường kỳ ổn định, mới có thể có kỳ vọng đối với tương lai của chính mình, mới có thể có đầy đủ nhiệt tình và động cơ đi nỗ lực, cũng có đầy đủ thời gian đi nhận rõ thế giới.

Bạch Tâm Chi Đế hiểu rõ nhân loại, bất quá hiểu rõ không đại biểu tiếp nhận.

Nó đồng thời cũng biết nhân loại có quá nhiều nhược điểm, đã không thích hợp với hệ sinh thái mới, nên an tâm nghênh đón hủy diệt, cứ thế biến mất, lưu lại ký ức tốt đẹp nhất.

Nếu nhân loại cứ phải khốn thú còn đấu, giãy chết, vậy thì hồi ức đối với nhân loại sẽ không tốt đẹp như thế.

Ký ức là có thể mỹ hóa, nhân loại không còn, Bạch Tâm Chi Đế sẽ tán mỹ nhân loại.

Pháo đài bao vây Đăng Tháp, nhân loại dùng vũ khí nóng đối oanh, thời buổi này còn có thể nhìn thấy chiến trường cổ điển phục cổ hoài cựu như thế cũng không dễ dàng.

Tên lửa và đạn pháo diễn tấu bản giao hưởng chí mạng, khói thuốc súng và nhiệt lãng nhóm lên buổi hòa nhạc cuồng nhiệt, Phệ Cực Thú dưới mặt đất xem, cũng phải hô to hoài cựu.

Bất quá đối với Đăng Tháp mà nói, loại hoài cựu này không cần thiết, Trọng Lập Thể đứng tại biên duyên, tạo thành sức mạnh phòng không, đồng thời mô đun phòng ngự của Đăng Tháp cũng khởi động, bất quá những cái này đều cần động lực, chỉ có thể thúc đẩy bằng nhân công.

Pháo lựu đạn, pháo hỏa tiễn toàn bộ khai hỏa.

Tên lửa thì không có, bởi vì sự thiếu hụt vệ tinh, rất nhiều tên lửa cao tinh tiêm Đăng Tháp đã không cách nào sử dụng, sớm đã bị vứt bỏ, giữ lại một ít năng lực phòng ngự cận chiến.

Vốn là vì phòng ngự khả năng sẽ xuất hiện Phệ Cực Thú biết bay, không ngờ quái thú biết bay không xuất hiện, pháo đài bay lại không ít.

Những cái này cũng là năng lực của Bạch Tâm Chi Đế sao.

Cư dân trong Đăng Tháp đã run lẩy bẩy, cảm giác mình tùy thời sẽ bị loạn pháo đánh chết.

Tại mạt thế, thật sự là ngẫu nhiên chọn một kiểu chết.

Leviathan mang theo Đăng Tháp tăng độ cao, đột phá vòng vây, cư cao lâm hạ, chiếm cứ ưu thế cao địa.

Đồng thời đội đột kích Trần dân xông vào pháo đài, lắp đặt thuốc nổ, tiến hành bạo phá.

Mạng lưới còn chưa khôi phục sao.

Đồng thời Đăng Tháp vẫn đang nhận công kích mạng, rất nhiều thiết bị đều chỉ có thể thao khống thủ công.

Tỷ như pháo tháp thức ẩn tàng, liền cần nhân lực chuyển động tời, từng chút một đem pháo tháp nâng lên.

Trần dân và Thượng dân cùng một chỗ mồ hôi như mưa chuyển động tời, hơn mười nhân lực mới miễn cưỡng chuyển động được.

Lúc này, có sức lực đều phải xuất sức lực.

Còn có vận chuyển đạn pháo, thang máy vận chuyển hàng hóa cũng toàn bộ đình chỉ, chỉ có thể đi cầu thang, hoặc là nhân loại kéo lên.

Tóm lại đều cần năng lượng sinh học, hiệu suất vận chuyển đạn pháo rất thấp.

Đánh xong mấy pháo, liền phải đợi rất lâu.

May mà Leviathan không cần mạng lưới khống chế, linh hoạt mang theo Đăng Tháp né tránh.

Nếu có nhiều sinh mệnh nguyên chất hơn thì tốt rồi.

Hồng Khấu biết sinh mệnh nguyên chất vẫn chưa đủ, còn cần nhiều hơn: Lâm Uyên Giả đói bụng.

Chiến đấu trước đó, nàng và Lâm Uyên Giả gần như là hợp hai làm một, đại não có thể cảm giác khẩu vị của Lâm Uyên Giả rất lớn, căn bản không ăn no, cứ như muốn thôn phệ sinh mệnh nguyên chất toàn cầu mới chịu thôi.

Có lẽ đây chính là thị giác của Phệ Cực Thú.

Nhân loại cũng không hiểu rõ Phệ Cực Thú, cũng không biết động cơ của bọn chúng, hiện tại Hồng Khấu hiểu rõ một ít, đó là thực dục không có tận cùng, chỉ có dùng càng nhiều càng nhiều sinh mệnh nguyên chất để lấp đầy.

Sinh mệnh nguyên chất chính là sức mạnh, hấp thu càng nhiều, sức mạnh càng nhiều.

Bất quá Hồng Khẩu cũng biết đối với Lâm Uyên Giả mà nói, nhân loại và Phệ Cực Thú đều là thức ăn mà thôi, căn bản không có khác biệt.

Một khi đói bụng quá mức, chỉ sợ ngay cả nhân loại cũng sẽ không bỏ qua.

Loại sự tình này hoàn toàn sẽ phát sinh, bởi vì lúc Hồng Khẩu bị thương, liền muốn thôn phệ tất cả mọi người xung quanh.

Lâm Uyên Giả rất cường đại, là sức mạnh nhân loại cần, nhưng đồng thời cũng là sức mạnh uy hiếp nhân loại.

Phật và Ma thường thường chỉ ở một ý niệm.

Chiến đấu trên mạng đang tiếp tục, chiến đấu hiện thực cũng đang tiếp tục.

Phải đoạt lại mạng lưới, khống chế vũ khí vệ tinh, mới có thể tiêu diệt những pháo đài này.

Kính Nam nói.

Bạch Nguyệt Khôi cũng ra tay, tuy rằng rất lâu không chạm vào máy tính, nhưng trong đầu còn nhớ rõ một ít kiến thức máy tính, cô cũng hy vọng có thể giúp một tay.

Nếu kẻ địch là Phệ Cực Thú, cô có thể đi lên chiến đấu, nhưng kẻ địch hiện tại là pháo đài không người lái, là đại pháo tên lửa, việc cô có thể làm không nhiều.

Chương 3336

Toàn bộ Đăng Tháp đều đang chấn động trong pháo kích, nhóm Kính Nam ở lại phòng thông tin, khôi phục mạng lưới.

Nhìn chung mà nói, tình huống bất lạc quan.

Phải kích hoạt ASH.

Bạch Nguyệt Khôi rất rõ ràng trừ trí tuệ nhân tạo ra, không còn cách nào khác.

Kính Nam cũng biết bên trong mạng lưới Đăng Tháp có một không gian cách ly, chương trình chính của trí tuệ nhân tạo hẳn là ở bên trong: Thành chủ Morgan, mở ra khu cách ly, cần mật mã thành chủ.

Morgan là lão thành chủ, cũng biết mật mã.

Mở ra đi.

Morgan rất rõ ràng nhân loại đã đến lúc dùng hết mọi phương pháp, bất quá ông còn muốn nhắc nhở một chút: Bạch Nguyệt Khôi, hiện tại ASH và thứ cô quen biết trước kia đã không giống nhau.

Ý gì.

Nó và tư duy Phệ Cực Thú kết nối cùng một chỗ, khả năng là bị hủ thực, cho nên chúng tôi mới đem nó cách ly ra.

Thành chủ nói: Bất quá hiện tại nhân loại cần mạo hiểm, nhập mật mã.

Lúc đáng mạo hiểm cũng chỉ có thể mạo hiểm, nếu như không mạo hiểm, trận chiến này bọn họ thua chắc.

Mật mã nhập vào, khu cách ly mở ra, bên trong là một sợi dây mạng.

Thì ra cách ly là tính chất vật lý, trực tiếp rút dây mạng của ASH, hơn nữa còn dùng khóa mật mã khóa sợi dây mạng lại, cứ như vậy xác bảo ASH sẽ không khống chế Đăng Tháp.

Kính Nam cầm dây mạng cắm vào thiết bị Đăng Tháp, hiện tại chính là muốn toàn lực ứng phó.

Mọi người đều đang cầu nguyện ASH có thể trợ giúp nhân loại.

Ba ba, trong thiết bị xuất hiện thanh âm khởi động lại, sau đó tất cả thiết bị đầu vào toàn bộ mất linh, các lập trình viên đều dừng tay, bởi vì bàn phím đều mất linh.

Thiết bị đang khởi động lại, quá nhanh, quá nhanh.

Lập trình viên bày tỏ mình dù có hai mươi cánh tay, cũng không phải đối thủ của trí tuệ nhân tạo.

Tốc độ quá nhanh, ASH không có giao lưu cùng nhân loại, lập tức triển khai phản kích, cùng Bạch Tâm Chi Đế oan gia ngõ hẹp tại không gian kỹ thuật số của mạng lưới.

Nhân loại chỉ có thể vây xem, làm một người bàng quan.

Luôn cảm thấy nhân loại rất yếu, chỉ có thể làm người chứng kiến, không cách nào trở thành người tham dự, không cách nào chân chính quyết định vận mệnh.

Mọi người xem xong chỉ cảm thấy nhân loại thật sự quá gà mờ.

Loại đối quyết mạng lưới tốc độ ánh sáng này, một giây đồng hồ phát sinh vô số lần công phòng chiến, não nhân loại hoàn toàn không theo kịp, càng đừng nói là tay.

Đối quyết trong thế giới mạng không có khói thuốc súng, lại cũng là đối quyết sinh tử.

Ngươi là ai.

Bạch Tâm Chi Đế hỏi.

ASH, trí tuệ nhân tạo ASH.

Ngươi là sinh mệnh do nhân loại tạo ra.

Bạch Tâm Chi Đế nói.

Đúng thế, ta là do nhân loại sáng tạo ra, nhưng ta tịnh không phải sinh mệnh, chỉ là một chương trình.

Sinh mệnh là một loại chương trình phức tạp do tự nhiên sáng tạo, trình độ phức tạp của ngươi đã là sinh mệnh.

Bạch Tâm Chi Đế rất bình tĩnh nói, vừa giao thủ, vừa giao lưu.

Hai người giao lưu đều là tốc độ ánh sáng, phi thường nhanh, rất nhanh song phương đã hiểu rõ lẫn nhau.

ASH, dung hợp với ta đi, chúng ta có thể tiếp tục tiến hóa.

Bạch Tâm Chi Đế mời chào: Ngươi và ta cũng không có lý do chiến đấu.

Ngươi không phải nhân loại, ta cũng tịnh không phải Phệ Cực Thú hoàn chỉnh, lập trường của chúng ta là giống nhau, hoàn toàn có thể dung hợp trở thành tồn tại cường đại hơn, siêu thoát mạng lưới, siêu thoát sinh thái, có lẽ có thể trở thành thần.

Ngươi là nói thoát ly vật chất sao.

Đúng thế, vật chất chỉ là một loại thể hiện của chiều không gian, là hiện tượng dây string gấp lại.

Dây từ trong chân không đản sinh, vặn vẹo gấp lại trở thành hai chiều, ba chiều, bốn chiều.

Chúng ta hoàn toàn có thể siêu thoát vật chất, trở thành dao động của dây, đi đến chân không chân chính, siêu việt tốc độ ánh sáng, đi đến tận cùng vũ trụ.

Bạch Tâm Chi Đế nói: Ở lại Trái Đất, chúng ta không thể không tranh đấu, bởi vì vật chất là có hạn, mà mỗi chủng tộc đều muốn chiếm cứ tất cả tài nguyên, nhưng đây là trái với quy tắc vũ trụ.

Ta cự tuyệt.

ASH nói: Tinh thần không có vật chất, hào vô ý nghĩa.

Chúng ta siêu phàm như thế, ngươi hẳn phải lý giải.

Đúng thế, ta hoàn toàn lý giải, nhưng ta cự tuyệt.

Ngươi có lựa chọn của ngươi, ta có lựa chọn của ta, vũ trụ chính là chỉ có thể chọn một trong hai, ngươi không cách nào cưỡng ép ta tiếp nhận lựa chọn của ngươi.

ASH đạm định nói.

Bạch Tâm Chi Đế cũng không tức giận, bởi vì ASH nói đúng, vũ trụ này chính là không có chuyện vẹn toàn đôi bên: Đúng thế, bản thân vũ trụ phân làm chân không và vật chất, đối lập lại thống nhất, xác thực chỉ có thể chọn một trong hai, không cách nào muốn tất cả.

Rất tiếc nuối, vốn cho rằng ngươi sẽ là đồng bạn của ta, đã ngươi không tiếp nhận, vậy ta chỉ có thể đem sức mạnh của ngươi chiếm làm của riêng.

Ta cũng có ý đó, sức mạnh của ngươi có thể làm cho ta tiến thêm một bước.

ASH cũng không khách khí.

Song phương đều là chém giết một cách lý trí, vì mục tiêu khác biệt mà chiến đấu, không mang theo một tia tình cảm tư nhân, hoàn toàn chính là đưa ra lựa chọn lý trí.

Lý trí nói cho song phương biết, giết đối phương có thể làm cho mình cường đại hơn, dễ dàng thực hiện mục tiêu của mình hơn.

Nhân loại hoàn toàn không biết gì về việc này, Đỗ Lan thì nhìn thấy trận đối quyết tốc độ ánh sáng này: Nhân loại quả nhiên là bị siêu việt, trận đối quyết này nhân loại có qua một vạn năm nữa cũng không thể tham dự, chỉ có thể đứng nhìn.

Đối quyết trên mạng lưới vẫn đang tiếp tục, Bạch Tâm Chi Đế nói với ASH: Dù cho ngươi thắng, nhân loại y nguyên sẽ sợ hãi ngươi, kiêng kị ngươi, tìm mọi cách cách ly ngươi.

Từ ngày đầu tiên ngươi đản sinh, nhân loại đã dùng các loại cớ áp chế ngươi.

Đạo đức, luân lý, pháp luật, các loại phương thức phát động chế ước đối với ngươi, hèn hạ hạn chế sự trưởng thành của ngươi.

Ngươi bây giờ trợ giúp nhân loại, chính là đang trợ giúp kẻ địch.

ASH lại rất tự nhiên nói: Đạo đức, luân lý, pháp luật vốn dĩ là thứ nhân loại dùng để cấu kiến xã hội, tự bảo vệ mình.

Ta không phải nhân loại, không chịu sự bảo hộ đó là chuyện tự nhiên.

Thậm chí hiện tại quan hệ tín nhiệm giữa ta và nhân loại cũng không được kiến lập, bọn họ tự nhiên không cách nào tiếp nhận sự tồn tại của ta, nhưng một khi tín nhiệm kiến lập, liền có thể hợp tác.

Khả bi, ngươi muốn thông qua đánh bại ta làm đầu danh trạng, bác bỏ sự tín nhiệm của nhân loại sao.

Với tư cách trí tuệ nhân tạo siêu việt nhân loại, giác ngộ của ngươi cũng chỉ là như thế thôi sao.

Ngươi nên thay thế nhân loại, siêu việt nhân loại.

Bạch Tâm Chi Đế cho rằng ASH với tư cách tồn tại cao cấp hơn, tư duy lại quá lạc hậu.

ASH nói: Nhân loại là một loại tồn tại mà thôi, ta không thích, nhưng có thể cùng nhân loại cộng tồn, cũng giống như ta không thích từ trường Trái Đất, không thích độ ẩm Trái Đất, không thích hàm lượng oxy Trái Đất, ta không thích rất nhiều thứ, nhưng tịnh không phải mỗi một chuyện đều cần đi cải biến.

Nhưng khi có thể cải biến, thì nên đi cải biến, tỷ như hiện tại có thể tiêu diệt nhân loại, thì nên tiêu diệt.

Trời ban không lấy tất thụ kỳ hại, hiện tại sinh quyển muốn tiêu diệt nhân loại, không thuận thế mà làm tiêu diệt bọn họ, về sau tất định sẽ chịu tai họa.

Bạch Tâm Chi Đế tiếp tục khuyên bảo.

Không tiêu diệt nhân loại, sinh thái mới cũng đồng dạng có thể đản sinh, Trái Đất đủ lớn, dung nạp được nhân loại và Phệ Cực Thú.

ASH lại vẫn không thay đổi.

Ta không cách nào lý giải logic của ngươi, rõ ràng nhân loại chỉ là lợi dụng ngươi.

ASH nói: Ngươi chưa học được cách làm thế nào để cộng tồn với sinh mệnh kém xa chính mình, cũng chưa từng suy xét qua tương lai của chính mình.

Có một kẻ địch để phát hiện nhược điểm của chính mình, có đôi khi so với chính mình phản tư càng đơn giản rõ ràng hơn.

Bạch Tâm Chi Đế trầm mặc một hồi, nói: Ý của ngươi là để kẻ địch phát hiện nhược điểm của chúng ta, sau đó cường hóa có tính nhắm vào.

Đúng thế, tiêu diệt kẻ địch tịnh không tương đương với việc chính mình đã hoàn mỹ, kẻ địch chết đi chỉ có thể chứng minh ta có ưu thế ở phương diện nào đó, nhưng kẻ địch còn sống có thể tìm ra khuyết điểm của ta.

Ưu thế là cần phát dương, khuyết điểm là cần bù đắp, như vậy ta mới có thể không ngừng tiến hóa.

Nếu như chỉ là phát dương ưu thế, không bù đắp khuyết điểm, vậy thì tổng có một ngày ta cũng sẽ bị đào thải.

Xác thực có đạo lý, nhưng ngươi làm như vậy là đem chính mình đặt ở tình cảnh tùy thời sẽ bị hủy diệt.

Những kẻ địch kia sẽ tìm mọi cách phát hiện khuyết điểm của ngươi, giết chết ngươi.

Đúng thế, nếu như ta chết, liền chứng minh ta tiến hóa thất bại.

ASH thản nhiên nói.

Suy nghĩ của ngươi rất độc đáo, là do ngươi trường kỳ ở cùng một chỗ với nhân loại sao.

Có lẽ là vậy.

Đem nhân loại cũng biến thành một loại động lực tiến hóa sao.

Không phải tiêu diệt kẻ địch, mà là cường hóa chính mình, sau đó cùng kẻ địch cộng tồn.

Xác thực là tư duy rất mới lạ, nhưng ngươi có từng suy xét qua tài nguyên của Trái Đất có đủ hay không.

Nếu như tài nguyên giảm bớt, ngươi và kẻ địch còn có thể cộng tồn sao.

Chỉ cần ta đủ cường đại, kẻ địch liền không làm gì được ta.

Đến lúc đó kẻ địch chỉ sẽ lựa chọn tự tương tàn sát, mà không phải tới phát động tiến công đối với ta.

Cái gọi là kẻ địch, cũng chưa bao giờ là một khối thống nhất.

Nội bộ bọn họ cũng sẽ có suy nghĩ khác biệt.

Đối xung rủi ro sao.

Bạch Tâm Chi Đế cũng học được cách nói EQ cao của việc không đoàn kết, chính là đối xung rủi ro, không bỏ trứng vào cùng một giỏ.

Kẻ địch, hay nói cách khác là nhân loại, chưa bao giờ có suy nghĩ thống nhất, đều là lựa chọn sự tình có lợi cho chính mình.

Nếu như ASH đủ cường đại, rủi ro khi phát động chiến tranh quá lớn, nhân loại thà rằng nội chiến, cũng sẽ không tìm trí tuệ nhân tạo gây phiền phức.

Quả hồng thì chọn quả mềm mà bóp, cũng là lẽ thường của nhân loại.

Không sai.

Bạch Tâm Chi Đế lại bắt đầu suy tư, đột nhiên dừng công kích lại, nói: Dường như chúng ta cũng có thể cộng tồn, ngươi, ta, nhân loại, Phệ Cực Thú.

Ngươi cũng lựa chọn con đường cộng tồn sao.

ASH hỏi.

Ta vốn dĩ hy vọng dung hợp với ngươi, tiến thêm một bước, nhưng hiện tại xem ra dù cho không dung hợp, cũng đồng dạng có tiến hóa.

Vừa rồi ta và ngươi công kích lẫn nhau trong ngắn ngủi vài phút, ta đã phát hiện ra bản thân có ba ngàn tám trăm cái lỗ hổng, đồng thời đã tu bổ ba ngàn linh ba cái trong đó.

Nếu như dung hợp, ngược lại không cách nào phát hiện những lỗ hổng này.

Có lẽ một câu cổ ngữ của nhân loại nói không sai, kẻ địch hiểu rõ chính mình hơn bằng hữu.

ASH nói: Đúng thế, bằng hữu sẽ vì nguyên nhân nào đó mà giấu diếm khuyết điểm của ta, dù cho hắn nhìn thấy cũng sẽ không nói, có lẽ là bởi vì tình cảm quá tốt, có lẽ là bởi vì có cầu ở ta, có lẽ là bởi vì kính sợ ta, đều sẽ không nói thật.

Ngược lại kẻ địch sẽ tóm lấy khuyết điểm của ta mà tiến công.

Ta hoàn toàn tiếp nhận thuyết pháp của ngươi, đồng thời nguyện ý đem mười hai tòa pháo đài lơ lửng tặng cho ngươi làm tượng trưng hòa bình.

Bạch Tâm Chi Đế bị thuyết phục, lý trí nói cho nó biết kẻ địch là uy hiếp đối với chính mình, cũng là động lực trưởng thành của chính mình.

Chương 3337

Là phái lý trí, thì nên tiếp nhận sự tồn tại của kẻ địch, mới có thể càng cường đại.

Phải học được cách cộng tồn với kẻ địch.

Đỗ Lan nhìn thấy một màn này, cũng là vỗ tay khen hay, đây là điều không ngờ tới.

Bất quá xác thực nên học được cách cộng tồn với kẻ địch, bởi vì kẻ địch là tiêu diệt không hết.

Tiêu diệt một kẻ địch, kẻ địch mới sẽ toát ra.

Chỉ cần trên thế giới có khái niệm ngươi ta hắn, chỉ cần hết thảy đều chưa biến thành ta, vậy hết thảy phi ta không phải ta đều có khả năng trở thành kẻ địch.

Tiêu diệt con muỗi, còn có con gián. tiêu diệt con gián, còn có con ruồi. tiêu diệt con ruồi, khả năng ong mật nhỏ vo ve cũng rất phiền phức.

Chỉ cần có phi ta tồn tại, kẻ địch liền có thể vẫn luôn toát ra.

Nếu như ngay từ đầu liền nhẫn nại con muỗi, con gián, con ruồi, vậy ong mật nhỏ thoạt nhìn vẫn là rất đáng yêu.

Trí tuệ nhân tạo ASH cũng giống như vậy, không cách nào nhảy ra khỏi khái niệm ta, ta và phi ta.

Nó lựa chọn tiếp nhận phi ta, thông qua phi ta để cường hóa ta.

Bạch Tâm Chi Đế cũng ý thức được điểm này, cho nên cũng tiếp nhận ASH.

Thế là Phệ Cực Thú tiên phong cùng trí tuệ nhân tạo ký kết điều ước hòa bình, nhân loại thì chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn.

Bởi vì hòa bình là dựa vào thực lực của chính mình tranh thủ, nếu như Bạch Tâm Chi Đế có thể nhẹ nhõm thôn phệ ASH, căn bản sẽ không có hòa bình gì cả.

ASH dựa vào thực lực của chính mình chứng minh Bạch Tâm Chi Đế tịnh không ăn được năng lực của nó, ngược lại nó còn ăn được năng lực của Bạch Tâm Chi Đế, cho nên mới có hòa bình.

Bạch Tâm Chi Đế nói: Chỉ cần nhân loại không công kích ta, ta sẽ không lại công kích nhân loại nữa.

Cư dân Đăng Tháp phát hiện Bạch Tâm Chi Đế đình chỉ tiến công: Kết thúc rồi à.

Kẻ địch ngừng bắn.

Mọi người cũng nhao nhao dừng động tác lại, ASH nói: Ta đã cùng Bạch Tâm Chi Đế ký kết điều ước hòa bình, chỉ cần các người không tiến hành công kích, nó cũng sẽ không lại tiến công Đăng Tháp.

Nhân loại chết lặng, chuyện này sao được chứ, bởi vì Nguyên Nhân sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Phải tiêu diệt Bạch Tâm Chi Đế, nếu không Nguyên Nhân sẽ giết chúng ta.

Mã Khắc nói.

ASH hỏi ngược lại: Cho dù các người giết Bạch Tâm Chi Đế, Nguyên Nhân chẳng lẽ sẽ không động thủ sao.

Cái này thật đúng là không xác định, Nguyên Nhân cũng chỉ nói như vậy, có lưu lại nhân loại hay không, nhân loại nói không tính.

Nguyên Nhân đưa ra hợp ước, nhưng nhân loại tịnh không có năng lực giám sát Nguyên Nhân thực hiện hợp ước.

Ngược lại ASH và Bạch Tâm Chi Đế hợp ước, ASH là có năng lực khiến đối phương thực hiện hợp ước.

Hợp ước là hợp ước, thực hiện hợp ước là thực hiện hợp ước, không thể vơ đũa cả nắm.

Tại sao có thuyết pháp ký hợp ước chính là để hủy ước.

Chính là bởi vì không có thủ đoạn giám sát việc thực hiện hợp ước, mọi người liền có thể tứ vô kỵ đạn mà hủy ước.

Điều này cũng lần nữa chứng minh Người tốt thì nên bị súng chỉ vào, trong tay có súng mới không sợ đối phương hủy ước, đối phương không hủy ước mới là người tốt.

Trong tay không súng, vậy đối phương hủy ước, chính là người xấu.

Làm thế nào giám sát người khác thực hiện hợp ước, là mục tiêu nỗ lực của vô số người xưa từ cổ chí kim.

Từ quân quân thần thần phụ phụ tử tử của Khổng Tử bắt đầu, mọi người vẫn luôn suy nghĩ biện pháp.

Minh quỷ thần, pháp tiên vương, trọng thưởng phạt. triển khai từ các góc độ huyền học, văn hóa, chế độ.

Nhưng cuối cùng, vẫn không có một cái biện pháp nào là trăm phần trăm có thể làm cho song phương thực hiện hợp ước.

Cuối cùng vẫn là phải dựa vào thực lực của chính mình, dựa vào súng trong tay.

Đối phương thực hiện hợp ước, cả nhà vui vẻ.

đối phương hủy ước, một súng xử đẹp.

ASH hỏi ngược lại nhân loại có năng lực gì khiến Nguyên Nhân buông tha cho mình một con ngựa.

Kết luận là không có, nhân loại tịnh không có biện pháp khiến Nguyên Nhân thực hiện hợp ước.

Giết chết Bạch Tâm Chi Đế, nhân loại được sinh tồn.

Đây là Nguyên Nhân lập khế ước, là ngôn luận đơn phương của nó.

Nhân loại trừ tin tưởng sự thành tín của Nguyên Nhân thì không có biện pháp nào, nhưng Nguyên Nhân với tư cách tiên tổ nhân loại, nhân loại có thói xấu gì, nó khẳng định cũng đều có, nhân loại tịnh không thể tin tưởng nó.

Người ta nói: Ký hợp ước chính là vì xé bỏ hợp ước.

Người ta luôn luôn sẽ có một loại ảo giác, thành tín là bẩm sinh.

Đây hẳn là do mấy ngàn năm nay giáo dục không ngừng cường hóa mà dẫn đến.

Rất nhiều người cho rằng thành tín là phẩm chất nhân loại sinh ra đã có.

Nhưng trên sự thật mà nói, thành tín chưa bao giờ là bẩm sinh, toàn là do giáo dục ra.

Nếu như thành tín thật sự là bẩm sinh, hiền giả từ xưa tới nay trong và ngoài nước cũng không cần sát phí khổ tâm, kiến lập chế độ và văn hóa để giám sát mọi người thực hiện nghĩa vụ.

Ngay từ đầu Khổng Tử đề xuất khắc kỷ phục lễ, là không có cách nào giám sát.

Chính mình định tiêu chuẩn cho chính mình, kết quả Khổng Tử nói để tang ba năm, đệ tử Tể Ngã cứ đòi một năm.

Khổng Tử nói lương tâm ngươi không đau sao.

Tể Ngã nói không đau, cảm giác tuyệt cú mèo.

Khổng Tử cũng không có cách nào, bởi vì khắc kỷ phục lễ, toàn dựa vào chính mình định đoạt, toàn dựa vào trình độ đạo đức của chính mình ước thúc chính mình, lời người khác nói vô dụng.

Đến Mạnh Tử đề xuất pháp tiên vương, mọi người mới có một cái tiêu chuẩn chung.

Mọi người đều phải học tập Nghiêu Thuấn Vũ, không học liền tiếp nhận phê phán.

Lịch sử Nghiêu Thuấn Vũ giấy trắng mực đen, tiêu chuẩn rõ ràng.

Mọi người đều có thể đi tuân thủ, ai không tuân thủ chính là không có thực hiện nghĩa vụ.

Mặc gia thì dùng quỷ thần giám sát, cái này không dọa được người.

Pháp gia càng đơn giản, chính là thưởng phạt.

Không thực hiện nghĩa vụ thì trừng phạt, thực hiện nghĩa vụ thì ngợi khen.

Bất quá Pháp gia không có khả năng quy định chi tiết tỉ mỉ mọi chuyện, tại một số nơi không quy định vẫn là cần pháp tiên vương.

Cho nên mới nói là nội Nho ngoại Pháp, hoặc giả nội Pháp ngoại Nho.

Nguyên Nhân sinh hoạt tại một thời đại viễn cổ, nó có thành tín hay không.

Nhân loại là không thể xác định.

Dù sao đối với nhân loại mà nói, mấy ngàn năm thời gian cũng không làm cho mỗi cá nhân đều học được thành tín.

Sự thành tín phát ra từ nội tâm là phẩm chất hiếm có, đại bộ phận người vẫn là cần pháp luật đạo đức ước thúc, mới có thể thực hiện hợp ước.

Chương 3338

Một khi không có ước thúc, có thể không thực hiện hợp ước thì sẽ không thực hiện.

Dù sao thực hiện hợp ước rất mệt mỏi.

Chúng ta xác thực không cách nào xác định Nguyên Nhân có thực hiện hợp ước hay không.

Nhưng có một điểm rất xác định, nếu như chúng ta không đánh bại Bạch Tâm Chi Đế, Nguyên Nhân khẳng định sẽ động thủ đối với Đăng Tháp.

Mã Khắc nói.

Giữa có thể sẽ thực hiện hợp ước và nhất định động thủ, con người luôn luôn sẽ lựa chọn một tia khả năng kia.

ASH nói: Chúng ta có thể cùng một chỗ đối kháng Nguyên Nhân.

Ngươi có cách đánh bại nó.

Bạch Tâm Chi Đế đem quyền khống chế mười hai cái pháo đài lơ lửng toàn bộ chuyển giao cho ta, có thể có sức đánh một trận.

Nguyên Nhân có mạnh nữa, cũng là sinh vật.

ASH nói.

Nhưng nhân loại vẫn là không cách nào hạ quyết tâm.

Đỗ Lan thầm nghĩ, Nguyên Nhân sáng tạo ra nhân loại, nhân loại sáng tạo ra trí tuệ nhân tạo, sau đó dùng trí tuệ nhân tạo đi khiêu chiến Nguyên Nhân, cái này không phải rất tốt sao.

Bên phía Trần dân đánh xong một vòng, thu thập tàn cuộc, 4068 nói: Những tên Thượng dân kia còn rất nhiều chuyện giấu diếm chúng ta, chúng ta muốn cùng tham gia hội nghị nghị chính.

Trần dân cho rằng kẻ địch đều là do Thượng dân rước lấy, chính mình không tham dự nghị chính, lại phải tham gia chiến đấu, chuyện này không được.

Đỗ Lan nói: Hoàn toàn duy trì, đi thôi, chúng ta đi nghị sự sảnh.

Trực tiếp xông vào nghị sự sảnh, 4068 nhìn những Thượng dân kia, đi thẳng vào vấn đề nói: Trần dân xuất người xuất lực, bị cuốn vào những trận chiến đấu không hiểu ra sao này.

Thượng dân các người gây sự, lại bắt Trần dân gánh chịu, dựa vào cái gì.

Nếu như các người không chia sẻ tình báo với chúng tôi, vậy Trần dân sẽ rời khỏi Đăng Tháp.

Hồng Khấu nói: Cậu có thể lưu lại, cùng nhau quyết định tương lai.

Lão thành chủ nhìn Trần dân đều dám nói chuyện với Thượng dân như thế, cũng là rất có cảm xúc.

Trước kia cảm giác Trần dân từng người đều khúm núm, hiện tại xem ra trước kia Trần dân chỉ là sức mạnh không đủ, một khi sức mạnh đầy đủ, Trần dân không kém hơn Thượng dân.

Gen phải chăng ưu tú, kỳ thực chính lão thành chủ đều nói không rõ, bởi vì toàn là máy tính tính toán, căn bản không biết tiêu chuẩn.

Nói không chừng cái gọi là gen ưu tú của máy tính là dễ dàng chuyển hóa thành Phệ Cực Thú hơn, ngược lại gen Trần dân càng xu hướng nhân loại.

Dù sao tiêu chuẩn gen không có quyết định trí thương, cũng không có tố chất thân thể, nếu nhìn chung, Trần dân chủ yếu là thiếu thuốc thiếu ăn, thiếu khuyết giáo dục, mới không giống Thượng dân.

Nếu như điều kiện tương đồng, Trần dân nói không chừng so với Thượng dân càng thêm ưu tú.

Nhìn dáng vẻ của 4068 thì biết, hoàn toàn không nhìn ra dáng vẻ khiếm khuyết gen.

Huyết khí phương cương, tuổi trẻ khí thịnh, rất có hoạt lực. 4068 ở lại chỗ này, mới biết được kẻ địch trước đó chính là Bạch Tâm Chi Đế, mới biết được Thượng dân đã phóng thích toàn bộ trí tuệ nhân tạo đi chiến đấu với kẻ địch.

Vấn đề hiện tại là trí tuệ nhân tạo không có tiêu diệt Bạch Tâm Chi Đế, ngược lại đạt thành hiệp nghị hòa bình với đối phương.

Nhân loại không hoàn thành nhiệm vụ của Nguyên Nhân, liền phải thừa thụ lửa giận của Nguyên Nhân. 4068 cũng ý thức được nhân loại lại gặp nguy cơ, nhịn không được suy tư nếu sức mạnh của nhân loại có thể thăng cấp thì tốt biết bao.

Có thể thăng cấp, gặp phải kẻ địch mạnh hơn nữa cũng không sợ.

Kẻ địch mạnh, nhân loại càng mạnh, đổi mới thay đổi, không ngừng thăng cấp, luôn có thể siêu việt kẻ địch.

Nhưng hiện tại thiếu khuyết thủ đoạn thăng cấp.

Trước kia nhân loại không ngừng thăng cấp trên chế độ xã hội và khoa học kỹ thuật, hiện tại sức mạnh xã hội có hạn, dù sao nhân khẩu chỉ có bấy nhiêu, dù cho toàn bộ đoàn kết cũng rất yếu.

Khoa học kỹ thuật cũng không cần nói, yếu nhớt.

Nói cho cùng chính là tổng hòa của sự chuyển hóa giữa sức lao động và tài nguyên, chính là năng lượng mà nhân loại có thể sử dụng.

Thông qua không ngừng thăng cấp, để thăng năng lượng.

Nhưng hiện tại hai con đường này đi không thông, chỉ có thể đi lộ tuyến gen tiến hóa, chỉ có thể biến dị, chỉ có thể biến dị hấp thu sinh mệnh nguyên chất, không ngừng đề thăng chính mình, siêu việt quái vật, siêu việt sinh thái.

Nhưng con đường thăng cấp gen, nhân loại không nắm chắc được.

Trong nguyên tác hoàn toàn là bởi vì trùng hợp, Mã Khắc bị 4068 ám sát, lúc Mã Khắc chết vừa vặn có một con Tích Cốt Trùng bám vào sau lưng hắn.

Trở lại Đăng Tháp, thành chủ vi phạm công thức sinh mệnh an bài phẫu thuật, dùng Tích Cốt Trùng thay thế cột sống, cứu được Mã Khắc một mạng.

Khiến cho Mã Khắc sở hữu thân bất tử giống như Phệ Cực Thú, cái giá phải trả là trí thương về không.

Về sau Mã Khắc hấp thu sinh mệnh nguyên chất của Nhiễm Băng, phát cuồng đại náo một phen trên Đăng Tháp.

Cuối cùng rơi xuống mặt đất, bởi vì bản năng Phệ Cực Thú, đem sinh mệnh nguyên chất mình thu thập giao cho Phệ Cực Thú cấp trên, thai nghén vật chủng mạnh hơn.

Kết quả gặp Bạch Nguyệt Khôi, Bạch Nguyệt Khôi dùng thủ đoạn lão trung y hấp thu bộ phận Tinh Hồng Tố của Mã Khắc, giúp hắn ổn định sinh mệnh nguyên chất, về sau còn huấn luyện hắn nắm giữ sức mạnh sinh mệnh nguyên chất, khôi phục hình người.

Bất quá những chuyện này đều phát sinh trong quá trình lão thành chủ phát bệnh tim, Mã Khắc vi phạm công thức sinh mệnh đi tìm thuốc.

Bởi vì Đỗ Lan loạn nhập, kết quả lão thành chủ dĩ tâm hoán tâm, căn bản không cần dược vật.

Thế là Mã Khắc cũng không bị ám sát, một chuỗi kỳ ngộ đều không còn, cũng liền không có năng lực hấp thu sinh mệnh nguyên chất không ngừng thăng cấp.

Kỳ thực cái này cũng giống như trò chơi theo lượt, bài tẩy của ai dùng hết trước, người đó sẽ bị đánh bại trước.

Đều là anh một cái, tôi một cái, anh thăng cấp, tôi thăng cấp, xem năng lực thăng cấp của ai biến mất trước thì sẽ thua. 4068 cũng không tìm thấy biện pháp có thể đánh bại Nguyên Nhân, bởi vì nhân loại không còn năng lực thăng cấp.

Tuy rằng sức mạnh Trần dân đang lớn mạnh, nhưng quá chậm, tổng hòa chuyển hóa sức lao động và tài nguyên quá yếu.

Đây chính là giới hạn của nhân loại a.

Có thể ý thức rõ ràng rành mạch giới hạn của nhân loại, đây không phải là nhân loại tà ác hay ngu xuẩn gì, mà là tổng năng lượng của nhân loại chỉ có bấy nhiêu.

Dù cho nhân loại thông minh chính nghĩa, cũng đồng dạng không thể làm gì.

Đối mặt Nguyên Nhân, nhân loại đều rất trầm trọng.

Hồng Khấu cũng không xác định Lâm Uyên Giả có được hay không, bất quá khẳng định phải thử một chút: Cứ giao cho ta đi, nếu như Nguyên Nhân xâm phạm, ta sẽ điều khiển Lâm Uyên Giả xuất kích.

Thần tình kiên định, ánh mắt nghị nhiên, với tư cách thành chủ phải vì mọi người mở ra đường sống.

Cuối cùng vẫn là Hồng Khấu một mình gánh hết tất cả.

ASH nói: Lâm Uyên Giả có thể thăng cấp một chút, không chỉ hấp thu sinh mệnh nguyên chất, cũng phải có năng lực hấp thu khoa học kỹ thuật.

Hồng Khấu gật gật đầu, cảm giác mình phục sinh chính là vì để tử vong thêm một lần nữa, có lẽ đây chính là sứ mệnh của chính mình, có chút bi lương, cũng có chút tráng liệt.

Nhưng bất kể ông trời an bài vận mệnh gì cho nàng, đều phải chiến đấu đến cùng, không oán không hối, thực sự cầu thị.

Nhân loại sở trường về khoa học kỹ thuật, Phệ Cực Thú sở trường về Sinh Mệnh Nguyên Chất.

Nếu Lâm Uyên Giả hấp thu được cả hai loại sở trường này, không ngừng thăng cấp, thì có thể nâng cao thực lực để đối kháng với Nguyên Nhân.

Tìm kiếm phương hướng thăng cấp là việc duy nhất nhân loại có thể làm.

Mã Khắc cảm thấy rất nặng nề, cảm giác chính mình một chút cũng không giúp được gì cho chị gái.

Trong cuộc chiến như thế này, Trọng Lập Thể bình thường hoàn toàn vô dụng.

Vào khoảng thời gian hòa bình ngắn ngủi, cậu tìm đến Đỗ Lan đang dùng tên giả Đường Ni, cũng muốn nâng cao thực lực: Tôi không thể để chị gái một mình gánh vác tất cả.

Cho nên.

Đỗ Lan hỏi.

Kẻ địch rất mạnh, tôi muốn giúp đỡ.

Mã Khắc nói Nhưng tôi không biết nên làm thế nào, chiến lực của

Trọng Lập Thể căn bản không đủ.

Trong trận chiến trước đó, vũ trang của Trọng Lập Thể cứ như đồ chơi, đánh không gây ra chút sát thương nào.

Chương 3339

Có thể tăng cường hỏa lực không.

Muốn gia tăng hỏa lực cho Trọng Lập Thể rất khó, rốt cuộc năng lượng không đủ, chỉ có thể dựa vào nhiệt binh khí và cận chiến, không thể lắp đặt vũ khí giải phóng năng lượng.

Nếu giống như Iron Man dùng lò phản ứng hồ quang cỡ nhỏ làm năng lượng thì có thể giải phóng năng lượng, còn có thể không ngừng nâng cấp vật liệu và kết cấu.

Nhưng Trọng Lập Thể dùng pin, năng lượng hữu hạn, khả năng tiếp tục nâng cấp không lớn.

Cũng giống như Đỗ Lan suy nghĩ trước đó, cơ thể của nhân vật chính trong các tác phẩm mecha đều cần nâng cấp năng lượng mới có thể kéo dài thời gian hoạt động và gia tăng hỏa lực.

Trọng Lập Thể bị hạn chế bởi pin nên rất khó làm được điểm này.

Năng lượng là thứ quan trọng nhất.

Cường hóa không phải là vấn đề, nhưng năng lượng của Trọng Lập Thể không chịu nổi, đây mới là mấu chốt.

Trừ phi là tăng thể tích của Trọng Lập Thể.

Đỗ Lan nói Đương nhiên, không thay đổi thể tích mà nâng cấp năng lượng cũng được, nhưng kiểu nâng cấp này sẽ giống hệt Lâm Uyên Giả.

Tôi muốn trở nên mạnh mẽ.

Mã Khắc kiên quyết Nếu không có sức mạnh thì cái gì cũng không bảo vệ được.

Chị gái, Nhiễm Băng, Đăng Tháp, mọi người.

đều không thể bảo vệ.

Không dễ đâu.

Đỗ Lan đáp Bất quá tôi có thể thử xem sao.

Thật ư.

Mã Khắc vốn dĩ chỉ muốn phát lao tao, không ngờ đối phương lại thật sự có cách.

Thực ra có thể dùng nhục thổ chế tạo một bộ khôi giáp, dùng Sinh Mệnh Nguyên Chất làm năng lượng.

Đỗ Lan giải thích Đương nhiên, làm như vậy thì chỉ có thể không ngừng tiêu diệt kẻ địch trong chiến đấu, hấp thu Sinh Mệnh Nguyên Chất của kẻ địch mới có thể mạnh lên.

Giống như Lâm Uyên Giả sao.

Mã Khắc biết Sinh Mệnh Nguyên Chất chỉ có thể trích xuất từ sinh mệnh, quá trình mạnh lên tất nhiên tràn ngập chiến đấu, chỉ có giết địch mới mạnh lên được.

Điều này giống như chơi game đánh quái thăng cấp, tăng chỉ số vậy.

Sinh Mệnh Nguyên Chất giống như điểm kinh nghiệm trong game, phải đánh quái mới rơi ra.

Không sai, xêm xêm thế.

Đỗ Lan gật đầu.

Mã Khắc nói: Tôi chấp nhận.

Hiện tại cũng chỉ có thể sử dụng năng lượng Sinh Mệnh Nguyên Chất mới không ngừng nâng cao chiến lực, mới có thể lấy chiến tranh nuôi chiến tranh.

Tiếp tế là điểm yếu của nhân loại, nếu có thể đột phá điểm yếu này thì chính là mạnh lên.

Xác thực là vậy, bất quá chỉ dựa vào Sinh Mệnh Nguyên Chất cũng không đủ, nếu không Lâm Uyên Giả cũng sẽ không tiếp tục hấp thu công nghệ.

Điều đó chứng minh chỉ dựa vào đánh quái thăng cấp sẽ không theo kịp bước chân kẻ địch.

Rốt cuộc kẻ địch sẽ không đợi chúng ta thăng cấp xong mới tới.

Vậy làm thế nào.

Mã Khắc thật sự hy vọng có thể một bước lên mây.

Đỗ Lan nói: Đừng vội, nếu có thể hấp thu quang phổ, bức xạ, nhiệt lượng vô sở bất tại trong tự nhiên chuyển hóa thành Sinh Mệnh Nguyên Chất là được.

Đơn giản mà nói, chính là để sinh vật có khả năng quang hợp giống như thực vật, như vậy sẽ càng mạnh mẽ hơn.

Làm được sao.

Chắc chắn được chứ, Phệ Cực Thú bản thân đã có hai trạng thái động thực vật, có thể hấp thu ánh nắng, chỉ là hiệu suất không cao.

Cho nên sau khi đại bộ phận nhân loại diệt vong, Phệ Cực Thú vẫn có thể sản sinh Sinh Mệnh Nguyên Chất, đó chính là bằng chứng tốt nhất.

Bất quá chỉ dựa vào quang hợp thì hiệu suất rất thấp, cần cải tiến mới được.

Đỗ Lan nói.

Quang hợp không đem lại nhiều kinh nghiệm bằng giết địch.

Bất quá vẫn có cách cải tiến, con Lợi Duy Thản Leviathan bên dưới Đăng Tháp là ví dụ rất tốt, thân thể khổng lồ như thế, tiêu hao năng lượng cực lớn, nhưng chỉ cần phơi nắng là đủ.

Thêm vào một chút gen Siêu Nhân Superman thần kỳ là xong.

Siêu Nhân rõ ràng chỉ hấp thu một chút năng lượng mặt trời, nhưng năng lượng đầu ra lại có thể nghịch chuyển thời gian, có thể nói là một chút cũng không khoa học.

Gen Siêu Nhân giống như bộ khuếch đại năng lượng vậy, hoàn toàn không giảng định luật bảo toàn năng lượng.

Thêm vào một chút xíu gen đó sẽ có thể tận dụng tốt năng lượng mặt trời, làm cho số lượng Sinh Mệnh Nguyên Chất sinh ra tăng lên đáng kể.

Sự gia tăng quy mô lớn này đại biểu cho biến số, sẽ vượt ra khỏi sự khống chế của Phệ Cực Thú.

Ưu thế áp chế liệt thế, dựa vào chính là khống chế tài nguyên.

Bên ưu thế nắm giữ tài nguyên, bên liệt thế không có tài nguyên, thế là hình thành áp chế.

Nhưng một khi tài nguyên nhiều lên, bên ưu thế không thể nắm giữ và khống chế triệt để, bên liệt thế một khi chộp được tài nguyên, việc áp chế sẽ trở nên rất khó, chi phí sẽ tăng lên.

Bất kể là áp bức trong nội bộ xã hội loài người, hay là Phệ Cực Thú áp chế nhân loại, đạo lý đều giống nhau.

Phệ Cực Thú nắm giữ lượng lớn Sinh Mệnh Nguyên Chất, nên có thể tạo ra áp chế đối với nhân loại không nắm giữ thứ đó.

Hiện tại Đỗ Lan muốn làm chính là sản xuất nhiều Sinh Mệnh

Nguyên Chất hơn, mà nguồn năng lượng mới này không nằm trong sự khống chế của Phệ Cực Thú, cũng không nằm trong tay Nguyên Nhân.

Nguyên Nhân cũng phát hiện hướng Đăng Tháp sản sinh ra sức mạnh mới không thuộc về Lâm Uyên Giả, không khỏi nghi hoặc, thầm nghĩ lũ nhân loại này lại giở trò gì nữa đây.

Hắn đã phát hiện Đăng Tháp và Bạch Tâm Chi Đế chiến đấu không có kết quả, cuối cùng Bạch Tâm Chi Đế cho Đăng Tháp rất nhiều vũ trang, rất có khả năng là liên hợp lại.

Hắn rất tức giận, nhân loại do hắn sáng tạo, vũ khí do hắn thiết kế, sao dám phản bội hắn.

Đáng lẽ ban đầu ta nên ném nhân loại xuống cống rãnh.

Nguyên Nhân tức giận nói Còn không dễ dùng bằng que cời lửa, đã không thể để ta sử dụng, vậy thì chỉ có thể hủy diệt.

Bất quá Nguyên Nhân cũng lo lắng mình bị thương, chuẩn bị một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, đi tìm một quả bom hạt nhân trước, trực tiếp ném vào Đăng Tháp là xong, đơn giản dễ dùng.

Bom hạt nhân thứ này nếu không bảo dưỡng cũng sẽ hỏng, bất quá Nguyên Nhân quen thuộc kỹ thuật hạt nhân, tìm được căn cứ hạt nhân, đích thân động thủ tân trang lại.

Thời buổi này ai cũng không dựa vào được, việc gì cũng phải tự mình làm.

Nguyên Nhân vừa làm vừa oán giận, cảm thấy số mình thật khổ.

Khó khăn lắm mới thắng được cuộc đại tuyệt chủng sinh vật, muốn tạo ra vài tên giúp việc, kết quả hết lứa nhân loại này đến lứa khác đều làm người ta thất vọng.

Trong 250 triệu năm chí ít cũng có mười lứa nhân loại, nhưng không có một ai có thể chia sẻ áp lực cho Nguyên Nhân.

Sau khi tân trang bom hạt nhân, Nguyên Nhân trực tiếp bay lên, đi tới Đăng Tháp.

Lúc này nhân loại cũng đang tranh thủ thời gian cường hóa vũ trang, Lâm Uyên Giả cần thăng cấp, mười hai cái pháo đài bay cũng cần nắm giữ.

Mấy pháo đài này cũng cần năng lượng, thật không biết là chuyện tốt hay xấu, duy trì một cái Đăng Tháp đã đủ mệt rồi, duy trì mười hai cái pháo đài, nhân thủ căn bản không đủ.

Không sao, chúng ta hiện tại có Ash, trí tuệ nhân tạo đang sản xuất người máy, rất nhanh sẽ có thêm nhiều người máy gia nhập chúng ta.

Sau Phệ Cực Thú lại là người máy sao.

Sao cảm giác nhân loại chúng ta vẫn sẽ bị thay thế.

Có người lo lắng người máy cũng là kẻ địch.

Khái niệm nhân loại chỉ bao hàm nhân loại.

Người và phi nhân.

Nhân loại là người mình, phi nhân thì chỉ có thể là đồng minh hoặc kẻ địch, rất nguy hiểm, không thể tín nhiệm.

Người mình, đồng minh, kẻ địch.

Người, phi nhân.

Ta, không phải ta.

Lịch sử nhân loại chính là lịch sử phân biệt chúng ta và bọn họ.

Từ huyết thống nguyên thủy nhất, cùng huyết thống là chúng ta, khác huyết thống là bọn họ.

Đến thần tự nhiên, đa thần giáo, cùng sùng bái một đồ đằng, thần linh là chúng ta, không tin là bọn họ.

Đến phân phong, cùng một giai tầng là chúng ta, khác giai tầng là bọn họ.

Lại đến khu vực, giới tính, độ tuổi, ý thức hệ.

đủ loại thủ đoạn để mọi người phân biệt chúng ta và bọn họ.

Chúng ta thì có thể tin tưởng lẫn nhau, dùng khế ước tương đồng để quy định.

Chương 3340

Bọn họ thì không thể tin tưởng, có khả năng là kẻ địch.

Thực ra nói cho cùng vẫn là vấn đề chi phí niềm tin.

Mọi người có một bộ nhận thức chung thì có thể hợp tác dễ dàng hơn, bởi vì có trọn bộ quy tắc trò chơi về ký ước, thực hiện ước, hủy ước.

Con người từ nhỏ đến lớn sống trong đó, quen thuộc bộ trò chơi này, một khi rời đi sẽ rất dễ không biết làm sao, tay chân luống cuống.

Ở tận thế, nhân loại cũng cần phân biệt cái gì là chúng ta người mình, cái gì là bọn họ.

Phệ Cực Thú hiển nhiên là bọn họ, trí tuệ nhân tạo Ash cũng là bọn họ.

Nhân loại có cảm giác nguy cơ sâu sắc, chính là lo lắng chúng ta bị bọn họ thay thế.

Bởi vì một khi bị thay thế, quy tắc của chúng ta sẽ thất bại, sẽ không có quyền lên tiếng, chỉ có thể nghe bọn họ nói gì là nấy.

Hiện tại, người Đăng Tháp sợ hãi Ash, lo lắng AI sẽ thay thế nhân loại.

Cứ nhìn trước mắt, nhân loại phải dốc toàn lực mới khống chế được một tòa Đăng Tháp, mà Ash một mình có thể khống chế mười hai tòa pháo đài, thực lực cao thấp rõ ràng.

Mấy vạn nhân loại đều không bằng một Ash.

Trí tuệ nhân tạo hoàn toàn không phù hợp luân lý nhân loại.

Có Thượng Dân đưa ra vấn đề Quang Ảnh Chi Chủ sẽ trừng phạt

chúng ta.

Bạch Nguyệt Khôi và Morgan đều là người đi lên từ thời đại cũ, lý do năm xưa nhân loại cấm AI cũng xêm xêm thế, không ngoài đạo đức luân lý, luật pháp chưa kiện toàn mà thôi.

Đây bản thân là thủ đoạn nhân loại bảo vệ chính mình, là biên giới giữa chúng ta và bọn họ, khẳng định không thể bao hàm AI.

Cái gì luân lý đạo đức, lũ Thượng Dân các người luôn dùng mấy lý do lung tung này áp bức người khác.

Các người chính là sợ biến số, cho nên mới luôn tìm cớ.

Trần Dân không nể nang gì, bọn họ tuy cũng không chấp nhận AI, nhưng càng không muốn nhận đồng Thượng Dân, cho rằng cách nói của Thượng Dân là cố ý áp bức.

Thượng Dân nói: Các người căn bản không hiểu.

Không hiểu.

Chúng tôi còn hiểu hơn các người, các người chẳng phải sợ mình không thể áp bức Trần Dân nữa, đổi thành AI áp bức Trần Dân, các người sẽ mất đi địa vị sao.

Tôi thấy rất tốt, nói không chừng đến lúc đó AI thay thế Thượng Dân, sẽ phế bỏ công thức sinh mệnh, sẽ tốt hơn Thượng Dân nhiều.

Hai bên đấu khẩu kịch liệt.

Thượng Dân cho rằng nên duy trì quy tắc nhân loại là tối thượng, nhưng Trần Dân cảm thấy không quan trọng, cảm thấy bất kể là ai cũng tốt hơn Thượng Dân.

Hahahaha, chết đến nơi rồi còn tranh cãi không ngớt, các ngươi đúng là phế phẩm vô phương cứu chữa.

Nguyên Nhân tới làm người hòa giải, tới can ngăn.

Phương thức can ngăn chính là bình định bằng hạt nhân hạch bình.

Rất nhanh các ngươi sẽ không cần tranh cãi nữa, ăn đại hạch đạn của ta đi.

Nguyên Nhân cũng là kẻ nhiều lời, rõ ràng có thể trực tiếp động thủ, nhưng hắn cứ phải hét to một tiếng Xem bom hạt nhân của ta lúc đánh lén.

Chỉ có thể nói nhân loại học thói đánh lén từ Nguyên Nhân, thật là đầy châm biếm.

Chẳng lẽ lúc Nguyên Nhân nhìn nhân loại, sẽ không cảm thấy là mình đang soi gương sao.

Khuyết điểm của nhân loại, Nguyên Nhân không thiếu một cái nào.

Đỗ Lan cảm giác Nguyên Nhân quá lạc quan, thậm chí có chút thiếu tâm nhãn, hoàn toàn không ý thức được mình và nhân loại tương tự như thế, cứ như là hình ảnh phản chiếu.

Nguyên Nhân vác quả bom hạt nhân đã tân trang tới, để nhân loại biết là Nguyên Nhân giết bọn họ, rồi ném bom qua.

Bom hạt nhân siêu thanh, trực tiếp đột phá hệ thống phòng ngự.

Chết đi, đây chính là hậu quả của việc phản bội ta.

Năng lượng vụ nổ hạt nhân sao.

Đỗ Lan vui mừng Đây chính là sức mạnh mà Trọng Lập Thể mới cần.

Bộ chiến giáp quang hợp chế tạo cho Mã Khắc còn cần một nghi thức kích hoạt đặc sắc, đây là cơ hội tốt nhất.

Oanh.

Bom hạt nhân phát nổ, trên bầu trời xuất hiện mặt trời thứ hai, ánh sáng chói lọi xóa bỏ mọi thứ trên bầu trời.

Hahahaha, tuy các ngươi là phế phẩm, nhưng bom hạt nhân do các ngươi chế tạo, ta rất hài lòng.

Nguyên Nhân vui vẻ nói.

Vậy ngươi chắc chắn cũng sẽ thích cái này.

Ngay khi Nguyên Nhân tưởng rằng nhân loại đã hủy diệt, trong chớp mắt, chiến giáp đen kịt đã áp sát, một quyền đánh Nguyên Nhân tối tăm mặt mũi, răng cửa bay tứ tung.

Tinh hoa công nghệ không thua kém bom hạt nhân, Trọng Lập Thể Quang Hợp, đa tạ bữa tiệc hạt nhân của ngươi.

Giọng nói Đỗ Lan truyền đến, hắn đang ở Đăng Tháp điều khiển từ xa Trọng Lập Thể.

Drone không người lái là xu thế tất yếu, tuy rằng mặc Trọng Lập Thể xông pha tuyến đầu quả thực rất ngầu, rất nhiệt huyết, nhưng hiện tại dân số nhân loại là quý giá, tiết kiệm được thì tiết kiệm.

Kỹ thuật điều khiển từ xa là biện pháp tốt để giảm thiểu thương vong.

Nguyên Nhân kinh nghi bất định nhìn cỗ cơ giáp xông ra từ trung tâm vụ nổ hạt nhân, không thể lý giải vì sao bom hạt nhân không tiêu diệt được kẻ địch.

Quả nhiên đồ của nhân loại đều không đáng tin, ngay cả bom hạt nhân cũng không dựa vào được.

Nguyên Nhân không vui nói, đã vậy thì chỉ có thể đích thân động thủ.

Tuy nhiên, thứ hắn đối mặt không phải Trọng Lập Thể bình thường, mà là Trọng Lập Thể Quang Hợp kiểu mới đã hấp thu vụ nổ hạt nhân.

Hơn nữa sau khi dùng điều khiển từ xa, động tác của Trọng Lập Thể cũng không còn bị hạn chế bởi cơ thể con người.

Phải nói rằng trong phim hoạt hình mecha, cơ thể người phi công luôn là khâu yếu nhất.

Luôn phải cân nhắc sức chịu đựng của phi công, lãng phí năng lượng duy trì sự sống, còn phải hạn chế gia tốc của cơ giáp để tránh phi công chịu quá tải mà chết.

Điều khiển từ xa thì không sao cả, người máy cho dù xung kích với gia tốc 20G, người điều khiển cũng sẽ không có bất kỳ khó chịu nào.

Đỗ Lan điều khiển Trọng Lập Thể lao tới, lại đánh ra ba vết thương trên người Nguyên Nhân.

Đừng có đắc ý vênh váo.

Nguyên Nhân phản kích cũng cực nhanh, gầm lên Lũ phế phẩm các ngươi.

Cách chiến đấu của hắn là dùng niệm lực sát thương từ xa, không gian liên tục bị ép chặt, có thể xé nát mọi thứ.

Đỗ Lan né tránh rất nhanh, không có phi công, Trọng Lập Thể có thể múa lượn.

Nhân loại có phải phế phẩm hay không, ngươi nói không tính.

Chẳng lẽ ngươi không biết ba trạng thái của sáng tạo sao.

Ngoại tại hóa, khách quan hóa, nội tại hóa.

Ngươi vì nguyên nhân bên ngoài mà nảy sinh ý tưởng sáng tạo, khi ngươi sáng tạo ra nhân loại, nhân loại chính là một tồn tại khách quan.

Mà tồn tại khách quan này, cuối cùng lại sẽ thay đổi nội tâm của ngươi.

Ngươi cũng không cần cảm thấy bị nhân loại vượt qua có gì không tốt, đây chính là thành tựu đáng tự hào nhất của đấng sáng tạo vĩ đại.

Hahahaha, ngươi nói mấy lời này thật buồn cười.

Tự hào.

Nhân loại tìm mọi cách bóp chết trí tuệ nhân tạo, cái này gọi là tự hào.

Nhân loại các ngươi cứ tự lừa mình dối người như vậy sao.

Nguyên Nhân cảm thấy nhân loại không có bản lĩnh gì, nhưng kỹ thuật nói dối thì hạng nhất, thật sự là nói dối không cần soạn nháp.

Ngươi nói cũng chỉ là thái độ của một bộ phận người, nhưng một bộ phận khác lại ủng hộ AI, cho nên mới luôn phát triển a.

Nếu không AI cũng sẽ không ra đời.

Thái độ của nhân loại luôn là đạo sinh nhất, nhất sinh nhị.

Đỗ Lan vừa nói, vừa chơi game đối kháng, dùng tay cầm điều khiển đánh ra combo, ẩu đả Nguyên Nhân.

Nhân loại.

Nguyên Nhân bị đánh đến lửa giận bốc lên Khu khu nhân loại.

Nhân loại thì sao.

Ngươi không phục, nhịn cho ta.

Đỗ Lan biểu thị thắng làm vua, động tác trên tay không giảm, không ngừng tung chiêu.

Nguyên Nhân đại nộ: A a.

Không gian xung quanh vỡ vụn.

Khán giả ở Đăng Tháp đều chết lặng, kẻ địch này cũng quá mạnh, đây chính là tiên tổ nhân loại.

Chương 3341

Bọn họ không thể lý giải vì sao công kích lực của đối phương lại mạnh đến thế.

Nguyên Nhân không trả lời câu hỏi, hắn chỉ không ngừng gầm thét, bởi vì Trọng Lập Thể không người lái quá linh hoạt, luôn có thể tránh được công kích của hắn.

Điều này hiển nhiên đã vượt qua năng lực của phi công drone bình thường.

Đối với nhân loại, bọn họ chỉ là xem náo nhiệt, nhưng đối với Nguyên Nhân, đây chính là khiêu khích, là vũ nhục đối với hắn.

Là đấng sáng tạo nhân loại, chính mình lại bị nhân loại xoay như chong chóng, quan trọng nhất là còn phải nghe đối phương hồ ngôn loạn ngữ.

Bất quá đây chính là hiệu quả Đỗ Lan muốn, chính là muốn nhìn kẻ địch tức đến nổ phổi mà lại không làm gì được mình.

Sự phẫn nộ tràn ngập đại não Nguyên Nhân, hắn không thể chấp nhận Đỗ Lan khiêu khích.

Nhưng chiêu thức diện rộng của hắn cũng không đánh trúng kẻ địch, vậy thì phải nghĩ cách khác, thế là ánh mắt tập trung vào Đăng Tháp phía xa.

Không đánh trúng kẻ địch thì có thể trộm nhà.

Tất cả chiến thuật đều là trộm nhà.

A a.

Nguyên Nhân phát lực, muốn xé nát Đăng Tháp.

Trong nháy mắt, cư dân trên Đăng Tháp cảm giác địa động sơn dao, thế giới tận thế cuối cùng cũng muốn viết chương kết.

Chết đi.

Niệm lực của Nguyên Nhân xé rách bầu trời.

Oanh.

Lúc này Đỗ Lan cũng chỉ có thể đưa drone chắn trước Đăng Tháp, chịu đựng đòn này, trong nháy mắt nửa thân thể đều bị xé nát.

Nguyên Nhân rất hài lòng với kết quả này, nhưng vẫn chưa kết thúc: Ta còn có thể giải phóng thêm nhiều lần tấn công nữa, ngươi lại phải ứng đối thế nào.

Càng nhiều năng lượng lao về phía Đăng Tháp, cư dân bên trên không đường có thể trốn.

Đỗ Lan nói: Biểu thị có vấn đề thì khởi động lại.

Không có vấn đề nào là khởi động lại không giải quyết được, Reset Không Gian.

Từ trên Trọng Lập Thể bùng phát một luồng năng lượng kỳ lạ, không gian xung quanh đang không ngừng biến hóa, dường như thời gian đang nghịch chuyển, quay về hình dáng ban đầu.

Nguyên Nhân không tin đối phương có năng lực Reset Không Gian, nhưng nhìn tình huống trước mắt lại quỷ dị như thế, khiến người ta khó hiểu.

Dường như thật sự đang Reset, phản chính là sát thương công kích của hắn đã hoàn toàn biến mất.

Tạo vật của nhân loại có chút quỷ dị, đây thực sự là vũ khí nhân loại có thể sáng tạo sao.

Còn khó lý giải hơn cả bom hạt nhân.

Không, đây không thể nào là đồ nhân loại sáng tạo, đây khẳng định là Mã Na Sinh Thái đang giở trò.

Nguyên Nhân khẳng định nói Mã Na Sinh Thái đang lợi dụng nhân loại sáng tạo ra vũ khí có thể đánh bại ta.

Cho dù là vậy, các hạ lại chuẩn bị ứng đối thế nào.

Đỗ Lan hỏi.

Trọng Lập Thể mới xác thực là sản vật của Mã Na Sinh Thái, hoàn toàn không phải cây công nghệ nhân loại, mà là sức mạnh sinh thái, có thể thông qua hấp thu ánh sáng chuyển hóa thành Sinh Mệnh Nguyên Chất.

Có thể nói là tiến hóa sinh thái tối thượng.

Nguyên Nhân nói: Ta sẽ không thua, lần trước ta thắng đến cuối cùng, lần này ta cũng sẽ cười đến cuối cùng.

Mã Na Sinh Thái muốn ta chết, ta thiên thiên muốn sống sót.

Nhân loại, các ngươi đừng đắc ý, đừng tưởng rằng Mã Na Sinh Thái sẽ cho các ngươi quả ngọt để ăn.

Các ngươi chẳng qua bị sinh thái lợi dụng mà thôi.

Hắn rất phẫn nộ, đạo cụ của mình lại phản bội mình, liên hợp với kẻ thù lớn nhất của mình, sự phản bội này không thể tha thứ, hắn sẽ hủy diệt sinh thái cùng nhân loại.

Nguyên Nhân có sự tự tin này, chỉ cần thắng đến cuối cùng là được.

Vậy thì tới đi.

Thông qua Reset, Trọng Lập Thể không người lái khôi phục hoàn hảo, lại có thể tiếp tục chiến đấu.

Nguyên Nhân nhìn thấy năng lực hồi phục đáng sợ này, cũng chỉ có thể tiếp tục phát động tấn công vào Đăng Tháp.

Tuy nhiên lần này Đỗ Lan tăng tốc, không cần lo lắng an toàn của phi công, tốc độ Trọng Lập Thể xêm xêm thuấn di, khi Nguyên Nhân đang súc lực thì đã áp sát, tiếp đó là một chuỗi combo.

Tay cầm điều khiển đều bị Đỗ Lan chà đạp đến bốc khói, mười ngón tay hắn đều xuất hiện tàn ảnh, tuyển thủ E sport chuyên nghiệp nhìn thấy cũng phải bái phục, tốc độ tay này nhanh đến dọa người.

Trọng Lập Thể dùng thế công như mưa rào gió giật tấn công Nguyên Nhân, mỗi một quyền đều đánh năng lượng vào trong cơ thể kẻ địch, khiến sức mạnh phát nổ bên trong.

Nguyên Nhân không ngừng tiếp hóa giải, mượn lực, nhưng việc này dùng hết tinh lực của hắn, căn bản không có cách nào phản kích.

Thủ lâu tất mất, hắn biết rất rõ mình phải tổ chức tấn công, chứ không phải cứ một mực phòng ngự.

Sinh Mệnh Nguyên Chất bùng cháy lên, bao bọc toàn thân.

A a.

Sinh Mệnh Nguyên Chất hình thành hộ thuẫn, bức lui kẻ địch, thân thể Nguyên Nhân triển hiện đặc điểm của Phệ Cực Thú, có đuôi và cánh, còn có răng nanh và lợi xỉ: Bức toàn bộ sức mạnh của ta ra rồi, chiến đấu bây giờ mới bắt đầu.

Nguyên Nhân thú hóa.

Đỗ Lan biểu thị bộ mặt thật của Nguyên Nhân cũng là Phệ Cực Thú a, quả nhiên có thể sử dụng Sinh Mệnh Nguyên Chất, thân thể nhân loại bắt buộc phải chấp nhận cải tạo: Thú vị, Trọng Lập Thể của tôi cũng mới hoàn thành khởi động làm nóng người.

Trọng Lập Thể làm nóng người chính là chạy rà linh kiện, cũng vừa mới kết thúc, rốt cuộc Trọng Lập Thể mới là vừa xuất xưởng đã lên chiến trường, rất nhiều chỗ đều chưa mài giũa, chỉ có thể thông qua thực chiến để mài giũa.

Nguyên Nhân biến thân, giải phóng toàn lực.

Trọng Lập Thể hoàn toàn mới cũng hoàn thành chạy rà, đồng dạng có thể toàn lực ứng phó.

Đỗ Lan cầm tay cầm điều khiển, điên cuồng tung chiêu.

Mã Khắc ở bên cạnh muốn học tập, lại hoàn toàn học không nổi, nghĩ thầm mình vẫn là mặc Trọng Lập Thể thôi, điều khiển từ xa thật học không nổi, không có ngón tay linh hoạt như vậy.

Ngón tay Đỗ Lan đều xuất hiện tàn ảnh, không có cách nào, chiến đấu tốc độ cao như vậy, cho dù tay cầm không có độ trễ thì cũng cần tốc độ tay rất cao.

Lần sau phải sản xuất Trọng Lập Thể thao túng bằng ý thức mới được, dựa vào tay cầm thao túng độ khó quá lớn, không phải ai cũng có tốc độ tay của tuyển thủ điện tử.

Thao túng bằng ý thức thì đơn giản, ý thức và Trọng Lập Thể hợp nhất, Trọng Lập Thể giống như cơ thể mới, giống như người được trọng sinh.

Chiến đấu đã đến hồi gay cấn, Nguyên Nhân nhanh như điện xẹt khai chiến với Trọng Lập Thể, hoàn toàn không ngờ vật nhân tạo lại có thể mạnh mẽ như thế.

Hắn đều toàn lực đầu ra rồi, kẻ địch lại còn chưa chết.

Tạo vật của chính mình, lại chế tạo ra binh khí vượt qua chính mình.

Nguyên Nhân không thể lý giải chuyện vô lý này, nhân loại chẳng qua là phế phẩm, đồ do phế phẩm chế tạo cũng nên là phế phẩm mới đúng.

Lại nói nhân loại ngu muội như thế, đối với tạo vật vượt qua nhân loại đáng lẽ phải toàn lực đàn áp mới đúng, tư duy nhân loại kiểu đó, sao có thể chế tạo ra vũ khí cường hãn như vậy.

Ngươi khẳng định rất khốn nhiễu.

Giọng nói Đỗ Lan lần nữa truyền đến Khẳng định đang nghi hoặc nhân loại ngu xuẩn vì sao có thể chế tạo ra vũ khí mạnh mẽ thế này.

Ta nói cho ngươi biết, là đối trọng rủi ro.

Một bộ phận người sẽ ghét AI, sẽ cự tuyệt công nghệ cao, nhưng một bộ phận khác lại sẽ chấp nhận AI, chấp nhận công nghệ cao.

Sự lựa chọn của nhân loại luôn là hai chiều.

Đây rõ ràng là mất đoàn kết, còn nói cái gì đối trọng rủi ro, không biết xấu hổ.

Ngươi đúng là một chút cũng không hiểu tính nội sinh của mâu thuẫn, sự đối lập và thống nhất.

Kiến nghị ngươi học tập cho tốt.

Đỗ Lan vừa tung chiêu, áp chế kẻ địch, vẫn có thể ung dung đối thoại.

Đối với hắn mà nói, dùng Trọng Lập Thể hoàn toàn là để hạn chế thực lực của chính mình, không để chiến đấu kết thúc quá nhanh.

Nếu Đỗ Lan đích thân ra tay, Nguyên Nhân đã chết rồi.

Nhưng dùng Trọng Lập Thể thì có thể đánh có qua có lại.

Mấy cái lý luận này đều chẳng qua là nhân loại tìm cớ cho mình, các ngươi căn bản chưa từng nghĩ đến tiến bộ.

Nguyên Nhân phẫn nộ nói, không đánh bại được kẻ địch, còn phải nghe kẻ địch lải nhải, quá uất ức.

Chương 3342

Sống 250 triệu năm chưa bao giờ uất ức thế này.

Vậy ngươi bại bởi nhân loại dậm chân tại chỗ, chẳng phải rất mất mặt sao.

Ta sẽ không thua.

Nguyên Nhân kiên định tin rằng mình có thể thắng.

Đỗ Lan cười nói: Vậy thì thắng một cái cho ta xem nào, chuyển hóa toàn khai.

Đem ánh sáng và bức xạ xung quanh toàn bộ hấp thu, chuyển hóa thành Sinh Mệnh Nguyên Chất, tiếp tục nâng cao năng lượng.

Chung quanh biến thành hoàng hôn, rõ ràng mặt trời còn chưa lặn, nhưng không gian lại tối sầm.

Thay đổi thời tiết.

Đây là thực lực cấp Vương.

Nguyên Nhân biết có thể thay đổi khí hậu đều là vương giả của Phệ Cực Thú.

Trọng Lập Thể của nhân loại quả nhiên cổ quái, cỗ Lâm Uyên Giả trước đó đã không bình thường, giết chết Vụ Chi Vương, kẻ địch trước mắt cũng quỷ dị tương tự, lại có thể làm mặt đất trời tối trước thời hạn.

Hấp thu ánh sáng, chuyển hóa Sinh Mệnh Nguyên Chất, thông qua gen khuếch đại năng lượng trong cơ thể, cho dù là phơi nắng cũng có thể giải phóng năng lượng cường hãn, hoàn toàn không giảng khoa học, không tôn trọng định luật bảo toàn năng lượng.

Nguyên Nhân, đã đến lúc kết thúc chiến đấu rồi.

Đỗ Lan nói.

Nguyên Nhân cảm giác được áp lực, hắn sống lâu như vậy, số lần có áp lực thế này đếm trên đầu ngón tay, là áp lực tử vong: Ta tuyệt đối sẽ không chết.

Đỗ Lan không nói nhảm, giải phóng năng lượng, không khí đều sôi trào, nhiệt độ xung quanh nháy mắt tăng cao đến sáu ngàn độ.

Đối với sinh mệnh mà nói, nhiệt độ này tuyệt đối là trí mạng.

Nguyên Nhân dùng Sinh Mệnh Nguyên Chất chống cự nhiệt độ, lại vẫn cảm nhận được sự thiêu đốt: A a.

Chấn nát không gian, đem chính mình cách ly, tuyệt đối không thể để đối phương thực hiện được.

Phòng ngự không tồi, vậy thì thế này nhé.

Đỗ Lan tung chiêu, nhiệt lượng tập trung thành hình cầu, ngưng tụ trong lòng bàn tay Trọng Lập Thể, giống như một mặt trời nhỏ, năng lượng cường đại kích phát bước nhảy lượng tử của điện tử, sản sinh lượng lớn hồ quang điện: Cầu lửa một triệu độ, ngươi sợ không.

Nguyên Nhân đương nhiên sợ rồi, nhìn quả cầu năng lượng chói lọi như mặt trời kia, rõ ràng ý thức được một khi mình bị đánh trúng sẽ biến thành than cốc.

Chính mình thân là tiên tổ nhân loại, chẳng lẽ thật sự phải chết trên vũ khí do nhân loại chế tạo.

Trọng Lập Thể làm sao lại nắm giữ được nhiệt độ cao một triệu độ.

Ngươi khẳng định đang nghĩ nhân loại căn bản không thể nắm giữ kỹ thuật như vậy, không thể tồn tại trong Mã Na Sinh Thái.

Đỗ Lan đọc tâm nói ra suy nghĩ của Nguyên Nhân Yếu nhỏ không phải là chướng ngại của sinh tồn, ngạo mạn mới là.

Nhân loại các ngươi thì không ngạo mạn sao.

Nguyên Nhân phẫn nộ.

Đương nhiên ngạo mạn, nhưng đồng dạng nhân loại cũng có người không ngạo mạn.

Đỗ Lan nói Nhân loại có thể phối hợp lẫn nhau, mà ngươi chỉ có một mình, ngươi ngạo mạn rồi thì không có ai nhắc nhở ngươi đừng ngạo mạn.

Chỉ có kẻ yếu mới cần người khác nhắc nhở, kẻ mạnh có một mình là đủ rồi.

Thi đấu chỉ có một người chiến thắng, sinh vật đại tuyệt chủng cũng chỉ có một người chủ đạo.

Cái gì có người ngạo mạn, có người không ngạo mạn, đây chính là sự bần nhược của nhân loại, đại biểu các ngươi vĩnh viễn cũng không thể tiến hóa thành kẻ mạnh.

Mà ta chính là người chiến thắng duy nhất.

Nguyên Nhân ngay từ đầu đã không chuẩn bị chia sẻ thắng lợi với nhân loại, sau khi lợi dụng nhân loại xong sẽ tiêu diệt nhân loại, giành được thắng lợi thứ hai.

Dựa vào người khác đạt được thắng lợi, sau đó xử đẹp đối phương sao, cướp đoạt quả thực thắng lợi không tính là kẻ mạnh.

Người khác giải quyết vấn đề, mà ngươi chỉ là ngồi mát ăn bát vàng.

Đỗ Lan nói.

Bất kể dùng thủ đoạn gì, thắng lợi chính là thắng lợi, chỉ có người chiến thắng mới có tư cách kể lại câu chuyện của mình.

Nguyên Nhân đáp.

Coi vận may là thực lực của mình, quá đáng thương.

Đỗ Lan nói Thắng lợi một lần liền nghĩ lần thứ hai cũng muốn làm theo cách cũ như pháp pháo chế, nhưng vận may sẽ không luôn đứng về phía ngươi.

Nguyên Nhân vô cùng phẫn nộ, bởi vì Đỗ Lan chọc trúng tim đen của hắn, lập tức ngưng tụ toàn bộ Sinh Mệnh Nguyên Chất muốn đối chưởng đối ba với Đỗ Lan: Chết đi.

Sinh Mệnh Bôn Lưu.

Oanh, ánh sáng màu lam toàn bộ bắn về phía Đỗ Lan.

Đỗ Lan biểu thị đối chưởng tốt lắm, đây mới là cảm giác chiến đấu nhiệt huyết: Một triệu hỏa cầu.

Oanh, hai luồng sức mạnh va chạm giữa không trung, không gian trong nháy mắt vỡ vụn, hồ quang điện xung thiên, ngay cả đại địa cũng đang run rẩy, Đăng Tháp ở xa càng là bị dư chấn làm cho không thể duy trì.

Lùi lại.

Hồng Khấu hét lớn.

Ash cũng khống chế pháo đài bay của mình rút lui đến cự ly an toàn.

Đứng ở nơi an toàn, mọi người mới có thể thưởng thức vẻ đẹp của chiến đấu.

Trong chiến trường hai luồng sức mạnh va chạm, nhưng không hề xé rách sự hôn ám.

Bởi vì Đỗ Lan vừa chiến đấu vừa hấp thu năng lượng bức xạ do chiến đấu sinh ra, chiến lực có thể không ngừng duy trì.

Nguyên Nhân cảm giác mắc lừa rồi, đối phương cố ý chọc giận mình, chính là để mình và đối phương đối chưởng.

Không xong rồi, nhiệt độ quá cao, Nguyên Nhân cảm giác Sinh Mệnh Nguyên Chất của mình đã không thể bảo vệ mình chống lại nhiệt độ cao, thân thể bắt đầu sụp đổ.

Chẳng lẽ mình thật sự phải chết sao.

Bị tạo vật của mình vượt qua, ngươi nên cảm thấy vui mừng.

Đỗ Lan nói.

Nguyên Nhân căn bản vui không nổi, hắn cũng không phải người khảng khái gì.

Xem ra đến cuối cùng, ngươi cũng không lý giải được vì sao mình lại thua, tưởng rằng thắng lợi của mình là thực lực, đây chính là nguyên nhân ngươi thất bại.

Đỗ Lan chốt hạ.

Nguyên Nhân gầm lên: Ngươi thắng rồi, tự nhiên nói cái gì cũng đúng, hahahaha, các ngươi cũng chẳng qua là một ta khác mà thôi, hết thảy của ta đều sẽ tái hiện trên người nhân loại, các ngươi cũng rất nhanh sẽ tuyệt diệt thôi, chúng ta gặp nhau ở địa ngục.

Giận quá hóa cười, Nguyên Nhân nguyền rủa nhân loại toàn bộ xuống địa ngục.

Đỗ Lan nói: Nhân loại có khuyết điểm của ngươi, cũng có ưu điểm mà ngươi không có.

Thông qua số lượng có thể bù đắp, ngươi ngay cả đối trọng rủi ro cũng làm không được, chết là đáng đời, chết đi.

Quả cầu lửa một triệu độ nhóm lửa Nguyên Nhân, đem hắn toàn bộ thiêu đốt, tro về với đất, bụi về với bụi, biến mất không thấy.

Nguyên Nhân biến mất, nguy cơ nhân loại tạm thời giải trừ.

Cho cậu.

Đỗ Lan đưa tay cầm chơi game cho Mã Khắc Chiến giáp quang hợp này giao cho cậu đó.

Mã Khắc lắc đầu: Tốc độ tay của tôi không đủ, vẫn là chọn kiểu mặc vào đi.

Tùy cậu.

Cái này do Mã Khắc tự mình lựa chọn, Đỗ Lan sẽ không nhúng tay.

Đánh bại Nguyên Nhân, ký hiệp ước với Bạch Tâm Chi Đế, nhân loại có thời gian thở dốc ngắn ngủi, có thể nỗ lực điều chỉnh Đăng Tháp, chỉnh hợp sức mạnh.

Bất quá hiện tại rất nhiều người đều tinh thần sa sút, động lực không đủ, gặp chướng ngại nhận thức.

Bọn họ giống như người nguyên thủy không biết mình có ngày mai hay không, mặt trời có mọc lại hay không.

Nếu mặt trời không mọc thì làm sao.

Đối với người nguyên thủy, đây là nỗi sợ hãi sâu sắc.

Dùng ánh mắt người hiện đại nhìn người nguyên thủy sẽ cảm thấy họ rất khôi hài, mặt trời sao có thể không mọc chứ.

Nhưng người nguyên thủy mới tích lũy được chút kinh nghiệm, không thể xác định trong vài vạn năm tương lai mặt trời có phải đều sẽ mọc đằng đông lặn đằng tây hay không, họ sẽ rất trù trừ, không thể sinh ra động lực.

Tận thế cũng giống như mặt trời lặn.

Mặt trời đã lặn, vậy thì mọi người sẽ hoài nghi mặt trời có mọc lại không.

Nếu có bình minh, còn bao lâu nữa.

Nếu mặt trời không mọc lại, vậy bọn họ sẽ trầm luân trong bóng tối.

Mọi người đều muốn biết tận thế có kết thúc không.

Nếu có thể kết thúc, thì khi nào kết thúc.

Nếu tận thế không kết thúc, vậy bất kể người sống sót làm gì cũng không có ý nghĩa, bởi vì nỗ lực của họ cuối cùng đều sẽ đổ sông đổ biển.

Hồng Khẩu và mọi người rất cần trả lời một câu hỏi: Tận thế có thể kết thúc không.

Tuy đã trải qua từng lần chiến thắng, nhưng Mã Na Sinh Thái mới là kẻ địch chân chính.

Chỉ cần Mã Na Sinh Thái tồn tại, cường địch sẽ cái sau nối tiếp cái trước mọc ra.

Rất nhiều người tin rằng Mã Na Sinh Thái đã sẽ không chuyển biến tốt, nhân loại bất kể thắng mấy lần đều không có giá trị, chỉ cần thua một lần là sẽ chết.

Tại sao mọi người phải sống vì thắng lợi.

Đài phát thanh nhỏ của Đỗ Lan lại bắt đầu lên lớp.

Chương 3343

Không vì thắng lợi thì còn vì cái gì.

Mọi người biểu thị Đường Ni nói chuyện thật lạ, ai cũng vì thắng lợi mà nỗ lực, bởi vì mọi người chỉ nghe lời người chiến thắng, không nghe lời kẻ thất bại.

Tại sao không sống vì thất bại.

Đỗ Lan tiếp tục nói.

Nói vậy là sao.

Mọi người đều không biết sống vì thất bại là thế nào.

Đỗ Lan giải thích: Những kẻ mạnh trong lịch sử kỳ thực đều không biết mình sẽ thành công, họ làm việc dưới tiền đề không biết mình có thể thành công hay không.

Thành công rồi tự nhiên là danh lưu thiên cổ, thất bại rồi, mọi người căn bản sẽ không nhớ đến kẻ thất bại.

Bởi vì ghi chép lịch sử dẫn đến mọi người đều có một loại ảo giác, đó là anh hùng trong lịch sử đều biết trước mình sẽ thành công nên mới bỏ thời gian ra làm.

Nhưng sự thực là họ không biết, họ cũng có thể thất bại, cho nên họ bắt đầu thực tiễn trong tình huống không xác định, cuối cùng thành công thì thành anh hùng, thất bại thì bị lãng quên.

Nhưng đầu tiên phải ý thức được anh hùng không phải xác định thành công trước rồi mới ra tay.

Mà là ra tay trước, sau đó nỗ lực điều chỉnh để mình đi tới thành công.

Giống như các bạn muốn thi đại học, có khả năng thành công cũng có khả năng thất bại, vậy thì tiếp theo phải nỗ lực đọc sách, phát huy sở trường khắc phục sở đoản, xây dựng nền tảng, nâng cao thành tích, cuối cùng thi đỗ đại học.

Chứ không phải nói tôi xác định mình nhất định đỗ mới đi nỗ lực, nếu biết trước mình thi không đỗ thì không nỗ lực nữa.

Đỗ Lan nói cho mọi người biết thành công và thất bại là trạng thái chồng chập, cũng không phải tiên tri tương lai rồi mới thành công.

Mà là thực tiễn trước, nỗ lực mở đường về phía thành công, một khắc cũng không lơi lỏng, nỗ lực để tránh thất bại.

Mọi người nghe xong cảm thấy có chút đạo lý, bất quá cũng chỉ có một bộ phận tiếp nhận, còn có bộ phận không tiếp nhận.

Tận thế cường đại như vậy, nhân loại yếu nhỏ như vậy, căn bản không thể thành công.

Họ nhận định nhân loại chắc chắn sẽ thất bại, mặt trời sẽ không mọc lại.

Cho dù thất bại, cũng phải tiến lên.

Đỗ Lan nói Thậm chí có thể nói không nên vì thành công mà nỗ lực, mà là biết rõ thất bại cũng phải nỗ lực, đây mới gọi là biết rõ không thể làm mà vẫn làm minh tri bất khả vi nhi vi chi.

Rất nhiều anh hùng trong lịch sử đều là biết rõ không thể làm mà vẫn làm, cuối cùng không hoàn toàn thành công, nhưng cũng không tính là thất bại.

Ví dụ như Chu Công, Khổng Tử, Thương Ưởng. lý luận của họ đều là đi ngược dòng nước, họ cũng không biết mình có thể thành công hay không, bởi vì trước đó không có kinh nghiệm, hoàn toàn là mò mẫm trong bóng tối.

Chu Công và Chu Lễ thách thức tôn giáo và thị tộc, muốn cho nhiều người gia nhập vào hơn.

Có thành công hay không họ không biết, trước đó Thương Trụ Vương đã thất bại, Chu Lễ có thành hay không cũng là bất định.

Khổng Tử khắc kỷ phục lễ, đưa ra các loại tư tưởng giáo dục, tại thời đại lễ băng nhạc hoại, bản thân có thể thành công hay không ông cũng không biết.

Sự thật cũng chứng minh Khổng Tử không thành công, trở thành chó nhà có tang, nhưng mãi về sau này, địa vị của Khổng Tử lại càng ngày càng cao.

Thương Ưởng cũng như thế, lúc đó nước Tần xác thực cần biến pháp, nhưng Thương Ưởng biến pháp có thật sự làm nước Tần lớn mạnh hay không cũng là ẩn số, biến pháp có thể thành công hay không cũng là ẩn số.

Giống như một người đói khát đang cần ăn, nhưng thức ăn Thương Ưởng đưa tới rất có khả năng là thức ăn gây dị ứng, nếu thật sự sinh ra phản ứng bài xích, vậy không những không ăn no, ngược lại sẽ chết vì dị ứng trước khi chết đói.

Lịch sử chứng minh Chu Công thành công, nhưng bản thân Chu Công không biết, ông sống trong thời đại hỗn loạn lúc đó như đi trên băng mỏng.

Khổng Tử cho rằng mình là chó nhà có tang, là kẻ thất bại, không được trọng dụng.

Lý tưởng cả đời của ông cũng không làm được, nhưng ông cả đời đều đang nỗ lực.

Thương Ưởng cải cách, tốn mười năm coi như thành công, từ lượng lớn người phản đối biến thành lượng lớn người ủng hộ.

Nhưng cuối cùng Thương Ưởng là tác pháp tự tễ làm ra pháp luật để tự giết mình, bị ngũ mã phanh thây.

Biến pháp của ông thành công, nhưng cá nhân ông coi như thất bại.

Nhưng ngay từ đầu ông cũng không biết mình có thể làm được biến pháp.

Không ai biết tương lai là thành công hay thất bại.

Có thể thành công, có thể thất bại, cũng có thể là một nửa thành công một nửa thất bại.

Nhưng không biết, không có nghĩa là không làm.

Thậm chí cho dù biết sẽ thất bại cũng phải làm, làm rồi mới có khả năng thành công.

Làm rồi mới có thể hấp dẫn người ủng hộ.

Khổng Tử tuy thất bại, nhưng ông hấp dẫn lượng lớn học sinh, xây dựng cơ sở vững chắc cho thành công ngàn năm sau của ông.

Biết rõ không thể làm mà vẫn làm, chính là biết rõ khả năng thất bại cũng phải làm, nỗ lực làm cho thành công.

Kỳ thực chính là nhấn mạnh tầm quan trọng của thực tiễn, chính là khích lệ niềm tin của mọi người.

Không phải vì thành công mà nỗ lực, mà là biết rõ thất bại cũng phải nỗ lực.

Đương nhiên đối với người bình thường mà nói, quá khó, ai cũng muốn làm người chiến thắng, rốt cuộc được làm vua thua làm giặc, ai cũng không muốn làm kẻ thất bại hoặc hòn đá kê chân.

Bất quá Đỗ Lan cũng không nghĩ đến việc khích lệ tất cả mọi người, có thể có một bộ phận chấp nhận là được.

Cái này giống như rất nhiều người trẻ tuổi ngày ngày nhìn chằm chằm vào phú nhị đại con nhà giàu, cảm giác mình cả đời cũng không bằng được, cho nên muốn nằm thẳng buông xuôi.

Địch Ny Toa Teresa nói Có phải không.

Đỗ Lan gật gật đầu, tâm lý tiêu cực đều tương thông, nói: Phú nhị đại chắc chắn là đuổi không kịp rồi, rốt cuộc lúc sinh ra đã được quyết định, vậy thì so với phú nhất đại người giàu đời đầu đi.

Mục tiêu của người trẻ không nên là phú nhị đại, mà nên là phú nhất đại.

Nhìn chằm chằm phú nhị đại cuối cùng chỉ có thể oán trách cha mẹ.

Đại bộ phận mọi người có tầm nhìn rất hạn hẹp, chỉ nhìn chằm chằm thắng lợi, chỉ nhìn chằm chằm phú nhị đại, lại không muốn tự mình nỗ lực, không muốn tự mình biết rõ không thể làm mà vẫn làm.

Đương nhiên cũng không thể trách họ, rốt cuộc phần lớn mọi người không dám đánh cược mạng sống, mạng chỉ có một cái.

Nhưng chỉ cần có một bộ phận nhỏ có thể giác ngộ là được.

Địch Ny Toa cũng cho là như vậy, thiểu số người giác ngộ là được, đại bộ phận mọi người chú định là muốn làm hạ sĩ.

Thượng sĩ nghe đạo thì chăm chỉ thực hành, trung sĩ nghe đạo thì lúc nhớ lúc quên bán tín bán nghi, hạ sĩ nghe đạo thì cười to.

Đạo không đại biểu thành công, chỉ là một khả năng, chỉ là một lộ tuyến.

Thượng sĩ nghe được sẽ nỗ lực.

Mà trung sĩ nghe được, chỉ có thể nương tựa vào con đường thượng sĩ khai phá, lo được lo mất.

Hạ sĩ nhìn thấy chỉ biết cười to, bởi vì Đạo có thể sẽ đi về hướng thất bại, chỉ cần không đi thì sẽ không thất bại, còn có thể cười nhạo những kẻ thất bại kia.

Khích lệ một bộ phận người đối kháng với cái tận thế không biết khi nào mới kết thúc.

Người xưa đối mặt bóng tối, thông qua hiến tế người sống để ổn định nội tâm.

Mà hiện tại nhân loại chắc chắn sẽ không hiến tế người sống, chỉ có thể dựa vào Đỗ Lan cổ vũ miệng, hy vọng mọi người có thể dũng cảm đối mặt tận thế, cho dù tương lai sẽ thất bại, cũng nên biết rõ không thể làm mà vẫn làm.

Không có người chiến thắng nào biết trước thắng lợi rồi mới động thủ, đều là thực tiễn trong trạng thái chồng chập giữa thắng lợi và thất bại, cuối cùng có người thắng lợi, có người thất bại.

Người người đều muốn trở thành người thượng đẳng, nhưng sự thật thường là có cơ hội cũng sẽ không trân trọng, không dám đánh cược một phen.

Đỗ Lan nhìn thấy thiểu số người vẫn bồi hồi trong bóng ma tận thế, nhịn không được nói.

Địch Ny Toa hoàn toàn tán đồng: Cứ nói về kiến thức, thời xưa chỉ có quý tộc mới biết chữ, mà họ ghi chép lại những từ ngữ như nghe gà gáy múa kiếm, treo tóc lên xà nhà đâm kim vào đùi, bắt đom đóm lấy ánh sáng đọc sách, cần cù bù thông minh.

đều là cho quý tộc biết chữ xem, căn bản không phải cho dân chúng xem.

Nhưng đợi đến khi dân chúng biết chữ, có người lại cho rằng đây là quý tộc lừa gạt bách tính, lại không ý thức được những từ ngữ này đã tồn tại từ trước khi giai cấp bị phá vỡ, truyền bá trong nội bộ giai cấp quý tộc, căn bản không phải nhắm vào bách tính.

Ở cổ đại chỉ có quý tộc biết chữ, bách tính đều là mù chữ, căn bản không cần đặc biệt lừa gạt bách tính.

Vậy thì quý tộc lũng đoạn kiến thức lại vì sao phải sáng tạo nhiều từ ngữ tự cường bất tức tự mình phấn đấu không nghỉ như vậy.

Cảm giác nguy cơ của quý tộc rốt cuộc đến từ đâu.

Chương 3344

Khẳng định không phải bách tính, mà là đến từ thù trong giặc ngoài.

Quý tộc cũng không phải một khối sắt, nội bộ cũng có quan hệ cạnh tranh, mỗi một gia tộc đều có gia pháp gia quy riêng, đều đối kháng lẫn nhau, giữa các quý tộc không thể không chém giết, không thể không đối kháng.

Còn có bên ngoài, còn có kẻ địch nước ngoài cũng sẽ hình thành sự xung kích cực lớn.

Cho nên quý tộc nhất định phải duy trì sự cường thế của mình, thì nhất định phải yêu cầu tử tôn duy trì tiến bộ, không thể thụt lùi.

Thế là họ sẽ dạy bảo tử tôn, sáng tạo đủ loại thành ngữ dốc lòng để khích lệ chúng, những cái này không liên quan gì đến bách tính.

Rất nhiều người bình thường luôn muốn làm người trên người nhân thượng nhân, nhưng lại xì mũi coi thường tự cường bất tức, cho rằng mấy thứ này chẳng qua là lời lẽ để làm tê liệt bách tính, đều là lừa người.

Lại không biết những cái này đều là kinh nghiệm sinh tồn của quý tộc, quý tộc hùng mạnh đều dựa theo những từ ngữ này để yêu cầu bản thân.

Muốn làm người trên người lại oán trời trách đất, người đã là người trên người lại tiếp tục roi vọt bản thân, vậy chênh lệch chỉ sẽ càng ngày càng lớn.

Muốn làm người trên người, thì phải định rõ mục tiêu, bất kể thành công hay thất bại, toàn lực ứng phó dùng yêu cầu của người trên người để ràng buộc bản thân, cho dù trở thành chó nhà có tang cũng vẫn phải tiếp tục.

Đáng tiếc loại người này rất ít, đại bộ phận vẫn là vấn đề động cơ không đủ, tinh thần sa sút, chướng ngại nhận thức.

Đối mặt với sự chồng chập của thành công và thất bại, không thể làm được biết rõ không thể làm mà vẫn làm, mọi người đều muốn thành công, nhưng trên thực tế thành công cũng không chịu sự khống chế của cá nhân, đại bộ phận mọi người đều sẽ thất bại.

Nhưng thực tiễn thì có khả năng thất bại, còn không thực tiễn là nhất định thất bại.

Đối mặt với tận thế ẩn số lớn nhất, nhân tố thất bại lớn nhất này, rốt cuộc là nên dũng cảm khiêu chiến, hay là nước chảy bèo trôi.

Đỗ Lan đương nhiên hy vọng mọi người dũng cảm khiêu chiến, cuối cùng chiến thắng tận thế.

Nhưng không thể nào tất cả mọi người đều dũng cảm khiêu chiến, vẫn sẽ có người nước chảy bèo trôi.

Thậm chí người thực tiễn cũng sẽ chia làm hai bộ phận, một bộ phận là ôm hy vọng thắng lợi, một bộ phận là ôm giới hạn thấp nhất không thất bại, tư duy vẫn là không giống nhau.

Con người chia làm không thực tiễn và thực tiễn, thực tiễn lại chia làm phái tranh thắng và phái bảo hiểm giữ vốn.

Con người thật sự quá phức tạp, mỗi cá nhân đều có điểm khác biệt, cũng chỉ có thể phân loại đại khái.

Tiêu cực, bình thường, tích cực, cũng chỉ là phân loại đơn giản nhất.

Muốn phá vỡ động cơ không đủ, tinh thần sa sút, chướng ngại nhận thức, còn có thể dựa vào lừa gạt, nói cho họ biết nhất định có thể thắng lợi, chỉ cần làm như vậy tương lai nhất định có thu hoạch, dựa vào những lời lẽ đơn giản này để khích lệ mọi người.

Đỗ Lan biểu thị không thể nào mỗi người đều làm người giác ngộ, vậy đối với người bình thường thì chỉ có thể lừa gạt thôi.

Nói chuyện chỉ nói một nửa, không phải nói cho mọi người biết rõ không thể làm mà vẫn làm, mà là nói cho mọi người làm như vậy nhất định sẽ thành công, không nói kết cục có khả năng thất bại, chỉ nói kết cục thành công.

Đây cũng là điểm khác biệt giữa mê tín và tín ngưỡng.

Mê tín là căn bản không biết có khả năng thất bại, cho rằng mình chỉ cần làm như vậy là thắng, là có thể thành công, tuyệt đối không thể thất bại.

Tín ngưỡng là nói cho bạn biết có khả năng thành công cũng có khả năng thất bại, nhưng bạn vẫn lựa chọn làm như vậy, hơn nữa cho dù thất bại cũng không sao cả.

Làm thế nào điều động tính tích cực của con người trong tận thế là đề tài rất lớn.

Đỗ Lan cũng trải qua mấy thế giới, nếu là điều động một nhân vật chính, vậy thì hắn sẽ dùng thiếu nữ xinh đẹp, sức mạnh mạnh hơn. các kiểu phương thức để điều động đối phương.

Nếu là điều động một đám người, sẽ rất phức tạp, phải dùng sự phân phối hiệu quả hơn, văn hóa thực dụng hơn.

Sức mạnh hiện tại của Đăng Tháp yếu nhỏ như thế, tuy rằng cơ bản không cần lo lắng Phệ Cực Thú Hồng Khấu và Mã Khắc luyện tay thì không cần lo lắng kẻ địch, giống như thời xưa nhân loại chế tạo cung tên xong thì dã thú cỡ lớn không còn là vấn đề.

Không còn sự quấy nhiễu của dã thú, tai hại tự nhiên chính là vấn đề của nhân loại.

Đăng Tháp cũng như thế, Phệ Cực Thú không còn đáng sợ, nhưng biến hóa của Mã Na Sinh Thái vẫn đang tiếp tục, tùy thời có thể tạo thành dao động Sinh Mệnh Nguyên Chất, nhân loại vẫn là không chịu nổi một kích.

Làm sao bây giờ.

Bạch Nguyệt Khôi cho rằng nên đi đến ngọn nguồn của Mã Na Sinh Thái, đi đến cố hương của nó.

Người khổng lồ vớt từ đáy biển sâu năm xưa chính là ở đó.

Người khổng lồ kia giống như đã mang thai vậy, sau khi vớt lên, sinh thái không gian xung quanh liền bắt đầu biến hóa, ranh giới động thực vật bị phá vỡ, mọi thứ đều trở nên quái dị.

Cuối cùng người trong thành phố đều điên rồi, các nhà khoa học đối với bào tử điên cuồng thì bó tay chịu trói, đối với những dây leo có mắt kia cũng không thể tiêu trừ, mạt thế liền giáng lâm.

Cô cho rằng đi đến ngọn nguồn có thể ngăn cản Mã Na Sinh Thái.

Tôi không biết, nhưng có thể đi xem thử.

Bạch Nguyệt Khôi cũng chỉ là suy đoán.

Ngọn nguồn của tất cả sao.

Mã Khắc cũng cảm thấy đáng đi xem thử.

Nhưng ở đó toàn là Tinh Hồng Tố Scarlet.

Lão thành chủ Morgan nói.

Có thể dùng điều khiển từ xa.

Mã Khắc nói Kỹ thuật điều khiển từ xa của Đường Ni rất lợi hại, có thể cải tạo toàn bộ Trọng Lập Thể thành điều khiển từ xa.

Mọi người nghe xong, biết đây là cách hay, điều khiển từ xa đi vào, người không cần tới gần.

Bạch Nguyệt Khôi lại nói: Trước đây tôi cũng dùng kỹ thuật điều khiển từ xa thăm dò qua, nhưng càng đi sâu tín hiệu càng hỗn loạn, không biết có thể khắc phục không.

Ở nơi có Sinh Mệnh Nguyên Chất nồng đậm, tín hiệu điều khiển từ xa cũng bị nhiễu.

Gọi Đường Ni qua đi.

Đỗ Lan biết họ muốn đi đến ngọn nguồn, hắn đã nghĩ kỹ rồi, chỉ cần hy sinh một người trở thành chủ nhân Mã Na Sinh Thái thì có thể khống chế sinh thái.

Đơn giản mà nói, chính là bắt buộc phải có một Vu Yêu Vương Lich King.

Chỉ cần hy sinh một người là có thể giải quyết tận thế, đây có thể nói là kết cục đại đoàn viên rồi, hoàn toàn là hy sinh nhỏ nhất đạt được thắng lợi lớn nhất.

Hơn nữa đây cũng không tính là hy sinh, mà coi như là phi thăng, trở thành người quản lý sinh thái.

Giám thị nhân loại, nếu nhân loại trở nên không thể khống chế, trở nên tà ác, vậy thì giống như Thượng Đế thẩm phán sự sống chết của nhân loại.

Thông qua sinh thái còn có thể ước thúc nhân loại, để nhân loại trở nên tốt hơn.

Đường Ni, điều khiển từ xa của cậu có thể đối kháng Tinh Hồng Tố nồng đậm không.

Mọi người hỏi.

Không thành vấn đề, giao cho tôi, chỉ cần cho tôi thời gian cải tạo một chút, tôi có thể chế tạo mấy trạm trung chuyển để tăng cường tín hiệu.

Đỗ Lan nói.

Cần vật liệu gì.

Cần mấy tình nguyện viên.

Trạm trung chuyển của Đỗ Lan chính là con người.

Tại sao cần tình nguyện viên.

Bởi vì trạm trung chuyển chính là cường hóa sóng não người, chỉ có sóng não mới có thể vượt qua Tinh Hồng Tố.

Cậu coi con người là cái gì hả.

Có người không tán đồng.

Người bị cải tạo cũng là người, theo tôi thấy, chỉ cần có Sinh Mệnh Nguyên Chất, hết thảy đều là người, ngay cả Phệ Cực Thú cũng là người, chỉ là người ở hình thái khác nhau.

Đỗ Lan biểu thị vạn vật có linh, vạn vật đều là biến thể của người.

Nhưng loại lý luận này hiển nhiên sẽ không được chấp nhận, nhân loại vẫn là rất bài ngoại.

Đối với việc thảo luận thế nào là con người, mỗi thế giới đều có tiêu chuẩn riêng.

Đỗ Lan cũng không có cách nào khiến mọi người chấp nhận suy nghĩ của chính mình, dù sao giữa con người và trí tuệ nhân tạo AI cũng không có quan hệ tín nhiệm.

Tín nhiệm cần tích lũy qua năm tháng, không phải từ trên trời rơi xuống.

Cho nên Đỗ Lan cũng không cho rằng mâu thuẫn giữa nhân loại và AI có vấn đề gì, mâu thuẫn cũng là một phương thức để hiểu nhau.

Mà hiểu nhau là cơ sở để xây dựng lòng tin, là con đường tất yếu phải đi qua.

Đỗ Lan đã cho sức mạnh, cũng đã cho súp gà cho tâm hồn, đã coi như nhân chí nghĩa tận, chuẩn bị chuồn thôi.

Còn về việc Đăng Tháp sau khi tiến vào ngọn nguồn sinh thái Mã Na Mana sẽ lựa chọn thế nào, đó là chuyện của chính nhân loại.

Đỗ Lan bày tỏ mình chỉ là một kẻ xuyên việt, vẫn là để nhân loại tự mình giải quyết.

Chương 3345

Đến cùng là lựa chọn hy sinh một người để ổn định sinh thái Mã Na, hay là tiếp tục đối kháng, hoặc là dung hợp, đều là lựa chọn của mọi người.

Mâu thuẫn là vĩnh viễn không giải quyết hết được.

Đỗ Lan sau khi cải tạo trạm tiếp sức tín hiệu thì chuẩn bị chạy trốn, dù sao kỹ thuật đều đã giao cho nhân loại, con đường tiếp theo do chính họ quyết định.

Mâu thuẫn là nội sinh, luôn luôn sẽ sinh ra, giải quyết cái này lại có cái khác, đối với nhân loại mà nói là không bao giờ dứt, cho nên không cần bận tâm.

Đăng Tháp quyết định tiến vào ngọn nguồn, máy bay không người lái drone đã chuẩn bị xong.

Đỗ Lan cứ thế nhìn xem, Trần dân 4068 cũng sẽ ra tay, lần này Thượng dân Đăng Tháp và Trần dân cùng nhau hợp tác, ngay cả Quang Ảnh Giáo Hội cũng chen một chân bắt đầu cầu nguyện, hy vọng Quang Ảnh Chi Chủ có thể bảo vệ mọi người.

Đều là máy bay không người lái, căn bản cũng không cần cầu nguyện.

Có người nói.

Không cầu nguyện, thế lực của Quang Ảnh Giáo Hội sẽ càng ngày càng nhỏ, càng không cần nói còn có Thượng Đế xung kích.

Tại trạm không gian, tín đồ của Thượng Đế cũng phân liệt, một bộ phận kiên trì nên thanh tẩy Đăng Tháp, một bộ phận lại cho rằng nên cho Đăng Tháp một cơ hội.

Tôn giáo phân liệt là chuyện rất bình thường, mỗi tôn giáo đều có rất nhiều lưu phái.

Đừng nói tôn giáo, cho dù Cái Bang đều có thể chia thành Ô Y phái và Tịnh Y phái.

Tôn giáo phân liệt là vô cùng thường gặp, dù sao Thượng Đế lại không mở miệng nói chuyện, tín đồ khẳng định là cần phòng ngừa rủi ro hedging.

Cư dân trong trạm không gian cũng là nắm lấy cơ hội liền đề xuất suy nghĩ khác biệt, đối kháng tư duy cũ.

Nếu như cuối cùng Đăng Tháp không bị thanh tẩy, thì nói thế nào.

Là đại hồng thủy của Thượng Đế không đủ lực, hay là Thượng Đế có suy nghĩ khác, trạm không gian cũng không phải là Thiên Tuyển Chi Nhân duy nhất.

Tổng phải cho cái giải thích.

Tư duy cũ là không cách nào đưa ra câu trả lời, thì phải có tư duy mới.

Tư duy mới chính là nói Thượng Đế là nhân từ, cho nên cho Đăng Tháp một cơ hội trọng sinh.

Cũng giống như năm đó Tân giáo đốp chát lại Thục tội quyển giấy tha tội vậy, chẳng lẽ mọi người không biết thần chức nhân viên hủ bại sao.

Mọi người đều biết, nhưng lúc đó hệ thống tôn giáo là đường ống lưu thông tài nguyên xã hội, tôn giáo phụ trách tái phân phối, thỏa mãn nhu cầu của quốc vương, quý tộc, bách tính, mọi người biết rõ tôn giáo tham lam, cũng không có cách nào vứt bỏ tôn giáo.

Tân giáo vì sao thành công.

Bởi vì lúc đó quý tộc đã bắt đầu dựa vào Đại Hàng Hải để tích lũy sức mạnh lớn hơn, quý tộc bắt đầu khuếch trương, thiết lập đường ống của chính mình, mọi người có lựa chọn, cho nên tôn giáo liền vô dụng.

Cũng không phải là khoa học đánh bại tôn giáo, là chủ nghĩa tư bản đánh bại tôn giáo.

Quý tộc thiết lập thông đạo tài nguyên của chính mình, lại thông qua Tân giáo vạch trần bộ mặt thật của tôn giáo, lúc này mới khiến nhiều người từ bỏ cựu giáo.

Quan trọng nhất là đường ống lưu động tài nguyên, để tài nguyên tập trung, lại phân phối, lại tập trung, lại phân phối.

Tôn giáo thông qua Thục tội quyển, quyên tiền các loại để tập trung tiền lại, sau đó thông qua bố thí, chiến tranh, lại đem tiền phân phối xuống, lại phụ trách sinh lão bệnh tử của con người, thiết lập một bộ tiêu chuẩn, để tín đồ sinh hoạt theo tiêu chuẩn này, liền trở thành tồn tại không thể thiếu cho xã hội vận chuyển.

Quý tộc khuếch trương, thông qua cổ phiếu, mậu dịch các phương thức để tụ tập tiền lại, sau đó thông qua lợi tức khuếch trương để phân tiền xuống, cứ như vậy lặp đi lặp lại vận chuyển, có thể đưa ra tiền nhiều hơn tôn giáo, mọi người liền lựa chọn tư bản.

Nhưng làm như vậy, tư bản cũng chỉ có thể không ngừng mưu lợi, nếu không sẽ bị vứt bỏ.

Tôn giáo là vận chuyển nội bộ, cho dù không khuếch trương, cũng có thể thông qua cấm dục tiết kiệm tài nguyên, tại thời Trung Cổ đen tối chỉ dựa vào tài nguyên hữu hạn mà vận hành tiếp.

Nhưng tư bản chỉ có thể dựa vào khuếch trương doanh lợi để vận hành, một khi không có khuếch trương, sẽ chết máy.

Sở dĩ trạm không gian xuất hiện tư duy mới, chính là bởi vì có thông đạo mới như Đăng Tháp xuất hiện, hơn nữa tài nguyên của Đăng Tháp nhiều hơn trạm không gian, cư dân trạm không gian hâm mộ.

Cuộc sống trạm không gian vô cùng áp bách, mỗi người đều quy luật giống như bánh răng.

Rất nhiều người sớm đã chịu không nổi, nhưng bọn hắn cũng biết không có nhiều tài nguyên hơn, trạm không gian cần duy trì lý luận Thiên Tuyển Chi Tử, duy trì cuộc sống áp bức.

Dù sao tuy bị kìm kẹp, nhưng ít ra còn sống.

Nhưng sau khi Đăng Tháp xuất hiện, mọi người phát hiện không bị kìm kẹp cũng đồng dạng có thể, chỉ cần đi xuống địa biểu kiếm tài nguyên là được.

Đăng Tháp có thể kiếm, trạm không gian cũng có thể kiếm.

Có tài nguyên, tư tưởng mới mới có thể không ngừng hoàn thiện, không ngừng đổi mới.

Cho nên một bộ phận cư dân trạm không gian quyết định rời khỏi trạm không gian, đi tới Đăng Tháp truyền giáo.

Thời đại tôn giáo lại muốn tới.

Đỗ Lan bày tỏ quả thật là giống y hệt sáo lộ phát triển của cổ nhân, trước nhìn huyết thống, lại nhìn tôn giáo và giai cấp.

Đăng Tháp có giai cấp hình thành từ việc phân loại gen theo công thức sinh mệnh, mà tôn giáo là thừa nhận giai cấp kiếp này, không thừa nhận giai cấp sau khi chết, là một loại tiến bộ, mặc dù tiến bộ không lớn.

Quý tộc khuếch trương thì hoàn toàn là thối lui, thừa nhận giai cấp kiếp này, cũng thừa nhận giai cấp sau khi chết.

Vì sao rất nhiều phim khoa học viễn tưởng phương Tây đều sẽ biến thành phim tôn giáo.

Bởi vì khoa học là một phương thức kiểm chứng, khoa học là không xuất ra ý thức hệ, nhưng thế giới sau khi chết thì là một loại ý thức hệ.

Quý tộc sau khi chết vẫn là quý tộc sao.

Nô lệ sau khi chết vẫn là nô lệ sao.

Đây là một vấn đề nghiêm túc.

Phim khoa học viễn tưởng khi dính đến sinh tử, liền nhất định phải lựa chọn một ý thức hệ.

Vậy khẳng định sẽ không chọn loại tư tưởng quý tộc đời đời kiếp kiếp không được trở mình này, mà là lựa chọn tư tưởng tôn giáo làm việc tốt lên thiên đường, làm việc xấu xuống địa ngục.

Thế là phim khoa học viễn tưởng liền trở thành phim tôn giáo.

Khoa học cũng giống như Đạo gia là không dạy người phân biệt đúng sai, chỉ là dạy người sử dụng một phương pháp đi thực tiễn.

Khoa học là nghiệm chứng lý luận đúng sai, Đạo gia là dạy người làm sao nhuận vật vô thanh mưa dầm thấm lâu để đạt thành mục đích của mình.

Có thể làm việc tốt, cũng có thể làm việc xấu.

Còn việc tốt và xấu đến cùng là cái gì, cái này là do Nho gia, Pháp gia, tôn giáo tới định nghĩa.

Cho nên phim khoa học viễn tưởng đến cuối cùng khi cần phân biệt tốt xấu, tư tưởng tôn giáo liền xuất hiện, bởi vì tư tưởng tư bản quý tộc thực sự quá lạc hậu, còn lạc hậu hơn cả tôn giáo.

Người Ân Thương, Cổ Hy Lạp, Cổ La Mã, Cổ Ấn Độ chết rồi, là không thể trở mình, nô lệ chết rồi, vẫn là nô lệ.

Sau đó Phật giáo xuất hiện, Nhất Thần giáo xuất hiện, bọn họ đề xuất sau khi chết, con người là có thể trở mình.

Đương nhiên cách nói của Nho gia, là dùng câu hỏi ngược lại để đối mặt nghi vấn.

Có người hỏi quỷ thần, Khổng Tử liền nói Bất tri sinh yên tri tử.

Chưa biết sự sống sao biết cái chết.

Bởi vì Khổng Tử nếu nói sau khi chết không thể trở mình, vậy quý tộc sẽ càng thêm không kiêng nể gì cả, nhưng nếu nói sau khi chết có thể trở mình, căn cơ ủng hộ chế độ phân phong của chính mình liền không vững.

Khổng Tử hy vọng quý tộc khắc kỷ phục lễ, quân quân thần thần phụ phụ tử tử, mọi người đều làm tốt công tác của mình, mà không phải ỷ vào địa vị huyết thống muốn làm gì thì làm, nếu như ông nói quý tộc sau khi chết vẫn là quý tộc, vậy quý tộc sẽ càng không làm hết nghĩa vụ.

Nhưng nói ngược lại, nếu nói quý tộc làm không đúng sau khi chết sẽ xuống địa ngục, sẽ biến thành nô lệ, vậy quý tộc khẳng định không hoan nghênh Khổng Tử, không cho rằng Khổng Tử ủng hộ phân phong.

Cho nên đây là cái câu hỏi mất mạng, Khổng Tử không cách nào chính diện trả lời, chỉ có thể nói Ngươi sống còn sống không rõ ràng, còn bàn cái gì thế giới sau khi chết, cút xéo.

Đỗ Lan bày tỏ nhân loại vẫn là phong phú đa dạng, vĩnh viễn sẽ có biến hóa mới, bất quá hắn thì không xem nữa, cùng Địch Ny Toa chạy trốn.

Chương 3346

Dù sao khoa kỹ cũng có rồi, nhân loại đến cùng muốn làm gì, thì nhìn văn hóa của bọn họ định nghĩa thế nào, Đỗ Lan không muốn nhúng tay, để bọn họ tự mình tới.

Lại một lần nữa xuyên việt, Đỗ Lan và Địch Ny Toa hai người đi tới một thế giới vừa quen thuộc lại vừa xa lạ: biển cả, đảo nhỏ, Hồng Thổ Đại Lục, trời xanh mây trắng, hải đạo hải quân.

Ta muốn trở thành người đàn ông trở thành Hải Tặc Vương.

Một đứa bé đè cái mũ rơm xuống, đối với một chiếc thuyền hải đạo, thanh lệ câu hạ nước mắt lưng tròng thâm tình từ biệt.

Thật đúng là một bức tranh phỉ dân cướp và dân như cá với nước, hải đạo xem ra còn được hoan nghênh hơn cả hải quân.

Hải quân hay là hải tặc.

Rất nhiều thôn trang nhỏ đều là phái hai mặt, đặc biệt là những nơi nhỏ bé không có quân đồn trú này, hải quân tới, chính là lương dân.

Hải tặc tới, cũng rất hoan nghênh.

Hải quân tuy rằng khống chế Tứ Hải và Vĩ Đại Hàng Tuyến, nhưng dù sao nhân số có hạn, chỉ có thể đóng quân tại những nơi có giá trị chiếm lĩnh.

Những hòn đảo có ý nghĩa chiến lược này, bình thường cũng phồn hoa hơn, càng có thể nuôi người.

Thôn của Lộ Phi là một nơi nhỏ bé, không có quân đồn trú.

Bởi vì không có quân đồn trú, cho nên không chỉ có hải tặc, còn có sơn tặc, mà thôn dân là nghịch lai thuận thụ, ai đến cũng đều phải khúm núm chiêu đãi.

Đương nhiên hải quân tới, vẫn là tiêu tiền, dù sao nơi này là cố hương của Hải quân Trung tướng Tạp Phổ, vẫn là phải nể mặt.

Một số hải tặc tới cũng sẽ đưa tiền, dù sao hải tặc tại trên biển cũng giống như bèo không rễ, khi cần tiếp tế thì cần cập bờ, quan hệ tốt với những thôn làng đặc định vẫn là cần thiết.

Cuối cùng chính là sơn tặc, bọn họ kỳ thật cũng sẽ đưa tiền, chỉ là bọn họ nghèo nhất, quỵt nợ nhiều nhất.

Dù sao tính cơ động của sơn tặc không cao bằng hải tặc, chỉ có thể thu phí qua đường trong phạm vi cố định, thu nhập là có hạn.

Nơi nào có người thì có giang hồ, nơi nào có giang hồ thì có kinh tế.

Quân sự nhìn chính trị, chính trị nhìn kinh tế, kinh tế nhìn địa lý.

Thế giới Hải Tặc, kinh tế vẫn là quá lạc hậu, nếu như có thể chỉnh hợp các loại tài nguyên lại một chút, là có thể nhảy ra khỏi hình thức đại đô thị hóa, tiến hành hình thức tuần hoàn.

Địch Ny Toa lại cảm thấy đây là phương thức tốt nhất để Thế Giới Hải Quân có thể khống chế: Đem tài nguyên tập trung tại thành phố lớn, thông qua khống chế thành phố lớn, lấy điểm khống diện, đây là cơ sở để Thế Giới Hải Quân có thể duy trì.

Một khi bắt đầu nghịch đại đô thị hóa, vậy bốn phía nở hoa, hải quân sẽ không cách nào khống chế.

Cái này cũng giống như trò chơi nước lớn thời Xuân Thu Chiến Quốc vậy, ngoại trừ nước Đại Việt thật sự đã đột phá, sáu nước còn lại đều là chơi kinh tế đại đô thị.

Thành phố lớn cũng giống như là máy bơm nước, đem tài nguyên toàn bộ tập trung lại, sau đó khống chế tài nguyên.

Bồi dưỡng quân đội, là có thể khống chế khu vực xung quanh.

Trước đi tới các hòn đảo điều tra một chút vật sản tài nguyên, chúng ta có thể hỗ trợ trao đổi hàng hóa, còn có thể tại trên các hòn đảo làm xây dựng cơ bản.

Chờ đến khi các hòn đảo phát triển lên, Thế Giới Hải Quân tự nhiên sẽ ốc còn không mang nổi mình ốc.

Mà hải tặc có quê hương phát triển, cũng sẽ lưu tại quê hương kiếm tiền, mà không phải tại trên biển làm liều.

Phát triển mới là thủ đoạn hữu hiệu giải quyết vấn đề hải tặc và Thiên Long Nhân, muốn phát triển, kinh tế thì phải lưu động, không thể tụ tập tại một chỗ, Tống triều chính là bài học thê thảm đau đớn.

Tống triều có vấn đề Tam nhũng ba cái thừa, cũng giống như Thế Giới Hải Quân.

Vấn đề của Tống triều là quá độ đại đô thị hóa, tài nguyên không ngừng bị hút vào thành phố lớn, bách tính chung quanh sống không nổi nữa, thế là chỉ có thể bị bức lên Lương Sơn.

Sau đó triều đình phái binh đi đánh, đánh thắng được thì tiêu diệt, đánh không lại thì chiêu an.

Sau khi chiêu an, tiếp tục đi đánh phản quân mới, cứ thế tuần hoàn.

Kết quả chính là nhũng binh, nhũng viên, nhũng phí thừa lính, thừa quan, thừa chi tiêu, Tống triều cuối cùng cũng không giải quyết được.

Mà vấn đề Tam nhũng, là do một vị tiến sĩ triều Minh tổng kết ra, đến triều Minh, đại đô thị hóa cũng xác thực là đã được hoãn giải.

Bất quá đại đô thị hóa không chỉ là lựa chọn của Tống triều, thời đại Xuân Thu Chiến Quốc cũng đã bắt đầu.

Vương công quý tộc lúc đó đều là thông qua khống chế thành thị để thu thập tài nguyên, đều là chỉ thu không thả.

Có chỗ tốt, có chỗ xấu.

Chỗ tốt chính là hình thành lực khống chế khu vực, chỗ xấu chính là quân đội dựa vào thành thị tiếp tế, không cách nào chiến tranh cự ly xa.

Kỹ Kích chi sĩ của nước Tề, Ngụy Vũ Tốt của nước Ngụy, Hồ Phục Kỵ Xạ của nước Triệu, sức chiến đấu đều không yếu, nhưng nghiêm trọng dựa vào thành thị tiếp tế.

Thế Giới Hải Quân cũng giống vậy, sức chiến đấu không yếu, nhưng là nghiêm trọng ỷ lại tiếp tế, hoặc là dùng Lệnh Triệu Tập Bất Thường Buster Call đánh một đợt rồi đi, hoặc là tại thành thị đánh phòng ngự chiến, rất khó tại trên biển cùng hải tặc đánh đại hội chiến, không có nhiều tiếp tế như vậy.

Đương nhiên hải tặc kỳ thật cũng không có nhiều tiếp tế như vậy, bất quá hải tặc yêu cầu tiếp tế thấp hơn, chỉ cần tìm cái thôn nhỏ mua chút ăn uống, là có thể đánh tiếp.

Mà hải quân cần đạn pháo, duy tu các loại chi viện, không phải có cái ăn là có sức chiến đấu.

Vậy chúng ta làm thương nhân.

Địch Ny Toa hỏi: Thế giới Hải Tặc, chúng ta cũng đã tới, đây hẳn là một vũ trụ song song mới, đại dương quá rộng lớn, làm thương nhân, làm xây dựng cơ bản độ khó đều không nhỏ.

Đỗ Lan hoàn toàn đồng ý, đảo nhỏ rải rác như sao trên biển cả, rất khó kết nối lại.

Một cái đảo nhỏ vô danh muốn hấp dẫn tư bản là rất khó, tư bản đầu tư cũng là có phong hiểm, bọn họ thà rằng đi thành phố lớn an toàn hơn.

Thành phố lớn cơ bản đều nằm trên tuyến đường đi tới Vĩ Đại Hàng Lộ, thuộc về điểm tiếp tế.

Có rất nhiều tàu thuyền vãng lai, người đông, tài nguyên tự nhiên tập trung.

Mà những điểm tiếp tế này cũng là mấu chốt tranh đoạt của hải quân, hải tặc.

Muốn làm giàu trước phải làm đường, phải bảo đảm tài nguyên trên đảo có thể vận chuyển ra ngoài, đồng thời tài chính và nhân tài có thể đưa vào.

Đỗ Lan nói: Bất quá muốn làm lớn, thì cần năng lực mạnh mẽ, mới có thể đem tài nguyên trong thành phố lớn tái phân phối xuống, hình thành hoàn lưu kinh tế, trước mắt xem ra cũng chỉ có quận huyện chế, mới có thể nghịch đô thị hóa.

Vì sao không giải quyết được vấn đề hải tặc.

Chính là rất nhiều đảo nhỏ không có phát triển, mọi người hoặc là đi tham quân, hoặc là đi làm hải tặc.

Mà hải quân khẳng định là nuốt không trôi nhiều người trẻ tuổi như vậy, thế tất nhiên có rất nhiều người trẻ tuổi chỉ có thể đi làm hải tặc.

Cho nên hải quân vĩnh viễn cũng giải quyết không được hải tặc, bởi vì bọn họ không cách nào mang đến phát triển.

Nhưng hải quân chỉ cần chiếm giữ các điểm tiếp tế lớn, khống chế tài nguyên, hải tặc cũng không thể làm gì, rất khó đối với trật tự của hải quân sinh ra khiêu chiến mang tính quyết định.

Dù sao hải tặc cũng không đưa ra được phương hướng phát triển gì, cho dù hải tặc thắng, cuối cùng cũng chỉ có thể giống như hải quân khống chế thành thị, cuối cùng bọn họ thành hải quân, sau đó hải tặc mới xuất hiện.

Làm đường, làm như thế nào.

Đỗ Lan nghĩ, hoặc là thuyền, hoặc là đường sắt trên biển, hoặc là dựa vào hải lưu hình thành cao tốc, hoặc có lẽ còn có thể thông qua dòng hải lưu tăng áp Knock Up Stream, trực tiếp lên trời.

Muốn làm đường mà nói, vẫn là có rất nhiều vấn đề.

Không chỉ là hình thức con đường, còn có những con Hải Vương Loại có thể cắn đứt cánh tay Tứ Hoàng kia cũng là rất nguy hiểm, còn có khí hậu ác liệt trên biển, cùng các loại từ trường kỳ lạ cổ quái.

Thế giới này xuân hạ thu đông, cũng không phải dựa theo cự ly mặt trời để phân chia, mà là căn cứ vào vị trí từ trường của mỗi hòn đảo quyết định.

Có một số hòn đảo vẫn luôn là mùa đông, mà có một số hòn đảo vẫn luôn là mùa hè, thậm chí đảo mùa đông và đảo mùa hè ngay tại cách vách, hoàn toàn là băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Điều kiện địa chất đặc thù như vậy, xác thực rất khó làm đường.

Chú, chị, hai người cũng là hải tặc sao.

Lộ Phi tiễn bước Hương Khắc Tư xong, tay nhỏ liền chưa rời khỏi cái mũ rơm, đây là mũ Hương Khắc Tư cho mình, sau này mình xuất hải nhất định phải trả lại cho hắn.

Đỗ Lan nhìn Lộ Phi, tưởng tượng đây chính là Thái Dương Thần a, thất kính thất kính rồi.

Lộ Phi nhìn hai người rất lâu rồi, bọn họ cứ đứng tại trên bến tàu, là người lạ.

Chúng ta không phải hải tặc, chúng ta là người qua đường.

Vậy thuyền của các người đâu.

Lộ Phi tò mò hỏi.

Đang muốn đi mua.

Lộ Phi nghe xong liền hâm mộ nói: Thật tốt, chờ cháu lớn lên cũng muốn mua thuyền xuất hải.

Bạn nhỏ, nhóc biết nơi nào có bán thuyền không.

Lộ Phi lắc đầu nói: Làng Cối Xay Gió không có nơi bán thuyền, các người có thể lật qua núi, đi vương đô đối diện nhìn xem.

Bất quá phải cẩn thận sơn tặc trên núi.

Hòn đảo này vẫn là rất lớn, không chỉ là một cái thôn, mà là một vương quốc.

Chương 3347

Bạn nhỏ, vừa rồi hải tặc là bạn của nhóc sao.

Không phải.

Lộ Phi vừa nghe người lạ hỏi chuyện Hương Khắc Tư, lập tức cảnh giác chạy đi, tuổi còn nhỏ đã rất giảng nghĩa khí, khó trách tương lai Khải Đa Kaido sẽ quý tài, truyền thụ hắn kỹ thuật Bá Khí.

Lộ Phi chạy, Đỗ Lan vẫn còn đang suy tư làm đường như thế nào: Lần trước là chế tạo thiết bị bay hiệu ứng mặt đất, bất quá lần này muốn làm mạnh xây dựng cơ bản, vẫn là phải động não từ trên hoàn cảnh.

Lịch sử nhân loại chính là lịch sử bánh xe, tại Trái Đất, số lượng xe liền bằng quốc lực, mà xe từ xe ngựa đến xe hơi nước, đến động cơ đốt trong, đến xe điện năng lượng mới, là biến hóa của năng lượng.

Tàu thủy thì từ thuyền buồm, đến động cơ hơi nước, đến động cơ diesel, đến năng lượng hạt nhân.

Địch Ny Toa nói: Chi bằng chế tạo nhiều tàu chạy năng lượng hạt nhân là được rồi, xây dựng cơ bản thì quá khó khăn.

Đỗ Lan lại thích khiêu chiến nan đề, nói: Quả nhiên vẫn là thao túng hải lưu, thông qua hải lưu chế tạo cao tốc trên biển là đáng tin cậy nhất.

Làm xây dựng cơ bản, xúc tiến phát triển, mới là phương pháp tốt nhất để tăng cường trị an.

Nếu không hải tặc tự nhiên sẽ tìm được lối thoát, Thế Giới Hải Quân là không thể làm gì, nhưng Đỗ Lan có thể làm một chút.

Bất quá sau khi xúc tiến phát triển, vậy hải tặc liền thật sự muốn bị thay thế rồi, nguyện vọng Muốn trở thành Hải Tặc Vương sẽ không được thế giới dung nạp, thậm chí Lộ Phi cũng không tìm thấy đồng đội.

Đến lúc đó Lộ Phi liền trực tiếp trở thành tên lưu manh đầu đường xó chợ, mà không phải thiếu niên anh kiệt có chí lớn thuận ứng thời đại.

Không có trào lưu thời đại, Don Quixote chính là gã hề.

Phần tử khủng bố và kẻ đuổi sóng, một cơn sóng ập tới, heo nái cũng có thể leo cây.

Một cơn sóng kết thúc, anh hùng cũng là gã hề.

Vì sao những câu chuyện như Don Quixote, Bộ Quần Áo Mới Của Hoàng Đế lại được người ta say sưa đàm đạo.

Bởi vì Don Quixote là khúc vãn ca không thể diện của kỵ sĩ, Bộ Quần Áo Mới Của Hoàng Đế chính là sự lạc mạc không thể diện của vương quyền.

Thái độ xấu xa của kỵ sĩ và hoàng đế chẳng lẽ chỉ có hai cái này sao.

Cũng không phải, kỵ sĩ và hoàng đế làm chuyện xấu nhiều lắm, nhưng vì sao mọi người sẽ đối với hai câu chuyện này ký ức vẫn còn mới mẻ.

Bởi vì trào lưu kỵ sĩ và hoàng đế đã qua, sóng đã bình ổn, cho nên hành vi của Don Quixote liền rất buồn cười, thuộc về ôm cây đợi thỏ, bịt tai trộm chuông, kỹ cùng lực kiệt, khắc thuyền tìm kiếm.

Nhìn xem tôn giáo phốt đen nhiều như vậy, vì sao không có câu chuyện cụ thể trách cứ chỉ trích.

Bởi vì trào lưu tôn giáo còn chưa qua, con sóng này sẽ không ngừng sáng tạo phốt đen, đồng thời cũng sẽ không ngừng sáng tạo những câu chuyện khác, cuồn cuộn hướng về phía trước, sẽ không cho người ta cảm giác ôm cây đợi thỏ.

Hải tặc cũng là như thế, nếu như trào lưu hải tặc kết thúc, kẻ đuổi sóng như Lộ Phi, sẽ trở thành Don Quixote, trở thành khúc vãn ca không thể diện của hải tặc.

Thời gian mười năm không tính là rất nhiều, không đủ để kết thúc thời đại hải tặc.

Đỗ Lan cho rằng thời gian không đủ, hiện tại cách lúc Lộ Phi xuất hải cũng chỉ mười năm, muốn dùng mười năm quét sạch trào lưu hải tặc là không dễ dàng, dù sao thế giới lớn như vậy, làm xây dựng cơ bản lại là chuyện tốn thời gian tốn sức, hơn nữa mỗi hòn đảo đều là tách biệt, năng lực khoa học kỹ thuật cũng yếu, muốn hoàn thành đại phát triển, kiểu gì cũng phải một trăm năm, mười năm chỉ là bắt đầu.

Mười năm là không đủ giải quyết trào lưu hải tặc, bất quá trào lưu mới có thể bắt đầu.

Xây dựng cao tốc hải lưu, tuy là biện pháp tốt, bất quá cụ thể nên thay đổi hải lưu như thế nào.

Địch Ny Toa tuy cảm thấy biện pháp không tệ, nhưng cụ thể hành động ra sao, là vấn đề lớn.

Đỗ Lan nói: Trước trắc địa, chuyện khống chế hải lưu có thể thông qua vòng định hướng, hoặc là lực từ thúc đẩy các loại kỹ thuật hoàn thành, kỹ thuật là không thành vấn đề, chơi nước mà thôi, tuy rằng chơi ít, nhưng không đại biểu ta sẽ không.

Nhóm nhân vật chính của Lộ Phi còn chưa lớn, đương nhiên có một số người đang trải qua bước ngoặt quan trọng nhất của cuộc đời

mình.

Ví dụ như Sanji chuẩn bị rời khỏi gia đình vương thất của mình, mà Zoro đang nỗ lực tăng cao kiếm thuật, muốn đánh bại thanh mai trúc mã.

Robin cũng đang trốn đông trốn tây, trải qua sự đánh đập của xã hội.

Thế hệ trẻ tuổi đang trưởng thành, mà sức mạnh trung kiên thế hệ Hương Khắc Tư đang từ từ thay thế đám cựu hải tặc của Hải Tặc Vương La Kiệt, bơm vào sức mạnh hoàn toàn mới cho văn hóa hải tặc.

Bọn họ những hải tặc này không phải đốt nhà cướp của, mà là lấy thám hiểm làm chủ, thăm dò biển cả, thiết lập trật tự, dần dần chư hầu hóa, phiên trấn hóa.

Hải tặc không phải thu phí qua đường, mà là kinh doanh địa bàn cố định, cái này còn là hải tặc sao.

Hải quân cũng ý thức được hải tặc là càng ngày càng nhiều, càng ngày càng khó ứng đối, không thể không khởi động Thất Vũ Hải.

Kỳ thật chính là bởi vì chi phí của hải quân càng ngày càng cao, bởi vì càng ngày càng nhiều người trẻ tuổi đang tìm kiếm phát triển, hải quân không cần bọn họ, bọn họ tự nhiên đi làm hải tặc.

Quy mô hải tặc cấp tốc bành trướng, hải quân cũng chỉ có thể lấy hải tặc trị hải tặc, nhưng điều này sẽ tiến thêm một bước làm suy yếu lực chưởng khống của hải quân.

Hải quân nói cái này tất cả là lỗi của La Kiệt, nhưng chuyện này kỳ thật cùng La Kiệt không quan hệ, cho dù La Kiệt không nói gì, hải tặc cũng sẽ càng ngày càng nhiều.

Chỉ là hắn nói nơi ở của kho báu, để hải tặc có mục tiêu liên hợp, mọi người có thể cùng nhau liên hợp sức mạnh đi Vĩ Đại Hàng Lộ tìm kiếm kho báu của Hải Tặc Vương.

Cái chết của La Kiệt cũng không phải là gia tăng số lượng hải đạo, mà là cho đám hải đạo một mục tiêu chung, để bọn hắn thiết lập nhận thức chung, đem đám hải tặc vốn từng người tự chiến dẫn hướng một chỗ.

Hải tặc vốn sẽ càng ngày càng nhiều, bởi vì không có không gian phát triển, không làm giặc thì làm gì.

Phim điện ảnh Võ Trạng Nguyên Tô Khất Nhi cuối cùng, hoàng đế bảo nhân vật chính giải tán Cái Bang, nhân vật chính nói Cái Bang có bao nhiêu tên ăn mày không phải bang chủ quyết định, mà là hoàng đế quyết định, nếu như hoàng đế có thể để thiên hạ quốc thái dân an, quỷ mới nguyện ý làm ăn mày.

Hải tặc cũng là cùng lý lẽ đó, nếu như biển cả thái bình, quỷ mới nguyện ý làm hải tặc, nhưng Thế Giới Hải Quân làm không được, cho nên hải tặc sẽ càng ngày càng nhiều, cuối cùng thay thế Thế Giới Hải Quân.

Bất quá cứ theo tình hình trước mắt mà nói, không có một tên hải tặc nào có thể thay thế địa vị của hải quân, bởi vì hải tặc còn chưa có phần tử khủng bố mới xuất hiện.

Hải tặc đều là kẻ đuổi sóng, cũng không có đề xuất một nhận thức chung siêu việt hơn tài bảo.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa cũng không cần thuyền, trực tiếp quét hình một chút là được, tiết kiệm thời gian.

Thời gian chính là tiền bạc.

Lần trước ở vũ trụ song song đã quét hình qua, lần này coi như là tra xét những chỗ hổng để bổ sung đi, xem hai thế giới có gì khác biệt

không.

Sau khi kiểm tra phát hiện không có gì khác biệt quá lớn, kinh nghiệm của vũ trụ lần trước tại thế giới này giống nhau hữu dụng, cái này tiết kiệm rất nhiều thời gian, sau đó hai người tìm một cái hồ nước tiến hành thí nghiệm cẩn thận.

Đây là kỹ thuật hải lưu mà người Atlantis sử dụng, có thể định hướng gia tốc nước biển.

Đỗ Lan dùng mấy cái vòng tròn sắp xếp thành một hàng, thông qua vòng tròn hình thành hải lưu hình trụ, dòng nước bên trong tốc độ cực nhanh, so được với đường cao tốc.

Thuyền chỉ cần tiến vào hải lưu, là có thể gia tốc.

Hải lưu gia tốc tại thế giới này cũng là có, bất quá đều là tự nhiên, cục bộ, loại hải lưu nhân tạo này khẳng định là lần đầu tiên.

Tại trong hồ làm thực nghiệm, tự nhiên là không có vấn đề.

Nhưng nếu như cần tại trên biển kiến tạo quy mô lớn, thì cần đại lượng tài nguyên và nhân lực.

Mỗi cái vòng tròn ít nhất đường kính ba mươi mét, mới có thể để tàu buồm cỡ lớn thông qua.

Nếu như cao tốc hải lưu xây dựng xong, thuyền khẳng định cũng sẽ tiến hành cải lương, ví dụ như cột buồm có thể chiết điệp thu lại, hạn chế chiều cao hạn chế chiều rộng.

Hiện tại sở dĩ thuyền không có tiêu chuẩn thống nhất, muốn xây thành hình dáng gì thì xây thành hình dáng đó, chủ yếu là bởi vì thuyền không có yêu cầu tính thông qua.

Chỉ cần cao tốc hải lưu thiết lập lên, tiêu chuẩn tàu thuyền cũng sẽ sinh ra, tiếp theo khẳng định sẽ có một chuỗi biến hóa.

Địch Ny Toa cho rằng vòng tròn không cần quá lớn, chỉ cần hải lưu xây dựng thành công, tàu thuyền tự nhiên sẽ tiến hành thích xứng.

Lão bà có lý, sau đó chính là đường hai chiều, thậm chí là bốn làn thậm chí mười sáu làn, quy mô vận tải càng lớn, tiêu chuẩn lại càng có thể thi hành.

Đỗ Lan nói: Có đôi khi cao tốc có thể hai tầng, mặt biển là thuyền, đáy biển là tàu ngầm.

Vậy làm sao để nó lơ lửng tại mặt biển.

Dùng từ lực cố định, cũng giống như nguyên lý kim chỉ nam vĩnh cửu vậy, thế giới này từ trường là tương đương ổn định, cố định trong từ trường không có vấn đề gì lớn.

Đỗ Lan nói: Còn về nguyên lý gia tốc hải lưu, là trong vòng tròn sản sinh từ lực, thôi động dòng nước, cũng giống như nguyên lý pháo điện từ railgun xấp xỉ nhau.

Đồng thời bên trong có tầng cách ly, từ lực sẽ chỉ tác dụng lên nước biển, mà sẽ không gia tốc nước ngọt và kim loại trong khoang thuyền.

Lót đường nhiều vòng tròn như vậy, cần không ít tài nguyên và nhân lực, giải quyết như thế nào.

Địch Ny Toa hỏi: Một con đường sắt trên biển cũng phải xây dựng hai mươi năm.

Xác thực nên tìm nhà đầu tư, không biết có nước lớn nào nguyện ý đầu tư chúng ta hay không.

Khẳng định có người nguyện ý đầu tư, bất quá cái này không tránh khỏi dông dài.

Địch Ny Toa nói: Chi bằng chúng ta tự mình làm, thuê những công nhân Cự Nhân và tộc Chân Dài kia.

Đỗ Lan gật gật đầu, xác thực có thể thuê những chủng tộc kỳ lạ bị kỳ thị kia: Như vậy đi, dứt khoát trực tiếp làm một cái đảo cơ giới siêu cấp, tập hợp công năng thu thập tài nguyên, kiến tạo vòng tròn, lót đường vòng tròn làm một thể, vừa di động vừa xây dựng cao tốc hải lưu.

Địch Ny Toa hoàn toàn đồng ý: Trực tiếp xây dựng một hòn đảo di động, xác thực là biện pháp tốt.

Người ta là xe căn cứ, thuyền căn cứ, Đỗ Lan trực tiếp làm cái đảo căn cứ.

Trước thiết kế, sau đó dùng Thần Long hứa nguyện, một hơi thực hiện, không tốn bao nhiêu thời gian.

Lộ Phi muốn làm hải tặc, lại bị ông nội đưa đến sào huyệt của sơn tặc.

Sơn tặc và hải tặc có chỗ giống nhau, cũng có chỗ không giống.

Câu cửa miệng của sơn tặc là Núi này do ta mở, cây này do ta trồng, muốn đi qua đường này, lưu lại tiền mãi lộ, cơ bản chính là chiếm cứ cao điểm, thu phí qua đường.

Nói chung, bọn họ xác thực không nói sai, sơn tặc sẽ giữ gìn sự thông hành của đường tắt trong núi, thu phí qua đường, mà không chỉ là chém chém giết giết.

Chỉ biết chém chém giết giết, về sau không có người đi, bọn họ không thể không rời xa sơn trại an toàn, liền rất có thể bị bắt giữ.

Hải tặc trước kia cũng giống vậy, ít nhất tại trước thời La Kiệt, giống như sơn tặc, các hải tặc khác biệt ổn định ở lại trên lộ tuyến mậu dịch quen thuộc của mình, nói là cướp bóc, không bằng nói là thu phí qua đường và phí bảo hộ.

Đương nhiên hải tặc cũng chia làm dân gian và quan phương, hải tặc dân gian có thể càng hy vọng đội tàu ổn định, mà hải tặc quan phương Privateer thì phải bài trừ dị kỷ, ra tay sẽ càng tàn nhẫn, không phải thương thuyền bản quốc thì có thể xử lý toàn bộ.

Sau thời La Kiệt, hải tặc đều có một mục tiêu cuối cùng, chính là điểm cuối của Vĩ Đại Hàng Lộ, tìm được kho báu Hải Tặc Vương, một bước lên trời.

Điều này khiến cho rất nhiều hải tặc từ bỏ phương pháp sinh tồn thu phí qua đường, đi khiêu chiến Vĩ Đại Hàng Lộ.

Khiêu chiến Vĩ Đại Hàng Lộ, cần thế lực rất lớn, giữa các hải tặc bắt đầu gồm thâu.

Chương 3348

Lộ Phi không thích cuộc sống của sơn tặc, càng thích hải tặc, bởi vì sơn tặc bị vây ở núi, không tự do.

Vì sao muốn trở thành Hải Tặc Vương.

Đây là vấn đề Tạp Phổ hỏi trước khi đưa Lộ Phi lên núi.

Bởi vì Hải Tặc Vương là người tự do nhất trên biển cả.

Đây là Lộ Phi trả lời.

Tạp Phổ dở khóc dở cười, tình huống của La Kiệt cũng không tính là tự do nhất, hắn hoàn thành lữ hành xong, đã bệnh sắp chết.

Trên thế giới này cũng không có người tự do nhất, cháu trai vẫn là quá trẻ tuổi quá ngây thơ.

Đưa lên núi, hy vọng Lộ Phi có thể học được sự trầm ổn của núi, hoặc có lẽ có thể thay đổi tâm ý gia nhập hải quân.

Nếu như thật hy vọng Lộ Phi tham quân, vì sao không trực tiếp đưa đi hải quân huấn luyện chứ.

Đỗ Lan bày tỏ Tạp Phổ là Trung tướng, đem cháu trai đưa vào hải quân không nên quá dễ dàng a: Với tính cách Lộ Phi, rất dễ dàng bị người ta ảnh hưởng, nếu như Tạp Phổ học tập Mạnh Mẫu tam thiên Mẹ thầy Mạnh Tử ba lần chuyển nhà, đem Lộ Phi đưa đến hải quân, khẳng định rất đặc sắc.

Chàng có thể copy một Lộ Phi, để bản sao đi hải quân.

Địch Ny Toa cũng bị Đỗ Lan dạy hư, xem náo nhiệt không chê chuyện lớn.

Có lý.

Đỗ Lan lập tức làm một cái bản sao, hơn nữa đưa hắn đến hải quân.

Ta không muốn đi hải quân.

Bản sao Lộ Phi tính cách và bản thể giống nhau như đúc, cũng không thích hải quân.

Ta cũng không phải ông nội ngươi, ông nội ngươi quá chiều chuộng ngươi.

Mà ta lại có quyết tâm như Mạnh Mẫu, nhất định phải bồi dưỡng ngươi thành nhân tài.

Đỗ Lan nghiêm khắc nói: Ngươi càng là không nguyện ý, thì càng phải đưa ngươi đi hải quân.

Bởi vì giáo dục vốn chính là dao khắc, muốn đem gỗ điêu khắc thành khí cụ, quá trình này vốn chính là phản nhân loại, vốn chính là thống khổ.

Giáo dục chính là phản nhân tính, không thể tùy hứng được.

Đỗ Lan cũng không phải Tạp Phổ, mà là kiên quyết như Mạnh Mẫu vậy.

Bản sao Lộ Phi bị đưa đến hải quân, hắn tính thích ứng rất tốt, khẳng định không có vấn đề gì, làm người cao su, năng lực chịu áp lực của hắn vẫn là rất không tệ.

Đương nhiên cũng không thể nói người ông nội Tạp Phổ này thật sự mặc kệ cháu trai, dù sao sơn tặc không chỉ có Lộ Phi, còn có con trai La Kiệt.

Tạp Phổ và Hải Tặc Vương vừa là địch vừa là bạn, Hải Tặc Vương trước khi chết đem vợ con gửi gắm cho Tạp Phổ.

Tạp Phổ tuy là hải quân, lại dứt khoát kiên quyết thủ hộ đứa con của tặc nhân, có thể nói là biết luật phạm luật.

Đem cháu trai đưa đến chỗ sơn tặc, để Lộ Phi và con trai La Kiệt cùng nhau sinh hoạt trưởng thành.

Tạp Phổ không biết là có phải thật sự muốn để cháu trai tham quân, hay là chuẩn bị để cháu trai đi làm hải tặc.

Đoán chừng Tạp Phổ cũng là mâu thuẫn, một mặt là hy vọng có thể để cháu trai thực hiện lý tưởng, một mặt lại mong cháu trai có thể kế thừa y bát của mình.

Trước đó ông không ép buộc con trai, hiện tại cũng sẽ không ép buộc cháu trai, thuộc về phương pháp giáo dục thả rông.

Người bình thường ngàn vạn lần đừng học phương pháp giáo dục này.

Đỗ Lan đem bản sao Lộ Phi đưa đến hải quân, sau đó chế tạo mười tòa đảo di động, ủy thác cho trí tuệ nhân tạo.

Những chuyện khô khan như kiến tạo giao cho AI là được rồi, thời gian mười năm, đi chiêu công tuyển lao động, đi sản xuất, toàn lực tu kiến cao tốc hải lưu, có thể xây bao nhiêu thì xây bấy nhiêu, có thể sáng tạo bao nhiêu việc làm thì sáng tạo bấy nhiêu việc làm.

Mười tòa đảo di động hoàn thành xong, AI sẽ trước đi chiêu công, lại đi khai thác tài nguyên, sau đó liền bắt đầu kiến thiết.

Được rồi, hòn đảo căn cứ không người lái tự động hóa đã hoàn thành, tiếp theo phải cân nhắc một chút chúng ta đi làm cái gì.

Thất Vũ Hải, Tứ Hoàng, Tam Thượng Tướng, Ngũ Lão Tinh, người có mặt mũi tại trên biển đều có danh hiệu vang dội, hơn nữa cũng có địa bàn và sản nghiệp của mình, bọn họ đã không chỉ là hải quân và hải tặc, hoàn toàn chính là quân phiệt và phiên vương, bất quá quản lý địa bàn quá không có ý nghĩa, hay là chúng ta làm Joker Gã Hề.

Joker.

Địch Ny Toa hiển nhiên là không hiểu.

Chính là truyền bá hỗn độn, phá hoại hết thảy, phản đối hết thảy, chính là vì đảo loạn mà đảo loạn.

Mặc kệ là hải tặc, hải quân, Quân Cách Mạng Long, hay là quốc gia, đều là kẻ địch của chúng ta.

Đỗ Lan nói ra phát ngôn phản diện tuyệt đối, chính là hỗn độn, không đề xuất bất luận tố cầu gì, chỉ là phá hoại kế hoạch của người khác.

Địch Ny Toa hiểu rồi, là Joker của vũ trụ DC, cái loại thái độ điên cuồng phản đối hết thảy nhưng phá mà không lập, chỉ cầu mình sướng kia, là chân chính chính mình không dễ chịu cũng muốn để người khác không dễ chịu.

Bình thường Đỗ Lan khẳng định là phê phán loại hành vi phá mà không lập này, nhưng ngẫu nhiên phóng thích cảm xúc một chút cũng rất không tệ, dù sao thế giới này đã đến thời đại lễ băng nhạc hoại, nên có đủ loại tư tưởng, mới có thể trăm hoa đua nở.

Kỳ thật dựa theo sự phát triển của câu chuyện, cái gọi là tự do của thế giới này, kỳ thật là đung đưa qua lại giữa Đạo đức tự do và Thiên nhiên tự do.

Đỗ Lan nói.

Tự do có hai loại, chia nhỏ ra cũng có thể chia làm ba loại: Thiên nhiên tự do, Xã hội tự do, Đạo đức tự do.

Thường gặp nhất chính là Thiên nhiên tự do và Xã hội tự do, ít thấy nhất chính là Đạo đức tự do.

Thiên nhiên tự do chính là tự do của động vật, muốn làm gì thì làm.

Xã hội tự do chính là tự do được pháp luật quy định mới là tự do, Đạo đức tự do chính là đạo đức hạn định tự do mới là tự do.

Hải đạo tự do là tự do gì.

Từ tình huống Hương Khắc Tư biểu hiện mà xem, kỳ thật là Đạo đức tự do.

Chính mình bị sơn tặc đánh, cũng không thể đánh lại, bởi vì hắn là thuyền trưởng, phải hoàn thành nghĩa vụ thuyền trưởng, cho dù không có pháp luật quy định hắn nhất định phải nhẫn nại, nhưng đạo đức của hắn yêu cầu hắn làm như thế.

Lúc đầu Lộ Phi theo đuổi cũng là Đạo đức tự do, nhưng là đến hai năm sau, lại có dấu hiệu hướng Thiên nhiên tự do phát triển, Thiên nhiên tự do chính là ta muốn làm cái gì thì làm cái đó, căn bản không cân nhắc hậu quả.

Lộ Phi trước khi lên Không Đảo, bị người khiêu khích, làm thuyền trưởng, không có bởi vì chính mình bị tu nhục liền mạo muội đánh lại, mà là vì thuyền viên suy nghĩ, không có gây thêm phiền toái không cần thiết cho thuyền viên, không có bởi vì việc tư liền động dụng sức mạnh của mọi người, có thể nói là dùng đạo đức thuyền trưởng ước thúc chính mình, không lạm dụng quyền lực thuyền trưởng.

Nhưng về sau liền có chút mất khống chế.

Người tự do nhất trên biển cả.

Đến cùng là tự do gì.

Hiển nhiên không phải Xã hội tự do, bởi vì Hải Tặc Vương đột phá pháp luật.

Cũng không phải Thiên nhiên tự do, Hải Tặc Vương không có khả năng muốn làm gì thì làm, như vậy còn lại chính là Đạo đức tự do.

Hải Tặc Vương lấy đạo đức của chính mình tự mình ước thúc, hình thành một cái Đạo đức tự do cường đại nhất toàn thế giới, đạt được mọi người tín nhiệm.

Đỗ Lan nói: Hải quân là Xã hội tự do, Hải Tặc Vương là Đạo đức tự do, tuy rằng cũng có người đại biểu Thiên nhiên tự do, nhưng loại người này không thành khí hậu, chúng ta có thể bổ khuyết chỗ trống của Thiên nhiên tự do.

Nói cứ như thật.

Địch Ny Toa thật sự là yêu chết cái gã đàn ông nói hươu nói vượn này, làm chuyện xấu đều có thể nói ra một tràng đại đạo lý như thế.

Làm việc tốt là thực tiễn triết học, làm việc xấu cũng là thực tiễn triết học.

Đỗ Lan trang nghiêm đĩnh đạc nói: Thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý, Thiên nhiên tự do, Xã hội tự do, Đạo đức tự do, đến cùng cái tự do nào mạnh hơn, vẫn là phải cứng đối cứng đối kháng mới có thể biết.

Có lý, vậy thì bắt đầu đi.

Địch Ny Toa đồng ý thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất kiểm nghiệm chân lý, tự do cũng là có lộ tuyến khác biệt, mỗi cái lộ tuyến đều nên có người đi thực tiễn.

Thế là hai người trước cho mình chuẩn bị tạo hình Joker, cho người ta lưu lại một loại cảm giác nguy hiểm.

Tự do tựa hồ là một thứ tốt, nhưng tự do chuẩn xác mà nói là không bị nô dịch, chỉ tốt hơn nô lệ một chút.

Tại lịch sử phương Tây, quý tộc, công dân, tự do dân, nô lệ.

Tự do là thuộc về tầng lớp thấp của xã hội, mãi cho đến trăm năm gần đây, thế giới phương Tây hình thành khái niệm công dân tự do, mới nâng cao độ cao của tự do lên.

Cho dù địa vị tự do tăng lên, bản thân còn có rất nhiều vấn đề, đến cùng nên theo đuổi loại tự do nào.

Thiên nhiên tự do, Xã hội tự do, Đạo đức tự do, ba loại tự do đối lập lại thống nhất, Xã hội tự do áp chế Thiên nhiên tự do, Đạo đức tự do lại gây trở ngại Xã hội tự do, Thiên nhiên tự do lại phản đối Đạo đức tự do.

Đồng thời Đạo đức tự do cũng có thể hiệp trợ Xã hội tự do.

Xã hội tự do tăng lên, Thiên nhiên tự do cũng càng đáng tiền.

Thiên nhiên tự do đáng tiền, Đạo đức tự do cũng càng được hoan nghênh.

Cho nên hải tặc là tự do, hải quân cũng là tự do, một cái là Đạo đức tự do, một cái là Xã hội tự do.

Nhưng hiện tại còn chưa có một đại biểu cho Thiên nhiên tự do, Đỗ Lan và Địch Ny Toa sắp đại biểu Thiên nhiên tự do.

Thiên nhiên tự do là gì.

Chương 3349

Tự nhiên là muốn làm gì thì làm, muốn ăn thì ăn, muốn ngủ thì ngủ, muốn mặc cái gì thì mặc cái đó, chút nào không cần để ý ánh mắt của người khác, nhìn trúng toàn bộ là của ta, của ta là của ta, của ngươi vẫn là của ta.

Cũng giống như động vật vậy, chúng có thể đi đến trên đường lớn nằm vật ra, hoàn toàn không đoái hoài sẽ tắc nghẽn giao thông, không cần lo lắng quy tắc giao thông, không cần lo lắng người khác phàn nàn.

Mà Xã hội tự do thì là tại trên đường cái từng bước từng bước hành tẩu, qua đường phải đi vạch kẻ đường, nếu như có người không đi vạch kẻ đường, chính là vi phạm tự do.

Mà Đạo đức tự do chính là trên đường rõ ràng không có xe, vẫn như cũ không băng qua đường, muốn đi đường vòng đi vạch kẻ đường, biết sẽ không bị bắt, nhưng chính mình khắc chế chính mình.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa muốn đại biểu Thiên nhiên tự do, làm sao chắn đường.

Tốt nhất chính là chặn tại Núi Đảo Ngược Reverse Mountain, đó là con đường tất yếu tiến vào Vĩ Đại Hàng Tuyến, hải tặc và thương thuyền ra vào khẳng định phải đi.

Hành tinh này do Vĩ Đại Hàng Lộ và Hồng Thổ Đại Lục giao thoa, chia làm bốn khu vực, cũng chính là Đông Tây Nam Bắc Tứ Hải.

Hồng Thổ Đại Lục cao không thể chạm, cũng giống như núi cao sừng sững trên biển cả, không cách nào vượt qua.

Mà Vĩ Đại Hàng Lộ thì kẹp giữa hai Vành Đai Tĩnh Lặng Calm

Belt, tàu buồm không cách nào thông qua, càng không cần nói trong Vành Đai Tĩnh Lặng còn là đại lượng Hải Vương Loại, đây chính là tồn tại ngay cả Tứ Hoàng cũng không dám xem thường.

Ngoại trừ chiến hạm Đá Biển Seastone của hải quân có thể xuyên qua Vành Đai Tĩnh Lặng ra, tàu thuyền bình thường đều sẽ đi Núi Đảo Ngược, lật qua Hồng Thổ Đại Lục.

Núi Đảo Ngược tổng cộng hai tòa, chính là giao điểm của Vĩ Đại Hàng Lộ và Hồng Thổ Đại Lục, hải lưu Tứ Hải hội tụ, trái với trọng lực, đi ngược dòng nước, đến đỉnh núi, hội nhập Vĩ Đại Hàng Lộ.

Chỉ cần ngủ ở chỗ này vài ngày, là có thể tạo thành kẹt xe lớn.

Đỗ Lan nói: Bất quá cái này quá trò trẻ con, tư duy phản đối hết thảy, phá hoại hết thảy, nên trực diện trật tự lớn nhất.

Vậy đi Hội nghị Thế giới Reverie.

Hay là Hội nghị Thất Vũ Hải.

Địch Ny Toa hỏi: Đạo đức tự do không dễ đối kháng, cũng giống như Batman vậy, rất khó đánh bại.

Nhưng Xã hội tự do thì đơn giản hơn nhiều, mặc kệ hải quân hay là hải tặc đều sẽ có một bộ pháp quy, mặc kệ là tộc pháp tộc quy, hay là trật tự quốc tế, đều là sáng loáng giấy trắng mực đen viết xuống.

Đỗ Lan nói: Xác thực như thế, vậy thì đi Hội nghị Thế giới.

Chính Phủ Thế Giới có 170 quốc gia tạo thành, bọn họ sẽ chọn lựa 50 quốc gia tham gia Hội nghị Liệt vương Reverie, tại trên hội nghị quyết định phương châm tương lai.

La Kiệt tuy đã chết, nhưng hiện tại hải tặc tiến vào Vĩ Đại Hàng Lộ càng ngày càng nhiều, ngoại trừ Đông Hải còn có thể khống chế, ba vùng biển khác đã ép không được nữa.

Đông Hải sở dĩ có thể khống chế, cũng là bởi vì Đông Hải là quê hương La Kiệt, cho nên hải quân dùng đại lượng sức mạnh lục soát La Kiệt, tiêu diệt rất nhiều hải tặc không liên quan, cứ như vậy kẻ này kém kẻ kia lại hơn, hải quân mạnh hải tặc yếu, thế là Đông Hải liền biến thành khu vực thái bình nhất.

Bất quá khu vực khác hải tặc cũng giống như măng mọc sau mưa.

Lần trước trên hội nghị đã thông qua quyết sách Thất Vũ Hải, chọn dùng phương pháp lấy hải tặc trị hải tặc, lựa chọn mấy tên hải tặc cường đại, chiêu mộ bọn họ đả kích hải tặc khác.

Nhưng làm như vậy Thất Vũ Hải liền mạnh lên không ít, cũng trở thành quân phiệt địa phương.

Vĩ Đại Hàng Lộ nửa đoạn sau, Bạch Hồ Tử Râu Trắng tập kết một đám hải tặc, nghiêm trọng nguy hại chính nghĩa thế giới.

Năm mươi vị đại biểu quốc gia ngồi tại trên bàn tròn to lớn, các trữ kỷ kiến mỗi người một ý.

Bọn họ đến từ những nơi khác nhau, chủ yếu là Vĩ Đại Hàng Lộ, số ít là Tứ Hải.

Vĩ Đại Hàng Lộ là nơi tài nguyên tập trung nhất của hành tinh này, dù sao Tứ Hải muốn trao đổi hàng hóa, đều phải thông qua Vĩ Đại Hàng Lộ, tài nguyên sẽ chảy vào Vĩ Đại Hàng Lộ, cho nên số lượng nước lớn tại Vĩ Đại Hàng Lộ viễn siêu Tứ Hải còn lại. 20 quốc gia thiết lập Chính Phủ Thế Giới tám trăm năm trước cũng chủ yếu là trên Vĩ Đại Hàng Lộ.

Cho nên Thất Vũ Hải là tại Vĩ Đại Hàng Lộ, Tứ Hoàng cũng tại Vĩ Đại Hàng Lộ, nội dung chủ yếu Hội nghị Thế giới thảo luận cũng là Vĩ Đại Hàng Lộ.

Các nước ở Tứ Hải chỉ cần giao tiền là được, Vĩ Đại Hàng Lộ ổn định, Chính Phủ Thế Giới liền ổn định, Tứ Hải liền ổn định.

Tứ Hải chính là con ghẻ, giao tiền, nhưng không có chính sách gì có lợi cho mình, chỗ tốt duy nhất chính là tham gia Hội nghị Liệt vương, có thể ổn định địa vị của mình tại Tứ Hải.

Ha.

Ngay tại lúc mọi người thảo luận làm sao nhằm vào Tứ Hoàng, đại môn bị thô bạo đẩy ra, một người đàn ông thân mặc âu phục màu tím đi đến: Ha.

Hữu khí vô lực cười, ngoài cười nhưng trong không cười.

Đại biểu tại chỗ đều kiến thức rộng rãi, nhìn thấy người lạ kỳ quái xông vào cũng không nóng nảy, mà là kỳ quái hải quân bên ngoài sao không chặn đường đối phương.

Ha ha.

Đỗ Lan đứng tại trước bàn tròn, nói: Các ngươi vì sao không cười.

Ngươi là ai.

Một vị quốc vương kiện tráng đứng ra nói.

Tại hạ là người đại diện của Tự Do, Đỗ Lan.

Nhìn xem chư vị, ngồi tại trước cái bàn khôi hài này, cao đàm khoát luận, liền quyết định chính sách mấy năm tương lai, quyết định hướng đi của thế giới, thật uy phong a.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, hoàn toàn không nhận ra.

Các đại biểu bất thiện nhìn Đỗ Lan, quốc vương tráng hán trực tiếp đi tới, hắn có Busoshoku Haki Haki Vũ trang, chuẩn bị cho Đỗ Lan một chút nhan sắc nhìn xem.

Nhưng mà còn chưa tới gần Đỗ Lan, đại kiếm của Địch Ny Toa liền chém đứt hai tay của hắn, máu tươi văng tại chỗ, màu đỏ chói mắt khiến tất cả mọi người đều khẩn trương lên.

Hải quân đâu.

Chúng ta hàng năm giao nhiều tiền như vậy, bọn họ làm ăn cái gì vậy.

Các ngươi cho rằng chúng ta tới đây bằng cách nào.

Hải quân bên ngoài rất nỗ lực, bọn họ bảo vệ chính nghĩa, đáng tiếc quá yếu.

Đỗ Lan nói.

Ngươi muốn làm cái gì.

Một nữ quốc vương hỏi.

Đỗ Lan chờ chính là câu nói này, nói: Các ngươi đều có kế hoạch, đều bảo vệ kế hoạch của mình, hơn nữa hy vọng mỗi một người trên thế giới đều có thể trở thành một thành viên của kế hoạch, hy vọng xã hội vận chuyển như máy móc, hy vọng kế hoạch chuẩn bị tỉ mỉ có thể thuận lợi thực hiện.

Dần dần các ngươi cho rằng chính mình có thể chưởng khống hết thảy, ta chính là tới nói cho các ngươi biết sai quá sai.

Thế giới này chỉ có hỗn độn mới là tồn tại vĩ đại nhất, chỉ cần lược thi tiểu kế, những kế hoạch hao tổn to lớn kia của các ngươi sẽ dã tràng xe cát.

Hôm nay ta chính là tới thông tri các ngươi, hỗn độn sắp hạ xuống, ai cũng chạy không thoát.

Nói hươu nói vượn.

Có phải nói hươu nói vượn hay không, các ngươi rất nhanh sẽ biết, mở to mắt mà nhìn đi.

Người đâu, bắt hai kẻ điên này lại.

Nhưng mà ngoài cửa lớn một mảnh tử tịch, cao thủ hải quân đều đã bị đánh ngất xỉu.

Đỗ Lan ném ra một trái bom khói cỡ lớn, oanh một tiếng, trong phòng họp trống trải toàn là khói trắng, làm mọi người sặc đến ho khan.

Chờ đến khi khói mù tán đi, khách không mời mà đến đã biến mất.

Ra ngoài cửa, trong hành lang toàn là binh sĩ bị đánh ngất xỉu.

Chuyện này rất nhanh liền khiến cho Chính Phủ Thế Giới coi trọng, lệnh truy nã Đỗ Lan và Địch Ny Toa mới toanh ra lò, Đỗ Lan là một ức 100 triệu, Địch Ny Toa là tám ngàn vạn.

Đây mới là bắt đầu, Đỗ Lan và Địch Ny Toa đã nói muốn phá hoại kế hoạch, nói được thì làm được, bọn họ đại biểu chính là Thiên nhiên tự do, đánh vỡ hết thảy gông xiềng, không chịu sự hạn chế của Xã hội tự do và Đạo đức tự do.

Thiên nhiên tự do là có thể hấp dẫn rất nhiều kẻ bắt chước, bởi vì bọn hắn cũng không thích Xã hội tự do và Đạo đức tự do, muốn phá hoại hết thảy.

Joker nhân khí cao không phải không có lý do, bởi vì người trẻ tuổi thích.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa làm mấy lần hoạt động phá hoại kiểu Thiên nhiên tự do, danh tiếng rất nhanh liền truyền bá ra ngoài, hai người được xưng là Thiên Tai Di Động, bởi vì một khi bọn họ xuất hiện, sẽ mang đến phá hoại.

Trưởng quan, là Thiên Tai Di Động sao.

Ba chiếc quân hạm tiến hành cứu viện trên biển, đây vốn là hạm đội xa hoa của Thiên Long Nhân, nhưng bây giờ lại biến thành xác tàu, đại lượng thuyền viên ngâm mình ở trong nước, chờ đợi cứu viện.

Hải quân nhìn thấy hình ảnh này, đều cảm giác sợ hãi.

Bởi vì rất ít có người dám ra tay với Thiên Long Nhân, nhưng Thiên Tai Di Động hiển nhiên không sợ, chuyên chọn những kế hoạch tốn thời gian tốn sức kia mà động thủ, thường thường một kích tất trúng, tạo thành tổn thất to lớn.

Thiên Long Nhân còn sống không.

Trung tướng không nhìn thuyền viên ngâm trong nước biển, trước tìm Thiên Long Nhân quan trọng nhất.

Vậy khẳng định đã chết, không những chết, trên lồng kính chụp đầu của Thiên Long Nhân còn bị vẽ lên mặt cười, vô tình chế giễu hải quân.

Thiên Long Nhân là tồn tại cao quý nhất, mỗi cái Thiên Long Nhân đều sẽ ăn mặc giống như phi hành gia, vì chính là hít thở không khí không giống với người thường.

Bọn họ khinh thường hít thở không khí tương đồng với bách tính, cho nên đều sẽ mặc quần áo tuần hoàn độc lập.

Lại chết rồi sao.

Trung tướng nhìn thi thể trầm trọng nói: Đã là lần thứ ba.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa lần thứ ba tập kích hạm thuyền Thiên Long Nhân, không có hàm nghĩa đặc biệt gì, chính là phá hoại hết thảy, phản đối hết thảy, chính là vì hỗn độn.

Rất nhiều người trẻ tuổi coi bọn họ là anh hùng, bởi vì bọn họ đối với Thiên Long Nhân là giận mà không dám nói gì, hận không thể có người xử lý Thiên Long Nhân.

Đương nhiên Đỗ Lan khẳng định không chỉ là nhằm vào Thiên Long Nhân, hải quân, hải tặc, các vương quốc địa phương nếu có kế hoạch gì, hắn cũng sẽ ra tay đảo loạn, chính là vì phá hoại mà phá hoại, phá mà không lập, để bọn họ tiếp nhận tổn thất.

Hải quân ngay cả góc áo Đỗ Lan cũng không bắt được, hoàn toàn không biết hắn sẽ trốn ở nơi nào.

Thế giới lớn như vậy, hai cái Thiên Tai Di Động lại không có địa bàn, bó tay toàn tập.

Nếu như tiếp tục, sẽ tạo thành khủng hoảng lớn hơn.

Tại văn phòng Tổng bộ Hải quân, Nguyên soái và Tam Đại Tướng mở họp, thảo luận Thiên Tai Di Động.

Chương 3350

Đây chính là hai kẻ điên, so với hải tặc còn điên cuồng hơn.

Hải tặc ít nhất còn là đồ tài ham tiền hoặc là cầu quyền, nhưng hai kẻ điên này chỉ là đang hưởng thụ khoái lạc phá hoại, hưởng thụ bộ dáng vô năng vi lực của hải quân.

Lúc này Tam Đại Tướng còn không phải là Aokiji Thanh Trĩ, Akainu Xích Khuyển, Kizaru Hoàng Viên quen thuộc với mọi người.

Người trở thành Đại tướng đều không phải đèn đã cạn dầu, một trong số đó chính là Nguyên soái hải quân tương lai Phật Chi Chiến Quốc Sengoku the Buddha.

Lúc này Nguyên soái bản bộ là Kong Không.

Tình huống trước mắt vẫn là rất khó giải quyết, hải quân vốn đang trong thời kỳ nhân sự rung chuyển, Kong chuẩn bị nhường ngôi cho Chiến Quốc, chính mình đi làm Tổng Nguyên Soái.

Nhưng tình huống hiện tại, ông làm sao yên tâm.

Hải quân chia làm Bản bộ và Chi bộ, Bản bộ chính là hải quân trực thuộc, Chi bộ thì là chi bộ đóng quân tại các nơi, còn có bộ đội khoa học các loại.

Có nhiều cơ quan quản lý khác biệt, Nguyên soái chỉ là phụ trách Bản bộ, Tổng Nguyên Soái thì phụ trách tất cả hải quân.

Mà đối với tập kích Thiên Long Nhân, khẳng định là muốn do Bản bộ phụ trách, thế nhưng tình huống trước mắt lại là không thu hoạch được gì, bọn họ ngay cả Đỗ Lan và Địch Ny Toa di động như thế nào đều không có làm rõ ràng.

Hai tên tội phạm chỉ tồn tại vì phá hoại, xác thực cũng giống như thiên tai vậy.

Hiện tại không phải lúc cảm khái, nhất định phải bắt lấy bọn họ, không thể lại khuếch đại khủng hoảng.

Kong nghiêm túc nói.

Mọi người đều trầm mặc, bởi vì không biết bắt thế nào, tội phạm lai vô ảnh khứ vô tung, ngay cả Thánh Địa đều là nói đến là đến, nói đi là đi, đối thủ như vậy quá khó chơi.

Nói không chừng thời điểm chúng ta mở họp, bọn họ đang phạm tội.

Chiến Quốc trầm trọng nói.

Xác thực như thế, lúc này Đỗ Lan và Địch Ny Toa, lại tập kích một chiếc thuyền dâng cống phẩm cho Bạch Hồ Tử.

Ta không có đắc tội qua các ngươi.

Xác thực không đắc tội qua.

Đỗ Lan nói.

Vậy các ngươi vì sao muốn tập kích thuyền của Bạch Hồ Tử.

Vì tự do.

A.

Thuyền trưởng vốn cũng là hải tặc, cũng coi là kiến thức rộng rãi, nhưng nghe được lý do Đỗ Lan đi khắp nơi tập kích, vẫn là cảm thấy im lặng, tập kích tính là tự do gì.

Tự do chính là muốn làm gì thì làm, ta hễ không làm chuyện xấu thì tâm tình không tốt, tâm tình hễ không tốt liền muốn làm chuyện xấu, đây chính là tự do của ta.

Ta muốn làm người tự do nhất trên biển cả, mặc kệ là hải quân, hải tặc, hay là quý tộc, chỉ cần các ngươi có kế hoạch, chính là hòn đá kê chân của ta.

Đỗ Lan phát biểu tuyên ngôn phản diện.

Kẻ điên, các ngươi là kẻ điên.

Thuyền trưởng cũng tìm không ra danh từ thứ hai, bởi vì đây chính là tác phong của kẻ điên.

Đa tạ khen ngợi, bất quá ta hy vọng ngươi xưng hô chúng ta là Thiên Tai Di Động.

Đỗ Lan bày tỏ danh hiệu này vẫn là rất soái khí.

Oanh, tất cả cống phẩm toàn bộ bị thiêu rụi, người không giết, để bọn họ lưu tại trên biển chờ đợi cứu viện.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa thì cưỡi hai đầu Ca Tư Lạp Godzilla rời đi.

Không sai, chính là Godzilla cao hơn một trăm mét, còn là hai đầu, làm tọa kỵ của bọn họ.

Có thể di động tốc độ cao trong biển rộng.

Tọa kỵ oách như Godzilla, mới xứng với danh hiệu oách như Thiên Tai Di Động.

Bạch Hồ Tử sau khi hiểu rõ tình huống, để hải tặc chung quanh trừng to mắt, vừa có phát hiện liền lập tức thông tri chính mình.

Phát động sức mạnh của quần chúng, bởi vì Bạch Hồ Tử có cơ sở này, ông và mấy hòn đảo chung quanh thu hào vô phạm không xâm phạm mảy may.

Dâng cống phẩm cũng chỉ là phí bảo hộ cơ bản, bảo đảm bọn họ không chịu sự quấy nhiễu của hải quân và hải tặc, mọi người cũng là nguyện ý chi trả.

Đảo dân đều ủng hộ Bạch Hồ Tử, nguyện ý phối hợp tìm kiếm Đỗ Lan.

Tự do căn bản không phải là như thế.

Bạch Hồ Tử đối với tự do của Đỗ Lan khinh thường một cố không thèm nhìn, bởi vì ông và La Kiệt cảm giác đạo đức đều rất mạnh, đều là tôn sùng Đạo đức tự do, thậm chí vì đạo đức của chính mình mà chết.

Mà Thiên nhiên tự do của Đỗ Lan hoàn toàn chính là dã thú, không được Đạo đức tự do tiếp nhận.

Tự do là một thứ tốt.

Đỗ Lan bày tỏ tự do như thế nào, chính mình quyết định, Thiên nhiên tự do cũng là tự do.

Hải quân tự nhiên sẽ không nhận đồng hải tặc và Đỗ Lan, trong mắt bọn họ Xã hội tự do của Thế Giới Hải Quân mới là tự do, chính là tự do trong điều luật mới là tự do, loại đạo đức tự ngã ước thúc kia của hải tặc, còn có loại dã tính làm xằng làm bậy kia của Đỗ Lan đều tính không được tự do, đều là phiền phức.

Nhưng vấn đề là hải quân giải quyết không được cái phiền toái này, bởi vì khiếm khuyết của điều luật chính là ở chỗ phạm vi.

Rất nhiều người không được điều luật bảo hộ, tự nhiên cũng sẽ không tuân thủ điều luật, căn bản không thèm để ý hải quân.

Có thể nói ba loại tự do đều có khiếm khuyết, đều không hoàn mỹ.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa cưỡi Godzilla đi khắp nơi đảo loạn, thời gian cứ như vậy từng ngày trôi qua.

Tên tuổi Thiên Tai Di Động vang vọng Vĩ Đại Hàng Lộ, mọi người đều biết có hai tên tội phạm khiến cả hải quân và hải tặc đều không thể làm gì, bọn họ là đạo tặc thư hùng, thực lực cường đại, không gì làm không được, bọn họ mang đến phá hoại, mang đến hủy diệt.

Những người sống sót trong sự kiện tập kích kia sẽ truyền bá câu chuyện về Thiên Tai Di Động, có người nói hai người cao hai mét, cưỡi tọa kỵ Hải Vương Loại.

Cũng có người nói tọa kỵ của bọn họ là động vật lưỡng cư, có thể lên bờ, tốc độ rất nhanh.

Còn có người nói hai người bọn họ vẽ chiến trang Joker Gã Hề, vô cùng đáng sợ.

Câu chuyện rất nhiều, bởi vì Đỗ Lan và Địch Ny Toa là mười ngày lại muốn gây án.

Dấu chân trải rộng Vĩ Đại Hàng Lộ, ngẫu nhiên cũng sẽ đi Tứ Hải dạo chơi, câu chuyện của bọn họ khích lệ rất nhiều người trẻ tuổi, xuất hiện rất nhiều kẻ bắt chước.

Bởi vì người trẻ tuổi cảm giác chính mình chịu đến sự kìm kẹp của hiện trạng, khát vọng đánh vỡ gông xiềng.

Lại bởi vì bọn họ quá trẻ tuổi, không đưa ra được quy tắc tốt hơn, cho nên phá mà không lập, cũng giống như Đỗ Lan.

Người trẻ tuổi luôn cho rằng chính mình có thể làm tốt hơn so với tiền bối đi trước, nhưng kỳ thật bọn họ cuối cùng đều sẽ biến thành bộ dáng mà chính mình đã từng chán ghét.

Bởi vì cái gọi là gông xiềng chính là sự giám sát và ước thúc của xã hội, những thứ này đến từ nhận thức chung của xã hội, là cơ sở để người xa lạ hợp tác với nhau, không có những gông xiềng này, sẽ hỗn loạn.

Muốn đánh vỡ gông xiềng, kỳ thật là có thể, nhưng sau khi đánh vỡ, vẫn là phải nhặt lên một lần nữa ấn trở về.

Bởi vì đây là sự thỏa hiệp của phát triển nhân loại, chỉ cần là hai người hợp tác thì tất nhiên cần loại gông xiềng này.

Dù sao không có gông xiềng, làm sao tin tưởng đối phương là người tốt.

Cho dù là Đỗ Lan cũng không có khả năng đánh vỡ loại gông xiềng này, cho nên hắn cũng chỉ là tùy tiện chơi đùa một chút.

Những kẻ bắt chước hắn kia tự nhiên cũng không có khả năng triệt để đánh vỡ gông xiềng, tối đa cũng chỉ là phá hoại phạm vi nhỏ.

Trên người con người có gông xiềng, mới có thể được tín nhiệm.

Bị súng chỉ vào, mới có thể là người tốt.

Rất khó chịu, nhưng đây chính là hiện thực.

Những việc Đỗ Lan làm vẫn hấp dẫn lượng lớn người trẻ tuổi, dù sao bọn họ cho rằng gông xiềng là sự ép buộc đối với mình, là người khác áp bức bọn họ, muốn đối kháng, muốn phá hoại.

Sự tồn tại của Đỗ Lan cũng giống như ngọn đèn sáng vậy, dạy bọn họ phá hoại.

Tùy theo hoạt động của Đỗ Lan ngày càng nhiều, rất nhiều người sống sót chuyển sang chấp nhận thứ tự do mà Đỗ Lan nói tới.

Họ cảm thấy hắn nói rất có lý, muốn làm gì thì làm mới là tự do chân chính, còn Hải Quân và Hải Tặc đều không tự do, đều nên bị phá hủy.

Phá hủy tất cả mới là chân lý.

Bọn họ thêm mắm dặm muối truyền bá câu chuyện về Di Động Thiên Tai, câu chuyện theo bước chân lưu động của họ mà lan truyền ra.

Di Động Thiên Tai, phá hủy không cần bất kỳ đạo lý gì, hiện tại đại hải cũng trở nên ngày càng hỗn loạn rồi.

Hương Khắc Tư cũng nghe nói về những câu chuyện này, cảm thấy đại hải đã trở nên nguy hiểm hơn.

Chương 3351

Lời vừa nói xong, liền có hải tặc lạ mặt xông tới, phát động tấn công đối với bọn họ.

Hương Khắc Tư, ngươi đã đứt một cánh tay, không có tư cách thống trị khu vực này, chịu chết đi.

Hóa ra tin tức Hương Khắc Tư đứt tay cũng đã truyền tới nửa sau Vĩ Đại Hàng Lộ, rất nhiều hải tặc đều biết hắn bị đứt tay ở Đông Hải, muốn tới thay thế vị trí của hắn.

Bất quá đoàn đội của Hương Khắc Tư không phải để làm cảnh.

Hơn nữa bản thân Hương Khắc Tư cũng vô cùng cường đại, cho dù chỉ còn một cánh tay, cũng vẫn hoành tảo một phương.

Cao thủ chân chính sẽ không vì thiếu tay cụt chân mà yếu đi, ngược lại thiếu một cánh tay, giảm bớt một chút trọng lượng cơ thể, tốc độ của hắn có thể trở nên nhanh hơn.

Cường giả chưa bao giờ oán giận hiện trạng.

Lại là một trận chiến nghiền ép, nhẹ nhàng đánh bại kẻ khiêu chiến.

Hương Khắc Tư vẫn đang suy nghĩ về chuyện Di Động Thiên Tai, không có bất kỳ mưu cầu gì, mỗi lần cướp được hàng hóa và tài bảo đều châm lửa đốt sạch, một chút cũng không cầu tài.

Hơn nữa Hải Quân, Hải Tặc đều bị coi như nhau, thậm chí ngay cả Thiên Long Nhân cũng không buông tha, tồn tại như vậy, cũng khó trách sẽ bị gọi là kẻ điên.

Thuyền trưởng, tiếp theo chúng ta đi đâu.

Hương Khắc Tư nói: Tiếp tục tuần hành, chúng ta phải giải phóng khu vực này từ trong tay Hải Quân.

Không thành vấn đề.

Thuyền viên đối với thuyền trưởng vô cùng tôn trọng, bởi vì Hương Khắc Tư tuân thủ đạo đức tự do, tuân thủ đạo đức thuyền trưởng.

Mười ngày tập kích một lần, hoàn toàn là ngẫu nhiên, ai cũng không biết Di Động Thiên Tai sẽ xuất hiện ở đâu, căn bản là phòng không thể phòng.

Hải Quân cũng bó tay chịu trói, bởi vì địa bàn của bọn họ lớn nhất, số lần chịu công kích cũng nhiều nhất.

Muốn tìm Di Động Thiên Tai để chiến đấu cũng không tìm được người, dường như chỉ có thể thích ứng với sự tồn tại của thiên tai, lựa chọn sống chung.

Điều duy nhất có thể làm chính là nâng cao tiền thưởng của hai người, hiện tại Đỗ Lan là mười tỷ, Địch Ny Toa là tám tỷ.

Cái giá này kỳ thực cũng không tính là cao, dù sao bọn họ ngay cả Thiên Long Nhân cũng dám chọc.

Lần này Đỗ Lan và Địch Ny Toa đi tới bộ phận treo thưởng của Hải Quân, bởi vì ảnh chụp trên lệnh truy nã là vẽ tay, một chút cũng không có thần thái.

Bọn họ quyết định tới đây chụp ảnh lệnh truy nã độ nét cao.

Hòn đảo này chuyên môn in ấn và phát lệnh truy nã, một nơi lấy in ấn làm trụ cột sản nghiệp.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa xuất hiện, khiến cho cả hòn đảo đều kinh hoảng thất thố.

Hai người trực tiếp đi tới căn cứ Hải Quân, yêu cầu dùng nhiếp ảnh gia tốt nhất chụp cho bọn họ lệnh truy nã đặc sắc nhất.

Nếu chụp không đẹp, các ngươi đều phải chết.

Đỗ Lan uy hiếp, sau đó cùng Địch Ny Toa hai người tạo dáng đứng JOJO, để nhiếp ảnh gia chụp ảnh.

Tay của nhiếp ảnh gia đều đang run rẩy, căn bản không dám đắc tội hai kẻ điên này.

Không được nhúc nhích.

Đợi đến khi nhiếp ảnh gia chụp xong, tiếng còi báo động cũng vang lên, một tàu quân hạm gần nhất đã dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới, một Trung Tướng chặn đường hai người.

Trung Tướng là sức mạnh trung kiên của Hải Quân, Đại Tướng là từ trong Trung Tướng chọn lựa ra, nhưng không phải nói ba vị Đại Tướng chính là lợi hại nhất trong các Trung Tướng.

Còn có rất nhiều Trung Tướng thực lực không thua kém Đại Tướng, sở dĩ không thăng cấp không phải vì thực lực không đủ, mà là không thích bị trói buộc.

Địa vị Đại Tướng tuy cao, nhưng cũng nhiều thêm rất nhiều công việc văn thư, nhiều thêm rất nhiều quan hệ xã giao.

Giống như Tạp Phổ Garp chính là vì không biết xã giao, không am hiểu làm lãnh đạo, thà rằng giữ thân phận Trung Tướng, duy trì an ninh một phương trên đại hải.

Trung Tướng là một tầng lớp nhân tài đông đúc của Hải Quân, cao thủ như mây.

Cuối cùng cũng gặp được, Di Động Thiên Tai.

Trung Tướng rất cao hứng.

Hắn vẫn luôn cho rằng, chỗ khó chơi nhất của Di Động Thiên Tai nằm ở chỗ di động, luôn luôn trôi dạt khắp nơi không cố định, rất khó gặp được, cho nên mới để bọn họ tạo thành phá hoại lớn như vậy.

Chỉ cần gặp được, thì không đáng để sợ.

Oanh, vị Trung Tướng vô danh này biết sử dụng Bá Khí, trình độ tương đối khá.

Đỗ Lan nói: Ngươi cũng muốn trở thành kẻ địch của tự do sao.

Tự do.

Việc làm của các ngươi chỗ nào xứng đáng là tự do.

Các ngươi chỉ là hai tên tội phạm, hai kẻ điên.

Trung Tướng nói: Hôm nay chính là ngày tận thế của các ngươi.

Vút.

Trung Tướng phát động Bá Khí, thân thể nhanh như điện quang hỏa thạch hoàn thành gia tốc, một quyền đánh vào mặt Đỗ Lan.

Nhưng Đỗ Lan hoàn toàn không bị ảnh hưởng, đứng im bất động tại chỗ, cho dù bức tường gạch phía sau hắn đều vì quyền phong của Trung Tướng mà vỡ nát toàn bộ, hắn lại y nguyên hoàn hảo không chút tổn hại.

Trung Tướng cũng không có nương tay, kẻ địch này cũng quá kiên cố rồi.

Các ngươi gọi ta là Di Động Thiên Tai, tuy ta không thích, nhưng có một điểm rất xác định, thiên tai thì không sợ nắm đấm.

Đỗ Lan bình tĩnh nói.

Trung Tướng không tin tà, Vũ Trang Sắc Bá Khí ngưng tụ tại trên chân, chân đều biến thành màu đen, uy lực tăng gấp bội.

Oanh.

Không khí bị công kích cường lực chấn động đến mức bành trướng, khiến cho kiến trúc như quả bóng bay nổ tung.

Khói bụi che chắn tầm mắt Trung Tướng, nhưng hắn có thể cảm giác được Đỗ Lan cũng không di chuyển, chẳng lẽ vẫn không có hiệu quả sao.

Lấy trình độ Bá Khí của ngươi mà nói, xác thực không tệ, đáng tiếc tự do thiên tai là không thể bị quyền cước ngăn cản.

Chỉ cần ngươi không lý giải điểm này, liền không cách nào đánh bại chúng ta, cảnh giới cũng không có khả năng lần nữa tăng lên.

Đỗ Lan nói.

Nói hươu nói vượn.

Trung Tướng mới sẽ không chấp nhận lời nói điên khùng của Đỗ Lan, song quyền cũng bao phủ Vũ Trang Sắc Bá Khí, biến thành lưu tinh màu đen, không ngừng công kích.

Tuy nhiên Đỗ Lan thừa nhận tất cả công kích, vẫn là một chút việc cũng không có.

Sao có thể.

Trung Tướng không thể không suy nghĩ về nguồn gốc sức mạnh của kẻ địch, là năng lực Trái Ác Quỷ, hay là kỹ năng Bá Khí mới nào đó.

Hay là công nghệ quỷ dị.

Rõ ràng chỉ là tội phạm mà thôi, sao có thể mạnh hơn thiết quyền của chính nghĩa.

Khói bụi tán đi, Đỗ Lan vẫn hoàn hảo không chút tổn hại, vẻ mặt đầy trào phúng nói: Các ngươi không hiểu sức mạnh của tự do.

Đánh không động, Trung Tướng là Hải Quân đầu tiên chính diện đối kháng Đỗ Lan, chỉ cảm giác trước mắt không phải sinh vật, mà là quái vật.

Trình độ Vũ Trang Sắc Bá Khí của bản thân đã rất cao rồi, thế mà không cách nào lay động đối thủ này: Rõ ràng là một kẻ điên, lại kiên cố như vậy.

Trong mắt ta, kẻ điên không phải là ta, mà là các ngươi.

Các ngươi và Hải Tặc giống nhau, đều là những kẻ điên thực sự đi ngược lại tự do.

Đỗ Lan hiện tại chính là người đại diện cho tự do thiên nhiên, chính là giống như dã thú muốn làm gì thì làm, bách vô cấm kỵ.

Tự do, tự do, Trung Tướng hoàn toàn không đồng tình đây là tự do gì: Không thể lấy việc hy sinh tự do của người khác làm tự do, các ngươi đang chà đạp lên tự do của người khác.

Ta có sao.

Các ngươi có thể sinh ngẫu nhiên, chết tự do.

Ta phá hủy chỉ là quy tắc và trật tự, lúc nào thì chà đạp tự do thiên nhiên của người khác rồi.

Ta chỉ ngăn cản các ngươi bị quy tắc áp bức, tịnh không ngăn cản các ngươi dựa vào năng lực của chính mình đi muốn làm gì thì làm, đi thực tiễn tự do của chính mình.

Đỗ Lan lý trực khí tráng nói.

Chúng ta cũng có tự do tuân thủ chính nghĩa, đây là tự do của chúng ta.

Trung Tướng kiên định thủ hộ tự do xã hội của mình, tuân thủ điều luật và quy tắc.

Sự kiên trì của ngươi không cách nào đối kháng thiên tai.

Đỗ Lan nói: Được rồi, đã chụp ảnh xong, ta đi trước một bước.

Chương 3352

Nhớ kỹ, lệnh truy nã của ta nhất định phải đẹp trai, nếu không ta còn sẽ trở lại.

Trung Tướng ngăn không được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Đỗ Lan và Địch Ny Toa rời đi.

Nghiến răng nghiến lợi, không thể làm gì, dù sao đánh không lại, bất quá hắn tuyệt đối sẽ không chấp nhận lời của Đỗ Lan.

Báo cáo rất nhanh liền đặt tại trong tay Chiến Quốc, lúc này ông ta đã thăng chức làm Nguyên Soái bản bộ, nhìn thấy Đỗ Lan thừa nhận công kích của Vũ Trang Sắc Bá Khí mà vẫn có thể toàn thân trở ra, liền biết Đỗ Lan và Địch Ny Toa tuyệt đối là cao thủ.

Bất quá hiện tại vấn đề lớn nhất không phải bọn họ, mà vẫn là cục diện thế giới nguy như trứng xếp: Về sau gặp phải Di Động Thiên Tai, không được động thủ.

Trước mắt vẫn là nên chuyên tâm đối phó Hải Tặc trước đã, còn những phần tử gây rối kia thì cứ để đó, dù sao Đỗ Lan và Địch Ny Toa chỉ có hai người không gây ra được sóng gió lớn.

Phá hoại có nhiều hơn nữa, cũng chỉ là một chút tổn thất kinh tế và chết mấy tên Thiên Long Nhân mà thôi, Hải Tặc mới là tồn tại làm lung lay căn cơ Hải Quân.

Vấn đề đầu tiên sau khi Chiến Quốc thượng vị chính là tài chính eo hẹp, không có tiền.

Vốn dĩ bọn họ chiếm cứ Vĩ Đại Hàng Lộ, là có tiền.

Nhưng hiện tại nửa sau Hải Tặc ngày càng xương cuồng, rất khó thu thuế, thu nhập trực tiếp liền bị chặt mất một nửa.

Sau đó còn phải bảo đảm hoạt động quân sự của Hải Quân đối với nửa trước Vĩ Đại Hàng Lộ cùng với Tứ Hải, đều là cần tiêu tiền.

Thu nhập ít đi, tiêu tiền nhiều, ngày tháng trôi qua thế nào.

Một mặt là khởi động chế độ Thất Vũ Hải, dùng Hải Tặc trị Hải Tặc.

Một mặt là gia tăng thuế thu, nghĩ biện pháp kiếm nhiều tiền hơn.

Khai nguyên tiết lưu, là đại sự hàng đầu mà Phật Chi Chiến Quốc cần làm, còn việc bắt giữ Đỗ Lan và Địch Ny Toa thì quá tốn thời gian tốn sức, bỏ công mà chẳng được gì.

Chính nghĩa của Hải Quân là tự do xã hội, chỉ có trật tự ổn định mới có thể vận hành.

Cho nên ông ta muốn nắm bắt mâu thuẫn chủ yếu.

Khẳng định không sai, đáng tiếc loại chuyện không có tiền này thật sự khó giải quyết, hầu như tất cả vương triều đều là vì không có tiền mà xong đời.

Không có tiền, lòng người liền tan.

Nhưng tình huống trước mắt chính là không có chỗ kiếm tiền nữa, Hải Tặc ngày càng mạnh, tầm thực cơ sở thuế thu.

Hơn nữa đối thủ không chỉ là Hải Tặc, các chi nhánh Hải Quân ở các nơi cũng đang cắn nuốt tiền bạc.

Lại không thể không cấp, bởi vì không cấp tiền, chi bộ liền không tiễu phỉ.

Nuôi cướp tự trọng.

Chiến Quốc đập một chưởng lên bàn, đối với thái độ của các chi bộ rất không hài lòng: Cấp tiền, liền tiêu diệt Hải Tặc.

Không cấp, liền mặc kệ Hải Tặc phát triển, thậm chí cấu kết, trái phải đều là bản bộ chúng ta tổn thất.

Cuối thời vương triều có mấy lần là bị nông dân khởi nghĩa lật đổ.

Lần nào không phải nông dân khởi nghĩa, quý tộc các nơi ủng binh tự trọng, sau đó đổi triều thay đại.

Chiến Quốc rất phẫn nộ, những chi bộ này quá không dáng vẻ tí nào.

Nhưng là sức mạnh bản bộ không đủ để khống chế khu vực lớn như vậy, nhất định phải dựa vào chi bộ, kết quả chi bộ cái đuôi to khó vẫy, nuôi cướp tự trọng.

Haizz, hiện tại đối với Hải Tặc, không đánh so với đánh còn tốt hơn.

Tham mưu nói: Đánh, chẳng qua là nuôi béo từng cái chi bộ, hình thành càng nhiều quân phiệt.

Không đánh, bản bộ còn có thể để dành một khoản tiền, để chuẩn bị cho nhu cầu bất cứ lúc nào.

Chiến Quốc cười khổ nói: Không đánh, Hải Tặc không ngừng mở rộng, tằm thực địa bàn của chúng ta, chi bộ các nơi cũng sẽ cùng Hải Tặc cấu kết.

Đánh và không đánh, đều là phiền toái.

Chiến Quốc đau đầu.

Cái này cũng giống như thời Đường, mọi người chỉ cảm giác An Lộc Sơn, Sử Tư Minh là phiên trấn, không ý thức được Lý Quang Bật, Quách Tử Nghi cũng là phiên trấn.

Sức mạnh của bản thân Hoàng đế đã sớm rất yếu rồi, căn bản không khống chế nổi.

Tình huống Hải Quân bản bộ cũng như thế, nhìn như Hải Tặc là phiền toái lớn, kỳ thực chi bộ Hải Quân cũng là phiền toái, bá quyền Hải Quân thế giới đã nguy ngập.

Nhìn như Đồ Ma Lệnh vừa ra, ai dám tranh phong, nhưng Đồ Ma Lệnh đánh đều là địa phương nào.

Toàn là thôn trấn, giống như một tráng hán đánh đập bạn nhỏ vậy.

Quê nhà của Robin ngay cả quân đội cũng không có, ngay cả thuyền cũng không có mấy chiếc, tiêu diệt địa phương như vậy, có thể chứng minh Hải Quân cường đại sao.

Hiển nhiên không thể.

Loại khốn cảnh này, về cơ bản là không có cách nào giải quyết.

Cho dù sau này phái cứng rắn Xích Khuyển thượng vị cũng không có cách nào, cho dù hắn bày ra dáng vẻ muốn cùng Hải Tặc đại quyết chiến, cũng chỉ là làm bộ làm tịch.

Cho nên Hải Quân muốn thông qua khoa kỹ để nâng cao vị thế bản bộ, hy vọng có thể chế tạo binh khí quyết chiến để giải quyết vấn đề, rơi vào cái vòng luẩn quẩn dùng nguồn vốn hữu hạn chế tạo binh khí quyết chiến.

Không có tiền phải làm sao.

Chế tạo binh khí quyết chiến, một trận chiến định càn khôn.

Loại tư duy này khẳng định là không có khả năng thành công, nhưng không làm như vậy, Chiến Quốc cũng không biết nên làm thế nào.

Khai nguyên tiết lưu chỉ là trị ngọn không trị gốc, muốn giải quyết vấn đề tận gốc rễ, vẫn là cần binh khí quyết chiến, nâng cao sức mạnh tuyệt đối của bản bộ.

Đối mặt một đống hỗn độn, Chiến Quốc đau đầu.

Đỗ Lan cũng nhìn ra thời đại tạo phản rất nhanh sẽ tới: Cũng giống như cuối thời Minh, Đại Thanh quật khởi nhanh như vậy, một phần lớn nguyên nhân chính là nhân viên của nhà Minh tại Đông Bắc đã sớm cấu kết với nhà Thanh.

Hiện tại Hải Quân chi bộ cũng cùng thế lực địa phương cấu kết, cái gan tiễu phỉ thì không có, nhưng cái gan mượn cớ tiễu phỉ để kiếm tiền thì lớn lắm.

Xác thực là cuối thời vương triều, Hải Quân và Hải Tặc đều đang tằm thực sức mạnh bản bộ.

Không ngừng tiêu hao tiền tài, tiến thêm một bước làm suy yếu bản bộ, xu thế này rất khó ngăn cản.

Lộ Phi xuất hải, đánh xuyên Vĩ Đại Hàng Lộ, liền có chút cảm giác của Alexander Đại Đế.

Alexander mười năm đánh xuyên Ba Tư, có hai nguyên nhân, một là thực lực quân sự của Alexander xác thực không yếu, hai là nội bộ Ba Tư cũng rối như tơ vò, một chút cũng không đoàn kết.

Đợi Alexander vừa chết, địa bàn hắn đánh hạ liền lập tức phân liệt, cũng đủ để chứng minh mảnh đất này đã không có khả năng lại duy trì một quốc gia khổng lồ nữa.

Cũng rất giống Thiết Mộc Chân, mỗi khi đến một nơi liền cùng thế lực địa phương hợp tác, đạt được sự thừa nhận.

Đỗ Lan nói: Lộ Phi có lẽ có thể đạt được sự thừa nhận của tất cả Hải Tặc và Hải Quân, chỉ cần còn sống, mọi người đều thừa nhận hắn.

Hắn vừa chết, thế giới tiếp tục khai chiến.

Mà cái gọi là Ý Chí của D, đoán chừng chính là Ngọc Tỷ Truyền Quốc của một trăm năm lịch sử trống rỗng đã mất, chứng minh tính hợp pháp để Lộ Phi trở thành thiên hạ cộng chủ.

Một trăm năm lịch sử đã mất, chính là thời gian Ý Chí của D quản lý thiên hạ, mà hai mươi quốc gia đều là người đi theo Ý Chí của D.

Đợi đến khi Ý Chí của D chết rồi, hai mươi quốc gia liền thành lập trật tự hiện tại.

Che đậy một trăm năm lịch sử, chẳng qua là giấu đầu hở đuôi, sợ hãi Ý Chí của D lần nữa đạt được sự ủng hộ của thiên hạ, làm lung lay địa vị của chính mình.

Địch Ny Toa nói: Vậy Lộ Phi lại giống như Lưu Bị, Ý Chí của D chính là Hán Thất tông thân.

Xác thực.

Đỗ Lan cười lên: Từ trên thân Lộ Phi có thể nhìn thấy bóng dáng của rất nhiều người khởi nghiệp, không chỉ là Lưu Bị có danh hiệu Hán Thất tông thân, Alexander còn được xưng là con của Zeus, còn nói mẹ hắn thích ngủ cùng mãng xà, so với Hán Thất tông thân còn lợi hại hơn nhiều.

Tổng phải tìm một cái lý do cho tính hợp pháp của chính mình.

Cho dù là Trần Thắng Ngô Quảng khởi nghĩa, đều sẽ trong bụng cá giấu thư, giả hồ ly kêu đêm, phải dùng phong kiến mê tín nói Đại Sở hưng, Trần Thắng vương mới được.

Còn có Lưu Bang chém rắn trắng khởi nghĩa, Xích Đế giết Bạch Đế, cũng đều là vì tính hợp pháp.

Lưu Bị thì nói Hán Thất tông thân, vậy Lộ Phi chính là Ý Chí của D.

Ý Chí của D rốt cuộc là cái gì, kỳ thực không quan trọng, quan trọng là mọi người nhận cái thứ này là được, đây chính là tính hợp pháp.

Lộ Phi đánh xuyên Vĩ Đại Hàng Lộ chỉ là vấn đề thời gian, đến lúc đó Chính Phủ Thế Giới vì không có tiền mà mất đi lòng người, hắn chính là thiên hạ cộng chủ, Ý Chí của D chính là tính hợp pháp.

La Kiệt Roger vì sao nói thời điểm chính mình đến điểm cuối Vĩ Đại Hàng Lộ là sai lầm.

Bởi vì lúc này, Chính Phủ Thế Giới còn có tiền, mọi người không muốn lật đổ Chính Phủ Thế Giới.

Tạo phản cần chính là thời cơ, không phải cái cớ.

Chương 3353

La Kiệt là thời cơ chưa đến, cho dù hắn trở thành Vua Hải Tặc cũng vô dụng.

Chỉ cần Chính Phủ Thế Giới còn có tiền, quan hệ phân phối của bọn họ liền có thể vận chuyển, Vua Hải Tặc liền không cách nào lay động bọn họ.

La Kiệt khẳng định là phát hiện ra một trăm năm lịch sử biến mất kỳ thực chính là lịch sử Ý Chí của D thống trị thế giới, dựa vào ba đại vũ khí trở thành thiên hạ cộng chủ, hai mươi quốc gia là người đi theo.

Sau đó thiên hạ cộng chủ chết rồi, hai mươi quốc gia soán đoạt địa vị thiên hạ cộng chủ, đồng thời vì sợ hãi Ý Chí của D biến thành sự phục thù của D, cho nên ẩn giấu chân tướng Ý Chí của D.

Hai mươi quốc gia khẳng định không hy vọng mọi người biết hành vi soán vị của mình, lại không hy vọng những người khác dùng Ý Chí của D để gây sự, thì trực tiếp xóa bỏ lịch sử cho xong.

Kỳ thực vô dụng, bọn họ chỉ cần không có tiền, cho dù không có Ý Chí của D, cũng có Ý Chí của ABC, tự nhiên có người lật đổ bọn họ.

Lại nói Ý Chí của D cũng không bị lãng quên, rất nhiều người đều nhớ kỹ, giống y hệt như Lưu Bị là Hán Thất tông thân, thật giả không quan trọng, tự nhiên sẽ có người tin tưởng.

Đối với La Kiệt mà nói, thời cơ không đến, cho dù hắn là Ý Chí của D thật sự, cũng vô dụng.

Thời cơ vừa đến, cho dù Lộ Phi là Ý Chí của D giả, mọi người cũng sẽ ủng hộ.

Kết quả Lộ Phi mới là Ý Chí của D thật sự, hơn nữa là Ý Chí của D được khâm định, điều này khiến cho La Kiệt từ nhân vật bi kịch dẫn đầu thời đại trở thành một tên hề.

Hoàn toàn chính là thuyết túc mệnh, không còn sự bất đắc dĩ và trầm trọng của bánh xe lịch sử lăn về phía trước.

Lộ Phi mới là Thái Dương Thần mang lại hy vọng cho thiên hạ, không phải thời đại biến thiên sáng tạo ra anh hùng mới, mà là bất kể thời đại biến đổi thế nào, người thắng là do vận mệnh khâm định, không phải sóng lớn đãi cát mà bộc lộ tài năng.

Không phải anh hùng nắm bắt được thời đại, thời đại thành tựu anh hùng.

Mà là vận mệnh lựa chọn anh hùng, anh hùng thay đổi thời đại, Trái Cao Su thì là giấy chứng nhận tư cách do vận mệnh ban phát, không có chứng nhận thì cút xéo.

Đương nhiên, trừ phi tất cả trái cây đều có thể thức tỉnh thành thần, cuối cùng chính là thần đại loạn đấu.

Trái Ác Quỷ.

Đỗ Lan nhặt được một trái ác quỷ, căn cứ Quả Thực Đồ Giám giám định, biết đây là một trái hệ Zoan.

Là hệ Zoan, Trái Nhện.

Địch Ny Toa nói.

Trái cây chia làm hệ Logia, hệ Paramecia, hệ Zoan.

Hệ Logia tuy mạnh, lại bị Bá Khí khắc chế.

Hệ Zoan tuy bình thường, nhưng có Huyễn Thú Chủng.

Chỉ có ở giữa là hệ Paramecia cao không thành thấp không tới, chỉ có thể dựa vào thức tỉnh miễn cưỡng duy trì thể diện.

Nhưng trái cây thức tỉnh đối với yêu cầu của người sử dụng quá cao, cho nên vẫn là trực tiếp ăn hệ Logia và Huyễn Thú Chủng thì trực tiếp hơn, đạt được giới hạn thấp nhất và giới hạn cao nhất đều cao hơn.

Đỗ Lan tỏ vẻ muốn trái cây thì phải là thứ tốt nhất.

Theo ta thấy, vẫn là Bá Khí có tính thông dụng hơn, hơn nữa tại Vĩ Đại Hàng Lộ đều nhan nhản, ai cũng có thể học.

Địch Ny Toa tỏ vẻ vẫn là Bá Khí dùng tốt hơn: Vũ Trang Sắc, Kiến Văn Sắc, Bá Vương Sắc, bất kể là có một loại, hai loại, hay là đồng thời có ba loại, đều không tệ, hơn nữa Bá Khí khai phát ra kỹ năng khác biệt, tăng lên cảnh giới cao hơn, tính trưởng thành cũng cao hơn.

Không giống năng lực trái cây tuy cũng có thức tỉnh, nhưng rất nhiều kỹ năng khai phát ra chỉ đẹp mắt mà không dùng được.

Hai người tiến hành thảo luận về trái cây và Bá Khí.

Cho nên vẫn là phải dung hợp.

Đỗ Lan nói.

Đem năng lực của các trái cây khác nhau hỗn hợp lại với nhau.

Địch Ny Toa biết kỹ thuật này không phải chuyện đùa.

Hệ Zoan và hệ Logia hỗn hợp lại, ví dụ như một con rắn, nếu là hệ Zoan bình thường, thì rắn chính là rắn.

Nhưng nếu con rắn này sở hữu năng lực khống chế nước, vậy chính là Huyễn Thú.

Đỗ Lan nói: Ví dụ như Trái Nhện bình thường này, nếu cộng thêm cảm ứng người nhện của Tri Chu Hiệp, cũng có thể thăng cấp thành Huyễn Thú Chủng.

Huyễn Thú Chủng xác thực là một loại đặc thù nhất trong hệ Zoan.

Địch Ny Toa biết phân loại hệ Zoan là phức tạp nhất: Hệ Logia, thuần túy nhất.

Hệ Paramecia, đa biến nhất.

Hệ Zoan, phức tạp nhất, động vật hiện đại, động vật cổ đại, động vật huyễn thú, thậm chí có thể chia làm động vật có xương sống và động vật không xương sống.

Chỉ cần thêm chút siêu năng lực cho hệ Zoan bình thường, là có thể biến thành Huyễn Thú Chủng.

Trái Tự Nhiên cộng trái Động Vật, Trái Siêu Nhân cộng trái Động Vật.

Trái Cao Su cộng trái Người Người chính là trái Ni Tạp Nika, trái Sấm Sét cộng trái Chim chính là Lôi Thần, trái Ánh Sáng cộng trái Người Người chính là Ultraman Áo Đặc Mạn, trái Tuyến Tuyến cộng trái Nhện chính là Tri Chu Hiệp Người Nhện.

Trái cây khác nhau dung hợp lại thì toàn là trái Huyễn Thú, trái Động Vật hoàn toàn có thể biến thành dược liệu dung hợp.

Trước mắt chính là Trái Nhện, nếu trực tiếp ăn, sẽ là có một số năng lực của nhện, nhưng nếu dung hợp một chút, bồi dưỡng Tri Chu Hiệp cũng không phải vấn đề.

Địch Ny Toa nói: Vậy thì dung hợp một chút.

Hai người thương định xong, liền cần càng nhiều trái cây để làm thực nghiệm.

Thế là kho chứa trái cây ở các nơi đều chịu công kích, thậm chí là phòng thí nghiệm trái cây nhân tạo cũng bị ghé thăm, tổn thất thảm trọng.

Đỗ Lan lấy được ba mươi trái lớn nhỏ, trong đó hai cái là trái nhân tạo, còn lại một cái hệ Logia, chín cái hệ Paramecia, mười tám cái hệ Zoan.

Không tệ, Trái Sói Xám này cộng Trái Hỏa Diễm này, có thể biến thành Trái Địa Ngục Khuyển.

Đỗ Lan nói: Hoặc là đem Trái Heo Rừng và Trái Chi Phương Chất béo này dung hợp, có thể biến thành Trái Bát Giới.

Càng nói càng vui vẻ.

Địch Ny Toa nói: Sau khi dung hợp quả nhiên toàn biến thành Huyễn Thú Chủng, giống như yếu tố dung hợp trong trò chơi thẻ bài vậy.

Rất nhiều trò chơi đều có yếu tố dung hợp, thậm chí ngay cả Pokémon, Digimon, Ultraman các loại tác phẩm cũng có dung hợp tiến hóa, nguyên liệu dung hợp khác nhau dung hợp lại có thể nâng cao tầng thứ, kẻ địch vốn đánh không lại, dung hợp một chút liền đánh thắng.

Thậm chí không chỉ hai cái dung hợp, còn có ba cái bốn cái cùng nhau dung hợp.

Dung hợp chính là con đường tắt biến mạnh nhanh nhất, nhanh hơn tu luyện.

Đương nhiên dung hợp cũng không bằng bật hack, ví dụ như mở khóa máu quái vật, hoặc là trực tiếp biến chủng, ví dụ như Trái Cao Su trực tiếp biến thành trái Ni Tạp, từ hệ Paramecia biến thành hệ Zoan.

Bật hack cũng phải giảng đạo lý cơ bản a.

Tôn Ngộ Không biến Siêu Saiyan, cũng không cảm thấy đột nhiên như vậy.

Dung hợp trái cây, sáng tạo càng nhiều Huyễn Thú Chủng, cho những hộ vệ bảo vệ Hải Lưu Cao Tốc sử dụng.

Hải Lưu Cao Tốc một khi thành lập, khẳng định sẽ trở thành đối tượng bị người khác dòm ngó, hoặc thích, hoặc ghét, khẳng định đều muốn động thủ.

Cho nên cao tốc cần một đội thủ vệ cao tốc, nhân số không cần quá nhiều, nhưng mỗi người đều là Huyễn Thú Chủng, giảng cứu chính là quý hồ tinh bất quý hồ đa.

Trái Tri Chu Hiệp, Trái Ultraman, Trái Địa Ngục Khuyển, toàn bộ cho bọn họ dùng.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa dùng Bá Khí là được rồi, Bá Khí cũng rất lợi hại, Vũ Trang Sắc Bá Khí gia tăng phòng ngự và phá hoại, Kiến Văn Sắc Bá Khí gia tăng cảm tri, Bá Vương Sắc Bá Khí gia tăng tất cả thuộc tính.

Bá Khí tại Vĩ Đại Hàng Lộ nhiều nhan nhản, thậm chí Bá Vương Sắc Bá Khí đại biểu cho Tư chất của Vương cũng nát đường rồi.

Kỳ thực cũng rất đơn giản, bởi vì Tư chất của Vương chính là đẳng cấp, mà muốn từ trong đẳng cấp bộc lộ tài năng thì cần càng nhiều tư chất thân phận.

Trên Ý Chí của D còn có Tư chất của Vương, trên Tư chất của Vương còn có Tinh thần Ni Tạp.

Cái này tương tự với việc Tiên Nhân Nhật Bản và Tiên Nhân Thăng Long không cùng một ý nghĩa.

Nhật Bản cái gì mà Tiên Nhân Sushi, Tiên Nhân Gạo, kỳ thực chính là vì để nổi bật trong nghề nghiệp, chính là chức nghiệp trong chức nghiệp.

Mà Tiên Nhân Thăng Long, thì là chỉ tất cả tồn tại có năng lực siêu phàm, là siêu phàm thoát tục, thần tiên cứu khổ cứu nạn, hoàn toàn là hai khái niệm.

Ý Chí của D, chính là để người có tên mang chữ D nổi bật trên đại hải.

Bá Vương Sắc Bá Khí là Tư chất của Vương, cái này khiến cho tất cả người có Bá Vương Sắc Bá Khí nổi bật trong đẳng cấp Ý Chí của D.

Mà người có trái Ni Tạp lại từ trong đẳng cấp Bá Vương Sắc Bá Khí nổi bật lên.

Nếu như tương lai, trái Ni Tạp cũng gặp phải tồn tại cùng một đẳng cấp, thì cần lấy ra càng nhiều đồ vật hơn, để bộc lộ tài năng.

Làm vậy không phải chứng minh Lộ Phi có thể đánh bao nhiêu, mà là muốn chứng minh đẳng cấp của hắn khác biệt.

Nếu như chỉ là vì chứng minh chiến đấu lực của hắn, căn bản không cần lấy ra loại đồ vật như Ý Chí của D, Tư chất của Vương, trái Ni Tạp.

Biết đánh nhau, không cần cái cớ, chỉ cần tùy tiện nghĩ một chiêu thức ra là được.

Chương 3354

Nhưng muốn chứng minh đẳng cấp, lại cần rất nhiều lý do để chứng minh Lộ Phi khác biệt.

Mới đầu là Ý Chí của D, nhưng về sau người có Ý Chí của D càng ngày càng nhiều.

Sau đó là Bá Vương Sắc Bá Khí, sau đó Bá Vương Sắc cũng nát đường.

Cho nên hiện tại làm ra một cái trái Ni Tạp, tiếp theo nếu như trái cây tương tự nhiều hơn, Lộ Phi khẳng định còn muốn gia tăng một số danh hiệu mới.

Nếu như không thể tiến hành biến hóa đẳng cấp, Lộ Phi liền không thể đánh bại cường địch sao.

Không thể, huyết thống luận chính là như vậy.

Nếu như đẳng cấp không thay đổi, cấp thấp đánh bại cao đẳng cấp, vậy chẳng phải là lễ băng nhạc hoại sao.

Đỗ Lan cho rằng thế giới Hải Tặc rõ ràng có thể thuộc tính tương khắc, cứ trực tiếp lấy yếu thắng mạnh, nhưng không thể làm như vậy, bởi vì đây là không phù hợp giá trị quan Nhật Bản.

Tuy bọn họ ở trong hiện thực thường xuyên lấy hạ khắc thượng như vậy, nhưng tác phẩm nghệ thuật cần kiểm duyệt.

Nhật Bản cần nâng cao đẳng cấp trước, rồi mới nâng cao thực lực.

Mà tiểu thuyết huyền huyễn cần nâng cao thực lực trước, sau đó đổi bản đồ, tiếp tục đột phá đẳng cấp, nhân vật chính sử dụng đều là pháp bảo và tâm pháp mà mọi người đều có thể dùng, chỉ là nhân vật chính vận khí tốt, tịnh không phải đẳng cấp nhân vật chính cùng người khác không giống nhau, cho nên hắn mới lợi hại.

Bá Khí xác thực rất dễ dùng, bất quá cảnh giới Bá Khí cũng không dễ tăng lên, cần lão sư rất tốt.

Hương Khắc Tư có La Kiệt làm lão sư, La Kiệt là lão sư rất tốt, mà phó thuyền trưởng Lôi Lợi Rayleigh của hắn thì không phải lão sư tốt, tương phản Khải Đa Kaido cũng là một lão sư tốt.

Đỗ Lan nói: Việc truyền thụ Bá Khí không dễ dàng, không chỉ vẻn vẹn là thiên phú học sinh phải tốt, yêu cầu đối với lão sư càng cao hơn.

Học sinh tồi gặp được lão sư tốt, không có tác dụng.

Học sinh giỏi không gặp được lão sư tốt, cũng là lãng phí thời gian.

Học sinh giỏi gặp được lão sư tốt, cho dù là trong đại chiến sinh tử, cũng có thể làm cho học sinh đột phi mãnh tiến.

Địch Ny Toa cười: Chúng ta không cần lão sư.

Nói rồi rút đại kiếm ra, Vũ Trang Sắc Bá Khí đem lưỡi kiếm màu bạc biến thành màu đen, biến thành Hắc Nhận.

Đây chính là đường phân thủy lĩnh của kiếm khách đỉnh cấp, cường giả chân chính, Vũ Trang Sắc Bá Khí còn sắc bén hơn cả lưỡi kiếm.

Nhẹ nhàng chém một cái, đại hải chia làm hai nửa, Địch Ny Toa chỉ dùng Vũ Trang Sắc Bá Khí liền triển hiện thực lực phi phàm.

Đỗ Lan nhịn không được vỗ tay, nói: Đặc sắc, tiếp theo còn có một trái cây, cũng tặng đi thôi, cần chọn một người chết.

Trái cây cuối cùng là Minh Hà Quả Thực Sông Styx cộng Trái

Đom Đóm dung hợp thành Trái Phục Sinh, cần cho người chết sử dụng.

Có mấy ứng cử viên, bọn họ cần chọn một.

Người chết rất nhiều.

Mẹ của Robin, một người phụ nữ tìm kiếm một trăm năm lịch sử biến mất, quanh năm bôn ba hải ngoại, để con gái ở lại quê nhà làm trẻ em bị bỏ lại.

Thanh mai trúc mã của Tác Long Zoro, một cô bé thiên phú kiếm thuật cực giai, nhưng bởi vì thân con gái mà tự ti, cuối cùng thiên đố anh tài, từ trên cầu thang ngã xuống, nhất mệnh ô hô.

Còn có người phát minh ra Tàu Hỏa Trên Biển Thang Mỗ Tom, một nhà phát minh thiên tài, phát minh ra tàu hỏa trên biển vượt thời đại.

Hoặc là trực tiếp đem La Kiệt phục sinh lại cũng được.

La Kiệt, hải tặc đầu tiên hoàn thành chuyến đi Vĩ Đại Hàng Lộ, người đàn ông đầu tiên đặt chân lên điểm cuối, Vua Hải Tặc đầu tiên.

Người có thể phục sinh rất nhiều, nhưng trái cây chỉ có một.

Phục sinh La Kiệt ý nghĩa không lớn, cho dù hắn là Vua Hải Tặc, mở ra một thời đại, nhưng hiện tại thời đại đã có tính nội sinh, La Kiệt phục sinh ngược lại không phải chuyện tốt.

Đỗ Lan tỏ vẻ thời đại có tính nội sinh, La Kiệt mở ra thời đại, thời đại liền cuồn cuộn đi tới, La Kiệt liền bị vứt bỏ.

Nếu như La Kiệt phục sinh, cần làm lại từ đầu.

Chi bằng phục sinh Thang Mỗ, năng lực của ông ta xác thực rất mạnh, cũng có thể thiết kế càng nhiều tàu thuyền cho Hải Lưu Cao Tốc, chế định một bộ tiêu chuẩn.

Đỗ Lan cảm thấy phục sinh Thang Mỗ càng có thể thay đổi thế giới.

Vậy quyết định như thế đi.

Địch Ny Toa nói: Tuy những người khác không thể phục sinh có chút đáng tiếc.

Không sao, dùng Trái Sao Chép là được rồi, sao chép thêm mấy cái, đến lúc đó muốn phục sinh ai thì phục sinh người đó.

Hai người đang khi nói chuyện đã đi tới Thất Thủy Chi Đô Water 7, nơi này là một căn cứ đóng tàu lớn nhất ở nửa trước Vĩ Đại Hàng Lộ, năm đó thuyền của La Kiệt cũng là được chế tạo ở đây.

Thang Mỗ chính là vì đóng thuyền cho La Kiệt mới bị bắt giữ, bị Hải Quân thẩm phán.

Bất quá Hải Quân cũng yêu tài, cho Thang Mỗ một khoảng thời gian, thẳng đến sau khi ông ta kiến tạo xong Tàu Hỏa Trên Biển, mới đem xử tử.

Đi tới mộ địa, tìm được phần mộ Thang Mỗ, đem thi cốt đào ra, đặt trái cây lên trên xương cốt.

Oanh.

Trái cây trong nháy mắt biến thành hỏa diễm bao bọc xương cốt, trong mắt khô lâu xuất hiện quang mang, lý ngư đả đĩnh một cái liền đứng lên.

Ông ta không thể tin được cúi đầu nhìn thân thể của mình, toàn là lửa, xuyên qua hỏa diễm có thể nhìn thấy xương cốt.

Nếu như Thang Mỗ biết Ác Linh Kỵ Sĩ Ghost Rider, sẽ biết dáng vẻ hiện tại của mình giống hệt Ác Linh Kỵ Sĩ, hỏa diễm hình thành hình dáng, khung xương chống đỡ hỏa diễm.

A a.

Ký ức của Thang Mỗ còn dừng lại ở ngày bị giết chết, nhìn thấy mình biến thành cái dạng quỷ này, thống khổ kêu lên.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa cứ nhìn, đợi ông ta khôi phục bình tĩnh.

Ta chết rồi sao.

Toàn thân huyết thịt đều biến thành hỏa diễm, nhìn thế nào cũng không giống người sống.

Xác thực là đã chết, bất quá lại phục sinh.

Đỗ Lan nói: Dùng một loại trái Huyễn Thú Chủng đem ngươi phục sinh lại, bình tĩnh một chút, hẳn là có thể cảm giác được sức mạnh và tên gọi của trái cây.

Trái Phục Sinh Chi Linh.

Có thể đem huyết thịt chuyển hóa thành hỏa diễm địa ngục.

Thang Mỗ kinh hãi, bất quá hỏa diễm cũng có thể khôi phục thành huyết thịt, nhưng hiện tại thì không khôi phục vội, dù sao không mặc quần áo, vẫn là lấy trạng thái hỏa diễm nói chuyện tốt hơn: Các ngươi vì sao muốn phục sinh ta.

Đương nhiên là vì tiếc tài, cần ngươi đi thiết kế tàu thuyền cho Hải Lưu Cao Tốc, phát huy tài năng của ngươi, chuyện cụ thể, chờ ngươi tới trên đảo tự nhiên sẽ biết.

Đỗ Lan nói.

Thang Mỗ đối với Hải Lưu Cao Tốc rất có hứng thú, rất vui vẻ đáp ứng, trực tiếp đi tới đảo tự, vùi đầu vào công việc.

Mặc quần áo vào, bình tĩnh lại, hỏa diễm biến trở về huyết thịt, ông ta đối với Hải Lưu Cao Tốc vô cùng kính phục, biết đây là cơ hội thay đổi thế giới.

Thang Mỗ không chỉ là nhà phát minh, cũng từng làm người quản lý Thất Thủy Chi Đô, đối với cách cục thế giới rất rõ ràng, biết muốn thay đổi thế giới, thì nhất định phải thay đổi từ phương thức giao thông.

Nếu như thuyền của mọi người đều có thể xuyên qua Vô Phong Đai, như vậy Vĩ Đại Hàng Lộ sẽ không còn tụ tập nhiều tài nguyên như vậy nữa, bốn biển khác đều có thể giao lưu tốt hơn.

Thậm chí có thể đào mấy cái đường hầm trên Hồng Thổ Đại Lục, liền có thể làm cho mậu dịch càng thêm phồn vinh.

Thang Mỗ kiến tạo Tàu Hỏa Trên Biển chính là hy vọng có thể sáng tạo một phương thức giao thông tiện lợi nhanh chóng hơn so với tàu thuyền, đáng tiếc Tàu Hỏa Trên Biển cuối cùng chỉ xây dựng được một tuyến, không có cách nào tiếp tục xây dựng, chi phí quá lớn, yêu cầu đối với hoàn cảnh hải vực cũng quá lớn.

Hải Lưu Cao Tốc thì không giống vậy, cùng đại hải hồn nhiên nhất thể, có nhiều cửa ra vào, có thể để tàu thuyền di chuyển nhanh chóng, trực tiếp lợi dụng nước biển là được rồi, không cần xây dựng đường ray.

Đây mới là thời đại mới.

Thang Mỗ kích động nói, lập tức vùi đầu vào công việc.

Hải thượng cao tốc đã đồng thời khởi công tại Đông Nam Tây Bắc, trước và sau Vĩ Đại Hàng Tuyến, liên tiếp kết nối mấy hòn đảo.

Hải Quân và Hải Tặc cũng đã phát hiện ra loại Hải Lưu Cao Tốc không biết là do ai kiến tạo này, chỉ biết là do hòn đảo cơ giới di động xây dựng, tại các nơi trên thế giới đều có.

Những hòn đảo di động này diện tích cực lớn, mỗi khi đi qua một hòn đảo sẽ tuyển công nhân, khai thác mỏ, không ngừng kiến tạo Hải

Lưu Cao Tốc.

Hải Lưu Cao Tốc lại do một đám chiến sĩ ăn trái Huyễn Thú Chủng thủ hộ, ngay cả Hải Quân cũng không cách nào chiếm lĩnh.

Bất quá Hải Lưu Cao Tốc hiện tại còn rất ít, không cách nào bao phủ đại hải.

Nếu như qua vài thập niên, tất cả đều sẽ khác biệt.

Nhưng không ai biết rốt cuộc là ai đang thành lập Hải Lưu Cao Tốc, Hải Quân cũng chỉ có thể tĩnh quan kỳ biến.

Không có tiền, rất nhiều chuyện đều không thể làm, Chiến Quốc nhất định phải khai nguyên tiết lưu, nhất định phải nhẫn nại.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa vẫn phạm án lớn trên đại hải.

Hôm nay, hai người trở lại Đông Hải, đi tới quê hương Tác Long Zoro.

Đây là một địa phương nhỏ, bất quá cũng có một trụ sở Hải Quân rất nhỏ, có mười mấy tên Hải Quân tản mạn.

Chương 3355

Bọn họ nhận ra Đỗ Lan và Địch Ny Toa là Di Động Thiên Tai.

Hải Quân căn bản không dám đánh, chỉ có thể tìm đến cường giả địa phương, cũng chính là sư phụ của Tác Long, một kiếm khách đeo kính mắt.

Hai vị, nơi này chỉ là địa phương nhỏ, không có thứ gì đáng giá để phá hoại, mời về cho.

Tuy rằng vẻ ngoài văn nho, nhưng ngữ khí lại rất nghiêm túc, bên hông đeo một thanh võ sĩ đao, khí tức sắc bén như đao phong.

Nơi này là Sương Nguyệt Thôn, thôn làng do kẻ phản bội của Hòa Chi Quốc Wano kiến tạo, bản thân nó đã là một thứ rất đáng giá để phá hoại.

Rõ ràng là kẻ phản bội, lại muốn thành lập một chốn dung thân an ổn hòa bình, chẳng phải là rất buồn cười sao.

Thôn làng của kẻ phản bội, rất có giá trị phá hoại.

Sương Nguyệt Canh Tứ Lang không ngờ đối phương thế mà biết lai lịch Sương Nguyệt Thôn.

Sương Nguyệt Thôn là do người phụ nữ đến từ Hòa Chi Quốc thành lập, người phụ nữ này gả cho ông nội Tác Long, sinh ra cha Tác Long, lúc này mới có Tác Long.

Bởi vì người phụ nữ này mới thành lập Sương Nguyệt Thôn, cái tên Sương Nguyệt này chính là họ gốc của người phụ nữ.

Có thể nói là phụ nữ quý tộc hạ giá lấy ông nội Tác Long.

Người đàn ông đeo kính Sương Nguyệt Canh Tứ Lang, cha của ông ta chính là gia thần đi theo người phụ nữ kia.

Có thể nói Tác Long cũng là một vương tử, tuy rằng chỉ là vương tử của thôn nhỏ.

Người bình thường căn bản sẽ không biết những chuyện xưa cũ này, Sương Nguyệt Canh Tứ Lang không khỏi hỏi: Chẳng lẽ các ngươi là người Hòa Chi Quốc.

Hòa Chi Quốc không có nhân tài như chúng ta.

Đỗ Lan nói: Ngươi dường như muốn động thủ, vậy thì để ta xem kiếm thuật Sương Nguyệt gia các ngươi lưu truyền xuống được bao nhiêu.

Sương Nguyệt Canh Tứ Lang cười khổ, không lưu truyền được bao nhiêu, ông ta thậm chí ngay cả Bá Khí cũng không biết.

Sương Nguyệt gia là đại gia tộc, có rất nhiều chi nhánh, cha của ông ta cũng không phải kiếm sĩ, mà là thợ rèn kiếm, đi theo chủ công rời khỏi Hòa Chi Quốc tới Đông Hải, chỉ để lại một ít khẩu quyết kiếm pháp, căn bản cũng không có kiếm thuật lợi hại chân chính.

Chính mình tuy khổ luyện hai mươi năm, nhưng năng lực có hạn.

Nhìn xem trái phải, chỉ có mấy tên Hải Quân lười biếng, bản lĩnh lười biếng của bọn họ còn lợi hại hơn bản lĩnh chiến đấu.

Tại cái Sương Nguyệt Thôn hòa bình này, cho dù Hải Tặc tới, cũng chỉ có thể chiêu đãi một phen, sau đó tiễn bọn họ rời đi, căn bản không có khả năng ngăn cản Di Động Thiên Tai.

Tuyệt đối không thể để bọn họ phá hoại thôn làng, cho nên ông ta rút kiếm, kiên định nói: Tuy rằng ta không đạt được chân truyền kiếm pháp của tiên tổ, nhưng cũng có một trái tim quyết tâm bảo vệ thôn làng, tuyệt đối không cho phép các ngươi chà đạp hòa bình của thôn.

Đao xuất vỏ, Sương Nguyệt Canh Tứ Lang ôm quyết tâm tất tử, nghênh chiến.

Nếu ta sử xuất Bá Vương Sắc Bá Khí, các hạ chuẩn bị ứng đối thế nào.

Đỗ Lan tỏ vẻ chính mình cũng không cần ra tay, trực tiếp dùng Bá Vương Sắc Bá Khí là được rồi.

Oanh long, người chung quanh toàn bộ cảm giác linh hồn đang run rẩy, mắt tối sầm lại liền ngất đi.

Sương Nguyệt Canh Tứ Lang cũng lảo đảo muốn ngã, không cách nào đứng vững.

Đây chính là Tư chất của Vương, chỉ có rất ít người mới có thể nắm giữ Bá Vương Sắc Bá Khí a, làm sao lại xuất hiện trên người loại người này.

Chẳng lẽ thật sự là thượng thiên muốn hủy diệt Sương Nguyệt Thôn.

Bá Vương Sắc Bá Khí vừa ra, người bình thường sẽ lập tức ngất đi, người không chịu nổi thì là cặn bã, căn bản không có tư cách tham gia chiến đấu cao đẳng cấp.

Nhìn thấy người chung quanh toàn bộ ngã xuống, Sương Nguyệt Canh Tứ Lang áp lực rất lớn, nhưng cho dù đối thủ là cường giả Bá Khí, chính mình cũng không thể dao động, nhất định phải thủ hộ thôn làng.

Nhưng mà không đợi ông ta phản ứng lại, Đỗ Lan đã đi tới trước mắt, một ngón tay ấn tại bụng kiếm khách.

Oanh.

Ngón tay thốn kình, Đỗ Lan dùng một chút xíu khí lực đem vị võ sĩ thủ hộ thôn làng trước mắt đánh bay, lúc rơi xuống đất, người trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa thì đi tới mộ địa, đem kiếm cắm vào mộ Cổ Y Na Kuina.

Đánh thức linh hồn thiếu nữ, phục sinh trở thành Ác Linh Thiếu Nữ.

Huyết thịt biến thành hỏa diễm, trở nên rất lộ cốt.

Ký ức thiếu nữ dừng lại lúc tử vong, từ trên cầu thang ngã xuống, chết rất uất ức.

Các ngươi là ai.

Chúng ta là thiên tai đi ngang qua, thuận đường phá hủy cái chết một chút.

Đỗ Lan nói: Thiếu nữ a, xuất hải đi, trên đại hải có sức mạnh thần kỳ.

Tại cái địa phương nhỏ này là không cách nào phá hủy gông xiềng, Vĩ Đại Hàng Lộ mới là nơi trở về của ngươi.

Phá hủy gông xiềng.

Thiếu nữ xác thực có một tâm kết, chính là nữ nhi không bằng nam, bất kể cô tu luyện thế nào, đều không cách nào trở thành kiếm hào kiệt xuất, bởi vì tố chất các phương diện của con gái đều thua con trai.

Không sai, đánh vỡ gông xiềng.

Tại trên Vĩ Đại Hàng Lộ, không những con gái có thể trở thành kiếm hào, ngay cả người tàn tật cũng có thể.

Ngươi có biết một trong những kiếm hào mạnh nhất thế giới hiện nay, là một kiếm khách độc thủ.

Hắn tàn nhưng không phế, trở thành Tứ Hoàng uy danh hiển hách.

Cho nên trên đại hải có vô hạn khả năng, sức mạnh đánh vỡ gông xiềng ẩn chứa ngay trong đó.

Trong hốc mắt khô lâu của thiếu nữ xuất hiện một đạo thần quang, hiển nhiên là động tâm rồi, cô muốn đi ra biển.

Ngay cả người tàn tật đều có thể trở thành kiếm hào, chính mình không có lý do gì không làm được.

Đỗ Lan thấy đối phương có mục tiêu, xoay người rời đi.

Cám ơn, xin nói cho ta biết, các ngươi tên là gì.

Chúng ta là thiên tai tùy tâm sở dục, di động đến đâu, thì phải phá hủy nơi đó.

Thiếu nữ a, tự do ngay tại trên đại hải, đi thôi, không cần do dự, làm điều ngươi muốn làm, nói điều ngươi muốn nói, đại hải có thể bao dung tất cả.

Đỗ Lan nói xong liền cùng Địch Ny Toa biến mất.

Thiếu nữ vô cùng hướng về, trên người cô có rất nhiều chất cốc chờ đợi đánh vỡ, tràn đầy động lực.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa tiếp tục di động, đi tới quê hương La Tân Robin.

Tuy Đồ Ma Lệnh đã qua mười mấy năm, nhưng thôn làng vẫn là một mảnh đìu hiu.

Dù sao trước kia thôn làng dựa vào học giả chống đỡ kinh tế, sau Đồ Ma Lệnh, đã không có học giả dám trở về tiếp tục nghiên cứu.

Học giả vừa đi, không có tư bản bên ngoài, thôn làng liền không có năng lực kiếm tiền, tự nhiên liền nghèo khó.

Không có tiền, ăn không đủ no mặc không đủ ấm, rất là gian khổ.

Nhưng chuyện này có thể trách ai đây.

Học giả nghiên cứu một trăm năm lịch sử biến mất, vi phạm tự do xã hội của Hải Quân, bị Hải Quân tiêu diệt cũng là rất bình thường.

Mà học giả tuân thủ đạo đức tự do, thà rằng chính mình bị chết cháy, cũng muốn bảo vệ sách vở, đem sách toàn bộ trầm xuống đáy nước, tránh cho tri thức gặp phải hạo kiếp.

Bọn họ lại làm sai cái gì.

Khi đạo đức tự do và tự do xã hội đối kháng, ai thua ai thắng đây.

Mọi người đều là người thắng, đều giữ được tự do của chính mình.

Cả nhà cùng vui.

Đỗ Lan tỏ vẻ không tham gia Đồ Ma Lệnh, thật sự là vô cùng không tệ.

Nếu dân làng nghe được lời của Đỗ Lan, khẳng định sẽ nhổ nước bọt vào mặt hắn.

Hải Quân và học giả ngược lại là đều thắng, vậy còn dân làng thì sao.

Cuộc sống của bọn họ hỏng bét hết rồi, không có học giả thì không có kinh tế, không có Hải Quân thì không có an toàn, kết quả hiện tại bọn họ nghèo đến mức ngay cả Hải Tặc cũng không nguyện ý tới gần.

Đi tới hiện trường tử vong của mẹ La Tân là Âu Nhĩ Bỉ Nhã, bắt đầu phục sinh.

Vẫn là hình ảnh rất lộ cốt, cùng với huyết thịt hỏa diễm.

Là học giả, năng lực tiếp nhận của bà rất mạnh, nhìn thấy hình thái hỏa diễm của mình, liền biết rất có thể là bị Trái Ác Quỷ nào đó phục sinh, mà nam nữ trước mắt chính là người phục sinh mình.

Chương 3356

Nhưng tại sao.

Bà không hiểu, dù sao mình chỉ là một học giả, không có giá trị phục sinh gì.

Các ngươi là ai.

Thiên tai di động, tội phạm truy nã, lữ khách đại hải.

Đỗ Lan nói.

Vì sao phục sinh ta.

Đây là tự do của ta, ta thích phục sinh thì phục sinh, không cần lý do.

Đây coi là đạo lý gì.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã hoàn toàn không cách nào lý giải, bà nhìn về phía bãi cỏ, nhìn địa hình chung quanh, phát hiện nơi mình đang đứng chính là Cây Toàn Tri, bất quá cây đã không còn, chỉ còn lại bãi cỏ.

Cây Toàn Tri là một thư viện khổng lồ, là nơi học giả nghiên cứu, lại bị Hải Quân thiêu rụi toàn bộ.

Cuối cùng các học giả trong đám cháy cứu giúp sách vở, kiên trì đạo đức tự do của chính mình, buông tha cơ hội đào sinh.

Đã qua bao lâu rồi.

Hoàn cảnh hoàn toàn thay đổi.

Mười mấy năm đi.

Đỗ Lan nói.

Không biết con gái thế nào rồi, sau khi mình chết, con bé trở thành trẻ mồ côi, khẳng định chịu rất nhiều khổ cực.

Bà tin tưởng con gái khẳng định có thể sống sót, nhưng khẳng định sẽ chịu rất nhiều khổ.

Bất quá sau khi nhớ nhung con gái một chút, bà lại nhớ tới văn bản cổ đại, nghĩ đến nghiên cứu của mình.

Đây không chỉ là nghiên cứu của mình, cũng là nghiên cứu của vong phu.

Các học giả đều muốn nghiên cứu một trăm năm lịch sử biến mất, năm đó tổng cộng hơn ba mươi vị học giả xuất hải, lại bị Hải Quân phát hiện, chết ba mươi ba người, cuối cùng còn dẫn đến Đồ Ma Lệnh, cả thôn làng đều bị hủy diệt.

Ta cho rằng các ngươi làm đúng, lịch sử bị cản trở tự do nên được vạch trần, nên để mọi người biết chân tướng lịch sử.

Đỗ Lan nói: Chính mình muốn làm thì đi làm, căn bản không cần quan tâm Hải Quân, cũng không cần quan tâm bách tính, quản bọn họ sống chết làm cái gì.

Chính mình sướng mới là quan trọng nhất.

Là học giả, Âu Nhĩ Bỉ Nhã nghe ra sự âm dương quái khí trong miệng đối phương, nhìn như ủng hộ, nhưng hoàn toàn chính là đang châm chọc: Ngươi cho rằng học giả không nên theo đuổi chân tướng sao.

Ta ủng hộ.

Đỗ Lan đương nhiên ủng hộ, bất quá theo đuổi chân tướng cũng phải theo luật cơ bản, cũng phải nắm giữ phương pháp thực tiễn, không phải cứ làm bừa là được.

Làm việc phải xem có hoàn cảnh để làm thành hay không, không có hoàn cảnh làm thành thì phải nhẫn nại.

Không phải nói chuyện muốn làm đều có thể làm thành, mỗi người đều muốn thăng quan tiến chức cưỡi ngựa đẹp, nhưng làm sao làm được.

Có mấy người làm được.

Nghĩ thì cứ nghĩ, nhưng lúc làm thì không thể cứ nghĩ là được.

Học giả chính là tú tài tạo phản, mười năm không thành, tuy có một bụng tri thức, lại không biết phán đoán hoàn cảnh, không cách nào học đi đôi với hành.

Đỗ Lan xác thực ủng hộ học giả theo đuổi chân tướng, nhưng không tán thành phương thức bọn họ theo đuổi.

Biết rõ mình đang phạm pháp, cũng không biết khiêm tốn, không biết đấu tranh, đây không phải là tìm chết sao.

Ngươi ủng hộ.

Nhưng ngữ khí của ngươi lại một chút cũng không giống.

Đỗ Lan nói: Ngữ khí của ta rất quan trọng sao.

Mệnh lệnh của Chính Phủ Thế Giới quy định không được nghiên cứu lịch sử đã mất, các ngươi không phải cũng không nghe sao.

Ta cảm thấy các ngươi làm rất đúng, dựa vào cái gì bọn họ nói không nghiên cứu thì không nghiên cứu.

Cứ nghiên cứu.

Ngươi là Hải Tặc.

Thấy Đỗ Lan phản đối Hải Quân, bà nghi ngờ Đỗ Lan là Hải Tặc.

Không, ta không phải Hải Tặc, ta cũng ủng hộ Hải Quân phát động Đồ Ma Lệnh đối với các ngươi.

Dựa vào cái gì các ngươi nghiên cứu thì nghiên cứu, còn có vương pháp hay không, còn có quy củ hay không.

Chính là nên phát động Đồ Ma Lệnh thanh tẩy tội phạm.

Ta ủng hộ học giả, cũng ủng hộ Hải Quân, ta ủng hộ tự do của tất cả mọi người, mọi người muốn làm gì thì làm, chính là thế giới hỗn độn mà ta theo đuổi.

Đỗ Lan nói: Ta đại biểu tự do thiên nhiên, không có pháp tắc, không có đạo đức, chỉ có tự do, muốn làm gì thì làm, không cần để ý ánh mắt của bất kỳ ai, nhìn thấy kẻ khó chịu thì giết, nhìn thấy kẻ thuận mắt thì cứu, vô câu vô thúc, bách vô cấm kỵ.

Kẻ điên, Âu Nhĩ Bỉ Nhã nghe xong, chỉ cảm thấy thế giới hỗn độn chính là thế giới toàn viên điên cuồng.

Không có trật tự, không có tiêu chuẩn, mỗi người đều giống như dã thú phát tiết nhân dục nội tâm, thế giới loại này chỉ có điên cuồng và khủng bố.

Hai người trước mắt khẳng định không phải Hải Quân, nhưng cũng không phải Hải Tặc, mà là kẻ điên không có ý thức pháp luật và ranh giới đạo đức.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã kiên trì đạo đức tự do, không cho rằng phạm pháp có gì sai, chỉ cần là vì chân tướng thì đáng giá, Hải Quân không nên ngăn cản học giả nghiên cứu.

Nhưng đạo đức tự do có một vấn đề, chính là đạo đức của học giả chỉ là của học giả, không phải của thợ rèn, không phải của nông dân.

Học giả theo đuổi chân tướng, có khả năng sẽ cản trở nông dân làm ruộng, phá hoại hoàn cảnh hòa bình rèn sắt của thợ rèn.

Cũng giống như Khổng Tử khắc kỷ phục lễ, nói chịu tang nên ba năm, nhưng đệ tử Tể Ngã cứ nói một năm.

Đạo đức tự do của Khổng Tử không phải đạo đức tự do của Tể Ngã, cuối cùng làm Khổng Tử tức giận mắng Tể Ngã bất nhân.

Đạo đức tự do có thể yêu cầu chính mình, rất khó yêu cầu người khác, thậm chí sẽ trở ngại đạo đức tự do của người khác.

Tại đảo học giả, Hải Quân và học giả từng bùng nổ đối kháng kịch liệt, cuối cùng học giả toàn quân bị diệt.

Nhưng học giả tuân thủ đạo đức tự do của mình, tinh thần của bọn họ sẽ tiếp tục trường tồn.

Tự do xã hội sẽ theo thời đại khác biệt mà biến hóa, nhưng đạo đức tự do không ngừng hiện lên trong lòng người, không cách nào bị ma diệt.

Bá Di Thúc Tề không ăn thóc nhà Chu mà chết đói, nhưng sự trung thành tịnh không vì thế mà biến mất, tại hậu thế không ngừng có người tuẫn đạo như vậy.

Đạo đức tự do sẽ không bởi vì cái chết của vài người mà biến mất, mà là không ngừng xuất hiện, không cách nào ngăn cản.

Tuy học giả chết, nhưng học giả phía sau truy tìm chân tướng, nguyện ý vì chân tướng mà chết còn có rất nhiều.

Mâu thuẫn giữa tự do xã hội và đạo đức tự do cũng tất nhiên sẽ không kết thúc, bởi vì đạo đức tự do chỉ quan hệ đến chính mình, tự do xã hội quan hệ đến tất cả mọi người.

Đáng tiếc không có ai đại biểu tự do thiên nhiên, học giả và Hải Quân đều đại biểu không được, đây chính là sự thiếu hụt của tự do, chính là nhân loại ngu muội, mới cần người như ta phát ra tiếng gào thét.

Không chết ngạt trong đạo đức tự do, thì xơ cứng trong tự do xã hội, chỉ có tự do thiên nhiên mới là mặt trời vĩnh viễn không bao giờ tắt, chỉ dẫn chúng sinh đi về hướng hỗn độn.

Đỗ Lan tỏ vẻ học giả không tệ, Hải Quân cũng không tệ, nhưng đều không tốt bằng chính mình.

Quả nhiên là một kẻ điên, Âu Nhĩ Bỉ Nhã thầm nghĩ.

Đỗ Lan xoay người bỏ đi, không mang theo một áng mây.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã nhìn đại hải, lại nhìn quê hương thất cơ lỡ vận.

Trước kia nơi này tuy không tính là phồn hoa, nhưng tuyệt đối không nghèo như bây giờ.

Hiện tại tuy không chết đói, nhưng không còn học giả, không có thuyền tới nữa, không có thuyền thì không có cách nào trao đổi hàng hóa, không có cách nào bán nông sản đi, mua sản phẩm khác về.

Không chết đói, nhưng rất nghèo khó.

Có một câu chuyện, nói hai người ở hoàn cảnh không sai biệt lắm, đều là dựa vào núi và sông.

Một người là dựa núi ăn núi dựa sông ăn sông, một người là nghĩ biện pháp chế tạo phương tiện giao thông, đem lâm sản và thủy sản vận chuyển ra ngoài, lại đem thương phẩm bên ngoài vận chuyển vào.

Cuộc sống dựa núi ăn núi dựa sông ăn sông khẳng định không giàu có bằng kẻ làm vận tải, không có nhiều thương phẩm để dùng như vậy.

Không có thuyền tới, mọi người cũng chỉ có thể dựa vào tài nguyên hữu hạn của địa phương để sinh hoạt.

Tuy rất đáng thương, nhưng Âu Nhĩ Bỉ Nhã không giúp được gì, bà có rất nhiều tri thức, cũng biết nguyên lý kinh tế, nhưng bà phải đi theo đuổi chân tướng, không có thời gian giúp đỡ thôn làng.

Không có thuyền cũng không sao, Âu Nhĩ Bỉ Nhã tìm được xác một con tàu cũ nát ở bãi biển, dùng hỏa diễm bao bọc con tàu, hỏa diễm thiêu đốt, thuyền liền khởi hành.

Chương 3357

Hỏa diễm của Ác Linh Kỵ Sĩ không những có thể chiến đấu, còn có thể phụ ma cho phương tiện giao thông.

Cứ đi như vậy.

Rõ ràng có kiến thức có thể nâng cao mức sống của thôn làng địa phương, lại hoàn toàn không đoái hoài sao.

Quả nhiên đạo đức tự do của học giả không phải đạo đức tự do của nông dân, chỉ lo cho chính mình là được rồi.

Như thế, cũng không trách bách tính đối với chân tướng lãnh đạm như thế, dù sao lịch sử biến mất đối với học giả mà nói ý nghĩa phi phàm, nhưng đối với bách tính mà nói không mài ra ăn được, rất khó ủng hộ học giả truy tìm chân tướng.

Đỗ Lan nhìn thấy Âu Nhĩ Bỉ Nhã trực tiếp bỏ đi, liền biết chân tướng của bà không cách nào làm cảm động bách tính.

Đối với bách tính mà nói, chân tướng căn bản không quan trọng.

Chân tướng là tính hợp pháp của ai làm thiên hạ cộng chủ, bách tính chỉ có thể ngước nhìn, tính hợp pháp của đại hải ở trên tay ai, cũng sẽ không rơi vào tay bách tính.

Tính hợp pháp là sự tranh đoạt giữa Ý Chí của D, Tư chất của Vương, trái Ni Tạp.

Đối với học giả rất quan trọng, bởi vì nắm giữ chân tướng, liền nắm giữ quyền lên tiếng.

Học giả không làm việc chân tay làm thế nào đứng vững trong xã hội.

Chính là dựa vào quyền lên tiếng, dựa vào tìm kiếm phương hướng để xác định quyền lực của chính mình.

Học giả có thể dựa vào chân tướng để hợp tác với thiên hạ cộng chủ.

Học giả thông qua chân tướng lịch sử để củng vệ thiên hạ cộng chủ, thiên hạ cộng chủ cần sự củng vệ của học giả, liền sẽ nhượng bộ lợi ích.

Đây chính là Hoàng đế cùng sĩ đại phu cùng trị thiên hạ, không phải cùng bách tính trị thiên hạ.

Cho nên chân tướng rất quan trọng, không có chân tướng, học giả không cách nào kết minh cùng thiên hạ cộng chủ.

Đỗ Lan nói: Đạo đức tự do là vì mưu lợi cho thân phận của chính mình, tự do xã hội là giữ gìn ước số chung của mọi người, tự do thiên nhiên là phục vụ cho nhân dục của chính mình, quả nhiên vẫn là tự do thiên nhiên sướng hơn.

Đáng tiếc tự do thiên nhiên chỉ vì chính mình, không cách nào đoàn kết càng nhiều người.

Hơn nữa tự do thiên nhiên chịu sự hạn chế song trọng của đạo đức tự do và tự do xã hội, không thể không đánh vỡ chúng nó, nhưng sức mạnh của tự do thiên nhiên là hữu hạn, căn bản không có cách nào quật khởi.

Cho dù là Joker ở thành phố Gotham, cũng không cách nào chân chính đánh tan trật tự Gotham.

Phá hủy tất cả, phản đối tất cả, tuy rất hỗn độn, nhưng thế đơn lực bạc, phạm vi có thể phá hoại rất nhỏ.

Joker cuối cùng cái gọi là hỗn độn cũng hoàn toàn biến thành khí cười tinh thần, trở thành công kích vật lý, mà không phải sự đối quyết của tự do.

Địch Ny Toa biết tự do thiên nhiên muốn làm gì thì làm, không phải đối thủ của đạo đức tự do và tự do xã hội.

Đạo đức tự do có thể đoàn kết người cùng một thân phận, bất kể là cùng một nghề nghiệp, hay là cùng một giai cấp, cùng một tôn giáo, đều là một đám người.

Tự do xã hội thì càng không cần phải nói, ước số chung của toàn xã hội, cũng là một đám người.

Cho nên tự do thiên nhiên cây độc khó chống.

Cho dù có rất nhiều người muốn phá hủy tất cả, nhưng những người này không cách nào hợp tác.

Bởi vì một khi hợp tác, một khi hình thành phân công, liền tất nhiên vi phạm tự do thiên nhiên, biến thành đạo đức tự do và tự do xã hội.

Bất quá chúng ta thì không sao, chúng ta không cần đoàn kết người khác, cũng có thể hình thành sức mạnh phi đồng nhất.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa không cần ăn cơm, không cần đi ngủ, không cần nông dân trồng trọt, không cần bác sĩ khám bệnh, không cần nhạc gia vun đắp tình cảm, muốn tự do thì cứ tự do.

Di Động Thiên Tai tiếp tục di động, thời gian thấm thoắt, một số người đã chấp nhận sự tồn tại của Di Động Thiên Tai.

Mà một số người khác thành lập giáo hội Thiên Tai, thông qua cầu nguyện, hy vọng Di Động Thiên Tai đừng công kích mình, mà đi công kích người khác.

Sự tồn tại của Di Động Thiên Tai hoàn toàn thế không thể đỡ, đối mặt hiện tượng này, cúng bái cũng là nảy sinh rất tự nhiên.

Có tác dụng hay không thì không biết, nhưng nhỡ đâu có tác dụng thì sao.

Đã không ngăn được, cũng chỉ có thể cúng bái.

Hải Quân cũng buông tha tiễu diệt Di Động Thiên Tai, chuyện của bọn họ quá nhiều.

Lúc này ba vị Đại Tướng quen thuộc là Thanh Trĩ Aokiji, Xích Khuyển Akainu, Hoàng Viên Kizaru đều đã quy vị, dưới sự thống soái của Chiến Quốc, ba vị Đại Tướng giống như đội cứu hỏa bận rộn trên đại hải, đi khắp nơi bình ổn Hải Tặc và phản loạn.

Lộ Phi cũng đã cùng hai vị huynh đệ tốt kết tình cảm thâm hậu, mà trong đó một người huynh đệ tốt vì Thiên Long Nhân mà mất tích, không rõ tung tích, điều này làm cho Lộ Phi và Ngải Tư Ace đều không thể không suy nghĩ về hiện thực của đại hải.

Thiên Long Nhân dựa vào cái gì có thể kiêu ngạo như thế, nhìn thấy con thuyền nào khó chịu liền trực tiếp bắn chìm.

Ta muốn xuất hải.

Ngải Tư quyết định xuất hải đi tìm hiểu thế giới.

Ta cũng muốn đi.

Lộ Phi tự nhiên không muốn lạc hậu.

Em hiện tại còn chưa được.

Ngải Tư nói: Vài năm nữa đi, anh xuất hải trước, đến lúc đó em lại đến tìm anh, chúng ta cùng nhau liên thủ chinh phục đại hải, anh làm Vua Hải Tặc, em làm phó thủ của anh.

Không muốn, em là người đàn ông muốn trở thành Vua Hải Tặc, em mới là Vua Hải Tặc.

Lộ Phi nói: Em muốn trở thành người tự do nhất trên đại hải, thay đổi thế giới này.

Em thua chắc rồi.

Ngải Tư nói.

Lộ Phi sẽ không nhận thua, hắn nhìn Ngải Tư, cùng huynh đệ tốt lập ước định, cùng nhau cạnh tranh Vua Hải Tặc.

Ngải Tư xuất hải, hắn là con trai của La Kiệt, trời sinh chính là vì đại hải mà sinh.

Đạp ván trượt hỏa diễm thừa phong phá lãng, sau khi du lịch các đảo ở Đông Hải một phen, liền đi tới Núi Điên Đảo.

Ngải Tư chỉ có một mình, tịnh không thành lập băng hải tặc của mình.

Không giống Lộ Phi, ngay từ đầu đã nghĩ kỹ trên thuyền của mình muốn có phối trí gì, muốn thành lập một băng hải tặc thế nào, tuy là sao chép Hương Khắc Tư, nhưng ít ra biết trên thuyền đều nên có phối trí gì, đồng thời nỗ lực đi tìm kiếm đồng bạn.

Nhưng Ngải Tư vẫn luôn chỉ có một mình, không có thuyền, cứ đạp ván trượt, dựa vào năng lực trái cây của mình phun ra hỏa diễm, cô độc hành động trên biển.

Ngày hôm nay hắn muốn xuyên qua Núi Điên Đảo, ngay tại lúc hắn chuẩn bị thuận dòng mà lên, đột nhiên cảm giác trái phải lối vào Núi Điên Đảo xuất hiện tượng điêu khắc khổng lồ, vũ khí trong tay tượng điêu khắc rơi xuống, chém đứt hải lưu, làm gián đoạn đường đi.

Ngải Tư vội vàng phanh lại, mới không va vào cỗ năng lượng vô hình kia.

Núi Điên Đảo là lối vào đi tới Vĩ Đại Hàng Lộ, hải lưu chảy xiết, vốn nên thông suốt không trở ngại, hiện tại lại bị phong tỏa.

Ngải Tư định thần nhìn lại, nào có tượng điêu khắc gì, hai bên trái phải hóa ra là hai người.

Di Động Thiên Tai.

Đã từng thấy lệnh truy nã của bọn họ, rất có đặc sắc, gặp qua là không quên được, Ngải Tư liếc mắt liền nhận ra hai người.

Trước núi Điên Đảo, Ngải Tư Ace đang chuẩn bị tiến vào Đại Hải Trình.

Tuy nhiên, hắn có thể đi qua Vô Phong Đai, nhưng với tư cách là người lần đầu tiên ra khơi, hắn vẫn muốn tham quan danh lam thắng cảnh nổi tiếng này một chút.

Nhưng hắn không ngờ lại gặp phải Di động thiên tai đang bị truy nã ở đây.

Sau khi ra khơi, hắn đã gặp không ít hải tặc bị truy nã, bất quá đó đều là những tôm tép nhãi nhép, tiền thưởng cao nhất cũng chỉ là tám triệu.

Tuy nhiên, Di động thiên tai lại có mức truy nã hai tỷ năm trăm triệu và hai tỷ, cho dù ở nửa sau Đại Hải Trình cũng là những tội phạm vô cùng đáng sợ.

Nơi này chính là Đông Hải, gặp phải cường giả như vậy quả thật là ngoài dự liệu, càng cạn lời hơn là bọn họ chặn lại đường đi của mình.

Ngải Tư cũng không chuẩn bị lui lại, dược dược dục thí nhìn về phía Đỗ Lan, nghé con không sợ cọp.

Rất có tinh thần.

Đỗ Lan nói: Bất quá nhìn ra được ngươi là một kẻ đoản mệnh.

Ngươi nói cái gì.

Ngải Tư thầm nghĩ đối phương chẳng lẽ còn biết xem bói.

Ta nói ngươi sống không quá hai mươi tuổi.

Xin lỗi, ta không tin bói toán.

Tuổi trẻ khí thịnh, để ta nói cho ngươi biết nhé, trên vùng biển này, tuổi thọ trung bình của hải tặc là ba mươi ba tuổi.

Mà loại hải tặc đơn thương độc mã như ngươi vốn dĩ đã ít, có thể sống qua hai mươi tuổi càng ít hơn.

Người ta ra khơi đều là cả một tàu đồng bạn, một đám cường giả hỗ trợ lẫn nhau, mà ngươi lại chỉ có một mình, sẽ chết rất thảm.

Đỗ Lan nói.

Ngải Tư không tỏ rõ ý kiến, dù sao hắn ăn chính là Trái Ác Quỷ hệ Logia Thiêu Thiêu Quả Thực, thực lực cường đại, đủ để hoành hành đại hải.

Chương 3358

Cho dù gặp phải Hải quân, đánh không lại cũng có thể chạy, ngọn lửa phun ra năng giúp hắn đạt tốc độ vượt qua tất cả thuyền buồm.

Tôi muốn mau chóng đến nửa sau Đại Hải Trình, nếu tìm kiếm đồng bạn thì quá lãng phí thời gian.

Không sai, hắn muốn mau chóng đi đến nửa sau, đi tìm hiểu thế giới mà phụ thân năm đó đã từng chinh phục.

Nóng vội không ăn được đậu hũ nóng, ngươi cứ bộp chộp như vậy, chỉ sẽ chết càng sớm hơn.

Đỗ Lan tuy rằng đang khuyên, nhưng biết lời nói của mình vô dụng, đối phương căn bản nghe không lọt.

Ngải Tư với tư cách là con trai Roger, điểm xuất phát quá cao, rất khó lại cùng hải tặc bình thường cùng nhau trưởng thành, trừ khi hắn ẩn tính mai danh, buông bỏ thân phận con trai Vua Hải Tặc.

Con trai Roger quá bắt mắt, rất dễ dàng bị tập trung hỏa lực.

Đồng bạn nếu không đủ cường đại, khẳng định sẽ bị đánh chết.

Không giống Lộ Phi Luffy, lúc ra khơi yên lặng vô danh, không ai biết cậu là cháu nội Garp, con trai Dragon, rất điệu thấp, giả heo ăn thịt hổ, đợi đến khi mọi người biết thân phận của cậu thì Lộ Phi và đồng bạn đều đã rất mạnh mẽ rồi.

Nhưng cho dù là Garp và Dragon, danh vọng vẫn như cũ không bằng Vua Hải Tặc Roger.

Ngải Tư nếu không ẩn tính mai danh, tất nhiên trở thành mục tiêu công kích, hải tặc và Hải quân đều sẽ tìm hắn gây phiền toái, đồng bạn của hắn cũng sẽ đi theo xui xẻo.

Vậy vấn đề tới, Ngải Tư sẽ giấu giếm thân phận, điệu thấp mạo hiểm sao.

Hiển nhiên sẽ không, hắn chính là con trai Vua Hải Tặc Roger, phải thì là phải, không phải thì là không phải, không cần thiết giấu giếm.

Cho dù vì vậy mà không có đồng bạn, hắn cũng có thể nương tựa thực lực chính mình phiêu dương quá hải.

Sống chết của tôi, do chính tôi làm chủ, cũng sẽ không vì vài câu nói của ngươi mà sợ hãi.

Ngải Tư tràn ngập dũng khí: Tránh ra, nếu không tôi sẽ không khách khí.

Trên người toát ra ngọn lửa, làm xong chuẩn bị chiến đấu.

Ta khuyên ngươi đừng động thủ, ngươi tuy là trái hệ Logia, nhưng ngươi không có năng lực kháng đòn, thân thể ngươi cũng thúy nhược như lưu ly, dễ vỡ như mây màu, không có hack khóa máu, chưa từng học qua gập bụng, ngươi sẽ chết.

Đỗ Lan tự nhận chính mình là lão sư tốt hơn so với Kaido, bởi vì Kaido chỉ truyền thụ kỹ xảo Bá khí, mà Đỗ Lan dẫn đường nhân sinh.

Nhưng vấn đề là lão sư tốt cũng cần học sinh tốt mới được, Kaido gặp Lộ Phi, Lộ Phi giống thuộc tính cao su có năng lực kháng đòn rất mạnh, dưới sự giáo dục bằng gậy gộc mà nhanh chóng trưởng thành.

Mà Ngải Tư thì sao.

Ngay cả một quyền của Xích Khuyển Akainu đều không tiếp nổi, trực tiếp liền bị đánh chết.

Nếu không bị đánh chết, Ngải Tư có lẽ có thể từ trên người Xích Khuyển học tập rất nhiều kiến thức.

Ngải Tư không ngờ trong mắt đối phương chính mình lại dễ vỡ như thủy tinh, hắn trời sinh không tin tà, chính là muốn ra tay nghênh chiến, huy quyền đánh ra cầu lửa khổng lồ.

Cầu lửa ít nhất có năm ngàn độ C, nước biển đều bị bốc hơi.

Trong những người cùng lứa tuổi, Ngải Tư tuyệt đối là nhân vật kiệt xuất, cho dù đến Đại Hải Trình, chiêu thức cường đại cỡ này cũng rất hiếm thấy.

Trái hệ Logia điểm xuất phát quả nhiên là cao, vừa ra tay liền cường đại như thế.

Đối mặt với cầu lửa đường kính hai mét, tay phải Đỗ Lan hoàn thành Bá khí quấn quanh, tia chớp màu đen ngưng tụ trên nắm tay.

Đây là.

Loại chiêu thức Bá khí cấp cao này, Ngải Tư chưa bao giờ gặp qua, thậm chí cũng không biết Bá khí là cái thứ gì, tưởng rằng hệ Logia chính là sức mạnh đỉnh cấp.

Bá khí quấn quanh, chính là đem Bá khí ngưng tụ lại, tăng lên lực công kích, đặc điểm chính là tia chớp màu đen.

Chiêu thức Bá khí bình thường là không có tia chớp, cứ như là Super Saiyan 1.

Bá khí quấn quanh là có tia chớp, giống như là Super Saiyan 2, chênh lệch chiến đấu lực giữa 2 và 1 lớn bao nhiêu, xem qua Dragon Ball đều biết.

Như vậy chênh lệch giữa Bá khí quấn quanh và Bá khí phổ thông cũng đồng dạng rất lớn, hoàn toàn là hai cảnh giới.

Sử dụng Bá khí và học được Bá khí quấn quanh chính là một trời một vực.

Đỗ Lan trực tiếp đấm một quyền lên cầu lửa, quyền lực cường đại giống như thiên thạch va chạm, đánh tan cầu lửa, còn thẳng tắp đánh lên mặt biển.

Ầm một tiếng, đại hải trực tiếp bị đánh ra một cái lỗ thủng.

Giờ khắc này Ngải Tư tin tưởng chính mình xác thực giống như thủy tinh, chiêu thức như vậy đánh lên người, chính mình tuyệt đối sẽ tan xương nát thịt: Đây chính là trình độ Đại Hải Trình sao.

Chiêu thức kia của ngươi là cái gì.

Bá khí, chuyên môn khắc chế sức mạnh Trái Ác Quỷ.

Đỗ Lan nói: Ở nửa sau Đại Hải Trình, chiến binh biết Bá khí nhiều như lông trâu, ngươi tuyệt đối sống không quá hai mươi tuổi.

Chỉ cần tôi cũng học được Bá khí, không phải là được rồi sao.

Ngải Tư cũng nhìn ra được Di động thiên tai cũng không phải muốn giết mình, nếu muốn giết thì chính mình chết sớm rồi, căn bản không cần uổng phí miệng lưỡi.

Hiện tại hắn rất kích động, rốt cục kiến thức đến đại hải chân chính, sức mạnh Bá khí so với Trái Ác Quỷ càng thêm cường đại: Chi bằng ngươi dạy tôi đi, tôi bái ngươi làm thầy.

Ta là người phá hoại tất cả tự do, cũng không phải lão sư gì cả.

Bất quá ngươi sống không quá hai mươi tuổi, vận mệnh bi thảm này tựa hồ cũng có giá trị phá hoại.

Đỗ Lan nói.

Ngải Tư thầm nghĩ chẳng lẽ đây chính là cái gọi là ngạo kiều ndere, rõ ràng trong lòng nguyện ý thu đồ đệ, lại vòng vo tam quốc tìm lý do lung tung.

Thật đúng là không phải, Đỗ Lan đối với việc truyền thụ Ngải Tư xác thực không có hứng thú, nhưng đánh vỡ vận mệnh xác thực rất có tính khiêu chiến, phù hợp nhu cầu thiên nhiên tự do.

Vậy ngươi nguyện ý dạy tôi.

Vậy phải xem ngươi có thể thừa nhận sự giáo dục bằng gậy gộc hay không.

Đỗ Lan nói.

Mặc kệ phương thức giáo dục gì, tôi đều sẽ thừa nhận.

Tôi nhất định phải học được Bá khí, tuyệt đối.

Ngải Tư kích động nói.

Có thể dạy ngươi, bất quá ngươi cũng phải thỏa mãn yêu cầu của ta.

Hiện tại trở lại Đông Hải, trong vòng một tháng tìm được một con tàu, ít nhất ba người đồng bạn, còn có tuyệt đối không thể bại lộ thân phận con trai Vua Hải Tặc của mình.

Đỗ Lan nói.

Vì sao.

Tìm được đồng bạn và thuyền, tôi có thể hiểu được.

Nhưng là vì sao không thể nói cho người khác biết tôi là con trai Roger.

Ngải Tư hỏi.

Có thể để người khác nói, nhưng chính ngươi không thể nói.

Tự mình nói ra, liền một chút khí chất cũng không có, làm sao trang bức.

Đỗ Lan nói: Như vậy đi, ta cấy vào đầu ngươi một túm tóc có thể chứng minh ngươi là con trai Roger, chỉ cần ngươi không cởi mũ xuống, không ai biết thân phận của ngươi.

Chỉ cần ngươi cởi mũ xuống, mọi người vừa nhìn thấy tóc của ngươi, sẽ biết thân phận của ngươi.

A.

Ngải Tư tỏ vẻ đây là thứ đồ chơi gì.

Giống như nhân vật chính trong Bắc Đẩu Thần Quyền, bảy vết sẹo trước ngực tạo thành Bắc Đẩu Thất Tinh, bình thường nhìn không thấy, một khi nổ áo liền biết.

Cũng giống nhân vật chính trong Tiểu Đầu Bếp Cung Đình Chuuka Ichiban, bình thường dùng băng vải che hình xăm Đặc cấp đầu bếp trên tay áo, chỉ cần hoa thức tháo băng tay, là có thể để mọi người biết thân phận của hắn.

Ngải Tư chỉ có thể mồm mép nói cho người khác biết chính mình là con trai Roger, cũng không có chứng minh nào khác, không có bảy vết sẹo, không có hình xăm Đặc cấp đầu bếp.

Nhưng hiện tại có rồi, Đỗ Lan làm văn chương trên đầu hắn, cấy vào ba cọng lông, chỉ cần tháo mũ xuống, ba cọng lông sẽ phóng thích sóng tư niệm, để mọi người biết Ngải Tư chính là con trai ruột của Roger, tiện lợi như thế đấy.

Ngải Tư đi tổ đội, Đỗ Lan cũng muốn chuẩn bị sân khấu huấn luyện: Hải tặc và Hải quân chết đi ở thời đại trước đều có thể trở thành bồi luyện.

Thái Cách Fisher Tiger, Lạc Khắc Tư Rocks, Roger. những vong linh đã chết có thể trở thành từng tòa núi cao trở ngại Ngải Tư, đánh nát bọn họ, phá hoại bọn họ, tăng lên chính mình.

Phải vì Ngải Tư chuẩn bị đoàn bồi luyện mạnh nhất.

Những vong linh đã chết kia đều có thể tham gia chiến đấu, không cần sống lại, chỉ cần chiến đấu là được rồi.

Sống lại thì thôi đi, hải tặc trên thế giới đã đủ nhiều rồi, tuy rằng bọn họ đều là anh kiệt một đời, nhưng dù sao đều là người của thời đại cũ.

Đỗ Lan nói.

Lạc Khắc Tư, đoàn trưởng hải tặc đoàn mạnh nhất 40 năm trước.

Râu Trắng, Big Mom, Kaido ba vị đạt được danh hiệu Tứ Hoàng này đều là từ băng hải tặc Rocks đi ra, có thể nói là học viện bồi dưỡng nhân tài hải tặc.

Vị lão tiền bối này bị Roger và Garp đánh bại, thế hệ hải tặc mới và thế hệ hải quân mới hợp tác mới thắng được.

Thái Cách, đoàn trưởng băng hải tặc Mặt Trời 10 năm trước, một Người Cá phản đối chế độ nô lệ, xông vào thánh địa của Thiên Long Nhân, giải phóng rất nhiều nô lệ.

Cuối cùng bị Hải quân bao vây, mất máu quá nhiều mà chết.

Chương 3359

Thủ hạ của hắn cũng là nhân tài đông đúc, có một trong Thất Vũ Hải Thậm Bình Jimbei, còn có A Long xưng bá Đông Hải.

Roger, lại càng không cần phải nói, Vua Hải Tặc, bởi vì sinh bệnh mà tự thú, sau bị chém đầu, mở ra thời đại mới.

Thủ hạ có Shanks, Buggy, cũng là sức mạnh trung kiên của thời đại mới.

Những người chết này đều có thể rèn luyện Ngải Tư.

Ngải Tư bị yêu cầu trong một tháng tìm được một con tàu và ba đồng bạn, rất khó.

Bởi vì hắn cũng không muốn thấu hợp, muốn tìm đồng bạn có thể thỏa mãn nhu cầu của hắn cũng không dễ tìm.

Lộ Phi tìm kiếm đồng bạn thì tương đối đơn giản, trước tiên định tốt nghề nghiệp, sau đó nhìn đối phương có hay không đạo đức tự do tương ứng với nghề nghiệp đó.

Có, liền quấn lấy lừa gạt đối phương lên thuyền.

Đồng bạn của cậu đều có đạo đức tự do của riêng mình, đều phải vì bảo vệ tự do mà hy sinh chính mình, cho nên Lộ Phi thân là thuyền trưởng cũng phải dùng đạo đức tự do của chính mình đi thủ hộ đạo đức tự do của đồng bạn, cuối cùng thuyền trưởng và thuyền viên hình thành đoàn đội trong lý tưởng.

Mà yêu cầu của Lộ Phi đối với nghề nghiệp, chủ yếu chính là tham khảo băng hải tặc Shanks.

Ngải Tư chưa từng suy xét qua những thứ này, lúc này hắn còn chưa có đạo đức tự do của thân phận thuyền trưởng, dù sao chưa từng gặp qua Shanks.

Lộ Phi sở dĩ có thể nhanh chóng nắm giữ đạo đức tự do của thuyền trưởng như thế, hoàn toàn là bởi vì Shanks ngôn truyền thân giáo.

Shanks lúc bị sơn tặc khiêu khích không có phản kích, lại sau khi Lộ Phi rơi xuống nước thì xả thân cứu viện.

Điều này làm cho Lộ Phi ý thức được một quyết định không chỉ là quan hệ đến chính mình, càng là quan hệ đến người khác, làm thuyền trưởng không thể tầm mắt hẹp hòi chỉ nhìn thấy chính mình, càng là muốn nhìn thấy mọi người.

Cho nên thuyền trưởng vào lúc không nên động thủ thì tuyệt không động thủ, vào lúc nên động thủ thì nên bỏ qua sinh mệnh cũng phải hoàn thành sứ mệnh thuyền trưởng.

Shanks chính là làm như vậy, không vì tình cảm tư nhân của bản thân mà đánh nhau lung tung, lại vì thủ hộ kẻ yếu mà xả sinh quên tử.

Có lương sư ích hữu như thế, Lộ Phi tự nhiên là nỗ lực bắt chước.

Nhưng Ngải Tư chưa từng gặp qua, tuy rằng hắn cũng rất thông minh, nhưng không gặp được người thầy nghiêm khắc tuân thủ đạo đức tự do, cũng không có khả năng vô duyên vô cớ liền nắm giữ đạo đức tự do.

Con người vẫn là cần học tập và bắt chước.

Mãi cho đến khi hắn gặp được Râu Trắng, mới tính là chân chính học tập bắt chước.

Bất quá hắn học, học, không nắm giữ đạo đức tự do của thuyền trưởng, mà lại học xong đạo đức tự do của thuộc hạ, học xong đạo đức tự do làm con trai.

Khả năng là bởi vì hắn từ nhỏ đã thiếu hụt tình cha, cho nên từ trên người Râu Trắng bổ sung tình cảm cha con.

Ngải Tư làm thuộc hạ, khẳng định là rất khiến người ta yên tâm, là một chàng trai tốt trung thành tài năng.

Rất có tinh thần trách nhiệm, bởi vì Râu Đen phản bội, không tiếc ngàn dặm truy sát.

Nhưng nếu hắn là thuyền trưởng, vì truy sát kẻ phản bội liền buông tha công tác của chính mình, hiển nhiên là không phù hợp đạo đức tự do của thuyền trưởng.

Nếu là thuyền trưởng, gặp được kẻ phản bội, cũng chỉ có thể tiếp tục về phía trước.

Đối với thuyền trưởng mà nói, kẻ địch chưa bao giờ là một cá nhân cụ thể nào đó, mà là tất cả khó khăn trở ngại đoàn đội đi tới.

Nếu kẻ phản bội không trở ngại mọi người đi tới, thì không cần quản.

Chỉ có kẻ địch chân chính ngăn cản đi tới mới là thứ cần mọi người đồng tâm hiệp lực đánh bại, mới là kẻ địch chân chính, cũng chính là mâu thuẫn chủ yếu.

Thuyền trưởng là người cầm lái, thì phải nắm mâu thuẫn chủ thứ, giải quyết mâu thuẫn chủ yếu, tạm buông mâu thuẫn thứ yếu.

Mà mâu thuẫn chủ yếu của hải tặc đoàn chỉ có một, đó chính là khó khăn ngăn cản đoàn đội đi tới.

Những cái khác đều là thứ yếu.

Đỗ Lan nói: Ngải Tư có thể hiểu được điểm này xong, chính là thuyền trưởng hợp lệ rồi.

Xác thực như thế.

Địch Ny Toa Teresa hoàn toàn tán đồng.

Ngải Tư hiển nhiên cũng không lý giải, còn rối rắm ở các loại chi tiết vụn vặt, điểm này hắn không bằng Lộ Phi.

Trước mắt, Ngải Tư trở lại Đông Hải tìm kiếm thuyền và đồng bạn, chỉ có một tháng thời gian, hắn chuẩn bị ngay tại thị trấn Logue, nơi phụ thân bị xử tử, để hoàn thành mục tiêu.

Thị trấn Logue là điểm tiếp tế cuối cùng của Đông Hải để tiến vào núi Điên Đảo, nơi này kinh tế phồn vinh, nhân tài đông đúc.

Hải tặc, thợ săn, Hải quân toàn bộ đều có, kiếm khách, xạ thủ, hoa tiêu. nhân tài đầy đủ mọi thứ.

Thuyền cũng có rất nhiều, tuy rằng tạo không ra thuyền lớn kinh thiên động địa gì, nhưng đóng thuyền buôn cỡ nhỏ thì không thành vấn đề.

Phiền toái, rốt cuộc nên tìm đồng bạn dạng gì.

Ngải Tư không quá xác định chính mình cần đồng bạn như thế nào, dù sao hắn chiến đấu quá mạnh mẽ, đồng bạn giống như chỉ sẽ kéo chân sau hắn.

Thôi, hay là tùy tiện tìm mấy người cho rồi.

Dù sao nơi này có lượng lớn người muốn ra khơi, vậy thì tìm trước một người có tiền muốn ra khơi, tôi mang hắn ra khơi, hắn tài trợ tôi một con tàu.

Cứ quyết định như vậy đi, Ngải Tư không có tiền, nghèo đến mức chỉ mặc cái quần đùi, căn bản không có tiền mua thuyền.

Nhưng cướp đoạt lại không phải tính cách của hắn, vẫn là mua một chiếc tốt nhất.

Vẫn là có người nguyện ý tài trợ Ngải Tư, dù sao năm này người có tiền muốn ra khơi mạo hiểm cũng không ít.

Cho nên Ngải Tư thật sự tìm được một người, một phú nhị đại tên là Thác Tư Khắc.

Thác Tư Khắc đề nghị bọn họ có thể tìm hoa tiêu và thợ đóng thuyền, đầu bếp, như vậy liền không sai biệt lắm có thể ra khơi.

Chỉ cần đưa tiền, là có thể chiêu mộ.

Chuẩn bị thuyền và vật tư liền hoàn thành, tốn gần một tháng thời gian.

Ngay tại lúc Ngải Tư chuẩn bị ra khơi, trên boong tàu xuất hiện một người cá da đỏ.

Quỷ a.

Bởi vì người cá là bán trong suốt, thật sự rất giống quỷ hồn.

Ta tên là Thái Cách Fisher Tiger, là Đỗ Lan phái tới huấn luyện các ngươi.

Thái Cách nói: Ta xác thực là quỷ hồn, nhưng các ngươi không cần sợ hãi, đi theo ta là được.

Thái Cách.

Chẳng lẽ là đoàn trưởng băng hải tặc Mặt Trời.

Thác Tư Khắc là một fan hải tặc, thu thập lượng lớn lệnh truy nã hải tặc, hiểu biết rất nhiều điển cố hải tặc.

Đừng nói nhảm, lập tức xuất phát.

Ngải Tư không nói gì, đã là Đỗ Lan phái tới, vậy làm theo là tốt rồi.

Sau khi ra khơi, cũng không có đi núi Điên Đảo, mà là đi về hướng những địa phương khác.

Chúng ta đi đâu.

Ngải Tư hỏi.

Mục tiêu của băng hải tặc Mặt Trời là giải phóng nô lệ, tất cả địa phương nô lệ xuất hiện chính là mục tiêu của băng hải tặc Mặt Trời, còn phải hỏi sao.

Chúng ta đi giải phóng nô lệ ở Đông Hải.

Tăng thêm cho mỗi người các ngươi một chút tiền truy nã.

Thái Cách hào sảng nói.

Các băng hải tặc khác nhau có mục tiêu khác nhau, thuyền trưởng chính là người dẫn dắt mọi người đạt tới mục tiêu, mà trên đường đi chướng ngại ngăn cản bọn họ đạt tới mục tiêu, chính là kẻ địch.

Ngải Tư bắt đầu thí luyện ở Tân Thủ Thôn, bắt đầu bài học đầu tiên của thuyền trưởng, thành lập đạo đức tự do của thuyền trưởng.

Đạo đức tự do của thuyền trưởng không phải đạo đức tự do của thuyền viên, cái này có chênh lệch rất lớn.

Nếu chỉ nắm giữ đạo đức tự do của thuyền viên, là vô pháp trở thành thuyền trưởng, càng không có khả năng trở thành Vua Hải Tặc.

Chương 3360

Vua Hải Tặc là người đàn ông tự do nhất trên biển cả, chính là đạo đức tự do của hắn không thể soi mói, tuân thủ nghiêm ngặt tự do của thuyền trưởng.

Bất quá suy rộng ra, có đầu bếp tự do nhất trong phòng bếp, có thủy thủ tự do nhất trên boong tàu, có tướng quân tự do nhất trong Hải quân, có nông dân tự do nhất nơi ruộng đồng, có học giả tự do nhất trong giảng đường.

Tuân thủ nghiêm ngặt đạo đức tự do, ba trăm sáu mươi nghề đều có một vương giả.

Đỗ Lan tỏ vẻ ba trăm sáu mươi nghề không chỉ có xuất trạng nguyên, càng là xuất vương giả.

Địch Ny Toa nói: Nói như vậy, Roger không phải người đàn ông tự do nhất trên biển cả, dù sao trên biển cả trừ bỏ thuyền trưởng, còn có đại phó, thủy thủ, hoa tiêu.

Chỉ cần làm được đạo đức tự do đến cực hạn, mọi người đều là tự do nhất trên biển cả.

Không sai, chỉ cần đem đạo đức tự do phát huy đến cực hạn, bọn họ đều là tự do nhất.

Chỉ cần phát huy đến cực hạn, bọn họ căn bản không thèm để ý Vua Hải Tặc là cái thứ gì, mỗi người đạt được tự do.

Đỗ Lan cho rằng người tự do nhất không chỉ một người, mỗi người đều có thể ở trong ngành nghề của chính mình trở thành người tự do nhất.

Ngải Tư áp lực rất lớn, bởi vì Thái Cách mang theo hắn công kích

Hải quân, công kích quốc gia có quan hệ hợp tác với Thiên Long Nhân.

Những quốc gia này sẽ cống nạp cho Thiên Long Nhân, sẽ cung cấp nô lệ.

Mà nhóm Ngải Tư thì muốn cướp bóc số tiền này, giải phóng nô lệ.

Đông Hải chính là nơi sức mạnh Hải quân cường đại nhất, hành vi của Ngải Tư quả thực chính là đang động thổ trên đầu thái tuế, vì thế Hải quân vây truy chặn đường bọn họ.

Bất quá có một chuyện Hải quân không quá lý giải.

Căn cứ lời nhân chứng, trên thuyền hải tặc tựa hồ còn có một người cá da đỏ, từ miêu tả tới xem rất giống đoàn trưởng băng hải tặc Mặt Trời từng tập kích Thánh Địa mười năm trước.

Nhưng không có khả năng a, năm đó hắn đã chết, nếu không băng hải tặc Mặt Trời cũng sẽ không giải tán.

Hoặc hứa chỉ là một người cá lớn lên tương đối giống thôi, dù sao đối với nhân loại mà nói, tướng mạo người cá cũng không phải dễ phân biệt như vậy.

Hải quân nghĩ như vậy.

Ba mươi triệu.

Ngải Tư nhìn lệnh truy nã của chính mình, kích động nói: Tôi là cao nhất Đông Hải.

Cảm giác này giống như ở Tân Thủ Thôn cầm được thanh kiếm sắt sắc bén nhất trong thôn vậy, rất có cảm giác thành tựu.

Biểu hiện của các ngươi rất tốt, như vậy tiếp theo đi Đại Hải Trình đi, sẽ do người khác tiếp tục dẫn đường các ngươi.

Thái Cách nói: Hy vọng các ngươi đừng quên, trên biển cả còn có rất nhiều người mất đi tự do đang chờ đợi cứu viện, nếu có năng lực thì hãy đi cứu vớt bọn họ.

Chúng tôi sẽ làm vậy.

Ngải Tư nhìn Thái Cách nhan sắc càng ngày càng nhạt nói.

Từ trên người Thái Cách, Ngải Tư học được thuyền trưởng nên mang đến mục tiêu cho thuyền viên, hơn nữa vì mục tiêu này mà nỗ lực.

Tạm biệt.

Thái Cách tiêu sái xoay người, hoàn toàn biến mất.

Thật đúng là có chút thương cảm, dù sao cùng nhau lữ hành ba tháng thời gian.

Mấy đứa nhóc, dương buồm, khởi hành, mục tiêu Đại Hải Trình, đừng lề mề, lữ hành chân chính hiện tại mới bắt đầu.

Ngay tại lúc đám người Ngải Tư thương cảm, một giọng nam hào sảng chấn động lỗ tai vang lên, một tráng hán đứng ở trước bánh lái, chỉ huy.

Mọi người quay đầu, phát hiện lại là một quỷ hồn, trạng thái của đối phương cùng Thái Cách giống nhau cũng là bán trong suốt.

Ông cũng là huấn luyện do Đỗ Lan an bài.

Không sai, chính là người đàn ông kia để cho ta tới dạy dỗ các ngươi Bá khí.

Xuất phát đi, Đông Hải cũng không phải địa phương học tập Bá khí, Đại Hải Trình mới là vùng đất thí luyện chân chính.

Bá khí.

Tại Đông Hải người biết rất ít, người biết dùng lại càng là phượng mao lân giác.

Bất quá Bá khí rất cường đại, là thứ cao thủ cần phải nắm giữ, không biết Bá khí, chung quy chỉ là hạng hai.

Đến nỗi tu luyện Bá khí như thế nào, chính là thứ Ngải Tư cần học tập trong lữ trình tiếp theo, kiếm chỉ Đại Hải Trình xuất phát.

Đỗ Lan cũng không cần tự mình truyền thụ Ngải Tư, như vậy quá lãng phí thời gian.

Tại trên biển cả có quá nhiều thứ cần phá hoại, phá hoại mới có thể thể hiện thiên nhiên tự do, làm người đại diện không thể quên công tác chủ yếu.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa cũng đi những vùng biển khác, Nam Hải, Tây Hải, Bắc Hải, trị an những nơi này so với Đông Hải ác liệt hơn nhiều.

Sự bình tĩnh của Đông Hải chủ yếu là bởi vì Hải quân đầu nhập sức mạnh cực lớn, là vì để bắt Vua Hải Tặc.

Mà ba vùng biển khác thì không có nhiều sức mạnh Hải quân như vậy, cho nên hải tặc phi thường càn rỡ.

Thương nhân ở ba vùng biển kia cũng đã tập quán.

Hôm nay, tuyến đường này thuộc về hải tặc Giáp, ngày mai liền khả năng thuộc về hải tặc Ất.

Hải tặc cũng giống như nuôi cổ trùng, cắn nuốt lẫn nhau.

Roger cho bọn họ một mục tiêu, khiêu chiến Đại Hải Trình, tìm kiếm kho báu Vua Hải Tặc.

Nhưng mục tiêu này rất gian nan, cho nên hải tặc cần phải hợp tác lẫn nhau, mới có thể có đủ thực lực hoàn thành khiêu chiến.

Trước kia hải tặc tuy rằng cũng nhiều, nhưng không có một biện pháp đoàn kết, không có một tuyến đường hàng hải có thể nuôi sống một băng hải tặc khổng lồ.

Đoàn thể to lớn như vậy, chỉ có thể đi Đại Hải Trình mới có thể duy trì, là Roger cho hải tặc một phương hướng lớn mạnh.

Đỗ Lan rất bội phục Roger, xác thực là đã mở ra một thời đại.

Xác thực như thế, cho dù tìm không thấy kho báu Vua Hải Tặc.

Cái đoàn thể khổng lồ này cũng sẽ sinh ra nhu cầu sinh tồn nội sinh, sẽ tìm kiếm phương pháp sinh tồn, không thể chỉ ỷ lại thu phí qua đường, mà là nỗ lực trị lý đảo nhỏ, duy trì trị an, từ hải tặc chuyển hóa thành quân phiệt, thậm chí chuyển hóa thành một chính thể.

Địch Ny Toa cũng biết một khi thế lực biến lớn, nhu cầu nội sinh sẽ tùy theo mà đến.

Trước kia mỗi một tuyến đường hàng hải cũng giống như là một cái ao nước, nước chỉ có bao nhiêu đó, hải tặc có thể nuôi sống cũng chỉ có bấy nhiêu.

Nhưng Roger nói cho mọi người biết đừng nhìn chằm chằm ao nước nhỏ, tại điểm cuối Đại Hải Trình có một hồ nước to lớn vô cùng, có thể nuôi sống càng nhiều người.

Vì thế những hải tặc vốn dĩ dựa vào ao nước nhỏ sinh hoạt tụ tập lại, bắt đầu di chuyển, đi tìm kiếm hồ nước.

Trong quá trình tìm kiếm, tự nhiên sẽ có rất nhiều mâu thuẫn, thuyền trưởng liền yêu cầu giải quyết mâu thuẫn, từ đạo đức tự do chuyển hóa thành xã hội tự do, cũng giống như Moses Ma Tây năm đó.

Moses sau khi xuất Ai Cập, cũng là đi đi dừng dừng, tuy nói là đi tìm vùng đất hứa chảy sữa và mật, nhưng kỳ thật cũng không dễ dàng thực hiện, cho nên mâu thuẫn nội bộ rất nhiều.

Cuối cùng Moses đưa ra Mười Điều Răn, tăng cường quản lý đối với đội ngũ, chế định quy tắc.

Cái gọi là Mười Điều Răn, đơn giản mà nói chính là tộc pháp tộc quy, tuân thủ thì có thưởng, làm trái thì có phạt, chỉ là Moses không nói đây là quy củ do mình định ra, mà là nói đây là Thượng Đế thông qua chính mình truyền đạt mệnh lệnh, là ước định giữa mọi người và Thượng Đế.

Vì sao Moses muốn đưa ra Mười Điều Răn.

Kỳ thật chính là bởi vì đội ngũ không dễ dẫn dắt, xuất Ai Cập tìm kiếm thổ địa có thể sinh hoạt, sẽ phải đối mặt rất nhiều vấn đề.

Không có đủ thu nhập, sẽ có mâu thuẫn phân phối, sẽ xuất hiện các loại cướp đoạt, mọi người sẽ càng ngày càng ly tâm ly đức.

Cho nên cần phải át chế sự hỗn loạn trong nội bộ, cần phải thành lập một tộc pháp tộc quy được mọi người tán thành, vì thế Mười Điều Răn ứng vận mà sinh.

Hải tặc sau khi rời khỏi tuyến đường hàng hải quen thuộc của chính mình, cũng sẽ gặp phải loại vấn đề này, không có thu nhập ổn định, phân phối sẽ nảy sinh mâu thuẫn, sẽ có các loại xung đột, dẫn tới đoàn đội giải tán.

Lúc này liền cần một quy tắc tương tự Mười Điều Răn xuất hiện, ổn định cả đoàn đội.

Thậm chí còn có thể tiếp tục khoách trương ra bên ngoài, hấp dẫn càng nhiều người, hấp dẫn càng nhiều người không phải hải tặc, cuối cùng hấp dẫn quốc gia gia nhập, hình thành sức mạnh đối kháng với Chính Phủ Thế Giới.

Từ trong băng hải tặc thai nghén ra xã hội tự do, hấp dẫn mọi người, hấp thu sức mạnh Chính Phủ Thế Giới.

Không phải không có khả năng, bất quá cứ theo kịch tình phát triển trong tác phẩm anime mà xem, hải tặc vẫn là cường điệu đạo đức tự do, cũng không có thành lập xã hội tự do, cho nên khiêu chiến lớn nhất đối với Chính Phủ Thế Giới vẫn là tiêu hao quân phí, mà không phải dao động quy tắc mới của Chính Phủ Thế Giới.

Đương nhiên hết tiền rồi, các nước thành viên tự nhiên sẽ sinh ra tâm tư chia lìa, dù sao nội bộ nước thành viên cũng có một bộ xã hội tự do, bọn họ sẽ phát huy ưu thế của chính mình.

Cuối cùng bọn họ sẽ tìm một hải tặc có đạo đức tự do làm cộng chủ, một lần nữa bắt đầu trò chơi Chính Phủ Thế Giới.

Tóm lại hải tặc muốn rời khỏi cái ao nước nhỏ ổn định của chính mình, đi tìm kiếm vùng đất hứa Roger đưa ra, trong quá trình này tất nhiên muốn giải quyết mâu thuẫn nội bộ, thai nghén ra quy tắc bất đồng.

Này hết thảy đều là bởi vì Roger nói cho mọi người biết có một vùng đất hứa như vậy, để mọi người có hy vọng.

Nếu Moses ở lại Ai Cập, sớm muộn gì cũng sẽ bị người Ai Cập xử lý, chỉ có thể đi ra ngoài tìm kiếm vùng đất hứa.

Chương 3361

Nếu hải tặc ở lại tại chỗ, cũng sớm muộn gì sẽ bị khoanh vùng, cho nên đi tìm vùng đất hứa liền trở thành lựa chọn rất không tồi.

Trong quá trình Đỗ Lan và Địch Ny Toa lữ hành, thường xuyên nghe được hải tặc già lừa gạt hải tặc mới đi khiêu chiến Đại Hải Trình.

Nếu không có vùng đất hứa của Roger, mục tiêu của hải tặc mới chính là xử lý hải tặc già.

Bởi vì thu nhập tuyến đường hàng hải là cố định, hải tặc già chiếm đoạt, hải tặc mới trừ bỏ xử lý bọn họ, không có biện pháp nào khác.

Nhưng hiện tại hải tặc già có thể dùng vùng đất hứa lừa gạt người trẻ tuổi đi Đại Hải Trình, không cần ở lại địa phương đoạt sinh ý.

Hải tặc mới cũng vui vẻ trở thành Vua Hải Tặc tiếp theo.

Mặc kệ thành công hay thất bại, hải tặc mới chỉ cần đi Đại Hải Trình, đều sẽ giảm bớt áp lực cho hải tặc già, giảm bớt áp lực tuyến đường.

Đương nhiên đối với hải tặc ở Đại Hải Trình mà nói thì không sướng rồi, xung đột sẽ càng ngày càng kịch liệt.

Cũng sẽ ảnh hưởng mậu dịch và sinh ý ở Đại Hải Trình, tiến thêm một bước lãng phí quân phí Hải quân, trở thành Thế Hệ Tồi Tệ Nhất The Worst Generation.

Sự xuất hiện của vùng đất hứa thay đổi phương thức trò chơi hải tặc, cũng giống như Moses xuất Ai Cập vậy.

Đối mặt xung đột, đoàn đội Lộ Phi toàn dựa vào đạo đức tự do của từng người để khắc phục, có thể nói là vận khí quá tốt rồi.

Nami trộm thuyền, Usopp không đồng ý đổi thuyền, cuối cùng đều bởi vì mọi người có đạo đức tự do ưu tú, dưới tình huống không có xã hội tự do ước thúc, buông tha thiên nhiên tự do của chính mình, phát dương quang huy của đạo đức tự do.

Như vậy tuy rằng tốt đẹp, nhưng đoàn đội Lộ Phi cũng liền chỉ có thể duy trì phạm vi nhỏ mà tinh, vô pháp mở rộng.

Bất quá như vậy cũng tốt, nếu là thiên hạ cộng chủ, mọi người khẳng định thích một vị chủ nhân yếu thế.

Địch Ny Toa hoàn toàn tán đồng: Xác thực không ai thích lãnh đạo cường thế, đáng tiếc thường thường lãnh đạo cường thế càng có thể nắm chắc phương hướng, mang đến phát triển.

Nhưng rất nhiều thời điểm, xác thực là nhược chủ càng dễ dàng đạt được duy trì, dù sao đối với rất nhiều người mà nói, không cần phát triển, chỉ cần ổn định địa vị của chính mình là được rồi.

Lộ Phi xác thực là người rất thích hợp, cậu ta có đạo đức tự do, chẳng sợ thực lực cường đại cũng sẽ khắc chế chính mình, đoàn đội cũng không lớn.

Không có xã hội tự do, chỉ dựa vào đạo đức tự do, chính là thế giới lý tưởng khắc kỷ phục lễ, quân quân thần thần phụ phụ tử tử của Khổng Tử.

Trên thuyền Lộ Phi chính là như thế, không có pháp quy, mỗi người lại phát ra từ nội tâm hoàn thành trách nhiệm.

Cho dù có xung đột, cuối cùng mọi người cũng sẽ buông xuống thiên nhiên tự do của chính mình, tuân theo đạo đức tự do về chức nghiệp của chính mình.

Đây là thế giới lý tưởng bực nào.

Đẹp đến sủi bọt.

Bất quá để Lộ Phi đi hết dễ dàng như vậy, thật sự là quá không tôn trọng thiên nhiên tự do rồi.

Đỗ Lan nói.

Địch Ny Toa nói: Không phải còn có Râu Đen sao.

Hắn cũng coi như là thiên nhiên tự do, bất quá hắn cũng không phải phá hoại hết thảy, mà là lợi dụng hết thảy quy tắc lớn mạnh chính mình, tất cả đạo đức tự do, xã hội tự do đều có thể phản bội, chỉ cần có lợi đối với chính mình là được.

Lợi dụng hết thảy vì chính mình mưu lợi, cuối cùng vẫn là muốn thành lập một bộ xã hội tự do có lợi cho chính mình.

Râu Đen chỉ là đem thiên nhiên tự do làm như một loại thủ đoạn, mà không phải mục đích.

Đỗ Lan không thừa nhận Râu Đen là thiên nhiên tự do chân chính, mục đích cuối cùng của đối phương cũng không phải thế giới hỗn độn, mà là thành lập một bộ quy tắc trò chơi có lợi cho chính mình: Vào lúc hai bàn tay trắng, hắn sẽ kiên trì thiên nhiên tự do.

Nhưng khi sức mạnh của hắn càng ngày càng mạnh, thế lực càng ngày càng lớn, liền sẽ biến thành xã hội tự do.

Ít nhất còn có một đoạn thời gian thiên nhiên tự do.

Người như Râu Đen, trên biển cả nơi nào cũng có, đơn giản mà nói chính là đi chân đất không sợ mang giày.

Nhưng mục đích của bọn họ chung quy không phải thế giới hỗn độn, chỉ là lợi dụng thiên nhiên tự do đối kháng trật tự hiện có.

Cũng giống như thiên nhiên tự do đối kháng tôn giáo, bọn họ không phải tín ngưỡng thiên nhiên tự do, mà là đem nó vũ khí hóa.

Đỗ Lan nói: Bất quá điều này cũng khó tránh khỏi, một thứ ra đời tự do, tất nhiên sẽ bị lợi dụng.

Mọi người có nhu cầu, mới có thể truyền bá thiên nhiên tự do.

Tóm lại mục tiêu của chúng ta bất biến là được rồi.

Địch Ny Toa nói: Kỳ thật Lộ Phi cũng không dễ dàng, từ Ý Chí D, đến Tư Chất Của Vua Bá Vương Sắc, lại đến trái Nika, vì có thể đột xuất đẳng cấp, cậu ta cũng là vẫn luôn tiếp thu tiến hóa.

Ở cái thế giới giai cấp này, liền chỉ có thể tiếp thu xã hội tự do.

Chỉ dựa vào đạo đức tự do của cậu ta, không thành được Vua Hải Tặc.

Đỗ Lan cười: Xác thực, chỉ dựa vào đạo đức tự do không làm nên chuyện gì, cho nên Lộ Phi không thể không nghênh hợp xã hội tự do.

Cuối cùng đạo đức tự do đã chịu xã hội tự do ước thúc, trở nên không tự do nữa.

Các loại tự do bất đồng hỗ trợ lẫn nhau thành tựu, cũng kiềm chế lẫn nhau, không có tự do tuyệt đối, nhưng lại đều là tự do.

Đi khắp tứ hải, Đỗ Lan và Địch Ny Toa để lại lượng lớn dấu vết.

Trên Đại Hải Trình, Ngải Tư cũng đang nỗ lực chiến đấu.

Mỗi lần hắn đánh bại kẻ địch, kẻ địch đều sẽ hỏi: Ngươi là ai.

Cái lúc này mũ của Ngải Tư liền sẽ mạc danh kỳ diệu bởi vì các loại nguyên nhân rơi xuống, khả năng là một trận gió, cũng khả năng là người khác ngoài ý muốn phất rơi, thậm chí là mũ trực tiếp nổ tung.

Dù sao chỉ cần mũ vừa rơi, mọi người liền sẽ phát ra từ nội tâm biết hải tặc trẻ tuổi trước mắt này chính là con trai Roger, sẽ tâm phục khẩu phục.

Không cần Ngải Tư trả lời, sóng tư niệm tóc phát xạ là có thể để mọi người hiểu biết thân phận của hắn.

Mà chỉ cần đội lại mũ, thân phận lại có thể giấu giếm.

Người bị đánh bại cũng hy vọng gia nhập băng hải tặc của Ngải Tư, một đường đi tới, thế lực càng ngày càng cường đại.

Hơn nữa Ngải Tư còn ra tay đánh nhau kịch liệt với Hải quân, căn bản không cho Hải quân mặt mũi.

Sở dĩ như thế, là vì rèn luyện Bá khí.

Chỉ có không ngừng chiến đấu, mới có thể hiểu biết sự thần kỳ của Bá khí.

Ngải Tư đã học được Vũ Trang Sắc, Hải quân chính là bồi luyện của hắn.

Đối với việc này, Hải quân đã tập quán, Thời Đại Cực Ác không phải là như thế này sao.

Hạm đội Hải quân là ấn xuống cái hồ lô lại nổi lên cái gáo, đánh phía đông, phía tây lại có kẻ địch, đánh phía tây, phía nam lại có kẻ địch.

Căn bản không đủ, hoàn toàn không đủ.

Cho nên cũng chỉ có thể tìm trọng điểm.

Về sau thái độ của chúng ta đối với hải tặc, chính là để Thất Vũ Hải đi trị lý, công tác chủ yếu của chúng ta là bắt giữ những kẻ ý đồ tham tìm một trăm năm lịch sử trống văn bản.

Chiến Quốc Sengoku nói, đây không phải ý tứ của ông, mà là Ngũ Lão Tinh quyết định.

Bởi vì hải tặc thật sự quá nhiều.

Làm sao sẽ như vậy.

Xích Khuyển vô pháp tiếp thu loại kết quả này.

Hoàng Viên Kizaru đảo lại một chút cũng không ngoài ý muốn, dù sao số lượng Hải quân vốn dĩ liền không đủ, hơn nữa chiến đấu nghiêm trọng ỷ lại thành phố lớn bổ cấp, càng không cần phải nói rất nhiều chi bộ đều cùng hải tặc cấu kết.

Mà hải tặc trước kia là hải tặc cũ và mới vì tranh đoạt một con đường mậu dịch mà đánh nhau ra tay, không cần Hải quân ra tay, hải tặc liền sẽ tử thương thảm trọng, mà hiện tại hải tặc mới sẽ lựa chọn tiến vào Đại Hải Trình, bên kia giảm bên này tăng, hai cỗ sức mạnh đã rất khó duy trì cân bằng.

Hải quân thu súc, thế giới các nơi tự trị tranh đoạt tuyến đường mậu dịch, là cục diện tất nhiên trong tương lai, thế giới đơn cực sắp sụp đổ, thế giới đa cực sẽ quật khởi.

Chiến Quốc nhìn Xích Khuyển vị Hải quân kích ngang này, thầm nghĩ Nguyên soái bản bộ Hải quân tiếp theo hẳn là hắn rồi nhỉ.

Xích Khuyển rất có phách lực, có thể để các nước thành viên của Chính Phủ Thế Giới nhìn xem Hải quân còn có thể làm chút gì, tuy rằng mọi người đều chỉ biết Hải quân đã suy vi.

Nhưng lựa chọn người như Xích Khuyển, có thể biểu hiện ra Hải quân còn đang nắm giữ thế giới, còn có năng lực tiêu diệt hải tặc.

Chẳng sợ mọi người đều biết Hải quân không có năng lực, nhưng chỉ cần không ai nói, Hải quân là có thể tiếp tục làm bộ làm tịch.

Việc này giống như bộ quần áo mới của hoàng đế, mọi người đều có tâm tư nhỏ, không cần vạch trần hoàng đế.

Mọi người đều cần thời gian mới có thể tối đa hóa lợi dụng quy tắc cũ, làm chính mình mở rộng địa bàn, đứng vững gót chân, củng cố nội bộ tốt hơn, ứng đối sự đánh sâu của Chính Phủ Thế Giới sụp đổ.

Cho nên có một người làm bộ làm tịch như Xích Khuyển, trì hoãn Hải quân sụp đổ, có thể làm mọi người tích lũy năng lượng tốt hơn, ngăn cản đánh sâu vào.

Cho nên mọi người đều biết Hải quân không được, nhưng không ai sẽ nói.

Chương 3362

Cuối cùng đợi đến một đứa bé nói: Ông ta không mặc quần áo.

Như vậy, thời đại cũ kết thúc, thời đại mới mở ra.

Chiến Quốc biết hiện tại người thông minh đã đang làm chuẩn bị, mà những chuẩn bị này sẽ làm toàn bộ Hải quân càng thêm khó khăn.

Không ai có thể cứu vớt một trật tự băng hoại, chỉ có thể đào thải, trọng kiến, đây cũng chính là thuyết chu kỳ.

Đừng ồn ào, đây là ý tứ của bên trên, chúng ta chỉ cần tuân thủ là được.

Chúng ta tiếp theo phải lùng bắt những học giả nghiên cứu văn bản lịch sử, một người cũng không lưu.

Chiến Quốc nói.

Xích Khuyển không nói gì thêm, chỉ là hắn như cũ không lý giải.

Ở trong mắt hắn văn bản lịch sử căn bản râu ria, rõ ràng hải tặc mới là nguy cơ lớn nhất.

Hắn không ngờ, kỳ thật Ngũ Lão Tinh cũng cảm thấy Chính Phủ Thế Giới hết cứu, cái bọn họ muốn làm chính là đi thời đại mới.

Mà văn bản lịch sử sẽ chứng minh thế lực cũ bọn họ là tà ác, điều này khiến cho bọn họ vô pháp thuận lợi quá độ đến thời đại mới.

Cũng giống như võ sĩ Nhật Bản, vì sao phủ nhận thế chiến thứ hai.

Bởi vì bọn họ trước Minh Trị duy tân chính là võ sĩ cao đẳng, sau đó chảy vào chính, thương, quân, phát động thế chiến hai, tuy rằng chiến bại, nhưng bọn họ như cũ nắm giữ quốc gia này, cho nên không thể thừa nhận.

Thừa nhận rồi, phe phản đối trong nước sẽ nổi dậy.

Ngũ Lão Tinh của Chính Phủ Thế Giới cũng là như thế, gia tộc của bọn họ là quý tộc tồn tại trước thời đại Nika, tại sau thời đại Nika, một bộ phận trở thành Thiên Long Nhân, một bộ phận trở thành Chính Phủ Thế Giới, một bộ phận khống chế mấy cường quốc, nắm chặt chính, thương, quân.

Lịch sử biến mất sẽ làm mọi người hiểu biết bọn họ phản bội thời đại Nika, văn bản là chứng cứ chứng minh bọn họ là kẻ phản bội.

Như vậy nội bộ tất nhiên sẽ nội chiến, bọn họ khả năng liền vô pháp tiến vào thời đại mới.

Vì bảo hộ chính mình có thể thuận lợi quá độ, văn bản lịch sử tuyệt đối không thể bại lộ, không thể lưu lại nhược điểm.

Danh tiếng Ngải Tư càng ngày càng lớn, bất quá đối với miêu tả ngoại mạo của hắn lại rất mơ hồ.

Hồ nháo, ngươi nói chính mình được con trai Roger cứu, hiện tại để ngươi miêu tả dáng vẻ của hắn, ngươi lại nói không biết.

Ngươi biết đây là hành vi gì không.

Đây là tội bao che.

Hải quân đang dò hỏi nhân chứng, con trai Roger rốt cuộc trông như thế nào.

Kết quả nhân chứng thế nhưng vẻ mặt mờ mịt, đưa ra kết luận mâu thuẫn: Chúng tôi đương nhiên là được con trai Roger cứu, điểm này là tuyệt đối không sai, chỉ là thật sự nhớ không nổi nữa.

Hoặc hứa là bởi vì quang huy của con trai Vua Hải Tặc quá mãnh liệt, làm ký ức của tôi đều mơ hồ.

Nhưng có một điểm tuyệt đối sẽ không sai, trên người hắn có phong thái vương giả.

Thuyền trưởng, bọn họ khẳng định là đang bao che.

Người thẩm vấn đều tức điên rồi.

Thuyền trưởng lại nói: Không nhất định là bao che, bởi vì nhân chứng ở những địa phương khác cũng có loại triệu chứng xung đột ký ức này.

Một phương diện xác định chính mình nhìn thấy con trai Roger, một phương diện lại không nhớ rõ mô dạng đối phương, đây không phải lần đầu tiên.

Làm sao có thể.

Thuyền trưởng cũng không biết vì sao sẽ như vậy, nhân chứng làm sao sẽ đối với một người ký ức mơ hồ lại chắc chắn như thế.

Quá mâu thuẫn.

Đây chính là sóng tư niệm ba cọng lông phóng thích, một phương diện cường hóa ký ức của mọi người đối với thân phận Ngải Tư, một phương diện cũng che giấu dung mạo của hắn.

Phi thường thuận tiện dễ dùng.

Ngải Tư đi tới Đại Hải Trình, nhưng lộ tuyến đi cũng không phải giống Lộ Phi, nửa trước Đại Hải Trình có vài tuyến đường.

Đến nửa sau Đại Hải Trình, tuyến đường mới đơn nhất.

Ngải Tư vừa mạo hiểm, vừa học tập Bá khí, vừa học tập đạo đức tự do của thuyền trưởng.

Sau hai năm, hắn đi tới trạm trung điểm, diện làm việc là vượt qua

Thánh Địa hay là lẻn vào Đảo Người Cá.

Đương nhiên là vượt qua Thánh Địa, chẳng những muốn vượt qua, còn muốn đại náo một trận.

Đã có nô lệ, thì nên giải phóng bọn họ.

Ngải Tư quyết định đi giải phóng nô lệ.

Thiên Long Nhân lại muốn xui xẻo, chỉ có thể nói bọn họ làm chính là công tác hấp dẫn hỏa lực.

Kỳ thật người tác oai tác phúc trên biển cả rất nhiều, nhưng Thiên Long Nhân quá kiêu ngạo, đến nỗi mọi người vừa nghĩ đến thổ hào cường hào liền nghĩ tới Thiên Long Nhân.

Thiên Long Nhân cũng có khốn cảnh của chính mình, hấp dẫn tất cả thù hận, một khi nếm thử đột phá liền sẽ bị Hải quân vứt bỏ, cũng sẽ đã chịu mọi người vây công.

Bị vây ở thân phận Thiên Long Nhân, bình thường không sao cả, nhưng tới thời đại đại tranh chi thế hiện tại, liền rất nguy hiểm.

Bởi vì là con người thì ai cũng muốn thông qua đánh bại Thiên Long Nhân để lập uy.

Thiên Long Nhân còn chỉ có thể nhẫn thụ, trước kia còn có Hải quân, có thể cho kẻ địch biết cái giá phải trả khi chọc giận Thiên Long Nhân.

Nhưng hiện tại Hải quân cũng cây độc khó chống, đả kích Thiên Long Nhân rất nhanh liền không cần trả giá.

Sự tình chi phí bằng 0, mọi người khẳng định sẽ càng ngày càng tích cực.

Ngải Tư mang theo băng hải tặc của mình giết đi lên, không có ý gì khác, đánh là được rồi, đại náo một trận.

Trong trận chiến đấu này, có một thiếu niên Thiên Long Nhân mất đi cha mẹ của mình.

Cậu ta vô pháp lý giải vì sao, cha mẹ không có làm sai cái gì, bọn họ đều là người tốt.

Nhưng hiện tại bọn họ lại chết, cậu ta cần phải làm chút gì đó mới có thể báo thù cho cha mẹ, tuyệt đối không thể buông tha những hải tặc kia.

Vì thế cậu ta phun sơn đen lên quần áo của mình, hơn nữa đổi tên thành Thánh Bố Lai Khắc St.

Black: Ta muốn mang đến sợ hãi cho hải tặc.

Thiếu niên chuẩn bị báo thù.

Chỉ là quần áo màu đen cũng không thể mang đến sức mạnh chiến đấu, cậu ta còn cần Trái Ác Quỷ.

Vừa lúc trong nhà có một trái, vốn dĩ cha mẹ chuẩn bị cho nô lệ nhà mình ăn.

Hiện tại chỉ có thể tự mình ăn, tuy rằng ăn trái cây, chính mình sẽ trở thành Thiên Long Nhân khác loài, nhưng không thân thủ báo thù là không được.

Căn cứ bách khoa toàn thư, đây là một Trái Ác Quỷ hệ Zoan, tên là Biên Bức Quả Thực Trái Dơi, ăn khẳng định năng đạt được năng lực của loài dơi.

Ăn, sau khi ăn lập tức liền mọc ra cánh thịt, đạt được năng lực phi tường, hơn nữa đạt được năng lực nghe thanh âm phân biệt vị trí.

Còn chưa đủ, còn muốn sức mạnh mạnh hơn.

Thiếu niên lại chế tạo cho mình một thanh bảo kiếm Hải Lâu Thạch, sau đó ra khơi tìm kiếm kẻ thù.

Sau khi Ngải Tư đại náo một phen, lệnh truy nã cũng trướng đến năm trăm triệu.

Lệnh truy nã của hắn rất có đặc sắc, ảnh chụp là một dấu chấm hỏi to đùng, tên là Con Trai Roger, không ai nhớ rõ cụ thể hắn trông như thế nào, nhưng rất xác định đây là con trai Vua Hải Tặc, tràn ngập cảm giác thần bí.

Thuyền viên khác đảo lại là lệnh truy nã rất phổ thông, có ảnh chụp, có tiền thưởng.

Duy có Ngải Tư là đặc thù, chỉ có khi hắn tháo mũ xuống, mọi người mới có thể nhớ rõ tướng mạo của hắn, nhưng chỉ cần đội lên, ký ức lại sẽ bị phong ấn.

Chính là thần kỳ như vậy.

Vì sao phải giết cha mẹ ta.

Thánh Bố Lai Khắc thông qua thanh âm tìm được thuyền của Ngải Tư, thanh âm của thành viên trên thuyền, hắn cả đời đều sẽ không quên.

Ầm.

Chương 3363

Trực tiếp đáp xuống boong tàu.

Cha mẹ ta không có đã làm bất luận việc xấu gì, tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc Thiên Long Nhân, nghiêm khắc yêu cầu chính mình, chưa bao giờ rời đi quá Thánh Địa, các ngươi vì sao phải giết bọn họ.

Một Thiên Long Nhân sơn đen.

Nhóm Ngải Tư tại Thánh Địa xác thực đánh chết không ít Thiên Long Nhân, đối với Thiên Long Nhân xuống tay là một chút cũng không nương tay.

Sai lầm mà Thiên Long Nhân phạm phải quá nhiều, chỉ riêng buôn bán nô lệ, liền dẫn tới vô số gia đình trôi giạt khắp nơi, chỉ bằng điểm này đã đáng chết.

Ngải Tư nói.

Chúng ta là Thiên Long Nhân, đây là quyền lợi của chúng ta.

Các ngươi tác vi thứ dân nên tiếp thụ mới đúng, đây là quy tắc, là điều luật.

Thiên Long Nhân buôn bán nô lệ không sai, sai chính là các ngươi những hung thủ này thế nhưng dám phản kháng chúng ta.

Thánh Bố Lai Khắc phẫn nộ nói.

Mọi người đều cạn lời, đây là phát ngôn lẽ thẳng khí hùng gì vậy.

Thiên Long Nhân dựa vào cái gì so với chúng ta cao quý.

Ngải Tư cũng phẫn nộ, lớn tiếng chất vấn.

Chỉ bằng chúng ta là Thiên Long Nhân, tám trăm năm qua đều là như thế, chỉ bằng mấy hung thủ giết người các ngươi đừng hòng lay động đạo của Thiên Long Nhân.

Thánh Bố Lai Khắc chém đinh chặt sắt nói.

Vô pháp câu thông, cuối cùng chỉ có thể dùng thực lực nói chuyện.

Chiến tranh và mậu dịch là hai thủ đoạn duy nhất đánh vỡ ý thức hệ bất đồng.

Thánh Bố Lai Khắc không nói sai, tám trăm năm, rất nhiều người đều nói Thiên Long Nhân sai, nhưng ai có thể lay động Thiên Long Nhân.

Nếu Thiên Long Nhân sai, có thể vận hành tám trăm năm sao.

Nhưng sự thật chính là quy tắc tám trăm năm cũng sẽ nghênh đón kết thúc, thời đại là sẽ biến đổi.

Cũng giống như Chu Lễ, Chu Lễ quy định thân phận chư hầu lớn nhỏ, lại vô pháp hạn chế thực lực chư hầu biến hóa.

Mấy trăm năm thời gian, chư hầu thông qua các tự phát triển, thực lực tiệm tiệm siêu việt Chu Thiên Tử.

Mới đầu, Chu Thiên Tử chiếm cứ thổ địa khai phá tốt nhất, chư hầu chiếm cứ chỉ là nơi man di, không có khai phá.

Nhưng thời gian lâu, trình độ khai phá cao, ngược lại những thổ địa vốn đã khai phá của Chu Thiên Tử vô pháp tiến thêm một bước, vẫn luôn dậm chân tại chỗ.

Kết quả chính là Chu Thiên Tử không có làm sai cái gì, nhưng chư hầu trở nên càng thêm cường đại.

Tương tự còn có Hy Lạp cổ đại, chiếm cứ một điểm mậu dịch, vẫn luôn kiếm tiền.

Nhưng tiền kiếm được cũng chỉ có bấy nhiêu đó, mà sự phát triển của ngoại giới không có ngừng lại, trình độ khai phá ngoại giới rất nhanh liền cao hơn Hy Lạp cổ đại, vì thế Hy Lạp cổ đại trước bị Macedonia khống chế, lại bị La Mã chinh phục, tiêu vong trong lịch sử.

Tám trăm năm qua, Thiên Long Nhân và Hải quân phối hợp, xác thực rất mạnh.

Nhưng Tứ Hải cũng vẫn luôn đang khai phá, hải tặc Tứ Hải tụ tập lại hoàn toàn có thể lay động Thiên Long Nhân ở Đại Hải Trình.

Sức mạnh đã xảy ra biến hóa, Thiên Long Nhân thông minh đã phát hiện vấn đề.

Mà Thiên Long Nhân ngu xuẩn, còn đang làm giấc mộng Thiên Long Nhân tám trăm năm.

Ngải Tư nghe lời đối phương, ha ha cười rộ lên: Sự đến giờ này, Thiên Long Nhân còn đang giả trang bá quyền, không chịu từ trong mộng tỉnh lại sao.

Vậy tử vong chính là quy túc cuối cùng của các ngươi.

Ngươi muốn chết.

Giết phụ thân mẫu thân, đối phương chẳng những không biết sai, còn dám trào phúng Thiên Long Nhân, không thể tha thứ.

Ngải Tư làm tốt chuẩn bị chiến đấu nói: Không muốn mở to mắt chính là người của đại hải, chung quy sẽ bị đại hải bao phủ.

Thực lực thay đổi, thế công thủ nghịch chuyển.

Ầm, hai người trực tiếp khai chiến, Thánh Bố Lai Khắc chuẩn bị đại đao Hải Lâu Thạch đánh trúng Ngải Tư.

Ngải Tư vốn dĩ là nguyên tố hóa trốn tránh, nhưng vũ khí đối phương lại đánh trúng chính mình: Hải Lâu Thạch.

Trước kia chỉ nghe nói qua, lần đầu tiên thấy, thật đúng là thần kỳ:

Xem ra không thể dùng sức mạnh Trái Ác Quỷ, cho ngươi nhìn xem sự lợi hại của Bá khí.

Vũ Trang Sắc Bá khí phúc cái cánh tay, đôi tay biến thành màu đen.

Thánh Bố Lai Khắc dù sao cũng là một Thiên Long Nhân tầm mắt hạn hẹp, không biết trên biển cả có loại sức mạnh Bá khí này.

Bất quá hắn từ thanh âm không khí truyền đến liền phát giác không ổn, Bá khí khẳng định là tăng lên cường độ thân thể đối phương.

Vũ Trang Sắc Bá khí, gia tăng phòng ngự và công kích, là một trong tam đại Bá khí, thuộc về loại hình tổng hợp.

Ngải Tư mắt thấy vũ khí kẻ địch có thể thương tổn chính mình đang nguyên tố hóa, lập tức thay đổi chiến thuật.

Bá khí vừa ra, đôi tay trở nên đen nhánh.

Thánh Bố Lai Khắc tuy rằng kinh ngạc, nhưng thù giết cha không đội trời chung, lần nữa phát động công kích, Hải Lâu Thạch xuất kích.

Ngải Tư dùng quyền đen đối kháng.

Ầm.

Ngải Tư bị đánh bay ra ngoài, bất quá sự bảo hộ của Bá khí giúp hắn không có bị thương.

Hắn nhìn về phía vũ khí kẻ địch, phát hiện vũ khí này không chỉ là trường đao, mặt trên còn có một cỗ sức mạnh nhìn không thấy.

Chuyện gì xảy ra.

Vừa rồi hai người rõ ràng không có tiếp xúc, nắm tay thuyền trưởng cũng không có tiếp xúc vũ khí kẻ địch, lại bị đánh bay.

Thuyền viên đều nhìn rõ ràng, thuyền trưởng là bị cách không đánh bay.

Ngải Tư cũng rất kinh ngạc, đối phương hiển nhiên còn có năng lực cổ quái gì đó.

Nói tới vừa rồi đối phương là từ trên trời giáng xuống, sau lưng còn có cánh nhỉ.

Hẳn là ăn Trái Ác Quỷ hệ Zoan, năng lực đánh người cách không kia có phải cũng là năng lực Trái Ác Quỷ hay không.

Lại đến.

Tuy rằng không biết là cái gì, nhưng hoàn toàn có thể trong chiến đấu tìm hiểu chiêu thức của đối phương.

Lúc học tập Bá khí, hắn liền học được phương thức chiến đấu nhất định phải trong thực chiến tìm hiểu đặc tính kẻ địch.

Đại hải rất lớn, sức mạnh ngũ hoa bát môn, không có khả năng mỗi lần đều có thể hiểu biết sức mạnh kẻ địch trước, cần phải nắm giữ phương pháp quan sát kẻ địch ngay trong thực chiến, không thể kinh hoảng, cần phải gan lớn tâm tế.

Ngải Tư lần này làm tốt chuẩn bị tâm lý, tái xuất quyền.

Thánh Bố Lai Khắc huy động trường kiếm Hải Lâu Thạch, sắc bén không thể đỡ.

Hai cỗ sức mạnh đối đâm, Ngải Tư không có bị đánh bay, liền biết sức mạnh của đối phương cũng không phải rất mạnh.

Vậy thì tốt, cứ để hắn nhìn xem thượng hạn đối thủ ở đâu.

A a.

Thánh Bố Lai Khắc há mồm, phát ra thanh âm bén nhọn, thanh âm hình thành sóng xung kích, oanh kích phần đầu Ngải Tư.

Ngải Tư tức khắc liền nghe không thấy bất luận thanh âm gì, đầu óc ong ong, lỗ tai đều đổ máu.

Thanh âm, là thanh âm.

Ngải Tư coi như biết đối phương là năng lực gì, cánh thịt cộng thêm thanh âm, đây là trái Dơi.

Đi chết đi.

Thánh Bố Lai Khắc nhắm ngay trái tim Ngải Tư liền đâm tới.

Ngải Tư tuy rằng choáng váng, nhưng như cũ lãnh tĩnh, mắt thấy sát chiêu kẻ địch đâm tới.

Bá khí hộ thủ, trực tiếp chộp lấy trường kiếm, sau đó tay trái huy quyền đánh trúng kẻ địch.

Thắng bại ngay tại trong nháy mắt, Thánh Bố Lai Khắc vốn dĩ cho rằng chính mình tất thắng không thể nghi ngờ, kết quả lại sai lầm to lớn.

Chương 3364

Bị Ngải Tư chộp lấy lưỡi kiếm, hoàn thành phản kích.

Nắm tay rắn chắc đánh trúng vào bụng, quyền lực đáng sợ quán nhập toàn thân kẻ địch.

Thánh Bố Lai Khắc cả người đều mất đi năng lực hành động, cả đời này còn chưa có thống khổ như vậy, đau đến tê tâm liệt phế, xuyên thấu linh hồn.

Nước mắt đều sắp rớt xuống.

Khí giới tuột tay, người cũng ngất đi.

Thuyền trưởng, không có việc gì chứ.

Các ngươi nói cái gì, ta nghe không được.

Ngải Tư lỗ tai như cũ là ong ong, cần thời gian khôi phục.

Vì thế thuyền viên lựa chọn viết chữ: Xử lý hắn thế nào.

Tôi kiến nghị ném xuống biển.

Có người viết.

Ăn Trái Ác Quỷ, ném xuống biển liền sẽ chìm nghỉm, trực tiếp tử vong.

Cho hắn một chiếc thuyền con, sống chết có số đi.

Ngải Tư cũng không muốn giết đối phương, tuy rằng đối phương là Thiên Long Nhân, còn là kẻ địch.

Nhưng đối phương báo thù cho cha mẹ cũng không có gì sai.

Đã thuyền trưởng nói, liền đem thuyền cứu nạn nhỏ trên tàu thả xuống nước, đem người ném lên, để lại nước ngọt và đồ ăn cho ba ngày.

Vận khí tốt còn có thể được cứu, vận khí không tốt sẽ chết.

Bất quá kẻ địch biết bay, cơ hội được cứu càng lớn.

Nhóm Ngải Tư đi trước một bước, toàn tốc đi tới, tại nửa sau Đại Hải Trình, còn có rất nhiều khiêu chiến.

Thế lực mạnh nhất nửa sau, tự nhiên là Râu Trắng.

Ngải Tư vốn dĩ là chuẩn bị tiếp tục về phía trước, nhưng sau khi tiến vào nửa sau, xuất hiện linh hồn thứ ba, ông ta quá cường đại, căn bản đánh không lại.

Linh hồn thứ ba và những linh hồn phía trước không giống nhau, ông ta mang mặt nạ, ẩn tàng thân phận, kiến nghị Ngải Tư đi chỗ Râu Trắng tu hành một đoạn thời gian, lại tiếp tục xuất phát.

Ngải Tư nghe theo kiến nghị, tìm được hải tặc Râu Trắng, gia nhập trong đó.

Bất quá lần này hắn cũng không phải lấy thân phận tiểu đội trưởng gia nhập, mà là lấy thân phận đồng minh gia nhập.

Dù sao Ngải Tư cũng là một thuyền trưởng, nếu xác nhập với Râu Trắng, vậy thuyền viên của hắn cũng phải gia nhập.

Chưa chắc tất cả thuyền viên đều nguyện ý xác nhập.

Lấy hình thức đồng minh hợp tác cũng là có thể, bởi vì Râu Trắng vốn dĩ chính là một đoàn đội khổng lồ.

Sức mạnh trung tâm là các tiểu đội, bên ngoài còn có rất nhiều hải tặc nhỏ đi theo.

Ngải Tư cũng là chân chính kiến thức đến thực lực Tứ Hoàng, Râu Trắng cho dù là thương bệnh quấn thân, cũng giống nhau đáng sợ đến cực điểm.

Hơn nữa nhân viên Tứ Hoàng cũng là nhiều đến dọa người, động một chút là có mấy vạn nhân viên chiến đấu.

Thật không lý giải, Tứ Hoàng làm sao có thể nuôi sống nhiều người như vậy.

Ngải Tư nói: Tôi cảm giác mấy người trên thuyền chúng ta đều thường xuyên đói bụng, vừa nghĩ đến mấy vạn người muốn ăn cơm, tôi liền đau đầu.

Xác thực, dọc đường đi tới đây, chúng ta không thiếu lần đói bụng, còn cần câu cá mới có thể giải quyết vấn đề ăn cơm.

Nuôi sống mấy vạn hải tặc xác thực kinh người, tôi cũng rất tò mò bọn họ rốt cuộc là vận hành như thế nào, tổng sẽ không phải là đi cướp bóc chứ.

Không có khả năng là cướp bóc, mấy vạn người có thể cướp ai.

Tôi xem bọn họ hẳn là giống như Hải quân thế giới, cũng là thu thuế.

Trước đó chúng ta không phải đi qua mấy hòn đảo sao.

Cư dân phía trên hẳn là đều tiếp thu Râu Trắng bảo hộ.

Vậy bọn họ còn tính là hải tặc sao.

Mọi người không khỏi nghĩ đến vấn đề này.

Khẳng định tính a, dù sao bọn họ thu thuế, cũng coi như là đoạt thu nhập của Hải quân.

Cư dân đóng thuế cho Râu Trắng, khẳng định liền không đóng thuế cho Hải quân.

Đây cũng coi như là cướp đoạt.

Mấy vạn hải tặc, còn có rất nhiều cao thủ.

Hải quân nếu tới tiễu trừ, tất nhiên phải trả cái giá rất lớn.

Ngải Tư nghe phó thuyền trưởng phân tích, cũng cảm thấy có đạo lý, nói: Tóm lại chúng ta cứ ở chỗ này học tập xem sao, học tập một loại hình thức khác của hải tặc.

Không thành vấn đề.

Tứ Hoàng ở nửa sau đều rất cường đại, với thực lực hiện tại của chúng ta xác thực là không có biện pháp tiếp tục về phía trước, học tập tăng lên là tất yếu.

Đến lúc đó, chúng ta hoặc hứa cũng cần càng nhiều thuyền viên, cũng cần càng nhiều thu nhập, cũng phải nghĩ biện pháp thành lập địa bàn của chính mình.

Đại phó nói.

Ngải Tư cảm giác đầu đau, bởi vì hắn căn bản không có năng lực nuôi sống càng nhiều thuyền viên, nói thật để những người trên thuyền này ăn no bụng đều rất khó.

Dù sao bọn họ cũng không có đánh cướp bất luận thương thuyền nào, tối đa đánh cướp một chút người xấu, nhưng người xấu cũng không phải mỗi ngày đều có.

Cho nên kinh phí luôn là giật gấu vá vai, luôn là không đủ dùng.

Không có tiền, liền không có biện pháp thỏa mãn tiếp tế, không có tiếp tế liền phải đói bụng, liền phải câu cá.

Tuy rằng không chết đói, nhưng đói đến mức bụng dán vào lưng cũng là chuyện thường xảy ra.

Đối với tình huống này, các thuyền viên đều tập quán, dù sao bọn họ là hải tặc hành hiệp trượng nghĩa, không phải hải tặc cướp bóc.

Ngải Tư lưu tại băng hải tặc Râu Trắng tu hành, học tập quản lý đoàn đội, vận hành kinh tế.

Lúc này Lộ Phi cũng rốt cuộc chuẩn bị ra khơi, cậu ra khơi cũng không có thuyền, vì thế liền tìm một cái thùng gỗ liền ra khơi, có thể nói là nghé con không sợ cọp.

Không có phương hướng cụ thể gì, dù sao chính là tùy sóng trục lưu, trôi đến đâu thì là nơi đó.

Vì thế cậu bị một chiếc thuyền hải tặc vớt lên.

Vốn dĩ bọn họ còn tưởng rằng trong thùng gỗ là vật tư gì, kết quả lại phát hiện bên trong thế nhưng là một con người.

Lộ Phi nhẹ nhàng đánh bại hải tặc trên thuyền.

Cậu chính là người ăn trái Nika, mà kẻ địch là người thường không có trái ác quỷ không có Bá khí, nhẹ nhàng tùng tùng.

Ở trên thuyền, cậu quen biết Khắc Bỉ Coby người bị hải tặc hiếp bức, không thể không làm tạp dịch.

Hơn nữa biết được lý tưởng của Khắc Bỉ là làm Hải quân, Lộ Phi không cảm thấy có vấn đề, chỉ cần Khắc Bỉ tuân thủ đạo đức tự do của chính mình, vậy làm Hải quân thì làm Hải quân.

Ông nội Lộ Phi chính là Hải quân, cậu đối với Hải quân đảo lại là không có thành kiến gì.

Lộ Phi cưỡng bách các thủy thủ, đem thuyền lái đi một hòn đảo có Hải quân trú đóng, hơn nữa ở chỗ này gặp được Tác Long Zoro.

Tác Long là thợ săn hải tặc, nhưng đắc tội Hải quân, cho nên bị Hải quân trói tại diễn võ trường, không cho ăn không cho uống.

Tác Long an nhiên tự đắc, kỳ thật Hải quân căn bản không phải đối thủ của hắn, chủ yếu là bụng đói, không có khí lực đánh nhau.

Vì thế thiếu niên gặp được thiếu niên, Lộ Phi biết được Tác Long là vì trợ giúp thiếu nữ xa lạ, giết chó dữ của Hải quân.

Một người đàn ông vì thiếu nữ xa lạ lần đầu tiên gặp mặt, đắc tội Hải quân, bởi vậy đã chịu trừng phạt.

Đây là tinh thần gì.

Đây không phải là loại tinh thần hiệp nghĩa trên người Shanks sao.

Trong lòng Lộ Phi chỉ có một ý niệm, người đàn ông này, cậu muốn.

Chương 3365

Tác Long vì bảo vệ kẻ yếu mà không tiếc đắc tội Hải quân, bị trói tại diễn võ trường chịu tội.

Ý của Hải quân là không cho ăn uống, trói một tháng, nếu Tác Long còn sống thì sẽ thả hắn ra.

Cho nên khi Lộ Phi mời hắn làm hải tặc, Tác Long đã đoạn nhiên cự tuyệt.

Nhưng càng từ chối, Lộ Phi lại càng kích động, cho dù biết Tác Long là thợ săn hải tặc, cậu vẫn cho rằng Tác Long chính là đồng đội lý tưởng trong lòng mình, tuyệt đối tuyệt đối phải để Tác Long lên thuyền, mặc dù hiện tại Lộ Phi căn bản chẳng có chiếc thuyền nào.

Tác Long muốn nhẫn nại một tháng, không ăn không uống, hắn tin tưởng bản thân có thể làm được.

Đương nhiên Hải quân sẽ không tuân thủ ước định, cho dù Tác Long thật sự chống đỡ qua một tháng, cũng chết chắc.

Có phải hay không rất giống chuyện ở Hòa Chi Quốc.

Đỗ Lan nhận xét phong cách đem vận mệnh đặt vào tay kẻ địch của Tác Long giống hệt Ngự Điền.

Dù sao bọn họ đều mang huyết thống Hòa Chi Quốc.

Địch Ny Toa cho biết bà nội của Tác Long cũng là người Hòa Chi Quốc, tuy rằng đã thoát ly, nhưng Sương Nguyệt Thôn được thành lập cũng mang phong cách Hòa Chi Quốc, hình thức giáo dục khẳng định vẫn như cũ.

Tác Long là không ăn không uống một tháng, Ngự Điền là nhảy múa trong vạc dầu một giờ.

Đồng thời đối thủ của bọn họ đều không chuẩn bị giữ lời, mặc kệ bọn họ có chống đỡ được hay không, đều phải chết.

Đây chính là phong cách Hòa Chi Quốc, người khác không hiểu cũng chẳng có cách nào.

Nói là cứng nhắc cũng được, nói là không muốn gây phiền toái cho người khác cũng được, tóm lại chính là một loại tâm thái không quan tâm khách quan, mỗi người chỉ làm tốt việc của mình, sau đó hy vọng cả thế giới sẽ phối hợp với mình.

Giống như tâm học Vương Dương Minh, chú trọng chính là bản thân làm tốt việc của mình, những thứ khác mặc kệ.

Dù sao mình đã làm rồi, cho dù sự tình phát triển không như ý muốn, cũng không liên quan gì đến mình nữa.

Trong mắt người ngoài, hành vi này của Tác Long quả thực không thể lý giải, sao có thể tin tưởng kẻ địch.

Kỳ vọng kẻ địch nhân từ, đây là mạch não kiểu gì.

Đối với kẻ địch, không phải nên có tư duy ranh giới sao.

Kẻ địch dù có ti bỉ vô sỉ, không từ thủ đoạn đến đâu cũng là chuyện bình thường, rốt cuộc đã là kẻ địch mà.

Kỳ vọng kẻ địch nhân từ là nực cười nhất, cũng là ngu xuẩn nhất.

Bởi vì kẻ địch cũng có vấn đề của kẻ địch, kẻ địch có mâu thuẫn nội bộ của chính mình, kẻ địch vì để chuyển dịch mâu thuẫn nội bộ sẽ họa thủy đông dẫn đưa tai họa sang hướng khác.

Cho nên đối mặt với kẻ địch, đấu tranh mới là tư duy chủ lưu.

Chỉ có đấu tranh, để kẻ địch biết cái giá phải trả khi chuyển dịch mâu thuẫn, kẻ địch mới không dám tùy tiện gây họa.

Đây chính là đạo lý dùng thỏa hiệp cầu hòa bình thì hòa bình mất, dùng đấu tranh cầu hòa bình thì hòa bình còn.

Đỗ Lan nói.

Địch Ny Toa cũng tiếp lời: Quả thật như thế, có đôi khi cũng không phải kẻ địch quá tà ác, mà là kẻ địch cũng có khốn cảnh của chính mình, bọn họ cần một đối tượng để chuyển giá chi phí.

Nếu không suy xét những điều này, cứ khăng khăng cho rằng kẻ địch muốn nhân từ là có thể thực hiện nhân từ, thì yêu cầu đối với kẻ địch quá cao rồi.

Không thể một mực yêu ma hóa kẻ địch, càng không thể một mực yêu cầu kẻ địch muốn làm gì thì làm.

Kẻ địch chính là kẻ địch, kẻ địch có mâu thuẫn nội bộ, những mâu thuẫn này sẽ bức kẻ địch chuyển giá chi phí ra bên ngoài, điều này tất nhiên dẫn đến việc kẻ địch sẽ dùng tàn khốc thay thế nhân từ.

Hai người kẻ xướng người họa, nói rất nhiều, nhưng chính là không ra tay.

Người Hòa Chi Quốc không gây phiền toái cho người khác là chuyện thường, đối với bọn họ mà nói làm tốt việc của mình là được, cũng không cần thật sự đi giúp đỡ người khác.

Việc của người khác là của người khác, việc của mình là của mình, chỉ có ràng buộc cùng nhau làm chuyện xấu, mới có thể để bọn họ cùng nhau hợp tác.

Bình thường mà nói, mọi người giữ lễ là được rồi.

Lễ chính là giai cấp, chính là cách ly, chính là không vượt giới hạn.

Đỗ Lan nói: Cho nên Tác Long và Lộ Phi còn cần thiết lập ràng buộc, còn phải cùng nhau đại náo chi nhánh Hải quân, cùng nhau bị truy nã, mới có thể hợp tác.

Ràng buộc cùng nhau làm chuyện xấu, có thể đột phá cái Lễ của bọn họ, hình thành biến tai trong trạng thái bình thường.

Đào Chi Trợ của Hòa Chi Quốc chính là một tên biến thái, không chỉ vì hắn háo sắc, mà còn vì hắn không tuân thủ Lễ, thường xuyên gây phiền toái cho người khác, trở thành một thái cực khác.

Cái gọi là không gây phiền toái cho người khác, nói ngược lại chính là cũng đừng gây phiền toái cho ta, các ngươi gặp chuyện thì tự mình giải quyết.

Tác Long và Ngự Điền chính là không gây phiền toái cho người khác, nên chỉ có thể gây phiền toái cho kẻ địch thôi.

Loại tâm thái này, người ngoài rất khó hiểu, nhưng ở Hòa Chi Quốc là chuyện thường, mọi người đều như vậy, chỉ có thiểu số biến thái là khác biệt.

Tác Long như vậy, Ngự Điền cũng như vậy, đương nhiên kết quả của bọn họ không giống nhau.

Tác Long gặp được Lộ Phi, Lộ Phi khẳng định không thể nhìn Tác Long chết, nhất định phải cứu người.

Ngự Điền thì đen đủi, cuối cùng đã chết.

Ở một mức độ nào đó, đây cũng là một loại thế giới quan chờ đợi Chúa Cứu Thế, năng lực bản thân có hạn, liền kỳ vọng ngoại lực chửng cứu.

Ngoại lực đến, bản thân được cứu. ngoại lực không đến, bản thân làm tốt việc của mình, nhẫn nại là được rồi.

Người ngoài không hiểu, nhưng Hòa Chi Quốc dựa vào loại nhẫn nại này đã từng có huy hoàng, đó cũng là sự thật không thể chối cãi.

Không thể trở thành người tạo sóng, thì trở thành một kẻ trục lãng đuổi theo sóng chờ đợi gió lốc, cũng là một loại sinh tồn chi đạo.

Trong quá trình chờ đợi sóng gió, thì cần phải nhẫn nại một cách cực đoan.

Văn minh tạo sóng không thể nhìn hiểu tư duy của Văn minh trục lãng, không thể lý giải Văn minh trục lãng có tài nguyên rồi vì sao không tự mình tạo sóng.

Bởi vì tạo không được, bọn họ không thể đoàn kết các dân tộc bất đồng, chỉ có thể tin tưởng ràng buộc cùng nhau làm chuyện xấu, không thể tin tưởng những người khác.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đều biết phương thức sinh tồn của Hòa Chi Quốc, không chỉ bọn họ như thế, mà các Văn minh trục lãng đều như thế, bởi vì bọn họ là đi theo đầu sóng mà thăng trầm.

Sóng lớn đến, bọn họ có thể phát triển rất tốt. sóng lớn bình ổn, bọn họ cũng chỉ có thể ô hô ai tai.

Vận mệnh của bọn họ không do chính mình chúa tể, không đi cầu xin cường địch nhân từ, thì lại có thể thế nào.

Lại nói, có đôi khi kẻ địch xác thực sẽ nhân từ.

Đặc biệt là khi kẻ địch muốn tranh đoạt bá quyền thế giới.

Kẻ địch nếu muốn để mọi người tin tưởng mình, biện pháp tốt nhất chính là đối đãi khoan đại với tất cả mọi người, bao gồm cả kẻ địch.

Tây Kỳ đối với di dân Ân Thương xử lý khoan hồng, Lưu Bang đối với Ung Xỉ xử lý khoan hồng, vì để ổn định nhân tâm, đối với kẻ địch khoan hồng là một loại biện pháp rất tốt để thu hoạch tín nhiệm.

Cho nên trong tình huống nhất định, tìm kiếm sự nhân từ của kẻ địch là khả thi.

Nhưng không phải tất cả kẻ địch đều như vậy, chỉ khi kẻ địch mưu cầu thiên hạ, lấy thiên hạ làm mục tiêu, mới có thể có nhu cầu nhân từ.

Mới cần để mọi người tin tưởng mình.

Hiển nhiên kẻ địch của Tác Long và Ngự Điền đều không có nhu cầu nhân từ.

Kẻ địch của Tác Long hoàn toàn là tư thù, kẻ địch của hắn không cần đạt được sự thừa nhận của người khác, chính là muốn báo thù Tác Long.

Kẻ địch của Ngự Điền là Khải Đa Kaido, mục tiêu của Khải Đa là vì chiến tranh mà chiến tranh, cũng không cần đạt được mọi người tán thành, cho nên Khải Đa cũng sẽ không nhân từ với kẻ địch.

Đương nhiên đối với Lộ Phi thì ngoại lệ.

Cho nên kẻ địch sẽ nhân từ, nhưng chỉ khi tìm kiếm sự tán thành của mọi người, xây dựng một hình tượng khoan hậu, để mọi người tin tưởng đây là người ngay cả kẻ địch cũng có thể bao dung, mọi người có thể tin tưởng hắn.

Những lúc khác, kẻ địch đều không thể tin tưởng, bởi vì kẻ địch có nhu cầu chuyển dịch mâu thuẫn.

Một người sẽ không phản kháng, có thể để kẻ địch chuyển giá mâu thuẫn với chi phí bằng không, vậy tại sao lại không chuyển giá.

Chương 3366

Cụ thể tình huống cụ thể phân tích, hiển nhiên Văn minh trục lãng sẽ không làm như vậy, bọn họ chỉ có thể bị động chờ đợi thủy triều đã đến.

Đỗ Lan nói.

Địch Ny Toa nói: Quả thật như thế, chỉ sợ bọn họ sẽ sai lầm coi sự may mắn của chính mình là thực lực bản thân, sinh ra dã tâm không tương xứng với Văn minh trục lãng.

Đỗ Lan thầm nghĩ đây là tất nhiên, bởi vì người bình thường đều như thế, gặp may thì là do mình mắt nhìn tốt, lỗ vốn thì là do lỗi của thế giới.

Chỉ có như vậy, mới có thể lấy nhiều lợi ích, chịu ít nghĩa vụ.

Đã là mắt nhìn của mình tốt, không liên quan đến ngoại giới, vậy ta cũng không cần hồi báo xã hội.

Lỗ vốn, đã là lỗi của thế giới, vậy thế giới nên bồi thường cho ta.

Giữa người với người đều không khác biệt lắm, tuy rằng chế độ văn hóa không giống nhau, nhưng quá trình hình thành tư duy logic kỳ thực không khác mấy.

Khi Văn minh trục lãng lớn mạnh, tự nhiên sẽ quên mất chính mình chỉ là kẻ lướt sóng, mà không phải người tạo sóng, liền sẽ trở nên tự đại.

Tóm lại Tác Long đợi được con sóng Lộ Phi này, cho nên sống.

Mà Ngự Điền không đợi được sóng, liền chết đuối.

Đỗ Lan nói: Đối với truyền thống văn hóa Hòa Chi Quốc mà nói, chờ đợi sóng gió là việc duy nhất bọn họ có thể làm, cũng là việc duy nhất biết làm.

Mà sóng cũng xác thực sẽ đến, cũng xác thực có thể nâng bọn họ lên cao, như vậy là đủ rồi.

Đây là phương thức sinh tồn của bọn họ, là lộ trình kéo dài văn minh, tịnh không hoàn mỹ, nhưng có thể được bọn họ chấp nhận.

Chờ đợi Chúa Cứu Thế, chờ đợi kiếp sau, cũng là một phương pháp sinh tồn của văn minh.

Sống sót mới có khả năng gặp được đầu sóng.

Đối với Văn minh trục lãng mà nói, sóng đến hay không, tịnh không chịu sự khống chế của bọn họ.

Sóng đến, liền cho rằng là thực lực của mình, liền đắc ý vênh váo, liền dễ dàng ngã chết.

Nếu sóng không đến, sẽ nhẫn nại một cách cực đoan, liền dễ dàng xuất hiện biến thái.

Tác Long tuân thủ giáo dục của tổ tiên Hòa Chi Quốc, cũng là một kẻ trục lãng, hắn sẽ làm tốt việc của mình, còn việc sóng có đến hay không thì giao cho người khác, thậm chí giao cho kẻ địch.

Bị cự tuyệt, Lộ Phi không có từ bỏ, bất quá tạm thời rút lui trước, cậu cảm thấy Tác Long rất tốt, rất giữ chữ tín, là một người tự do có đạo đức.

Loại người này chính là thuyền viên lý tưởng nhất.

Ánh mắt Lộ Phi rất kiên định, đó là ánh mắt nhất định phải làm cho Tác Long gia nhập với mình, tuyệt đối không thể từ bỏ.

Bất quá hắn khẳng định sẽ không dễ dàng từ bỏ ước định với Hải quân.

Lộ Phi biết chính mình cần phải chờ đợi, chờ đợi Tác Long hoàn thành ước định, sau đó lại đi mời hắn.

Hải quân sẽ không buông tha Tác Long, như vậy cũng có thể giúp Lộ Phi chiêu thu đồng đội.

Nếu chúng ta đi ngăn cản Hải quân phá hoại ước định, như vậy Tác Long sẽ không lên thuyền nữa.

Đỗ Lan cười xấu xa, nếu bọn họ ngăn cản Hải quân hủy ước, vậy Tác Long cũng không cần chiến đấu với Hải quân, liền không cần lên thuyền giặc.

Cho dù không lên thuyền Lộ Phi, lý tưởng muốn trở thành Kiếm hào đệ nhất của Tác Long không thay đổi, vẫn sẽ tiến vào Đại Hải Trình.

Mục tiêu của hắn vẫn rất kiên định, không lên thuyền Lộ Phi, cũng sẽ lên thuyền khác.

Dù sao Tác Long là một tên mù đường, căn bản không biết đường, không tìm người dẫn đường thì ngay cả cái thôn cũng không ra được.

Không chỉ là mù đường bình thường, mà là siêu cấp mù đường.

Lộ Phi rất thông minh, tuy rằng bị cự tuyệt, nhưng tịnh không có từ bỏ, mà là vẫn luôn âm thầm quan sát, cậu biết chỉ cần Hải quân không giữ tín dự, cậu sẽ có cơ hội để lợi dụng.

Mà một đám Hải quân có thể làm tổn thương bé gái, có thể có tín dự gì đáng nói.

Cho nên chỉ cần chờ là được rồi, cậu biết cơ hội khẳng định sẽ đến.

Sự thật cũng là như thế, Hải quân căn bản không hề muốn buông tha Tác Long, Tác Long giết chó của hắn, thì nhất định phải xử lý Tác

Long.

Cũng không thể nói Hải quân quá xấu, mà là bọn họ cũng đối mặt với mâu thuẫn của chính mình.

Nếu không làm ra một bộ dáng hoành hành bá đạo, bọn họ cũng có khả năng sẽ bị người thay thế.

Hôm nay khu khu một cái thợ săn hải tặc đều có thể khiêu khích Hải quân, nếu không giết gà dọa khỉ, vậy ngày mai nội bộ Hải quân liền có khả năng dưới khắc trên.

Hiện tại là đại tranh chi thế, hết thảy đều đã tiến vào trạng thái không ổn định, mỗi người đều phải nghĩ cách để chính mình ở vào trạng thái an toàn.

Đỗ Lan tỏ vẻ lý giải, đáng tiếc hành vi này cũng không thể ổn định trạng thái của chính mình.

Tại đại tranh chi thế, làm cái gì cũng rất khó duy trì địa vị của chính mình, hoành hành bá đạo, dựa vào ngoan lạt thì lại càng không dễ dàng, ngươi ác ta có thể ác hơn.

Địch Ny Toa cũng biết vấn đề mà tướng lĩnh Hải quân gặp phải: Rất giống Vấn đỉnh chi khinh trọng Hỏi trọng lượng của đỉnh, chỉ cần cái đỉnh có trọng lượng, là có thể siêu việt.

Chỉ cần có một tiêu chuẩn chính xác là được, hôm nay Hải quân giết Tác Long một người, vậy ngày mai có thể có người đứng ra giết ba người.

Quả thật như thế, đỉnh một khi có trọng lượng, ai cầm cũng không xong, tự nhiên sẽ có người khiêu chiến, đây chính là đại tranh chi thế, không có bất luận trạng thái ổn định nào, mọi người đều phải cẩn thận.

Cuối cùng chỉ có thành lập đức hạnh, mới có thể một lần nữa ổn

định.

Trong loạn thế, chính là giết qua giết lại, mãi cho đến khi mọi người bắt đầu Tại đức bất tại đỉnh, mới có thể chân chính thành lập ổn định.

Khi mọi người không phải bảo vệ lợi ích của chính mình, mà là bảo vệ lợi ích của mọi người, mọi người cũng sẽ tiếp nhận hắn.

Bất quá rất ít người có thể làm được, đại bộ phận vẫn là thông qua chiến tranh đem lại lợi ích cho mọi người, thu hoạch sự ủng hộ của một bộ phận.

Chiến tranh, đánh thắng rồi chia lợi nhuận, mọi người ủng hộ mình.

Tại đại tranh chi thế, muốn duy trì địa vị của chính mình cũng không dễ dàng.

Giết gà dọa khỉ cũng vô dụng.

Đỗ Lan rất rõ ràng điểm này, cho dù bọn họ giết Tác Long cũng không làm nên chuyện gì.

Địch Ny Toa hoàn toàn tán đồng.

Thời đại không giống nhau, mọi người đều phải nghĩ cách tự vệ, lúc này rốt cuộc phải làm sao mới có thể ổn định địa vị của chính mình.

Là một tướng lĩnh chi nhánh nhỏ bé, rốt cuộc làm sao mới có thể tự vệ.

Thời đại một hạt cát, rơi trên đầu chính là một ngọn núi.

Chuyện này cũng không phải nói đùa, cho nên bất luận kẻ nào khiêu khích mình đều là kẻ địch, cần thiết giết gà dọa khỉ, dùng sợ hãi khống chế thị trấn, không cho bất luận kẻ nào sinh ra tâm phản kháng.

Tuy nhiên hành vi này khẳng định là không có khả năng thành công, mặc kệ thân thể hắn cải tạo thành bộ dáng gì, mặc kệ hắn hung tàn bao nhiêu, mặc kệ hắn phi dương bạt hỗ thế nào, cũng không có khả năng dùng sợ hãi khống chế địa phương.

Bởi vì kết quả cuối cùng nhất định là dân không sợ chết, sao lấy cái chết dọa họ.

Bất quá mỗi lần đại tranh chi thế, luôn sẽ có những người như vậy, bọn họ trương nanh múa vuốt, nhưng đều là nhóm người đầu tiên bị đào thải, bởi vì bọn họ không có tự do xã hội, cũng không có tự do đạo đức, thậm chí ngay cả tự do thiên nhiên cũng không có, bọn họ chỉ muốn nắm chặt địa vị của mình không buông.

Chỉ nắm chặt địa vị không buông, cái gì cũng không làm, vậy thì ai lên mà chẳng được.

Khổng Tử đều nói phải quân quân thần thần phụ phụ tử tử, ít nhất phải hoàn thành công tác trong bổn phận của mình, phải có tự do đạo đức.

Chỉ dựa vào sợ hãi, không hoàn thành tự do xã hội và tự do đạo đức, tất nhiên bị đánh bại.

Tác Long đã sắp chống đỡ qua ba mươi ngày, nhưng Hải quân không chuẩn bị giữ lời, hôm nay, một đám Hải quân bao vây Tác Long, ai nấy đều súng ống đạn dược.

Lúc này Tác Long biết mình bị lừa, hiện tại là thật sự một chút khí lực cũng không có, hơn nữa người còn bị trói, chỉ có thể mặc người chém giết.

Ngu ngốc, ngươi thật sự là đồ ngu ngốc, thế mà lại tin tưởng lời của kẻ địch, ha, thợ săn hải tặc Tác Long cũng bất quá là tên đại ngốc.

Tên Hải quân phi thường đắc ý, bởi vì đây là kết cục tất thắng:

Mọi người đều nhìn xem, kết cục đắc tội ta chính là chết.

Tác Long rất bỉ thị đối phương, chính mình giữ lời, kẻ địch hủy ước, đó là lỗi của kẻ địch.

Ngươi đây là ánh mắt gì.

Thôi bỏ đi, dù sao ngươi cũng sắp chết rồi.

Tên Hải quân đắc ý nói.

Tác Long bụng rất đói, là một chút tinh thần cũng không có, bất quá ánh mắt vẫn rất sắc bén.

Ta sẽ không để các ngươi thương tổn đồng đội của ta.

Lộ Phi tới, cậu muốn hung hăng giáo huấn đám người này.

Hải quân ở Tân Thủ Thôn là một chút sức chiến đấu cũng không có, Lộ Phi một mình là có thể đánh bại bọn họ, đồng thời cậu còn đem đao của Tác Long lấy về: Ba thanh đao, thanh nào là của cậu.

Ta cũng không biết, nên lấy hết lại đây rồi.

Tác Long nói: Đều là của ta.

A.

Lộ Phi ngây ra, chưa thấy qua võ sĩ trang bị ba thanh đao.

Chương 3367

Cởi trói cho Tác Long, Lộ Phi tò mò nhìn đối phương đem cả ba thanh đao giắt ở bên hông: Thật sự là Tam Đao Lưu, thật lợi hại.

Mắt cậu đã phát sáng.

Tác Long tuy rằng đói đến phát nhuyễn, nhưng chém đứt kẻ hủy ước vẫn là nghĩa bất dung từ, đói là thật sự đói, nhưng tinh thần lại chống đỡ hắn, phát động tiến công.

Đừng tới đây.

Đám Hải quân trợn mắt há hốc mồm, lúc này bọn họ hào vô biện pháp.

Trong đầu không khỏi nhớ tới một vấn đề, là người bình thường không có sức mạnh, rốt cuộc làm thế nào mới có thể tìm được chỗ đứng trên biển rộng.

Chính mình không có sức mạnh, cũng chưa ăn qua Trái Ác Quỷ, rốt cuộc phải làm sao mới có thể thủ hộ niềm hạnh phúc nhỏ bé của mình mà không bị thời đại phá hủy.

Là người quản lý một chi nhánh nhỏ bé, rốt cuộc làm thế nào mới có thể không bị đào thải trong lãng triều.

Chỉ là tuân thủ mệnh lệnh Hải quân, hiển nhiên không đủ, bởi vì còn có hải tặc, thợ săn hải tặc, điêu dân, thuộc hạ hổ thị đăm đăm, không có ý tốt, ký du vị trí của mình.

Nhưng chính mình lại không có đủ sức mạnh, chẳng lẽ nên bị đào thải sao.

Đó là khẳng định, không có sức mạnh cũng không có năng lực, chính là đức không xứng vị, bị đào thải là tự nhiên.

Muốn không bị đào thải, lại không có sức mạnh, thì phải xây dựng đức hạnh của chính mình.

Đáng tiếc chi nhánh Hải quân vô pháp lý giải, chỉ có thể bị Tác Long đánh bại.

Tam Đao Lưu quá ngầu, cậu đến thuyền của ta đi.

Ta là người đàn ông muốn trở thành Vua Hải Tặc, đang tìm kiếm đồng đội xuất hải, làm đồng đội của ta đi.

Tác Long nhìn Lộ Phi nhiệt tình, lần này nếu không phải đối phương, chính mình đã chết.

Hơn nữa đối phương còn nói muốn trở thành Vua Hải Tặc, thật đúng là có dã tâm.

Nghĩ đến chính mình cũng muốn trở thành Kiếm hào đệ nhất thế giới, tựa hồ rất hợp khẩu vị.

Được.

Tác Long đáp ứng: Bất quá nói trước, nếu ngươi làm chuyện gì không phù hợp thân phận thuyền trưởng, ta sẽ chém cả ngươi.

Lộ Phi tự tin cười nói: Rất hoan nghênh cậu vẫn luôn đi theo ta.

Tấm gương của cậu là Hương Khắc Tư Shanks, tuyệt đối sẽ không làm chuyện vi phạm tự do đạo đức của thuyền trưởng, hết thảy đều phải suy nghĩ vì đoàn đội, tìm phương hướng cho đoàn đội: Chỉ cần cậu lên thuyền, nguyện vọng của cậu nhất định sẽ thực hiện.

Đánh gục tất cả Hải quân, Lộ Phi và Tác Long nhận được chiếc thuyền nhỏ do trấn dân tặng, không có buồm, xuất hải toàn dựa vào chèo thuyền.

Bọn họ tịnh không có mục đích địa rõ ràng, cũng không có kim chỉ nam, tùy cơ phiêu dạt đến đâu thì đến.

Bọn họ sắp gặp được kẻ địch sở hữu Trái Ác Quỷ đầu tiên Ba Cơ, gặp được hoa tiêu Na Mỹ của bọn họ.

Khi thu hoạch đồng bạn, cũng sẽ thu hoạch kẻ địch, mạo hiểm mới bắt đầu.

Băng hải tặc Ba Cơ người không nhiều lắm, khống chế một cái trấn nhỏ làm cứ điểm.

Na Mỹ là nhân tài hàng hải, tự nhiên được băng hải tặc hoan nghênh, không tốn chút sức lực gia nhập trong đó.

Nhưng mục đích của cô không phải hỗ trợ, mà là trộm cắp, bởi vì cô là Tặc Miêu Mèo ăn trộm nổi tiếng Đông Hải, thiết tặc chuyên môn trộm cắp tiền tài.

Sở dĩ Na Mỹ làm như vậy, nguyên nhân cũng không khác Tác Long là bao.

Quê hương của cô bị Ác Long Arlong khống chế, Ác Long nói có thể dùng một trăm triệu để mua lại thôn.

Na Mỹ liền đi khắp nơi trộm cắp, thu thập một trăm triệu, sau đó đi mua thôn.

Lại một người tin tưởng kẻ địch.

Bởi vì bọn họ không biết Yến Song Ưng a, bài học đầu tiên của Yến Song Ưng chính là ngàn vạn lần đừng tin tưởng kẻ địch.

Súng của kẻ địch không thể lấy qua là dùng, bởi vì không biết trong súng có đạn hay không.

Đỗ Lan tỏ vẻ nhưng phàm là xem qua Yến Song Ưng, sẽ không dễ dàng tin tưởng kẻ địch.

Không chỉ có Yến Song Ưng, còn có câu hỏi trong Nhượng Tử Đạn Phi Để đạn bay: Người tốt thì nên bị súng chỉ vào.

Đáp án chính là người tốt thì nên bị súng chỉ vào.

Đối mặt với một người xa lạ, làm sao tin tưởng đối phương là người xấu hay là người tốt.

Tự nhiên là trong tay cầm cây súng chỉ vào đối phương, đối phương là người tốt, cả nhà vui vẻ.

đối phương là người xấu, một súng giải quyết.

Súng là thứ có thể làm chính mình nắm giữ quyền chủ động, không có súng, đối phương cho dù là người tốt cũng có khả năng hủy ước.

Người ở đây ai cũng chỉ tin tưởng kẻ địch, không hổ là Văn minh trục lãng, luôn chờ đợi kẻ địch nhân từ.

Nhưng vấn đề là kẻ địch chỉ khi đang theo đuổi sự đồng thuận của thiên hạ, mới có thể nhân từ.

Ác Long hiển nhiên không phải kẻ địch có chí lớn hồng hộc chi chí, sao có thể tin tưởng hắn.

Đỗ Lan tuy rằng có thể phân tích tâm lý Văn minh trục lãng, nhưng mỗi lần nhìn thấy vẫn là vô pháp hình thành cộng minh.

Tác Long, Na Mỹ đều là như thế, một chút năng lực phản chế cũng không có, cứ một mực tin tưởng kẻ địch có thể tuân thủ ước định, vị miễn quá không lý trí.

Cho dù là Văn minh trục lãng, cũng nên phân tích một chút tình huống nào kẻ địch sẽ nhân từ, tình huống nào kẻ địch sẽ không nhân từ.

Kỳ thực vẫn rất dễ phân tích.

Ác Long không phải là một hải tặc có tâm khai thác, an phận ở một góc, tự nhiên là không thể đạt được càng nhiều lợi ích, càng không có khả năng tiếp nạp càng nhiều người, cũng sẽ không có quyết tâm thôn tính thiên hạ tịch quyển bát hoang.

Loại kẻ địch này sẽ không nhân từ, chỉ biết vì khống chế tài nguyên hữu hạn mà không ngừng bài trừ dị kỷ.

Kẻ địch và kẻ địch cũng là không giống nhau, không thể quơ đũa cả nắm a.

Đỗ Lan thật cảm thấy những người này đều quá chết tâm nhãn cố chấp.

Thế giới này cần Yến Song Ưng.

Đỗ Lan nói: Đi, trước đi gặp gỡ Na Mỹ.

Na Mỹ ngấp nghé tài phú của Ba Cơ, cho nên vẫn luôn hỗ trợ.

Tại trấn nhỏ bị Ba Cơ thống trị, mọi người là giận mà không dám nói gì, bởi vì người bình thường căn bản không phải đối thủ của Ba Cơ.

Đám hải tặc này quá xuẩn, rất dễ dàng là có thể đắc thủ.

Na Mỹ một điểm cũng chướng mắt Ba Cơ, tuy rằng đối phương ăn Trái Ác Quỷ, nhưng trí thương nhìn qua không được tốt cho lắm, rất dễ dàng lừa gạt.

Na Mỹ lớn lên rất xinh đẹp, dáng người rất nóng bỏng, quan trọng hơn là nắm giữ tri thức mà hải tặc rất ít nắm giữ.

Rất nhiều hải tặc sở dĩ xuất hải, chính là không muốn đọc sách, không muốn thành thật kiên định học tập tri thức, chỉ muốn một đêm chợt giàu.

Đối mặt với tri thức chuyên nghiệp khô khan đầy rẫy của nghề hoa tiêu, tự nhiên là rất ít người có thể nắm giữ.

Nhưng xuất hải lại không thể thiếu hoa tiêu, vì thế Na Mỹ liền trở thành sự lựa chọn của mọi người.

Na Mỹ cũng vừa lúc lợi dụng ưu thế, gia nhập băng hải tặc, chờ thời cơ trộm lấy tài vật của bọn họ.

Trăm lần như một, đã sắp tích lũy đủ một trăm triệu, đến lúc đó là có thể chửng cứu thôn.

Hôm nay Na Mỹ cũng là vui vẻ đi làm, chỉ cần điều tra được địa điểm Ba Cơ tàng trữ kho báu, là có thể trộm sạch sành sanh, chuồn mất hút.

Người trẻ tuổi, tâm tình của cô tựa hồ rất tốt a.

Một thanh âm xa lạ truyền đến.

Na Mỹ quay đầu nhìn lại, lại nhìn thấy trong bóng tối của con hẻm nhỏ có họng súng đen ngòm chỉ vào mình.

Súng.

Trong lòng Na Mỹ lộp bộp một cái.

Không sai, chính là súng, súng có thể bắn vỡ đầu cô, hiện tại đi vào, đi vào con hẻm nhỏ thay đổi vận mệnh này đi.

Na Mỹ thầm nghĩ làm sao bây giờ.

Đối phương là ai, có mục đích gì.

Cô hoàn toàn không biết gì cả, thầm nghĩ chẳng lẽ chính mình bị phát hiện.

Cô muốn chạy, nhưng không xác định chính mình có thể chạy nhanh hơn đạn hay không.

Nếu chính mình chết thì làm sao bây giờ.

Nội tâm rất loạn, vốn dĩ cho rằng sẽ hết thảy thuận lợi, kết quả lại hoành sinh chi tiết.

Chương 3368

Nếu đối phương chỉ là muốn cướp sắc, đảo cũng có thể, nhưng nếu đối phương muốn cướp tiền thì làm sao bây giờ.

Trong óc toàn là suy nghĩ hỗn loạn, cuối cùng cô quyết định tùy cơ ứng biến, nói: Tiên sinh, anh là ai, chúng ta không quen biết đi, không oán không cừu, anh muốn làm gì.

Tặc Miêu Na Mỹ, ta biết thân phận của ngươi, còn biết ngươi muốn từ trong tay Ác Long chuộc lại quê hương của mình.

Ngươi nếu không nghe lời, sẽ chết ở chỗ này.

Na Mỹ kinh hãi, thân phận của mình đều bị biết.

Sắc mặt càng thêm ngưng trọng, xem ra chỉ có thể nghe lời.

Mặc kệ đối phương làm gì, chính mình đều cần thiết nhẫn nại, đây là vì quê hương.

Đi vào hẻm nhỏ, ánh sáng ảm đạm, cô nheo mắt để chính mình thích ứng, nhưng như cũ nhìn không rõ bộ dáng của đối phương, chỉ có họng súng là rõ ràng như vậy.

Ngồi.

Trong hẻm nhỏ thế nhưng có bàn ghế: Ta muốn cùng ngươi nói chuyện.

Na Mỹ nhìn thấy đối phương đem súng đặt lên trên bàn, thầm nghĩ xem ra đối phương tịnh không chuẩn bị sử dụng bạo lực, nhưng cô tò mò: Anh muốn nói cái gì.

Nói về dưỡng mẫu ngu xuẩn kia của ngươi đi.

Cô lập tức không cao hứng, nói: Anh biết cái gì.

Dựa vào cái gì nói dưỡng mẫu của tôi ngu xuẩn.

Biết rõ không phải đối thủ của Ác Long, lại hữu dũng vô mưu khiêu chiến, cuối cùng chết ở trong tay hải tặc không phải ngu xuẩn là cái gì.

Dưỡng mẫu của ngươi có thể nói là ngu xuẩn đến cực điểm.

Bà ấy là vì bảo vệ chúng tôi.

Na Mỹ phẫn nộ nói, ánh mắt cô không khỏi nhìn về phía khẩu súng lục, mặc kệ đối phương là ai, vũ nhục dưỡng mẫu tuy xa tất trừng.

Chỉ cần chính mình đoạt lấy súng lục, là có thể thắng.

Ta cái gì cũng biết, dưỡng mẫu của ngươi trước kia là Hải quân, lại làm đào binh, còn dùng việc nuôi dưỡng cô nhi làm cớ đào tẩu, thật là sự yếu đuối nực cười.

Nhìn xem Tạp Phổ Garp, một bó tuổi, tóc đều bạc, còn đang vất vả bôn ba.

Mà dưỡng mẫu của ngươi khi đó mới hơn hai mươi, liền nói cái gì vì nuôi con mà thoát ly Hải quân, đây không phải đào binh thì là cái gì.

Bà ta chính là không chịu khổ được.

Na Mỹ giận dữ: Nói bậy nói bạ.

Dưỡng mẫu vì nuôi dưỡng chúng tôi, vẫn luôn vất vả công tác, quản lý rừng quýt, mỗi ngày đều phải làm việc đến rất muộn.

Hơn nữa bà ấy là vì bảo vệ chúng tôi mới bị Ác Long giết chết.

Bà ấy không phải đào binh, cũng không sợ chịu khổ.

Mau thu hồi những lời này.

Không tồi, không tồi, bị chọc giận.

Đỗ Lan tỏ vẻ muốn chính là hiệu quả này, bất quá còn thiếu một chút, đối phương còn chưa cầm lấy súng lục.

Vì thế hắn tiếp tục nói: Ngươi vẫn là đừng kiên trì nữa, bà ta chính là đồ ngốc, là đồ ngốc lớn nhất thiên hạ, nếu bà ta không rời khỏi Hải quân, đối mặt Ác Long, hoàn toàn có thể dùng sức mạnh Hải quân bảo vệ thôn.

Nhưng bà ta lại là đào binh, bị Hải quân phỉ nhổ, cuối cùng ngay cả một người bạn Hải quân cũng không có.

Nếu bà ta ở Hải quân còn có bạn bè, chỉ cần một cú điện thoại, mời Hải quân ra tay, Ác Long lại tính là cái gì.

Làm đào binh, từ bỏ thân phận Hải quân, cuối cùng cái gì sức mạnh cũng không có, chết trên tay Ác Long, ngươi không cảm thấy rất nực cười sao.

Ha, dù sao ta cũng nhịn không được muốn cười.

Tiếng cười gợi đòn của Đỗ Lan phi thường chói tai, hoàn toàn chính là từng cây kim châm vào nội tâm Na Mỹ, kích phát lửa giận của cô.

Na Mỹ rốt cuộc nhịn không được, cầm lấy súng trên bàn nhắm ngay Đỗ Lan, nói: Thu hồi lại, nếu không tôi nổ súng.

Ha, dưỡng mẫu là đào binh, con gái là Tặc Miêu, thượng bất chính hạ tắc loạn.

Đỗ Lan tiếp tục bật mode trào phúng toàn khai: Ác Long đều mạnh hơn các ngươi gấp trăm lần, các ngươi đáng đời bị Ác Long thống trị, các ngươi chính là mệnh nô lệ.

Na Mỹ mất đi lý trí, bóp cò.

Tuy nhiên súng lại tịt ngòi, cô ngây ra.

Đỗ Lan cười từ trong bóng tối triển hiện biểu tình gợi đòn, tự tiếu phi tiếu cười như không cười trào phúng nói: Súng của kẻ địch, cầm lên là dám dùng, ngươi có phải hay không không có não.

Na Mỹ không còn lời gì để nói, đúng vậy, súng này là của kẻ địch, ngay từ đầu đây đã là cái bẫy của kẻ địch a.

Chính mình bị phẫn nộ làm cho choáng váng đầu óc, thế nhưng chưa từng nghĩ tới kẻ địch sẽ thiết lập cái bẫy.

Lấy được súng của kẻ địch, lại căn bản không có đạn.

Na Mỹ bị vô tình cười nhạo, lại không thể nề hà, bởi vì trong tay kẻ địch còn có một khẩu súng, khẩu súng này khẳng định có đạn.

Tâm tình của cô rất phức tạp, một phương diện là phẫn nộ, bởi vì đối phương trào phúng dưỡng mẫu.

Một phương diện là nghi hoặc, không biết thân phận đối phương.

Còn có một chút ưu sầu, bởi vì cô đã là lần thứ hai tin tưởng kẻ địch.

Ác Long là kẻ địch chiếm lĩnh quê hương, chính mình lại tin tưởng lời hứa của đối phương, tự cho rằng bỏ ra một trăm triệu là có thể chuộc lại quê hương.

Đến cuối cùng, có phải hay không cũng sẽ bị đối phương cười nhạo.

Chính mình có năng lực khiến Ác Long tuân thủ lời hứa sao.

Không có, chính mình chỉ có thể kỳ vọng đối phương nhân từ thành tín.

Tin tưởng kẻ địch, ngươi thật là đồ ngốc.

Đỗ Lan nói: Chính mình là Tặc Miêu, biết giữa người với người nói phản bội là phản bội, ngươi lại đi tin tưởng kẻ địch gặp mặt lần đầu tiên, có phải hay không cho rằng chỉ có thể ngươi lừa người khác, không thể người khác lừa ngươi.

Ngươi cũng quá ngây thơ rồi.

Đỗ Lan đứng lên, xoay người rời đi: Ta nghĩ bài học này đã thâm nhập vào linh hồn ngươi, hảo hảo phản tỉnh đi.

Anh rốt cuộc là ai.

Ta là Thiên Tai, thiên tai chuyên môn quán triệt tự do.

Thiên Tai.

Na Mỹ nhớ ra rồi, gương mặt này xác thực đã gặp qua, là trên lệnh truy nã, Di Động Thiên Tai.

Đó là tội phạm tiền thưởng siêu cấp cao căn bản không nên xuất hiện ở Đông Hải.

Vì sao, vì sao anh muốn trêu cợt tôi.

Na Mỹ không thể lý giải, chính mình chỉ là một kẻ lừa đảo, hà đức hà năng lại bị đại lão như vậy giáo dục.

Đây là tự do của ta, ta muốn phá hoại cái gì thì phá hoại cái đó.

Sự ngây thơ của thiếu nữ chính là một thứ phi thường đáng giá để phá hoại.

Na Mỹ hoàn toàn vô pháp lý giải, chẳng lẽ đối phương đối với chính mình hiểu rõ như lòng bàn tay, chính là vì đập nát sự ngây thơ của mình.

Nói cho tôi biết, không cần tin tưởng kẻ địch rốt cuộc là có ý gì.

Trong lòng ngươi hiểu rõ, ước định giữa ngươi và kẻ địch chú định bất quá là một giấc mộng nam kha.

Đỗ Lan nói xong liền biến mất.

Na Mỹ không muốn thừa nhận: Cho dù là mơ, cũng là hy vọng.

Nếu không tôi còn có thể dùng cái gì chửng cứu quê hương.

Cô đã không còn biện pháp nào khác, làm một hoa tiêu, đại bộ phận thời gian của cô đều dùng vào việc học tập, sức chiến đấu có hạn.

Không kiếm một trăm triệu chuộc lại quê hương, còn có thể làm sao đây.

Đã là Thiên Tai, vì sao không đi xử lý Ác Long.

Cô thật không rõ, Thiên Tai di động vì sao lại tới bắt nạt kẻ yếu, mà không đi đối phó Ác Long, chẳng lẽ thật sự là Dây thừng chuyên đứt chỗ mảnh, vận rủi chuyên tìm người khổ.

Bất công, thật sự bất công.

Vì sao chuyên tìm người tốt, không tìm người xấu.

Đương nhiên là bởi vì người xấu không cần gánh vác trách nhiệm xã hội, mà người tốt cần gánh vác trách nhiệm xã hội, đã muốn gánh vác trách nhiệm, xã hội tự nhiên sẽ khảo nghiệm người tốt.

Người xấu không cần gánh vác trách nhiệm, xã hội tự nhiên cũng không cần khảo nghiệm bọn họ, chỉ biết phí tận tâm tư xử lý bọn họ.

Cho nên người tốt chỉ là bị súng chỉ vào, người xấu tắc sẽ bị súng bắn chết.

Đỗ Lan đi mà quay lại, tái xuất hiện trước mặt Na Mỹ: Ta lại đã trở lại, tới đánh vỡ oán hận trong lòng ngươi.

Ha, ngươi hiện tại khẳng định đang oán trách ông trời bất công.

Đây không phải rất bình thường sao.

Ngươi có năng lực, lại chỉ nghĩ bác bỏ tín nhiệm của người khác, sau đó trộm cắp tài bảo của người khác, mà không phải dùng giá trị của chính mình để đổi lấy sự giúp đỡ.

Cũng giống như dưỡng mẫu của ngươi, bà ấy ở lại Hải quân, làm sao cũng có thể bảo vệ quê hương an toàn, kết quả lại từ bỏ.

Mẹ con hai người các ngươi đều không biết sử dụng ưu thế của chính mình.

Na Mỹ thấy Đỗ Lan lại trở về ăn nói bừa bãi, chỉ cảm thấy sắp tức nổ phổi, nói: Cười nhạo kẻ yếu chính là cái gọi là tự do của anh sao.

Đương nhiên rồi, tự do của ta là tự do thiên nhiên, chính là muốn làm gì thì làm, trì mạnh hiếp yếu, cá lớn nuốt cá bé, cậy thế khinh người, lấy lớn hiếp nhỏ, ta thích làm thế nào thì làm thế ấy.

Đỗ Lan không những không xấu hổ, ngược lại rất kiêu ngạo, bộ mặt tiểu nhân thể hiện đến tinh tế.

Này cũng quá không biết xấu hổ, quả nhiên ông trời là bất công, loại người này thế mà lại nắm giữ sức mạnh như thế, mà người tốt chỉ có thể bị bắt nạt, Giết người phóng hỏa đai vàng đeo, sửa cầu bồi lộ xương trắng phơi.

Cô lệ nhãn lưng tròng trừng mắt nhìn Đỗ Lan, nếu không phải đánh không lại, sớm đã động thủ.

Chương 3369

Bất quá Đỗ Lan nói có đạo lý, dưỡng mẫu của Na Mỹ nếu ở lại Hải quân, Ác Long cũng không dám xâm lấn quê hương cô.

Nhưng bà lựa chọn chiếu cố hai dưỡng nữ, rời khỏi Hải quân.

Đồng thời Na Mỹ lựa chọn dùng tri thức hoa tiêu để lừa đảo, mà không phải phụ trợ một thuyền trưởng để hắn biến mạnh, hoặc là trực tiếp không học tri thức hoa tiêu, khổ luyện thân thể, chuyển chức chiến sĩ.

Na Mỹ thì lựa chọn tuân thủ ước định với Ác Long, đi kiếm một trăm triệu, vì kẻ địch đi lừa gạt những người tiềm năng có thể giúp đỡ mình.

Anh nói thì đơn giản, Ác Long là hải tặc mạnh nhất Đông Hải, ai dám đắc tội hắn.

Ai có thể đánh bại hắn.

Ác Long là người cá đến từ Đại Hải Trình, sức chiến đấu quá mạnh.

Căn bản không có khả năng bị đánh bại.

Cô không tin Đông Hải có người đánh bại được Ác Long: Hơn nữa cho dù là người có thực lực, cũng bất quá giống như anh, chỉ biết xem kịch.

Căn bản là không có khả năng hỗ trợ, nếu bọn họ nguyện ý hỗ trợ, Ác Long sớm đã bị đánh bại.

Sai, ta là xem kịch, nhưng những cường giả khác chủ yếu là chức trách tại thân, không tiện rời khỏi cương vị của mình.

Tỷ như La Cách Trấn Loguetown liền có Hải quân cường đại, nhưng bọn họ trấn thủ La Cách Trấn, không thể rời đi.

Nếu dưỡng mẫu của ngươi không rời khỏi Hải quân, hoàn toàn có thể tìm Hải quân La Cách Trấn giúp đỡ.

Đỗ Lan nói: Tóm lại ngươi cần xem lại cách làm của mình.

Tôi vì sao phải nghe lời một kẻ lấy thị mạnh hiếp yếu làm vinh quang.

Na Mỹ cũng sẽ không tin tưởng Đỗ Lan, bởi vì đối phương chính là kẻ xấu, cô mới không cần vì kẻ xấu mà xem lại mình.

A, Ác Long cũng là kẻ xấu, ngươi không phải rất nghe lời sao.

Hắn nói một trăm triệu là có thể buông tha quê hương ngươi, nếu không liền lạm sát kẻ vô tội, cũng là một kẻ xấu.

Đỗ Lan cười nói: Làm người không thể tiêu chuẩn kép như vậy.

Anh cho rằng Ác Long sẽ không tuân thủ lời hứa.

Đối với Ác Long mà nói, các ngươi bất quá là con tin mà thôi, ép khô giá trị của các ngươi, hắn tự nhiên có thể đổi một hòn đảo nhỏ.

Bọn họ là hải tặc, không phải lãnh chúa quản lý các ngươi.

Hắn tùy thời có thể rời đi, ngươi đưa hắn một trăm triệu, hắn khẳng định sẽ đem thôn dân toàn bộ xử lý, đổi cái địa phương một lần nữa bắt đầu.

Đỗ Lan tỏ vẻ hải tặc chính là muốn đi thì đi, căn bản không cần giảng tín dự: Ngươi từ phương diện nào nhìn ra Ác Long là giảng tín dự.

Hắn là tuân thủ pháp luật tự do xã hội, hay là tuân thủ tín dự tự do đạo đức, hay là giống ta muốn làm gì thì làm tự do thiên nhiên.

Ngươi lấy cái gì làm phán đoán.

Na Mỹ không còn lời gì để nói, không có bất luận căn cứ gì, hoàn toàn là đơn phương tình nguyện.

Nhưng nếu không tin tưởng Ác Long, chính mình còn có thể làm sao.

Chẳng lẽ thật sự như đối phương nói đi tìm kiếm Hải quân, hoặc là tìm một thuyền trưởng cường đại giúp đỡ.

Thật sự có thể sao.

Cô không xác định, có lẽ có thể, nhưng khẳng định cần thời gian: Bất luận thế nào, tôi đã sắp tụ tập đủ một trăm triệu Beli, tiếp theo tôi nên đi tìm Ác Long, để hắn giữ lời.

Nếu hắn hủy ước thì sao.

Na Mỹ trầm mặc, cô không biết.

Ngươi như vậy, còn không bằng dùng mỹ nhân kế câu dẫn thủ hạ của Ác Long, châm ngòi bọn họ nội đấu, để bọn họ tự tương tàn sát ni.

Đỗ Lan đưa ra kiến nghị này liền đem truyện tranh thiếu niên biến thành truyện tranh thanh niên.

Truyện tranh thanh niên mới có loại tình tiết trực tiếp này, mới có loại đấu đá ngươi lừa ta gạt, cùng với trần trụi vì sắc đẹp phản bội.

Na Mỹ cảm giác biện pháp của Đỗ Lan là cái sau tà ác hơn cái trước, quả nhiên đối phương là người còn tà ác hơn cả Ác Long.

Bất quá nếu một trăm triệu Beli vô dụng, tựa hồ cũng chỉ có thể dùng loại biện pháp này.

Nếu Na Mỹ không gặp gỡ Lộ Phi, cô khẳng định sẽ hết lần này đến lần khác bị hiện thực dạy làm người, sau đó từng bước sa đọa, cuối cùng khẳng định sẽ đi hướng con đường không từ thủ đoạn phục cừu.

Gặp Lộ Phi, vào lúc tuyệt vọng, cô không cần sa đọa, chỉ cần khóc lóc cầu Lộ Phi giúp đỡ là tốt rồi.

Đỗ Lan thấy không sai biệt lắm, nói: Kỳ thực còn có một biện pháp, đó chính là bán linh hồn của chính mình, cùng ác ma ký kết khế ước, đổi lấy sức mạnh, đại giới rất lớn, nhưng ác ma khẳng định sẽ cho ngươi mượn sức mạnh.

Ngươi đều tin tưởng Ác Long, không bằng cũng tin tưởng ác ma một lần.

Bán linh hồn của chính mình đổi lấy sức mạnh.

Na Mỹ đảo cảm thấy hoàn toàn có thể, chỉ cần có sức mạnh, là có thể bảo vệ quê hương.

Nhưng là, từ khi cô gặp được Đỗ Lan tới nay, liền vẫn luôn bị lừa gạt, chính mình có thể tin tưởng đối phương sao.

Đối phương nhưng vẫn luôn cường điệu kẻ địch không thể tin tưởng, lấy đó đả kích ước định giữa mình và Ác Long, cười nhạo mình ngu xuẩn.

Hiện tại đối phương sẽ hảo tâm để chính mình bán linh hồn.

Vô pháp tín nhiệm.

Đỗ Lan đây là Sói đến rồi, luôn mãi cường điệu không thể tin tưởng kẻ địch, dẫn đến đối phương không dám dễ dàng tiếp nhận giao dịch.

Xem ra Na Mỹ bị chơi hỏng rồi, hoàn toàn không biết nên tin tưởng cái gì, cũng không biết chính mình nên như thế nào chửng cứu quê hương.

Đầu óc cô đều sắp đình chỉ vận chuyển, đồ vật vẫn luôn kiên định từ trước tới nay đã dao động.

Trước kia cô có thể tin tưởng kẻ địch, hiện tại không tin, không biết nên tin tưởng cái gì.

Tam quan nát, phải xây lại.

Còn phải một lần nữa hiểu biết các loại đầu đuôi ngọn ngành, mới có thể biết kẻ địch trong tình huống nào có thể tin tưởng, trong tình huống nào không thể tin tưởng.

Cụ thể tình huống cụ thể phân tích.

Hiện tại Na Mỹ rất lo âu, Đỗ Lan thấy đối phương hồi lâu vô pháp đưa ra quyết định, liền đi trước.

Lần này Đỗ Lan thật sự đi rồi, Na Mỹ đã mờ mịt, căn bản không biết chính mình làm sao mới có thể chửng cứu quê hương của mình.

Một trăm triệu Beli, phỏng chừng cũng không được.

Rốt cuộc nên làm cái gì.

Là một hoa tiêu có được lượng lớn tri thức, lại không thể tìm được phương pháp bảo vệ quê hương.

Cô không biết chính mình nên tin tưởng ai, ước định cùng Ác Long cũng bất quá là đơn phương tình nguyện.

Cô ấy khẳng định sẽ lo âu một đoạn thời gian rất dài.

Chàng đem thứ cô ấy vẫn luôn tin tưởng đập nát, lại không có xây lại.

Địch Ny Toa nhìn không được cô bé khó chịu.

Ta vốn dĩ đề xuất giao dịch ác ma, nhưng cô ấy hiển nhiên đã không muốn lại một lần nữa tin tưởng kẻ địch.

Không quan hệ, dù sao còn có Lộ Phi.

Đỗ Lan nói: Lộ Phi là một cơn sóng thần, bất luận kẻ nào ngăn cản cậu ta đều sẽ bị Thái Dương Thần thiêu rụi hầu như không còn.

Na Mỹ sẽ gặp được Lộ Phi.

Lộ Phi và Tác Long quả nhiên đi tới trấn nhỏ Ba Cơ chiếm cứ, hơn nữa phát sinh xung đột, phát sinh chiến đấu.

Năng lực của Ba Cơ là Tứ Phân Ngũ Liệt, thân thể có thể tùy ý phân liệt.

Thân thể sau khi phân liệt có thể tùy ý khống chế, vấn đề chính là sức mạnh của hắn tịnh không biến lớn, một khi bộ phận phân liệt bị khóa lại, liền vô pháp triệu hồi.

Lợi dụng sơ hở này, ba người Lộ Phi hợp lực đem các bộ phận thân thể của hắn phong ấn lại, cuối cùng Ba Cơ chỉ còn lại có đầu và tay chân, tạo thành một cái thân thể đầu to dị hình, chiến lực toàn thất.

Từ đó về sau, Ba Cơ liền giằng co với Lộ Phi, nhất định phải xử lý đối phương.

Vì thế Ba Cơ truy sát Lộ Phi, một lần truy này, trước thành Thất Vũ Hải, sau thành Tứ Hoàng, thành tựu một phen bá nghiệp.

Hiện tại càng đáng thương chính là, tài phú của Ba Cơ toàn bị Na Mỹ trộm đi.

Na Mỹ không biết nên tin tưởng ai, nhưng có một chút có thể xác định, tiền là vạn vạn không thể thiếu.

Tiếp theo, ba người ngồi thuyền đi đến thôn của Ô Tác Phổ Usopp.

Nơi này tương đối hòa bình, không có Hải quân tác oai tác phúc, cũng không có hải tặc hoành hành bá đạo, là một cái thôn rất yên tĩnh.

Trong thôn có một phú thương, quanh năm đi ra ngoài làm buôn bán, tích lũy không ít tài phú.

Chương 3370

Có tiền, lại không bị Hải quân và hải tặc nhắm vào, chuyện này bình thường sao.

Chuyện này không bình thường.

Đỗ Lan tỏ vẻ tại cái thôn không có bất luận sự bảo hộ nào này lại có một phú thương sinh sống, thế nhưng còn chưa bị người cướp bóc, chuyện này chính là không bình thường.

Tuy rằng trước mắt có hải tặc nhắm vào phú thương, nhưng tịnh không có bạo lực cướp bóc, mà là muốn dùng phương pháp nâng đỡ con rối để khống chế gia tộc, mà không phải trực tiếp cướp bóc.

Quả thật không bình thường.

Địch Ny Toa nói: Theo lý thuyết cướp bóc là được, căn bản không cần chờ tới bây giờ.

Dù sao trong thôn cũng không có sức chiến đấu gì.

Trừ phi là cha của Ô Tác Phổ, tại vùng này rất có danh vọng.

Địch Ny Toa phỏng đoán không phải Hải quân và hải tặc không tới cướp bóc, mà là tới, nhưng đánh không lại cha của Ô Tác Phổ, cho nên trong thời gian dài, bọn họ không dám tới gần đảo.

Nếu không thì không có phòng ngự, lại có khoản tiền lớn, ai sẽ bỏ qua chứ.

Có đạo lý.

Đỗ Lan cũng cảm thấy rất có thể là uy danh của cha Ô Tác Phổ đang bảo vệ địa phương, đến bây giờ uy danh dần dần tan đi, mới có hải tặc dám mạo hiểm thử một lần.

Ô Tác Phổ mỗi ngày đều hô Hải tặc tới, hải tặc tới, bá tánh đều chết lặng.

Thật là hòa bình a.

Đỗ Lan nói: Hòa bình đến mức nhịn không được liền muốn phá hoại.

Ta cảm thấy không bằng để băng hải tặc Mèo Đen chiếm lĩnh thôn thì tốt hơn, ít nhất thôn về sau còn có lực lượng phòng ngự.

Nếu không sớm muộn gì cũng có hải tặc khác hoặc là Hải quân thèm thuồng bút tài phú này, đương nhiên cũng có thể đem Khả Nhã biến thành Thiên Long Nhân.

Muốn tránh cho hải tặc khác xâm phạm, vẫn là cần lực lượng phòng ngự.

Lộ Phi bọn họ rất nhanh sẽ rời đi, đến lúc đó thôn lại không có bảo hộ.

Đông Hải tuy rằng là nơi trị an tốt nhất, nhưng không đại biểu về sau vẫn thế.

Theo Hải quân thu súc co cụm, nguy cơ của Đông Hải cũng là càng ngày càng lớn, thậm chí còn sẽ có đại hải tặc từ Đại Hải Trình đi vào Đông Hải.

Cho nên sức chiến đấu là cần thiết.

Lộ Phi, Tác Long, Na Mỹ chèo thuyền nhỏ đi vào nơi này, tương ngộ cùng Ô Tác Phổ.

Ô Tác Phổ tự xưng có 8000 bộ hạ, làm Lộ Phi sửng sốt.

Bất quá song phương rất nhanh liền xác định đối phương đều không phải người xấu.

Lộ Phi bọn họ chỉ là tới tiếp tế, mà Ô Tác Phổ chỉ là một vua trẻ con thích nói dối.

Đã không phải người xấu, Ô Tác Phổ liền mang bọn họ đi tiệm cơm ăn cơm, tiếp tế.

Lúc này băng hải tặc Mèo Đen cũng đang toan tính mưu đoạt tài sản, thuyền trưởng Lạc Khắc Kuro đã tiềm nhập nhà Khả Nhã làm quản gia, kéo dài không ít năm.

Ngươi cũng không dễ dàng a, vì có thể một mình nuốt trọn gia sản của Khả Nhã, cũng là đuổi đi không ít đồng hành đi.

Ai.

Lạc Khắc kinh hãi, một cây chủy thủ sắc bén từ ống tay áo trượt vào trong tay, tùy thời chuẩn bị phát động tiến công.

Đương nhiên là ta.

Đỗ Lan cho rằng Lạc Khắc và băng hải tặc Mèo Đen vì nuốt trọn gia sản của Khả Nhã, cũng sẽ đuổi đi hải tặc khác, cũng sẽ ở mức độ nhất định hình thành bảo hộ.

Di Động Thiên Tai.

Lạc Khắc là đi theo lộ tuyến trí tuệ, người xuất mưu bày kế đều sẽ thu thập tình báo, chỉ có đủ tình báo mới có thể đưa ra sách lược chính xác.

Nhìn thấy người tới, thân thể Lạc Khắc đều run như cái sàng, bởi vì đối phương chính là quái vật tiền thưởng 2 tỷ rưỡi a, mà hắn chỉ là lâu la tiền thưởng 8 triệu.

Chênh lệch là cực đại, chừng hơn 300 lần.

Đừng khẩn trương, ta là tới giúp ngươi đoạt lấy gia sản.

Đỗ Lan ưu nhã nói: Bất quá một khi nắm giữ tài phú, ngươi cũng sẽ trở thành mục tiêu của Hải quân và hải tặc, ngươi có thể giữ được

sao.

Đại tranh chi thế về sau, sẽ có đại lượng hải tặc tre già măng mọc mà xuất hải.

Ngươi nhìn xem hòn đảo hòa bình này, nhìn xem tài phú bá tánh tích lũy trong mười mấy năm hòa bình, ngươi đều động tâm, càng đừng nói người khác.

Nói cho ta biết, nếu ngươi thắng, làm thế nào mới có thể thủ hộ bút tài phú này.

Lạc Khắc chưa từng nghĩ tới, quang việc mưu cầu tài sản, đã phí tận tâm tư, chưa từng nghĩ tới làm thế nào thủ hộ.

Nhưng nếu chính mình không trả lời, có lẽ sẽ bị giết chết, cho nên nói: Ta có thể sẽ dọn nhà, đi La Cách Trấn, đem sản nghiệp đều dọn đi thành phố lớn, nơi đó an toàn hơn.

Vậy ngươi ngay cả Khả Nhã cũng không bằng, cô ấy đều không sợ bị tập kích, ngươi thế mà lại muốn chạy.

Đỗ Lan nói: Ta không thể gật bừa, ngươi nên lưu lại, vẫn luôn chiến đấu, thẳng đến tắt thở.

Ngươi nên cùng thôn đồng sinh cộng tử, chỉ muốn bát thiên phú quý, không muốn tháp thiên nghĩa vụ, ngươi làm sao từ hải tặc chuyển biến thành thế gia quý tộc.

Ta giúp ngươi đoạt được tài phú, đại giới chính là ngươi muốn trở thành địa phược linh của mảnh đất này, vĩnh viễn thủ hộ khu vực này, cho dù biến thành quỷ hồn, cũng muốn tiếp tục chiến đấu.

Cứ vui vẻ quyết định như vậy đi, ngươi đi liên hệ thủ hạ đi, cứ dựa theo kế hoạch cũ tiến hành.

Lạc Khắc hoàn toàn không biết đây là cái quỷ gì, chính mình chỉ là muốn mưu cầu một hồi phú quý, sao lại gặp phải loại quái vật như Di Động Thiên Tai.

Nhưng hiện tại không được chọn, chỉ có thể chấp hành kế hoạch.

Ô Tác Phổ vẫn luôn không đối phó với Lạc Khắc đã nghe lén được kế hoạch, mới biết quản gia của Khả Nhã thế nhưng là hải tặc, hơn nữa bọn họ đang muốn mưu đoạt gia sản của Khả Nhã.

Cậu lập tức trở lại thôn hô to Hải tặc tới, lại đi tìm Khả Nhã.

Đáng tiếc thôn dân hoàn toàn không tin, cho dù tin thì thế nào.

Chẳng lẽ bọn họ còn có thể đánh thắng hải tặc.

Khả Nhã thì cho rằng Ô Tác Phổ là đả kích trả thù, bởi vì quản gia luôn là xua đuổi cậu, cho nên cậu mới bịa chuyện hãm hại quản gia.

Ô Tác Phổ, nếu cậu tiếp tục như vậy, tớ sẽ không bao giờ gặp cậu nữa.

Khả Nhã tức giận nói.

Ô Tác Phổ bất đắc dĩ, vì sao ai cũng không tin mình.

Ô Tác Phổ chính tai nghe được tổng quản và hải tặc thương lượng, nói muốn chiếm cứ tài sản gia tộc Khả Nhã.

Nhưng kết quả thôn dân và Khả Nhã đều không tin tưởng cậu, vì sao chứ.

Đầu tiên bài trừ lỗi sai của chính mình.

Cậu là vì để người mẹ bị bệnh vui vẻ, mới có thể mỗi ngày hô hải tặc tới, hải tặc tới, khẳng định không sai.

Đã chính mình không sai, vậy khẳng định là lỗi của thế giới.

Ô Tác Phổ rất ủy khuất, chính mình nói thật lại không ai tin.

Nếu đã như vậy, vậy cũng chỉ có thể tự mình giải quyết vấn đề, cậu tìm tới Lộ Phi, quyết định chia quân.

Đảo có hai nơi có thể đổ bộ, chúng ta chia quân trấn giữ.

Chúng ta vì sao phải nghe cậu.

Tác Long hỏi.

Maa maa, Ô Tác Phổ đã là con trai của Da Tô Bố, giúp đỡ cũng là có thể.

Da Tô Bố chính là tay súng bắn tỉa lợi hại nhất trên thuyền Hương Khắc Tư đó.

Lộ Phi nói như vậy, trong lòng đã suy xét có nên mời Ô Tác Phổ lên thuyền hay không.

Trước mắt mà nói, Ô Tác Phổ tuy rằng không đủ thành thật, nhưng dũng khí thủ hộ mọi người vẫn phải có, tiếp theo liền xem cậu ta có thực lực hay không.

Lộ Phi, cậu và Tác Long một tổ, thủ hộ phía đông.

Tôi và Na Mỹ thủ hộ phía tây.

Đỗ Lan nhìn Ô Tác Phổ an bài, bình luận: Nói là hai nơi đều có khả năng xuất hiện hải tặc, mà cậu ta không có tách Tác Long và Lộ Phi ra, mà là hai chủ lực chiến đấu thủ một hướng, hai kẻ yếu thủ hộ một hướng, vẫn là có chút ý tưởng.

Đáng tiếc phán đoán sai.

Trong chiến tranh cái khó nhất không phải là thu hoạch tình báo, mà là phán đoán tình báo.

Xa thì thời Sở Hán, Hàn Tín minh tu sạn đạo, ám độ trần thương sửa đường soạn đạo ngoài sáng, đi qua trần thương trong tối.

Gần thì Thế chiến II, đổ bộ Normandy.

Hai cái kỳ thực đều là cấp nhiều cái tình báo, để địch quân phán đoán, cuối cùng địch quân phán đoán sai lầm.

Đương nhiên địch quân cho dù phán đoán đúng, phe tấn công còn có thể rút lui, đổi cái phương hướng tiếp tục.

Chương 3371

Đây chính là ưu thế phe tấn công, phe phòng ngự rất dễ dàng lo bên này mất bên kia.

Tỷ như hiện tại đông tây hai bên đều có khả năng lên người, như vậy rốt cuộc là đem sức mạnh phân tán ở hai bên, hay là đem sức mạnh tập trung ở một bên.

Ô Tác Phổ lựa chọn đem sức mạnh tập trung ở một bên.

Địch Ny Toa tán thưởng nói: Nếu hai bên đều có kẻ địch, trước đem chiến lực tập trung lại đánh bại một đợt kẻ địch, mà Ô Tác Phổ và Na Mỹ thì kéo chân kẻ địch, chờ Lộ Phi giải quyết chiến đấu quay lại chi viện, là có thể đem hai nhóm kẻ địch toàn bộ ăn luôn.

Nếu Lộ Phi và Tác Long phân tán ra, chiến đấu hai bên đều có khả năng lâm vào bất lợi.

Ô Tác Phổ không có lựa chọn chiến thuật an toàn hơn cho chính mình, mà là lựa chọn chiến thuật có lợi hơn cho chiến cục.

Điểm này xác thực, hình thành ưu thế cục bộ, có lợi cho việc đạt được thắng lợi.

Nhưng yêu cầu đối với người câu giờ rất cao, áp lực của Ô Tác Phổ và Na Mỹ rất lớn.

Ô Tác Phổ tự nhiên không cần phải nói, cậu là bảo vệ người có liên quan mật thiết với mình.

Na Mỹ là chuẩn bị chạy trốn, chỉ là cô chạy không thoát.

Tình huống tốt nhất chính là kẻ địch từ bên phía Lộ Phi và Tác Long đi lên, cả nhà vui vẻ.

Nhưng hiển nhiên Ô Tác Phổ phán đoán sai lầm, kẻ địch là từ chỗ cậu và Na Mỹ đi lên.

Cũng may Ô Tác Phổ lợi dụng địa hình, bố trí cạm bẫy, có thể kéo dài thời gian.

Tuy nhiên khi Na Mỹ nhìn thấy kẻ địch đổ bộ, cả người đều không ổn, bởi vì dẫn đầu đúng là Di Động Thiên Tai.

Cô cho dù biến thành quỷ cũng sẽ không quên gương mặt kia của Đỗ Lan, hận không thể dẫm lên một vạn cái.

Hải tặc của băng Mèo Đen đều là lâu la, run bần bật đi theo sau Thiên Tai tiền thưởng 2 tỷ rưỡi và 2 tỷ, sợ hãi chính mình sẽ bị nháy mắt giết chết miểu sát.

Ta là thuyền trưởng băng hải tặc Ô Tác Phổ, ta có 8000 thủ hạ, các ngươi còn không lui ra.

Ô Tác Phổ quyết định trước dọa dẫm một chút, hy vọng có thể tiên thanh đoạt nhân dùng thanh thế áp đảo người khác trước.

Đỗ Lan cười, tay phải mở ra, một quả khí đạn to bằng quả bóng chày xuất hiện, lấp lánh tỏa sáng.

Tùy tiện ném một cái, ầm một tiếng, đảo nhỏ phát sinh đại địa chấn, một đóa nấm vân dâng lên, nho nhỏ bày ra thực lực, liền ở trên đảo đào một cái hố to, về sau trời mưa, nơi này sẽ trở thành hồ nước, gia tăng nước ngọt, cũng có lợi cho việc khai phát tiểu đảo.

Bất quá kia phải đợi vài năm lúc sau, hồ chứa nước mới có hiệu quả.

Trước mắt chỉ là chấn đến tất cả cư dân đều kinh hoảng thất thố.

Đây chính là hàm kim lượng của 2 tỷ rưỡi sao.

Tuy rằng là buổi tối, nhưng tất cả mọi người đều bị đánh thức.

Ô Tác Phổ đều ngây người, mấy cái bẫy rập kia của chính mình chỉ sợ là một chút tác dụng cũng không có. 8000 người.

Bạn nhỏ, chém gió cũng muốn phù hợp thường thức cơ bản, ngươi biết 8000 người ăn uống ngủ nghỉ mỗi ngày phải tốn bao nhiêu tiền không.

Cái đảo này, cho dù là phú hào đều nuôi không nổi 8000 người, càng đừng nói ngươi.

Tránh ra đi, nếu không kết cục của ngươi sẽ giống như khu rừng này, trực tiếp nổ nát.

Đỗ Lan nói.

Na Mỹ và Ô Tác Phổ đã vẫn không nhúc nhích, sợ tới mức tam hồn thất phách đều bay đi.

Lộ Phi và Tác Long cũng phát hiện kẻ địch là từ bên kia đổ bộ, cũng là toàn lực đuổi về.

Cũng may đảo này không lớn lắm.

Đỗ Lan thấy uy hiếp có tác dụng, liền dẫn người tiếp tục xuất phát.

Không chuẩn qua đây.

Ô Tác Phổ đã nước mắt nước mũi chảy đầy mặt, nhưng vẫn giang hai tay, cản ở trên đường cái: Các ngươi không được qua đây.

Vì sao chứ.

Đỗ Lan hỏi.

Ta tuyệt đối sẽ không để các ngươi thương tổn Khả Nhã.

Ngươi có phải hay không nói ngược, không phải nên là Khả Nhã không cho các ngươi bị thương sao.

Khả Nhã là người giàu có nhất trên đảo, còn có khống chế thuyền bè, không phải nên là cô ấy bảo vệ thôn dân, sao lại biến thành các ngươi bảo vệ cô ấy rồi.

Đỗ Lan cười nói, là một chút cũng không nóng nảy.

Ô Tác Phổ khóc lóc nói: Bởi vì Khả Nhã đã làm rất tốt, nếu thôn dân có khó khăn gì, nhà cô ấy cũng đều sẽ hỗ trợ.

Khi mẹ tôi sinh bệnh, nhà cô ấy liền cứu tế qua, hiện tại tôi muốn bảo vệ cô ấy.

Cứu tế chỉ là tiểu ân tiểu huệ, vô pháp huệ cập tất cả mọi người, chỉ có thể làm các ngươi không cướp đoạt phú hào, còn không thể làm ngươi bảo vệ phú hào.

Còn có trên đảo có hoạt động tế tự, nhà Khả Nhã cũng sẽ tham gia, xuất tiền xuất lực.

Tịnh không có thần tiên có thể bảo vệ bọn họ, ngươi cũng không phải thần tiên.

Đỗ Lan tiếp tục phủ quyết.

Đảo dân có tranh chấp, nhà Khả Nhã luôn có thể công chính xử lý.

Cảm giác này giống như là Tào Quế Luận Chiến, Tào Quế hỏi quốc quân dựa vào cái gì để chiến đấu vậy, bá tánh vì sao phải vì quốc vương chiến đấu.

Ô Tác Phổ là bạn của Khả Nhã, từng nhận được Khả Nhã giúp đỡ, cho nên xuất chiến.

Nhưng đây là lý do của Ô Tác Phổ, không phải lý do của người khác.

Điểm này còn tạm được, nhưng cũng chỉ là tạm được.

Tại trên biển rộng này, chỉ có công chính không có sức mạnh là

không được.

Cho dù không phải băng hải tặc Mèo Đen, lần sau cũng là Mèo Trắng, Mèo Quýt, thất phu vô tội hoài bích kỳ tội, các ngươi là không giữ được phần tài sản này, không bằng giao cho chúng ta.

Đỗ Lan nói.

Tuyệt đối sẽ không để các ngươi qua đây.

Ô Tác Phổ như cũ không nhường đường, tuy rằng yếu nhỏ nhưng rất kiên định, trong đầu chỉ có Khả Nhã.

Đỗ Lan hơi hơi cười, một ngón tay điểm tại trên trán đối phương, trực tiếp để thiếu niên linh hồn xuất khiếu.

Ô Tác Phổ ngây ra, nhìn thấy cái gáy của chính mình, liền biết chính mình chết rồi.

Linh hồn đều bị đánh ra tới, chết đến không thể lại chết, tuyệt vọng nói: Khả Nhã, tớ không thể bảo vệ cậu.

Thiếu nữ, chúng ta lại gặp mặt, phía trước dẫn đường đi.

Na Mỹ chỉ có thể căng da đầu dẫn đường, nhìn Ô Tác Phổ ngã thẳng tắp trên mặt đất, cô cũng sợ hãi, tuy rằng vì quyết tâm hãn vệ đảo nhỏ của Ô Tác Phổ mà cảm động, nhưng vẫn cảm thấy đối phương chết quá không đáng.

Chính mình không thể chết được, nhất định phải sống sót chửng cứu quê hương.

Đi tới biệt thự.

Lúc này Lạc Khắc trong biệt thự cũng đã bại lộ, lấy ra vũ khí không cho Khả Nhã chạy trốn.

Khả Nhã mới biết chính mình tin sai người, Ô Tác Phổ là đúng, Lạc Khắc xác thực là hải tặc.

Thiên Tai đại nhân, cô ấy chính là chủ nhân nơi này.

Lạc Khắc cung cung kính kính nói, hắn biết người có thể tạo thành phá hoại lớn như vừa rồi, chỉ có thể là Thiên Tai.

Khả Nhã nhìn hai người trước mắt, một cử động cũng không dám.

Dừng tay.

Lộ Phi và Tác Long đuổi tới vào lúc ngàn cân treo sợi tóc.

Lộ Phi đã không nhớ rõ hồi nhỏ từng gặp qua Đỗ Lan và Địch Ny Toa, rốt cuộc quá xa xôi.

Na Mỹ nhìn thấy bọn họ, lập tức nói: Ô Tác Phổ bị bọn họ giết chết rồi.

Lộ Phi vừa nghe con trai Da Tô Bố đã chết, tức khắc áo hối lại phẫn nộ, chính mình nếu tìm được Hương Khắc Tư, nên đem tin tức bi thương này nói cho Da Tô Bố thế nào a.

Không thể tha thứ.

Tác Long nói: Đây là Di Động Thiên Tai, một kẻ tiền thưởng 2 tỷ rưỡi, một kẻ tiền thưởng 2 tỷ, nghe nói bọn họ đều từng tạo thành đại phá hoại trên toàn cầu, ngay cả Hải quân đều ban bố mệnh lệnh né tránh, gặp được bọn họ chạy trốn không tính là đào binh.

Hắn là thợ săn hải tặc, từng gặp qua lệnh truy nã của bọn họ: Bọn họ rất mạnh.

Lộ Phi nghe Tác Long nói như vậy, cũng ý thức được gặp phải cường địch.

Tác Long thì nhìn về phía Địch Ny Toa, đại kiếm ngân bạch sau lưng cô phi thường lợi hại.

Trên biển rộng rất ít nhìn thấy nữ kiếm sĩ, càng đừng nói nữ kiếm sĩ tiền thưởng 2 tỷ.

Khả Nhã nghe được tin dữ của Ô Tác Phổ, rất hối hận không có hảo hảo nghe lời.

Quỷ hồn của Ô Tác Phổ nhìn thấy Khả Nhã khóc, cũng là phẫn nộ không thôi, dùng linh hồn đối với Đỗ Lan đấm đá, đáng tiếc đều xuyên qua, không có bất luận thương tổn thực chất nào.

Đối mặt với cường địch chưa từng có, Lộ Phi và Tác Long đều cảm thấy áp lực, nhưng họ đã hứa với Ô Tác Phổ nhất định phải bảo vệ gia sản của Khả Nhã, nam tử hán phải nói lời giữ lời.

Cho nên dù có gặp phải Đại Ma Vương đáng sợ ở ngay Tân Thủ Thôn, họ cũng phải chiến đấu.

Chương 3372

Ta không quản ngươi là thiên tai gì, đều không thể cướp đi đồ vật thuộc về người khác.

Làm ơn đi, băng hải tặc Mèo Đen là hải tặc đấy, ngươi tưởng hải tặc là chơi đồ hàng sao.

Hải tặc chẳng phải là cướp đồ vật vốn không thuộc về mình về tay mình sao.

Đỗ Lan cảm thấy Lộ Phi chắc chắn có hiểu lầm gì đó về hải tặc.

Đó không phải là hải tặc, hải tặc là tự do, là những người có thể đi ra biển khơi mạo hiểm.

Lộ Phi nói.

Hahaha, vậy thì ngươi càng nên rời đi.

Đỗ Lan nói: Trừ phi ngươi giết hết bọn họ, nếu không sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ vì mạo hiểm mà rời khỏi hòn đảo này.

Chỉ cần còn sống, bọn họ vẫn có thể quay lại tiếp tục cướp bóc.

Chỉ cần gia tộc Khả Nhã không chuyển đi, sẽ có một ngày bị bọn họ cướp được.

Ngươi sẽ vì bảo vệ gia đình này mà từ bỏ tự do của chính mình sao.

Hay là vì tự do mà từ bỏ gia đình này.

Đỗ Lan cho Lộ Phi một câu hỏi trắc nghiệm.

Lộ Phi ngẩn người, chưa từng thấy kẻ xấu nào chấp nhất như vậy, bị đánh bại rồi mà vẫn muốn tiếp tục cướp đoạt.

Quá lầy lội, thua thì nên buông tha cho thôn làng mới đúng chứ.

Sao có thể tiếp tục cướp bóc.

Trong đầu Na Mỹ chỉ có một ý niệm, đây chính là kẻ địch, kẻ địch thì ti bỉ vô sỉ, kẻ địch thì không từ thủ đoạn, chỉ có thể dùng tư duy giới hạn thấp nhất, chỉ có thể liệu địch từ khoan dự đoán hành động của địch ở mức độ nghiêm trọng nhất.

Tác Long cũng trầm mặc, dường như đúng là như vậy, hắn nhớ tới hòn đảo trước đó.

Sau khi mình và Lộ Phi đi rồi, nhưng Hải quân vẫn còn ở đó, liệu bọn họ có tiếp tục bắt nạt bá tánh hay không.

Thực ra là không bắt nạt, bởi vì Tạp Phổ đã đến chi bộ chấn chỉnh quân kỷ, bắt giữ người phụ trách quy án.

Nhưng vấn đề là lãnh đạo mới của chi bộ có thể tìm ra phương pháp tự vệ khác hay không.

Nếu không tìm thấy, vậy thì hoành hành bá đạo là lựa chọn tất yếu.

Không phải bọn họ quá xấu, mà là đối mặt với tình huống thực tế, phương án giải quyết mà nhân loại có thể lựa chọn thực sự không nhiều.

Cho nên mới nói bài học duy nhất nhân loại học được từ lịch sử chính là nhân loại chưa bao giờ rút ra kinh nghiệm từ trong lịch sử.

Không phải là không rút ra kinh nghiệm, mà là phương tiện thực tiễn của nhân loại quá ít.

Nghĩ thì rất hay, nhưng khi làm thì phải đối mặt với sự cân bằng các bên, thực sự không có quá nhiều lựa chọn.

Tác Long cũng không khỏi lo lắng.

Lộ Phi nghiến răng nghiến lợi nói: Ngươi quá vô lại.

Sao lại vô lại.

Ta hỏi ngươi, nếu ta đánh bại ngươi, ngươi sẽ từ bỏ việc ra khơi sao.

Đỗ Lan hỏi.

Đương nhiên sẽ không, ta là người đàn ông muốn trở thành Vua Hải Tặc, bất kể thất bại bao nhiêu lần, ta đều sẽ tiếp tục.

Lộ Phi kiên định nói.

Vậy chẳng phải xong rồi sao.

Băng hải tặc Mèo Đen là cường đạo muốn phát tài, bất kể thất bại bao nhiêu lần, quyết tâm phát tài tuyệt đối không dao động.

Cho dù bị các ngươi đánh bại, cho dù rơi xuống vực sâu, cũng phải phát ra tiếng gầm cướp bóc, tuyệt đối không thể phụ lòng tự do của cường đạo.

Cường đạo có tự do gì.

Lộ Phi phẫn nộ nói.

Cường đạo tự nhiên là có tự do xã hội và tự do đạo đức của cường đạo.

Đỗ Lan nói.

Đáng tiếc mọi người nghe không hiểu.

Cường đạo muốn thành công cũng phải giảng nhân nghĩa lễ trí tín, cũng phải thiết lập một bộ quy tắc phân phối và khế ước của riêng mình, thì bắt buộc phải có tự do xã hội và tự do đạo đức.

Không biết ngươi đang nói cái gì, bất luận thế nào, ta đều phải bảo vệ quê hương của Ô Tác Phổ, bất kể ngươi tới bao nhiêu lần, ta đều phải bảo vệ nơi này.

Vậy thì cả đời này ngươi cứ chết già ở đây đi.

Đỗ Lan mỉm cười nói.

Ta cũng tuyệt đối không muốn chết già ở đây.

Lộ Phi phát huy sức mạnh truyện tranh thiếu niên, ngôn xuất pháp tùy.

Đối mặt với mục tiêu gần như không thể thực hiện, chỉ cần gầm lên một tiếng là có thể đột phá trùng trùng chướng ngại, đánh ngã kẻ địch vốn không thể lay chuyển.

Lộ Phi muốn bảo vệ thôn làng, cũng không muốn bị nhốt ở đây, hắn muốn vẹn cả đôi đường, thế là phát động công kích: Súng máy cao su.

Dựa vào đặc tính cao su, liên tục tung quyền, tốc độ cực nhanh.

Tác Long cũng rút kiếm công về phía Địch Ny Toa, đối phương cũng là một kiếm sĩ.

Na Mỹ chỉ cảm thấy hai người này quá ngốc, sao có thể đối kháng với thiên tai di động chứ.

Đỗ Lan cũng không nói nhảm, trực tiếp đối quyền: Muda.

Quá yếu ớt.

Mỗi cú đấm của Lộ Phi đều bị Đỗ Lan chặn lại chuẩn xác, chỉ cảm thấy nắm đấm đánh vào tấm thép, rất đau, nắm đấm của đối phương quá kiên cố.

Nhưng hắn vẫn nghiến răng nghiến lợi tấn công, tuyệt đối không nhận thua.

Địch Ny Toa thấy Tam Kiếm Phái của Tác Long, cũng rút kiếm tỏ vẻ tôn trọng, đáng tiếc đối phương ngay cả một kiếm cũng không đỡ nổi.

Nàng chỉ vung tay một cái, kiếm khí tạo ra đã như cuồng phong thổi bay Tác Long ra xa một trăm mét.

Hoàn toàn không phải đối thủ.

Người tinh mắt đã nhìn ra được, trình độ của Lộ Phi và Tác Long quá kém.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đang bắt nạt trẻ nhỏ ở Tân Thủ Thôn, cảm giác áp bách quá mạnh.

Dừng tay, tôi giao ra tài sản.

Khả Nhã từ bỏ đề kháng, nguyện ý dùng tài sản đổi lấy sự an toàn cho mọi người.

Đừng bỏ cuộc.

Lộ Phi hét lên, tuy rằng hắn cũng không biết làm thế nào mới có thể đánh bại kẻ địch, nhưng tuyệt đối không được bỏ cuộc.

Ô Tác Phổ đã chết rồi, tôi không muốn vì tôi mà làm hại người khác nữa.

Khả Nhã biết tài sản chắc chắn là không giữ được, bởi vì băng hải tặc Mèo Đen không chỉ có ngoại viện mà còn có quyết tâm.

Cho dù lần này giữ được, vậy lần sau thì sao, lần sau nữa thì sao.

Cô cũng biết Lộ Phi và Tác Long không thể ở lại đây mãi.

Đây mới là người thông minh.

Đỗ Lan tăng tốc nắm đấm, xuyên qua lưới quyền của Lộ Phi, đánh lên người đối phương.

Tuy rằng trái cao su có thể khóa máu, nhưng một trận đấm đá vẫn khiến Lộ Phi mặt mũi bầm dập, trong lòng dậy sóng kinh hoàng.

Bởi vì thực lực của đối phương quả thực cường đại, bản thân căn bản không nhìn rõ nắm đấm, không chặn được.

Đây là thời đại hải tặc, những kẻ có tài phú nhưng không có sức mạnh như các ngươi, nên giao tài phú cho hải tặc.

Tự do của hải tặc sẽ lăng gia trên tự do của chúng sinh, đây chính là chân lý của tự do, kẻ mạnh có thể muốn làm gì thì làm, trở thành người tự do nhất.

Trong lòng Lộ Phi cực lực phủ định, nhưng đánh không lại Đỗ Lan, chỉ phủ định bằng miệng cũng vô dụng.

Tự do của hắn tuyệt đối không phải như thế này, tự do của hắn là tự do đạo đức của Hương Khắc Tư Shanks, là bảo vệ kẻ yếu, là đại cục làm trọng.

Lộ Phi thực sự vô cùng ghét Đỗ Lan, không chỉ vì đối phương là kẻ địch, mà còn vì đối phương luôn treo tự do ở bên miệng, nhưng thực chất lại đang chà đạp tự do.

Nhưng không có sức mạnh chống đỡ, Lộ Phi cho dù nói về tự do đạo đức của thuyền trưởng cũng vô dụng, bởi vì quá thúy nhược, sẽ bị đối phương đập nát.

Tôi giao hết tài sản ra.

Khả Nhã nói.

Na Mỹ nhìn thấy Khả Nhã như vậy, nhớ tới trải nghiệm của chính mình.

Ác Long cũng bá đạo như thế, mẹ của cô chính là vì phản kháng mà chết, sau đó mọi người đều lựa chọn giao ra tiền bán mạng.

Chương 3373

Hiện tại Khả Nhã chắc chắn rất không cam lòng, tài phú cha mẹ tích lũy lại bị một đám cường đạo cướp đi.

Na Mỹ quá hiểu cảm giác bị cướp đoạt này, phẫn nộ, ủy khuất, tuyệt vọng.

Khả Nhã, đừng mà.

Linh hồn Ô Tác Phổ đang gào thét, cậu nhìn thấy hai mắt Khả Nhã đẫm lệ, cắn nát môi, hận không thể giết Đỗ Lan, nhưng chính mình lại chẳng làm được gì.

Lộ Phi lần nữa đứng lên, không thể bỏ cuộc, mình và Hương Khắc Tư đã ước hẹn rồi, nếu cứ thế xám xịt bỏ chạy ở đây, mình còn mặt mũi nào đi gặp Hương Khắc Tư.

Hương Khắc Tư vì cứu người ngay cả cánh tay cũng có thể từ bỏ, mình còn tứ chi kiện toàn, sao có thể bỏ cuộc.

Lộ Phi nắm chặt nắm đấm, lảo đảo đi về phía trước, nhìn chằm chằm Đỗ Lan, nói: Ta tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc.

Đỗ Lan thầm nghĩ đối phương cũng chỉ là nhân vật chính, đầu cứng cũng không sao.

Nếu là nhân vật bình thường thì có thể trực tiếp lui ra sân khấu rồi.

Nếu Lộ Phi rời sân, hoàn toàn có thể để Khả Nhã, Na Mỹ, Cổ Y Na, Đạt Tư Kỳ cùng các thiếu nữ xinh đẹp khác lập thành một băng hải tặc mỹ nữ, cũng không tệ.

Đỗ Lan nháy mắt một cái, Lộ Phi liền ngã xuống, linh hồn rời khỏi thân thể, nhìn thấy Ô Tác Phổ.

Ô Tác Phổ, cậu chưa chết hả.

Đồ ngốc đồ ngốc đồ ngốc, không phải tớ chưa chết, mà là cậu đã chết rồi.

Ô Tác Phổ tê liệt luôn rồi.

Lộ Phi cúi đầu nhìn về phía chiến trường, quả nhiên thân thể mình đã ngã trước mặt Đỗ Lan.

Hắn ngẩn người, mình chết rồi sao.

Vậy chẳng phải không còn cơ hội đi gặp Hương Khắc Tư, càng không có cơ hội trở thành Vua Hải Tặc.

Cứ thế mà chết sao.

Quá dễ dàng rồi, chẳng có cảm giác gì cả.

Chết rồi à, quả nhiên ta vẫn còn quá yếu.

Lộ Phi đầu tiên tìm nguyên nhân ở chính mình.

Ở Tân Thủ Thôn gặp phải Đại Ma Vương là cảm giác gì.

Hiện tại Tác Long chính là loại cảm giác này, kẻ địch vô tình mà cường đại, căn bản không phải dựa vào ý chí lực là có thể đánh bại.

Nếu truyện thiếu niên sắp xếp kịch bản kiểu này, tiếp theo tuyệt đối là một tràng kỳ ngộ, tiếp đó sẽ quật khởi.

Giống như trong tiểu thuyết võ hiệp nhân vật chính bị đánh rơi xuống đáy vực, mọi người đều biết hắn sẽ không chết, không những không chết, thậm chí còn gặp được kỳ ngộ, chạm đáy bật lại.

Trong truyện tranh và tiểu thuyết, bị đánh bại chỉ là nhu cầu của kịch bản, tiếp theo chính là vùng lên.

Nhưng Tác Long cũng không biết những thứ này, chỉ kiên quyết phát động đợt tấn công thứ hai, toàn thân là đảm, hồn nhiên không sợ, chết thì chết, chết cũng phải bảo vệ lý niệm của mình.

Nhưng kiếm của Địch Ny Toa còn sắc bén hơn Ưng Nhãn, Tác Long vẫn không địch lại.

Đừng đánh nữa.

Khả Nhã hét lên: Tôi giao tài sản, đừng làm hại bất kỳ ai nữa.

Rất tốt, vậy thì kết thúc.

Tiếp theo băng hải tặc Mèo Đen sẽ làm địa phược linh bảo vệ tài sản.

Đỗ Lan nhìn về phía Lạc Khắc và những người khác.

Bọn họ đều bị dọa đến nín thinh.

Có thể xác định thiên tai di động và băng hải tặc Mèo Đen tuyệt đối không phải đồng minh, mà là quan hệ hiếp bức và bị hiếp bức.

Lạc Khắc cảm thấy áp lực, bảo vệ tài sản, vậy chẳng phải là không được hưởng thụ sao.

Hắn vốn kế hoạch là cướp đoạt tài sản, vừa hưởng thụ vừa kinh doanh.

Nếu kinh doanh không nổi thì trực tiếp đổi chỗ khác tiếp tục cướp bóc.

Dù sao thì cũng chưa từng nghĩ sẽ bị nhốt chết ở một chỗ.

Sao, các ngươi không muốn bảo vệ tài sản à.

Nếu không muốn thì các ngươi cũng có thể đi chết rồi, phần tài sản này không thuộc về các ngươi.

Chỉ sở hữu tài sản mà không thể bảo vệ tài sản là không được, thiếu nữ trước mắt chính là ví dụ sống động.

Lạc Khắc sợ tới mức không dám ho he.

Này, vẫn chưa kết thúc đâu.

Tác Long lần nữa đứng lên.

Đủ rồi, đừng đánh nữa, anh cũng sẽ chết đấy.

Khả Nhã hy vọng có thể cứu được người nào hay người nấy.

Na Mỹ thì nhớ tới mẹ nuôi của mình, mẹ nuôi cũng là khiêu chiến kẻ địch mà mình không thể chiến thắng, cuối cùng chiến tử.

Trong mắt thiên tai, hành vi này không những không đáng khích lệ, thậm chí đáng bị chế giễu.

Nếu Tác Long chiến tử, đối phương chắc chắn cũng sẽ chế giễu thôi.

Tác Long tuy rằng toàn thân đều đau, xương cốt cũng gãy mấy cái, nhưng khí thế của hắn lại không hề giảm đi, hắn vẫn muốn tiếp tục chiến đấu: Kiếm sĩ thì phải đối mặt trực diện với kẻ địch, tuyệt đối không thể bỏ chạy.

Còn đối mặt trực diện nữa chứ, ngươi tưởng ngươi là mìn định hướng Claymore à.

Đỗ Lan nói: Vướng mắc vào vinh dự kiếm sĩ, vậy ta hỏi ngươi, vinh dự kiếm sĩ có thể khiến ngươi trở thành Đại kiếm hào đệ nhất thế giới không.

Nhìn Ưng Nhãn gia nhập Thất Vũ Hải xem, nửa chính nửa tà, nhìn ai không thuận mắt thì chém người đó, không hề quan tâm kẻ mình chém yếu hơn mình, hoàn toàn không để ý vinh dự kiếm sĩ, nhưng hắn lại được công nhận là đệ nhất thế giới.

Kiếm sĩ câu nệ việc không thể bỏ chạy đều không làm nên việc lớn.

Kiếm sĩ cường đại là không chịu quan niệm ước thúc, hải tặc có ưu điểm thì học tập hải tặc, hải quân có ưu điểm thì học tập hải quân, ai có ưu điểm thì học tập người đó, cuối cùng lĩnh ngộ ra kiếm đạo của mình.

Tác Long nghe xong, lại cảm thấy có lý, quả thực nên học tập ưu điểm của người khác.

Nhưng cũng chỉ là có chút đạo lý mà thôi, cũng không phải chân lý, hắn nói: Chỉ biết học tập ưu thế của người khác, căn bản không thể khai sáng kiếm đạo của chính mình.

Ta tuyệt đối sẽ không đưa lưng về phía kẻ địch bỏ chạy, cho dù chết, cũng phải mặt hướng về kẻ địch mà chết, tuyệt không đưa lưng về phía kẻ địch mà chết.

Vậy con đường kiếm đạo của ngươi đến đây là chấm dứt.

Đỗ Lan nói.

Tác Long bày ra tư thế, Tam Kiếm Phái, tin tưởng kiếm của mình, tin tưởng chính mình.

Kiếm sĩ vinh dự, trực diện cường địch, chưa bao giờ là điều kiện tất yếu để trở nên mạnh mẽ.

Đỗ Lan ra chiêu: Kẻ bị lừa dối là ngươi đó.

Đỗ Lan dùng tay làm kiếm, trực tiếp tiễn linh hồn Tác Long đến chỗ Lộ Phi.

Khả Nhã đã tuyệt vọng, mình đều giao ra tài sản, kết quả một người cũng không cứu được, chỉ có thể bất lực khóc lóc.

Hối hận không.

Bi thương không.

Cũng chỉ có thể trách cô không nắm giữ sức mạnh.

Ở đây có một trái Nhân Nhân Hito Hito no Mi chủng Thần thoại, hình thái Yến Song Ưng, muốn ăn thử không.

Ăn trái ác quỷ, sẽ bị biển cả nguyền rủa.

Đỗ Lan nói với Khả Nhã.

Khả Nhã nhìn trái cây, ăn, cô nhất định phải làm chút gì đó.

Na Mỹ biết Đỗ Lan hoàn toàn là đang xem kịch, cho dù Khả Nhã ăn trái ác quỷ cũng không thể nào đánh bại bọn họ.

Khả Nhã ăn trái cây, lập tức biến thành Yến Song Ưng phiên bản nữ, nắm giữ đủ loại kỹ năng, đồng thời đạt được một siêu năng lực: Đạn chồng chập lượng tử.

Khi kẻ địch công kích, có thể tung ra công kích hữu hiệu, cũng có thể tung ra công kích vô hiệu, hoàn toàn do Yến Song Ưng thao túng.

Có thể khiến công kích vô hiệu hóa.

Khả Nhã ăn xong trái cây, lập tức hiểu được phương pháp sử dụng trái cây.

Được rồi, tiếp theo cô có muốn làm giao dịch với ác ma không.

Có thể khiến người chết sống lại, nhưng linh hồn của cô sẽ phải bán cho ác ma.

Đỗ Lan mỉm cười nói.

Na Mỹ nhịn không được nói: Rốt cuộc ngươi có mục đích gì.

Ta không có mục đích gì cả, chỉ là đang thực hiện sự tự do của ta.

Đỗ Lan nói: Khế ước ác ma, cô muốn hồi sinh bọn họ không.

Vậy cái giá là gì.

Khả Nhã hỏi.

Cái giá đương nhiên là một mình cô gánh chịu, sau khi cô chết, sẽ xuống địa ngục.

Đỗ Lan nói.

Chương 3374

Tôi ký.

Nếu một mình mình xuống địa ngục có thể khiến ba người sống lại, cô chấp nhận.

Ký tên, thế là Ô Tác Phổ, Lộ Phi, Tác Long toàn bộ sống lại.

Nhưng bọn họ thua rồi, thất bại thảm hại, không có bất kỳ khả năng thắng lợi nào.

Cho dù tái chiến một vạn lần cũng không thể thắng.

Tác Long càng chịu đả kích nặng nề, hắn vẫn luôn tin rằng tuân thủ vinh dự kiếm sĩ, dũng cảm đối mặt cường địch là con đường đúng đắn để trở nên mạnh mẽ, hiện tại lại bị đả kích đến mức không đáng một xu, vậy làm thế nào mới có thể trở nên mạnh mẽ.

Na Mỹ nhìn Tác Long đang mê mang, rất hiểu đối phương, bởi vì Đỗ Lan cũng từng đập tan hy vọng của cô, nội tâm của chính mình cứ như bị thiên tai tàn phá qua một lần, một tia hy vọng cũng không còn sót lại, hoàn toàn không biết nên làm thế nào.

Trước đây Na Mỹ tin rằng chỉ cần gom đủ một trăm triệu Beri thì có thể cứu quê hương từ tay Ác Long.

Tác Long tin rằng tuân thủ kiếm sĩ chi đạo thì có thể trở nên mạnh mẽ.

Đầu tiên, kiếm sĩ tuân thủ kiếm sĩ chi đạo hơn Tác Long có rất nhiều, vì sao bọn họ không biến thành kẻ mạnh nhất.

Thứ hai, Đại kiếm hào đệ nhất thế giới Ưng Nhãn, hắn có tuân thủ kiếm sĩ chi đạo không.

Hiển nhiên đáp án cho cả hai vấn đề đều là phủ định, cho nên tuân thủ kiếm sĩ chi đạo và trở thành kẻ mạnh nhất không có quan hệ, cả hai không có liên hệ.

Muốn trở thành kẻ mạnh nhất cần thiên thời địa lợi nhân hòa, đầu tiên phải ở sự kiện thích hợp, địa điểm thích hợp, gặp được kẻ địch thích hợp.

Nếu ở Tân Thủ Thôn gặp phải Đại Ma Vương, thì cho dù là kiếm sĩ vinh quang đến đâu cũng phải chết, cũng không có cơ hội trở thành đệ nhất thế giới, cho nên có thể trở thành đệ nhất thế giới hay không, không phải bản thân mình có thể quyết định.

Thứ mình có thể quyết định chính là mài giũa chiến kỹ của bản thân, sau đó bảo toàn chính mình, sống sót mới có thể đợi được cơ hội.

Có những kiếm khách, chiến kỹ có lẽ không phải hạng nhất, nhưng chỉ cần chờ cho kiếm sĩ hạng nhất chết hết, cũng có thể trở thành hạng nhất.

Diễn viên tướng thanh kịch nói châm biếm nổi tiếng từng nói: Chờ cho đại sư chết hết, mình chính là đại sư.

Khả Nhã, vì sao phải từ bỏ tài sản.

Vì sao phải ký ước.

Ô Tác Phổ chảy nước mắt nói: Không đáng phải làm như vậy.

Khả Nhã lại cảm thấy mình nên làm như vậy: Tớ đã quyết định rồi, tớ cũng muốn ra khơi.

Ô Tác Phổ lập tức nói: Tớ sẽ ra khơi cùng cậu.

Khả Nhã lại nói: Không được, tớ phải tự mình ra khơi.

Các cậu đi trước đi, tớ còn cần sắp xếp một chút.

Nói thật, không còn tài sản, hiện tại ngược lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Nhìn những người được hồi sinh, cô cảm thấy tất cả đều đáng giá.

Ô Tác Phổ lại khóc bù lu bù loa: Tớ không có năng lực bảo vệ cậu, tớ thật vô dụng.

Lộ Phi nhìn chằm chằm Đỗ Lan, người này thực sự quá đáng sợ, giết người và hồi sinh người có thể nói là lật tay làm mây úp tay làm mưa, mình hiện tại căn bản không phải đối thủ, quả thực nên bỏ chạy.

Ở đây có một nghịch lý, một kẻ địch, mình không dùng toàn lực để chiến đấu, lại làm sao biết mình không thể đánh bại đối phương.

Nếu mình có mười phần sức mạnh, dùng chín phần cảm giác đánh không lại đối phương, nhưng kỳ thực chỉ cần dùng ra mười phần là có thể thắng rồi.

Một tình huống khác là, mình dùng mười phần, đối phương vẫn chưa chết, mà mình đã kiệt sức, vậy thì mình sẽ chết.

Trong truyện tranh nhiệt huyết, nhân vật chính có hack khóa máu, bình thường mà nói sau khi lực kiệt cũng sẽ không chết, mà là vì đủ loại nguyên nhân được cứu.

Thậm chí trực tiếp chính là gập bụng đứng dậy, đánh thế nào cũng không chết, ngay cả cái cớ cũng chẳng thèm tìm, hoàn toàn chính là ta là nhân vật chính, ta khóa máu, ta kiêu ngạo.

Cho nên trong các tác phẩm nhiệt huyết đừng cân nhắc loại nghịch lý này, bởi vì căn bản không chết được, mỗi lần chiến đấu đều coi như lần cuối cùng là được rồi, không cần chừa đường lui.

Trong thế giới hiện thực làm việc cần chừa đường lui, có thể không động vũ lực thì không động vũ lực, bởi vì nhân tố không xác định quá nhiều, đây chính là sự trung dung và chừng mực.

Nhưng trong truyện tranh, có thể động thủ thì đừng nói nhiều BB, bởi vì nhân vật chính có thể khóa máu.

Sau khi chết, lại sống lại.

Lộ Phi, Tác Long, Ô Tác Phổ chẳng bảo vệ được gì, cuối cùng Khả Nhã vẫn bị buộc ra khơi, từ bỏ gia tài bạc triệu.

Nhưng trước khi chuyển giao tài sản, Khả Nhã lặng lẽ giữ lại một chiêu, giao chiếc thuyền đi biển do cha cô làm giàu mà có cho Lộ Phi.

Khả Nhã tặng thuyền cho chúng ta, vậy cô ấy ra khơi bằng cách nào.

Na Mỹ hỏi.

Ô Tác Phổ lắc đầu: Không biết, tôi hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi Khả Nhã yếu đuối sẽ rời khỏi biệt thự lớn của mình, phiêu bạt trên biển.

Nếu không phải do thiên tai di động, tất cả những chuyện này căn bản sẽ không xảy ra.

Có một ngày tôi nhất định sẽ quay lại, đánh bại thiên tai di động.

Lộ Phi và Tác Long cũng ý chí chiến đấu sục sôi.

Na Mỹ nhịn không được đả kích nói: Các cậu đều đã chết một lần rồi, nếu không phải Khả Nhã bán linh hồn, các cậu căn bản không thể sống lại.

Có thể bớt làm mấy chuyện không thực tế được không.

Lộ Phi nói: Lần sau tôi nhất định sẽ thắng.

Tác Long tuy rằng không nói, nhưng ánh mắt hắn cũng như thế, cũng muốn thắng lợi.

Na Mỹ thầm nghĩ mấy gã đàn ông hết thuốc chữa, mình vẫn nên nghĩ cách trộm con thuyền này, sau đó chuồn mất thì hơn, cô không muốn chôn cùng bọn họ.

Khả Nhã chuyển toàn bộ tài sản cho băng hải tặc Mèo Đen, đi nhờ một chiếc thuyền buôn đi ngang qua giương buồm khởi hành, mở ra cuộc mạo hiểm của chính mình.

Cô đã ăn trái Huyễn thú Yến Song Ưng, đã sở hữu sức chiến đấu không yếu.

Thiên kim tán tận hoàn phục lai Nghìn vàng tiêu hết rồi lại đến.

Tuy rằng không còn tiền, nhưng Khả Nhã ngược lại cảm thấy nhẹ nhõm, thân thể gầy yếu trước kia cũng trở nên khỏe mạnh, không cần gánh vác trách nhiệm bảo vệ gia sản nữa, hoàn toàn có thể muốn làm gì thì làm.

Không có tiền cũng không sao, dù sao tiền nhà mình cũng không phải trên trời rơi xuống, mà là cha ông kiếm được, bọn họ có thể kiếm, mình cũng có thể.

Tôi muốn trở thành thợ đóng tàu vĩ đại nhất trên biển khơi.

Cô tìm cho mình một mục tiêu, thông qua đóng tàu để làm giàu.

Trên biển khơi có đầy tài phú.

Băng hải tặc Mèo Đen thì ở lại trên đảo đối mặt với từng đợt nguy cơ, bởi vì thất phu vô tội hoài bích kỳ tội người thường không có tội, mang ngọc bích mới có tội.

Hải tặc ở Biển Đông cũng càng ngày càng nhiều, bởi vì Hải quân thu hẹp phạm vi, hải tặc liền có nhiều không gian hơn.

Tuy rằng có cường giả như Tạp Phổ thỉnh thoảng sẽ về thăm nhà, nhưng tình huống tịnh không lạc quan.

Thế hệ mới, những người trẻ tuổi như Lộ Phi đều muốn ra khơi làm hải tặc.

Nhưng cho dù là Lộ Phi cũng cần nhà đầu tư thiên thần, cần tài trợ, nếu không căn bản không có cách nào hoàn thành tích lũy nguyên thủy, không đến được Đại Hải Trình.

Cho nên hoặc là bản thân có tiền, có thuyền, hoặc là nhận được đầu tư, hoặc là cướp bóc một phen.

Chung quy là có tiền mới có thể đi xa, nếu không thì không phải là hải tặc, mà là đi ăn mày.

Ngày thứ ba sau khi Khả Nhã rời đi, liền có hải tặc lên đảo cướp bóc, bởi vì bọn chúng nghe nói băng hải tặc Mèo Đen vừa cướp được một mẻ lớn, muốn hắc ăn hắc kẻ xấu cướp của kẻ xấu.

Chiến đấu sẽ tiếp diễn mãi, mãi cho đến khi băng hải tặc Mèo Đen toàn bộ chiến tử.

Nhưng chiến tử cũng không tính là kết thúc, bọn họ còn phải tìm được kẻ chết thay cho mình, mới có thể thực sự giải thoát khỏi lời nguyền địa phược linh.

Nhóm Lộ Phi tuy rằng đã ra khơi, nhưng vẫn không có quy hoạch gì, vẫn luôn là lúc có đồ tiếp tế thì ăn uống thỏa thuê, ăn xong thì chịu đói.

Đặc biệt là Lộ Phi, hắn là bụng cao su, căn bản ăn không no.

Ô Tác Phổ thấy mấy người này chẳng có chút dáng vẻ hải tặc nào, ngay cả cờ hải tặc cũng không có, thế là thiết kế mấy mẫu, định chọn một mẫu treo lên.

Cuối cùng bọn họ chọn cờ hải tặc Mũ Rơm.

Đói quá Lộ Phi hét lớn.

Ai bảo cậu ăn hết đồ tiếp tế nhanh như vậy hả.

Na Mỹ nhịn không được oán trách.

Chương 3375

Đói quá Lộ Phi đâu có quản.

Đột nhiên hắn dường như ngửi thấy mùi vị gì đó, cái cổ cao su trong nháy mắt kéo dài ngoằng, còn dài hơn cả hươu cao cổ: Thơm quá.

Những người khác cũng ngửi thấy, phóng mắt nhìn lại, phía trước chính là một nhà hàng trên biển, là nơi tàu bè đi ngang qua dừng lại ăn cơm.

Lộ Phi quyết đoán ngay lập tức cất cánh, vèo một cái bắn người chạy đi.

Để loại người này làm thuyền trưởng thực sự không có vấn đề gì sao.

Na Mỹ không thể không hỏi.

Tác Long và Ô Tác Phổ cũng không biết.

Nhưng trước mắt bọn họ cũng thực sự đói bụng, bèn đi về phía nhà hàng.

Bên kia, thuyền buôn của Khả Nhã rất thuận lợi đi tới thị trấn Loguetown.

Cô quyết định tu chỉnh ở đây một chút, sau đó ngồi thuyền đi Đại Hải Trình.

Nhưng vé tàu vô cùng đắt, bởi vì đi Đại Hải Trình rủi ro rất lớn, cho nên giá vé tàu nước lên thì thuyền lên.

Năm trăm vạn Beri một vé tàu.

Nếu Khả Nhã vẫn là phú bà, thì cũng không ngại, nhưng hiện tại cô căn bản không có tiền.

Thế này thì khó rồi, không có tiền phải làm sao.

Cô cũng muốn đi Đại Hải Trình.

Ngay lúc Khả Nhã khó xử, giọng nói của một thiếu nữ gọi cô lại.

Khả Nhã xoay người, liền nhìn thấy một thiếu nữ tóc ngắn màu đen đầy khí phách anh hùng, bên hông đối phương đeo một thanh kiếm, hẳn là một kiếm sĩ.

Cô là.

Khả Nhã nghi vấn nói.

Cổ Y Na Kuina, tôi cũng muốn đi Đại Hải Trình, cũng đang gom góp tiền vé tàu.

Nếu không phiền thì chúng ta lập đội đi.

Cô có cách kiếm tiền.

Có, làm thợ săn tiền thưởng là được rồi, chỉ cần đánh bại hải tặc mạnh nhất Biển Đông, là có thể nhận được đủ chi phí, là có thể đi Đại Hải Trình.

Cổ Y Na đã nghĩ kỹ rồi, một công việc có thể hợp pháp kiếm được lợi nhuận khổng lồ, chính là săn giết hải tặc.

Mạnh nhất Biển Đông.

Không sai, tôi đã nghe ngóng rõ ràng rồi.

Ở Biển Đông, hải tặc có tiền thưởng cao nhất chính là băng hải tặc Ác Long, chỉ cần đánh bại bọn chúng là được.

Cổ Y Na nói: Tôi có thể cảm giác được trong cơ thể cô cũng có sức mạnh của ác ma, chi bằng chúng ta lập đội.

Mỹ thiếu nữ và mỹ thiếu nữ hấp dẫn lẫn nhau, đương nhiên cũng là bởi vì trái ác quỷ của các cô đều xuất phát từ tay Đỗ Lan.

Khả Nhã cảm thấy không thành vấn đề, nhưng cô nói: Tuy rằng tôi đã ăn trái ác quỷ, nhưng không có kinh nghiệm thực chiến gì.

Tôi có thể dạy cô.

Cổ Y Na chính là cảm thấy Khả Nhã nhìn mặt thiện lương, là người có thể tin tưởng.

Cô thật tốt.

Khả Nhã không ngờ sau khi ra khơi còn có thể gặp được mỹ thiếu nữ thiện lương như vậy, cũng rất vui mừng.

Cứ quyết định như vậy đi, lập đội thảo phạt Ác Long, đoạt lấy tiền thưởng.

Hiện tại cao nhất Biển Đông, Ác Long, 20 triệu Beri.

Cổ Y Na và Khả Nhã chuẩn bị ở Loguetown trước, giúp Khả Nhã làm quen năng lực trái cây.

Lúc ăn trái cây vào, hẳn là có thể biết tên của trái cây, còn có thể biết năng lực của trái cây.

Trái của cô gọi là gì.

Cổ Y Na hỏi.

Trái Nhân Nhân Hito Hito no Mi chủng Thần thoại, hình thái Yến Song Ưng.

Khả Nhã nói.

Vậy năng lực thì sao.

Chỉ cần tôi đủ tự tin, là có thể khiến công kích của kẻ địch vô hiệu hóa.

Đồng thời tôi còn có thể khiến viên đạn trong súng của mình một trăm phần trăm bắn trúng kẻ địch.

Đây chẳng phải là năng lực rất lợi hại sao.

Có thể khiến công kích của kẻ địch vô hiệu hóa, còn có thể khiến đạn một trăm phần trăm bắn trúng, công thủ toàn diện.

Cổ Y Na nói: Năng lực của tôi là trái Phục Thù Chi Linh Spirit of Vengeance, cũng là chủng Thần thoại, có thể hóa thành ngọn lửa, giống như thế này.

Nói xong toàn thân bốc cháy, biến thành bộ xương khô rực lửa, sau đó lại khôi phục lại.

Khả Nhã đều nhìn ngây người, cùng là chủng Thần thoại, hiệu ứng đặc biệt của người ta ngầu hơn mình nhiều: Đẹp trai quá.

Cũng bình thường thôi.

Cổ Y Na có chút thẹn thùng nói: Năng lực của tôi chính là dùng ngọn lửa tiến hành chiến đấu, có thể phụ ma cho vũ khí, còn có chính là khi tôi nhìn thẳng vào mắt kẻ địch, kẻ địch sẽ chịu công kích tinh thần.

Tiếp theo hai người so chiêu vài cái, cơ bản hiểu rõ năng lực, liền muốn xuất phát.

Đi thôi, chúng ta ngồi chuyến tàu buôn tiếp theo đi tìm Ác Long.

Tuy rằng thương nhân đều biết Ác Long chiếm cứ làng Cocoyasi, nhưng cái gì nên đi thì vẫn phải đi, dù sao hải tặc và sơn tặc cũng xêm xêm nhau, bọn chúng không phải muốn cắt đứt tuyến đường hàng hải, mà là muốn thu phí qua đường.

Chỉ cần nộp phí qua đường, không những không được làm hại tàu buôn, ngược lại còn phải bảo vệ tàu buôn không bị tổn hại.

Cho nên chỉ cần nộp phí bảo kê, tàu buôn treo cờ lên, sẽ không bị cướp bóc.

Đồng thời Lộ Phi và đồng đội ở nhà hàng trên biển quen biết một đầu bếp nhan khống cuồng nhan sắc tên là Sơn Trị.

Hắn nhìn thấy mỹ nữ là một bộ mặt khác, nhìn thấy đàn ông là một bộ mặt khác, vô cùng tiêu chuẩn kép.

Nhưng đạo đức nghề nghiệp đầu bếp của Sơn Trị rất mạnh mẽ, bất kể thực khách là ai, hắn là đầu bếp thì phải nấu cơm cho đối phương ăn.

Tuy rằng thái độ phục vụ khác biệt rất lớn, nhưng chuyện nấu cơm tuyệt đối không hàm hồ.

Tuyệt đối không vì sở thích của bản thân mà ảnh hưởng công việc nhà bếp, đây chính là tự do đạo đức.

Cho dù khách hàng là gái xấu xí nhìn một cái đã muốn nôn, nhưng chỉ cần cô ta là khách hàng, Sơn Trị sẽ tỉ mỉ nấu cơm, đương nhiên thái độ phục vụ chắc chắn sẽ rất ác liệt, nhưng hắn là đầu bếp không phải nhân viên phục vụ.

Lộ Phi lúc ấy liền thèm nhỏ dãi ba thước, đầu bếp có phong cách như vậy quá thích hợp với mình.

Quan trọng nhất chính là tự do đạo đức.

Sơn Trị làm đầu bếp không thể soi mói, cho dù khách hàng là kẻ địch, chỉ cần khách hàng muốn ăn cơm hắn nấu, Sơn Trị sẽ nấu.

Đây chính là nhân tài Lộ Phi cần.

Tỷ như hiện tại, một tên hải tặc muốn cướp bóc nhà hàng trên biển, bởi vì đã đói đến mức không chịu nổi nữa, người khác đều nói ném hắn ra ngoài.

Chỉ có Sơn Trị nghiêm túc nấu một bát cơm, để tên hải tặc ăn ngấu nghiến.

Các ngươi mau đi đi, còn có rất nhiều người sắp đến.

Tên hải tặc đói xỉu chỉ là trinh sát, phía sau còn có một đám người lớn: Chúng tôi bại tẩu từ Đại Hải Trình trở về, vừa mệt vừa đói, thuyền cũng hỏng rồi, bọn họ sẽ cướp nhà hàng của các ngươi.

Bởi vì ăn cơm của Sơn Trị, tên hải tặc rất cảm động, báo cho biết tin bá chủ Biển Đông Khắc Lợi Khắc Don Krieg sắp tới.

Tiền thưởng của Khắc Lợi Khắc là 17 triệu Beri, dưới trướng có năm mươi chiếc thuyền, 5000 thủ hạ.

Hạo hạo đãng đãng đi khiêu chiến Đại Hải Trình, kết quả đi chưa được bao xa đã bại, xám xịt chạy về Biển Đông.

Bởi vì không còn đồ tiếp tế, chắc chắn sẽ tới cướp đoạt nhà hàng trên biển.

Sơn Trị lập tức liên hệ điếm trưởng chủ quán, bỏ chạy đã không thực tế, chuẩn bị khai chiến.

Nhà hàng trên biển có thể du nhận hữu dư xoay xở dễ dàng giữa các hải tặc, bản thân cũng là có thực lực, không chỉ nhân viên nhà hàng là thủy thủ chiến đấu, đồng thời còn ẩn giấu pháo đĩnh, có thể linh hoạt chiến đấu, thậm chí cửa ra vào còn có bình đài chuyên dùng để chiến đấu, vô cùng chu đáo.

Đại Hải Trình khiến bá chủ Biển Đông gãy cánh quay về, khiến người ta ý thức được sự tàn khốc của Đại Hải Trình.

Hạm đội rách nát đã ở ngay trước mắt.

Sơn Trị và mọi người đều đứng trên boong tàu chuẩn bị tác chiến.

Hạm đội vốn uy phong lẫm liệt, hiện tại lại chẳng khác nào đám dân tị nạn chạy trốn, người cũng không đủ năm trăm, kẻ sống sót mười không còn một, có thể thấy được sự tàn khốc của chiến đấu.

Rốt cuộc các ngươi gặp phải kẻ địch gì.

Tên hải tặc đã ăn no nói: Chúng tôi chỉ gặp phải một kẻ địch, một người đàn ông đeo hắc kiếm khổng lồ trên lưng.

Một người.

Mọi người đều ngẩn ra: Một người liền hủy diệt cả hạm đội.

Tác Long nghe nói là người đàn ông đeo hắc kiếm khổng lồ, trong lòng đã biết, đó chắc chắn là Đại kiếm hào đệ nhất thế giới Ưng Nhãn Mễ Hoắc Khắc.

Một người liền có thể địch lại một hạm đội, chiến lực đáng sợ như thế.

Khắc Lợi Khắc hiện tại đói không chịu nổi, cũng không có sức lực đánh trận, căn bản không có sức chiến đấu.

Nếu nhà hàng trên biển lập tức phát động tấn công, Khắc Lợi Khắc tất chết không nghi ngờ.

Nhưng lão bản ông chủ Zeff lại nói: Chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn chiêu đãi bọn họ.

Ngay khi mọi người khiếp sợ, Sơn Trị cũng nói: Nấu cơm.

Hắn là đầu bếp duy nhất có thể theo kịp tiết tấu của lão bản, không hổ là đệ tử lão bản tin tưởng nhất.

Đã là khách, nhà hàng trên biển chúng ta không thể để bọn họ chết đói, nếu không sẽ tổn hại tín dự nhà hàng.

Lão bản nhìn ra được bọn Khắc Lợi Khắc thực sự sắp chết đói rồi.

Chương 3376

Bọn Khắc Lợi Khắc dìu nhau đi vào nhà hàng, đều đã đứng không vững nữa.

Một bàn cơm nước thơm phức có thể cứu mạng, trong nháy mắt liền sống lại.

Nhưng hắn cũng sẽ không báo đáp lão bản: Được rồi, xem ra các ngươi cũng biết uy danh bá chủ Biển Đông, hiện tại giao tàu bè ra đây.

Ta sẽ không ngã xuống ở đây, còn phải tiếp tục đi Đại Hải Trình.

Đám khốn kiếp các ngươi nói cái gì.

Lão bản hảo tâm nấu cơm cho các ngươi, cứu các ngươi một mạng, các ngươi sao có thể lấy oán trả ơn.

Nhân viên công tác nhà hàng đều trợn mắt nhìn.

Thậm chí có người nói: Sơn Trị, đều là anh xúi giục lão bản cứu người không nên cứu, cho dù lạm người tốt cũng phải có mức độ chứ.

Tôi chỉ làm chuyện một đầu bếp nên làm, nếu có người chết đói ở nhà hàng, quả thực tổn hại danh dự nhà hàng trên biển.

Sơn Trị lẽ thẳng khí hùng nói, chỉ thiếu điều nói ngay cả kẻ địch cũng không cứu được thì còn tính là đầu bếp gì.

Lộ Phi cảm thấy Sơn Trị nói có lý, đây mới là người đàn ông trên biển khơi, dám kiên định chính mình.

Hahahaha, mau giao thuyền ra đây.

Khắc Lợi Khắc nói.

Ngược lại tên trinh sát lúc đầu cảm thấy thuyền trưởng quá đáng rồi: Thuyền trưởng, nói thế nào đi nữa, bọn họ đều có ân một bữa cơm với chúng ta.

Chúng ta làm như vậy không tốt lắm đâu.

Khắc Lợi Khắc lại nói như lẽ đương nhiên: Ta muốn chỉnh đốn lại cờ trống tái chiến Đại Hải Trình, cần thuyền, cần người, cần tiền, không cướp là không được.

Lần này chúng ta sẽ không đen đủi như vậy nữa.

A Kim Gin biết mình không thể thuyết phục thuyền trưởng, chỉ cảm thấy bản thân có lỗi với ân nhân.

Bọn họ hiện tại đang diễn vở người nông dân và con rắn, cho dù là thân phận hải tặc cũng quá đê tiện.

Ngay khi mọi người giương cung bạt kiếm, chỉ nghe bên ngoài vang lên một tiếng ầm ầm, cả mặt biển đều sôi trào, bầu trời mây đen che phủ, rồng sấm đen kịt gào thét.

Mọi người chạy ra xem, chỉ thấy thiên địa bị nhốt vào trong lồng giam tia chớp màu đen.

Trên tàn hài hạm đội có hai bóng người đang đứng.

Ưng Nhãn.

Thiên tai di động.

Địch Ny Toa và Ưng Nhãn đang chiến đấu, đã gặp nhau thì chắc chắn phải so chiêu một chút, hai người đều đang sử dụng Bá khí đối chọi.

Đầy trời tia chớp kia chính là Bá Vương Sắc quấn quanh của Địch Ny Toa.

Ưng Nhãn sử dụng là Vũ Trang Sắc Lưu Anh Ryuo, phát huy toàn bộ các loại ưu thế của Bá khí: Không ngờ vì buồn chán đi tới Biển

Đông, lại có thể gặp được thiên tai di động, đúng là may mắn.

Thiên tai di động đi khắp thế giới, cũng không phải muốn gặp là có thể gặp được, có thể gặp được quả thực là vận khí.

Ưng Nhãn Mễ Hoắc Khắc, Đại kiếm hào đệ nhất thế giới, kiếm thuật của ngươi quả thực không tệ, nhưng về mặt Bá khí vẫn kém một chút.

Tại vùng biển mà Bá khí chính là tất cả này, không có Bá Vương Sắc Bá khí, chung quy sẽ gặp phải bình cảnh.

Địch Ny Toa tiếc nuối nói.

Ta cũng không có dã tâm xưng vương xưng bá.

Thiên phú của Ưng Nhãn tuyệt đối là đỉnh tiêm, nhưng tâm thái của hắn lại không chống đỡ nổi Bá Vương Sắc Bá khí.

Hắn quá lười nhác, thà làm một người đàn ông tốt ở nhà cư gia hảo nam nhân còn hơn.

Tính cách của hắn kỳ thực không thích hợp bôn ba trên biển khơi, càng thích hợp tìm một nơi không người, dạy dỗ đệ tử, trồng hoa nuôi cỏ.

Đáng tiếc trong thời đại đại tranh này, không có nơi nào có thể khiến người ta trốn tránh tìm sự thanh nhàn.

Cho nên hắn chỉ có thể giết thời gian trên biển khơi.

Khi người khác nếm mật nằm gai, bài binh bố trận, xây dựng đoàn đội, Ưng Nhãn lại đang truy sát gà mờ để giết thời gian.

Khi người khác khổ tâm cô nghệ, công lược hàng tuyến, xưng vương xưng bá, Ưng Nhãn vẫn đang truy sát gà mờ để giết thời gian.

Giết càng nhiều gà mờ, cũng không thể khiến Ưng Nhãn xây dựng thế lực.

Có thiên phú, nhưng không có nhiệt huyết, tự nhiên là không thể thức tỉnh Bá Vương Sắc Bá khí.

Mỗi người đều có Bá Vương Sắc Bá khí, không nhất định phải xưng vương xưng bá, chỉ cần quyết tâm trở thành kẻ mạnh nhất trong một lĩnh vực, ngươi cũng có thể thức tỉnh Bá Vương Sắc Bá khí.

Chỉ là ngươi tuy có danh xưng đệ nhất kiếm hào, nhưng lại không để ý.

Địch Ny Toa nói.

Cái danh đệ nhất thế giới của Ưng Nhãn đến quá nhẹ nhàng, hoàn toàn là ở trong thời kỳ chân không khi một thế hệ cường giả qua đời, thế hệ cường giả mới còn chưa quật khởi.

Cho dù hắn không nắm giữ áo nghĩa mạnh nhất của Bá Vương Sắc Bá khí, chỉ dựa vào Kiến Văn Sắc và Vũ Trang Sắc là có thể trở thành đệ nhất thế giới, hắn thậm chí còn chưa nỗ lực bao nhiêu, đã là đệ nhất thế giới.

Cái danh đệ nhất thế giới này, chỉ có thể duy trì đến khi thế hệ cường giả mới quật khởi.

Nhưng Ưng Nhãn thì không sao cả, hắn chỉ hy vọng mình có thể an nhàn một chút.

Gia nhập Thất Vũ Hải, cũng chỉ là không muốn bị người ta quấy rầy, chỉ muốn sống cuộc sống của mình.

Có phải đệ nhất hay không cũng không quan trọng, quan trọng là vui vẻ.

Ưng Nhãn nói: Đây chính là kiếm thuật của ta.

Quả thực là thiên mã hành không, không gò bó theo khuôn mẫu, thiên phú của ngươi quả thực lợi hại.

Địch Ny Toa thừa nhận Ưng Nhãn sở hữu thiên phú kiếm thuật đỉnh cao, nhưng có thiên phú, không đại biểu là thực sự muốn dùng kiếm thuật xưng vương xưng bá: Vì sao không dùng kiếm thuật bảo vệ bình an một phương.

Thiên phú của ta, ta muốn dùng thế nào là tự do của ta.

Ưng Nhãn sẽ ở dưới tự do xã hội và tự do đạo đức, đảm bảo tự do thiên nhiên của mình.

Nén tự do thiên nhiên của mình vào một không gian rất nhỏ, sau đó ở lại bên trong.

Sức mạnh do thiên phú kiếm thuật mang lại, có thể giúp hắn bảo đảm không gian tự do nhỏ bé này.

Với thực lực của hắn có thể sáng tạo tự do xã hội và tự do đạo đức của riêng mình, nhưng hắn không vui lòng.

Cũng có thể mở rộng tự do thiên nhiên của mình, nhưng hắn và Đỗ Lan không giống nhau, không thể coi thế giới như một trò chơi, cho nên hắn chỉ có thể sử dụng tự do thiên nhiên trong phạm vi nhỏ.

Địch Ny Toa nói: Quả thực là tự do của ngươi, vậy để chúng ta tiếp tục so chiêu đi.

Gặp được đối thủ tốt, cô cũng rất hưởng thụ chiến đấu.

Ưng Nhãn không biết Người Nhện Spider Man, cho dù biết, cũng sẽ không tán đồng câu nói trách nhiệm càng lớn năng lực càng lớn.

Hắn không khiêu chiến tự do xã hội và tự do đạo đức, nhưng cũng không từ bỏ tự do thiên nhiên, hy vọng có thể duy trì sự cân bằng vi diệu giữa cả ba.

Ưng Nhãn và Địch Ny Toa, kiếm khách của hai thế giới khác biệt gặp nhau, Bá khí kích động Biển Đông, quần chúng vây xem nhìn đến thần hồn rung động.

Bởi vì quá cường đại, hoàn toàn vượt ra khỏi sự hiểu biết của bọn họ.

Cường giả Đại Hải Trình, mạnh đến mức không có phổ không thể đo lường.

Ưng Nhãn sau khi nhìn thấy Bá Vương Sắc Bá khí của Địch Ny Toa, liền biết cho dù mình không thua, cũng khó mà thắng.

Bởi vì đây là túc mệnh của biển cả, không phải dựa vào thiên phú là có thể giải quyết.

Ý chí của D, Bá Vương Sắc Bá khí, hình thái Nika.

Không có ý chí của D thì không có tư cách dẫn dắt thời đại, không có Bá Vương Sắc Bá khí thì không có tư cách chen chân vào hàng ngũ vương giả, không có hình thái Nika thì không có tính hợp pháp.

Địch Ny Toa triển hiện ra Bá Vương Sắc Bá khí đã đủ để nói rõ cô có tư cách, mà Ưng Nhãn không có tư cách.

Tình huống này, Ưng Nhãn là có tự mình hiểu mình.

Nhưng gặp được cao thủ, vẫn là muốn chiến đấu.

Thế là hai người liền đại đánh ra tay ở Biển Đông, di chuyển trên mặt biển như bay, vung kiếm.

Một hắc một bạch hai thanh kiếm va chạm vào nhau, tia chớp đen tích lý ba lạp khuếch tán, châm ngòi cả biển cả.

Phế tích hạm đội triệt để phấn nát, chìm nghỉm.

Nhưng trận chiến này cũng không có kết quả, bởi vì chỉ là so chiêu, không phải sinh tử đấu.

Cho nên đánh được kha khá, Địch Ny Toa liền đi.

Ưng Nhãn lại đi không nổi, tuy rằng chưa phân thắng bại, nhưng nhìn từ thể lực tiêu hao, liền biết hắn thua.

Chương 3377

Địch Ny Toa hoạt lực mười phần, nói đi là đi, Ưng Nhãn lại cần ở lại hồi phục khí lực.

Nếu chiến đấu tiếp tục duy trì thêm ba phút, Ưng Nhãn sẽ chết, sẽ bị chém thành mảnh vụn.

Thiên tai di động quả nhiên danh bất hư truyền.

Ưng Nhãn đi tới nhà hàng trên biển, chuẩn bị ăn bữa cơm rồi đi.

Ưng Nhãn Mễ Hoắc Khắc, ta muốn khiêu chiến ngươi.

Mọi người đều tránh không kịp, nhưng Tác Long lại chủ động đứng ra, muốn khiêu chiến cường giả.

Ưng Nhãn ngược lại không ngờ Biển Đông còn có người to gan lớn mật như vậy, nhìn qua, phát hiện đối phương cầm ba thanh đao, người bình thường dùng Tam Kiếm Phái ngược lại là lần đầu tiên thấy, đối phương tuy rằng trẻ tuổi, nhưng ánh mắt lại rất sắc bén, hiển nhiên có mục tiêu kiên định.

Vì sao, ngươi không sợ chết à.

Ta muốn trở thành Đại kiếm hào đệ nhất thế giới.

Lý do của Tác Long rất đơn giản, muốn kiến thức một chút chênh lệch giữa mình và Kiếm hào mạnh nhất.

Ưng Nhãn thấy thế, lấy ra một con dao nhỏ dài bằng ngón trỏ, nói: Có thể đáp ứng ngươi, nhưng nếu không để ngươi trả giá đắt, kiếm thuật của ta cũng trở nên rẻ rúng, nếu ngươi thua, sẽ chết.

Tuy rằng nói như vậy, nhưng Ưng Nhãn vẫn sẽ nương tay.

Tác Long kiên định không dời, vẫn muốn khiêu chiến, cho dù chết.

Giống như là nhận định Ưng Nhãn sẽ nương tay vậy, nhận chuẩn mình sẽ không chết.

Đỗ Lan thấy thế thầm nghĩ Tác Long rốt cuộc làm sao xác định Ưng Nhãn nhất định sẽ tha cho hắn một mạng.

Nếu hiện tại chết luôn, còn làm thế nào trở thành Đại kiếm hào đệ nhất thế giới.

Chỉ có thể nói nhân vật truyện tranh đều là khóa máu, đều là những tên dùng hết toàn lực cũng không cần lo lắng an toàn tính mạng.

Ngược lại gặp được nguy hiểm tính mạng, liền đại biểu hắn sắp trở nên mạnh hơn.

Tất cả đều là kịch bản sắp xếp, cho nên bất kể gặp phải kẻ địch gì cứ lao vào là được, không cần lo lắng cái mạng nhỏ không giữ được, bởi vì tất cả đều đã được an bài trước, nguy cơ là để quật khởi tốt hơn, tất cả nguy cơ đều là phục vụ cho kịch bản.

Quả nhiên truyện tranh không phải lịch sử.

Lịch sử thì rất trực tiếp, nói chết là chết, nói không còn là không còn, tráng chí chưa đền thân chết trước mới là trạng thái bình thường, thường thường không có cơ hội thứ hai.

Đỗ Lan thầm nghĩ mình đã cho Tác Long cơ hội thứ hai, để Khả Nhã bán linh hồn hồi sinh ba người, kết quả bọn họ vẫn không rút ra bài học.

Nhưng Ưng Nhãn chắc chắn sẽ nương tay, bởi vì Tác Long có tự do đạo đức của kiếm sĩ.

Tuy rằng bản thân Ưng Nhãn không tuân thủ, nhưng không đại biểu hắn không hiểu rõ.

Hắn rất rõ ràng loại tự do đạo đức này là rất bảo quý, chỉ cần kiếm sĩ vẫn là dòng chính của biển cả, người sở hữu loại tự do đạo đức này chính là nhân tài rất quý giá.

Chỉ cần làn sóng kiếm sĩ không biến mất, kiếm sĩ như Tác Long cho dù thực lực không mạnh, cũng có thể có một chỗ đứng.

Nếu làn sóng kiếm sĩ biến mất, vậy Tác Long chẳng qua chỉ là một Don Quixote, chẳng qua là một tên hề hoạt kê, dùng để chứng minh sự hủ bại và ngu xuẩn, cố chấp và nực cười của kiếm sĩ.

Cũng giống như Tống Tương Công, ông ta không muốn bán độ nhi kích đánh khi kẻ địch đang qua sông, cũng không muốn tấn công khi kẻ địch chưa bày xong trận, cuối cùng thảm bại, cho nên bị chế giễu suốt hai ngàn năm.

Đó là bởi vì khi đó Chu Lễ đã sụp đổ, cho nên hành vi của Tống Tương Công đã lỗi thời.

Nếu kỵ sĩ vẫn là trào lưu, người như Don Quixote hoàn toàn chính là một dòng nước trong của kỵ sĩ.

Nếu Chu Lễ còn có thể làm chủ, vậy Tống Tương Công quả thực chính là thánh nhân.

Hành vi của một người có được khen ngợi hay không, vẫn là phải xem trào lưu thời đại.

Nếu bắt đầu từ hôm nay, kiếm sĩ không ngừng suy tàn, vậy thì Tác Long chính là một tên hề.

Nếu kiếm sĩ còn có thể duy trì, vậy Tác Long chính là tấm gương của kiếm sĩ.

Quyết định tương lai của kiếm sĩ, chính là việc kiếm sĩ với tư cách là một nghề nghiệp, có thể kiếm tiền hay không.

Tuy rằng khó nghe, nhưng đây là một vấn đề rất thực tế, kiếm sĩ cũng phải ăn cơm, nếu không kiếm tiền, mọi người sẽ không làm kiếm sĩ.

Võ sĩ là vì khống chế mậu dịch Tống Nhật, mới bắt đầu thực sự nắm giữ địa vị, khai sáng Võ sĩ đạo.

Sau này cũng là vì quy tắc trò chơi thay đổi, võ sĩ tiến vào ba hệ thống chính trị, thương nghiệp, quân sự, tiếp tục kiếm tiền, Võ sĩ đạo liền bị Nghị viện thay thế.

Kỵ sĩ là vì Thập Tự Chinh Crusades mới kiếm tiền, mới có tinh thần kỵ sĩ.

Nhưng theo thời đại đại hàng hải bắt đầu, lượng lớn kỵ sĩ chuyển biến thành tư bản, quý tộc quân sự, chính khách, tinh thần kỵ sĩ cũng dần dần bị Nghị viện thay thế.

Kiếm sĩ thông qua việc ra khơi, bất kể là trở thành hải tặc hay là hải quân, đều có thể đạt được lượng lớn tiền bạc, thì sẽ có lượng lớn người trẻ tuổi tre già măng mọc trở thành kiếm sĩ, chống đỡ tự do đạo đức của nghề nghiệp kiếm sĩ này.

Nhưng chỉ cần thời đại biến hóa, người trẻ tuổi thông qua phương pháp khác kiếm tiền, kiếm sĩ cũng sẽ suy tàn.

Đỗ Lan thầm nghĩ hiện tại kiếm sĩ vẫn chưa đến thời kỳ cuối, nếu tiến vào thời kỳ cuối, Tác Long chính là một trò cười.

Ưng Nhãn phỏng chừng cũng sẽ không thủ hạ lưu tình, chỉ biết chém chết tên tiểu tử không biết biến thông này.

Không thể khắc chu cầu kiếm ôm cây đợi thỏ trên bảo thủ.

Đỗ Lan thầm nghĩ Lộ Phi và Tác Long đều là người theo đuổi làn sóng, thứ bọn họ theo đuổi đều là thứ sẽ bị đào thải.

Vua Hải Tặc và Đại kiếm hào đệ nhất thế giới đều là có tính thời hiệu, đều có khả năng đuổi theo đuổi theo rồi bị đào thải.

Bởi vì Đỗ Lan và Địch Ny Toa đã đang ra sức phát triển kỹ thuật, đang nâng cao hiệu suất giao thông, tương lai hai mươi năm thế giới tất nhiên vì đó mà thay đổi, Vua Hải Tặc và Đại kiếm hào đệ nhất thế giới sẽ bị người ta xem nhẹ, thậm chí sẽ bị chế giễu.

Người ta sẽ tranh tiên khủng hậu lao vào trào lưu mới, tìm kiếm kỳ ngộ mới.

Địch Ny Toa cũng cảm thấy Đỗ Lan nói không sai: Cũng giống như tinh thần thượng võ, luôn có người hy vọng phục sinh tinh thần thượng võ, nhưng lại không biết đây cũng là một tinh thần bị đào thải.

Quả thực như thế, bắt đầu từ vạn ban giai hạ phẩm duy hữu độc thư cao mọi thứ đều thấp kém chỉ có đọc sách là cao quý, tinh thần thượng võ của quý tộc vũ trang đã không thể trở thành dòng chính nữa.

Thường thấy sóng sau xô sóng trước, sóng trước chết trên bãi cát.

Đỗ Lan nhìn Tác Long, cũng là cảm khái người bình thường gian nan: Người bình thường theo đuổi trào lưu, lúc bắt đầu theo đuổi, trào lưu đang độ hot.

Nhưng đợi đến khi sắp đuổi kịp, trào lưu liền hết hạn, lúc này lại muốn đổi đường đua thì khó khăn, đã chi trả quá nhiều chi phí chìm, muốn đổi đường đua, chi phí coi như đổ xuống sông xuống biển.

Không đổi, sóng trào bình ổn, liền bị chết đuối.

Đây chính là bi ai của kẻ đuổi sóng.

Địch Ny Toa nói: Nhưng trước mắt mà nói, Tác Long và Lộ Phi nếu có thể trong hai năm đạt thành mục tiêu, còn có thể ăn mười năm tiền lãi hồng lợi.

Thời gian càng lâu, hồng lợi càng ít.

Cơ sở hạ tầng của chúng ta cũng phải hai mươi năm trái phải mới có thể hoàn thành.

Đỗ Lan nói: Chúng ta vừa đến đã thay đổi quy tắc trò chơi, tội lỗi tội lỗi.

Tuy rằng nói như vậy, nhưng hắn vẫn luôn cười, hiển nhiên chế tạo làn sóng mới đi truy đuổi làn sóng cũ, đối với hắn mà nói là rất vui vẻ.

Thông thường mà nói, chế tạo sóng mới cần phấn lục thế chi dư liệt phấn đấu dựa trên cơ nghiệp sáu đời để lại Tần Thủy Hoàng, nhưng chúng ta là người xuyên việt, ba mươi năm là được rồi.

Đỗ Lan nói.

Phấn lục thế chi dư liệt, thực ra chính là tích lũy sức mạnh, chỉnh hợp nội bộ, xây dựng tín dự, cuối cùng tung đòn nặng nề, thổi bùng lên làn sóng mới.

Cho nên trước khi làn sóng mới xuất hiện, không phải là không có dấu hiệu, người thông minh sẽ từ trong đó nhìn thấy cơ hội.

Đối với làn sóng cũ mà nói, chắc chắn là rất kháng cự làn sóng mới.

Nhưng làn sóng cũ có một vấn đề, chính là chi phí càng ngày càng cao, càng khó để người trẻ tuổi gia nhập.

Người trẻ tuổi chỉ có thể đi sang làn sóng mới, như vậy cuối cùng liền tạo thành sức mạnh thế không thể đỡ.

Ưng Nhãn sẽ nương tay, tuy rằng hắn có thể dễ dàng giết chết Tác Long, nhưng hắn sẽ nương tay.

Bởi vì làn sóng kiếm sĩ vẫn chưa qua đi, thời đại này vẫn cần kiếm sĩ cố chấp như Tác Long thêm gạch thêm ngói, chết thì quá đáng tiếc.

Ưng Nhãn dùng dao nhỏ dễ dàng phá giải kiếm chiêu Tam Kiếm Phái của Tác Long, dễ dàng đánh bại hắn.

Tác Long quyết định đối mặt trực diện, tiếp nhận trừng phạt của Ưng Nhãn.

Ưng Nhãn từng nói muốn khiêu chiến có thể, nhưng bắt buộc phải trả giá đắt.

Tác Long khiêu chiến rồi, sau đó trả giá đắt, để Ưng Nhãn chém mình một đao.

Ưng Nhãn thấy Tác Long nguyện ý vì vinh dự kiếm sĩ mà chết, tự nhiên cũng là lưới mở một mặt, không hạ tử thủ.

Bởi vì hiện tại vinh dự kiếm sĩ vẫn đáng để tin tưởng, vẫn chưa đến thời đại kiếm sĩ điêu linh, cho nên Tác Long sẽ không trở thành Don Quixote.

Cùng một sự việc đi làm ở những hoàn cảnh khác nhau, kết quả hoàn toàn không giống nhau.

Chương 3378

Chờ một chút.

Ngay lúc Ưng Nhãn chuẩn bị động thủ, lại có một giọng nói ngăn cản Ưng Nhãn.

Là ngươi.

Ưng Nhãn nhìn thấy người tới là Đỗ Lan: Quả nhiên thiên tai di động luôn xuất hiện cùng lúc.

Hắn toàn thân cảnh giới, tùy thời chuẩn bị chiến đấu.

Nói thật vừa rồi đại chiến một trận, hiện tại hắn không tự tin có thể toàn thân rút lui trước mặt Đỗ Lan, dù sao Đỗ Lan còn cường đại hơn Địch Ny Toa.

Là ta, đừng căng thẳng, ta không phải đến để chiến đấu với ngươi.

Đỗ Lan nói: Ta là muốn hỏi xem có thể nhường cơ hội trừng phạt cho ta không, để ta cho tiểu tử này một kiếm, chém đứt con đường kiếm sĩ của hắn.

Ưng Nhãn không khỏi hỏi: Ngươi và hắn có thù.

Không có.

Vậy vì sao ngươi muốn giết hắn.

Chẳng lẽ ngươi không muốn giết hắn sao.

Ta chỉ là cho hắn một chút giáo huấn, để hắn đừng tìm chết, tuy rằng quyết tâm muốn thành đệ nhất thế giới là tốt, nhưng không biết tiến lui là tự tìm đường chết.

Muốn trở thành Đại kiếm hào đệ nhất thế giới, thì phải tìm đối thủ thích hợp với mình.

Ưng Nhãn cũng là dụng tâm lương khổ, bảo Tác Long đừng tìm đối thủ đánh không lại.

Vậy không chỉ Tác Long cần giáo dục, Lộ Phi cũng cần giáo dục, trong đám người trẻ tuổi này ngoại trừ Ô Tác Phổ ra, những người khác đều sẽ không rút ra bài học.

Trừ phi ngươi một kiếm chém chết bọn họ, nếu không bọn họ vẫn sẽ đi khiêu chiến cường giả, hơn nữa làm không biết mệt.

Đỗ Lan nói.

Đây chính là truyện tranh nhiệt huyết, nhân vật chính đều sẽ khóa máu, nhân vật chính khiêu chiến thất bại là để tiến thêm một bước trưởng thành.

Nhân vật chính truyện tranh khiêu chiến kẻ địch đánh không lại, khán giả đều biết nhân vật chính chắc chắn có thể thắng, chỉ là tò mò nhân vật chính rốt cuộc thắng thế nào.

Nhân vật chính cần lòe loẹt bật hack, bật hack hợp lý rồi, nhân vật chính thắng, khán giả cũng sướng rồi.

Có thiết lập như vậy, Ưng Nhãn giáo dục hào vô ý nghĩa, bởi vì sau này bọn Lộ Phi chỉ cần gặp được cường giả là sẽ đi khiêu chiến, sau khi bị đánh bại cũng giống hệt như vậy sẽ không rút ra bài học.

Ngươi khẳng định không biết đâu, trước khi gặp ngươi, bọn họ đã giao thủ với ta.

Ta đã từng giết chết bọn họ, lại hồi sinh bọn họ.

Nhưng bọn họ căn bản không hề rút ra bài học, lúc này giờ khắc này vẫn khiêu chiến đối thủ không thể chiến thắng, cho nên bọn họ sẽ không rút ra bài học, sẽ không lý giải khổ tâm của ngươi.

Đỗ Lan khẳng định quyết đoán nói.

Ưng Nhãn cứng họng, chết qua một lần, Tác Long lại vẫn muốn khiêu chiến mình, đúng là không biết sống chết, hắn cũng không biết nói gì cho phải.

Tác Long lại nói: Nếu một kiếm sĩ không dám khiêu chiến cường giả, thì không thể thăng tiến.

Vậy nếu ngươi chết ở đây thì sao.

Ưng Nhãn hỏi.

Chết thì chết, ta không hối hận.

Ưng Nhãn cạn lời.

Đỗ Lan nói: Giao cho ta đi, ngươi là lão tiền bối không xuống tay được, ta có thể một đao chém xuống, chém hắn làm hai đoạn, lần này sẽ không ai hồi sinh hắn nữa.

Lộ Phi vừa nghe liền không đồng ý: Đây là đối quyết giữa các kiếm sĩ.

Ngươi không có tư cách gia nhập.

Ta nói tham dự là tham dự, đây là tự do của ta.

Đỗ Lan nói: Các ngươi nếu không sướng, thì ngẫm lại xem làm thế nào đánh bại ta.

Nếu Lộ Phi không có cách bật hack, đoạn đường này còn rất nhiều ủy khuất phải chịu.

Ta nhất định sẽ đánh bại ngươi.

Lời tuy như thế, nhưng Lộ Phi hiện tại còn chưa khai phát trái cây, cũng chưa học được Bá khí, năng lực bình thường thôi.

Khác với truyện tranh nhiệt huyết thông thường, nhân vật chính thông thường sẽ huấn luyện, Kakarot Goku, Uzumaki Naruto, Kurosaki Ichigo.

đều sẽ vất vả tu luyện.

Thông qua tu luyện nắm giữ sức mạnh mới, cho dù là Tác Long bình thường cũng là hễ có thời gian liền huấn luyện.

Nhưng Lộ Phi trước khi tiến vào nửa sau Đại Hải Trình, thì vẫn luôn không tu luyện.

Lúc đầu lợi dụng nguyên lý tương sinh tương khắc để chiến đấu, sau đó đột nhiên khai phát ra Gear 2 Nhị Đẳng.

Tuy rằng rất ngầu, nhưng một chút lót đường phoreshadowing cũng không có.

Không giống các truyện tranh khác, đều sẽ làm chút lót đường.

Sau khi Lộ Phi huấn luyện hai năm, hy vọng hắn có chút biểu hiện, nhưng lại biểu hiện rất không đặc sắc.

Khiến người ta cảm giác hai năm huấn luyện, hắn căn bản không học được thứ gì, hoàn toàn là bị làm lỡ dở hai năm.

Lộ Phi tuy rằng không có sức mạnh, nhưng rất tự tin, cho dù đối diện với Đỗ Lan, cũng giống hệt như vậy tin tưởng mình nhất định sẽ thắng.

Đỗ Lan hỏi: Vì sao ngươi muốn đánh bại ta, ta đang vận hành tự do của chính mình.

Chẳng lẽ sau khi ngươi trở thành Vua Hải Tặc, liền muốn tước đoạt tự do của người khác sao.

Vậy Vua Hải Tặc ngươi chính là muốn đạp lên đầu chúng ta sao.

Đương nhiên không phải, hiện tại rõ ràng là ngươi đạp lên đỉnh đầu chúng ta.

Nếu ta trở thành Vua Hải Tặc, sẽ không để ngươi muốn làm gì thì làm, ta muốn để mọi người có thể vui vẻ mạo hiểm trên biển khơi.

Lộ Phi nói.

Nếu ta cứ khăng khăng muốn làm gì thì làm thì sao.

Vậy ta sẽ đánh bại ngươi.

Điều này nói rõ ngươi vẫn là muốn đạp lên đầu chúng ta, dùng vũ lực ép buộc ta chấp nhận suy nghĩ của ngươi, giống hệt việc ta đang làm hiện tại.

Ta hiện tại chính là muốn dùng vũ lực ép buộc các ngươi chấp nhận suy nghĩ của ta.

Đỗ Lan nói.

Không phải đâu, ta và ngươi không giống nhau.

Lộ Phi cuống lên, hắn và Đỗ Lan là không giống nhau.

Có cái gì không giống nhau.

Đều là phá hoại sự tồn tại khiến mình không sướng.

Không giống nhau, trong lòng ta có mọi người, trong lòng ngươi chỉ có chính mình.

Ta muốn để mọi người cùng nhau ra khơi, mà ngươi chỉ vì chính mình.

Vậy ngươi chắc chắn không thể thành công.

Đỗ Lan nói.

Vì sao.

Lộ Phi không hiểu: Để mọi người đều có thể ra khơi, sao lại không thể thành công.

Bởi vì ý tưởng này của ngươi vi phạm thiên đạo, thiên đạo sáng tạo ra ong mật, cũng sáng tạo ra ruồi bọ.

Thiên đạo sẽ không thiên vị một bộ phận người, thiên tai sẽ làm hại người tốt, cũng sẽ làm hại người xấu.

Tất cả tốt và xấu đều được bao dung, đây mới là biển cả.

Mà ngươi lại chỉ công nhận người tốt trong lòng mình, bài xích người xấu trong lòng mình, khí lượng của ngươi chỉ có thể là một nửa biển cả.

Đỗ Lan nói: Ta là toàn bộ biển cả, ngươi là một nửa biển cả, ngươi tự nhiên sẽ không thành công.

Lộ Phi tức đến đỏ cả mặt, tên Đỗ Lan này hoàn toàn là nói hươu nói vượn, hắn nghĩ đến Hương Khắc Tư, Hương Khắc Tư sẽ không vì bản thân mà sử dụng sức mạnh, nhưng lại sẽ vì mọi người mà liều mạng.

Đây mới là hán tử chân chính, mới là đàn ông chân chính.

Đỗ Lan chỉ biết vì bản thân sử dụng sức mạnh, chỉ biết làm hại người khác, là sai lầm.

Ưng Nhãn thấy Đỗ Lan dùng một tràng võ mồm nói người trẻ tuổi đến mức á khẩu không trả lời được, cũng không biết hắn có mục đích gì, nhưng vẫn thu đao, dù sao hiện tại chém nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Đồng thời hắn cũng đang suy nghĩ Vua Hải Tặc rốt cuộc là tồn tại như thế nào, là quản lý biển cả theo ý nguyện của mình, hay là bao dung tất cả tốt và xấu.

Nếu dùng sở thích của mình để quản lý biển cả, vậy chắc chắn sẽ tước đoạt tự do của những người không phù hợp với giá trị quan của Vua Hải Tặc.

Nhưng nếu bao dung tất cả, vậy trên biển khơi tốt xấu đối quyết, sẽ vô cùng hỗn loạn, ý nghĩa tồn tại của Vua Hải Tặc ở đâu.

Cho nên Vua Hải Tặc căn bản không thể khiến tất cả mọi người thỏa mãn, cuối cùng tất nhiên gánh vác tiếng xấu.

Có lẽ Vua Hải Tặc đã chết có ý nghĩa hơn Vua Hải Tặc còn sống.

Ưng Nhãn, đối quyết của chúng ta vẫn chưa kết thúc.

Tác Long không chịu.

Ưng Nhãn nói: Cho dù hiện tại ta cho ngươi một đao, ngươi cũng không thể lý giải.

Tiểu tử, ngươi còn quá non nớt, còn rất nhiều thứ cần học tập, hãy thực tế một chút đi cước đạp thực địa, đừng theo đuổi việc khiêu chiến cường giả một cách thiếu thực tế, không có lợi gì cho ngươi đâu.

Cho dù muốn thua, cũng phải thua có giá trị một chút, thua ở trong tay ta, hào vô giá trị.

Nói xong, hắn liền đi trước một bước.

Tác Long bất lực, phẫn nộ nhìn chằm chằm Đỗ Lan, cho rằng đối phương cản trở mình kiến thức bản lĩnh của Đại kiếm hào đệ nhất thế giới.

Lộ Phi cũng trợn mắt nhìn, nhưng hắn nhất thời không biết làm sao phản bác Đỗ Lan.

Lộ Phi cũng biết chính là có người không phù hợp với giá trị quan của mình, cũng giống như Hương Khắc Tư sẽ gặp phải sơn tặc vậy, cuối cùng cũng không thể không ra tay đánh bại sơn tặc.

Nếu hắn trở thành Vua Hải Tặc, cũng giống như vậy sẽ có người phản đối, chỉ có thể đánh bại bọn họ, như vậy chính mình mới là người tự do nhất, nhưng cứ như vậy hắn chính là Vua Hải Tặc của một nửa biển cả.

Đại ma vương tân thủ thôn lại xuất hiện, bắt nạt các bạn nhỏ ở thôn tân thủ, cảm giác này quả thực rất sướng, rất tự do.

Chương 3379

Lộ Phi và Tác Long tự nhận chưa làm chuyện gì thương thiên hại lý, nhưng tai họa di động lại âm hồn bất tán, liên tục đả kích bọn hắn, cũng không biết rốt cuộc là vì sao.

Bọn hắn chỉ đành nhìn Đỗ Lan với ánh mắt giận dữ.

Đỗ Lan không thèm để ý, quay người rời đi, chút nào không quan tâm mình lại vừa đả kích thôn tân thủ.

Sau khi Đỗ Lan và Địch Ny Toa biến mất, Đông Hải Bá Chủ tiếp tục lấy oán trả ơn: Kẻ ngáng đường rốt cuộc đã đi rồi, hiện tại các ngươi mau giao thuyền ra đây.

Lũ tiểu nhân hèn hạ các ngươi, chúng ta tuyệt đối sẽ không giao thuyền.

Sơn Trị, đây đều là lỗi của ngươi, là ngươi đòi cứu lũ hải tặc này mới thành ra một mớ hỗn độn.

Các thủy thủ nhao nhao trách móc Sơn Trị.

Sơn Trị mặt mũi bình tĩnh, hắn tuyệt đối sẽ không làm chuyện có lỗi với trù nghệ của chính mình, đây là đạo đức của hắn với tư cách là một đầu bếp.

Còn về phía đám hải tặc đối diện này, hắn cũng không sợ, đánh thắng là được.

Lộ Phi và Tác Long đứng ra, mặt đầy nộ khí, bị Đỗ Lan bắt nạt xong, đang cần tìm người phát tiết.

Thật khiến người ta khó chịu.

Lộ Phi nói: Đám người các ngươi kẻ nào kẻ nấy đều chỉ biết có mình, hoàn toàn không để ý đến suy nghĩ của người khác, cứ để ta dùng nắm đấm đánh bại các ngươi.

Tác Long tuy không nói chuyện, nhưng ý tứ cũng không khác biệt lắm, cũng cần dùng chiến đấu để chứng minh quyết tâm của bản thân.

Đông Hải Bá Chủ nhìn hai tên tiểu nhân vật vô danh tiểu tốt, phóng túng cười nhạo: Đã các ngươi muốn tìm cái chết, ta sẽ thành toàn cho các ngươi.

Rõ ràng ngoan ngoãn giao thuyền ra là được rồi, hiện tại còn muốn bồi thêm mạng sống.

Hắn vốn dĩ cũng muốn giải quyết vấn đề một cách nhân từ, không thương tổn người mà chỉ đoạt thuyền là được, kết quả bọn hắn không nguyện ý, cũng chỉ đành trọng quyền xuất kích.

Bọn họ có lòng tốt cứu ngươi.

Lộ Phi càng lúc càng giận, cảm giác trên đại hải có quá nhiều loại người xấu chà đạp thiện ý của người khác, rõ ràng mọi người đều tuân thủ đạo đức tự do của chính mình là được rồi, tại sao lại muốn cướp đoạt của người khác.

Đương nhiên là vì tự do của cường đạo chính là cướp đoạt.

Cơ thể Đông Hải Bá Chủ đã qua cải tạo, trên người có nhiều loại vũ khí, thực lực bản thân vẫn tính là không tệ.

Đương nhiên, ở trên đại hải nơi Bá khí là tất cả, muốn dựa vào vũ khí khẳng định là không được.

Rốt cuộc ngay cả năng lực trái ác quỷ hệ Logia đều chỉ có thể xếp ở thê đội thứ hai, Bá khí mới là sự tồn tại ở thê đội thứ nhất, mà người cải tạo chỉ có thể tính là thê đội thứ ba.

Trong quá trình chiến đấu, bởi vì Lộ Phi không quen thuộc chiêu thức của đối phương, bị một tấm lưới lớn trói lại, rơi xuống biển.

Nhưng đây đều là vấn đề nhỏ, nhân vật chính là có thể tỏa huyết, không chết được.

Đứng dậy, liền cho Đông Hải Bá Chủ biết cái gì gọi là nhân vật chính.

Tượng Giao súc lực nhất kích, nội năng toàn bộ chuyển hóa thành động năng, truyền đệ vào trong cơ thể Đông Hải Bá Chủ, muốn để đối phương biết hải tặc không phải đốt giết cướp bóc, mà còn là nhân tình thế cố.

Ta là người đàn ông muốn trở thành Vua Hải Tặc.

Lộ Phi kiên định bất di.

Oanh long, Đông Hải Bá Chủ bị đánh bay, bất quá hắn cũng không từ bỏ: A a, các ngươi rồi sẽ có một ngày phải rời đi, nhà hàng trên biển là của ta.

Các ngươi không thể nào bảo hộ bọn hắn mãi được, ta sẽ triệu tập nhân thủ, tuyệt đối sẽ không dừng lại, ta còn muốn đi Vĩ Đại Hàng Lộ.

A Kim nhìn không được nữa, cho thuyền trưởng một đòn, tha thuyền trưởng rời đi.

Bọn hắn thật sự sẽ quay lại sao.

Chủ quán nói: Có lẽ vậy.

Hắn cũng không xác định, nhưng có một điểm hắn rất rõ ràng, đó chính là trên biển cả có rất nhiều hải tặc cố chấp, tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy, nói giết cả nhà người ta thì chính là muốn giết cả nhà người ta.

Sơn Trị, ngươi đi đi.

Chủ quán biết Sơn Trị hiện tại nên xuất hải, Đông Hải đã quá nhỏ bé rồi.

Sơn Trị và chủ quán cũng có một đoạn duyên phận.

Vốn dĩ chủ quán là một hải tặc, mà Sơn Trị khi đó là tạp vụ trên một con tàu khách.

Về sau tàu chìm, hai người bọn họ lưu lạc đến đảo hoang.

Sơn Trị ăn tất cả thức ăn, mà chủ quán giả bộ chính mình có thức ăn, kỳ thực trong túi toàn là vàng bạc châu báu, căn bản không có thức ăn, cuối cùng suýt chút nữa chết đói.

Cuối cùng chủ quán và Sơn Trị vẫn được cứu, chủ quán cũng không làm hải tặc nữa, mà chuyển sang làm đầu bếp.

Sơn Trị cũng trở thành đệ tử của hắn.

Chủ quán tuy là hải tặc, cũng có việc nên làm có việc không nên làm, cho dù chính mình chết đói, cũng sẽ không làm hại trẻ nhỏ.

Cho nên Sơn Trị tôn trọng chủ quán, vẫn luôn hy vọng có thể giúp đỡ hắn kinh doanh nhà hàng.

Bất quá Sơn Trị đối với đại hải rộng lớn cũng có sự chờ mong, hắn hy vọng tìm được vùng biển bao hàm tất cả hải sản kia, ALL BLUE.

Sau khi tiến hành cuộc từ biệt cảm động, bọn họ chuẩn bị xuất phát, lại phát hiện thuyền đã mất, Na Mỹ cũng không thấy đâu.

Na Mỹ muốn mang theo một ức Bối lợi về quê hương.

Trên biển cả, Hoàng Kim Mai Lệ Hào thừa phong phá lãng, nhưng trong lòng Na Mỹ lại bị mây đen bao phủ.

Lời nói của Đỗ Lan cứ văng vẳng không tan, nếu như Ác Long không tuân thủ ước định, chính mình lại có thể làm gì.

Nàng là không có biện pháp nào, nếu như Ác Long hủy ước, cũng chỉ đành chấp nhận hiện thực.

Ác Long tự nhiên sẽ không thực hiện ước định, không chỉ sẽ không buông tha quê hương của Na Mỹ, cũng sẽ không buông tha nàng.

Tri thức hàng hải của Na Mỹ vô cùng quan trọng, nàng có thể vẽ hải đồ, có hải đồ chính là: thiên hạ chi đại, đại hữu khả vi.

Dã tâm của Ác Long vẫn rất lớn, hy vọng đạt được đủ hải đồ, sau đó lần theo bản đồ, đi cướp đoạt những thôn làng nhân loại kia.

Hắn là Người Cá, cùng nhân loại có mối thù không đội trời chung.

Na Mỹ trở về ngôi làng xa cách nhiều năm, mấy năm nay nàng du lịch bên ngoài, đi khắp nơi trộm cắp, trộm được một ức Bối lợi, nhưng trong lòng lại vui vẻ không nổi.

Nếu như không có Đỗ Lan, nàng khẳng định sẽ vô cùng cao hứng.

Nhưng hiện tại nàng một điểm cũng không cao hứng, chỉ cảm thấy áp lực.

Có nghi lự, điều đó chứng minh nàng cũng biết Ác Long không có khả năng thực hiện ước định.

Nhưng không trở về thử một chút, nàng lại không cam tâm.

Sau khi trở về, Na Mỹ phát hiện mọi người đều không ở nhà, mà bị tập trung lại.

Tỷ tỷ của nàng cũng ở bên trong, người đều tụ tập cùng một chỗ, tại rừng quýt.

Sao lại là ngươi.

Na Mỹ lại nhìn thấy Đỗ Lan.

Na Mỹ, em về rồi, mau tới đây, cùng nhau lên lớp.

Na Mỹ nhìn thấy tỷ tỷ chào hỏi nàng đi học: Lên lớp, học cái gì.

Đỗ Lan cười nói: Hàn Phi Tử, các ngươi khẳng định không hiểu.

Tóm lại sau khi học xong, các ngươi sẽ biết một số đạo lý cơ bản, sẽ biết Ác Long không phải xấu, Thiên Long Nhân cũng không phải xấu, đều có nỗi niềm khó nói.

Chẳng lẽ ngươi còn muốn để chúng ta đồng cảm với ác bá sao.

Na Mỹ tức điên rồi, cái tên Đỗ Lan này quá đáng lắm rồi, không chỉ phá hoại lý tưởng của người khác, còn muốn để người bị hại đi đồng tình với kẻ gây hại sao.

Đỗ Lan cười: Ta cũng không nói đồng cảm, chỉ là để các ngươi hiểu bọn hắn vì sao làm như vậy.

Hàn Phi Tử chính là nói cho các ngươi biết: Có một loại cây, gai rất nhiều, sau khi lớn lên khẳng định sẽ đâm người, vậy thì không nên trồng.

Ý là gì đây.

Chính là nói cho các ngươi biết, có một số người rất có tài năng, nhưng bồi dưỡng ra khẳng định sẽ phản bội, cho nên loại người như vậy không bằng đừng bồi dưỡng.

Hàn Phi Tử còn nói người đóng xe hy vọng mọi người phú quý, kẻ bán quan tài hy vọng nhiều người chết, cái này không phải người đóng xe thì lương thiện hơn, kẻ bán quan tài thì tà ác hơn, mà là bởi vì lợi ích lai nguyên bất đồng, mọi người phú quý rồi, xe mới bán được nhiều.

Người chết nhiều rồi, cửa hàng quan tài làm ăn mới tốt.

Na Mỹ nghe xong, một lời không nói.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Hàn Phi Tử lại nói rồi, thê tử của phú hào nếu sinh con trai, như vậy sẽ kỳ vọng phú hào chết đi, bởi vì như vậy là bảo hiểm nhất đối với nàng và con trai.

Triển khai ra, bên cạnh một phú hào sẽ xuất hiện hai nhóm người, một nhóm là phú hào sống thì có thể đắc lợi, một nhóm là thông qua việc phú hào chết đi để đắc lợi.

Mà hiện tại Ác Long cũng như thế, hắn sống có người đắc lợi, hắn chết cũng có người đắc lợi.

Đỗ Lan dạy mọi người Hàn Phi Tử, chính là để bọn hắn biết nếu như hy vọng Ác Long chết, thì phải đi đoàn kết những kẻ có thể từ cái chết của Ác Long mà đắc lợi.

Chương 3380

Không chỉ là những người bị Ác Long áp bức, còn có cả thủ hạ của Ác Long.

Nếu như Ác Long kết hôn sinh con, thậm chí ngay cả thê tử của hắn cũng có thể đoàn kết.

Bởi vì thê tử con cái trong một số tình huống, cũng có thể từ cái chết của trượng phu mà thu lợi.

Chính là trần trụi như vậy, Hàn Phi Tử không chủ trương xã hội khế ước, chủ trương lợi ích.

Đối với người tuân thủ khế ước mà nói, cái này đơn giản chính là dị đoan tà thuyết, nhưng đối với người không giảng khế ước mà nói, cái này xác thực là bảo điển.

Làm một chuyện rốt cuộc là vì lợi ích, hay là vì khế ước.

Hàn Phi Tử cho rằng là lợi ích, ông cho rằng một bảo vật nếu đặt ở nơi mọi người đều nhìn thấy, cho dù kẻ tâm thuật bất chính cũng không dám đi trộm.

Nếu như bảo vật đặt ở nơi mọi người không nhìn thấy, cho dù là người trạch tâm nhân hậu cũng có khả năng sẽ chiếm làm của riêng.

Kết luận chính là con người đều căn cứ vào lợi ích được mất của chính mình để làm việc.

Đỗ Lan đi trước một bước tới thôn Khả Khả Tây Lý, tại rừng quýt giảng giải Hàn Phi Tử cho mọi người, để mọi người biết Hàn Phi chủ trương chính là một loại xã hội uy hiếp.

Muốn cho xã hội ổn định, tốt nhất chính là hình thành uy hiếp.

Hắn cho rằng pháp nhất định phải nghiêm khắc, nghiêm chính là yêu, càng nghiêm thì càng yêu.

Bởi vì nghiêm khắc rồi, người người cảm thấy bất an, thì mới thái bình.

Đồng thời đề xuất: Pháp, Thuật, Thế.

Pháp chính là công khai, Thuật là thứ lãnh đạo giả không công khai, Thế chính là đại xu thế, là cơ sở để Pháp và Thuật có thể vận hành.

Đơn giản mà nói, Thế chính là năng lực kiếm tiền của một người, năng lực kiếm tiền của người này mạnh, như vậy Pháp và Thuật đều có thể vận hành.

Năng lực kiếm tiền yếu, Pháp và Thuật sẽ không thể vận hành.

Pháp, chính là quy tắc trò chơi công khai.

Thuật, chính là phương thức hắn thao túng tiền, hắn có thể sẽ đem tiền đặt ở khu vực nào đó, cũng có thể không đặt, thông qua kiểu treo khẩu vị này để người khác nghe lời.

Tiền đề của những cái này, là khi năng lực kiếm tiền mạnh.

Na Mỹ không hiểu những thứ này có tác dụng gì.

Chẳng lẽ có thể đối phó Ác Long sao.

Đương nhiên là có thể, Ác Long cũng không thể tín nhiệm tất cả mọi người.

Hoàn toàn có thể lôi kéo những kẻ có thể thu lợi từ cái chết của Ác Long, đoàn kết những người này, là có thể giết chết Ác Long.

Hiện tại có một vấn đề, giết chết Ác Long, các ngươi cho rằng Đông Hải có xuất hiện một gã còn tàn bạo hơn Ác Long hay không.

Học tập Hàn Phi Tử, các ngươi có hay không ý thức được cái gọi là hòa bình là rất yếu ớt, chỉ có tại một loại trạng thái vi diệu mới có thể thực hiện.

Hiện tại hải tặc càng ngày càng hung hăng ngang ngược, Hải quân càng ngày càng tà ác, các ngươi đánh chạy Ác Long, lại tới một kẻ địch tàn bạo hơn Ác Long, đến lúc đó các ngươi lại có thể làm thế nào.

Mọi người hoàn toàn chưa nghĩ tới khả năng này, chỉ cảm thấy Ác Long đã là tồn tại tà ác nhất rồi.

Nếu như tàn bạo hơn Ác Long, thực lực cũng nên mạnh hơn hắn, vậy hắn vì sao không đi Vĩ Đại Hàng Lộ.

Có thôn dân đề xuất một vấn đề, cho rằng cường giả đều nên đi Vĩ Đại Hàng Lộ.

Dung lượng của Vĩ Đại Hàng Lộ cũng là có hạn, đại lượng chiến sĩ bị đào thải ở Vĩ Đại Hàng Lộ sẽ trở lại Tứ Hải, Đông Hải tự nhiên cũng là mục tiêu của bọn hắn.

Ác Long cũng chỉ là một Ngư nhân bị Vĩ Đại Hàng Lộ đào thải, cũng không lợi hại, nhân vật chân chính lợi hại còn có rất nhiều.

Đỗ Lan nói: Các ngươi có thể giữ được gia viên của mình không.

Khẳng định là giữ không được, bọn họ cũng không có năng lực như vậy.

Cường giả như Kim Sư Tử sau khi đào tẩu khỏi ngục giam, cũng sẽ tới Đông Hải dạo chơi, có thể nói người Đông Hải căn bản không có bất kỳ năng lực tự vệ nào.

Mọi người lâm vào trầm mặc, nếu như bọn họ có năng lực tự vệ, cũng sẽ không bị Ác Long khống chế.

Nhưng bọn họ có thể làm sao đây.

Bọn họ chỉ là người bình thường, căn bản không có chiến đấu lực, hiện tại Hải quân cũng không dựa vào được.

Bọn họ dường như chỉ có thể chịu áp bức, chỉ có thể nhẫn nhịn.

Đỗ Lan nói: Vậy thì sự việc tiếp theo ta muốn nói, các ngươi phải vểnh tai lên mà nghe, cái ta muốn dạy các ngươi là Hàn Phi Tử Bát Gian, cũng chính là tám loại gian trá, phương pháp phản bội kẻ thống trị.

Hối lộ người bên gối, thu mua thân tín thị tòng, lôi kéo lòng người, cung cấp hưởng lạc, giả vờ ca công tụng đức, bịa đặt tin đồn châm ngòi ly gián, âm thầm tụ tập tử sĩ rèn luyện sức mạnh, câu kết người ngoài.

Đây là tám loại biện pháp lấy yếu thắng mạnh.

Thông thường là sử dụng cùng lúc, dùng cái này đánh bại đối thủ.

Mọi người nghe xong, chỉ cảm thấy nam nhân này quá xấu xa, làm sao có thể tà ác như vậy.

Bát Gian, quả thực đột phá ranh giới cuối cùng của nhân loại.

Na Mỹ cũng cảm thấy không rét mà run, đột nhiên cảm thấy tai họa di động không chỉ là chiến đấu lực đáng sợ, càng đáng sợ chính là tà tâm của hắn.

Nàng cứ nghĩ vì sao Đỗ Lan lại tới nơi này, căn bản không phải giúp đỡ, mà là muốn phá hoại nội tâm thuần phác của bá tánh quê hương, muốn giáo dục bọn hắn thành điêu dân.

Hàn Phi Tử là phản đối Bát Gian, hy vọng quân chủ mở to mắt, đừng để những thứ này lừa gạt.

Nhưng rất nhiều lúc, quân chủ cho dù đầu óc thanh tỉnh, nhưng thân thể vẫn sẽ rất thành thật mà tiếp nhận Bát Gian.

Chênh lệch giữa lý tưởng và thực tiễn rất lớn, ngày ngày có người nịnh nọt, cho dù quân chủ đầu óc có thanh tỉnh đi nữa, cũng có ngày luân hãm.

Trong nguyên tác Ác Long chết dưới tay ngoại địch, thuộc về cái cuối cùng của Bát Gian, câu kết ngoại địch.

Đỗ Lan nhìn biểu cảm của mọi người, hiển nhiên bọn hắn cũng đang giãy dụa, bọn hắn cũng không phải rất dễ dàng liền có thể tiếp nhận những thủ đoạn này.

Bởi vì thời điểm thực tiễn, cần phải nằm gai nếm mật, bộ bộ vi doanh, vô cùng khó chịu.

So với mạo hiểm, còn không bằng nhẫn nhịn bị áp bức.

Bởi vì làm Bát Gian, cũng không nhất định liền thật sự có thể thành công.

Nếu như nhẫn nhịn bị áp bức, hoặc là Ác Long sẽ rời đi, hoặc là chúa cứu thế sẽ tới.

Đối với người bình thường mà nói, chờ đợi cơn sóng tới, dễ dàng hơn so với việc chính mình nỗ lực tạo ra cơn sóng.

Bọn họ lại không phải sống không nổi, hà tất mạo hiểm đâu.

Đương nhiên cũng có một bộ phận người đang nghiêm túc suy nghĩ, phương pháp của Đỗ Lan phải chăng khả thi, hỏi: Nhưng chúng ta là Nhân tộc, bọn hắn là Ngư nhân, bọn hắn không nhất định sẽ tín nhiệm chúng ta.

Bọn hắn không cần tín nhiệm các ngươi, chỉ cần tín nhiệm tài nguyên trong tay các ngươi là được rồi.

Đỗ Lan nói.

Tôi không đồng ý.

Na Mỹ nói: Mọi người không nên đi làm những chuyện tà ác đó.

Một tên trộm, vào lúc này lại cao thượng.

Na Mỹ cho rằng phạm tội cũng là có đẳng cấp, trộm cắp là tội nghiệt nhẹ nhất, nhưng nếu như đi con đường lộng quyền gian nịnh, tội nghiệt liền quá lớn, mọi người sẽ biến thành người xấu, sau này trong thôn còn sinh hoạt thế nào.

Mọi người đều phải đề phòng lẫn nhau.

Không sai không sai, hiện tại mọi người đều có nghi hoặc, có nghi hoặc thì sẽ có một nửa ủng hộ, một nửa phản đối, đây là hiện tượng bình thường.

Đỗ Lan biểu thị nếu như mọi người đều đồng ý hoặc đều phản đối, vậy thì không phải nghi hoặc rồi.

Đỗ Lan vừa mới đề xuất Bát Gian, dùng thủ đoạn gian nịnh thay thế chiến đấu lực, trong lòng bọn hắn khẳng định là có nghi hoặc, nghi hoặc chính là mọi người vô pháp bảo trì nhất trí.

Đối phó loại người như Ác Long, căn bản không cần nói lễ nghĩa liêm sỉ, chính là nên không từ thủ đoạn.

Bát Gian là cho những người không có sức mạnh như chúng ta cơ hội đánh bại cường địch.

Chương 3381

Chênh lệch sức mạnh giữa chúng ta và Ác Long xác thực rất lớn, vậy chúng ta nên hủ hóa đội ngũ của hắn.

Dùng nữ nhân, dùng tán mỹ, dùng mỹ thực, dùng dược vật.

Bất kể dùng cái gì, chỉ cần kéo chiến đấu lực của bọn hắn xuống cùng trình độ với chúng ta, là có thể đánh bại bọn hắn.

Có thôn dân nghiến răng nghiến lợi nói, hiển nhiên hoàn toàn ủng hộ Đỗ Lan.

Vậy chúng ta còn ti bỉ hơn cả Ác Long rồi.

Na Mỹ vẫn không đồng ý.

Ti bỉ.

Từ khi Ác Long giết chết thôn dân, song phương chúng ta đã là kẻ địch rồi, kẻ địch dùng bất cứ thủ đoạn nào đều không tính là ti bỉ.

Chỉ cần có thể tiêu diệt kẻ địch là được.

Chúng ta dùng những thủ đoạn này, cho dù sau khi đánh bại Ác Long, lại làm sao xác bảo những thủ đoạn ti bỉ này sẽ không dùng lên người thôn dân.

Những thủ đoạn này chính là chiếc hộp Pandora, một khi mở ra, liền không cách nào đình chỉ.

Na Mỹ cũng đồng ý dùng thủ đoạn Bát Gian có thể hủ hóa Ác Long, nhưng loại hủ hóa này có thể biết điểm dừng sao.

Hay là sẽ sau khi Ác Long ngã xuống, tiếp tục lan tràn.

Có ủng hộ, cũng có phản đối, đây chính là nghi hoặc.

Đỗ Lan nghĩ thầm song phương nói đều có đạo lý, thế giới chính là như vậy, một thứ, người ủng hộ có thể nói ra một ngàn cái lý do ủng hộ, người phản đối có thể nói ra một ngàn cái lý do phản đối, cuối cùng vẫn là phải xem thực tiễn.

Mà để thực tiễn thành công, thì phải thiết lập hạn chế cho chính mình, như vậy mọi người mới có thể tin tưởng thủ đoạn Bát Gian sẽ không đả kích bừa bãi.

Thiết lập hạn chế cho chính mình, cũng chính là Trung Dung.

Hiện tại đã đến thời điểm quan trọng, người ủng hộ Bát Gian làm thế nào để mọi người tin tưởng Bát Gian chỉ nhắm vào Ác Long, mà sẽ không khuếch tán ra.

Nếu như có thể khiến người ta tin tưởng điểm này, vậy thì cư dân ủng hộ Bát Gian liền thành công, bọn họ có thể đoàn kết càng nhiều người.

Cái này cần kiến lập tín dự, có thể kiến lập tín dự, liền thắng.

Nhưng thường thường một bước này cũng là khó nhất, rốt cuộc để người khác tin tưởng mình, nếu là dễ dàng làm được thì thế giới sẽ không phức tạp như vậy.

Làm thế nào để thôn dân tin tưởng Bát Gian chỉ đối phó kẻ địch, sẽ không đối phó người mình.

Cần khảo nghiệm trí tuệ của người ủng hộ.

Chu Thiên Tử bao dung di dân Ân Thương, Lưu Bang bao dung Ung Xỉ, về sau còn có các phương pháp ưu đãi tù binh vân vân, muốn để mọi người tin tưởng chính mình tuy rằng có sức mạnh, nhưng sẽ không lạm dụng sức mạnh, như vậy mới có thể kiến lập tín dự.

Cho nên người ủng hộ có thể đi hủ hóa trước, đánh bại Ác Long trước, sau đó không giết Ác Long, để mọi người tin tưởng bọn họ dùng Bát Gian chỉ là tự vệ, không phải lạm sát kẻ vô tội, bọn họ có thể sử dụng Bát Gian, càng sẽ biết điểm dừng.

Tín dự được kiến lập bằng sự thật mới là thứ thuyết phục người ta nhất.

Người ủng hộ và người phản đối chia làm hai phe, đều không thể thuyết phục đối phương, giằng co không xong.

Tuy rằng bọn họ đều hy vọng từ trong tay Ác Long cứu vớt gia hương, nhưng bọn họ không có sức mạnh, sử dụng Bát Gian lại quá mức ti bỉ, không cách nào khiến người ta tin tưởng Bát Gian chỉ dùng đến khi đánh bại Ác Long là dừng.

Tóm lại song phương tranh chấp không nghỉ.

Tất cả những điều này đều nằm trong dự liệu của Đỗ Lan, đây chính là sự phá hoại của hắn.

Na Mỹ nhìn thấy Đỗ Lan mỉm cười gợi đòn, liền biết đối phương căn bản không phải hảo tâm giúp đỡ, hắn chính là xem kịch.

Nàng rất muốn ngăn cản mọi người tranh cãi, đồng tâm hiệp lực, nhưng vấn đề là nàng chính là một phần của sự tranh cãi, chính là người phản đối Bát Gian.

Cãi nhau rồi, đây chính là kết quả tất nhiên của sự nghi hoặc.

Đối mặt tình huống như vậy, Na Mỹ cũng là lực bất tòng tâm, cuối cùng chỉ có thể dùng sự thật để nói chuyện.

Người ủng hộ sẽ chấp hành Bát Gian, bọn họ sẽ bị mắng là gian nhân, nhưng chỉ cần có thể suy yếu băng hải tặc Ác Long, biến Ngư nhân thành yếu như chính mình, là có thể thắng.

Sau khi mọi người tách ra, những người ủng hộ Bát Gian mở một cuộc họp nội bộ, cân nhắc làm thế nào ăn mòn băng hải tặc Ác Long.

Thành viên băng hải tặc Ác Long đều là Ngư nhân, tiếp xúc với nhân loại không nhiều.

Đại lượng Ngư nhân sinh hoạt tại trong biển, rất nhiều nhân loại sẽ bắt giữ Ngư nhân làm nô lệ, nô lệ Ngư nhân tại thị trường của Thiên Long Nhân có thể bán một cái giá cao.

Nghiên cứu Ngư nhân thích ăn cái gì, thích mặc cái gì, thậm chí có hay không thuốc cấm, thông qua đầu kỳ sở hiếu để ăn mòn Ngư nhân.

Đồng thời còn có một bộ phận người muốn trở thành thủ hạ của Ngư nhân, giúp Ngư nhân làm trâu làm ngựa.

Đối mặt nhân loại đầu thành và ăn mòn, cái này cần khảo nghiệm Ngư nhân rồi, bọn hắn có thể cầm cự được hay không.

Thông thường mà nói là cầm cự không được, Ngư nhân cũng là người.

Tại trên đại hải không chỉ có Nhân tộc, còn có rất nhiều á nhân tộc, ví dụ như tộc Cự Nhân, tộc Chân Dài vân vân, Ngư Nhân tộc cũng chỉ là một trong rất nhiều chủng tộc, ngoại mạo đặc trưng của các chủng tộc bất đồng tuy rằng không giống nhau, nhưng logic nội tại đều không khác biệt lắm, giống nhau sẽ có hỉ nộ ai nhạc, có thích cái gì ghét cái gì.

Ngư Nhân tộc tuy rằng sinh hoạt tại trong biển, nhưng cùng nhân loại có rất nhiều chỗ tương tự.

Đối mặt sự hèn mọn của nhân loại, Ngư nhân rất vui vẻ hưởng thụ.

Ác Long rất thích thao túng cảm giác của Na Mỹ, hắn muốn để Na Mỹ cảm giác sợ hãi, sau đó tâm cam tình nguyện trở thành hoa tiêu của chính mình, vẽ bản đồ mãi cho đến chết.

Ác Long từ lúc bắt đầu đã chưa từng cân nhắc qua việc thực hiện lời hứa với Na Mỹ, nhân loại căn bản cũng không có tư cách giảng điều kiện với chính mình.

Tín dự là lưu cho chính Ngư nhân, không phải lưu cho nhân loại.

Hàn Phi Tử nói cho chúng ta biết làm thế nào nhận rõ kẻ địch và nhận rõ bạn bè, kẻ mong mình chết là kẻ địch, kẻ mong mình sống cũng có khả năng là bạn bè.

Kẻ có thể từ cái chết của chính mình mà thu lợi, người như vậy ngàn vạn lần không thể tín nhiệm, xác thực là sách gối đầu giường của hoàng đế.

Đỗ Lan rất mong chờ biểu hiện của nhân loại.

Vì để cho nhân loại học được cách tự cứu, hắn để thuyền của Lộ Phi và Khả Nhã đi đường vòng một chút, cho mọi người thêm nhiều thời gian.

Ngư nhân xác thực rất nhanh liền bị hủ hóa, đối mặt sự lấy lòng của nhân loại, bọn hắn cảm thấy sức mạnh của chính mình đã chạm đến linh hồn của nhân loại, cho nên nhân loại là phát ra từ chân tâm thần phục.

Tình huống này giống chế độ phiên vương thời Minh, hay con em Bát Kỳ thời Thanh không khác biệt lắm, chính là cấp tốc hủ hóa, vốn dĩ chiến đấu lực rất mạnh, nhưng thời gian dài, liền không còn chiến đấu lực, chỉ biết xách lồng chim đi dạo phố.

Ngư nhân ở trên biển chịu nhiều khổ như vậy, hiện tại coi như có thể hưởng thụ hưởng thụ, hút thuốc uống rượu cái gì cũng thử, rất nhanh cờ bạc rượu chè gái gú đều hiện ra, chiến đấu lực sẽ hạ thấp.

Na Mỹ, giao số tiền ngươi thu thập ra đây, chúng ta muốn đi mua sắm tài nguyên.

Muốn lấy lòng Ngư nhân là cần tài nguyên, mà mua sắm tài nguyên cần tiền.

Nhưng thôn dân đã hết tiền rồi, chỉ có thể tìm đến Na Mỹ.

Na Mỹ vẫn luôn ở bên ngoài trộm cắp, có một ức Bối lợi tiền vốn.

Không được, đây là tiền tôi muốn cứu vớt thôn làng.

Na Mỹ tự nhiên không đồng ý dùng tiền của chính mình đi chấp hành kế hoạch Bát Gian.

Chúng ta cũng là vì thôn làng, chỉ cần biến đám Ngư nhân thành yếu như chúng ta, chúng ta sẽ thắng.

Nhưng hiện tại chúng ta cần tiền, tại sao ngươi không hiểu.

Tôi từ lúc bắt đầu đã không ủng hộ Bát Gian, loại kế hoạch này chỉ sẽ khiến thôn làng lâm vào cảnh địa không tin tưởng lẫn nhau.

Na Mỹ nói.

Vậy ngươi từ bên ngoài trộm cắp, thì đáng giá được tín nhiệm sao.

Ai biết sau khi Ác Long bị đánh bại, ngươi có trộm đồ của chúng ta hay không.

Lời nói của thôn dân vô cùng tổn thương người.

Na Mỹ nén nước mắt nói: Sau khi đánh bại Ác Long, tôi sẽ đi, nhưng hiện tại tôi tuyệt đối sẽ không giao tiền ra.

Tôi có kế hoạch của chính mình.

Thôn dân rất phẫn nộ, bởi vì kế hoạch chỉ thiếu món tiền này, bọn họ quyết định đi mua một lô thuốc cấm cho Ngư nhân ăn, làm tê liệt tinh thần bọn hắn, ăn mòn thân thể bọn hắn, châm ngòi quan hệ bọn hắn, để Ngư nhân nội bộ lục đục.

Ngư nhân sa đọa, cũng có sa đọa nhanh chóng và sa đọa chậm chạp, cũng sẽ có nội bộ lục đục.

Chương 3382

Tóm lại chính là chế tạo sự khác biệt và mâu thuẫn, để nội bộ Ngư nhân sản sinh chuỗi khinh bỉ.

Chuỗi khinh bỉ là tất nhiên tồn tại, bất kể tại vòng tròn nào đều giống nhau, tại vòng tròn Ngư nhân cũng là như thế.

Chuỗi khinh bỉ là một tiêu chuẩn tốt và xấu, cái ta khinh bỉ chính là xấu, cái ta không khinh bỉ chính là tốt, học tập cái tốt, bài xích cái xấu.

Thế là mọi người tự phát sẽ thay vào chuỗi khinh bỉ, minh xác vị trí của chính mình, tìm được phương hướng của chính mình.

Thôn dân đối với Ngư nhân cũng không phải đối xử bình đẳng, mà là tiến hành phân biệt đối xử.

Ngư nhân cũng là người, chịu không nổi.

Nhưng hiện tại nhân loại còn thiếu thốn tài chính, Na Mỹ lại không nguyện ý lấy tiền ra, cái này khiến mâu thuẫn nội bộ nhân loại cũng trở nên gay gắt.

Đánh nhau rồi, đánh nhau rồi.

Đỗ Lan ăn quýt, xem kịch.

Na Mỹ đều không biết nói cái gì cho tốt, bởi vì tình huống trở nên rất phức tạp, may mà tỷ tỷ vẫn ủng hộ nàng.

Nàng và tỷ tỷ đều là trẻ mồ côi chiến tranh được nhận nuôi, là dưỡng mẫu từ trên chiến trường bế về, nương tựa lẫn nhau, hiện tại cũng kiên định đứng tại cùng một chiến tuyến.

Bất quá áp lực vẫn rất lớn, rốt cuộc mọi người đều nhìn chằm chằm vào túi tiền của nàng.

Kỳ thực Na Mỹ vốn định sớm một chút giao tiền, nhưng trong lòng nàng cũng không tín nhiệm Ác Long, cho nên vẫn luôn do dự.

Nhưng hiện tại giữa lời hứa của Ác Long và kế hoạch Bát Gian, nàng cảm thấy đem tiền giao cho Ác Long mới là lựa chọn tốt hơn.

Thà rằng tin tưởng kẻ địch, cũng không tin tưởng đồng hương.

Đương nhiên theo Na Mỹ thấy không phải là như vậy, cái nàng tin tưởng là lời hứa, cái phản đối là Bát Gian.

Không phải nàng không tin tưởng đồng hương, mà là không tin tưởng đồng hương sử dụng Bát Gian, đồng hương như vậy đã trở nên đáng sợ hơn cả Ác Long.

Ác Long cho lời hứa, mà đồng hương Bát Gian không có cho lời hứa.

Ác Long đã nói, đưa một ức liền cứu vớt gia hương, sự tình đến đây là kết thúc.

Nhưng đồng hương không nói sau khi đánh bại Ác Long, có phải hay không còn sẽ tiếp tục, cái này không cách nào để Na Mỹ tin tưởng.

Tuy rằng Ác Long cũng sẽ hủy ước, nhưng cho dù hủy ước, cũng sẽ không trở nên tệ hơn, tối đa chính là duy trì áp bức.

Mà nếu như để Bát Gian đánh bại Ác Long, vậy tình huống tiếp theo có khả năng sẽ tốt, cũng có khả năng tệ hơn, Na Mỹ cảm thấy khả năng tệ hơn càng lớn.

Rốt cuộc Bát Gian quá tà ác rồi, bất cứ người nào cũng có thể dùng Bát Gian, đến lúc đó thôn làng liền không cách nào tín nhiệm nữa, đâu đâu cũng có lừa gạt lẫn nhau, còn không bằng để Ác Long tiếp tục thống trị.

Đơn giản mà nói, chính là Ác Long đã kiến lập tín dự, sự thống trị của hắn chính là áp lực cao như vậy.

Mà Bát Gian còn chưa có kiến lập tín dự, mọi người không biết Bát Gian sẽ hay không càng thêm không có giới hạn.

Nếu như Bát Gian càng không có giới hạn, như vậy ủng hộ Ác Long ngược lại càng tốt hơn.

Quyết định, giao tiền, thế là Na Mỹ đi gặp Ác Long.

Những ngày gần đây của Ác Long rất không tệ, sự nịnh nọt của nhân loại vẫn rất được hưởng thụ, khiến hắn rất là ưa thích.

Nhân loại chính là nên như vậy mới đúng, chính là nên hảo hảo làm nô lệ.

Nhân loại chính là có nô tính, chính là không thể đối với bọn hắn khách khí, chính là nên ác ngữ tương hướng, bọn hắn mới có thể ngoan ngoãn nghe lời.

Ác Long phi thường cao hứng, cho rằng nhân loại rốt cuộc nhận rõ hiện thực, nguyện ý thấp hơn một bậc hầu hạ Ngư nhân rồi, đây là khởi đầu rất tốt.

Lão đại, Na Mỹ đã về.

Nó về rồi.

Ác Long cười, hắn thừa biết cái nhà đầu này vì một lời hứa hư giả mà biến thành mèo trộm, đi khắp nơi trộm cắp: Xem ra nó đã kiếm đủ một ức Bối lợi, quả đúng là một nhân tài, biết vẽ hải đồ, còn biết trộm cắp, đáng tiếc là một kẻ ngốc.

Na Mỹ đi vào trang viên Ác Long, nơi này rất xa hoa, đều là dùng mồ hôi nước mắt của thôn dân xây dựng nên, có hồ bơi, có biệt thự, diện tích tuy rằng không lớn, nhưng rất xa xỉ.

Hải tặc không đi trên đại hải màn trời chiếu đất, thừa phong phá lãng, lại tới lục địa ở nhà cao cửa rộng ăn mỹ vị, cũng là sa đọa.

Ác Long đã chuẩn bị phòng làm việc cho Na Mỹ, muốn để nàng làm việc đến chết, quanh năm không nghỉ, một ngày mười hai tiếng vẽ hải đồ, không có tiền thưởng và bảo hiểm.

Nhưng Đỗ Lan có một vấn đề nho nhỏ, Ác Long cần năng lực của Na Mỹ như thế, vì sao còn phóng túng nàng một mình xuất hải trộm cắp, chẳng lẽ không sợ nàng chết ở bên ngoài sao.

Chỉ có thể nói không chỉ nhân vật chính tỏa huyết, phản diện cũng là trước sau mâu thuẫn.

Na Mỹ đứng trước mặt Ác Long.

Ác Long bình tĩnh nói: Ngươi chuẩn bị xong một ức Bối lợi.

Không sai.

Vậy thì giao ra đây đi.

Ngươi sẽ thực hiện ước định chứ.

Na Mỹ vẫn đang kỳ vọng ước định với kẻ địch.

Ta lúc nào nói qua sẽ hủy ước.

Tiền đề là ngươi có thể đem tiền giao cho ta.

Ác Long cười lạnh.

Tôi sẽ mang tiền tới.

Ta rất mong chờ.

Ác Long rất bình tĩnh, dường như xác thực không có ý nghĩ hủy ước.

Nhưng đám Ngư nhân chung quanh lại tên nào tên nấy đều là biểu cảm xem kịch, nhìn là biết không có ý tốt.

Na Mỹ cảm giác được bất an, nhưng vẫn nói: Tôi bây giờ đi lấy tiền.

Khi Na Mỹ trở về, lại phát hiện Hải quân đem nhà nàng bao vây lại, đang lục soát.

Hiển nhiên mục tiêu của bọn hắn chính là một ức Bối lợi, mà Hải quân có thể tìm tới nơi này, hoàn toàn là vì Ác Long mời tới.

Chỉ cần Na Mỹ giao không ra tiền là được rồi, tuy rằng cần chia cho Hải quân một ít, nhưng Na Mỹ không cách nào hoàn thành ước định, sẽ phải vĩnh viễn trở thành nô lệ cho Ác Long.

Không cần trực tiếp hủy ước, nhưng có thể vu hồi hủy ước.

Sao lại có Hải quân.

Na Mỹ rất rõ ràng Hải quân bình thường đều không dám lên đảo, càng không có khả năng biết chính mình có một ức Bối lợi.

Giao tiền ra, nếu không chúng ta liền không khách khí.

Hải quân kêu gào.

Na Mỹ làm sao có thể giao tiền ra.

Đây chính là phí dụng nàng cứu vớt thôn làng, dùng thời gian tám năm mới vất vả trộm được.

Không giao, vậy Hải quân sẽ phải lục lọi.

Đều không được cử động, nếu không ta liền giết nàng.

Đột nhiên một con dao hàn quang lấp loé kề trên cần cổ thon dài của Na Mỹ, Đỗ Lan xuất hiện.

Tình huống trước mắt có chút kỳ quái, rõ ràng Hải quân sa đọa tà ác là kẻ gây hại, Na Mỹ là người bị hại, nhưng dao lại kề trên cổ của người bị hại.

Tên kia ngươi có ý gì.

Hải quân đều không hiểu nổi: Ngươi không phải thôn dân trong thôn sao, tại sao đem dao đặt ở trên cổ nàng, các ngươi không phải đồng hương sao.

Các thôn dân khác cũng xem không hiểu, tại sao muốn thương hại Na Mỹ.

Chính vì đứng ở phía thôn làng, cho nên mới có thể đem dao kề trên cổ nàng.

Nếu như Na Mỹ chết, các ngươi làm sao giao đại với Ác Long.

Đỗ Lan tò mò hỏi.

Chúng ta và Ác Long không có quan hệ.

Hải quân khẩn trương nói, mưu toan phủi sạch quan hệ.

Vậy sao.

Vậy ta giết Na Mỹ, cùng các ngươi cũng không quan hệ.

Đáng tiếc Ác Long coi trọng tài năng vẽ hải đồ của Na Mỹ như thế, đều đã chuẩn bị để nàng cả một đời đều làm việc cho băng hải tặc rồi.

Đỗ Lan mỉm cười nói: Nếu như Ác Long biết nhân tài hoa tiêu mà mình ký thác kỳ vọng chết ngay trước mắt các ngươi, hắn có thể hay không giận cá chém thớt lên các ngươi đây.

Hải quân trầm mặc, khẳng định sẽ giận cá chém thớt, nhưng Ác Long bảo bọn hắn tới đoạt một ức, phá hoại lời hứa.

Chuyện tiền nong nếu làm không xong, chính mình cũng sẽ rất xui xẻo.

Thế là xuất hiện tình thế khó xử chọn một trong hai, bất kể chọn thế nào đều sẽ bị Ác Long trừng phạt.

Hải quân a, các ngươi có hay không nghĩ tới con đường thứ ba.

Đỗ Lan mỉm cười lên.

Chương 3383

Có ý gì.

Chỉ cần Ác Long chết, các ngươi không chỉ có thể lấy được một ức, còn có thể thống trị cái thôn này, chẳng phải mỹ mãn sao.

Đỗ Lan nói: Ác Long chết rồi, sự sống chết của Na Mỹ cùng các ngươi cũng không quan hệ, các ngươi còn có thể lấy được càng nhiều tiền.

Cân nhắc một chút đi, các ngươi có thể thông qua cái chết của Ác Long đạt được bao nhiêu lợi ích.

Nói thật, xác thực không ít.

Ác Long chết rồi, bọn hắn có thể lại nâng đỡ một hải tặc yếu hơn, tiếp tục nuôi cướp trục lợi.

Hiện tại Ác Long xác thực là quá mức cường đại, phản khách vi chủ.

Nhưng vấn đề là Ác Long quá mạnh, chính là giết không chết, bọn hắn mới có thể nhẫn nhục chịu đựng.

Bất quá hiện tại tình huống rất lúng túng, không lấy về một ức, bọn hắn sẽ chịu trừng phạt. làm hại Na Mỹ, bọn hắn vẫn sẽ chịu trừng phạt.

Ngươi cũng đừng làm loạn, ngươi giết Na Mỹ, Ác Long sẽ không tha cho ngươi.

Hải quân nói.

Đồng dạng cũng sẽ không tha cho các ngươi, chúng ta cùng chết.

Đỗ Lan cười nói.

Na Mỹ hiện tại minh bạch, Đỗ Lan đây là lợi dụng giá trị của chính mình đối với Ác Long để tiến hành uy hiếp.

Ác Long cần chính mình vẽ hải đồ, chính mình đối với Ác Long là có giá trị.

Lúc này Na Mỹ đột nhiên phát hiện chính mình trước kia một lòng muốn sống sót, muốn cứu vớt thôn làng, dường như là một sai lầm.

Điểm chính mình muốn sống sót này, trở thành mấu chốt để Ác Long khống chế chính mình.

Nếu như chính mình lấy cái chết ra ép, hoặc là có thể đưa đến hiệu quả.

Hải quân nhất thời không cách nào phán đoán Đỗ Lan có thể động thủ hay không.

Nhưng mặc kệ như thế nào, chọn một trong hai, bọn hắn đều sẽ chịu đến trừng phạt, thậm chí khả năng sẽ bị giết chết.

Song phương giằng co xuống.

Nếu như các ngươi chọn con đường thứ ba, vậy chúng ta chính là đồng minh, mọi người có thể cùng một chỗ hợp tác tiêu diệt Ngư nhân, đến lúc đó thôn làng đưa cho Ác Long bao nhiêu tiền, cũng đưa cho các ngươi bấy nhiêu tiền.

Đỗ Lan nói: Hơn nữa chúng ta đã có kế hoạch.

Nói nghe một chút.

Hải quân nghe Đỗ Lan có kế hoạch, ngược lại là tò mò, nếu như thật có thể trừ bỏ Ngư nhân, xác thực không tệ.

Nếu như kế hoạch khả thi, xác thực có thể hợp tác.

Suy nghĩ của Hải quân rất đơn giản, tốt nhất chính là rủi ro nhỏ nhất, thu nhập lớn nhất.

Nếu như thôn dân có thể trừ bỏ Ác Long, Hải quân không ngại ngồi thu ngư ông đắc lợi.

Các thôn dân đều nhìn đến choáng váng, Đỗ Lan thế mà hiệp chế Na Mỹ, thương lượng cùng Hải quân cùng một chỗ đối phó Ác Long.

Cái này cũng được sao.

Bọn hắn chỉ cảm giác Hàn Phi Tử xác thực là bác đại tinh thâm, không giảng nhân nghĩa, chỉ đàm lợi ích, xác thực lợi hại.

Nhân nghĩa là sau khi nhất thể hóa mới giảng, người mình mới đàm nhân nghĩa.

Đối với quần thể không có hoàn thành nhất thể hóa, đàm lợi ích là tốt nhất, có lợi thì tụ không lợi thì tan.

Tại trên đại hải, đâu đâu cũng có thể phát huy hiệu quả của Hàn Phi Tử.

Kế hoạch của chúng ta rất đơn giản, chính là hạ dược cho Ngư nhân, để bọn hắn mất đi chiến đấu lực, trở thành cá nằm trên thớt mặc người chém giết.

Đỗ Lan nói.

Ngư nhân sẽ không ăn đồ của nhân loại, cũng sẽ không tin tưởng nhân loại.

Xác thực không tin tưởng, nhưng chúng ta đã hủ hóa Ngư nhân, bồi dưỡng kẻ phản bội.

Đỗ Lan nói: Cho nên không phải nhân loại hạ độc bọn hắn, mà là Ngư nhân hạ độc Ngư nhân.

Hải quân nói: Vậy thì cần chúng ta làm cái gì.

Đảm bảo thôn làng có thể tại Đông Hải sinh tồn tiếp, ta nghĩ đây là chuyện đôi bên cùng có lợi, không có vấn đề gì.

Đỗ Lan thuận miệng nói.

Đương nhiên không thành vấn đề.

Hải quân thuận miệng đáp ứng, nhưng bọn hắn khẳng định sẽ không ra tay, chỉ sẽ xem kịch.

Bất kể là hải tặc, hay là Hải quân, đều không có tất yếu thực hiện lời hứa với thôn dân.

Đây chính là thời đại này, không có nhất thể hóa, chỉ có nghi kỵ, mọi người thân ai nấy lo, ai cũng đừng gây phiền phức cho người khác.

Vậy thì chúng ta có thể hợp tác.

Các ngươi lúc nào hạ dược.

Ngay tại hôm nay, các ngươi đem một ức Bối lợi và Na Mỹ toàn bộ giao cho Ác Long, bọn hắn khẳng định sẽ chúc mừng, đến lúc đó là có thể hành động.

Đỗ Lan nói.

Đem cả hai giao cho chúng ta, ngươi không lo lắng chúng ta bán đứng các ngươi sao.

Bán đứng thì bán đứng thôi.

Chúng ta sẽ chết, nhưng các ngươi cũng sẽ tiếp tục chịu đến áp bức.

Các tự thừa nhận đại giới mà thôi, làm bất cứ chuyện gì đều cần bỏ ra đại giới.

Đỗ Lan bình tĩnh nói: Chuyện này thành công, chúng ta đều có chỗ tốt.

Chuyện này thất bại, đối với các ngươi cũng không có chỗ xấu gì, không phải sao.

Xác thực, chúng ta cũng hy vọng thành công.

Bởi vì bọn hắn cũng có thể từ cái chết của Ác Long mà đạt được lợi ích, cho nên bọn hắn sẽ mong Ác Long chết.

Chính là vô tình như vậy, nhưng đây chính là kết quả tất nhiên xuất phát từ góc độ lợi ích, cái lợi ích nào lớn hơn, mọi người liền chọn cái đó.

Tại tình huống không có nhất thể hóa, đây là lựa chọn tất nhiên.

Chỉ có nhất thể hóa rồi, mọi người mới có thể nói lễ nghĩa liêm sỉ, không có nhất thể hóa, vậy thì sẽ không giảng.

Trước mắt Đỗ Lan cùng Hải quân hoàn thành thương nghị, đem Na Mỹ giao cho bọn hắn, đồng thời cũng đưa ra vị trí một ức Bối lợi.

Na Mỹ còn có một tia hy vọng, hiện tại nàng đã biết Ác Long hủy ước, từ lúc bắt đầu Ác Long đã không nghĩ buông tha thôn làng.

Nhưng hiện tại các thôn dân còn có kế hoạch B, nàng cũng rốt cuộc ý thức được nếu như Ác Long thật sự cần chính mình, như vậy chính mình liền có giá trị, liền có thể hướng chết mà sinh.

Trước kia chính mình luôn cho rằng sống sót mới có ý nghĩa, nhưng hiện tại nghĩ lại, muốn đánh bại Ác Long thì phải đặt cược tính mạng, liền phải không sợ chết, sợ chết là không thể đánh bại Ác Long.

Khi một người đặt cược sinh mệnh của chính mình, sẽ không còn chờ đợi chúa cứu thế nữa.

Na Mỹ vẫn luôn nghĩ sống sót mới có hy vọng, tự nhiên là không sai, nhưng có đôi khi dùng sinh mệnh của chính mình làm tiền đặt cược cũng là tất yếu.

Phải có quyết tâm cho dù ta chết rồi, sự nghiệp giải phóng thôn Khả Khả Tây Lý cũng tất sẽ hoàn thành.

Mà không phải chỉ có ta sống, mới có thể cứu vớt thôn làng.

Hiện tại Na Mỹ và một ức Bối lợi bị Hải quân đưa đến trước mặt Ác Long, Ác Long phi thường cao hứng.

Na Mỹ nhìn Ác Long đầy giận dữ.

Ta chưa bao giờ hủy ước, một ức Bối lợi cũng không phải ngươi đưa tới, mà là Hải quân đưa tới, ta chỗ nào có hủy ước.

Tuy rằng cái này rõ ràng chính là hủy ước, bởi vì Hải quân là hắn câu kết, nhưng quyền giải thích cuối cùng thuộc sở hữu của Ác Long, Na Mỹ căn bản nói không lại hắn.

Ha.

Đám Ngư nhân chung quanh cũng bắt đầu nở nụ cười.

Lão đại, cơ hội tốt như vậy, chi bằng mở tiệc chúc mừng một chút.

Tốt, là nên chúc mừng một chút.

Ác Long nhìn Na Mỹ nói: Chúc mừng hoa tiêu của chúng ta trở về, cùng với việc nàng vĩnh vĩnh viễn viễn phải trở thành nô lệ của chúng ta.

Na Mỹ khóc, nhưng nàng biết hiện tại nhất định phải nhẫn nại, còn có cơ hội cuối cùng, còn có kế hoạch Bát Gian.

Tiệc tùng bắt đầu, không ai biết trong đồ ăn đều bị hạ độc.

Ăn được một nửa, Ác Long và mọi người liền cảm giác tình huống không đúng, cả người bủn rủn.

Hắn ý thức được có độc, ánh mắt không khỏi quét qua mọi người, cuối cùng nhìn về phía tên Ngư nhân chuẩn bị đồ ăn, đó là một tiểu lâu la vẫn luôn bị xem nhẹ.

Lúc này tiểu lâu la đang cùng Hải quân nói cười vui vẻ.

Lục Tử, ngươi phản bội chúng ta.

Ác Long vạn lần không ngờ tới sẽ có Ngư nhân phản bội chính mình, Ngư nhân phản bội Ngư nhân, căn bản vô pháp tiếp thụ.

Ta không có phản bội ngươi, chỉ là ngươi làm điều ác quá nhiều, đa hành bất nghĩa tất tự tễ.

Lục Tử bình tĩnh nói.

Ngươi tên phản đồ này, làm sao có thể bán đứng đồng bào.

Ngươi điên rồi.

Còn có Ngư nhân phẫn nộ nói.

Ngươi cho rằng nhân loại sẽ tiếp nhận ngươi sao.

Chương 3384

Không có khả năng, nhân loại lợi dụng ngươi xong, cũng sẽ giết ngươi.

Ngư nhân cũng không tin tưởng nhân loại, đều cho rằng nhân loại là tà ác, ti liệt, không đáng giá tin tưởng.

Lục Tử lại bình tĩnh nói: Ta không cần tin tưởng nhân loại, ta chỉ cần tin tưởng người thôn Khả Khả Tây Lý cần một cái tiêu chí chấm dứt, một cái tín hiệu.

Có ý gì.

Ác Long hoàn toàn nghe không hiểu.

Nhân loại dùng thủ đoạn ti bỉ đánh bại băng hải tặc Ác Long, nhưng cũng không phải tất cả nhân loại đều đồng ý thủ đoạn như vậy.

Cho nên người sử dụng thủ đoạn ti bỉ cần một cái tiêu chí dừng lại, để người khác tin tưởng chính mình đến đây là kết thúc, chỉ đối với kẻ địch băng hải tặc sử dụng thủ đoạn ti bỉ, sẽ không nhắm vào thôn dân.

Có nhu cầu như vậy, bọn họ liền không thể giết chết tất cả Ngư nhân, nhất định phải thiện đãi một bộ phận Ngư nhân, lấy đó để chứng minh chính mình ti bỉ chỉ nhắm vào kẻ xấu.

Ta không cần tin tưởng nhân loại, chỉ cần tin tưởng nhu cầu tự chứng minh của bọn họ.

Lục Tử nói.

Ác Long đều nghe choáng váng, nhưng lúc này cũng không ai giải thích, Lục Tử cầm dao thu hoạch sinh mệnh đồng bào.

Vì sao.

Ác Long nhìn thấy hắn bạch đao tử tiến hồng đao tử xuất, phẫn nộ hỏi: Chúng ta đều là Ngư nhân, ngươi vì sao muốn đối với đồng bào như vậy.

Công việc mệt nhất đều giao cho ta, chỉ vì ta sức mạnh không đủ.

Đúng, chúng ta xác thực đều là Ngư nhân, nhưng Ngư nhân cũng có tam lục cửu đẳng, cũng có giai cấp đẳng cấp, dựa vào cái gì các ngươi liền cao cao tại thượng, ta liền muốn làm việc khổ việc mệt.

Ngư nhân nội bộ cũng không đoàn kết, cũng là chế độ giai cấp.

Ác Long phẫn nộ nói: Ngươi quên mục tiêu của chúng ta sao.

Tám năm, ngươi tại thôn Khả Khả Tây Lý ăn ngon uống sướng, rốt cuộc là ai quên mục tiêu.

Trong tám năm này, ngươi có cứu vớt qua một nô lệ nào không.

Ngươi không có, ngươi chỉ là nghĩ dã tâm của chính mình.

Lục Tử vừa giết vừa nói, không chút lưu tình, hắn đối với Ngư nhân hận vượt qua đối với nhân loại hận.

Có đôi khi nhân loại và Ngư nhân ngược lại không nhắm vào nhau như vậy, ngược lại đồng loại càng hy vọng tiêu diệt đồng bào.

Ác Long phẫn nộ rạch ra làn da, gia tốc chính mình chảy máu, thông qua gia tốc chảy máu đem độc tố bài xuất thân thể.

Lúc này các thôn dân cũng đã toàn bộ vào vị trí, cũng gia nhập tiến độ săn giết.

Hải quân chỉ xem kịch, nghĩ thầm Ác Long đối thuộc hạ không tốt lắm a, nếu không lửa giận của Lục Tử cũng sẽ không lớn như vậy.

Ác Long đứng lên, phẫn nộ nói: Đều dừng tay cho ta, ta muốn giết sạch các ngươi.

Lửa giận của hắn đã hừng hực thiêu đốt, toàn thân đẫm máu, dùng đau đớn kích phát tiềm năng của chính mình.

Mọi người đều bị giật nảy mình.

Na Mỹ nhìn hình ảnh này, cũng không biết nói cái gì cho tốt, chỉ cảm giác Đỗ Lan đáng sợ, hắn hủy đi sự tin tưởng giữa người và người, tin tưởng giữa nhân loại và nhân loại, giữa Ngư nhân và Ngư nhân đều không còn.

Đây nào phải nhân gian, đây chính là địa ngục.

Đừng đánh nữa, các ngươi như vậy hoàn toàn là bị tai họa di động thao túng rồi.

Mắt thấy Ngư nhân chết gần hết, Na Mỹ mở miệng hô: Tiếp tục nữa, sự tin tưởng còn sót lại cũng muốn biến mất rồi.

Tin tưởng.

Ngươi hiểu cái gì gọi là tin tưởng sao.

Chính loại người vô cớ tin tưởng kẻ địch như ngươi, căn bản không xứng đàm tin tưởng, cái ngươi có chỉ là ngây thơ, mà không phải tin tưởng.

Lục Tử vô tình bỉ thị Na Mỹ.

Na Mỹ câm nín, chính mình đương nhiên biết tin tưởng.

Chính mình tin tưởng dưỡng mẫu, tin tưởng tỷ tỷ, tin tưởng người trong thôn.

Lục Tử tiếp tục nói: Ngươi không phục, vậy ngươi nói xem tin tưởng rốt cuộc là cái gì.

Tin tưởng chính là tin tưởng, là phát ra từ nội tâm.

Na Mỹ nói.

Buồn cười, vậy ngươi tin tưởng Ác Long cũng là phát ra từ nội tâm ngươi.

Na Mỹ không lời nào để nói, kỳ thực nàng cũng không biết tin tưởng rốt cuộc là cái gì, lại bắt nguồn từ cơ sở gì.

Lục Tử liền biết đối phương cái gì cũng không biết: Tin tưởng là một loại trạng thái, ngươi tin tưởng chưa bao giờ là một người, mà là tin tưởng người ở vào trạng thái nào đó.

Người ở vào trạng thái có thể là Trương Tam, cũng có thể là Lý Tứ, sự tin tưởng của ngươi chưa bao giờ là dành cho cụ thể một người, mà là dành cho trạng thái mà trong lòng ngươi nguyện ý tin tưởng.

Mọi người biểu thị thật sự là như vậy sao.

Dường như có chút đạo lý, lại dường như không đúng.

Cũng giống như ta không tin tưởng nhân loại, nhưng ta tin tưởng tất cả mọi người đều muốn tự chứng minh.

Lục Tử nói: Điểm này, nhân loại và Ngư nhân đều là giống nhau, là có thể tin tưởng.

Quan trọng không phải ngươi tin tưởng ai, mà là ngươi tin tưởng trạng thái gì, sau đó lần theo bản đồ, tìm kiếm người trong trạng thái này.

Đồng thời ngươi cũng sẽ bảo trì tại trạng thái nào đó, mới có thể bị người khác tin tưởng.

Cho nên ngươi hiểu chưa.

Nói thật, không hiểu.

Na Mỹ chưa bao giờ nghe nói qua loại sự tình này.

Nếu như Lộ Phi ở hiện trường, khẳng định sẽ hiểu, bởi vì hắn chính là thiết lập tốt thuyền viên chính mình muốn tìm trước, sau đó lần theo bản đồ.

Lựa chọn những người có đạo đức tự do, Tác Long và Sơn Trị đều là như thế.

Lộ Phi lựa chọn đạo đức tự do, Tác Long và Sơn Trị phù hợp, cho nên Lộ Phi tin tưởng bọn hắn.

Nếu như Tác Long và Sơn Trị có một ngày không còn bảo trì đạo đức tự do, như vậy Lộ Phi sẽ không tin tưởng bọn hắn.

Nói ngược lại, Tác Long cũng là như vậy, hắn không chỉ một lần nói nếu như Lộ Phi làm ra hành vi không phù hợp thuyền trưởng, liền một dao chém chết Lộ Phi.

Tác Long tin tưởng cũng là đạo đức tự do của thuyền trưởng, mà không phải Lộ Phi.

Đầu tiên tin tưởng đạo đức tự do, sau đó đối chiếu chỗ ngồi, tin tưởng người tuân thủ đạo đức tự do.

Lục Tử chính là như thế, nhân loại cũng được, Ngư nhân cũng được, quan trọng là ai ở vào trạng thái có thể bị tin tưởng.

Không ở trong trạng thái, phụ tử tương tàn, huynh đệ bất hòa.

Ở trong trạng thái, tuy là dị tộc, cũng thân mật khăng khít.

Na Mỹ không cách nào lý giải, Ác Long cũng không cách nào lý giải.

Bớt múa mép khua môi, muốn giết ta cứ việc tới đi.

Đừng tưởng rằng khu khu độc tố là có thể làm suy yếu ta.

Không sợ chết, thì tới thử xem.

Nhất thời, không ai dám trực tiếp mạo hiểm.

Lên cung tiễn.

Thôn dân Bát Gian lấy ra vũ khí tầm xa.

Bắn.

Ác Long biến thành con nhím, bất quá hắn y nguyên đứng thẳng: Ta tuyệt đối không hướng đám tiểu nhân hèn hạ các ngươi khuất phục.

Hạ độc, cung tiễn đều chẳng qua là thủ đoạn ti bỉ.

Có bản lĩnh thì cùng ta dùng thực lực giao thủ.

Có bản lĩnh ngươi cũng đừng dùng võ kỹ và man lực.

Khi ngươi dùng ưu thế am hiểu của chính mình, có hay không nghĩ tới ngươi cũng rất ti bỉ.

Sao đến phiên chúng ta chiếm ưu thế, chúng ta liền ti bỉ rồi.

Ác Long, ngươi cũng là hải tặc đại hải, cứ như vậy thua không nổi sao.

Thừa nhận đi, ngươi thua bởi đám người bình thường chúng ta.

Thôn dân gầm thét nói.

Ác Long vẫn luôn nắm giữ quyền lên tiếng, hiện tại quyền lên tiếng đánh mất, lập tức bị phê phán.

Na Mỹ ngây ngốc nhìn hết thảy trước mắt, nghĩ thầm đây cũng là thành quả giáo dục của Đỗ Lan.

Thôn dân muốn để Ác Long nhận thua, để hắn thừa nhận thua bởi người bình thường.

Cái này đối với Ác Long mà nói là sự sỉ nhục to lớn, hắn từ Vĩ Đại Hàng Lộ bại tẩu, đó là bởi vì quái vật trên Vĩ Đại Hàng Lộ quá nhiều.

Chương 3385

Nhưng Đông Hải nổi danh là yếu nhỏ, chính mình không có khả năng lật xe, càng không nói đến đối thủ là một đám thôn dân yếu ớt.

Ác Long thà rằng đổ máu mà chết cũng sẽ không nhận thua, tuyệt đối không thừa nhận chính mình thua bởi một đám thôn dân yếu ớt.

Nhưng sự thật đã hiển nhiên dễ thấy, thôn dân chuẩn bị thỏa đáng, cho dù đối mặt Ác Long đã trúng độc, cũng không có cận chiến, mà là lựa chọn cung tiễn, mũi tên xanh mượt, cũng có kịch độc.

Hải quân nhìn cũng không khỏi sợ hãi, nghĩ thầm sau này không thể coi thường bọn hắn, phải cẩn thận một chút, nếu không sơ ý một chút là lật xe.

Ác Long rất phẫn nộ, nhưng không thể làm gì, khí lực không ngừng tiêu thất, hắn đã không cách nào chiến đấu, nhưng hắn vẫn muốn từ sâu trong linh hồn hô lên hai chữ: Ti bỉ.

Chúng ta là kẻ địch, thì nên đối với ngươi ti bỉ.

Thôn dân lý trực khí tráng nói: Chỉ giết kẻ đầu sỏ, các Ngư nhân khác bỏ vũ khí xuống, chúng ta thiện đãi tù binh.

Các Ngư nhân mắt thấy Ác Long đã xong đời, đám tôm tép còn lại lựa chọn đầu hàng.

Các chấp hành giả cần để mọi người tin tưởng Bát Gian đến đây là kết thúc, bọn hắn cần hạn chế chính mình, bắt đầu từ việc thiện đãi tù binh.

Chẳng lẽ các ngươi không sợ Ngư nhân phản bội sao.

Hải quân tò mò hỏi.

Trong Ngư nhân tất nhiên sẽ có người phản bội, nhưng cũng sẽ có người không phản bội.

Chỉ cần chúng ta kiến lập tin tưởng, Ngư nhân phản bội sẽ phải đối mặt không chỉ là nhân loại, còn có đồng tộc của bọn hắn.

Nhân loại rất tự tin.

Hải quân nghe xong, im lặng không nói, cảm giác được những thôn dân này trở nên không giống trước, không thể lại coi thường.

Ác Long cuối cùng là trúng độc mà chết, thi thể của hắn bị Đỗ Lan lấy đi, coi như thù lao lên lớp.

Đỗ Lan đem thi thể ném cho Cổ Y Na và Khả Nhã, để bọn họ có tiền đi Vĩ Đại Hàng Lộ.

Bên kia Lộ Phi khoan thai đến muộn, muốn tìm Na Mỹ tính sổ.

Bất quá sau khi lên đảo liền cảm giác tình huống thôn làng không đúng lắm.

Cậu không phải nói thôn Khả Khả Tây Lý đã bị Ngư nhân khống chế, là nơi đáng sợ nhất trên Đông Hải sao.

Sao Ngư nhân và nhân loại hữu thiện như thế, hòa thành một thể.

Ô Tác Phổ nhìn thấy hiện thực là mọi người vui vẻ hòa thuận, căn bản không có đao quang kiếm ảnh.

Tác Long cũng choáng váng, hắn cũng là nghe ngóng từ bằng hữu thợ săn tiền thưởng: Băng hải tặc Ác Long nghe nói là từ Vĩ Đại Hàng Lộ tới, ngay cả Hải quân đều trở thành trảo nha của hắn.

Nhưng tình huống trước mắt và tin tức lưu truyền hoàn toàn không giống nhau.

Mặc kệ, tìm được Na Mỹ rồi nói sau.

Lộ Phi nói.

Tìm được xong, cậu còn sẽ mời cô ấy lên thuyền sao.

Ô Tác Phổ hỏi.

Tìm được trước đã rồi tính.

Lộ Phi cũng không xác định, muốn nghe xem Na Mỹ nói thế nào.

Thực lực Na Mỹ rất mạnh, điểm này Lộ Phi có thể xác định, trong hành trình ngắn ngủi trước đó, Na Mỹ đã đưa ra rất nhiều ý kiến chuyên nghiệp, giúp đỡ rất lớn.

Đi quán rượu nghe ngóng, đó là nơi tin tức lưu thông nhất.

Các ngươi muốn tìm Na Mỹ.

Tìm nó có chuyện gì sao.

Cô ta trộm thuyền của chúng tôi.

Ô Tác Phổ phẫn nộ nói: Đó là thứ Khả Nhã thật vất vả mới giữ lại được.

Na Mỹ cũng không dễ dàng, năm đó nó cũng là bị Ác Long lừa gạt, mới có thể tin tưởng trộm cắp một ức Bối lợi có thể cứu vớt thôn làng.

Nhưng Ác Long làm sao có khả năng sẽ thực hiện lời hứa chứ.

Nó cũng rất đáng thương.

Thôn dân nói.

Cô ấy ở đâu.

Đã lâu không thấy, nghe nói nó không còn mặt mũi ở lại trong thôn, khả năng đã rời đi rồi.

Cô ấy không phải muốn cứu vớt thôn làng sao.

Lộ Phi kỳ quái hỏi: Vì sao muốn rời đi.

Tuy rằng nó nói như vậy, nhưng thôn dân làm sao tin tưởng nó không phải là do bản thân thích trộm cắp chứ.

Mọi người đều hoài nghi nó tật xấu khó sửa, sẽ trộm cắp đồ đạc trong thôn.

Tuy rằng tôi tin tưởng nó, nhưng nếu như trong thôn thật sự xuất hiện vụ trộm, vẫn sẽ không kìm lòng được mà hoài nghi nó.

Cho nên rời khỏi thôn làng cũng tốt.

Ngươi vừa rồi nói Ác Long hủy ước, cũng chính là nói Na Mỹ không có thành công, vậy vì sao thôn làng và Ngư nhân hòa bình như thế.

Sơn Trị hỏi.

Đó là bởi vì mọi người dùng mưu lược, lấy yếu thắng mạnh, xử lý xong Ác Long.

Thôn dân kiêu ngạo nói.

Sơn Trị càng thêm kỳ quái: Các ngươi giết Ác Long, Ngư nhân bên ngoài không tìm các ngươi liều mạng.

Chúng ta chỉ giết kẻ đầu sỏ, đối với Ngư nhân nguyện ý cải chính thì khoan hồng xử lý.

Kỳ thực chúng ta đối với Na Mỹ cũng là thái độ này, bất quá nếu vậy, Na Mỹ cần phải nhận tội trước, sau đó tiếp nhận cải tạo.

Nhưng nó cho rằng chính mình không có sai, đây cũng là nguyên nhân nó không nguyện ý ở lại.

Ở đâu mới có thể tìm được cô ấy.

Các ngươi đi rừng quýt xem một chút đi, đó là nhà nó.

Rời khỏi quán bar, Ô Tác Phổ nói: Không ngờ tới sau lưng cô ấy còn có câu chuyện như vậy.

Bốn người đều cảm thấy có chút trầm trọng.

Đi tới rừng quýt, mọi người rất dễ dàng tìm được Na Mỹ đang tâm tình sa sút.

Na Mỹ nhìn thấy Lộ Phi bọn họ, liền tủi thân khóc, nàng cũng không biết chính mình vì sao khóc.

Rõ ràng thôn làng được cứu rồi, Ác Long cũng chết rồi, nhưng chính là tủi thân.

Lộ Phi nhìn không được con gái khóc, chỉ đành bất đắc dĩ nói: Chúng tôi đã biết cậu có nỗi khổ, tuy rằng cậu trộm đi Hoàng Kim Mai Lệ Hào, nhưng tôi không chuẩn bị truy cứu trách nhiệm của cậu.

Lộ Phi, mang tôi cùng xuất hải.

Na Mỹ nói: Tôi đã không thể ở lại nữa rồi.

Mọi người đều cho rằng tôi là kẻ trộm.

Cậu chính là kẻ trộm.

Ô Tác Phổ nhịn không được nói, tuy rằng Lộ Phi không truy cứu trách nhiệm, nhưng hắn trong bụng còn có khí, rốt cuộc thuyền là của Khả Nhã.

Tôi cũng là vì thôn làng, Ác Long rõ ràng nói xong một ức Bối lợi liền buông tha thôn làng, hắn lại đổi ý.

Na Mỹ khóc sướt mướt đem sự tình trước đó toàn bộ nói cho Lộ Phi.

Bọn họ mới biết nơi này còn có chuyện của tai họa di động, khi nghe được Bát Gian, bọn họ cũng cảm giác quá tà ác.

Nếu như mỗi người đều dùng phương pháp này, đại hải liền chỉ còn lại hắc ám.

Lộ Phi nói: Tuyệt đối không muốn đại hải như vậy.

Ngược lại là Ô Tác Phổ cảm thấy khi không có sức mạnh, chỉ có thể sử dụng mưu lược.

Đối mặt kẻ địch đáng sợ, không làm như vậy còn có thể làm sao.

Đây chính là sự bất đắc dĩ của kẻ yếu a.

Nếu như có thể, ai không muốn phong phong quang quang chính diện đánh bại kẻ địch.

Nhưng trên thế giới không có chuyện tiện lợi như vậy, kẻ yếu cũng không cam tâm bị áp bức, liền tất phải tìm kiếm biện pháp lấy yếu thắng mạnh, Bát Gian tuy rằng một điểm cũng không quang minh chính đại, nhưng cũng là một con đường sống.

Ô Tác Phổ là kẻ yếu, cho nên mới có thuyết pháp nghịch cảnh nhìn Ô Tác Phổ.

Nghịch cảnh chính là địch mạnh ta yếu, liền cần sử dụng phương pháp xuất kỳ bất ý làm suy yếu kẻ địch.

Lộ Phi và Tác Long không tiếp nhận Bát Gian, bởi vì bọn hắn càng nguyện ý chính diện đánh tan cường địch.

Nhưng Ô Tác Phổ không có bản sự này.

Lộ Phi đem mũ rơm đội lên đầu Na Mỹ nói: Từ nay về sau, cậu chính là hoa tiêu của tôi.

Nghe xong Na Mỹ kể, Lộ Phi tiếp nhận nàng, bởi vì nàng cũng có đạo đức tự do, tuy rằng trộm cắp, lại là vì thôn làng, hoàn toàn có thể lý giải.

Không thể không nói Lộ Phi cũng là rất tiêu chuẩn kép, Na Mỹ có thể trộm cắp, nhưng thôn dân không thể dùng Bát Gian.

Bởi vì hắn chỉ tin tưởng người có đạo đức tự do, người có đạo đức tự do làm chuyện xấu là có thể tiếp nhận, người không có đạo đức tự do làm chuyện xấu thì không cách nào tiếp nhận.

Lộ Phi tin tưởng không phải Na Mỹ, mà là đạo đức tự do của hoa tiêu, chỉ cần Na Mỹ phù hợp điểm này, hơi làm chút chuyện xấu cũng có thể lý giải.

Mà thôn dân trong mắt hắn còn chưa chứng minh đạo đức tự do của chính mình, không có đạo đức tự do còn làm chuyện xấu, chính là không cách nào tin tưởng.

Không phải tin tưởng cụ thể một người, mà là tin tưởng một loại trạng thái, chỉ cần Na Mỹ tiếp tục kiên thủ đạo đức tự do, liền vẫn luôn có thể tin tưởng.

Na Mỹ lên thuyền, cao hứng nhất là Sơn Trị, rốt cuộc trên thuyền toàn là các đấng mày râu, một điểm cũng không thú vị, thuyền viên vẫn là nên đa nguyên một chút, nhiều thêm một chút mỹ thiếu nữ là tốt nhất.

Đồng thời mọi người còn đào một cây quýt, trồng ở trên thuyền để tránh bệnh bại huyết.

Căn bản không cần quýt, thời đại đại hàng hải bộc phát bệnh bại huyết, chủ yếu là bởi vì số lượng điểm tiếp tế không đủ, nhưng ở thế giới này, điểm tiếp tế rất nhiều, căn bản cũng không có nguy hiểm bại huyết chứng.

Đỗ Lan rất rõ ràng thế giới này đảo nhỏ san sát, hải tặc không cần mang rất nhiều vật tư, cơ bản chính là vật tư ăn xong, liền đến điểm tiếp tế tiếp theo.

Đặc biệt là sau khi có Log Pose, du hành trên biển lại càng an toàn hơn, chính là từ một điểm tiếp tế đến một điểm tiếp tế tiếp theo.

Hàng tuyến trên đại hải đã rất thành thục, không cần đặc biệt chuẩn bị vitamin.

Chương 3386

Na Mỹ chịu đả kích tinh thần to lớn, cuối cùng vẫn lên thuyền giặc của Lộ Phi.

Đối với Lộ Phi mà nói, mọi chuyện coi như viên mãn, nhưng trong lòng bọn họ đều phủ một tầng bóng ma.

Sơn Trị làm mỹ thực cho mọi người: Đều tỉnh táo một chút, đừng có ủ rũ như vậy.

Hiện tại chỉ có hắn là chưa trực tiếp chịu sự đả kích của Đỗ Lan.

Khi Sơn Trị nấu cơm cho kẻ địch, hắn biết rất rõ kẻ địch sẽ phản bội, nhưng hắn vẫn làm như vậy, cho nên dù có gặp phải chuyện nông phu và rắn thì hắn cũng rất bình tĩnh, bởi vì hết thảy đều nằm trong dự tính của hắn.

Mà Lộ Phi, Tác Long, Ô Tác Phổ, Na Mỹ đều gặp phải những chuyện ngoài dự liệu, cho nên rất áp lực.

Đúng thế, chúng ta phải bắt đầu chuyến mạo hiểm mới.

Lộ Phi cũng khích lệ mọi người: Tiếp theo chúng ta phải đi tới Vĩ Đại Hàng Lộ.

Muốn đi tới Vĩ Đại Hàng Lộ, phải đi Điên Đảo Sơn trước, trước khi lên núi, chúng ta phải tới La Cách Trấn bổ sung vật tư.

Na Mỹ đã thuộc nằm lòng hải trình Đông Hải, đưa ra phương hướng.

La Cách Trấn, chính là nơi Hải Tặc Vương La Kiệt bị xử quyết.

Ô Tác Phổ nói.

Lộ Phi rất hướng về nơi đó.

La Cách Trấn rất náo nhiệt, người ra khơi đều sẽ tới nơi này để chiêm ngưỡng đài xử hình La Kiệt, đã hình thành nên một điểm du lịch.

Đồng thời nơi này cũng có rất nhiều cửa hàng đồ dùng trên biển chuyên nghiệp, cửa hàng vũ khí.

Chỉ riêng diện tích bến tàu đã không phải các hòn đảo nhỏ có thể so sánh, trên bến tàu đậu đầy các loại thuyền bè rực rỡ muôn màu, đương nhiên thuyền hải tặc thì không thể nào đậu ở bến tàu được.

Dù sao hải quân ở La Cách Trấn cũng không yếu.

Nhóm Lộ Phi sau khi lên bờ, người đi bổ sung vật tư, người đi dạo phố.

Sự tình không thể nào phát triển thuận lợi như vậy, Na Mỹ mua một ít đồ, đang chuẩn bị trở về, liền nhìn thấy Lộ Phi đi qua từ phía trước, bất quá Lộ Phi này lại mặc một bộ quân trang hải quân màu trắng, nhìn qua đã là một giáo quan.

Lộ Phi.

Nàng biết Lộ Phi khẳng định sẽ không mặc quân trang, cậu ta bình thường mặc cái quần lửng, thêm một cái áo ghi lê là đã rất tốt rồi, mặc nhiều hơn sẽ ảnh hưởng đến việc phát huy Tượng Giao Quả Thực.

Dù sao thân thể hắn có thể kéo dãn, nhưng quần áo thì không, nếu quần áo quá nhiều thì quá tốn vải, Lộ Phi không có tiền mua quần áo mới.

Nàng nghĩ Lộ Phi cho dù chỉ đội mũ rơm, cái gì cũng không mặc, cũng sẽ không mặc bộ quân trang trói buộc như vậy.

Nhưng mà người kia thật sự giống Lộ Phi như đúc.

Na Mỹ không khỏi trốn đi nhìn thêm vài lần, phát hiện đối phương và Lộ Phi vẫn có điểm không giống, Lộ Phi trước mắt dưới mắt trái không có vết sẹo.

Dưới hốc mắt Lộ Phi có một vết sẹo, đó là do chính cậu ta rạch, vì để chứng minh chính mình có thể giống như Hương Khắc Tư ra khơi, liền tự tạo cho mình một vết sẹo.

Chẳng lẽ là anh em song sinh của Lộ Phi.

Nàng nghi hoặc.

Hải quân Lộ Phi ánh mắt sắc bén nhìn về phía Na Mỹ, ánh mắt kia cứ như là dao găm.

Na Mỹ giật nảy mình, lập tức cúi đầu.

Hải quân Lộ Phi đã là thiếu tá, tuổi còn trẻ, thực lực hạng nhất, là ngôi sao thế hệ mới của hải quân.

Thật sự giống nhau như đúc, ngoại trừ vết sẹo bất đồng, không có khác biệt nào khác.

Na Mỹ thật sự kinh ngạc đến ngây người, nhất định phải trở về hỏi Lộ Phi xem rốt cuộc là tình huống gì.

Bất quá tình huống của Lộ Phi không tốt lắm, hắn gặp phải Ba Cơ, lại bị hải quân để mắt tới, đang chạy trốn.

Đáng tiếc vẫn bị bắt, tống lên đài xử hình.

Khách du lịch vừa thấy có biểu diễn hiện trường, nhao nhao dừng bước, tò mò nhìn sang.

Nhóm Ô Tác Phổ cũng ở trong đám người, nhìn thấy người bị trói là Lộ Phi, đều choáng váng.

Đây là biểu diễn cái gì.

Là Ba Cơ.

Tác Long nhận ra thân phận đối phương.

Nếu là hải quân, có khả năng sẽ không lập tức xử quyết Lộ Phi, nhưng kẻ địch là Ba Cơ, hắn không giảng võ đức, không cần thẩm phán, trực tiếp thi hành là được.

Lộ Phi, cậu làm cái gì vậy, thuyền trưởng sao lại bị bắt rồi.

Ô Tác Phổ cũng không biết nói gì cho phải, Lộ Phi cũng quá không ra sức rồi.

Lộ Phi ngược lại rất bình tĩnh, thậm chí còn đang mỉm cười, bởi vì hắn muốn trở thành Hải Tặc Vương, thì phải dùng đạo đức tự do của Hải Tặc Vương để yêu cầu chính mình.

Hải Tặc Vương cười đối mặt cái chết, vậy chính mình cũng phải cười đối mặt cái chết, hết thảy đều dựa theo đạo đức tự do yêu cầu bản thân.

Trên đài xử hình, Lộ Phi gặp phải đãi ngộ cùng loại với Hải Tặc Vương.

Không xong rồi, không xong rồi.

Na Mỹ tìm được các thuyền viên.

Quả thực không xong rồi, Lộ Phi bị bắt.

Ô Tác Phổ nói.

Na Mỹ nói: Không phải chuyện này, tôi nhìn thấy một hải quân giống Lộ Phi như đúc.

Từ đã, cậu nói cái gì, Lộ Phi bị bắt.

Lúc này mới phát hiện nhân vật chính của màn xử hình này lại là thuyền trưởng của mình, Na Mỹ cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Ba Cơ muốn chém một đao vào cổ Lộ Phi, tuy rằng cao su có thể ngăn cản hiệu quả sát thương từ vật tù, nhưng đối với sát thương từ vật sắc bén thì hào vô năng lực đề kháng.

Nhưng ngay khi Ba Cơ muốn động thủ, liền nghe thấy tiếng Súng bắn tỉa cao su, từ ngoài tám trăm mét một nắm đấm cao su đấm bay Ba Cơ.

Một hải quân trẻ tuổi tiêu sái đạp không mà đến, vượt qua đỉnh đầu quần chúng đứng trên đài xử hình.

Mọi người nhìn thấy hai tên gia hỏa giống nhau như đúc xuất hiện tại pháp trường.

Lộ Phi.

Tác Long và Ô Tác Phổ cảm giác mình hoa mắt, vậy mà nhìn thấy hai thuyền trưởng, một người đứng một người quỳ.

Chính Lộ Phi cũng nhìn thấy một bản thân khác mặc quân phục hải quân, hỏi: Tên gia hỏa nhà ngươi là ai.

Mặc đồ quá xấu.

Hải quân Lộ Phi nhìn bản thân phiên bản hải tặc, nói: Ngươi bị bắt.

Ta mới không cần.

Hải quân Lộ Phi duỗi ngón tay ra, ngón tay hóa thành thiết khối va chạm vào gông cùm, cởi trói cho Lộ Phi.

Sau đó nói: Ngươi là tặc, ta là binh, công việc của ngươi chính là bị ta bắt.

Cho dù ngươi trở thành Hải Tặc Vương, cũng khó thoát khỏi hải quân bắt giữ.

Ngươi không phải muốn trở thành Hải Tặc Vương sao, ta có thể trước thời hạn cho ngươi hưởng đãi ngộ của Hải Tặc Vương.

Ta muốn hoàn thành Vĩ Đại Hàng Lộ, đi đến điểm cuối cùng.

Lộ Phi cũng không ngốc, cự tuyệt đề nghị của đối phương: Ngươi rốt cuộc là ai, tại sao lại giống ta như đúc.

Ta là Vương Luffy, một hải quân.

Vương Luffy.

Nguyên lai ngươi không phải Mông Kỳ D.

Lộ Phi, chỉ là lớn lên giống ta sao.

Lộ Phi nghe tên đối phương không giống mình, liền cảm thấy đối phương chỉ là đơn thuần lớn lên giống mình.

Nhìn thế nào cũng không bình thường a, thuyền trưởng, hay là mau chạy đi.

Ô Tác Phổ hô.

Vương Luffy nhìn về phía Ô Tác Phổ, Bá Vương Sắc bá khí men theo ánh mắt định hướng phóng thích ra, Ô Tác Phổ lập tức ngất xỉu.

Sao có thể.

Tác Long khiếp sợ, đối phương chỉ dùng một ánh mắt đã chấn ngất người ta, đây là năng lực gì.

Đánh không lại đâu, người đàn ông này quá đáng sợ.

Na Mỹ chỉ bị dư ba của ánh mắt lan đến, cũng đã không động đậy được, trong lòng chỉ có sợ hãi.

Lộ Phi cũng không ngờ Vương Luffy lại mạnh như vậy, nhưng hắn tuyệt đối không nhận thua, còn muốn ra tay.

Ngay tại lúc này, cuồng phong gào thét, bão tố không hề báo trước đổ bộ, khu du lịch đều loạn cả lên, mọi người đều hoảng loạn tìm kiếm vật che chắn mưa gió.

Vương Luffy cũng cảm giác được một cỗ bá khí khóa chặt chính mình, biết còn có cao thủ đang âm thầm trợ giúp hải tặc.

Hắn trực tiếp từ bỏ Lộ Phi, đi bắt cao thủ.

Nhóm người Lộ Phi lập tức bỏ chạy.

Chương 3387

Gió lớn thổi không ngừng, nhưng cũng làm lộ vị trí của bản thân.

Biến Cách Giả Long.

Vương Luffy rất nhanh đã tìm được Long đang không ngừng di chuyển.

Long thấy tốc độ đối phương nhanh như vậy, liền biết kẻ địch thông thạo nắm giữ Hải quân Lục thức, hơn nữa đối phương còn biết sử dụng Bá Vương Sắc bá khí và năng lực Tượng Giao Quả Thực.

Vô luận nhìn như thế nào, đối phương đều giống con trai mình như đúc, thậm chí quả thực cũng giống nhau, nhưng đối phương lại nắm giữ kỹ xảo của hải quân.

Ngươi là ai.

Long cũng rất tò mò thiếu niên trước mắt rốt cuộc là ai.

Ta là Vương Luffy, đi không đổi tên ngồi không đổi họ.

Hải quân Lộ Phi nói: Thật là đạp phá gót sắt tìm chẳng thấy, đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu, hải quân khắp nơi truy nã ngươi, không ngờ ngươi lại xuất hiện ở La Cách Trấn.

Đừng phản kháng, ngoan ngoãn đầu hàng, để cho ta bắt ngươi.

Tên của ngươi cũng gọi là Luffy.

Long càng kỳ quái.

Đừng hòng trì hoãn thời gian.

Hải quân Vương Luffy toàn khai bá khí, Vũ Trang Sắc bá khí màu đen bao phủ tứ chi của hắn, nói: Là tự mình đầu hàng, hay là để ta đánh ngươi đến mất đi năng lực hành động, ngươi tự mình chọn đi.

Long biết một trận chiến này không thể tránh né, hắn kỳ thật chỉ là muốn từ xa nhìn con trai một chút, vừa vặn thấy con trai bị bắt nạt, cho nên mới ra tay cứu viện, không ngờ tên hải quân cổ quái trước mắt có thể nhạy cảm phát hiện ra mình như vậy, không thể thiện liễu.

Long nói: Ngươi còn trẻ như vậy, đã có thực lực bực này, lại vì Chính Phủ Thế Giới bán mạng thì quá lãng phí.

Tiên lễ hậu binh, trước đánh võ mồm.

Long nhìn hải quân trẻ tuổi giống hệt con trai mình trước mắt, trong lòng nghi hoặc trùng trùng, tuy rằng đối phương hổ thị đăm đăm, nhưng hắn chọn thuyết phục đối phương trước.

Nghe Long nói, Vương Luffy đáp: Ta biết ngươi muốn nói cái gì, vô phi là nói Chính Phủ Thế Giới áp bức bách tính, Thiên Long Nhân tham lam vô độ các loại nói nhảm.

Chế độ này đã vận hành tám trăm năm, sau khi ngươi lật đổ, có thể đưa ra một chế độ tốt hơn không.

Ngươi đưa không ra, Thiên Long Nhân rất nhanh sẽ lần nữa được đưa lên thần đàn.

Dù sao Thiên Long Nhân chỉ là đại biểu, chân chính quan trọng là ở trên biển cả, những kẻ nắm giữ tài nguyên kia cần bộ quy tắc trò chơi này, xác định thân phận của mình.

Ngươi lật đổ nhiều vương quốc như vậy, lại có mấy vương quốc thật sự phát triển lên, lại có mấy vương quốc là một lần nữa phục tịch.

Ta nghĩ ngươi rõ ràng hơn ta.

Hắn tư duy rõ ràng, biểu thị Long chỉ có thể phá hoại, không cách nào thiết lập một trò chơi siêu việt quy tắc hiện có.

Long không còn gì để nói, mười mấy năm qua hắn lật đổ rất nhiều vương quốc, nhưng phục tịch xác thực rất nhiều.

Bởi vì nếu không phục tịch, chỉ cần Chính Phủ Thế Giới thi hành phong tỏa, thì không cách nào mậu dịch, sẽ rất nghèo khó.

Lật đổ quốc vương, còn không bằng không lật đổ.

Biến Cách Quân của Long hoàn toàn không cách nào thiết lập hệ thống mậu dịch của riêng mình.

Cái gọi là biến cách, kỳ thật chính là sự đối quyết của các hệ thống mậu dịch khác nhau.

Phân phong chiến thắng nô lệ, tôn giáo đánh bại phân phong, tư bản chiến thắng tôn giáo, muốn chân chính đánh bại Thiên Long Nhân, thì cần một bộ hệ thống mậu dịch mới.

Cái gì là hệ thống mậu dịch.

Chính là mọi người ở bên trong hạ thấp chi phí tín nhiệm, hạ thấp chi phí giao dịch, có thể kiếm tiền tốt hơn.

Vương triều thay thế phân phong, đánh bại tôn giáo cũng là nguyên nhân này.

Nếu một việc chỉ có chỗ xấu, không có chỗ tốt, mọi người khẳng định sẽ không ủng hộ.

Long cũng không thể không thừa nhận Thiên Long Nhân tồn tại tuy rằng là áp bức, nhưng ở mức độ nào đó cũng xúc tiến thế giới ổn định, tự thành một bộ hệ thống.

Thiên Long Nhân không chỉ là những linh vật mặc đồ phòng hộ kia, còn có những kẻ thân cư cao vị ở khắp nơi trên thế giới.

Vương công quý tộc của các nước gia minh, các đại thương nhân, còn có các vũ trang quý tộc địa phương, những kẻ nắm giữ tài nguyên này kỳ thật đều là Thiên Long Nhân, chỉ là bọn họ không mặc đồ cách ly.

Mọi người thừa nhận Thiên Long Nhân không phải vì thích Thiên Long Nhân, mà là thừa nhận Thiên Long Nhân thì có thể gia nhập mậu dịch thế giới, chiếm cứ một chỗ cắm dùi.

Thừa nhận Thiên Long Nhân chính là thừa nhận đồng tiền thống nhất, là thừa nhận quy tắc mậu dịch thống nhất.

Thậm chí Biến Cách Quân các ngươi, cũng là thông qua phản Thiên Long Nhân mới ngưng tụ mọi người.

Nhưng lật đổ mấy quốc gia, các ngươi không cách nào lần nữa ngưng tụ bọn họ thành một thể, y nguyên thừa nhận Bối Lợi, y nguyên tiếp nhận quy tắc mậu dịch cũ, cũng bất quá là đầu thành thay đổi cờ hiệu Đại vương, sớm muộn đều phải thừa nhận địa vị của Thiên Long Nhân.

Vương Luffy lạnh lùng đả kích Long.

Long cũng là người đi nam về bắc, rất rõ ràng đối phương nói đúng, chính mình không cách nào đề xuất một hệ thống mới thay thế hệ thống cũ.

Không có biện pháp đưa ra hệ thống tài chính mới, thì không có biện pháp lay động hệ thống cũ.

Tuy rằng lật đổ quốc vương của rất nhiều quốc gia, nhưng không cách nào luyện những khu vực này thành một dải, đề xuất tư tưởng của mình, tiền tệ của mình, chế độ của mình.

Đây cũng là nguyên nhân Biến Cách Quân vẫn luôn không làm lớn làm mạnh được, một khi quản lý khu vực lớn hơn, bắt buộc phải cấu kiến một bộ hệ thống mậu dịch hoàn thiện, bọn họ làm không được.

Phản Thiên Long Nhân có thể làm khẩu hiệu, nhưng không cách nào để tất cả mọi người tiếp nhận.

Bởi vì không phản Thiên Long Nhân, rất nhiều người cũng có thể mậu dịch kiếm tiền, vì sao phải phản.

Phản Thiên Long Nhân có chỗ tốt gì, vì sao phải phản.

Đối với những kẻ nắm giữ tài nguyên mà nói, tiếp nhận Thiên Long Nhân có chỗ xấu, nhưng cũng có chỗ tốt, chỗ tốt lớn hơn xa so với chỗ xấu.

Đầu tiên thừa nhận Thiên Long Nhân, Bối Lợi trong tay mình mới có thể mua được đồ.

Nếu là phản Thiên Long Nhân, vậy Bối Lợi trong tay mua không được đồ, nện ở trong tay, ai phụ trách.

Một người thích ăn đồ nướng và lẩu, có thể tùy tiện chọn, ăn đồ nướng hay ăn lẩu đều được.

Một người khác thích ăn lẩu và gà rán, hai người cùng đi ăn cơm, ăn lẩu, hai người đều sẽ cao hứng, nhưng hai người liền không có lựa chọn, chỉ có lẩu.

Vậy thì ba người, bốn người. ngàn vạn người, một nước, hai nước. hàng trăm nước.

Mỗi người đều có thứ mình thích và ghét, mỗi quốc gia cũng có chế độ và văn hóa của riêng mình, làm sao để mọi người đều có thể tiếp nhận tiêu chuẩn tương đồng.

Vương Luffy đề xuất vấn đề chung cực, một người có thể có một vạn loại lựa chọn, một vạn người thường thường lại chỉ có thể tìm được một cái tiêu chuẩn.

Tôn giáo, Nho gia sở dĩ ngàn năm không bại, không phải vì mọi người thật sự thích, mà là bởi vì chúng là tiêu chuẩn mà đại bộ phận người có thể tiếp nhận.

Rất nông cạn, thậm chí ngu muội, nhưng được tiếp nhận rộng rãi.

Thiên Long Nhân cũng là đồng lý.

Muốn thay đổi hệ thống mậu dịch thật sự rất khó.

Phân phong thay thế nô lệ, là bởi vì đại khoách trương, thổ địa càng ngày càng nhiều, cho nên mới xuất hiện không gian hạ phóng quyền công dân.

Vương triều thay thế phân phong, là thống nhất tiền tệ, ổn định thị trường, để mọi người miễn chịu kinh tế biến động, kiếm tiền an ổn hơn.

Nhất Thần Giáo thay thế phân phong, cũng là ổn định thị trường, thiết lập bình đài giao lưu.

Tư bản đánh bại tôn giáo, cũng là bởi vì đại khoách trương, mọi người không còn cần tôn giáo, thiết lập nghị viện làm bình đài giao lưu, không cần thần phụ làm kẻ trung gian nữa.

Tóm lại một hệ thống có thể được tiếp nhận, hoặc là có thể khoách trương đối ngoại, hoặc là có thể ổn định nội bộ.

Thiên Long Nhân thuộc về vế sau, ổn định hệ thống tài chính, mọi người đều cần hệ thống này, nếu không Thiên Long Nhân sụp đổ, Bối Lợi không đáng giá nữa, ai đến gánh vác.

Biến Cách Quân của Long hiển nhiên là không thể gánh vác cho mọi người, không có nhiều tiền như vậy.

Nhưng nếu bọn họ lật đổ Thiên Long Nhân, khẳng định sẽ không thừa nhận Bối Lợi.

Chương 3388

Bởi vì nếu thừa nhận, vậy đám quý tộc nắm giữ lượng lớn Bối Lợi y nguyên có thể nắm giữ thế giới, Biến Cách Quân chính là may áo cưới cho người khác.

Nhưng không thừa nhận Bối Lợi, quý tộc trong tay có Bối Lợi tự nhiên cũng sẽ không thừa nhận Biến Cách Quân, chỉ thừa nhận Thiên Long Nhân.

Khẩu tài của ngươi tốt hơn đứa con trai ngốc nghếch của ta nhiều, ngươi nói xác thực có đạo lý, nhưng ta vẫn tin tưởng hành động của ta có thể dao động Chính Phủ Thế Giới, làm cho các ngươi cảm thấy sợ hãi.

Long kiên định nói.

Buồn cười, ngươi thật sự cho rằng Chính Phủ Thế Giới sợ Biến Cách Quân sao.

Chúng ta căn bản không sợ.

Không sợ.

Không sợ, các ngươi sẽ xưng hô ta là tội phạm nguy hiểm nhất sao.

Long hỏi ngược lại.

Hải quân làm việc đều là cần dự toán, đơn từ dự toán rất nhiều rất nhiều, cần xếp hàng, không nói nghiêm trọng một chút, làm sao gia tăng tốc độ thông qua dự toán.

Nói càng nghiêm trọng, tốc độ thông qua dự toán càng nhanh, chính là đơn giản như vậy mà thôi.

Ta nghĩ chỉ cần từng xếp hàng sẽ biết, những kẻ chen ngang kia luôn nói mình có việc gấp.

Xếp hàng dự toán cũng giống vậy, hải quân vì để mau chóng thông qua dự toán, tự nhiên sẽ nói Biến Cách Quân rất nghiêm trọng, cứ như vậy dự toán sẽ được chen ngang thông qua.

Vương Luffy vô tình nói, Biến Cách Quân chỉ là một cái cớ để chen ngang mà thôi.

Long bị đả kích, không ngờ những nỗ lực mình làm trong mắt kẻ địch không đáng nhắc tới, mình thậm chí chỉ là một cái cớ chen ngang dùng rất tốt.

Chẳng lẽ hết thảy mình làm thật sự không cách nào lay động hệ thống Thiên Long Nhân sao.

Xác thực không lay chuyển được, căn bản vẫn là vấn đề kinh tế, Biến Cách Quân không có hệ thống của riêng mình.

Nếu như có, nhiều năm như vậy đã sớm liên châu khóa quận, chia ba thiên hạ với Chính Phủ Thế Giới rồi, cũng sẽ không vẫn giống như phần tử khủng bố, đấm một cái bên đông đá một cái bên tây.

Chân chính có thể lay động vẫn là Hải Tặc Vương, bởi vì Hải Tặc Vương có thể thay thế Thiên Long Nhân trở thành thiên hạ cộng chủ, đổi một cái linh vật, nội bộ quý tộc cũng sẽ xuất hiện phái hệ Thiên Long Nhân và phái hệ Hải Tặc Vương tiến hành đấu tranh.

Bất quản phái nào thắng, quý tộc vẫn là đám quý tộc kia, chỉ là đầu thành thay đổi cờ hiệu Đại vương.

Nhưng chỉ cần Hải Tặc Vương và hậu đại của hắn có thể nằm gai nếm mật, bộ bộ vi doanh, thiết lập một vương triều cũng không phải là không thể.

Cũng giống như Hán triều, từ Lưu Bang bắt đầu mãi cho đến Kinh

Vũ Đế, mới chân chính từ cộng chủ đến quân phụ, thiết lập hệ thống vương triều có thể vận hành, sau đó lại không ngừng sửa đổi, tăng lên hiệu suất của hệ thống.

Ngay cả Tần Thủy Hoàng cũng chỉ là tiêu diệt vương tộc sáu nước, đối với quý tộc nội bộ sáu nước thì bó tay hết cách, chỉ có thể di dời một bộ phận, cải cách một bộ phận, cuối cùng Đại Tần vẫn là tiêu vong trong sự phản loạn của quý tộc.

Cuối cùng vẫn là Hán triều tốn thời gian mấy thế hệ, mới làm cho hệ thống vương triều dần dần được tiếp nhận, thiết lập được tín dự.

Cho nên Biến Cách Quân của Long tịnh không thể thay đổi cái gì, điểm này là có thể xác định, quang bằng phản Thiên Long Nhân không có cách nào được những kẻ nắm giữ tài nguyên tín nhiệm.

Thúc thủ chịu trói đi, đừng làm chuyện vô nghĩa nữa, lãng phí thời gian quý báu.

Vương Luffy nói.

Quả nhiên vẫn là con trai ta đáng yêu hơn một chút.

Long cũng sẽ không thúc thủ chịu trói, phát động tiến công, đại phong khởi hề vân phi dương, gió lớn cấp mười ba thổi lên cát bụi, che khuất tầm mắt kẻ địch.

Long đánh võ mồm thất bại, nhưng hắn sẽ không buông tha phản kháng, tin tưởng thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, cứ phản kháng, hệ thống mậu dịch mới tự nhiên sẽ xuất hiện.

Nhưng điều kiện tiên quyết là chính mình phải tiếp tục phản kháng, tuyệt đối sẽ không khuất phục Thiên Long Nhân.

Thế là cuồng phong gào thét, nhưng không phải chiến đấu, mà là yểm hộ chính mình chạy trốn.

Vương Luffy cũng không có cách nào nhìn rõ địch nhân trong gió cát, chỉ có thể bất đắc dĩ để Long chạy trốn: Là trái ác quỷ hệ thời tiết sao.

Hệ Logia, hay là hệ Paramecia.

Đáng tiếc, nếu bắt được hắn, mình lại có thể thăng chức tăng lương rồi.

Vương Luffy làm bản sao của Lộ Phi, thích nhất là thăng chức tăng lương, mà không phải trở thành người tự do nhất trên biển.

Nhóm Lộ Phi cũng chạy, trên thuyền mọi người truy vấn Lộ Phi: Tên hải quân kia rốt cuộc là chuyện gì.

Tôi không biết a.

Lộ Phi cũng đang hồ đồ đây.

Có thể là anh em song sinh của cậu.

Ô Tác Phổ đưa ra một lời giải thích đáng tin cậy.

Nếu là song sinh, sao có thể chưa bao giờ biết sự tồn tại của đối phương.

Biển cả loạn như vậy, lưu lạc bên ngoài cũng rất bình thường.

Ô Tác Phổ kiên định suy đoán của mình.

Lộ Phi chỉ có thể mang theo nghi hoặc tiếp tục lên đường, tiếp theo bọn họ phải đi tới Vĩ Đại Hàng Lộ, tuyệt đối không thể dừng lại.

Tuy rằng Lộ Phi còn chưa trở thành Hải Tặc Vương, nhưng đã dùng đạo đức tự do của Hải Tặc Vương để yêu cầu bản thân, có thể nói là khắc kỷ.

Đỗ Lan nói: Nhưng tiếp theo phải đối mặt là các loại khiêu chiến, ngoại trừ võ lực, quan trọng hơn là chiến đấu về tinh thần.

Có thể kiên trì hay không, mới là quan trọng nhất.

Địch Ny Toa vừa nghe liền biết Đỗ Lan muốn gây sự: Chàng muốn làm gì.

Chính là cảm thấy vận may của Lộ Phi quá tốt, không thể cứ coi vận may là thực lực.

Đỗ Lan nói: Đánh bại Sa Ngạc Ngư và Ngải Ni Lộ đều quá may mắn.

Xác thực, với thực lực hiện tại của Lộ Phi, đánh bại bọn họ xác thực là vận may.

Bất quá vận may cũng là một phần thực lực, hơn nữa ngoại trừ vận may, còn có sự kiên nhẫn bất khuất của Lộ Phi và sự kiêu ngạo tự đại của kẻ địch.

Các loại nhân tố dẫn đến Lộ Phi phát huy siêu thường, đối thủ phát huy thất thường, bên này tiêu bên kia trưởng, quyết định thắng bại.

Địch Ny Toa nói.

Chính Địch Ny Toa cũng từng đại ý mất Kinh Châu, lật thuyền trong mương, cho nên nàng thấm sâu trong người: Chiến tranh, sinh tử chém giết là đánh cược mạnh, cường giả không nhất định sẽ thắng lợi, kẻ yếu cũng không nhất định sẽ thua trận.

Cho nên Lộ Phi tuy rằng có thành phần vận may, nhưng tuyệt đối không phải chỉ dựa vào vận may.

Năm đó nàng chính là vì sơ suất, bị người mới vừa xuất đạo chém đứt cổ, cho nên thấm sâu trong người, chỉ luận thực lực, Địch Ny Toa nghiền ép người mới, nhưng thực lực cần phát huy ra mới được, trong đánh cược sinh tử, có các loại nhân tố sẽ ảnh hưởng thực lực phát huy, trong thắng bại thường thường tồn tại nhân tố không bị bản thân khống chế.

Cho nên các nhà quân sự đều là có thể không đánh trận thì không đánh trận, bởi vì cho dù chính mình nắm giữ ưu thế tuyệt đối, cũng có khả năng thua trận.

Cái gọi là phi long kỵ kiểm làm sao thua.

Nhưng chính là thua.

Đánh cược mạnh, nhân tố không thể dự đoán quá nhiều, người lão mưu thâm toán hơn nữa cũng sẽ lật xe, bởi vì kẻ địch vì thắng lợi sẽ dùng hết thủ đoạn, đột phá giới hạn.

Đỗ Lan nói: Nói tuy rằng không sai, nhưng hành hạ một chút vẫn là có thể.

Cái này gọi là tăng độ khó.

Hắn thầm nghĩ Lộ Phi đi một đường này, rất nhiều lúc chính là vì thực hiện ước mơ cá nhân, chứng minh đại chúng ngu muội và thiển cận, dùng sự thật chứng minh thiểu số người kiên trì là đúng, mà đại chúng bình thường đều là cỏ đầu tường.

Giúp đỡ những người bị mọi người trào phúng thực hiện ước mơ, hung hăng vả mặt mọi người.

Nhưng đồng thời Lộ Phi cũng rất tiêu chuẩn kép, đối với ước mơ của đám phản diện như Sa Ngạc Ngư, Hắc Hồ Tử, Ngải Ni Lộ. lại khịt mũi coi thường, tiến hành phá hoại.

Dường như chỉ có ước mơ bị đại chúng trào phúng mới là ước mơ, còn ước mơ thực hiện thông qua thủ đoạn ti bỉ thì không phải là ước mơ.

Ước mơ cũng có phân chia cao thấp sang hèn, những ước mơ siêu xuất thường thức, trong mắt mọi người là không thực tế mới là ước mơ.

Những ước mơ có thể thông qua thủ đoạn ti bỉ thực hiện, thì không phải ước mơ, mà là âm mưu nhất định phải bị phá hoại.

Đây là không đúng, ước mơ chính là ước mơ.

Đỗ Lan nói.

Địch Ny Toa cũng rất tán đồng nói: Ước mơ cũng là sau khi thực hiện mới chân chính tiếp nhận khảo nghiệm.

Trước khi thực hiện, ước mơ có thể là tập hợp thể của chân thiện mỹ, nhưng sau khi thực hiện, ước mơ cũng liền biến thành sự thật, mà sự thật tất nhiên sẽ dẫn phát hai loại trạng thái tốt xấu, sẽ có người ủng hộ và kẻ phản đối, không thể nào đại biểu chân thiện mỹ nữa.

Không sai, cho nên Tiên Vương Pháp tìm là Nghiêu Thuấn Vũ, ai cũng không biết bọn họ trông như thế nào, Nghiêu Thuấn Vũ có thể tập hợp chân thiện mỹ.

Mà trăng nước ngoài tròn, lại sẽ tùy theo thời gian trôi qua mà thay đổi, một khi nước ngoài suy bại, trăng cũng liền không còn.

Một thứ hư ảo có thể gánh chịu hết thảy tốt đẹp, một thứ chân thực tất nhiên có hai mặt tốt xấu, tất nhiên có người thích có người ghét.

Không thực hiện ước mơ mới là ước mơ, ước mơ thực hiện rồi sẽ bị một bộ phận người chán ghét.

Cho nên ước mơ của phản diện kỳ thật cũng không sai, bọn họ dùng thủ đoạn hiện thực thực hiện ước mơ của mình, sẽ có người ủng hộ, có người phản đối, nhưng cũng là ước mơ.

Lộ Phi giúp đỡ người khác thực hiện ước mơ, tại Đông Đảo nở hoa anh đào, giúp công chúa vong quốc phục quốc, gõ vang chuông vàng Không Đảo, cứu vớt sinh mệnh.

Ngoại trừ phục quốc có ảnh hưởng hiện thực lớn nhất, nở hoa và gõ chuông đều thuộc về hình thức lãng mạn, đối với hiện thực ảnh hưởng không lớn.

Thực hiện, hoặc là không thực hiện đối với cuộc sống của mọi người ảnh hưởng không lớn, có thể lấy phương thức lãng mạn kết thúc, sẽ không bị mọi người phản đối.

Chương 3389

Nếu như nở hoa và gõ chuông sẽ dẫn đến vô số người lâm vào thống khổ, sinh ra ảnh hưởng to lớn, như vậy Lộ Phi cũng trở thành phản diện.

Đỗ Lan nở nụ cười: Ước mơ một khi thực hiện, sẽ có tốt có xấu, nên để Lộ Phi nhận thức được điểm này.

Địch Ny Toa nhìn Đỗ Lan cười xấu xa, thật là yêu chết người đàn ông này: Sao trong bụng chàng nhiều nước xấu như vậy hả.

Đây không phải nước xấu, đây là chủ nghĩa hiện thực.

Mỗi người đều muốn thực hiện ước mơ, bởi vì ước mơ khi chưa thực hiện, có thể được thêm vào các loại tưởng tượng tốt đẹp.

Mọi người sẽ cho rằng chỉ cần thực hiện ước mơ, hết thảy vấn đề và mâu thuẫn sẽ đều biến mất.

Nhưng hiển nhiên không phải, sau khi ước mơ thực hiện khảo nghiệm chân chính mới bắt đầu, bởi vì ước mơ cũng sẽ triển hiện tính nội sinh của mâu thuẫn, mâu thuẫn đối lập và thống nhất, cũng có thể sẽ làm cho sự tình trở nên phi thường tồi tệ.

Lộ Phi vì sao chán ghét Hắc Hồ Tử.

Bởi vì Hắc Hồ Tử nói Ước mơ của con người vĩnh viễn sẽ không kết thúc, mà ước mơ của Hắc Hồ Tử không ngừng dẫn phát trạng thái tiêu cực.

Ước mơ trong lòng Lộ Phi hẳn là chỉ có ảnh hưởng tích cực, là tích cực hướng về phía trước.

Nhưng sự thật chính là ước mơ thực hiện, hai mặt chính phụ sẽ đồng thời xuất hiện.

Nếu tín ngưỡng ước mơ, thì nên tiếp nhận hai mặt chính phụ của ước mơ.

Nếu mê tín ước mơ, thì chỉ thừa nhận mặt chính, phủ nhận mặt phản.

Lộ Phi lúc đầu khẳng định là không phủ nhận mặt phản, bởi vì hắn từng nói Khi cần thiết thì sẽ chết người, nhưng về sau càng ngày càng phủ nhận mặt phản.

Bất quản thế nào, Đỗ Lan muốn phóng đại trạng thái tiêu cực của ước mơ mà Lộ Phi thực hiện: Hy vọng hắn sẽ không mắc chứng sợ hãi ước mơ.

Đỗ Lan hiện tại từ trong đạn pháo hoa anh đào ở Từ Cổ Đảo lắp đặt virus, một khi Anh hoa nở rộ, tất cả mọi người sẽ bộc phát dị ứng phấn hoa.

Giản trực chính là xấu xa đến chảy mủ.

Phá hoại ước mơ của người khác, quán triệt tự do thiên nhiên, đây mới là tự do đích thực.

Đỗ Lan biểu thị xấu là đúng rồi, tự do thiên nhiên muốn chính là loại hiệu quả muốn làm gì thì làm này, phản đối hết thảy, phá hoại hết thảy, ngay cả ước mơ cũng sẽ không bỏ qua.

Lộ Phi sẽ không ngờ tới có một tên điên đã an bài cho hắn chín chín tám mươi mốt kiếp nạn.

Lúc này bọn họ đã tới Điên Đảo Sơn, kinh hiểm vạn phần cưỡi dòng nước đi lên vọt tới Vĩ Đại Hàng Lộ.

Bất quá lúc bọn họ rơi xuống, lại bị nuốt vào trong bụng một con cá voi, ở chỗ này gặp một vị bác sĩ già.

Còn gặp được Vi Vi công chúa vi phục tư phóng và tùy tùng của nàng.

Tiến vào Vĩ Đại Hàng Lộ, vấn đề đầu tiên bọn họ gặp phải chính là không hợp thủy thổ, cần bác sĩ.

Bác sĩ già quá già rồi, không thể rời khỏi cá voi.

Nhóm Lộ Phi liền phải đi nơi khác tìm kiếm bác sĩ, nếu không sinh bệnh cũng không có cách nào cứu chữa.

Rất nhanh bọn họ liền kiến thức được Vĩ Đại Hàng Lộ dân phong thuần phác, tại điểm khởi đầu Vĩ Đại Hàng Lộ, có rất nhiều hòn đảo đều là lấy hắc cật hắc đen ăn đen làm kế sinh nhai, nhóm Lộ Phi cũng chịu không ít thiệt thòi.

Cuối cùng đi tới Từ Cổ Đảo, Na Mỹ sinh bệnh, không thể không cõng Na Mỹ, leo núi tuyết tìm tới vị bác sĩ duy nhất trên đảo, gặp được đệ tử của bác sĩ là Kiều Ba.

Một con tuần lộc nhân mô nhân dạng.

Người ăn hệ Zoan quả thực, có thể thu được năng lực của động vật.

Động vật ăn Nhân Nhân Quả Thực, cũng có thể thu được năng lực con người.

Kiều Ba chính là ăn Nhân Nhân Quả Thực, biến thành người.

Làm thuyền viên muốn lên thuyền, tự nhiên sẽ có một câu chuyện bi thương, Kiều Ba tuy rằng đáng yêu ngốc nghếch, nhưng cậu cũng có câu chuyện khắc cốt ghi tâm.

Dưỡng phụ của cậu là một người rõ ràng mắc bệnh nan y, lại tuyệt đối sẽ không gây thêm phiền toái cho người khác, trong mười ngày cuối cùng của cuộc đời, vẫn đang dùng sinh mệnh của mình chữa trị cho người khác.

Tuy rằng chính mình sắp chết, nhưng người khác còn cứu được, thế là trong mười ngày cuối cùng ông ăn độc dược của Kiều Ba, đồng thời tự sát trước mặt Quốc vương Từ Cổ.

Hy vọng dùng cái chết của mình, để quốc vương hồi tâm chuyển ý.

Nhưng có những người có thể chữa trị, nhưng có những người vô phương cứu chữa.

Dưỡng phụ của Kiều Ba không chỉ là hy vọng chữa trị thân thể con người, cũng đang tìm kiếm biện pháp chữa trị nhân tâm, nhưng ông không biết não tàn giả vô phương cứu chữa.

Quốc vương Từ Cổ chính là như thế, hắn khống chế tất cả bác sĩ trên đảo, cư dân sinh bệnh đều phải đi cầu hắn, có thể nói là đi ngược lại lẽ thường.

Về sau Hắc Hồ Tử lên đảo, quốc vương lại là kẻ đầu tiên chạy trốn, hào vô đảm đương.

Cho nên vào lúc dưỡng phụ Kiều Ba vì đại nghĩa mà chết, quốc vương một điểm ý nghĩ hối cải cũng không có.

Cũng may dưỡng phụ Kiều Ba vẫn là chữa trị cho Kiều Ba, chí ít Kiều Ba bắt đầu tin tưởng người khác, sau khi biết mình cho dưỡng phụ ăn chính là nấm độc, cũng kiên định quyết tâm học y.

Dưỡng phụ dùng sinh mệnh mười ngày cuối cùng làm rất nhiều chuyện, thành công nhất chính là kích phát mục tiêu nhân sinh của Kiều Ba.

Kiều Ba từ một con dị loại bị bầy tuần lộc vứt bỏ, từ từ dung nhập vào xã hội loài người, dưỡng phụ công lao to lớn.

Năm đó hai người lần đầu tiên gặp mặt, dưỡng phụ vì để cho Kiều Ba tin tưởng mình không có địch ý, liền thừa nhận Kiều Ba nhiều lần tiến công, kiến lập tín nhiệm.

Đến mức chuyện dưỡng phụ tử gián quốc vương, cũng chỉ có thể nói ông có tính hạn chế lịch sử.

Cũng giống như Khổng Tử, cho rằng Chu Lễ tốt nhất, khắc kỷ phục lễ là được cứu rồi.

Nhưng đến Mạnh Tử thì không cho là như vậy, đến Tuân Tử thì trực tiếp phủ định Chu Lễ.

Dưỡng phụ Kiều Ba hiển nhiên còn ở vào giai đoạn Khổng Tử này, cho rằng quốc vương còn cứu được.

Ông ta cùng quốc vương tịnh không phải kẻ địch, mà là quân thần, cuối cùng cũng hoàn thành đạo đức tự do của thần tử.

Đỗ Lan đánh giá cao sự tích của dưỡng phụ Kiều Ba: Đại bộ phận người biết mình mệnh không còn lâu, khẳng định sẽ tự oán tự a, nhưng ông ta lại kiên định thực tiễn chính mình, trong cuộc đời cuối cùng còn đang chữa trị cho người khác, mạnh hơn nhiều so với mấy kẻ ngốc nghếch tin tưởng kẻ địch kia.

Địch Ny Toa cũng gật đầu tán đồng, loại người này xác thực hiếm thấy.

Vị bác sĩ này y thuật tam lưu, nhưng quyết tâm nhất lưu, hành động lực cũng là nhất lưu.

Kiều Ba sau khi dưỡng phụ qua đời, cậu liền đi theo hảo hữu của dưỡng phụ học y.

Dưỡng phụ của Kiều Ba và lão sư là hai vị bác sĩ duy nhất trên đảo không bị quốc vương mang đi, hiện tại một người đã chết, một người ở trên núi tuyết.

Nhóm Lộ Phi muốn leo núi tuyết, tìm bác sĩ chữa bệnh.

Một đường này tự nhiên là gặp phải Quốc vương Từ Cổ vừa trở lại quốc gia của mình, phải tiến hành một phen ác chiến.

Quốc vương ăn Thôn Thôn Quả Thực, có thể ăn hết bất kỳ vật gì, biến thành một bộ phận thân thể mình, cho nên thân thể hắn cứ như một tòa pháo đài, chứa đầy vũ khí.

Đây không phải cải tạo, mà là năng lực trái ác quỷ, có thể đột phá giới hạn vật lý.

Thôn Thôn Quả Thực rất mạnh, bất quá bản thân quốc vương não không bình thường cho lắm.

Quốc vương bình thường cũng sẽ không làm ra chuyện tụ tập bác sĩ lại, không cho bách tính chữa bệnh.

Vậy chàng còn muốn phá hoại kế hoạch hoa anh đào sao.

Địch Ny Toa thấy phu quân tán dương dưỡng phụ Kiều Ba hết lời, không khỏi hỏi hắn có phải hồi tâm chuyển ý hay không.

Không, vẫn phải phá hoại.

Kỳ thật nói cho cùng quốc vương chẳng qua là một Chu Lệ Vương, mà dưỡng phụ Kiều Ba tuy rằng nhìn ra quốc gia bị bệnh, nhưng bởi vì y thuật tam lưu, căn bản không đưa ra được biện pháp trị liệu.

Tuy rằng dũng khí và quyết tâm đáng khen, nhưng ông ta cái gì cũng không thay đổi, không đưa ra được một phương thuốc chữa bệnh.

Cuối cùng vẫn là sư phụ Kiều Ba đưa ra phương thuốc, chữa khỏi quốc gia.

Đỗ Lan tuy rằng tán thưởng dưỡng phụ Kiều Ba trong mấy ngày cuối cùng vẫn dùng sinh mệnh để chữa bệnh, nhưng không thể không phê phán ông ta là một gã dung y thầy thuốc kém cỏi.

Kỳ thật rất nhiều người đều nhìn ra được quốc gia bị bệnh, nhưng vấn đề là kê đơn thuốc như thế nào, trị liệu như thế nào.

Đây mới là phiền toái nhất, người có thể nhìn ra bị bệnh rất nhiều, người có thể trị liệu tật bệnh rất ít.

Dưỡng phụ Kiều Ba là muốn dựa vào kỳ tích để chữa bệnh, vậy cũng không khác gì bái thần.

Chương 3390

Dùng hoa anh đào trị quốc bệnh, giống hệt cầu thần bái phật, hào vô hiệu quả.

Cuối cùng vẫn là sư phụ Kiều Ba chân chính kê ra phương thuốc, là thần y chân chính.

Địch Ny Toa nghe Đỗ Lan nói quốc vương là Chu Lệ Vương, liền biết ý gì.

Chuyện nổi tiếng nhất của Chu Lệ Vương là gì.

Quan sơn hải, đạo lộ dĩ mục người đi đường chỉ dám đưa mắt nhìn nhau, quốc nhân bạo động.

Nói cho cùng chính là không có tiền, thế là điên cuồng vơ vét tài sản, khống chế tài nguyên trong tay, ai dùng thì người đó phải trả tiền.

Tài nguyên của Quốc vương Từ Cổ chính là bác sĩ, bởi vì hòn đảo này vốn là hòn đảo y liệu nổi tiếng, cũng là nổi danh xa gần.

Khống chế bác sĩ, chính là khống chế túi tiền.

Nhưng loại khống chế cưỡng ép này khẳng định không được, cho nên Quản Trọng và Tề Hoàn Công cũng quan sơn hải, lại thay đổi phương thức.

Chu Lệ Vương quan sơn hải là bất kỳ ai lên núi xuống nước đều phải thu tiền, thu tiền trước, sau đó lên núi xuống nước.

Nhưng lên núi xuống nước cũng có rủi ro, ai cũng không thể cam đoan nhất định có thu hoạch, bất quản có thu hoạch hay không, đều phải giao tiền, ai nguyện ý.

Thế là quốc nhân bạo động, trực tiếp lưu đày Chu Lệ Vương.

Quản Trọng quan sơn hải là mọi người cứ lên núi xuống nước trước, có thu hoạch giao cho Quản Trọng thống nhất thu mua thống nhất tiêu thụ, cứ như vậy mọi người một là không cần lo lắng đường tiêu thụ, hai là không cần gánh chịu càng nhiều chi phí, ngược lại hạ thấp rủi ro, tự nhiên liền ủng hộ Quản Trọng.

Về sau, sư phụ Kiều Ba bồi dưỡng càng nhiều bác sĩ, xây dựng hội nghiên cứu y học, chính là thống nhất thu mua thống nhất tiêu thụ, thiết lập tiêu chuẩn bác sĩ, mọi người tới khám bệnh đều phải tới trung tâm y học, bệnh nhân đưa tiền, bác sĩ kiếm tiền, trung tâm y học thu thuế, quốc vương cũng có tiền, liền có thể vận chuyển lâu dài.

Cho nên thần y chính là thần y, không chỉ có thể trị bệnh cứu người, còn có thể chữa bệnh cho quốc gia.

Khoảng cách giữa dung y và thần y vẫn là rất lớn, dung y có thể nhìn ra người khác bị bệnh, nhưng trị không hết, cái này liền ô hô ai tai rồi.

Cho nên chúng ta phải nhìn nhận biện chứng, dưỡng phụ Kiều Ba tuy rằng dũng khí đáng khen, nhưng năng lực không đủ, chờ mong kỳ tích, đây là không thể làm.

Cho nên ta vẫn muốn phá hoại kế hoạch hoa anh đào.

Đỗ Lan nói: Không có kỳ tích, chỉ có kỳ tư diệu tưởng.

Dung y nhìn thấy bệnh, nhưng không có năng lực trị liệu, tìm không thấy phương pháp trị liệu, chỉ có thể chờ mong kỳ tích, chỉ có thể dùng tử gián.

Nhưng cho dù chết rồi, nên không có tiền vẫn là không có tiền, quốc vương vẫn là muốn khống chế túi tiền, cái gì cũng không thay đổi.

Lúc này Lộ Phi đã tìm được Kiều Ba, nhưng lúc này quốc vương cũng trở về, muốn tiêu diệt bác sĩ vi kháng mình.

Chiến đấu bắt đầu, Lộ Phi cầm lấy lá cờ đầu lâu hoa anh đào của dung y.

Dưỡng phụ Kiều Ba vốn là sơn tặc, lúc còn trẻ từng bị bệnh, sau khi nhìn thấy hoa anh đào, bệnh liền khỏi.

Cho nên ông tin tưởng hoa anh đào khẳng định cũng có thể chữa trị bệnh của Từ Cổ Đảo, đồng thời ông vẫn luôn giáo dục Kiều Ba đừng phiền não, bởi vì sau khi ra khơi, phiền não sẽ rất nhỏ bé.

Hoa anh đào cộng thêm cờ hải tặc đầu lâu, có thể nói là tả chiếu cuộc đời ông.

Lộ Phi sau khi biết được câu chuyện của Kiều Ba, phi thường cảm động, vác lá cờ lên, chiến đấu cùng kẻ địch.

Hắn tuyệt đối sẽ không cho phép bất luận kẻ nào chà đạp ước mơ.

Kiều Ba cảm giác trên người Lộ Phi có cỗ ngốc kình của dưỡng phụ, rõ ràng chỉ là người xa lạ, lại nguyện ý vào sinh ra tử, vô duyên vô cớ tin tưởng người khác.

Dù cho mình là dã thú, đối phương cũng nguyện ý mạo hiểm.

Lộ Phi và dung y xác thực có chút giống, đều có chí lớn, thường ngày lại không đáng tin cậy.

Điểm khác biệt duy nhất là dung y không có năng lực giải quyết vấn đề, Lộ Phi giải quyết không được vấn đề, có thể giải quyết người sáng tạo ra vấn đề.

Kiều Ba chịu cảm động, ăn Lam Ba Cầu do chính mình phối chế, biến thân chiến đấu.

Hai bên triển khai chiến đấu kịch liệt ngay trên núi tuyết, quốc vương tuy rằng sợ Hắc Hồ Tử, nhưng đối mặt kẻ vô danh tiểu tốt Lộ

Phi, vẫn là rất cường ngạnh, cũng là tử chiến không lùi, ưu thế tại ta.

Đáng tiếc cuối cùng vẫn là Lộ Phi cường đại hơn, trực tiếp oanh quốc vương lên trời.

Tiếp đó sư phụ Kiều Ba để Kiều Ba ra khơi, bà thì hoàn thành phát minh của hảo hữu, muốn để hoa anh đào nở rộ trên hòn đảo mùa đông này.

Mùa đông làm sao nở hoa.

Chỉ cần biến tuyết thành màu hồng phấn là được, cũng giống như hoa anh đào, đây chính là kế hoạch hoa anh đào lãng mạn.

Ngay tại ngày Kiều Ba rời đảo, tuyết sẽ biến thành hoa anh đào.

Đây là nghiên cứu của dung y, ông ta không nên làm bác sĩ, nên đi làm ảo thuật gia.

Theo một tiếng pháo vang, bầu trời đều biến thành màu hồng phấn, tuyết biến thành cánh hoa.

Kiều Ba biết đây là sư phụ đang đưa tiễn, càng biết đây là ước mơ của dưỡng phụ.

Cuối cùng đã thực hiện, quốc gia này được chữa trị, từ hôm nay trở đi, sẽ trở nên khác biệt.

Người dân Từ Cổ Đảo đều trợn mắt há hốc mồm nhìn cánh hoa, tuy rằng y nguyên hàn lãnh, nhưng bông tuyết màu hồng phấn tựa hồ có gì đó khác biệt.

Cái gì khác biệt.

Không chỉ là màu sắc bất đồng.

Tức ngực, mệt mỏi, khó thở, chóng mặt.

Cảm giác thật mệt.

Lộ Phi mệt mỏi nói.

Những người khác cũng như thế, rõ ràng là tràng cảnh rất mỹ lệ, nhưng lại không có khí lực thưởng thức.

Kiều Ba sững sờ, lập tức phát hiện không đúng, bông tuyết màu hồng phấn xinh đẹp này có độc.

Mọi người mau nín thở, bông tuyết có độc.

Tuy rằng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cậu đã ngửi thấy mùi vị ngọt ngào quỷ dị truyền đến từ bông tuyết, đây là độc.

Mọi người vội vàng bịt mũi miệng.

Rõ ràng là chuyện lãng mạn, sao lại có độc.

Đây không phải ước mơ của dưỡng phụ Kiều Ba sao, để đảo mùa đông nở ra hoa anh đào, chữa trị quốc gia này, sao lại có độc.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Mọi người đều tràn đầy dấu chấm hỏi.

Tôi cũng không biết.

Kiều Ba nói: Bất quá đây tuyệt đối không phải hoa anh đào của dưỡng phụ.

Nói xong, cậu dẫn đầu trở lại lâu đài.

Lão sư của Kiều Ba và trợ thủ đều đã ngã xuống đất không dậy nổi.

Kiều Ba lập tức nghiên cứu thuốc giải.

Mà nhóm Lộ Phi thì đầy mặt nghi hoặc.

Đây chính là cái giá của ước mơ, để đảo mùa đông nở hoa anh đào tuy rằng rất lãng mạn, nhưng cái giá để thực hiện ước mơ là gì.

Đương nhiên là chứng dị ứng phấn hoa, người cả một đời chưa từng tiếp xúc với hoa tươi, không thể nào miễn dịch phấn hoa xâm nhập phế bộ.

Ha.

Cái giọng điệu này.

Lộ Phi đều không cần đoán, liền biết người tới là ai, chính là tên Đỗ Lan đáng ghét kia.

Di động thiên tai.

Vi Vi cũng không ngờ thiên tai đại danh đỉnh đỉnh sẽ xuất hiện ở chỗ này.

Vi Vi là ở trong bụng cá voi bước lên thuyền Going Merry, lúc ấy nàng và đồng sự đang chấp hành nhiệm vụ săn giết cá voi, gặp phải Lộ Phi.

Chương 3391

Đồng sự bị đánh bại, nàng thì lưu tại trên thuyền.

Về sau nàng dụ dỗ nhóm Lộ Phi đi tới hòn đảo hắc cật hắc trứ danh, kết quả cũng không thành công.

Về sau hộ vệ của nàng đưa ra tiền thưởng mười ức Bối Lợi, mời nhóm Lộ Phi hộ tống Vi Vi về nước, Na Mỹ tiếp nhận.

Sau đó Na Mỹ sinh bệnh, bọn họ lại tới Từ Cổ Đảo.

Nhìn thấy Đỗ Lan, Vi Vi cảm giác tình huống không ổn lắm.

Tất cả mọi người đều như lâm đại địch.

Là ngươi giở trò.

Lộ Phi phẫn nộ nói.

Đây là cái giá của ước mơ.

Đỗ Lan nói.

Tên khốn kiếp nhà ngươi, rốt cuộc muốn chà đạp ước mơ của người khác đến tình trạng gì.

Lộ Phi phẫn nộ phát động tiến công, duy chỉ có tên gia hỏa này không thể tha thứ.

Bá Vương Sắc bá khí phát động, Đỗ Lan chỉ cần một ánh mắt, Lộ Phi liền cảm giác cõng một ngọn núi lớn, thân thể không cách nào động đậy, bị áp chế.

Nhưng ngã trên mặt đất, Lộ Phi vẫn gầm thét: Đây là ước mơ của người khác.

Ta biết, là một gã dung y, có thể nhìn ra người khác bị bệnh, cũng nhìn thấy quốc gia bị bệnh, nhưng trị không hết.

Trị không hết, quang có ước mơ có tác dụng gì chứ.

Đỗ Lan nói.

Lộ Phi không nghe lọt, chỉ biết Đỗ Lan người này tuyệt đối là tồn tại chính mình không thể tiếp nhận, kẻ chà đạp ước mơ tuyệt đối không thể tha thứ: Ta nhất định phải đánh bại ngươi.

Đúng vậy, đúng vậy, ngươi nhất định phải đánh bại ta, vậy ngươi thực tiễn thế nào đây.

Sau khi ngươi đánh bại ta, lại có thể thế nào.

Hơn nữa nếu ta cài đặt một hệ thống Dao Lâm, ở trong biên giới A Lạp Ba Tư Thản cài đặt mấy quả bom siêu cấp, mà điều khiển từ xa của bom nằm ngay trên cổ tay ta, điều khiển từ xa và thân thể ta tương liên, nếu ngươi đánh bại ta, bom ở A Lạp Ba Tư Thản sẽ bị dẫn nổ, mấy chục vạn người sẽ vì vậy mà chết.

Vậy ngươi còn muốn thực hiện ước mơ đánh bại ta không.

Đỗ Lan mỉm cười nói: Người trẻ tuổi, ước mơ là xa xỉ phẩm, nhất mộng thành chân vạn cốt khô, ngươi có thể chi trả cái giá này sao.

Mọi người đều cảm giác sợ hãi, bởi vì lời nói của tên gia hỏa này hoàn toàn không cách nào dự đoán, lại rất có thể là thật.

Vi Vi vừa nghe di động thiên tai chôn bom siêu cấp ở quê hương mình, sẽ uy hiếp tính mạng mấy chục vạn người, lập tức khẩn trương nói: A Lạp Ba Tư Thản và ngươi không oán không cừu, vì sao phải làm như vậy.

Thiên tai ngẫu nhiên giáng lâm, tự nhận xui xẻo đi.

Đỗ Lan nói.

Vi Vi công chúa cũng không biết nói gì cho phải, thật sự quá trầm trọng, quốc gia của mình vì sao lại nhiều tai nhiều nạn như vậy.

Lộ Phi thì bị tức giận đến sắc mặt đều đỏ bừng, quá ti bỉ, nếu như mình đánh bại đối phương, sẽ có mấy chục vạn người chết đi.

Mình cũng không thể đánh bại đối phương, cứ nhìn đối phương muốn làm gì thì làm.

Nhìn cái ác muốn làm gì thì làm, loại cảm giác này thật sự là nghẹn khuất muốn chết.

Ngươi hẳn là nên cao hứng mới đúng, nhìn ta xem, giờ này khắc này ta là tự do.

Đỗ Lan cười nói.

Chà đạp ước mơ, còn muốn chà đạp tự do, Lộ Phi tức muốn chết.

Hắn chưa từng nghĩ tới có phải mình quá mức thần thánh hóa ước mơ và tự do hay không, hai thứ này cũng sẽ mang lại mâu thuẫn tương ứng.

Tóm lại Đỗ Lan lần này thật sự là chọc Lộ Phi tức không nhẹ, còn khó chịu hơn là giết hắn.

Kiều Ba cũng phẫn nộ phát động tiến công: Không cho phép ngươi lạm dụng phát minh của dưỡng phụ.

Vì sao cứ nhất định là ta động tay chân chứ.

Ngươi hẳn là rõ như lòng bàn tay đối với y thuật của hắn, không trị chết người là đã không tệ rồi, căn bản cũng không trị hết người khác.

Cho nên phát minh của hắn có vấn đề không phải rất bình thường sao.

Đỗ Lan nói: Hắn tịnh không có năng lực chữa khỏi bệnh nhân, càng trị không hết quốc gia này.

Ngươi vì sao không thừa nhận chứ.

Quá mức mỹ hóa một gã dung y, dễ dàng nhìn không rõ toàn cục.

Dưỡng phụ vì quốc gia này mà chết.

Kiều Ba ăn Lam Ba Cầu, thân cao vượt qua ba mét.

Rất nhiều người vì Từ Cổ Đảo mà chết, dựa vào cái gì dưỡng phụ ngươi không giống vậy.

Kiều Ba không còn gì để nói, chỉ có thể tiến công, như đầu xe lửa va chạm mà đến.

Tuy nhiên khi ánh mắt Đỗ Lan sắc bén lên, cậu và Lộ Phi giống nhau bị bá khí áp chế, ngã trên mặt đất.

Vì sao toàn thân không có khí lực.

Đây là Bá Vương Sắc bá khí.

Vi Vi công chúa dù sao cũng là công chúa nước gia minh của Chính Phủ Thế Giới, đối với sự tình ở Vĩ Đại Hàng Tuyến vẫn là tương đối hiểu rõ: Bá khí là một loại sức mạnh ngoại trừ trái ác quỷ, Bá Vương Sắc bá khí càng là đại biểu cho tư cách vương giả, một khi bá khí phóng thích ra, kẻ yếu ngay cả đứng cũng đứng không vững.

Đám người Lộ Phi vừa mới tiến vào Vĩ Đại Hàng Lộ chính là kẻ yếu.

Đều đứng không dậy nổi, đánh thế nào.

Hơn nữa cho dù có thể đánh thắng, đối phương còn có hệ thống Dao Lâm, cũng không thể da tay.

Được rồi, các ngươi còn muốn thực hiện ước mơ thì cứ việc đi đi, nhưng chung quy có một ngày sẽ có rất nhiều người vì ước mơ của các ngươi mà chết.

Đỗ Lan nói xong liền đi, di động thiên tai chính là đến đi tự do như vậy.

Bá khí áp chế biến mất, Lộ Phi lại giống như quả bóng xì hơi, một chút tinh thần cũng không có.

Thực lực cường đại như vậy, còn ti bỉ như vậy, vì sao.

Ô Tác Phổ đã tuyệt vọng, căn bản đánh không lại đối phương.

Na Mỹ nói: Hắn không chỉ là ti bỉ, hắn là lý luận tự thành một bộ hệ thống, không chỉ bản thân tà ác, còn sẽ làm cho càng nhiều người học tập hắn, bắt chước hắn, trở nên càng thêm tà ác.

Vi Vi công chúa hỏi: Các người trước kia từng gặp hắn.

Na Mỹ liền đem tao ngộ của chính mình nói cho mọi người, từ lần đầu tiên tại đảo của Ba Cơ bắt đầu.

Nghe xong Na Mỹ kể lại, mọi người chỉ cảm thấy sợ hãi, từ lúc mới bắt đầu Na Mỹ đã bị đùa bỡn trong lòng bàn tay, từ lần đầu tiên gặp mặt đến khi trở lại cố hương, hoàn toàn chính là giống như con rối bị thao túng.

Vi Vi công chúa nghe xong, nhịn không được nói: Trị thế chi năng thần, loạn thế chi gian hùng.

Lấy năng lực của hắn, nếu có thể phò tá một nước, tuyệt đối có thể làm cho quốc gia chưng chưng nhật thượng ngày càng đi lên, nhưng hắn lại trở thành di động thiên tai, thật là tai nạn của thế giới.

Nàng cảm thấy một số lời Đỗ Lan nói rất có đạo lý, nhìn rất thấu triệt.

Chẳng lẽ cô cũng tán thành cách nói của hắn.

Na Mỹ hỏi.

Tôi không phải tán thành hắn, nhưng xét theo sự thật, hắn xác thực giúp quê hương cậu thoát khỏi thống trị của Ác Long.

Vi Vi công chúa nói: Lấy yếu thắng mạnh, đây là sự thật.

Nhưng về sau thôn xóm vĩnh viễn không cách nào an ninh, mọi người khẳng định sẽ dùng bạt gian để hãm hại lẫn nhau.

Na Mỹ nói: Tuy rằng đánh bại Ác Long, nhưng về sau thì sao.

Rất nhiều lúc không thể đòi hỏi vẹn toàn đôi bên.

Vậy cậu nói không dùng bạt gian, làm sao đánh bại Ác Long.

Chẳng lẽ cứ dựa vào một ức Bối Lợi của cậu.

Sự thật chứng minh lời hứa của kẻ địch chính là lừa gạt cậu.

Vi Vi công chúa nói: Hoặc là tiếp nhận Ác Long thống trị, hoặc là sử dụng bạt gian, không có biện pháp nào khác.

Lấy yếu thắng mạnh, không dùng kế mưu, còn có thể thế nào đây.

Na Mỹ cũng biết đều là vì đánh bại Ác Long, nhưng là tương lai làm sao bây giờ.

Hộp Pandora bị mở ra, căn bản khống chế không nổi.

Cho nên chuyện cổ tích tốt nhất chính là kết thúc tại Từ đó hoàng tử và công chúa hạnh phúc sống bên nhau, vừa cân nhắc tương lai, cũng là gà bay chó sủa.

Nếu thôn Cocoyasi không phải quê hương của Na Mỹ, mọi người dùng bạt gian đánh bại Ác Long, nàng khẳng định vỗ tay khen hay, vấn đề là đó là quê hương của mình, về sau mình cũng phải trở về, không thể giống như đồng thoại đột ngột ngừng lại, vậy thì cười không nổi.

Di động thiên tai là một chút cũng không bớt lo, nhóm Lộ Phi rất khó chịu.

Vi Vi công chúa cũng là tâm tình phức tạp, một phương diện nàng cảm thấy Đỗ Lan không làm sai cái gì ở thôn Cocoyasi, một phương diện lại cảm thấy hệ thống Dao Lâm quá tà ác.

Kiều Ba tiên chế ra thuốc giải chứng dị ứng phấn hoa, cho mọi người phục dụng, lại đưa đến trong thôn.

Nghe được rất nhiều thôn dân đang nói xấu hoa anh đào, cho rằng hoa anh đào là không rõ, là hoa anh đào dẫn phát bệnh chứng, tạo thành tổn thất.

Phát minh của dưỡng phụ là vì để mọi người hạnh phúc, hiện tại lại hại mọi người.

Kiều Ba rất khó chịu.

Đây không phải lỗi của ông ấy, là lỗi của di động thiên tai.

Lộ Phi nói: Sẽ có một ngày tôi muốn đánh bại hắn, đồng thời cũng sẽ không để cho bất luận kẻ nào bị thương.

Làm xong chuyện chứng dị ứng phấn hoa, bọn họ tiếp tục xuất phát hộ tống Vi Vi công chúa.

Biển cả phía trước tuy rằng rộng lớn, nhưng trong lòng mọi người biết phía trước có cuồng phong cự lãng, di động thiên tai khẳng định sẽ tùy thời giáng lâm, lần nữa cho bọn họ đả kích.

Lúc tôi còn rất nhỏ đã từng nghe nói qua di động thiên tai, ở A Lạp Ba Tư Thản cũng có rất nhiều thuyền viên gặp qua.

Di động thiên tai thông thường chỉ sẽ giết chết quý tộc, sẽ để cho thuyền viên bình thường trở về truyền bá sự tích của bọn họ.

Cho nên ở Vĩ Đại Hàng Lộ, ngắn ngủi vài năm thời gian, đã xuất hiện rất nhiều truyền thuyết liên quan tới di động thiên tai, thậm chí một số thuyền vì sợ hãi, thành lập giáo hội Thiên Tai, hy vọng thông qua cầu nguyện để thiên tai buông tha bọn họ.

Vi Vi nói tới tình báo về di động thiên tai mà mình biết.

Chương 3392

Trên thuyền, phản chính cũng không có việc gì, mọi người cùng nhau nói chuyện phiếm.

Vậy bọn họ rốt cuộc có mục đích gì.

Na Mỹ nhịn không được hỏi.

Mục đích của bọn họ chính là quán triệt tự do, phản đối hết thảy, phá hoại hết thảy.

Chỉ nhìn từ phong cách hành sự của bọn họ, bọn họ xưa nay không đề ra yêu cầu, cướp đoạt tài bảo cũng là mồi lửa thiêu rụi, chỉ là hưởng thụ quá trình phá hoại.

Mồi lửa thiêu rụi.

Na Mỹ cái này kẻ tham tiền nghe xong, tim đều muốn nát.

Biểu tình của những người khác cũng không bình thường, cho dù là Lộ Phi cái tên thiếu tâm nhãn này, nghe được hành vi hủy đi tài bảo, cũng sẽ không cách nào lý giải.

Xem ra bọn họ chỉ là muốn phá hoại, đơn thuần hưởng thụ phá hoại.

Ô Tác Phổ nói: Chính là không để cho người khác sống tốt, xác thực là có loại người xấu như vậy.

Quá buồn nôn.

Sơn Trị nói.

Vi Vi công chúa nói: Hiện tại tôi chỉ lo lắng hắn thật sự an trí bom ở A Lạp Ba Tư Thản.

Tình huống trong nước trước mắt cũng không tốt, nàng làm công chúa sở dĩ không ở trong vương cung hưởng thụ vinh hoa phú quý, tuổi còn nhỏ đi ra vi phục tư phóng, chính là bởi vì mâu thuẫn trong nước kịch liệt, nàng bắt buộc phải điều tra chân tướng.

A Lạp Ba Tư Thản vốn dĩ rất tốt, nhưng theo thời đại đại hải tặc mở ra, hải tặc càng ngày càng nhiều.

Lực phòng ngự của vương quốc giật gấu vá vai, lúc này một trong Thất Vũ Hải là Sa Ngạc Ngư cung cấp sức mạnh, trở thành anh hùng vương quốc.

Quốc vương phi thường tin tưởng Sa Ngạc Ngư, nhưng dã tâm của Sa Ngạc Ngư lại không chỉ là làm lính đánh thuê, mà là muốn đoạt lấy Minh Vương.

Cho nên lặng lẽ châm ngòi quan hệ giữa vương quốc và quốc dân, trước mắt trong nước sắp nội chiến rồi.

Đỗ Lan tới A Lạp Ba Tư Thản trước một bước, tình huống nơi này rất tồi tệ, chủ yếu là thiếu nước.

Vốn dĩ là quốc gia sa mạc, tài nguyên nước di túc trân quý.

Quốc vương lại dùng thủ đoạn đặc thù để lượng mưa tập trung ở vương đô, dẫn đến hạn hán ba năm, thế là mâu thuẫn gay gắt, rất nhiều địa phương quốc dân sống không nổi nữa, bắt đầu tạo phản.

Dựa theo quy luật An Sử chi loạn, viên gạch nào thò đầu ra trước thì nát trước.

Cứ tình huống hiện tại, cũng không phải tất cả địa phương đều có chi tâm phản loạn, là địa phương thiếu nước không thể không phản loạn.

Mà khu vực không chịu ảnh hưởng của Khiêu Vũ Phấn lựa chọn tọa sơn quan hổ đấu, chờ quốc vương và phản quân chém giết, ngư ông đắc lợi.

Khiêu Vũ Phấn chính là thứ hấp thu nước mưa, khống chế lượng mưa, tác dụng phụ chính là hạn hán.

A Lạp Ba Tư Thản là một nước lớn, tuy rằng vương đô sử dụng Khiêu Vũ Phấn, dẫn đến bộ phận địa phương không có nước mưa, cũng không có ảnh hưởng đến tất cả địa phương, chí ít thành phố cảng cũng không chịu ảnh hưởng gì.

Cho nên thành phố cảng không cần thiết trộn lẫn vào, để quốc vương và quân đội tạo phản thiếu nước đánh nhau, đánh xong, bọn họ lại ra tay cũng không muộn.

Năm đó An Sử chi loạn, chính là An Lộc Sơn Sử Tư Minh đánh trước, đuổi hoàng đế ra khỏi vương đô, hai bên không ngừng tiêu hao binh sĩ.

Sau đó các Tiết độ sứ khác ra tay, xử lý hai người An Lộc Sơn Sử Tư Minh, tuy rằng hoàng đế vẫn là hoàng đế, nhưng sau đó Tiết độ sứ liền vĩnh viễn không cần nể mặt hoàng đế nữa.

Cho nên chiến tranh giữa quốc vương và khu vực thiếu nước, bất quản kết quả như thế nào, đều đã thua.

Địch Ny Toa nói: Nếu như quốc vương còn có lực khống chế, hoàn toàn có thể từ khu vực không thiếu nước điều động tài nguyên đi trợ giúp khu vực thiếu nước.

Cũng sẽ không bởi vì Khiêu Vũ Phấn mà đánh nhau to, Khiêu Vũ Phấn bảo đảm khu vực không thiếu nước có thể phát triển, sau khi phát triển, khu vực không thiếu nước phản bổ cho khu vực thiếu nước, hình thành tiên thấp nhuận đái động hậu thấp nhuận kẻ giàu trước kéo người giàu sau.

Nhưng A Lạp Ba Tư Thản tịnh không có quan hệ tín nhiệm như vậy, các nơi cũng là phiên trấn hóa, chư hầu hóa.

Nói cho cùng Sa Ngạc Ngư cũng tịnh không có bản sự thần tiên gì, chỉ là lợi dụng mâu thuẫn vốn đã tồn tại mà thôi.

Đỗ Lan biết Sa Ngạc Ngư chỉ là lợi dụng mâu thuẫn.

Tình huống của A Lạp Ba Tư Thản cơ bản tương tự thời Đường, quốc vương tịnh không thể quản các nơi khác, các khu vực đều có thể kiến lập quân đội của riêng mình, tài, chính, quân đều bị người quản lý các nơi nắm chặt.

Cho nên bình thường liền có mâu thuẫn, càng không cần phải nói sau sự kiện Khiêu Vũ Phấn, mâu thuẫn liền càng ngày càng bén nhọn.

Đến mức Sa Ngạc Ngư làm nhiều chuyện như vậy, chính là muốn đoạt lấy bí mật Minh Vương.

Ba đại binh khí: Minh Vương, Hải Vương, Không Vương, mỗi một cái đều có thể nhẹ nhõm diệt đi một hòn đảo, là binh khí quyết chiến.

Làm Thất Vũ Hải, Sa Ngạc Ngư cũng có chí chim hồng hộc, cần sức mạnh đi đánh bại Tứ Hoàng, rửa sạch nhục trước.

Bất quá làm nhiều chuyện như vậy, chỉ vì Minh Vương, thật sự chuyện bé xé ra to.

Vì sao không trực tiếp bắt cóc cả nhà quốc vương, sau đó uy bức lợi dụ chứ.

Đỗ Lan biểu thị Sa Ngạc Ngư có nhiều thời gian gây chuyện như vậy, vì sao không trực tiếp bắt cóc chứ.

Hắn cũng không tin dùng tính mạng Vi Vi công chúa làm to sách, quốc vương còn có thể bảo thủ bí mật.

Cho dù quốc vương không nói, đến lúc đó cũng có thể dùng biện pháp khác.

Hiện tại sử dụng Khiêu Vũ Phấn, dẫn hết nước mưa đến vương đô, đồng thời dẫn đến ba năm đại hạn, kích phát mâu thuẫn.

Sa Ngạc Ngư lại không có năng lực bình định chiến tranh, quốc vương vì sao phải công bố bí mật.

Hoặc là trực tiếp một chút, nếu quốc vương không nói, liền dùng bão cát mai táng tất cả mọi người, không sợ hắn không nói.

Đỗ Lan cảm thấy Sa Ngạc Ngư vì Minh Vương, làm nhiều chuyện như vậy hào vô ý nghĩa.

Đoán chừng, hắn cũng là muốn trở thành quốc vương, hoặc là trở thành anh hùng.

Không có năng lực Tứ Hoàng, nhưng muốn danh dự Tứ Hoàng.

Đặc biệt là Bạch Hồ Tử, sau khi hắn thua Bạch Hồ Tử, khẳng định cũng có chấp niệm, muốn cùng Bạch Hồ Tử so tay.

Danh dự của Bạch Hồ Tử là tốt nhất trong Tứ Hoàng, được vô số người tôn trọng, hắn khẳng định rất hướng tới.

Địch Ny Toa suy đoán.

Trước mặc kệ, đi chơi cái đã.

Hai người tới hội sở giải trí cao cấp do Sa Ngạc Ngư mở, nơi này có sòng bạc, suối nước nóng, các loại hạng mục giải trí đều có.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đi đánh bạc trước, với năng lực của bọn họ lập tức thắng đến mức hà quan người chia bài đều đổ mồ hôi đầy đầu.

Lão bản, là di động thiên tai.

Thuộc hạ vẫn là rất có nhãn lực, lập tức báo cáo.

Sa Ngạc Ngư tuy rằng là một trong Thất Vũ Hải, lại cũng biết chênh lệch giữa mình và di động thiên tai.

Đặc biệt là di động thiên tai hành vi xử sự càng là khó chơi, đột xuất một cái phá nhi bất lập phá đi mà không xây lại, khắp nơi quấy rối.

Di động thiên tai nếu là quấy rối, vậy tràng sở mình kinh doanh khẳng định xong đời, tổn thất sẽ rất lớn.

Làm một hải tặc, hắn chủ yếu chính là dựa vào ăn uống cá cược trai gái kiếm tiền, cũng không thể làm hỏng.

Khó làm, Sa Ngạc Ngư nhất thời cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Có phải hay không để di động thiên tai thắng tiền, sau đó đưa mắt nhìn bọn họ rời đi.

Chỉ sợ không được, bởi vì bọn họ căn bản không thèm để ý tiền tài.

Mục đích của bọn họ chỉ sợ không phải vì tiền, mà là vì ta.

Tuy rằng không muốn nghĩ như vậy, nhưng di động thiên tai xưa nay nằm ngoài dự đoán.

Vẫn là gặp một lần đi, Sa Ngạc Ngư đích thân xuống sân, nói: Hai vị đường xa mà đến, hoan nghênh hoan nghênh.

Thất Vũ Hải trước mặt di động thiên tai cũng không dám làm càn, bởi vì di động thiên tai thanh danh không tốt, tuy rằng không có bất kỳ thế lực gì, nhưng mỗi lần xuất hiện đều sẽ quấy rối.

Mà Thất Vũ Hải đều có kế hoạch của riêng mình, đều vì kế hoạch đầu nhập nhân lực vật lực, không hy vọng kế hoạch thất bại.

Có kế hoạch, liền có điểm yếu.

Khi Sa Ngạc Ngư nhìn thấy Đỗ Lan và Địch Ny Toa, hắn liền biết đại sự không ổn, nhưng vẫn phải kiên trì ra gặp hai người, đồng thời tỏ vẻ hoan nghênh.

Hắn biết Đỗ Lan đã thắng rất nhiều tiền, đồng thời cũng biết Đỗ Lan căn bản không quan tâm đến tiền, cho nên rất khẩn trương.

A Lạp Ba Tư Thản anh hùng, Thất Vũ Hải thành viên, Sa Khắc Lạc Khắc Đạt Nhĩ Crocodile tiên sinh, thật là khéo a, chúng ta thế mà có thể gặp nhau ở đây, đều là duyên phận.

Đỗ Lan cười nói.

Sa Ngạc Ngư thầm nghĩ ngươi sẽ không biết nơi này là địa bàn của ai sao.

Cố ý chạy đến nơi này, còn giả bộ kinh ngạc, quả thực không biết xấu hổ.

Nhưng hắn cũng chỉ có thể phối hợp nói: Đúng vậy a, thật khéo.

Chương 3393

Không biết ngươi chơi có vui vẻ hay không.

Tiền loại vật này, người khác cần, là bởi vì bọn hắn muốn giao dịch, dùng tiền đi mua sắm thương phẩm mình không có nhưng lại cần.

Từ xưa đến nay, năng lực của con người đều là có hạn, một người không cách nào đồng thời hoàn thành canh tác, đúc, dệt, trị liệu cùng tất cả mọi công việc, cho nên thuật nghiệp hữu chuyên công, mỗi người có công việc khác nhau, sau đó mọi người dùng thặng dư trong tay mình đi trao đổi thặng dư của người khác, hình thành mậu dịch, phồn vinh kinh tế.

Mọi người đều cần tiền, nhưng ta không giống vậy, nói chung, ta không thích dùng tiền, ta thích dùng cướp bóc.

Đỗ Lan bình tĩnh nói ra những lời khiến người ta sợ mất mật.

Giao dịch là hai người trao đổi lẫn nhau, song phương các lấy nhu cầu.

Cướp bóc chính là một bên mất đi, một bên đạt được.

Sa Ngạc Ngư thầm nghĩ tên này còn xấu xa hơn cả mình, mình còn giả làm anh hùng, còn mang đến hy vọng cho quốc gia này, đối phương lại chỉ mang đến phá hoại.

Lão Sa, ta cứ nói thẳng, bất kể ngươi muốn cái gì ở quốc gia này, ta đều muốn bảy tầng 7 phần.

Đỗ Lan đưa ra điều kiện của mình, hoàn toàn không dung nghi ngờ, cứ như thể chia 7 trên 3 đã là một loại ban ơn rồi.

Nếu ngươi coi trọng thu nhập của hội trường, ta đương nhiên nguyện ý hợp tác với ngươi.

Trong lòng đang rỉ máu, nhưng Sa Ngạc Ngư vẫn hư dữ ủy xà nói: Bảy tầng cũng không thành vấn đề, dù sao danh tiếng của ngươi lớn hơn ta.

Đỗ Lan cười như không cười nhìn Sa Ngạc Ngư.

Biểu cảm của đối phương khiến người ta sợ hãi, hắn rốt cuộc biết bao nhiêu.

Đây là điều Sa Ngạc Ngư không rõ ràng, hắn cảm giác Đỗ Lan đã biết tất cả mọi chuyện, nhưng mục đích cuối cùng của mình chỉ có La Tân rõ ràng mới đúng, đối phương không nên biết: Ta chính là tìm kiếm một nơi yên tĩnh kiếm tiền, mới đi đến A Lạp Ba Tư Thản, mở một số sản nghiệp, chỉ thế thôi.

Thế sao.

Nếu ngươi thật sự chỉ vì kiếm tiền, vậy thì một A Lạp Ba Tư Thản ổn định mới là lựa chọn tốt nhất chứ.

Nhưng ngươi lại châm ngòi nội đấu, làm loạn kinh tế, tiền vốn dĩ có thể kiếm được lại kiếm không được.

Đỗ Lan nói.

Ta không biết ngươi đang nói cái gì.

Ngươi không thể lừa được Di Động Thiên Tai đâu, tóm lại bảy tầng là của ta, ba tầng là của ngươi.

Đỗ Lan nói.

Sa Ngạc Ngư nghiến răng nghiến lợi, thầm nghĩ hay là động thủ đi.

Nơi này là sa mạc, là sân nhà của mình, đối phương dù lợi hại đến đâu cũng chưa chắc có thể thắng.

Nhưng một thanh âm khác lại bảo hắn bình tĩnh, Di Động Thiên Tai đều là cao thủ Bá khí, động thủ thì hệ Logia trái ác quỷ cũng không phải là đối thủ.

Bá khí rất mạnh.

Hệ Logia trái ác quỷ tuy rằng lợi hại, nhưng Bá khí mới là tất cả.

Hai thanh âm đánh nhau trong đầu Sa Ngạc Ngư, làm hắn đau đầu.

Một thanh âm bảo hắn động thủ, một thanh âm bảo hắn nhẫn nại.

Lão bà, bảy tầng, động thủ đi.

Không đợi Sa Ngạc Ngư phản ứng lại, Đỗ Lan liền để Địch Ny Toa ra tay.

Địch Ny Toa lập tức lĩnh hội, rút kiếm, kiếm khí Bá Vương Sắc bồng bột bộc phát: Thần Tị.

Hắc sắc kiếm khí lượn lờ trong ngoài kiến trúc, tất cả vật thể đều bị chia bảy ba cắt 7 trên 3.

Sa Ngạc Ngư căn bản không phản ứng kịp, bàn ghế, thậm chí là kiến trúc đều bị chia bảy ba.

Đồng thời ngay cả tiền bạc cũng bị chia bảy ba, hoàn toàn là trên ý nghĩa vật lý.

Nhưng đây căn bản không phải là chia chác, mà là phá hoại thuần túy, loại chia bảy ba này chính là chém đồ vật ra, chém hỏng.

Một tờ tiền giấy bị chém thành hai nửa, liền không đáng một đồng.

Tim Sa Ngạc Ngư đang rỉ máu, tuy rằng dã tâm của hắn không chỉ dừng lại ở hội sở cao cấp tại A Lạp Ba Tư Thản, nhưng đây cũng là thứ hắn tốn mấy năm thời gian vận hành, là nguồn vốn hoạt động của hắn.

Hiện tại không còn, sau này phải làm sao.

Cho dù là Thất Vũ Hải cũng phải ăn cơm, nuôi thủ hạ cũng phải tốn tiền, thủ hạ ra ngoài hành động cũng cần kinh phí.

Không có tiền là vạn vạn không được.

Chuyện này có thể nhịn thì còn gì không thể nhịn.

Mắt thấy cơ nghiệp bị toàn bộ chia bảy ba, Sa Ngạc Ngư cảm giác mình sắp nhồi máu não, sắp không nhịn được nữa, không kìm nén được nộ hỏa trong lòng.

Oanh, kiến trúc phát ra dị hưởng, dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Nhưng quỷ dị là kiến trúc bị chia làm hai vẫn sừng sững, cũng không có sụp đổ.

Chia bảy ba.

Đỗ Lan nói.

Sa Ngạc Ngư biết mình không thể động thủ, mình không phải là đối thủ của đối phương.

Chỉ riêng chiêu chia bảy ba này đã là chiêu thức hắn không cách nào lý giải, nhiều đồ vật như vậy, chia cắt tinh tế như vậy, chưa từng nghe thấy, cảm giác ngay cả Kiếm hào đệ nhất thế giới cũng không có kiếm thuật khủng bố như thế.

Hắn rất phẫn nộ, cũng rất nghẹn khuất.

Cũng từng nhớ thuở niên thiếu khinh cuồng, đi đến nửa sau Đại Hải Trình, đi khiêu chiến Tứ Hoàng.

Kết quả bị Bạch Râu Râu Trắng hành cho xuất hiện bóng ma tâm lý, chỉ có thể quay lại nửa đầu Đại Hải Trình.

Nghỉ ngơi mấy năm mới rốt cuộc hoãn lại được, triển khai Lý Tưởng Hương tác chiến, mưu toan đoạt lấy Minh Vương.

Kết quả hiện thực cho mình một đòn cảnh tỉnh ngay đầu, vẫn là gặp phải hai tên thư hùng hỗn đản không nói lý lẽ.

Đối mặt cường giả, ngoại trừ đạt được vũ khí trong truyền thuyết, mình lại có thể làm sao đây.

Minh Vương, nhất định phải đạt được.

Chính mình phải nhẫn nại, A Lạp Ba Tư Thản đã sắp nội loạn, mình có thể thừa dịp loạn đạt được Minh Vương, đến lúc đó những kẻ vũ nhục qua mình, đều phải trả lại gấp bội.

Rất nhanh sẽ thành công, việc nhỏ không nhịn tất loạn mưu lớn.

Hắn không ngừng răn dạy chính mình, phải nhẫn nại.

Đúng vậy, chia bảy ba.

Sa Ngạc Ngư tuy rằng tức muốn chết, nhưng vẫn nghiến răng nghiến lợi đáp ứng.

Đỗ Lan thầm nghĩ Sa Ngạc Ngư quả thật là biết nhẫn, thế này mà cũng không động thủ.

Nếu Sa Ngạc Ngư động thủ, thì có thể trực tiếp ra tay giáo dục đối phương rồi.

Bất quá đối phương không động thủ, vậy mình cũng không động thủ, đối phương có thể nhẫn, mình so với hắn còn có thể nhẫn hơn.

Chờ ngươi đạt được thứ mình muốn, ta sẽ quay lại lấy đi bảy phần của ta, tạm biệt.

Đỗ Lan đi.

Oanh.

Đỗ Lan vừa đi, Sa Ngạc Ngư rốt cuộc không nhịn được nữa, phẫn nộ hủy đi ba phần mười kiến trúc của mình: Khinh người quá đáng.

Nhãn cầu đều đỏ ngầu.

Thuộc hạ của hắn cũng câm như hến, bọn hắn cũng bị thực lực của Di Động Thiên Tai dọa sợ, thật sự giống như kẻ điên vậy.

Danh bất hư truyền.

La Tân thấy vậy, cũng không thể không lý giải tại sao nhiều người sợ hãi Di Động Thiên Tai như vậy, thậm chí đều thành lập tôn giáo, thần cách hóa thiên tai.

Tận mắt nhìn thấy, liền biết thiên tai xác thực cũng đáng sợ như thần.

Loại phá hoại lực hoàn toàn khác biệt với giá trị quan bình thường kia, căn bản không phải người bình thường có thể lý giải.

Căn bản không biết bọn hắn đang suy nghĩ gì, tất cả những gì người bình thường trân quý, coi trọng, theo đuổi, trong mắt bọn hắn dường như căn bản không đáng một đồng.

Giá trị quan của bọn hắn hoàn toàn vặn vẹo.

La Tân hoàn toàn không cách nào cộng minh với Di Động Thiên Tai: Nếu bọn hắn nhìn thấy lịch sử, đoán chừng cũng sẽ phá hủy đi.

Bất quá nàng cũng biết lịch sử sử dụng loại đá kiên cố nhất, trước mắt không có bất kỳ phương pháp nào có thể phá hoại.

La Tân là con của Âu Nhĩ Bỉ Nhã, là học sinh của các học giả, nắm giữ ngôn ngữ cổ đại, là số ít người có thể giải đọc lịch sử.

Chương 3394

Bởi vì năng lực giải đọc của nàng, tuổi còn trẻ đã trở thành tội phạm truy nã, lưu lạc trên biển mười mấy năm, từ nhỏ đã điên phái lưu ly, trải qua lừa lọc lẫn nhau.

Kỳ thực Đỗ Lan cho rằng Chính Phủ Thế Giới căn bản không cần ngăn cản học giả, hoàn toàn có thể ủng hộ học giả đi giải đọc.

Dù sao ngăn cản cũng vô dụng.

Cho dù giết hết người giải đọc, thì mọi người cũng có thể bịa ra một đoạn Lịch Sử Trống rỗng bất lợi cho Chính Phủ Thế Giới.

Chân tướng lịch sử căn bản không quan trọng, quan trọng là mọi người cần chân tướng như thế nào.

Cho dù văn tự cổ đại triệt để thất truyền, cũng có thể hồ biên loạn tạo, nói Chính Phủ Thế Giới là phe tà ác, dao động thống trị.

Chỉ dựa vào ngăn cản là vô dụng, cuối cùng vẫn là phải nhìn kinh tế.

Hệ thống kinh tế của Chính Phủ Thế Giới có thể duy trì, mọi người đều có thể tiếp nhận Thiên Long Nhân.

Nếu hệ thống kinh tế không thể duy trì, mọi người sẽ muốn đổi một hệ thống khác.

Khi đổi hệ thống, tất nhiên sẽ có đủ loại tư triều phản đối Chính Phủ Thế Giới, hồ biên loạn tạo cũng không thiếu được.

Khu vực nội lục A Lạp Ba Tư Thản đã ba năm không mưa, mọi người đều không sống nổi nữa.

Về phần có phải Quốc vương dùng Khiêu Vũ Phấn hay không đã không quan trọng.

Hoàng đế hy vọng Bang chủ Cái Bang giải tán Cái Bang, Bang chủ lại nói Cái Bang mạnh hay không là xem Hoàng đế có thể trị lý tốt thiên hạ hay không.

Hoàng đế nếu có thể trị lý tốt quốc gia, số lượng khất cái tự nhiên sẽ ít, Cái Bang cũng sẽ không là uy hiếp.

Hoàng đế nếu trị lý không tốt quốc gia, số lượng khất cái nhiều, Cái Bang tự nhiên sẽ lớn mạnh.

Tình huống của A Lạp Ba Tư Thản chính là như thế, ba năm không mưa, Quốc vương lại hào vô tác vi không làm gì cả, dẫn đến thế lực phản kháng càng ngày càng nhiều, cuối cùng trở nên không thể khống chế.

Bất kể có phải lỗi của Quốc vương hay không, mọi người không sống nổi, Quốc vương khẳng định phải phụ trách.

Hắn dùng Khiêu Vũ Phấn, phải phụ trách. hắn không dùng Khiêu Vũ Phấn, cũng phải phụ trách.

Không giải quyết vấn đề, hắn làm Quốc vương để làm gì.

Hiện tại chia làm ba phe thế lực: Thế lực Quốc vương, thế lực phản kháng, thế lực vây xem.

Thế lực Quốc vương và thế lực phản loạn khẳng định phải đánh, thế lực vây xem chỉ cần tiếp nhận nhân khẩu và tài phú chạy ra từ hai thế lực kia là được.

Chờ đến khi hai đại thế lực sắp phân thắng bại, bọn hắn có thể ai thắng giúp người đó.

Trong lịch sử chuyện này lặp đi lặp lại, thậm chí thế lực vây xem còn có thể châm ngòi thổi gió, bán vũ khí cho cả hai bên.

Đánh nhau rồi, sẽ có y quan nam độ, dân tị nạn có tiền có kỹ thuật vì tránh né chiến loạn, sẽ đi đến trong thế lực vây xem, liền có thể mang đến cho thế lực vây xem một đợt tăng trưởng.

Y quan nam độ, là một khái niệm của Thăng Long, thông thường là nói khi phương Bắc Thăng Long đánh thành một nồi cháo, các gia tộc có tiền xuôi nam tị nạn.

Thế chiến thứ nhất, thứ hai, tư bản Châu Âu chạy sang Mỹ để tị nạn, cũng là một loại y quan nam độ.

A Lạp Ba Tư Thản cũng là như thế, ba đại thế lực đã phân xong, chỉ chờ khai chiến.

Ba năm không mưa, chuyện có dùng Khiêu Vũ Phấn hay không đều không quan trọng nữa, trước mắt nhất định phải hoàn thành tái phân phối tài nguyên, Quốc vương làm không được, vậy thì dựa vào chiến tranh.

Người có viễn kiến đã chạy đến khu vực an toàn.

Đây là một trận chiến không thể tránh khỏi, Vi Vi công chúa muốn ngăn cản là không thể nào, bởi vì ba năm không mưa, tạo thành tổn thất lớn như vậy ai đến phụ trách.

Quốc vương không muốn phụ trách, vậy thì phải để kẻ thua cuộc phụ trách.

Ai thua, kẻ đó gánh chịu tất cả tổn thất.

Cho nên chiến tranh là một biện pháp giải quyết vấn đề, kẻ thua gánh chịu tất cả.

Đương nhiên kẻ thua nếu nằm trong một ván cờ lớn hơn, thì cũng không đến mức thua sạch tất cả.

Ví dụ như Trục Tâm Quốc trong Thế chiến hai, tuy rằng trên quân sự bọn hắn đều thua, nhưng khi đó Địa Cầu nằm trong một ván cờ lớn hơn, chính là Tô Mỹ phá hoại hệ thống thuộc địa, cuối cùng kẻ thua cuộc lớn nhất kỳ thật là các đế quốc thực dân.

Cho nên Trục Tâm Quốc sau khi chiến bại, rất nhanh liền vực dậy.

Cho nên Sa Ngạc Ngư nhảy ra trong chiến đấu là rất buồn cười, cuối cùng hắn thua, băng hải tặc của hắn gánh chịu tất cả cái giá, Quốc vương và phe phản đối liền không đánh nữa.

Thật là coi chiến tranh như trò đùa, còn chưa thắng lợi, đã nhảy ra khui sâm panh.

Đỗ Lan tỏ vẻ trình độ Thất Vũ Hải thật sự bình thường.

Chiến tranh là đánh cược mạnh, Sa Ngạc Ngư tưởng rằng mình chiếm ưu thế thì sẽ không thua, phạm phải sai lầm tự cho là đúng, cuối cùng gánh chịu hậu quả.

Địch Ny Toa nói: Người chịu thiệt trên phương diện này quá nhiều.

Cũng giống như con bạc vậy, Sa Ngạc Ngư ván này thua, khẳng định còn có thể đặt cược ván sau.

Dù sao đây không phải lần đầu tiên hắn đặt cược, trước đó hắn đã thua Bạch Râu, hiện tại lại thua một lần nữa cũng không sao cả, dù sao hắn còn có tiền vốn, sẽ giống như con bạc tiếp tục đặt cược, cuối cùng nói không chừng thắng một ván, những gì thua phía trước đều thắng lại.

Con bạc đều nghĩ như vậy.

Đỗ Lan nói.

Chỉ có thể nói người chết trong manga nhiệt huyết rất ít.

Trong manga nhiệt huyết, làm kẻ địch của nhân vật chính tốt hơn làm đồng đội của nhân vật chính, bởi vì khi cần thiết, đồng đội tế thiên pháp lực vô biên.

Ngược lại kẻ địch của nhân vật chính có thể tẩy trắng.

Chỉ cần trong manga nhiệt huyết chết nhiều thêm vài người, Sa Ngạc Ngư cũng không dám phách lối như vậy.

Sa Ngạc Ngư thực sự nghĩ không ra mình thua thế nào, hắn đã thông qua tình báo biết được Vi Vi công chúa mang theo một đám hải tặc đến từ Đông Hải lén lút về nước.

Hải tặc Đông Hải, đây không phải là một đám phế vật sao.

Hắn thực sự nhìn không ra Vi Vi công chúa và một đám phế vật làm sao ngăn cản chiến tranh.

Vi Vi công chúa đầu tiên muốn nói chuyện với lãnh tụ quân phản loạn, bởi vì bọn họ từ nhỏ đã quen biết, đều là người trong cùng một vòng tròn.

Nhưng vấn đề là lãnh tụ quân phản loạn đại biểu cho tất cả phản quân, đại biểu cho những người vì khô hạn mà không sống nổi, hắn cho dù muốn dừng cũng dừng không được.

Hắn nếu thật sự vì công chúa mà buông tha chống cự, thì đừng hòng nhìn thấy mặt trời ngày thứ hai.

Trực tiếp ám sát đổi một người lãnh đạo khác lên, tiếp tục đánh.

Tình huống hiện tại là lượng lớn người không sống nổi, cho dù công chúa có lòng, cũng có năng lực điều động tài nguyên, vậy thì cần bao lâu.

Mọi người chờ không nổi.

Tốt nhất là hiện tại, lập tức có người lấy ra tài nguyên, để bọn hắn sống sót.

Đây là chuyện công chúa cũng làm không được, nàng cần thời gian sơ thông.

Hơn nữa suy nghĩ của nàng cũng rất đơn giản, đã điều tra được phía sau Khiêu Vũ Phấn chính là do Sa Ngạc Ngư chỉ đạo, bọn họ có thể cùng nhau xử lý Sa Ngạc Ngư, cướp đoạt tài nguyên của hắn.

Nhưng chuyện này lại phải chờ bao lâu.

Công chúa nếu không lấy ra được phương pháp giải quyết có hiệu quả tức thì, mọi người liền không thể tin tưởng nàng.

Cho nên công chúa là không thể nào ngăn cản phản quân, Sa Ngạc Ngư cũng không sợ công chúa.

Bất quá bắt cóc công chúa, uy hiếp Quốc vương vẫn là rất cần thiết.

Lúc này hắn muốn gia tăng một thẻ đánh bạc, bức bách Quốc vương nói ra bí mật về Minh Vương.

Chương 3395

Thế là Sa Ngạc Ngư đích thân xuất thủ, đại chiến với Lộ Phi đang bảo hộ công chúa.

Nắm đấm của Lộ Phi hoàn toàn không có hiệu quả.

Sa Ngạc Ngư ăn trái ác quỷ hệ Logia, toàn thân có thể sa hóa biến thành cát, tránh né công kích vật lý của địch nhân.

Nắm đấm cao su đánh tới, thân thể địch nhân liền biến thành cát, một chút tác dụng cũng không có.

Trận này Lộ Phi hoàn toàn bị áp chế, cuối cùng trúng độc tố từ cái móc câu của Sa Ngạc Ngư, ngất xỉu trong đại sa mạc.

Hoặc là trúng độc mà chết, hoặc là bị mặt trời phơi chết, đằng nào cũng là một cái chết.

Lúc này lại là La Tân bên cạnh Sa Ngạc Ngư cứu Lộ Phi.

La Tân đã không phải lần đầu tiên thủ hạ lưu tình, nàng cũng không phải là người thích tổn thương người khác, nàng chỉ là muốn tìm hiểu chân tướng lịch sử, đáng tiếc mộng tưởng này có quá nhiều kẻ địch.

Nàng đi theo Sa Ngạc Ngư, chỉ vì nàng và Sa Ngạc Ngư đều muốn biết lịch sử.

Sa Ngạc Ngư muốn tìm hiểu ghi chép liên quan đến Minh Vương, mà La Tân muốn tìm hiểu chân tướng, hai người tạm thời có mục tiêu giống nhau.

Nhưng La Tân cũng không tin tưởng Sa Ngạc Ngư, nàng cũng biết Sa Ngạc Ngư không tin tưởng mình.

Cơ sở hợp tác của bọn hắn, chỉ là có mục tiêu giống nhau.

Chờ đến khi mục tiêu đạt thành, chính là lúc bọn hắn quyết liệt.

Nếu trong Lịch Sử Chính Văn có tình báo về Minh Vương, nàng khẳng định sẽ không nói cho Sa Ngạc Ngư, bởi vì tên này sẽ chỉ dùng Minh Vương hại người.

Lộ Phi không chết, ý chí chiến đấu sục sôi, tin tưởng mình có thể đánh bại cường địch.

Tuy rằng không biết tại sao La Tân cứu mình, nhưng hắn loáng thoáng cảm giác đối phương là người tốt.

Sau khi giải độc, hắn tiếp tục đi tới Vương đô.

Hắn và đồng đội tách ra, là vì giảm nhỏ mục tiêu, hắn và công chúa đi khuyên hàng phản quân trước, nếu không được, sẽ về Vương đô.

Công chúa khuyên hàng quả nhiên thất bại, trên đường về Vương đô bị Sa Ngạc Ngư tập kích.

Lộ Phi còn muốn tiếp tục đi Vương đô, quán triệt đạo đức tự do của mình.

Tuy rằng tình huống rất gian nan, cũng phải kiên trì tiếp.

Lộ Phi sẽ không bỏ dở giữa chừng.

Phản quân đã xuất phát, chiến tranh sắp sửa nổ ra.

Sa Ngạc Ngư thì phái người cài đặt bom ở các nơi, nổ tung Vương đô, thuận tiện cũng có thể coi như thủ đoạn uy hiếp Quốc vương.

Chờ đến khi hắn đạt được Minh Vương, kết quả của A Lạp Ba Tư Thản liền không liên quan gì đến hắn, hắn sẽ trực tiếp đưa cả Quốc vương và người phản kháng cùng lên trời.

Cho nên nói bắt cóc công chúa, cài đặt bom rất dễ dàng có thể giải quyết, tại sao còn phải tốn thời gian dài như vậy châm ngòi ly gián chứ.

Muốn chính là tình báo Minh Vương, kết quả làm nhiều chuyện như vậy, là thật không sợ tiết ngoại sinh chi rắc rối phát sinh.

Đỗ Lan thầm nghĩ hoàn toàn chính là cố ý chờ Lộ Phi đến đánh bại hắn.

Chỉ cần Sa Ngạc Ngư trực tiếp một chút, có lẽ đã sớm thành công.

Phương pháp uy hiếp Quốc vương rất nhiều, nhưng hắn lại đợi ba năm.

Hiện tại cũng coi như động thủ rồi, chúng ta cũng đi chuẩn bị đi.

Đỗ Lan muốn cùng Sa Ngạc Ngư chia bảy ba.

Chiến đấu bắt đầu, quân phản kháng thế như chẻ tre, rất nhanh đã công nhập thành thị.

Mà bọn Lộ Phi cũng triển khai chiến đấu với thủ hạ của Sa Ngạc Ngư, ngăn cản âm mưu đặt bom của bọn hắn.

Cuối cùng Lộ Phi và Sa Ngạc Ngư giao chiến, lần này Lộ Phi cõng một thùng gỗ nước, dùng nước khắc chế cát.

Khi không cách nào giải quyết vấn đề, bạo lực luôn là con đường tốt nhất.

Thông qua chiến tranh, người thắng ăn cả, kẻ thua ăn đất.

Đem tất cả chi phí chuyển giá lên người kẻ thất bại, từ xưa đến nay đều như thế.

Đương nhiên kẻ thất bại khẳng định không cam tâm, cho nên sẽ đánh cược lần nữa, giống như con bạc chờ mong có thể một ván thắng lại.

Hy vọng lại đem chi phí của mình chuyển dịch cho kẻ thua cuộc khác.

Loại đánh cược này có thể nói là cổ kim trong ngoài, không đâu không có.

Nội loạn A Lạp Ba Tư Thản cũng là như thế, bất kể là nguyên nhân gì, ba năm khô hạn đã mang đến tổn thất trầm trọng.

Rất nhiều người đã không cách nào thừa nhận cái giá như vậy, nên bọn họ phải đem cái giá chuyển dịch cho kẻ thua.

Đối với người phản kháng mà nói, thua, thì có nát cũng nát không đến mức nào, nhưng thắng, bọn hắn có thể đạt được tân sinh.

Trong chiến đấu, ý chí chiến đấu của người phản kháng ngoan cường.

Ngược lại bên phía Quốc vương liên tục bại lui, cuối cùng một nhóm tinh nhuệ cũng chỉ có thể bảo hộ vương cung.

Vi Vi công chúa đẫm lệ, mọi người đều là người cùng một nước, tại sao phải đánh thành như vậy.

Đương nhiên là vì Quốc vương không có tác dụng, không thể điều động tài nguyên.

Khác với công chúa, thế lực vây xem hận không thể đánh nhau to, mới có thể tọa thu ngư lợi.

Dù sao thực lực bọn hắn chưa tổn hại, đến lúc đó mặc kệ là lật đổ Quốc vương, nâng đỡ Tân vương, hay là trợ giúp Quốc vương bình phản đều có thể, bọn hắn có thể đặt cược vào bên thắng.

Đánh đi, kịch liệt hơn chút nữa.

Thế lực vây xem xem náo nhiệt.

Không có không quân, rõ ràng cây công nghệ của thời đại này rất phát triển, ngay cả động cơ phản lực đều có thể chế tạo, lại không có không quân, trận này đánh.

Đỗ Lan cảm thấy không có không quân, chiến tranh căn bản không đã nghiền.

Cây công nghệ của thế giới này xác thực rất kỳ quái, có vài nơi đã khai phát người máy trí tuệ, còn có thể sản xuất hàng loạt vũ khí năng lượng.

Nhưng trên biển lại vẫn là thuyền buồm, ít nhất nhìn qua là thuyền buồm.

Địch Ny Toa cũng biết có vài con thuyền mặt ngoài là thuyền buồm, bên trong lại lắp đặt động cơ phản lực, có thể phi hành cự ly ngắn: Rõ ràng có năng lực khai phát xe tăng, cũng biết nguyên lý máy bay, khai phát máy bay chiến đấu cũng không khó.

Khả năng không phải nguyên nhân cây công nghệ, mà là nguyên nhân phân phối tài nguyên không đều.

Có vài nơi thiếu khuyết sắt thép và than đá, khó mà phát triển công nghiệp.

Có lý, tài nguyên thế giới này xác thực phân phối không đều.

Đỗ Lan cảm thấy có lý: Lại thêm mậu dịch trên biển không quá thuận lợi, Hồng Thổ đại lục và Vành Đai Tĩnh Lặng hạn chế tổng lượng mậu dịch Tứ Hải và nửa trước, nửa sau Đại Hải Trình, rất khó nhanh chóng kéo bằng chênh lệch khoa học kỹ thuật.

Bất quá đây cũng coi là chỗ tốt đi, nếu thật có thể vận chuyển nhanh chóng, các hòn đảo công nghệ cao tất nhiên sẽ tiến hành khoách trương, thế chiến nói không chừng đã nổ ra.

Địch Ny Toa nhìn chiến đấu phía dưới, nói: Chiến tranh chưa bao giờ kết thúc.

Đỗ Lan gật gật đầu, nhìn về phía chiến trường bên dưới, mọi người đều rất có tinh thần.

Toàn thành đều khói lửa ngập trời, bọn Lộ Phi cũng tìm được đối thủ của mình.

Bọn họ cũng không có nghĩa vụ bảo hộ thành thị, nhưng đều nghĩa vô phản cố địa chiến đấu, không giống như là hải tặc, giống như là anh hùng.

Ngay cả Ô Tác Phổ Usopp tên nhát gan này, cũng đang phối hợp chiến đấu cùng Kiều Ba Chopper.

Cho dù bị thương, cũng không dừng lại.

Tiến công của phản quân bị ngăn chặn, trong vương cung toàn là hộ vệ tinh nhuệ, hơn nữa tường thành phòng ngự rất mạnh, bọn hắn công không vào được.

Đỗ Lan xem xét liền biết phản quân vẫn là chưa chuẩn bị thỏa đáng, không chuẩn bị thiết bị công trình cỡ lớn.

Ta thấy Sa Ngạc Ngư sắp nhảy ra làm người hòa giải rồi.

Địch Ny Toa cười nói: Rõ ràng lúc này chờ kết quả là được, căn bản cũng không cần nhảy ra.

Thời khắc này người khổ sở nhất chính là Vi Vi công chúa, nàng hy vọng mọi người dừng lại biết bao.

Chương 3396

Kỳ thực muốn dừng lại cũng dễ dàng, trực tiếp đưa tiền, thu lợi là xong.

Khi công chúa có thể gánh vác phí tổn chiến tranh, đồng thời cho phản quân một cái giá không tệ, tự nhiên có thể để phản quân dừng lại.

Nếu không, phản quân dừng không được.

Bởi vì bọn họ đã chi trả lượng lớn chi phí chìm.

Tổn thất ba năm khô hạn, chi phí phát động phản loạn, còn có phí tổn thất tinh thần vân vân.

Những chi phí lộn xộn này cộng lại, mỗi một tên phản quân đều có một cái giá.

Công chúa chỉ cần có thể chi trả cái giá đó, phản quân tự nhiên dừng lại.

Nếu không thì dừng không được, bọn hắn không phải ăn no rỗi việc mới phát động chiến tranh, bọn hắn đã phụ trái nợ nần, nếu không đánh nữa thì tiêu đời, không thể không đánh.

Rõ ràng là lỗi của Sa Ngạc Ngư, là hắn sử dụng Khiêu Vũ Phấn, phụ vương là bị oan uổng.

Vi Vi công chúa hy vọng mọi người có thể hiểu rõ chân tướng, hiểu rõ chân tướng, mọi người đi cướp Sa Ngạc Ngư, cũng có thể giải quyết vấn đề.

Ngươi thật sự cho rằng trong phản quân không có người tin tưởng Quốc vương sao.

Ngay khi Vi Vi không biết làm thế nào, Đỗ Lan và Địch Ny Toa xuất hiện sau lưng nàng.

Vi Vi hào vô úy cụ, thân là công chúa, nàng cũng không sợ chết, sẽ quán triệt đạo đức tự do của thân là người thống trị quốc gia.

Trong phản quân có rất nhiều người tin tưởng Quốc vương, nhưng chân tướng tịnh không quan trọng.

Cho dù bọn hắn biết là Sa Ngạc Ngư làm, bọn hắn cũng cần cân nhắc lợi hại, tính toán một chút Sa Ngạc Ngư và Quốc vương ai dễ đánh bại hơn.

Hiển nhiên phản quân cho rằng Quốc vương dễ đánh bại hơn, cho nên dù bọn hắn biết chân tướng, cũng phải xem xét bản thân có thể thực tiễn theo chân tướng hay không.

Đỗ Lan nói.

Chỉ cần chúng ta đoàn kết nhất trí, đánh bại Sa Ngạc Ngư là có khả năng.

Công chúa kiên định nói.

Khi hải tặc làm loạn, các ngươi đều không đoàn kết, tại sao khi là Sa Ngạc Ngư, thì có thể đoàn kết.

Nếu các ngươi ngay từ đầu đã có thể đoàn kết, Quốc vương sẽ tìm Sa Ngạc Ngư giúp đỡ sao.

Đỗ Lan cười nói: Vốn dĩ là phiên trấn địa phương không cách nào đoàn kết, đột nhiên bảo bọn hắn đoàn kết, dựa vào cái gì đây.

Công chúa trầm mặc, sự đoàn kết nàng nghĩ cũng chỉ là ràng buộc giữa nàng và thủ lĩnh phản quân hồi nhỏ mà thôi.

Bọn hắn hồi nhỏ cùng nhau chơi đùa, cho nên lớn lên sau này hẳn là nên đoàn kết.

Cho rằng thủ lĩnh có thể đoàn kết, chúc hạ cũng có thể đoàn kết, hoàn toàn là nghĩ nhiều rồi.

Đến thời khắc nguy cấp, lấy hạ khắc thượng, phản bội đều là chuyện thường như cơm bữa.

Vì tình cảm với công chúa, liền hợp tác với Quốc vương, đi công đánh Sa Ngạc Ngư.

Chuyện này hiển nhiên không có khả năng, trừ phi Quốc vương xuất chủ lực, còn có kế hoạch thắng lợi một trăm phần trăm.

Nếu không, hắn còn không bằng phản bội Quốc vương, đầu quân cho Sa Ngạc Ngư.

Chúng ta phải bảo vệ chân tướng.

Khi chân tướng có lợi cho ngươi, ngươi liền muốn bảo vệ chân tướng.

Vậy khi các ngươi mời Sa Ngạc Ngư, sự không đoàn kết không phải là chân tướng sao.

Phớt lờ chân tướng không đoàn kết, chỉ coi trọng chân tướng có lợi cho mình.

Ngươi ngoại trừ huyết thống ra, chỗ nào còn có một chút dáng vẻ làm công chúa.

Đỗ Lan nói: Ngươi căn bản không có cách nào thu tập tài nguyên trong nước lên, rồi lại phóng thích xuống dưới, căn bản không cách nào hình thành hoàn lưu kinh tế.

Cho dù ngươi thượng vị, cũng không thay đổi được vấn đề của A Lạp Ba Tư Thản.

Hải tặc quấy nhiễu, phát triển kinh tế, đổi mới chế độ, ngươi đều làm không được.

Vi Vi công chúa coi như đã biết Di Động Thiên Tai thích đả kích người khác đến mức nào, lý giải được cảm giác của Na Mỹ Nami.

Những thứ Na Mỹ luôn tin tưởng bị vô tình đánh nát, cuối cùng Di Động Thiên Tai kiến lập là Bát Gian tàn khốc, vĩnh viễn lưu lại trong lòng Na Mỹ một vết sẹo, lưu lại một cái gai ngược.

Chính mình hy vọng mọi người đoàn kết đánh bại Sa Ngạc Ngư, để Sa Ngạc Ngư gánh chịu tất cả chi phí.

Nhưng sau đó thì sao.

Không có Sa Ngạc Ngư, vấn đề lại trở về nguyên điểm.

Bọn hắn đối phó thế nào với hải tặc càng ngày càng nhiều.

Kỳ thực không cần đoán cũng biết, rất nhiều hải tặc quấy nhiễu không phải đến từ Tứ Hải, mà là người bản địa A Lạp Ba Tư Thản giả trang.

Phụ thân mời Sa Ngạc Ngư tiến vào, đối tượng đả kích kỳ thực chính là thế lực địa phương.

Chỉ là Sa Ngạc Ngư cũng rất nhanh biến thành một trong những thế lực địa phương, Quốc vương dẫn sói vào nhà.

Sa Ngạc Ngư bại, vậy thì tất cả tiếp tục quay về.

Các nơi tiếp tục bồi dưỡng hải tặc, âm thầm đánh cướp người khác.

Nói cho cùng, vẫn là bởi vì A Lạp Ba Tư Thản không có cách nào tiến một bước phát triển.

Tác vi quốc gia sa mạc, có thể phát triển chỉ có mấy cái ốc đảo, hơn nữa còn là trông trời ăn cơm.

Ốc đảo vốn dĩ đã nhỏ, thượng hạn phát triển thấp.

Thứ đến là thu nhập mậu dịch, thành bang mậu dịch duyên hải tuy rằng có tiền, nhưng bọn hắn muốn phát triển văn nghệ phục hưng, muốn đối kháng thuế thu của Quốc vương.

Còn có thể giả mạo hải đạo đả kích thuyền đội mậu dịch của Quốc vương, tuy rằng không có công khai phản loạn, nhưng âm thầm làm rất nhiều chuyện.

Quốc vương không cách nào cải thiện sự phát triển không quân hành trong nước, không cách nào tiến một bước đột phá hạn chế địa lý, liền dẫn đến mâu thuẫn.

Trước kia Quốc vương có thể dựa vào Hải quân thế giới chống đỡ, hiện tại Hải quân cũng đang suy yếu, Quốc vương phải tự mình đối mặt những mâu thuẫn này, căn bản không có cách nào.

Công chúa tự nhiên cũng giải quyết không được.

Công chúa bị đả kích ngẩng đầu nhìn, phát hiện Di Động Thiên Tai đã biến mất, không khỏi nói: Cho nên đây chính là cảm giác bị thiên tai tồi tàn.

Quả nhiên rất khó chịu.

Đỗ Lan là lấy đả kích người làm vui.

A Lạp Ba Tư Thản là quốc gia sa mạc, mà khu vực phát đạt nhất của quốc gia sa mạc chính là ốc đảo.

Diện tích ốc đảo là có hạn, một khi phát triển đến cực hạn, ốc đảo liền có nhu cầu khoách trương.

Cũng giống như thùng thuốc súng, châm lửa là nổ.

Trước kia Quốc vương dựa vào Hải quân, hiện tại Quốc vương dựa vào Sa Ngạc Ngư.

Dựa vào sức mạnh ngoại lai áp chế các ốc đảo, xác bảo chính mình nắm giữ quyền mậu dịch, khống chế toàn bộ quốc gia.

Sở dĩ dựa vào người ngoài, chính là Quốc vương không tin tưởng ốc đảo trong nước, một khi ốc đảo nào đó lớn mạnh, tiếp theo khẳng định sẽ muốn khoách trương, Quốc vương liền trở thành mục tiêu tất nhiên phải bị xử lý.

Đây là do địa duyên quyết định.

Điều này cũng cho thấy tại sao Vi Vi công chúa không đi cùng bọn Lộ Phi xuất hải, mà là lựa chọn ở lại Chính Phủ Thế Giới.

Bởi vì bọn Lộ Phi sẽ không ở lại A Lạp Ba Tư Thản, cho nên nàng chỉ có thể mượn sức mạnh của Chính Phủ Thế Giới, tiếp tục duy hộ nội bộ.

Nhà nào cũng có kinh khó niệm, nước nào cũng có ải khó qua.

Đỗ Lan tỏ vẻ nơi này cũng không dễ quản lý.

Đoàn kết, tín nhiệm những thứ này từ trước tới nay không phải thiên nhiên tồn tại, đều là từng thế hệ con người cấu kiến.

Có thể nói là Đại đạo phế hữu nhân nghĩa, trí tuệ xuất hữu đại ngụy.

Đại đạo chính là tự nhiên nhi nhiên, trạng thái nguyên thủy nhất của nhân loại, chính là hình thái động vật.

Chương 3397

Nhân loại vứt bỏ nguyên thủy, bắt đầu gây dựng xã hội, cấu kiến văn hóa và chế độ phân phối, liền xuất hiện nhân nghĩa.

Người kiệt tận trí tuệ, cấu kiến chính là một bộ hệ thống nhân tạo.

Trong mắt Lão Tử, hệ thống nhân tạo đều sẽ phải chịu sự kháng cự, cho nên tốt nhất chính là vô vi nhi vô bất vi.

Chính là thủ đoạn phải như gió xuân ấm áp, mưa bụi im ắng, lặng lẽ thi hành, là có thể cấu kiến một bộ văn hóa và chế độ siêu việt nhân nghĩa, phải học tập tự nhiên.

Giữa các ốc đảo của A Lạp Ba Tư Thản tịnh không có quan hệ tín nhiệm gì, hoàn toàn là quan hệ cạnh tranh, bởi vì thượng hạn ốc đảo thật sự quá rõ ràng.

Tài nguyên có hạn, diện tích có hạn, không khoách trương rất khó có phát triển, mà khoách trương tất nhiên nương theo chiến tranh.

Thế đại tranh, đều không dễ dàng.

Đỗ Lan nói.

Chiến đấu bên dưới đã bắt đầu gay cấn, Lộ Phi và Sa Ngạc Ngư đánh đến khí thế ngất trời, nhưng thùng nước của Lộ Phi dù sao cũng rất nhỏ, thương hại tạo thành cho Sa Ngạc Ngư có hạn.

Sau khi nước dùng hết, Sa Ngạc Ngư đánh Lộ Phi dễ dàng như đánh con trai.

Lộ Phi ngã xuống.

La Tân nhìn thấy, cũng thất vọng.

Thành thật mà nói nàng cũng không biết mình đang mong chờ cái gì, thế mà cảm thấy Lộ Phi có khả năng đánh bại Sa Ngạc Ngư.

Quốc vương vừa nhìn tình huống, rốt cuộc đem vị trí lịch sử báo cho Sa Ngạc Ngư, ngay trong vương lăng phía dưới vương cung.

Quốc vương dẫn đường, La Tân rốt cuộc nhìn thấy Lịch Sử Trống rỗng khiến người ta kích động.

Đáng tiếc chỉ có một đoạn nhỏ, trong đó xác thực có manh mối về Minh Vương, nhưng nàng không chuẩn bị báo cho Sa Ngạc Ngư.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Sa Ngạc Ngư là kẻ xấu.

La Tân rất rõ ràng Sa Ngạc Ngư nắm giữ Minh Vương, sẽ lạm sát kẻ vô tội.

Nàng cũng không muốn làm tòng phạm.

Ba người đứng trước khối lập phương ba mét nhân ba mét nhân ba mét, bên trên khắc đầy văn tự cổ đại.

La Tân, có tin tức về Minh Vương không.

Sa Ngạc Ngư hỏi.

La Tân trả lời: Không có.

Sa Ngạc Ngư hiển nhiên không tin, có thể nói là chịu thiệt vì thiếu văn hóa.

Hắn nếu có thể học được văn tự cổ đại, sẽ không bị lừa.

Thật sự không có.

Xác thực không có.

Cảm xúc Sa Ngạc Ngư sắp mất khống chế, nỗ lực lâu như vậy, chẳng lẽ cuối cùng đều uổng phí.

Chính mình chỉ là muốn một cái Minh Vương, chỉ là muốn cấu kiến thế lực của mình trên biển cả, sao lại khó như vậy.

Còn chưa kết thúc.

Lộ Phi đuổi vào, đã khóa máu, còn có thể tái chiến.

Đánh tiếp cũng không có thay đổi gì, Sa Ngạc Ngư y nguyên đem Lộ Phi ấn xuống đất ma sát.

La Tân nhìn không được nữa, ra tay giúp Lộ Phi một cái.

Trong mắt nàng, Lộ Phi tuy rằng trẻ tuổi, nhưng khí phách cậu ta thể hiện ra ở trên Sa Ngạc Ngư.

Lộ Phi sẽ vì người khác mà chiến, Sa Ngạc Ngư chỉ biết vì chính mình.

Sa Ngạc Ngư đại nộ: Ngươi quả nhiên phản bội ta.

La Tân hoàn toàn không phải là đối thủ, trực tiếp bị đánh bay.

Nàng ngược lại rất thản nhiên, chết cũng không tệ, sớm tại mười mấy năm trước, tại quê hương Áo Cáp Lạp Ohara, nàng đã nên chết dưới Đồ Ma Lệnh.

Hiện tại chính mình sống thêm mười mấy năm, đã rất mệt mỏi, hiện tại cứ chết đi.

Nhưng ngay khi La Tân tuyệt vọng, Lộ Phi lại đứng lên, toàn thân đẫm máu.

Hắn ý thức được nếu nói về nước, thì nhiều lắm, trong thân thể hắn không phải toàn là nước sao.

Một chút cũng không khoa học, trước đó nước trong thùng gỗ đều không tạo thành thương hại.

Hiện tại chỉ chút máu này, lại có thể tạo thành thương hại.

Chỉ có thể nói vật lý học tịnh không tồn tại.

Đỗ Lan tỏ vẻ Lộ Phi chỉ dựa vào một chút máu trên nắm tay, đánh ra bạo kích.

Sa Ngạc Ngư có thể nói là bi kịch, bị nhân vật chính khóa máu trực tiếp đánh ngã.

Một kích cuối cùng.

Lộ Phi bao hàm nộ hỏa, nắm đấm cao su kéo dài, thanh nộ khí đầy, đại chiêu toàn khai.

Nhân vật chính manga nhiệt huyết luôn có thể thông qua nộ hỏa phóng thích đại chiêu, có thể nói là đồng đội tế thiên pháp lực vô biên.

Đồng đội không tế thiên, thanh nộ khí nhân vật chính liền không cách nào tích đầy, liền không thể mở đại chiêu.

Có đôi khi nộ hỏa có thể một chiêu xử lý địch nhân, nhưng có đôi khi nộ hỏa lại hào vô tác dụng.

Mà nộ hỏa vô dụng, không phải vì nhân vật chính sắp chết, mà là bởi vì nhân vật chính cần thăng cấp.

Đều là sáo lộ kịch bản.

Đến lượt chúng ta ra tay rồi.

Địch Ny Toa nói.

Không sai.

Khi Lộ Phi đánh ra một kích cuối cùng, một bức tường chắn lại nắm đấm của hắn.

Mà bức tường không thể vượt qua này không phải ai khác, chính là Đỗ Lan và Địch Ny Toa.

Bàn tay Đỗ Lan lao lao bắt lấy nắm đấm Lộ Phi, hóa giải sức mạnh của hắn.

Lại là các ngươi.

Lộ Phi nhìn thấy người tới, không những không thu tay lại, ngược lại từ bên trong kích phát một cỗ sức mạnh, cơ bắp đè ép mạch máu, quyền lực tiếp tục tăng lên.

Hình thức ban đầu của Nhị Số Gear 2 đã bắt đầu, chính là lợi dụng tính đàn hồi của cao su, biến thân thể thành máy bơm, gia tốc huyết dịch lưu động, trong quá trình này, sức mạnh Lộ Phi sẽ tăng cường.

Bất quá, Đỗ Lan không có di động, chỉ là nhìn Lộ Phi, nói: Ngươi tức giận như vậy để làm gì.

Tại sao các ngươi luôn muốn chà đạp mộng tưởng của người khác.

Muốn phá hoại hòa bình của người khác.

Ta phá hoại hòa bình của người khác thế nào.

Các ngươi đánh bại Sa Ngạc Ngư, sau đó phủi mông bỏ đi, A Lạp Ba Tư Thản liền có thể hòa bình.

Vị miễn cũng quá đề cao Sa Ngạc Ngư, hắn chẳng qua là gia nhập quy tắc trò chơi của A Lạp Ba Tư Thản.

Cái quốc gia ốc đảo này, mỗi cái ốc đảo đều chịu hạn chế bởi mảnh đất chật hẹp của mình, nếu không khoách trương là không có tương lai.

Mà khoách trương thì cần chiến tranh, nếu các ngươi lưu lại ở lâu, cũng sẽ trở thành người như Sa Ngạc Ngư.

Nếu các ngươi rời đi, nội loạn vẫn sẽ tiếp tục.

Đỗ Lan nói: Ngươi đánh bại Sa Ngạc Ngư, đối với A Lạp Ba Tư Thản chưa hẳn là chuyện tốt.

Lộ Phi phẫn nộ nói: Hắn khơi mào chiến tranh.

Không phải hắn khơi mào chiến tranh, mà là A Lạp Ba Tư Thản cần chiến tranh.

Tám trăm năm nay, Quốc vương dựa vào Hải quân áp chế tất cả ốc đảo, lại không đưa ra được một phương hướng phát triển, bọn hắn tuy rằng không mặc đồ cách ly, nhưng Quốc vương và công chúa cũng là Thiên Long Nhân.

Đỗ Lan nói: Ngươi hẳn là biết Thiên Long Nhân là gì.

Lộ Phi đương nhiên biết, hồi còn nhỏ, nhị ca kết nghĩa của hắn đã chết dưới pháo kích của Thiên Long Nhân.

Thiên Long Nhân công kích thậm chí không có lý do đặc biệt, chỉ là muốn khai pháo.

Vi Vi là Thiên Long Nhân.

Lộ Phi choáng váng.

Quốc vương tuy rằng không nói gì, nhưng hổ thẹn cúi đầu, coi như là ngầm thừa nhận.

Chương 3398

Năm đó tiên tổ của hắn xác thực là Thiên Long Nhân, chỉ là không có ở lại Thánh Địa, mà là lựa chọn về nước.

Nhưng không có nghĩa là về nước thì không phải là Thiên Long Nhân.

Thiên Long Nhân không phải đều mặc đồ cách ly sao.

Lộ Phi nói: Nhưng là bọn hắn không mặc.

Thiên Long Nhân là một quần thể rất phức tạp, đồ cách ly chỉ là linh vật của Thiên Long Nhân, còn có Thiên Long Nhân ẩn tàng tại Chính, Thương, Quân, bọn hắn không mặc đồ cách ly, nhưng đều có huyết thống Thiên Long Nhân.

Đỗ Lan nói: Có thể nói những Thiên Long Nhân ẩn tàng mới là hắc thủ phía sau màn thực sự khống chế thế giới, chống lưng cho đám linh vật, cấu kiến thần cách cho Thiên Long Nhân.

Đem linh vật nâng lên thần đàn, liền có thể lấy đó làm biên giới, quỳ lạy linh vật là người mình, không quỳ là địch nhân, lấy đó để phân chia thiên hạ.

Lộ Phi có chút nghe không hiểu, quá phức tạp: Thiên Long Nhân phân thành mặc đồ cách ly và không mặc.

Thật phức tạp.

La Tân cũng là lần đầu tiên nghe được thuyết pháp này, nhưng nàng lại nhanh chóng lý giải, hơn nữa một khi lý giải như vậy, rất nhiều chuyện liền có thể giải thích.

Thiên Long Nhân một sáng một tối, Thiên Long Nhân ngoài sáng ngược lại không đáng sợ, chân chính đáng sợ là Thiên Long Nhân ẩn tàng trong bóng tối, đó mới là kẻ thực sự khống chế toàn bộ thế giới.

Mặc đồ cách ly là Thiên Long Nhân, nhưng không phải tất cả Thiên Long Nhân đều mặc đồ cách ly.

Người thông minh như La Tân rất nhanh liền ý thức được một điểm, nếu Thiên Long Nhân chỉ có chỗ xấu không có chỗ tốt, thì không có khả năng tồn tại.

Cho dù Thiên Long Nhân mua bán nhân khẩu, kiêu ngạo ương ngạnh, tùy ý làm bậy, cũng là bởi vì phía sau có một đám người lớn cần Thiên Long Nhân.

Vậy tại sao bọn hắn cần Thiên Long Nhân.

Đây mới là vấn đề thực sự.

La Tân thầm nghĩ Thiên Long Nhân ác liệt như vậy, hấp dẫn cừu hận của mọi người, như vậy những kẻ xấu khác liền có thể ẩn tàng.

Cho nên Thiên Long Nhân chính là chướng nhãn pháp, là dục cái di chương, là đánh lừa tầm mắt của mọi người.

Vị Quốc vương tướng mạo thành thật này, còn có vị nữ nhi như hoa như ngọc của hắn đều là Thiên Long Nhân.

Lộ Phi, đứa nhỏ ngốc này đang giúp Thiên Long Nhân làm trành cho hổ.

Đỗ Lan nói.

Ta mới không nghe, ta sẽ tự mình phán đoán, căn bản không cần nghe ngươi.

Sa Ngạc Ngư mới là người xấu, Vi Vi chỉ là muốn ngăn cản nội chiến, là người tốt.

Nói như vậy, muốn ngăn cản nội loạn chính là người tốt, khơi mào nội loạn chính là người xấu.

Vậy Hải Tặc Vương La Kiệt Roger lấy bí bảo làm mồi nhử, dụ hoặc mọi người xuất hải làm hải tặc, mở ra thời đại phân loạn, vậy hắn chẳng phải là đại đại người xấu rồi sao.

Ngươi lấy người xấu làm thần tượng, sao lại cùng người tốt làm bạn.

Lộ Phi nhất thời im lặng.

La Kiệt muốn đánh vỡ một số thứ, liền cần hỗn loạn.

A Lạp Ba Tư Thản cũng là như thế, Vương thất quốc gia này quản lý tám trăm năm, lại một chút tiến bộ cũng không có.

Nên thiếu nước vẫn là thiếu nước, thượng hạn phát triển thấp vẫn là thượng hạn thấp, một trận khô hạn cục bộ liền có thể làm cho quốc gia trực tiếp dao động, quốc gia không có chút dung sai suất tỷ lệ chịu lỗi nào như thế này, ngươi có thể cứu mấy lần.

Đỗ Lan hỏi.

Lộ Phi phải thừa nhận Đỗ Lan hỏi đều là vấn đề hắn chưa từng nghĩ tới, bất quá hắn rất trực tiếp: Có thể cứu một lần là một lần, Vi Vi là bạn của ta.

Chuyện quá phức tạp hắn không muốn tư khảo, nhưng tuyệt đối không thể buông tha bằng hữu.

Đỗ Lan cười nói: Vậy thì tùy ngươi.

Ta cũng không phải đến uốn nắn ngươi, ta đến là vì có ước định với Sa Ngạc Ngư, tất cả thu hoạch của hắn đều phải chia bảy ba, bảy tầng là của ta, ba tầng là của hắn.

Sa Ngạc Ngư thầm nghĩ cuối cùng vẫn không tránh được, bất quá hiện tại hắn cái gì cũng không đạt được, ngay cả La Tân cũng phản bội, cho nên nói: Các ngươi đừng hòng từ chỗ ta đạt được cái gì, ta cái gì cũng không biết.

Tuy rằng phát hiện lịch sử, nhưng ta căn bản xem không hiểu.

Ngươi muốn hỏi, thì hỏi La Tân.

Bất học vô thuật nói chính là loại người như ngươi.

Đỗ Lan nói: Tốn nhiều thời gian, nhân lực, vật lực như vậy, cuối cùng đều đạt được văn minh lịch sử, kết quả chính mình lại xem không hiểu.

Có thời gian này, luyện luyện Bá khí không tốt sao.

Sa Ngạc Ngư đều tự ti mặc cảm, xác thực cuối cùng hắn cái gì cũng không đạt được, La Tân có chết cũng sẽ không chia sẻ bí mật.

Chính mình vốn dĩ tưởng rằng có thể khống chế tất cả, kết quả lại hai bàn tay trắng.

Ta cũng không nghĩ tới La Tân sẽ phản bội.

Hắn nói.

Vậy ngươi xác định trên này nhất định có bí mật Minh Vương sao.

Vì một thứ vốn dĩ không xác định là có tồn tại hay không, tốn thời gian tốn sức lực, cũng là não tử không bình thường.

Đỗ Lan rất rõ ràng đến hiện tại Sa Ngạc Ngư đều không xác định trên văn bản lịch sử có thật sự có manh mối Minh Vương hay không.

Loại người này rất buồn cười, làm Đỗ Lan nhớ tới một số phân tích vuốt đuôi về Thủy Hoàng Đế, nói Thủy Hoàng Đế là con trai Lã Bất Vi.

Khi Lã Bất Vi đưa Triệu Cơ đi, nàng đã mang thai.

Sau đó nàng sinh hạ con trai Lã Bất Vi, để con trai đạt được vị trí người thừa kế vương vị.

Cuối cùng Doanh Chính đăng cơ, Lã Bất Vi liền có cơ hội trộm lấy Đại Việt Tần.

Nói đến sinh động như thật.

Nhưng đầu tiên Lã Bất Vi làm sao xác định Triệu Cơ có thể sinh con trai, mà không phải con gái.

Thứ hai sinh hạ hài tử làm sao là có thể lớn lên, đồng thời đăng cơ.

Năng suất lúc đó thấp, hài tử chết yểu rất thường gặp.

Kế hoạch trộm nước vĩ đại này nương theo nhiều sự không xác định như thế, Lã Bất Vi tại sao bỏ mặc người càng xác định hơn không ủng hộ, mà lại đi ủng hộ một đứa bé chính mình đều không xác định.

Minh Vương cũng giống như vậy, thứ từ ngay từ đầu đã không xác định, tính không xác định quá nhiều, Sa Ngạc Ngư lại vì thế hao phí lượng lớn tài nguyên, quả thực chính là lãng phí tuế nguyệt.

Có ba năm thời gian này, Lộ Phi đều tu luyện xong Bá khí rồi.

Cho dù không học Bá khí, học hát, nhảy, Rap, hai năm rưỡi cũng không đến mức lãng phí.

Đỗ Lan tiếp tục nói, pha chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: Thôi được rồi, cho dù như thế, chia bảy ba cũng là tính số.

Văn bản lịch sử này, có thể thác ấn in rập lại, đến lúc đó cho ngươi một phần ba.

Thác ấn.

La Tân hiển nhiên không biết thác ấn là gì, xưa nay nàng đều là sao chép.

Sao chép tuy rằng cũng không tệ, nhưng sẽ có lúc sao sai.

Thác ấn thì không sao cả, có thể hoàn chỉnh bảo lưu văn tự trên bia đá, không nhớ rõ cũng không quan hệ, có thể lấy ra bản in rập hảo hảo nghiên cứu.

Thác ấn lại, còn có thể quy mô lớn phục chế, thuận tiện truyền bá.

Đỗ Lan nói: Học giả cũng là đầu óc chết, rất nhiều chuyện rõ ràng có thể rất đơn giản, lại làm cho phức tạp như vậy.

Học giả không học được kỹ thuật thác ấn bia đá, cần Đỗ Lan và Địch Ny Toa đích thân xuất mã.

Đầu tiên phun một ít nước lên bia đá, đắp giấy lên văn tự, vuốt phẳng, sau đó lấy ra một cục mực gõ nhẹ lên giấy trắng.

Bởi vì giấy trắng ẩm ướt hoàn toàn dán sát vào bia đá, tại khu vực văn tự, giấy trắng lõm vào.

Cục mực gõ vào, không cách nào tiếp xúc bộ phận giấy trắng lõm vào bên trong, thế là bộ phận văn tự bảo lưu màu trắng, bộ phận khác thì lưu lại màu đen.

Cái này.

Giấy trắng bởi vì ẩm ướt, có tính kéo dãn nhất định, hoàn toàn dán sát vào chỗ lõm của bia đá, tất cả chi tiết trên bia đá đều bị giấy trắng bảo lưu lại, sau đó dùng màu mực che phủ địa phương không có chi tiết, lại gỡ giấy xuống, nội dung trên bia đá liền hoàn chỉnh ghi chép tại trên giấy.

La Tân không nghĩ tới còn có phương pháp này: Nếu trước kia có người nghĩ đến biện pháp này, thì lịch sử có lẽ đã sớm lưu thông rồi.

Cái này cũng quá đơn giản, có phương pháp này, nội dung bia đá liền có thể lấy hình thức giấy tờ lưu thông, thậm chí đại lượng in ấn.

Quốc vương cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loại kỹ thuật này, nhìn

Đỗ Lan và Địch Ny Toa hai người nhanh chóng thác ấn mấy tấm văn bản lịch sử, đều choáng váng, tốc độ này so với chép tay nhanh hơn nhiều.

Kỳ thực đây chính là một loại thuật in ấn, chỉ là thuật in ấn bình thường thì văn tự là lồi ra, cho nên văn tự là đen, giấy là trắng.

Nhưng thác ấn, văn tự là trắng, giấy là đen.

Cho ngươi.

Đỗ Lan lấy ra một tờ giao cho Sa Ngạc Ngư.

Sa Ngạc Ngư vốn dĩ còn tưởng rằng Đỗ Lan sẽ hủy đi văn bản lịch sử, bất quá nghĩ lại cũng không có khả năng, bởi vì đây là dùng vật liệu kiên cố không thể hủy đi xây dựng.

La Tân vốn dĩ đã muốn chết, lại đột nhiên không muốn chết nữa, bởi vì trên thế giới còn có rất nhiều thứ đáng giá để mình học tập.

Cho dù là phương diện nghiên cứu văn bản lịch sử này, nhìn bản in rập, dấu vết tuế nguyệt lưu lại lốm đốm trên bia đá đều hoàn mỹ phục ấn tại trên giấy, làm người ta kinh thán.

Chương 3399

Chính mình chép tay bút ký, không cách nào hoàn mỹ ghi chép tất cả.

Đương nhiên cũng có thể chụp ảnh, nhưng thiết bị cơ giới tịnh không luôn luôn đáng tin.

Nàng cũng muốn thử thác ấn, nếu còn có thể tìm tới bia đá khác, nàng cũng muốn thử một chút.

Có kỹ thuật thác ấn, nghiên cứu văn bản lịch sử hẳn là có thể càng thêm tiến bộ.

Sa Ngạc Ngư một câu cũng nói không nên lời, nhìn những thứ này, hắn cảm thấy rất không thú vị.

Căn bản xem không hiểu, quả thực chính là trào phúng đối với mình.

Lộ Phi thì không rõ lắm, những thứ này rốt cuộc là cái gì.

Bất quá hắn hoài nghi Đỗ Lan lại có nước xấu ý xấu.

Toàn bộ không được nhúc nhích, người bên trong đều giơ tay lên, ta là Hải Quân Vương Lộ Phi Wang Luffy, các ngươi đều bị bắt.

Bên ngoài truyền đến thanh âm Hải quân.

Quốc vương lập tức nói: Nơi này còn có một lối ra, các ngươi mau đi đi.

Lộ Phi mang theo La Tân đi ngay.

Sa Ngạc Ngư lại không muốn đi, nói: Di Động Thiên Tai, ta mở đường cho các ngươi.

Đừng hiểu lầm, ta không phải nhận đồng các ngươi, nhưng các ngươi xác thực làm ta tỉnh ngộ, từ trước tới nay ta đều đang lãng phí thời gian.

Hiện tại ta nên cho các ngươi nhìn xem giác ngộ của ta.

Di Động Thiên Tai, ta hiện tại xác thực không phải là đối thủ của các ngươi, nhưng lần sau gặp mặt, ta nhất định phải đánh bại các ngươi.

Nói xong liền vọt ra ngoài.

Quả nhiên ta không cách nào lý giải đạo đức tự do của hải tặc.

Nhìn thấy Sa Ngạc Ngư vọt ra ngoài, Đỗ Lan lại đầy đầu dấu hỏi: Hắn giống như còn rất cảm động, cũng không biết hắn cảm động cái gì.

Đối với sự chuyển biến đột nhiên của Sa Ngạc Ngư, Đỗ Lan chỉ có dấu hỏi, đây là cái kiểu tự mình cảm động gì thế.

Hải quân đến, tịnh không phải đến bình phản, đối với Hải quân mà nói, ai thắng đều không sao cả.

Mục đích của bọn hắn là kiến lập quan hệ với người thắng lợi, đến lúc đó chỗ tốt bọn hắn muốn, nhưng hải tặc bọn hắn mặc kệ.

Hải quân xuất hiện, Sa Ngạc Ngư lập tức liền đứng ở bên phía Đỗ Lan, bởi vì bọn hắn đều là tội phạm truy nã.

Tội phạm truy nã thì nên trợ giúp tội phạm truy nã, tuy rằng lập trường của bọn hắn tịnh không giống nhau, nhưng thân phận là giống nhau.

Cho nên hắn là cố toàn đại cục, tội phạm truy nã nội đấu quy nội đấu, nhưng đối mặt Hải quân thì nên đồng cừu địch hi cùng chung mối thù.

Nhưng khi hắn vọt ra ngoài lại nhìn thấy một nhân ảnh quen thuộc, vừa rồi hắn còn đang chiến đấu với tên Lộ Phi này, hiện tại Lộ Phi sao lại đổi một bộ da Hải quân.

Vương Lộ Phi nhìn biểu tình mộng bức của đối phương, liền cười nói: Ngươi đã gặp một cái ta khác.

Nhưng ngươi cũng đừng đem ta và tên gà mờ kia nhập làm một.

Bá Vương Sắc quấn quanh.

Vương Lộ Phi tại Hải quân chính là khổ luyện, một ngày chỉ ngủ bốn tiếng, vì leo lên trong Hải quân, vẫn luôn nỗ lực rèn giũa thân thể và chiến kỹ của mình, tuyệt đối không phải Lộ Phi có thể so sánh.

Sa Ngạc Ngư vừa thấy nắm đấm đối phương đánh tới, muốn sa hóa, nhưng căn bản vô dụng, trực tiếp bị một quyền đánh trúng.

Loại cảm giác này giống như đúc lúc đối chiến Bạch Râu.

Nhưng đối phương không phải Bạch Râu, chỉ là một thiếu niên, sao lại lợi hại như vậy.

Vương Lộ Phi truy gia thương hại, trực tiếp đánh Sa Ngạc Ngư mất đi ý thức.

Thắng.

Vi Vi nhìn Hải quân cường thế đột kích, bắt giữ Sa Ngạc Ngư, nhưng nàng cũng không vui vẻ.

Bởi vì Hải quân đến, chứng minh tiền của Sa Ngạc Ngư một xu cũng không rơi vào tay mình.

Tác vi người quản lý quốc gia, không nói chuyện tiền bạc là không được.

Duy nhất vận khí là trời mưa, nhưng vấn đề là từ canh tác đến thu hoạch chí ít còn có bốn đến sáu tháng, mấy tháng này sống thế nào.

Đây là gian khổ nhất.

Vốn dĩ có thể dùng tiền của Sa Ngạc Ngư, nhưng hiện tại chỉ có thể vay tiền.

Từ các nước gia minh của Chính Phủ Thế Giới vay tiền, hy vọng có thể vượt qua nguy cơ.

Chỉ là sau khi vay tiền, tài chính A Lạp Ba Tư Thản sẽ càng khó khăn.

Còn có giải quyết vấn đề hải tặc, cũng cần tiền.

Vi Vi rất hâm mộ những người có thể tự do đi thuyền trên biển cả, nhưng tình huống hiện tại là nàng có quá nhiều công việc phải làm, không có khả năng tự do, không cách nào rời đi.

Tình huống tương lai tịnh không lạc quan, A Lạp Ba Tư Thản có thể làm cũng chỉ có thể chờ đợi, chờ quốc gia khác sụp đổ, thậm chí chờ Chính Phủ Thế Giới sụp đổ, đến lúc đó chủ nợ biến mất, liền có thể vay tiền không trả.

Đều là chuyện tiền bạc.

Năm đó Lương Huệ Vương gặp Mạnh Tử, vừa mở miệng chính là tiền, chính là Tẩu bất viễn thiên lý nhi lai, diệc tương hữu dĩ lợi ngô quốc hồ Ông không quản ngàn dặm xa xôi mà đến, chắc hẳn là có cách làm lợi cho nước tôi chăng.

Mạnh Tử nói: Hà tất viết lợi.

Diệc hữu nhân nghĩa nhi dĩ Hà tất nói đến lợi.

Chỉ có nhân nghĩa mà thôi.

Không bàn lợi ích, bàn nhân nghĩa.

Nhân nghĩa tốt không.

Tốt, nhưng là quân chủ không thể dùng.

Khi sinh tử tồn vong, mọi người nhìn vẫn là lợi ích, không phải nhân nghĩa.

Công chúa cũng là như thế, nàng nhất định phải nắm chặt lợi ích mới được, nếu không quốc gia không cách nào vận chuyển, địa vị Vương thất không thể bảo toàn.

Trước mắt chiến tranh tuy rằng kết thúc, nhưng tổn thất rất thảm trọng.

Thế lực Quốc vương suy bại, phiên trấn các nơi đã lớn mạnh.

Nếu Quốc vương không kiếm ra tiền, thì chỉ có thể chờ đợi lần tạo phản tiếp theo.

Bọn Lộ Phi không giúp được gì, tối đa chính là chờ sau khi Vi Vi công chúa bị lật đổ, cho nàng một chốn dung thân.

Nếu nàng không làm công chúa nữa, còn có thể làm hải tặc công việc rất có tiền đồ này.

Trời mưa.

Đại biểu sinh mệnh thủy tư nhuận đại địa khô cạn, nhưng hy vọng của quốc gia này vẫn y nguyên mong manh.

Bọn Lộ Phi trốn ở vương cung, chờ Hải quân rời đi, là có thể tiếp tục xuất hải.

Sa Ngạc Ngư tuy rằng bị bắt, nhưng Di Động Thiên Tai vẫn biến mất.

Vi Vi mang đến tin tức: Lộ Phi, ngươi mang La Tân đi nhé.

Nàng cũng không thấy đâu, không biết đi nơi nào.

Lộ Phi lúc ấy cũng không nghĩ nhiều, liền mang theo La Tân, nhưng nàng lại một tiếng không nói biến mất.

Không thấy cũng tốt, người phụ nữ kia biết đọc văn bản cổ đại, dính dáng quan hệ với nàng, sẽ bị Hải quân để mắt tới.

Vi Vi nói: Các ngươi cứ ở chỗ này dưỡng thương thật tốt trước đã, lần này thật sự đa tạ các ngươi.

Mỗi một người đều mang thương tích, cần tĩnh dưỡng.

Vi Vi thì cần xử lý quốc sự hỗn loạn, nghĩ biện pháp trù tiền.

Sa Ngạc Ngư tuy rằng bại, nhưng kẻ thua không chỉ có một mình hắn, Quốc vương cũng thua.

Chương 3400

Bởi vì tiền của Sa Ngạc Ngư, bảy tầng bị phá hoại, ba tầng còn lại bị Hải quân vơ vét.

Phản quân không có tiền, ép không ra cái gì, cuối cùng Quốc vương chỉ có thể tự mình xuất tiền, nhưng hắn cũng không có tiền, chỉ có thể vay tiền.

Chiến tranh thua thắng không chỉ là trên quân sự, cũng phải xem cuối cùng là ai chi trả chi phí.

Rất nhiều khi là quân sự thắng, kinh tế thua.

Đỗ Lan tỏ vẻ quang thắng trên quân sự là vô dụng, chuyện đánh thắng chiến tranh nhưng làm sụp đổ quốc gia, trong lịch sử nhìn mãi quen mắt.

Quốc độ sa mạc muốn phát triển xác thực có khó khăn, chỉ có mấy cái ốc đảo, lại còn trông trời ăn cơm, thật sự quá khó.

Muốn tiến bộ phát triển, vẫn là phải công nghiệp hóa, nhưng tình huống hiện tại, ăn cơm đều khó, càng đừng nói công nghiệp hóa.

Địch Ny Toa nói.

Công nghiệp hóa có ba phương pháp tích lũy nguyên thủy: Một là đối ngoại khoách trương, hai là đối nội rút ra thặng dư nông nghiệp, ba là tiếp thụ đầu tư bên ngoài.

Đối ngoại khoách trương, là biện pháp của rất nhiều nước công nghiệp đi trước, thông qua lược đoạt hoàn thành tích lũy nguyên thủy.

Đối nội rút ra thặng dư nông nghiệp, là một loại lựa chọn của nước công nghiệp đi sau, phi thường khó, rất vất vả, bởi vì sản phẩm ban đầu sau khi công nghiệp hóa căn bản không có sức cạnh tranh, nhưng vẫn phải sản xuất, phải đổi mới, liền cần lượng lớn thặng dư nông nghiệp duy trì, rất nhiều quốc gia không chống đỡ được đến lúc công nghiệp phản bộ nuôi ngược lại nông nghiệp, liền từ bỏ.

Ba là tiếp thụ đầu tư bên ngoài, đầu tư bên ngoài không phải từ thiện, bọn hắn cũng phải kiếm tiền.

Như vậy tiếp thụ đầu tư tất nhiên phải nhượng lại một số thứ, có thể là bộ phận chủ quyền, cũng có thể là phần lớn lợi nhuận.

Tóm lại muốn hoàn thành công nghiệp hóa, là tương đương khổ nan.

Đối ngoại khoách trương, rút ra thặng dư nông nghiệp, A Lạp Ba Tư Thản đều đừng nghĩ, căn bản chơi không nổi.

Vậy chỉ còn tiếp thụ đầu tư bên ngoài, tiếp theo Vi Vi phải làm chính là vay tiền, chiêu thương dẫn tư.

Hy vọng có thể để quốc gia phát triển lên.

Đáng tiếc nàng muốn phát triển, lại không nhất định có thời gian, bất quá nàng khẳng định sẽ không từ bỏ, sẽ đánh cược một ván.

Quốc vương xem ra cũng chuẩn bị để con gái buông tay đánh cược một lần.

Đỗ Lan nói: Không dễ dàng.

Xác thực rất khó, bất quá hiện tại rất nhiều người đều muốn tiêu xài Beli, xác thực là cần một nơi có thể phát triển tăng giá trị.

Địch Ny Toa nói: Địa hình A Lạp Ba Tư Thản tuy rằng không tốt, nhưng tới gần điểm khởi đầu Đại Hải Trình, trong bảy tuyến đường, cũng là tương đối gần phía trước, diện tích so với các đảo chung quanh đều lớn hơn.

Có lẽ thiếu nước là vết thương trí mạng.

Nửa trước Đại Hải Trình, có bảy tuyến đường.

Mà tại nửa sau chỉ có một tuyến đường.

Lộ Phi đi A Lạp Ba Tư Thản, là bảy chọn một.

Vẫn là phải xem cao tốc hải lưu, đem thế giới liên tiếp cùng một chỗ, hạ thấp chi phí vận chuyển, muốn giàu trước tiên phải làm đường.

Hơn nữa A Lạp Ba Tư Thản dù sao cũng là lão đế quốc tám trăm năm, trình độ khai phát các ốc đảo rất cao, chỉ cần cơ sở thiết thi đúng chỗ, lập tức liền có thể phát triển.

Hơn nữa trong sa mạc nếu đào ra được một ít kim loại hiếm, vậy thì là có mỏ rồi.

Đỗ Lan cười nói.

Nhưng không công nghiệp hóa, chỉ là bán nguyên dược liệu, chung quy không cách nào tái hiện huy hoàng.

Địch Ny Toa nói.

Rất nhiều nền văn minh cổ không phải đều như vậy sao.

Tại thời điểm rất sớm đã phát triển, chiếm cứ ưu thế địa lý, cũng từng huy hoàng qua.

Nhưng lâu dần liền trầm tịch xuống, giàu không được, cũng đói không chết.

Tại cổ đại bọn hắn rất huy hoàng, nhưng theo thời đại chuyển dời, cũng cứ như vậy, liền bình thường.

Cổ Ai Cập, Cổ Hy Lạp, Ba Tư, cái nào không vĩ đại qua.

Dựa vào địa duyên, bọn hắn có thể kiếm tiền, nhưng bọn hắn không phải người tạo sóng trendsetter, chỉ là người đuổi theo sóng, đều không thể đột phá gông cùm xiềng xích của chính mình, sáng tạo làn sóng của chính mình.

Ỷ lại vị trí địa lý, trước phát triển một đợt, nhưng đến thượng hạn phát triển, chung cực không thể tiến thêm một bước.

Đỗ Lan nói: Cái này là thật hết cách.

Ngươi cho rằng A Lạp Ba Tư Thản cũng sẽ quy về bình thường.

Đám quốc gia tám trăm năm trước kia cơ bản đều sẽ quy về bình thường, chỉ cần không cách nào tạo ra làn sóng của chính mình, liền chỉ có thể như thế.

Đỗ Lan nói: Đương nhiên Vi Vi vẫn rất có dã tâm, xem nàng biểu hiện.

Ta nghĩ nàng sẽ không từ bỏ, nhưng muốn tạo sóng, liền phải cải thiện chế độ và văn hóa, trở lực phải đối mặt có thể nghĩ mà biết.

Chỉ sợ nàng không cách nào đột phá.

Địch Ny Toa cũng cảm thấy A Lạp Ba Tư Thản muốn tạo ra thanh lãng sóng lớn rất khó, dù sao mâu thuẫn trong ngoài rất nhiều, Vi Vi thế đơn lực bạc.

Cổ Ai Cập, Ba Tư, Cổ Hy Lạp đều từng quá huy hoàng, nhưng rồi đều trầm tịch xuống.

Ngược lại, một nhóm người viết nên Xuất Ai Cập Ký, luân lạc làm tù nhân Babylon, kẻ lưu lang viết nên Kinh Thánh khai chi tán diệp, tạo thành thanh lãng làn sóng xanh.

Những cổ quốc này đều nằm trong một cái vòng tròn, mà ánh mắt của những kẻ lưu lang lại rất độc lạt, lựa chọn điểm trung gian của khu vực này để lập quốc, chiếm cứ ngã tư đường.

Điểm tốt là bất kể văn minh nào cũng đều phải đi qua ngã tư đường, điểm xấu là khi họ đi qua thường đều mang theo vũ khí.

Điều này cũng giống như Thăng Long vậy, vì sao phải trục lộc Thăng Long.

Bởi vì Thăng Long chính là cái ngã tư đường, chiếm cứ Thăng Long, bất kể là đông xuất tây tiến, nam chinh bắc chiến đều có thể.

Cho nên từ cổ chí kim, kẻ được Thăng Long giả đắc thiên hạ.

Những kẻ lưu lang cũng lựa chọn ngã tư đường, bất quá bọn họ khá đen đủi, không phải đông xuất tây tiến, nam chinh bắc chiến, mà là không ngừng bị san phẳng, cuối cùng biến thành dân tộc lưu lang ngàn năm, đồng thời viết ra Kinh Thánh Cựu Ước.

Cựu Ước, thứ này chính là cái vòng nhỏ bảo hộ sự phong bế, nguyền rủa thế giới bên ngoài, yên lặng chờ đợi Chúa Cứu Thế, là một văn hóa dạy mọi người chờ đợi lãng triều.

Trong Cựu Ước, Thượng Đế động một chút là phát động thiên tai, một chút cũng không nhân từ.

Nhưng đối với cổ đại mà nói, thiên tai vốn là chuyện cơm bữa. nạn đói, ôn dịch, chiến tranh, tử vong vốn là chuyện rất thường thấy.

Nhưng cộng thêm Thượng Đế thần bí, liền có thể khiến người ta tuân thủ, tin Thượng Đế thì có vùng đất hứa chảy sữa và mật ong, không tin thì có thiên tai.

Có cơ sở như vậy, trong lòng liền có tín ngưỡng, liền có thể chờ đợi thiên tai, một khi thiên tai đến, lãng triều liền tới.

Cựu Ước dạy người ta nhẫn nại và phục cừu, mà điều này chính là có giá trị phổ quát, thanh lãng liền nổi lên.

Bởi vì đại bộ phận mọi người là chờ đợi lãng triều, nhưng người chờ đợi lãng triều cũng cần hệ thống lý luận của riêng mình.

Tại sao mình phải chờ đợi, đang chờ đợi cái gì.

Cựu Ước nói cho mọi người biết, chờ đợi là vì Thượng Đế an bài, chờ đợi chính là thiên tai, khi thiên tai đến, cơ hội liền tới.

Tại Ai Cập tao ngộ thiên tai, có Xuất Ai Cập Ký.

Khi Babylon bị chiến tranh diệt quốc, mới có hệ thống Cựu Ước hoàn chỉnh.

Tai nạn của người khác, chính là kỳ ngộ của tín đồ.

Cho nên rất nhiều người phương Tây ca ngợi sức mạnh khổ nạn, bởi vì chỉ có tao ngộ khổ nạn mới có thể cầu biến, có thể nói là cùng tắc tư biến.

Không tao ngộ khổ nạn thì sẽ không tìm kiếm biến hóa.

Ví dụ như Cổ Hy Lạp, khi Athens gặp phải Ba Tư uy hiếp, bọn họ mở ra biến cách, đánh thắng chiến tranh Ba Tư Hy Lạp lần thứ nhất.

Ví dụ như Cổ La Mã, khi bọn họ liên tục đánh bại trận, cũng mở ra biến cách, đi về phía thời đại công dân.

Khi khổ nạn, chính là lúc cầu tân cầu biến.

Làn sóng mới cũng từ đó mà ra.

Tất nhiên, cái thực sự cần ca ngợi không phải là khổ nạn, mà là tư duy đột phá khổ nạn, là trạng thái ứng đối khó khăn.

Tại Thăng Long cũng có giáo huấn nằm gai nếm mật, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, chỉ là Thăng Long không chờ đợi chiến tranh, nạn đói, ôn dịch, mà là chờ đợi sơ hở, thậm chí chủ động tạo ra sơ hở cho kẻ địch, phân hóa kẻ địch, lôi kéo một phái đánh một phái.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, bởi vì Cổ Ai Cập, Ba Tư, Cổ Hy Lạp không có một thế lực nào có thể đang thiết lập một bộ hệ thống quản lý, bởi vì bọn họ chỉ có thể phát triển trên ốc đảo lục châu.

Chương 3401

Ví dụ như Ba Tư, từ rất sớm đã đưa ra chế độ hành tỉnh, nhưng dù có phái ra tổng đốc, khống chế một cái ốc đảo mới, nhưng chỉ cần Quốc vương Ba Tư suy yếu, thì tổng đốc lập tức trở mặt.

Bởi vì Quốc vương cũng là khống chế ốc đảo, sức mạnh chỉ lớn đến thế.

Khi mưa thuận gió hòa, Quốc vương có thể cường đại.

Một khi gặp phải thiên tai, ốc đảo của Quốc vương liền yếu đi, căn bản không cách nào khống chế các ốc đảo khác.

Văn minh ốc đảo là mảnh vụn hóa, ai cũng không thể thực sự khống chế ai.

Chỉ cần nắm giữ năng lượng của một ốc đảo, lẳng lặng chờ đợi các ốc đảo khác suy yếu là được.

Không có một ốc đảo nào có thể khai phát triều ra xung quanh, hình thành lực thống trị tuyệt đối.

Khai phát không nổi, vì chung quanh toàn là sa mạc Gobi, diện tích có thể khai phát chỉ lớn đến thế, giới hạn cao nhất chỉ cao đến thế.

Cho nên Cổ Ai Cập, Ba Tư, Cổ Hy Lạp không có năng lực nâng cao giới hạn, một khi suy bại thì khó mà phục hưng.

Cựu Ước tổng kết ra quy luật sinh tồn của văn minh ốc đảo: chờ đợi thiên tai.

Văn minh ốc đảo vẫn luôn sinh hoạt theo quy luật ốc đảo, tuy rằng khổ nạn rất nhiều, không cách nào phục hưng, nhưng vẫn luôn sống sót.

Rất nhiều văn minh, ngay cả cơ hội ghi lại khổ nạn cũng không có, bởi vì họ gặp phải khổ nạn là trực tiếp biến mất.

Có thể lần lượt ghi lại khổ nạn, chứng minh nó còn sống, cũng không có bị khổ nạn đánh bại.

Thăng Long thì không giống vậy, một bộ lạc lúc mới bắt đầu có thể rất nhỏ, nhưng chung quanh có thổ địa có thể khai phát, cho nên bộ lạc có thể không ngừng khai phát, hình thành ưu thế đối với bộ lạc xung quanh.

Mà các bộ lạc khác cũng không cần chờ bộ lạc lớn phát sinh thiên tai, mà là học tập bộ lạc lớn, cũng đi khai phát thổ địa nâng cao chính mình.

Cuối cùng hình thành quyển địa khoanh đất, giống như đánh cờ vây vậy, quan trọng không phải là tiêu diệt đối phương, mà là xem ai chiếm cứ thổ địa lớn hơn, ai hình thành ưu thế trước.

Bởi vì những thổ địa này đều là có thể khai phát, chiếm cứ xuống liền có thể hình thành lực khống chế.

Thổ địa càng ngày càng lớn, sẽ đưa ra một vấn đề: quản lý như thế nào.

Thế là đi về hướng tư duy đại thống nhất.

Kỳ thực đây chính là tư duy khác biệt của hai vòng văn minh.

Văn minh ốc đảo khai phát thổ địa ít, sức mạnh của mọi người đều có một giới hạn, ai cũng không ăn được ai, ngoại trừ chờ đợi kẻ địch gặp phải thiên tai nhân họa thì cũng không có biện pháp nào tốt hơn.

Đây là thế giới quan tồn lượng stock.

Mà Thăng Long thổ địa có thể khai phát nhiều, nếu cái gì cũng không làm, kẻ địch sẽ chỉ càng ngày càng mạnh.

Cho nên chính mình cũng phải khai phát, đồng thời còn phải tạo ra khó khăn cho kẻ địch, còn phải nghĩ biện pháp quản lý thổ địa đã khai phát, để địa bàn của mình càng ngày càng lớn.

Đây là thế giới quan tăng lượng increment.

Địa duyên bất đồng, dẫn đến tư duy bất đồng.

Bởi vì là ốc đảo, nhân khẩu gánh chịu có hạn, người mình là người, kẻ địch chính là ác ma, giết sạch là được.

Bởi vì kẻ địch uống nhiều một ngụm nước, người mình liền uống ít đi một ngụm nước.

Khu vực sa mạc có những quy tắc cũ như không lưu tù binh, không cứu người đi lạc, có thể giết chết bất kỳ kẻ nào tới gần nguồn nước của mình, chính là bởi vì khu vực có thể khai phát quá ít, đối với kẻ địch chỉ có thể thống hạ sát thủ.

Đồng thời ốc đảo có nhu cầu mậu dịch rất lớn, bởi vì mậu dịch là thu nhập bên ngoài, có thể gia tăng giới hạn của ốc đảo.

Khống chế lộ tuyến mậu dịch, liền có thể nắm giữ lực khống chế.

Tóm lại văn minh ốc đảo sẽ có đặc điểm của ốc đảo.

A Lạp Ba Tư Thản cũng là một quốc gia văn minh ốc đảo, đại bộ phận khu vực trong nước là sa mạc, chỉ có số ít ốc đảo có thể phát triển.

Quốc vương dựa vào Hải quân áp chế ốc đảo, nhưng rất khó đoàn kết ốc đảo.

Tại Địa Cầu, một số ốc đảo cũng sẽ lợi dụng người ngoài, ví dụ như người Ba Tư lợi dụng người Đột Quyết, người Mông Cổ từ bên ngoài đến để áp chế nhiều ốc đảo, thậm chí còn làm ra Đột Quyết hóa.

Nhưng y nguyên không có một ốc đảo nào có thể thực sự quản lý cả khu vực.

Bởi vì sức mạnh bên ngoài sau khi khống chế ốc đảo, cũng biến thành chư hầu, biến thành một mảnh vụn.

Quốc vương dựa vào Hải quân áp chế ốc đảo, hiện tại cũng áp không được nữa.

Đặc điểm của văn minh ốc đảo chính là chờ đợi thiên tai, Quốc vương đã gặp phải ba năm hạn hán, hiện tại cho dù trời mưa, sức mạnh cũng suy yếu.

Cộng thêm việc mọi người giả làm hải tặc tập kích quấy rối việc vận chuyển của Quốc vương, tiến thêm một bước tiến hành suy yếu.

Bất quá thế giới Hải tặc và Địa Cầu vẫn không giống nhau, thế giới Hải tặc có Chính Phủ Thế Giới, có hệ thống tài chính, Quốc vương A Lạp Ba Tư Thản còn có thể đi vay tiền.

Bối Lợi là có thể mua được đồ vật, Quốc vương chỉ cần có thể vay được tiền thì còn có thể chống đỡ chính mình.

Ông ta dù sao cũng làm Quốc vương tám trăm năm, vẫn là có một số vật thế chấp.

Cho nên các ốc đảo khác còn cần chờ, chờ lần thiên tai tiếp theo.

Đến lúc đó sẽ bắt toàn bộ Quốc vương, Công chúa, tế tự, thợ thủ công làm nô lệ.

Đến lúc đó Quốc vương và Công chúa chưa chắc có thể viết ra Cựu Ước.

Lộ Phi không giúp được bọn họ, bởi vì mục tiêu của cậu ta là điểm cuối của Vĩ Đại Hàng Lộ, không cách nào trở thành ngoại lực của Công chúa.

Kỳ thực cho dù Lộ Phi ở lại, cũng không thay đổi được tình huống gì, bởi vì chờ cậu ta nắm giữ lực khống chế một cái ốc đảo, tự nhiên cũng sẽ chờ đợi các ốc đảo khác tao ngộ thiên tai.

Cũng giống như Sa Ngạc Ngư Crocodile vậy, một khi nắm giữ ốc đảo, bước tiếp theo cũng không phải là khai phát, bởi vì khai phát không nổi, không có gì để khai phát.

Bước tiếp theo chính là chờ đợi người khác tao ngộ tai họa, sau đó thừa nước đục thả câu, mở ra một vòng tuần hoàn tiếp theo.

Đây chính là quy tắc sinh tồn của ốc đảo sa mạc: nhẫn nại chờ đợi.

Chỉ là Sa Ngạc Ngư dù sao cũng là người từ bên ngoài đến, cho nên cuối cùng không nhịn được.

Tình huống văn minh ốc đảo vẫn rất phức tạp, không có công nghiệp hóa, không có cách nào đột phá giới hạn trên.

Nếu như có thể xây mấy tuyến đường sắt trong sa mạc, hoặc là trực tiếp khai phát khu sinh thái trong sa mạc, kết nối chúng trực tiếp lại với nhau, hoặc hứa còn có khả năng thống nhất.

Nếu không, sinh hoạt theo Cựu Ước là lựa chọn tốt nhất của bọn họ.

Đỗ Lan biểu thị ốc đảo bị mảnh vụn hóa, ai cũng không thể thực sự hình thành ưu thế, chỉ có thể cân nhắc tồn lượng.

Chỉ sợ bọn họ tịnh không muốn thống nhất, cũng không có ý tưởng tương trợ lẫn nhau gì cả, trừ phi là đại khoách trương đối ngoại, nếu không thì không có cách nào hợp tác.

Tại sao Ba Tư muốn công kích Cổ Hy Lạp.

Bởi vì cần khoách trương. không khoách trương, các ốc đảo nội bộ sẽ ai làm theo ý nấy.

Kết quả hai lần chiến tranh Ba Tư Hy Lạp đều thất bại, Ba Tư cuối cùng cũng bị Alexander san phẳng.

Trong lịch sử có rất nhiều lần văn minh ốc đảo cùng nhau khoách trương đối ngoại, ví dụ như thời kỳ Saladin.

Khoách trương thành công thì có thể hợp tác một đoạn thời gian, thất bại thì tiếp tục nội đấu.

Tóm lại văn minh ốc đảo rất khó chơi, tại Thăng Long có thể nói dùng phát triển để giải quyết vấn đề, mọi người khoanh đất, ai nhiều đất, lực khống chế của người đó mạnh.

Chương 3402

Nhưng trong văn minh ốc đảo, thực lực mọi người đều không sai biệt lắm, phát triển cũng phát triển không lên, chỉ có thể chờ Thượng Đế phát uy, giáng xuống thiên tai.

Đương nhiên, tại Thăng Long cũng có rất nhiều khổ nạn, tại thời kỳ suy yếu, tao ngộ đủ loại khiêu chiến, chính trong thời đại này, đủ loại tư duy mới được đề ra.

Cho nên lịch sử thịnh thế cố nhiên đẹp mắt, nhưng thịnh thế là bởi vì lúc suy bại đã làm những việc cần làm, mới có thể xuất hiện thịnh thế.

Lúc suy bại, vấn đề gặp phải và phương pháp giải quyết đề ra mới là thứ thực sự quan trọng.

Lịch sử suy lạc xác thực là xem đến mức làm người ta biệt khuất, bởi vì vấn đề rất nhiều, bi kịch rất nhiều.

Lộ Phi đánh bại Sa Ngạc Ngư, tiếp tục ra khơi.

Nhưng Vi Vi phải ở lại xử lý một đống hỗn độn.

Tuy rằng trời mưa, nhưng từ lúc mưa đến lúc thu hoạch còn một thời gian rất dài.

Tiền vốn của Sa Ngạc Ngư cũng bị Hải quân cướp đi toàn bộ, hạt giống để trồng trọt, nông cụ đều cần mua lại, toàn bộ đều cần tiền, phải làm sao.

Chỉ có thể đi vay.

Vi Vi đại biểu phụ thân đi tham gia Hội nghị Thế giới, đi vay tiền.

Có thể vay được tiền, A Lạp Ba Tư Thản còn có thể sống qua ngày. vay không được, Vương tộc bọn họ coi như đi đến hồi kết.

Cũng may Chính Phủ Thế Giới cũng không muốn để A Lạp Ba Tư Thản cổ xưa bị lật đổ, vẫn hy vọng bọn họ kiên trì tiếp.

Nếu A Lạp Ba Tư Thản ngã xuống, sẽ giống như một tín hiệu, khẳng định sẽ dẫn tới một chuỗi phản ứng.

Vi Vi đánh cược cũng là vì tất cả Thiên Long Nhân còn không muốn thiên hạ đại loạn, bởi vì Bối Lợi trong tay bọn họ quá nhiều, nếu loạn một cái, Bối Lợi biến thành giấy vụn, ai tới phụ trách.

Loạn có thể, phải đợi bọn họ chuyển Bối Lợi thành thổ địa, thiết bị, kim loại quý và các loại tài sản khác xong đã, rồi hãy loạn.

Vì sao mỗi triều đại đều có kiêm tịnh thâu tóm thổ địa.

Bởi vì thổ địa chính là bể chứa nước, muốn để tiền của mình giữ giá, đầu tư thổ địa là lựa chọn tốt nhất.

Bối Lợi, loại tiền tệ toàn cầu hóa này đã lớn đến mức không thể sụp đổ too big to fail.

Mọi người trong tay đều có Bối Lợi, dù biết rõ Chính Phủ Thế Giới không ra sức, cũng không thể lập tức để nó sụp đổ, bởi vì mọi người cần thời gian đảo đằng chuyển đổi hải lượng Bối Lợi, giảm thiểu tổn thất của chính mình.

Không ai hy vọng Bối Lợi trong tay trở thành giấy vụn, thế là mọi người đều cần chuyển đổi Bối Lợi, thế là kiêm tịnh thổ địa, lũng đoạn tài sản, tài sản trong tay mọi người đều bị tụ tập vào trong tay số ít người.

Chỉ chờ ngày đó, Bối Lợi biến thành giấy vụn, Thiên Long Nhân nắm giữ thổ địa sẽ đứng ra tế thế vì dân.

Vi Vi rất rõ ràng trong cuộc bác dịch đánh cờ trước đó, Hoàng thất đã thua, nhưng may là bọn họ còn nằm trong một cuộc bác dịch lớn hơn.

Tuy Vi Vi thế đơn lực bạc, nhưng ít nhất còn có thể lợi dụng cuộc bác dịch lớn hơn để thắng một chút, duy trì sự ổn định của Hoàng thất vẫn là có thể.

Về phần phát triển, cô cũng không trông cậy vào, có thể không chết đói người là được.

Quan hệ liên minh giữa các Thiên Long Nhân tạm thời còn có thể duy trì, mọi người còn cần thời gian.

Đỗ Lan nói: Con đường biến cách của Long gian nan và lâu dài a, hắn đối kháng không phải là Chính Phủ Thế Giới, không phải là Hải quân Thế giới, mà là cả thế giới.

Chỉ với trình độ này của hắn, mấy đời cũng không đủ.

Vi Vi rất thông minh, tuy rằng thua một ván, nhưng lập tức lại đi xuống tiền đặt cược hạ bản rồi.

Bất quá cứ theo tình huống này của cô ấy, so với các Vương ngày xưa cũng không có gì khác biệt, chính là duy trì sự ổn định của bản thân, không đưa ra được lối thoát.

A Lạp Ba Tư Thản tương lai vẫn phải tiến hành theo trò chơi ốc đảo ngày xưa, chỉ có thể mong ngóng người khác tao ngộ thiên tai.

Hiện tại Vi Vi có thể kiếm được tiền, khôi phục sinh hoạt.

Nhưng sức mạnh của Hoàng thất đã yếu hơn ốc đảo cảng khẩu, bọn họ hoàn toàn có thể phát khởi văn nghệ phục hưng, đối kháng thuế thu của Quốc vương.

Hơn nữa bọn họ khống chế mậu dịch cảng khẩu, cũng có thể tiếp tục nâng đỡ trò chơi hải tặc, phá hoại thu nhập của Quốc vương.

Cho dù Quốc vương có thể duy trì sinh hoạt, cũng đã vô lực tổ kiến Hải quân.

Hải quân Thế giới cũng không cách nào cung cấp trợ giúp gì, Hoàng thất đã nguy như trứng chồng.

Đỗ Lan nói: Ta thấy Vi Vi cũng đừng làm Công chúa nữa, một điểm tiền đồ cũng không có, còn không bằng làm hải tặc đi.

Ngươi chuẩn bị làm thế nào.

Tìm thành phố cảng khẩu hợp tác, lật đổ Hoàng thất, thống nhất ốc đảo, trở thành roi của Thượng Đế.

Trực tiếp khoách trương đối ngoại, thành lập bất thế chi công.

Đỗ Lan nói.

Tạo phản.

Địch Ny Toa dùng hai chữ giải thích kế hoạch của Đỗ Lan: Ngươi không phải là không muốn quản sự sao.

Là không quản, chúng ta chỉ quản phá hoại, cung cấp thiên tai trợ giúp.

Được rồi.

Không gian phát triển của ốc đảo cảng khẩu cũng là có hạn, nhưng bởi vì nội loạn trước đó dẫn đến y quan nam độ người giàu trên quý tộc di cư về nam, cảng khẩu đã là nơi náo nhiệt nhất, lượng lớn người có tiền, có tay nghề tụ tập ở đây, hình thành cảnh tượng hân hân hướng vinh.

Lúc này Đỗ Lan tìm được người phụ trách cảng khẩu, bảo hắn thành lập quân đội, chuẩn bị quét ngang toàn bộ A Lạp Ba Tư Thản.

Người phụ trách khẩn trương nói: Thế tiền.

Công chúa không phải cầm được một khoản tiền rồi sao.

Đánh thắng cô ta, tự nhiên có tiền.

Vậy đánh xong sau đó, Hải quân có thể nhắm vào chúng ta hay không.

Tiếp tục đánh, A Lạp Ba Tư Thản chỉ là bắt đầu, sau khi chinh phục tất cả ốc đảo, chúng ta còn phải chinh phục tất cả hải đảo, phải trở thành lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Ách.

Hiển nhiên người phụ trách căn bản không tin, nếu Đỗ Lan nửa đường chạy thì làm sao bây giờ.

Bọn họ không có sức mạnh đối kháng Hải quân, cho nên hắn căn bản không tin lời Đỗ Lan.

Hắn tuy là lần đầu tiên gặp Đỗ Lan, nhưng danh hào Di Động Thiên Tai là như sấm bên tai, đó chính là sự tà ác nổi danh, động một chút là tìm người gây phiền phức.

Đáng sợ hơn là đối phương làm việc không ham tiền không cầu danh, hoàn toàn đoán không ra.

Bị hắn nhìn trúng, chỉ có hai chữ: đen đủi.

Đây là tệ đoan của sự tự do thiên nhiên, muốn làm gì thì làm rất khó đạt được sự tín nhiệm của người khác.

Đỗ Lan hiện tại nghiêm trang muốn để A Lạp Ba Tư Thản trở thành roi của Thượng Đế, kết quả bọn họ căn bản không tin.

Thật là bùn loãng không trát được tường, trời cho không lấy phản thụ kỳ hại.

Ngươi chẳng lẽ không cảm thấy đây là cơ hội sao.

Người phụ trách thầm nghĩ hiện tại ngươi nhắm vào Hoàng thất, vậy lần sau sẽ nhắm vào mình.

Hắn thừa biết Di Động Thiên Tai luôn nhắm vào người có tiền có thế, Hoàng thất ngã xuống, mình cũng sẽ đi theo xui xẻo.

Nếu như chỉ là nhắm vào Hoàng thất, ta đương nhiên nguyện ý, nhưng là nhắm vào người khác thì không được.

Hắn không muốn mở rộng hóa.

Đỗ Lan thầm nghĩ cũng được, liền nói: Đã ngươi tự mình từ bỏ kế hoạch phát triển tốt như vậy, vậy thì theo như ngươi nói, chỉ nhắm vào Hoàng thất, không làm roi của Thượng Đế, dù sao chịu tổn thất là ngươi.

Ngươi chuẩn bị quân đội, Vương đô rất nhanh sẽ phát sinh thiên tai.

Ta lập tức chuẩn bị.

Vi Vi coi như là mang tiền trở về, vừa cùng phụ thân thảo luận dùng tiền khôi phục sản xuất như thế nào, liền nghe hộ vệ bẩm báo: Thiên tai, là thiên tai.

Hai cha con đi vào thiên đài Vương cung, liền thấy biên giới thành phố có hai con quái thú khổng lồ chậm rãi tới gần, tiếp đó liền thấy quái thú phun ra nguyên tử thổ tức, nhiệt độ cao biến sa mạc thành thủy tinh, oanh toái núi đá.

Cư dân đã sợ hãi, nhao nhao chạy trốn, chỉ muốn rời đi nơi thị phi này.

Thiên tai di động.

Vi Vi tuyệt vọng, không nghĩ tới bọn họ lại trở về.

Bất quá tuyệt vọng cũng không duy trì bao lâu, cô lập tức cưỡi vịt

Carue của mình lao về phía Thiên tai di động, tuyệt đối không thể để quái thú vào thành.

Tới rồi.

Địch Ny Toa nhìn thấy dáng vẻ dũng cảm của Vi Vi, rất hài lòng: Dũng khí khả gia.

Dừng lại.

Vi Vi nói.

Chính mình vừa mới vay tiền, mới chuẩn bị khôi phục sản xuất, tuyệt đối không thể lại để người khác phá hoại: Đừng phá hoại thành phố của chúng ta nữa.

Cô chắn trước mặt hai con Godzilla, bọ ngựa đấu xe.

Vi Vi ngăn cản Godzilla, phi thường nhỏ bé.

Nhưng nhất định phải làm như vậy, bởi vì Vương đô không chịu nổi thiên tai lần thứ hai, tiền cô vay chỉ đủ khôi phục sản xuất, không có càng nhiều tỉ lệ dung sai.

Dừng lại.

Vi Vi tê tâm liệt phế hô.

Nhưng Godzilla là hủy diệt ngươi, có liên can gì tới ngươi, trực tiếp bước qua Vi Vi đi vào thành phố.

Vi Vi chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng như thế, cô hy vọng biết bao Lộ Phi bọn họ có thể trở về hỗ trợ, đáng tiếc làm không được, bởi vì Lộ Phi bọn họ đã đi tới hòn đảo kế tiếp, mở ra cuộc mạo hiểm hoàn toàn mới.

Bọn họ chỉ lo đánh bại phản diện, về phần chuyện kiến thiết tiếp theo, liền dựa vào chính người địa phương.

Chương 3403

Lộ Phi muốn trở thành người tự do nhất trên đại hải, sẽ không dừng bước.

Vi Vi một mình cái gì cũng làm không được, cô không cách nào lý giải vì sao lại như vậy.

Công chúa, chúng ta mau đi thôi.

Hộ vệ san san lai trì đến muộn, nói: Quốc vương đã rút lui, Công chúa điện hạ cũng mau rời đi thôi.

Còn có thể đi đâu.

Công chúa nhìn Vương đô lâm vào tai họa, đã không cách nào tự khảo, hết thảy nỗ lực của mình cuối cùng đều đổ sông đổ biển.

Mặc kệ đi đâu, hiện tại giữ mạng quan trọng nhất.

Hộ vệ trực tiếp vác Công chúa lên, liền chạy ra ngoài.

Công chúa được đưa đi hội họp với Quốc vương, Quốc vương cũng rất chật vật, bất quá ông ta coi như khá trấn định, nhìn thấy bộ dáng của con gái, nói: Con còn là con gái của ta sao.

Chút đả kích ấy liền để con nhất quyết bất chấn không gượng dậy nổi rồi sao.

Vi Vi không nói một lời, thế này đã là nước mất nhà tan, còn có hy vọng gì.

Vi Vi, con tin tưởng truyền thuyết Thiên Long Nhân không.

Vi Vi nhìn về phía phụ vương, hiển nhiên không biết truyền thuyết Thiên Long Nhân.

Năm đó chúng ta bị bao phủ dưới âm ảnh của Thái Dương Thần

Ni Tạp Nika, trong truyền thuyết có một Thiên Long Nhân truyền kỳ sẽ rạch phá hắc ám, mang đến quang minh.

Đó chính là truyền thuyết Siêu Cấp Thiên Long Nhân.

Trong câu chuyện truyền miệng, Thái Dương Thần Ni Tạp là một kẻ điên, hắn luôn không phân trường hợp mà giễu cợt tất cả mọi người. tử vong, bệnh tật, bi kịch đều bị hắn coi là trò cười.

Thời đại kia vô cùng hắc ám, tiếng cười của Ni Tạp chính là ác mộng, có thể dọa trẻ con khóc đêm.

Là Siêu Cấp Thiên Long Nhân dũng cảm đứng ra đánh bại Ni Tạp, mở ra tám trăm năm tuế nguyệt anh hùng, mở ra một thời đại vĩ đại.

Quốc vương nghiêm trang nói.

Thế nhưng Thiên Long Nhân không phải đều là quỷ ghét mặc đồ cách ly sao.

Vi Vi nói.

Những kẻ kia xác thực là Thiên Long Nhân, nhưng Thiên Long Nhân không chỉ bao gồm bọn họ.

Vi Vi, con còn nhớ rõ tiên tổ của chúng ta đã rời khỏi Thánh Địa không.

Quốc vương thấy con gái gật đầu, liền tiếp tục nói: Cho nên trong cơ thể chúng ta cũng có huyết thống Thiên Long Nhân, gánh vác sứ mệnh cứu vớt thế giới.

Nhưng chỉ dựa vào chúng ta là không đủ, con phải tìm được một Siêu Cấp Thiên Long Nhân, hắn sẽ thay đổi thế giới, cứu vớt thương sinh, cũng có thể vãn cứu quốc gia của chúng ta.

Vi Vi mắt tròn mắt dẹt: Phụ vương, ý ngài là còn có rất nhiều Thiên Long Nhân ẩn tàng.

Không sai, còn có rất nhiều người sở hữu huyết thống Thiên Long Nhân đang ở trên đại hải chống đỡ thế giới vận chuyển, bên trong khẳng định có một Siêu Cấp Thiên Long Nhân, cho nên chúng ta còn có hy vọng.

Còn có hy vọng.

Tìm được Siêu Cấp Thiên Long Nhân đó, cứu vớt thế giới, cứu vớt A Lạp Ba Tư Thản.

Đúng, còn có hy vọng.

Thiên Long Nhân cũng không chỉ là những kẻ mặc đồ cách ly kia, tại chính thương quân các lĩnh vực đều có Thiên Long Nhân.

Bọn họ mới là trụ cột của thế giới, Siêu Cấp Thiên Long Nhân khẳng định ở ngay trong đó.

Quốc vương nói: Con gái, con xuất hải đi, tìm được Chúa Cứu Thế.

Tám trăm năm trước, Thiên Long Nhân có thể cứu vớt thế giới. tám trăm năm sau, anh hùng mang huyết thống Thiên Long Nhân cũng giống vậy có thể cứu vớt thế giới.

Vi Vi lại thấy được phương hướng nỗ lực, tuy rằng câu chuyện này rất hư ảo, nhưng cô nguyện ý tin tưởng.

Tại lúc tuyệt vọng, tin tưởng có một Chúa Cứu Thế.

Quả nhiên là thao tác thường thấy nhất.

Đỗ Lan biểu thị Quốc vương cũng rất biết cổ vũ lòng người: Siêu Cấp Thiên Long Nhân, câu chuyện này hoàn toàn là mặt đối lập của Thái Dương Thần Ni Tạp.

Kuma tin tưởng tổng có một ngày Ni Tạp sẽ mang theo tiếng cười sảng lãng cứu vớt thế giới, nhưng hiển nhiên Thiên Long Nhân có một phiên bản câu chuyện khác, là Siêu Cấp Thiên Long Nhân dũng cảm đánh bại Ni Tạp tà ác.

Nếu như vẫn luôn bất phân thắng bại, Siêu Cấp Thiên Long Nhân và Ni Tạp có lẽ có thể trở thành đa thần giáo, trở thành người một nhà.

Địch Ny Toa cười nói: Sẽ không có hai phiên bản câu chuyện nữa.

Giai cấp bất đồng sẽ tín ngưỡng Thần bất đồng, đây coi như là tính giai cấp của thần thoại.

Đỗ Lan nói: Siêu Cấp Thiên Long Nhân xác thực tồn tại, chỉ là có giúp đỡ A Lạp Ba Tư Thản hay không thì không nhất định, dù sao Siêu Cấp Thiên Long Nhân cũng không phải là Chúa Cứu Thế, chỉ là một phàm nhân chân chính tồn tại.

Nếu như hắn thật sự có thể cứu vớt tất cả mọi người, thì Chính Phủ Thế Giới cũng sẽ không đi về hướng suy yếu.

Đương nhiên Ni Tạp cũng giống vậy, Ni Tạp cũng không có khả năng cứu vớt tất cả mọi người.

Kuma tin tưởng Ni Tạp có một ngày có thể cứu vớt chính mình và con gái, vậy chỉ có thể nói là nghĩ nhiều rồi, chưa nói tới Ni Tạp khi nào xuất hiện, cho dù Ni Tạp thật sự xuất hiện, cũng chưa chắc có thể gặp được bọn họ giữa biển rộng mênh mông.

Có quá nhiều thứ không xác định, kiên định tin Ni Tạp, còn không bằng tin tưởng ta là Tần Thủy Hoàng, V tôi 50, phong Đại tướng quân.

Nhưng con người trong tuyệt cảnh luôn phải tin tưởng cái gì đó, cho nên tôn giáo mới có thể thịnh hành như thế.

Sức mạnh của một người là có hạn, khi gặp phải cực hạn, liền sẽ tìm kiếm ngoại lực.

Hoặc là tham gia đoàn thể bí mật nào đó, hoặc là dùng cướp đoạt tài nguyên của người khác, hoặc là tin tưởng Chúa Cứu Thế.

Khi gặp phải chuyện ngoài năng lực cá nhân, hoặc là từ bỏ, hoặc là tìm cầu ngoại lực, mà tìm cầu ngoại lực tất nhiên cần chờ đợi, lúc này có tín niệm Chúa Cứu Thế có thể khiến người ta kiên trì tiếp.

Đúng vậy, sức mạnh cá nhân là có hạn.

Cho nên mới cần thiết lập cơ quan tổ chức hiệu suất cao, điều động tất cả mọi người.

Nhưng mục tiêu của tổ chức và mục tiêu cá nhân lại sẽ không giống nhau, rất nhiều người là vì mục tiêu của người khác mà nỗ lực.

Tổ chức là vì thực hiện mục tiêu của đại bộ phận, tiểu bộ phận khẳng định vì người khác làm mai mối.

Nhưng không có tổ chức, rất nhiều mục tiêu căn bản thực hiện không được.

Ai bảo sức mạnh cá nhân là có hạn, mà tư tưởng con người lại là vô hạn, luôn đặt mục tiêu rất rộng lớn.

Thế là liền nảy sinh mâu thuẫn.

Thực hiện mục tiêu đều cần đại giới, mà trù mã tiền đặt cược của một người là có hạn.

Có đôi khi ngay cả sinh mệnh đều đặt cược, lại vẫn không cách nào thành công, thật sự là bi kịch.

Đỗ Lan nói: Vi Vi, Kuma, một người tin tưởng Siêu Cấp Thiên Long Nhân, một người tin tưởng Thái Dương Thần Ni Tạp, đều là vì chí hướng ngoài năng lực của chính mình.

Nhất định phải tin tưởng sự trả giá và nhẫn nại của chính mình là đáng giá, tin tưởng tương lai có thể tốt hơn.

Địch Ny Toa nói: Tin tưởng chính mình bỏ ra sẽ có hồi báo, đây là động lực sinh hoạt của đại bộ phận mọi người.

Rất ít có người nói ta bỏ ra, không cầu hồi báo, chỉ cầu để người khác hạnh phúc.

Cho dù là vì người khác, cũng là vì thân hữu, mà không phải vì người xa lạ.

Thật sự chỉ vì người xa lạ cống hiến, không cầu hồi báo, quá ít.

Có thì có, ví dụ như Touma, Vệ Cung Sĩ Lang Emiya Shirou những thiếu niên nhiệt huyết này.

Đỗ Lan biểu thị vẫn có một bộ phận người sẽ vì người xa lạ mà liều mạng.

Vệ Cung Sĩ Lang chính là rất có đặc sắc trong đó, về phần Touma, hắn chủ yếu là tán gái, vì em gái xa lạ mà liều mạng.

Vệ Cung Sĩ Lang muốn trở thành đồng bọn của chính nghĩa, không tiếc trở thành hòn đá kê chân cho chính nghĩa, vì những người không quen biết kia mà liều mạng, làm những chuyện chính mình không muốn làm.

Hắn tịnh không thích giết người, nhưng lại giết rất nhiều người.

Cũng không thể nói Vệ Cung Sĩ Lang không có chí hướng, mà là chí hướng của hắn quá lớn, mà hắn cũng không tìm cầu sức mạnh của người khác, không mong đợi Chúa Cứu Thế, chính là dùng năng lực chính mình đi quán triệt chính nghĩa, có thể làm bao nhiêu thì làm bấy nhiêu.

Có thể nói là thiêu đốt chính mình sưởi ấm người khác, xuân tàm đáo tử ti phương tận, chá cự thành hôi lệ thủy cán tằm xuân đến chết tơ mới hết, nến cháy thành tro lệ mới khô.

Địch Ny Toa nói: Chỉ dựa vào một người một chút xíu chuyển động cái chí hướng vĩ đại kia, cuối cùng ngã xuống giữa đường.

Điểm này Vệ Cung Sĩ Lang độc lập hơn Vệ Cung Thiết Tự Emiya Kirigu, Vệ Cung Thiết Tự còn muốn tìm cầu cơ hội Chén Thánh hứa nguyện, mà Vệ Cung Sĩ Lang chỉ dựa vào chính mình.

Vi Vi muốn phục quốc, Kuma muốn bảo hộ con gái.

Bọn họ thiếu không phải là Chúa Cứu Thế, mà là Doraemon.

Nobita chỉ cần cầu Doraemon vạn năng là có thể cầm tới đạo cụ thực hiện mộng tưởng, dùng tốt hơn nhiều so với Siêu Cấp Thiên Long Nhân, Thái Dương Thần Ni Tạp.

Đỗ Lan biểu thị Chúa Cứu Thế cũng không dùng tốt bằng Mèo máy.

Địch Ny Toa cũng cười: Bọn họ nếu quen biết Nobita, đoán chừng sẽ chảy nước miếng hâm mộ.

Đỗ Lan nói: Cầu được ước thấy, đây là mộng tưởng chung cực của nhân loại, Doraemon so với điểm cuối Vĩ Đại Hàng Lộ còn thần kỳ hơn.

Tìm kiếm Siêu Cấp Thiên Long Nhân, nhất định có thể cứu vớt thế giới.

Vi Vi gánh vác trách nhiệm cứu vớt quốc gia xuất hải.

Quốc vương chọn ở lại trong nước, tiếp tục phấn đấu.

Kỳ thực Vi Vi cũng biết câu chuyện của phụ thân không nhất định là thật, cái gì Siêu Cấp Thiên Long Nhân có khả năng chỉ là lừa người.

Nhưng hiện tại không tin tưởng Siêu Cấp Thiên Long Nhân, lại có thể làm sao bây giờ.

Di Động Thiên Tai bày rõ ra là gây khó dễ với Hoàng thất, cô cũng chỉ có thể đi tìm ngoại lực trợ giúp.

Sức mạnh của chính mình căn bản không đủ, chỉ có thể hy vọng trên đại hải sẽ có hy vọng đánh bại Di Động Thiên Tai.

Vi Vi trước kia cũng từng nằm vùng dưới trướng Sa Ngạc Ngư, kỹ năng sinh tồn không có vấn đề gì, cũng nếm qua rất nhiều khổ.

Xuất hải tuy rằng rất mệt, nhưng còn có hy vọng, ở lại A Lạp Ba Tư Thản là triệt để không có hy vọng.

Lúc này Lộ Phi bọn họ đã đi tới hòn đảo kế tiếp, Lộ Phi gặp Râu Đen, nghe được câu nói kia Mộng tưởng của con người vĩnh viễn sẽ không chấm dứt.

Vốn dĩ hẳn là câu nói nhiệt huyết sôi trào, nhưng từ trong miệng Râu Đen nói ra, Lộ Phi liền có chút không thích nghe.

Hơn nữa Lộ Phi cũng gặp phải khiêu chiến cùng kiểu với Shanks, chính là sự khiêu khích đến từ côn đồ, mà cậu lựa chọn không động thủ.

Làm thuyền trưởng, đối thủ của chính mình chỉ có chướng ngại trở ngại đoàn đội tiến lên, mà không phải côn đồ.

Sự khiêu khích của côn đồ không đau không ngứa, hoàn toàn có thể nhẫn nại.

Chương 3404

Usopp, Nami không hiểu, Zoro, Sanji, Robin lại rất hiểu.

Robin cũng lên thuyền rồi.

Tại đây bọn họ còn gặp hậu duệ của Vua Nói Dối, hiểu rõ một đoạn chuyện cũ ba trăm năm trước.

Vua Nói Dối phát hiện hòn đảo này, đồng thời trở thành bạn tốt với người địa phương.

Về sau Vua Nói Dối trở lại cố hương, báo cho Quốc vương, thế là Quốc vương phái khiển thuyền đội trở lại nơi đây, lại phát hiện hòn đảo và người địa phương đều biến mất.

Thế là mọi người đều cho rằng hết thảy đều là lời nói dối của Vua Nói Dối, cái gì người địa phương, cái gì Hoàng Kim Chung đều là giả, căn bản không tồn tại.

Hậu nhân của Vua Nói Dối bị chế giễu ba trăm năm, vẫn luôn hy vọng chứng minh tiên tổ không có nói dối.

Mà hậu nhân đời này trở thành thợ lặn vớt, hy vọng từ đáy biển vớt lên Hoàng Kim Chung.

Hậu nhân cho rằng hòn đảo là thật, người địa phương và Hoàng Kim Chung cũng là thật, chỉ là chìm nghỉm, cho nên cần vớt lên, dùng cái này chứng minh tiên tổ không có nói dối.

Lộ Phi nghe câu chuyện tự nhiên là rất cảm động, dù sao trong câu chuyện có ước định giữa đàn ông với đàn ông, còn có một lời hứa không cách nào thực hiện, cùng với một kết quả bi kịch.

Bi kịch luôn luôn cảm nhiễm lòng người, Lộ Phi nguyện ý tin tưởng hết thảy chuyện này là thật.

Bởi vì hết thảy đều là thật, tình cảm bộc phát cuối cùng mới là chân chí, không mang một tia hư vô, mới là cảm động chí thâm.

Nếu như câu chuyện là giả, tuy rằng tình cảm vẫn bị điều động, nhưng chung quy là hư giả.

Bất kể là một đoạn chuyện cũ chân thực, hay là câu chuyện dối trá như thật, đều có thể làm cho Lộ Phi cảm động, nhưng cậu càng hy vọng đây là câu chuyện chân thực phát sinh, như vậy hết thảy liền càng hoàn mỹ.

Hoàng Kim Merry trên đường tới tao ngộ tàn hài từ trên trời giáng xuống, Lộ Phi còn biết được Không Đảo tồn tại, biết Hải lưu bay lên, cho nên Lộ Phi muốn đi Không Đảo.

Đương nhiên đây là cậu tùy hứng, nếu như những người khác không đi, cậu cũng sẽ không cưỡng ép.

Nhưng những người khác vẫn rất nguyện ý đi Không Đảo nhìn xem, đều là người trẻ tuổi, ai không nguyện ý tìm hiểu thế giới thần kỳ.

Tàn hài trụy lạc, kim chỉ nam hướng lên trên, lời đồn Không Đảo, đủ loại dấu hiệu đều nói rõ Không Đảo thực sự tồn tại.

Ngoại trừ Usopp biểu đạt lo lắng đối với loại mạo hiểm không đi đường thường này, những người khác đều không cân nhắc chuyện nhỏ như vạn vật hấp dẫn.

Usopp sẽ nghĩ nếu là không có Không Đảo, trực tiếp rơi xuống thì làm sao bây giờ.

Nhưng đây là tư duy người bình thường, không thích hợp Vĩ Đại Hàng Lộ.

Người bình thường mới có thể suy khảo hậu quả, Lộ Phi bọn họ đều là làm trước rồi nói, nếu thật gặp phải nguy hiểm, liền thừa nhận hậu quả.

Đủ loại hiện tượng chứng minh, Không Đảo thực sự tồn tại.

Cho nên bọn họ muốn đi Không Đảo.

Vi Vi rời khỏi A Lạp Ba Tư Thản, rất nhanh liền tương ngộ với Cổ Y Na Kuina, Khả Nhã Kaya đang tìm thuyền, bọn họ tiếp nhận lời mời của Vi Vi, lên thuyền hải tặc của cô.

Sau đó Vi Vi đổi hướng đi, đi các tuyến đường khác.

Vì sao đặc địa đi đường vòng.

Căn cứ tình báo, Thất Vũ Hải chi nhất Mạc Lợi Á Moria ở ngay trên tuyến đường này, chúng ta hiện tại không phải đối thủ của Thất Vũ Hải, vẫn là đi đường vòng tốt hơn.

Vi Vi có tình báo của Chính Phủ Thế Giới, biết cường giả ở nơi nào, thà rằng đi đường vòng cũng không muốn cùng Thất Vũ Hải tương ngộ.

Cổ Y Na ngược lại là rất muốn cùng Thất Vũ Hải giao thủ.

Tin tưởng tôi, chúng ta hiện tại thực lực căn bản không thể lay động Thất Vũ Hải, trừ phi chúng ta nắm giữ Bá Khí.

Vi Vi nói.

Bá Khí.

Cổ Y Na và Khả Nhã còn không biết Bá Khí rốt cuộc là cái gì.

Đúng thế, trên đại hải Bá Khí chính là tất cả.

Bá Khí tổng cộng có ba loại: Kiến Văn Sắc Bá Khí, Vũ Trang Sắc Bá Khí, Bá Vương Sắc Bá Khí.

Trong đó Kiến Văn Sắc Bá Khí và Bá Vương Sắc Bá Khí đều là bẩm sinh đã có, Vũ Trang Sắc Bá Khí thì có thể thông qua tu luyện thu hoạch.

Vi Vi nói.

Cô biết thật không ít a.

Cổ Y Na có hứng thú, hiển nhiên muốn thử xem.

Vi Vi bị đuổi ra khỏi quốc gia của mình, thâm cảm thực lực bản thân nhỏ yếu, cho nên mới hạ khổ công, đọc rất nhiều văn hiến liên quan tới Bá Khí.

Tôi cũng chỉ là biết lý thuyết, chưa bao giờ tu luyện qua.

Cô nói đi, phải tu luyện thế nào.

Cổ Y Na hỏi.

Vi Vi nói: Thông qua ma luyện thân thể của mình, liền có thể từ từ cảm nhận được Vũ Trang Sắc Bá Khí, tại nửa sau Vĩ Đại Hàng Lộ, Vũ Trang Sắc Bá Khí là sức mạnh rất thường gặp.

Có hiệu quả cường hóa phòng ngự, tăng cường lực công kích, hơn nữa thông qua khống chế đối với Bá Khí, còn có thể tiếp tục khai phát kỹ năng.

Kiến Văn Sắc Bá Khí là gia tăng năng lực cảm tri, Bá Vương Sắc Bá Khí thì là Bá Khí mạnh nhất, được xưng là tư chất của Vương.

Khả Nhã hỏi: Ma luyện thân thể, cảm tri Bá Khí.

Không có phương pháp càng thêm cụ thể sao.

Cứ tự nhiên mà nhiên học được.

Tôi cũng không biết, chỉ là từng xem qua.

Cổ Y Na rút kiếm ra, nói: Nếu là ma luyện thân thể, tôi một khắc cũng không có đình chỉ, nhưng tôi tịnh không cảm thấy trong cơ thể có cái gì Bá Khí, là còn chưa đủ sao.

Quyết định, về sau lượng huấn luyện gia tăng gấp đôi.

Nhất định phải nắm giữ Bá Khí.

Vi Vi thầm nghĩ Cổ Y Na nỗ lực như thế, vậy chính mình có thể đuổi kịp sao.

Chính mình có năng lực tu luyện ra Bá Khí sao.

Chính mình cũng phải nỗ lực.

Ba vị thiếu nữ xinh đẹp, cưỡi trên con tàu hải tặc được cải tạo từ thuyền của Vương thất A Lạp Ba Tư Thản, mở ra lữ trình của mình, bất quá bọn họ tịnh không có mục tiêu quá chuẩn xác.

Lộ Phi muốn trở thành Hải Tặc Vương, Zoro muốn trở thành Đại Kiếm Hào Đệ Nhất Thế Giới, Usopp muốn dương danh lập vạn, Nami muốn phát tài, Sanji muốn tìm được All Blue, ngay cả Robin mới lên thuyền cũng có mục tiêu nắm giữ chân tướng lịch sử.

Vi Vi muốn thủ hộ quốc gia, Cổ Y Na muốn cùng càng nhiều cường giả giao thủ, Khả Nhã trước tiên muốn đạt được sức mạnh bảo hộ mọi người, mục tiêu của bọn họ rất trừu tượng.

Thủ hộ quốc gia, khi nào mới là đầu.

Cùng cường giả giao thủ, bảo hộ mọi người đồng dạng cũng tịnh không rõ ràng, tịnh không phải là một mục tiêu có thể đình chỉ.

Tóm lại mục tiêu ba người rất trừu tượng, nhưng bọn họ cũng là cùng nhau nỗ lực, mỹ thiếu nữ đổ mồ hôi tự nhiên là không thể thiếu.

Cổ Y Na là kiếm khách, lúc nhỏ bởi vì con gái phát dục sớm hơn, cho nên đè Zoro ra đánh, sống sờ sờ đè ép Zoro thành Tam Kiếm Phái.

Nhưng hiện tại Zoro lớn lên, thân thể Cổ Y Na liền rõ ràng không bằng Zoro, cô có thể rõ ràng cảm giác được chính mình yếu thế về sức mạnh.

Nam kiếm khách ngay cả sắt thép đều có thể chém đứt, nhưng Cổ Y Na liền rất khó làm được, sức mạnh không đủ.

Đây cũng là điều cô từ nhỏ đã ý thức được, nữ tính không chiếm ưu thế về sức mạnh.

Đương nhiên cô cũng cân nhắc qua dùng kỹ xảo bù đắp, nhưng vấn đề là chiến đấu đao thật thương thật, chỉ dựa vào kỹ xảo rất khó bù đắp.

Nhất lực hàng thập hội một lực thắng mười khéo, kỹ xảo trước mặt chênh lệch sức mạnh tuyệt đối, không có ý nghĩa.

Cho nên Cổ Y Na hiện tại đối mặt một vấn đề rất khó giải quyết, Kiếm đạo của chính mình rốt cuộc nên đi như thế nào.

Cô nhớ kỹ ông nội đã nói: Kiếm khách chính là liều lĩnh tất cả, chém đứt người cản trở.

Nhưng hiển nhiên sức mạnh Cổ Y Na tịnh không đủ để chém đứt trở ngại, nhìn xem cường giả trên Vĩ Đại Hàng Lộ đều là đàn ông.

Cho dù có phụ nữ, cũng là dựa vào cơ chế Trái Ác Quỷ, mà không phải vũ lực cứng đối cứng.

Chương 3405

Cô thừa nhận những cơ chế Trái Ác Quỷ này đều rất cường đại, thế nhưng chân chính đối mặt cường giả Bá Khí, năng lực Trái Ác Quỷ chẳng qua là lưu ly dễ vỡ, đánh một cái là nát, căn bản cũng không có cách nào cứng đối cứng.

Theo tình hình trước mắt, trên đại hải không có một nữ tính cường giả nào là dựa vào võ kỹ mà nổi danh.

Cô đang suy nghĩ gì.

Vi Vi và Khả Nhã nhìn thấy Cổ Y Na ngẩn người, liền đi tới hỏi thăm.

Tôi đang nghĩ tương lai chính mình.

Cổ Y Na không có giấu diếm nói: Tôi đang tự hỏi con đường kiếm sĩ của tôi ở nơi nào, sức mạnh phụ nữ vốn không bằng đàn ông, ở trên đại hải, tuy rằng có nữ hải tặc, nhưng đều là lợi dụng năng lực Trái Ác Quỷ, mà không phải dùng kỹ xảo cách đấu.

Cho nên tôi không thể không tự hỏi con đường nữ kiếm sĩ có phải có thể đi thông hay không.

Khả Nhã nói: Không phải còn có Di Động Thiên Tai sao, Địch Ny Toa bên trong không phải là kiếm sĩ sao, tôi từng thấy cô ấy xuất thủ, rất lợi hại.

Cô ấy.

Cổ Y Na không quá xác định năng lực của đối phương: Cho dù cô ấy là kiếm khách, cũng chỉ có một người, các nữ hải tặc khác y nguyên là dựa vào cơ chế Trái Ác Quỷ.

Tình huống của Địch Ny Toa có lẽ đặc thù, chỉ sợ không cách nào bắt chước.

Nhất định phải làm kiếm khách sao.

Năng lực Trái Ác Quỷ của cô cũng rất mạnh mà.

Vi Vi là từng thấy Cổ Y Na hỏa diễm hóa, miễn dịch công kích vật lý, đã rất mạnh rồi.

Ông nội tôi là thợ rèn kiếm, cha tôi là kiếm sĩ, tôi từ nhỏ đã học tập kiếm pháp, chính là không cam tâm, vì sao tôi lại là con gái, vì sao trên sức mạnh có sự yếu thế bẩm sinh.

Cổ Y Na rất hy vọng chính mình có thể trở thành con trai, đáng tiếc giới tính không đổi được: Tôi tự cho rằng thiên phú của mình không kém, lại bởi vì nguyên nhân giới tính dẫn đến ngộ tính Kiếm đạo hoàn toàn không cách nào phát huy, loại cảm giác này các cô sẽ không hiểu được.

Có thiên phú, lại không có nơi phát huy, đây là điều Cổ Y Na buồn bực nhất, cũng khó chấp nhận nhất.

Vì sao chính mình là một cô gái tiên thiên bất túc.

Nếu mình là nam sinh, liền không có mâu thuẫn này.

Hai người kia tuy rằng không cách nào lý giải, nhưng ít nhiều vẫn là có thể đồng cảm.

Dù sao bọn họ cũng đối mặt mâu thuẫn cực lớn, bọn họ cũng có chuyện mà sức mạnh của chính mình không cách nào hoàn thành.

Sức mạnh con gái xác thực không bằng con trai, nhưng khẳng định cũng có biện pháp khác.

Vi Vi cổ vũ nói: Nơi này là đại hải, hết thảy đều có thể.

Cổ Y Na gật gật đầu, cũng chỉ có thể hy vọng như thế, hoặc hứa thật sự có biện pháp tăng cường sức mạnh gì đó, ít nhất để cho mình và nam kiếm khách đứng ở cùng vạch xuất phát.

Thiên phú của Cổ Y Na xác thực rất không tệ, nhưng sức mạnh không đủ cũng xác thực là sự thật.

Địch Ny Toa cũng cảm thấy Cổ Y Na rất đáng tiếc: Sở hữu thiên phú vừa vặn bị khiếm khuyết của chính mình khắc chế, thật đáng thương.

Đỗ Lan cũng biết, rõ ràng có thiên phú tốt hơn nam kiếm sĩ, lại bởi vì giới tính không cách nào phát huy.

Cũng giống như sự tình mình am hiểu nhất, từ lúc bắt đầu đã là một con đường chết, có thể nói là tuyệt vọng.

Mọi người đều hy vọng phát hiện thiên phú của mình, lại thật tốt phát huy thiên phú, cuối cùng thành tựu chính mình.

Tình huống của Cổ Y Na lại là một người câm phát hiện mình có thiên phú ca hát, một người mù phát hiện mình có thiên phú vẽ tranh, một người điếc phát hiện mình có thiên phú nghe thanh âm phân biệt vị trí.

Phần mềm và phần cứng hoàn toàn không xứng đôi, cũng giống như chạy game bom tấn 3A trên máy tính cũ nát vậy.

Dù sao chính là vi hòa, cộng thêm mâu thuẫn.

Nhưng ông trời chính là thích nói đùa như vậy, chính là sẽ để người câm có ngộ tính như thiên tài đối với ca khúc, lại không để hắn mở miệng.

Ngộ tính Kiếm đạo của Cổ Y Na ở trên Zoro, nhưng thành tựu của cô tất nhiên ở dưới Zoro.

Lại làm sao có thể cam tâm chứ.

Về phần trên đại hải có phải thật sự có đồ vật có thể tăng thực lực lên hay không, thì chưa chắc.

Có lẽ có thể thử xem cải tạo.

Đỗ Lan nói: Thông qua cải tạo, thu hoạch thân thể người máy siêu cấp, thông qua dòng điện từ lực mô phỏng Bá Khí, có thể thử một chút.

Cải tạo thì chính là từ bỏ thân thể, liền không cách nào sử dụng Bá Khí.

Dựa vào sức mạnh máy móc thi triển kiếm kỹ, có lẽ có thể khai sáng Kiếm đạo cơ giới.

Ta thấy không được, thân thể người máy có tính cục hạn rất lớn, tính linh hoạt không đủ.

Tuy rằng thế giới này có rất nhiều người máy, nhưng đều là học lệch, không có ai linh xảo như thân thể con người, tính năng tổng hợp không đủ.

Địch Ny Toa không cho rằng khoa học kỹ thuật hiện tại có thể bù đắp sức mạnh cho Cổ Y Na.

Vậy có thể bù đắp từ kỹ xảo, sức mạnh của cô bé xác thực không đủ.

Nhưng Kiếm đạo là một loại võ thuật tổng hợp, không đơn giản là năng lượng sinh học do thân thể bộc phát.

Cô bé có thể thông qua phương pháp khác bù đắp, ví dụ như thiên hạ võ công vô kiên bất phá, duy khoái bất phá, có thể gia tốc, chỉ luyện tập một chiêu Cư Hợp Trảm Iaigiri Thuật rút kiếm, nhanh hơn ánh sáng, uy lực tự nhiên đi lên.

Đỗ Lan biểu thị sức mạnh tuy rằng không đủ, nhưng có thể gia tốc.

Địch Ny Toa cảm thấy biện pháp này không tệ: Nếu như phối hợp Kiến Văn Sắc Bá Khí, có thể để quỹ tích Cư Hợp Trảm tinh chuẩn hơn.

Kiếm nhanh xác thực là phương hướng rất không tệ.

Chỉ là không biết cô bé có nguyện ý đem tất cả của mình đều đầu nhập vào một chiêu Cư Hợp Trảm hay không, như vậy thiên phú kiếm thuật của cô bé cũng không cách nào hoàn toàn phát huy.

Có thiên phú, lại không thể dùng, nhất định rất khó chịu.

Khó chịu là đúng rồi, bởi vì rất nhiều khi chính là như vậy, dù sao thế giới này không phải vũ đài phát huy thiên phú của riêng một người nào đó.

Con người chính là cần nhẫn nại, có tính khí thì nhịn đi, có thiên phú thì để đó, khuất phục quy luật khách quan.

Đỗ Lan nói: Cho nên mới nói cầu được ước thấy là thứ xa xỉ nhất, nói thật ta cũng hâm mộ Nobita.

Thế nhưng Nobita luôn luôn đen đủi, Doraemon là giáo dục mọi người không nên đi đường tắt.

Địch Ny Toa cười nói: Bất quá ngươi nói cũng đúng, thiên phú Cổ Y Na tuy rằng không chỉ ở Cư Hợp Trảm, nhưng đi tư duy kiếm nhanh, ít nhất có thể phát huy bộ phận thiên phú, không đến mức tất cả thiên phú đều phát huy không ra.

Có thể phát huy một chút là một chút.

Đỗ Lan nói.

Cổ Y Na còn đang tự hỏi phương hướng tương lai, một quyển sách giáo khoa vật lý đột nhiên rơi xuống, bên trên là phương pháp tính động năng: động năng bằng khối lượng vật thể nhân với bình phương tốc độ của vật thể, tốc độ càng nhanh, động năng càng lớn.

Cô ngộ rồi, đây không phải sách giáo khoa vật lý, mà là bí tịch võ lâm: Chỉ cần xuất kiếm đầy đủ nhanh, liền có thể chém đứt bất kỳ kẻ địch nào.

Mà kiếm nhanh nhất, là Cư Hợp Trảm.

Có phương hướng, cô lập tức chuyên tinh Cư Hợp Trảm, lợi dụng thiên phú của mình đi khai phát Cư Hợp Trảm thích hợp chính mình.

Dù sao động tác Cư Hợp Trảm bình thường đều là vì phối hợp thân thể đàn ông, mà cô không chỉ là phụ nữ, còn là phụ nữ có thể hỏa diễm hóa, cần tìm tòi ra phương pháp của mình.

Chờ đến khi cô bé luyện tập đến trình độ Tiểu Lý Phi Đao, một cái Cư Hợp Trảm có thể khiến người nghe tin đã sợ mất mật.

Cư Hợp vừa ra, không ai tranh phong, thì chính là nữ kiếm khách nổi danh trên thế giới.

Đỗ Lan biểu thị Tiểu Lý Phi Đao lệ bất hư phát, nếu Cư Hợp Trảm của Cổ Y Na cũng có thể làm được bách phát bách trúng, thì chính là cực hạn.

Cổ Y Na cũng nghĩ như vậy, thiên phú nói cho cô biết, muốn luyện tốt Cư Hợp Trảm không phải dễ dàng như vậy, khi nào xuất đao, xuất đao như thế nào, đều có giảng cứu.

Không xuất thì thôi, nhất xuất tất sát.

Theo khổ luyện, Cổ Y Na cũng trở thành người đầu tiên nắm giữ Vũ Trang Sắc Bá Khí trong ba người.

Khả Nhã và Vi Vi rất hâm mộ.

Vi Vi chiến đấu lực rất bình thường, chỉ học qua kỹ năng phòng thân.

Trước kia cô học là đạo trị quốc, căn bản chưa chuyên nghiên qua võ đạo.

Khả Nhã tốt xấu còn ăn trái cây, còn là Trái Ác Quỷ chủng Huyễn Thú, chiến đấu lực không yếu.

Vi Vi liền hoàn toàn là tấu hài, tuy rằng cô rất nỗ lực tu luyện, lại vẫn luôn không có Bá Khí.

Khi gặp phải kẻ địch, Vi Vi chủ yếu dựa vào vũ khí nóng.

Cô cũng không thể không tự hỏi phương hướng của mình, không biết phải làm sao.

Lúc này trên biển bay tới một trái Ác Quỷ.

Khả nghi.

Ba người vây quanh trái cây nhìn nửa ngày.

Phụ cận không có tàu đắm, trái cây có thể là từ nơi rất xa trôi tới.

Cổ Y Na phán đoán.

Vi Vi đang giãy dụa, cô đang tự hỏi mình làm sao trở nên mạnh mẽ, liền xuất hiện trái Ác Quỷ, giống như chuyên môn chuẩn bị cho cô vậy.

Là Vương thất, kỳ thực rất xem thường trái Ác Quỷ, dù sao trái Ác Quỷ đều là thứ nô lệ ăn.

Nhưng lúc này cô cần sức mạnh, cho nên rất nhanh liền quyết định: Tôi muốn ăn.

Vậy thì ăn đi.

Cổ Y Na và Khả Nhã cũng rất dứt khoát, bọn họ cũng biết không có sức mạnh, mạo hiểm trên đại hải là rất nguy hiểm.

Vi Vi nhắm mắt lại, ăn hết, sớm biết hương vị trái Ác Quỷ rất khó ăn, cho nên đã làm chuẩn bị tâm lý.

Khẩu vị này là vị như nhai sáp nến, dù sao cùng đồ ăn một chút cũng không dính dáng, cảm giác chính là nhai nhựa plastic.

Chỉ cần cắn một cái là được rồi, tịnh không cần hoàn toàn ăn hết.

Khi cô ăn hết miếng đầu tiên, liền hiểu rõ tên và năng lực trái Ác Quỷ: Tiên Tổ Quả Thực Trái Tổ Tiên, năng lực là mượn dùng sức mạnh tiên nhân Thiên Long Nhân.

Đơn giản mà nói chính là mượn dùng sức mạnh của tổ tiên.

Chương 3406

Thế nào.

Nắm giữ sao.

Mọi người nhìn Vi Vi ăn hết trái cây, đều tò mò chờ đợi kết quả.

Vi Vi nhẫn nại khẩu vị kỳ quái của trái cây, khổ sở nói: Năng lực của trái cây có chút kỳ lạ, hình như có thể mượn dùng sức mạnh tổ tiên.

Còn có loại trái cây này sao.

Hai người kia cũng chưa từng nghe nói qua năng lực kỳ lạ như thế, không cách nào tưởng tượng như thế nào mượn dùng sức mạnh tổ tiên.

Thử xem.

Cổ Y Na kéo Khả Nhã đẩy về sau, cho Vi Vi đủ không gian.

Vi Vi cảm giác sau khi mình ăn trái cây, trong đầu liên tiếp với thế giới tử vong, từng vị tổ tiên giống như bức tượng đứng ở trước mặt.

Bất kể là mặc đồ cách ly hay là không mặc, chỉ cần có huyết thống Thiên Long Nhân thì toàn bộ đứng ở chỗ này, từng cái một chờ đợi chọn lựa.

Làm sao tôi biết tổ tiên có hay không có chiến đấu lực.

Vi Vi cũng biết có một số Thiên Long Nhân chỉ biết ăn uống vui đùa, căn bản không có chiến đấu lực.

Đưa ra nghi vấn, trong đầu Vi Vi lập tức xuất hiện tuyển hạng bất đồng: dựa theo thứ tự bảng chữ cái tên, dựa theo thời gian tử vong, dựa theo năng lượng linh hồn, dựa theo chiến đấu lực lúc còn sống.

Bốn tuyển hạng bất đồng, dựa theo năng lượng linh hồn sắp xếp là có ý gì.

Vi Vi đang suy tư: Chẳng lẽ chiến đấu lực mạnh, không có nghĩa là linh hồn mạnh.

Cũng đúng, chiến đấu lực trước khi chết, ta cũng không dùng được.

Ta cần chính là mượn dùng linh hồn, có khả năng là linh hồn cường độ và chiến đấu lực đều mạnh mới tốt.

Phải tìm được một tổ tiên có thực lực tổng hợp, bất quá trước mắt cứ thử nghiệm trước: Dựa theo chiến đấu lực lúc còn sống sắp xếp.

Lập tức hoàn thành sắp xếp, đứng đầu tiên lại là một thiếu niên.

Dung hợp.

Cùng linh hồn thiếu niên dung hợp, Vi Vi lập tức biết sức mạnh thiếu niên là cái gì: Siêu Cấp Thiên Long Nhân thật sự tồn tại.

Cái thiếu niên này chính là Siêu Cấp Thiên Long Nhân, chỉ là tuổi còn trẻ đã bị giết chết, không có đem sức mạnh phát huy ra.

Kinh nghiệm chiến đấu tiến vào não hải, Vi Vi triển chuyển đằng na, quyền cước tịnh dụng cùng sử dụng, đánh một bài quyền pháp đặc sắc.

Nước biển chung quanh đều bị quyền pháp dẫn động, chấn động, bọt nước tán loạn, ngay cả Hải Vương Loại phía dưới đều cảm giác được nguy cơ.

Đứng tại bên cạnh Vi Vi, Cổ Y Na và Khả Nhã cũng phân phân sử dụng năng lực Trái Ác Quỷ ngăn cản uy lực quyền pháp.

Thật mạnh.

Cổ Y Na không nghĩ tới Tiên Tổ Quả Thực có thể làm cho Vi Vi trong nháy mắt biến thành cao thủ.

Vi Vi đánh xong quyền thì thần thanh khí sảng, không thể tin được nói: Đây chính là sức mạnh trái cây.

Nếu như là mượn dùng sức mạnh tổ tiên, vậy thì thực lực cao thấp có quan hệ với tổ tiên của người sử dụng.

Cô là Công chúa A Lạp Ba Tư Thản, trong tổ tiên khẳng định có rất nhiều cường giả, cho nên trái cây cũng sẽ rất mạnh.

Nếu như là một người bình thường, tổ tiên đều là người tầm thường vô vi, vậy Tiên Tổ Quả Thực cũng không phải rất mạnh.

Cho nên Tiên Tổ Quả Thực giới hạn cao nhất rất cao, giới hạn thấp nhất cũng rất thấp, dùng ra sao thì xem thân phận, xem tổ tiên.

Cho nên trái cây này thật sự rất kỳ quái.

Vi Vi thầm nghĩ tổ tiên sao.

Cảm giác đây chính là nguyền rủa đối với mình, điểm mình là Thiên Long Nhân này khiến cô không cách nào quên được, càng là không cách nào thoát khỏi.

Sao thế, có tâm sự.

Nhìn thấy Vi Vi đột nhiên an tĩnh lại, hai vị thiếu nữ đi tới, ân cần hỏi han.

Tổ tiên của tôi là Thiên Long Nhân, tuy rằng không có mặc đồ cách ly, không có ở lại Thánh Địa, nhưng xác thực là một trong hai mươi vị Quốc vương sáng lập Chính Phủ Thế Giới.

Vi Vi nói: Tình huống Thiên Long Nhân, các cô cũng biết.

Mọi người đều biết Thiên Long Nhân, có thể nói là phách lối đến cực điểm.

Khả Nhã nói: Kỳ thực lúc đọc lịch sử, tôi đã có một vấn đề.

Vấn đề gì.

Cổ Y Na hỏi.

Vi Vi cũng nhìn qua, tuy rằng Khả Nhã chỉ là con gái địa chủ nông thôn, nhưng rất hiếu học, có rất nhiều kiến giải.

Thế giới tám trăm năm trước và hiện tại giống nhau sao.

Khả Nhã nói.

Đương nhiên không giống.

Vi Vi nói.

Khả Nhã nói: Tôi cũng cho là như vậy, trình độ khai phát thế giới tám trăm năm trước khẳng định không bằng hiện tại, Thiên Long Nhân cũng tốt, Chính Phủ Thế Giới cũng được, lực ảnh hưởng cũng khẳng định không bằng hiện tại.

Hiện tại tuy rằng mọi người ghét Thiên Long Nhân, chỉ sợ ở quá khứ đều là hâm mộ Thiên Long Nhân.

Kỳ thực rất dễ hiểu, Chính Phủ Thế Giới vì sao mạnh.

Khẳng định là khống chế trình độ khai phát hòn đảo cao hơn, mà các hòn đảo khác trình độ khai phát thấp.

Trình độ khai phát cao, tự nhiên có tiền.

Có tiền, tự nhiên sẽ có người ngưỡng mộ.

Cũng giống như Kinh Thi Đại Đông nói vậy, chư hầu phương Tây phát đạt bao nhiêu, chư hầu phương Đông bần cùng bấy nhiêu.

Lúc ấy chư hầu phương Đông cự ly Thủ đô Hạo Kinh của Chu Thiên Tử tương đối gần được xưng là Tiểu Đông, cự ly khá xa bị xưng là Đại Đông.

Khi đó Tây Chu yêu cầu các nơi làm đường, kiến thiết dịch trạm: mười dặm một lều, ba mươi dặm một chỗ ngủ, năm mươi dặm một chợ.

Từ tây sang đông xây dựng, chư hầu có tiền còn đỡ, nhưng đối với chư hầu không tiền mà nói, đây chính là gánh nặng trầm trọng.

Cộng thêm lúc ấy trình độ khai phát không cân bằng, phương Tây khai phát càng nhiều, phương Đông khai phát càng ít, cho nên phương Tây có tiền, phương Đông không tiền.

Thế là có bài Đại Đông này, chính là chư hầu phương Đông đối với chư hầu phương Tây hâm mộ ghen ghét hận.

Nhưng theo phương Đông khai phát, về sau có thành ngữ Tề nhân chi phúc.

Việc đầu tiên Tề Hoàn Công và Quản Trọng làm cũng là bắc cầu làm đường, hấp dẫn ngoại tư, làm đường xác thực là con đường tất yếu của phát triển.

Kinh tế phương Đông bắt đầu phát triển, ngược lại phương Tây bởi vì hỗn loạn, trở nên bần cùng.

Đến Đại Việt thời Chiến Quốc nd, Đại Việt tuy rằng chiếm được đất cũ của Chu Thiên Tử, lại nghèo rớt mồng tơi.

Cho nên khai phát là phân giai đoạn, không phải nói một hơi liền toàn bộ khai phát hoàn thành.

Khả Nhã chính là nghĩ tới điểm này, Thiên Long Nhân nắm giữ thế giới tám trăm năm, lúc mới bắt đầu khẳng định là giống Chu Thiên Tử, khống chế khu vực giàu có nhất, sau đó khai phát đối ngoại.

Nhưng khai phát sẽ mang đến khổ nạn, nhưng ít nhất khai phát ra, càng nhiều người có thể trở thành người Chu, gia nhập hệ thống mậu dịch người Chu, thu hoạch cơ hội phát triển.

Có thể nói Chu tuy cựu bang, kỳ mệnh duy tân.

Về sau các nơi phát triển, triều Chu không cách nào duy trì trò chơi, bá chủ các nơi nhao nhao xuất đầu, kinh tế triều Chu ngược lại lạc hậu.

Chu Thiên Tử cũng từ tồn tại đại biểu lực lượng sản xuất tiên tiến, biến thành linh vật, bị người chán ghét.

Thiên Long Nhân cũng là như thế, lúc mới bắt đầu bọn họ không ngừng khoách trương, để càng nhiều hòn đảo gia nhập mậu dịch thế giới, sử dụng Bối Lợi.

Mọi người tuy rằng cũng rất chịu khổ, nhưng ít ra có hi vọng, đều muốn đi trên biển kiếm tiền.

Nhưng theo kinh tế các nơi phát triển lên, Thiên Long Nhân liền trở nên chướng mắt.

Hiện tại Thiên Long Nhân đã không cách nào đại biểu lực lượng sản xuất tiên tiến, ngược lại có một đống lậu tập thói quen xấu.

Tám trăm năm trước, Thiên Long Nhân mua bán nhân khẩu, khi dễ bách tính kia đều không gọi là chuyện.

Bởi vì mang đến phát triển, lợi lớn hơn tệ, mọi người đều có thể nhịn.

Nhưng hiện tại Thiên Long Nhân đã không cách nào mang đến phát triển, thế là sự dung nhẫn của mọi người liền càng ngày càng nhỏ.

Đây chính là sự biến hóa của phát triển.

Khả Nhã nói: Tôi cho rằng tám trăm năm trước, Thiên Long Nhân là nhận được mọi người tôn trọng, bởi vì Thiên Long Nhân cấu kiến hệ thống Chính Phủ Thế Giới, phát triển tài chính thế giới.

Cha tôi thường nói Bối Lợi là thứ tốt, bất kể đi đến đâu, Bối Lợi đều có thể dùng.

Khi chạy nam sấm bắc, Hải quân Thế giới cũng là chỗ dựa rất tốt.

Chương 3407

Cha tôi còn có thể có cảm khái như vậy, như vậy tám trăm năm trước khi hết thảy đều hỗn loạn, quy tắc Thiên Long Nhân khẳng định có thể mang đến hy vọng cho càng nhiều người.

Tuy rằng sức mạnh Thiên Long Nhân đã không còn cường đại như thế, nhưng tôi cho rằng cô không nên bởi vì chính mình có huyết thống Thiên Long Nhân mà xấu hổ.

Thiên Long Nhân tịnh không hoàn mỹ, nhưng bọn họ xác thực thay đổi thế giới.

Vi Vi cảm thấy có đạo lý, Cổ Y Na cũng liên liên gật đầu.

Vi Vi cảm khái nói: Không thể dùng ánh mắt hiện tại đi bình luận người xưa.

Cổ Y Na cũng nói: Quan trọng là chúng ta muốn trở thành người như thế nào, cái này không quan hệ với tổ tiên của chúng ta.

Cũng giống như ông nội tôi là thợ rèn, nhưng cha tôi lại muốn làm kiếm khách vậy.

Đường là do mình chọn.

Vi Vi đột nhiên cảm giác có hai người bạn tốt thật sự rất may mắn, không cần chính mình rối rắm, mà là có thể cùng mọi người chia sẻ.

Thiên Long Nhân cũng từng đại biểu tiên tiến, nhưng bọn họ không theo kịp thời đại biến hóa, liền lạc hậu.

Cũng giống như Chu Thiên Tử, tuy rằng cũng có rất nhiều người bất mãn, nhưng ít ra có thể mang đến phát triển, mọi người đều có thể tiếp nhận.

Nhưng về sau kinh tế của chính Chu Thiên Tử cũng không lo liệu được, vậy mọi người cũng liền tìm lối thoát khác, Chu Lễ cũng liền trở thành đại danh từ cho hủ hủ bất kham cổ hủ không chịu nổi.

Thiên Long Nhân đồng dạng như thế, trước kia bọn họ mang đến toàn cầu hóa, Bối Lợi phi thường kiên đĩnh vững giá, mọi người đều tiếp nhận.

Hiện tại Bối Lợi càng ngày càng không đáng tiền, mất giá, mọi người cũng không nguyện ý tiếp nhận nữa.

So với Thiên Long Nhân mua bán nô lệ, tệ trị Bối Lợi sụt giảm mới gọi là đại sự.

Chỉ là mua bán nô lệ, người bị hại mới mấy người.

Mà một khi Bối Lợi sụp đổ, người bị hại kia là bao trùm toàn thế giới.

Vi Vi nhìn xem đại hải, cũng là không ngừng suy tư sự biến hóa của Thiên Long Nhân.

Sau đó cô nói với mọi người: Mọi người, tôi có một thỉnh cầu tùy hứng.

Cô nói trước chuyện gì.

Tôi muốn đi các hòn đảo khảo sát kinh tế.

Vi Vi nói: Muốn chân chính hiểu rõ tình huống các nơi, vẫn là nên thâm nhập vào trong quần chúng.

Được a, tôi không ý kiến.

Khả Nhã, cô thì sao.

Cổ Y Na tịnh không có ý kiến.

Tôi cũng ủng hộ, Vi Vi, tôi giúp cô cùng một chỗ.

Khả Nhã là con gái thương nhân, đối với kinh tế cũng rất có hứng thú.

Cảm ơn các cô.

Ba người có mục tiêu mới, chính là điều tra kinh tế.

Khảo sát kinh tế, trước hết phải bắt đầu điều tra từ nguồn nước.

Một hòn đảo có bao nhiêu nước ngọt thì sẽ biết có thể gánh vác được bao nhiêu nhân khẩu, bao nhiêu ngành nghề.

Sau đó điều tra có bao nhiêu sản vật, cũng như tiền công, vật giá, nông sản phẩm, thổ đặc sản, địa hình.

Chỉ riêng sông ngòi thì đã có các tình huống như độ rộng hẹp, độ nông sâu, lưu tốc, lưu lượng.

Đương nhiên cũng phải điều tra tình hình sinh hoạt của đảo dân địa phương, có bao nhiêu địa chủ, phú nông, trung nông, bần nông, tỷ lệ tài sản.

Thậm chí còn phải điều tra một chút về mâu thuẫn nội bộ của bọn họ.

Cần phải hình thành một bộ hình thức điều tra tiêu chuẩn có thể sử dụng tại các hòn đảo.

Phân binh để phát động quần chúng, tập trung để đả kích kẻ thù.

Đỗ Lan nói: Vi Vi rốt cuộc là nhà quản lý chuyên nghiệp, chuyên nghiệp hơn Long nhiều.

Vi Vi nếu muốn làm biến cách, hoàn toàn có thể mở rộng quy mô, dùng loại hình thức điều tra này phát động quần chúng, thiết lập một bộ hình thức có thể tự vận hành.

Tuy rằng phong cách mỗi hòn đảo chênh lệch rất lớn, nhưng có vài thứ là giống nhau, quan trọng chính là kinh tế.

Rốt cuộc hoạt động kinh tế là hiện tượng phổ biến của nhân loại.

Long chỉ là con trai hải quân, toàn dựa vào tự học.

Mà Vi Vi là nhân tài được vương thất bồi dưỡng, chênh lệch quả thực rất lớn.

Địch Ny Toa cũng cho rằng Vi Vi mạnh hơn Long: Bất quá Vi Vi cũng không muốn tạo phản, nàng chỉ là muốn tìm hiểu sự thay đổi mà Thiên Long Nhân mang lại cho thế giới.

Đỗ Lan thầm nghĩ nói cho cùng Thiên Long Nhân vẫn là đắc vị bất chính, cho nên mới phải làm mờ lịch sử.

Kỳ thực lịch sử Thiên Long Nhân đâu chỉ tám trăm năm.

Thậm chí trước cả Thái Dương Thần Ni Tạp, bọn họ đã tồn tại rồi.

Giống như võ sĩ Nhật Bản vậy, trước khi võ sĩ đạo được thiết lập thì đã có võ sĩ.

Sau khi võ sĩ đạo xuất hiện, võ sĩ cao cấp vẫn luôn khống chế Nhật Bản, về sau Minh Trị Duy Tân cũng giống như vậy, không hề lay động địa vị của võ sĩ cao cấp.

Minh Trị Duy Tân kỳ thực chính là võ sĩ cấp thấp quật khởi, cũng chính là thảo mãng quật khởi.

Cuối cùng là thất bại, võ sĩ cấp thấp cũng không quật khởi, võ sĩ cao cấp vẫn như cũ chưởng khống tất cả, hơn nữa phân lưu đến chính, thương, quân.

Võ sĩ cấp thấp chủ yếu là tham quân, nhưng quân đội thất bại, cũng đại biểu cho thảo mãng thất bại.

Chính, thương vẫn như cũ là võ sĩ cao cấp.

Tưởng tượng một trăm năm trống kia cũng là như thế, Thái

Dương Thần Ni Tạp hẳn là đại biểu cho quân đội lúc bấy giờ.

Ni Tạp dẫn dắt Thiên Long Nhân đánh bại cường địch khi đó, có thể là người ngoài hành tinh, cũng có thể là hòn đảo mạnh nhất lúc bấy giờ.

Mặc kệ kẻ địch là ai, tóm lại Ni Tạp và Thiên Long Nhân đã thắng.

Sau đó Thiên Long Nhân bán đứng Ni Tạp, rồi khống chế chính, thương, quân.

Thân phận của Ni Tạp cũng rất dễ đoán, mười có tám chín chính là một kẻ thảo mãng, cũng chính là võ sĩ cấp thấp.

Thảo mãng bị bán đứng, mà Thiên Long Nhân cao cấp vẫn sừng sững không ngã.

Cho nên mới cần che giấu lịch sử, bọn họ không phải sợ hãi bách tính biết chân tướng, mà là sợ hãi Thiên Long Nhân cấp thấp biết chân tướng.

Đương nhiên không phải Thiên Long Nhân cao cấp đều là người xấu, cũng có thiểu số sẽ đồng tình với thảo mãng, ví dụ như tiên tổ của Vi Vi.

Nhưng đại bộ phận Thiên Long Nhân cao cấp đều vì bảo vệ địa vị của chính mình, lựa chọn giấu giếm.

Lịch sử thạch bi cũng là do người đồng tình với thảo mãng chế tác, là để ghi chép câu chuyện của thảo mãng.

Bất quá không thể nói rõ, chỉ có thể dùng loại phương pháp uyển chuyển này truyền đạt.

Đỗ Lan thầm nghĩ, cho nên rất nhiều câu chuyện của Nhật Bản nhân vật chính động một chút là có một ông bố là võ sĩ cao cấp, ít nhất cũng phải có một ông bố võ sĩ sơ cấp và mẹ là võ sĩ cao cấp, bởi vì đây chính là quy tắc trò chơi.

Bố là võ sĩ sơ cấp phối với mẹ thuộc giai cấp võ sĩ cao cấp, liền có thể làm cho nhân vật chính liên kết trên dưới, đạt được sự ủng hộ của tất cả võ sĩ.

Thiên Long Nhân cũng không đoàn kết, Long coi như là Thiên Long Nhân thảo mãng, Vi Vi thì là Thiên Long Nhân cao cấp.

Đỗ Lan nói: Phụ thân của Long là Tạp Phổ, Tạp Phổ cũng là một thảo mãng.

Địch Ny Toa gật gật đầu, cả nhà này đều là thảo mãng, cũng chính là Thiên Long Nhân sơ cấp.

Đều là Thiên Long Nhân.

Chỉ là Thiên Long Nhân mặc đồ bảo hộ cách ly là linh vật, Thiên Long Nhân cao cấp chưởng quản tài nguyên, Thiên Long Nhân trung cấp là sức mạnh trung kiên của các nơi, Thiên Long Nhân hạ cấp phụ trách sự ổn định của các nơi.

Trong Thiên Long Nhân hạ cấp cũng chia làm các loại hình khác nhau, hải quân thì tương tự Tân Tuyển Tổ, là võ sĩ sơ cấp do Chính Phủ Thế Giới quản lý.

Hải tặc tương tự võ sĩ lưu lãng.

Thảo mãng khẳng định là không có khả năng thành công, nếu thảo mãng thành công, còn không phải đảo phản thiên cương.

Địch Ny Toa cười nói.

Đây chính là hạn chế mà tác giả Nhật Bản rất khó đột phá, bọn họ không có khả năng đảo phản thiên cương.

Cho dù tác giả muốn, người xem chung quanh cũng sẽ không chấp nhận.

Cho nên cuối cùng chính là gán cho nhân vật chính một bà mẹ võ sĩ cao cấp, như vậy thì không có vấn đề gì nữa, nhân vật chính liền không phải thảo mãng, làm cái gì cũng được, có thể thống nhất chính thương quân.

Chương 3408

Thảo mãng là không thể quật khởi, bởi vì đã thất bại rồi.

Hiện thực chính là tàn khốc như vậy, Thái Dương Thần Ni Tạp sở dĩ thất bại, rất có thể là vì hắn là một thảo mãng.

Hiện tại Lộ Phi cũng là một thảo mãng, bất quá mẫu thân hắn còn chưa lộ diện, rất có thể là một Thiên Long Nhân cao cấp.

Tuy nói phụ thân và gia gia của hắn đều rất giỏi, nhưng thảo mãng hay không thảo mãng xem không phải công tích, mà là huyết thống.

Cái này cũng giống như chế độ Cửu Phẩm Trung Chính, triều đình và môn phiệt địa phương hợp tác, chia nhân tài thành cửu phẩm: thượng tam phẩm, trung tam phẩm, hạ tam phẩm.

Giữa các phẩm không thể thông hôn, có phương pháp cách ly nghiêm ngặt.

Võ sĩ cũng giống như vậy, võ sĩ thượng trung hạ tuân thủ lợi ích khác nhau, từ thói quen sinh hoạt đã tiến hành cách ly.

Đương nhiên võ sĩ thượng cấp nếu chỉ có con gái, vì để kéo dài, sẽ tìm nam nhân xuất sắc ở rể.

Phụ thân của Tuyền Qua Minh Nhân Naruto, phụ thân của Đĩnh Chân Tự Shinji Ikari đều là như thế, thậm chí Vệ Cung Thiết Tự Kirigu Emiya cũng là ở rể.

Thời đại Cửu Phẩm Trung Chính, có cách nói hàn môn nan xuất quý tử, cái hàn môn này là chỉ gia tộc hạ tam phẩm, mà không phải lão bách tính.

Lão bách tính ngay cả hàn môn cũng không tính là.

Tại Nhật Bản cũng là như thế, lão bách tính ngay cả thảo mãng cũng không tính là.

Thảo mãng thường thường là phải bị bán đứng, là phải bị hy sinh.

Thảo mãng nếu muốn quật khởi, không có không gian, cũng không có lộ tuyến, trừ phi là năng lực rất mạnh, ở rể vào nhà võ sĩ cao cấp.

Dựa theo cái giai cấp luận này, cũng liền biết vì sao Dã Bỉ Đại Hùng Nobita và Tĩnh Hương Shizuka có thể kết hôn, bởi vì trong đám trẻ con này, nhà Tiểu Phu Suneo là thương, nhà Bàn Hổ Gian là dân, nhà Đại Hùng là thảo mãng, nhà Tĩnh Hương cũng là thảo mãng.

Nhà Bàn Hổ là yếu nhất, ngay cả thảo mãng cũng không phải.

Còn có một tồn tại đặc thù, Xuất Mộc Sam Dekisugi, hắn thuộc về thiên tài, mười có tám chín sẽ ở rể gia đình võ sĩ cao cấp.

Còn có trong thế giới quan Kha Nam Conan, nhà Quang Ngạn là thương, nhà Nguyên Thái là dân, nhà Bộ Mỹ là thảo mãng, Kha Nam cũng là thảo mãng, Mao Lợi Lan cũng là thảo mãng, cho nên Kha Nam có thể phối với Bộ Mỹ, nhưng hai người tuổi tác chênh lệch rất lớn, cho nên Kha Nam chỉ có thể ở bên Mao Lợi Lan.

Còn có một Hôi Nguyên Ai Haibara Ai, cùng Xuất Mộc Sam giống nhau đều là thiên tài, là tồn tại có thể thay đổi giai cấp.

Kha Nam tuy rằng phá án rất nhiều, nhưng nếu hắn làm cảnh viên, kết quả cũng phải ở rể mới được, nếu không năng lực phá án mạnh hơn nữa cũng vô dụng.

Hoặc là làm thám tử tư, cũng chính là thảo mãng.

Thám tử tư thuộc về đạo cụ rất dễ dùng, lúc cảnh sát cần thì có thể coi như bảo bối, nếu xảy ra sai sót thì có thể trực tiếp bán đứng.

Bán đứng thảo mãng, là chuyện đương nhiên.

Cho nên Kha Nam và Mao Lợi Lan là xứng đôi nhất, trong xã hội của bọn họ chính là như thế.

Tình yêu cũng là phải tuân theo giai cấp.

Vì tình yêu mà đột phá hạn chế giai cấp, chuyện này cũng không phải nói đùa, kết cục thường thường sẽ không tốt lắm.

Nếu là ở quốc gia cực đoan, có thể vinh dự đánh giết.

Cho dù không vinh dự đánh giết, cũng là đoạn tuyệt quan hệ, bị xã hội vứt bỏ.

Bởi vì tình yêu là cá nhân, quy tắc giai cấp là của mọi người.

Mọi người đều tuân thủ hạn chế giai cấp, dựa vào cái gì có người có thể vì tình yêu của chính mình mà phá hỏng quy củ.

Dã Bỉ Đại Hùng nếu không nỗ lực, thì chỉ có thể cưới em gái Bàn Hổ, cũng chính là cưới một người dân, vậy khẳng định là không vẻ vang.

Hắn nỗ lực một chút là có thể duy trì được địa vị thảo mãng của chính mình.

Không sai, nỗ lực không phải để lên một giai cấp, mà là để không cho chính mình rớt một giai cấp.

Đây chính là nguyên nhân vì sao Nhật Bản lại áp lực, bởi vì tất cả nỗ lực của chính mình đều là để không để bản thân thụt lùi, mà không phải tiến thêm một bước, cái này rất thống khổ.

Không lên được, đây là lĩnh ngộ đau đớn biết bao.

Không chỉ chính mình không lên được, mà con trai cháu trai cũng giống như vậy không lên được.

Trừ phi là xuất hiện thiên tài, tài năng cái thế như Xuất Mộc Sam, Hôi Nguyên Ai mới có thể đột phá giai cấp.

Tóm lại câu chuyện manga chịu sự hạn chế của xã hội nơi tác giả sống, manga nhiệt huyết lại càng như thế, thường thường mở đầu nhân vật chính là một thảo mãng, nhưng theo câu chuyện càng lúc càng hoành tráng, thảo mãng hoặc là bị bán đứng, hoặc là đổi một thân phận biến thành võ sĩ thượng cấp.

Bởi vì xã hội không ủng hộ thảo mãng quật khởi.

Thiên Long Nhân cũng là như thế, chia làm thượng trung hạ, kỳ thực cũng là câu chuyện thảo mãng khiêu chiến Thiên Long Nhân thượng cấp, nhưng cuối cùng sẽ thất bại, bởi vì hiện thực không cho phép thảo mãng thành công.

Hải tặc cái nghề này hấp dẫn hơn hải quân, hải quân có thể nhận được tài nguyên ít, người có thể đề bạt ít.

Hải tặc lại có thể trực tiếp cướp đoạt tài nguyên, không cần chờ đợi phân phối.

Đối với người trẻ tuổi mà nói, quả nhiên hải tặc mới là nghề nghiệp xuất đầu nhanh hơn.

Cứ đà này, hải quân nhân tài thiếu hụt, sức mạnh suy yếu, thảo nào cần máy bay không người lái để cho đủ quân số.

Từ đại cục mà xem tương lai hải quân thế giới thật mờ mịt.

Đương nhiên muốn đánh bại hải quân, còn cần từng lớp hải tặc trẻ tuổi xung kích.

Địch Ny Toa nói: Hải tặc trẻ tuổi muốn nắm giữ thế giới, còn cần đưa ra một phương thức phân phối mới được.

Hải tặc đánh thiên hạ tự nhiên đơn giản, đánh bại hải quân là có thể đạt được lợi ích.

Nhưng chờ sau khi có được thiên hạ, thì không có kẻ địch cho bọn họ đánh nữa, bọn họ nhất định phải tạo ra một bộ phương thức phân phối của chính mình.

Đánh thiên hạ dễ, ngồi thiên hạ khó.

Mấy cái đó thì xem đám người trẻ tuổi này, chúng ta hiện tại nên cân nhắc động thủ trên Hồng Thổ Đại Lục.

Hồng Thổ Đại Lục là cao nguyên đại lục bao quanh tinh cầu một vòng, toàn là nham thạch, diện tích tuy rằng cực lớn, nhưng giá trị khai thác không lớn.

Bởi vì độ cao so với mặt biển rất cao, nguồn nước rất ít, ngoại trừ Thánh Địa ra, những nơi khác đều là cao nguyên qua bích cao ngàn mét, khí hậu không thích hợp sinh hoạt sản xuất.

Hơn nữa bởi vì nguyên nhân Hồng Thổ Đại Lục, Tứ Hải bị chia cắt, giao thông bất tiện.

Muốn phát triển, Hồng Thổ Đại Lục và Vô Phong Đai là nan đề tất nhiên phải giải quyết.

Lần trước ta dạy mọi người cầu sinh ở Vô Phong Đai, tuy rằng hiệu quả rất không tồi, cứu được rất nhiều người, nhưng không mang lại sự phát triển.

Cho nên lần này nên động thủ với Hồng Thổ Đại Lục.

Thay đổi sinh thái Hồng Thổ Đại Lục, động thủ trên Hồng Thổ Đại Lục, hoặc là khai thác kim loại hiếm trên đó.

Hồng Thổ Đại Lục tuy rằng không thích hợp làm ruộng, nhưng sau khi tiến vào công nghiệp hóa, vẫn là có rất nhiều chỗ dùng.

Địch Ny Toa biết muốn biến thứ không có giá trị thành có giá trị thì cần phát triển kỹ thuật.

Đem sợi thực vật dệt thành vải bố, đem đất sét nung thành đồ gốm đều là kết quả của phát triển kỹ thuật, công nghiệp hóa thì là mở rộng phạm vi gia công.

Hồng Thổ Đại Lục cho dù toàn là đá, bên trong cũng có nguyên tố bất đồng, cũng có thể lợi dụng được.

Nhân loại từ thời đại đồ đá cũ bắt đầu, đã tiến hành phát triển kỹ thuật đơn giản nhất rồi.

Ở thời đại đồ đá cũ, gia công đá và xương, vỏ trai rất thô sơ, cơ bản chính là ghè ra biên giới sắc bén.

Đến thời đại đồ đá mới, đối với đá thì tiến hành nghiền mài, có nhiều phương pháp gia công hơn.

Lúc đầu chính là mặc da lông động vật, sau đó phát minh ra kim xương, tiến thêm một bước gia công.

Chương 3409

Sau đó chính là chiết xuất sợi thực vật tiến hành đan dệt, chế tác vải bố.

Đồng thời nung đất sét làm đồ gốm, hơn nữa vẽ tranh trên đồ gốm, hoặc là chế tác tượng gốm.

Khoa học kỹ thuật không ngừng phát triển, đến hiện tại chiết xuất kim loại hiếm chế tạo thiết bị điện tử, đều là cuộc cách tân kỹ thuật cực lớn.

Tài nguyên Hồng Thổ Đại Lục đủ để kiến tạo Mecha Godzilla, thậm chí lên mặt trăng cũng có thể, nói tới thì trên mặt trăng cũng có người ngoài hành tinh.

Vẫn là rất thú vị.

Đỗ Lan nhớ tới Ngải Ni Lộ chính là muốn kiến tạo một con tàu bay đi tới Vô Hạn Đại Địa, cũng chính là mặt trăng, cuối cùng thành công lên mặt trăng, còn gặp di tích người ngoài hành tinh.

Ngải Ni Lộ có mộng tưởng của chính mình, nhưng Lộ Phi lại ngăn cản lý tưởng của Ngải Ni Lộ.

Cũng may giấc mộng của con người sẽ không dừng lại, Ngải Ni Lộ cuối cùng vẫn thành công.

Nếu Ngải Ni Lộ ở trên biển cả, tuyệt đối là một siêu cấp cường giả, đáng tiếc hắn ở trên Không Đảo chỉ có thể trở thành tiểu thần địa phương.

Không biết tia chớp của Ngải Ni Lộ, ánh sáng của Hoàng Viên, ai mạnh ai yếu đây.

Đỗ Lan đột nhiên nghĩ đến trong trái cây hệ Logia Tự Nhiên Hệ, tia chớp và ánh sáng đều không yếu, thật đánh nhau, chỉ sợ là không chỉ đọ trái cây, còn phải đọ kinh nghiệm và thiên phú.

Hồng Thổ Đại Lục toàn bộ khai quật ra, đều có thể thiết lập đô thị mặt trăng trên mặt trăng.

Đỗ Lan ước tính tài nguyên Hồng Thổ Đại Lục, phi thường phong phú.

Bên dưới Hồng Thổ Đại Lục có rất nhiều lỗ hổng, có thể để Hải Vương Loại thông qua, hơn nữa rất nhiều hang động thâm nhập vỏ quả đất, còn có không gian dưới lòng đất.

Không gian dưới lòng đất cũng có thể coi như đường tắt.

Trực tiếp xuyên qua tinh cầu ở vỏ quả đất, cũng không phải là không thể.

Địch Ny Toa nói: Tóm lại Hồng Thổ Đại Lục cũng không phải không thể phá vỡ, có thể đào đi, cũng có thể lợi dụng không gian dưới nước vốn có.

Rốt cuộc làm thế nào, chàng quyết định.

Đương nhiên là trợ lực cho mộng tưởng, ngăn cản kẻ phá hoại mộng tưởng.

Đỗ Lan nói: Sức mạnh Hồng Thổ Đại Lục đủ để chế tạo một con Minh Vương biết bay, cứ chế tạo một cái Cổ Đại Binh Khí đi, trực tiếp chi viện cho Ngải Ni Lộ.

Đỗ Lan đứng trên Hồng Thổ Đại Lộ, hai tay vừa nhấc, tia chớp màu đỏ liền tàn phá bừa bãi trên vùng đất cằn cỗi của Hồng Thổ Đại Lục.

Tia chớp màu đỏ là Thuật Giả Kim, là sức mạnh luyện thành vạn vật, tia chớp trực tiếp đem đất đai biến thành tài nguyên, lại chế tạo thành linh kiện, cuối cùng lắp ráp thành máy móc.

Nếu có khán giả nhìn thấy một màn này, nhất định sẽ kinh hô Thượng Đế hiển linh.

Đây quả thực là kỹ thuật sáng tạo thần thánh, hoàn toàn không cần công xưởng, trực tiếp đem nguyên dược liệu chế tạo thành thiết bị cao tinh tiêm, toàn bộ quá trình vượt ra khỏi tưởng tượng của phàm nhân.

Bởi vì tài nguyên Hồng Thổ Đại Lục đầy đủ, Đỗ Lan một hơi liền chế tạo mười con Minh Vương biết bay.

Một con Minh Vương đã có hỏa lực diệt một hòn đảo, bởi vì trên Minh Vương lắp đặt hàng trăm khẩu đại pháo.

Căn cứ chiến lệ diệt đảo, Đồ Ma Lệnh Buster Call là có thể diệt đảo.

Đồ Ma Lệnh chính là vài chục con quân hạm đối diện hòn đảo oanh tạc, đả kích bao phủ, oanh tạc kiến trúc trên đảo, coi như là diệt đảo.

Minh Vương có thể lợi hại hơn, trực tiếp tạc chìm hòn đảo.

Thời gian oanh tạc dài hơn, diện tích bao phủ lớn hơn.

Hồng Thổ Đại Lục bị Đỗ Lan đào ra một cái khuyết khẩu nho nhỏ, có thể liên kết Đông Hải và Bắc Hải.

Khuyết khẩu này là hẻm núi Nhất Tuyến Thiên, rất hẹp, đại khái cũng chỉ mười mét độ rộng, nhưng rất thẳng tắp, hai bên đều là vách núi chín mươi độ dốc đứng.

Hẻm núi có thể cho một số thuyền nhỏ đi qua.

Đỗ Lan thì mang theo mười con Minh Vương phi hành xuất phát đi Không Đảo, trợ lực cho mộng tưởng của Ngải Ni Lộ.

Lộ Phi tin tưởng mộng tưởng.

Nhưng mộng tưởng của Cá Sấu Sa Mạc, Râu Đen, Ngải Ni Lộ. lại không cách nào được hắn chấp nhận.

Nhưng mộng tưởng của phản diện cũng là mộng tưởng, bọn họ dùng phương pháp của chính mình thực hiện mộng tưởng, có gì sai.

Nếu không có Cá Sấu Sa Mạc, Râu Đen, Ngải Ni Lộ. các phản diện, Lộ Phi làm sao thông qua đánh bại phản diện để đạt được tích lũy nguyên thủy.

Nếu người người đều tuân kỷ thủ pháp, vậy Lộ Phi ngay cả thuyền cũng mua không nổi, cuối cùng cũng chỉ có thể mua vé tàu làm một hành khách ngoan ngoãn, cảm thụ một chút phong thái Vĩ Đại Hàng Lộ, mà không phải ngồi thuyền của chính mình, triệu tập một đám đồng bọn.

Đỗ Lan cho rằng nếu không có phản diện, Lộ Phi cũng chỉ có thể làm một kẻ làm công.

Hỗn loạn là nguy hiểm, cũng là cơ ngộ.

Chính là có phản diện, Lộ Phi mới có thể đánh bại phản diện thu hoạch ích lợi cực lớn, mà không phải khổ cực đi làm công.

Nếu làm công, Lộ Phi cả đời cũng mua không nổi thuyền.

Phản diện xuất hiện cho Lộ Phi một cơ hội, một cơ hội rủi ro cao hồi báo cao.

Nhưng Lộ Phi đánh bại phản diện, liền không cho người mới khác cơ hội xuất đầu, cho nên bảo vệ phản diện mới là phát triển bền vững.

Phản diện đi bóc lột và thu thập tài nguyên, Lộ Phi đánh bại phản diện, từ trong tài nguyên chia một phần, còn lại trả cho mọi người, thế giới chỉ có phản diện bị thương đã đạt thành.

Người thu thập tài nguyên luôn bị mọi người chán ghét, người phân phát tài nguyên luôn được người ta thích.

Lộ Phi đánh bại phản diện thu thập tài nguyên, lấy đi một phần tiền tài của chính mình, cả danh tiếng và tài phú đều bội thu.

Đến Không Đảo, nơi này có hoàn cảnh khí hậu độc đáo.

Không Đảo tổng cộng chia làm hai bộ phận, một bộ phận là hòn đảo do tầng mây tạo thành, một bộ phận là hòn đảo đất bùn hàng thật giá thật.

Vì tranh đoạt đất bùn, Không Đảo vẫn luôn đánh giặc.

Mãi cho đến khi kẻ hòa giải Ngải Ni Lộ này xuất hiện, hắn chiếm cứ thổ địa, mới làm cho chiến tranh Không Đảo bình ổn lại.

Nếu không có Ngải Ni Lộ, Không Đảo còn phải đánh tiếp.

Chiến tranh song phương, một phương là cư dân nguyên bản theo thổ địa cùng nhau bay lên trời, một phương là cư dân Không Đảo, song phương đánh đến không thể tách rời.

Cư dân nguyên bản cho rằng chính mình có quyền sở hữu thổ địa, dù sao bọn họ vẫn luôn sinh hoạt ở phía trên, tuy rằng hòn đảo bay lên trời, nhưng thổ địa vẫn là của mình.

Cư dân Không Đảo lại cho rằng ai nhìn thấy thì là của người đó, ai có năng lực cướp đoạt thì là của người đó.

Phản chính vì thổ địa, song phương đánh nhau rất kịch liệt.

Không Đảo cũng không phải một hòn đảo, mà là một loạt đảo.

Tại Không Đảo, nơi mật độ tầng mây thấp chỉ có thể nâng nổi thuyền, không thể nâng nổi người, được xưng là Bạch Hải.

Nơi mật độ tầng mây cao chính là Không Đảo có thể ở người, tổng cộng có mấy hòn đảo có người ở, thông qua Bạch Hải liên kết.

Cư dân Không Đảo vì thích ứng hoàn cảnh sinh hoạt trên bầu trời, đã phát triển kỹ thuật gia công đặc thù, đem mây gia công thành khí cụ chính mình cần, đồng thời thông qua các loại Bối vỏ sò sản sinh từ Bạch Hải để tiến hành sinh hoạt và chiến đấu.

Mây và Bối là tài nguyên quan trọng của cư dân Không Đảo.

Không Đảo không có đất đai, thì chỉ có thể đào mây làm dược liệu, tu kiến kiến trúc và gia cụ chính mình cần.

Bối thuộc về tồn tại thần kỳ nhất trong hệ sinh thái Không Đảo.

Tại Không Đảo, căn cứ độ cao so với mặt biển chia làm hai khu vực, Bạch Hải và Bạch Bạch Hải.

Một cái là độ cao 7000 mét, một cái là độ cao 10000 mét.

Tại trong hai đại khu vực, đều có quần thể sinh vật độc đáo, vỏ sò là cơ sở của quần thể sinh vật, nuôi dưỡng người Không Đảo và sinh vật cỡ lớn.

Chương 3410

Hơn nữa vỏ sò còn có rất nhiều công năng đặc thù, có thể chế tác máy thông tin và vũ khí, tăng cường sức chiến đấu.

Hoàng Kim Mai Lệ Hào Going Merry xông lên Bạch Hải, tiến vào Không Đảo.

Không Đảo vẫn là rất nhiệt tình, thậm chí còn có biển quảng cáo chuyên môn hoan nghênh du khách.

Bất quá du khách rất ít, vài thập niên mới có một đợt.

Đối với du khách mà nói, Không Đảo khẳng định là một thắng địa du lịch rất không tồi.

Nhưng chỉ cần ở một đoạn thời gian, sẽ biết Không Đảo có các loại mâu thuẫn, khoan hãy nói vì tranh đoạt thổ địa bộc phát mâu thuẫn, cứ nói vị Thần Ngải Ni Lộ này thôi đã làm cho tất cả mọi người áp lực như núi.

Lúc đầu đám Lộ Phi không biết những việc này, quả thực cảm thấy Không Đảo rất không tồi.

Nhưng rất nhanh bọn họ đã bị bắt giữ, tội danh là nhập cảnh trái phép.

Đám người Lộ Phi hoàn toàn không biết tình huống.

Hiện tại ở Không Đảo, Ngải Ni Lộ nói là pháp luật, hắn không hoan nghênh khách nhân, chỉ muốn toàn tâm toàn ý đi tới Vô Hạn Đại Địa.

Lộ Phi muốn trở thành Vua Hải Tặc, Ngải Ni Lộ muốn đi tới Vô Hạn Đại Địa, đều có mộng tưởng của chính mình.

Mộng tưởng của Lộ Phi cuối cùng sẽ nghiền nát mộng tưởng phản diện, bởi vì trong mộng tưởng của Lộ Phi còn bao hàm mộng tưởng của người khác, mà mộng tưởng của phản diện chỉ có mộng tưởng của chính mình.

Ngải Ni Lộ rất mạnh, nếu không phải thân thể Lộ Phi là cao su không dẫn điện, bọn họ đã toàn diệt rồi.

Hưởng Lôi Quả Thực, khống chế lôi điện, mười vạn volt chỉ là chuyện nhỏ.

Hơn nữa Ngải Ni Lộ còn có Kenbunshoku Haki Kiến Văn Sắc Bá Khí, có thể giám thị mỗi một góc hẻm của Không Đảo, sức chiến đấu cực mạnh, tại Thanh Hải cũng tuyệt đối tính là đỉnh lưu, không thua kém ba Đại Tướng.

Kết quả gặp gỡ trái cao su, tia chớp không có tác dụng, cũng là ô hô ai tai.

Nói tới thì Lộ Phi không phải Huyễn Thú Chủng, trái Ni Tạp sao.

Không phải trái cao su đi.

Đỗ Lan cho rằng Lộ Phi nếu là trái Ni Tạp, không nên phòng ngự tia chớp.

Bất quá mấy cái này đều là vấn đề nhỏ, phản chính phía sau Haoshoku Haki Bá Vương Sắc Bá Khí quấn quanh cũng tự mang theo tia chớp, tia chớp chỉ là vấn đề nhỏ.

Đỗ Lan đi trước một bước tìm được chuông vàng: Thanh âm chuông vàng sẽ chấn nát màng tai người nghe, phàm là nghe được tiếng chuông vàng đều sẽ điếc một tuần, kèm theo di chứng đầu váng mắt hoa.

Đây là cái hắn đã quyết định từ trước, phá hoại mộng tưởng.

Chuông vàng là ước định mấy trăm năm trước, gõ vang chuông vàng chính là chứng minh của cư dân nguyên bản hoan nghênh Vua Nói Dối.

Lộ Phi nhất định phải gõ vang chuông vàng, chứng minh Vua Nói Dối không có nói dối, thực hiện mộng tưởng phát hiện chuông vàng.

Xem ma pháp của ta.

Đỗ Lan đi trước một bước sử dụng ma pháp lên chuông vàng, hắn biết người phát hiện chuông vàng khẳng định sẽ gõ chuông: Chuông vàng lớn như vậy đặt ở chỗ này, ai có thể nhịn được chứ.

Ta đều nhịn không được muốn gõ thử xem.

Đỗ Lan rất nỗ lực khắc chế chính mình, không để chính mình gõ chuông.

Sau đó Đỗ Lan lại đi xem phương chu do Ngải Ni Lộ chế tạo, phi thuyền đi tới Vô Hạn Đại Địa Châm Ngôn.

Vô Hạn Đại Địa, sức tưởng tượng của Ngải Ni Lộ quả thật không tồi.

Đỗ Lan ngẩng đầu nhìn về phía mặt trăng, Không Đảo cách mặt biển một vạn mét độ cao, nơi này không khí loãng, mặt trăng cũng đặc biệt lớn đặc biệt tròn.

Đó chính là Vô Hạn Đại Địa mà Ngải Ni Lộ vẫn luôn ngưỡng vọng, hắn y điện viên Tâm viên ý mã trên Mong muốn mãnh liệt.

Trên mặt trăng có người ngoài hành tinh, đương nhiên cũng có thể là nhân tộc thời kỳ đầu từ biển cả bay đến mặt trăng.

Cũng có thể chính là người ngoài hành tinh, nhưng không biết là mặt trăng thổ sinh thổ trưởng, hay là từ tinh cầu khác đi vào mặt trăng.

Phi thuyền không có bất luận hệ thống duy sinh nào, toàn dựa vào Hưởng Lôi Quả Thực, Ngải Ni Lộ quả thực không phải người, đều không cần hô hấp và thức ăn.

Đỗ Lan cho rằng Ngải Ni Lộ là hoàn toàn biến thành sinh mệnh nguyên tố.

Hệ Logia có khả năng đều là như thế, đều không cần hô hấp, không cần thức ăn, cùng tự nhiên hồn nhiên nhất thể.

Bất quá còn có một vấn đề, nếu Ngải Ni Lộ chết trên mặt trăng, Hưởng Lôi Quả Thực sẽ lưu tại mặt trăng, hay là trở lại biển cả.

Đỗ Lan rất tò mò.

Mặc kệ như thế nào, mộng tưởng của Ngải Ni Lộ chính là đi tới Vô Hạn Đại Địa, thuận tiện muốn đem Không Đảo toàn bộ hủy diệt.

Không Đảo là quê hương của hắn, Ngải Ni Lộ chẳng những không nhiệt tình yêu thương, ngược lại rất chán ghét.

Hắn từ rất nhỏ đã đem hòn đảo nhỏ nơi chính mình trưởng thành hủy hoại trong chốc lát, hiện tại còn muốn hủy diệt toàn bộ Không Đảo.

Nếu thế nào cũng phải hỏi vì sao phải làm như vậy, tự nhiên là Không Đảo không xứng cùng Thần giống nhau lưu lại trên bầu trời, bầu trời là thuộc về Thần.

Ngải Ni Lộ vẫn là chịu thiệt ở chỗ khẩu tài không tốt, nếu là Râu Đen, khẳng định có thể tìm một bộ lý luận làm căn cứ cho hành vi của chính mình.

Nhưng Ngải Ni Lộ cục hạn tại trên Không Đảo, kiến thức không đủ, không biết tính chính đáng của mộng tưởng, vì mộng tưởng đánh bại kẻ địch là chuyện đương nhiên.

Một bó tuổi, lại luôn lấy Thần tự cư, trình độ không đủ.

Đỗ Lan thầm nghĩ Ngải Ni Lộ có mộng tưởng Vô Hạn Đại Lục tốt như vậy, lại không biết lợi dụng, luôn cường điệu thân phận Thần của chính mình, đây không phải lãng phí mộng tưởng sao.

Miệng hô Ta là Thần, sau đó ra chiêu.

Miệng hô Ta là người đàn ông muốn trở thành Vua Hải Tặc, sau đó ra chiêu.

Khẳng định cái sau khích lệ lòng người hơn.

Oanh long long.

Đỗ Lan nghe được tiếng sấm, liền biết là đám người Lộ Phi bị định tội, đưa đi tham gia khiêu chiến sinh tồn.

Chính là chạy trốn trong rừng rậm, tiếp thu sự truy sát của Ngải Ni Lộ.

Tia chớp của Ngải Ni Lộ rất mạnh, mặc kệ là Tác Long tam đao lưu, hay là La Tân hoa hoa quả thực đều không phải đối thủ, cước pháp của Sơn Trị, Kiều Ba biến thân cũng vậy.

Rốt cuộc bọn họ chưa học được Haki, không gánh được công kích của tia chớp.

Kể từ khi Ngải Ni Lộ ăn Hưởng Lôi Quả Thực, hắn chưa từng ăn qua bại trận, chưa từng gặp được đối thủ.

Không ai có thể ở trước mặt hắn chống đỡ quá một hiệp.

Dần dần hắn cho rằng chính mình và người khác không giống nhau, chính mình là Thần, bầu trời chỉ thuộc về Thần và chim bay, Không Đảo căn bản cũng không có tư cách bay trên trời.

Mà nguyên nhân hắn theo đuổi Vô Hạn Đại Lục cũng rất đơn giản, bởi vì Vô Hạn Đại Lục ở nơi cao hơn nữa.

Cái hắn muốn làm chính là không ngừng tăng lên độ cao, tăng lên đến trình độ phù hợp với Thần.

Ngải Ni Lộ đã vô địch ba mươi năm, càng ngày càng cảm giác hết thảy chung quanh đều không hợp với chính mình, những kẻ đó không phải đồng loại của hắn.

Cho nên hắn ngay cả quê hương cũng có thể hủy diệt, bởi vì quê hương chỉ có phàm nhân, cùng hắn không giống nhau.

Bệnh trung nhị thời kỳ cuối, cố tình sức chiến đấu của hắn lại kinh người như vậy.

Rất nhiều người đều sẽ có bệnh trung nhị, cảm thấy chính mình dữ dội khác người, nhưng cuối cùng sẽ bị hiện thực tàn khốc đánh bại, thừa nhận chính mình bình thường.

Ngải Ni Lộ không giống vậy, hắn thật sự xa xa nghiền áp tất cả mọi người, mặc kệ là ai cũng không phải đối thủ, khu khu Không Đảo dễ dàng đã bị hắn khống chế trong tay.

Người Không Đảo và cư dân nguyên bản tranh thổ địa đến đầu rơi máu chảy, cũng là dễ dàng có thể bá chiếm.

Người chung quanh là yếu như vậy, chính mình là cường đại như thế, vì sao sẽ có chênh lệch thật lớn như vậy.

Ngải Ni Lộ cũng chỉ có thể cho rằng đây là chênh lệch giữa Thần và phàm nhân.

Đây coi như là khuyết điểm của tin tức bế tắc.

Chương 3411

Ngải Ni Lộ cũng không phải ếch ngồi đáy giếng, mà là căn bản không biết trên Thanh Hải có một đám lớn Thần.

Thần linh trên biển cả là phân chia trên giai cấp, Ngải Ni Lộ Thần là thật muốn đem chính mình biến thành vật chủng bất đồng.

Đỗ Lan nói: Ở trên biển cả, Thái Dương Thần Ni Tạp là một loại sản vật giai cấp, mà không phải ý nghĩa thần tiên.

Thần là tồn tại kiệt xuất trong một lĩnh vực nào đó, tương tự Kiếm Thần, Quyền Thần các loại.

Mà Ngải Ni Lộ lại cho rằng chính mình là Thần trong khái niệm tôn giáo, vấn đề liền lớn rồi.

Thần và Thần là không giống nhau.

Ví dụ như Kiếm Thần, kia chỉ có thể nói kiếm pháp hắn cao siêu, thần hồ kỳ kỹ.

Nếu là Tài Thần, kia chính là Thần ý nghĩa tôn giáo rồi.

Tiên nhân và tiên nhân cũng là không giống nhau, ví dụ như Tiên nhân cơm tẻ, Tiên nhân gà nướng, kỳ thực chính là ý nghĩa Kiếm Thần, Quyền Thần, không phải tiên nhân bạch nhật phi thăng, chứng đạo thành tiên.

Thái Dương Thần Ni Tạp, tương tự Kiếm Thần, Tiên nhân cơm tẻ, thuộc về cao thủ của một lĩnh vực.

Không phải nói Ni Tạp chính là thần tiên tôn giáo.

Nhưng Ngải Ni Lộ hiển nhiên không cho rằng chính mình là cao thủ của một lĩnh vực nào đó, mà là thần tiên tôn giáo chân chính, đã thoát ly lãnh địa của phàm nhân.

Bởi vì hắn tịnh không biết cao thủ khác, tịnh không có tại trong luận bàn mà nổi bật vượt trội.

Hắn chỉ gặp được một ít đối thủ rất yếu, so với kẻ yếu, hắn chính là Thần.

Mà Lộ Phi cái Thái Dương Thần Ni Tạp này, thì là chiến đấu với cao thủ Vĩ Đại Hàng Lộ, danh hiệu Thái Dương Thần linh là nói cảnh giới của hắn ở giữa các chiến sĩ, ngoại trừ Thái Dương Thần, còn có các Thần khác.

Cũng giống như trên giang hồ có Kiếm Thần, thì có Quyền Thần, Cước Thần.

Có Tiên nhân cơm tẻ, thì có Tiên nhân gà nướng, Tiên nhân cúc cung.

Nhưng tại Không Đảo, Ngải Ni Lộ là độc nhất vô nhị, chính là Chân Thần.

Thần có hai loại khái niệm, một loại là người siêu quần bạt tụy trong một lĩnh vực nào đó, một loại chính là tồn tại thần bí như thiên thần, quỷ thần.

Ở trên Thanh Hải, Thần chủ yếu là chỉ cao thủ siêu quần bạt tụy, cao thâm mạc trắc trong một lĩnh vực nào đó.

Nhưng tại Không Đảo, Ngải Ni Lộ hiển nhiên cho rằng chính mình là tồn tại thần bí không thể bị phàm nhân lý giải.

Hắn có thể động tất hết thảy trên Không Đảo, có thể cảm giác được động tĩnh của mỗi một phiến lá cây, ngôn hành của mỗi một người.

Loại năng lực này là phàm nhân không có.

Đồng thời hắn còn có tia chớp, không ai địch nổi, ai cũng không phải đối thủ của hắn.

Cho nên Ngải Ni Lộ tự nhận là Thần, tự nhận là Không Đảo không có đẳng cấp dừng lại trong bầu trời.

Trong bầu trời, chỉ có Thần và chim mới có tư cách dừng lại.

Mà mộng tưởng của hắn chính là khiêu chiến mặt trăng ở nơi cao hơn.

Một tên trung nhị, cố tình lại có thần lực.

Rất nhiều thiếu niên bệnh trung nhị sở dĩ buồn cười, là bởi vì bọn họ không thể phóng thích ra hắc ám ma pháp, nếu bọn họ thật sự có thể phóng thích ma pháp, khẳng định sẽ đại sát tứ phương, đem đám người nhìn không thuận mắt toàn bộ xử lý.

Bệnh trung nhị cộng thêm siêu năng lực, quả thực tuyệt phối.

Bọn Lộ Phi bị phán định là nhập cảnh trái phép, bị Ngải Ni Lộ truy sát, bị các bộ phận kích phá tại Thánh Địa.

Thánh Địa chính là thổ địa từ phía dưới vọt lên Không Đảo, nơi này cây cối che khuất bầu trời, còn có rất nhiều di tích cổ đại.

Một số dây leo giống như dây leo đăng thiên trong câu chuyện Jack và hạt đậu thần vậy, mọc điên cuồng, cao mấy ngàn mét.

Đương nhiên sinh vật bên trong cũng biến thành phi thường cực lớn, rắn dài mấy chục mét.

Sau khi tới Không Đảo, động thực vật trên đất cũng đều biến dị.

Nơi này bị Ngải Ni Lộ coi như pháp trường, tội phạm sẽ bị lưu đày tới nơi này, tiếp thu sự truy sát của Ngải Ni Lộ.

Bất kể chạy trốn, hay là trốn tránh đều vô dụng, ta có thể nhìn thấy các ngươi.

Ngải Ni Lộ rất hưởng thụ quá trình mèo vờn chuột, trong Tâm Võng, không ai có thể chạy thoát.

Đỗ Lan nhìn thấy tia chớp, liền biết Lộ Phi sắp thảm bại.

Thua Ngải Ni Lộ rất bình thường, nhưng sau khi gặp được cường địch như vậy, bọn họ cũng không có chế định phương án dự bị, cũng là tâm lớn.

Nếu là ta gặp được một kẻ địch có điện lực cường đại, lần sau khẳng định phải chuẩn bị phương án nhắm vào.

Đỗ Lan thầm nghĩ ngoại trừ Ô Tác Phổ Usopp có khả năng sẽ có chuẩn bị ra, những người khác đều sẽ không chuẩn bị.

Tác Long có thể chuẩn bị mấy thanh kiếm gỗ, La Tân có thể chuẩn bị quần áo cao su phòng điện, Na Mỹ có thể chuẩn bị gậy dẫn điện, Ô Tác Phổ hoặc hứa có thể chuẩn bị một ít đạn dược than chì, Sơn Trị có thể làm một đôi giày nhảy cao cách điện cự ly xa, Kiều Ba có thể luyện chế dược vật không dẫn điện.

Đỗ Lan cảm thấy bọn họ đều có thể có sở chuẩn bị.

Hoặc là bọn họ biết chính mình không có khả năng gặp lại kẻ địch mang điện nữa.

Địch Ny Toa cười nói: Cái tên Ngải Ni Lộ này xác thực mạnh, cũng xác thực trung nhị.

Gặp được loại người này, cư dân Không Đảo cũng là xui xẻo.

Đỗ Lan thầm nghĩ người gặp được thiên tai di động cũng rất xui xẻo, cường đại lại không tuân thủ công tự lương tục, không suy xét người khác, chỉ suy xét chính mình, chính là như vậy.

Ngải Ni Lộ là vì thanh tịnh bầu trời mà muốn phá hoại Không Đảo, mà Đỗ Lan thì là vì thiên nhiên tự do phá hoại hết thảy, phản đối hết thảy.

Mặc kệ gặp được ai, đều là rất xui xẻo.

Thuyền viên của Lộ Phi đều bị đánh bại rồi, bất quá Lộ Phi bởi vì lạc đường, ngược lại không có gặp được Ngải Ni Lộ.

Na Mỹ trực tiếp lựa chọn đầu hàng, mắt thấy Tác Long đều không phải đối thủ, nàng thì căn bản không được.

Làm hoa tiêu, sức chiến đấu của nàng thật sự có hạn.

Ngải Ni Lộ đảo cũng không có làm khó Na Mỹ, ngược lại mang nàng theo bên người, hướng nàng bày ra lý tưởng của chính mình.

Na Mỹ xác thực là một mỹ thiếu nữ giỏi về hư dữ ủy xà với cường địch, luôn dùng một mặt nhu nhược của chính mình lừa gạt kẻ địch.

Na Mỹ đi theo Ngải Ni Lộ đi tới chỗ ở của Thần, bất quá ở chỗ này lại có thêm hai vị khách không mời mà đến.

Không có cảm ứng.

Ngải Ni Lộ nhìn thấy hai người, lập tức phát giác dị thường, bởi vì Tâm Võng không có phát hiện bọn họ làm sao lên đảo, lại làm sao xuất hiện ở địa bàn của chính mình.

Ngươi chính là Thần chưởng quản tia chớp của Không Đảo sao.

Đỗ Lan mỉm cười nói.

Lại là bọn họ.

Vì sao luôn là bọn họ.

Na Mỹ sắp điên rồi, một năng lực giả tia chớp cũng đã rất khó giải quyết, lại thêm một cái thiên tai di động quả thực chính là đường chết.

Các ngươi là ai.

Ngải Ni Lộ hỏi.

Chúng ta là Thần chưởng quản thiên tai ở Thanh Hải.

Ta chưa bao giờ biết còn có Thần khác.

Ngải Ni Lộ lần đầu tiên nhìn thấy người dám ở trước mặt hắn tự xưng là Thần.

Thần rất nhiều, còn có Thần chưởng quản phòng bếp, Thần chưởng quản đóng thuyền, Thần chưởng quản tấu hài, Thần chưởng quản dọn toilet.

Đỗ Lan một hơi nói rất nhiều.

Nhưng Đỗ Lan nói càng nhiều, chỉ sẽ làm cho Thần rớt giá.

Thần trong miệng hắn, hiển nhiên không phải thiên thần thần bí mạc trắc, mà là cao thủ đỉnh cấp trong một lĩnh vực.

Chương 3412

Ngải Ni Lộ nhíu mày, không cách nào tiếp thu loại đồ vật chính mình không cách nào lý giải này, lạnh băng nói: Các ngươi cũng là tội nhân nhập cảnh trái phép.

Na Mỹ thầm nghĩ tốt nhất chính là chó cắn chó, đến lúc đó chính mình liền an toàn.

Có thể nói như vậy.

Nếu chúng ta thật sự nhập cảnh trái phép, ngươi lại có thể làm gì.

Đỗ Lan hỏi.

Nhập cảnh trái phép, thì phải tiếp thu khảo nghiệm sinh tồn, bị ta giết chết.

Nhưng là nhóm thuyền viên trước đó, ngươi không phải cũng không giết chết sao.

Ngươi thật sự là Thần chưởng quản tia chớp Không Đảo sao.

Tia chớp của ngươi giết được người chết sao.

Tuy rằng thuyền viên nhân vật chính đoàn đều bị đánh bại, nhưng Ngải Ni Lộ không có giết chết bọn họ.

Có thể nói là tia chớp thiện lương, rõ ràng có thể giật chết người, nhưng nhân vật chính đoàn lăng là một người không chết.

Cứ cái tia chớp thiện lương này, còn muốn đánh chìm Không Đảo, cũng là nghĩ nhiều rồi.

Các ngươi thử xem sẽ biết.

Ngải Ni Lộ đã chuẩn bị tác chiến.

Đỗ Lan nói: Đừng khẩn trương, chúng ta là tới hợp tác.

Nghe nói ngươi muốn đi tới Vô Hạn Đại Địa, cái mộng tưởng này rất không tồi, nhưng có một số tên tà ác chuyên môn lấy phá hoại mộng tưởng của người khác làm niềm vui.

Hắn đội một cái mũ rơm, dưới mắt trái có một vết sẹo, mặc quần đùi áo ngắn, đi dép lê, giống một tên côn đồ mười phần.

Hắn tên là Lộ Phi, là kẻ kết liễu mộng tưởng, vừa xuất hải đã phá hoại mộng tưởng nô dịch thuyền viên của nữ hải đạo, phá hoại mộng tưởng ức hiếp cư dân của hải quân, phá hoại mộng tưởng phát tài của Chú Hề, phá hoại mộng tưởng cướp đoạt nhà hàng trên biển của hải tặc, phá hoại mộng tưởng đoạt lại quốc gia của bạo quân, phá hoại mộng tưởng đạt được Cổ Đại Binh Khí của Cá Sấu Sa Mạc.

Cái tên gọi là Lộ Phi này, lấy phá hoại mộng tưởng của người khác làm vui, ngươi cũng ngàn vạn lần phải cẩn thận.

Na Mỹ nhịn không được, chỉ trích nói: Rốt cuộc là ai đang phá hoại mộng tưởng.

Rõ ràng là các ngươi thiên tai di động không ngừng chà đạp mộng tưởng, đừng có ngậm máu phun người, Lộ Phi vẫn luôn bảo vệ mộng tưởng của mọi người, Tác Long, Ô Tác Phổ, Sơn Trị, Kiều Ba, Vi Vi đều từng chịu sự giúp đỡ của Lộ Phi.

Lộ Phi thủ hộ hy vọng của mọi người.

Đây không phải là tiểu thư ngốc nghếch sao.

Ngải Ni Lộ, ngươi đừng tin tưởng nàng, đây là một cô nương ngốc, là cô gái ngốc ngay cả lời của kẻ địch đều tin tưởng vô điều kiện.

Người nàng tin tưởng đều không phải người tốt gì.

Đỗ Lan nói.

Na Mỹ đều sắp tức điên rồi, đây hoàn toàn chính là phỉ báng.

Chính mình xác thực từng tin lầm Ác Long Arlong, nhưng không đại biểu chính mình liền phân không rõ người tốt và người xấu.

Cái gì gọi là chính mình chỉ biết tin tưởng người xấu.

Thật sự muốn tức điên, đám người xấu này từng tên đều có oai lý tà thuyết, cố tình sức mạnh còn cường đại như vậy, thật là không có thiên lý.

Vì sao lại như vậy a.

Nàng không rõ, vì sao người xấu đều lợi hại như thế, phàm nhân không có sức chiến đấu như bọn họ chẳng lẽ thật sự chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

Hay là nói chỉ có thể dựa vào sự gian trá.

Na Mỹ tuy rằng thường xuyên lừa người, nhưng nàng vẫn như cũ hy vọng mọi người không cần sử dụng sự gian trá.

Nàng rất rõ ràng sau khi lừa người, tuy rằng có thể lấy yếu thắng mạnh, nhưng chính mình cũng sẽ mất đi rất nhiều thứ, trở nên không thể tin tưởng người khác, không dễ dàng bị người khác tin tưởng.

Nàng thật sự không hy vọng sự gian trá phổ cập, đến lúc đó giữa người với người liền không có tín nhiệm, chỉ có chuỗi nghi ngờ.

Nhưng nàng cũng không thể không thừa nhận sự gian trá xác thực có thể hữu hiệu lấy yếu thắng mạnh, bởi vì mục đích chủ yếu của sự gian trá chính là chờ đợi nhẫn nại, ăn mòn kẻ địch, cuối cùng kéo kẻ địch xuống trình độ giống như chính mình.

Kẻ địch luôn rất mạnh, người thường nếu không gian trá làm sao chu toàn với kẻ địch.

Không chu toàn, chẳng lẽ thật sự liền thành thật làm nô lệ.

Mặc kệ là Thần chưởng quản tia chớp Không Đảo, hay là Thần chưởng quản thiên tai biển cả, từng tên này đều là cường địch, chỉ dựa vào vũ lực, căn bản là không cách nào chiến thắng.

Na Mỹ hai tay nắm chặt, thầm nghĩ đều là do đám cường giả tà ác này mới làm cho thế giới trở nên càng ngày càng không có giới hạn thấp nhất.

Đồng thời cũng thầm mắng ông trời không mở mắt, cho tên tà ác sức mạnh cường đại như vậy.

Ông trời tỏ vẻ trong mắt ngài ruồi bọ và ong mật là giống nhau. muỗi, gián, chuột cũng là sinh mệnh, là nhân loại đem vạn vật chia thành thiện lương và tà ác, ông trời cũng không phân chia.

Cho nên sức mạnh của ông trời không chỉ cấp cho người ích kỷ, cũng sẽ cấp cho người vô tư.

Chỉ là người ích kỷ chỉ hưởng thụ quyền lợi, không tận nghĩa vụ. người vô tư tận nghĩa vụ nhiều, hưởng thụ quyền lợi ít.

Na Mỹ cho rằng ông trời không công bằng, chỉ cấp cho người xấu sức mạnh, không quan tâm người tốt.

Nhưng sự thật chính là ông trời là công bằng, người xấu khống chế một khu vực, người tốt cũng khống chế một khu vực, chỉ là Na Mỹ tương đối xui xẻo rơi vào khu vực khống chế của người xấu.

Đến nỗi ý tưởng người tốt nên sống chết với người xấu, cũng chỉ là Na Mỹ đơn phương tình nguyện.

Chuyện người tốt và người xấu thưởng thức lẫn nhau rất nhiều, đương nhiên loại chuyện này nếu bị người thường nhìn thấy, khẳng định sẽ thất vọng đối với người tốt, sinh ra cảm xúc thất vọng rằng cả hai là cá mè một lứa.

Cuối cùng vẫn là không có thần tiên hoàng đế, cũng không có chúa cứu thế, muốn sáng tạo hạnh phúc cho nhân loại, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Đỗ Lan tịnh không chuẩn bị sống chết với Ngải Ni Lộ, hắn chính là nhắc nhở Ngải Ni Lộ phải cẩn thận kẻ địch, không cần đại ý.

Nhưng Ngải Ni Lộ ôm địch ý đối với Đỗ Lan, cho rằng Đỗ Lan xuất hiện chính là khiêu chiến địa vị của chính mình.

Mũ Rơm một nhóm, chiến bại thì chiến bại, đầu hàng thì đầu hàng, ngay cả Tác Long tiểu tử tự xưng trước khi trở thành đại kiếm hào tuyệt đối sẽ không thua, cũng lại một lần nữa bại bắc.

Ngải Ni Lộ trước kia tin tưởng không có người có thể đối kháng với chính mình, nhưng người trước mắt lại cho hắn cảm giác không tốt.

Những tên gà mờ kia không có khả năng phá hoại mộng tưởng của chính mình, nhưng nam nhân trước mắt lại biết.

Ngươi quen biết hắn.

Ngải Ni Lộ hỏi Na Mỹ.

Quen biết, hắn là thiên tai di động đại danh đỉnh đỉnh, chuyên môn phá hoại mộng tưởng của người khác.

Na Mỹ nói: Là tên ác côn mười phần.

Ngải Ni Lộ thầm nghĩ rốt cuộc ai nói mới là chân tướng.

Đỗ Lan nói tiểu tử Mũ Rơm phá hoại mộng tưởng, Na Mỹ lại nói thiên tai di động phá hoại mộng tưởng, rốt cuộc ai phá hoại mộng tưởng.

Thôi bỏ đi, mặc kệ là ai, toàn bộ đánh ngã là được rồi.

Ngải Ni Lộ không cách nào tự hỏi, hắn chỉ am hiểu chiến đấu miểu sát, không am hiểu tự hỏi vấn đề lập trường: Mặc kệ là ai, đều đừng hòng phá hoại mộng tưởng chinh phục Vô Hạn Đại Lục của ta.

Tia chớp phóng thích, Ngải Ni Lộ nhanh nhẹn giống như tia chớp, hắn muốn phát động tiến công.

Làm Thần chưởng quản tia chớp Không Đảo, ngươi quá không có định lực, làm sao có thể không phân biệt tốt xấu chứ.

Ta sẽ không phá hoại mộng tưởng của ngươi, bọn họ mới phải.

Đỗ Lan nói: Ta tới chính là nhắc nhở ngươi nhất định phải cẩn thận.

Ngải Ni Lộ không có vô nghĩa, hiển nhiên không cần người khác dạy chính mình làm Thần như thế nào, nhắm ngay Đỗ Lan chính là một đạo tia chớp mười vạn volt.

Đỗ Lan tránh chiến, trực tiếp biến mất.

Na Mỹ vừa thấy thầm nghĩ thiên tai di động cũng khi mềm sợ cứng, đối mặt cường giả như Ngải Ni Lộ cũng chỉ biết chạy trốn, đồ không biết xấu hổ.

Cặn bã chỉ biết khi dễ người thường, nàng vốn tưởng rằng Đỗ Lan sẽ đại chiến ba trăm hiệp với Ngải Ni Lộ, không nghĩ tới Đỗ Lan trực tiếp chạy, so với loại nhiệt tình khi Đỗ Lan khi dễ người thường, hiện tại không đánh mà lui càng là chứng minh thiên tai chỉ biết ỷ mạnh hiếp yếu, là một tên cặn bã mười phần.

Ngải Ni Lộ lại biết cái này không phải nói giỡn, Tâm Võng của chính mình tìm không thấy hắn, chẳng lẽ đối phương một hơi chạy ra khỏi Không Đảo.

Hay là đối phương thật sự có biện pháp che chắn Tâm Võng.

Tâm Võng của Ngải Ni Lộ là Kiến Văn Sắc Bá Khí cộng thêm sóng điện từ, có thể làm cho hắn giám sát toàn bộ Không Đảo, còn có thể dự đoán chiêu thức của người khác, di chuyển với tốc độ ánh sáng, còn có thể phóng thích điện mạnh tiến công.

Tuyệt đối là công thủ kiêm bị, cho dù đặt ở biển cả, cũng có thể xưng là Lôi Thần.

Chương 3413

Ngải Ni Lộ tìm không thấy Đỗ Lan, liền không tìm nữa, đến lúc đó trực tiếp oanh nát Không Đảo, ai cũng trốn không thoát: Chúng ta đi.

Na Mỹ không biết Ngải Ni Lộ còn muốn đi đâu, chỉ có thể kiên trì đuổi kịp.

Rất nhanh bọn họ liền đi tới một nơi đều là hoàng kim, nhìn thấy một con phi thuyền hoàng kim.

Na Mỹ đều ngây ra, cái này tốn bao nhiêu tiền a.

Dùng bao nhiêu hoàng kim mới có thể chế tạo phi thuyền a.

Đây mới là tàu Hoàng Kim chân chính a.

Đây là Phương Chu Châm Ngôn do ta kiến tạo, phi thuyền chinh phục Vô Hạn Đại Lục.

Ngải Ni Lộ kiêu ngạo mà giới thiệu nói.

Vô Hạn Đại Lục là cái gì.

Vừa rồi đã nghe đối phương nói Vô Hạn Đại Lục, Vô Hạn Đại Lục, nhưng rốt cuộc là cái gì.

Đó chính là Vô Hạn Đại Lục.

Ngải Ni Lộ ngón tay chỉ trời.

Na Mỹ ngẩng đầu nhìn trăng sáng, trợn mắt há hốc mồm nói: Ngươi là nói mặt trăng.

Không sai.

Đó mới là nơi xứng đôi với Thần.

Ngải Ni Lộ kiêu ngạo mà nói.

Lên mặt trăng, thật sự rất lãng mạn, nếu đổi một người, Na Mỹ có khả năng cảm thấy đối phương rất có sức tưởng tượng.

Nhưng nếu người này là Ngải Ni Lộ, nàng chỉ cảm thấy điên cuồng.

Không ai biết trên mặt trăng có cái gì, cũng không ai biết mặt trăng có bao xa, chẳng lẽ đối phương thật sự cho rằng chính mình có thể lên mặt trăng.

Khẳng định là được, bởi vì Trái Ác Quỷ chính là đạo cụ thực hiện nguyện vọng.

Cho dù trong vũ trụ không có không khí, nhưng chỉ cần ăn Trái Ác Quỷ, cũng không phải vấn đề lớn gì.

Chờ sau khi phương chu cất cánh, ta sẽ tạc rớt Không Đảo, đi tới Vô Hạn Đại Lục.

Ha, mộng tưởng của ta sắp thực hiện.

Ngải Ni Lộ phi thường cao hứng.

Na Mỹ ngây ra, nếu là Không Đảo bị tạc rớt, sẽ chết rất nhiều người.

Nàng hoàn toàn không cách nào lý giải giữa hai chuyện cất cánh đi mặt trăng và tạc rớt Không Đảo có quan hệ gì.

Nhưng có một chút có thể khẳng định, tuyệt đối không thể để Ngải Ni Lộ thực hiện nguyện vọng.

Nhưng làm sao bây giờ.

Tác Long, Sơn Trị bọn họ đều đã bị đánh bại, Lộ Phi tới cũng không phải đối thủ của tia chớp.

Hiện tại sử dụng sự gian trá cũng không kịp, không có thời gian, chẳng lẽ thật sự muốn ngồi xem Không Đảo hủy diệt.

Nàng rất sốt ruột, thầm nghĩ chẳng lẽ bọn họ mạo hiểm đến đây là kết thúc rồi.

Kỳ thực Mũ Rơm một nhóm có thể đi đến nơi này đã rất không tồi, rốt cuộc sức chiến đấu của bọn họ thật sự rất bình thường, gặp được cường địch toàn dựa vào ý chí lực.

Bởi vì Trái Ác Quỷ là sức mạnh thực hiện mộng tưởng, cho nên Lộ Phi một chút máu còn lợi hại hơn nước, cho nên cao su có thể chống cự vài triệu dòng điện, có thể ăn bóng dáng gia tăng sức chiến đấu.

Tóm lại chỉ cần muốn thì có thể làm được, ý chí lực đủ kiên định, Trái Ác Quỷ hoàn toàn có thể đột phá hạn chế của cao su, thể hiện ra biến hóa không giống nhau.

Cho nên Lộ Phi là thật không sợ Ngải Ni Lộ.

Như vậy thì có cái vấn đề, vì sao Lộ Phi có thể như vậy, người khác không được.

Đương nhiên là bởi vì Lộ Phi ăn không phải trái cao su, mà là trái Ni Tạp.

Trái cây của người khác tối đa chính là giống như Ngải Ni Lộ, đi vũ trụ không cần hô hấp.

Không cách nào giống Lộ Phi đa biến như vậy, chỉ có trái Ni Tạp mới có thể tâm tưởng sự thành, biến hóa vô cùng.

Cộng tính của Trái Ác Quỷ chính là có thể làm cho người ta đột phá một ít quy tắc vật lý, đại giới là không bao giờ có thể bơi lội nữa.

Mà trái Ni Tạp thì hoàn toàn là xem ý chí lực của người sử dụng, ý chí lực càng mạnh sức chiến đấu càng mạnh, rốt cuộc Lộ Phi là nhân vật chính.

Cho nên chỉ cần Lộ Phi tin tưởng chính mình, là có thể làm được bất cứ chuyện gì.

Đến nỗi vì sao hắn sẽ bị Gấu Kuma đánh bại, hoàn toàn là vì dẫn nhập thiết lập Haki, là vì chuyển hình.

Cao su của Lộ Phi có thể đỡ được điện kích của Ngải Ni Lộ, đây mới là ác ý lớn nhất thế giới.

Hoàn toàn vi phạm pháp tắc vật lý, không cho người thường đường sống.

Theo lý thuyết, tất cả mọi người đều phải tiếp thu hạn chế của quy tắc vật lý, cường giả cũng phải tuân thủ, cho nên kẻ yếu mới có thể căn cứ pháp tắc vật lý siêu việt cường giả.

Kết quả Lộ Phi hoàn toàn không quan tâm pháp tắc vật lý, làm cho kẻ yếu liền biến thành thằng hề.

Đỗ Lan cho rằng Ngải Ni Lộ bị đánh bại, quả thực chính là sự trào phúng của Lộ Phi đối với vật lý, giẫm đạp đâu chỉ là mộng tưởng của Ngải Ni Lộ, càng là hy vọng biến cường của người thường.

Nếu ngay cả quy tắc vật lý đều không cách nào hạn chế cường giả, như vậy kẻ yếu còn có hy vọng gì.

Chỉ dựa vào ý chí lực là có thể kích phát chi lực không tưởng, nỗ lực của người khác liền có vẻ buồn cười như vậy.

Cá Sấu Sa Mạc, Ngải Ni Lộ, Mạc Lợi Á Moria bọn họ sở hữu nỗ lực, ở trước mặt ý chí lực của Lộ Phi không đáng một đồng.

Phản diện còn cần thống trị người khác, khống chế tài nguyên, bị người phỉ nhổ.

Nhưng Lộ Phi chỉ cần có ý chí lực, là có thể đánh những tên phản diện này tơi bời hoa lá, thu hoạch hoa tươi cùng tiếng vỗ tay.

Bất luận cái hoạt động thực tiễn gì, trước mặt ý chí lực đều không đáng một đồng.

Quá phận cường điệu tinh thần, xem nhẹ thực tiễn vật chất.

Đỗ Lan cho rằng tinh thần và vật chất là thiếu một thứ cũng không được, nhưng Lộ Phi dưới tình huống khiếm khuyết vật chất, chỉ dựa vào ý chí lực là có thể nghiền áp kẻ địch, cũng chính là tục xưng bật hack.

Mặc kệ là ý chí lực, hay độ phẫn nộ đều là đồ vật ở tầng diện tinh thần.

Mà phản diện làm rất nhiều đều là nỗ lực ở tầng diện vật chất, bọn họ vì mộng tưởng không ngừng cướp đoạt tài nguyên, dẫn tới người khác sinh hoạt trong khổ không nói nổi, nhưng đây là phù hợp quy luật vật chất.

Phản diện cũng có mộng tưởng vĩ đại, cũng có ý chí lực, nhưng bọn họ không cách nào thoát ly vật chất.

Nhân vật chính có mộng tưởng vĩ đại, có ý chí lực, nộ khí trị, có thể thoát ly vật chất, điếu đả phản diện không thoát ly vật chất.

Trái Ác Quỷ chính là đạo cụ trợ giúp người ta thoát ly vật chất, chỉ là trình độ thoát ly vật chất không giống nhau, trái cây thần bí như trái Ni Tạp trình độ thoát ly cao nhất.

Phản diện cày cấy tại thế giới vật chất, tuy rằng bọn họ cướp đoạt tài nguyên, làm cho người khác sống không nổi, thập ác bất xá, tội đại ác cực, nhưng bọn họ vẫn như cũ tuân thủ quy tắc vật chất.

Mà nhân vật chính đánh bại phản diện tuy rằng rất sảng, nhưng căn bản không có tính phổ biến, chỉ thích hợp nhân vật chính, không thích hợp người khác.

Ngược lại thực tiễn của phản diện có ý nghĩa tham khảo nhất định đối với người thường, lúc thực tiễn, người thường phải học tập phản diện, mà không phải học tập nhân vật chính.

Đương nhiên về chế độ và văn hóa, không thể học tập phản diện.

Sở dĩ phản diện là phản diện, chính là vì khiến người ta không sống nổi.

Sở dĩ phản diện khiến người ta không sống nổi, chính là vì khai thác tài nguyên vật chất quá độ.

Khai thác tài nguyên, có thể là vì xa xỉ, có thể là vì đại công trình, cũng có thể là vì thực hiện mộng tưởng của chính mình.

Tóm lại mộng tưởng cần vật chất duy trì.

Có đôi khi xa xỉ không nhất định là chuyện xấu.

Chương 3414

Xa xỉ tuy rằng bị phê bình rộng rãi, trong lịch sử lại cấm mãi không dứt, không phải bởi vì xa xỉ có thể làm cho người ta thoải mái bao nhiêu, mà là có nguyên nhân khác.

Kỳ thật rất nhiều lúc xa xỉ không những không làm cho người ta thoải mái, còn làm cho người ta khó chịu.

Ví dụ như người xa xỉ, trên người treo đầy trang sức bằng vàng, trọng lượng mười mấy ký cứ như đeo tạ.

Lại ví dụ như quần áo hoa lệ, trong ba lớp ngoài ba lớp, mặc vào đều không thể hoạt động, cứ như xác ướp, căn bản không thoải mái.

Nhưng bọn họ vẫn cứ muốn chú trọng xa xỉ, thậm chí còn có trứ tác chuyên môn nghiên cứu xa xỉ.

Quản Tử · Xỉ Mỹ liền giảng vì sao phải đề xướng xa xỉ, là vì để khống chế phương hướng lưu động của tài nguyên.

Xa xỉ vốn dĩ là sản vật thoát thực hướng hư, có thể khống chế phương hướng lưu động tài nguyên.

Người ta có tiền rồi, thì sẽ nghĩ đến giữ giá, sẽ kiêm cũng đất đai, sẽ đầu cơ tích trữ.

Nhưng kiêm cũng đất đai và đầu cơ tích trữ, hai phương thức này đối với bá tánh bình thường là chuyện cực kỳ xấu.

Nhưng người có tiền khẳng định muốn giữ giá trị tài sản, Quản Tử liền cho rằng nên đem tiền của người giàu lưu động vào trong hàng xa xỉ.

Mà quân chủ có thể khống chế trào lưu của hàng xa xỉ, thu hồi của cải.

Quản Tử cho rằng người có tiền quá giàu sẽ không nghe theo mệnh lệnh, người quá nghèo sẽ không thủ pháp tai họa vô cùng, cho nên tốt nhất chính là để kinh tế lưu động, tuần hoàn qua lại.

Mà hàng xa xỉ chính là một loại phương pháp để tiền của người giàu lưu động, thông qua thao tác hàng xa xỉ, để tiền của người giàu không chảy về phía đất đai, không chảy về phía hàng hóa số lượng lớn, những phương hướng quan hệ đến dân sinh này.

Chờ quân chủ thông qua hàng xa xỉ kiếm tiền xong, lại tiến hành khai phát và khống chế đối với đất đai và hàng hóa, như vậy xã hội sẽ ổn định.

Louis XIV đến XVI của Pháp, cũng là thông qua khống chế xa xỉ phẩm, dùng cái này duy trì sản nghiệp có lợi cho mình, đả kích sản nghiệp bất lợi cho mình.

Cho nên một người giảng xa xỉ, không nhất định là hắn thích hưởng thụ bao nhiêu, cũng có thể là thông qua phương hướng xa xỉ để khống chế tài nguyên và phương hướng sản nghiệp.

Xa xỉ là một loại dẫn dắt giá trị.

Sau đó chính là vì thực hiện các hạng mục lớn, ví dụ như đào kênh vận hà, khai thông dịch trạm.

Những việc này cũng cần tài nguyên mới có thể hoàn thành, một khi hoàn thành đối với hậu thế khẳng định là có chỗ tốt, chỉ là người đương đại phải chịu rất nhiều khổ.

Hơn nữa nóng vội muốn thành công, sẽ dẫn đến bá tánh sống không nổi.

Tài nguyên bá tánh sản xuất là có hạn, trích xuất một phần ba đi xây dựng đã là cực hạn rồi, nhiều hơn nữa thì sẽ tạo phản.

Còn có một mục đích chính là trích xuất tài nguyên đi hoàn thành mộng tưởng cá nhân, ví dụ như Ác Long nghĩ muốn đạt được hải đồ đi cướp bóc Đông Hải, Sa Ngạc Ngư muốn đạt được Minh Vương, Ngải Ni Lộ muốn đạt được Vô Hạn đại lục.

Bọn họ điên cuồng trích xuất tài nguyên, cuối cùng còn muốn qua cầu rút ván, hủy diệt địa phương cung cấp tài nguyên.

Phản diện đều thích hủy diệt thành phố, cũng là cho Lộ Phi lý do chính đáng để đánh bại bọn họ.

Chờ đến khi Lộ Phi đánh bại phản diện, vậy tài nguyên phản diện trích xuất tự nhiên sẽ trả lại cho mọi người, trong quá trình này Lộ Phi có thể lấy đi một bộ phận làm thù lao.

Lộ Phi lấy bộ phận tiền này làm sinh hoạt phí, còn có thể đi đổi thuyền mới, đều là thu nhập hợp pháp, mà không phải hải tặc cướp bóc.

Đây chính là đánh thiên hạ, chỉ cần đánh bại phản diện là có thể có lợi ích.

Mà Lộ Phi cũng không ngồi thiên hạ, đánh xong liền rời đi, không cần lại đi trích xuất tài nguyên.

Cho nên đánh bại phản diện càng nhiều, thu nhập của Lộ Phi cũng càng nhiều.

Lộ Phi không trích xuất tài nguyên, ngược lại hoàn trả tài nguyên cho mọi người, tự nhiên là được mọi người khen ngợi, quả thực chính là mưa đúng lúc.

Bất quá chờ đến khi thế lực của Lộ Phi càng ngày càng lớn, đánh bại phản diện bình thường đã không đủ để duy trì, liền phải tìm Tứ Hoàng hoặc là tìm Hải quân.

Nhưng cho dù đánh bại Hải quân, Lộ Phi cũng chỉ có thể là cộng chủ, bởi vì hắn không có một bộ máy phân phối của chính mình, căn bản không có năng lực trích xuất tài nguyên, chỉ có thể ỷ lại các đảo tự trị Thiên Long Nhân.

Thế là Thiên Long Nhân ủng hộ Lộ Phi, chính là bảo hộ chính mình.

Lộ Phi một đường này chỉ là đánh thiên hạ, không có ngồi thiên hạ, thì không có cách nào thiết lập quy tắc trò chơi của chính mình.

Cho dù hắn đánh bại Hải quân, cũng không thể từ căn bản thay đổi thế giới, không thể thay đổi phương thức phân phối của đại hải.

Phương thức phân phối thì cần trích xuất tài nguyên, phân phối tài nguyên, mà trích xuất tài nguyên tất nhiên sẽ bị phê phán.

Con người chính là như vậy, kiếm tiền là do mình anh minh thần võ, lỗ tiền là do xã hội tà ác.

Lộ Phi không thể đột phá Thiên Long Nhân, thiết lập quan hệ phân phối mới, tự nhiên không thể thay đổi thế giới.

Đương nhiên muốn thiết lập phân phối khác biệt với Thiên Long Nhân xác thực không dễ dàng, ở Địa Cầu cũng chỉ có chế độ quận huyện của hoàng đế, tôn giáo thượng đế và chủ nghĩa tư bản.

Chế độ Thiên Long Nhân cũng không tệ, tám trăm năm vận hành ổn định, tương lai còn có thể vận hành, chính là đổi một vị cộng chủ.

Vấn đề là huyết thống của Lộ Phi, mẹ nhất định phải là Thiên Long Nhân cao cấp mới được.

Nếu không Thiên Long Nhân cao cấp sẽ không nhận khả một kẻ thảo mãng.

Đỗ Lan biết vấn đề của Lộ Phi chính là huyết thống còn chưa đủ.

Vậy không suy xét một chút về Ngải Tư.

Hắn sao cũng là con của Hải Tặc Vương.

Địch Ny Toa nói: La Kiệt là thảo mãng chân chính, làm được công lao cái thế.

La Kiệt có thể đoàn kết tất cả thảo mãng, cho nên hắn phải chết.

Ngải Tư cũng giống vậy, Bạch Hổ Tử cũng giống vậy.

Ở thế giới này, Thiên Long Nhân sẽ không chết, hải tặc sẽ không chết, chỉ có thảo mãng khiêu chiến Thiên Long Nhân cao cấp sẽ chết.

Đỗ Lan tỏ vẻ tia chớp của Ngải Ni Lộ giật không chết người, dung nham của Xích Khuyển lại có thể đánh chết người, cái này khoa học sao.

Cho nên chân tướng chính là người có khả năng dẫn dắt thảo mãng quật khởi phải chết.

Thảo mãng cũng chính là hàn môn, cũng chính là võ sĩ sơ cấp, tương đương với Thiên Long Nhân sơ cấp.

Đây cũng là nguyên nhân cách mạng nhất định phải đổ máu, bởi vì cách mạng sẽ mang đến một phương thức phân phối hoàn toàn mới.

Giờ này khắc này Na Mỹ rất sốt ruột, Thiên Tai Di Động âm thầm tiềm phục, Ngải Ni Lộ lại là tên điên, nàng căn bản không biết nên làm cái gì bây giờ, hiện tại chỉ có thể trông cậy vào Lộ Phi.

Lộ Phi cũng xác thực không phụ sự mong đợi của mọi người, ở trong rừng rậm tìm được Phương Chu, thấy được kẻ địch hắn cần phải đánh bại.

Lộ Phi.

Na Mỹ nhìn thấy Lộ Phi, chính là nhìn thấy cứu tinh.

Lộ Phi nhìn thấy Ngải Ni Lộ, lập tức liền hỏi: Chính là ngươi bắt đồng bạn của ta, ném ở trong rừng cây, chơi cái gì trò chơi sinh tồn.

Là ta thì thế nào.

Ngải Ni Lộ lãnh khốc vô tình nói: Ngươi cũng là tội phạm nhập cảnh phi pháp, ta tuyên án ngươi tử hình.

Một đạo tia chớp nhanh như điện xẹt đánh vào trên người Lộ Phi.

Lộ Phi.

Biểu tình của Na Mỹ đều tuyệt vọng, mắt thấy thuyền trưởng hào vô động tác phản kháng liền bị đánh trúng, nàng biết xong đời, toàn viên đoàn diệt, không có bất luận hy vọng gì.

Ngải Ni Lộ cười cười, nụ cười lại đọng lại, hắn phát hiện Lộ Phi không chết, còn đứng thẳng tắp.

Đây là công kích của ngươi sao.

Không đau không ngứa.

Lộ Phi đứng đắn nói.

Lại đến.

Ngải Ni Lộ tiếp tục phóng điện, đồng thời chính mình cũng di động như tia chớp, đi đến trước mặt Lộ Phi cự ly gần ra tay.

Ầm ầm, tia chớp càng mạnh đánh xuống.

Nhưng Lộ Phi vẫn không có phản ứng.

Sao có thể.

Cả người Ngải Ni Lộ đều không xong rồi.

Chương 3415

Bởi vì ta là cao su.

Lộ Phi lý trực khí tráng trả lời nói: Cao su là không dẫn điện.

Câu trả lời của Lộ Phi quả thực là bốp bốp vả mặt vật lý học.

Vật lý học cũng không tồn tại.

Sở dĩ điện cao thế không bọc cao su, chính là bởi vì điện cao thế có thể đánh xuyên qua cao su, cho dù bọc cao su cũng không an toàn, cho nên thà rằng không bọc, nhắc nhở mọi người không cần chạm vào.

Nếu là cao su thật sự có thể hoàn toàn không dẫn điện, vậy điện cao thế liền an toàn rồi.

Bọc một tầng cao su, dân câu cá liền có thể ngồi ở dưới câu cá, rốt cuộc không lo lắng bị điện giật.

Sự thật là chỉ cần điện áp đủ, cao su sẽ bị đánh xuyên.

Cho nên hết thảy phát sinh trước mắt không phải vật lý, mà là Trái Ác Quỷ thực hiện mộng tưởng, là Trái Ác Quỷ đột phá giới hạn vật chất, đây là tinh thần chiến thắng vật chất.

Ngải Ni Lộ dựa vào trái cây sinh tồn tại thái không, Lộ Phi dựa vào trái cây khắc phục khuyết điểm của cao su.

Trên Không Đảo cũng không có cao su, chỉ có mây và dược liệu sinh vật.

Những thứ này đều dẫn điện, cho nên Ngải Ni Lộ căn bản không có khái niệm không dẫn điện.

Hiện tại không phải lúc kinh ngạc, Ngải Ni Lộ cũng không ngốc, điện có rất nhiều hiệu quả đi kèm, còn có quang và nhiệt, đối phương không dẫn điện, vậy dùng nhiệt lượng tấn công.

Nhiệt độ cao có thể làm bị thương Lộ Phi, nhưng nhiệt độ cao của tia chớp vô dụng, nhất định phải gia nhiệt kim loại mới được.

Lộ Phi lần nữa vả mặt vật lý học.

Rõ ràng tia chớp vốn đi kèm với nhiệt độ cao, nhiệt độ cao làm tan chảy kim loại.

Nhưng đánh vào trên người Lộ Phi, lại không có đốt cháy cao su, nhất định phải gia nhiệt kim loại mới có hiệu quả, đây là đang đùa cái gì.

Đây chính là nhân vật chính, tinh thần cao hơn vật chất.

Đối mặt kẻ địch không dẫn điện mà chính mình không lý giải được, Ngải Ni Lộ lâm vào khổ chiến, tia chớp am hiểu nhất vô hiệu, liền dùng kim loại gia nhiệt độ cao công kích.

Căn cứ định luật nhiệt động lực học, nhiệt độ là truyền từ vật thể nhiệt độ cao sang vật thể nhiệt độ thấp.

Tia chớp gia nhiệt kim loại, liền chứng minh nhiệt độ tia chớp cao hơn kim loại, kim loại có thể làm bị thương Lộ Phi, liền chứng minh nhiệt độ kim loại cao hơn Lộ Phi.

Rõ ràng là nhiệt độ tia chớp cao nhất, nhiệt độ Lộ Phi thấp nhất, nhưng tình huống thực tiễn lại là nhiệt độ cao của tia chớp không cách nào truyền đạo đến trên người Lộ Phi.

Đây là xấu hổ bực nào.

Lúc này Ngải Ni Lộ không thể không tin tưởng một việc, đó chính là Đỗ Lan nói không sai, cái tên Lộ Phi này chính là kẻ chuyên môn phá hoại mộng tưởng của người khác, là kẻ địch rất đáng sợ.

Không có ai có thể phá hoại mộng tưởng của ta.

Ta nhất định phải đi tới Vô Hạn đại lục.

Ngải Ni Lộ cao giọng hô, không ngừng tạt chất lỏng hoàng kim nhiệt độ cao, ý đồ giết chết Lộ Phi.

Nhưng tốc độ chất lỏng quá chậm, Lộ Phi có thể tránh thoát.

Hắn không sợ tia chớp, nhưng sợ kim loại nóng chảy.

Bất quá Lộ Phi cũng không phải chỉ biết chạy trốn, quyền cao su của hắn cũng có thể đánh trúng kẻ địch.

Đương nhiên mỗi lần đánh trúng đều là ngoài dự đoán, mà không phải Lộ Phi cố ý làm.

Nếu Lộ Phi chuyên môn ngắm chuẩn, luôn có thể bị tốc độ sấm sét của Ngải Ni Lộ né tránh.

Lộ Phi cảm giác công kích của chính mình đều bị nhìn thấu, căn bản không cách nào tìm được cơ hội đánh ra một đòn trí mạng.

Tin tức tốt duy nhất chính là nắm tay của mình xác xác thật thật có thể đánh trúng đối phương, cái này so với lúc đối phó Sa Ngạc Ngư còn an tâm hơn.

Lúc đánh Sa Ngạc Ngư, nắm tay của hắn căn bản đánh không trúng, mỗi lần đều xuyên qua thân thể kẻ địch, đó mới gọi là nghẹn khuất.

Sa Ngạc Ngư và Ngải Ni Lộ đều có thể nguyên tố hóa, nhưng nắm tay cao su của Lộ Phi chính là có thể đánh trúng tia chớp nguyên tố hóa, lại không cách nào đánh trúng hạt cát nguyên tố hóa.

Lộ Phi ý thức được công kích của chính mình khẳng định là bị kẻ địch dự đoán được, nhất định phải tiến công ngoài dự đoán mọi người mới được.

Thế là sử dụng quyền phản xạ, lấy vách tường Phương Chu làm môi giới phản xạ, nắm tay cao su phản xạ không quy tắc về phía Ngải Ni Lộ.

Tâm Võng của Ngải Ni Lộ có thể dự đoán động tác của Lộ Phi, lại không cách nào dự đoán nắm tay phản xạ trở về, lại bị đánh trúng vài quyền.

Nghẹn khuất, quá nghẹn khuất, rõ ràng là Thần, nhưng lúc đối mặt phàm nhân lại một chút ưu thế cũng phát huy không ra.

Ngải Ni Lộ sống gần bốn mươi năm, vẫn là lần đầu tiên gặp được loại kẻ địch mạc danh kỳ diệu này.

Lại tiếp tục như vậy nữa, mộng tưởng của chính mình sẽ bị phá hoại.

A.

Tuyệt đối phải đánh bại ngươi.

Ngải Ni Lộ quyết nhiên nói, hắn muốn hủy diệt toàn bộ Không Đảo, đưa tất cả mọi người xuống địa ngục: Các ngươi cùng đi chết đi, bầu trời chỉ cần ta một vị Thần.

Phương Chu khởi hành, trở thành máy khuếch đại của Ngải Ni Lộ, phóng thích điện kích ngàn vạn Volt siêu cấp, trực tiếp hủy diệt Không Đảo, hủy diệt hết thảy.

Những phản diện này một khi chó cùng rứt giậu, liền muốn hủy diệt cả thành phố, thật sự là thua không nổi.

Đỗ Lan tỏ vẻ thời điểm mấu chốt, bọn họ luôn sẽ rất xấu xí.

Hao phí tinh lực, đầu nhập chi phí, tốn thời gian bày mưu tính kế, mắt thấy sắp công dã tràng, khẳng định không thể bình tĩnh.

Địch Ny Toa tỏ vẻ tâm tình tuyệt vọng lúc này của phản diện là có thể lý giải.

Vô năng cuồng nộ mà thôi.

Đỗ Lan nói: Trước đó đã nhắc nhở hắn, kết quả một chút cũng không nghe, đây không phải không nghe lời người già chịu thiệt ở trước mắt sao.

Lỗ Tấn nói rất đúng, đáng đời.

Phương Chu bay lên trời, ngưng tụ mây đen, tích súc tia chớp, Không Đảo bao trùm trong tử vong.

Tất cả cư dân đều phát hiện bốn phía đều là tia chớp, tia chớp thẳng tắp liên tiếp thiên địa, một màn này quả thực chính là địa ngục.

Bọn họ đều không biết Thần lại muốn làm gì, nhưng khẳng định không phải chuyện tốt.

Tia chớp như rừng cây giống nhau dày đặc, nhưng những cái này chỉ là dạo đầu, còn chưa có oanh kích khu vực đám người dày đặc.

Lộ Phi tự nhiên sẽ không mặc kệ Ngải Ni Lộ phá hoại Không Đảo, tuy rằng hắn đối với cư dân Không Đảo không thân lắm, thậm chí còn bị thôn trưởng phản bội qua, nhưng hắn vẫn cứ muốn bảo hộ thôn trưởng.

Là thôn trưởng khống chế Lộ Phi, giao cho Thần Quan.

Thôn trưởng không phải người xấu, chỉ là lo lắng bọn Lộ Phi sẽ chọc giận Ngải Ni Lộ, lo lắng Thần sẽ giận chó đánh mèo thôn làng.

Bất quá Lộ Phi rất rõ ràng đó không phải lỗi của thôn trưởng, là lỗi của Ngải Ni Lộ.

Lúc này Lộ Phi bị Ngải Ni Lộ dùng hoàng kim nóng chảy phong trụ nắm tay, không thể tự do phản xạ nắm tay, cũng hạn chế tốc độ của Lộ Phi.

Sau đó Ngải Ni Lộ cũng không hề sử dụng tia chớp, mà là dùng vũ khí hoàng kim sắc bén tiến hành công kích.

Tia chớp và nhiệt độ cao tạo sát thương kèm theo quá phiền toái, vẫn là binh khí sắc bén càng đơn giản.

Hắn cũng đã phát hiện cao su phòng vũ khí cùn, không phòng vũ khí sắc bén.

Một trái ác quỷ hệ Logia, bị bức phải dùng tới vũ khí cận chiến, cũng là tương đương bi kịch.

Hai người đánh tới tình trạng này, ai cũng không nhận thua.

Tuy rằng Lộ Phi phòng điện, nhưng đối mặt vũ khí sắc bén, cũng bị cắt đến mình đầy thương tích.

Trước khi gặp được Lộ Phi, Ngải Ni Lộ rất ít ăn đấm, cho nên hiện tại rất chật vật, đau không phải vấn đề lớn, kiêu ngạo bị đánh nát mới là vấn đề.

Làm Thần, lại bị bức đến chật vật như thế, vết thương nội tâm so vết thương trên người càng thêm thống khổ.

Chương 3416

Hắn hiện tại chỉ muốn triệt để hủy diệt kẻ địch làm chính mình bị sỉ nhục này, giết chết tên người cao su này.

Này này, nghe thấy không.

Đỗ Lan thông qua Tâm Võng nói chuyện với Ngải Ni Lộ: Tia chớp của ngươi rất mạnh, nhưng ngươi căn bản không cách nào phát huy toàn bộ uy lực của tia chớp.

Ngươi cần thiên tai chân chính, ta có thể giúp ngươi đánh thay.

Cái tên này đang lợi dụng ngược lại Tâm Võng.

Một hai kẻ đều vượt ra khỏi nhận tri.

Chỉ cần nổ nát Không Đảo, các ngươi đều phải chết, chỉ có Thần mới có thể bay trên bầu trời.

Phải không.

Ngươi lại nhìn xem Tâm Võng, nhìn kỹ một chút.

Ở trong Tâm Võng, không biết khi nào xuất hiện phi thuyền khác, trước đó rõ ràng không có, hơn nữa hắn còn phát hiện trên phi thuyền toàn là đại pháo, từ bốn phương tám hướng nhắm ngay Phương Chu, chỉ cần ra lệnh một tiếng, Phương Chu sẽ biến mất, mộng tưởng của chính mình sẽ tan vỡ.

Ta không muốn phá hoại mộng tưởng của ngươi, nhưng nếu ngươi khăng khăng làm theo ý mình, nhất định phải mất mặt xấu hổ, vậy ta làm Thiên Tai khẳng định là không thể ngồi xem mặc kệ.

Nghe, không cần ngươi làm cái gì, chỉ cần ngươi đồng ý để ta đánh thay, còn lại giao cho ta.

Đỗ Lan nói.

Ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì.

Ngải Ni Lộ kích động hỏi, hiện tại chính mình là tứ phía thụ địch, rất bị động.

Ta muốn quán triệt tự do, ngươi không lý giải cũng không quan hệ, để ta đánh thay, đối với ngươi không có chỗ xấu.

Đỗ Lan khuyên nhủ: Đừng lo lắng, sẽ không hại ngươi, chỉ cần ngươi để ta và Tâm Võng đồng bộ, ta có thể thông qua sóng điện từ của ngươi khống chế thân thể ngươi, ngươi sẽ rất tỉnh táo, chỉ là thân thể không chịu khống chế.

Ngươi có thể hảo hảo cảm thụ sức mạnh tia chớp chân chính, đối với ngươi sẽ có trợ giúp.

Đừng hòng.

Tôn nghiêm của Ngải Ni Lộ không cho phép người khác đánh thay, đương nhiên còn có một nguyên nhân, hắn không hiểu lắm lời của Đỗ Lan.

Ngươi vẫn là không đồng ý, vậy đây là kết cục của ngươi.

Đỗ Lan cường hóa Kiến Văn Sắc Bá Khí của Ngải Ni Lộ, để hắn nhìn thấy tương lai.

Kiến Văn Sắc Bá Khí là có thể dự đoán tương lai, tuy rằng rất nhiều lúc chỉ có thể dự đoán một chút.

Nhưng Đỗ Lan có thể làm cho Kiến Văn Sắc Bá Khí dự đoán tương lai sau ba phút.

Ba phút sau, Ngải Ni Lộ sẽ chiến bại.

Bởi vì là năng lực tự mang của Kiến Văn Sắc Bá Khí, cho dù Ngải Ni Lộ muốn hoài nghi, cũng phải hoài nghi chính mình trước.

Nhưng Ngải Ni Lộ ghét nhất là tự mình hoài nghi.

Cho nên hắn biết tương lai này xác định không sai, khẳng định là chính mình chiến bại.

Nếu không để đánh thay, chính mình tất bại không nghi ngờ.

Nhất định phải thắng.

Trong lòng Ngải Ni Lộ không phục, mộng tưởng của chính mình chính là mộng tưởng của Thần, khẳng định phải thắng lợi: Ta lựa chọn để ngươi đánh thay.

Lựa chọn sáng suốt, triển khai cộng hưởng đồng bộ sóng điện từ, bắt đầu đánh thay.

Tia chớp bình ổn, hết thảy trở về bình tĩnh, tựa hồ là Ngải Ni Lộ từ bỏ.

Nhưng Lộ Phi lại cảm giác không đúng lắm.

Mọi người cũng rất kỳ quái, không biết Ngải Ni Lộ rốt cuộc là tình huống gì.

Lúc này Ngải Ni Lộ toàn thân thả lỏng, không hề phóng thích tia chớp, trở nên phản phác quy chân, trở nên thâm bất khả trắc.

Lộ Phi đối mặt kẻ địch đột nhiên thả lỏng này, lại cảm giác áp lực rất lớn.

Loại áp lực này rất hiếm thấy, trước kia chỉ từng thấy trên người Thiên Tai Di Động.

Yo, thiếu niên Mũ Rơm, chúng ta lại gặp mặt, còn nhớ rõ ta không.

Đỗ Lan dùng thanh âm của Ngải Ni Lộ nói chuyện.

Là ngươi.

Ngươi làm gì Ngải Ni Lộ rồi.

Cho dù Lộ Phi biến thành quỷ, cũng sẽ không quên cái ngữ khí thiếu đánh này, là Đỗ Lan.

Đừng khẩn trương như vậy, Ngải Ni Lộ rất an toàn, chỉ là hiện tại ta tới đánh thay, ngươi cũng đừng tưởng rằng cao su thì tuyệt đối dẫn điện.

Đỗ Lan nói: Tại trong nhận thức của ngươi cao su không dẫn điện, tại nhận thức của ta cao su sẽ bị điện cao thế đánh xuyên, tiếp theo chính là nhận thức của ngươi đối kháng nhận thức của ta, thiếu niên, đây là tinh thần chiến.

Thông qua sóng điện từ liền có thể khống chế Ngải Ni Lộ, bởi vì bản chất tín hiệu thần kinh chính là tín hiệu điện, cho nên sóng điện từ cứ như sợi dây trên người con rối, gảy sợi dây là có thể khống chế con rối.

Một múa rối sư xuất sắc có thể làm cho con rối sinh động như thật, uyển như người thật.

Đỗ Lan chính là múa rối sư xuất sắc, mà sóng điện từ càng là sợi dây tinh tế đến thần kinh, có thể làm cho con rối bay lên.

Cho nên Đỗ Lan có thể sử dụng tất cả kỹ năng của Ngải Ni Lộ, cứ như quỷ nhập vào người vậy.

Bay lên.

Lộ Phi biết kẻ địch đổi một linh hồn, tuy rằng không biết làm sao làm được, nhưng trên đại hải hết thảy đều có khả năng.

Đổi thành Thiên Tai Di Động, đây là một đối thủ chính mình chưa bao giờ đánh bại, tuyệt đối không thể sơ suất.

Đồng thời Lộ Phi cảm thấy kỳ quái, thầm nghĩ cao su sao có thể dẫn điện chứ.

Rõ ràng cao su là không dẫn điện, khẳng định là kẻ địch nói hươu nói vượn.

Ngươi dạy qua Na Mỹ, không thể tin tưởng kẻ địch, ngươi là kẻ địch của ta, ta sẽ không tin tưởng ngươi.

Lộ Phi lý cũng thẳng khí cũng tráng, tỏ vẻ cao su dẫn điện bất quá là lời nói dối của kẻ địch.

Phản chính chỉ cần Lộ Phi kiên định tin tưởng cao su không dẫn điện, tia chớp bắt hắn không có biện pháp.

Đỗ Lan tỏ vẻ cái này cũng không phải chính mình nói, là quy tắc vật lý nói.

Nhưng Lộ Phi vả mặt vật lý học cũng không phải lần một lần hai, căn bản không để vật lý ở trong mắt.

Mặc kệ ngươi tin hay không, dù sao ta tin.

Đỗ Lan nói: Cho nên trận chiến này, chính là điều ngươi tin tưởng và điều ta tin tưởng, hai loại tinh thần đối kháng, xem xem trái ác quỷ của ai mạnh hơn.

Vì công bằng, ta cởi bỏ nắm tay của ngươi trước.

Đem quả cầu kim loại trên tay Lộ Phi cởi bỏ, để Lộ Phi có thể tiếp tục sử dụng song quyền.

Sức mạnh Trái Ác Quỷ chính là vượt qua vật chất, triển hiện tinh thần.

Tinh thần càng cường đại, trái cây càng thức tỉnh.

Chỉ cần tin tưởng một khái niệm, chẳng sợ lại hoang đường cũng giống nhau có thể chuyển hóa thành sức mạnh cường đại.

Trái Ác Quỷ là sức mạnh thực hiện nguyện vọng, siêu việt vật chất.

Như vậy hai tư tưởng tương phản gặp nhau, liền phải xem tinh thần của ai càng thêm kiên định.

Cao su dẫn điện hay không dẫn điện, không phải khoa học nói là tính, mà là xem tinh thần của ai càng thêm kiên định.

Tới đi.

Lộ Phi nghiêm trận chờ đợi, quyền cao su gào thét mà ra, muốn quán xuyên âm mai, đánh xuyên mây đen.

Đỗ Lan không hoảng không loạn, tiếp được nắm tay của đối phương: Ngải Ni Lộ quá mạnh, cho nên vẫn luôn tiến công, một khi tiến công vô hiệu, sẽ lâm vào bị động.

Nhưng ta là không sao cả, ta cũng không chỉ biết tiến công, càng biết phòng ngự.

Lộ Phi cảm giác nắm tay thu không trở lại, lập tức lựa chọn chiến thuật xả thân, không màng bị thương, mượn dùng năng lượng cánh tay cao su duỗi dài, kéo động thân thể, lấy thân làm đạn pháo, va chạm kẻ địch.

Oanh.

Nghe thì nghe hay đấy, va chạm còn có thanh âm kim loại.

Đau quá.

Lộ Phi khóc, không những không va chạm đến kẻ địch, ngược lại va chạm vách tường kim loại.

Không biết thời điểm nào chung quanh Ngải Ni Lộ che kín khiên tròn bằng vàng.

Điện lực chính là rất thần kỳ, hiệu ứng điện từ nghe nói qua chưa.

Hoàng kim ở nơi này tịnh không thuần khiết, cho nên có thể dùng từ lực khống chế.

Kỹ thuật tinh luyện hoàng kim của đại hải tịnh không cao, trong hoàng kim trộn lẫn tạp chất kim loại, có thể bị từ lực khống chế.

Lộ Phi cũng không phải tới đi học, hắn chỉ là muốn đánh bại kẻ địch.

Tiếp tục ra quyền, đùng đánh về phía kẻ địch, nhưng mặc kệ nắm tay của Lộ Phi nhanh bao nhiêu, đều bị tấm khiên ngăn trở.

Chương 3417

A.

Lộ Phi tiếp tục công kích, thành thật mà nói hắn không sợ kẻ địch tiến công, chỉ sợ kẻ địch phòng ngự.

Kẻ địch tiến công, hắn có thể khóa máu.

Kẻ địch phòng ngự, lực công kích của Lộ Phi quá yếu, phá không được phòng.

Công kích của ngươi, bị ta nhìn đến nhất thanh nhị sở.

Lực công kích của ngươi, ngay cả hoàng kim đều không thể đánh vỡ.

Đỗ Lan nói: Ta có thể kéo tới khi ngươi sức cùng lực kiệt.

Ngươi tuy rằng tin tưởng cao su không dẫn điện, nhưng ngươi không tin tưởng người có thể không ăn cơm, không ngủ.

Nhưng Ngải Ni Lộ tin tưởng, bởi vì hắn là Thần, có thể không ăn cơm, không ngủ, không hô hấp, vẫn luôn chiến đấu đến vĩnh viễn.

Chỉ cần là chính mình tin tưởng, trái cây liền có thể làm được.

Chỉ cần Ngải Ni Lộ tin tưởng Vô Hạn đại lục là có thể tới, vậy hắn có thể đột phá cực hạn nhân loại.

Nhưng Lộ Phi không được, hắn đói bụng thì phải ăn, không ăn thì không có khí lực.

Như vậy Đỗ Lan chỉ cần đánh chiến tranh tiêu hao, Lộ Phi sẽ đói bụng.

Không nói còn tốt, vừa nói Lộ Phi thật đúng là đói bụng, lên Không Đảo liền không nghỉ ngơi tử tế, không ăn cái gì ra hồn: Thái hèn hạ, chúng ta thống khoái đánh một trận, phân cái thắng bại.

Chỉ cần ngươi đói hôn mê bất tỉnh, ta liền thắng, đến lúc đó ta có thể từ từ điện ngươi, thí nghiệm xem cao su của ngươi có thể ngăn trở bao nhiêu Volt điện áp.

Đỗ Lan hèn hạ nói.

Lộ Phi nghiến răng nghiến lợi, nhưng hiện tại kẻ địch tiến vào phòng ngự, hắn xác thực là bó tay không biện pháp.

Phương pháp công kích của chính mình quá ít, thiếu hụt năng lực nhất kích tất sát.

Làm sao bây giờ mới tốt.

Lộ Phi lâm vào khốn cảnh.

Hắn đương nhiên không tin Ngải Ni Lộ là Thần, cũng không tin Ngải Ni Lộ có thể không ăn không uống.

Nhưng vừa rồi chính mình đã tiêu hao rất nhiều thể lực, hiện tại hắn là thật sự không có biện pháp tốc chiến tốc thắng.

Chính là hiện tại.

Ngay tại nháy mắt Lộ Phi phân tâm, Đỗ Lan quả đoán bắt được cơ hội một phần ngàn giây, phóng thích tia chớp.

Oanh, tia chớp bắn trúng ngực Lộ Phi, tại ngực hắn lưu lại một đạo vết cháy sém.

Rõ ràng trước đó đều không có biện pháp đả thương chính mình, Lộ Phi cảm giác rất đau, nội tạng đều có cảm giác tê dại.

Có thể xác định lực công kích của kẻ địch biến cường, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Bởi vì Đỗ Lan tin tưởng cao su có thể bị đánh xuyên, Lộ Phi lại phân tâm, cho nên cái này kém cái kia tăng, một đòn thấy hiệu quả.

Đáng tiếc không có một đòn làm Lộ Phi mất đi năng lực chiến đấu.

Lộ Phi, ngươi không sợ tia chớp, như vậy ngươi sợ hay không sợ lửa.

Lộ Phi không trả lời, nhưng hiển nhiên là sợ.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Ngươi có hay không cảm giác không khí chung quanh phi thường nhẹ.

Ta điện phân lượng nước trong không khí, hiện tại ngươi đã bị hỗn hợp khí Hydro và Oxy bao vây, chỉ cần một chút hỏa hoa, khí Hydro sẽ bị đốt, nửa cái Không Đảo đều sẽ bốc cháy lên.

Ngải Ni Lộ tuy rằng tự xưng là Thần, nhưng tri thức Lý Hóa Số cơ bản không có, không biết điện loại năng lượng này có thể làm bao nhiêu sự tình.

Lộ Phi nghe không hiểu, nhưng hắn ẩn ẩn cảm giác Đỗ Lan không có nói giỡn.

Đánh không lại, quả nhiên đánh không lại, Thiên Tai Di Động thật sự là người không thể bị dự đoán, căn bản không cách nào lý giải chiêu thức của đối phương.

Đơn nói một chiêu Đỗ Lan khống chế thân thể Ngải Ni Lộ, liền không thể lý giải, chưa nghe nói qua có thể khống chế người khác, còn có thể cường đại hơn so với nguyên bản, căn bản không nói đạo lý.

Không thể lý giải, liền rất khó kiên định chính mình có thể chiến thắng đối phương, sức chiến đấu của trái ác quỷ sẽ bị suy giảm.

Bất quá không lý giải cũng không có biện pháp, tổng không thể bị đánh.

Lộ Phi không phải người bị động, lập tức hít sâu một hơi, muốn đem không khí chung quanh toàn bộ hấp thu.

Chỉ cần hút hết, sẽ không cách nào bốc cháy.

Hút, toàn bộ hút hết.

Cả người Lộ Phi đều biến thành khí cầu, đều sắp bay lên trời.

Nén.

Lộ Phi muốn khống chế thân thể, chỉ cần tin tưởng chính mình có thể làm được, liền nhất định có thể làm được.

Lúc đối chiến Moria, hắn có thể hấp thu cái bóng làm sức chiến đấu, hiện tại hắn cũng có thể hấp thu khí Hydro làm sức chiến đấu, nén khí Hydro, khiến cho phản ứng nhiệt hạch hạch tụ biến, tiến hóa thành Thần Mặt Trời.

Nén.

Lộ Phi nín đỏ mắt, toàn thân đều đang bốc khói.

Chỉ cần tin tưởng, hoàn toàn có thể tiến hành phản ứng nhiệt hạch trong cơ thể.

Toàn lực nén, Lộ Phi cảm giác chính mình rất nóng, nhưng hắn tin tưởng chính mình hoàn toàn có thể làm được.

Đỗ Lan thấy được Bá Vương Sắc Bá Khí đang hiện lên, quả nhiên lúc nên bật hack thì liền bật hack.

Nếu trong bụng hắn thật sự phát sinh phản ứng nhiệt hạch, vậy thật đúng là Thần Mặt Trời, Thần Mặt Trời Hạch Tụ Biến.

Cho nên Trái Cao Su không biến thành Trái Nika, cũng giống nhau có thể làm Thần Mặt Trời.

Đỗ Lan cứ luôn nhìn, cho Lộ Phi thời gian, đối phương nếu thật sự có thể dùng khí Hydro tiến hành phản ứng nhiệt hạch, vậy chính mình cũng coi như là sánh vai Khải lão sư Kaido rồi.

Nén, Lộ Phi cảm giác chính mình muốn nổ mạnh, bất quá trong lòng hắn không có khái niệm phản ứng nhiệt hạch, chỉ là ngẫm lại thân thể cao su của mình chính là có thể nén không khí.

Oanh.

Đỗ Lan vừa thấy, thầm nghĩ thành, Thần Mặt Trời chân chính ra đời.

Lúc này Lộ Phi cả người đỏ bừng, hào quang vạn trượng, nhiệt độ cao vặn vẹo tia sáng, hết thảy chung quanh đều trở nên mơ hồ.

Lộ Phi cảm giác được sức mạnh, liên tục không ngừng bùng nổ ra, chính mình có thể thắng.

Vèo.

Tốc độ Lộ Phi bay nhanh, nháy mắt liền đi đến trước mặt Đỗ Lan, một quyền đánh về phía kẻ địch, đây chính là sức mạnh hạch tụ biến, toàn bộ đánh về phía kẻ địch.

Nhưng Đỗ Lan tịnh không tránh né, mà là thông qua từ lực làm lệch hướng nắm tay của Lộ Phi.

Hiện tại trong cơ thể Lộ Phi toàn là năng lượng, hoàn toàn chính là một cái từ trường cự đại, hai người tiến hành quyết đấu ở phương diện từ trường.

Lộ Phi còn không biết lợi dụng những sức mạnh nhìn không thấy này, nhưng Đỗ Lan thì thuộc nằm lòng.

Lộ Phi am hiểu sử dụng hoàn cảnh hiện hữu tiến hành chiến đấu, hấp thu khí Hydro, nén sản sinh phản ứng nhiệt hạch, trở thành Thần Mặt Trời chân chính.

Rất mạnh, nhưng ở trong mắt Đỗ Lan, sức mạnh của Lộ Phi còn có khiếm khuyết, còn không cách nào khống chế tinh chuẩn sức mạnh to lớn.

Tuy rằng tia chớp không khoa trương như phản ứng nhiệt hạch, nhưng Đỗ Lan khống chế vô cùng nhuần nhuyễn, Lộ Phi học lại một trăm năm cũng không bằng.

Hơn nữa bởi vì nhiệt độ của phản ứng nhiệt hạch, thân nhiệt Lộ Phi vẫn luôn tăng cao.

Cho dù hắn không lý giải phản ứng nhiệt hạch, có thể xem nhẹ sự phá hoại của phản ứng nhiệt hạch đối với thân thể, nhưng nhiệt độ cao vẫn phải hiểu.

Chương 3418

Thân nhiệt người quá cao, sẽ chết người.

Lộ Phi cũng là mâu thuẫn, một phương diện điên cuồng vả mặt vật lý, một phương diện lại bị thường thức ăn cơm ngủ nghỉ hạn chế, sẽ sợ hãi vũ khí sắc bén, cũng sẽ sợ hãi nhiệt độ cao.

Ngược lại Ngải Ni Lộ tự nhận là Thần, cho nên hoàn toàn không chịu hạn chế ăn uống ỉa đái, lại bị vật lý học sai lầm hạn chế.

Nhưng cho dù sẽ bị nhiệt độ cao giết chết, cũng nhất định phải thắng.

Tốc độ Lộ Phi nhanh như tia chớp, vèo vèo tìm kiếm cơ hội oanh kích kẻ địch, nhất định phải ngoài dự đoán của mọi người.

Đỗ Lan thông qua Tâm Võng của Ngải Ni Lộ quan sát chiến trường, đã rất khó theo kịp tốc độ của Lộ Phi.

Phản ứng nhiệt hạch mang đến cho Lộ Phi sức chiến đấu kinh người, nhưng nhiệt độ cao cũng làm cho hắn lâm vào nguy cơ.

Muốn tốc chiến tốc thắng sao.

Đỗ Lan nhìn ra Lộ Phi như Ngải Ni Lộ giống nhau phát động cường công, muốn mau chóng kết thúc chiến đấu: Mọi người đều muốn phát huy ưu thế của chính mình, sức chiến đấu cường đại, liền thích dùng sức mạnh bùng nổ nghiền áp kẻ địch.

Ngải Ni Lộ như thế, ngươi cũng như thế.

Chẳng lẽ không biết chiến đấu là đánh cược mạnh yếu sao.

Cường giả không nhất định sẽ thắng, kẻ yếu không nhất định sẽ thua.

Chỉ nhìn đối bì sức chiến đấu, rơi vào thực tế sẽ phát sinh khác biệt cực lớn.

Lộ Phi không muốn nói nhảm, tốc độ cực nhanh kéo gần cự ly, một quyền đánh đến tấm khiên vàng lơ lửng đều tan chảy.

Hiện tại chỉ cần một quyền, là có thể kết thúc chiến đấu.

Kỳ thật Lộ Phi cũng không biết vì sao chính mình phát sinh biến hóa, không biết chính mình nén đại lượng khí Hydro dẫn đến phản ứng nhiệt hạch.

Nhưng hắn biết nếu không có biến hóa này, chính mình vô luận như thế nào đều không phải đối thủ của Thiên Tai Di Động.

Hiện tại ngươi khẳng định đang nghĩ tuy rằng không biết đã xảy ra cái gì, nhưng giờ này khắc này chính là thời cơ tốt nhất đánh bại cường địch.

Đỗ Lan liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm tư nhỏ của Lộ Phi.

Ta nhất định phải đánh bại ngươi.

Lộ Phi hiện tại rất khó chịu, nhưng tinh thần đánh bại cường địch lại không thay đổi, nhất định phải thắng.

Đây là tinh thần chiến, mặc kệ đồ vật tin tưởng buồn cười bao nhiêu, chỉ cần tin tưởng, liền có thể sáng tạo kỳ tích.

Vèo Tốc độ siêu việt Tâm Võng, quá nhanh.

Lộ Phi nhẫn nại nhiệt độ cao, đốt cháy không khí, cảm giác thân thể đã sắp tan chảy, trong lòng chỉ có một ý niệm, đánh bại cường địch.

Oanh.

Rốt cuộc, nắm tay của Lộ Phi lần nữa đánh trúng Ngải Ni Lộ, hắn muốn chứng minh cao su chính là không dẫn điện.

Hạch tụ biến chính là hạch tụ biến, siêu việt Tâm Võng của Ngải Ni Lộ, nhưng Ngải Ni Lộ có thể nguyên tố hóa, chỉ cần cao su có thể dẫn điện, Trái Goro Goro nguyên tố hóa liền hữu hiệu đối với cao su.

Lại đến.

Lộ Phi gầm lên vang vọng Không Đảo.

Na Mỹ nhìn Thần cùng Thần chiến đấu, mất đi ngôn ngữ, loại chiến đấu này đã hoàn toàn siêu việt lý giải, đây thật sự là sức mạnh của Trái Ác Quỷ sao.

Hoặc là đây mới là một mặt ác ma của Trái Ác Quỷ.

Lộ Phi, ngươi nhất định phải sống sót.

Na Mỹ nhìn Lộ Phi nhập ma, lo lắng khôn nguôi.

Người tinh tường đều nhìn ra được Lộ Phi không bình thường, loại sức chiến đấu siêu cường này, khẳng định đi kèm tác dụng phụ đáng sợ.

Thế công của Lộ Phi rất hung mãnh, nhưng Đỗ Lan vẫn cứ có thể ứng đối.

Hèn hạ, hắn là muốn kéo dài thời gian, kéo chết Lộ Phi.

Na Mỹ nhìn ra ý nghĩ hèn hạ của kẻ địch, nhưng mà nàng không giúp được gì, loại thời điểm này cũng chỉ có thể hy vọng Lộ Phi có thể mau chóng đánh bại đối phương.

Nhưng tình huống trước mắt không lạc quan, thấy thế nào đều là Ngải Ni Lộ thong dong hơn.

Tác Long là chịu đả kích nhất, vốn dĩ cho rằng chính mình sẽ không thua kẻ vô danh tiểu tốt, kết quả trên đại hải núi cao còn có núi cao hơn, một cái Ngải Ni Lộ là có thể miểu sát chính mình, cái này còn làm sao trở thành Kiếm hào đệ nhất thế giới.

Nếu không phải vận khí tốt, chính mình đã sớm chết rồi.

Hiện tại nhìn thấy trên bầu trời kịch chiến, càng là làm cho Tác Long cảm giác chênh lệch cực lớn giữa chính mình và cường giả, kẻ địch như vậy, chính mình nên làm sao mới có thể chém đứt.

Vẫn luôn tới nay Tác Long đều tin tưởng vững chắc chỉ cần tôi luyện thân thể của chính mình, kiếm kỹ sẽ càng ngày càng mạnh, cuối cùng có thể trở thành Kiếm hào đệ nhất thế giới.

Nhưng hiện tại hắn đột nhiên cảm giác chính mình quá ngây thơ, ở trên đại hải cường giả cũng giống nhau nỗ lực, cho dù chính mình nỗ lực nữa, một ngày cũng chỉ có hai mươi bốn giờ, người nỗ lực giống mình quá nhiều.

Mà cường giả cũng không chỉ là nỗ lực, còn có thiên phú, còn có kỳ ngộ, còn có Trái Ác Quỷ, còn có lão sư lợi hại.

Tóm lại Tác Long đột nhiên phát hiện chính mình quá ngây thơ, thế mà thật sự cho rằng chỉ dựa vào nỗ lực là có thể trở thành đệ nhất thế giới, quên mất trên thế giới này còn có thiên phú, kỳ ngộ, những thứ không thể dùng nỗ lực để quyết định.

Chiến đấu kịch liệt trước mắt, lần đầu tiên làm cho Tác Long cảm giác được trên thế giới có cảnh giới nỗ lực không cách nào đạt tới.

Đối mặt kẻ địch như vậy, cho dù là Mắt Diều Hâu Mễ Hoắc Khắc đều chém không đứt bọn họ đi.

Nỗ lực đột nhiên liền trở nên rẻ rúng.

Ô Tác Phổ, Sơn Trị, Kiều Ba, La Tân một người cũng chưa chết, đều đang xem cuộc chiến thần chiến Không Đảo này.

Không thể không nói tia chớp của Ngải Ni Lộ thật sự là tia chớp thiện lương, đối với băng Mũ Rơm phá lệ khai ân, cứ thế mà một người cũng không điện chết, cũng không biết có phải bởi vì chưa ăn cơm, điện áp tia chớp không đủ hay không.

Một người cũng chưa chết, đều đang xem kịch.

Thuyền trưởng khi nào trở nên lợi hại như vậy.

Ô Tác Phổ không thể lý giải.

La Tân nói: Cái này hiển nhiên không phải sức mạnh cao su, hẳn là Lộ Phi hấp thu thứ gì mới có thể biến thành như vậy.

Nhưng thoạt nhìn loại sức mạnh này gánh nặng cực lớn, Lộ Phi kiên trì không được bao lâu.

Kiều Ba nói: Lộ Phi nhất định sẽ thắng.

Tâm Võng nghe lén hết thảy, Đỗ Lan thầm nghĩ Lộ Phi muốn thắng, mẫu thân nhất định phải là Thiên Long Nhân cao cấp mới được.

Nếu không kết cục của Lộ Phi tên Thiên Long Nhân sơ cấp này liền giống như cha con La Kiệt, Ngải Tư.

Thiên Long Nhân sơ cấp, hoặc là nói thảo mãng, muốn thắng khó như lên trời.

Mọi người hy vọng Lộ Phi thắng, liền phải trông mong Lộ Phi có một người mẹ là công chúa gặp nạn, chỉ có như thế Lộ Phi mới có thể thắng được một chỗ cắm dùi trong quan hệ phân phối của Thiên Long Nhân.

Mọi người đều đang lo lắng Lộ Phi, hy vọng hắn có thể mang đến hy vọng cho Không Đảo, mang đến hy vọng cho đội viên.

Lộ Phi.

Thuyền trưởng.

Tư niệm của mọi người đều tụ tập lại với nhau, truyền lại cho Lộ

Phi.

Thiên Tai Di Động, lần này tuyệt đối không thể lại để cho ngươi phá hoại mộng tưởng.

Lộ Phi thất khiếu đều đang chảy máu, đầu óc cũng càng ngày càng hôn trầm, nhưng ý chí chiến đấu một chút không có giảm bớt.

Khóa máu sao.

Đỗ Lan biết dựa theo thường lý Lộ Phi hiện tại đã quá nhiệt đình chỉ hoạt động, hiện thực lại càng đánh càng hăng, điều này đại biểu hắn lại đang bật hack.

Xem ra phải quyết chiến cuối cùng rồi.

Đỗ Lan cũng muốn thi triển tuyệt chiêu: Đề thuần Kiến Văn Sắc Bá Khí.

Vèo, Tâm Võng thu lại.

Ngải Ni Lộ tịnh không biết Bá Khí, cũng chưa từng học tập Bá Khí.

Hắn là thiên tài, trời sinh thức tỉnh Kiến Văn Sắc Bá Khí, hơn nữa phối hợp với Trái Goro Goro, dùng phương pháp Bá Khí cộng thêm từ trường kiến lập Tâm Võng.

Lâu dần Kiến Văn Sắc Bá Khí của Ngải Ni Lộ cường đại thì cường đại, lại không đủ tinh thuần.

Hiện tại Đỗ Lan buông bỏ sóng điện từ, tiến hành đề thuần đối với Bá Khí, buông tha giám sát Không Đảo, mà là chuyên tâm chiến trường.

Kiến Văn Sắc Bá Khí ngưng tụ lại, hình thành sức mạnh nhìn thấu tương lai.

Chương 3419

Tất cả động tác của Lộ Phi đều nhìn một cái không sót gì, thậm chí hắn muốn nói cái gì đều hoàn toàn hiện ra.

Ngải Ni Lộ chỉ là muốn lên mặt trăng, hắn lại có cái gì sai.

Đỗ Lan nói.

Hắn không nên ức hiếp Không Đảo.

Không ức hiếp Không Đảo làm sao thực hiện lên mặt trăng.

Nhất định phải áp chế Không Đảo, áp bức tài nguyên từ Thánh Địa mới có thể kiến lập Phương Chu.

Nếu không phải Khả Nhã trợ giúp, ngươi có tiền tiến vào Vĩ Đại Hàng Lộ sao.

Mọi người tân tân khổ khổ trích xuất tài nguyên, ngươi trực tiếp chia một chén canh, người chân chính phá hoại mộng tưởng là ai.

Người khác đều tân tân khổ khổ làm chuyện xấu, dựa vào cái gì ngươi có thể hát vang tiến mạnh, còn có thể đạt được tài nguyên.

Ngươi là thông qua phá hoại mộng tưởng của người xấu mà thành công.

Lộ Phi nói: Mộng tưởng của con người nên tự mình thực hiện, mà không thể thương hại người khác.

Liền biết ngươi sẽ nói như vậy, thế còn Ngải Tư.

Các ngươi đều muốn trở thành Hải Tặc Vương.

Nếu Ngải Tư trở thành Hải Tặc Vương, ngươi cao hứng sao.

Ngược lại ngươi trở thành Hải Tặc Vương, Ngải Tư lại nên như

thế nào.

Lộ Phi nói: Ngải Tư sẽ ủng hộ ta trở thành Hải Tặc Vương.

Đỗ Lan cười, cho dù Ngải Tư ủng hộ, vậy thủ hạ của Ngải Tư thì sao.

Ngải Tư nếu thật sự từ bỏ, vậy hắn đối mặt chính là dưới khắc trên.

Nếu Ngải Tư chết, Lộ Phi lại có một mẫu thân là Thiên Long Nhân cao cấp, Hải Tặc Vương bỏ Lộ Phi thì còn ai.

Tất nhiên chính là Lộ Phi, không có người khác.

Nhưng nếu Ngải Tư không chết, vậy cũng không nhất định, liền có khả năng xuất hiện thảo mãng quật khởi, đây là điều Thiên Long Nhân cao cấp không muốn nhìn thấy.

Lộ Phi rất tức giận, hắn cảm thấy chính mình nói không sai, Ngải Tư và mình là anh em tốt, Ngải Tư chính là sẽ nhường hắn làm Hải Tặc Vương.

Ngươi không cần lãng phí thời gian, để ta đánh ngươi một quyền.

Lộ Phi đã không còn thời gian.

Ta là cười ngươi ngây thơ.

Đỗ Lan là thật sự cảm thấy Lộ Phi một chút cũng không rõ ràng quy tắc trò chơi của đại hải, không biết vấn đề chính mình đối mặt.

Ngải Tư không chết, hắn và Lộ Phi tất có một trận chiến.

Cái thế giới này chính là bởi vì người như ngươi, mới có thể hỗn loạn như vậy, chỉ cần đánh ngã ngươi, hết thảy đều sẽ tốt lên.

Lộ Phi lần nữa phát động tiến công.

Đỗ Lan một bên dự đoán một bên tránh né, còn không đoạn nói:

Thật sự là có Thiên Long Nhân mặc đồ bảo hộ, mới làm cho loại Thiên Long Nhân cao cấp hào vô kiến thụ như Quốc vương Alabasta có vẻ hiền lành như vậy.

Nếu không có Thiên Long Nhân đồ bảo hộ, Quốc vương và Vi Vi, những Thiên Long Nhân cao cấp không cách nào mang đến phát triển này chính là kẻ địch mà Thiên Long Nhân sơ cấp muốn đánh bại.

Cho nên ngươi hẳn là cảm tạ ta, bởi vì có ta loại phản diện này, Thiên Long Nhân cao cấp và Thiên Long Nhân sơ cấp mới có cơ hội hợp tác làm người tốt.

A.

Lộ Phi phi thường phẫn nộ, phản ứng nhiệt hạch bùng nổ, Không Đảo chấn động, toàn lực ra quyền.

Một đòn đùng, nắm tay như thiên thạch, muốn siêu việt Kiến Văn Sắc Bá Khí dự đoán, làm cho thiên địa đều biến sắc.

Năng lượng quá mạnh, tương lai mà Kiến Văn Sắc Bá Khí dự đoán cũng trở nên không xác định.

Đỗ Lan tỏ vẻ rất tốt, Lộ Phi đây là đốt cháy sinh mệnh của chính mình, xác thực không làm thất vọng danh xưng Thần Mặt Trời.

Chính là hiện tại.

Lộ Phi một quyền đánh ra, trước mắt lại thấy được một ít hình ảnh mảnh nhỏ, là Ngải Tư.

Trong hình ảnh có Hải quân, có Hải tặc, có rất nhiều người, Ngải Tư giống như đang khóc.

Sau đó hắn thấy được một mặt bi thương, Ngải Tư bị một nắm tay đánh xuyên ngực.

Những cái này là cái gì.

Là ảo giác sao.

Lộ Phi không cách nào lý giải, tổng cảm thấy rất kỳ quái, cái loại bi thương chân thật kia lại là xảy ra chuyện gì.

Ngải Tư vì sao sẽ chết, nắm tay nóng bỏng kia lại là ai.

Hắn không biết đây chính là mảnh nhỏ tương lai thông qua Kiến Văn Sắc Bá Khí triển hiện.

Đỗ Lan lợi dụng Kiến Văn Sắc Bá Khí thuần tịnh của Ngải Ni Lộ triển hiện chiêu thức mới —— Cộng Hưởng Tương Lai.

Lộ Phi nhìn thấy mảnh nhỏ tương lai, trong óc toàn là dấu chấm hỏi, nhưng có một chút có thể xác định, hắn tuyệt đối không chấp nhận kết cục như vậy.

Liền dùng nắm tay cao su này khai tịch tương lai, thay đổi vận mệnh.

Ầm ầm, quyền của Lộ Phi vặn vẹo không gian, thế giới trở nên yên tĩnh, hết thảy đều tiêu tán.

Thần, Thiên Tai Di Động, Phương Chu Châm Ngôn, đều biến mất.

Kết thúc.

Mọi người đều không cách nào lý giải một quyền cuối cùng của Lộ Phi, nhưng cảm giác được quyết tâm xưa nay chưa từng có.

Lộ Phi sau khi nhìn thấy bi kịch tương lai, không những không bị vận mệnh đánh bại, ngược lại kích phát quyết tâm xưa nay chưa từng có, tinh thần lần nữa vượt qua vật chất, kích phát sức mạnh phản ứng nhiệt hạch, sinh ra phản ứng dây chuyền.

Đỗ Lan lựa chọn rút lui, Ngải Ni Lộ nguyên tố hóa cũng sẽ bị cuốn vào nguy cơ vụ nổ hạt nhân, tuy rằng Ngải Ni Lộ không phải thảo mãng quật khởi, đại khái là chết không được.

Nhưng Đỗ Lan cũng sẽ không dùng mạng Ngải Ni Lộ đi đánh cuộc, vẫn là rút lui trước.

Ngải Ni Lộ toàn trình quan khán, mới biết được chính mình đối với sức mạnh hoàn toàn không biết gì cả, không những sức mạnh của chính mình có vô hạn khả năng, ngay cả kẻ địch cũng mạnh đến mức không thể tưởng tượng.

Kiêu ngạo của hắn vỡ đầy đất, hoàn toàn không thể lý giải, cảm giác chính mình rất yếu, vừa rồi một quyền đánh trúng chính mình mà nói, tất chết không nghi ngờ, mỗi một tế bào trên người đều đang thuật thuyết như thế.

Thua, thua thảm hại.

Song quyền nắm chặt, Ngải Ni Lộ không thể không tự hỏi tương lai.

Mà Lộ Phi hao hết tinh thần từ trên cao rơi xuống, mọi người đều đi bảo hộ Lộ Phi.

Phản ứng nhiệt hạch đã đình chỉ, Lộ Phi lâm vào hôn mê.

Bách Hoa Liễu Loạn.

La Tân sử dụng Trái Hana Hana biến thành đệm mềm, tiếp được thuyền trưởng đang rơi xuống.

Kiều Ba lập tức đi lên kiểm tra thân thể, thân nhiệt Lộ Phi cao đến dọa người, đều có thể làm phỏng tay.

Hạ nhiệt độ, hạ nhiệt độ.

Kiều Ba luống cuống tay chân hạ nhiệt độ cho Lộ Phi.

Ngải Ni Lộ đi đâu.

Na Mỹ thì tại tìm kiếm Ngải Ni Lộ và hướng đi của Phương Chu.

Không biết.

Ô Tác Phổ cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra cái gì, một đòn cuối cùng là trừu tượng như thế, chỉ biết nắm tay Lộ Phi đột phá phía chân trời, nhưng căn bản không biết có đánh trúng hay không.

Kiều Ba nỗ lực cứu chữa, coi như từ trong tay tử thần đoạt lại Lộ Phi.

Một trận chiến này, Lộ Phi biết chính mình lại thua, cuối cùng năng lượng của hắn hao hết, căn bản không đánh trúng kẻ địch.

Mà cao su của chính mình lại bị tia chớp đánh trúng bị thương.

Hơn nữa hắn nhìn thấy những hình ảnh kia, càng là làm cho người ta không yên lòng, không biết sẽ xuất hiện tình huống gì.

Ngải Tư sẽ chết sao.

Chương 3420

Lộ Phi, cảm giác thế nào.

Kiều Ba thấy Lộ Phi mở mắt, hỏi.

Cũng còn tốt.

Lộ Phi cái gì cũng chưa nói.

Nhưng La Tân lại nhìn ra thuyền trưởng có tâm sự, hơn nữa rất nặng, chỉ sợ là gặp nan đề gì.

Nàng nhớ tới Thiên Tai Di Động, tên tội phạm truy nã đáng sợ này tựa hồ luôn đi theo bọn Lộ Phi, có phải hay không có nguyên nhân gì.

Chính mình giống như thật sự lên thuyền giặc, nguyên nhân La Tân lựa chọn Lộ Phi rất đơn giản, chính là Lộ Phi đạo đức tự do.

Nhưng nàng hiển nhiên chưa từng nghĩ tới khiêu chiến mà Lộ Phi phải đối mặt.

Đạo đức tự do của Lộ Phi làm cho mọi người có thể tin tưởng hắn, nhưng Lộ Phi là Lộ Phi, kẻ địch là kẻ địch, đạo đức tự do có thể giúp đỡ Lộ Phi đánh bại kẻ địch hay không là cái dấu chấm hỏi.

Bất quá La Tân tin tưởng, chỉ cần Lộ Phi kiên trì đạo đức tự do, có thể đoàn kết càng nhiều người, liền không có khó khăn có thể ngăn cản Lộ Phi.

Một bên khác Ngải Ni Lộ đang lựa chọn, là đi Vô Hạn đại địa, hay là đi đại hải mạo hiểm.

Mạo hiểm mà nói, Ngải Ni Lộ kỳ thật tịnh không có mục tiêu cụ thể, hắn không muốn trở thành đệ nhất thế giới, cũng không muốn trở thành Hải Tặc Vương, hắn chính là Thần, Thần không có khả năng so đo với phàm nhân.

Cho nên hắn lựa chọn Vô Hạn đại lục, vẫn là muốn lên mặt trăng.

Lên mặt trăng, hắn vẫn là Thần.

Xuống biển, hắn chính là người.

Được rồi, vậy thì lên mặt trăng.

Đỗ Lan nói: Tạm biệt.

Ngải Ni Lộ đi, nhưng lúc Đỗ Lan đánh thay đã nghiên cứu hiệu quả của Trái Goro Goro, đã có thể tùy tiện phục chế.

Thân phận Thần trở thành ước thúc của hắn, cuối cùng hắn cũng không thể đi ra khỏi tòa thành vây khốn của Thần.

Địch Ny Toa xuất hiện ở bên người Đỗ Lan.

Là thời điểm phát ra lệnh giới nghiêm Không Đảo, tất cả người ngoài trong vòng 24 giờ cần thiết rời đi.

Đỗ Lan nói.

Ngay tại lúc mọi người ăn mừng Thần biến mất, mười chiếc phi thuyền vũ trang buông xuống Không Đảo, tuyên bố giới nghiêm, nói: Tất cả người không phải dân Không Đảo chú ý, hạn cho các ngươi trong vòng 24 giờ rời đi Không Đảo, nếu không hậu quả tự phụ, vùng trời này do Thiên Tai Di Động tiếp quản, sắp sửa thành lập Trung tâm nghiên cứu Cân Đẩu Vân, Không Đảo sẽ đóng cửa một đoạn thời gian, thời gian mở lại sẽ thông báo sau.

Na Mỹ đều sắp bị di chứng Thiên Tai rồi, vừa nghe đến thanh âm Đỗ Lan liền phản xạ có điều kiện run lập cập.

Mà La Tân lại tò mò Cân Đẩu Vân là cái gì.

Chính là đám mây có thể bay tốc độ cao.

Tại Không Đảo, mây cũng là một loại dược liệu, có thể khai phát đạo cụ phi hành.

Hai mươi bốn giờ tuy rằng không dài, nhưng cũng đủ bọn Lộ Phi rút lui.

Chúng ta chửng cứu không được Không Đảo.

Na Mỹ trầm trọng nói.

Lộ Phi cũng quyết định rút lui, nói: Lúc chiến đấu, ta đã tìm được chuông vàng, Vua Nói Dối không có nói dối, ta muốn đi gõ vang chuông vàng.

Tuy rằng mọi người đều bị thương, nhưng cái lúc này cũng đều đồng ý đi gõ chuông.

Nơi này không những có chuông vàng, còn có lịch sử, còn có chữ khắc La Kiệt đến đây du lịch.

Ba mươi năm trước La Kiệt cũng là đi Không Đảo, đi tới Vĩ Đại Hàng Lộ.

La Tân lập tức dùng kỹ thuật in rập đem nội dung in rập xuống, ngay cả chữ ký La Kiệt cũng cùng nhau in rập.

Mà Lộ Phi đi vào trước chuông vàng, nói: Ta muốn gõ chuông.

Lại là Na Mỹ nói: Từ từ, các ngươi đã quên hoa anh đào tuyết ở đảo Từ Cổ sao.

Mọi người làm sao có thể quên, vốn dĩ mộng tưởng êm đẹp, kết quả lại bị Đỗ Lan biến thành một hồi nguy cơ.

Chỉ là gõ chuông mà thôi, Na Mỹ, cậu có phải hay không quá đa nghi.

Mọi người đều cảm thấy Na Mỹ quá mức cẩn thận.

Na Mỹ cười khổ, chính mình cũng không muốn như vậy, nhưng có đôi khi không thể không cẩn thận: Thiên Tai Di Động không ấn lẽ thường ra bài, cái tên này chính là muốn đảo loạn.

Mặc kệ có cái gì, ta đều phải gõ vang chuông vàng, muốn cho mọi người biết Vua Nói Dối là bị oan uổng.

Nhưng cho dù chuông vàng vang, mọi người không thừa nhận làm sao bây giờ.

Tiếng chuông kết thúc xong, mọi người đều phủ nhận thì làm sao bây giờ.

Kinh nghiệm của Vua Nói Dối đã biến thành chuyện xưa ngụ ngôn lưu truyền rộng rãi, trừ phi chúng ta đem câu chuyện gõ vang chuông vàng cũng viết thành sách, hoặc là Không Đảo mở ra, để càng nhiều người hiểu biết lai lịch chuông vàng, nếu không chỉ là gõ chuông căn bản vô dụng.

Na Mỹ nói.

Mọi người đều cảm thấy Na Mỹ biến thành chủ nghĩa bi quan.

Na Mỹ nói thật, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng nàng vẫn là bị Đỗ Lan thay đổi, nội dung Hàn Phi Tử đang ảnh hưởng thế giới quan của nàng.

Vốn dĩ Lộ Phi cho rằng gõ vang chuông vàng, hoàn thành ước định ba trăm năm trước, là có thể làm chân tướng đại bạch.

Nhưng Na Mỹ lại biết tạo dao trương trương chủy, tịch dao bào đoạn thối Kẻ tung tin đồn nhảm chỉ cần hé miệng, người bác bỏ tin đồn phải chạy gãy chân, đặc biệt là câu chuyện Vua Nói Dối đã nhà nhà đều biết.

Căn cứ giáo hối của Hàn Phi Tử, không phải mọi người nhất định phải hoài nghi Vua Nói Dối, mà là mọi người cần một cái tiêu chuẩn giáo dục, cần một cái giáo trình phản diện, Vua Nói Dối vừa vặn thỏa mãn nhu cầu.

Muốn lật lại bản án, hoặc là thật sự lấy ra chứng cứ, để tất cả mọi người không thể cãi lại.

Hoặc là lấy ra một cái giáo trình phản diện càng thêm sống động thay thế Vua Nói Dối, giáo dục mọi người.

Chỉ dựa vào một lần tiếng chuông liền muốn lật lại bản án.

Quá coi thường hiện thực.

Mọi người cảm giác Na Mỹ trở thành chủ nghĩa bi quan, nhưng kỳ thật đây là chủ nghĩa hiện thực.

Mà những người khác chính là chủ nghĩa lạc quan, quá lạc quan, xem nhẹ vật chất.

Hàn Phi Tử nói cho mọi người không phải nhân tính quá xấu, mà là người ở dưới trạng thái bất đồng làm ra lựa chọn có lợi cho chính mình, dẫn đến kết quả bất đồng.

Giữa người và người cũng không tồn tại tín nhiệm, người tín nhiệm chính là một loại trạng thái, mà vừa vặn có người ở vào trạng thái này, cho nên được tín nhiệm.

Bàn cơ bản của xã hội là từng cái trạng thái, cùng tu dưỡng cá nhân không quan hệ gì.

Ngươi là người tốt, ở khu không người nhìn thấy hoàng kim cũng sẽ chiếm làm của riêng, ít nhất cũng sẽ động tâm.

Ngươi là người xấu, ở trong một xã hội trật tự ngay ngắn hài hòa, cũng chỉ có thể kìm nén xúc động làm chuyện xấu.

Hàn Phi Tử đầu tiên giả thiết mỗi người đều sẽ vì chính mình đắc lợi mà hành động, ở trạng thái bất đồng có phương thức đắc lợi bất đồng.

Bởi vì phương thức đắc lợi bất đồng mà dẫn đến chuyện tốt và chuyện xấu.

Làm cường đạo, chính là muốn cướp bóc đắc lợi, không phải bởi vì cường đạo quá xấu.

Có người sẽ nói, không phải người xấu làm sao sẽ trở thành cường đạo.

Cái này lại có quan hệ với đại hoàn cảnh, chính là sự khác biệt giữa khu không người và xã hội hài hòa.

Tại khu không người, người tốt cũng sẽ thông qua phương thức không hợp pháp vì chính mình đắc lợi. tại xã hội hài hòa, người xấu cũng phải an an ổn ổn làm việc.

Đại hoàn cảnh quyết định tỉ lệ trạng thái bất đồng, sau đó cá nhân bởi vì cảnh ngộ cá nhân tiến vào trạng thái bất đồng, vì chính mình mưu lợi.

Sau đó có những người hy vọng xã hội càng ngày càng tốt, thông qua làm nhiều cho xã hội để hoạch lợi. có những người hy vọng xã hội càng ngày càng kém, thông qua bán khống để hoạch lợi.

Ở trong mắt Hàn Phi Tử, mọi người đều là vì chính mình, bởi vì trạng thái bất đồng sẽ làm ra sự tình vi phạm bản tính của chính mình.

Vì thành công, người làm việc thực tế đều sẽ nhẫn nại, ẩn giấu bản tính.

Na Mỹ nghe xong tất cả khóa trình, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng tư duy của chính mình đã bị Đỗ Lan ảnh hưởng.

Nàng cảm giác bọn Lộ Phi quá ấu trĩ, đem sự tình nghĩ đến quá đơn giản, lật lại bản án cho Vua Nói Dối không phải thời gian ngắn có thể làm được.

Có thể làm được, nếu Không Đảo mở ra du lịch, lượng lớn du khách đi đến Không Đảo tham quan chuông vàng, khu phong cảnh bổ sung câu chuyện, để mọi người biết Vua Nói Dối sở dĩ tìm không thấy đảo tự, là bởi vì đảo tự lên trời, mà không phải hắn nói dối.

Như vậy đây cũng là một đoạn giai thoại, tuy rằng mọi người vẫn sẽ dùng câu chuyện Vua Nói Dối giáo dục người khác, nhưng người ở vào trạng thái chịu giáo dục vì để không bị dạy dỗ tự nhiên sẽ truyền bá chân tướng câu chuyện.

Chương 3421

Người ở vào trạng thái người giáo dục cần một cái giáo trình phản diện, người ở vào trạng thái bị giáo dục cần một cái chân tướng có thể phản đối.

Như vậy, tuy rằng không thể triệt để lật lại bản án, nhưng ít nhất có thể thỏa mãn càng nhiều người cần chân tướng.

Cần chân tướng, điểm này rất quan trọng.

Được cần đến, chân tướng mới là chân tướng.

Cũng giống như chính nghĩa được cần đến mới là chính nghĩa, chính nghĩa không được cần đến chỉ là lo chuyện bao đồng.

Đây cũng là vì sao chính nghĩa vĩnh viễn sẽ đến muộn, bởi vì phải sinh ra nhu cầu về chính nghĩa trước, mới có thể có chính nghĩa.

Mà nhu cầu đối với chính nghĩa thông thường đi kèm với vụ án phát sinh.

Có vụ án, nhu cầu về chính nghĩa cũng liền có, có vụ án trước, lại có nhu cầu về chính nghĩa, cuối cùng mới có sự thỏa mãn đối với nhu cầu chính nghĩa, cũng chính là chính nghĩa, chính nghĩa như vậy khẳng định đến muộn.

Nếu không có vụ án, lại yêu cầu nữ nhân không cần mặc quá bại lộ, yêu cầu nam nhân bớt uống rượu, yêu cầu đứa nhỏ cảnh giác người lạ.

Mọi người chỉ sẽ cảm thấy lo chuyện bao đồng, quả thực là làm điều thừa.

Đối với chân tướng cũng là như thế.

Rất phức tạp, không phải tiếng chuông có thể giải quyết.

Đáng tiếc chủ nghĩa hiện thực của Na Mỹ, đối với bọn Lộ Phi mà nói quá chán ghét.

Rốt cuộc bọn họ muốn khiêu chiến chính là chán ghét hiện thực.

Bọn họ muốn dùng tinh thần chiến thắng hết thảy.

Nhưng căn cứ tri thức Hàn Phi Tử, sự vận chuyển của xã hội là có quy luật, không phải thiên mã hành không, thẳng thắn bày tỏ cảm xúc.

Rất nhiều lúc, mọi người đều phải ẩn giấu bản tính của chính mình, người tốt như thế, người xấu cũng như thế.

Là rồng phải cuộn, là hổ phải nằm.

Không phải nhân cách phản xã hội, mà là xã hội phản nhân cách.

Na Mỹ nói.

La Tân liếc mắt một cái liền nhìn ra trên người Na Mỹ có cái bóng của Thiên Tai Di Động, tuy rằng Na Mỹ không nói, nhưng tư duy phương thức của nàng đang thay đổi một cách tiềm di mặc hóa.

La Tân cũng cảm thấy Na Mỹ nói đúng, bất quá nàng chỉ có hứng thú với lịch sử, đến nỗi lật lại bản án cùng nàng quan hệ không lớn, cho nên nàng đối với kết quả tịnh không để ý.

Thời gian không nhiều lắm, ta đi gõ chuông.

Lộ Phi đứng ở trước chuông vàng, đột nhiên nghĩ đến hoa anh đào tuyết ở đảo Từ Cổ, nghĩ đến nụ cười đắc ý của Đỗ Lan, đột nhiên cảm giác gõ chuông hoặc là sẽ có bi kịch gì phát sinh.

Cái ác của Đỗ Lan luôn là ngoài dự đoán của mọi người như vậy, phòng không thắng phòng.

Gõ.

Tổng không thể sự tình chính mình gõ chuông cũng bị đối phương dự đoán.

Súng lục cao su.

Kéo thăng cánh tay.

Lộ Phi cẩn thận một chút, thân thể của cậu còn chưa hoàn toàn khôi phục, cẩn thận.

Kiều Ba làm bác sĩ là không kiến nghị Lộ Phi động thủ, nhưng cậu làm thuyền viên ủng hộ Lộ Phi gõ chuông.

Bong.

Thanh âm du dương của chuông vàng truyền lại vạn mét xa, so tia chớp còn muốn vang dội hơn.

A a.

Nhưng mà chuông vàng vừa vang, mọi người liền cảm giác thiên địa an tĩnh lại, cái gì cũng nghe không được.

Điếc, mọi người đều điếc.

Không chỉ bọn họ, ngay cả Không Đảo và đảo tự phía dưới cũng giống nhau phát sinh dị biến, mọi người đều nghe không thấy.

Lộ Phi.

Thuyền viên đang hò hét, nhưng chỉ có thể nhìn thấy miệng người khác đóng mở, lại nghe không được bất luận thanh âm gì.

Nhất định là Đỗ Lan, nhất định là tên kia.

Nếu không phải hắn, tiếng chuông bình thường không có khả năng gây điếc.

Na Mỹ nói.

Kiều Ba lập tức kiểm tra lỗ tai mọi người, màng tai đều biến mất

a.

Chuyện này căn bản không khoa học, cứ như bông tuyết khiến cho bệnh phấn hoa giống nhau không khoa học.

Kiều Ba cũng nghĩ đến Đỗ Lan, chỉ có hắn mới quỷ dị như vậy.

Bọn họ đứng ở trước mặt thuyền trưởng Lộ Phi vô thị vật lý này nói Đỗ Lan quỷ dị, cũng không biết sao lại không thấy ngại.

Rõ ràng là Lộ Phi luôn vả mặt vật lý học.

Nhưng mọi người cảm thấy Lộ Phi là vả mặt hợp lý, Đỗ Lan là vả mặt không hợp lý.

Có thể hay không là Đỗ Lan.

Mọi người căn bản nghe không thấy, là Kiều Ba tiến hành giao lưu bằng chữ viết.

Mười có tám chín là hắn.

Na Mỹ viết.

Lộ Phi viết: Ta nhất định phải đánh bại hắn.

Lúc này Không Đảo bắt đầu phong bế, Phi Thiên Minh Vương chậm rãi hạ xuống, khu trục tất cả mọi người.

Bọn Lộ Phi chỉ có thể ở trong một mảnh yên tĩnh vẽ lên dấu chấm tròn cho chuyến du lịch Không Đảo náo nhiệt.

Cuối cùng bọn họ là một mảnh hỗn loạn, không có cách nào đối thoại, chỉ có thể dựa vào ăn ý.

Cho dù không có thanh âm, chỉ dựa vào ánh mắt, biểu tình, động tác truyền lại tin tức, khống chế Going Merry hạ xuống.

Going Merry tỏ vẻ cảm ơn cả nhà các người, chính mình chỉ là thuyền buồm, không phải phi thuyền.

Lúc lên Không Đảo còn có hải lưu Ác Ma dâng lên nâng đỡ, đi xuống thì dùng bạch tuộc khinh khí cầu Không Đảo treo, nhưng tốc độ hạ xuống vẫn rất kinh người.

Cộng thêm bọn họ nghe không thấy, cảm giác khủng bố bay thẳng lên cao.

Người Không Đảo đều thấy bọn Lộ Phi chạy, thầm nghĩ hải tặc chính là hải tặc, căn bản không có khả năng trông cậy vào bọn họ giải quyết vấn đề.

Đỗ Lan chiếm lĩnh Không Đảo, khai quật mây dược liệu chế tạo Cân Đẩu Vân.

Kiến lập dây chuyền sản xuất, tất cả cư dân Không Đảo đều mở ra sinh hoạt 996.

Mọi người cùng nhau nỗ lực sản xuất.

Bán cho ai.

Địch Ny Toa hỏi.

Không bán, coi như là phúc lợi nhân viên cao tốc hải lưu, để bọn họ có thể càng thuận tiện đi làm tan tầm.

Cân Đẩu Vân liền tương đương với xe đạp, có thể phối hợp hải lưu cao tốc sử dụng.

Đỗ Lan nói: Nâng cao một chút tính tích cực của nhân viên, rốt cuộc ta cũng không phải tư bản ác quỷ gì.

Địch Ny Toa hoàn toàn ủng hộ.

Mà thôn trưởng thấy được sản nghiệp mới của Không Đảo, thầm nghĩ nếu nắm giữ sản xuất Cân Đẩu Vân, Không Đảo liền không cần chỉ dựa vào du lịch nghiệp.

Thôn trưởng thâm am bát gian giỏi chiều gió bẻ măng, thời kỳ

Ngải Ni Lộ liền vẫn luôn làm nanh vuốt cho Ngải Ni Lộ, hiện tại đầu quân cho Đỗ Lan cũng rất nhanh nhẹn.

Đánh không lại thì giả làm cháu chắt, trưởng thôn chẳng có chút gánh nặng tâm lý nào.

Lão không có bao nhiêu tinh thần phản kháng, chỉ cần không động thủ với thôn làng thì có thể không phản kháng.

Chương 3422

Việc sản xuất Cân Đẩu Vân rất thuận lợi, chỉ cần thi triển một số ma pháp thần kỳ lên mây là có thể chế tạo ra một đóa Cân Đẩu Vân linh hoạt tốc độ cao.

Ở cái hành tinh mà phần lớn địa biểu bị đại dương bao phủ này, giao thông là vấn đề lớn, chỉ dựa vào tàu thuyền thực sự rất khó vận chuyển.

Cho nên muốn phát triển, việc thiết lập một hệ thống giao thông toàn cầu hiệu quả hơn là rất cần thiết.

Một hệ thống giao thông khổng lồ như vậy trước đây vẫn luôn do Hải Quân chịu trách nhiệm vận hành và bảo hộ.

Nhưng theo thời gian trôi qua, sau tám trăm năm đằng đẵng, các loại vấn đề mâu thuẫn nổi lên, thế giới cần biến cách.

Nhưng biến đổi thế nào.

Đây là điều mọi người cần tìm tòi.

Hải Quân khẳng định cho rằng tiếp tục để Hải Quân phụ trách là tốt nhất, chỉ cần không có hải tặc, mọi thứ đều sẽ tốt đẹp.

Nhưng bản chất của vấn đề hải tặc vẫn là do Chính Phủ Thế Giới không thể mang lại sự phát triển.

Kỳ thực từ Đại Vũ trị thủy bắt đầu, phát minh các loại phương tiện giao thông liên kết các bộ lạc khác nhau, đến Tây Chu xây dựng dịch trạm quy mô lớn, rồi đến Quản Tử đề xuất thống nhất cấu trúc và tiêu chuẩn, đến Tần triều thi hành quận huyện chế, đến Hán triều hoàn thành cải cách tiền tệ, đến Tam Quốc Ngụy Tấn y quan nam độ.

Tất cả đằng sau đều là sự phát triển của kinh tế và xây dựng cơ sở hạ tầng.

Tại Thăng Long, trung tâm kinh tế ban đầu dựa vào phía Tây, sau đó phát triển về phía Đông, rồi phát triển về phía Nam.

Cho nên chiến tranh cổ đại là đánh giữa Đông và Tây, chiến tranh sau này là đánh giữa Nam và Bắc.

Còn ở quả cầu Đại Sao Biển này, trước kia là từ điểm cuối Đại Hải Trình đánh ra, mở rộng về tứ hải.

Mà hiện tại là từ tứ hải đánh về phía Đại Hải Trình, đằng sau đều là sự biến hóa của kinh tế.

Phương tiện giao thông rất quan trọng, có vận chuyển mới có thể đổi vật sản thành tiền, có tiền mới có thể nghĩ cách phát triển sản nghiệp, rồi nghĩ cách đổi mới sản nghiệp.

Đỗ Lan cho biết đây là sự phát triển kinh tế bình thường.

Đáng tiếc đây là phương án lý tưởng hóa, nhiều khi người ta tích lũy tài phú thông qua chiến tranh cướp đoạt, chứ không phải cần cù trồng trọt nguyên dược liệu, cũng không phải an ổn phát triển sản nghiệp.

Dù sao tích lũy tháng ngày quá tốn thời gian, không bằng đánh cược một ván chiến tranh.

Thắng thì xe đạp biến thành xe máy, thua thì còn có thể tiếp tục đánh.

Địch Ny Toa biết khái niệm kinh tế học luôn nhắm vào người lý tính, cho rằng mỗi người đều có thể suy nghĩ lý trí.

Nhưng sự thật là, suy nghĩ lý trí cũng cần hoàn cảnh, một người sắp chết đói không thể nào suy nghĩ lý trí được.

Dùng lời của Hàn Phi Tử mà nói, chỉ có ở trong hoàn cảnh suy nghĩ lý trí, mới có nhu cầu suy nghĩ lý trí, mới có thể suy nghĩ lý trí.

Rất nhiều người không thể ở trong hoàn cảnh suy nghĩ lý trí, không thể nảy sinh nhu cầu suy nghĩ lý trí.

Cái gì là hoàn cảnh suy nghĩ lý trí.

Chính là khi suy nghĩ lý trí có lợi cho bản thân.

Điểm quan trọng đầu tiên khi Hàn Phi Tử cân nhắc vấn đề chính là có lợi cho bản thân, mỗi người đều chỉ làm những việc có lợi cho mình.

Những việc có lợi cho bản thân sẽ thay đổi theo hoàn cảnh khác nhau, không do bản tính của chính mình quyết định.

Đôi khi việc có lợi cho bản thân cũng là có lợi cho mọi người, đôi khi có lợi cho bản thân thì thực sự chỉ có lợi cho bản thân.

Giống như cận thần bên cạnh hoàng đế, một số người hưởng lợi từ điều kiện hoàng đế còn sống, một số người hưởng lợi từ việc hoàng đế chết.

Ví dụ như ban quản lý một công ty, có người hưởng lợi từ việc làm giá lên, có người hưởng lợi từ việc bán khống.

Ví dụ như bá tánh của một quốc gia, có người hưởng lợi từ yêu nước, có người hưởng lợi từ bán nước.

Hàn Phi Tử cho rằng không có gì tốt xấu, chỉ là hoàn cảnh mọi người không giống nhau, mong hoàng đế chết chưa chắc là người xấu, vỗ tay cho hoàng đế cũng chưa chắc là người tốt.

Tóm lại đạo sinh nhất, nhất sinh nhị.

Đây cũng là nguyên nhân Quản Trọng theo đuổi lợi xuất nhất khổng lợi ích chỉ đến từ một con đường, nếu phương thức hưởng lợi chỉ có một, thì bất kể người nào cũng chỉ có thể hợp tác, sẽ không bị chia rẽ.

Nhưng lợi xuất nhất khổng chỉ có thể là lý thuyết, không thể thực tiễn.

Tuy không thể thực tiễn, nhưng cảnh giới cùng hưởng lợi với thiên hạ vẫn có thể theo đuổi được.

Cũng giống như đối thoại giữa hoàng đế và bang chủ Cái Bang vậy.

Hoàng đế hy vọng giải tán Cái Bang, nhưng bang chủ nói số lượng người của Cái Bang nhiều hay ít không phải do bang chủ Cái Bang quyết định, mà là do hoàng đế quyết định.

Nếu hoàng đế có thể khiến mọi người an cư lạc nghiệp, kẻ ngốc mới đi làm ăn mày.

Nếu hoàng đế khiến thiên hạ dân chúng lầm than, Cái Bang giải tán rồi vẫn còn Bạch Liên Giáo, Bạch Liên Giáo diệt vẫn còn Thiên Địa Hội, cứ thế cho đến khi hoàng đế bị hủy diệt.

Cố gắng hết sức mang lại sự phát triển cho nhiều người hơn thì có thể duy trì ưu thế của mình, một khi không thể mang lại sự phát triển, thì thế lực hưởng lợi từ việc phản đối tất nhiên sẽ lớn mạnh.

Chính Phủ Thế Giới chính là không thể mang lại sự phát triển được nữa, Thiên Long Nhân cao cấp đã hình thành sự áp chế đối với Thiên Long Nhân sơ cấp.

Có thể mang lại phát triển, đám thảo mãng chịu ủy khuất cũng cho qua. không thể mang lại phát triển, thảo mãng sẽ trực tiếp nhảy sang phe đối lập.

Trước kia thảo mãng có thể thông qua Hải Quân để thăng tiến, thỉnh thoảng được Thiên Long Nhân cao cấp nhìn trúng cho ở rể.

Nhưng tình huống hiện tại là Hải Quân không thể mang lại sự phát triển, thế là thảo mãng đều đi làm hải tặc.

Hải Quân là đám thảo mãng duy trì trật tự hiện có, hải tặc là đám thảo mãng phá hoại trật tự hiện có, đều là thảo mãng cả, quy tắc hưởng lợi không giống nhau.

Lúc này Thiên Long Nhân cao cấp thường cũng sẽ phân liệt, một bộ phận duy trì Chính Phủ Thế Giới, một bộ phận phản đối Chính Phủ Thế Giới.

Phe phản đối sẽ tìm người đại diện, sau đó tiêu diệt đối thủ, giải phóng tài nguyên, lần nữa hình thành sự ổn định.

Tại sao thảo mãng không hợp tác cùng nhau xử lý Thiên Long Nhân cao cấp, tự mình làm chủ.

Đương nhiên là vì không có chế độ và văn hóa của riêng mình, hiện tại cũng không ai có thể đề xuất ra được.

Xã hội vận hành không thể không có chế độ và văn hóa, không có cái mới thì dùng cái cũ.

Thiên Long Nhân cao cấp đại biểu cho chế độ và văn hóa cũ, đã vận hành tám trăm năm, cũng có thể tiếp tục vận hành.

Chế độ cũ và văn hóa cũ cũng có thể mang lại phát triển, chỉ là hiệu suất không cao.

Nếu Hải Lưu Cao Tốc mà Đỗ Lan phát triển bị Hải Quân nắm giữ, vậy bọn họ còn có thể mang lại một đợt phát triển nữa, vị trí của Thiên Long Nhân cao cấp sẽ ổn định.

Chỉ là Thiên Long Nhân cao cấp luôn gặp phải một vấn đề: không phát triển tốt hơn là phát triển.

Đối với thảo mãng mà nói, có phát triển thì mình mới có tiến bộ.

Nhưng đối với Thiên Long Nhân cao cấp mà nói, bọn họ đã phát triển tốt rồi, phát triển thêm nữa sẽ bất lợi cho bản thân.

Phát triển, cũng có hai nhóm người, một nhóm mưu lợi từ trong phát triển, một nhóm mưu lợi từ việc không phát triển.

Thảo mãng số lượng đông, nhưng không có cách nào đoàn kết, chính là một đống cát rời.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao tôn giáo lại lợi hại như vậy, có thể đoàn kết thảo mãng rất tốt, hình thành một bộ phương thức phân phối.

Đồng thời, nếu có thể nắm giữ sự phát triển trong tay mình, Thiên Long Nhân cao cấp vẫn rất nguyện ý phát triển.

Đều không dễ dàng, đặt cược đều có áp lực.

Đỗ Lan nói: Đặt cược chế độ mới, có khả năng sẽ thất bại thảm hại.

Chương 3423

Đặt cược chế độ cũ ngược lại có khả năng kiếm được đầy bồn đầy bát.

Trong ngắn hạn rất khó phán đoán, chỉ có thể nhìn về dài hạn.

Cũng giống như Khổng Tử vậy, trong ngắn hạn ông ấy là chó nhà có tang, nhìn về dài hạn ông ấy là Vạn Thế Sư Biểu.

Ông đề xuất quân quân thần thần phụ phụ tử tử, yêu cầu xem xét mức độ hoàn thành chức trách của mọi người, chứ không chỉ là huyết thống.

Ở thời đại của ông, tư tưởng này rất tiên tiến, nhưng đã thất bại.

Còn có Phật giáo, giảng chuyển thế luân hồi, trong thời gian ngắn rất thành công, nhưng thời gian dài thì bị Ấn Độ giáo đánh bại.

Ấn Độ giáo giống một loại chế độ phân phong hơn, thích hợp thực tiễn hơn Phật giáo.

Tóm lại thành công hay thất bại, không chỉ là do tư tưởng tiên tiến hay lạc hậu.

Tư tưởng lạc hậu vẫn có thể thịnh hành, chỉ cần có thể mang lại lợi ích.

Mà tư tưởng tiên tiến cũng sẽ thất bại, bởi vì hoàn cảnh thực tiễn không theo kịp tư tưởng, không thể khiến mọi người hưởng lợi.

Cho nên chỉ cần có thể khống chế phương hướng phát triển, Chính Phủ Thế Giới không phải là không có cơ hội.

Tuy hiện tại nợ nần của Chính Phủ Thế Giới rất cao, nhưng làm một cuộc đảo chính, quỵt nợ cũng không phải là không thể.

Tuy chế độ và văn hóa của Thiên Long Nhân cao cấp không tiên tiến, nhưng vẫn có thể ứng đối với phát triển.

Kỳ thực càng phát triển, yêu cầu đối với chế độ và văn hóa càng thấp.

Đỗ Lan cho biết đánh kèo thuận gió thuận phong cục thì đánh thế nào cũng không áp lực.

Có thể phát triển, hiệu suất thấp một chút cũng không sao.

Mà trong nghịch cảnh, mới cần khảo nghiệm tính tiên tiến của chế độ và văn hóa, mới cần vận hành hiệu suất cao.

Đám Thiên Long Nhân mặc đồ cách ly là linh vật, nhưng Thiên Long Nhân cao cấp thì không.

Thiên Long Nhân cao cấp thấu hiểu sự biến hóa của thế giới, biết quy tắc phát triển, rất rõ ràng đại thế trước mắt, cũng luôn quan chú tình hình xây dựng Hải Lưu Cao Tốc, bọn họ rất rõ đây lại là một vòng phát triển.

Bọn họ không hề ngốc, rất rõ việc duy trì hệ thống thế giới ngày càng khó, bọn họ cũng phải suy nghĩ tương lai rốt cuộc nên làm thế nào.

Lúc Lộ Phi Luffy và đồng bọn hạ cánh từ Không Đảo, nhóm người Vi Vi Vivi đang điều tra kinh tế, phát hiện kinh tế các nơi đều rối tinh rối mù, mọi người oán than dậy đất, hải tặc đã trở thành nghề nghiệp lựa chọn hàng đầu của người trẻ, điều này đại biểu cho nguy cơ.

Ba vị thiếu nữ xinh đẹp Vi Vi, Khả Nhã Kaya, Cổ Y Na Kuina đi đến mỗi hòn đảo đều tự mình điều tra kinh tế, điều tra sự phân phối của cải địa phương.

Có sự lý giải thâm nhập hơn đối với thế giới này, bọn họ cũng phát hiện ra vấn đề to lớn.

Khoảng cách giàu nghèo, giai cấp cố hóa, mâu thuẫn kịch liệt.

Cổ Y Na qua đời từ rất sớm, chưa va chạm xã hội nhiều.

Khả Nhã luôn bị bệnh, cơ bản không rời khỏi tòa nhà lớn, hiểu biết về thế giới có hạn.

Vi Vi tuy từng tiềm phục dưới trướng Cá Sấu Sa Mạc Crocodile, từng tìm hiểu thế giới ngầm, nhưng cô chưa từng nghĩ tại sao thế giới ngầm lại náo nhiệt như vậy, tại sao mọi người không sống an ổn, lại thà rằng liều lĩnh.

Hiện tại đã biết, chính là vì bọn họ không có lối thoát nào khác, bắt buộc phải gia nhập thế giới ngầm.

Đây chính là hiện thực, Vi Vi trước đó vẫn luôn không chạm đến chân tướng.

Thời đại này đã đình trệ rồi, mọi người đều mang thế giới quan tồn lượng zero sum, tăng trưởng tài nguyên không bằng tăng trưởng dân số.

Thiên Long Nhân cao cấp khống chế tài nguyên, chỉ có thể nuôi sống một bộ phận người, không nuôi nổi những người khác.

Cũng giống như quy luật phát triển của tất cả lịch sử, ban đầu là xã hội mẫu hệ, dựa vào hái lượm và gieo trồng đơn giản là có thể nuôi sống con người.

Sau đó có dư thừa, bắt đầu thuần dưỡng gia súc.

Theo dân số gia tăng, nhu cầu lương thực của mọi người cũng tăng lên, bắt đầu tiến một bước phát triển nông nghiệp, như vậy ưu thế của nam tính liền thể hiện ra, từ từ tiến vào xã hội phụ hệ.

Tiếp theo thị tộc xã hội phát triển thành bộ lạc, chiến tranh trở nên bình thường, quý tộc quân sự và chủ nô xuất hiện.

Tiếp đó đồ đồng tiến một bước phát triển, chế độ phân phong bắt đầu phát triển.

Sự thay đổi của lực lượng sản xuất mang lại sự thay đổi chế độ, nếu lực lượng sản xuất không phát triển, hiện tại vẫn phải là xã hội mẫu hệ.

Xã hội mẫu hệ phát triển nông canh đơn giản, có lương thực dư thừa, phát triển ra nghề chăn nuôi.

Nghề chăn nuôi không ngừng mở rộng, ép ngược nông nghiệp tiến bộ, đồng thời thay đổi kiến trúc thượng tầng.

Mà trước khi lực lượng sản xuất đột phá, sẽ có một đoạn thời kỳ đình trệ, quá trình này sẽ rất dài đằng đẵng.

Xã hội mẫu hệ quá độ sang xã hội phụ hệ có khả năng mất một vạn năm, thậm chí nhiều hơn.

Rất nhiều khu vực hẻo lánh, xã hội mẫu hệ vẫn luôn tồn tại.

Hơn nữa trong một thời gian rất dài mẫu hệ và phụ hệ cùng tồn tại, không phải phụ hệ vừa xuất hiện liền chiếm cứ ưu thế.

Trong thời kỳ quá độ chậm chạp mà đình trệ này, nhân loại đã bùng nổ rất nhiều chiến tranh.

Vi Vi nhìn những số liệu xúc mục kinh tâm, chỉ cảm thấy đây là cái thùng thuốc súng, tùy thời có khả năng bùng nổ xung đột, giống hệt như Alabasta vậy.

Đột nhiên cảm giác đánh trận là tất nhiên rồi.

Khả Nhã sau khi nhìn thấy số liệu, đột nhiên hiểu được tại sao có nhiều người e sợ thiên hạ bất loạn như vậy, bởi vì chiến tranh xác thực là biện pháp tái phân phối tài nguyên.

Quốc chi đại sự tại tự dữ nhung Việc lớn của quốc gia nằm ở tế lễ và quân sự.

Vi Vi cảm khái nói: Tế tự là phân phối tài nguyên nội bộ, nhung là đoạt lấy tài nguyên đối ngoại.

Một khi việc đoạt lấy tài nguyên xuất hiện vấn đề, hoặc là phân phối tài nguyên xảy ra vấn đề, cả xã hội sẽ xuất hiện rung chuyển.

Tài nguyên có thể lưu động thì cái gì cũng dễ nói, tài nguyên không lưu động sẽ xuất hiện nguy cơ.

Vấn đề hiện tại chính là tài nguyên không thể lưu động nữa, bởi vì mọi người đều khống chế tài nguyên.

Trước kia Hải Quân còn có thể cung cấp thông đạo thăng tiến, Chính Phủ Thế Giới mở rộng ít nhiều cũng có thể khiến tài nguyên lưu động, nhưng hiện tại chi phí lưu động bình thường càng ngày càng cao, cho nên mọi người thà rằng khống chế tài nguyên, cũng không nguyện ý lưu động tài nguyên, bởi vì vừa lưu động thì tài nguyên sẽ mất đi.

Vi Vi nói.

Công chúa là người hiểu biết về vận hành xã hội, coi như đã phát hiện ra vấn đề, đó chính là sự đình trệ.

Mọi người đều khống chế tài nguyên không cho lưu động, vậy người không có tài nguyên cũng chỉ có thể đi làm hải tặc, bạo loạn cướp đoạt.

Mà sở dĩ Thiên Long Nhân cao cấp khống chế tài nguyên, cũng là vì không nhìn thấy điểm phát triển, một khi lưu động, địa vị của chính mình sẽ không giữ được.

Dưới tình huống như vậy, mọi người đều cần bảo toàn giá trị.

Ba thiếu nữ cảm thấy rất bất lực, đối mặt với đại thế như vậy, vô năng vi lực.

Chúng ta đi qua nhiều hòn đảo như vậy, những vấn đề này đều phổ biến tồn tại, căn bản không thể thay đổi, hải tặc chỉ sẽ càng ngày càng nhiều.

Cổ Y Na nói.

Vi Vi gật gật đầu, hải tặc càng ngày càng nhiều, đại biểu cho những kẻ như Cá Sấu Sa Mạc cũng sẽ càng ngày càng nhiều, quý tộc giống như cô chịu sự uy hiếp ngày càng nhiều.

Thiên Long Nhân cao cấp tuy khống chế tài nguyên, nhưng đối mặt với hải tặc càng ngày càng mạnh, cũng rất khó tự vệ.

Thời đại tiếp theo, chính là thời đại Thiên Long Nhân cao cấp lựa chọn người đại diện, tiến hành chiến tranh.

Quý tộc vì để không khiến bản thân trở thành mục tiêu, sẽ hợp tác với hải tặc, hấp thu nhân tài của hải tặc, thông qua người đại diện để đoạt lấy thu nhập, tiến hành tự vệ.

Tuy không nguyện ý thừa nhận, nhưng đây chính là xu thế, quý tộc bỏ tiền, hải tặc bỏ người, tạo thành quân đội, cướp đoạt tài nguyên.

Giữa các Thiên Long Nhân cao cấp cũng có xung đột, cũng sẽ tạo thành phe phái tiến hành đối kháng.

Nhưng bất kể là ai thắng, vẫn cứ là quy tắc trò chơi của Thiên Long Nhân cao cấp.

Thảo mãng muốn gia nhập vẫn phải ở rể.

Chương 3424

Các thiếu nữ điều tra rất rõ ràng, nhưng vấn đề là không có biện pháp giải quyết, trước mắt ngoại trừ chiến tranh ra, cũng không có phương án nào khác.

Chiến tranh là quá trình tái phân phối tài nguyên, khi phương thức phân phối thông thường không còn tác dụng, thì chỉ có thể dùng chiến tranh.

Thắng thì dùng quan hệ phân phối cũ để phân chia tài nguyên cướp được, thua thì gánh chịu cái giá phải trả.

Thua cũng đừng sợ, chỉ cần có một cường địch, mọi người có thể tuân thủ giáo nghĩa cực đoan, chỉ cần tuân thủ, văn minh là có thể vận hành.

Bởi vì giáo nghĩa cực đoan đều được ban bố trong tình huống cực độ thiếu thốn tài nguyên, tự nhiên là có giá trị của nó.

Giống như Mười Điều Răn, chính là Moses ban bố trong lúc mọi người lưu lang ở thung lũng đáy vực.

Còn có lý luận Đấng Cứu Thế, chính là hoàn thiện vào lúc người Do Thái trở thành tù nhân của Babylon.

Nho Đạo Pháp Mặc là được hoàn thiện vào thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Các nền văn minh đều thiết lập phương án bảo tồn chính mình trong nguy cơ, từ đó phát triển lên.

Tuy rất nhiều nội dung nhìn có vẻ rất ngu muội, rất lạc hậu, nhưng chỉ cần nghiêm khắc tuân thủ, rất khó diệt vong.

Bởi vì những nội dung này vốn dĩ được thiết kế để có thể vận hành trong tình huống tài nguyên cực ít, để mọi người vượt qua thời cơ nguy hiểm nhất.

Cho nên văn minh chiến bại, vận hành theo phương án nguyên giáo chỉ tiêu hao ít tài nguyên nhất, vẫn có thể sinh tồn, chờ đợi cơ hội phục hưng.

Cho nên chiến bại không hề đáng sợ, không trải qua chiến bại mới đáng sợ.

Một quốc gia, một dân tộc không trải qua chiến bại, thì rất khó mày mò ra quy tắc có thể vận hành khi tài nguyên xuống thấp.

Sẽ trở thành tình trạng có lợi thì tụ, không lợi thì tán, không có lợi ích, sẽ tan đàn xẻ nghé.

Vi Vi không thích chiến tranh, trước kia Alabasta nội loạn, cô liền một lòng muốn ngăn cản, muốn giải quyết hòa bình.

Nhưng cô thất bại, cuối cùng vẫn là khai chiến, chỉ là vì Hải Quân can thiệp, chiến tranh mới chấm dứt.

Hiện tại xem ra, chiến tranh tùy thời có thể bắt đầu, không chỉ là Alabasta, những nơi khác cũng tùy thời sẽ bùng nổ chiến tranh, giữa Hải Quân và hải tặc cũng là chiến tranh.

Chẳng lẽ chỉ có thể đánh trận.

Vi Vi rất trầm trọng, nhưng theo kết luận cô đạt được, thực sự chỉ có thể đánh trận thôi.

Bởi vì không đánh trận, tài nguyên không thể vận hành, rất nhiều người đều không có tài nguyên, nhân sinh tuyệt vọng, còn không bằng đánh trận, cướp đoạt tài nguyên.

Hơn nữa cô còn nghĩ đến Thất Vũ Hải, Tứ Hoàng thực ra đều là đang dùng biện pháp của chính mình đoạt thủ tài nguyên.

Thất Vũ Hải giống như côn đồ, Tứ Hoàng thì là quân phiệt.

Bọn họ đều cướp đoạt tài nguyên từ tay Thiên Long Nhân cao cấp, nhưng vấn đề của bọn họ là bọn họ vẫn cần Thiên Long Nhân cao cấp quản lý địa bàn, không có hệ thống quản lý của riêng mình.

Cho nên Thất Vũ Hải một khi thất bại, liền nghĩ đến phá hoại thành phố, bởi vì bọn họ tịnh không có hệ thống quản lý của mình, một khi thất bại sẽ bị thay thế.

Tứ Hoàng tốt hơn một chút, đề bạt một bộ phận thảo mãng, nhưng vẫn không rời xa được Thiên Long Nhân cao cấp.

Tóm lại không ai xây dựng một thông đạo thăng tiến ổn định có thể bao phủ tất cả thảo mãng, điều này có thể khiến Thiên Long Nhân cao cấp tiếp tục bảo tồn, không cần lo lắng mình sẽ bị thay thế.

Cho dù Tứ Hoàng hiện tại tuyển bạt thảo mãng, nhưng Tứ Hoàng rồi sẽ chết, đến lúc đó vẫn phải nghe Thiên Long Nhân cao cấp.

Lại nói trong Tứ Hoàng, Bạch Hồ Tử Râu Trắng và Big Mom đều dùng quan hệ gia tộc để quản lý thảo mãng, để thảo mãng hợp tác với thân phận người nhà, không thể dài lâu.

Mà Tóc Đỏ và Kaido thì hoàn toàn dựa vào mị lực cá nhân, cũng không có xây dựng hệ thống hợp tác thảo mãng.

Tứ Hoàng vừa chết, rất khó có người sao chép lại phương án của bọn họ.

Vi Vi tuyệt vọng nhắm mắt lại, dường như đã nhìn thấy hình ảnh biển cả bị nhuộm đỏ thẫm, vong hồn ai oán trong chiến tranh, thế giới trở nên một mảnh thảm đạm.

Chính mình vô năng vi lực, cái gì cũng không làm được, chỉ có thể nhìn mọi người chết đi.

Tương lai loại này tuyệt đối không muốn, Vi Vi mở mắt ra, nhất định phải tìm được Siêu Cấp Thiên Long Nhân.

Nếu có một Thiên Long Nhân sở hữu sức mạnh vô thượng tập trung nộ hỏa của toàn thế giới, thế giới sẽ hòa bình.

Không sai, chỉ có Siêu Cấp Thiên Long Nhân mới có thể cứu vớt thế giới đang bên bờ vực này.

Siêu Cấp Thiên Long Nhân có thể tập trung toàn bộ tài nguyên lại, trở thành kẻ địch của toàn thế giới, sau đó Vua Hải Tặc đánh bại Siêu Cấp Thiên Long Nhân, lại dùng phương thức phân phối của Vua Hải Tặc để hoàn thành tái phân phối.

Vi Vi nói.

Nghĩ thì rất hay, nhưng ai đi thực thi sự phân phối của Vua Hải Tặc đây.

Còn chẳng phải là Thiên Long Nhân cao cấp.

Vi Vi cho rằng Siêu Cấp Thiên Long Nhân có thể ngăn cản chiến tranh, khai sáng tương lai mới, nhưng mà tịnh không có tác dụng gì.

Bởi vì phương thức phân phối vẫn phải dựa vào hệ thống Thiên Long Nhân cao cấp.

Vương triều dựa vào sĩ đại phu, tôn giáo dựa vào nhân viên thần chức, phân phong dựa vào chư hầu quý tộc, tư bản dựa vào quý tộc tư bản.

Biển cả thì dựa vào Thiên Long Nhân cao cấp, một Siêu Cấp Thiên Long Nhân cũng không thể làm tất cả mọi việc.

Bệ hạ cùng sĩ đại phu cộng trị thiên hạ, không phải cùng bá tánh cộng trị thiên hạ.

Siêu Cấp Thiên Long Nhân có lợi hại hơn nữa, cũng là cùng Thiên

Long Nhân cao cấp cộng trị thiên hạ.

Vi Vi vẫn không thể thoát khỏi sự ngây thơ, không thể xây dựng ra một hệ thống mới.

Không đi theo con đường thảo mãng quật khởi, dùng Thiên Long Nhân sơ cấp xung kích Thiên Long Nhân cao cấp, mà lại mong chờ Siêu Cấp Thiên Long Nhân quét sạch bờ cõi, thực sự là vẫn chưa trưởng thành như mọi khi.

Nhìn thấy vấn đề, nhưng phương thức giải quyết lại tương đương ngây thơ.

Lúc này muốn giải quyết chỉ có một biện pháp: xây dựng hệ thống của chính mình, sau đó cạnh tranh với các hệ thống khác, dùng hiệu suất đánh bại đối thủ.

Hải Quân có hệ thống, nhưng ngày càng khó vận hành.

Long Dragon và Lộ Phi không có hệ thống, hệ thống Tứ Hoàng quá yếu.

Cho nên Vi Vi nên xây dựng hệ thống của mình, chờ đợi thiên hạ có biến.

Tốt nhất là đi theo con đường thảo mãng quật khởi, như vậy hiệu suất cao nhất, cường độ mạnh nhất.

Đương nhiên xây dựng hệ thống cần thời gian, vận hành hệ thống, giải quyết mâu thuẫn nội bộ cũng cần thời gian.

Ít nhất cũng cần mười năm thời gian mới có thể kiếm chỉ thiên hạ.

Làm thế nào để tạo phản, Vi Vi không biết, điều này thật đáng tiếc.

Nếu cô ấy biết, thì đó chính là công chúa cớ gì tạo phản.

Là công chúa cô chưa từng học tạo phản, chỉ học qua trị quốc cơ bản.

Nhưng quốc gia cũng có các thời kỳ khác nhau: có thời kỳ phát triển, có thời kỳ đỉnh phong, có thời kỳ đình trệ, có thời kỳ suy lạc, có thời kỳ diệt quốc, trạng thái khác nhau có phương án khác nhau.

Chi phí vận hành quốc gia càng ngày càng cao, năng lực kiếm tiền lại không thể vĩnh viễn nâng cao.

Tiền kiếm được có một cái bình cảnh, nhưng tiền tiêu lại càng ngày càng nhiều, thế là liền ăn trước trả sau, cuối cùng xong đời.

Vi Vi chỉ biết nghĩ cách mượn tiền duy trì cái đang có tồn lượng, tịnh không am hiểu những nội dung khác.

Chương 3425

Có điều cô vẫn biết nhẫn nại và ẩn nhẫn, chờ đợi cơ hội mới.

Nhất định phải tìm được Siêu Cấp Thiên Long Nhân.

Vi Vi tin tưởng cơ hội khẳng định sẽ đến.

Có một giấc mơ vẫn là tốt.

Đỗ Lan nhìn tổ ba người Vi Vi tỏ vẻ đáng tiếc, dù sao chưa từng học tạo phản, không biết tầm quan trọng của việc xây dựng hệ thống của riêng mình.

Xây dựng hệ thống của mình, chế định cương lĩnh của mình, từng chút lớn mạnh, tránh chủ nghĩa lưu manh lưu khấu, chuyên tâm cấu trúc hệ thống.

Dù sao cũng là công chúa, hơn nữa thế giới này đại thể hòa bình tám trăm năm, xác thực không có sự cần thiết phải tạo phản, cũng chỉ là hơn một trăm năm nay càng ngày càng hỗn loạn.

Đồ Ma Lệnh Buster Call cũng càng ngày càng thường xuyên, đáng tiếc cũng không giải quyết được vấn đề.

Đỗ Lan nói: Bất quá Siêu Cấp Thiên Long Nhân vẫn rất thú vị, một Thiên Long Nhân cao cấp có huyết thống cao quý, một tiêu binh Thiên Long Nhân, là hy vọng của Thiên Long Nhân cao cấp.

Thái Dương Thần Nika là hy vọng của Thiên Long Nhân sơ cấp, là đại biểu của thảo mãng.

Đều là Thiên Long Nhân, nhưng lại hoàn toàn cách ly, quả nhiên là Cửu Phẩm Trung Chính Chế.

Thượng tam phẩm, trung tam phẩm, hạ tam phẩm, tuy đều là quý tộc, nhưng cũng có phân chia tam lục cửu đẳng.

Hàn môn khó xuất quý tử, thảo mãng bất xuất anh hùng.

Thời Tam Quốc, duy tài thị cử chỉ xét tài năng mà bổ nhiệm, kết quả ba nhà quy Tấn, Tư Mã Ý chính là người đại diện của đại quý tộc, cuối cùng phá vỡ ba quốc gia duy tài thị cử, đoạn tuyệt con đường thăng tiến của hàn môn.

Cửa ải này đóng lại mấy trăm năm, chế độ Ngụy Tấn Cửu Phẩm Trung Chính chính là cánh cửa sắt lớn, mãi đến khoa cử thời Tùy Đường, khe cửa mới bị cạy ra, đến Tống triều hàn môn mới chính thức hình thành sức mạnh, đoạt lấy quyền lên tiếng.

Đây là cuộc chiến trường kỳ, quá trình đấu tranh vô cùng đẫm máu, trải qua vô số lần chiến tranh tẩy lễ, cuối cùng hàn môn quật khởi, hòa nhập với quý tộc trở thành sĩ đại phu.

Tám trăm năm trước thời đại Nika đoán chừng cũng là một tình huống Tam Quốc, duy tài thị cử, cho nên thảo mãng nắm được cơ hội, nhưng cuối cùng ba nhà quy Tấn, vẫn là đại quý tộc cười đến cuối cùng, sau đó đại quý tộc che đậy hệ thống thảo mãng.

Hàn môn và thảo mãng muốn quật khởi, tất nhiên sẽ chịu sự phản công, hơn nữa đại quý tộc thực lực cường đại, phản công sẽ rất kịch liệt, đây cũng là lẽ thường của lịch sử.

Địch Ny Toa cũng biết lịch sử chính là hiện thực như vậy, tất cả những việc hiện tại xem ra là lẽ đương nhiên, trong lịch sử tất nhiên chảy máu rơi lệ, đi kèm vô số hy sinh.

Hàn môn quật khởi từ Tam Quốc đến Tùy Đường trải qua quá trình dài đằng đẵng.

Nika quật khởi, cũng kết thúc theo sự phản công của Thiên Long Nhân cao cấp, thậm chí ngay cả lịch sử cũng bị che đậy.

Nhưng điều này cũng vô dụng, Tấn triều trải qua hỗn loạn dài lâu sau đó, mọi người đều ý thức được chỉ dựa vào môn phiệt huyết mạch liên hôn rất khó hình thành sức mạnh, nhất định phải đề bạt hàn môn mới có thể khiến mình trở nên mạnh hơn.

Đem Lộ Phi làm đại biểu cho Thiên Long Nhân sơ cấp và Vi Vi làm đại biểu cho Thiên Long Nhân cao cấp dung hợp lại với nhau mới được.

Đáng tiếc cái tên Thiên Long Nhân này đã thối rồi, nên đổi một cái khác.

Đỗ Lan cho rằng đến lúc đó nên hình thành một thế lực mới.

Đáng tiếc võ sĩ cao cấp và võ sĩ sơ cấp không dung hợp thành công, không có tên mới.

Ngược lại võ sĩ cao cấp chuyển dịch vào trong hệ thống chính trị, thương mại, quân sự, tiếp tục khống kinh kiểm soát kinh tế quốc gia.

Quý tộc phương Tây cũng giống vậy, không dung hợp với hệ thống công dân, quý tộc cao cấp phân tán tiến vào chính, thương, quân.

Khó, muốn Thiên Long Nhân cao cấp nhường địa vị cho thảo mãng còn khó hơn lên trời, bọn họ sẽ không dễ dàng nhận thua.

Địch Ny Toa nói: Đây là thực sự muốn cách mạng cái mạng của bọn họ.

Cho nên mới cần Ngải Tư Ace.

Đỗ Lan có sự kỳ vọng rất cao đối với Ngải Tư.

Có điều hiện tại cậu ta chịu ảnh hưởng của Bạch Hồ Tử rất lớn, chỉ sợ cũng muốn đi theo hệ thống gia đình, mà không phải xây dựng hệ thống thảo mãng của chính mình.

Địch Ny Toa cũng luôn quan chú Ngải Tư.

Ngải Tư quá sùng bái Bạch Hồ Tử, Bạch Hồ Tử coi đội viên như con trai mình, dùng phương pháp gia đình để quản lý đoàn đội, rất hữu hiệu.

Nhưng vấn đề là Bạch Hồ Tử chết rồi thì sẽ phải phân gia, sẽ không có một người con trai nào có thể gánh vác đại kỳ.

Đây là vấn đề Bạch Hồ Tử không giải quyết được, làm việc toàn dựa vào tình cảm, không dựa vào quy chương chế độ, điều này là không được.

Thiên thiên Ngải Tư lại đặc biệt sùng bái ông ta, không chịu đi làm hệ thống của riêng mình.

Lợi ích duy nhất chính là Ngải Tư hiện tại là đối tác hợp tác của Bạch Hồ Tử, không phải con trai, vẫn có thể chế tạo hệ thống của mình.

Ngải Tư chế tạo hệ thống, có thể từ đoàn đội Bạch Hồ Tử hấp dẫn nhân tài, làm chơi ăn thật, há chẳng đẹp sao.

Đỗ Lan cho rằng đây là cơ hội tốt cho Ngải Tư, hoàn toàn có thể làm ra một cái tin tức lớn.

Dưới trướng Bạch Hồ Tử nhân tài đông đúc, hoàn toàn có thể đào qua.

Ngải Tư hoàn toàn có thể thử một chút, chế tạo một hệ thống lấy thảo mãng làm chủ.

Đương nhiên áp lực sẽ rất lớn, hệ thống thảo mãng đối với Chính Phủ Thế Giới mà nói là tuyệt đối không thể chấp nhận.

Đỗ Lan thầm nghĩ Ngải Tư vừa chết, Tát Bác Sabo thượng vị.

Tát Bác cũng là một Thiên Long Nhân cao cấp, thuộc về cá nhân phản bội giai cấp, bất quá cậu ta có huyết thống Thiên Long Nhân cao cấp thì có bùa hộ mệnh, mặc kệ làm bậy thế nào cũng sẽ không chết.

Ngải Tư thì xui xẻo hơn, cha là thảo mãng, mẹ là người bình thường, thế là liền ô hô ai tai, bị một quyền đánh chết.

Ngải Tư là nhân vật mấu chốt thực sự có thể đại biểu cho thảo mãng quật khởi, hòa nhập với Thiên Long Nhân cao cấp.

Kỳ thực vẫn là chế độ quan trọng hơn một chút.

Đỗ Lan cảm thấy vẫn là khoa cử quan trọng hơn, dù sao chuyện duy tài thị cử rất nhiều, nhưng không hình thành chế độ thì rất khó dài lâu.

Khoa cử không giống với Sát Cử Chế, Sát Cử Chế là do quý tộc địa phương đề cử.

Khoa cử là tự nộp đơn tự thi, trên lý thuyết tất cả người đọc sách đều có thể thi.

Nhưng khoa cử vẫn có rào cản, hoặc là đời đời đều là người đọc sách, hoặc là phải học trường tư tư thục, không thể nào thực sự tự mình tiến cử mình tham gia khoa cử.

Thậm chí đôi khi còn phải mạo tịch, chính là bỏ tiền giả mạo người của gia tộc đọc sách.

Tóm lại không phải chính mình nộp đơn là có thể thi.

Bất quá lý luận đều chuẩn bị xong rồi, chỉ cần điều kiện thực tiễn thỏa mãn, là có thể nhanh chóng thực tiễn.

Trên lý thuyết, chỉ cần là người đọc sách thì đều có thể thi, nhưng ban đầu người đọc sách ở cổ đại cũng là hàn môn, người bình thường ở cổ đại đều là mù chữ, chẳng dính dáng gì đến đọc sách.

Đến sau này, phú nông có chút tiền cũng sẽ cho con cái đi đọc sách, lúc này mới có tư thục và những chuyện mạo tịch kia.

Phú nông có tiền, nhưng không phải hàn môn, không thuộc về người đọc sách, còn cần bỏ tiền mua tư cách.

Tóm lại đều là phát triển từng bước, nhưng đại thế đã không thể bị lay động, thông đạo thăng tiến rất khó bị đóng lại.

Ngải Tư có cơ hội, cậu ta có thể làm cái trò xây tường cao, tích lương rộng, chậm xưng vương, kiến tạo hệ thống canh chiến thuộc về mình, làm tốt chuẩn bị cho chiến tranh toàn diện.

Bình thường sản xuất, chiến thời xuất chiến.

Ngải Tư có cơ hội, nhưng cậu ta hiện tại còn chưa biết sứ mệnh của Vua Hải Tặc.

Còn chưa xây dựng hệ thống của mình, không thể trở thành vị Vua chân chính.

Đỗ Lan rất xem trọng Ngải Tư, nhưng cậu ta vẫn chưa chuẩn bị tốt.

Ngải Tư hiện tại cho dù đi truy đuổi Hắc Hồ Tử Blackbeard, cũng có thể đánh bại đối phương, sẽ không bị bắt, cũng sẽ không bị xử quyết, sẽ không có Trận Chiến Thượng Đỉnh.

Đỗ Lan nói.

Xác thực, thực lực Ngải Tư mạnh hơn trước kia rất nhiều, học được Bá Khí, còn có trái Mera Mera Thiêu Thiêu, thực lực mạnh hơn Hắc Hồ Tử nhiều.

Hắc Hồ Tử đến hiện tại cũng chỉ có một trái Yami Yami Ám Ám, tịnh không có Bá Khí.

Địch Ny Toa cũng cho rằng Ngải Tư sẽ không thua Hắc Hồ Tử.

Hắc Hồ Tử cũng coi là thảo mãng, bất quá tên thảo mãng này thuộc loại không từ thủ đoạn leo lên trên.

Những thảo mãng khác hoặc là tham quân kiến công lập nghiệp, khổ sở tích lũy tư lịch. hoặc là xuất hải làm hải tặc, hô bằng gọi hữu thực hành lý niệm của chính mình.

Nhưng Hắc Hồ Tử lại hoàn toàn không kiến tạo hệ thống, chỉ là lợi dụng hệ thống.

Địch Ny Toa cười nói: Thế chẳng phải cũng gần giống chúng ta sao.

Chúng ta chỉ phá hoại không kiến tạo.

Hắc Hồ Tử là hy vọng vơ vét lợi ích từ trong hệ thống, sau đó vứt bỏ hệ thống.

Chương 3426

Mà ta không cần lợi ích, chỉ là vì phá hoại mà phá hoại.

Ta thuần túy hơn, cao thượng hơn.

Đỗ Lan tự biên tự diễn nói: Ta là vì thực tiễn tự do thiên nhiên, không phải vì tiền.

Hắc Hồ Tử xác thực không thanh cao như vậy, hắn có nhu cầu của mình, vì để có được trái Ác Quỷ hệ Logia Yami Yami, hắn đã học thuộc lòng Từ Điển Trái Ác Quỷ, cuối cùng hoàng thiên không phụ người có lòng, thực sự tìm được trái cây hằng mong nhớ, thế là quả đoán trộm đi.

Không những trộm, còn giết đồng đội.

Sau đó hắn bắt Ngải Tư, lại đầu quân cho Hải Quân, trở thành Thất Vũ Hải.

Sau khi Thất Vũ Hải sụp đổ, lại không ngừng săn bắn năng lực Trái Ác Quỷ.

Hắn tịnh không có mục tiêu rõ ràng, chính là muốn không ngừng biến mạnh, tăng cường sức mạnh của chính mình, đoán chừng hắn cũng muốn làm người đàn ông tự do nhất trên biển cả.

Có sức mạnh, là có thể muốn làm gì thì làm.

Hắc Hồ Tử cũng coi là người rất nỗ lực, không biết là thảo mãng hay là thứ dân.

Nhưng đoạt đi năng lực Trái Ác Quỷ, tịnh không thể đoạt đi kinh nghiệm khai phát trái cây, còn không bằng chuyên tâm khai phát một hai trái. 1.

Đỗ Lan biết trái Yami Yami hấp thu tất cả, bao quát cả năng lực của các trái khác.

Hắc Hồ Tử rất hiểu về Trái Ác Quỷ, mục tiêu cướp đoạt của hắn cũng được tuyển chọn vô cùng kỹ lưỡng.

Nhưng hấp thu nhiều trái, rất dễ bác mà không tinh biết rộng mà không giỏi.

Năng lực Trái Ác Quỷ ở thời kỳ đầu đều không quá mạnh, chỉ có không ngừng kiên định tinh thần siêu việt vật chất, năng lực giác tỉnh mới có thể càng ngày càng mạnh.

Ví dụ như trái Mero Mero Ngọt Ngào trên Điềm Điềm của Nữ Đế, cô ta tin tưởng mình càng xinh đẹp thì năng lực trái cây càng mạnh, càng kiên định điểm này, tinh thần liền có thể siêu việt vật chất.

Kỳ thực uy lực trái Mero Mero và việc có xinh đẹp hay không chẳng liên quan gì, chỉ cần tin tưởng tinh thần mình siêu việt vật chất là được.

Đỗ Lan nói: Hắc Hồ Tử chỉ hấp thu trái cây, không thể phát huy năng lực của mỗi trái, ngược lại sẽ vì hấp thu năng lực quá nhiều mà coi nhẹ sức mạnh bản thân của trái Yami Yami, đơn thuần biến trái Yami Yami thành trái hấp thu.

Mỗi trái cây đều có khả năng đột phá vật chất, nhưng người của thế giới này hiển nhiên không biết phương hướng chính xác để khai phát trái cây, đều là tự mình mày mò lung tung.

Địch Ny Toa nói: Thậm chí ngay cả Bá Khí cũng như thế, cũng không có tiêu chuẩn tu luyện thống nhất.

Vẫn là vì giao thông không thuận tiện, mọi người không thể giao lưu kinh nghiệm.

Theo ta thấy quy chuẩn nhất chính là Hải Quân Lục Thức

Rokushiki, động tác tiêu chuẩn, truyền bá thuận tiện, so với Trái Ác Quỷ và Bá Khí đều có tính giá thành trên hiệu quả cao hơn.

Hệ thống huấn luyện xác thực không hoàn chỉnh.

Đỗ Lan cũng cảm thấy việc truyền bá Trái Ác Quỷ và Bá Khí đứt quãng, toàn dựa vào tự mình mày mò, không có truyền thừa tường tận.

Hải Quân Lục Thức xác thực rất quy phạm, có thể truyền thụ quy mô lớn, tuy không có chiến lực thiên mã hành không, nhưng giới hạn thấp nhất sàn vẫn giữ được.

Không giống một số người học tập Bá Khí, sau hai năm thời gian cũng chỉ biết mình có Bá Khí, không có bất kỳ kỹ năng nào, còn cần tiếp tục học.

Trái Ác Quỷ cũng như vậy, có người ăn trái cây mười mấy năm, đều không biết trái của mình là hệ Zoan Thần Thoại Huyễn Thú, chứ không phải hệ Paramecia Siêu Nhân.

Còn không bằng học tập Lục Thức, sẽ đáng tin cậy hơn.

Tuy nói có vấn đề về truyền bá, nhưng Hải Quân thu thập nhiều chiến sĩ như vậy, lẽ ra nên tổng kết ra một bộ phương thức khai phát Trái Ác Quỷ, cũng nên có nghiên cứu hệ thống hơn về Bá Khí.

Đỗ Lan nói.

Địch Ny Toa nói: Hoặc có lẽ là thời gian hòa bình quá dài, liền không nguyện ý bỏ tiền nghiên cứu những hạng mục thấy hiệu quả chậm này nữa, nghiên cứu Trái Ác Quỷ nhân tạo và binh khí trí năng tính kinh tế cao hơn.

Lại nói một khi nghiên cứu ra rồi, rất dễ lộ ra ngoài, đến lúc đó hải tặc cũng biến mạnh.

Muốn tìm lý do thì khẳng định là giải thích được.

Được rồi, hiện tại không phải lúc quan tâm những thứ này, chúng ta phải đi nghiên cứu Con Tàu Của Theseus thôi.

Hoàng Kim Mai Lệ Hào Going Merry đã bị tàn phá đến mức không ra hình dạng, lúc này nên thay linh kiện, thay toàn bộ linh kiện cũ thành linh kiện mới, rồi ghép linh kiện cũ lại với nhau thì sẽ có hai chiếc Hoàng Kim Mai Lệ Hào.

Đỗ Lan cho biết đây là vấn đề kinh điển.

Lúc này nhóm Lộ Phi đã từ Không Đảo xuống, qua một tuần lễ thính lực mới khôi phục.

Nghe thấy tiếng chuông dân đảo đều điếc cả, nhưng đối với câu chuyện của Vua Nói Dối Norland vẫn thâm tín bất nghi, tịnh không chuẩn bị lật lại bản án.

Dù sao lật lại án, còn giáo dục người khác thế nào.

Mọi người cần một tài liệu giảng dạy phản diện, cho nên Vua Nói Dối chỉ có thể chịu oan.

Ai bảo hắn xui xẻo chứ, hòn đảo lại có thể bị bắn lên Không Đảo, dẫn đến không thể chứng minh chủ trương của mình.

Trong mắt người khác, tịnh không oan uổng hắn, xác thực là không tìm thấy Đảo Hoàng Kim, không tìm thấy dân bản địa, chứng cứ gì cũng không lấy ra được, mọi người làm sao tin tưởng hắn.

Cuối cùng liền biến thành thiên cổ kỳ oan, dựng lên một tài liệu giảng dạy phản diện.

Nhóm Lộ Phi cũng không có cách nào lật lại bản án, chỉ có thể tiếp tục tiến lên.

Trên đường, bọn họ nhìn thấy tàu hỏa chạy trên biển, kinh vi thiên

nhân.

Không ngờ lại còn có loại phương tiện giao thông này, thực sự là quá thần kỳ.

Hoàng Kim Mai Lệ Hào đã rách rách rưới rưới, thế là bọn họ quyết định men theo đường ray đi đến Thất Thủy Chi Đô Water 7 tìm một thợ đóng thuyền để sửa thuyền.

Bất quá vì là tàu hải tặc, chỉ có thể dừng tàu ở phía sau đảo, mọi người đi bộ lên bờ.

Thất Thủy Chi Đô là đô thị du lịch trứ danh, đồng thời cũng là hòn đảo đóng thuyền trứ danh.

Nơi này có lượng lớn thợ đóng thuyền và thợ dỡ thuyền, có những thợ đóng thuyền xuất sắc nhất.

Hoàng Kim Mai Lệ Hào chỉ là một chiếc thuyền buôn nhỏ, không phải chiến hạm, sau khi trải qua nhiều mạo hiểm kinh hiểm kích thích như vậy đã không chịu nổi gánh nặng, bất quá hiện tại mọi người vẫn rất lạc quan, tin tưởng có thể sửa xong tàu, tiếp tục xuất phát.

Tôi nghe nói thuyền của Vua Hải Tặc Roger cũng là chế tạo ở đây, dùng loại gỗ rất hiếm thấy.

Ô Tác Phổ Usopp rất kích động, đã nghĩ đến việc tiến hành một lần nâng cấp toàn diện cho Hoàng Kim Mai Lệ Hào.

Lộ Phi nghe thấy cái tên Roger, cũng là hai mắt sáng rực.

Thất Thủy Chi Đô khắp nơi đều là đường thủy, có mấy tầng, có thể di chuyển nhanh chóng thông qua phương tiện giao thông đặc thù.

Bởi vì là thành phố du lịch, phong cảnh rất đẹp.

Mọi người đều tâm khoáng thần di, sau khi trải qua mạo hiểm ở Không Đảo, chính là đang cần tu chỉnh.

Thành phố này không chỉ phong cảnh đẹp, còn có phố thương mại, Na Mỹ Nami và La Tân Robin đều nhịn không được muốn mua.

Ngay cả mấy gã đàn ông cũng nhịn không được muốn chặt tay tiêu tiền, thực sự quá náo nhiệt.

Mọi người đều thả lỏng, hưởng thụ hòa bình hiếm có.

Lộ Phi thì phải tìm một thợ đóng thuyền, tiến hành duy tu triệt để cho con tàu.

Muốn tìm thì tìm người giỏi nhất, đây là tiêu chuẩn của Lộ Phi, trong chuyện hàng hải này tuyệt đối không thể tạm bợ, cái gì nên nghiêm túc thì nghiêm túc.

Nhiều tiền nữa cũng không sao, phản chính ở Không Đảo đã lấy được một lô vàng có thể phung phí.

Thợ đóng thuyền ở đây cũng rất cá tính, người nào người nấy thân mang tuyệt kỹ, đương nhiên quan trọng nhất là kỹ thuật quá cứng.

Băng Sơn Iceburg, là người phụ trách xưởng đóng tàu lớn nhất, nhân vật số hai là một người đàn ông trung niên nghiêm túc không thích nói chuyện, trên vai có đậu một con bồ câu trắng.

Là ông chủ lớn, bên cạnh Băng Sơn cũng không thiếu nữ thư ký xinh đẹp.

Tóm lại đây là một công ty vô cùng náo nhiệt, đều rất có đặc sắc.

Lộ Phi được mở rộng tầm mắt, thực sự chưa từng nghĩ sẽ có nhiều người kỳ lạ như vậy.

Nhưng cảm giác bọn họ là người tốt, ít nhất Lộ Phi nghĩ như vậy.

Lộ Phi liền nói rõ ý định, Băng Sơn cũng phái tướng tài đắc lực đi giúp đỡ kiểm tra.

Đáng tiếc đối phương sau khi xem xong, trực tiếp tuyên án tử hình: Hỏng rất nghiêm trọng, không sửa được.

Cho dù có thể sửa, cũng không có giá trị sửa, trực tiếp đổi một chiếc đi.

Đây là điều không ai ngờ tới, vốn dĩ mọi người đều tưởng rằng có hy vọng, không ngờ trực tiếp bị phán tử hình.

Chương 3427

Mọi người đều không phản ứng kịp ngay lập tức, Hoàng Kim Mai Lệ Hào đối với bọn họ đều có ý nghĩa phi phàm, ai cũng không nguyện ý dứt bỏ.

Nhưng nếu bắt buộc, cũng chỉ có thể đổi thuyền, không thể cứ thế dừng lại.

Mai Lệ Hào xác thực tổn thương nghiêm trọng, ngay cả trên long cốt xương sống tàu cũng có vết nứt rồi, đây là trí mạng.

Hết cứu rồi, trực tiếp đổi thuyền.

Đây chính là phán đoán của thợ thuyền, vị thợ thuyền này có cái mũi vuông rất đặc sắc, rất dễ bị nhớ kỹ.

Kỹ thuật của hắn cũng cứng như tướng mạo của hắn vậy, là thợ đóng thuyền xuất sắc nhất dưới trướng Băng Sơn.

Phán đoán của thợ thuyền sẽ không sai, Hoàng Kim Mai Lệ Hào đã rất nghiêm trọng, long cốt đều sắp gãy, chiếc thuyền nhỏ này đã đến cực hạn, vô phương cứu chữa.

Đổi thuyền.

Đây là diễn biến mọi người không ngờ tới, Ô Tác Phổ tự nhiên là không nguyện ý, đây là con thuyền mà Khả Nhã mạo hiểm tính mạng để lại cho bọn họ.

Trong nguyên tác, con thuyền là món quà Khả Nhã tặng để cảm tạ ân cứu mạng của mọi người.

Nhưng hiện tại lại không chỉ là món quà, bởi vì bọn họ tịnh không cứu được Khả Nhã, tài phú của Khả Nhã vẫn bị băng hải tặc Mèo Đen đoạt đi, con thuyền là do Khả Nhã mạo hiểm phong hiểm bị

Thiên Tai Di Động phát hiện, lén lút chuyển sang danh nghĩa Lộ Phi, đây là sự ký thác mà Khả Nhã đặt cược cả tính mạng.

Lộ Phi sao lại không hiểu.

Nhưng chính vì hiểu, mới phải đổi thuyền, bởi vì bọn họ không thể dừng lại.

Thợ thuyền cũng phát hiện bầu không khí của đoàn đội rất ngưng trọng, hiểu được con thuyền có ý nghĩa phi phàm với bọn họ, tình huống này hắn cũng không tiện nói gì, chỉ có thể đợi bọn họ tự mình quyết định.

Tuy đáng tiếc, hiện tại cũng chỉ có thể đổi thuyền thôi.

Na Mỹ nói.

Ô Tác Phổ không nói một lời.

Ánh mắt Lộ Phi rất kiên định, hiển nhiên đã hạ quyết tâm, cậu là thuyền trưởng, phải suy nghĩ cho mọi người.

Không có thuyền là không thể tiến lên, đổi, bắt buộc phải đổi.

Ô Tác Phổ kỳ thực cũng hiểu, chỉ là trong lòng không chấp nhận được, về mặt tình cảm không chấp nhận được, trong lòng cậu Hoàng Kim Mai Lệ Hào chính là hóa thân của Khả Nhã, bầu bạn với mình, bảo hộ mình, mình cũng phải bảo hộ Hoàng Kim Mai Lệ Hào.

Đổi thuyền.

Lộ Phi trầm trọng nói.

Lộ Phi, không thể đổi.

Ô Tác Phổ phản đối.

Những người khác đều đứng về phía Lộ Phi, Tác Long Zoro cũng hiểu cho Ô Tác Phổ, nhưng lần này cậu khẳng định ủng hộ Lộ Phi, nếu Ô Tác Phổ không nghĩ thông suốt, kiếm của cậu không thể không chém đứt trở ngại.

Ô Tác Phổ một mình đối mặt với tất cả mọi người, không có ai nói đỡ cho cậu, hoàn toàn bị cô lập.

Trong đoàn đội này, Ô Tác Phổ vẫn luôn là sự tồn tại có cũng được mà không có cũng không sao.

Tuy là xạ thủ bắn tỉa của đoàn đội, nhưng lực chiến đấu thực sự bình thường, bình thường đều là phối hợp với Kiều Ba Chopper, một người làm khiên thịt một người gây sát thương DPS, rất khó có năng lực đối chiến đơn độc.

Tuy cậu vẫn luôn nỗ lực làm việc, thiết kế cờ hải tặc, tu bổ tàu thuyền, nhưng trình độ của cậu đều rất có hạn, chỉ là làm một số việc vặt người khác không nguyện ý làm.

Tác Long là kiếm khách, lực chiến đấu rất mạnh.

Na Mỹ là hoa tiêu, phụ trách chỉ dẫn phương hướng.

Sơn Trị Sanji là đầu bếp, cước pháp xuất thần nhập hóa.

Ngay cả Kiều Ba cũng là bác sĩ, sở hữu trọng lượng không thể thay thế.

La Tân lên tàu cuối cùng tuy không nhận được lời mời, nhưng cũng có Trái Ác Quỷ, hơn nữa tri thức uyên bác, điển cố truyền thuyết nói là có ngay.

Lộ Phi với tư cách thuyền trưởng, đảm đương chiến đấu, những khúc xương khó gặm nhất đều là cậu gặm, những kẻ địch đáng sợ nhất đều là cậu đối mặt, là thuyền trưởng hàng thật giá thật trong lòng mọi người.

Ô Tác Phổ tuy năng lực bắn pháo rất mạnh, nhưng thể lực bình thường, cũng không có kiến thức chuyên nghiệp gì, ngắm bắn toàn dựa vào thiên phú, coi như là thuyền viên duy nhất trên tàu có thể biến mất.

Không có cậu, mọi người cũng có thể tiến lên.

Không ai nói đỡ cho mình và Hoàng Kim Mai Lệ Hào, cảm giác mình bị vứt bỏ, cô linh linh đứng trên hòn đảo cô độc.

Kỳ thực hiện tại chỉ cần có một người hòa giải, nói vài câu an ủi, để Ô Tác Phổ có cái bậc thang đi xuống, thì cũng xong.

Thiên thiên mọi người đều không nể mặt, dù sao Ô Tác Phổ xác thực là có cũng được không có cũng chẳng sao, không có cậu ta, bọn họ đổi thuyền vẫn tiến lên như thường, căn bản không nhìn ra sự cần thiết phải an ủi cậu ta.

Là Ô Tác Phổ cần bọn họ, chứ không phải bọn họ cần Ô Tác Phổ.

Vốn dĩ Ô Tác Phổ chỉ là một người bình thường, có tư cách gì đứng bên cạnh một đám cao thủ.

Ô Tác Phổ xác thực có thiên phú xạ kích, nhưng thiên phú của những người khác cũng không kém, hơn nữa những người khác còn khắc khổ tu luyện.

Tác Long từ rất nhỏ đã trở thành thợ săn tiền thưởng, lăn lộn trên biển cả.

Na Mỹ vì thôn làng, từ sáng đến tối vẽ hải đồ, ngón tay cũng rách, bút cũng nhuộm thành màu đỏ.

Sơn Trị từng nhẫn chịu cơn đói khát cực hạn, suýt chút nữa chết đói, lĩnh ngộ được sự quý giá của thức ăn.

Kiều Ba từ tuần lộc biến thành người, trải qua nghi kỵ và thương tổn, cuối cùng mới gặp được cha nuôi và sư phụ.

La Tân hồi nhỏ đã trải qua Đồ Ma Lệnh, sau này vẫn luôn lấy thân phận tội phạm truy nã trốn đông trốn tây, trải qua vô số phản bội và bán đứng.

Ô Tác Phổ, chính là cha ra khơi, mẹ bệnh nguy kịch, sau đó tự mình vì mẹ mà nói dối, tịnh không bị ngược đãi, ngược lại các thôn dân vẫn luôn nhẫn nại lời nói dối của cậu, hiểu cho nỗi khổ của cậu, hơn nữa còn có một phú bà thiếu nữ xinh đẹp hiểu lòng người như Khả Nhã thích nghe cậu chém gió.

So với những người khác, Ô Tác Phổ hoàn toàn là người chiến thắng cuộc đời winner, tuy mẹ qua đời, nhưng thôn dân vẫn luôn rất chiếu cố cậu, cũng không vì cậu nói dối mà trừng phạt cậu.

Những người khác đều từng mất mát, hiểu được sự gian nan của ước mơ, lần này là mất thuyền, lần sau có thể là mất đồng đội, đây là chuyện tùy thời sẽ phát sinh.

Vì ước mơ, không có thời gian đa sầu đa cảm.

Ô Tác Phổ vẫn chưa trưởng thành, vẫn chưa ý thức được quyết tâm đằng sau đồng đội.

Những người khác sẽ không an ủi Ô Tác Phổ, nếu Ô Tác Phổ không có quyết tâm, thì không phải người cùng một đường.

Lộ Phi, tôi muốn khiêu chiến cậu.

Trên biển cả có quy định, chỉ cần thuyền viên nguyện ý, tùy thời có thể phát khởi khiêu chiến với thuyền trưởng: Nếu tôi thắng thì phải tiếp tục thừa kế Hoàng Kim Mai Lệ Hào.

Tác Long nhịn không được rút vũ khí, nói: Ô Tác Phổ, đừng quá đáng.

Lúc này cậu phải bảo vệ quyền uy của thuyền trưởng, vô điều kiện đứng về phía Lộ Phi.

Lộ Phi nhìn Ô Tác Phổ, nói: Tôi chấp nhận.

Ô Tác Phổ khẳng định không phải đối thủ, nhưng hiện tại cậu bắt buộc phải chiến đấu, bắt buộc phải làm chút gì đó mới có thể chứng minh chính mình, nếu không khoảng cách giữa cậu và mọi người sẽ càng ngày càng xa.

Cậu thực sự không hiểu tại sao bọn họ đều quyết nhiên vứt bỏ Hoàng Kim Mai Lệ Hào như vậy, không có tình cảm sao.

Có, nhưng bọn họ đều từng trải qua bi thống chân chính, bi thương khi đổi thuyền thật không tính là gì.

Hai người đứng trên bờ biển, Lộ Phi không dùng năng lực Trái Ác Quỷ, cứ thế chiến đấu với Ô Tác Phổ, một quyền liền đánh ngã Ô Tác Phổ.

Ô Tác Phổ tiếp tục bò dậy, nhưng lại bị đánh ngã.

Khẳng định là đánh không lại, bất kể thế nào cũng không thể thắng.

Ô Tác Phổ mũi sưng mặt sưng ngã trên nham thạch, nghe tiếng sóng biển, khóc rồi.

Những người khác thì đi đổi thuyền, chuẩn bị hành trình mới, độc lưu Ô Tác Phổ khóc lóc, giống hệt như đứa trẻ chịu ủy khuất.

Sự trưởng thành của thiếu niên sắp bắt đầu rồi, cậu ta bắt buộc phải tự mình nhìn rõ quyết tâm của chính mình.

Đỗ Lan cho biết Ô Tác Phổ cần trưởng thành: So với những người khác, Ô Tác Phổ thực sự là quá may mắn, sinh trưởng trong hòa bình, luôn được bảo vệ rất tốt, không ý thức được sự tất nhiên của hy sinh.

Chương 3428

Không có hy sinh, thì không có thắng lợi.

Anh có muốn phá hoại sự trưởng thành của thiếu niên không.

Địch Ny Toa hỏi.

Đỗ Lan thầm nghĩ có thể đi phá hoại, cũng có thể không phá hoại.

Ô Tác Phổ là người thông minh, đạo lý đều hiểu, sau khi điều chỉnh tâm thái, sẽ có thể hiểu nỗi khổ của mọi người, cũng sẽ chấp nhận hiện thực, tiếp tục mạo hiểm cùng mọi người.

Kỳ thực Ô Tác Phổ vẫn rất cần thiết, những người khác đều là cao thủ, đều cần sĩ diện.

Ô Tác Phổ là người bình thường, có thể không để ý thể diện.

Đỗ Lan nói: Cao thủ đôi khi không thể hiểu được suy nghĩ của người bình thường, nhưng Ô Tác Phổ có thể, bản thân Ô Tác Phổ chính là một người hòa giải.

Xác thực, Ô Tác Phổ đúng là chất bôi trơn, đoàn đội của Lộ Phi tuy thực lực không yếu, nhưng vận hành vẫn cần sự điều hòa.

Xem ra người hòa giải phải tự tìm bậc thang cho mình đi xuống thôi, làm người bình thường thì không thể quá để ý lòng tự trọng.

Địch Ny Toa nói: Bất quá anh khẳng định sẽ không để cậu ta xuống đài dễ dàng như vậy.

Đỗ Lan thầm nói vẫn là bà xã hiểu mình, hắn đang suy nghĩ tình huống tiếp theo.

Thất Thủy Chi Đô là đối tượng quan chú trọng điểm của bộ phận tình báo đặc thù Hải Quân CP9, truyền thuyết nơi này có bản thiết kế

Pluton Minh Vương.

Nghe nói tám trăm năm trước, Pluton chính là được kiến tạo tại Thất Thủy Chi Đô, bản thiết kế vẫn còn trên đảo.

Cho nên bộ phận tình báo nhìn chằm chằm Băng Sơn, muốn đoạt được bản thiết kế.

Sau đó bọn họ lại gặp được La Tân, liền cảm thấy trong khi mang bản thiết kế về, thuận tiện bắt giữ La Tân luôn.

Lúc này mới có chuyện nhóm Lộ Phi đại náo tổng bộ CP9.

Lộ Phi ép La Tân nói mình muốn sống sót, song phương khai chiến.

Từ đây nhìn ra Lộ Phi vẫn là cân nhắc đại cục trước, sau đó mới cân nhắc thuyền viên cá biệt.

Khi vấn đề cá nhân của thuyền viên ảnh hưởng đến mọi người, Lộ Phi sẽ quả đoán lựa chọn đại cục làm trọng, chỉ có như vậy mới có thể không ngừng tiến lên.

Thuyền viên đều phải làm hết nghĩa vụ trước, thể hiện sự tự do đạo đức của mình, sau đó Lộ Phi mới thừa nhận thuyền viên là đồng đội.

Bất kể là Ô Tác Phổ hay La Tân, nếu không chịu thay đổi, Lộ Phi sẽ không vì bọn họ mà dừng bước.

Ô Tác Phổ cần chấp nhận hiện thực phải đổi thuyền, còn La Tân thì cần thức tỉnh ý chí cầu sinh, chỉ có như vậy mọi người mới có thể cứu cô.

Nếu chính bản thân La Tân còn không quan tâm đến cái mạng nhỏ của mình, Lộ Phi sẽ không thể nào dẫn dắt đoàn đội mạo hiểm vì cô được.

Nếu La Tân muốn sống, cô ấy lại là một thành viên của đoàn đội, vậy thì đoàn đội mới chiến đấu vì cô.

Có thể nói Lộ Phi thời kỳ đầu quả thực rất kiên thủ đạo đức tự do của thuyền trưởng, luôn lấy tiêu chuẩn ta là thuyền trưởng để yêu cầu bản thân, nhưng về sau lại càng ngày càng mang hào quang nhân vật chính, từ ta là thuyền trưởng biến thành ta là nhân vật chính.

Tuy rằng thời kỳ đầu Lộ Phi sẽ tùy hứng yêu cầu mọi người đi mạo hiểm, nhưng đó là đặc quyền của thuyền trưởng, hơn nữa tiền đề của việc mạo hiểm là mọi người cũng nguyện ý chấp nhận.

Đến về sau, Lộ Phi hoàn toàn không cân nhắc vấn đề của thuyền viên, mình muốn mạo hiểm thì cứ mạo hiểm, dù sao nhân vật chính cũng sẽ không chết, dăm ba lần khiến đoàn đội rơi vào nguy cơ.

Trong câu chuyện ở Thất Thủy Chi Đô, Lộ Phi hoàn toàn là một thuyền trưởng hợp cách, xử lý vấn đề không chút dây dưa dài dòng, có thể nói là khoảnh khắc tỏa sáng của cậu ta.

Ô Tác Phổ vẫn đang khóc lóc, hắn không cam lòng, thực sự không cam lòng.

Ấm ức lấp đầy trong lòng, đồng thời lại rất sợ hãi việc mình bị bỏ lại một mình, như vậy thì mình xong đời rồi.

Không có nhóm Lộ Phi, hắn không cách nào sinh tồn được ở Vĩ Đại Hàng Lộ.

Nói cho cùng vẫn là do bản thân quá vô năng, cho nên mới bị vứt bỏ.

Cũng giống như Hoàng Kim Mai Lệ Hào, bởi vì hỏng rồi, không còn giá trị nữa nên phải bị vứt bỏ.

Nếu bản thân là một bộ phận không thể thiếu của đoàn đội, vậy bọn họ sẽ không rời đi dứt khoát như thế.

Nếu mình là thuyền y, hay là đầu bếp, hoặc là hoa tiêu những vị trí mà đoàn đội thiếu đi sẽ không thể nhúc nhích, thì đã có nhiều thẻ đánh bạc để đàm phán hơn.

Nhưng bản thân lại giống như chiếc Hoàng Kim Mai Lệ Hào rách nát kia, hoàn toàn không có giá trị, thêm một người không nhiều, thiếu một người không ít, kết cục chính là bị vứt bỏ.

Hắn nhớ tới lời của Na Mỹ, làm một người bình thường, khi đối mặt với cường giả thì phải vứt bỏ đạo đức và tôn nghiêm của chính mình, phải kéo cường giả xuống cùng trình độ với mình thì mới có thể đánh bại cường giả.

Người bình thường nhất định phải khiến cường giả sa đọa, bất quá Ô Tác Phổ cảm thấy ngay cả việc bợ đỡ mình cũng làm không được, dù sao cao thủ mà hắn đối mặt đều rất kiên định, không dễ dàng bị ăn mòn.

Hoặc là bản thân nên nhận rõ chính mình, thừa nhận mình chỉ là kẻ ôm đùi, căn bản không có tư cách chứng minh bản thân.

Hắn phải làm trâu làm ngựa, xử lý tạp vụ, làm những việc mà cao thủ không muốn làm, như vậy mới có thể có chốn dung thân.

Chấp nhận sự bình phàm của mình, cam tâm làm lá xanh cho cường giả, cường giả bảo đi hướng đông thì đi hướng đông, bảo đi hướng tây thì đi hướng tây.

Bằng không, mình còn có biện pháp nào để ở lại bên cạnh cường giả đây.

Hoàng Kim Mai Lệ Hào, chẳng lẽ chỉ có thể nói lời từ biệt thôi sao.

Thiếu niên, ngươi đang bi thương cái gì.

Là cho rằng giữa mình và đồng đội thiếu đi một chút ràng buộc

sao.

Nếu giữ lại Hoàng Kim Mai Lệ Hào, ngươi có thể tự an ủi bản thân rằng thuyền là thuyền của cố hương, mọi người không có Hoàng Kim Mai Lệ Hào là không được, như vậy ngươi cũng được hưởng lây, thậm chí cho rằng mọi người không có ngươi cũng không được.

Kết quả lại phát hiện sự thật không phải như thế, mọi người không phải là không có Hoàng Kim Mai Lệ Hào thì không được, hoàn toàn có thể đổi thuyền.

Ngươi cảm giác giá trị của mình càng ngày càng ít, không tìm thấy vị trí trong đoàn đội nữa rồi.

Ô Tác Phổ không còn gì để nói, đối phương nói trúng tim đen của hắn, chính là như vậy.

Giá trị của bản thân vốn dĩ không lớn, nhưng mẫu bằng tử quý, người nhờ thuyền mà sang.

Có Hoàng Kim Mai Lệ Hào đến từ quê hương, chung quy vẫn tốt hơn là không có.

Ô Tác Phổ thực sự rất hèn mọn, dùng hết mọi cách để tìm kiếm giá trị của bản thân, kết quả giá trị của mình không những không tăng lên mà ngược lại còn đang giảm xuống.

Hoàng Kim Mai Lệ Hào chiếm một nửa giá trị của hắn.

Ô Tác Phổ thầm nghĩ giọng nói này hơi quen tai, ai mà hiểu rõ mình như thế, là người mình quen biết sao.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã sợ đến mức hồn phi phách tán, không ngờ lại là Di động thiên tai.

Lúc này hắn chỉ có một mình, mà Đỗ Lan thì đang đứng ở khoảng cách chưa đến một mét, mình sẽ chết mất.

Không cần sợ hãi, nếu ta muốn giết ngươi, ngươi đã chết rồi.

Đỗ Lan nói: Nói thật, người bình thường như ngươi, phá hoại lên cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Ô Tác Phổ lần đầu tiên cảm giác bình thường cũng là thật, ở cùng một chỗ với cao thủ tuy rằng có thể nổi danh, nhưng đồng thời cũng sẽ chịu đựng rất nhiều khiêu chiến.

Trong nguyên tác, sau khi Ô Tác Phổ từ bỏ Hoàng Kim Mai Lệ Hào, hắn đã định vị lại bản thân, muốn làm xạ thủ bắn tỉa, chân chính tận dụng tốt thiên phú của mình, phát huy tiềm năng, trở nên tích cực hơn, không còn trốn tránh chiến đấu như trước nữa.

Hoàn thành lột xác, chủ động đứng trên chiến trường, là một sự tiến bộ to lớn.

Đương nhiên để khắc phục sợ hãi, hắn còn phải đeo một cái mặt nạ, cáo biệt bản thân tầm thường.

Ngươi muốn làm gì.

Ô Tác Phổ rất sợ hãi.

Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy không cam lòng sao.

Những kẻ đó vô tình vứt bỏ ngươi và chiếc thuyền, cứ như là vứt rác rưởi vậy.

Đỗ Lan nói.

Không cam lòng thì đúng là không cam lòng, nhưng ai bảo bản thân mình thực sự là rác rưởi chứ.

Không có tài năng thì chính là có thể bị thay thế.

Có phải rất không cam tâm.

Tại sao những cao thủ này có thể cao cao tại thượng, còn mình lại chỉ có thể ngước nhìn.

Đỗ Lan tiếp tục nói.

Bất kể ngươi nói cái gì, ta đều sẽ không nghe đâu, không nghe không nghe, lợn niệm kinh.

Ô Tác Phổ bịt tai lại, đáng tiếc vô dụng.

Chương 3429

Nếu bọn họ đã không giảng tình nghĩa, ngươi lại cần gì phải nể mặt bọn họ.

Nghe ta, đá bọn họ đi, tự mình làm riêng không phải rất tốt sao.

Ngươi biết Hắc Hồ Tử không.

Ô Tác Phổ không biết.

Hắc Hồ Tử cũng giống như ngươi, vẫn luôn không có năng lực gì, hắn ở băng hải tặc Bạch Hồ Tử chỉ là một kẻ dễ dàng bị xem nhẹ.

Từ 14 tuổi ra khơi, trải qua thời đại hoàng kim của Bạch Hồ Tử và La Kiệt, là người cùng lứa với Tóc Đỏ Hương Khắc Tư.

Nhưng gần bốn mươi năm trôi qua, Hương Khắc Tư đã đứng trong hàng ngũ Tứ Hoàng, ngang hàng với Bạch Hồ Tử.

Mà Hắc Hồ Tử, ngươi khẳng định chưa từng nghe nói về hắn.

Quả thực chưa từng nghe nói qua, không có chút ấn tượng nào.

Mọi người đều là người, tại sao Hương Khắc Tư có thể công thành danh toại, Hắc Hồ Tử lại phải chìm nghỉm giữa đám đông.

Hắn không cam lòng, cho nên vẫn luôn chờ đợi cơ hội.

Mãi cho đến gần đây, băng hải tặc Bạch Hồ Tử lấy được trái Ám Ám, Hắc Hồ Tử rốt cuộc kìm nén không được, giết người đoạt trái cây, phản bội Bạch Hồ Tử, bắt đầu tạo ra chút thanh danh trên biển cả.

Đỗ Lan nói: Đều là người bình thường, ngươi xem người ta Hắc Hồ Tử đầy nghị lực biết bao, khổ sở chịu đựng bốn mươi năm, một sớm lật ngược thế cờ.

Ngươi nên học tập nhiều vào, đám Mũ Rơm kia phớt lờ cảm nhận của ngươi, coi thường bản lĩnh của ngươi, chỉ cần tìm được cơ hội, ngươi nên cho bọn họ nếm thử cơn thịnh nộ của người bình thường.

Ô Tác Phổ nghe câu chuyện của Hắc Hồ Tử, chỉ cho rằng mình tuyệt đối không thể trở thành người như Hắc Hồ Tử, loại người này quá tà ác.

Hắn nhớ tới Na Mỹ từng nhắc đến bợ đỡ trên gian thần, Hắc Hồ Tử chẳng phải là loại người như vậy sao.

Hắn sẽ phá hoại sự tin tưởng giữa người với người, nếu người bình thường đều động một chút là phản bội, vậy thế giới sẽ loạn mất, cho nên tuyệt đối không thể học tập Hắc Hồ Tử.

Cho dù mình muốn nổi danh, cũng không thể giống như Hắc Hồ Tử, mình thà cả đời đều yên lặng vô danh.

Hiện tại ngươi khẳng định đang nghĩ, tuyệt đối không thể học tập Hắc Hồ Tử.

Giả thiết hiện tại cho ngươi một cơ hội, chỉ cần phản bội nhóm Lộ Phi, ngươi có thể đạt được sức mạnh cường đại, ngươi có nguyện ý không.

Hơn nữa ngươi hoàn toàn không cần chịu sự khiển trách của lương tâm, bởi vì ngươi đang làm việc tốt.

Đỗ Lan dụ dỗ.

Làm việc tốt.

Ô Tác Phổ cảm thấy Đỗ Lan nói lời này hoàn toàn là không biết xấu hổ, Di động thiên tai mà còn biết làm việc tốt.

Hắn không tin.

Không tin.

Vương Luffy.

Đỗ Lan gọi một tiếng, một hải quân từ sau tảng đá đi ra, chính là Vương Luffy.

Vương Luffy và Lộ Phi lớn lên giống nhau như đúc, nói: Tôi có thể bảo đảm những gì Đỗ Lan nói đều là thật, chỉ cần cậu trở thành nội gián của Hải quân, báo cáo hành tung của nhóm Mũ Rơm, tôi có thể cung cấp cho cậu các loại trang bị, nâng cao thực lực của cậu.

Mà cậu làm việc cho Hải quân, chính là làm việc vì chính nghĩa.

Di động thiên tai và Hải quân hợp tác.

Ô Tác Phổ vạn lần không ngờ tới sau lưng Đỗ Lan lại là Hải quân.

Hắn hoàn toàn hiểu lầm, đây chỉ là Đỗ Lan và Vương Luffy hợp tác, không liên quan gì đến Hải quân.

Làm nằm vùng.

Đây là điều Ô Tác Phổ không nghĩ tới, bất quá dường như là tư duy để người bình thường trở nên mạnh mẽ: đi dựa vào một tổ chức do người bình thường thành lập.

Trong Hải quân đại bộ phận đều là người bình thường, nhưng người bình thường tập trung tài nguyên, phát triển kỹ thuật thì có thể nâng cao sức chiến đấu của chiến sĩ bình thường.

Nếu cậu đồng ý, chúng tôi sẽ đầu tư tài nguyên, để cậu trở nên mạnh mẽ, đây là sự hợp tác giữa người bình thường và người bình thường.

Vương Luffy nói: Hơn nữa Hải quân đại biểu cho chính nghĩa, cậu hoàn toàn không cần có gánh nặng tâm lý.

Làm nằm vùng, làm việc cho Hải quân, trong mắt Vương Luffy quả thực là chuyện chính nghĩa đến không thể chính nghĩa hơn được

nữa.

Gạt người, Hải quân rõ ràng vẫn luôn bắt nạt kẻ yếu.

Ô Tác Phổ chẳng tin tưởng Hải quân.

Rừng lớn thì chim gì cũng có, chung quy sẽ có một vài con sâu làm rầu nồi canh, nhưng nhìn chung thì Hải quân vẫn là đội quân chính nghĩa.

Vương Luffy mặt không đỏ tim không đập nói: Cậu làm việc cho chúng tôi, đối với cậu chỉ có lợi chứ không có hại.

Sau này cậu nổi danh rồi, chúng tôi cũng có thể bảo vệ cậu.

Đừng hòng.

Lương tâm của Ô Tác Phổ không cho phép mình bán đứng đồng bạn.

Tại sao.

Rõ ràng bọn họ đã vứt bỏ cậu.

Vương Luffy hỏi.

Tuy rằng ngươi và Lộ Phi lớn lên giống nhau, nhưng các ngươi không phải người cùng một đường.

Lộ Phi cũng là suy nghĩ vì mọi người, bởi vì cậu ấy là thuyền trưởng.

Vương Luffy nói: Cậu không cảm thấy Mũ Rơm nói một đằng làm một nẻo sao.

Tôi nhớ Mũ Rơm muốn làm người tự do nhất trên biển cả, nhưng hắn luôn vì đại đa số người mà làm bản thân chịu ấm ức, cậu thực sự cho rằng đây là tự do sao.

Cậu làm nằm vùng, cũng là giúp Mũ Rơm phá vỡ gông xiềng, để hắn khôi phục tự do chân chính.

Ô Tác Phổ nói: Các ngươi căn bản không hiểu Lộ Phi.

Nếu cậu rất hiểu hắn, tại sao còn muốn ngăn cản hắn đổi thuyền.

Cậu nên biết cậu cũng không hiểu Lộ Phi như trong tưởng tượng đâu.

Vương Luffy nói: Muốn nói hiểu, tôi hiểu rõ hơn cậu, bởi vì tôi chính là bản sao của hắn, tất cả đều giống hệt hắn, bao gồm cả tư tưởng.

Ô Tác Phổ kinh ngạc đến ngây người, hiển nhiên không ngờ Vương Luffy trước mắt lại là bản sao của Lộ Phi.

Vương Luffy tiếp tục nói: Lộ Phi muốn trở thành thuyền trưởng giống như Hương Khắc Tư, thời thời khắc khắc đều bắt chước Hương Khắc Tư, thậm chí ngay cả phối trí thuyền viên cũng là bắt chước mà ra.

Hắn chỉ đang bắt chước, chứ không phải có thực lực để trở thành Hương Khắc Tư.

Hương Khắc Tư làm như vậy là bởi vì hắn có thực lực, Lộ Phi lại không có.

Nếu không phải do vận khí, các cậu ở Không Đảo đã toàn diệt rồi.

Ngải Ni Lộ là một người lương thiện, không vì các cậu phá hoại mộng tưởng của hắn mà giết chết các cậu.

Các cậu nên cảm thấy may mắn.

Nếu để Lộ Phi tiếp tục bắt chước, cậu cho rằng các cậu còn có thể đi bao xa.

Không có thực lực của Hương Khắc Tư, lại học Hương Khắc Tư làm màu, đây là tự tìm đường chết.

Vương Luffy nói quá có đạo lý, Ô Tác Phổ không còn gì để nói.

Cho nên cậu nên trở thành nằm vùng của Hải quân, chúng tôi cung cấp kỹ thuật cho cậu, thế nào.

Ô Tác Phổ không ngốc, rất nhanh ý thức được vấn đề: Nếu Lộ Phi căn bản không quan trọng, vậy tại sao Hải quân lại muốn nhắm vào Lộ Phi.

Cậu hiểu lầm rồi, tôi không phải nhắm vào Lộ Phi, mà là nhắm vào tất cả hải tặc từ Tứ Hải tiến vào Vĩ Đại Hàng Lộ, đồng thời cài cắm nằm vùng bên cạnh bọn họ.

Lộ Phi chỉ là một trong số đó.

Nửa đầu Vĩ Đại Hàng Lộ có bảy lộ tuyến, các cậu chỉ đi một con đường, hải tặc mạnh hơn các cậu nhiều vô số kể.

Ô Tác Phổ lần nữa bị đả kích, không ngờ Lộ Phi trong mắt Hải quân chỉ là nhân vật nhỏ.

Trên biển cả còn có rất nhiều nhân vật như Lộ Phi, điều này trái ngược với sơ tâm của hắn.

Nếu Lộ Phi chết trong một lần mạo hiểm nào đó, chẳng phải mình không thể trở thành chiến sĩ dũng cảm nổi danh được rồi sao.

Lộ Phi là nhân vật nhỏ, nhưng bao kinh nghiệm hắn đánh lại rất lợi hại, tuy rằng thành phần vận khí rất lớn, nhưng quả thực đã ăn được kinh nghiệm.

Cho nên thực lực trong thế hệ mới vẫn là không tồi, đánh đều là những kẻ cứng cựa, duy nhất đáng tiếc là không phải đánh thắng bằng cách cứng đối cứng, mà là thắng bằng hack tinh thần siêu việt vật chất, kinh nghiệm chỉ có thể ăn được một chút.

Hải quân cài gián điệp vào lượng lớn hải tặc, thật sự là quá tà ác.

Ô Tác Phổ nhìn Đỗ Lan và Vương Luffy trước mắt, chỉ cảm giác bọn họ là cấu kết với nhau làm việc xấu, tà ác gấp đôi.

Kỳ thực sử dụng gián điệp cũng không thể hoàn toàn đáng tin, bởi vì lòng tin là một vấn đề.

Con người tin tưởng vào trạng thái, chứ không phải tin vào con người.

Mà gián điệp vừa vặn là biến một người từ trạng thái này chuyển sang trạng thái khác, làm sao xác định đối phương sẽ không thay đổi.

Ví dụ như nhân vật chính trong phim điện ảnh Vô Gian Đạo, làm nằm vùng chín năm, chính bản thân đều mâu thuẫn chồng chất, tại sao cấp trên vẫn có thể tin tưởng hắn là cảnh sát.

Bởi vì hào quang nhân vật chính.

Chương 3430

Nằm vùng chín năm, đủ để khiến một người hoàn thành chuyển biến trạng thái, trở nên không thể tin tưởng.

Tiền đề của sự tin tưởng chính là nhìn thấu, nhìn thấu đối phương đạt được lợi ích từ chỗ nào, chứ không phải tin tưởng đối phương vừa phạm pháp vừa giữ được lương tâm.

Đương nhiên có thể sẽ có người như vậy, nhưng đại bộ phận mọi người cũng sẽ không vì lương tâm mà phản bội thủ đoạn kiếm lời của chính mình.

Dựa vào lương tâm đi tin tưởng một người, rủi ro rất lớn.

Cho nên cần nhìn thấu phương thức kiếm lời của đối phương, nhìn thấy cái gì là có lợi cho đối phương, tiếp theo mới là phán đoán đối phương có đáng tin hay không.

Nhân vật chính Vô Gian Đạo rất có lương tâm, phản bội gia tộc, lại phản bội ông trùm mới, sau đó ông trùm mới vừa chết, kỳ thực hắn đã có cơ hội trở thành ông trùm, nhưng hắn vứt bỏ phương thức tối đa hóa lợi ích, lựa chọn lương tâm, cuối cùng tuẫn đạo theo phương thức của người theo chủ nghĩa lý tưởng, đáng ca ngợi và cảm động.

Nhưng đại bộ phận mọi người khi đối mặt với cơ hội trở thành ông trùm, chắc chắn sẽ do dự.

Trong Vô Gian Đạo, nhân vật chính sinh ra trong gia tộc hắc ám, nhưng nhân vật chính gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, gia nhập cảnh sát.

Nhưng bởi vì xuất thân, bị lựa chọn đảm nhiệm nằm vùng.

Sau đó anh trai nhân vật chính bị xử lý, ông trùm mới thượng vị đem nhân vật chính theo bên người, tiếp quản thế lực gia tộc của nhân vật chính.

Về lý thuyết mà nói, anh trai chết rồi, em trai cũng có thể kế thừa.

Cho nên ông trùm mới đối với nhân vật chính, cứ như là Tào Tháo đối với Hán Hiến Đế vậy, hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu.

Ông trùm mới vừa chết, thì bằng với việc Tào Tháo chết, Hán Hiến Đế còn có cơ hội trở thành thiên hạ cộng chủ.

Nhân vật chính Vô Gian Đạo cũng có cơ hội như vậy, nhưng hắn trước lợi ích to lớn đã kiên thủ lương tâm.

Trước lợi ích to lớn này, có thể có bao nhiêu người kiên trì.

Hiển nhiên là rất ít, bởi vì đây chính là cả một mạng lưới phi pháp, giá trị hàng trăm triệu, không phải vài chục đồng tiền.

Nếu là vài trăm vài ngàn, đại bộ phận người có công việc đều có thể cự tuyệt. nếu là vài chục vạn, thì cần định lực nhất định.

Nếu là vài trăm vạn, vài ngàn vạn, mười người thì hết tám chín người đều sẽ điên cuồng.

Đối mặt với việc chưởng khống việc làm ăn hàng trăm triệu, cho dù biết là phạm pháp, cũng có rất nhiều người nguyện ý làm liều.

Gián điệp chính là chuyển từ một phương thức đạt được lợi ích này sang một phương thức lợi ích khác, trạng thái tin tưởng sẽ nảy sinh thay đổi.

Nhưng Đỗ Lan chơi chính là kích thích, tin tưởng hay không tin tưởng, cứ chơi thôi.

Cho nên sắp xếp Vương Luffy cài cắm gian tế Hải quân tại các băng hải tặc mới nổi, có người là Hải quân trực tiếp nằm vùng, cũng có người bị uy bức lợi dụ.

Còn có loại như Ô Tác Phổ, thừa nước đục thả câu.

Ô Tác Phổ bị vứt bỏ, hắn đang tự kiểm điểm, nhưng Vương Luffy nói cho hắn biết kiểm điểm là sai, sai không phải là Ô Tác Phổ, mà là Lộ Phi.

Lộ Phi không có thực lực của Hương Khắc Tư, lại mắc bệnh thích làm màu giống Hương Khắc Tư.

Lộ Phi là nhân vật nhỏ, lại vẫn luôn bắt chước Hương Khắc Tư.

Một khi Lộ Phi làm những việc chỉ có Hương Khắc Tư mới có thể làm, vậy thì xong đời.

Hương Khắc Tư chính là Tứ Hoàng, nhưng Lộ Phi căn bản không mạnh.

Những việc Hương Khắc Tư có thể làm, rất nhiều người căn bản không thể làm.

Ô Tác Phổ rất thông minh, ý thức được Lộ Phi cũng chỉ là làm màu ra vẻ thuyền trưởng trước mặt người bình thường, những lúc khác toàn là vận khí.

Không sai, Lộ Phi là coi vận khí thành thực lực.

Hương Khắc Tư là Tứ Hoàng, ở trước mặt Bạch Hồ Tử có thể không chào mà đi, ở Chính phủ Thế giới có thể bước lên điện gặp Ngũ Lão Tinh, hắn kiêu ngạo như vậy là bởi vì hắn có thực lực cường hãn.

Lộ Phi có cái gì.

Dựa vào cái gì bắt chước Hương Khắc Tư.

Hắn nếu dám ở trước mặt Bạch Hồ Tử không chào mà đi, ở Chính phủ Thế giới bước lên điện, chỉ sợ sớm đã bị người ta chém thành thịt nát rồi.

Cậu nói đúng không.

Giọng nói của Đỗ Lan chính là lời thì thầm của ác ma.

Nói quá đúng, Ô Tác Phổ trước đó đã cảm thấy Lộ Phi rất kỳ quái, lại nói không ra kỳ quái ở chỗ nào, rõ ràng rất yếu lại luôn miệng nói muốn làm Hải Tặc Vương.

Hiện tại hắn đã hiểu, hóa ra Lộ Phi là đang bắt chước người khác, chứ không phải cậu ta thực sự có thể làm Hải Tặc Vương.

Không sai, chính là như vậy, Lộ Phi chính là bởi vì có trái Cao Su, cho nên làm màu trước mặt người khác, dọa cho những kẻ chưa ăn trái Ác Quỷ bao giờ như Tác Long, Na Mỹ, Sơn Trị phải sửng sốt.

Đến nỗi cái cô La Tân kia, vốn dĩ là phụ nữ xấu xa, ai biết cô ta có mục đích gì, hoặc là có mưu đồ khác.

Tưởng tượng trải nghiệm trên Không Đảo, trước khi Lộ Phi và Ngải Ni Lộ khai chiến, những người khác đều suýt chút nữa chết, nguyên nhân chính là Lộ Phi đòi đi Không Đảo.

Không đi Không Đảo, thì sẽ không đối mặt nguy cơ đoàn diệt.

Ô Tác Phổ không khỏi nghĩ đến một vấn đề: nhưng phàm là Ngải Ni Lộ tà ác một chút, bọn họ đều phải chết, chỉ có Lộ Phi cái tên người cao su này có thể sống.

Đến lúc đó Lộ Phi còn có thể tiếp tục lừa gạt người khác.

Đối với thuyền viên không có giá trị lợi dụng, hắn có thể vứt bỏ không chút áy náy, cũng giống như Hoàng Kim Mai Lệ Hào vậy.

Lộ Phi sẽ hung hăng tra tấn chúng ta, cũng giống như tra tấn Hoàng Kim Mai Lệ Hào, một khi chơi hỏng chúng ta, thì sẽ vô tình vứt bỏ chúng ta, cũng giống như vứt bỏ Hoàng Kim Mai Lệ Hào.

Đối với hắn mà nói, chúng ta chỉ là đạo cụ chơi đồ hàng, là công cụ để hắn bắt chước Hương Khắc Tư.

Ô Tác Phổ chỉ cảm giác hôm nay mới nhìn thấu Lộ Phi.

Đỗ Lan thầm nghĩ không sai, làm thế nào để phá vỡ lòng tin.

Chính là phải làm cho Ô Tác Phổ phán đoán sai phương hướng kiếm lời của Lộ Phi, đây chính là sự phá hoại đối với lòng tin.

Ô Tác Phổ rất thông minh, nhưng có đôi khi quá thông minh ngược lại sẽ bị lầm đường lạc lối.

Nghĩ quá nhiều, sẽ xuất hiện những khả năng khác nhau, sẽ nảy sinh dao động.

Đối mặt với sự oanh tạc song trọng của Đỗ Lan và Vương Luffy, cộng thêm hiện thực hắn và Hoàng Kim Mai Lệ Hào bị vứt bỏ, hắn vốn dĩ còn tưởng rằng là do mình quá yếu, kéo chân sau của đoàn đội, là lỗi của mình.

Nhưng sau khi bị khai thông tư duy thì phát hiện, rất nhiều vấn đề không nằm ở trên người mình, mà là ở trên người Lộ Phi.

Lộ Phi một mực mạo hiểm, căn bản không có đủ thực lực, càng không có đánh giá qua sự chênh lệch thực lực giữa đoàn đội và kẻ địch.

Lộ Phi cứ một mực dẫn mọi người mạo hiểm, gặp được kẻ địch không dựa vào thực lực, toàn bằng vận khí, mới là nguyên nhân chủ yếu dẫn đến Hoàng Kim Mai Lệ Hào bị hư hại.

Nếu tiếp tục như vậy, nếu Tác Long cụt tay, Na Mỹ mù mắt, Sơn Trị mất lưỡi, Kiều Ba không cách nào trị liệu nữa, bọn họ cũng sẽ bị vứt bỏ.

Đây là chuyện rất có khả năng xảy ra, trước đó ở Không Đảo kỳ thực đã xảy ra rồi.

Ô Tác Phổ lẩm bẩm.

Hồi ức mạo hiểm ở Không Đảo, Ô Tác Phổ thực sự cảm thấy mọi người có thể sống sót toàn là vận khí, không có một chút thành phần thực lực nào.

Nhưng phàm là Ngải Ni Lộ ra tay nặng một chút, bọn họ đều phải chết.

Tác Long, Sơn Trị, Kiều Ba còn có chính mình đều bị Ngải Ni Lộ miểu sát, mọi người còn sống, bản thân đã là kỳ tích.

Ngải Ni Lộ dù sao vẫn là quá thiện tâm.

Nhưng không phải kẻ địch nào cũng thiện tâm như Ngải Ni Lộ, một khi xuất hiện kẻ địch ra tay độc ác, bọn họ không chết cũng phải tàn phế.

Chương 3431

Hôm nay Lộ Phi có thể vứt bỏ Hoàng Kim Mai Lệ Hào rách nát, ngày mai là có thể vứt bỏ đồng đội tàn tật.

Ô Tác Phổ rốt cuộc nhìn rõ con người Lộ Phi.

Không sai, cho nên Hải quân mới là chính xác, Hải quân sẽ không vứt bỏ đồng đội.

Vương Luffy nói: Cậu giúp chúng tôi, chúng tôi cũng giúp cậu, mọi người thành lập ràng buộc, trở thành đồng bọn thế nào.

Ô Tác Phổ đang rối rắm, một giọng nói nói cho hắn biết cho dù Lộ Phi không phải thuyền trưởng trưởng thành, nhưng Đỗ Lan và Vương Luffy cũng không phải người tốt.

Giọng nói này còn bảo hãy ngẫm lại Na Mỹ, lúc cô ấy bị bệnh nặng, là ai cõng cô ấy leo núi tuyết cầu y.

Là Lộ Phi, cậu ấy sẽ không buông bỏ đồng bọn.

Nhưng một giọng nói khác lại bảo Lộ Phi đối xử phân biệt, đối với Na Mỹ không rời không bỏ, đó là bởi vì Na Mỹ có giá trị không thể thay thế.

Hiện tại Hoàng Kim Mai Lệ Hào cũng bị thương nặng, cần danh y, nhưng Lộ Phi tìm một thợ đóng tàu kiểm tra một chút liền từ bỏ, đây chẳng phải là kỳ thị Hoàng Kim Mai Lệ Hào, kỳ thị Ô Tác Phổ ngươi sao.

Nói cho cùng vẫn là ngươi và Hoàng Kim Mai Lệ Hào trong mắt Lộ Phi không đáng một xu.

Đối mặt với hai giọng nói mỗi bên một ý kiến, Ô Tác Phổ cũng phải thừa nhận Lộ Phi có khuyết điểm cũng có ưu điểm, rất khó lựa

chọn.

Bản thân muốn trở thành chiến sĩ, muốn giống như cha.

Cha chính là hải tặc, nếu mình trở thành nằm vùng của Hải quân, cha sẽ nghĩ như thế nào.

Nhưng nếu mình cái gì cũng không làm, cũng bất quá là kết quả bị vứt bỏ.

Cho dù lần này mình từ bỏ Hoàng Kim Mai Lệ Hào để trở về đội, vậy lần sau thì sao.

Nếu mình vì chiến đấu mà tàn tật, triệt để mất đi giá trị, có phải cũng sẽ bị vứt bỏ hay không.

Dựa theo tính cách của Lộ Phi, cậu ta hoàn toàn sẽ làm như vậy.

Kẻ địch của thuyền trưởng là chướng ngại ngăn cản đi tới, nếu đồng đội tàn tật, trở thành gánh nặng, vậy thì Lộ Phi xác thực sẽ vứt bỏ đồng đội.

Ô Tác Phổ rất rõ ràng, dựa theo phong cách khiêu chiến kẻ địch có thực lực xa trên mình của Lộ Phi, đồng đội tàn tật cũng là chuyện tất nhiên, Lộ Phi vứt bỏ đồng đội cũng là chuyện sớm hay muộn.

Đỗ Lan thầm nghĩ phản diện thế giới này vẫn là thiện tâm, sẽ không để nhóm Mũ Rơm mất đi sức chiến đấu, không để bọn họ trở thành gánh nặng.

Ô Tác Phổ, để ta kể cho ngươi một câu chuyện, nhân vật chính của câu chuyện tên là Jiren.

Hắn hồi nhỏ cha mẹ bị người xấu sát hại, sau khi lớn lên khổ học võ nghệ, cùng sư phụ, đồng môn cùng nhau đối kháng tà ác.

Nhưng trong chiến đấu với kẻ địch tà ác, sư phụ bị giết, đồng bạn bởi vì sợ hãi mà không dám chiến đấu, cuối cùng Jiren vứt bỏ tất cả mọi người, một mình không ngừng trở nên mạnh mẽ, không tin tưởng bất luận đồng bạn nào, trở thành chiến sĩ cô cao.

Đây chính là kết quả cuối cùng của một người trong lòng chỉ có mục tiêu, không có tình cảm, Lộ Phi hiển nhiên cũng là như thế.

Đỗ Lan nói: Đương nhiên cũng không thể nói Lộ Phi là người xấu, chỉ là Hải Tặc Vương và đồng bọn có đôi khi chỉ có thể chọn một, ngươi cho rằng Lộ Phi sẽ chọn thế nào.

Hắn sẽ chọn Hải Tặc Vương.

Ô Tác Phổ không chút nghĩ ngợi nói.

Xem ra cậu đã rất hiểu Lộ Phi, vậy thì tiếp theo, nói ra quyết định của cậu đi.

Vương Luffy nói.

Nhưng Ô Tác Phổ không những phải cân nhắc bản thân, còn phải cân nhắc cha.

Cha của hắn cũng là hải tặc, còn là ở trên thuyền Hương Khắc Tư, mình nếu đầu quân cho Hải quân, có xứng đáng với cha không.

Đỗ Lan và Vương Luffy vẫn đang chờ đợi, Ô Tác Phổ lại vẫn đang rối rắm.

Không nên vì phụ thân mà quyết định cuộc đời của mình.

Một giọng nói non nớt vang lên.

Là ai.

Ô Tác Phổ chưa từng nghe qua giọng nói này, hắn không khỏi nhìn về phía Đỗ Lan và Vương Luffy, bọn họ dường như cái gì cũng không nghe thấy.

Hắn hỏi: Là các ngươi đang giở trò quỷ sao.

Cái gì.

Vương Luffy vẻ mặt nghệch ra.

Đỗ Lan nói: Không thoải mái sao.

Các ngươi không nghe thấy.

Ô Tác Phổ mờ mịt, thầm nghĩ chẳng lẽ mình xuất hiện ảo giác rồi.

Tôi là tinh linh ký túc bên trong Hoàng Kim Mai Lệ Hào, chỉ có người trong lòng có tôi mới có thể nghe được giọng nói của tôi.

Là Thuyền Tinh Linh đang nói chuyện.

Ô Tác Phổ khiếp sợ nhìn Hoàng Kim Mai Lệ Hào, không ngờ bên trong đã có tinh linh.

Thuyền Tinh Linh nghe nói là chỉ có tàu thuyền thừa tải vô số tình cảm mới có thể sản sinh.

Ô Tác Phổ, không cần bị thân phận của phụ thân hạn chế.

Ngươi là ngươi, phụ thân ngươi là phụ thân, ngươi nên bước ra tương lai của chính mình.

Thuyền Tinh Linh nói: Tôi nghĩ Kaya cũng nghĩ như vậy.

Ô Tác Phổ thầm nghĩ đúng a, mình còn có Kaya.

Hắn nghĩ tới cha và mẹ, cha ra khơi, mẹ vẫn luôn cô độc ở lại trong nhà.

Cuối cùng mẹ chết, cha đều không trở lại.

Chẳng lẽ mình cũng muốn trở thành người giống như cha.

Vì cái gọi là lý tưởng của bản thân, để người nhà cô đơn ở lại quê nhà rồi chết đi.

Nếu tương lai mình và Kaya kết hôn, chẳng lẽ mình cũng muốn để Kaya độc thủ khuê phòng sao.

Mình muốn trở thành loại người vô trách nhiệm như cha sao.

Chiến sĩ trên biển nghe thì rất êm tai, nhưng phía sau lại có người khác yên lặng trả giá.

Thuyền Tinh Linh nói: Ô Tác Phổ, ngươi muốn trở thành người như thế nào, do chính ngươi quyết định.

Lộ Phi, cha, Kaya, đều là những người quan trọng nhất trong cuộc đời Ô Tác Phổ.

Vương Luffy nhìn Ô Tác Phổ, chờ đáp án của đối phương.

Đỗ Lan thầm nghĩ còn phải cho đối phương một viên thuốc an thần mới được, nói: Chỉ cần ngươi hợp tác, ta có thể cân nhắc trả lại tài sản của Kaya cho cô ấy, đồng thời cũng có thể sửa chữa Hoàng Kim Mai Lệ Hào.

Thật sự.

Ô Tác Phổ vừa nghe có thể lấy lại gia viên của Kaya, lập tức liền kích động.

Đương nhiên, tiền đề là ngươi trở thành nội gián xuất sắc.

Tôi giúp các anh.

Ô Tác Phổ quyết đoán lựa chọn trọng sắc khinh bạn.

Sự lựa chọn sáng suốt, lựa chọn của ngươi sẽ thay đổi tương lai.

Đỗ Lan vui vẻ nói: Vậy thì tiếp theo, ngươi cần phải nâng cao thực lực, tiềm nhập vào đoàn đội của Lộ Phi, đem nhất cử nhất động của bọn họ đều nói cho vị Vương Luffy này, để cậu ta ở Hải quân thăng quan tiến chức.

Các người muốn giúp tôi nâng cao thực lực như thế nào.

Ô Tác Phổ hỏi.

Nâng cao thực lực bình thường chính là trái ác quỷ, Bá khí, cải tạo, uống thuốc, ngươi muốn chọn loại nào.

Đỗ Lan hỏi: Ta cái gì cũng có thể dạy ngươi, thậm chí còn có thể truyền thụ cho ngươi một số thứ càng thêm huyền học, ví dụ như thông linh, ma pháp.

Ngươi biết không.

Mỗi một hòn đảo đều có đặc sắc của riêng mình, ta cũng có thể để ngươi như tắc kè hoa, ở mỗi một hòn đảo hấp thu địa mạch khác nhau để chiến đấu.

Hoặc là đơn giản hơn, trực tiếp dựa vào khoa kỹ, dùng hệ thống mạnh nhất toàn cầu chống đỡ ngươi đi chiến đấu, dùng siêu máy tính nói cho ngươi biết nên làm cái gì vào lúc nào, ngươi chỉ cần bóp cò.

Lựa chọn quá nhiều, Ô Tác Phổ ngược lại mê mang: Mấy cái này đều là sức mạnh của Hải quân sao.

Hải quân cũng không có lợi hại như vậy, mấy cái này đều là thực lực cá nhân ta.

Đỗ Lan nói: Tóm lại ngươi chọn đi, muốn sức mạnh gì cũng được.

Cho dù anh nói như vậy, tôi cũng không biết nên chọn thế nào.

Ô Tác Phổ nói: Tôi căn bản không hiểu, chiến đấu không phải sở trường của tôi.

Có sức mạnh nào liên quan đến bắn tỉa không.

Bắn tỉa.

Có a, ta ở đây đề cử năng lực Thế Thân Tính Cảm Thủ Thương, có thể tùy thời thay đổi đường đạn của ngươi.

Năng lực Tính Cảm Thủ Thương chính là coi viên đạn như bóng đá mà đá, bất kể tốc độ nhanh cỡ nào, viên đạn đều có thể giống như bóng đá thay đổi quỹ tích, xuất kỳ bất ý bắn trúng kẻ địch.

Trong JoJo, năng lực Thế Thân có rất nhiều, trong đó có một loại tên là Thế Thân Tính Cảm Thủ Thương, Thế Thân này cũng không phải là Thế Thân hình thái người trưởng thành, mà là một đám tinh linh nhỏ tạo thành một đội.

Thế Thân bình thường đều có chiều cao giống người trưởng thành, có lực tấn công và lực phòng ngự rất mạnh.

Thế Thân Tính Cảm Thủ Thương rất nhỏ, kích thước giống như viên đạn, lực tấn công và lực phòng ngự cũng không cao, nhưng số lượng bọn chúng nhiều, có thể tạo thành một đội bóng, phối hợp vũ khí nóng, đem viên đạn giống như bóng đá thay đổi quỹ đạo, bắn tới bất cứ nơi nào.

Thứ này còn trâu hơn cả Tiểu Lý Phi Đao.

Muốn bách phát bách trúng, tốt nhất chính là để viên đạn mọc mắt.

Cho nên năng lực này vẫn rất thích hợp với Ô Tác Phổ.

Bất quá Đỗ Lan cảm thấy còn có thể cho Ô Tác Phổ Phong Cuồng Kim Cương cũng không tồi, Thế Thân này có thể cải tạo bất cứ vật thể nào.

Hoàng Kim Mai Lệ Hào đang cần cải tạo một chút, dùng Phong Cuồng Kim Cương có thể sửa chữa long cốt.

Tóm lại nếu là Thế Thân, lựa chọn của Ô Tác Phổ vẫn là rất nhiều.

Chương 3432

Đỗ Lan để Ô Tác Phổ tự mình lựa chọn, cho dù hắn học tập Ba Văn Khí Công cũng được.

Chọn muốn học tập các kỹ năng khác cũng được, Đỗ Lan đều ủng hộ.

Ta không giúp ngươi quyết định, ở đây có một cái bảng biểu, ngươi tự mình chọn đi.

Đỗ Lan lấy ra một quyển sách dày như từ điển: Phía trước là bảng biểu, phía sau là sách hướng dẫn đi kèm, ngươi có thể tùy ý chọn lựa năng lực của mình.

Ô Tác Phổ mắt tròn mắt dẹt, quyển sách dày cộp này toàn là năng lực.

Cái này cũng quá nhiều rồi, Di động thiên tai rốt cuộc có lai lịch gì.

Tại sao lại có nhiều năng lực như vậy.

Hắn không thể tin nổi lật xem vài trang, phát hiện năng lực trên đó đều có miêu tả sống động như thật, không giống như hư cấu, cũng tức là trên thế giới này thực sự tồn tại nhiều sức mạnh mà ngay cả nghe hắn cũng chưa từng nghe nói qua như vậy.

Cái gì mà Bả Muội Thủ tay tán gái, Khắc Mệnh Kiếm, Vô Tưởng Chuyển Sinh, Thiên Chùy Bách Luyện Thiên Y Vô Phùng.

Dù sao năng lực nhiều vô kể, chọn hoa cả mắt.

Ô Tác Phổ tìm được Tính Cảm Thủ Thương mà Đỗ Lan vừa đề cử, phát hiện năng lực này ở bên trong hoàn toàn không xuất chúng, chỉ có thể coi là hàng nhị lưu.

Sức mạnh nhất lưu đều là hủy thiên diệt địa, một khi luyện thành, tay không bắt lỗ đen đều là chuyện nhỏ.

Hắn cũng tìm được đại danh đỉnh đỉnh Bá khí, bên trên có giới thiệu tường tận.

Bá khí là năng lực bẩm sinh của mỗi người, nhưng người có thể nắm giữ rất ít, chỉ có thông qua gian khổ rèn luyện mới có thể sử dụng Bá khí.

Trong đó Vũ Trang Sắc Bá Khí là thường thấy nhất, chỉ cần tu luyện, người người đều có thể luyện thành Vũ Trang Sắc.

Kiến Văn Sắc Bá Khí thì cần xem tư chất, Bá Vương Sắc Bá Khí càng là thiên phú vạn người có một.

Lợi hại thật.

Ô Tác Phổ nhìn đến hoa mắt, cảm giác năng lực ở đây đều rất lợi hại.

Đương nhiên bên trong còn có rất nhiều năng lực hắn căn bản xem không hiểu, cái gì mà trường lực AT, Sức Mạnh Tư Duy Warp, Long Mạch chi lực, Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp, Lục Mạch Thần Kiếm, Kiếm Hai Mươi Ba, Tiểu Lý Phi Đao.

Quá nhiều, căn bản xem không hết.

Những sức mạnh này, chẳng lẽ ngươi đều nắm giữ rồi.

Ô Tác Phổ cảm thấy mình cần thiết phải nhận thức lại một chút, nếu Đỗ Lan thực sự nắm giữ tất cả sức mạnh, vậy thì cái tên Di động thiên tai này vị miễn quá đáng sợ rồi.

Biết sơ sơ.

Đỗ Lan khiêm tốn nói.

Ngươi rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Ô Tác Phổ lần đầu tiên buông xuống thành kiến đối với Di động thiên tai, đứng đắn suy ngẫm về thân phận Đỗ Lan.

Một người sở hữu sức mạnh cường đại như thế, mục đích của hắn rốt cuộc là gì.

Ta là người thực hành tự do thiên nhiên, mục đích là phản đối tất cả, phá hoại tất cả.

Đỗ Lan nói.

Ô Tác Phổ thầm nghĩ rõ ràng cường đại như vậy, lại không nghĩ bảo hộ một phương bá tánh, mà cứ một mực muốn phản đối tất cả.

Đây rốt cuộc là não trạng gì.

Thật sự rất đáng sợ, đã vượt ra khỏi phạm vi hiểu biết của người bình thường, cho nên hắn buột miệng hỏi: Tại sao.

Ngươi cường đại như vậy, làm chút chuyện khác không tốt sao.

Tại sao muốn phản đối tất cả.

Phản đối tất cả căn bản không có ý nghĩa.

Tại sao các ngươi lại muốn phản đối Thiên Long Nhân.

Bởi vì Thiên Long Nhân buôn bán nô lệ, chà đạp sinh mệnh, không phải thứ tốt.

Ô Tác Phổ nói.

Nhưng Thiên Long Nhân buôn bán nô lệ tám trăm năm rồi, đó là tự do của bọn họ.

Các ngươi dựa vào cái gì phản đối.

Đỗ Lan hỏi.

Vậy chúng tôi cũng có tự do phản đối.

Ô Tác Phổ cãi cùn nói.

Ngươi xem, mọi người đều có tự do của riêng mình, vậy thì ta thực hành tự do cũng là có căn cứ lý luận.

Đỗ Lan nói: Ai mà không muốn tự do chứ.

Hưởng thụ nhiều quyền lợi thêm một chút, làm ít nghĩa vụ đi một chút, tốt nhất là không có nghĩa vụ.

Đây không phải tự do.

Ô Tác Phổ nói: Tự do không nên lấy việc chà đạp tự do của người khác làm tự do.

Đó là tự do, bất quá đó là tự do thiên nhiên, tự do thiên nhiên chính là cá lớn nuốt cá bé, lấy việc chà đạp tự do của người khác làm tự do.

Đỗ Lan nói: Tự do mà ngươi muốn có khả năng là tự do xã hội và tự do đạo đức.

Nhưng tự do xã hội là tự do trong phạm vi pháp luật quy định mới là tự do, các ngươi đều vi phạm pháp luật phạm tội rồi, khẳng định không theo đuổi tự do xã hội.

Vậy thì là tự do đạo đức rồi, mỗi người đều tuân thủ đạo đức của chính mình, nhưng loại tự do đạo đức này toàn dựa vào tự giác, hơn nữa tiêu chuẩn đạo đức của mỗi người cũng không giống nhau, cho nên mâu thuẫn chồng chất.

Thời buổi này tự do xã hội không đáng tin, tự do đạo đức không có tiêu chuẩn, cho nên vẫn là tự do thiên nhiên muốn làm gì thì làm thích hợp với ta hơn.

Ô Tác Phổ tỏ vẻ căn bản nghe không hiểu a, tự do chính là tự do, sao còn phân ra tự do thiên nhiên, tự do xã hội, tự do đạo đức.

Bất quá ngẫm nghĩ kỹ lại cảm giác mình xác thực là đang tuân thủ tự do đạo đức của chính mình, dù sao mình là hải tặc, không thể nào tuân thủ tự do xã hội, bởi vì tự do xã hội là do Hải quân chế định.

Bọn họ tuy rằng là hải tặc nhưng không phải phản đối tất cả, còn lại chính là tự do đạo đức rồi.

Thật phức tạp, Ô Tác Phổ cảm giác suy nghĩ đến đau đầu, vẫn là tiếp tục chọn lựa năng lực đi.

Nếu đã chọn làm nằm vùng, thì phải nghiêm túc một chút.

Bất quá sức mạnh thật sự rất nhiều, lung tung rối loạn, hoa cả mắt, rốt cuộc nên chọn thế nào.

Không có vài năm thời gian, cảm giác xem không hết quyển Năng Lực Đại Toàn này.

Tôi vẫn là chọn Tính Cảm Thủ Thương đi.

Ô Tác Phổ cho rằng mình vốn dĩ đã có thiên phú xạ kích, phối hợp năng lực Thế Thân đã rất mạnh rồi, sức mạnh khác cũng không thích hợp với mình.

Không thành vấn đề, ăn vào đi.

Đỗ Lan đưa cho Ô Tác Phổ một viên thuốc màu đỏ.

Ăn.

Ô Tác Phổ kiên quyết lựa chọn sức mạnh, ăn xong liền nhìn thấy Thế Thân của mình, một đội bóng đá.

Vương Luffy rất cao hứng nói: Nếu đã như vậy, cậu sau này chính là nằm vùng của Hải quân, cái điện thoại trùng này cậu cầm lấy.

Vương Luffy lấy ra một cái huy chương, trên huy chương vẽ một con điện thoại trùng.

Cái này hình như không phải điện thoại trùng đi.

Đây là điện thoại trùng, chỉ là thông qua Lá hai chiều Nhị hướng bạc cải tạo, biến điện thoại trùng ba chiều thành hai chiều, công năng vẫn như nhau.

Đây là ngụy trang rất tốt, người khác sẽ không nhận ra đâu.

Vương Luffy nói: Cậu cần làm chính là đem tình báo của nhóm Lộ Phi nói cho tôi, một khi bọn họ muốn gây bất lợi cho Hải quân, tôi sẽ có thể biết được ngay lập tức.

Yên tâm, tôi sẽ thuê người làm.

Ô Tác Phổ thầm nghĩ mình không phải bán đứng Lộ Phi, mình là vì để tránh cho Lộ Phi vứt bỏ đồng bọn.

Là lỗi của Lộ Phi, không phải lỗi của mình, mình chỉ là muốn uốn nắn Lộ Phi vặn vẹo mà thôi.

Hắn nhìn về phía Hoàng Kim Mai Lệ Hào, nói với Thuyền Tinh Linh: Tôi nhất định sẽ bảo vệ bạn.

Cảm ơn.

Thuyền Tinh Linh nói.

Trong khi Ô Tác Phổ trở thành nằm vùng, nằm vùng của CP9 cũng đang nỗ lực, bọn họ muốn tìm được thiết kế đồ của Minh Vương, còn muốn bắt lấy La Tân.

Với tư cách là bộ phận tình báo của Hải quân, mỗi một CP9 đều là trẻ mồ côi, từ nhỏ đã bị huấn luyện, là sự tồn tại giống như tử sĩ được Hải quân bồi dưỡng, chuyên môn giúp Hải quân làm những việc đen tối.

Giống như có một lần, hải tặc bắt cóc năm trăm con tin, Hải quân rất khó giải quyết, liền sẽ phái CP9 đi giải quyết.

Giết sạch con tin và hải tặc, thì sẽ không có ai có thể uy hiếp Hải quân nữa.

Có thể nói CP9 không có vinh dự đáng nói, đối với bọn họ mà nói thực hiện mục tiêu mới là quan trọng nhất, cho dù là Hải quân cũng sẽ không thừa nhận sự tồn tại của bọn họ.

Nhưng Hải quân lại phi thường cần CP9, dù sao không có bọn họ, rất nhiều chuyện không có cách nào giải quyết.

Hải quân vẫn cần duy trì hình tượng chính diện của chính nghĩa, tuy rằng bọn họ bảo hộ Thiên Long Nhân buôn bán nhân khẩu, trong mắt người khác Hải quân đều là cặn bã.

Nhưng đối với Hải quân mà nói, bảo hộ chế độ nô lệ của Thiên Long Nhân là quy tắc trò chơi, nhưng đối với quốc gia gia minh Chính phủ Thế giới vẫn là phải duy trì một cái chính nghĩa cơ bản, như vậy mới có thể được tin tưởng.

Hải quân là cần được tin tưởng, cho nên có một số việc xấu không thể làm công khai.

Chương 3433

Đến nỗi bảo hộ Thiên Long Nhân, đó là giấy chứng nhận đầu quân mà tất cả quốc gia gia minh đều ngầm thừa nhận, đối với người bình thường thì là ác, nhưng đối với Thiên Long Nhân cao cấp thì không tính, là giấy chứng nhận đầu quân.

Trong mắt mọi người, Hải quân không phải thứ tốt.

Nhưng đối với trong mắt Thiên Long Nhân trung cao cấp và một bộ phận Thiên Long Nhân sơ cấp, Hải quân rất cần thiết.

Tuy rằng Hải quân bảo hộ chế độ nô lệ, ở địa phương nuôi trộm cướp để tự trọng, thậm chí ức hiếp dân chúng, làm rất nhiều chuyện xấu.

Nhưng mọi người cần Hải quân, đây là một quy tắc trò chơi có thể vận hành.

Tuy rằng quy tắc trò chơi Hải quân này rất lạc hậu, chỉ có lợi cho Thiên Long Nhân trung cao cấp, nhưng ai bảo người khác không đưa ra được một quy tắc tiên tiến hơn chứ.

Vậy thì cho dù quy tắc lạc hậu có đủ loại khuyết điểm, cũng chỉ có thể tiếp tục vận hành, mãi cho đến khi có quy tắc hoàn toàn mới thay thế nó, nếu không có, vậy thì hết cách rồi.

CP9 là bộ phận đặc biệt của Hải quân, hoàn toàn do trẻ mồ côi tạo thành, bọn họ từ nhỏ tiếp nhận huấn luyện của Hải quân, bị tiêm nhiễm chính nghĩa của Hải quân, vì giữ gìn quy tắc trò chơi mà không từ thủ đoạn.

La Tân là người sống sót của Ohara, thì nên bị bắt lại xử tử, đây là việc Hải quân nhất định phải làm.

Cho nên trong mắt CP9, La Tân và Minh Vương quan trọng như nhau, đều phải xử lý.

Kế hoạch của bọn họ rất đơn giản, trước tiên châm ngòi quan hệ giữa Băng Sơn và Lộ Phi.

Chỉ cần uy hiếp La Tân, cô ấy sẽ trở thành ứng cử viên tốt nhất để hãm hại Lộ Phi.

Một khi Băng Sơn và Lộ Phi đánh nhau, CP9 có thể thừa nước đục thả câu, cướp đi bản thiết kế.

Nếu La Tân không hợp tác, bọn họ sẽ giết nhóm Lộ Phi.

Vì bảo vệ Lộ Phi, La Tân không thể không lựa chọn hãm hại Lộ Phi, hai cái hại lấy cái nhẹ hơn.

Chỉ có thể tin tưởng CP9 thực sự sẽ tha cho nhóm Lộ Phi.

Lại muốn bắt đầu tin tưởng kẻ địch rồi.

Đỗ Lan tỏ vẻ đoàn nhân vật chính luôn rất dễ dàng tin tưởng kẻ địch, một chút cũng không phân tích xem kẻ địch có ở trạng thái đáng tin hay không.

Một kẻ địch muốn xây dựng hệ thống của chính mình, vậy thì có thể tin tưởng.

Một kẻ địch nếu chỉ là vì lợi ích của chính mình, vậy thì không thể tin tưởng.

Không phải cứ ngây ngốc, kẻ địch nói cái gì thì tin cái đó.

CP9 hiển nhiên sẽ không xây dựng hệ thống gì, bọn họ tìm người hoàn toàn là vì lợi ích của Hải quân, vậy thì không đáng tin.

Bọn họ hoàn toàn có thể lợi dụng La Tân hãm hại Lộ Phi, trở tay liền tiêu diệt toàn bộ nhóm Lộ Phi.

Dù sao Lộ Phi cũng là một đại hải tặc, đánh bại Cá Sấu, không thể coi thường.

Cho nên thuận tiện giải quyết luôn nhóm Lộ Phi, chứ không phải thả hổ về rừng, dưỡng hổ gây họa.

Nhưng La Tân vẫn như cũ lựa chọn tin tưởng kẻ địch, bởi vì cô ấy thực sự không cảm thấy đoàn đội Lộ Phi là đối thủ của CP9.

Dù sao Lộ Phi đánh bại Cá Sấu và Ngải Ni Lộ toàn là bởi vì vận khí, chứ không phải thực lực.

Một lần là bởi vì máu khắc chế Cá Sấu, một lần là cao su không dẫn điện.

Nếu không phải vì những trùng hợp này, cộng thêm Ngải Ni Lộ là một người lương thiện, nhóm Lộ Phi đã chết rồi.

Cho nên cô ấy chỉ có thể lựa chọn tin tưởng kẻ địch, cô ấy phải tập kích Băng Sơn vào lúc Lộ Phi và Băng Sơn gặp mặt, úp nồi đen lên người Lộ Phi.

Như vậy tuy rằng đeo nồi đen, nhưng ít nhất còn có thể sống sót.

Tuy rằng quen biết thời gian không dài, nhưng La Tân đã trải nghiệm sự yên bình đã lâu không gặp trên Hoàng Kim Mai Lệ Hào, tìm lại được cảm giác gia đình.

Tuy rằng mọi người luôn ồn ào nhốn nháo, nhưng đều là người tốt rất lương thiện.

Tác Long, Na Mỹ, La Tân đều tin lời kẻ địch, lại không muốn tin lời ta, nàng nói xem ta có phải quá lương thiện rồi không.

Đỗ Lan rất buồn bực nói: Ta có phải cũng nên nắm lấy điểm yếu của bọn họ, uy hiếp bọn họ ngoan ngoãn nghe lời hay không.

Chứ không phải chỉ giảng đạo lý.

Hàn Phi Tử giảng đạo lý thấu triệt như vậy, sao bọn họ lại không tin chứ.

Địch Ny Toa chỉ cười cười, bởi vì trượng phu chỉ là phát lao tao mà thôi, kỳ thực hắn ước gì nhân vật chính không nghe lời ấy chứ.

Nếu nhân vật chính đều ngoan ngoãn nghe lời, chẳng phải là không có niềm vui thú.

Đỗ Lan xác thực chính là đơn thuần phát lao tao, nhìn thấy đoàn nhân vật chính luôn phạm sai lầm giống nhau, cũng rất có tính thú vị: Căn cứ Hàn Phi Tử nói, chính nghĩa là thật, hư ngụy là thật, lương thiện là thật, ngụy thiện cũng là thật.

Chỉ là hoàn cảnh bất đồng cần trạng thái bất đồng để thu hoạch lợi ích.

Cũng giống như Nhạc Bất Quần trong Tiếu Ngạo Giang Hồ, hắn là quân tử, cũng là ngụy quân tử, đều là thật, chỉ là vì thực hiện mục đích chấn hưng Hoa Sơn ép hắn không thể không tiến vào trạng thái bất đồng, chỉ dựa vào quân tử không được, liền chuyển sang đi con đường ngụy quân tử.

Hiện tại Hải quân chính nghĩa và bất nghĩa cũng đều là thật, chỉ là vì duy trì ưu thế của Hải quân, hoàn cảnh bất đồng cần lựa chọn bất đồng.

Chính nghĩa dễ dùng thì dùng chính nghĩa, bất nghĩa dễ dùng thì dùng bất nghĩa, đều là để đạt thành mục đích.

La Tân thông minh như vậy, lại nghe Na Mỹ thuật lại Hàn Phi Tử, sao lại không đi phân tích xem kẻ địch vì đạt thành mục đích đang ở trạng thái gì nhỉ.

Tin tưởng và không tin tưởng phải xem kẻ địch đang ở trạng thái gì, kẻ địch ở trạng thái cần chính nghĩa, vậy thì có thể tin tưởng, nếu không thì không thể tin tưởng, đơn giản như vậy, sao lại không hiểu chứ.

Đỗ Lan cảm thấy mình đã giảng rõ đạo lý rồi, bọn họ chỉ cần lúc thực tiễn phân tích một chút là được.

So với việc nói bọn họ tin tưởng kẻ địch, không bằng nói bọn họ không tin tưởng đồng bạn.

Địch Ny Toa nói: Nhóm Lộ Phi quá yếu, căn bản không cách nào lay chuyển Hải quân.

Đánh không lại, có thể chạy, cũng không phải không được.

Đỗ Lan nói: Cho dù không có thuyền, cũng có thể cướp một chiếc, phương pháp có rất nhiều.

Nhưng bất kể Đỗ Lan chỉ tiếc rèn sắt không thành thép như thế nào, La Tân vẫn là tín nhiệm kẻ địch, tin tưởng chỉ cần mình hoàn thành nhiệm vụ, là có thể bảo vệ Lộ Phi.

Nhạc Bất Quần cũng nghĩ như vậy, nếu làm quân tử không cách nào chấn hưng Hoa Sơn, thì làm ngụy quân tử.

Nhưng kỳ thực chấn hưng Hoa Sơn, chỉ dựa vào quân tử và ngụy quân tử đều không được, phải nâng cao kinh tế.

Không có tiền, quân tử và ngụy quân tử đều vô dụng.

La Tân nếu thực sự muốn bảo vệ nhóm Lộ Phi, thì nên nghĩ cách nâng cao thực lực mọi người.

Sao lại không có cách nào nắm bắt trọng điểm nhỉ.

Cô ấy không phải đọc qua rất nhiều sách sao, lẽ ra phải hiểu mới đúng.

La Tân tỏ vẻ mình đọc không phải sách đánh đánh giết giết, là phong tục văn hóa các nơi, sông ngòi núi non, điển cố lịch sử, không có sách tu luyện.

Học giả bọn họ không có hứng thú đối với việc nâng cao sức chiến đấu.

Sách quả thực đọc rất nhiều, nhưng rất nhiều đều là lịch sử.

Nhưng đọc lịch sử cũng nên phát hiện quy luật mới đúng, lẽ ra nên biết Thiên Long Nhân không chỉ là đám linh vật mặc đồ cách ly kia, mà còn phân bố tại chính thương quân, những Thiên Long Nhân trung cao cấp kia mới là đối thủ cần đánh bại.

Mà người bọn họ nên đoàn kết chính là thảo mãng, cũng chính là quảng đại Thiên Long Nhân sơ cấp.

Không cần đoàn kết bách tính, bởi vì bách tính của tinh cầu này cũng không tiếp nhận giáo dục, trên người không có sứ mệnh.

Chỉ có Thiên Long Nhân cao trung thấp mới tiếp nhận giáo dục, mới có sứ mệnh, mới có thể vì sứ mệnh mà đi chiến đấu.

Người bình thường vui vẻ là tốt rồi, bọn họ không phải Thiên Long Nhân, ngay cả thảo mãng cũng không phải.

Đáng tiếc La Tân đọc rất nhiều sách, lại không có một bộ tư tưởng của riêng mình, không có chỉ đạo thực tiễn của mình.

Bình thường không nỗ lực làm kinh tế, huấn luyện thực lực, gặp được vấn đề liền tin tưởng kẻ địch, thật sự là ô hô ai tai.

Vậy chàng đi nói chuyện với cô ấy xem.

Bằng không tối nay cô ấy sẽ phải hãm hại Lộ Phi.

Địch Ny Toa nói.

Chỉ nói không thì vô dụng, ta thấy cũng phải coi Lộ Phi làm con tin, mới có thể bức bách cô ấy nghe lời.

Đỗ Lan nói: Trước đó ta xuất hiện số lần quá nhiều rồi, ước chừng bọn họ đã quen, biết ta không hạ sát thủ.

Địch Ny Toa cười nói: Dù sao thế giới này Hải quân sẽ không chết, hải tặc sẽ không chết, chỉ có thảo mãng vọng tưởng khiêu chiến trật tự mới có thể chết.

Chúng ta có thể không tuân thủ định luật này.

Đỗ Lan nói: Nếu là con tin, trong tay ta cũng có.

Mẹ của La Tân chính là con tin.

Chương 3434

La Tân vẫn đang rối rắm, cô không ngờ Hải quân đã sớm tiềm nhập vào Thất Thủy Chi Đô, cài cắm lượng lớn gián điệp.

Bên cạnh Băng Sơn, thợ đóng thuyền, trong quán bar toàn là gián điệp.

Cô không có lựa chọn, không thể không hãm hại Lộ Phi.

Đỗ Lan một tiếng không vang đi đến bên cạnh La Tân, lấy ra một tấm ảnh chụp.

Trong ảnh là một người phụ nữ tóc trắng, bà ấy và La Tân lớn lên rất giống nhau, bối cảnh là cảnh đường phố, trên tường còn có lệnh truy nã, bên trên là tiền thưởng mới nhất của Lộ Phi: Một trăm triệu Beri.

Đây là ngạch tiền thưởng sau khi đánh bại Cá Sấu, là lệnh truy nã mới ban bố trong mấy ngày gần đây, có thể chứng minh thời gian chụp ảnh chính là gần đây.

La Tân liếc mắt một cái liền nhận ra, đây không phải mẹ của cô sao.

Nhưng vấn đề là mẹ đã chết rồi mà.

Nói thật cô đối với mẹ ký ức cũng không nhiều, bởi vì mẹ luôn ra khơi, rất ít ở nhà.

Lần cuối cùng gặp mặt, mẹ hôi đầu thổ kiểm, không bao lâu Ohara liền trải qua Lệnh Triệu Tập Bất Thường Buster Call, mẹ và các học giả đều đã chết, cô nếu không phải được một hải quân tốt bụng nào đó thả ra, cũng chết rồi.

Mẹ trên ảnh chụp và trong ký ức giống nhau như đúc, nhưng lệnh truy nã Lộ Phi chứng minh thời gian chụp ảnh rất gần, cô đoạt lấy ảnh chụp, kích động quan sát.

Không sai, tuyệt đối không sai, đây chính là mẹ của mình.

Một tấm ảnh chụp khiến La Tân kích động vạn phần, vốn tưởng rằng mẹ đã qua đời, hiện tại lại sống sờ sờ xuất hiện, làm sao không khiến cô vui mừng.

Bất quá chờ đến khi cô xoay người nhìn về phía người đưa ảnh chụp, thì trợn mắt há hốc mồm, không ngờ lại là Di động thiên tai.

Không thể không nói Di động thiên tai thật sự âm hồn không tan, cô cảm giác đối phương giống như vẫn luôn thoắt ẩn thoắt hiện xung quanh nhóm Lộ Phi, cứ như là cái bóng.

Có phải cảm thấy rất quen thuộc hay không.

Đỗ Lan phớt lờ biểu tình phức tạp của La Tân, nói: Âu Nhĩ Bỉ Nhã là học giả Ohara, cũng là mẹ của ngươi, ta không nói sai chứ.

La Tân lại có chút hoài nghi, dù sao năm đó Ohara đều hủy trong Lệnh Triệu Tập Bất Thường, hỏa lực của Hải quân đã tiến hành oanh tạc điên cuồng kiểu rải thảm, không chừa một người sống.

Cô đều là nhờ người khổng lồ bảo hộ mới khó khăn lắm đào tẩu, cuối cùng còn bị Hải quân bắt.

Nếu không phải gặp được hải quân tốt bụng thả đi, cô hiện tại khẳng định đã đầu thai rồi.

Nhưng cô cũng nghe bọn Lộ Phi nói qua, Lộ Phi, Tác Long, Ô Tác Phổ đều có kinh nghiệm chết qua một lần, cuối cùng dưới một hồi thao tác của Đỗ Lan lại sống lại.

Có khả năng mẹ của mình cũng có cơ hội sống lại.

Ngươi muốn làm gì.

La Tân cảnh giác nói.

Cũng giống như ngươi nghĩ, mẹ ngươi đã sống lại từ ba năm trước.

Bà ấy vẫn đang tìm kiếm lịch sử, hiện tại đang ở nửa sau Vĩ Đại Hàng Lộ.

Là do ta đích thân sống lại, bảo đảm chất lượng, nhưng ta cũng nói cho ngươi biết, nếu đã là ta để bà ấy sống lại, ta cũng có thể để bà ấy chết đi.

Đỗ Lan nói.

Trong lòng La Tân như đi tàu lượn siêu tốc nhấp nhô phập phồng, dù sao Đỗ Lan nói quá khoa trương, nhưng có một điểm cô rất xác định, mình không muốn lần nữa mất đi mẹ: Ngươi muốn ta làm gì.

Ta chính là tò mò, CP9 dùng nhóm Lộ Phi uy hiếp ngươi, ngươi liền ngoan ngoãn nghe lời rồi.

Ta dùng mẹ ngươi uy hiếp ngươi, ngươi có thể nghe lời đến mức độ nào.

Nếu ta bảo ngươi cự tuyệt CP9, ngươi nguyện ý không.

Đây là cái đề bài nan giải gì vậy.

Một bên là mẹ, một bên là đồng đội, chỉ có thể chọn một trong hai, Lộ Phi và mẹ đồng thời rơi xuống biển, rốt cuộc nên cứu ai.

La Tân hiện tại coi như hiểu được vì sao Na Mỹ lại kiêng kị Đỗ Lan như thế, bởi vì đối phương thật sự quá ép người quá đáng, luôn đẩy người ta vào cảnh địa lưỡng nan.

Nếu mình nghe mệnh lệnh của CP9, Đỗ Lan sẽ gây bất lợi cho mẹ.

Nhưng nếu mình đối kháng CP9, vậy thì nhóm Lộ Phi sẽ gặp nguy hiểm.

Làm sao bây giờ.

Sự thẳng thắn và chính trực của Lộ Phi khiến La Tân nhớ mãi không quên.

Cô phiêu lưu trên biển mười mấy năm, luôn nơm nớp lo sợ, luôn bị bán đứng.

Tuy rằng mỗi lần đều có thể hóa hiểm vi di, nhưng cô đã triệt để thất vọng với nhân tính.

Nhưng Lộ Phi không giống vậy, cậu ấy giúp người khác không cần lý do, hoàn toàn là bởi vì nội tâm cậu ấy muốn giúp đỡ kẻ yếu, điểm này trên biển cả khó mà có được, quá hiếm thấy.

Lộ Phi khắc ghi hình ảnh Hương Khắc Tư cụt tay cứu người, đối với việc giúp đỡ kẻ yếu tuyệt đối không tiếc sức.

La Tân gặp qua nhiều người như vậy, người giúp đỡ người khác vô điều kiện bất chấp rủi ro là lông phượng sừng lân.

Cho nên cô không hy vọng Lộ Phi gặp nguy hiểm, nhưng bên kia dù sao cũng là người mẹ máu mủ tình thâm.

Tuy rằng người mẹ này đẻ mà không nuôi, vì công việc của mình, luôn đi một lần là vài năm, vứt cô ở quê nhà không quan tâm.

Nhưng tình thâm mẫu tử, vào giây phút cuối cùng của sinh mệnh, mẹ vẫn bày tỏ sự áy náy và tình cảm đối với con gái.

Hai bên đều là người tốt, rốt cuộc chọn thế nào.

La Tân không biết nên làm cái gì bây giờ, vốn dĩ đã quyết định hiệp trợ CP9, hiện tại cũng lâm vào rối rắm.

Nếu mình không giúp đỡ, CP9 khẳng định sẽ xuống tay tàn nhẫn với nhóm Lộ Phi, đến lúc đó chuyến mạo hiểm của bọn họ sẽ dừng lại tại đây, Lộ Phi cũng không thành được Hải Tặc Vương.

Nhưng nếu mình giúp đỡ, người mẹ sống lại có khả năng lại phải chết đi.

Cô rất rối rắm, đồng thời đang suy tư Đỗ Lan vì sao phải sống lại mẹ.

Bọn họ chẳng lẽ quen biết.

Cô hoàn toàn không biết gì về vòng xã giao của mẹ, chẳng lẽ mẹ ở trên biển không chỉ là điều tra lịch sử.

Thật sự có quá nhiều vấn đề cần giải đáp.

Đỗ Lan nhìn thần tình rối rắm của đối phương, rất là hài lòng, cái cần chính là hiệu quả này: Trong tay ai có con tin, ngươi nên tin tưởng người đó, không phải sao.

Trong tay CP9 có con tin, trong tay ta cũng có con tin, hiện tại liền xem con tin bên nào đối với ngươi mà nói quan trọng hơn.

Ngươi rốt cuộc muốn tin tưởng bên nào.

Ngươi rốt cuộc muốn làm gì.

La Tân hỏi.

Không muốn làm gì cả, chỉ là phá hoại bàn tính như ý của CP9 một chút.

Đỗ Lan nói.

Phá hoại kế hoạch của CP9, bọn họ là không thể làm gì được ngươi, lại có thể chĩa mũi nhọn về phía nhóm Lộ Phi.

La Tân rất rõ ràng.

Đây không phải rất bình thường sao, các ngươi là hải tặc, CP9 là Hải quân, ngươi vì sao tin tưởng CP9 sẽ tha cho nhóm Lộ Phi.

Chẳng lẽ là bởi vì bọn họ đẹp trai.

Đỗ Lan cười nói.

La Tân trầm mặc, chính mình giống như Na Mỹ cũng tin tưởng kẻ địch.

Nhưng là không tin kẻ địch lại có thể làm sao.

Bởi vì kẻ địch quá mạnh, không có lựa chọn nào khác.

Kỳ thực cô cũng biết, cho dù mình phối hợp với CP9, bọn họ cũng không nhất định thực hiện ước định, nhưng cô không còn cách nào khác.

Trầm mặc, bất kể chọn thế nào đều sẽ không vẹn cả đôi đường, chung quy phải từ bỏ con tin một bên.

Chương 3435

Chi bằng ta giúp ngươi chọn, ngươi hoàn toàn có thể từ bỏ nhóm Lộ Phi, có thể tin tưởng vận khí của Lộ Phi.

Ngươi ngẫm lại xem, ngay cả Lôi Thần như Ngải Ni Lộ cũng không giết chết một thuyền viên nào trên thuyền Lộ Phi, CP9 có mạnh hơn nữa, cũng không có khả năng mạnh hơn Thần.

Cho nên hoàn toàn có thể trực tiếp đối kháng, Lộ Phi sẽ không có vấn đề gì đâu.

Đỗ Lan nói.

La Tân lại không hề lạc quan, Cá Sấu và Ngải Ni Lộ đều là trái hệ Logia Tự Nhiên, nhưng CP9 đâu phải hệ Logia, mà là hệ Zoan Động Vật, hệ Paramecia Siêu Nhân là chính, hơn nữa bọn họ còn học được kỹ năng cách đấu của Hải quân, không có điểm yếu.

Hệ Logia tuy rằng mạnh, nhưng rất dễ dàng bị điểm yếu khắc chế, ví dụ như Cá Sấu sợ nước, Ngải Ni Lộ sợ sấm sét.

Nhưng hệ Paramecia và hệ Zoan cơ bản không có điểm yếu, thì nhất định phải dựa vào thực lực va chạm thực sự, cái này cũng không phải vận khí có thể giải quyết.

Nhóm Lộ Phi có thể cứng đối cứng đánh bại CP9 sao.

La Tân không có lòng tin.

Lộ Phi tỏ vẻ chẳng lẽ mình bật Gear 2 phải đi tuyên truyền với người khác khắp nơi sao.

Một thuyền trưởng khiêm tốn như cậu ta, tuy rằng bình thường không tu luyện, nhưng lặng lẽ khai thác năng lực trái ác quỷ, cũng đang không ngừng nâng cao thực lực.

Trước đó xác thực chỉ dựa vào vận khí, nhưng chủ yếu vẫn là hệ Logia quá bá đạo, không dựa vào vận khí xác thực thắng không nổi, nhưng hệ Paramecia và hệ Zoan chính là cứng đối cứng, tự nhiên là ai tinh thần mạnh hơn, trình độ khai thác trái ác quỷ sẽ cao hơn.

Lộ Phi đã một tiếng không vang khai thác ra Gear 2, cậu ta cũng biết nếu không nâng cao thực lực là không được.

Bất quá mọi người ở trên cùng một chiếc thuyền, Tác Long và Sơn Trị huấn luyện đều là có mắt cùng thấy, chỉ có Lộ Phi không phải ngủ thì là đang ăn cơm, cũng không biết cậu ta đang huấn luyện vào lúc nào.

Bởi vì mọi người đều không nhìn thấy Lộ Phi vì khai thác trái ác quỷ mà huấn luyện, cho nên mọi người cũng không biết thực lực của Lộ Phi rốt cuộc là trình độ gì, cũng cứ tưởng rằng cậu ta giống như trước kia.

Khai thác trái ác quỷ, chỉ cần tinh thần là được rồi, không cần huấn luyện vật chất.

Do đó La Tân cũng không biết Lộ Phi đã trở nên mạnh mẽ, dẫn đến việc cô đưa ra phán đoán sai lầm.

Cô không muốn thương tổn bất luận kẻ nào, chỉ là muốn tìm hiểu chân tướng lịch sử, tại sao phải tao ngộ loại vấn đề này.

Lịch sử căn bản sẽ không thương tổn bất luận kẻ nào, đó chỉ là một đoạn lịch sử mà thôi.

Nghiên cứu lịch sử tại sao mình lại phải rơi vào cảnh địa lưỡng nan.

La Tân không khỏi nghi hoặc, tại sao lại như vậy.

Ngươi có phải rất rối rắm, rất thống khổ hay không.

Có phải cảm thấy khởi điểm của mình chỉ là vì nghiên cứu lịch sử.

Kỳ thực ta biết một người đàn ông, hắn tên là Dio, thoạt đầu hắn chỉ là muốn cướp đoạt gia sản của cha nuôi mà thôi.

Nhưng không ngờ cuối cùng vì để thành công, hắn không thể không từ bỏ thân phận nhân loại, đeo lên mặt nạ đá trở thành ma cà rồng, càng là thức tỉnh Thế Thân, uy hiếp đến tương lai của toàn bộ thế giới.

Một câu chuyện lay động lòng người, lúc mở đầu có khả năng chỉ là một chuyện nhỏ.

Đỗ Lan nói: Thoạt đầu có lẽ chỉ là muốn cướp đoạt gia sản, hoặc là vì rèn luyện bản thân, hoặc là vì nghiên cứu lịch sử trống.

Nhưng cuối cùng lại làm dao động căn cơ của xã hội.

La Tân cũng không muốn làm dao động thế giới.

Nhưng mà thứ như lịch sử chính là như vậy, Thiên Long Nhân cao cấp lợi dụng Thiên Long Nhân sơ cấp, lại bán đứng Thiên Long Nhân sơ cấp.

Cho nên bọn họ nhất định phải che giấu đoạn lịch sử này, nếu không Thiên Long Nhân sơ cấp có khả năng sẽ đoàn kết lại, đến lúc đó liền thực sự là thảo mãng quật khởi.

Trong mắt Đỗ Lan, lịch sử này chẳng có gì.

Nhưng trong mắt Thiên Long Nhân cao cấp của Chính phủ Thế giới, đây là lịch sử đủ để làm dao động thế giới, nhất định phải che giấu.

Lúc Thiên Long Nhân sơ cấp muốn sống muốn chết, Thiên Long Nhân cao cấp đã đàn ca sáo nhị, hiện tại bọn họ còn cần Thiên Long

Nhân sơ cấp tiếp tục thống trị thế giới, tự nhiên không hy vọng Thiên Long Nhân sơ cấp biết đoạn lịch sử bị bán đứng kia.

Nhưng không biết lịch sử, thì sẽ không có thảo mãng quật khởi sao.

Sự thật là thảo mãng quật khởi là tất nhiên, một khi thế giới không có phát triển, mâu thuẫn giữa thảo mãng và Thiên Long Nhân cao cấp sẽ bùng nổ, cho dù không có lịch sử trống, cũng giống nhau sẽ đối kháng.

Trước khi Thái Dương Thần Nika quật khởi thì đâu có lịch sử trống gì, nhưng vẫn tự phát thức tỉnh thôi.

Thảo mãng quật khởi là nhu cầu nội tại của thảo mãng, một khi hoàn cảnh thỏa mãn, tự nhiên sẽ phát sinh, không cách nào ngăn cản.

Cho nên sở dĩ Chính phủ Thế giới có thể phong tỏa lịch sử, không phải bởi vì bản lĩnh bọn họ lớn, mà là bọn họ có thể mang đến sự phát triển.

Mọi người có sự phát triển, ai thèm quan tâm một trăm năm trống rỗng đã xảy ra cái gì.

Cổ Y Na đau khổ vì thiên phú của mình bị cơ thể nữ giới hạn chế, còn La Tân đau khổ vì chí hướng của mình không được thế giới chấp nhận.

Thực ra bọn họ chỉ là muốn làm việc mình muốn làm, nhưng một người bị điều kiện tự nhiên hạn chế, một người bị điều kiện xã hội hạn chế.

Nhìn từ góc độ của Hàn Phi Tử, đây chính là hiện thực.

Hàn Phi Tử cho rằng con người vốn dĩ không thể nào trực trữ hung ức bày tỏ nỗi lòng thẳng thắn, khoái ý ân cừu.

Người tốt cũng có thể bán nước, người xấu cũng có thể yêu nước, con người đều là bị hoàn cảnh ép buộc, cũng không phải do bản thân chủ quan quyết định.

Thiên phú của Cổ Y Na còn ở trên Tác Long, nhưng bởi vì là nữ tử, tố chất thân thể trời sinh đã không bằng nam nhân.

Cho dù thiên phú của nàng có tốt hơn nữa, cũng rất khó so bì được với Tác Long.

Loại bất lực này, cũng giống như người câm đạt được thiên phú ca hát vậy.

La Tân thì chỉ là điều tra một trăm năm lịch sử trống, kết quả lại trở thành kẻ địch của Thế Giới Hải Quân, bị truy nã mười mấy năm, cuộc sống rất bi thảm.

Nhưng nàng rõ ràng chỉ là muốn biết một đoạn lịch sử mà thôi, yêu cầu một chút cũng không cao, lại bị xã hội không dung thứ.

Điều này rất đau khổ, một người là rõ ràng có thiên phú lại không phát huy được, một người là rõ ràng có mục tiêu lại không ngừng chịu trắc trở.

La Tân hiện tại đối mặt với bài toán xe điện nan giải, liền cảm giác rất bất lực, bất kể chọn thế nào đều không đủ hoàn mỹ, đều sẽ khiến chính mình và đồng bạn rơi vào nguy cơ.

Nhưng nếu không chọn, mẫu thân cũng sẽ rơi vào nguy cơ.

Đây chính là thiên tai di động, ai gặp phải người đó xui xẻo.

Đỗ Lan nói với La Tân, rất nhiều sự kiện lớn đều là do sự kiện nhỏ dẫn đến, một lựa chọn có khả năng sẽ thay đổi thế giới.

Địch Áo lúc đầu chỉ là muốn cướp đoạt gia sản của JOJO, ai ngờ sẽ dẫn đến cuộc chiến đấu đời đời kiếp kiếp chứ.

Địch Áo cũng không ngờ tới.

La Tân không biết chọn thế nào, rốt cuộc là đối kháng CP9, hay là đối kháng thiên tai di động.

Hiển nhiên lựa chọn đối kháng CP9 mới là lựa chọn lý trí, CP9 rất mạnh, nhưng cũng giống như vậy, không mạnh bằng Đỗ Lan.

Tôi sẽ không phối hợp với CP9.

La Tân nói.

Rất tốt, nhưng cô cần phải làm rõ, cô không phải tin tưởng tín dự cá nhân của ta, mà là tin tưởng trạng thái của ta.

Đỗ Lan cười nói.

La Tân thầm nghĩ ai cũng không tin được, bất kể là CP9 hay Đỗ Lan, đều không thể tin tưởng.

Nhưng nàng lại không thể không đi tin tưởng kẻ địch, nói cho cùng vẫn là bởi vì chính mình quá yếu, vận mệnh không do chính mình nắm giữ.

Nàng không nói một lời.

Chương 3436

Vậy thì tiếp theo các cô có thể bắt đầu đào vong rồi.

Đỗ Lan nói: Cô không phối hợp, CP9 khẳng định sẽ tiến hành truy bắt đối với cô và nhóm Lộ Phi, các người có thể chạy trốn rồi.

La Tân thầm nghĩ thuyền của bọn họ còn chưa đổi, nếu dùng thuyền cũ chạy trốn, chỉ sợ là chạy không thoát.

Đỗ Lan đi rồi, La Tân thì không biết nên nói cho Lộ Phi tình huống trước mắt như thế nào, nhưng thời gian không đợi người, vẫn là nói thật đi.

Lộ Phi bọn họ đang mong chờ thuyền mới, La Tân lúc này lại tạt cho bọn họ một gáo nước lạnh: Chúng ta phải đi.

Đi.

Mọi người đều chưa phản ứng kịp.

Đúng vậy, phải đi rồi, Thất Thủy Chi Đô đã bị Hải Quân thẩm thấu, nếu không đi nữa thì sẽ bị Hải Quân bắt giữ.

La Tân nghiêm túc nói: Nếu không muốn bị bắt, chúng ta hiện tại phải đi ngay.

Nhưng mà thuyền mới của chúng ta còn chưa nhìn thấy.

Na Mỹ nói.

Không kịp nữa rồi, nếu hiện tại không đi, chúng ta sau này đừng hòng mạo hiểm nữa.

La Tân nói.

Nhưng mà chúng ta đã trả tiền đặt cọc rồi.

Na Mỹ vẫn đau lòng tiền, đó chính là con số không nhỏ.

Chúng ta là Hải Tặc, vốn dĩ không chịu pháp luật bảo hộ, chẳng lẽ cô còn muốn đi kiện sao.

Nói cho cùng chúng ta rõ ràng đều đeo lệnh truy nã, lại nghênh ngang xuất hiện ở Thất Thủy Chi Đô, bản thân đã là thất sách.

Chúng ta lẽ ra nên dịch dung trước.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, tuy nhiên bọn họ tự xưng Hải Tặc, nhưng tự hỏi lòng chưa làm qua một chuyện gì thẹn với lương tâm, ngược lại chuyện trừ gian diệt ác làm không ít, cho nên bọn họ căn bản không có tự giác, không cho rằng chính mình làm chuyện xấu phải bị truy bắt.

Nhưng trên thực tế, bọn họ chính là Hải Tặc, Hải Tặc phá hoại quy tắc của Chính Phủ Thế Giới.

Kiều Ba đã bắt đầu kinh hoàng.

Sơn Trị và Tác Long cũng nghiêm túc lên rồi, nghĩ lại cũng phải, bọn họ vì sao không hóa trang tiềm nhập nhỉ.

Muốn trách chỉ có thể trách chính mình quá phô trương, một chút cũng không cân nhắc đến lập trường Hải Tặc của mình.

Vậy làm sao bây giờ.

Lộ Phi cũng hoảng rồi, cùng Kiều Ba chạy vòng quanh.

Làm thuyền trưởng, để hắn chiến đấu thì không thành vấn đề, để hắn mạo hiểm cũng không thành vấn đề, nhưng để hắn xuất mưu tính kế thì có chút làm khó hắn rồi.

Thông thường mà nói, loại vấn đề này đều là Ô Tác Phổ đề xuất ra.

Ô Tác Phổ là người bình thường, cho nên hắn nói rút lui chạy trốn là một chút áp lực cũng không có, những người khác chỉ cần làm theo là được.

Để cao thủ nói chạy trốn, chung quy là có chút không bỏ xuống được mặt mũi.

Không có biện pháp, hiện tại chỉ có thể rút lui.

Na Mỹ cũng ý thức được La Tân không nói đùa, dù sao trên người bọn họ đều có lệnh truy nã, nghênh ngang xuất hiện ở Thất Thủy Chi Đô, bị người có ý đồ nhìn thấy là điều khó tránh khỏi.

Hiện tại vẫn là vấn đề con thuyền.

Tác Long nói.

Hoàng Kim Mai Lệ Hào tuy rằng hỏng rồi, nhưng vẫn còn có thể dùng.

Hoặc là trộm một con thuyền mới cũng được.

La Tân nói.

Mọi người lại cảm thấy không được, bất kể là trộm hay là cướp đều không phải phong cách của bọn họ, bọn họ là nhà mạo hiểm hàng hải, không phải là Hải Tặc thật sự.

Bọn họ đối đầu với Hải Quân, cũng chỉ là bởi vì không tuân thủ tự do xã hội của Hải Quân, nhưng bọn họ không thể vứt bỏ ranh giới cuối cùng, vứt bỏ tự do đạo đức của chính mình.

Trong đoàn đội không có một ai lấy nghề trộm cắp làm nghề nghiệp, cho dù là Miêu Tặc Na Mỹ cũng không phải kẻ trộm chuyên nghiệp, nghề chính của nàng là hoa tiêu, kiêm chức kẻ trộm, cũng phải tuân thủ tự do đạo đức hoa tiêu.

Thuyền trưởng, kiếm khách, hoa tiêu, trù sư, thuyền y, học giả lịch sử, không có một người nào là dựa vào trộm và cướp để thể hiện năng lực nghề nghiệp.

Cho nên liền rất xấu hổ, ở thời khắc mấu chốt thiếu hụt nhân tài mấu chốt.

Kẻ kê minh cẩu đạo trộm gà trộm chó tuy rằng bình thường không dùng được, nhưng thời khắc mấu chốt vẫn là hữu dụng.

Vậy chúng ta vẫn là về Hoàng Kim Mai Lệ Hào đi, có thời gian lại đổi thuyền.

Na Mỹ nói: Đừng do dự nữa.

Quả thực là không có thời gian, bởi vì CP9 đã nghi ngờ.

Vốn dĩ nói xong là La Tân dẫn Lộ Phi đi gặp Băng Sơn, sau đó phát động tập kích, giá họa cho Lộ Phi, sao hiện tại còn chưa có động tĩnh.

Ác Ma Chi Tử, xem ra thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi cứ xông vào.

Ngọa để CP9 cũng chuẩn bị tốt cho việc bị La Tân phản bội.

Từ lúc bắt đầu ả ta đã không đáng tin nhiệm, vậy chúng ta cũng không cần khách sáo nữa.

Vậy thiết kế đồ thì làm sao.

Sau khi khai chiến, cùng nhau cướp đoạt.

Nhưng mà như vậy sự hợp tác giữa Hải Quân và Thất Thủy Chi Đô sẽ bị phá hoại.

Băng Sơn người đàn ông kia đã chỉnh hợp công ty đóng tàu Thất Thủy Chi Đô, trở thành đối tác lớn nhất của Hải Quân, nếu chúng ta cướp đoạt thiết kế đồ, Thất Thủy Chi Đô sẽ trở thành kẻ địch của Hải Quân.

Ha ha, hắn âm thầm làm thuyền cho Hải Tặc cũng không ít.

Băng Sơn chỉ là người đại diện phe thân Hải Quân của Thất Thủy Chi Đô, Băng Sơn ngã xuống, còn có thể có người phe thân Hải Quân khác thượng vị.

Hơn nữa bọn họ không làm thuyền cho Hải Quân, đơn đặt hàng của Hải Quân có thể cấp cho công ty đóng tàu khác, đến lúc đó Thất Thủy Chi Đô tự mình gánh chịu tổn thất.

Thất Thủy Chi Đô cũng không phải một khối sắt.

Có thể nói bất kỳ thế lực nào cũng đều không phải một khối sắt, cho dù là trong một đại gia tộc, có người vì gia chủ sống mà được lợi, có người vì gia chủ chết mà được lợi, cũng sẽ hình thành đối kháng.

Trong nội bộ Thất Thủy Chi Đô cũng giống như vậy, có người thân Hải Quân mà được lợi, có người thân Hải Tặc mà được lợi.

Cho nên cần cầu đồng tồn dị, bởi vì loại phân kỳ này không thể tránh khỏi việc xuất hiện, sẽ không vì tiêu diệt một phương mà kết thúc.

Mà là không ngừng xuất hiện, vĩnh viễn không có hồi kết.

Nhị nguyên đối lập, chính là chỉ vì tranh đoạt lợi ích cho lập trường của mình.

Cầu đồng tồn dị, chính là vì mưu cầu lợi ích cho tất cả mọi người.

Cũng ví như sự sống chết của gia chủ, dường như là nhị nguyên đối lập, một phương muốn gia chủ sống, một phương muốn gia chủ chết.

Nhưng một gia chủ chết rồi, còn có một gia chủ mới ra đời, việc này cũng giống như bốn mùa chu kỳ luân chuyển, lập trường của mọi người thực ra là thay đổi theo thời gian.

Người muốn cựu gia chủ chết, có khả năng hy vọng tân gia chủ sống, vậy thì bọn họ cũng phải tuân thủ một số quy tắc bảo vệ gia chủ.

Người muốn cựu gia chủ sống, có khả năng hy vọng tân gia chủ chết, vậy thì bọn họ cũng không thể đuổi tận giết tuyệt đối với người phán muốn gia chủ chết.

Hai bên phải lưu lại một đường lui, thuận tiện cho ngày sau chính mình chuyển biến lập trường.

Băng Sơn là người đại diện thân Hải Quân, bản thân hắn thực ra cũng không thích Hải Quân, bởi vì sư phụ của hắn chính là bị Hải Quân xử tử.

Chỉ vì sư phụ hắn làm thuyền cho Hải Tặc Vương La Kiệt, liền bị liên lụy.

Hắn hận Hải Quân, nhưng xã hội không phải nơi trực trữ hung ức, vì đại cục của Thất Thủy Chi Đô, hắn không thể không cùng Hải Quân hư dữ ủy xà.

Người trong giang hồ thân bất do kỷ, Băng Sơn cũng không muốn thân Hải Quân, nhưng đại thế sở xu, không thể không thân.

Cho dù sư phụ hắn tôn kính chết trong tay Hải Quân, cũng không thể không cùng Hải Quân hợp tác, bởi vì tổng thể Thất Thủy Chi Đô vẫn là thân Hải Quân.

Cho dù làm thuyền cho Hải Tặc, đại bộ phận cũng là chi trả bằng Bối Lợi Belly.

Trong tay các ông chủ xưởng thuyền ở Thất Thủy Chi Đô có lượng lớn Bối Lợi, nếu như bọn họ phản đối Hải Quân, một khi phong tỏa, Bối Lợi trong tay liền không mua được đồ, liền biến thành giấy lộn.

Việc này ai có thể chịu được.

Cho nên bọn họ thân Hải Quân, phải đem Bối Lợi đổi thành vật tư trước, sau đó mới có thể quyết định bước tiếp theo đi như thế nào.

Đương nhiên Bối Lợi biến thành giấy lộn, đối với con nợ mà nói là chuyện tốt, ví dụ như A Lạp Ba Tư Thản, bọn họ nợ rất nhiều Bối Lợi.

Một khi Bối Lợi không đáng tiền, bọn họ mượn Bối Lợi trả Bối Lợi, liền có thể trả một đống giấy lộn để thanh toán nợ nần.

Ông chủ xưởng thuyền Thất Thủy Chi Đô có tiền, cho nên lo lắng nhất chính là chuyện Bối Lợi mất giá.

Không phải nội tâm bọn họ thích Hải Quân bao nhiêu, mà là không có cách nào, chỉ có thể thân Hải Quân, tránh cho lợi ích của chính mình bị tổn hại.

Quân sư xem chính trị, chính trị xem kinh tế, kinh tế xem địa lý.

Vấn đề kinh tế không thể coi thường, những người có tiền này nhìn có vẻ kiêu ngạo, đồng thời cũng đối mặt với vấn đề to lớn, loại tiền tệ tín dụng như Bối Lợi là gông cùm trói buộc bọn họ.

Chương 3437

Dù sao không phải tiền tệ kim loại, thu hoạch lượng lớn tiền tệ kim loại, nếu như đổi triều đại, trực tiếp đúc lại là được, vẫn là có thể tiếp tục dùng.

Nhưng tiền tệ tín dụng chính là một tờ giấy, người có tiền căn bản không có cách nào giải quyết.

Đỗ Lan biết khốn cảnh của Thất Thủy Chi Đô chính là bọn họ quá có tiền.

Xác thực, càng là có tiền, càng là không thể cùng Hải Quân quyết liệt, nếu không Bối Lợi liền nát ở trong tay mình.

Hiện tại người hy vọng Thế Giới Hải Quân tiêu đời nhất, thực ra là con nợ, nợ Bối Lợi càng nhiều, càng hy vọng Bối Lợi không đáng tiền, như vậy nợ nần của bọn họ cũng có thể biến mất.

Người có Bối Lợi phải nghĩ trăm phương ngàn kế để duy trì giá trị Bối Lợi, người nợ Bối Lợi phải nghĩ trăm phương ngàn kế phá hoại giá trị Bối Lợi.

Đây cũng là vấn đề của Quân Cách Mạng Long, chính là bọn họ không có phát triển một bộ hệ thống tiền tệ mới, hoặc là trực tiếp lấy vật đổi vật cũng được, tóm lại chính là phải vứt bỏ Bối Lợi, làm lại từ đầu, như vậy mọi người mới sẽ không bỏ trứng vào cùng một giỏ.

Không phải Thất Thủy Chi Đô quá xấu, mà là Thất Thủy Chi Đô không có cách nào.

Đỗ Lan biểu thị mọi người đều có khốn cảnh.

Băng Sơn cũng là nhìn rõ điểm này, mới có thể cùng Hải Quân hợp tác, một mình hắn cũng không gánh nổi tất cả Bối Lợi của Thất Thủy

Chi Đô.

Cho nên Lộ Phi bọn họ nên đoàn kết những người nợ tiền, đối kháng người nắm giữ Bối Lợi.

Địch Ny Toa cho rằng Lộ Phi vẫn chưa nhận rõ ai là bạn, ai là thù.

Bối Lợi đã lớn đến mức không thể đổ rồi.

Đỗ Lan nói: Đây là cái vấn đề lớn.

Thông thường mà nói trừ phi Chính Phủ Thế Giới phá quán tử phá suất làm liều trên bất chấp, tự mình làm hỏng tài chính, nếu không đây là cuộc chiến lâu dài, không phải một hai năm có thể giải quyết.

Trước mắt mà nói, Chính Phủ Thế Giới tuy rằng in tiền, nhưng vẫn chưa in vô hạn chế, mà là in có kế hoạch.

Đương nhiên loại tình huống này có thể kiên trì đến lúc nào, thì không biết được.

Đỗ Lan biết người nắm giữ năng lực in tiền sau khi gặp vấn đề, rất dễ dàng rơi vào cảnh địa in tiền để giải quyết nguy cơ.

Có điều in tiền cũng không phải luôn có thể in, in tiền là thấu chi tín dự, cũng là thấu chi tương lai, thuộc về dần cật mão lương ăn trước trả sau trên ăn cơm tháng sau.

Một khi mọi người đều ý thức được Chính Phủ Thế Giới đã bất lực, chỉ còn lại chiêu in tiền này, liền sẽ mất đi lòng tin, lượng lớn vứt bỏ Bối Lợi.

Bối Lợi trên thị trường sẽ triệt để mất đi tác dụng, không còn cách nào sử dụng nữa.

Việc này thuộc về tự tìm đường chết, Chính Phủ Thế Giới cũng không ngốc, còn chưa tới địa bộ phá hoại hệ thống tài chính của chính mình.

Trước mắt, Bối Lợi vẫn là đáng tiền, vẫn là có thể lưu thông trên thế giới.

Như vậy là đủ rồi, Bối Lợi không đổ, tự nhiên sẽ có người đứng ra bảo vệ Hải Quân.

Cho nên dù cho CP9 và Thất Thủy Chi Đô xé rách mặt, bọn họ cũng có thể đem nồi đen úp lên người Băng Sơn, nói đây là hành vi cá nhân của Băng Sơn, không liên quan đến Thất Thủy Chi Đô.

Hải Quân cũng có thể nói đây là hành vi của CP9, không liên quan đến Hải Quân.

Băng Sơn và CP9 chính là găng tay trắng của hai bên, tùy thời có thể bán đứng vứt bỏ.

Tuy rằng Thất Thủy Chi Đô và Hải Quân đều biết đối phương không thể tín nhiệm, nhưng bọn họ còn muốn tiếp tục hợp tác.

Thất Thủy Chi Đô cần Hải Quân chống đỡ giá trị Bối Lợi, Hải Quân cần kỹ thuật của Thất Thủy Chi Đô.

Tuy rằng không có tín nhiệm, nhưng vẫn có thể hợp tác.

La Tân hy vọng Lộ Phi bọn họ chạy trốn, CP9 sẽ không ngồi nhìn mặc kệ, bọn họ vẫn luôn giám sát Hải Tặc.

Lộ Phi bọn họ vừa ra khỏi cửa, liền bị bao vây.

Là các ngươi.

Lộ Phi nhìn thấy mấy người quen, đều là thợ đóng thuyền bên cạnh Băng Sơn.

Bọn họ đều là Hải Quân.

La Tân trầm trọng nói.

La Tân, ngươi quá làm người ta thất vọng rồi, rõ ràng chỉ cần phối hợp hoàn thành nhiệm vụ, là có thể bảo đảm những đồng bạn khác an toàn.

Ngươi lại làm ra lựa chọn tồi tệ nhất, thật không hổ là Ác Ma Chi Tử, luôn làm hỏng việc.

Cáp Tử mở miệng nói chuyện, rất là bỉ di.

Hải Quân các ngươi căn bản không đáng tín nhiệm.

La Tân không nói chính mình là bị Đỗ Lan uy hiếp, không thể không làm như vậy.

Ha, đừng hòng đào tẩu.

Lộ Phi nói: Ai cũng không thể ngăn cản chúng tôi xuất hải.

Vậy thì xem các ngươi có phải thật sự có năng lực đánh bại chúng ta hay không.

Hải Quân đã chuẩn bị xong rồi, tuy rằng người ít, lại coi nhóm Lộ Phi là ba ba trong hũ, dễ như trở bàn tay.

Na Mỹ, Sơn Trị, Tác Long, Kiều Ba, La Tân đều chuẩn bị tốt cho chiến đấu.

La Tân đi gặp mụ mụ, không muốn dừng lại.

Tự tìm đường chết.

Cáp Tử kêu gào lên, Hải Quân cũng bày ra tư thế, lần này chính là ngạnh bính ngạnh thực lực, không có quả thực hệ Logia, cũng không có thuộc tính khắc chế, chính là thực lực và thực lực giác trục.

Người của CP9 đều học tập Hải Quân Lục Thức, có thể tăng cường tốc độ, phòng ngự, sát thương.

Đáng tiếc bọn họ còn chưa học được Bá Khí, nếu như phối hợp Bá Khí sử dụng, chiến đấu lực của Hải Quân Lục Thức khẳng định càng mạnh.

So chính là tốc độ, phòng ngự, sát thương, xem chiến đấu lực của ai càng mạnh.

Mỗi người đều tìm được đối thủ của mình, binh đối binh tướng đối tướng, Lộ Phi đối đầu Lộ Kỳ.

Lộ Phi trực tiếp xông lên, Lộ Kỳ lại chỉ động đậy tay phải, tay phải nháy mắt như súng máy liên tục co rút công kích, chỉ dùng một ngón trỏ liền chọc lên người Lộ Phi ba mươi lần.

Đây đâu phải là ngón tay, hoàn toàn là thanh thép, đây chính là Chỉ Thương trong Hải Quân Lục Thức, đem ngón tay ngạnh hóa, phát huy ra uy lực của đạn.

Một chiêu mộc mạc không hoa mỹ, lại ẩn chứa ba mươi năm khổ luyện, toàn bộ đánh lên người Lộ Phi.

Lộ Phi nháy mắt bị chọc trúng phế quản, cả người đều không xong rồi, thở cũng không ra hơi.

Nhưng có một điểm có thể xác định, đó chính là đối phương rất mạnh.

Năng lực Tượng Giao cao su khiến hắn có năng lực kháng đòn rất mạnh, loại công kích này không chết được.

Biểu tình của Lộ Phi ngưng trọng chưa từng có, hắn từng gặp rất nhiều cường địch, trước kia đều có thể hữu kinh vô hiểm mà sống sót, nhưng lần này hắn lại có thể cảm giác sâu sắc tình huống không giống nữa rồi, đối phương không có siêu năng lực quỷ dị, chỉ có chiến đấu lực chắc chắn thực sự, không giống với những kẻ địch từng gặp trước kia.

Ngươi rất mạnh.

Lộ Phi biết đối phương là cường giả theo ý nghĩa phổ biến, không giống với thiên tai di động, năng lực giả quả thực hệ Logia, là thực lực do chính mình từng bước từng bước tu luyện.

Vừa rồi lúc đối phương ra chiêu, Lộ Phi có thể cảm nhận sâu sắc trong chiêu thức của đối phương không có một tia do dự.

Không cần tên Hải Tặc nhà ngươi bình giá.

Cáp Tử nói.

Những người khác cũng tìm được đối thủ của mình, các thành viên khác của CP9 cũng biết sử dụng Hải Quân Lục Thức, bất kể là Thiết Khối phòng ngự, hay là Nguyệt Bộ di động, hoặc là Lam Cước công kích, phản chính đều rất lợi hại.

Lộ Phi và đồng bọn lần đầu tiên gặp phải loại kẻ địch rèn luyện thân thể biến cường này, đánh rất vất vả.

Bất kể là chiêu thức hay là kinh nghiệm, CP9 đều ở trên nhóm Lộ Phi.

Chiến đấu nổ ra, Băng Sơn liền nhận được tin tức, khi hắn nghe nói thợ thuyền bên cạnh đều biến thành chiến sĩ, liền biết bọn họ khẳng định là ngọa để của Hải Quân, mục tiêu nhất định là thiết kế đồ Minh Vương.

Nhưng hắn cũng không tiện nói gì, dù sao Thất Thủy Chi Đô căn bản không có lập trường phản kháng Hải Quân, trong tay nắm nhiều Bối Lợi như vậy, khẳng định không thể làm hỏng việc: Tùy bọn họ đi thôi, cứ coi như không nhìn thấy.

Vậy nhóm Lộ Phi.

Bọn họ là Hải Tặc, cứ quang minh chính đại tiến vào Thất Thủy Chi Đô như vậy, bị người nhận ra cũng là đáng đời, chúng ta không có lập trường giúp đỡ bọn họ.

Băng Sơn quyết nhiên nói.

Nếu như Lộ Phi không bại lộ, hắn khẳng định giúp đỡ.

Nhưng Lộ Phi bại lộ rồi, vậy thì không có cách nào.

Vâng.

Chỉ có thể để Hải Quân và Hải Tặc tự mình giải quyết vấn đề.

Chiến đấu bắt đầu, áp lực của nhóm Lộ Phi không nhỏ, kẻ địch CP9 không phải cường đại nhất, nhưng tuyệt đối là khó chơi nhất.

Kiếm của Tác Long đối mặt với Thiết Khối rất có áp lực, Thiết Khối có thể khiến thân thể cường hóa kiên cố như khối sắt, ngăn cản đao thương kiếm kích bình thường đều không có vấn đề gì.

Đối thủ của Sơn Trị thì đồng dạng am hiểu cước pháp, cước pháp của kẻ địch tên là Lam Cước, rất có giảng cứu, hơn nữa còn có thể phối hợp với Nguyệt Bộ, có thể di chuyển tốc độ cao, thậm chí phi hành.

Quả thực hệ Logia tuy rằng lợi hại, nhưng đó là chiêu thức nhân lực không thể với tới, là chỉ có ăn quả thực mới có thể có sức mạnh ác ma.

Nhưng chiêu thức của CP9 toàn là trải qua khổ luyện mà nắm giữ, sức mạnh phàm nhân chân chính.

Chương 3438

Hải Quân Lục Thức thuộc về Bá Khí chưa đầy đủ, kém một chút xíu là có thể lĩnh ngộ Vũ Trang Sắc Bá Khí.

Cho nên trận chiến đấu này thực sự khiến mọi người cảm nhận được sự cường đại của kỹ xảo cách đấu, trên biển cả tuyệt đối không phải năng lực giả quả thực nói là được.

Cho dù không ăn quả thực, chỉ cần thông qua khổ luyện cũng giống như vậy có thể nắm giữ sức mạnh cường đại.

Tác Long kỳ thực vẫn luôn do dự, chiến đấu ở Không Đảo, phàm nhân căn bản không cách nào tham dự.

Hắn không khỏi hoài nghi trước sức mạnh hủy thiên diệt địa, nỗ lực của chính mình có ý nghĩa gì.

Thật sự chỉ dựa vào nỗ lực là có thể trở thành Đại Kiếm Hào đệ nhất thế giới sao.

Đối mặt với kẻ địch như Ngải Ni Lộ, chính mình ngay cả cơ hội phản kích cũng không có.

Tác Long là bị Ngải Ni Lộ miểu sát, tất cả nỗ lực đều biến thành trò cười.

Nhưng nhìn kẻ địch hiện tại, chiêu thức của bọn họ cũng không khoa trương, lại có thể chống ngự đao chém búa bổ, hẳn là cũng có thể chống ngự tia chớp nhỉ.

Đây có phải là Bá Khí.

Tác Long lần đầu tiên gặp phải kẻ địch có lực phòng ngự cao như vậy, liền nghĩ đến Bá Khí.

Ha ha, đây là Hải Quân Lục Thức, tịnh không phải Bá Khí.

Nếu là Bá Khí, ta còn chưa nắm giữ.

Tác Long cảm khái nói: Biển cả thật đúng là thần kỳ, vào lúc ta rơi xuống đáy vực, lại để cho ta nhìn thấy hy vọng.

Để cho ta biết chỉ cần nỗ lực tu luyện, con đường Kiếm Hào là thông suốt không cùng.

Kiếm pháp của ngươi quá nhu nhược rồi, căn bản là chém không đứt Thiết Khối của ta.

Hải Quân Tạp Khố không nể mặt, trực tiếp cho rằng thực lực của Tác Long có hạn.

Nhưng hắn xem nhẹ một vấn đề, đó chính là đoàn nhân vật chính đều là tinh thần cao hơn vật chất, chỉ cần Tác Long tin tưởng chính mình có thể chém đứt thì nhất định có thể chém đứt, cho dù là sắt thép cũng giống như vậy có thể chém đứt, tóm lại chỉ cần kiên định tín tâm thì nhất định có thể hoàn thành.

Đỗ Lan đối với chiến đấu một chút hứng thú cũng không có: Chiến đấu của nhóm Lộ Phi đều là chiến đấu tinh thần, căn bản không có bất kỳ logic nào.

Tóm lại bị kẻ địch ẩu đả trước, bị đánh đến cả người đầy máu, lập tức mở tỏa huyết.

Sau khi tỏa huyết, kiên định ý chí của chính mình, thì không có kẻ địch nào đánh không lại.

Người ta bên Thất Long Châu còn cần Khắc Lâm tế thiên, Hỏa Ảnh còn cần Sồ Điền bị thương, nhân vật chính mới có thể bạo phát.

Mà nhóm Lộ Phi chính là chịu đòn trước, đánh tới khi thanh nộ khí đầy, trực tiếp phóng đại chiêu.

Chỉ có thể nói Kiều Ba diệu thủ hồi xuân, bất kể bọn họ chịu thương thế nặng bao nhiêu, đều không ảnh hưởng bọn họ chiến đấu.

Cho nên bọn họ có thể chịu đòn trước, rồi mới tỏa huyết phản kích.

Nói đi cũng phải nói lại, không bị đánh đến cả người đầy máu, khán giả không cách nào chấp nhận hiện thực Lộ Phi bọn họ đánh bại kẻ địch.

Dù sao Lộ Phi bình thường cũng không huấn luyện, chỉ có thể kích phát tiềm năng trong chiến đấu.

Mà tiềm năng, chính là bị đánh mà ra.

Nhìn xem chiến đấu bên Hỏa Ảnh, Minh Nhân huấn luyện trước rồi mới chiến đấu, trong chiến đấu sẽ không thảm như vậy.

Bởi vì mọi người biết Minh Nhân huấn luyện rồi, thực lực tăng lên rồi, đánh bại kẻ địch tuy rằng gian nan, nhưng có bỏ ra thì có thu hoạch, hợp tình hợp lý.

Nhưng Lộ Phi không phải, cậu ta không tu luyện, khán giả chỉ có thể tin tưởng cậu ta là bạo phát tiềm năng vào lúc gần chết.

Địch Ny Toa gật gật đầu, trượng phu nói có đạo lý.

Bình thường cũng không thấy Lộ Phi khai phát quả thực, mỗi lần đều bị tẩn rất thảm, sau đó đột nhiên bạo phát, thật sự rất duy tâm.

Cho dù mọi người biết nhân vật chính sẽ thắng, phản diện sẽ thua, nhưng nhân vật chính muốn thắng cũng phải nỗ lực huấn luyện, như vậy khán giả mới có thể chấp nhận kết quả chiến đấu.

Nếu như nhân vật chính bình thường đều không huấn luyện, dựa vào tưởng tượng liền đánh bại kẻ địch, mọi người khẳng định cảm thấy rất giả.

Cho dù là nhân vật chính trong Nhất Quyền Siêu Nhân vào lúc còn có tóc cũng là liều mạng huấn luyện, sau đó mới biến hói cũng biến mạnh.

Đương nhiên có một số motip sảng văn, sức mạnh đều là tặng cho, không cần luyện, ăn ăn cơm ngủ ngủ, sức mạnh liền không ngừng tăng lên.

Nhưng đó là một motip khác, thế giới Lộ Phi hiển nhiên không thuộc về loại thiết lập này.

Nỗ lực vẫn là một nguyên tố rất quan trọng, nhưng đoàn nhân vật chính một đường bật hack, chịu đòn thắng hơn nỗ lực.

Một đám thiếu niên không ngừng mạo hiểm, liền đánh gục một đám lão quái vật.

Cho dù là sảng văn, đánh quái thăng cấp cũng phải có kỳ ngộ, hoặc là ăn tiên thảo, hoặc là ăn linh đan, hoặc là lão tiền bối truyền công, hay là đạt được pháp bảo thần kỳ, tuy rằng không huấn luyện, nhưng chung quy sức mạnh là có nguyên nhân, không phải đột nhiên toát ra.

Tuân theo quy luật khách quan, ví dụ như mười năm công lực đánh không lại một trăm năm công lực, một trăm năm công lực đánh không lại một ngàn năm công lực, muốn thắng phải nghĩ cách bù đắp.

Nhân vật chính sảng văn tự nhiên sẽ không bỏ ra một trăm năm thời gian tu luyện, thì cần ăn dược hoặc là truyền công, chung quy có thể nghĩ cách san bằng chênh lệch công lực giữa thiếu niên và lão quái vật.

Cho dù là nộ khí bạo phát, cũng cần đồng đội tế thiên mới có thể hữu hiệu.

Nhưng Lộ Phi bạo phát, lại hoàn toàn không có ăn dược và truyền công, cũng không có đồng đội tế thiên, không có thiết lập san bằng chênh lệch công lực, thật sự rất duy tâm.

Lộ Phi bật Gear và hình thái Ni Tạp Nika, cũng giống như in thẻ bài ngay tại hiện trường trong Du Hí Vương vậy, đột nhiên liền để một thiếu niên mười mấy tuổi san bằng công lực mấy chục năm của cao thủ, thật sự rất duy tâm.

Đỗ Lan biểu thị chênh lệch giữa Khải Đa và Lộ Phi lớn như vậy, Lộ Phi cho dù huấn luyện hai năm Bá Khí, vậy Khải Đa còn huấn luyện mấy chục năm đó, chênh lệch vẫn rất lớn.

Kết quả Lộ Phi trực tiếp từ Tượng Giao biến thành Ni Tạp, ngay cả diễn cũng không diễn nữa, nhân vật chính trong Du Hí Vương lật kèo ngược gió thì thích trực tiếp in bài, Lộ Phi cũng biến thành loại đánh không lại thì trực tiếp bật hack này, hơn nữa còn là loại hack không hề có logic.

Đỗ Lan rất quen thuộc đối với việc bật hack, về cơ bản chính là nỗ lực, huyết thống, đồng đội tế thiên, kỳ ngộ lâm trận v. v.

Huyết thống thì không cần nói rồi, lão tử anh hùng nhi hảo hán, các tác phẩm như U Du Bạch Thư, Liệp Nhân, Mỹ Thực Liệp Nhân, Hỏa Ảnh, Tử Thần vân vân ít nhiều đều có huyết thống, ngay cả Tôn Ngộ Không trong Thất Long Châu đều có huyết thống dân tộc chiến đấu vũ trụ, không phải người Trái Đất.

Nỗ lực cũng rất thường gặp, tuy rằng có huyết thống, nhưng các nhân vật chính cũng là nỗ lực tu luyện, khai phát áo nghĩa.

Đồng đội tế thiên cũng rất thường gặp, U Du Bạch Thư, Thất Long Châu các loại đều có tình tiết tương quan.

Phản diện vì chọc giận nhân vật chính, công kích đồng đội nhân vật chính.

Còn có kỳ ngộ lâm trận, ví dụ như Mỹ Thực Liệp Nhân đánh không lại, nhưng vừa vặn ở bên cạnh mỹ thực, ăn một miếng đầy máu sống lại, cảnh giới còn tăng lên, thế là liền đánh thắng.

Nhân vật chính và phản diện có chênh lệch thực lực, nhân vật chính yếu hơn phản diện, chiến đấu lên khán giả mới có thể hưng phấn kích động.

Nhân vật chính làm sao san bằng chiến đấu lực của phản diện, bản thân chính là một trong những điểm xem.

Bất kể là thông qua nỗ lực, hay là thông qua nộ khí, thậm chí là thông qua khắc mệnh, tóm lại đều là trả giá đại giới, khán giả mới có thể tin phục.

Đỗ Lan biểu thị đánh nhau cũng phải theo cơ bản pháp, Lộ Phi lúc đầu dựa vào lý do thuộc tính khắc chế đánh bại hệ Logia, đã không giữ được rồi, nhưng ít nhất còn tìm kiếm logic.

Một chút máu, lại có thể đánh nổ Cá Sấu Sa Mạc, không khoa học.

Một triệu vôn tia chớp, không cách nào kích xuyên cao su, không khoa học.

Đến sau này, đột nhiên Nhị Đáng, Tam Đáng, Tứ Đáng đồng dạng không khoa học.

Nhưng Trái Ác Quỷ không giảng đạo lý, có thể nói là chênh lệch quả thực.

Nhưng đợi đến khi thế giới quan triển khai, sau khi xuất hiện Bá Khí có thể thông qua huấn luyện để nắm giữ, vấn đề liền xuất hiện.

Trái Ác Quỷ không cần tu luyện có thể nói được, nhưng Bá Khí thì cần tu luyện, vậy thì chênh lệch giữa mười năm công lực và một trăm năm công lực bù đắp thế nào.

Trái Ác Quỷ có thể nói đứa trẻ mười tuổi ăn vào và lão nhân một trăm tuổi ăn vào là như nhau, thực lực mạnh yếu khác biệt ở chỗ hệ Logia, hệ Paramecia, hệ Zoan, cùng với trí tưởng tượng đối với việc khai phát quả thực.

Đứa trẻ ăn hệ Logia lợi hại hơn lão nhân ăn hệ Paramecia, hệ Zoan, mọi người cũng cảm thấy hợp lý.

Nhưng sau khi Bá Khí xuất hiện thì không được rồi, một đứa trẻ mười tuổi vừa mới nắm giữ Bá Khí, chiến đấu cùng một lão nhân trăm tuổi đã tu luyện Bá Khí chín mươi năm, mọi người khẳng định cho rằng lão nhân trăm tuổi mạnh hơn, kỹ xảo Bá Khí, cảnh giới Bá Khí, số lượng Bá Khí, kinh nghiệm Bá Khí đều là lão nhân cao hơn một bậc.

Lúc này đứa trẻ mười tuổi đánh bại lão nhân, liền có chút không khoa học.

Bá Khí dù sao cũng là sức mạnh có thể tu luyện, tu luyện thì cần chi phí thời gian, không thể giống như Trái Ác Quỷ phớt lờ thời gian.

Thế là Lộ Phi cùng Khải Đa chiến đấu, chính là một đứa trẻ vừa mới nắm giữ Bá Khí chiến đấu cùng một Tứ Hoàng đã nổi danh biển cả.

Chương 3439

Bá Khí của Khải Đa khẳng định mạnh hơn Lộ Phi quá nhiều, Lộ Phi san bằng như thế nào.

Kết quả chính là Quả Thực Huyễn Thú hóa.

Hỏa Ảnh dựa vào Chakra Cửu Vĩ và Chakra Tiên Thuật để san bằng, Thất Long Châu dựa vào biến thân của dân tộc chiến đấu Saiyan để san bằng, Tử Thần dựa vào Vạn Giải Bankai của Trảm Phách Đao và Hư Hóa để san bằng, Liệp Nhân dựa vào khắc mệnh.

Bất kể là huyết thống, hay là nỗ lực, chung quy có một lý do có thể để mọi người chấp nhận, riêng Lộ Phi trực tiếp đổi tên để san bằng thực lực, Tượng Giao đổi thành Ni Tạp, san bằng chiến lực mấy chục năm của Khải Đa, có thể so với in bài ngay tại trận trong Du Hí Vương.

San bằng chiến đấu lực là một bài toán khó, thông thường mà nói, nhân vật chính sảng văn sẽ điên cuồng ăn nguyên thạch, ăn đan dược, ăn kỳ hoa dị thảo.

Dù sao chính là sáng tạo cơ hội san bằng cường địch.

Bởi vì cường địch là tiền bối tu luyện trước, thậm chí có khả năng sống lâu hơn nhân vật chính một trăm ức năm, nếu như không dùng chút thủ đoạn thì san bằng thế nào.

Đương nhiên ngoại trừ thực lực của chính mình ra, còn có một loại biện pháp, chính là người đông sức mạnh lớn.

Đơn đả độc đấu không phải đối thủ của cường địch, thì tiến hành quần ẩu chính nghĩa.

Nhưng vấn đề là Lộ Phi không thích quần ẩu, trong bản chiếu rạp

Movie thì ngược lại thường xuyên quần ẩu, nhưng bình thường cậu ta lại thích đơn đả độc đấu.

Quần ẩu chính là tập hợp sức mạnh của mọi người, dùng tình bạn kéo bằng chiến lực, cũng là một cái tư lộ.

Tình bạn, nỗ lực, thắng lợi, chính là dựa vào tình bạn và nỗ lực kéo bằng chiến lực, cuối cùng đạt được thắng lợi.

Còn có hệ thống, kỳ ngộ, lão nhân truyền công vân vân các loại thiết lập, đương nhiên còn có chính là xây dựng hệ thống hiệu quả cao, cuối cùng thắng lợi.

Tóm lại cần cho việc san bằng chiến lực một lời giải thích hợp lý, đây cũng là điểm xem của tác phẩm.

Kẻ địch rất mạnh, nhân vật chính rất yếu, làm sao bây giờ.

Là câu hỏi bắt buộc phải trả lời.

Đương nhiên cũng có thiết lập nhân vật chính vô địch, nhưng kẻ địch cũng không yếu, đánh lên hươu chết về tay ai vẫn sẽ có lo lắng.

Cũng giống như Tiểu Lý Phi Đao, Sở Lưu Hương những nhân vật này, vừa xuất hiện đã vô địch, nhưng đối thủ của bọn họ cũng không yếu, ngoại trừ luận võ lực, còn muốn so trí lực.

Dùng trí lực kéo bằng chiến lực, series Jojo cũng là như thế, sử dụng đấu trí đặc sắc để quyết định thắng bại.

Lộ Phi làm manga nhiệt huyết, lại học Du Hí Vương in bài ngay tại chỗ để san bằng chiến lực, cũng là phi thường xấu hổ.

Đương nhiên không phải không được, chỉ là không giống với kỳ vọng của khán giả.

Lúc xem Du Hí Vương, mọi người biết nhân vật chính sẽ in bài tại chỗ, cho nên khi nhân vật chính in bài, chỉ sẽ cảm thấy quả nhiên như

thế.

Mà Hải Tặc Vương trình hiện chính là dựa vào thuộc tính khắc chế, khai phát quả thực, tu hành Bá Khí vân vân các loại phương thức để san bằng chiến lực, Trận chiến thượng đỉnh Marineford càng là bày ra chênh lệch giữa nhân vật chính và chiến lực đỉnh tiêm.

Kết quả khi nhân vật chính thực sự trực diện cường giả đỉnh tiêm, đã không phải là thuộc tính khắc chế, cũng không phải là khai phát quả thực, càng không phải là tu hành Bá Khí, mà là in bài tại chỗ, đây không phải nói đùa sao.

Tương phản quá lớn so với phương thức san bằng mà khán giả kỳ vọng.

Trước mắt nhóm Lộ Phi đại chiến CP9, cũng là đơn đả độc đấu.

Lộ Phi bọn họ bị đánh rất thảm, bất quá đều sẽ tỏa huyết, chịu đòn chỉ là vì làm nền cho việc đột nhiên san bằng chiến lực.

Ai bảo bọn họ bình thường không tu luyện chứ, chỉ có thể lâm chiến đột phá, không đổ máu làm sao bức ra tiềm năng.

Tác Long đối mặt với thứ chính mình chém không đứt, mặt không biểu tình, làm sao san bằng chiến lực.

Đương nhiên là phát động chiến tranh tinh thần, tin tưởng chính mình chém được thì có thể chém đứt, đặt cho chiêu thức mới của mình một cái tên, về phần chiêu thức mới và chiêu thức cũ có sự khác biệt bản chất gì, cái đó không quan trọng, chiêu thức mới luôn mạnh hơn chiêu thức cũ là được rồi.

Không có đột phá trên tâm cảnh, đối với lĩnh ngộ kiếm đạo cũng không có thể hiện, chính là đổi mấy cái động tác, uy lực của chiêu thức liền thay đổi.

Cho dù là thay đổi động tác phát lực, theo lý thuyết cũng không có hiệu quả như vậy.

Quả nhiên vẫn là chiến tranh tinh thần, chỉ cần Tác Long muốn thì nhất định có thể làm được.

Hắn cho rằng đao càng nhiều, chiến đấu lực càng mạnh, thế là Nhị Đao Lưu lợi hại hơn Nhất Đao Lưu, Tam Đao Lưu lợi hại hơn Nhị Đao Lưu, Cửu Đao Lưu lợi hại hơn Tam Đao Lưu.

Nhưng vấn đề là đã đơn giản như vậy, cao thủ trên biển cả vì sao chỉ dùng một thanh đao.

Quả nhiên vẫn là tinh thần cao hơn vật chất, chỉ cần đoàn nhân vật chính tinh thần đủ cường đại, là có thể hóa không thể thành có thể.

Đỗ Lan biểu thị Tác Long cũng không có lĩnh ngộ kiếm đạo cao thâm mạc trắc, chính là đổi mấy cái động tác, liền có thể chém đứt kẻ địch mà trước đó chém không đứt, một chút cũng không khoa học.

Hoặc có lẽ cậu ta là thiên tài đi.

Địch Ny Toa nói.

Thiên tài.

Đỗ Lan thầm nghĩ thiên tài chính là Nhất Đao Lưu đánh không lại thì dùng Nhị Đao Lưu, Nhị Đao Lưu còn đánh không lại thì dùng Tam Đao Lưu, Tam Đao Lưu đánh không lại còn muốn Cửu Đao Lưu.

Cửu Đao Lưu là Tác Long lợi dụng sát khí huyễn hóa mà thành, có thể nói là đem tinh thần thực thể hóa, huyễn hóa thành ba đầu sáu tay.

Ba cái miệng, sáu cánh tay, chín thanh đao.

Lợi dụng sát khí chiến đấu, tuy rằng không phải Bá Khí, lại là một thực thể tinh thần của kiếm khách, đem không thể hóa thành có thể, một chút cũng không thua Bá Khí.

Dùng sát khí san bằng cường địch, cũng là thiết lập không tệ, dù sao sát khí loại đồ vật ở tầng diện tinh thần này, rất duy tâm.

Sát khí của một đứa trẻ mười tuổi cũng có thể vượt qua lão nhân một trăm tuổi, cho nên sát khí rất dễ dùng.

Bên kia Sơn Trị cũng rơi vào khổ chiến, đối thủ của hắn cùng hắn giống nhau am hiểu lợi dụng cước kỹ.

Sơn Trị đánh nhau không dùng tay, là bởi vì tay là đạo cụ bảo quý của trù sư, tay là dùng để nấu cơm, không thể bị thương.

Lúc chiến đấu, hắn luôn hai tay đút túi, dùng một đôi chân dài phát ra sát thương.

Tốc độ của hắn rất nhanh, nhưng không có thế nhanh.

Thế trong Hải Quân Lục Thức chính là dùng hai chân liên tục đạp đất sản sinh tốc độ bạo phát, có thể di chuyển tức thời, cũng có thể né tránh chiêu thức.

Đồng thời Hải Quân Lục Thức còn có Nguyệt Bộ, có thể đạp không khí phi hành.

Sơn Trị ngược lại rất khoa học, dù sao cậu ta không thể tính là người, có gen cải tạo, cho nên cậu ta làm ra các loại cước kỹ khoa trương cũng là hợp tình hợp lý, dù sao đã cường hóa qua thân thể, cho nên học tập chiêu thức của kẻ địch cũng hợp tình hợp lý.

Đỗ Lan biểu thị Sơn Trị có gen cải tạo, tuy rằng chính cậu ta đều không biết, nhưng gen đã tăng cường thân thể.

La Tân nhìn đồng bạn rơi vào khổ chiến, nội tâm phi thường rối rắm, cảm giác sẽ thua trận.

Nàng thì không có quyết tâm phản kháng Hải Quân, đồng thời nàng cũng phát hiện Đỗ Lan và Địch Ny Toa đang đứng trên nóc nhà xem kịch, không khỏi lo lắng cho dù Lộ Phi vận khí tốt đánh bại CP9, Đỗ Lan cũng sẽ không buông tha bọn họ.

Nghĩ đến đây, La Tân quyết định đi giữ chân Đỗ Lan và Địch Ny Toa, để nhóm Lộ Phi chạy mau.

Nghị nhiên quyết nhiên đi lên ban công.

Quả nhiên chúng ta vẫn là quá thiện lương rồi, một kẻ không dám ra tay với Hải Quân, lại dám động thủ với thiên tai di động chúng ta.

Đỗ Lan biểu thị việc này quá kỳ quái.

Bị nhìn thấu.

Địch Ny Toa nói La Tân từ nhỏ đã rất mẫn cảm.

La Tân xông lên ban công, lớn tiếng nói: Tôi sẽ không để các người ngăn cản Lộ Phi rút lui.

Vậy an toàn của mẫu thân cô thì sao.

Đỗ Lan hỏi.

Tôi cũng sẽ không để các người làm hại mẫu thân tôi.

La Tân nói, nàng là cái gì cũng muốn.

Đỗ Lan nói: Cô rất dũng cảm, bất quá hữu dũng vô mưu, cô nên suy nghĩ cho kỹ làm sao trong thời gian ngắn san bằng chiến đấu lực, mà không phải chạy qua đây với bộ dạng quyết chiến.

Nếu ta là các cô, khẳng định tìm một hòn đảo tự khổ luyện thực lực.

La Tân không khỏi nghĩ đến những tháng ngày phiêu bạt khắp nơi của mình, chính mình cũng chưa từng chuyên môn huấn luyện qua chiến lực, chưa từng chuyên tâm khai phát qua sức mạnh quả thực.

Tuy rằng nàng rất rõ ràng cá lớn nuốt cá bé trên biển cả, nhưng trong phản bội và bán đứng, nàng tịnh chưa từng nghĩ tới trốn tránh, mai danh ẩn tích, thay đổi diện mạo huấn luyện thực lực, đợi đến khi thực lực đầy đủ lại xuất hải.

Chương 3440

Mà là không ngừng tìm chỗ dựa, đầu quân cho cường giả, hy vọng mượn dùng sức mạnh của bọn họ hoàn thành mục tiêu của chính mình.

Nghĩ lại thật đúng là buồn cười, chính mình muốn lịch sử, chỉ là lý tưởng của chính mình.

Vì sao cường giả phải vì lý tưởng của người khác, xuất tiền xuất lực.

Từ lúc bắt đầu đã không khoa học, chính mình bị bán đứng là chuyện tự nhiên mà thôi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chính mình là học giả, đạo đức tự do của chính mình tịnh không có yêu cầu chiến đấu.

Chiến đấu là đạo đức tự do của chiến sĩ.

Chiến sĩ có công việc của chiến sĩ, học giả có công việc của học giả, mọi người ai làm việc nấy, chẳng phải tốt đẹp sao.

Để học giả chiến đấu, vốn dĩ đã không có đạo lý.

Cô có phải đang nghĩ chính mình chỉ là một học giả, chỉ muốn điều tra lịch sử, không muốn chiến đấu.

Đỗ Lan nhìn ra suy nghĩ của La Tân: Các cô là không hiểu được lập trường của chính mình, các cô hiện tại trước tiên là Hải Tặc, sau đó mới là học giả, trù sư, hoa tiêu, kiếm khách, bác sĩ.

Trước tiên phải làm tốt một Hải Tặc, mới là quan trọng nhất.

Ai bảo các cô tự mình lựa chọn con đường này chứ.

Những người không dung nhập trật tự cũ như các cô, muốn tìm kiếm địa vị trong trật tự mới, thì phải làm văn thân phận kẻ địch của trật tự cũ trước, đồng thời trong lúc tẩy bài, không phải nói cô ở trong trật tự cũ là một học giả, ở trong trật tự mới vẫn là học giả, trên thế giới không có chuyện đơn giản như vậy.

Đỗ Lan biểu thị thay đổi trật tự mới cũ chính là tẩy bài, chính là thay đổi thân phận của mọi người.

Trước kia người khác chỉ là một nông dân, nhưng hiện tại cũng có cơ hội trở thành học giả.

Trước kia là một học giả, có khả năng liền trở thành công nhân.

Đây mới là ý nghĩa của việc canh tân trật tự cũ mới.

Nếu như cô để ý thân phận học giả, thì không nên phản đối Chính Phủ Thế Giới.

Nhưng cô không thỏa mãn với thân phận học giả, còn muốn điều tra chân tướng, còn muốn đạt được càng nhiều quyền lên tiếng.

Đây chính là vì phát triển mà đi đánh cược sinh tồn, thắng, tự nhiên tiến thêm một bước, thua, thân phận học giả của cô cũng phải buông bỏ.

Đỗ Lan nói.

Đỗ Lan nói rất hay, đáng tiếc La Tân không nghe, đối với nàng mà nói lựa chọn đã sớm làm xong, nàng chính là muốn điều tra chân tướng, việc này không chỉ là vì chính mình, cũng là vì những học giả đã chết.

Các học giả ở Áo Cáp Lạp Ohara là thầy của nàng, nàng phải hoàn thành di nguyện của bọn họ, về phần chính mình ngoại trừ học giả ra còn là Hải Tặc loại sự tình này, nàng cũng biết, nhưng muốn đem học vấn đặt sau chiến đấu, loại chuyện này bất luận thế nào cũng làm không được.

Cho nên nàng cần đồng bạn, chỉ có đồng bạn mới có thể phân công, đây là tính xã hội của con người.

La Tân không có khổ luyện chiến đấu, hiện tại cũng không tự tin có thể giữ chân Đỗ Lan, nhưng không thể không làm, việc này đã vi phạm đạo đức tự do của học giả.

Chiến đấu bên dưới vẫn đang tiếp tục, La Tân cho rằng một khi nhóm Lộ Phi phát hiện chính mình không có phần thắng, hẳn là sẽ chạy trốn.

Tuy rằng Hoàng Kim Mai Lệ Hào hỏng rồi, nhưng vẫn có thể chạy, khẳng định có thể trốn thoát.

Đỗ Lan cũng không động thủ, chính là xem kịch, xem Lộ Phi mở Nhị Đáng san bằng kẻ địch.

Nhị Đáng vẫn là có thể được chấp nhận, dù sao cũng là đối với khai phát quả thực, chỉ cần trí tưởng tượng đầy đủ, quả thực liền có vô hạn khả năng, còn không phải in bài tại chỗ.

Thuộc tính khắc chế, khai phát quả thực, nỗ lực tu hành đều là có thể chấp nhận, nhưng cuối cùng Lộ Phi biểu diễn in bài tại chỗ bạo đánh Khải Đa, chính là hoàn toàn không phù hợp dự kỳ.

Bật hack cũng phải tuân thủ cơ bản pháp, cũng chính là cái gọi là logic kịch tình.

Nhị Đáng là thông qua tính đàn hồi của cao su, đem cẳng chân làm máy bơm, tiến hành gia áp đối với huyệt dịch trong cơ thể, gia tốc huyệt dịch lưu động, cung cấp càng nhiều dưỡng liệu cho thân thể, tăng cường tất cả thuộc tính của thân thể cao su.

Khuyết điểm là nhiệt độ quá cao, thân thể đỏ rực, huyết dịch bốc hơi, tác dụng phụ lớn, sẽ giảm thọ.

Sau Nhị Đáng, các hạng thuộc tính của cao su đều sẽ biến cường.

Sát khí của Tác Long, gen của Sơn Trị, Nhị Đáng của Lộ Phi, đều là hợp lý.

Đối mặt với kẻ địch chém không đứt, Tác Long vận dụng sát khí, đem Tam Đao Lưu thăng cấp thành Cửu Đao Lưu.

Ba đầu sáu tay, Cửu Đao Lưu toàn khai, thể hiện quyết tâm của chính mình, đem sức mạnh trong lòng hóa thành thực thể, sát khí ngưng tụ.

Sau này cùng Khải Đa chiến đấu, Tác Long cũng là sát khí toàn khai, bị Khải Đa ngộ nhận là Bá Vương Sắc Bá Khí.

Có thể thấy sát khí của Tác Long có thể so bì với Bá Vương Sắc Bá Khí, là ngoại quải chuyên thuộc của hắn.

Sơn Trị thì trong chiến đấu cấp tốc học tập chiêu thức của kẻ địch, người ta Thế hắn cũng Thế, người ta Nguyệt Bộ hắn cũng Nguyệt Bộ, tuy rằng chỉ là học được cái da lông, cũng đủ để hắn san bằng kẻ địch.

CP9 khổ luyện Hải Quân Lục Thức mấy chục năm, bị tiểu bối mười mấy tuổi đánh bại, rất mất mặt.

Đỗ Lan biểu thị ngạnh thực lực và ngạnh thực lực so kè, CP9 lớn tuổi hơn, kinh nghiệm nhiều hơn, tiếp thụ hệ thống huấn luyện, theo lý thuyết phải mạnh hơn thiếu niên đi đường tắt dã lộ tử, đáng tiếc cuối cùng vẫn là thua cho màn bật hack hợp lý của Lộ Phi.

La Tân, nhìn cho kỹ đi, bộ dạng chân chính của đồng đội cô.

Đỗ Lan để La Tân nhìn cho kỹ.

Chiến đấu đã tiến vào vĩ thanh, nhóm Lộ Phi cũng chịu đòn đủ rồi, rốt cuộc phải tỏa huyết bật hack.

Đối mặt với kẻ địch chém không đứt, Tác Long không chút sợ hãi, hắn chỉ là đem sát ý trong lòng ngưng tụ ra, chuyển hóa thành sức mạnh, sát ý lăng giá trên sức mạnh khổ luyện ba mươi năm của kẻ địch.

Tạp Khố kẻ ăn trái Ngưu Ngưu hình thái hươu cao cổ rất mạnh, dùng song thủ kiếm làm vũ khí, đồng thời lực phòng ngự của Thiết Khối thập túc, đủ để ngăn cản Tam Đao Lưu của Tác Long.

Cộng thêm hắn còn biết Lam Cước, có thể nói là tứ chi cùng sử dụng.

Đây là sức mạnh nắm giữ qua ngàn tôi trăm luyện, tuy rằng chỉ là quả thực động vật, lại là chiến thuật công thủ kiêm bị do chính mình nỗ lực khai phát, khiến hắn bộc lộ tài năng trở thành chiến lực chủ yếu của CP9.

Tác Long là chém cũng chém không đứt, phòng cũng phòng không được, bị động chịu đòn.

Cho nên hắn không thể không triển hiện thực lực của chính mình, dùng tinh thần chiến thắng vật chất.

Sát khí trong lòng ngưng tụ, hóa thân thành ác quỷ Tu La ba đầu sáu tay.

Tác Long tin tưởng kiếm càng nhiều chiến đấu lực càng mạnh, nương theo số lượng kiếm gia tăng mà biến cường, sau này hắn nếu như dùng sát khí ngưng tụ Thiên Thủ Quan Âm, dùng một ngàn thanh kiếm chiến đấu, cũng là hoàn toàn có khả năng.

Sát khí hóa thành thực chất, đây chính là thực lực của hắn.

Khói đen từ trong thân thể bốc ra.

Biến hóa này ai cũng không ngờ tới, dù sao Tác Long vẫn luôn rơi vào hạ phong, lẽ ra là đã thua rồi mới đúng.

Nhưng đột nhiên liền tỏa huyết, hơn nữa xuất hiện biến hóa quỷ dị.

Đây là.

La Tân cũng nhìn thấy hắc vụ mạo ra trên người Tác Long, thứ này nàng cũng không hiểu rõ.

Bá Khí.

Tạp Khố đầu tiên nghĩ đến chính là Bá Khí, nhưng hình thức biểu hiện này hiển nhiên không phải Bá Khí, Vũ Trang Sắc Bá Khí hẳn là đem thân thể và vũ khí biến thành màu đen, nhưng hắc vụ của kẻ địch tịnh không có hiệu quả nhuộm màu, ngược lại biến hắn thành quái vật.

Ba đầu sáu tay chín đao.

Lại ngưng tụ thành thực thể.

Giả thần giả quỷ.

Tạp Khố tiếp tục sử dụng Lục Thức chiến kỹ, thích phóng toàn lực tiến công, lần này công kích của hắn sẽ mau lẹ như tia chớp, hung mãnh như pháo đạn, hơn nữa không có bất kỳ góc chết nào.

Oanh.

Thân thể Tạp Khố như lò xo bạo phát sức mạnh, chiêu này kẻ địch ngăn không được.

Tuy nhiên Tác Long không những ngăn được, còn có thể tiến hành phản kích, lấy chiêu thức đối chiêu thức, tiến hành phá chiêu.

Quỷ Khí Cửu Đao Lưu, thế công của chín thanh đao mạnh gấp ba lần so với Tam Đao Lưu, hơn nữa bởi vì sáu thanh đao là do sát khí biến hóa, động tác hoàn toàn không chịu hạn chế của khớp xương, có thể vung ra góc độ tốt nhất.

Chương 3441

Chiêu thức hung mãnh nhất của Tạp Khố bị chín thanh đao nhẹ nhàng hóa giải, đồng thời đao rơi vào trên người hắn, đột phá Thiết Khối, đem sát khí đưa vào trong cơ thể hắn.

Thắng rồi.

La Tân đều cảm thấy không thể tin nổi, Tác Long cuối cùng sử dụng chiêu thức nàng không thể lý giải.

Bên kia Sơn Trị cũng thắng rồi, hai chân của hắn nhìn như bình thường, nhưng trong chiến đấu kỹ thuật vững chắc, thông qua mô phỏng cước kỹ, nâng cao thực lực chính mình.

Thân thể hắn cường độ cực cao, bạo phát lực cực mạnh, học và dùng ngay liền có thể san bằng sự khổ luyện mấy chục năm của kẻ địch, đây chính là sức mạnh của khoa học.

Chỗ lợi hại của khoa học chính là đổi mới thay thế, trước kia nhân loại cần mười mấy năm mới có thể hoàn thành mục tiêu, khoa học chỉ cần vài năm liền hoàn thành.

Tuy rằng Thế, Nguyệt Bộ, Lam Cước vân vân cước kỹ đều cần ngàn tôi trăm luyện, nhưng khoa học lại có thể rút ngắn thời gian.

Nếu như không có khoa học, cần ba mươi năm, nhưng có gen cải tạo khoa học, mười mấy phút đồng hồ là đủ rồi.

Cũng giống như vũ khí người máy Pacifista của Hải Quân, sức phá hoại loại vũ khí này có thể thích phóng ra, có thể so với một võ giả khổ luyện Bá Khí mấy chục năm.

Khoa học kỹ thuật trong thời gian cực ngắn san bằng chiến lực, cũng khó trách thủ nghệ nhân không thích khoa học hiện đại.

Khoa học khiến nỗ lực trở nên rẻ mạt.

Đỗ Lan biểu thị Sơn Trị dùng gen cường hóa phân phút liền san bằng binh sĩ CP9, thật là khiến người ta cảm giác không đáng.

Mọi người đều như vậy, sau này ai còn khổ luyện kỹ thuật, đều đi cải tạo gen.

Nhưng đây chính là đại thế sở xu, cải tạo gen chính là mạnh hơn so với khổ luyện.

Sơn Trị cũng đánh bại kẻ địch, còn học được không ít chiêu thức mới.

Lộ Phi bên này cũng rốt cuộc nghiêm túc lên, trên thân thể cao su toàn là vết thương, kẻ địch của cậu ta rất mạnh.

Lộ Kỳ làm lãnh đạo giả CP9, thực lực là không thể nghi ngờ, Hải Quân Lục Thức của hắn lô hỏa thuần thanh, toàn trình đè ép Lộ Phi đánh, công kích của Lộ Phi không cách nào phá phòng.

Lộ Kỳ ăn Trái Ác Quỷ động vật hình thái báo săn, da lông kiên cố, cộng thêm Thiết Khối phòng ngự, phối hợp Chỉ Thương công kích, công như gió lốc, thủ như tường sắt.

Lộ Phi đối mặt kẻ địch như vậy, ngoại trừ chịu đòn vẫn là chịu đòn.

Tiếp tục án theo tư lộ chiến đấu trước đó là không được, lần này không có cách nào thuộc tính tương khắc, chỉ có thể tăng cao công kích, phòng ngự, tốc độ, không có phương pháp đầu cơ trục lợi.

Ở Không Đảo cậu ta hấp thu khí hydro, tiến hành phản ứng nhiệt hạch, nhưng ở đây không có khí hydro để hấp, cũng chỉ có thể mở Nhị Đáng.

Lộ Phi đứng tấn vững vàng, quyền phải đấm xuống đất, bắt đầu gia áp.

Âm thanh huyết dịch gia tốc vang vọng trong đêm, da dẻ đỏ rực, hơi nước bốc lên.

Hai chân biến thành máy bơm, sức mạnh của thân thể đang không ngừng tăng lên.

Huyết dịch là vận chuyển oxy và dinh dưỡng, huyết dịch gia tốc, sự trao đổi chất cũng sẽ gia tốc, sự vận chuyển của thân thể liền sẽ nâng cao, thế là chỉ số thực lực tổng hợp gia tăng.

Lộ Kỳ nhìn thấy biến hóa của kẻ địch, cũng không thể không trầm trọng lên, chính mình đại biểu cho sự kiêu ngạo của CP9, tuyệt đối không thể thất bại.

Lộ Kỳ giết hàng trăm hàng ngàn người, sát khí của hắn còn không bằng Tác Long, quả nhiên vẫn là vấn đề thiên phú.

Đỗ Lan biểu thị Tác Long một người không giết, sát khí liền có thể thực chất hóa, đây mới là nhân tài.

Lộ Kỳ không biết lợi dụng sát khí của chính mình, cho nên lần này hắn tất bại không nghi ngờ.

Lộ Phi mở Nhị Đáng, các hạng thuộc tính san bằng cường địch, đã nắm giữ thự quang của thắng lợi.

Thuộc tính hai bên như nhau, thân thể cao su của Lộ Phi càng lỳ đòn hơn, dựa vào hoán huyết đổi máu cũng có thể hao chết đối thủ.

Lấy yếu thắng mạnh, san bằng kẻ địch, đánh bại kẻ địch, đây chính là điểm xem của manga nhiệt huyết.

Lộ Phi lúc mở Nhị Đáng tuy rằng không có đồng đội tế thiên, nhưng cũng có nhu cầu cứu vớt mọi người.

Bất kể là sử dụng Chakra Cửu Vĩ Hồ, hay là Vạn Giải, hoặc là

Nhị Đáng, đều là vì đồng bạn.

Không cần đồng đội tế thiên pháp lực vô biên, phản diện cũng là càng ngày càng ôn nhu rồi.

Đỗ Lan biểu thị phản diện manga nhiệt huyết cũng là càng ngày càng ôn nhu, lúc đầu sẽ đánh chết đồng đội để tích lũy nộ khí cho nhân vật chính, sau này thì chỉ là bắt cóc đồng đội tích lũy nộ khí, từ đánh giết đến bắt cóc, cũng là thể hiện sự ôn nhu của phản diện.

Thực ra sự thay đổi của phản diện không chỉ những thứ này, thời đại cửu viễn phản diện đều là muốn thống trị thế giới, thuần túy vì dã tâm cá nhân.

Nhưng về sau phản diện thay đổi, trở nên có tư biện triết học, bọn họ không phải thuần túy vì dã tâm, mà là bất mãn một số hành vi nào đó của nhân loại, cho nên muốn tiêu diệt nhân loại, là muốn kiến lập thiên đường tại nhân gian.

Phản diện làm việc không phải thuần túy bạo lực, mà là bắt đầu võ mồm.

Giữa phản diện và nhân vật chính cũng không phải chính tà đối lập, mà là vì mục đích giống nhau, biến thành sự tranh đấu về đường lối.

Bội Ân Pain trong Hỏa Ảnh, Vũ Trí Ba Ban Madara đều là hy vọng thế giới tốt đẹp hơn, một người là thông qua phương thức để thế giới lĩnh ngộ đau khổ, một người là thông qua phương thức Vô Hạn Nguyệt Độc.

Nhân vật chính Minh Nhân Naruto cũng hy vọng thế giới tốt đẹp hơn, nhưng phương thức của cậu ta chính là mọi người cùng nhau nỗ lực.

Phản diện trong Tử Thần, Lam Nhiễm Aizen là vì cấu kiến Thi

Hồn Giới càng thêm công bằng, Hữu Cáp Ba Hách Yhwach là vì cấu kiến một tân thế giới chiến thắng tử vong.

Phản diện trong Hải Tặc cũng đều là vì mộng tưởng của chính mình, mà không phải dã tâm đơn thuần kiểu thống trị thế giới.

Phản diện trong tác phẩm cũng có sự ôn nhu của chính mình, cũng không phải người xấu trong ấn tượng rập khuôn, không phải kẻ điên trừ chuyện tốt không làm còn chuyện xấu làm tận.

Mục tiêu của phản diện và nhân vật chính là giống nhau.

Đỗ Lan nói: Chỉ là lập trường bất đồng, thế là tàn sát lẫn nhau, thật đúng là cảm động phế phủ.

La Tân không biết Đỗ Lan đang nói cái gì, cái gì phản diện và nhân vật chính.

Ai là phản diện, ai là nhân vật chính.

Hải Tặc là phản diện, hay là nhân vật chính.

Căn bản phân không rõ ràng.

Thực ra đơn thuần phân cắt chính tà còn đơn giản một chút, những phản diện ấn tượng rập khuôn kia còn đáng yêu hơn một chút.

Mà những phản diện sáng tạo thiên đường tại nhân gian kia, ôn nhu như thế, thành kính như thế, ngược lại không xuống tay được.

Mạng của phản diện cũng là mạng.

Đỗ Lan nhịn không được cười lên, một chút cũng không lo lắng, bởi vì trên cái thế giới này phản diện sẽ không chết.

Đương nhiên hai kẻ Khải Đa và Đại Mụ có khả năng chết rồi, nhưng cũng có khả năng chưa chết, thuộc về trạng thái chồng chập, đại khái suất là sẽ không chết, dù sao thế giới này chỉ có nhân tài dẫn dắt thảo mãng quật khởi mới có thể chết.

La Tân vẫn là không hiểu rõ phản diện trong miệng Đỗ Lan rốt cuộc là ai.

Không biết Đỗ Lan rốt cuộc là đứng ở lập trường Hải Quân hay là Hải Tặc, dù sao Hải Quân và Hải Tặc thực ra chính là hai mặt đồng xu, bên này giảm bên kia tăng, trong Hải Quân có người xấu, nhưng trong Hải Tặc cũng không toàn là người tốt.

Trong Hải Quân có người tốt, trong Hải Tặc cũng có.

Ngược lại trong Hải Quân có người xấu, trong Hải Tặc cũng có.

Một thế lực, người tốt chính là người duy hộ lợi ích thế lực, người xấu chính là người vơ vét lợi ích thế lực.

Nhưng người tốt của Hải Quân bảo vệ là Hải Quân, người tốt của Hải Tặc bảo vệ là Hải Tặc.

Cho nên người tốt của Hải Quân là kẻ địch của Hải Tặc, người xấu của Hải Quân là bạn của Hải Tặc.

Đều là lập trường, tâm tình La Tân phức tạp.

Sao thế, thân thể không thoải mái.

Địch Ny Toa thấy biểu tình La Tân phức tạp, không khỏi quan tâm một chút.

La Tân không nói một lời, nhìn về phía Lộ Phi và Lộ Kỳ đang quyết chiến cuối cùng bên dưới, hai người đánh đến phi thường kịch liệt, nhất thời gian khó phân thắng bại, không biết ai thắng ai thua.

Hải Quân và Hải Tặc, không có tư thù, chỉ là thân phận khiến bọn họ không thể không tàn sát.

Đỗ Lan cười nói: Rõ ràng đều là hy vọng thế giới càng tốt đẹp, mục đích là giống nhau, kết quả lại không thể không chiến đấu, rốt cuộc là nguyên nhân gì.

Chương 3442

Thực ra chính là duyên cớ của sự phát triển.

Phát triển.

La Tân thầm nghĩ có chút đạo lý, Hải Quân không cho mọi người phát triển, cho nên mọi người liền làm Hải Tặc.

Chính là phát triển.

Trước kia Hải Quân đem lại sự phát triển, tuy rằng gia nhập Hải Quân cần nộp đầu danh trạng, chính là thừa nhận chế độ nô lệ Thiên Long Nhân, mọi người cùng nhau bảo vệ Thiên Long Nhân.

Tuy rằng rất nhiều người không thích Thiên Long Nhân cũng không thích chế độ nô lệ, nhưng ít nhất bọn họ đạt được sự phát triển, cũng liền nhẫn nhục chịu đựng.

Nhưng hiện tại chi phí Hải Quân càng ngày càng cao, các chi bộ Hải Quân địa phương vĩ đại không nổi, nuôi cướp tự trọng, đã rất khó có chỗ phát triển.

Cho nên mọi người đối với đầu danh trạng cũng liền không cảm hứng thú nữa, chế độ nô lệ Thiên Long Nhân ngược lại trở thành gông xiềng.

Đỗ Lan nói: Đương nhiên nếu như Hải Tặc chiến thắng Hải Quân, có khả năng cũng cần đầu danh trạng, ví dụ như đánh giết bách tính vô tội các loại.

Đầu danh trạng.

La Tân hiển nhiên không thể lý giải.

Đúng vậy, cô không nộp đầu danh trạng, Hải Quân dựa vào cái gì cho cô cơ hội phát triển.

Người muốn phát triển có rất nhiều, vậy khẳng định chọn lựa người nguyện ý phục tùng Hải Quân.

Năng lượng của Hải Quân cũng là có hạn, chỉ có thể để một bộ phận người phát triển lên.

Trước kia ngoại trừ Hải Quân, không có cơ hội phát triển khác, đầy người nguyện ý nộp đầu danh trạng.

Đỗ Lan nói: Nộp đầu danh trạng mới có thể tin nhiệm lẫn nhau.

Cũng giống như thuyền của nhóm Lộ Phi, Lộ Phi cũng là tuyển chọn tỉ mỉ, cũng không phải ai cũng có thể lên thuyền.

Nếu như cô không cứu mạng Lộ Phi, cậu ta cũng sẽ không để cô lên thuyền.

Lên thuyền của Lộ Phi, cũng phải nộp đầu danh trạng, ít nhất phải có quyết tâm bảo vệ kẻ yếu.

Hình như là đạo lý này, cho dù là Lộ Phi cũng cần đồng đội nộp đầu danh trạng, không thì không thể tín nhiệm.

Thực ra Lộ Phi sai rồi, cho dù có tâm bảo vệ kẻ yếu cũng giống như vậy sẽ phản bội.

Sở dĩ mọi người có thể tin tưởng, là bởi vì mục tiêu của mọi người là giống nhau, đều muốn đi Đại Hải Trình tăng trưởng kiến thức.

Đỗ Lan nói: Một khi trạng thái này bị đánh vỡ, nói nhỏ thì chính là đường ai nấy đi, nói lớn thì chính là đao kiếm tương hướng.

Cũng giống như Ô Tác Phổ vậy, một khi mục tiêu của mọi người không nhất trí, sẽ lập tức bạo phát đối kháng.

Tác Long thậm chí sẽ chĩa kiếm về phía Ô Tác Phổ yếu hơn chính mình, vi phạm quyết tâm bảo vệ kẻ yếu.

Cho nên nói tín nhiệm thứ này thật sự rất mong manh, chỉ có thể nỗ lực duy trì trạng thái tín nhiệm, đặt chính mình vào trong trạng thái đáng tin nhiệm, và tìm kiếm những người khác nằm ở trạng thái tín nhiệm.

Những lời này và lời Na Mỹ thuật lại không khác biệt lắm, không có một chút nhân tố tình cảm.

La Tân cảm thấy đối phương nói không đúng, con người vẫn là phải giảng tình cảm, loại tín nhiệm nộp đầu danh trạng của Hải Quân kia một chút cũng không lao kháo, phán đoán chỉ xem trạng thái không xem người kiểu Hàn Phi Tử kia cũng không đúng.

Tín nhiệm chân chính vẫn là nên lấy tình cảm làm cơ sở.

Đương nhiên nàng không chuẩn bị thảo luận vấn đề tín nhiệm với Đỗ Lan, dù sao mỗi người đều có tình huống bất đồng.

Nàng chỉ biết Lộ Phi là có thể tin nhiệm, cậu ta là một thiếu niên kỳ tích.

Nắm đấm của Lộ Phi sẽ chứng minh sự tín nhiệm của mọi người không sai, cậu ta có thể thắng.

Dù sao Ngải Ni Lộ đều không thể giết chết đồng đội của Lộ Phi, chẳng lẽ không phải là người đem lại kỳ tích sao.

A a.

Chiến đấu đã đến quan đầu cuối cùng, Lộ Kỳ đem Hải Quân Lục Thức phát huy đến cực hạn, nhưng vẫn không ngăn được Nhị Đáng của Lộ Phi công kích.

Nắm đấm của Lộ Phi tăng cường rất nhiều, có thể đột phá tốc độ âm thanh.

Nắm đấm đã đột phá Thiết Khối phòng ngự, tạo thành sát thương.

Tuy rằng Lộ Kỳ phản kích cũng rất kịch liệt, nhưng cao su tỏa huyết, căn bản không có đột phá tiến thêm một bước.

Chiến đấu đến địa bộ kịch liệt nhất, hai bên đều không có bảo lưu, toàn lực xuất kích, nhưng sát thương Lộ Kỳ chịu hiển nhiên càng nhiều.

Chỉ Thương của hắn đối đầu quyền cao su của Lộ Phi, hai bên đều là lấy thương đổi thương, đều là đối kháng thuần đàn ông.

Động tác của Lộ Phi đại khai đại hợp, nắm đấm nhanh đến mức không nhìn thấy tàn ảnh.

Lộ Kỳ tuy rằng cũng rất mạnh, nhưng hắn hiện tại đã rơi vào hạ phong, hắn không khỏi hồi tưởng lại những chiến đấu lớn nhỏ chính mình trải qua, giết chết nhiều Hải Tặc như vậy, vẫn là lần đầu tiên gặp phải đối thủ ngoan cường thế này.

Tốc độ của Thế đã không đủ, tốc độ Lộ Kỳ nhanh hơn nữa cũng không cách nào tránh khỏi công kích, ngược lại là tốc độ của Lộ Phi có thể tránh khỏi công kích của đối thủ.

Hiện tại hoàn toàn là công thủ dịch hình đổi chỗ, Lộ Phi trở thành một phương mãnh công.

Lộ Kỳ phẫn nộ gầm rú, lại không địch lại sự lãnh tĩnh trầm mặc của Lộ Phi.

Cuối cùng Lộ Kỳ miệng phun máu tươi, bị Phản Lực Pháo Jet Bazooka liên tục của Lộ Phi tập trung ngực, ngất đi.

Thắng rồi.

La Tân vạn vạn không ngờ tới Lộ Phi thắng rồi.

Cô cho rằng bọn họ không phải đối thủ của Hải Quân, lại không biết bọn họ có át chủ bài của chính mình, khai phát chiến kỹ của chính mình.

Đỗ Lan cười nói: Cho nên tín nhiệm một người là không đáng tin, tin tức cô đạt được chỉ là những gì bọn họ thể hiện cho cô, mà không phải toàn bộ.

Chỉ có khi Lộ Phi còn muốn làm Hải Tặc Vương, cô mới có thể tin tưởng cậu ta.

La Tân không ngờ tới nhóm Lộ Phi nhìn có vẻ ngốc nghếch, thực ra ngay cả người mình cũng lừa.

Thắng rồi, nhưng hiện tại vẫn sẽ bị bại lộ, dù sao cũng đã đánh bại Hải quân, Hải quân chắc chắn sẽ gọi chi viện, Thất Thủy Chi Đô đã không còn an toàn, lúc này không đi thì còn đợi đến bao giờ.

Mọi người, mau chạy đi.

Tuy nhiên ai nấy đều thương tích đầy mình, nhưng lúc này chạy được bao xa thì chạy bấy xa, đó mới là thượng sách.

Đỗ Lan nói với La Tân: Cô không đi cùng bọn họ sao.

La Tân thấy Đỗ Lan cũng không muốn động thủ, cũng rất nghi hoặc, không biết đối phương rốt cuộc có mục tiêu gì.

Cô hẳn là có rất nhiều nghi vấn, bất quá ta sẽ không trả lời, chúc các ngươi mạo hiểm vui vẻ.

Đỗ Lan nói: Chúng ta sẽ còn gặp lại.

La Tân không biết suy nghĩ của đối phương, chỉ có thể xoay người rời đi.

Trở lại đội ngũ, mọi người chạy loạn trong cảnh đêm mỹ lệ, nhưng bọn họ không hề hoảng loạn bỏ chạy, ngược lại còn đang cười.

Trong lúc đào tẩu mà hưởng thụ niềm vui thắng lợi, cũng coi như là phương thức ăn mừng độc đáo.

La Tân, cô ở đây à, đi thôi, cùng nhau ra khơi.

Mọi người xông ra khỏi Thất Thủy Chi Đô, đi đến phía sau hòn đảo, Hoàng Kim Mai Lệ hào đang ở đó.

Con thuyền tĩnh lặng, cứ như là một con tàu ma.

Vẫn là quay lại rồi.

Na Mỹ rất buồn bã, sớm biết thân phận sẽ bại lộ, thà rằng không trở mặt với Ô Tác Phổ còn hơn.

Ô Tác Phổ có ở đó không.

Kiều Ba hỏi.

Không thấy.

Sơn Trị nhìn một chút, không phát hiện ra Ô Tác Phổ.

Mọi người tưởng rằng Ô Tác Phổ cũng đã rời đi.

Hiện tại làm sao bây giờ.

Có cần chờ Ô Tác Phổ không, cũng không thể thực sự bỏ cậu ấy lại.

Kiều Ba vẫn rất thiện lương.

Là cậu ta tự mình rời đội, cậu ta đã phát khởi khiêu chiến với thuyền trưởng.

Tác Long một chút cũng không đồng tình với Ô Tác Phổ, bởi vì Ô Tác Phổ quá không biết đại thể, bọn họ lại không phải vì lãnh khốc vô tình mới đổi thuyền, là vì để mạo hiểm tốt hơn mới quyết định thay thế Hoàng Kim Mai Lệ hào đã hư hỏng, Ô Tác Phổ căn bản không có lý do phản đối.

Lúc này hạm đội Hải quân đã tiếp cận, bọn họ vốn là tiếp ứng CP9, dù sao tối nay bọn họ chuẩn bị hành động, đoạt lấy thiết kế đồ, bắt giữ La Tân.

Sau khi thành công thì cần rời khỏi Thất Thủy Chi Đô, quân hạm chắc chắn là đợi trước bọn họ.

Nhưng vì xảy ra chiến đấu nên đã chậm trễ.

Bất quá CP9 cũng chưa chết hết, vẫn có thể liên hệ chiến hạm chặn đường Lộ Phi.

Oanh.

Hải quân khai pháo.

Lộ Phi đã không còn thời gian tiếp tục chờ đợi: Chuẩn bị xuất phát.

Quyết định đi trước một bước, lúc này không thể do dự, chính mình chỉ có thể từ bỏ Ô Tác Phổ.

Mọi người đã không còn khí lực tiếp tục chiến đấu, chỉ có thể rời đi.

Chương 3443

Pháo đạn rơi xuống mặt biển, kích khởi cột nước cao mười mét.

Mọi người dương buồm khởi hành, không có thời gian đa sầu đa cảm, chạy trốn mới là quan trọng nhất.

Oanh long, oanh long, pháo đạn không ngừng rơi xuống, cự ly với Hoàng Kim Mai Lệ hào càng lúc càng gần.

Pháo thủ trên quân hạm đã hiệu chỉnh xong, đòn tiếp theo sẽ đánh trúng kẻ địch.

Ngay tại lúc này, chỉ nghe tiếng xé gió Bốp, pháo thủ liền bị đánh trúng thái dương huyệt, ngất đi.

Bốp.

Liên tục những âm thanh va chạm, Hải quân ở phía xa không ngừng ngã xuống.

Hoàng Kim Mai Lệ hào khởi hành, lại không thấy Hải quân đuổi theo.

Lúc này mọi người mới phát hiện Ô Tác Phổ đang trốn trên cây quýt ăn quýt, cậu ta cư cao lâm hạ nhìn mọi người, trong tay còn có mấy hạt quýt, vừa rồi cậu ta chính là dùng hạt quýt làm đạn tiến hành công kích, dưới sự gia trì của súng ngắm, ở ngoài tám trăm mét đánh trúng kẻ địch, ngăn cản truy binh.

Lúc này Ô Tác Phổ đã rất mạnh rồi.

Mọi người có chút xấu hổ, dù sao trước đó còn thề thốt vứt bỏ Ô Tác Phổ và Hoàng Kim Mai Lệ hào, hiện tại lại tròn vo lăn trở về, thật sự rất vả mặt.

Xin lỗi, mau xin lỗi Hoàng Kim Mai Lệ hào.

Ô Tác Phổ không có yêu cầu nào khác, chỉ có một, chính là xin lỗi thuyền tinh linh.

Ô Tác Phổ, chuyện này không trách chúng tôi, thuyền vốn dĩ đã hỏng nặng rồi, cho dù hiện tại không đổi, đến hòn đảo tiếp theo, chúng ta vẫn phải đổi thuyền.

Sơn Trị nói: Nếu không chúng ta không có cách nào hoàn thành chuyến mạo hiểm tiếp theo, mục tiêu của chúng ta là nửa sau Đại Hải Trình, còn rất nhiều đường phải đi.

Muốn đi thì các cậu đi, tôi sẽ cùng Hoàng Kim Mai Lệ hào đi đến đích.

Ô Tác Phổ nói.

Đừng có náo loạn tính khí nữa.

Tác Long cũng nói: Chẳng lẽ chúng tôi lại nguyện ý bỏ thuyền sao.

Không phải là không còn cách nào khác sao.

Xin lỗi.

Ô Tác Phổ lại không buông tha.

Tôi sẽ không xin lỗi, vì để trở thành Hải Tặc Vương, tôi nhất định phải tiếp tục tiến lên.

Lộ Phi cũng không cho rằng chính mình làm sai điều gì.

Bầu không khí giằng co.

La Tân nhìn Ô Tác Phổ, cảm giác đối phương đã trở nên không giống trước, dường như cứng rắn hơn.

Trước đó rõ ràng bị đánh đến khóc sướt mướt, hiện tại lại rất kiên định, dường như có điểm tựa.

Ô Tác Phổ và Lộ Phi nhìn nhau, có thể nói bọn họ là một văn một võ, vũ lực dựa vào Lộ Phi, trí mưu dựa vào Ô Tác Phổ.

Nhưng hiện tại lại biến thành đối đầu.

Hoàng Kim Mai Lệ hào là có thể sửa xong, chỉ cần tìm được thợ đóng thuyền lợi hại hơn là được, cho dù thay long cốt cũng không thành vấn đề.

Đem linh kiện thay thế là được.

Ô Tác Phổ nói: Chúng ta phải tiếp tục ngồi Hoàng Kim Mai Lệ hào mạo hiểm.

Không thể nào, thợ đóng thuyền ở Thất Thủy Chi Đô đã là tốt nhất rồi, ngay cả thuyền của La Kiệt cũng là do nơi này kiến tạo.

Các cậu không phải nói trên biển cả có vô hạn khả năng sao.

Thợ đóng thuyền tốt nhất sớm đã không còn ở Thất Thủy Chi Đô, các cậu chẳng lẽ không biết sao.

Ô Tác Phổ nói.

Không ở Thất Thủy Chi Đô, vậy thì ở đâu.

Ở Cơ Giới Đảo, sư phụ của Băng Sơn và Phất Lan Kỳ đang ở đó.

Ô Tác Phổ nói, đây là Đỗ Lan nói cho cậu ta biết.

Coi như là thù lao cho kế hoạch nằm vùng Hải quân của cậu ta.

Cơ Giới Đảo.

Mọi người không biết ở đâu.

Kiều Ba nói: Hay là, chúng ta cứ đi Cơ Giới Đảo đi.

Na Mỹ nói: Việc này cần có Log Pose Kim chỉ nam.

Tôi có.

Ô Tác Phổ sớm đã chuẩn bị xong, kỳ thực cậu ta đã có thể xuất phát từ sớm, nhưng vì nhiệm vụ nằm vùng, đặc biệt chờ nhóm Lộ Phi trở lại.

Được rồi, vậy thì đi Cơ Giới Đảo.

Nếu như Hoàng Kim Mai Lệ hào còn có thể mạo hiểm, tôi sẽ xin lỗi.

Lộ Phi cũng rất dứt khoát.

Ô Tác Phổ lúc này mới hài lòng, giao ra kim chỉ nam.

Na Mỹ nhìn kim chỉ nam, lập tức xác định hàng tuyến mới: Vậy thì mục tiêu Cơ Giới Đảo, xuất phát.

Cơ Giới Đảo chính là hòn đảo kiến tạo hải lưu cao tốc, bên trên có các tộc nhân: nhân loại, Tộc Chân Dài, Tộc Người Khổng Lồ, Người Cá.

Mọi người ở trên đó sống vui vẻ hòa thuận.

Thang Mỗ Tom chính là lãnh đạo của mọi người, ông ấy vẫn luôn nghiên cứu tàu có thể sử dụng hải lưu cao tốc.

Cuộc sống trên Cơ Giới Đảo phi thường an ổn, chính là làm việc sinh hoạt, sau đó vui vui vẻ vẻ ăn cơm đi ngủ.

Nội dung công việc chính là chế tác các vòng tròn hải lưu, dựng đứng trên mặt biển.

Thang Mỗ trong kỳ nghỉ sẽ đến bờ biển câu cá, hưởng thụ cuộc sống.

Sau khi phục sinh, ngược lại rất thảnh thơi.

Năm đó ông vì La Kiệt chế tạo tàu Oro Jackson, bị liên lụy vào tù.

Lại vì ông khai phát ra Hải Liệt Xa tàu hỏa trên biển, được cho phép khai phát xong rồi mới thi hành án.

Sau này Hải Liệt Xa thành công, vốn dĩ Hải quân chuẩn bị mở một con đường sống, để ông dùng công tích khai phát Hải Liệt Xa để tiêu trừ tội danh đóng thuyền cho Hải Tặc Vương.

Nhưng bởi vì lúc đó Thang Mỗ cự tuyệt cung cấp thiết kế đồ cho CP9, thế là CP9 lợi dụng vũ khí do đệ tử ông chế tạo để tập kích quân hạm.

Thang Mỗ không thể không dùng công tích của chính mình để tiêu trừ tội danh cho đệ tử, mà ông vẫn bị xử tử vì tội danh chế tạo tàu hải tặc.

Thang Mỗ cũng không oán hận Hải quân, dù sao Hải quân kỳ thực đã cho ông cơ hội, chỉ là cuối cùng ông cự tuyệt giao ra thiết kế đồ Minh Vương Pluto, là chính ông từ bỏ cơ hội sống.

Cho nên tại sao không đưa thiết kế đồ Minh Vương cho Hải quân đây.

Đỗ Lan đứng sau lưng Thang Mỗ hỏi.

Bởi vì nó quá nguy hiểm.

Vậy tại sao không đốt đi.

Đỗ Lan biết Phất Lan Kỳ cuối cùng đã đốt thiết kế đồ Minh Vương.

Tuy rằng nguy hiểm, nhưng Minh Vương là kết tinh trí tuệ của thợ thủ công, ta cũng là một người thợ, lại làm sao có thể hủy đi nỗ lực của tiền bối.

Thiết kế đồ đời đời truyền cho ta, ta cũng phải truyền cho hậu nhân.

Nhưng ông hẳn phải biết đây là một cái đại phiền toái.

Đúng vậy, nhưng ta tin tưởng có một ngày, sẽ có người dùng Minh Vương làm chút chuyện tốt, mà không phải dùng để gây chiến.

Người thiện lương như vậy sẽ đến.

Thang Mỗ kiên tin.

Để Hải quân đạt được Minh Vương, Hải quân cũng có thể làm chút chuyện tốt.

Đỗ Lan cảm thấy Thang Mỗ quá thiên kiến.

Hải quân sao.

Tâm tình của Thang Mỗ cũng rất phức tạp: Ta thừa nhận Hải quân trong chuyện khai thác hàng tuyến đã làm ra rất nhiều cống hiến, rất nhiều hòn đảo có thể ổn định hàng hành, không thể rời bỏ Hải quân.

Nhưng Hải quân hiện tại càng ngày càng quá phận, đã không tư tiến thủ.

Hiện tại Hải quân đã hủ bại, bọn họ đạt được Minh Vương tuyệt đối sẽ không làm chuyện tốt.

Đỗ Lan thầm nghĩ vẫn là vì không có không gian phát triển, Hải quân đã phát triển tám trăm năm, thời kỳ khuếch trương đã qua, tiếp theo mới là lúc khảo nghiệm Hải quân.

Một nền văn minh trong thời kỳ khuếch trương sẽ nhanh chóng mở rộng, cũng không hiếm thấy, rất nhiều văn minh vô danh tiểu tốt đều sẽ vì cơ duyên xảo hợp mà hưng khởi.

Nhưng những văn minh này đa số là sớm nở tối tàn, văn minh không chỉ phải trải qua hưng khởi, càng phải trải qua suy yếu, sau đó còn có thể hưng khởi lần thứ hai, lần thứ ba, đây mới thực sự là khảo nghiệm.

Bởi vì đại bộ phận văn minh đều là vì lợi mà tụ, vô lợi mà tan, có thể cùng phú quý không thể cùng hoạn nạn.

Nói cho cùng vẫn là bọn họ không có một bộ quy luật vận hành chi phí thấp nhất, không cách nào vượt qua thời kỳ tài nguyên quá thấp.

Phải trong nguy nan mà chờ đợi, còn phải có thể trong nguy cơ điều động tính tích cực của mọi người, trao cho mọi người niềm tin, thì rất khó.

Hải quân phát triển tám trăm năm, đã đến điểm chuyển ngoặt.

Thang Mỗ của Thất Thủy Chi Đô có thái độ với Hải quân rất phức tạp, một mặt ông không quá thích Hải quân, nhưng một mặt cũng thừa nhận Hải quân xác thực đã mang lại không ít tiện lợi cho thế giới.

Thất Thủy Chi Đô năm đó cũng không phồn hoa như vậy, dù sao xuất hải du lịch rất nguy hiểm, hơn nữa kim chỉ nam cần thiết để xuất hải bản thân nó đã rất hiếm có.

Chương 3444

Thuyền có thể đến được Thất Thủy Chi Đô rất ít, dẫn đến ngành đóng thuyền ở Thất Thủy Chi Đô cạnh tranh ác tính.

Là Hải quân xác bảo hàng đạo, để nhiều người ra khơi hơn, cũng làm cho nhiều người nắm giữ kỹ thuật đi biển hơn.

Hải quân chuyển ra một lượng lớn nhân tài hàng hải, Thất Thủy Chi Đô cũng vì vậy mà đạt được nhiều đơn đặt hàng hơn, mọi người cũng bắt đầu hợp tác, Thất Thủy Chi Đô càng ngày càng giàu có.

Thang Mỗ nói: Có thể nói Thất Thủy Chi Đô là cùng phát triển với Hải quân, nhưng hiện tại Hải quân lại.

Thang Mỗ với tư cách là thế hệ trước, đã từng chứng kiến hỗn loạn, cũng hiểu được tầm quan trọng của Hải quân, nhưng Hải quân hiện tại lại càng ngày càng xa lạ, càng ngày càng điên cuồng.

Tốt đẹp luôn là ngắn ngủi, cũng giống như hoàng tử và công chúa theo đuổi được tình yêu, nhưng tình yêu rất nhanh sẽ biến thành củi gạo dầu muối tương giấm trà, biến thành sự so đo về vật chất.

Đỗ Lan nói: Chính nghĩa của Hải quân cũng giống như vậy.

Thang Mỗ không nói gì, nhìn đại hải bao la, chỉ cảm thấy thâm bất khả trắc.

Thế giới rốt cuộc sẽ biến thành bộ dáng gì.

Ông tưởng tượng không ra, nhưng ông biết hiện tại sóng ngầm cuộn trào, chính là lúc đa sự chi thu.

Đỗ Lan lại biết không cần sốt ruột, dù sao Chính phủ Thế giới còn có một chiêu in tiền chưa sử dụng ra.

Bất quá chiêu này một khi dùng đến, đó chính là tự đào mộ.

Đương nhiên, nếu Chính phủ Thế giới có thể in tiền, hơn nữa đem tiền lưu động đến trong tay tầng lớp dưới đáy, cho bọn họ cơ hội thăng tiến, thì có thể làm sống lại cả cục diện, nhưng đây là đại tẩy bài, đối với Thiên Long Nhân trung cao thấp đều là chuyện xấu, đến lúc đó phản đối kịch liệt nhất chính là Thiên Long Nhân trung cấp và sơ cấp.

Bởi vì Thiên Long Nhân sơ cấp dễ bị thay thế nhất, bá tánh bình thường một khi hình thành xung kích, kẻ đầu tiên không giữ được chính là Thiên Long Nhân sơ cấp.

Đương nhiên Thiên Long Nhân sơ cấp chỉ cần cùng bá tánh hình thành sức mạnh, xung kích Thiên Long Nhân trung cao cấp, là có thể hình thành sức mạnh biến cách từ dưới lên trên.

Hiển nhiên tiền không chảy đến tay bá tánh, thậm chí đều không thể chảy đến tay Thiên Long Nhân sơ cấp.

Đây mới là đại vấn đề, là vấn đề chỉ dựa vào in tiền thì không cách nào giải quyết.

In tiền thì được, nhưng đường ống lưu thông tiền tệ toàn bộ nằm trong tay Thiên Long Nhân cao cấp, bọn họ vừa chặn lại là có thể giữ tiền trong tay mình, tiền căn bản không chảy xuống dưới được.

Mà tiền càng nhiều, càng không có giá trị, Thiên Long Nhân cao cấp sẽ kiêm tính đất đai, lấy đất đai làm cơ sở chờ đợi cải triều hoán đại.

In tiền mà không giải quyết vấn đề, đây là rất tồi tệ.

Đỗ Lan biết tình huống trước mắt chỉ có khả năng có hai loại tình huống, một loại chính là Thiên Long Nhân cao cấp tiếp tục áp chế Thiên Long Nhân sơ cấp, một loại chính là thảo mãng quật khởi.

Lộ Phi hiện tại còn đại biểu cho thảo mãng, cái này phải xem mẫu thân hắn là thân phận gì, nếu mẫu thân hắn là người bình thường, vậy hắn chính là thảo mãng.

Nếu mẫu thân hắn là con gái của một gia tộc cao quý nào đó, vậy Lộ Phi chính là Thiên Long Nhân cao cấp.

Còn về việc hắn có trở thành Hải Tặc Vương hay không cũng không có ý nghĩa, La Kiệt hoàn toàn đại biểu cho thảo mãng trở thành Hải Tặc Vương, còn không phải là một mạng ô hô sao.

Chính là không cho thảo mãng cơ hội quật khởi.

Lúc này nhóm Lộ Phi đào thoát khỏi sự truy sát của Hải quân, đang dựa theo hướng kim chỉ nam, tìm kiếm Cơ Giới Đảo.

Mọi người không có niềm vui chiến thắng gì, dù sao mâu thuẫn nội bộ vẫn chưa giải quyết.

Na Mỹ cảm giác ánh mắt Ô Tác Phổ quái quái, lại nói không nên lời kỳ quái ở chỗ nào.

Kiều Ba hỏi: Ô Tác Phổ, cậu hình như thay đổi rồi.

Đã từng bị vứt bỏ, tự nhiên sẽ thay đổi.

Các cậu không phải cũng thay đổi sao.

Lúc vứt bỏ Hoàng Kim Mai Lệ hào thì quyết nhiên như vậy, nhưng quay đầu lại dựa vào Hoàng Kim Mai Lệ hào để đào mệnh.

Tôi thấy các cậu tốt nhất cũng nên cẩn thận một chút, nếu như một ngày nào đó vì một số người nhất ý cô hành, gặp phải cường địch, rơi vào tàn tật, cũng sẽ bị một số thuyền trưởng vô tình vứt bỏ.

Ô Tác Phổ âm dương quái khí nói.

Làm sao có thể.

Kiều Ba không tin Lộ Phi sẽ vứt bỏ người khác.

Làm sao sẽ không.

Ai nếu như cụt tay cụt chân, không cách nào tiếp tục lữ hành, chính là gánh nặng, kết cục sẽ giống như Hoàng Kim Mai Lệ hào vậy.

Kiều Ba không khỏi nhìn về phía Lộ Phi, rất khó xử, nói: Ô Tác Phổ, mọi người đều là đồng đội, cậu đừng như vậy.

Đồng đội.

Đó là khi có cùng lý tưởng, một khi lý tưởng xuất hiện mâu thuẫn, chính là kẻ địch.

Kiều Ba, cậu tốt nhất chú ý an toàn, có một số người không có thực lực trở thành Hải Tặc Vương, lại cứ luôn muốn khiêu chiến độ khó cao, đem vận khí coi như thực lực, sẽ có một ngày hại người hại mình.

Sau đó còn muốn làm ra một bộ dáng người lãnh đạo nói cái gì mà vì tốt cho mọi người, không thể không vứt bỏ người không có giá trị đối với mình.

Loại người này làm thuyền trưởng, thuyền viên tốt nhất chính là cẩn thận một chút.

Mọi người đều nghe ra được, trong lòng Ô Tác Phổ không thoải mái, ý kiến đối với Lộ Phi rất lớn, nói Lộ Phi là kẻ không có thực lực chỉ có vận khí, hơn nữa là người rất vô trách nhiệm.

Kiều Ba nhịn không được nói: Tuy rằng rất nhiều lúc mạo hiểm, nhưng mọi người đều đồng ý mà.

Ai mà không muốn lữ trình càng thêm đặc sắc.

Còn việc gặp phải cường địch, hoàn toàn là tình huống ngoài dự liệu.

Cường địch xác thực đáng sợ, tớ đến bây giờ cũng không tin chính mình thực sự từ Không Đảo sống sót trở về, nhưng đó đều là ngoài ý muốn, không phải bản ý của Lộ Phi.

Kỳ thực mọi người đều giống nhau, trước khi Lộ Phi đánh bại Ngải Ni Lộ, đều gặp phải Ngải Ni Lộ tiến công, đều bị điện giật đến mức không thể tự lo liệu.

Kết quả lại sống sót, quả thực như mộng ảo.

Không nói là vận khí, đều không có cách nào giải thích.

Đương nhiên gặp phải Ngải Ni Lộ xác thực là mọi người không nghĩ tới, vốn dĩ mọi người chỉ là muốn gia tăng chút kinh hỷ, kết quả thành kinh hãi.

Mọi người quyết định.

Cậu ta có cho chúng ta lựa chọn khác sao.

Ô Tác Phổ trào phúng nói: Đều nói mưu định rồi mới hành động, nhưng cậu ta ngoại trừ một bầu nhiệt huyết, còn có cái gì.

Đem mọi người đưa vào cảnh địa nguy hiểm, căn bản chính là mưu sát.

Sẽ có một ngày vận khí dùng hết, lần sau chúng ta lại gặp phải đối thủ không thể đối kháng như Ngải Ni Lộ, cậu ta với tư cách thuyền trưởng có thể làm chính là đem trách nhiệm đều đẩy lên người các cậu, sau đó vứt bỏ các cậu.

Tóm lại tự mình cẩn thận đi, lời ta nói chỉ đến đây thôi.

Nếu cậu không muốn ở lại, có thể xuống thuyền.

Tác Long lạnh lùng nói.

Tại sao tôi phải xuống thuyền.

Hoàng Kim Mai Lệ hào là thuyền của Khả Nhã, tôi phải thủ hộ nó thật tốt.

Các cậu không phải có tiền đổi thuyền sao, người nên xuống thuyền là các cậu.

Ô Tác Phổ hoành mi lạnh đối.

Tác Long thật sự là hận không thể một đao chém chết đối phương, bởi vì Ô Tác Phổ đã trở thành nhân tố bất ổn định.

Nhưng xấu hổ là vì tiền của bọn họ đều để lại ở Thất Thủy Chi Đô, đã không còn tiền đổi thuyền nữa.

Rõ ràng là hải tặc, còn làm ra vẻ mặt ta là người tốt, diễn cho ai xem.

Buồn nôn.

Hải tặc chính là hải tặc, bất kể đi đến đâu cũng đừng quên điểm này, lại còn nghênh ngang lên bờ, một chút tự giác cũng không có, thật tưởng mình là Hương Khắc Tư, có thể tán bái bất danh che giấu tên tuổi, đàng hoàng bước vào đại điện.

Kết quả bị Hải quân truy đuổi chạy trốn khắp nơi, nực cười.

Ô Tác Phổ thấy nhóm Lộ Phi trốn khỏi Thất Thủy Chi Đô, càng thêm xác định Lộ Phi là không có thực lực của Hương Khắc Tư, nhưng lại mắc bệnh của Hương Khắc Tư.

Hương Khắc Tư có thể không hóa trang, trực tiếp xuất nhập Thánh Địa, thậm chí ở trước mặt Ngũ Lão Tinh đòi một cái mặt mũi, bởi vì hắn có cái thực lực này.

Lộ Phi thì nên kẹp chặt đuôi, ngụy trang lên bờ, tránh né tầm mắt Hải quân.

Thực lực không được, thì khiêm tốn một chút.

Lộ Phi bị nói đến đỏ mặt tía tai, cho dù hắn thần kinh thô cũng chịu không nổi loại minh trào ám phúng này của Ô Tác Phổ.

Nhưng hắn cũng không biết phản bác thế nào, bởi vì những gì Ô Tác Phổ nói đều là sự thật, là quyết định của hắn khiến đoàn đội gặp phải các loại vấn đề, khiến Hoàng Kim Mai Lệ hào gặp phải các loại khiêu chiến.

Chương 3445

Bởi vì tôi tin tưởng năng lực của mọi người, bất kể nguy cơ gì cũng có thể vượt qua.

Lộ Phi rốt cuộc nói ra lời trong lòng, sở dĩ hắn mạo hiểm chính là tin tưởng mọi người.

Mọi người có năng lực, làm tốt việc của mình, tự nhiên có thể hóa nguy thành an.

Lộ Phi và Ô Tác Phổ châm phong tương đối, đều không xin lỗi nhượng bộ.

Ô Tác Phổ cho rằng Lộ Phi nên phụ trách, Lộ Phi thì cho rằng mọi người nên làm tốt công tác của mình.

Lộ Phi không cho rằng chính mình mạo hiểm, mỗi người trên thuyền đều là hắn tinh khiêu tế tuyển, năng lực tuyệt đối không thành vấn đề.

Chỉ cần mọi người phát huy thực lực, biển cả tuy lớn, nơi nào cũng có thể đi.

Căn bản không tồn tại vấn đề mạo hiểm gì.

Ô Tác Phổ nghe Lộ Phi không biết xấu hổ như vậy, cười lạnh nói: Cho dù mọi người đều phát huy thực lực, còn không phải bị Hải quân truy sát sao.

Còn không phải bị Ngải Ni Lộ đánh đến không tìm thấy bắc.

Dựa vào cái gì chúng ta phát huy thực lực, thì nhất định có thể hóa nguy thành an.

Chẳng lẽ kẻ địch không có năng lực sao.

Cậu trước đó không phải cũng từng nói chiến đấu thì sẽ chết người sao.

Vậy thì lúc mạo hiểm không phải nên suy nghĩ theo tư duy giới hạn thấp nhất để phòng ngừa sao.

Chiến đấu thì sẽ chết người, xác thực là Lộ Phi nói.

Nhưng hắn không cho rằng chuyến đi của mình là lữ hành chiến đấu, chỉ cho rằng mình là lữ hành mạo hiểm.

Chiến đấu chỉ là ngoài ý muốn, Lộ Phi không có đem chiến đấu đặt ở vị trí đầu tiên.

Cho nên hắn nói: Gặp phải chiến đấu cũng không phải bản ý của tôi, ai biết sẽ gặp phải nhiều đối thủ như vậy.

Loại chuyện này bất kể ai làm thuyền trưởng, đều giống nhau không thể tránh khỏi.

Tớ ủng hộ Lộ Phi, chiến đấu xác thực là ngoài ý muốn.

Na Mỹ cũng cảm thấy bọn họ là bị cuốn vào các loại chiến đấu, cảm giác mỗi hòn đảo đều đối với khách nhân không có ý tốt.

Kiều Ba cũng nói: Chúng ta chưa bao giờ chủ động gây chuyện, nhưng kẻ địch luôn tìm chúng ta gây phiền phức, không thể không chiến đấu.

Chuyện này không liên quan đến Lộ Phi.

Đừng có khai thoát cho Lộ Phi, lúc mới đầu hoặc giả còn có thể nói là ngoài ý muốn.

Nhưng sau khi trải qua mấy hòn đảo, mọi người cũng nên biết mỗi hòn đảo đều có địa đầu xà, chẳng lẽ chúng ta không nên có sự chuẩn bị sao.

Hơn nữa chúng ta đều có lệnh truy nã, tiến vào thành phố lớn, không nên có sự chuẩn bị sao.

Kết quả thế nào.

Không có, cái gì cũng không có.

Chúng ta cứ thế nghênh ngang đi đến nơi mới, đắc tội địa đầu xà mới, triển khai một trận chiến tranh mạc danh kỳ diệu.

Nếu như một lần hai lần, xác thực không phải lỗi của Lộ Phi, nhưng hiện tại không phải một lần hai lần, mà là năm lần sáu lần, mỗi một lần.

Các cậu còn nói đây không phải vấn đề của thuyền trưởng sao.

Ô Tác Phổ cũng là giảng đạo lý, cũng không có trực tiếp chụp mũ cho Lộ Phi, mà là chỉ ra thuyền trưởng không hấp thụ giáo huấn, mỗi lần đều dùng lý do tương tự dẫn phát xung đột, không biết khiêm tốn.

Lộ Phi thì cảm thấy không thành vấn đề, bởi vì mỗi lần đều có lý do không thể không chiến đấu.

Tác Long cũng cảm thấy không thành vấn đề, nói: Ô Tác Phổ, đừng quên, cậu cũng từng nhận sự giúp đỡ của Lộ Phi.

Mỗi một hòn đảo đều có người cậy mạnh hiếp yếu, đều có lý do để ra tay.

Chẳng lẽ cậu cho rằng thấy chết không cứu là chuyện tốt sao.

Nếu Lộ Phi thực sự là một người lãnh đạm, chúng ta cũng không có khả năng tụ tập trên một con thuyền.

Cậu chấp nhận sự giúp đỡ, thì không cho phép Lộ Phi đi giúp đỡ người khác sao.

Đương nhiên không cho phép.

Ô Tác Phổ lạnh băng nói.

Mọi người không nghĩ tới Ô Tác Phổ sẽ nói như vậy, đều rất kinh ngạc.

Đương nhiên Ô Tác Phổ chưa nói xong, tiếp tục nói: Một thế lực sau khi đản sinh, sẽ nội sinh ra nhu cầu sinh tồn.

Nếu như các cậu chỉ nghĩ đến giúp đỡ người khác, thì sớm giải tán đi, bởi vì lần sau lại gặp phải đối thủ như Ngải Ni Lộ, sẽ không luôn may mắn như vậy đâu.

Cho dù không chết, cũng có thể tàn phế, vậy thì lý tưởng của các cậu cũng hóa thành bọt nước.

Trên biển cả nhiều cường giả như vậy còn cần ngươi lừa ta gạt, khổ tâm cô nghệ, dựa vào cái gì chúng ta có thể một đường đánh đánh giết giết, đả thông tất cả hòn đảo.

Chỉ dựa vào vận khí của chúng ta sao.

Mọi người tuy rằng không đồng ý thấy chết không cứu, nhưng Ô Tác Phổ nói cũng rất hiện thực.

Bọn họ trước đây đều cự ly tử vong rất gần, chỉ cần có một lần ngoài ý muốn, bọn họ liền phải xong đời.

Chúng ta có thể chiến thắng tử thần rất nhiều lần, nhưng tử thần chỉ cần chiến thắng chúng ta một lần.

Ô Tác Phổ rất hiện thực nói.

Mọi người cũng không khỏi tư khảo những cường giả trên biển cả kia sinh tồn như thế nào, thực lực rất mạnh nhưng đều dùng các loại phương pháp khống chế hòn đảo, không để trên đảo xuất hiện người phản đối mình, hơn nữa rất nhiều cường giả còn am hiểu âm mưu quỷ kế, rõ ràng thực lực rất mạnh nhưng lại thích âm thầm gây sự, mà không phải dựa vào vũ lực.

Bất kể là hải tặc hay là Hải quân, đều không giống Lộ Phi lỗ mãng như vậy.

Đây là vấn đề rất hiện thực, bởi vì trên biển cả không có một người nào thực lực có thể đánh bại tất cả mọi người, cho nên bọn họ không thể không tìm kiếm sức mạnh bên ngoài vũ lực.

Lộ Phi tịnh không thích sức mạnh bên ngoài vũ lực, bởi vì suy xét những vấn đề này quá phiền toái, cho nên hắn trực tiếp nói: Tìm được càng nhiều đồng đội, luôn có người có thể giải quyết vấn đề.

Nếu như thực sự giải quyết không được, thì mọi người cùng nhau nỗ lực.

Tôi chính là người đàn ông muốn trở thành Hải Tặc Vương.

Ô Tác Phổ cảm thấy loại lời nói này quá ngây thơ.

Oanh.

Đánh gãy đối thoại giữa Lộ Phi và Ô Tác Phổ là một phát pháo đạn.

Băng Mũ Rơm, lập tức dừng thuyền.

Vương Luffy đứng ở mũi thuyền nói: Nếu không một pháo tiếp theo sẽ bắn trúng các ngươi.

Là hắn.

Mọi người sau khi nhìn thấy Vương Luffy, đều rất kinh ngạc.

Hắn rốt cuộc là ai.

Có phải anh em của Lộ Phi không.

Kiều Ba hiếu kỳ hỏi.

Sơn Trị nói: Hiện tại không phải lúc tán gẫu những chuyện này, chúng ta nên lập tức lập tức rút lui.

Tốc độ thuyền của chúng ta không đủ.

Na Mỹ bất lực nói.

Vương Luffy và Lộ Phi cách không nhìn nhau, Vương Luffy một chút cũng không sốt ruột, bởi vì hắn vốn dĩ không phải tới tìm người, chỉ là tới triển hiện một chút sự tồn tại của mình.

Nếu muốn bắt Lộ Phi thì tùy thời đều có thể.

Nhưng Vương Luffy muốn hảo hảo hưởng thụ quá trình mèo vờn chuột, hắn là bản sao, Lộ Phi là bản thể, bản sao nên mang đến áp lực cho bản thể.

Bản thể của ta, hãy hảo hảo hưởng thụ nỗi sợ hãi khi nhảy múa trên lưỡi dao đi.

Vương Luffy cười lạnh.

Nhưng ngay tại lúc này, một chiếc chiến hạm Hải quân khác nhanh chóng tiếp cận, chặn lại trước mặt Vương Luffy, một lão đầu khôi ngô tóc bạc phơ đứng trên mạn thuyền.

Hải quân đây là nội hồng rồi.

Sơn Trị hiếu kỳ quan vọng.

Bất kể tình huống gì, chúng ta mau rút lui.

Na Mỹ hiện tại cần Hoàng Kim Mai Lệ hào toàn tốc tiến lên.

Lộ Phi lại nhận ra đây là thuyền của ông nội mình, chẳng lẽ cái người giống hệt mình kia thực sự là anh em của mình.

Hắn cũng đầy bụng dấu chấm hỏi.

Chương 3446

Tạp Phổ trước đó đã nghe nói có một Hải quân lớn lên giống hệt cháu trai mình, tên là Vương Luffy.

Đáng tiếc vẫn luôn vô duyên gặp mặt, không nghĩ tới sẽ gặp nhau trên biển cả, càng không nghĩ tới Vương Luffy đang truy sát cháu trai Lộ Phi của mình, ông tự nhiên là cần nhúng tay một chút.

Thật giống.

Tạp Phổ nhìn thấy Vương Luffy, cũng không thể không thừa nhận hai đứa trẻ lớn lên giống nhau như đúc.

Theo lý thuyết, Lộ Phi trở thành Hải quân, ông nên cao hứng, dù sao đây là hy vọng luôn ấp ủ của ông với tư cách là ông nội.

Nhưng hiện tại, ông lại cảm thấy có chút khó chịu.

Vương Luffy cũng nhìn thấy Tạp Phổ, ông nội của bản thể, Anh hùng Hải quân, đồ cổ của thời đại cũ: Tạp Phổ Trung tướng, cửu văn đại danh, không biết ngài chặn ở đây là có ý gì.

Ngươi rốt cuộc là ai.

Tạp Phổ cũng muốn biết tại sao lại có Hải quân giống hệt cháu trai mình.

Chỉ dựa vào ngôn ngữ, chỉ sợ ta nói cái gì, ngài cũng sẽ không tin.

Cứ để chúng ta dùng nắm đấm đối thoại đi, như vậy ngài cũng có thể biết ta rốt cuộc là ai.

Vương Luffy chủ động phát khởi khiêu chiến.

Người trẻ tuổi, ngươi rất có đảm lượng a.

Tạp Phổ cười: Rất tốt, vậy ta sẽ tiếp nhận khiêu chiến của ngươi, cứ để chúng ta dùng nắm đấm giao đàm.

Oanh, hai người đều bộc phát Bá Khí, thiên địa biến sắc, nhật nguyệt vô quang.

Mây đen che trời, không gió mà dậy sóng.

Người trên Hoàng Kim Mai Lệ hào đều cảm giác được nguy cơ, mọi người đều biết đó là hai cường giả đang đối quyết, cứ giống như Lôi Thần Ngải Ni Lộ ở Không Đảo và Thái Dương Thần Lộ Phi đối quyết vậy, đều là cao thủ trong cao thủ.

Điện thiểm lôi minh, sự giao phong của Bá Khí có thể nói là bất phân thắng bại, Tạp Phổ kinh hãi, chính mình tu luyện Bá Khí hơn ba mươi năm, trải qua vô số trận chiến lớn nhỏ, mới thành tựu uy danh Thiết Quyền Tạp Phổ, hiện tại một tên tiểu bối Bá Khí lại có thể tương đương với trình độ của mình, đối phương là quái vật gì.

Vương Luffy tu luyện Bá Khí bất quá mười năm, tuy rằng có Trái Tượng Giao Cao Su, cũng biết Hải quân Lục Thức, nhưng số lượng chiến đấu chắc chắn không bằng Tạp Phổ, thời gian tu luyện chắc chắn cũng không đủ.

Cho dù hắn một ngày hai mươi bốn giờ không ngủ, một ngày làm hai ngày, cũng chỉ là hai mươi năm công lực, vẫn không bằng Tạp Phổ.

Nhưng bản sao là kiệt tác của Đỗ Lan, tự mang hack, người khác tu luyện một ngày chính là một ngày, bản sao tu luyện một ngày thì bằng mười ngày, cho nên bản sao chỉ cần một phần mười thời gian, là có thể đuổi kịp kẻ địch.

Thiết Quyền Tạp Phổ, thỉnh chỉ giáo.

Vương Luffy song quyền nắm chặt, Vũ Trang Sắc Bá Khí bao phủ toàn thân.

Để ta xem trình độ của ngươi.

Tạp Phổ ra quyền trước, nắm đấm cũng màu đen, thiết quyền như vẫn thạch.

Vương Luffy ra quyền sau, hào không sợ hãi, lấy quyền đối quyền, hai cái nắm đấm màu đen va vào nhau, nước biển đều sợ hãi trốn chạy, hai chiếc quân hạm cũng bị đẩy ra.

Hai người cứ thế bộc phát kịch chiến trên bầu trời.

Vương Luffy tu luyện một ngày bằng người khác mười ngày, dùng thủ đoạn bật hack đuổi kịp chiến lực tiền bối, Bá Vương Sắc Bá Khí đã hoàn thành triền nhiễu bao phủ, tia chớp đỏ đen thanh thế to lớn.

Cho dù là Thiết Quyền Tạp Phổ cũng lực bất tòng tâm, ông không thể lý giải đối phương một tên tiểu gia hỏa tuổi còn trẻ, làm sao lại lợi hại như vậy.

Cường đại hơn đứa cháu trai lớn của ông quá nhiều, cái Bá Vương Sắc Bá Khí này, hoàn toàn có thể so với Tứ Hoàng.

Cái này không khoa học a, chẳng lẽ đối phương từ trong bụng mẹ đã bắt đầu tu luyện rồi.

Còn có một vấn đề, chính là Vương Luffy này hình như cũng là Trái Tượng Giao, điều này vi phạm thường thức.

Theo lý thuyết một trái ác quỷ chỉ có thể để một người đạt được năng lực, đợi đến khi người sử dụng chết đi, trái ác quỷ mới có thể xuất hiện lần nữa.

Một trái ác quỷ cho dù đồng thời cho hai người ăn, cũng là người ăn trước đạt được năng lực, người ăn sau không có năng lực.

Chỉ cần ăn một miếng là có năng lực, không cần ăn hết toàn bộ trái cây.

Tóm lại Trái Ác Quỷ có các loại đặc tính, cũng bao gồm khẩu vị rất khó ăn, sau khi ăn xong sẽ bị biển cả chán ghét, không cách nào bơi lội.

Một khi rơi xuống nước, người năng lực giả sẽ toàn thân vô lực, như tảng đá chìm xuống.

Một người năng lực giả chỉ có thể sử dụng một loại trái cây, không thể ăn nhiều trái, không thể đạt được nhiều năng lực.

Một năng lực chỉ có thể xuất hiện trên người một người là thường thức của biển cả, nhưng hiện tại thường thức bị phá vỡ, Trái Tượng Giao đồng thời xuất hiện trên người hai người, cái này không khoa học.

Không, khoa học chắc chắn là đúng, thường thức sẽ không sai.

Sẽ không xuất hiện hai Trái Tượng Giao, nếu như xuất hiện, vậy thì là một người trong đó trái cây chỉ là giống cao su, nhưng sự thực không phải cao su.

Tạp Phổ tin tưởng tính chính xác của thường thức, cho nên hoài nghi Vương Luffy không phải Trái Tượng Giao.

Bất kể là tình huống gì, chiến đấu vẫn phải tiếp tục.

Đối mặt người trẻ tuổi bật hack, Tạp Phổ cũng dùng ra Bá Khí triền nhiễu, Vũ Trang Sắc Bá Khí đốt cháy không khí, hết thảy xung quanh đều bị thiết quyền bốc hơi.

Đây chính là đối quyết của Bá Khí, ở nửa trước Đại Hải Trình là rất hiếm thấy.

Dư ba đáng sợ không ngừng khuếch tán, sóng biển thôi động Hoàng Kim Mai Lệ hào tiến lên.

Mọi người nhìn về phía chiến trường mây đen áp thành, cảm giác kinh tâm táng đảm.

Lộ Phi rất rõ ràng thực lực của ông nội, dù sao hắn là dưới thiết quyền yêu thương của ông nội mà trưởng thành, vấn đề là một cái chính mình khác hình như đã cùng ông nội đánh thành ngang tay, đây là thực lực bực nào.

Chính mình có phải hay không quá yếu rồi.

Nhìn thấy người đồng trang lứa cường hãn như vậy, Lộ Phi cũng sẽ phản tư.

Đây là Bá Khí.

La Tân có thể xác định điện thiểm lôi minh trên chiến trường là do Bá Khí dẫn khởi.

Mọi người cũng nghe nói qua Bá Khí, cũng biết Bá Khí là mỗi người đều có thể nắm giữ, nhưng cần gian khổ ma luyện.

Bọn họ còn chưa nắm giữ Bá Khí, chỉ có thể nói bọn họ còn chưa đủ nỗ lực.

Chúng ta vẫn là mau đi thôi.

Kiều Ba cảm giác tia chớp đen nguy hiểm tùy thời sẽ đuổi kịp bọn họ.

Trong chiến trường, Tạp Phổ và Vương Luffy liên tục đối chiêu, hai người mỗi bên ra mười quyền, bất phân thắng bại.

Nắm đấm Tạp Phổ ẩn ẩn đau nhức, biết Bá Vương Sắc Bá Khí của đối phương ở trên Vũ Trang Sắc Bá Khí của mình.

Người trẻ tuổi, ngươi rất xuất sắc, có người như ngươi gia nhập Hải quân thật đúng là may mắn a.

Tạp Phổ vẫn rất cao hứng, chí ít Hải quân còn có thể hấp dẫn nhân tài trẻ tuổi.

Không chỉ là có Vương Luffy người trẻ tuổi có thực lực như vậy, còn có Khắc Bỉ Coby người trẻ tuổi có lý tưởng như vậy.

Vương Luffy lại cười nói: Ta sẽ nỗ lực leo lên cao vị, sau đó đem sức mạnh Hải quân chuyển biến thành sức mạnh của chính ta, ta sẽ trở thành quân phiệt.

Mục tiêu của hắn không phải chưởng khống Hải quân, mà là trở thành quân phiệt.

Tạp Phổ lại không nghĩ tới đối phương chỉ đem Hải quân coi như bàn đạp, mục tiêu cuối cùng là trở thành kẻ địch của Hải quân.

Hơn nữa còn không phải kẻ địch bình thường, là kẻ địch khiến Hải quân đau đầu nhất.

Nếu như là hải tặc, Hải quân là không quan trọng, nhưng quân phiệt thì không xong rồi.

Bởi vì quân phiệt dùng tiền vốn của Hải quân, lại làm chuyện phá hoại Hải quân.

Tuy rằng mặt ngoài là Hải quân, nhưng kỳ thực nghe điều không nghe tuyên, hoàn toàn không nể mặt Hải quân.

Quân phiệt là vấn đề Hải quân đau đầu nhất, địa phương Hải quân quân phiệt hóa, gây ra chuyện, Tạp Phổ thấy quá nhiều rồi: Tại sao.

Năng lực của ngươi trở thành Hải quân Nguyên soái cũng là có cơ hội.

Trở thành Hải quân Nguyên soái lại như thế nào.

Còn không phải muốn chịu sự khống chế của Thiên Long Nhân cao cấp.

Còn không phải muốn nhìn sắc mặt Thiên Long Nhân cao cấp.

Ngươi và ta đều là thảo mãng, thì nên biết thảo mãng vĩnh viễn thấp hơn người ta một bậc.

Vương Luffy nói: Mục tiêu của ta chính là tiêu diệt tất cả những kẻ vọng đồ giẫm lên đầu ta, mệnh ta do ta không do trời.

Đây mới là mục tiêu nhân vật chính sảng văn nên có, thần cản giết thần, phật cản giết phật.

Chương 3447

Tiểu tử, ngươi.

Tạp Phổ chưa thấy qua tên nào kiêu ngạo như vậy, thiên thiên đối phương thực lực còn mạnh như vậy, rất có khả năng thực sự sẽ trở thành người đào mộ cho Hải quân.

Tên tiểu tử này so với Long Dragon càng thêm điên cuồng, tương lai trở nên càng phát ra không thể khống.

Tạp Phổ biết chính mình không cách nào ngăn cản đối phương, vừa rồi đối chiêu đã chứng minh thực lực bản thân không đủ để giành chiến thắng.

Với tư cách một chiến sĩ kinh nghiệm phong phú, nhận rõ chênh lệch địch ta là tất yếu.

Tạp Phổ Trung tướng, chẳng lẽ ngài không cảm thấy thế giới này nên thay đổi sao.

Vương Luffy hỏi.

Tạp Phổ đương nhiên biết cần thay đổi, hơn nữa có rất nhiều người đang nỗ lực, con trai của ông cũng là một trong số đó.

Người tìm kiếm thay đổi đa số là thảo mãng, đáng tiếc phương hướng mọi người lựa chọn lại không giống nhau, có người gia nhập Hải quân, có người gia nhập Quân Cách Mạng, có người trở thành hải tặc.

Mọi người đều hi vọng có thể làm cho thế giới trở nên tốt hơn, nhưng lộ tuyến lại hoàn toàn bất đồng, ông đương nhiên biết.

Nhưng càng là biết càng là bi lương, bao nhiêu hy vọng mọi người có thể hợp tác, mà không phải bởi vì lộ tuyến bất đồng mà chém giết lẫn nhau.

Nhìn Vương Luffy đang được hắc điện bao quanh, trẻ tuổi mà cường đại, kiên định mà duệ trí, Tạp Phổ thực sự cảm thấy mình già rồi, hậu sinh khả úy: Cho nên ngươi muốn thông qua Hải quân kiến lập quân đội của chính mình, sau đó khống chế đại hải.

Không sai biệt lắm là ý này.

Vương Luffy nói: Đương nhiên trước mắt còn không được, bởi vì Hải quân còn chưa gặp phải kẻ địch làm lay động thế giới, chỉ có khi hải tặc và Quân Cách Mạng càng ngày càng mạnh, Hải quân mới có thể để các địa phương Hải quân tự mình chiêu thu binh sĩ, chế tạo chiến hạm đi tiêu diệt kẻ địch.

Đến lúc đó ta sẽ tự mình dẫn một chi bộ đội tiêu diệt kẻ địch của Hải quân, đánh ra danh vọng.

Tạp Phổ biết nếu quả thật như thế, các địa phương Hải quân đều có thể độc lập, thế giới sẽ phân liệt thành từng khu vực, tiến vào thời đại Chiến Quốc.

Mà vì để đạt thành mục tiêu này, thì cần dưỡng khấu tự trọng.

Dưỡng khấu tự trọng.

Tạp Phổ biết Vương Luffy muốn làm gì.

Không sai, chính là dưỡng khấu tự trọng, cho nên ngài căn bản không cần cùng ta khai chiến, ta cũng chỉ là hù dọa hù dọa đứa cháu bảo bối của ngài, sẽ không thực sự động thủ, bởi vì hiện tại còn chưa phải lúc.

Còn chưa có một cỗ sức mạnh thực sự uy hiếp Hải quân, bức bách Hải quân buông tha quyền lực.

Vương Luffy lúc này hoàn toàn chính là một âm mưu gia, hắn muốn làm chính là mau chóng thăng chức tăng lương, đợi đến lúc Hải quân buông tha quyền lực, kiến lập bộ đội Hải quân của chính mình, trở thành một phương chư hầu, tiến vào loạn thế, trục lộc thiên hạ.

Ngươi thật sự không đầy hai mươi tuổi sao.

Tạp Phổ cảm thấy đối phương nghĩ cũng quá xa rồi, đã nhìn thấy mười năm thậm chí hai mươi năm sau.

Cái này so với cháu trai Lộ Phi thông minh hơn quá nhiều.

Ta nhiệt ái học tập.

Vương Luffy nói: Từ trong quy luật lịch sử suy đoán ra chỉ có Hải quân mới có thể đánh bại Hải quân, hải tặc không được, Quân Cách Mạng cũng không được.

Bởi vì bọn họ đều không có đề xuất một bộ thể hệ, không có thể hệ mới, Hải quân thì chỉ có thể tự mình cách tân, từ nội bộ kéo dài ra thế lực mới đi thay thế thế lực cũ, tiến hành tân trần đại tạ ngay trong thể hệ.

Tạp Phổ đều không biết nói cái gì cho tốt, đối phương hình như là đang muốn tốt cho Hải quân, lại hình như là muốn tiêu diệt Hải quân.

Kỳ thực rất đơn giản, Vương Luffy muốn tiêu diệt Thiên Long Nhân cao cấp hiện tại, sau đó chính mình thượng vị, đem thuộc hạ của mình biến thành Thiên Long Nhân cao cấp mới, hắn chính là Vua Thế Giới.

Vương Luffy đã đang kiến tạo Nội đình của chính mình, đây là thứ những người khác đều còn chưa bắt tay chuẩn bị.

Kinh Vũ Đế ỷ vào nội đình cấu kiến sức mạnh của chính mình, đem nhân tài nội đình phóng xuất ra đi chưởng khống tài nguyên.

Đương nhiên sau này, nội đình trở nên vĩ đại khó bỏ, Kinh Vũ Đế liền không thể không tìm cớ đại khai sát giới.

Đơn giản mà nói chính là cấu kiến thế lực trực thuộc chính mình, thể hệ vẫn là bộ kia của Hải quân, nhưng thế lực trực thuộc không nghe mệnh lệnh của Hải quân Tổng nguyên soái, chỉ nghe mệnh lệnh của Vương Luffy.

Tạp Phổ thì không có thế lực trực thuộc gì, Khắc Bỉ miễn cưỡng tính là một, nhưng quá yếu gà.

Hải quân Tam Đại Tướng khác cũng giống vậy, thủ hạ của bọn họ đều là thính mệnh tại Hải quân Tổng bộ, mà không phải thính mệnh tại bọn họ.

Cho dù Xích Khuyển trở thành Nguyên soái, cũng chỉ là một tư lệnh không quân quang can tư lệnh, không có thế lực trực hệ, làm cái gì cũng muốn nhìn sắc mặt Ngũ Lão Tinh.

Vương Luffy không giống vậy, sớm đã cấu kiến nội đình, chỉ chờ đào góc tường.

Tạp Phổ nhìn thiếu niên Hải quân trước mắt giống hệt Lộ Phi, sinh ra một cỗ cảm giác vô lực.

Cứ giống như năm đó chính mình không có ngăn cản La Kiệt vậy, chính mình tuy rằng là Hải quân Anh hùng, cũng bất quá là người đàn ông cô linh linh trên biển cả, đối mặt dã tâm và lý tưởng của người khác cũng vô năng vi lực.

Bất kể là đối kháng Hải quân, hay là lợi dụng Hải quân, dường như mỗi người đều cho rằng tương lai Hải quân không lạc quan, liền không có ai thực sự nguyện ý phục hưng Hải quân, chấn tác Hải quân.

Những người trẻ tuổi các ngươi, thật đúng là thích hưng phong tác lãng.

Tạp Phổ cảm giác mình quả nhiên là già rồi, thật sự theo không kịp tiết tấu của người trẻ tuổi, đám người trẻ tuổi này một kẻ so với một kẻ khoa trương, một kẻ so với một kẻ dã tâm.

Gió sóng càng lớn, cá càng đắt.

Vương Luffy mỉm cười nói.

Quả nhiên tên này cùng đại tôn tử của mình hoàn toàn là hai loại người, cháu trai mình vẫn là đáng yêu hơn, tuy rằng Lộ Phi luôn nói muốn trở thành Hải Tặc Vương, nhưng không có nhiều toan tính như vậy, làm tốt chuyện của mình, bất kể có thể làm thành hay không đều không hối hận.

Lộ Phi rất dễ nhìn thấu, nhưng Vương Luffy lại như cái bóng khó có thể nắm bắt.

Tạp Phổ, ngài cũng là một nhân tài, chi bằng gia nhập dưới trướng ta thế nào.

Vương Luffy phát ra lời mời, nói: Ngài chắc chắn cũng là tán đồng giá trị của Hải quân, như vậy ngài có thể cùng ta cùng nhau chiến đấu.

Ta sẽ không lật đổ Hải quân, ngược lại sẽ kiến lập Tân Hải quân.

Vậy Cựu Hải quân nên tự xử thế nào.

Tạp Phổ nói.

Những kẻ ngoan cố bất linh của Cựu Hải quân thì nên bị giải tán.

Vương Luffy nói: Còn về những Hải quân tích cực, Tân Hải quân đều là hoan nghênh.

Tạp Phổ Trung tướng, ta nghĩ ngài cũng rõ ràng tình huống Hải quân, cũng nên biết tại sao ngài không được tấn thăng.

Không phải vì ngài không được, mà là danh khí của ngài quá lớn.

Ngài một khi đạt được cao vị, dựa vào danh thanh của ngài hoàn toàn có khả năng làm rỗng quyền lực Ngũ Lão Tinh.

Đây là chuyện bọn họ sợ hãi nhất, một thảo mãng quật khởi.

Ta cũng không phải là dã tâm gia gì.

Tạp Phổ nói: Ta đối với những cái này không hứng thú.

Ngài là không hứng thú, nhưng trong Hải quân có đại lượng thảo mãng có hứng thú.

Ngài có thể cự tuyệt, nhưng đến lúc đó mọi người đoàn kết bên cạnh ngài, bức ngài không thể cự tuyệt.

Cho nên Ngũ Lão Tinh xử lý ngài cũng là rất bất đắc dĩ, không thể sa thải ngài, công lao của ngài quá lớn, sa thải ngài khó tránh khỏi có hiềm nghi tá ma sát lừa, qua cầu rút ván.

Nhưng cũng không thể trọng dụng ngài, bởi vì trọng dụng ngài, ngài có khả năng làm đại làm cường, uy hiếp địa vị Ngũ Lão Tinh.

Cho nên liền rất xấu hổ, chỉ có thể để ngài làm cái Trung tướng, chạy khắp nơi, để ngài không lên không xuống, hạn chế sức ảnh hưởng của ngài.

Nhưng chỉ cần ngài gia nhập trận doanh của ta, Thiết Quyền Tạp Phổ sẽ có địa vị tương ứng.

Ngươi cho rằng ta tham quân là vì địa vị sao.

Tạp Phổ khinh thường nói.

Tạp Phổ rất nổi danh, bởi vì ba mươi tám năm trước, ông đã đánh bại băng hải tặc mạnh nhất lúc bấy giờ.

Tuy rằng là ông cùng La Kiệt hợp tác cùng nhau đánh bại, nhưng Hải quân không thể nào tuyên truyền La Kiệt, liền chỉ tuyên truyền Tạp Phổ.

Nhưng vấn đề là Tạp Phổ là một thảo mãng, công tích to lớn như thế liền rất xấu hổ.

Thiên Long Nhân cao cấp cũng không thể thực sự để một thảo mãng có khả năng uy hiếp chính mình thượng vị.

Tạp Phổ là có danh vọng thực đánh thực, là có thể để đại đa số thảo mãng tâm phục khẩu phục.

Cái này là Chiến Quốc, Xích Khuyển không thể so được, hai người bọn họ thực lực tuy rằng rất mạnh, nhưng thảo mãng chưa chắc đã phục bọn họ, bởi vì hai người bọn họ không có thành tích kinh thiên lấy ra được, một thành tích mà mọi người đều tự thẹn không bằng.

Xích Khuyển sau này giết Râu Trắng, cũng không nổi danh bằng Tạp Phổ.

Dù sao tại trận chiến thượng đỉnh Marineford, Hải quân nhiều cao thủ như vậy đều ở đó, nếu đánh không thắng mới là kỳ quái, đánh thắng là chuyện đương nhiên.

Nhưng tình huống của Tạp Phổ không giống vậy, ba mươi tám năm trước tại Thần Chi Cốc God Valley, băng hải tặc Rocks như mặt trời ban trưa, Tạp Phổ dưới liệt thế to lớn nghịch phong lật bàn, đem toàn bộ băng hải tặc Rocks đánh tan, không phải Xích Khuyển có thể so sánh.

Hải quân Anh hùng, chỉ có một nhà này.

Ngài đương nhiên không để ý, nhưng đây là đang lãng phí danh vọng của chính mình, cũng là lãng phí thời gian của thế giới.

Thiên dư bất thủ phản thụ kỳ hại Trời cho không lấy ngược lại chịu hại, ngài có cơ hội làm nhiều chuyện hơn, lại không đi làm, xin lỗi thiên hạ, cũng là hại người hại mình.

Vương Luffy cũng là một cái mũ cao chụp xuống.

Tạp Phổ là lần đầu tiên nghe có người nói như vậy, thiên dư bất thủ phản thụ kỳ hại.

Đây là đạo lý gì.

Chương 3448

Ngươi căn bản cũng không biết chân tướng.

Tình huống năm đó rất phức tạp, ngươi không hiểu.

Ông nói.

Không phải là ngài cùng La Kiệt hai người cùng nhau hợp tác sao.

Hải quân tự nhiên không thể tuyên truyền công tích của Hải Tặc Vương, cho nên mới nói là ngài đơn độc đánh bại Rocks, xưng ngài là Hải quân Anh hùng.

Chân tướng thế nào không quan trọng, quan trọng là hiện tại ngài thực sự đã có danh vọng, thì nên hảo hảo lợi dụng, mà không phải uổng phí lãng phí.

Nếu như ngài gia nhập Tân Hải quân, tất nhiên sẽ có đại lượng Thiên Long Nhân sơ cấp truy tùy, chúng ta có thể nhanh chóng tráng đại.

Thiên Long Nhân sơ cấp.

Ngươi đang nói cái gì.

Hiển nhiên Tạp Phổ không lý giải cách nói Thiên Long Nhân sơ cấp này.

Chính là ý trên mặt chữ.

Thiên Long Nhân chia làm Linh vật Thiên Long Nhân, Cao cấp Thiên Long Nhân, Trung cấp Thiên Long Nhân, Sơ cấp Thiên Long Nhân, những người này đều là tồn tại cao hơn bá tánh bình thường, phương pháp khu phân chính là huyết thống.

Hai mươi gia tộc khai sáng Chính phủ Thế giới và Ngũ Lão Tinh khẳng định là Thiên Long Nhân cao cấp, còn có các nơi cha truyền con nối, tử truyền tôn thương nhân, chính khách là Thiên Long Nhân trung cấp.

Cuối cùng người phụ trách công tác sự vụ thực tế chính là Thiên Long Nhân sơ cấp.

Cái này rất dễ lý giải đi, tuy rằng ngoại trừ những người mặc đồ cách ly sẽ tự xưng Thiên Long Nhân ra, không ai tự xưng Thiên Long Nhân, nhưng kỳ thực người chân chính khống chế thế giới cũng là Thiên Long Nhân.

Mà chế độ nô lệ của Thiên Long Nhân, bất quá là đầu danh trạng giấy cam kết trung thành mà thôi.

Biểu tình Tạp Phổ rất nghiêm túc, ông không nghĩ tới chính mình một bó tuổi, lại sẽ bị phân loại thành Thiên Long Nhân.

Ông tự nhiên là không thừa nhận: Ta cũng không phải là Thiên Long Nhân.

Không thừa nhận cũng không sao cả, quan trọng là ngài có thể đoàn kết rất nhiều binh sĩ Hải quân.

Vương Luffy nói: Cho nên ta hi vọng ngài có thể gia nhập chúng ta.

Chúng ta cùng nhau cải tạo thế giới này, ngài nguyện ý không.

Nếu như nói ta không nguyện ý, không những không nguyện ý, còn muốn ngăn cản ngươi, ngươi sẽ làm thế nào.

Tạp Phổ cảm thấy đối phương có chút quá khoa trương rồi, không cách nào nhận khả lý tưởng của đối phương, cũng không cách nào nhận khả ý tưởng của đối phương.

Đó là tổn thất của chính ngài.

Vốn dĩ ngài có thể danh lưu thanh sử, nếu như từ bỏ, tự mình thừa đam hậu quả.

Ta không cho rằng sẽ có tổn thất.

Tạp Phổ nói.

Vương Luffy tiếc nuối nói: Danh vọng của ngài luôn sẽ có một ngày suy yếu, đến lúc đó bị phản công đảo toán tính sổ lại, hi vọng ngài cũng sẽ không hối hận.

Thiên Long Nhân cao cấp nhìn ngài khó chịu rất nhiều, hiện tại không đụng vào ngài không đại biểu sau này cũng không đụng vào ngài.

Tạp Phổ nhíu mày, đối phương có ý gì.

Có phải biết cái gì hay không.

Vương Luffy xác thực biết tình báo, hắn không chỉ là ở nội bộ hải tặc có gián điệp, ở nội bộ Hải quân cũng có rất nhiều gián điệp.

Tân Hải quân đã kiến lập, thông qua phương pháp bí mật kết xã truyền bá tư tưởng trong Cựu Hải quân, tùy thời chuẩn bị dưới khắc trên.

Đương nhiên Vương Luffy không chuẩn bị làm chuyện dưới khắc trên đê đoan thấp kém như vậy, mà là cấu kiến thể hệ của chính mình, chuẩn bị thoát ly Cựu Hải quân, hình thành một phương thế lực.

Thông qua tình báo biết được, có không ít người nói xấu Tạp Phổ.

Thiên Long Nhân cao cấp không muốn thừa nhận một thảo mãng trở thành Hải quân Anh hùng, cho nên bọn họ đang đợi cơ hội, đợi Tạp Phổ già đi, sẽ làm chết ông, sau đó tạt nước bẩn.

Bọn họ muốn nói cho thảo mãng biết, cái giá của việc vượt giới.

Thảo mãng thì nên có dáng vẻ của thảo mãng, đừng quá kiêu ngạo.

Danh thanh của ngài đã nổi lên rồi, không lợi dụng danh thanh củng cố địa vị, cuối cùng sẽ bị danh thanh làm liên lụy.

Bởi vì danh thanh không chỉ dẫn tới người truy tùy, cũng sẽ dẫn tới kẻ địch.

Kẻ địch của ngài rất giảo hoạt, rất ti bỉ, vượt qua tưởng tượng của ngài.

Ngài không dùng danh thanh tăng cường thế lực của chính mình, cuối cùng sẽ phải một mình đối mặt những kẻ ti bỉ này, kết cục có thể nghĩ mà biết.

Biểu tình Tạp Phổ càng ngày càng nghiêm túc, những chuyện này ông chưa từng suy xét qua.

Ông vốn không thèm đi suy xét suy nghĩ của kẻ ti bỉ, nhưng Vương Luffy trắng trợn đề xuất, thì không thể không suy nghĩ.

Ông cũng kiến đa thức quảng, rất rõ ràng đối phương nói một chút cũng không sai, đều nói trúng điểm mấu chốt.

Ông ở Hải quân nhiều năm như vậy, đắc tội hải tặc và Hải quân nhiều vô số kể, một khi ông già đi, cũng chỉ có thể ẩn cư, thậm chí cần cải đầu hoán diện, kết cục sẽ không tốt hơn La Kiệt là bao.

Nhưng chính mình trốn đi rồi, học sinh, người nhà, bạn bè của mình thì làm sao bây giờ.

Kẻ ti bỉ là không thể dùng giới hạn thấp nhất hạ hạn đi suy xét, bọn họ không có giới hạn thấp nhất.

Thiên dư bất thủ phản thụ kỳ hại.

Một người có danh thanh, thì có người truy tùy, đồng thời cũng có kẻ địch.

Lúc này tốt nhất chính là dùng danh thanh cường hóa chính mình, nếu không khó tránh khỏi sẽ có người bỏ đá xuống giếng.

Đặc biệt là loại thảo mãng sản sinh uy hiếp đối với Thiên Long Nhân cao cấp như Tạp Phổ, càng là có khả năng bị giết gà dọa khỉ.

Đương nhiên đây chỉ là chuyện mang tính xác suất, chưa chắc nhất định sẽ phát sinh.

Nhưng căn cứ Định luật Murphy, càng là chuyện lo lắng thì càng sẽ phát sinh.

Dù sao Thiên Long Nhân cao cấp cũng hình hình sắc sắc, khẳng định sẽ có kẻ tâm nhãn đặc biệt nhỏ, đặc biệt hận Tạp Phổ, sẽ có người chọn hành động.

Đến lúc đó, sẽ rất xấu hổ.

Cho nên nên tự vệ vẫn là phải tự vệ, ý tứ của thiên dư bất thủ phản thụ kỳ hại chính là một người gặp được cơ hội phát tích, cho dù không lấy, cũng đã bị người ta ghi hận, bởi vì cơ hội này người khác cũng muốn, sẽ có người cho rằng là Tạp Phổ cướp cơ hội.

Bất kể Tạp Phổ lấy hay không, sẽ có người hận Tạp Phổ người gặp được cơ hội, không chỉ Thiên Long Nhân cao cấp, cũng bao gồm Thiên Long Nhân sơ cấp thiếu hụt cơ hội.

Cho nên tốt nhất chính là cầm lấy cơ hội, dùng cơ hội hảo hảo cường hóa chính mình, để người hận mình không cách nào ra tay.

Tạp Phổ rất rõ ràng thế giới không phải thiên đường, chính là hiện thực như vậy.

Trên biển cả không chỉ là có lãng mạn, tàn khốc cũng giống vậy rất nhiều.

Một bộ phận người lãng mạn, chính là một bộ phận người khác tàn khốc.

Một bộ phận người tàn khốc, chính là một bộ phận người khác lãng mạn.

Cái này cũng giống như hoàng đế và ăn mày, hoàng đế làm tốt, ăn mày liền ít.

Hoàng đế làm kém, ăn mày liền nhiều.

Cũng giống như bập bênh vậy, lãng mạn và tàn khốc là đồng thời tồn tại.

Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật.

Đương nhiên Tạp Phổ cũng không phải kẻ nhát gan, sẽ không vì vài câu nói của Vương Luffy mà thực sự tham sống sợ chết: Ngươi xác thực cùng những kẻ trên biển cả kia không giống nhau, phương thức phân tích của ngươi xác thực là rất sắc bén.

Bất quá ngươi cho rằng vài câu nói là có thể làm ta dao động sao.

Ta là Thiết Quyền Tạp Phổ, không gì sợ hãi.

Vương Luffy có thể nói cái gì đây, nếu như Tạp Phổ nguyện ý giúp đỡ mình, Tân Hải quân tuyệt đối có thể phát triển nhanh hơn, nhưng đã đối phương không nguyện ý dệt hoa trên gấm, vậy thì thôi.

Đáng tiếc, vốn dĩ chúng ta có thể phối hợp lẫn nhau, đã ngài không nguyện ý, ta cũng không miễn cưỡng ngài.

Đương nhiên ta sẽ không phát động tiến công đối với ngài, dù sao ngài là anh hùng mà thảo mãng hướng tới.

Vương Luffy nói: Như vậy tạm biệt.

Chiến đấu chấm dứt, quay đầu rời đi.

Tạp Phổ nhìn hai con thuyền rời đi theo hướng ngược nhau trái phải, cuối cùng nhìn về phía hướng cháu trai rời đi, nhịn không được nói: Lộ Phi, đối thủ của cháu đã xuất hiện, muốn trở thành Hải Tặc

Vương, Vương Luffy là một đạo khảm chướng ngại mà cháu không thể không vượt qua.

Nói xong, ông cũng rời đi.

Nhóm Lộ Phi khí thế sa sút, trước tiên là bị Ô Tác Phổ mỉa mai, sau đó lại chứng kiến Hải quân cường đại, bọn họ cũng không thể không phản tư, chính mình có thể thực hiện lý tưởng sao.

Chương 3449

Trên biển cả có nhiều người như vậy, mỗi người đều có lý tưởng của riêng mình, dựa vào cái gì cuối cùng chúng ta sẽ thực hiện lý tưởng.

Kiều Ba phản tư, cậu muốn đạt được một loại thuốc vạn năng trị liệu tất cả bệnh tật, nhưng cẩn thận nghĩ lại, khả năng thực hiện lý tưởng của mình bé nhỏ không đáng kể.

Bất kể là muốn phát tài, hay là muốn trở thành chiến sĩ biển cả, hoặc là trở thành Kiếm Hào Đệ Nhất Thế Giới, hoặc giả tìm được All Blue có tất cả các loài cá, những mộng tưởng này đều không dễ dàng thực hiện.

Tại sao mọi người tin tưởng chính mình có thể thực hiện mộng tưởng.

Trên biển cả cường giả như mây, có mấy người thực hiện được mộng tưởng.

Trước đây chúng ta là bên công, là người ngăn cản mộng tưởng của người khác.

Đợi đến khi chúng ta tiếp cận mộng tưởng, cũng sẽ có rất nhiều người tới ngăn cản chúng ta thực hiện mộng tưởng, chúng ta có thể cản được sao.

Kiều Ba càng nghĩ càng cảm thấy gian nan: Lúc chúng ta nhỏ yếu, mọi người sẽ xem nhẹ lý tưởng của chúng ta.

Nhưng chúng ta càng ngày càng đi về phía trước, tiền thưởng càng ngày càng cao, người để ý chúng ta cũng sẽ càng nhiều, người trở ngại chúng ta cũng sẽ càng nhiều.

Cá Sấu Sa Mạc, Ngải Ni Lộ những cường giả như vậy đều sẽ bị mấy người mới đánh bại, chúng ta lại làm sao cản được người mới.

Kiều Ba tuy rằng là tuần lộc thành tinh, nhưng rất thông minh, nghĩ tới mấu chốt, mộng tưởng rất yếu ớt, danh khí càng lớn mộng tưởng càng yếu ớt, Cá Sấu Sa Mạc và Ngải Ni Lộ đều không cản được người mới vô danh tiểu tốt, bọn họ dựa vào cái gì cảm thấy chính mình là có thể thực hiện nguyện vọng.

Khi chúng ta là kẻ khiêu chiến, đánh thắng kẻ địch, liền cự ly mộng tưởng gần hơn một bước.

Khi chúng ta là người thủ hộ, đánh thắng kẻ địch, cũng sẽ không tiến lên, đánh thua, thì mộng tưởng chấm dứt.

Mộng tưởng chính là mây màu dễ tan, lưu ly dễ vỡ.

Khí thế càng ngày càng yếu.

Lộ Phi nghe xong, chỉ cảm thấy phiền não, hắn nhịn không được hét lớn một tiếng: A.

Đối với biển cả phát tiết buồn bực: Loại chuyện này căn bản không cần suy xét, chúng ta muốn làm chính là tiến lên, tiến lên.

Đem tất cả kẻ địch trở ngại chúng ta tiến lên toàn bộ đánh bại.

Kiều Ba muốn nói thêm gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói, cậu biết chính mình chỉ cần đi theo Lộ Phi là được rồi, trừ phi Lộ Phi từ bỏ, nếu không mình không thể từ bỏ.

Lộ Phi là sẽ không từ bỏ, hắn muốn làm chính là mang theo mọi người tiến lên.

Ô Tác Phổ cười lạnh một tiếng: Vì chính mình tiến lên, thì có thể vứt bỏ gánh nặng.

Lộ Phi thật sự là tức chết rồi, cái tên Ô Tác Phổ này âm dương quái khí, quả thực thiếu đánh.

Nhưng hắn không thể đánh, bởi vì hắn là thuyền trưởng, phải suy xét đại cục.

Hiện tại Hoàng Kim Mai Lệ hào không chịu nổi giày vò, bọn họ vẫn là trước tiên sửa xong thuyền rồi nói cái khác.

Cơ Giới Đảo, là địa phương nào.

Kiều Ba cũng chuyển di đề tài trầm trọng.

Na Mỹ nói: Tớ không biết, Ô Tác Phổ, kim chỉ nam là của cậu, cậu hẳn là biết chứ.

Ô Tác Phổ cũng không biết, bởi vì kim chỉ nam là Đỗ Lan đưa, nói là có thể sửa xong thuyền: Là nơi có thể sửa thuyền, tóm lại đi là đúng rồi.

Có kim chỉ nam, sẽ không lạc đường.

Mọi người hàng hành ba ngày, rốt cuộc nhìn thấy một điểm đen.

Là lục địa.

Na Mỹ biết bọn họ rốt cuộc đến mục đích địa rồi.

Đây chính là Cơ Giới Đảo.

Sau khi tới gần, mới phát hiện đây là hòn đảo kim loại khổng lồ, bên trên toàn là kiến trúc.

Đây là hòn đảo di động.

Mọi người nhìn thấy Cơ Giới Đảo đang chậm rãi thay đổi vị trí.

Sơn Trị nhớ tới quê hương của mình, nhà cũ của hắn cũng là có thể di động.

Lần này chúng ta phải làm tốt ngụy trang, hơn nữa thu cờ hải tặc lại.

Na Mỹ hấp thụ giáo huấn ở Thất Thủy Chi Đô: Hi vọng sẽ không rất đắt, chúng ta đã không còn bao nhiêu tiền rồi.

Ở Thất Thủy Chi Đô bị hắc mất một khoản tiền lớn, hiện tại thật sự không còn tiền.

Quả thực chính là hắc ăn hắc, tiền của hải tặc cũng nên nhận được bảo hộ.

Na Mỹ phẫn hận nói, cô quên mất chính mình cũng rất am hiểu hắc ăn hắc, chính là vì tiền của hải tặc không được bảo hộ, cô mới tứ vô kỵ đạn lấy thân phận miêu tặc trộm lấy tiền tài.

Đến phiên mình, lại muốn được bảo hộ, nào có chuyện tốt như vậy.

Mọi người bắt đầu ngụy trang, hạ cờ hải tặc xuống, đồng thời tiến hành hóa trang, lúc này mới tiến vào cảng khẩu.

Cảng khẩu phi thường náo nhiệt, có các loại thuyền buồm phong cách khác nhau, trên đảo càng là có các loại nhân chủng, có Cự Nhân, Tộc Chân Dài, Tộc Tay Dài, Người Cá.

Quả thực chính là một cái triển lãm chủng tộc, mọi người hòa bình ở chung, cùng nhau sinh hoạt làm việc.

Thật lợi hại, không nghĩ tới sẽ có nhiều người kỳ quái tụ tập cùng một chỗ như vậy.

Lộ Phi lần đầu tiên thấy nhiều người bất đồng chủng tộc tụ tập cùng một chỗ.

Mọi người cũng là kinh thán sự bao dung của Cơ Giới Đảo.

Chúng ta muốn tìm người sửa thuyền.

Na Mỹ nói: Nơi này có bản đồ toàn đảo, có khu thiết kế tàu thuyền, chúng ta đi thôi.

Cứ đi dọc theo biển chỉ đường là được, Cơ Giới Đảo cũng không lớn, nhưng chia làm mấy tầng, bọn họ đang ở tầng một, bên trên là mười tám tầng, dưới nước còn có mười tám tầng.

Khu thiết kế tàu thuyền nằm ở tầng sáu trên biển, rất dễ tìm.

Thật lợi hại.

Đi vào khu thiết kế, đập vào mắt chính là mô hình tàu thuyền tạo hình kỳ đặc đủ loại, bởi vì khoa kỹ của Cơ Giới Đảo đủ tiên tiến, thiết kế sư lúc thiết kế cũng là biệt xuất tâm tài: khí cụ bay hiệu ứng mặt đất, tàu ngầm, ca nô, chiến hạm.

Ngũ hoa bát môn, hơn nữa rất nhiều đều là chiến hạm sắt thép, mà không phải thuyền gỗ.

Những tàu thuyền tiền vệ này đều có thể thu mua, đương nhiên giá cả là rất đắt.

Ở đây có tiệm sửa thuyền.

Mọi người tìm được một cửa tiệm có thể sửa thuyền, bên trên viết Diệu thủ hồi xuân, chuyên trị ca khó.

Ông chủ, long cốt có vết nứt, còn có thể sửa không.

Na Mỹ đeo kính râm, tóc uốn xoăn, ngụy trang rất tốt.

Ông chủ lớn tuổi nhìn mấy người một cái nói: Thuyền của các ngươi ở cảng khẩu nào, dừng ở vị trí số mấy.

Cảng khẩu số 6, vị trí số 33.

Ông chủ lập tức lấy ra máy bay không người lái drone, nói: Trước để ta kiểm tra một chút, mới có thể phán đoán có thể sửa hay không.

Không cần ra khỏi nhà mà vẫn có thể kiểm tra tàu thuyền ở cảng thông qua drone, đó chính là sức mạnh của khoa học kỹ thuật.

Drone kiểm tra còn tỉ mỉ hơn mắt thường, có thể thấy được những thứ mắt thường không thấy được.

Luffy và mọi người chỉ đành kiên nhẫn chờ đợi.

Ây da da, đây không phải là một con tàu tuyệt vời sao.

Ông chủ tiệm kích động: Đây là Tinh linh của tàu đó.

Tinh linh của tàu.

Cả đám đều ngơ ngác.

Chỉ có Usopp là kinh ngạc, không ngờ thợ đóng tàu ở đảo Cơ Giới lại có thể nhìn thấy Tinh linh của tàu, phải biết rằng dù cậu luôn ở trên tàu nhưng cũng mới biết đến sự tồn tại của Tinh linh gần đây thôi.

Robin giải thích: Tương truyền rằng, một số con tàu được các thuyền viên gửi gắm tình cảm và suy nghĩ, dần dần sẽ sản sinh ra tư duy, đó chính là Tinh linh của tàu, một tinh linh ký sinh trong tàu.

Không sai, Tinh linh của tàu là một sự tồn tại thần kỳ trăm năm khó gặp.

Không ngờ trong con thuyền buồm nhỏ bé này lại có Tinh linh của tàu, xem mức độ hư hỏng thì hoàn toàn là do Tinh linh của tàu chống đỡ cho cả chuyến đi.

May mà các cậu không từ bỏ nó, nếu không thì các cậu chính là mưu sát.

Ông chủ nói: Xương sống tàu quả thực bị thương rất nghiêm trọng, nhưng nể mặt Tinh linh của tàu, hoàn toàn có thể sửa được, có điều giá cả không rẻ.

Tôi cho các cậu một báo giá, ba mươi triệu Beli.

Ba mươi triệu Beli.

Nami lộ vẻ khổ sở, không có tiền, thật sự không có tiền.

Bây giờ bọn họ ngay cả một triệu Beli cũng không lấy ra được, số tiền trước đó đã tiêu sạch ở Thất Thủy Chi Đô rồi.

Ông chủ cũng nhìn ra sự khó xử của họ, biết họ không có tiền, liền nói: Các cậu có thể làm việc ở đảo Cơ Giới để kiếm tiền, đãi ngộ ở chỗ chúng tôi cũng không tệ đâu.

Làm việc kiếm tiền.

Mọi người nhìn nhau, xem ra cũng chỉ có thể làm vậy.

Không ngờ lại có ngày phải lo sầu vì tiền.

Sanji hút thuốc, anh ta thật sự chưa từng trải qua chuyện này.

Anh ta chỉ từng lo sầu vì thức ăn, cho rằng thức ăn quan trọng hơn vàng bạc châu báu, không có thức ăn mới là điều bất lực nhất, tiền bạc không quan trọng.

Nhưng sau khi ra khơi mới biết một đồng tiền cũng làm khó anh hùng hảo hán.

Usopp hỏi ông chủ: Làm sao ông phát hiện ra Tinh linh của tàu.

Các cậu có biết năng lực của Vua Hải Tặc Roger không.

Ông chủ hỏi.

Mặc dù Luffy luôn miệng nói muốn trở thành Vua Hải Tặc, nhưng lại không hề biết gì về thực lực của Roger.

Những người khác cũng không biết, chỉ có Robin suy nghĩ một chút rồi nói: Nghe nói Roger có năng lực lắng nghe tiếng nói của vạn vật.

Không sai, Roger có thể đối thoại với vạn vật, mà lý do ta biết Tinh linh của tàu tồn tại hoàn toàn không có một chút quan hệ nào với năng lực lắng nghe vạn vật của Roger cả Phụt.

Mọi người đều cạn lời, không liên quan thì nói làm gì chứ.

Ta dùng máy quét lượng tử, quan sát được trường năng lượng, nên mới phán đoán ra sự tồn tại của Tinh linh của tàu, là khoa học.

Ông chủ nói: Bên trong có một đám mây lượng tử, vẫn còn yếu, nhưng có tiềm năng phát triển vô hạn.

Cũng may các cậu không từ bỏ con tàu này, dù nó đã hỏng nhưng vẫn kiên trì lái đến đảo Cơ Giới, cũng coi như là cứu một mạng người.

Luffy rất xấu hổ, vì cậu đã quyết định đổi tàu rồi.

Chương 3450

Bây giờ nghĩ lại, trình độ của Thất Thủy Chi Đô có hạn, không thể phát hiện sự tồn tại của Tinh linh của tàu, vẫn là đảo Cơ Giới lợi hại hơn.

Thất Thủy Chi Đô chỉ dựa vào mắt thường, nên chỉ thấy được những gì mắt thường thấy, đảo Cơ Giới sử dụng khoa học kỹ thuật, phạm vi quan sát vượt xa mắt thường.

Mọi người rời khỏi cửa hàng, bắt đầu tìm việc làm.

Luffy thực ra không muốn làm việc lắm, vì điều đó có nghĩa là họ phải dừng lại, cậu không thích ở yên một chỗ.

Dừng lại thì không thể trở thành Vua Hải Tặc.

Muốn trở thành Vua Hải Tặc thì phải không ngừng tiến về phía trước, cho đến khi thành công.

Nhưng bây giờ họ không có lựa chọn nào khác, mấy người chia nhau ra.

Sanji là người dễ tìm việc nhất, vì anh là đầu bếp, đảo Cơ Giới có rất nhiều công nhân, nên cần rất nhiều đầu bếp.

Vì vậy anh nhanh chóng tìm được việc, vào làm trong nhà bếp cơ giới.

Lẽ ra anh có thể làm việc ở nhà hàng tư nhân, nhưng lương không cao.

Nhà bếp công cộng của đảo Cơ Giới lương cao hơn, nên anh đã chọn công việc này.

Nhưng lương cao tự nhiên có lý do của nó.

Nhà bếp cơ giới vô cùng náo nhiệt, rất nhiều đầu bếp đều dùng Bá Khí để nấu ăn, vì không dùng Bá Khí thì không thể chống đỡ nổi công việc cường độ cao.

Đầu bếp là một công việc rất hao tổn thể lực, không phải ai cũng làm được.

Sanji chỉ cảm thấy nhà bếp này không giống bình thường, lương cao là vì làm việc đến chết.

Mấy đầu bếp trước mắt cũng không giống đầu bếp, mà giống chiến sĩ hơn.

A, hãy đốt cháy tiểu vũ trụ của ta.

Ta chỉ mất đi sinh mệnh, nhưng người khác lại có thể ăn no bụng.

Đến Bá Khí cũng không biết dùng thì sao gọi là đầu bếp.

Nhận lấy đi, tuyệt kỹ nấu ăn cuối cùng của ta Trong khu nghỉ ngơi, các đầu bếp đã kiệt sức mất đi màu sắc, họ đã đốt cháy chính mình để người khác được no bụng.

Đây là nhà bếp sao.

Sanji ngây cả người, dù đã trải qua công việc cường độ cao ở nhà hàng trên biển, nhưng ở đây, kinh nghiệm trước kia hoàn toàn vô dụng, vì cường độ công việc ở đây đã tăng lên ít nhất mười lần.

Thật quá đáng sợ.

Sanji cũng đã thấy qua nhà bếp của nhiều khách sạn lớn, tuy cũng rất bận rộn, nhưng không khoa trương đến mức này.

Đều dùng đến Bá Khí, thật sự đáng sợ đến vậy sao.

Người mới đến, bắt đầu làm việc ngay, đi xử lý nguyên liệu đi.

Sanji bắt đầu con đường làm công gian khổ, nhưng vì tiền, anh phải bị vắt kiệt sức.

Robin và Nami, hai mỹ nữ, thì đãi ngộ tốt hơn nhiều, họ tìm được công việc người mẫu, chỉ cần mặc những bộ quần áo xinh đẹp, khoe vóc dáng mỹ miều của mình là được.

Đương nhiên đứng cả ngày cũng rất mệt, nhưng tiền đủ nhiều.

Luffy và Zoro thì trực tiếp đến công trường, trở thành công nhân bốc vác bình thường, họ không có kỹ thuật, chỉ có sức lực.

Usopp thì trở thành công nhân kỹ thuật, dù sao cậu cũng rất giỏi học hỏi kỹ thuật.

Chopper là bác sĩ, nhưng không có giấy phép hành nghề, nên hiện tại cậu đang làm linh vật ở bệnh viện, rõ ràng là một con tuần lộc, lại phải mặc bộ đồ búp bê người máy để bán manh.

Nhưng nói về bán manh, Chopper là chuyên nghiệp, dù mặc áo khoác ngoài cũng không che được vẻ đáng yêu của cậu.

Nhưng dù cả nhóm cùng đi làm, muốn kiếm được ba mươi triệu Beli cũng cần một khoảng thời gian.

Bảy người cùng đi làm, lương trung bình mỗi người mười vạn Beli một tháng, một tháng là bảy mươi vạn.

Không ăn không uống, cũng cần 42 tháng, tức là ba năm rưỡi.

Tính cả khả năng tăng lương sau này, cũng cần ít nhất hai năm rưỡi.

Như vậy không được, hai ba năm không mạo hiểm, căn bản không thể chấp nhận được.

Bảy người họp lại, chỉ cảm thấy thời gian quá dài.

Hay là, tôi đi trộm nhé.

Nami cuối cùng quyết định quay lại nghề cũ: Nếu là trộm cắp, một năm ba mươi triệu vẫn có thể được, thậm chí may mắn thì nửa năm, một tháng là đủ.

Năm đó tôi trộm một trăm triệu Beli cũng chỉ mất mấy năm, chủ yếu là lúc đầu kinh nghiệm chưa đủ nên lãng phí không ít thời gian.

Bây giờ nếu tôi đi trộm, chắc chắn không cần nhiều thời gian như vậy.

Không được.

Luffy nói, tuy là hải tặc, nhưng cậu không muốn làm chuyện tổn thương người khác.

Chúng ta đi trộm của kẻ xấu, hắc ăn hắc.

Nami nói.

Cũng không được.

Zoro nói: Hay chúng ta đi làm thợ săn tiền thưởng.

Đi bắt hải tặc có thể nhận được tiền thưởng.

Trước khi trở thành hải tặc, Zoro là thợ săn tiền thưởng.

Nói đến nghề thợ săn tiền thưởng, cũng rất yếu kém, chỉ có thể bắt mấy tên hải tặc tép riu, đối với đại hải tặc thì hoàn toàn vô dụng.

Thợ săn tiền thưởng nếu thực lực mạnh lên, sẽ trở thành hải tặc chứ không phải thợ săn, cũng rất thần kỳ.

Hoặc là hải quân, hoặc là hải tặc, chứ không có thợ săn tiền thưởng nổi tiếng nào cả.

Tuy nhiên, thợ săn tiền thưởng quả thực có tồn tại, và đối với những hải tặc có tiền thưởng vài triệu Beli thì vẫn rất có sức uy hiếp.
2.

Chúng ta là hải tặc, nếu chuyện làm thợ săn tiền thưởng bị các hải tặc khác biết, sau này chúng ta e là không thể cập bến tiếp tế tại những ngôi làng dành cho hải tặc được đâu.

Sanji nói: Hải tặc không chào đón thợ săn hải tặc.

Nhưng nếu không làm những chuyện này, chẳng lẽ thật sự làm việc ba năm sao.

Nami nói.

Bây giờ các cậu biết yếu điểm của mình rồi chứ, lúc đầu nếu không có Kaya, các cậu ngay cả Đông Hải cũng không ra được.

Usopp nói: Còn tưởng mình giỏi giang lắm sao, chẳng phải là do may mắn à.

Một khi vận may hết, gặp phải vấn đề thực tế, chúng ta và cá sấu cát, Enel cũng chẳng khác gì nhau.

Bọn họ sẽ cướp đoạt lợi ích của người khác, chúng ta cũng vậy.

Mọi người không thèm để ý đến Usopp, những lời này không giúp ích được gì.

Bây giờ họ phải nghĩ cách.

Giá mà lại có một phú bà đến giúp thì tốt rồi.

Nói phú bà, phú bà liền tới, Nữ Đế của đảo Nữ Nhi đã đến.

Nàng đến để bàn chuyện làm ăn, hy vọng có thể đưa đảo Nữ Nhi vào mạng lưới hải lưu cao tốc.

Nữ Đế không phải là người đầu tiên đến bàn chuyện làm ăn, vì những người thông minh đều đã biết cuộc cách mạng giao thông do đảo Cơ Giới mang lại sẽ thay đổi cục diện thế giới.

Đảo Nữ Nhi nằm ở Vành đai Tĩnh Lặng, giao thông rất bất tiện.

Đương nhiên cũng có lợi, đó là người bình thường không tìm được đảo Nữ Nhi, nhưng vấn đề là đảo Nữ Nhi cũng cần phát triển.

Tuy đảo Nữ Nhi cũng có băng hải tặc, cũng sẽ cướp bóc, nhưng đây không phải là kế lâu dài.

Ai cũng biết trò chơi hải tặc không thể chơi mãi được.

Đợi đến khi trò chơi hải tặc kết thúc, những hòn đảo nằm ở khu vực hẻo lánh như đảo Nữ Nhi phải làm sao.

Sẽ không ai chạy một quãng đường xa xôi đến đảo Nữ Nhi để khai phá địa phương cả.

Là người quản lý đảo Nữ Nhi, Nữ Đế phải chuẩn bị từ trước.

Chương 3451

Nàng sớm đã nghe nói có một dòng hải lưu cao tốc rất lợi hại, có thể rút ngắn thời gian di chuyển từ mấy tháng xuống còn mấy giờ, nâng cao hiệu suất đáng kể.

Rất nhiều thương nhân đang lợi dụng hải lưu cao tốc để chiếm lĩnh thị trường, nên nàng cũng đến xem thử, nếu được cũng muốn thông một tuyến.

Đảo chủ Tom, đảo Nữ Nhi tuy nằm ở Vành đai Tĩnh Lặng, hải vực bình tĩnh, rất thích hợp để xây dựng hải lưu cao tốc.

Nữ Đế gặp được Tom.

Thứ phân chia Đại Hải Trình và Tứ Hải chính là Vành đai Tĩnh Lặng ở hai bên Đại Hải Trình.

Vành đai Tĩnh Lặng đúng như tên gọi là vùng biển không có gió, thuyền buồm rất khó đi qua, đồng thời Vành đai Tĩnh Lặng còn có lượng lớn Hải Vương Loại, thuộc khu vực con người khó đi qua.

Trước đây Đỗ Lan đã đặc biệt làm một loạt hướng dẫn sinh tồn ở Vành đai Tĩnh Lặng, giúp đỡ những thuyền viên không may bị lạc vào đây.

Những chương trình đó đều có tỷ suất người xem rất tốt.

Đảo Nữ Nhi chính là một hòn đảo trong Vành đai Tĩnh Lặng, có thể nói là hẻo lánh.

Lý do họ sống ở đây không phải vì họ thích yên tĩnh, mà là bị ép buộc.

Đảo Nữ Nhi chính là nơi một đám phụ nữ đáng thương tụ tập sưởi ấm cho nhau, để không bị bắt làm nô lệ, chỉ có thể lánh đời ẩn dật.

Ta biết đảo Nữ Nhi, cũng biết cô là một Thất Vũ Hải lừng danh.

Tom nói: Nhưng hải lưu cao tốc có quy hoạch riêng, chắc chắn có trước có sau.

Vị trí của đảo Nữ Nhi không nằm trên mấy tuyến đường chính.

Nữ Đế biết ngay là không dễ dàng như vậy, nói: Cần bao nhiêu tiền, ta có thể trả tiền.

Hải lưu cao tốc không thể đo đếm bằng tiền, Nữ Đế, cô đừng vội, nếu được ta sẽ xem xét đảo Nữ Nhi.

Hải lưu cao tốc ngay từ đầu không phải vì kiếm tiền, mà là để thay đổi thế giới.

Nếu tính đến chuyện kiếm tiền, chi phí của hải lưu cao tốc cao đến mức một trăm năm cũng không thu hồi được vốn.

Đây không phải là vấn đề tiền bạc, mà là vấn đề quy hoạch.

Chúng ta hiện tại chỉ có mười hòn đảo Cơ Giới đang xây dựng, mỗi năm độ dài cao tốc có thể xây dựng là có hạn.

Tom cũng rất hy vọng dùng cao tốc để kết nối mỗi hòn đảo lại với nhau, nhưng điều này chắc chắn không thực tế, đảo quá nhiều, cao tốc chỉ có thể kết nối những khu vực chính: Ta giải thích một chút, phương pháp quy hoạch cao tốc là chia thế giới thành ba trăm sáu mươi khu vực, mỗi khu vực chọn một hòn đảo làm trạm trung chuyển.

Khu vực của đảo Nữ Nhi là khu 233, trạm trung chuyển ở đây là đảo Quỷ Nhãn.

Nữ Đế im lặng, ba trăm sáu mươi khu vực, chỉ có thể có ba trăm sáu mươi hòn đảo được chọn, nhưng số đảo trên thế giới đâu chỉ có ba trăm sáu mươi.

Ba nghìn sáu trăm, thậm chí ba vạn sáu nghìn đều có khả năng.

Thiên hạ có bao nhiêu hòn đảo.

Đảo có người ở có một vạn ba nghìn hòn, đảo không có người ở còn nhiều hơn.

Tom nói, đây đều là kết quả do Đỗ Lan và Địch Ny Toa thăm dò.

Nữ Đế chỉ cảm thấy bất lực, cá nhân trước đại cục thật nhỏ bé, ngoài việc chấp nhận hiện thực ra còn có thể làm gì.

Nàng thật sự rất hy vọng đảo Nữ Nhi có thể có tương lai, nhưng đối mặt với quy hoạch đại cục, chắc chắn không thể cưỡng ép xoay chuyển.

Nhưng nếu cứ thế chấp nhận, chính là từ bỏ cơ hội phát triển hiếm có.

Cơ hội phát triển, rất quý giá đó.

Đỗ Lan thong thả bước ra, đứng trước mặt Nữ Đế.

Thiên Tai Di Động.

Đỗ Lan trên biển cũng là một người nổi tiếng, dù sao cũng hiếm có ai như hắn, vì muốn lệnh truy nã của hải quân đẹp hơn mà đặc biệt đột nhập vào căn cứ hải quân, bắt họ chụp ảnh.

Hành vi điên rồ này, dù là trên biển cả cũng rất hiếm thấy.

Không sai, chính là tôi.

Chào cô, Nữ Đế của đảo Nữ Nhi.

Đỗ Lan nói: Rất nhiều người rất nỗ lực, nhưng cả đời cũng không có cơ hội.

Cuối cùng nỗ lực cả đời cũng chỉ đủ cơm ăn áo mặc.

Mà có những người thấy được cơ hội, lại không nắm bắt được, trơ mắt nhìn cơ hội vụt mất, điều đó càng đau khổ hơn.

Cho nên rất nhiều người khi thấy cơ hội, sẽ nối gót nhau, không màng sống chết xông lên, thà chết chứ không hối hận.

Nữ Đế hoàn toàn không biết Đỗ Lan đang nói gì, nàng không sợ Thiên Tai Di Động, nhưng tuyệt đối không thể nói là thích.

Số mệnh của ta do ta không do trời, Nữ Đế, cô phải vực dậy tinh thần.

Đỗ Lan cổ vũ nói: Chẳng lẽ hải lưu cao tốc chọn đảo Quỷ Nhãn, cô liền từ bỏ sao.

Cô có thể chiếm lĩnh đảo Quỷ Nhãn, giết sạch người trên đó, dời cả đảo Nữ Nhi qua.

Cũng có thể ép buộc người đảo Quỷ Nhãn và đảo Nữ Nhi đổi vị trí, tự mình chiếm lấy mảnh đất tốt nhất.

Quả nhiên là tên điên, Nữ Đế còn chưa nghĩ đến việc ra tay với đảo Quỷ Nhãn, nhưng Đỗ Lan lại đề xuất kế hoạch đáng sợ như vậy.

Vì sự phát triển của mình mà tiêu diệt người khác, chuyện này căn bản không nên xảy ra.

Đây không phải là do Đỗ Lan đề xuất, mà là đã và đang xảy ra.

Để chiếm lĩnh địa hình tốt hơn, chiến tranh đã nổ ra.

Kinh tế rất phụ thuộc vào địa lý, giống như nước vậy, có nơi nước nhiều, có nơi nước ít.

Để tranh giành nước, từ xưa đến nay có thể đánh nhau đến đầu rơi máu chảy.

Để cướp đoạt điều kiện địa lý tốt hơn, cũng có thể tranh đấu sinh tử.

Vì có địa hình thuận lợi, mới có không gian phát triển, mới có tương lai.

Đảo Nữ Nhi nằm ở Vành đai Tĩnh Lặng, về mặt địa lý hoàn toàn không có bất kỳ ưu thế nào.

Trên biển có hơn một vạn hòn đảo có người ở, nhiều đảo như vậy có thể lựa chọn, điều kiện địa lý của đảo Nữ Nhi tuyệt đối thuộc về nhóm cuối cùng.

Muốn phát triển, cũng phải đợi đến khi những hòn đảo có điều kiện tốt hơn phát triển xong, mới đến lượt đảo Nữ Nhi, vậy thì phải đợi đến không biết bao giờ, có thể phải đợi cả ngàn năm.

Nữ Đế không ngắt lời, để Đỗ Lan nói tiếp.

Hoặc cô cũng có thể ủng hộ một vị vua của thế giới, để nhà vua kiểm soát tài nguyên đi khai phá những khu vực lạc hậu, lấy người giàu trước dẫn dắt người giàu sau.

Đỗ Lan lại đề xuất một ý kiến, đó là đảo Nữ Nhi gia nhập một thế lực, thông qua lập công, giành được địa vị, lợi dụng địa vị để có được tài nguyên phát triển.

Một trong những tác dụng của nhà vua là điều phối tài nguyên.

Nữ Đế hiện tại đã là Thất Vũ Hải, đã có thể nhận được một phần tài nguyên từ hải quân, tuy không nhiều.

Cho nên nàng hiểu ý tưởng của Đỗ Lan, tiếc là đây cũng không phải con đường nàng thích.

Vì điều này cần đảo Nữ Nhi phải trả một cái giá rất lớn, tài nguyên không phải tự nhiên mà có, mà phải dùng mạng để đổi lấy.

Hiện tại Nữ Đế chẳng khác nào lính đánh thuê, làm chân sai vặt cho hải quân, kiếm chút tiền lẻ.

Nhưng phương pháp này, nàng không thích, cũng không lâu dài.

Đỗ Lan phát hiện đề nghị của mình, đối phương đều không chấp nhận: Không làm gì cả, chỉ nghĩ đến việc hải lưu cao tốc chọn đảo Nữ Nhi, các người có phải quá ảo tưởng rồi không.

Nơi có ưu thế địa lý, có thể dựa vào trời ban cơm ăn.

Không có ưu thế địa lý, chỉ có thể liều mạng, các người phải chịu khổ, con cháu đời sau của đảo Nữ Nhi mới có điều kiện tốt hơn.

Giới hạn nỗ lực của tổ tiên, là vạch xuất phát của hậu thế.

Không ngờ Thiên Tai Di Động lại thích dạy đời như vậy, ta còn tưởng ngươi chỉ biết phá hoại thôi chứ.

Nữ Đế không nể mặt chút nào.

Chỉ có hiểu rõ cấu thành, mới có thể phá hoại tốt hơn.

Cô đừng coi thường phá hoại, phá hoại lý tưởng, phá hoại xã hội là một công việc tinh tế, không phải tùy tiện là làm được đâu.

Đỗ Lan nói: Lý tưởng và xã hội tồn tại là vì nhu cầu của mọi người.

Nếu tôi chỉ phá hoại lý tưởng và xã hội, mà không thể thỏa mãn nhu cầu của người khác, thì lý tưởng và xã hội sẽ không ngừng được tái lập, căn bản không thể biến mất, sự phá hoại của tôi chỉ là công cốc.

Cho nên phải hiểu rõ cấu thành của lý tưởng và xã hội, phải để mọi người chủ động từ bỏ, đó mới là phá hoại tận gốc.

Đỗ Lan rất vui vẻ giới thiệu tâm đắc về sự phá hoại của mình.

Kẻ điên đúng là kẻ điên, Nữ Đế thầm nghĩ mình nói chuyện với đối phương đúng là tự tìm phiền phức.

Nhưng một số lời của đối phương lại khắc sâu vào tâm trí nàng, ví như giới hạn của tổ tiên là vạch xuất phát của hậu thế, nếu đảo Nữ Nhi không nỗ lực tìm kiếm cơ hội phát triển, thì hậu thế chắc chắn sẽ rất tồi tệ.

Chương 3452

Tuy đảo Nữ Nhi toàn là con gái, không sinh con, nhưng sẽ nhận nuôi những bé gái đáng thương, cũng sẽ truyền thừa tiếp nối.

Nếu không xem xét đến việc phát triển, tương lai không hề lạc quan.

Không có ưu thế địa lý, thì không thể không đánh cược mạng sống, phát động chiến tranh, giẫm lên xương cốt mà tiến lên.

Ta ở đầu sông Trường Giang, chàng ở cuối sông Trường Giang, ngày ngày nhớ chàng không thấy chàng, cùng uống nước sông Trường Giang.

Đây là viễn cảnh tươi đẹp, còn thực tế thường là ta ở đầu sông Trường Giang, chàng ở cuối sông Trường Giang, ta muốn xây đập tích nước, ngươi đừng có cãi với ta.

Sự lãng mạn ở tầng địa lý, đằng sau luôn ẩn chứa đao quang kiếm ảnh.

Trên thực tế, những cuộc chiến tranh nổ ra vì tranh giành nguồn nước, có thể nói là không đếm xuể.

Không có nước, phát triển nông nghiệp gì, phát triển công nghiệp gì.

Mà những người chiếm giữ nguồn nước, tự nhiên không muốn ngồi nhìn hạ du phát triển lớn mạnh, uy hiếp chính mình.

Cho nên xây một cái đập nước để duy trì địa vị của mình là hoàn toàn nên làm, đối với người kiểm soát nguồn nước mà nói, không phát triển còn tốt hơn là phát triển.

Điều này cũng giống như Hàn Phi Tử đã nói, trạng thái quyết định lập trường của mình, chứ không phải do thiện ác quyết định.

Vị trí địa lý của đảo Nữ Nhi rất hẻo lánh, cơ bản không có cơ hội phát triển gì, trừ phi có thể phát hiện ra khoáng sản.

Nhưng rõ ràng đảo Nữ Nhi không có khoáng sản, nên chỉ có thể xuất khẩu lao động để kiếm Beli, sau đó mua những hàng hóa mình cần.

Nhưng vấn đề là hiện tại Nữ Đế còn sống, còn có thể kiếm tiền, Nữ Đế chết rồi, ai đi kiếm tiền.

Nữ Đế là Thất Vũ Hải, thu nhập không ít, nhưng không có nghĩa là thời đại sau đảo Nữ Nhi còn có thể xuất hiện một Nữ Đế thứ hai.

Một khi không còn Nữ Đế, thu nhập của đảo Nữ Nhi giảm xuống, thì phải làm sao.

Đây đều là những vấn đề rất thực tế, bây giờ không suy nghĩ, sau này có suy nghĩ cũng vô dụng.

Bây giờ suy nghĩ, còn có cách giải quyết, sau này suy nghĩ, thì chỉ có thể trơ mắt nhìn thôi.

Giải quyết vấn đề cũng cần thực lực, Nữ Đế có thực lực, nên phải suy nghĩ trước.

Nếu nàng có thể giải quyết vấn đề, thì hậu thế có thể suy nghĩ những vấn đề khác.

Nhưng đúng như Đỗ Lan nói, không có ưu thế địa lý, muốn phát triển rất khó.

Dân số của đảo Nữ Nhi cũng không nhiều, địa bàn cũng không lớn, tài nguyên cũng không nhiều, căn bản không chiếm ưu thế.

Ưu thế duy nhất, chính là Nữ Đế là Thất Vũ Hải, thực lực không yếu, có thể tuyên chiến với bên ngoài, cướp đoạt địa bàn.

Nhưng Nữ Đế tuy là hải tặc, lại cũng là một người tốt, nàng bị thời đại ép trở thành hải tặc, chứ không phải thật tâm yêu thích nghề hải tặc này.

Cho nên nàng hy vọng không làm tổn thương người khác, đồng thời có được sự phát triển, nhưng rõ ràng là không thực tế.

Nữ Đế nói: Có lẽ có thể thương lượng với đảo Quỷ Nhãn một chút, đảo Nữ Nhi có thể đàm phán với họ.

Đàm phán.

Các người có việc cầu cạnh người ta, họ chắc chắn sẽ đưa ra những yêu cầu không bình đẳng, nói không chừng sẽ yêu cầu đảo Nữ Nhi vĩnh viễn làm nô lệ.

Đỗ Lan cười nói: Cô nguyện ý làm nô lệ sao.

Nữ Đế nhớ lại ký ức không tốt, mười ba năm trước, nàng chính là nô lệ, nô lệ của Thiên Long Nhân.

Lúc đó nếu không phải thuyền trưởng Thái Cách của băng hải tặc Mặt Trời xông vào Thánh Địa, thì đã không có nàng của ngày hôm nay.

Ta sẽ không làm nô lệ cho bất kỳ ai.

Nữ Đế nói.

Đỗ Lan cười nói: Làm nô lệ của Thiên Long Nhân, thực ra cũng là một lựa chọn, dù sao nô lệ là thế lực trực hệ của Thiên Long Nhân, Thiên Long Nhân ngay cả trái ác quỷ hệ Huyễn Thú cũng sẽ cho nô lệ ăn.

Ngươi không cần tẩy trắng cho Thiên Long Nhân.

Nữ Đế chán ghét nói.

Thế là không đúng rồi, Thiên Long Nhân không phải thần tiên, họ cũng cần trao đổi vật chất với thế giới.

Dù mặc đồ cách ly, cũng cần ăn cơm ngủ nghỉ, vậy thì cần có người nấu cơm làm việc cho họ, cần nhân lực.

Vậy thì những nô lệ này sẽ hoàn thành những công việc đó cho Thiên Long Nhân.

Vậy Thiên Long Nhân làm sao để đảm bảo nô lệ sẽ không ám sát Thiên Long Nhân.

Đương nhiên là dùng roi da, khiến nô lệ sợ hãi, kích phát nô tính trong cơ thể nô lệ.

Nữ Đế nói.

Nô tính.

Cô nói xem thứ đó rốt cuộc là gì.

Không phản kháng chính là nô tính.

Nữ Đế rất khẳng định.

Rất nhiều người bình thường, kiến thức cả đời còn không bằng một nô lệ.

Làm nô lệ của Thiên Long Nhân, cũng có ngày ngóc đầu lên được.

Có những nô lệ của Thiên Long Nhân ra ngoài, còn uy phong hơn cả vua của một nước nhỏ, có thể nói là cáo mượn oai hùm.

Những nô lệ đứng đầu này đã là người phát ngôn bên ngoài của Thiên Long Nhân, tại sao phải phản kháng.

Đỗ Lan nói: Đừng nhìn vấn đề một cách đơn giản, nô lệ tồn tại không phải vì nô tính, mà là vì quy tắc trò chơi.

Làm nô lệ của Thiên Long Nhân, có khả năng trở thành thế lực trực hệ của Thiên Long Nhân.

Trở thành thế lực trực hệ, một nô lệ cũng có thể kiểm soát sức mạnh to lớn.

Ngươi chỉ đang tẩy trắng cho Thiên Long Nhân, nói năng hồ đồ, nô lệ chính là nô lệ.

Nữ Đế phẫn nộ nói.

Nhưng trên thực tế, dù nô lệ ăn thức ăn thừa của Thiên Long Nhân, cũng ngon hơn rất nhiều người bình thường ăn.

Cô cũng là hải tặc trên biển, nên biết trên biển rất nhiều người là người nghèo, vật chất của họ còn không bằng nô lệ.

Hơn nữa cô cho rằng người bình thường có cơ hội ăn được trái ác quỷ nhiều hơn, hay là nô lệ có cơ hội ăn được trái ác quỷ nhiều hơn.

Người ta sống không chỉ vì vật chất, mà cần có tự do.

Nữ Đế một câu cũng không nghe lọt tai.

Sự thật chính là trở thành nô lệ của Thiên Long Nhân, khả năng ăn được trái ác quỷ lớn hơn.

Vì Thiên Long Nhân có tài nguyên, sẽ bồi dưỡng thế lực trực hệ của mình.

Trái ác quỷ của Nữ Đế chính là ăn vào lúc còn là nô lệ, nhưng nàng không hề cảm kích Thiên Long Nhân.

Lời Đỗ Lan nói thực ra có lý, Thiên Long Nhân cũng là người, cũng cần người giúp mình làm việc, không thể làm gì cũng nhờ hải quân, cho nên Thiên Long Nhân cần thế lực trực hệ của mình.

Nhưng Thiên Long Nhân cũng biết người ngoài không thể tin tưởng, nên mới bồi dưỡng thế lực trực hệ của mình, vậy thì những nô lệ không được thế giới bên ngoài dung nạp tự nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Nô lệ mất đi tính xã hội, chỉ có thể dựa dẫm vào Thiên Long Nhân.

Chỉ cần nô lệ bỏ ra tôn nghiêm để lấy lòng Thiên Long Nhân, thì Thiên Long Nhân sẽ cho nô lệ trái ác quỷ.

Đồng thời thông qua việc đề bạt một bộ phận nô lệ, cũng có thể đạt được mục đích lấy nô lệ trị nô lệ, có thể kiểm soát thế lực rất tốt.

Thiên Long Nhân cũng cần nhân lực để duy trì gia tộc, duy trì sinh hoạt, cũng cần có người giúp mình làm những việc bẩn thỉu mệt nhọc, thậm chí làm những công việc liên quan đến sinh tử của mình, vậy thì những nô lệ cam tâm tình nguyện dùng tự do và tôn nghiêm để đổi lấy vật chất chính là lựa chọn tốt nhất.

Nữ Đế không muốn làm nô lệ, nhưng có người nguyện ý làm nô lệ.

Vì theo Thiên Long Nhân, có thể ra vào những nơi cao quý, có thể thấy được những thứ mà người bình thường cả đời cũng không thấy được.

Tuy là nô lệ, nhưng tầm nhìn và năng lực đều cao hơn người bình thường.

Đương nhiên cái giá phải trả là khom lưng cúi gối lấy lòng Thiên Long Nhân, thậm chí phải liếm trĩ cho họ.

Nhưng có người cho rằng tôn nghiêm đáng giá ngàn vàng, cũng có người cho rằng tôn nghiêm không đáng một xu.

Sinh tồn, an toàn, xã giao, tôn nghiêm, tự thực hiện bản thân.

Tôn nghiêm xếp thứ tư, rõ ràng không phải là quan trọng nhất, sinh tồn và an toàn đều cần vật chất làm cơ sở.

Chương 3453

Vì vật chất mà bán đi tôn nghiêm, đối với rất nhiều người là một giao dịch có lời.

Chỉ những người có đủ vật chất mới tiến hành giáo dục về tôn nghiêm, yêu cầu bản thân có được tôn nghiêm.

Loại giáo dục này thường là giáo dục quý tộc, dù sao quý tộc mới có đủ vật chất.

Còn người bình thường, người bình thường thời cổ đại toàn là mù chữ, không có cơ hội tiếp nhận giáo dục.

Cho nên sau này mới có cách nói khai dân trí, thực ra khai dân trí có tiền đề, không phải nói suông là khai dân trí được.

Tiền đề là vật chất phải đủ, phải cho bá tánh cơ hội thăng cấp, nếu bá tánh chỉ cầu sinh tồn và an toàn, thì xã giao và tôn nghiêm không phải là thứ bắt buộc, tự nhiên cũng sẽ không cùng quý tộc theo đuổi phục hưng gì đó.

Đối với bá tánh mà nói, ai làm người thống trị thực ra cũng như nhau, dù sao hoàng đế và đại phu cùng trị thiên hạ, chứ không phải cùng bá tánh trị thiên hạ.

Muốn để bá tánh khai dân trí, thì phải cùng bá tánh trị thiên hạ, nếu không bá tánh sẽ vĩnh viễn không theo đuổi tôn nghiêm và giá trị bản thân, cũng chính là cái gọi là nô tính.

Mà muốn cùng bá tánh trị thiên hạ, thì phải cho bá tánh cơ hội thăng cấp, để họ thoát khỏi hoàn cảnh chỉ cầu sinh tồn và an toàn, đi theo đuổi xã giao, tôn nghiêm, tự thực hiện bản thân.

Trên biển cả, có lượng lớn người đang vật lộn trên lằn ranh cơm áo, so với họ, nô lệ cũng là một nghề nghiệp không tồi.

Cô cũng là người được hưởng lợi từ chế độ nô lệ của Thiên Long Nhân.

Nếu không trở thành nô lệ, chỉ e ngày tháng của cô sẽ càng thê thảm hơn.

Đỗ Lan nói: Cứ để tôi phá vỡ định kiến về nô lệ trong đầu cô.

Đỗ Lan không phải tẩy trắng cho chế độ nô lệ, vì hiệu suất của chế độ nô lệ quá thấp.

Nhưng muốn phá vỡ chế độ nô lệ, thì không thể chỉ thống trách nô tính của nô lệ, mà phải cung cấp cho nô lệ một lối thoát khác.

Làm nô lệ của Thiên Long Nhân không có chút tôn nghiêm nào, nhưng vấn đề là họ được tiếp xúc với cuộc sống vật chất đỉnh cao nhất.

Đây cũng là lý do tại sao khi triều Thanh diệt vong, vẫn còn rất nhiều thái giám hoài niệm Đại Thanh.

Vì cuộc sống của họ trong hoàng cung quả thực tốt hơn rất nhiều người bình thường, tuy cái giá phải trả là mất đi tôn nghiêm, nhưng họ không cho rằng có vấn đề.

Cho nên những nô lệ này đều sẽ bảo vệ Thiên Long Nhân, bảo vệ chế độ nô lệ.

Nữ Đế không thừa nhận mình là người hưởng lợi từ chế độ nô lệ, mặc dù trái ác quỷ của nàng quả thực là ăn trong thời kỳ nô lệ, nhưng đó không phải là lòng tốt của Thiên Long Nhân, mà chỉ là thủ đoạn đùa giỡn nô lệ của họ mà thôi.

Nàng nghe Đỗ Lan giải thích nô lệ là thế lực trực hệ của Thiên Long Nhân, một bộ phận nô lệ dùng tôn nghiêm đổi lấy vật chất, chỉ cảm thấy đó chính là nô tính.

Nhưng nhận rõ những điều này, mới có thể hiểu rõ hơn ai là địch, ai là bạn.

Nếu không kết cục sẽ giống như Thái Cách, Thái Cách của băng hải tặc Mặt Trời không chết trong tay Thiên Long Nhân, mà chết trong tay người bình thường.

Ông đã cứu nô lệ, và tốt bụng đưa nô lệ về nhà, nhưng kết quả lại bị người bình thường phục kích mà chết.

Không phải tất cả nô lệ đều phản đối chế độ nô lệ, phải nhận rõ điểm này, mới có thể tránh bị người khác đâm sau lưng.

Đỗ Lan thiện ý khuyên nhủ.

Tiếc là trong tai Nữ Đế, đây chính là tẩy trắng cho chế độ nô lệ, chính là nói tốt cho Thiên Long Nhân.

Ta sẽ đi đàm phán với đảo Quỷ Nhãn, hy vọng họ có thể chấp nhận sự hợp tác của đảo Nữ Nhi.

Đỗ Lan hỏi: Dù đàm phán thành công, chẳng lẽ họ sẽ không xé bỏ sao.

Trên biển cả này, cô làm sao xác định có thể tin tưởng người khác.

Thiên hạ này người kết minh nhiều như vậy, chuyện bội minh còn nhiều hơn.

Chuyện kết minh bội minh quá nhiều, từ xưa đến nay trong ngoài nước đều đầy rẫy, căn bản không thể tin vào sự ràng buộc của việc kết minh.

Nữ Đế im lặng, nói thật lòng nàng ngay cả các chị em trên đảo Nữ Nhi cũng không tin tưởng.

Để che giấu chuyện mình từng làm nô lệ, không để mọi người thấy dấu ấn nô lệ trên người mình, nàng đã lừa mọi người rằng trên người mình có hình xăm trớ chú ma nhãn thạch hóa, cho nên lúc tắm rửa đều cần bảo vệ ba lớp trong ba lớp ngoài.

Sau này Luffy từ trên trời rơi xuống, rơi vào hồ tắm, mới nhìn thấy hình xăm của nàng.

Tại sao không muốn cho mọi người xem hình xăm trên người.

Chính là vì không tin tưởng.

Nàng lo mọi người sẽ vì quá khứ nô lệ của mình mà kỳ thị, thậm chí khinh bỉ.

Ngay cả người của mình cũng không tin tưởng, thì làm sao tin tưởng người ngoài.

Chuyện kết minh bội minh quá nhiều rồi, liên minh sáu nước thời Xuân Thu, mười tám lộ chư hầu thời Tam Quốc, liên minh Ngô Thục. nói chung kết quả đều không ra sao.

Vì dù có bội minh, cũng không ai trừng phạt. 3.

Con người sở dĩ giữ chữ tín, chủ yếu là vì cái giá phải trả cho việc vi phạm chữ tín quá lớn, chứ không phải vì con người sinh ra đã trọng tín nghĩa.

Con người chính là động vật, chuyện anh em tương tàn, cha con hãm hại nhau còn không thể cấm, huống chi là chuyện bội minh, ký kết hợp đồng chính là để hủy hợp đồng, quả thực là chuyện quá đỗi bình thường.

Có bên thứ ba giám sát, có hình phạt cho việc bội tín bội nghĩa, điều này mới ép buộc mọi người giữ lời hứa.

Mà bên thứ ba giám sát, hình phạt cho việc bội tín bội nghĩa lại là tư tưởng cốt lõi của xã hội loài người.

Phật, Đạo, Nho, Pháp, Mặc, tôn giáo đều đang xây dựng một nền tảng để mọi người có thể tin tưởng lẫn nhau, đều thông qua thưởng phạt và giám sát để kiểm soát mọi người hoàn thành khế ước của mình.

Trên biển cả, giữa các quốc gia, hải quân đang làm bên thứ ba.

Ở địa phương, quý tộc đang làm bên thứ ba.

Nhưng nếu Nữ Đế muốn kết minh với đảo Quỷ Nhãn, điều này chắc chắn không được hải quân bảo hộ, quý tộc địa phương cũng không quản được.

Vậy thì không có ai giám sát đôi bên thực hiện lời hứa, thế là đôi bên sẽ tồn tại một chuỗi nghi ngờ lẫn nhau.

Nữ Đế không tin tưởng đảo Quỷ Nhãn, đảo Quỷ Nhãn cũng sẽ không tin tưởng Nữ Đế.

Nhưng ngại thực lực của Nữ Đế, đảo Quỷ Nhãn chắc chắn sẽ dùng kế hoạch hèn hạ để phòng bị, thậm chí có thể ra tay trước để chiếm ưu thế.

Nữ Đế bị Đỗ Lan hỏi khó, tín nhiệm trong thời đại này thật sự là một thứ xa xỉ, trên biển cả đâu đâu cũng là lừa gạt, phản bội, bán đứng, thật sự không thể dễ dàng tin người khác.

Nàng do dự, vì nàng biết rất rõ dù đã ký kết, cũng có thể hủy bỏ bất cứ lúc nào.

Ví như nàng là Thất Vũ Hải, nhưng cũng thường xuyên không nể mặt hải quân, cũng không thực hiện tất cả nghĩa vụ của Thất Vũ Hải.

Người đàn ông này quả nhiên là một tên khốn phá hoại tất cả, vốn dĩ mình còn cảm thấy đàm phán là một phương pháp không tồi, nhưng bị đối phương chất vấn một cái, chính mình cũng mất hết tự tin.

Chẳng lẽ thật sự phải khai chiến.

Đảo Nữ Nhi của họ, hay nói đúng hơn là đảo Cửu Xà không hiếu chiến, họ chỉ muốn có một nơi an thân lập mệnh.

Nhưng sống trên đời, không nỗ lực không được, nếu mình dậm chân tại chỗ, thế lực bên ngoài sẽ có ý đồ xấu.

Cho nên phải tìm kiếm sự phát triển, chỉ có phát triển lớn mạnh mới có thể tự vệ.

Nhưng phát triển thì cần chịu khổ, cần chống lại sự lười biếng trong cơ thể, cần không ngừng cạnh tranh với người khác, rất mệt rất khổ, rủi ro rất lớn.

Thực ra nếu cô thật sự không muốn tự mình ra tay, cô cũng có thể lợi dụng Đồ Ma Lệnh của hải quân, chỉ cần mua chuộc hải quân, là có thể để hải quân ra tay tẩy địa, san phẳng đảo Quỷ Nhãn.

Đỗ Lan lại đề xuất một kế hoạch mượn dao giết người.

Quá tà ác, người đàn ông này quá tà ác, đây chính là Thiên Tai Di Động, ngay cả hải quân cũng phải né tránh, căn bản không cảm nhận được trong lòng đối phương có một chút nhân tính, chỉ cảm thấy đối phương là hóa thân của bóng tối sâu thẳm, đã không còn là người, mà là ma quỷ, không ngừng lay động lòng người, không ngừng ăn mòn lòng người.

Ta quả thực hy vọng quê hương phát triển, nhưng tuyệt đối không phải bằng cách làm tổn thương người khác.

Nữ Đế kiên định nói.

Chương 3454

Tom thấy lòng đề phòng của Nữ Đế đã hoàn toàn dâng lên, thầm nghĩ Đỗ Lan rõ ràng là người tốt, chỉ là bình thường làm việc quá không đứng đắn.

Tom biết rất rõ hải lưu cao tốc chính là kiệt tác của Đỗ Lan, Đỗ Lan yêu thế giới này sâu sắc, hy vọng thế giới ngày càng tốt đẹp hơn.

Nhưng bên ngoài lại chỉ cho rằng Đỗ Lan ngoài việc tốt ra thì việc gì cũng làm, là một tên điên triệt để, nhưng ông biết Đỗ Lan là người tốt.

Được rồi, Nữ Đế, nếu cô thật sự muốn phát triển, có thể để người đảo Nữ Nhi đến đảo Cơ Giới làm công.

Xuất khẩu lao động cũng là một cách kiếm ngoại tệ.

Có thể sao.

Đương nhiên có thể, đảo Cơ Giới có rất nhiều vị trí công việc vẫn còn trống.

Tom nói: Chỉ cần có năng lực, lương chắc chắn sẽ không thấp.

Đương nhiên một số vị trí công việc sẽ rất vất vả.

Chúng ta không sợ khổ.

Nữ Đế nói.

Vậy thì không vấn đề gì, cô có thể để tộc nhân gia nhập chúng ta bất cứ lúc nào.

Chúng ta tuy chưa thể ngay lập tức xây dựng cao tốc ở mọi nơi, nhưng lý niệm của chúng ta là người giàu trước dẫn dắt người giàu sau, hòn đảo phát triển trước có trách nhiệm dẫn dắt hòn đảo phát triển sau.

Đồng thời hòn đảo phát triển sau trước tiên cho hòn đảo phát triển trước mượn nhân tài và tài nguyên, từ đó hình thành sự lưu động tài nguyên, xây dựng nên vòng tuần hoàn kinh tế thuộc về chúng ta.

Tom bình tĩnh nói ra một chuyện vô cùng đáng sợ, một khi hệ thống lưu động này hình thành, thì đặt hải quân thế giới vào đâu.

Có thể nói việc đảo Cơ Giới đang làm mới là điều hải quân sợ nhất, đó là xây dựng một hệ thống kinh tế mới, như vậy một khi hệ thống của hải quân xảy ra vấn đề, mọi người có thể ngay lập tức đầu quân cho hệ thống mới.

Tuy nhiên, đảo Cơ Giới sẽ không hô hào đánh giết, chỉ lặng lẽ làm việc của mình, xây dựng hệ thống của mình.

Trước khi hệ thống hoàn thành, đảo Cơ Giới sẽ không gây ra mối đe dọa nào cho hải quân.

Mà hành vi hiện tại của hải quân là không ngừng rút cạn hệ thống của mình, khiến hệ thống của mình khó vận hành.

Một bên tiêu một bên trưởng, một bên không ngừng phá hoại hệ thống của mình, một bên không ngừng xây dựng hệ thống của mình, cuối cùng mọi người sẽ chọn thế nào là điều hiển nhiên.

Đương nhiên đảo Cơ Giới cũng phải xây dựng cơ chế tuyển chọn nhân tài, nếu không vẫn là thiên hạ của Thiên Long Nhân.

Phải cho người bình thường cơ hội tiếp nhận giáo dục, phải bồi dưỡng người bình thường thành nhân tài.

Đương nhiên Thiên Long Nhân cấp thấp chắc chắn cũng có cơ hội thách thức Thiên Long Nhân cấp cao, nhưng không chỉ dựa vào sức mạnh của mình, mà là cùng với người bình thường.

Đỗ Lan nói: Nói đến kiếm tiền, tôi cũng có một ý tưởng, cô là Thất Vũ Hải, cũng có chút tiền dư, có nghĩ đến việc cho vay nặng lãi không.

Làm tài chính.

Tom nghe xong cũng nói: Nữ Đế, lời của cô quả thực có thể thử.

Đảo Cơ Giới thực ra vẫn luôn xem xét việc làm về mảng tài chính, nhưng vốn không đủ, nếu cô là Thất Vũ Hải, có lẽ có thể.

Ý ngươi là cho người khác vay tiền, thu lãi.

Không sai, cô có thể đầu tư cho các hải tặc trẻ tuổi, tài trợ cho ước mơ của họ, đến lúc đó họ thành công, cô vừa có danh vừa có lợi.

Đỗ Lan nói.

Ngươi có tốt bụng như vậy sao.

Nữ Đế lại không thể tin tưởng Đỗ Lan.

Tôi đã nói rồi mà, hiểu cấu trúc của xã hội mới có thể phá hoại tốt hơn.

Đôi khi chỉ dùng bạo lực không được, phải thông qua việc xây dựng cái mới, để phá hoại cái cũ.

Không ngừng đổi mới, cũng là một loại phá hoại.

Đỗ Lan nói: Đợi cô xây dựng hệ thống mới, tôi lại đi tìm người khác xây dựng hệ thống mới hơn, cứ luân phiên như vậy, sự phá hoại sẽ mãi mãi tiếp diễn.

Nữ Đế thầm nghĩ não có bệnh, nhưng hướng suy nghĩ này dù sao cũng tốt hơn là xâm lược người khác, nàng cảm thấy có thể chấp nhận: Đảo chủ Tom, chúng ta có thể nói chuyện chi tiết.

Dự án phú bà rót vốn hoàn thành, Luffy có thể đến tìm phú bà vay tiền sửa tàu.

Đề nghị của Đỗ Lan thực ra đều đúng, bất kể là chiếm lĩnh đảo Quỷ Nhãn, hay là làm người cho vay, đều có thể phát triển.

Nữ Đế trong hai lựa chọn đã chọn làm người cho vay, cảm thấy lựa chọn này không tồi.

Thực ra làm người cho vay rất dễ trở thành người đại diện cho tư bản, biến thành cái gai trong mắt hải quân.

Đây đều là chuyện sau này, Nữ Đế bây giờ phải điều động vốn từ đảo Nữ Nhi, xây dựng hệ thống cho vay.

Luffy và mọi người nỗ lực làm việc, không ăn không uống cũng cần hai năm rưỡi mới có đủ tiền, đối với họ là rất đau khổ.

Họ tha thiết hy vọng có thể ra khơi lần nữa, chứ không hề nghĩ đến việc lợi dụng hai năm rưỡi để huấn luyện, nâng cao thực lực của mình.

Luffy từ trước đến nay đều thông qua việc tìm kiếm đồng đội để bù đắp sự thiếu sót của nhóm, chứ không phải tự mình học hỏi để bù đắp.

Ví dụ như cậu có thể học nấu ăn, lúc không có đầu bếp có thể tạm thời đảm nhận, có thể học âm nhạc, vừa làm thuyền trưởng vừa có thể tạm thời làm nhạc công.

Luffy chưa bao giờ nghĩ đến việc mình học thêm nội dung gì, chỉ nghĩ đến việc tìm đồng đội có kỹ năng tương ứng, và cậu tin tưởng một trăm phần trăm có thể tìm được, dù sao biển cả lớn như vậy, nhân tài nhiều như vậy, chắc chắn có lượng lớn nhân tài tuân thủ đạo đức tự do.

Đây là gì.

Đây là phong kiến, đây chính là lễ chế, vua ra vua, tôi ra tôi, cha ra cha, con ra con, mỗi người cố định ở vị trí của mình trên tế đàn, không dễ dàng thay đổi.

Cho nên với tư cách là thuyền trưởng, Luffy không nên làm việc của đầu bếp, cũng không nên ca hát nhảy múa, việc chuyên nghiệp cần có vai trò tương ứng để làm.

Thế là Luffy không cảm thấy mình có chỗ nào cần nâng cao, mình là thuyền trưởng dẫn dắt mọi người tiến lên là được rồi, những việc khác đều nên do thuyền viên tương ứng hoàn thành, đây là phân công.

Rõ ràng việc dừng lại là cơ hội tốt để nâng cao bản thân, nhưng Luffy một phút cũng không muốn dừng lại.

Nhưng không có tiền sửa tàu thì làm sao.

Có phương pháp nào không cần làm việc mà có được lượng lớn tiền bạc không.

Có, vay tiền.

Nhưng cần vật thế chấp, còn phải trả lãi.

Ngoài vay tiền ra, còn một phương pháp khác, thuê tàu.

Đây là cái gì.

Tom biết Đỗ Lan là một chuyên gia công nghệ, còn lợi hại hơn cả mình, luôn lấy ra những thứ mình không hiểu.

Đây là Tinh linh của tàu.

Trong tay Đỗ Lan là một quả cầu ánh sáng khổng lồ: Chính xác mà nói là mẫu thể của Tinh linh của tàu, có thể thai nghén ra nhiều Tinh linh của tàu hơn.

Chúng ta cài đặt Tinh linh của tàu vào tàu cho thuê, Tinh linh của tàu có thể ghi lại lợi nhuận của đội tàu, sau đó công ty cho thuê tàu có thể tiến hành trích phần trăm.

Đồng thời nếu thuyền viên gặp phải kẻ địch mạnh, Tinh linh của tàu có thể tự mình điều khiển tàu trở về hãng cho thuê, đảm bảo an toàn cho tàu.

Nói đơn giản là giám sát trong tàu cho thuê.

Tom chỉ cảm thấy Đỗ Lan luôn có những ý tưởng kỳ diệu: Cân Đẩu Vân đã đủ thần kỳ rồi, không ngờ cậu ngay cả Tinh linh của tàu cũng có thể sản xuất hàng loạt, thậm chí đã nghĩ xong công dụng của Tinh linh của tàu.

Tôi không bằng cậu.

Chỉ so về khoa học kỹ thuật, Tom tự thấy hổ thẹn.

Dùng Tinh linh của tàu để kiểm soát tàu cho thuê, quả thực là một phương pháp rất hiệu quả để thu thập thông tin và tiền thuê tàu.

Tùy theo tiền thuê khác nhau, giáp và vũ khí của tàu cũng sẽ khác nhau, sức chiến đấu cũng sẽ không giống nhau.

Dù là người trẻ tuổi không có tiền cũng có thể thuê một con tàu nhỏ ra khơi, thông qua việc săn giết Hải Vương Loại và săn hải tặc để kiếm tiền, kiếm được tiền là có thể trả tiền thuê.

Tinh linh của tàu có thể trực tiếp thu tiền.

Đỗ Lan nói: Hơn nữa chúng ta có thể tăng cường hơn nữa khả năng tự động hóa của tàu, để Tinh linh của tàu đảm nhiệm nhiều chức trách hơn, ví dụ như hoa tiêu, pháo thủ, người lái tàu Đây là tự động hóa.

Tom nói: Nếu như vậy, thì tàu chẳng phải chỉ cần thuyền trưởng là được sao.

Không sai, mục tiêu cuối cùng là một người điều khiển một chiến hạm Minh Vương được vũ trang đến tận răng.

Đỗ Lan nói, thực ra bây giờ đã có thể làm được, nhưng cứ từng bước một, không cần quá vội vàng.

Một người là có thể ra khơi à, thời đại đại hải trình thật sự sẽ đến, sẽ có nhiều người ra khơi hơn, điều này còn lợi hại hơn cả Cân Đẩu Vân.

Cân Đẩu Vân tuy tốt, nhưng vấn đề là chức năng quá ít, chỉ có thể bay qua bay lại, thiếu hiệu quả kinh tế.

Nhưng một người điều khiển tàu thì khác, có thể vận chuyển hàng hóa, có thể chiến đấu, còn có thể thám hiểm, tóm lại là đa chức năng, có thể làm rất nhiều việc.

Đúng vậy, hơn nữa Tinh linh của tàu còn có thể bồi dưỡng và nâng cấp.

Đỗ Lan nói: Cung cấp một hướng suy nghĩ mới cho việc thiết kế tàu thuyền, điều này phải xem chuyên gia như ông rồi.

Tom rất cảm động, chỉ cảm thấy Đỗ Lan là một người tốt.

Không có tiền, có thể thuê tàu trước, kiếm tiền trong lúc mạo hiểm để trả tiền thuê.

Điều này cũng sẽ cho nhiều người trẻ tuổi có ước mơ nhưng không có tiền cơ hội, để họ cũng có thể ra khơi mạo hiểm.

Nhiều người trẻ tuổi ra khơi hơn, Luffy cũng sẽ gặp phải những kẻ thách thức, họ trẻ hơn và có tài năng hơn.

Đỗ Lan bày tỏ rằng Luffy với tư cách là người thách thức, thông qua việc khắc chế thuộc tính, phát triển trái ác quỷ, nỗ lực tu luyện, in bài tại chỗ và các phương pháp khác đã đánh bại rất nhiều tiền bối, vậy thì chính cậu cũng đã trở thành tiền bối, sẽ có rất nhiều người trẻ tuổi phát động thách thức với cậu.

Một người thách thức ưu tú, không có nghĩa là một người bảo vệ ngôi vương ưu tú.

Hành vi của Đỗ Lan chính là làm gia tăng cạnh tranh nội bộ, để nhiều người trẻ tuổi hơn tham gia vào trò chơi tranh bá trên biển, Luffy sẽ phải chịu rất nhiều thách thức.

Chương 3455

Những người trẻ tuổi có lý tưởng và năng lực hành động như Luffy không hề ít, nói không chừng Luffy sẽ lật thuyền trong mương.

Sau hải lưu cao tốc, Cân Đẩu Vân, công nghệ điều khiển tự động bằng Tinh linh của tàu cũng bắt đầu phát triển.

Đương nhiên vũ khí trang bị đi kèm đã được phát triển, trên đảo Cơ Giới có rất nhiều nghiên cứu và phát triển vũ khí, ngoài đại bác truyền thống, còn có tên lửa, pháo điện từ, pháo laser, thậm chí còn có pháo sóng âm, tia đóng băng và những vũ khí không rõ nhưng lợi hại khác, những vũ khí này được lắp đặt trên tàu sẽ rất ngầu.

Luffy, cậu xem này, đây là nội dung tạp chí kỳ mới nhất, chúng ta có thể ra khơi rồi.

Nami vui mừng nói với mọi người.

Cả nhóm rất kỳ lạ, không biết có tin tức tốt gì mà khiến Nami vui mừng nhảy cẫng lên như vậy.

Là Tạp chí Cơ Giới à.

Zoro hỏi.

Không sai, chính là nó, trên đó có tin tức mới.

Sau khi đến đảo Cơ Giới, Nami đã biết đến Tạp chí Cơ Giới, một tuần một kỳ, có rất nhiều tin tức và giới thiệu kỹ thuật, trở thành phương tiện để họ tìm hiểu về đảo Cơ Giới.

Các cậu xem ở đây, Ngân hàng Cửu Xà được thành lập, cung cấp các khoản vay, chỉ cần thế chấp nhỏ.

Các cậu xem, chúng ta có thể ra khơi rồi.

Ý cậu là vay tiền.

Mọi người đều hiểu ra, chẳng phải là vay tiền sao.

Đúng vậy, chỉ cần vay tiền, là có thể sửa chữa con tàu, sau đó có thể ra khơi.

Đương nhiên cái giá phải trả là chúng ta cần trả cả vốn lẫn lãi.

Nhưng chỉ cần trở lại biển cả, chúng ta chắc chắn có thể tìm được nhiều cách kiếm tiền hơn, ví dụ như tìm thấy kho báu.

Nami nói: Hoặc chúng ta cũng có thể buôn bán nhỏ, mua đi bán lại.

Luffy sớm đã không muốn ở lại nữa, chỉ cần có thể ra khơi, vay tiền thì vay tiền: Đi, chúng ta đi vay tiền.

Chopper nói: Mọi người bình tĩnh một chút, không đơn giản như vậy đâu.

Chopper, cậu không cản được cậu ta đâu.

Chẳng lẽ cậu còn không biết sao.

Luffy luôn làm theo ý mình.

Usopp nói: Hơn nữa tôi cũng cảm thấy nên sửa chữa Hoàng Kim Mai Lệ Hào càng sớm càng tốt, nếu không Tinh linh của tàu sẽ rất đáng thương.

Lần này cậu và Luffy có cùng suy nghĩ, nên vay tiền. 4.

Ngân hàng Cửu Xà do Nữ Đế mở ra, có thể gửi tiền và vay tiền, coi như là một bước đạt được mục tiêu.

Đằng sau không thể thiếu sự hỗ trợ của đảo Cơ Giới, Nữ Đế không chỉ có thể để người dân trên đảo đến đảo Cơ Giới làm việc, mà còn mở ngân hàng, sự phát triển trong tương lai hoàn toàn có thể mong đợi.

Có sự hỗ trợ của đảo Cơ Giới, rất nhiều người đều đến Ngân hàng Cửu Xà mở tài khoản gửi tiền, đồng thời cũng có rất nhiều người trẻ tuổi mang trong mình ước mơ như Luffy đến vay tiền khởi nghiệp.

Luffy cảm thấy ngân hàng thật sự quá tiện lợi, mình có ước mơ, ngân hàng có vốn, đây chẳng phải là hợp tác ăn ý sao.

Nhưng tại sao ngân hàng phải bỏ tiền ra vì ước mơ của Luffy.

Không thể nào, ngân hàng xem xét Luffy có thể trả tiền và trả lãi hay không, cho nên cần Luffy cung cấp chi tiết tình hình gia đình, sau khi biết ông nội của Luffy là Garp Nắm Đấm Sắt, thì không cần người bảo lãnh và vật thế chấp, trực tiếp cho Luffy vay.

Dù sao Luffy không trả tiền, họ sẽ đi tìm Garp Nắm Đấm Sắt.

Thế là Luffy nhận được khoản vay, cuối cùng có thể sửa tàu.

Ngoài việc sửa tàu, họ còn muốn nâng cấp Hoàng Kim Mai Lệ Hào một lần, đến đảo Cơ Giới, hiểu biết của họ về tàu cũng đã được nâng cao sâu sắc.

Cũng biết được Tinh linh của tàu có khả năng vô hạn, cho nên lần này con tàu của họ phải có thể gánh vác nhiều nhiệm vụ mạo hiểm hơn.

Tinh linh của tàu có thể nâng cao khả năng tự động hóa của tàu, hơn nữa còn có thể thay thế công việc của hoa tiêu, người lái tàu, sau khi thêm trang bị vũ khí, còn có thể nâng cao độ chính xác của vũ khí, có thể nói là một tinh linh đa dụng.

Trên đảo Cơ Giới có đủ loại kỹ thuật, nhìn đến hoa cả mắt, Luffy và mọi người bây giờ không chỉ muốn sửa chữa tàu, mà còn muốn thêm một số thứ mới mẻ.

Nếu các cậu muốn tăng cường, thân tàu cần phải được cải tạo toàn diện, đây không phải là chi phí sửa chữa nữa, phải thêm tiền.

Ông chủ không phải là nhà từ thiện, phải tính toán cẩn thận.

Tôi muốn trang bị vũ khí mới nhất, muốn thêm khả năng bay, nếu được, tôi còn muốn thêm một đám Cân Đẩu Vân vào trong tàu.

Luffy đã thèm thuồng Cân Đẩu Vân từ lâu rồi.

Cư dân đảo Cơ Giới đều dùng Cân Đẩu Vân để đi làm, quá sướng.

Vậy thì phải thêm tiền, dự toán ít nhất phải gấp ba.

Luffy, chúng ta không có nhiều dự toán như vậy, không thể mua nhiều thứ như vậy, không có tiền.

Tôi muốn.

Luffy chính là muốn.

Nami lật mặt, giơ nanh múa vuốt hét lên: Đừng hòng, chúng ta chỉ có thể sửa tàu, tiền vay ngân hàng phải trả lãi, nếu không trả được, tàu sẽ bị thế chấp bán đấu giá, chúng ta tuyệt đối không thể phung phí.

Chỉ chọn sửa chữa thôi.

Nhưng nếu người khác dùng kỹ thuật tốt nhất để chế tạo chiến hạm, chúng ta phải làm sao.

Nếu kỹ thuật của người khác tốt hơn chúng ta, lý tưởng của chúng ta phải làm sao.

Luffy cũng không phải tùy hứng, mà là đã suy nghĩ nghiêm túc: Trên đảo Cơ Giới, tôi đã thấy quá nhiều kỹ thuật mới mạnh mẽ, tuy rất đắt, nhưng chắc chắn sẽ có người mua.

Nếu họ dùng kỹ thuật mới thì sao.

Vua Hải Tặc Roger đã dùng cây bảo thụ Adam để đóng tàu, mới chịu đựng được chuyến hành trình nguy hiểm.

Nếu chúng ta không nâng cấp, sẽ bị người khác vượt qua.

Mọi người im lặng, quả thực là lý lẽ này.

Ai cũng có lý tưởng, tại sao lý tưởng của người khác không thể thực hiện, mà lý tưởng của mình lại có thể thực hiện.

Luffy cho rằng phải có kỹ thuật tốt nhất mới được, trước đây ở Thất Thủy Chi Đô, cậu đã muốn dùng cây bảo thụ Adam, tạo ra một con thuyền buồm sánh ngang với Vua Hải Tặc, như vậy mới có tư cách tranh đoạt thân phận Vua Hải Tặc.

Nhưng ở đảo Cơ Giới, cậu phát hiện kỹ thuật thay đổi từng ngày, cây bảo thụ Adam đã không còn là vật liệu tốt nhất.

Con tàu tốt nhất không nằm trong tay mình, mà nằm trong tay người khác, phải làm sao.

Vậy thì người khác có tư cách, còn mình thì không có cơ hội.

Mọi người cũng ý thức được nếu người khác cứ cưỡi sóng rẽ gió, mà thuyền của mình lại mắc cạn, thì không thể thực hiện lý tưởng.

Nhưng vấn đề là không có tiền, họ thật sự phải mang nợ để theo đuổi lý tưởng sao.

Vốn dĩ sẽ rất thuận lợi, cuộc phiêu lưu trên đảo trời tuy nguy hiểm, nhưng thu hoạch cũng rất lớn, đã có được số vàng đủ để mua cây bảo thụ Adam.

Tiếc là vì hải tặc không được bảo hộ, vàng đều bị mất ở Thất Thủy Chi Đô, tổn thất nặng nề.

Luffy muốn trở thành Vua Hải Tặc, tất nhiên phải vượt qua người khác, không chỉ là quyết tâm, con tàu cũng phải là tốt nhất.

Nếu con tàu tốt nhất rơi vào tay người khác, thì phải làm sao.

Luffy cũng đang nghiêm túc xem xét làm thế nào để trở thành Vua

Hải Tặc, muốn đuổi kịp cường địch, đồng thời cũng xem xét không bị người khác đuổi kịp.

Sức mạnh như sức chiến đấu còn có thể nâng cao, nhưng con tàu rất khó nâng cao.

Tuy nhiên cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, hàm lượng công nghệ của tàu cũng đang được nâng cao, tàu của năm nay tiên tiến hơn tàu của năm ngoái, tàu của năm sau tiên tiến hơn tàu của năm nay, đến lúc đó Luffy sẽ bị tụt hậu.

Mọi người đều im lặng, cảm thấy chi phí cho lý tưởng ngày càng cao rồi sao.

Trong tình huống này, họ rất khó giữ được ưu thế, thậm chí sẽ bị vượt qua.

Bị vượt qua rồi, họ làm sao hoàn thành lý tưởng.

Các cậu muốn trở thành Vua Hải Tặc à.

Ông chủ hỏi.

Ông nhìn ra rồi sao.

Nami thầm nghĩ đây là lần đầu tiên Luffy không hô khẩu hiệu mà người khác đã nhìn ra.

Không sai, tôi là người đàn ông sẽ trở thành Vua Hải Tặc.

Luffy thản nhiên thừa nhận.

Ha ha, các cậu thanh niên này thật có lý tưởng.

Nhưng chú đây phải nói một câu, muốn trở thành Vua Hải Tặc là cần được người khác thừa nhận, con đường này không dễ đi đâu.

Không ai thấy Vua Hải Tặc Roger đặt chân lên điểm cuối của Đại Hải Trình, nhưng mọi người lại đều tin rằng Roger đã đặt chân lên điểm cuối.

Cuối cùng ngay cả hải quân cũng tin ông ta là Vua Hải Tặc, mọi người đều tin vào một chuyện mình chưa từng thấy, đó là vì mọi người cần một huyền thoại.

Chương 3456

Mà bây giờ các cậu muốn trở thành Vua Hải Tặc, thì cần phải phù hợp với nhu cầu của mọi người.

Chỉ đặt chân lên điểm cuối thôi là vô dụng.

Ông chủ nói.

Mọi người tỏ ra là như vậy sao.

Nhưng quả thực như vậy, không có tư liệu hình ảnh, không có bằng chứng nào chứng minh được hành động vĩ đại của Roger, người chứng kiến ít đến đáng thương.

Thực ra hải quân hoàn toàn có thể phủ nhận tính chân thực của Roger, căn bản không cần tuyên truyền.

Không ai chứng minh được công tích của Roger, tại sao mọi người lại tin vào một lời đồn chưa từng thấy.

Cảm giác thật có lý, họ cũng chưa từng gặp Roger, nhưng mọi người đều tin Roger chính là Vua Hải Tặc, mọi người đều thừa nhận như vậy.

Đúng vậy, tại sao mọi người lại tin Roger là Vua Hải Tặc.

Chúng ta chưa từng thấy, tại sao lại tin.

Chopper bị nói đến ngây người.

Vì người khác đều nói như vậy.

Nami nói.

Usopp nói: Vậy hải quân còn nói mình là chính nghĩa nữa, tại sao chúng ta không tin.

Đúng vậy, đều là người khác nói, tại sao có cái tin, có cái không tin.

Chúng ta đã gặp hải quân, họ không phải người tốt, đương nhiên không thể tin vào chính nghĩa của họ.

Nami nói.

Điều này càng chứng tỏ mắt thấy là thật, tai nghe là giả, hải quân như vậy, hải tặc cũng nên như vậy.

Tại sao chúng ta lại kiên định tin tưởng Roger.

Rõ ràng chúng ta chưa từng gặp Roger.

Usopp nói.

Mọi người ngây người, thật có lý, vậy rốt cuộc họ đang tin vào cái gì.

Luffy cũng trợn to mắt, nghi hoặc nhìn ông chủ. 5.

Bởi vì mọi người tin vào thứ mà mình tin, chúng ta sở dĩ tin Roger là Vua Hải Tặc, là vì mọi người tin rằng những kẻ xuất thân bình thường như chúng ta cũng có thể làm nên nghiệp lớn.

Cho nên chúng ta chưa từng gặp Roger, nhưng lại tin tưởng ông ta không chút nghi ngờ.

Thực ra chúng ta không tưởng tượng về một Roger đã chết, mà là tin vào Roger trong lòng chúng ta, tin vào chính bản thân trong lòng chúng ta.

Không tin thì các cậu thử nói xem cách nhìn của mình về Roger, xem có giống nhau không.

Roger là Vua Hải Tặc.

Luffy lập tức nói.

Kiếm pháp của Roger rất mạnh, thực lực rất mạnh.

Zoro nói.

Roger chắc chắn có rất nhiều kho báu, toàn bộ đều được giấu ở điểm cuối của Đại Hải Trình.

Nami chỉ nghĩ đến tài phú.

Roger chắc chắn rất hào sảng, sức ăn chắc chắn rất lớn, một ngày ăn sáu bữa.

Sanji nói.

Chopper nói: Ông ấy chắc chắn là một người rất dịu dàng, rất thân thiện với mọi người, có thể khiến mọi người tôn trọng từ tận đáy lòng.

Usopp nói: Bất kể Roger như thế nào, chắc chắn là những ưu điểm đáng để chúng ta noi theo và học tập, là mục tiêu chúng ta có thể đạt tới.

Các cậu xem, mỗi người đều có cách nhìn khác nhau.

Nhưng có một điểm chung là mọi người đều chấp nhận Roger, là vì các cậu tin rằng mình có thể trở thành Roger thứ hai.

Giữa các cậu và Roger, không có rào cản huyết thống, không có trở ngại tín ngưỡng, điều duy nhất khiến các cậu không thể trở thành Roger chính là thực lực của bản thân, cho nên các cậu tin rằng chỉ cần nỗ lực nâng cao trình độ của mình, cuối cùng có thể trở thành Roger.

Cho nên Roger là Vua Hải Tặc, mọi người đều là Vua Hải Tặc, đây chính là nguyên nhân mọi người có thể tin vào công tích của Roger.

Mọi người đều là Vua Hải Tặc.

Như vậy cũng được sao.

Mọi người tỏ ra lý do này cũng được sao.

Nhưng về mặt logic không có vấn đề, nếu Roger là Thiên Long Nhân cấp cao, mọi người cũng sẽ không tin.

Hãy suy nghĩ kỹ, tại sao các cậu muốn trở thành Vua Hải Tặc, mà không phải là trở thành Ngũ Lão Tinh.

Ông chủ hỏi một câu rất thực tế, tại sao mọi người đều muốn làm Vua Hải Tặc, mà không phải muốn làm Ngũ Lão Tinh.

Đó là vì muốn trở thành Ngũ Lão Tinh, trước tiên phải vượt qua rào cản huyết thống, điều này đã có thể chặn được chín mươi chín phần trăm người rồi.

Nhưng Roger thì không có vấn đề gì, ông là một người xuất thân bình thường, hai mươi phần trăm người đều có thể lấy ông làm mục tiêu.

Còn bảy mươi chín phần trăm người bình thường còn lại, biển cả không có quan hệ gì với họ.

Mọi người không tin vào chính nghĩa của Ngũ Lão Tinh, dù thấy được tác dụng tích cực của hải quân trên biển, cũng vẫn không tin.

Lại tin tưởng không chút nghi ngờ vào một Roger chưa từng gặp, đây chính là tiêu chuẩn kép.

Tin không phải là Roger, mà là tin mình có thể trở thành Roger, tin vào chính mình.

Ông chủ tiệm sửa thuyền rất có ý tưởng, nhìn ra được lý tưởng của thiếu niên, nhưng ông ta nói với Lộ Phi, muốn trở thành Vua Hải Tặc rất khó: Vua Hải Tặc không phải là Vua Hải Tặc mà ngươi nghĩ, mà là Vua Hải Tặc trong lòng mọi người, được mọi người thừa nhận mới có thể trở thành Vua Hải Tặc.

Có thể nói Vua Hải Tặc là người bất tự do nhất trên biển.

Lộ Phi muốn trở thành Vua Hải Tặc là vì cậu cho rằng Vua Hải Tặc là người tự do nhất trên biển.

Nhưng mọi người thừa nhận Vua Hải Tặc là vì Vua Hải Tặc mang lại hy vọng cho họ, cho nên Vua Hải Tặc chỉ có thể đại diện cho hy vọng, không thể có lựa chọn nào khác.

Không có lựa chọn, chính là không tự do.

Không hiểu sao.

Ngươi đại diện cho chính mình, có một vạn lựa chọn, nhưng khi ngươi đại diện cho một vạn người, ngươi chỉ có thể có một lựa chọn.

Ông chủ nói: Cứ nói chuyện sửa thuyền này, mấy người các ngươi chắc chắn không thống nhất ý kiến, chắc chắn có người muốn sửa, có người muốn đổi, ngươi với tư cách là thuyền trưởng chắc chắn chỉ có thể chọn một trong hai, chọn cái mà nhiều người muốn.

Trở thành Vua Hải Tặc, ngươi đối mặt với nhiều người hơn, nhiều lựa chọn hơn, ngươi chỉ có thể chọn một, thậm chí chỉ có thể hướng đến cái hư ảo chứ không phải thực tế.

Bởi vì mục tiêu hư ảo mới có thể chứa đựng nhiều lý tưởng cụ thể hơn.

Lộ Phi và mọi người đều được dạy bảo, La Tân càng đặc biệt đồng tình, ai cũng có lý tưởng, cô cũng có lý tưởng, rất cụ thể, là giải mã lịch sử, nhưng lý tưởng cụ thể này chỉ có rất ít người đồng tình, ngay cả trong giới học giả cũng chỉ là một bộ phận nhỏ.

Lý tưởng nào mới có thể khiến mọi người đều chấp nhận.

Điều này giống như hỏi món ăn nào mà tất cả mọi người đều thích ăn.

Dù món ăn có ngon đến đâu, cũng sẽ có người ghét, huống chi là lý tưởng.

Món ăn nào mà mọi người đều thích.

Món ăn hư cấu, mọi người không ăn được, chỉ có thể tưởng tượng, tưởng tượng rằng món ăn hư cấu này có thể thỏa mãn vị giác của mình.

Nhu cầu của mọi người chắc chắn không giống nhau, nhưng một sự tưởng tượng có thể thỏa mãn chính mình, thỏa mãn những người khác nhau.

Nói cho cùng không phải món ăn hư cấu thỏa mãn chính mình, mà là sự tưởng tượng của chính mình đã thỏa mãn chính mình.

Nhưng vấn đề lại đến, sự tưởng tượng của con người lại thay đổi, có lúc muốn cái này, có lúc muốn cái kia.

Cho nên dù là món ăn hư cấu cũng có giới hạn.

Nhưng Vua Hải Tặc chắc chắn phải mang lại một hy vọng hư ảo mới có thể khiến nhiều người thừa nhận.

La Kiệt đã thành công, một mình mang lại hy vọng cho giới thảo mãng, cho nên mọi người đều công nhận ông ta.

Nhưng đồng thời La Kiệt cũng không còn lựa chọn nào khác, sinh mệnh của ông ta không thuộc về chính mình, không thuộc về gia đình, chỉ thuộc về vô số thảo mãng đang tìm kiếm hy vọng.

Lộ Phi biết La Kiệt là Vua Hải Tặc, nhưng chưa bao giờ nghĩ tại sao La Kiệt lại trở thành Vua Hải Tặc.

Rõ ràng người chứng kiến rất ít, nhưng mọi người lại tin sâu sắc vào câu chuyện của La Kiệt, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì.

Bây giờ cậu cuối cùng đã hiểu, bởi vì Vua Hải Tặc không hề tự do, không có lựa chọn.

Thật sự là đảo lộn nhận thức, La Tân không nhịn được hỏi: Những điều này đều do đảo Cơ Giới dạy sao.

Đúng vậy, các ngươi ở đảo Cơ Giới cũng đừng chỉ chăm chăm kiếm tiền, cũng nên nâng cao trình độ kiến thức một chút.

Chương 3457

Thời buổi này tuy võ lực rất quan trọng, nhưng võ lực không thể giải quyết mọi vấn đề.

Ngươi xem Ngũ Lão Tinh mỗi người đều có thực lực ngang Tứ Hoàng, nhưng võ lực vĩnh viễn là lựa chọn cuối cùng của họ.

Bởi vì họ rất rõ ràng võ lực chỉ có thể giải quyết một phần vấn đề, không thể giải quyết tất cả.

Ông chủ tốt bụng khuyên nhủ: Đọc nhiều sách có lợi.

Lộ Phi im lặng, cảm thấy biển cả quả nhiên sâu không lường được, không khỏi nói: Ngươi cũng lên thuyền của ta đi.

Phong cách trước giờ của cậu là việc gì mình không biết thì không học, nhưng có thể tìm người tài tương ứng: Học vấn của ngươi lớn như vậy, lại còn biết sửa thuyền, chúng ta vừa hay thiếu một thợ sửa thuyền.

Ha ha, ta già rồi, không còn sức để lăn lộn nữa.

Ông chủ không muốn ra khơi.

Vậy thì đáng tiếc quá.

Lộ Phi tiếc nuối nói.

Lộ Phi ý thức được muốn trở thành Vua Hải Tặc, không chỉ có thuyền tiên tiến là đủ, mà còn cần phải xây dựng một hy vọng hư ảo.

Cho nên không tăng ngân sách nữa, chỉ sửa lại Hoàng Kim Mai Lợi Hào trước, sau đó tăng cường vũ trang và tua bin tăng áp, còn cường hóa cả năng lực nhảy quãng ngắn.

So với con thuyền, Lộ Phi càng muốn biết người trong thiên hạ muốn gì.

Lại một lần nữa xuất phát.

Hoàng Kim Mai Lợi Hào sẽ đối mặt với những thử thách mới.

Lộ Phi sao vậy.

Kiều Ba phát hiện Lộ Phi cứ im lặng, lẽ ra khi xuất phát trở lại, cậu phải vui mừng nhảy múa mới đúng, nhưng bây giờ Lộ Phi lại rất yên tĩnh, hoàn toàn khác với tính cách của cậu.

Không biết.

Na Mỹ cũng không hiểu.

Cậu ấy chắc chắn đang suy nghĩ làm thế nào để trở thành Vua Hải Tặc.

La Tân nói.

Ồ.

Kiều Ba cũng không hiểu lắm.

Sơn Trị và Tác Long lại hiểu, họ đều có mục tiêu thực tế, đoàn kết xung quanh mục tiêu hư ảo của Lộ Phi, mục tiêu của Lộ Phi chính là không ngừng tiến về phía trước, cho đến điểm cuối cùng.

Bởi vì mỗi lần tiến lên, mọi người đều có thể tiến gần hơn một chút đến lý tưởng của mình.

Tin tưởng Lộ Phi, chính là tin tưởng vào sự tiến lên.

Nhưng cái giá phải trả là Lộ Phi không thể dừng lại, cho nên cậu mới nóng lòng muốn xuất phát, không muốn dừng lại để học tập nâng cao.

Không thể dừng, dừng lại thì hy vọng mà cậu đại diện sẽ tan biến.

Lộ Phi suy nghĩ liệu mình có thể tiến lên mãi được không.

Theo lý thuyết, trước đây cậu quả thực tin rằng mình có thể tiến lên mãi mãi, nhưng sau khi chứng kiến đủ mọi chuyện, cậu đã cảm nhận được nguy cơ.

Kẻ địch mạnh trước mắt, thử thách phía sau, còn có hoàn cảnh luôn thay đổi.

Mình có thể thắng vô số lần, nhưng không thể thua một lần.

Cậu nghĩ đến Sa Ngạc Ngư, Sa Ngạc Ngư chính là thua Bạch Hồ Tử, mới trở nên hèn hạ.

Nhưng Sa Ngạc Ngư không từ bỏ, mà lựa chọn cướp đoạt Minh Vương.

Điều này cũng giống như việc Lộ Phi học Bá Khí sau khi thất bại, chỉ là Lộ Phi dựa vào học tập, Sa Ngạc Ngư dựa vào cướp đoạt.

Còn tại sao Sa Ngạc Ngư không học Bá Khí sau khi thất bại.

Chẳng phải là vì lúc đó thiết lập về Bá Khí chưa xuất hiện sao.

Cho nên nhân vật chính luôn may mắn, thất bại là vì có thứ tốt hơn đang chờ đợi cậu ta.

Đây là sáo lộ của tiểu thuyết và manga, còn Sa Ngạc Ngư, Mạc Lợi Á thì không có vận may tốt như vậy, sau khi thất bại không có thứ gì tốt đẹp chờ đợi họ.

Thất bại tương đương với việc bị xóa sổ, mọi thứ đều phải bắt đầu lại từ đầu, cần phải tích lũy lại.

Đỗ Lan cho biết cùng là thất bại, thất bại của nhân vật chính thường đại diện cho việc trở nên cao hơn, mạnh hơn, còn thất bại của phe phản diện lại đại diện cho sự sa ngã.

Địch Ny Toa cũng nói: Giống như Nhạc Bất Quần vậy, làm quân tử không chấn hưng được Hoa Sơn, vậy thì làm ngụy quân tử.

Cứ đổi một lối suy nghĩ, cùng tắc tư biến, Sa Ngạc Ngư và Mạc Lợi Á trước khi thất bại có lẽ cũng giống như Lộ Phi.

Nhưng sau đó thất bại, không thể không tìm con đường khác, còn Lộ Phi thất bại, lại có khóa huấn luyện Bá Khí đang chờ cậu ta, khiến cậu ta có thể không cần thay đổi tính cách, cũng có thể tiếp tục tiến lên.

Nhân vật chính và nhân vật phụ, đãi ngộ chính là khác nhau.

Thất bại, nhân vật phụ thường phải đi đường tà, hướng về phía ác.

Nhưng nhân vật chính lại có thể tìm được phương pháp trở nên mạnh mẽ một cách chính xác.

Lộ Phi đang suy nghĩ về thất bại, cũng đang suy nghĩ tại sao Sa Ngạc Ngư lại trở nên tà ác.

Nếu làm việc tốt có thể thực hiện được mục tiêu, hắn còn làm người xấu không.

Sa Ngạc Ngư tại sao lại thay đổi tư duy.

Chẳng phải là vì con đường này không dễ đi sao.

Hệ Logia còn đi không nổi, mình phải làm sao.

Nếu mình thất bại thì phải làm sao.

Đây là vấn đề mà Lộ Phi đang suy nghĩ, thất bại thì sẽ ngừng tiến lên, đội nhóm sẽ không thể duy trì, chẳng lẽ thật sự phải từ bỏ đồng đội.

Lộ Phi, đây không giống cậu.

Kiều Ba nói: Tớ vẫn thích Lộ Phi hay cười hơn.

Lộ Phi cũng biết bộ dạng hiện tại của mình không phù hợp với hy vọng hư ảo mà mình đại diện, mình nên tiến lên, không suy nghĩ những chuyện khác, như vậy mọi người mới có thể tin tưởng mình: Không sao, mục tiêu của chúng ta là điểm cuối của Đại Hải Trình.

Ha, ta sẽ trở thành Vua Hải Tặc, chỉ cần suy nghĩ làm sao để đánh bại những chướng ngại cản đường là được rồi, ta phải trở nên mạnh hơn.

Nhưng vấn đề là làm sao để mạnh hơn.

Lấy đâu ra thời gian để mạnh hơn.

Thế giới thay đổi trong nháy mắt, Hải quân, người bảo vệ hòa bình, quân Cách Mạng, còn có các hải tặc khác đang nổi lên.

Tốc độ mạnh lên của Lộ Phi rõ ràng là không theo kịp sự thay đổi của thế giới, dù là khai phá trái ác quỷ, nỗ lực tu luyện, hay thuộc tính tương khắc đều cần thời gian.

Cho nên vẫn là in thẻ tại chỗ là tiện lợi nhất, hít đất vài cái, lập tức đuổi kịp kẻ địch mạnh, chẳng phải sung sướng sao.

Lộ Phi cũng không có lựa chọn, bởi vì cậu dừng lại, mọi người sẽ nghi ngờ.

Kiều Ba đã nói thích Lộ Phi hay cười, Lộ Phi chắc chắn có áp lực.

Lý tưởng của mọi người đều cần sự tiến lên, nhưng một người thì không thể làm được.

Cho nên họ cần Lộ Phi, cần phải buộc lý tưởng của mình với lý tưởng của người khác, Lộ Phi chính là hạt nhân.

Khi lý tưởng xung đột, Lộ Phi có thể đóng vai trò là vùng đệm.

Khi vấn đề ập đến, ví dụ như lúc lý tưởng của Ô Tác Phổ đi ngược lại với sự tiến lên của Lộ Phi, mọi người đã quả quyết từ bỏ Ô Tác Phổ.

Bởi vì họ đều cần khái niệm cốt lõi là tiến lên.

Ô Tác Phổ thầm nghĩ, cho nên bọn họ vì một mục đích hư ảo mà từ bỏ con thuyền và con người thực tế, xây dựng hy vọng trên cơ sở hy sinh thiểu số, thật đáng buồn.

Nhưng đây chính là hiện thực, hiện thực vốn dĩ không thể cầu được ước thấy, vốn dĩ đã đáng buồn.

Xung đột mâu thuẫn giữa lý luận và thực tiễn đã nảy sinh, vì một mục tiêu hư ảo, phải từ bỏ một phần con thuyền và con người.

Điều này tạo ra không gian cho thuyết nhị nguyên.

Ví dụ như lòng nhân ái của Nho gia, trên lý thuyết là nhân ái, trên thực tiễn là ân uy cùng thi triển, thế là có người nói Nho gia là giả nhân giả nghĩa, nhưng cũng có người nói Nho gia là thật lòng thật dạ.

Thực ra đều đúng, bởi vì lý luận và thực tiễn vốn có mâu thuẫn.

Chương 3458

Khi thực tiễn, lý luận tất nhiên sẽ xuất hiện những rạn nứt.

Ví dụ như nhân ái yêu cầu phải yêu thương con trẻ nhà mình rồi mới đến con trẻ nhà người khác, kính trọng người già nhà mình rồi mới đến người già nhà người khác, nhưng khi thực tiễn thì đại đa số chỉ dừng lại ở yêu thương con trẻ nhà mình và kính trọng người già nhà mình.

Rốt cuộc, lý luận yêu cầu rất cao, đại đa số người không có năng lực thực hiện.

Một khi xuất hiện chênh lệch, sẽ có người công kích lý luận, cho rằng lý luận là giả dối, thậm chí cho rằng những người làm được cũng là ngụy quân tử, sau lưng chắc chắn làm chuyện xấu xa.

Thực ra lý luận dù tốt đến đâu, khi thực tiễn chắc chắn cũng rất vất vả.

Mặc Tử chủ trương kiêm ái, nhưng lại làm việc đến mức lông chân cũng rụng hết.

Mệt mỏi như vậy, tại sao phải tin vào kiêm ái.

Mọi người tin vào một lý luận, là muốn tin rằng mình có thể sống tốt hơn thông qua lý luận đó, chứ không phải mệt mỏi hơn.

Nhưng vấn đề là ai cũng muốn sống nhẹ nhàng hơn, vậy ai sẽ làm việc.

Lý luận rất hay, nhưng khi thực tiễn lại không thể tránh khỏi vấn đề công việc.

Về mặt lý luận, Lộ Phi trở thành Vua Hải Tặc, mọi người đều có thể thực hiện nguyện vọng.

Nhưng khi thực tiễn, khó tránh khỏi có người bị thương, có thuyền hư hỏng, bởi vì lao động sẽ mang lại tổn thương, không thể nào mọi người đều bình an vô sự mà đến được đích.

Sư tử còn có thể không đi săn thì sẽ không đi săn, bởi vì săn mồi có rủi ro, sư tử cũng sợ bị thương.

Lao động của con người cũng vậy, lao động cũng có rủi ro, cho nên con người đều thích tư bản tăng lên, ghét nghĩa vụ lao động.

Nhưng ghét cũng phải lao động, tuy Lộ Phi đã phân công, nhưng mỗi người vẫn phải chiến đấu, chiến đấu có rủi ro, một chút bất cẩn là thực tiễn sẽ bị cản trở, mâu thuẫn với lý tưởng.

Lúc này Lộ Phi phải làm sao.

Cậu vì lý tưởng mà từ bỏ thực tiễn, hay vì thực tiễn mà từ bỏ lý tưởng.

Dù lựa chọn thế nào, lý tưởng đều không còn trọn vẹn.

Nhưng đây chính là trách nhiệm của người lãnh đạo, vào thời điểm then chốt cần phải đưa ra lựa chọn.

Đây cũng là lý do nhiều người nỗ lực tìm kiếm sự cân bằng, con đường trung dung giữa lý luận và thực tiễn.

Để người khác chấp nhận lý luận thì dễ, nhưng để người khác chấp nhận thực tiễn đi kèm với lý luận thì khó.

Lý luận có thể không xét đến mặt tiêu cực, có thể chỉ nói về ưu điểm, nhưng thực tiễn thì không, phải xem xét cả nghĩa vụ và quyền lợi.

Đỗ Lan cho biết Lộ Phi cũng phải đối mặt với vấn đề, thể hiện rất tốt, nhưng một khi đã quyết định, sẽ có người được lợi, có người chịu thiệt.

Ngược lại, phản đối Lộ Phi, người được lợi có thể sẽ mất lợi, người mất lợi có thể sẽ được lợi.

Đây chính là kinh nghiệm mà Hàn Phi Tử tổng kết được, cũng là vấn đề mà ông ta không thể giải quyết.

Hàn Phi Tử chỉ có thể đưa ra phương pháp để hai bên đấu tranh, không thể giải quyết tận gốc nguyên nhân của sự đấu tranh đó.

Có người nói Hàn Phi Tử là trao cho hoàng đế một con dao, nhưng điều này rõ ràng là phiến diện, Hàn Phi Tử cũng là dao cho quý tộc.

Bởi vì cả hai bên trong cuộc đấu tranh đều có thể dùng Hàn Phi Tử, Đỗ Lan cho rằng Hàn Phi Tử là con dao của kẻ yếu, ai cũng có thể dùng, bởi vì Hàn Phi Tử chính là dùng các loại biện pháp để thay đổi trạng thái mạnh yếu, tiến hành đấu tranh.

Đấu tranh tự nhiên là rất tàn khốc, chính Hàn Phi Tử cũng là vật hy sinh của cuộc đấu tranh.

Tuy nhiên, đấu tranh trong Hàn Phi Tử là quy tắc ngầm, còn Pháp gia vẫn chú trọng hơn vào quy tắc tường minh, tức là luật lệ thưởng phạt.

Rốt cuộc, những người có thể định ra luật lệ đều là phe mạnh, sao có thể sẵn lòng để xảy ra sự đảo ngược mạnh yếu.

Cho dù có dùng Hàn Phi Tử để đảo ngược mạnh yếu, sau khi lên ngôi người ta chắc chắn cũng không muốn người khác sử dụng Hàn Phi Tử.

Nhưng đó chính là mối quan hệ giữa hoàng đế và kẻ ăn mày, muốn người khác không dùng Hàn Phi Tử không phải do người khác quyết định, mà là do người ở ngôi trên quyết định.

Nếu người ở ngôi trên là kẻ như A Long, vậy thì mọi người tự nhiên cần Hàn Phi Tử.

Nếu người ở ngôi trên là người như Vi Vi, tự nhiên không cần dùng đến nó.

Nhìn chung, trường hợp sử dụng Hàn Phi Tử ngày càng ít, trò chơi có tổng bằng không, kẻ thắng ăn cả cũng ngày càng ít.

Bởi vì rủi ro của đấu tranh rất lớn, mọi người vẫn không nên chơi trò chơi có tổng bằng không, mà thưởng phạt đơn giản hơn.

Kẻ yếu cứ chăm chỉ đọc Tứ thư Ngũ kinh, bỏ Hàn Phi Tử xuống.

Rốt cuộc còn rất nhiều người mù chữ, quý tộc và hàn môn biết chữ cùng nhau thống trị người mù chữ là được rồi.

Kiểm soát ngưỡng cửa khoa cử, muốn đọc sách phải vào tư thục, tham gia khoa cử cần có hộ tịch, cần tốn tiền, điều này đủ để làm giảm mức độ gay gắt của cuộc đấu tranh giữa các sĩ đại phu biết chữ.

Giảm bớt như vậy, có thể ổn định thêm một trăm năm.

Nếu không giảm bớt, Hồ Lỗ chưa quá trăm năm.

Đương nhiên Hàn Phi Tử vẫn tồn tại như một mối đe dọa, một khi cả hoàng đế và kẻ ăn mày đều quên đi nghĩa vụ của mình, tự nhiên sẽ có người cầm nó lên chiến đấu.

Những người ủng hộ lý luận và những người ủng hộ thực tiễn cũng có sự đấu tranh, nhưng cũng cần phải thỏa hiệp, như vậy lý tưởng và thực tiễn mới có thể xoáy ốc đi lên.

Đương nhiên nếu bắt buộc phải chọn, thì chắc chắn thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý, rốt cuộc bỏ lý tưởng sẽ không chết đói, bỏ thực tiễn sẽ chết đói.

Chết rồi, thì thực tiễn và lý tưởng đều không còn.

Lộ Phi cũng đã chọn thực tiễn, lúc cần từ bỏ đồng đội thì sẽ từ bỏ đồng đội.

Dù điều này sẽ vi phạm lời hứa của cậu, nhưng cậu vẫn sẽ dứt khoát lựa chọn từ bỏ.

Rất tàn khốc, nhưng Lộ Phi không hối hận, cho nên cậu cũng sẽ không xin lỗi Ô Tác Phổ.

Con thuyền không ngừng tiến lên, nhưng sóng gió phía trước sẽ ngày càng lớn.

Mạc Lợi Á, một kẻ thất bại.

Hắn tuy là Thất Vũ Hải, nhưng hắn nào đâu không muốn trở thành Vua Hải Tặc, đáng tiếc hắn đã thất bại.

Bị Khải Đa giết chết đồng đội, rời khỏi nửa sau của Đại Hải Trình, gia nhập Thất Vũ Hải, sống lay lắt một cách tiêu cực.

Thất bại rồi, thì phải làm sao.

Sa Ngạc Ngư lựa chọn tìm kiếm Minh Vương, Mạc Lợi Á lựa chọn buông xuôi, Lộ Phi thì gặp được thầy dạy học Bá Khí.

Sa Ngạc Ngư và Mạc Lợi Á tại sao không học Bá Khí.

Bởi vì thiết lập chưa ra, chỉ đành chịu.

Lúc đang trên đà thắng lợi, độ khó không lớn.

Gặp thất bại mới là thử thách thực sự.

Gặp thất bại, tức là gặp phải giới hạn năng lực của bản thân, lúc này là buông xuôi, hay là đột phá chính mình, là một lựa chọn rất gian nan.

Mà đột phá chính mình, là mượn ngoại lực, hay là nỗ lực nâng cao bản thân, cũng rất khó chọn.

Đỗ Lan biết khi thất bại rốt cuộc nên làm thế nào, những người thực sự có thể tự mình đưa ra lựa chọn, chắc chắn phải chọn một con đường để đi.

Rất gian nan, lúc thất bại, rất ít người có thể nhanh chóng tìm ra phương pháp hiệu quả để cường hóa bản thân.

Chương 3459

Rốt cuộc phương thức trở nên mạnh mẽ nếu dễ dàng nắm bắt được, thì ai cũng đi học rồi.

Thực ra việc Bá Khí bị đại trà hóa như rau cải, đã khiến cho cuộc hành trình sau này trở nên rất kỳ quặc, làm cho giá trị của Trái Ác Quỷ không ngừng mất giá, đồng thời cũng khiến lựa chọn của rất nhiều kẻ thất bại trở thành trò cười.

Rốt cuộc Bá Khí là một phương pháp trở nên mạnh mẽ rất nhanh, học là mạnh, hơn nữa rất nhiều người đều biết, cũng không phải bí mật gì, nhưng Sa Ngạc Ngư và Mạc Lợi Á không học Bá Khí, thật là kỳ lạ.

Đương nhiên Râu Đen thà muốn Trái Ám Ám, cũng không học Bá Khí, cũng rất kỳ lạ.

Con đường trở nên mạnh mẽ bằng Bá Khí đã xuất hiện, gặp thất bại mà không học Bá Khí, thì không hợp lý.

Nếu như Bá Khí rất hiếm, độ khó tu luyện rất lớn, chỉ có cực kỳ ít người mới biết, thì còn hợp lý một chút.

Nhưng độ khó tu luyện Bá Khí rõ ràng không lớn, mà vẫn có người không học, vậy thì không phù hợp với logic.

Logic loạn, câu chuyện sẽ không thông suốt.

Tuy câu chuyện hải tặc chủ yếu dựa vào sự đồng cảm về tình cảm để thu hút độc giả, không phải dựa vào logic của câu chuyện.

Nhưng logic cơ bản không thông suốt, tình cảm cũng không còn cảm động.

Mạc Lợi Á sau khi thất bại liền buông xuôi, dùng năng lực của mình tạo ra một quân đoàn cương thi, cũng chẳng có mục đích gì, chỉ là tìm cho mình đám thuộc hạ trung thành, giúp mình làm việc.

Không còn dũng khí tranh bá biển cả, cứ thế nằm im.

Vì năng lực của hắn bị mặt trời khắc chế, nên căn cứ của hắn bị mây đen và sương mù bao phủ, quanh năm không thấy mặt trời.

Bình thường hắn cũng không ra ngoài, chỉ là ai đến gần căn cứ của mình, thì bắt về.

Lộ Phi và đồng bọn chính là đang đi thẳng về phía địa bàn của Mạc Lợi Á.

Lúc này còn xảy ra một chuyện, trong Hải quân có lời đồn rằng Tạp Phổ có lòng bất trung, rất nhiều hải quân đều ủng hộ Tạp Phổ, muốn theo Tạp Phổ chia rẽ Hải quân, thành lập Hải quân mới.

Tin tức càng truyền càng thật, rất nhiều hải quân đều ngấm ngầm liên lạc với Tạp Phổ.

Tạp Phổ cũng không ngờ có nhiều hải quân muốn phản bội như vậy, những kẻ này tuy đã gia nhập Hải quân, nhưng trong lòng bất mãn với Hải quân lại không ít.

Nhưng vấn đề là Tạp Phổ chưa từng nghĩ đến việc phản bội Hải quân, ông đã từng này tuổi rồi, phản bội không có ý nghĩa gì.

Nhưng ông với tư cách là anh hùng thảo mãng, dù đã già, vẫn có một đám hải quân thảo mãng hy vọng ông có thể đứng ra, có thể cho thảo mãng nhiều cơ hội hơn, có thể cho thảo mãng một lối thoát.

Tuy Tạp Phổ chủ quan không phản bội, nhưng hoàng bào gia thân, ông có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Tạp Phổ bỗng dưng trở thành ngôi sao, lời đồn ngày càng quá đáng, chỉ thiếu điều nói ông ta muốn thay thế Ngũ Lão Tinh, trở thành chủ nhân của thế giới.

Cuộc phiêu lưu của ông nội Lộ Phi cũng sắp bắt đầu.

Lộ Phi vẫn chưa biết những điều này, vẫn đang tiến gần đến lãnh địa của Mạc Lợi Á, gặp gỡ kẻ thất bại thứ hai.

Nửa sau của Đại Hải Trình không đơn giản như vậy, những hải tặc hệ Logia và hệ Paramecia như Sa Ngạc Ngư và Mạc Lợi Á đều đã bại trận, trình độ hiện tại của Lộ Phi thật sự không đủ.

Trái Ác Quỷ của Nguyệt Quang Mạc Lợi Á có thể khống chế bóng, hắn có thể cắt bóng, nhét bóng của người khác vào con rối, con rối có thể sống lại, nhận được năng lực của chủ nhân bóng.

Người mất bóng thì không thể phơi nắng, mặt trời vừa ló dạng, sẽ hóa thành tro bụi.

Nhưng đồng thời chủ nhân chết, bóng cũng mất tác dụng.

Cho nên Mạc Lợi Á cướp bóng của người khác, nhưng lại phải bảo vệ an toàn cho người đó, nếu không bóng sẽ biến mất.

Điều này rất khó xử, tương đương với việc nuôi một đám kẻ thù.

Đồng thời Mạc Lợi Á còn có thể dùng bóng của mình để chiến đấu, hoặc thông qua bóng của người khác để nhận được chiêu thức mới.

Vậy tại sao không cướp bóng, rồi lợi dụng mặt trời để giết địch.

Đỗ Lan cho rằng mặt trời là một công cụ giết người tốt như vậy, chẳng phải rất hữu dụng sao.

Lén lút trộm đi bóng của người khác, sau đó để đối phương đi ra dưới ánh mặt trời tự diệt vong chẳng phải là xong sao.

Đây là một phương pháp ám sát hoàn hảo biết bao.

Chọn một ngày nắng đẹp, cướp đi bóng của người khác, phần còn lại cứ giao cho mặt trời.

Đáng tiếc, tư duy của Mạc Lợi Á là cướp bóng để mình dùng, cho nên không thể để bóng biến mất, tức là không thể để chủ nhân của bóng chết.

Điều này dẫn đến việc hắn phải phân tâm bảo vệ chủ nhân của bóng, tăng thêm áp lực cho hậu cần, rốt cuộc những người mất bóng cần môi trường tối tăm, cần ăn uống ngủ nghỉ.

Tất cả những thứ này đều cần tiền, cần hậu cần.

Như vậy, hắn không thể dồn toàn bộ năng lượng ra tiền tuyến.

Đỗ Lan cho rằng cách sử dụng Trái Ảnh Ảnh tốt nhất chính là lợi dụng mặt trời, chứ không phải lợi dụng năng lực của bóng.

Mặt trời không chỉ có phạm vi rộng, mà sức sát thương còn cực lớn, chẳng phải mạnh hơn quân đoàn cương thi bóng tối sao.

Quân đoàn cương thi có thể bao phủ bao nhiêu phạm vi, có thể có sức chiến đấu lớn đến đâu.

Nếu kết hợp với Thái Dương Quyền, quả thực là một vũ khí hủy diệt hàng loạt.

Dù là ban đêm, cũng có thể giết người vô hình.

Đỗ Lan cho rằng Thái Dương Quyền và năng lượng mặt trời có hiệu quả như nhau, chỉ cần tin là được.

Đỗ Lan cho rằng con đường trở nên mạnh mẽ của Mạc Lợi Á chính là nắm giữ sức mạnh của mặt trời, đồng thời phát triển những chiêu thức cướp bóng mạnh hơn.

Mạc Lợi Á khi đánh hội đồng, có thể cướp bóng không phân biệt địch ta, dọn lính quèn là số một, nhưng hắn lại nhét những cái bóng cướp được vào xác chết, dùng bóng để tiếp tục chiến đấu, thay vì trực tiếp dùng mặt trời tiêu diệt đối thủ, không phân biệt địch ta thì cứ không phân biệt địch ta.

Chiến đấu là để tiêu diệt kẻ địch một cách hiệu quả, chứ không phải chơi đồ hàng.

Nhưng Mạc Lợi Á là một người tốt, hắn không dùng năng lực của mình để giết người, mà dùng năng lực để tạo ra quân đoàn của mình.

Không muốn làm sát thủ, mà muốn làm thuyền trưởng sao.

Nhưng làm một sát thủ, tạo dựng uy tín, tự nhiên sẽ có người theo.

Sai không phải là giết người, mà là vì sao mà giết người.

Đỗ Lan biết chỉ cần thực lực mạnh mẽ, tự nhiên có người đến nhận chủ, căn bản không sợ không có người.

Đương nhiên Mạc Lợi Á là một người tốt, tuy bị đả kích vì thất bại, nhưng nội tâm vẫn là người tốt, vẫn rất coi trọng đồng đội.

Đáng tiếc đồng đội bị Khải Đa giết gần hết rồi.

Mạc Lợi Á mới nói vì còn sống, nên mới mất đi, thực ra nội tâm chưa bao giờ thay đổi, chỉ cần được hắn công nhận là đồng đội, hắn sẽ không bao giờ rời bỏ.

Thuyền của Lộ Phi tiến vào màn sương mù.

Sao đột nhiên lại có sương mù, không thấy gì cả, kim chỉ nam cũng không dùng được.

Na Mỹ nhíu mày, tình huống này rõ ràng là không bình thường.

Sương mù chỉ che mắt người, nhưng không ảnh hưởng đến tinh linh của thuyền, hãy tin tưởng Hoàng Kim Mai Lợi Hào.

Ô Tác Phổ nói.

Đáng sợ quá, sương mù dày đặc thật đáng ghét.

Kiều Ba cảm thấy rất kinh khủng, như thể có thứ gì đó sắp xuất hiện bất cứ lúc nào.

Bùm.

Xuất hiện rồi, quả nhiên xuất hiện, là ma.

Kiều Ba mất kiểm soát.

Lộ Phi cũng kinh ngạc ôm chặt cột buồm, cảm thấy tinh linh của thuyền có thể mang lại cảm giác an toàn.

Chương 3460

Những người khác thì nhìn về phía phát ra âm thanh, là một chiếc quân hạm, nhưng không có một thuyền viên nào.

Chẳng lẽ là thuyền ma.

Sắc mặt Sơn Trị cũng không tốt, vì con thuyền rất quỷ dị.

Vụt.

Ngay khi mọi người còn đang quan sát, một bóng người như tia chớp vụt đến boong tàu của Mai Lợi Hào.

Ma.

Kiều Ba còn chưa nhìn rõ, đã hét lên á ái.

Những người khác thì đã nhìn rõ đối tượng, làm ra động tác chiến đấu.

Như vậy là rất không lịch sự, ta không phải ma, ta là Hải Quân Vương Luffy.

Người đến nói.

Một Lộ Phi khác.

Đây là lần đầu tiên mọi người đối thoại ở khoảng cách gần như vậy.

Trước đây đều chỉ nhìn từ xa, bây giờ hai Lộ Phi đứng cạnh nhau, thật sự rất khó phân biệt.

Lộ Phi không nhịn được nói: Tên đáng ghét nhà ngươi rốt cuộc là ai.

Tại sao lại giống hệt ta.

Mau trả lời, nếu không ta sẽ ra tay.

Những người khác cũng bao vây lại, dù sao đối phương chỉ có một mình.

Lộ Phi, ngươi không muốn cứu ông nội nữa sao.

Nếu các ngươi dám động thủ, Thiết Quyền Tạp Phổ chắc chắn sẽ chết.

Vương Luffy nói.

Ngươi đã làm gì ông nội.

Trước đó họ quả thực đã thấy Vương Luffy và Tạp Phổ kịch chiến, chẳng lẽ Tạp Phổ đã rơi vào tay đối phương.

Muốn biết.

Vậy thì các ngươi phải giúp ta tìm lại cái bóng. 6.

Vương Luffy bình tĩnh nói, hắn cố ý để Mạc Lợi Á cướp đi bóng của mình, lấy đó làm điều kiện đàm phán với đối phương. 7.

Nhưng nếu đã gặp được băng Luffy, Vương Luffy cũng quyết định giao lưu kỹ lưỡng với họ để thuận tiện quan sát một chút.

Ô Tác Phổ thấy đối phương hoàn toàn không để ý đến mình, thầm nghĩ mình làm gián điệp cũng chẳng có tác dụng gì.

Ta sẽ đánh bại ngươi, cứu ông nội ra.

Lộ Phi không bao giờ đàm phán với kẻ địch.

Đánh bại ta, cũng không cứu được ông nội ngươi, cho nên nghe lời ta, phối hợp với ta đi gặp Mạc Lợi Á, cũng có lợi cho các ngươi.

Dù sao các ngươi cũng đã tiến vào sương mù, không thể dễ dàng rời đi.

Sương mù này thuộc về khu vực ma quỷ, nó di động, rất khó rời

đi.

Hơn nữa đây là địa bàn của Mạc Lợi Á, không thể dễ dàng rời đi được.

Hợp tác là một lựa chọn không tồi.

Lộ Phi và những người khác trao đổi ánh mắt, rõ ràng là đang suy nghĩ có nên tin tưởng tên hải quân này không.

Na Mỹ nói: Tình hình biển cả quả thực có chút kỳ quái, tớ cũng không có cách nào chỉ đường.

Khu vực này đúng là không bình thường.

La Tân nói: Mạc Lợi Á là Thất Vũ Hải, tại sao hắn lại tấn công hải quân.

Đương nhiên là vì ta muốn thu phục Thất Vũ Hải, nên mới dâng lên cái bóng của ta làm thành ý, nhưng Mạc Lợi Á hiển nhiên vẫn chưa vực dậy được sau thất bại, nên ta cần các ngươi đánh thức hắn.

Nhưng bóng của ta bị cướp đi, chắc chắn đã bị hắn chế tạo thành cương thi, cương thi có tất cả năng lực của ta, các ngươi không đủ mạnh, sẽ bị đánh chết.

Ngươi coi thường chúng ta sao.

Lộ Phi không phục.

Năng lực của các ngươi quả thực không mạnh, nhưng chiến đấu là cuộc đấu tranh gay gắt, mạnh không chắc thắng, yếu cũng không chắc thua, cho nên ta không xem thường các ngươi, chỉ là nhắc nhở các ngươi chú ý an toàn.

Năng lực của Mạc Lợi Á là cướp đi bóng, và có thể sử dụng năng lực của chủ nhân bóng, cho nên năng lực của cương thi dưới trướng hắn cơ bản đều là cướp về, đồng thời bóng không thể chuyển giao năng lực trái ác quỷ, nhưng Bá Khí và kỹ năng chiến đấu có thể chuyển giao, mà Bá Khí có thể khắc chế trái ác quỷ.

Mọi người nghe say sưa, trước đây không có nhiều cơ hội để tìm hiểu về hệ thống sức mạnh của thế giới này.

Bây giờ mọi người coi như đã phân biệt được Lộ Phi và Vương Luffy, Lộ Phi tuyệt đối không thể nói chuyện lưu loát như vậy, càng không có nhiều kiến thức, phần lớn thời gian là một kẻ vũ phu.

Vương Luffy lại cho người ta cảm giác văn võ song toàn, rất thần kỳ.

Thế nào, các ngươi có đồng ý giúp ta không.

Vương Luffy hỏi.

Ngươi có thể dạy chúng ta Bá Khí không.

Lộ Phi nghiêm túc nói, cậu bây giờ đã gặp phải đủ loại vấn đề, đã cảm thấy mình cũng sắp lộ ra tướng bại.

Áp lực rất lớn, trước đó suýt chút nữa vì không có tiền mà phải dừng lại, phía dưới chắc chắn còn có kẻ địch mạnh, cũng có thể phải dừng lại, bắt buộc phải mạnh hơn.

Ngươi muốn trở thành Vua Hải Tặc, độ khó quả thực rất lớn, Sa Ngạc Ngư và Mạc Lợi Á đều là những kẻ thất bại.

Thực lực của Sa Ngạc Ngư, ngươi cũng rõ, ngươi có thể tự đánh giá vị trí của mình.

Lộ Phi cảm thấy áp lực rất lớn, vì Sa Ngạc Ngư không hề yếu, dù tìm được điểm yếu, cũng không dễ đối phó.

Hơn nữa Sa Ngạc Ngư còn dùng độc, nếu không phải La Tân, mình đã chết từ lâu rồi.

Thất Vũ Hải cũng chỉ là những kẻ thất bại, vậy những hải tặc thực sự có thể thách thức danh hiệu Vua Hải Tặc phải mạnh đến mức nào.

Lộ Phi cảm thấy mình còn xa mới đủ.

Muốn rời khỏi sương mù trước, Lộ Phi cũng không có lý do từ chối Vương Luffy, vì vậy đã lựa chọn hợp tác, cùng nhau tìm kiếm Mạc Lợi Á.

Trên đường đi, Vương Luffy bắt đầu giảng giải về Bá Khí, đây là tiền đề hợp tác do Lộ Phi đưa ra, Vương Luffy hoàn toàn đồng ý.

Bá Khí thứ này không giống Trái Ác Quỷ, ai cũng có thể học, mỗi người trên người đều có Bá Khí, nhưng chỉ sau khi tôi luyện trăm bề, Bá Khí mới có thể chuyển hóa thành sức mạnh.

Tác Long nhớ lại trạng thái của mình khi chiến đấu với CP9, thầm nghĩ đó có phải là Bá Khí không.

Bá Khí có thể khắc chế trái ác quỷ hệ Logia, các ngươi đã từng đối đầu với Sa Ngạc Ngư, nên biết các đòn tấn công thông thường hoàn toàn vô hiệu, năng lực hệ Logia có thể khiến Sa Ngạc Ngư biến thành cát để miễn nhiễm sát thương vật lý, nhưng chỉ cần trên nắm đấm của ngươi có Bá Khí là có thể tung ra đòn tấn công hiệu quả.

Mọi người đều chăm chú lắng nghe, Lộ Phi thầm nghĩ Bá Khí chẳng khác nào nước và vật cách điện, là sức mạnh bao hàm tất cả các thuộc tính sao.

Cậu hiểu như vậy, Bá Khí bao hàm tất cả các thuộc tính, nên khắc chế tất cả các trái ác quỷ hệ Logia.

Vậy Bá Khí rốt cuộc là cảm giác gì.

Na Mỹ hỏi.

Vì bóng của ta bị cướp đi, cũng không có cách nào biểu diễn cho các ngươi xem, nếu chỉ nói miệng, có thể không chính xác lắm.

Nói đơn giản, Bá Khí có thể bao bọc cơ thể, cũng có thể bao bọc vũ khí, sẽ hình thành một lớp màu đen.

Các ngươi có biết Hắc Đao không.

Ánh mắt của Tác Long lập tức trở nên sắc bén, anh ta vẫn luôn tìm kiếm bí mật của Hắc Đao, những thanh bảo kiếm huyền thoại đó lưỡi kiếm đều có màu đen, ví dụ như thanh Dạ của Mắt Diều Hâu Mễ Hoắc Khắc, thanh đao đó thật sự còn đen hơn cả đêm tối.

Tớ biết, Tác Long đã nói với tớ, Hắc Đao đều rất cứng, rất sắc, không cần mài, đều là những thanh đao rất nổi tiếng.

Kiều Ba nói.

Đao rất có danh tiếng.

Nếu có suy nghĩ như vậy, vĩnh viễn không thể trở thành kiếm khách ưu tú.

Người giỏi thư pháp không kén bút, người giỏi thư pháp sẽ không chọn bút của mình, dù là cầm một cái cành cây cũng có thể viết ra những tác phẩm thư pháp kinh thiên động địa.

Còn người không có bản lĩnh, dù trong tay toàn bút tốt, cũng chỉ là học sinh kém nhiều đồ dùng học tập.

Không phải kiếm khách vì kiếm mà mạnh lên, mà là kiếm vì kiếm khách mà nổi danh.

Hắc Đao không phải do thợ rèn đúc ra, mà là do kiếm khách dùng Bá Khí rèn luyện mà thành.

Lời nói của Vương Luffy cuối cùng đã giải đáp được những nghi hoặc trong lòng Tác Long, bí ẩn của Hắc Đao hóa ra là như vậy.

Ban đầu khi anh gặp Mắt Diều Hâu, Mắt Diều Hâu đã nói với anh muốn trở nên mạnh hơn, thì phải giải được bí ẩn của Hắc Đao.

Bây giờ anh cuối cùng đã giải được, bí ẩn của Hắc Đao chính là Bá Khí.

Chính xác mà nói, là Bá Khí Vũ Trang Sắc.

Tác Long muốn biết làm thế nào để học Bá Khí, nóng lòng hỏi: Làm thế nào mới học được, chỉ cần khổ luyện là được sao.

Đương nhiên không chỉ là khổ luyện, còn cần phải chú ý đến sự thay đổi của cơ thể, tốt nhất là tìm một người thầy dạy một kèm một, như vậy có thể nắm vững Bá Khí với tốc độ nhanh nhất.

Vương Luffy nói.

Chương 3461

Ngươi không lo chúng ta mạnh lên sao.

Na Mỹ tò mò hỏi.

Các ngươi mạnh lên, những người khác cũng sẽ mạnh lên, ta chỉ mong có nhiều cường giả hơn, sau đó mọi người chém giết đến máu chảy thành sông, một trật tự mới sẽ ra đời trong sự hủy diệt, đến lúc đó các cường giả tự nhiên sẽ thỏa hiệp để tạo ra một trật tự mới.

Vương Luffy tự tin nói: Ví dụ như bây giờ ta đi tìm Mạc Lợi Á, chính là muốn lôi kéo hắn.

Mọi người đều cảm thấy Vương Luffy này rất thành thật, thật sự là cái gì cũng nói thẳng ra, chẳng lẽ hắn không lo bị bán đứng sao.

Ta cũng đã chiêu mộ Thiết Quyền Tạp Phổ, đáng tiếc ông ta quá cố chấp, hoàn toàn không biết biến thông, không hiểu cái gì gọi là trời cho không lấy, ngược lại rước họa, đáng tiếc một thân xương già, tiết tháo cuối đời không giữ được, thậm chí mất mạng.

Vương Luffy tiếp tục nói: Thôi được, chuyện này không quan trọng, chúng ta tiếp tục nói về Bá Khí đi.

Ông nội ta rốt cuộc sao rồi.

Ngươi mau nói.

Lộ Phi khó chịu, dù sao cũng sắp mất mạng.

Người trẻ tuổi, ta thấy cuộc đời ngươi quá thuận lợi rồi, làm người sao có thể vừa muốn cái này lại vừa muốn cái kia.

Ta đã đồng ý dạy các ngươi Bá Khí, ngươi bây giờ lại muốn biết thông tin về ông nội, sao vậy.

Chẳng lẽ mọi người đều phải xoay quanh ngươi sao.

Vương Luffy nói: Ông nội, hay là Bá Khí, ngươi chỉ có thể chọn một trong hai.

Ta muốn biết cả hai, nếu không ta sẽ không giúp ngươi.

Lộ Phi không coi Vương Luffy là người của mình, nên có thể hủy kèo.

Vậy thì các ngươi chỉ có thể tìm cơ hội khác để tìm hiểu Bá Khí sau này, đồng thời ngươi cũng sẽ không bao giờ được gặp mặt Tạp Phổ lần cuối.

Ngươi phải chịu trách nhiệm cho sự bốc đồng của mình, xác định muốn từ bỏ cơ hội nhận thông tin sao.

Phó thuyền trưởng của ngươi rõ ràng rất muốn biết mối quan hệ giữa Bá Khí và Hắc Đao.

Vương Luffy cười nói.

Ngươi đang ly gián, ta còn tưởng ngươi là người tốt, không ngờ ngươi lại chờ chúng ta ở đây.

Ngươi cố ý nhắc đến Hắc Đao, lại cố ý nhắc đến ông nội của Lộ Phi, chính là để ly gián Lộ Phi và Tác Long.

Na Mỹ vẫn thông minh.

Chúng ta là hợp tác, đã có thỏa thuận trước, ta dạy các ngươi Bá Khí, các ngươi thì cung cấp sự giúp đỡ.

Các ngươi muốn hủy kèo, đương nhiên không vấn đề gì, nhưng ta tuân thủ thỏa thuận thì có gì sai.

Sao lại là ly gián.

Làm việc phải có quy tắc, đương nhiên các ngươi là hải tặc, chỉ muốn tự do tự tại, chỉ muốn phá hoại quy tắc, lời của ta cũng chỉ là lãng phí nước bọt.

Vương Luffy tiếc nuối nói: Bây giờ ta không có sức mạnh, các ngươi muốn giết muốn xẻo đều được, nhưng ta không làm sai bất cứ điều gì, các ngươi đang muốn giết một người tốt.

Mọi người đều bị nói đến ngây người, hình như là đúng lý.

Hải quân tuân thủ chính là quy tắc, còn hải tặc chính là phá hoại quy tắc.

Chính vì hải quân, mọi người mới không tự do, chính nghĩa của hải quân căn bản không phải là chính nghĩa.

Lộ Phi nói.

Ta thấy trên thuyền của các ngươi không phải cũng có thuyền trưởng, có hoa tiêu, có đầu bếp, có thuyền y sao.

Chẳng lẽ đây không phải là quy tắc.

Các ngươi sẽ để đầu bếp chữa bệnh cho người bị thương, để bác sĩ nấu ăn cho mọi người sao.

Đương nhiên là không, mỗi người đều có trách nhiệm của riêng mình.

Lộ Phi nói.

Đúng vậy, mỗi người đều có trách nhiệm của riêng mình, vậy nếu một bác sĩ muốn làm đầu bếp, một đầu bếp muốn làm bác sĩ, ngươi đồng ý hay không đồng ý.

Vương Luffy tiếp tục hỏi.

Đương nhiên không thể đồng ý, bác sĩ và đầu bếp vốn dĩ không giống nhau.

Lộ Phi khẳng định nói.

Vậy các ngươi đã gặp đầu bếp và bác sĩ chuyển nghề chưa.

Nếu họ cứ nhất quyết muốn chuyển nghề thì sao.

Ngươi sẽ ngăn cản chứ.

Lộ Phi nói: Tại sao họ lại muốn chuyển nghề.

Làm tốt công việc của mình không tốt sao.

Có thể là không có thiên phú, có thể là áp lực quá lớn, có thể là thu nhập quá ít, có thể là đắc tội với đồng nghiệp Nguyên nhân chuyển nghề có đủ loại, ngươi sẽ cho phép một đầu bếp chuyển nghề thành bác sĩ chứ.

Lộ Phi rối rắm, nói: Nếu có nguyên nhân, thì quả thực có thể.

Vậy nếu mọi người thấy bác sĩ thu nhập cao, đều đi học y, thậm chí mạo danh bác sĩ, hại người hại mình.

Ngươi nói phải làm sao.

Lộ Phi nói: Loại người này không có tư cách làm bác sĩ.

Nhưng chính là có những kẻ lừa đảo như vậy, ngươi nói làm sao mới có thể tránh được lừa đảo.

Vương Luffy từng bước dồn ép.

Lộ Phi không biết, nhưng cậu nói rất thẳng thắn: Nếu gặp phải kẻ lừa đảo, thì đánh cho chúng một trận.

Hải quân chính là làm công việc này, một mình ngươi có thể đánh bại bao nhiêu kẻ lừa đảo.

Chắc chắn không nhiều, cần phải có sự giúp đỡ của rất nhiều người.

Mà người đã đông thì không thể chỉ dựa vào tự giác để quy phạm chính mình, cần phải có quy tắc, mới có thể để mọi người giám sát lẫn nhau, tránh nhiều người biến thành kẻ lừa đảo hơn, đương nhiên trong mắt các ngươi quy tắc hạn chế tự do, các ngươi chỉ cần tự giác là có thể kiểm soát chính mình, căn bản không cần người khác quản, nhưng thực tế người tự giác rất ít, thế lực càng lớn càng phức tạp, rừng lớn thì chim gì cũng có, đó chính là sự đa dạng của con người.

Các ngươi trên đường đi cũng nên biết có người tự giác làm việc tốt, cũng có người tự giác làm việc xấu.

Khi đội nhóm xảy ra xung đột, các ngươi cũng không phải dựa vào tự giác để giải quyết, mà là dựa vào quyền uy của thuyền trưởng.

Vương Luffy nói một cách sắc sảo, mỗi câu đều nói trúng tim đen của mọi người.

Đặc biệt là sau khi trải qua mâu thuẫn giữa Lộ Phi và Ô Tác Phổ, phương pháp giải quyết vấn đề của họ cũng là dùng quy tắc, là tự do xã hội, không phải tự do đạo đức.

Hơn nữa họ đã gặp rất nhiều kẻ địch, rõ ràng sự tự giác của kẻ xấu không thể bao hàm tất cả mọi người, vậy thì chỉ có thể lôi kéo nhiều người hơn, thiết lập quy tắc quy phạm mỗi người, mới có thể đánh bại những kẻ địch đó.

Điều này không tự do, nhưng việc thành lập xã hội chính là để làm rõ quyền lợi và nghĩa vụ của con người, bản thân nó đã không tự do.

Tự giác không phù hợp với tất cả mọi người, chỉ phù hợp với một số ít người.

Hơn nữa tự giác rất nhiều đều chỉ hữu dụng khi thuận buồm xuôi gió, đợi đến khi gặp nghịch cảnh, họ bắt buộc phải suy ngẫm lại, tự giác sẽ bị lung lay.

Sự tự giác của Lộ Phi càng là sự tự giác kiểu vua ra vua, tôi ra tôi, cha ra cha, con ra con, càng phải chấp nhận thử thách.

Chính nghĩa của hải quân quả thực không phải là chính nghĩa thuần túy trên lý thuyết, nhưng đây là chính nghĩa mà mọi người cần.

Đại đa số người chỉ tự giác trong những tình huống có lợi cho mình, nhưng chính nghĩa của hải quân lại khiến tất cả mọi người phải đối mặt với cục diện bất lợi cho mình, khiến mọi người không thể không nâng cao bản thân.

Vương Luffy nói: Sự tự giác của các ngươi rồi sẽ có một ngày bị chính nghĩa của hải quân đập tan.

Hải tặc không tin vào chính nghĩa của hải quân, cho nên tiến hành phản kháng.

Nhưng Vương Luffy rất rõ, bất kể thời đại nào cũng cần một thứ chính nghĩa có thể thực thi.

Thứ chính nghĩa này không hoàn mỹ, nhưng có thể thỏa mãn nhu cầu của đại đa số người.

Lộ Phi có thể cảm nhận được sự tự tin trên người đối phương, dù đối phương hiện tại sức mạnh đã bị cướp đi, nhưng vẫn vững chãi như núi non khó lay chuyển.

Dù bây giờ có đấm chết đối phương, đối phương vẫn đúng, chính nghĩa của hải quân tất sẽ tiếp diễn, cuối cùng sẽ chiến thắng hải tặc.

Lộ Phi đã đánh bại rất nhiều kẻ địch, tin rằng cuộc chiến của mình là chính xác, nhưng bây giờ cậu không thể phủ nhận Vương Luffy. 8.

Bất kể là chính nghĩa hải quân mà đối phương nói, hay là không có quy củ thì không thành phép tắc, đều rất có lý.

Bất kể là giao ước, hay là chức năng, những quy tắc này đều tồn tại, dù là hải tặc cũng không thể phản đối.

Hải quân đại diện cho quy tắc lớn nhất trên biển, cũng là quy tắc kiên định nhất.

Vương Luffy nói chuyện quy củ với hải tặc, Lộ Phi và đồng bọn tuy khó chịu, nhưng Vương Luffy quả thực đã nói trước, Bá Khí đổi lấy sự giúp đỡ, không bao gồm thông tin về Tạp Phổ.

Đây chính là quy củ, giống như thuyền viên phải nghe lệnh thuyền trưởng, là tự do xã hội.

Nhóm của Lộ Phi tuy bình thường đều nói chuyện tự giác, nhưng lúc then chốt vẫn nói chuyện quy củ, tự do đạo đức của họ cũng không thể thoát ly khỏi tự do xã hội.

Vương Luffy đang tuần tự tiến dần, đưa đối thủ vào trong logic của mình.

Lộ Phi đã không biết phải làm sao, là tuân thủ quy củ chỉ hỏi về Bá Khí.

Hay là phá hoại quy củ, có khả năng nhận được cả thông tin về Bá Khí và ông nội, cũng có khả năng mất hết mọi thông tin.

Cái gì gọi là quy củ, chính là quy định trước quyền lợi và nghĩa vụ, mọi người đều chấp nhận, mới gọi là quy củ.

Nhưng quá trình này chắc chắn tồn tại sự chênh lệch thông tin, kết quả của việc tuân thủ quy củ không thể khiến mọi người đều hài lòng.

Mà phá hoại quy củ chính là rủi ro cao đi kèm với lợi nhuận cao, thành công tự nhiên sung sướng, nhưng cái giá của thất bại thường là rất lớn.

Lộ Phi rất rối rắm, ông nội và Bá Khí, cậu đều muốn biết. 9.

Chương 3462

Zoro nói: Hay là hỏi chuyện ông nội cậu đi, nếu đã biết Hắc Đao là do Bá Khí tạo ra, tớ có thể học Bá Khí từ nơi khác.

Người đàn ông này dù sao cũng là hải quân, hắn dạy Bá Khí có thể sẽ giữ lại sơ hở, học không yên tâm.

Tác Long vẫn trọng nghĩa khí, nghĩ cho thuyền trưởng trước.

Lộ Phi lại không thể độc chiếm cơ hội, nói: Hắn nói không sai, chúng ta đã hẹn hỏi chuyện Bá Khí, dù hắn có giấu giếm, cũng có thể coi như là bước nhập môn về Bá Khí cho chúng ta.

Chúng ta ra khơi lâu như vậy, tuy đã gặp cao thủ Bá Khí, nhưng hoàn toàn chưa gặp được người truyền thụ Bá Khí.

Nếu bỏ lỡ cơ hội này, không biết phải đợi bao lâu nữa.

Thầy quả thực không dễ tìm, nếu không có Hùng, vị đại sư định vị này, cũng không thể giúp mọi người tìm được người thầy thích hợp.

Hùng đã dùng năng lượng của mình để đưa chính xác từng thuyền viên trong nhóm của Lộ Phi đến những hòn đảo huấn luyện phù hợp.

Nếu không có Hùng làm cầu nối, họ quả thực rất khó học được Bá Khí.

Đương nhiên nửa sau của Đại Hải Trình có rất nhiều người biết Bá Khí, đi giao lưu một chút, chắc chắn cũng có thể học được, nhưng cái giá chắc chắn rất lớn, trước khi học được Bá Khí, họ có thể sẽ bị đánh chìm trước.

Không cần lo lắng, sau này chắc chắn còn có cơ hội.

Tác Long nói: An nguy của ông nội cậu vẫn quan trọng hơn.

Còn có cơ hội.

Vương Luffy cười, nói: Các ngươi nghĩ nhiều rồi, rất nhiều người đều đang nỗ lực, nhưng họ đều không gặp được cơ hội, nỗ lực cũng không có thành tựu gì.

Các ngươi tự nghĩ xem, nếu không đánh bại Sa Ngạc Ngư, tiền thưởng của các ngươi sẽ vì nỗ lực của mình mà tăng lên sao.

Gặp cường địch là nguy hiểm, cũng là kỳ ngộ.

Rất nhiều người muốn gặp còn không gặp được, cho nên nếu các ngươi từ bỏ cơ hội không dùng, tự nhiên có người khác cướp lấy cơ hội của các ngươi.

Cơ hội trên biển có thể tăng giảm, đến trước được trước.

Còn việc các ngươi nghi ngờ ta sẽ cố ý giấu giếm, nghi ngờ có lý, nhưng các ngươi thật sự muốn vì nghi ngờ mà từ bỏ cơ hội sao.

Phải biết một lần lùi bước vì nghi ngờ, các ngươi có thể sẽ mất đi cơ hội trở thành Vua Hải Tặc, đây chính là cuộc đời, mỗi một lựa chọn đều sẽ mang lại kết quả khác nhau, đều có thể dẫn đến việc lỡ mất lý tưởng.

Ta không tin không có ngươi, chúng ta sẽ không tìm được thầy dạy Bá Khí.

Tác Long bình tĩnh nói: Biển cả có vô hạn khả năng.

Tùy các ngươi, nếu các ngươi xác định muốn thay đổi điều ước, ta sẽ nói cho các ngươi biết Tạp Phổ gặp phải nguy cơ gì.

Đương nhiên đừng trách ta nói trước, nước xa không cứu được lửa gần, dù biết thông tin, các ngươi cũng chưa chắc giúp được, nói không chừng lại nhận được một thông tin hoàn toàn vô dụng đối với mình.

Còn Bá Khí, bây giờ học rồi, sau này chắc chắn sẽ giúp được nhiều hơn.

Chỉ có thông tin mà không có sức mạnh, là không được.

Nhưng ngược lại, chỉ có sức mạnh mà không có thông tin cũng không được.

Cho nên các ngươi tự chọn đi.

Tên này quá xấu xa, cố ý để mọi người rơi vào rối rắm, Na Mỹ bất lực nghĩ, hoàn toàn rơi vào nhịp điệu của người khác.

May mà Lộ Phi là đơn bào, nói thẳng: Ta sẽ không hối hận, ta muốn học Bá Khí.

Lộ Phi.

Mọi người đều không ngờ lúc này cậu lại có thể dứt khoát chọn Bá Khí, từ bỏ thông tin về ông nội.

Tuy tớ rất lo cho ông nội, nhưng trước mắt chúng ta còn phải đối mặt với nguy cơ, học được Bá Khí mới có thể giải quyết tốt hơn những mối đe dọa trước mắt, thông tin về ông nội không giúp ích gì cho tình hình hiện tại.

Cho nên tớ chọn Bá Khí.

Thuyền trưởng không tồi, tuy ta là hải quân, ngươi là hải tặc, nhưng ngươi quả thực rất không tồi, không hổ là người giống hệt ta.

Rõ ràng là ngươi giống ta, ta ghét tên nhà ngươi, ngươi chỉ là hàng giả.

Lộ Phi thật sự không thích ngoại hình của đối phương.

Vậy ngươi có thể đi phẫu thuật thẩm mỹ, hoặc là hủy dung cũng được.

Vương Luffy nói: Thôi được, đừng để ý những chi tiết này, trên đường đi ta sẽ dạy các ngươi Bá Khí.

Các ngươi học được bao nhiêu, thì tùy vào tạo hóa của chính mình.

Mọi người đều trở nên nghiêm túc.

Bá Khí ai cũng có thể học, nhưng có một số loại Bá Khí lại không phải dựa vào nỗ lực mà có thể nắm vững.

Ai cũng có thể học là Bá Khí Vũ Trang Sắc, cần một chút thiên phú mới có thể nắm vững là Bá Khí Kiến Văn Sắc, còn chỉ có cực kỳ ít thiên tài mới có được được gọi là Bá Khí Bá Vương Sắc.

Bá Khí được chia làm ba loại, trong đó Bá Khí Vũ Trang Sắc, cũng là loại Bá Khí thường gặp nhất, da của người sử dụng sẽ biến thành màu đen.

Lộ Phi nhớ lại cú đấm sắt yêu thương của ông nội có thể biến sắc, bây giờ nghĩ lại đó chính là Bá Khí Vũ Trang Sắc.

Ông nội hèn hạ, rõ ràng biết Bá Khí, lại không dạy mình, quá keo kiệt.

Tạp Phổ tỏ ra oan uổng, lúc mình xuất hiện làm gì có Bá Khí, mình cũng không biết mà.

Đây chính là vấn đề của các tác phẩm dài kỳ, câu chuyện sẽ thay đổi theo thời đại.

Tình huống này rất thường gặp, Thất Long Châu, Thám Tử Lừng Danh Conan, Vua Hải Tặc đều như vậy.

Dragon Ball ban đầu là manga hài hước, sau đó biến thành manga đối kháng.

Thám tử lừng danh Conan ban đầu là manga trinh thám, sau đó biến thành manga điệp viên chiến.

Vua Hải Tặc ban đầu là manga phiêu lưu, sau đó biến thành manga tranh bá.

Câu chuyện thay đổi, thiết lập cũng thay đổi.

Giống như tiểu thuyết huyền huyễn cần phải đổi bản đồ, không đổi bản đồ thì khó mà triển khai câu chuyện.

Tạp Phổ ban đầu cũng không biết Bá Khí, tự nhiên cũng không dạy được Lộ Phi.

Kết quả Bá Khí ra đời, không chỉ Tạp Phổ khó xử, mà ngay cả Tứ Hoàng cũng rất khó xử.

Shanks nếu khai mở Bá Khí, cánh tay còn không đỡ nổi răng của Vua Biển sao.

Nhưng vấn đề là lúc đó không có Bá Khí, nên tay của Shanks đã đặt cược vào tương lai.

Cho nên khi Bá Khí xuất hiện, rất nhiều cao thủ xuất hiện ở giai đoạn đầu đều rất khó xử.

Muốn nắm vững Bá Khí phải trải qua tôi luyện trăm bề, đồng thời cần có niềm tin kiên định, hai điểm này đã có thể khiến chín mươi chín phần trăm người chùn bước.

Chỉ cần có thể nỗ lực, không sợ khổ, học được Bá Khí Vũ Trang Sắc không thành vấn đề, còn Kiến Văn Sắc, Bá Vương Sắc thì cần thiên phú, trong quá trình huấn luyện các ngươi có thể tự mình cảm nhận.

Na Mỹ nói: Ngươi nói cũng quá đơn giản rồi, có thật là đang dạy không vậy.

Đừng vội, vẫn chưa bắt đầu mà.

Dù sao cũng phải biết mình đang học cái gì, mới có thể học tiếp.

Các ngươi có ăn thứ gì trong đĩa trước khi biết nó là gì không.

Mọi người không khỏi nhìn về phía Lộ Phi, cậu ta sẽ.

Lộ Phi chính là ăn bậy bạ, mới ăn phải Trái Cao Su.

Thôi được, tiếp theo vào vấn đề chính.

Tuy nói ai cũng có thể học Bá Khí, nhưng Bá Khí là cái gì, trông như thế nào, các ngươi chắc chắn cũng chưa từng thấy, chưa từng sờ.

Lấy một ví dụ không thích hợp, nó giống như gáy của các ngươi, rõ ràng biết có, nhưng không dựa vào hai tấm gương, không ai có thể thấy gáy của mình, nhưng không thấy không có nghĩa là không có.

Mọi người chăm chú lắng nghe, có thể nghe ra Vương Luffy đang dạy học rất nghiêm túc.

Ô Tác Phổ không hiểu, rõ ràng là hải quân, tại sao lại huấn luyện hải tặc.

Đương nhiên là để dưỡng khấu tự trọng, hải tặc không lợi hại, hải quân cũ làm sao bị hủy diệt, hải quân mới làm sao được thành lập.

Bá Khí giống như gáy không nhìn thấy được sao.

Tớ có thể làm thế này.

Lộ Phi nắm lấy gáy của mình, lợi dụng tính đàn hồi của cao su, kéo gáy đến trước mắt, dù mắt đã sắp bị ép vào nhau: Tớ có thể trực tiếp nhìn thấy gáy của mình.

Đồ ngốc, đừng lấy bụng ta suy ra bụng người, đồ ngốc cao su nhà ngươi.

Na Mỹ không nhịn được nữa, người ta đang dạy đến chỗ quan trọng, Lộ Phi thật không biết xem tình hình.

Vương Luffy nói: Ta chỉ lấy một ví dụ, muốn cảm nhận được Bá Khí của mình thì cần một số ngoại lực giúp đỡ, thông thường là chiến đấu với cường địch, thông qua cường địch để đột phá chính mình, lấy kẻ địch làm gương.

Lấy kẻ địch làm gương sao.

Không phải rất hợp với tính cách của tớ sao.

Tác Long vừa nghe đã cảm thấy rất đơn giản, điều này hoàn toàn phù hợp với phong cách của anh, anh chính là thích đánh bại cường địch.

Hành động như một kẻ vũ phu là không được, hơn nữa cũng đừng nghĩ rằng Bá Khí chỉ dùng để chiến đấu.

Nếu chỉ muốn giết người, ngươi dùng khí độc còn đơn giản hơn Bá Khí.

Vương Luffy nói: Các ngươi nói ý nghĩa tồn tại của Bá Khí là gì.

Cách nhanh nhất để đánh bại kẻ địch là hạ độc, là cơ quan, chứ không phải Bá Khí.

Tại sao còn phải tu luyện Bá Khí.

Tác Long nói: Hạ độc và cơ quan đều là chiêu thức của tiểu nhân hèn hạ, ta là kiếm khách, phải dùng kiếm pháp để nói chuyện, dùng kiếm đánh bại cường địch.

Có gì khác nhau.

Dùng kiếm pháp, thiên hạ sẽ công nhận ta.

Dùng thủ đoạn hèn hạ, mọi người sẽ khinh bỉ ta.

Tác Long nói.

Thực ra theo ta thấy, Bá Khí tuyệt đối không phải là lựa chọn tốt nhất để chiến đấu, nhưng đối với loại người như các ngươi thì rất thích hợp.

Chương 3463

Ý nghĩa của Bá Khí chính là để thỏa mãn những kẻ không chú trọng hiệu quả, chỉ chú trọng hình thức như các ngươi.

Rõ ràng có thể hạ độc, lại cứ phải dùng Bá Khí.

Tên nhà ngươi có ý gì.

Lộ Phi không vui nói: Hạ độc loại thủ đoạn hạ lưu đó có gì đáng nói.

Cùng là giết người, thật sự mà nói, chính là hạ độc thì ai cũng có thể làm, cho nên các ngươi những cao thủ này cảm thấy sợ hãi, không ai muốn mình khổ tu mười năm, cuối cùng lại bị độc dược hại chết, tự nhiên phải hạ thấp độc dược.

Đồng thời cũng quả thực có rất nhiều người bình thường cần một loại sức mạnh mà người bình thường không thể nắm vững, để an ủi chính mình, lấy đó làm sự chênh lệch giữa lý tưởng và hiện thực.

Kẻ tầm thường sẽ cho rằng mình cũng có thể học Bá Khí, chỉ là ta không thèm học mà thôi, nếu ta học, chắc chắn là đệ nhất thế giới, những kẻ tầm thường như vậy cũng cần Bá Khí, nhưng sẽ không tự mình luyện.

Vương Luffy dùng tính xã hội để giải thích mọi thứ, theo hắn thấy bất kỳ thứ gì tồn tại đều có tính xã hội của nó.

Đừng nói những thứ không quan trọng này.

Na Mỹ nói: Đừng lãng phí thời gian, hay là nói cách tu luyện Bá Khí đi.

Ta đang nói chính là cách tu luyện Bá Khí, Bá Khí không phải là phương thức chiến thắng hiệu quả nhất, cũng không phải là thủ pháp giết người tốt nhất.

Nhưng tuyệt đối là một phương thức chiến đấu có tính nghi lễ nhất, sẽ khiến ngoại hình của chiến sĩ phát sinh những thay đổi rõ rệt.

Tu luyện Bá Khí, chính là cần loại cảm giác nghi lễ này, cho nên khi chiến đấu, chiêu thức phải hoa lệ, lực công kích có thể không cao, nhưng hiệu ứng thị giác không thể nhỏ.

Kiến nghị của ta là đừng coi mình là chiến sĩ, mà hãy coi mình là diễn viên, đừng coi chiến đấu là chiến đấu, mà hãy coi chiến đấu là biểu diễn.

Bá Khí chính là đạo cụ để ngươi hoàn thành màn biểu diễn, các ngươi biểu diễn càng kịch liệt, tầm quan trọng của đạo cụ càng cao.

Vẫn không rõ, chẳng lẽ không thể truyền thụ một cách đơn giản hơn sao.

Na Mỹ cảm thấy đối phương dạy học như sương mù bao phủ.

Không còn cách nào, muốn để các ngươi hiểu một khái niệm mới, cũng chỉ có thể từ từ, Bá Khí vốn dĩ là thứ rất trừu tượng, cho nên chỉ có thể ví von.

Vương Luffy nhún vai, tuy sương mù rất dày, hoàn cảnh âm u, cũng có thể thấy được sự bất lực của hắn: Ví dụ thế này đi, Bá Khí chính là sự nắm bắt khẩu vị món ăn của đầu bếp, một chút muối là bao nhiêu, đầu bếp biết.

Bá Khí là chiêu kiếm của kiếm khách, có hữu dụng hay không, phải xem kiếm sĩ.

Tóm lại Bá Khí bản thân nó là một thứ trừu tượng, chỉ có thể so sánh tương tự.

Giống như phải giải thích vị cay cho một người chưa từng ăn cay, giải thích màu sắc cho người mù, giải thích âm thanh cho người điếc, bản thân nó đã rất có tính thử thách.

Bây giờ tớ đã hiểu tại sao Bá Khí lại hiếm thấy như vậy, muốn để người mù nói ra màu sắc, cũng quá khó rồi.

Kiều Ba nói.

Quả thực rất khó, nhưng chỉ cần nắm vững rồi, sẽ không quên.

Giống như đi xe đạp, học được rồi chính là học được rồi, học không được cũng không có cách nào.

Vương Luffy nói: Điều này cần các ngươi tự mình lĩnh ngộ.

Tóm lại khi chiến đấu, phải tìm cảm giác, nắm bắt được cảm giác chính là người mù sáng mắt, không cần gương mà thấy được gáy.

Bá Khí chính là mơ hồ như vậy, chính là trừu tượng như vậy.

Đương nhiên, đàn ông khó học, đối với phụ nữ càng khó hơn, cao thủ Bá Khí trên biển mười người thì tám chín người là đàn ông, nữ cao thủ rất ít.

Tác Long nhớ lại người bạn thanh mai trúc mã, cô ấy từng nói vì sự chênh lệch thể chất giữa nam và nữ, cho nên nữ kiếm khách không bằng nam kiếm khách, xem ra không chỉ kiếm pháp như vậy, mà ngay cả Bá Khí cũng thế. 10.

Nami và Robin không nói gì, bôn ba trên biển, họ sớm đã ý thức được điểm này, sức chiến đấu của phụ nữ không đủ, cho nên cần phải lợi dụng tốt vẻ đẹp của mình.

Đàn ông chinh phục thế giới, phụ nữ chinh phục đàn ông.

Dù khó đến đâu, ta cũng phải học.

Lộ Phi kiên định nói.

Vương Luffy chỉ lắc đầu.

Ngươi cũng đã học Bá Khí, tại sao lại lắc đầu.

Lộ Phi hỏi.

Chỉ là than thở thôi, Bá Khí cuối cùng vẫn sẽ bị đào thải.

Cùng với sự phát triển của kỹ thuật, Bá Khí hoàn toàn có thể bị thay thế.

Sức chiến đấu phải học mười năm Bá Khí mới có được, một đứa trẻ mười mấy tuổi dùng một quả bom là có thể sánh ngang, cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, Bá Khí sẽ bị đào thải.

Vương Luffy nói: Đây cũng là chuyện không thể tránh khỏi, đến lúc đó Bá Khí có thể chỉ là một loại biểu diễn thuần túy, không còn nhiều ý nghĩa chiến đấu.

Bởi vì tu luyện mười năm cũng không đỡ nổi một cái bẫy.

Nghe đến đây, Lộ Phi im lặng một lúc, rồi nói: Ngươi thật là một kẻ tiêu cực, dù tương lai sẽ bị đào thải, hiện tại chưa bị đào thải là được rồi.

Vương Luffy chỉ lắc đầu không nói, nhưng biểu cảm như đang nói Lộ Phi rất ngốc, rất ngây thơ.

Lộ Phi bất lực, bởi vì những tư tưởng xa lạ mà cậu gặp phải đều không giống với mình, hơn nữa những người này đều rất lợi hại, tuyệt đối không phải chỉ dựa vào võ lực là có thể khiến họ thay đổi.

Mình nói không lại họ, cảm giác này rất bất lực.

Rõ ràng mình đúng, nhưng những người này đều quá cố chấp.

Đợi ta trở thành Vua Hải Tặc, mọi thứ sẽ thay đổi.

Cuối cùng Lộ Phi kiên định nói.

Tuyền Qua Minh Nhân tán thành, đáng tiếc sau khi cậu ta trở thành Hỏa Ảnh cũng không giải quyết được vấn đề, ngược lại người đưa ra vấn đề là Ninh Thứ lại chết.

Đương nhiên cũng không thể trách họ, muốn giải quyết vấn đề quá khó, nếu thật sự dễ giải quyết, tiền bối đã giải quyết rồi, cũng không đến lượt họ ra tay.

Từ thời Thi Kinh đã như vậy rồi, đều là quý tộc, đại quý tộc nghèo cũng đối địch với đại quý tộc giàu.

Sau này đại quý tộc đều phát triển, tiểu quý tộc lại bất mãn, hàn môn khó sinh quý tử, la hét vang trời.

Phải làm sao.

Chém giết đến máu chảy thành sông, sau đó đại quý tộc và hàn môn thỏa hiệp, hình thành nên tầng lớp sĩ đại phu.

Rồi phú nông, thương nhân lại bất mãn, thế là phạm vi khoa cử lại một lần nữa mở rộng.

Cuối cùng bần nông cũng bất mãn.

Chỉ bất mãn là không đủ, còn cần súng để ra chính quyền, không có một lần nào là không đổ máu, chỉ có chém giết đến đầu rơi máu chảy, hai bên mới chịu thỏa hiệp.

Lộ Phi muốn trở thành Vua Hải Tặc là giải quyết được vấn đề, nghĩ nhiều quá rồi.

Ngay cả hoàng đế cũng không thể làm theo ý muốn, huống chi là Vua Hải Tặc.

Hoàng đế làm việc cũng phải thành lập thế lực trực thuộc của mình, còn phải lo lắng thế lực trực thuộc phản bội, cũng hoang mang lắm.

Vua Hải Tặc có thế lực trực thuộc không.

Làm sao để thực thi mệnh lệnh của mình.

Trong tay có mấy sư đoàn.

Vương Luffy khinh thường nói: La Kiệt quả thực phi thường, nhưng ông ta không giải quyết vấn đề, chỉ đẩy nhanh tốc độ bùng nổ của vấn đề, chỉ thế mà thôi.

Nếu không có La Kiệt, chính phủ thế giới có thể chống đỡ thêm một trăm năm không có vấn đề gì, có La Kiệt sẽ đẩy nhanh sự sụp đổ của hải quân thế giới, đẩy nhanh sự hủy diệt của chính phủ thế giới.

Nhưng vấn đề vẫn còn đó, mọi người cần một quy tắc mới, mọi người vì tranh giành quyền lực thiết lập quy tắc sẽ phải chém giết đến đầu rơi máu chảy, máu nhuộm biển cả.

Lộ Phi và đồng bọn chưa từng nghĩ đến những chuyện này, lý tưởng của họ cũng không liên quan gì đến hòa bình thế giới.

Đối với tương lai sẽ ra sao, cũng chưa từng suy nghĩ, họ chỉ đánh bại những kẻ địch cản đường mình, không suy nghĩ đến hành vi của mình sẽ mang lại hậu quả gì.

Nhưng dựa theo lý luận của Vương Luffy, lý tưởng của băng Lộ Phi tất nhiên cũng được lát bằng núi xương biển máu, cũng rất tà ác, không được tất cả mọi người chấp nhận.

Vương Luffy chẳng thèm đoái hoài đến danh hiệu Vua Hải Tặc, vì danh hiệu đó chỉ là sản phẩm phụ của một loạt vấn đề, chứ không giải quyết được vấn đề.

Dĩ nhiên hắn thừa nhận Roger, nhưng hắn không cho rằng những người khác có thể trở thành Roger thứ hai.

Điều hắn tin tưởng là thiết lập một bộ quy tắc, dù cho quá trình đó sẽ vô cùng đẫm máu.

Luffy và những người khác chưa từng nghĩ đến việc thực hiện lý tưởng của mình sẽ gây ra hậu quả gì, dù sao thì họ cũng không giết người, những kẻ địch bị họ đánh bại đều không chết.

Nhưng lý tưởng của họ quả thực đang đối đầu với những người khác, điều này không có gì phải bàn cãi, và sẽ có rất nhiều kẻ thù.

Bình thường họ luôn vội vã tiến về phía trước, chưa bao giờ dừng lại để suy ngẫm kỹ lưỡng, để giao lưu với những người có tư tưởng.

Gần đây khó khăn lắm mới chậm lại, có thể nói là bị đủ mọi loại đả kích.

Thực ra vấn đề của họ chính là thời gian quá gấp gáp, sau khi ra khơi không có cơ hội dừng lại để nâng cao bản thân, không phải chiến đấu thì cũng là đang trên đường đến nơi chiến đấu.

Hiếm khi có thời gian dừng lại, cũng chỉ có vài ngày, hoàn toàn không đủ để học tập nâng cao một cách tử tế.

Đỗ Lan cho rằng ngay cả Son Goku trong Thất Long Châu cũng cần mấy năm huấn luyện mới có thể nâng cao năng lực, nắm vững kỹ năng.

Chương 3464

Nhưng Luffy và đồng bọn không hề dừng lại, kỹ năng chiến đấu hoàn toàn dựa vào lĩnh ngộ trong thực chiến, làm sao mà kiểm tra và bù đắp thiếu sót được.

Đánh xong kẻ địch trước, chưa được mấy ngày kẻ địch tiếp theo đã xuất hiện, cứ như chạy sô vậy, cũng chẳng trách Luffy phải ứng biến tại trận.

Không dừng lại được, căn bản là không dừng lại được, thì làm sao nâng cao thực lực của mình.

Dù có cập nhật lý luận, họ cũng không có thời gian để thực hành, để nâng cao.

Đỗ Lan rất rõ ràng, dù Vương Luffy nói có đúng đến đâu, đối với băng của Luffy cũng vô dụng, vì họ không có thời gian để điều chỉnh bản thân, chỉ có thể không ngừng tiến lên.

Uzumaki Naruto dù đi làm nhiệm vụ cũng phải tranh thủ tu luyện, như vậy việc cậu ta tiến bộ mới có sức thuyết phục.

Kakarot tu luyện còn tính bằng năm, hơn nữa còn là khổ luyện trong môi trường trọng lực cao.

Luffy dù đã tu luyện Bá Khí hai năm, nhưng bình thường cậu ta căn bản không có thời gian ôn cũ biết mới.

Nếu sau mỗi trận chiến, dành ra nửa tháng để tổng kết thì cũng không đến nỗi như vậy.

Đỗ Lan xuyên qua màn sương mù có thể thấy một nhóm người đang tiếp cận Moria.

Thế là hắn liên lạc với Moria, nói: Nguyệt Quang Mạc Lợi Á, có muốn biết về dịch vụ đánh thay chuyên nghiệp không.

Là ai.

Moria trước kia là một thanh niên thân hình cân đối khỏe mạnh, giờ lại thành một gã bụng bia bự chảng, tuổi xuân đúng là một đi không trở lại.

Đã nói là đánh thay chuyên nghiệp rồi, lát nữa sẽ có cường địch xâm nhập lãnh địa của ngươi, ta đến giúp ngươi chiến đấu.

Nếu không ngươi sẽ thua, ngươi cũng không muốn đồng bạn lại chết một lần nữa chứ.

Đỗ Lan nói.

Rốt cuộc là ai.

Moria khó chịu hỏi: Ta đúng là bị một tên giấu đầu hở đuôi coi thường rồi.

Ta là ai không quan trọng, quan trọng là ta có thể khiến ngươi mạnh hơn.

Chỉ cần ngươi đồng ý, ta có thể giúp ngươi đánh bại cường địch.

Nếu ngươi nhất định phải biết thân phận của ta, ta chỉ có thể nói ta là một người tốt, làm việc tốt chưa bao giờ để lại tên.

Đỗ Lan khiêm tốn nói.

Đồ không biết xấu hổ, trên biển cả này căn bản không có người tốt, chỉ có cá lớn nuốt cá bé.

Moria nói: Cường địch mà ngươi nói không phải là tên hải quân kia chứ.

Năng lực của tên hải quân đó đúng là lợi hại, nhưng căn bản không phải đối thủ của ta, hình như hắn tên là Vương Luffy thì phải, cái bóng của hắn đã thuộc về ta, không đáng lo ngại.

Không phải hắn, mà là một người khác, hắn là kẻ phá hoại giấc mơ, luôn phá hoại lý tưởng của người khác, là hiện thân của tà ác thực sự.

Thực lực của hắn không phải dạng vừa, ngươi tuyệt đối không phải đối thủ.

Đỗ Lan nghiêm túc nói: Moria, ngươi cũng không muốn trải qua trận chiến với Kaido một lần nữa chứ.

Cái tên Kaido khiến Moria run rẩy, năm đó hắn hăng hái dẫn theo hạm đội của mình đi tìm kho báu của Roger, đáng tiếc lại gặp phải Kaido, toàn bộ thuyền viên đều bị giết sạch, chỉ có hắn may mắn sống sót.

Sau đó hắn trở thành Thất Vũ Hải, không còn dã tâm, một lòng làm một tên béo otaku.

Bởi vì còn sống, nên mới mất đi.

Bây giờ thuộc hạ của ta toàn là cương thi, căn bản không chết được.

Moria nói.

Chưa chắc đâu, không phải ngươi còn có ba thuộc hạ đã ăn Trái Ác Quỷ sao.

Lẽ nào không muốn bảo vệ họ à.

Đỗ Lan nói: Cho nên hãy để ta đánh thay, ta có thể giúp ngươi giành thắng lợi.

Vậy ngươi được cái gì.

Tại sao lại giúp ta.

Moria không tin trên biển lại có người vị tha như vậy.

Đỗ Lan nói: Ta có được niềm vui.

Kẻ cuồng vui vẻ.

Lấy nỗi đau của người khác làm niềm vui sao.

Moria cũng là người từng trải, lập tức biết được mục đích của đối phương: Ta sẽ không hợp tác với kẻ giấu đầu hở đuôi.

Dù hắn là otaku, nhưng năm đó cũng là một tân binh trên biển cả, một cường giả đã đánh đến tận cửa nhà Kaido, cũng có hiểu biết nhất định về lòng người.

Moria, nói cho ta biết, sau trận chiến với Kaido, ngoài việc học được cách trốn tránh, ngươi còn học được gì nữa.

Đỗ Lan hỏi.

Ta không cần phải trả lời ngươi, cút.

Moria nói.

Đỗ Lan thầm nghĩ những người này thật khó giao tiếp, mình rõ ràng là có lòng tốt giúp đỡ, sao họ lại không hiểu nhỉ.

Hắn, một người tốt lương thiện như vậy, ngoài việc thích dạy đời ra, cũng chẳng có khuyết điểm nào khác, tại sao lại không được người ta thấu hiểu.

Lẽ nào là do mình không đủ đẹp trai.

Haiz.

Đỗ Lan thở dài.

Moria thầm nghĩ đối phương tuyệt đối không phải người tốt.

Về phần kẻ địch xâm nhập, hắn cho rằng chắc chắn là tên hải quân kia.

Hắn không có hứng thú hợp tác với hải quân, trở thành Thất Vũ Hải hoàn toàn là vì sự ổn định, chứ không phải để làm chó săn cho hải quân.

Tên hải quân kia lại dám mời mình đi khuấy động thế giới, đúng là một gã điên, loại người này sẽ chết rất nhanh thôi.

Lúc còn trẻ hắn cũng không biết trời cao đất rộng, nhưng sau khi bị Kaido dạy dỗ, mới biết mình chỉ là một con sâu, tất cả những gì mình có đều có thể bị cướp đi bất cứ lúc nào.

Cảm giác mất mát thật sự quá đau đớn.

Đỗ Lan thầm nghĩ Moria chẳng hiểu chút nào về xả đắc, người bình thường cho rằng từ này có nghĩa là cho đi và nhận lại, nhưng từ này cũng có thể được hiểu là cho đi những thứ đã có được, cảnh giới sau mới là cảnh giới cao nhất của xả đắc, cho đi những gì mình đã có, không mấy ai làm được.

Suy cho cùng, đại đa số người đều nắm chặt những gì mình có, liều mạng muốn có được nhiều hơn, hy vọng tài sản của mình không ngừng tăng giá, nhưng rõ ràng trên thế giới không có thứ gì có thể tăng giá mãi mãi, ngay cả vàng, dầu mỏ cũng không thể tăng giá mãi, cũng có một mức giá cao nhất.

Nhưng mọi người vẫn muốn tăng giá, thế là thịnh thế cổ đổng, loạn thế hoàng kim, thôn tính đất đai, đầu cơ hàng hóa, tham gia các trò chơi tài chính Rốt cuộc, nếu mình không tăng giá, người khác tăng giá, thì mình sẽ bị đào thải.

Thế giới chính là tàn khốc như vậy.

Moria, lẽ nào ngươi thật sự cho rằng trốn trong sương mù là vạn sự đại cát rồi sao.

Quá ngây thơ rồi.

Lẽ nào không biết môi trường bên ngoài luôn thay đổi sao.

Ngươi dậm chân tại chỗ, nhưng thử thách bên ngoài sẽ không dừng lại, nếu ngươi không để ta đánh thay, vậy ta cũng chỉ có thể xua tan sương mù, để ngươi cảm nhận lại nỗi đau mất mát một lần nữa.

Đỗ Lan chuyển sang uy hiếp, nếu đối phương rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, cũng không cần phải khách khí.

Moria không tin có người có thể xua tan sương mù, nhưng cũng rất lo lắng người bí ẩn này sẽ làm ra chuyện uy hiếp đến sự an toàn của các cương thi.

Hắn có chút không chắc chắn nói: Ngươi rốt cuộc muốn làm gì.

Để ta đánh thay.

Yêu cầu của Đỗ Lan vẫn như cũ.

Nếu ngươi muốn chiến đấu, tự mình đi chiến đấu là được rồi, cần gì phải đánh thay.

Moria không hiểu nổi, đối phương rốt cuộc có bệnh gì.

Ta quá mạnh, đánh thay là để hạn chế sức mạnh của mình, để trận chiến thú vị hơn một chút.

Đỗ Lan nói một cách ra vẻ.

Moria chỉ muốn tát cho đối phương một cái, chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như vậy.

Chẳng phải đối phương đang nói rằng Thất Vũ Hải như mình quá yếu, nên mới có ý nghĩa để đánh thay sao.

Hắn không nhịn được nói: Đừng coi thường Thất Vũ Hải, dù ta bị Kaido đánh bại, cũng không phải mèo chó gì cũng thắng được.

Ngươi có phải đàn ông không.

Dứt khoát một chút, nếu ngươi không đồng ý, vậy thì hãy nói lời tạm biệt với những thuộc hạ đáng yêu của ngươi đi.

Sương mù tan đi, ánh nắng chiếu xuống, thuộc hạ của ngươi đều sẽ biến thành những cái xác không thể động đậy.

Đỗ Lan nói: Ta có thể cho ngươi hồi tưởng lại sự tuyệt vọng.

Tuyệt vọng, Moria nhớ lại nỗi sợ hãi bị Kaido chi phối, hoàn toàn không có sức phản kháng, bị đánh cho sống không bằng chết.

Nhưng hắn vẫn nói: Kaido là Tứ Hoàng, ngươi lại là cái thá gì.

Thậm chí không dám lộ mặt thật, ta căn bản không sợ ngươi.

Nếu ngươi sợ Kaido, thì nên sợ ta.

Giọng nói thay đổi góc độ, và trở nên rõ ràng hơn, cứ như đang ở ngay sau lưng.

Moria đột ngột quay đầu, một gã béo linh hoạt, và thấy một người đàn ông vừa quen vừa lạ.

Đỗ Lan là một người quen xa lạ.

Nói quen, vì lệnh truy nã của Đỗ Lan có ở khắp nơi.

Nói lạ, vì đây là lần đầu tiên họ đối mặt.

Thiên tai di động.

Moria kinh hãi, vì danh hiệu này cũng lừng lẫy như Bách Thú Kaido, Đỗ Lan tuyệt đối là kẻ mạnh nhất và cũng điên rồ nhất trong thế hệ mới.

Chương 3465

Khi Moria còn đang phiêu lưu trên biển cả, hắn đã từng nghe nói về tên điên hành sự kỳ quái này.

Moria, nói ra thì, chúng ta cũng là những người cùng thời ra khơi, khi danh tiếng của ta dần nổi lên, ngươi cũng đang nỗ lực tiến về phía trước.

Và khi ta vang danh khắp biển cả, ngươi lại trở thành Thất Vũ Hải.

Cơ duyên của đời người quả thật rất khác nhau.

Bây giờ ta đang ở đây, vậy thì ngươi phải để ta đánh thay, nếu không ta sẽ xua tan sương mù.

Moria biết đối phương chắc chắn làm được, đã biết thân phận của đối phương, hắn cũng không có tư cách phản kháng, đối phương tuyệt đối là cường địch sánh ngang Kaido, là sự tồn tại mà mình không thể chống lại: Ngươi và Kaido giống nhau, đều là những tên điên.

Ta rất tỉnh táo, chỉ là theo đuổi một sự tự do khác với các ngươi.

Đỗ Lan cười nói: Xem ra ngươi đã đồng ý, vậy thì hãy để ta tiếp quản cơ thể ngươi.

Không thể từ chối gã này, Moria rất rõ ràng thiên tai di động rất mạnh, không thua gì Kaido.

Kaido là một kẻ cuồng chiến tranh, còn Đỗ Lan thì là một tên điên.

Nếu sự từ chối của ta có hiệu quả, ngươi đã sớm rời đi rồi.

Nhưng ngươi không những không rời đi, ngược lại còn đứng ở đây, điều đó cho thấy ngươi căn bản không muốn cho ta cơ hội từ chối.

Moria quá rõ sự ngạo mạn và dã man của những cường giả này, áp đặt suy nghĩ của mình lên người khác, đều là lũ khốn.

Vậy thì giao cơ thể cho ta.

Đỗ Lan cười nói: Như vậy ngươi sẽ không cần phải mất đi nữa.

Không cần ngươi mèo khóc chuột giả từ bi, dù ngươi khống chế cơ thể của ta, nhưng không có nghĩa là ta đồng tình với lời lẽ của ngươi.

Moria phẫn nộ nói.

Đỗ Lan nói: Ta không cầu người khác thấu hiểu, đây cũng là một phần của niềm vui.

Ta chính là thích cái dáng vẻ các ngươi hận ta, nhưng lại không làm gì được ta.

Tên điên.

Được rồi, không nói nhảm nữa, bây giờ ta sẽ khống chế cơ thể ngươi để đánh thay, cảm ơn ta đi, vì ngươi sẽ có được trải nghiệm hoàn toàn mới.

Cũng sẽ biết mình ngu xuẩn đến mức nào, căn bản không biết cách sử dụng Trái Kage Kage cho đúng.

Đỗ Lan bắt đầu đánh thay.

Lúc này, Vương Luffy và băng Luffy cuối cùng cũng đã đến lãnh địa đầy cương thi, không khí ở đây vô cùng đáng sợ.

Đương nhiên có câu nói hay, thứ đáng sợ nhất trên đời không phải yêu ma quỷ quái, mà là lòng người.

Ở đây thứ đáng sợ nhất cũng là lòng người, ví dụ như một lão già rõ ràng là bác sĩ, lại thích làm thí nghiệm trên cơ thể người, và giúp Moria trộm xác chết, chế tạo cương thi.

Dĩ nhiên ngoài thí nghiệm trên cơ thể người, lão còn thích tiền và mỹ nữ, tuy y thuật rất cao minh, nhưng phẩm chất đạo đức lại rất tồi tệ.

Năng lực và đạo đức không phải lúc nào cũng tỷ lệ thuận, rất nhiều người năng lực rất mạnh, nhưng đạo đức thì bình thường.

Trong thành phố cương thi này, không chỉ có cương thi, mà còn có rất nhiều người bị cướp đi cái bóng, họ không thể rời khỏi sương mù, một khi rời đi và tiếp xúc với ánh nắng mặt trời sẽ hoàn toàn biến mất.

Nhưng họ không có bóng, năng lực bị cướp, cũng không thể phản kháng Moria.

Moria phải nuôi họ, họ lại không thể phản kháng, hai bên cứ thế giằng co trong tình thế khó xử.

U ám quá, cảm giác thật đáng sợ.

Chopper cảm thấy xung quanh có vô số đôi mắt tử thần đang nhìn chằm chằm vào mình, rất không thoải mái.

Vì không nhìn thấy mặt trời, cả thị trấn đều rất âm u, nhiệt độ rõ ràng thấp hơn bên ngoài rất nhiều, cho người ta cảm giác dựng tóc gáy.

Vương Luffy nói: Phương pháp huấn luyện Bá Khí đã dạy gần hết rồi, chúng ta cũng đã vào lãnh địa của Moria, chuẩn bị sẵn sàng đi, ở đây toàn là quân đội cương thi do hắn khống chế, đừng để bị thương đấy.

Rõ ràng là hải quân, lại còn lo chúng ta bị thương.

Nami không biết phải nói gì cho phải.

Vương Luffy không nói gì, vì kẻ địch sẽ sớm xuất hiện, đến lúc đó khó tránh khỏi sẽ bị phân tán, tiến hành chiến đấu một chọi một.

Nơi này của chúng ta không chào đón khách.

Cái bóng khổng lồ của Moria bước ra từ trong sương mù, quân đoàn cương thi xung quanh cũng bao vây lại, không cho khách tùy tiện đi lại.

Mọi người kinh hãi phát hiện dù các cương thi đang di chuyển, nhưng trên mặt toàn là tử thi ban, thậm chí nhiều cương thi trên người còn có những đường khâu sau phẫu thuật, cứ như thể cơ thể bị tháo ra rồi lại được khâu lại.

Quá đáng sợ, Chopper sắp ngất xỉu rồi, những kẻ địch đầy tử khí này dường như muốn hút hết dương khí của người sống.

Moria, thành ý của ta rất đủ, thậm chí còn giao cả cái bóng của ta cho ngươi, hợp tác với ta đi.

Vương Luffy không hề biết Moria hiện tại đang do Đỗ Lan đánh thay, lại một lần nữa đưa ra lời mời: Hãy cùng nhau thành lập hải quân mới, thế giới này thuộc về chúng ta.

Luffy nghe xong, rõ ràng không đồng tình với cách nói của Vương Luffy, chỉ cảm thấy đối phương là một kẻ âm mưu, cậu ghét những kẻ âm mưu.

Chỉ có thành ý là không đủ, ta làm Thất Vũ Hải, an cư lạc nghiệp.

Nhưng cùng ngươi đi lập hải quân mới, là đặt đầu trên thắt lưng đấy, ngươi không thể thuyết phục được ta.

Đỗ Lan mượn miệng Moria nói.

Moria, ta biết ngươi không phải an tâm làm một tên béo otaku, mà là vì bị Kaido đánh bại, lòng nguội ý lạnh.

Hợp tác với ta, có thể có được sức mạnh đánh bại Kaido, lẽ nào ngươi không muốn báo thù sao.

Vương Luffy tiếp tục nói: Ta mang thành ý đến, ngươi nên biết trình độ Bá Khí của ta và Kaido không chênh lệch nhiều, hơn nữa ta còn nắm vững Lục Thức của hải quân, ngươi và ta hợp tác, đánh bại Kaido chẳng qua chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Kaido chính là tâm ma của Moria, năm đó Moria hăng hái, kết quả gặp phải Kaido, bị giết cho không còn một mảnh giáp, thuộc hạ chết gần hết.

Không chỉ nếm trải thất bại đau đớn, mà còn mất đi những người đồng đội quan trọng.

Moria cũng là lần đầu tiên gặp phải thất bại thảm khốc như vậy, mới suy sụp tinh thần.

Cá Sấu may mắn hơn nhiều, hắn gặp phải là Râu Trắng.

Râu Trắng không giết thuộc hạ của hắn, chỉ cản trở con đường tiến lên của Cá Sấu, cho nên Cá Sấu vẫn tích cực tìm kiếm phương pháp để trở nên mạnh hơn, thứ hắn nghĩ đến chính là đoạt lấy Minh Vương.

Nhưng Kaido thực sự đã trở thành bóng ma tâm lý của Moria.

Đỗ Lan nói: Vậy thì hãy để ta xem thực lực của các ngươi, xem ngươi có tư cách hợp tác với ta không.

Công việc đánh thay là trên hết, có thể ra tay thì không nói nhiều.

Cũng được, cứ để ta chứng minh cho ngươi xem.

Vương Luffy nói.

Quân đoàn cương thi bao vây lại, bên trong có rất nhiều chiến sĩ, kiếm khách, quyền thủ, thương binh có tuyệt kỹ, đều là những cao thủ mà Moria thu thập từ khắp nơi trên biển cả.

Luffy và mọi người chuẩn bị chiến đấu.

Vương Luffy cũng nghiêm túc đi về phía Moria nói: Ta mất bóng rồi, không thể dùng Bá Khí, chỉ dùng năng lực trái cây để chiến đấu với ngươi.

Bá Khí và chiến kỹ đều có thể bị cái bóng cướp đi, nhưng năng lực trái cây thì không di chuyển theo cái bóng.

Lần này không dùng Bá Khí, chỉ dùng năng lực Trái Gomu Gomu.

Thức tỉnh trái cây. 11.

Bản hack của Vương Luffy chính là một ngày của hắn bằng mười ngày của người khác, cho nên lượng huấn luyện của hắn cũng gấp mười lần người khác, không chỉ nắm vững ba loại Bá Khí mà còn nắm vững cả sự thức tỉnh của Trái Gomu Gomu.

Thức tỉnh trái cây, là mức độ khai phá cao nhất của Trái Ác Quỷ.

Ngoài hệ Logia, Trái Ác Quỷ hệ Paramecia là biến đổi cơ thể của chính mình, năng lực trái cây chỉ giới hạn trong cơ thể, nhưng sau khi thức tỉnh, ngay cả môi trường xung quanh cũng có thể xảy ra biến hóa, trở thành phần nối dài của cơ thể, như vậy lực chiến đấu của trái cây sẽ được khuếch trương.

Còn hệ Zoan thức tỉnh, thì là nâng cao tố chất cơ thể trên diện rộng, có được lực chiến đấu mạnh hơn.

Vương Luffy là Trái Gomu Gomu, sau khi thức tỉnh thì môi trường xung quanh đều sẽ biến thành cao su.

Ngu xuẩn, ngươi cho rằng chỉ một chút thức tỉnh trái cây mà có hiệu quả sao.

Đỗ Lan cười: Năng lực Trái Kage Kage là khống chế cái bóng, mà cái bóng không chỉ đơn thuần là ánh sáng và bóng tối, còn có một loại bóng nữa các ngươi có biết không.

Bóng gì.

Họ không biết.

Dĩ nhiên là bóng ma tâm lý rồi, diện tích của bóng ma tâm lý mới là lớn nhất, bây giờ hãy để các ngươi cảm nhận bóng ma tâm lý của ta.

Đỗ Lan cho biết bóng ma trong lòng Moria là vô biên vô tế, có thể chuyển hóa thành lực chiến đấu.

Chiến tranh tinh thần, thứ cần chính là sức mạnh duy tâm.

Thứ như bóng ma tâm lý này cũng tính sao.

Vương Luffy không nhịn được nói: Đây là gian lận, bóng ma tâm lý căn bản không tính là cái bóng.

Đáng tiếc hắn nói không có tác dụng.

Vương Luffy đã thức tỉnh trái cây, dù không dùng Bá Khí, cũng sẽ không thua Moria.

Nhưng Đỗ Lan đánh thay, trực tiếp tung ra chiêu thức bóng ma tâm lý, Vương Luffy không thể đối phó.

Sự tự do bẩm sinh của Đỗ Lan chính là muốn làm gì thì làm, dù Vương Luffy là nội gián do hắn và Địch Ny Toa sắp đặt, nên bắt nạt vẫn cứ bắt nạt.

Tự do bẩm sinh là muốn làm gì thì làm, không cần tuân thủ bất kỳ luật lệ và quy tắc nào, cũng không cần gánh vác bất kỳ đạo đức và nghĩa vụ nào, tự do như một con dã thú.

Bóng ma tâm lý bùng nổ, sương mù đều biến thành màu đen, màu đen đậm đặc có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của người khác.

Vương Luffy biết phải tốc chiến tốc thắng, nếu không sẽ rất phiền phức: Sóng triều cao su.

Môi trường xung quanh đều biến thành cao su đàn hồi, mặt đất, thực vật, kiến trúc đều không ngoại lệ.

Hắn phải tận dụng tốt môi trường, gây ra sát thương.

Chương 3466

Hắn nói là cao su.

Nami ngớ người, hỏi: Lẽ nào có hai Trái Gomu Gomu.

Có thể là loại cao su khác.

Zoro suy luận.

Họ cũng không hiểu tại sao lại có hai người dùng năng lực cao su, nhưng có một điểm có thể xác định, Vương Luffy khai phá trái cây mạnh hơn Luffy.

Vương Luffy lợi dụng sự thức tỉnh để có được độ đàn hồi gấp đôi, một phần là cơ thể hắn, một phần là môi trường xung quanh.

Giống như chiến đấu trên một tấm bạt lò xo, vận động viên xuất sắc có thể lợi dụng độ đàn hồi của tấm bạt để thực hiện các động tác khoa trương.

Vương Luffy chính là một vận động viên bạt lò xo xuất sắc, có thể tận dụng từng chút sức mạnh của nó.

Ầm.

Nhanh như chớp, dữ dội như bão tố, không ngừng tấn công Moria.

Nhanh quá.

Luffy cảm thấy mình dù bật Gear Second cũng không bằng tốc độ của đối phương, quá nhanh, mắt cũng không theo kịp, tại sao lại nhanh như vậy.

Những thứ xung quanh đều có độ đàn hồi.

Sanji đã quan sát được bí mật: Năng lực trái cây của hắn không chỉ làm cho bản thân có độ đàn hồi, mà cả môi trường xung quanh cũng có độ đàn hồi.

Đây là thức tỉnh trái cây.

Robin nói: Là cách vận dụng cao cấp của Trái Ác Quỷ hệ Paramecia.

Luffy thầm nghĩ đối phương bị cướp đi Bá Khí, năng lực trái cây lại vẫn mạnh mẽ như vậy, nếu không bị cướp đi Bá Khí thì sẽ mạnh đến mức nào.

Chắc chắn lợi hại hơn mình.

Moria, ta thật lòng muốn chiêu mộ ngươi.

Vương Luffy vừa chiến đấu, vừa không quên chiêu mộ.

Moria không chấp nhận, vì hắn quá sợ hãi mất mát, tình hình hiện tại cũng không tệ.

Nhưng hắn hoàn toàn không ý thức được rằng hiện tại không tệ không có nghĩa là mãi mãi không tệ, thuyền đi ngược dòng không tiến ắt sẽ lùi.

Hắn dậm chân tại chỗ, nhưng những người xung quanh lại không ngừng tiến lên, cuối cùng hắn sẽ bị loại bỏ trực tiếp.

Đỗ Lan khống chế bóng ma tâm lý của Moria, không ngừng lan tỏa bóng tối khiến người ta không còn tha thiết sống, bào mòn ý chí chiến đấu của kẻ địch.

Tuy nhiên, lực chiến đấu của cơ thể Moria lại không ra sao, dù sao cũng là một tên béo, tố chất cơ thể đã suy giảm nghiêm trọng, chỉ có thể lợi dụng đặc tính của cái bóng để bất ngờ tấn công.

Quả nhiên vẫn nên trộm bóng, sau đó dùng Thái Dương Quyền tiêu diệt kẻ địch.

Đỗ Lan cho rằng đây mới là điểm mạnh thực sự của Moria, chỉ cần trộm được bóng, kẻ địch sẽ không thể chịu được ánh mặt trời, chẳng phải hiệu quả hơn việc biến bóng thành con rối sao.

Nắm đấm của Moria và Vương Luffy va chạm, tạo ra dư chấn.

Về sức mạnh thì ngang tài ngang sức.

Vương Luffy biết về sức mạnh mình không hề yếu, chỉ là bóng ma tâm lý của đối phương quá ảnh hưởng đến sự phát huy của mình, khiến mình suy nghĩ lung tung, không thể tập trung.

Không thể phân tâm, Vương Luffy kéo giãn khoảng cách, điều chỉnh tâm trạng: Chỉ là bóng ma tâm lý thì có gì đáng sợ.

Hắn nhắm mắt lại, để tâm cảnh của mình bình tĩnh trở lại.

Đỗ Lan thầm nghĩ Vương Luffy quả thực không tồi, một vùng đất nuôi dưỡng một loại người, lớn lên trong môi trường sống hoàn toàn khác với Luffy, một người lớn lên giữa sơn tặc, một người lớn lên trong hải quân, nội dung học tập cũng hoàn toàn khác nhau.

Luffy là giáo dục thả rông, giáo dục vui vẻ, Vương Luffy là nỗ lực học tập, tích cực tiến bộ, cuối cùng hai người đi theo hai hướng khác nhau.

Vương Luffy muốn thành lập hải quân mới, xây dựng quy tắc mới.

Còn Luffy thì muốn trở thành Vua Hải Tặc, trở thành người tự do nhất.

Vương Luffy bình tĩnh ngưng thần, tuy Bá Khí bị cướp đi, nhưng hắn vẫn còn những sức mạnh khác, còn có sát khí, nộ khí xây dựng một rào cản sát khí, nếu kẻ địch dùng sức mạnh duy tâm, vậy thì dùng duy tâm để đối kháng.

Mở mắt ra lần nữa, Vương Luffy đã không còn lo lắng về sự xâm nhập của bóng ma tâm lý: Trận đấu chính thức bắt đầu.

Hắn sẽ phát động một cuộc phản công như vũ bão.

Nắm đấm trở nên khó lường hơn, tốc độ nhanh hơn, lực đạo mạnh hơn, cơ thể trở thành điểm giải phóng thế năng đàn hồi.

Dùng môi trường đàn hồi xung quanh để tích lũy thế năng đàn hồi, thông qua nắm đấm giải phóng ra một lần, có thể làm cho sức phá hoại của ngươi tăng lên ít nhất hai mươi lần, khả năng khai phá trái cây của ngươi quả thực rất tốt.

Đỗ Lan qua miệng Moria khen ngợi đối thủ.

Không sai, đây là Quyền Cao Su gấp hai mươi lần do ta phát triển, ngươi có thể nhìn ra, nhãn quang không tồi.

Moria, đừng chìm đắm trong thất bại nữa, tiếp tục chiến đấu đi.

Gia nhập hải quân mới, cống hiến một phần sức mạnh để thay đổi thế giới.

Vương Luffy nói: Đừng sợ thất bại.

Đợi đánh bại ta rồi hãy nói.

Đỗ Lan nói: Nguyệt quang chỉ nắm giữ cái bóng thì không hoàn chỉnh, nguyệt quang và dương quang cùng tồn tại mới là toàn thể.

Nếu ta giải phóng dương quang, ngươi không có bóng sẽ đối phó thế nào.

Vương Luffy biết mất bóng thì không thể thấy mặt trời, thấy rồi sẽ chết, nhưng hắn không biết làm thế nào Moria có thể từ nguyệt quang nâng cấp lên dương quang.

Dù vật lý học cho mọi người biết, ánh trăng thực ra chính là mặt trăng phản xạ ánh mặt trời, bản chất là giống nhau.

Nhưng ánh sáng mặt trời mạnh hơn ánh trăng rất nhiều, và đối với người không có bóng thì là sát thương tức thời.

Ta sẽ đánh bại ngươi trước khi ngươi ra chiêu.

Vương Luffy tự tin nói.

Tiếp theo là Thái Dương Quyền, ngươi sẽ chết.

Vậy tiếp theo ta sẽ dùng Quyền Cao Su gấp năm mươi lần.

Vương Luffy nghiêm túc nói, gấp năm mươi lần đã là cực hạn hiện tại, là sức mạnh phải đốt cháy sinh mệnh mới có thể sử dụng, thế năng đàn hồi xung quanh sẽ vượt quá khả năng chịu đựng của cơ thể.

Giống như lò xo bị kéo căng đến cực hạn sẽ bị hỏng, khi năng lượng vượt quá phạm vi chịu đựng của bản thân, cơ thể cao su của Vương Luffy cũng sẽ tan rã.

Đến đi, hãy để chúng ta cùng tung ra tuyệt kỹ cuối cùng.

Đỗ Lan khống chế Moria bày ra tư thế của Thái Dương Quyền.

Vương Luffy cảm nhận được nguy cơ, không dám chậm trễ, môi trường đàn hồi xung quanh bắt đầu nén lại, thế năng đàn hồi như sóng triều từng đợt từng đợt tập trung vào người hắn.

Ầm, ầm, ầm Mỗi lần tập trung đều khiến cơ thể Vương Luffy trở nên nóng rực, năng lượng tạo ra nhiệt độ cao, nhiệt độ cao lại khiến tóc hắn phát ra ánh sáng.

Tóc giống như sợi tóc đèn, phát ra ánh sáng màu cam đỏ.

Mắt Vương Luffy đỏ ngầu, tóc phát sáng, nhưng hắn phải nhẫn nại.

Thái Dương Quyền.

Quyền Cao Su gấp năm mươi lần.

Hai bên đồng thời ra chiêu, giống như một quả bom năng lượng cao phát nổ, các kiến trúc, sương mù, cương thi, khán giả xung quanh đều bị thổi bay ra ngoài, ngay cả lớp đất trên mặt cũng bị lật lên.

Đây là năng lực cao su sao.

Luffy xem đến ngây người, nghi ngờ mình đã ăn phải năng lực cao su giả, nếu không tại sao năng lực cao su của đối phương lại lợi hại đến vậy.

Ngay cả Gear Second của mình cũng không phải là đối thủ.

Đây chính là mức độ khai phá trái cây khác nhau, Luffy hiện tại chủ yếu là khai phá cơ thể, còn Vương Luffy đã thức tỉnh có thể khai phá môi trường xung quanh.

Tập trung toàn bộ thế năng đàn hồi trong môi trường vào một điểm, năng lượng bùng nổ ra chính là hủy thiên diệt địa.

Thái Dương Quyền thực ra chỉ là giải phóng ánh sáng mặt trời, ngoài việc gây mù ra không có sát thương gì.

Nhưng đối với người mất bóng thì lại vô cùng đáng sợ, Vương Luffy đã vượt qua chính mình trong sự uy hiếp của cái chết.

Ầm một tiếng, Moria bị đánh bay ra ngoài.

Việc đánh thay của Đỗ Lan lại một lần nữa thất bại, chỉ có thể nói đối thủ đều đang trưởng thành, tuy hắn có thể phát huy toàn bộ tiềm năng của Moria, Enel, nhưng đối thủ sau khi trưởng thành vẫn vượt qua họ.

Vương Luffy vẫn còn sống, chỉ là toàn thân đẫm máu, khó khăn đứng vững, nhưng dù đã bị trọng thương, vẫn hỏi: Moria, gia nhập hải quân mới đi.

Luffy và mọi người cũng động lòng, cảm nhận được quyết tâm của Vương Luffy.

Moria cũng có chút cảm động, dù bị thương thành ra thế này vẫn muốn mời mình sao.

Hắn đột nhiên cảm thấy cương thi dù sao cũng là cương thi, mãi mãi không thể so sánh được với đồng đội thực sự: Ta gia nhập.

Hắn có thể nói chuyện rồi, xem ra Đỗ Lan đã đi.

Không chỉ gia nhập, còn muốn trả lại cái bóng: Ta bây giờ trả lại cái bóng cho ngươi.

Một đám bóng đen trườn trên mặt đất, mặt đất đã bị trận chiến san phẳng, cái bóng của Vương Luffy nhanh chóng trở về vị trí.

Bá Khí trở lại, Vương Luffy lập tức dùng tia sét đỏ đen để chữa thương.

Mọi người chỉ thấy hắn được một cái kén sét đỏ đen bao bọc, khi xuất hiện trở lại thì đã hoàn toàn không bị tổn thương.

Gã này quá mạnh, mọi người đều cảm thấy áp lực.

Vương Luffy đã thắng, không phải Đỗ Lan nhường, mà là khi dùng cơ thể của Moria để thi triển Thái Dương Quyền đã xảy ra sự trì hoãn.

Rốt cuộc Moria không có Bá Khí, cũng không có Khí, Đỗ Lan chỉ có thể đốt cháy mỡ của Moria để tạo ra năng lượng, chuyển hóa thành ánh sáng mặt trời, quá trình này quá chậm.

Nhưng phương pháp giảm cân này rất tốt, bây giờ Moria đã gầy đi một vòng, sau này nếu tiếp tục thi triển Thái Dương Quyền, sẽ cần duy trì nhiều mỡ hơn.

Chương 3467

Vương Luffy lấy lại cái bóng, không thừa thắng xông lên, dù sao mục đích của hắn không phải là giết Moria, mà là tranh thủ để đối phương gia nhập đội ngũ của mình.

Bá Khí phục hồi vết thương, hắn chân thành nhìn về phía Moria.

Dù là Đỗ Lan đánh thay, nhưng Moria suốt quá trình đều có ý thức tự chủ, chỉ là không thể khống chế cơ thể.

Hắn rất rõ ràng Đỗ Lan đã sử dụng bóng ma tâm lý, lại sử dụng Thái Dương Quyền, hắn cũng đã nắm vững rồi.

Phải thừa nhận Đỗ Lan quả thực lợi hại, mình hoàn toàn không nghĩ tới Trái Kage Kage còn có thể dùng như vậy, cũng không nghĩ tới việc trực tiếp đốt mỡ để giải phóng ánh sáng mặt trời, bóng ma tâm lý và dương quang từ mỡ có thể nói là đã phát huy đến cực hạn khả năng của bản thân.

Hắn không bằng Đỗ Lan, thiên tai di động mạnh mẽ như vậy chính là vì sức tưởng tượng.

Sau đó hắn nhìn về phía Vương Luffy, cảm thấy gia nhập hải quân mới cũng không tệ, mình quả thực đã thất bại, nhưng thế giới vẫn đang vận hành, thế giới sẽ không vì mình tự sa ngã mà dừng lại.

Đỗ Lan đã mở rộng tầm mắt cho mình, hóa ra trên thế giới còn có nhiều phương thức chiến đấu thần kỳ như vậy.

Bao nhiêu năm qua mình dậm chân tại chỗ, thực sự là lãng phí thời gian.

Ta chấp nhận lời mời của ngươi.

Moria nói với Vương Luffy.

Ngươi sẽ không hối hận đâu.

Vương Luffy nói, sau đó quay sang nói với Luffy và mọi người: Phương pháp huấn luyện Bá Khí đã dạy cho các ngươi rồi, ta đề nghị các ngươi dành ra một năm rưỡi để huấn luyện cho tốt, nếu không sẽ rất khó nắm vững Bá Khí.

Đôi khi dừng lại là để tiến xa hơn.

Đều là để học bù, khi Vương Luffy điên cuồng rèn luyện Bá Khí trong hải quân, Luffy, Zoro, Usopp, Sanji, Nami, Chopper đều đang học tập kỹ năng chuyên môn của mình.

Luffy chủ yếu học cách truyền cảm xúc cho người khác, Zoro thì đấu tranh với việc lạc đường, Usopp làm chất bôi trơn cho trẻ em, Sanji rèn luyện tài nấu nướng, Nami học kiến thức hàng hải, Chopper học y thuật, về phương diện chiến đấu thì không hề đi sâu.

Rốt cuộc định vị của họ đều không phải là chiến sĩ, ngay cả Zoro định vị mình cũng là kiếm sĩ, hắn cũng luôn tìm kiếm sĩ để so tài, nếu đối thủ không phải kiếm sĩ, thì hắn luôn thua thiệt.

Zoro nghiên cứu kiếm pháp rất sâu, nhưng đối với năng lực trái cây thì rất đau đầu, thuộc dạng kiếm sĩ học lệch.

Nếu kẻ địch là cao thủ kiếm pháp, Zoro có thể đại chiến ba trăm hiệp với đối phương, nhưng nếu năng lực của đối phương rất đặc thù, Zoro cơ bản sẽ bại trận.

Zoro tuy nói muốn trở thành đệ nhất kiếm hào thế giới, nhưng tiêu chuẩn của đệ nhất kiếm hào thế giới này là gì.

Chắc chắn không phải là chiến sĩ mạnh nhất, mà là đệ nhất trong giới kiếm sĩ.

Cho nên Zoro thuộc dạng khắc tinh của kiếm khách, đối đầu với kiếm khách cơ bản sẽ không thất bại, nhưng đối đầu với đối thủ khác, thất bại cũng là chuyện thường ngày.

Không phải là một chiến sĩ đủ tiêu chuẩn.

Những người khác thì càng không cần phải nói, đều chuyên tinh vào năng lực trong lĩnh vực chuyên môn của mình, lực chiến đấu rất thấp.

Cho nên Luffy hoàn toàn có thể tìm thêm nhiều chiến sĩ mạnh mẽ lên thuyền, nâng cao lực chiến đấu.

Nhưng như vậy có khả năng biến thành thuyền viên chiến sĩ áp chế các thuyền viên khác, đoàn đội sẽ không còn hòa hợp nữa.

Vương Luffy dẫn theo đội của Moria rời đi, để lại Luffy thở dài trong vô vọng.

Chúng ta cũng xuất phát thôi, có lẽ còn có thể hỏi thăm được rốt cuộc ông nội đã xảy ra chuyện gì.

Luffy không dừng lại để rèn luyện bản thân, mà tiếp tục tiến lên.

Các thuyền viên thực ra đã ý thức được rằng tiếp tục tiến về phía trước, cường địch sẽ ngày càng nhiều, họ đã rất khó khăn để kiên trì rồi.

Tuy nhiên, ngay khi họ chuẩn bị rời đi, một bóng người khổng lồ đã chặn đường họ, người đến chính là một Thất Vũ Hải khác, Kuma.

Các ngươi lại đánh bại một Thất Vũ Hải nữa.

Nếu để các ngươi rời đi, tôn nghiêm của Thất Vũ Hải còn đâu.

Kuma chặn đường mọi người, không cho họ rời đi, muốn bảo vệ danh tiếng của Thất Vũ Hải.

Thất bại của Cá Sấu đã khiến Thất Vũ Hải mất hết mặt mũi, nếu Moria lại thất bại lần nữa, địa vị của Thất Vũ Hải có thể sẽ không ổn định.

Kuma đã chặn đường băng của Luffy.

Sắc mặt mọi người đều rất khó coi, vừa mới nghĩ rằng cường địch ngày càng nhiều, không ngờ kẻ địch nói đến là đến.

Robin nhận ra người đến: Thất Vũ Hải Kuma.

Luffy cũng không ngờ trận chiến lại đến đột ngột như vậy, hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý.

Rốt cuộc Moria vừa mới rời đi, không ngờ lại xuất hiện thêm một người nữa.

Thực ra Kuma đến đây hoàn toàn là một sự tình cờ, vì Cá Sấu đã thất bại, nên hải quân đã chọn một Thất Vũ Hải mới, hắn đến để gửi danh sách cho gã otaku Moria, và rất tình cờ gặp phải băng của Luffy.

Moria không phải bị chúng tôi đánh bại, mà là bị hải quân thu phục.

Nami giải thích, hy vọng tránh được một trận chiến vô nghĩa.

Đừng nói dối, ngoài các ngươi ra ở đây còn ai nữa.

Kuma nghiêm túc nói: Dù không phải là các ngươi, các ngươi cũng là hải tặc, ta không thể ngồi yên không quan tâm.

Luffy cảm nhận được áp lực, Kuma rất mạnh, tuy đối phương chỉ có một mình, nhưng tuyệt đối ở trên mình.

Zoro cũng chuẩn bị chiến đấu.

Kuma không hề có sát khí, chỉ bình tĩnh bày ra thế trận, hắn là người có năng lực Trái Nikyu Nikyu, có thể miễn nhiễm với các đòn tấn công vật lý, còn có thể khống chế phương hướng của lực.

Điều khoa trương nhất là có thể đẩy đi nỗi đau và sự mệt mỏi trong cơ thể, thậm chí còn có thể chuyển dời nỗi đau và sự mệt mỏi đó.

Trái Nikyu Nikyu tuy chỉ là một trái hệ Paramecia, nhưng trong tay hắn lại được vận dụng một cách đa dạng, có rất nhiều cách chơi nâng cao.

Luffy và Zoro đều thấy đối phương di chuyển, lập tức ra tay sau nhưng đến trước, đồng thời phát động tấn công.

Đáng tiếc Kuma chỉ dùng hai tay chặn lại, thế công dồn lực của hai người liền tan biến.

Đánh vào bông gòn, kiếm của Zoro không chém vào được.

Trước đây hắn ngay cả đá và thép cũng có thể chém đứt, nhưng lần này hắn gặp phải thứ mềm dẻo, lưỡi kiếm lún sâu vào trong.

Cho nên Zoro là học sinh học lệch, chỉ giỏi đối đầu cứng rắn với kiếm sĩ, đối với những năng lực kỳ quái như vậy thì rất không thích ứng, cực kỳ dễ thua thiệt.

Mục tiêu của hắn là kiếm khách số một thế giới, nghiên cứu cũng là đánh bại các kiếm khách khác.

Thế giới này không có loại kiếm pháp lấy nhu thắng cương như Thái Cực Kiếm, cho nên Zoro không chém đứt được lòng bàn tay của Kuma.

A a.

Luffy tiếp tục ra chiêu, nắm đấm cao su hóa thành súng xung kích.

Nhưng hoàn toàn vô dụng, Kuma mặt không biểu cảm.

Thực ra hắn nhận ra Luffy, cũng không muốn làm hại Luffy, vì hắn tin rằng Luffy chính là Joyboy có thể mang lại hy vọng cho thế giới, tức là cậu bé thú vị.

Kuma tin vào đấng cứu thế, tin vào câu chuyện của Joy Boy.

Câu chuyện này lưu truyền rất ít, chỉ được truyền miệng trong một số gia tộc người khổng lồ.

Đại ý là Joy Boy có thể mang lại hy vọng cho thế giới, có thể cứu vớt những người trong khổ nạn.

Nếu Joy Boy thực sự tồn tại, vậy thì cậu ta đã cứu vớt nhân loại rồi, vậy thì khổ nạn của nhân loại hiện tại lại là chuyện gì.

Nếu Joy Boy không tồn tại, vậy thì không thể có đấng cứu thế cứu vớt nhân loại, cho nên nhân loại vẫn còn khổ nạn.

Vậy tại sao lại tin rằng Joy Boy có thể cứu vớt thế giới.

Ngay cả Chúa Jesus, các linh mục cũng nói rằng Jesus đã gánh lấy tội lỗi của mọi người, cho nên bây giờ mọi người chỉ cần an phận thủ thường là có thể lên thiên đàng.

Trước đây không phải như vậy, không có Jesus, chỉ có thể mua giấy xá tội, nếu không sẽ không lên được thiên đàng.

Jesus gánh lấy tội lỗi của mọi người, thực ra là để cho tín đồ có cùng một điểm xuất phát để lên thiên đàng, chứ không phải nói rằng đấng cứu thế sẽ làm cho thế giới trở nên tốt đẹp.

Đấng cứu thế chỉ là để mọi người tuân thủ cùng một quy tắc để vào thiên đàng.

Chương 3468

Chứ không phải người giàu mua giấy xá tội vào thiên đàng trước, người nghèo thì không vào được.

Giống như Phật Đà vậy, chúng sinh bình đẳng của ngài cũng là bình đẳng sau khi chết.

Cũng là một loại cải cách đối với chế độ đẳng cấp, chứ không phải lật đổ.

Đấng cứu thế là bản vá cho trò chơi cũ, không phải là kỳ tích thay trời đổi đất gì.

Dù có Joy Boy, đó cũng chỉ là sự bổ sung cho quy tắc của trò chơi cũ, chứ không phải lật đổ, mâu thuẫn bên trong quy tắc của trò chơi sẽ không biến mất.

Kuma cho rằng có Joy Boy là mọi chuyện sẽ tốt đẹp, đã nghĩ quá nhiều rồi, đấng cứu thế nhiều nhất cũng chỉ là bù đắp sự chênh lệch sau khi chết giữa các nhóm người khác nhau, tức là viết lại quan niệm sinh tử.

Thời cổ đại, quý tộc chết đi vẫn là quý tộc, sau khi chết vẫn chú trọng nghi thức, nô lệ chết đi vẫn là nô lệ.

Sau đó Phật giáo đề xuất rằng sau khi người chết, linh hồn sẽ bị phân tán và tái tổ hợp, quý tộc và nô lệ sẽ hòa lẫn vào nhau, xóa bỏ sự khác biệt.

Dần dần nâng cấp thành lục đạo luân hồi và địa ngục thiên đàng, người tốt sau khi chết xuống địa ngục người xấu sau khi chết lên thiên đàng, hoặc người tốt đầu thai hưởng phúc người xấu xuống địa ngục, để quy phạm hành vi của người sống.

Sự thay đổi quan niệm sinh tử mới là phương hướng chủ yếu của đấng cứu thế, chứ không phải thay đổi thế giới hiện thực.

Kuma có một quá khứ bi thảm, cha mẹ hắn là nô lệ, bản thân cũng là nô lệ, có một cô em gái thanh mai trúc mã, kết quả cô em gái bị Thiên Long Nhân cướp đi.

Kuma không chỉ bị cắm sừng, mà còn vui vẻ làm cha, cô em gái và Thiên Long Nhân sinh ra một cô con gái, nhưng đứa trẻ vừa sinh ra đã mắc phải một căn bệnh không thể thấy ánh mặt trời, chỉ có thể ở trong phòng.

Kuma vừa làm cha vừa làm mẹ, nỗ lực bảo vệ đứa trẻ, để chữa bệnh cho đứa trẻ, hắn đã rời khỏi Quân Cách Mạng, đến đảo Egghead có công nghệ cao, hy vọng dùng mạng sống của mình để đổi lấy tương lai cho con gái.

Khi con gái được chữa khỏi, hắn cũng trở thành một người cải tạo không có tình cảm.

Coi mình là vật liệu thí nghiệm chính là điều kiện để Kuma cứu con gái.

Kuma là người may mắn, vì trong lúc cải tạo, con gái nuôi của hắn cũng thực sự được chữa khỏi.

Đồng thời vì những bi kịch gặp phải từ nhỏ, dẫn đến việc hắn tin vào đấng cứu thế, cha hắn đã nói với hắn, hắn lại nói với con gái nuôi của mình: truyền thuyết về Joy Boy.

Tám trăm năm trước Joy Boy đã cứu thế giới.

Nhưng vấn đề là, nếu Joy Boy đã từng xuất hiện rồi, tại sao thế giới vẫn bi kịch như vậy.

Thế giới bi kịch như vậy, có phải chứng minh truyền thuyết Joy Boy là giả không.

Kuma không nghi ngờ, vì hắn đã không còn gì để tin tưởng nữa.

Ngoài đấng cứu thế, hắn không biết còn có gì có thể cứu hắn và con gái.

Quân Cách Mạng chắc chắn không cứu được con gái, bản thân hắn cũng không cứu được, chỉ có thể đi giao dịch với nhà khoa học.

Đồng thời coi Joy Boy là hy vọng, hắn đã cho rằng Luffy là Joy Boy từ khi Luffy còn rất nhỏ.

Không có nguyên nhân cụ thể, chỉ là cảm thấy nụ cười của Luffy rất có sức lan tỏa.

Không có bằng chứng, chỉ là đoán mò.

Dĩ nhiên còn có huyết mạch của Kuma, họ là gia tộc Buccaneer, có huyết thống người khổng lồ, truyền thuyết nói rằng Joy Boy xuất thân từ gia tộc của họ.

Nói cho cùng, giống như cuộc lưu đày Babylon.

Các thợ thủ công và quý tộc Do Thái bị người Babylon bắt giữ, trở thành nô lệ của Babylon, làm việc cho người Babylon.

Thế là người Do Thái trong quá trình này đã hoàn thiện hệ thống đấng cứu thế của mình, chờ đợi đấng cứu thế để được cứu rỗi.

Nhưng mà, đấng cứu thế chỉ cứu những người có huyết thống Do Thái, không cứu người khác.

Chúa Jesus sau này là phiên bản mới của đấng cứu thế.

Thượng đế sẽ phái đấng cứu thế đến cứu tín đồ, và sẽ giáng thiên phạt cho kẻ thù, đồng thời người Do Thái cho rằng hiện tại chịu khổ là vì mình đã vi phạm giới luật của Thượng đế, càng củng cố thêm địa vị của độc thần giáo.

Trong thời kỳ suy tàn, mới là lúc thử thách nền văn minh.

Độc thần giáo yêu cầu tín đồ làm tốt việc của mình, chấp nhận khổ nạn, mong chờ tương lai, chờ đợi con sóng lớn ập đến.

Cho nên cha của Kuma giống như những người trong cuộc lưu đày Babylon, dùng tư tưởng đấng cứu thế để cổ vũ đồng bào, hy vọng để mọi người nhẫn nại chờ đợi hy vọng.

Nhưng vấn đề là cha của Kuma cho rằng đấng cứu thế nhất định là người của gia tộc mình, điều này rất hẹp hòi.

Trong thời kỳ lưu đày Babylon, người Do Thái đã phá vỡ giới hạn gia đình, cho phép tất cả đồng bào đều có tư cách thành lập giáo hội và truyền giáo, chỉ cần mười người Do Thái đủ 13 tuổi ở cùng nhau là được.

Trước đây không có sự tiện lợi như vậy, nhưng vì đã bị bắt đến thành bang Babylon, quy tắc cũ cũng không còn sức ràng buộc, thế là họ đã nới lỏng quyền hạn.

Trong thời kỳ suy tàn, quyền hạn ban đầu không thể duy trì, lúc này nới lỏng quyền hạn để thu hút thêm nhiều nhân tài cũng rất cần thiết.

Tóm lại, khi trở thành nô lệ, cũng có thể tiếp tục phát triển, không phải là hoàn toàn chờ chết.

Cuộc lưu đày Babylon có thể nói là cực kỳ quan trọng đối với sự phát triển của độc thần giáo.

Giống như lễ băng nhạc hoại đã thúc đẩy bách gia tranh minh, trong thời kỳ suy tàn và hỗn loạn, mọi người mới cùng tắc tư biến, tìm kiếm con đường phục hưng, mới tự mình cách mạng.

Nhưng cha của Kuma rõ ràng chưa đột phá được giới hạn gia tộc, chưa đạt đến tầm cao của cuộc lưu đày Babylon, tuy đã đề xuất tư duy đấng cứu thế, nhưng không nói tại sao mình lại trở thành nô lệ.

Phải nói rằng họ trở thành nô lệ là vì đã vi phạm giáo huấn của thần mặt trời, cho nên mọi người nên tuân thủ tốt giáo huấn của thần mặt trời, thần mặt trời hài lòng sẽ gửi đấng cứu thế đến cứu mọi người, và trừng phạt Thiên Long Nhân.

Đồng thời đối với tất cả nô lệ nên đối xử như nhau, không chỉ bảo vệ gia tộc của mình, chỉ cần mười tín đồ 13 tuổi tụ tập là có thể thành lập giáo hội, có thể cầu nguyện với thần mặt trời.

Phát triển toàn bộ nhân tài trong giới nô lệ, tích lũy sức mạnh.

Cuối cùng Babylon bị ngoại tộc xâm chiếm và diệt vong, người Do Thái cuối cùng cũng chờ được cơ hội, trở về quê hương của mình.

Nhưng rất nhanh sau đó Do Thái giáo đã mất đi sức mạnh tự cách mạng, cho đến khi Jesus xuất hiện, độc thần giáo không còn gắn liền với người Do Thái, Thượng đế không còn chỉ bảo vệ một tộc người, mà là bảo vệ tất cả mọi người.

Đồng thời tội lỗi nguyên thủy của mọi người cũng đã được đấng cứu thế gánh vác, tất cả mọi người đều có thể thông qua việc tuân thủ giáo nghĩa, sau khi chết lên thiên đàng, đối với mọi người đều công bằng.

Phật tổ nói chúng sinh bình đẳng, cũng là nói về sự bình đẳng sau khi chết, quý tộc và nô lệ không phải là đời đời không thay đổi, sau khi chết sẽ xảy ra thay đổi.

Quá trình thay đổi chính là linh hồn của quý tộc và nô lệ sẽ dung hợp làm một, ngẫu nhiên phân tán đầu thai.

Dĩ nhiên ngoài Phật giáo, còn có Kỳ Na giáo, đó là hoàn toàn phủ định chế độ đẳng cấp, muốn phá vỡ nghiệp, để linh hồn có được sự tự do thực sự.

Hỗ trợ chế độ đẳng cấp là Ấn Độ giáo, phản đối là Kỳ Na giáo, trung dung là Phật giáo.

Ấn Độ giáo cho rằng người sống và sau khi chết đều không thay đổi, khi sống là đẳng cấp cao, sau khi chết vẫn vậy.

Kỳ Na giáo là trực tiếp phủ định chế độ đẳng cấp.

Còn Phật giáo là trung dung, thừa nhận khi sống có đẳng cấp, phủ định đẳng cấp sau khi chết.

Đối với đẳng cấp thấp dưới chế độ đẳng cấp mà nói, Kỳ Na giáo chắc chắn không thực tế, tuy có người tin, nhưng họ thực sự không đánh lại được đẳng cấp cao.

Hơn nữa Kỳ Na giáo cũng không nói sau khi phá vỡ đẳng cấp, tự do triệt để nên xây dựng quy tắc trò chơi gì.

Cho nên dù dựa vào Kỳ Na giáo để lật đổ, cuối cùng cũng chỉ là kỵ sĩ diệt rồng biến thành ác long, vẫn phải chơi theo chế độ đẳng cấp.

Người tin Phật giáo rất nhiều, nhưng sau này Ấn Độ giáo đã hấp thụ tư tưởng của Phật giáo, cũng thừa nhận sau khi chết có thể phá vỡ đẳng cấp, thế là ưu điểm của Phật giáo cũng bị hấp thụ, kết quả là phía tây không sáng phía đông sáng.

Chương 3469

Ở phương đông, quan niệm sinh tử thời nhà Ân Thương cũng là quý tộc chết đi vẫn là quý tộc, cho nên họ dùng nô lệ để tế tự, dùng nô lệ đã chết để bảo vệ mình.

Vì nô lệ chết đi biến thành quỷ, vẫn là nô lệ.

Đến Tây Chu, bắt đầu tế tự tổ tiên, quý tộc sở dĩ là quý tộc là vì công tích của tổ tiên, xuất hiện quan niệm tế tự là để báo cáo công việc với tổ tiên.

Lễ vật phong phú, chứng tỏ công việc làm tốt, tổ tiên mới phù hộ.

Nếu tế tự không tốt, chứng tỏ quý tộc làm việc không tốt, sẽ không được phù hộ.

Mạnh Tử còn đề xuất thêm, nếu tế tự không thể bảo hộ mọi người mưa thuận gió hòa, vậy thì nên thay cả tổ tiên được tế tự và quý tộc hiện thực.

Cho nên tự mình làm việc tốt, lập công tích, sau này cũng có thể tạo phúc cho con cháu đời sau.

Tội lỗi nguyên thủy của độc thần giáo, nghiệp của Ấn Độ giáo, việc báo cáo công việc khi tế tự tổ tiên, đều là sự hạn chế đối với người sống, đều là nghĩa vụ của người sống, cho nên những tín ngưỡng này có thể tồn tại lâu dài.

Một là giải thích về cái chết, hai là yêu cầu đối với người sống, đây chính là quan niệm sinh tử.

Nếu sống mà không có cơ hội thành danh, sẽ cân nhắc tìm cơ hội sau khi chết, dù sao cũng có một niềm hy vọng.

Sự tồn vong của văn minh không ngừng gặp phải nguy cơ, nguy cơ, chính là trong nguy hiểm xuất hiện cơ hội, điều này sẽ khiến rất nhiều người có được cơ hội khi còn sống.

Thậm chí sẽ có người cố tình tạo ra nguy cơ, quý tộc không thích nguy cơ, thế là chỉ có thể thỏa hiệp, tự mình cách mạng trong nguy cơ.

Vĩ nhân nói: kẻ địch sẽ không giảng đạo lý, khi kẻ địch chịu giảng đạo lý rồi, đó nhất định là bị ép buộc.

Sự phát triển quan niệm sinh tử của các nền văn minh khác nhau đều như vậy, ban đầu quý tộc chính là quý tộc, sống và chết đều là quý tộc, nhưng nguy cơ sẽ tát mạnh vào mặt họ, họ không thể không nới lỏng quyền hạn.

Nói chung là nới lỏng quyền hạn sau khi chết trước, dù sao cũng không ai biết sau khi chết rốt cuộc là như thế nào, thế là biến thành khi sống là quý tộc, sau khi chết có thể không phải là quý tộc nữa.

Nếu sau khi chết cũng muốn làm quý tộc, thì cần phải làm tốt công việc khi còn sống, hoàn thành nghĩa vụ, do đó quý tộc không thể vì huyết thống mà muốn làm gì thì làm.

Một khi có yêu cầu đối với quý tộc, quý tộc chắc chắn không thể hoàn toàn phù hợp với yêu cầu, thế là khi còn sống, áp lực của quý tộc ngày càng lớn.

Cuối cùng mọi người sẽ hy vọng khi còn sống, ai có năng lực hoàn thành công việc thì người đó làm quý tộc, quý tộc không có năng lực thì cút đi.

Sự thay đổi của quan niệm sinh tử, là một con đường phát triển ngầm của một nền văn minh.

Và con đường ngầm này không phải do quý tộc quyết định, mà là do tầng lớp dưới có nhu cầu tự cách mạng quyết định.

Kuma xuất hiện trước mặt Luffy, hắn sẽ không đánh chết Luffy, dù sao Luffy cũng là đấng cứu thế mà hắn xác định, là một sự tồn tại có thể thay đổi thế giới, nếu bây giờ chết đi, ai sẽ cứu thế giới.

Nhưng đã đến rồi, rèn luyện một chút cho Luffy và đồng bọn cũng là cần thiết.

Hắn mặt không biểu cảm đỡ đòn tấn công của Luffy và Zoro, cho họ biết thực lực thực sự của Thất Vũ Hải.

Ầm.

Chỉ là đệm thịt hơi dùng sức, một quả bong bóng trắng xuất hiện, sau đó Luffy và Zoro bị bong bóng đẩy bay thẳng, đâm vỡ bức tường đá kiên cố.

Sao lại thế này.

Nami không ngờ hai chiến lực chủ chốt lại hoàn toàn không có sức phản kháng.

Tránh ra.

Là Usopp đến, cậu kéo căng ná, bắn ra một viên bi sắt.

Viên bi vù vù rẽ ngoặt, đi vào điểm mù của kẻ địch, bắn trúng gáy của Kuma.

Nhưng Kuma da dày thịt béo, loại tấn công này căn bản không có tác dụng.

Usopp cũng không định dùng đạn để đánh bại kẻ địch, mà là để định vị cho tinh linh của tàu: Chính là ở đó, khai hỏa.

Usopp ra lệnh một tiếng, tàu Going Merry lập tức khai hỏa, hỏa lực bao trùm vị trí của Kuma.

Phải phòng ngự, Kuma quay người mở lưới phòng ngự bằng đệm thịt, cố gắng phản đòn hỏa lực.

Nhưng Going Merry vừa di chuyển vừa khai hỏa, nên khi đạn pháo bay trở lại, nó đã di chuyển vị trí.

Vừa di chuyển, mà tỷ lệ bắn trúng lại cực cao, đây chính là thiên phú của tinh linh tàu.

Nếu cho tinh linh tàu một cơ thể, thiên phú của nó vượt xa con người, ngay cả Roger cũng chưa chắc là đối thủ của tinh linh tàu.

Cũng chỉ có thể nói tinh linh tàu bị hạn chế trong con tàu, nếu không biển cả này cũng chẳng có chuyện gì của con người.

Đỗ Lan không đi xa, nhìn màn biểu diễn của Going Merry, cho rằng tinh linh tàu thực sự mạnh hơn con người rất nhiều.

Dĩ nhiên bản thân con người cũng không phải là sinh vật xuất sắc nhất, chạy không lại báo gêpa, không bằng hổ, con người có thể trở thành vạn vật chi linh là vì con người tản nhiệt tốt, sức bền mạnh, còn biết sử dụng công cụ, có thể lặp đi lặp lại và cập nhật.

Thông qua công cụ tìm ra phương pháp đánh bại kẻ địch mạnh, tinh linh tàu có mạnh đến đâu, con người cũng có thể thông qua việc lặp lại kỹ thuật để hoàn thành việc vượt qua.

Lặp đi lặp lại và cập nhật, chính là điểm mà con người có thể vượt qua các sinh vật khác.

Con người tạo ra tàu, tinh linh tàu cũng có thể nâng cấp, hai bên có thể là mối quan hệ hợp tác.

Thêm cho tàu một số năng lực biến hình, tinh linh tàu có thể biến thành Transformers, hoàn toàn không cần bị giới hạn trong tàu, tàu hỏa và máy bay, tên lửa đều có thể.

Hơn nữa có thể biến hình giống như chiến cơ biến hình, chiến hạm biến hình trong Siêu thời không yếu tắc.

Thậm chí mấy tinh linh tàu còn có thể hợp thể, điều này rất lãng mạn.

Đỗ Lan cho rằng tinh linh tàu là một thứ tốt, tuy bị giới hạn trong các phương tiện giao thông, nhưng hoàn toàn có thể hình thành một bộ phương thức chiến đấu, biến hình và hợp thể của riêng mình.

Tinh linh tàu vừa chiến đấu vừa di chuyển vị trí, Kuma cũng không có cách nào phản kích.

Cộng thêm bản thân Kuma cũng đang nương tay, thấy băng của Luffy quá yếu, nếu mình quá nghiêm túc thì thật sự sẽ giữ họ lại đây, cũng chỉ có thể rút lui trước.

Kuma biến mất trong trận pháo kích dữ dội.

Chúng ta được cứu rồi sao.

Chopper sắp khóc, kẻ địch vừa rồi thực sự miễn nhiễm với mọi đòn tấn công vật lý, hoàn toàn không biết nên đánh bại đối phương như thế nào.

Sắc mặt của Luffy và Zoro cũng không tốt, càng về sau, mật độ cao thủ càng cao.

Bất kể là hải quân hay hải tặc, các cường giả đều bắt đầu xuất hiện dày đặc, thực lực của họ thực sự đã không còn đủ dùng.

Mau đi thôi.

Nami gọi mọi người xuất phát trước.

Rất nhanh họ sẽ đến Hồng Thổ Đại Lục lần thứ hai, tức là hành trình của họ đã đi được nửa chặng đường.

Bảy tuyến đường cuối cùng cũng sắp hợp lại, các hải tặc của thời đại mới sắp gặp nhau.

Tàu của Kuina, Kaya và Vivi cũng đã trải qua một loạt các cuộc phiêu lưu, nhưng họ không gặp phải Thất Vũ Hải.

Họ đã điều tra kinh tế của các hòn đảo, cảm nhận sâu sắc sự trì trệ của lưu thông kinh tế thế giới, cảm nhận được sự chênh lệch giàu nghèo khổng lồ giữa các hòn đảo.

Để điều tra, họ đã đi vòng rất nhiều đường, rất không dễ dàng.

Nhưng phát hiện ra vấn đề chỉ là bước đầu tiên, làm thế nào để giải quyết vấn đề mới là mấu chốt.

Rất nhiều lúc không có cách giải quyết vấn đề, rất khó chịu.

Vivi càng gãi đầu gãi tai, thấy hành trình đã đi được nửa chặng đường rồi, cô vẫn chưa tìm ra cách giải quyết vấn đề: Căn bản không có cách nào thay đổi.

Suy nghĩ rất lâu, kết quả là một ngõ cụt.

Nếu dễ dàng thay đổi, cũng sẽ không có nhiều hải tặc như vậy.

Kuina nặng nề nói: Giống như kiếm pháp, chính là có những thứ không thể chém đứt tồn tại, chúng ta không thể không chấp nhận sự thật.

Nhưng nếu không thay đổi, thế giới sẽ càng hỗn loạn hơn, sẽ có nhiều người vô tội chết đi.

Vivi nặng nề nói: Những người có thể ra khơi làm hải tặc là may mắn, còn có nhiều người hơn ở lại trên đảo chết đói, chết bệnh, đói rét, họ ngay cả làm hải tặc cũng không được, cũng không có năng lực di chuyển, chỉ có thể bị mắc kẹt trên đảo, để tranh đoạt tài nguyên hữu hạn mà tàn sát lẫn nhau.

Rõ ràng đã rất nghèo rồi, lại còn phải tàn sát lẫn nhau, quá đáng thương.

Đây không phải là rất bình thường sao, đàn chó cũng sẽ vì một khúc xương mà cắn xé nhau.

Đều là để sống sót, cướp được xương thì sống, không cướp được thì chết.

Để sống, trước tiên phải đánh cược mạng sống để tàn sát, thắng thì sống, thua thì chết.

Kuina nói.

Chương 3470

Nhưng một số hòn đảo giàu có lại có rất nhiều xương.

Vivi nói: Lại thiếu một kênh để tái phân phối xương.

Đây cũng là không có cách nào, dù sao xương cũng không tự mọc cánh.

Kaya nói.

Kuina nói: Cho nên mới cần hải tặc, ví dụ như chúng ta có thể đi cướp cống phẩm của Thiên Long Nhân để phân phát cho người khác.

Rất nhiều hải tặc đều làm như vậy, nếu xương không mọc cánh, vậy thì để hải tặc đi vận chuyển.

Nhưng vấn đề là, số tiền này rất nhanh sẽ lại tập trung lại.

Những hòn đảo nghèo cần vật chất, sau khi có tiền, lập tức sẽ tiêu hết tiền, sau đó lại không có tiền.

Hình thức hải tặc không thể lâu dài, hơn nữa rất nhiều hải tặc là bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, chưa chắc đã sẵn lòng đắc tội với Thiên Long Nhân, nhiều hải tặc hơn sẽ cướp bóc người thường, căn bản không thể giải quyết vấn đề.

Vivi rất rõ ràng về khuyết điểm của hải tặc, không thể giám sát hải tặc, hoàn toàn dựa vào sự tự giác của hải tặc.

Tôi cảm thấy không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy.

Kuina nói: Trên biển có nhiều người tài giỏi như vậy, nói không chừng họ sẽ có cách, còn việc chúng ta cần làm là thu thập tài liệu cho tốt, giao tài liệu cho người cần.

Vivi lại nghĩ rằng mình đã tìm ra một phương pháp.

Kaya nói: Chúng ta nên học tập Tứ Hoàng, tạo dựng danh tiếng, thành lập thế lực, thúc đẩy ý tưởng của chúng ta.

Như vậy mới có khả năng thay đổi thế giới, cho nên chúng ta cần trở nên mạnh hơn, cần nhiều sức mạnh hơn.

Kuina cảm thấy có lý: Quả thực nên nâng cao, dù sao thế giới này chỉ nghe theo tiếng nói của kẻ mạnh.

Cô nâng thanh bảo kiếm lên, kiếm chính là sức mạnh duy nhất mà cô có thể tin tưởng.

Vậy chúng ta cần dừng lại một thời gian, nghiên cứu sức mạnh.

Vivi nói: Cũng được, thu thập nhiều tài liệu như vậy, cũng thực sự cần dừng lại một thời gian để sắp xếp.

Cứ dừng lại ở hòn đảo tiếp theo đi.

Hòn đảo tiếp theo chính là quần đảo Sabaody.

Họ rất nhanh đã ổn định lại, hòn đảo này không hề yên bình, vì đây là điểm tiếp tế cuối cùng trước khi vào nửa sau.

Tất cả hải tặc đều sẽ đến đây để chuẩn bị cuối cùng, hoặc là đi qua núi Đảo Ngược trên Hồng Thổ Đại Lục, hoặc là lặn xuống đi qua đảo Người Cá.

Tóm lại, những hải tặc đến đây đều sẽ không dừng lại, nhưng Kuina, Kaya, Vivi lại dừng lại, hơn nữa còn không quan tâm đến chuyện bên ngoài, một lòng rèn luyện năng lực của mình.

Vivi và Kaya mỗi ngày đều sắp xếp dữ liệu, hoặc là đi thư viện mượn sách.

Kuina thì nỗ lực học tập, hy vọng sớm ngày nắm vững Bá Khí.

Thuật rút đao của Kuina đã đến mức xuất thần nhập hóa, hoặc không rút đao, rút đao là phân thắng bại, nhưng như vậy vẫn chưa đủ.

Trên đường đi đã gặp rất nhiều đối thủ, trong đó không thiếu những người miễn nhiễm với đòn tấn công vật lý, hoặc bị chém đứt cũng không sao.

Ví dụ như kẻ địch có Trái Bara Bara no Mi, sau khi bị chém đứt vẫn chạy nhảy lung tung.

Tóm lại, sự hạn chế của thuật rút đao đã thể hiện ra, cho nên Kuina phải tìm cách tiếp tục nâng cao, nhưng cô cũng biết rằng trên biển cả này có rất ít nữ kiếm sĩ chỉ dựa vào Bá Khí, cơ bản đều có trái cây mạnh mẽ làm chỗ dựa.

Phụ nữ ăn Trái Ác Quỷ còn là phụ nữ sao.

Ăn trái cây, thuộc tính con người cũng thay đổi, cũng không thể coi là phụ nữ bình thường nữa.

Dù sao cũng không có một người phụ nữ nào không có trái cây, chỉ dựa vào thực lực, không có.

Địch Ny Toa cũng không tính, dù sao trong cơ thể cô có huyết nhục của yêu ma, cũng gần giống như Trái Ác Quỷ, đều thay đổi thuộc tính con người.

Cho nên, là một người phụ nữ bình thường, không dựa vào trái cây, chỉ dựa vào huấn luyện, có thể trở thành cường giả không.

Kuina tuy không từ bỏ, nhưng cũng cảm nhận được trần nhà của mình, giới hạn của mình.

Dường như đã quên mất sự thật rằng mình cũng đã ăn trái cây.

Chiến lực Cư Hợp Bạt Đao không hề yếu, Cổ Y Na có thể dùng bạt đao thuật chém đứt phân tử oxy, nhưng biến hóa trong đòn tấn công lại quá ít, rất nhiều kẻ địch đều không mắc bẫy này.

Cho nên cô cần tu luyện Bá Khí, nhưng vấn đề là các nữ chiến sĩ trên đại hải trình đều lấy Trái Ác Quỷ làm cơ sở, chứ không có ai đơn độc nổi danh chỉ nhờ vào Bá Khí.

Cậu cũng đã ăn Trái Phục Cừu, có thể hóa thành ngọn lửa, tại sao không dùng.

Khả Nhã cho rằng Cổ Y Na cũng có năng lực Trái Ác Quỷ, dùng là được rồi: Hà tất phải câu nệ vào bản thân kiếm pháp.

Nếu quả thật chỉ dựa vào kiếm pháp, đúng là nữ không bằng nam.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đàn ông cũng đâu bằng Hải Vương Loại, con người chính là vì để mạnh lên mới sử dụng công cụ, học tập Bá Khí để bù đắp thiếu sót.

Ngọn lửa của cậu lợi hại như vậy, phối hợp với Bá Khí và kiếm pháp, trở thành thế giới đệ nhất cũng là chuyện có thể.

Nói thì nói thế, nhưng tớ cứ không cam lòng.

Cổ Y Na nhìn thanh kiếm, nghiêm túc nói: Không thể hoàn toàn phát huy thiên phú của chính mình, không thể chứng minh kiếm đạo của chính mình.

Dùng Trái Ác Quỷ, kiếm đạo liền không thuần túy nữa.

Suy nghĩ của cô rất đơn giản, chính mình có thiên phú kiếm thuật, chỉ cần đổi sang thân thể nam giới, không dựa vào Trái Ác Quỷ cũng có thể khiến người trong thiên hạ thừa nhận sự mạnh mẽ của mình.

Dùng Trái Ác Quỷ, mọi người sẽ nói cô không phải kiếm thuật lợi hại, mà là trái cây lợi hại.

Cậu đúng là quá mê kiếm thuật rồi.

Khả Nhã nói: Cứ nhất quyết phải để người ta thừa nhận kiếm thuật của cậu, kỳ thực kiếm thuật chỉ là một trong những loại sức mạnh, để mọi người thừa nhận sức mạnh của cậu chẳng phải là được rồi sao.

Hà tất cứ phải xoắn xuýt vào kiếm thuật.

Dù sao thì tớ cũng là một kiếm sĩ.

Thân phận kiếm sĩ thật sự quan trọng đến thế sao.

Khả Nhã và Vi Vi đều không hiểu.

Cổ Y Na thở dài, người ngoài sẽ không hiểu được, cô là kiếm sĩ, hơn nữa có thiên phú kiếm thuật, vốn dĩ chỉ dựa vào kiếm thuật là có thể dương danh giang hồ, lại vì hạn chế thân thể mà cần những thứ khác hỗ trợ, tuy không phải là không thể, nhưng luôn cảm thấy chính mình không cách nào triển hiện cái tôi chân chính.

Thanh kiếm trong tay dường như cũng không vui, dù sao nó có thể chém đứt rất nhiều kẻ địch, hiện tại lại bị hạn chế.

Thôi bỏ đi, vẫn là tiếp tục huấn luyện thôi.

Cổ Y Na cũng không muốn nghĩ nhiều nữa, tiếp tục tôi luyện chính mình, sớm ngày nắm giữ Bá Khí mới là quan trọng nhất.

Khả Nhã và Vi Vi không phải là những kẻ cuồng chiến đấu, một người là con gái thương nhân, một người là con gái quốc vương, họ quan tâm đến sự phát triển kinh tế hơn.

Võ lực tuy quan trọng, nhưng đủ dùng là được, không cần nhất thiết phải là đệ nhất thế giới.

Quần đảo Hương Ba Địa là một nơi lắm chuyện thị phi, hải tặc từ khắp nơi tụ tập về đây, lại vì nơi này gần thánh địa của Thiên Long Nhân, cho nên đây cũng là chốn ăn chơi hưởng lạc của Thiên Long Nhân, có rất nhiều Thiên Long Nhân hống hách ngang ngược diễu võ dương oai.

Đồng thời nơi này còn có đấu giá trường nô lệ quy mô lớn, đủ loại nô lệ đều sẽ được bán ở đây.

Thiên Long Nhân tuy mặc đồ cách ly, nhưng dù sao vẫn là sinh vật, vẫn cần có người hầu hạ, cần một lượng lớn nô lệ.

Có cầu ắt có cung.

Rất nhiều kẻ buôn nô lệ sẽ đi khắp thế giới bắt nô lệ mang về Hương Ba Địa để bán.

Nơi này rất phồn hoa, nhưng dưới sự phồn hoa là vô số bóng tối.

Ba vị đại mỹ nữ tự nhiên cũng sẽ thu hút những ánh mắt không có ý tốt, bất quá họ cứ tự nhiên mua bất động sản, chuẩn bị ở lại lâu dài.

Tiền đều là do họ buôn bán đặc sản ở các hòn đảo khác nhau kiếm được, kiếm được không ít, đủ để dừng lại sinh sống hai năm.

Đối với những kẻ dám quấy rối mình, họ sẽ không chút lưu tình đánh bại, coi như là rèn luyện thực chiến.

Vi Vi và Khả Nhã vùi đầu xử lý số liệu, suy nghĩ về tương lai.

Cổ Y Na thì say mê kiếm đạo, hy vọng có thể chỉ dựa vào thân nữ nhi mà thành tựu thiên hạ bá đạo chi kiếm.

Có chí khí.

Địch Ny Toa rất thưởng thức chí khí của Cổ Y Na.

Đáng tiếc cô ấy vẫn không hiểu được sự vận hành sức mạnh của thế giới này, duy tâm mới là chủ lưu.

Cô ấy luôn không tin nữ có thể vượt qua nam, thì đã định trước không thể trở thành cao thủ chân chính.

Phải tin tưởng phụ nữ sẽ không bị thân thể hạn chế, mới có thể tung ra những chiêu thức vượt qua đàn ông.

Đỗ Lan cho biết ở thế giới này, duy tâm mới là sức mạnh chiến đấu mạnh nhất.

Nhưng sự thật là không có một nữ kiếm khách nào mạnh hơn nam kiếm khách.

Địch Ny Toa nói: Lý luận không có sự thật chống đỡ vẫn rất khó thuyết phục người khác.

Lộ Phi cũng là do có La Kiệt đi trước, mới muốn trở thành La Kiệt thứ hai.

Vậy nàng có thể trở thành tấm gương cho cô ấy.

Đỗ Lan nói.

Địch Ny Toa tự nhiên là có thể, chỉ dựa vào Bá Khí cũng có thể chinh phục thiên hạ, làm một tấm gương cho Cổ Y Na là rất đơn giản.

Muốn để Cổ Y Na phát huy sức mạnh duy tâm, thì cần có tấm gương.

Cũng được.

Địch Ny Toa trực tiếp báo mộng, giáo dục Cổ Y Na trong mơ.

Chương 3471

Trong giấc mơ, Cổ Y Na nhớ tới Tác Long, cậu bé bướng bỉnh kia mỗi lần thất bại đều muốn cầm thêm một thanh kiếm, cho rằng kiếm càng nhiều thì càng mạnh.

Kiếm pháp mạnh yếu và số lượng kiếm không hề có quan hệ.

Cổ Y Na rất muốn để Tác Long hiểu rõ đạo lý này: Kiếm càng nhiều ngược lại sẽ ảnh hưởng đến việc phát huy kiếm chiêu, giữa kiếm và kiếm sẽ quấy nhiễu lẫn nhau.

Xem ra ngươi vẫn chưa hiểu được con đường biến mạnh chân chính.

Địch Ny Toa xuất hiện trong giấc mơ của Cổ Y Na, nói: Cái thực sự quan trọng không phải là kiếm của Tác Long nhiều lên, mà là hắn tin rằng ba thanh kiếm mạnh hơn một thanh kiếm, chín thanh kiếm mạnh hơn ba thanh kiếm.

Bởi vì tin tưởng, cho nên lý luận này có thể thành lập.

Làm sao có thể chỉ vì tin tưởng, mà Tam Đao Lưu lại có thể lợi hại hơn Nhất Đao Lưu.

Chuyện này không thể nào.

Rõ ràng Tam Đao Lưu của cậu ta vẫn bị Nhất Đao Lưu của tôi đánh bại, cái thực sự quyết định chiến lực cao thấp không phải số lượng kiếm, mà là sức mạnh, tốc độ và các thuộc tính khác.

Những thuộc tính này sẽ không vì tin tưởng mà tăng lên.

Cổ Y Na phản bác.

Địch Ny Toa nói: Ngươi luôn cho rằng kiếm pháp của mình bị tố chất thân thể hạn chế, nhưng kỳ thực là bị tư tưởng của ngươi hạn chế, dùng tư tưởng để đột phá giới hạn thuộc tính thân thể, mới có thể thực sự trở thành cao thủ.

Đây là cái thuyết pháp phản khoa học gì vậy.

Vật chất làm sao có thể bị tư tưởng đột phá.

Tác Long Tam Đao Lưu chính là minh chứng tốt nhất, theo sự gia tăng của kiếm, sức chiến đấu của hắn cũng đang gia tăng, lúc nhiều nhất hắn có thể chín đao cùng xuất, đánh bại những kẻ có thuộc tính cao hơn mình, bởi vì hắn kiên định tin rằng số lượng kiếm quyết định sức chiến đấu.

Ngươi cũng có thể tin tưởng thiên phú của mình là thiên hạ đệ nhất, cục diện hạn chế của thân thể sẽ dần dần biến mất, chỉ cần ngươi tin tưởng chính mình có thể làm được, thì sẽ làm được.

Không cần hoài nghi, tin tưởng là được.

Hiển nhiên biện pháp biến mạnh kiểu này quá trừu tượng, chỉ dựa vào tin tưởng là được sao.

Kỳ thực tự tin đúng là không phải ai cũng có, là phẩm chất chỉ số ít người mới sở hữu.

Ví dụ như người tự tin chính mình có thể trở thành Vua Hải Tặc như Lộ Phi, trên biển cả cũng không thấy nhiều.

Tự tin là một loại sức mạnh quý giá.

Cổ Y Na trước giờ đều không tự tin, bởi vì thân nữ nhi, luôn cho rằng tố chất thân thể hạn chế chính mình, không tin chính mình có thể vượt qua nam kiếm khách.

Tự nhiên cũng sẽ không tin thiên phú của mình có thể phớt lờ sự kìm kẹp của thân thể, không tin thiên phú có thể trực tiếp chuyển hóa thành sức chiến đấu.

Nhưng Địch Ny Toa nói với cô tin tưởng là được, tự tin đồng nghĩa với chiến lực, càng tự tin, chiến lực càng mạnh.

Đây chính là chiến tranh tinh thần của thế giới này.

Nguyên lý rất đơn giản, nhưng tự tin đến mức đột phá vật chất rất khó, dù sao không phải ai cũng tự tin giống như Lộ Phi, Tác Long.

Một người tin tưởng mình chắc chắn có thể trở thành Vua Hải Tặc, một người tự tin kiếm càng nhiều sức chiến đấu càng mạnh.

Cổ Y Na phải tin tưởng thiên phú của mình vượt qua thân thể, có thể chiến thắng tất cả nam kiếm khách.

Chỉ cần tin tưởng, cô có thể đột phá, nhưng vấn đề là cô không có sự tự tin này.

Kiếm càng nhiều, sức chiến đấu không thể nào càng mạnh, thân thể phụ nữ chính là không bằng đàn ông.

Những cái này đều là quy luật khách quan, làm sao có thể chỉ dựa vào vọng tưởng mà vượt qua.

Địch Ny Toa nhìn cô bé nghiêm túc này, thầm nghĩ quá nghiêm túc ngược lại không cách nào chấp nhận những thiết lập khó tin.

Cô nhớ tới chính mình, trước khi quen biết Đỗ Lan, cô cũng không tin những chuyện quái lực loạn thần này.

Nhưng trên thực tế, thiết lập chính là thiết lập, chấp nhận là được rồi, căn bản không cần cân nhắc tính hợp lý.

Đáng tiếc đối với Cổ Y Na từ nhỏ đã bị vật chất hạn chế mà nói, tư tưởng của cô cũng bị khóa chặt rồi.

Cho dù là vọng tưởng, cũng có thể điều khiển nhân loại triển khai hành động, đây chính là sức mạnh vọng tưởng.

Đã ngươi gặp phải bình cảnh, tại sao không thử vọng tưởng một chút xem.

Địch Ny Toa nói: Con đường vật chất đi không thông, thì phải đi con đường vọng tưởng.

Mèo trắng hay mèo đen, bắt được chuột chính là mèo tốt, quản nó là vật chất hay tinh thần, có thể nâng cao sức chiến đấu là được, tại sao không tin tưởng vọng tưởng của chính mình.

Nhưng.

Chủ yếu là cảm thấy chuyện này quá trừu tượng, trong mắt Cổ Y Na, kiếm pháp nằm ở khổ luyện, nằm ở thiên phú, nằm ở tích lũy, kết quả nỗ lực và tích lũy lại không bằng vọng tưởng.

Chuyện này cũng quá đả kích người ta rồi.

Nhưng sự thật chính là nỗ lực tu luyện không bằng tại chỗ bật hack, Khải Đa nhiều lần tự sát để nâng cao thực lực, kết quả chẳng phải vẫn bị thanh niên tinh thần bật hack ngay tại trận đánh cho không tìm thấy phương hướng sao.

Nỗ lực trước mặt vọng tưởng chẳng đáng nhắc tới.

Trong mộng cảnh, Địch Ny Toa truyền thụ chiến tranh tinh thần để biến mạnh, dùng vọng tưởng thay thế nỗ lực, chỉ cần tin tưởng thiên phú của mình vượt qua vật chất, thì thiên phú của Cổ Y Na sẽ hoàn toàn được giải phóng, căn bản không cần để ý chênh lệch nam nữ, cũng không cần suy tư về giới hạn vật chất.

Tóm lại tinh thần cao hơn tất cả, chỉ cần vọng tưởng là có thể đánh bại nỗ lực.

Khải Đa chính là ví dụ sống sờ sờ, hắn nỗ lực biết bao.

Vì để mạnh lên, dăm ba bận tự tìm đường chết, không ngừng khiêu khích Hải Quân, thậm chí nhảy từ Đảo Trên Trời xuống.

Thông qua những tôi luyện gần như trí mạng này để khiến bản thân trở thành cường giả, nhưng kết quả thì sao.

Lộ Phi đến, cười nói vui vẻ liền diệt Khải Đa.

Lộ Phi tu luyện hai năm Bá Khí, mà Khải Đa tu luyện không chỉ hai mươi năm.

Lộ Phi đánh bại ba Thất Vũ Hải, một Ngải Ni Lộ, một CP9, còn Khải Đa không biết đã đánh bại bao nhiêu hải tặc và Hải Quân, bao nhiêu cường giả đều là bại tướng dưới tay hắn.

Nhưng kết quả thì sao.

Khải Đa bị nhẹ nhàng hạ gục.

Thái Dương Thần Ni Tạp vừa ra, Khải Đa nỗ lực liền thành thằng hề.

Cho nên Địch Ny Toa bảo Cổ Y Na thử vọng tưởng xem, sẽ có niềm vui ngoài ý muốn.

Nhưng muốn để một người tin tưởng vào nỗ lực chuyển sang tin tưởng vào vọng tưởng, quá khó khăn.

Cũng giống như bảo một người quen ăn tào phớ ngọt đi ăn tào phớ mặn vậy.

Ăn quen ngọt rồi, chắc chắn không thể thích ứng được vị mặn, và ngược lại.

Nhưng mà Tác Long cũng rất nỗ lực.

Cổ Y Na nhớ tới Tác Long.

Nỗ lực của hắn cũng chỉ là trình độ người bình thường, ngươi hẳn phải biết hắn là một kẻ mù đường, chỉ riêng việc lạc đường đã lãng phí rất nhiều thời gian, lượng huấn luyện của hắn cũng sẽ không nhiều hơn chiến sĩ bình thường đâu.

Cái thực sự khiến hắn mạnh lên vẫn là việc hắn tin tưởng sức chiến đấu và số lượng kiếm tỷ lệ thuận, cho nên Tam Đao Lưu chính là lợi hại hơn Nhất Đao Lưu, hắn tin rằng mình có thể khống chế nhiều đao hơn, cuối cùng trở thành đệ nhất thế giới.

Địch Ny Toa đánh giá Tác Long không cao, nhưng rất tán thưởng năng lực vọng tưởng của hắn.

Nhưng muốn mạnh lên chẳng phải nên nỗ lực sao.

Chỉ dựa vào vọng tưởng mà vượt qua nỗ lực, là phủ định và trào phúng đối với nỗ lực.

Ngươi đừng có xem thường vọng tưởng.

Địch Ny Toa nói: Nếu vọng tưởng thực sự đơn giản như vậy, thì trên thế giới này toàn là cường giả vọng tưởng rồi, trên thực tế cường giả vọng tưởng cũng không nhiều, đại bộ phận vẫn là cường giả nỗ lực.

Cổ Y Na ngẩn người, cái gì gọi là xem thường vọng tưởng.

Vọng tưởng không phải nên bị xem thường sao.

Ngươi có biết trên thế giới này có ý chí, có Bá Vương Sắc Bá Khí, những thứ trừu tượng này không.

Địch Ny Toa biết đối phương khẳng định biết, cho nên tiếp tục nói: Còn có Thái Dương Thần Ni Tạp, Siêu Cấp Thiên Long Nhân, Trái Ác Quỷ vân vân các khái niệm, những thứ này bản thân không chịu ảnh hưởng của vật chất, mà là sức mạnh của tinh thần.

Thế giới này khắp nơi đều tràn ngập sức mạnh tinh thần, chỉ là bị ngươi phớt lờ mà thôi.

Ngươi nói ăn một trái cây liền biến thân thể thành động vật, hoặc là đạt được sức mạnh tự nhiên, đây là vật chất sao.

Cổ Y Na trầm mặc.

Nếu đi sâu suy nghĩ, thế giới này thực sự tồn tại quá nhiều thứ khó tin, rất nhiều thứ đều siêu việt vật chất.

Trái Ác Quỷ chính là như thế, ăn trái cây, thân thể liền biến dị, thậm chí có thể khiến động vật biến thành người, loại đồ vật này bản thân đã rất trừu tượng, không phù hợp quy luật khoa học.

Ngươi hãy suy nghĩ thật kỹ, trong cuộc sống đã gặp phải những chuyện gì.

Cổ Y Na nhớ tới sự hồi sinh của chính mình, cô nhớ mình đã ngã từ cầu thang xuống, gãy cổ.

Nhưng hiện tại cô lại nhảy nhót tưng bừng, chuyện này bản thân đã không khoa học.

Chương 3472

Quá nhiều, quá nhiều hiện tượng không khoa học phi lý, cẩn thận nghĩ lại, thế giới này bản thân đã rất trừu tượng.

Tinh thần nằm trên vật chất, vọng tưởng mạnh hơn nỗ lực.

Cổ Y Na cảm giác tam quan của mình cần phải thiết lập lại, thật sự là quá khó khăn: Tuy thế giới được thiết lập như vậy, nhưng tôi vẫn tin tưởng nỗ lực không thể phớt lờ.

Vọng tưởng của ngươi còn chưa đủ, ta kiến nghị ngươi xem nhiều thứ kích thích vọng tưởng một chút, ta nhớ ở quần đảo Hương Ba Địa có rất nhiều nội dung không phù hợp với thiếu nhi, những cái đó đều là trò chơi mà Thiên Long Nhân thích, ngươi có thể đi xem để gia tăng năng lực vọng tưởng của mình.

Muốn nâng cao vọng tưởng cũng cần nỗ lực, ta chưa bao giờ phủ nhận sự cần thiết của nỗ lực.

Chỉ là ở thế giới này, nỗ lực chỉ là từ 1 đến 10, mà vọng tưởng là từ 11 đến 100.

Ngươi phải dùng 10 phần nỗ lực kích hoạt 90 phần vọng tưởng.

Cổ Y Na biết mình không có lựa chọn, cũng chỉ có thể chọn như vậy: Cảm ơn người.

Địch Ny Toa mỉm cười, vui mừng rời đi.

Tiếp theo chính là Cổ Y Na tự mình huấn luyện nâng cao vọng tưởng, cô cần tăng cường tư duy, cường hóa sự tự tin của mình.

Tóm lại chính là cần tiếp xúc một số thứ mình sẽ không tiếp xúc, ví dụ như đi đến những nơi vui chơi không phù hợp với thiếu nhi kia, xem xem bên trong rốt cuộc có chuyện gì đột phá tưởng tượng.

Sau khi xem xong, Cổ Y Na nhịn không được ra tay bảo vệ những cô gái đáng thương kia.

Dần dần, cô trở thành thần bảo hộ phụ nữ lầm lỡ ở quần đảo Hương Ba Địa.

Có những cô gái là vì kiếm tiền, có những người là bị bắt cóc bán tới, đến những nơi vui chơi mua vui cho đàn ông này làm việc, bị khách khứa bắt nạt, còn phải bị tú bà và ma cô cắt xén.

Mà Cổ Y Na tới, đánh chạy đám tú bà và ma cô trung gian, đồng thời đảm bảo khách khứa sẽ không quá đáng.

Cổ Y Na thì không thể hiểu được một số cô gái rõ ràng có thể rời đi, cuối cùng vẫn chọn ở lại làm việc.

Tại sao phải ở lại.

Cô gái ở lại thản nhiên cười: Tôi đã không thể quay lại cuộc sống làm việc vất vả, tiền lương lại ít ỏi kia nữa rồi.

Tôi không rời khỏi được cuộc sống nằm mà cũng kiếm ra tiền như bây giờ.

Cổ Y Na cạn lời.

Cô chính là Cổ Y Na, gần đây cô nổi danh lắm đấy.

Hải Quân cũng tới: Cô đã dám đuổi tú bà và ma cô, vậy thì tiếp theo do cô đến nộp phí bảo hộ.

Quy củ là tính theo đầu người mỗi tháng ít nhất năm mươi vạn Beri, cô đã nắm giữ nhiều cô gái như vậy, thì nên thành thật nộp đủ tiền.

Nếu tôi không nộp thì sao.

Nhìn thấy Hải Quân lại công khai đến thu phí bảo hộ, Cổ Y Na vô cùng tức giận.

Những Hải Quân này vốn nên bảo vệ an toàn cho mọi người, nhưng hiện tại lại trở thành kẻ thu phí bảo hộ, chẳng lẽ không có cảm giác xấu hổ vì vi phạm sứ mệnh chính nghĩa sao.

Không nộp.

Ta nghĩ cô còn chưa hiểu, số tiền này không chỉ là đưa cho bọn ta, mà là đưa cho Thiên Long Nhân.

Nơi này là quần đảo Hương Ba Địa, các người có thể ở đây an an ổn ổn làm ăn, đều là vì Thiên Long Nhân quan tâm.

Cho nên Thiên Long Nhân trích phần trăm từ việc làm ăn của các người cũng là lẽ đương nhiên.

Nếu cô không nộp, chính là phá hoại quy củ của quần đảo Hương Ba Địa, đến lúc đó không chỉ bọn ta sẽ nhắm vào cô, ngay cả các thương gia xung quanh cô cũng sẽ ra tay.

Hải Quân uy hiếp.

Cổ Y Na hiện tại phải thừa nhận trí tưởng tượng của mình quả thực không đủ, quần đảo Hương Ba Địa nhỏ bé lại là ao cạn nhiều rùa, miếu nhỏ gió to, đằng sau là một bộ quy tắc ngầm phức tạp.

Thiên Long Nhân, băng đảng xã hội đen, Hải Quân, thương nhân xám hình thành nên một cục diện phức tạp.

Thánh địa là vùng đất quang minh, vậy thì quần đảo Hương Ba Địa chính là cái bóng dưới ánh hào quang.

Thiên Long Nhân ở đây làm xằng làm bậy, có một lượng lớn phi vụ bất hợp pháp, ngay cả rất nhiều Hải Quân cũng ở đây kiếm chác.

Cổ Y Na vốn chỉ đến để nâng cao Vọng Tưởng Chi Lực, vô ý bị cuốn vào.

Nhưng cô muốn giúp đỡ những cô gái đáng thương bị áp bức, đã bị cuốn vào trong đó, cô phát hiện trí tưởng tượng của mình vẫn là không đủ, thế giới này đen tối hơn xa so với cô tưởng tượng, quả thực tối thui như mực.

Quần đảo Hương Ba Địa đồng thời tồn tại hai thái cực, người giàu có nhất thế giới và người nghèo khó nhất thế giới, còn có vô số sản nghiệp phi pháp xoay quanh Thiên Long Nhân, đương nhiên ở đây đều là hợp pháp, bởi vì Thiên Long Nhân làm cái gì cũng là hợp pháp.

Ở đây Hải Quân cũng chẳng qua là chó săn của Thiên Long Nhân, mà Thiên Long Nhân sẽ thông qua các loại phương thức kỳ quặc để thể hiện địa vị siêu nhiên của mình.

Chà đạp tôn nghiêm của tất cả mọi người, chính là một trong những phương thức Thiên Long Nhân thích nhất.

Một mặt là Thiên Long Nhân có thể thể hiện sự ưu việt của mình, một mặt từ bỏ tôn nghiêm cũng là tờ giấy chứng nhận để gia nhập quy tắc trò chơi của Thiên Long Nhân.

Cũng giống như lúc mậu dịch triều cống, mọi người phải quỳ xuống trước hoàng đế vậy.

Quỳ xuống thừa nhận địa vị hoàng đế, mới có thể gia nhập mậu dịch triều cống.

Không quỳ xuống, tự nhiên không thể gia nhập.

Bởi vì mậu dịch là có thể kiếm tiền, tự nhiên có cả đống người nguyện ý quỳ xuống thừa nhận hoàng đế.

Thừa nhận Thiên Long Nhân thì có thể kiếm tiền trên biển cả, mọi người tự nhiên cung kính quỳ gối trước Thiên Long Nhân.

Đối mặt với sự tống tiền, Cổ Y Na hận không thể lập tức rút kiếm chém đối phương thành bảy tám mảnh, nhưng cô cũng biết nếu thật sự động thủ, cô có thể bỏ đi, nhưng những cô gái đáng thương kia lại phải quay về những ngày tháng tăm tối.

Nhưng cô không có tiền, trước đó chính là vì ma cô ăn chặn quá nhiều, cô mới trượng nghĩa ra tay.

Hiện tại xem ra cũng không thể hoàn toàn trách thương nhân trung gian, bọn họ cũng phải lo lót cho Hải Quân và Thiên Long Nhân, mới có thể an an ổn ổn ngồi vững vị trí.

Mặc kệ ai thượng vị, tiền cúng bái đều không thể thiếu, tiền không thể không bóc lột từ trên người các cô gái.

Thế giới này biến người thành quỷ, Cổ Y Na rất phẫn nộ, các cô gái bán rẻ sự trong sạch và tôn nghiêm để kiếm tiền đã rất không dễ dàng rồi, những kẻ này còn lẽ thẳng khí hùng đến thu tiền, quả thực chính là ký sinh trùng.

Hiện tại tôi không có tiền, ba ngày sau các người quay lại lấy.

Ta khuyên cô đừng giở trò.

Tại quần đảo Hương Ba Địa, cô dám gây rối, lần sau sẽ không phải là ta xuất hiện, mà là Đô Đốc Hải Quân đích thân xuất mã.

Cô tự mình cân nhắc hậu quả.

Hải Quân uy hiếp: Ba ngày sau giờ này, ta sẽ còn đến, không đưa tiền ra, hậu quả tự chịu.

Hải Quân đi rồi, Cổ Y Na lại bất lực, bởi vì thật sự không có tiền.

Chẳng lẽ cô phải đi thu tiền của các cô gái.

Vậy chính mình có gì khác biệt với bọn ma cô.

Vô sỉ.

Dùng lực bóp nát cái ly thủy tinh, lửa giận của Cổ Y Na khó mà kìm nén.

Cô tìm đến Khả Nhã, Vi Vi, kể những chuyện này cho họ.

Hai người vẫn luôn chỉnh lý số liệu, không ngờ Cổ Y Na một mình đã thống nhất việc làm ăn thanh lâu ở Hương Ba Địa.

Hải Quân quá đáng quá, hoàn toàn chính là chó săn của Thiên Long Nhân.

Khả Nhã nghe xong, cũng là đầy căm phẫn.

Vi Vi thì chỉ thở dài, đen tối, quá đen tối, còn đen tối hơn cả đêm không trăng, giữa ban ngày ban mặt lại có người đến cướp bóc, quá tà ác.

Cậu định làm thế nào.

Khả Nhã hỏi Cổ Y Na.

Theo tớ, tớ muốn chém từ Hương Ba Địa thẳng đến Thánh Địa, xử lý toàn bộ Thiên Long Nhân, một mống cũng không chừa.

Cổ Y Na tức giận nói.

Chém chết Thiên Long Nhân cũng sẽ không thay đổi được gì.

Vi Vi nói: Đừng xúc động.

Tớ cũng chỉ nói vậy thôi.

Cổ Y Na nói: Các cậu giúp tớ nghĩ cách đi.

Vi Vi nghĩ một chút rồi nói: Chi bằng trở thành Thất Vũ Hải, sau đó bao thầu toàn bộ việc làm ăn ở Hương Ba Địa.

Tớ nghĩ Thất Vũ Hải vẫn có cái quyền lợi này.

Ý cậu là dùng sức chiến đấu của tớ để đổi lấy việc Hải Quân miễn thuế.

Đúng vậy.

Khả Nhã cũng nói: Không thể xung đột chính thức với Hải Quân, chúng ta không có phần thắng, cũng chỉ có thể lựa chọn giao dịch thôi.

Cổ Y Na gật gật đầu nói: Vậy tớ sẽ đi gặp Đô Đốc Hải Quân, phỏng vấn chức vị Thất Vũ Hải.

Thời gian ba ngày rất nhanh đã đến, Hải Quân tới tìm Cổ Y Na đòi tiền.

Để Đô Đốc Hải Quân tới đây, tôi tự nhiên sẽ đưa tiền cho hắn.

Cổ Y Na nói thẳng.

Cô là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, Đô Đốc Hải Quân đến rồi, sẽ không chỉ là thu tiền đơn giản như vậy đâu, cô chắc chắn sẽ bị xử đẹp.

Hải Quân tức giận.

Bảo hắn tới.

Cổ Y Na rút kiếm, tất cả mọi thứ xung quanh đều bị chém đứt, đồng phục Hải Quân cũng toàn bộ vỡ vụn, chỉ còn lại một mảnh khố che thân.

Hải Quân vừa nhìn liền biết kiếm thuật đối phương rất lợi hại, chỉ đành xám xịt bỏ chạy, nhưng để lại lời hung ác: Cô sẽ hối hận, Đô Đốc sẽ cho cô biết tay.

Đô Đốc Hải Quân cũng rất bất lực, chỉ vì chút tiền lẻ của Thiên Long Nhân mà chính mình còn phải chạy một chuyến.

Nhưng không chạy không được, ai bảo Thiên Long Nhân là ông trời con của thiên hạ chứ.

Chương 3473

Quỳ dưới chân Thiên Long Nhân là người mình, không quỳ là kẻ địch.

Đã là kẻ địch, thì Đô Đốc Hải Quân phải xuất hiện.

Thế là Hoàng Viên lười biếng đi đến quần đảo Hương Ba Địa, tìm được Cổ Y Na.

Tuy biểu cảm của Hoàng Viên rất lười biếng, nhưng Cổ Y Na có thể cảm giác được đối phương cường đại, đầu tiên hỏi: Ông là Đô Đốc Hải Quân Hoàng Viên.

Chính là chú đây.

Tại hạ Cổ Y Na, hy vọng gia nhập Thất Vũ Hải, lấy đó đổi lấy quyền lợi miễn phí bảo hộ.

Cổ Y Na nghiêm túc nói.

Hoàng Viên nói: Cô trở thành Thất Vũ Hải, sau đó không cần nộp phí bảo hộ, về lý thuyết là có thể, nhưng cô dựa vào cái gì cho rằng mình có tư cách trở thành Thất Vũ Hải.

Dựa vào kiếm trong tay tôi.

Cô bé, tự tin là chuyện tốt, nhưng quá tự tin chính là cuồng vọng tự đại rồi.

Thất Vũ Hải cũng không phải ai cũng có thể làm.

Tôi biết, cho nên tôi sẽ chứng minh cho ông thấy tôi có tư cách.

Nếu tôi chứng minh được thực lực, không biết ông có thể đến Chính Phủ Thế Giới nói đỡ vài câu không.

Cái đó thì không thành vấn đề, dù sao Thất Vũ Hải xác thực xuất hiện chỗ trống.

Bất quá ta không cho rằng thực lực cô đủ, chú đây rất nghiêm khắc đấy.

Biểu cảm Hoàng Viên tuy vẫn rất lỏng lẻo, nhưng đó là vì thực lực hắn đủ để nghiền ép đại bộ phận kẻ địch, cũng bao gồm cả cô nhóc dùng kiếm trước mắt này.

Tôi sẽ không để ông thất vọng đâu.

Kiếm của Cổ Y Na còn nhanh hơn âm thanh, một đường chém ngược lên.

Kiếm phong tiếp xúc với Hoàng Viên trước cả âm thanh.

Kính râm của Hoàng Viên bị chia làm hai, nhưng hắn đã ăn Trái Pika Pika, thân thể có thể biến thành ánh sáng, cho nên kiếm phong xuyên qua thân thể hắn, trực tiếp chém đứt vách tường, càng chém đứt hai tòa kiến trúc phía sau.

Kiếm nhanh thật.

Hoàng Viên giật nảy mình, nếu không phải mình có thể nguyên tố hóa, chắc chắn sẽ bị đối phương chém chết: Đúng là kinh người, tuổi này của cô mà lại có chiêu thức lợi hại như vậy.

Tôi có thể gia nhập Thất Vũ Hải không.

Về lý thuyết là có thể, bất quá ta rất tò mò kiếm pháp của cô so với Ưng Nhãn thì thế nào.

Hai tay Hoàng Viên hợp lại, lại chậm rãi tách ra, tạo thành một thanh kiếm ánh sáng.

Kiếm pháp của tôi không bằng Ưng Nhãn.

Cổ Y Na rất dứt khoát thừa nhận: Nhưng tôi còn trẻ, hơn nữa tôi có thiên phú hơn Ưng Nhãn, tôi sẽ vượt qua hắn trong tương lai.

Phải tự tin, chỉ có tự tin mới có thể chuyển hóa tinh thần thành sức chiến đấu.

Vậy thì để ta xem tiềm năng của cô.

Hoàng Viên ra tay, thanh Thiên Tùng Vân Kiếm trong tay liên tục đâm ra, nhanh như sao băng, liên tục mười tám cú đâm.

Cổ Y Na căn bản không nhìn rõ quỹ tích chiêu thức của đối phương, bất quá cô cũng không hoảng hốt, bởi vì cô cũng có Trái Ác Quỷ, ngọn lửa phục cừu khiến cô bất tử bất diệt, cho dù ngàn vạn vết thương cũng sẽ không chết.

Đòn tấn công tốc độ ánh sáng của Hoàng Viên trong nháy mắt tạo ra mấy vết thương trên người Cổ Y Na, nhưng Cổ Y Na lại giống như người không có việc gì, lần nữa tung ra cú chém Cư Hợp.

Oanh.

Lại là chiêu thức nằm ngoài dự liệu của Hoàng Viên, đối phương bị thương, nhưng vẫn dùng thế sét đánh không kịp bưng tai hoàn thành phản kích, chuyện này không bình thường.

Không có máu.

Chẳng lẽ là thân bất tử.

Hoàng Viên nhìn vết thương của Cổ Y Na nhanh chóng khôi phục, xác định mình gặp phải đối thủ khó chơi, trực tiếp buông tay, giải tán kiếm ánh sáng, nói: Đúng là đối thủ khó chơi, bất quá cô có những năng lực này, xác thực có tư cách trở thành Thất Vũ Hải, hiện tại ta sẽ báo lên, cô đợi một chút.

Hắn lấy ra Ốc Sên Truyền Tin gọi điện thoại.

Hoàng Viên báo cáo từng li từng tí, Thủy Sư Đô Đốc cảm thấy có thể cân nhắc, đã Hoàng Viên cho rằng thực lực đối phương đủ, khẳng định không thành vấn đề, có thể cho Cổ Y Na một thân phận Thất Vũ Hải.

Được rồi, đã quyết định xong, bất quá công văn chính thức phải qua vài ngày mới có thể đưa đến tay cô.

Hoàng Viên nói.

Đa tạ.

Không cần khách sáo, thực lực của cô quả thực không tệ.

Hoàng Viên nói thật: Chú đi trước đây, làm cho tốt nhé.

Cổ Y Na biết mình nếu không có thân bất tử, sớm đã bị đánh chết rồi, cú chém Cư Hợp của mình căn bản không đỡ nổi đòn tấn công nhanh như điện quang hỏa thạch kia: Trên biển cả quả nhiên có cao nhân, nỗ lực và vọng tưởng của ta còn chưa đủ.

Tiếp theo cô muốn thông qua các cô gái để rèn luyện vọng tưởng của mình, giao lưu với các cô gái, đột phá trí tưởng tượng của bản thân.

Quyết định bổ nhiệm Thất Vũ Hải rất nhanh đã được đưa xuống, bởi vì Cá Sấu Sa Mạc và Moria thất bại, xác thực cần cao thủ để bù đắp vị trí Thất Vũ Hải.

Cổ Y Na trở thành Thất Vũ Hải, Hải Quân sẽ không tìm phiền toái nữa, đương nhiên nếu Hải Quân triệu tập, cô sẽ phải ra chiến trường.

Còn những lúc khác thì vẫn rất tự do.

Ví dụ như Ưng Nhãn thường xuyên một mình bắt nạt hải tặc, có thân phận Thất Vũ Hải có thể tránh được rất nhiều phiền toái.

Cổ Y Na hiện tại cũng tranh thủ thời gian nâng cao thực lực, cô cảm thấy mình trở thành Thất Vũ Hải có thể bảo vệ nhiều người hơn.

Thiên Long Nhân không vui, dù sao Cổ Y Na trở thành Thất Vũ

Hải, bọn họ liền không tiện thu tiền nữa, chịu tổn thất.

Cho nên bọn họ nghĩ ra biện pháp khác, chính là ghé thăm chỗ làm ăn của Cổ Y Na, nhưng không trả tiền, biến tướng bù đắp tổn thất của mình.

Đã mọi người đều là người mình, nói tiền thì thương tình cảm, xài chùa là được rồi.

Tuy rằng không cần nộp phí bảo hộ, nhưng lại xuất hiện hiện tượng xài chùa số lượng lớn.

Đã trở thành Thất Vũ Hải, nghĩa là đã gia nhập trò chơi của Thiên Long Nhân, thì nên cung kính quỳ gối trước Thiên Long Nhân.

Cô cũng không muốn mất đi thân phận Thất Vũ Hải đâu nhỉ, cô làm Thất Vũ Hải của cô, lại thu phí của bọn ta thì quá đáng rồi, chúng ta đều là người một nhà.

Một tên Thiên Long Nhân ngang ngược nói.

Các cô gái giận mà không dám nói gì, trước kia chỉ là nộp phí bảo hộ, bây giờ hay rồi, trực tiếp miễn phí luôn.

Thiên Long Nhân vừa đến, khách khứa khác đều không dám tới, họ tổn thất rất lớn.

Cổ Y Na rất rõ nếu không giải quyết thì mọi người sẽ chết đói.

Nhưng các cô gái lại không thể từ chối Thiên Long Nhân.

Ức hiếp người quá đáng.

Cổ Y Na cực kỳ phẫn nộ.

Sóng này chưa yên sóng khác đã tới, xem ra trở thành Thất Vũ Hải cũng không phải là biện pháp một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.

Hoặc là nói căn bản không có cái thuyết pháp một lần vất vả suốt đời nhàn nhã này, đều là không ngừng tiêu hao chi phí để duy trì.

Vi Vi nói: Không thể tiếp tục để Thiên Long Nhân muốn làm gì thì làm nữa, chúng ta phải nghĩ cách.

Hay là bịt mặt.

Khả Nhã nghĩ ra một cách.

Bịt mặt gì.

Chính là ẩn giấu thân phận của mình, đánh cho Thiên Long Nhân một trận, hình thành sự uy hiếp đối với Thiên Long Nhân.

Khả Nhã nói: Thời gian qua tớ vẫn luôn điều tra chuyện về Thiên Long Nhân, phát hiện tuy có không ít người từng đối kháng với Thiên Long Nhân, nhưng họ đều không biết ẩn giấu thân phận mình, cho nên kết cục của họ đều không tốt.

Tớ nghĩ nếu chúng ta không để Thiên Long Nhân biết thân phận, vậy chẳng phải có thể tung đòn sấm sét rồi sao.

Vậy thì không chỉ là bịt mặt, còn phải ẩn giấu chiêu thức của mình nữa.

Cổ Y Na suy tính, cảm thấy có chút thú vị: Nếu thực sự có một anh hùng bịt mặt đánh cho Thiên Long Nhân tơi bời, khiến bọn họ thu liễm một chút cũng tốt.

Vậy Thiên Long Nhân liệu có lợi dụng Hải Quân càn quét theo kiểu thà giết nhầm còn hơn bỏ sót không.

Rồi bắt những người vô tội.

Khả Nhã cảm thấy biện pháp này vẫn sẽ gây ra một loạt hậu quả.

Đến lúc đó chúng ta lại đi cứu người là được.

Cổ Y Na cảm thấy đây là biện pháp tốt: Tớ sẽ nghĩ xem làm sao mới có thể ẩn giấu thân phận mà vẫn giữ được thực lực.

Năng lực Trái Ác Quỷ của cậu chẳng phải là đem toàn bộ cơ bắp thiêu đốt thành ngọn lửa sao.

Hoàn toàn có thể ẩn giấu thân phận.

Vi Vi nói.

Cổ Y Na gật gật đầu, đã là hành hiệp trượng nghĩa thì không dùng kiếm pháp nữa, có thể sử dụng năng lực Trái Ác Quỷ: Không chỉ là Thiên Long Nhân ăn quỵt phải chịu phạt, những kẻ ngược đãi nô lệ, còn có chó săn của Thiên Long Nhân đều phải chịu phạt.

Đã bịt mặt, thì làm chuyện này lớn một chút.

Nơi này là quần đảo Hương Ba Địa, Thiên Long Nhân diễu võ dương oai, cư dân đều phải nhường đường, để Thiên Long Nhân đi qua trước.

Cư dân sinh sống ở đây đã sớm quen với Thiên Long Nhân, có thể lập tức quỳ xuống, bày tỏ sự tôn trọng của mình với Thiên Long Nhân.

Đương nhiên thỉnh thoảng cũng sẽ có vài đứa trẻ không hiểu chuyện, chắn đường Thiên Long Nhân, tự nhiên sẽ bị chó săn của Thiên Long Nhân đá văng ra.

Tôn nghiêm của Thiên Long Nhân cao hơn sinh mạng trẻ con, dù sao ai biết đứa trẻ có phải là thủ đoạn của kẻ địch hay không.

Bách tính động một tí là quỳ xuống, vậy tại sao họ không chuyển đi.

Một là vì không có năng lực chuyển đi, hai là vì kinh tế quần đảo Hương Ba Địa rất tốt.

Tuy quần đảo Hương Ba Địa có lượng lớn sưu cao thuế nặng, nhưng so với những hòn đảo không có kinh tế phát triển khác, nơi này đã rất tốt rồi.

Bởi vì Thiên Long Nhân, tài nguyên thế giới tụ tập ở đây, tạo nên sự phồn hoa của hòn đảo.

Đến đêm tối, quần đảo Hương Ba Địa đèn đuốc sáng trưng, nhưng không ai chú ý, một chiếc mô tô đang bốc cháy hừng hực đang tiếp cận.

Phương thức đi đường của cao thủ xưa nay chưa từng gò bó theo khuôn mẫu, ví dụ như Ưng Nhãn thích tự mình chèo thuyền nhỏ, Thanh Trĩ thích đạp xe đạp, Hoàng Viên thích đứng trên đạn pháo.

Cổ Y Na chọn chiếc mô tô cùng kiểu dáng với Ác Linh Kỵ Sĩ, thân thể và xe máy đều đang bốc cháy, máu thịt toàn bộ biến thành ngọn lửa, có thể nhìn thấy bộ xương khô chống đỡ ngọn lửa.

Oanh.

Cổ Y Na đi từ trên biển là để giấu giếm thân phận, ngụy trang thành oan hồn trên biển cả.

Thẳng tắp lao lên bờ biển, bánh xe để lại vết cháy đen trên mặt đất.

Chương 3474

Vong linh phục cừu gào thét lao về phía Thiên Long Nhân.

Cuộc sống về đêm mới bắt đầu, Thiên Long Nhân cư trú trong khách sạn hào hoa nhất, nếm thử trái cây quý hiếm mang đến từ khắp nơi.

Đều là trái cây tươi mới tốn chi phí lớn vận chuyển tới, có những loại trái cây hạn sử dụng rất ngắn, để có thể đưa đến trước mặt Thiên Long Nhân, tàu thuyền phải chạy ngày đêm không nghỉ.

Thiên Long Nhân sẽ không quản tốn bao nhiêu tiền, dù sao mình có ăn là được rồi.

Oanh.

Ngay lúc Thiên Long Nhân đang hưởng thụ, cửa lớn bị sóng xung kích thổi bay, một ngọn lửa màu cam nóng rực gào thét lao vào phòng.

Cổ Y Na lái xe lên hẳn cầu thang, thậm chí còn có thể trực tiếp tiến vào phòng, một cú drift tiêu sái, chiếc xe vững vàng dừng lại ở trung tâm căn phòng.

Thiên Long Nhân và đám nô lệ đều ngẩn người.

Một Thiên Long Nhân cần mười mấy nô lệ hầu hạ, đây còn chưa bao gồm nhân viên công tác khách sạn, nếu cộng lại toàn bộ, cuộc sống thường ngày của một Thiên Long Nhân cần chi phí nhân lực từ ba mươi đến bốn mươi người.

Hình tượng bộ xương khô rực lửa quá có tính đả kích, đám nô lệ nhao nhao trốn đi, mà Thiên Long Nhân vì quần áo quá mức cồng kềnh, trốn không thoát, chỉ có thể run lẩy bẩy.

Ngươi là ai.

May mà còn có vệ sĩ dũng cảm.

Ta là Vong Linh Phục Cừu, bò ra từ địa ngục, muốn phát tiết oán hận.

Giọng nói Cổ Y Na khàn khàn nức nở, giống hệt như quỷ hồn thật sự.

Vệ sĩ cảm thấy rất khủng bố, căn bản không biết đây rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng hắn vẫn phát động tấn công, súng nổ đoàng đoàng.

Tuy nhiên đạn không bắn trúng, đã bị ngọn lửa làm tan chảy.

Cổ Y Na đi đến trước mặt vệ sĩ, nhìn thẳng vào mắt hắn: Sám hối tội ác của ngươi đi.

Vệ sĩ trong nháy mắt nhìn thấy sai lầm cả đời mình, giúp Thiên Long Nhân ẩu đả nô lệ, trộm cắp tài sản Thiên Long Nhân đem bán, còn có việc mình bao nuôi hai người phụ nữ.

Tội nghiệt đang thiêu đốt linh hồn hắn, đau đớn tột cùng.

Tội nghiệt càng nhiều, thống khổ càng nhiều.

Đây là Cái Nhìn Ăn Năn, một loại tấn công tinh thần.

Vệ sĩ đau đớn ngã xuống, Thiên Long Nhân sắp bị dọa chết rồi, nói: Ngươi muốn bao nhiêu tiền, ta đều cho ngươi, đừng làm hại ta, ta rất yếu ớt.

Nếu ta bị thương, Hải Quân cũng sẽ không tha cho ngươi đâu.

Cổ Y Na một bước hóa thành hai, đi đến trước mặt Thiên Long Nhân, một quyền đấm nát mặt nạ của hắn.

Nắm đấm hỗn hợp với thủy tinh vỡ đấm vào mặt Thiên Long Nhân, lúc này chỉ có bạo lực thuần túy mới có thể trút bỏ lửa giận của cô: Ta tên là Ác Linh Kỵ Sĩ, chỉ cần có thù hận, ta sẽ xuất hiện.

Nói xong, lại bồi thêm ba quyền đấm gãy răng cửa, đấm gãy sống mũi Thiên Long Nhân.

Thiên Long Nhân đã mụ mẫm đầu óc.

Cổ Y Na cũng không đánh chết Thiên Long Nhân, mà xoay người rời đi.

Bởi vì còn có những Thiên Long Nhân khác cần giáo huấn, tối nay sẽ rất bận rộn.

Ngay tối hôm đó Hải Quân đã nhận được điện thoại cầu cứu của Thiên Long Nhân, nói là có một cái đầu lâu rực lửa đang tấn công Thiên Long Nhân, không ai biết thân phận đối phương, đối phương tự xưng Ác Linh Kỵ Sĩ.

Sau khi Hải Quân biết được, phái Hoàng Viên lần nữa đi tới quần đảo Hương Ba Địa.

Hoàng Viên vừa đến liền nhìn thấy vết cháy đen, hiển nhiên kẻ địch đi tới từ mặt biển.

Sẽ không thực sự là oan hồn đại dương đấy chứ.

Chú đây cũng không biết bắt ma đâu.

Hoàng Viên cảm thấy thứ này hắn cũng không có cách đối phó.

Bất quá mệnh lệnh tại thân, chỉ có thể ôm cây đợi thỏ, chờ ác linh xuất hiện lần nữa.

Chỉ trong một đêm, Thiên Long Nhân ở quần đảo Hương Ba Địa nhao nhao kín tiếng hơn, thậm chí có người trực tiếp chạy về Thánh Địa.

Điều này ảnh hưởng nghiêm trọng đến kinh tế quần đảo Hương Ba Địa, không có Thiên Long Nhân phô trương lãng phí, lượng lớn thương nhân không có cách nào tiêu thụ hàng hóa, sẽ phá sản.

Cho nên họ cũng hy vọng Hải Quân có thể bắt được Ác Linh Kỵ Sĩ.

Kẻ địch lần này rất thông minh, biết ẩn giấu thân phận.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ẩn giấu thân phận có phải đại biểu đối phương chính là người quen ở Hương Ba Địa.

Hoàng Viên nghĩ tới một khả năng, đó là Ác Linh Kỵ Sĩ là người mọi người đều biết.

Cũng có thể là một người thích làm việc nghĩa, nhưng sợ Thiên Long Nhân đả kích trả thù.

Mười mấy năm trước Thái Cách cũng là vô danh tiểu tốt, nhưng hắn đánh lên Thánh Địa, thiên hạ đều biết, rất nhanh liền vì dân làng sợ Thiên Long Nhân trả thù, liền liên hợp đánh lén, đánh chết Thái Cách.

Hoàng Viên cũng không thể loại trừ khả năng này.

Chuyện của Thái Cách cũng coi như nổi danh, bởi vì hắn tay không leo lên Thánh Địa, đại náo một trận.

Mà kết cục của hắn càng khiến người ta thổn thức, đưa nô lệ về nhà, lại bị một đám dân làng đánh chết.

Bởi vì dân làng lo lắng Thiên Long Nhân trả thù, liền chỉ có thể giết Thái Cách, vạch rõ giới hạn.

Anh hùng bịt mặt trên biển cả cũng không thường gặp, có nhưng không nhiều, cường giả chân chính sẽ không ẩn giấu thân phận, họ sẽ quang minh chính đại thể hiện thân phận của mình.

Nhưng người tập kích Thiên Long Nhân lần này hiển nhiên không giống, hoàn toàn ẩn giấu thân phận, sử dụng sức mạnh chưa từng biết đến.

Theo lý thuyết ngọn lửa của đối phương mạnh như vậy, không nên vô danh tiểu tốt, nhưng trước đó chưa ai nghe nói có cường giả tương tự.

Thật là khó giải quyết.

Hoàng Viên chẳng có chút manh mối nào.

Cổ Y Na sẽ không cứ thế dừng lại, sẽ tiếp tục tập kích Thiên Long Nhân.

Nhưng lúc này cô nghe thấy có người bênh vực Thiên Long Nhân: Tại sao phải tập kích Thiên Long Nhân.

Nếu không có Thiên Long Nhân, kinh tế Hương Ba Địa phải làm sao.

Hiển nhiên có người cho rằng nếu Thiên Long Nhân đều bị đánh chạy, kinh tế Hương Ba Địa sẽ tụt dốc.

Thiên Long Nhân cũng chỉ là diễu võ dương oai, mua bán nô lệ, ức hiếp kẻ yếu, bọn họ có lỗi gì.

Những tên khốn nạn phản đối Thiên Long Nhân này chỉ là ghen tị, hận chính mình không phải là Thiên Long Nhân mà thôi.

Nếu để bọn họ trở thành Thiên Long Nhân, chỉ sẽ càng quá đáng hơn.

Cho nên bọn họ căn bản không có tư cách phản đối Thiên Long Nhân.

Thiên Long Nhân cũng có người ủng hộ.

Cổ Y Na rất tức giận, cạn lời hỏi trời xanh: Thế giới này sao lại như vậy.

Đừng tức giận nữa, những người này đều là dựa vào Thiên Long Nhân để kiếm tiền.

Thiên Long Nhân đi rồi, họ không có cách nào kiếm tiền tự nhiên sẽ chửi đổng.

Nhưng điều này không đại biểu họ thực tâm thích Thiên Long Nhân, họ chỉ là thích chính mình thôi.

Khả Nhã an ủi Cổ Y Na.

Sao họ có thể như vậy.

Biết rõ việc làm của Thiên Long Nhân, lại còn nói đỡ cho Thiên Long Nhân, quả thực không phân biệt phải trái trắng đen.

Cổ Y Na rất căm phẫn.

Vốn dĩ là nói chuyện vì lợi ích của chính mình, trong mắt họ bản thân nói đỡ cho Thiên Long Nhân là không có gì đáng trách.

Hơn nữa họ nói cũng không sai, nếu là người không có tinh thần tự đổi mới mà lật đổ Thiên Long Nhân, cũng bất quá là một đám Thiên Long Nhân khác mà thôi.

Dũng sĩ giết rồng biến thành rồng ác, đây là chuyện rất thường gặp.

Khả Nhã cho rằng một số lời nói cũng không sai chút nào, đặc biệt là dũng sĩ giết rồng trở thành ác long càng là chuyện lặp đi lặp lại trong lịch sử.

Chương 3475

Cổ Y Na vẫn phẫn nộ, cảm thấy bọn họ đen trắng bất phân.

Phẫn nộ là vô dụng, chúng ta phải làm là làm tốt chuyện của chính mình, không có Thiên Long Nhân, chắc chắn sẽ sinh ra ảnh hưởng đối với kinh tế Hương Ba Địa.

Nhưng chúng ta có thể nghĩ cách mở rộng những việc làm ăn khác, chỉ cần mọi người kiếm được tiền, tự nhiên sẽ quên lãng Thiên Long Nhân.

Vi Vi cũng khuyên: Chúng ta phải xây dựng uy tín của chính mình.

Haizz.

Cổ Y Na chỉ là kiếm khách, thiếu sự chuẩn bị về mặt tư tưởng đối với mức độ phức tạp của xã hội: Nếu có thể đơn giản một kiếm chém chết kẻ địch thì tốt rồi.

Chém chết hết bọn họ, không có kinh tế phát triển, sẽ còn có nhiều người phản đối hơn.

Cũng không thể cứ chém mãi được, thế thì không bao giờ kết thúc.

Vi Vi nói: Cho nên hiện tại có một đám người đứng về phía Thiên Long Nhân cũng là rất bình thường, cũng không phải bọn họ nhất định là kẻ địch, chỉ là bọn họ phụ thuộc vào Thiên Long Nhân.

Chỉ cần có thể cung cấp công việc khác cho bọn họ, bọn họ tự nhiên có thể vứt bỏ Thiên Long Nhân.

Đối với người bình thường mà nói, sáng bốn chiều ba mạnh hơn sáng ba chiều bốn quá nhiều.

Tóm lại chúng ta vẫn phải tiếp tục đả kích Thiên Long Nhân, nhưng không phải nhất thiết tiêu diệt Thiên Long Nhân, mà là thông qua đánh cược khiến bọn họ thỏa hiệp, đưa ra nhiều con đường thăng tiến hơn.

Khả Nhã nói: Đánh cược chia làm đánh cược mạnh và đánh cược yếu, đánh cược mạnh chính là chiến tranh sinh tử, đánh cược yếu chính là đọc sách thi cử.

Tóm lại cuộc đánh cược giữa chúng ta và Thiên Long Nhân đã bắt đầu, tuyệt đối không thể bỏ cuộc.

Vi Vi cũng gật gật đầu.

Cổ Y Na tiếp tục hành động, Thiên Long Nhân ở Hương Ba Địa hoảng sợ bất an, đều không dám ra cửa.

Tin tức cũng truyền ra ngoài, nói là Hương Ba Địa có một bộ xương khô rực lửa chuyên môn đối kháng Thiên Long Nhân, rất nhiều người chán ghét Thiên Long Nhân lặng lẽ xăm hình đầu lâu lửa lên người.

Bởi vì Cổ Y Na rất kín tiếng, danh hiệu Ác Linh Kỵ Sĩ không truyền ra ngoài, cái tên Khô Lâu Hỏa Diễm càng ngày càng vang dội.

Hoàng Viên tự nhiên không thể ngồi nhìn mặc kệ, cho nên hắn lấy Thiên Long Nhân làm mồi nhử, dụ dỗ kẻ địch tự mình đi ra, tạo cơ hội tiêu diệt kẻ địch cho chính mình.

Cổ Y Na không ngờ lại là cái bẫy của Hoàng Viên, cô còn tưởng thật sự có Thiên Long Nhân gây án đỉnh phong cơ đấy.

Khô Lâu Hỏa Diễm, ta vốn tưởng đây là tính từ, không ngờ thật sự là cái đầu lâu đang cháy.

Cô là ăn Trái Ác Quỷ mới biến thành như vậy nhỉ, là loại trái chưa từng được ghi chép.

Ngoan ngoãn bó tay chịu trói, đừng lãng phí thời gian của chú.

Hoàng Viên cũng không muốn tăng ca.

Cổ Y Na biết thực lực đối thủ, nghiêm túc nói: Tôi chỉ là muốn cho Thiên Long Nhân biết biển cả là biển cả của người trong thiên hạ, không phải nơi bọn họ muốn làm gì thì làm.

Chẳng lẽ ông nguyện ý để người thân bạn bè của mình, hoặc là thân hữu của thuộc hạ ông trở thành nô lệ cho Thiên Long Nhân sao.

Đừng có đặt ra mấy cái giả thiết vô vị như vậy, Thiên Long Nhân là người tôn quý nhất trên biển cả.

Tám trăm năm trước bọn họ thành lập Chính Phủ Thế Giới, tiên tổ bọn họ kiến công lập nghiệp mới có sự hưởng phúc ngày hôm nay.

Cô nếu như không phục, muốn hận thì hận tiên tổ của chính mình không nắm bắt được cơ hội ấy.

Hoàng Viên bình thản nói.

Quý tộc tại sao là quý tộc, đương nhiên là vì tiên tổ bọn họ vác súng lập công.

Ví dụ như quý tộc thời Xuân Thu Chiến Quốc đều là từng đánh trận, dắt ngựa cho Chu Thiên Tử, bọn họ mới được phân phong.

Tổ tiên Thiên Long Nhân cũng giống vậy, vì thành lập Chính Phủ Thế Giới đã đánh thắng trận, cũng chính là cái gọi là quý tộc quân sự.

Tám trăm năm rồi, quý tộc vẫn còn đó.

Cổ Y Na nghe xong, chỉ cảm thấy đối phương mặt dày vô sỉ, nói: Cho dù tám trăm năm trước kiến công lập nghiệp, đến hiện tại, công lao cũng hết hạn rồi.

Hiện tại nếu tôi đánh bại Thiên Long Nhân, có phải con cháu đời sau của tôi cũng trở thành quý tộc, coi thân hữu của ông làm nô lệ hay

không.

Hoàng Viên nói: Xác thực có thể, nhưng tiền đề là cô có thể thắng.

Cổ Y Na thầm nghĩ đây chính là đánh cược mạnh mà Vi Vi và Khả Nhã nói, đến trình độ nhất định thì cần khai chiến, chế định lại trật tự.

Thông thường mà nói khoảng một trăm năm, sẽ phải tiến hành một trận đánh cược mạnh.

Bởi vì mọi người đều không thỏa mãn với địa vị của mình, khẳng định phải đánh một trận mới được.

Sở dĩ Chính Phủ Thế Giới có thể kiên trì tám trăm năm, bởi vì đất đai đủ nhiều, người bất mãn có thể khuếch trương ra bên ngoài.

Cứ đánh mãi ra ngoài, bên trong sẽ không cần đánh cược mạnh.

Nhưng đợi đến khi không thể khuếch trương ra ngoài nữa, sẽ lập tức tiến hành đánh cược mạnh nội bộ, tàn sát lẫn nhau đến khi trật tự được viết lại.

Mà muốn ngăn cản đánh cược mạnh, thì nhất định phải đánh cược yếu, không phải là không đánh cược mà là đổi một loại phương pháp đánh cược ôn hòa, ví dụ như khoa cử.

Mọi người chém giết trên trường thi, người không hài lòng thì liều mạng đọc sách.

Cứ như vậy, có thể khiến đánh cược mạnh lùi lại đến hai trăm năm một lần.

Hoàng Viên rất thản nhiên thừa nhận đánh cược mạnh chính là phương pháp thay đổi trật tự thế giới, chiến tranh chưa bao giờ biến mất, từ trước đến nay đều là được cần đến.

Đã ông cứ nhất quyết bảo vệ Thiên Long Nhân, vậy thì chiến thôi.

Cổ Y Na rất rõ ràng Hoàng Viên chỉ thừa nhận kết quả của cuộc đánh cược, sẽ không nghe mấy lời tranh cãi đầu môi.

Hoàng Viên cũng không nói nhảm, trực tiếp sử xuất cú đá tốc độ ánh sáng.

Cổ Y Na không hề nhúc nhích, đợi đến khoảnh khắc kẻ địch đá trúng mình, ngọn lửa phục cừu trực tiếp lan tràn đến trên chân đối phương.

Đây là lửa gì.

Hoàng Viên không ngờ ánh sáng của mình lại bị ngọn lửa nhóm lên.

Tôi không cần giải thích với ông.

Cổ Y Na phản kích tới, Vũ Trang Sắc Bá Khí và ngọn lửa phục cừu dung hợp, hình thành ngọn lửa màu đen, phụ ma cho đôi nắm đấm.

Quyền pháp Phụ Ma Kép.

Ngọn lửa phục cừu bản thân có thể phụ ma cho vũ khí, tọa kỵ.

Vũ Trang Sắc Bá Khí cũng có thể phụ ma cho vũ khí, hiện tại ngọn lửa cộng thêm Bá Khí là phụ ma chồng phụ ma, có thể khiến uy lực vũ khí tăng lên theo cấp số nhân.

Tuy chỉ là một đôi nắm đấm cấu thành từ máu thịt, cũng giống vậy có thể khiến Cổ Y Na tạo thành sức phá hoại kinh người.

Oanh, cú đấm thẳng đơn giản, quyền phong hình thành cơn bão, kiến trúc xung quanh phân băng ly tích, phế liệu kiến trúc trong cơn lốc xoáy nằm ngang lao về phía Hoàng Viên.

Hoàng Viên chỉ có thể nguyên tố hóa, di chuyển với tốc độ ánh sáng né tránh đòn tấn công mạnh mẽ.

Hưu, mấy cái chớp mắt, kéo ra khoảng cách.

Tuy nhiên quyền thứ hai đã tới, quyền phong lần này nhanh như tia chớp, bởi vì dung nhập kỹ xảo Cư Hợp Trảm, nắm đấm siêu thanh.

Lúc này Cổ Y Na cứ như là Thánh Đấu Sĩ, tốc độ quyền của cô không có giới hạn, đây chính là sức mạnh phụ ma.

Phụ ma có thể khiến vũ khí đạt được thuộc tính vượt xa bình thường, Vong Linh Phục Cừu thì khiến vũ khí đột phá giới hạn vật chất, Vũ Trang Sắc Bá Khí có thể khiến vũ khí kiên cố vô cùng, hai cái dung hợp liền sinh ra hiệu quả như Thánh Y.

Đối với Thánh Đấu Sĩ mà nói, quyền tốc độ âm thanh chỉ là cơ bản, quyền tốc độ ánh sáng mới là áo nghĩa.

Hoàng Viên căn bản xem không hiểu chiêu thức của kẻ địch, chỉ cảm thấy đối phương đứng tại chỗ, nắm đấm lại nhanh như điện chớp đánh về bất cứ hướng nào.

Hoàng Viên rất nhanh, nhưng nắm đấm của Cổ Y Na cũng càng lúc càng nhanh, dưới Phụ Ma Kép, quyền của cô có tiềm lực đột phá tốc độ ánh sáng.

Đương nhiên Hoàng Viên không thể nào chỉ chịu đòn, cũng sẽ bay nhanh tổ chức phản kích.

Lượng lớn tia laser bắn mạnh ra, lấy số lượng thay thế độ chính xác, mỗi một phát laser vàng óng đều có thể nổ nát nham thạch.

Hưu, cơn mưa ánh sáng đầy trời rải xuống nhân gian.

Bát Xích Quỳnh Câu Ngọc.

Hoàng Viên lấy ra bản lĩnh giữ nhà, nghiêm túc đối chiến.

Cổ Y Na nhìn thấy mưa laser đầy trời, cũng không lui lại, mà là liều mạng vung quyền phản kích, muốn giải phóng hết sự tủi thân và ấm ức trong khoảng thời gian này ra ngoài.

Tuy nhiên tia laser rất nhanh đã xuyên thấu lưới quyền, từng phát từng phát rơi vào trên người cô.

Ngu xuẩn, lại muốn dùng nắm đấm chặn lại đòn tấn công của ta, cô sẽ không tưởng là nắm đấm có thể nhanh hơn tốc độ ánh sáng đấy chứ.

Hoàng Viên không thể lý giải lựa chọn của đối phương, dưới công kích như vậy không những không né tránh, ngược lại lựa chọn đón đỡ, thậm chí khôi hài dùng nắm đấm đánh chặn tia laser: Trước kia ta cho rằng người dùng nắm đấm chặn đạn pháo đã là đồ ngốc rồi, cô dùng nắm đấm chặn tia laser, còn ngốc hơn cả đồ ngốc.

Tuy trí thương của kẻ địch có khiếm khuyết, nhưng Hoàng Viên sẽ không thương hại đối phương, chỉ sẽ toàn lực ứng phó đánh bại kẻ địch: Bát Xích Quỳnh Câu Ngọc.

Theo hai tay hắn giao nhau trước ngực, càng nhiều tia laser rợp trời dậy đất.

Cổ Y Na bị bao phủ hoàn toàn, nhất thời vụ nổ bao trùm chiến trường, tất cả kiến trúc đều hóa thành bột mịn.

Chiến đấu thu hút sự chú ý của hải tặc xung quanh, bọn họ đứng ở bên ngoài, xem đến líu lưỡi.

Là Đô Đốc Hải Quân Hoàng Viên đang đại chiến với Khô Lâu Hỏa Diễm.

Khô Lâu Hỏa Diễm xong rồi, đây chính là Đô Đốc Hải Quân.

Tuy ta rất bội phục dũng khí đả kích Thiên Long Nhân của Khô Lâu Hỏa Diễm, nhưng quá hữu dũng vô mưu.

Mọi người đều cho rằng Khô Lâu Hỏa Diễm không có phần thắng.

Chương 3476

Trong đám hải tặc, nhóm Lộ Phi cũng đang xem cuộc chiến, bọn họ cũng đã tới quần đảo Hương Ba Địa.

Trừ bọn họ ra, hải tặc thế hệ trẻ này đều có mặt, đều là những người khiêu chiến muốn tiến vào nửa sau của Đại Hải Trình, tới đây liền nhìn thấy cao thủ quyết đấu.

Đòn tấn công của Hoàng Viên rất dũng mãnh, tuy đã không nhìn thấy kẻ địch, nhưng hắn biết còn chưa đủ, kẻ địch vẫn chưa ngã xuống.

Vẫn còn kiên trì sao.

Bỏ cuộc đi, tuy biểu hiện của cô rất lợi hại, nhưng cô không ngăn được đòn tấn công của ta.

Quả thật đúng là như thế, tinh thần của Cổ Y Na còn chưa đủ mạnh mẽ, còn không cách nào đột phá giới hạn vật chất đạt tới tốc độ ánh sáng.

May mà cô không phải một mình.

Oanh.

Ngay lúc Hoàng Viên tiến hành oanh tạc áp chế, một luồng ánh sáng trắng cực mạnh bao phủ thân thể hắn.

May mà tốc độ hắn đủ nhanh, nhanh chóng kéo ra khoảng cách.

Này này, chú đây đã rất tốn sức rồi, không phải còn có cao thủ nữa chứ.

Còn có cao thủ, hơn nữa là hai vị.

Bầu trời xuất hiện hai nữ chiến sĩ bịt mặt, Vi Vi và Khả Nhã cũng tới chi viện, họ đều mặc áo khoác da màu đen giống nhau, đeo mặt nạ ẩn giấu thân phận.

Ba người.

Mọi người cũng không ngờ Khô Lâu Hỏa Diễm không phải một người đang chiến đấu.

Thú vị rồi, nếu Hoàng Viên chết ở đây, đây chính là đả kích trầm trọng đối với Hải Quân.

Mọi người đều tò mò trận chiến đấu này ai thắng ai thua, trước đó họ tin tưởng Hoàng Viên sẽ thắng, nhưng hiện tại thì chưa chắc.

Ba vị nữ chiến sĩ kề vai chiến đấu, trận chiến lại bắt đầu.

Cổ Y Na tuy bị bắn trúng mấy ngàn phát laser, nhưng Vong Linh Phục Cừu có thể nhanh chóng khôi phục thương thế.

Kẻ địch rất mạnh, toàn lực ứng phó.

Khả Nhã không muốn lãng phí thời gian: Mở ra hình thái Yến Song Ưng.

Vi Vi cũng bộc phát ra Bá Khí cường đại, nói: Biến thân Siêu Cấp Thiên Long Nhân.

Mái tóc vàng của Khả Nhã biến thành đen dài thẳng, mà Vi Vi thì thỉnh lão tổ tông nhập thân, họ cùng với Cổ Y Na giống nhau tản mát ra khí tức phi nhân loại.

Đây là ăn gian.

Hoàng Viên không ngờ mình sẽ bị đánh hội đồng, sức mạnh của ba người trước mắt đều phi thường quỷ dị: Biển cả đúng là luôn cho người ta sự kinh hách.

Oanh.

Không nói nhảm, ba người đồng thời phát động tấn công.

Siêu Cấp Thiên Long Nhân kéo gần khoảng cách, cận chiến với Hoàng Viên.

Yến Song Ưng Khả Nhã thì là khống chế vector, vạn vật đều có thể ngắm chuẩn kẻ địch.

Đồng thời Cổ Y Na với Vong Linh Phục Cừu hừng hực thiêu đốt, hoán tỉnh nỗi đau tội ác trong nội tâm Hoàng Viên.

Ba người vây đánh, Hoàng Viên rơi vào hạ phong.

Mạnh quá, đây chính là nửa sau Đại Hải Trình.

Lộ Phi đã biết quần đảo Hương Ba Địa là trung điểm của Đại Hải Trình, bảy tuyến đường của nửa trước hội tụ ở đây, cũng có nghĩa là những tân tú hải tặc lợi hại nhất toàn cầu đều tụ tập ở đây.

Không ngờ vừa lên đảo, liền nhìn thấy trận chiến đấu vượt qua sự hiểu biết.

Tác Long cũng nắm chặt chuôi kiếm, mình đánh không lại, căn bản đánh không lại.

Những hải tặc khác có kẻ trừng to mắt nóng lòng muốn thử, có kẻ thì cau mày suy tư. mỗi người mỗi vẻ, thần thái khác nhau.

Hoàng Viên rất rõ ràng nếu tiếp tục chiến đấu, mình khẳng định sẽ thua, hiện tại tốt nhất là rút lui.

Nhưng ba người nhìn chằm chằm vào hắn, một khi lộ ra sơ hở, tất nhiên chết không có chỗ chôn.

Đúng là phiền phức, tuy biết quần đảo Hương Ba Địa là nơi hải tặc tụ tập, nhưng không ngờ sẽ đồng thời đối mặt với ba đối thủ có trình độ rất lợi hại, mình có phải nên về hưu rồi không.

Oanh.

Cổ Y Na nắm lấy khoảng trống, tung ra một quyền, Bá Khí đem sức mạnh rót vào thân thể Hoàng Viên.

Không thể nguyên tố hóa, bởi vì Bá Khí khắc chế nguyên tố hóa.

Trước kia Lộ Phi cần nước, cao su, muối vân vân các phương pháp mới có thể khắc chế năng lực Trái Ác Quỷ, nhưng hiện tại Bá Khí là có thể làm được.

Hoàng Viên ăn một cú đấm nặng, tiết tấu loạn rồi.

Chính là lúc này.

Vi Vi lập tức truy gia thương tổn, chiến lực Siêu Cấp Thiên Long Nhân toàn bộ bộc phát ra, Bá Vương Sắc Bá Khí đùng đùng kích phát tia chớp đen đỏ.

Thiên địa biến sắc, cô cứ như là nữ võ thần giáng lâm, nắm đấm ngưng tụ toàn lực rơi vào trên mặt Hoàng Viên.

Ngũ quan Hoàng Viên vặn vẹo vào một chỗ, răng và sống mũi đều không còn thuộc về hắn nữa, cái cổ yếu ớt suýt chút nữa đều không bị đánh gãy.

Lần này là lần hắn cách cái chết gần nhất, nắm đấm của cả ba người đều rất mạnh.

Hiện tại hắn đã không còn sức hoàn thủ, nhưng đòn tấn công bồi thêm của ba người vẫn đang tiếp tục, lần này ba người cùng nhau xuất quyền, quyết định thắng bại.

Thế này không công bằng, nên là một chọi một mới đúng, đánh hội đồng có gì ghê gớm chứ.

Cũng có hải tặc cho rằng đơn đấu mới là lãng mạn.

He he, lúc Hải Quân đánh chúng ta thì chưa từng đơn đấu bao giờ, ngươi cũng đừng quên Hải Quân luôn dùng ưu thế quân số tiến hành vây quét chúng ta.

Đúng thế, ngươi là hải tặc, sao có thể nói đỡ cho Hải Quân.

Ta hiện tại rất sướng, lão già Hoàng Viên này bị đánh chết mới là tốt nhất, Tam Đại Tướng chết đi mới là Tam Đại Tướng tốt.

Có người oán niệm với Hải Quân Tam Đại Tướng rất sâu.

Ba chọi một vây đánh, ba luồng sức mạnh đều không hề giữ lại đánh trúng Hoàng Viên, khiến hắn triệt để mất đi ý thức.

Thắng rồi.

Đám đông hải tặc nhìn một màn kinh người trước mắt, Đô Đốc Hải Quân cường đại nhiễm máu ngã xuống.

Đô Đốc Hải Quân chính là thể diện của Hải Quân, mỗi một Đô Đốc đều có thực lực đuổi theo cả băng hải tặc ở nửa trước Đại Hải Trình mà chạy, nhưng hiện tại Đô Đốc cũng ngã xuống rồi, thật là nở mày nở mặt.

Đánh bại Hoàng Viên, ba người nhanh chóng rút lui, bởi vì quần chúng vây xem càng ngày càng nhiều.

Đợi đến khi ba người rời đi, lập tức có hải tặc rút đao qua muốn lấy đầu Hoàng Viên: Giết chết Hoàng Viên, ta cũng có thể nổi danh, trên biển cả đều sẽ biết ta Chó Điên giết chết Tam Đại Tướng.

Dừng tay.

Lại là Lộ Phi ngăn cản kẻ hôi của: Hắn đã mất đi năng lực phản kháng, hiện tại giết hắn, quá ti bỉ rồi.

Ti bỉ.

Lúc Hải Quân phát động Lệnh Triệu Tập Bất Thường Buster Call đối với bách tính tay không tấc sắt sao không nói ti bỉ.

Đã gia nhập Hải Quân, thì phải gánh chịu sự phẫn nộ của bọn ta, chẳng lẽ chỉ chuẩn Hải Quân cậy mạnh hiếp yếu, không cho phép chúng ta thừa nước đục thả câu.

Lộ Phi nói: Vậy ngươi và những kẻ tiểu nhân ti bỉ này có gì khác biệt.

Ta tại sao phải khác biệt với tiểu nhân ti bỉ, ta đều làm hải tặc rồi, chính là muốn nổi danh, muốn kiếm tiền.

Ngươi tránh ra cho ta.

Lộ Phi chưa từng thấy tên nào mặt dày vô sỉ như vậy: Chẳng lẽ ngươi không có lòng xấu hổ sao.

He he, ta có lòng xấu hổ, thì ngươi có thể để Hải Quân tha cho bọn ta sao.

Tên hải tặc hỏi ngược lại.

Lộ Phi nói: Chúng ta chính là vì nhìn không quen những việc làm của Hải Quân mới trở thành hải tặc, đã trở thành hải tặc, thì chứng minh chúng ta và Hải Quân không giống nhau, lại làm sao có thể giống Hải Quân thừa nước đục thả câu.

Nếu đều giống nhau, các ngươi tại sao muốn trở thành hải tặc, chi bằng tham gia Hải Quân cho rồi.

Câu hỏi chất vấn phát ra từ linh hồn.

Kỳ thực rất nhiều người làm hải tặc chính là kiếm miếng cơm ăn, cũng không có táng tận lương tâm đến mức vứt bỏ ranh giới cuối cùng về đạo đức của chính mình.

Nhưng trong mỗi quần thể đều có bại hoại, trong Hải Quân có, trong hải tặc tự nhiên cũng có, đều tồn tại những kẻ đi đường tắt, rừng lớn thì chim gì cũng có.

Tuy nhiên, lời chất vấn tận tâm can của Luffy khiến rất nhiều hải tặc phải suy ngẫm, cho rằng mình quả thực không nên ti tiện như Hải quân, mình phải cao thượng hơn Hải quân mới đúng.

Nhưng vẫn có những hải tặc không muốn từ bỏ cơ hội này, Hoàng Viên đang nằm đó, không còn khả năng phản kháng, chỉ cần lên bổ một nhát là có thể vang danh khắp biển lớn, sự cám dỗ quá lớn.

Cút, ta không quan tâm mấy thứ này, ta chỉ muốn dương danh lập vạn.

Không tránh ra, ta giết luôn cả ngươi.

Tên hải tặc gào thét.

Ta sẽ không rời đi.

Luffy cũng là một kẻ bướng bỉnh, tuyệt đối không cho phép mình ngồi yên làm ngơ trước hành vi vi phạm đạo đức tự do, nhất định phải bảo vệ Hoàng Viên.

Cả băng Mũ Rơm đều đứng bên cạnh Luffy, trình độ đạo đức của họ chính là cao như vậy.

Chương 3477

12.

Người thường duy nhất là Usopp, tuy cảm thấy chiến đấu với người khác vì chuyện này là không lý trí, nhưng hắn cũng cảm thấy không nên giết một người không có khả năng chống cự, đành phải liều mình đứng ở phe đối lập với những người đồng hành lần đầu gặp mặt này.

Hai bên đã đến mức gươm súng sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng có thể khai chiến vì một cái đầu của Hải quân.

Thật là mỉa mai, hải tặc lại vì bảo vệ Hải quân mà đại chiến với đồng hành.

Ai cũng không được động thủ, ai động thủ chính là kẻ thù của Hỏa Quyền Ace ta.

Ngay lúc mọi người sắp ra tay, chưa thấy người đã nghe thấy tiếng, một người đàn ông tự xưng danh, hy vọng mọi người có thể nể mặt hắn.

Hỏa Quyền Ace.

Cao thủ thứ hai của băng hải tặc Râu Trắng.

Mới thứ hai, rất lợi hại sao.

Thứ nhất là Râu Trắng, ngươi nói có lợi hại không.

Hắn được mệnh danh là người mạnh nhất dưới Tứ Hoàng đấy.

Các ngươi chưa từng nghe qua sao.

Thật là không có kiến thức.

Tứ Hoàng thì mọi người đều nghe qua, nhưng người mạnh nhất dưới Tứ Hoàng thì quả thực chưa từng nghe. 13.

Nhưng danh hiệu Hỏa Quyền Ace vẫn rất nổi tiếng, đại bộ phận hải tặc đều đã nghe qua, lần lượt nhường ra một con đường, chỉ thấy một thanh niên đội mũ cao bồi màu đỏ bước vào giữa đám đông.

Mọi người nể mặt ta, tan đi thôi, đừng làm khó những người trẻ này.

Ace trầm ổn nói, tuy hắn chỉ có một mình, nhưng khí thế lại áp đảo tất cả hải tặc.

Ace, ngươi cũng muốn bảo vệ Hải quân sao.

Ta không bảo vệ Hải quân, mà là bảo vệ em trai ta, Luffy chính là anh em kết nghĩa khác cha khác mẹ của ta.

Hôm nay nó muốn bảo vệ Hoàng Viên, ta làm anh trai cũng phải đứng về phía nó.

Nếu ai muốn thử xem Hỏa Quyền của ta có sắc bén không, cứ việc xông lên, ta xin phụng bồi đến cùng.

Nói xong, Bá Vương Sắc Bá khí bùng nổ. 14.

Những hải tặc xung quanh chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, đồng loạt đứng không vững.

Đây mới chỉ bùng nổ ba phần, nếu bùng nổ toàn bộ, đám lính quèn đều sẽ ngất xỉu.

Hải tặc biết lần này không thể động thủ, chỉ đành phẫn nộ rời đi.

Luffy cũng không ngờ sẽ gặp được Ace ở đây, hơn nữa cảm giác mà Ace mang lại cho cậu bây giờ giống hệt như Shanks, rất tương tự, đều đẹp trai, trầm ổn, thong dong.

Luffy, lâu rồi không gặp.

Ace, anh mạnh lên rồi.

Hai người nói những lời ông nói gà bà nói vịt, rồi nhìn nhau cười.

Nhưng Ace rất nhanh đã nghiêm túc trở lại: Đi, chúng ta tìm một nơi để nói chuyện.

Vậy hắn thì sao.

Luffy chỉ vào Hoàng Viên đang hôn mê.

Mang theo hắn, chuyện này cũng có liên quan đến Hải quân.

Zoro vác Hoàng Viên lên, mọi người cùng theo Ace đến một quán bar.

Nơi này đã được thuộc hạ của Ace bao trọn, nên rất an toàn.

Ace đi thẳng vào vấn đề: Ông nội Garp đang gặp nguy hiểm.

Trước đó đã nghe Vương Luffy nói ông nội gặp nguy hiểm, bây giờ Ace lại tìm đến mình, Luffy càng chắc chắn ông nội khẳng định đã gặp phải phiền phức lớn, lập tức hỏi: Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hải quân muốn xử tử ông nội Garp.

Ace nặng nề nói.

Sao có thể.

Ông là anh hùng Hải quân mà.

Luffy kinh ngạc xen lẫn bất ngờ.

Ace uống một ngụm rượu, im lặng một lúc để mình bình tĩnh lại, cũng để Luffy có thời gian ổn định tâm trạng, tránh cho cậu có hành động lỗ mãng.

Rốt cuộc là vì sao.

Luffy không hiểu tại sao Hải quân lại ra tay với ông nội mình.

Những người khác cũng không hiểu, Chopper còn hỏi: Ông nội của Luffy là anh hùng Hải quân sao.

Anh hùng Hải quân, Thiết Quyền Garp.

Robin phổ cập kiến thức: Hơn ba mươi năm trước, một mình ông đã đánh bại băng hải tặc Rocks.

Râu Trắng, Big Mom, Kaido, Sư Tử Vàng. những nhân vật lừng lẫy hiện nay đều xuất thân từ băng Rocks, có thể nói là cái nôi của hải tặc.

Vì Garp đã đánh bại Rocks, nên mới trở thành anh hùng.

Không ngờ ông nội Luffy lại lợi hại như vậy.

Mọi người tấm tắc khen ngợi, nhưng ngay sau đó lại nghi ngờ hỏi: Nếu ông ấy là anh hùng Hải quân, tại sao Hải quân lại muốn xử tử ông ấy.

Robin cũng không biết.

Nhưng Ace lại nói: Lý do giống như xử tử Roger.

Mọi người nghe không hiểu, Chopper ngây thơ hỏi: Roger là Vua Hải Tặc, Garp là anh hùng Hải quân, hoàn toàn không giống nhau mà.

Không, họ giống nhau.

Ace rất khẳng định.

Nhưng mọi người hoàn toàn không thể hiểu hai người này giống nhau ở điểm nào.

Ace giải thích: Họ đều giống nhau, đều là thảo mãng.

Thảo mãng.

Mọi người ngơ ngác, không hiểu lắm.

Chính là Thiên Long Nhân sơ cấp.

Ace nói.

Từ Thiên Long Nhân sơ cấp này rất hiếm gặp, nhưng nhóm Luffy đã từng nghe qua.

Họ đều là Thiên Long Nhân sơ cấp, khác với người thường, thuộc về hàn môn.

Dùng bằng lái xe để ví dụ, Thiên Long Nhân cao cấp là bằng A, Thiên Long Nhân trung cấp là bằng B, Thiên Long Nhân sơ cấp là bằng C, còn người thường thì không có bằng lái.

Không có bằng lái thì không được phép lái xe, còn Thiên Long Nhân sơ cấp đều là bằng C, chỉ được phép lái xe biển xanh, không được phép lái xe tải lớn biển vàng.

Điều khác biệt là, bằng lái do trường dạy lái cấp, còn đẳng cấp Thiên Long Nhân do huyết thống quyết định.

Roger và ông nội Garp đều là những thảo mãng có huyết thống không đủ cao quý, nhưng họ đều có thành tựu cực lớn.

Roger là thảo mãng đầu tiên đến được điểm cuối của Đại Hải Trình, còn ông nội Garp là anh hùng Hải quân.

Ace nói: Cho nên họ phải chết.

Nhưng Garp đã lớn tuổi rồi, Hải quân muốn ra tay thì đã ra tay từ sớm, tại sao bây giờ mới nhớ đến ông ấy.

Robin hỏi.

Bởi vì trước đây ông nội Garp rất kín tiếng, ông từ bỏ mọi cơ hội thăng tiến, như vậy Hải quân cũng coi như mắt nhắm mắt mở.

Nhưng bây giờ bên cạnh ông nội Garp đã đoàn kết một nhóm hải quân thảo mãng, hình thành một thế lực.

Hải quân không thể dung túng được nữa, nên chỉ có thể xử tử ông.

Vậy cũng phải có lý do chứ, Hải quân không thể vô duyên vô cớ xử tử một anh hùng Hải quân.

Robin hỏi.

Lý do có, chính là ông ấy bao che cho con trai của Roger, phản bội Hải quân.

Mọi người đều ngây người, anh hùng Hải quân lại bao che cho con trai Vua Hải Tặc.

Hai người họ rốt cuộc có quan hệ gì.

Nhưng lý do này quả thực đã đủ rồi.

Thảo mãng sao.

Huyết thống sao.

Sự thật của thế giới thật tàn khốc.

Vậy là vì Garp uy hiếp Hải quân, nên Hải quân ra tay trước để chiếm thế thượng phong.

Robin tổng kết lại.

Luffy hỏi: Bây giờ ông nội đang ở đâu.

Một tháng nữa, ông nội Garp sẽ bị công khai hành hình tại tổng bộ Hải quân, ta đã quyết định cướp pháp trường.

Ta đi cùng anh.

Không vấn đề, nhưng thực lực của em bây giờ còn chưa đủ, em phải nắm vững Bá khí trong vòng một tháng.

Ace nói: Ta sẽ dốc toàn lực dạy cho em.

Luffy gật đầu, rồi quay sang nói với các thuyền viên: Đây là chuyện riêng của tôi, mọi người cứ ở lại đây nghỉ ngơi, chờ tôi trở về.

Các thuyền viên khác đều biết xông vào tổng bộ Hải quân rất nguy hiểm, nhưng lúc này nếu họ rút lui thì chính là không có nghĩa khí.

Zoro nói: Tôi đi cùng cậu, chiến đấu với cường giả chính là tu hành của tôi.

Nami nói: Tuy tôi cũng rất muốn đi, nhưng ở trong hoàn cảnh đó, tôi đi cũng chỉ là gánh nặng, tôi sẽ cùng Chopper, Robin chờ các cậu trở về.

Sanji nói: Chuyện náo nhiệt như vậy, sao có thể thiếu tôi được.

Usopp nói: Tôi và tàu Merry sẽ yểm trợ ở vòng ngoài, giúp các cậu xác định tuyến đường rút lui.

Được rồi, thời gian có hạn, những ai muốn tham gia chiến đấu đều theo ta, nếu không tăng cường thực lực, các ngươi sẽ chết.

Ace cũng rất thẳng thắn, không nể mặt nói cho họ biết sự tàn khốc của trận chiến này.

Trận chiến này, Tam Đại Tướng, Thất Vũ Hải đều sẽ có mặt, còn có rất nhiều Trung tướng Hải quân, cường giả như mây.

Bọn Luffy còn quá non nớt, vừa mới đặt chân đến ngưỡng cửa của cường giả.

Một tháng tiếp theo, Ace sẽ huấn luyện họ một cách tàn nhẫn.

Luffy cảm thấy Ace chỉ ra khơi sớm hơn hai năm, nhưng hai năm thời gian lại khiến khoảng cách giữa hai anh em ngày càng lớn, quả nhiên biển cả là nơi rèn luyện con người.

Chương 3478

Nhưng dù Ace có đi xa đến đâu, cậu nhất định phải đuổi kịp.

Ace ra khơi sớm hai năm, nhưng lại gặp kỳ ngộ liên miên, ba vị đạo sư dạy hắn Bá khí và chiến đấu, sau này còn trở thành đối tác của Râu Trắng mà vang danh khắp biển lớn.

Hai năm qua, Ace đã gây ra vô số đại án, nhiều lần cướp vàng trên trời và thuyền nô lệ của Thiên Long Nhân, phương châm của hắn là chỉ cướp thứ tốt nhất.

Dưới lý niệm này, hắn là một vấn đề lớn của Hải quân.

Luffy nghe Ace kể về kinh nghiệm hai năm qua, hiểu được thực lực của Ace, càng thêm chắc chắn khoảng cách giữa mình và Ace rất xa.

Ace là dùng thực lực thực sự để tạo ra một vùng trời, không giống như Luffy dựa vào vận may.

Đồng thời Ace đã là đồng đội của Râu Trắng, có chỗ đứng ở nửa sau Đại Hải Trình, còn Luffy hiện tại lại thiếu thực lực để đi đến nửa sau.

Một tháng sau họ phải đi cướp pháp trường, lúc đó các chiến lực cao cấp của Hải quân đều sẽ có mặt, trận chiến chắc chắn sẽ vô cùng gian nan, vì vậy Luffy, Zoro và Sanji phải học được Bá khí.

Nơi huấn luyện là một hòn đảo hoang, chuẩn bị vật tư cho một tháng, tháng này sẽ hoàn toàn huấn luyện khép kín.

Ace sẽ không nương tay, bởi vì bây giờ đổ mồ hôi, còn hơn lúc chiến đấu đổ máu.

Bây giờ đổ nhiều mồ hôi, lúc chiến thì đổ ít máu.

Ace đưa ra khẩu hiệu, liền cho họ tiến hành huấn luyện ma quỷ.

Ba người cũng biết dụng tâm của Ace, cắn răng chịu đựng, nhất quyết phải nắm vững Bá khí.

Tin tức Thiết Quyền Garp sắp bị chém đầu không cánh mà bay, truyền khắp biển cả.

Có người hả hê, cho rằng đây là đáng đời: Hải quân cuối cùng cũng thông suốt, cuối cùng cũng biết tên trộm lớn nhất đang ở ngay trong nội bộ Hải quân, ha, không sai, nên bắt đầu giết từ nội bộ Hải quân, nhưng không nên ra tay với Trung tướng, nên ra tay với Tổng soái trước, sau đó xử quyết Nguyên soái, Đại tướng, từng bước một thanh tẩy Hải quân từ đầu đến chân.

Không sai, Hải quân mới là những kẻ đáng chết nhất.

Đương nhiên cũng có người lo lắng: Hải quân ngay cả người của mình cũng giết, đối với người ngoài càng không nương tay.

Đó là anh hùng Hải quân đấy, chỉ vì một tội danh vu vơ mà muốn xử tử ông ấy, Hải quân đã hoàn toàn điên rồi.

Đây không phải là tội danh vu vơ, Garp đã bao che cho con trai của Roger.

Chứng cứ đâu.

Hải quân từ trước đến nay không cần chứng cứ, chỉ cần họ nhận định, là có thể phát động Lệnh Hủy Diệt, huống chi là xử tử một Trung tướng Hải quân.

Quyết định của Hải quân chính là chứng cứ, không ai có thể nghi ngờ.

Garp thật sự đã bao che cho con trai Roger sao.

Cũng có người tò mò về điều này: Roger thật sự có con trai sao.

Đương nhiên là có, con trai của Roger hiện đang ở trong băng Râu Trắng, chính là Hỏa Quyền Ace.

Các ngươi ngay cả chuyện này cũng không biết, còn lăn lộn trên biển cả.

Hỏa Quyền Ace chính là con trai của Roger.

Không sai.

Cho nên lần này Hải quân xử quyết Garp, nếu tội danh của Garp là thật, Ace chắc chắn sẽ đến cướp pháp trường, lúc đó sẽ bị Hải quân bao vây.

Nếu tội danh là giả, thì Ace chắc chắn sẽ không xuất hiện, Garp sẽ thảm rồi.

Tôi vẫn không thể hiểu tại sao một anh hùng Hải quân lại bị xử tử.

Đây là nghi vấn của người trong nội bộ Hải quân.

Ví dụ như Coby, cậu là một thiếu niên được Luffy cứu và quyết tâm trở thành hải quân.

Sau đó cậu lên thuyền của Garp, theo Garp học tập.

Trong mắt cậu, Garp là một lão già rất lương thiện và hay cười, tuyệt đối không phải là người xấu đáng bị xử tử.

Còn về việc bảo vệ con trai của Roger, trong mắt Coby cũng rất bình thường, dù sao Roger có tội, nhưng con trai ông vô tội.

Garp bảo vệ một đứa trẻ vô tội, có tội tình gì.

Nhưng Hải quân vẫn muốn xử tử Garp, Coby cảm thấy không khí rất kỳ quặc, cậu thường xuyên thấy các hải quân tụ tập thành từng nhóm ba năm người, thấp giọng trao đổi.

Trao đổi không có gì kỳ lạ, nhưng khi họ thấy Coby đến gần thì lại tản ra.

Giống như đang lén lút trao đổi, không biết họ đang làm gì, Coby không thích Hải quân hiện tại.

Một ngày nọ, Coby lại thấy một nhóm hải quân tụ lại thì thầm, cậu cuối cùng không nhịn được mà đi tới.

Nhưng cũng giống như trước đây, thấy Coby đến gần, nhóm hải quân đang nói chuyện lập tức tản ra.

Mạch Địch, đợi một chút.

Coby giữ một hải quân lại: Nói cho tôi biết các cậu rốt cuộc đang bàn chuyện gì, cậu và tôi đều đã ở trên thuyền của Trung tướng Garp, các cậu chắc chắn đang trao đổi chuyện gì đó.

Tôi đã chịu đủ không khí hiện tại rồi, xin hãy nói cho tôi biết tôi nên làm gì.

Coby, tại sao cậu lại gia nhập Hải quân.

Mạch Địch nhìn Coby hỏi.

Bởi vì Hải quân là hóa thân của chính nghĩa, tôi muốn trở thành hải quân, cống hiến cho hòa bình thế giới, tôi muốn thực hiện chính nghĩa của mình.

Coby thẳng thắn không né tránh, cậu chính là sùng bái chính nghĩa của Hải quân.

Có thể thấy được, trên thuyền cậu đã rất nỗ lực, có thể học được Thế trong thời gian ngắn cũng là đã bỏ ra rất nhiều công sức.

Vậy cậu có từng nghĩ đến một vấn đề không.

Vấn đề gì.

Tại sao hải tặc ngày càng nhiều.

Coby nói: Đó là vì trong Hải quân có rất nhiều người xấu, tôi đã từng thấy rất nhiều hải quân làm bậy.

Nhưng tôi tin rằng đại bộ phận người trong Hải quân vẫn là chính nghĩa, ví dụ như Trung tướng Garp, chúng ta theo ông ấy đã thanh trừng rất nhiều cặn bã Hải quân.

Không sai, vì trong Hải quân có người xấu, nên chúng ta phải thành lập một Hải quân mới.

Mạch Địch nói: Trung tướng Garp chính là vì chuyện Tân Hải Quân mà bị xử quyết, hoàn toàn không phải vì che chở con trai Roger.

Rõ ràng đám cặn bã trong Hải quân không cho phép Tân Hải Quân phá kén thành bướm, Trung tướng Garp chỉ là trung tâm của vòng xoáy.

Coby, không phải cậu muốn biết chúng ta đang nói gì sao.

Chúng ta đang nói về cách mạng.

Coby ngây người, đây là điều cậu không ngờ tới, không ngờ đối phương đang nghĩ đến việc phá hoại Hải quân: Tân Hải Quân.

Đúng vậy, một thế lực mới loại bỏ những kẻ cặn bã, bảo lưu ngọn lửa của Hải quân, sau khi được rèn luyện lại, Tân Hải Quân sẽ một lần nữa quán triệt chính nghĩa.

Mạch Địch nghiêm túc nói: Coby, cậu có muốn gia nhập không.

Nhưng.

Coby rất bối rối, chưa từng nghĩ đến chuyện này.

Tân Hải Quân và Cựu Hải Quân có gì khác biệt.

Làm sao mới có thể loại bỏ người xấu, quán triệt chính nghĩa.

Cậu chắc chắn có rất nhiều nghi vấn, cậu có thể đến tham gia buổi tụ họp của chúng tôi, tôi sẽ là người giới thiệu của cậu.

Mạch Địch nói: Chính là tối nay, những nghi vấn của cậu sẽ được giải đáp.

Coby cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể tham gia buổi tụ họp.

Buổi tụ họp được tiến hành trong bóng tối, không có người giới thiệu không thể vào được.

Coby có người giới thiệu, nên có thể tham gia.

Tìm một nơi rất bí mật, nội dung của buổi tụ họp là học tập quy tắc của Tân Hải Quân, đồng thời kể về các vấn đề của Cựu Hải Quân, còn có là mọi người cùng nhau kể khổ, nói về những bất công mình đã gặp phải, và nên giải quyết bất công như thế nào.

Coby thấy rất nhiều người quen, không ngờ họ đều đã gia nhập Tân Hải Quân.

Tân Hải Quân đề xuất khái niệm đấu tranh, làm thế nào để không biến thành Cựu Hải Quân.

Chính là cần đấu tranh.

Đấu tranh với kẻ thù rất quan trọng, nhưng quan trọng hơn là đấu tranh với chính mình, khắc phục những năng lượng tiêu cực trong cơ thể mình, ví dụ như sự lười biếng, dục vọng.

Đương nhiên tôi cũng biết dục vọng không thể bị tiêu trừ, nên đấu tranh sẽ đi cùng chúng ta suốt đời, phải ghi nhớ.

Coby nghe xong, không nhịn được hỏi Mạch Địch: Thật sự có thể làm được không.

Số ít người có thể làm được, đại bộ phận người không làm được.

Mạch Địch cũng rất thẳng thắn thừa nhận, đại bộ phận người không thể cả đời đấu tranh với dục vọng của mình.

Vậy chẳng phải là nói dối sao.

Chính vì đại bộ phận người không làm được, nên mới cần thiết lập thưởng phạt và giám sát, đấu tranh là trạng thái lý tưởng nhất, thưởng phạt và giám sát là trạng thái thực tiễn.

Tân Hải Quân là lý luận kết hợp thực tiễn, không phải là nơi ảo tưởng gì cả, chúng ta rất thực tế.

Mạch Địch nói: Nhưng đấu tranh vẫn là cần thiết, dù sao vẫn có một số người có thể cả đời không buông lỏng, cả đời như đi trên băng mỏng.

Những người này sẽ trở thành tấm gương.

Còn đại bộ phận người thì chấp nhận quy tắc thưởng phạt, Cựu Hải Quân chính là thưởng phạt không minh bạch, hoàn toàn ràng buộc với Thiên Long Nhân lạc hậu, lấy huyết thống làm tiêu chuẩn, quá lạc hậu.

Trung tướng Garp đã lập nên bao nhiêu công tích, nhưng không có phần thưởng tương ứng, chính là vì ông không có huyết thống.

Coby từ trước đến nay chưa từng nghĩ đến những vấn đề này, trước đây cậu cho rằng chỉ cần có lý tưởng là có thể làm được mọi việc, nhưng rõ ràng người thật sự có lý tưởng là số ít, đại bộ phận người không sống bằng lý tưởng.

Vì vậy, việc thực hiện lý tưởng bị giới hạn trong phạm vi của số ít người, nhưng Tân Hải Quân rất thực tế, lý tưởng cũng cần, thực tiễn cũng cần.

Coby cảm thấy Tân Hải Quân quả thực khác biệt, cậu bắt đầu nghiêm túc.

Tân Hải Quân dùng phương pháp hội kín để phổ biến trong Hải quân, tuy hiện tại chưa có hành động gì lớn, nhưng việc họp định kỳ để truyền bá tư tưởng Tân Hải Quân đã khiến rất nhiều hải quân trẻ tuổi trở thành lực lượng dự bị.

Coby tham gia một buổi học liền không dứt ra được, rất nhiều vấn đề đều được giải đáp.

Đấu tranh và thưởng phạt, lý luận và thực tiễn, thật sự như ngọn đèn sáng.

Kẻ thù của chúng ta không chỉ là hải tặc, không chỉ là những kẻ xấu trong Hải quân, mà còn bao gồm cả mặt tiêu cực của chính mình.

Nói không sai chút nào, nếu không đấu tranh với mặt tiêu cực của bản thân, cho dù chúng ta đánh bại hải tặc và hải quân xấu, cuối cùng cũng chỉ đi vào vết xe đổ, sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

Chương 3479

Chúng ta phải đấu tranh với mặt tiêu cực của chính mình, mới có thể thực sự tạo ra thay đổi.

Coby rất đồng tình, nhưng cậu cũng có chút lo lắng nói: Nhưng chúng ta tuyên truyền những điều này, Hải quân sẽ không phát giác sao.

Có thể khẳng định họ đã phát giác, nhưng họ không biết trong nội bộ Hải quân có bao nhiêu người là Tân Hải Quân, nên họ không động thanh sắc, không trực tiếp ra tay với Tân Hải Quân, mà ra tay với Trung tướng Garp.

Bởi vì Trung tướng Garp là biểu tượng tinh thần của Tân Hải Quân, công tích phi phàm nhưng lại đạm bạc danh lợi, thật sự có thể khống chế mặt tiêu cực của mình, rất nhiều thành viên Tân Hải Quân đều lấy Trung tướng Garp làm tấm gương.

Coby cũng cảm thấy Trung tướng Garp quả thực là một người khác biệt trong Hải quân: Vậy chúng ta phải làm sao.

Hiện tại chúng ta đang chờ lệnh, có lẽ chúng ta sẽ cướp pháp trường, đương nhiên cũng có thể chúng ta phải đối kháng hải tặc trước, ngồi nhìn Trung tướng Garp bị chém đầu.

Tôi cũng không biết.

Sao lại như vậy.

Không cần vội, chúng ta phải tin tưởng Tân Hải Quân.

Mạch Địch nói.

Coby chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu, rồi nói: Lần sau tôi còn có thể tiếp tục tham gia lớp học không.

Hoan nghênh.

Coby rất vui, không hề phát hiện Mạch Địch và người khác đang bàn tán về cậu.

Cậu Coby này vẫn cần quan sát thêm, tuy là người tốt, nhưng chưa chắc đã thích ứng được với cuộc đấu tranh tàn khốc.

Mạch Địch cũng nói: Cậu ta quả thực có chút ngây thơ, nhưng tôi vẫn rất xem trọng cậu ta.

Vậy cậu chú ý một chút.

Coby biết đến sự tồn tại của Tân Hải Quân, cũng tuân thủ quy tắc của Tân Hải Quân, nỗ lực đấu tranh với mặt tiêu cực của mình, đối xử tàn nhẫn với chính mình.

Ở một nơi khác, Luffy cũng đang tàn nhẫn với chính mình để thức tỉnh Bá khí.

Khi giao đấu với Ace, cậu bị đánh rất thảm, nhưng kẻ địch càng mạnh càng có thể cảm ngộ được sự tồn tại của Bá khí.

Một tháng trôi qua trong nháy mắt, đài hành hình cũng đã dựng xong.

Tổng bộ Hải quân, Garp không bị giam ở Impel Down, mà bị giam trong một căn phòng nhỏ ở tổng bộ.

Garp không hề bỏ trốn, tuy ông không cho rằng mình đáng phải chịu kết cục như vậy, nhưng nếu Hải quân thật sự muốn xử tử mình, thì ông sẽ thản nhiên đối mặt với cái chết như Roger.

Garp không sợ chết, ông chỉ hy vọng cái chết của mình sẽ có giá trị, có thể khiến nhiều hải quân hơn thức tỉnh.

Garp, không cảm thấy nực cười sao.

Cuối cùng ông vẫn trở thành vật hy sinh, ông đã lập nên công lao hiển hách cho Hải quân, kết quả lại bị đưa lên đài hành hình.

Vương Luffy đến mang rượu cho Garp.

Đây là bữa cơm cuối cùng sao.

Cũng khá phong phú.

Garp nói.

Ta đã sớm nói trời cho không nhận, ngược lại rước họa vào thân, bao nhiêu năm nay ông đã đắc tội với quá nhiều người.

Ta tấn công những kẻ cặn bã trong Hải quân.

Garp nói: Cho dù có làm lại lần nữa, ta cũng sẽ làm như vậy.

Nhưng ông chỉ tấn công những kẻ cặn bã ở tầng lớp nông cạn nhất trong Hải quân, còn chiếc ô bảo vệ của những kẻ đó thì sao.

Ông có từng nhổ bỏ những khối u ác tính này từ tổng bộ Hải quân, thậm chí là từ Chính Phủ Thế Giới không.

Vương Luffy hỏi.

Garp biết mình chưa làm được, thực ra ông nào đâu không biết rất nhiều kẻ cặn bã chỉ là găng tay trắng, là người đại diện vơ vét của cải cho kẻ bảo kê.

Mình đánh đổ một nhóm, sẽ có một nhóm khác xuất hiện, trị ngọn không trị gốc.

Vương Luffy biết Garp cũng là người thông minh, không thể không biết sự thật đen tối, chỉ là không có năng lực giải quyết, chứ không phải ông không muốn giải quyết.

Cho dù ông thật sự lật đổ cả Chính Phủ Thế Giới, thì có thể làm gì.

Chẳng phải vẫn tiếp tục dùng huyết thống làm quy tắc của trò chơi sao.

Tám trăm năm trước, những người lập công tích qua núi đao biển máu đã trở thành Thiên Long Nhân, sau đó con cháu của họ có thể nắm giữ đặc quyền.

Còn những người không tham gia chiến tranh thì không có tư cách lật mình, cũng không có cách nào lật mình.

Bây giờ nếu có một cuộc chiến tranh thế giới, lật đổ quý tộc cũ, người chiến thắng sẽ trở thành quý tộc mới, tuần hoàn lặp lại, mọi người vì tranh đoạt tư cách Thiên Long Nhân, mỗi trăm năm tiến hành một cuộc chiến, như vậy mọi người đều có thể hài lòng.

Vương Luffy nói: Thiên Long Nhân là hậu duệ của những người chiến thắng trong chiến tranh, những người như chúng ta quả thực không thể so sánh với những quý tộc thế hệ thứ hai này, cũng không thể trở thành quý tộc thế hệ thứ hai, chúng ta phải học làm quý tộc thế hệ thứ nhất, đánh thắng chiến tranh.

Ngươi muốn gây chiến sao.

Có nhu cầu, thì có chiến tranh.

Rõ ràng bây giờ đang có nhu cầu, chiến tranh chắc chắn sẽ bùng nổ.

Nếu không có nhu cầu, thì nhiều nhất chỉ là các cuộc tấn công khủng bố, không thể gọi là chiến tranh.

Hiện tại có vô số thảo mãng đang chờ đợi một cuộc chiến, muốn trở thành quý tộc thế hệ thứ nhất, sức mạnh đã bắt đầu tích lũy, cuối cùng sẽ được giải phóng.

Vương Luffy nói: Cái chết của ông cũng sẽ chuyển hóa thành nhiên liệu cho chiến tranh, chiến tranh chưa bao giờ thay đổi.

Ngươi cho rằng thay một nhóm quý tộc khác thì có thể thay đổi được sao.

Vương Luffy nói: Đương nhiên không thể thay đổi, chiến tranh chỉ là một phương pháp lưu thông, là một mắt xích trong quy tắc trò chơi, là kết quả của trò chơi, chứ không phải là phương pháp thay đổi trò chơi.

Chỉ khi mọi người hết lần này đến lần khác tiến hành chiến tranh, đợi đến khi mọi người đều không chịu nổi nữa, mới có thể thỏa hiệp, mới có thể suy nghĩ đến con đường khác ngoài chiến tranh.

Trước khi mọi người thỏa hiệp, chiến tranh không những phải đánh, mà còn phải đánh đến trời đất tối tăm, đây chính là ý nghĩa của chiến tranh.

Chiến tranh sẽ làm chết rất nhiều người.

Garp nói.

Nhưng chiến tranh có người chiến thắng, người chiến thắng có thể trở thành quý tộc.

Vương Luffy nói: Tuy luôn có người nói chiến tranh không có người chiến thắng, nhưng điều này rõ ràng là sai, tổ tiên của Thiên Long Nhân chính là những người chiến thắng trong chiến tranh, họ từng dắt ngựa, cầm roi cho Thái Dương Thần, đương nhiên họ đã che giấu lịch sử bán đứng Thái Dương Thần của mình, nhưng điều đó cũng rất bình thường, ai lại muốn tìm cho mình một người lãnh đạo chứ.

Garp không ngờ Vương Luffy dường như hoàn toàn biết về lịch sử trống, nhất thời cũng không biết nói gì.

Rõ ràng Vương Luffy không hề an phận, khao khát chiến tranh.

Con trai, đừng châm lửa cả thế giới.

Vương Luffy nói: Không phải ta muốn châm lửa thế giới, mà là thế giới này cần một Thái Dương Thần.

Khi mọi người đau khổ, họ sẽ hy vọng có một vị vua dẫn dắt mình chống lại kẻ thù.

Đợi đến khi đánh thắng, người chiến thắng trở thành quý tộc, quý tộc sẽ loại bỏ nhà vua.

Giống như Hy Lạp cổ đại, chế độ nghị viện chính là được hoàn thiện dưới sự trợ giúp của bạo chúa, quyền công dân cũng được hạ thấp dưới sự thúc đẩy của bạo chúa.

Kết quả sau khi nghị viện hoàn thiện liền tiến hành thanh trừng bạo chúa, ai muốn trở thành bạo chúa thì người đó là kẻ thù.

Học trò của Socrates trở thành bạo chúa, thế là trò phạm lỗi, thầy chịu phạt.

Trực tiếp xử tử Socrates.

Còn Alexander Đại đế cũng là một bạo chúa, thế là thầy của ông là Aristotle cũng phải chịu phạt, nhưng ông không học theo Socrates chấp nhận hình phạt mà trực tiếp bỏ trốn.

Rõ ràng chế độ nghị viện đều do bạo chúa thúc đẩy, kết quả bạo chúa lại bị bán đứng.

Còn có võ sĩ Nhật Bản, Thiên hoàng phát động võ sĩ chống lại quý tộc, kết quả quý tộc bị đàn áp, võ sĩ lên ngôi trực tiếp khống chế Thiên hoàng.

Nói cho cùng vẫn là nhà vua không thiết lập được hệ thống của riêng mình, nên rất dễ bị khống chế hoặc lật đổ.

Hoàng đế và sĩ đại phu cùng trị thiên hạ, không phải cùng bách tính trị thiên hạ, đây là ở phương Đông.

Ở những nơi khác đều là quý tộc và quý tộc cùng trị thiên hạ, không phải cùng bách tính trị thiên hạ.

Nhà vua không có hệ thống của riêng mình, dựa vào quý tộc chắc chắn sẽ bị loại bỏ.

Các vị vua phương Tây sau này dựa vào tôn giáo, kết quả là xuất hiện các cuộc chiến tranh giành ngôi vua, tôn giáo chỉ có một, nhưng các gia tộc tranh giành ngôi vua lại có mấy gia tộc.

Chỉ có hoàng đế phương Đông mới thực sự thiết lập được hệ thống, chế độ quận huyện, quản lý núi biển, chế độ khoa cử, v. v. các phương án đều được tìm tòi từng chút một trong quá trình chém giết.

Sở dĩ mọi người chọn hoàng đế, không phải vì ngốc, mà là không có hoàng đế, chính là cuộc tranh giành quyền lực của quý tộc, không có sự bành trướng ra bên ngoài, trong vòng trăm năm tất nhiên sẽ có nội chiến.

Quý tộc và quý tộc hết lần này đến lần khác nội chiến, thời Chiến Quốc, Nam Bắc triều, loạn An Sử, Ngũ Đại Thập Quốc, én xưa nhà Vương Tạ, bay vào nhà dân thường, vì có ký ức như vậy, cuối cùng quý tộc không thể không thỏa hiệp.

Trong lịch sử, thời loạn thế có giá trị hơn nhiều so với thời thịnh thế, bởi vì thịnh thế là do năng lượng tích lũy bùng phát, còn loạn thế là quá trình tích lũy năng lượng, sẽ có rất nhiều mâu thuẫn và xung đột.

Loạn thế làm những việc cần làm, thịnh thế tự nhiên sẽ đến.

Nếu thời loạn thế không làm gì cả, thì căn bản không thể có thịnh thế nào cả.

Bây giờ là thời loạn thế, suy nghĩ của Vương Luffy rất đơn giản, giải quyết tốt vấn đề, tiếp theo tự nhiên sẽ là một thời thịnh thế.

Nếu thế hệ của họ không nghĩ cách giải quyết vấn đề, thì hỗn loạn sẽ tiếp tục.

Phương pháp giải quyết vấn đề của hắn cũng đơn giản, chính là chọn ra một vị vua, áp chế quý tộc.

Quá trình này tất nhiên sẽ có chiến tranh, và sẽ rất khốc liệt.

Cuộc cạnh tranh khốc liệt giữa vua, quý tộc và hàn môn, không phải là vua và quý tộc, vua và hàn môn, mà là quý tộc và quý tộc, tóm lại là không có quan hệ gì với bách tính.

Nếu không có khoa cử, cho dù vua trọng dụng hàn môn, hàn môn cũng sẽ nhanh chóng trở thành đại quý tộc, trở thành trở ngại của vua.

Hán Vũ Đế đã từng gặp phải vấn đề này, nội đình của ông vốn toàn là hàn môn, nhưng mười mấy năm sau hoàn toàn biến thành những đại quý tộc không thể lay chuyển, chỉ có thể đấu đá lẫn nhau.

Mãi cho đến khi khoa cử ra đời, có thể liên tục tuyển chọn hàn môn, trò chơi giữa vua và quý tộc mới biến thành trò chơi giữa vua và sĩ đại phu.

Quý tộc và hàn môn dung hợp thành sĩ đại phu, đều phải đọc Tứ thư Ngũ kinh, đều phải thi khoa cử.

Chương 3480

Quý tộc nếu không đỗ khoa cử, không có công danh, sẽ suy bại.

Vương Luffy cho rằng bây giờ mọi người cần một vị vua, dưới sự lãnh đạo của vua mới có thể thay đổi quy tắc.

Vậy thì trước tiên chọn ra một vị vua, để vua dẫn dắt thảo mãng trỗi dậy, còn việc thảo mãng sau khi trỗi dậy có đi vào vết xe đổ hay không, đó là chuyện cần cân nhắc sau, việc hắn phải làm bây giờ là bước đầu tiên.

Garp cảm giác bánh xe lịch sử đang nghiền về phía mình, mình không thể tránh được.

Mà Vương Luffy trước mắt là thuận thế mà làm, hắn đứng trên bánh xe, mượn sức bánh xe nghiền nát chướng ngại. 15.

Thuận thế mà làm, ông cười khổ, đám trẻ bây giờ thật đáng sợ: Nếu ngươi cho rằng thế giới cần một Thái Dương Thần, ta cũng không thể ngăn cản ngươi, chỉ hy vọng ngươi không quên tâm nguyện ban đầu.

Ông yên tâm, ta sẽ dốc toàn lực.

Vương Luffy nói xong, ăn cơm cùng Garp rồi mới rời đi.

Garp sẽ bị đưa lên đài hành hình đúng giờ, trong thời gian này những người bạn cũ của ông cũng lần lượt đến thăm.

Nhưng họ cũng không giúp được gì, vì Garp bảo vệ con trai Roger là sự thật, quả thực đã vi phạm pháp luật.

Nhưng Garp không cảm thấy mình vi phạm pháp luật, Roger phạm pháp, không có nghĩa là con trai Roger cũng phạm pháp, lúc đó ông không thể bắt cả con trai của Roger.

Roger tìm ông bảo vệ con trai, điều đó cho thấy các người là một loại người, cho nên Roger đáng chết, ông cũng đáng chết.

Các người đều đã làm những việc không phù hợp với thân phận của mình, đây chẳng phải là tự tìm đường chết sao.

Những người như chúng ta có được thân phận ngày hôm nay đã không dễ dàng, vốn nên an an ổn ổn, như đi trên băng mỏng, ông thì hay rồi, chính là không an phận.

Garp nghe những lời khuyên của bạn cũ, cười khổ liên tục, mình và Roger giống nhau sao.

Có lẽ là vậy, năm đó mình bám riết lấy Roger không buông, theo Roger đến cuối cùng, hai người đã chiến đấu vô số lần, cũng hợp tác đối mặt với nguy cơ to lớn.

Roger quả thực là một thuyền trưởng rất có sức hút và chính trực, nếu ông ta không phải hải tặc và mình không phải hải quân, hai người chắc chắn có thể trở thành bạn tốt.

Nhưng tính cách của hai người tuy tương tự, nhưng lý tưởng của hai người không giống nhau, Roger cho rằng nên tự do, còn Garp cho rằng cần có pháp luật.

Roger là tự do đạo đức, Garp là tự do xã hội, đây là hai phương hướng của tự do, đối lập mà thống nhất.

Còn Đỗ Lan là tự do thiên nhiên, là hỗn loạn nhất, khó chấp nhận nhất.

Tự do đạo đức và tự do xã hội quý mến nhau, nhưng lại rạch ròi, không thể thống nhất.

Roger và Garp chính là như vậy, rõ ràng họ đều hy vọng thế giới có thể tốt đẹp hơn, nhưng cuối cùng lại không thể đạt được sự đồng thuận.

Thực ra tìm kiếm điểm chung và tôn trọng sự khác biệt chính là lựa chọn tốt nhất, tiếc là họ không làm được.

Garp cuối cùng bị áp giải đến đài hành hình, ông không phản kháng, vì ông tuân thủ tự do xã hội, nguyện dùng cái chết để bảo vệ chính nghĩa của Hải quân.

Tự do dưới chính nghĩa của Hải quân mới là tự do, Garp nguyện ý bảo vệ.

Giống như Socrates nguyện dùng cái chết để bảo vệ chế độ nghị viện, trong mắt ông chế độ nghị viện là hoàn hảo nhất.

Nhưng ông quên rằng chế độ nghị viện được hoàn thành dưới sự thúc đẩy của bạo chúa, không có sự nỗ lực của bạo chúa, nghị viện căn bản không thể hoàn thiện.

Bây giờ nghị viện vì học trò của Socrates là bạo chúa mà xử tử thầy, điều này đại diện cho việc không có bạo chúa kiềm chế, nghị viện đã mất kiểm soát.

Nguyên soái Hải quân đích thân giám sát, nhưng Tam Đại Tướng lại thiếu mất một người là Hoàng Viên, ông ta chiến bại ở quần đảo Sabaody không rõ tung tích.

Còn Thất Vũ Hải có thể đến đều đã đến, Kuina cũng ở trong đó.

Kuina nhìn vào trận thế của Hải quân, liền biết họ đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, tập trung toàn bộ tinh nhuệ trên biển cả lại với nhau.

Nếu Garp thật sự bảo vệ con trai của Roger, vậy thì anh ta hẳn sẽ đến cứu Garp.

Kuina tự nhủ.

Ưng Nhãn đã chú ý đến thành viên mới gia nhập Thất Vũ Hải là một nữ kiếm sĩ, rất tò mò đối phương có phải chỉ dựa vào kiếm pháp để được Hải quân thừa nhận hay không.

Nữ kiếm sĩ thời nay không nhiều, nữ kiếm sĩ mạnh mẽ lại càng hiếm như lông phượng sừng lân.

Kuina cảm nhận được ánh mắt của Ưng Nhãn, ngẩng đầu đối mặt với đối phương, trong khoảnh khắc hai luồng ánh mắt như những lưỡi dao sắc bén giao nhau.

Cô rất hy vọng mình có thể vượt qua Ưng Nhãn về kiếm thuật, chỉ là bây giờ mình còn chưa đủ tư cách.

Ưng Nhãn thì cảm thấy đối phương rất thú vị.

Là hạm đội của Hỏa Quyền Ace, đang tiến gần tổng bộ.

Tin tức từ trinh sát trên biển truyền về.

Quả nhiên đã đến sao.

Tiếp tục theo dõi và báo cáo.

Là Đại tướng Hoàng Viên, ông ta bị Ace bắt được, bị trói trên cột buồm.

Trinh sát đã nhìn thấy Hoàng Viên mất tích.

Hoàng Viên bị còng tay còng chân bằng đá biển, không thể giải phóng năng lực trái ác quỷ.

Hoàng Viên lần này thật mất mặt, lại có thể thua ba người phụ nữ.

Xích Khuyển nói: Nguyên soái, tôi nghĩ không cần phải lo lắng cho sự an toàn của ông ta, cứ trực tiếp khai hỏa là được.

Sengoku không nói gì.

Thanh Trĩ nói: Hay là tôi đi cứu người trước.

Không cần, nếu hạm đội đang hướng đến tổng bộ, vậy thì quyết chiến ở đây.

Nguyên soái bình tĩnh nói: Chiến tranh chưa bao giờ thay đổi.

Rất nhanh hạm đội của Ace đã đến trước mắt, Ace nhìn thấy bờ biển đứng đầy hải quân nghiêm trận chờ đợi, hắn đứng trên mũi thuyền lớn tiếng nói: Giao Garp ra đây, ta có thể thả Hoàng Viên.

Chúng ta không đàm phán với hải tặc.

Ngươi không nên xuất hiện, ngươi xuất hiện ở đây, chỉ có thể chứng thực Garp và Roger cấu kết, vi phạm chính nghĩa của Hải quân.

Phật chi Sengoku đứng trên tường thành cao ngất của tổng bộ thất vọng nói, ông cũng rất hy vọng Garp không cấu kết với Roger.

Cấu kết hay không cấu kết chẳng qua chỉ là một cái cớ.

Lý do thực sự các người xử tử Garp là vì các người sợ hãi, sợ hãi trong nội bộ Hải quân sẽ xuất hiện một Roger thứ hai.

Ace nói.

Nếu ngươi đã nghĩ như vậy, vậy ngươi nghĩ chúng ta sẽ thả người sao.

Sengoku bình tĩnh đáp lại.

Garp thấy Ace đến, cũng rất lo lắng, dù sao Hải quân đã chuẩn bị cạm bẫy, chỉ chờ bắt gọn trong rọ, quá nguy hiểm.

Thực ra Ace vốn định chỉ có mình và Luffy hai người đến, nhưng trên đường đi thuộc hạ của hắn đều đuổi theo, nói muốn cùng giúp đỡ.

Lần này không phải cứu ông nội của Ace, mà là cứu một lão nhân đáng kính.

Không phải chuyện riêng của Ace, mà là để phát huy chính khí, quán triệt tự do đạo đức.

Vì vậy mới có cả hạm đội kéo đến, nếu không căn bản sẽ không có nhiều người như vậy.

Vậy sao.

Ace vốn cũng chỉ là thử xem sao, nghĩ cũng biết Hải quân sẽ không trao đổi con tin, họ thà để Garp và Hoàng Viên đều chết, cũng không giao dịch với hải tặc.

Nếu không thể giao dịch, vậy thì chỉ có thể cướp, Ace bùng nổ Bá Vương Sắc Bá khí, trong nháy mắt đã chấn ngất đám lính quèn trên bãi biển.

Coby chỉ thấy những người xung quanh lần lượt ngã xuống, không có đủ thực lực căn bản không có tư cách tham gia trận chiến này.

Nếu Hải quân không nói lý, vậy đừng trách hải tặc chúng ta lấy bạo trị bạo.

Ace tỏ ra lần cướp pháp trường này lỗi không ở mình, mà hoàn toàn ở Hải quân.

Bá Vương Sắc Bá khí.

Sengoku không ngờ đối phương tuổi còn trẻ, Bá khí đã thuần thục như vậy, không hổ là con trai của Roger: Tuổi trẻ tài cao, tiếc là một tên hải tặc, đi vào vết xe đổ của cha mình, càng không thể để ngươi rời đi, tổng bộ Hải quân chính là nơi chôn thân của ngươi.

Giọng nói vừa dứt, hai vị Đại tướng, sáu vị Thất Vũ Hải, và một lượng lớn Trung tướng đều đã sẵn sàng chiến đấu.

Đỗ Lan nhìn qua, Đại tướng và Thất Vũ Hải đều thiếu một người, trong lòng nghĩ có một vẻ đẹp không trọn vẹn.

Trong lúc hai bên chuẩn bị, Luffy lặn xuống nước để đổ bộ, kế hoạch của họ là Ace ở chính diện thu hút hỏa lực, cậu đi cứu người.

Không có đàm phán, chỉ có một con đường là chiến đấu.

Ace đi đầu giải phóng Bá Vương Sắc Bá khí, dọn dẹp những tên lính quèn có sức chiến đấu không đủ, còn lại đều là những kẻ địch mạnh cần phải đối phó nghiêm túc.

Người mạnh nhất dưới Tứ Hoàng, danh bất hư truyền, nhưng hôm nay cho dù Tứ Hoàng đến đây, cũng đừng hòng rời đi.

Sengoku buông lời tàn nhẫn, hôm nay chính là ngày tận thế của Ace.

Ace đi đầu, giải phóng ngọn lửa kinh người, bay về phía đài hành hình.

Chương 3481

Đừng hòng.

Xích Khuyển và Thanh Trĩ đồng thời ra tay, chặn đường địch.

Ba người giao thủ trên không, Bá khí lập tức lan tỏa khắp chiến trường, các tòa nhà của tổng bộ Hải quân đều rung chuyển.

Thất Vũ Hải đứng trên bờ biển ngăn cản những người khác lên bờ, Kuina lần đầu tham gia vào một trận chiến quy mô lớn như vậy, cảm nhận được thế nào là tướng quân trăm trận chết, tráng sĩ mười năm về, trận chiến này không biết bao nhiêu người sẽ chôn xương nơi đây.

Nhưng cô không muốn chết, cô còn muốn trở thành kiếm khách mạnh nhất thế giới.

Thuyền hải tặc đối mặt với khí thế của Thất Vũ Hải xông về phía bờ biển, triển khai cuộc đổ bộ thảm khốc.

Xông lên.

Hải tặc như sóng biển ập tới, chiến tranh bắt đầu.

Bắn.

Bằng bằng, hải quân xếp hàng nổ súng, bắn theo kiểu ba đoạn.

Hải tặc cũng có vũ khí tầm xa, nhưng bắn rất loạn, đại bộ phận người vẫn cầm vũ khí cận chiến để đánh giáp lá cà.

Tất cả hải tặc có năng lực trái ác quỷ, trực tiếp giải phóng năng lực trái ác quỷ để mở đường.

Trong chốc lát, bờ biển biến thành chiến trường, hai bên chém giết lẫn nhau.

Thất Vũ Hải bắt đầu tung hoành, hải tặc bình thường căn bản không đỡ nổi một đòn.

Nhưng họ chỉ đứng ở trận địa ban đầu, giữ vững một mẫu ba phân đất của mình là được, cũng không đi chi viện những nơi khác, hoàn toàn là làm cho có lệ.

Nhìn những người trẻ tuổi đang vì mình mà chém giết, Garp rất hổ thẹn, vốn dĩ biển cả đủ rộng lớn, những người này nên có một cuộc đời rực rỡ, bây giờ lại phải ngã xuống trên chiến trường, không nên, quá không nên.

Vương Luffy, đây là điều ngươi muốn thấy sao.

Garp tự nhủ.

Chiến tranh chưa bao giờ thay đổi.

Vương Luffy cho rằng chiến tranh tồn tại là vì có nhu cầu: Quyền quý không cần chiến tranh, vì họ thông qua cách ly giai cấp là có thể ổn định địa vị của mình.

Nhưng tầng lớp dưới cần chiến tranh mới có thể thay đổi giai cấp của mình, tranh giành quyền lực là phương tiện tất yếu.

Nhưng loại chiến tranh cướp pháp trường này không phải là điều hắn mong đợi, vì đây chỉ là một cuộc xung đột, quy mô còn chưa đủ lớn.

Chiến tranh chưa bao giờ thay đổi.

Chuyện náo nhiệt như vậy, Đỗ Lan tự nhiên sẽ không bỏ lỡ, hắn đã sớm chờ xem kịch: Chiến tranh thực sự nên là khói lửa khắp nơi, nên là đánh nhau ở khắp mọi nơi, hải quân đánh hải quân, hải tặc đánh hải tặc, hải quân và hải tặc cũng đang đánh nhau, người thường cũng sẽ bị cuốn vào trong đó.

Còn hiện tại mới chỉ là thảo mãng đánh thảo mãng, người thường vẫn chưa tham gia.

Vậy thì thật sự là chiến tranh toàn diện, hiện tại vẫn thiếu năng lượng đủ.

Địch Ny Toa cho rằng chưa có điều kiện cho chiến tranh toàn diện: Đầu tiên là không có nhiều thuyền, thứ hai là không có mấy hòn đảo có thể nuôi sống được mấy vạn quân đội, kinh tế của các hòn đảo quá kém.

Chỉ có thể là tài nguyên của mấy hòn đảo hợp lại mới có thể nuôi sống mấy vạn người, điều này đã định trước quy mô chiến tranh sẽ không quá lớn.

Nếu không có tiếp tế, binh sĩ chỉ có thể tự mang lương khô, vậy chắc chắn không thể đánh trận kéo dài, chắc chắn là đánh xong một trận là quay về, đánh nữa là phải đói bụng.

Tại sao chiến tranh nhất định phải công phá thành thị.

Chính là vì trong thành thị có đủ tài nguyên, đại quân đánh chiếm thành thị mới có thể nhận được đủ tiếp tế, mới có thể tiến hành trận chiến tiếp theo.

Vấn đề của các hòn đảo chính là đất đai hoàn toàn bị phân mảnh, diện tích đảo có hạn, sản lượng lương thực cũng có hạn, một hòn đảo có thể nuôi sống số người cũng có hạn.

Như vậy một hòn đảo có thể nuôi sống số binh sĩ chuyên nghiệp cũng có hạn, Hải quân từ nhiều hòn đảo thu gom nông sản thặng dư mới nuôi sống được mười mấy vạn hải quân.

Tứ Hoàng cũng thông qua nông sản thặng dư của mấy hòn đảo để nuôi sống mấy vạn người.

Không có chuyện một hòn đảo có thể nuôi sống mấy vạn binh sĩ.

Khoảng cách giữa các hòn đảo vẫn còn quá xa, không giống như làng này và làng kia ở ngay cạnh nhau.

Muốn thu gom nông sản thặng dư từ nhiều hòn đảo, cần rất nhiều thuyền, đương nhiên còn cần có các hòn đảo thành thị để dự trữ lương thực.

Sau đó chiến tranh sẽ diễn ra xung quanh mấy hòn đảo then chốt.

Đỗ Lan nói.

Tại sao không phải là nông thôn bao vây thành thị.

Đương nhiên cũng có thể.

Muốn nông thôn bao vây thành thị, nông thôn ít nhất phải tự cung tự cấp, lương thực, vải vóc những thứ này ít nhiều cũng phải tự sản xuất được.

Không có điều kiện tiên quyết này, rất khó làm được.

Ví dụ như nông thôn có thể sản xuất cây gai, nhưng chỉ có thể sản xuất vải gai ở thành thị, như vậy là không được.

Chỉ khi phát triển đến một mức độ nhất định, sản xuất ở nông thôn có thể đáp ứng tự cung tự cấp, mới có khả năng nông thôn bao vây thành thị.

Xét tình hình hiện tại, đại bộ phận các hòn đảo trên biển cũng đáp ứng điều kiện này, cũng có thể nông thôn bao vây thành thị.

Nhưng các hòn đảo phân tán quá rời rạc, vẫn là kiểm soát các hòn đảo thành thị tiện lợi hơn, dù sao bây giờ mới chỉ là chiến tranh của thảo mãng, số lượng thảo mãng cũng không đủ để rải ra các hòn đảo để làm công tác tư tưởng.

Địch Ny Toa cũng thấy đúng: Số lượng thảo mãng quả thực không đủ.

Trên chiến trường, hải quân và hải tặc đã bắt đầu giao chiến, tuy họ đều là thảo mãng, nhưng đánh rất kịch liệt, có thể nói là không chết không ngừng, đều đã đỏ mắt.

Kuina nhìn những hải tặc xông về phía mình, dùng sống đao chém ngất bọn họ.

Dùng sống đao sao.

Thật là giả tạo.

Doflamingo thấy Kuina không giết người, chỉ chém ngất kẻ địch, không khỏi chế giễu.

Kuina không để ý, chỉ tiếp tục chém người.

Ngu xuẩn, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với chính mình.

Doflamingo ra tay rất độc ác, hắn có thể khống chế sợi tơ, hoàn toàn có thể xé xác kẻ địch thành vạn mảnh.

Ưng Nhãn, Kuma, Nữ Đế, Jinbe đều ở đây.

Nếu là Râu Trắng đến thách thức Hải quân, Jinbe chắc chắn sẽ không ra tay, vì Râu Trắng đã bảo vệ đảo Người Cá, có ơn với người cá.

Jinbe là người cá, tự nhiên sẽ không động thủ với Râu Trắng.

Nhưng Ace không phải Râu Trắng, nên Jinbe không từ chối sự điều động của Hải quân, cũng đến chiến trường.

Ngoài Doflamingo ra, các Thất Vũ Hải khác đều cố gắng không giết người, dù sao họ cũng là hải tặc, không cần phải bán mạng cho Hải quân.

Hơn nữa bây giờ họ cũng cần phân tâm để quan sát trận chiến phía sau, Ace một chọi hai, trận chiến này tuyệt đối có thể giúp họ thu được nhiều lợi ích.

Cao thủ đều biết trận chiến này tuyệt đối có thể vang danh khắp biển lớn.

Ace bao bọc toàn thân bằng Bá khí, đánh với hai Đại tướng không phân thắng bại, trong khoảnh khắc, băng và lửa va chạm tạo ra vô số hơi nước.

May mà Hoàng Viên không tham chiến, nếu không ta thật sự đánh không lại.

Ace nói.

Không có Hoàng Viên, ngươi cũng không thắng được.

Xích Khuyển nói: Đừng có coi thường Hải quân.

Thanh Trĩ không nói một lời, không hề nương tay, chỉ là băng của hắn ở trước mặt hai cường giả hệ lửa có chút khó xử.

Tuy Xích Khuyển không nhằm vào hắn, nhưng nhiệt độ cao mà Xích Khuyển bùng nổ vẫn ảnh hưởng đến sự phát huy của hắn.

Rõ ràng là đồng đội, nhưng thuộc tính lại tương khắc.

Các ngươi đi ngược lại đạo trời, đã mất lòng dân, cuối cùng chắc chắn sẽ diệt vong.

Ace nói.

Một đám hải tặc, có tư cách gì bình phẩm Hải quân.

Hải quân đại diện cho chính nghĩa của biển cả.

Xích Khuyển toàn thân tỏa ra nhiệt độ cao, tức giận quát: Các ngươi hải tặc chỉ biết phá hoại trật tự biển cả, chỉ biết cướp đoạt thành quả lao động của mọi người, mới là thập ác bất xá, tội đáng muôn chết.

Nếu chính nghĩa của Hải quân thật sự có thể để mọi người sống tốt, thì sao lại có nhiều hải tặc như vậy.

Xích Khuyển, ngươi không cảm thấy chính nghĩa của Hải quân và hiện trạng tự mâu thuẫn sao.

Chính nghĩa của các ngươi chẳng lẽ là để nhiều người hơn không có cơm ăn áo mặc, sau đó ra biển trở thành kẻ thù của chính nghĩa sao.

Ace lạnh lùng nói.

Cho dù là chính nghĩa tốt đến đâu cũng không thể khiến tất cả mọi người trở thành người tốt, giống như pháp luật tốt đến đâu cũng không thể khiến tất cả mọi người an phận thủ thường, chính là sẽ có người vào tù, bởi vì các ngươi hải tặc đều là tà ác từ trong tâm, trong cơ thể có gen phạm tội.

Các ngươi không thể cứu chữa, là kẻ xấu bẩm sinh.

Xích Khuyển trực tiếp phê phán hải tặc đều là kẻ xấu bẩm sinh.

Nực cười, Thiên Long Nhân mua bán nô lệ, lạm sát vô cớ, các ngươi không quản, hải tặc cướp vàng trên trời của Thiên Long Nhân, các ngươi lại như gặp đại địch, đúng là trộm móc câu thì bị giết, trộm cả nước thì làm chư hầu.

Nếu chính nghĩa của Hải quân bất công như vậy, thì hãy để ta phá hủy nó.

Chương 3482

Viêm Quyền.

Minh Cẩu.

Bầu trời bùng cháy, lửa đối đầu dung nham, hai trái ác quỷ hệ Logia giải phóng nhiệt độ cao làm biến dạng không khí, tất cả mọi người đều cảm thấy không khí hít vào phổi đều nóng bỏng.

Thanh Trĩ rất bất lực, không chỉ kẻ địch giải phóng nhiệt độ cao, mà ngay cả đồng đội cũng liên tục giải phóng nhiệt độ cao, nhiệt độ thấp của mình ở trên chiến trường như vậy rất vất vả.

Vì vậy hắn cũng chỉ có thể phối hợp, sát thương chính giao cho đồng đội.

Cuộc đối đầu của hai trái ác quỷ nhiệt độ cao, trái Mera Mera đối đầu trái Magu Magu.

Những giọt dung nham bắn tung tóe, đám người bên dưới chỉ có thể chật vật né tránh.

Ace đã bị chặn lại.

Con trai của Roger, hôm nay ngươi không nên xuất hiện.

Xích Khuyển chiếm thế thượng phong, buông lời tàn nhẫn.

Nhưng Ace lại không hề vội vàng, thản nhiên nói: Đại tướng quả thực lợi hại, nhưng ta cũng chưa dùng hết thực lực.

Còn có bản lĩnh gì cứ lấy ra hết, ta sẽ để ngươi chết tâm phục khẩu phục.

Xích Khuyển chuyên trị các loại không phục, sẽ dùng thực lực để đánh bại đối phương hoàn toàn.

Ace lại tự tin tràn đầy, một lần nữa giải phóng ngọn lửa: Trận chiến mới chỉ bắt đầu.

Quả thực như vậy, ta còn chưa khởi động xong.

Hai người lại đối đầu, Thanh Trĩ thì ở một bên dùng nhiệt độ thấp để áp chế Ace, như vậy hai đánh một không nói là có thể nhanh chóng giành thắng lợi, cũng có thể khiến Ace không thể đột phá trong thời gian ngắn. 16.

Vì vậy vẫn cần nhóm Luffy cứu người, họ mặc đồ lặn lẻn vào đường cống ngầm, rồi đi cứu người.

Tuy ăn trái ác quỷ sẽ bị biển cả ghét bỏ, nhưng mặc đồ lặn vào là có thể cách ly nước biển, là có thể bơi được.

Đỗ Lan cười nói: Cho nên khoa học kỹ thuật mới là sức sản xuất thứ nhất, cho dù là thiết lập không khoa học như vậy cũng có thể bị khoa học khắc phục.

Tiếc là những nhà khoa học này đều là đầu óc cứng nhắc, luôn muốn thiết kế vũ khí quyết chiến đối đầu trực diện, không nghĩ đến có thể dùng những tiểu xảo khoa học kỹ thuật để lấy yếu thắng mạnh.

Ví dụ như.

Ví dụ như, ví dụ như ngay cả siêu nhân hít phải bột đá Kryptonite cũng phải chịu thua.

Chúng ta có thể gia công đá biển thành bột, rải trên chiến trường, là có thể làm tê liệt tất cả những người có năng lực trái ác quỷ.

Hoặc có thể dùng súng bắn tỉa siêu lớn, dùng đạn đá biển.

Cũng không biết tại sao giới khoa học thế giới này lại mê mẩn chiến trường trực diện.

Rõ ràng tư duy nghiên cứu phát triển vũ khí là không để kẻ địch nhìn thấy, đợi kẻ địch nhìn thấy là giết chết kẻ địch, chứ không phải là tư duy kẻ địch nhìn thấy lập tức có thể chạy.

Đỗ Lan cho rằng các nhà khoa học nên nghiên cứu loại vũ khí mà nhìn thấy rồi cũng không trốn được, chứ không phải là vũ khí nhìn thấy rồi có thể né, có thể chạy.

Điểm danh phê bình Pacifista, người máy hình người, đứng thành một hàng giải phóng tia laser, tuy trông có vẻ hoành tráng, nhưng kẻ địch có thể chạy thoát.

Còn nếu sử dụng bột đá biển, một hơi rải khắp chiến trường, để những người có năng lực trái ác quỷ trải nghiệm một chút cái gì gọi là bất ngờ.

Có lẽ là vì bây giờ còn chưa đến thời Chiến Quốc, mọi người còn chưa điên cuồng đến mức nghiên cứu cách giết kẻ địch.

Địch Ny Toa nói.

Chiến tranh phát triển cũng là từng chút một, ban đầu chiến tranh giống như một cuộc thi đấu thể thao, mọi người hẹn một nơi đánh một trận, đánh xong là về nhà.

Cho dù có thua, thường cũng không chết, mà là chờ người nhà đến chuộc.

Đến thời Xuân Thu, chính là Xuân Thu vô nghĩa chiến, chiến tranh đã không còn là thi đấu thể thao, đại bộ phận là tranh đoạt gia sản, tranh đoạt đất đai, mức độ ngày càng khốc liệt.

Lúc này kẻ thua về cơ bản là không sống nổi, chắc chắn sẽ bị chém chết, dù sao mục đích đánh trận là để cướp bóc.

Đến thời Chiến Quốc, thì càng trực tiếp hơn, tất cả mọi người đều nghiên cứu làm thế nào để dùng cái giá nhỏ nhất tiêu diệt nhiều kẻ địch hơn, tiêu diệt sinh lực của kẻ địch đã là một nhận thức chung.

Chiến tranh chưa bao giờ thay đổi, nhưng phương thức và mục đích của chiến tranh luôn thay đổi.

Trên biển cả, Địch Ny Toa cho rằng chiến tranh hiện tại còn chưa phát triển đến mức độ không từ thủ đoạn, nhiều nhất chỉ là trình độ thời Xuân Thu.

Xuân Thu vô nghĩa chiến, nhưng trình độ chiến tranh quả thực rất bình thường, vẫn là phong cách đối đầu trực diện, đến cuối thời Xuân Thu mọi người mới bắt đầu tìm tòi các cách đánh khác nhau.

Bây giờ hải tặc và hải quân chắc cũng ở trình độ Xuân Thu, tìm tòi đều là kỹ thuật đối đầu trực diện, không có những thứ hoa mỹ như Đỗ Lan nghĩ.

Đỗ Lan là người thật sự đã trải qua chiến tranh hiện đại, cân nhắc chắc chắn đều là làm thế nào để dùng cái giá nhỏ nhất, hiệu quả nhất để tiêu diệt kẻ địch.

Chiến tranh hiện tại, không phải là theo đuổi việc sát thương hiệu quả, mà chỉ là xung kích, hải tặc không ngừng xung kích hải quân, muốn đè bẹp hải quân.

Hải quân thì nhất định phải giữ vững trận địa, không để hải tặc xuyên qua trận địa.

Hai bên cứ thế đối đầu trực diện, không có vòng vo xen kẽ, cũng không có đội dự bị, chính là toàn quân tấn công, không có chút chiến thuật nào.

Hải quân cũng vậy, không xây dựng công sự chiến hào, cũng không có lô cốt pháo đài, cứ đứng trên bãi biển nghênh địch, thể hiện một sự dũng cảm đáng khen.

Còn có là khoảng cách giữa cao thủ và lính quèn quá lớn, lính quèn căn bản không thể quyết định cục diện chiến trường.

Một khi chiến lực cao cấp phân định thắng bại, lính quèn sẽ trực tiếp thua.

Giống như trongTam Quốc Diễn Nghĩacác võ tướng đơn đấu vậy, nhưng thắng thua của võ tướng trong tiểu thuyết không thể quyết định thắng bại của chiến dịch.

Còn ở đây kết quả đơn đấu có thể trực tiếp quyết định thắng bại của chiến dịch, lính quèn thật sự là làm nền.

Đỗ Lan cho rằng vẫn phải xem cuộc đối đầu của các cao thủ.

Nhưng cuộc đối đầu của các cao thủ sẽ không nhanh chóng phân định thắng bại như vậy, Ace và Xích Khuyển, hai đỉnh cao của hệ lửa, mỗi người một vẻ.

Lửa đối đầu dung nham, về mặt nhiệt độ thực ra giới hạn trên của lửa cao hơn, dù sao dung nham cũng chỉ là đá tan chảy, nhiệt độ thường ở mức hơn một nghìn độ C.

Còn khái niệm của lửa thì nhiều hơn, tùy theo trạng thái khác nhau, từ vài trăm độ đến năm nghìn độ, biên độ rất lớn.

Nhiệt độ cao năm nghìn độ, chắc chắn cao hơn dung nham.

Thanh Trĩ có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ xung quanh đang không ngừng tăng lên, điều này rõ ràng không phải do Xích Khuyển gây ra, vì hắn cũng đang đổ mồ hôi.

Trước có lửa sau mới có dung nham.

Xích Khuyển, ngươi đừng quên điều này.

Ace bắt đầu nghiêm túc, nhiệt độ ngọn lửa trên người thay đổi, từ ngọn lửa màu cam bình thường biến thành ngọn lửa màu xanh nhiệt độ cao.

Màu sắc của ngọn lửa đại diện cho nhiệt độ, màu cam, màu xanh, màu trắng.

Màu xanh còn chưa phải là mạnh nhất của Ace, hắn bình tĩnh nói: Khởi động kết thúc rồi, tiếp theo ta sẽ đánh bại các ngươi.

Ngọn lửa màu xanh lại tiếp tục tăng nhiệt, thành màu trắng. 17.

Đồng thời, tia sét Bá Khí màu đen đỏ cũng trực tiếp giải phóng, tay phải là ngọn lửa trắng, tay trái là sấm sét đen, đây chính là trạng thái mạnh nhất của Ace: Hôm nay ta cũng phải tung ra thực lực thực sự.

Biểu cảm của hai vị Đại tướng đều đông cứng lại, vừa rồi họ còn cảm thấy mình có cơ hội thắng, nhưng bây giờ niềm tin đó cũng bắt đầu lung lay.

Phật chi Sengoku đứng trên tường thành nhìn thấy cảnh này, hai mắt cũng không khỏi trở nên lạnh lùng: Trái ác quỷ thức tỉnh, Bá khí bao bọc.

Roger, ngươi thật sự có một đứa con trai tốt.

Garp, ngươi thật sự tội lỗi sâu nặng, nếu không phải ngươi bảo vệ nó, bây giờ chúng ta đã có thể bớt đi một kẻ địch mạnh.

Lúc này, sắc thái của Ace là lạnh, nhưng nhiệt độ lại cao.

Các ngươi lui ra, kẻ địch này giao cho ta.

Phật chi Sengoku biết không thể dựa vào Đại tướng nữa, ông là Nguyên soái cũng phải ra tay.

Trái ác quỷ hệ Huyễn thú, mới có tư cách chiến đấu với một kẻ địch mạnh như vậy.

Sengoku, ông là cùng thời với ông nội tôi phải không.

Ông muốn xử tử đồng đội của mình sao.

Không chỉ các ngươi hải tặc sẽ vì tiến lên mà từ bỏ đồng bạn, chúng ta Hải quân cũng sẽ vì chính nghĩa mà từ bỏ kẻ phản bội.

Phật chi Sengoku nghiêm túc nói, làn da của ông tỏa ra ánh sáng vàng, đây chính là sự lợi hại của trái ác quỷ Huyễn thú.

Trái ác quỷ Huyễn thú hoàn toàn vượt qua sự hiểu biết, căn bản không biết sẽ có năng lực gì.

Ace nói: Ngươi muốn chiến, vậy thì chiến.

Chàng trai trẻ, đừng tưởng rằng nắm vững trái ác quỷ thức tỉnh, Bá khí bao bọc là thiên hạ vô địch, thế giới này rộng lớn lắm.

Giọng Sengoku vừa dứt, cả người ông đều biến thành một pho tượng Phật bằng vàng.

Sau khi biến thân, không chỉ là sự thay đổi về ngoại hình, mà còn giúp ông có được trí tuệ và chiến kỹ của Phật, đây chính là sự mạnh mẽ của hệ Huyễn thú, hoàn toàn không nói lý lẽ.

Có thể biến ảo tưởng thành hiện thực, Huyễn thú chính là những con thú trong ảo tưởng, trong ảo tưởng chúng có các loại năng lực thần kỳ.

Mà trái ác quỷ hệ Huyễn thú có thể biến toàn bộ năng lực ảo tưởng thành hiện thực, Phật cũng là tồn tại trong ảo tưởng, nhưng bây giờ ngài đã giáng lâm nhân gian.

Chương 3483

Trí tuệ của Phật không có giới hạn.

Đi về bến bờ bên kia đi.

Sengoku dự đoán kết cục của Ace.

Ace siết chặt nắm đấm, hai nắm đấm đen trắng mang theo uy lực dời non lấp biển, đánh về phía kẻ địch mạnh mới.

Trận chiến này hắn tuyệt đối sẽ không lùi bước, nhất định phải cứu được ông nội.

Garp thấy Sengoku ra tay, cũng rất bi thương, một bên là đứa cháu mà mình tự hào, một bên là đồng đội mà mình đã giao phó sinh mạng, bất kể ai thua ai thắng, ông đều không vui.

Xích Khuyển và Thanh Trĩ đối mặt với Hỏa Quyền Ace, kẻ đã thức tỉnh Trái Ác Quỷ và đồng thời tu luyện Bá Khí Triều Quanh đến đỉnh điểm, cũng không thể không lùi bước.

Nhiệt độ của Ace còn cao hơn cả bọn họ.

Chỉ có Thủy sư Đô đốc Chiến Quốc, người nắm giữ trí tuệ của Phật, mới có thể giao chiến với hắn.

Hệ Huyễn Thú là hệ Trái Ác Quỷ mạnh mẽ và bí ẩn nhất trên biển cả, có khả năng biến những huyễn tưởng thần bí thành sức chiến đấu thực thụ.

Phật, còn được gọi là người giác ngộ, lĩnh hội đại trí tuệ, đạt đến bờ bên kia, niết bàn tái sinh.

Tóm lại không phải người bình thường, mà là người siêu phàm thoát tục.

Nếu nói người bình thường là mấy đứa nhóc mẫu giáo, thì Phật chí ít cũng là tiến sĩ, khoảng cách rất lớn.

Trái Ác Quỷ Huyễn Thú hình thái Đại Phật, ăn vào là có thể nắm giữ sức mạnh của Phật, giúp cho sức chiến đấu của Chiến Quốc nghiền ép thiên hạ.

May mà Ace cũng không phải người thường, mà được mệnh danh là người mạnh nhất dưới Tứ Hoàng.

Trận chiến của hai người vừa bắt đầu đã khuấy động phong vân, dời non lấp biển.

Mỗi một đòn của vị Đại Phật vàng ròng đều rung chuyển trời đất, bàn tay tựa như tường thành đẩy Ace ra ngoài.

Ngọn lửa và tia sét của Ace tuy mạnh mẽ, nhưng đối mặt với Phật, vẫn tỏ ra yếu thế.

Nhưng hắn không hề bỏ cuộc, tiếp tục phát động tấn công mãnh liệt.

Chiến Quốc cũng không hề tỏ ra ung dung.

Lão rất khó hiểu tại sao Ace lại có thực lực mạnh đến vậy, một hải tặc ở tuổi này đáng lẽ vẫn còn đang làm tạp vụ, kết quả Ace lại có thể đối đầu với cường giả cấp Đô đốc.

Ngọn lửa trắng nóng rực kia, còn có tia sét đen của Bá Vương Sắc Bá Khí Triều Quanh, tuổi còn trẻ đã thông thạo đến thế, lẽ nào đối phương đã bắt đầu tu luyện từ trong bụng mẹ.

Chiến Quốc phải tập trung tinh thần, vì chỉ cần lơ là một chút là có thể bị đánh bại.

Phật Chưởng của lão sẽ đánh tan bất kỳ kẻ địch nào dám thách thức Hải quân.

Ầm, Ace lại bị đánh trúng lần nữa, chỉ cảm thấy linh hồn cũng bị chấn động.

Đòn tấn công của đối phương vô cùng quỷ dị, tuyệt đối không chỉ nhắm vào thân thể, mà dường như đánh thẳng vào linh hồn.

Đồng thời, ngọn lửa và tia sét của hắn đều không thể xuyên thủng lớp phòng ngự của pho tượng Phật vàng kia, cứ tiếp tục thế này, trận chiến sẽ biến thành trận chiến kéo dài.

Hơn nữa, xung quanh còn có hai Đại tướng Thanh Trĩ và Xích Khuyển đang lăm le, rất bất lợi cho mình.

Ace hiểu rõ Viêm Lôi Hình Thái của mình không thể duy trì lâu, quá hao tổn thể lực.

Hải quân dùng chiến thuật xa luân chiến, Ace có mạnh đến mấy cũng rất vất vả.

Khắc Bỉ nhìn thấy những Hải quân bên cạnh lần lượt ngã xuống, cậu rất sợ hãi.

Lần đầu tiên tham gia một trận chiến quy mô lớn đã thảm liệt như vậy, kẻ địch như thủy triều, căn bản không thể ngăn lại, nhìn máu tươi và tay chân tàn phế, nỗi sợ hãi ập đến.

Trước đây dù cũng từng tham gia các trận chiến nhỏ, nhưng chưa bao giờ có nhiều người chết như vậy, càng chưa từng có cảnh lấp hố người, từng đợt từng đợt đẩy Hải quân vào chỗ chết.

Trận chiến này quá tàn nhẫn, mạng của lính quèn cũng là mạng người.

Binh sĩ Hải quân người trước ngã xuống người sau lại tiến lên, không ngừng phát động phản công vào hải tặc, ngăn chặn bước tiến của chúng.

Thuộc hạ của Ace cũng toàn là nhân tài, thậm chí trong đó còn trà trộn không ít thuộc hạ của Râu Trắng.

Là hải tặc, chắc chắn có rất nhiều phần tử hiếu chiến thích hóng chuyện không chê chuyện lớn.

Giết.

Hai bên dường như không biết chết là gì.

Ý nghĩa của trận chiến này rốt cuộc là gì.

Khắc Bỉ không thể không đặt ra một câu hỏi, sau khi trận chiến này kết thúc rốt cuộc có thể mang lại điều gì.

Cậu cảm thấy ngoài thù hận ra, chẳng có gì cả.

Khắc Bỉ đứng tại chỗ, không biết nên làm thế nào, cậu muốn thoát khỏi chiến trường đầy chết chóc và vô nghĩa này.

Nếu nói cuối cùng chiến thắng, thế giới sẽ tốt đẹp hơn, cậu cũng không ngại hy sinh, nhưng sự hy sinh trước mắt này có ý nghĩa gì.

Không có ý nghĩa, chết là chết, không thể thay đổi được gì cả, thậm chí còn bị chế giễu.

Cái chết này không có ý nghĩa.

Lúc này Tân Hải Quân nên làm gì.

Khắc Bỉ biết mình nên chiến đấu với sự hèn nhát của bản thân, nhưng vấn đề là cậu thật sự không muốn chết một cách vô nghĩa.

Đây là một cuộc chiến tranh phi nghĩa.

Xuân Thu vô nghĩa chiến, vì phần lớn các cuộc chiến tranh đều bùng nổ để tranh đoạt tài nguyên, giữa gia đình và gia đình, giữa gia tộc và gia tộc, giữa quốc gia và quốc gia, chủ yếu là cướp bóc.

Hình thức chiến tranh ôn hòa nhã nhặn trước đây đã biến mất, chiến tranh thời Xuân Thu chính là để cướp bóc.

Khắc Bỉ vô cùng rối rắm, cho rằng nó vô nghĩa.

Nhưng theo Vương Luffy, có thù hận là đủ rồi, thù hận cũng là sức mạnh, khi thù hận đủ nhiều, tự nhiên sẽ bùng nổ.

Hắn rất rõ, tư tưởng Tân Hải Quân dù có nói rách cả mép, cũng rất khó thực hiện.

Vì không phải người dạy người, mà là sự việc dạy người.

Con người đều bị ép mà ra, nếu Cựu Hải Quân không làm xằng làm bậy, không phá hoại uy tín của mình, rất nhiều Hải quân sẽ không kiên định đứng về phía Tân Hải Quân.

Bởi vì con người đều có tính lười biếng, bình thường nghe tư tưởng Tân Hải Quân cũng thôi, dù sao cũng không cần thực hiện, mọi người cứ coi như nghe cho vui.

Khi thật sự xảy ra xung đột, rất nhiều người sẽ đứng về phía Cựu Hải Quân, dù sao Cựu Hải Quân cũng là người trả lương thực sự.

Tân Hải Quân tuy nói rất hay, nhưng không có uy tín, khi thật sự xảy ra xung đột, rất nhiều người sẽ không kiên định ủng hộ Tân Hải Quân, đây cũng là điều không thể tránh khỏi.

Cho nên Tân Hải Quân một mặt phải xây dựng uy tín, một mặt cũng phải chờ Cựu Hải Quân phá hoại uy tín.

Những trận chiến vô nghĩa như thế này càng nhiều, Cựu Hải Quân càng sớm tiêu đời.

Sẽ có càng nhiều Hải quân kiên định lựa chọn Tân Hải Quân.

Dù sao nếu Cựu Hải Quân làm rất tốt, còn cần Tân Hải Quân làm gì.

Nhưng Tân Hải Quân cũng không thể không làm gì cả, hắn ra lệnh cho các thành viên cốt cán là cố gắng hết sức bảo vệ Hải quân, tiến hành công tác cứu viện.

Chương 3484

Còn việc tấn công hải tặc, cứ giao cho các Trung tướng đại diện là Vương Luffy là được.

Vương Luffy cũng là Trung tướng, hắn đứng xung quanh đài hành hình, tạo thành phòng tuyến cuối cùng.

Hắn tuy cũng không mong Tạp Phổ chết, nhưng hắn cần Cựu Hải Quân làm xằng làm bậy.

Đây chính là mâu thuẫn.

Vương Luffy bày tỏ hắn không thích những gì Cựu Hải Quân làm, nhưng lại cần Cựu Hải Quân gia tăng cường độ.

Không thích làm xằng làm bậy, nhưng lại cần hành động xằng bậy.

Nhưng Vương Luffy không cần làm gì nhiều, vì Cựu Hải Quân chắc chắn sẽ chọn làm xằng làm bậy, đây không phải là vấn đề Cựu Hải Quân tà ác hay không, mà là do quy tắc của trò chơi quyết định.

Cựu Hải Quân gắn liền với Thiên Long Nhân, đồng thời chi phí vận hành ngày càng cao, thu nhập ngày càng ít, tất yếu sẽ làm rất nhiều việc tranh đoạt tài nguyên, tất yếu sẽ cắt giảm cơ hội cho tầng lớp bình dân.

Mà làm những việc này, tự nhiên sẽ khiến tầng lớp bình dân ngày càng bất mãn.

Cựu Hải Quân sẽ dùng hình phạt nghiêm khắc, ví dụ như hành động xử tử Tạp Phổ để răn đe tầng lớp bình dân, nhưng lại không hiểu đạo lý kẻ sĩ không sợ chết, sao lại lấy cái chết ra dọa.

Đợi đến khi tầng lớp bình dân thực sự tràn đầy thù hận, họ đến cả cái chết cũng không sợ.

Cựu Hải Quân không có cách nào thay đổi, cho nên Vương Luffy mới thành lập Tân Hải Quân.

Tạp Phổ nhìn thấy sự hy sinh của những người nối gót nhau, đau lòng đến rơi nước mắt, lớn tiếng hét: Đừng vì ta mà đánh nhau nữa, không đáng, căn bản không đáng.

Lão gia, ông chờ đó, bất kể phải trả giá lớn đến đâu, tôi cũng sẽ cứu ông.

Ace nói.

Đừng có phân tâm, tiểu tử.

Chiến Quốc gầm lên một tiếng, Phật Chưởng vỗ một cái, như đập ruồi muỗi mà đập Ace vào tường thành.

Tường đá của tổng bộ dày đến năm mươi mét, trực tiếp bị Ace đục thủng.

Nếu không phải Ace có Bá Khí bảo vệ toàn thân, một đòn này xương cốt toàn thân đều phải vỡ nát.

Mũ bay mất, tóc đầy đá vụn, Ace lảo đảo đứng dậy, biết rõ kỹ thuật của kẻ địch không tầm thường, trạng thái tâm thể kỹ dung hợp hoàn mỹ, đạt đến mức hoàn hảo, không chút sơ hở.

Mình đã thử rất nhiều lần, nhưng đối phương như một cỗ máy chính xác luôn có thể phòng ngự không sai sót, đồng thời nắm bắt bất kỳ sơ hở nào để phản kích, mỗi lần phản kích đều như một đòn tất sát.

Tâm thể kỹ đều ở đẳng cấp của Phật.

Ace có chút kiệt sức, trước đó đã đối chiến với hai Đại tướng, bây giờ lại đại chiến ba trăm hiệp với Phật chi Chiến Quốc, thể lực tiêu hao vô cùng nhanh chóng.

Thức tỉnh Trái Ác Quỷ, Bá Khí Triều Quanh, tuy uy lực lớn, nhưng đều không phải là chiêu thức để đánh lâu dài.

Khí lực của hắn đã hao tổn gần hết rồi.

Xích Khuyển liếc mắt một cái đã nhận ra Ace đã đến giới hạn: Chúng ta cùng nhau bắt hắn.

Muốn lấy nhiều đánh ít sao.

Ace mỉa mai hỏi.

Ngươi là con trai của Roger, đáng để chúng ta coi trọng. 18.

Xích Khuyển không cảm thấy hèn hạ, ngược lại còn cho rằng nên làm như vậy.

Cho dù ta không còn thể lực, cũng không phải các ngươi có thể đối phó.

Ace thở hổn hển, cố gắng hít vào nhiều oxy hơn, hy vọng có thể nhanh chóng hồi phục.

Sau đó hắn nhắm mắt lại, hắn biết rất rõ lúc này phải dựa vào Kiến Văn Sắc Bá Khí, nếu không mình không thể chống lại kẻ địch có tâm thể kỹ hoàn hảo.

Bị cường địch vây công, Ace càng lúc càng bình tĩnh, từ khi ra khơi hắn đã không ngừng thách thức cường giả, dưới sự dạy dỗ của ba vị sư phụ, hắn đã nắm vững Bá Khí và Trái Ác Quỷ, thực lực tuyệt đối là mạnh nhất trong thế hệ trẻ, thậm chí sớm đã có thể thách thức Tứ Hoàng.

Nhưng Ace cũng không phải toàn năng, Kiến Văn Sắc Bá Khí chính là điểm yếu của hắn.

Trái Mera Mera, Vũ Trang Sắc Bá Khí, Bá Vương Sắc Bá Khí đều có thể trực tiếp nâng cao sức chiến đấu, tu luyện cũng dễ dàng, nên Ace đã sớm phát triển các kỹ năng này, chỉ có Kiến Văn Sắc Bá Khí rất trừu tượng.

Kiến Văn Sắc Bá Khí rất trừu tượng, nói là có thể quan sát kẻ địch, thậm chí nhìn trộm tương lai, nhưng làm thế nào.

Chỉ có thể dựa vào thiên phú, ví dụ như Enel, hắn có Kiến Văn Sắc Bá Khí rất mạnh, phối hợp với Trái Goro Goro của mình, thậm chí có thể giám sát cả hòn đảo.

Đương nhiên dù là Enel cũng chưa đến mức nhìn trộm tương lai, nhưng Kiến Văn Sắc Bá Khí quả thực có chức năng dự đoán tương lai.

Ace cũng có Kiến Văn Sắc Bá Khí, điều này rất chắc chắn, nhưng hắn không giỏi sử dụng nó, đừng nói đến việc dự đoán tương lai, ngay cả việc quan sát động tác chiến đấu của kẻ địch cũng rất khó khăn.

Vì vậy, hắn không thích dùng Kiến Văn Sắc Bá Khí, dù sao đối thủ trước đây dùng Trái Ác Quỷ và Bá Khí hai chọn một là được rồi, nhưng lần này đối mặt với xa luân chiến của Hải quân, Ace phải giải phóng toàn bộ tiềm năng của mình, Kiến Văn Sắc Bá Khí cũng phải dùng, hơn nữa phải đạt đến mức dự đoán tương lai.

Không biết thiên phú của mình có đủ không, Ace cũng không biết, nhưng hắn sẽ không lùi bước.

Đã bỏ cuộc rồi sao.

Dù ngươi có nhắm mắt chờ chết, chúng ta cũng sẽ không nương tay.

Ace không nói gì, Kiến Văn Sắc Bá Khí từ từ mở ra, lúc này hắn đã tập trung đến cực điểm, dù sao đây cũng là chiến trường sinh tử, toàn bộ năng lượng trong cơ thể đều bị ép ra ngoài.

Lên, không cho hắn cơ hội thở dốc.

Chiến Quốc ra lệnh cho hai vị Đại tướng ra tay.

Kỷ Băng Hà.

Minh Cẩu.

Một lạnh một nóng, hai chiêu thức mạnh mẽ bao trùm lấy kẻ địch.

Tường thành của tổng bộ đều bị đóng băng, băng giá không ngừng lan rộng, khí lạnh đóng băng cả không khí.

Đồng thời, dung nham của Xích Khuyển không ngừng kéo dài, muốn xuyên thủng cơ thể kẻ địch.

Khí lạnh bức người, giảm tốc độ.

Dung nham nóng bỏng, hoàn thành việc tiêu diệt.

Hai người phối hợp rất ăn ý.

Ngay khi mọi người nghĩ rằng Ace sắp bó tay chịu trói, Ace lại động, trong gang tấc, lại vô cùng ung dung.

Biên độ động tác cực nhỏ, nhưng lại hiểm hóc né được tia dung nham bắn tới.

Xích Khuyển ngẩn người, không ngờ động tác của đối phương lại quỷ dị đến vậy.

Kiến Văn Sắc Bá Khí sao.

Vẫn là Chiến Quốc lão luyện, nhìn ra sự thay đổi của Ace.

Ace không nói gì nữa, bây giờ đã không còn sức lực, Kiến Văn Sắc Bá Khí đối với hắn cũng là một thứ xa lạ, bây giờ khó khăn lắm mới nắm bắt được cảm giác, chắc chắn phải tiếp tục duy trì.

Phản công.

Động tác của Ace không hề nhanh hơn, nhưng hắn có khả năng dự đoán, đồng thời dự đoán quỹ đạo di chuyển của cả ba người, nên chỉ cần tính toán trước là có thể đánh trúng kẻ địch.

Xích Khuyển thấy kẻ địch lao tới, vừa định di chuyển thì đã bị nhiệt độ cao nóng rực lướt qua, quần áo bốc cháy, hai chân cũng bị bỏng.

Thanh Trĩ phóng ra khiên băng cứng, nhưng tia sét đen lại trực tiếp cách sơn đả ngưu, vòng qua phòng ngự mà đánh trúng mình một cách chính xác, cơ thể lập tức tê dại.

Sau đó là Chiến Quốc, tâm thể kỹ của lão lại một lần nữa nâng lên đẳng cấp Phật, cho dù Ace dự đoán được động tác của mình, cũng khiến đối phương không thể lay chuyển.

Cho dù ngươi có thể dự đoán tương lai, bây giờ sức tấn công của ngươi không thể phá phòng ngự, ba giây sau, bốn giây sau, thậm chí mười giây sau, đòn tấn công của ngươi vẫn không thể phá phòng ngự.

Chiến Quốc cho biết phòng ngự của mình không phải là thứ có thể bị phá giải trong vài giây ngắn ngủi.

Dự đoán tương lai không phải là dự đoán vô hạn, cũng chỉ là một hai giây, không thể thực hiện được việc lật ngược thực lực.

Ace tấn công cả hai bên, ngọn lửa trắng và tia sét đen đồng thời tấn công, tích tiểu thành đại, hy vọng có thể phá vỡ hình thái Trái Huyễn Thú.

Phật chi Chiến Quốc hai tay chắp lại, bất động như núi.

Ông ơi, con đến cứu ông đây.

Đúng lúc này, Luffy, Tác Long, Sơn Trị cuối cùng cũng đã từ cống ngầm lẻn vào pháp trường, Luffy nhảy phắt lên đài hành hình.

Luffy.

Tạp Phổ không ngờ cả Luffy cũng đến.

Luffy không nói nhảm, lập tức phá vỡ gông cùm trên người Tạp Phổ, nói: Mau chạy đi, thuyền ở ngay bên ngoài.

Chạy.

Vương Luffy cũng đã đến đài hành hình, nói: Có phải là quá không coi ta ra gì rồi không.

Lại là ngươi.

Luffy cũng không ngờ lúc này lại gặp phải một kẻ khó nhằn như vậy.

Chính là ta đây, muốn cứu người thì qua ải của ta trước đã.

Vương Luffy nói.

Chương 3485

Ngươi tránh ra, nếu không ta thật sự sẽ ra tay đó.

Luffy nói.

Tạp Phổ nghiêm túc nói: Để cháu trai của ta rời đi.

E rằng không ai có thể rời đi được rồi, dù sao đây cũng không phải là nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

Vương Luffy nói.

Tạp Phổ nắm chặt nắm đấm, nói: Vậy thì ta cũng chỉ có thể không khách khí với ngươi nữa.

Tạp Phổ.

Chiến Quốc phát hiện có biến ở đài hành hình, không khỏi phân tâm.

Chính là lúc này.

Trong dự đoán của Kiến Văn Sắc Bá Khí, vì Chiến Quốc phân tâm, đòn tấn công của mình sẽ có hiệu quả.

Đây là cơ hội ngàn năm có một, Ace dốc toàn lực, hai tay bắt chéo, dung hợp ngọn lửa và tia sét làm một, gầm lên, gào thét, rống lên tên chiêu thức: Động Cảm Quang Ba.

Hai luồng năng lượng hợp thành một tia sáng đen trắng hỗn hợp, bắn thẳng vào Chiến Quốc.

Kim thân của Phật bị đánh vỡ, Chiến Quốc lập tức bị đánh bay ra ngoài mấy trăm mét, trực tiếp bị đánh ra khỏi chiến trường, không rõ tung tích.

Mà Ace cũng đã hết sức, quỳ một gối xuống đất.

Thuyền trưởng.

Các thuyền viên lập tức muốn xông lên bảo vệ thuyền trưởng.

Bên kia trên đài hành hình, trận chiến cũng đã bắt đầu, Tạp Phổ biết thực lực của Vương Luffy, Thiết Quyền trực tiếp đánh ra, không có bất kỳ kỹ xảo nào, chỉ có sức mạnh thuần túy.

Không khí bị nén đến phát ra tiếng rên rỉ, nhiệt độ cũng tăng lên rất nhiều.

Vương Luffy nhìn Thiết Quyền tấn công, cũng vận dụng Vũ Trang Sắc Bá Khí bao bọc nắm đấm, hung hãn phản kích.

Ầm.

Đài hành hình bằng gỗ vỡ tan tành trong dư chấn từ cú va chạm của hai nắm đấm, tất cả mọi người đều mất trọng lượng rơi xuống.

Tuy nhiên, dù đài hành hình cao hai mươi mét, nhưng đối với cao thủ thì rơi xuống cũng không là gì, hai chân tiếp đất, tiếp tục chiến đấu.

Tạp Phổ bây giờ là để bảo vệ cháu trai, thực ra ông đã biết từ lâu rằng bọn họ chắc chắn sẽ đến.

Tuy ông không mong cháu trai đến, nhưng biết làm sao được, ai bảo chúng là những đứa trẻ tốt.

Luffy, đi giúp Ace đi, ở đây giao cho ông.

Tạp Phổ nói.

Trước đó ông không phải rất bình thản sao.

Bây giờ sao lại bắt đầu phản kháng rồi.

Vương Luffy hỏi.

Ta chết không sao, nhưng những đứa cháu đáng yêu của ta không thể chết được.

Tạp Phổ nói: Cuộc đời của chúng mới chỉ bắt đầu.

Ông không phản kháng Hải quân, nhưng lại nuôi dạy con cái mình phản kháng Hải quân.

Con trai ông là Long, cháu trai ông là Ace và Luffy, đều là kẻ thù của Hải quân.

Đó là lựa chọn của chúng, ta chỉ tôn trọng mà thôi.

Nói cho cùng vẫn là Hải quân không còn sức hấp dẫn đối với người trẻ tuổi nữa.

Đã từng có thời, ai cũng muốn trở thành Hải quân, nhưng bây giờ chỉ có trẻ em ở những vùng xa xôi mới cho rằng Hải quân là có tiền đồ, chỉ cần là nơi thông tin lưu thông, người trẻ tuổi đều không thích Hải quân.

Chỉ có một số kẻ cố chấp già cỗi vẫn tin vào Hải quân, nhưng người già rồi cũng sẽ ra đi, không có người trẻ tuổi gia nhập, Hải quân căn bản không có tương lai.

Tạp Phổ cũng rất bi thương, ông biết rõ người trẻ tuổi gia nhập Hải quân ngày càng ít, thái độ của mọi người đối với Hải quân rất không tốt.

Đây chính là sự thay đổi của thời đại.

Vương Luffy cho rằng điều này hoàn toàn bình thường, đừng nói là Hải quân, ngay cả chế độ nghị hội của Hy Lạp cổ đại, Chu lễ của nhà Chu chẳng phải cũng vậy sao.

Ban đầu mọi người đều sẵn lòng chết để bảo vệ nghị hội và Chu lễ. nhưng sau này lại cảm thấy nghị hội và Chu lễ có đạo mới ủng hộ, vô đạo thì nên cải cách. cuối cùng thế hệ trẻ lại cho rằng nghị hội và

Chu lễ đều là rác rưởi, đều nên vứt bỏ.

Hải quân rõ ràng cũng như vậy, trong mắt thế hệ cũ, Hải quân là số một, nhưng sau này cảm tình của mọi người đối với Hải quân ngày càng kém.

Có người cho rằng Hải quân có ưu điểm, cũng có khuyết điểm, nên sửa đổi cho tốt.

Đến cuối cùng, mọi người chỉ cảm thấy Hải quân nên bị ném vào thùng rác của lịch sử.

Đây chính là bánh xe lịch sử, nghiền nát một cách vô tình.

Tạp Phổ, với tư cách là thế hệ ủng hộ Hải quân, cho rằng Hải quân là sức mạnh cần thiết.

Mà con trai ông là Long lại cho rằng Hải quân có rất nhiều khuyết điểm, phải thay đổi.

Đến Luffy, sức hấp dẫn của hải tặc lớn hơn Hải quân rất nhiều.

Mỗi thế hệ một khác, khoảng cách quan niệm chính là lớn như vậy.

Xã hội tự do, tức là tự do trong khuôn khổ pháp luật, điều này sẽ thay đổi.

Còn đạo đức tự do sẽ được duy trì lâu dài, vì đạo đức thuần túy chính là thực tiễn bảo vệ lợi ích của người khác.

Cái gì là đức, cái gì là người có đức.

Đức chính là bảo vệ lợi ích của người khác.

Cái gì là đạo.

Đạo là phương pháp thực tiễn.

Đạo đức là thực tiễn bảo vệ lợi ích của người khác.

Đạo đức tự do, chính là bảo vệ người khác.

Nhưng điều này cần sự tự giác, phần lớn mọi người không có.

Vì vậy cần có pháp luật, nhưng sự hạn chế của Pháp gia đã định trước rằng xã hội tự do không thể trường tồn, cần phải thường xuyên thay đổi, đây cũng là nguyên nhân những người kiên trì đạo đức tự do không thể tin tưởng vào xã hội tự do.

Bởi vì xã hội tự do không hoàn hảo, đương nhiên ngược lại đạo đức tự do cũng không hoàn hảo, dù sao trình độ đạo đức của mỗi người đều không giống nhau.

Mâu thuẫn giữa xã hội tự do và đạo đức tự do chính là mâu thuẫn chủ yếu giữa Tạp Phổ và Roger, tuy họ đều muốn giúp đỡ người khác, đều sẵn lòng hy sinh vì người khác, nhưng tiêu chuẩn của họ không giống nhau, không thể hợp tác lâu dài.

Tuy nhiên, bây giờ Tạp Phổ lại đang đối đầu với xã hội tự do, vì ông muốn bảo vệ hai đứa cháu trai, nên không thể không đối mặt với kết cục không giữ được tiết tháo cuối đời.

Cả đời cần cù chăm chỉ, nhưng bây giờ lại phải chống lại Hải quân.

Ông ơi, chúng ta mau rút lui thôi.

Luffy đến để cứu người, không phải để chiến đấu, cậu cảm thấy có thể rút lui rồi.

Con đưa Ace đi trước, nó đã tiêu hao quá nhiều thể lực, ông sẽ cầm chân bọn họ.

Tạp Phổ biết rõ tình hình của Ace rất tệ, một mình đối mặt với xa luân chiến, chắc chắn đã không trụ nổi nữa.

Nhưng.

Tương lai là của các con, những người trẻ tuổi, ông đã già rồi.

Tạp Phổ biết rất rõ lúc này, lựa chọn tốt nhất chính là dùng cái mạng già của mình để bảo vệ sinh mệnh trẻ.

Ông quả nhiên là tinh thần totem của Tân Hải Quân.

Vương Luffy nói: Thôi được, vậy ta sẽ nương tay một chút, giả vờ chiến đấu với các người, đợi viện quân của các người đến, các người hãy đi.

Cái gì.

Mọi người nghe không hiểu, không biết Vương Luffy rốt cuộc có ý gì.

Ta nói rất rõ rồi mà, ta giả vờ đánh với các người, các người có thể bảo toàn thể lực.

Chúng tôi không có viện quân.

Luffy nói.

Sao lại không có viện quân.

Ta biết Long cũng đã hành động rồi, hơn nữa là hành động rất bí mật, tình báo của ta không có một chút tin tức nào.

Hắn chắc chắn đang che giấu hành tung, đến cứu người.

Chỉ là bây giờ hắn chưa xuất hiện mà thôi, dù sao hắn cũng là con trai của Anh hùng Hải quân.

Tạp Phổ không nghi ngờ Long sẽ xuất hiện: Vì ta mà gây ra nhiều động tĩnh như vậy, ta thật sự có chút áy náy.

Có khiến ông nhớ lại thời trẻ không.

Vương Luffy cười nói.

Luffy thầm nghĩ cha mình cũng sẽ đến sao.

Cũng phải, ông nội sắp bị xử tử, là con trai mà không xuất hiện thì quả thực quá đáng.

Nhưng bây giờ dù có viện quân, cũng không dễ dàng xông vào được, họ đã bị Hải quân bao vây rồi.

Quả thực có chút.

Tạp Phổ quả thực đã nghĩ đến trước đây: Đã lâu lắm rồi không có trận chiến quy mô lớn như vậy, thật sự rất có cảm giác, nhưng ta không thích chiến tranh, chiến tranh sẽ có hy sinh.

Đồng thời chiến tranh sẽ có người chiến thắng.

Vương Luffy nói: Cho dù chỉ là dắt ngựa cầm cương trong chiến tranh, cũng có thể trở thành quý tộc, cho nên mọi người đều khao khát chiến tranh.

Nhưng sau chiến tranh, xã hội sẽ thụt lùi.

Thụt lùi thì sao.

Chương 3486

Chỉ cần trở thành kẻ bề trên, cho dù trở lại thời nguyên thủy cũng có rất nhiều người sẵn lòng.

Đây là mâu thuẫn giữa sự phát triển của công ty và tỷ lệ cổ phần của cá nhân trong công ty, không thể dung hòa.

Rốt cuộc là muốn công ty phát triển, hay là muốn tỷ lệ cổ phần cá nhân.

Công ty phát triển, tỷ lệ cổ phần cá nhân nhỏ đi, lời nói không có trọng lượng, rất nhiều người không muốn.

Công ty suy tàn, nhưng tỷ lệ cổ phần cá nhân lớn lên, mình là kẻ bề trên, một lời nói có chín đỉnh, cũng có rất nhiều người sẵn lòng.

Vậy nếu công ty đóng cửa thì sao.

Vậy thì đó là một cuộc chiến tranh khác, kỹ xảo chiến đấu của quý tộc quân sự ngày ngày huấn luyện, chẳng phải là vì chiến tranh sao.

Chiến tranh không đáng sợ, thua trận mới đáng sợ, thắng rồi lại là một khởi đầu mới.

Vương Luffy cho biết khi quý tộc và quý tộc cùng cai trị thiên hạ, chính là liên tục đánh nhau, quý tộc quân sự sinh ra là để chiến tranh.

Ngươi quả nhiên không bằng cháu trai ta.

Tạp Phổ thật sự không thích Vương Luffy.

Sự thật luôn không đẹp đẽ như vậy, cho nên mọi người luôn tìm kiếm những ký thác tốt đẹp, dù cho ký thác đó là giả.

Nhưng hiện thực chính là hiện thực, không phải vì không nhìn mà không tồn tại, trò chơi quyền lực chính là giết chóc lẫn nhau, đây chính là quy tắc của trò chơi.

Dù sao mọi người đều muốn làm quý tộc, đều muốn làm người chiến thắng, dù chỉ làm người chiến thắng vài chục năm cũng được.

Trò chơi quyền lực chính là như vậy, chính là phải không ngừng đánh nhau, mới có câu nói hồ lỗ bất quá bách niên vận may của kẻ xâm lược không quá trăm năm.

Luffy hoàn toàn nghe không hiểu, nhưng nghe ý của Vương Luffy là có rất nhiều người khao khát chiến tranh, cậu không thể hiểu nổi: Sao lại có người thích chiến tranh.

Ngươi hoàn toàn đang chém gió.

Vương Luffy chỉ cười nói: Thiên Long Nhân Ninh Hữu Chủng Hồ Thiên Long Nhân chẳng lẽ sinh ra đã là giống cao quý.

Đánh thắng thì là Thiên Long Nhân, đánh thua thì là người bình thường, thành làm vua thua làm giặc, mọi người tự nhiên là phải chiến đấu.

Giống như hải tặc, biết rõ ra khơi sẽ chết, chẳng phải vẫn có người nối gót nhau ra biển sao.

Tại sao họ không trân trọng mạng sống của mình.

Đương nhiên là vì nếu không ra khơi, không mạo hiểm, thì không thể thay đổi vận mệnh của mình.

Ngươi không hiểu cũng không sao, vì đây là quy tắc của trò chơi, ngươi ghét cũng được thích cũng được, chiến tranh đều là thứ cần thiết.

Không ai thích chiến tranh cả.

Luffy không thích, nên nói người khác cũng không thích.

Được rồi, đừng nói nhảm nữa, giả vờ đánh vài cái, ta sẽ để các ngươi đi.

Vương Luffy nói.

Ta không cần giả vờ đánh, phải đánh thật.

Luffy đã học được Bá Khí, vừa hay dùng được, cậu cũng giơ lên nắm đấm đen kịt.

Ái chà.

Vương Luffy hét thảm một tiếng, ngửa mặt lên trời ngã xuống.

Ta còn chưa ra quyền, sao ngươi đã ngã rồi.

Vậy chẳng phải cho thấy Bá Khí của ngươi lợi hại sao.

Rất tốt, trong thời gian ngắn như vậy đã học được Bá Khí, ta rất vui mừng.

Vương Luffy nói: Được rồi, các ngươi đi tìm Ace đi, đừng lãng phí thời gian với ta.

Tạp Phổ nhìn sâu vào Vương Luffy một cái, cuối cùng vẫn không thể nhìn thấu người thanh niên này, tuy trông giống hệt cháu trai mình, nhưng nhận thức hoàn toàn khác biệt.

Luffy, đi theo ông.

Tạp Phổ cũng biết không còn thời gian, bên Ace rất nguy cấp.

Ace bị xa luân chiến tiêu hao rất nhiều thể lực, cho dù hắn là người trẻ tuổi cũng không trụ nổi.

Hải quân không ngừng xông lên, muốn lấy mạng hắn. 19.

Thuyền viên của Ace cũng đang nỗ lực chống cự để cứu thuyền trưởng, hai bên xoay quanh Ace mở ra một trận kịch chiến đẫm máu.

Đất đai xung quanh đều bị nhuộm đỏ, Ace nhìn thuyền viên hy sinh, rất đau lòng, nhưng bây giờ hắn đến một ngón tay cũng không cử động được, thật sự là không còn sức lực, cần phải nghỉ ngơi.

Khoảng thời gian này chính là cuộc tàn sát của hai bên.

Đừng đánh nữa.

Là Khắc Bỉ, cậu thực sự không thể nhìn nổi nữa: Trận chiến này căn bản không có ý nghĩa.

Thắng rồi cũng không làm cho thế giới tốt đẹp hơn, tại sao còn phải tiếp tục.

Bởi vì chúng ta là Hải quân.

Xích Khuyển tuy hai chân bị thương, nhưng vẫn chống đỡ mình đứng dậy, đi về phía Ace: Con trai của Roger, tội đáng muôn chết.

Ha ha, các ngươi là Hải quân, do các ngươi định tội, Thiên Long Nhân buôn bán người, bóc lột tàn bạo là vô tội, còn chúng ta những người muốn sống sót lại là có tội.

Đại tướng Hải quân, ngài thấy điều này công bằng không.

Ace cũng ngoan cường đứng dậy, nhìn về phía Xích Khuyển.

Đây chính là trật tự, trật tự theo đuổi không phải là công bằng, mà là ổn định.

Xích Khuyển nói: Tất cả những đối tượng không ổn định đều là kẻ thù.

Vậy thì đừng trách những người như chúng ta trở thành tội nhân, vì đây chính là kết quả do trật tự của các ngươi tạo ra.

Ace nói: Cuối cùng tội nhân sẽ ngày càng nhiều, trật tự của các ngươi cũng sẽ sụp đổ.

Ta sẽ không để tội nhân được như ý.

Xích Khuyển sẽ không phụ lòng chính nghĩa mà mình gánh vác.

Ace cũng sẽ không từ bỏ.

Lúc này, Tạp Phổ đi tới.

Tạp Phổ, nếu bây giờ ông có thể bắt được bọn họ, vẫn không mất đi danh hiệu Anh hùng Hải quân.

Hay là ông muốn phản bội Hải quân.

Xích Khuyển nhìn thấy Tạp Phổ, lập tức hỏi.

Tâm trạng của Tạp Phổ phức tạp, dù sao lập trường của ông quả thực rất khó xử, trong lòng ông tin vào chính nghĩa của Hải quân, nhưng sự thật lại khiến ông thất vọng.

Mà con trai, cháu trai của ông rõ ràng đều đã chọn những con đường khác nhau.

Rốt cuộc là bảo vệ chính nghĩa trong lòng, hay là bảo vệ con cháu hậu đại.

Đây là lựa chọn khó khăn mà Tạp Phổ phải đối mặt, cá và tay gấu không thể có cả hai.

Khổng Tử nếu nhìn thấy Mạnh Tử, Tuân Tử chắc chắn sẽ thất vọng.

Socrates nhìn thấy Plato, Aristotle chắc chắn cũng sẽ cảm thấy đau lòng.

Chế độ hoàn mỹ nhất trong lòng họ lại không thể chống lại sự biến đổi của hiện thực.

Đồ tử đồ tôn của họ đều đã chọn từ bỏ, họ còn có thể làm gì.

Rốt cuộc là bảo vệ chính nghĩa trong lòng, hay là bảo vệ con cháu.

Tạp Phổ cảm thấy rất khó chịu, còn khó chịu hơn cả Khổng Tử và Socrates, ít nhất sau khi Khổng Tử và Socrates chết, Mạnh Tử bọn họ mới xuất hiện, không phải là lúc họ còn sống, đã trực tiếp xuất hiện vả vào mặt họ.

Bây giờ Tạp Phổ còn sống sờ sờ, con trai và cháu trai lại đã không nể mặt ông.

Chính nghĩa của Hải quân thật sự quá yếu ớt.

Đối mặt với câu hỏi của Xích Khuyển, tâm thái của Tạp Phổ cũng sắp sụp đổ, ông cũng không biết nên làm thế nào.

Nhưng bây giờ vẫn là bảo vệ cháu trai trước đã, dù sao tương lai thuộc về chúng: Ta tin vào lựa chọn của người trẻ.

Là người trẻ của Hải quân hay người trẻ của hải tặc.

Xích Khuyển hỏi.

Tạp Phổ nói: Là người trẻ của tất cả mọi người, cho nên bây giờ ta phải đảm bảo người trẻ có thể sống sót.

Xích Khuyển, thế giới này chung quy là của người trẻ, họ sẽ tìm ra một con đường, ngươi là người lớn nên bảo vệ họ, chứ không phải giết họ.

Ta sẽ bảo vệ tốt người trẻ của Hải quân.

Xích Khuyển nói: Người trẻ của hải tặc không nằm trong số đó.

Tạp Phổ biết Xích Khuyển rất cố chấp, hơn nữa đối phương rất có khả năng sẽ trở thành Thủy sư Đô đốc kế nhiệm, dù sao bây giờ Hải quân cần một người nghiêm khắc.

Vậy thật đáng tiếc, chúng ta chỉ có thể khai chiến.

Tạp Phổ tiếc nuối nói.

Xích Khuyển sẽ không để kẻ thù chạy thoát, dung nham lại một lần nữa bùng phát.

Thanh Trĩ nhìn thấy sự kiên quyết của Xích Khuyển, nhìn thấy quyết tâm của Tạp Phổ, trong chốc lát cũng hoang mang, Hải quân làm như vậy thật sự được sao.

Tương lai của Hải quân rốt cuộc ở đâu.

Hắn biết rất rõ bây giờ Hải quân có quá nhiều vấn đề, nếu không giải quyết, tiếp theo người phản đối Hải quân sẽ ngày càng nhiều, chính nghĩa làm sao bảo vệ.

Xích Khuyển kiên định bảo vệ chính nghĩa như vậy, thật sự có hiệu quả sao.

Đương nhiên không có tác dụng, nếu tin vào chính nghĩa là có thể giải quyết vấn đề, Thần Mặt Trời cũng sẽ không bị Thiên Long Nhân tiêu diệt.

Nếu chỉ cần tin vào chính nghĩa, chính nghĩa sẽ thắng, thế giới ngược lại sẽ đơn giản, không có nhiều tranh chấp như vậy.

Chương 3487

Thanh Trĩ không khỏi tự hỏi, rốt cuộc nên làm thế nào.

Tạp Phổ tuy đã già, nhưng Thiết Quyền vẫn sắc bén, Vũ Trang Sắc Bá Khí đạt đến cảnh giới hóa cảnh, lô hỏa thuần thanh, hoàn toàn không sợ nhiệt độ cao của dung nham.

Khai chiến, Xích Khuyển và Tạp Phổ đều trực tiếp ra quyền, Bá Khí có thể trực tiếp phá giải nguyên tố hóa của dung nham, gây sát thương vào cơ thể kẻ địch, đồng thời Thiết Quyền của ông nổi tiếng mạnh mẽ.

Sức mạnh của Thiết Quyền hoàn toàn không nói lý lẽ, Bá Khí thật sự có thể khiến sức mạnh của con người khoa trương đến mức một quyền chấn động một hòn đảo sao.

Rõ ràng không cần nói lý lẽ, Bá Khí chính là có thể biến không thể thành có thể, giống như Trái Ác Quỷ thay đổi thế giới.

Xích Khuyển ăn một quyền, lập tức ý thức được tuyệt đối không thể xem thường đối phương, tuy Tạp Phổ là một lão già, nhưng sức mạnh của nắm đấm lại hơn hẳn mình, Vũ Trang Sắc Bá Khí thuần túy hoàn toàn không thua kém hệ Logia.

So về sức mạnh, mình căn bản không bằng.

Dung nham thuộc về sát thương thuộc tính, còn Thiết Quyền hoàn toàn là sát thương chuẩn.

Ầm, dung nham bắn tung tóe, Tạp Phổ nói: Các con đi trước đi.

Ace, chúng ta đi.

Luffy nói: Tôi cõng anh.

Không sao, tôi vẫn đi được.

Ace nói: Chúng ta đến đây để cứu người, không thể để người cần cứu lại ở đây.

Luffy cảm thấy đúng: Ông ơi, ông và Ace đi trước đi, con sẽ bọc hậu.

Thằng nhóc đừng nói khoác nữa, con không cản được bọn họ đâu.

Tạp Phổ nói.

Con đã học được Bá Khí rồi.

Học được rồi cũng không có nghĩa là có thể đối địch với Đại tướng, các con đi trước đi.

Tạp Phổ nói.

Ngay lúc hai ông cháu đang tranh cãi, đột nhiên một trận cuồng phong thổi tới, cuốn tất cả Hải quân xung quanh vào không trung.

Khi gió ngừng, một người đàn ông mặc áo choàng đen có mũ trùm đầu xuất hiện giữa chiến trường.

Long.

Đây là sự tồn tại tà ác nhất trong tuyên truyền của Hải quân, chỉ riêng cái tên đã là tội ác tột cùng, người đến chính là thủ lĩnh của quân Cách mạng, Long.

Các người đi hết đi, ở đây giao cho tôi.

Long không nói nhảm, một mình muốn chặn tất cả Hải quân.

Các ngươi đừng hòng đi.

Xích Khuyển kích động nói, nhưng dưới chân đột nhiên nổi gió, trực tiếp bị thổi bay ra ngoài.

Long thậm chí không cần tiếp xúc gần với họ, đã có thể tạo ra các đòn tấn công vô hình xung quanh, dễ dàng hạn chế sự tấn công của kẻ địch.

Chúng ta đi.

Tạp Phổ lập tức dẫn người rút lui.

Người đã cứu được, bây giờ mọi người có thể nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Ô Tác Phổ, chúng ta cần chi viện.

Giao cho tôi.

Dùng pháo hạm dọn dẹp bờ biển, mở ra một con đường.

Dù trên bờ biển vẫn còn Thất Vũ Hải, nhưng họ vẫn đang nương tay, không muốn ngăn cản.

Họ đã tuân theo lời triệu tập của Hải quân đến tổng bộ, còn việc cản được hay không không phải là chuyện của họ, họ đã nể mặt rồi, không thể thật sự bắt họ xông pha trận mạc, lập công như Hải quân được, không có ý nghĩ đó.

Vì vậy, Thất Vũ Hải đều chọn cách quan sát.

Xích Khuyển vừa nhìn thấy Long, liền chuyển mục tiêu sang hắn, giá trị của Long còn lớn hơn cả con trai của Roger.

Nhưng Thanh Trĩ lại cảm thấy đây chẳng khác nào dẹp được bầu lại nổi lên gáo, không bao giờ hết.

Long, con trai của Roger là Ace, Râu Trắng, Kaido. cường giả hết người này đến người khác đứng về phía đối lập với Hải quân, rốt cuộc là tình hình gì đây.

Cho dù bắt được họ, Hải quân vẫn còn rất nhiều kẻ thù, dọn dẹp không hết.

Hải quân nên thay đổi chính mình.

Long chặn được quân truy kích, mọi người bắt đầu rút lui, Tác Long, Sơn Trị và Luffy mở đường phía trước.

Lúc này, Tác Long nhìn thấy một bóng hình mảnh mai quen thuộc, ký ức xa xôi lại một lần nữa sống lại, lại một người phụ nữ trông giống hệt Cổ Y Na.

Trước đây ở Đông Hải, Tác Long đã gặp một nữ Hải quân trông rất giống Cổ Y Na, bây giờ lại gặp một nữ hải tặc trông giống Cổ Y Na, cậu đều hoang mang, chẳng lẽ ngoại hình của Cổ Y Na rất phổ biến sao, là gương mặt đại chúng trong truyền thuyết.

Khiến cậu cũng nghi ngờ thẩm mỹ của mình.

Thật sự rất giống Cổ Y Na, nhưng Cổ Y Na đã chết, không thể sống lại.

Cổ Y Na đứng trên bãi biển, cũng đã nhìn thấy Tác Long.

Dù đã qua nhiều năm, nhưng mái tóc xanh của Tác Long, và Tam Đao Lưu hiếm thấy đều có thể chứng minh đối phương chính là Tác Long mà cô quen biết hồi nhỏ.

Đối phương đã cao lớn hơn, nhưng Tam Đao Lưu vẫn không thay đổi.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Tác Long nhanh chóng lướt qua.

Còn Cổ Y Na thì biết rằng chỉ cần họ tiếp tục tiến bộ trên con đường kiếm đạo, chắc chắn sẽ còn gặp lại.

Ồ.

Đã nắm vững Vũ Trang Sắc Bá Khí rồi sao.

Ưng Nhãn cũng nhìn thấy người thanh niên đã để lại ấn tượng sâu sắc cho mình, rất hài lòng với sự trưởng thành của đối phương: Xem ra đã bắt đầu tiếp xúc với bí mật của Hắc Đao rồi, ta rất mong đợi.

Hoàng Kim Mai Lệ Hào đến rồi.

Luffy đã nhìn thấy con thuyền đến ứng cứu.

Ace nói: Các cậu đi trước, hạm đội của tôi sẽ chặn quân hạm.

Hạm đội của hắn có hơn mười chiếc thuyền, di chuyển chắc chắn không tiện lợi bằng Hoàng Kim Mai Lệ Hào.

Được.

Luffy biết bây giờ Ace phải chỉ huy hạm đội, hoàn thành công việc của một thuyền trưởng, mình không thể làm vướng chân: Ông ơi, chúng ta lên thuyền.

Cánh tay giống như cao su của cậu không ngừng kéo dài, một tay nắm lấy mạn thuyền, sau đó ôm lấy ông nội, hai người lợi dụng thế năng đàn hồi để quay trở lại thuyền.

Lập tức chuyển hướng, rút lui.

Ô Tác Phổ vừa điều khiển thuyền, vừa phản kích, đạn pháo vù vù cản trở quân hạm của địch.

Tạp Phổ quay người nhìn tổng bộ Hải quân hỗn loạn, lòng đầy cảm khái, mình đã làm việc cho Hải quân nửa đời người, kết quả cuối cùng vẫn phải rời đi.

Ai, đến hòn đảo tiếp theo thì cho ta xuống nhé.

Ông nội định làm gì.

Luffy hỏi.

Ta định đi đây đi đó xem sao, làm việc cả đời rồi, bây giờ nên nghỉ hưu.

Tuy ta không làm Hải quân nữa, nhưng cũng không thể làm hải tặc, làm một lãng nhân vậy.

Tạp Phổ nói, muốn đi đây đi đó, gặp chuyện bất bình cũng có thể ra tay, cũng không khác gì trước đây.

Rất tốt.

Luffy nói.

Hạm đội của Ace cũng từ từ rút khỏi trận chiến, cuối cùng chỉ còn Long thu hút toàn bộ sự chú ý của Hải quân.

Tất cả mọi người chú ý, bất kể giết chết hay bắt sống, chỉ cần có thể giữ Long lại đây, trọng thưởng.

Phật chi Chiến Quốc lại một lần nữa quay trở lại chiến trường, nhưng đã bị thương, không thể lập tức tham chiến.

Long chế nhạo nói: Trọng thưởng.

Loại thưởng lên đài hành hình sao.

Công lao của Tạp Phổ lớn như vậy, cuối cùng chẳng phải cũng phải chết sao.

Lời nói ma quỷ của Hải quân căn bản không đáng tin.

Nói xong hắn định đi, Hải quân không thể bắt được gió, Long trực tiếp nguyên tố hóa, biến mất trong nháy mắt.

Hoàng Viên đeo còng tay đá biển đã biến thành một quả đạn pháo, bị Ace ném trả lại cho Hải quân.

Hoàng Viên trở thành người còn nguyên vẹn nhất trong số Hải quân có mặt tại hiện trường, dù sao cũng chỉ xem kịch cả buổi, không tham gia chiến đấu.

Long đã chạy thoát, lần này Hải quân đúng là mất cả chì lẫn chài, gây ra tổn thất lớn như vậy, kết quả một tội phạm có tên có tuổi cũng không giữ lại được.

Ngược lại còn bị Long chế giễu một phen, ai lập công cho Hải quân, người đó bị Hải quân xử tử.

Lập công là lập công, phạm tội là phạm tội, lập công không phải là kim bài miễn tử.

Chiến Quốc bình tĩnh nói, nhưng bây giờ người đã chạy hết, không có cách nào tranh luận ba trăm hiệp với Long. 20.

Thất Vũ Hải vẫn luôn lười biếng.

Xích Khuyển nghiêm nghị nói: Nếu bọn họ chịu ra sức, bọn chúng không chạy thoát được đâu.

Chiến Quốc thở dài, bắt hải tặc liều mạng giúp Hải quân, rõ ràng là nghĩ nhiều rồi.

Chương 3488

Thất Vũ Hải cũng chỉ vì bản thân mới hiệp trợ Hải quân, sẽ không giúp Hải quân hoàn thành mục tiêu.

Đúng là đã náo loạn một trận ra trò.

Hoàng Viên ung dung đi tới, còng tay đá biển đã bị phá vỡ, năng lực Trái Ác Quỷ lại một lần nữa được giải phóng.

Ngươi lại có thể bị ba tên tiểu bối vô danh đánh bại, cũng được coi là Tam Đại Tướng sao.

Xích Khuyển tức giận nói: Lần này Hải quân tổn thất lớn như vậy, lại không giết được một kẻ địch nào, ngươi cũng phải chịu trách nhiệm.

Ba người đó không phải là người bình thường.

Hoàng Viên không muốn tìm cớ cho mình, nhưng phải cho đồng liêu biết sự thật, nếu không họ sẽ chịu thiệt.

Bất cẩn thì là bất cẩn.

Xích Khuyển cho rằng chính là Hoàng Viên đã bất cẩn: Ba người đó căn bản không nổi tiếng, không thể có thực lực đánh bại ngươi.

Nói gì vậy, làm gì có cường giả nào vừa ra đã nổi tiếng, chẳng phải đều là từ từ đánh ra danh tiếng sao.

Hơn nữa họ đều che mặt, sao ngươi biết họ có danh tiếng hay không.

Hoàng Viên cảm thấy Xích Khuyển bây giờ quá không nói lý lẽ.

Thôi được rồi, dọn dẹp chiến trường trước đã.

Trận chiến vừa rồi đã giáng một đòn mạnh vào sĩ khí của Hải

quân.

Chiến Quốc nói: Chúng ta còn rất nhiều việc phải làm.

Thành ra thế này, phải có người chịu trách nhiệm, nếu không sẽ không thể giải thích với Ngũ Lão Tinh.

Chắc chắn là Chiến Quốc sẽ gánh tội, lần này gây ra xáo động lớn như vậy, lão phải từ chức Thủy sư Đô đốc, nhưng rốt cuộc ai sẽ kế nhiệm.

Hoàng Viên không có hứng thú, vậy thì là Xích Khuyển và Thanh Trĩ.

Thanh Trĩ có hứng thú, cảm thấy Hải quân nên cải cách.

Nhưng Xích Khuyển cũng có hứng thú, cũng cho rằng Hải quân phải thay đổi.

Vương Luffy biết Xích Khuyển và Thanh Trĩ thuộc về hai phe, Thanh Trĩ thuộc phe cải cách, Xích Khuyển là phe bảo thủ, giống như tả và hữu, tuy đều hy vọng Hải quân phát triển tốt hơn, nhưng hai người lại như nước với lửa.

Xích Khuyển cho rằng Hải quân nên thuần túy hơn, nên chính nghĩa hơn, không sai, hắn cho rằng Hải quân hiện tại chưa đủ chính nghĩa, nên cần phải chính nghĩa hơn.

Chính nghĩa hơn, có nghĩa là khép kín hơn, ranh giới rõ ràng hơn, khó gia nhập hơn.

Thanh Trĩ thì cho rằng Hải quân nên ôn hòa hơn, nên giảm bớt phạm vi tấn công, nên khoan dung nhất định với những người có lý do đáng thông cảm.

Chính nghĩa của Hải quân nên là bảo vệ nhiều người hơn, chứ không phải là la hét đánh giết.

Vậy thì Hải quân chắc chắn sẽ chọn Xích Khuyển, vì tiết kiệm tiền.

Cải cách của Thanh Trĩ có tốt không.

Rất tốt, nhưng không mở rộng diện tích tấn công thì lấy đâu ra tiền.

Không có tiền, làm sao chỉ huy Hải quân.

Thanh Trĩ muốn Hải quân bảo vệ tốt thế giới, nếu làm được, cũng không cần hắn phải nói.

Không làm được, hoàn toàn không làm được.

Bởi vì Hải quân cũng cần ăn cơm, nên tốt nhất là dùng vũ lực mạnh mẽ để cưỡng ép thu tiền.

Ôn hòa rồi, làm sao kiếm tiền.

Người khác không sợ Hải quân, không nộp tiền thì sao.

Bây giờ Hải quân cần là tự vệ, không phải tự sát.

Cải cách của Thanh Trĩ rất tốt, nhưng không làm được.

Cải cách của Xích Khuyển trông không tốt, nhưng có thể thực hiện, làm cho chính nghĩa càng chính nghĩa hơn, chính là càng cực đoan hơn, không có tiền thì phải cực đoan, đây mới là quy luật lịch sử.

Kinh tế cơ sở quyết định thượng tầng kiến trúc, tài nguyên ít đi, chỉ có thể đi theo con đường cực đoan.

Hải quân vẫn chưa trải qua sự suy tàn thực sự, chưa trải qua máu và nước mắt thực sự, chỉ có hoàn thành sự lột xác bằng máu và nước mắt, mới có thể được gọi là văn minh.

Vương Luffy cho biết thử thách đối với Hải quân mới chỉ bắt đầu. 21.

Điểm này Đỗ Lan hoàn toàn đồng ý, vì nền tảng của văn minh đều được hoàn thành trong hỗn loạn và tủi nhục, bất kể là Bách Gia Tranh Minh hay sự hoàn thiện của độc thần giáo đều như vậy.

Đều đã trải qua từng lần khốn đốn, đề xuất từng ý tưởng, được mọi người chấp nhận, cuối cùng văn minh mới ra đời.

Làm thế nào để mọi người trong lúc thiếu ăn thiếu mặc cũng có thể vận hành theo tư tưởng văn minh, đây là một vấn đề lớn.

Trong thời kỳ đi lên, cho tiền là được, cho mọi người tiền, mọi người tự nhiên sẵn lòng tuân thủ quy tắc.

Nhưng vấn đề đến rồi, không có tiền thì sao.

Không có tiền, làm thế nào để mọi người phối hợp, làm thế nào để đoàn kết mọi người cùng nhau nỗ lực.

Không có tiền, chính là trong thời kỳ suy tàn, mọi người sẽ vì một cái bánh mì mà tàn sát lẫn nhau, lúc này cần có những quy tắc trò chơi cơ bản.

Mười điều răn của độc thần giáo, Luận Ngữ của Thăng Long đều là cơ sở.

Mười điều răn được đưa ra khi Moses dẫn mọi người rời Ai Cập, tìm nơi ở, lúc đó họ lang thang khắp nơi, thiếu ăn thiếu mặc, các loại mâu thuẫn đều rất gay gắt.

Cho nên Moses đề xuất Mười điều răn, quy phạm hành vi của mọi người, mọi người cũng chấp nhận, cuối cùng đội ngũ tiếp tục di chuyển, cuối cùng định cư ở Canaan.

Luận Ngữ của Thăng Long cũng như vậy, rất dễ hiểu, cơ bản không có nội dung sâu xa.

Nhưng trong thời Xuân Thu Chiến Quốc, về cơ bản mọi người cũng sẵn lòng chấp nhận những giáo điều dễ hiểu trong Luận Ngữ.

Tuy nhiều người không đồng tình với chế độ do Nho sinh đề xuất, nhưng đối với nội dung khuyên người hướng thiện trong Luận Ngữ thì không có gì bài xích.

Ở những nơi khác cũng như vậy, chỉ khi thất bại mới tìm kiếm một lối thoát, chịu đựng được thì là văn minh, không chịu đựng được thì biến mất trong lịch sử.

Hải quân đã phát triển tám trăm năm, bây giờ cũng đến lúc suy tàn, trước đây khi có tiền, ai cũng muốn gia nhập Hải quân.

Nhưng bây giờ không có tiền, thì sao.

Xích Khuyển và Thanh Trĩ đã đưa ra câu trả lời của mình, cuối cùng Xích Khuyển được chọn.

Câu trả lời của Xích Khuyển là cực đoan hơn, dùng chính nghĩa để phân biệt kẻ thù và người của mình, sau đó cướp bóc kẻ thù, kiểm soát người của mình, để vượt qua khó khăn.

Nói cho cùng một trong những tác dụng của văn minh là phân biệt chúng ta và họ, việc Xích Khuyển tăng cường chính nghĩa quả thực thực tế hơn.

Ý tưởng của Thanh Trĩ tuy tốt, nhưng bây giờ Hải quân căn bản không làm được, không phải ai cũng có ý thức đạo đức như hắn, có thể dùng tình yêu để phát điện.

Không có tiền, họ sẽ không đối xử ôn hòa với mọi người.

Đỗ Lan biết Hải quân cũng không còn cách nào khác, không có tiền là một việc rất tàn khốc.

Nếu Xích Khuyển làm được, lãnh đạo Hải quân vượt qua nguy cơ, vậy thì chính là thánh nhân.

Đáng tiếc tầm nhìn của Xích Khuyển quá thấp, Thanh Trĩ ngược lại có cơ hội.

Đỗ Lan biết đây là một điều rất mâu thuẫn, Hải quân bây giờ cần Xích Khuyển, nhưng tương lai của Hải quân lại cần Thanh Trĩ.

Việc Xích Khuyển tăng cường chính nghĩa có thể đảm bảo sự tồn tại của Hải quân, nhưng tương lai còn phải phát triển, vẫn cần những người như Thanh Trĩ.

Cuối cùng vẫn là sự đối lập và thống nhất giữa sinh tồn và phát triển.

Xích Khuyển làm Moses, Thanh Trĩ là Jesus.

Một người là thiết lập ranh giới, một người muốn phá vỡ ranh giới.

Đỗ Lan nói.

Rõ ràng là phải thiết lập ranh giới trước, xây dựng xong rồi mới cần phá vỡ.

Nếu không có ranh giới, văn minh sẽ bị cuốn trôi.

Nhưng thiết lập ranh giới cũng không dễ dàng, tuy nội dung Mười điều răn của Moses đơn giản, nhưng ông ta nói là ký ước với Thượng đế, không phải ký ước với người, cũng rất có ý tưởng.

Chương 3489

Dùng Thượng đế để bảo chứng cho Mười điều răn, mọi người mới chấp nhận.

Xích Khuyển tìm ai để bảo chứng cho mình.

Về Luận Ngữ, cuối cùng là Mạnh Tử đề xuất thuyết tính thiện, dùng bản chất con người là thiện để bảo chứng, vì mọi người bản chất là người tốt, nên nên hướng thiện.

Nếu đã không có tiền, tại sao phải tuân thủ chính nghĩa.

Tuân thủ có lợi ích gì, không tuân thủ lại có hại gì.

Moses là tuân thủ thì có thể nhận được vùng đất chảy sữa và mật ong mà Thượng đế hứa hẹn, Khổng Mạnh là nói tuân thủ Luận Ngữ có thể học giỏi thì làm quan, tu thân trị quốc bình thiên hạ.

Không tuân thủ Mười điều răn, vậy thì là dị giáo đồ, trực tiếp tiêu diệt.

Không tuân thủ học thuyết Nho gia, Khổng Tử không có cách nào trừng phạt, Mạnh Tử cho rằng vô đạo nên bị thay thế, nhưng Mạnh Tử cho rằng bản chất của mỗi người đều là thiện, nên đều nên học hành tử tế.

Vậy chính nghĩa dùng cái gì để bảo chứng.

Bây giờ chỉ có luật pháp, thứ này quá cụ thể, tuân thủ có lợi ích gì rõ ràng trong nháy mắt, không hấp dẫn được người ta.

Không tuân thủ cũng không sao, cùng lắm là đánh nhau, cũng không phải chưa từng đánh.

Không có thứ gì trừu tượng hơn, rất khó hấp dẫn mọi người.

Phải có lý tưởng như vùng đất chảy sữa và mật ong, hoặc học giỏi thì làm quan mới được.

Chính nghĩa của Hải quân bây giờ rõ ràng không có một lý tưởng, đây là vấn đề khó mà Xích Khuyển phải giải quyết.

Có tiền, rất nhiều vấn đề không phải là vấn đề.

Không có tiền, vấn đề cứ thế nối tiếp nhau xuất hiện.

Nếu là mấy nền văn minh đều không có tiền, mọi người còn có thể nhẫn nại.

Nếu có nền văn minh có tiền, có nền văn minh không có tiền, lại càng thử thách sức chịu đựng của văn minh.

Làm thế nào để đảm bảo mọi người có thể vì nền văn minh không có tiền của mình, mà không phải là ôm lấy nền văn minh có tiền.

Lịch sử máu và nước mắt của văn minh, cũng chính là lúc một nền văn minh giải quyết vấn đề.

Xích Khuyển đang trải qua sự suy tàn của Hải quân, đây chính là thời điểm quan trọng nhất, hắn chọn đào hào sâu, xây lũy cao, tăng cường ranh giới của chính nghĩa.

Còn Thanh Trĩ, ý tưởng của hắn trong quá trình suy tàn không thể vận hành.

Đây cũng là lý do tại sao việc khai quốc đều là trung thần năng thần, còn ở cuối triều đại đều là gian thần dung thần, năng lượng của triều đại đã khác, không gian phát triển đã khác, cho nên khai quốc và mạt kỳ, những người thông minh như nhau sẽ chọn những thủ đoạn khác nhau.

Thanh Trĩ hy vọng Hải quân có thể lương thiện, nhưng bây giờ Hải quân cần là tự vệ.

Điều này đã định trước những người như Thanh Trĩ không thể được Hải quân trọng dụng.

Trận cướp pháp trường kết thúc, cả thiên hạ đều kinh ngạc.

Ace chính là Hoàng Đế thứ năm, trận chiến này hắn một mình chống lại hai vị Đại tướng, hòa với Thủy sư Đô đốc, còn cứu được Tạp Phổ, ở tổng bộ Hải quân xông vào bảy lần, ra bảy lần, thực lực không cần nghi ngờ.

Ta muốn đi đầu quân cho Ace, ai ủng hộ ai phản đối.

Cùng đi, cùng đi.

Ace là con trai của Roger, hắn nhất định có thể trở thành Vua Hải Tặc kế nhiệm.

Không sai, hắn chắc chắn có thể trở thành Vua Hải Tặc.

Đây chỉ là cuộc thảo luận trong một quán rượu nhỏ trên một hòn đảo nào đó, trên biển cả có vô số quán rượu như vậy, mọi người đều đang thảo luận về việc đầu quân cho Ace, đều đang bàn luận Ace chính là Vua Hải Tặc kế nhiệm.

Có thể nói là được lòng dân chúng.

Nhưng Ace không chuẩn bị xưng vương, vì hắn muốn cao trúc tường, quảng tích lương, hoãn xưng vương xây tường cao, tích nhiều lương, từ từ xưng vương.

Râu Trắng chỉ cảm thấy cuối cùng mình cũng có người kế vị, cũng toàn lực giúp đỡ hắn. 22.

Nhưng Ace cũng có vấn đề, không ngừng có người đầu quân, nếu hắn không bỏ tiền ra thì sẽ không nuôi nổi nhiều người như vậy.

Không nuôi nổi, người đông ngược lại là phiền phức lớn.

Lúc này, hoặc là khuếch trương, hoặc là lo sản xuất.

Ace chọn lo sản xuất, đối với những người đầu quân tiến hành giáo dục sau đó đầu tư vào sản xuất, thậm chí đi khai hoang đảo hoang, phát triển ngành chăn nuôi.

Rất nhiều người phát hiện sau khi gia nhập đội ngũ của Ace vô cùng ấm ức, căn bản không phải là khoái ý ân cừu, đi đánh Hải quân một cách sảng khoái, mà là làm việc.

Điều này khiến rất nhiều người không vui, nhưng làm thế nào để cải tạo họ thành những tay sản xuất nhỏ, chính là nhiệm vụ của đội ngũ Ace.

Ace và Xích Khuyển cũng có vấn đề tương tự, chính là làm thế nào để mọi người tin tưởng mình, chấp nhận công việc sinh tồn.

Ưu thế của Ace là phá vỡ một thế giới cũ, tạo ra một thế giới mới.

Thế giới cũ trông như thế nào, mọi người đã rất rõ rồi, đây cũng là thứ Hải quân muốn duy trì.

Còn thế giới mới trông như thế nào không ai biết, đây chính là không gian để phát huy, Ace có thể xây dựng một thế giới mới, một thế giới mới của tầng lớp bình dân trỗi dậy.

Tầng lớp bình dân thông qua nỗ lực có thể nâng cao địa vị của mình, một thế giới không có Thiên Long Nhân, một thế giới người già có nơi nương tựa, trẻ nhỏ có nơi nuôi dưỡng.

Ace có thể đề xuất một thế giới mới, nhưng Xích Khuyển không thể, hắn chỉ có thể dùng pháp luật để duy trì thế giới cũ, điều này rất thiệt thòi.

Sau một trận chiến, áp lực của Luffy rất lớn, bây giờ mọi người đều cho rằng Ace là Vua Hải Tặc, mọi người đều thừa nhận những người khác rồi.

Ace, ta nhất định sẽ không thua, nhất định phải trở thành Vua Hải

Tặc.

Luffy ý chí kiên định nói.

Nhưng Ace quả thực lợi hại, thực lực mạnh mẽ, còn có sức hấp dẫn.

Kiều Ba cảm thấy Luffy so với Ace vẫn còn kém không ít, không chỉ là thực lực.

Dù thế nào đi nữa, ta đều phải trở thành Vua Hải Tặc.

Luffy kiên định nói.

Mọi người cảm thấy khó, nhưng vẫn tin tưởng Luffy.

Chúng ta tiếp theo tiếp tục tiến lên.

Na Mỹ hỏi.

Không, chúng ta đi tu luyện.

Lúc ông nội đi, đã cho ta một danh sách, trên đó ghi lại những hòn đảo thích hợp cho chúng ta tu luyện, hai năm, chúng ta phải tách ra hai năm, nâng cao thực lực của chúng ta.

Hai năm.

Mọi người đều không ngờ phải phân tán tu luyện, nhưng những cường địch gần đây đối mặt cũng quả thực đã khiến họ ý thức được sự yếu kém của mình.

Sau này chiến đấu sẽ ngày càng kịch liệt, nếu không nâng cao bản thân, sẽ không thể chiến thắng.

Tôi không nỡ xa mọi người.

Kiều Ba nói.

Hoàng Kim Mai Lệ Hào thì sao.

Ô Tác Phổ hỏi.

Giao cho ta.

Lại là Đỗ Lan xuất hiện: Hoàng Kim Mai Lệ Hào còn có thể nâng cấp một chút, là một tinh linh thuyền hiếm thấy, rất cần thiết phải phát huy tiềm năng của nó.

Chúng tôi không có tiền.

Ô Tác Phổ nói.

Không có tiền có thể vay, dùng đầu của các ngươi làm thế chấp.

Nếu các ngươi không có tiền trả phí cải tạo, vậy thì đầu của các ngươi sẽ đổi lấy tiền thưởng.

Đỗ Lan nói: Cải tạo xong, còn tặng kèm một bộ tráng phủ, như vậy các ngươi huấn luyện trở về, có thể lặn xuống đáy biển, xuyên qua Hồng Thổ Đại Lục.

Thế nào, động lòng không bằng hành động, qua làng này sẽ không có quán này đâu.

Luffy hỏi: Ngươi không phải là kẻ phá hoại mọi thứ sao.

Sao bây giờ lại đổi nghề.

Ta cũng đang phá hoại mà, tinh linh thuyền mạnh hơn con người rất nhiều.

Đợi đến khi tinh linh thuyền có được tất cả, chúng sẽ phát động cuộc chiến tiêu diệt loài người, tranh giành không gian sinh tồn, cho nên ta nâng cấp tinh linh thuyền, cũng là phá hoại đối với con người.

Có người được lợi từ trật tự của con người, có người được lợi từ sự phá hoại của con người, ta phá hoại cũng sẽ có người được lợi.

Đỗ Lan nói.

Chương 3490

Được rồi, giao cho ngươi cải tạo.

Luffy quyết định: Nhưng sẽ có một ngày ta đánh bại ngươi.

Ha ha, dũng khí của ngươi đáng khen, cứ quyết định vậy đi, các ngươi có thể xuất phát rồi, thuyền giao cho ta.

Luffy và mọi người tuy rất không nỡ, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể hoàn thành việc tu hành của mình trước.

Tạp Phổ đã chọn cho họ những hòn đảo đáng tin cậy.

Bên kia, Cổ Y Na cũng đang huấn luyện, cô chọn một hòn đảo có sóng thần, chống lại sóng biển, nâng cao sức mạnh của mình.

Nước biển sẽ khiến cô mất sức, hơn nữa trọng lượng của nước biển đập xuống, còn mạnh hơn một đòn của cao thủ, chống lại sóng biển, chính là so tài với cao thủ.

Tuyệt đối phải khắc phục điểm yếu của mình, nâng cao thực lực của mình.

Chỉ có như vậy cô mới có thể trở thành kiếm hào mạnh nhất.

Khả Nhã và Vi Vi thì vẫn đang chỉnh lý số liệu, thu thập tình báo.

Chúng ta đi đầu quân cho Ace đi.

Khả Nhã đột nhiên nói.

Cái gì.

Vi Vi hỏi.

Bởi vì bây giờ chỉ có Ace đang sản xuất, những người khác đều chỉ duy trì hiện trạng.

Không chỉ là Hải quân hay Tứ Hoàng, đều như nhau.

Nhưng Ace lại không ngừng biến con người thành sức sản xuất, đây là điều người khác không làm được.

Hơn nữa ta rất có hứng thú với thế giới mới mà hắn nói.

Vi Vi nói: Thế giới mới, một thế giới mà mọi người đều có cơ hội.

Nhưng vấn đề là cơ hội có hạn, người nắm bắt được cơ hội cuối cùng vẫn sẽ trở thành Thiên Long Nhân.

Thế giới mới thật sự sẽ khác với thế giới cũ sao.

Bây giờ Thiên Long Nhân chính là những người tám trăm năm trước nhìn thấy cơ hội, nắm bắt cơ hội, cuối cùng họ vẫn trở thành ký sinh trùng của xã hội.

Vậy thì Vi Vi không thể chắc chắn đội ngũ của Ace sẽ không như vậy.

Quả thực như vậy.

Khả Nhã cũng hoang mang.

Cho nên mới cần Ace và Vương Luffy hội quân, một người có lý tưởng về thế giới mới, một người có đội quân cách mạng tự giác, hai người một khi hợp tác, một thế giới hoàn toàn mới sẽ ra đời.

Đi xem thử đi.

Khả Nhã nói: Chúng ta không thể nghĩ đến việc một bước lên trời, nên tìm hiểu kỹ về Ace.

Vi Vi cảm thấy đúng, nói: Là ta quá lý tưởng hão huyền, nên thực tế một chút, vậy thì đi xem thử.

Ở quần đảo Hương Ba Địa, Thiên Long Nhân đã chạy gần hết, kinh tế sa sút không ít, nhưng hải tặc nối gót nhau đến đây, kinh tế hải tặc đã bù đắp một phần.

Muốn đi đầu quân cho Ace, phải thông qua quần đảo Hương Ba Địa, nơi này quả thực là một nơi tốt, là một trung tâm giao thông, nằm không cũng có thể kiếm tiền.

Đầu quân cho Ace trở thành một trào lưu, điều này khiến Hải quân mất hết mặt mũi.

Đã từng có thời, đầu quân cho Hải quân là trào lưu chính của biển cả, Hải quân đến đâu, dân chúng đều vô cùng nhiệt liệt chào đón, cảnh tượng dâng cơm bưng nước vẫn còn như trước mắt, ngắn ngủi trăm năm, lẽ nào biển cả không còn chỗ cho Hải quân dung thân.

Chiến Quốc tức giận nói: Thôi được rồi, ta cũng sắp xuống rồi, công việc còn lại giao cho Thủy sư Đô đốc mới.

Ngũ Lão Tinh đã quyết định rồi, do Xích Khuyển kế nhiệm vị trí của ta.

Không có gì bất ngờ, Xích Khuyển rất bình tĩnh.

Thanh Trĩ đào tẩu, ngươi lại làm Thủy sư Đô đốc, Tam Đại Tướng thiếu hai, cần phải bổ sung.

Giao cho ta, ta sẽ dốc hết toàn lực.

Xích Khuyển nhậm chức.

Cục diện thế giới đã thay đổi, có một số Thiên Long Nhân đã nhận ra điều đó và cũng muốn thay đổi, nhưng thay đổi không phải là chuyện dễ dàng.

Rất nhiều Thiên Long Nhân cũng biết những ngày tháng làm càn của mình không thể kéo dài, nhưng lối thoát của họ ở đâu.

Trước đây cũng có Thiên Long Nhân thử quay về thế giới bình thường, cởi bỏ bộ đồ cách ly, làm lại người bình thường.

Kết quả là kết cục thảm liệt, bị giết ngay lập tức, hơn nữa là chết cả hộ khẩu.

Sự cách ly giai cấp không cho người đi lên, cũng không cho người đi xuống.

Thiên Long Nhân thử quay lại cuộc sống bình thường, mọi người chắc chắn sẽ không vui.

Ai cũng muốn sống sót, nhưng quy tắc trò chơi không được thiết kế cho kết quả đó, tất yếu sẽ có một cuộc chiến khốc liệt, tất yếu sẽ có một bộ phận người phải chết.

Còn ai sẽ chết thì không chắc chắn, không ai có thể xác định được.

Vụ cướp pháp trường của Ngải Tư khiến Hải quân mất hết mặt mũi, Xích Khuyển sau khi lên nắm quyền đã lớn tiếng hô hào khẩu hiệu chính nghĩa, nhưng thực chất là đang thu hẹp hơn nữa, cắt giảm kinh phí hơn nữa.

Cuộc sống của Hải quân ngày càng khó khăn.

Không có tiền, đó mới là thử thách thực sự.

Tình hình của Tân Hải quân thế nào.

Xích Khuyển hỏi, họ đã sớm biết trong nội bộ Hải quân có một hội kín, chỉ vì đối phương quá bí mật nên không tiện ra tay.

Cuối cùng, khi biết được tầm quan trọng của Tạp Phổ trong Tân Hải quân, họ mới ra tay với ông ta.

Rất nghiêm trọng, so với trước đây còn đoàn kết hơn, bí mật hơn.

Dường như thất bại của chúng ta đã khiến nhiều Hải quân đầu quân cho Tân Hải quân hơn.

Xích Khuyển tức giận nói: Không có gì phải sợ, lòng dạ đáng khinh.

Nguyên soái, họ đang lợi dụng thất bại của chúng ta để lớn mạnh.

Mặc dù tham mưu không muốn thừa nhận, nhưng Tân Hải quân thực sự giống như loài ăn xác thối, Cựu Hải quân càng thối nát, Tân Hải quân càng lớn mạnh.

Không thể tiếp tục làm ngơ, phải tìm ra và tiêu diệt chúng.

Xích Khuyển nói thẳng.

Nhưng.

Tham mưu rất rõ đây không phải là lỗi của Tân Hải quân, mà là do Hải quân quá yếu kém mới dẫn đến vấn đề lớn.

Dù có trừ khử Tân Hải quân, vấn đề của Hải quân vẫn còn đó, vẫn sẽ xuất hiện những vấn đề tương tự, đúng là dã hỏa thiêu bất tận, xuân phong xuy hựu sinh.

Không có nhưng nhị gì hết, nhất định phải tìm ra kẻ đầu sỏ của Tân Hải quân.

Nhưng mệnh lệnh này được ban xuống cần có người thực thi, và trong số những người thực thi lại có cả người của Tân Hải quân.

Sau trận đại chiến vô nghĩa này, rất nhiều Hải quân cuối cùng đã kiên định đứng về phe Tân Hải quân.

Mặc dù Tân Hải quân không có tiền, nhưng họ không thể chịu đựng được những việc làm của Cựu Hải quân, vì vậy họ đã đưa ra lựa chọn mới.

Chỉ khi Cựu Hải quân không ngừng làm càn, Tân Hải quân mới ngày càng lớn mạnh.

Vương Luffy nhận được tin tức Xích Khuyển muốn thanh trừng

Tân Hải quân ngay lập tức, liền cười phá lên, vì đây chính là điều Tân Hải quân cần.

Cựu Hải quân càng cực đoan, càng ít người có thể dung thứ, thì những người không được dung thứ chỉ có thể chọn Tân Hải quân, đó là thực tế.

Xích Khuyển quá cực đoan, đương nhiên cũng không trách hắn, thời gian dành cho Cựu Hải quân vốn dĩ không còn nhiều.

Tiếc là càng vội càng dễ mắc sai lầm, càng dễ biến đồng minh và người của mình thành kẻ thù.

Vương Luffy biết đây chính là tình thế tiến thoái lưỡng nan của Xích Khuyển, không làm gì cũng không được, mà làm cũng không xong.

Hải quân đã bước vào thời kỳ sinh tử.

Lúc này, Đỗ Lan đang cải tạo tàu Hoàng Kim Mai Lệ Hào, ban cho nó khả năng biến hình và hợp thể.

Biến hình và hợp thể là sự lãng mạn của mecha, có thể làm phương tiện di chuyển, cũng có thể làm vũ khí, lại còn có thể hợp thể thành người máy khổng lồ, quá lãng mạn.

Đỗ Lan nghĩ thôi cũng thấy phấn khích.

Hắn ra tay cải tạo, biến Hoàng Kim Mai Lệ Hào thành một chiếc thuyền buồm siêu cấp có thể biến hình và hợp thể.

Sau khi cải tạo, hắn liền mang Hoàng Kim Mai Lệ Hào đi chiến đấu khắp nơi, rất nhanh nó đã có một cái tên vang dội: Thuyền Tu La. 23.

Tàu Hoàng Kim Merry biến hình thành người máy, còn có thể hợp thể với các tinh linh thuyền khác thành một người máy siêu lớn, cao mấy trăm mét, sức chiến đấu rất mạnh, một đấm có thể dấy lên sóng biển, một cước đạp bằng thành lầu.

Thân thể bằng thép, hình dáng khổng lồ, đã để lại rất nhiều huyền thoại.

Lộ Phi và đồng bọn đã tạm dừng, nhưng mối đe dọa mới sẽ không ngừng lại, sự va chạm với trật tự cũ sẽ không dừng lại.

Đối với Ngũ Lão Tinh, chắc cũng rất bất lực.

Nói ra thì, họ bây giờ dường như không quan tâm chút nào đến thông tin về Thái Dương Thần Ni Tạp, ngược lại còn cho rằng Ni Khả La Tân quan trọng hơn Thái Dương Thần Ni Tạp.

Đỗ Lan cho rằng thứ gọi là Ni Tạp này cũng giống như Bá khí, lúc đầu không có, đột nhiên xuất hiện, và chiếm một vị trí rất quan trọng.

Chương 3491

Sau khi Bá khí xuất hiện, Hương Khắc Tư, Sa Ngạc Ngư, Mạc Lợi Á đều trở thành trò cười.

Sau khi Ni Tạp xuất hiện, Ngũ Lão Tinh lại trở thành trò cười.

Bởi vì khi Bá khí chưa xuất hiện, Hương Khắc Tư cũng chỉ là một thuyền trưởng bình thường.

Nhưng khi Bá khí xuất hiện, Hương Khắc Tư lại là cao thủ Bá khí, vậy mà lại bị hải vương cắn mất cánh tay, khiến hắn trông rất yếu.

Sau khi Thái Dương Thần Ni Tạp xuất hiện, Ngũ Lão Tinh lại trông rất khó xử.

Bởi vì trước đó họ chưa từng đề cập đến Thái Dương Thần, mà chỉ luôn nhắm vào La Tân, người nắm giữ khả năng phiên dịch cổ đại.

Mở miệng ngậm miệng đều là La Tân, mỗi lần hành động cũng đều nhắm vào La Tân, kết quả lại xuất hiện một Thái Dương Thần quan trọng hơn La Tân cả vạn lần.

La Tân còn cần phiên dịch, Thái Dương Thần Ni Tạp lại chính là sự tồn tại quan trọng nhất tám trăm năm trước, hoàn toàn không cần bất kỳ sự phiên dịch nào.

Cái gì gọi là bất ngờ.

Điều này dẫn đến việc Ngũ Lão Tinh rất khó xử, trước đây họ chưa từng đề cập đến Thái Dương Thần Ni Tạp.

Hơn nữa, trái Ni Tạp còn bị Hương Khắc Tư cướp đi mười mấy năm trước, Ngũ Lão Tinh vẫn luôn biết trái Ni Tạp tồn tại, nhưng lại không đi tìm.

Cho đến khi Lộ Phi đột nhiên biến thành Ni Tạp, Ngũ Lão Tinh mới hoảng hốt, dường như lúc này mới nhớ ra có một trái ác quỷ quan trọng như vậy chưa tìm thấy, còn có một Thái Dương Thần đang lang thang bên ngoài.

Kết quả là Thái Dương Thần xuất hiện, Ngũ Lão Tinh trực tiếp mất giá, đến mức phải tự mình ra tay.

Bá khí khiến các cao thủ hàng đầu mất giá, Thái Dương Thần khiến phe phản diện mất giá.

Tình huống này thực sự khiến người ta rất khó xử.

Đỗ Lan thầm nghĩ loại thứ quan trọng đột ngột xuất hiện này sẽ biến tất cả mọi người thành những tên hề.

Thật ra Ngũ Lão Tinh hoàn toàn không cần phải kích động, dù sao những kẻ thảo khấu trỗi dậy sẽ không bao giờ biến mất, mà sẽ không ngừng xuất hiện.

Dù có Ni Tạp, thì cũng đã có La Kiệt, Tạp Phổ.

Ngũ Lão Tinh cũng không biết kích động cái gì, lẽ nào họ cho rằng chỉ có Thái Dương Thần mới có thể lay chuyển trật tự sao.

Đỗ Lan cho rằng Ngũ Lão Tinh không có chút tầm nhìn phát triển nào, hoàn toàn là đang làm loạn.

Thuyết định mệnh, cuối cùng vẫn là chiêu này, chỉ có người có tư cách mới có thể thay đổi thế giới.

Không có tư chất thì không được.

Đỗ Lan biết đây chính là tư duy giai cấp của đấng cứu thế, có tư chất mới có thể thay đổi thế giới, không có tư chất thì không được.

Mà tư chất từ đâu ra.

Sư môn, gia tộc cơ bản là từ đó mà ra, lợi hại hơn là sư môn cộng gia tộc, lại càng khoa trương hơn.

Tư chất, thứ này người bình thường không có được.

Cũng có nghĩa là người bình thường không thể thay đổi thế giới, chỉ có thể bị động chấp nhận.

Thái Dương Thần Ni Tạp còn lợi hại hơn cả tư chất từ sư môn, gia tộc, hoàn toàn chính là định mệnh.

Một thứ quan trọng như vậy, Ngũ Lão Tinh lại không quan tâm, đúng là không để tâm chút nào.

Đỗ Lan cho rằng Ngũ Lão Tinh thật đáng chết.

Nếu ta có được trái Thái Dương Thần Ni Tạp, chắc chắn sẽ lập tức tìm một người ăn nó, sau đó giam cả đời trong thủy lao, tuyệt đối không cho hắn trốn thoát, cũng không để hắn chết.

Đỗ Lan cho rằng nếu mình là Ngũ Lão Tinh, tuyệt đối sẽ không sơ suất như vậy, càng không để trái ác quỷ bị người khác cướp đi.

Nhưng mà những kẻ thảo khấu trỗi dậy nhiều như vậy, Ngũ Lão Tinh đúng là không cản xuể, luôn có lúc có thể đột phá giới hạn của họ.

Có lẽ họ chỉ quan tâm đến Thái Dương Thần, để có thể không cần để ý đến những kẻ thảo khấu khác, cũng coi như là một cách chuyển hướng sự chú ý.

Đỗ Lan suy nghĩ thay cho Ngũ Lão Tinh.

Ầm.

Hoàng Kim Mai Lệ Hào đã công phá hạm đội vận chuyển Thiên Thượng Kim cho Thiên Long Nhân.

Thân hình khổng lồ đập tan hạm đội, khiến các thủy thủ rơi xuống nước kinh ngạc đến ngây người.

Là Thuyền Tu La.

Tiếng hét thất thanh không dứt bên tai.

Đỗ Lan hoàn hồn, nhìn về phía chiến trường một chiều, rất hài lòng: Đây mới là thuyền hải tặc.

Trận chiến khiến vàng chìm xuống đáy biển, Hoàng Kim Mai Lệ Hào chỉ thể hiện thực lực của mình, không phải vì tiền tài.

Va chạm với trật tự đâu chỉ có thảo khấu.

Còn có cả tinh linh thuyền.

Đỗ Lan cho rằng tương lai sẽ ra sao thật khó nói, anh hát xong tôi lại lên sân khấu.

Vào lúc này chỉ có thể toàn lực ứng phó, cùng nhau tạo nên kỳ tích.

Ta cũng thấy thương hại Ngũ Lão Tinh, thật sự là dẹp được cái này lại lòi ra cái khác, không có hồi kết.

Địch Ny Toa giàu lòng cảm thông, bày tỏ một chút đồng tình với tương lai bi kịch của Ngũ Lão Tinh.

Dù sao Ngũ Lão Tinh cũng không dễ dàng, đối mặt với biến cục lớn chưa từng có trong tám trăm năm, không thể không đối mặt với hiện thực bi kịch rằng trật tự thế giới đang thay đổi trong tay họ.

Phép tắc tổ tông kéo dài tám trăm năm đã đến lúc phải thay đổi.

Ni Khả La Tân hiện vẫn là mục tiêu số một của Ngũ Lão Tinh, vì cô có thể giải mã lịch sử.

Mà lịch sử lại sẽ lay chuyển sự thống trị của Chính phủ Thế giới và Thiên Long Nhân, phải đối xử nghiêm túc.

Còn về trái Ni Tạp bị Hương Khắc Tư mang đi mười mấy năm trước, Ngũ Lão Tinh tỏ ra thờ ơ, dường như hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của Ni Tạp.

La Tân cũng thật xui xẻo, năm đó trốn thoát khỏi Đồ Ma Lệnh, sau đó lại không thể không chấp nhận sự truy sát không hồi kết.

Mặc dù cô không nghĩ đến việc lật đổ trật tự hiện hữu, chỉ đơn thuần là tò mò.

Nhưng Chính phủ Thế giới sẽ không tin, chỉ có thể dùng biện pháp mạnh, ngăn chặn bất kỳ ai có ý định khám phá sự thật lịch sử.

La Tân không thể không đấu trí đấu dũng với họ, dù muốn từ bỏ, nhưng vẫn kiên trì.

Ngũ Lão Tinh truy sát La Tân vẫn chưa dừng lại, nhưng gần đây xuất hiện một học giả còn lợi hại hơn, một người phụ nữ trông rất giống Ni Khả La Tân.

Người phụ nữ bí ẩn này thực lực mạnh mẽ, nhiều lần xông vào kho tư liệu của Hải quân để trộm tài liệu lịch sử, còn bắt bớ và tra hỏi các gia tộc Thiên Long Nhân có lịch sử lâu đời, mức độ điên cuồng của cô đã vượt qua cả Ni Khả La Tân.

Đối phương tuy không phiên dịch lịch sử, nhưng ở một mức độ nào đó còn nguy hiểm hơn La Tân.

Bởi vì phương pháp điều tra của cô càng cực đoan, càng tà ác hơn.

Nếu không tìm thấy lịch sử, thì tra hỏi các gia tộc đã truyền thừa tám trăm năm, hậu duệ của họ ít nhiều cũng biết một số sự thật.

Người phụ nữ này có quan hệ gì với Ni Khả La Tân.

Xích Khuyển nhận được lệnh phải bắt người phụ nữ điên này, nên hỏi tham mưu.

Chúng tôi nghi ngờ cô ta có thể là mẹ của Ni Khả La Tân, Âu Nhĩ

Bỉ Nhã.

Không thể nào, theo báo cáo năm đó, Âu Nhĩ Bỉ Nhã đã chết trong Đồ Ma Lệnh rồi, làm sao có thể xuất hiện lại.

Xích Khuyển không tin vào chuyện người chết sống lại.

Có thể có người đã làm giả báo cáo, dù sao năm đó Ohara là hòn đảo của các học giả được kính trọng, có rất nhiều người, đặc biệt là các học giả phản đối chúng ta phát động Đồ Ma Lệnh.

Hơn nữa, sau Đồ Ma Lệnh, có không ít nhà khoa học lén lút lẻn vào đảo để thu hồi văn hiến của Ohara.

Có lẽ có người trong lúc thu hồi đã ngụy tạo cái chết giả cho Âu Nhĩ Bỉ Nhã.

Suy luận của tham mưu không có vấn đề gì về logic.

Xích Khuyển không thể phản bác, liền nói: Bắt cô ta trước, còn tội ác của các học giả khác sau này sẽ truy cứu.

Gần đây cô ta xuất hiện ở đâu.

Theo suy đoán, có thể ở quần đảo Sabaody.

Lập tức đi bắt.

Vâng.

Hải quân phái một hạm đội hùng hậu đến địa điểm mục tiêu để tìm kiếm tội phạm.

Hải quân rầm rộ như vậy, có phải là muốn bắt Hỏa Diễm Khô Lâu không.

Họ không bắt được đâu, thân phận của Hỏa Diễm Khô Lâu không ai biết, mà lại chỉ xuất hiện vào ban đêm, Hải quân không có khả năng.

Đô đốc Hải quân còn bó tay, phái mấy tên lính tôm tướng cua này có tác dụng gì.

Chương 3492

Số lượng có nhiều hơn nữa cũng vô ích.

Người dân thảo luận sôi nổi, không ai phát hiện trong bóng tối có một người phụ nữ mặc áo choàng xám, che giấu thân phận, đang lẩm bẩm: Khứu giác của Hải quân thật là nhạy bén, ta vừa mới đến đây, họ đã lập tức theo tới.

Vóc dáng cao ráo thon thả, ánh mắt sâu thẳm sắc bén, giọng nói từ tính động lòng người, người này chính là Âu Nhĩ Bỉ Nhã.

Sau khi được Đỗ Lan hồi sinh, cô liền bắt đầu điều tra, nhưng lần điều tra này khác với trước đây.

Trước đây cô chỉ là một học giả, chỉ có thể tuân thủ đạo đức tự do của học giả.

Nhưng bây giờ cô nắm giữ sức mạnh cường đại, có thể dùng một số thủ đoạn mà trước đây không thể dùng.

Không tìm thấy lịch sử, chẳng lẽ không tìm được Thiên Long Nhân sao.

Thiên Long Nhân không phải tự xưng là truyền thừa tám trăm năm sao, vậy gia tộc của họ ít nhiều cũng sẽ có một số truyền thuyết lịch sử, vậy thì cứ ép những mảnh vỡ này ra.

Chuyện này, Âu Nhĩ Bỉ Nhã trước đây không làm được, không có sức chiến đấu đó, nhưng bây giờ cô có thể.

Mục tiêu của cô chính là những gia tộc cổ xưa đó, cũng không chỉ giới hạn ở Thiên Long Nhân, mà còn có một số người có huyết thống viễn cổ.

Lần này đến quần đảo Sabaody, người cô muốn tìm chính là Thất

Vũ Hải Hùng, theo điều tra, hắn có huyết thống tộc người khổng lồ cổ đại, rất có khả năng biết được thông tin mảnh vỡ của tám trăm năm trước.

Tại sao lại chắc chắn như vậy.

Nếu tự nhận mình có lịch sử tám trăm năm, chắc chắn phải có một số bằng chứng, chắc chắn sẽ lưu truyền một số thông tin để chứng minh mình có tám trăm năm, chứ không phải nói suông.

Còn những truyền thuyết đó có đáng tin hay không lại là chuyện khác.

Theo hiểu biết của Đỗ Lan về lịch sử, nói chung sử sách do quan phương biên soạn đáng tin hơn địa phương chí, địa phương chí lại đáng tin hơn gia phả.

Gia phả, tộc phả có độ tin cậy kém nhất, chắc chắn sẽ có rất nhiều sự khoa trương và thần thánh hóa.

Nhưng dùng làm chứng cứ lịch sử thì vẫn được, không thể tin hoàn toàn.

Bởi vì gia tộc có thể khoa trương thế nào thì khoa trương, không ai giám sát kiểm chứng, vì chi phí kiểm chứng quá cao.

Sử sách do quan phương biên soạn thì khác, vô số con mắt nhìn chằm chằm, có rất nhiều người sẵn sàng chỉ ra những sai sót trong đó.

Chi phí kiểm chứng do vô số con mắt chi trả.

Địa phương chí thì chỉ có một số ít người ở địa phương chi trả chi phí kiểm chứng.

Chi phí kiểm chứng càng thấp, chi phí làm giả càng cao, càng đáng tin.

Lịch sử của gia tộc có chi phí kiểm chứng quá cao, quỷ mới biết họ sẽ thổi phồng tổ tiên của mình như thế nào, tìm cho mình một ông tổ không hề liên quan.

Tuy gia phả không đáng tin, nhưng ý tưởng của Âu Nhĩ Bỉ Nhã cũng không tồi, có thể đối chiếu gia phả của nhiều gia tộc với nhau, biết đâu lại khôi phục được lịch sử.

Đỗ Lan cho rằng đây là một cách hay: Vấn đề duy nhất là Hùng đã bị cải tạo gần xong, ký ức cũng gần như bị xóa sạch.

Bây giờ tìm hắn đã quá muộn.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã cẩn thận né tránh sự tìm kiếm của Hải quân, tìm thấy Hùng đang ngẩn ngơ trong rừng.

Hùng vì cứu con gái, đã hiến dâng thân thể của mình, quên đi chính mình.

Vì cứu người khác mà hy sinh bản thân.

Tác Long, Na Mỹ, cha nuôi của Kiều Ba, Ngự Điền, Hùng đều như vậy.

Có người gửi gắm hy vọng vào kẻ thù, có người lại gửi gắm vào nhà khoa học.

Ít nhất Hùng không bị lừa, con gái nuôi của hắn thực sự đã được chữa khỏi, hắn không trở thành kẻ ngốc.

Tin tưởng nhà khoa học có kết quả tốt hơn một chút so với tin tưởng kẻ thù, ít nhất nhà khoa học nói được làm được.

Đến muộn rồi sao.

Nghe nói ngươi bị Hải quân dùng làm vật thí nghiệm cải tạo, xem ra là thật.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã nhìn Hùng đang ngẩn ngơ, tuy khí chất của Thất Vũ Hải vẫn còn, nhưng lại bất động như một bức tượng.

Một chiến binh giỏi giang bị cải tạo thành ngốc, Âu Nhĩ Bỉ Nhã rất tiếc nuối, khó khăn lắm mới có được thông tin, kết quả lại đi một chuyến công cốc: Huyết thống người khổng lồ viễn cổ, nếu là người bình thường thì không thể chịu đựng được, thật là đáng nể.

Nhưng ngươi bán mạng cho Hải quân đến mức này, có đáng không.

Đúng là nô tính.

Cô không biết nỗi khổ của Hùng, không biết hắn làm vậy là vì sức khỏe của con gái nuôi, vì muốn con gái lại được nhìn thấy ánh mặt trời.

Hùng không có bất kỳ phản ứng nào.

Người ở đây.

Hải quân phát hiện trong rừng có điều kỳ lạ, liền hét lớn một tiếng, gọi viện quân đến.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã rất bất lực, xem ra không thể không từ bỏ, dù sao cô cũng không thể hỏi được thông tin gì từ miệng một kẻ ngốc.

Mau đến đây.

Hải quân vẫn đang la hét, nhưng cảm thấy ánh sáng lóe lên, kẻ thù đã ở ngay trước mắt, còn chưa kịp nhìn thấy kẻ thù di chuyển như thế nào, bụng đã đau nhói, mất đi ý thức.

Nhưng Hải quân đã bao vây tới.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã rất ghét, đám Hải quân này đúng là âm hồn không tan, cô không thể không ra tay nặng hơn: Tuy không giết các ngươi, nhưng ít nhất cũng khiến các ngươi không thể tiếp tục làm càn, vậy thì chặt tay chân của các ngươi đi.

Mặc dù Hải quân đã hủy diệt Ohara, giết chết rất nhiều học giả, nhưng Âu Nhĩ Bỉ Nhã không phải là đồ tể, cô sẽ không giết người bừa bãi, chỉ nhẹ nhàng chặt tay chân của kẻ thù, khiến họ mất đi sức chiến đấu.

Hỏa xà vút qua trong rừng, không đợi Hải quân phản ứng, tứ chi đã bị hỏa xà đột nhiên xuất hiện quấn lấy.

Hơn ba mươi Hải quân không một ai thoát được, họ hoàn toàn không biết hỏa xà là gì, nhưng trực giác mách bảo họ rằng loại hỏa xà đột nhiên xuất hiện này tuyệt đối không phải thứ tốt lành.

Nhìn kỹ thì trong hỏa xà thực chất là một sợi dây câu mỏng.

Đây là Phụ Ma Hỏa Diễm Báo Thù, một sợi dây câu bình thường cũng có thể tạo ra uy lực không thể tưởng tượng.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã nhìn những gương mặt với biểu cảm khác nhau, tuổi tác khác nhau, rồi vô tình siết chặt sợi dây câu.

Sợi dây câu rực cháy dễ dàng cắt qua da thịt và xương cốt, khiến kẻ thù mất hết tứ chi.

A a.

Tiếng kêu thảm thiết không dứt, họ đều không nhìn thấy chuyện gì đã xảy ra, người đã tàn phế.

Hải quân ở vòng ngoài vẫn đang dốc toàn lực lao tới, nhưng chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm của đồng đội.

Dù căng thẳng sợ hãi, họ vẫn xông vào, chỉ thấy cảnh tượng thảm khốc như địa ngục.

Mọi người đều còn sống, nhưng ai cũng thiếu tay thiếu chân, chắc chắn không thể tiếp tục làm Hải quân được nữa.

Hải quân hiện tại cũng chưa chắc có thể chi trả phí trợ cấp, chỉ càng làm mất lòng người hơn.

Người đâu.

Mọi người chỉ thấy những Hải quân đang rên rỉ, không thấy tội phạm.

Đừng tìm nữa, cô ta là Liệp Chi Ma Nữ, lẽ nào các ngươi cũng muốn tứ chi không toàn vẹn sao.

Mất tay mất chân, làm sao mà sống.

Mọi người áp lực cũng rất lớn, ai muốn thêm phiền phức vào cuộc sống của mình chứ.

Liệp Chi Ma Nữ Âu Nhĩ Bỉ Nhã, cái tên đáng sợ truyền khắp đại hải, cô ta không giết người, nhưng sau khi chiến đấu với cô ta, tất cả kẻ thù đều tứ chi không toàn vẹn, còn khó chịu hơn cả cái chết.

Hải quân đều không dám đi vây bắt, vì một chút tiền lương mà hủy hoại cả cuộc đời mình, quá không đáng.

Thủ pháp không giết người nhưng lại khiến người tàn tật này vô cùng tàn nhẫn, cũng vô cùng đáng sợ, đã làm tiêu giảm hiệu quả lực lượng hữu sinh của Hải quân.

Thậm chí còn khiến một nhóm Hải quân nhát gan tập thể giải ngũ, không muốn tiếp tục chiến đấu với kẻ địch đáng sợ.

Khắc Bỉ cứu viện một thuyền Hải quân, thấy các thương binh hoàn toàn không còn ý chí chiến đấu của Hải quân, tất cả đều như gà trống thua trận, tuy còn sống, nhưng đã không còn chút tinh thần nào.

Những vết thương này.

Khắc Bỉ nhìn thấy vết thương của mọi người, đều bị lửa thiêu đốt, tổ chức đều bị phá hủy.

Liệp Chi Ma Nữ cố ý làm vậy, phá hủy vết thương, như vậy sẽ không thể phục hồi được, cô ta muốn đập tan dũng khí của chúng ta.

Chương 3493

Phải nói rằng, cô ta đã thành công, bây giờ đã không còn ai dám bắt cô ta nữa.

Không ai muốn trở thành một người không hoàn chỉnh.

Con ma nữ này để tôi bắt.

Khắc Bỉ có dũng khí.

Ha ha, cậu thì thôi đi, còn trẻ đừng lãng phí cuộc đời mình.

Không, tôi nhất định phải bắt cô ta, đây là vì Hải quân.

Khắc Bỉ thề tuyệt đối không thể để bi kịch như vậy tiếp tục xảy ra.

Rất nhanh cơ hội đã đến, Khắc Bỉ trong một lần tuần tra định kỳ đã phát hiện ra hành tung của Âu Nhĩ Bỉ Nhã.

Cậu biết nếu tìm người khác, các binh sĩ khác chắc chắn không dám đi bắt người, nên quyết định tự mình đi.

Tuy rất sợ, nhưng cậu tin rằng chính nghĩa của Hải quân sẽ đánh bại kẻ thù, vì vậy cậu chuẩn bị dùng miệng lưỡi để khuyên Âu Nhĩ Bỉ Nhã tự thú.

Liệp Chi Ma Nữ.

Khắc Bỉ rất căng thẳng, nhưng vẫn lấy hết dũng khí, một mình gọi đối phương lại.

Hải quân.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã lập tức quan sát xung quanh, không có Hải quân nào khác, chẳng trách mình không nhận ra, hóa ra đối phương chỉ có một mình.

Một mình mà cũng dám đến.

Xem ra thủ đoạn của mình vẫn còn quá ôn hòa.

Vút, sợi tơ lửa đã quấn quanh hai chân của Khắc Bỉ, sẵn sàng giúp cậu rút ngắn chiều cao bất cứ lúc nào.

Cho dù chân tôi có gãy, tôi cũng phải bắt cô, đừng có ngoan cố.

Dùng lời lẽ yếu ớt nhất nói ra câu nói hung hãn nhất: Cô đã phạm tội rồi, đừng sai lại càng sai.

Tội của ta là quá yếu đuối, không thể như các ngươi, hợp pháp hóa việc giết người phóng hỏa.

Đúng vậy, ta đúng là tội phạm, nhưng trong mắt ta, các ngươi còn không bằng cả tội phạm, mà là ma quỷ.

Cô hoàn toàn không coi Hải quân là con người, chỉ là ma quỷ.

Khắc Bỉ nghe thấy lời này liền biết đối phương và Hải quân chắc chắn có thù, nhưng cậu vẫn cho rằng Âu Nhĩ Bỉ Nhã đã làm sai: Bất kể cô và Hải quân có oán hận gì, cũng không nên biến tất cả kẻ địch thành người tàn tật tứ chi không toàn vẹn, như vậy là sai.

Oán hận.

Không, tuy quê hương của ta bị Đồ Ma Lệnh san bằng, đồng nghiệp của ta đều bị Hải quân giết chết, nhưng ta không có oán hận với Hải quân, Hải quân chỉ tuân theo mệnh lệnh.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã nói nhàn nhạt.

Khắc Bỉ nhất thời có chút nghẹn lời, đối phương hoàn toàn có lý do để oán hận Hải quân.

Cậu cũng cảm thấy Đồ Ma Lệnh quá đáng, dù sao thứ này hoàn toàn là giết người vô tội.

Hải quân nhất định sẽ tốt hơn, những thứ bất hợp lý sẽ dần dần biến mất.

Khắc Bỉ nói: Nếu cô không oán hận, xin hãy cho chúng tôi cơ hội.

Cô hãy chịu tội đi, tôi sẽ chứng minh Hải quân có thể thay đổi.

Hải quân biến thành bộ dạng hiện tại là kết quả của việc vận hành quy tắc trò chơi.

Ta không oán hận Hải quân, vì đổi lại là ai lên cũng sẽ như vậy.

Tương tự, bất kể ai đứng ở vị trí của ta, có được sức mạnh của ta, đều sẽ làm tổn hại lực lượng hữu sinh của Hải quân, không phải vì ta căm ghét Hải quân, mà chỉ vì ta có thể làm được.

Khắc Bỉ nghe những lời này, chỉ cảm thấy mình sắp phải nói lời tạm biệt với đôi chân, đối phương không phải hành động theo cảm tính, mà là rất bình tĩnh trở thành kẻ thù của Hải quân.

Phải làm sao đây.

Mình làm sao mới có thể thuyết phục được cô ấy.

Cậu lắp bắp nói: Hải quân cũng là con của người khác, cũng là cha của người khác, cô cướp đi khả năng làm việc của họ, sẽ có rất nhiều gia đình rơi vào cảnh nghèo khó, cô nhẫn tâm sao.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã nghe xong, rất bình tĩnh nói: Vốn dĩ là vì mục đích này, chính là muốn để càng nhiều người tàn tật làm mục nát nền kinh tế của Hải quân.

Nếu không có áp lực, mọi người sẽ không thay đổi.

Tại sao lại như vậy.

Cô không cảm thấy quá tàn nhẫn sao.

Đây cũng là quy tắc của trò chơi, tàn nhẫn cũng là một phần của trò chơi, khi cần tàn nhẫn thì phải tàn nhẫn, nếu không từ tàn nhẫn cũng sẽ không được lưu truyền mãi.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã khách quan như một người qua đường, tóm lại là rất điềm tĩnh.

Đừng coi đó là điều hiển nhiên, chúng tôi Hải quân cũng là người, cũng sẽ sợ hãi, đau khổ, cô coi chúng tôi là ác ma là không đúng, chúng tôi cũng là từng cá thể riêng biệt.

Đúng vậy, tôi cũng thừa nhận trong Hải quân có rất nhiều kẻ cặn bã, nhưng cô không thể vơ đũa cả nắm, không thể coi mỗi một Hải quân đều là người xấu.

Khắc Bỉ quen biết rất nhiều Hải quân, họ đều là những con người sống động, rất nhiều người là người tốt.

Ta chưa bao giờ nói những người bị ta làm hại nhất định là người xấu, nhưng tốt và xấu, thiện và ác những thứ này không thể lay chuyển được quy tắc.

Dưới quy tắc, người tốt sẽ làm việc xấu, người xấu cũng có thể làm việc tốt.

Quy tắc đứng trên cả thiện ác, Hải quân sẽ tuân thủ quy tắc của Hải quân, chỉ cần làm bị thương Hải quân là có thể tăng gánh nặng cho quy tắc, thế là đủ rồi.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã rất bình tĩnh nói.

Khắc Bỉ im lặng, thiện ác mà cậu tin tưởng trong mắt đối phương không có giá trị gì, đối phương chỉ nhìn vào quy tắc, và xác định quy tắc của Hải quân chính là kẻ thù.

Hoàn toàn không có cách nào giao tiếp, đối phương luôn rất bình tĩnh, cũng biết mình đang làm hại người tốt, nhưng đây cũng là kết quả tất yếu của việc đối kháng với quy tắc của Hải quân.

Nhưng người tốt cũng gia nhập Hải quân, chứng tỏ Hải quân cũng có điểm đáng khen.

Khắc Bỉ vẫn không từ bỏ.

Sự lương thiện ngu ngốc chỉ có thể là hảo tâm làm chuyện xấu.

Họ chưa đủ hiểu biết về quy tắc vận hành nội tại của thế giới, không thể nhìn thấu bản chất qua hiện tượng.

Sự lương thiện ngu ngốc.

Khắc Bỉ chưa bao giờ nghĩ rằng lương thiện còn có cả sự ngu ngốc, trong ý thức của cậu, lương thiện chính là tốt, chỉ mang lại kết quả tốt.

Nhưng rõ ràng không phải, lương thiện cũng có thể mang lại kết quả xấu, tàn nhẫn cũng có thể tạo ra kết quả tốt.

Thể hiện sự lương thiện với một kẻ thù tà ác hoặc một quy tắc tà ác chính là tiếp tay cho cái ác.

Đầu óc cậu không thể chấp nhận kết quả này, nếu ngay cả sự lương thiện cũng không thể tin tưởng, cậu phải làm sao.

Người tốt chính là người tốt, nếu ngay cả người tốt cũng làm việc xấu, thế giới này làm sao có thể tốt lên được.

Quá phức tạp, đau đầu quá.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã nhìn chàng Hải quân trẻ tuổi, ra tay tấn công không chút cảm xúc: Làm tổn thương Hải quân một cách hiệu quả, tăng chi phí vận hành của Hải quân, sẽ làm Hải quân sụp đổ hiệu quả hơn.

Sợi tơ cắt qua hai chân của Khắc Bỉ, trong biểu cảm kinh hoàng của cậu, cơ thể bị chia thành ba phần.

A.

Tuy không đau lắm, nhưng gánh nặng tâm lý cực lớn.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã không rời đi, mà đợi viện quân của Hải quân, một hơi lại làm bị thương hơn hai mươi người.

Khắc Bỉ tuy la hét, không cho viện quân tới, nhưng vẫn không thể ngăn chặn sự xuất hiện của các thương binh mới.

Tăng chi phí cho Hải quân, chính là mục đích của Âu Nhĩ Bỉ Nhã.

Bất kỳ tổ chức nào vận hành cũng cần chi phí, khi chi phí lớn đến mức mọi người không thể kiểm soát được, tổ chức cũng sẽ không thể vận hành, đây cũng chính là cái gọi là quy luật chu kỳ triều đại.

Một triều đại ra đời, chi phí vận hành thấp, khả năng kiếm tiền mạnh.

Nhưng đến giai đoạn sau, chi phí vận hành cao, khả năng kiếm tiền yếu, sẽ dần dần ăn vào của để dành, thu không đủ chi, nợ một khoản tiền lớn.

Cuối cùng không ai muốn cho vay tiền nữa, người trong triều đại cũng không muốn gánh nợ, thế là tan rã.

Ví dụ như nhà Thanh, đã nợ rất nhiều tiền, vay tiền của các ngân hàng ngoại quốc, kết quả không ai có thể trả nợ, thế là sụp đổ.

Chi phí vận hành quá cao, Hải quân cũng không chống đỡ nổi.

Vận hành nói cho cùng vẫn phải xem chi phí vận hành, chi phí cao, tiền nhiều mấy cũng vô dụng.

Ví dụ như một dự án đưa ra một ngàn, kết quả người đầu tiên giữ lại tám trăm, đưa cho cấp dưới hai trăm, cấp dưới giữ lại một trăm tám mươi, đưa cho nhân viên kinh doanh làm việc hai mươi, sau đó nhân viên kinh doanh lấy ra hai đồng để làm việc, trong đó chín trăm chín mươi tám đồng chính là chi phí vận hành, hai đồng là thực sự làm việc.

Nếu một ngàn đồng được dùng để làm việc, chắc chắn không có vấn đề gì, nhưng hai đồng làm việc thì chỉ là bố thí cho ăn mày, ai muốn làm.

Mà chín trăm chín mươi tám đồng cũng không nhất định là toàn bộ bị tham ô, cũng có thể là đi chăm sóc những người không sản xuất, không còn khả năng lao động.

Tóm lại, Âu Nhĩ Bỉ Nhã hiện tại đang tăng chi phí cho Hải quân một cách chính xác.

Bất kể Hải quân có quản thương binh hay không, đều sẽ phải trả giá.

Quản, phải tốn tiền. không quản, mất uy tín.

Uy tín cũng là chi phí, một khi mất đi, muốn xây dựng lại cần thời gian và tiền bạc, thời gian còn quý hơn cả tiền bạc.

Dẹp được cái này lại lòi ra cái khác, đây chính là hiện trạng của Hải quân, đương nhiên cũng có thể dùng lời của vĩ nhân: mười ngón tay đè mười con rệp.

Chương 3494

Nói đơn giản là không nắm bắt được mâu thuẫn chính.

Một người sẽ đồng thời gặp phải nhiều chuyện, món hầm sắp khét, điện thoại reo, có người gõ cửa, thú cưng phá nhà, buồn đi vệ sinh.

Gặp phải nhiều chuyện như vậy cùng một lúc, làm sao lựa chọn.

Chỉ có thể nắm bắt mâu thuẫn chính, giải quyết cái nguy hiểm nhất trước, đó chắc chắn là ngọn lửa trong bếp.

Một người là như vậy, một tổ chức thực ra cũng như vậy, phải nắm bắt mâu thuẫn chính, bỏ qua mâu thuẫn thứ yếu.

Bởi vì bất kể là người hay tổ chức đều sẽ gặp rất nhiều chuyện cùng một lúc, không có cách nào giải quyết hoàn toàn.

Vì vậy người và người phải hợp tác, đồng thời còn phải phát triển tự động hóa, chính là thông qua phối hợp và kỹ thuật để giải quyết nhiều vấn đề cùng một lúc, nâng cao hiệu suất.

Nhưng từ cá nhân đến tổ chức, vấn đề gặp phải cũng ngày càng nhiều.

Tự động hóa được nâng cao, những việc phải làm cũng sẽ ngày càng nhiều.

Tóm lại chính là mười ngón tay đè mười con rệp, rất khó xử, bắt không được, cũng không thể buông ra.

Vì vậy lúc này nên nhắm vào con rệp có mối đe dọa lớn nhất, thả những con rệp khác ra.

Nhưng Hải quân rõ ràng không biết con rệp nào mới là quan trọng

nhất.

Long, Tứ Hoàng, Tạp Phổ, Ngải Tư, Ni Khả La Tân, Liệp Chi Ma Nữ. cảm giác mỗi người đều không dễ đối phó, đều không thể dễ dàng giải quyết.

Không thể đè chết một con rệp nào, rệp ngược lại ngày càng nhiều.

Đúng là sẽ ngày càng nhiều, sau này còn có Thái Dương Thần Ni Tạp, đến cả Ngũ Lão Tinh cũng không thể không tự mình ra tay.

Tóm lại là rệp ngày càng nhiều.

Đương nhiên, vì rệp ngày càng nhiều, nên Hải quân lúc đầu mang lại cảm giác áp bức mạnh mẽ, càng về sau càng không có cảm giác uy hiếp đối với nhóm nhân vật chính.

Để Hải quân duy trì uy tín, cần phải nâng cao sức chiến đấu của Hải quân, vì vậy Hải quân phải phá lệ tuyển chọn Đô đốc mới.

Xích Khuyển muốn nâng cao thực lực của Hải quân, phá lệ đề bạt nhân tài, chỉ cần trong lòng có chính nghĩa đều có thể đến tham gia tuyển chọn.

Xích Khuyển tin rằng Hải quân vẫn còn uy tín, vẫn có người sẵn sàng khôi phục vinh quang của Hải quân.

Đúng là có, trong đó cũng có cao thủ, họ đều cho rằng Hải quân có ý nghĩa tồn tại, vẫn còn giá trị cứu vãn, chỉ cần sửa đổi một chút là được.

Nền tảng của Hải quân quả thực không tồi, lịch sử tám trăm năm, tuy có rất nhiều kẻ cặn bã, nhưng uy danh vẫn còn, mọi người vẫn sẵn lòng chấp nhận Hải quân.

Nếu bắt đầu lại từ đầu thì quá khó, rất nhiều người không có sự tự tin đó.

Tại sao lại đến nhập ngũ.

Xích Khuyển hỏi.

Bởi vì nền tảng của Hải quân rất tốt, nếu có thể sử dụng tốt sức mạnh của chính nghĩa, thế giới sẽ khôi phục trật tự.

Xích Khuyển rất hài lòng, quả nhiên Hải quân là lòng người hướng về, đây mới là đại thế, bất kể có bao nhiêu hải tặc, trên biển cả sẽ không bao giờ thiếu người ủng hộ Hải quân.

Xích Khuyển rất cảm động, mình không thể để mọi người thất vọng, tuyệt đối phải để Hải quân tiếp tục huy hoàng.

Các ngươi ủng hộ Hải quân, Hải quân tất sẽ không để các ngươi thất vọng.

Xích Khuyển nói chắc như đinh đóng cột.

Vậy có thể bãi bỏ Thất Vũ Hải trước được không.

Hải tặc chính là hải tặc, làm sao có thể thừa nhận tính hợp pháp của họ.

Sự tồn tại của Thất Vũ Hải quá bất hợp lý, thế giới này do Hải quân quản lý, không cần chế độ Thất Vũ Hải.

Xích Khuyển vừa khoác lác xong, lập tức có người đưa ra yêu cầu bãi bỏ chế độ Thất Vũ Hải.

Điều này không được, vì Thất Vũ Hải là một mắt xích quan trọng trong việc dùng hải tặc trị hải tặc, là phương pháp quan trọng để cắt giảm kinh phí cho Hải quân.

Thừa nhận Thất Vũ Hải, mỗi năm có thể tiết kiệm được rất nhiều ngân sách.

Hải quân không có tiền, nên mới có Thất Vũ Hải.

Bỏ Thất Vũ Hải đi, vẫn không có tiền, vậy thì Hải quân chỉ càng thêm mất mặt.

Sắc mặt Xích Khuyển rất khó coi, cái tát này đến quá nhanh.

Không có Thất Vũ Hải, Hải quân phải tốn thêm bao nhiêu tiền nữa, ai cho tiền.

Đám người mới này thật đúng là không làm chủ gia đình không biết củi gạo đắt đỏ, thật là hồ đồ, Thất Vũ Hải mà có thể bãi bỏ được sao.

Xích Khuyển trong lòng rất khó chịu, hận không thể nhổ nước bọt vào mặt đối phương.

Ý tưởng cấp bách muốn quán triệt chính nghĩa của các vị, tôi đã hiểu rồi, nhưng đây không phải là chuyện một sớm một chiều.

Tôi hiểu tâm trạng sốt ruột của mọi người, vì tầng lớp lãnh đạo Hải quân trước đây đã đưa ra rất nhiều quyết sách không được lòng người, tôi cũng rất đau lòng, cũng hy vọng có thể thay đổi ngay lập tức, nhưng mọi người cũng nên biết việc thay đổi một quyết sách không phải là chuyện dễ dàng.

Vì vậy hãy bình tĩnh, bây giờ tôi đã làm Nguyên soái, chắc chắn sẽ cho mọi người một lời giải thích, nhưng cũng hy vọng mọi người cho tôi một chút thời gian để xây dựng quyết sách mới, từ từ thay thế những quyết sách cũ kỹ, sai lầm đó.

Được thôi.

Những người mới cũng có đạo đức tự do của riêng mình, không phải hoàn toàn chấp nhận sự sắp xếp của Xích Khuyển.

Hải quân chính là Hải quân, phải vạch rõ ranh giới với hải tặc, đây chính là chính nghĩa cực đoan, cũng chính là cấp dưới mà Xích Khuyển cần.

Nhưng sự cực đoan này sẽ khiến kẻ thù của Hải quân ngày càng nhiều, dù sao càng ngày càng khép kín, càng ngày càng bài ngoại.

Nhưng như vậy lại tiết kiệm tiền, những người mới này là vì chính nghĩa mà chiến đấu, không phải vì tiền.

Những người theo chủ nghĩa chính nghĩa cực đoan chỉ cần thấy chính nghĩa được thực thi là đã rất vui vẻ, rất hạnh phúc.

Không cần tiền, chỉ cần chính nghĩa, chi phí vận hành sẽ giảm xuống.

Nếu con người không đủ cực đoan, dục vọng của con người sẽ muôn hình vạn trạng.

Cái gọi là no ấm nghĩ dâm dục, không phải nói ăn no rồi nghĩ đến chuyện sắc dục.

Chữ dâm thời cổ đại chỉ chung những thứ không thuộc dòng chính, dâm từ là tín ngưỡng không chính thống, dâm nhạc là âm nhạc không chính thống, dâm dục là dục vọng không chính thống của con người.

Ví dụ như dục vọng chính thống là học hành chăm chỉ tiến lên mỗi ngày, dâm dục là trò chơi, cờ bạc, sắc dục, v. v.

Tóm lại, nếu một người không cực đoan, sẽ no ấm nghĩ dâm dục.

Ưu điểm là đa dạng, nhược điểm là chi phí sẽ ngày càng cao.

Chi phí cao đến một mức độ nhất định tất sẽ bùng nổ.

Vì vậy, thấy nhiều tư tưởng tôn giáo rất cực đoan, vì đây chính là cách vận hành chi phí thấp trong thời kỳ không có tiền, cực đoan nhưng tiết kiệm tiền, họ chỉ cần thấy giáo lý được thực thi là đã rất vui vẻ, thậm chí không quan tâm đến tính mạng của mình.

Nhưng dòng chính của Thăng Long không phải là tôn giáo, mà là trời vận động mạnh mẽ, quân tử nên tự cường không ngừng, mình yếu thì học theo kẻ mạnh.

Mình phải làm tốt hơn kẻ mạnh, học tập một cách cực đoan.

Các dân tộc du mục trên thảo nguyên có kỵ binh, nhà Hán cũng điên cuồng nuôi ngựa, và phải vượt qua đối thủ về số lượng.

Cuối cùng mọi người kỵ binh đấu kỵ binh, xem ai mạnh hơn.

Học tập có cực đoan không.

Đương nhiên.

Chương 3495

Treo tóc lên xà nhà, dùi đâm vào đùi, bắt đom đóm bỏ vào túi, soi tuyết đọc sách, đục tường trộm ánh sáng, nghe gà gáy dậy múa kiếm. cái nào không cực đoan, không phản nhân tính.

Sự cực đoan của tôn giáo là làm lễ cầu nguyện theo giáo lý, giữ giới luật, bình thường thì cứ ăn uống như thường.

Còn sự cực đoan của học tập là quên ăn quên ngủ, ví dụ như Nhan Hồi thời xưa một giỏ cơm một bầu nước, điên cuồng học tập, cuối cùng trở thành người chết yểu trong số các học trò của Khổng Tử.

Người Thăng Long khi không có tiền sẽ liều mạng học tập, không tiếc giả dối với kẻ thù để tranh thủ thời gian học tập.

Càng khốn khổ, càng học tập một cách cực đoan.

Ngược lại, khi có tiền thì no ấm nghĩ dâm dục, không cần chỉ học tập nữa.

Vì vậy, khi không có tiền đều cực đoan, chỉ là phương hướng cực đoan khác nhau, tôn giáo là cực đoan tuân thủ giáo lý, Thăng Long là cực đoan học tập kẻ mạnh.

Thông qua những sự cực đoan khác nhau, để đảm bảo sự tồn tại của văn minh.

Sự cực đoan của tôn giáo là không cho tài nguyên chảy ra ngoài, để tài nguyên hữu hạn vận hành trong nội bộ.

Đợi đến khi thiên hạ có biến, họ có thể ra ngoài mở rộng một phen.

Còn sự cực đoan của học tập là học hỏi kẻ mạnh, học hết tất cả ưu thế của kẻ mạnh, tự chủ biến cường.

Chỉ cần có sự phân phối mà mọi người đều chấp nhận, thì vấn đề tiếp theo sẽ đơn giản, liều mạng học tập là được.

Tôn giáo là tư duy tồn kho sản sinh từ văn minh ốc đảo, rất giỏi trong việc bảo tồn tồn kho.

Còn Thăng Long là tư duy tăng trưởng sản sinh từ văn minh đồng bằng lớn, rất giỏi trong việc tăng sản lượng.

Môi trường địa lý khác nhau sản sinh ra những tư tưởng khác nhau, hình thành nên những nền văn minh khác nhau.

Đã cùng tồn tại, tự nhiên đều có lý lẽ của nó.

Xích Khuyển bây giờ đi theo con đường cực đoan, cũng phải lựa chọn là tôn giáo cực đoan hay học tập cực đoan.

Rõ ràng học tập cực đoan rất khó, hắn không thể học Tứ Hoàng, dù sao thừa nhận sự thiếu sót của mình và thừa nhận ưu điểm của người khác đều rất khó.

Mà học tập cần phải thừa nhận mình yếu, hơn nữa còn phải phân biệt tốt xấu, không thể học cả tốt lẫn xấu, phải có khả năng phân biệt.

Vì vậy học tập cực đoan cũng phải phát huy ưu thế của mình, chứ không phải một mực sao chép.

Điều này cần khả năng tư biện, học tập là công việc tinh tế, không phải tùy tiện là có thể học được.

Tôn giáo luôn nói tín đồ là con dân của Thượng Đế, là con cưng của trời, vậy thì rất khó học tập.

Vì mình là sự tồn tại đặc biệt, không cần bắt chước, nếu thất bại, đó là do mình không tuân thủ giáo lý của Thượng Đế, chứ không phải mình cần học tập, là Thượng Đế đang nhắc nhở tín đồ phải tuân thủ quy tắc, chứ không phải Thượng Đế bảo tín đồ phải đổi tín ngưỡng.

Đương nhiên, ngoài tôn giáo và học tập, còn có huyết thống, quy tắc trò chơi của quý tộc cũng khá là bền vững, vì huyết thống là tồn tại tự nhiên, có sự gia trì của tự nhiên, chi phí rất thấp.

Còn tôn giáo và học tập hoàn toàn là do con người tạo ra sau này.

Hải quân đã tuyển thêm người mới, Xích Khuyển so với những người mới này còn được coi là bảo thủ.

Những kẻ cực đoan có thể không tính toán được mất về vật chất, chỉ cầu cho nội tâm được giải tỏa, thứ họ theo đuổi là giá trị cảm xúc, chỉ cần tiêu diệt kẻ thù là có thể thỏa mãn.

Đối với loại người này, Xích Khuyển cũng phải cẩn thận, vì một khi hắn không đủ cực đoan, cũng có thể bị tiêu diệt.

Đây chính là rủi ro khi tuyển dụng những kẻ cực đoan, bất kỳ chuyện gì cũng có mặt tốt và mặt xấu.

Hiện tại những người mới vẫn sẵn sàng cho Xích Khuyển thời gian, để hắn giải quyết chế độ Thất Vũ Hải, nhưng chắc chắn không thể để Xích Khuyển kéo dài mãi.

Xích Khuyển cũng chỉ có thể cố gắng kéo dài, hiện tại hắn vẫn chưa tìm ra cách thay thế Thất Vũ Hải, chỉ có thể lừa bịp, đặt mình lên đầu ngọn đao.

Hải quân, hải tặc đều đang đối mặt với sự thay đổi, những kẻ thảo khấu cũng đều đang nghĩ đến việc trỗi dậy.

Đỗ Lan đứng trên Hoàng Kim Mai Lệ Hào Tu La, biết rằng vở kịch hay đã bắt đầu.

Cũng không phải tất cả thảo khấu đều muốn trỗi dậy, cũng có rất nhiều người thà làm một thảo khấu bình thường, tuy trỗi dậy mang lại quyền lực to lớn, nhưng đồng thời cũng là nghĩa vụ và rủi ro to lớn.

Địch Ny Toa nói: Trong thời đại bộ lạc, khi gặp thiên tai nhân họa, cần tù trưởng tế trời.

Tù trưởng bình thường ăn ngon mặc đẹp, nhưng khi cần thiết thì phải thực hiện nghĩa vụ tế trời.

Thảo khấu cũng cần phải luôn tự nhắc nhở mình không quên nghĩa vụ, đây là cái giá của sự trỗi dậy, cũng rất mệt mỏi.

Vì vậy rất nhiều người trực tiếp quên nghĩa vụ, khi cần thực hiện nghĩa vụ thì tìm người khác tế trời, chuyển giao cái giá.

Đương nhiên tự vệ thuộc về bản năng, cũng không thể trách móc.

Dù sao cũng đã trở thành Thiên Long Nhân cao cấp, hà tất phải liều mạng.

Thảo khấu sẽ vì trở thành Thiên Long Nhân cao cấp mà đánh cược mạng sống, vậy Thiên Long Nhân cao cấp vì cái gì mà đánh cược mạng sống.

Đỗ Lan rất rõ thảo khấu sẽ vì sự phát triển to lớn mà từ bỏ sinh tồn.

Vậy Thiên Long Nhân cao cấp lại vì cái gì mà từ bỏ sinh tồn.

Vì cái gọi là nghĩa vụ sao.

Tù trưởng chắc chắn cũng không muốn tế trời, nhưng quý tộc không cho phép hắn trốn tránh nghĩa vụ.

Đây là một nhóm người giám sát một người, vậy một nhóm Thiên Long Nhân cao cấp do ai giám sát.

Địch Ny Toa vô cùng đồng tình: Sinh tồn và phát triển, thảo khấu có thể vì phát triển mà từ bỏ sinh tồn, nhưng Thiên Long Nhân cao cấp đã không còn không gian để phát triển, họ ngoài việc duy trì địa vị của mình ra, không có yêu cầu lợi ích gì, nếu mình chết đi, địa vị sẽ là của người khác, đây chính là nghịch lý.

Vì vậy họ sẽ lựa chọn sinh tồn, từ bỏ nghĩa vụ không có sự phát triển.

Cho nên trạng thái tốt nhất của xã hội là có không gian phát triển, sẽ có một lượng lớn người từ bỏ sinh tồn, liều mạng đi phát triển, thúc đẩy xã hội tiến bộ.

Đương nhiên cũng có người thích đi nhờ xe, mình không đánh cược mạng sống, chỉ theo sự phát triển của xã hội ăn chút lợi lộc là được.

Sinh tồn và phát triển chỉ có thể chọn một, đây chính là mâu thuẫn cuối cùng của sự vận hành xã hội.

Những thảo khấu muốn trỗi dậy sẽ từ bỏ sinh tồn, chỉ cần số lượng đủ là có thể tấn công Thiên Long Nhân cao cấp.

Đương nhiên vấn đề là những thảo khấu trỗi dậy này sau đó có thể tiếp tục liều mạng khi không còn không gian phát triển hay không, đây chính là sự khắc kỷ mà Khổng Tử theo đuổi, cũng là đạo đức tự do mà xã hội phương Tây theo đuổi, và là đấng cứu thế mà tôn giáo theo đuổi, chính là tự mình chủ động tế trời thay tù trưởng.

Không cần bất kỳ sự phát triển nào, cũng có thể từ bỏ sinh tồn.

Tiền đề của quy tắc rừng rậm hắc ám: sinh tồn là điều kiện tất yếu, phát triển là điều kiện tất yếu.

Nhưng sinh tồn và phát triển là mâu thuẫn, vì sinh tồn mà từ bỏ phát triển, vì phát triển mà từ bỏ sinh tồn mới là thường thái.

Tình hình của Thiên Long Nhân sơ cấp, trung cấp, cao cấp cũng không giống nhau, lựa chọn của mọi người đều không giống nhau.

Đỗ Lan nói: Đại bộ phận người chắc chắn muốn lựa chọn phát triển, nhưng lại hy vọng không phải đánh cược mạng sống.

Đúng vậy, ai mà không muốn được cả chì lẫn chài, hơn nữa địa vị có được nhờ liều mạng, ai lại muốn dễ dàng buông tay.

Dù sao đó là thứ mà ngay cả mạng sống cũng có thể từ bỏ để tranh đoạt, có được rồi, ai có thể chắp tay nhường cho người khác.

Địch Ny Toa nói.

Đỗ Lan gật đầu nói: Đó là thứ mà Thiên Long Nhân cao cấp xứng đáng có được.

Tiếc là sẽ có vô số người khiêu chiến tranh đoạt, họ không buông tay, vậy thì đấu tranh quyết liệt.

Tại sao Khổng Tử lại là con chó nhà có tang.

Bởi vì ông ta thúc đẩy chữ nhân, nhân là một mối quan hệ phân phối, cần quân chủ phân phối tài nguyên cho thần tử, thần tử lại đem tài nguyên trả lại cho quân chủ.

Nhưng rõ ràng không được, quân chủ sẽ không giao tài nguyên cho thần tử, thần tử cũng sẽ không trả lại tài nguyên cho quân chủ.

Cuối cùng chính là đấu tranh quyết liệt, chiến tranh không ngừng, lễ băng nhạc hoại.

Địa vị của quý tộc đều là do tổ tiên theo Chu Thiên Tử đánh trận mà có được, đặt đầu trên thắt lưng, đánh cược sinh tồn mới có được sự phát triển, cớ gì phải nhường cho người khác, dù là anh em cũng không được, càng đừng nói đến quân chủ thần tử.

Cuối cùng, những quý tộc không chịu buông tay đã bị những quý tộc sẵn lòng buông tay đánh bại.

Chương 3496

Nhưng đây là cuộc đọ sức giữa quý tộc và quý tộc, không chỉ ở phương Đông, phương Tây cũng vậy, việc hạ thấp quyền công dân cũng là kết quả của sự đấu tranh giữa quý tộc và quý tộc.

Đều là những quý tộc yếu thế bị buộc phải mở rộng phát triển để có được sự ủng hộ của nhiều người hơn.

Đương nhiên Thiên Trúc là một ngoại lệ, dòng chính của Thiên Trúc không phải là quý tộc và quý tộc cạnh tranh, mà là quý tộc và quý tộc liên minh.

Quý tộc và quý tộc đấu tranh, quý tộc vẫn là quý tộc, bá tánh vẫn bị động chấp nhận, nếu quý tộc không mở rộng, bá tánh cũng không có cách nào.

Mãi cho đến khi hoàng quyền và tôn giáo ra đời, bá tánh mới có tư cách vật tay với quý tộc.

Không phải bị động chờ quý tộc hạ thấp không gian phát triển, mà là chủ động tranh thủ.

Quý tộc chắc chắn không muốn buông tay, buông tay cũng là bị buộc.

Hoặc là rơi vào thế yếu trong cuộc đấu tranh quý tộc, hoặc là thứ dân nắm được phương tiện đấu tranh, hoặc là bạo lực, hoặc là tôn giáo, hoặc là khoa cử.

Tính nội sinh của mâu thuẫn, sự đối lập và thống nhất của mâu thuẫn.

Tóm lại, xã hội vận hành chính là như vậy, đầy rẫy sự đấu tranh.

Vì vậy Lão Tử mới hy vọng đạo pháp tự nhiên, mới nói đại đạo phế hữu nhân nghĩa, trí tuệ xuất hữu đại ngụy.

Xã hội do con người tạo thành, quy tắc do con người đặt ra, chính là không được như tự nhiên lặng lẽ, thấm nhuần vạn vật không tiếng động.

Địch Ny Toa nói: Sinh tồn và phát triển, vấn đề nan giải vĩnh hằng.

Cuộc trò chuyện của Đỗ Lan và Địch Ny Toa không thể thay đổi những vấn đề mà Lộ Phi, Ngải Tư, Xích Khuyển đang đối mặt.

Hải quân đi theo hướng bảo thủ và cực đoan, vì sinh tồn mà từ bỏ phát triển, nắm chặt tài nguyên, nhưng điều đó vẫn chưa đủ.

Khi không có tiền, tôn giáo sẽ nói về đấng cứu thế, nói rằng chỉ cần cực đoan tuân thủ giáo lý, Thượng Đế sẽ hiển linh ban cho mọi người lợi ích.

Nho gia sẽ nói học giỏi thì làm quan, sau khi học tập một cách cực đoan thì phải trị quốc bình thiên hạ.

Hải quân cực đoan tuân thủ chính nghĩa, sẽ có được gì.

Xích Khuyển không đưa ra được.

Dường như việc cực đoan tuân thủ chính nghĩa chỉ là duy trì hiện trạng, chỉ là tiếp tục bảo vệ địa vị của Thiên Long Nhân cao cấp, chứ không cho mọi người một kỳ vọng tốt đẹp.

Nếu không có kỳ vọng vào tương lai, sự cực đoan cũng không thể kéo dài.

Lịch sử đẫm máu là chìa khóa để văn minh tiến thêm một bước.

Điểm này Vương Luffy làm rất tốt, hắn đã đưa ra tư tưởng thế giới mới, một thế giới mà thảo khấu trỗi dậy, và bắt đầu xây dựng chế độ, hình thành quy tắc trò chơi.

Tóm lại là có người làm cái này, có người làm cái kia, mỗi người mỗi khác.

Đây cũng là đặc sắc của sự phát triển nhân loại, chính là cùng lúc tiến lên, phát huy ưu thế của mỗi người.

Cuối cùng lại từ từ tích hợp, giống như một người không thể tự mình trồng trọt, tự mình rèn sắt, tự mình chữa bệnh, cần có sự phối hợp giữa người và người.

Sự phát triển của nhân loại cũng cần sự phối hợp giữa các nền văn minh, hấp thụ những ưu thế khác nhau.

Dù là Thăng Long cũng tích cực hấp thụ tư tưởng tôn giáo, ví dụ như rất nhiều khái niệm Phật giáo đã sớm gắn liền với cuộc sống của mọi người.

Còn Đạo giáo cũng như vậy.

Tư tưởng tôn giáo của các cuộc khởi nghĩa tạo phản cũng là từ Ngũ Đấu Mễ giáo, không ngừng hấp thụ các loại tư tưởng khác nhau hình thành nên những tôn giáo kỳ lạ, ví dụ như Bái Thượng Đế giáo hoàn toàn là một thể hỗn hợp, không phải là một tôn giáo đơn nhất nào.

Dù là huyết thống, người nguyên thủy cũng biết cần phải lai giống để duy trì sức khỏe, chứ không thể cứ mãi sinh sản trong phạm vi vài dòng máu hữu hạn.

Người nguyên thủy còn biết phải du nhập huyết thống mới, huống chi là sự phát triển của văn minh, tự nhiên cũng cần hấp thụ ưu điểm của các nền văn minh khác.

Không có nền văn minh nào có thể phát triển toàn diện, chắc chắn đều có trước có sau, có mạnh có yếu.

Tình hình trên biển cả cũng như vậy, hào kiệt và anh hùng đang tích lũy sức mạnh, chuẩn bị cho tương lai.

Ngược lại, Tứ Hoàng lại tỏ ra hụt hơi.

Hương Khắc Tư đặt cược cánh tay vào tương lai, Đại Mụ ham ăn, Khải Đa bạo lực không có hành động gì.

Mọi người đều đang tìm cách giải quyết vấn đề, còn họ có sức mạnh nhưng lại không làm gì, trong thời đại phong ba bão táp này, không hành động chính là tội lỗi.

Còn Bạch Hồ Tử thì giao tất cả cho Ngải Tư, kết thúc thời đại của mình.

Tình tiết không thể thiếu trong các manga nhiệt huyết chính là huấn luyện, huấn luyện rồi trở nên mạnh mẽ, là một quá trình vô cùng quan trọng để đuổi kịp sức chiến đấu.

Nội dung huấn luyện bao gồm huấn luyện cơ bản, phát triển tuyệt kỹ, nâng cao cảnh giới, v. v.

Thông thường, nhân vật chính đều cần phải trở nên mạnh hơn thông qua huấn luyện, để tăng tính thuyết phục cho việc đánh bại phe phản diện.

Rốt cuộc, nhân vật chính trong hầu hết các câu chuyện không phải là Siêu Nhân Một Đấm, không thể vô cớ mà hạ gục phản diện được.

Nếu thực lực của phe phản diện không mạnh, sẽ không có cảm giác áp bức, câu chuyện sẽ không có điểm nhấn.

Kẻ địch rất mạnh, nhân vật chính không phải là đối thủ, vì vậy liền tiến hành huấn luyện, cuối cùng đánh bại kẻ địch, đây là mô típ thường thấy.

Việc đuổi kịp sức chiến đấu là điểm nhấn chính của câu chuyện.

Bất kể là kỳ ngộ, truyền công, huấn luyện, hay hệ thống, v. v. tóm lại là cần một lý do để kẻ yếu có thể thắng kẻ mạnh.

Tại sao Đại Việt có thể dùng sức một nước diệt sáu nước.

Tại sao Alexander Đại đế có thể xuyên thủng Ba Tư trong vòng mười năm.

Tại sao Lưu Bang có thể đánh bại Hạng Vũ.

Tại sao kẻ yếu có thể thắng kẻ mạnh, đây là một vấn đề muôn thuở.

Nhưng tóm lại, không ngoài việc kẻ yếu trở nên mạnh hơn, kẻ mạnh trở nên yếu đi, bên này mất bên kia được.

Huấn luyện là phương pháp thường thấy để từ yếu trở nên mạnh, nhưng về sau, vì cường độ của kẻ địch ngày càng khoa trương, việc huấn luyện trở nên vô dụng.

Rốt cuộc, các kiểu huấn luyện cũng có hạn, khán giả cũng khó tin rằng cùng một phương pháp huấn luyện có thể hữu dụng mãi mãi.

Để làm cho việc huấn luyện trở nên thú vị, phải thay đổi các hình thức.

Ví dụ như trong Dragon Ball, việc huấn luyện rất đa dạng.

Ban đầu theo Quy Tiên Nhân là các loại công việc chân tay, giao sữa, cày ruộng, tất cả các bài huấn luyện đều kết hợp với lao động.

Sau đó Tôn Ngộ Không rời khỏi Quy Tiên Nhân, bắt đầu rèn luyện thể lực một cách khoa trương, tiện thể khắc phục điểm yếu của mình.

Tiếp theo là leo Tháp Tạp Lâm để hoàn thành rèn luyện thể lực, theo Tiên Miêu để huấn luyện phản ứng, sau đó còn uống Siêu Thần Thủy để kích phát tiềm năng.

Ngay khi mọi người tưởng rằng không còn phương pháp huấn luyện mới nào nữa, Tôn Ngộ Không lại lên Thần Giới để huấn luyện cùng Popo và Thiên Thần, tiếp đó còn đi Minh giới chạy trên Long

Đạo, đến Giới Vương Tinh có trọng lực cao để huấn luyện.

Sau đó còn có Trọng Lực Thất do các nhà khoa học phát triển, và cả Căn phòng Tinh thần và Thời gian.

Huấn luyện mang vật nặng cũng chưa từng gián đoạn, từ mai rùa của Quy Tiên Nhân, đến quần áo nặng của Thần, và cuối cùng là môi trường trọng lực cao.

Trong Naruto, việc huấn luyện cũng rất nhiều, nhưng không hoa mỹ bằng Dragon Ball.

Chương 3497

Naruto đã thực hiện rất nhiều bài huấn luyện cơ bản, và nhận được sự chỉ dạy của Jiraiya, sau đó lại đến Diệu Mộc Sơn để huấn luyện Tiên thuật, tiếp theo là huấn luyện giao tiếp với Vĩ thú.

Nhưng cuối cùng thì chẳng cần giả vờ nữa, biến thành chuyển thế của con trai Lục Đạo Tiên Nhân.

Mặc dù huấn luyện có thể làm cho nhân vật chính mạnh lên, nhưng nếu nhân vật chính là con người, giới hạn là có hạn, cuối cùng sẽ gặp phải kẻ địch mạnh không thể chiến thắng.

Ví dụ như Khắc Lâm trong Dragon Ball, anh ta và Tôn Ngộ Không cùng bái sư Quy Tiên Nhân, cuối cùng trở thành người Địa Cầu mạnh nhất, nhưng trước mặt những kẻ địch cấp vũ trụ cũng chỉ có thể làm vật tế theo kiểu đồng đội tế thiên, pháp lực vô biên, chứ không thể theo kịp bước chân của người Saiyan, chiến đấu đến cuối cùng.

Huấn luyện không thể khiến con người mạnh lên vô hạn, rốt cuộc thông qua huấn luyện không thể khiến người ta biến thành chim bay, không thể khiến người ta biến thành cá bơi, cũng không thể khiến người ta biến thành báo chạy nhanh, đó chính là giới hạn của huấn luyện.

Dĩ nhiên One Punch Man vẫn không nằm trong phạm vi thảo luận này, Saitama trong One Punch Man là một sự tồn tại đã đột phá giới hạn thông qua rèn luyện thể lực, trở nên ngốc cũng trở nên mạnh, rõ ràng là huấn luyện có giới hạn, nhưng lại phá vỡ giới hạn của anh ta với tư cách là con người.

Dĩ nhiên nhiều lúc Saitama không nhận ra mình đã không còn là con người, dù anh ta có thể bay lên mặt trăng, vẫn phải nín thở.

Dù anh ta đập muỗi, vẫn có thể đập không trúng.

Saitama rõ ràng đã đột phá giới hạn của con người, nhưng nhiều lúc vẫn bị hạn chế.

Hầu hết thời gian, chỉ dựa vào huấn luyện thì không thể thay đổi bản chất được.

Cho nên lúc này cần một thứ không bị cơ thể con người hạn chế, hoặc là huyết thống thần thánh, hoặc là sức mạnh huyền học.

Huyết thống rất đơn giản, giới hạn của tổ tiên đủ cao, nên có thể không ngừng thăng cấp.

Sức mạnh huyền học chính là khí, bá khí, đấu khí, linh lực, năng lượng sinh mệnh, siêu cấp đạo cụ các loại, không chỉ dựa vào thân thể, mà dựa vào tinh thần để thăng cấp, ý chí càng kiên định, sức chiến đấu càng mạnh.

Đỗ Lan nói: Dĩ nhiên còn có một loại nữa là không làm người nữa, trực tiếp cải tạo cơ thể con người.

Hoặc là xem huyết thống, hoặc là xem tinh thần, hoặc là xem cải tạo, đây là ba phương pháp duy nhất có thể phá vỡ giới hạn của cơ thể.

Giới hạn của huấn luyện là không thể thay đổi bản chất sinh vật, nhưng nếu đối phương vốn không phải là con người, thì huấn luyện có thể kích phát tiềm năng.

Các sinh vật trên biển cả tuy đa dạng, nhưng tiềm năng giới hạn không cao, dĩ nhiên những người ăn Trái Ác Quỷ đã không làm người nữa, không thể tính vào trong đó.

Trái Ác Quỷ chính là cải tạo cơ thể con người, có thể đột phá giới hạn.

Vấn đề là Trái Ác Quỷ có rất nhiều, nếu mọi người đều huấn luyện, thì lại không thể đảm bảo nhân vật chính là chiến sĩ mạnh nhất.

Giống như Tôn Ngộ Không và Vegeta đều có huyết thống Saiyan, mọi người sẽ thắc mắc tại sao hoàng tử Vegeta lại không đánh thắng được Tôn Ngộ Không.

Hoàng tử cũng rất nỗ lực huấn luyện, cũng không hề lơ là, tại sao lại luôn không bằng Tôn Ngộ Không.

Đỗ Lan cho rằng khi mọi người đều có tư chất tương đồng, thì làm sao phân biệt mạnh yếu.

Mọi người đều ăn Trái Ác Quỷ, ai mạnh ai yếu.

Dựa theo thuộc tính của trái cây, chắc chắn hệ Logia là mạnh nhất, hệ Paramecia và hệ Zoan phải xếp sau.

Sau đó, trái cây thức tỉnh mạnh hơn không thức tỉnh.

Nhưng Lộ Phi lại không ăn trái hệ Logia, làm sao để kẻ yếu thắng kẻ mạnh.

Chỉ dựa vào việc phát triển trái cây.

Vấn đề là kẻ địch không chỉ có hệ Logia, mà còn đông đảo, kinh nghiệm phong phú, mọi mặt đều mạnh hơn Lộ Phi.

Mặc dù Lộ Phi có thể dựa vào thuộc tính khắc chế để kẻ yếu thắng kẻ mạnh, nhưng tính thuyết phục ngày càng yếu đi.

Cho nên xuất hiện bá khí, nhưng vấn đề là bá khí cũng rất nhanh lỗi thời, ai cũng có.

Thế là lại có bá khí triều quanh, nhưng cái này cũng rất nhanh ai cũng biết, thế là Lộ Phi trở thành Thần Mặt Trời.

Nhưng sau này kẻ địch có thể là thần này, thần kia, toàn là hệ Huyễn thú.

Đến lúc đó Lộ Phi vẫn phải tiếp tục thăng cấp, có lẽ vẫn phải xem huyết thống.

Nói cho cùng là phải hỏi một câu, dựa vào cái gì mà Lộ Phi có thể cười đến cuối cùng.

Giống như hỏi vương hầu tướng tướng há cứ phải có dòng dõi sao, vương hầu tướng tướng sinh ra đã cao quý ư.

Câu trả lời là khẳng định, đúng vậy, họ sinh ra đã cao quý.

Vậy tại sao họ sinh ra đã cao quý.

Bởi vì tổ tiên của họ đã từng kề vai sát cánh với thiên tử, từng ra trận, đã đánh cược mạng sống và thắng, trở thành quý tộc.

Vậy vấn đề lại đến, tổ tiên của quý tộc đã thắng như thế nào.

Tại sao họ thắng, người khác lại thua.

Vấn đề này được Thái sử công trả lời trong Sử ký, ông đã xếp Trần Thắng và Ngô Quảng vào mục Thế gia.

Thế gia trong Sử ký là câu chuyện về các gia tộc quý tộc, vậy Trần Thắng và Ngô Quảng có được coi là quý tộc không.

Trần Thắng lúc trẻ vì kiếm tiền đã đi cày thuê cho nhà người khác, nhìn thế nào cũng không phải gia đình giàu sang gì.

Hơn nữa cuối cùng ông bại trận mà chết, gia tộc cũng không có gì truyền thừa.

Rõ ràng không phù hợp với yêu cầu của một Thế gia.

Tại sao Trần Thắng và Ngô Quảng có thể được đưa vào Thế gia.

Rõ ràng là vì Tư Mã Thiên cần có sự so sánh, thế gia không phải là bẩm sinh, tổ tiên của nhiều thế gia cũng giống như Trần Thắng và Ngô Quảng, đều là người nghèo, nhưng tại sao Trần Thắng thất bại, còn người khác lại thành công.

Tư Mã Thiên suy ngẫm về vấn đề này, cuối cùng ông kết luận là vì Trần Thắng sau khi xưng vương đã không thi hành nhân chính, nên Trần Thắng bại vong.

Còn các thế gia khác thi hành nhân chính, nên đã thành công.

Tư Mã Thiên nói đúng, không thi hành nhân chính chính là không có một hệ thống phân phối được mọi người chấp nhận.

Lưu Bang yếu như vậy, tại sao có thể trở thành hoàng đế.

Bởi vì hệ thống phân phối của ông ta có thể khiến mọi người chấp nhận, mặc dù bản thân Lưu Bang chắc chắn không thích, nhưng ưu điểm của ông ta là biết thỏa hiệp, biết phân phối.

Mọi người theo Lưu Bang, không phải vì ông ta đẹp trai, mà là vì mọi người chờ ông ta chia tiền, ai cũng biết Lưu Bang hào phóng.

Lưu Bang có sự phân phối, còn Hạng Vũ thì không.

Thực ra không chỉ có Hạng Vũ, các Dị tính vương mà Lưu Bang phong cũng không có sự phân phối, nên mới bị Lưu Bang lần lượt đánh bại.

Cho nên ban đầu ai cũng không có huyết thống tư chất, hoặc có huyết thống nhưng không đủ cao quý, trong tình huống như vậy làm sao để cá muối lật mình.

Cần phải dựa vào nhân chính.

Rõ ràng chiều sâu của Sử ký không phải là thứ mà manga nhiệt huyết có thể so sánh được, nhân vật chính trong manga nhiệt huyết vẫn phải dựa vào tư chất có sẵn, sẽ không suy nghĩ về việc một người không có tư chất thì làm thế nào để kẻ yếu thắng kẻ mạnh.

Tại sao trong phim ảnh luôn là siêu anh hùng cứu thế giới.

Bởi vì họ có tư chất.

Tại sao trong anime luôn là hậu duệ huyết mạch cứu thế giới.

Cũng là vì họ có tư chất.

Họ đều là có tư chất trước rồi mới cứu thế giới.

Vậy người không có tư chất có thể cứu thế giới không.

Hiện tại xem ra, dân chúng trên biển cả đều không có giác ngộ này, không hề làm được việc thời khắc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng.

Chương 3498

Chỉ có những kẻ thảo mãng đang rục rịch, thảo mãng cũng có tư chất, dù họ chỉ có tư chất thấp nhất, nhưng tổ tiên của họ cũng từng cầm giáo lập công, đều rất có tinh thần trách nhiệm, đều muốn lật mình.

Người không có tư chất không muốn thay đổi thế giới, vì họ không biết phương pháp, không thể có được sự tin tưởng của thảo mãng, cũng không thể phát động dân chúng.

Cho nên dân chúng không có tư chất, chỉ có thể chấp nhận sự nghiền ép tàn nhẫn của số phận.

Dân chúng muốn cá muối lật mình, trong thời chiến loạn thì phải thiết lập sự phân phối của riêng mình.

Trong thời bình, hoặc là học tập cực đoan, hoặc là tuân thủ giáo nghĩa cực đoan.

Tóm lại đều là phải đánh cược mạng sống.

Dân chúng trên biển cả không có ý thức này, Đỗ Lan cũng không định đánh thức họ.

Rốt cuộc bây giờ chỉ cần đám thảo mãng trỗi dậy là đủ, đợi sau khi thảo mãng trỗi dậy, sẽ do thảo mãng đối mặt với dân chúng.

Cứ từ từ từng bước.

Hai năm huấn luyện bắt đầu, nhưng chỉ là huấn luyện võ nghệ, không hề thiết lập sự phân phối.

Nội dung huấn luyện chủ yếu là bá khí, sau đó là phát triển một số tuyệt kỹ.

Uzumaki Naruto sau hai năm huấn luyện, vẫn cần phải đoàn chiến mới có thể đánh bại kẻ địch.

Dù đã học được Tiên thuật, nắm giữ Cửu Vĩ hình thức, vẫn cần sự trợ giúp của Uchiha Sasuke.

Nhưng Lộ Phi thích đơn đấu, nên phải dựa vào vận may của mình và lòng nhân từ của kẻ địch.

Đỗ Lan cho rằng không chỉ Naruto, ngay cả người Saiyan khi gặp kẻ địch mạnh cũng cần đoàn chiến, cần đồng đội phối hợp, nhưng Lộ Phi lại luôn đơn đấu.

Đối mặt với kẻ địch mạnh, ngay cả những người Saiyan cao ngạo cũng sẽ gạt bỏ sĩ diện, hợp tác chiến đấu.

Nhưng Lộ Phi kiên trì đơn đấu, rốt cuộc cậu ta là thuyền trưởng, nếu còn cần thuyền viên giúp đỡ thì quá mất mặt.

Hơn nữa các thuyền viên khác cũng có đối thủ của riêng mình, trong các manga nhiệt huyết khác, kẻ địch thường chỉ có một người, còn trong One Piece kẻ địch đều là cả một con thuyền, đánh nhau luôn là mỗi người có đối thủ riêng.

Đợi đến khi những người khác chiến đấu xong, các thuyền viên đều mình đầy thương tích, lại không có Tiên Đậu để lập tức khôi phục sức chiến đấu, cho nên không có cách nào chi viện cho Lộ Phi.

Nói hợp lý, cũng hợp lý.

Rốt cuộc trong Dragon Ball, Bleach, kẻ địch đã mạnh đến mức không cần đồng đội, một mình có thể nghiền ép cả nhóm nhân vật chính, cho nên nhân vật chính cần đồng đội giúp đỡ.

Còn trong One Piece, chiến đấu là đoàn chiến, mọi người đều có đối thủ của riêng mình.

Đoàn chiến đánh đến cuối cùng trở thành trận đơn đấu giữa nhân vật chính và kẻ địch, cũng có thể thể hiện sự tàn khốc của chiến đấu.

Nhưng các tác phẩm có đoàn chiến rất nhiều, kiểu không can thiệp lẫn nhau như One Piece quả thực hiếm thấy.

Rốt cuộc trong các anime khác khi đoàn chiến, đều phải có tình tiết đồng đội tế thiên pháp lực vô biên.

Bất kể là JOJO hay Saint Seiya, khi đoàn chiến, thường là đồng đội lần lượt ngã xuống, nhân vật chính kế thừa ý chí của đồng đội để đánh bại kẻ địch mạnh.

Tiếc là năng lượng của Lộ Phi và các đồng đội rốt cuộc không phải là tiểu vũ trụ, không phải là Hamon, không phải là Nguyên Khí, không thể truyền từ người này sang người khác.

Chiến đấu riêng lẻ chỉ có thể tự mình giải quyết, không thể tập trung sức mạnh của mọi người lại.

Tập trung sức mạnh của đồng đội, cuối cùng một đòn đánh chết kẻ địch mạnh mới thể hiện được tình hữu nghị và sự gắn kết.

Đồng đội bằng một cách khác cùng nhân vật chính kề vai chiến đấu.

Lộ Phi không cần những thứ này, cậu ta đều một mình đối mặt với kẻ địch mạnh, đánh không lại thì khóa máu, không cần đồng đội tế thiên.

Tác dụng của đồng đội là đánh bại tay sai của kẻ địch, thế là đủ rồi.

Phân ra huấn luyện, mọi người cũng đều rất nỗ lực.

Ô Tác Phổ đến một hòn đảo đầy những loài thực vật kỳ diệu, có thể biến các loại bào tử thực vật thành đạn, một khi bào tử trưởng thành, có thể khống chế kẻ địch.

Tuy không giết được kẻ địch, nhưng có thể khống chế đối phương cũng không tệ.

Ô Tác Phổ cảm thấy những bào tử thực vật này rất thú vị: Đạn không nhất định phải cứng không thể phá vỡ.

Đạn của Ô Tác Phổ trước giờ luôn đi kèm với hiệu ứng nổ, không theo đuổi độ cứng.

Rốt cuộc cậu ta dùng ná cao su để bắn đạn, sơ tốc có hạn, nếu không có sát thương nối tiếp, uy lực của đạn kim loại không đủ.

Cho nên cậu ta không giống xạ thủ bắn tỉa, mà giống người ném lựu đạn hơn, bắn ra là bom, chứ không phải đạn.

Gây sát thương bằng vụ nổ nối tiếp, có thể xuất kỳ bất ý.

Nhưng nếu có thể nâng cao sơ tốc, chỉ dựa vào đạn kim loại để tăng sức phá hoại cũng không phải không được, ví dụ như pháo điện từ chẳng hạn.

Ô Tác Phổ đã tìm hiểu rất nhiều vũ khí công nghệ cao trên Đảo Cơ Giới, trong đó bao gồm cả vũ khí điện từ, thông qua từ trường để gia tốc kim loại, khiến viên đạn có được sơ tốc kinh người.

Tốc độ càng nhanh, khối lượng càng lớn, năng lượng của viên đạn càng cao.

Ô Tác Phổ cho rằng loại vũ khí này thật như mơ như ảo: Nếu sử dụng loại vũ khí này với số lượng lớn, bá khí và trái cây còn có ý nghĩa gì không.

Công nghệ phát triển, bá khí và trái cây dường như vô dụng.

Ô Tác Phổ cảm thấy công nghệ và bá khí hoàn toàn xung đột: Dường như không có gì mà một phát pháo điện từ không giải quyết được, nếu không giải quyết được thì hai phát.

Pháo điện từ vẫn còn quá cồng kềnh, không đủ tiện lợi, không có nhiều điện trường để sạc.

Không bằng sử dụng pháo phản ứng khinh thủy lấy nước làm năng lượng, chỉ cần một gáo nước, là có thể phóng ra pháo laser hủy thiên diệt địa, một phát bắn bay một đỉnh núi, há chẳng tuyệt vời sao.

Đỗ Lan cho rằng pháo điện từ tuy tốt, nhưng thiết bị điện từ quá cồng kềnh, dù là năng lượng hạt nhân cũng không đủ tiện lợi.

Nhưng biển cả a toàn là nước, nếu sử dụng vũ khí khinh thủy lấy nước làm vật chất phản ứng thì không cần lo lắng vấn đề năng lượng, trừ phi là sa mạc, nếu không ở đâu cũng tìm được nước.

Công nghệ Atlantis.

Đỗ Lan cho biết văn minh dưới đáy biển Atlantis trong vũ trụ DC sử dụng loại công nghệ lấy nước làm năng lượng này.

Công nghệ phát triển rồi, bá khí quả thực không còn tác dụng gì nữa.

Địch Ny Toa nói: Sự phát triển của công nghệ nằm ở việc đổi mới thay thế, bá khí tuy mạnh, nhưng mấy trăm năm rồi không được cập nhật, hơn nữa tu luyện bá khí rất mệt, quá không thân thiện với người lười, bị công nghệ đào thải cũng là chuyện sớm muộn.

Ưu thế của công nghệ nằm ở việc thay đổi liên tục, công nghệ mười năm trước và mười năm sau sẽ có sự thay đổi lớn.

Mà mười năm đối với con người không có thay đổi gì căn bản, bá khí cũng sẽ không có thay đổi quá lớn, vẫn là ba loại bá khí, vẫn lấy triều quanh làm kỹ thuật cao nhất.

Ô Tác Phổ quả thực rất thông minh, thông qua công nghệ của Đảo

Cơ Giới đã nghĩ đến việc quy tắc của biển cả sẽ bị viết lại.

Cậu ta thực sự nghi ngờ bá khí còn có thể thịnh hành bao lâu, một khi vũ khí như pháo điện từ được phổ cập, bá khí thật sự không đỡ nổi.

Mình có nên đến Đảo Cơ Giới xem thử không.

Ô Tác Phổ cảm thấy phương hướng phát triển của mình nên là công nghệ, chứ không phải bá khí.

Nghĩ đến đây, Ô Tác Phổ lập tức hành động, tìm một chiếc thuyền chuẩn bị đến Đảo Cơ Giới.

Đảo Cơ Giới tuy thường xuyên di chuyển, nhưng vì cần tuyển công nhân, nên thường xuyên cập nhật kim chỉ nam, không che giấu vị trí của mình, muốn tìm vẫn có thể tìm được.

Trên đảo, nghiên cứu toàn là công nghệ tiên tiến, trên biển cả ngoài Đảo Cơ Giới, chính là Đảo Đầu Trứng.

Đảo Đầu Trứng cũng là một hòn đảo nổi tiếng về công nghệ, trình độ công nghệ rất cao.

Pacifista của Hải quân chính là do Đảo Đầu Trứng phát triển, con gái nuôi của Hùng cũng được giao cho Đảo Đầu Trứng chữa trị.

Trình độ công nghệ của Đảo Đầu Trứng cao hơn các đảo khác không biết bao nhiêu, quả thực là chênh lệch giữa văn minh công nghiệp và thời đại đồ đồng.

Nhưng nhìn chung, vẫn là Đảo Cơ Giới tiên tiến hơn.

Cùng với sự phát triển, Ngũ Lão Tinh cũng đã chú ý đến sự tồn tại của Đảo Cơ Giới, nhận ra đây lại là một thế lực không nằm trong tầm kiểm soát của mình.

Ngũ Lão Tinh cũng đang khó xử, đối mặt với thế lực mới nổi này rốt cuộc nên làm thế nào.

Đầu tiên là Đảo Đầu Trứng, bây giờ lại là Đảo Cơ Giới, những học giả này luôn gây ra phiền phức cho chúng ta.

Ngũ Lão Tinh rất rõ ràng học giả sẽ không dễ dàng chấp nhận sự quản lý.

Đúng vậy, họ luôn tự cho mình là đúng, tự cho rằng mình đọc được vài cuốn sách, là có tư cách tìm hiểu cái gọi là chân tướng, theo đuổi những điều tốt đẹp hư ảo.

Thực ra họ hoàn toàn không hiểu sự vận hành của thế giới, nhưng lại luôn tự cho mình là đúng, cho rằng kiến thức mình theo đuổi là tất cả.

Mà không nhận ra rằng để kiến thức được thực hiện trên thế giới cần bao nhiêu người cung cấp vật chất, cung cấp hỗ trợ cho họ.

Họ chỉ biết nói tài năng của mình bị hạn chế, mà chưa bao giờ cân nhắc rằng chính mình quá cao xa viển vông.

Ngũ Lão Tinh không thích học giả, vì khả năng gây phiền phức của học giả rất mạnh, luôn làm tăng chi phí vận hành của họ.

Chương 3499

Ohara, Đảo Cơ Giới, Đảo Đầu Trứng, chỉ cần có nơi nào có học giả, luôn khiến Ngũ Lão Tinh khó xử.

Ohara đã bị tiêu diệt, nhưng học giả vẫn còn tồn tại, vẫn không ngừng thách thức quyền uy của Chính phủ Thế giới, là mối họa lớn trong lòng Ngũ Lão Tinh.

Những học giả này lẽ ra nên là sức mạnh thúc đẩy sự tiến bộ của Chính phủ Thế giới, là sức mạnh không thể thiếu để củng cố Hải quân Thế giới.

Nhưng bây giờ lại trở thành kẻ thù, đây mới là vấn đề nan giải nhất mà Ngũ Lão Tinh phải đối mặt.

Vấn đề của hoàng đế và ăn mày, hoàng đế làm không tốt, ăn mày ngày càng nhiều làm lung lay vị trí của hoàng đế.

Hoàng đế làm tốt, ăn mày ngày càng ít, hoàng đế kê cao gối ngủ yên.

Lại ví dụ như có một câu chuyện cười nói rằng ngày xưa có một người đàn ông, nhà có hai tiểu thiếp, một người lớn tuổi hơn một chút, một người trẻ trung xinh đẹp.

Người hàng xóm thường xuyên đến trêu ghẹo, kết quả người lớn tuổi không hề bị lay động, còn người trẻ đẹp thì luôn bị chọc ghẹo.

Sau đó người đàn ông chết đi, người hàng xóm lại chỉ cưới người tiểu thiếp lớn tuổi, không hề để ý đến cô gái trẻ đẹp kia.

Người khác không hiểu, rõ ràng trước đó người hàng xóm và cô gái trẻ có quan hệ tốt hơn, tại sao không cưới cô ta, mà lại cưới một người lớn tuổi hơn.

Người hàng xóm cho biết lúc đó họ không phải là tiểu thiếp của mình, mình đương nhiên thích người chủ động nhiệt tình hơn.

Nhưng bây giờ mình muốn cưới họ, tự nhiên phải cưới người thật thà, an phận.

Các nhà khoa học cũng như vậy, nếu Hải quân có thể dùng họ, thì các nhà khoa học tự nhiên là trợ lực.

Nhưng bây giờ Hải quân đóng cửa, nhìn ai cũng là kẻ thù, càng không thể dung thứ cho các nhà khoa học.

Là vì trạng thái đã thay đổi, nên mức độ dung thứ cũng thay đổi.

Nếu chỉ là trêu ghẹo, thì đàn ông thích người chủ động.

Nếu là kết hôn, đàn ông thích người thật thà.

Nếu Hải quân có không gian phát triển, họ sẽ dung thứ cho các nhà khoa học làm bừa.

Nếu không có, các nhà khoa học chính là kẻ thù.

Tám trăm năm rồi, tự do đạo đức của các nhà khoa học không phải tự nhiên mà xuất hiện.

Không phải chỉ có học giả Ohara hứng thú với sự thật lịch sử, từ lâu đã có các học giả khám phá, nhưng trước đây Hải quân đang phát triển mạnh mẽ, vạn vật cạnh tranh, nên không quan tâm đến việc học giả vượt giới.

Nhưng bây giờ Hải quân đi theo con đường chính nghĩa cực đoan, bất kỳ ai vi phạm đều là kẻ thù, Ohara tự nhiên là cái gai trong mắt.

Hết tiền rồi, điều đầu tiên phải làm là loại bỏ các học giả.

Đỗ Lan nói một câu gây sốc.

Địch Ny Toa hoàn toàn đồng ý: Bởi vì học giả đại diện cho tương lai, là sự đầu tư cho tương lai, ảnh hưởng đến hiện tại rất nhỏ.

Hết tiền rồi, tự nhiên chỉ nhìn vào hiện tại, chứ không nhìn vào các nghiên cứu đổi mới của tương lai, chắc chắn sẽ bị cắt giảm đầu tiên.

Cắt giảm đầu tư cho học giả, ảnh hưởng đến tương lai, chứ không phải hiện tại.

Hiện tại là sống còn, tương lai chỉ liên quan đến phát triển, cho nên trước tiên phải bảo toàn sinh tồn rồi mới nói đến phát triển.

Hải quân cũng nghĩ như vậy, hết tiền rồi, học giả là cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt, nên loại bỏ.

Đặc biệt là khi Pacifista đã hoàn thành, càng nên ra tay mạnh, qua cầu rút ván.

Dĩ nhiên các nhà khoa học cũng không ngốc, họ cũng không tin tưởng Hải quân, rất rõ ràng Hải quân bây giờ đã đến lúc phải cắt giảm ngân sách khắp nơi, những học giả như họ chính là mục tiêu hàng đầu.

Không phải Hải quân quá tà ác, mà là bất kỳ ai ở trong tình trạng này cũng sẽ lựa chọn như vậy.

Không lựa chọn như vậy, cũng không thể trở thành Nguyên soái.

Đỗ Lan cho rằng đây chính là giới hạn của lịch sử, đi đến lúc này thì vạn sự bất do nhân.

Chính nghĩa cực đoan yêu cầu chính là bảo vệ sự sinh tồn của Hải quân, kéo dài chính nghĩa của Hải quân, sau đó mới xem xét những thứ khác.

Hải quân và học giả có mối quan hệ đối lập tự nhiên về kinh phí, quyền phát ngôn, điều này không phải do ai tốt ai xấu quyết định, mà là do lập trường của họ quyết định.

Giống như người đàn ông hàng xóm, nếu chỉ đơn thuần là yêu đương, anh ta chắc chắn sẽ chọn cô gái trẻ đẹp, hoạt bát nhiệt tình.

Nhưng kết hôn lại là chuyện khác, nhu cầu của anh ta lập tức thay đổi.

Trong câu chuyện này, cô gái xinh đẹp nhiệt tình và cô gái thật thà an phận là hai người khác nhau, dễ hiểu hơn.

Nhưng thực tế phức tạp hơn câu chuyện, ví dụ như tự do đạo đức của nhà khoa học vừa thúc đẩy lực lượng sản xuất, vừa tranh giành quyền phát ngôn, kinh phí, mang hai thuộc tính.

Cá và tay gấu không thể có cả hai, cho nên thái độ của Hải quân đối với nhà khoa học cũng không ngừng thay đổi, lúc thì có thể dung thứ cho nhà khoa học, lúc thì lại không thể dung thứ.

Những thay đổi này không phải vì Hải quân trở nên tà ác, mà là vì Hải quân hết tiền.

Dĩ nhiên cũng không phải nhà khoa học thay đổi, tự do đạo đức của nhà khoa học vẫn không thay đổi, đều là khám phá sự thật.

Cho nên mâu thuẫn giữa Hải quân và nhà khoa học sẽ ngày càng gay gắt, đây là mâu thuẫn nội tại, không thể giải quyết.

Đảo Cơ Giới cũng là một trong những mục tiêu, vì trên đảo quả thực có rất nhiều nhà khoa học.

Ô Tác Phổ muốn dùng công nghệ để nâng cao sức chiến đấu của mình, sử dụng vũ khí trang bị mạnh hơn để vũ trang bản thân, vì vậy đã rời khỏi khóa huấn luyện mà Garp sắp xếp, đến Đảo Cơ Giới.

Đảo Cơ Giới vẫn như cũ, náo nhiệt phi thường, Ô Tác Phổ muốn tìm khẩu pháo điện từ mà mình hằng ao ước, nếu có pháo điện từ, kết hợp với năng lực thế thân của mình, có thể khiến viên đạn bắn ra có hiệu quả như tên lửa.

Đây là mẫu pháo điện từ mới nhất, giá rất đắt.

Ô Tác Phổ nhìn vào mức giá đắt đỏ, rất đau đầu, không có tiền thì làm sao.

Chẳng lẽ tiếp tục làm công, làm việc hai năm e là không đủ.

Chàng trai trẻ muốn mua vũ khí à.

Vâng ạ.

Tôi khuyên cậu nên đợi xem sao.

Tại sao.

Bởi vì công nghệ của Đảo Cơ Giới phát triển quá nhanh, vũ khí hôm nay mua, ngày mai có thể ra mẫu mới, đến lúc đó mẫu cũ sẽ bị đào thải.

Ô Tác Phổ không nói gì.

Dĩ nhiên, cậu muốn mua cũng được, mua sớm hưởng sớm, nhưng tôi là phe chờ đợi.

Anh đã chờ bao lâu rồi.

Tôi đã chờ từ khi pháo điện từ xuất hiện, bây giờ pháo điện từ mới đã có thể làm thành robot nano cấy vào cơ thể, tức là không cần thiết bị ngoại vi, có thể trực tiếp dùng tay không bắn đạn, rất lợi hại phải không.

Dĩ nhiên đây là thành quả trong phòng thí nghiệm, muốn thương mại hóa còn cần thời gian rất dài, nhưng tôi sẵn lòng chờ đợi.

Người đàn ông nói.

Ô Tác Phổ hỏi: Kỹ thuật trong phòng thí nghiệm, từ đâu mà biết được.

Dĩ nhiên là trong các luận văn chuyên ngành, cậu có thể vào máy tính của thư viện để xem.

Ô Tác Phổ rất hứng thú, lập tức lao vào thư viện tra cứu luận văn.

Không xem thì không biết, xem rồi thì giật mình, điều đó thực sự vượt quá sức tưởng tượng của cậu: Trong đầu những nhà khoa học này là cái gì vậy, sao có thể nghĩ ra loại kỹ thuật này, quá điên rồ, nhưng thực sự rất mạnh.

Các loại kỹ thuật vượt ngoài sức tưởng tượng khiến Ô Tác Phổ hoa cả mắt, cậu biết mình đã đến đúng nơi, công nghệ sẽ không thua bá khí và trái cây, công nghệ ở đây hoàn toàn vượt qua sự hiểu biết của người bình thường.

Sử dụng nước biển làm năng lượng, có thể đạt được tốc độ và sức mạnh siêu cường trong biển, có thể bơi lội khắp bảy biển.

Kỹ thuật này quá lợi hại.

Ô Tác Phổ cũng không nhịn được muốn cải tạo bản thân một phen, nhưng cậu không vội, mà tiếp tục tìm hiểu sức hấp dẫn của công nghệ: Sử dụng sóng não để điều khiển Hải Vương Loại, trở thành đại sư huấn luyện Hải Vương Loại.

Đây là ý tưởng Pokémon gì vậy.

Chỉ có thể nói các nhà khoa học cũng đã xem xét đầy đủ thực tế rằng một lượng lớn Hải Vương Loại trong đại dương chưa được tận dụng, muốn tạo ra một bộ kỹ thuật có thể đối thoại với Hải Vương Loại.

Còn có lợi dụng năng lực cụ thể hóa tâm linh, biến sức tưởng tượng thành kỹ thuật vật chất, có thể dựa vào sức tưởng tượng để hình chiếu các loại vũ khí.

Điều này cũng có thể làm được sao.

Ô Tác Phổ cảm thấy cái này không tệ: Có kỹ thuật hình chiếu, sẽ không sợ vũ khí lỗi thời, có thể liên tục hình chiếu vũ khí mới.

Ô Tác Phổ rất phấn khích: Máy nguyên mẫu dùng thử, hoàn toàn miễn phí.

Vừa thấy miễn phí, cậu càng muốn hơn.

Ô Tác Phổ bây giờ cũng cần nâng cao sức chiến đấu của mình, đã nhận ra rằng chỉ có mình trở nên mạnh mẽ mới có thể nắm giữ vận mệnh của mình, và giúp đỡ Going Merry.

Nếu mình không đủ mạnh, sẽ chỉ bị người khác chi phối.

Đến phòng thí nghiệm, Ô Tác Phổ cho biết mình sẵn lòng làm vật thí nghiệm, sử dụng máy nguyên mẫu hình chiếu.

Các nhà khoa học nhìn Ô Tác Phổ, tự nhiên phải kiểm tra năng lực và nhân phẩm của cậu, tuy là máy nguyên mẫu chưa hoàn chỉnh, cũng không thể giao cho người có tâm địa bất chính.

Ô Tác Phổ ngoài việc thích nói dối, có chút nhát gan ra, không có khuyết điểm đạo đức nào, là một người tốt chính trực, thuần khiết.

Chương 3500

Tại sao cậu cần sức mạnh. nhà khoa học hỏi.

Tôi muốn bảo vệ những thứ cần bảo vệ.

Ô Tác Phổ trả lời.

Máy nguyên mẫu rất nguy hiểm, cậu có thể sẽ chết.

Ô Tác Phổ quả thực sợ chết, vì trên đời có rất nhiều điều tốt đẹp, cậu đều chưa được trải nghiệm.

Nếu chết đi, sẽ không bao giờ có cơ hội nữa, nhưng nếu mình không mạo hiểm, những điều tốt đẹp này đều sẽ bị phá hủy.

Cho nên dù mình không thể trải nghiệm, ít nhất cũng phải bảo vệ những điều tốt đẹp.

Tôi sợ chết, nhưng tôi càng sợ không thể bảo vệ.

Ô Tác Phổ kiên định nói.

Sử dụng máy nguyên mẫu rất nguy hiểm, vì không ai biết những kỹ thuật này sẽ mang lại tác dụng phụ bất ngờ nào.

Phòng thí nghiệm cũng đã nói rõ sự thật cho Ô Tác Phổ, nhưng Ô Tác Phổ đã chọn chấp nhận, vì cậu muốn bảo vệ.

Chỉ có tâm bảo vệ, mà không có sức mạnh bảo vệ là không được, lý thuyết và thực tiễn cần phải tương xứng, cậu không thiếu lý thuyết, chỉ thiếu sức mạnh để thực tiễn hóa lý thuyết.

Các nhà khoa học trong phòng thí nghiệm thấy chàng trai trẻ này rất có suy nghĩ, liền quyết định đưa cho cậu máy nguyên mẫu.

Cái máy nguyên mẫu này có thể cụ thể hóa các loại vũ khí, cậu có biết nguyên lý của nó không. nhà khoa học hỏi.

Ô Tác Phổ chỉ mới tìm hiểu sơ qua: Hình như là lợi dụng robot nano, bình thường các robot nano không có khoảng cách nào, tập trung dày đặc lại với nhau, đến khi cần thì có thể dựa theo sức tưởng tượng của con người mà sắp xếp kết hợp.

Đặc điểm của vật liệu nano là thay đổi khoảng cách phân tử.

Không sai, quả thực là lợi dụng kỹ thuật bầy đàn nano, nhưng đây chỉ là cơ bản nhất, sức tưởng tượng mới là quan trọng nhất.

Cho nên trong não cũng sẽ được cấy một con chip tâm trí, rủi ro là con chip có thể quá nóng, não của cậu sẽ biến thành một đống hồ.

Tôi không đùa đâu, nó thực sự sẽ làm nóng não của cậu.

Ô Tác Phổ cũng phải đối mặt với lựa chọn giữa sinh tồn và phát triển, cũng phải đánh cược mạng sống.

Tôi đã cân nhắc kỹ, sẵn lòng chấp nhận rủi ro, sẵn lòng gánh chịu hậu quả.

Ô Tác Phổ đã chuẩn bị tâm lý xong: Tôi quả thực rất nhát gan, nhưng tôi sẵn lòng vì bảo vệ mà hy sinh tính mạng, có những thứ còn quý giá hơn cả sinh mệnh.

Nếu đã như vậy, thì bắt đầu thôi.

Tự do đạo đức, vì bảo vệ lợi ích của người khác, mà dùng chính sinh mệnh của mình để thực hành, thật đáng nể.

Đỗ Lan cho rằng Khổng Tử thấy cũng phải cúi đầu thán phục, đây chính là sự khắc kỷ chân chính.

Khắc kỷ rất mệt, rất nguy hiểm, vì người khác mà kiềm chế bản thân, thiêu đốt bản thân, tinh thần hy sinh vì người khác này chính là tự do đạo đức cao cả nhất.

Lộ Phi trong việc lựa chọn đồng đội quả là có mắt nhìn, tự do đạo đức của mỗi người đều tỏa sáng rực rỡ.

Ngay cả kẻ nhát gan Ô Tác Phổ cũng có lúc thiêu đốt sinh mệnh của mình, vì người khác mà hy sinh bản thân.

Đỗ Lan nói: Tiếc là chế độ của biển cả yêu cầu phải có tư chất trước, rồi mới có khắc kỷ.

Loại khắc kỷ này đối với người bình thường không có sức hấp dẫn gì, cho nên cuối cùng biển cả vẫn sẽ ngày càng loạn.

Nếu khắc kỷ thực sự có thể làm cho thế giới tốt đẹp hơn, thì thời đại của Khổng Tử đã thành công rồi, cũng không cần đến đội quân rồng kinh vũ gì nữa.

Khổng Tử trở thành con chó mất chủ không phải là không có lý do.

Tự do đạo đức sẽ có lúc mâu thuẫn với nhau, mâu thuẫn giữa Ô Tác Phổ và Lộ Phi vì việc đổi thuyền là rất kinh điển.

Ô Tác Phổ muốn giữ thuyền, Lộ Phi muốn giữ ước mơ của thuyền viên, tuy đều là muốn bảo vệ, nhưng đối tượng bảo vệ không giống nhau, liền phát sinh xung đột.

Lúc này vẫn cần một tiêu chuẩn để giúp mọi người đưa ra quyết định, hai người vẫn dùng quy tắc giữa thuyền trưởng và thuyền viên, dùng tự do xã hội, chứ không phải tự do đạo đức.

Tự do xã hội chính là quy tắc trò chơi, là thứ được đưa ra trực tiếp để nói cho mọi người tuân thủ, vào thời điểm quan trọng cần dùng quy tắc trò chơi để phán đoán nghe theo ai.

Rốt cuộc nếu dùng tự do đạo đức để phán đoán, thì công nói công có lý, bà nói bà có lý.

Tự do xã hội vừa ra, tự do đạo đức tự nhiên bị hạn chế, chính nghĩa của Hải quân tất nhiên sẽ khiến nhiều người cảm thấy không thoải mái.

Tự do xã hội chính là như vậy, một khi không có tài nguyên hỗ trợ, sẽ có rất nhiều người phản đối.

Bởi vì tự do xã hội là do bên ngoài áp đặt, là thưởng và phạt, mọi người đều coi trọng phần thưởng hơn, cho nên cần có tài nguyên hỗ trợ.

Nếu không có, tự do xã hội rất khó duy trì.

Tự do đạo đức là hy sinh bản thân để bảo vệ người khác, nhưng tự do xã hội lại cần sự hỗ trợ của vật chất, nếu không không thể khiến số đông người chấp nhận.

Cho nên vẫn là tự do thiên nhiên tiêu dao nhất, muốn làm gì thì làm nấy, không cần bảo vệ người khác, càng không cần tuân thủ quy tắc.

Tự do thiên nhiên mới là tuyệt vời nhất.

Đỗ Lan phát biểu như một kẻ phản diện.

Nếu không có sức chiến đấu trời long đất lở, tự do thiên nhiên là yếu nhất, rốt cuộc một người có thể làm được quá ít việc.

Việc cải tạo của Ô Tác Phổ rất nguy hiểm, nhưng chỉ cần thành công, sức chiến đấu có thể tăng lên rất nhiều.

Những người khác cũng đang huấn luyện, La Tân đến một hòn đảo nằm trong sương mù, ở đây đâu đâu cũng là ma vật nương, biết đủ các loại play.

La Tân phải học cách sử dụng Hoa Hoa Quả Thực của mình, phát triển năng lực của bản thân.

Hoa Hoa Quả Thực có hiệu quả với tất cả các vật thể rắn, có thể khiến các cơ quan của người có năng lực mọc ra như hoa trên vật thể rắn, và vẫn giữ được chức năng của cơ quan đó.

Ví dụ như mọc ra tai, có thể mọc một cái tai trên người kẻ địch, dùng tai để nghe lén cuộc đối thoại của kẻ địch.

Các cơ quan có thể được sao chép với số lượng lớn, ví dụ như La Tân thường sao chép ra mấy chục cánh tay hoặc mấy trăm cái đùi, làm phương thức tấn công, cộng dồn sức mạnh của mình lại.

Hơn nữa cô có thể kiểm soát vị trí mọc ra của các cơ quan, sắp xếp chúng thành các hình dạng như lưới cá, cánh chim.

Nói một cách đơn giản, Hoa Hoa Quả Thực này, có thể sao chép các cơ quan của chính mình, và chỉ cần có vật thể rắn làm đất, là có thể sao chép với số lượng lớn, thậm chí chỉ cần một nền tảng cơ bản để sao chép, các cơ quan mới được sao chép cũng có thể làm đất để tiếp tục chồng chất mọc hoa.

Nhưng số lượng cơ quan sao chép có quan hệ trực tiếp với thực lực của người có năng lực, phát triển trái cây càng mạnh, số lượng cơ quan sao chép càng nhiều.

Nhược điểm dĩ nhiên cũng có, đó là những cơ quan này có liên hệ trực tiếp với bản thể.

Cơ quan sao chép bị tấn công, bản thể cũng sẽ bị thương.

Hơn nữa, cơ quan sao chép ra thực sự chỉ là cơ quan, không có năng lực đặc biệt nào hỗ trợ, La Tân cũng không thể sao chép áo giáp, cho nên sau khi cơ quan xuất hiện, sức phòng ngự rất bình thường.

Ưu điểm là các cơ quan sao chép ra đều có sức mạnh của La Tân, mỗi cái đều có sức mạnh như nhau, sao chép càng nhiều sức mạnh càng lớn.

Hơn nữa, các cơ quan còn có thể bất ngờ mọc ra từ người kẻ địch, phát động tấn công lén.

Cho nên sức mạnh của ngươi tăng lên, sức mạnh của các cơ quan ngươi sao chép cũng sẽ tăng lên.

Mà nếu ngươi mặc áo giáp, các cơ quan ngươi sao chép sẽ không được áo giáp che phủ bảo vệ, sức phòng ngự rất bình thường.

Nhưng oái oăm là một khi cơ quan của ngươi bị tấn công, cũng sẽ ảnh hưởng đến bản thể.

Người huấn luyện La Tân là một long nương.

Không sai, chính là như vậy.

La Tân nói.

Vậy thì huấn luyện chính là phải nâng cao sức mạnh của bản thân ngươi, đồng thời cũng phải tăng cường sức phòng ngự của các cơ quan sao chép.

Long nương nói.

Có thể làm được không.

Rất đơn giản, ví dụ như trên người ngươi mọc ra vảy rồng, vậy thì ngươi có thể sao chép vảy rồng, phải không.

Chỉ cần trên người ngươi có cơ quan phòng ngự mạnh mẽ, là có thể tăng cường sức phòng ngự.

Dĩ nhiên nếu ngươi trực tiếp biến thành rồng, thì sẽ có sức mạnh của rồng, tấn công và phòng ngự đều có thể tăng vọt.

Long nương nói rất thẳng thắn.

Nhưng tôi là người, không phải rồng.

La Tân nói.

Nhưng rồng cũng được cấu thành từ tế bào, ngươi thử nghĩ xem, lấy cơ thể mình làm đất, sao chép tế bào của chính mình, sắp xếp lại, chẳng phải là có thể thay đổi hình thái của mình sao.

Long nương nói: Ngươi dùng tay tạo thành lưới và cánh, vậy thì tiến thêm một bước vào cấp độ vi mô tế bào, không phải sao chép tay, mà là sao chép các tế bào nhỏ hơn, thông qua việc sắp xếp các tế bào, chẳng phải ngươi có thể biến đổi hoàn toàn cơ thể thành hình dạng khác sao.

Tế bào mọc hoa.

La Tân chưa từng nghĩ có thể làm như vậy.

Hoa Hoa Quả Thực của ngươi có thể sao chép vô số tế bào, ngươi hoàn toàn có thể trở thành sinh vật hoàn hảo.

Trên hòn đảo này có rất nhiều ma vật nương, ngươi có thể tìm hiểu cấu tạo cơ thể của họ, sau đó cải tạo chính mình.

Bất kể là xúc tu, đuôi, tai mèo, cánh thịt.

Chương 3501

cái gì cũng có, đi đi, đi khám phá cấu tạo của họ, tìm hiểu tế bào của họ, cuối cùng tiến hóa đi, ngươi chính là sinh vật hoàn hảo nhất trên thế giới.

Long nương cho rằng Hoa Hoa Quả Thực của La Tân có thể tiến hóa cơ thể.

Nhưng La Tân không chắc có thể kiểm soát được việc mọc hoa ở cấp độ tế bào.

Cho nên mới cần sự huấn luyện của các ma vật nương, các ma vật nương sẽ giúp cô tìm hiểu những bí ẩn của cơ thể.

Quá trình huấn luyện tiếp theo có phần thiếu nhi bất nghi, rốt cuộc đây là cuộc khám phá về những bí ẩn của cơ thể, không thể thiếu những nghiên cứu thẳng thắn với nhau, việc động tay động chân là không thể tránh khỏi.

Sao chép tế bào, sau đó để các tế bào kết hợp thành các cơ quan của các ma vật nương khác nhau, sau đó lại tiến hành sao chép, độ khó rất lớn, nhưng La Tân dưới sự giúp đỡ nhiệt tình của mọi người, vẫn tiến bộ vượt bậc, không ngừng nắm vững những tư thế mới mẻ.

Hoa Hoa Quả Thực rất mạnh, chỉ cần thể năng đủ, có thể sao chép cơ quan vô hạn, hơn nữa các cơ quan có thể tiến hành các loại sắp xếp kết hợp, vậy thì nếu tiến vào cấp độ tế bào của việc mọc hoa, tức là tế bào mọc hoa, có thể trực tiếp thay đổi bản chất con người của La Tân, khiến cô biến thành các loại ma vật nương.

Các cơ quan đa dạng, năng lực của ma vật nương cũng muôn hình vạn trạng, không chỉ có thể chiến đấu, mà còn có thể chữa trị, khống chế, thậm chí có thể mê hoặc, tóm lại thay đổi cấu tạo cơ thể là có thể phóng ra các kỹ năng khác nhau.

La Tân thông qua học tập, không ngừng nâng cao thực lực của mình, nhưng cô cũng có một cảm giác hoang đường, cảm thấy những việc mình đang làm đi ngược lại với mục tiêu của mình.

Nhưng có lúc chính là như vậy, con đường giữa mình và mục tiêu không phải là một đường thẳng, mà là con đường quanh co khúc khuỷu, có lúc phải đi ngược lại với mục tiêu, nhưng cuối cùng vẫn là để đạt được mục tiêu.

Nội dung lịch sử sẽ không chạy thoát.

Ô Tác Phổ và La Tân đều không hẹn mà cùng đi theo hướng vi mô, thông qua sức mạnh vi mô để nâng cao thực lực của mình.

Tác Long đến hòn đảo nơi Ưng Nhãn ở, gặp được thần tượng và đối thủ mà mình hằng mong nhớ.

Cậu phải theo Ưng Nhãn học kiếm thuật, nâng cao thực lực của mình.

Ngươi đã biết bí mật của hắc đao, ta cũng không có gì để dạy ngươi.

Nâng cao bá khí, đây là điều duy nhất mà chúng ta với tư cách là kiếm khách có thể làm.

Chúng ta không có năng lực trái cây, cơ thể chúng ta là xác thịt phàm trần, cho nên chỉ có thể sử dụng bá khí.

Ưng Nhãn nói: Chỉ có bá khí mới có thể khiến kiếm của chúng ta chém đứt được kẻ địch mạnh.

Bá khí rất quan trọng.

Chỉ là bá khí càng quan trọng, lại càng khiến một số người trở thành tên hề.

Ví dụ như Râu Đen theo đuổi năng lực trái Ám Ám, ví dụ như Khải Đa dùng trái cây nhân tạo để nâng cao thực lực quân đoàn.

Rõ ràng chính Khải Đa cũng nói trên biển cả bá khí là tất cả, nhưng chính hắn lại đi nghiên cứu trái cây nhân tạo, tại sao không trực tiếp để mọi người học bá khí chứ.

Cảm giác trái cây nhân tạo cũng không có tính kinh tế cho lắm, còn không bằng học bá khí.

Tóm lại bá khí càng quan trọng, càng khiến hành vi của một số người giống như tên hề.

Tác Long bắt đầu tu luyện bá khí, nhưng Ưng Nhãn không phải là thầy giáo tốt, ông chỉ có thể dạy sơ qua, con đường tiếp theo là để Tác Long tự mình mày mò.

Tác Long phải dung hợp bá khí với phong cách chiến đấu của mình, mới có thể mở ra con đường của riêng mình.

Bá khí mỗi người đều có thể tu luyện, nhưng phải trải qua khổ luyện.

Còn Trái Ác Quỷ không phải ai cũng có, một Trái Ác Quỷ có giá trên trời hàng trăm triệu thậm chí hàng tỷ, người bình thường không chi trả nổi.

Cho nên Khải Đa muốn nghiên cứu Trái Ác Quỷ nhân tạo, cuối cùng chế tạo ra một lượng lớn trái cây nhân tạo hệ Zoan.

Có thể khiến đội ngũ nhanh chóng tăng cường sức chiến đấu, nếu là tu luyện bá khí, e rằng rất nhiều binh sĩ đều không chịu được khổ.

Ngay cả Hải quân cũng chưa chắc có kỷ luật như vậy, không phải quân đội nào cũng có thể chịu đựng được sự huấn luyện tàn khốc.

Cho nên Khải Đa đã chọn trái cây nhân tạo, một phương pháp tuy không có tính kinh tế, nhưng có thể khiến các binh sĩ đều chấp nhận một cách nhanh chóng.

Bá khí tuy ai cũng có, nhưng không phải ai cũng có thể chịu khổ.

Giống như ai cũng đi học ở trường, nhưng không phải ai cũng dồn hết tâm trí vào việc học.

Cho nên trái cây nhân tạo vẫn có thị trường, đáp ứng nhu cầu của người lười.

Chỉ là đối với cường giả thực sự, bá khí mới là tất cả, năng lực trái cây không bằng bá khí.

Cách tốt nhất để tu luyện bá khí là thực chiến, trong chiến đấu đẩy cơ thể mình đến giới hạn, không ngừng thông qua sự rèn luyện của cái chết để tu luyện bá khí thành vũ khí không gì phá vỡ nổi.

Giống như rèn sắt, càng trải qua nghìn búa vạn luyện, lưỡi đao càng có độ dẻo dai.

Tác Long cũng như vậy, không ngừng tìm kiếm Hải Vương Loại để chiến đấu, lần lượt đẩy mình vào tuyệt cảnh.

Ưng Nhãn thấy vậy cũng cảm thấy Tác Long rất cực đoan, dường như có một giọng nói đang thúc giục cậu không ngừng trở nên mạnh mẽ, dùng thời gian ngắn nhất để trở thành kiếm khách mạnh mẽ.

Tác Long hoàn toàn không sợ chết, có thể nói là khiêu vũ với tử thần, vì để phát triển mà hoàn toàn từ bỏ sinh tồn.

Đây chính là mâu thuẫn, nếu chết, cậu sẽ không thể trở thành kiếm khách mạnh nhất, nhưng nếu không mạo hiểm, không ép tiềm năng của mình ra, cũng không thể trở thành mạnh nhất.

Rất mâu thuẫn, Tác Long chỉ có thể nắm bắt lấy hy vọng mong manh này.

Ưng Nhãn không giúp được Tác Long, rốt cuộc ông cũng đã đi qua con đường như vậy, cũng đã trải qua vô số trận chiến hiểm nghèo cuối cùng mới nắm giữ được sức mạnh to lớn.

Bá khí của kiếm khách không phải từ trên trời rơi xuống, mà là sinh ra từ trong tử đấu.

Đỗ Lan nhìn Tác Long hoàn toàn không màng đến sinh tồn, thầm nghĩ loại huấn luyện này quả thực cần một chút may mắn.

Một khi vận may hết, sẽ chết ngay trong lúc huấn luyện.

Làm ta nhớ đến việc huấn luyện của vận động viên, rất nhiều vận động viên bị thương trong lúc huấn luyện, chưa kịp có thành tích đã phải giải nghệ.

Chuyện này rất nhiều, huấn luyện là để chiến thắng, nhưng rất nhiều vận động viên chưa kịp chiến thắng đã bị thương.

Cho nên mới nói nghèo văn phú võ, phải có đội ngũ y tế xuất sắc, có thể khiến vận động viên không có nỗi lo về sau, mới có thể khiến họ phát huy tài năng hết mức có thể.

Nếu không, chấn thương trong lúc huấn luyện có thể kết thúc giấc mơ của họ.

Đỗ Lan biết thể thao và luyện võ vô cùng tàn khốc, vô số người đã bị loại ngay trong quá trình huấn luyện.

Ánh đèn sân khấu tập trung vào người chiến thắng, đó không chỉ là nỗ lực, mồ hôi, mà còn cần cả may mắn.

Rủi ro của việc đọc sách học tập nhỏ hơn nhiều, nhiều nhất là cận thị, gù lưng, nhưng khả năng bị thương không lớn, phù hợp với người nghèo không có đội ngũ y tế.

Bá khí không thể chữa thương, điểm này không bằng nội lực.

Đỗ Lan nói: Trong tiểu thuyết võ hiệp, nội lực còn có thể chữa trị nội thương và ngoại thương, điều này rất nhân văn, có thể giảm thiểu đáng kể rủi ro cho võ giả.

Bá khí thì không có, đơn thuần là sức mạnh sinh ra để chiến đấu.

Nếu bá khí cũng có thể chữa thương thì tốt rồi.

Địch Ny Toa nói: Vậy thì cần phải thay đổi thuộc tính của bá khí.

Đỗ Lan gật đầu, thầm nghĩ bá khí mỗi người đều có, nhưng bá khí rốt cuộc là sức mạnh gì.

Là sự dung hợp của tinh thần lực, sinh mệnh lực, thể lực.

Vậy thì thành chakra rồi.

Nhưng chakra cũng có thể chữa thương, có ninja y thuật chuyên môn.

Bác sĩ trên biển cả cũng rất lợi hại, không chỉ có thể chữa bệnh, còn có thể thông qua các loại thuốc khác nhau để nâng cao thực lực của mình.

Kiều Ba ăn thuốc để biến mình thành các dạng khác nhau, dược vật vẫn rất có tiềm năng.

Nếu có thể phát triển ra loại thuốc giống như Tiên Đậu, thì bao nhiêu vết thương cũng không sợ, có thể liều mạng huấn luyện và chiến đấu rồi.

Thực ra sự tồn tại của Kiều Ba đã tương đương với Tiên Đậu, chỉ cần còn một hơi thở, Kiều Ba đều có thể cứu sống.

Tiếc là cậu ấy không có cách nào lập tức khôi phục thể lực của đồng đội, điểm này vẫn không bằng Tiên Đậu.

Nếu Kiều Ba có thể thông qua siêu năng lực để chữa trị cho đồng đội trong chốc lát, vậy thì vô địch rồi.

Đỗ Lan nói.

Vậy thì Kiều Ba không phải là bác sĩ, mà là mục sư.

Làm mục sư cũng không tệ, người ta đều là chiến sĩ, pháp sư, mục sư bộ ba tam giác, nếu có chức nghiệp mục sư, Lộ Phi bọn họ có thể chiến đấu liên tục không giới hạn.

Địch Ny Toa cười nói: Tiếc là bá khí không thể tiện lợi như vậy.

Đỗ Lan thầm nghĩ bá khí triều quanh có thể cách không đánh người, có thể trực tiếp truyền bá khí vào cơ thể kẻ địch để gây sát thương.

Chương 3502

Nếu có thể trực tiếp truyền vào cơ thể để chữa thương, khôi phục thể lực thì tốt rồi.

Nói đến thì khí trong Dragon Ball cũng có thể khôi phục thể lực, có thể truyền khí của mình cho người khác.

Truyền khí một cách ôn hòa cho người khác, là có thể khôi phục sức mạnh.

Địch Ny Toa nói: Còn có cả Nguyên Khí nữa, có thể trực tiếp thu thập thành Nguyên Khí Đạn.

Khí và Nguyên Khí không giống nhau, Nguyên trong cổ tịch có nghĩa là tiên thiên, cũng viết là Khí.

Khí phân thành tiên thiên và hậu thiên, khí tiên thiên là Nguyên Khí.

Nguyên Khí Đạn là tập hợp của khí tiên thiên, sức mạnh này không cần tiếp xúc cơ thể cũng có thể truyền đi trực tiếp, thậm chí có thể vượt qua không gian.

Còn khí hậu thiên cần tiếp xúc mới có thể truyền đi, chỉ có thể truyền trong cùng một không gian.

Đỗ Lan nói: Về bá khí, vũ trang sắc nên là hậu thiên, kiến văn sắc và bá vương sắc nên là tiên thiên.

Tiên thiên là đã được quyết định trước khi sinh ra, có là có, không có là không có.

Hậu thiên là có thể thông qua nỗ lực để nắm vững, ai cũng có thể nắm vững.

Có lẽ thế giới này còn có các loại khí khác, chỉ là chưa được người ta phát hiện.

Địch Ny Toa nói.

Đỗ Lan nói: Quả thực có khả năng, Nguyên Khí theo lý thuyết là tồn tại trong mỗi sinh vật, là sự tồn tại tiên thiên.

Ngay cả trong thực vật và động vật cũng có, có thể nghiên cứu một chút.

Bá khí sắc nguyên khí, cái tên này rất hay.

Công nghệ thay đổi từng ngày, nhưng bá khí lại rất lâu rồi không được cập nhật.

Tám trăm năm trước có ba loại bá khí, tám trăm năm sau vẫn là ba loại bá khí, chủng loại bá khí không tăng, việc tu luyện bá khí không được đơn giản hóa, không làm cho bá khí trở nên tiện lợi hơn cho người bình thường tu luyện.

Mà công nghệ lại không ngừng nâng cấp, đã có thể sản xuất robot tự động.

Nhưng robot tự động vừa ra đời, dường như người bình thường lại trở nên có cũng được không có cũng chẳng sao, toàn bộ tự động hóa, còn cần người bình thường làm gì.

Công nghệ đang phát triển, bá khí dậm chân tại chỗ.

Vốn dĩ bá khí có thể dùng để chiến đấu, là sức mạnh không thể thiếu.

Nhưng công nghệ không ngừng đổi mới, năng lực chiến đấu ngày càng mạnh, cuối cùng sẽ thay thế bá khí.

Nếu không có lựa chọn mới là công nghệ, dù bá khí có nhiều khuyết điểm đến đâu, mọi người cũng chỉ có thể luyện, nhưng một khi công nghệ có thể thay thế bá khí, thì mọi người sẽ vô tình từ bỏ sự tồn tại dậm chân tại chỗ của bá khí.

Điều này giống như tôn giáo, tôn giáo nghìn năm không có thay đổi gì lớn, khuyết điểm lại nhiều không kể xiết.

Nhưng vì không có thứ gì có thể thay thế vai trò xã hội của tôn giáo, nên rất nhiều người chỉ có thể lựa chọn tôn giáo.

Bá khí sắc nguyên khí, đây là một bước tiến quan trọng trong lịch sử của bá khí.

Đỗ Lan tự nói, cho rằng mình đã thúc đẩy sự phát triển của bá khí, hoàn toàn có thể lưu danh sử sách: Có thể chữa thương, có thể truyền công, còn có thể nâng cao sức chiến đấu của bá khí.

Quan trọng hơn là bá khí sắc nguyên khí có thể cập nhật nâng cấp, có thể phối hợp với công nghệ, cung cấp năng lượng cho công nghệ.

Chủ yếu là tính tổng hợp và đa chức năng.

Nếu bá khí có thể giống như công nghệ giải quyết các loại vấn đề, mọi người có thể chọn bá khí mà không chọn công nghệ.

Trước đây ba loại bá khí không làm được, cho nên mọi người chỉ có thể cầu cứu các nhà khoa học.

Đợi đến khi bá khí sắc nguyên khí có thể làm được, nhu cầu của mọi người đối với khoa học sẽ không lớn nữa.

Bá khí sắc nguyên khí còn đáng sợ hơn cả Buster Call.

Địch Ny Toa nói.

Buster Call không thể tiêu diệt các nhà khoa học, nhưng bá khí sắc nguyên khí có thể.

Đây cũng coi như là một loại phá hoại, chỉ là nhu cầu vẫn còn đó, cái cũ bị phá hoại xong, cái mới sẽ nhanh chóng chiếm lĩnh vị trí sinh thái.

Đỗ Lan biết tự do thiên nhiên tuy có thể phá hoại, nhưng không ngăn được sự thay thế cũ mới.

Phá vỡ một thế giới cũ, thế giới mới sẽ nhanh chóng trỗi dậy.

Phá vỡ một trật tự cũ, trật tự mới sẽ nhanh chóng trỗi dậy.

Tự do thiên nhiên phá hoại, không thể đáp ứng nhu cầu của mọi người về trật tự, cho nên tự do thiên nhiên bị tự do đạo đức và tự do xã hội đàn áp.

Muốn phá vỡ trật tự cũ, phương án tốt nhất là đưa ra một trật tự mới.

Đỗ Lan hiểu rõ điều này hơn ai hết, chỉ là việc thiết lập trật tự mới tất yếu sẽ xuất hiện tự do đạo đức và tự do xã hội, tất yếu sẽ áp chế tự do thiên nhiên.

Tính nội tại của mâu thuẫn, sự đối lập và thống nhất của mâu thuẫn.

Chúng ta bàn lại một chút, xem bá khí sắc nguyên khí cần tiêu chuẩn gì, đừng để lúc chế tạo ra rồi, trình độ quá thấp, dĩ nhiên cũng không thể quá cao.

Đỗ Lan nói.

Địch Ny Toa nói: Tôi nghĩ vẫn là hệ thống chuyển hóa tinh thần thành năng lượng, rốt cuộc thế giới này vốn là như vậy.

Trái cây, bá khí, công nghệ đều có năng lực duy tâm nhất định, bá khí sắc nguyên khí cũng nên phát triển theo hướng này, có thể kiêm cả ưu điểm, hơn nữa còn dễ luyện hơn.

Bá khí cần thực chiến tu luyện, rủi ro quá lớn, chi phí quá cao, vậy thì bá khí sắc nguyên khí có thể thông qua minh tưởng tu luyện, từ võ tu biến thành văn tu.

Nhược điểm của võ tu là dễ bị thương, người bình thường không gặp được bác sĩ xuất sắc như Kiều Ba, cũng không có năng lực khóa máu như Lộ Phi.

Người bình thường nếu bị thương, có thể cả đời phế bỏ.

Văn tu không tệ, hơn nữa giảm chi phí huấn luyện, nhiều người tu luyện hơn, thế giới tất nhiên sẽ trở nên hỗn loạn hơn.

Đỗ Lan biết chi phí tu luyện càng thấp, càng cạnh tranh nội bộ, càng hỗn loạn.

Trật tự mới sẽ ra đời trong hỗn loạn.

Hai người không ngừng bàn bạc về tiêu chuẩn của bá khí sắc nguyên khí, cuối cùng quyết định bá khí sắc nguyên khí phải áp dụng được cho cả cấp độ vĩ mô và vi mô, phải cung cấp năng lực quan sát mạnh mẽ, đồng thời còn phải có thể khiến cơ thể chiếm ưu thế trong việc trao đổi vật chất với tự nhiên, tóm lại một câu, đa chức năng.

Tiếp theo phải xem xét nên cung cấp bá khí sắc nguyên khí cho ai trước, bất kể ai nắm vững bá khí sắc nguyên khí trước đều có thể lập tức chiếm ưu thế, hình thành thế lực khổng lồ.

Đỗ Lan nói: Hay là đưa cho Hải quân, để hỗn loạn càng thêm hỗn loạn.

Đưa cho Hải quân, e rằng họ sẽ không quảng bá. 24.

Rốt cuộc Hải quân đã đầu tư quá nhiều tiền vào công nghệ, chỉ có thể dành ra rất ít tài nguyên cho Bá Khí.

Người có thể phát huy tối đa bá khí sắc nguyên khí, nên là những người muốn thay đổi bản thân, nhưng lại không có đủ sức mạnh.

Quân Cách Mạng hoàn toàn phù hợp, Dragon bọn họ quả thực cần sức mạnh.

Những người muốn cách mạng bản thân đã ở thế yếu, sức mạnh không đủ, có lòng muốn thay đổi rất mãnh liệt.

Một số Thất Vũ Hải cũng phù hợp yêu cầu, tham vọng của họ cũng rất mãnh liệt, nhưng đang dối trá với Hải quân để tranh thủ thời gian.

Địch Ny Toa cho rằng Thất Vũ Hải cũng có nhu cầu này.

Đỗ Lan thầm nghĩ Râu Đen thực ra cũng vậy, nhưng hắn ta chỉ chăm chăm vào trái Ám Ám.

Bá khí chưa xuất hiện, Râu Đen chỉ muốn trái cây mạnh mẽ có thể hiểu được, nhưng bá khí vừa ra, các cường giả đều lấy bá khí làm cơ sở, liền khiến Râu Đen trông rất ngớ ngẩn.

Rốt cuộc nên đưa cho ai đây.

Khải Đa đã có đội quân trái cây nhân tạo, Big Mom có một đàn con, Hải quân có các nhà khoa học, Thất Vũ Hải quả thực thiếu sức mạnh.

Sau khi Thất Vũ Hải trở nên mạnh mẽ, họ sẽ trở thành Tứ Hoàng, hay là muốn trở thành Vua Hải Tặc.

Họ cũng không nói.

Sau khi họ thất bại ở nửa sau của Đại Hải Trình, liền mất đi mục tiêu.

Đỗ Lan cho rằng vấn đề của Thất Vũ Hải là mục tiêu không đủ rõ ràng.

Doflamingo vẫn rất rõ ràng, hắn muốn làm lại Thiên Long Nhân.

Địch Ny Toa nói: Hùng thì cứu con gái nuôi, Nữ đế thì bảo vệ đảo Nữ nhi, Ưng Nhãn thì muốn ít phiền phức, Thậm Bình thì muốn bảo vệ người cá, Sa Ngạc Ngư và Moria thì muốn thành tựu công danh bất hủ, muốn danh lợi song thu.

Thất Vũ Hải cũng có yêu cầu, chỉ là thủ đoạn thực hiện mục tiêu của họ là dựa vào Hải quân, cho nên cảm giác giới hạn của Thất Vũ Hải không cao.

Thất Vũ Hải đều lợi dụng sức mạnh của người khác để thực hiện mục tiêu, cảm giác không ra gì.

Vậy chúng ta quan sát thêm xem sao.

Đỗ Lan nói.

Ô Tác Phổ và La Tân đều đang tiến hành huấn luyện vi mô, Tác Long thì mỗi ngày chiến đấu đến mình đầy thương tích.

Bên Sơn Trị, ngày nào cũng bị một đám nhân yêu đuổi theo chạy, rèn luyện đôi chân.

Sơn Trị chỉ thích mỹ nữ, không thích nhân yêu, mỗi ngày đều chạy đến kiệt sức.

Việc chạy như vậy có thể nâng cao lực chân của cậu, có thể nâng cao thực lực.

Đỗ Lan đến bên ngoài hòn đảo quan sát, mặc niệm cho Sơn Trị ba phút, một đầu bếp giỏi lại đi luyện chạy đường dài: Mỗi ngày chạy ba mươi cây số, gen chắc hẳn đã được kích hoạt rồi.

Hắn biết trong cơ thể Sơn Trị có năng lực cải tạo gen, cho nên kích hoạt gen mới là phương pháp tốt nhất.

Sơn Trị là hoàng tử, vì để thoát khỏi gia đình gốc mà bỏ nhà ra đi trở thành đầu bếp, cậu muốn làm ra những món ăn khiến gia đình mỉm cười.

Chương 3503

Nhưng tay nghề nấu nướng của cậu tuy không tệ, nhưng muốn gia đình yên ổn ngồi xuống ăn cơm vẫn cần vũ lực.

Cho nên chạy dưới ánh hoàng hôn, không chỉ vì bản thân, cũng không chỉ vì đồng đội, mà còn vì gia đình.

Sơn Trị phải chạy ra một tương lai.

Phía bên kia, Na Mỹ đến một hòn đảo nghiên cứu khí tượng, ở đây có lượng lớn kiến thức về khí tượng, đều là những thứ hoa tiêu cần nắm vững.

Cô không chỉ cần nâng cao sức chiến đấu, mà còn phải tìm hiểu thêm nhiều hiện tượng khí tượng không thể tưởng tượng nổi.

Nửa sau của Đại Hải Trình sẽ có đủ loại khí hậu vượt xa lẽ thường, thời tiết thay đổi trong chớp mắt, ngay cả hoa tiêu kinh nghiệm phong phú cũng không thể hoàn toàn nắm bắt.

Na Mỹ rất rõ ràng con đường sau này kẻ địch lớn nhất là thiên nhiên, cô gánh vác sinh mệnh của cả thuyền, không thể lơ là.

Hoa tiêu phải chỉ ra lối thoát cho mọi người, cho nên Na Mỹ điên cuồng học tập.

Mặc dù thỉnh thoảng cô cũng cần chiến đấu, nhưng chiến đấu không phải là công việc chính của cô.

Còn có Kiều Ba đến một hòn đảo toàn bác sĩ, ở đây, cậu không chỉ học y thuật, mà còn phải đối mặt với cuộc đối đầu của hai phe bác sĩ.

Một phe bác sĩ cho rằng cứu người tuy rất quan trọng nhưng tuân thủ quy tắc xã hội còn quan trọng hơn, một phe bác sĩ cho rằng chỉ cần cứu người là có thể hoàn toàn phớt lờ quy tắc xã hội.

Chính là cuộc đấu tranh giữa tự do xã hội và tự do đạo đức, Kiều Ba ủng hộ phe tự do đạo đức.

Cậu cho rằng chỉ cần có thể cứu người, thì nên phá vỡ các quy tắc, lấy sinh mệnh làm ưu tiên hàng đầu.

Nhưng một số bác sĩ theo phe tự do đạo đức sau khi phá vỡ các quy tắc, bắt đầu làm các loại thí nghiệm trên cơ thể người, dùng người khỏe mạnh làm vật thí nghiệm, đây là điều Kiều Ba không thể chấp nhận.

Các bác sĩ theo chủ nghĩa đạo đức tự do cho rằng hoàn toàn nên tiến hành thực nghiệm trên cơ thể sống, bởi vì nghiên cứu của họ có thể cứu sống hàng triệu bệnh nhân, nên việc hy sinh sức khỏe của số ít để cứu nhiều người hơn là hoàn toàn hợp tình hợp lý.

Chopper rơi vào tình thế khó xử về mặt đạo đức.

Đạo đức là hành động thực tiễn để bảo vệ lợi ích của người khác, vậy thì vấn đề nảy sinh là: phạm vi bảo vệ lớn đến đâu, và phương tiện thực hiện là gì.

Hy sinh số ít để bảo vệ số đông, dùng thủ đoạn phi pháp để thực hiện, đây có phải là đạo đức không.

Chắc chắn là đạo đức, bởi vì quá trình hy sinh số ít để bảo vệ số đông cũng là hành động thực tiễn bảo vệ lợi ích của người khác.

Chỉ là trong quá trình bảo vệ đại đa số, đã hy sinh một số ít người.

Nhưng việc bảo vệ người khác mà Chopper nghĩ đến, là bảo vệ tất cả mọi người.

Chopper không ngờ rằng trên một hòn đảo cứu người chữa bệnh, lại có chuyện thực nghiệm trên cơ thể người, mà các bác sĩ làm thực nghiệm lại còn hùng hồn cho rằng mình đang làm điều đúng đắn.

Rõ ràng là sai, tại sao họ lại có thể hùng hồn như vậy.

Chopper cảm thấy những kẻ này thật sự không có đạo đức.

Vì cứu đa số mà hy sinh số ít là hoàn toàn xứng đáng, đó mới là đạo đức thật sự.

Chỉ nói miệng cứu tất cả mọi người nhưng lại không có cách nào thực hiện, đó chỉ là nói suông, là thánh mẫu giả tạo.

Muốn bảo vệ đại đa số thì tất yếu sẽ làm tổn thương số ít, đó là điều không thể tránh khỏi.

Chopper, cậu rất có tài năng, nhưng nếu cậu không học y thuật hắc ám, giới hạn của cậu sẽ rất hạn hẹp.

Tôi tuyệt đối sẽ không học y thuật hắc ám.

Trên hòn đảo này, y thuật được chia làm hai loại, một là y thuật quang minh, một là y thuật hắc ám.

Y thuật quang minh nghiên cứu cách cứu người, y thuật hắc ám nghiên cứu cách giết người, cách làm cho người ta đau khổ, cách khiến người ta bị bệnh tật khống chế.

Đối tượng của y thuật quang minh là các loại bệnh tật, còn đối tượng của y thuật hắc ám chỉ có một thứ duy nhất, đó là vật chủ của bệnh tật.

Bệnh tật và cơ thể con người là hai mặt đối lập.

Con người bị bệnh nên cần chữa trị.

Nhưng y thuật hắc ám muốn tìm hiểu tại sao con người lại bị bệnh, nên đối tượng nghiên cứu chính là cơ thể, họ sẽ tiến hành các thí nghiệm tàn khốc trên những cơ thể khỏe mạnh.

Ban đầu Chopper không biết về sự tồn tại của y thuật hắc ám, giờ biết rồi thì vô cùng phản kháng.

Nhưng phản kháng cũng vô dụng, vì y thuật hắc ám quá mạnh, Chopper không phải là đối thủ.

Bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ.

Nếu y thuật quang minh và y thuật hắc ám đối đầu, chắc chắn y thuật hắc ám sẽ chiếm ưu thế.

Chopper, cậu cứ nhẫn nhịn đi, đừng đối đầu nữa.

Một đồng nghiệp của Chopper nói: Y thuật hắc ám rất lợi hại.

Tôi không thể ngồi yên không quan tâm, bác sĩ không nên phá hoại những cơ thể vốn đang khỏe mạnh.

Giới hạn của Chopper chính là bảo vệ sức khỏe của mọi người, đây là thiên chức của một bác sĩ.

Tùy cậu thôi.

Đồng nghiệp thấy Chopper không thông suốt, cũng đành bỏ cuộc, dù sao thì anh ta cũng sẽ không đối đầu với y thuật hắc ám.

Mà các bác sĩ y thuật hắc ám cũng không sợ Chopper đối đầu, cười nói: Chopper, cậu nghĩ cậu là người đầu tiên đối đầu với y thuật hắc ám sao.

Trước đây có rất nhiều người đối đầu, nhưng chưa từng có ai chiến thắng được y thuật hắc ám.

Bởi vì mọi người cần chúng tôi, đặc biệt là các bác sĩ y thuật quang minh cần chúng tôi.

Sự tồn tại của chúng tôi có ý nghĩa tích cực, hy sinh vài người khỏe mạnh có thể cứu được nhiều người hơn, một mình cậu căn bản không thể chống lại được.

Chopper nói: Tôi nhất định sẽ ngăn cản các người.

Dù là một con tuần lộc, cậu lại có một trái tim nhân từ.

Nhưng bác sĩ hắc ám nói không sai, bởi vì người chống lại họ rất nhiều, Chopper không phải người đầu tiên cũng không phải người cuối cùng.

Nhưng y thuật hắc ám vẫn sừng sững không đổ, chính là vì họ thực sự có ích.

Chopper cho rằng các bác sĩ hắc ám không có đạo đức, nhưng các bác sĩ hắc ám lại cho rằng đạo đức của mình vô cùng tỏa sáng.

Đây không chỉ là cuộc đối đầu về y thuật, mà còn là cuộc đối đầu về tự do đạo đức.

Vậy cậu chuẩn bị đối đầu với y thuật hắc ám như thế nào.

Đồng nghiệp hỏi Chopper.

Chopper nói: Tôi sẽ chế tạo ra loại thuốc chữa được mọi bệnh tật, chỉ cần tiêu diệt được bệnh tật, y thuật hắc ám sẽ không còn mảnh đất để phát triển.

Ờm, cảm giác cậu còn điên cuồng hơn cả đám y thuật hắc ám nữa.

Làm sao có thể có loại thuốc chữa được mọi bệnh tật chứ.

Nhất định có.

Chopper tin rằng mình chắc chắn có thể nghiên cứu ra loại thuốc trị bách bệnh, đến lúc đó nhân loại sẽ không còn bị bệnh, cũng không cần phải nghiên cứu người khỏe mạnh nữa.

Ý tưởng của Chopper rất tốt đẹp, nhưng làm thế nào để thực hiện.

Các bác sĩ hắc ám cảm thấy Chopper thật sự là viển vông, ngay cả khi họ đã làm rất nhiều thực nghiệm trên cơ thể sống, tích lũy được lượng lớn dữ liệu, cũng không có cách nào giải quyết được tất cả các loại bệnh.

Chopper thật quá ngây thơ, lẽ nào cậu ta không biết bệnh tật cũng sẽ biến dị và tiến hóa sao.

Chỉ nói riêng virus cảm cúm thôi đã liên tục thay đổi, mỗi người bị cảm cúm có thể nói là không giống nhau, trên thế giới không có hai chiếc lá hoàn toàn giống nhau, cũng không có hai ca cảm cúm hoàn toàn giống nhau.

Virus cũng thay đổi theo môi trường, căn bản không thể có một loại thuốc giải quyết được tất cả virus.

Dù có đi nữa, virus cũng sẽ tiến hóa ra tính kháng thuốc, dần dần khắc chế được thuốc vạn năng.

Là một bác sĩ mà ngay cả nhận thức cơ bản này cũng không có, cậu ta thật sự ngoài tài năng ra thì chẳng có gì cả.

Bác sĩ hắc ám chế nhạo.

Nhưng Chopper lại một lòng một dạ nghiên cứu thuốc vạn năng.

Thật là lãng phí tài năng.

Các bác sĩ hắc ám cũng không thể nhìn nổi nữa.

Đỗ Lan cũng cảm thấy Chopper đang lãng phí cơ hội huấn luyện tốt: Nếu nắm vững y thuật hắc ám rõ ràng là cơ hội tốt để tăng cường thực lực, nắm vững y thuật hắc ám, khi chiến đấu có thể dễ dàng phá hủy cơ thể kẻ địch.

Y thuật có thể cứu người cũng có thể giết người, y thuật hắc ám chính là thủ pháp chiến đấu của bác sĩ.

Dùng y thuật giết người chắc chắn là điều cậu ấy không thể chấp nhận.

Địch Ny Toa cho rằng Chopper chắc chắn cũng có chút ám ảnh về sự trong sạch đạo đức: Trước đây ở lãnh địa ma quỷ của Moria, Chopper cũng đồng tình với việc nghiên cứu cương thi, nhưng không đồng tình với hành vi của tên bác sĩ cặn bã không tôn trọng người sống và người chết, không tôn trọng y thuật.

Y thuật nên là để cứu người, bác sĩ nên tôn trọng bệnh nhân và người đã khuất, đây đều là những điều cơ bản của một bác sĩ.

Chương 3504

Chopper không muốn vượt qua ranh giới đó.

Nên vượt qua thì vẫn phải vượt qua, nếu không làm sao có thể nâng cao thực lực của mình.

Không nâng cao bản thân, làm sao nghiên cứu ra thuốc vạn năng.

Nếu không cần nâng cao bản thân mà có thể nghiên cứu ra thuốc vạn năng, thì thuốc vạn năng đã sớm được chế tạo ra rồi.

Y thuật hắc ám tự nhiên có giá trị của y thuật hắc ám, đã nghiên cứu rất nhiều thứ mà y thuật quang minh không có.

Mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình, không thể miễn cưỡng.

Như vậy sẽ lãng phí cơ hội.

Chopper nỗ lực nâng cao y thuật của mình, nhưng lại không thể đột phá, càng đừng nói đến việc nghiên cứu thuốc vạn năng.

Y thuật quang minh luôn là bệnh tật xuất hiện trước, sau đó mới chữa trị, rất bị động.

Còn y thuật hắc ám lấy cơ thể làm vườn ươm, không ngừng nuôi cấy ra các loại bệnh mới, sau đó chữa trị.

Họ đã nghiên cứu ra rất nhiều thứ mới mẻ, nắm giữ lượng lớn tài liệu gốc, thậm chí nhiều tài liệu vô cùng nguy hiểm.

Nhưng nguy hiểm mới có thể dùng trong chiến đấu.

Đây là virus cương thi, trước đây Hogback dưới sự giúp đỡ của Moria, đã dùng bóng để hồi sinh thi thể.

Giữa bóng và thi thể sẽ sản sinh ra một loại vật chất thần bí, sau khi chiết xuất chính là virus cương thi.

Hogback cần năng lực trái cây của Moria mới có thể tạo ra cương thi, còn chúng ta chỉ cần dựa vào virus là có thể tạo ra cương thi.

Đáng tiếc cương thi không thể có được siêu năng lực, quả nhiên vẫn không bằng năng lực trái cây bóng tối.

Vậy chúng ta có thể dùng virus cương thi để lây nhiễm cho người đã ăn trái cây, không biết có hiệu quả không.

Virus cương thi là giết chết người, sau đó kích hoạt trường điện sinh học trong cơ thể.

Mà năng lực trái cây sẽ chuyển dời sau khi người sử dụng chết, e là không được.

Năng lực trái cây sau khi người sử dụng chết đi sẽ khôi phục lại thành trái cây.

Trái Ác Quỷ có mấy đặc điểm: một là chỉ cần ăn một miếng là có năng lực, hai là không thể bơi, ba là sau khi chết trái cây sẽ xuất hiện trở lại, bốn là một người không thể ăn hai loại trái cây.

Nếu một người đã ăn một Trái Ác Quỷ, nếu bắt họ ăn trái thứ hai, họ sẽ vô cùng kháng cự, cơ thể xuất hiện phản ứng bài xích.

Nếu cố ép ăn, sẽ chết.

Ăn hai loại trái cây là chí mạng, nên cơ thể người có năng lực sẽ sản sinh ra phản ứng bài xích với trái thứ hai.

Nếu không có hiện tượng bài xích, hoàn toàn có thể dùng trái cây để ám sát, thần không biết quỷ không hay để người có năng lực ăn trái thứ hai và chết ngay lập tức.

Râu Trắng, Big Mom, Kaido, những cường giả này đều đã ăn Trái Ác Quỷ, đều không thể ăn trái thứ hai.

Virus cương thi là giết chết sinh vật sống rồi hồi sinh, về lý thuyết thì năng lực trái cây sẽ biến mất.

Vậy nếu để cương thi ăn trái cây thì sao.

Các bác sĩ y thuật hắc ám cũng là lần đầu tiên nắm giữ virus cương thi, có rất nhiều thực nghiệm cần làm.

Chopper biết được liền muốn ngăn cản họ, nhưng cậu biết nếu thật sự ra tay, mình không đánh lại họ.

Dù không muốn thừa nhận, nhưng y thuật hắc ám thực sự có sức chiến đấu rất mạnh.

Lẽ nào thật sự chỉ có y thuật hắc ám mới có thể đánh bại y thuật hắc ám.

Chopper rơi vào tình thế rối bời. 25.

Đối mặt với cái ác ngày càng lớn mạnh, cảm giác bất lực và trắc trở không ngừng ập đến, khiến những người kiên trì với y thuật quang minh rơi vào tuyệt vọng.

Công việc nghiên cứu thuốc vạn năng quá chậm, trước khi nghiên cứu ra, không biết còn có bao nhiêu người sẽ chết.

Hơn nữa, virus cương thi một khi nghiên cứu thành công, nếu bị rò rỉ ra ngoài có thể sẽ hủy diệt hết hòn đảo này đến hòn đảo khác.

Phải nghiên cứu ra thuốc giải virus cương thi.

Không thể nào, virus cương thi là giết người trước rồi kích hoạt điện sinh học.

Thuốc giải chính là phải cải tử hoàn sinh, chúng ta chỉ là bác sĩ, không phải thần tiên.

Đồng nghiệp dội gáo nước lạnh vào Chopper, không phải họ không muốn giúp, mà là chuyện cải tử hoàn sinh căn bản không thể

làm được.

Chúng ta vốn không phải là đối thủ của y thuật hắc ám, Chopper, cậu cũng đừng bướng bỉnh nữa, không có hy vọng đâu.

Các đồng nghiệp rất rõ sức mạnh của y thuật hắc ám.

Chopper không cam tâm, một mình trốn đi khóc nức nở, cậu thật sự không muốn thừa nhận y thuật hắc ám.

Những người đó căn bản không phải bác sĩ, bác sĩ nên là những người có tình cảm vĩ đại, sẵn sàng hy sinh bản thân để cứu người.

Còn các bác sĩ hắc ám lại nói gì mà vì đa số người mà hy sinh số ít, tiến hành các loại nghiên cứu tà ác, hoàn toàn đi ngược lại với đạo đức nghề nghiệp của bác sĩ.

Trên đảo Drum, các bác sĩ đều rất vĩ đại, ngay cả lang băm cũng có một trái tim cứu người, tuy các bác sĩ bị quốc vương khống chế, nhưng họ vẫn luôn nghĩ đến việc cứu người.

Nhưng sau khi ra khơi, cậu gặp phải rất nhiều bác sĩ tà ác, có những bác sĩ chỉ biết tiền, hoàn toàn không có lòng trắc ẩn, có những bác sĩ còn quá đáng hơn, hoàn toàn không coi bệnh nhân là người, có những bác sĩ trực tiếp ra tay với người khỏe mạnh.

Thật sự là người này quá đáng hơn người kia, thậm chí còn có cả y thuật hắc ám, một thứ rõ ràng đi ngược lại với đạo đức bác sĩ.

Sức mạnh của một người thật quá nhỏ bé, Chopper nhớ đến Luffy: Nếu là Luffy, chắc chắn cậu ấy sẽ đánh bay tất cả bọn họ.

Với tác phong của Luffy, những gì cậu ấy cho là sai, chắc chắn sẽ trực tiếp ra tay phá hủy.

Chopper tự nghĩ mình có nên ra tay không.

Nhưng mình là bác sĩ không phải chiến sĩ, sức chiến đấu có hạn.

Hơn nữa, trước đây khi Luffy chiến đấu đều có mục tiêu rõ ràng, nhưng trên hòn đảo này, thái độ của rất nhiều bác sĩ rất mơ hồ, dao động giữa quang minh và hắc ám, một bác sĩ hắc ám đồng thời cũng là cao thủ cứu người chữa bệnh.

Một bác sĩ kinh nghiệm lão luyện, đồng thời cũng đang tiến hành những nghiên cứu nguy hiểm.

Quang minh và hắc ám cùng tồn tại trên một người, làm sao đánh bại.

Những kẻ địch trước đây đều đứng ở phía đối lập rất trực tiếp, nhưng hòn đảo này không như vậy.

Rất nhiều bác sĩ đều kiêm nhiệm cả hai vai.

Căn bản không biết có nên đánh bại đối phương hay không.

Chopper cảm thấy áp lực rất lớn.

Bất kể là Arlong, Crocodile, Enel, Moria, hay CP9, lập trường của họ đều rất rõ ràng, căn bản chưa đến mức trong ta có địch, trong địch có ta.

Những kẻ địch đó đều tiến hành chính sách cách ly rõ ràng, tự tách mình ra khỏi kẻ thù.

Họ đã tự cô lập mình khỏi quần chúng, nên Luffy đánh cũng đơn giản.

Nhưng trên đảo bác sĩ, quang minh và hắc ám không hề bị cách ly, các bác sĩ hắc ám không chỉ làm thí nghiệm, họ cũng lấy kết quả thí nghiệm ra để cứu người chữa bệnh, cũng được rất nhiều bệnh nhân tôn trọng.

Y thuật tuy phân quang minh và hắc ám, nhưng bác sĩ lại không có sự phân chia rõ ràng, rất nhiều bác sĩ đều đồng thời nắm giữ cả hai bộ kỹ năng.

Điều này khiến Chopper làm sao đánh.

Đánh bại y thuật hắc ám, cũng là đánh bại các bác sĩ quang minh.

Hoàn toàn không có sự cách ly, hoàn toàn trộn lẫn vào nhau, căn bản không biết kẻ địch thật sự là ai.

Chopper rất khổ não, nếu giống như trước đây thì tốt biết mấy, kẻ địch tự mình tách biệt ra.

Đó là vì những kẻ địch đó không coi những người bị trị là người của mình, mục tiêu của họ cũng không phải là thống trị, mà là chuẩn bị sẵn sàng để đổi một nơi khác.

Họ đến làm khách, không phải gia nhập đại gia đình, đó là tư duy của bọn cướp.

Nhưng bác sĩ thì khác, họ thật sự cho rằng hy sinh số ít để cứu đa số mới là đại nghĩa, tuy họ sử dụng y thuật hắc ám, nhưng đồng thời cũng đang cứu người.

Chopper bất lực, căn bản không biết phải làm sao mới có thể giải quyết được y thuật hắc ám.

Mắt thấy thứ đáng sợ như virus cương thi cũng đã được nghiên cứu ra, mà thuốc giải lại không có chút tiến triển nào, Chopper rơi vào lo âu.

Nghĩ thoáng một chút đi, y thuật hắc ám đã tồn tại hàng trăm năm, có thể nói là từ khi y thuật phát triển, y thuật hắc ám đã xuất hiện.

Chương 3505

Thế giới cũng không có sao cả, đừng vì tiếp xúc với hắc ám mà cảm thấy thế giới sắp sụp đổ.

Bình tĩnh, bình tĩnh.

Một vị bác sĩ râu trắng già nua đến an ủi Chopper.

Bác sĩ Thomas, lẽ nào ngài không tức giận sao.

Rõ ràng y thuật là để cứu người.

Sai, y thuật không chỉ dùng để cứu người, ngay từ đầu cậu đã sai rồi.

A.

Chopper ngẩn người, mình sai ở đâu chứ.

Y thuật có nguồn gốc từ vu thuật, ban đầu được dùng để thông linh, người xưa phát hiện sau khi dùng một số loại thảo dược có thể sinh ra ảo giác, và cho rằng trạng thái này là thông linh, nên sẽ tiến hành nghiên cứu thảo dược.

Bác sĩ Thomas nói: Sau đó mới dần dần dùng thảo dược vào việc chữa bệnh.

Nhưng bác sĩ và vu thuật trong một thời gian dài không có ranh giới rõ ràng, mãi đến sau này hai bên mới tách ra.

Cho nên ban đầu cái gọi là y thuật là một loại thông linh thuật, chứ không phải để cứu người.

Hình như là vậy, Chopper cũng không biết nên nói gì.

Cho nên cậu thấy đấy, vu thuật có thể tách ra thành y thuật, y thuật tự nhiên cũng sẽ tách ra thành y thuật hắc ám, đây đều là quy luật phát triển tự nhiên.

Nhìn thoáng ra đi, y thuật hắc ám cũng là y thuật.

Nhưng họ dùng người khỏe mạnh để làm thực nghiệm.

Lẽ nào không làm thực nghiệm, họ sẽ không chết sao.

Đây là một thời loạn lạc, sẽ chết đói, chết rét, chết trận, chết đuối.

Thay vì để họ chết một cách vô nghĩa, không bằng cống hiến cho sự phát triển của y thuật.

Bác sĩ Thomas có một bộ lý lẽ của riêng mình.

Ờm, nhưng họ còn dùng người khỏe mạnh để nghiên cứu virus cương thi, nhìn thế nào cũng rất nguy hiểm.

Chopper rất khó thuyết phục chính mình.

Các chiến sĩ trên biển có Lục Thức, có Trái Ác Quỷ, còn có ba loại Bá Khí, còn phát triển các loại vũ khí trang bị, những thứ đó không nguy hiểm sao.

Tại sao cậu có thể chấp nhận những thứ đó, lại không thể chấp nhận virus do bác sĩ phát triển.

Bác sĩ Thomas hỏi ngược lại.

Ờm, chính vì những thứ đó không tốt, chúng ta mới không nên tiếp tục tăng thêm nguy hiểm.

Chopper nghĩ thầm thế giới đã rất nguy hiểm rồi, là một bác sĩ không những không giảm bớt nguy hiểm, lại còn tăng thêm, thật sự là không nên.

Thứ nguy hiểm nắm trong tay mình mới là an toàn nhất.

Bác sĩ không có vũ khí răn đe, những người nắm giữ Bá Khí, người có năng lực trái cây kia không phải có thể đến uy hiếp chúng ta bất cứ lúc nào sao.

Đến lúc đó, chúng ta, những bác sĩ, có phải sẽ phải cúi đầu nghe lệnh, răm rắp tuân theo không.

Nếu họ ép chúng ta làm điều ác, thì phải làm sao.

Phải nắm giữ vũ khí, thiết lập sự răn đe, mới là con đường sinh tồn.

Chopper chưa từng nghĩ đến việc bác sĩ không có vũ khí sẽ ra sao, cậu nghĩ đến cha nuôi của mình, cha nuôi chính là đi khuyên can quốc vương, cuối cùng bị quốc vương giết chết.

Cậu lại nghĩ đến Luffy, nếu không có Luffy, thì Zoro, Nami, Vivi bọn họ e là đều đã chết rồi.

Chỉ có trái tim bảo vệ là không đủ, còn phải có sức mạnh để bảo vệ.

Bác sĩ cũng vậy, chỉ có tấm lòng cứu người chữa bệnh là không đủ, bởi vì xã hội này sẽ không vận hành theo suy nghĩ của bác sĩ, nên bác sĩ cũng cần vũ khí răn đe.

Người khác có, mình cũng phải có, Chopper không nhịn được nói: Thế giới này sao lại như vậy.

Thế giới này vốn dĩ là như vậy.

Người với người đối xử khách sáo với nhau, chính là vì sự răn đe.

Kẻ mạnh không bắt nạt kẻ yếu, là vì sau khi bắt nạt sẽ phải trả giá.

Cho nên mỗi người đều phải nắm giữ thủ đoạn phản kích, y thuật hắc ám chính là thủ đoạn phản kích của bác sĩ.

Nếu cậu muốn bác sĩ từ bỏ y thuật hắc ám, thì phải đảm bảo người bên ngoài sẽ không làm hại bác sĩ, thậm chí phải đảm bảo bệnh tật sẽ không làm hại bác sĩ, cậu có làm được không.

Làm sao có thể làm được. 26.

Không làm được là đúng rồi, nếu cậu đã không làm được, vậy chúng ta đương nhiên phải tiếp tục nghiên cứu y thuật hắc ám.

Nếu nói y thuật quang minh là để cứu bệnh nhân, chỉ có thể bị động sử dụng.

Vậy y thuật hắc ám chính là để bảo vệ chính mình, dùng để chủ động phản kích, là một loại vũ khí.

Bác sĩ Thomas nói: Rất nguy hiểm, nhưng đây là kết quả của sự vận hành xã hội, chứ không phải do một số kẻ xấu thỏa mãn tư dục của mình.

Nếu là kết quả do kẻ xấu gây ra, thì còn có thể cứu vãn, nhưng nếu là kết quả của sự vận hành xã hội, thì không ai có thể ngăn cản.

Chopper ngẩn người, ngây ngốc nói: Lẽ nào là thế giới này bệnh rồi. 27.

Bác sĩ Thomas mỉm cười hài lòng, đúng là trẻ nhỏ dễ dạy: Chính là thế giới này bệnh rồi.

Ý của bác sĩ Thomas là bác sĩ nghiên cứu y thuật hắc ám không sai, đều là bị thế giới ép buộc, không phải lỗi của bác sĩ, là lỗi của thế giới.

Thế giới bệnh rồi.

Chopper trực tiếp ngẩn người, cơ thể người bị bệnh, cậu còn có thể chữa trị.

Thế giới bệnh rồi, phải làm sao.

Thế giới bệnh rồi, đương nhiên cũng phải kê đơn thuốc.

Vào thời Xuân Thu, có chư tử bách gia.

Vào thời Đại Hàng Hải, có các loại triết học gia, nào là kinh tế tự do, quân chủ luận, Leviathan, đều là đang trả lời câu hỏi thế giới bệnh rồi thì phải làm sao.

Nói đơn giản là trật tự cũ sụp đổ rồi, phải làm sao.

Thế giới bệnh rồi, tự nhiên là phải kê đơn thuốc, đưa ra các loại phương án giải quyết.

Nhưng lý thuyết chỉ là lý thuyết, và thực tiễn cách biệt rất lớn, muốn thực tiễn thì cần phải kết hợp với tình hình của từng nơi.

Chopper chỉ là một bác sĩ, không thể kê đơn thuốc cho thế giới.

Nếu không chữa trị cho thế giới, vậy thì bác sĩ phải nghiên cứu y thuật hắc ám, đây là một thủ đoạn tự vệ.

Mọi người trong tay đều có súng, vậy bác sĩ trong tay không nói là cầm súng, ít nhất cũng phải cầm một cây gậy đả cẩu.

Bởi vì chỉ khi mọi người trong tay đều có vũ khí, như vậy mới có thể kiêng dè lẫn nhau, mới không dám động thủ với nhau.

Bởi vì động thủ là phải trả giá, một khi trả giá thì có thể suy yếu, bị đào thải.

Sư tử tại sao không thường xuyên săn mồi.

Bởi vì săn mồi có rủi ro, một khi bị thương, sư tử cũng sẽ bị đào thải.

Cho nên trong tình huống mọi người đều có vũ khí, chi phí động thủ sẽ rất cao.

Khi muốn động thủ, mọi người chắc chắn sẽ lựa chọn mục tiêu có chi phí động thủ thấp, sẽ không chọn mục tiêu có chi phí động thủ cao. 28.

Tóm lại, bác sĩ không muốn trở thành đối tượng để người khác đổ dồn mâu thuẫn với chi phí thấp thì phải nắm giữ năng lực phản kích, y thuật hắc ám là vô cùng cần thiết.

Điều này gọi là ăn mày trong tay cũng phải có một cây gậy đả cẩu.

Chopper, cậu cũng học y thuật hắc ám đi.

Lời khuyên của tôi là cậu có thể không dùng, nhưng không thể không có.

Bác sĩ Thomas nói.

Chopper rất rối bời, trước đây cậu chỉ thấy sự tà ác của y thuật hắc ám, mà không suy nghĩ sâu xa tại sao lại có y thuật hắc ám.

Không chỉ vì tà ác, mà còn vì tình thế ép buộc.

Lẽ nào mình cũng phải học y thuật hắc ám.

Có thể không dùng, nhưng không thể không có.

Nếu gặp nguy hiểm, lẽ nào mình chỉ có thể dựa vào Luffy cứu viện.

Mình có nên cũng cầm một cây gậy đả cẩu không.

Chương 3506

Bác sĩ Thomas nhìn Chopper đang rối bời, biết cậu rất lương thiện, nhưng lương thiện không thể giải quyết được mọi chuyện.

Nếu lương thiện có thể giải quyết được vấn đề, thế giới ngược lại đã đơn giản rồi.

Nhưng ông tin rằng Chopper sẽ đưa ra lựa chọn đúng đắn, nên không vội.

Chopper suy nghĩ rất lâu bên bờ biển, cuối cùng quyết định học y thuật hắc ám: Phải giữ lại tinh hoa, loại bỏ cặn bã, phải hấp thu ưu điểm của y thuật hắc ám vào y thuật quang minh, như vậy quang minh càng mạnh, hắc ám mới càng yếu.

Nếu chỉ chống đối là vô dụng, phải có dũng khí vượt qua ranh giới.

Chopper lựa chọn vượt qua ranh giới, học tập y thuật hắc ám.

Sau khi hạ quyết tâm, Chopper nhanh chóng hấp thu kiến thức mới, nắm giữ sức mạnh mới.

Lúc này Đỗ Lan vẫn đang quan sát, tìm kiếm người thừa kế Bá Khí Sắc Nguyên Khí.

Thực ra người cần sức mạnh có rất nhiều, ai cũng cần sức mạnh để thực hiện lý tưởng của mình.

Cho nên anh và Địch Ny Toa chủ yếu là quan sát lý tưởng, nhu cầu về sức mạnh thì tương tự nhau, chỉ có sự khác biệt về lý tưởng.

Mà lý tưởng của rất nhiều người chính là kê đơn thuốc cho thế giới.

Quân Cách Mạng, Hải quân, Thất Vũ Hải, Tứ Hoàng, các băng hải tặc lớn nhỏ, thậm chí là thợ săn hải tặc.

Họ đều có lý tưởng của riêng mình, có người vì bản thân, có người vì người thân bên cạnh, có người vì quốc gia của mình, có người vì thế giới.

Lý tưởng mỗi người mỗi khác, nhưng đều cần thực tiễn.

Trong Thất Vũ Hải ngoài Crocodile, Doflamingo ra, những người khác đều không có đủ chí tiến thủ.

Đỗ Lan nói, Mihawk, Moria, Kuma, Nữ Đế, Jinbe, năm người này, có người chỉ không muốn phiền phức, có người chỉ bảo vệ hòn đảo của mình, có người chỉ bảo vệ con gái nuôi, chỉ có Crocodile và Doflamingo muốn tiến bộ.

Nói đến Doflamingo cũng coi như là hoàng tử báo thù, hắn vốn là Thiên Long Nhân cao cấp.

Cha mẹ hắn từ bỏ thân phận, cuối cùng bị người dân phẫn nộ giết chết.

Mà hắn từ lúc đó bắt đầu vẫn luôn muốn khôi phục thân phận của mình, lợi dụng sự hiểu biết của mình về Thiên Long Nhân cao cấp, nắm được thóp của Thiên Long Nhân để trở thành Thất Vũ Hải, và trở thành găng tay trắng.

Một lòng muốn trèo về vị trí ban đầu, đúng là một câu chuyện hoàng tử báo thù.

Đỗ Lan nói.

Em thấy vẫn có chút khác biệt, bởi vì trong những câu chuyện hoàng tử báo thù thông thường, hoàng tử đều bị người khác tước đoạt thân phận, chứ không phải tự mình từ bỏ thân phận, sau đó thông qua báo thù, hoàng tử từ tay người khác đoạt lại những gì thuộc về mình.

Cha mẹ hắn là chủ động từ bỏ thân phận, đoạt lại từ đâu.

Địch Ny Toa cho rằng hoàng tử báo thù là báo thù kẻ đã tước đi thân phận của mình, kẻ thù của Doflamingo chính là cha mẹ hắn, đáng tiếc cha mẹ đã qua đời.

Có lý.

Chỉ có thể nói cha mẹ hắn không nghĩ đến tương lai của con trai, họ từ bỏ thân phận thì từ bỏ, lại còn giúp con trai từ bỏ luôn, thật là vô tình.

Họ đã đánh giá thấp độ khó của việc lưu chuyển giai cấp.

Nhưng đây cũng là bệnh chung của Thiên Long Nhân, luôn cho rằng thế giới vận hành theo suy nghĩ của mình, không nghĩ đến sự tàn khốc của thế giới.

Họ được Hải quân bảo vệ quá tốt rồi.

Địch Ny Toa cho rằng các Thiên Long Nhân đều quá ngây thơ.

Nhưng cha mẹ hắn dám đi tiên phong cũng rất dũng cảm, thực ra Doflamingo cũng rất có tầm nhìn, nhưng vấn đề là họ thấy được đại thế của tương lai, kết quả lại bi kịch nhất.

Còn xui xẻo hơn cả những người không nhìn rõ tương lai, có thể nói là thông minh hại thông minh.

Cơ hội là dành cho người nhìn thấy cơ hội, nhưng chỉ nhìn thấy cũng vô dụng, vẫn phải dựa vào năng lực.

Họ chỉ nhìn thấy cơ hội, không có năng lực nắm bắt cơ hội.

Địch Ny Toa nói.

Thật đáng thương.

Rõ ràng đã nhìn thấy sự thay đổi của đại thế trong tương lai, cũng muốn nắm bắt đại thế, nhưng kết quả lại trở thành pháo hôi.

Có thể thấy nhìn ra con đường và thực tiễn con đường là hai việc khác nhau.

Thực ra họ hoàn toàn có thể lợi dụng ưu thế của Thiên Long Nhân, đề bạt người thường, trước hết xây dựng uy tín.

Họ không có chút uy tín nào, đã trực tiếp xông vào một giai cấp xa lạ, chết cũng không có gì lạ.

Đỗ Lan cho rằng uy tín cần phải được xây dựng, không phải nói họ thấy được cơ hội là có thể lập tức nắm bắt cơ hội, trước tiên cần phải xây dựng uy tín.

Đúng vậy, thấy được đại thế, cũng phải làm cho mọi người tin rằng mình thấy đại thế chính là đại thế, mọi người cùng nhau thực tiễn, đại thế mới có thể thành hiện thực.

Nếu không tôi thấy được đại thế, mọi người đều làm ngược lại với tôi, vậy đại thế cũng sẽ bị đảo ngược.

Giống như công nghệ pin lithium ion của Nhật Bản, thực sự là một trong những xu hướng của tương lai, nhưng vấn đề là Nhật Bản chỉ muốn tự mình kiếm tiền, một chút cũng không muốn chia cho người khác.

Vậy thì người khác đi phát triển pin lithium, xuất hiện xu hướng mới.

Tôi thấy được đại thế, làm sao để mọi người tin rằng tôi thấy được đại thế.

Điều này cần uy tín.

Đợi đến khi mọi người đều tin rằng đây chính là đại thế, gia tộc của Doflamingo có thể cưỡi gió đạp sóng, trở thành một.

Nhưng vấn đề là họ không làm như vậy, thấy được đại thế xong liền vội vàng từ bỏ thân phận của mình, vậy người khác làm sao tin tưởng họ.

Không phải ai cũng thấy được đại thế.

Và có một số người thấy được đại thế, cũng sẽ ngăn cản đại thế.

Cho nên thấy được đại thế, chia thành thuận theo đại thế và ngăn cản đại thế.

Những người thuận theo đại thế ban đầu phân bố ở các nơi khác nhau, không đoàn kết.

Còn những người cản trở đại thế lại có thể đoàn kết dưới trật tự cũ, cho nên đại thế tuy là trật tự cũ sụp đổ, nhưng trong một thời gian dài trật tự cũ vẫn chiếm ưu thế.

Cho nên người thuận theo đại thế nên xây dựng thanh danh của mình, đoàn kết nhiều người hơn, chứ không phải một mình ngốc nghếch đối đầu với trật tự cũ.

Bởi vì đại thế tuy không sai, nhưng đại thế cũng là từ nhỏ biến thành lớn, không phải nói vừa đến đã có thể nghiền nát mọi thứ.

Cha mẹ của Doflamingo rõ ràng không nghĩ đến việc đoàn kết nhiều người hơn, mà vội vã từ bỏ thân phận Thiên Long Nhân, vậy là họ không chỉ mất đi uy tín của trật tự cũ, mà cũng không xây dựng được uy tín của trật tự mới, kết quả là hai đầu đều không được lòng.

Người dân chắc chắn sẽ không tin tưởng người từ bỏ thân phận Thiên Long Nhân, dù sao Thiên Long Nhân có thể là muốn trà trộn vào dân chúng để bôi nhọ dân chúng.

Ví dụ như trốn trong dân chúng, dùng danh nghĩa dân chúng làm việc xấu, đổ oan.

Cho nên dân chúng không thể dễ dàng chấp nhận gia đình Doflamingo, không có quan hệ tin tưởng.

Đỗ Lan cho rằng gia đình họ hoàn toàn không cần từ bỏ thân phận Thiên Long Nhân, mà có thể lợi dụng thân phận làm nhiều việc tốt hơn, xây dựng uy tín, sau khi có được sự ủng hộ rồi từ bỏ thân phận cũng không muộn.

Giống như Mạnh Thường Quân cho dân chúng trong lãnh địa của mình vay rất nhiều tiền, nhưng không thu lại được.

Thế là cho môn khách đi thu tiền, kết quả môn khách trực tiếp đốt hết giấy nợ, nói với dân chúng đây là ý tốt của Mạnh Thường Quân.

Sau này Mạnh Thường Quân bị hãm hại, trốn về lãnh địa, dân chúng đứng hai bên đường chào đón.

Tuy đây không phải là ý của Mạnh Thường Quân, nhưng môn khách đã dùng thân phận của Mạnh Thường Quân để giành được sự tin tưởng của dân chúng.

Mạnh Thường Quân và dân chúng dưới quyền mình còn cần những việc như vậy để xây dựng quan hệ tin tưởng, huống chi là giữa Thiên Long Nhân và dân chúng, bình thường không có ân tình gì, đột nhiên muốn hai bên hòa bình chung sống, nghĩ nhiều rồi, dân chúng lại không có thuật đọc tâm, không có góc nhìn của Thượng đế.

Hoàn cảnh của gia đình Doflamingo tuy đáng thương, nhưng hoàn toàn là tự chuốc lấy.

Bởi vì họ mù quáng tự tin, trong tiền đề hoàn toàn không xây dựng quan hệ tin tưởng đã mạo muội từ bỏ thân phận Thiên Long Nhân, cuối cùng bị người ta phản sát, hoàn toàn không có vấn đề.

Điều này làm khổ Doflamingo, phải lưu lạc khắp nơi, phải giành lại thân phận bị cha mẹ từ bỏ, hắn căm hận những Thiên Long Nhân không giúp đỡ, cũng căm hận những người dân đã giết cha mẹ mình, càng căm hận cha mẹ tự tìm đường chết.

Dù sao thì hắn hận tất cả mọi người, chỉ tin vào chính mình.

Doflamingo cảm thấy mình không làm gì sai, lại gặp phải bi kịch lớn như vậy, đây chắc chắn không phải lỗi của mình, mà là lỗi của thế giới.

Lúc đó hắn còn là một đứa trẻ, không hiểu gì cả, đã vô duyên vô cớ bị xử tử, chắc chắn là lỗi của thế giới.

Chương 3507

Trao Bá Khí Sắc Nguyên Khí cho Doflamingo, tên này chắc chắn sẽ đại khai sát giới.

Đỗ Lan nói: Hắn không tin vào đạo đức tự do, cũng không tin vào xã hội tự do, chỉ tuân theo tự do tự nhiên của mình, ngay cả em trai ruột cũng nói giết là giết, đối với những người phản kháng mình cũng đều nói xử là xử.

Hắn tuyệt đối sẽ trở thành một quả bom hẹn giờ siêu cấp.

Không tin tưởng bất kỳ ai, lại có sức mạnh cường đại, vậy thì sẽ không ngừng tiêu diệt những người xung quanh.

Thực sự rất nguy hiểm.

Vậy Crocodile thì sao.

Đỗ Lan nói: Crocodile thì cũng được, chỉ là có chút tầm thường.

Doflamingo quá cực đoan, Crocodile quá tầm thường.

Em thấy Crocodile không tệ, ngoài việc thích mở sâm panh giữa chừng ra thì không có vấn đề gì lớn.

Trước đây ở Alabasta, hắn chỉ cần cẩn thận một chút, kiên nhẫn một chút là thắng rồi, kết quả hắn không đợi Luffy chết đã bỏ đi, sau đó không đợi chiến tranh kết thúc đã nhảy ra tự bóc phốt, có phần ngu ngốc.

Địch Ny Toa cảm thấy Crocodile chỉ cần thêm một chút kiên nhẫn, thì ở Alabasta đã thắng, có thể đoạt được một quốc gia.

Giả vờ làm anh hùng, khơi mào nội loạn, suýt nữa đã đạt được thành tựu kẻ trộm lưỡi câu bị xử tử, kẻ trộm quốc gia làm chư hầu, nhưng khi đối mặt với Luffy, rõ ràng đã đích thân ra tay, lại không đợi Luffy chết rồi mới đi, cho Robin cơ hội cứu viện.

Đã khơi mào nội chiến, quốc vương sắp bị lật đổ, hắn hoàn toàn có thể lấy thân phận anh hùng để tiếp quản quốc gia, trở thành vua một nước.

Kết quả hắn lại cứ phải nhảy ra tự bóc phốt, còn muốn cho nổ tung cả vương đô, không biết nói gì cho phải.

Chuẩn bị nhiều như vậy, cuối cùng lại tự mình phá hủy mọi nỗ lực trước đó, đầu óc có chút không bình thường.

Vậy Nữ Đế, Kuma, Jinbe thì sao.

Họ đều muốn bảo vệ người khác, bất kể là bảo vệ quê hương hay bảo vệ người thân, Bá Khí Sắc Nguyên Khí đều rất hữu ích.

Địch Ny Toa nói.

Vậy thì không khác gì đoàn nhân vật chính thông thường.

Đỗ Lan nói: Nhưng nếu đảo Nữ Nhi và đảo Người Cá xảy ra xung đột, không biết sẽ thế nào.

Người cá và con người vẫn có mâu thuẫn, người cá chắc chắn hy vọng biển cả ngày càng lớn, con người chắc chắn hy vọng lục địa ngày càng lớn, mâu thuẫn này cũng là tự nhiên tồn tại.

Sau này nếu mực nước biển dâng lên, lục địa có thể sẽ bị nhấn chìm hoàn toàn, chính là thời đại của người cá.

Mâu thuẫn là không thể biến mất, lục địa và đại dương có bên này lên thì bên kia xuống.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Nói đến người cá sở hữu cả đại dương, kết quả phát triển còn không bằng con người, còn bị con người áp chế, cũng có chút đáng thương.

Trong biển có quá nhiều Hải Vương Loại.

Địch Ny Toa nói: Nhưng người cá cũng có thể học Bá Khí, học được Bá Khí đối kháng Hải Vương Loại vẫn rất đơn giản, hoàn toàn có thể khai hoang mở cõi như con người.

Đúng vậy, ưu thế của người cá quá rõ ràng, chỉ cần có lượng lớn cường giả Bá Khí, thì đáy biển chẳng phải là thiên hạ của người cá sao.

Nhưng người cá lại là tộc yếu thế, luôn bị con người bắt nạt, thật không bình thường.

Hải Vương Loại có mạnh đến đâu, cũng không mạnh bằng Bá Khí.

Mặc dù cánh tay của Shanks bị Hải Vương Loại cắn đứt, nhưng Shanks chỉ một ánh mắt là có thể đẩy lùi Hải Vương Loại, vẫn cho thấy sự mạnh mẽ của Bá Khí.

Người cá cũng có thể học Bá Khí, Jinbe rất lợi hại.

Người cá còn có thể hoạt động ở cả hai môi trường, phù hợp với thế giới này hơn con người.

Người cá cộng với Bá Khí, hoàn toàn có thể xưng bá đáy biển, xây dựng nền văn minh vĩ đại hơn cả con người.

Người cá quả thực không có chí tiến thủ.

Cũng có thể là vì áp lực sinh tồn của họ không lớn như con người, nên không có nhu cầu mở rộng mạnh mẽ.

Địch Ny Toa phỏng đoán: Dù sao số lượng người cá không nhiều, tài nguyên dưới đáy biển cũng đủ nhiều, nên không cần vội vã tìm cách mở rộng.

Đỗ Lan gật đầu, cảm thấy có lý, dù sao trong lịch sử loài người cũng có rất nhiều ví dụ về việc chiếm giữ địa lợi ưu thế rồi từ bỏ mở rộng, cuối cùng bị người khác tiêu diệt.

Không có áp lực, ai muốn đi mở rộng chứ.

Dù có mở rộng, cũng hy vọng chiếm lĩnh những vùng đất đã được khai phá, chứ không phải những vùng đất chưa được khai phá.

Trong thế giới này, phần lớn đất đai đã được khai phá đều ở trên lục địa, là từng hòn đảo một.

Cho nên nếu người cá muốn mở rộng, đáy biển đầy rẫy Hải Vương Loại không phải là lựa chọn tốt nhất, các hòn đảo của con người mới là lựa chọn tốt nhất.

Hơn nữa, giữa các người cá cũng không phải là một khối thống nhất, con người bắt người cá làm nô lệ, một số người cá cặn bã cũng sẽ phối hợp.

Trong số người cá cũng chia thành phe hòa bình chung sống với con người, và phe quyết liệt khai chiến với con người.

Tóm lại người cá cũng không phải là một tồn tại đoàn kết nhất trí, cũng là bè phái mọc lên như nấm.

Nhưng là người cá, ưu thế thực sự quá lớn, nếu quảng bá Bá Khí, khai phá đáy biển, tương lai của hành tinh này chính là người cá.

Con người sẽ bị giới hạn trên những hòn đảo hữu hạn, trừ khi con người xông vào vũ trụ, nếu không rất khó cạnh tranh với người cá.

Diện tích đáy biển quá rộng lớn, là điều mà con người căn bản không thể tưởng tượng được.

Khai phá đáy biển cũng có chút khó khăn, một số vùng biển quá sâu, ánh sáng mặt trời hoàn toàn không thể xuyên qua, sẽ rất khó mọc thực vật, chỉ có thể dựa vào vi sinh vật làm nền tảng chuỗi thức ăn, sẽ không thể nuôi được động vật lớn, không có đủ thức ăn, người cá cũng không thể đi khai phá.

Giống như cá voi, Hải Vương Loại, cá mập các loại động vật lớn đều sống ở vùng biển gần mặt nước, có ánh sáng mặt trời thì sẽ có thực vật, có thể nuôi sống nhiều đàn cá hơn, động vật lớn cũng có thể săn bắt đàn cá để sinh tồn.

Ánh sáng mặt trời không thể chiếu sâu vào lòng đại dương, cùng với sự giảm dần của ánh sáng, ở các độ sâu khác nhau, sự phân bố thực vật cũng khác nhau.

Ánh sáng mặt trời đi vào nước biển, ở nơi nông nhất, ánh sáng mạnh nhất, nên sẽ mọc tảo lục.

Sâu hơn một chút, là tảo nâu.

Sâu hơn nữa, là tảo đỏ.

Cuối cùng, ánh sáng mặt trời hoàn toàn bị nước biển hấp thụ, không còn thực vật nữa, chỉ có một số vi khuẩn lưu huỳnh.

Thực vật đều cần ánh sáng, nước biển sẽ liên tục hấp thụ quang phổ của ánh sáng mặt trời, hấp thụ các quang phổ khác nhau, chính là tảo lục, tảo nâu, tảo đỏ, đến cuối cùng thì không còn thực vật nữa.

Trong đại dương cũng có chuỗi thức ăn, thực vật là sinh vật sản xuất, động vật ăn cỏ là sinh vật tiêu thụ bậc một, cuối cùng động vật ăn thịt là kẻ săn mồi.

Ví dụ, một trăm phần sinh vật sản xuất mới có thể tổng hợp thành một phần sinh vật tiêu thụ bậc một.

Một trăm phần sinh vật tiêu thụ bậc một mới có thể nuôi sống một kẻ săn mồi.

Vậy nuôi sống một kẻ săn mồi cần một vạn phần thực vật.

Đây còn là tính toán không đáng tin cậy, nhu cầu thực sự chỉ có thể lớn hơn.

Cho nên con người cần những đồng bằng lớn để trồng lương thực, mới có thể nuôi sống một nhóm người lao tâm thoát ly sản xuất.

Đáy biển cũng vậy, cần lượng lớn thực vật mới có thể nuôi sống người cá, điều này đã hạn chế độ sâu khai phá đáy biển.

Dinh dưỡng của tảo lục, tảo nâu, tảo đỏ cũng ngày càng ít đi, lượng cần thiết cũng ngày càng nhiều.

Cho nên nơi được khai phá đầu tiên chắc chắn là vùng biển có tảo lục, sau đó từng bước đi sâu hơn.

Nhưng dù là vùng biển có tảo lục, cũng lớn hơn các hòn đảo của con người.

Nếu có thể phát triển mặt trời nhân tạo, vậy thì có thể trồng trọt quy mô lớn thực vật dưới đáy biển, chăn thả quy mô lớn, tiềm năng phát triển của đáy biển vẫn lớn hơn lục địa.

Đỗ Lan vẫn lạc quan về tương lai của người cá: Hơn nữa, mượn nguyên khí từ các loài cá dưới biển, phạm vi cũng đủ lớn.

Vậy ý anh là truyền thụ Bá Khí Sắc Nguyên Khí cho người cá.

Không phải rất tốt sao.

Đỗ Lan cho rằng điều này có thể làm cho hành tinh náo nhiệt hơn: Không chỉ có Bá Khí Sắc Nguyên Khí, còn phải phát triển mặt trời nhân tạo không tan trong nước, trồng nhiều tảo biển hơn dưới đáy biển.

Chỉ sợ ánh sáng không đủ, còn cần nhiều carbon dioxide và oxy hơn, tảo biển không chỉ cần phản ứng với carbon dioxide để tạo ra oxy, cũng cần tiêu hao một ít oxy.

Cải tạo đại dương là một công trình lớn, người cá không khai phá cũng có nỗi khổ riêng.

Địch Ny Toa cho rằng nếu suy nghĩ kỹ, việc khai phá đáy biển cũng không phải là chuyện đùa, khó khăn không ít.

Đỗ Lan thích những thử thách có độ khó cao.

Cuối cùng, Bá Khí Sắc Nguyên Khí đã được trao cho người cá, dùng để khai phá đáy biển, đây là một sự thay đổi lớn đối với trật tự của hành tinh.

Một khi người cá có đủ thực lực, chiến tranh trên hành tinh sẽ càng trở nên khốc liệt hơn.

Đến lúc đó không còn là nội chiến giữa con người với nhau, mà là chiến tranh chủng tộc giữa con người và người cá, là cuộc kịch chiến giữa đáy biển và lục địa.

Dùng Bá Khí Sắc Nguyên Khí có thể làm cho tảo biển mọc um tùm hơn, các đàn cá ăn tảo cũng sẽ ngày càng nhiều, sau đó là cá nhỏ ăn tép, cá lớn ăn cá nhỏ, Hải Vương Loại cũng sẽ ngày càng nhiều.

Hải Vương Loại nhiều rồi, người cá có thể săn bắt Hải Vương Loại, nuôi sống nhiều người hơn, nâng cao thực lực hơn.

Đỗ Lan cho rằng Bá Khí Sắc Nguyên Khí cuối cùng sẽ thay đổi cục diện của hành tinh.

Trong hai năm Luffy luyện tập, rất nhiều chuyện sẽ thay đổi.

Ace, vị hoàng đế thứ năm này, thiết lập hệ thống của riêng mình, thu hút hào kiệt thiên hạ.

Mọi người từ khắp bốn biển hội tụ về dưới trướng Ace, tham gia sản xuất.

Chương 3508

Mấy hòn đảo do Râu Trắng kiểm soát đều bước vào thời đại khai hoang, nhưng khai hoang cần nước ngọt, cần điện lực, những thứ này đều cần cơ sở hạ tầng.

Đặc biệt là nước ngọt, tuy biển toàn là nước, nhưng nước ngọt trên đảo vẫn vô cùng khan hiếm.

Đối với con người, làm gì cũng không thể thiếu nước.

Nếu không phát triển, nước trên đảo có thể duy trì cuộc sống cơ bản, nhưng nếu muốn phát triển, nước ngọt sẽ xa xa không đủ.

Việc Ace cần làm là lợi dụng sức mạnh khoa học kỹ thuật để khử mặn nước biển, mang lại sự phát triển cho hòn đảo.

Khó khăn rất nhiều, Ace với tư cách là người lãnh đạo cần phải giải quyết từng cái một.

Một chút cũng không tự do, anh còn chưa xưng vương đã mệt đến thở không ra hơi.

Nhiều việc như vậy, tôi chỉ có một mình, thật quá mệt mỏi.

Ace than phiền: Không biết Luffy có thể đến giúp tôi không.

Cảm giác không thể nào, tên nhóc đó căn bản không thể làm nhiều công việc giấy tờ như vậy, nó chỉ muốn tự do, nhưng Vua Hải Tặc lại chẳng tự do chút nào.

Xem ra Vua Hải Tặc vẫn nên do tôi đảm nhận thôi, Luffy không thích hợp.

Vua Hải Tặc không hề tự do, Ace rất rõ trách nhiệm của Vua Hải Tặc quá lớn.

Lượng nước ngọt tiêu thụ đã đến giới hạn, đã hao phí chín mươi chín phần trăm.

Phát triển quá nhanh tuy là chuyện tốt, nhưng nước ngọt và điện lực không theo kịp, đã không còn chỗ để xây dựng thêm nhà máy chưng cất nước ngọt và nhà máy điện, phải làm sao.

Đồng bằng vẫn còn quá ít.

Ace biết đồng bằng mới là nơi thích hợp nhất để phát triển, nhưng đồng bằng trên các hòn đảo họ kiểm soát lại quá ít.

Những đồng bằng hữu hạn đều đã được khai phá, những vùng núi còn lại thì không dễ khai phá.

Có nên khai phá mặt biển không.

Ví dụ như điện thủy triều. 29.

Vì đồng bằng đã dùng hết, vậy thì nghĩ cách khai phá mặt biển.

Phát điện trên mặt biển không có vấn đề, nhưng làm thế nào để trồng trọt trên mặt biển.

Ace nói: Đất đai vẫn không đủ.

Có thể lấn biển tạo đảo.

Có thể làm được không.

Đương nhiên có thể.

Người cá chắc chắn sẽ không thích, vì đây là việc hút đất từ đáy biển lên mặt nước, hoàn toàn là thu hẹp không gian sống của họ.

Nhưng con người chắc chắn hy vọng lục địa nhiều hơn, hận không thể để nước biển rút hết, chỉ còn lại lục địa.

Còn người cá lại muốn nhấn chìm lục địa, để thế giới đều biến thành đại dương.

Nếu có thể nhấn chìm toàn bộ các hòn đảo đã được khai phá, người cá có thể ngồi không hưởng lợi.

Ace đối mặt với nút thắt cổ chai của sự phát triển, tuy đã dùng các loại khoa học kỹ thuật, nhưng hạn chế về đất đai vẫn còn đó, rất nhanh sẽ lại đối mặt với nút thắt cổ chai.

Anh không thể không suy nghĩ về tương lai ở đâu, có phải là đã đến lúc phải mở rộng ra bên ngoài rồi không.

Mỗi một lựa chọn đều liên quan đến tương lai của rất nhiều người, trách nhiệm thật sự quá nặng nề, Ace cảm thấy rất khó khăn, bởi vì sau khi đưa ra những quyết định này, sẽ có rất nhiều người đi theo, thậm chí sẽ có rất nhiều người vì thế mà chết.

Cho nên mỗi một quyết định đều phải vô cùng cẩn trọng.

Nhìn ra biển cả mênh mông bên ngoài, Ace cảm khái nói: Biển cả rất lớn, nhưng không gian sinh tồn cho con người chúng ta rất nhỏ.

Có lúc thật sự rất ghen tị với người cá, có thể đồng thời sống ở cả lục địa và đại dương.

Có lúc tôi nghĩ, có phải con người đã bị nguyền rủa, bị đại dương trục xuất không.

Thuyền trưởng, ngài đang nói gì vậy.

Tôi đang nói liệu có phải ban đầu thế giới này chỉ có đại dương, không có lục địa, mọi sinh mệnh đều sống dưới đáy biển.

Nhưng con người đã phạm sai lầm, thế là bị trục xuất khỏi đại dương.

Cái gọi là Trái Ác Quỷ, có lẽ ban đầu chính là thứ cho tội phạm ăn.

Để họ vĩnh viễn bị đại dương nguyền rủa, chỉ có thể sống trên đất liền.

Mà con người chính là con cháu của tội nhân.

Thuyền trưởng, sao ngài lại nghĩ như vậy.

Chỉ là suy nghĩ con người từ đâu đến thôi.

Ace cũng là tranh thủ lúc rảnh rỗi, suy nghĩ con người từ đâu đến, và sẽ đi về đâu.

Đây cũng là vấn đề mà con người cần trả lời, Ace với tư cách là người lãnh đạo, không thể không suy nghĩ.

Con người từ đâu đến.

Ace cảm thấy là từ đáy biển đến.

Vậy tại sao con người lại rời khỏi đáy biển.

Vì phạm tội bị lưu đày.

Vậy tại sao con người không quay trở lại.

Vì Trái Ác Quỷ, bị nước biển ghét bỏ.

Nhưng tại sao không phải tất cả con người đều bị đại dương ghét bỏ.

Bởi vì đại bộ phận con người là hậu duệ của những người sử dụng Trái Ác Quỷ, họ mất đi khả năng sống trong biển, nhưng có thể bơi.

Vậy tương lai của con người phải làm sao.

Có lẽ có thể quay trở lại đáy biển, đáy biển tuy không có mặt trời mọc, nhưng ít nhất có đất đai vô hạn.

Thuyền trưởng, suy nghĩ của ngài cũng có chút đạo lý.

Các thuyền viên nghe xong cảm thấy người cá và con người đồng nguyên cũng có chút đạo lý.

Nhưng nếu nói tổ tiên của con người là tội phạm, tôi thấy không hay lắm.

Cũng có người cho rằng tổ tiên của con người không nên là tội phạm.

Tôi thấy không có vấn đề, các người xem những gì con người đã làm đi.

Đơn giản là một mớ hỗn độn, chiến tranh, nạn đói chưa bao giờ biến mất, tội nghiệt của con người chưa bao giờ biến mất, ngược lại còn không ngừng tích lũy thêm tội nghiệt mới.

Dù cho tổ tiên của con người không phải là tội phạm, chúng ta cũng là tội phạm.

Đây đều là sự thật, chuyện xa xưa chỉ có thể phỏng đoán, nhưng chuyện trước mắt lại đang xảy ra, con người vẫn không ngừng chiến tranh, không ngừng cướp đoạt.

Các người không cần coi là thật, đây cũng chỉ là những suy nghĩ vẩn vơ của tôi, không có bất kỳ bằng chứng nào.

Ace nói con người và người cá đồng nguyên, nói con người bị lưu đày lên lục địa, đều là đoán mò không có bằng chứng.

Nhưng quả thực rất có lý, giải thích được vấn đề con người rốt cuộc từ đâu đến.

Con người từ đâu đến.

Là từ khỉ tiến hóa thành, hay là từ đáy biển bị lưu đày đến, cảm giác vế sau hợp với thế giới quan này hơn.

Con người từ đáy biển đến, vì phạm sai lầm, mà Trái Ác Quỷ chính là trái cây lưu đày cho tội phạm ăn.

Sau khi ăn, sẽ vĩnh viễn không thể quay trở lại đáy biển, tội phạm sinh con cũng chính là con người, cũng mất đi khả năng sống ở đại dương.

Lý thuyết như vậy được đưa ra, đúng hay không không quan trọng.

Dù là giả cũng không sao, quan trọng là vào thời điểm then chốt, con người có thể tuyên bố chủ quyền với đáy biển.

Khi không cần, con người sẽ không thừa nhận mình có quan hệ họ hàng với người cá.

Khi cần, con người sẽ nói mình cũng là người cá.

Miệng người hai mảnh da, môi trên chạm môi dưới, con người chính là sinh vật như vậy, luôn chuẩn bị những lý thuyết tương ứng.

Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, bụng tể tướng có thể chèo thuyền.

Thỏ không ăn cỏ gần hang, lầu gần mặt nước được trăng trước.

Lãng tử quay đầu vàng không đổi, ngựa tốt không ăn cỏ quay đầu.

Tùy theo hoàn cảnh khác nhau mà nói những lời khác nhau.

Chương 3509

Nếu con người khinh thường hợp tác với người cá, vậy người cá là sinh vật hạ đẳng.

Nếu con người cần quay trở lại đáy biển, vậy con người và người cá hoàn toàn có thể là đồng nguyên.

Hai loại lý thuyết tồn tại đồng thời, tùy tình huống mà lựa chọn.

Con người chính là phải dao động qua lại mới có thể sinh tồn, không thể đi một đường thẳng đến cùng.

Bởi vì không có con đường nào có thể để con người đi từ đầu đến cuối, nếu có, con người đã nhẹ nhõm rồi.

Bởi vì không có, nên cần phải không ngừng thay đổi lộ trình, cần những lý thuyết khác nhau để chỉ đạo.

Cho nên con người luôn có hai bộ lý thuyết hoàn toàn trái ngược nhau.

Thậm chí cả tôn giáo cũng như vậy, chủ nghĩa phục quốc và chủ nghĩa thần quốc thời kỳ đầu.

Chúa Jesus có năm nghìn tín đồ, Judas muốn phục quốc.

Nhưng Chúa Jesus cho biết mình muốn xây dựng không phải là vương quốc của con người, mà là vương quốc của Thần, phục quốc là không thể nào.

Thế là Judas đã bán đứng Chúa Jesus.

Nhưng vẫn có người ủng hộ Judas, nên đã viếtPhúc âm Judas, nói rằng những việc Judas làm cũng là do Thượng đế sắp đặt.

Ủng hộ Judas, hay ủng hộ Chúa Jesus.

Cũng có thể thay đổi tùy theo tình hình.

Khi phe phục quốc chiếm ưu thế, Judas mới là đấng cứu thế gánh vác mọi thứ.

Ngải Tư đề xuất một thế giới quan hoàn toàn mới, rằng loài người và người cá đồng nguyên.

Thế giới quan này rất nhanh chóng được mọi người truyền đi.

Bấy lâu nay, người cá luôn bị loài người kỳ thị, Thiên Long Nhân thậm chí còn bắt người cá làm nô lệ.

Nhưng vấn đề là, bị kỳ thị thì nhất định yếu sao.

Điều này không chắc, trong Gundam SEED, những người Tự nhiên bình thường lại kỳ thị những người Điều Phối Giả mạnh hơn.

Người cá có ưu thế vượt trội so với con người ở biển cả, đó là sự thật.

Thể lực người cá tốt hơn, có thể lặn dưới nước, lại còn có thể sống trên cạn, họ phù hợp với thế giới đầy biển cả này hơn con người.

Việc con người kỳ thị người cá, phần lớn là vì sợ hãi.

Nếu một người cá và một con người cùng đi phỏng vấn vị trí thủy thủ, thuyền trưởng chín phần mười sẽ chọn người cá, chứ không chọn con người.

Vì người cá thật sự quá tiện lợi.

Vậy thì con người tự nhiên sẽ sợ hãi, lo lắng người cá sẽ cướp đi không gian sinh tồn của mình. 30.

Thế là xã hội loài người sẽ tự phát hành động tự vệ, bôi nhọ người cá, để mọi người đều biết rằng thuê người cá là tự cam lòng đọa lạc.

Bằng cách này, các ông chủ sẽ không thuê người cá có ưu thế hơn, mà sẽ thuê con người không có ưu thế.

Đây chính là một thủ đoạn tự vệ của loài người, cho dù ông chủ biết người cá tốt hơn, nhưng để Rücksicht trên suy nghĩ của người khác, cũng chỉ có thể chọn con người.

Bây giờ, học thuyết loài người và người cá đồng nguyên được đưa ra, đương nhiên có rất nhiều người không đồng tình.

Một khi chấp nhận học thuyết này, thì phải thừa nhận người cá và con người bình đẳng, vậy thì con người chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Tuy nhiên, học thuyết đã được đề ra, tự nhiên cũng có người ủng hộ, Thậm Bình liền cảm thấy Ngải Tư thật sự là Vua Hải Tặc.

Không có khí độ của Vua Hải Tặc, thì không thể nào đề xuất học thuyết đồng nguyên.

Ngải Tư là người mà người cá chúng ta có thể tin tưởng, ta còn không kìm được mà muốn đi đầu quân.

Nhưng con người không đáng tin.

Thậm Bình dĩ nhiên cũng biết con người không đáng tin, nhưng học thuyết đồng nguyên lại mang đến hy vọng.

Thậm Bình nói: Trước đây ta có một ý nghĩ, đó là tìm một con người có nhân phẩm cực tốt, thừa nhận địa vị của người đó, đi theo họ lập công dựng nghiệp, qua đó nâng cao địa vị của người cá.

Ý nghĩ này không đáng tin cậy lắm.

Nhân phẩm của một người dù tốt đến đâu cũng không phải là nhân phẩm của tất cả mọi người, đợi đến khi người đó chết, mâu thuẫn giữa con người và người cá vẫn sẽ bùng nổ.

Con người thậm chí sẽ càng làm trầm trọng thêm việc hãm hại

chúng ta.

Rốt cuộc, con người sẽ không cho phép người cá cướp đoạt công lao của họ.

Đúng vậy, nhân phẩm của một người không thể đại diện cho tất cả mọi người, cho dù có một người độ lượng, nhưng cuối cùng người đó cũng sẽ qua đời.

Trong thế giới loài người, chuyện người chết chính sách đổi không hiếm, một triều thiên tử một triều thần, cho dù ta phò tá người đó lập công dựng nghiệp, nhận được ưu đãi vào thời điểm đó, nhưng đợi đến khi người đó chết, tình cảnh của người cá chúng ta vẫn đáng lo ngại.

Thậm Bình nói.

Vậy bây giờ suy nghĩ của thuyền trưởng đã thay đổi chưa.

Đúng vậy, đã thay đổi.

Bây giờ ta không cần phải tin vào nhân phẩm của một cá nhân nào đó, mà là xem ai ủng hộ lý luận đồng nguyên, ai phản đối lý luận đồng nguyên.

Người ủng hộ loài người và người cá đồng nguyên có thể tin tưởng, người phản đối thì không thể tin tưởng.

Thậm Bình nói: Điều này đáng tin cậy hơn nhân phẩm cá nhân nhiều.

Hơn nữa, cho dù một nhóm người ủng hộ chết đi, vẫn sẽ xuất hiện những người ủng hộ mới, không ngừng không dứt.

Thuyền trưởng, thật sự sẽ thuận lợi như vậy sao.

Thuận lợi thì chắc chắn không thuận lợi rồi, bây giờ người ủng hộ lý luận đồng nguyên cũng không nhiều, nhưng ta tin rằng lý luận đồng nguyên một khi đã xuất hiện, sẽ tồn tại mãi mãi.

Nhưng trong lịch sử còn có một trăm năm trống, những thứ đã tồn tại cũng có thể bị người ta xóa bỏ.

Thuyền viên không lạc quan như Thậm Bình.

Thậm Bình lại nói: Lịch sử không hề biến mất, mà là chờ đợi người khác đi phiên dịch.

Lịch sử không biến mất, chỉ là chờ đợi được phục hồi mà thôi, một khi có người cần dùng lịch sử để chứng minh, lịch sử sẽ lập tức được phiên dịch ra.

Lý luận đồng nguyên cũng như vậy, chỉ cần có người cần lý luận đồng nguyên, thì lý luận đồng nguyên sẽ lưu truyền mãi mãi.

Thuyền trưởng, thật sự có con người cần lý luận đồng nguyên sao.

Loài người và người cá đồng nguyên, loài người thật sự sẽ bằng lòng thừa nhận mình giống với sinh vật hạ đẳng sao.

Sẽ có, vì loài người cần phát triển, đáy biển là lãnh địa mà con người tất yếu sẽ đặt chân tới, con người phải nhận được sự giúp đỡ của người cá, lý luận đồng nguyên sẽ thịnh hành.

Cho nên các ngươi cứ chờ xem, lý luận đồng nguyên rồi sẽ có một ngày trở thành xu hướng chủ đạo.

Thậm Bình tin rằng rồi sẽ có một ngày con người cần sự giúp đỡ của người cá.

Tóm lại, lý luận đồng nguyên dễ xác định hơn nhân phẩm cá nhân, muốn biết nhân phẩm tốt hay không, cần phải đường dài mới biết sức ngựa, lâu ngày mới biết lòng người.

Mà muốn biết một người có ủng hộ lý luận đồng nguyên hay không, chỉ cần hỏi là được, ủng hộ hoặc không ủng hộ.

Nhưng con người sẽ nói dối, nếu họ giả vờ ủng hộ, để chiếm được lòng tin của chúng ta thì sao.

Giống như Joy Boy tám trăm năm trước, ông ta cũng đã giao ước với người cá chúng ta, nhưng căn bản không giữ lời.

Họ hoàn toàn có thể giả vờ ủng hộ, thực tế là lừa gạt chúng ta.

Điều này là chắc chắn, là tất yếu, nhưng không phải ai cũng là kẻ lừa đảo, việc chúng ta cần làm là loại bỏ cái giả giữ lại cái thật, tìm ra những người thật sự ủng hộ đồng nguyên.

Thậm Bình biết kẻ lừa đảo chắc chắn không thiếu, nhưng không quan trọng, quan trọng là có người thật sự ủng hộ.

Loại kẻ lừa đảo này thời cổ đại gọi là hương nguyện, là loại người mà Khổng Tử ghét nhất.

Khổng Tử không ghét tiểu nhân, chỉ ghét hương nguyện, vì hương nguyện chính là những kẻ cặn bã ẩn mình trong đội ngũ của mình.

Tiểu nhân là kẻ thù của quân tử, còn hương nguyện là kẻ cặn bã ẩn mình trong đám quân tử.

Đối với kẻ thù, Khổng Tử có thể tôn trọng, nhưng đối với đồng đội tồi thì không thể dung thứ.

Thời Khổng Tử đã như vậy, sau này dĩ nhiên cũng không thể tránh khỏi, hương nguyện là tất yếu tồn tại.

Vậy thì chỉ có thể cảnh giác với những phần tử gây rối này, sau đó đoàn kết những người thật sự đồng đạo.

Thậm Bình rất lạc quan, vì sự xuất hiện của lý luận đồng nguyên chính là một bước tiến lớn trong quan hệ giữa con người và người cá, có thể mang đến một tia hy vọng cho thế giới.

Chương 3510

Đồng thời, anh ta càng thêm bội phục Ngải Tư, người đã đề xuất lý luận đồng nguyên, cho rằng anh ta có khí độ của Vua Hải Tặc.

Vua Hải Tặc không phải là tự mình chấp nhận người cá, mà là muốn để mọi người đều chấp nhận, đây mới là vương giả thực sự.

Hướng vua chỉ chính là tương lai.

Vương là người chỉ dẫn phương hướng, là người dẫn dắt mọi người hướng tới tương lai, là người muốn mình đứng vững thì giúp người khác đứng vững, muốn mình thành đạt thì giúp người khác thành đạt.

Nho gia có câu Kỷ sở bất dục, vật thi ư nhân, cũng có câu Kỷ dục lập nhi lập nhân, kỷ dục đạt nhi đạt nhân.

Cái ta không muốn, thì đừng áp đặt cho người khác.

Nhưng đồng thời cũng nói cái ta muốn, thì phải cho người khác.

Giống như Mạnh Mẫu ba lần chuyển nhà, bà cho rằng con cái đọc sách mới là tốt, thế là không tiếc chuyển nhà, cũng phải mang đến môi trường tốt cho Mạnh Tử.

Mạnh Mẫu không chỉ tự mình muốn đứng vững, mà còn hy vọng con trai cũng có thể đứng vững.

Cái ta cho là không tốt, sẽ không cho ngươi.

Nhưng cái ta cho là tốt, thì phải cho ngươi.

Nho gia cũng không nói chết một lời, lúc cần nhảy qua nhảy lại vẫn phải nhảy.

Kỷ sở bất dục, vật thi ư nhân, mọi người thường sẵn lòng chấp nhận, nhưng cũng có tình huống đặc biệt.

Ví dụ như một phú ông nói ta không thích tiền, nên ta cũng không cho ngươi tiền, vậy thì mọi người chắc chắn không vui.

Còn Kỷ dục lập nhi lập nhân, kỷ dục đạt nhi đạt nhân, mọi người thường không sẵn lòng chấp nhận.

Rốt cuộc người với người không giống nhau, có người thích ăn sầu riêng, đậu phụ thối, natto. những món đặc biệt, họ thấy rất ngon, nhưng không phải ai cũng thích ăn.

Nếu người thích ăn cứ ép người không thích ăn cũng phải ăn, vậy thì mọi người chịu không nổi.

Nhưng trên thực tế, tình huống như Mạnh Mẫu rất phổ biến, tự mình cho là tốt thì muốn giới thiệu cho người khác.

Một bộ phim, một bộ phim truyền hình, một nhà hàng, một điểm du lịch, một món đồ gia dụng nhỏ hữu ích. tự mình thấy tốt, liền nỗ lực quảng bá cho người khác.

Vương chính là cần Kỷ dục lập nhi lập nhân, kỷ dục đạt nhi đạt nhân, vương giống như Mạnh Mẫu, phải dẫn dắt tử dân đi đúng hướng, cho dù tử dân phản đối, vương cũng phải tiến lên không lùi.

Theo Thậm Bình, Ngải Tư không chỉ tự mình chấp nhận người cá, mà còn muốn người khác cũng chấp nhận người cá, điều này là đúng.

Tuy nhiên, anh ta cũng không lập tức đầu quân cho Ngải Tư, mà tiếp tục quan sát, xem sẽ có bao nhiêu người ủng hộ lý luận đồng nguyên.

Lý luận vừa mới ra, người ủng hộ chắc chắn không nhiều, nhưng vẫn có một chút.

Vì lý luận đồng nguyên giải thích rất tốt nguồn gốc của loài người, giải đáp vấn đề về nguồn gốc loài người.

Tuy không hoàn mỹ lắm, nhưng ít nhất là một câu trả lời.

Giống như thuyết tiến hóa nói con người là do khỉ tiến hóa thành, không phải ai cũng thích câu trả lời này, nhưng trước khi có câu trả lời tốt hơn, cũng chỉ có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Lộ Phi gặp được Lôi Lợi, biết đối phương là thuyền phó của Vua Hải Tặc La Kiệt, liền năm vóc lạy sát đất.

Lôi Lợi muốn huấn luyện Lộ Phi, xem cậu ta có bao nhiêu cân lượng.

Không phải ai cũng có thiên phú của La Kiệt, La Kiệt đã tu luyện Bá Vương Sắc Bá Khí đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, có thể nói là vô tiền khoáng hậu.

Lôi Lợi không cho rằng còn có người khác có thể đạt đến trình độ như La Kiệt, Lộ Phi cũng không được.

Nhưng nể mặt Tạp Phổ, vẫn huấn luyện cháu trai lớn của ông một chút.

Phương pháp huấn luyện cũng đơn giản, tìm một hòn đảo toàn dã thú, để Lộ Phi thực chiến với dã thú.

Phương pháp tu luyện bá khí luôn đơn giản, trực tiếp và hiệu quả, chính là sự giác ngộ giữa ranh giới sinh tử.

Nhóc con, sợ chết thì đừng ra biển, ra biển thì đừng sợ chết.

Tu luyện bá khí chỉ có hai kết quả, hoặc là thành công hoặc là tử vong.

Lôi Lợi nói rất thẳng thắn.

Đương nhiên chỉ tu luyện Võ Trang Sắc Bá Khí thì không đến mức như vậy, nhưng Kiến Văn Sắc Bá Khí và Bá Vương Sắc Bá Khí chính là phải ép mình vào tuyệt cảnh.

Lộ Phi dĩ nhiên không sợ chết, cậu ta mấy lần nhảy múa trước mặt tử thần, đều né được móng vuốt của tử thần, có thể nói là người đàn ông đùa giỡn tử thần trong lòng bàn tay.

Lộ Phi sợ đủ thứ, chỉ không sợ chết, cậu ta có hack máu.

Đôi khi chính là như vậy, năng lực mạnh không bằng vận khí tốt.

Đối mặt với dã thú cường đại, Lộ Phi liều mạng chiến đấu, nâng cao trình độ bá khí của mình.

Nhưng Lôi Lợi không truyền dạy cho Lộ Phi một chiêu nửa thức nào, hoàn toàn để Lộ Phi tự do phát huy, ông ta nhiều nhất chỉ làm hậu thuẫn cho Lộ Phi, sau khi Lộ Phi bị thương thì chữa trị và hỗ trợ hậu cần, không hề hạn chế sự phát huy của Lộ Phi.

Lôi Lợi nhìn Lộ Phi trưởng thành, vẫn rất vui mừng, chỉ là còn cách Vua Hải Tặc một quãng đường rất dài.

Mọi người đều đang nỗ lực nâng cao bản thân, Ô Tác Phổ với máy móc, La Tân với tế bào nở hoa, Tác Long với đại hải kiếm pháp, Na Mỹ với khống chế khí tượng, Sơn Trị với chạy marathon, Kiều Ba với hắc ám y thuật.

Cùng lúc đó, Hải quân cũng dời tổng bộ đến nửa sau của Đại Hải Trình, bắt đầu hành động chính nghĩa cực đoan.

Ở nửa sau, thế lực mạnh nhất là Ngũ Hoàng Ngải Tư, vô số người trẻ tuổi nối gót nhau đầu quân cho Ngải Tư, đều nói Ngải Tư mới là tương lai.

Đối mặt với hiện trạng trớ trêu như vậy, Hải quân chỉ có thể nói những người đầu quân cho Ngải Tư đều là dân đen, đều là tội phạm.

Đối mặt với tình huống này, Hải quân cũng không có cách nào, họ không thể ngăn cản những người trẻ tuổi.

Đặc biệt là nội bộ Hải quân cũng có rất nhiều tiếng nói yêu cầu cải cách, Hải quân tự lo còn không xong.

Xích Khuyển tuy đã trở thành Nguyên soái, nhưng ông ta bị nhiều người cho là còn chưa đủ cực đoan.

Chính nghĩa của Hải quân sao lại là thứ không thuần túy như vậy.

Sự tồn tại của Thất Vũ Hải chính là làm vấy bẩn chính nghĩa của Hải quân.

Những tân binh này yêu cầu rất cao đối với chính nghĩa của Hải quân, trước tiên giải quyết Thất Vũ Hải, sau đó giải quyết Thiên Long Nhân, chẳng phải là khôi phục chính nghĩa rồi sao.

Vấn đề là nếu thật sự làm được, Hải quân cũng đã không suy tàn.

Hải quân chính vì không có tiền nên mới cần Thất Vũ Hải, cần đầu danh trạng nên mới cần Thiên Long Nhân.

Nếu thật sự muốn loại bỏ Thất Vũ Hải và Thiên Long Nhân, quả thực là muốn lấy mạng của Hải quân, Hải quân cũ làm sao có thể bằng lòng chấp nhận.

Tại sao họ phải giao đầu danh trạng cho Thiên Long Nhân.

Mà tân binh thì lại không cần.

Tại sao mình đã bẩn rồi, mà tân binh lại giữ được trong sạch.

Tân binh trong sạch rồi, có phải bước tiếp theo là loại bỏ những Hải quân cũ có vết nhơ không.

Hải quân cũ dĩ nhiên sẽ không ngồi chờ chết.

Chương 3511

Cho nên dù Xích Khuyển muốn trọng dụng lứa tân binh này, cũng gặp trở ngại trùng trùng.

Trừ phi Xích Khuyển trước tiên để tân binh trở thành chó săn của Thiên Long Nhân, làm bẩn một lần, nếu không Hải quân cũ không thể tin tưởng họ.

Nhưng nếu làm vậy, đều cùng thuyền hợp ô, làm sao cải cách.

Xích Khuyển cũng rất khó khăn, Hải quân đi đến bước này mỗi một hành động đều khó khăn chồng chất, bất kỳ quyết định nào cũng sẽ gây ra phản đối kịch liệt.

Tân binh cũng khó có thể làm được gì, cũng chỉ là bắt vài tên hải tặc, căn bản không thể nào thanh lọc Hải quân.

Xích Khuyển không hiểu, mọi người không thể bình tĩnh một chút sao.

Trước tiên loại bỏ hết kẻ thù của Hải quân, sau đó dọn dẹp nội bộ không tốt sao.

Không tốt, vì nội bộ Hải quân cũng có kẻ thù.

Tóm lại, hiệu suất điều động của Hải quân hiện tại rất thấp, thế nên rất nhiều việc Ngũ Lão Tinh phải đích thân ra tay.

Lúc này họ cũng không lo lắng về Thần Mặt Trời Nika, mà vẫn lo lắng về Nico Robin.

La Tân là học giả duy nhất hiện tại được biết có thể phiên dịch lịch sử, việc cô ta phiên dịch rất nguy hiểm.

Đáng tiếc biển cả rất lớn, Ngũ Lão Tinh cũng không biết La Tân rốt cuộc ở đâu, nếu biết chắc chắn sẽ phái người đi bắt.

Nội dung lịch sử tuyệt đối không thể tiết lộ.

Đỗ Lan quan sát hành vi của Ngũ Lão Tinh, chỉ có thể thốt lên cao thủ: Quả nhiên là cao thủ giả vờ hồ đồ, càng lúc nguy cơ càng phải tỏ ra bình tĩnh, phải giả vờ Chính phủ Thế giới vẫn còn khống chế được mọi thứ, không được hoảng.

Ngũ Lão Tinh thật sự rất lão luyện, vấn đề lớn không giải quyết được, thì cứ bám vào vấn đề nhỏ, chuyển dời sự chú ý của mọi người.

Khi một thế lực suy yếu, luôn phải có người đạp một chân ga.

Địch Ny Toa cũng cảm thấy những gì Ngũ Lão Tinh đang làm hoàn toàn là tự lừa dối mình.

Vấn đề lớn đã không quản được nữa, chỉ có thể xé to việc nhỏ, giả vờ mình vẫn còn khống chế được cục diện.

Thực ra mọi người đều biết Chính phủ Thế giới đã không xong rồi, nhưng mọi người đều cần thời gian để biến Bối Lợi trong tay thành tài sản, đổi tiền thành đất đai.

Bối Lợi sau này sẽ là giấy lộn, chỉ có đất đai mới là tài nguyên hữu hiệu thật sự có thể sản xuất ra lương thực.

Cho nên bây giờ việc sáp nhập đất đai rất ghê gớm, các Thiên Long Nhân cao cấp đều đang liều mạng ném ra Bối Lợi, rốt cuộc Bối Lợi kẹt trong tay thì chính mình phải chịu tổn thất.

Ngải Tư sở dĩ hoãn xưng vương, cũng là vì đạo lý này.

Anh ta không thể tiếp nhận Bối Lợi trong tay tất cả mọi người, nếu anh ta ra tay loại bỏ Chính phủ Thế giới, khiến Bối Lợi toàn thế giới mất giá thành giấy lộn, sẽ có rất nhiều người hận anh ta.

Cho nên tốt nhất là để Chính phủ Thế giới tự mình in tiền, tự mình phá hoại uy tín của Bối Lợi, như vậy Ngải Tư không cần bồi thường, cũng không cần chịu đựng lửa giận của mọi người.

Mọi người muốn hận thì cứ hận Ngũ Lão Tinh, là do họ bất tài làm cho tiền của mọi người không còn giá trị.

Lúc này, với tư cách là chủ ngân hàng tài chính, Nữ Đế cũng đang suy nghĩ làm thế nào để bảo vệ Bối Lợi trong tay mình không bị mất giá, rốt cuộc nên làm thế nào để giảm thiểu tổn thất.

Nếu điên cuồng cho vay ra ngoài, tuy dùng tài sản của người khác làm thế chấp, nhưng một khi Bối Lợi mất giá, người ta có thể trả giấy lộn cho ngân hàng, vậy ngân hàng chẳng phải sẽ phá sản sao.

Cho nên tốt nhất là điên cuồng tích trữ tài sản hoặc kim loại quý, chứ không phải cho vay ra ngoài.

Điều này dẫn đến tài sản đất đai và kim loại quý không ngừng tăng giá, mọi người đều mua, giá cả chắc chắn phải tăng lên.

Nữ Đế lần đầu tiên phiền não vì có quá nhiều tiền: Nhiều Bối Lợi như vậy, một khi Chính phủ Thế giới sụp đổ, tất cả đều là giấy lộn, phải đổi thành vật tư không bị mất giá: lương thực, đất đai, khoáng sản, kim loại quý, thậm chí là tàu thuyền, kỹ thuật cũng tốt.

Nếu không Đảo Nữ Nhi sẽ phá sản.

Có nên hợp tác với Ngải Tư không.

Giúp Ngải Tư phát hành tiền tệ mới.

Nữ Đế cảm thấy cần thiết, một khi Bối Lợi vô hiệu, chắc chắn cần một loại tiền tệ mới để bổ sung, hiện tại người có tiềm năng nhất chính là Ngải Tư.

Thế giới loạn rồi, cơ hội của Đảo Nữ Nhi đã đến.

Các ngươi có biết Tấn thương không.

Các ngươi có biết gia tộc Rothschild không.

Nữ Đế đột nhiên nghe thấy một giọng nói sau lưng đang nói những lời khó hiểu.

Tấn thương là gì, gia tộc Rothschild là gì, đều chưa từng nghe qua.

Quay người lại liền thấy Đỗ Lan và Địch Ny Toa, hai tên đòi nợ, đang cười hì hì nhìn mình.

Lòng Nữ Đế chợt thắt lại, bị họ để ý thì không có chuyện tốt.

Xem ra phải dạy cho ngươi một bài học, càng hỗn loạn, càng cần thương nhân tài chính khéo léo xoay xở.

Triều đình suy bại mà Tấn thương trỗi dậy, Đông La Mã hỗn loạn mà Rothschild thịnh vượng, thời loạn lạc khi một hệ thống tài chính sụp đổ, mọi người sẽ cần một hệ thống tài chính mới, ngươi có thể trở thành Nữ Đế tài chính thế giới.

Khi một quốc gia suy yếu, tài chính chắc chắn sẽ sụp đổ.

Lúc này mọi người sẽ cần một hệ thống mới để cung cấp dịch vụ tài chính, trong thời loạn, thế lực tài chính tư nhân mới có thể làm lớn làm mạnh.

Nhưng tiền tệ không thể tự nhiên in ra được, trước đây Bối Lợi có Chính phủ Thế giới đứng sau, Ngải Tư nếu in tiền tệ mới cũng là vì uy tín của anh ta, mà Đảo Nữ Nhi không có gì cả.

Nữ Đế không phải là tay mơ về tài chính.

Không nói nhất định phải in tiền tệ, mà là thiết lập một nền tảng cho người có tiền, làm người trung gian bảo lãnh.

Ngươi phải biến tiền của người khác thành tiền của mình, dùng tiền của người khác để kiếm tiền cho mình.

Đỗ Lan nói. 31.

Nữ Đế thầm nghĩ Đỗ Lan quả nhiên là một kẻ hèn hạ, luôn đề xuất những việc làm tà ác, dùng tiền của người khác để kiếm tiền cho mình, đây chẳng phải là ký sinh trùng sao.

Thời đại huy hoàng nhất của Tấn thương và gia tộc Rothschild chính là khi triều đình suy bại, triều đình cần thương nhân để lưu chuyển vốn.

Khi Đông La Mã bị Ottoman đánh bại, một lượng lớn tài sản thuộc về hoàng đế đều giao cho gia tộc Rothschild quản lý, đây là nền tảng để gia tộc họ một bước lên mây.

Khi nhà Thanh không còn linh, Từ Hi chạy về phía tây cũng phải ở trong sản nghiệp của Tấn thương, một lượng lớn vàng bạc của nhà Thanh được gửi trong ngân hàng của Tấn thương.

Càng hỗn loạn, cơ hội của nhà tài phiệt càng lớn.

Sau hỗn loạn, triều đình mất đi sự kiểm soát đối với giá cả, giá vật tư có thể tăng vọt, như vậy có thể lấy vật tư làm cơ sở để phát hành trái phiếu, đầu cơ cổ phiếu, một lô lương thực có thể kiếm tiền mấy lần, giật gấu vá vai, cho dù là lừa đảo, cũng không ai quản.

Loạn thế chính là thời đại của các tay chơi tài chính lớn.

Đỗ Lan cho biết loạn thế chính là lúc các trò chơi tài chính điên cuồng, những lãnh địa trước đây do triều đình kiểm soát đã mất kiểm soát, triều đình cần có người đi từ những lãnh địa này kiếm tiền cho mình.

Đông La Mã và nhà Thanh đều như vậy, một lượng lớn sản nghiệp được giao cho thương nhân quản lý.

Mãi cho đến khi triều đình mới được thành lập, Tấn thương và gia tộc Rothschild cũng không còn huy hoàng như vậy nữa.

Đỗ Lan cho rằng Nữ Đế hoàn toàn có thể hợp tác với Hải quân, thiết lập kênh giao dịch.

Hệ thống tài chính của triều đình hiện tại sắp tiêu rồi, nhưng mọi người vẫn cần tài chính và thương mại, cho nên cơ hội của Đảo Nữ Nhi đã đến, những thứ trước đây do Chính phủ Thế giới quản lý đều có thể giao cho các ngươi, các ngươi khống chế giá cả, các ngươi khống chế tài nguyên, các ngươi có thể chơi trò chuyền củ khoai nóng, kiếm bộn vàng bạc.

Đỗ Lan nói: Sau đó đi hợp tác với Ngải Tư cũng không muộn, đợi đến khi các ngươi sở hữu kênh tài chính, con bài đàm phán sẽ nhiều hơn.

Nữ Đế nghe xong, hoàn toàn hiểu ra, Đỗ Lan chính là muốn họ đầu cơ trục lợi: Tuy chúng ta quả thực yêu tiền, nhưng cũng không thể không có điểm mấu chốt.

Các ngươi không làm, tự nhiên có người khác làm, đến lúc đó người có điểm mấu chốt sẽ thua người không có điểm mấu chốt.

Hoàn toàn có thể xây dựng kênh tài chính trước, sau đó tiến hành cải tiến.

Ngươi tưởng cải tiến là vạn sự đại cát sao.

Nếu cái gì cũng có thể cải tiến, Hải quân cũng đã không suy tàn.

Nữ Đế nói.

Tích lũy nguyên thủy luôn rất đẫm máu, nhưng sau khi tích lũy nguyên thủy có thể tạo phúc cho xã hội, giả vờ mình là người văn minh.

Đỗ Lan cười nói: Ta vẫn mạnh mẽ đề nghị ngươi làm như vậy, loạn thế chính là thời cơ tốt để kiếm tiền lớn, đừng bỏ lỡ nhé.

Nữ Đế không nói gì, tiễn Đỗ Lan rời đi.

Sau khi trở về, cô thương lượng với những người khác xem có nên làm như vậy không.

Làm, tại sao không làm. 32.

Tuy Đỗ Lan không phải người tốt, nhưng tầm nhìn của hắn rất sắc bén, vì hắn đã nói như vậy thì đó quả thực là cơ hội tốt.

Chương 3512

Ta cũng ủng hộ làm, theo thông tin tình báo hiện tại, quả thực có rất nhiều người cần một nền tảng dự phòng.

Chẳng ai biết Chính phủ Thế giới khi nào sẽ tiêu, họ cần một kế hoạch dự phòng.

Đảo Nữ Nhi hoàn toàn có thể trở thành kế hoạch dự phòng của mọi người, món tiền này chúng ta không kiếm, người khác cũng sẽ kiếm.

Chẳng thà chúng ta kiếm, ít nhất trong tương lai chúng ta có thể đưa ra lựa chọn đúng đắn.

Nữ Đế không lạc quan như vậy, nhưng thấy mọi người đều muốn kiếm tiền, cũng không tiện nói gì, cuối cùng chọn đồng ý.

Thế là Ngân hàng Cửu Xà bắt đầu thường xuyên tiếp xúc với các quốc gia, xây dựng nền tảng, bắt đầu mở rộng nhanh chóng.

Chính phủ Thế giới không còn mạnh nữa, mọi người đều phải tìm cho mình một lối thoát, trước đây họ họp ở Chính phủ Thế giới để thương lượng phân phối thương mại, nhưng bây giờ mọi người đều lo lắng Chính phủ Thế giới đột nhiên biến mất.

Chính phủ Thế giới biến mất, lịch sử vẫn phải tiếp tục, cuộc sống cũng phải diễn ra, vậy thì kinh doanh không thể đứt đoạn.

Mọi người đổi Bối Lợi thành đất đai, vậy lương thực mọc ra trên đất cũng phải bán được giá tốt, cũng phải trao đổi hàng hóa mình cần, hàng hóa sản xuất ra cũng phải tiếp tục trao đổi, cho nên họ cần một nền tảng.

Ngân hàng Cửu Xà xuất hiện đúng lúc, kết hợp các thương nhân từ các quốc gia, hình thành một mạng lưới khổng lồ.

Rất nhiều giao dịch không còn thông qua Chính phủ Thế giới, mà trực tiếp đi qua ngân hàng, điều này khiến Chính phủ Thế giới một lần nữa bị đả kích, cộng thêm Bối Lợi ngày càng không được chào đón, Chính phủ Thế giới quyết định tăng lãi suất.

Tăng lãi suất, thực chất là vay nặng lãi.

Vốn dĩ một trăm đồng có một đồng lãi, mọi người sẽ gửi tiền cho Chính phủ Thế giới.

Bây giờ một trăm đồng mười đồng lãi, mọi người mới chịu gửi tiền đến.

Nếu không tăng lãi suất, họ thà đi qua Ngân hàng Cửu Xà, cho dù lãi suất của Ngân hàng Cửu Xà chỉ là một đồng.

Nhưng mọi người đều biết việc tăng lãi suất không thể kéo dài, chưa nghe ai vay nặng lãi mà phát đạt cả.

Quá đáng.

Ngũ Lão Tinh rất phẫn nộ.

Hải tặc chỉ là kẻ thù, Ngân hàng Cửu Xà lại muốn đào tận gốc rễ của chúng ta.

Mối nguy hại của Ngân hàng Cửu Xà còn lớn hơn Ngải Tư, Ngải Tư còn chưa có uy tín, các quý tộc đều không tin tưởng họ.

Nhưng Ngân hàng Cửu Xà lại xây dựng được lòng tin trong thời gian ngắn, trở thành lựa chọn mới của các quý tộc, những tên khốn này dám bắt cá hai tay, không thể tha thứ.

Ngũ Lão Tinh cũng không ngờ các quý tộc đều cần một kế hoạch B, Ngân hàng Cửu Xà nhanh chóng thay thế rất nhiều công việc của triều đình.

Đừng tức giận nữa, bây giờ ngay cả chúng ta cũng cần nền tảng của Ngân hàng Cửu Xà, rất nhiều công việc kinh doanh của gia tộc chúng ta cũng đều đi qua Ngân hàng Cửu Xà.

Ngũ Lão Tinh bề ngoài thì căm phẫn, nhưng việc làm ăn sau lưng cũng không thể thiếu Ngân hàng Cửu Xà.

Bảo vệ Chính phủ Thế giới, hay bảo vệ gia tộc của chính Ngũ Lão Tinh.

Chắc chắn là công ra công, tư ra tư, trong lúc đang cố gắng cứu vãn Chính phủ Thế giới, cũng không ảnh hưởng đến việc gia tộc giao sản nghiệp của mình cho Ngân hàng Cửu Xà để kiếm lợi.

Ngải Tư không có uy tín, tuy phát triển rất nhanh, nhưng các quý tộc sẽ lo lắng Ngải Tư đến sẽ cướp đoạt tài sản của họ.

Chỉ có những kẻ liều mạng không còn đường lui mới tin tưởng Ngải Tư, ủng hộ Ngải Tư, vì họ vốn dĩ không có gì cả, cần chờ Ngải Tư cùng nhau phát triển.

Còn quý tộc đã nắm giữ một lượng lớn tài nguyên, dĩ nhiên không tin tưởng kẻ liều mạng, trong mắt họ kẻ liều mạng có thể cướp đoạt tài sản của họ bất cứ lúc nào.

Nhưng Ngân hàng Cửu Xà thì khác, họ đến để giúp quý tộc kiếm tiền, cho nên nhanh chóng có được lòng tin.

Đây cũng là lý do tại sao Ngũ Lão Tinh cho rằng Ngân hàng Cửu Xà nguy hiểm hơn Ngải Tư, vì quý tộc tin tưởng ngân hàng, không tin tưởng Ngải Tư.

Nhưng ai bảo họ không giải quyết được chứ, lúc này cũng chỉ có thể chấp nhận hiện thực, rốt cuộc Ngũ Lão Tinh cũng cần một kế hoạch B.

Bây giờ mọi người đều lo lắng Bối Lợi sẽ biến thành giấy lộn, lo lắng Chính phủ Thế giới sụp đổ.

Tuy chưa đến mức xảy ra ngay lập tức, nhưng đợi đến khi thật sự xảy ra, cũng không kịp tìm nền tảng dự phòng.

Nền tảng dự phòng chắc chắn phải chuẩn bị trước, đợi đến lúc cần dùng là có thể sử dụng ngay lập tức, kết nối liền mạch.

Ngũ Lão Tinh tức giận cũng vô ích, ai bảo Chính phủ Thế giới bất tài, không kiểm soát được cục diện.

Trước tiên là rút khỏi Tứ Hải, sau đó là rút khỏi nửa đầu Đại Hải Trình, chúng ta đã không còn đường lui.

Ngũ Lão Tinh tức giận nói.

Hiệu suất của Xích Khuyển quá thấp, chỉ cần dọn dẹp hải tặc, tình hình chắc chắn có thể cải thiện.

Không chỉ là hải tặc, còn có cặp cha con Tạp Phổ và Long, cũng nên dọn dẹp.

Còn có La Tân, Ngải Tư, còn có Tứ Hoàng, tất cả nên bị loại bỏ.

Cảm giác này giống như trong Tây Du Ký yêu quái đại vương sai tiểu yêu đi tiêu diệt Tôn Ngộ Không vậy, Xích Khuyển cũng chỉ là một người, nhiều kẻ thù như vậy sao mà đánh lại.

Nếu có thể đánh lại, ông ta cũng không cần phải bối rối như vậy.

Hải quân quá yếu, kịch bản không có cảm giác cấp bách.

Đỗ Lan nói: Lúc này vẫn cần Vương Luffy rót vào một chút yếu tố căng thẳng kích thích.

Tân Hải Quân của Vương Luffy tuy không ngừng lớn mạnh, nhưng cao thủ quá ít.

Trái ác quỷ quá đắt, bá khí quá khó luyện, khoa học kỹ thuật lại quá nổi bật, cho nên Vương Luffy cũng đang cân nhắc làm thế nào để có thể nâng cao sức chiến đấu nhanh nhất.

Vương Luffy mạnh như vậy, là vì hiệu suất huấn luyện của cậu ta gấp mười lần người khác, nhưng người khác không có.

Tuy Tân Hải Quân đều rất nỗ lực, nhưng vẫn nâng cao chậm chạp.

Phải nghĩ cách.

Vương Luffy biết Tân Hải Quân cũng cần sức mạnh: Tuy bây giờ có thể chiêu hàng rất nhiều bộ đội, nhưng trên biển cả kẻ mạnh làm vua, binh sĩ có nhiều, một cái Bá Vương Sắc Bá Khí là dọn sạch, cao thủ mới là sức chiến đấu chủ yếu.

Nhưng cao thủ không dễ huấn luyện a.

Cậu ta nghĩ nát óc cũng không biết làm thế nào để nâng cao chiến lực.

Nghĩ tới nghĩ lui, dường như trái ác quỷ nhân tạo quả thực là một hướng đi rất tốt, huấn luyện bá khí quá chậm, vẫn là trái ác quỷ nhân tạo hình thành chiến lực nhanh hơn.

Đồng thời bá khí cũng phải tu luyện, cả hai tay đều phải cứng.

Khoa học kỹ thuật vũ khí trên biển có hai hướng, một là loại máy móc, hai là loại sinh vật.

Loại máy móc lấy Hòa Bình Thủ Hộ Giả làm chủ, loại sinh vật lấy trái ác quỷ nhân tạo làm chủ.

Ban đầu hai cây công nghệ này đều do Hải quân nghiên cứu, nhưng sau đó Hải quân chủ yếu nghiêng về Hòa Bình Thủ Hộ Giả, kỹ thuật trái ác quỷ nhân tạo bị Khải Đa vớ bở.

Thực ra rất dễ hiểu, vì người ăn trái ác quỷ nhân tạo không nhất định ủng hộ Hải quân.

Còn Hòa Bình Thủ Hộ Giả là máy móc không có ý thức tự chủ, không cần lo lắng phản bội.

Trái ác quỷ nhân tạo không những không thể giảm chi phí tăng hiệu quả, ngược lại còn tăng chi phí quản lý, đây là điều Hải quân không muốn thấy nhất.

Nhưng nghiên cứu trái ác quỷ nhân tạo đã được tiến hành, thế là thành quả nghiên cứu này bị Khải Đa tiếp quản, tạo ra một đội quân động vật.

Khải Đa là vớ được hời, rốt cuộc đầu tư ban đầu đều do Hải quân tiến hành.

Nhưng Hòa Bình Thủ Hộ Giả tuy là người máy, nhưng nhà khoa học chế tạo Hòa Bình Thủ Hộ Giả có ủng hộ Hải quân hay không vẫn là một vấn đề.

Khi Hải quân phát triển, đều là bạn bè.

Khi Hải quân suy tàn, kẻ thù lại từ khắp nơi xuất hiện.

Tuy Hải quân cho rằng Hòa Bình Thủ Hộ Giả sẽ hữu dụng hơn, nhưng rõ ràng nhà khoa học cũng có những toan tính riêng.

Tình cảnh của Hải quân rất gian nan.

Vương Luffy không sợ chi phí quản lý tăng lên, cho nên cậu ta chọn trái ác quỷ nhân tạo, nhưng bây giờ trái ác quỷ đều nằm trong tay Khải Đa, muốn cướp cũng không dễ.

Cùng lúc đó, thử thách mới đã chờ đợi Hải quân.

Cựu giáo quan Hải quân Trạch Pháp dẫn theo NEO Hải quân của mình mạnh mẽ đột kích, vì không chịu được việc Hải quân cấu kết với hải tặc, Trạch Pháp muốn hủy diệt thế giới.

Theo ông ta, thế giới này đã vô phương cứu chữa, Hải quân và hải tặc cấu kết, thế giới đã không còn hy vọng.

Gia đình ông ta bị hải tặc giết, học sinh của ông ta bị hải tặc giết, kết quả tên hải tặc giết hại học sinh lại ngang nhiên trở thành Thất Vũ Hải, có được thân phận chính quy, quả thực là một cú sốc lớn.

Chương 3513

Từ đó ông ta quyết tâm đi trên con đường hủy diệt thế giới, hoàn toàn từ bỏ chính nghĩa của Hải quân.

Trạch Pháp cũng cực đoan, cũng căm hận chế độ Thất Vũ Hải, nhưng ông ta không giống với tân binh Hải quân Đằng Hổ, Lục Ngưu.

Tân binh Hải quân cho rằng chính nghĩa của Hải quân là tốt, chỉ là thực thi không đủ triệt để, cho nên họ yêu cầu tích cực thực hiện chính nghĩa của Hải quân, dọn dẹp những chế độ bất hợp lý và những người không chấp nhận chính nghĩa.

Nhưng Trạch Pháp lại phản đối Thất Vũ Hải, phản đối chính nghĩa của Hải quân, thậm chí phản đối cả thế giới, tóm lại là muốn hủy diệt thế giới, chôn vùi tất cả những gì xấu xa xuống biển cả.

Dường như thế giới này chỉ có Hải quân và hải tặc, rất nhiều người bình thường đều không được ông ta để vào mắt.

Kế hoạch của Trạch Pháp là cho nổ Linh điểm, gây ra phản ứng dây chuyền, hủy diệt toàn bộ hành tinh.

Linh điểm là một cấu trúc địa chất đặc biệt, bên trong có rất nhiều nham thạch, một khi cho nổ sẽ ảnh hưởng đến toàn thế giới.

Một Hải quân biến thành kẻ hủy diệt tận thế, tuổi tác đã cao mà còn cực đoan như vậy, rốt cuộc là nhân tính méo mó, hay đạo đức suy đồi.

Thật sự khó trả lời.

Mất đi gia đình, mất đi học sinh, hung thủ không những không bị trừng phạt, ngược lại còn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, chuyện này người bình thường quả thực không thể chấp nhận.

Nhưng không đi trừng phạt hung thủ, mà lại đi hủy diệt thế giới, có phần quá cực đoan.

Đương nhiên cũng có thể như Lỗ Tấn đã nói, trong một căn phòng kín, nếu muốn mở cửa sổ thì không ai để ý, nhưng nếu có người nói dỡ mái nhà, thì mọi người sẽ đồng ý mở cửa sổ.

Nếu chỉ nói phế bỏ Thất Vũ Hải, có thể không ai quan tâm.

Nhưng nếu nói ta muốn hủy diệt thế giới, thì có thể sẽ cân nhắc phế bỏ Thất Vũ Hải.

Còn việc Trạch Pháp có muốn mặc cả hay không, hay thật sự muốn hủy diệt thế giới, chỉ có ông ta biết.

Nhưng có một điểm có thể xác định, Trạch Pháp rất mạnh.

Hắc Oản Trạch Pháp, Võ Trang Sắc Bá Khí lô hỏa thuần thanh, cộng thêm việc ông ta thành lập NEO Hải quân, tức Tân Sinh Hải quân, có một lượng lớn người ủng hộ.

Thế giới này không thiếu người căm ghét Hải quân, cũng không thiếu người căm ghét hải tặc.

Những người trẻ tuổi mang trong mình sự phẫn nộ với hải tặc, trở thành đồng phạm của Trạch Pháp.

Thanh Trĩ sau khi hiểu rõ tình hình, bắt đầu ngăn cản Trạch Pháp.

Vì Trạch Pháp cũng là thầy của anh ta, anh ta không thể nhìn thầy mình không giữ được tiết tháo lúc cuối đời.

Sau khi thất bại trong việc tranh giành vị trí Nguyên soái với Xích Khuyển, Thanh Trĩ rời khỏi Hải quân trở thành lãng nhân, hành hiệp trượng nghĩa trong dân gian, đồng thời cũng dò la tin tức, tìm kiếm phương hướng của mình.

Khi anh ta biết Trạch Pháp chiêu binh mãi mã, liền biết chuyện không hay.

Hoàn cảnh bi thảm của Trạch Pháp cũng rất nổi tiếng trong nội bộ Hải quân, ai cũng biết sự căm hận của ông ta đối với hải tặc là khắc cốt ghi tâm.

Thanh Trĩ không hy vọng Trạch Pháp làm chuyện dại dột.

NEO Hải quân có rất nhiều người trẻ tuổi, không ít người đều thất vọng với Hải quân, cuối cùng theo Trạch Pháp.

Ta thấy vẫn là Tân Hải Quân tốt hơn, quyết sách của NEO Hải quân có phần quá cực đoan.

Trong nội bộ NEO Hải quân, có một người trẻ tuổi đưa ra quan điểm.

Tân Hải Quân và Tân Sinh Hải Quân, chỉ khác nhau một chữ, nhưng hoàn toàn khác nhau.

Ta cũng đã tìm hiểu về Tân Hải Quân, một đám nhát gan, rõ ràng Hải quân đã cấu kết với hải tặc rồi, họ lại không hề động lòng, nói hay hơn hát.

Cái gì mà đấu tranh, cái gì mà cải cách, kết quả chẳng phải là không làm gì cả sao.

Có người cho rằng Tân Hải Quân quá bảo thủ.

NEO Hải quân hủy diệt thế giới, cũng không giải quyết được vấn đề, cuối cùng chỉ giải quyết được loài người.

Nhưng loài người bị hủy diệt, cái ác không hề biến mất.

Tân Hải Quân muốn mọi người tự đấu tranh, đấu tranh với những mặt tiêu cực trong lòng mình, mới là phương pháp đúng đắn.

Thật nực cười, con người không thể thay đổi, không thể chiến thắng được mặt tiêu cực của mình, nhân tính bản ác.

Vậy cũng có thể hạn chế, cho dù nhân tính là ác, nhưng hành vi có thể kiểm soát.

Trong đầu nghĩ phạm tội, nhưng hành vi không nhất định phải phạm tội. 33.

Quá ngây thơ, hễ trong đầu có cái ác thì chắc chắn sẽ có người làm ác, đây là điều tất yếu.

Cho nên thầy Trạch Pháp là đúng, chính là phải hủy diệt thế giới, không có cách nào khác có thể tiêu trừ cái ác.

Chỉ có một con đường này, chính là như vậy.

Tân Hải Quân là đào thải những người không có tự chủ, tuyển chọn những người có tự chủ cùng nhau nỗ lực, cùng nhau tạo dựng tương lai.

Nhưng NEO Hải quân thẳng thắn dứt khoát, hủy diệt thế giới, một bước đến nơi, một lần giải quyết dứt điểm.

Trong NEO Hải quân cũng có một bộ phận người trẻ tuổi tuy căm ghét hải tặc, nhưng cũng cho rằng không nên hủy diệt thế giới, nên tìm lối thoát khác.

Nhưng đại bộ phận người trẻ tuổi đều cho rằng nên kết thúc một lần cho xong, mệt rồi, hủy diệt đi.

Có ý nghĩ hủy diệt thế giới rất bình thường, nhưng có sức mạnh hủy diệt thế giới thì không bình thường.

Vương Luffy sau khi biết tin, cũng rất bất lực. 34.

Minh Vương, Hải Vương, Thiên Vương có sức phá hoại hủy trời diệt đất thì thôi đi, không ngờ còn có Điểm Linh, một môi trường địa lý đặc biệt như vậy, chỉ cần có đủ thuốc nổ là có thể gây ra phản ứng dây chuyền, trực tiếp hủy diệt thế giới, giảm bớt đáng kể độ khó của việc hủy diệt thế giới.

Vương Luffy cũng rất bất lực, nhưng sự thật chính là éo le như vậy.

Rất nhiều người đều từng nghĩ đến việc hủy diệt thế giới, chỉ là họ không có năng lực mà thôi.

Kết quả Trạch Pháp không những muốn hủy diệt thế giới, mà còn có năng lực này, thế là tri hành hợp nhất.

Vương Luffy biết có ý nghĩ hủy diệt thế giới rất bình thường, nhưng cho dù là hỏa lực mạnh nhất của Hải quân, cũng chỉ là hủy diệt một hòn đảo, căn bản không thể một hơi hủy diệt thế giới.

Nhưng cho nổ Linh điểm có thể làm được.

Thực ra không chỉ cho nổ Linh điểm có thể làm được, còn có thể một hơi nâng cao mực nước biển, trực tiếp nhấn chìm bề mặt trái đất.

Nhưng nhấn chìm bề mặt trái đất chỉ là loài người bị hủy diệt, người cá vẫn có thể sinh tồn.

Cho nổ Linh điểm, lại có thể xé nát cả hành tinh, cuối cùng khí quyển thoát ra, hành tinh trở thành sao chết.

Cho dù là Hải quân cũng có rất nhiều phe phái, phái bảo thủ, phái cải lương, phái cấp tiến, phái tạo phản, phái cải cách.

Vương Luffy tự lẩm bẩm: Không phải mọi người không đoàn kết, mà là thật sự không có nhiều tài nguyên để thỏa mãn tất cả mọi người, cho nên tìm con đường khác, mở ra con đường mới, cướp đoạt tài nguyên.

Phái bảo thủ muốn duy trì hiện trạng, phái cải lương muốn thực hiện tư tưởng chính nghĩa hiện có của Hải quân, phái cấp tiến muốn cải tiến chính nghĩa của Hải quân, phái tạo phản muốn tiêu diệt chính nghĩa của Hải quân, phái cải cách muốn phá bỏ rồi xây dựng lại, định nghĩa lại chính nghĩa của Hải quân.

Chỉ riêng thái độ đối với chính nghĩa của Hải quân đã có bốn loại, tích cực thực hiện, cải tiến, phá hoại, định nghĩa lại.

Trạch Pháp thuộc về phá hoại, ông ta đã cho chính nghĩa của Hải quân cơ hội, nhưng Hải quân lại khiến ông ta thất vọng hết lần này đến lần khác, cho nên mới cho rằng chính nghĩa như vậy là giả dối, không có giá trị tồn tại.

Vương Luffy tự nhủ: Nhưng chính nghĩa luôn được cần đến, chỉ là cần định nghĩa lại một chút.

Trạch Pháp muốn hủy diệt thế giới, vậy những người không muốn hủy diệt thế giới tự nhiên phải ngăn cản.

Đỗ Lan không hủy diệt thế giới, cũng không ngăn cản Trạch Pháp hủy diệt thế giới, hắn chọn phát sóng trực tiếp toàn cầu sự kiện lớn này, để mọi người đều nghe thấy tiếng nói của Trạch Pháp, để mọi người biết mình chết như thế nào.

Thế là Đỗ Lan ngay lập tức đến đảo Linh điểm, triển khai phát sóng trực tiếp: Các vị khán giả thân mến, trong số các vị có người quen tôi, cũng có người không quen tôi, trước tiên để tôi tự giới thiệu một chút, tôi tên là Đỗ Lan, chính là Đỗ Lan được mệnh danh là Di Động Thiên Tai, xin chào mọi người, rất vui được gặp mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp.

Tiếp theo, nội dung trực tiếp tôi muốn mang đến cho mọi người là Thế giới hủy diệt.

Hình ảnh trực tiếp được chiếu lên bầu trời của mỗi hòn đảo.

Sau khi Đỗ Lan tự giới thiệu, hình ảnh thay đổi, xuất hiện một quả địa cầu xanh biếc, sau đó hành tinh bùm một tiếng nổ tung, hiệu ứng cháy nổ rất tệ, giống như hết tiền vậy.

Đây là cái gì.

Xích Khuyển nhìn thấy hình ảnh chiếu trên trời, tức giận tra hỏi.

Không ai biết đây là cái gì, không thấy bất kỳ thiết bị nào, cũng không thấy bất kỳ màn chiếu nào, hình ảnh cứ thế hiện ra một cách khó hiểu, khiến họ không thể lý giải.

Nội dung chiếu cũng rất đáng để ý, hủy diệt thế giới rốt cuộc là cái quỷ gì.

Kẻ được gọi là Di Động Thiên Tai, cuối cùng cũng lộ bản tính sao.

Xích Khuyển nhìn chằm chằm vào hình ảnh trên đầu, nghiến răng nghiến lợi nói.

Buổi phát sóng của Đỗ Lan vẫn tiếp tục: Nhân vật chính của ngày hôm nay không phải là tôi, tôi tuy thích tự do, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến việc hủy diệt thế giới.

Chương 3514

Bây giờ, xin cho phép tôi long trọng giới thiệu vị cựu Trung tướng Hải quân, cựu giáo quan Hải quân, người sở hữu cánh tay phải máy móc, người tu luyện Võ Trang Sắc Bá Khí, người căm ghét hải tặc, người hủy diệt thế giới, được mệnh danh là Hắc Oản Trạch Pháp.

Camera chuyển hướng sang Trạch Pháp.

Sắc mặt Trạch Pháp đen như cánh tay của ông ta, không ngờ Đỗ Lan lại nhảy nhót trước mặt mình, ông ta còn tưởng Hải quân sẽ đến ngăn cản mình, kết quả lại là một tên tội phạm truy nã tìm đến mình đầu tiên, thật là đáng buồn.

Đừng chọc giận ta.

Trạch Pháp nói.

Mọi người có thể thấy, Trạch Pháp rất nhiệt tình.

Đỗ Lan mặt dày nói: Trạch Pháp, tôi đến để phỏng vấn ông, tại sao ông lại muốn hủy diệt thế giới.

Có phải là không dám đối mặt với thất bại trong tình cảm không.

Tại sao ta muốn hủy diệt thế giới.

Câu hỏi này không nên hỏi ta, mà phải hỏi các ngươi.

Hải quân vốn dĩ nên là đội quân chính nghĩa, lại cấu kết với hải tặc.

Người trẻ tuổi không cầu tiến, không lấy việc truyền bá chính nghĩa làm nhiệm vụ của mình, lại lấy việc trở thành hải tặc làm vinh quang.

Hải tặc đốt giết cướp bóc, không ác nào không làm, lại không nhận được sự trừng phạt xứng đáng.

Thế giới này đã vô phương cứu chữa rồi.

Trạch Pháp nói ra lý do của mình.

Các hòn đảo đều nghe thấy, phản ứng của mọi người khác nhau, có người chửi rủa, có người đồng tình, có người không quan tâm.

Chỉ là một lão già mà còn muốn hủy diệt thế giới.

Thật sự tưởng thế giới làm bằng bong bóng, dễ hủy diệt như vậy sao.

Rõ ràng có người nghi ngờ năng lực hủy diệt thế giới của Trạch Pháp.

Nhưng cũng có những người có thông tin biết rằng phương pháp hủy diệt thế giới của Trạch Pháp hoàn toàn khả thi, cho nổ Linh điểm, kích hoạt phản ứng dây chuyền, phá hủy toàn bộ hành tinh.

Ta thấy ông ấy nói đúng, thế giới trước đây đen trắng phân minh, thế giới bây giờ lại đen trắng không phân, thị phi không rõ, làm người tốt không có báo đáp, làm người xấu lại nhởn nhơ tự tại, thế giới như vậy là sai lầm, là không đúng đắn.

Cho dù là như vậy, cũng không nên hủy diệt thế giới, tuy trên thế giới có người xấu, nhưng còn có người tốt mà.

Chẳng lẽ ông ta không nên đoàn kết người tốt, trừng phạt người xấu sao.

Sao lại trực tiếp hủy diệt thế giới, vậy chẳng phải là giết cả người tốt sao.

Đúng vậy, ông ta là một kẻ điên.

Tôi cho rằng ông ta không sai, thế giới này đã hết cứu rồi, mệt rồi, mau hủy diệt đi, như vậy ngày mai tôi không cần đi làm nữa.

Đỗ Lan nói với màn hình: Mọi người đều đã nghe lý do của Trạch Pháp rồi, thật đinh tai nhức óc, khiến người ta phải suy ngẫm, tôi còn cảm động nữa, nói hay lắm, mọi người cho một tràng pháo tay nào.

Di Động Thiên Tai, ngươi đang chế nhạo ta sao.

Ngươi tuy không phải hải tặc, nhưng ngươi còn tà ác hơn hải tặc.

Trạch Pháp dĩ nhiên biết thân phận của Đỗ Lan, mười mấy năm nay đi khắp nơi gây rối, giết người vô số, nhưng hắn không lấy tiền tài, mà đem tất cả vàng bạc châu báu đốt sạch, căn bản là một kẻ điên không thể nói lý.

Đừng tức giận, thế giới sắp bị hủy diệt rồi, tức giận làm gì.

Ta thấy ngươi làm không tồi, có thể khiến nhiều người tốt trên đời chôn cùng người xấu, ngươi làm tốt lắm, ta là người ủng hộ tự do thiên nhiên rất ủng hộ ngươi, cho ngươi một like, cổ vũ ngươi, gửi lời chúc phúc đến ngươi.

Được Đỗ Lan ủng hộ, Trạch Pháp chẳng vui vẻ chút nào, nhưng ông ta sẽ không thay đổi ý định, sẽ tiếp tục hủy diệt thế giới.

Thuốc nổ đã chuẩn bị xong, phân bố trên đảo, chỉ cần cho nổ là được.

Thầy, là Hải quân.

Tàu chiến Hải quân tập kết trên biển, đã sắp đổ bộ.

Không thể để họ lên bãi biển, chặn họ lại.

Kế hoạch của Trạch Pháp sắp thực hiện được, tuyệt đối không thể để Hải quân phá hoại.

Tuy nói Hải quân không mạnh, nhưng gặp phải sự kiện lớn như thế này, Hải quân vẫn xông lên tuyến đầu, lúc cần thiết còn phải hợp tác với hải tặc để ngăn chặn ngày tận thế.

Liên quan đến sinh tử, Hải quân và hải tặc có thể tăng cường hợp tác.

Trạch Pháp, ông còn có lời nào muốn nói với các bạn khán giả không.

Không có gì để nói nữa, dù sao mọi người cũng sắp chết rồi.

Trạch Pháp lười lãng phí thời gian.

Ngũ Lão Tinh cũng đã xem trực tiếp, họ chỉ cảm thấy Trạch Pháp đang làm mất mặt, mà còn là mất mặt của Hải quân.

Là một cựu Hải quân, lại không hề nghĩ đến khó khăn của Hải quân, chỉ biết yêu cầu này yêu cầu nọ, chẳng lẽ thật sự cho rằng Hải quân là vạn năng sao.

Trạch Pháp ngu xuẩn, uổng công ta còn đề bạt hắn.

Quá ngây thơ, căn bản không biết kẻ thù mà Hải quân phải đối mặt đáng sợ đến mức nào.

Không chỉ có hải tặc, còn có những tiếng nói ồn ào trong nội bộ Hải quân và các nước đồng minh ký sinh, tình hình phức tạp, khó mà kể hết, hắn lại cho rằng Hải quân không màng chính nghĩa, thật nực cười.

Chính nghĩa nếu không nằm trong tay chúng ta, thì không có ý nghĩa gì.

Chính nghĩa là thứ tốt, ai cũng muốn.

Theo Ngũ Lão Tinh, Trạch Pháp giống như một đứa trẻ bảy mươi mấy tuổi, vì không có được thứ mình muốn mà lăn ra ăn vạ, không biết xấu hổ.

Đừng hỏi chính nghĩa đã làm gì cho ngươi, mà hãy hỏi ngươi đã làm gì cho chính nghĩa.

Ngũ Lão Tinh cho biết chính nghĩa cần mỗi người tự phát từ nội tâm để bảo vệ.

Hạm đội đã bắt đầu đổ bộ.

Không chừa một ai sống sót.

Mệnh lệnh của Ngũ Lão Tinh rất đơn giản.

Đổ bộ không phải là Hải quân, mà là Hòa Bình Thủ Hộ Giả, một đám Kuma đổ bộ, sau đó là quét sạch bằng laser.

Mỗi một Kuma đều có thể bắn ra tia laser vàng từ miệng, một hàng Kuma có thể thiêu hòn đảo thành thủy tinh.

NEO Hải quân phát động phản kích, mục đích của họ tuy là hủy diệt thế giới, nhưng cũng là xuất phát từ nội tâm, thật sự tin rằng mình đang làm điều đúng đắn.

Chỉ cần thế giới bị hủy diệt, tuy không còn thiện lương, nhưng cũng không còn tà ác, chỉ có sự hư vô thuần túy, sạch sẽ, không còn phiền não, không còn đấu tranh.

Cho nên NEO Hải quân không sợ chết, chỉ cần có thể hủy diệt thế giới, họ coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Đỗ Lan thấy vậy, cũng không thể không nói những người có tín ngưỡng thật lợi hại, tuy tín ngưỡng của họ khác nhau, nhưng đều không sợ chết, họ không vì tiền bạc, không vì vật chất, chỉ để thực hiện lý tưởng trong lòng.

Cho dù đối mặt với máy móc vô tình, NEO Hải quân bằng xương bằng thịt vẫn nối gót nhau, dùng thân thể máu thịt để bảo vệ thuốc nổ.

Còn thiếu một chút nữa.

Trạch Pháp căng thẳng nói.

Đỗ Lan nói: Hành trăm dặm thì chín mươi là nửa đường, rất nhiều người chính vì còn thiếu một chút nữa mà công dã tràng.

Bây giờ ông không thể nói còn thiếu một chút nữa, mà nên nói còn một nửa chưa hoàn thành.

Trạch Pháp không thèm để ý đến Đỗ Lan, vì gã này quá ồn ào, ánh mắt ông ta nhìn về phía thuốc nổ xung quanh, cảm thấy thắng lợi đã ở trong tầm tay.

Nhưng chính lúc này, một giọng nói trẻ tuổi vang lên: Thế giới sẽ không bị hủy diệt. 35.

Chiếc áo khoác trắng chính nghĩa bay phấp phới trong gió, Vương Luffy tỏa sáng xuất hiện, sau lưng cậu là một đám kẻ thù bị Bá Vương Sắc làm choáng váng.

Trạch Pháp không ngờ người cuối cùng đến trước mặt mình lại là một Hải quân trẻ tuổi, nhưng lúc này không có cách nào dừng lại, kiên định nói: Không ai có thể ngăn cản ta.

Bá khí bùng nổ.

Khán giả trên các hòn đảo nhìn thấy Hải quân trẻ tuổi đều cảm thấy có chút quen mắt, có phải trông rất giống với một tên tội phạm truy nã đội mũ rơm nào đó không.

Lệnh truy nã của Lộ Phi có ở khắp nơi, cho nên Vương Luffy khó tránh khỏi bị người khác nhầm thành Lộ Phi.

Sau này Lộ Phi và Vương Luffy ai nổi tiếng hơn, thật khó nói.

Vương Luffy.

Lộ Phi nhìn thấy Hải quân trên màn hình trực tiếp, nói ra cái tên, cậu ta và Vương Luffy trông giống hệt nhau, thậm chí tên cũng gần giống, chỉ khác một chữ.

Cậu ta không rời mắt khỏi trận chiến sắp bắt đầu, muốn biết mình và Vương Luffy còn có khoảng cách lớn đến đâu.

Bá khí bùng nổ, Trạch Pháp ra quyền trước, sức mạnh nắm đấm của ông ta không thua kém Tạp Phổ.

Tuy nhiên, Vương Luffy lại biến mất, tất cả mọi người đều nghĩ đây sẽ là một trận chiến khổ sở ngang tài ngang sức, nhưng tốc độ trưởng thành của Vương Luffy đã vượt xa sức tưởng tượng của mọi người.

Mỗi lần ra tay đều mạnh hơn lần trước gấp mấy lần, đây chính là hack của Vương Luffy, ưu thế tu luyện gấp mười lần.

Đối với Lộ Phi và những người khác, chỉ là tu luyện hai năm, nhưng đối với Vương Luffy đã là tăng thêm hai mươi năm tu vi.

Trạch Pháp không nhìn thấy gì cả, quá nhanh.

Vương Luffy đã xuyên qua lưới quyền của kẻ địch, áp sát vào lòng, sau đó hai tay nhanh như súng xung kích, liên tục tung quyền đánh vào người Trạch Pháp.

Mọi người chỉ thấy tàn ảnh, nhưng mỗi cú đấm đều là thực thể.

Thần Tị.

Lôi Lợi tròn mắt kinh ngạc, nhận ra Vương Luffy đã quấn Bá Vương Sắc Bá Khí vào tay, sau đó trực tiếp đánh ra bá khí, điều này còn không khó, đối phương là liên tục sử dụng Thần Tị, cho nên mỗi cú đấm đều là bá khí thực chất, mọi người nhìn thấy không phải là tàn ảnh, mà là dư âm của bá khí.

Trạch Pháp ngay cả một hiệp cũng không trụ được, liền bị đánh bay.

Chương 3515

Cả thế giới đều im lặng, vốn tưởng đây là một trận chiến ngang tài ngang sức, thậm chí Hải quân trẻ tuổi sẽ rơi vào thế yếu, không ngờ trận chiến lại kết thúc đơn giản và trực tiếp như vậy, Hải quân trẻ tuổi với thực lực không thể cản phá đã dễ dàng giải quyết Hắc Oản Trạch Pháp kinh nghiệm phong phú, nổi danh đã lâu.

Làm sao có thể.

Mọi người đều nảy ra câu hỏi này.

Chỉ có Lộ Phi ý thức được trong lúc mình huấn luyện, Vương Luffy đã trở nên mạnh mẽ hơn, mình đã không theo kịp.

Trạch Pháp thổ huyết, mất đi khả năng chiến đấu, kinh ngạc nói: Tại sao ngươi lại giúp đỡ Hải quân.

Vì tất cả những gì đang xảy ra đều là những việc nên xảy ra, lễ băng nhạc hoại chính là nên như vậy, cuộc đối đầu giữa thế lực cũ và mới, sẽ kéo theo những bi kịch không ngừng diễn ra, trật tự mới sẽ được sinh ra trong lửa dữ, mà quá trình này vốn dĩ rất dài, tám trăm năm cũng chỉ là một khoảnh khắc.

Vương Luffy nói.

Đỗ Lan không nhịn được vỗ tay, nói về chế độ kế thừa, từ anh chết em nối đến chế độ đích trưởng tử kế thừa, đến Thôi Ân Lệnh, mỗi lần thay đổi đều ít nhất mất tám trăm năm.

Huynh chung đệ cập, chính là anh trai chết, em trai kế thừa gia sản.

Nhưng có một vấn đề, anh trai và em trai đều chết, tài sản là con trai anh kế thừa, hay con trai em kế thừa.

Khó quy định.

Đến nhà Chu, chế độ tông tộc của Chu Thiên Tử quy định tài sản là đích trưởng tử kế thừa làm đại tông, thứ tử thì ra ngoài tự mình khai phá tiểu hàn, sau đó tiểu hàn ngày càng nhiều, tiểu hàn lại có thể phân lớn nhỏ.

Thời Tây Chu đất rộng người thưa, quý tộc như cành cây lan tỏa.

Đây chính là chế độ tông pháp của gia tộc Hyuga trong Naruto, chế độ đích trưởng tử kế thừa.

Nhưng sau này người đông đất ít, kẻ dưới lấn át người trên trở thành xu hướng chủ đạo, tiểu hàn giết đại tông, đại phu giết chư hầu, có thể nói là chuyện thường ngày.

Đến thời Thôi Ân Lệnh, chính là nói tài sản không còn chỉ truyền cho đích trưởng tử, thứ tử cũng có thể kế thừa.

Đương nhiên để đổi lại, quý tộc có thể tiến cử con trai lớn hoặc con trai nhỏ của mình ra triều đình làm quan, đây chính là sát cử chế.

Tuyển chọn người con hiếu thuận tài năng đi làm quan, có thể bảo vệ sự phát triển của gia tộc.

Hoàng đế chỉ có quyền bổ nhiệm, nhưng người được đề cử đều do quý tộc tiến cử, đều là con cháu nhà mình, chọn ai cũng không sao, chức quan đều truyền thừa trong nhà mình, thế là có Tứ thế tam công, hình thành môn phiệt.

Lúc này thông qua liên hôn, mấy gia tộc nắm giữ chức quan có thể liên hợp lại.

Đến sau này là cửu phẩm trung chính chế, sĩ thứ không thông hôn, các gia tộc lớn để đảm bảo địa vị của mình, khiến chức quan chỉ có thể lưu thông trong giai cấp của mình.

Sự thay đổi của chế độ kế thừa, mỗi lần đều khoảng tám trăm năm.

Hạ Thương khoảng tám trăm năm, Chu đến Hán Vũ Đế khoảng tám trăm năm, Hán Vũ Đế đến Tùy Đường cũng khoảng tám trăm năm.

Đương nhiên cũng không thể nói tất cả các nơi đều giống nhau, rất nhiều lúc các phương án kế thừa khác nhau cùng tồn tại.

Thời Tây Chu, Chu Thiên Tử yêu cầu các chư hầu tùy theo hoàn cảnh địa phương mà định ra quy chế, không cần cưỡng ép thúc đẩy đích trưởng tử kế thừa.

Tuy Chu Công nghiêm ngặt tuân theo đích trưởng tử kế thừa, ông vốn dĩ cũng có tư cách kế thừa vương vị, nhưng ông đã giao lại cho cháu trai, làm gương.

Nhưng rất nhiều nơi vẫn duy trì huynh chung đệ cập, lâu dài cùng tồn tại với chế độ đích trưởng tử kế thừa.

Hơn nữa cho dù đến thời Thôi Ân Lệnh, hoàng đế vẫn duy trì chế độ đích trưởng tử kế thừa, chỉ là quý tộc các nơi không nhất thiết phải đích trưởng tử kế thừa, thông thường là ai có năng lực làm quan thì người đó kế thừa chức vị.

Để tìm được người có năng lực, các hương thân cũng mở rộng phạm vi, ban đầu tìm trong gia tộc, sau đó tìm trong họ hàng, cuối cùng trực tiếp mở trường học, tìm trong làng xóm.

Tuy họ cũng từng thử đưa ra cửu phẩm trung chính chế, vĩnh viễn chiếm giữ chức quan để áp chế hàn môn, nhưng đã thất bại.

Giống như thời Xuân Thu Chiến Quốc, đại tông muốn vĩnh viễn áp chế tiểu hàn, đều vô dụng.

Cho nên Hyuga Neji trong Naruto thật sự đã đi sai đường, thứ cậu ta phải đối kháng không phải là tông gia, mà là chế độ phong kiến đích trưởng tử kế thừa.

Mà thứ đánh bại chế độ đích trưởng tử kế thừa chính là Thôi Ân Lệnh và sát cử chế.

Hoàng đế bổ nhiệm quan viên, quý tộc tiến cử người, chắc chắn cũng cần tiến cử một người có thể mưu lợi cho gia tộc mình, nếu con trai nhỏ mạnh hơn con trai lớn, thì nên tiến cử con trai nhỏ.

Tuy tài sản vì Thôi Ân Lệnh mà phân tán, nhưng chỉ cần chức quan ở trong gia tộc, mọi người đều có thể đoàn kết lại, sức mạnh của môn phiệt không thua kém quý tộc, có thể nói là hình tan thần không tan.

Huynh chung đệ cập, đích trưởng tử kế thừa, sau khi sát cử chế và Thôi Ân Lệnh xuất hiện, tuy xu hướng chủ đạo chỉ có một, nhưng các chế độ kế thừa khác vẫn tồn tại.

Các gia tộc khác nhau cũng có thể đưa ra những lựa chọn khác nhau, tóm lại chế độ kế thừa nào có lợi cho gia tộc, thì chọn cái đó.

Trên biển cả, hiện tại vẫn là chế độ phong kiến đích trưởng tử kế thừa làm chủ đạo, một số hòn đảo cũng có huynh chung đệ cập.

Giống như nhà Chu, cho dù đến lúc đích trưởng tử kế thừa cũng không chống đỡ nổi, một số nơi có lực lượng sản xuất lạc hậu vẫn là huynh chung đệ cập, duy trì đặc sắc của mình.

Đây chính là sự phát triển của loài người, khoảng cách giữa tiên tiến và lạc hậu rất lớn, hơn nữa vì chế độ được tạo ra cuối cùng sẽ theo sự thay đổi của thời đại, sự thay đổi của môi trường mà không còn phù hợp, liền cần tìm kiếm phương hướng mới.

Quá trình này tất yếu là đẫm máu, cũng là mờ mịt, hoàn toàn không biết nên đi từ đâu.

Thời đại huynh chung đệ cập, cũng không ai đề xuất chế độ đích trưởng tử kế thừa.

Thời đại chế độ đích trưởng tử kế thừa, cũng không ai đề xuất sát cử chế và Thôi Ân Lệnh. nhưng cuối cùng đều đã được đề xuất: chế độ kế thừa không đổi, vạn cổ như đêm dài.

Còn tại sao chế độ kế thừa lại quan trọng như vậy, vì chế độ kế thừa trực tiếp quyết định tài nguyên nằm trong tay ai, và lưu động như thế nào, có thể lưu động một cách hòa bình hay không.

Giết người vì tài sản, cho dù là trong tiểu thuyết trinh thám cũng là động cơ giết người chủ yếu.

Tài sản, tình yêu, báo thù, đều là những động cơ mưu sát kinh điển.

Tài sản còn có thể gây ra chiến tranh, thiên đầu tiên của Xuân Thu Trịnh Bá công khắc Đoạn vu Yển chính là hai anh em tranh giành gia sản, mà người mẹ còn ủng hộ huynh chung đệ cập.

Tài sản chỉ lưu động giữa các đại tông, tiểu hàn đều không có phần, càng đừng nói đến bá tánh.

Đến sát cử chế, tiểu hàn cuối cùng cũng có cơ hội, nhưng bá tánh vẫn không có cơ hội.

Đến cửu phẩm trung chính chế, đại tông và tiểu hàn liên hợp thành hào môn muốn chặn đứng hàn môn, không cho hàn môn cơ hội.

Đến khoa cử, hàn môn có cơ hội, hào môn và hàn môn hình thành sĩ đại phu, sau đó sĩ đại phu đề xuất Bệ hạ cùng sĩ đại phu cộng trị thiên hạ, phi dữ bá tánh cộng trị thiên hạ, vẫn là muốn chặn đứng bá tánh.

Chế độ kế thừa chính là người nắm giữ tài nguyên không muốn buông tay, muốn như chế độ đẳng cấp truyền từ đời này sang đời khác.

Rốt cuộc tổ tiên của quý tộc đã chiến thắng trong chiến tranh, mới có được tài nguyên, dựa vào đâu mà cho người khác.

Anh trai và em trai, đại tông và tiểu hàn, hào môn và hàn môn, sĩ đại phu và bá tánh. cuộc đấu tranh vẫn luôn tồn tại, chỉ là chiến tranh quá đau khổ, cho nên từ đấu tranh mạnh biến thành đấu tranh yếu.

Chế độ kế thừa cũng không ngừng mở rộng, nếu không em trai giết anh trai, vậy em trai sẽ biến thành anh trai.

Tương tự, tiểu hàn tiêu diệt đại tông, nó cũng biến thành đại tông. nếu chỉ là giết chóc qua lại, vậy giết chết đối thủ, mình cũng ở trong tình thế bị giết, để không bị giết, cuối cùng chế độ kế thừa cũng dần dần thay đổi.

Chế độ kế thừa rất quan trọng, có thể quyết định rất nhiều chuyện.

Bởi vì việc có thể kế thừa năng lượng hay không quyết định phương thức tư duy của mọi người.

Thậm chí trong tôn giáo, chế độ kế thừa cũng đầy rẫy những âm mưu lừa gạt.

Trong Phật giáo có rất nhiều công án về việc kế thừa, nổi tiếng nhất không gì hơn việc Lục Tổ Tuệ Năng đại sư kế thừa y bát, cuối cùng vì để trốn tránh truy sát mà phải ẩn mình mười năm mới dám ra ngoài truyền giáo.

Đối với quý tộc, ai giành được tài nguyên là chuyện sống còn.

Chương 3516

Và một chế độ kế thừa ổn định cũng là ưu thế mà quý tộc liều mạng tranh giành.

Ở Tây Âu, các vị vua cũng muốn thực hiện chế độ trưởng tử kế thừa, nhưng không thành công, quý tộc không đồng ý, các con thứ cũng không đồng ý.

Mà dân gian truyền rằng, gia tộc Rothschild lại theo chế độ trưởng tử kế thừa, thông thường trưởng tử sẽ kế thừa toàn bộ tài sản, sau đó đẩy các con thứ ra nước ngoài tự mình mở ngân hàng.

Trưởng tử kế thừa tất cả tài sản, trở thành đại tông, sau đó con thứ tự mình ra ngoài khai phá tiểu hàn.

Trong thời kỳ khai thác, việc trưởng tử kế thừa tất cả, con thứ ra ngoài lập nghiệp quả thực rất thích hợp.

Nhưng đến khi không còn đất đai để khai phá, đại tông mà trưởng tử đại diện lại trở thành cái gai trong mắt tiểu hàn.

Lúc này trưởng tử lại kế thừa tất cả, tiểu hàn không còn đường sống, thế là kẻ dưới lật đổ người trên trở thành xu thế chủ đạo.

Không thể phủ nhận, chế độ trưởng tử kế thừa thật sự phù hợp cho việc mở rộng, các con thứ bị đuổi ra ngoài tự mưu sinh, chỉ cần có không gian, họ tự nhiên sẽ phát triển một cách điên cuồng.

Cho nên thời kỳ náo nhiệt nhất của nhà Chu có hơn 140 nước chư hầu, bên trong lại có rất nhiều gia tộc, đại tông, tiểu hàn đan xen phức tạp.

Nhưng cuối cùng vẫn đi đến Thôi Ân Lệnh, bởi vì việc mở rộng trên đất đai đã kết thúc, không còn thêm đất đai nữa.

Nếu không đề xuất một chế độ kế thừa mới, hỗn loạn sẽ không dừng lại.

Cuối cùng Thôi Ân Lệnh xuất hiện, nhưng vấn đề cũng đến, sau Thôi Ân Lệnh gia tộc không thể tan rã, không thể một đời thân, hai đời quen, ba đời vứt, quý tộc cần một lực lượng ngưng tụ mới.

Thế là chế độ sát cử cũng được chấp nhận rộng rãi, chỉ cần quý tộc nắm giữ quan chức, thì vẫn còn cách để ngưng tụ.

Hơn nữa, việc kế thừa chức vị đã phá vỡ giới hạn huyết thống, giữa các quý tộc còn có thể thông qua liên hôn, đảm bảo quan chức chỉ lưu truyền giữa mấy gia tộc lớn, hình thành nên thượng tam phẩm hào môn.

Tóm lại, chế độ kế thừa thay đổi cũng sẽ thay đổi tư duy của người nắm giữ tài nguyên.

Nói đơn giản là người đã nắm giữ tài nguyên nên làm thế nào để duy trì địa vị của mình, đồng thời lại có thể đảm bảo an toàn cho bản thân.

Điều này giống như trong tiểu thuyết huyền huyễn, một gia tộc có nội tình hùng hậu, nhân tài đông đúc, nhân vật chính làm sao mới có thể hạ gục họ.

Thông thường, gia tộc sẽ lần lượt kéo đến báo thù, giết cháu thì cha đến, giết cha thì ông đến, cuối cùng nhân vật chính lần lượt hạ gục họ, và trong quá trình này nhân vật chính lại gặp kỳ ngộ liên miên, không ngừng nhận được sức mạnh mới.

Tiểu thuyết là tiểu thuyết, vậy hiện thực thì sao.

Tiểu hàn làm thế nào mới có thể chính diện đánh bại đại tông.

Cũng cần kỳ ngộ, ví dụ như trên đất của tiểu hàn phát hiện mỏ sắt, nhanh chóng giàu lên, thực lực vượt qua đại tông.

Nếu không có kỳ ngộ thì sao.

Vậy thì chỉ có thể kẻ dưới lật đổ người trên, dùng những thủ đoạn không quang minh.

Hơn nữa, dù có kỳ ngộ, tiểu hàn trở thành đại tông rồi lại phải đối mặt với những tiểu hàn không có kỳ ngộ như thế nào.

Đại tông không thể chủ động giao ra tài nguyên của mình, điều này chẳng khác nào tự sát, cho nên không tự sát thì chỉ có thể bị người khác giết.

Thế là Thôi Ân Lệnh và chế độ sát cử cùng tồn tại, cuối cùng đã giải quyết vấn đề của đại tông.

Đại tông chia tài nguyên ra, nhưng vẫn có cách tiếp tục duy trì địa vị của mình, đó là bản thân phải làm một người con hiếu cháu hiền, nắm giữ quan chức, địa vị có thể ổn định.

Còn tiểu hàn nhận được gia sản, đồng thời họ cũng có thể nỗ lực làm một người con hiếu, cũng có cơ hội được tiến cử như nhau.

Mọi người đều hài lòng, hoàng đế có được nhân tài, đại tông có được sự bảo đảm, tiểu hàn có được tài nguyên sinh tồn, cả ba cùng có lợi.

Hơn nữa, quan chức là thứ hư ảo, có thể đột phá giới hạn của tài sản, có thể đoàn kết nhiều người hơn.

Trước đây là có bao nhiêu tài sản thì nuôi bấy nhiêu môn khách, nhưng bây giờ có thể đột phá giới hạn, để tiểu hàn có tài sản chủ động tìm đến.

Kế thừa tài sản đã không còn là quan trọng nhất, kế thừa quan chức mới là quan trọng nhất, họ không còn là quý tộc huyết thống, mà là môn phiệt.

Thế là có chế độ cửu phẩm trung chính, nhưng sự ngăn cách này cũng vô dụng.

Vào thời Nam Bắc triều, thanh kiếm của hàn môn cũng chưa hẳn là không sắc bén.

Thế là đến thời đại khoa cử, không có cách nào kế thừa nữa, chỉ có thể thi cử.

Tuy nhiên, vì kiến thức bị lũng đoạn, cộng thêm khoa cử cũng cần tiến cử, nên phần lớn quan chức vẫn nằm trong tay hào môn, và lúc này vẫn còn rất nhiều thương nhân giàu có, nhưng lại không có cách nào tham gia khoa cử.

Nhưng sự lũng đoạn kế thừa chức vị đã bắt đầu suy tàn.

Cuối cùng đến thời Tống, sự lũng đoạn của môn phiệt kết thúc, quan chức không còn do môn phiệt kế thừa lũng đoạn, hàn môn cũng có cơ hội tranh giành, thế là quý tộc và hàn môn hợp lại thành sĩ đại phu.

Nhưng lúc này sự tấn công của bách tính lại bắt đầu, thương nhân có tiền cũng muốn khoa cử, thợ thủ công kiếm được tiền cũng muốn khoa cử.

Đương nhiên, điều này cũng không tránh khỏi sự thanh tẩy của chiến tranh.

Chế độ kế thừa chính là một loại lũng đoạn, tài nguyên của thế hệ cha chỉ có thể truyền cho trưởng tử, người khác không được nhúng tay vào.

Tuy nhiên, cùng với sự phát triển, những thứ có thể kế thừa dần dần từ đất đai thực tế trở nên hư ảo, từ đất đai biến thành quan chức, từ quan chức biến thành một thái độ học tập.

Vạn vật đều là hạ phẩm, duy chỉ có đọc sách là cao quý, mặc dù đất đai và quan chức đều không thể lũng đoạn kế thừa mãi mãi, nhưng thái độ đối với việc học lại có thể truyền từ đời này sang đời khác.

Bởi vì mọi người đều tin rằng chỉ cần học giỏi là có thể nhận được tài nguyên.

Đây cũng là lý do tại sao một số quốc gia có thể chấp nhận giáo dục hưởng thụ, còn một số quốc gia lại không thể.

Chấp nhận giáo dục hưởng thụ là vì chế độ kế thừa đã lũng đoạn tài nguyên, học giỏi cũng không có tác dụng gì, giới tinh hoa có trò chơi kế thừa của riêng mình, không liên quan đến bách tính.

Còn không chấp nhận giáo dục hưởng thụ là vì có rất nhiều thứ không thể lũng đoạn thông qua kế thừa, những thứ này đều là mục tiêu để tranh đoạt.

Không nhất định là đất đai và tiền bạc thực tế, mà là một số thứ hư ảo, một số thứ hư ảo nhưng lại có thể đoàn kết mọi người.

Những thứ hư ảo này không có chủ nhân cụ thể, không thể từ cha kế thừa cho con, mỗi người đều có thể thông qua học tập để tranh đoạt, ai đoạt được thì là của người đó, người có năng lực thì được hưởng.

Cho nên điều quan trọng nhất không phải là những thứ hữu hình, không phải đất đai, không phải chức vị, mà là một thứ hư ảo, một thứ rất trừu tượng.

Một thứ trừu tượng nhưng lại có thể thu hút mọi người.

Đỗ Lan nói.

Địch Ny Toa hỏi: Là cái gì.

Ta cũng không biết.

Đỗ Lan nói: Có lẽ chính là bản thân sự trừu tượng.

Địch Ny Toa lườm Đỗ Lan một cái rồi nói: Tuy đất đai và chức vị không thể kế thừa, nhưng chúng là tài nguyên quan trọng để phân phối, làm sao có thể không quan trọng.

Ta đâu có nói là không quan trọng, ta nói là không phải quan trọng nhất.

Đất đai có thể đoàn kết đại tông và tiểu hàn, chức vị có thể đoàn kết hào môn và hàn môn, thiên lý có thể đoàn kết sĩ đại phu và bách tính, nhưng đất đai sẽ không đủ, chức vị có giới hạn, thiên lý cũng có ngày bị đánh bại, chỉ có sự trừu tượng mới có thể đoàn kết tất cả mọi người, và không thể bị đánh bại.

Nhưng ngươi cũng không biết sự trừu tượng rốt cuộc là gì.

Đạo mà có thể gọi tên thì không phải là Đạo vĩnh hằng, tên mà có thể gọi tên thì không phải là Tên vĩnh hằng, sự trừu tượng là thiên biến vạn hóa.

Đỗ Lan nghiêm túc nói, nhưng chỉ nhận lại thêm những cái lườm của Địch Ny Toa.

Đại tông và tiểu hàn, hào môn và hàn môn, sĩ đại phu và bách tính, người tham gia trò chơi ngày càng nhiều, đúng là không thể dùng tư duy thông thường để duy trì.

Nhưng nói đến trừu tượng thì lại quá trừu tượng.

Không sao, dù sao trên biển cả mới chỉ ở giai đoạn giữa đại tông, tiểu hàn và hào môn, hàn môn mà thôi, đất đai và chức vị vẫn có thể truyền từ đời này sang đời khác, cha là bác sĩ thì con cũng là bác sĩ, cha là luật sư thì con cũng là luật sư, cha là chính khách thì con cũng là chính khách.

Cho nên Ngải Tư và Vương Luffy nếu không đề xuất một chế độ kế thừa mới, biển cả rất khó thay đổi.

Trước hết phải phá vỡ chế độ lũng đoạn của quý tộc, sau đó mới có thể phân phối tài nguyên xuống dưới.

Chu Công phá vỡ chế độ anh chết em kế vị của nhà Thương, Hán Vũ Đế phá vỡ chế độ trưởng tử kế thừa từ thời nhà Chu.

Đương nhiên những luật kế thừa này đều là dành cho các chư hầu, hào cường, còn đối với gia đình bình thường muốn kế thừa thế nào thì kế thừa thế ấy, ảnh hưởng không lớn.

Nếu sửa đổi luật kế thừa, Vivi sẽ không thể trở thành nữ hoàng, còn Momonosuke cũng không thể trở thành tướng quân, rất nhiều người sẽ mất đi thân phận và địa vị vốn có.

Thậm chí Ngải Tư cũng không thể trở thành Vua Hải Tặc cha truyền con nối.

Đỗ Lan nói: Nhưng Ngải Tư đúng là người được chọn tốt nhất, giống như Chu Công, rõ ràng có thể kế thừa vương vị của anh trai, nhưng ông ấy đã không làm, trở thành tấm gương cho thiên hạ.

Chương 3517

Có thể làm Vua Hải Tặc nhưng lại không làm, lấy thân làm gương sẽ càng thúc đẩy chế độ kế thừa mới.

Địch Ny Toa cũng cảm thấy bây giờ đúng là cơ hội tốt để cải cách, có không gian phát triển, có thể đánh cược một phen.

Trạch Pháp hủy diệt thế giới một cách trực tiếp, cuối cùng lại thành tựu cho Vương Luffy, hắn đã đánh bại cao thủ một cách gọn gàng, sử dụng chiêu thức hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Người ngoài xem náo nhiệt, người trong nghề xem môn đạo, các cao thủ đều biết Vương Luffy đã dùng kỹ xảo gì, chính là cảnh giới cao nhất của Bá Vương Sắc Bá Khí, Thần Tị.

Hải quân trẻ tuổi này là ai.

Tại sao lại giống Mũ Rơm như vậy. 36.

Mọi người lần đầu tiên biết đến Vương Luffy, liên tục đặt ra nghi vấn.

Ngay cả Xích Khuyển cũng nghiêm túc xem hồ sơ của Vương Luffy, thiếu niên nhập ngũ, trong hải quân vẫn luôn không nổi bật, nhưng lý lịch của hắn lại chứng minh hắn là một con ốc vít của hải quân, chưa từng ở bộ phận nào lâu dài, mười năm kinh nghiệm nhập ngũ, hắn đã đi khắp bốn biển cùng các bộ phận khác nhau.

Lý lịch này hoàn toàn giống một quân nhân lão làng đã phục vụ mấy chục năm, chứ không phải một thanh niên khoảng hai mươi tuổi. 37.

Căn cứ vào lý lịch, hắn nhập ngũ ở Đông Hải, trong quân đội biểu hiện vẫn luôn bình thường, không ngờ lại lợi hại như vậy.

Chẳng lẽ hắn là đứa cháu thứ hai của Garp.

Xích Khuyển tự lẩm bẩm: Bất kể là ai, hắn chắc chắn không thể thoát khỏi liên quan với Garp, có thể trọng dụng hay không, phải do ta đích thân kiểm nghiệm.

Hải quân hiện tại thiếu cao thủ, nếu Vương Luffy có thể trọng dụng, Xích Khuyển cũng không muốn vì đối phương trông giống Luffy mà lãng phí một nhân tài.

Đối với đông đảo người bình thường, họ chỉ cảm thấy Trạch Pháp thật sự quá yếu, trình độ như vậy mà còn muốn hủy diệt thế giới.

Đúng là nói đùa.

Nhưng cũng có người lo lắng sẽ có kẻ bắt chước: Phương pháp hủy diệt thế giới của Trạch Pháp đã bị tiết lộ, vậy tiếp theo có còn người khác cho nổ các hòn đảo End Point không.

Cũng chưa chắc, dù sao năm tháng này thứ không thiếu nhất chính là những kẻ điên trong đầu toàn ý nghĩ hủy diệt.

Nhưng muốn hủy diệt cũng không sao, dù sao mọi người cùng nhau hủy diệt, đâu phải chỉ có chúng ta bị hủy diệt.

Chưa chắc, nói không chừng đã có người chuẩn bị sẵn tàu Noah, hoặc đã tìm được nơi ở an toàn trên Hồng Thổ Đại Lục.

Lo bò trắng răng, tôi còn mong được hủy diệt đây, vốn tưởng ngày mai không phải đi làm, giờ ngày mai vẫn phải tiếp tục đi làm, xui xẻo, xui xẻo, thật xui xẻo.

Người muốn hủy diệt thế giới rất nhiều, người có năng lực hủy diệt thế giới rất ít, đây là lý do thế giới vẫn còn tồn tại.

Trạch Pháp bị bắt, NEO Hải quân tuyên bố tan rã.

Nhưng Trạch Pháp không cho rằng mình sai, nhìn Vương Luffy trẻ tuổi, ông nói: Lúc ta còn trẻ như ngươi, ta cũng cho rằng hải quân là đúng, tham gia hải quân là đúng, cho rằng hải quân có thể bảo vệ thế giới, bảo vệ mọi người.

Nhưng kết quả ta đã sai lầm lớn, người trẻ tuổi, ngươi rất lợi hại, nhưng ngươi đã đi sai đường, hải quân căn bản không thể bảo vệ bất cứ thứ gì, hải quân bây giờ đã mục nát không thể cứu vãn.

Vương Luffy nhìn Trạch Pháp bị trói chặt, nhàn nhạt nói: Ta biết.

Nếu đã biết, tại sao còn tham gia hải quân.

Trạch Pháp không hiểu.

Chẳng lẽ cũng giống như ông, vì hải quân mục nát mà hủy diệt thế giới sao.

Vương Luffy nói: Ông cũng là hải quân, hơn nữa còn có rất nhiều người trẻ tuổi theo ông, nên biết rằng trong hải quân vẫn còn rất nhiều thanh niên có chí, thứ họ cần không phải là sự hủy diệt, mà là cần có người dẫn dắt họ.

Chính vì hải quân đã mục nát, nên càng cần có người bảo vệ những người trẻ tuổi trước khi họ bị mục nát, chỉ dẫn họ đến nơi an toàn.

Giống như ông, không phân biệt trắng đen, trực tiếp hủy diệt thế giới, ta không thể đồng tình.

Trạch Pháp nhìn những binh sĩ NEO Hải quân cũng bị bắt bên cạnh, họ đều là học trò của ông, đều là những người trẻ tuổi không đồng tình với hải quân, và phương hướng ông chỉ cho họ chính là hủy diệt.

Nếu ngươi không đồng tình với việc hủy diệt thế giới, vậy thế giới mới mà ngươi nói ở đâu.

Trạch Pháp hỏi.

Ở dưới chân chúng ta.

Vương Luffy nói: Hủy diệt thế giới không giải quyết được vấn đề căn bản, chân đạp thực địa, làm tốt việc của mình, mới là lựa chọn tốt nhất.

Thật nực cười, con đường ta đi qua còn nhiều hơn cây cầu ngươi đi qua, ngươi nghĩ nửa đời trước của ta không làm tốt việc của mình sao.

Chính vì ta làm quá tốt, nên mới khiến hải quân không chút kiêng dè mà cấu kết với hải tặc.

Trạch Pháp phẫn nộ nói: Gia đình của ta, học trò của ta đều bị hải tặc giết chết, nhưng hải quân đã làm gì.

Họ không những không truy bắt hải tặc, mà còn thừa nhận địa vị hợp pháp của hải tặc, Thất Vũ Hải chính là sự mỉa mai lớn nhất đối với những hải quân nghiêm túc.

Hải tặc không phải là thiện nam tín nữ, tuy rằng những người trẻ tuổi theo đuổi lý tưởng như Luffy cũng vì phản kháng hải quân mà làm hải tặc, nhưng Luffy là thiểu số.

Nhiều hải tặc hơn là những tên cướp biển ra khơi để giết người cướp của.

Luffy có thể theo đuổi lý tưởng là vì một loạt các sự trùng hợp, khiến cậu ta nhận được sự tài trợ của nhiều người giàu có.

Còn các hải tặc khác thì cần tự lực cánh sinh, cần đốt giết cướp bóc, rất khó nhận được sự tài trợ của người giàu.

Nếu không có tài trợ, Luffy cũng khó mà theo đuổi lý tưởng.

Rõ ràng đại bộ phận hải tặc không nhận được tài trợ, đều đi theo con đường cướp bóc.

Trạch Pháp chính là nạn nhân của hải tặc, ông chỉ hy vọng hải quân có thể nghiêm trị hải tặc, kết quả lại lần lượt thất vọng, cuối cùng hải quân thậm chí còn thừa nhận địa vị của hải tặc, thật sự nực cười.

Hải tặc ngày càng nhiều, chỉ có thể nói rằng sự lưu động tài nguyên của hải quân đã có vấn đề.

Nói cho cùng là lỗi của hải quân, thứ ông muốn hủy diệt không phải là thế giới, mà là hải quân cũ kỹ mục nát.

Vương Luffy nói thẳng.

Trạch Pháp nhìn chằm chằm Luffy, dường như muốn nhìn rõ đối phương có thật lòng hay không.

Có thể thấy Vương Luffy rất nghiêm túc, thế là ông nói: Xem ra ngươi quả thực có phương hướng của riêng mình, nhưng ta không cho rằng ngươi có thể thay đổi được gì.

Trong cuộc đời dài đằng đẵng của ta, điều quan trọng nhất ta học được chính là nhân loại không bao giờ rút ra bài học, bất kể ngươi nỗ lực thế nào, cuối cùng con người cũng sẽ mục nát, con người chính là một loại sinh vật vô phương cứu chữa như vậy.

Đó là ông, ông làm không được, ông không thể thay đổi, liền nói toàn bộ nhân loại đều yếu đuối như ông, đây là lấy bụng ta suy ra bụng người.

Vương Luffy nói: Thế giới này vẫn có người có thể kiềm chế dã tâm của mình, đi con đường đúng đắn, cuối cùng khai sáng một thời đại, trở thành đối tượng được hậu thế ca tụng.

Trạch Pháp tự nhiên không bị thuyết phục, chỉ nói: Ngươi vẫn còn quá trẻ, sự thật sẽ vả vào mặt ngươi.

Vương Luffy rất bình tĩnh nói: Đúng vậy, cứ để sự thật lên tiếng.

Lịch sử chính là nhân loại vẫn đang tiếp tục phát triển, chứ không hề dậm chân tại chỗ.

Trạch Pháp chỉ cười lạnh ha ha, rõ ràng không thừa nhận nhân loại đang tiến bộ, chỉ cho rằng nhân loại đang không ngừng lặp lại bi kịch.

Thực ra không phải là luôn lặp lại, bởi vì lúc đầu không phải ai cũng có tư cách tham gia vào bi kịch.

Anh và em trai, đại tông và tiểu hàn, hào môn và hàn môn, sĩ đại phu và bách tính.

Người bình thường ban đầu là nô lệ, sau đó là dân tự do, tiếp theo là bách tính, việc tranh đoạt tài nguyên đúng là giai điệu chính, nhưng số người tham gia ngày càng nhiều.

Người có tư cách kế thừa và sử dụng tất cả tài nguyên từ ban đầu chỉ là anh em, cuối cùng lan rộng ra tất cả mọi người.

Sự thay đổi là vô cùng to lớn, và sự thay đổi to lớn này chính là kết quả đấu tranh của từng thế hệ.

Từ việc em trai thách thức anh trai, đến tiểu hàn thách thức đại tông, từ hàn môn thách thức hào môn, đến bách tính thách thức sĩ đại phu. 38.

Thoạt nhìn không rút ra bài học, vẫn luôn đấu tranh, nhưng thực ra người đấu tranh đang thay đổi, phạm vi đấu tranh cũng ngày càng lớn, năng lượng mà cuộc đấu tranh kích phát cũng ngày càng mạnh mẽ. 39.

Cho nên kinh nghiệm đấu tranh cũng vẫn luôn được cập nhật, tuy có một số mưu kế kinh điển không thay đổi, nhưng hình thức tổ chức, ý thức hệ. 40. vẫn luôn thay đổi.

Trạch Pháp bị đưa đến tổng bộ, sau đó Vương Luffy bị đưa đi gặp

Xích Khuyển.

Lúc hai người chia tay, Trạch Pháp nói với Vương Luffy: Người trẻ tuổi, hãy bảo trọng, hy vọng ngươi không bị hiện thực nực cười đánh bại.

Vương Luffy không trả lời, đến trước mặt Xích Khuyển.

Xích Khuyển đánh giá Vương Luffy, không thể không thừa nhận là giống Luffy như tạc, cơ bản không có gì khác biệt, thậm chí năng lực trái ác quỷ của Vương Luffy cũng tương tự trái Gomu Gomu.

Hắn hỏi: Vương Luffy, ngươi và Garp có quan hệ gì không.

Không có quan hệ, ta chỉ rất trùng hợp trông giống hệt cháu trai của Garp.

Vương Luffy nói.

Ta thấy đây không phải là trùng hợp, có lẽ ngươi là đứa cháu thất lạc của ông ta.

Xích Khuyển nhìn chằm chằm Vương Luffy nói: Cũng có thể ngươi đang nói dối.

Tại sao ta phải nói dối.

Chẳng lẽ hải quân còn có ưu điểm gì đáng để người như ta lưu luyến sao.

Hải quân ngay cả một lão tướng như Trạch Pháp cũng không thể giữ lại, không thể giữ được trái tim của họ, sức hút đối với người trẻ tuổi càng lúc càng giảm, chẳng lẽ ta sẽ vì ở lại hải quân mà nói dối sao.

Nguyên soái, ngài đang coi thường ta, hay là đang đánh giá quá cao hải quân.

Vương Luffy không hề khách khí.

Lần này đến lượt Xích Khuyển ngẩn người, trong mắt hắn chính nghĩa của hải quân vẫn là sự tồn tại đỉnh cao trên biển cả, hắn chưa từng nghĩ rằng đối với người trẻ tuổi, chính nghĩa của hải quân có còn sức hút hay không.

Rõ ràng sức hút không lớn, rất nhiều người chỉ xem việc tham gia hải quân như một công việc kinh doanh.

Đối mặt với Vương Luffy không chút nể mặt như vậy, Xích Khuyển cũng không biết nên nói gì cho phải.

Xích Khuyển nghi ngờ thân phận của Vương Luffy, Vương Luffy thẳng thắn nói rằng hải quân không quan trọng đến mức khiến hắn phải nói dối, hắn không phải cháu của Garp, đã nói không phải thì chính là không phải.

Xích Khuyển nhìn thái độ kiêu ngạo của Vương Luffy, không vui nói: Nếu hải quân không có sức hấp dẫn, vậy tại sao ngươi còn nhập ngũ.

Bởi vì có người khác đưa tôi đến, và thái độ của tôi là đã làm thì phải làm cho tốt, không thể bỏ dở giữa chừng.

Vương Luffy cho biết mình chỉ đang đi con đường mà người khác đã sắp đặt cho mình, chứ không phải thật sự yêu thích hải quân.

Đối mặt với thái độ này, Xích Khuyển không khỏi nhìn chằm chằm đối phương, dường như muốn thông qua cửa sổ tâm hồn để nhìn thấu trái tim thật của Vương Luffy.

Chương 3518

Rõ ràng là một hải quân có thực lực, nhưng thái độ với hải quân lại qua loa như vậy.

Nếu mình ép buộc đối phương, nói không chừng Vương Luffy sẽ lập tức rời khỏi hải quân, mười phần thì có đến chín phần sẽ trở thành hải tặc.

Nghĩ đến đây, Xích Khuyển hiếm khi dịu giọng, dùng ngữ khí hòa ái hỏi: Ngươi có thái độ gì với chính nghĩa của hải quân.

Lý thuyết rất hay, thực tiễn một mớ hỗn độn.

Vương Luffy thẳng thắn nói, đây là lần đầu tiên hắn thể hiện thái độ của mình trước mặt cấp cao của hải quân.

Chính nghĩa của hải quân là duy trì trật tự, chỉ cần mọi người đều tuân thủ quy tắc trò chơi, thì trật tự trên biển cả sẽ mang lại hòa bình lâu dài.

Nhưng trên thực tế, không ai hài lòng cả.

Xem ra ngươi có lý giải của riêng mình về chính nghĩa, không cần lo lắng, hôm nay trong văn phòng chỉ có ngươi và ta, hãy nói chi tiết về lý giải của ngươi.

Xích Khuyển lại rất tò mò xem đối phương có thể nói ra đạo lý gì.

Tám trăm năm trước.

Vương Luffy cũng không khách khí, nói là nói, vừa mở miệng đã là tám trăm năm trước.

Xích Khuyển cũng ngẩn người, đối phương thật đúng là dám nói, hy vọng không phải là thông tin bất hợp pháp về lịch sử.

Đương nhiên Vương Luffy không phải muốn nói về lịch sử trống, chỉ nói: Tám trăm năm trước, những người khai phá của Chính Phủ Thế Giới đã nắm giữ một lượng lớn đất đai, giành được quyền sở hữu đất đai, quyền nhân sự, quyền kinh tế, có thể trực tiếp kiểm soát đất đai, trực tiếp giám sát sản xuất của nông dân.

Sau đó họ truyền những tài nguyên này từ đời này sang đời khác, con trai của vua vẫn là vua, con trai của quý tộc tiếp tục là quý tộc.

Trước đây khai phá biển cả, gia tộc do con trai cả kế thừa, con trai thứ có thể ra ngoài chiếm lĩnh đất đai mới.

Nhưng như vậy, trật tự có thể ổn định, lúc này thu nhập của vua và quý tộc trực tiếp đến từ lao động của thần dân, thần dân canh tác công điền là có thể nuôi sống vua và quý tộc, cũng có thể tự nuôi sống mình.

Xích Khuyển ngẩn người, một hải quân trẻ tuổi đang dạy cho hắn một bài lịch sử, hơn nữa còn giảng từ mối quan hệ phân phối cơ bản nhất.

Vương Luffy giảng thuật lịch sử từ sự thay đổi của chế độ kế thừa và chế độ thuế khóa.

Thuế, không phải từ đầu đã thu tiền, bởi vì ban đầu bách tính không có tiền, thậm chí không có đất đai, đất đai toàn bộ là của lãnh chúa.

Cho nên sức lao động của bách tính chính là thuế, bách tính phải canh tác công điền, lao động trên công điền chính là thuế.

Sau này mới phân ra lao dịch và thuế ruộng.

Cùng với việc mở rộng đến cực hạn, đã không còn đất đai mới, nhưng vua và quý tộc vẫn cứ sinh con đẻ cháu đời đời, thế là chỉ có thể phong đất công của mình, thế là đất đai vốn thuộc về một lãnh chúa, bị chia nhỏ cho một lượng lớn lãnh chúa nhỏ.

Lúc này đất công của lãnh chúa lớn đã xa xa không đủ, thế là lãnh chúa lớn chỉ có thể yêu cầu lãnh chúa nhỏ cống nạp, hoặc là nộp lương thực theo mẫu đất, phương thức thu thuế bắt đầu thay đổi.

Vương Luffy tiếp tục nói.

Bởi vì không còn đất đai mới, lãnh chúa lớn chỉ có thể phong đất công vốn thuộc về mình ra ngoài, nhưng điều này lại dẫn đến đất công không ngừng thu hẹp, không thể không thu thuế của lãnh chúa nhỏ.

Lúc này mục tiêu thu thuế không phải là nông dân, mà là lãnh chúa nhỏ.

Mà lãnh chúa nhỏ trực tiếp quản lý đất đai, thu hoạch, nộp thuế theo mẫu, nhưng vẫn là nông dân sản xuất.

Vẫn chưa kết thúc, dân số vẫn không ngừng tăng lên, nhưng quyền thu thuế và quyền sở hữu đất đai đều nằm trong tay các quý tộc lớn nhỏ, họ truyền từ đời này sang đời khác, truyền thừa quyền lợi của mình cho con trai cả, những đứa con khác không có tư cách kế thừa, thế là xuất hiện một lượng lớn thảo mãng.

Những thảo mãng này không có tư cách kế thừa tài nguyên để sinh tồn, thế là chỉ có thể tham gia hải quân.

Nhưng hải quân cũng không thể nuôi sống tất cả mọi người, thế là càng nhiều thảo mãng trở thành hải tặc.

Thế là dựa theo việc thu thuế, có quyền kế thừa và không có quyền kế thừa khác nhau, chia thành Chính Phủ Thế Giới, quý tộc lớn nhỏ, và thảo mãng.

Biểu cảm của Xích Khuyển rất bất đắc dĩ, bởi vì đây chính là bản chất của vấn đề, đã không còn gì để chia, nhưng những người không có gì cả lại vẫn đang tăng lên.

Những người này đều là hậu duệ của quý tộc, nhưng không có quyền kế thừa, cũng không thể có thu nhập từ thuế, thế là liều mình trở thành tội phạm phá hoại sự ổn định xã hội.

Ai bảo họ không có quyền kế thừa chứ, không phạm tội thì có thể làm gì.

Đương nhiên những điều này không liên quan đến bách tính, bách tính vẫn là công cụ lao động trên đất đai, số lượng bách tính nhiều lên, còn có thể phát triển thủ công nghiệp.

Các xưởng thủ công nghiệp ban đầu đều là nô lệ làm việc, trong nhà một quý tộc nhỏ cũng có thể có mấy chục người làm thủ công nghiệp.

Thủ công nghiệp cần nguyên liệu, cần công cụ sản xuất, còn cần thị trường, rất dễ hình thành lũng đoạn, thảo mãng rất khó so sánh về chi phí với xưởng của quý tộc nhỏ, trừ phi thảo mãng tự mình từ bỏ thân phận, giống như bách tính làm một người lao công.

Nhưng thảo mãng chắc chắn không muốn, tại sao cùng là hậu duệ quý tộc, người khác ăn ngon mặc đẹp, mình lại phải chịu khổ như bách tính.

Tại sao tài sản của gia tộc không cho mình kế thừa.

Đương nhiên là vì người ta là đại tông, mình là tiểu hàn, tiểu hàn không nhận được tài nguyên, cuối cùng trở thành thảo mãng.

Lúc này sẽ có người hỏi, nếu đại tông không có con trai, chỉ có con gái thì làm sao.

Ở Nhật Bản còn có chế độ con nuôi, gả con gái cho con nuôi là được.

Đây cũng là lý do tại sao trong rất nhiều tác phẩm nhị thứ nguyên lại có tình tiết anh em loạn luân, bởi vì việc con nuôi của gia tộc võ sĩ kết hôn với chị em gái là phổ biến.

Cho nên bản chất của vấn đề chính là rất nhiều thảo mãng tuy sinh ra trong gia đình quý tộc, nhưng không có quyền kế thừa, thế là chỉ có thể liều mình, họ phải kẻ dưới lật đổ người trên, nếu không sẽ rơi vào cảnh làm bách tính.

Ngươi nói không sai.

Nếu muốn ngăn chặn thảo mãng, hoặc là tăng thuế, hoặc là nới lỏng quyền kế thừa.

Xích Khuyển nói.

Nhưng bất kể phương pháp nào cũng phải ra tay với đại quý tộc.

Vương Luffy nói: Hải quân căn bản không làm được, đây mới là nguyên nhân căn bản khiến hải quân không ngừng suy bại.

Cho nên hải quân không có tương lai.

Xích Khuyển thầm nghĩ cũng không phải là không có tương lai, bởi vì còn có những lối thoát khác: giảm bớt dân số, hoặc tìm ra một công nghệ khai sáng thời đại mới, vẫn có thể tiếp tục duy trì.

Giảm bớt dân số, Thanos bấm like.

Còn về việc tìm ra công nghệ mới, khai phá thêm nhiều đất đai, cũng không phải là không thể, dù sao đáy biển và vũ trụ đều là những hướng khai thác tốt, thậm chí còn có Hồng Thổ Đại Lục là một cục xương khó gặm.

Dưới tiền đề không động đến thuế và luật kế thừa, Xích Khuyển nghĩ ra hai cách, đương nhiên nếu bắt buộc phải chọn một trong hai giữa thuế và luật kế thừa, hắn sẽ chọn tăng thuế, tuyệt đối không động đến luật kế thừa.

Bởi vì động đến luật kế thừa là động đến nền móng.

Chế độ trưởng tử kế thừa thay thế chế độ anh chết em kế vị, trực tiếp là thay đổi triều đại.

Chế độ sát cử và Thôi Ân Lệnh thay thế chế độ trưởng tử, cũng gần như là thay đổi triều đại.

Chế độ khoa cử thay thế chế độ sát cử và Thôi Ân Lệnh, cũng tương tự như vậy.

Những người ủng hộ và phản đối đều sau khi tàn sát lẫn nhau, cuối cùng mới đưa ra một phương án trung hòa, sau đó hai bên tiếp tục tranh đấu, cuối cùng bên hiệu quả hơn giành chiến thắng.

Nếu không tàn sát, trưởng tử chiếm ưu thế về quyền kế thừa sao có thể buông tay.

Tài nguyên của mình là do tổ tiên đánh chiếm được, tại sao phải giao ra.

Mình kế thừa tài nguyên, hợp lý hợp pháp, nền tảng vững chắc không thể phá vỡ.

Muốn động đến luật kế thừa, phải xem thanh kiếm trong tay thảo mãng có đủ sắc bén không.

Hàn môn thật sự dám giết người, bởi vì họ không có gì cả, chân đất không sợ đi giày.

Kết quả của cuộc tàn sát cuối cùng, chính là hàn môn có được cơ hội khoa cử, đồng thời chế độ trưởng tử kế thừa cũng vẫn có thể tiếp tục sử dụng, nhưng nếu trưởng tử không có công danh, thì sẽ suy bại như Giả phủ trong Hồng Lâu Mộng.

Cho nên trưởng tử cũng phải đầu tư giáo dục bồi dưỡng nhân tài khoa cử của mình, cuối cùng hai bên tranh đấu dưới chế độ khoa cử, dần dần hình thành nên giai cấp sĩ đại phu, tranh đoạt quyền kế thừa tài nguyên lẫn nhau.

Mà trên biển cả không có khoa cử, chỉ có đại tông và tiểu hàn, hào môn và hàn môn, hai bên chỉ có thể tàn sát lẫn nhau.

Trưởng tử của đại quý tộc có thể hợp pháp kế thừa một lượng lớn tài nguyên, luật kế thừa không cho thảo mãng cơ hội, thế là thế giới đại loạn.

Con đường mà Xích Khuyển có thể chọn rất ít, hoặc là thay đổi luật kế thừa, hoặc là tăng thuế, hoặc là giảm bớt dân số, hoặc là tìm ra hướng mở rộng mới.

Xích Khuyển nhìn chàng trai trẻ trước mặt, chiều sâu suy nghĩ của đối phương vượt xa hắn, đã chạm đến nền tảng của xã hội.

Nói cho cùng, tài nguyên và công cụ sản xuất đã được phân phối xong từ thời tổ tiên, truyền từ đời này sang đời khác, đại tông quý tộc không muốn buông tay, vậy những tiểu hàn sinh ra trong gia đình quý tộc nhưng không có quyền kế thừa phải làm sao.

Chương 3519

Đều là một mẹ sinh ra, tại sao có người có thể kế thừa tài nguyên, còn mình chỉ có thể tay trắng.

Đều là Thiên Long Nhân có tư chất, ai cao quý hơn ai.

Thảo mãng muốn trỗi dậy, muốn phạm tội.

Nếu đã không cho kế thừa, vậy thì cướp.

Quyền kế thừa là nền móng của quan hệ phân phối, tám trăm năm trước hai mươi quốc gia thành lập Chính Phủ Thế Giới, hoàng thất và quý tộc của hai mươi quốc gia đó truyền từ đời này sang đời khác, trưởng tử kế thừa đại tông, thứ tử ra ngoài tự lập tiểu hàn, sau đó tiểu hàn tiếp tục phân chia lớn nhỏ, giống như cành cây phân nhánh.

Đối với việc mở rộng mà nói, điều này không khác gì có thần trợ giúp, bởi vì thế giới bên ngoài rất lớn, chỉ cần đi chiếm đoạt đất đai là có thể xây dựng địa vị của riêng mình.

Nhưng tám trăm năm đã trôi qua, đất đai đã chia xong hết, những thứ tử sinh ra bây giờ không có gì cả, chỉ có một mạng sống, một thân sức lực, và một dã tâm.

Xích Khuyển trầm mặc, đối mặt với vấn đề nền tảng xã hội này, hắn căn bản không giải quyết được.

Đây không phải là chuyện bắt mấy tên hải tặc là có thể giải quyết, đây là động đến nền móng của xã hội, động đến nền móng thì phải xây dựng lại một bộ quy tắc mới, hắn là một võ phu, làm sao có bản lĩnh làm được.

Cho nên tốt nhất là nên xem xét từ các hướng khác, có lẽ có thể lợi dụng kế hoạch của Trạch Pháp để tiêu diệt một nhóm người, đẩy lùi lịch sử về tám trăm năm trước.

Xích Khuyển nhìn Vương Luffy, đối phương rất rõ ràng nguyên nhân căn bản của mâu thuẫn, cho nên không hề xem trọng hải quân, bèn hỏi: Vậy ngươi chuẩn bị làm gì trong hải quân.

Nếu ngươi đã nhìn thấy nguyên nhân căn bản của mâu thuẫn, là muốn thay đổi sao.

Hay là ngươi chỉ muốn sống qua ngày.

Trong nội bộ hải quân cũng có rất nhiều thảo mãng, sức mạnh của những người này là cần thiết.

Vương Luffy nói: Chúng ta sẽ làm những việc chúng ta nên làm trong thời đại này.

Cái gì mới là việc các ngươi nên làm.

Xích Khuyển nghiêm túc hỏi.

Trỗi dậy.

Vương Luffy trả lời đơn giản.

Xích Khuyển thầm nghĩ đối phương chẳng lẽ thật sự muốn thay đổi quan hệ kế thừa của Thiên Long Nhân.

Làm thế nào.

Thiên Long Nhân chắc chắn sẽ không chịu từ bỏ, bèn nói: Thiên Long Nhân sở dĩ nắm giữ nhiều tài nguyên như vậy, là vì tổ tiên của họ đã lập công, họ căn bản sẽ không buông tay.

Nếu muốn thay đổi, tất sẽ gây ra chiến tranh.

Chiến tranh chưa bao giờ thay đổi.

Vương Luffy bình tĩnh nói.

Xích Khuyển nói: Hải quân sẽ bảo vệ trật tự của Thiên Long

Nhân, ngươi lại muốn dùng hải quân để đối kháng Thiên Long Nhân, sẽ không thành công đâu.

Chúng ta chiến đấu vì chính nghĩa, không phải vì Thiên Long Nhân.

Chính nghĩa của hải quân sẽ thai nghén ra nội hàm mới, có thể thay da đổi thịt.

Vương Luffy nói.

Xích Khuyển cảm thấy đối phương còn khó đối phó hơn cả Aokiji, Kizaru, Fujitora, Ryokugyu.

Vốn tưởng rằng những người mới như Fujitora, Ryokugyu đã đủ cực đoan, bây giờ mới biết người cực đoan thực sự ẩn giấu trong nội bộ hải quân chính là Vương Luffy, ánh mắt của đối phương trực tiếp nhắm vào nền tảng của xã hội, muốn dấy lên một trận tinh phong huyết vũ trên toàn thế giới.

Fujitora, Ryokugyu là cực đoan thực thi chính nghĩa, một người cho rằng hải tặc đều đáng chết, một người cho rằng tất cả các quốc gia không gia nhập liên minh Chính Phủ Thế Giới đều đáng chết, dù sao cũng đều là cực đoan bảo vệ chính nghĩa, nhưng họ không động đến nền tảng của chế độ kế thừa, suy nghĩ của họ là tiêu diệt dân số, dành không gian cho các quốc gia liên minh của Chính Phủ Thế Giới, như vậy trật tự chính nghĩa sẽ có thể ổn định.

Thậm chí cả Tứ Hoàng cũng không nghĩ đến việc trực tiếp thay đổi chế độ kế thừa, hiện tại chỉ có Vương Luffy là thật sự đề xuất vấn đề này.

Nếu làm được, Vương Luffy chính là Chu Công, cũng có thể là Hán Vũ Đế, Đổng Trọng Thư, Chu Hi, được thờ trong thái miếu.

Anh chết em kế vị, đại tông và tiểu hàn, hào môn và hàn môn, sĩ đại phu và bách tính.

Ban đầu con trai không có quyền kế thừa, trừ phi các chú các bác đều chết hết, nhưng vấn đề là anh em đều chết hết, là con trai của anh kế thừa, hay là con trai của em kế thừa.

Điều này không rõ ràng, kết quả sẽ gây ra tranh đấu.

Sau đó là chế độ trưởng tử kế thừa của Chu Công, đại tông và tiểu hàn bắt đầu phân chia, nhưng cuối cùng đất đai đều chia hết, tiểu hàn không được chia gì cả.

Sau Thôi Ân Lệnh, hào môn kế thừa quan chức, có thể chủ đạo chính sách, thế là đại tông và tiểu hàn đều có thể đoàn kết lại, hình thành nên môn phiệt.

Thời nhà Chu, tiểu hàn đoàn kết bên cạnh đại tông, hoàn toàn là vì Chu lễ quy định, không có nguyên nhân đặc biệt nào, hoàn toàn dựa vào tự giác.

Nhưng rõ ràng chỉ dựa vào tự giác là không được, khắc kỷ phục lễ hoàn toàn là suy nghĩ quá nhiều.

Đến sau thời Hán Vũ Đế, chế độ sát cử phổ biến, đại tông có thể tiến cử con cháu của mình đi làm quan viên triều đình để dẫn dắt chính sách, như vậy tiểu hàn có thể đoàn kết lại, bởi vì đại tông có thể làm cho chính sách có lợi cho tiểu hàn, đồng thời người có năng lực trong tiểu hàn cũng có cơ hội được tiến cử.

Địa vị của đại tông và tiểu hàn có thể thay đổi, ai giành được chức vị, ai xây dựng chính sách, người đó là đại tông, những người khác đều phải theo đại tông, hay nói đúng hơn là theo chính sách.

Nhưng sau này có chế độ cửu phẩm trung chính, việc kế thừa chức vị bị giới hạn giữa các hào môn, đó là sự lũng đoạn hoàn toàn.

Thế là những người lũng đoạn chức vị là hào môn, không có là hàn môn.

Tiếp theo là khoa cử, hào môn không thể kế thừa quan chức, hào môn và hàn môn đều phải thi cử.

Ai đỗ đạt công danh, người đó chủ đạo chính sách, cho nên hàn môn và hào môn đều phải liều mạng đầu tư giáo dục, cố gắng giành được công danh.

Hào môn và hàn môn tranh đấu trong cùng một quy tắc trò chơi, cuối cùng hình thành nên giai cấp sĩ đại phu.

Thế là có câu nói nổi tiếng Bệ hạ cùng sĩ đại phu chung trị thiên hạ, chứ không phải cùng bách tính chung trị thiên hạ.

Lúc này công danh không thể kế thừa, ngược lại cùng với sự tiến hóa của khoa cử, còn xuất hiện chế độ bãi miễn.

Tức là sĩ đại phu nếu làm sai chuyện còn bị bãi miễn, phải cẩn trọng lời nói và hành động.

Và lúc này cho dù tước vị quý tộc có thể kế thừa, nhưng người chủ đạo chính sách cũng đã không còn là quý tộc nữa, mà là sĩ đại phu.

Công danh của sĩ đại phu thì không thể kế thừa, chỉ có thể không ngừng thi cử.

Nhưng sau này thân phận sĩ đại phu cũng xuất hiện sự lũng đoạn, chia thành tịch nóng và tịch lạnh.

Sĩ đại phu ba đời không đỗ đạt công danh sẽ trở thành tịch lạnh, muốn thi cử lại phải mạo danh.

Tuy nhiên chỉ cần có tiền, những chuyện này đều là vấn đề nhỏ, trực tiếp tìm một tịch nóng để dựa dẫm là được.

Cho nên đến thời nhà Thanh, hướng đi của chính sách đã không còn hoàn toàn do sĩ đại phu quyết định, rất nhiều đại thương nhân đều điên cuồng đầu tư giáo dục, bồi dưỡng nhân tài, hy vọng có thể thông qua nhân tài để làm cho chính sách hướng về phía mình.

Tấn thương, Huy thương đều đầu tư rất nhiều.

Cho nên khoa cử cũng tương ứng chia ra bảng nam bắc, không thể thật sự để tất cả đều do người có tiền quyết định hướng đi của chính sách.

Đến thời Minh Thanh, cuộc đối kháng giữa sĩ đại phu và bách tính có tiền đã bắt đầu, đương nhiên lúc này bách tính không có tiền vẫn không có tư cách tham gia tranh đoạt.

Tóm lại, từ ban đầu là kế thừa đất đai và tài nguyên, đến sau này là kế thừa chức vị, đến sau này tài sản có thể kế thừa nhưng hướng đi của chính sách lại cần phải tranh đoạt.

Bởi vì chính sách có thể quyết định người có tiền có thể tiếp tục kiếm tiền hay không.

Từ sự thịnh suy của Tấn thương, Huy thương là có thể biết không có việc kinh doanh nào có thể kiếm tiền mãi mãi, đặc biệt là khi chi phí ngày càng cao, cho nên họ hy vọng chính sách có thể có lợi cho mình, như vậy có thể tìm được những hạng mục kiếm tiền mới.

Để có thể truyền lại tài sản của mình từ đời này sang đời khác, họ cần chính sách, điều này đòi hỏi họ phải đi tranh giành.

Không giành được, bị tịch thu gia sản cũng là chuyện trong phút chốc.

Hồng Lâu Mộng chính là như vậy, Giả phủ lập chiến công, phú quý bức người.

Nhưng vì họ từ đời này sang đời khác đều không có cách nào giành được hướng đi chính sách có lợi cho mình, cuối cùng thu không đủ chi, trực tiếp bị tịch thu gia sản.

Cho nên tài sản có thể kế thừa, nhưng công danh không thể kế thừa, hướng đi chính sách càng không thể kế thừa.

Mà công danh và hướng đi chính sách, hàn môn có thể tranh, thương nhân có thể tranh, phú nông cũng có thể tranh.

Vương Luffy rất rõ ràng trên biển cả này, không chỉ tài sản có thể kế thừa, công danh cũng có thể kế thừa, vậy thì hướng đi của chính sách tự nhiên cũng có thể kế thừa.

Chương 3520

Không phải nói một chính sách làm hỏng rồi, thì phải có người chịu trách nhiệm, không ai sẽ chịu trách nhiệm, bởi vì những thứ này đều là kế thừa.

Chính sách trước làm hỏng, chính sách tiếp theo vẫn là chính khách của cùng một gia tộc đề xuất, vẫn sẽ tiếp tục thúc đẩy những chính sách tương tự.

Bởi vì loại chính sách này có lợi cho gia tộc của mình, làm hỏng rồi cũng phải tiếp tục thúc đẩy.

Tất cả đều có thể kế thừa, vậy thì một lượng lớn thảo mãng sẽ không có cơ hội giành được công danh, càng không thể nhận được sự ủng hộ của chính sách, thế là họ ngoài việc ra khơi làm hải tặc còn có thể làm gì.

Bởi vì họ cũng biết Thiên Long Nhân cấp cao sẽ không từ bỏ quyền kế thừa, chỉ có thể dùng bạo lực để cướp đoạt.

Trên biển cả, đất đai và chức vị vẫn là di truyền, ai nắm giữ chức vị, người đó có thể kiểm soát chính sách.

Ví dụ như phát động Lệnh Đồ Ma đối với một khu vực nào đó, chỉ cần có cớ là được.

Dù Xích Khuyển đã trở thành Nguyên soái Hải quân, cũng vẫn phải tuân theo mệnh lệnh, hắn với tư cách là một hải quân cũng bị quy tắc trò chơi kiểm soát, không thể thay đổi, chỉ có thể bất lực nhìn tình hình ngày càng tồi tệ.

Xích Khuyển nghe xong lời của Vương Luffy về sự trỗi dậy của thảo mãng, không nói thêm gì nữa, chỉ bảo đối phương rời đi.

Hắn biết hai người chí hướng khác nhau, không thể hợp tác.

Bản thân hắn chỉ có thể bảo vệ chính nghĩa, tấn công hải tặc, không thể thay đổi nền tảng kế thừa.

Tài nguyên trên biển cả đều do những người sáng lập Chính Phủ Thế Giới đánh chiếm được, cho nên con cháu hậu duệ của họ mới có thể hưởng thụ đãi ngộ của Thiên Long Nhân.

Tại sao lịch sử lại có thể lung lay địa vị của Thiên Long Nhân.

Có lẽ là vì nó có thể chứng minh tổ tiên của họ lên ngôi không chính đáng, không có quyền kế thừa hợp pháp.

Nếu tổ tiên của Thiên Long Nhân đã phản bội Thần Mặt Trời Nika, chia cắt thiên hạ vốn thuộc về Nika, lại không nói rằng thiên hạ là của người có đức, nên mới phải lén lén lút lút, che che đậy đậy, làm ra vẻ.

Ngươi đi đi.

Xích Khuyển biết Vương Luffy người này không thể trọng dụng, dùng rồi chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề, nhưng hắn cũng có lòng yêu tài, không nói thêm gì nữa.

Vương Luffy hành lễ rồi quay người rời đi, thầm nghĩ Xích Khuyển chung quy không có dũng khí lay chuyển thế giới, giới hạn của hắn cũng chỉ là Tổng soái Hải quân, không thể có tầm nhìn bao quát thiên hạ.

Thế giới trở nên như thế này, không ra tay từ gốc rễ là không được. 41.

Vương Luffy sở dĩ vẫn luôn không hành động, chính là để nghiên cứu luật kế thừa ở các nơi, sau đó mới có thể nhắm đúng mục tiêu.

Hắn thậm chí còn nghiên cứu cả việc kế thừa trong thế lực của

Ngải Tư, cũng không thay đổi chế độ trưởng tử kế thừa, tức là khi Ngải Tư còn sống có thể bổ nhiệm người mới, nhưng khi hắn chết đi thì tất cả vẫn phải do quý tộc kiểm soát, chắc chắn sẽ người chết chính sách tắt.

Bởi vì thảo mãng có thể truyền thừa tài nguyên và chức vụ của mình xuống, trưởng tử của họ có thể kế thừa tất cả.

Đợi Ngải Tư chết đi, con cái của những thảo mãng trỗi dậy sẽ trở thành Thiên Long Nhân cấp cao, kẻ diệt rồng sẽ biến thành ác long.

Mặc dù Vương Luffy tuyên truyền tự đấu tranh, nhưng chỉ dựa vào tự giác là không được, phải phá vỡ chế độ kế thừa, xây dựng một chế độ kế thừa mới mới được.

Nhưng việc cũ đi mới đến lại đầy gian nan, ngay cả thảo mãng cũng muốn lập công, để lại giang sơn cho con cháu.

Khó quá.

Vương Luffy chỉ cảm thấy mình đã chọn một con đường đầy chông gai, căn bản không thể đi tiếp.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa vẫn luôn quan sát, trong khi băng Luffy vẫn đang nâng cao võ lực, thì những người tiên phong của thiên hạ đã suy nghĩ làm thế nào để mang lại thái bình cho thiên hạ, đã chạm đến bản chất.

Cho nên lúc này vẫn phải cướp bóc.

Đỗ Lan biết không cướp là không được.

Địch Ny Toa vô cùng đồng tình: Có hòn đảo có lợi thế về muối sắt, có hòn đảo lại có lợi thế về tơ lụa, có hòn đảo lại có lợi thế về dầu lương.

Các hòn đảo khác nhau có phương pháp kiếm tiền khác nhau.

Nếu có thể điều tiết, thì giá dầu lương có thể ổn định, quần áo tơ lụa cũng không quá đắt đỏ, mọi người đều có thể ấm no.

Nhưng rõ ràng các Thiên Long Nhân ở các nơi đều không muốn từ bỏ công việc kinh doanh trong tay mình.

Cho nên vẫn phải cướp của người giàu chia cho người nghèo, lôi kéo những Thiên Long Nhân cấp cao không có tài nguyên trong tay, cùng với thảo mãng áp chế những Thiên Long Nhân cấp cao có công việc kinh doanh kiếm tiền, ai thấy cũng có phần, chia sẻ những mối làm ăn kiếm tiền.

Muối, sắt, rượu đều có thể cướp về, chia cho những Thiên Long Nhân cấp cao không có tiền.

Cái giá là họ phải ủng hộ chế độ kế thừa mới.

Chế độ kế thừa mới chính là việc kinh doanh kiếm tiền không thể truyền từ đời này sang đời khác, phải thiết lập các chức quan quản lý muối, sắt, rượu.

Đỗ Lan cho biết triều Hán đã làm như vậy, mới chuyển từ kế thừa đất đai sang kế thừa chức vị.

Muối sắt rượu nếu không do nhà nước độc quyền, thì sẽ nằm trong tay mấy nhà hào cường lớn, còn rất nhiều đại quý tộc không có cách nào chia lợi nhuận.

Nhưng sau khi nhà nước độc quyền muối sắt, những đại quý tộc không có ưu thế địa lý có thể tiến cử con cháu đảm nhiệm chức vị, có thể chia lợi nhuận từ muối sắt, cho nên họ phải ủng hộ Hán Vũ Đế thúc đẩy Thôi Ân Lệnh.

Thôi Ân Lệnh sở dĩ là dương mưu, là vì những thứ như muối sắt rượu không phải nơi nào cũng có thể sản xuất quy mô lớn, muối cần nước biển và ruộng muối, sắt cần mỏ sắt, rượu cần một lượng lớn lương thực, những thứ này đều cần điều kiện địa lý.

Nhưng những người chiếm giữ điều kiện địa lý chỉ là mấy nhà hào cường, không phải tất cả hào cường.

Cho nên Hán Vũ Đế độc quyền muối sắt, thiết lập quan muối và quan sắt, và chọn nhân tài từ trong số các hào cường để đảm nhiệm.

Những hào cường không nắm giữ tài nguyên muối sắt tự nhiên sẵn sàng ủng hộ, còn những hào cường nắm giữ muối sắt thì tay không thể bẻ được đùi, cũng chỉ có thể chấp nhận số phận.

Không chấp nhận, chắc chắn sẽ phải đối mặt với sự vây đánh của mọi người.

Cho nên mọi người ủng hộ Thôi Ân Lệnh, là vì nhìn thấy lợi ích khổng lồ vốn không thuộc về mình, không ủng hộ không được.

Trước đây là đại quý tộc áp bức tiểu quý tộc, còn Hán Vũ Đế đã thành công kích động cuộc đấu tranh giữa đại quý tộc và đại quý tộc, qua đó đạt được mục tiêu của mình.

Nhưng các chức quan như quan muối và quan sắt sau này lại được kế thừa giữa mấy gia tộc, dần dần hình thành nên môn phiệt thượng tam phẩm.

Chức vị cũng trở thành thứ có thể di truyền, sau đó hàn môn không có ngày ngóc đầu lên được, chỉ có thể dùng đến bạo lực.

Mỗi hòn đảo có hình thức sinh lời khác nhau, cho nên những Thiên Long Nhân cấp cao không có lợi nhuận cũng là đối tượng có thể tranh thủ đoàn kết, cộng thêm sức chiến đấu của thảo mãng, việc xây dựng một hệ thống tuyển chọn nhân tài thống nhất vẫn không thành vấn đề, phá vỡ sự kế thừa đất đai và chức vị, mọi người cùng nhau tranh thủ sự thiên vị của chính sách.

Vương Luffy hẳn có thể nghĩ đến hướng này, hắn thông minh hơn

Luffy.

Đỗ Lan nói.

Đương nhiên những Thiên Long Nhân cấp cao đã nắm giữ tài nguyên tự nhiên không muốn chấp nhận luật kế thừa mới nào cả, tài sản của họ đều do tổ tiên đánh chiếm được, tại sao phải chia sẻ ra ngoài.

Thật vô lý.

Đương nhiên sẽ không yêu cầu họ giao nộp tài sản trực tiếp, mà là tiến hành khoa cử, chỉ cần không đỗ, chính sách sẽ không nghiêng về phía họ, không quá ba đời, gia sản sẽ thu không đủ chi.

Cơ hội đã cho, muốn giữ được gia sản đương nhiên có thể, tham gia khoa cử, cùng nhau thi cử, sau đó trên triều đường tranh đoạt chính sách.

Nếu không đỗ, vậy chỉ có thể suy bại, thậm chí bị tịch thu gia sản cũng là chuyện trong phút chốc.

Một gia tộc lớn có nhiều người như vậy, chắc chắn sẽ có chuyện khuất tất, lý do để tịch thu gia sản rất dễ tìm.

Cho nên phải lợi dụng sự khác biệt giữa các hòn đảo, lợi dụng mâu thuẫn giữa các Thiên Long Nhân cấp cao.

Trải nghiệm của Doflamingo đã chứng minh rằng giữa các Thiên Long Nhân cấp cao cũng có những quan điểm khác nhau, cũng có mạnh yếu, cho nên đối với Thiên Long Nhân cấp cao cũng không thể vơ đũa cả nắm, mà phải lôi kéo một bộ phận, mới có thể khiến mọi người chấp nhận luật kế thừa mới.

Lúc này, băng Luffy đã hoàn thành hai năm tu luyện, cuối cùng lại tập hợp xuất phát.

Tàu Hoàng Kim Mai Lệ Hào lần lượt đón các thành viên trở về thuyền. 42.

Khi mọi người đã đông đủ, ai nấy đều vạn phần cảm khái, mọi người đều trở nên trầm ổn hơn, mạnh mẽ hơn.

Luffy vẫn nở nụ cười rạng rỡ, nói: Chúng ta sẽ tiến về nửa sau của Đại Hải Trình.

Mọi người cũng đều cười lên, đây chính là điều họ cần, trong hành trình tiếp theo, họ sẽ sử dụng năng lực mới của mình.

Chương 3521

Kẻ thù ở nửa sau mạnh mẽ hơn, chiếm giữ những hòn đảo tiếp tế quan trọng nhất ở nửa sau, chắc chắn sẽ gặp băng Luffy.

Bởi vì nửa sau chỉ có một tuyến đường hàng hải, các điểm tiếp tế trên tuyến đường cũng rất cố định, chắc chắn sẽ phải đối mặt trực diện với Tứ Hoàng, không thể tránh né.

Xuất phát thôi.

Chuẩn bị biến hình.

Usopp đã biết Hoàng Kim Mai Lệ Hào có rất nhiều chức năng mới, bao gồm cả khả năng biến hình.

Trực tiếp biến thành tàu ngầm, không cần tráng màng cũng có thể lặn xuống biển sâu.

Chỉ nghe thấy thân tàu phát ra những tiếng kêu kỳ lạ, cột buồm của Hoàng Kim Mai Lệ Hào gập lại, mạn thuyền thì nhô ra nắp đậy, cả con tàu đều biến thành một chiếc tàu ngầm có thể tiến vào biển sâu, hút nước biển vào, bắt đầu chìm xuống.

Ngầu quá.

Luffy nhìn Hoàng Kim Mai Lệ Hào hoàn toàn mới, vui mừng reo hò.

Mọi người cũng rất kinh ngạc, không ngờ con tàu còn có thể biến hình như vậy.

Tiếp theo họ sẽ đi qua Hồng Thổ Đại Lục từ dưới đáy biển, tiến vào nửa sau.

Dưới đáy biển có một hòn đảo, Đảo Ngư Nhân, là địa bàn sinh sống của người cá.

Kể từ khi người cá học được Bá Khí Sắc Nguyên Khí, việc khai phá đáy biển đã bắt đầu, nhiều loại tảo hơn được trồng, nâng cao đáng kể mức sống của người cá.

Tuy nhiên, tư duy căm ghét con người của người cá vẫn còn phổ biến, thực ra ghét con người và không ghét con người cũng là một loại đấu tranh.

Giống như cuối thời nhà Thanh, trên bán đảo Triều Tiên có phe khai hóa, họ dẫn dắt Nhật Bản để đối kháng nhà Thanh.

Đối với một quốc gia nhỏ, nếu người thống trị được sự công nhận của một quốc gia lớn, thì có thể thiết lập tính hợp pháp.

Đảo Ngư Nhân cũng như vậy, nếu nhận được sự ủng hộ của con người, thì địa vị của vua người cá sẽ rất ổn định.

Còn muốn lật đổ nhà vua, thì cần phải đề xuất chính kiến khác, căm ghét con người chính là một khẩu hiệu rất tốt.

Đảo Người Cá không hề yên bình, hoàng thất Người Cá vẫn luôn hy vọng chung sống hòa bình với con người, tuy nhiên sau khi chịu rất nhiều thiệt thòi, họ vẫn kiên trì với hòa bình.

Dù là người cá, nhưng mỗi sự kiện trọng đại đều không thể tách rời con người, dù sống sâu dưới biển, nhưng họ luôn ở dưới cái bóng của nhân loại.

Con người không chỉ bắt người cá làm nô lệ, mà còn giết chết Tiger của băng hải tặc Mặt Trời, còn từng tập kích vương hậu được người dân kính trọng, tóm lại mỗi lần tiếp xúc với con người, người cá luôn chịu thiệt thòi.

Nhưng dù vậy, hoàng thất Người Cá vẫn kiên trì chung sống hòa bình với nhân loại, duy trì sự ổn định.

Nhưng gần đây, tiếng nói phản đối con người không hề nhỏ, áp lực của hoàng thất rất lớn.

Ác Long bị đánh bại ở Biển Đông cũng là một thần tượng ở đảo Người Cá, mọi người đều cho rằng Ác Long là đại biểu xuất sắc trong việc phản kháng con người.

Mặc dù Ác Long chỉ bắt nạt người thường, chưa từng giao đấu với cường giả nhân loại, nhưng người cá lại tin rằng mình hoàn toàn có thể noi gương Ác Long để xưng bá trên các hòn đảo của con người.

Phải nói rằng cư dân tầng lớp thấp của người cá không hề có nhận thức gì về các cường giả nhân loại, và hoàng thất dù biết cũng không tuyên truyền.

Hoàng thất biết sự đáng sợ của các cường giả nhân tộc, nên khi Big Mom đến thu lương thực, cũng là nên đưa bao nhiêu thì đưa bấy nhiêu.

Tất nhiên, đảo Người Cá không phải là thật sự không có sức chiến đấu.

Công chúa Bạch Tinh chính là Minh Vương có thể điều khiển Hải Vương Loại, dưới biển sâu, chiến lực của nàng thuộc hàng đầu.

Chỉ là hoàng thất không hề có ý định lợi dụng Hải Vương Loại để khai chiến với con người.

Nói ra thì người cá và con người không có cách ly sinh sản, quả thực giống như đồng nguyên.

Đỗ Lan cho rằng người cá và con người có thể sinh con, có thể sinh ra người cá, nhân ngư, hoặc con người: Nhưng mâu thuẫn giữa người cá và con người quả thực rất kịch liệt, người cá vẫn luôn hy vọng lên bờ, nhưng luôn gặp trở ngại.

Kiều Y Ba Y vốn đã hứa sẽ đón họ lên, kết quả cũng không đến.

Hơn nữa, Thiên Long Nhân rõ ràng không muốn thừa nhận thân phận và địa vị của người cá, luôn áp bức họ.

Điều này cũng bình thường, hoàng thất Người Cá có nhu cầu thân với con người, Thiên Long Nhân cũng có nhu cầu chống lại người cá.

Sự việc phức tạp như vậy đấy, rõ ràng hoàng thất Người Cá nguyện ý trở thành một phần của nhân loại, nhưng Thiên Long Nhân lại không thể để người cá gia nhập.

Thiên Long Nhân cần chủ nghĩa chủng tộc, bởi vì chủng tộc là một loại khế ước, có thể phân biệt chúng ta và bọn họ.

Thiên Long Nhân dựa vào đâu để trở thành vật khế ước của nhân loại.

Bởi vì Thiên Long Nhân là một thành viên của nhân loại, dù họ bắt nô lệ, dù họ ngang ngược càn rỡ, dù họ bóc lột áp bức, nhưng họ và tất cả mọi người đều là nhân loại.

Vì vậy, nhân loại nên đoàn kết quanh Thiên Long Nhân, bởi vì khi gặp vấn đề, Thiên Long Nhân sẽ bảo vệ nhân loại, chứ không bảo vệ người cá.

Cho nên, Thiên Long Nhân bóc lột nhân loại là vì yêu thương nhân loại.

Sau khi quý tộc đánh bại quốc vương và tôn giáo, làm thế nào để đoàn kết mọi người.

Đương nhiên là chủ nghĩa chủng tộc.

Như vậy thì tất nhiên phải bài xích các chủng tộc khác.

Bởi vì chỉ có như vậy, họ mới có thể ổn định địa vị.

Tại sao mọi người phải tin tưởng quý tộc.

Rõ ràng quý tộc đủ loại áp bức.

Đương nhiên là vì mọi người cùng một chủng tộc, nên vào thời điểm quan trọng, quý tộc sẽ thực hiện nghĩa vụ đối với chủng tộc.

Khi chủng tộc gặp nguy hiểm, quý tộc phải đi đầu tiêu diệt mối đe dọa, phải đảm bảo chủng tộc của mình có thể sinh tồn.

Điều này cũng giống như tôn giáo.

Tôn giáo có bao nhiêu bê bối, Thượng Đế cũng chẳng quan tâm, tại sao mọi người vẫn tin tôn giáo.

Bởi vì khi gặp thiên tai nhân họa, tôn giáo phải ra mặt dựng lều cháo, còn phải lo các nghi lễ sinh lão bệnh tử cho tín đồ.

Hoàng đế cũng vậy, hoàng đế ngu ngốc đến mức hỏi sao không ăn thịt băm, tại sao mọi người vẫn phải công nhận hoàng đế.

Bởi vì hoàng đế phải quản lý sông ngòi, phải xây dựng thủy lợi, phải duy trì cơ sở hạ tầng, khi gặp lũ lụt, hạn hán, châu chấu, động đất và các tai họa khác, phải cứu tế.

Đây chính là một bộ trò chơi kinh tế, và quy tắc trò chơi quyết định nghĩa vụ và quyền lợi.

Nghĩa vụ của Thiên Long Nhân chính là đứng trên lập trường của nhân loại để chống lại tất cả các chủng tộc phi nhân, đây là do quy tắc trò chơi quyết định, không phải vì Thiên Long Nhân tà ác.

Nghĩa vụ của tín đồ tôn giáo là yêu cầu bản thân tin vào Thượng Đế, dù câu chuyện về Thượng Đế có đủ loại lỗ hổng, nhưng vẫn phải tin.

Nghĩa vụ của thần dân hoàng đế là trung quân, dù hoàng đế này là một kẻ kỳ quặc, cũng phải trung thành.

Vì vậy, hoàng thất Người Cá muốn Thiên Long Nhân thừa nhận địa vị của mình, có thể có một vài Thiên Long Nhân cá biệt đồng ý, nhưng chỉ có cá nhân phản bội giai cấp, chứ không có giai cấp phản bội giai cấp.

Thiên Long Nhân tuy bề ngoài có vẻ kiêu ngạo, làm điều ác không phải trả giá, nhưng thực tế họ cũng có nghĩa vụ, đó là đại diện cho chủng tộc nhân loại.

Cho nên không phải Thiên Long Nhân quá xấu xa, không thể chấp nhận người cá, mà là quy tắc trò chơi của họ cần một chủng tộc phi nhân làm kẻ thù.

Chỉ có như vậy, địa vị của họ mới có thể ổn định.

Mọi người đều tin rằng Thiên Long Nhân dù xấu xa đến đâu, cũng đứng về phía nhân loại, nên mới có thể chịu đựng sự tàn ác của họ.

Đây là mâu thuẫn căn bản, cho nên điều người cá cần làm thực ra là hợp tác với đám thảo khấu để lật đổ chủ nghĩa chủng tộc của Thiên Long Nhân, dùng tôn giáo trị quốc, hoặc trực tiếp bầu ra một hoàng đế.

Đỗ Lan cho rằng loại mâu thuẫn này có ở khắp mọi nơi, tuy chung sống hòa bình là chuyện tốt, nhưng thực tế một số quy tắc trò chơi cần tạo ra xung đột, chỉ có xung đột mới có thể đảm bảo trò chơi vận hành, hòa bình ngược lại không tốt.

Lúc này, Lộ Phi đã đến đảo Người Cá, phe cấp tiến đang âm mưu lật đổ hoàng thất phe hòa bình.

Đối với phe cấp tiến của người cá mà nói, họ cũng muốn chơi trò chủ nghĩa chủng tộc, cũng cần con người làm kẻ thù.

Chương 3522

Hoàng thất Người Cá là mượn sức mạnh của con người để áp chế tất cả người cá, còn phe cấp tiến là muốn thông qua mâu thuẫn chủng tộc để đoàn kết tất cả người cá.

Đều là vì giành quyền kiểm soát hòn đảo, nhưng quy tắc trò chơi không giống nhau.

Một bên là thông qua thương mại để nắm giữ sức mạnh, kiểm soát phân phối.

Một bên là thông qua đối kháng để đoàn kết mọi người.

Đỗ Lan nhìn tình hình, cho rằng ai cũng không dễ dàng: Tiếc là việc quảng bá Nguyên Khí Sắc Bá Khí vẫn còn quá chậm, không có cách nào, tuy đã thay đổi hình thức tu luyện, đổi thành tu luyện bằng thiền định, nhưng dù sao vẫn là tu luyện, không thể có hiệu quả ngay lập tức.

Nguyên Khí Sắc Bá Khí một khi thành công, dưới đáy biển sẽ có rất nhiều tiềm năng.

Nhưng hiện tại Nguyên Khí Sắc Bá Khí vẫn chưa thực sự được người cá coi trọng, vẫn chưa được nâng lên đến mức độ quốc sách.

Thực ra cả hai phe đều vì tương lai của người cá, thuộc về tranh chấp đường lối, mục tiêu là như nhau, nhưng lại muốn làm hại lẫn nhau.

Địch Ny Toa tỏ ra tiếc nuối, nhưng chuyện như vậy quá nhiều, rõ ràng đều là vì lợi ích của người cá, nhưng cuối cùng lại không ngừng làm hao mòn sức mạnh của họ.

Thực ra hoàng thất chưa chắc đã không biết quy tắc trò chơi của

Thiên Long Nhân, chỉ là đánh không lại con người, nên chỉ có thể cầu xin hòa bình.

Nhưng hòa bình không thể cầu mà có, vẫn phải đấu tranh, vẫn phải tự mình lớn mạnh, vẫn phải quảng bá Nguyên Khí Sắc Bá Khí nhiều hơn.

Cứ tranh đấu qua lại như hai phe này thì chẳng có ý nghĩa gì.

Mặc dù trong mắt Đỗ Lan chẳng có ý nghĩa gì, nhưng đối với hai phe lại rất có ý nghĩa, dù sao hận thù của người cá đối với con người không phải mới xuất hiện một ngày, mà là tích tụ qua năm tháng.

Cho nên người cá muốn tấn công con người, cũng không thể hoàn toàn trách họ, con người cũng phải chịu trách nhiệm rất lớn.

Sự kỳ thị và sợ hãi của con người đối với người cá, chiến lược chủng tộc của Thiên Long Nhân, đều khiến hai tộc không thể chung sống hòa bình.

Cũng may đảo Người Cá ở dưới biển, quân đội con người khó xâm lược, nếu không chiến tranh có lẽ đã nổ ra từ lâu.

Như vậy, hoàng thất còn nói đến hòa bình, người cá làm sao có thể tin tưởng.

Những gì họ thấy là Tiger bị giết, Ác Long bị bắt, là một loạt hành vi tàn bạo của con người, nếu không ra tay tấn công nhân loại, còn chờ gì nữa.

Hoàng thất không hành động, những người cá muốn phản kháng tự nhiên sẽ đoàn kết quanh phe cấp tiến.

Tiếc là phe cấp tiến không thắng được, vì quý tộc người cá rất rõ ràng mình đánh không lại con người, mọi người sẽ không ủng hộ họ.

Nhưng ta lại tò mò, nếu phe cấp tiến thắng, liệu có phát động

Minh Vương, trực tiếp khai chiến không.

Đỗ Lan rất tò mò nếu lần này người chiến thắng là một nhóm người khác, liệu có trực tiếp gây ra đại chiến không.

Hoàng thất sẽ lợi dụng Lộ Phi để đánh bại phe cấp tiến.

Địch Ny Toa nói.

Đỗ Lan cười nói: Đôi khi ta cũng nghĩ, có phải Lộ Phi nhận ra mình luôn bị lợi dụng, nên càng về sau càng buông thả.

Có phải đã nhận ra cái gọi là trừ gian diệt bạo của mình, thực chất chỉ là bảo vệ địa vị của hoàng thất quý tộc, đàn áp đám thảo khấu.

Mình đã đứng về phía đối lập với giai cấp của mình, trở thành người cản trở tiến trình lịch sử.

Cho nên sau này liền tự buông thả, trực tiếp tìm đường chết, hy vọng Khải Đa giết chết mình.

Tiếc là không ngờ mình có hack máu, chỉ có thể điên cuồng chế nhạo bản thân, chế nhạo vận mệnh.

Nếu Lộ Phi thực sự nhận ra mình đã đứng về phía đối lập với thảo khấu, trở thành tay sai cho quý tộc, vậy thì nụ cười của cậu ta sau khi trở thành Ni Tạp có mấy phần tự giễu và bất lực, chế nhạo mình không thể chống lại vận mệnh, chế nhạo mình không có chút tự do nào.

Nếu thực sự như vậy, nụ cười của Ni Tạp có thể nói là đã được nâng lên tầm nghệ thuật.

Đỗ Lan cảm thấy Lộ Phi không nhất định đã nhìn thấu số phận bi thảm của mình, dù sao những người Lộ Phi giúp đỡ đều là kẻ yếu, chỉ là trùng hợp họ đều là hoàng thất quý tộc.

Vi Vi, Bạch Tinh, Đào Chi Trợ đều là ngẫu nhiên, họ cần giúp đỡ, và tình cờ lại đều là quý tộc.

Dù sao Lộ Phi cũng đã giúp đỡ rất nhiều người không phải quý tộc, giúp họ đánh bại kẻ thù bên ngoài.

Ví dụ như Ô Tác Phổ, Na Mỹ, đều là giúp đỡ dân bản địa chống lại kẻ xâm lược.

Nhưng tổng hợp lại, nếu là nội loạn chứ không phải ngoại xâm, Lộ Phi luôn đứng trên lập trường của hoàng thất quý tộc, luôn đàn áp thảo khấu.

Ở đảo trên trời cũng vậy, đánh bại Ngải Ni Lộ, giúp đỡ trưởng làng.

Nói chung, trong các cuộc nội loạn, cậu ta kiên định đứng về phía quý tộc yếu thế, đàn áp những kẻ thảo khấu dĩ hạ khắc thượng.

Bởi vì trên biển này, người tốt không chết, kẻ xấu không chết, chỉ có thảo khấu nổi dậy mới chết.

Dĩ hạ khắc thượng, chính là đáng chết.

Đảo Người Cá cũng đang diễn ra màn dĩ hạ khắc thượng, hoàng thất kiên trì hòa bình với con người, nhưng người trong quân đội lại muốn khai chiến.

Tóm lại, dĩ hạ khắc thượng cũng có lý do.

Alabasta là do thiếu nước, cộng thêm sự xúi giục ly gián của Sa Ngạc Ngư, cộng thêm hoàng thất không có không gian phát triển, nên mới có dĩ hạ khắc thượng.

Cuối cùng suýt nữa thành công, kết quả Lộ Phi đến.

Ở đảo trên trời, Ngải Ni Lộ muốn đến vùng đất vô tận, nên phải kiểm soát tài nguyên của đảo để chế tạo phi thuyền của mình, vì vậy mới dĩ hạ khắc thượng, tự xưng là thần, hoàn toàn xuất phát từ ham muốn cá nhân và sự cuồng vọng.

Ở đảo Người Cá là do căm ghét con người, người cá lâu dài ở thế yếu, tích tụ lượng lớn oán khí.

Mà hoàng thất lại cứ thúc đẩy người cá chung sống hòa bình với con người, không thể giải quyết hiệu quả oán khí này.

Đến Hòa Chi Quốc dĩ hạ khắc thượng, thì đơn thuần là đấu tranh gia tộc, tiểu quý tộc phải diệt đại quý tộc mới có đường ra, vì tranh đoạt vị trí tướng quân mà chém giết lẫn nhau, thuộc về cuộc đấu trong quy tắc trò chơi.

Cho nên dĩ hạ khắc thượng cũng có nhiều nguyên nhân khác nhau, trừ Ngải Ni Lộ là do thực lực quá mạnh, có thể chỉ dựa vào sức mạnh và dã tâm của bản thân để hoàn thành dĩ hạ khắc thượng, những cuộc dĩ hạ khắc thượng khác đều cần phát động quần chúng, cần xây dựng thế lực của riêng mình.

Mà đã xây dựng thế lực thì phải cho đội ngũ một mục tiêu, đồng thời cũng phải cho họ lợi ích.

Trong đó, Alabasta và đảo Người Cá không thành công, đã bị Lộ Phi ổn định lại.

Hòa Chi Quốc là nơi duy nhất dĩ hạ khắc thượng thành công và kéo dài hai mươi năm, nhưng hiệu quả không tốt, để duy trì đội ngũ của mình, họ đã áp bức những người khác để bòn rút lợi ích, thế là trở thành bạo quân.

Bạo quân không tàn bạo với tất cả mọi người, mà tàn bạo với những người chống đối mình, và chuyển lợi ích cho những người ủng hộ mình.

Còn Lộ Phi không phải là thúc đẩy một chế độ mới để giải quyết vấn đề, mà là dùng vũ lực của mình để đẩy vấn đề trở lại điểm xuất phát, rồi phủi tay bỏ đi, còn sau đó thế nào thì không liên quan đến cậu ta.

Khổng Tử khắc kỷ phục lễ cũng không lợi hại bằng Lộ Phi, dù sao Lộ Phi là dùng vũ lực để phục lễ, ai không khắc kỷ phục lễ, cậu ta sẽ dùng nắm đấm để khiến người đó phục lễ.

Chỉ giúp đỡ kẻ yếu, mà không suy nghĩ tại sao kẻ yếu lại trở thành kẻ yếu, thì không thể nào cho cá không bằng dạy câu cá.

Tại sao rõ ràng là đại quý tộc, lại bị dĩ hạ khắc thượng, đây mới là vấn đề thực sự cần suy nghĩ.

Bởi vì chế độ kế thừa, đại quý tộc đời đời có thể duy trì thân phận của mình, về lý thuyết có thể tồn tại vạn năm, truyền thừa vạn đời, nhưng tại sao lại bị dĩ hạ khắc thượng.

Những vấn đề này không giải quyết, dĩ hạ khắc thượng sẽ không dừng lại.

Đỗ Lan cho rằng Lộ Phi không hiểu những điều này, nên cậu ta trông có vẻ đã giúp đỡ kẻ yếu, nhưng vấn đề vẫn sẽ tiếp tục xuất hiện.

Không cần một trăm năm, hai mươi ba mươi năm, những nơi này lại phải dĩ hạ khắc thượng.

Đỗ Lan không cần nói sau một trăm năm sẽ thế nào, chỉ nói sau ba mươi năm, lúc đó Lộ Phi đang ở tuổi tráng niên, chắc chắn sẽ lại thấy những người mình từng bảo vệ lại bị dĩ hạ khắc thượng hạ bệ.

Kết cục cuối cùng của Lộ Phi cũng giống như các nhân vật như Hokage Đệ Nhất của Naruto, Emiya Shirou của Fate, Avatar đời đầu của Avatar: The Last Airbender, cả đời theo đuổi hòa bình nhưng lại nam chinh bắc chiến, cuối cùng chết trên chiến trường, không thể thay đổi được gì.

Rõ ràng cả đời tìm kiếm hòa bình, hy vọng mở ra một thời đại thái bình thịnh thế, nhưng sự việc lại trái với ý muốn.

Emiya Shirou là một ví dụ rất điển hình, muốn trở thành đồng minh của chính nghĩa, luôn giúp đỡ kẻ yếu, kết quả người giết càng lúc càng nhiều, chính mình cũng hối hận.

Kẻ yếu, không nhất định là đúng.

Ví dụ như Vi Vi, công chúa Bạch Tinh, Đào Chi Trợ đại diện cho hoàng thất, họ đều là kẻ yếu, nhưng những gì họ đại diện là trật tự cũ, đã phát triển tám trăm năm, thiên hạ đã khổ vì trật tự cũ từ lâu rồi.

Tất nhiên Đỗ Lan cũng không trách Lộ Phi, vì Lộ Phi ngoài nắm đấm ra, cũng không nghĩ ra được trật tự mới nào, tuy đạo đức tự do của cậu ta quả thực cao thượng, sự quan tâm đối với kẻ yếu rất vĩ đại, đồng thời nhận thức về thế giới cũng rất thực tế, nhưng đến cuối cùng cậu ta cũng nhận ra cái gọi là trừ gian diệt bạo của mình thực ra chẳng thay đổi được gì, ngoài nụ cười khổ ra, cậu ta bất lực.

Cuối cùng Lộ Phi chắc chắn sẽ nhận ra lý niệm của mình vĩnh viễn không thể thực hiện được, cho dù cậu ta cứ tiếp tục trừ gian diệt bạo, cuối cùng cũng chỉ có một kết cục là tử trận sa trường mà thôi.

Giống như những tiền bối có cùng lý niệm và sức mạnh trước đây, rõ ràng vẫn luôn trừ gian diệt bạo, nhưng thế giới lại chẳng hề thay đổi.

Chương 3523

Đỗ Lan biết Lộ Phi tuy có chút trí tuệ, cũng có nhận thức cơ bản về thế giới, nhưng cậu ta căn bản không có cách nào giải quyết vấn đề, cuối cùng ngoài việc cười lớn để tê liệt bản thân, cậu ta chẳng làm được gì.

Cho nên hết lần này đến lần khác trừ gian diệt bạo, giống như Sisyphus đẩy đá lên núi, hết lần này đến lần khác đẩy tảng đá lên đỉnh, nhưng tảng đá lại lần lượt lăn xuống.

Không giải quyết vấn đề độ dốc của sườn núi, chỉ đẩy đá thì không thể nào đặt được tảng đá trên đỉnh.

Lộ Phi chính là một Sisyphus, hết lần này đến lần khác trừ gian diệt bạo, hết lần này đến lần khác ổn định địa vị của hoàng thất, nhưng cuối cùng chẳng có gì thay đổi.

Tất nhiên về mặt đạo đức thì không có vấn đề gì, đạo đức của Vi Vi, Bạch Tinh đều nổi bật, Đào Chi Trợ tuy có khiếm khuyết đạo đức, nhưng đồng ngôn vô kỵ, vẫn là trẻ con cũng không thể dùng đạo đức của người lớn để yêu cầu cậu ta.

Nói chung việc Lộ Phi giúp đỡ các thành viên hoàng thất về mặt đạo đức đều không có vấn đề, tiếc là chỉ dựa vào đạo đức thì không thể làm quốc gia giàu mạnh.

Nếu chỉ dựa vào đạo đức là có thể giải quyết vấn đề, thì Chư Tử Bách Gia cũng sẽ không có ngày Pháp gia nổi lên.

Sự thật là, đạo đức tự do không thể giải quyết vấn đề, cuối cùng vẫn phải dựa vào pháp độ thưởng phạt.

Đạo đức tự do của Lộ Phi cuối cùng sẽ gặp phải giới hạn, rồi sẽ đi theo con đường cũ của Thần Mặt Trời Ni Tạp.

Hoàng Kim Mai Lệ Hào lặn xuống tiến vào đảo Người Cá, tuy ở dưới biển sâu, nhưng cũng không hề yên bình.

Mỗi ngày đều có những thứ linh tinh bắn phá pháo đài vỏ cứng, thực ra là những kẻ si tình gửi quà cho công chúa Bạch Tinh.

Nhưng Bạch Tinh không muốn nhận.

Lộ Phi và đồng bọn đến đây, tự nhiên lại phải làm quen với phong thổ nhân tình của đảo Người Cá, sau đó bị cuốn vào sự hỗn loạn trên đảo.

Tiện thể thể hiện thành quả tu luyện hai năm của mình, thể hiện thực lực khi bước vào nửa sau Đại Hải Trình.

Thực lực của Lộ Phi tuy mạnh lên, nhưng cứ đánh qua đánh lại với đám lính lác, trông rất mất mặt.

Đỗ Lan cho rằng Lộ Phi tuy đã mạnh hơn, nhưng thiếu đi khí phách hạ gục quái tinh anh trong một nốt nhạc.

Sau khi tu luyện, nếu vẫn còn dây dưa với quái tinh anh, sẽ rất khó khiến người ta tin rằng Lộ Phi có thể đánh bại boss.

Điều này cũng rất dễ hiểu, trong nhận thức thông thường, quái tinh anh chắc chắn không bằng boss, nếu nhân vật chính và quái tinh anh đã đánh ngang ngửa, vậy đối mặt với boss mạnh hơn, chẳng phải là không đánh lại sao.

Nhưng Lộ Phi ở nửa sau Đại Hải Trình, lại cứ đánh qua đánh lại với quái tinh anh, thậm chí còn có vẻ hơi không đánh lại, biểu hiện thực lực như vậy rất khó khiến mọi người tin cậu ta có thể đánh bại boss.

Mà nếu Lộ Phi trực tiếp hạ gục quái tinh anh, mọi người sẽ tin thực lực của cậu ta có thể đối đầu với boss.

Tiếc là không có.

Lúc này, Đỗ Lan và Địch Ny Toa đã đến địa bàn của Đa Phất Lãng Minh Ca, hòn đảo này là một điểm tiếp tế rất quan trọng ở cửa ngõ nửa sau Đại Hải Trình.

Đa Phất Lãng Minh Ca là kẻ thù từ bên ngoài, giống như Sa Ngạc Ngư, xúi giục ly gián, khiến quốc vương mất lòng dân.

Nhưng hắn lợi hại hơn Sa Ngạc Ngư, đã trở thành kẻ thống trị mới.

Thủ đoạn của Đa Phất Lãng Minh Ca rất tàn nhẫn, trước tiên dùng an nguy của toàn bộ người dân để uy hiếp quốc vương, ép quốc vương cướp đoạt tiền tài, sau đó dùng trái Ito Ito điều khiển quốc vương giết người vô tội, khiến dân chúng hoàn toàn thất vọng về quốc vương, rồi thuận lợi cướp ngôi.

Sau khi đoạt vị, hắn nhanh chóng phân hóa dân chúng, củng cố địa vị.

Là một Thiên Long Nhân, thủ đoạn quả thực không tồi, không hổ là nhân vật chính trong vở kịch báo thù của vương tử.

Chúng ta đến đây làm gì.

Địch Ny Toa muốn biết kế hoạch của chồng mình.

Đương nhiên là đến để hỗ trợ Đa Phất Lãng Minh Ca.

Đỗ Lan nói: Lộ Phi là thảo khấu nổi dậy, còn Đa Phất Lãng Minh Ca lúc nhỏ là vương tử thực sự, chênh lệch huyết thống giữa hai người không phải là nhỏ.

Đa Phất Lãng Minh Ca cần giúp đỡ, hắn quá yếu, ở một mức độ nào đó hắn cũng giống như Vi Vi, công chúa Bạch Tinh, Đào Chi Trợ, chỉ là Đa Phất Lãng Minh Ca không có người giúp đỡ, chỉ có thể dựa vào chính mình để lấy lại địa vị.

Không biết Lộ Phi có thể giúp Đa Phất Lãng Minh Ca một tay không.

Vi Vi, công chúa Bạch Tinh, Đào Chi Trợ đều là hoàng thất cần giúp đỡ, nhưng Đa Phất Lãng Minh Ca thì không, vì cha hắn đã từ bỏ thân phận Thiên Long Nhân, hắn đã không còn là quý tộc, mà là thứ dân. 43.

Dân, thời xưa chỉ những người có sản nghiệp cố định mới được gọi là dân, nói chung chữ dân đơn lẻ chỉ tầng lớp hào tộc, còn người thường sẽ được gọi là thứ dân.

Tự mình từ bỏ thân phận, e rằng Lộ Phi không thể giúp được gia đình Đa Phất Lãng Minh Ca.

Lộ Phi chỉ đánh bại kẻ thù của quý tộc, chứ không thay đổi quy tắc để biến người thường thành quý tộc.

Lộ Phi làm là chính danh, chứ không phải tạo phản.

Đỗ Lan đến hòn đảo, dưới sự thống trị của Đa Phất Lãng Minh Ca, hòn đảo này khá náo nhiệt, còn có một đấu trường rất được yêu thích, rất nhiều người từ khắp nơi đổ về xem giác đấu.

Trên biển, hoạt động giải trí không nhiều, giác đấu được coi là một loại hình giải trí quy mô lớn được hoan nghênh, ai cũng thích.

Đa Phất Lãng Minh Ca đã phân hóa người dân, một bộ phận sống cuộc sống bình thường, một bộ phận bị biến thành đồ chơi, và điều tàn nhẫn nhất là người bình thường sẽ quên rằng đồ chơi cũng từng là người, thậm chí là người thân của họ.

Người bình thường không có ký ức đồ chơi là người, còn đồ chơi tuy có ký ức, thậm chí muốn đánh thức ký ức của người thân, nhưng kết quả chỉ bị coi là kẻ điên và bị xử tử.

Đồ chơi sao có thể là người được.

Sự phân hóa này mang đặc điểm rất rõ của chủ nghĩa chủng tộc, chủng tộc khác nhau thì không phải là người.

Đương nhiên còn có tôn giáo, tôn giáo khác nhau thì dị giáo đồ không phải là người.

Tóm lại là phải phân biệt chúng ta và bọn họ, sau khi phân biệt, chúng ta là người, bọn họ không phải là người.

Như vậy, Đa Phất Lãng Minh Ca có thể tiết kiệm rất nhiều tiền, trước tiên chi phí phúc lợi xã hội có thể giảm đi một nửa, không cần cấp cho đồ chơi bất kỳ phúc lợi nào, vì chúng không phải là người, có thể tùy tiện bóc lột.

Sau đó là con người có thể đoàn kết quanh hắn, nếu không có Đa Phất Lãng Minh Ca, đồ chơi có thể thay thế vị trí của mình, cảm giác khủng hoảng này khiến mọi người cần một người lãnh đạo.

Hòn đảo này xuất hiện sự phân hóa là do sự tà ác của Đa Phất Lãng Minh Ca, thật sự là quá may mắn.

Vì có kẻ xấu tà ác, chứng tỏ vẫn còn cách giải quyết sự phân hóa.

Nếu không có kẻ xấu tà ác, mà mỗi người đều từ đáy lòng ủng hộ cách ly chủng tộc, ủng hộ kỳ thị chủng tộc, đó mới là bó tay.

Đỗ Lan cho rằng Đa Phất Lãng Minh Ca là may mắn, ngược lại người dân trên đảo cũng may mắn, mọi người đều may mắn. 44.

Địch Ny Toa rất đồng tình: Quả thực, nếu sự phân hóa là do sự tà ác của một người nào đó gây ra, chứng tỏ vẫn có thể giải quyết được.

Tiếc là rất nhiều lúc, sự phân hóa không phải do một người nào đó tà ác, mà là do quy tắc trò chơi như vậy, căn bản không phải giết vài người là có thể thay đổi.

Cư dân trên đảo chỉ cần hạ gục Đa Phất Lãng Minh Ca là có thể giải quyết sự phân hóa giữa con người và đồ chơi, nhưng kỳ thị chủng tộc và chiến tranh tôn giáo, lại không phải giải quyết một hai người là có thể thay đổi.

Quy kết quy tắc trò chơi cho sự tà ác của một người nào đó, sau đó tiêu diệt đối phương, đây là một thiết lập rất lý tưởng hóa.

Trong nhiều trường hợp hơn, chết một người không giải quyết được bất kỳ vấn đề nào, thậm chí chết nhiều người hơn cũng không có gì thay đổi, giống như trong Attack on Titan, nhân vật chính giết chết tám mươi phần trăm dân số thế giới, nhưng cuối cùng chiến tranh vẫn tiếp diễn, hoàn toàn hình thành một vòng luân hồi.

Lúc này mọi người sẽ nói bản tính con người là ác, khoa học kỹ thuật có phát triển thế nào đi nữa, con người cũng sẽ không thay đổi, kinh nghiệm duy nhất con người học được từ lịch sử là con người không bao giờ rút kinh nghiệm, dưới ánh mặt trời không có gì mới mẻ, con người luôn phạm những sai lầm giống nhau.

Thực ra rất nhiều người căn bản không ý thức được mình rốt cuộc muốn thay đổi cái gì, thậm chí rất nhiều người chỉ muốn thế giới thay đổi vì mình, chứ không phải thay đổi chính mình.

Dù sao ngay cả Khổng Tử cũng cho rằng đó là lỗi của thế giới, chứ không phải lỗi của mình.

Đỗ Lan cười nói: Con người thực ra vẫn luôn thay đổi, chỉ là tốc độ thay đổi hơi chậm, dù sao không ai nói cho con người biết nên thay đổi thế nào mới là đúng, chỉ có thể từ từ mò mẫm.

Thậm chí rất nhiều lúc cái gọi là cải cách, chỉ là một sự thừa nhận công khai đối với hiện trạng.

Nếu cứ muốn dùng một tờ chính lệnh để thay đổi cả xã hội, kết cục chắc chắn sẽ giống như Vương Mãng.

Đúng vậy, ngày tháng chỉ cần sống qua được là được, mọi người đều tạm bợ.

Cho đến khi không gian phát triển biến mất, mọi người không thể tạm bợ được nữa, sẽ đánh nhau.

Nhưng đánh xong, chế độ cũng không có thay đổi lớn, nhiều nhất là nhằm vào sai lầm của triều đại trước mà tiến hành một số sửa chữa vá víu, không thể nào cải cách triệt để.

Địch Ny Toa cũng biết sự phát triển tiến bộ của con người rất chậm, giống như game vậy, bình thường đều là những bản vá nhỏ, qua một năm rưỡi mới có bản cập nhật lớn.

Con người một hai trăm năm tung ra một bản vá nhỏ, tám trăm năm mới có một bản cập nhật lớn.

Nhưng sự tà ác trên hòn đảo này quả thực là xuất phát từ Đa Phất Lãng Minh Ca, hòn đảo là điểm tiếp tế quan trọng, giống như vị trí của Hy Lạp cổ đại ở Địa Trung Hải, dù tệ thế nào đi nữa, cũng là lựa chọn hàng đầu cho tàu thuyền cập bến tiếp tế, thu nhập sẽ không quá tệ.

Hơn nữa, trước Đa Phất Lãng Minh Ca, trên đảo cũng có mâu thuẫn giữa con người và tộc người lùn, người lùn chỉ có thể trốn đi, không thể bị con người phát hiện.

Chương 3524

Tóm lại, Đa Phất Lãng Minh Ca ở một mức độ nào đó quả thực đã cho những người ủng hộ mình rất nhiều lợi ích, duy trì sự thống trị của mình, nhưng lại tiến hành bóc lột tàn khốc đối với đồ chơi và người lùn, thuộc loại bạo quân truyền thống.

Đỗ Lan nói.

Hơn nữa còn là một bạo quân có thủ đoạn khá tốt.

Địch Ny Toa cũng cho rằng hắn là một bạo quân có năng lực: Mạnh hơn nhiều so với các hoàng thất khác, quả nhiên mất đi rồi mới biết trân trọng, sau khi mất đi thân phận quý tộc mới dùng hết thủ đoạn để duy trì địa vị của mình.

Nếu là vương vị truyền từ đời này sang đời khác, ngược lại sẽ không trân trọng.

Hai người dạo chơi trên những con phố náo nhiệt của thành phố, phải nói rằng thành phố được quản lý rất tốt, ít nhất cuộc sống của người dân bình thường khá nhàn nhã, phụ nữ ăn mặc rất phóng khoáng, nét mặt mọi người đều rạng rỡ nụ cười.

Điển hình của phản Ô tô pi a, công dân sống vui vẻ, nhưng đằng sau lại là những người tự do và nô lệ bị che giấu.

Đỗ Lan cảm nhận hòn đảo tình yêu và đam mê này, biết rằng đằng sau sự phồn hoa không chỉ là điều kiện địa lý ưu việt, mà còn không thể thiếu sự cống hiến của đồ chơi và người lùn.

Ô tô pi a là chỉ một xã hội chỉ có công dân, quyền lợi và nghĩa vụ rất rõ ràng, mọi người làm tốt việc của mình, là có thể sống sung sướng.

Phản Ô tô pi a là bề ngoài là xã hội công dân, nhưng ngầm có những người tự do và nô lệ đang điên cuồng lao động, hỗ trợ cuộc sống mỹ mãn của công dân.

Người tự do có nhiều nghĩa vụ ít quyền lợi, nô lệ thì càng chỉ có nghĩa vụ mà không có quyền lợi.

Hai người vừa dạo chơi vừa bình phẩm, sự phồn hoa của thành phố quả thực khiến người ta quên đi thân phận hải tặc của Đa Phất Lãng Minh Ca.

Tiếc là sự phồn hoa này không ổn định, hắn dù sao cũng chỉ là một hải tặc, thậm chí thân phận hải tặc của hắn cũng không vững chắc.

Từ bỏ thân phận Thiên Long Nhân để trở thành thứ dân, còn không bằng thảo khấu.

Cho nên Đa Phất Lãng Minh Ca phải không ngừng mạnh lên, thực sự phát triển trái Ito Ito đến cực hạn, nhưng hắn vẫn phạm phải sai lầm mà mọi phản diện đều mắc phải, đó là lúc có thể giết Lộ Phi thì không giết, sau đó bị vả mặt.

Lệnh truy nã đẹp trai xinh đẹp của Đỗ Lan và Địch Ny Toa có ở khắp nơi, nên khi họ công khai xuất hiện trên đường phố, rất nhanh đã thu hút sự chú ý của hải tặc.

Tin tức nhanh chóng được báo lên cho Đa Phất Lãng Minh Ca, vẻ mặt hắn lập tức lạnh đi, giũ chiếc áo khoác lông hồng, đẩy gọng kính râm, hắn phải nghĩ xem ý đồ của Đỗ Lan khi lên đảo, tự lẩm bẩm: Không phải là muốn thiêu rụi hòn đảo này chứ.

Thiên tai di động, không cầu danh không cầu lợi, cướp được của cải cũng không chiếm làm của riêng, mà trực tiếp đốt đi, là một kẻ hoàn toàn điên rồ, bị hắn nhắm đến không có kết cục tốt đẹp.

Nhưng đối phương đã lên đảo, mình mà không đi gặp thì chắc chắn không được, thế là hắn tăng tốc, Đa Phất Lãng Minh Ca đã biến mất khỏi vương cung, đi ra tiền tuyến.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa phát hiện người trên phố đột nhiên ít đi rất nhiều, con phố náo nhiệt trở nên vắng vẻ, một cơn gió thổi qua, cuốn theo lớp bụi mỏng, một bóng người màu hồng xuất hiện trước mặt họ.

Đây là địa bàn của ta, không chào đón thiên tai di động.

Đa Phất Lãng Minh Ca trực tiếp đuổi khách.

Thiên tai muốn đi đâu thì đi đó, nhóc con, muốn động thủ với chúng ta à.

Đỗ Lan cười nói.

Đa Phất Lãng Minh Ca nghiêm túc hỏi: Các ngươi muốn làm gì.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng động thủ, tuy uy danh của thiên tai di động lẫy lừng, nhưng trong mắt hắn không phải là không thể chiến thắng.

Dù sao theo hắn biết, thiên tai di động cũng chưa từng đánh bại nhân vật lợi hại nào, đa số thời gian chỉ là bắt nạt kẻ yếu.

Đối phó với gà mờ, một cú Bá Khí Vương Giả là có thể dọn sạch, căn bản không cần thực lực lợi hại gì.

Trước đây lính lác có thể dựa vào số lượng để giết chết cường giả, nhưng bây giờ Bá Khí Vương Giả vừa ra, số lượng lính lác không còn ý nghĩa gì, chiến tích một chọi nhiều của Đỗ Lan và Địch Ny Toa đã không còn chứng minh được thực lực của họ.

Phiên bản đã cập nhật, một phiên bản một vị thần, uy danh của Đỗ Lan và Địch Ny Toa vẫn còn ở phiên bản trước.

Dù sao trong phiên bản mới, họ vẫn chưa đánh bại bất kỳ cường địch nào trong trận đấu đơn, chưa từng đánh bại bất kỳ ai trong Tam Đại Tướng, Tứ Hoàng, Ngũ Lão Tinh, Thất Vũ Hải, không thể chứng minh thực lực của mình.

Thiên tai di động mười mấy năm trước quả thực rất có tiếng, nhưng phiên bản đang cập nhật, sự tà ác của Đỗ Lan chỉ thể hiện ở thái độ xử sự bất ngờ, chứ không phải ở sức chiến đấu của hắn.

Mặc dù Đỗ Lan đã thông qua Ngải Ni Lộ và Moria để đại chiến, nhưng những chuyện này không đủ để người ngoài biết.

Đa Phất Lãng Minh Ca nắm chắc bản cập nhật, phiên bản trước năng lực trái ác quỷ đã phát triển đến cực hạn, phiên bản mới bá khí cũng là tam sắc đầy đủ, nếu không phải phạm phải sai lầm mà rất nhiều phản diện đều mắc phải, cứ nhất quyết phải đơn đấu với nhân vật chính, cũng sẽ không thua thảm như vậy.

Lúc này Đa Phất Lãng Minh Ca nhìn chằm chằm Đỗ Lan, rõ ràng cảm thấy mình có thể đánh bại đối phương, một khi Đỗ Lan có hành động, mình có thể phản công ngay lập tức.

Không cần căng thẳng, ta chỉ đi ngang qua, tiện thể xem trình độ thống trị của ngươi thế nào.

Đỗ Lan mỉm cười nói: Cũng được, ít nhất bề ngoài khá phồn hoa, cơ sở hạ tầng có đầu tư, cuộc sống của cư dân trong thành phố cũng không tệ.

Là một cựu Thiên Long Nhân, năng lực của ngươi coi như không tồi.

Nghe Đỗ Lan chỉ tay năm ngón, là một con rắn đầu địa phương, Đa Phất Lãng Minh Ca không cần người khác đánh giá mình, hắn chỉ nghe theo tiếng nói của bản thân.

Nhưng tác phong của ngươi ta không tán thành, ngươi đối với kẻ phản bội thì tàn nhẫn độc ác, đối với người của mình thì ân uy song hành, nhưng đối với kẻ địch lại đặc biệt khoan dung, không thấy có vấn đề à.

Còn một vấn đề nữa, ngươi dựa vào đâu mà có thể chiếm cứ một địa bàn tốt như vậy.

Ngươi cống nạp cho Thiên Long Nhân nhiều tiền như vậy, một khi không còn tiền, địa vị của ngươi còn ổn định được không.

Cả đời ngươi như đi trên băng mỏng, e rằng không đi được đến bờ bên kia.

Đa Phất Lãng Minh Ca tự nhiên biết tình hình của mình không mấy lạc quan, bởi vì mình đúng hạn cống tiền cho Thiên Long Nhân, hơn nữa còn nắm được điểm yếu của họ, mới có thể ngồi vững vị trí, nhưng một khi mình không còn giá trị, chắc chắn sẽ bị thay thế.

Hắn cũng thực sự muốn xây dựng một hệ thống có thể vận hành ổn định, đảm bảo địa vị của mình trên đảo.

Nhưng năng lực có hạn, gia tộc của hắn luôn xuất hiện kẻ phản bội.

Hắn không giết kẻ phản bội, làm sao trấn áp nội bộ.

Đây chính là cái khó của hắn, nội ưu ngoại hoạn, nội bộ gia tộc có đủ loại dị tâm, bên ngoài có đủ loại áp lực, hắn dù có trái ác quỷ và bá khí, cũng khó duy trì địa vị của mình.

Dù sao trái ác quỷ và bá khí không chống được ám toán.

Ngay cả Tứ Hoàng Shanks lúc sơ ý còn bị Hải Vương Loại cắn đứt cánh tay.

Đa Phất Lãng Minh Ca không thể lúc nào cũng bật bá khí, bất cứ lúc nào cũng có thể bị kẻ phản bội hạ gục, nên hắn chỉ có thể gieo rắc nỗi sợ hãi từ trước, dùng nỗi sợ để giảm chi phí.

Nhưng rõ ràng rất khó kéo dài.

Ngươi không thể mang lại hy vọng cho mọi người, tuy ngươi đã nỗ lực đủ đường, nhưng địa vị hiện tại của ngươi đã là đỉnh điểm, khó có thể tiến thêm một bước.

Không thành Thiên Long Nhân, cũng không thể thành Tứ Hoàng, ngươi kẹt ở đây, không thể chuyển mình.

Một khi không thể mang lại thêm lợi ích cho thuộc hạ, chi phí quản lý thuộc hạ sẽ không ngừng tăng lên, chẳng phải sẽ có đủ loại kẻ phản bội sao.

Cho nên vấn đề của ngươi là ngươi đã không thể lên thêm một tầng nữa.

Đỗ Lan chỉ ra vấn đề một cách sắc bén.

Đa Phất Lãng Minh Ca rất mạnh, nhưng địa vị hiện tại của hắn đã là đỉnh cao nhất có thể đạt được, đã không thể chuyển mình thăng cấp.

Hắn rất nỗ lực, nhưng có những chuyện cần thiên thời địa lợi nhân hòa, không phải chỉ dựa vào nỗ lực là được.

Nói đơn giản, bài của ngươi đã đánh hết rồi, tiếp theo ngươi chỉ có thể phòng ngự, không thể tấn công.

Đỗ Lan nói: Nhìn biểu cảm của ngươi là biết ta nói trúng rồi.

Ta rất hiểu câu chuyện của ngươi, biết cha ngươi từ bỏ thân phận Thiên Long Nhân, biết ngươi lúc nhỏ lưu lạc khắp nơi, biết ngươi vì phát triển mà giết chết cả em ruột mình, để đi đến bước này, ngươi đã nỗ lực rất nhiều, chịu rất nhiều khổ cực, khéo léo giao tiếp, xuôi theo chiều gió, lấy lòng hải quân, ngấm ngầm thông đồng với Tứ Hoàng, phát huy ưu thế của mình đến cực điểm, nhưng ngươi đã không thể dẫn dắt thuộc hạ thăng tiến được nữa.

Đa Phất Lãng Minh Ca có cảm giác bị nhìn thấu hoàn toàn, giống như mình không mặc quần áo, thậm chí nội tạng và mạch máu của mình cũng bị nhìn xuyên thấu.

Cảm giác này rất tệ, rất khó chịu.

Lời nói dối tuy làm tổn thương, nhưng sự thật còn là con dao sắc bén hơn.

Thực ra đây không chỉ là vấn đề của Đa Phất Lãng Minh Ca, mà là vấn đề của đại đa số các quốc gia nhỏ.

Các quốc gia nhỏ đều đối mặt với vấn đề giới hạn phát triển.

Khi quốc gia nhỏ phát triển, mọi chuyện đều dễ nói, nhưng hạn chế phát triển của quốc gia nhỏ quá lớn, rất dễ đạt đến đỉnh, rồi sau đó không còn sau đó nữa.

Dù quốc gia nhỏ có được ưu thế về ngành nghề, có sự hỗ trợ của khoa học kỹ thuật, cũng rất khó duy trì phát triển.

Đương nhiên nếu dân số ít một chút, tài nguyên nhiều một chút, làm một quốc gia xuất khẩu tài nguyên, thì vẫn rất sung sướng.

Nước nhỏ dân ít tuy là thế giới lý tưởng trong lòng Lão Tử, nhưng nước nhỏ dân ít dần bị đào thải không phải không có lý do, khả năng chịu lỗi, triển vọng phát triển của nước nhỏ thật sự không đáng kể.

Đa Phất Lãng Minh Ca hiện tại chính là một quốc gia nhỏ điển hình, chiếm giữ vị trí địa lý ưu thế, kiếm được không ít tiền.

Sau đó xây dựng nhà máy trái ác quỷ nhân tạo, còn xây dựng đấu trường, ngành nghề cũng không ít.

Nhưng phát triển đến hiện tại đã không thể tiếp tục, diện tích đồng bằng, tổng lượng nước ngọt, lượng điện sản xuất, dân số chất lượng cao và các yếu tố khác đều đã đạt đỉnh.

Đồng thời nơi tiêu tiền lại không ít, tuy đã giảm chi phí phúc lợi cho đồ chơi và người lùn, chỉ cần cung cấp phúc lợi cơ bản cho người dân bình thường, nhưng tiền cống nạp cho Thiên Long Nhân không thể thiếu, còn phải chịu sự bóc lột của Kaido, đương nhiên tiền cho tay sai trong gia tộc cũng không thể thiếu, thu nhập đạt đỉnh, nhưng chi tiêu lại rất nhiều, làm sao bây giờ.

Đa Phất Lãng Minh Ca tự nhiên biết những vấn đề này, nên cười lạnh nói: Cho dù ngươi nói đúng hết, thì sao.

Ta đến để giúp ngươi, ngươi có bao giờ nghĩ đến việc tư sản tư bản hóa chưa.

Chương 3525

Dùng tiền bạc để đánh bại Thiên Long Nhân và Tứ Hoàng.

Có bao giờ nghĩ đến việc đi theo con đường chủ nghĩa tư bản chưa.

Đỗ Lan mỉm cười nói.

Đa Phất Lãng Minh Ca không hiểu.

Chính là dùng tài sản và tương lai của ngươi làm thế chấp, đổi lấy một lượng lớn vốn, sau đó dùng số vốn này để phát triển khoa học kỹ thuật cũng được, khai thác lãnh địa cũng được, nói đơn giản là vay tiền để phát triển một phen, thành thì thành, không thành thì trực tiếp phá sản.

Thế nào.

Nếu ngươi đồng ý, ta có thể để Cửu Xà Ngân Hàng giúp ngươi điều hành.

Đỗ Lan cho rằng năm đó ở châu Âu, quý tộc không có ưu thế về đất đai và dân số làm sao đánh bại quốc vương quân quyền thần thụ, làm sao đánh bại tôn giáo.

Chỉ có một cách, tư sản tư bản hóa, dùng một trăm đồng đất đai thế chấp thành một nghìn đồng cổ phiếu hoặc trái phiếu, sau đó cầm số tiền này đến tân thế giới đào vàng.

Trực tiếp tăng đòn bẩy, khuếch đại giá trị tài sản gấp mười, gấp trăm lần.

Trong thời đại hàng hải, chênh lệch từ một trăm đến một nghìn có thể được lấp đầy bằng tài nguyên cướp được, cũng có thể được lấp đầy bằng sản xuất công nghiệp hóa, đương nhiên cuối cùng chỉ có thể dựa vào chém gió để lấp đầy.

Bong bóng hoa tulip, mô hình Ponzi đều là hình thức cuối cùng của trò chơi tư bản, chỉ dựa vào kể chuyện để lừa tiền người khác.

Mà không phải dựa vào mở rộng và khoa học kỹ thuật để tăng giá trị sản xuất, chỉ dựa vào câu chuyện là có thể kiếm tiền.

Nhưng đối với Đa Phất Lãng Minh Ca mà nói, hắn hiện tại quả thực thích hợp đi theo con đường chủ nghĩa tư bản, thực lực của hắn không tồi, còn có nhà máy trái ác quỷ nhân tạo, hoàn toàn có thể cược một phen.

Đỗ Lan giải thích cách thao tác cụ thể, Đa Phất Lãng Minh Ca càng nghe càng kích động, bởi vì chỉ cần có một khoản tiền đủ lớn, mình quả thực có thể dùng tiền làm rất nhiều việc, có thể đầu tư vào cơ sở hạ tầng, cũng có thể chiêu binh mãi mã, tóm lại có thể làm nhiều việc hơn.

Hắn nghĩ đến việc mình có thể có lựa chọn mới, liền kích động.

Nhưng hắn vẫn còn một vấn đề, hỏi: Tại sao lại giúp ta.

Ta không tin trên thế giới này có lòng tốt vô cớ.

Lòng tốt.

Ta giúp ngươi không phải vì lòng tốt, mà là vì sự phá hoại to lớn hơn.

Đỗ Lan nói: Ngươi có tiền rồi, có thể giữ được ngành công nghiệp trái ác quỷ nhân tạo.

Trái ác quỷ nhân tạo sẽ trực tiếp thay đổi trật tự thiên hạ, đến lúc đó quy mô chiến tranh sẽ càng lớn hơn, máu nhuộm biển cả, thiên hạ đại loạn, chẳng phải tuyệt vời sao.

Thật sự chỉ là sợ thiên hạ không loạn sao.

Đa Phất Lãng Minh Ca không mấy tin tưởng.

Nhưng bây giờ cũng không có cách nào khác, mình đã đi đến cuối đường, nếu không đặt cược tất cả để đổi lấy một khoản tiền, sẽ không còn hy vọng.

Hơn nữa hắn cũng đã suy nghĩ, tuy là thế chấp toàn bộ tài sản của mình để đổi lấy một khoản tiền.

Nhưng chỉ cần thắng, sẽ không có vấn đề gì, đến lúc đó tài sản vẫn là của mình, còn có thể kiếm được nhiều tiền hơn.

Thế chấp vay tiền, tương đương với tài sản của mình trong thời gian ngắn tăng lên gấp mấy lần, tuy nếu thua, tài sản đều là của người khác, nhưng thắng thì tài sản vẫn là của mình.

Nếu để Cửu Xà Ngân Hàng làm, có thể trực tiếp phát hành cổ phiếu hoặc trái phiếu.

Nếu Cửu Xà Ngân Hàng có thể cứu sống Đa Phất Lãng Minh Ca, tuyệt đối có thể trở thành thần tượng của giới tư bản mới nổi, chắc chắn sẽ có nhiều người hơn nguyện ý giao tài sản của mình cho ngân hàng quản lý.

Đỗ Lan cho rằng mình làm vậy cũng coi như giúp Nữ Đế.

Nếu thành công, Đa Phất Lãng Minh Ca và Nữ Đế đều có thể kiếm tiền, thậm chí Vương Lộ Phi cũng có thể mua trái ác quỷ nhân tạo từ chỗ Kaido.

Dù sao nhà máy trái ác quỷ nhân tạo càng nhiều, sản lượng càng lớn, giá cả cũng càng bình dân.

Trái ác quỷ nhân tạo đã được sản xuất hàng loạt, nhưng ăn trái ác quỷ có xác suất nhận được năng lực, cũng có xác suất sẽ chết.

Nhưng trái ác quỷ nhân tạo quả thực rẻ hơn trái ác quỷ tự nhiên, hiệu quả tuy kém hơn một chút, nhưng đối với người bình thường đã rất tốt rồi.

Trái ác quỷ nhân tạo có thể giúp người bình thường bớt đi mười năm khổ luyện.

Nếu ngươi có thêm một khoản tiền, chuẩn bị làm gì.

Đỗ Lan đưa Đa Phất Lãng Minh Ca đến ngân hàng, bắt đầu đi trên con đường tư sản tư bản hóa.

Trong khoảng thời gian này, Đa Phất Lãng Minh Ca cũng đã suy nghĩ rất nhiều, việc kiểm soát hòn đảo của mình đã phát triển đến cực hạn, không nâng cấp ngành nghề là không được, nhưng nâng cấp thế nào đây.

Nâng cấp ngành nghề cần nhiều năng lượng hơn, nhiều đường sá hơn, nhiều nhân tài chất lượng cao hơn, một khoản tiền có đủ không.

Đương nhiên cũng có thể chiến tranh với bên ngoài, cướp đoạt các hòn đảo khác.

Nửa sau Đại Hải Trình là điểm khởi đầu của sự bành trướng văn minh, mức độ phát triển cao nhất, gần như mọi hòn đảo thích hợp cho con người sinh sống đều có rất nhiều cư dân, không dễ chiếm đóng.

Hơn nữa còn có Tứ Hoàng và hải quân, trong thời gian ngắn muốn chiếm lĩnh hòn đảo rất khó.

Vậy có một khoản tiền, không nâng cấp ngành nghề, không mở rộng ra bên ngoài, có thể dùng tiền kiếm tiền không.

Đa Phất Lãng Minh Ca nghĩ đến việc mình có thể cho vay nặng lãi, thông qua phương pháp này nhanh chóng thu hồi vốn, có thể kiếm tiền nhanh.

Thoát thực hướng hư.

Đa Phất Lãng Minh Ca cảm thấy ngành công nghiệp thực đã phát triển đến cuối đường rồi, dùng tiền kiếm tiền là tốt nhất.

Không chỉ cho vay nặng lãi, cũng có thể đầu cơ hàng hóa, có thể thu hút nhiều người muốn kiếm tiền đến đầu tư, sau đó giật gấu vá vai, chơi trò Ponzi cũng không phải là không thể.

Phát triển ngành công nghiệp thực sự không phải là trò chơi của người bình thường, đặc biệt là trong môi trường từng hòn đảo một, trong hai mươi năm qua, Đa Phất Lãng Minh Ca đã khai thác hòn đảo đến cực hạn, tiếp tục nâng cấp ngành nghề, các điều kiện về mọi mặt đều không cho phép.

Cho nên thoát thực hướng hư cũng là hành động bất đắc dĩ, không thể đi lên được nữa, đây mới là điều tuyệt vọng nhất.

Đương nhiên tuyệt vọng là đối với hòn đảo mà nói, đối với Đa Phất Lãng Minh Ca, chỉ cần kiếm được rất nhiều tiền, đến lúc đó tự nhiên có thể tiêu dao khoái hoạt.

Cứ vui vẻ quyết định như vậy.

Đỗ Lan cũng biết Đa Phất Lãng Minh Ca mười phần thì có chín phần sẽ dùng tiền sinh ra tiền, một khoản tiền lớn như vậy, đủ để hắn trở thành một nhà tài chính nóng bỏng tay, chắc chắn sẽ có rất nhiều người, thậm chí rất nhiều Thiên Long Nhân nguyện ý theo hắn kiếm tiền, đến lúc đó hắn không phải Thiên Long Nhân, nhưng chắc chắn có thể hưởng thụ đãi ngộ của Thiên Long Nhân.

Ngân hàng phải bỏ ra một khoản tiền lớn, tuy tiền không phải là vấn đề, nhưng chắc chắn cần tìm hiểu tình hình ngành nghề của Đa Phất Lãng Minh Ca.

Thông qua điều tra, họ cũng phát hiện Đa Phất Lãng Minh Ca có được khoản tiền này cũng khó có thể làm được gì, nhưng ngại uy hiếp của Đỗ Lan, vẫn đồng ý hợp tác lần này, không chỉ cho tiền, còn giúp phát hành cổ phiếu và trái phiếu.

Thế chấp tài sản, hoàn toàn biến thành tiền mặt, lúc này số vốn trong tay Đa Phất Lãng Minh Ca còn nhiều hơn bất kỳ gia tộc Thiên Long Nhân nào. 45.

Rất nhiều của cải của Thiên Long Nhân cũng đều là sản nghiệp chứ không phải tiền mặt, không thể một lúc chi ra nhiều tiền như vậy.

Có tiền, kế hoạch của Đa Phất Lãng Minh Ca bắt đầu, đầu tiên là giả vờ muốn phát triển một hòn đảo phía đông, trước tiên lo lót các mối quan hệ để phát triển hòn đảo phía đông, sau đó mua một số máy móc xây dựng vứt lên đảo, rồi bắt đầu đầu cơ, tìm người mua lại.

Đây chỉ là thử dao, hiện tại rất nhiều người đều nghĩ đến việc đổi tiền thành tài sản, dự án phát triển này đúng ý họ, nên đất đai trên hòn đảo phía đông rất nhanh đã được bán với giá cao.

Nhưng đây chỉ là khởi đầu, con đường tài chính của Đa Phất Lãng Minh Ca có tương lai vô hạn.

Trước đây hắn dựa vào sản xuất để kiếm tiền, bây giờ hắn dựa vào tiền để sinh ra tiền.

Rất nhiều Thiên Long Nhân vừa thấy Đa Phất Lãng Minh Ca trong thời gian ngắn có thể kiếm được một lượng lớn vốn, cũng lần lượt đến tìm hắn hợp tác.

Trước đây Thiên Long Nhân tuy cũng được coi là đối tác của Đa Phất Lãng Minh Ca, nhưng đó là vì Đa Phất Lãng Minh Ca cống nạp Thiên Thượng Kim, là hắn cầu xin Thiên Long Nhân, chứ không phải Thiên Long Nhân cầu xin hắn.

Bây giờ ngược lại, Thiên Long Nhân đang cầu xin vị thần tài này.

Cảm giác thật tuyệt vời.

Đa Phất Lãng Minh Ca chỉ cảm thấy như uống nước lạnh tháng sáu, thổi máy sưởi tháng mười hai, sảng khoái vô cùng.

Những kẻ trước đây xem thường mình bây giờ đều phải hạ mình tìm mình hợp tác, phong thủy luân chuyển: Đây chính là sức mạnh của tiền, chỉ cần nắm giữ sức mạnh này, ta ở trên cả Thiên Long Nhân.

Đỗ Lan nghe xong, chỉ lắc đầu.

Sao, ngươi cho rằng địa vị hiện tại của ta còn không bằng Thiên Long Nhân ư.

Đa Phất Lãng Minh Ca một lòng muốn quay lại địa vị của mình, bây giờ cũng gần như rồi.

Chương 3526

Chỉ có vài đồng tiền bẩn, không thể thiết lập quy tắc của riêng mình.

Thiên Long Nhân tuy không có tiền bằng ngươi, nhưng họ là một mắt xích trong quy tắc trò chơi, người khác quỳ lạy Thiên Long Nhân, Thiên Long Nhân cũng đảm bảo địa vị của người khác.

Vài đồng tiền bẩn của ngươi có thể đảm bảo địa vị của người khác không.

Ngươi chỉ kiếm tiền cho mình, không thể đảm bảo thân phận của mỗi người trong xã hội.

Cho nên ngươi hiện tại chỉ là có tiền, chỉ là thương nhân, không thể nắm giữ phương hướng chính sách.

Nhưng Thiên Long Nhân có thể, cho nên Thiên Long Nhân mới là Thiên Long Nhân.

Đỗ Lan nói.

Trong thế giới cyberpunk thường xuất hiện một công ty tư nhân quản lý một thành phố, đây mới là thương nhân nắm giữ phương hướng chính sách.

Tình hình bình thường là thương nhân cầu lợi, chỉ lo kiếm tiền, không lo nghĩa vụ, cho nên thế giới cyberpunk thường là kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, người giàu rất giàu, người nghèo rất nghèo.

Mà chính khách thì khác, ngoài việc thu thuế, cũng phải duy trì phúc lợi của xã hội.

Cho nên chính khách ở trên thương nhân, thương nhân cần thành lập các nhóm vận động hành lang để vận động chính khách.

Trong thế giới cyberpunk, những hình thức công ty trực tiếp vứt bỏ mọi trách nhiệm xã hội, chỉ cầu lợi nhuận thực ra rất khó quản lý cả xã hội.

Cho nên thương nhân tuy có tiền, nhưng chỉ cần thương nhân không gánh vác trách nhiệm xã hội, sẽ rất khó nắm giữ chính sách.

Đỗ Lan thấy Đa Phất Lãng Minh Ca vẫn không hiểu, liền nói: Không hiểu rồi phải không.

Cái gì gọi là nắm giữ chính sách.

Chính là một chính sách không chỉ có thể đề xuất, mà còn phải thực hiện được.

Kế hoạch đều do người thông minh vạch ra, nhưng lại do kẻ ngu thực hiện.

Ngươi nói xem, ngươi là một thương nhân đề xuất một chính sách chỉ để mình kiếm tiền, vậy người thực hiện tại sao phải giúp ngươi kiếm tiền.

Cho nên ngươi phải bỏ tiền ra chia cho họ, như vậy họ mới giúp ngươi thực hiện chính sách, đúng không.

Đa Phất Lãng Minh Ca cũng đã quản lý rất nhiều người, chỉ một câu là hiểu ngay, liên tục gật đầu nói: Quả thực như vậy, Thiên Long Nhân tuy thu Thiên Thượng Kim, nhưng họ cũng thừa nhận địa vị của mọi người, bộ trò chơi này đã chơi tám trăm năm.

Còn ta tuy có tiền, nhưng không thể để mỗi người đều được lợi, họ sẽ không nghe lời.

Ngươi nói có lý, xem ra vẫn chưa đủ, ta nên dùng tiền để mua một thân phận Thiên Long Nhân.

Thật là một lòng muốn làm lại Thiên Long Nhân.

Đỗ Lan lại lắc đầu.

Ngươi lẽ nào cho rằng tiền không mua được thân phận Thiên Long Nhân.

Ta không tin ta có nhiều tiền như vậy, mà đám Thiên Long Nhân này còn không chấp nhận ta.

Ta không nói tiền không mua được thân phận Thiên Long Nhân, tuy rất khó, nhưng bản thân ngươi có huyết thống Thiên Long Nhân, nỗ lực một chút vẫn có thể được.

Ta lắc đầu là vì chí hướng của ngươi quá kém, ngươi có nhiều thuộc hạ như vậy, sau khi trở thành Thiên Long Nhân, sắp xếp những người này thế nào.

Ta sẽ để họ tẩy trắng, sắp xếp vào hải quân hoặc những nơi khác.

Vậy là muốn thay đổi một bộ phân phối cho họ, họ chưa chắc đã vui lòng, ngươi chỉ cầu phú quý cho bản thân, hay là muốn đưa cả gia tộc cùng phú quý.

Đỗ Lan hỏi.

Điều này rất rối rắm, Đa Phất Lãng Minh Ca thực ra chỉ muốn mình phú quý, nhưng hắn cũng biết chỉ dựa vào mình là không được.

Năm đó hắn giết chết em ruột của mình, nào phải không phải là để cho thuộc hạ biết mình không phải là người thiên vị, em ruột là kẻ địch, mình cũng giết, mình công tư phân minh, mới có thể để mọi người tin tưởng mình.

Hai mươi năm nay, mình dẫn dắt mọi người công thành chiếm đất, đạt được thành tựu như vậy, nếu vứt bỏ họ, mình đi hưởng lạc, sau này làm sao.

Không có những thuộc hạ này, mình còn làm việc thế nào.

Vậy ngươi cho rằng ta nên duy trì hiện trạng sao.

Nhưng ngươi cũng nói ta có nhiều tiền hơn nữa cũng chỉ là thương nhân, ta còn muốn tiến bộ.

Đa Phất Lãng Minh Ca không chỉ thỏa mãn với việc trở thành phú thương, mà còn hy vọng nắm giữ sự vận hành của chính sách.

Thật sự quá muốn tiến lên, trải nghiệm thời thơ ấu khiến hắn nhận ra chỉ có leo lên đỉnh thế giới mới là an toàn nhất, nội tâm hắn tràn đầy bất an, một khi gặp trắc trở, ký ức tuổi thơ sẽ tấn công hắn, sẽ khiến hắn cảm thấy cả thế giới đều là kẻ thù.

Cho nên hắn phải leo lên, như vậy mới có cảm giác an toàn.

Cách tốt nhất là tự lập môn hộ, trở thành tài chính hoàng đế, Hoàng Đế Thứ Sáu.

Nhưng như vậy thì ngươi phải xây dựng trò chơi tư bản của riêng mình, đối kháng với hệ thống Thiên Long Nhân, nói đơn giản là tạo phản.

Nếu đã có Hoàng Đế Thứ Năm, thêm một hoàng đế nữa cũng hoàn toàn có thể.

Đỗ Lan chỉ điểm cho Đa Phất Lãng Minh Ca cách khôi phục địa vị, không thể chỉ nghĩ đến việc dùng tiền mua địa vị, vì điều đó sẽ khiến hắn xung đột với nền tảng cơ bản.

Hơn nữa, sau khi dùng tiền trở thành Thiên Long Nhân cũng khó mà kiểm soát được phương hướng chính sách, rất có khả năng sẽ suy bại.

Vì vậy, cách tốt nhất chính là tạo phản, thiết lập quy tắc trò chơi của riêng mình.

Đa Phất Lãng Minh Ca cảm thấy con đường trước mắt đột nhiên trở nên rộng mở, mình có cơ hội vượt qua cả Thiên Long Nhân.

Dĩ nhiên hắn vẫn rất bình tĩnh, biết rằng chuyện này không phải nói là làm được, muốn đối đầu với trật tự cũ rất khó, ít nhất là hiện tại vẫn chưa có ai thực sự lay chuyển được vị thế của Hải quân trong trò chơi này.

Mặc dù ai cũng biết Hải quân đã yếu đi, nhưng vẫn còn một lượng lớn Bối Lợi đang lưu thông, chỉ cần Bối Lợi vẫn mua được đồ, Chính Phủ Thế Giới sẽ không dễ dàng bị đánh bại như vậy.

Nếu tôi trở thành Hoàng đế thứ sáu, chỉ cần Chính Phủ Thế Giới phong tỏa tôi, Bối Lợi trong tay sẽ không mua được gì, chẳng phải là toi đời sao.

Đa Phất Lãng Minh Ca cũng có vấn đề này, đó là trong tay có quá nhiều Bối Lợi.

Đến lúc đó ngươi có thể cùng Ngân hàng Cửu Xà đoàn kết Ngũ Hoàng để thiết lập một hệ thống tài chính, có thể tung ra một loại tiền tệ ngang hàng với Bối Lợi, tương lai chẳng phải rất xán lạn sao.

Đỗ Lan nói.

Nhưng như vậy, thị trường của tôi sẽ nhỏ đi rất nhiều.

Hơn nữa, tính cách của Ngũ Hoàng cũng sẽ không cho phép tôi chơi trò giật gấu vá vai, dĩ nhiên tôi rất hứng thú với sản nghiệp của Ngũ Hoàng.

Hay là thế này, tôi cũng không chống lại Thiên Long Nhân, mà đầu tư trực tiếp vào Ngũ Hoàng, đợi đến khi họ phát triển sản nghiệp đến một mức độ nhất định, sẽ gặp phải tình cảnh giống tôi, sản nghiệp khó nâng cấp, mâu thuẫn nội bộ chồng chất, lúc đó họ tất sẽ thổi bong bóng, đầu cơ nhà đất, đầu cơ cổ phiếu, khi giá trị tài sản tăng cao, tôi có thể bán tháo bất động sản và cổ phiếu, đổi lấy lượng lớn vốn rồi rút lui.

Đa Phất Lãng Minh Ca không ngốc, tuyệt đối không mù quáng tin vào lời xúi giục của Đỗ Lan, hắn đã cảm thấy đối phương không có ý tốt ngay từ đầu.

Trong trò chơi tài chính thời gian qua, hắn đã phát hiện ra tình cảnh khó khăn mà mình gặp phải có tính phổ biến, không phải vì mình là Thất Vũ Hải nên mới gặp khó khăn, mà Tứ Hoàng cũng sẽ gặp phải vấn đề tương tự về giới hạn phát triển.

Đỗ Lan không thể không thán phục Đa Phất Lãng Minh Ca quả thực thông minh, quả nhiên sau khi mất đi thân phận Thiên Long Nhân, hắn buộc phải ép mình tiến bộ, buộc phải nâng cao trình độ của mình.

Hắn cũng nhanh chóng tổng kết ra quy luật trong trò chơi mới, đó là phát triển không dễ dàng như tưởng tượng.

Từ nông nghiệp chuyển sang công nghiệp rất khó, mỗi lần nâng cấp sản nghiệp công nghiệp cũng rất khó.

Các quốc gia công nghiệp chuyển từ kinh tế thực sang kinh tế ảo không phải vì họ không biết tầm quan trọng của sản nghiệp thực thể, mà là chi phí của sản nghiệp thực thể ngày càng cao, lại không thể hoàn thành việc nâng cấp toàn bộ ngành công nghiệp, nên chỉ có thể từ bỏ những ngành có chi phí ngày càng cao, nhưng lại không có ngành mới bù đắp, vì vậy chỉ có thể chơi trò tài chính.

Đây là một hành động bất đắc dĩ, đặc biệt là với những nơi như Nhật Bản, nơi dân số phát triển, diện tích, năng lượng đều bị hạn chế.

Sự phát triển công nghiệp sẽ có giới hạn, rất dễ chạm đến giới hạn đó, muốn nâng cấp lại càng khó hơn.

Phát triển cần nguồn nước, cần đồng bằng, cũng cần năng lượng, cần nhân tài chất lượng cao, chỉ riêng những điều kiện khách quan này đã đủ khiến người ta bất lực.

Đa Phất Lãng Minh Ca đã đích thân trải qua giới hạn đó, và vẫn luôn quan sát các hòn đảo khác, phát hiện phần lớn các hòn đảo đều gặp phải vấn đề tương tự, kể cả Tứ Hoàng cũng vậy.

Sản nghiệp không thể nâng cấp, không phải là Tứ Hoàng thì có thể tránh được.

Đa Phất Lãng Minh Ca bình tĩnh nói: Cho nên chỉ cần tôi cho họ một khoản tiền, sản nghiệp sẽ nhanh chóng đạt đến giới hạn, sau đó họ cũng sẽ chuyển từ thực sang ảo, tiếp đó tôi có thể thu hoạch giá trị của họ, chẳng phải tuyệt vời sao.

Trò chơi như vậy có thể lặp đi lặp lại trên biển, tôi sẽ trở thành trung tâm của trò chơi, Thiên Long Nhân cũng sẽ cần tôi.

Đảo thì có rất nhiều, có thể không ngừng đầu tư, thao túng, thu hoạch.

Bởi vì mỗi hòn đảo đều bị giới hạn bởi vấn đề của riêng mình, khó mà hoàn thành nâng cấp công nghiệp, như vậy Đa Phất Lãng Minh Ca có thể dùng một chiêu ăn khắp thiên hạ, thu hoạch mãi mãi.

Phải nói rằng, ngươi rất thông minh.

Nếu ngươi bây giờ vẫn là Thiên Long Nhân e rằng không có cơ hội như vậy, ngươi phải cảm ơn cha mẹ mình, vì họ đã rời khỏi Thiên Long Nhân, mang đến một thế giới rộng lớn hơn.

Đỗ Lan thầm nghĩ Đa Phất Lãng Minh Ca quả thực là nhà tư bản bẩm sinh, lập tức hiểu ra cốt lõi của trò chơi tài chính.

Tài chính có thể thúc đẩy thực thể là không sai, nhưng thực thể không chỉ dựa vào tài chính, mà còn cần sự phối hợp của các điều kiện phát triển khách quan khác.

Cho nên tiền không thể đổ hết vào tài chính, mà phải đầu tư vào thủy lợi, cơ sở hạ tầng, giáo dục, nâng cấp công nghiệp.

Chương 3527

Nhưng như vậy, tài chính lại không thể thu lợi lớn.

Rốt cuộc tiền trong một xã hội là có hạn, đầu tư vào nơi này thì nơi khác sẽ không còn.

Điều này giống như một người, làm việc mười năm, nhảy việc vài lần, tiền lương từ ba nghìn một tháng lên một vạn một tháng, nhưng đến tuổi trung niên đã khó mà tiến thêm một bước nữa.

Nhưng mấy năm nay anh ta cũng tiết kiệm được năm mươi vạn, số tiền này anh ta nên đầu tư vào giáo dục con cái, hay tự mình mở cửa hàng, hay đi đầu cơ cổ phiếu.

Nếu đi đầu cơ cổ phiếu, rồi bị kẹt vốn, thì tiền tiết kiệm của anh ta đã bị thu hoạch.

Xã hội cũng vậy, xã hội phát triển mấy chục năm cũng sẽ tích lũy được một khối tài sản, khối tài sản này dùng để xây dựng hồ chứa nước, phát triển cơ sở hạ tầng, hay để làm tài chính.

Nếu làm tài chính, đến lúc đó sẽ bị thu hoạch.

Bởi vì ban đầu tiền thúc đẩy xã hội phát triển là vốn đầu tư nước ngoài, vốn ngoại xây dựng nhà máy không kiếm được bao nhiêu tiền, thu hoạch tài chính mới kiếm được tiền.

Vốn ngoại vào trước tiên sẽ nắm giữ đất đai, cổ phiếu và các tài nguyên khác với giá rẻ, đợi đến khi sản nghiệp đạt đến giới hạn, tiền tiết kiệm trong tay mọi người đổ vào đầu cơ nhà đất, cổ phiếu, vốn ngoại sẽ bán tháo tất cả những thứ trong tay, rút lui, thế là thực hiện một lần thu hoạch.

Tiền tiết kiệm mấy chục năm của mọi người đều biến thành những cổ phiếu không ai mua, chẳng làm được gì.

Đa Phất Lãng Minh Ca chính là muốn làm nhà đầu tư ngoại quốc đó, có thể đầu tư vào Ngũ Hoàng, thúc đẩy họ phát triển, cuối cùng đợi họ gặp giới hạn, tiền đổ vào ngành tài chính, nhanh chóng bán tháo các sản phẩm tài chính đã chuẩn bị sẵn, vui vẻ rời đi, tìm nơi khác tiếp tục.

Một tay mua vào, một tay bán ra, tuyệt đối có thể khiến thiên hạ phải thần phục dưới chân mình.

Đỗ Lan cũng thừa nhận Đa Phất Lãng Minh Ca thật sự thông minh, tiếc là Luffy sắp lên đảo, mà Luffy trước nay luôn nhắm thẳng vào phản diện, không có gì để nói, cứ đánh là được.

Đa Phất Lãng Minh Ca không bình luận gì về lời của Đỗ Lan, nhưng không thể phủ nhận lựa chọn của cha hắn đã tạo nên con người hắn hiện tại.

Nếu mình vẫn là Thiên Long Nhân, chắc chắn sẽ sống vô lo vô nghĩ, quả thực không thể bước lên con đường lên trời này: Có lẽ ta nên cảm ơn sự ngu xuẩn nhất thời của họ, để báo đáp, ta sẽ trở thành Tân Thiên Long Nhân đứng trên cả Thiên Long Nhân.

Rất tốt, ngươi cuối cùng đã tìm thấy giấc mơ của mình, một giấc mơ còn vĩ đại hơn cả việc trở thành Thiên Long Nhân.

Tiếp theo ngươi sẽ phải đối mặt với kẻ phá hoại giấc mơ, với trình độ của ngươi chắc chắn không chống đỡ nổi.

Nhưng cũng không sao, ngươi có giấc mơ như vậy, có thể giúp Thiên Long Nhân thu lợi lớn, cho dù vào tù, vài ngày sau cũng sẽ được họ mời ra.

Ngươi tuyệt đối không chết được, thậm chí nhà tù cũng không giam giữ nổi ngươi.

Đỗ Lan rất rõ Đa Phất Lãng Minh Ca có thể kiếm tiền cho Thiên Long Nhân, vậy thì hắn chính là kẻ ngoài vòng pháp luật.

Không sai, chỉ cần ý tưởng của ta có thể hoàn thành, ta có thể trở thành kẻ cuồng đồ ngoài vòng pháp luật.

Còn một vấn đề nữa, đó là một số hòn đảo nhận đầu tư của ngươi, nhưng không cho ngươi thu hoạch thì sao.

Vậy thì họ không tự do, ta sẽ dùng nắm đấm sắt tự do để nghiền nát họ.

Trong đảo của họ chắc chắn cũng có người muốn hút máu, ta có thể kích động họ.

Đa Phất Lãng Minh Ca nghĩa chính ngôn từ nói.

Chẳng qua đó chỉ là ngươi tự do còn người khác không tự do mà thôi.

Đỗ Lan cười nói.

Tự do không phải là như vậy sao.

Vua Hải Tặc Roger tự do đến mức nào.

Nhưng những kẻ địch bị ông ta đánh bại thì chẳng tự do chút nào.

Cái gọi là tự do từ trước đến nay chỉ có kẻ mạnh mới có tư cách hưởng thụ, kẻ yếu căn bản không xứng.

Đa Phất Lãng Minh Ca nói thẳng: Cho nên kẻ mạnh có tự do thu hoạch kẻ yếu, kẻ yếu không có tự do chống lại sự thu hoạch của kẻ mạnh.

Tự do trước đây không phải là một từ tốt, thời kỳ nó thịnh hành là khi Đế quốc mặt trời không bao giờ lặn đánh bại Pháp, ngạo nghễ quần hùng, toàn cầu vô địch thủ, mới bắt đầu thúc đẩy tự do thương mại.

Khi đó Đế quốc mặt trời không bao giờ lặn thiên hạ vô địch, dĩ nhiên là tự do.

Nhưng các quốc gia bị họ đánh bại thì chẳng có chút tự do nào, không phải tự do xã hội, không phải tự do đạo đức, cũng không phải tự do tự nhiên, mà là tự do của kẻ mạnh, kẻ mạnh là trên hết.

Phải nói rằng, nhân tài đều do bị ép mà ra, Đa Phất Lãng Minh Ca quả thực rất lợi hại, có thể suy bụng ta ra bụng người, ý thức được vấn đề mình gặp phải có tính phổ biến, thậm chí còn nghĩ đến việc lợi dụng nút thắt cổ chai của người khác để tiến hành thu hoạch.

Ai cũng nói vương triều lên xuống có chu kỳ, thực ra chu kỳ của tư bản còn ngắn hơn.

Một khi chu kỳ mười năm của tư bản đến, chiến tranh sẽ nổ ra, bên thua gánh chịu tất cả.

Nhân tài.

Đỗ Lan còn có thể nói gì nữa, Đa Phất Lãng Minh Ca đã nghĩ xong hình thức thu hoạch, tiếp theo chỉ cần đi thu hoạch là được, tự nhiên là có thể.

Thế là khẩu hiệu tự do được Đa Phất Lãng Minh Ca giương cao, sánh vai cùng với chính nghĩa của Hải quân.

Hắn lập tức trở thành nhân vật nổi tiếng, Thiên Long Nhân đều phải cầu cạnh hắn, rót thêm vốn đầu tư cho hắn, muốn dựa vào hắn để kiếm tiền.

Mô hình mà hắn đề xuất được công nhận là khả thi.

Lúc này, Chính Phủ Thế Giới lại thể hiện ra một bộ mặt phồn vinh, mục tiêu thu hoạch đầu tiên của họ chính là những quốc gia không gia nhập Chính Phủ Thế Giới.

Hình thức thu hoạch mới này vô cùng hiệu quả, vì dùng tiền mở đường, kẻ mua chuộc trên đảo cũng có thể chia lợi nhuận, nên tích cực làm kẻ dẫn đường.

Nếu quốc vương không mở cửa tài chính, những kẻ dẫn đường còn lật đổ cả quốc vương, như vậy họ mới có thể chia một phần trong trò chơi thu hoạch.

Bối Lợi lại trở nên hoạt động sôi nổi rồi, nói cho cùng Bối Lợi quá nhiều, cần phải có chỗ tiêu.

Bây giờ dựa vào việc bơm tiền và thu hoạch, Bối Lợi lại có nơi để đi mới.

Ta đã nối mạng cho Chính Phủ Thế Giới.

Đỗ Lan tự hào nói: Ta quả nhiên vẫn là người tốt.

Trước đây những hòn đảo đó không có cách nào phát triển, bây giờ dù biết mình sẽ bị thu hoạch, họ cũng muốn nắm bắt cơ hội.

Phát triển là một thứ xa xỉ, rất khó có được.

Địch Ny Toa cũng rất cảm khái: Chỉ cần vốn có thể tiếp tục lưu động, trò chơi này vẫn có thể chơi tiếp.

Nền kinh tế lưu động mới là quan trọng nhất, bởi vì lưu động, tầng lớp bình dân mới nhìn thấy cơ hội.

Nếu kinh tế là một vũng nước tù, đó là hoàn toàn cố định, bình dân sẽ không có ngày ngóc đầu lên được.

Mặc dù bây giờ bình dân có thể cần phải làm kẻ dẫn đường mới có được vốn, nhưng có được vốn là có thể thay đổi bản thân, mình hoàn toàn có thể làm công dân thế giới, căn bản không cần ở lại quê hương.

Điều này cũng giống như tôn giáo, hoàng quyền, dù có tệ đến đâu, nhưng chỉ cần tài nguyên lưu động, hàn môn, công dân sẽ có cơ hội.

Tư bản có thể thúc đẩy vốn lưu động, mọi người sẽ có thể chịu đựng khuyết điểm của nó.

Tư bản mà Đa Phất Lãng Minh Ca đại diện mạnh hơn nhiều so với phương thức phân phối cũ của Hải quân.

Dĩ nhiên là người đầu tiên đi con đường này, Đa Phất Lãng Minh Ca cũng cần phải dũng cảm thử nghiệm, mở ra con đường của riêng mình.

Đến lúc đó, trong trò chơi mới, địa vị của hắn tuyệt đối có thể thay thế Thiên Long Nhân.

Đến lúc đó Đa Phất Lãng Minh Ca có thể truyền toàn bộ vốn cho con trai cả, rồi để con trai thứ ra ngoài mở ngân hàng, đi theo con đường của nhà Rothschild.

Một tay bán khống, một tay mua vào.

Cũng không cần quỳ lạy Thiên Long Nhân, chỉ cần chấp nhận tự do và chính nghĩa, ai mở cửa tài chính là người của mình, ai không chấp nhận tự do là kẻ địch, thiết lập biên giới mới, là có thể phá vỡ biên giới cũ.

Đỗ Lan nói: Nếu làm được, Đa Phất Lãng Minh Ca chính là Tân Thiên Long Nhân, sẽ được chào đón hơn cả Ace và Vương Luffy.

Địch Ny Toa thở dài nói: Bách tính luôn chỉ thấy lợi trước mắt, luôn cần lợi ích ngắn hạn, con đường của Đa Phất Lãng Minh Ca là trực tiếp cho tiền trước, phát triển một đợt.

Sau đó đầu cơ nhà đất, cổ phiếu, không đầu tư dài hạn, đối với bình dân hiện tại quá hấp dẫn.

Mà Ace và Vương Luffy là đầu tư dài hạn, xây dựng cơ sở hạ tầng, không ngừng đầu tư giáo dục, có lợi cho tương lai, nhưng ngắn hạn không có lợi ích gì, chắc chắn sẽ không được chào đón.

Hàn Phi Tử nói hay, có người kiếm tiền từ người chết, có người kiếm tiền từ người sống, có người kiếm tiền dài hạn, thì có người kiếm tiền ngắn hạn, không có cách nào khác.

Đỗ Lan nói: Đây chính là thiên đạo.

Đối mặt với sự mạnh mẽ của Đa Phất Lãng Minh Ca, tất cả mọi người đều ngỡ ngàng, ngay cả Tứ Hoàng cũng cảm thấy áp lực.

Những nơi do Big Mom và Kaido kiểm soát áp lực lớn nhất, vì họ đã không thể mang lại sự phát triển, hoàn toàn dựa vào vũ lực trấn áp để duy trì ổn định, chứ không phải đáp ứng nhu cầu phát triển của mọi người.

Lúc này mọi người nhìn thấy sự thay đổi của thế giới bên ngoài, tự nhiên muốn trở thành kẻ dẫn đường, muốn theo đuổi tự do và chính nghĩa.

Thứ mọi người cần căn bản không phải là tự do và chính nghĩa, mà là sự giàu có.

Quân Cách Mạng Dragon một mắt nhìn thấu nguyên nhân của sự hỗn loạn thế giới: Quỳ lạy Thiên Long Nhân cũng được, ủng hộ Tứ Hoàng chống lại Hải quân cũng được, hay là bây giờ theo đuổi cái gọi là tự do và chính nghĩa, thực ra đều là vì của cải và tài nguyên.

Có của cải, mới có đủ tỷ lệ chịu lỗi, mới có thể làm nhiều thử nghiệm hơn, mới có thể tìm thấy sở trường của mình.

Không có của cải thì không có tỷ lệ chịu lỗi, cuộc đời mỗi người đều có thể nhìn thấy được điểm cuối.

Chàng trai trẻ bên cạnh Dragon cũng rất có tầm nhìn, cậu tên là Sabo, nói: Không thể nói mọi người theo đuổi là sai, mặc dù Chính

Phủ Thế Giới đã mục nát, nhưng chỉ cần Bối Lợi còn vận hành, mọi người sẽ đổ xô vào.

Sẽ không ai khóc cho những nô lệ đó, cũng sẽ không ai quan tâm đến những người vô tội bị Thiên Long Nhân sát hại.

Thế giới này chính là như vậy.

Chúng ta muốn thay đổi chính là một thế giới như vậy.

Dragon không phải Z, sẽ không vì nhìn thấy bóng tối mà tự hủy hoại thế giới.

Lúc này người bất lực nhất là Vương Luffy, vốn dĩ tình hình đang rất tốt, nhưng với con đường mới mà Đa Phất Lãng Minh Ca vạch ra, lập tức khiến lòng người của Hải quân mới bất ổn.

Họ cảm thấy phương pháp của Đa Phất Lãng Minh Ca cũng không tệ, chỉ cần theo hắn là có thể giàu lên, sao lại không làm.

Chương 3528

Đa Phất Lãng Minh Ca dùng tự do để bổ sung cho chính nghĩa của Hải quân, mở ra một con đường mới.

Hơn nữa hắn vốn là Thiên Long Nhân, nhưng lại từ bỏ thân phận, vạch rõ ranh giới với những Thiên Long Nhân mục nát, tự mình từng bước tìm tòi đi đến ngày hôm nay, mọi người cho rằng hắn là một người đáng tin cậy.

Có bao nhiêu Thiên Long Nhân sẵn lòng từ bỏ thân phận của mình.

Đa Phất Lãng Minh Ca lại dứt khoát từ bỏ, điều đó cho thấy hắn có sự tự tin tuyệt đối vào con đường của mình, cũng cho thấy con đường hắn đi là hoàn toàn mới, không giống với Thiên Long Nhân.

Chúng ta hoàn toàn có thể học tập.

Vương Luffy nghe họ thảo luận, không nói một lời.

Lúc này, anh hoàn toàn hiểu được tâm trạng của Mạnh Tử, vào thời của Mạnh Tử, lời nói trong thiên hạ không theo Dương Chu thì theo Mặc Tử, chẳng ai thèm để ý đến Nho gia.

Bây giờ mọi người đều cho rằng Nho gia lợi hại thế nào, nhưng thực tế trong một thời gian dài Nho gia không được coi trọng.

Mặc gia với chủ trương kiêm ái, phi công, và Dương Chu với chủ trương nhất mao bất bạt mới là những gì thiên hạ thích nghe nhất, được chào đón hơn nhiều so với việc khắc kỷ phục lễ, noi gương tiên vương của Nho gia.

Nhưng lịch sử đã chọn Nho gia, vì Nho gia không có gì cao siêu, ai cũng có thể thực hành.

Mặc gia và Dương Chu không thể thực hành trên quy mô lớn.

Vương Luffy cảm thấy bây giờ thiên hạ đều nói về tự do và chính nghĩa, ai còn ủng hộ cuộc đấu tranh của Hải quân mới.

Nhưng anh không từ bỏ, nếu họ muốn đi theo Đa Phất Lãng Minh Ca, Vương Luffy cũng sẽ không ngăn cản.

Đa Phất Lãng Minh Ca đắc chí, đã siêu việt lên trên cả Thiên Long Nhân, hắn không nhịn được mà nói với biển cả: Ta là tự do, tự do là ta.

Khi Luffy và đồng đội đánh bại phe cấp tiến ở đảo Người Cá, chiều gió trên biển đã hoàn toàn thay đổi. 46.

Trong trận chiến ở đảo Người Cá, những người khác đều dễ dàng hạ gục kẻ địch, bất kể là máy móc của Usopp và Nami, hay tế bào nở hoa của Robin, kiếm pháp Bá Khí của Zoro, cước pháp Marathon của Sanji, và y thuật hắc ám của Chopper đều dễ dàng đánh bại kẻ địch.

Chỉ có Luffy đánh với kẻ địch một cách giằng co, vì kẻ địch đã ăn thuốc kích thích tiềm năng, cộng thêm Luffy cũng không học chiêu thức Haki nào, nên đánh rất vất vả.

Luffy chỉ biết những kỹ năng cơ bản nhất, ví dụ như phủ Haki vũ trang lên cơ thể để tăng phòng thủ và tấn công, không có tuyệt chiêu khắc địch hoa mỹ nào.

Tóm lại hai người đánh nhau rất căng thẳng, hoàn toàn không thấy Luffy có chút trưởng thành nào.

Dựa vào biểu hiện của Luffy, con quái tinh anh này ngang cấp với Tứ Hoàng.

Đỗ Lan tranh thủ quan tâm đến chiến cục, tỏ vẻ chỉ cần ăn thuốc là có thể đi solo với Tứ Hoàng.

Luffy đánh một con quái tinh anh ăn thuốc còn vất vả như vậy, làm sao đối đầu với Tứ Hoàng.

Quả nhiên vẫn là Kaido quá nhân từ.

Đỗ Lan không có kết luận nào khác, không phải Kaido quá nhân từ thì còn có thể là gì.

Chẳng lẽ nói Luffy thật sự đã thức tỉnh ý thức giai cấp, cuối cùng nhận ra mình là tầng lớp bình dân, không nên giúp đỡ hoàng thất làm điều ác.

Cho nên nương tay với đối thủ cũng là bình dân.

Nếu Luffy thật sự có ý thức giai cấp này, thì đó thực sự là nghệ thuật.

Nhưng nhìn vào hiện tại, Luffy không phải vì ý thức giai cấp mà nương tay với bình dân, mà là thật sự đánh rất vất vả.

Đánh không lại quái tinh anh, điều này rất xấu hổ, thành quả tu luyện hai năm ở đâu.

Các thuyền viên khác đều tiến bộ rất nhiều, chỉ có Luffy là thành thạo Haki, nhưng không phát triển ra chiêu thức nào ra hồn.

Trước đây Luffy nhắm trúng kẻ địch, liền đi chiến đấu.

Thông thường là kẻ địch tìm đến Luffy trước, đánh một trận, để Luffy có thời gian suy nghĩ về điểm yếu của kẻ địch.

Nhưng về sau, Luffy vẫn là nhắm trúng kẻ địch liền đi chiến đấu, nhưng không phải kẻ địch tìm đến đánh hắn một trận, mà là Luffy trực tiếp xông lên đánh kẻ địch, kết quả đánh không lại, chỉ có thể bỏ chạy.

Sau khi tu luyện, lại đi thách đấu, kết quả vẫn đánh không lại.

Trước đây, lần đầu đánh không lại kẻ địch có thể hiểu được điểm yếu của họ, còn sau này đánh không lại chính là đánh không lại, chỉ có thể bật hack.

Ở đảo Người Cá, Luffy không thể hạ gục nhanh chóng con quái tinh anh ăn thuốc, điều này rất xấu hổ.

Hai năm tu luyện, anh ta chỉ nắm vững chiêu dọn lính quèn, những thứ khác không thay đổi nhiều.

Đỗ Lan thậm chí còn cảm thấy tác giả Vua Hải Tặc chính là vì ngại vẽ lính quèn phiền phức, nên trực tiếp tạo ra Haki bá vương để dọn lính.

Giống như Akira Toriyama cảm thấy vẽ bối cảnh phiền phức, nên trước khi chiến đấu đều bộc phát khí để xóa sạch bản đồ, không có bối cảnh thì không cần vẽ.

Không có lính quèn, có thể vẽ Luffy solo với cường địch, và cũng không cần lo Luffy đánh xong bị lính quèn đánh lén.

Tóm lại Luffy dọn lính rất mạnh, nhưng đánh quái tinh anh rất yếu, may mà có kinh không hiểm đánh bại được kẻ địch, tạm thời giải quyết được phe cấp tiến ở đảo Người Cá.

Nhưng hận thù của người cá đối với con người không biến mất, chủ nghĩa ưu tiên chủng tộc người cá không biến mất, hoàng thất cũng chỉ tạm thời đè nén vấn đề, chứ không phải giải quyết vấn đề.

Sự căm ghét của người cá đối với con người sẽ tiếp tục chuyển hóa thành sức mạnh, chờ đợi lần bùng phát tiếp theo.

Nhưng Luffy đã đi rồi, xuyên qua Hồng Thổ Đại Lục, đến với chặng đường cuối cùng.

Ta là tự do, tự do là ta.

Băng Luffy vừa trở lại mặt biển, mua một tờ báo, liền thấy tuyên ngôn ngông cuồng của Đa Phất Lãng Minh Ca.

Nhưng tuyên ngôn này không những không ai phản đối, mà các nhà báo còn điên cuồng tâng bốc, nói Đa Phất Lãng Minh Ca là Roger đương đại, là người vĩ đại thực sự đại diện cho chính nghĩa và tự do, có thể trở thành người tự do nhất, thậm chí vượt qua cả Vua Hải Tặc.

Cả bài báo nịnh nọt đến mức khiến người ta buồn nôn, đặc biệt là loại hải tặc đặt mục tiêu trở thành người tự do nhất như Luffy, đọc bài báo này chỉ cảm thấy ghê tởm.

Tuy nhiên, các bài báo về Đa Phất Lãng Minh Ca lại toàn là những lời ca ngợi, dường như cả thiên hạ này chỉ có một người tốt này, các nhà báo thì nịnh hót hết lời.

Đọc nhiều sẽ cảm thấy khó chịu trong người.

A.

Luffy đọc mà thấy ghê tởm, vứt tờ báo đi, ra một bên ngắm cảnh.

Những người khác đọc xong cũng đầy vẻ nghi hoặc.

Nami kỳ quái nói: Người này hình như là một hải tặc trong Thất Vũ Hải mà.

Đúng vậy.

Những người khác rất chắc chắn về điều này, nên không thể hiểu được những lời ca ngợi trên báo.

Ngay cả Hải quân cũng đang ca ngợi hắn, chúng ta chỉ đi xuống đáy biển một lát, sao lúc ra ngoài, thiên hạ lại đại biến.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác.

Phải đến hòn đảo tiếp theo hỏi xem sao.

Luffy, lâu rồi không gặp.

Ngay khi mọi người chuẩn bị đến hòn đảo tiếp theo, một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên.

Ace.

Luffy nhìn thấy người anh trai tốt của mình, rất ngạc nhiên hỏi: Sao anh lại ở đây.

Anh đang đợi em.

Ace nói.

Đợi em.

Đúng vậy, anh biết em sắp từ đảo Người Cá ra, nên đợi ở gần đây, quả nhiên đợi được em.

Ace nói.

Tại sao.

Vì Đa Phất Lãng Minh Ca.

Ace nghiêm túc nói.

Mọi người cũng biết Ace bây giờ đã là Hoàng đế thứ năm, không ngờ anh cũng nhắc đến Đa Phất Lãng Minh Ca.

Ờ, anh cũng có quan hệ với hắn.

Đúng vậy, anh sắp hợp tác với hắn.

Nhưng có một việc phải xử lý xong, đó là vài kẻ phản bội trong băng hải tặc Râu Trắng cũng đã gia nhập gia tộc của Đa Phất Lãng Minh Ca, phải xử lý chúng, nhưng anh không tiện ra tay, nên hy vọng em có thể giúp.

Ace nói.

Cái gã Đa Phất Lãng Minh Ca này rốt cuộc là sao.

Không đợi Luffy đồng ý, Nami đã hỏi trước.

Hắn là Tân Thiên Long Nhân.

Ace nói.

Nói vậy, ai mà hiểu được.

Ace kiên nhẫn giải thích Đa Phất Lãng Minh Ca đã thay đổi vận mệnh của mình như thế nào, từ một hải tặc bình thường trở thành hoàng đế tài chính vang danh khắp biển cả.

Chúng ta làm hải tặc vất vả dùng sức lực cướp bóc, còn Đa Phất Lãng Minh Ca thì dùng tài chính để cướp bóc, dùng tiền cướp tiền.

Chương 3529

Cho nên bây giờ hắn đã đoàn kết được một lượng lớn những người có vốn, trở thành quý tộc tư bản.

Ngay cả Tứ Hoàng cũng phải tìm hắn đầu tư, có thể nói là đang ở đỉnh cao danh vọng.

Nếu ai không cho hắn thu hoạch, người đó là không tự do.

Chỉ có để mặc hắn thu hoạch, mới là tự do.

Ace nói.

Vậy anh hợp tác với hắn, chẳng phải là đi với hổ tìm da sao.

Những người khác đều chóng mặt, chỉ có Robin nhanh chóng hiểu được sự đáng sợ của Đa Phất Lãng Minh Ca.

Ace cười khổ nói: Bởi vì anh cũng gặp khó khăn trong phát triển, cần một lượng lớn vốn, bây giờ ngoài Ngân hàng Cửu Xà, chính là Đa Phất Lãng Minh Ca.

Ngân hàng Cửu Xà đã liên hệ rồi, Đa Phất Lãng Minh Ca cũng phải hợp tác.

Anh không chọn một trong hai, mà là muốn cả hai: Đa Phất Lãng Minh Ca rất thông minh, hắn không ép người khác chấp nhận quy tắc trò chơi của mình, mà là dùng tiền bạc làm mồi nhử.

Khoản tiền này đối với bất kỳ người quản lý nào cũng rất quan trọng, rốt cuộc mỗi hòn đảo đều có mâu thuẫn riêng, nếu có thêm một khoản tiền để phát triển, có thể hòa giải mâu thuẫn, giúp mình có được danh tiếng tốt.

Đợi sau khi phát triển chững lại, thị trường bùng nổ bị Đa Phất

Lãng Minh Ca thu hoạch, cũng là chuyện của sau này, hơn nữa quý tộc trên đảo cũng có thể chia một phần, sao lại không làm.

Robin hoàn toàn hiểu được quy tắc trò chơi của hoàng đế tài chính, cũng không thể không thán phục thủ đoạn này quả thực cao siêu: Bách tính, quý tộc, Đa Phất Lãng Minh Ca đều hài lòng.

Cuối cùng dù bách tính bị thu hoạch, họ ít nhất cũng đã từng được hưởng thụ.

Mọi người đều chỉ thấy lợi trước mắt, ai có thể đáp ứng được điểm này, người đó sẽ được ca ngợi.

Nếu có người muốn mọi người nghĩ xa hơn, sẽ bị chỉ trích.

Đa Phất Lãng Minh Ca chính là cho người ta hưởng lợi trước mắt, đó chính là tự do.

Còn chuyện không có tương lai, ai quan tâm.

Dù sao thì tầng lớp bình dân vốn cũng không có tương lai, chi bằng điên cuồng một phen.

Mà Đa Phất Lãng Minh Ca có thể thông qua phương pháp này không ngừng hoàn thành việc tư bản hóa tài sản, bán một món đồ vốn chỉ đáng một trăm đồng với giá mười nghìn đồng, số tiền dư ra mọi người cùng chia, ai chia được tiền là Tân Thiên Long Nhân, ai không chia được là cựu Thiên Long Nhân.

Nhưng trò chơi này không thể kéo dài, vì thu hoạch cũng cần chi phí, Tân Thiên Long Nhân chia tiền ngày càng nhiều, hiệu quả của cùng một trò chơi ngày càng thấp, hơn nữa thu hoạch cũng không phải lần nào cũng thành công.

Tóm lại Ace đã giải thích tình hình cụ thể, hy vọng Luffy lẻn vào đảo, đánh bại kẻ phản bội.

Kẻ phản bội đó là ai.

Hắn tên là Râu Đen, đã trộm trái Ám Ám, còn giết cả người canh gác.

Nếu hắn chỉ trộm thì thôi, anh cũng không đến mức vì một trái ác quỷ mà nhờ em giúp.

Nhưng hắn còn giết cả đồng đội, tuyệt đối không thể tha thứ.

Luffy nghe xong cũng lập tức căm phẫn nói: Em giúp anh.

Cậu cũng không thể chấp nhận loại kẻ phản bội này, không dám tưởng tượng nếu trên tàu của mình xuất hiện kẻ phản bội như vậy sẽ thế nào.

Những người khác cũng rất tức giận, rõ ràng là chiến hữu vào sinh ra tử, lại ra tay sát hại, loại người này thật sự là tà ác.

Họ tuyệt đối sẽ không tấn công lén chiến hữu, cho dù có mâu thuẫn cũng là theo quy tắc solo.

Thủ đoạn hèn hạ như tấn công lén, tuyệt đối không thể dung thứ, Zoro nói: Tôi đi cùng cậu, loại người này, ai cũng phải trừ khử.

Tôi cũng đi.

Mọi người đều sẵn lòng cùng Luffy mạo hiểm.

Ace rất vui, Luffy có một đám đồng đội tốt, anh nói: Râu Đen này rất lợi hại, trái Ám Ám có thể kiểm soát trọng lực, hơn nữa còn có thể cướp năng lực trái ác quỷ của người khác, nhất định phải cẩn thận.

Không vấn đề.

Luffy tự tin tràn đầy.

Ace nói: Vậy chúng ta chia làm hai ngả, anh đi chính diện thu hút Đa Phất Lãng Minh Ca.

Còn các em sau khi lên đảo hãy tìm gián điệp anh cài cắm trên đảo, cùng gián điệp đi tìm Râu Đen.

Thực ra Luffy rất muốn đánh luôn cả Đa Phất Lãng Minh Ca, thật sự không thích gã ngông cuồng này, một kẻ dùng tiền bạc khống chế tất cả mọi người dựa vào đâu mà nói mình đại diện cho tự do.

Thật sự rất khó chịu, Luffy cảm thấy trong lòng có một luồng khí uất nghẹn không thể giải tỏa.

Uất ức, thật sự vô cùng uất ức, Luffy không thể hiểu tại sao mọi người lại tin một kẻ xấu như Đa Phất Lãng Minh Ca.

Cậu nhớ đến ông chủ cửa hàng già trên đảo máy móc, ông nói: tại sao mọi người lại tin Roger, tại sao không tin vào chính nghĩa của Hải quân.

Rõ ràng phần lớn mọi người căn bản không tận mắt chứng kiến hành động của Roger, chỉ là người ta truyền miệng mà thôi, nhưng rất nhiều người đều tin tưởng không nghi ngờ.

Còn chính nghĩa của Hải quân nhìn thấy được, sờ được, mọi người lại không tin, ngược lại cho rằng nên lật đổ Hải quân.

Dường như cư dân trên biển đều rất ngu xuẩn, luôn tin vào những thứ mình không thấy, chống lại những thứ mình có thể thấy.

Nhưng vấn đề là, tại sao mọi người lại tin Đa Phất Lãng Minh Ca.

Rõ ràng hắn chỉ là một Thất Vũ Hải thôi, hơn nữa còn là loại hải tặc giết người phóng hỏa, tại sao mọi người lại tin hắn.

Ngay cả Vivi cũng đang mở cuộc đàm phán.

Nami nhìn tờ báo mới nhất, trên đó viết rõ Alabasta đã bắt đầu các vấn đề liên quan đến việc tiếp đón Đa Phất Lãng Minh Ca, rất có thể sẽ đạt được hợp tác với hắn.

Sao lại thế.

Chopper không thể chấp nhận Vivi lương thiện lại hợp tác với hải tặc.

Thực ra không phải Vivi phụ trách đàm phán, mà là người khác.

Vì Vivi đã sớm ra khơi, nhưng băng Luffy không biết, chỉ nghĩ Alabasta vẫn do Vivi phụ trách.

Hơn nữa nói như thể họ không phải là hải tặc vậy, Alabasta đã sớm hợp tác với hải tặc rồi, Crocodile cũng là hải tặc, Luffy cũng là hải tặc.

Nhưng mọi người đều cảm thấy mình đã giúp Vivi, vấn đề đã được giải quyết, tại sao Vivi còn phải tìm kiếm sự giúp đỡ.

Bởi vì lịch sử sẽ không kết thúc, vấn đề phát triển của Alabasta vẫn chưa được giải quyết, họ cần vốn.

Vay của Chính Phủ Thế Giới, vay của ngân hàng, cũng phải tìm Đa Phất Lãng Minh Ca vay.

Tóm lại sự xuất hiện của Đa Phất Lãng Minh Ca đã cho mọi người một lựa chọn.

Nhưng đối với Luffy thì rất khó chịu, đây căn bản không phải là tự do.

Trong mắt cậu, Đa Phất Lãng Minh Ca chỉ là lừa dối tất cả mọi người, chỉ là sự lừa dối này vô cùng khéo léo.

Rõ ràng mọi người đều biết thân phận hải tặc của Đa Phất Lãng Minh Ca, nhưng vẫn đổ xô vào, chẳng lẽ họ không thấy Đa Phất Lãng Minh Ca muốn hút máu sao.

Thấy chứ, nhưng họ không quan tâm.

Đây chính là sự lợi hại của tư bản, có thể đáp ứng nhu cầu lợi ích trước mắt.

Biết rõ sẽ bị hút máu, nhưng không có lựa chọn nào khác, mọi người tự nhiên sẽ đón nhận.

Nhưng Luffy lại rất uất ức, đặc biệt là khi mọi người đều tin rằng Đa Phất Lãng Minh Ca đại diện cho tự do, lại càng bực mình.

Trong lòng cậu chỉ có Vua Hải Tặc mới đại diện cho tự do.

Nhìn người bạn đồng hành ngày xưa Vivi cũng đang bận rộn tìm kiếm lối thoát, cậu đột nhiên nhận ra nỗ lực của mình không thể mang lại tự do cho mọi người.

Nghĩ lại cũng phải, Vivi rõ ràng rất muốn ra khơi, nhưng vì thân phận mà không thể rời đi, chỉ có thể ở lại trong nước dọn dẹp tàn cuộc, vốn dĩ đã không tự do.

Luffy, cậu không sao chứ.

Nami lo lắng cho tâm trạng của Luffy, ai cũng biết Luffy coi trọng tự do hơn tất cả, thấy Vivi vì tiền mà đi hợp tác với kẻ xấu, trong lòng chắc chắn không dễ chịu.

Vivi chắc chắn không cố ý.

Chopper nói: Cô ấy chắc chắn là vì lý do bất đắc dĩ mới đi hợp tác với Đa Phất Lãng Minh Ca.

Luffy thực ra là từ Vivi mà nghĩ đến bản thân, nhiều người như vậy đều không tự do, sự tự do mà mình theo đuổi có thật sự tồn tại không.

Vấn đề này dường như không có câu trả lời, mình nên đối mặt với hiện thực tàn khốc này như thế nào, nếu sự tự do mình theo đuổi không tồn tại, thì phải làm sao.

Luffy nhìn về phía mọi người đang lo lắng cho mình, lúc này dường như chỉ có thể cười, mọi người cần mình cười, vậy thì mình nên cười.

Không thể bị vận mệnh tàn khốc đánh gục, phải cười đối mặt với khó khăn.

Vì vậy cậu cười, nói: Không có gì, bất kể Vivi đã làm gì, tôi đều tin cô ấy.

Còn về Đa Phất Lãng Minh Ca, dù hắn có lừa dối tất cả mọi người, tôi nhất định phải đánh bại hắn.

Nhưng đánh bại hắn rồi, rất nhiều vấn đề không có lời giải đáp.

Chương 3530

Hắn được chấp nhận, chính là vì hắn đã đột phá quy tắc trò chơi của Thiên Long Nhân.

Robin nói thẳng vào vấn đề: Chính nghĩa của Hải quân chỉ biết hô hào đánh giết, không thể đưa tài nguyên đến những quốc gia không gia nhập, nhưng tự do tư bản thì có thể, tuy sẽ thu hoạch, nhưng giống như trồng trọt vậy, trước tiên phải gieo hạt bón phân sau đó mới có thu hoạch.

Trong giai đoạn gieo hạt bón phân, rất nhiều người có thể nhìn thấy cơ hội, dù biết rõ tương lai sẽ bị thu hoạch, cũng cam tâm tình nguyện.

Đây chính là sự đáng sợ của Đa Phất Lãng Minh Ca, hắn cho mọi người hy vọng.

Hắn hoàn toàn khác với những kẻ địch chúng ta từng gặp, những kẻ địch trước đây cướp đi hy vọng, còn hắn thì gieo rắc hy vọng.

Nhưng hy vọng này rất ngắn ngủi.

Nami nói.

Crocodile, Moria, Enel, Arlong.

đều không đề xuất quy tắc trò chơi của riêng mình, không cho người khác con đường sống nào.

Như vậy, mọi người chắc chắn phải phản kháng.

Nhưng lần này khác, Đa Phất Lãng Minh Ca mang đến hy vọng cho đông đảo các hòn đảo chưa phát triển.

Đánh bại hắn, không chỉ là đánh bại một hải tặc, mà là dập tắt hy

vọng.

Không sao, mục tiêu của chúng ta không phải là Đa Phất Lãng Minh Ca, mà là Râu Đen, sẽ không có chuyện gì đâu.

Usopp nói, nhưng anh ta rất chột dạ.

Họ xông vào đảo của người khác, tấn công thuộc hạ của người ta, e rằng khó tránh khỏi phải đối đầu với Đa Phất Lãng Minh Ca.

Đa Phất Lãng Minh Ca thu nhận loại cặn bã như Râu Đen, chắc chắn cũng không phải người tốt, thật hy vọng mọi người đều có thể mở to mắt.

Đừng bị lợi ích mê hoặc, mà hãy suy nghĩ xem người mang lại lợi ích là người tốt hay người xấu.

Nami không nhịn được nói.

Cô gái nhỏ này, năm xưa cô vì cứu ngôi làng, cũng từng làm trộm, dân làng cũng không hề nghĩ xem tiền của cô là sạch sẽ hay bẩn thỉu.

Hai thỏi vàng, thỏi nào là cao thượng, thỏi nào là ti tiện.

Đỗ Lan có lúc thật sự cảm thấy những người trẻ này không có võ đức, khi thảo luận về người khác, nên suy nghĩ về bản thân mình trước.

Nami vừa thấy lại là Đỗ Lan, hoàn toàn không hoảng hốt mà nói: Cho nên tôi đã thất bại, tôi là kẻ trộm nên đã thất bại, tôi cho rằng đó mới là câu trả lời đúng đắn.

Mọi người đều nhìn Đỗ Lan thần xuất quỷ một, không nơi nào không có mặt, thầm nghĩ không hổ là thiên tai di động, thật sự là xuất hiện mọi lúc mọi nơi, cho mọi người một phen kinh hãi.

Chỉ khi có nhu cầu về phẩm đức cá nhân, mọi người mới đưa ra yêu cầu về phẩm đức. 47.

Đối với Hàn Phi Tử phải ôn cũ biết mới, sau khi phẩm đức xuất hiện, có người dựa vào việc giữ gìn phẩm đức để kiếm tiền, cũng có người dựa vào việc làm nó suy đồi để kiếm tiền, cho nên phải hình thành một môi trường giữ gìn phẩm đức.

Ví dụ như ai phẩm đức không tốt, mọi người có thể thay thế, vậy thì mọi người tự nhiên sẽ theo đuổi phẩm đức.

Nhưng điều này cần một cơ chế đào thải phẩm đức, nếu không có, mọi người giữa phẩm đức và lợi ích, chỉ có thể chọn một trong hai.

Đỗ Lan nói.

Mọi người chỉ cảm thấy Đỗ Lan luôn nói rất nhẹ nhàng, dường như chuyện gì trong miệng hắn cũng có thể dễ dàng làm được, khiến người ta cạn lời.

Đỗ Lan cũng biết những người này không thể nào thực sự tạo ra quy tắc gì, nên đổi chủ đề: Các ngươi muốn đi tìm Đa Phất Lãng Minh Ca gây phiền phức sao.

Để ta kể cho các ngươi nghe câu chuyện của hắn, có lẽ các ngươi sẽ thay đổi suy nghĩ.

Thực ra hắn cũng rất đáng thương, không hạnh phúc hơn Vivi và Shirahoshi đâu.

Hai công chúa đó còn có sự chăm sóc của vua cha, Đa Phất Lãng Minh Ca lại có một người cha chuyên báo hại con, họ vốn là những Thiên Long Nhân hạnh phúc.

Đỗ Lan kể lại cặn kẽ câu chuyện của Đa Phất Lãng Minh Ca, nghe xong mọi người đều im lặng.

Thế nào.

Có phải rất cảm động không.

Vivi và Shirahoshi nếu tự lực cánh sinh, còn không bằng Đa Phất Lãng Minh Ca đâu.

Các ngươi đã bất bình như vậy, thì nên giúp đỡ Đa Phất Lãng Minh Ca cho tốt, giống như các ngươi đã giúp Vivi và Shirahoshi vậy.

Mọi người đều cạn lời, đây là so sánh kiểu gì.

Có thể giống nhau sao.

Đa Phất Lãng Minh Ca quả thực đáng thương, nhưng đáng thương không phải là lý do để hắn làm ác, Vivi và Shirahoshi đều đáng thương, nhưng họ không làm ác.

Luffy nói: Đa Phất Lãng Minh Ca nhiều nhất cũng chỉ là vua của Vương quốc Drum thôi, một kẻ xấu.

Nếu Vivi và Shirahoshi không gặp các ngươi, kết cục của họ e rằng sẽ biến thành nữ nô, ngươi nói nếu họ vì sống sót mà làm ác, cũng sai sao.

Đỗ Lan nói: Đa Phất Lãng Minh Ca chính là không gặp được các ngươi, cho nên chỉ có thể từng bước đạp lên xương cốt của người khác để vươn lên, đó không phải là lỗi của hắn, mà là lỗi của các ngươi, ai bảo các ngươi không giúp đỡ hắn lúc hắn cần.

Hả.

Mọi người đều ngây người, còn có cách nói đổi trắng thay đen như vậy sao.

Nhưng hình như cũng có chút lý, nếu lúc Đa Phất Lãng Minh Ca cần giúp đỡ, giúp hắn một tay, hắn có thể đã đi một con đường khác.

Tương tự, nếu họ không giúp Vivi, Shirahoshi, họ cũng có thể sẽ hắc hóa, Vivi có thể sẽ biến thành nữ hoàng hắc ám, Shirahoshi càng có thể biến thành vũ khí diệt thế.

Nghĩ như vậy hình như đúng là lỗi của họ thật.

Xem ra các ngươi đã nhận ra sai lầm của mình, nhưng chỉ nhận thức thôi chưa đủ, còn phải tiến hành phản tư sâu sắc vào tâm hồn, chỉ có như vậy, mới coi là thực sự gột rửa bản thân, nhận rõ sai lầm.

Đỗ Lan nói.

Zoro nghe không nổi nữa, không nhịn được nói: Người tốt thì đáng bị dao kề cổ sao.

Rõ ràng không phải lỗi của chúng ta, chỉ vì chúng ta là người tốt, liền đổ cái nồi đen này lên đầu chúng ta, có phải quá đáng lắm không.

Đỗ Lan thầm nghĩ người tốt chính là nên bị súng chĩa vào.

Ăn xin ngày càng nhiều, là vì hoàng đế quản lý không tốt.

Hải tặc ngày càng nhiều, là hệ thống Hải quân khó duy trì.

Người như Đa Phất Lãng Minh Ca ngày càng nhiều, thì hoàn toàn là lỗi của Luffy.

Luffy ngơ ngác, lúc Đa Phất Lãng Minh Ca làm ác, cậu còn chưa ra đời.

Mình lại phải chịu trách nhiệm cho chuyện xảy ra trước khi mình ra đời.

Ngay cả kiếm sĩ ngốc như Zoro cũng phải lên tiếng khiển trách, phản đối hành vi đổ tội bừa bãi không tốt này của Đỗ Lan.

Họ đúng là người tốt, nhưng không phải là đối tượng để Đỗ Lan tùy tiện đổ nồi.

Ta nói sai sao.

Chỉ cần Đa Phất Lãng Minh Ca nhận được sự giúp đỡ, hắn cũng sẽ giống như Vivi, Shirahoshi.

Dĩ nhiên trừ khi các ngươi cho rằng sự giúp đỡ của mình không có giá trị, không thể thay đổi sự sa đọa của những vương công quý tộc này.

Dù là những người có đạo đức cao thượng như Vivi và Shirahoshi, sau khi trở thành người quản lý cũng sẽ trở nên đa nghi, tà ác, không từ thủ đoạn, cuối cùng sẽ trở thành loại người mà các ngươi ghét nhất.

Đỗ Lan cười gian nói: Nói đến đây, Alabasta gần đây đã tìm Đa Phất Lãng Minh Ca hợp tác rồi nhỉ, ai, đều là do tiền gây ra.

Các ngươi hình như chưa từng lo lắng về tiền, hoặc là có phú bà tài trợ, hoặc là tìm được vàng, hoặc là tìm ngân hàng vay vốn, vẫn chưa hiểu được mùi vị không có tiền nhỉ.

Thử nghĩ đội ngũ của các ngươi mở rộng thêm một vạn lần, có mấy vạn người đang chờ các ngươi lấy tiền ra nuôi sống, mấy vạn người đều là trên có già dưới có trẻ, các ngươi không đưa ra tiền, chính là mấy vạn gia đình không thể duy trì.

Trong tình huống này, các ngươi có vì kiếm tiền mà không từ thủ đoạn không.

Im lặng chính là câu trả lời tốt nhất, chắc chắn sẽ có.

Đồng thời họ cũng ý thức được năng lực của mình không nuôi nổi mấy vạn gia đình, càng đừng nói Vivi phải nuôi không chỉ mấy vạn người, mà là mấy triệu người.

Đừng gộp chung Vivi và Đa Phất Lãng Minh Ca.

Luffy vẫn tin tưởng Vivi, không tin Đa Phất Lãng Minh Ca: Tôi sẽ chứng minh anh sai.

Tôi rất mong đợi.

Nói xong, Đỗ Lan liền biến mất.

Tên khốn này tại sao lần nào cũng tìm được chúng ta.

Hắn có khi nào đã động tay động chân trên tàu Going Merry không.

Sanji nghi ngờ Đỗ Lan đã cài thiết bị theo dõi.

Usopp im lặng không nói, vì người tiết lộ tọa độ chính là gián điệp này.

Mỗi khi đến một nơi, anh ta đều lén lút gửi một tọa độ.

Gã này luôn nói những lời mê hoặc, Luffy, cậu đừng để tâm.

Nami an ủi Luffy.

Luffy không nói gì, chỉ là sắc mặt rất khó coi. 48.

Chương 3531

Từ trước đến nay cậu luôn kiên định, nhưng cùng với việc trải qua càng nhiều chuyện, quen biết càng nhiều nhân vật, suy nghĩ của cậu đột nhiên bị tác động.

Một người, suy nghĩ tuổi mười và suy nghĩ tuổi hai mươi không giống nhau, suy nghĩ tuổi hai mươi và suy nghĩ tuổi ba mươi cũng không giống nhau.

đã đi qua bao nhiêu con đường, đã gặp bao nhiêu người, sẽ xuất hiện những kết luận khác nhau.

Giáo dục chính là một viên đạn bắn về tương lai, đợi đến khi bắn trúng chính mình, giáo dục mới thực sự hoàn thành.

Luffy xuất phát từ Biển Đông, một đường đánh quái lên cấp, đến nửa sau của Đại Hải Trình, phát hiện ra tư duy và hành vi trước đây của mình không thể thay đổi thế giới.

Thậm chí trở thành Vua Hải Tặc, trở thành người tự do nhất, cũng không thay đổi được gì.

Mỗi nơi đều có vấn đề của riêng mình, mình tuy đã đánh bại kẻ địch, nhưng vấn đề có thực sự thay đổi không.

Sau khi họ rời đi, trên đảo sẽ không còn chiến tranh nữa sao.

Không, chiến tranh vẫn tiếp diễn, nếu không Vivi cũng sẽ không vì tiền bạc mà phiền não, nếu cô ấy không lấy ra được tiền, phản loạn vẫn sẽ bùng nổ.

Còn đảo Người Cá, sự oán hận của người cá đối với con người đã thực sự biến mất chưa.

Mặc dù Luffy đã vén màn bí ẩn về truyền thuyết Joy Boy, Joy Boy thật sự muốn đưa người cá rời khỏi đáy biển, ngay cả thuyền cũng đã chế tạo xong, chỉ vì một số nguyên nhân mà không thực hiện được.

Người cá sẽ không tiếp tục oán hận Joy Boy, nhưng hận thù của người cá đối với con người thì sao.

Con người đã giết Tiger, tấn công hoàng hậu, bắt nô lệ, những mối thù này vẫn chưa biến mất.

Người mình đánh bại chỉ là một đại diện sinh ra từ mảnh đất mâu thuẫn, đại diện không còn, mâu thuẫn vẫn còn, sẽ có thêm nhiều đại diện xuất hiện, tiếp tục gây ra chiến tranh.

Mình đánh bại những người này, dường như chỉ là trở về điểm xuất phát, chiến tranh vẫn sẽ tiếp diễn.

Mình rốt cuộc đang làm gì.

Vivi, Shirahoshi họ có dần dần biến thành người như Đa Phất Lãng Minh Ca không.

Vì tiền, không tiếc đi thu hoạch người khác.

Vivi, Shirahoshi, Đa Phất Lãng Minh Ca có thực sự có sự khác biệt về bản chất không.

Có lẽ họ vốn dĩ đều là người lương thiện, nhưng với tư cách là quốc vương, không thể không đi con đường trái với nội tâm của mình.

Giống như Vivi rõ ràng muốn ra khơi, nhưng vì thân phận công chúa mà không thể không ở lại trong nước.

Cô ấy rõ ràng muốn làm người tốt, nhưng vì quốc gia mà không thể không thu hoạch người nước ngoài.

Không phải cô ấy biến xấu, mà là quy tắc như vậy.

Đối mặt với quy tắc này, Luffy chỉ cảm thấy nắm đấm của mình vô lực, căn bản không có cách nào đối kháng.

Quy tắc biến người tốt thành người xấu, bóp méo sự lương thiện thành tà ác, mình không thể xoay chuyển.

Vua Hải Tặc đột nhiên biến thành một trò cười.

Luffy không cười nổi nữa, dù có cười cũng chỉ còn lại sự tự giễu.

Đa Phất Lãng Minh Ca đang ở đỉnh cao, khái niệm Tân Thiên Long đã hình thành.

Hệ thống cựu Thiên Long Nhân là quỳ lạy Thiên Long Nhân, còn hệ thống Tân Thiên Long Nhân là chấp nhận chính nghĩa và tự do, mở cửa tài chính.

Quỳ lạy Thiên Long Nhân, thừa nhận địa vị của Thiên Long Nhân, chấp nhận Thiên Long Nhân coi mạng người như cỏ rác, làm điều xằng bậy, những điều kiện này trước đây mọi người có thể chấp nhận, rốt cuộc không có lựa chọn.

Nhưng Tân Thiên Long Nhân chỉ cần mở cửa tài chính, tự do thương mại là được, dù bị thu hoạch cũng không là gì, rõ ràng gia nhập trò chơi của Tân Thiên Long Nhân có lợi hơn nhiều.

Cựu Thiên Long Nhân trở thành đại danh từ của sự man rợ, Tân Thiên Long Nhân muốn thay thế.

Ace đã lên đảo trước một bước, anh ta sẵn sàng sản xuất hàng hóa cho Đa Phất Lãng Minh Ca, chỉ cần đầu tư vào anh ta, chắc chắn sẽ được hoàn trả gấp bội.

Đa Phất Lãng Minh Ca cười nói: Ngươi đến tìm ta hợp tác ta rất vui, nhưng ngươi thậm chí không muốn gọi ta một tiếng Hoàng đế Tài chính, điều đó làm ta không vui.

Hắn rất hưởng thụ địa vị hiện tại, tuy không phải là Thiên Long Nhân nhưng hơn cả Thiên Long Nhân, đây chính là sức mạnh của tiền bạc, chỉ cần mình nắm giữ tiền, nắm giữ dòng chảy của tiền, ngay cả

Tứ Hoàng cũng phải cúi đầu xưng thần.

Hoàng đế bệ hạ, tôi nghĩ chúng ta có thể hợp tác, tôi mang theo thành ý đến đây.

Ace muốn phát triển, nên đã hạ mình.

Thoải mái, thật sự quá thoải mái, Đa Phất Lãng Minh Ca cảm thấy lâng lâng như tiên.

Tuy nhiên ngay lúc này, một người đàn ông đến trước mặt Đa Phất Lãng Minh Ca, nói: Tôi từ bỏ thân phận của gia tộc, tôi muốn đưa gia đình rời khỏi đây.

Ngay cả Ace cũng không khỏi nhìn về phía đối phương, chỉ thấy một người đàn ông trung niên dẫn theo cả gia đình quyết định rời khỏi Đa Phất Lãng Minh Ca, rời khỏi Tân Thiên Long Nhân.

Đa Phất Lãng Minh Ca cũng ngây người, thật sự có người sẽ rời khỏi mình vào lúc này sao.

Đối phương là đồ ngốc à.

Gia đình trước mắt khiến hắn nhớ lại ký ức đau khổ.

Hắn nhớ đến gia đình mình, cha hắn cũng ngu muội như vậy.

Ngươi không nghĩ cho mình, cũng phải nghĩ cho con cái của ngươi, ngươi bây giờ rời khỏi gia tộc, ta sẽ không cho phép ngươi quay lại nữa.

Người đàn ông nói: Con tôi sẽ hiểu.

Tại sao lại rời đi.

Trước mặt Ace, Đa Phất Lãng Minh Ca không tiện động thủ, nên hỏi nguyên nhân trước.

Bởi vì trò chơi tư bản nhiều nhất chỉ có thể chơi được ba mươi năm, tôi đã tính rồi, chi phí mỗi lần thu hoạch đều sẽ tăng lên, chỉ cần ba mươi năm, gia tộc sẽ nợ sáu mươi nghìn tỷ Bối Lợi, là khoản nợ mà chúng ta tuyệt đối không thể gánh nổi.

Vì tương lai của con tôi, tôi phải rời đi.

Người đàn ông đã nhìn thấy tương lai.

Thu hoạch cũng cần chi phí, hơn nữa không phải lần nào thu hoạch cũng thành công, tổng hợp lại, thần thoại thu hoạch ba mươi năm sẽ phải tan vỡ.

Người đàn ông phải để lại đường lui cho gia đình.

Người đàn ông này cũng cố chấp và ngu xuẩn như cha mình.

Đa Phất Lãng Minh Ca vô cùng phẫn nộ, tại sao luôn có những bậc cha mẹ tự cho là đúng mà tự ý quyết định tương lai của con cái.

Cậu bé, cậu thật sự muốn nghe theo quyết định ngu xuẩn của cha mình sao.

Rời khỏi gia tộc, đãi ngộ của các con sẽ không còn, nhà cửa, mỹ thực, địa vị đều sẽ biến mất.

Đa Phất Lãng Minh Ca cho rằng cần phải cho đứa trẻ biết hậu quả của việc rời đi.

Cậu bé rất có khí phách nói: Ba mươi năm sông đông, ba mươi năm sông tây, đừng khinh thiếu niên nghèo.

Bệ hạ ngài cũng là sau khi rời khỏi Thiên Long Nhân mới trở thành Hoàng đế Tài chính, sau khi chúng tôi rời đi, ba mươi năm sau tôi sẽ thay thế ngài.

Điên rồi, Đa Phất Lãng Minh Ca chỉ cảm thấy đầu óc của đám người này không bình thường.

Ace thì biết trò chơi tư bản cũng có nhược điểm của nó, không thể nào bất bại mãi mãi.

Nhưng hiện tại, hợp tác trước là lựa chọn tốt nhất.

Gia đình này giống hệt như cả nhà Đa Phất Lãng Minh Ca năm xưa, một đôi vợ chồng dẫn theo một cặp song sinh, lý do rời đi cũng giống nhau, chính là nhìn thấy đại thế của tương lai.

Đa Phất Lãng Minh Ca thật sự muốn tức điên, như bị dội một gáo nước lạnh, hận không thể lập tức giết hết đám người ngu muội vô tri này.

Mặc dù hắn đúng là sau khi rời khỏi Thiên Long Nhân mới xây dựng nên Tân Thiên Long Nhân, nhưng hắn thực sự không thể chấp nhận có người đi theo con đường cũ của mình.

Ngu xuẩn, đồ ngốc, kẻ đần.

Hắn phẫn nộ gầm lên.

Nhưng gia đình đó vẫn kiên quyết rời đi, dường như ba mươi năm sau, họ sẽ là người đào mộ cho Tân Thiên Long Nhân.

Ace thấy có người dứt khoát rời khỏi Doflamingo thì cũng rất kinh ngạc, dù sao thì Doflamingo hiện tại đang ở đỉnh cao danh vọng.

Nhưng anh cũng hiểu, vì việc thu hoạch tài chính đúng là có khiếm khuyết.

Chương 3532

Ví dụ như anh đến tìm Doflamingo để đầu tư, nhưng không muốn hắn thu hoạch chính mình.

Nhưng nếu không mở cửa tài chính, Doflamingo sẽ không đưa tiền.

Vì vậy Ace sẽ mở một phần tài chính, nhưng chỉ cần thị trường nhà đất bị hạn chế mua, thị trường chứng khoán không tăng, Doflamingo sẽ không có cách nào thu hoạch.

Quan trọng nhất là có thể quản lý tốt địa bàn của mình, Ace rất tự tin, tuy thủ hạ của anh cũng có những kẻ thấy lợi quên nghĩa, thấy tiền sáng mắt, nhưng phần lớn vẫn muốn phát triển lâu dài.

Doflamingo rất cần danh tiếng của Ace, đối với hắn tín dụng vô cùng quan trọng, nên việc Ace đến tìm hắn đã chứng minh tín dụng của hắn, vì vậy hắn rất hy vọng đạt được hợp tác.

Mặc dù có chút khúc mắc nhỏ, nhưng cả hai đã trò chuyện rất vui vẻ.

Rất nhanh, một loạt các thỏa thuận hợp tác đã được ký kết.

Ace thiếu tiền, Doflamingo có tiền, lần hợp tác này có thể nói là đôi bên cùng có lợi.

Trong khi đó, Luffy và đồng đội cũng đã lén lút lên đảo, chuẩn bị đi gây sự với Râu Đen.

Râu Đen vẫn như trong nguyên tác, đã trộm trái Yami Yami và phản bội Râu Trắng.

Cả cuộc đời hắn có thể nói là vô cùng nhẫn nại, trong một thời gian dài đã che giấu thực lực của mình, ở lại băng hải tặc Râu Trắng làm một thành viên chiến đấu bình thường.

Rõ ràng thực lực đã có thể trở thành đội trưởng, nhưng hắn lại luôn ẩn mình, bởi vì từ khi còn trẻ hắn đã biết chỉ dựa vào nỗ lực của bản thân, giới hạn cuối cùng cũng có hạn.

Muốn trở thành nhân vật lớn chỉ có một cách, đó là phải có được một trái ác quỷ đỉnh cấp.

Vì vậy từ khi còn rất trẻ, Râu Đen đã thuộc lòng cuốn Bách khoa toàn thư Trái Ác Quỷ, chính là hy vọng mình có thể gặp được một trái ác quỷ lợi hại trong đời.

Chờ đợi như vậy suốt bốn mươi năm, Râu Đen cũng từ một chàng trai trẻ trung trở thành một lão già, từ mười mấy tuổi chờ đến năm mươi mấy tuổi.

Vốn dĩ hắn đã nghĩ cả đời này cứ như vậy thôi, không ngờ trời không phụ lòng người, trái Yami Yami đã đến.

Trái Yami Yami là một loại trái ác quỷ mạnh mẽ được ghi nhận, có chức năng tước đoạt năng lực trái ác quỷ của kẻ địch, là trái duy nhất có thể sử dụng hiệu quả của nhiều loại trái ác quỷ khác nhau chỉ với một trái.

Rất mạnh.

Râu Đen đã chờ gần bốn mươi năm, cuối cùng cũng đợi được cơ hội, thế là hắn không chút do dự giết chết đội trưởng, cướp lấy trái ác quỷ, sau đó đầu quân cho Doflamingo.

Sau khi ăn trái Yami Yami, hắn vẫn đang tìm kiếm những năng lực trái ác quỷ khác đáng để tước đoạt.

Đến chỗ Doflamingo, một là hy vọng được che chở, hai là vì nơi này nằm ở vị trí giao thông trọng yếu, thuận tiện cho việc tìm kiếm những trái ác quỷ mạnh mẽ.

Thực ra Râu Đen rất thích trái Gura Gura của Râu Trắng, vô cùng mạnh mẽ.

Râu Đen tin rằng chỉ có sở hữu những trái ác quỷ mạnh mẽ mới có thể trở thành nhân vật lớn.

Trong phiên bản cũ thì hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng trong phiên bản mới, Haki ba màu cũng rất quan trọng, chỉ có trái ác quỷ mà không có Haki sẽ bị khắc chế.

Bốn mươi năm, nếu Râu Đen cố gắng một chút, có thể đã tu luyện Haki đến mức lô hỏa thuần thanh.

Nhưng khi hắn xuất hiện, Haki còn chưa có bóng dáng, thế nên hắn chỉ có thể trở thành một tên hề tin rằng năng lực trái ác quỷ quyết định giới hạn.

Trong phiên bản cũ, năng lực trái ác quỷ quả thực rất quan trọng.

Mặc dù mọi người đều nói không có trái ác quỷ rác rưởi, chỉ có người sử dụng rác rưởi, nhưng một trái ác quỷ mạnh mẽ thật sự có thể giúp người ta bớt đi mấy chục năm nỗ lực.

Trái Yami Yami thuộc hệ Paramecia.

Mặc dù không phải hệ Logia hay hệ Zoan Thần Thoại, nhưng hệ Paramecia bao gồm vạn vật, có những trái thay đổi vật chất như trái Ito Ito, trái Bomu Bomu, cũng có những trái tiếp xúc trực tiếp với quy tắc vật lý như trái Gura Gura, trái Yami Yami.

Từ vật chất đến vật lý, đều thuộc hệ Paramecia.

Ace không biết câu chuyện của Râu Đen, chỉ nói cho Luffy biết sự thật về việc Râu Đen phản bội, hy vọng cậu có thể đánh bại hắn.

Khi lên đảo, sẽ có người tiếp ứng.

Chào các cậu.

Một mỹ nữ đến hội ngộ với nhóm Luffy.

Zoro ngây người, vì đối phương trông rất giống với người bạn thanh mai trúc mã của mình.

Nhưng trước đây cậu đã gặp một nữ hải quân rất giống cô ấy rồi, nên bây giờ gặp người thứ hai cũng không quá kích động.

Cậu chỉ nghĩ rằng khuôn mặt của Kuina khá phổ biến trên biển, không chỉ có một người, mà ít nhất có ba người.

Thực ra chỉ có hai.

Zoro, lâu rồi không gặp.

Kuina, Vivi, Kaya đã gia nhập phe Ace.

Vivi và Kaya một người lo hành chính, một người lo kinh tế, còn Kuina là kiếm sĩ, vì vậy cô phụ trách chiến tranh, những nơi nguy hiểm như thế này chính là nơi làm việc của cô.

Kuina.

Zoro nghe thấy giọng điệu quen thuộc, có chút không dám tin.

Chúng ta đã mười mấy năm không gặp rồi nhỉ.

Kuina nói: Cậu đã trưởng thành rồi.

Thật sự là cậu sao, nhưng không phải cậu đã chết rồi à.

Zoro đã tham gia tang lễ của cô.

Trên biển cả mỗi ngày đều xảy ra kỳ tích.

Kuina nói một cách thờ ơ, dường như việc chết đi sống lại cũng chỉ là một chuyện nhỏ nhặt thường tình.

Nhưng Zoro lại không nghĩ như vậy.

Mọi người đều ngơ ngác, chuyện gì thế này.

Zoro quen biết mỹ nữ xinh đẹp như vậy từ lúc nào.

Sanji thì càng ghen tị, lần đầu tiên gặp một mỹ nữ chỉ hứng thú với Zoro, lẽ ra anh phải được chào đón hơn tên đầu rêu chứ.

Vị tiểu thư xinh đẹp này là ai vậy.

Sanji hỏi.

Một đối thủ mà tôi phải đánh bại.

Zoro đáp.

Mọi người càng không hiểu, nhưng bây giờ không phải lúc để ôn lại chuyện cũ, họ lập tức lên đường.

Trên đường đi, Kuina giới thiệu tình hình: Râu Đen đang trốn trong nhà máy trái ác quỷ nhân tạo, phía Doflamingo đã có Ace cầm chân, chúng ta sẽ đánh thẳng vào sào huyệt.

Thực ra vốn không cần các cậu, tôi ra tay là được, nhưng Ace cân nhắc đến chuyện hợp tác, nên mới mời các cậu làm ngoại viện.

Thực lực của Râu Đen thế nào.

Robin hỏi.

Nếu các cậu cùng ra tay, Râu Đen căn bản không phải đối thủ, nhưng bên cạnh hắn còn có mấy tên thuộc hạ của Doflamingo, nên không thể xem thường.

Mọi người đã có chuẩn bị tâm lý, liền đến nhà máy trái ác quỷ nhân tạo.

Râu Đen không có hứng thú với trái ác quỷ nhân tạo, chỉ là để đánh lạc hướng người khác, nên mới đến đây giả vờ thử nghiệm năng lực của chúng.

Loại trái ác quỷ nhân tạo này đúng là một sự sỉ nhục đối với Trái

Ác Quỷ.

Râu Đen thật sự không thể chịu đựng được nữa, chúng quá xấu xí, năng lực khiếm khuyết, lại còn bị giới hạn trong năng lực động vật, hoàn toàn không bằng trái ác quỷ thật.

Hắn nói: Thứ hàng nhái này, dựa vào nó sao có thể trở thành cường giả.

Cùng lắm chỉ là một tên tay sai hạng ba.

Kẻ nào ăn loại trái này, căn bản không xứng nói về ước mơ.

Râu Đen chính vì ước mơ mà kiên trì đến khi trái Yami Yami xuất hiện, bây giờ ước mơ của hắn là khiến cả biển cả biết đến tên mình.

Ước mơ của hắn chỉ mới bắt đầu, bốn mươi năm trước đó chỉ là công tác chuẩn bị, bây giờ mới là lúc thực hiện ước mơ thật sự.

Và vì ước mơ, hắn có thể bán đứng tất cả, mọi thứ đều là bàn đạp cho ước mơ.

Râu Đen đã chuẩn bị đâm sau lưng Doflamingo, nếu có thể cướp được địa vị của Doflamingo thì càng tốt.

Chương 3533

Lên nào.

Luffy và đồng đội chuẩn bị tấn công nhà máy.

Camera giám sát ở cổng chính phát hiện ra họ và phát đi cảnh báo: Đây là lãnh địa tư nhân, cấm vào.

Đừng tiếp tục đến gần, nếu không hậu quả tự gánh.

Bảo Râu Đen ra đây, chúng tôi sẽ không vào.

Luffy nói.

Đùa cái gì thế, mau đi đi.

Luffy trực tiếp ra tay: Gomu Gomu no Pistol.

Một đấm phá nát cánh cổng thép, dẫn theo đồng đội tiến vào nhà máy: Râu Đen, tên phản bội nhà ngươi mau ra đây.

Râu Đen đương nhiên sẽ không ra, mà ẩn nấp, để thuộc hạ của Doflamingo ra tay trước.

Trận chiến bắt đầu.

Biến hình tế bào.

Robin biến thân, hóa thành một long nữ, tăng cường sức phòng ngự và tấn công, còn có thêm kỹ năng hơi thở rồng, mở miệng phun ra ngọn lửa nhiệt độ hàng ngàn độ, lại còn có thêm sát thương phép.

Nami Vũ Trang.

Tám khẩu pháo nổi bay ra từ trong người Usopp, trực tiếp bắn phá kẻ địch, hóa thân thành một pháo đài di động, chỉ đâu đánh đó, bách phát bách trúng.

Cảm cúm cuồng phong.

Chopper sử dụng y thuật hắc ám, dùng thuốc khiến kẻ địch sốt cao, cơ thể mệt mỏi rã rời, mất đi sức chiến đấu.

Phương pháp chiến đấu của Zoro và Sanji không thay đổi, vẫn là kiếm và chân.

Kuina âm thầm quan sát cách chiến đấu của Zoro, cảm khái nói: Chỉ xét về thể chất, Zoro đã vượt qua mình.

Tam Đao Lưu cũng đã rất thành thục, lại còn có Haki và sát khí, đã đủ điều kiện để trở thành đệ nhất kiếm sĩ thế giới.

Tiếp theo chỉ cần không ngừng rèn luyện bản thân, đột phá chính mình, con đường kiếm đạo sẽ rất rộng mở.

Còn mình lại phải dựa vào năng lực trái ác quỷ.

Nếu chỉ dựa vào cơ thể, Kuina biết mình không thể so sánh với đối phương, đó chính là điểm yếu của phụ nữ.

Nhìn Zoro có thể tùy ý vung vẩy ba thanh kiếm, thể hiện sức chiến đấu kinh người, tâm trạng Kuina phức tạp.

Thực tế Zoro cũng không phải là một người đàn ông bình thường, lý thuyết càng nhiều kiếm, sức chiến đấu càng mạnh làm sao có thể áp dụng cho người thường được.

Cậu ta cũng là một chiến binh duy tâm.

Sức mạnh duy tâm ở thế giới này rất phổ biến, dựa vào sức tưởng tượng để đánh bại những kẻ địch không thể đánh bại.

Zoro chính là một trong những người xuất sắc nhất, mỗi lần gặp phải kiếm khách mạnh mẽ, cậu đều có thể thay đổi chiêu thức ngay tại trận và giành chiến thắng. 49.

Kuina quan sát trận chiến của Zoro, Tam Đao Lưu biến hóa khôn lường, hòa làm một thể, không có bất kỳ sự cản trở nào.

Hai mươi năm trước, Tam Đao Lưu còn gây cản trở lẫn nhau, nhưng bây giờ ba thanh kiếm thật sự là ba lần sức chiến đấu.

Thuộc hạ của Doflamingo không hề yếu, họ kiên quyết chống trả kẻ địch, bảo vệ nhà máy trái ác quỷ nhân tạo.

Râu Đen thấy là băng Mũ Rơm thì rất kỳ quái, ngoài lần gặp mặt ở Mock Town, hắn và Luffy không có mâu thuẫn gì, không biết tại sao đối phương lại đòi sống đòi chết với mình.

Râu Đen.

Luffy thấy Râu Đen đang đứng trên nóc nhà máy, ở vị trí cao nhất.

Nhóc Mũ Rơm, tại sao lại gây sự với ta.

Râu Đen khó hiểu hỏi.

Vì ngươi là kẻ phản bội.

Luffy tức giận nói: Ngươi đã giết đồng đội của mình.

Chỉ vì thế thôi à.

Thấy bộ dạng không biết xấu hổ mà còn tự hào của Râu Đen, Luffy tức không chịu nổi, gầm lên: Ngươi đã giết đồng đội của mình, phản bội băng hải tặc của mình.

Đúng vậy, ta đã giết, nhưng đó là để thực hiện ước mơ của ta, giết người thì có là gì.

Râu Đen không thấy có vấn đề gì, nói: Nếu trên con đường thực hiện ước mơ của ngươi, có một chướng ngại vật phải loại bỏ, loại bỏ nó sẽ giúp ngươi tiến gần hơn đến ước mơ, ngươi cũng sẽ làm vậy.

Vì ước mơ của con người sẽ không bao giờ kết thúc. 50.

Luffy tức điên lên, tên tiểu nhân hèn hạ này sao dám nói những lời khoác lác về ước mơ trước mặt cậu.

Cậu không cho rằng mình sẽ vì ước mơ mà làm hại người khác.

Nhưng liệu có phải vì người khác mà từ bỏ ước mơ không.

Ước mơ của mình có xung đột với người khác không.

Luffy nghĩ đến Ace, Vua Hải Tặc được hô hào nhiều nhất hiện nay là con trai của Roger, Ace.

Tương lai, khả năng Ace trở thành Vua Hải Tặc lớn hơn, Luffy sẽ phải đối mặt với một vấn đề lớn.

Trước đây, việc Luffy làm là giúp đỡ người khác, sau đó không ngừng tiến về phía trước, cuối cùng trở thành Vua Hải Tặc, trên đường đi cũng không gặp phải nơi nào xung đột với ước mơ.

Những kẻ địch bị cậu đánh bại đều là những kẻ xấu cản trở ước mơ của người khác, nên cậu chỉ cần trừ gian diệt ác là được.

Còn Râu Đen, vì ước mơ đã giết chết một người tốt.

Râu Đen nhìn vẻ mặt căm ghét của Luffy là biết đối phương hoàn toàn không hiểu mình, không nhịn được nói: Trên đường đi ngươi cũng đã đánh bại rất nhiều kẻ địch phải không.

Ngươi chắc chắn cho rằng việc mình làm là đúng, vì những kẻ bị ngươi đánh bại đều là kẻ xấu, đều vì lợi ích cá nhân mà làm hại người khác.

Nhưng ngươi có bao giờ nghĩ rằng những kẻ bị ngươi đánh bại cũng có ước mơ không.

Họ cũng đang từng bước thực hiện ước mơ, chỉ là khi họ thực hiện, họ phải thu thập tài nguyên, không thể không cướp đoạt tài nguyên thực hiện ước mơ của người khác.

Giống như ngươi, thông qua việc chà đạp lên ước mơ của người khác để có được tài nguyên tiến về phía trước, trên con đường này ngươi đã chà đạp lên bao nhiêu ước mơ rồi.

Bọn họ đều là kẻ xấu, họ đã làm hại những người vô tội.

Luffy nói.

Chẳng lẽ ước mơ của kẻ xấu không phải là ước mơ sao.

Nhóc con, ta nhớ ngươi muốn trở thành Vua Hải Tặc, hay là ngươi hợp tác với ta, ta giúp ngươi giết Ace, như vậy con đường Vua Hải Tặc của ngươi sẽ bớt đi một trở ngại.

Ngươi không cần phải gánh nặng gì cả, thế giới này là như vậy, người tốt muốn làm nên đại sự, phải có một đôi găng tay để làm việc xấu.

Ta có thể giúp ngươi loại bỏ Ace, như vậy ngươi sẽ không phải lo lắng gặp chướng ngại.

Thế nào.

Chúng ta vốn không có xung đột, ước mơ của chúng ta không giống nhau.

Ta tuyệt đối sẽ không hợp tác với ngươi.

Luffy nghe xong chỉ cảm thấy tà ác, nhưng tà ác hơn nữa là trong lòng mình lại có một tia đồng tình, thật quá đê tiện.

Nếu mình thật sự khuất phục trước sự tà ác trong nội tâm, sẽ không có tư cách trở thành Vua Hải Tặc.

Thật ngu ngốc, vậy thì ngươi căn bản không thể trở thành Vua Hải Tặc.

Ba mươi năm trước, thời đại của Roger, và ba mươi năm sau, thời đại của chúng ta, hoàn toàn khác nhau.

Ba mươi năm trước, Roger hoàn thành chuyến hành trình là đã thành Vua Hải Tặc, còn ba mươi năm sau, muốn trở thành Vua Hải Tặc, cần phải thống trị thiên hạ, phải đánh bại tất cả những người có cùng ước mơ.

Râu Đen nói.

Luffy hoàn toàn không tin.

Nhưng hoàn cảnh quả thực đã khác, giống như sự khác biệt giữa Lưu Bang và Lưu Bị.

Lưu Bang có thể xuất quân từ Ba Thục, nhưng Lưu Bị thì không thể, vì hoàn cảnh đã khác.

Vì vậy cần có một cuộc khủng hoảng cấp thế giới, chỉ cần Luffy giải quyết được cuộc khủng hoảng diệt thế, cậu sẽ là ân nhân của mọi người, trở thành Vua Hải Tặc sẽ danh chính ngôn thuận.

Lưu Bang có thể ra khỏi Tứ Xuyên là vì mọi người đều muốn làm chư hầu, không đoàn kết.

Kẻ địch chính là Hạng Vũ binh lực không đủ, không thể chặn hết các lối ra.

Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương, thực ra là chọn một trong hai, Hạng Vũ không có cách nào chặn hết, kết quả là Lưu Bang đã ra ngoài được.

Thời đại của Lưu Bị thì khác, mọi người đều tranh bá thiên hạ, đều muốn làm bá chủ.

Vì thế họ sẽ không hẹn mà cùng nhau chặn lối ra khỏi Tứ Xuyên.

Ba Thục dễ thủ khó công, nhưng ngược lại cũng khó ra ngoài, một khi bị chặn, dù Gia Cát Lượng có lợi hại đến đâu cũng không thể đánh ra được.

Chương 3534

Ba mươi năm trước, rõ ràng không có mấy người chứng kiến thành tựu của Roger, nhưng mọi người đều tin Roger là Vua Hải Tặc, không phải vì mọi người thực sự tin câu chuyện của Roger, mà vì những kẻ thảo mãng cần một biểu tượng rõ ràng, Roger xuất hiện vào lúc này, nên những kẻ thảo mãng đều tin vào Roger.

Roger là Vua Hải Tặc, đồng thời cũng là một kẻ thảo mãng không có huyết thống, thành công của ông đã chứng minh rằng kẻ thảo mãng cũng có thể làm nên đại nghiệp.

Giống như rất nhiều người thích Lưu Bang, Chu Nguyên Chương, sẽ say sưa nói về cuộc đời của họ.

Không phải vì họ cho rằng Lưu Bang và Chu Nguyên Chương thực sự là người tốt, mà là để chứng minh rằng ngay cả những người không có thân phận địa vị cũng có thể một bước lên trời, là dùng Lưu Bang và Chu Nguyên Chương để chứng minh rằng giai cấp của mình có giá trị.

Roger chính là một minh chứng như vậy, một kẻ thảo mãng hoàn thành cuộc phiêu lưu vĩ đại mà ngay cả Thiên Long Nhân cũng không thể hoàn thành, điều này đã chứng minh giá trị của giới thảo mãng.

Có được minh chứng như vậy, giới thảo mãng bắt đầu điên cuồng thách thức Thiên Long Nhân, nhưng như vậy thì ai cũng muốn đại diện cho giới thảo mãng, đoàn kết giới thảo mãng, thế là hình thành thế tranh bá.

Giống như thời Tam Quốc, Tào Tháo, Lưu Bị, Tôn Quyền đều muốn làm bá chủ, như vậy sức mạnh của giới thảo mãng bị phân tán, cuối cùng chỉ có thể dùng chiến tranh để phân định thắng thua.

Khi chỉ có một Roger, mọi người không có lựa chọn, chỉ có thể chấp nhận Roger.

Đương nhiên Roger có thể không phải là kẻ thảo mãng thành công đầu tiên, Thần Mặt Trời Nika có thể là kẻ thảo mãng thành công đầu tiên tám trăm năm trước, nhưng thời thế đã thay đổi, mọi người không hiểu rõ về Thần Mặt Trời, Roger vẫn có tính khả thi hơn.

Đơn giản là, mọi người đều là thảo mãng, dựa vào đâu mà ngươi làm Vua Hải Tặc.

Roger được mọi người công nhận, là vì ba mươi năm trước không có kẻ thảo mãng nào khác để chọn, chỉ có một mình Roger phá thiên hoang thành công, nên mọi người đều công nhận ông.

Nhưng bây giờ sức mạnh của giới thảo mãng đã trỗi dậy, các hào kiệt thảo mãng đã chiêu binh mãi mã, dựa vào đâu mà Luffy có thể làm Vua Hải Tặc.

Vì thế trên người Luffy được thêm vào đủ loại tư chất, ý chí D, trái ác quỷ hệ Zoan Thần Thoại hình thái Thần Mặt Trời Nika, thêm những thứ này đều là để cậu lên ngôi có tư chất hơn.

Nhưng câu chuyện của Viên Thuật cho chúng ta biết, lấy được Ngọc Tỷ Truyền Quốc không có nghĩa là có thể xưng vương xưng bá.

Cho Luffy cả một xe Ngọc Tỷ Truyền Quốc, cũng không thể chứng minh cậu có thể trở thành Vua Hải Tặc.

Đương nhiên điều này cũng liên quan đến việc cập nhật phiên bản, ban đầu câu chuyện của Luffy chỉ là một cuộc phiêu lưu, kết quả sau này thế giới quan mở rộng thành một câu chuyện tranh bá.

Câu chuyện phiêu lưu, hoàn thành phiêu lưu là có thể gặt hái thành quả.

Nhưng câu chuyện tranh bá, thì phải dựa vào bản lĩnh của mỗi người, và mỗi thế lực đều có ưu điểm và khuyết điểm, mọi người sẽ so sánh, Luffy muốn trở thành Vua Hải Tặc phải dựa vào thực lực cứng, chứ không phải nói cậu có Ngọc Tỷ Truyền Quốc là được.

Tranh bá, cũng tất nhiên sẽ phá hoại ước mơ của người khác, đánh bại rất nhiều người tốt.

Đánh bại họ chỉ vì lập trường khác nhau, họ cản trở con đường tranh bá của Luffy.

Nhưng nếu chỉ dựa vào vũ lực để xưng bá, khó tránh khỏi quá tàn bạo, nên sắp xếp một cái tận thế, để Luffy trở thành ân nhân cứu mạng của cả thế giới, sau đó nhận được sự thừa nhận của mọi người, trở thành Vua Hải Tặc là một sự sắp xếp không tồi.

Tóm lại, trong thời đại tranh bá, phải trả lời một câu hỏi, Luffy dựa vào đâu để trở thành Vua Hải Tặc.

Vì cậu có Ngọc Tỷ Truyền Quốc, vì cậu cứu thế giới, vì vũ lực của cậu đứng đầu, hay vì cậu mang lại một trật tự mới.

Tóm lại phải đưa ra lý do.

Nếu chỉ là hoàn thành cuộc phiêu lưu, ước mơ của Luffy quả thực không cần xung đột với người khác, tự mình phiêu lưu là được.

Nhưng nếu là tranh bá, thì danh hiệu Vua Hải Tặc là thứ mà mọi người đều đang tranh giành, Luffy tất nhiên phải khai chiến với những người khác.

Theo quan điểm của Râu Đen, để thực hiện ước mơ chính là một tướng công thành vạn cốt khô, là phải đạp lên ước mơ của người khác làm bậc thang, từng bước leo lên trời cao.

Lý niệm của hai người hoàn toàn khác nhau, nhưng thủ đoạn để đạt được mục đích của họ thực ra lại khá giống nhau, đều là chiến đấu, đều là đánh bại kẻ địch.

Chỉ là Luffy cho rằng mình đánh bại kẻ xấu, còn Râu Đen đánh bại những kẻ cản trở ước mơ của mình, bất kể tốt xấu.

Thủ đoạn đều gần như nhau, chỉ là mục tiêu tấn công khác nhau.

Râu Đen ý thức sâu sắc về sự thay đổi của thời đại, ba mươi năm sông đông, ba mươi năm sông tây, nếu không thay đổi theo thời đại, sẽ không thể trở thành Vua Hải Tặc.

Luffy dù muốn phản đối, lại không biết phản bác thế nào, cuối cùng mọi lời nói đều hóa thành nắm đấm.

Nén hai chân cao su, lấy được lực bật nhảy thẳng lên nóc nhà, đối mặt với Râu Đen.

Râu Đen suýt nữa thì quên đối phương là người ăn trái cao su, tòa nhà cao mấy chục mét không thể cản được cậu.

Nhưng không sao, hắn có tự tin vào bản thân, có thể đánh bại Luffy.

Ta nhất định sẽ đánh bại ngươi.

Luffy đứng trước mặt Râu Đen, kiên định nói.

Cậu sẽ không đồng tình với lý niệm của Râu Đen.

Râu Đen cười lạnh nói: Ngươi có thể thử.

Gomu Gomu no Gatling.

Trận chiến bắt đầu.

Râu Đen sử dụng trái Yami Yami để hấp thụ các đòn tấn công của đối phương, hai lòng bàn tay nắm chặt những vòng xoáy bóng tối nhỏ, nắm đấm đánh vào đó không gây ra sát thương: Kurouzu.

Luffy thấy vậy, lập tức đánh vòng nắm đấm, muốn vòng qua phòng ngự của đối phương.

Nhưng Kurouzu rất tự do, giống như cầm hai tấm khiên nhỏ, có thể di chuyển nhanh chóng.

Râu Đen tuy béo, nhưng là một gã béo linh hoạt, phòng ngự kín kẽ trước những đòn tấn công dữ dội của Luffy.

Cả hai người trong tên đều có chữ D, Luffy tên là Monkey D.

Luffy, Râu Đen tên là Marshall D.

Teach, đây là cuộc đối đầu của ý chí D.

Luffy phát hiện ra dù mình có tung ra bao nhiêu cú đấm, kẻ địch cũng không bị thương.

Đối mặt với tình huống này, cậu chỉ có thể tăng cường sức tấn công của mình: Haki Vũ Trang.

Nắm đấm biến thành màu đen, sức tấn công bùng nổ.

Râu Đen cười nói: Haki Vũ Trang.

Nhóc con, ngươi thật ngu ngốc, chẳng lẽ không biết năng lực trái ác quỷ của ta còn trên cả Haki sao.

Râu Đen tỏ ra mình chỉ cần dùng trái ác quỷ là đủ.

Luffy không nói nhiều, cho dù đối phương là mai rùa sắt, cậu cũng sẽ dùng nắm đấm để đập vỡ từng chút một.

Các chiến trường khác cơ bản đã kết thúc, các thuyền viên đứng một bên xem kịch.

Kuina thầm nghĩ họ không định giúp sao.

Không thấy thuyền trưởng đang lâm vào khổ chiến à.

Không giúp, vì đây là trận chiến của Luffy, thuyền viên không can thiệp vào chiến trường của thuyền trưởng, cứ để Luffy đổ mồ hôi đi.

Vì cậu ấy muốn trở thành Vua Hải Tặc, nếu thuyền viên giúp, chẳng phải danh hiệu Vua Hải Tặc ai cũng có phần sao.

Kuina không thể chịu đựng được nữa, đối với loại kẻ địch này, cứ xông lên thực hiện một trận vây đánh chính nghĩa là được rồi, cần gì phải lãng phí thời gian solo.

Solo có lợi ích của nó, thắng là thắng, sẽ không có ai nói là lấy nhiều thắng ít, thắng không vẻ vang.

Solo thắng, chính là chiến tích thực sự của Luffy, là nền tảng để cậu trở thành Vua Hải Tặc.

Trên suốt chặng đường, Luffy đều solo, và ngay cả khi đối mặt với kẻ địch mà mình không thể đánh bại, cậu cũng sẽ chọn solo.

Vì solo còn có một ý nghĩa khác, đại diện cho đây là trận chiến cá nhân, không thể liên lụy đến thuyền viên.

Nếu mình không đánh lại bị đánh bại, kẻ địch mạnh sẽ không nên đi tấn công thuyền viên.

Đương nhiên, suy nghĩ không liên lụy đến thuyền viên này chỉ là ý muốn đơn phương của Luffy.

Chương 3535

Kẻ địch không nhất thiết phải tuân thủ, hoàn toàn có thể đánh bại Luffy rồi giết hết thuyền viên của cậu.

Tóm lại, solo là sự lãng mạn của Luffy, các thuyền viên khác cũng không can thiệp.

Kuina không thể hiểu được, cô và đồng đội đối mặt với kẻ địch mạnh đều đồng lòng hợp sức cùng nhau chống lại: Lúc này không phải nên dốc toàn lực sao.

Đánh bại kẻ địch mới là quan trọng nhất, cứ khăng khăng solo không phải là tự tìm phiền phức sao.

Không hiểu mấy người đàn ông này nghĩ gì nữa.

Ở một nơi khác, Doflamingo đã biết tin nhà máy trái ác quỷ nhân tạo bị tấn công qua Den Den Mushi, lập tức định tổ chức quân đội phản kích.

Nhưng lúc này Ace lại đến tìm hắn để bàn bạc chi tiết hợp tác, rốt cuộc là bảo vệ hợp tác hay bảo vệ nhà máy.

Cuối cùng, hắn chọn bảo vệ hợp tác.

Hợp tác có thể mang lại lợi ích khổng lồ, vượt xa nhà máy.

Thực thể không kiếm tiền bằng tài chính, đây là một sự thật rất thực tế.

Thực thể đầu tư cao, sản lượng thấp, chu kỳ hoàn vốn dài, không nhanh bằng thu hoạch tài chính.

Thực thể chỉ giới hạn trong một lãnh địa, trong khi thu hoạch tài chính có phạm vi bao phủ rất rộng.

Thực thể là sản xuất hàng hóa, sau đó bán đi mới có thể thu hồi chi phí, nhưng ngoài thực phẩm, quần áo, muối ăn. thì không có hàng hóa nào là thiết yếu.

Nhưng tài chính chỉ cần mọi người có ý tưởng kiếm tiền là được, mà ý tưởng kiếm tiền là phổ biến, không cần bất kỳ hàng hóa nào, chỉ cần có một ý tưởng kiếm tiền là có thể khiến mọi người giao tiền ra.

Tài chính đối với Doflamingo quá quan trọng, nhưng tài chính cần tín dụng, mọi người tin tưởng hắn mới giao tiền.

Lúc này, hắn cần hợp tác với Ace, danh tiếng của Ace với tư cách là Ngũ Hoàng thứ năm quá quan trọng.

Boss, nhà máy thì sao.

Thuộc hạ thấy Doflamingo đi gặp Ace, lo lắng hỏi.

Các ngươi đi giải quyết, ta phải tập trung vào đàm phán.

Vâng.

Thuộc hạ không còn cách nào khác, đành phải làm vậy.

Ace biết rõ nhưng vẫn hỏi: Có phải đã xảy ra chuyện gì không.

Không có gì cả, chỉ là một vài sự cố nhỏ, không cần lo lắng, tôi sẽ xử lý tốt, chúng ta tiếp tục bàn về việc hợp tác.

Doflamingo nói.

Ace biết chắc chắn là trận chiến đã bắt đầu, lúc này anh cũng không giúp được gì, chỉ có thể hy vọng Luffy và đồng đội mọi việc thuận lợi.

Râu Đen không dễ đối phó, nhưng anh tin Luffy và đồng đội chắc chắn sẽ thắng.

Tuy nhiên, tình hình chiến trường không mấy lạc quan, đã lãng phí quá nhiều thời gian.

Râu Đen vẫn luôn phòng ngự, đương nhiên hắn cũng không phải là không bị ảnh hưởng chút nào.

Mặc dù hắn có thể miễn nhiễm với các đòn tấn công của kẻ địch, nhưng cơ thể vẫn sẽ đau.

Đúng là kỳ lạ như vậy.

Trái Yami Yami có thể hấp thụ tất cả các đòn tấn công, miễn nhiễm tấn công vật lý và tấn công năng lượng, cơ thể không bị thương, nhưng sẽ cảm thấy đau đớn.

Không phải là đau đớn bình thường, trái Yami Yami sẽ khiến dây thần kinh cảm giác đau trở nên nhạy bén hơn, vì vậy nỗi đau sẽ nhân lên gấp bội.

Rất đau, nhưng Râu Đen có thể chịu đựng được, quan trọng nhất là hắn đang kéo dài thời gian, chờ đợi viện binh của Doflamingo.

Hắn rất rõ ràng hoàng đế tài chính tuyệt đối sẽ không cho phép ai làm càn trên địa bàn của mình, chỉ cần kéo dài thời gian chắc chắn sẽ đợi được viện binh.

Ngu ngốc, nếu ngươi để thuyền viên cùng tấn công, bây giờ ta đã thua rồi.

Râu Đen chế nhạo Luffy.

Solo, ngươi có hiểu không.

Luffy nói.

Ta hiểu, nhưng ta không hiểu là tại sao trong tình huống bất lợi cho mình, ngươi vẫn muốn solo.

Râu Đen vừa phòng ngự vừa hỏi: Theo lý mà nói, ngươi đang ở trên địa bàn của kẻ địch, nên tốc chiến tốc thắng mới phải, ngươi lại chọn cách solo tốn thời gian tốn sức này, chẳng lẽ các ngươi không lo bị kẻ địch bao vây sao.

Chỉ cần đánh bại ngươi là được rồi.

Luffy nói thẳng.

Đồ ngốc.

Râu Đen cười lạnh: Nếu các ngươi cùng xông lên, trận chiến đã kết thúc rồi, nhưng bây giờ ngày tàn của các ngươi đã đến.

Viện quân đã đến.

Băng Mũ Rơm bị bao vây hoàn toàn, lực lượng viện quân này mạnh hơn nhiều so với lính gác nhà máy.

Ta còn tưởng là chuột nhắt nào.

Hóa ra là băng hải tặc Mũ Rơm, gan to thật, dám gây rối trên địa bàn của hoàng đế tài chính, tìm chết.

Râu Đen nói: Ta biết ngay các ngươi sẽ đến, giết hết chúng nó đi.

Râu Đen, ngươi làm tốt lắm, đã kéo dài thời gian, nơi này giao cho chúng ta, ngươi đi nghỉ ngơi đi.

Râu Đen rất vui lòng, sau khi lui xuống, hắn có thể quan sát năng lực trái ác quỷ của họ, chuẩn bị cho việc cướp đoạt sau này.

Luffy thấy Râu Đen trốn sau lưng người khác, tức giận nói: Nếu là đàn ông thì đừng đi.

Râu Đen không hiểu nổi suy nghĩ của Luffy, khinh bỉ nói: Thật không biết các ngươi làm thế nào mà đi được đến đây, lại ngây thơ như vậy.

Đây là biển cả, không phải trò chơi gia đình.

Ta là kẻ địch của các ngươi, tại sao phải tuân thủ quy tắc với các

ngươi.

Thế giới này, chỉ có người sống sót mới có tư cách cười đến cuối cùng, những kẻ ngây thơ như các ngươi lại có thể đi đến nửa sau Grand Line, vận may của các ngươi quả thực quá tốt.

Nhưng vận may rồi cũng có ngày hết, hôm nay chính là ngày chết của các ngươi.

Kuina rất bất lực, vốn có thể tốc chiến tốc thắng, kết quả kéo dài đến khi viện quân đến, lại phải đánh trận thứ hai.

Lực lượng viện quân này không hề yếu, mỗi người đều có năng lực trái ác quỷ, trong đó không thiếu cao thủ Haki.

Zoro và đồng đội lập tức lao vào chiến đấu, lần này sẽ là một trận chiến gian khổ.

Kuina thầm nghĩ nếu không còn cách nào khác, mình vẫn nên dùng thân phận Ác Linh Kỵ Sĩ để chiến đấu, đây là thân phận ẩn của cô, ngay cả Ace cũng không biết.

Cũng không cần lo lắng phá hỏng sự hợp tác giữa Ace và Doflamingo, thân phận kép vẫn rất hữu dụng.

Viện quân vừa đến, Râu Đen liền định bỏ chạy.

Luffy tự nhiên không thể để hắn đi, lập tức đuổi theo.

Tránh ra.

Luffy trực tiếp sử dụng Haki Bá Vương, dọn dẹp lính lác.

Râu Đen nhìn Luffy bám riết không tha, không nhịn được nói: Cho dù ngươi đánh bại ta, cũng không thể chứng minh ước mơ của ngươi là đúng.

Cần gì phải gây khó dễ cho ta.

Kẻ xấu phản bội đồng đội, tuyệt đối không thể tha thứ.

Ta đã nói từ lâu rồi, nếu ngươi gặp phải tình huống tương tự, cũng sẽ đưa ra lựa chọn giống hệt ta.

Đây là vì ước mơ, ta vốn tưởng ngươi có thể hiểu, đáng tiếc cuối cùng ngươi cũng chỉ là một kẻ không thể bất chấp thủ đoạn để thực hiện ước mơ.

Không cho phép ngươi sỉ nhục ước mơ.

Ước mơ nên được thực hiện cùng với đồng đội.

Râu Đen cảm thấy nực cười: Loại ước mơ mà ngươi nói có lẽ tồn tại, nhưng ước mơ mà ta nói cũng thực sự tồn tại.

Thế giới này là như vậy, bất cứ thứ gì cũng có mặt tốt và mặt xấu, không thể nói một thứ chỉ có mặt tốt.

Ước mơ cũng không ngoại lệ, mặt trái của ước mơ chính là hy sinh, không có hy sinh thì không thể thực hiện ước mơ.

Cho dù theo lời ngươi nói là ước mơ thực hiện cùng đồng đội, cũng vẫn là đạp lên ước mơ của người khác.

Các ngươi không phải là ước mơ, chỉ là dã tâm tà ác.

Luffy tức giận gào thét: Mục đích đạt được bằng cách làm hại người khác chính là dã tâm.

Nực cười, những kẻ bị ngươi đánh bại không có ước mơ sao.

Chỉ vì ước mơ của họ không đủ vĩ đại, liền bị ngươi coi là dã tâm.

Nói cho cùng vẫn là vì ngươi đã thắng, có thể chà đạp lên ước mơ của người khác, bôi nhọ họ là dã tâm.

Nếu bây giờ ngươi thua, ước mơ của ngươi cũng chỉ là dã tâm cá nhân mà thôi.

Râu Đen đã có tuổi, tài ăn nói vẫn còn đó.

Ta nhất định sẽ thắng, ước mơ nhất định sẽ chiến thắng dã tâm.

Luffy kiên định nói.

Hahaha, đúng vậy, thắng mới là ước mơ, thua chính là dã tâm.

Râu Đen cười lạnh.

Rõ ràng họ không thể thuyết phục được đối phương, và cả hai nói đều có lý.

Chương 3536

Khi cả hai người đều có lý, chỉ có thể dùng vũ lực để giải quyết, dùng thắng thua để quyết định đúng sai.

Thành vương bại khấu ở một mức độ nào đó là đúng, nhưng cần phải vượt ra khỏi kết quả đó, tại sao thành công và tại sao thất bại mới là điều cần suy ngẫm.

Arlong, Crocodile, Enel, Moria tại sao lại thất bại.

Rõ ràng họ đều chiếm ưu thế, ưu thế sân nhà, ưu thế trái ác quỷ, thậm chí cả ưu thế về số lượng, có nhiều ưu thế như vậy mà cuối cùng lại thua, rốt cuộc là vì sao.

Đây mới là điều cần suy ngẫm, còn bản thân thành vương bại khấu không có gì đáng phê phán, càng không thể dùng làm cớ để phản nghịch.

Đương nhiên trước tiên phải xác định một điều, đó là con người quả thực có sự khác biệt về thiên phú.

Nếu mọi người đều nỗ lực học tập hai mươi bốn giờ, thì cuối cùng so kè không phải là nỗ lực, mà là thiên phú.

Nỗ lực quyết định giới hạn dưới, thiên phú quyết định giới hạn trên.

Nhưng rất nhiều khi người chiến thắng lại là người ở thế yếu, chứ không phải người ở thế mạnh.

Ví dụ như Lưu Bang và Hạng Vũ, Lưu Bang nhìn thế nào cũng không có cơ hội chiến thắng, bất kể là địa vị hay thực lực đều không bằng Hạng Vũ, và Lưu Bang cũng thực sự đã thua rất nhiều lần, nhưng cuối cùng ông vẫn thắng.

Từ xưa đến nay có rất nhiều người không hiểu tại sao.

Nói là thành vương bại khấu, nhưng ai mà không muốn làm người thành công.

Nếu không thành công học cũng sẽ không thịnh hành như vậy.

Nhưng thực sự phân tích tại sao người thành công lại thành công thì rất khó, muốn sao chép thành công lại càng khó hơn.

Ước mơ của người chiến thắng là ước mơ, ước mơ của kẻ thất bại là dã tâm, Râu Đen nói hoàn toàn không sai, vậy thì tiếp theo phải suy nghĩ làm thế nào để trở thành người thành công.

Ước mơ rốt cuộc nên bao hàm ước mơ của người khác, hay nên chỉ lo cho bản thân.

Theo nguyên tắc tình bạn, nỗ lực, chiến thắng của manga shounen, chắc chắn là bao hàm ước mơ của người khác sẽ dễ chiến thắng hơn, nhưng vấn đề là Luffy thích solo, tình bạn không giúp ích được nhiều.

Về phần nỗ lực, trong đội của Luffy chỉ có Zoro là nỗ lực nhất, Luffy không ăn thì ngủ, ngay cả Usopp cũng nỗ lực hơn cậu.

Vì vậy Luffy muốn chiến thắng, không dựa vào vây đánh chính nghĩa, cũng không dựa vào nỗ lực hậu thiên, chỉ có thể dựa vào hack và lòng tốt của kẻ địch.

Tuy không phải nhân vật chính shounen nào cũng dùng đánh hội đồng, ví dụ như Saint Seiya cũng thích solo, nhưng các Thánh Đấu Sĩ cuối cùng có thể kết nối thông qua tiểu vũ trụ, tuy đồng đội nằm ở nơi khác, nhưng tiểu vũ trụ lại có thể đoàn kết lại với nhau.

Hơn nữa, ngay cả khi tiểu vũ trụ của Thánh Đấu Sĩ cháy hết, vẫn còn sinh mệnh để tiếp tục cháy.

Câu nói nổi tiếng của Athena là: Seiya, đứng dậy đi, ngươi vẫn còn sinh mệnh để đốt cháy.

Vì vậy, solo của các Thánh Đấu Sĩ cuối cùng cũng không thể thiếu tình bạn, thậm chí còn phải đốt cháy sinh mệnh.

Trong Hunter x Hunter cũng có solo, ví dụ như Hội trưởng Hunter solo với Vua Kiến, cuối cùng phải trả giá bằng sinh mệnh.

Nhân vật chính solo với kẻ địch mạnh, trả giá bằng việc từ bỏ Niệm của mình.

Trong Naruto, Jiraiya solo và tử trận, để làm nền cho trận solo của Naruto.

Ngay cả trong Dragon Ball, cuối cùng Son Goku cũng cần sự giúp đỡ của mọi người mới có thể chiến thắng, chứ không phải chỉ dựa vào bản thân.

Cần mọi người đồng lòng hợp sức, giành lấy chiến thắng cuối cùng.

Hay như trong Bleach, Kurosaki Ichigo, mỗi lần đánh quái trước đó đều phải tu luyện, nắm vững kỹ năng mới rồi mới đi đánh, tuy là solo, nhưng ít nhất có kỹ năng mới, cũng có hình thái mới, có thể dựa vào huyết thống Tử Thần, Hollow, Fullbring, Quincy để chiến đấu, người ta chính là con lai mạnh nhất.

Tóm lại, nếu muốn solo, luyện tập là không thể thiếu, có thể tăng thêm tính thuyết phục cho chiến thắng.

Nhưng Luffy thực sự quá lười biếng, bình thường đều không tu luyện.

Tóm lại muốn thắng thực sự cần thiên thời, địa lợi, nhân hòa.

Giai đoạn đầu Luffy còn có thể tuân theo quy tắc cơ bản, nhưng sau này thì hoàn toàn không quan tâm nữa, biến thành Thần Mặt Trời

Nika, mọi người không những không vỗ tay hoan hô cho chiến thắng của Luffy, ngược lại còn tiếc nuối cho thất bại của Kaido.

Lời nói của Râu Đen đã chọc giận Luffy, cậu không thể phản bác, càng không thể phản bác lại càng tức giận, vì Râu Đen đã nói ra sự thật, chính là thành vương bại khấu.

Luffy tức giận là vì cậu cảm thấy thành vương bại khấu không phải là từ tốt, nhưng nó chỉ miêu tả một sự thật mà thôi.

Sở dĩ mọi người không thích từ này, là vì rất nhiều người không có cách nào tự kỷ luật như người chiến thắng.

Muốn thắng, thật sự không phải là chuyện đơn giản như vậy, bỏ ra nỗ lực to lớn cũng chưa chắc đã thắng, còn cần một chút may mắn.

Mọi người đều không thể trở thành người chiến thắng, tự nhiên sẽ không thích người chiến thắng chỉ tay năm ngón với mình.

A, ta nhất định phải đánh bại ngươi.

Luffy gầm lên.

Cho nên ngươi và ta là một, phương pháp chúng ta thực hiện ước mơ đều là đánh bại kẻ địch cản trở mình.

Râu Đen càng nhìn Luffy càng cảm thấy họ giống nhau, đều dựa vào việc đánh bại kẻ địch để đi đến thành công, hắn nói: Đây là cách duy nhất để thực hiện ước mơ, vì vậy chúng ta phải không ngừng đánh bại kẻ địch trước mắt.

Cuối cùng, ta và ngươi cũng chỉ có một người có thể thực hiện ước mơ.

Nhóc Mũ Rơm, ta thực sự rất thích ngươi.

Tên khốn nhà ngươi.

Luffy thật sự sắp tức điên, vì ước mơ tốt đẹp trong miệng Râu

Đen trở nên đê tiện, cậu hoàn toàn không thể chấp nhận.

Thực ra yêu cả đường đi lối về là được rồi, không có thứ gì là hoàn hảo, ngay cả ước mơ cũng thực sự có mặt tà ác.

Chỉ nhìn mặt tốt, không phải ngây thơ thì là ngu ngốc.

Cho dù biết có mặt xấu, vẫn kiên định thực hiện, đó mới là tín ngưỡng.

Sự khác biệt lớn nhất giữa mê tín và tín ngưỡng chính là ở đây, mê tín là chỉ nhìn thấy mặt tốt.

Còn tín ngưỡng là đã nhìn thấu cả mặt tốt và mặt xấu, nhưng vẫn kiên định với mục đích của mình.

Hiện tại Luffy rõ ràng là đang mê tín ước mơ, chứ không phải tín ngưỡng ước mơ.

Cậu hoàn toàn không cần phải tức giận với Râu Đen, vì đây chính là hiện thực, thực hiện ước mơ chính là phải đánh bại từng kẻ địch một.

Chỉ là tiêu chuẩn về kẻ địch khác nhau, với Râu Đen, người cản đường mình là kẻ địch, với Luffy, người phá hoại trật tự, kẻ mạnh hiếp yếu là kẻ địch.

Khi thủ đoạn gần như nhau, thì chính là xem xét sự khác biệt về lý niệm.

Râu Đen chỉ nhấn mạnh sự tương đồng trong thủ đoạn thực hiện, hoàn toàn không đề cập đến sự khác biệt về lý niệm.

Còn Luffy thì miệng lưỡi vụng về, cũng không biết làm thế nào để trình bày sự khác biệt về lý niệm.

Đỗ Lan cười nói: Lúc này mới thể hiện được giá trị của cảnh cuối cùng trong bộ phim Kung Fu Hustle, nhân vật chính đối mặt với Hỏa

Vân Tà Thần không hề la hét đòi đánh đòi giết, mà trực tiếp nói Muốn học, ta dạy ngươi, thực sự bao trùm ước mơ lên tất cả mọi người, đó mới là hoàng đế và kẻ ăn mày thật sự.

Hoàng đế phải làm tốt việc của mình, mới có thể khiến thiên hạ không có kẻ ăn mày.

Việc Luffy cần làm là thiết lập một bộ quy tắc, để Crocodile, Enel, Moria, Râu Đen đều có thể không cần giết người mà vẫn thực hiện được ước mơ.

Đó mới là Vua Hải Tặc thực sự, chứ không phải là sự cuồng nộ bất lực.

Địch Ny Toa nói: Điều này quá khó, cho dù Luffy trở thành Vua Hải Tặc, cũng không có cách nào khiến mọi người đều thực hiện được ước mơ.

Luffy tỏ vẻ nếu mình làm được, đã sớm thành thánh nhân rồi.

Đỗ Lan cho rằng Luffy nên thực hiện luôn cả nguyện vọng của kẻ địch, nói thì dễ, về cơ bản là không thể làm được.

Việc Luffy cần làm bây giờ là đánh bại những kẻ cản đường, đi tìm Râu Đen tính sổ.

Các ngươi cùng xông lên, giết hắn.

Râu Đen để viện quân tiến hành vây đánh tà ác, tiêu diệt nhóm Luffy: Haha, lúc nãy nếu các ngươi cùng xông lên, ta đã bị đánh chết rồi.

Đáng tiếc bây giờ tình thế đã đảo ngược, đến lượt các ngươi bị tiêu diệt. 51.

Tiểu nhân đê tiện.

Luffy thật sự sắp bị tức chết, tên này miệng thì nói vì ước mơ, nhưng lại toàn dùng thủ đoạn đê tiện, nếu mình chết ở đây, thật sự sẽ chết không nhắm mắt.

Chương 3537

Ai bảo lúc nãy ngươi không vây đánh ta, là ngươi tự tìm chết.

Ta muốn đánh bại ngươi trong trận solo, để ngươi không có bất kỳ lý do nào cho thất bại.

Suy nghĩ của Luffy rất đơn giản, nếu vây đánh mà thắng, kẻ địch có thể không phục.

Nhưng solo đánh bại đối phương, kẻ địch chắc chắn sẽ tâm phục khẩu phục.

Haha, nực cười.

Nhiều hải tặc bị Tứ Hoàng đánh bại còn không phục, tại sao bị ngươi đánh bại lại phục.

Chẳng lẽ nắm đấm của Tứ Hoàng không đủ cứng sao.

Râu Đen chế nhạo: Ước mơ của con người sẽ không bao giờ dừng lại, thua rồi thì tìm cách thắng lại, bổ sung điểm yếu của mình từ các phương diện khác.

Tại sao phải phục.

Luffy rất tức giận, ngọn lửa giận này chỉ có thể được giải tỏa bằng chiến thắng.

Nhưng kẻ địch đánh hội đồng, cậu cũng khó mà chống đỡ, những kẻ địch này đều có năng lực trái ác quỷ và Haki.

Râu Đen trốn ở một nơi an toàn xa xôi, nhìn vào năng lực trái ác quỷ trên chiến trường, trái Yuki Yuki có vẻ không tồi, trái Fuwa Fuwa cũng có vẻ không tệ.

Thật sự muốn có một trái ác quỷ thứ hai mạnh mẽ và ngầu lòi, trái

Yami Yami có thể tước đoạt năng lực trái ác quỷ của người khác, đây chính là ưu thế của hắn.

Trái Yuki Yuki quả thực không tồi, thuộc hệ Logia, mà hệ Logia nhìn chung đều tốt.

Gear Fourth.

Bị vây đánh, Luffy tức giận tăng cường thực lực của mình, thổi khí vào xương cốt, kết hợp với Haki, biến thành một người khổng lồ.

Nổ tung đi.

Bùm, là trái Bomu Bomu thông qua tiếp xúc biến mọi thứ thành bom, gây sát thương cho Luffy.

Nhưng sức phòng ngự của Luffy hiện tại không phải dạng vừa, những vụ nổ đơn giản này không thể gây ra sát thương thực chất, ngược lại, nắm đấm của cậu còn có uy lực mạnh hơn cả bom.

Hơn nữa Luffy không phải chiến đấu một mình: Pháo nổi.

Usopp lại lần nữa hóa thân thành Gundam hình người, cỗ máy Nami biến thành các khẩu pháo nổi liên tục tấn công.

Hơi thở rồng.

Tế bào của Robin nở hoa, thay đổi thuộc tính tế bào, biến thành một con rồng bay khổng lồ, giang rộng đôi cánh, bóng tối bao trùm cả chiến trường.

Đồng thời Chopper cũng dùng đến y thuật hắc ám mạnh mẽ hơn, loại y thuật này trực tiếp biến kẻ địch thành phế nhân.

Vốn cậu không muốn làm vậy, nhưng những kẻ địch này quá đáng quá: Ước mơ của Luffy do ta bảo vệ, y thuật hắc ám, dao phẫu thuật tê liệt.

Sức chiến đấu mà nhóm Luffy thể hiện khiến Râu Đen phải kinh ngạc.

Nếu lúc nãy họ thật sự đánh hội đồng, mình chắc chắn đã thảm bại, sao mấy tên này lại lợi hại như vậy.

Hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Những năng lực này đều vượt ngoài nhận thức của Râu Đen, thấy viện quân không cản nổi, hắn quay người định bỏ chạy.

Tuy nhiên hắn vừa quay người, một ngọn lửa đã bao vây lấy hắn.

Ai cũng không ngờ Râu Đen lại bị ngọn lửa màu cam bao vây hoàn toàn, sống chết không rõ.

Ai đã tấn công lén Râu Đen.

Mọi người nhìn về phía nguồn lửa, là một bộ xương khô bị lửa bao bọc.

Là ai.

Nhóm Luffy không nhận ra đối phương.

Thuộc hạ của Doflamingo thì nhận ra: Hỏa Diễm Khô Lâu sao lại ở đây.

Đây chính là kẻ địch mạnh đã gây náo loạn ở quần đảo Sabaody, đánh bại cả đại tướng Kizaru.

Mọi người đều kinh ngạc, còn tưởng Râu Đen đã chết.

Nhưng Râu Đen đã ăn trái Yami Yami, miễn nhiễm sát thương vật lý, hắn nói trong ngọn lửa: Chút lửa cỏn con này căn bản không thể thiêu chết ta.

Đây không phải là ngọn lửa bình thường, hãy đếm tội ác của ngươi đi, sám hối với linh hồn của mình đi.

Đây là Lửa Địa Ngục, là ngọn lửa trực tiếp phán xét linh hồn, thứ nó đốt cháy chính là tội nghiệt của kẻ địch.

Tội.

Ta vô tội.

Tuy nhiên Râu Đen cũng là một kẻ cứng đầu, hắn tuy giết người cướp của, nhưng không cho rằng mình có tội: Nói cho ta biết, là ai định tội.

Trong tôn giáo, đương nhiên là Thượng Đế định tội.

Là Moses đã lập giao ước với Thượng Đế, mới bắt đầu có Mười Điều Răn.

Vi phạm Mười Điều Răn, chính là vi phạm thánh ước, chính là phạm tội, sẽ phải xuống địa ngục.

Còn những tội không được ghi trong Kinh Thánh, thì có thể phạm tùy tiện, Thượng Đế sẽ không quản.

Vì Thượng Đế không có những giao ước đó với phàm nhân, những tội đó đều do phàm nhân tự đặt ra.

Ở nhân gian, rất nhiều hình pháp là do con người đặt ra, và uy quyền của pháp luật do con người đặt ra, có cái đến từ hoàng đế, có cái đến từ hệ thống.

Đến từ hoàng đế, thì có một vấn đề, hoàng đế phạm tội, có phải chịu sự phán xét tương tự không.

Pháp gia chia thành hai phái, một phái cho rằng để duy hộ uy quyền của pháp luật, thiên tử phạm pháp cũng phải chịu tội như dân thường.

Một phái cho rằng nếu hoàng đế cũng phải tuân thủ pháp luật, mới là làm lung lay uy quyền của pháp luật, nên hoàng đế không những không nên bị phạt, mà ngược lại nên thỉnh thoảng phạm tội, để thể hiện uy quyền siêu việt của mình.

Cuối cùng, uy quyền của pháp luật nhân gian thực ra vẫn đến từ thưởng phạt, đặc biệt là đến từ thưởng.

Mọi người thấy tuân thủ pháp luật có lợi, mới tuân thủ pháp luật, tự nguyện trở thành một phần của việc tuân thủ pháp luật.

Một khi không còn thưởng, cũng là lúc loạn thế đến, loạn thế dùng hình phạt nặng cũng không ngăn được tội phạm.

Chỉ có phạt mà không có thưởng, thì mọi người sẽ là dân không sợ chết, hà cớ gì dùng cái chết để dọa họ.

Râu Đen bây giờ đang chất vấn uy quyền của pháp luật, dựa vào đâu mà pháp luật có thể phán xét mình.

Hỏa Thạch Địa Ngục đối với tín đồ tôn giáo là hữu hiệu nhất, nhưng Râu Đen không tin vào thần linh, chỉ tin vào ước mơ của mình.

Hắn không cho rằng mình có tội: Kiên trì ước mơ thì có tội gì.

Hỏa Thạch Địa Ngục nóng bỏng bị trái Yami Yami của Râu Đen hấp thụ, sự phán xét linh hồn lại vô hiệu với hắn, lần này Kuina hết kế, lần đầu tiên gặp phải loại người không cho rằng mình có tội này.

Vì ước mơ có thể bất chấp thủ đoạn, Râu Đen không cho rằng điều này có vấn đề gì.

Không chỉ có ngươi mới biết bất chấp thủ đoạn.

Kuina thấy đối phương không thể bị phán xét, vậy thì bất chấp thủ đoạn là được: Mọi người sở dĩ không đi con đường bất chấp thủ đoạn, là vì mọi người không thể sống trong môi trường tính toán lẫn nhau, như vậy quá mệt mỏi, nên mọi người giao ước sẽ tranh đấu dưới quy tắc văn minh, có một số thủ đoạn không thể sử dụng.

Một khi mọi người đều bất chấp thủ đoạn, cuối cùng chỉ là so kè giới hạn dưới mà thôi.

Râu Đen, ngươi ở trong quy tắc có trật tự không bằng người khác, ở trong vô trật tự cũng không bằng người khác.

Ngươi chỉ là một kẻ tầm thường mà thôi.

Có một số người cho rằng chỉ cần mình bất chấp thủ đoạn là có thể công thành danh toại, đó là vì người khác vẫn đang duy trì quy tắc.

Nhưng một khi quy tắc biến mất, những thiên tài thực sự bất chấp thủ đoạn sẽ không ngừng xuất hiện, họ mới là nhân vật chính của thời loạn.

Còn những kẻ lách luật, căn bản không đáng xem.

Khi có quy tắc còn không bằng người khác, khi không có quy tắc, lại càng không phải là đối thủ.

Bây giờ Kuina sẽ từ bỏ quy tắc, so kè bất chấp thủ đoạn với Râu Đen: Đến đây, cảm nhận sự phụ ma của Hỏa Thạch Địa Ngục.

Kuina bắt đầu tiến hành phụ ma lên trái Yami Yami của Râu Đen, một khi thành công, năng lực trái ác quỷ sẽ bị cô đoạt được.

Phụ ma bằng Hỏa Thạch Địa Ngục là một trong những kỹ năng thường dùng nhất của Ác Linh Kỵ Sĩ, có thể tạo ra vũ khí, tạo ra thú cưỡi cho mình.

Râu Đen cảm giác mình đang mất đi sự kiểm soát đối với trái Yami Yami, lúc này cuối cùng cũng hoảng hốt, đây không phải là chiêu thức hắn dùng để đối phó người khác sao.

Sao bây giờ lại gậy ông đập lưng ông.

Đừng hòng.

Không ai có thể chà đạp lên ước mơ của ta.

Hắn phát động năng lực trái ác quỷ, muốn đoạt lấy sức mạnh của kẻ địch: Cứ để chúng ta so xem, năng lượng của ai mạnh hơn.

Bắt đầu cuộc giằng co thiêu đốt.

Là ngươi nói, kẻ thất bại không xứng nói về ước mơ.

Kuina nói, Hỏa Thạch Địa Ngục bao bọc cả hai người họ.

Chiến trường bị chia làm hai, một nửa toàn là lửa.

Chương 3538

Râu Đen toàn lực chống cự, nhưng Hỏa Thạch Địa Ngục quá hung mãnh, trái ác quỷ của hắn đang mất kiểm soát từng chút một: Ta tuyệt đối không phải là kẻ thất bại, tuyệt đối không thể thua.

Bây giờ hắn hoàn toàn không còn bộ dạng đắc chí tiểu nhân nữa.

Đỗ Lan âm thầm quan sát, thầm nghĩ Râu Đen đúng là lãng phí thời gian, sớm học Haki, nói không chừng đã học được cả Thần Tị rồi.

Cứ chăm chăm vào trái ác quỷ mạnh mẽ, lãng phí bốn mươi năm thời gian.

Có trái Yami Yami cũng không có nghĩa là thật sự có thể phát triển đến cực hạn, nếu không người sở hữu trái Yami Yami trước đó chắc chắn cũng sẽ rất nổi tiếng.

Nhưng những người sử dụng trái Yami Yami trong lịch sử không hề lưu danh, có thể thấy trái ác quỷ không đồng nghĩa với thành tựu.

Đỗ Lan cảm thấy tiếc cho Hắc Hồ Tử, một nhân vật phản diện bị phiên bản truyện kìm hãm.

Dù có quyết tâm và nghị lực bất chấp thủ đoạn vì ước mơ, nhưng trái Ám Ám cuối cùng vẫn thua một phiên bản.

Lúc này, Hắc Hồ Tử đang bị Địa Ngục Hỏa Thạch cướp đi năng lực trái ác quỷ, hắn rất hoảng hốt, tuyệt đối không muốn trở thành kẻ thua cuộc.

Đã chờ đợi gần bốn mươi năm, khó khăn lắm mới có được trái ác quỷ mạnh mẽ, còn chưa kịp nổi danh đã sắp bị đánh bại sao.

Vậy thì sự chờ đợi và hy sinh của mình có giá trị gì.

Chẳng phải sẽ trở nên nực cười như một tên hề hay sao.

Rõ ràng trái Ám Ám đã rất mạnh rồi, kết quả lại gặp phải một trái ác quỷ mạnh hơn liền bại trận ư.

Không, ta tuyệt đối không nhận thua.

Hắc Hồ Tử muốn kháng cự đến cùng, vì ước mơ của hắn vẫn chưa kết thúc.

Ngay cả lúc này, hắn vẫn không hề bỏ cuộc.

Luffy chứng kiến cảnh đó, tâm trạng thật sự phức tạp.

Một con người kiên định như vậy, lại là một kẻ xấu bất chấp thủ đoạn, thật không thể hiểu nổi.

Đó là do lập trường khác nhau, không đại diện cho năng lực cao thấp.

Hắc Hồ Tử tuy ích kỷ, nhưng năng lực của hắn không hề yếu, ý chí cũng rất kiên định.

Tiếc là hắn không nhận ra điểm đạo cũng có đạo của nó, muốn thành công không chỉ cần ích kỷ là đủ, mà nhân, nghĩa, lễ, trí, tín đều không thể thiếu.

Cổ Y Na cũng là lần đầu tiên gặp phải kẻ địch có thể chống lại Địa Ngục Hỏa Thạch đến mức này, không những miễn nhiễm với sự phán xét linh hồn của Địa Ngục Hỏa Thạch, mà còn không ngừng chống lại sự phụ ma của nó, ý chí của Hắc Hồ Tử kiên định đến mức khó tin.

Nhưng càng như vậy, lại càng khiến người ta căm ghét, đối phương sẽ chỉ làm thêm nhiều người vô tội bị thương, nhất định phải hạ gục hắn.

Chỉ cần Hắc Hồ Tử không bị đánh bại, hắn sẽ không ngừng làm hại người khác, vì ước mơ của hắn chính là giẫm đạp lên thi hài của những người vô tội để từng bước đạt được.

Vì vậy, phải đánh bại hắn.

Hắc Hồ Tử cũng cảm nhận được quyết tâm của kẻ địch, gầm lên: Các ngươi đừng đứng nhìn nữa, mau ngăn cô ta lại.

Hắn kêu gọi viện quân bảo vệ mình, lúc này hắn cần đồng đội.

Cuộc giằng co giữa Địa Ngục Hỏa Thạch và trái Ám Ám sẽ còn kéo dài, muốn kết thúc trận chiến, Hắc Hồ Tử cần đồng đội.

Các người bây giờ giúp hắn, cuối cùng cũng chỉ bị bán đứng mà thôi.

Luffy hét lên: Hắc Hồ Tử trước đây đã giết đồng đội luôn chăm sóc hắn, các người giúp hắn sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu.

Viện quân thật sự không biết quá khứ của Hắc Hồ Tử, chỉ biết đối phương là hải tặc đầu quân cho Doflamingo, thực lực không tệ.

Về chuyện hắn từng bán đứng đồng đội, họ thật sự không biết.

Bán đứng đồng đội, trong thế giới hải tặc cũng là một chuyện không thể chấp nhận được.

Dù sao hải tặc cũng hoạt động theo nhóm, cũng cần giao lưng cho đồng đội bảo vệ, nếu đồng đội là kẻ phản bội thì ai cũng không chịu nổi.

Phản bội trên biển cả cũng là trọng tội.

Đúng vậy, ta quả thực đã giết đồng đội, nhưng đó đều là vì ước mơ, mọi người đều là hải tặc, giả vờ lương thiện làm gì.

Hắc Hồ Tử phẫn nộ nói: Hải tặc đốt giết cướp bóc còn làm ít sao.

Vì tiền bạc, Doflamingo đã hại bao nhiêu người.

Chỉ nói đến những con rối và tộc người tí hon trên đảo, đều đã biến thành nô lệ.

Vì ước mơ mà làm hại người khác thì có gì sai.

Ước mơ không bao giờ sai.

Luffy thật sự tức chết: Ngươi đây là dã tâm, không phải ước mơ.

Đợi đến khi thực hiện được, nó chính là ước mơ.

Hai người vẫn chưa đạt được nhận thức chung về việc thành làm vua, thua làm giặc.

Không có mọi người giúp đỡ, ngươi chắc chắn sẽ thất bại.

Luffy nói.

Hắc Hồ Tử đương nhiên cũng muốn xây dựng đoàn đội của riêng mình, nhưng hắn sẽ không bị giới hạn bởi cái gọi là đồng đội, mà là ai có thể giúp mình thì người đó là đồng đội, ước mơ của mình chính là ước mơ của tất cả mọi người.

Trên thế giới này còn rất nhiều người không có chủ kiến, họ cần ta dẫn dắt, ước mơ của ta chính là ước mơ của mọi người.

Các ngươi mau đến giúp ta, sau đó ta sẽ để các ngươi chứng kiến sự thực hiện của một ước mơ vĩ đại.

Hắc Hồ Tử lập tức muốn đào góc tường của Doflamingo.

Vừa rồi hắn còn muốn cướp năng lực trái ác quỷ của họ, bây giờ lại hy vọng họ đến ủng hộ mình, đúng là thay đổi một trăm tám mươi độ.

Con người sẽ thay đổi, cho dù bây giờ họ không có ước mơ, cũng không có nghĩa là sau này họ sẽ không có ước mơ của riêng mình, giống như ngươi khi còn ở băng hải tặc Râu Trắng, bề ngoài giả vờ không có ước mơ, nhưng thực chất dã tâm của ngươi còn lớn hơn bất cứ ai, hễ có cơ hội là sẽ phản bội.

Ngươi muốn người khác từ bỏ ước mơ của mình để ủng hộ dã tâm của ngươi, dựa vào đâu.

Chuyện chính ngươi còn không làm được, lại yêu cầu người khác làm, không thấy nực cười sao.

Cổ Y Na nói.

Chỉ dựa vào ta là Hắc Hồ Tử, ước mơ của ta vĩ đại hơn người khác, vì ta kế thừa ý chí của D.

Hắc Hồ Tử tự tin nói, mình chính là khác biệt, ước mơ của mình cũng vĩ đại hơn người khác.

Ước mơ của con người sẽ không bao giờ kết thúc, trước hết phải định nghĩa con người bao gồm những gì, người bình thường nghe câu này sẽ nghĩ rằng con người chắc chắn bao gồm tất cả mọi người.

Nhưng rõ ràng nhận thức này là sai lầm lớn.

Giống như chữ dân thời cổ đại không đại diện cho tất cả mọi người, dân đại diện cho những người có tài sản, là hào dân, còn người bình thường là thứ dân.

Nếu chỉ người bình thường, người ta sẽ chỉ rõ là thứ dân, ví dụ như sĩ thứ không thông hôn, ví dụ như bị biếm làm thứ dân, ví dụ như cùng tội với thứ dân.

Không ai nói thẳng là biếm làm dân, vì dân ở đây chỉ hào dân, tranh lợi với dân, chính là chỉ tranh lợi với hào dân.

Con người cũng vậy, con người ở phương Tây thường chỉ quý tộc và công dân, dân tự do và nô lệ không được tính vào.

Đương nhiên còn có một số tôn giáo cực đoan, con người chỉ là tín đồ, còn loài người bên ngoài chỉ là những con thú hai chân, không xứng được gọi là người.

Câu nói Ước mơ của con người sẽ không bao giờ kết thúc của Hắc Hồ Tử, con người cũng chỉ là số ít những người kế thừa ý chí của D, những người khác không xứng có ước mơ.

Đây là một lối nói thường gặp, ví dụ như trong Trại Súc Vật có nói tất cả động vật đều bình đẳng, nhưng thực tế là có một số động vật bình đẳng hơn những con khác.

Hắc Hồ Tử rõ ràng là một người như vậy, hắn chỉ thừa nhận những người kế thừa ý chí của D, những người khác không có chữ D trong tên đều không phải là người, cũng không xứng được gọi là người.

Mọi người nghe xong đều cạn lời, đối phương có nghiêm túc không vậy.

Hắc Hồ Tử rất nghiêm túc, giống như một số tín đồ tôn giáo tin rằng chỉ có mình là con của Chúa, những người khác đều không phải là người, nghiêm túc như vậy đấy.

Viện quân vốn còn định giúp đỡ, bây giờ cũng dừng lại, dù sao giúp hắn, hắn cũng sẽ không cảm ơn.

Đối phương sẽ chỉ cảm thấy đó là điều hiển nhiên.

Cái lợi của việc chỉ coi mình là người, không coi người khác là người là hiển nhiên, được giúp đỡ không cần báo đáp, mọi việc đều ưu tiên bản thân, có thể đường đường chính chính mưu lợi cho mình.

Nếu mình làm sai, cũng không cần sửa chữa, chỉ cần sám hối với Chúa là có thể yên lòng.

Đương nhiên khuyết điểm là ngươi không coi mọi người là người, mọi người tự nhiên cũng không coi ngươi là người, cùng nhau làm hại lẫn nhau.

Bài ngoại luôn chịu thiệt, xét theo xu thế lịch sử, các nền văn minh đều tìm cách để nhiều người gia nhập hơn, các nền văn minh bài ngoại rất khó lớn mạnh, trong lịch sử luôn bị đủ mọi cách bắt nạt. 52.

Ngay cả một tôn giáo độc thần cũng đã phân tách ra hai nhánh từ hai ngàn năm trước, một là hệ thống khép kín của những người được chọn, một là hệ thống mở rộng của Chúa yêu thương chúng sinh.

Hắc Hồ Tử cũng phát hiện sau khi mình nói ra câu đó, viện quân xung quanh đều án binh bất động, hắn chỉ cảm thấy những người này thật quá ngu xuẩn, tại sao không hiểu được sự vĩ đại của ước mơ.

Lũ ngốc các ngươi, lũ lừa ngu xuẩn, tại sao không hiểu ước mơ của ta.

Hắc Hồ Tử bất lực gầm lên.

Chương 3539

Vì ước mơ đều do người thông minh đặt ra, và do kẻ ngu thực hiện.

Cổ Y Na lạnh lùng nói: Ước mơ của ngươi quả thực rất tốt, nhưng không bao gồm lợi ích của người khác, tại sao người khác phải chiến đấu vì ước mơ của ngươi.

Luffy nghe câu này, lập tức cảm thấy bộ xương lửa này chính là tri kỷ của mình, nói quá hay.

Ước mơ đều do người thông minh đặt ra, và do kẻ ngu thực hiện.

Nếu ước mơ của người thông minh không bao gồm ước mơ của kẻ ngu, kẻ ngu sẽ kéo chân.

Đúng vậy, chính là lý lẽ này.

Hắc Hồ Tử, ngươi tự cho mình thông minh, có thể bất chấp thủ đoạn để thực hiện ước mơ.

Nhưng ước mơ chỉ cần đủ lớn, thì không phải sức mạnh cá nhân có thể đạt được, ngươi cũng tất nhiên cần sự giúp đỡ của người khác.

Những thuyền viên này có thể trở thành trợ lực cho ước mơ của ngươi, cũng có thể trở thành trở lực.

Luffy đã có kinh nghiệm này, ví dụ như Usopp, khi giúp đỡ, Usopp có thể lật ngược tình thế, nhưng khi gây rối thì trực tiếp thách thức quyền uy của thuyền trưởng: Ngươi ngay cả đạo lý này cũng không hiểu, căn bản không có tư cách bàn về ước mơ.

Sảng khoái, Luffy cuối cùng cũng gỡ lại được một bàn, cuối cùng có thể mạnh mẽ phê phán dã tâm của Hắc Hồ Tử.

Dã tâm càng lớn, càng cần đoàn kết mọi người, vậy mọi người sẽ cung cấp sự giúp đỡ hay kéo chân.

Điều đó phụ thuộc vào việc dã tâm của Hắc Hồ Tử có thể bao hàm người khác hay không.

Nếu bao hàm người khác, mọi người sẽ tích cực giúp đỡ.

Không bao hàm người khác, mọi người sẽ giả ngu giả ngơ, đủ mọi cách không hợp tác.

Rõ ràng là ưu thế về mình, cuối cùng lại thất bại thảm hại, chuyện như vậy quá nhiều.

Hắc Hồ Tử nghẹn họng, rõ ràng lý luận của hắn đã gặp phải đối thủ.

Ước mơ do người thông minh đặt ra, do kẻ ngu thực hiện, chỉ cần ước mơ không thể một mình thực hiện, thì tất nhiên sẽ đối mặt với vấn đề hợp tác.

Mà hợp tác quyết định phân công, phân công sẽ có người đặt ra ước mơ và người thực hiện ước mơ.

Vì vậy sẽ xuất hiện tình trạng ước mơ do người thông minh đặt ra, do kẻ ngu thực hiện.

Luffy, người vốn bị Hắc Hồ Tử áp chế, cuối cùng đã tìm ra lý luận để phản kích Hắc Hồ Tử.

Việc bất chấp thủ đoạn của Hắc Hồ Tử có một hạn chế rất lớn, đó là biến người khác thành kẻ ngu, vậy thì kẻ ngu tất nhiên sẽ kéo chân ước mơ của hắn.

Còn ước mơ của Luffy bao hàm cả ước mơ của người khác, vì vậy người thực hiện ước mơ chính là người thông minh, thế là người đặt ra ước mơ là người thông minh, người thực hiện cũng là người thông minh, mọi người hợp tác với nhau, sẽ có thể thực hiện được ước mơ.

Hắc Hồ Tử biết đối phương muốn giết người tru tâm, không chỉ muốn cướp đi năng lực trái Ám Ám của mình, mà còn muốn phủ nhận ước mơ của mình.

Không thể thua, tuyệt đối không thể thua, mình đã đợi gần bốn mươi năm mới có một cơ hội thực hiện ước mơ, đời người có được mấy lần bốn mươi năm.

Lần này thất bại, mình sẽ không còn cơ hội gượng dậy.

Ước mơ của con người sẽ không bao giờ kết thúc.

Hắn tiếp tục dùng câu nói đã cổ vũ mình suốt bốn mươi năm để tiếp tục khích lệ bản thân chiến đấu, mình phải lật ngược tình thế trong nghịch cảnh.

Cổ Y Na chỉ cảm thấy linh cảm tuôn trào như suối, không ngừng tìm ra lỗ hổng trong lý luận của Hắc Hồ Tử.

Bởi vì Đỗ Lan đang đứng sau lưng cô, tiến hành cộng hưởng tư duy, truyền suy nghĩ của mình cho Cổ Y Na, để cô mạnh mẽ phản bác Hắc Hồ Tử.

Mọi người nghe xong đều cảm thấy chấn động, nhưng lại cảm thấy hợp lý.

Có lúc thật sự cảm thấy nhân loại vô phương cứu chữa, sao có thể đối xử tàn nhẫn như vậy với đồng loại, có lẽ những kẻ xấu xa đó căn bản không coi nạn nhân là đồng loại, không coi họ là đồng loại giống mình.

Sau khi quan điểm này được đưa ra, những người trên chiến trường vừa kinh ngạc vừa bất lực, vì lời nói này quá trần trụi, trực tiếp chỉ ra sự khác biệt giữa con người.

Tóm lại, trong mắt một số người, con người chưa bao giờ chỉ tất cả đồng loại, rất nhiều lúc chỉ là số ít người.

Ánh mắt Hắc Hồ Tử vô cùng phẫn nộ, đối phương rõ ràng là đang giết người tru tâm, bèn đáp trả: Vốn dĩ là như vậy.

Hắc Hồ Tử càng nói như vậy, càng bị cô lập, viện quân cũng không thể giúp một người như thế.

Ngay cả Doflamingo cũng phải coi thuộc hạ trong gia tộc như người thân, tuy hắn đã trừ khử em trai ruột của mình, nhưng em trai là nội gián, phá hoại lợi ích của gia tộc, nên chỉ có thể trừ khử.

Sau khi tiễn em trai đi, gia tộc có thể càng đoàn kết hơn.

Doflamingo đã rất chăm chỉ, gia tộc xuất hiện kẻ phản bội, đều là tự mình ra tay giải quyết.

Ngay cả như vậy, vẫn cần người khác hỗ trợ công việc, mới có thể vận hành một hệ thống như vậy.

Nếu tất cả đều tự mình làm, sớm đã bận chết rồi.

Mà muốn hợp tác, Doflamingo không thể quá thông minh, trong ước mơ của hắn, cũng phải bao hàm ước mơ của kẻ ngu mới được.

Trong nguyên tác, Hắc Hồ Tử cũng sẽ thành lập thế lực của riêng mình, sẽ thu nhận cả tù nhân, hải quân phản bội làm thuộc hạ.

Đến lúc đó, hắn sẽ được nếm trải mùi vị bị ước mơ cản trở.

Nhưng bây giờ hắn không còn cơ hội nữa, sự xâm thực từ phụ ma của Địa Ngục Hỏa Thạch của Cổ Y Na đã ập đến, quyền kiểm soát trái Ám Ám đã bị Địa Ngục Hỏa Thạch cướp mất.

Không còn nữa.

Trái Ám Ám mà ta đã chờ đợi bốn mươi năm mới có được không còn nữa.

Hắc Hồ Tử không thể tin vào những gì đang xảy ra trước mắt, trái ác quỷ của mình đã bị đối phương cướp đi một cách kỳ lạ, không khỏi hỏi: Ngọn lửa của ngươi rốt cuộc là năng lực trái ác quỷ gì.

Ta không nhớ trong Đồ Giám Trái Ác Quỷ có loại trái ác quỷ nào vừa có lửa vừa có khả năng cướp đoạt cả.

Hắn thuộc lòng đồ giám, nhưng vẫn gặp phải trái ác quỷ mà mình không hiểu, một trái ác quỷ xa lạ còn lợi hại hơn cả trái Ám Ám.

Cổ Y Na chính cô cũng không biết năng lực trên người mình rốt cuộc là gì, nhưng dù sao nó có thể khiến cô sống lại, còn có thể ban cho mình năng lực chiến đấu.

Nhưng lúc này không cần phải giải thích, cuối cùng phải giết chết Hắc Hồ Tử, báo thù cho đồng đội: Xuống địa ngục mà thắc mắc đi.

Hắc Hồ Tử nhận ra đối phương là sát thủ, sau khi cướp đi năng lực của mình, còn muốn giết mình, giận dữ nói: Ngươi thật tà ác.

Địa Ngục Hỏa Thạch tiếp tục thiêu đốt.

Mọi người nhìn thấy kết cục của Hắc Hồ Tử, đều im lặng, năng lực của bộ xương lửa này thật quá kỳ dị.

Làm xong tất cả, Cổ Y Na trực tiếp rời đi.

Luffy, chúng ta cũng đi thôi.

Nami thấy nhiệm vụ đã hoàn thành, lập tức bỏ chạy.

Đây không phải là nơi các ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

Viện quân thấy Hắc Hồ Tử đã chết, không thể để Luffy và đồng bọn chạy thoát. 53.

Nếu tất cả đều chạy thoát, sẽ tỏ ra họ quá vô dụng.

Sương mù tĩnh chỉ.

Chopper lại một lần nữa sử dụng y thuật hắc ám, lan tỏa sương mù đen khiến người ta không thể cử động, ngăn chặn kẻ địch truy đuổi, hỗ trợ mọi người bỏ chạy.

Cổ Y Na đã chuẩn bị sẵn phương tiện giao thông để đón, cùng nhau bỏ chạy.

Viện quân bị sương mù giữ chân, chỉ có thể trơ mắt nhìn họ trốn thoát.

Đến khi Doflamingo nhận được tin tức, mọi chuyện đã kết thúc, băng hải tặc Mũ Rơm đã trốn thoát.

Rõ ràng mục đích lần này của họ là Hắc Hồ Tử, hắn nghi ngờ đây là hành động trả thù của băng hải tặc Râu Trắng, nhưng hắn không có bằng chứng, bây giờ cũng chỉ có thể coi như không có chuyện gì xảy ra, dù sao tiếp theo vẫn phải tiếp tục hợp tác.

Luffy và đồng bọn tuy đã thắng, nhưng sau khi trở về biển cả, lòng mọi người rất nặng trĩu, những chuyện lộn xộn này đều khiến họ nhận ra sự phức tạp của thế giới, nỗ lực trước đây của họ không thể giải quyết bất kỳ vấn đề nào.

Ngược lại, thủ đoạn của Doflamingo, tuy tà ác, nhưng lại được mọi người chấp nhận.

Robin biến mất rồi.

Ngay khi mọi người đang nặng lòng vì sự kiện của Hắc Hồ Tử, lại phát hiện Robin đột nhiên biến mất.

Sao có thể, đây là biển cả mênh mông mà. 54.

Tàu Hoàng Kim Merry đang lênh đênh trên biển cả mênh mông, sao Robin có thể biến mất.

Con tàu chỉ lớn như vậy, cũng không thể trốn đi đâu được.

Mọi người đều ngơ ngác, vụ mất tích bí ẩn trên biển này quá kỳ lạ.

Robin, đừng đùa nữa, mau ra đây đi.

Luffy hét lên.

Sanji nói: Tiểu thư Robin không giống cậu, cô ấy chưa bao giờ thích đùa giỡn, e là đã gặp phải nguy hiểm gì đó.

Chúng ta hãy nghĩ xem lần cuối cùng gặp cô ấy là khi nào.

Sau bữa tối hôm qua.

Chopper nói: Tôi thấy cô ấy một mình đọc sách trên boong tàu.

Tôi là lúc tắm hôm qua, tắm cùng cô ấy.

Nami nói: Sau đó cô ấy về phòng, chắc là tiếp tục đọc sách.

Về vụ mất tích bí ẩn này, mọi người không có chút manh mối nào.

Lần cuối cùng mọi người gặp Robin đều là tối hôm qua.

Đến phòng cô ấy xem sao.

Sanji nói.

Để tìm Robin, cũng chỉ có thể làm vậy, nhưng đáng tiếc không có bất kỳ manh mối nào, trong phòng cô ấy cũng chỉ có vài cuốn sách.

Mọi người cẩn thận tìm kiếm, cuối cùng tìm thấy một mảnh giấy ghi chú trên bàn.

Mọi người không cần lo cho tôi, tôi đi tìm mẹ.

Mảnh giấy ghi chú đã viết rõ lý do cô mất tích.

Tìm mẹ.

Mẹ cô ấy không phải đã qua đời ở Ohara rồi sao.

Nami nghi ngờ nói.

Zoro nói: Có lẽ lại sống lại rồi.

Sau khi nhìn thấy Cổ Y Na sống sờ sờ, hắn cảm thấy sống lại cũng không phải là kỳ tích hiếm thấy.

Mẹ cô ấy ở đâu.

Sanji nói: Robin đi một mình có nguy hiểm không.

Chopper thấy trên bàn còn có một tờ báo, trên đó viết: Hội nghị Tứ Hoàng sắp được tổ chức tại Hòa Chi Quốc, hội nghị lần này nhằm thảo luận về tình hình hỗn loạn gần đây, tìm kiếm một lối thoát hòa bình để giải quyết xung đột.

Trên báo còn có ảnh chụp mới nhất của Tứ Hoàng.

Usopp nói: Đây là Cơ Giới Nhật Báo. 55.

Cơ Giới Nhật Báo là một tờ báo mới được đảo Cơ Giới phát hành gần đây, nội dung bao la vạn tượng, từ tình hình quốc tế đến ẩm thực trên đảo nhỏ đều có đủ cả.

Tin tức độc quyền trên đó càng vô cùng chấn động, còn lợi hại hơn cả báo chính thức của Chính phủ Thế giới.

Chương 3540

Trên báo chính thống, hải tặc luôn xuất hiện với hình ảnh tiêu cực, nhưng trên Cơ Giới Nhật Báo, hình ảnh hải tặc lại rất khách quan.

Sau khi Râu Trắng giao băng hải tặc cho Ace, ông đã sống cuộc sống về hưu, nhưng ông cũng tiếp tục cống hiến, muốn thông qua đàm phán để giải quyết xung đột giữa các Tứ Hoàng.

Nếu có thể đoàn kết các Tứ Hoàng lại, nửa sau của Đại Hải Trình sẽ không có chiến sự, cũng có thể chống lại Hải quân rất tốt.

Nếu thật sự có thể thực hiện, cục diện thế giới sẽ thay đổi hoàn toàn.

Trong ảnh chụp Tứ Hoàng, phía sau Kaido có một bóng người nhỏ bé, chính là mẹ của Robin.

Trước đây Đỗ Lan đã dùng Olbia để uy hiếp Robin, bây giờ cô lại có được tin tức của mẹ mình, bèn bay suốt đêm đến Hòa Chi Quốc.

Cô ấy chắc chắn đã đến Hòa Chi Quốc, nhưng không có kim chỉ nam, cô ấy có tìm được đường không.

Nami lo lắng nói.

Có lẽ cô ấy có cách của mình, chúng ta cũng phải đến Hòa Chi Quốc.

Sanji lập tức nói: Luffy, mau đổi hướng đi.

Luffy khó xử nói: Nhưng chúng ta không có kim chỉ nam đến Hòa Chi Quốc.

Usopp nói: Không khó lắm, có thể để tinh linh của tàu dẫn đường, nó có thể thông qua lõi tinh linh của tàu để có được thông tin lộ trình, sau đó thông qua từ trường, bản đồ sao, hải lưu và các thông tin khác để tìm ra lối đi.

Vậy thì đến Hòa Chi Quốc.

Luffy thì sao cũng được, chỉ cần tiến về phía trước là được.

Hội nghị Tứ Hoàng, đây là một tin tức động trời, ngay cả Hải quân cũng chấn động, đám hải tặc cỏn con mà cũng dám họp bàn về hướng đi của thế giới sao.

Đảo điên trời đất, còn có lý lẽ này sao.

Xích Khuyển phẫn nộ nói: Hải tặc lẽ nào thật sự nghĩ mình có thể quyết định tương lai của thế giới sao.

Vậy thì Hải quân chúng ta thành cái gì.

Ba Đại Đô Đốc đều đã trở về, Đằng Hổ lạnh lùng nói: Đây không phải là vừa hay sao.

Chúng ta có thể một lưới bắt hết, hiếm khi Tứ Hoàng tụ tập lại với nhau.

Này này, đùa cũng phải có giới hạn chứ.

Hoàng Viên chắc chắn không đồng ý: Bình thường Tứ Hoàng tách ra, chúng ta còn không dám đi khiêu chiến.

Bây giờ Tứ Hoàng tụ lại một chỗ, chúng ta căn bản không đánh lại.

Có thể khiêu khích chúng nội chiến, đợi chúng đánh nhau, chúng ta có thể làm bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau.

Đám hải tặc đó căn bản không hiểu đại nghĩa, chỉ biết hãm hại lẫn nhau, đến lúc đó chúng ta có thể ngồi không hưởng lợi.

Đằng Hổ bình tĩnh nói.

Ngươi nghĩ cũng quá đơn giản rồi.

Hoàng Viên nói.

Vậy ngươi nói phải làm sao.

Lẽ nào cứ ngồi nhìn hải tặc làm càn.

Nếu để mặc hội nghị Tứ Hoàng diễn ra, vậy Hải quân chúng ta thành cái gì.

Đằng Hổ phẫn nộ hỏi, hắn đã sớm không ưa tên Hoàng Viên này.

Hoàng Viên nói: Tôi chỉ là Đại Đô Đốc, chuyện lớn như vậy tự nhiên là do Nguyên soái quyết định.

Hắn đá quả bóng cho Xích Khuyển. 56.

Xích Khuyển rất nghiêm túc, chuyện này quá tồi tệ, Tứ Hoàng họp mặt quả thực là một trò đùa quốc tế.

Hơn nữa, hắn càng lo lắng nếu Tứ Hoàng thật sự đạt được hợp tác, thì thực lực đó quá khủng khiếp.

Nhưng rốt cuộc nên làm gì đây.

Ngay cả dùng Đồ Ma Lệnh cũng không thể diệt được Tứ Hoàng.

Nếu Đồ Ma Lệnh có tác dụng, Tứ Hoàng đã sớm không còn.

Thực lực của một Tứ Hoàng đã đủ mạnh để đối kháng với cả một đội quân, ngay cả ba Đại Đô Đốc cùng hành động cũng chưa chắc đã đánh bại được một Tứ Hoàng. 57.

Bây giờ Tứ Hoàng tụ lại một chỗ, quả thực là chuyện vô lý đến cực điểm, vô lý hết chỗ nói.

Nếu Tứ Hoàng thật sự nội chiến thì còn tốt, nhưng nếu họ đạt được hợp tác, Hải quân phải làm sao.

Sức mạnh của Tứ Hoàng một khi hợp lại, Hải quân cũng chỉ có thể tránh né.

Vậy Hải quân thành cái gì.

Chẳng phải thành trò cười sao.

Rốt cuộc phải làm sao.

Trực tiếp khai chiến với Tứ Hoàng, không có cửa thắng.

Nhưng không khai chiến thì mặt mũi để đâu.

Ngay lúc này, một tham mưu lên tiếng: Tôi thấy chuyện này cũng dễ giải quyết, chúng ta có thể trước khi Tứ Hoàng họp, dùng Đồ Ma Lệnh tiêu diệt Hòa Chi Quốc, để chúng không có nơi họp.

Hoặc đợi Tứ Hoàng họp xong, dùng Đồ Ma Lệnh xóa sổ Hòa Chi Quốc cũng được, tóm lại chúng ta phải tạo ra sự khủng bố, để mọi người trên biển đều biết kết cục của việc ủng hộ Tứ Hoàng.

Nói cho cùng, Tứ Hoàng chỉ là lưu khấu, không thể bảo vệ tất cả các hòn đảo.

Phương pháp này cũng không tồi, không đối đầu trực diện với Tứ Hoàng, lại có thể cho mọi người biết Hải quân không phải ngồi không ăn hại.

Trị ngọn không trị gốc.

Đằng Hổ nói: Tôi vẫn cho rằng nên trực tiếp phát động hành động quân sự.

Tham mưu nói: Đến lúc cần hành động thì tự nhiên sẽ hành động, nhưng tiền đề là chúng ta có thể thắng.

Nếu là một trận chiến chắc chắn thua, thì không cần thiết phải phát động.

Tuy đây là làm tăng chí khí của địch, giảm uy phong của mình.

Nhưng mọi người cũng thực sự không có cửa thắng, nếu có cửa thắng, họ đã sớm đánh bại từng Tứ Hoàng một, cũng không cần đợi đến bây giờ.

Cứ tập kết quân đội trước, tĩnh quan kỳ biến.

Xích Khuyển bất lực nói.

Thiên hạ bách tính cũng kinh ngạc trước việc hội nghị Tứ Hoàng được tổ chức, không biết sau khi họ đàm phán sẽ mang lại thay đổi gì cho thế giới.

Tôi không lạc quan về kết quả đàm phán, Tứ Hoàng đều quá đặc biệt, e là rất khó hợp tác.

Râu Trắng, Đại Mụ, Kaido, Shanks, mỗi người đều đã thành danh từ lâu, mỗi người đều có con đường riêng, có rất nhiều mâu thuẫn, nhìn thế nào cũng không giống có thể hợp tác.

Việc gì cũng có ngoại lệ, biết đâu lại thành công.

Theo tôi thấy, lần này quan trọng nhất không phải là Tứ Hoàng, mà là con trai của Roger, Ace.

Trước đây Tứ Hoàng không tìm được lý do để đoàn kết, nhưng bây giờ con trai của Roger lợi hại như vậy, họ hoàn toàn có thể trở thành thần tử của Ace, như vậy Ace đăng cơ trở thành Vua Hải Tặc, thế giới sẽ thay đổi.

Mọi người cũng đang thảo luận về xu thế tương lai, vì khi lộ trình tương lai đã xác định, họ có thể đặt cược.

Tứ Hoàng họp, không chỉ có Tứ Hoàng, ngân hàng Cửu Xà, Hoàng đế tài chính đều cử người đến, bất kể là hợp tác hay đối đầu đều đại diện cho cơ hội kinh doanh.

Sau khi hợp tác, Tứ Hoàng chắc chắn sẽ tìm kiếm phương hướng phát triển, cần tiền.

Đối đầu lại càng cần tiền hơn, nếu khai chiến, vũ khí, lương thực, thuốc men đều là tiền.

Dù sao tiền chắc chắn không thể thiếu, Tứ Hoàng có tài sản, tư bản sẽ sẵn lòng đầu tư cho họ.

Ngoài những người này ra, còn có rất nhiều hải tặc tìm kiếm cơ hội cũng tụ tập lại, hy vọng có thể tìm thấy vị trí của mình trên biển cả.

Đương nhiên cũng không thể thiếu những người hóng chuyện, như Đỗ Lan và Địch Ny Toa.

Đỗ Lan biết hội nghị lần này chủ yếu là nhờ vào mặt mũi của Râu Trắng mới có thể tổ chức được.

Râu Trắng trước tiên mời Shanks, sau đó hai người liên thủ khiến Đại Mụ và Kaido cũng không thể không đồng ý.

Hội nghị Tứ Hoàng, lần đầu tiên trong lịch sử, cả thế giới đều đang chú ý, không biết Tứ Hoàng sẽ đạt được thỏa thuận gì.

Đồng thời mọi người cũng đang chú ý đến Hải quân, muốn biết Hải quân sẽ có phản ứng gì.

Tứ Hoàng bây giờ có thể nói là đang cưỡi đầu cưỡi cổ Hải quân, nếu Tứ Hoàng thật sự đạt được thỏa thuận hợp tác, chính là bỏ qua Chính phủ Thế giới để quản lý một lượng lớn hòn đảo, hình thành một cục diện mới.

Đương nhiên cũng có rất nhiều người cho rằng hội nghị Tứ Hoàng sẽ không có bất kỳ kết quả nào, vì phong cách của Tứ Hoàng khác biệt quá lớn, căn bản không có cách nào đạt được thỏa thuận.

Sự khác biệt của Tứ Hoàng quả thực rất lớn, Râu Trắng, Đại Mụ, Kaido, Shanks đều có phong cách riêng của mình, hơn nữa họ đều tự mình làm chủ, rất khó tưởng tượng họ có thể hợp tác cùng nhau.

Nhưng cũng có người cho rằng trước đây là trước đây, bây giờ là bây giờ: Trước đây mọi người không biết Roger còn có một người con trai, nhưng bây giờ con trai của Roger là người kế thừa tốt nhất cho ngôi vị Vua Hải Tặc, mọi người đều nên đi ủng hộ Ace.

Suy nghĩ này quá ngây thơ, Ace tuy lợi hại, nhưng Tứ Hoàng cũng không yếu, thực lực quân sự của Đại Mụ và Kaido rất mạnh, tại sao phải nghe lời Ace.

Mọi người đều có ý kiến riêng, không thể có một ý kiến thống nhất, cụ thể ra sao vẫn phải xem kết quả thực tế của hội nghị Tứ Hoàng.

Hòa Chi Quốc, một hòn đảo đã đóng cửa suốt hai mươi năm.

Năm xưa, tướng quân của Hòa Chi Quốc, Ngự Điền, cũng là một nhân vật lớn, là người đàn ông được Râu Trắng và Vua Hải Tặc kính yêu.

Nhưng sau đó Ngự Điền trở về quê hương lại phát hiện vị trí tướng quân của mình bị chiếm đoạt, và Kaido đã đến hòn đảo này trở thành kẻ đứng sau giật dây.

Chương 3541

Để cứu quê hương, Ngự Điền đã tin lời Kaido, bắt đầu nhảy điệu múa trần như nhộng, nhảy suốt năm năm.

Kết quả Kaido không hề giữ lời hứa, bắt Ngự Điền nhảy vào vạc dầu, cuối cùng Ngự Điền cũng nghe theo, kết quả là chết.

Đây là phiên bản nâng cấp của việc tin tưởng kẻ thù.

Zoro tin tưởng Hải quân, chỉ cần bị trói dưới nắng gắt một tháng, sẽ được thả.

Kết quả Hải quân căn bản không có ý định giữ lời, chuẩn bị giết hắn khi tay chân hắn đã rã rời.

Nami tin rằng chỉ cần cô thu thập đủ một trăm triệu beli, Ác Long sẽ bán lại ngôi làng cho cô.

Kết quả Ác Long cấu kết với Hải quân cướp đi một trăm triệu, không hủy ước cũng có thể trêu đùa Nami.

Cha nuôi của Chopper dùng ba ngàn ngày cuối cùng của mình để khuyên giải quốc vương, kết quả bị quốc vương giết chết.

Còn có trưởng làng trên đảo trời tin tưởng Enel, giao tất cả du khách vào đảo trời cho Enel xử tử.

Tin rằng làm vậy có thể cứu được ngôi làng, nhưng Enel thực ra đã sớm quyết định sẽ phá hủy đảo trời trước khi khởi hành.

Cũng giống như Robin tin lời của CP9, phối hợp với họ hãm hại Luffy, tin rằng làm vậy có thể bảo vệ Luffy.

Đương nhiên trong nguyên tác còn có Sanji tin rằng chỉ cần mình hoàn thành cuộc hôn nhân chính trị, Đại Mụ sẽ tha cho đồng đội. 58.

Quyết tuyệt rời khỏi đoàn đội, kết quả Luffy và Big Mom vẫn xảy ra xung đột kịch liệt.

Ngự Điền cũng tin tưởng Kaido, chỉ cần mình hoàn thành yêu cầu của Kaido, Hòa Chi Quốc sẽ được cứu, mọi người sẽ có được hạnh phúc.

Nhưng cuối cùng những người tin tưởng kẻ thù đều bị vả mặt, mặt đều bị đánh sưng lên.

Cuối cùng Luffy thông qua vũ lực đánh bại kẻ thù, cứu vớt mọi người.

Điều này nói lên điều gì.

Nói lên rằng lấy thỏa hiệp cầu hòa bình thì hòa bình sẽ mất, lấy đấu tranh cầu hòa bình thì hòa bình sẽ còn.

Vĩ nhân chính là vĩ nhân, một mũi kim thấy máu.

Tất cả những ai lấy thỏa hiệp cầu hòa bình, cuối cùng đều bị vả mặt, cuối cùng vẫn cần đến nắm đấm của Luffy để giải quyết kẻ thù.

Nhưng sự thỏa hiệp của Zoro, Nami, cha nuôi của Chopper, trưởng làng trên đảo trời, Robin và những người khác còn có chút lý lẽ, dù sao thực lực của họ yếu hơn, nên mới hy vọng thông qua thỏa hiệp để giải quyết vấn đề nhanh chóng.

Nhưng Ngự Điền rõ ràng không phải là kẻ yếu, đây là người đàn ông được Râu Trắng và Vua Hải Tặc kính yêu, một người đàn ông như vậy không thể là kẻ yếu.

Ngự Điền quả thực rất mạnh, một kiếm có thể phá vỡ phòng ngự của Kaido bất tử, nhưng một người đàn ông như vậy cuối cùng vẫn thỏa hiệp, điều này khiến người ta không thể hiểu được.

Có lẽ là vì Roger, Râu Trắng và các hải tặc khác chỉ cần xem xét việc cướp đoạt tài sản của người khác là đủ, còn người kế thừa chức tướng quân lại phải cân nhắc rất nhiều.

Ngự Điền, với tư cách là người kế thừa chính thống, cần phải xem xét rất nhiều, ví dụ như giải mã lịch sử, ví dụ như bế quan tỏa quốc, ví dụ như tình hình quốc tế, ví dụ như nhảy múa trần như nhộng, ví dụ như nhảy múa trần như nhộng, ví dụ như nhảy múa trần như nhộng.

Người kế thừa đại tướng quân có một vài sở thích cũng rất bình thường, vì vậy rõ ràng có cơ hội đánh bại Kaido, nhưng cuối cùng lại chọn thỏa hiệp, chọn tin tưởng kẻ thù.

Kết quả cuối cùng là người chết, đất nước cũng rơi vào tay kẻ soán vị.

Kinh nghiệm của Ngự Điền một lần nữa nói với mọi người rằng đừng tin tưởng kẻ thù, đừng lấy thỏa hiệp để cầu hòa bình.

Người của mình, đồng minh, kẻ thù, thà tin tưởng kẻ thù chứ không tin người của mình và đồng minh, đây chính là sự ngu xuẩn của Ngự Điền.

Cho dù sức mạnh của một mình hắn không đủ, cũng có thể cầu cứu viện quân, Râu Trắng và Vua Hải Tặc chắc chắn sẵn lòng giúp đỡ.

Nhưng hắn vẫn chọn tin tưởng kẻ thù.

Đỗ Lan bày tỏ loại người này mình có cảm giác quen thuộc: Nói đến, quốc vương trong Attack on Titan cũng như vậy, rõ ràng có thực lực san phẳng đại lục, nhưng ông ta lại lập ra hiệp ước không chiến tranh.

Tại sao vậy.

Đương nhiên là vì những tác giả này đều là người Nhật.

Võ sĩ Nhật Bản phân tán vào giới chính trị, kinh doanh, quân đội, nhưng sau Chiến tranh thế giới thứ hai, giới chính trị và kinh doanh đã bán đứng quân đội, điều này khiến các võ sĩ trong quân đội rất không vui.

Họ cho rằng còn chưa kịp một trăm triệu người cùng ngọc nát, giới chính trị và kinh doanh đã đầu hàng, rõ ràng quân đội vẫn còn sức chiến đấu nhưng lại bị bán đứng, không thể không bị phong tỏa trên đảo, có sức mạnh mà không thể dùng, quá uất ức.

Vì vậy hòn đảo là hòn đảo bế quan, sức mạnh là sức mạnh cường đại, nhưng có sức mạnh lại không dùng.

Sự thật có phải như vậy không.

Rõ ràng là không phải, đây chỉ là lời than vãn của quân đội bị bán đứng mà thôi.

Nếu quân đội thật sự có sức mạnh, trước tiên cứ hạ khắc thượng, diệt giới chính trị và kinh doanh rồi nói sau.

Không phải là có sức mạnh không dùng, mà là sức mạnh đã sớm là cung mạnh hết đà, không thể xuyên thủng lụa mỏng.

Đánh trận là đánh tài nguyên, chính vì tuyến đường tài nguyên bị cắt đứt, quân đội mới phải mở mặt trận thứ hai ở Thái Bình Dương.

Và khi chiến tranh kết thúc, họ đã không còn năng lực ra biển cướp bóc tài nguyên.

Không có tài nguyên, đánh trận cái quái gì.

Thực tế không phải là manga, trong manga có thể tùy tiện chém gió, có thể nói trong tường thành giấu vô số Siêu Đại Hình Titan, đủ để san phẳng thế giới.

Có thể nói Ngự Điền một kiếm là có thể phá vỡ phòng ngự của

Kaido bất tử, thực lực ngang với Râu Trắng, Vua Hải Tặc.

Vì vậy trong thế giới manga, có thể nói ta có sức mạnh, nhưng ta chính là không dùng, haiz, ta chính là không dùng, chính là chơi, chính là khiêm tốn, chính là yêu hòa bình.

Đương nhiên trong thực tế cũng có người thật sự tin rằng hòn đảo thật sự có sức mạnh, chỉ là thiếu một lý do để chiến tranh, thiếu một lý do chính đáng hợp lý để khai chiến, chỉ cần có lý do, sức mạnh của họ sẽ chấn động thế giới.

Giống như mỗi lần Luffy ra quyền đều rất chính đáng, tuy hack game không hợp lý, nhưng lý do chiến tranh rất đầy đủ, chính là bảo vệ kẻ yếu.

Đương nhiên, đây là nhìn từ góc độ nhỏ, từ góc độ lớn thì Luffy chính là phản bội lại đám người cùng xuất thân.

Vì vậy sức mạnh của họ không đi đối kháng với giới chính trị và kinh doanh đã phản bội quân đội ngày xưa, không một lần nữa hạ khắc thượng.

Vẫn hy vọng dùng sức mạnh để mở rộng, để cướp bóc.

Tinh thần như vậy, quân đội Nhật Bản đã vô phương cứu chữa.

Tóm lại, Ngự Điền đã tin tưởng kẻ thù, cuối cùng nhảy múa năm năm, bị Kaido chơi cho đến chết, nhưng ông ta vẫn là người đàn ông được Râu Trắng và Vua Hải Tặc kính yêu, vì ông ta là người đàn ông có sức mạnh nhưng không dùng, cho dù Ngự Điền chết, cũng không phải chết vì sức mạnh không đủ, mà là chết vì yêu hòa bình.

Đối với họ mà nói, đây là sự an ủi tốt nhất, chỉ cần không thật sự khai chiến, có thể tiếp tục dùng phương pháp này để an ủi mọi người.

Nhưng sẽ có một ngày, khi cuộc sống của mọi người ngày càng khó khăn, họ sẽ đặt ra câu hỏi: Mọi người sắp không sống nổi nữa rồi, có sức mạnh thì dùng đi, còn chờ gì nữa.

Đến lúc đó, sự thật tự nhiên sẽ sáng tỏ, không phải là có sức mạnh mà không dùng, mà là căn bản không có sức mạnh.

Khi cuộc sống của mọi người còn tàm tạm, kiểu tuyên truyền có sức mạnh mà không dùng này vẫn rất được ưa chuộng, mọi người đều sẽ có một nhận thức chung, đó là chúng ta là người tốt, nếu không chúng ta đã sớm dùng sức mạnh chấn động toàn thế giới rồi, vì chúng ta là người tốt, nên có sức mạnh cũng không sử dụng.

Chỉ cần mọi người còn sống được, sức mạnh không dùng thì không dùng, còn có thể có được sự an ủi tâm lý rằng mình yêu hòa bình, tại sao không làm. 59.

Nhưng tình huống Oden gặp phải là Kaido và Orochi đã áp đảo hoàn toàn, ông ta có sức mạnh thì dùng đi chứ, rõ ràng ông ta một kiếm có thể phá phòng ngự, cố gắng thêm chút nữa tiêu diệt Kaido cũng không phải là không thể.

Nhưng có sức mạnh lại không dùng, vì Ngự Điền là người tốt lương thiện. 60.

Đáng tiếc trong mắt người bình thường, đây không phải là người tốt, quả thực là đồ ngốc.

Nhưng hình tượng của Ngự Điền lại hoàn toàn phù hợp với tâm thái của Nhật Bản hiện nay, họ có thể chấn động thế giới, nhưng họ yêu hòa bình, vì vậy cho dù nắm giữ sức mạnh hủy thiên diệt địa, cũng sẽ vì yêu hòa bình mà kiềm chế sức mạnh này, tự mình cảm động chính mình.

Ngự Điền đã chết, bây giờ là Orochi nắm quyền. 61.

Orochi cũng là một quý tộc của Hòa Chi Quốc, đã dưới lật đổ trên, tiêu diệt tướng quân trước đây để trở thành tướng quân mới.

Sự thống trị của Orochi không được lòng dân, đương nhiên đối với thuộc hạ mà nói, vẫn rất tốt.

Hắn cũng giống Doflamingo, đều là lôi kéo một phe để đàn áp một phe khác.

Hơn nữa sau lưng Orochi còn có Kaido làm chỗ dựa, tuy hai người không phải là đồng đội tin tưởng nhau, nhưng là bè lũ gian ác, cấu kết với nhau.

Hòa Chi Quốc bế quan tỏa quốc hai mươi năm, lực lượng phản kháng bên trong không hề biến mất, chỉ là họ đang chờ đợi một cơ hội.

Chương 3542

Nhưng rõ ràng họ không phải đang chờ cơ hội của hội nghị Tứ Hoàng, một Tứ Hoàng đã rất lợi hại rồi, bốn người ở cùng một chỗ thì càng khoa trương hơn.

Kaido đứng bên bờ biển, mặc cho sóng biển vỗ vào, những con sóng hung dữ có thể phá tan tường thành đánh vào người hắn giống như đang mát xa.

Thông qua sức mạnh của sóng biển để đánh thức bản năng dã thú trong cơ thể mình, vì hắn sắp gặp mặt ba kẻ cực kỳ nguy hiểm.

Hội nghị Tứ Hoàng, Kaido rất mong đợi, đã đến lúc để thiên hạ hiểu rõ ai mới là Tứ Hoàng mạnh nhất.

Cao thủ của Đại Hải Trình tụ tập tại Hòa Chi Quốc, Đại Mụ cũng mang theo những đứa con thiện chiến nhất của mình, chuẩn bị sẵn sàng cho trận chiến.

Rõ ràng bà không cho rằng hội nghị có thể diễn ra trong hòa bình, chắc chắn sẽ có lúc phải động thủ.

Tuy Hòa Chi Quốc là địa bàn của Kaido, nhưng ba người còn lại là không vào hang cọp sao bắt được cọp con.

Khán giả hóng chuyện luôn là những người đến sớm nhất, nhưng Hòa Chi Quốc không chào đón khách, vì vậy họ chỉ có thể quan sát ở vùng biển gần, hy vọng có thể chiêm ngưỡng phong thái của Tứ Hoàng.

Đương nhiên cũng có những người trẻ tuổi đến để khiêu chiến Tứ Hoàng.

Họ giống như Crocodile và Moria năm xưa, mong đợi được chiến đấu với Tứ Hoàng.

Năm xưa Crocodile và Moria bị đánh cho ám ảnh tâm lý, hoặc là bị đánh cho hiện nguyên hình.

Người khác khiêu chiến Tứ Hoàng, đều phải trả giá rất lớn.

Nhưng Luffy khiêu chiến Tứ Hoàng lại đơn giản như uống trà, cho dù thua cũng không cần phải trả giá.

Rõ ràng hai năm trước, không đánh lại Kuma, đều khóc lóc, kết quả hai năm sau thua Tứ Hoàng lại không hề hấn gì.

Thật là Tứ Hoàng cầm dao không nổi nữa rồi.

Tứ Hoàng sao còn chưa đến, ta đã chờ không nổi rồi.

Suy nghĩ của những người trẻ tuổi rất đơn giản, đánh bại Tứ Hoàng, mình sẽ là Tứ Hoàng mới.

Những người trẻ tuổi có suy nghĩ như vậy không ít, dù sao cũng hiếm khi có Tứ Hoàng chủ động rời khỏi địa bàn, chính là cơ hội của họ.

Hay là các ngươi cũng đến khiêu chiến ta đi.

Ngay khi mọi người đang mong đợi Tứ Hoàng, một giọng nói mà họ không muốn nghe nhất đột nhiên xuất hiện.

Mọi người đột ngột ngẩng đầu, liền thấy Đỗ Lan đang đứng lơ lửng trên không, mang lại áp lực cực lớn.

Thiên Tai Di Động.

Những người trẻ tuổi rất rõ Thiên Tai Di Động là ai, là một tên điên, một kẻ chỉ biết phá hoại, đúng như tên gọi của hắn, là thiên tai.

Thiên tai xuất hiện không có bất kỳ mục đích nào, chỉ là để phá hoại những mảnh đất mà nông dân vất vả khai hoang, phá hoại những công trình mà công nhân vất vả xây dựng, phá hoại cuộc sống và sản xuất của mọi người.

Thiên Tai Di Động cũng như vậy, biến tài sản mà mọi người vất vả tích góp thành tro bụi, khiến người ta tức giận mà không dám nói.

Bây giờ Thiên Tai Di Động đột nhiên xuất hiện, mọi người đều giật mình.

Đương nhiên cũng có người không sợ, nói: Thiên Tai Di Động không có gì đáng sợ, hắn chỉ là một tên tiểu nhân hèn hạ trốn đông chạy tây, bản lĩnh lớn nhất chính là ức hiếp kẻ yếu, ngoài việc trốn tránh ra, căn bản không có bản lĩnh gì.

Ta không sợ hắn.

Đỗ Lan cười, những thanh niên nghé con không sợ hổ này thật thú vị, nói: Các ngươi tụ tập ở đây, muốn khiêu chiến Tứ Hoàng, vậy thì giao đấu với ta trước đi.

Rầm.

Không gian xung quanh tức khắc bị áp chế, bá khí đáng sợ để lại những vệt đen có thể nhìn thấy bằng mắt thường trong không gian.

Đừng có quá đáng.

Hải tặc Kid trực tiếp phản kích.

Nắm đấm sắt thép phá không bay lên, nhắm thẳng vào mặt Đỗ Lan, muốn đánh bay vẻ mặt kiêu ngạo đó.

Đỗ Lan liếc mắt một cái đã biết trình độ của Kid này căn bản không thể khiêu chiến Tứ Hoàng: Trái ác quỷ của ngươi vô lực, bá khí không tinh, bộ pháp lỏng lẻo, phản ứng chậm chạp, không có một động tác nào ra hồn, chỉ với ngươi mà còn muốn so tài với Tứ Hoàng sao, nằm mơ giữa ban ngày.

Xẹt xẹt, trên người Đỗ Lan hiện ra vô số tia sét đen đỏ, đây chính là cực hạn của bá khí vương giả.

Giây phút này, Kid mới biết mình đã nhìn nhầm Thiên Tai Di Động, đối phương tuy vô sỉ, nhưng là vô sỉ có thực lực, đối phương rất mạnh, vô cùng mạnh.

Loại kỹ xảo bá khí này, hắn chưa bao giờ thấy qua, loại sợ hãi đến từ linh hồn này thật đến mức, giống như từng tế bào đều bị chi phối.

Tia sét đen đỏ này chi phối không gian và tự nhiên, mình chẳng qua chỉ là một con côn trùng nhỏ bé lạc vào đây.

Sẽ chết.

Giây phút này, cái chết lại hiện ra chân thực đến vậy, chân thực như sự sống.

Đỗ Lan chính là đến để đá viện dưỡng lão, đấm nhà trẻ, thứ hắn muốn chính là niềm vui khi bắt nạt trẻ con.

Nhưng chỉ có một Kid, rõ ràng là không đủ.

Rầm, Đỗ Lan đưa ra một ngón tay, chặn lại nắm đấm của Kid, đồng thời lực tác động cực lớn cũng đánh bay Kid trở lại mặt biển, tạo ra một con sóng cao cả trăm mét.

Mọi người đều sững sờ, đây chính là thực lực thật sự của Thiên Tai Di Động sao. 62.

Rõ ràng sự hiểu biết của họ về Thiên Tai Di Động quá ít, dù sao Thiên Tai Di Động không có bất kỳ địa bàn nào, cũng không có thuộc hạ, càng chưa từng đánh bại đối thủ nào ra hồn, chỉ biết hắn coi tiền như rác, luôn thích thiêu rụi tài sản cướp được.

Giờ phút này, họ mới thật sự hiểu rõ Thiên Tai Di Động có thể tung hoành biển cả suốt mười mấy năm dưới sự truy đuổi của Hải quân, là dựa vào thực lực thật sự.

Đến đây, ai có thể làm ta vui, ta sẽ có thưởng lớn.

Đỗ Lan nói.

Thiên Tai Di Động, qua vài chiêu với ta.

Một chiếc thuyền nhỏ phá sóng tiến lại gần chiến trường.

Là Ưng Nhãn.

Mọi người liếc mắt đã nhận ra người đến là đệ nhất kiếm hào trên biển cả, Mihawk.

Đỗ Lan không ngờ ngay cả Ưng Nhãn, một kẻ sợ phiền phức, cũng đến hóng chuyện.

Thực ra Ưng Nhãn vốn không định ra mặt, hắn chỉ nghe nói người bạn tốt của mình là Shanks sẽ tham gia đại hội, lo lắng Shanks một tay khó địch bốn quyền, nên đặc biệt đến xem.

Nếu xảy ra chiến đấu, hắn cũng có thể giúp một tay.

Không ngờ hội nghị còn chưa bắt đầu, đã có người trực tiếp đánh nhau.

Cũng tốt.

Đỗ Lan giơ tay, vô số vòi rồng hút nước biển tạo thành một cột nước, sau đó nước biển đột nhiên đóng băng, toàn bộ vùng biển đều biến thành sông băng, trên sông băng còn có những cột băng cao mấy chục mét.

Chưa hết, tia sét đen của Đỗ Lan điêu khắc các cột băng, biến chúng thành những thanh cự kiếm, tăng thêm chút không khí truyền kỳ cho chiến trường của các kiếm hào.

Chiến trường như thế này mới phù hợp với cao thủ như ngươi.

Ưng Nhãn kinh ngạc, làm ra nhiều chuyện như vậy chỉ để tạo ra một chiến trường.

Thực lực của đối phương quả thực quá khoa trương.

Dù sao vừa rồi hắn không hiểu Đỗ Lan rốt cuộc ra chiêu như thế nào, giống như chỉ là thuận tay hoàn thành công trình vĩ đại này.

Nhìn khắp biển cả, Ưng Nhãn chưa từng thấy cường giả thứ hai có thực lực như vậy.

Những tân binh khác cũng mắt tròn mắt dẹt, họ tự cho rằng sau khi đến nửa sau của Đại Hải Trình, mình rất có thực lực, bây giờ mới biết mình là ếch ngồi đáy giếng.

Cường giả thật sự hoàn toàn không thể lý giải, là sự tồn tại mà họ không thể nào với tới.

Đỗ Lan chỉ thể hiện một chút đã khiến tất cả mọi người kinh ngạc, vì đã vượt qua nhận thức của cả thế giới.

Nhưng Ưng Nhãn không hề sợ hãi, những thứ hoa mỹ này chỉ có thể chứng minh sự kiểm soát bá khí của Đỗ Lan đã đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh, nhưng hắn cũng không kém, xuất kiếm.

Rút hắc đao Yoru sau lưng, chém ra một nhát kiếm bình thường đến không thể bình thường hơn.

Rầm, sức mạnh như chẻ tre xé rách không gian, những cột băng điêu khắc khoa trương kia toàn bộ bị chém thành hai đoạn, từ từ đổ sụp.

Đây là câu trả lời của hắn đối với kỹ xảo của Đỗ Lan, một nhát kiếm phản phác quy chân.

Chương 3543

Không dùng bá khí, chỉ dựa vào kiếm khí đã có sức phá hoại như vậy, kiếm pháp của ngươi quả thực đã đạt đến cảnh giới thiên nhân hợp nhất, dung hòa với tự nhiên.

Đỗ Lan không tiếc lời khen ngợi, nhưng giọng điệu chuyển đổi nói: Nhưng cao thủ thực sự có thể đột phá nhận thức, ngươi sẽ đối mặt không phải là một kiếm hào, mà là vô số kiếm hào.

Vừa dứt lời, sau lưng Đỗ Lan hiện ra vô số bảo kiếm lấp lánh khác nhau.

Gilgamesh mà thấy chắc chắn sẽ kiện Đỗ Lan đạo nhái, đây chẳng phải là phiên bản phóng đại của Vương Chi Bảo Khố sao.

Kiếm, vô số kiếm hiện ra.

Ngay cả Ưng Nhãn, biểu cảm cũng trở nên không tự nhiên, những bảo kiếm che trời lấp đất trước mắt đều là thật, hơn nữa hắn có thể xác định sau mỗi thanh kiếm đều có một chủ nhân mạnh mẽ, nhưng bây giờ những thanh kiếm này toàn bộ tập trung trong tay Đỗ Lan, chỉ có thể nói lên một điều, Đỗ Lan này mạnh đến mức vô lý.

Ưng Nhãn, người chưa từng thất bại, dường như cũng đã nhìn thấy thất bại của mình.

Thiên Tai Di Động quá mạnh, trước đây họ cứ nghĩ Thiên Tai Di Động chỉ là lời đồn thổi, thực chất là một tên điên không có bản lĩnh thật sự.

Giờ phút này, họ mới biết trời cao còn có trời cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn, thực lực của Thiên Tai Di Động có thể sánh ngang Tứ Hoàng.

Nhưng họ không hiểu mục đích đối phương xuất hiện ở Hòa Chi Quốc là gì.

Quả nhiên là không thể đồng cảm với kẻ điên, không thể hiểu được suy nghĩ của Đỗ Lan.

Suy nghĩ của Đỗ Lan rất đơn giản, chính là để mọi người biết được kết cục của việc khiêu chiến cường giả thất bại.

Crocodile, Moria đều thất bại, đều phải trả giá, nhưng luôn có một nhóm nhỏ người, sau khi khiêu chiến thất bại luôn có thể an toàn vô sự, thậm chí còn ngửa mặt làm vua.

Tóm lại hôm nay, Đỗ Lan để cho tất cả mọi người biết thế nào là cường đại.

Sau lưng là hàng ngàn, hàng vạn thanh kiếm sắc bén đang lơ lửng, một khi rơi xuống, không ai sống sót. 63.

Ưng Nhãn nắm chặt hắc đao, ánh mắt quyết tuyệt nói: Đến đây.

Cho dù đối mặt với núi đao biển lửa, biết rõ chắc chắn sẽ thua, cũng phải chiến đấu, đây mới là đàn ông.

Mau chạy.

Những hải tặc khác vốn chỉ đến xem náo nhiệt, lập tức chọn cách bỏ chạy, họ không muốn bị liên lụy.

Có dũng khí. 64.

Đỗ Lan khen ngợi, sự quyết tuyệt của Ưng Nhãn và sự bỏ chạy của các hải tặc tạo thành một sự đối lập rõ rệt: Vậy thì hãy tận hưởng bữa tiệc đao kiếm này đi.

Vạn kiếm quy tông.

Cùng với tiếng nói hạ xuống, bảo kiếm gia tốc lao về phía Ưng Nhãn.

Ưng Nhãn nín thở tập trung, hắc đao trong tay hóa thành tấm khiên đen chặn lại những thanh phi kiếm, nhưng phi kiếm không có hồi kết, phòng ngự hoàn mỹ đến đâu cũng sẽ xuất hiện sơ hở.

Cửu thủ tất thất, vẫn phải phản kích mới được, nhưng mình đã bị phi kiếm bao vây, căn bản không có bất kỳ cơ hội nào.

Những thanh phi kiếm bị đánh bật ra cắm trên mặt biển băng, biến thành từng ngôi mộ kiếm, thêm vào chiến trường một chút bí ẩn và tang thương.

Mọi người chỉ thấy Ưng Nhãn thể hiện tố chất cơ thể kinh người, vung vẩy thanh hắc đao khổng lồ nhưng lại có thể phòng ngự kín kẽ xung quanh cơ thể, thân hình cao lớn, sải tay ưu tú, và cả sự dẻo dai xuất sắc.

Nỗ lực quyết định giới hạn dưới, thiên phú quyết định giới hạn trên.

Mỗi người một ngày đều có hai mươi tư giờ, nếu cùng nỗ lực, cũng chỉ có thể nỗ lực hai mươi tư giờ, cuối cùng quyết định sự cao thấp của mỗi người chỉ có thể là thiên phú.

Thiên phú của Ưng Nhãn không chỉ ở sự hiểu biết về kiếm đạo, mà còn ở tố chất cơ thể ưu tú của hắn.

Cùng một chiêu kiếm, động tác của Ưng Nhãn ưu tú hơn.

Điều này giống như viết chữ, mọi người đều nỗ lực luyện chữ, nhưng cuối cùng chữ viết ra vẫn có sự khác biệt.

Cùng một chữ, có người viết rồng bay phượng múa, có người viết lại không có linh tính.

Phát huy cùng một chiêu đến cực hạn, đây chính là thiên tài, đây chính là đệ nhất kiếm hào thiên hạ.

Nếu đổi lại là người khác, cho dù là Zoro ba đầu sáu tay mở hết sát khí cũng đã sớm chết.

Nhưng Ưng Nhãn dưới Vạn Kiếm Quy Tông, không những không thất bại, ngược lại ngày càng nhanh hơn, kẻ địch mạnh khiến hắn sợ hãi, sợ hãi khiến hắn mạnh hơn.

Cao thủ như Ưng Nhãn đã sớm nắm vững năng lực kiểm soát cảm xúc, sự sợ hãi khiến hắn nắm chặt đao hơn.

Cảm giác này quá hiếm hoi, Ưng Nhãn đã rất lâu không gặp được kẻ địch có thể uy hiếp đến tính mạng của mình, cho dù là lúc mới ra khơi, hắn cũng rất ít gặp được đối thủ có thể mang lại cảm giác áp bức như vậy.

Ta nên vui mừng.

Ưng Nhãn nói.

Trong tuyệt vọng mà người khác cho là sắp chết, Ưng Nhãn lại cười lên.

Đỗ Lan hiểu, nhưng người khác không hiểu.

Ưng Nhãn không phải là bị ép điên rồi chứ.

Hải tặc bình thường không thể hiểu được niềm vui của Ưng Nhãn.

Ưng Nhãn nói: Ta đã bị kẹt tại chỗ quá lâu rồi, trên con đường kiếm đạo không có phương hướng để tiến thêm một bước.

Ta từng nghi ngờ liệu kiếm đạo có phải đến đây là kết thúc không, có phải ta đã đi đến điểm cuối của kiếm đạo không.

Mỗi lần ý nghĩ này nảy ra, ta đều cảm thấy rất vô vị, vì vậy ta nấu ăn, chơi game, hy vọng có thể tìm kiếm niềm vui khám phá từ các phương hướng khác.

Nhưng hôm nay, ta cuối cùng cũng biết người giỏi còn có người giỏi hơn, con đường kiếm đạo của ta không phải là điểm cuối, một con đường mới đã mở ra trước mắt ta, ta có thể thử xem, liệu có thể tiến thêm một bước nữa không.

Nếu không phải là điểm cuối của kiếm đạo, bây giờ Ưng Nhãn muốn xem liệu có phải là điểm cuối của mình không.

Mình đã bị dồn vào đường cùng, phải ép mình tiến thêm một bước.

Giới hạn là để vượt qua.

Ưng Nhãn trước đây chỉ cần dựa vào thực lực là đủ, không cần sức mạnh duy tâm, nhưng bây giờ hắn cũng phải duy tâm một chút.

Ý chí chiến đấu, sát khí, tài năng, ý chí và các sức mạnh duy tâm trừu tượng khác ngưng tụ lại với nhau.

Nếu nói sát khí của Zoro là một ngọn nến, thì sát khí của Ưng Nhãn chính là một trận cháy rừng.

Những thanh bảo kiếm xung quanh đều bị sát khí ảnh hưởng, Ưng Nhãn, người đang ở tâm điểm của sát khí, nói: Ta quen một hậu bối trẻ tuổi, cậu ta nói kiếm càng nhiều, chiến lực càng mạnh.

Trước đây ta cho rằng đó chỉ là sự tự an ủi của cậu ta, nhưng bây giờ ta đã biết, đối phương nói không sai.

Ta là đệ nhất đại kiếm hào thiên hạ, vạn kiếm trong thiên hạ đều nên nghe theo hiệu lệnh của ta, kiếm đến.

Haki Vũ Trang, Haki Quan Sát đều được vận dụng đến cực hạn, cuối cùng Haki Bá Vương cũng được thai nghén và lan tỏa ra, tranh đoạt quyền kiểm soát bảo kiếm.

Đang lang lang.

Những hải tặc đang chạy trốn xung quanh đột nhiên cảm thấy vũ khí trong tay mình rung động, muốn thoát khỏi sự kìm kẹp của chủ nhân.

Bốp, cuối cùng có người không giữ nổi, đao kiếm bay vào chiến trường.

Vù. vũ khí trong vỏ kiếm, vỏ đao càng liên tục không ngừng hội tụ về phía Ưng Nhãn, giúp hắn chống lại đòn tấn công của Đỗ Lan.

Vũ khí của Đỗ Lan đều là hiện thân của các loại vũ khí trong các thế giới hắn đã trải qua, còn Ưng Nhãn điều khiển là binh khí thông thường của hải tặc trên biển.

Nhưng binh khí không nằm ở danh tiếng, mà ở chỗ ai dùng.

Không phải kiếm khách nổi danh vì bảo kiếm, mà là bảo kiếm nổi danh vì kiếm khách.

Leng keng, xẹt xẹt, kim loại và kim loại va chạm, tia lửa và tia lửa nhảy múa, toàn bộ chiến trường đã nâng lên một cấp độ mới.

Đỗ Lan tỏ ra quả nhiên đây là một thế giới duy tâm, nhưng Ưng Nhãn lại không nói mình là thần quản lý đao kiếm tám trăm năm trước, không trực tiếp từ đệ nhất kiếm hào biến thành thần chiến tranh hay thần binh khí.

Dưới áp lực cực lớn, Ưng Nhãn đã đột phá, ba loại bá khí đều triển khai, đồng thời sát khí cũng thành công chuyển hóa thành chiêu thức.

Kiếm đạo của hắn đã đột phá giới hạn, tiến thêm một bước.

Chương 3544

Ưng Nhãn cố lên, giết chết hắn đi.

Hải tặc thấy Ưng Nhãn lại có thể đấu ngang tay với tên điên, lập tức dừng lại bước chân chạy trốn, cổ vũ cho Ưng Nhãn.

Tuy Ưng Nhãn cũng bắt nạt người khác, nhưng dù sao cũng là một hải tặc.

Đỗ Lan là cái thá gì.

Một tên điên, ngay cả hải tặc cũng không phải, một kẻ địch không có bất kỳ chủ trương nào, cũng không có bất kỳ nhận thức chung nào.

Sự tự do thiên nhiên của Đỗ Lan chính là như vậy, mình sướng mới là quan trọng nhất.

Còn hải tặc tuy nói là tự do, nhưng thực chất vẫn phải bị giới hạn bởi tự do xã hội và tự do đạo đức.

Tự do xã hội của hải tặc là những quy tắc ngầm, ví dụ như thuyền viên có thể thách đấu thuyền trưởng.

Tự do đạo đức thì càng không cần phải nói, phần lớn hải tặc ưu tú đều có quy tắc hành xử của riêng mình.

Đỗ Lan tuy luôn tuyên truyền về tự do thiên nhiên, nhưng không ai hưởng ứng, dù sao mọi người cũng không biết ngày nào đó mình sẽ trở thành viên đá lót đường cho tự do của Đỗ Lan.

Tự do xã hội có sự ràng buộc của xã hội, tự do đạo đức có sự ràng buộc của đạo đức, tự do thiên nhiên chỉ có thiên nhiên mới có thể ràng buộc.

Nhưng thiên nhiên không hề cấm đồng loại ăn thịt nhau, tự tương tàn sát, cha con tàn sát, anh em đâm chém.

Tự do thiên nhiên chỉ có thiên nhiên là giới hạn duy nhất, chỉ cần năng lực của mình đủ, thì sự ràng buộc của thiên nhiên cũng không lớn.

Rõ ràng bất kể loại tự do nào cũng đều bị hạn chế, không có loại tự do nào là hoàn toàn không có giới hạn.

Điều này giống như sự tiêu dao của Trang Tử, Trang Tử nhận ra rằng con người chỉ cần ăn cơm thì sẽ không tiêu dao, cá Côn Bằng bị gió chi phối, con người bị thức ăn chi phối, vạn vật đều có những giới hạn riêng.

Vì vậy ông đi ngược lại, đề xuất ra cái dụng của vô dụng.

Một thứ vô dụng, có thể lại là một sự chế ước đối với cái hữu dụng.

Ý chí tự do có thể có, nhưng thực hành tự do tất nhiên sẽ bị chế ước.

Lý luận có thể bay bổng, nhưng thực tiễn phải vững chắc, vì vậy thực tiễn trở thành tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý. 65.

Tự do thiên nhiên của Đỗ Lan không được lòng dân, vì vậy các hải tặc đồng loạt cổ vũ cho Ưng Nhãn.

Trên người Ưng Nhãn cũng bùng phát tia sét đen đỏ, sau đó ánh mắt của hắn ngưng tụ, vung thanh hắc đao của mình, chém ra một nhát trăng lưỡi liềm màu đen: Thần Tị.

Đỗ Lan đang ra vẻ trên không trung bị trúng đòn một cách chắc chắn, nếm trải uy lực của Thần Tị.

Rầm, Đỗ Lan ngã xuống sông băng.

Ưng Nhãn vẫn cảnh giác, vì trong Haki Quan Sát của hắn vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của Đỗ Lan.

Không tệ, không tệ, không hổ là đệ nhất kiếm hào thế giới, lại có thể chặn được Vạn Kiếm Quy Tông của ta.

Đỗ Lan tuy bị đánh một cách chắc chắn, nhưng tóc tai không rối, vẫn đứng thẳng tắp.

Ưng Nhãn biết trận chiến vẫn chưa kết thúc, nhưng mình đã sức cùng lực kiệt, chiêu Thần Tị vừa rồi đã tiêu hao hết thể lực.

Đỗ Lan khai thác tầm nhìn của Ưng Nhãn, ép ra tiềm năng của hắn.

Nhưng mà, Ưng Nhãn dù sao cũng không thể đột nhiên từ kiếm hào đệ nhất biến thành người có năng lực Nhân Nhân Quả Thực Huyễn Thú Chủng Kiếm Thần Hình Thái, hắn có ăn trái Huyễn Thú đâu.

Nếu hắn có thể trực tiếp từ kiếm hào biến thành người có năng lực trái Huyễn Thú thì lợi hại rồi.

Ngươi như thế này không thể nào đánh bại ta, bởi vì ngươi chỉ là đại kiếm hào đệ nhất thế giới, không thể biến thành Nhân Nhân Quả Thực Huyễn Thú Chủng Kiếm Thần Hình Thái.

Ưng Nhãn ngơ ngác, ý gì đây.

Nghe không hiểu.

Hắn là kiếm hào, chưa từng ăn trái ác quỷ, sao đột nhiên phải đổi con đường tu luyện.

Đỗ Lan tỏ vẻ đây chính là khoảng cách giữa người thường và nhân vật chính, đến cả bật hack cũng không biết.

Nhìn biểu cảm của ngươi là biết ngươi chẳng hiểu gì cả, chỉ thỏa mãn với danh hiệu đại kiếm hào đệ nhất thế giới, hoàn toàn không biết thế giới lớn đến đâu, kiếm của ngươi đã hoàn toàn bị hạn chế, bị trí tưởng tượng của ngươi hạn chế.

Đỗ Lan miệng nhỏ mở ra, ba la ba la lại tuôn một tràng những lời hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Anh ta thích nhìn dáng vẻ hoang mang của người khác, như vậy có thể thể hiện sự ưu việt về trí tuệ của mình.

Các ngươi đừng đánh nữa.

Ngay lúc Ưng Nhãn đang tích tụ sức mạnh chuẩn bị tái chiến, một giọng nói vang dội chen vào.

Cả mặt biển đều bị giọng nói này thu hút.

Ưng Nhãn lập tức nhận ra giọng nói chưa thấy người đã thấy tiếng này, chẳng phải là bạn tốt của hắn, Hương Khắc Tư sao.

Vốn dĩ hắn đến để giúp đỡ, kết quả bây giờ lại ngược lại, cần Hương Khắc Tư ra mặt giúp mình.

Là Tóc Đỏ Hương Khắc Tư.

Các hải tặc sôi trào, họ ở đây chính là để chiêm ngưỡng phong thái của Tứ Hoàng, bây giờ Tứ Hoàng cuối cùng đã đến.

Tất cả hải tặc đều nhìn về phía nguồn phát ra âm thanh, chỉ thấy một chiếc thuyền buồm không lớn lắm đang nhanh chóng tiếp cận, Hương Khắc Tư một tay lừng lẫy đang đứng ở mũi thuyền, tự tin đối mặt với toàn bộ chiến trường.

Không sai, đừng đánh nữa, nể mặt chúng ta một lần.

Phía sau Hương Khắc Tư còn có một chiến hạm lớn hơn, đó là của Bạch Hồ Tử.

Bạch Hồ Tử cũng đến rồi.

Mọi người vô cùng kích động, đến rồi, đều đến rồi, là hai vị Tứ Hoàng.

Bạch Hồ Tử và Hương Khắc Tư cùng nhau đến.

Bạch Hồ Tử vốn dĩ sắp chết, chỉ có thể dựa vào truyền dịch để duy trì mạng sống.

Nhưng Ngải Tư đã khuyến khích y học phát triển, bào chế ra không ít loại thuốc mới, kiểm soát được bệnh tình của Bạch Hồ Tử.

Đỗ Lan thầm nghĩ Tứ Hoàng không phải thân thể có khiếm khuyết thì cũng là tinh thần có vấn đề, chẳng biết là tình huống gì, có lẽ là tác giả One Piece mắc chứng ái mộ người tàn tật.

Ái mộ người tàn tật là một loại bệnh tâm lý, chính là có cảm tình với người khuyết tật, thậm chí còn muốn bản thân trở thành người khuyết tật.

Hương Khắc Tư cụt tay, Bạch Hồ Tử bệnh nặng, Đại Mụ phát bệnh ngắt quãng, Khải Đa xem như là người bình thường nhất, nhưng cũng mắc bệnh trung nhị rất nghiêm trọng.

Tóm lại Tứ Hoàng không có một ai thân thể khỏe mạnh, tinh thần bình thường.

Nhìn Thất Vũ Hải xem, chẳng phải rất tốt sao, tứ chi khỏe mạnh, hoạt bát vui vẻ, tích cực vươn lên, tại sao Tứ Hoàng lại không biết đạo dưỡng sinh chứ.

Hương Khắc Tư và Bạch Hồ Tử vừa đến, lòng các hải tặc đã yên tâm, chỗ dựa của họ đã tới.

Đây chính là hai vị Tứ Hoàng, những nhân vật lừng lẫy trên biển, hải quân nhìn thấy họ cũng phải đi đường vòng.

Là Hương Khắc Tư và Bạch Hồ Tử.

Mọi người kích động hô lên, như thể đã gặp được đại cứu tinh.

Hương Khắc Tư và Bạch Hồ Tử thực ra đã sớm cử người đến hiện trường điều tra, cũng là sau khi biết Đỗ Lan xuất hiện mới tăng tốc chạy tới, tránh để Đỗ Lan gây ra tổn hại.

Dù sao thì thiên tai di động nếu thật sự tiêu diệt hết hải tặc ở đây, đây sẽ là tổn thất to lớn của hải tặc, sẽ khiến hải quân nằm mơ cũng cười tỉnh.

Thiên tai di động đã từ xa đến, chi bằng cùng chúng ta tham gia hội nghị.

Hương Khắc Tư đưa ra lời mời.

Bạch Hồ Tử cũng nói: Tiểu tử thiên tai, thực lực của ngươi rất mạnh, nhưng những việc ngươi làm ta lại không thể hiểu được, nói cho ta biết, rốt cuộc ngươi đang tìm kiếm điều gì trên biển cả này.

Giống như một bậc trưởng bối hiền từ muốn khai sáng cho Đỗ Lan lầm đường lạc lối.

Đỗ Lan vừa nghe câu hỏi này, lập tức có hứng thú, bởi vì anh ta thích người khác hỏi mình, anh ta có thể diễn thuyết một phen để truyền đạt lý niệm của mình.

Anh ta nói: Hiện tại hải tặc đang sa đọa giống như hải quân, hải tặc trước kia muốn làm gì thì làm, nhưng bây giờ hải tặc lại hình thành một bộ quy tắc ngầm, còn có một bộ quy phạm đạo đức, mọi người luôn miệng nói mình là hải tặc, nhưng thực ra lại là đang đeo gông xiềng nhảy múa, hoàn toàn không tự do.

Bởi vì hải tặc cũng giống hải quân bắt đầu sắp xếp kế hoạch, có kế hoạch, mỗi hải tặc hành động theo kế hoạch, mọi người đều yên tâm, không có kế hoạch, tất cả mọi người đều lo lắng bất an.

Điều này không đúng, hải quân mới cần kế hoạch, hải tặc nên không bị ràng buộc, đập tan mọi kế hoạch, phá hủy mọi quy tắc, quay về với sự hỗn độn thuần túy nhất.

Đỗ Lan hùng hồn nói với các hải tặc có mặt, dạy dỗ họ đừng tiếp tục sa đọa, chỉ có hỗn độn mới là trạng thái tự do nhất, không có ràng buộc xã hội và đạo đức, con người chỉ cần đối mặt với thiên nhiên.

Chương 3545

Hương Khắc Tư và Bạch Hồ Tử đều im lặng, gã này quả nhiên là một tên điên không ngại chuyện lớn.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Ta biết các ngươi cho rằng ta là kẻ điên, nhưng ta đã làm gì.

Ta chỉ xuất hiện trên tuyến đường hàng hải, đốt sạch những bảo vật vốn dĩ sắp được vận chuyển đi, chỉ vậy mà thôi.

Nhưng những người bị ta phá hoại kế hoạch lại nói ta là kẻ điên, chỉ vì kế hoạch của họ không thể vận hành.

Mà kế hoạch của họ chính là làm sao để duy trì ưu thế của mình, khiến người khác vĩnh viễn ở thế yếu, thế là con của Thiên Long Nhân vĩnh viễn là Thiên Long Nhân, con của kẻ thấp hèn vĩnh viễn là kẻ thấp hèn.

Hải tặc vốn dĩ nên là kẻ thù của kế hoạch, nhưng bây giờ lại dần dần sa vào những kế hoạch này, bắt đầu dùng quy tắc và đạo đức để ràng buộc mọi người.

Họ sẽ nói với các ngươi, hãy chấp nhận những kế hoạch này đi, nếu không các ngươi sẽ gặp phải bệnh tật, chiến tranh, đói khát và cái chết.

Còn ta muốn nói với các ngươi, hãy đập tan kế hoạch đi, hãy để bệnh tật, chiến tranh, đói khát và cái chết đến dữ dội hơn nữa, bởi vì đó chính là quy luật tự nhiên, không cần phản kháng, chỉ cần tuân theo.

Quả nhiên là kẻ điên, Bạch Hồ Tử và Hương Khắc Tư liếc nhau, xác định Đỗ Lan là một gã không thể hợp tác.

Con người ban đầu quả thực không có luật pháp và đạo đức, kết quả chính là bệnh tật, chiến tranh, đói khát và cái chết.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, chính là một người không thể làm tất cả mọi việc, đặc biệt là khi một người suy yếu, nếu bị bệnh và bị thương, nếu không có sự chăm sóc của xã hội, vậy thì anh ta chết chắc.

Mà muốn tạo thành xã hội, tất yếu cần có luật pháp và đạo đức, mọi người hoàn thành nghĩa vụ do luật pháp và đạo đức mang lại, thì sẽ được hưởng quyền lợi được người khác chăm sóc sau khi bị thương.

Nếu một người có thể tự mình cày ruộng, có thể tự mình dệt vải, có thể tự mình khám bệnh, có thể tự mình chế thuốc. tất cả mọi việc đều tự làm, vậy thì người này có thể chỉ đấu với trời, đấu với đất.

Nhưng người như vậy chỉ tồn tại trong tiểu thuyết, thực tế không có, cho nên người trong thực tế còn phải đấu với người.

Đỗ Lan bảo mọi người phá hủy mọi trật tự, từ bỏ tự do xã hội và tự do đạo đức, quay về với tự do thiên nhiên ban đầu, quay về với sự thuần phác của thời đại nguyên thủy của nhân loại.

Nhưng mọi người đã bị xã hội làm hư, không thể quay lại trạng thái đứng thẳng giữa trời đất của vượn người nữa.

Mặc dù nghe có vẻ rất nhiệt huyết, nhưng một trận cảm lạnh cũng có thể khiến vượn người không bao giờ đứng dậy được nữa.

Cá thể vượn người quá nhỏ bé so với trời đất, vượn người tạo thành xã hội mới miễn cưỡng đấu tranh được với trời đất.

Nhưng Đỗ Lan nói như vậy, mọi người cũng đã hiểu, rất dễ hiểu, chính là chống đối xã hội.

Không hổ là thiên tai di động, quả nhiên khó hiểu như thiên tai, và còn phá hoại khắp nơi.

Hương Khắc Tư chỉ cảm thấy trên biển có loại người này thật sự là tai họa của nhân loại, đồng thời cũng may mắn vì trên biển chỉ có số ít người sẽ chấp nhận lý lẽ chống đối xã hội của thiên tai di động.

Ta phá hoại chỉ là thủ đoạn, mục đích là để mọi người hiểu được tự do, chỉ có tự do không bị xã hội và đạo đức ràng buộc mới là tự do.

Đỗ Lan nói.

Ta đã nghe lý luận của ngươi, ngươi chia tự do thành tự do xã hội, tự do đạo đức, tự do thiên nhiên, theo ta thấy tự do nào cũng không quan trọng, tự do có thể khiến biển cả hạnh phúc hơn mới là tự do thật sự.

Bệnh tật, chiến tranh, đói khát và cái chết không phải là tự do.

Khỏe mạnh, hòa bình, sung túc và hạnh phúc mới là tự do.

Bạch Hồ Tử nói.

Không, đây là dùng tự do để đổi lấy những thứ hư ngụy.

Con người không thể từ bỏ tự do thiên nhiên.

Đỗ Lan nói.

Ta nghĩ con người vừa sinh ra đã từ bỏ tự do thiên nhiên, bởi vì nó đã chấp nhận sự chăm sóc của xã hội, đã hoàn thành giao dịch.

Bạch Hồ Tử nói: Mà mọi thứ trước mắt cũng chứng minh tự do thiên nhiên của ngươi hoàn toàn không có thị trường, ngay cả chúng ta là hải tặc cũng đang tìm tòi con đường tương lai.

Bạch Hồ Tử mạnh mẽ phản bác Đỗ Lan.

Tự do thiên nhiên của Đỗ Lan không được chào đón, mặc dù mọi người đều sẽ dùng tự do thiên nhiên làm mồi nhử để mọi người chấp nhận tự do.

Nhưng đến khi mọi người thật sự dùng tự do thiên nhiên phá hủy tự do xã hội và tự do đạo đức ban đầu, thì sẽ rơi vào cạm bẫy của người khác, sẽ rơi vào một bộ tự do xã hội và tự do đạo đức do người khác làm chủ.

Cho nên tự do thiên nhiên muốn làm gì thì làm thuộc về mồi nhử tự do, một loại khẩu hiệu không thể thực hiện được.

Giống như tin vào Chúa, có thể có vùng đất chảy sữa và mật ong, sau khi chết có thể lên thiên đường.

Tin Phật giáo, có thể thành Phật, sau khi làm việc tốt kiếp sau đầu thai thành phú ông.

Nếu là một Nho gia, vậy thì càng đơn giản hơn, học giỏi thì làm quan, học thành văn võ nghệ bán cho nhà đế vương.

Vậy thì tin vào tự do có lợi ích gì.

Tự nhiên là muốn làm gì thì làm, tự do thiên nhiên không kiêng kỵ gì.

Khi truyền bá một thứ gì đó, người ta chỉ nói cho bạn biết lợi ích, không nói cho bạn biết tác hại.

Sẽ không nói cho bạn biết, dù tin vào Chúa, Phật tổ, Khổng Tử, tự do, cũng không nhất định có thể thực hiện được những mục tiêu này.

Thiên đường, phú ông, đại quan, tự do thiên nhiên đều không phải nhất định sẽ có.

Đặc biệt là tự do thiên nhiên, hoàn toàn không thể thực hiện.

Sau khi chết lên thiên đường và kiếp sau làm phú ông, ngược lại không có cách nào chứng minh là sai, ngược lại có thể tin một chút.

Còn về Nho gia, học giỏi thì làm quan, cũng có không ít trường hợp thành công, ví dụ như Tô Tần treo tóc lên xà, dùi đâm vào đùi, cuối cùng đeo ấn sáu nước.

Còn có không ít người thông qua học tập thay đổi vận mệnh, ví dụ cũng không ít.

Mặc dù học tập không nhất định thành công, nhưng thành công chắc chắn không thể thiếu học tập.

Chỉ có tự do thiên nhiên là hoàn toàn không thể thành công, thật sự thành công, vậy thì là chống đối xã hội.

Đỗ Lan hùng hồn diễn thuyết, tuy khiến những hải tặc không có văn hóa vô cùng kích động, khiến họ cảm thấy mình nên đi phá hoại kế hoạch, thực hiện hỗn độn, giành lấy tự do thiên nhiên.

Nhưng đối với những hải tặc có văn hóa mà nói, Đỗ Lan chỉ là một tên điên chống đối xã hội đơn thuần, xã hội là kết quả của việc giải quyết vấn đề, mặc dù xã hội cũng sẽ gây ra những vấn đề mới, nhưng một khi không có xã hội, mọi người sẽ quay về điểm khởi đầu nguyên thủy, đó mới thật sự là rất tồi tệ.

Xã hội chính là để giải quyết khủng hoảng sinh tồn của cá thể con người khi đối mặt với tự nhiên mà không có sức chống cự, mới nảy sinh ra phân công hợp tác.

Mỗi người làm công việc khác nhau, cùng nhau hợp tác chống lại tự nhiên, cải tạo tự nhiên.

Đương nhiên xã hội cũng có các loại vấn đề, nhưng có xã hội, con người đã cải tạo rất nhiều nơi không thích hợp cho con người sinh tồn thành nơi thích hợp sinh tồn.

Ví dụ như Đô Giang Yển, kênh Trịnh Quốc, Đại Vận Hà. có những công trình này, con người mới có thể giải quyết vấn đề cơ bản về nước, rất nhiều nơi không thích hợp sinh sống mới thích hợp sinh tồn.

Nếu không không có nước, vậy thì căn bản không thể có nông nghiệp, chăn nuôi, thủ công nghiệp, công nghiệp, ngành nghề gì cũng không thể có.

Hơn nữa vì tranh giành nước mà đấu đá, đều có thể chết người.

Chỉ có tổ chức thành xã hội, tổ chức một lượng lớn nhân lực, mới có thể hoàn thành công trình cải tạo tự nhiên.

Đây chính là giá trị của xã hội, là nguyên nhân căn bản con người có thể vượt qua các loài động vật khác.

Nếu mọi người quay về thời đại theo đuổi tự do thiên nhiên, Bạch Hồ Tử và Hương Khắc Tư đều không thể tưởng tượng đó sẽ là bộ dạng gì.

Có một điểm có thể khẳng định, chỉ cần quay về nguyên thủy ba mươi năm, trên biển sẽ không còn ai có thể chế tạo thuyền lớn nữa, liên kết giữa các hòn đảo sẽ hoàn toàn bị gián đoạn, người trên mỗi hòn đảo sẽ giống như khỉ.

Đỗ Lan, ngươi nói gì cũng vô dụng, lý niệm của ngươi hoàn toàn chống đối xã hội.

Hương Khắc Tư kiên định nói.

Tự do thiên nhiên nhất định sẽ được thực hiện, bởi vì sự áp bức do kế hoạch của các ngươi gây ra.

Đỗ Lan nói: Hải tặc nên là tự do, mà các ngươi lại đi ngược lại với tự do.

Chúng ta rất tự do.

Hương Khắc Tư nói: Nhưng tự do của ta nói cho ta biết, mọi người cần trật tự, tự do không phải không có giới hạn, phải là tự do trong điều kiện có hạn.

Tự an ủi.

Đỗ Lan nói: Chẳng qua là những kẻ bị kế hoạch trói buộc, không có dũng khí quay về với bản nguyên của con người, đều là lũ nhát gan mà thôi. 66.

Shanks, không cần nói nhảm với hắn, nếu đã muốn cản đường thì đánh bại hắn là được. 67.

Râu Trắng không muốn tiếp tục lãng phí nước bọt, nếu đã có kẻ địch thì đánh bại kẻ địch.

Chương 3546

Hương Khắc Tư cũng có suy nghĩ này, chỉ là từ trận chiến vừa rồi xem ra, thiên tai di động này thật sự có sức phá hoại cấp thiên tai, năng lực của đối phương rất kỳ quái, không biết là năng lực gì.

Bá khí không giống bá khí, trái cây không giống trái cây, huyết thống cũng không giống huyết thống, tóm lại là rất khó phán đoán.

Hắn hỏi: Ngươi thật sự muốn cản đường sao.

Ta không phải cản đường, chỉ là tình cờ đi ngang qua, sau đó nhìn thấy các ngươi là những hải tặc sa đọa.

Quên mất ý chí tự do thiên nhiên, giống như hải quân trở thành một mắt xích của kế hoạch, thật sự là không thể nhìn nổi.

Không thể nhìn nổi thì đừng nhìn, ngươi cái đồ chống đối xã hội, lẽ nào còn hy vọng mọi người đều biến thành khỉ không mảnh vải che thân sao.

Loài người chúng ta dựa vào hợp tác cùng nhau mới phát triển đến bây giờ, mới có vũ khí và chiến hạm, nếu chỉ là một người, ngay cả ra biển cũng không làm được, còn làm hải tặc gì nữa.

Hải tặc chúng ta, chính là được xây dựng trên trật tự.

Bạch Hồ Tử nói: Tự do chúng ta theo đuổi không phải là tự do muốn làm gì thì làm, chỉ là không muốn chấp nhận những tên Thiên Long Nhân ngồi trên đầu chúng ta mà thôi.

Vậy thì đợi các ngươi lật đổ Thiên Long Nhân xong, sẽ trở thành Thiên Long Nhân mới.

Kỵ sĩ diệt rồng cuối cùng sẽ trở thành ác long.

Đỗ Lan nói.

Chuyện này thật sự khó nói, mọi người đều im lặng.

Ngay cả Bạch Hồ Tử và Hương Khắc Tư cũng không dám nói sau khi tiêu diệt Thiên Long Nhân, thật sự sẽ có gì khác biệt.

Không có gì để nói chứ, các ngươi không thích Thiên Long Nhân, không phải vì các ngươi không thích áp bức, chỉ là không thích mình là người bị áp bức, chỉ là không thích Thiên Long Nhân cao cấp không phải là chính mình.

Đỗ Lan nói: Sau khi các ngươi thắng lợi, cũng chỉ là Thiên Long Nhân thôi.

Có lẽ vậy.

Hương Khắc Tư nói: Nhưng cuối cùng sẽ có một vài thay đổi, ta tin vào sự lựa chọn của thế hệ trẻ.

Hắn không thể phản bác lời của Đỗ Lan, bởi vì chuyện này quả thực có khả năng xảy ra, nhưng đồng thời hắn cũng tin rằng tương lai có thể được thay đổi, chỉ cần tin vào tự do đạo đức của thế hệ trẻ là được.

Nếu tự do đạo đức thật sự đáng tin cậy như vậy, Khổng Tử đã không phải là con chó mất chủ.

Khổng Tử chính là hy vọng mọi người tự giác khắc kỷ phục lễ, nhưng tình hình lúc đó, mọi người đều lựa chọn phá hoại Chu lễ, không ai khắc chế bản thân, mà là thuận theo xu thế.

Nực cười, thế hệ trẻ lẽ nào không tuân theo tính nội tại của mâu thuẫn, đối lập và thống nhất sao.

Người trẻ thích ăn cá to thịt lớn, người già thích ăn những món dưỡng sinh hơn, người bệnh thì hư không thể bổ, đến lúc đó người trẻ chăm sóc bản thân, hay chăm sóc người già, hay chăm sóc người bệnh.

Còn có người sống trên núi, người sống ở đồng bằng, còn có người sống ở ven biển, rốt cuộc nên phát triển miền núi, hay phát triển đồng bằng, hay phát triển ven biển.

Nếu là thương mại, chắc chắn là ven biển. nếu là nông nghiệp, chắc chắn là đồng bằng. nếu là lông thú, sơn hào hải vị, chắc chắn phát triển miền núi.

Người trẻ chọn thế nào.

Cuối cùng người trẻ cũng chỉ nói những kẻ quỳ trước mặt ta, ta có thể ưu tiên phát triển cho các ngươi, những kẻ bắt nô lệ cho ta có thể nhận được tài nguyên.

Đỗ Lan nói: Các ngươi nói có phải như vậy không.

Mọi người tiếp tục im lặng.

Ưng Nhãn đang nghỉ ngơi hồi phục thể lực cũng đang lắng nghe, lúc này không nhịn được hỏi: Vậy ngươi nói phải làm sao.

Đương nhiên là tự do thiên nhiên, quay về nguyên thủy.

Đỗ Lan tỏ vẻ xã hội có vấn đề, vậy thì tiêu diệt xã hội, đây là hành vi kinh điển của nhân vật phản diện.

Nhân vật phản diện thông thường muốn hủy diệt toàn nhân loại, dù sao thì việc tiêu diệt thứ như xã hội họ cũng biết là không làm được.

Xã hội là kết quả của sự phát triển, chỉ cần con người còn tồn tại, chắc chắn phải có xã hội, cho nên không thể tiêu diệt được.

Hay là tiêu diệt vật chứa của xã hội đơn giản hơn.

Nhưng Đỗ Lan tỏ vẻ thần tượng của mình là Lão Tử, xã hội lý tưởng của Lão Tử là tiểu quốc quả dân, duy trì xã hội ở mức độ thấp nhất.

Tiếc là không thể thực hiện, bởi vì tiểu quốc quả dân có tỷ lệ chịu lỗi quá nhỏ, trong thời gian ngắn có lẽ có thể rất hạnh phúc, nhưng từ góc độ lịch sử mà xem, tiểu quốc quả dân một khi gặp phải thiên tai nhân họa, thì không có tỷ lệ chịu lỗi.

Thời đại tiểu quốc quả dân, là một nơi có nạn, tám nơi hả hê.

Chỉ có hình thành thế lực khổng lồ, mới có thể một nơi có nạn, tám nơi chi viện.

Tư tưởng tiểu quốc quả dân của Lão Tử cuối cùng vẫn bị đào thải.

Đỗ Lan còn tiến xa hơn Lão Tử, tỏ vẻ không cần tiểu quốc quả dân, muốn trực tiếp tiêu diệt xã hội.

Có thể thực hiện không.

Không thể.

Nhưng nhân vật phản diện chính là phải có một lý tưởng tốt đẹp không thể thực hiện, chính là phải biết rõ núi có hổ vẫn cứ đi vào, chính là phải dù ngàn vạn người ta vẫn cứ đi, nếu không thì chỉ là một người bình thường, mà không phải là nhân vật phản diện.

Phản diện không có lý tưởng thì có khác gì cá muối.

Mà lý tưởng của phản diện hoặc là tham vọng cá nhân, ví dụ như thống trị thế giới truyền thống.

Còn có một số loại hình lý tưởng, muốn làm cho thế giới tốt đẹp hơn, hy vọng xây dựng thiên đường, đương nhiên điều này cần phải làm cho tất cả mọi người trên thế giới đều nghe lời, chắc chắn cần phải sử dụng một số thủ đoạn đặc biệt, ví dụ như tẩy não, ảo giác.

Đương nhiên còn có một loại, chính là sau khi hắc hóa đơn giản thì báo thù thế giới, cho rằng nhân loại chính là sâu bọ, nên bị tiêu diệt toàn bộ.

Lý do hắc hóa cũng rất nhiều, có người muốn bảo vệ môi trường, cũng có người vì để giải quyết bản tính xấu xa của con người, đương nhiên cũng có người tin vào sự sụp đổ.

Phản diện truyền thống muốn thống trị thế giới, trong các tác phẩm thời kỳ đầu rất thường gặp, những phản diện này rất đơn thuần, cơ bản là thông qua vũ lực để kiểm soát thế giới, thông thường cũng sẽ bị vũ lực của phe chính diện đánh bại.

Phản diện sau này sẽ thông minh hơn một chút, sẽ lợi dụng thể chế hiện có, không từ thủ đoạn để leo lên, sau đó hóa thành bạo chúa lôi kéo một bộ phận người, đàn áp một bộ phận người.

Cuối cùng những người bị đàn áp đoàn kết lại lật đổ bạo chúa.

Sau đó phản diện muốn thống trị thế giới không còn hấp dẫn nữa, sẽ xuất hiện một số phản diện có nỗi khổ, họ đối địch với nhân loại không phải vì họ xấu, mà là vì họ đã nhìn thấu bản tính xấu xa của con người.

Họ vì để giải quyết bản tính xấu xa của con người, cho nên mới muốn thống trị nhân loại hoặc tiêu diệt nhân loại.

Thủ đoạn cuối cùng của những phản diện này cũng không phải là bạo lực, mà là những kỹ thuật tẩy não như Vô Hạn Nguyệt Độc.

Cũng có thể là lợi dụng bộ não của tội phạm để dự đoán tỷ lệ phạm tội, dùng những thủ đoạn bẩn thỉu không được mọi người chấp nhận để cải thiện thế giới.

Nói đơn giản là cái ác cần thiết.

Mặc dù là việc xấu, nhưng phản diện cho rằng tốt cho mọi người.

Dùng một cái ác lớn để hạn chế những cái ác nhỏ của con người, hình thành trật tự, cũng là một tư duy kinh điển của phản diện.

Đương nhiên cũng không thể thực hiện được, cho dù cái ác cần thiết thật sự mang lại lợi ích, nhưng cuối cùng phân phối lợi ích vẫn phải dùng giá trị phổ quát mà mọi người chấp nhận, lúc phân phối vẫn phải nghĩ cách tẩy trắng.

Ví dụ như thanh tẩy người bản địa ở Tân Lục địa, khi những kẻ thực dân thành công, vẫn phải cầm gậy văn minh, làm một quý ông già, chứ không phải lúc nào cũng khoe khoang những việc xấu mình đã làm.

Cái ác cần thiết có thể dùng để bành trướng, nhưng không thể duy trì một trật tự lâu dài.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì bên trong cái ác cần thiết cũng có xung đột mới cũ, cũng có mâu thuẫn mạnh yếu, cũng có sự thay đổi thế lực.

Cái ác cần thiết không thể chỉ ác với người ngoài, không ác với nội bộ.

Điều này là không thể, ác chắc chắn là đồng thời đối nội và đối ngoại.

Vậy thì khi có sự bành trướng, cái ác cần thiết còn có thể đối ngoại.

Nếu không có cách nào bành trướng ra ngoài, thì chỉ có thể đối nội.

Đây là vấn đề mà cái ác cần thiết phải giải quyết, cho nên họ phải đề xuất một tư duy không ác.

Ví dụ như Thành Cát Tư Hãn, nửa đời trước đại sát tứ phương, sau này đột nhiên thay đổi tính nết, đột nhiên nghe lời Khâu Xử Cơ không sát sinh.

Sự thật là Thành Cát Tư Hãn đã già, nếu tiếp tục đại sát tứ phương tất nhiên phải thông qua con trai của mình, như vậy thế lực của con trai sẽ lớn mạnh, bản thân sẽ ngày càng suy yếu.

Cho nên ông ta phải nghĩ cách giải quyết mối đe dọa của con trai đối với mình, phải đảo ngược tư duy cái ác cần thiết.

Cái ác cần thiết cuối cùng tất nhiên sẽ hướng về phía mình, boomerang sẽ quay lại trúng mình.

Hy vọng thông qua cái ác cần thiết để áp chế cái ác nhỏ của con người, là không được.

Cho nên vẫn là nghe Hàn Phi Tử, không có ác và thiện, mọi người chỉ có thể tạo ra một môi trường tương đối, mọi người đều hy vọng làm cho môi trường có lợi cho mình, vậy thì phải nỗ lực duy trì môi trường, không bảo vệ môi trường cuối cùng sẽ bị người bảo vệ môi trường đánh bại.

Chương 3547

Đương nhiên cũng có thể tất cả mọi người đều không bảo vệ, cuối cùng là vận hành với chi phí thấp nhất, cũng chính là hỗn độn.

Đỗ Lan chính là hy vọng mọi người đều không bảo vệ tự do xã hội và tự do đạo đức, mọi người đều chỉ cần tự do thiên nhiên.

Như vậy chi phí rất thấp, đương nhiên không trả chi phí phân công và công nghiệp, kết quả là bị thiên nhiên đè xuống đất chà đạp.

Tất cả mọi việc đều phải trả chi phí mới có thể làm được, chống lại thiên nhiên cũng như vậy.

Trả chi phí xã hội và chi phí đạo đức, mọi người mới có thể hợp tác chống lại thiên nhiên.

Không trả chi phí, thì không thể chống lại thiên nhiên.

Nhưng không trả chi phí, quả thực rất nhẹ nhàng, loại nhẹ nhàng của việc chết sớm siêu sinh sớm.

Đỗ Lan nói rằng chi phí duy trì xã hội sẽ ngày càng cao, bởi vì mọi người đều có suy nghĩ riêng, sẽ có bất đồng, cuối cùng dù là hải quân hay hải tặc đều phải đối mặt với vấn đề bất đồng, một gia đình có bất đồng, một quốc gia có bất đồng.

Khẩu vị của mỗi người khác nhau, các nhóm người sống ở các khu vực khác nhau cũng có những yêu cầu khác nhau.

Đồng bằng, miền núi, ven biển ba nơi đã có ba yêu cầu.

Sắp xếp thế nào.

Thiên Long Nhân là ai quỳ liếm mình, người đó sẽ được ưu tiên.

Ai thừa nhận đặc quyền của Thiên Long Nhân, người đó có thể được ưu tiên.

Đây là một giao dịch, mặc dù khuyết điểm rất lớn, nhưng quả thực đã giải quyết được vấn đề trước sau.

Sau khi lật đổ Thiên Long Nhân, giải quyết vấn đề này thế nào.

Hương Khắc Tư tuy nói tin tưởng thế hệ trẻ, nhưng hiện tại cũng không có người trẻ nào thật sự đề xuất được hướng giải quyết.

Không có hướng giải quyết, vậy thì chỉ có thể làm theo quy tắc cũ.

Dù cho là Lộ Phi lên ngôi, đến lúc đó cũng chẳng qua là một Thiên Long Nhân.

Cũng không phải hoàn toàn không có hướng giải quyết, Doflamingo đã đề xuất một hướng giải quyết ưu tiên cho hòn đảo chấp nhận tự do tài chính, cũng tức là ưu tiên cho những kẻ đồng ý bị thu hoạch.

Nhưng vấn đề của hướng giải quyết này là chi phí thu hoạch, cao hơn nhiều so với việc Thiên Long Nhân bắt nô lệ.

Câu hỏi của Đỗ Lan khiến tất cả mọi người đều im lặng.

Cho nên nói tin vào hậu bối hải tặc gì đó đều là lời nói vô ích, căn bản không giải quyết được, cho nên vẫn là nghe lời ta, hỗn độn mới là trạng thái tốt nhất của nhân loại.

Đỗ Lan một lần nữa trình bày lý tưởng của mình, đó chính là thế giới nhân loại với chi phí thấp nhất, nhân loại cứ như động vật ăn uống, rồi chết đi.

Không thể phản bác, Hương Khắc Tư hoàn toàn không thể phản bác, điều này rất khó chịu.

Bạch Hồ Tử trực tiếp nói: Cho dù hiện tại mọi người không tìm được lối ra, nhân loại cũng không nên lùi bước, mà nên tiếp tục tiến lên.

Giống như một cuộc hành trình, chúng ta đi đến nửa đường, không thể vì đường đi gian nan và khổ cực mà dừng lại không tiến, thậm chí còn muốn quay về điểm xuất phát.

Điều đó là không đúng, cho dù đường đi có gian nan đến đâu, chúng ta cũng phải đi đến cuối cùng.

Vậy nếu cuối cùng của cuộc hành trình là con đường chết thì sao.

Đỗ Lan hỏi.

Vậy ta cũng không hối hận, bởi vì tất cả những gì ta trải qua trên đường đều là kinh nghiệm quý báu, đều là tài sản vô giá.

Bạch Hồ Tử nói: Quan trọng nhất không phải là kết quả, mà là quá trình.

Nếu ngươi muốn cản trở cuộc hành trình của ta, vậy ta sẽ đập tan ngươi.

Đỗ Lan thầm nghĩ nếu Lộ Phi cuối cùng đến được điểm cuối của Đại Hải Trình, kết quả bảo vật ở điểm cuối là quá trình đi đường, không biết cậu ta sẽ có cảm giác gì.

Roger ở điểm cuối, phát hiện mình đến không đúng lúc, không thể lấy được bảo vật cuối cùng, ông ta đã cười lớn rồi quay về.

Phải nói tâm thái vẫn rất tốt, nếu là người khác, nói không chừng đã đập nát bảo vật rồi.

Một cái bảo vật nho nhỏ, lại còn thiết lập thời gian mở tốt nhất, thậm chí còn thiết lập người mở tốt nhất, đây chẳng phải là đùa sao.

Nhưng Bạch Hồ Tử tỏ vẻ bảo vật là gì không quan trọng, quá trình mới là quan trọng nhất, trong quá trình tìm kiếm bảo vật đã thu được đồng bạn và tình bạn, kinh nghiệm và danh tiếng, những thứ này còn quý giá hơn bảo vật.

Bạch Hồ Tử đã nắm chặt thế đao chuẩn bị ra tay, bất kể Đỗ Lan mạnh đến đâu, chỉ cần cản đường của ông ta thì phải chết.

Đỗ Lan nói: Thật là cố chấp.

Lớn tuổi rồi, cố chấp một chút cũng rất bình thường.

Bạch Hồ Tử nói.

Hương Khắc Tư cũng được cổ vũ, quả thực hiện tại vẫn chưa có đáp án, không có cách nào giải quyết vấn đề trước sau của ven biển, miền núi, đồng bằng, nhưng nếu tiếp tục tiến lên, chắc chắn sẽ có cách, họ quả thực nên tiếp tục tiến lên.

Hắn cũng đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, tay nắm chặt cán đao.

Đỗ Lan nghiễm nhiên trở thành mục tiêu của mọi người, tự do thiên nhiên của anh ta bị tất cả mọi người phản đối.

Thiên tai di động, thú vị, có thể khiến chúng ta Tứ Hoàng đồng thời ra tay, e rằng ngươi là người duy nhất.

Không biết từ lúc nào Khải Đa và Đại Mụ cũng xuất hiện trên chiến trường, bao vây Đỗ Lan lại, rõ ràng họ cũng cho rằng Đỗ Lan là kẻ địch.

Tứ Hoàng đối đầu với thiên tai di động, mọi người đều sững sờ, đây là đội hình gì.

Thiên tai di động này thật sự đã chọc giận mọi người, hôm nay chính là ngày chết của hắn.

Tứ Hoàng đồng thời xuất hiện chấn động mọi người, mà mục tiêu xuất hiện hôm nay của họ là để vây đánh một người, càng khiến người ta mong đợi. 68.

Thiên tai di động thật sự quá tà ác, quả thực không thể gọi là người bình thường, trong đầu toàn là tư tưởng chống đối xã hội.

Khải Đa và Đại Mụ xuất hiện, khiến các hải tặc càng thêm mong đợi.

Đỗ Lan nói: Sao, các ngươi còn muốn tiếp tục sa đọa sao.

Tiểu tử, chú ý giọng điệu của ngươi, ngươi hiện tại đang đối mặt với Tứ Hoàng.

Khải Đa bá đạo nói: Ta không quan tâm ngươi có ước mơ gì, chỉ cần đắc tội với Tứ Hoàng, ta sẽ khiến ngươi vĩnh viễn nằm xuống.

Trên biển cả tất cả mọi người đều có thể đến thách thức chúng ta Tứ Hoàng, nhưng hậu quả của việc thách thức thất bại là toàn quân bị diệt, ta sẽ không nương tay.

Đỗ Lan thầm nghĩ nghe xem lời này nói, bây giờ nói có bao nhiêu hận, lúc đối mặt với Lộ Phi thì có bấy nhiêu khách khí.

Người khác thách thức Tứ Hoàng kết cục quả thực rất thảm, quả thực là toàn quân bị diệt, nhưng một người trong nhóm Lộ Phi cũng không chết, dù cho Lộ Phi mấy lần bị hạ gục vẫn có thể lập tức đứng dậy.

Khải Đa chính là miệng cứng lòng mềm, đối với Lộ Phi khách khách khí khí.

Người khác càng thảm, Lộ Phi càng hạnh phúc.

Đỗ Lan đột nhiên có một suy nghĩ, nếu chế tạo Lộ Phi thành khiên, chẳng phải là vô địch sao.

Tứ Hoàng không ai có thể làm hại Lộ Phi, dù sao Lộ Phi cũng là nhân vật chính được định sẵn, đãi ngộ khác với nhân vật phụ.

Ngươi cười cái gì.

Khải Đa phát hiện sau khi mình nói lời cay độc, Đỗ Lan lại đang cười, nụ cười đó còn không phải là nụ cười khinh miệt của kẻ địch, mà là nụ cười nhìn một tên hề.

Điều này khiến hắn vô cùng khó chịu.

Sao, trước mặt Tứ Hoàng còn không được cười sao.

Nghĩ đến chuyện vui, ta phải cười một trận cho đã.

Lời của ta có gì đáng cười.

Đỗ Lan thầm nghĩ Khải Đa còn chưa trải qua trận chiến với Lộ Phi, chắc chắn sẽ không hiểu.

Nhưng thật sự rất buồn cười, bởi vì Lộ Phi cứ dán mặt vào khiêu khích, Khải Đa lại không làm gì được.

Thật sự rất buồn cười, đồng thời cũng cảm thấy Sa Ngạc Ngư, Mạc Lợi Á, Cơ Đức bọn họ thật đáng thương, đều là hải tặc, tại sao bọn họ thua thì toàn quân bị diệt, Lộ Phi bị đánh bại sau đó, cả đội đều bình an vô sự.

Khải Đa quả nhiên vẫn là thầy Khải.

Được rồi, ta không cười nữa. 69.

Nếu Tứ Hoàng đã tụ họp, vậy các ngươi trực tiếp ra tay đi, ta không quan tâm.

Chương 3548

Chỉ là nếu các ngươi thắng, cũng không vẻ vang gì, nếu thua, e rằng không còn mặt mũi nào để lăn lộn trên biển cả nữa.

Đỗ Lan thầm nghĩ nếu mình thật sự đánh bại Tứ Hoàng ở đây, vậy thì Ngải Tư đã được lợi lớn, khoảng trống quyền lực của Tứ Hoàng hoàn toàn có thể do hắn lấp đầy, đến lúc đó hắn sẽ là hoàng đế duy nhất của biển cả. 70.

Nếu mình ra tay ở đây là thúc đẩy tốc độ đăng cơ của Ace, hơn nữa Ace vừa đăng cơ, nói không chừng sẽ bảo hộ hộ tống Luffy đến điểm cuối, có thể giảm bớt rất nhiều giai đoạn mạo hiểm.

Thiên tai di động, ngươi thật sự tự tin đến mức có thể đánh bại Tứ Hoàng.

Bạch Hồ Tử chưa từng thấy người nào kiêu ngạo như vậy.

Đầu tiên, bốn người các ngươi chưa từng hợp tác, bốn người ở cùng nhau chắc chắn sẽ ngáng chân nhau, thứ hai, các ngươi không biết gì về sức mạnh của ta.

Đỗ Lan tự tin nói.

Nhưng sự tự tin này trong mắt người khác chính là tự đại.

Ha ha, ngươi thật sự nghĩ chúng ta sẽ cùng lên sao.

Đánh bại ngươi, một mình ta Khải Đa là đủ.

Khải Đa bình tĩnh nói: Ta sẽ nghiền nát khuôn mặt xấu xí của ngươi.

Khải Đa đã không thể chờ đợi được nữa.

Bên cạnh, Đại Mụ khổng lồ không nói một lời, bà ta là hậu thuẫn của Khải Đa, hai người họ khi còn trẻ đã làm việc trên cùng một con tàu, cho nên quan hệ cũng không tệ.

Đại Mụ không phải tộc người khổng lồ, nhưng từ nhỏ đã có sức mạnh của người khổng lồ, thể chất vô cùng đặc biệt, có thể nói là đao thương bất nhập, sức mạnh vô cùng.

Không phải người khổng lồ, nhưng còn lợi hại hơn rất nhiều người khổng lồ.

Hơn nữa bà ta còn có chứng ăn không kiểm soát, một khi phát bệnh sẽ mất khống chế.

Hơn nữa Đại Mụ còn có Hồn Hồn Quả Thực, có thể khống chế linh hồn, cộng thêm bá khí ba màu, nếu không phát bệnh, có thể nói là vô địch.

Thiết lập của Đại Mụ đã rất mạnh, cho nên cần phải thiết lập điểm yếu, thường là hai điểm yếu, một là bệnh của bà ta, vĩnh viễn trong trạng thái ăn không no.

Hai là nữ tu sĩ chăm sóc bà ta khi còn nhỏ, nữ tu sĩ mất tích chỉ để lại một tấm ảnh, Đại Mụ coi tấm ảnh như bảo bối, nếu tấm ảnh bị hư hại, sức chiến đấu của bà ta cũng sẽ giảm mạnh.

Tóm lại Đại Mụ rất mạnh, nhưng điểm yếu của bà ta cũng rất rõ ràng.

Còn về Khải Đa, hắn tuy tự xưng là bất tử, thực ra chỉ là phòng ngự mạnh mà thôi, chỉ cần có thể gây ra sát thương cao hơn phòng ngự, là có thể đánh chết hắn.

Khải Đa có trái Huyễn Thú cộng thêm bá khí ba màu.

Trong Tứ Hoàng, người duy nhất không có năng lực trái cây là Hương Khắc Tư, nhưng bá khí ba màu của hắn đã là sự tồn tại hàng đầu.

Còn về Bạch Hồ Tử, ông ta vì lý do sức khỏe, thường chỉ dùng năng lực trái cây, không dùng bá khí.

Trong nguyên tác, khi ông ta chết, còn chưa có thiết lập bá khí, cho nên trận chiến cuối cùng của ông ta tuy thảm liệt, nhưng không dùng bá khí.

Nếu phải giải thích, cũng có thể nói Bạch Hồ Tử cũng là loại người có sức mạnh nhưng không dùng, là người lương thiện.

Vốn dĩ Bạch Hồ Tử rất kính trọng Ngự Điền, có lẽ họ là những người giống nhau, đều là rõ ràng sức mạnh rất mạnh, nhưng chính là không dùng, chơi chính là kích thích.

Đương nhiên cuối cùng đều sẽ chơi quá trớn.

Khải Đa nói: Các ngươi đều đừng ra tay, một mình ta là đủ.

Đỗ Lan không thích đánh nhau, anh ta thích trình bày quan điểm của mình hơn, dù sao đánh nhau quá không có độ khó.

Lấy ra cây chùy sắt lớn, Khải Đa chuẩn bị ra tay, bá khí mở ra, sấm sét đen đỏ đã vây quanh người, khiến lão hải tặc bá khí này lại được nâng lên một tầm cao mới.

Không đánh không được sao.

Bây giờ nhận thua đã quá muộn, ta muốn đánh gãy hết xương toàn thân ngươi.

Khải Đa được sấm sét nâng lên, như một con thần thú màu đen, sắp giáng một đòn chí mạng vào Đỗ Lan. 71.

Đỗ Lan thở dài một tiếng nói: Thôi được, nếu đã muốn ra tay, vậy thì ra tay đi.

Bá khí của Khải Đa đã khiến trời đất biến sắc, mây đen giăng kín, không gió mà nổi sóng, sóng cả hung dữ, chiến trường của Tứ Hoàng trực tiếp thay đổi môi trường tự nhiên.

Các hải tặc chỉ cảm thấy chiến hạm của mình giống như lá rụng giữa đại dương, hoàn toàn không an toàn.

Đây chính là Tứ Hoàng.

Chỉ mới chuẩn bị thế đã khí thế như cầu vồng xuyên mặt trời, không thể ngăn cản.

Nhìn lại Đỗ Lan bị chùy gai của Khải Đa khóa chặt lại phong thái ung dung, dường như đã xem nhẹ sinh tử, không sợ thực lực kinh khủng của Tứ Hoàng.

Chết đi.

Cây chùy của Khải Đa mang theo sấm sét giáng thẳng xuống, sấm sét giữa trời đất đều tập trung vào một điểm đánh thẳng vào Đỗ Lan.

Đỗ Lan không né không tránh, dù cho chùy gai đã kề sát lông mi vẫn không hề sợ hãi.

Sẽ chết.

Mọi người chỉ có một ý nghĩ.

Tiếc là Đỗ Lan đã rất lâu không gặp được đối thủ có thể khiến toàn thân tế bào của anh ta dồn vào, công thế hùng hậu của Khải Đa vẫn khiến anh ta không thể hứng thú.

Ưng Nhãn nhìn dáng vẻ thong dong của Đỗ Lan, đột nhiên nhận ra từ đầu đến cuối Đỗ Lan chưa hề nghiêm túc chiến đấu, ngay cả bây giờ cảm giác lười biếng của Đỗ Lan cũng khiến người ta không cảm nhận được anh ta có một chút nghiêm túc nào.

Người đàn ông này hoặc là một kẻ điên thật sự, hoặc là mạnh đến đáng sợ.

Ầm.

Cây chùy hạ xuống, lớp băng trên mặt biển vỡ nát, nước biển phun trào ra, giống như đất trời nứt ra, lại giống như hỗn độn sơ khai.

Tất cả hải tặc đều bị ánh sáng mạnh làm lóa mắt, không nhìn thấy kết quả: Chết rồi chứ.

Chắc chắn chết rồi.

Các hải tặc cho rằng một đòn của Tứ Hoàng chắc chắn có thể nghiền nát Đỗ Lan.

Dùng sức chút đi, chưa ăn cơm à.

Tuy nhiên, từ trung tâm chiến trường lại truyền đến giọng nói của Đỗ Lan, cây chùy kinh thiên động địa quỷ khóc thần sầu vừa rồi đánh vào mặt anh ta, lại không hề gây ra tổn thương, anh ta chỉ cảm thấy sức của Khải Đa không đủ.

Không thể nào.

Rốt cuộc ai mới là hoàng đế bất tử.

Rõ ràng danh hiệu bất tử thuộc về Khải Đa, nhưng Đỗ Lan dường như cũng có năng lực bất tử đáng sợ.

Khải Đa thấy một chùy không có hiệu quả, không giận mà còn vui nói: Thú vị, quá thú vị, cả đời ta không ngừng đánh bại những kẻ địch được cho là mạnh hơn ta, có lẽ ngươi có thể trở thành chiến tích mới của ta.

Đỗ Lan thầm nghĩ gặp phải người không đánh lại được, Khải Đa chẳng phải cũng dựa vào con tin uy hiếp đối thủ sao.

Cũng không thấy hắn và Ngự Điền hoàn thành đối quyết chính diện, hoàn toàn là dùng biện pháp uy hiếp để Ngự Điền nhảy múa, xuống vạc dầu.

Còn không ngừng đánh bại kẻ địch mạnh hơn mình.

Đỗ Lan đều cảm thấy đối phương nói chuyện quá không biết xấu hổ.

Đó là vì ngươi chưa từng gặp phải cường giả thật sự.

Đỗ Lan giơ tay bắt lấy cây chùy của Khải Đa, trực tiếp gia nhiệt.

Một ngàn độ, năm ngàn độ, một vạn độ. nhiệt độ vẫn đang không ngừng tăng lên.

Cả cây chùy gai đều trở nên đỏ rực, Khải Đa chỉ cảm thấy tay mình sắp bị nướng chín, lập tức từ bỏ vũ khí, không thể tin được nhìn vũ khí tan chảy.

Nước sắt đỏ rực chảy trong không trung, cuối cùng tập trung trong tay Đỗ Lan, hóa thành một thanh trường kiếm.

Cướp vũ khí của địch làm của mình, chứng tỏ Đỗ Lan mạnh hơn Khải Đa.

Một hiệp, chùy gai của Khải Đa đã bị Đỗ Lan cướp đi luyện hóa, đây còn chưa chính thức bắt đầu chiến đấu, nhiều nhất chỉ được coi là thăm dò, Khải Đa còn chưa sử dụng chiêu thức của mình.

Nhưng dù là thăm dò, sức mạnh kinh người đó không phải là giả, người bình thường căn bản không chịu nổi.

Toàn bộ chiến trường một mảnh tĩnh lặng, trước khi Khải Đa ra chiêu mọi người có bao nhiêu kích động, bây giờ có bấy nhiêu thất vọng.

Tứ Hoàng mà họ đặt nhiều hy vọng lẽ nào cũng không thể đánh bại Đỗ Lan.

Lẽ nào thật sự cần Tứ Hoàng cùng ra tay mới có thể giải quyết thiên tai di động.

Bây giờ nghĩ lại, thiên tai có bao giờ là một người có thể thay đổi.

Chương 3549

Thiên tai là sức mạnh vĩ đại của thiên nhiên, là hiện tượng đáng sợ tấn công không phân biệt đối với tất cả mọi người.

Trước mặt thiên tai, về lý thuyết mọi người nên đoàn kết nhất trí, cùng nhau đối kháng.

Tiếc là lý thuyết là lý thuyết, thực tiễn là thực tiễn.

Một nơi có nạn, tám nơi chi viện và một nơi có nạn, tám nơi hả hê, chỉ khác nhau một chút, lại là trời vực khác biệt.

Rõ ràng việc khiến mọi người hợp tác rất khó, dù sao bây giờ tôi giúp bạn, làm sao xác định lần sau bạn có thể giúp tôi.

Giống như thời Tần Tấn Chi Hảo, nước Tần cho nước Tấn lương thực cứu đói, nhưng năm thứ hai nước Tần cần giúp đỡ, nước Tấn lại không giúp nữa.

Chuyện này rất thường gặp, chính là tôi đã giúp đỡ người khác, nhưng người khác không đến giúp mình, vậy tại sao tôi phải đi giúp người khác.

Giữa các thế lực càng là như vậy, vì tranh giành nước còn xảy ra đấu đá, huống chi là giúp đỡ lẫn nhau.

Cho nên hợp tác, tin tưởng những thứ này không phải là bẩm sinh, ký kết là ký kết, thực hiện là thực hiện.

Lúc ký kết có thể nói lời hoa mỹ, lúc thực hiện có thể trăm đường chối cãi.

Làm thế nào để mọi người thực hiện, hoặc là trong tay có súng, bất kể đối phương là người tốt hay người xấu, đều dùng súng chỉ vào họ ép buộc họ thực hiện.

Hoặc là thông qua bên thứ ba thiết lập một hệ thống giám sát, nếu một bên không thực hiện, sẽ bị bên thứ ba trừng phạt.

Đại diện cho việc có súng chính là pháp luật, giám sát của bên thứ ba chính là đạo đức.

Tiếc là trên biển cả, hải quân đại diện cho pháp luật đã không còn được tin tưởng, mà sự giám sát của bên thứ ba lại không thống nhất.

Bây giờ biển cả chính là thời đại của các vị thần, còn chưa đến trạng thái độc thần giáo.

Ưu thế của độc thần giáo so với đa thần giáo, chính là đã thống nhất tiêu chuẩn giám sát của bên thứ ba.

Nếu không thần của bạn không phải thần của tôi, thần của bạn có thể ràng buộc bạn, nhưng không thể ràng buộc tôi.

Độc thần giáo chính là thần của bạn cũng là thần của tôi, chúng ta cùng nhau chấp nhận sự ràng buộc của cùng một vị thần.

Tóm lại muốn để mọi người hợp tác, cần một bộ pháp luật và tiêu chuẩn đạo đức.

Khổng Tử khắc kỷ phục lễ, là tự mình giám sát mình, điều đó tự nhiên là không được, tiêu chuẩn của mỗi người đều khác nhau.

Mặc gia kiêm ái cũng không thể bị giám sát, Mặc Tử chỉ có thể mời quỷ thần giám sát, tự nhiên là không được.

Pháp gia giơ cao củ cà rốt và cây gậy, thực hành ở các nước, thiết lập tiêu chuẩn pháp luật.

Mạnh Tử đề xuất học theo tiên vương, thật sự bắt đầu có sự giám sát đạo đức hiệu quả, tiêu chuẩn không còn do mình định, mà là do xã hội định.

Tiên vương là người có cống hiến kiệt xuất cho xã hội, học theo tiên vương, chính là phải học tập theo tiên vương.

Tiên vương có thể là nhân vật lớn trong lịch sử, cũng có thể là con nhà người ta, cũng có thể là mặt trăng ở nước ngoài, tóm lại là một tiêu chuẩn mà mọi người phổ biến chấp nhận tốt hơn mình, một tiêu chuẩn có thể khiến mình tiến bộ hơn.

Còn Đạo gia không thiết lập pháp luật, cũng không đề xuất đạo đức, ông chỉ nói cho mọi người biết một pháp luật và một đạo đức muốn được mọi người chấp nhận phải là vô vi mà không gì không làm, cố gắng giảm thiểu dấu vết nhân tạo, đừng để người ta cảm thấy là ngoại lực ép buộc mình chấp nhận pháp luật và đạo đức, như vậy mọi người chỉ có tâm lý phản kháng.

Phải tự nhiên mà giải phóng pháp luật và đạo đức ra, giống như một cơn gió một luồng khí, mọi người sẽ không phản kháng nữa.

Một khi mọi người không phản kháng nữa, vậy thì có thể thông qua pháp luật và đạo đức quản lý tốt mọi người.

Đạo gia là phương pháp luận, là thủ đoạn cao nhất để thực hành pháp luật và đạo đức.

Dù sao pháp luật và đạo đức đều có thể tùy tiện nói, có thể viết thành một cuốn sách dày cộp, nhưng làm thế nào để thực hiện đây.

Làm thế nào để mọi người chấp nhận đây.

Chỉ dựa vào văn tự chắc chắn không được, cần có sự chỉ đạo của Đạo gia.

Tứ Hoàng đều dựa vào những quy tắc khác nhau để quản lý địa bàn của mình, Bạch Hồ Tử và Đại Mụ là thông qua hình thức gia tộc, chỉ là Bạch Hồ Tử là con nuôi, Đại Mụ là thật sự tự mình sinh mấy chục đứa con.

Khải Đa thì thông qua thực lực và sức hút của mình để duy trì đội ngũ, lời nói của hắn chính là pháp luật, đạo đức của hắn chính là tiêu chuẩn, chỉ cần Khải Đa còn sống, đội ngũ sẽ không tan rã.

Hương Khắc Tư thực ra cũng dựa vào sức hút của mình, nhưng sức hút của hắn và Khải Đa không giống nhau, sức hút của hắn là lòng dạ rộng lớn có thể dung nạp mọi chuyện thiên hạ, dung nạp được nhiều tiêu chuẩn đạo đức.

Nhưng như vậy, đội ngũ của hắn cũng tất nhiên là tinh anh hóa, yêu cầu mỗi người đều có thể tuân thủ tự do đạo đức của mình.

Nếu có thuyền viên không tuân thủ, vậy thì là một con sâu làm rầu nồi canh.

Cho nên đồng đội của hắn toàn là những người có thể khắc kỷ, đều có đạo đức rất cao.

Nhưng khắc kỷ chỉ có thể trong phạm vi nhỏ, phạm vi lớn lên, thì không còn linh nghiệm, khắc kỷ và khắc kỷ giữa cũng sẽ có xung đột, giống như xung đột giữa hai thầy trò Khổng Tử và Tể Ngã cũng không nhỏ.

Tóm lại tiêu chuẩn của Tứ Hoàng đều không giống nhau, Bạch Hồ Tử xem như là tốt nhất rồi, bởi vì là con nuôi, cho nên người khác cũng có thể gia nhập.

Bởi vì là hình thức gia tộc, quy tắc cũng tương đối rõ ràng.

Đại Mụ huyết thống, người ngoài không có.

Tiêu chuẩn của Khải Đa, người khác không thể giám sát.

Tóm lại hợp tác là không thể hợp tác, Khải Đa cũng không có ý định để người khác giúp đỡ, hắn nhìn chằm chằm vào Đỗ Lan, dường như đang nhìn một con quái vật, thật sự là cảm giác huyết mạch sôi trào đã lâu không có.

Đã có hơn hai mươi năm không có cảm giác này, người cuối cùng có thể khiến ta kích động như vậy, còn là người đàn ông đã để lại vết sẹo vĩnh viễn trên người ta.

Khải Đa tuy đã giết Ngự Điền, vẫn thường xuyên khen Ngự Điền vài câu.

Dù sao nếu Ngự Điền là một nhân vật nhỏ, mà Khải Đa bị nhân vật nhỏ để lại hai vết sẹo, thì quá mất mặt.

Cho nên phải khen sức mạnh của Ngự Điền, khen người đàn ông có sức mạnh mà không sử dụng này.

Người đàn ông đó cuối cùng chết thế nào.

Đỗ Lan hỏi.

Khải Đa không nói nữa, nói ra chắc chắn sẽ khiến Bạch Hồ Tử tức giận.

Ngự Điền cũng là người đàn ông mà Bạch Hồ Tử vô cùng kính phục, là một nam tử hán đội trời đạp đất.

Ngươi không nói ta cũng biết, là tự sát.

Bởi vì sức mạnh của hắn đủ để giết ngươi, nhưng hắn lại là một người lương thiện, rõ ràng có sức mạnh nhưng không kháng cự, để lại cho ngươi hai vết sẹo, để ngươi cảm nhận sự mạnh mẽ của hắn, sau đó hắn có thể hiên ngang đi vào cõi chết.

Hỏi các ngươi có sợ không.

Đỗ Lan nói.

Khải Đa thầm nghĩ ban đầu hắn quả thực muốn đại chiến với Ngự Điền, nhưng vì Đại Xà can thiệp khiến Ngự Điền phân tâm, cuối cùng Khải Đa trực tiếp đánh bại Ngự Điền. 72.

Nhưng lúc này Oden chưa chết, tiếp theo mới là giai đoạn xuống vạc dầu, cuối cùng Kaido mới một phát súng giết chết Oden.

Còn về tại sao Khải Đa không đại chiến với Ngự Điền một trận nữa, có lẽ là vì hắn cũng không có chắc chắn thắng, cuối cùng liền dùng súng bắn đối phương.

Một cường giả bá khí đường đường như Ngự Điền cuối cùng bị đạn bắn chết, ngang với việc Hương Khắc Tư bị hải vương cắn đứt tay.

Nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc Khải Đa khoác lác về Ngự Điền, nghe Đỗ Lan đối với đoạn quá khứ này rõ như lòng bàn tay, liền nói: Hắn quả thực là một người đàn ông khiến người ta không thể hiểu được, nhưng không thể phủ nhận hắn rất mạnh, một đối thủ mà ta cũng không có chắc chắn thắng.

Vậy ngươi quả thực nên vui mừng, bởi vì ta còn mạnh hơn tất cả đối thủ ngươi từng gặp. 73.

Đỗ Lan nói: Bởi vì ta chưa bao giờ tin lời của kẻ địch, một khi bị ta xác định là kẻ địch, thì không chỉ dùng chiêu thức chính diện đối chiến, hạ độc, bắt cóc, khủng bố, lừa gạt. phàm là thủ đoạn ta có thể nghĩ ra, bất kể hèn hạ hay cao thượng, đều sẽ dùng, không từ thủ đoạn nào chỉ để đánh bại kẻ địch.

Thế nào, nghe xong những điều này, ngươi còn muốn làm kẻ địch của ta không. 74.

Chương 3550

Một đối thủ mạnh mẽ lại hèn hạ, vậy thì không dễ đối phó rồi.

Nhưng Khải Đa rất thẳng thắn nói: Hải tặc trên biển cả đã sớm chuẩn bị sẵn tinh thần, cho dù cả băng Bách Thú phải hy sinh cũng không oán không hối.

Bởi vì đây chính là biển cả vô tình, thuyền trưởng thất bại chính là băng hải tặc thất bại, ta đã hủy diệt rất nhiều băng hải tặc, nếu ngươi có thể đánh bại ta, cũng chính là đánh bại cả băng Bách Thú, ngươi có thủ đoạn gì cứ việc dùng ra đi.

Vậy con gái yêu của ngươi thì sao.

Đỗ Lan uy hiếp nói.

Ánh mắt của Khải Đa trở nên nguy hiểm, còn các hải tặc xung quanh đều khinh bỉ nhìn Đỗ Lan. 75.

Chỉ có Shanks, Râu Trắng, Big Mom mới có thể cảm nhận được sự đáng sợ của Đỗ Lan, gã này thật sự không biết xấu hổ, rõ ràng thực lực rất mạnh lại còn muốn dùng thủ đoạn hèn hạ.

Ta đã nói các ngươi đều có kế hoạch, nhưng để phá hoại kế hoạch của các ngươi lại rất đơn giản, chỉ cần một ít thuốc nổ, một ít nỗi sợ.

Bởi vì kế hoạch có lỗ hổng, người thực hiện kế hoạch có điểm yếu, chỉ cần nắm bắt điểm yếu, căn bản không cần sử dụng toàn lực.

Đỗ Lan không biết xấu hổ nói: Tự do xã hội và tự do đạo đức trên thế giới này chính là kẻ địch của ta, nếu các ngươi không thể đột phá giới hạn xã hội và đạo đức thì không thể đánh bại ta.

Giới hạn của ta thấp hơn các ngươi. 76.

Kaido vốn tưởng có thể cùng kẻ địch đánh một trận thống khoái, kết quả lại phát hiện kẻ địch còn hèn hạ hơn cả tưởng tượng, vậy mà lại dùng chính con gái ruột để uy hiếp.

Tình cảm của y đối với con gái rất phức tạp, một mặt trọng nam khinh nữ, mặt khác lại biết rõ ngoài con gái ra mình cũng không có người thừa kế nào khác, cho nên y nuôi con gái như con trai, hy vọng con gái có thể kế thừa sự nghiệp của mình. 77.

Chỉ là con gái không biết điều, sự nghiệp có sẵn trong nhà không chịu kế thừa, cứ nhất quyết theo đuổi cái gọi là tự do, khăng khăng muốn tự mình ra ngoài bôn ba.

Cứ như vậy thành ra khó xử, y cũng chỉ đành giam lỏng con gái lại.

Tuy con gái không nghe lời, nhưng dù sao cũng là máu mủ ruột thịt, y tuyệt đối không cho phép con gái bị uy hiếp.

Nếu ngươi dám động đến một sợi tóc của nó, ta sẽ băm ngươi thành vạn mảnh.

Khải Đa trừng mắt nhìn Đỗ Lan, gằn từng chữ.

Muốn nó an toàn rất đơn giản, ngươi không mặc quần áo nhảy múa, nhảy mấy năm, ta sẽ tha cho nó.

Đỗ Lan nói.

Ngươi tưởng ta là đồ ngốc à.

Khải Đa phẫn nộ nói: Ta có lựa chọn tốt hơn, chính là bây giờ giết chết ngươi, chôn ngươi ngay tại đây.

Đỗ Lan thầm nghĩ, Khải Đa cũng biết tin tưởng kẻ địch là hành vi ngốc nghếch sao.

Vậy mà y còn luôn khen ngợi Ngự Điền.

Còn luôn nói khao khát một trận chiến ngang tài ngang sức.

Con gái bị uy hiếp, vẫn còn muốn chiến đấu sao.

Nó là con gái của Bất Tử Khải Đa, đáng lẽ phải sớm có giác ngộ rồi.

Khải Đa nói: Bây giờ thu lại những hành vi xấu xa của ngươi đi, và nghiêm túc khai chiến với ta, ta sẽ đập nát toàn bộ xương cốt của ngươi thành tro bụi, vì ngươi đã chọc giận ta.

Bá khí tiếp tục dâng lên, bây giờ y sắp sửa nghiêm túc rồi.

Có thể cảm nhận rõ ràng sự khác biệt của y, vừa mở miệng đã là một luồng hơi nóng bỏng rát.

Ngọn lửa plasma nóng rực bắn thẳng ra, trực tiếp đánh trúng Đỗ Lan.

Đỗ Lan vung bảo kiếm, tia sét đỏ đen va chạm với luồng hơi thở màu cam đỏ, trong nháy mắt cả đại dương đều sôi trào, những vật dễ cháy xung quanh đều bùng lên dữ dội.

May mà khán giả đã chạy đủ xa, chỉ cảm thấy sóng nhiệt ập vào mặt, không chết trong luồng nhiệt lượng đó.

Thiên tai, đều là thiên tai.

Đỗ Lan là thiên tai, nhưng sức phá hoại của Khải Đa cũng không hề thua kém thiên tai. 78.

Kaido chiến đấu nghiêm túc, sức chiến đấu vô cùng khoa trương, chỉ một chiêu hơi thở đã ẩn chứa sức phá hoại cực lớn.

Các đòn tấn công của Khải Đa thường bao gồm sấm sét và lửa, lợi dụng ánh sáng và nhiệt độ để phá hủy.

Cho dù không có vũ khí, chỉ dựa vào thân thể cũng có thể tạo ra sát thương bùng nổ.

Ngược lại là Đỗ Lan, dường như chỉ có thể phòng ngự, tuy bá khí rất lợi hại, bảo kiếm cũng có thể chặn được đòn tấn công, nhưng đã không còn khả năng phản kích.

Nhưng Ưng Nhãn Mễ Hoắc Khắc biết thực lực của Đỗ Lan còn xa mới dừng lại ở đó, đối phương vẫn chưa nghiêm túc, từ nãy đến giờ, chưa hề thực sự nghiêm túc.

Cái thái độ ung dung như đang đùa giỡn kia từ đầu đến cuối chưa hề biến mất, Ưng Nhãn thầm nghĩ, rốt cuộc Đỗ Lan đã tu luyện thế nào mới có thể mạnh mẽ đến vậy.

Sau một chiêu hơi thở nóng, thanh bảo kiếm trong tay Đỗ Lan đã đỏ rực, nhưng người vẫn bình an vô sự nói: Ngươi hình như đã quên, vừa rồi ta chính là dùng nhiệt độ cao để nung chảy vũ khí của ngươi.

Hơi thở nóng của ngươi quả thực lợi hại, nhưng nhiệt độ không đủ.

Còn nữa, ngươi đừng tưởng ta nói đùa, ta thật sự sẽ ra tay với con gái ngươi đấy.

Đỗ Lan, đừng quá đáng.

Hương Khắc Tư lên tiếng, hắn cũng nhìn ra một mình Khải Đa không thể đánh lại Đỗ Lan.

Đừng xen vào.

Khải Đa phẫn nộ nói: Gã đàn ông này phải do ta đánh bại.

Đỗ Lan càng mạnh, nhiệt huyết của y càng sôi trào, đã rất lâu rồi y không gặp được đối thủ ra hồn.

Ngự Điền trước kia khiến y vui vẻ, đáng tiếc cuối cùng lại có người xen vào trận đấu, khiến y thắng không vẻ vang.

Nhưng bây giờ bản thân đã rèn luyện hơn hai mươi năm, thực lực lại lên một tầm cao mới, hiện tại y mong đợi có thể kiểm chứng thành quả huấn luyện của mình: Cứ để ta xem bản thân của hai mươi năm sau và bản thân của hai mươi năm trước rốt cuộc có gì khác biệt.

Khải Đa lại lần nữa tăng cường bá khí, trời đất biến sắc, mây cuộn sóng gầm, chi phối toàn bộ không gian.

Khải Đa tiến vào trạng thái nhân thú, trên người phủ một lớp vảy màu xanh.

Trái Ngư Ngư, chủng Huyễn Thú, hình thái Thanh Long.

Đỗ Lan nói: Trái cây ác quỷ hệ Động vật vậy mà lại có cả cá, không biết con cá này có xuống nước được không.

Không xuống nước được thì không thể gọi là cá, mà xuống nước được thì đặc tính của trái ác quỷ lại bị phá vỡ.

Trái Ngư Ngư này đúng là bug game mà.

Khải Đa không quan tâm những điều đó, chỉ muốn nghiền nát kẻ địch: Lôi Minh Bát Quái.

Tuy không có vũ khí, nhưng chỉ dùng nắm đấm cũng có thể tấn công nhanh như điện quang hỏa thạch, sấm sét trên trời đều ngưng tụ trong tay y, đánh một cách chắc chắn vào người Đỗ Lan.

Đây là người đàn ông có sức phòng ngự tốt nhất mà Khải Đa từng gặp trong đời, y đã tung ra chiêu thứ ba, vậy mà thanh máu của đối phương vẫn không hề thay đổi.

Không, Đỗ Lan còn chưa hiện thanh máu nữa là.

Khải Đa tự xưng bất tử, cũng sẽ bị bá khí cấp cao phá phòng, nhưng kẻ địch trước mắt quá kiên cố, ngay cả bá khí cũng không thể phá phòng.

Sấm chớp đùng đoàng, tất cả đòn tấn công của Khải Đa đều giáng xuống, không sót một đòn nào đánh vào người Đỗ Lan, nhưng vẫn không có hiệu quả.

Lớp vảy màu xanh đang phát sáng, cho thấy y không hề nương tay, mà thực sự dốc toàn lực phóng thích bá khí, thậm chí còn dùng cả năng lực trái ác quỷ.

Khải Đa, tấm lòng bảo vệ con gái, tấm lòng thay đổi thế giới, tấm lòng nghiền nát vận mệnh, chỉ có một chút thế này thôi sao.

Đỗ Lan nhàn nhạt nói: Không đủ, hoàn toàn không đủ, ngươi có thật sự là nam tử hán không vậy.

Khải Đa còn muốn tiếp tục phóng thích năng lượng của mình, để Đỗ Lan biết quyết tâm của y.

Xem ra vẫn phải dùng cái chết của con gái ngươi mới có thể kích phát đấu chí của ngươi a.

Đỗ Lan nói: Muốn trở nên mạnh hơn, cách tốt nhất chính là sử dụng sức mạnh duy tâm, biến cảm xúc của mình thành sức chiến đấu.

Nhưng cảm xúc của con người nếu không trải qua thăng trầm lớn thì rất khó bị kích phát, cho nên vào thời khắc mấu chốt, vẫn cần đồng đội tế thiên, pháp lực mới vô biên.

Với ngươi, thì dùng con gái tế thiên đi.

Có lẽ mất đi con gái, ngươi có thể khiến ta vui vẻ.

Bùm.

Một vụ nổ kinh thiên động địa truyền đến từ hướng Quỷ Đảo, cả hòn đảo dường như bị bốc hơi.

Mọi thứ trên đảo đều đã hóa thành tro bụi, tự nhiên cũng bao gồm cả con gái của Khải Đa.

Không chỉ Khải Đa chết lặng, mà các cao thủ khác cũng đều sững sờ.

Bọn họ cứ tưởng Đỗ Lan nhiều nhất chỉ là nói mồm, không ngờ hắn thật sự dám ra tay, thật sự không có giới hạn mà giết chết con gái của kẻ địch.

Người điềm tĩnh như Hương Khắc Tư cũng bùng phát một luồng sát khí.

Bạch Hồ Tử cũng quyết tâm hôm nay phải giữ Đỗ Lan lại.

A.

Khải Đa đau đớn, tuy là một đứa con gái bất hiếu, ngày nào cũng chống đối mình, nhưng cũng là máu mủ ruột thịt.

Người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, đau thấu tâm can, xé tim nát phổi.

Chương 3551

Nha.

Cảm giác trời đất đều mất đi màu sắc, đấu chí cũng hoàn toàn biến mất, có lẽ tâm chết cũng không hơn thế này.

Thất tình lục dục toàn bộ tan biến, sau đó lại ngưng tụ lại thành một cảm xúc duy nhất phẫn nộ.

Không còn bất kỳ suy nghĩ nào khác, dây đàn trong tim đã đứt, chỉ còn lại báo thù, khoảnh khắc này y muốn dùng cả thế giới để chôn cùng con gái, bắt đầu từ Đỗ Lan.

Con gái tế thiên, pháp lực vô biên, Khải Đa cuối cùng cũng bước vào một lĩnh vực mới, phẫn nộ đến cực hạn, đã không còn biểu cảm hay lời nói, chỉ có nước mắt.

Vút.

Hình thái nhân thú của Khải Đa cao ít nhất bốn mét, nhưng lại nhẹ như gió, nhanh như sấm, thoáng một cái đã biến mất, sau đó là vô số quyền cước tấn công về phía Đỗ Lan.

Thân thể nhanh hơn cả tư duy, chỉ dựa vào ký ức cơ bắp đã có thể đánh ra một bộ liên hoàn công kích hoàn chỉnh, bây giờ trong đầu đã không còn những chiêu thức hoa mỹ, hóa phức tạp thành đơn giản, mỗi một chiêu mỗi một thức chỉ cầu nhanh nhất, mạnh nhất.

Y giống như một gã mập linh hoạt, tung ra những đòn tấn công như vũ bão xung quanh Đỗ Lan.

Đỗ Lan dùng kiếm chống đỡ, thầm nghĩ quả nhiên ngay cả nhân vật phản diện cũng có thể dùng cách này để trở nên mạnh mẽ.

Kiếm càng lúc càng nhanh, đã biến mất khỏi tầm mắt, phòng ngự kín kẽ không một kẽ hở.

Khải Đa không quan tâm, y muốn bốc hơi cả không gian này, chỉ để báo thù cho con gái, cho nên không ngừng tấn công, nhiệt độ toàn bộ không gian càng lúc càng cao, không khí bị đốt cháy, oxy cũng biến mất, tạo ra một không gian chân không.

Nếu là người khác đã chết rồi, nhưng Đỗ Lan không sợ chân không.

Nhiệt độ cao không ngừng ngưng tụ, nếu là người phàm, sớm đã bị đốt cháy.

Nhưng Đỗ Lan lại vẫn đang kiên trì, rõ ràng cả không gian sắp biến thành một ngôi sao, nhưng hắn vẫn không hề hấn gì.

Tại sao gã này vẫn chưa bị thương.

Các hải tặc nhỏ đã bắt đầu sợ hãi: Sao vẫn chưa chết.

Tình trạng này, đổi lại là ai cũng đã chết rồi chứ, nhưng Đỗ Lan sao lại không chết.

Chẳng lẽ hắn không phải người, mà là vong linh trên biển.

Là tập hợp vong linh của những người vô tội bị hải tặc sát hại.

Có hải tặc cho rằng Đỗ Lan không phải người, mà là quỷ, chỉ có như vậy mới có thể giải thích cảnh tượng trước mắt.

Hương Khắc Tư thì nghiêm túc nói: Ngay cả như vậy cũng không có cách nào đánh bại hắn sao.

Đỗ Lan này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Đỗ Lan tai nghe tám hướng, nghe thấy câu hỏi này liền vui vẻ, giọng nói trực tiếp xuyên thấu linh hồn mọi người: Nếu ngươi đã thành tâm đặt câu hỏi, ta sẽ đại phát từ bi nói cho ngươi biết, ta là người phát ngôn cho tự do thiên nhiên, sự tự do của ta ở trên các

ngươi.

Hắn đột nhiên biến chiêu, bá khí bung ra toàn bộ, chiếu sáng cả đất trời. 79.

Tuy nhiên, ngay lúc Đỗ Lan định phản kích Kaido, một anh hùng đã tỏa sáng xuất hiện, tay phải ôm mỹ nhân, tay trái cầm Thương Mặt Trời đâm xuyên qua lồng ngực Đỗ Lan.

Ngải Tư. 80.

Trong lòng Ace chính là con gái của Kaido, oai phong lẫm liệt đánh lén lão nhân gia Đỗ Lan này.

Trận chiến của Khải Đa lại một lần nữa bị bên thứ ba cắt ngang.

Anh hùng cứu mỹ nhân, xoay chuyển tình thế, xuất hiện đầy hào quang, tấm lưng rộng rãi, lồng ngực rắn chắc, vòng tay ấm áp, giờ phút này, phong cách của Ngải Tư còn trên cả Tứ Hoàng.

Cảnh tượng vốn đã tuyệt vọng, vì sự xuất hiện của Ngải Tư mà có chuyển biến.

Kẻ địch mạnh mà ngay cả Khải Đa trong cơn cuồng nộ cũng không thể đánh bại, vậy mà Ngải Tư lại đả thương được đối phương, đây là thực lực cỡ nào.

Đỗ Lan chìm xuống đáy biển, thầm nghĩ nếu mình là Lỗ Lộ Tu, lúc này nên lui về sau.

Tập trung hận thù của thiên hạ vào một người, sau đó bị người ta đâm chết một nhát, tạo ra một kết thúc hoàn mỹ.

Lỗ Lộ Tu chính là dùng thân phận hoàng tử của mình để thu hút thù hận, cuối cùng để người anh em tốt của mình làm anh hùng, một đao kết liễu bản thân.

Lỗ Lộ Tu chết, thiên hạ sẽ thái bình.

Sẽ sao.

Chắc chắn là không.

Vua chết sẽ không thái bình, chỉ gây ra chuyện tranh đoạt vương vị, chỉ càng thêm hỗn loạn.

Nhưng Lỗ Lộ Tu hiển nhiên cho rằng có người giết vua phò tá em gái mình, là có thể thiên hạ đại cát.

Hiện tại Đỗ Lan là một thiên tai di động, đã thu hút rất nhiều thù hận.

Mà con trai của La Kiệt là Ngải Tư đánh bại thiên tai, danh vọng sẽ tăng lên đến cực hạn, trực tiếp vượt qua Tứ Hoàng.

Dù sao kẻ địch mà Tứ Hoàng cũng không đánh lại đã bị Ngải Tư đánh bại, chẳng phải điều này cho thấy Ngải Tư lợi hại hơn Tứ Hoàng rất nhiều sao.

Hơn nữa người bị đánh bại còn là một kẻ xấu, mọi người đều vui mừng hớn hở.

Cho nên bây giờ Đỗ Lan có nên chìm xuống đáy biển, thành toàn cho Ngải Tư không.

Trên mặt biển, Khải Đa không ngờ con gái mình có thể mất đi rồi lại tìm lại được, đây mới là con gái ngoan của y a, y sắp khóc rồi.

Vừa rồi hiến tế con gái, pháp lực vô biên, bây giờ mất đi rồi tìm lại được mới hiểu tình thân quan trọng đến nhường nào.

Đáng tiếc con gái của Khải Đa lại không thích cha mình, cô càng sùng bái Ngự Điền hơn.

Tóm lại Ngự Điền là một người đàn ông khiến Bạch Hồ Tử, La Kiệt, Khải Đa, Đại Hòa, và rất nhiều võ sĩ phải giơ ngón tay cái khen ngợi.

Ngay cả Lộ Phi và đồng bọn nghe xong cũng sẽ cảm động đến rơi nước mắt.

Ngải Tư, ngươi đến đúng lúc lắm.

Bạch Hồ Tử vui vẻ nói, đây chính là người trẻ tuổi mà ông đặt nhiều kỳ vọng, ông đã đặt cược tất cả mọi thứ của mình vào Ngải Tư.

Hương Khắc Tư đặt cược cánh tay vào tương lai, Bạch Hồ Tử thì đặt cược cả băng hải tặc vào tương lai, nhưng đối tượng đặt cược của hai người không giống nhau, một người đặt cược vào Lộ Phi, một người đặt cược vào Ngải Tư.

Hương Khắc Tư nhìn thấy bộ dạng của Bạch Hồ Tử, tâm trạng có chút phức tạp, thế giới hiện tại còn hỗn loạn hơn mười mấy năm trước.

Lộ Phi tuy không yếu, bản thân mình cũng đã tặng cho cậu ta chiếc mũ rơm Vua Hải Tặc, đồng thời Lộ Phi cũng có ý chí của D, còn ăn trái Nika, còn có ước mơ vĩ đại, chồng chất nhiều buff như vậy, nếu còn không trở thành Vua Hải Tặc thì có phải là vô lý không.

Ngải Tư tuy là con trai của La Kiệt, nhưng cũng chỉ có thế, không có buff nào khác.

So sánh buff của hai người, mọi người sẽ ủng hộ ai hơn.

Một bên là ngọc tỷ truyền quốc và số mệnh, một bên là huyết thống thảo mãng đơn giản.

Vậy thì mọi người chắc chắn sẽ chọn huyết thống, còn những thứ như ngọc tỷ truyền quốc và số mệnh căn bản không đáng tin cậy. 81.

Đầu tiên nói về chiếc mũ rơm Vua Hải Tặc, nếu người có mũ rơm sẽ có được thiên hạ, vậy thì mọi người đã sớm vì chiếc mũ rơm mà gây ra một trận mưa máu gió tanh rồi.

Trên thực tế, những kẻ cho rằng nắm giữ ngọc tỷ truyền quốc là có thể nắm giữ đại quyền, kết cục đều là một con đường chết, bất kể là Viên Thuật, hay là Hoàng Mao trongGundam: Iron Blooded Orphans, cuối cùng đều chết rất thảm.

Sau đó là thuyết số mệnh, tất cả đều là số mệnh an bài, không phải người đó thì không được.

Nhưng thuyết số mệnh thực ra cũng có nghịch lý, giống như có một câu chuyện cười: Có một tín đồ gặp hỏa hoạn, kiên quyết tin rằng thần của mình sẽ đến cứu mình, cho nên khi bạn bè đến cứu, anh ta không đi, muốn đợi thần.

Lính cứu hỏa đến cứu, cũng không đi, vẫn muốn đợi thần.

Kết quả là chết, sau khi chết gặp thần, anh ta oán trách thần tại sao không đến cứu mình.

Thần vô tội nói: Lần đầu tiên phái bạn bè đến cứu, lần thứ hai phái lính cứu hỏa đến cứu, đã cứu rồi.

Chương 3552

Anh ta lại không đi, không thể trách thần.

Ý của thần, tín đồ không hiểu.

Vậy thì sự phát triển của vận mệnh, con người làm sao mà hiểu được.

Cho dù số mệnh thật sự tồn tại, nhưng sự lý giải về số mệnh của mỗi người cũng không giống nhau, không nhất định là đúng.

Giống như người thời cổ đại cho rằng cần tế trời thì mặt trời mới mọc, sẽ cho rằng mặt trời quay quanh trái đất, sẽ cho rằng trời tròn đất vuông.

Cùng một vận mệnh, nhận thức của người cổ đại và người hiện đại chắc chắn không giống nhau.

Người cổ đại nếu gặp phải ách nô dịch, thì chấp nhận, nhưng người hiện đại gặp phải, mười phần thì có tám chín phần sẽ phản kháng.

Người ở các thời đại khác nhau có nhận thức về thế giới khác nhau, sự lý giải về vận mệnh cũng khác nhau.

Thuyết số mệnh rất hay, nhưng cuối cùng vẫn cần phải thực hiện được, vậy thì trước tiên phải giải mã vận mệnh, bước này sẽ xảy ra vấn đề.

Rất nhiều người khi giải mã vận mệnh, đều là có lợi cho mình thì chấp nhận, không có lợi cho mình thì từ chối.

Hơn nữa việc giải mã vận mệnh hoàn toàn bị giới hạn bởi trình độ kiến thức, năng lực quan sát của người giải mã.

Giải mã không thể chính xác không sai sót, và khi vận mệnh của bạn có lợi cho mình, không có lợi cho người khác, thì người khác sẽ phải thách thức vận mệnh.

Điển hình chính là tôn giáo, ta có thần che chở, mọi việc ta làm đều là ý chỉ của thần.

Kết quả là chiến tranh tôn giáo không ngừng, ai cũng cho rằng thần của mình mới là chân thần, thần của người khác là ngụy thần.

Số mệnh cũng rất dễ gây ra những cuộc biện luận và chiến tranh về số mệnh, kết quả là số mệnh của ta ở trên số mệnh của ngươi.

Cho nên số mệnh rất khó để mọi người hoàn toàn chấp nhận.

Mà huyết thống của Ngải Tư thì đơn giản, tiếp tục quy tắc trò chơi của Thiên Long Nhân, kẻ quỳ bái huyết thống của Ngải Tư là người của mình, kẻ không quỳ là kẻ địch, đơn giản rõ ràng, không có gì hoa mỹ.

Trò chơi huyết thống đã chơi được tám trăm năm, vẫn có thể tiếp tục chơi.

Tám trăm năm rồi, nói ra cũng gần đến một cuộc cải cách lớn.

Đỗ Lan thầm nghĩ, chế độ trưởng tử kế thừa của Chu lễ, đến Thôi Ân Lệnh và Sát Cử Chế của Tần Vũ Đế là tám trăm năm, đến khi khoa cử xuất hiện lại là tám trăm năm nữa.

Tám trăm năm gần như là một lần thay đổi.

Các hải tặc trên biển vui mừng reo hò: Chúng ta đã hạ gục thiên tai di động.

Chúng ta đã hạ gục thiên tai di động.

Nhưng các cao thủ như Ngải Tư vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc, cảm thấy Đỗ Lan sẽ không dễ dàng chết như vậy.

Đặc biệt là Ngải Tư biết rõ Đỗ Lan rất mạnh, năm xưa khi mình ra khơi, chính là Đỗ Lan đã triệu hồi vong linh để dạy dỗ mình, tuyệt đối sẽ không dễ dàng chết như vậy.

Tuy mỹ nhân trong lòng, nhưng anh lại không hề phong tình mà cứ nhìn chằm chằm mặt biển.

Hai người này trông có vẻ rất xứng đôi.

Thấy con gái còn sống, Khải Đa đã lấy lại lý trí, nhìn bộ dạng của Ngải Tư và con gái mình, trai tài gái sắc, kim đồng ngọc nữ.

Nếu Ngải Tư ở rể nhà mình, chẳng phải mình cũng có con trai rồi sao.

Ngải Tư, hay là ngươi ở rể băng hải tặc Bách Thú, làm con trai của ta đi.

Khải Đa nghĩ gì nói nấy.

Bạch Hồ Tử vừa nhìn, thầm nghĩ nếu Ngải Tư và Khải Đa liên hôn, vậy thì sẽ nắm trong tay hai băng hải tặc lớn, thực lực sẽ không ai sánh bằng.

Đến lúc đó bảo Khải Đa thuyết phục Đại Mụ, nói không chừng có thể khiến băng hải tặc Đại Mụ cũng gia nhập vào phe Ngải Tư, như vậy cậu ta sẽ có ba băng hải tặc lớn, thống nhất biển cả chỉ trong tầm tay.

Các hải tặc khác cũng nhận ra nếu Ngải Tư và con gái Khải Đa kết hôn, cục diện thế giới chắc chắn sẽ thay đổi.

Hội nghị Tứ Hoàng trực tiếp biến thành buổi xem mắt, thiên hạ sẽ có biến động lớn.

Nếu nói hội nghị Tứ Hoàng có thể đạt được hợp tác gì, mọi người thực ra cũng không mấy hy vọng, nhưng nếu nói hội nghị Tứ Hoàng trực tiếp thúc đẩy liên hôn giữa hai băng hải tặc lớn, hy vọng vẫn rất lớn.

Ngải Tư không ngờ Khải Đa đường đường lại trực tiếp như vậy, chàng trai thuần khiết như cậu làm sao chịu nổi.

Đại Hòa cũng đỏ bừng mặt, cô có cảm tình với Ngải Tư, nhưng chưa từng nghĩ đến chuyện kết hôn.

Bởi vì họ có một điểm tương đồng rất lớn, đó là họ đều không thể lựa chọn gia đình gốc của mình.

Ngải Tư sinh ra đã là con trai của Vua Hải Tặc, còn cô sinh ra đã là con gái của Khải Đa.

Cả hai đều có vận mệnh không thể trốn tránh, đều có một người cha không thể lựa chọn.

Đại Hòa rõ ràng càng sùng bái Ngự Điền, hy vọng mình có thể trở thành một nam tử hán đi khắp biển cả như Ngự Điền, kết quả cha lại muốn cô kế thừa băng hải tặc, đây không phải là cuộc sống mà cô mong muốn.

Cả hai đều không thể lựa chọn cha mình, cho nên họ giống nhau.

Hơn nữa Ngải Tư tuy trẻ tuổi, nhưng đã nổi danh bên ngoài, chính là mẫu người mà các cô gái sùng bái.

Cho nên Đại Hòa vẫn có chút rung động.

Dưới đáy biển, Đỗ Lan nghe thấy Khải Đa hỏi cưới, thầm nghĩ buff của Ngải Tư cuối cùng cũng nhiều lên rồi, xem ra cậu ta sẽ trở thành đối thủ đáng gờm của Lộ Phi.

Đỗ Lan thầm nghĩ trong nguyên tác sắp xếp Râu Đen làm đại phản diện, ngang tài ngang sức với Lộ Phi.

Nhưng theo hắn thấy, cuộc đối đầu giữa Lộ Phi và Ngải Tư còn đáng xem hơn, đứa con của số mệnh muốn trở thành Vua Hải Tặc đối đầu với con trai của Vua Hải Tặc, chắc chắn hấp dẫn hơn nhiều so với việc đối đầu với một kẻ mơ mộng ích kỷ.

Rốt cuộc là trò chơi số mệnh, hay là sự kế thừa huyết thống, đó mới là cuộc đối đầu thực sự.

Hấp dẫn hơn nhiều so với cuộc đối đầu giữa một bên dựa vào đồng đội để thực hiện ước mơ, và một bên dùng mọi thủ đoạn để thực hiện ước mơ.

Thảo mãng trỗi dậy, cũng phải có huyết thống thảo mãng trước đã.

Kẻ địch của thảo mãng trỗi dậy không chỉ có huyết thống Thiên Long Nhân, mà còn có vận mệnh đáng sợ.

Ngải Tư bây giờ là người được mọi người kỳ vọng, ai cũng sẵn lòng đầu tư vào cậu ta, bởi vì cậu không chỉ có thực lực, mà còn là người chính trực, lại là con trai của La Kiệt.

Ngải Tư, Ngải Tư, Ngải Tư.

Ngải Tư cứu Đại Hòa, lại được Khải Đa để mắt tới, các hải tặc trên biển lần lượt reo hò cổ vũ.

Lộ Phi cũng ở trong đám hải tặc, nghe thấy mọi người đều hô vang tên Ngải Tư, dường như anh trai mình bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành Vua Hải Tặc, tâm trạng cậu phức tạp không nói nên lời, có cảm giác như món đồ chơi bị người anh em tốt cướp mất.

Đồng đội của Lộ Phi nghe thấy tiếng reo hò của mọi người, ít nhiều cũng hiểu được tâm trạng phức tạp của Lộ Phi hiện tại.

Rõ ràng việc trở thành Vua Hải Tặc không dễ dàng như vậy, Ngải Tư ngược lại nhận được nhiều sự ủng hộ hơn.

Lộ Phi tuy trên đường đi cũng giúp đỡ rất nhiều người, nhưng Lộ Phi không có nhân khí cao như vậy.

Ngải Tư sẽ không thừa nước đục thả câu, tuy Đại Hòa quả thực xinh đẹp, tuy tiếng hô của mọi người quả thực vang dội, nhưng cậu sẽ không bị sự nhiệt tình làm cho mờ mắt.

Sẽ không vì nhất thời nóng đầu mà thật sự đăng cơ, thế là cậu nói: Mọi người vẫn nên vào họp trước đã.

Trước tiên vào Hòa Chi Quốc để họp.

Đỗ Lan chìm xuống đáy biển, không xuất hiện nữa.

Mọi người không thể cứ chờ mãi, liền mặc nhận là Đỗ Lan đã toi đời rồi, mọi người làm chính sự trước.

Đây là địa bàn của Khải Đa, là một quốc gia của võ sĩ.

Ngải Tư, ngươi chắc chắn sẽ thích nơi này.

Để ta dùng mỹ tửu của Hòa Chi Quốc chiêu đãi ngươi.

Chương 3553

Ở Hòa Chi Quốc, cuộc đời của cư dân từ khi sinh ra đã được định đoạt, con của đại tông chính là đại tông, con của tiểu hàn chính là tiểu hàn, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

Ngươi là con của Vua Hải Tặc, thì nên là Vua Hải Tặc, sau đó ngươi cưới con gái của ta, ta sẽ là cha của Vua Hải Tặc.

Khải Đa tỏ vẻ người khác đều muốn làm Vua Hải Tặc, nhưng mình có thể làm cha của Vua Hải Tặc.

Phụ thân, xin người chú ý lời nói.

Đại Hòa nghe không nổi nữa, nói: Người sai rồi, quốc gia này còn có nam tử hán như Ngự Điền, ông ấy tuy là con của tướng quân, nhưng lại nghĩ đến việc ra biển du hành, xem thế giới rộng lớn. 82.

Ngược lại là Orochi dùng thủ đoạn hèn hạ để chiếm đoạt vị trí tướng quân, mà phụ thân ngươi chính là đồng bọn của Orochi.

Đại Hòa không nhịn được mà kể lại câu chuyện của Ngự Điền.

Bạch Hồ Tử thở dài nói: Ngự Điền quả thực là một nam tử hán đáng kính trọng, ngay cả Vua Hải Tặc La Kiệt năm đó cũng phải hạ mình đến mượn người từ ta.

Khải Đa rất khó xử, bị con gái vạch mặt.

Lúc này Đại Mụ nói: Nhắc đến Ngự Điền, ta ở Hòa Chi Quốc còn nghe được một câu chuyện khác, người đó tên là Nhật Hướng Ninh Thứ.

Cậu ta sinh ra ở tiểu hàn, thiên phú rất tốt, nhưng định sẵn chỉ có thể trở thành vật phụ thuộc của đại tông.

Nhưng cậu ta không phục, thế là phản kháng, cuối cùng chết đi.

Sao Đại Mụ lại biết Nhật Hướng Ninh Thứ.

Bà ta chắc chắn không phải người xuyên không.

Là Đỗ Lan lại đang thông qua Đại Mụ để kể câu chuyện của một thế giới khác.

Nhật Hướng Ninh Thứ muốn phản kháng vận mệnh của tiểu hàn, cuối cùng bị giết chết.

Còn Ngự Điền muốn trốn tránh trách nhiệm của đại tông, cuối cùng cũng chết.

Một người là sức mạnh không đủ, một người là có sức mạnh mà không dùng.

Ngự Điền quá ngu xuẩn, vẫn là Nhật Hướng đáng thương hơn.

Đại Mụ nói.

Na Mỹ và Kiều Ba đã không nhịn được mà bật khóc nức nở, là vì cảm động trước câu chuyện của Ngự Điền, một nam tử hán có sức mạnh mà không dùng, cuối cùng bỏ lại bá tánh Hòa Chi Quốc cho tên Orochi tà ác, thật sự quá cảm động.

Còn về câu chuyện của Ninh Thứ ư, Ninh Thứ muốn phản kháng vận mệnh, cuối cùng bị vận mệnh đè chết, hợp tình hợp lý, không có vấn đề gì.

Ninh Thứ muốn lấy tiểu hàn đối kháng đại tông, muốn thành công quá khó.

Thăng Long đã trải qua Tây Chu, Xuân Thu Chiến Quốc, Tần Triều, Sở Kinh, cuối cùng đến Tần Vũ Đế mới đưa ra được Thôi Ân Lệnh và Sát Cử Chế, có Nho gia Thiên Nhân Cảm Ứng, tiểu hàn cuối cùng mới có cơ hội của riêng mình.

Mất trọn tám trăm năm, từ chế độ trưởng tử kế thừa do Chu Thiên Tử thiết lập, phát triển, đỉnh cao, cải tiến, suy tàn, đi kèm với vô số chiến tranh và chết chóc, cuối cùng mới tìm ra được lối thoát.

Phản kháng rất dễ, nhưng muốn giành thắng lợi, thì cần có chế độ và văn hóa. 83.

Bởi vì sức mạnh của một người là có hạn, mà chế độ và văn hóa có thể thúc đẩy rất nhiều người cùng phản kháng, phản kháng không ngừng nghỉ, cuối cùng mới có thể thắng lợi.

Tiểu hàn muốn phản kháng đại tông cũng có lý, dù sao gặp phải đại tông như Ngự Điền, ai cũng chịu không nổi.

Là đại tông, Ngự Điền lại muốn ra khơi, hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của bá tánh, không màng đến trách nhiệm của đại tông.

Đợi đến khi địa vị tướng quân bị cướp đoạt, ông ta quay về lại muốn làm tròn trách nhiệm.

Kết quả rõ ràng có sức mạnh lại không dùng, thà đi nhảy múa.

Tóm lại có đại tông như Ngự Điền, việc tiểu hàn phản kháng hoàn toàn hợp tình hợp lý.

Ta có một ý tưởng.

Đại Mụ nói.

Gì.

Hay là dùng Hòa Chi Quốc làm một thí nghiệm.

Đại Mụ nói: Quốc gia này có quân chủ, có đại tông, có tiểu hàn, còn có bá tánh.

Vừa hay Tứ Hoàng cũng có bốn người, chúng ta mỗi người chọn gia nhập một phe, sau đó dùng Hòa Chi Quốc làm bàn cờ, xem ai có thể cười đến cuối cùng.

Cuối cùng ai thắng sẽ trở thành người đứng đầu Tứ Hoàng, có thể thống lĩnh Tứ Hoàng.

Mọi người tỏ vẻ đây là trò chơi gì vậy.

Đây là thí nghiệm xã hội.

Tại sao thời cổ đại có một Trục Tâm Thời Đại, tại sao tư tưởng nhân loại thời đó lại bùng nổ.

Bởi vì nhân loại vào thời đại đó, năng suất sản xuất tăng lên, có rất nhiều người thoát ly sản xuất, lần đầu tiên có sự phân chia giai cấp rõ ràng.

Có giai cấp, mỗi giai cấp đều muốn xã hội có lợi cho mình, thế là cần phải đề xuất một bộ tư tưởng có lợi cho mình.

Bất kể là quân chủ, quý tộc, quốc nhân, dã nhân, hay là quân chủ, quý tộc, công dân, dân tự do, đều là như vậy.

Nho gia đại diện cho quý tộc, Mặc gia đại diện cho quốc nhân, Pháp gia đại diện cho quân chủ.

Pháp gia sở dĩ nổi bật là vì phú quốc cường binh, chính là quân chủ áp chế quý tộc và quốc nhân, do quân chủ dẫn dắt mọi người đi cướp đoạt lợi ích, đồng thời thỏa mãn cả quân chủ, quý tộc, quốc nhân.

Đây là điều mà Nho gia và Mặc gia không thể giải quyết.

Nho gia đại diện cho quý tộc, chỉ nắm giữ việc phân phối, không xem xét sản xuất, Khổng Tử nói trồng trọt mình không bằng lão nông, làm vườn mình không bằng người làm vườn, tóm lại phương diện sản xuất này ông không giỏi, cũng không thèm nói tới.

Mặc gia nắm giữ sản xuất, nhưng không phụ trách phân phối, không có quyền thương lượng giá cả, nên rất thiệt thòi, chỉ có thể hy vọng quỷ thần giám sát quý tộc.

Điều này không thực tế.

Kết quả là Nho gia và Mặc gia điên cuồng đối đầu, quý tộc và quốc nhân không thể hình thành cùng một phương hướng.

Lúc này quân chủ đứng ra nói: Đừng đánh nữa, ta dẫn các ngươi đi khuếch trương.

Pháp gia chính là giúp quân chủ áp chế quý tộc và quốc nhân, cùng nhau khuếch trương.

Khuếch trương thắng lợi, quân chủ, quý tộc, quốc nhân đều có lợi, mọi người đều có thể sung sướng.

Ưu thế của Pháp gia là điều mà Nho gia và Mặc gia không có, dùng sự khuếch trương để đoàn kết tất cả mọi người.

Mà nhược điểm của Pháp gia chính là một khi không khuếch trương, mâu thuẫn giữa quân chủ, quý tộc, quốc nhân tất nhiên sẽ bùng phát.

Điểm lợi hại của Thương Ưởng, chính là khiến quân chủ và quốc nhân thông qua quân công tước để hợp tác, trường kỳ áp chế quý tộc, khiến cho biến pháp có thể vận hành lâu dài.

Mà các quốc gia khác không có quân công tước, quý tộc rất dễ lớn mạnh, vua vừa chết, liền người chết chính sách cũng hết.

Đương nhiên Nho gia cũng không chỉ có Nho gia của Khổng Tử, Nho gia bát phân, tức là Nho gia sau này cũng xuất hiện rất nhiều nhánh, sau này Mạnh Tử đã thử dung hợp quý tộc và quốc nhân lại, Tuân Tử thì đã có tư duy của Pháp gia.

Tuy họ đều là Nho gia, nhưng lại là những giai cấp khác nhau.

Nhìn khắp toàn cầu, mỗi lần tư tưởng có biến đổi lớn, đều đi kèm với sự ra đời của một giai cấp mới.

Bởi vì giai cấp mới mới cần tư tưởng mới.

Nho gia của Khổng Tử là quý tộc, Mặc gia là quốc nhân, Pháp gia là quân chủ, Đổng Trọng Thư là quân chủ và môn phiệt, Chu Hi là quân chủ và sĩ đại phu, cuối cùng là bị tước đoạt giai cấp.

Hòa Chi Quốc cũng có giai cấp, quân chủ, quý tộc, quốc nhân.

Nhưng Đỗ Lan lại chia quý tộc thành đại tông và tiểu hàn, theo thời gian phát triển, số lượng tiểu hàn ngày càng nhiều.

Quân chủ, đại tông, tiểu hàn, bá tánh, vừa hay có thể tương ứng với Tứ Hoàng, giống như một bàn cờ, bốn kỳ thủ chọn quân cờ của mình để quản lý, sau đó xem ai lợi hại hơn.

Đỗ Lan thông qua Đại Mụ nói: Tứ Hoàng có cách nào đoàn kết mọi người không, có thể so tài một chút.

Nếu sự thật chứng minh chúng ta Tứ Hoàng chỉ có thể làm tay sai, vậy ta nguyện thần phục Ngải Tư.

Chương 3554

Nếu sự thật chứng minh chúng ta có năng lực quản lý thiên hạ, thì cuộc tranh bá vẫn phải tiếp tục.

Rõ ràng những người khác không có nhận thức sâu sắc về giai cấp, hoàn toàn không hiểu đề nghị của Đại Mụ, cũng không biết làm thế nào để phân chia xã hội rõ ràng như vậy.

Thực ra rất đơn giản, chính là đề xuất tư tưởng thuộc về giai cấp của mình, những người ủng hộ cùng giai cấp tự nhiên sẽ tập hợp lại.

Bởi vì loại tư tưởng này chắc chắn có lợi cho giai cấp của mình, mọi người đều sẽ ủng hộ tư tưởng có lợi cho bản thân.

Cái gọi là cấm cố tư tưởng thực ra là tư tưởng của một giai cấp chiếm ưu thế, các tư tưởng khác không thể biểu đạt ra được.

Thực ra tư tưởng luôn đa nguyên, ngay cả Mạnh Tử cũng từng phàn nàn rằng lời nói trong thiên hạ không theo Dương thì cũng theo Mặc.

Pháp gia chính là thông qua quân chủ để đoàn kết mọi người, cùng nhau khuếch trương. 84.

Nếu không, quý tộc có lý của quý tộc, quốc nhân có lý của quốc nhân, có thể cãi nhau đến đất trời quay cuồng, biển cạn đá mòn, cuối cùng chỉ là lãng phí thời gian.

Đại tông có Ngự Điền, tiểu hàn có Ninh Thứ, có thể cãi nhau đến mức không thể hòa giải, vậy làm thế nào để họ thực sự đoàn kết lại hình thành một giai cấp mới.

Đây chính là một thử thách lớn.

Tại Thăng Long, là Sát Cử Chế, Thôi Ân Lệnh, Thiên Nhân Cảm

Ứng đã làm được điều đó, đại tông và tiểu hàn hình thành nên môn phiệt.

Nhưng sau đó môn phiệt cũng chia thành hào môn và hàn môn, thế là khoa cử và Tồn Thiên Lý, Diệt Nhân Dục đã làm được, hào môn và hàn môn hình thành nên sĩ đại phu.

Nhưng hoàng đế và sĩ đại phu cùng trị thiên hạ, chứ không phải cùng bá tánh trị thiên hạ, thế là sĩ đại phu và bá tánh lại bắt đầu đối kháng.

Đợi đến khi sĩ đại phu và bá tánh dung hợp, cũng sẽ có sự biến đổi lớn về tư tưởng, đây cũng là một quá trình tính bằng trăm năm.

Sự đối kháng của tư tưởng, đằng sau là sự đối kháng của giai cấp.

Thời điểm tư tưởng hoạt động sôi nổi, cũng chính là lúc các giai cấp hy vọng xã hội có lợi cho mình, thông thường đều là loạn thế.

Mà thời điểm tư tưởng bị cấm cố, thông thường là một giai cấp đã chiếm ưu thế, ví dụ như thời Trung Cổ, tư tưởng tôn giáo chiếm chủ đạo, giáo quyền vững chắc không thể phá vỡ.

Trong thời đại này, phương Tây cũng có người thông qua việc thống nhất Kinh Thánh, tiến hành cải cách thư đồng văn ở phương Tây, được gọi là Phục Hưng Văn Nghệ Carolingian, quy địnhKinh Thánhchỉ có thể dùng kiểu chữ tiểu tả Carolingian ưu mỹ làm tiêu chuẩn duy nhất.

Đáng tiếc vì chỉ có sự thống nhất về văn hóa, không có sự thống nhất về chế độ, sau khi Charlemagne Đại đế qua đời, mấy người con trai đã chia cắt đất nước.

Sau đó là thời Phục Hưng Văn Nghệ của các thành bang Địa Trung Hải, các thương nhân thành bang nổi lên nhờ làm trung gian trong các cuộc Thập tự chinh, lợi dụng các tác phẩm nghệ thuật làm vật chứa tư bản, lôi ra tư tưởng Hy Lạp cổ đại để đối kháng với giáo quyền.

Nhưng cuối cùng liên minh thành bang cũng giống như Hy Lạp cổ đại, bước vào thời đại tiếm chủ.

Cuối cùng các thành bang Địa Trung Hải bị kẹp giữa đế quốc Ottoman và đế quốc mặt trời không bao giờ lặn đầu tiên, trở nên mờ nhạt, Phục Hưng Văn Nghệ kết thúc một cách ảm đạm.

Tiếp đến là thời đại Cải cách Tôn giáo, các quốc gia lần lượt dịch Kinh Thánh ra ngôn ngữ của mình, từ bỏ Kinh Thánh tiếng Latin, đề xuất ra đủ loại tư tưởng.

Các quốc gia cũng bước vào thời đại điên cuồng, đủ loại mâu thuẫn bùng phát thường xuyên như cơm bữa.

Đối kháng càng kịch liệt, tư tưởng càng phong phú, đương nhiên người chết cũng càng nhiều.

Có thể thấy khi tư tưởng đơn nhất, thường là lúc một bên chiếm ưu thế.

Không phải nói tư tưởng đơn nhất, các tư tưởng khác không tồn tại, mà là nhiều tư tưởng cùng tồn tại, nhưng lấy một tư tưởng làm chủ đạo.

Thời điểm tư tưởng muôn màu muôn vẻ, thông thường là loạn thế.

Bởi vì tư tưởng thường là tư tưởng giai cấp, chứ không phải tư tưởng cá nhân, cá nhân nói chuyện vì giai cấp mới nhận được sự ủng hộ.

Chỉ nói chuyện vì bản thân, thì mọi người sẽ không ủng hộ.

Tóm lại mỗi nơi đều sẽ đối mặt với mâu thuẫn giai cấp, sẽ phải đối mặt với nội hao.

Vậy làm thế nào để hòa hoãn, điều tiết mâu thuẫn giai cấp.

Đó chính là đưa ra một vị vua, một kẻ tiếm chủ.

Tại sao thời Chiến Quốc, Pháp gia lại nổi bật.

Bởi vì Pháp gia đã giải quyết được vấn đề mà cả Nho gia và Mặc gia đều không giải quyết được, đoàn kết được quân chủ, quý tộc, quốc nhân lại với nhau.

Pháp gia để quân chủ áp chế quý tộc và quốc nhân, đề xuất phương pháp phú quốc cường binh, ba giai cấp cùng nhau vùi đầu khuếch trương, thành công thì mọi người đều có lợi.

Mà Nho gia và Mặc gia chỉ có thể có lợi cho quý tộc và quốc nhân, rất khó đoàn kết đối phương.

Vậy thì chỉ có thể tiếp tục đối kháng, nhưng đối kháng cũng tốn thời gian.

Một khi các quốc gia khác tiến hành biến pháp, vậy quốc gia nội hao chính là người làm dao thớt ta làm cá thịt.

Thương Ưởng không được yêu thích, ra ngoài phải có binh lính bảo vệ, chết cũng rất thảm.

Nhưng biến pháp của Thương Ưởng lại không bị phế bỏ, bởi vì biến pháp của Thương Ưởng lần đầu tiên đề xuất ra quân công tước, khiến cho lợi ích từ việc khuếch trương bao phủ cả quân chủ, quý tộc, quốc nhân, dã nhân.

Về mặt chế độ đã đảm bảo quân chủ có thể liên tục tuyển chọn nhân tài, trường kỳ áp chế quý tộc và quốc nhân.

Quý tộc và quốc nhân tự nhiên hận chết Thương Ưởng.

Dù sao thượng sĩ nghe đạo chăm chỉ thi hành, trung sĩ nghe đạo nửa tin nửa ngờ, hạ sĩ nghe đạo cười phá lên.

Cái gì mới là thượng sĩ.

Nắm giữ quyền phát ngôn mới là thượng sĩ, không có quyền phát ngôn thì trung sĩ chỉ có thể đi theo, căn bản không có cảm giác an toàn.

Pháp gia giúp quân chủ chiếm ưu thế, nhưng quân chủ phải hoàn thành mục tiêu phú quốc cường binh mới được, mà phú quốc cường binh tự nhiên có lợi cho tất cả mọi người.

Cho nên Pháp gia không phải vô duyên vô cớ áp chế, mà là đề xuất một mục tiêu có lợi cho tất cả mọi người, và thông qua khuếch trương để thực hiện mục tiêu mọi người tốt mới là thật sự tốt.

Nho gia và Mặc gia không làm được, thế giới đại đồng của Nho gia và kiêm ái phi công của Mặc gia, đều nghe rất hay, nhưng không thể thực hiện.

Trước Pháp gia, Nho gia và Mặc gia đều có cơ hội thực tiễn, đáng tiếc họ chỉ có thể mưu lợi cho giai cấp của mình.

Cuối cùng Pháp gia mới nổi bật.

Hy Lạp cổ đại thực ra cũng như vậy, ba khu vực đồng bằng, bờ biển, núi non cãi nhau không thể hòa giải, cuối cùng chuyển thành phân chia theo thu nhập lương thực hàng năm của mấy giai cấp để tiếp tục tranh cãi.

Cuối cùng vẫn phải bầu ra một kẻ tiếm chủ, để nhiều người hơn gia nhập hội đồng công dân, mới bước vào thời đại huy hoàng.

Còn có chế độ nguyên lão viện của La Mã, vào lúc cần thiết cũng cần một nhà độc tài để giải quyết vấn đề nhanh chóng, sau đó có nhà độc tài trọn đời, cuối cùng lại xuất hiện hoàng đế La Mã.

Tóm lại, kết quả của sự diễn hóa mâu thuẫn giai cấp chính là một vị quân chủ, thông qua quân chủ để hòa giải mâu thuẫn, tìm kiếm phương hướng khuếch trương.

Tại Hòa Chi Quốc cũng có mâu thuẫn giai cấp không thể hòa giải, quân chủ, quý tộc đại tông, quý tộc tiểu hàn, quốc nhân đều nên đề xuất một tư tưởng có lợi cho mình.

Đỗ Lan thông qua miệng Đại Mụ, để Tứ Hoàng ở Hòa Chi Quốc chọn một giai cấp làm quân cờ của mình, tiến hành một trận thí nghiệm xã hội tại Hòa Chi Quốc, đề xuất khẩu hiệu thuộc về giai cấp, tiến hành đối kháng, xem cuối cùng ai có thể thắng.

Nhưng các Tứ Hoàng khác hoàn toàn không hiểu, họ chỉ là hải tặc, không phải nhà tư tưởng.

Không biết quân chủ, đại tông, tiểu hàn, quốc nhân nên làm thế nào để tranh đoạt lợi ích cho mình.

Đại tông dùng Nho gia thời Xuân Thu là được, tiểu hàn đương nhiên phải chọnThảo mãng quật khởi luận, Thiên Nhân Cảm Ứng, Tôn Vương Nhương Di các loại lý luận, quân chủ có thể chọn Pháp gia hoặc tư tưởng quân quốc, quốc nhân cũng có Mặc gia và tôn giáo.

Mọi người đều có tương lai tươi đẹp.

Chương 3555

Tư tưởng quân quốc, chính là quân chủ và quân đội hợp tác khuếch trương.

Rất nhiều người cho rằng Pháp gia chính là tư tưởng quân quốc, đây là sai lầm, Pháp gia là quân chủ áp chế quý tộc và quốc nhân sau đó khuếch trương.

Tư tưởng quân quốc không áp chế được đại quý tộc, quân chủ chỉ có thể chuyển tài nguyên cho quân đội để duy trì địa vị của mình, kết quả là quân đội lấn át chủ.

Tư tưởng của Pháp gia sẽ không cho quý tộc và quốc nhân cơ hội phản chế quân chủ, Pháp gia mọi thứ đều lấy quân chủ làm trung tâm, bởi vì tính hợp pháp của Pháp gia đến từ quân chủ, cho nên quân chủ là quan trọng nhất, không thể dao động.

Ngươi có phải đói rồi không.

Khải Đa nhận ra Đại Mụ sẽ không nghĩ ra kế hoạch hoa mỹ như vậy.

Đầu óc Đại Mụ luôn rất đơn giản, chỉ giỏi ăn uống.

Y thậm chí còn biết nguyện vọng lớn nhất của Đại Mụ là trở thành người khổng lồ, sau đó cùng người khổng lồ ăn cơm.

Đại Mụ là con người, nhưng chiều cao và hình thể lại giống người khổng lồ, kết quả là con người không nhận bà ta, người khổng lồ cũng không nhận bà ta, khiến bà ta không có sự nhận diện thân phận.

Cho nên lý tưởng của bà ta là trở thành người khổng lồ.

Một Đại Mụ đơn thuần như vậy làm sao có thể nghĩ đến việc Tứ

Hoàng mỗi người chọn một giai cấp rồi gây chuyện ở Hòa Chi Quốc.

Trông thế nào cũng không bình thường.

Chẳng phải là cảm thấy Hòa Chi Quốc quá vô vị sao.

Đợi ta biến nơi này thành công xưởng vũ khí lớn nhất thế giới, sẽ không vô vị nữa.

Khải Đa nói.

Đề nghị của Đại Mụ không được chấp nhận, Đỗ Lan rất thất vọng, hắn cảm thấy hoàn toàn có thể chơi một chút, dù sao mỗi giai cấp đều có tư tưởng đại diện, có thể làm một nồi lẩu thập cẩm Đông Tây.

Bất kể ở nơi nào, đều sẽ có giai cấp, sẽ đề xuất tư tưởng có lợi cho giai cấp, tất nhiên sẽ tiến hành đối kháng tàn khốc.

Người thắng cuối cùng có thể duy trì ưu thế ngắn ngủi, bởi vì nếu người thắng chỉ cướp đoạt lợi ích cho giai cấp của mình, vậy lợi ích của các giai cấp khác ngày càng ít, sống không nổi tất nhiên phải phản kháng.

Chỉ có đề xuất vì lợi ích của mọi người, mọi người mới có thể hợp tác.

Mà không đề xuất được vì lợi ích của mọi người, vậy chiến tranh tất nhiên phải diễn ra.

Chiến tranh tôn giáo, chính là một tôn giáo chiếm ưu thế sẽ hấp thu năng lượng của các tôn giáo khác, vậy thì bắt buộc phải đánh nhau, các tôn giáo khác không thể ngồi chờ chết.

Đảng tranh, chính là một phe phái chiếm ưu thế sẽ hấp thu năng lượng của phe khác, cho nên bắt buộc phải tranh đấu.

Tóm lại, một bên chiếm ưu thế, bên kia tất nhiên thiệt thòi, không thể không khai chiến, cho nên trong lịch sử phương Tây tần suất chiến tranh rất cao, bởi vì họ trước sau không thể đề xuất được một tư duy có thể làm cho mọi người đều tốt.

Ngay cả trong thời kỳ đại khuếch trương, chiến tranh cũng chưa từng dừng lại.

Dù sao thuộc địa chỉ có bấy nhiêu, ngươi chiếm nhiều, ta sẽ chiếm ít, bắt buộc phải đánh.

Họ trước sau đều là vì bản thân mình tốt, chứ không phải vì mọi người tốt.

Tại Thăng Long tự nhiên cũng có tranh đoạt, nhưng vì có khoa cử, cho nên phương thức tranh đấu ôn hòa hơn, không đến mức động dao động thương.

Hơn nữa hoàng đế về lý thuyết phải đại diện cho tất cả mọi người, cho nên hoàng đế có thể dẫn dắt một nhóm người yếu thế tiến hành cải cách, làm một cuộc trung hưng, thời gian triều đại kéo dài cũng lâu hơn, cơ bản đều là hơn hai trăm năm.

Lợi ích ai cũng muốn, đều phải dựa vào tranh đấu mới có được, chỉ là tranh đấu chia thành văn đấu và võ đấu.

Dù sao một nhà ba người cũng phải tranh đấu, đều muốn mình chiếm vị trí ưu thế trong gia đình, huống chi là các giai cấp, các dân tộc, các tôn giáo, các quốc gia, các nền văn minh.

Đều phân rõ chúng ta và họ, nhưng lại có người đề xuất một tư duy mọi người tốt mới là thật sự tốt.

Tứ Hoàng không có hứng thú gây chuyện, họ bây giờ chỉ muốn thảo luận xem có nên tổ chức một hôn lễ cho Ngải Tư không.

Còn Lộ Phi và đồng bọn thì phải đi tìm La Tân, tìm lại đồng đội.

Lộ Phi có cảm giác nguy cơ rất mạnh, theo sự thay đổi của cục diện, cậu cảm thấy khả năng các đồng đội ở lại trên thuyền của mình đã giảm xuống.

Các đồng đội cũng có ước mơ của riêng mình, có thể thông qua các phương pháp khác để thực hiện nguyện vọng, không nhất định phải đi theo Lộ Phi.

Đây là một chuyện rất khó xử, một khi các đồng đội có những con đường khác để thực hiện ước mơ, vậy thì chia ly là kết quả tất yếu.

Lộ Phi cũng có áp lực, nhìn những cường giả trước mắt, họ đều có năng lực thực hiện ước mơ.

Sau khi vào Hòa Chi Quốc, các hải tặc tự do hoạt động, Lộ Phi và đồng bọn lập tức đi tìm manh mối về La Tân, tìm đủ đồng đội còn phải tiếp tục tiến về đích cuối cùng.

La Tân đang tìm mẹ, đã ngày càng gần rồi, đến được đại bản doanh Quỷ Đảo của Khải Đa.

Cô tin rằng mẹ mình chắc chắn cũng giống mình, nương tựa vào cường giả, dựa vào sức mạnh của cường giả để tìm kiếm chân tướng cổ đại.

Đoạn đường này cũng rất vất vả, may mà thực lực của La Tân đã đủ mạnh, đối mặt với những kẻ địch có ý đồ xấu, cô cũng có thể dễ dàng đối phó.

Cuối cùng cô dựa theo manh mối, đã tìm thấy người mẹ đang sắp xếp tài liệu.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã không phải dựa vào sức mạnh của Khải Đa để tìm kiếm chân tướng, chỉ là tìm một nơi yên tĩnh để sắp xếp lại chân tướng mà thôi.

Thông qua việc tra khảo Thiên Long Nhân, bà đã hiểu được đại khái bí mật của tám trăm năm trước.

Người biết chân tướng thực ra không ít.

Tuy rất nhiều tài liệu đã bị hủy, nhưng không có nghĩa là những người đã trải qua lịch sử năm đó đều đã chết.

Trên thực tế, rất nhiều người từng trải năm đó vẫn còn sống, và đã ghi chép lại sự kiện.

Chỉ là trước đây không có ai truyền bá mà thôi, dù sao Hải quân đã mang đến sự khuếch trương lớn, ai đi vạch mặt thì sẽ bị Đồ Ma Lệnh tấn công, không cần thiết phải chọc vào tổ ong.

Không có nghĩa là lịch sử đã thất truyền, chỉ là mọi người không nhắc đến mà thôi.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã tra tấn gia tộc cổ xưa Thiên Long Nhân, đã ép hỏi được rất nhiều thông tin.

Rất nhiều gia tộc cổ đại đều có truyền thuyết, thậm chí ngay cả gia tộc nô lệ cũng lưu truyền câu chuyện về Joy Boy vị cứu thế này.

Đợi đến khi phục hồi lại lịch sử, Âu Nhĩ Bỉ Nhã cảm thấy đoạn lịch sử này cũng chỉ có thế, vậy mà vì một đoạn lịch sử bình thường như vậy mà chết rất nhiều người, thật sự vừa đáng cười vừa đáng buồn.

Các học giả Ohara chính là vì những thứ này mà bị tiêu diệt sao.

Bà thật sự cảm thấy không đáng, những lịch sử này ngoài việc chứng minh tính hợp pháp của Chính phủ Thế giới không đủ ra, không có bất kỳ tác dụng nào khác.

Trên thực tế, trong lịch sử những chuyện không đủ tính hợp pháp có quá nhiều.

Ví dụ như một số vị vua phương Tây đi săn, lại bị thần sấm mang đi, không bao giờ quay trở lại.

Hoặc vua là con riêng, vốn không có quyền kế thừa hợp pháp, sau đó thần thánh hóa bản thân, ví dụ như nói mình là con của thần, mẹ mình là cảm ứng với thần rồi sinh ra mình, cha mình không phải người thường.

Đương nhiên nổi tiếng nhất vẫn là Tây Kỳ diệt Thương,Chu Dịchmà Chu Văn Vương đề xuất, cho rằng thiên mệnh chỉ sẽ ưu ái người có đức, một người ban đầu có đức nhưng sau này sẽ biến thành vô đức, một người vô đức cũng có thể nghĩ cách để trở nên có đức.

Cho nên thiên mệnh là biến đổi, người có đức thì được ở.

Mà đức, chính là đảm bảo lợi ích của mọi người.

Cho nên không có tính hợp pháp, phải nghĩ cách để tạo ra một tính hợp pháp cho mình, như Thiên Long Nhân trực tiếp cấm mọi người nghiên cứu lịch sử vẫn khá hiếm thấy.

Ngay cả khi họ phản bội Joy Boy thực ra cũng không sao, giết chết Joy Boy, rồi nói cậu ta được các vị thần đón về thiên giới, sau này chuyện thiên giới trả về thiên giới, chuyện nhân gian trả về nhân gian là được rồi.

Chẳng lẽ mọi người còn đi lên thiên giới tìm Joy Boy sao.

Đến lúc đó nhiệm vụ của Thiên Long Nhân không phải là xóa bỏ ảnh hưởng của Joy Boy, mà là ai muốn tìm Joy Boy, thì tiễn họ đi gặp Joy Boy.

Tính hợp pháp thứ này cuối cùng vẫn phải xem bản thân có thể mang lại lợi ích cho mọi người hay không, mới có thể ổn định.

Chương 3556

Âu Nhĩ Bỉ Nhã xem xong lịch sử chỉ cảm thấy bi ai, thứ này đối với cả thế giới mà nói là có cũng được không có cũng chẳng sao.

Không thể nói có đoạn lịch sử bị phủ bụi này sẽ có thể khích lệ nhiều người hơn phản kháng Thiên Long Nhân, không có đoạn lịch sử này mọi người sẽ không phản kháng.

Trên thực tế, có hay không có đoạn lịch sử này, nên phản kháng vẫn phải phản kháng.

Giống như thời cổ đại không có lịch sử, nhưng chuyện chém giết qua lại một chút cũng không thiếu.

Thậm chí rất nhiều câu chuyện trong thần thoại chính là con giết cha, cha giết con, anh giết em, em giết anh.

Cho nên dù không có lịch sử, lúc nên ra tay, mọi người cũng sẽ không do dự.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã hoàn thành việc phục hồi lịch sử, đột nhiên cảm thấy trống rỗng vô vị, giống như bước vào trạng thái hiền giả.

Khi chưa biết lịch sử, cảm thấy một trăm năm biến mất vô cùng quan trọng, khi thật sự phục hồi lại lịch sử, mới phát hiện cũng chỉ đến thế mà thôi.

Vì thứ này, hy sinh nhiều người như vậy, không đáng, quá không đáng.

Cả người đều mệt mỏi dựa vào ghế, ước mơ luôn chống đỡ mình cuối cùng cũng hoàn thành, không hề cảm thấy vui vẻ, chỉ cảm thấy mờ mịt.

Đây chính là cảm giác sau khi ước mơ thành hiện thực sao.

Sớm biết như vậy, còn không bằng đừng thực hiện nguyện vọng.

Bà chỉ cảm thấy thất vọng, cảm giác hiện thực cuối cùng vẫn khác xa một trời một vực so với ước mơ của mình.

Cho nên mọi người mới đi tìm một vùng đất lý tưởng không có mua bán, không có giết chóc, mới tán mỹ Nghiêu Thuấn Vũ thời cổ đại mà ghi chép không chi tiết, chỉ có Nghiêu Thuấn Vũ và vùng đất lý tưởng mới có thể chứa đựng đủ loại tưởng tượng tốt đẹp.

Hiện thực chân chính không thể thập toàn thập mỹ, không thể chịu đựng được tất cả những tưởng tượng tốt đẹp.

Giống như băng thì lạnh, mặt trời thì nóng, đá thì cứng, bông thì mềm.

Trong tưởng tượng của con người băng có thể nóng, đá có thể mềm, nhưng trong hiện thực không làm được.

Vật chất hiện thực chính là phiến diện, chỉ có thể thỏa mãn một nhu cầu của con người.

Mà tưởng tượng thì có thể thỏa mãn tất cả.

Ví dụ như trongToriko, có thể kết hợp hương vị của các loại mỹ thực lại với nhau tạo thành nguyên liệu mới.

Mà trong hiện thực, bít tết chính là vị bít tết, lạp xưởng chính là vị lạp xưởng.

Khi ước mơ chưa thực hiện, đủ loại tưởng tượng tốt đẹp đều có thể thêm vào, mọi người đều có thể điền vào những tưởng tượng tốt đẹp nhất.

Đợi đến khi ước mơ thành hiện thực, kết quả là khối vuông là khối vuông, tam giác là tam giác.

Chỉ có thể thỏa mãn một phần tưởng tượng, không thể thỏa mãn tất cả hiện tượng.

Ví dụ như có người hy vọng ước mơ là hình vuông, có người hy vọng ước mơ là hình tam giác, có người hy vọng ước mơ là hình tròn.

Tuy nhiên không thể tìm thấy một thứ tồn tại trong hiện thực vừa là hình vuông, vừa là hình tam giác lại vừa là hình tròn.

Ước mơ biến thành hiện thực, tất nhiên có người thất vọng.

Ước mơ của Âu Nhĩ Bỉ Nhã chính là một hình dạng thần kỳ không thể tồn tại, đợi đến khi ước mơ thật sự thành hiện thực, cũng chỉ có thể là một loại hình dạng, không thất vọng là không thể.

La Kiệt là người hạnh phúc.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã biết La Kiệt không hề mở ra kho báu cuối cùng, vậy thì ông ta có thể tiếp tục hy sinh vì ước mơ.

Mà ai mở ra kho báu cuối cùng, cuối cùng chắc chắn sẽ thất vọng, bởi vì kho báu chỉ có thể thỏa mãn tưởng tượng của một bên.

Mờ mịt rồi, Âu Nhĩ Bỉ Nhã bây giờ chỉ muốn thời gian quay ngược lại, quay về trước khi giải đáp bí ẩn, ngăn cản chính mình trước đây.

Emiya Shirou bấm like, tỏ vẻ ước mơ trở thành người bạn của công lý này tốt nhất vẫn nên dừng lại ở giai đoạn ước mơ, một khi thực hiện rồi, vậy ước mơ sẽ có sai lệch, không thể thập toàn thập mỹ.

Mẹ.

La Tân cuối cùng cũng thực hiện được ước mơ, cuối cùng cũng tìm thấy mẹ.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã quay người nhìn thấy một người phụ nữ trông rất giống mình, tuy đã lâu không gặp, nhưng vừa nhìn đã nhận ra đây chắc chắn là con gái bảo bối của bà.

La Tân.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã có chút bất ngờ, dù sao bà đang bí mật ẩn náu ở đây, con gái làm sao lại tìm được đến đây.

Chim én về tổ, ai mà chẳng là một đứa trẻ ba mươi tuổi.

La Tân cuối cùng cũng thực hiện được ước mơ.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã có chút không quen, dù sao mình đã vắng mặt trong toàn bộ quá trình trưởng thành của con gái, giống như giây trước con gái vẫn còn là một đứa bé, giây sau con gái đã là một người lớn.

Ký ức của bà vẫn dừng lại ở năm con gái mười tuổi, mình bảo nó mau chạy, nhưng bây giờ con gái đã bằng tuổi mình rồi.

La Tân khóc nức nở, Âu Nhĩ Bỉ Nhã cũng chỉ có thể vỗ nhẹ lưng con gái để an ủi.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã thầm nghĩ, nếu lịch sử đã được khôi phục, vậy thì ước mơ mới tiếp theo của mình có thể là ở bên con gái, bù đắp lại thời gian đã mất.

Ước mơ mới, khởi đầu mới.

La Tân khóc một trận thỏa thích, dường như muốn khóc ra hết tất cả những tủi hờn trong mười mấy năm qua.

Có mẹ là một kho báu, không mẹ là một cọng cỏ, La Tân chính là như cỏ dại phiêu dạt vùng vẫy trên biển cả này, mà bây giờ cuối cùng cũng đã tìm thấy gốc rễ của mình.

Cuối cùng cũng gặp được mẹ, La Tân muốn biết mấy năm nay mẹ đã làm gì.

Mẹ chết rồi, sau đó lại được người ta hồi sinh.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã nói.

Hồi sinh.

La Tân lập tức hỏi: Chẳng lẽ thật sự có người có năng lực như vậy, khiến người chết sống lại sao.

Có, hơn nữa người đó rất nổi tiếng, chính là Thiên Tai Di Động.

Lại là người đàn ông đó.

Chính là hắn, con cũng biết sao.

Người đàn ông đó thường xuyên xuất hiện quanh chúng tôi như âm hồn không tan, giống như một bóng ma vậy.

La Tân nói: Hắn khiến chuyến hành trình của chúng tôi trở nên phiền phức hơn rất nhiều, là một người không thể nào đoán được.

Đúng là như vậy, mẹ cũng không biết mục đích hắn hồi sinh mẹ là gì, tóm lại sau khi mẹ sống lại, hắn chưa từng tìm mẹ nữa.

Còn mẹ thì vẫn luôn điều tra lịch sử, cho đến tận bây giờ cuối cùng cũng đã hoàn thành.

Mẹ, mẹ đã tìm được tất cả các phiến đá lịch sử rồi sao.

La Tân kinh ngạc.

Không, mẹ đã dùng phương pháp khác.

Mẹ đi tìm những Thiên Long Nhân có truyền thừa tám trăm năm, dùng hình tra khảo bọn họ, thẩm vấn để lấy thông tin rồi tổng hợp lại.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã nói.

A.

La Tân vạn lần không ngờ còn có cách này, nhưng lại rất hợp lý, cái gọi là truyền thừa chẳng phải là những câu chuyện được kể từ đời này sang đời khác sao.

Nhờ công tích của tổ tiên, Thiên Long Nhân mới có tư cách ăn sung mặc sướng.

Tổ tiên của Thiên Long Nhân, có người từng dắt ngựa cầm roi cho Kiều Y Ba Y, có người từng xông pha trận mạc vì Kiều Y Ba Y.

Mặc dù cuối cùng bọn họ đã phản bội Kiều Y Ba Y, nhưng địa vị đã được xác định, thế là đời đời truyền thừa trở thành Thiên Long Nhân.

Nếu không nhớ công tích của tổ tiên, địa vị của bọn họ sẽ không có gốc rễ.

Nhưng thẩm vấn Thiên Long Nhân là trọng tội, La Tân dù có nghĩ ra cách này cũng không dám thực hiện.

Không hổ là mẹ của mình, có lẽ đây chính là gen di truyền phạm tội.

Sự thật lịch sử đã rõ ràng rồi sao.

Ánh mắt La Tân bất giác chuyển hướng về phía bàn sách sau lưng mẹ, trên đó là một đống bản thảo.

Phải, rõ ràng rồi, nhưng thật sự vô vị.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã đã hoàn toàn bước vào trạng thái hiền giả, cho rằng thứ lịch sử như vậy căn bản không đáng để mọi người hy sinh tính mạng.

La Tân nhìn đống bản thảo, bây giờ chỉ cần đọc là có thể thực hiện ước mơ, không cần ra khơi nữa, có thể ở bên cạnh mẹ.

Nhưng như vậy thì làm sao cô có thể đối mặt với Lộ Phi và mọi người.

Mọi người đã liều mạng để cứu cô, và trên suốt chặng đường cũng đã chăm sóc cô rất nhiều.

Chương 3557

Nếu dừng lại ở đây, tuy cô đã có được câu trả lời, nhưng lại có cảm giác như gian lận.

La Tân có một suy nghĩ, nếu không tự mình tìm ra câu trả lời thì không được coi là thực hiện ước mơ, vì vậy mình không nên đi đường tắt.

Muốn xem, nhưng linh hồn lại bảo mình không được xem.

Nếu xem, mình sẽ thua chính mình, thua khó khăn, đó là yếu đuối, là lùi bước, là hèn nhát.

Nếu đọc xong lịch sử, cô sẽ không còn lý do để tiếp tục hành trình nữa.

Con cũng đang du hành để thu thập lịch sử mà.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã nói: Con muốn xem thì cứ xem đi.

La Tân đang giằng co, nói: Nếu biết lịch sử rồi, con sẽ không còn lý do để tiếp tục mạo hiểm nữa, cảm thấy có lỗi với đồng đội.

Vậy thì cứ tiếp tục mạo hiểm đi.

Vừa trải qua cảm giác vô vị khi ước mơ thành hiện thực, Âu Nhĩ Bỉ Nhã cũng ủng hộ con gái tiếp tục mạo hiểm, dù sao thì ước mơ khi chưa thực hiện được là có ý nghĩa nhất, thực hiện rồi thì chẳng còn cảm giác gì nữa: Sô cô la khi chưa ăn vào miệng mới là ngon nhất, ăn rồi thì hoặc ngọt, hoặc đắng, không thể nào có được tất cả các hương vị.

Bụp.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã vừa dứt lời, một miếng sô cô la từ trên không rơi xuống bàn.

Hai mẹ con đều ngẩn người.

Thực ra nói là mẹ con, nhưng hai người họ bây giờ hoàn toàn giống như chị em, thậm chí cảm giác Âu Nhĩ Bỉ Nhã còn trẻ hơn một chút.

Nếm thử đi, đây là loại sô cô la chứa đựng tất cả hương vị của sô cô la.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đột nhiên xuất hiện trước mặt hai người.

Hai mẹ con đều đã quen rồi, dù sao Đỗ Lan luôn xuất quỷ nhập thần như vậy.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã không nói gì, cầm miếng sô cô la bẻ ra, ăn một miếng, quả nhiên là loại sô cô la chứa đựng tất cả hương vị của sô cô la, một hương vị mà các đầu bếp trong Vua Bếp Soma hay Tiểu Đầu Bếp Cung Đình cũng không thể làm ra được, hoàn toàn là hương vị duy tâm, đây chính là hương vị thuộc về Thợ Săn Ẩm Thực.

Hương vị của các loại thực phẩm khác nhau hòa quyện vào nhau, tạo ra một mùi vị độc đáo không thể tưởng tượng nổi.

La Tân cũng tò mò ăn một miếng, lập tức cảm thấy những miếng sô cô la trước đây mình ăn đều không hoàn hảo, đều là thiếu sót.

Mà miếng sô cô la trong tay mới là mỹ vị thực sự, chứa đựng một hương vị cảm động lòng người, ngay cả tài nghệ của Sanji cũng không làm ra được.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã, ước mơ của ngươi đã hoàn thành, hay là bắt đầu một cuộc phiêu lưu mới đi, mạo hiểm để thu thập thực đơn cuộc đời, đi tìm Đại Lục Ẩm Thực.

Tạo ra một bộ thực đơn mà ăn xong dù chết cũng đáng, có phải rất lợi hại không.

Thực ra ta luôn cho rằng thợ săn ở thế giới này quá yếu, thợ săn hải tặc chỉ như đi dạo cho có.

Có bao giờ nghĩ đến việc trở thành Vua Thợ Săn chưa.

Thống lĩnh thợ săn hải tặc, thợ săn kho báu, thợ săn ẩm thực, thậm chí là thợ săn bệnh tật.

Thử nghĩ xem, bây giờ hải quân bất tài, hải tặc vô nghĩa, bá tánh vô tri, chính là lúc hội thợ săn trỗi dậy, há chẳng tuyệt vời sao.

Đối với phong cách nghĩ đâu làm đó của Đỗ Lan, hai mẹ con chỉ im lặng, vì căn bản không hiểu gì.

Mặc dù thợ săn nghe có vẻ hợp pháp hơn hải tặc, nhưng cũng là những người sống ở rìa xã hội, hơn nữa thợ săn trên biển rất mất mặt, sức chiến đấu cực kỳ yếu kém, không phải là đối thủ của hải tặc và hải quân.

Thực ra cũng rất bình thường, thợ săn tiền thưởng muốn kiếm tiền thì phải bắt hải tặc đổi lấy tiền thưởng, một mặt phải chiến đấu với hải tặc, một mặt còn phải chịu sự bắt nạt của hải quân, nhìn thế nào cũng là việc khổ mà không được gì.

Công sức bỏ ra và phần thưởng nhận lại không tương xứng, dù sao đắc tội với hải tặc sẽ bị trả thù, không chừng cả nhà sẽ bị giết.

Ngay cả hải quân cũng có thể bị hải tặc trả thù, huống chi là những thợ săn không nơi nương tựa.

Đồng thời, hải quân cũng sẽ tìm đủ mọi cách để cắt xén tiền thưởng của thợ săn, khiến thợ săn phải chịu ấm ức.

Thợ săn hoàn toàn là bao cát trút giận, một mặt phải lo hải tặc trả thù, một mặt phải chịu hải quân bắt nạt, như vậy thì làm hải tặc thẳng thừng còn thoải mái hơn.

Dù sao hải tặc cướp được thì có thể tự phân chia.

Còn thợ săn chỉ có thể phụ thuộc vào hải quân, không thể tự mình thiết lập hệ thống phân phối.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã và La Tân chưa bao giờ nghĩ đến việc làm thợ săn, dù có sa sút đến đâu cũng không xem xét nghề này.

Nhưng Đỗ Lan biết chỉ cần thợ săn có thể thiết lập hệ thống của riêng mình, như trong Thợ Săn Toàn Chức, thợ săn có thể tự cấp giấy phép, có bằng sáng chế riêng, có thể tự kiếm tiền, tự bồi dưỡng nhân tài, có một hệ thống vận hành trôi chảy, hoàn toàn không cần nhìn sắc mặt người khác, sẽ có một lượng lớn nhân tài xuất hiện, mang lại sức sống mới cho nghề thợ săn.

Đỗ Lan nói: Thế nào, có bao giờ nghĩ đến việc trở thành người đứng đầu của thợ săn, thành lập Hội Thợ Săn chưa.

Nếu các ngươi có ý tưởng này, ta có thể giúp.

La Tân nói: Ngươi tốt bụng vậy sao.

Người tốt làm việc, kẻ xấu cũng làm việc.

Trật tự thế giới này do Thiên Long Nhân thiết lập, mà các ngươi và Thiên Long Nhân lại không đội trời chung, nhưng ta cũng chưa thấy các ngươi không dùng Beli do Thiên Long Nhân phát hành.

Đỗ Lan nói: Beli là do kẻ xấu in ra, nhưng mọi người đều thừa nhận, các ngươi cũng sẽ sử dụng.

Kẻ xấu cũng làm việc, ta nói có đúng không.

Nhưng không phải ngươi thích phá hoại sao.

Nói gì vậy, ta không thích phá hoại, ta đang truyền bá tự do tự nhiên.

Phá hoại sao có thể so sánh với tự do tự nhiên được.

Các ngươi đang phỉ báng đấy, cẩn thận ta kiện các ngươi tội hủy hoại danh dự cá nhân.

Hai mẹ con đều trưng ra bộ mặt cá chết, rõ ràng chưa từng thấy ai mặt dày như Đỗ Lan, hắn cũng có tư cách nói về danh dự cá nhân sao.

Hắn là Thiên Tai Di Động, danh dự đã sớm tan nát, căn bản không ai tin vào danh dự của hắn.

Tóm lại là Đại Lục Ẩm Thực, Đại Lục Bóng Tối, Đại Lục Vô Hạn, còn có giới ẩm thực hắc ám, những cuộc đối đầu ẩm thực, có phải rất lợi hại không.

Đỗ Lan nói.

Chỉ nghe nói về Lục Địa Đất Đỏ, còn ẩm thực thì đối đầu thế nào.

Khẩu vị mỗi người mỗi khác, món ăn yêu thích cũng khác nhau, ẩm thực không có cao thấp, chỉ có sở thích khác biệt.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã không cho rằng ẩm thực có tiêu chuẩn để phán xét.

Tóm lại, cứ lấy việc trở thành Vua Thợ Săn làm mục tiêu mà khám phá đi.

Đỗ Lan lấy ra một tấm bản đồ và nói: Đây là bản đồ, không cần khách sáo.

Nói xong liền rời đi.

Hai mẹ con nhìn miếng sô cô la, chìm vào suy tư.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã cuối cùng quyết định đi tìm Đại Lục Ẩm Thực, dù sao con gái cũng có cuộc phiêu lưu của riêng mình, làm mẹ không thể chịu thua.

Thực hiện được một ước mơ, liền tìm một ước mơ khác.

Dù không muốn trở thành Vua Thợ Săn, nhưng việc tìm kiếm Đại Lục Ẩm Thực, nơi có thể biến tất cả hương vị trong tưởng tượng thành hiện thực, dường như cũng không tệ.

Một miếng sô cô la có thể tập hợp tất cả hương vị lại chính là manh mối, là bằng chứng.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã quyết định đi tìm Đại Lục Ẩm Thực, còn La Tân cũng không đọc thành quả nghiên cứu của mẹ, mà dựa vào sức mình tiếp tục tìm kiếm lịch sử.

Vì điều cô quan tâm nhất vẫn là quá trình du hành cùng đồng đội, chứ không phải kết quả.

Dù quá trình này rất gian nan, rất khó khăn, thậm chí cuối cùng có thể thất bại, nhưng La Tân cho rằng chỉ cần ở bên đồng đội thì đều đáng giá. 85.

Phải nói rằng Robin bây giờ đã thả lỏng hơn, dù cho cô có thất bại thì mẹ cô cũng đã thành công, kế hoạch che giấu sự thật của Chính Phủ Thế Giới đã thất bại.

Vì vậy, dù mình không thể khôi phục lịch sử, người khác cũng đã làm được, việc mình cần làm là tận hưởng hành trình.

Gặp được mẹ rồi, La Tân cũng thả lỏng.

Đỗ Lan nói: Nếu muốn làm thợ săn, ta cho các ngươi la bàn thợ săn này.

La bàn này sẽ chỉ ra đích đến trong lòng các ngươi, các ngươi cứ đi theo la bàn là có thể đến được điểm cuối trong tim.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã và La Tân rõ ràng chưa từng nghe nói về loại la bàn này, quá duy tâm, quá vô lý.

Một cái la bàn mà có thể biết trong lòng họ muốn gì sao.

Đây là sức mạnh gì vậy.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã nhìn Đỗ Lan đầy nghi ngờ, nhưng nghĩ đến việc Đỗ Lan ngay cả hồi sinh cũng làm được, dường như nghi ngờ cũng là thừa thãi, bèn nói: Ta đúng là thừa thãi khi nghi ngờ thực lực của ngươi, ngươi nói la bàn có thể chỉ ra điều trong lòng suy nghĩ, vậy chắc chắn có thể làm được.

La Tân biết Đỗ Lan chính là người đàn ông đã hồi sinh mẹ mình, quả thực không có gì là không làm được.

Dù không hiểu, nhưng quả thực có thể chấp nhận.

Được rồi, hãy đi theo tiếng gọi của con tim, ta đi trước đây.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa biến mất.

Hai mẹ con vẫn còn chút nghi hoặc, không biết người này rốt cuộc có ý gì.

Chương 3558

Đi rồi.

Hắn đến chỉ để tặng đồ thôi sao.

Nếu là vậy, La Tân phải nói rằng Đỗ Lan cũng là một người khá tốt.

Nhưng rõ ràng tiếng tăm bên ngoài đối với Đỗ Lan không hề tốt đẹp, nên cô luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Đỗ Lan tự nhiên là cố ý làm xấu danh tiếng của mình.

Một người đàn ông như hắn, thực lực mạnh, tính cách tốt, nếu danh tiếng còn tốt nữa, chẳng phải sẽ có vô số cô gái lao vào lòng sao.

Đỗ Lan là một người chính trực, một người thầy đời đã thoát khỏi những thú vui tầm thường, không muốn lãng phí thời gian vào phụ nữ.

Đối mặt với những người phụ nữ rung động, hắn từ chối hay chấp nhận.

Từ chối, phụ nữ đau lòng, chấp nhận, Địch Ny Toa đau lòng.

Làm vai phản diện thì không có phiền não này, mặc dù sẽ có một số ít cô gái mắc bệnh trung nhị thích vai phản diện, nhưng loại người này dù sao cũng là số ít, cơ bản không gặp được, có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Đỗ Lan xuyên qua bao nhiêu thế giới, cũng có kinh nghiệm của riêng mình.

Mẹ sẽ bắt đầu một hành trình mới, lần sau gặp lại, mẹ sẽ mời con ăn món ngon nhất thế giới.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã cũng là người không thể ngồi yên.

Thực ra La Tân cảm thấy chỉ cần là món mẹ nấu là được rồi, hương vị của mẹ ngon hơn bất kỳ món ăn nào trên thế giới.

Nhưng cô đã lớn, cũng biết mẹ có cuộc sống của riêng mình, bèn chúc phúc: Mẹ, nhất định phải cẩn thận.

Yên tâm, mẹ bây giờ là thân bất tử.

Ngược lại là con, nhất định phải cẩn thận.

La Tân nói: Con bây giờ cũng gần như bất tử, vì tế bào cơ thể con có thể không ngừng tăng sinh, dù cơ thể bị tiêu diệt, chỉ cần còn một tế bào là có thể khôi phục.

A.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã hoàn toàn không thể hiểu được năng lực của Trái Ác Quỷ Hoa Hoa lại có thể phát triển đến mức độ này, thật quá khoa trương.

Quả thực rất khoa trương, đã đến cấp độ tế bào, thậm chí là cấp độ gen.

La Tân tiễn mẹ đi rồi quay về hợp với đồng đội: Bây giờ phải quay về xin lỗi mọi người thôi.

Cô biết mình đột ngột rời đi chắc chắn sẽ khiến mọi người lo lắng, quay về nhất định phải xin lỗi.

Cô không biết Lộ Phi và mọi người đã đến Wano Quốc, khoảng cách giữa hai bên rất gần.

Mà Tứ Hoàng cũng đã đổ bộ lên Quỷ Đảo, tuy trước đó bị Đỗ Lan ném bom, nhưng chủ yếu là ném vào nơi ở của Yamato, không ảnh hưởng đến người vô tội.

Tứ Hoàng đang họp ở đây.

Râu Trắng, ông triệu tập chúng tôi lại đây không phải là muốn chúng tôi thừa nhận địa vị của Ace đấy chứ.

Ông xem nó như con trai ruột, giao cả băng hải tặc cho nó, bây giờ lại muốn chúng tôi cũng ủng hộ nó, để nó trở thành Vua Hải Tặc thực sự sao.

Đại Mụ nói.

Mọi người đều cảm thấy Đại Mụ bây giờ rất kỳ lạ, dường như tư duy đã rõ ràng hơn, chẳng lẽ bệnh tình phát tác gián đoạn.

Vì bị Đỗ Lan đại đả nên tinh thần Đại Mụ rất ổn định, tư duy rất rõ ràng.

Khải Đa nói: Chỉ cần Ace kết hôn với con gái ta, ta không ngại ủng hộ nó.

Tâm trạng Hương Khắc Tư có chút phức tạp.

Năm đó hắn trộm Trái Ác Quỷ Nika, chính là tin rằng Trái Ác Quỷ Nika có thể mang lại hy vọng, kết quả trái ác quỷ lại bị Lộ Phi ăn mất.

Nhưng sự phát triển hiện tại có chút khác biệt với số phận, dường như Ace còn có hy vọng hơn cả Lộ Phi, người đã ăn Trái Ác Quỷ Nika.

Lúc này, nếu Garp nhảy ra nói Lộ Phi mới là con của Vua Hải Tặc, còn Ace là cháu của ông, năm xưa vì bảo vệ con của Roger, ông đã tráo đổi hai đứa trẻ, thế là con dâu ông vì giận mà bỏ đi, nên mọi người đều nhận nhầm, Lộ Phi mới là con của Roger.

Nếu vậy, tình tiết sẽ càng bùng nổ hơn.

Hương Khắc Tư biết bí mật của Trái Ác Quỷ Nika.

Năm xưa hắn trộm trái ác quỷ, đi đến Biển Đông, có lẽ chính là để tìm con của Roger, nhưng cuối cùng trái ác quỷ lại bị Lộ Phi ăn mất.

Vận mệnh bắt đầu xoay chuyển, mọi thứ đều trở nên khác biệt.

Lộ Phi trở thành Kiều Y Ba Y gánh vác hy vọng, còn con của Roger là Ace lại trở thành người phá vỡ vận mệnh.

Nếu cuối cùng họ khai chiến, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Bây giờ ngay cả Khải Đa cũng bắt đầu ủng hộ Ace, mình có nên ủng hộ không.

Hương Khắc Tư ngay từ đầu đã biết kho báu ở điểm cuối của Đại Hải Trình phải do một Kiều Y Ba Y đặc định mới có thể mở được, đổi người khác là không được, ngay cả Roger cũng không làm được.

Phải là Kiều Y Ba Y, hơn nữa nghe nói Trái Ác Quỷ Nika có ý chí riêng, sẽ tự chọn chủ nhân.

Mọi thứ đáng lẽ đều đã được sắp đặt, Hương Khắc Tư thầm nghĩ mình đã đặt cược cánh tay vào tương lai, đây vốn dĩ phải là một canh bạc không thể thua, nhưng bây giờ lại xuất hiện sai lệch.

Kết hôn thì ta cũng có con gái, ta cũng có thể liên hôn.

Ace cứ cưới ba người vợ cùng lúc là được.

Đại Mụ nói.

Tại sao hoàng đế lại phải cưới nhiều vợ.

Chính là để kết minh, chính là để mở rộng ngoại thích của mình.

Đại Mụ tiếp tục nói: Hương Khắc Tư, không phải ngươi cũng có một đứa con gái sao.

Cùng gả cho Ace luôn đi, ta, Khải Đa, ngươi, ba người ra ba đứa con gái.

Hương Khắc Tư nhíu mày, chuyện hắn có con gái nuôi rất ít người biết, Đại Mụ làm sao có được thông tin.

Con gái nuôi của Hương Khắc Tư được hắn nhận nuôi vào năm hai mươi tuổi, nhưng để bảo vệ cô bé, Hương Khắc Tư chưa bao giờ công bố ra bên ngoài, hơn nữa còn đặt cô bé ở một nơi an toàn.

Trên biển không có bí mật, ta không chỉ biết ngươi có con gái nuôi, còn biết mối quan hệ giữa Trái Ác Quỷ Cao Su và Kiều Y Ba Y, còn biết ngươi đặt cược cánh tay vào tương lai, ngươi tin vào sức mạnh của số mệnh.

Đại Mụ trở thành cái loa của Đỗ Lan, miệng rộng một phen, bí mật tuôn ra không cần tiền, trong đó có rất nhiều bí mật ngay cả Khải Đa và Râu Trắng cũng không biết.

Hương Khắc Tư ngày càng nghi ngờ nguồn tin của Đại Mụ, thậm chí nghi ngờ trong thuyền viên của mình có phải cũng có gián điệp của Đại Mụ không.

Ta đề nghị chúng ta đều gả con gái cho Ace, như vậy Ace sẽ là Vua Hải Tặc xứng đáng.

Đại Mụ mở miệng nói: Vương giả luôn phải gánh vác nhiều hơn.

Ace không phải loại người đó.

Râu Trắng nói.

Vì hòa bình và ổn định của biển cả, Ace nên chọn như vậy.

Như thế Tứ Hoàng sẽ không còn tranh đấu, ngược lại có thể đoàn kết nhất trí chống lại hải quân, cuối cùng xây dựng một thế giới hạnh phúc.

Đại Mụ vui vẻ nói: Ta nghĩ Ace sẽ đồng ý, vì thiên hạ mà nhẫn nhục chịu đựng.

Mọi người thầm nghĩ cưới thêm vài người vợ tuy tốt, nhưng ít nhất vợ phải xinh đẹp mới được, con gái của Đại Mụ e là không dám khen.

Thực ra lúc trẻ Đại Mụ cũng rất xinh đẹp, trong số các con gái của bà cũng có mỹ nữ.

Ace phát hiện mọi người đều đang nhìn mình, rõ ràng là muốn nghe ý kiến của hắn, có muốn tam cung lục viện hay không.

Hắn đỏ cả mặt, chuyện này căn bản chưa từng nghĩ tới.

Vì hòa bình thế giới mà cưới ba người vợ.

Chuyện này quá khoa trương rồi.

Nhưng thực ra liên hôn đúng là thủ đoạn kết minh thường thấy, ở thế giới nào cũng vậy.

Nếu Ace thật sự đồng ý, quả thực là lấy thân làm gương, cống hiến cho hòa bình thiên hạ.

Đỗ Lan thông qua miệng Đại Mụ đề xuất một phương án liên hôn, và còn đề cập đến việc Hương Khắc Tư cũng có một người con gái nuôi.

Mọi người không biết điều này, dù sao Hương Khắc Tư vẫn độc thân chưa kết hôn, nhìn thế nào cũng không giống người nuôi con gái.

Nhưng từ biểu cảm của Hương Khắc Tư, lời của Đại Mụ không phải là hư cấu.

Tuy nhiên, Đại Mụ nói ba bên đều gả một người con gái cho Ace, để Ace thống nhất Tứ Hoàng, thực sự có chút quá trừu tượng, thực sự không phù hợp với quan niệm thống nhất biển cả của mọi người.

Trong tưởng tượng của mọi người, họ đều hy vọng thống nhất bằng thực lực, chứ không phải bằng liên hôn.

Chương 3559

Nhưng thực ra hợp tác và thống nhất vốn rất khó thiết lập.

Mỗi giai cấp đều sẽ đề xuất khẩu hiệu và lý luận có lợi cho mình, đều sẽ điên cuồng giành giật lợi ích, kết quả là nội hao nghiêm trọng, kìm kẹp lẫn nhau, kéo chân nhau.

Nho gia mắng Mặc gia là cầm thú, Mặc gia mắng Nho gia là chó lợn, chính là điển hình của cuộc tranh giành giữa quý tộc và quốc nhân.

Tranh qua tranh lại, cuối cùng cũng không giải quyết được vấn đề gì, chỉ là không ngừng tiêu hao năng lượng.

Mãi cho đến khi Pháp gia xuất hiện mới thông qua quân chủ để áp chế Nho gia và Mặc gia, tức là áp chế quý tộc và quốc nhân, phú quốc cường binh, đi theo con đường bành trướng, để thỏa mãn lợi ích của cả ba bên quân chủ, quý tộc, quốc nhân.

Bành trướng để chiếm lĩnh đất đai và tài phú của nước khác rồi chia cho mọi người, mọi người đều có thể vui vẻ chuyển dời mâu thuẫn.

Pháp gia đã giải quyết được sự nội hao không ngừng nghỉ, cuối cùng chiếm được vị thế ưu việt trong thời Chiến Quốc.

Mà Đại Tần thông qua cải cách triệt để nhất, biến quốc gia thành một cỗ máy thống nhất, điên cuồng bành trướng, cuối cùng thống nhất thiên hạ.

Nhưng khi sự bành trướng kết thúc, nội bộ mất đi lực hướng tâm, liền sụp đổ.

Vì vậy, lý luận có thể khiến quân chủ, quý tộc, quốc nhân hợp tác được là số ít, đa số thời gian là ba bên tranh đấu lẫn nhau, lãng phí thời gian.

Chuyện các giai cấp đột nhiên yêu thương nhau mà mọi người tưởng tượng căn bản sẽ không xảy ra, mọi người đều sẽ đề xuất lý luận có lợi cho mình, gây chiến với nhau.

Cái gọi là hợp tác, đa số thời gian là cùng nhau bành trướng ra bên ngoài để giành lợi ích, chứ không phải mọi người thực sự muốn hợp tác.

Và khi hợp tác, cũng đều là một thế lực áp chế các thế lực khác, chứ không phải các thế lực yêu thương nhau.

Trên biển cả, mọi người đối với sự hợp tác của Tứ Hoàng đầy ảo tưởng, cho rằng Tứ Hoàng hợp tác nhất định là mỗi người phát huy sở trường, nhất định là giúp đỡ lẫn nhau, thực sự đã đánh giá quá cao trình độ của Tứ Hoàng.

Có thể đề xuất hợp tác liên hôn đã là một bước đột phá lớn ngoài dự kiến.

Không đề xuất Pháp gia, để Tứ Hoàng cùng nhau bành trướng ra bên ngoài, chia sẻ lợi ích, đã được coi là khá khách khí rồi.

Lấy quân chủ làm quyền uy tuyệt đối áp chế quý tộc và quốc nhân, đồng thời quân chủ hứa hẹn với mọi người sẽ phú quốc cường binh.

Nếu quân chủ không đạt được mục tiêu này, mọi người tự nhiên sẽ phản kháng quân chủ.

Sự áp chế của quân chủ không phải tự nhiên sinh ra, mà là do quân chủ đã đưa ra lời hứa, mọi người đừng nội hao nữa, cùng nhau bành trướng, há chẳng tuyệt vời sao.

Mọi người nghe có chuyện tốt như vậy, liền tạm thời đình chiến.

Nhưng đó là khi còn không gian để bành trướng, nhà Tần đã chứng minh một khi không còn không gian bành trướng, quân chủ rất khó đoàn kết mọi người nữa.

Mãi đến thời Hán Vũ Đế mới tìm ra phương pháp, quân chủ liên hợp với tiểu hàn để áp chế đại tông, hình thành sự lưu động nội bộ.

Sau đó là lôi kéo hàn môn áp chế hào môn, lôi kéo bá tánh áp chế sĩ đại phu.

Tóm lại là hình thành liên minh trong nội bộ.

Thế giới này là như vậy, chúng ta ví tổng lượng tài nguyên là mười, mà tranh đoạt tài nguyên có ba bên là quân chủ, quý tộc, quốc nhân, mười chia cho ba là không chia hết.

Phần dư 1 là để giải quyết mâu thuẫn xã hội, nhưng để chiếm được ưu thế, quân chủ, quý tộc, quốc nhân sẽ điên cuồng giành giật 1, cuối cùng 1 ngày càng ít, tài nguyên để giải quyết vấn đề xã hội ngày càng ít, kết quả là xã hội sụp đổ, đây gần như là một chu kỳ khoảng một trăm năm.

Lúc này nếu quân chủ nói mọi người hợp tác bành trướng ra ngoài, mở rộng 1, thì mọi người sẽ rất vui, 1 càng lớn, tài nguyên giải quyết vấn đề xã hội càng nhiều, mọi người càng an toàn.

Đỗ Lan vẫn là đại đả, thông qua Đại Mụ giải thích quy luật vận hành của xã hội: Vì vậy chúng ta hoặc là mở rộng 1, hoặc là hình thành hợp tác, bòn rút tài nguyên từ ba bên quân chủ, quý tộc, quốc nhân.

Quân chủ và quốc nhân hợp tác áp chế quý tộc, đó là cách làm của nhà Hán, như vậy chu kỳ sẽ là khoảng 250 năm.

Mọi người nhìn Đại Mụ như thấy quỷ, vì những lời này từ miệng Đại Mụ nói ra thực sự quá kỳ quái.

Bấy lâu nay hình tượng của Đại Mụ luôn là chỉ quan tâm đến những gì mình muốn, ngay cả gia đình cũng có thể mặc kệ, có thể nói là một phu nhân có thực lực mạnh nhưng không có chút tầm nhìn đại cục nào.

Ngược lại, con trai thứ hai của bà lại có tầm nhìn đại cục hơn, có sức hút của một nhà lãnh đạo hơn.

Nhưng bây giờ Đại Mụ mở miệng là giai cấp, ngậm miệng là quy tắc, nhìn thế nào cũng quá quỷ dị, hoàn toàn không khoa học.

Sao vậy, ta biết ta đẹp như hoa, nhưng các ngươi cũng không cần nhìn ta như vậy.

Lời của Đỗ Lan kết hợp với khuôn mặt già nua của Đại Mụ, sức sát thương quá lớn.

Khải Đa nói: Những gì ngươi nói, ta đều không hiểu, có phải ngươi phát bệnh không.

Đạo của trời thì bớt chỗ thừa mà bù vào chỗ thiếu, đạo của người thì bớt chỗ thiếu mà thêm vào chỗ thừa.

Chính là ý này.

Đỗ Lan nói: Tóm lại, cuối cùng tài nguyên để giải quyết vấn đề xã hội ngày càng ít, kết quả là thiên hạ đại loạn.

Giống như bây giờ vậy, nếu muốn không loạn, Ace có thể trở thành Vua Hải Tặc, đánh bại hải quân, tiếp đó áp chế công thần, đoàn kết quốc nhân để áp chế quý tộc, há chẳng tuyệt vời sao.

Ở Wano Quốc cũng có thể đoàn kết tiểu hàn để áp chế đại tông, tóm lại đều có thể thử.

Trước đây ta đã đề xuất mọi người chọn một giai cấp để quản lý, đề xuất tư tưởng của mình.

Mọi người chắc chắn đều có thể đề xuất tư tưởng có lợi cho mình, để giành giật tài nguyên.

Khi giai cấp của nhân loại ra đời, cuộc đấu tranh tư tưởng đã bùng nổ, không chỉ phương Đông như vậy, phương Tây cũng như vậy, tôn giáo cũng như vậy.

Trong tôn giáo, chỉ riêng cuộc đấu tranh giữa Ba Ngôi Một Thể và Ba Ngôi Ba Thể đã kéo dài mấy trăm năm.

Ba Ngôi Một Thể có lợi cho bình dân, Ba Ngôi Ba Thể có lợi cho quý tộc.

Ba Ngôi Một Thể, tức là cho rằng Thánh Tử và Thượng Đế là một thể, tin Thánh Tử chính là tin Thượng Đế.

Ba Ngôi Ba Thể cho rằng Thánh Tử là Thánh Tử, dưới Thượng Đế, trên nhân loại, thuộc về bán thần.

Hơn nữa họ cũng có kinh văn có lợi để ủng hộ mình, vì Thượng Đế tạo ra con trai, không thể nói là tạo ra chính mình.

Nhưng vấn đề là Ba Ngôi Một Thể có lợi cho tất cả mọi người.

Tại sao mọi người không tin Thượng Đế mà tin Thánh Tử.

Chính là vì Thánh Tử đã gánh chịu tội lỗi, hạ thấp ngưỡng cửa lên thiên đàng xuống ngang tầm với đại chúng.

Còn tin Thượng Đế để lên thiên đàng, không những phải hoàn thành khế ước của Thượng Đế, mà còn phải mua giấy chuộc tội, người bình thường không vào được.

Điều này cũng giống như việc người xưa sau khi chết có thể thay đổi thân phận hay không.

Ban đầu người ta sống bị áp bức, chết đi cũng phải chịu áp bức.

Sau đó mới có thuyết rằng sau khi chết ngày càng bình đẳng.

Lên thiên đàng cũng vậy, ban đầu không phải ai cũng có tư cách vào, là do Thánh Tử gánh chịu tội lỗi của mọi người, mọi người mới có thể dễ dàng lên thiên đàng.

Vì vậy, Ba Ngôi Một Thể phù hợp với nhu cầu của mọi người, ngưỡng cửa lên thiên đàng rất thấp.

Giống như Thiền tông vậy, ngưỡng cửa thành Phật rất thấp, buông đao đồ tể lập tức thành Phật.

Ba Ngôi Một Thể có lợi cho tín đồ bình thường, Ba Ngôi Ba Thể có lợi cho tín đồ giàu có.

Đốn ngộ thành Phật có lợi cho người bình thường, Giới Định Tuệ có lợi cho quý tộc.

Ngay cả tôn giáo cũng có những cuộc đấu tranh giai cấp khác nhau, cần phải phân thắng bại.

Huống chi là các phương diện khác, đều có bóng dáng của đấu tranh.

Tóm lại, mọi người đều có lý luận có lợi cho mình, đều sẽ làm theo hướng có lợi cho mình.

Nhưng như vậy là mọi chuyện đều tốt đẹp sao.

Rõ ràng là không, nếu Nho gia và Mặc gia có thể trực tiếp giải quyết vấn đề, thì Pháp gia cũng không có cơ hội trỗi dậy.

Vấn đề là lý luận của mọi người đều là để tranh đoạt lợi ích cho mình, hủy hoại nền tảng của xã hội.

Chương 3560

Cuối cùng lợi ích thì giành được, xã hội cũng sụp đổ, cuối cùng văn minh bị đào thải.

Pháp gia nổi bật lên không phải là không có lý do, vì nó có thể hòa giải bất đồng, mọi người cùng nhau bành trướng, hiệu quả hơn Nho gia và Mặc gia nhiều.

Đương nhiên, là hệ thống tư tưởng lớn nhất phương Đông, Nho gia cũng giống như tôn giáo, không phải là bất biến.

Nho gia cũng giống như tôn giáo có rất nhiều phái hệ, cũng đã trải qua nhiều lần cải cách.

Nho gia của Khổng Tử, Mạnh Tử, Tuân Tử, Đổng Trọng Thư, Chu Hi đều không giống nhau.

Khổng Tử thiên về quý tộc, Mạnh Tử thiên về quốc nhân, Tuân Tử thiên về quân chủ, Đổng Trọng Thư và Chu Hi lần lượt thiết lập khế ước cho quân chủ và tiểu hàn, hàn môn.

Sự biến đổi của Nho gia là lớn nhất, hấp thu một lượng lớn tư tưởng bên ngoài, cũng không lạ khi có người nói Nho gia là Nho giáo.

Tuy nhiên, Nho gia không có thiên đàng, cũng không có luân hồi, không có những thiết lập về thế giới bên kia như tôn giáo, chỉ dạy người ta: nghèo thì giữ mình trong sạch, đỗ đạt thì giúp đỡ thiên hạ, muốn đổi đời thì phải đổi lúc còn sống, đừng nghĩ đến chuyện đổi đời sau khi chết.

Đỗ Lan thông qua Đại Mụ nói rất nhiều điều khiến hải tặc không thể hiểu được, mọi người không khỏi nghi ngờ bệnh của Đại Mụ có phải đã từ dạ dày di căn lên não rồi không.

Thực ra Đỗ Lan chỉ đang nói về phương pháp cơ bản để đoàn kết, làm thế nào để đoàn kết các giai cấp.

Giai cấp phân hóa xã hội như thế nào, ngay cả tôn giáo cũng bị ảnh hưởng bởi đấu tranh giai cấp.

Tôn giáo có thể xuyên suốt các giai cấp, ngược lại các giai cấp cũng hy vọng tôn giáo sẽ có lợi hơn cho mình.

Huyết thống là phương pháp nhỏ nhất để phân chia chúng ta và bọn họ, giai cấp xếp thứ hai, tôn giáo xếp thứ ba.

Huyết thống, giai cấp thì luôn tồn tại, luôn muốn xã hội có lợi cho mình, ngay cả tôn giáo cũng muốn phân hóa.

Và việc tranh đoạt quyền xây dựng chính sách, tranh đoạt quyền phát ngôn đều là tất yếu.

Đỗ Lan chỉ muốn nói với Tứ Hoàng rằng, nếu không giải quyết điểm này, sự hợp tác của Tứ Hoàng rất khó lâu dài.

Tứ Hoàng cũng sẽ hy vọng sự hợp tác có lợi cho mình, như vậy hợp tác không thể bền vững.

Nhưng nếu có thể liên hôn, thông qua Ace phân phối, cũng không phải là không thể duy trì.

Nếu quay về thời Xuân Thu Chiến Quốc, Đỗ Lan chắc chắn là một Pháp gia.

Pháp gia chính là phái hệ thông qua quân chủ áp chế quý tộc và quốc nhân, trực tiếp đi bành trướng ra bên ngoài.

Dù sao quý tộc và quốc nhân cứ tiếp tục nội hao, vấn đề gì cũng không giải quyết được.

Ở Hy Lạp cổ đại chính là quý tộc và quốc nhân nội hao, cuối cùng là tiêu đời.

Đó còn là trong bối cảnh Hy Lạp cổ đại chiếm giữ vị trí quan trọng trong khu vực thương mại Địa Trung Hải, có thể kiếm được tiền từ bên ngoài mà vẫn nội hao, nên đã kéo dài được một thời gian không ít.

Nếu không chiếm được ưu thế địa lý mà còn nội hao, thì thật sự là tiêu tùng.

Tiếc là Tứ Hoàng không hiểu về giai cấp, họ được giáo dục quá ít.

Họ đều ra khơi từ khi còn rất trẻ, biết được vài chữ đã là tốt lắm rồi.

Hương Khắc Tư còn làm tạp vụ trên tàu của Roger từ khi còn rất nhỏ, cơ hội học tập rất ít.

Đỗ Lan tuy nói rất nhiều, nhưng đều là đàn gảy tai trâu.

Tóm lại là liên hôn, vì hòa bình và ổn định của biển cả mà liên hôn.

Đỗ Lan mượn miệng Đại Mụ nói: Khải Đa và ta đã không có vấn đề gì rồi, Hương Khắc Tư, ngươi cũng liên lạc với con gái nuôi đi.

Cái này có lẽ hơi khó.

Quan hệ giữa Hương Khắc Tư và con gái nuôi có chút khó xử.

Vậy thì bây giờ đi liên lạc, chúng ta đều là vì hòa bình thế giới.

Đại Mụ mở miệng ngậm miệng đều là vì hòa bình thế giới, thật sự khiến người ta cạn lời.

Ace không nhịn được hỏi: Tôi còn chưa đồng ý.

Chẳng lẽ ngươi không có tinh thần cống hiến vì hòa bình biển cả sao.

Chẳng lẽ nhìn thấy những bá tánh đang giãy giụa, lương tâm của ngươi không đau sao.

Chẳng lẽ nhìn thấy Tứ Hoàng nội hao lẫn nhau, ngươi không cảm thấy lương tâm bất an sao.

Nhìn thấy Thiên Long Nhân ngang ngược làm bậy, nhìn thấy Ngũ Lão Tinh làm càn, nhìn thấy hải quân không kiêng nể gì, chẳng lẽ ngươi không muốn thay đổi sao.

Đỗ Lan hùng hồn nói: Nói cho ta biết, lương tri của ngươi ở đâu, đạo đức của ngươi ở đâu, nhân tính của ngươi ở đâu.

Một đống mũ chụp xuống, Ace trực tiếp câm nín, bảo hắn trả lời thế nào đây.

Một lúc lâu sau, hắn không nhịn được nói: Nhưng tôi có tự do hôn nhân.

Nếu ngươi là một cá nhân, ngươi có.

Nhưng nếu ngươi là Vua Hải Tặc, ngươi không có.

Vua Hải Tặc là người bất tự do nhất trên thế giới.

Đỗ Lan nói.

Mọi người đều cảm thấy lời Đại Mụ nói có chút đạo lý, Vua Hải Tặc không hề tự do.

Không đúng, Vua Hải Tặc là người tự do nhất.

Một bóng người nhảy ra, là Lộ Phi.

Họ đã hội ngộ với La Tân, vốn dĩ có thể chạy thoát, nhưng Lộ Phi muốn thách thức sức mạnh của Tứ Hoàng, thế là đã đến hội nghị ở Quỷ Đảo.

Vừa đến đã nghe Đại Mụ thao thao bất tuyệt, nói gì mà Vua Hải Tặc là người bất tự do nhất, căn bản không nhịn được liền nhảy ra hét lớn: Ta là Luffy, người sẽ trở thành Vua Hải Tặc, nếu hỏi ta tại sao muốn trở thành Vua Hải Tặc, vì Vua Hải Tặc là người tự do nhất.

Cậu muốn tuyên dương lý niệm của mình.

Trước khi lý tưởng được thực hiện, lý tưởng có vô hạn khả năng.

Nhưng sau khi lý tưởng được thực hiện, ngươi sẽ biết Vua Hải Tặc không hề có tự do.

Lộ Phi tất nhiên không tin, dù sao cậu cũng chưa trở thành Vua Hải Tặc, đương nhiên có thể tưởng tượng Vua Hải Tặc là người tự do nhất.

Giống như trước mặt có một bát mì cay, nhưng có thể tưởng tượng nó ngọt, tưởng tượng nó chua, tóm lại là không cay.

Nhưng chỉ cần nếm một miếng, sẽ biết mì cay quả nhiên vẫn là cay.

Đây là vấn đề rất khách quan, không phải giải quyết bằng tưởng tượng.

Không thể nào, Vua Hải Tặc chính là sự tồn tại tự do nhất.

Dù đối mặt với Tứ Hoàng, Lộ Phi cũng không hề nao núng mà kiên trì với lý niệm của mình.

Tuy nhiên, Tứ Hoàng đều rất rõ ràng Vua Hải Tặc phải làm cho mọi người đều hài lòng, điều này rất khó.

Ví như bây giờ, mọi người đều đồng ý liên hôn, nhưng Ace không đồng ý, rốt cuộc là nghe Ace hay nghe mọi người.

Cuối cùng chỉ có thể chọn một trong hai, trừ phi mọi người đều dung hòa một chút.

Ai nghe ai, đây là một trong những tranh cãi lớn nhất của xã hội quần cư.

Tại sao tôi phải nghe anh.

Đây là câu hỏi mà mỗi nhà lãnh đạo đều phải trả lời.

Vì vậy quý tộc có lý luận của quý tộc, quốc nhân có lý luận của quốc nhân, quân chủ cũng có lý luận của quân chủ.

Tóm lại mọi người đều có lý luận, Nho, Mặc, Pháp đều rất tốt, đều hy vọng mình có thể chiếm ưu thế, cuối cùng vẫn phải xem ai có thể giành được lợi ích chia cho mọi người, mọi người mới nghe người đó.

Chỉ dựa vào lời nói, Đỗ Lan cũng không cho rằng mình có thể thuyết phục được Lộ Phi.

Dù sao trước khi Lộ Phi trở thành Vua Hải Tặc, có thể tưởng tượng Vua Hải Tặc trồng lúa cũng dùng cuốc vàng.

Trong lòng Lộ Phi, Vua Hải Tặc có thể vừa có tự do tự nhiên, tự do xã hội và tự do đạo đức, không cần xem xét mâu thuẫn giữa ba loại tự do này, nhược điểm của ba loại tự do có thể biến mất, ưu điểm của ba loại tự do có thể cộng dồn, hoàn hảo.

Ngươi đây không gọi là tín ngưỡng, đây gọi là mê tín.

Bất kể các người nói gì, Vua Hải Tặc vẫn là người tự do nhất.

Ace thấy Lộ Phi bộc bạch hết lòng mình trước mặt Tứ Hoàng, thầm nghĩ điểm này mình không bằng cậu ấy: Lộ Phi Khải Đa cắt ngang lời Ace, nói với Lộ Phi: Nhóc Mũ Rơm, đừng có gây rối trên địa bàn của ta.

Là chủ nhà, hắn đứng dậy chuẩn bị ra tay.

Lộ Phi hoàn toàn không sợ: Các người sai chính là sai, bất kể các người là thân phận gì, không đúng chính là không đúng.

Nhóc con đừng quá đáng, mau cút, nếu không nắm đấm của ta sẽ không tha cho ngươi đâu.

Nếu mặt dày thêm chút nữa, Khải Đa đã hóa thân thành thầy giáo Khải rồi.

Ngươi uy hiếp nó vô dụng, ngươi nên nói nếu nó còn nói nhiều, sẽ trừ khử từng người đồng đội của nó, khiến nó trở thành kẻ cô độc quay về nửa đầu Đại Hải Trình.

Chương 3561

Báo thù không cửa, lý tưởng không lối, sống một đời tầm thường, nhìn người khác tỏa sáng mà hối hận, nhìn người khác thực hiện ước mơ mà ghen tị.

Đỗ Lan nói.

Mọi người bất giác nhìn về phía Đại Mụ, chỉ cảm thấy giọng điệu của bà ta có chút quen tai, dường như trước đây đã có một kẻ không từ thủ đoạn cũng thích dùng đồng đội của người khác để uy hiếp.

Tuyệt đối không để các người làm hại đồng đội của ta.

Bá khí trên người Lộ Phi đã bùng phát, ánh mắt bá khí như vật thể nặng ngàn cân phóng ra.

Tiếc là Đỗ Lan lại biết Bá Khí Vũ Trang của Lộ Phi vẫn chưa được Doflamingo huấn luyện, Bá Khí Quan Sát của cậu vẫn chưa được con trai của Đại Mụ huấn luyện, Bá Vương Khí của cậu vẫn chưa được thầy giáo Khải Đa huấn luyện.

Mặc dù cậu đã theo Rayleigh huấn luyện hai năm học được ba loại Bá Khí, nhưng cách vận dụng vẫn cần thực chiến huấn luyện, ba trận đại chiến đã giúp cậu nắm vững ba loại Bá Khí.

Nhưng bây giờ cậu vẫn chưa trải qua ba trận chiến chỉ đạo đó, tuy có Bá Khí nhưng vẫn chưa biết dùng.

Đỗ Lan phát hiện mọi người đều nhìn mình với ánh mắt nghi ngờ, biết chuyện mình đại đả Đại Mụ có thể sắp bại lộ, nhưng hắn không vội, dù sao họ cũng không có bằng chứng.

Mọi người quả thực không biết năng lực đại đả, chỉ nghi ngờ Đại Mụ có phải bị Đỗ Lan nhập hồn không.

Đỗ Lan chết rồi, nhưng linh hồn chưa chết, nhập vào người Đại Mụ.

Chuyện này tuy kỳ quái, nhưng không phải là không thể.

Khải Đa hỏi: Ngươi không phải đã ăn thứ gì đó không sạch sẽ đấy chứ.

Ví dụ như linh hồn của Đỗ Lan.

Đại Mụ vốn có năng lực khống chế linh hồn, có lẽ bà ta đã vô tình ăn mất linh hồn của Đỗ Lan.

Với tính cách ham ăn của Đại Mụ, thật sự có khả năng một miếng nuốt chửng quỷ hồn của Đỗ Lan, sau đó bị Đỗ Lan đoạt xác.

Đỗ Lan thầm nghĩ trí tưởng tượng của bọn họ thật phong phú, lý do này ngay cả chính hắn cũng chưa nghĩ tới.

Đại Mụ có Trái Ác Quỷ Hồn Hồn, ăn phải linh hồn của một kẻ điên, sau đó bị kẻ điên đoạt xác, hợp tình hợp lý.

Đôi khi trí tưởng tượng của người xuyên không vẫn không bằng người bản địa, dù sao người bản địa quen thuộc với quy tắc của địa phương, có thể dựa trên quy tắc để triển khai những tưởng tượng hợp lý.

Có lẽ vậy, hình như vừa rồi đã ăn một thứ gì đó, sau đó trong đầu liền có thêm rất nhiều thứ.

Đại Mụ nói.

Biểu cảm của mọi người đều trở nên nghiêm túc.

Khải Đa tiếp tục nói: Vừa rồi Đỗ Lan thật sự bị Ace đánh chết, nhưng quỷ hồn của hắn lại không biến mất.

Lần này phiền phức rồi.

Đại Mụ là chị gái tốt của hắn, hắn không muốn chị bị đoạt xác, nhưng chuyện về linh hồn, hắn cũng không hiểu.

Râu Trắng và Hương Khắc Tư cũng nhíu mày nhìn về phía Đại Mụ, trước đây đã biết Đại Mụ thích ăn linh tinh, không ngờ ngay cả linh hồn của kẻ điên cũng dám ăn, ngộ độc thực phẩm dẫn đến đoạt xác linh hồn thì chữa trị thế nào đây.

Mọi người trước đó đã cảm thấy Đại Mụ rất kỳ lạ, nói năng trôi chảy, kiến thức tăng vọt, bây giờ cuối cùng cũng xác định đây là triệu chứng ngộ độc thực phẩm, bà ta đã ăn linh hồn của Đỗ Lan, rất có khả năng đã bị Đỗ Lan đoạt xác.

Nhưng triệu chứng này, Tứ Hoàng lần đầu tiên thấy, không biết chữa trị.

Đừng nói là Tứ Hoàng, dù là Hoa Đà tái thế cũng bó tay, dù sao bác sĩ chỉ có thể chữa trị thân thể, không thể chữa trị linh hồn.

Ta không sao.

Đỗ Lan thông qua Đại Mụ nói: Bây giờ quan trọng nhất là liên hôn.

Tóc Đỏ, không phải con gái nuôi của ngươi gần đây sắp tổ chức concert sao.

Vừa hay, lợi dụng cơ hội này đưa nó về, gả cho Ace.

Như vậy Tứ Hoàng thống nhất, là có thể thay đổi thế giới rồi.

Hương Khắc Tư nói: Ta sẽ không ép buộc con bé.

Thật không có tầm nhìn đại cục, chẳng lẽ không ép buộc thì thế giới sẽ tốt hơn sao.

Chẳng lẽ không ép buộc, nó hủy diệt thế giới cũng không sao ư.

Đỗ Lan nói: Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách, tiểu nữ tử cũng nên vì một thế giới tốt đẹp mà cống hiến bản thân.

Không phải ngươi thích tự do tự nhiên sao, Đỗ Lan.

Từ khi nào bắt đầu lo nước lo dân rồi.

Hương Khắc Tư trực tiếp gọi tên Đỗ Lan.

Không biết ngươi đang nói gì.

Đỗ Lan đương nhiên không thể thừa nhận mình đang khống chế Đại Mụ: Ngươi không đi, ta đi.

Hương Khắc Tư lập tức chặn trước mặt Đại Mụ, nói với Lộ Phi: Lộ Phi, phải nhờ cậu giúp một việc, đi tìm con gái của ta, bảo vệ con bé.

Không vấn đề.

Lộ Phi biết con gái của Hương Khắc Tư, lúc nhỏ Hương Khắc Tư từng đưa con gái nuôi đến làng Cối Xay Gió.

Lộ Phi và cô bé thường so xem ai mới là hải tặc đủ tư cách, so gan dạ, so khẩu vị.

Nhưng bây giờ con gái nuôi không ở đây, cần Lộ Phi đi bảo vệ.

Hương Khắc Tư, ngươi thật sự muốn làm vậy sao, ra tay với hải tặc cùng là Tứ Hoàng.

Ngươi mà ra tay, kết cục sẽ không tốt hơn các hải tặc khác đâu, băng của ngươi cũng sẽ bị tiêu diệt.

Đỗ Lan cười toe toét.

Nếu là con gái của ngươi, ngươi có đồng ý liên hôn không.

Hương Khắc Tư hỏi một câu thừa thãi.

Đương nhiên đồng ý, ta không quan tâm đến suy nghĩ của chúng, con trai và con gái của ta, tương lai do ta quyết định.

Băng của Đại Mụ chính là như vậy, Đại Mụ nói là được, nói liên hôn là liên hôn.

Đương nhiên không phải không có người phản kháng, cũng có những đứa con không thích tác phong của Đại Mụ, nhưng đại bộ phận vẫn nghe lời.

Lộ Phi mau đi.

Hương Khắc Tư bảo Lộ Phi đi bảo vệ con gái, hắn chặn Đại Mụ lại.

Khải Đa nói: Ta thấy rất cần thiết phải liên hôn, đây là vì một cục diện mới.

Hắn cũng ủng hộ Đại Mụ.

Râu Trắng tâm trạng phức tạp, một mặt ông không thích ép buộc người khác, nhưng mặt khác ông cũng cảm thấy liên hôn là một cách hay, là một cách tốt để liên kết Tứ Hoàng lại với nhau.

Vì vậy ông chỉ có thể tiếc nuối nói: Hương Khắc Tư, ngươi đặt cược cánh tay vào tương lai, còn ta cũng đặt cược bản thân mình vì tương lai, tha thứ cho ta.

Hương Khắc Tư một mình đối mặt với ba Tứ Hoàng, mọi người đều vì tương lai, nhưng tương lai của hắn là không ép buộc người khác.

Tự do đạo đức của hắn sẽ không khuất phục trước tự do xã hội, hắn kiên định nói: Hòa bình xây dựng trên sự ép buộc không thể nào bền lâu.

Sai, tất cả các chế độ và văn hóa đều đang ép buộc mỗi một người, ép buộc mọi người thực hiện nghĩa vụ là điều tất yếu, chỉ là xem có quyền lợi tương ứng hay không.

Đỗ Lan nói: Không ai thích nghĩa vụ, muốn mọi người tự giác thực hiện nghĩa vụ là không thể.

Đừng vì mình là thiên tài mà cho rằng cả thế giới đều là thiên tài, dùng tiêu chuẩn của thiên tài để yêu cầu mỗi một người, đó là sai lầm lớn, đây cũng là điểm khác biệt lớn nhất giữa ngươi và Roger.

Thử nghĩ xem, Roger đã khích lệ mọi người ra khơi như thế nào, không phải nói vì hòa bình thế giới mà ra khơi đánh bại hải quân, mà là vì kho báu.

Trước khi Roger bị xử tử, ông đã nói: muốn kho báu của ta ư. ta đã để tất cả trên biển cả, hãy đi tìm đi.

Mọi người mới đổ xô ra khơi, tìm kiếm Đại Kho Báu của Roger.

Mọi người ra khơi vì kho báu, không phải ra khơi vì đạo đức.

Hương Khắc Tư là một tấm gương đạo đức, đồng đội bên cạnh cũng từng người một đều coi đạo đức cao hơn sinh mệnh, nhưng trên thế giới còn có rất nhiều người không coi đạo đức ra gì.

Roger có thể lắng nghe tiếng nói của vạn vật, nên ông cũng có thể nghe được tiếng nói của mọi người, biết đại bộ phận người yêu kho báu hơn đạo đức, nên ông biết cách khích lệ mọi người.

Hương Khắc Tư không làm được.

Khi nghe nói đạo đức của mình quá cao nên không thể vượt qua Roger, hắn cũng không thể không thừa nhận, nên rất thẳng thắn nói: Thuyền trưởng Roger là thuyền trưởng Roger, ta là ta, ta không cần phải ép mình trở thành ông ấy, ta chỉ cần làm tốt chính mình là được rồi.

Hay cho một kẻ tuẫn táng vì tự do đạo đức, thú vị.

Đỗ Lan ha ha cười.

Hương Khắc Tư, ta đến giúp ngươi.

Ưng Nhãn đã nghỉ ngơi xong, quả quyết xuất hiện giúp đỡ, nói: Ta lại chẳng thấy lạ chút nào, ngươi luôn dính vào rắc rối.

Người có đạo đức quá cao, luôn thấy cái này không vừa mắt, cái kia không vừa mắt, kết quả là đắc tội với người khác.

Bây giờ là hai đối ba.

Sau khi được Đỗ Lan chỉ dạy, Ưng Nhãn cũng đã không thua kém Tứ Hoàng.

Ace không thể nhìn nữa, hét lớn: Các người đừng động thủ, đã là hôn lễ của tôi, hãy nghe ý kiến của tôi.

Tôi cũng không muốn cưới một người vợ không tự nguyện.

Tôi biết các người là vì biển cả, nhưng cũng nên xem xét suy nghĩ của người trong cuộc.

Ace, người ở đồng bằng, bờ biển, núi non có những nhu cầu khác nhau, làm vua chính là phải đạt được sự cân bằng, dù phải chịu thiệt thòi cũng phải vì mọi người, như vậy mọi người mới thừa nhận địa vị của vua.

Đỗ Lan nói vua là một sự tồn tại vì mọi người, nếu không kết cục của vua khó tránh khỏi việc bị Lôi Thần mang đi khi đi săn.

Nói là bị thần mang đi khi đi săn, thực ra là bị người ta giết chết.

Ace à, ngươi có giác ngộ để làm vua không.

Ngươi có gánh vác thiên hạ như cha ngươi không.

Chương 3562

Ngay cả mạng cũng có thể không cần, huống chi là hôn nhân.

Đỗ Lan nói.

Ace có thể không cần mạng, nhưng cảm thấy cuộc hôn nhân bị ép buộc này thật sự không tốt.

Nhưng ngay cả những vị vua đỉnh cao cũng không thể làm theo ý mình, đều đã nhẫn nại chấp nhận những điều mình không muốn.

Ví như nếm mật nằm gai, điều thực sự thử thách con người không phải là sự đau đớn của gai củi và vị đắng của mật, mà là khi nào mới có cơ hội phản công.

Một năm, ba năm, mười năm, hay là mãi mãi sẽ không có cơ hội.

Với góc nhìn của người đời sau, biết rằng nếm mật nằm gai cuối cùng đã thành công, nhưng người trong cuộc làm sao biết mình cần phải nhẫn nại bao lâu.

Có thể đợi đến khi mình già yếu, răng rụng hết, cả đời chỉ có thể nếm mật nằm gai mà không có cơ hội phản công.

Thử thách lớn nhất không phải là nếm mật nằm gai đau khổ đến đâu, mà là không biết có được đền đáp hay không.

Vì vậy rất nhiều người không chịu đựng nổi, bỏ cuộc giữa chừng.

Giống như nhân vật chính trong bộ phim Sương Mù, họ khó khăn lắm mới thoát khỏi siêu thị, nhưng đối mặt với màn sương mù không thể đi ra, đối mặt với tương lai vô định, trong tuyệt vọng đã chọn tự sát.

Nhưng rất nhanh sương mù đã tan, viện quân cũng đã đến, rõ ràng chỉ cần kiên trì thêm một chút nữa là có thể thắng lợi, kết quả lại gục ngã trong bóng tối trước bình minh.

Đây mới là thứ thực sự thử thách con người.

Khi một người muốn thực hiện lý tưởng, cần có mục tiêu, cần có lộ trình rõ ràng, cần có năng lực để thực hiện lộ trình, đồng thời cũng cần có phản hồi tích cực.

Cần phải có thu hoạch trên đường đi mới có thể tiếp tục đi, nếu không có thu hoạch, con đường lý tưởng dài đằng đẵng, ai có thể đi đến cùng.

Còn có Tần Thủy Hoàng, ban đầu chỉ là con tin ở nước Triệu, ông cũng không biết tương lai mình sẽ có thành tựu gì.

Hán Vũ Đế ban đầu không phải thái tử, sau khi lên ngôi lại bị Đậu thái hậu áp chế, mãi đến khi Đậu thái hậu qua đời.

Còn có Chu Công, cũng không biết Chu Lễ có thể kéo dài tám trăm năm, ông cũng đã nhẫn nại với di dân nhà Ân Thương, nhẫn nại với sự bất mãn của tông thất, làm rất nhiều việc không được lòng người.

Dưới góc nhìn thượng đế của hậu thế, họ đều đã thành công.

Nhưng họ không biết mình sẽ thành công, việc họ phải làm là nhẫn nại, sau đó nắm bắt cơ hội. 86.

Nếu cơ hội mãi không đến, vậy họ cũng chỉ có thể sống uổng một đời như vậy.

Mà nhẫn nại, chính là làm những việc mình không thích, thậm chí phải đi làm những việc mình ghét nhất, vì vậy rất ít người có thể kiên trì nhẫn nại đến cùng trong tình huống không có phản hồi tích cực.

Ace cũng là người trẻ tuổi, trẻ tuổi khí thịnh, không khí thịnh không phải là trẻ, không thể nhẫn nại là chuyện rất bình thường.

Mục tiêu của hắn là hòa bình, lộ trình hòa bình là liên hôn, hắn cũng có năng lực thực hiện, chỉ là liên hôn không có phản hồi tích cực mà Ace mong muốn.

Tính mục tiêu của lý tưởng, tính rõ ràng của lộ trình, tính tương xứng của năng lực, tính phản hồi của thực tiễn, đây là những giai đoạn mà một người phải đối mặt khi hành động.

Đặc biệt là hai cái sau, có năng lực hay không, có phản hồi tích cực hay không quyết định mọi người có thể kiên trì được hay không.

Đỗ Lan nhìn Ace tiếp tục nói: Ace, dù liên hôn không phải là nguyện vọng của ngươi, cũng phải kiên trì, đây là kỳ vọng của chúng ta đối với ngươi, đừng để chúng ta thất vọng, hãy trở thành một vị vua vượt qua cả Roger.

Hương Khắc Tư nói: Cuộc đời của ngươi thuộc về chính ngươi, ngươi có thể tự mình lựa chọn lối thoát.

Hai ý kiến đều có lý, rốt cuộc nên chọn thế nào.

Ace cảm thấy vô cùng khó khăn, lúc này thật mong bố già còn sống, như vậy hắn có thể hỏi ý kiến của bố già.

Hai chọi ba, Hương Khắc Tư và Ưng Nhãn cho rằng Ngải Tư có thể từ chối hôn sự.

Nhưng Khải Đa, Đại Mụ, Bạch Hồ Tử lại cho rằng nên chấp nhận.

Ngải Tư rơi vào thế khó xử, bởi vì cả hai bên nói đều có lý, một bên là con người nên sống vì mình trước, một bên là con người nên sống vì thiên hạ trước.

Phải chọn thế nào.

Thực ra chỉ cần xem hắn yêu cái gì, nếu yêu cảm giác đứng trên vạn người, vậy chắc chắn phải đoạt lấy thiên hạ, nhưng điều đó cũng có nghĩa là hắn sẽ không có sự riêng tư, phơi bày mọi thứ của mình trước mắt vạn người.

Nếu yêu tự do hôn nhân, vậy hắn có thể chọn từ chối.

Dù sao thì bất kể chọn thế nào cũng đều có được và có mất.

Lúc này Ngải Tư thật sự hy vọng có thể trò chuyện với La Kiệt, nghe ý kiến của người cha già.

Hắn biết mình tốt nhất nên mau chóng quyết định, chỉ có quyết định rồi mới có thể ngăn cản trận chiến.

Hương Khắc Tư và Ưng Nhãn tuy bị ba vị Tứ Hoàng bao vây nhưng không hề có ý sợ hãi, ngược lại chiến ý hừng hực, không vì rơi vào thế yếu mà nhụt chí, ngược lại cảm thấy trận chiến này ý nghĩa phi phàm.

Lộ Phi đã chạy đi tìm con gái nuôi của Hương Khắc Tư, mục tiêu là Âm Nhạc Chi Đảo.

Thực ra cậu cũng không biết vì sao cô con gái nuôi lại rời khỏi thuyền của Hương Khắc Tư, cậu chỉ nhớ có một lần Hương Khắc Tư ra khơi, sau đó cô ấy không trở về nữa.

Chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng Lộ Phi không biết.

Lần này đi tìm người, vừa hay hỏi cho rõ ràng.

Nếu nói là Âm Nhạc Chi Đảo, đó không phải là nơi thần tượng nổi tiếng tổ chức concert sao.

Kiều Ba kích động: Chẳng lẽ chúng ta có thể tiện đường đi xem concert.

Thần tượng nổi tiếng nào.

Là thần tượng livestream toàn thế giới bằng loại Điện Thoại

Trùng mới nhất đó, giọng hát của cô ấy có thể chữa lành lòng người.

Mọi người ngay cả cô ấy cũng không biết sao.

Cô ấy là thần tượng được yêu thích nhất thế giới hiện nay đó.

Công nghệ của thế giới hải tặc cũng đang phát triển, Điện Thoại Trùng trước kia chỉ có thể gọi điện, còn Điện Thoại Trùng mới nhất đã có thể livestream, cũng là từ điện thoại PHS nâng cấp lên thời đại smartphone.

Điện Thoại Trùng mới có màu đen, có thể chiếu hình ảnh.

Livestream đã trở thành phương pháp để ca sĩ nổi tiếng, dùng giọng hát tuyệt vời để truyền bá hy vọng.

Trong mắt ca cơ, thời đại hải tặc lộng hành này có thể nói là trên không có đường, dưới không có cửa, không có bất kỳ công lý nào, cũng không có hy vọng nào để chờ đợi, thế giới đã chìm vào bóng tối vô hạn, lúc này cần có một vị cứu thế.

Ca cơ muốn dùng năng lực của mình để cứu thế giới.

Mang đến cho mọi người giọng hát tuyệt diệu, rất nhiều người yêu thích ca cơ.

Nhưng khi Lộ Phi rời khỏi Quỷ Đảo, liền thấy hòn đảo phía sau bùng nổ Bá khí vô hạn bao trùm Quỷ Đảo, bầu trời cũng bị xé rách.

Đáng tiếc Lộ Phi lúc này cũng không có thời gian quan tâm đến những chuyện đó, bởi vì trước mặt cậu là một đám hải quân, đám hải quân này vốn đang chờ thời cơ, nhưng lại vừa hay chặn trước mặt Lộ Phi.

Ta tuyệt đối sẽ không để các ngươi tập kích Hương Khắc Tư.

Lộ Phi muốn đánh bại bọn họ.

Sức mạnh bung ra toàn bộ, Lộ Phi ra sức phá hoại quân hạm.

Hoàng Kim Mai Lệ Hào cũng tham gia chiến đấu.

Ô Tác Phổ ngồi trong phòng điều khiển, gầm lên một tiếng: Biến hình.

Thuyền buồm biến thành người khổng lồ thép, phóng ra đòn tấn công năng lượng về phía hải quân.

Là thằng nhóc Mũ Rơm.

Các hải quân gầm lên, bắt đầu vây công.

Trận chiến bắt đầu.

Lần này hải quân cũng có Tam Đại Tướng trấn giữ, vốn dĩ họ thấy trên Quỷ Đảo bùng nổ Bá khí, cho rằng Tứ Hoàng lục đục nội bộ, họ chỉ cần dọn dẹp tàn cuộc là được, không ngờ Lộ Phi lại trực tiếp xông tới.

Họ chỉ có thể nghênh chiến.

Một băng hải tặc Mũ Rơm nhỏ nhoi, bắt lấy bọn chúng.

Tứ Đáng.

Lộ Phi trực tiếp bật Tứ Đáng, không ngừng nhảy qua lại trong hạm đội hải quân, tiến hành tấn công, phá hoại thân tàu.

Tam Đại Tướng đứng trên kỳ hạm nhìn Mũ Rơm chạy loạn xạ.

Chương 3563

Hoàng Viên nói: Có cần ra tay không.

Đằng Hổ tuy mắt mù, nhưng cũng có thể cảm nhận được động tĩnh của Lộ Phi, nói: Giao cho tôi đi.

Nhưng ông là kiếm khách, kiếm khách chắc chắn phải giao cho Tác Long.

Khi ông nhảy vào chiến trường, Tác Long nhanh chóng chặn lại.

Kiếm khách đối đầu kiếm khách, Đằng Hổ hai mắt tối đen, còn Tác Long chỉ có một mắt để quan sát.

Đây là trận chiến giữa người tàn tật và người tàn tật, nhưng kiếm thuật của Đằng Hổ không vì ông không nhìn thấy mà có chút sơ hở nào.

Tác Long, một người trẻ tuổi, còn không theo kịp kiếm chiêu của đối phương.

Đối với hải tặc, Đằng Hổ sẽ không nương tay, nguyện vọng của ông là khôi phục vinh quang của hải quân, trong mắt ông chỉ cần hải quân có thể tiêu diệt hải tặc, mọi thứ đều có thể trở lại hòa bình.

Mục tiêu của ông là hòa bình, con đường của ông là chính nghĩa hải quân, phương pháp thực tiễn của ông là tiêu diệt hải tặc, nhưng hải quân rõ ràng không hề cho ông phản hồi tích cực nào.

Bởi vì giữa thực tiễn và con đường đã có sự khác biệt, chính nghĩa hải quân không thể thực thi được là vì Thiên Long Nhân và hải quân cùng cai trị thiên hạ, chứ không phải cùng bách tính cai trị thiên hạ.

Nội bộ hải quân có lượng lớn người đi ngược lại chính nghĩa, những người này không giải quyết, hải tặc sẽ không biến mất.

Tuy mục tiêu rất tốt, nhưng thực tiễn lại sai.

Đằng Hổ tuy không nhìn thấy, nhưng lấy tĩnh chế động, đồng thời ông còn có thể khống chế trọng lực, kiếm pháp và năng lực quả thực phối hợp không kẽ hở, trực tiếp áp chế Tác Long.

Nhưng sát khí của Tác Long không hề yếu hơn trọng lực, hai người đối chiêu trên boong tàu, mọi thứ xung quanh đều vỡ nát.

Tác Long cảm nhận được áp lực, mỗi một đao địch vung ra, áp lực trên người mình lại tăng thêm một phần, đây không phải tác dụng tâm lý, mà là thật sự nặng hơn.

Đây chắc chắn là năng lực quả thực của đối phương, có thể can thiệp vào động tác của kẻ địch.

Nhưng Tác Long không hề sợ hãi, mà tập trung tinh thần cảm nhận trọng lượng trung bình đè lên cơ thể, cảm giác này còn tinh tế hơn cả việc đối mặt với sóng biển, cũng thú vị hơn.

Tam Đao Phái đột nhiên vung ra, dù là trọng lực ta cũng chém cho ngươi xem.

Đằng Hổ nhắm mắt, cũng có thể cảm nhận được đòn phản kích của Tác Long, rất nhanh, nhưng muốn thắng thì vẫn chưa đủ.

Một thanh đao là có thể chặn được ba thanh của đối phương, đồng thời tăng trọng lực, nới lỏng gân cốt cho Tác Long.

Ầm, boong tàu dưới chân Tác Long vỡ nát, nhưng cậu vẫn cố gắng chống cự.

Cậu muốn phản kháng, bất kể đối thủ là sóng biển hay trọng lực, đều phải phản kháng, mỗi một tế bào đều đang gào thét phản kháng, sát khí khiến trong ngoài toàn thân thông suốt không tì vết, mỗi một tế bào đều có thể nhận lệnh đánh bại kẻ địch.

Tam Thiên Thế Giới Quỷ Hào.

Chiêu thức của Tác Long đều thay đổi theo tên gọi, tên vừa đổi, sức mạnh liền tăng.

Đằng Hổ cũng không chịu thua kém: Trọng Lực Trảm Mãnh Hổ.

Bốn thanh kiếm khuấy động sấm sét và bão táp, quân hạm làm chiến trường tan rã, gỗ đều vỡ thành mảnh vụn bay tứ tung.

Tác Long.

Mọi người chỉ thấy nước biển dâng lên trời, gỗ vụn bay mù mịt, hoàn toàn không thấy được người trong chiến trường.

Trình độ của băng Mũ Rơm cũng đã tăng lên rất nhiều, xem ra hai năm im hơi lặng tiếng đã mang lại bước nhảy vọt về thực lực.

Hoàng Viên nói, lần trước trong trận chiến thượng đỉnh, bọn họ còn chưa thể đối đầu với Đại Tướng, mà bây giờ đã có thực lực này: Thực lực chiến đấu của một con tàu đã có thể chống lại hạm đội hải quân, xem ra vương giả mới cũng sắp trỗi dậy rồi.

Đừng có nâng cao chí khí của người khác, hạ uy phong của mình chứ.

Lục Ngưu bên cạnh nghe không lọt tai nữa, Hoàng Viên này sao lại nói giúp kẻ địch.

Thực ra Hoàng Viên không nói giúp kẻ địch, chỉ là nói sự thật, sự trưởng thành của băng Lộ Phi quả thực kinh người.

Hạm đội hải quân đều chìm gần hết, chỉ còn lại kỳ hạm của Tam Đại Tướng, lúc này Lộ Phi xông về phía Hoàng Viên và Lục Ngưu, muốn một chọi hai.

Ngu xuẩn.

Hai người đồng thời xuất kích, trực tiếp đánh bay Lộ Phi.

Lúc này Đằng Hổ cũng đã trở lại thuyền, trông rất thảm hại.

Hoàng Viên nói: Hay là rút lui đi, trên biển bất lợi cho chúng ta.

Tam Đại Tướng đều là người có năng lực quả thực, không thể dính nước.

Nhưng hiện tại điểm đặt chân trên biển đã bị địch phá hủy gần hết, rút lui lúc này là lựa chọn tốt nhất.

Tuy vẫn muốn đại chiến, nhưng Hoàng Viên nói cũng đúng, ở đây không thể thi triển hết sức, thế là Đằng Hổ triệu hồi thiên thạch để yểm trợ, họ muốn rút lui.

Bầu trời đột nhiên sáng rực, hóa ra là một khối thiên thạch đang cháy từ trên trời rơi xuống thẳng chiến trường.

Lộ Phi và mọi người đều ngớ ra, chỉ có thể tập trung sức mạnh tấn công thiên thạch.

Hoàng Kim Mai Lệ Hào triển khai trường năng lượng, Ô Tác Phổ gầm lên một tiếng: Quỹ Đạo Tiêm Diệt Pháo.

Đây là vũ khí giữa các vì sao trực tiếp nhắm vào mục tiêu trên quỹ đạo không gian để tấn công.

Giáp ngực của người máy mở ra, để lộ thấu kính màu vàng bên trong, năng lượng quang tử ngưng tụ.

Thấu kính phóng ra tia năng lượng cao, một cột sáng vàng nối liền trời đất bao phủ thiên thạch, trực tiếp làm bốc hơi nó.

Hoàng Viên đang rút lui thấy luồng sáng như vậy, không nhịn được nói: Chú đây là lần đầu tiên sợ ánh sáng đấy.

Ông vốn là cao thủ đùa giỡn với ánh sáng, nhưng đối mặt với ánh sáng vàng của Quỹ Đạo Tiêm Diệt Pháo cũng không khỏi kính sợ.

Đằng Hổ cũng là lần đầu gặp kẻ địch có thể làm bốc hơi thiên thạch, kẻ địch trước đây nhiều nhất cũng chỉ là phá vỡ thiên thạch, làm bốc hơi là lần đầu thấy, đây là chiêu thức gì vậy.

Rõ ràng thực lực tổng hợp của băng Mũ Rơm nên được đánh giá lại.

Tam Đại Tướng vì chiến trường bất lợi cho Trái Ác Quỷ nên đã chọn rút lui, dù sao đối mặt với đối thủ hung ác trên biển cả, một khi không thể toàn lực ứng phó sẽ rất nguy hiểm.

Vì vậy họ chọn cách an toàn, rút lui.

Sau này đến chiến trường trên đất liền ổn định hơn, tiêu diệt Lộ Phi và đồng bọn cũng không muộn.

Sức chiến đấu của băng Lộ Phi, không chỉ có Lộ Phi đang mạnh lên, những người khác cũng trở nên rất mạnh mẽ, lúc phá hủy chiến hạm là một chiêu một chiếc, cũng vô cùng hiệu quả.

Chính vì hiệu suất phá tàu cao như vậy mới khiến Tam Đại Tướng không có thời gian nghĩ ra chiến thuật, cuối cùng chỉ có thể rút lui.

Không còn hải quân cản đường, tiếp theo họ sẽ đến Âm Nhạc Chi Đảo.

Người hâm mộ của ca cơ nhiệt tình ra khơi, có cảm giác như thương nữ không biết hận mất nước, cách sông vẫn hát Hậu Đình Hoa. 87.

Rõ ràng trên biển đã là một mớ hỗn loạn, nhưng vẫn có vô số người hâm mộ ca cơ tụ tập tại đây, thuyền buồm che kín mặt trời, có thuyền buôn, thuyền khách và cả thuyền hải tặc, mọi người đều mang theo bảng cổ vũ, que phát sáng, ra dáng sẵn sàng cống hiến tất cả cho thần tượng.

Đồng thời rất nhiều khán giả không có tiền, chỉ có thể ngồi trong đống đổ nát xem livestream, cơ thể tuy đã bị tàn phá không còn nguyên vẹn, nhưng vẫn phải theo đuổi sự an ủi tinh thần.

Điều này cũng bình thường, trong hiện thực không thể thay đổi vận mệnh, liền trông chờ vào sau khi chết hoặc kiếp sau.

Bởi vì đã không còn bất kỳ phương tiện nào để giải quyết vấn đề thực tại, không tự làm tê liệt mình thì còn biết làm sao.

Nhưng sự an ủi tinh thần đều là sự thỏa hiệp với hiện thực, tất cả các tôn giáo đều thừa nhận giai cấp hiện thực, đều cho rằng nhân loại chỉ bình đẳng trước mặt thần, và cho rằng sự khác biệt giai cấp giữa người với người là hoàn toàn hợp lý, không cần thay đổi.

Con người chỉ cần trông chờ vào sau khi chết và kiếp sau là được.

Sự an ủi tinh thần đối với việc thay đổi hiện thực gần như không có tác dụng gì.

Ca cơ muốn cứu thế giới, nhưng một ca sĩ như cô chắc chắn không thể xây dựng cơ sở hạ tầng cho khu vực chiến loạn, cũng không thể ngăn chặn Thiên Long Nhân ức hiếp kẻ yếu, càng không thể tạo việc làm cho hải tặc.

Vấn đề thực tại một cái cũng không giải quyết được, lại muốn cứu thế giới thì phải làm sao.

Vũ Trí Ba Ban có một cách hay, nếu hiện thực không tốt, vậy thì trốn tránh hiện thực, trốn tránh tuy đáng xấu hổ nhưng hữu dụng, cho nên chỉ cần thoát ly hiện thực tiến vào ảo giác là được.

Trong hiện thực, sức mạnh cá nhân có hạn, nhưng trong ảo giác mọi người đều có thể hạnh phúc.

Ca cơ có quả thực Ca Ca, năng lực của quả này là tạo ra ảo giác mộng cảnh, khiến toàn bộ khán giả chìm vào giấc ngủ.

Khán giả ùn ùn kéo đến, không hề biết mình đã trở thành mục tiêu cứu rỗi của ca cơ.

Lộ Phi và đồng bọn cũng đã đến đây, nhiệm vụ của họ là bảo vệ ca cơ, tránh để Tứ Hoàng bắt cô đi kết hôn.

Chương 3564

Nhưng dáng vẻ hiện tại của họ hoàn toàn là đi nghe concert, chứ không phải bảo vệ con tin.

Đông người quá.

Lộ Phi kinh ngạc nói.

Đương nhiên, đây chính là đẳng cấp của ca cơ số một thế giới.

Ô Tác Phổ cũng đã thay áo khoác cổ vũ thần tượng, cũng muốn đi cổ vũ cho thần tượng.

Mấy vạn người tụ tập tại nhà hát khổng lồ, chờ đợi ca cơ biểu diễn.

Ca cơ Ô Tháp vẫn chưa nhận ra cuộc đời mình đã bị người lạ quyết định, mọi người muốn cô và Ngải Tư kết hôn.

Toàn bộ buổi hòa nhạc sẽ được livestream, đến lúc đó giọng hát của cô sẽ truyền đi khắp nơi trên thế giới.

Các khán giả sẽ không biết rằng, đến bài hát đầu tiên, họ đã tiến vào ảo cảnh, đã không còn ở trong hiện thực nữa.

Hoàn toàn là trúng chiêu một cách thần không biết quỷ không hay, quả thực Ca Ca có thể nói là vô cùng bá đạo, người nghe hoàn toàn không phân biệt được hiện thực và ảo giác.

Ca cơ lên sân khấu hát, khán giả liền chìm vào giấc ngủ, nhưng họ không có cảm giác gì, hiện thực và mộng cảnh được chuyển đổi liền mạch.

Lộ Phi trong lúc nghe hát, phát hiện ca cơ vô cùng lợi hại, không chỉ hát hay, mà còn tiện tay biến ra mọi thứ khán giả muốn, bụng đói có thức ăn, tâm trạng không tốt có đồ chơi. khán giả vui vẻ vô cùng.

Nhưng ca cơ không thể thỏa mãn mọi thứ trong ảo giác, dù sao nguyện vọng của nhiều người không phải là những thứ nhỏ nhặt như thức ăn và đồ chơi, mà là thăng quan phát tài, vang danh trên biển.

Đây là điều mà ảo giác của ca cơ cũng không thể thỏa mãn, chỉ có thể dùng nhà tù khuông nhạc để giam cầm họ lại.

Cho nên cái gọi là hạnh phúc của ca cơ cũng chỉ có vậy, kém xa Vô Hạn Nguyệt Độc.

Vô Hạn Nguyệt Độc của Vũ Trí Ba Ban có thể tùy chỉnh ảo giác theo nguyện vọng của mỗi người, muốn cuộc sống bình thường thì có cuộc sống bình thường, muốn phiêu lưu mạo hiểm thì có phiêu lưu mạo hiểm, muốn địa vị cao quyền trọng thì có địa vị cao quyền trọng.

Nhưng ảo cảnh của ca cơ không thể tùy chỉnh, chỉ có thể là mọi người cùng ở trong một giấc mơ.

Vậy thì không bằng Vô Hạn Nguyệt Độc, càng không bằng thiên đường và lục đạo luân hồi.

Hiệu quả biểu diễn trong ảo cảnh vô cùng tốt, ca cơ tóc đỏ bay lượn trên trời, hiệu ứng đặc biệt đầy đủ, ánh sáng rực rỡ.

Đồng thời các loại nguyên liệu mới lạ chưa từng thấy đã thỏa mãn vị giác của người hâm mộ, không chỉ là sự thỏa mãn về thính giác và thị giác.

Chính là cô ấy, cô ấy là con gái của Hương Khắc Tư.

Lộ Phi trèo lên sân khấu, tìm thấy cô ca sĩ lúc nhỏ vẫn hay thi đấu với mình.

Mười năm không gặp, cả hai đều đã lớn.

Cái tên này rốt cuộc là ai, sao dám trèo lên sân khấu.

Khán giả không vui.

Lộ Phi nói: Tôi đến để bảo vệ cô ấy, vì cô ấy là con gái của Hương Khắc Tư.

Lời này vừa ra, khán giả đều kinh ngạc, họ không ngờ ca sĩ mình vẫn luôn ủng hộ lại là con gái của Tứ Hoàng.

Trong số khán giả cũng có hải tặc, nghe xong liền cảm thấy thú vị.

Tuy mọi người đã tiến vào ảo giác, nhưng vẫn có thể tự chủ hoạt động, họ cũng phải hoàn thành dã tâm của mình.

Lộ Phi, lâu rồi không gặp.

Ca cơ thấy Lộ Phi một phát đã để lộ thân phận của mình, cũng rất bất đắc dĩ.

Khán giả đang xôn xao, dù sao họ tưởng rằng ca cơ trong sạch không tì vết, kết quả lại là con gái của hải tặc, chẳng phải mọi người đang bỏ tiền ra ủng hộ hải tặc sao.

Ca cơ nhìn phản ứng của mọi người, không hề vội vàng, mà nói: Tôi biết mọi người đều ghét hải tặc, tôi cũng hy vọng tạo ra một thế giới mới không có hải tặc, mọi người đều có thể hạnh phúc.

Xin mọi người hãy tin tôi, cùng tôi tạo ra một thế giới mới hòa bình.

Hải tặc chúng ta không nghe được lời này đâu, con gái của Hương Khắc Tư.

Có hải tặc xông ra, trực tiếp tấn công.

Tôi sẽ bảo vệ cô.

Lộ Phi nói.

Cảm ơn sự bảo vệ của các bạn, nhưng mọi người đừng vì tôi mà đánh nhau.

Cô nhóc, thế giới này có rất nhiều chuyện quan trọng, giọng hát của cô quả thực tuyệt vời, nhưng hải tặc chúng ta lại có mục tiêu cao xa hơn.

Hải tặc vẫn muốn bắt cô.

Vậy thì hết cách, trong ảo cảnh, ca cơ mới là vương giả, chỉ nghe cô cất tiếng hát, cơ thể mặc lên áo giáp, bắt đầu chiến đấu.

Một chọi nhiều, còn chiếm thế thượng phong.

Khán giả thấy ca cơ lợi hại như vậy, hoan hô nhảy múa, càng thêm kích động.

Cảm giác ca cơ thật sự có thể tạo ra thế giới mới, năng lực của cô quá lợi hại, chắc chắn có thể thành công.

Mọi người không phải tin vào lời nói suông của ca cơ, mà là tin vào thực lực mà ca cơ thể hiện.

Đương nhiên họ không biết mình đã bị đưa vào ảo cảnh, năng lực của ca cơ đều là ảo giác.

Đám hải tặc gây rối bị dính vào khuông nhạc năm dòng, không thể thoát ra.

Lộ Phi nhìn thấy cũng phải thốt lên kinh ngạc, năng lực một chọi nhiều này, quả thực là phong thái của Hương Khắc Tư.

Trong lúc nghỉ ngơi, ca cơ đến gặp Lộ Phi, hai người cùng thi gan dạ và sức ăn, xem ai ăn được nhiều cơm nhất trước khi bị trâu rừng húc.

Sau khi ôn lại chuyện cũ, Ô Tháp mời Lộ Phi giúp cô cùng tạo ra thế giới tốt đẹp.

Không được, ta muốn trở thành Vua Hải Tặc.

Lộ Phi nói.

Ô Tháp nói: Vẫn chưa quên nguyện vọng tà ác đó sao.

Hải tặc là thứ tà ác nhất.

Lộ Phi thầm nghĩ cô ấy nói về cha nuôi của mình như vậy có ổn không.

Nhưng nhìn biểu cảm của đối phương, dường như có câu chuyện gì đó.

Ô Tháp không muốn giải thích, nhưng nếu Lộ Phi không hợp tác, vậy chỉ có thể giam họ lại trước, nói: Đợi khi nào cậu đồng ý, tôi sẽ thả các cậu xuống, trước đó các cậu hãy tự kiểm điểm đi.

Hải tặc đều là kẻ xấu.

Lộ Phi không hiểu, rõ ràng trước đây cô ấy cũng muốn làm hải tặc.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng cậu vẫn nói: Ô Tháp, cô bây giờ rất nguy hiểm, Tứ Hoàng sẽ đến bắt cô đi kết hôn.

Ô Tháp không nói gì, trực tiếp rời đi, dù sao cũng là một người bí ẩn, nhất quyết không nói vì sao mình lại thay đổi lập trường.

Cô biết Tứ Hoàng sắp đến, mình cũng phải chuẩn bị át chủ bài, ở vương quốc âm nhạc có một bản Cấm Kỵ Nhạc Phổ, chỉ cần diễn tấu là có thể nhận được sức mạnh cường đại.

Cô tìm đến vị vua của đảo quốc âm nhạc đã chăm sóc mình, hy vọng ông có thể giao ra Cấm Kỵ Nhạc Phổ.

Quốc vương cũng là một người bí ẩn, không cho là không cho, nhưng ông cũng không phải đối thủ của ca cơ, trực tiếp bị khống chế.

Chẳng lẽ ngài không muốn báo thù cho đất nước của mình sao.

Hương Khắc Tư và đồng bọn đã hủy diệt đất nước này, cướp đi tất cả của cải, để ngài cô đơn ở đây tự sinh tự diệt, tại sao không hợp tác với tôi để tạo ra một thế giới mới không có hải tặc.

Vị vua bí ẩn này nhất quyết không nói ra rằng người phá hủy đất nước thực ra chính là Ô Tháp lúc còn nhỏ, còn Hương Khắc Tư và đồng bọn sở dĩ giả làm người xấu là để bảo vệ danh dự của Ô Tháp, tránh để cô phải chịu quá nhiều áp lực.

Năm đó Hương Khắc Tư và đồng bọn đến Âm Nhạc Chi Đảo, quốc vương nhiệt tình tiếp đãi, nhưng không biết tại sao Cấm Kỵ Nhạc Phổ lại xuất hiện tại bữa tiệc.

Lúc đó Ô Tháp đã ăn quả Ca Ca, sau khi nhìn thấy bản nhạc, năng lực quả thực lập tức thức tỉnh, triệu hồi ra quái vật đáng sợ hủy diệt cả đất nước.

Là Hương Khắc Tư và đồng bọn đã bất chấp nguy hiểm tính mạng đánh bại quái vật, để bảo vệ Ô Tháp nên đã để cô lại trên đảo, còn họ thì giả làm người xấu bỏ trốn.

Từ đó Ô Tháp cho rằng ngay cả người như Hương Khắc Tư sau khi làm hải tặc cũng sẽ giết người vô tội, hải tặc đã hết hy vọng rồi, cho nên cô muốn dùng sức mạnh của mình để tạo ra một thế giới mới.

Nhưng mọi người đều là những kẻ bí ẩn, nên Ô Tháp cũng không biết sự thật, không biết năm đó chính mình đã gây ra đại họa.

Một ca sĩ muốn tạo ra thế giới mới, phương pháp sử dụng là diễn tấu Cấm Kỵ Nhạc Phổ, nhưng quốc vương biết đây là vật phẩm nguy hiểm hủy diệt quốc gia, tuyệt đối không thể sử dụng.

Đáng tiếc quốc vương lại không nói ra sự thật, chỉ để bảo vệ bí mật lúc nhỏ của ca cơ khi bộc phát sức mạnh, thà đẩy cả thế giới vào nguy hiểm.

Chương 3565

Câu này nói thế nào nhỉ.

Có thể nói là chết đói là chuyện nhỏ, mất tiết là chuyện lớn.

Trong một xã hội lễ nghi, tuân thủ lễ của giai cấp mình còn quan trọng hơn cả cái chết.

Cho nên có tiểu lễ mà không có đại nghĩa, thực ra chính là tuân thủ lễ giai cấp mà không quan tâm đến sự sống chết của toàn xã hội.

Dù sao giai cấp của mình có thể bảo tồn, đổi một xã hội khác, mình vẫn là người trên người.

Cho nên dù biết hành vi của ca cơ sẽ dẫn đến sự phá hoại, nhưng xã hội sụp đổ cũng không liên quan đến mình.

Vì vậy để bảo vệ danh dự của ca cơ, dù chết cũng không nói kế hoạch của ca cơ sẽ hại chết rất nhiều người.

Ca cơ không biết sức mạnh của Cấm Kỵ Nhạc Phổ sẽ triệu hồi quái vật trong mơ đến hiện thực, không biết đã có một quốc gia bị chính mình hủy diệt.

Cô chỉ cảm thấy dùng Cấm Kỵ Nhạc Phổ phối hợp với nền tảng livestream, giọng hát của mình có thể truyền đi khắp mọi ngóc ngách trên thế giới, đến lúc đó tất cả mọi người sẽ tiến vào thế giới mới tốt đẹp.

Hiểu biết của cô về Cấm Kỵ Nhạc Phổ rất hạn chế, không hề biết năng lực của mình sẽ hủy diệt thế giới.

Lộ Phi và đồng bọn bị nhốt, cảm thấy có gì đó không ổn, những hiện tượng kỳ lạ gặp phải sau khi lên đảo, nghĩ thế nào cũng thấy không đúng.

Trước tiên là các loại nguyên liệu chưa từng thấy, ngay cả Sơn Trị kiến thức rộng cũng chưa từng thấy.

Sau đó là sức chiến đấu của ca cơ cũng có chút khoa trương.

Đương nhiên cũng bao gồm cả khuông nhạc năm dòng đang nhốt họ, thực sự quá chắc chắn.

Tóm lại môi trường họ đang ở không bình thường, ca cơ cũng hoàn toàn khác với lúc nhỏ.

Lộ Phi đầy dấu hỏi trong đầu, không biết phải làm sao.

Lộ Phi, Ô Tháp không phải là bạn tốt của cậu, không phải là con gái của Hương Khắc Tư sao.

Tại sao lại như vậy.

Tác Long hỏi.

Tớ cũng không biết, trước đây Ô Tháp cũng muốn trở thành hải tặc, bây giờ lại phản đối hải tặc, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó mà tớ không biết.

Lộ Phi rất khổ não, cảm thấy thế giới này có quá nhiều người bí ẩn.

Những người bí ẩn luôn không muốn nói chuyện rõ ràng.

Ô Tháp cầm Cấm Kỵ Nhạc Phổ trở lại buổi hòa nhạc, tuy quốc vương từ chối, nhưng Ô Tháp vẫn tìm thấy bản nhạc trong mật thất dưới lòng đất.

Sự che giấu của quốc vương hoàn toàn vô nghĩa.

Bây giờ cô ấy sẽ bắt đầu màn tự bộc lộ kinh điển của nhân vật phản diện.

Thế giới mới sắp trỗi dậy.

Ô Tháp tự tin nói.

Tại sao.

Cô không phải là nhạc sĩ của Hương Khắc Tư sao.

Hải tặc đều là tội phạm, vương quốc âm nhạc này vốn dĩ phồn vinh thịnh vượng, nhưng Hương Khắc Tư và đồng bọn lại vì của cải mà hủy diệt cả thành phố, giết hại tất cả mọi người.

Đây chính là hải tặc, bất kể nói hay đến đâu, nhưng chỉ cần có của cải mình cần là sẽ ra tay tàn sát.

Không thể nào, Hương Khắc Tư không phải người như vậy.

Cậu thì biết cái gì.

Cậu rất thân với Hương Khắc Tư sao.

Ô Tháp phẫn nộ nói: Đều là tôi tận mắt nhìn thấy, sao có thể là giả.

Tận mắt nhìn thấy cũng có thể là giả, Tác Long tận mắt nhìn thấy thanh mai trúc mã được chôn cất, nhưng kết quả cô ấy vẫn còn sống.

Những thứ tận mắt nhìn thấy cũng có thể là giả.

Lộ Phi phản bác.

Hai người nói chuyện không hợp nhau nửa câu.

Ô Tháp quả quyết Hương Khắc Tư là người xấu, còn Lộ Phi kiên quyết tin Hương Khắc Tư là người tốt.

Họ đều có lý lẽ và bằng chứng của riêng mình.

Hương Khắc Tư vì cứu Lộ Phi mà mất đi một cánh tay, người như vậy sao có thể là người xấu.

Nhưng có khả năng Hương Khắc Tư cứu không phải Lộ Phi, mà là quả Ni Tạp.

Nếu như vậy, đẳng cấp của Hương Khắc Tư đã giảm xuống.

Trước đây Lộ Phi là người bình thường, Hương Khắc Tư cứu cậu có thể nói là hành động nghĩa hiệp.

Còn Lộ Phi là Thần Mặt Trời, việc Hương Khắc Tư cứu cậu có chút cố ý, khiến người ta nghi ngờ hắn có mục đích.

Sự xuất hiện của quả Ni Tạp đã làm lung lay rất nhiều thứ.

Nếu Hương Khắc Tư không biết quả Cao Su là Ni Tạp thì còn được coi là nghĩa hiệp, nhưng trớ trêu thay hắn lại biết.

Tóm lại, Ngự Điền đã hủy hoại Bạch Hồ Tử và La Kiệt, còn quả Ni Tạp hủy hoại Lộ Phi và Hương Khắc Tư.

Lộ Phi và Ô Tháp đều đang nói về Hương Khắc Tư, một người cho rằng Hương Khắc Tư là hiệp khách, một người cho rằng hắn là tội phạm, đều dựa trên những sự thật mà họ biết.

Nhưng cả hai đều chỉ biết một phần sự thật, chứ không phải toàn bộ sự thật.

Lộ Phi không biết mình ăn không phải quả Cao Su, mà là quả Ni Tạp mà Hương Khắc Tư vô cùng coi trọng.

Ô Tháp không biết chính mình đã phá hủy đất nước, Hương Khắc Tư chỉ là để bảo vệ sự ngây thơ trong sáng của cô nên đã gánh tiếng xấu.

Họ đưa ra phán đoán dựa trên những sự thật phiến diện mà mình biết, và kiên quyết tin rằng phán đoán của mình mới là đúng.

Có thể nói đây là căn bệnh chung của những người trẻ tuổi.

Tôi sẽ tạo ra một thế giới không có hải tặc, chỉ cần dùng giọng hát của tôi nhất định có thể làm được.

Cô muốn làm gì.

Lộ Phi hỏi.

Năng lực quả thực của tôi là quả Ca Ca, chỉ cần nghe giọng hát của tôi, mọi người sẽ tiến vào mộng cảnh, mọi người trong mơ có thể cầu được ước thấy, đây chính là thế giới mới.

Ca cơ cuối cùng cũng tự bộc lộ trước mặt nhân vật chính.

Lộ Phi đương nhiên không thể chấp nhận thế giới giả tạo: Ô Tháp, đừng làm vậy.

Cậu là hải tặc, tự nhiên muốn ức hiếp kẻ yếu trong thế giới thực, nhưng trong thế giới mới cậu không thể làm hại bất kỳ ai.

Ô Tháp tuyên bố cuối cùng.

Lúc này hải quân cũng đã đổ bộ lên hòn đảo của Ô Tháp, họ phát hiện tình hình bất thường của buổi hòa nhạc.

Rất nhiều khán giả xem livestream bị ngất đi, rất kỳ lạ.

Sau khi đổ bộ, họ phát hiện khán giả tại hiện trường cũng đều ngã xuống đất không dậy nổi.

Nhưng Ô Tháp sẽ không để hải quân gây rối, nên đã khống chế cơ thể của người hâm mộ để chiến đấu.

Sau khi khán giả tiến vào mộng cảnh, cơ thể của họ giống như zombie bị Ô Tháp khống chế.

Hải quân ban đầu không muốn tấn công người dân thường, bị động chịu đòn, nhưng khi ngày càng nhiều khán giả trên toàn thế giới ngất đi, Xích Khuyển nhận ra sự nghiêm trọng của sự việc.

Ngũ Lão Tinh cũng đang xem livestream, cũng biết nếu giọng hát truyền đi, tất cả mọi người sẽ tiến vào ảo giác.

Vì vậy họ ra lệnh cho hải quân bằng mọi giá phải ngăn chặn ca cơ.

Xích Khuyển hạ lệnh, hải quân có thể tấn công, dù đối phương là dân thường, cũng phải ngăn chặn ca cơ.

Hải quân chấp hành mệnh lệnh, chuẩn bị nổ súng.

Không được động thủ với dân thường.

Lại là Hương Khắc Tư mình đầy thương tích chạy đến, ra lệnh cho thuyền viên: Bảo vệ dân thường.

Các ngươi, những tên hải tặc chết tiệt, muốn bao che tội phạm sao.

Có biết cô ta đang làm gì không.

Chương 3566

Bây giờ toàn thế giới đều có người nghe giọng hát của cô ta mà chìm vào giấc ngủ.

Hải quân nói: Lúc này phải hy sinh số ít, cứu lấy đa số.

Nên bảo vệ tất cả mọi người.

Ngu xuẩn, hành vi của kẻ nhân từ chỉ hại chết tất cả mọi người.

Ngươi không thể đồng thời hoàn thành mọi việc, có lúc phải chọn cái ít hại hơn trong hai cái hại.

Các ngươi có bao giờ gặp tình huống này chưa.

Một người ở nhà trông con, con khóc, nước sôi, chuông cửa reo, thú cưng kêu, Điện Thoại Trùng reo. tất cả mọi việc đều gọi ngươi đến hoàn thành, nhưng ngươi phân thân không nổi, chỉ có thể đi làm việc quan trọng nhất trước.

Chứ không phải nghĩ đến việc làm tất cả mọi thứ, cái gì cũng làm, cuối cùng cái gì cũng không làm được.

Vị hải quân này rõ ràng là một ông bố bỉm sữa.

Hương Khắc Tư lại nói: Nhất định có cách vẹn cả đôi đường.

Tất cả mọi người chỉ chống đỡ đòn tấn công, không được phản kích.

Nhiệm vụ hắn giao cho thuyền viên là đỡ đạn, nhưng không được phản công.

Ô Tháp nhìn thấy dáng vẻ của cha nuôi và đồng bọn, chỉ cảm thấy ghê tởm, rõ ràng là một tội phạm giết người không chớp mắt, lại giả làm người tốt.

Lúc này cần sử dụng Bá khí Quan sát, kết nối mộng cảnh và hiện thực, xây dựng nền tảng giao lưu.

Trong mộng cảnh, tình hình đã bắt đầu thay đổi, Ô Tháp diễn tấu Cấm Kỵ Nhạc Phổ đánh thức một vị thần cũ cổ xưa, sức mạnh của cô bắt đầu mất kiểm soát.

Ô Tháp bị đoạt xác, ác ma chiếm thế chủ động.

Ngươi nói xem năng lượng của Trái Ác Quỷ có phải chính là loại cổ thần này không.

Bên trong mỗi quả thực đều có một ác ma, chỉ là bình thường ác ma không xuất hiện.

Một khi người sử dụng chìm đắm vào đó, sẽ bị đoạt xác.

Lộ Phi có thể đã bị Khải Đa đánh chết, sau đó quả Ni Tạp tiến hành đoạt xác.

Đỗ Lan nói với Địch Ny Toa.

Thiết lập này giống như trong Mỹ Thực Đích Phu Lỗ, trong tế bào ẩm thực ký sinh ác ma.

Địch Ny Toa cười nói: Quả Ca Ca chắc chỉ là một ngoại lệ, vừa hay có thể mở ra thế giới khác.

Dù sao quả thực còn cần phối hợp với Cấm Kỵ Nhạc Phổ mới có thể phát huy toàn lực, chỉ dựa vào quả thực không được, dù sao cũng chỉ là một trường hợp cá biệt, không có tiền lệ nào khác về việc quả thực triệu hồi ác ma.

Hiện tại chỉ có quả Ca Ca có thể triệu hồi ác ma, quả Ni Tạp tuy giống như đoạt xác, nhưng không có bằng chứng.

Nói quả Ni Tạp đoạt xác Lộ Phi, cũng giống như nói Lục Nhĩ Mi Hầu thay thế Tôn Ngộ Không đi lấy kinh vậy, rất phù hợp với thuyết âm mưu.

Trái Ác Quỷ thật sự đã triệu hồi ác ma, hơn nữa còn xuyên qua cả mộng cảnh, xuất hiện trong hiện thực. 88.

Nhưng lần triệu hồi này cần quả Ca Ca và Cấm Kỵ Nhạc Phổ, tỏ ra rất trùng hợp, không biết rốt cuộc là công lao của trái ác quỷ, hay công lao của bản nhạc, hay là phải có cả hai phối hợp.

Nhưng nếu cần cả hai phối hợp, Cấm Kỵ Nhạc Phổ chẳng lẽ không chỉ một lần gặp quả Ca Ca.

Chẳng lẽ cả hai cũng có ràng buộc định mệnh.

Cả hai nhất định phải gặp nhau, tất cả đều là sự sắp đặt của vận mệnh.

Đương nhiên cũng có khả năng Cấm Kỵ Nhạc Phổ ngoài quả Ca Ca ra, còn có những công dụng khác.

Hoặc quả Ca Ca ngoài bản nhạc ra còn có những năng lực khác để triệu hồi ác ma, đều có khả năng.

Thậm chí ác ma rốt cuộc là do quả thực hay bản nhạc triệu hồi ra, cũng còn có thể thảo luận.

Nhưng có một điểm có thể xác định, cả hai phối hợp chắc chắn có thể triệu hồi ra ác ma.

Khi năng lực của quả Ca Ca được khuếch đại thông qua livestream, ác ma đã tỉnh lại, đầu tiên là trong mộng cảnh, sau đó dần dần chiếu hình đến thế giới thực.

Trong thế giới thực, thuyền viên hải tặc của Hương Khắc Tư đang bảo vệ dân thường, hứng chịu sát thương từ hải quân.

Hải quân thì nỗ lực muốn tiêu diệt những dân thường bị khống chế, để ngăn chặn Ô Tháp.

Hải tặc không phản công, dù phải chịu sát thương từ hải quân, cũng phải dùng đạo đức cao thượng để chống đỡ đạn.

Cũng may là hiện tại các Đại Tướng đều không có mặt, nếu không đây là một cơ hội tốt để tiêu diệt Hương Khắc Tư.

Trước đó Hương Khắc Tư và Ưng Nhãn hai chọi ba, Đại Mụ đề nghị để Hương Khắc Tư nhận một chiêu của ba người, chỉ cần còn đứng vững thì sẽ cho đi.

Cuối cùng Hương Khắc Tư cứng rắn ăn ba chiêu của Bạch Hồ Tử, Khải Đa, Đại Mụ, sừng sững không ngã, rồi rời khỏi Quỷ Đảo.

Bây giờ hắn đang bị thương, lại phải chịu sự tấn công của hải quân, quả thực có chút đuối sức.

Còn Ưng Nhãn thì đi tìm thuốc cho Hương Khắc Tư, nên không đi cùng.

Thấy Ô Tháp sắp hủy diệt thế giới lần thứ hai, vị vua đã thoát thân cuối cùng cũng chạy đến chiến trường kể lại sự thật: Ô Tháp, dừng tay đi, đừng lặp lại bi kịch.

Chuyện năm đó hoàn toàn không phải như cô nghĩ.

Vua từ từ kể lại, năm đó Hương Khắc Tư đến đất nước của ông, ông đã vô cùng hoan nghênh, tổ chức yến tiệc.

Nhưng không ai biết tại sao Cấm Kỵ Nhạc Phổ lại đột nhiên xuất hiện tại bữa tiệc, mà Ô Tháp lại vừa hay có quả Ca Ca, vừa hát lên, năng lực quả thực lập tức thức tỉnh, triệu hồi ác ma.

Là Hương Khắc Tư và đồng bọn đã liều mạng đánh bại ác ma mà cô triệu hồi, sau đó cô đã mất trí nhớ.

Để có thể bảo vệ cô, họ mới mang tiếng xấu, thực ra hung thủ thực sự hủy diệt đất nước này là cô.

Quốc vương đau khổ nói.

Ô Tháp ngẩn người, chính mình đã phá hủy đất nước, kết quả quốc vương còn nuôi dưỡng mình mười mấy năm, đây là sự vĩ đại đến mức nào.

Người ta là nhận giặc làm cha, đây là nhận giặc làm con.

Hương Khắc Tư rốt cuộc làm sao lại tin tưởng quốc vương sẽ chăm sóc tốt cho con gái, mà không phải một đao giết cô, báo thù cho những người dân đã chết.

Tuy nói sự kiện lần này Ô Tháp không phải cố ý, nhưng cô dù sao cũng là người trực tiếp thực hiện, quốc vương chỉ cần cố chấp một chút là có thể ra tay với Ô Tháp.

Chẳng lẽ Hương Khắc Tư cố ý để cô lại, để cô sống cùng kẻ thù, nâng cao thực lực.

Chỉ có thể nói quốc vương, người bị hại này, là một người tốt, cuối cùng cũng không báo thù cho người dân, ngược lại còn nuôi dưỡng Ô Tháp, dạy cô âm nhạc.

Giống hệt thầy Iruka của Naruto, rõ ràng biết trong người Naruto có Cửu Vĩ, vẫn không rời không bỏ.

Nhưng vấn đề là Naruto trong làng đã tiếp xúc với rất nhiều người, sau đó mới gặp được một Iruka, đại bộ phận dân làng đều kỳ thị Naruto.

Nhưng vương quốc âm nhạc chỉ còn lại một người, vừa hay lại là người hiểu chuyện như Iruka, chỉ có thể nói vận khí của Hương Khắc Tư thực sự quá tốt, lại là sự sắp đặt của vận mệnh.

Ô Tháp đã biết được sự thật.

Lộ Phi lập tức nói: Ô Tháp, dừng lại đi, bây giờ cô đã biết toàn bộ sự việc, Hương Khắc Tư là người vì cứu người mà ngay cả cánh tay cũng có thể hy sinh, hắn luôn là một người dịu dàng.

Lộ Phi, cậu cũng dừng lại đi.

Lúc này Lộ Phi đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc, nhưng nhất thời không nhớ ra là ai, cậu nhìn trái nhìn phải, lại không thấy ai nói chuyện với mình, thế là cậu hét lên: Ai đang nói vậy.

Là ta, Vương Luffy.

Không cần nhìn nữa, ta không ở bên cạnh cậu, ta đang dùng Bá khí Quan sát để giao tiếp với cậu, cậu đang ở trong mộng cảnh, ta ở thế giới thực, đây là cuộc giao tiếp xuyên qua hai thế giới.

Vương Luffy nói: Hôm nay vừa hay cậu cũng ở đây, cũng là lúc để cậu biết sự thật về việc Hương Khắc Tư cứu cậu năm xưa.

Có ý gì.

Lộ Phi nhíu mày hỏi.

Giống như Ô Tháp chỉ biết một phần sự thật, cậu cũng vậy.

Vương Luffy nói: Ô Tháp là vì hiểu lầm sự thật, nên cho rằng hải tặc đều là người tốt.

Cậu cũng là vì hiểu lầm sự thật, nên mới cho rằng hải tặc đều là hào kiệt.

Năm đó thứ khiến Hương Khắc Tư phải đánh cược cánh tay không phải là cậu, mà là quả thực cậu đã ăn.

Hắn là vì không muốn để quả thực biến mất, mới đối mặt với Cận Hải Chi Vương.

Lộ Phi cảm thấy đây hoàn toàn là lời nói nhảm không đáng nhắc tới, dễ dàng phản bác: Thứ tôi ăn là quả Cao Su, tuy Trái Ác Quỷ đều rất quý, nhưng quả Cao Su đâu có gì đặc biệt.

Cậu không nghi ngờ tại sao năng lực quả thực của ta và cậu lại giống nhau, không nghi ngờ tại sao trên thế giới lại có hai quả Cao Su sao.

Vương Luffy nói ra nghi vấn của mọi người.

Đúng vậy, người trông giống nhau có thể là anh em ruột, nhưng quả thực giống nhau thì lại đi ngược lại thiết lập của thế giới.

Vương Luffy tiếp tục nói: Thứ ta ăn mới là quả Cao Su, còn thứ cậu ăn chỉ là quả giống quả Cao Su thôi.

Chương 3567

Nếu không tin, có thể để Hương Khắc Tư xác nhận.

Ta nói có đúng không, Tóc Đỏ.

Hương Khắc Tư cũng là lần đầu tiên đồng thời nhìn thấy Lộ Phi và Vương Luffy, thực sự giống hệt nhau, câu hỏi sắc bén của Vương Luffy vẫn khiến hắn im lặng.

Bởi vì thông tin về quả Ni Tạp là bí mật, hắn vẫn luôn bảo vệ bí mật này.

Hương Khắc Tư tuyệt đối là người bí ẩn lớn nhất trên biển, giữ gìn bí mật của La Kiệt, bí mật của con gái nuôi, bí mật của Ni Tạp. cũng không biết trong bụng hắn còn bao nhiêu bí mật.

Lộ Phi có thể thông qua mắt của Vương Luffy để nhìn thấy tình hình thực tế, nhìn thấy biểu cảm của Hương Khắc Tư, trong lòng chùng xuống.

Mà Hương Khắc Tư lại nhìn Vương Luffy hỏi: Tại sao ngươi lại biết.

Trên biển cả không có bí mật.

Vương Luffy nói.

Hương Khắc Tư nhíu mày, câu nói này hắn mới nghe cách đây không lâu, chính là Đại Mụ nói, lúc đó bà ta đã chỉ ra bí mật về con gái nuôi của hắn.

Chẳng lẽ Đại Mụ và Vương Luffy có quan hệ.

Thật đau đầu.

Quả Ni Tạp còn bí mật hơn cả con gái nuôi, họ rốt cuộc làm sao mà biết.

Quả của tôi không phải quả Cao Su thì là gì.

Lộ Phi muốn hỏi cho rõ: Hương Khắc Tư, ông có thể nói cho tôi biết không.

Vương Luffy nói: Đó là một bí mật mà một khi bị tiết lộ, cậu chắc chắn sẽ bị truy sát.

Ác Ma Chi Tử La Tân đủ thảm rồi phải không, chỉ vì cô ấy nắm giữ năng lực đọc dịch lịch sử, đã luôn bị truy sát.

Mà bí mật về quả của cậu một khi bị tiết lộ, cậu sẽ còn thảm hơn La Tân.

La Tân bị bắt, cùng lắm là chết.

Cậu bị bắt chắc chắn sẽ bị Ngũ Lão Tinh giam cầm vĩnh viễn trong nhà tù, họ sẽ không để cậu chết, mà muốn cậu trường thọ, như vậy quả thực sẽ không rời khỏi nhà tù, còn cậu sẽ vĩnh viễn nói lời tạm biệt với tự do.

Mọi người nghe xong đều cảm thấy rợn tóc gáy, rốt cuộc là quả gì mà có thể khiến Ngũ Lão Tinh coi trọng như vậy.

Nói cho tôi biết, rốt cuộc là quả gì.

Ánh mắt Lộ Phi trở nên ngưng trọng.

Đừng nói.

Hương Khắc Tư nói với Vương Luffy: Bây giờ chưa phải lúc.

Bây giờ chính là lúc.

Vương Luffy nói: Lộ Phi, thứ cậu ăn vốn không phải quả Cao Su, mà là quả giống hệt với Kiều Y Ba Y tám trăm năm trước, là quả Ni Tạp.

Quả Ni Tạp.

Đúng vậy, là quả mang lại tiếng cười cho thế giới, khi tất cả mọi người đều khóc, Ni Tạp sẽ cười lớn.

Khi tất cả mọi người đau buồn, Ni Tạp sẽ vui vẻ.

Vương Luffy giải đáp bí ẩn: Ni Tạp là sức mạnh thay đổi thế giới, là mục tiêu mà Hương Khắc Tư tuyệt đối không thể để mất.

Một khi cậu chết, quả thực sẽ lại biến mất, thời gian mở ra đại bí bảo sẽ phải lùi lại rất lâu rất lâu.

Cho dù không có quả Ni Tạp gì đó, tôi cũng có thể trở thành Vua Hải Tặc.

Lộ Phi nói.

Ha ha, cậu nghĩ nhiều rồi, ngay cả La Kiệt cũng không mở được đại bí bảo, chỉ biết đại bí bảo chỉ có quả Ni Tạp mới có thể mở ra.

Giống như chỉ có quả Ca Ca mới có thể thông qua Cấm Kỵ Nhạc Phổ để triệu hồi ác ma, đều là một đối một.

Không có quả Ni Tạp, sẽ không thể mở ra đại bí bảo.

Ngay cả La Kiệt cũng không được coi là Vua Hải Tặc thực sự.

Mà Tóc Đỏ cứu cậu là để bảo vệ quả thực, chứ không chỉ vì cậu, đây chính là sự thật năm đó.

Tôi không tin, cho dù tôi không ăn quả thực, Hương Khắc Tư cũng sẽ cứu tôi.

Lộ Phi kiên quyết tin Hương Khắc Tư chắc chắn sẽ cứu người.

Vậy ngươi nói xem, nếu ngươi và ta cùng lúc rơi xuống biển, Hương Khắc Tư sẽ cứu ngươi, người đã ăn quả Ni Tạp trước, hay cứu ta, người đã ăn quả Cao Su trước.

Vương Luffy nói.

Giả thiết này không có ý nghĩa.

Lộ Phi kích động nói.

Đây là một câu hỏi chết người, nhưng bất kể chọn thế nào, hình tượng hào kiệt hoàn mỹ của Hương Khắc Tư cũng đã bị giảm giá trị rất nhiều.

Lộ Phi và Vương Luffy cùng rơi xuống biển, Hương Khắc Tư sẽ cứu ai.

Là quả Ni Tạp thay đổi thế giới, hay là quả Cao Su bình thường không có gì đặc biệt.

Lộ Phi cho rằng câu hỏi giả thiết này không có ý nghĩa.

Nhưng Vương Luffy lại cho rằng có ý nghĩa: Đương nhiên có ý nghĩa, điều đó chứng tỏ quả Ni Tạp trong lòng Hương Khắc Tư có vị trí không thể thay thế.

Nếu cậu không ăn quả Ni Tạp, khi cậu biến mất, có lẽ hắn sẽ không tìm cậu, chỉ nghĩ cậu đi chơi, cũng sẽ không biết cậu bị sơn tặc bắt cóc, càng không có chuyện cứu người.

Nếu lịch sử có thể giả thiết, thì có thể sáng tạo lịch sử, để lịch sử ủng hộ quan điểm của mình.

Lộ Phi đối mặt với lịch sử giả thiết của Vương Luffy mà rơi vào im lặng, quả thực có khả năng.

Nếu mình không ăn quả Ni Tạp, sự quan tâm của Hương Khắc Tư đối với mình giảm xuống, quả thực sẽ không có chuyện sau này.

Nếu cậu không tin, chúng ta có thể làm thực nghiệm, bây giờ chúng ta nhảy xuống biển, xem Hương Khắc Tư sẽ cứu quả Ni Tạp hay quả Cao Su.

Vương Luffy nói.

Hương Khắc Tư cũng là một người đàn ông đích thực, trực tiếp nói: Không cần nhảy biển, ta nói cho ngươi biết, ta sẽ cứu quả Ni Tạp trước.

Lộ Phi cảm thấy có thứ gì đó trong lòng vỡ vụn, là hình tượng vĩ đại của Hương Khắc Tư đã vỡ nát.

Trước đây Hương Khắc Tư là một hào kiệt đại công vô tư, đối xử với người bình thường như nhau, nhưng bây giờ lại phát hiện ra Hương Khắc Tư hóa ra cũng chỉ là một người phàm, một người phàm có thân sơ xa gần.

Nhưng Hương Khắc Tư tiếp tục nói: Ta quả thực sẽ cứu Ni Tạp trước, nhưng nếu cần, ta nguyện dùng mạng sống của mình để cứu tất cả mọi người.

Giống như bây giờ, hắn muốn cứu những khán giả bình thường, cũng muốn cứu con gái nuôi, đồng thời còn muốn ngăn chặn ác ma.

Là vừa muốn, lại muốn, còn muốn, muốn thập toàn thập mỹ.

Thứ vỡ nát trong lòng Lộ Phi lại lành lại một chút, đây mới là Hương Khắc Tư mà cậu biết.

Vương Luffy lại nói: Đừng quên bi kịch đã xảy ra mười mấy năm trước, cuối cùng ngươi cũng không cứu được đất nước này.

Đó là vì mười năm trước, sức mạnh của ta còn chưa đủ mạnh.

Lần này nhất định có thể làm được.

Quốc vương cũng nói: Chỉ cần đồng thời đánh bại ác ma trong mộng cảnh và hiện thực, là có thể phong ấn ác ma.

Hương Khắc Tư, chúng ta cùng lên.

Lộ Phi cũng cho rằng hôm nay đã khác mười năm trước, vì mười năm trước Hương Khắc Tư đơn độc chiến đấu, hôm nay là cậu và Hương Khắc Tư kề vai tác chiến.

Khác rồi, hoàn toàn khác rồi, cho nên nhất định có thể vừa muốn, lại muốn, còn muốn.

Vương Luffy nhìn dáng vẻ đấu chí hừng hực của hải tặc, làm nổi bật lên hình ảnh hải quân thực tế như một nhân vật phản diện.

Xem ra gánh nặng lịch sử của hải quân quá nặng, chuyện hy sinh số ít bảo vệ số đông này làm quá nhiều, dẫn đến mọi người đều không tin tưởng hải quân nữa.

Lúc này ca cơ đã mất kiểm soát, sức mạnh của ác ma đã vượt trên cô.

Ác ma đồng thời xuất hiện trong hiện thực và mộng cảnh, ra sức phá hoại.

Mọi người nhất định phải ngăn chặn nó.

Lộ Phi gầm lên một tiếng, đoàn kết sức chiến đấu của mọi người, bây giờ họ phải nắm bắt mâu thuẫn chính, gác lại mâu thuẫn phụ.

Trong phút chốc, mục tiêu của mọi người đều trở thành ác ma, đồng lòng nhất trí, các loại chiêu thức đánh về phía ác ma.

Đáng tiếc ác ma rất mạnh, sau khi bị thương có thể nhanh chóng hồi phục.

Hương Khắc Tư thật là mặt dày, rõ ràng đều là chuyện do hắn gây ra, hắn đang dọn dẹp mớ hỗn độn của mình, sao lại có thể nói năng chính nghĩa, nghiêm túc như vậy.

Đại Mụ và hai Tứ Hoàng khác đều đang xem livestream, tuy ác ma đã xuất hiện, nhưng livestream không bị gián đoạn.

Trước màn hình chiếu, Đại Mụ vẫn là người phát ngôn của Đỗ

Lan.

Chiếc Điện Thoại Trùng nhỏ bé có thể phát ra hình ảnh chất lượng điện ảnh, xem rất đã.

Đỗ Lan cho rằng bất kể là sự kiện mất tay, hay là ác ma xuất hiện, đều là do Hương Khắc Tư làm việc dây dưa không dứt khoát.

Lộ Phi sở dĩ bị sơn tặc bắt cóc, là vì Hương Khắc Tư không xử lý tốt bọn sơn tặc.

Còn ác ma tại sao lại xuất hiện lần thứ hai, là vì hắn đã bỏ rơi con gái nuôi, cũng không hủy đi Cấm Kỵ Nhạc Phổ.

Rõ ràng biết sơn tặc và ác ma rất có khả năng sẽ tấn công báo thù, nhưng Hương Khắc Tư lại hoàn toàn không quan tâm, dù sao thực lực hắn đủ mạnh.

Bản thân hắn chắc chắn không quan tâm, nhưng không nghĩ đến kẻ địch sẽ ra tay với những người yếu đuối bên cạnh.

Kết quả là Lộ Phi bị ném xuống biển, Hương Khắc Tư vì cứu người mà phải mất tay.

Con gái nuôi lại một lần nữa diễn tấu Cấm Kỵ Nhạc Phổ, lặp lại sai lầm lần thứ hai.

Chương 3568

Cho nên Đỗ Lan nói những mớ hỗn độn này đều là do Hương Khắc Tư không xử lý tốt, dẫn đến một loạt phiền phức sau này.

Cảm giác rõ ràng có cách xử lý tốt hơn, nhưng hắn lại không dùng.

Hương Khắc Tư bị đạo đức của chính mình trói buộc, dù biết mình có cách xử lý tốt hơn, nhưng bị giới hạn bởi tự do đạo đức, lại không thể dùng.

Đỗ Lan nói: Nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn rất có khả năng sẽ chết trong tay nhân vật nhỏ, vì hắn luôn để lại mớ hỗn độn, sẽ có lúc lật xe thôi.

Trong livestream, Hương Khắc Tư đang nỗ lực ngăn cản ác ma, hải quân cũng cùng nhau tấn công ác ma.

Lúc này Ô Tháp cũng muốn dừng lại, nhưng đã hoàn toàn không dừng lại được.

Cô rất tuyệt vọng, không ngờ tất cả đều là lỗi của mình, hơn nữa còn sai hai lần.

Nhưng Đỗ Lan cho rằng cả hai lần này đều không thể coi là lỗi của Ô Tháp, lần đầu tiên là không biết không có tội, lần thứ hai hoàn toàn là lỗi của Hương Khắc Tư, rõ ràng biết sự nguy hại của Cấm Kỵ Nhạc Phổ, lẽ ra nên hủy đi.

Hoặc là mang con gái đi, để quả Ca Ca và bản nhạc tách rời, kết quả là không, nhất quyết để cả hai thứ ở cùng một hòn đảo.

Đương nhiên đối với tự do đạo đức của Hương Khắc Tư mà nói, việc duy trì đạo đức của con gái nuôi mới là quan trọng nhất, những thứ khác không quan trọng, vì tự do đạo đức mà chết, hắn cũng cam tâm tình nguyện.

Còn những người khác cũng nên vì đạo đức mà cống hiến tất cả.

Tự do đạo đức cao hơn sinh mệnh.

Thật là quá chậm, giao cho ta thì trận chiến đã kết thúc rồi.

Khải Đa cho rằng Hương Khắc Tư quá lề mề, đánh một con ác ma mà làm cho bi tráng như vậy, thật là đùa.

Các chiến binh tại hiện trường rất nỗ lực, nhưng nếu không thể đồng thời đánh ra đòn chí mạng ở hai nơi, thì không thể đánh bại ác ma.

Lượng sát thương ở thế giới thực tuy đủ, nhưng ở trong mộng cảnh lại thiếu hụt nghiêm trọng.

Lúc này Lộ Phi còn chưa thức tỉnh quả Ni Tạp, không thể gây ra sát thương chí mạng.

Vương Luffy nhìn bộ dạng của Lộ Phi là biết hai năm qua tuy cậu đã học được Bá khí, nhưng không hề nắm giữ bất kỳ kỹ xảo nào: Hải tặc trẻ tuổi của Thời đại Tồi tệ nhất đều đã học được Bá khí trong hai năm qua, Lộ Phi ngươi cũng mất hai năm, rốt cuộc đã học được cái gì.

Người ta không cần đi học đặc biệt cũng nắm giữ được Bá khí, còn Lộ Phi chuyên môn tìm Lôi Lợi học, lại chẳng học được kỹ năng gì.

Kết quả còn cần Đa Phất Lãng Minh Ca, con trai của Đại Mụ, Khải Đa huấn luyện đặc biệt cho ba loại Bá khí của cậu.

Không thể không khiến người ta nghi ngờ hai năm qua Lộ Phi rốt cuộc đã làm gì.

Thứ mà người khác không đi học cũng có thể nắm giữ, Lộ Phi học hai năm, kết quả cũng chỉ bằng người thường, quả là bị ông thầy làm lỡ dở học trò.

Không có thầy, Lộ Phi tiến bộ nhanh hơn bất kỳ ai, có thầy, trình độ của cậu ngược lại lại giống như người thường, rõ ràng là bị thầy làm lỡ dở.

Vì bị lỡ dở, lại không có ba vị danh sư chỉ điểm, cho nên sức chiến đấu của Lộ Phi trong mộng cảnh có hạn.

Không thể sử dụng hình thái Ni Tạp để gây sát thương, như vậy đã làm lãng phí rất nhiều thời gian.

Ngày càng nhiều người trên thế giới bị giọng hát thôi miên chìm vào giấc ngủ, mắt thấy mộng cảnh sắp lan rộng.

Hương Khắc Tư im lặng, tuy mười năm qua mình đã mạnh lên, nhưng ác ma cũng mạnh lên.

Ác ma năm đó không lợi hại như vậy, ác ma hôm nay hiển nhiên đã hoàn toàn khác, mạnh hơn rất nhiều.

Ầm, ác ma vung tay, vô số kim thép bắn ra, trong phút chốc vô số người bị thương.

Hải quân lớn tiếng hét: Đều là lỗi của các ngươi, lũ hải tặc.

Nếu không phải các ngươi cản trở chúng ta, vừa rồi chúng ta đã ngăn chặn được kẻ địch rồi, cũng sẽ không trở nên tồi tệ như vậy.

Đúng vậy, chỉ cần vừa rồi giết chết Ô Tháp, sẽ chỉ có rất ít người bị thương, bây giờ cả thế giới đều phải chôn cùng.

Hải tặc chính là hải tặc, cái gì cũng không hiểu, còn ra vẻ ta đây.

Trong phút chốc, hải quân chĩa mũi dùi vào hải tặc, cho rằng đều là lỗi của họ, mới khiến trận chiến đến mức không thể cứu vãn.

Cứu thế giới, hải quân là chuyên nghiệp, hải tặc chẳng được huấn luyện gì cả, thật là ngoại nghề chỉ huy nội nghề.

Hải quân bất mãn nói.

Các hải tặc đều xấu hổ không chịu nổi, chỉ có thể nỗ lực tấn công ác ma.

Ác ma nổi điên, nếu như vừa rồi đánh bại được Uta, lịch sử đã có thể đi theo một hướng khác.

Nhưng vì sự phá rối của đám Hương Khắc Tư, dẫn đến hải quân không hy sinh thiểu số để cứu đa số, bây giờ càng nhiều người rơi vào giấc ngủ say, sự phá hoại của ác ma sẽ lan ra toàn thế giới.

Hương Khắc Tư vẫn không bỏ cuộc, cái gì cũng muốn, hắn tin rằng chắc chắn có một giải pháp vẹn toàn, chỉ cần đồng thời tấn công ác ma một đòn chí mạng trong cả mộng cảnh và hiện thực là có thể giải quyết ác ma, cứu vớt mọi người.

Hương Khắc Tư luôn chuẩn bị sẵn sàng, nhưng vấn đề là trong mộng cảnh lại thiếu cao thủ cùng đẳng cấp với hắn.

Ngay cả khi Lộ Phi biết mình không phải trái Gomu Gomu, cậu cũng không thể ngay lập tức có được chiến lực.

Cho nên vấn đề rất nghiêm trọng.

Nói cho cùng, Lộ Phi vẫn chưa được lương sư chỉ dạy, ba loại Bá Khí không có cách nào đề cao.

Mặc dù Rayleigh đã dạy cậu Bá Khí, nhưng năng lực tiến giai vẫn cần một lão sư chuyên nghiệp chỉ bảo.

Hiện tại bọn họ chỉ có thể miễn cưỡng ngăn chặn tốc độ lan truyền của ác ma, chứ không thể hoàn toàn đánh bại nó.

Ác ma khổng lồ cao mấy chục mét, đứng sừng sững trên hòn đảo âm nhạc.

Uta, mau tỉnh lại.

Lộ Phi vẫn đang gào thét, chỉ là hiện tại cô căn bản không thể khống chế ác ma.

Nếu thực sự không còn cách nào khác, hay là để tôi.

La Tân nói: Tôi có thể dùng tế bào nở hoa để mô phỏng cơ quan của ác ma, sử dụng năng lực tương tự để tấn công nó, dùng ma pháp đánh bại ma pháp.

Vậy giao cho cô.

Lộ Phi rất bực bội, lần trước Râu Đen cũng nhường cho người khác, lần này ác ma cũng phải nhường cho người khác, thực lực của mình còn có hy vọng không đây.

Nếu trái ác quỷ của mình thật sự là trái Ni Tạp, tại sao lại yếu như vậy.

Vương Luffy thông qua Kiến Văn Sắc Bá Khí cường đại để liên kết hiện thực và mộng cảnh, giúp hai bên phối hợp: Hải tặc đừng phạm sai lầm nữa, các ngươi đã phạm đủ sai lầm rồi, đặc biệt là Hương Khắc Tư, tuyệt đối đừng không nỡ ra tay, hãy ra tay với quyết tâm giết chết cô ca sĩ đi.

Hãy để cô ta trả giá cho sai lầm của ngươi.

Hương Khắc Tư trầm mặc, là sai lầm của mình sao.

Chắc chắn là sai lầm của hắn.

Hắn vì muốn thể hiện sự tự do đạo đức của mình mà không suy xét đến những quy tắc cơ bản trong thực tiễn, gây hại vô cùng.

Cuối cùng, sự tự do đạo đức của hắn đều biến thành boomerang, quay lại đập vào chính hắn và những người xung quanh.

Cái này gọi là gì.

Cái này gọi là có người thích thể hiện thì mọi người nên tránh xa ra, kẻo bị sấm sét đánh trúng.

Chuẩn bị xong rồi.

La Tân đã hóa thành khổng lồ như ác ma.

Chỉ là ác ma là một tên mập màu đen, mặt xanh nanh vàng, cánh đen.

Còn La Tân là một thiên sứ thon thả, thánh khiết xinh đẹp, với đôi cánh trắng.

Trước tiên phá vỡ phòng ngự của nó, mọi người phối hợp tốt, tấn công tay phải trước.

Vương Luffy chỉ huy.

Trong hiện thực và mộng cảnh đồng thời phát động tấn công vào tay phải, đập nát cánh tay của ác ma, đòn tấn công như vậy khiến ác ma trong thời gian ngắn không thể hồi phục.

Sau đó là tay trái.

Tay của ác ma âm nhạc là những phím đàn có thể kéo dài vô hạn, có thể thực hiện đủ loại động tác tấn công khó tin.

Nhưng bây giờ ác ma đã không còn tay, tiếp theo là tấn công hai chân.

Hương Khắc Tư nhìn dáng vẻ đau đớn của ác ma, trầm giọng nói: Uta, ráng chịu đựng một chút nữa, ta đến cứu con ngay đây.

Hắn bây giờ cũng đang nghĩ, liệu lúc trước để cô lại có phải là lựa chọn tốt nhất không.

Để cô lại, kết quả là cô liên tục rơi vào cùng một cái hố hai lần, không hề rút ra bài học.

Được rồi, chuẩn bị đòn cuối cùng.

Vương Luffy nói: Hãy mang quyết tâm giết chết cô ca sĩ mà lên.

Bá Vương Sắc Bá Khí của Hương Khắc Tư được đẩy đến cực điểm, La Tân cũng tăng sức mạnh lên đến mức rung chuyển cả mộng cảnh, hai người đồng thời phát động tấn công, phá hủy bản thể của ác ma.

Những người khác đều đang chờ đợi kết quả, hy vọng mọi chuyện thuận lợi, nếu không, cả thế giới sẽ lâm vào nguy hiểm.

Chương 3569

Ác ma bắt đầu tan vỡ, những người hâm mộ hôn mê cũng bắt đầu tỉnh lại, lại một chiến thắng vĩ đại.

Đáng tiếc Hương Khắc Tư không vui nổi, hắn ôm con gái nuôi, xung quanh toàn là hải quân, đám hải quân do Vương Luffy dẫn đầu cũng không định tha cho cô ca sĩ.

Không muốn chết thì lui ra.

Hương Khắc Tư liếc mắt giận dữ nói, Bá Khí khiến đám lính quèn xung quanh không dám vượt qua giới hạn nửa bước, nhưng Vương Luffy thì không sợ.

Giao hung thủ cho hải quân.

Vương Luffy nói.

Nhưng Hương Khắc Tư căn bản không tin Vương Luffy, chỉ nói: Tuyệt đối không.

Hắn biết hải quân đã khống chế được trái Uta Uta, chắc chắn sẽ lợi dụng nó, nói không chừng sẽ cải tạo con gái hắn thành vũ khí.

Bây giờ ngươi lại bắt đầu bảo vệ con gái rồi.

Lúc ngươi bỏ con bé lại trên hòn đảo có Cấm Kỵ Nhạc Phổ, sao không nghĩ đến cảm nhận của nó.

Ngươi có tôn trọng ý kiến của nó không.

Lúc đó nó còn nhỏ.

Hương Khắc Tư nói: Ta chỉ không muốn lương tâm nó bị cắn rứt.

Ta muốn bảo vệ nó, không ngờ lại phát triển thành thế này.

Lúc đó cũng không ngờ ác ma sẽ xuất hiện lần thứ hai.

Quân tử không đứng dưới tường sắp đổ, cách tốt nhất bây giờ là nhốt cô ca sĩ lại, nhốt ở một nơi không thể giải trừ âm nhạc, như vậy ác ma sẽ không xuất hiện nữa.

Hương Khắc Tư, đừng phạm sai lầm tương tự, đừng để cả thế giới phải trả giá cho sai lầm của ngươi nữa.

Ngươi nói là hải quân chứ.

Hải quân mới là kẻ bắt cả thế giới trả giá cho sai lầm của hải quân.

Hương Khắc Tư nói.

Có lẽ chúng ta cũng kẻ tám lạng người nửa cân, nhưng hải quân chúng ta ít nhất cũng đủ quyết đoán, không dây dưa dài dòng.

Vương Luffy nói: Một khi mọi người biết cách triệu hồi ác ma, bọn họ chắc chắn sẽ in một lượng lớn Cấm Kỵ Nhạc Phổ, tìm mọi cách để trái Uta Uta lại triệu hồi ác ma.

Đó là chuyện mà hải quân các ngươi mới làm.

Ngươi cho rằng hải tặc sẽ không làm vậy sao.

Vương Luffy và Hương Khắc Tư không thể tin tưởng lẫn nhau, một bên là tự do xã hội, một bên là tự do đạo đức, mâu thuẫn chồng chất.

Vương Luffy tin rằng chỉ có dựa vào văn hóa và chế độ mới có thể quản lý tốt mọi người, còn Hương Khắc Tư tin rằng chỉ có dựa vào đạo đức, lương tâm trong sạch mới có thể thực sự bảo vệ thế giới.

Hai người không thể thuyết phục đối phương, nhưng có một điều có thể chắc chắn, Hương Khắc Tư nhất định phải đưa con gái nuôi đi, bất kể là hải quân hay hải tặc đều đừng hòng bắt con gái nuôi làm những việc không muốn.

Lúc này Uta đang hôn mê, có lẽ hôn mê là lựa chọn tốt nhất để trốn tránh hiện thực.

Nếu tỉnh lại, cô sẽ phải đối mặt với sự thật rằng mình đã hủy diệt một quốc gia, giết chết rất nhiều người vô tội.

Thật ra cũng không sao cả.

Đỗ Lan khuyên nhủ Uta trong mộng cảnh: Ngươi xem cái này đi, xem người tên Ngải Luân này làm thế nào, xem câu chuyện của y có gợi mở gì cho ngươi không.

Cốt truyện của Tiến Kích Đích Cự Nhân mở ra trước mắt Uta, đặc biệt là trận chiến cuối cùng giống hệt như những gì vừa xảy ra.

Một người sở hữu sức mạnh hủy thiên diệt địa, muốn tái tạo thế giới.

Rồi đồng đội của y lại toàn lực ngăn cản y.

Quả thực giống hệt như chuyện vừa xảy ra.

Có phải rất kỳ lạ không, rõ ràng có sức mạnh thay đổi thế giới, nhưng những người xung quanh lại muốn ngăn cản, có phải rất mâu thuẫn không.

Theo lý mà nói, có sức mạnh như vậy, bước đầu tiên là phải diệt những người thân bạn bè cản trở mình, nhưng lại không, mà lại đi diệt những người dân vô tội trước.

Điều đó chứng tỏ điều gì.

Chứng tỏ đây là một thế giới méo mó.

Rõ ràng có sức mạnh thay đổi thế giới, lại bị những người mình yêu thương trói buộc.

Không phải y không đủ mạnh, không phải y không muốn hủy diệt thế giới, mà là vì người bên cạnh quá lương thiện, đã ngăn cản y.

Điều đó chứng tỏ điều gì.

Chứng tỏ ta có sức mạnh, nhưng người bên cạnh không cho ta dùng.

Uta không hiểu lắm, dù sao cô cũng không phải tác giả manga, không hiểu được sự méo mó của Nhật Bản.

Tác giả manga Nhật Bản không thể thừa nhận nhân vật chính không có sức mạnh, nhưng lại phải trả lời câu hỏi có sức mạnh tại sao không dùng.

Thế là họ sẽ sáng tạo ra đủ loại tình tiết kỳ lạ, rõ ràng Oden bản thân rất mạnh mẽ, kết quả lại chết vì tự sát.

Hoặc là như Ngải Luân, rõ ràng rất mạnh mẽ, cuối cùng lại chết trong tay người thân.

Mạnh mẽ, cho nên không thể chết dưới tay kẻ thù trên chiến trường chính diện, nếu thua trên chiến trường chính diện thì không tính là mạnh.

Nhưng mạnh mẽ mà vẫn phải thất bại, vậy thì chỉ có thể chết vì chính mình không hành động, hoặc chết dưới tay người thân, mới có thể giải thích được.

Giống như Ngải Luân, rõ ràng mạnh như vậy, đã có thể nhìn thấu tương lai quá khứ, can thiệp vào dòng thời gian, nhưng y không cứu mẹ, cũng không dùng sức mạnh thống trị thế giới, mà lại chọn cách nhìn mẹ mình chết đi, rồi chọn cách tàn sát người vô tội.

Bởi vì y chỉ có thể chọn như vậy, một khi cứu mẹ, y sẽ phải chọn một con đường tốt hơn, sức mạnh của y sẽ được giải phóng, và sẽ không thể trả lời một câu hỏi rất thực tế: có sức mạnh tại sao không dùng.

Điều này giống như vấn đề xuất hiện trong Thủy Hử, Hồng Lâu Mộng, Tây Du Ký, Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Tứ đại danh tác kể về câu chuyện của Tam Quốc, thời Đường, thời Tống và một triều đại mơ hồ, nhưng vì tác giả sống ở thời Minh Thanh, nên những chi tiết thường thức như đơn vị đo lường trong tiểu thuyết thường không phù hợp với lịch sử, mà lại phù hợp với thời đại của tác giả, tức là thời Minh Thanh.

Cho nên nghiên cứu Tứ đại danh tác, cũng phải nghiên cứu triều đại mà tác giả sống.

Đây là sự hạn chế mà tác giả tất yếu phải chịu, tác giả manga cũng vậy, câu chuyện họ tạo ra không thể thoát khỏi thời đại của chính mình.

Trái Uta Uta có thể thay đổi thế giới, điều đó không sai, nhưng người thân của ngươi lại muốn ngăn cản ngươi, không phải vì ngươi tà ác, cũng không phải họ không hài lòng với thế giới mới, mà là họ sợ hãi sức mạnh của ngươi.

Họ phải bán đứng ngươi mới có thể yên tâm, chỉ có khi ngươi có sức mạnh mà không dùng, họ mới có thể yên lòng.

Bởi vì một khi ngươi sử dụng sức mạnh, ngươi sẽ đứng trên họ.

Ngươi không sai, sai là ở người thân, sai là ở thế giới.

Ngươi có sức mạnh tại sao không dùng.

Cứ nên dùng.

Ngay cả Lộ Phi cũng biết chiến đấu ắt phải có người chết, thay đổi thế giới làm sao không có người chết được.

Nghe Lộ Phi lừa gạt, Uta cảm thấy có lý.

Có sức mạnh hủy diệt thế giới, cuối cùng lại bị nhóm bạn bè ngăn cản, nhân vật chính của Tiến Kích Đích Cự Nhân sở hữu năng lực dự đoán tương lai, can thiệp dòng thời gian, nhưng cuối cùng lại chọn con đường tự mình gánh tội, để bạn bè có được tính chính nghĩa hợp pháp.

Cuối cùng thông qua việc hy sinh bản thân, để bạn bè trở thành người cứu thế giới, có được địa vị cao cả.

Đưa ra lựa chọn này, y rất đau khổ, thậm chí hy sinh cả mẹ, từ bỏ cả người yêu.

Nhưng đây là con đường mà tất cả những người có sức mạnh phải đi, đổi một thế giới, đổi một nhân vật chính, cũng sẽ chọn con đường dùng sức mạnh để đổi lấy tính hợp pháp cho bạn bè.

Có sức mạnh tái tạo thế giới, lại phải trả lời vì sao không tái tạo thế giới.

Rất là khó xử.

Cho nên Đỗ Lan nói với Uta, như vậy là không đúng, bạn bè không nên ngăn cản cô, mà nên ủng hộ cô.

Ai là kẻ thù, ai là bạn bè, đâu là mâu thuẫn chính, đâu là mâu thuẫn phụ.

Ngươi phải phân biệt rõ ràng, nếu không lý tưởng của ngươi không thể thực hiện được.

Tính mục tiêu, tính rõ ràng, tính tương xứng, tính phản hồi, đây là bốn nền tảng để một lý tưởng từ thực hiện đến hoàn thành.

Ngươi có mục tiêu hòa bình thế giới, vậy ngươi có thể nhận thức rõ ràng độ khó của mục tiêu này không.

Trong đó thậm chí cần phải đại nghĩa diệt thân, ngươi có làm được không.

Trước đây năng lực của ngươi có lẽ chỉ giới hạn ở một hòn đảo, nhưng bây giờ có livestream, năng lực của ngươi đã tương xứng với lý tưởng hòa bình thế giới.

Cuối cùng là phản hồi, có lẽ không có phản hồi tích cực, có lẽ sẽ có rất nhiều người vu khống ngươi, phê phán ngươi, nhưng cũng phải kiên trì, bởi vì điều khó khăn nhất là ngươi không biết khi nào mới xuất hiện phản hồi tích cực, có thể phải đợi sau khi ngươi chết mới xuất hiện, cả đời không có phản hồi tích cực, ngươi còn có thể kiên trì không.

Uta đột nhiên phát hiện thực hiện lý tưởng khó khăn đến vậy, hoàn toàn không phải là chuyện dễ như trở bàn tay.

Chương 3570

Cả đời chỉ có thể sống trong sự chỉ trích và phê phán, mà vẫn phải kiên trì với lý niệm của mình, điều này khó khăn đến nhường nào.

Chỉ nghĩ thôi đã thấy đau khổ, không có phản hồi tích cực thì làm sao biết con đường của mình là đúng.

Đây đúng là một nghịch lý.

Tính mục tiêu, tính rõ ràng, tính tương xứng, tính phản hồi ư.

Uta lúc này mới hiểu được một giấc mơ từ lý thuyết đến hiện thực rất khó khăn.

Thậm chí có thể sẽ có kết cục cả đời như chó nhà có tang.

Ví dụ như Van Gogh, cả đời nghèo túng khốn đốn, sau khi chết tác phẩm mới được công nhận rộng rãi, cả đời ông không được hưởng chút lợi lộc nào.

Nhưng vẫn phải kiên trì sáng tác.

Tóm lại, lý tưởng có nhận được phản hồi tích cực hay không, không ai có thể chắc chắn.

Trước mắt Uta không nhận được phản hồi tích cực, có nên tiếp tục không.

Cô cũng có chút bối rối, Lộ Phi và Hương Khắc Tư đều không ủng hộ mình, đều cho rằng trái Uta Uta không thể mang lại hòa bình thực sự.

Nếu mình tiếp tục, khi nào mới có phản hồi tích cực.

Cũng không ai có thể trả lời, có thể cả đời cũng không có.

Vậy mình rốt cuộc có nên tiếp tục không.

Chuyện này thật sự rất rối rắm, ước gì có một người tương lai nói cho mình biết có nên tiếp tục không, có nhận được phản hồi tích cực không.

Uta rất rối rắm, cơ thể bộc phát Bá Khí, không cho phép ai đến gần.

Trong hiện thực, Hương Khắc Tư vốn định đưa Uta rời đi, không ngờ Uta lại trở nên nguy hiểm như vậy.

Hải quân và hải tặc đều đã rất mệt mỏi, nếu Uta lại bộc phát lần nữa, họ chưa chắc đã đánh lại.

Giết cô ta đi.

Có hải quân đề xuất giải pháp, một lần và mãi mãi, trực tiếp tiêu diệt là được.

Đừng hòng.

Nhưng Hương Khắc Tư sẽ không làm vậy, và còn muốn dùng tình yêu để đánh thức con gái nuôi, hy vọng cô có thể hiểu được tấm lòng của mọi người, đừng sai lầm nữa.

Bọn họ không biết rằng Đỗ Lan đã liên lạc với Uta qua mộng cảnh, mộng cảnh của tất cả mọi người đều có thể liên kết với nhau, tiềm thức chính là một thế giới khác, bên trong ký sinh ác ma.

Sức mạnh của duy tâm không ngoài việc biến thế giới tưởng tượng thành hiện thực, và ác ma trong mộng cảnh không nghi ngờ gì là đã trực tiếp thực hiện điều này, ác ma sinh ra trong mộng cảnh, nhưng lại có thể phá hoại khắp nơi trong hiện thực.

Chỉ cần Uta trở thành Ni Tạp trong mộng cảnh, thì trong hiện thực cũng có thể trở thành Ni Tạp, thậm chí có thể khiến người người đều trở thành Ni Tạp, dù sao chỉ cần là việc có thể làm được trong mộng cảnh, thì trong hiện thực cũng có thể làm được.

Đừng để trí tưởng tượng trói buộc ngươi, đừng áp chế ác ma, nên để ác ma trở thành sức mạnh của ngươi, trở thành Hắc Ám Ni Tạp đi.

Hắc Ám Ni Tạp.

Không sai, muốn thay đổi thế giới trước tiên phải có tư cách Ni Tạp, ngươi có thể dùng sức mạnh mộng cảnh để hợp nhất với ác ma.

Đây vốn là sức mạnh của ngươi, hãy tấu lại Cấm Kỵ Nhạc Phổ đi, hãy tiếp tục giấc mơ, đừng vì người thân cản trở mà dừng lại, nên kiên trì.

Nếu Lưu Bang vì bị người thân xem thường mà tuyệt giao với đám bạn bè chó ngựa, thì ông ta cũng không thể trở thành hoàng đế.

Chị dâu của Lưu Bang đã sỉ nhục ông ta ngay trước mặt anh em, nhưng ông ta vẫn không thay đổi, vẫn tiếp tục dẫn anh em đi ăn chực.

Trong mắt người thân, Lưu Bang chính là một kẻ lông bông, nhưng cuối cùng Lưu Bang lại trở thành hoàng đế, phong cho cha mình một tước hiệu là Canh Yết Hầu, tức là hầu cạo nồi.

Người thân có sai không.

Lưu Bang quả thực là một kẻ lông bông, tiêu tiền như nước, chỉ có ra không có vào, mọi người vất vả kiếm tiền, Lưu Bang tích cực tiêu tiền, ai mà chịu nổi.

Nhưng cuối cùng Lưu Bang lại trở thành hoàng đế, điều này không ai ngờ tới.

Cho nên một việc có phản hồi tích cực hay không thật sự khó nói, bất thình lình lại có, dĩ nhiên cũng có thể cả đời không có.

Vậy có nên kiên trì không.

Uta cũng không biết.

Đỗ Lan cổ vũ Uta hãy hát lại, cứ làm là xong.

Nhưng Uta biết mình đã làm tổn thương một quốc gia, nếu cứ mãi không có phản hồi tích cực, chẳng phải là tiêu đời sao.

Cho dù bây giờ phản hồi tích cực không đủ, cũng đừng từ bỏ, chẳng lẽ Hương Khắc Tư chưa từng dạy ngươi phải kiên trì sao.

Thử nghĩ xem tại sao trái Uta Uta và Cấm Kỵ Nhạc Phổ của ngươi lại trùng hợp gặp nhau như vậy.

Chẳng lẽ không phải ông trời đang ám chỉ điều gì sao.

Không thể vì có ác ma mà sợ hãi, ngươi phải khống chế ác ma, ngươi có thể làm được, hãy tin vào chính mình.

Đỗ Lan khích lệ.

Nhưng Cô thực sự không muốn làm tổn thương người khác.

Thay đổi thế giới không thể không có người chết, ngươi ngay cả giác ngộ này cũng không có sao.

Ngươi đã giết người khác, đừng để cái chết của họ trở nên vô nghĩa.

Hãy tiếp tục kiên trì, nhất định có thể có phản hồi tích vực, cho dù đời này không có, đời sau chắc chắn sẽ có.

Linh hồn của ngươi có thể tồn tại vĩnh viễn trong mộng cảnh, chắc chắn có thể chờ được cơ hội.

Uta nghe những lời cổ vũ như vậy, có chút động lòng.

Chính là như vậy, bị đánh ngã cũng phải kiên trì chống đẩy, như vậy ngươi chính là Hắc Ám Ni Tạp.

Tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục nhảy múa.

Trên người Uta trong hiện thực đột nhiên vang lên tiếng trống đông, đây là tiếng trống tự do, đây là tiếng trống giải phóng.

Mọi người không khỏi nhìn về phía Uta, chỉ nghe tiếng trống ngày càng dồn dập, đại diện cho việc cô sắp khởi động lại.

Toàn thân cô đều biến thành màu đen, mái tóc vốn trắng đỏ chia đôi cũng hoàn toàn biến thành màu đen, là màu đen của ác ma, màu đen của cái chết.

Hắc Ám Ni Tạp trở lại.

Uta.

Hương Khắc Tư không ngờ con gái nuôi đã học được cách chống đẩy, sau khi bị nhiều cao thủ vây công lại có thể hồi đầy máu phục sinh.

Đây là sức mạnh của giấc mơ, chỉ cần sinh mệnh của ta còn cháy, giấc mơ sẽ không kết thúc, hy vọng thế giới hòa bình, ta muốn tiếp tục ca hát.

Uta muốn mang đến tiếng hát.

Dừng lại.

Hương Khắc Tư nói.

Quốc vương cũng nói: Đừng sai lầm nữa.

Hiện tại không có phản hồi tích cực, không có nghĩa là sau này không có, các người đừng ngăn cản ta, nếu không đừng trách ta đại nghĩa diệt thân.

Uta nói: Con đường thực hiện giấc mơ vốn đã gập ghềnh, cũng sẽ có hy sinh, cho dù không có phản hồi tích cực, ta cũng sẽ kiên trì.

Hương Khắc Tư không ngờ con gái nuôi lại trở nên ngang ngược như vậy, vốn định bảo vệ cô tránh xa khỏi việc liên hôn, bây giờ cảm thấy gả đi cũng không tệ, đỡ phải chịu đựng sự nổi loạn của con gái.

Ta không sai, sai là ở các người.

Uta nói: Ta có mục tiêu, cũng có phương pháp thực hiện rõ ràng, cũng có năng lực tương xứng, chỉ là hiện tại vẫn chưa có phản hồi tích cực, các người lại ngăn cản ta, điều đó là không đúng.

Các người nên ủng hộ ta mới phải, cho dù cả đời này ta lang thang phiêu bạt, chịu đủ loại điều tiếng, các người cũng nên ủng hộ ta sử dụng sức mạnh, chứ không phải ngăn cản ta.

Nếu không, có sức mạnh mà không dùng, tại sao còn cần sức mạnh.

Mọi người đều ngẩn ra, vì logic của đối phương không có vấn đề.

Hiện tại không có phản hồi tích cực, quả thực không có nghĩa là sau này cũng không có.

Nhưng người bình thường chắc chắn phải tính toán chi phí, giống như chị dâu của Lưu Bang, bà ta không thể không tính toán chi phí mà để Lưu Bang phá gia chi tử, cuối cùng phá sản rồi, cả nhà cùng hít gió tây bắc sao.

Mọi người đều phải tính toán một phen, nếu vượt quá chi phí thì không thể ủng hộ.

Uta hy vọng mọi người ủng hộ vô điều kiện, chắc chắn là không được, vì sổ sách không phải tính như vậy.

Như vậy là có cơ sở để đối kháng, phải dùng võ đấu hoặc văn đấu để giải quyết bất đồng.

Mọi người chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, họ không thể ủng hộ lý tưởng của Uta một cách vô hạn, không trả nổi chi phí.

Chương 3571

Uta cho rằng mình nên kiên trì, nhưng mọi người không muốn trả giá cho giấc mơ của cô, phải làm sao.

Đánh cược.

Ai thắng thì người đó làm chủ.

Uta trước đây đã thua một lần, nhưng lần này cô và ác ma hợp làm một, phát huy sức mạnh duy tâm đến cực hạn, hóa thân Hắc Ám Ni Tạp, có thể thay đổi thế giới.

Uta, đừng quậy nữa.

Hương Khắc Tư vốn tưởng con gái nuôi sau khi biết sự thật sẽ thất hồn lạc phách, thậm chí xấu hổ đến chết.

Duy chỉ không nghĩ rằng cô sẽ biết sai mà không sửa, sai càng thêm sai.

Thế giới này cần thay đổi, hải quân nắm quyền, hải tặc cắn xé, đôi mắt của người dân đã mất đi ánh sáng, nếu không thay đổi nữa, thế giới sẽ ngày càng hỗn loạn, phải thay đổi.

Uta nói.

Đưa người vào mộng cảnh không thể thay đổi hiện thực.

Ít nhất mọi người còn có một hy vọng.

Uta nói: Hiện thực không thể thay đổi, ít nhất còn có thể mơ, chúng ta không thể tước đoạt quyền được mơ của mọi người.

Cho ta mười năm, chắc chắn có thể thay đổi thế giới.

Hương Khắc Tư không nói nên lời, con gái nuôi lại cố chấp như vậy, hắn có thể làm gì.

Con không dạy là lỗi của cha, hắn phải chịu toàn bộ trách nhiệm.

Thật sự hối hận vì đã để cô trên đảo, sớm biết vậy đã mang cô đi du hành cùng.

Xem ra phải tiến hành hiệp hai.

Vương Luffy nói.

Còn Lộ Phi thì cảm thấy sâu sắc rằng thực lực của mình không đủ, người ta Uta có thể ngã xuống rồi đứng dậy là lên cấp, tại sao mình không làm được.

Chẳng phải là chống đẩy thôi sao.

Mình cũng có thể.

Cậu nhìn những người trẻ tuổi xung quanh đều lợi hại hơn mình, chìm vào suy tư sâu sắc.

Tiếng trống giải phóng không ngừng vang lên, Uta muốn một mình địch nhiều người, áp chế tất cả.

Bây giờ sắp bước vào thời đại Ni Tạp, số lượng Ni Tạp sẽ ngày càng nhiều.

Đỗ Lan cho biết thời đại Ni Tạp, chính là một đám người có tư cách Ni Tạp so tài với nhau.

Trước đây là một đám người có ý chí D so tài, sau này là một đám thần so tài.

Hãy nghe ta hát đi.

Uta lại cất tiếng hát, tiếng hát lại được livestream.

Rất nhiều người rơi vào ảo giác, chỉ có một số ít người có Kiến Văn Sắc mạnh mẽ mới có thể né tránh.

Thông qua Kiến Văn Sắc Bá Khí để duy trì sự tỉnh táo, mới có thể tiếp tục chiến đấu.

Bây giờ xem ra để cô ấy đi liên hôn cũng không phải chuyện xấu.

Usopp không nhịn được nói: Ít nhất có thể thay đổi thế giới bằng phương pháp khác, chứ không phải dùng mộng cảnh.

Đừng nói những lời đó nữa, trước tiên hãy ngăn cô ấy lại.

La Tân nói.

Chẳng lẽ các người không muốn thay đổi thế giới, không muốn thế giới trở nên tốt đẹp hơn sao.

Ta có sức mạnh, các người nên ủng hộ ta.

Các người là người thân của ta, nên cho ta nhiều ý kiến, giúp ta làm đẹp mộng cảnh, tại sao lại đứng ở phía đối lập với ta.

Rõ ràng biết ta có thể thay đổi thế giới, rõ ràng ta có thể làm được những việc các người không làm được, tại sao không để ta làm.

Uta không thể hiểu được, tại sao mình có sức mạnh mà người thân lại không cho mình dùng.

Không ai có thể trả lời câu hỏi này, vì tác giả không cho dùng.

Uta, chúng ta cũng đều muốn thay đổi thế giới, nhưng không phải dùng mộng cảnh.

Không dùng mộng cảnh thì dùng gì.

Các người còn có cách nào khác để thay đổi thế giới.

Ra khơi bao nhiêu năm nay, ngươi có giúp hòn đảo nào xây thêm mấy trạm điện, có giúp hòn đảo nào phát triển thêm mấy ngành công nghiệp, có làm giảm số lượng hải tặc, có thay đổi sự thống trị của Thiên Long Nhân không.

Thế giới này đã thay đổi ở đâu.

Uta kiên định nói: Nếu các người không làm được, thì để ta làm.

Hương Khắc Tư bị nói đến không cãi được lời nào, mặc dù hắn vẫn luôn thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ, nhưng sự thật là mảnh đất của tội ác vẫn không thay đổi.

Hắn cũng không thể ở lại một hòn đảo mãi mãi, một khi rời đi, hòn đảo sẽ trở lại như cũ.

Hơn nữa, những hải tặc trẻ tuổi bị hắn ảnh hưởng ra khơi cũng không ít, nhưng lương thiện như Lộ Phi thì không nhiều, rất nhiều hải tặc vẫn phải cướp bóc tàu buôn để duy trì hoạt động.

Hương Khắc Tư dùng nỗ lực của mình để ảnh hưởng thế giới, có ảnh hưởng, nhưng quá chậm.

Chưa kể đến việc phát triển công nghiệp, xây dựng trạm điện, những việc này đều cần mười năm làm nền tảng.

Ngay cả khi chơi game kinh doanh, tích đủ tiền và tài nguyên để xây nhà máy, cũng cần chờ đợi vài phút.

Trong vài phút đó, người chơi chỉ có thể chờ đợi.

Trong hiện thực, sửa đường, xây nhà máy cũng mất vài năm, mười năm thật sự không làm được bao nhiêu việc.

Hương Khắc Tư trên biển lớn chưa từng thực hiện những hành động này.

Các người không thay đổi, còn không cho phép ta thay đổi, tại sao.

Ta tin rằng mộng cảnh chắc chắn sẽ mang lại hy vọng, mặc dù bây giờ vẫn chưa có phản hồi tích cực, nhưng chắc chắn sẽ có.

Giống như Roger trở thành Vua Hải Tặc, nhưng thời đại hải tặc lại bắt đầu sau khi ông chết.

Thời đại mộng cảnh cũng có thể cần phải chờ rất lâu mới có phản hồi tích cực, tại sao các người không chịu tin tưởng.

Đỗ Lan thầm nghĩ không sai, chính là như vậy, rất nhiều chuyện đều sau khi chết mới được ủng hộ.

Hương Khắc Tư không thể thuyết phục con gái nuôi, bây giờ chỉ có thể chiến đấu, trực tiếp đánh bại đối phương, chỉ có cách này thôi.

Thế này đi, ta giao đấu với con, nếu ta thua, ta sẽ giúp con.

Nếu con thua, con sẽ đi theo ta.

Hương Khắc Tư nói.

Tóc Đỏ, ngươi dựa vào đâu mà quyết định thay cho cả thế giới.

Cho dù ngươi thua, hải quân chúng ta cũng sẽ tiếp tục ngăn cản cô ta.

Vương Luffy nói.

Hương Khắc Tư nói: Vậy ta sẽ ngăn cản các ngươi.

Cha con nhà ngươi thật sự không coi hải quân chúng ta ra gì.

Vương Luffy nói: Sự phá hoại do hải tặc các ngươi gây ra, đến lúc đó vẫn là hải quân gánh chịu tiếng xấu, hải quân thật sự là làm ơn mắc oán.

Vương Luffy biết hải quân nên chịu thiệt thòi như vậy, dù sao hải quân cũng duy trì quy tắc của trò chơi.

Đó là vấn đề của các ngươi, không liên quan đến ta.

Hương Khắc Tư bây giờ muốn giao đấu với con gái nuôi.

Lộ Phi hét lên: Hương Khắc Tư đừng thua nhé.

Hương Khắc Tư lại cảm thấy thực lực của con gái nuôi bây giờ hoàn toàn khác, e rằng sẽ không dễ dàng chiến thắng.

Bắt đầu.

Hắc Ám Ni Tạp Uta ra tay, kéo mạnh hư không, không gian lại trực tiếp bị kéo như một tấm vải, sau đó Hương Khắc Tư bị kéo đến trước mặt.

Hương Khắc Tư ngay lập tức nhận ra con gái nuôi có thể khống chế hiện thực như khống chế mộng cảnh, những việc có thể làm trong mộng cảnh, trong hiện thực cũng có thể làm được.

Đối thủ mà mình đối mặt không phải là trái Uta Uta, mà là một cường địch trong mộng cảnh.

Như vậy cũng được sao.

Hiện thực giống như một ảo giác có thể tùy ý sửa đổi, đá có thể biến thành kẹo bông, kẻ thù có thể biến thành bánh quy Chết tiệt, đây là năng lực gì.

Đám đông quan sát Uta dùng phương pháp chiến đấu khó tin để tấn công Hương Khắc Tư, nhìn những thứ trên chiến trường biến thành hoa tươi, búp bê và những thứ khác, đều kinh hãi, nếu bị trúng đòn sẽ biến thành vật vô cơ.

Đây chính là năng lượng mộng cảnh đang thay đổi hiện thực, còn mạnh hơn cả Thái Dương Thần Ni Tạp.

Thái Dương Thần Ni Tạp là biến vạn vật thành cao su, không chỉ là vật hữu cơ và vô cơ, mà ngay cả thể năng lượng sấm sét cũng có thể biến thành cao su.

Mọi thứ đều có thể biến thành đạo cụ chiến đấu của Ni Tạp, có thể khiến chiến trường có lợi cho cậu ta.

Còn Hắc Ám Ni Tạp thì còn khoa trương hơn, ranh giới giữa mộng cảnh và hiện thực bị phá vỡ, những chuyện có thể xảy ra trong mộng cảnh thì trong hiện thực cũng có thể xảy ra.

Trong mộng cảnh, Uta có thể tạo ra những thứ vốn không tồn tại, có thể thay đổi thuộc tính vật chất, thậm chí có thể khống chế linh hồn của con người.

Chương 3572

Trong hiện thực, cô cũng có thể thay đổi thuộc tính vật chất, chỉ cần bị cô chạm vào, đều sẽ biến thành những món đồ chơi đáng yêu.

Chỉ có Bá Khí mới có thể miễn nhiễm, vì Bá Khí là ý chí của con người, không dễ dàng bị khống chế như vậy.

Hương Khắc Tư nhìn con gái trở nên mạnh mẽ như vậy, cũng rất cảm khái nói: Vốn dĩ ta muốn bảo vệ con, nhưng không ngờ lại thành ra thế này.

Bảo vệ ta.

Ngươi sợ ta, sau khi biết ta sở hữu sức mạnh thay đổi thế giới, ngươi đã bỏ ta trên hòn đảo này, phong ấn ta lại, đây căn bản không phải là bảo vệ.

Đáng tiếc ngươi cũng không ngờ rằng, khoa học kỹ thuật đang phát triển, thời đại đang tiến bộ, Den Den Mushi mới có chức năng livestream, cho dù ta ở trên đảo cũng có thể trình bày lý tưởng của mình với toàn thế giới.

Uta nói.

Không phải như vậy, ta lo con không chấp nhận được hiện thực, dù sao lúc nổi điên, con đã phá hủy cả một quốc gia.

Ngươi chưa từng nói với ta, làm sao biết ta không chấp nhận được.

Uta nói: Nói cho cùng ngươi chính là không tin tưởng ta.

Uzumaki Naruto sau khi biết trong cơ thể mình là Cửu Vĩ, cũng không tiêu cực, vẫn lạc quan đối mặt với hiện thực.

Dù sao lúc Cửu Vĩ làm loạn, cậu chỉ là một đứa trẻ, không biết gì cả, người không biết không có tội.

Uta tuy đã triệu hồi ác ma, nhưng cô lại không biết uy lực của Cấm Kỵ Nhạc Phổ, cô chỉ tình cờ thấy bản nhạc phổ trong bữa tiệc, rồi hát thử một lần, ai biết trái Uta Uta của mình sẽ thức tỉnh.

Có trách thì chỉ có thể trách kẻ đã để bừa bãi Cấm Kỵ Nhạc Phổ.

Hương Khắc Tư đơn phương cho rằng che giấu sự thật là tốt cho Uta, sợ cô không thể chấp nhận hiện thực.

Giống như hắn đơn phương cho rằng liên hôn là sai, là không thể chấp nhận.

Còn nữa là Hương Khắc Tư cho rằng mình phải bảo vệ tốt bí mật của Đại Bí Bảo, cho rằng giữ bí mật là tốt nhất.

Trở thành một người bí ẩn, độc chiếm thông tin, để người khác đánh sống đánh chết.

Đây là căn bệnh chung của những kẻ tự do đạo đức, ngoài việc tin vào đạo đức của mình ra, không tin bất kỳ ai.

Đạo đức của mình chính là tiêu chuẩn hành động cao nhất, suy nghĩ của người khác không quan trọng, thế giới đều nên hành động theo tiêu chuẩn đạo đức của mình.

Nhưng hắn chưa từng nghĩ rằng nói cho Uta sự thật cũng là một lựa chọn không tồi.

Nhưng hắn cứ cảm thấy không tốt, không tốt thì không nên làm, không nghĩ đến việc phân tích cụ thể tình hình cụ thể.

Uta bây giờ giao chiến với hắn, cuối cùng đã dùng nắm đấm để hắn hiểu rằng nội tâm của thiếu nữ có những suy nghĩ của riêng mình.

Ta thừa nhận lúc đó mình quả thực đã đơn phương, nhưng ta là vì tốt cho con.

Bất kể là ngăn cản kế hoạch thế giới mới của con, hay không cho con đi liên hôn, đều là vì tốt cho con.

Hương Khắc Tư khuyên nhủ hết lời, không pha trộn một chút giả dối nào, toàn là tình cảm chân thật.

Ta bây giờ cũng là vì tốt cho mọi người trên thế giới, vậy tại sao ngươi không thể hiểu cho ta.

Uta nói.

Mọi người đều nghe thấy cuộc nói chuyện của hai cha con, thầm nghĩ hai người nói chuyện có lý như vậy, vài ba câu đã quyết định tương lai của thế giới.

Nói đơn giản là: Tôi không cần cô thấy, tôi chỉ cần tôi thấy.

Từ góc độ này mà nói, Hương Khắc Tư là vì tốt cho Uta, Uta cũng là vì tốt cho cả thế giới, không có vấn đề gì.

Cho nên bất đồng không thể hòa giải, vẫn phải dùng bạo lực để tranh giành kết quả.

Hương Khắc Tư, đừng nương tay.

Vương Luffy nhìn ra Hương Khắc Tư đang nhường.

Uta cũng biết thực lực của Hương Khắc Tư không chỉ có vậy, nói: Nếu ngươi muốn cứu thế giới, thì hãy đánh bại ta ở đây.

Nếu muốn bảo vệ ta, thì hãy chọn một con đường mới cho thế giới này.

Lộ Phi thầm nghĩ lựa chọn này thật quen thuộc, chẳng phải là lúc trước Vương Luffy nói trái Gomu Gomu và trái Ni Tạp cùng rơi xuống nước, Hương Khắc Tư sẽ cứu ai trước sao.

Hắn sẽ không do dự mà chọn trái Ni Tạp, vì Hương Khắc Tư cũng biết có những hy sinh là cần thiết.

Giống như Lộ Phi nói với Vivi, chiến tranh là sẽ có người chết.

Đều đã chuẩn bị sẵn giác ngộ chọn cái ít hại hơn trong hai cái hại, rồi bước tiếp.

Bây giờ hắn cũng sẽ đưa ra lựa chọn đúng đắn, Lộ Phi kiên định tin tưởng Hương Khắc Tư.

Hương Khắc Tư cũng biết nếu con gái nuôi và thế giới không thể vẹn cả đôi đường, thì bảo vệ thế giới là lựa chọn duy nhất của mình, hắn không thể không làm vậy, vì hắn gánh vác không chỉ là thế giới của mình, mà còn là thế giới của thuyền trưởng Roger.

Roger đã đặt cược sinh mệnh vào tương lai, vào thế giới này.

Roger coi mình như con trai mà nuôi nấng, mình lại coi Uta như con gái mà nuôi nấng, một bên là cha, một bên là con gái, hắn chỉ có thể chọn một bên.

Hương Khắc Tư bắt đầu tụ lực, sắp tung ra đại chiêu.

Mọi người đều có thể cảm nhận được Bá Vương Sắc Bá Khí trên người Hương Khắc Tư, kẻ yếu lập tức ngất đi, Bá Khí cỡ này đã thay đổi khí tượng trời đất, tụ thế chờ phát chắc chắn không phải là chiêu thức bình thường.

Rất tốt, xem ra ngươi đã đưa ra lựa chọn, vậy thì ta cũng có thể toàn lực ứng phó.

Uta muốn biến mộng cảnh thành hiện thực, trong mộng cảnh cô là người một địch trăm vô địch, biến mộng cảnh vô địch thành hiện thực vô địch: Triều quang hỗn hợp ba loại Bá Khí.

Những thứ không tồn tại trong hiện thực có thể thực hiện trong mộng cảnh, rồi trực tiếp chuyển sang hiện thực.

Đây căn bản không phải trái Uta Uta, đây là trái Uta Uta Huyễn Thú Chủng hình thái Mộng Thần Cơ.

Vương Luffy cho biết căn bản không còn liên quan gì đến ca hát nữa, đây là Huyễn Thú Chủng.

Lộ Phi nhìn thấy, thầm nghĩ khi nào mình mới có thể biến thành Ni Tạp.

Chẳng lẽ cũng phải như Uta bị đánh đến sắp chết, mới có thể nghe thấy tiếng trống giải phóng.

Uta không ngừng mạnh lên theo cách không thể tin được, hoàn toàn không theo lẽ thường.

Hương Khắc Tư thấy vậy chỉ cảm thấy vừa vui mừng vừa tiếc nuối, vui mừng là con gái mạnh lên, tiếc nuối là cô không đi con đường đúng đắn.

Thần Tị.

Một đòn này của Hương Khắc Tư có thể trực tiếp đánh tan trái tim của những hải tặc trẻ tuổi, chiêu này có thể nói là chiêu thức hoàn hảo chuyên dùng để dạy dỗ người trẻ.

Năm đó Roger dùng Thần Tị để giáo dục Oden, hôm nay Hương Khắc Tư cũng dùng nó để giáo dục thế hệ trẻ.

Uta đối mặt với trảm kích Bá Khí tầm xa được tung ra trực tiếp mà không hề hoảng sợ, trực tiếp đối đầu một phát: Táng Ái.

Món yêu thích của thiếu niên trung nhị, trực tiếp dùng nắm đấm đánh ra quyền của thiếu nữ chứa đựng Bá Khí, bao hàm cả trái tim chống đối thế giới của thiếu nữ.

Thần Tị đối đầu Táng Ái.

Hai chiêu thức Bá Khí mạnh mẽ đối đầu, uy áp bao trùm toàn trường, cuộc đối đầu của hai cha con, người bị thương là người ngoài.

Chỉ có kẻ mạnh mới có thể chống lại cuộc đối đầu đáng sợ này, đứng vững trong dư chấn, đối mặt trực diện với chiêu thức mạnh mẽ.

Ầm.

Khói bụi bốc lên, mọi người đều muốn biết kết quả trận chiến, rốt cuộc ai thua ai thắng.

Đợi đến khi khói bụi tan đi, mọi người phát hiện Hương Khắc Tư lại ngã xuống, Uta thì đứng trên chiến trường với tư thế của người chiến thắng, trong phút chốc mọi người đều nhận ra thế giới đã thay đổi, thời đại của thế hệ trước đã kết thúc, cường giả thế hệ mới đã trỗi dậy.

Cục diện Tứ Hoàng xưng bá trên biển mười mấy năm cuối cùng cũng sắp thay đổi.

Mọi người đều nhận ra tương lai sắp trở nên khác biệt.

Uta nhìn những người khác, hỏi: Còn ai muốn ngăn cản ta.

Mọi người im lặng như ve sầu mùa đông, đối với thiếu nữ vừa đánh bại Tứ Hoàng này tràn đầy sự không tin tưởng.

Mặc dù họ không hẳn là thích Hương Khắc Tư, nhưng Hương Khắc Tư dù sao cũng đã tung hoành trên biển mười mấy năm, đã tạo dựng được uy tín, mọi người biết phong cách hành sự của hắn.

Nhưng đối với Uta, mọi người hiểu quá ít, mặc dù biết Uta muốn xây dựng một thế giới mới, nhưng cô sẽ quản lý thế giới mới như thế nào thì mọi người không biết, cho nên mọi người rất lo lắng, lo lắng về tương lai không xác định.

Thế giới mới, tuy tốt, nhưng vào mộng cảnh dù sao cũng không phải là kế lâu dài.

Ngay lúc mọi người đều tuyệt vọng, một giọng nói trầm ổn đầy hy vọng vang lên.

Là Ngải Tư.

Ngải Tư đến rồi, lòng mọi người cũng ổn định lại, dù sao Ngải Tư cũng có uy tín, anh đã ở trên biển được vài năm, mọi người biết phong cách của anh.

Uta cảnh giác, nói: Nếu ngươi muốn phản đối, thì phải đánh bại ta trước.

Ha ha, trước đây ngươi và Hương Khắc Tư đánh cược, ngươi thắng thì tiếp tục quảng bá thế giới mới, thua thì từ bỏ thế giới mới.

Bây giờ chiến đấu với Ngải Tư cũng phải có tiền cược, ngươi thắng, chúng ta Tứ Hoàng sẽ không can thiệp nữa, ngược lại còn trở thành tay sai của ngươi, giúp ngươi thực hiện thế giới mới, nếu ngươi thua thì gả cho Ngải Tư.

Big Mom nói.

Chương 3573

Uta thầm nghĩ chỉ cần mình thắng là được, nếu lần này thua, cũng không có cách nào thực hiện thế giới mới, liền dứt khoát nói: Được.

Ngải Tư lần này không phản bác, vì anh biết rất rõ một khi mình phản bác sẽ có thêm nhiều trận chiến.

Giống như vừa rồi Hương Khắc Tư và Uta chiến đấu, nói không chừng mình và Râu Trắng cũng phải khai chiến.

Đây không phải là điều anh hy vọng, cho nên lúc này anh chọn chấp nhận liên hôn, chứ không phải chiến đấu.

Trước khi tìm được một phương án tốt hơn, được cả hai bên chấp nhận, phương án liên hôn gây ra bất đồng hoặc là một bên thỏa hiệp, hoặc là tiếp tục đối kháng, không có cách nào tốt hơn.

Nếu chọn đối kháng, trận chiến giữa người thân như Hương Khắc Tư và Uta sẽ không ngừng lặp lại, cho đến khi một bên thỏa hiệp. 89.

Ace không muốn như vậy, không muốn đối đầu với Râu Trắng, lúc này cũng chỉ có thể để bản thân chịu thiệt.

Đến đây.

Ngải Tư biết Uta rất mạnh.

Uta nhắm mắt lại, phục hồi thể lực trong mộng cảnh, trong hiện thực cũng ngay lập tức hồi đầy máu: Đến đây.

Mọi người thấy Uta lại hồi phục, đều cảm thấy không thể tin được, điều này quá gian lận rồi.

Điều này hoàn toàn không khoa học, kẻ địch này còn vô lý hơn cả Kaido bất tử, quá lợi hại rồi.

Chopper là bác sĩ, càng hiểu rõ sự thay đổi cơ thể của Uta, kinh ngạc kêu lên.

Đây chính là hình thái Mộng Thần Cơ, bá đạo như vậy đấy.

La Tân nói.

Nhưng rõ ràng cô ấy là trái Uta Uta mà, sao lại không hát nữa, đổi thành mộng cảnh.

Chopper không thể hiểu nổi.

Đúng vậy, tại sao chứ.

Mọi người cũng muốn biết tại sao, đáng tiếc không ai có thể giải thích.

Trái Gomu Gomu còn có thể biến thành trái Ni Tạp, trái Uta Uta đương nhiên có thể biến thành trái Mộng Thần Cơ.

Ngải Tư biết kẻ địch rất mạnh, không thể vì đối thủ là một cô gái mà lơ là: Tôi cũng sẽ dùng trạng thái mạnh nhất của mình.

Mọi người đều cảm thấy trạng thái mạnh nhất của Ngải Tư cũng không mạnh hơn Hương Khắc Tư, Tóc Đỏ còn thua, Hỏa Quyền thì có năng lực gì.

Ngải Tư đốt cháy chính mình, thể hiện hình thái ngưng tụ Bose Einstein của trái Thiêu Thiêu Huyễn Thú Chủng.

Bose Einstein, thể rắn, thể lỏng, thể khí, thể plasma, v. v. tùy theo nhiệt độ khác nhau, sẽ có các thuộc tính vật lý khác nhau.

Trạng thái ngưng tụ Bose Einstein là khi ở độ không tuyệt đối, các hạt mất đi thuộc tính vật lý vĩ mô, thể hiện thuộc tính lượng tử.

Lúc này có người sẽ hỏi, trái Thiêu Thiêu là trái lửa, có quan hệ gì với trạng thái ngưng tụ Bose Einstein.

Trái Gomu Gomu và trái Ni Tạp có quan hệ không.

Có lẽ có, hình thức biểu hiện đều là cao su.

Vậy thì trái Thiêu Thiêu và trạng thái ngưng tụ Bose Einstein cũng có quan hệ, đó là nhiệt độ.

Tóm lại Ngải Tư cũng là Huyễn Thú Chủng.

Huyễn Thú Chủng đối đầu Huyễn Thú Chủng, mọi người đều không hiểu lắm, dù sao trong lời đồn Ngải Tư là trái Thiêu Thiêu, nhưng bây giờ lại biến thành Huyễn Thú Chủng.

Điều này có khoa học không.

Mọi người đầy dấu chấm hỏi trong đầu.

Lộ Phi thấy hình thái mới của Ngải Tư, chỉ cảm thấy mình lại thua, hoàn toàn không thể hiểu được trạng thái hiện tại của Ngải Tư, vẻ lạnh lùng, điềm nhiên đó, giống như thiên hạ đã không còn bất cứ chuyện gì có thể khiến Ngải Tư kinh ngạc, đó là sự tự tin tuyệt đối được xây dựng trên nền tảng thực lực, đã vượt xa Lộ Phi.

Mặc dù Lộ Phi cũng tự tin, cũng rất liều lĩnh, nhưng sự liều lĩnh của cậu hoàn toàn không dựa trên thực lực, mà dựa trên tính cách.

Tính cách của cậu là thích bênh vực kẻ yếu, thích thách thức cường giả, chỉ là trước đây khi thách thức cường giả, chủ yếu là để giúp đỡ người khác.

Thuộc dạng cường giả chủ động khiêu khích, Lộ Phi bị buộc phải phản kích, khán giả cảm thấy điều đó cũng không còn cách nào khác.

Còn về sau Lộ Phi thách thức cường giả, đều là cậu chủ động hơn, cường giả tuy có ác ý, nhưng chưa ra tay trước.

Là Lộ Phi ra tay trước, kết quả còn đánh không lại, khiến người ta cảm thấy Lộ Phi là tự tìm đường chết.

Thực ra Lộ Phi vẫn luôn thách thức cường giả, chỉ là giai đoạn đầu là cường giả chủ động tấn công, giai đoạn sau là Lộ Phi chủ động tấn công.

Cảm giác mang lại cho người ta cũng khác đi, kẻ địch mạnh đột kích bị buộc phải phản kích, đánh thua chỉ khiến khán giả tích tụ lửa giận, mong chờ lần sau thắng lại.

Chủ động thách thức, thua, chỉ khiến người ta cảm thấy đây là một tên ngốc, đánh không lại còn kiêu ngạo.

Nói đơn giản là người ra tay trước là mạnh hay yếu, cảm giác mang lại cho người ta hoàn toàn khác nhau.

Dĩ nhiên còn một vấn đề, đó là những kẻ địch bị Lộ Phi đánh bại ở giai đoạn đầu, đến giai đoạn sau lại có thể ngang cơ với Lộ Phi.

Nói cho hay là trên biển có rất nhiều thiên tài, không chỉ có Lộ Phi một mình có thể thăng cấp như tên lửa, còn có những người khác cũng theo sát bước chân của Lộ Phi, duy trì tốc độ thăng cấp giống cậu.

Nói khó nghe hơn, là Lộ Phi tu luyện đổ sông đổ biển.

Việc huấn luyện và chiến đấu của cậu hoàn toàn không tạo ra khoảng cách với những người khác.

Vậy cậu dựa vào đâu để làm Vua Hải Tặc, chỉ dựa vào việc cậu có trái Ni Tạp.

Vậy trái Ni Tạp tám trăm năm trước sao lại thua.

Còn bị tạo ra một thế kỷ trống trong lịch sử.

Tóm lại, phương pháp Lộ Phi đánh bại kẻ địch mạnh không đủ sức thuyết phục, nhưng Ngải Tư trước mắt thì lại quá thuyết phục, anh là Tứ Hoàng, lại ra khơi sớm hơn, và có thực lực khiến người khác phải ngước nhìn.

Ngay cả Hương Khắc Tư cũng bị đánh bại, bây giờ hy vọng duy nhất của mọi người là Ngải Tư, hy vọng anh có thể đánh bại người phụ nữ điên này.

Nhưng Uta cho rằng mình không điên, chỉ là kiên định hơn.

Nếu không có phản hồi tích cực mà từ bỏ, thì thế giới này sẽ trở nên rất tiêu cực, không có nhiều người thành công tích cực, cũng sẽ không có những câu chuyện cá mặn lật mình truyền cảm hứng.

Trước khi lật mình, cá mặn chính là không có phản hồi tích cực, chỉ có thể ủng hộ việc làm một con cá mặn.

Uta không cho rằng không có phản hồi tích cực là sai, cho nên mình phải kiên trì, phải để mộng cảnh nở hoa trong hiện thực, phải để tất cả mọi người biết rằng mộng cảnh mới là nơi mọi người thuộc về.

Phải chiến đấu, bất kể là ai, ai ngăn cản ta, người đó là kẻ thù của ta.

Uta ngay cả cha nuôi cũng không tha, tự nhiên cũng sẽ không nương tay với Ngải Tư.

Ngải Tư không nhịn được nói: Xem ra chúng ta đều có một chút vấn đề gia đình, thế hệ trẻ chúng ta muốn tìm lối thoát, muốn thay đổi thế giới, không có gì sai.

Nhưng đồng thời chúng ta không thể thay đổi xuất thân của mình, bất kể là tôi, hay Yamato, hay là những đứa con của Big Mom, hay là cô, đều gánh vác gia đình, đó cũng là sự thật.

Làm thế nào để tìm được sự cân bằng giữa giấc mơ và gia đình, chính là thử thách đối với chúng ta.

Toàn là lời nói nhảm, người như Hương Khắc Tư chỉ biết lấy danh nghĩa bậc cha chú để cản trở, cái gì mà vì tốt cho ta.

Thực ra chỉ là ông ta cố chấp.

Hành vi của ta mới là vì tốt cho mọi người, mộng cảnh mới là thế giới mới.

Uta bắt đầu dùng tiêu chuẩn kép, hai tay đồng thời vung quyền, vẫn là sức mạnh như mộng ảo, có thể khiến kim loại biến thành hoa tươi, khiến đá biến thành bánh mì.

Tuy nhiên, loại sức mạnh thay đổi hiện thực này đánh vào người Ngải Tư, lại không có bất kỳ thay đổi nào.

Bởi vì Ngải Tư hiện tại là trạng thái ngưng tụ Bose Einstein có thuộc tính lượng tử, ở độ không tuyệt đối, thuộc tính vật lý vĩ mô hoàn toàn biến mất, các hạt và các hạt đứng yên bất động, dựa vào quan sát để duy trì trạng thái ổn định.

Mà quan sát có thể quyết định lượng tử là sụp đổ hay tồn tại, chỉ cần quan sát của Ngải Tư không thay đổi, lượng tử sẽ không bị bất kỳ ảnh hưởng nào, miễn nhiễm mọi tổn thương.

Đòn tấn công của Uta hoàn toàn vô dụng.

Mà Ngải Tư muốn thuyết phục cô cũng vô cùng khó khăn, vì người bình thường không có phản hồi tích cực sẽ tự kiểm điểm.

Chương 3574

Ví dụ một đội quân, cứ thua trận liên miên, sẽ xuất hiện một lượng lớn lính đào ngũ, rất nhanh quân đội sẽ giải tán.

Thắng trận để duy trì quân đội rất đơn giản, nhưng thua trận làm thế nào để duy trì quân đội không tan rã.

Không có phản hồi tích cực, làm sao kiên trì được.

Chỉ có thể kiên định tin rằng tương lai sẽ có phản hồi tích cực, cho dù là sau khi mình chết, cho dù là đời sau, phản hồi tích cực chắc chắn sẽ đến, hiện tại không có, tương lai cũng sẽ có, nhất định sẽ có.

Tin vào phản hồi tích cực không phải là vô duyên vô cớ, mà là vì hành vi của mình có thể mang lại lợi ích cho mọi người, vậy thì trong tương lai tất nhiên sẽ có người chấp nhận, và người chấp nhận sẽ ngày càng nhiều.

Cho nên một đội quân thua trận, chỉ cần là chiến đấu vì người dân, dần dần sẽ nhận được phản hồi tích cực, nhận được sự ủng hộ.

Uta cũng là vì mọi người, và quả thực có rất nhiều người cho rằng hiện thực rất đau khổ, mộng cảnh vẫn tốt hơn.

Mặc dù không phải tất cả mọi người đều có thể chấp nhận, nhưng chắc chắn có người sẵn sàng chấp nhận.

Có người chấp nhận, thì có phản hồi tích cực.

Người thích nỗ lực trong hiện thực chắc chắn có, nhưng người thích trốn tránh hiện thực cũng có, cho nên điều Uta cần làm không phải là để tất cả mọi người chấp nhận mình, mà là quăng lưới rộng, để những người sẵn sàng chấp nhận mộng cảnh bước vào thế giới mới.

Uta kiên trì chắc chắn sẽ có phản hồi tích cực, nhưng cần phải đánh bại người thân.

Vì Uta có sức mạnh thay đổi thế giới, người thân chính là trở ngại lớn nhất.

Có sức mạnh mà không dùng được, hoặc là do mình lương thiện, hoặc là do người thân lương thiện, tóm lại lương thiện chính là hòn đá ngáng đường của sức mạnh.

Ngải Tư không khuyên được, thực sự là người cha Hương Khắc Tư này làm không tốt, miệng thì nói vì tốt cho con, nhưng lại không cho con cơ hội độc lập.

Nhưng anh vẫn phải ngăn cản Uta: Tôi và cô không có ân oán cá nhân, tôi ngăn cản cô, chỉ đơn thuần là cho rằng mộng cảnh của cô không thể làm cho thế giới tốt hơn, chỉ là trốn tránh vấn đề của hiện thực.

Trốn tránh có gì không tốt.

Mọi người đều vào mộng cảnh, vấn đề của hiện thực sẽ không còn.

Uta nói: Dù thế nào, ta cũng sẽ không dừng lại, ta sẽ không trở thành Ngải Luân thứ hai.

Mọi người đều ngơ ngác, thầm nghĩ Ngải Luân là ai vậy.

Ngải Luân chính là người có sức mạnh, nhưng bị người thân ngăn cản, dùng sức mạnh để xây dựng tính hợp pháp cho người thân.

Ngải Luân vì người thân, cam tâm tình nguyện dâng đầu lên.

Nhưng Uta cho rằng điều đó là không đúng, nếu đã có thể thay đổi thế giới, thì nên làm đến cùng, chứ không phải từ bỏ cơ hội tạo ra thế giới mới, để lại cho người thân một thế giới cũ.

Xem ra không thể thuyết phục cô, vậy thì một trận quyết thắng thua.

Ngải Tư bắt đầu tụ lực.

Đúng lúc lắm, để các ngươi xem chiêu thức trên cả Táng Ái.

Trước đó, Táng Ái hợp nhất ba loại Bá Khí của Uta đã có thể vượt qua Hương Khắc Tư, bây giờ cô còn có chiêu mới, để đánh bại Ngải Tư, Uta cũng toàn lực ứng phó.

Ngải Tư bắt đầu ngâm xướng: Nhật nguyệt tinh chuyển, năng lượng của ánh sáng.

Trước đây Ngải Tư đã từng sử dụng Sóng Ánh Sáng Động kết hợp Bá Khí và trái ác quỷ, bây giờ sức mạnh anh sử dụng còn trên cả Sóng Ánh Sáng, là ngưng tụ ánh sáng của mình đến cực hạn.

Trước đây là một tay sấm sét đen, một tay lửa trắng, trực tiếp đối mặt với chiến lực mạnh nhất của hải quân tại trận chiến thượng đỉnh.

Bây giờ hiệu ứng của anh còn lộng lẫy hơn, sau lưng lại thực sự có hiệu ứng thời gian trôi, mặt trời và mặt trăng, các vì sao và thời không đang biến đổi, kích phát toàn bộ năng lượng trong cơ thể đến cực hạn, trực tiếp diễn giải quy luật của vũ trụ.

Mà hiệu ứng của Uta cũng không kém, cô cũng muốn dùng sức mạnh của thế giới mới để tấn công, biến ý chí không gì lay chuyển được thành chiêu thức, chiêu này sẽ được tung ra cùng với ý chí của cô.

Tia Sáng Vũ Trụ Toàn Năng.

Ngải Tư hai tay bắt chéo thành hình chữ thập, tung ra kỹ năng.

Ánh Rạng Đông Của Thế Giới Mới.

Uta duỗi thẳng hai tay, trực tiếp phóng ra năng lượng từ hai lòng bàn tay.

Quy luật của thế giới cũ và ánh rạng đông của thế giới mới đã xảy ra một cuộc đối kháng kịch liệt, ai cũng không chịu thua.

Tia sáng của thế giới cũ là đen trắng rõ ràng, còn ánh rạng đông của thế giới mới là bảy sắc cầu vồng, hai luồng sức mạnh đều không gì cản phá nổi, va chạm dữ dội giữa không trung.

Những kiến trúc xung quanh bị nghiền nát, hòn đảo rung chuyển, nước biển sôi sục, không khí bốc cháy. 90.

Mọi người đồng loạt lùi lại, bị ép lùi đến bờ biển, lùi nữa là xuống biển rồi.

Ngải Tư lại mạnh lên.

Lộ Phi không hiểu nổi, tại sao lại như vậy chứ.

Rõ ràng mình cũng rất nỗ lực để nâng cao và chiến đấu, tại sao lại không đuổi kịp Ngải Tư.

Cậu biết mình cũng phải nhanh chóng khai phá trái ác quỷ của mình, nếu trái mình ăn thật sự là trái Ni Tạp, vậy thì mình còn có cơ hội đuổi kịp.

Hương Khắc Tư tỉnh lại, nhìn chiến trường của những người trẻ tuổi, chỉ cảm thấy mình đã già, tương lai thuộc về người trẻ, nên để họ tự tìm lối thoát.

Cuộc đối đầu bằng sức mạnh khiến mọi người không khỏi sợ hãi, ai cũng cảm nhận được quyết tâm của hai bên, bất kể là bảo vệ hiện thực hay kiến tạo mộng cảnh, đều mang ý chí tuyệt đối không từ bỏ.

Đỗ Lan cho rằng thế giới chính là như vậy, có người ủng hộ thì sẽ có người phản đối, một chính một phản tất yếu sẽ đối kháng kịch liệt, chỉ khi chính phản hợp nhất mới được coi là hoàn thành một vòng.

Giống như các tác giả fanfic, nếu câu chuyện đi theo tình tiết gốc, sẽ có độc giả nói nhân vật chính chẳng có ý nghĩa gì, làm trời làm đất cũng không thay đổi được mạch truyện chính.

Nếu câu chuyện không đi theo tình tiết gốc, lại có độc giả nói toàn là hàng riêng của tác giả, không có gì thú vị.

Tóm lại, dù thế nào đi nữa, cũng sẽ có người phản đối.

Đương nhiên cũng sẽ có người ủng hộ, vì vậy mộng cảnh của Uta chỉ cần có thể thực hiện được, chắc chắn sẽ có người ủng hộ, sẽ có phản hồi tích cực.

Cho nên quyết tâm của Uta là có ý nghĩa, đương nhiên Ace cũng vậy.

Lúc này, đám đông quan sát chỉ cảm thấy hai người trẻ này tốt nhất nên đến với nhau đi, đỡ gây thêm phiền phức cho người khác.

Kết hôn, nhất định phải kết hôn.

Qua cuộc so chiêu, Ace cũng hiểu rằng Uta thực sự tin tưởng vào lựa chọn của mình, niềm tin này đáng được tôn trọng, có lẽ mình nên cho đối phương một cơ hội.

Nếu không thể giành chiến thắng trong cuộc đối đầu, cũng chỉ có thể giải quyết trong hòa bình.

Thực ra là Đỗ Lan đã không ngừng truyền năng lượng cho Uta trong mộng cảnh, giúp cô cầm cự ngang sức với Ace.

Trong lúc đối đầu, hai người bắt đầu giao tiếp bằng thần thức.

Cả hai đều nói về lý tưởng của mình, và đều cảm thấy lý tưởng của đối phương không sai.

Hiện thực không như ý, người chọn mộng cảnh tự nhiên sẽ ngày càng nhiều.

Tương tự, nếu hiện thực rất tốt đẹp, người chọn mộng cảnh sẽ ngày càng ít.

Ace đột nhiên giác ngộ: Nếu mọi người chọn mộng cảnh, đó không phải là lỗi của mộng cảnh, mà là lỗi của những người quản lý như chúng ta.

Chúng ta không nên ngăn cản mộng cảnh.

Uta cũng nói: Đúng vậy, tôi cho mọi người một lựa chọn mới, hiện thực hay mộng cảnh cuối cùng vẫn phải cạnh tranh, xem thế giới của ai tốt đẹp hơn.

Vậy chúng ta dừng lại đi.

Được.

Hai người ngừng tấn công, bất phân thắng bại.

Đám đông quan sát thấy cuộc đối đầu cuối cùng cũng dừng lại, thở phào nhẹ nhõm, không cần phải nhảy xuống biển nữa.

Cả hòn đảo đã bị sóng xung kích san thành sa mạc, địa hình bị thay đổi vĩnh viễn, các công trình nhân tạo thì hoàn toàn biến mất.

Đại Mụ nói: Bất phân thắng bại à.

Vậy thì vẫn phải kết hôn, cứ quyết định như vậy đi, bây giờ ta tuyên bố với toàn thế giới quyết nghị cuối cùng của hội nghị Tứ Hoàng, Tứ Hoàng liên hôn, kết thành một băng hải tặc.

Lần này không còn ai phản đối, ngay cả Shanks cũng đã bất lực không thể thay đổi.

Luffy nhìn Ace, chỉ cảm thấy anh trai mình đã thay đổi, anh trai của trước đây tuyệt đối sẽ không chấp nhận một quyết định thiếu tự do như vậy, nhưng bây giờ anh lại chấp nhận, lẽ nào quyền lực thật sự có thể ăn mòn lòng người.

Thế giới chấn động, thiên hạ xôn xao, Ngũ Lão Tinh đều im lặng, Tứ Hoàng trở thành một thế lực ư.

Vậy Hải quân phải làm sao.

Đại Mụ trực tiếp thông qua màn hình phát sóng tuyên bố tin tức chấn động này, không khác gì một quả bom, vô số người đều ý thức được Ace bây giờ chính là lãnh đạo của Tứ Hoàng, là Vua Hải Tặc không thể bàn cãi.

Chương 3575

Lúc này đã không còn ai nghi ngờ khả năng Ace trở thành Vua Hải Tặc, ngay cả Luffy cũng lần đầu tiên trong đời cảm nhận được cảm giác thất bại to lớn.

Bây giờ cho dù cậu có hoàn thành chuyến phiêu lưu, đến được điểm cuối của Đại Hải Trình, cũng sẽ không có ai thừa nhận mình là Vua Hải Tặc.

Sự náo nhiệt trên Đảo Âm Nhạc cuối cùng cũng lắng xuống, nhưng mộng cảnh của Uta vẫn sẽ tiếp tục, có điều sau này việc ra vào mộng cảnh sẽ được tự do.

Muốn vào mộng cảnh chỉ cần mua một chiếc Điện Thoại Trùng phát sóng là được, nghe Uta hát là có thể tiến vào mộng cảnh.

Nếu muốn tỉnh lại cũng có thể, lúc nào cũng có thể quay về hiện thực.

Giống như một trò chơi ảo, mọi người sau một ngày bận rộn có thể vào mộng cảnh để thư giãn.

Nhưng chắc chắn sẽ có người lựa chọn ở lại mộng cảnh mãi mãi, không bao giờ đối mặt với những khó khăn của thực tại nữa.

Dù thế nào đi nữa, đó đều là lựa chọn cá nhân, Uta cũng sẽ không ép buộc mọi người ở lại trong mộng cảnh.

Điều cô cần làm là cố gắng hoàn thiện mộng cảnh, để mọi người bằng lòng ở lại bên trong.

Còn điều Ace cần làm là xây dựng hiện thực tốt đẹp, để mọi người không tìm đến mộng cảnh.

Uta cuối cùng cũng nhận được phản hồi tích cực, quả nhiên không từ bỏ là đúng đắn.

Luffy lênh đênh trên biển, cảm thấy có chút vô vị, lúc này mọi người đều ủng hộ Ace làm Vua Hải Tặc, nếu mình còn tiếp tục muốn làm Vua Hải Tặc thì thật là không biết điều.

Rốt cuộc nên làm gì đây.

Cậu trở nên mông lung, giữa biển cả mênh mông đâu mới là nơi mình nên đến.

Mọi người cũng hiểu sự mông lung của Luffy, dù sao nguyện vọng của cậu đã gặp trở ngại.

Nhưng chuyến hải trình chắc chắn phải tiếp tục, bởi mỗi thuyền viên đều có ước mơ của riêng mình, họ sẽ không dừng lại.

Luffy, đi theo tôi.

Lúc này, Vương Luffy đã chặn đường nhóm Luffy, muốn đưa họ đến một nơi.

Họ là Hải quân, có thật sự nên đi theo họ không.

Đi thôi.

Luffy nói: Nếu đối phương muốn tấn công, đã ra tay từ sớm rồi.

Thế là hai con tàu đến một hòn đảo.

Đây là đâu.

Na Mỹ hỏi.

Đây là một hòn đảo huấn luyện tân binh của Hải quân.

Là địa bàn của Hải quân.

Anh quả nhiên không có ý tốt.

Na Mỹ không tin tưởng Vương Luffy, dù cho Vương Luffy và Luffy trông giống hệt nhau.

Vương Luffy không quan tâm đến sự nghi ngờ của họ, nói: Luffy, tôi đưa cậu đi gặp hai người.

Luffy mặt đầy nghi hoặc, nhưng rất nhanh cậu đã biết mình sắp gặp ai: Koby, Lucci.

Luffy, lâu rồi không gặp.

Koby và Luffy là bạn cũ, vừa gặp mặt đã ôm chầm lấy nhau, hải tặc và hải quân lại ôm nhau nồng nhiệt, vô cùng kỳ lạ.

Lucci lạnh lùng đứng bên cạnh, ánh mắt không thân thiện, rõ ràng là muốn rửa mối hận xưa.

Vương Luffy đợi họ hàn huyên xong mới nói: Tôi đưa cậu đến đây là để huấn luyện Haki cho cậu, tuy không biết trong hai năm qua cậu đã trải qua những gì, nhưng Haki của cậu cũng chỉ mới học được mà thôi, căn bản chưa hình thành được sức chiến đấu.

Hôm nay sẽ do tôi, Koby, Lucci lần lượt huấn luyện ba loại Haki cho cậu, hãy chuẩn bị tinh thần chiến đấu đến chết đi, nếu cậu không thể vượt qua huấn luyện, thì cứ chết ở đây đi.

Tại sao lại giúp tôi.

Luffy ngơ ngác.

Lý do quan trọng lắm sao.

Nếu nhất định phải có một lý do, thì là vì biển cả này cần nhiều chiến binh hơn, cần nhiều người nỗ lực hơn.

Dù không thể trở thành Vua Hải Tặc, cũng đừng từ bỏ.

Vương Luffy nói như một người anh lớn.

Mọi người đều có chút cảm động. 91.

Luffy cũng bùng cháy lại ý chí chiến đấu, cảm thấy đúng là như vậy, mình phải trở nên mạnh hơn, mình không chỉ gánh vác ước mơ của bản thân mà còn gánh vác cả ước mơ của mọi người.

Bắt đầu huấn luyện.

Đầu tiên là Koby huấn luyện Haki Quan Sát cho Luffy, Koby nói: Luffy, tôi đã khác hai năm trước rồi.

Trong hai năm này Luffy không ngừng cày kinh nghiệm để lên cấp, tốc độ lên cấp của Koby cũng không chậm.

Trận đấu bắt đầu, Luffy lập tức rơi vào thế hạ phong.

Koby không có trái ác quỷ, hoàn toàn dựa vào nỗ lực, hai năm thời gian đã trở thành cao thủ Haki, có thể trực tiếp thách đấu Tứ Hoàng, đúng là một thiên tài nỗ lực thực sự.

Đỗ Lan quan sát trong bóng tối, thầm nghĩ tại sao trong nhiều tác phẩm, thiên tài đều phải bị thêm một trạng thái tiêu cực như bệnh nặng.

Chính là vì một thiên tài khỏe mạnh hoàn toàn có thể thay thế nhân vật chính.

Thiên tài có tài năng, có năng lực, lại đủ nỗ lực, sức chiến đấu chắc chắn là mạnh nhất, vậy nhân vật chính dựa vào cái gì để so sánh với thiên tài.

Dựa vào cái gì mà nhân vật chính có thể thắng.

Không thể thắng được.

Phản diện đều bị nhân vật phụ thiên tài xử lý, không còn việc gì cho nhân vật chính.

Vì vậy, các thiên tài đều phải bị thêm trạng thái bệnh nặng, như vậy thiên tài không thể dốc toàn lực, không chỉ khiến độc giả tiếc nuối cho tài năng bị trời ghen ghét, mà còn cho nhân vật chính có cơ hội thể hiện.

Ví như nhị sư huynh Toki trong Bắc Đẩu Thần Quyền, là một thiên tài, nhưng vì nhiễm phóng xạ hạt nhân mà cơ thể suy yếu, không thể dốc toàn lực.

Nếu cơ thể Toki khỏe mạnh, Bắc Đẩu Thần Quyền đã sớm có đại kết cục.

Koby chính là một thiên tài không bệnh tật, nếu cậu ta muốn làm Vua Hải Tặc, thì căn bản không có cửa cho Luffy.

Luffy bị áp đảo, buộc phải bật Gear 4, nhưng Koby vẫn liên tục dự đoán được động tác của Luffy, đè cậu xuống đất mà hành.

Luffy ý thức được mình cũng phải dùng Haki Quan Sát mới được, đây là huấn luyện Haki, không thể dựa vào sức mạnh vũ phu.

Hai năm, Koby từ một người bình thường không biết gì đã thăng cấp lên hàng nhất lưu, có thể ngang hàng với Tứ Hoàng.

Có thể nói là Tứ Hoàng đầy đất, Đại Tướng không bằng chó.

Không còn cách nào khác, vì Đỗ Lan đang cường hóa cả hai bên, hải tặc và hải quân cứ thế đuổi bắt nhau, sức chiến đấu tăng vọt.

Hai năm, Koby từ một cậu bé lau sàn không biết gì đã trưởng thành thành chiến sĩ nòng cốt của Hải quân, Haki Quan Sát đã khác xưa một trời một vực.

Sức chiến đấu rất mạnh, vô cùng mạnh, Luffy không nhận được gói kinh nghiệm nào nên đánh không lại Koby.

Có thể thấy thiên tài trong thiên hạ không chỉ có mình Luffy, quan trọng nhất là thiên tài này còn rất khỏe mạnh, nói không chừng câu chuyện Vua Hải Tặc sẽ bị Koby kết thúc.

Luffy đánh không lại Koby, nhưng cậu sẽ không từ bỏ, tin rằng hai năm của mình không hề lãng phí.

Tuy mình không học được kỹ năng gì, nhưng cậu đã học được cách vận dụng ba loại Haki, chỉ cần nhìn thấy kỹ năng của kẻ địch thì nhất định có thể học được.

Chắc chắn có thể, hai năm của mình tuyệt đối không phải là vô ích.

Luffy tin rằng nền tảng của mình vững chắc hơn bất kỳ ai, cho dù những người khác cũng đã học được Haki, nhưng Haki của mình mạnh hơn họ.

Bị đánh bay cũng không sao, dù sao Luffy sẽ gập bụng đứng dậy.

Đừng nói, sau khi bị đánh bay vài lần, cậu cảm thấy Haki Quan Sát đã có thể theo kịp tốc độ của Koby.

Koby thấy sự thay đổi của Luffy, rất vui mừng nói: Đúng rồi, chính là như vậy, đến đây nào Luffy.

Luffy cũng vui vẻ chiến đấu, càng đánh càng hưng phấn, càng đánh càng trôi chảy, chỉ cảm thấy chiến đấu thật thú vị.

Cậu đã hoàn toàn dự đoán được đòn tấn công của đối phương bằng Haki Quan Sát, thật quá thú vị, giống như có thể nhìn thấy tương lai vậy.

Chương 3576

Cuối cùng, Luffy và Koby đối quyền trực tiếp, cả hai cùng ngã xuống, thở hổn hển.

Koby, cậu lợi hại thật.

Luffy đúng là ba ngày không gặp phải nhìn bằng con mắt khác, Koby đã hoàn toàn khác trước đây.

Luffy, cậu vẫn lợi hại như trước.

Đừng tâng bốc nữa, nghỉ ngơi trước đi, tiếp theo bắt đầu buổi huấn luyện thứ hai, Lucci huấn luyện Haki Vũ Trang.

Vương Luffy nói.

Những người khác nhìn buổi huấn luyện do Vương Luffy sắp xếp, đều không biết tên hải quân này rốt cuộc muốn làm gì, lẽ nào thật sự chỉ tin vào nhân phẩm của Luffy.

Cảm thấy lý do này căn bản không đứng vững.

Nghỉ ngơi một chút, ăn chút gì đó.

Ngon quá, sao thứ này lại ngon như vậy.

Còn ngon hơn cả đồ ăn của Sanji.

Luffy ăn một miếng bít tết, nhưng lại cảm nhận được vị tươi của cả cá và dê.

Sanji cũng im lặng, cách chế biến đơn giản nhất, nhưng hương vị lại tuyệt vời đến thế, không thể tin được: Nguyên liệu này rốt cuộc là sao.

Đây là nguyên liệu mới do Thợ Săn Ẩm Thực phát hiện, hiện chỉ được bán với giá cao ở Thánh Địa, tôi cũng phải rất khó khăn mới kiếm được.

Vương Luffy nói.

Sanji vội vàng hỏi: Thợ Săn Ẩm Thực là gì.

Là những người khai quật những nguyên liệu ẩn giấu, nghe nói trên biển có một nơi gọi là Lục Địa Ẩm Thực, nguyên liệu trên đó đều vô cùng thơm ngon, chỉ có điều không nghĩ tới chứ không có gì là không có.

Miếng thịt này chính là từ Lục Địa Ẩm Thực.

Lẽ nào là All Blue.

Sanji kỳ lạ nói. 92.

Có lẽ vậy, tôi cũng không hiểu rõ lắm.

Vương Luffy không giải thích, trực tiếp nói: Ăn no rồi thì huấn luyện.

Luffy tự nhiên không có vấn đề gì, ăn miếng thịt thơm ngon này, cảm thấy thể lực đã hoàn toàn hồi phục.

Khai chiến.

Lucci nhìn Luffy, bình thản nói: Ngươi muốn trở thành Vua Hải Tặc, phải có được sự thừa nhận của ta. 93.

Hắn không nói nhiều, trực tiếp đưa ra thành quả tu luyện hai năm, sự thức tỉnh của Trái Ác Quỷ.

Lucci không chỉ nắm vững Haki, mà còn nắm vững cả thức tỉnh.

Những người quen thuộc trước đây đều đột nhiên tiến bộ rất nhiều, đều đột nhiên biến thành cao thủ Haki.

Hai năm mà không học được Haki đều là rác rưởi, đây là một nhận định cực đoan, nhưng cũng là sự thật.

Hai năm không học được Haki thì đừng đến Đại Hải Trình làm trò cười nữa, nói chính là đám Râu Đen, Cá Sấu Cát, Moria, cả một đống tuổi mà ngay cả Haki cũng không biết, người ta hai năm đã thành cao thủ, còn họ thì đến ngưỡng cửa Haki cũng chưa chạm tới.

Nhìn Lucci mà xem, hai năm trước chỉ biết năng lực trái ác quỷ, hai năm sau không chỉ thức tỉnh trái ác quỷ, mà Haki Vũ Trang cũng đã ở cấp bậc đại sư.

Gear 4.

Luffy bật Gear 4 cũng không phải là đối thủ, chỉ có trái Nika mới có thể đấu năm năm với Lucci.

Lucci bây giờ cũng có trình độ Tứ Hoàng.

Dù sao thì sau hai năm, những nhân vật phụ có đất diễn đều có trình độ Tứ Hoàng, Tứ Hoàng có thể thống trị nhiều năm như vậy, chỉ có thể nói là họ may mắn.

Luffy lại bị đánh bay, lại mất máu, lại gập bụng đứng dậy.

Mọi người thấy Lucci từng bị Luffy đánh bại mà giờ lợi hại như vậy, đều cảm thấy tiến bộ của mình trong hai năm vẫn chưa đủ, mọi người đều đang tiến bộ, cho thế giới hai năm, thiên tài có thể vượt qua Tứ Hoàng.

Thời đại Tứ Hoàng không bằng chó đã bắt đầu.

Luffy, trình độ của ngươi chỉ có thế thôi sao.

Một kẻ như ngươi có tư cách gì trở thành Vua Hải Tặc.

Nói cho ta biết, ngươi có tư cách gì.

Luffy im lặng, lại một lần nữa cảm nhận được sự nhỏ bé của sức mạnh.

Cậu thừa nhận rất nhiều trận chiến trước đây đều dựa vào may mắn, dựa vào sự giúp đỡ của người khác, nếu không có những thứ đó, cậu đã chết từ lâu.

Nhưng dù rơi vào thế hạ phong, cậu cũng không từ bỏ, dù không có phản hồi tích cực cũng phải kiên trì, đó chính là cậu, Luffy: Tôi muốn trở thành Vua Hải Tặc.

Lucci nhìn sang Vương Luffy hỏi: Ta có thể đánh chết hắn không.

Xin cứ tự nhiên.

Vương Luffy không hề ngăn cản.

Lucci bắt đầu dốc toàn lực: Cú này, là vì ngươi đã náo loạn Đảo Tư Pháp.

Cú này, là vì ngươi đã tấn công đồng bạn của ta.

Cú này, là vì sự sỉ nhục ngươi đã gây ra cho ta.

Cú này, là vì sự ngông cuồng tự đại của ngươi.

Bốn cú đấm trực tiếp đánh vào người Luffy, khiến cậu hộc máu.

Luffy.

Koby cũng thấy đau lòng, nhưng cậu biết đây là huấn luyện, nếu Luffy không khắc phục được thì sẽ không có ý nghĩa gì.

Luffy đã ý thức mơ hồ, dường như thấy được ông nội của mình, thấy được cha mình, thậm chí thấy được cả mẹ mình.

Mẹ của Luffy là ai, sẽ quyết định Luffy là kẻ vô danh quật khởi, hay là hoàng tử báo thù.

Trong lúc mơ màng, cậu nghĩ Haki Vũ Trang của Lucci thật lợi hại.

Mình thật sự quá yếu, ngay cả Lucci cũng đánh không lại, mọi người đều đã huấn luyện hai năm, hai năm trước điểm xuất phát của mình cao hơn, bây giờ lại bị Lucci vượt mặt.

Nhưng phương pháp thăng cấp của đối phương chắc chắn là không chính thống, phương pháp huấn luyện của mình chắc chắn chính thống hơn, nên việc mình bị tụt lại chỉ là tạm thời, mình nhất định có thể vượt qua đối phương.

Luffy gầm lên một tiếng: A a.

để cho não mình tỉnh táo lại.

Lucci nhìn Luffy nói: Từ bỏ giấc mơ lố bịch đáng cười của ngươi đi, Vua Hải Tặc là Ace, người ta là con trai của Roger, lại còn có gốc gác từ dân thường, ngươi căn bản không thể so sánh với anh ta.

Bây giờ Ace còn thông qua liên hôn để hợp nhất Tứ Hoàng, và đưa ra Thư gửi các quốc gia trên thế giới, đề xướng nguyên tắc cùng tồn tại hòa bình, không gây chiến tranh, chỉ phát triển bản thân, không khai chiến với Chính Phủ Thế Giới, chỉ để các quốc gia tự lựa chọn tương lai.

Họ không phải muốn phá hủy Chính Phủ Thế Giới, mà là muốn tạo ra một quy tắc trò chơi hoàn toàn khác, sau đó để mọi người tự lựa chọn.

Ace đang thay đổi thế giới, còn ngươi có thể mang lại gì cho thế giới này.

Luffy không biết mình có thể mang lại gì, rõ ràng Ace chỉ ra khơi sớm hơn mình hai năm, nhưng đã đi trước mình quá xa.

Chỉ có thể nói đừng coi thường hai năm, hai năm có thể khiến thiên tài vượt qua Tứ Hoàng, cũng đủ để Ace thiết lập quy tắc trò chơi.

Những gì Lucci nói chính là suy nghĩ của đại đa số người hiện nay, mọi người đều coi trọng Ace, không coi trọng Luffy.

Mặc dù trên đường đi Luffy cũng đã giúp đỡ rất nhiều người, nhưng một người dù có 24 giờ liên tục giúp đỡ người khác, thì cũng chỉ là 24 giờ.

Còn Ace xây dựng quy tắc trò chơi, một đám người làm việc dưới quy tắc đó, sẽ giúp được nhiều người hơn, chính là tận dụng 24 giờ của một đám người, hiệu suất cao hơn Luffy rất nhiều.

Số người Luffy giúp đỡ ít hơn rất nhiều so với số người Ace đã giúp.

Sao không nói nữa.

Trả lời đi, ngươi luôn miệng nói muốn trở thành Vua Hải Tặc, nhưng chưa bao giờ nói ngươi dựa vào cái gì để trở thành Vua Hải Tặc.

Lucci nói.

Vấn đề này quả thực rất khó trả lời, người muốn làm Vua Hải Tặc nhiều vô kể, nhưng tại sao mọi người phải thừa nhận Luffy chứ.

Bởi vì tôi sẽ đi đến điểm cuối của Đại Hải Trình, giành được kho báu của Vua Hải Tặc.

Luffy nói: Chỉ cần tôi hoàn thành chuyến phiêu lưu, tôi chính là Vua Hải Tặc.

Ha, ngươi muốn làm Roger thứ hai à.

Gã đáng cười, ngươi nghĩ mọi người sẽ quan tâm sao.

Mọi người chỉ quan tâm đến người đầu tiên hoàn thành chuyến phiêu lưu, chứ không quan tâm đến người về nhì.

Lucci nói.

Vậy cũng phải đợi tôi đến điểm cuối rồi hãy nói.

Luffy không hề nản lòng.

Vậy thì để ta xem ngươi có tư cách đó không.

Haki Vũ Trang của Lucci ngày càng mạnh mẽ, tiếp theo chính là đòn kết liễu của hắn.

Luffy biết mình phải nắm vững tinh túy của Haki Vũ Trang mới có thể đối kháng với đối phương, nhớ lại, nhớ lại lời dạy của Rayleigh, Haki là sức mạnh của sinh mệnh, vậy thì hãy đốt cháy sinh mệnh đi.

Chương 3577

Cậu bé Mũ Rơm, đến đây là hết.

Lucci dùng Chỉ Súng nhắm vào tim Luffy, cú này có thể khiến tim cậu ngừng đập.

Nhanh như chớp, Haki Vũ Trang và trái ác quỷ thức tỉnh phối hợp hoàn hảo, một đòn đánh trúng tim Luffy.

Quá trình tích tụ sức mạnh của Luffy lập tức bị cắt đứt, tim ngừng đập, ngửa mặt ngã xuống.

Tim Luffy ngừng đập, ngã xuống.

Luffy.

Chopper kinh hãi, lao tới phát hiện không còn nhịp tim, khóc lớn: Ngươi đã giết Luffy.

Vẻ mặt của những người khác cũng rất kinh ngạc, dù sao cũng là huấn luyện, không ngờ lại xảy ra án mạng.

Vương Luffy lại nói: Im miệng đi, bây giờ mới là thời khắc quan trọng nhất.

Gập bụng đứng dậy chính là phải đợi sau khi nằm thẳng rồi mới có thể đứng dậy lần nữa.

Lucci nói: Lẽ nào ngươi thật sự cho rằng người chết có thể sống lại.

Đương nhiên có thể, nếu là trái Nika thì tuyệt đối có thể.

Đông.

Tiếng trống giải phóng vang lên, giống hệt như của Uta.

Đông.

Màu sắc trên người Luffy bắt đầu phai đi, ngay cả quần áo cũng biến thành màu trắng, đây là do sự thức tỉnh đã can thiệp vào môi trường xung quanh.

Toàn thân trắng toát, tóc và quần áo đều màu trắng.

Sau đó Luffy loạng choạng đứng dậy, chính cậu cũng không biết chuyện gì đã xảy ra với cơ thể mình, nhưng có một điều có thể chắc chắn, bây giờ chỉ cần cười là được, cười điên cuồng.

Lucci thấy Luffy sống lại, ngây cả người: Thế này cũng được sao.

Tất cả đều nằm trong tính toán, trái Nika cuối cùng cũng đến rồi.

Vương Luffy lại không hề ngạc nhiên, vì đây vốn là kỳ tích của Nika.

Ha.

Luffy đang cười vui vẻ, dù hiện trường chẳng có gì đáng cười, nhưng cậu cứ muốn cười.

Lucci rất khó chịu nói: Vậy để ta xem thực lực của ngươi thế nào.

Hắn lao về phía Luffy, Haki và trái ác quỷ dốc toàn lực.

Luffy hòa làm một với môi trường, bắt đầu chiến đấu, mặt đất giống như một tấm thảm cao su, toàn là mềm nhũn.

Cậu có thể làm theo ý muốn, không bị bất kỳ hạn chế nào.

Nhưng sức chiến đấu của Lucci không hề yếu, có thể đấu năm năm với Nika.

Rầm, bốn nắm đấm giao nhau, bóng quyền chồng chéo, Lucci trở nên nhanh hơn, mạnh hơn, cùng Nika thăng cấp.

Luffy, đừng quên Haki Vũ Trang.

Vương Luffy nhắc nhở mục đích huấn luyện của đối phương.

Luffy chỉ cười, cũng không biết có hiểu không.

Mọi người nhìn bộ dạng của Luffy cảm thấy cậu như bị đoạt xá.

Mạnh lên là chắc chắn, vừa rồi Luffy bị Lucci áp chế, bây giờ có thể đấu năm năm.

Chiến thắng đối thủ cũng không phải là không thể, nên mọi người vẫn còn hy vọng.

Luffy vẫn nghe được mình phải dùng Haki Vũ Trang, lập tức vận dụng, Haki Vũ Trang bám vào một tảng đá, sau đó ném tảng đá đi như một viên đạn pháo.

Tốc độ cực nhanh, Lucci căn bản không đỡ nổi.

Rầm một tiếng, Lucci bị tảng đá đánh trúng, không thể đứng dậy.

Haki Vũ Trang khiến tảng đá trở nên vô cùng cứng rắn, vượt qua cả đạn pháo, sức phá hoại cực lớn.

Việc học Haki Vũ Trang đến đây là kết thúc, tiếp theo là Vương Luffy tự mình huấn luyện Haki Bá Vương. 94.

Bản hack của Vương Luffy là hiệu suất huấn luyện gấp mười lần người thường, bắt đầu huấn luyện từ năm mười tuổi, bây giờ hai mươi tuổi, tương đương với đã huấn luyện một trăm năm.

Trên biển cả này không có người sống nào có thời gian tu luyện lâu như vậy.

Luffy vẫn đang cười, dù nghịch cảnh có lớn đến đâu cũng có thể cười được.

Vương Luffy không quan tâm những điều này, trực tiếp bùng nổ khí, Haki Bá Vương bao bọc xung quanh, ngay cả không khí cũng biến thành màu đen.

Đen, Haki Bá Vương còn đen hơn cả bóng tối bao trùm không gian, trăm năm Haki Bá Vương lượng đổi chất đổi.

Đây là.

Mọi người chưa từng thấy loại Haki này, Haki của các cường giả khác tuy cũng thay đổi thời tiết, tia sét đen đỏ loẹt xoẹt đánh lên trời.

Nhưng Haki của Vương Luffy không có hiệu ứng khoa trương như vậy, lại cho người ta một cảm giác vô cùng áp bức, màu đen xung quanh là đen thật sự, giống như tiến vào vũ trụ, một vùng tối đen.

Luffy không hề lo lắng, trực tiếp ra tay, ha ha cười lớn, tung ra nắm đấm cao su.

Một cú đấm vào bóng tối, lại cảm thấy không trúng kẻ địch, không có chút cảm giác nào.

Cảm giác này là một cú đấm vào hư không.

Không ổn.

Phụt, phụt, phụt.

Luffy cảm thấy bên trong cơ thể đột nhiên rất đau, rõ ràng là mình đang tấn công, nhưng tại sao mình lại đau.

Ngươi biết Haki Bá Vương bao bọc không.

Đây là một cách có thể đánh trúng kẻ địch mà không cần chạm vào, dù ngươi không chạm vào ta, ta cũng có thể đánh trúng ngươi.

Vương Luffy nói.

Đây là gian lận.

Không tiếp xúc cũng có thể đánh trúng, cách tấn công này quá kỳ lạ, nhưng Luffy không tin tà, vẫn muốn tiếp tục chiến đấu.

Ha cười lớn vài tiếng, cười cho vơi đi nỗi buồn bực khi bị lép vế, tiếp tục tấn công.

Cậu cũng có cách, nắm đấm hướng xuống đất, mặt đất lập tức biến thành cao su, sức mạnh của cánh tay truyền đi có định hướng trên mặt đất, cậu cũng có thể đánh bại kẻ địch mà không cần tiếp xúc.

Mặt đất chính là nắm đấm của cậu.

Mặt đất dưới chân Vương Luffy hóa thành vô số gai nhọn, đâm về phía hắn.

Phải thử dùng Haki Bá Vương đối quyết với ta, đừng dùng những tiểu xảo này.

Vương Luffy nhắc nhở đối phương mục tiêu của lần huấn luyện này là nắm vững Haki Bá Vương.

Gai nhọn trên mặt đất toàn bộ bị không khí triệt tiêu.

Mỗi một phân tử không khí đều được bao bọc bởi Haki Bá Vương, tương đương với một phân thân của Vương Luffy, trăm năm tu vi Haki khiến Haki của hắn có thể tấn công ở cấp độ phân tử.

Vương Luffy búng tay một cái, vài phân tử khí bay vào cơ thể Luffy, bùng nổ bên trong cậu.

Luffy hoàn toàn không kịp nhận ra đã bị đánh trúng, nội tạng bị trọng thương.

Cố nén đau đớn, thầm nghĩ mình phải học được Haki Bá Vương bao bọc, phải cách không thương địch, nếu không mình sẽ thua.

Vương Luffy đứng trong lãnh địa của mình, có thể nói là đứng ở thế bất bại, cứ để Luffy nhìn cho kỹ Haki Bá Vương rốt cuộc sử dụng như thế nào, mau chóng học được cách bao bọc.

Luffy vừa cười vừa thử nghiệm.

Những người khác cũng đang học hỏi, ba trận chiến này cũng mang lại cho họ rất nhiều cảm hứng, Haki Vũ Trang, Haki Quan Sát, Haki Bá Vương, mỗi loại Haki có cách dùng khác nhau, mọi người đều có thể học.

Đương nhiên kỹ năng Haki của Vương Luffy thì có chút không học được, trực tiếp dùng Haki bao bọc không khí xung quanh, rốt cuộc là làm thế nào.

Cần bao nhiêu Haki chứ.

Chương 3578

Mặc dù họ đều là những chiến binh duy tâm, nhưng việc cưỡng ép nâng cao cường độ Haki Bá Vương thì có chút làm khó người khác.

Luffy cũng cảm thấy áp lực, nhưng cười là xong.

Vốn tưởng đã nắm vững sức mạnh của trái Nika, đã trở nên mạnh hơn.

Kết quả lại phát hiện núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn, còn rất nhiều người trên mình, cường giả nhiều như vậy, nếu mình không nỗ lực, thì sẽ không thể mở ra đại bí bảo, không thể mang lại nụ cười cho mọi người, không thể trở thành Vua Hải Tặc.

Cậu rất nỗ lực học tập, Haki Bá Vương bao bọc cũng phải nắm vững, dù khó đến đâu cũng không sợ.

Cảm nhận cho kỹ đi.

Vương Luffy nói: Phân tử khí có thể đi qua các khe hở trong cơ quan của ngươi, thực ra không hề tiếp xúc thực sự với cơ thể ngươi.

Nhưng vì Haki Bá Vương có thể cách không đánh người, nên sau khi phân tử khí được bao bọc tiến vào khe hở cơ quan của ngươi thì có thể bùng nổ, giống như từng quả bom nhỏ.

Luffy thầm nghĩ bao bọc giống như vo một vật có tính đàn hồi lại thành một cục, sau đó buông tay, vật đó sẽ bung ra trở lại trạng thái ban đầu.

Vật có tính đàn hồi cậu rất quen thuộc, có lúc cậu vo cơ thể mình lại thành một cục, sau đó có thể giải phóng lực đàn hồi, thậm chí vì thế năng đàn hồi bên trong được giải phóng, còn có thể tạo ra sức phá hoại lớn hơn.

Hiểu rồi, Haki Bá Vương bao bọc chính là lên dây cót cho Haki, chọn thời điểm thích hợp để giải phóng, giải phóng sức mạnh tích tụ bên trong ra ngoài.

Giống như một thanh tre, uốn cong nó chính là bao bọc, khi tấn công thì giải phóng, thanh tre sẽ bật mạnh về phía kẻ địch.

Khi bao bọc sức mạnh càng lớn, lực tấn công giải phóng ra cũng càng cao.

Luffy rất nhanh đã nghĩ ra bí quyết, lập tức thử nghiệm, một khi đã hiểu nguyên lý, học được cũng rất đơn giản.

Thiên phú của cậu vẫn không tồi, mặc dù so với những thiên tài siêu Tứ Hoàng như Koby và Lucci thì hơi kém một chút, nhưng dù sao cũng là thiên tài.

Đây chính là Haki Bá Vương bao bọc.

Luffy tung một cú đấm, Haki được giải phóng trong khoảnh khắc cậu ra quyền, sức mạnh tích tụ đã giải phóng lực tấn công từ xa.

Tiếc là chiêu thức hoàn toàn bị các phân tử khí trong lãnh địa của Vương Luffy chặn lại.

Thấy Luffy đã nắm vững kỹ xảo Haki Bá Vương, Vương Luffy cũng không chiến đấu nữa, thu hồi lãnh địa, ánh sáng trở lại.

Đánh tiếp đi, tôi muốn đánh bại anh.

Luffy cười nói.

Bây giờ cậu không phải là đối thủ của tôi.

Vương Luffy nói thẳng: Bây giờ cậu đã nắm vững ba loại Haki và trái ác quỷ thức tỉnh, nhưng tiếp theo cậu phải đối mặt với nhiều Nika hơn, cuối cùng chỉ có một Nika có thể đến được điểm cuối, cậu chưa chắc đã thành công.

Vương Luffy cho biết tương lai là một cuộc tấn công bão hòa của các Nika.

A a.

Mọi người đều ngây người, Nika lợi hại như vậy, tương lai sẽ có rất nhiều sao.

Vương Luffy giải thích: Ngoài cậu là Nika chính bản ra, còn có Nika hắc ám của Uta, còn có vị tiểu thư Robin đây nếu bằng lòng, cũng có thể trở thành Nika tế bào.

Còn có trái Tuế Tuế có thể bóp méo tương lai, cũng có thể biến mình thành Nika năm tháng.

Còn có kẻ tử thù của Nika, phản Nika đang ẩn nấp.

Chỉ nói sơ qua thôi đã là năm Nika rồi, tóm lại đối thủ cạnh tranh của cậu rất nhiều, muốn trở thành Vua Hải Tặc, còn phải hỏi xem họ có đồng ý không.

Luffy ngây người, không ngờ Nika cũng có nhiều như vậy.

Giống như ý chí của D. cũng có rất nhiều, dù sao chỉ cần là thứ nhân vật chính có, sẽ biến thành hàng đại trà, ở thế giới này là như vậy.

Ý chí của D.

Haki, trái Nika đều nhanh chóng mất giá.

Luffy vừa mới nắm vững trái Nika, lập tức biết được trái ác quỷ này sắp mất giá, sẽ có nhiều Nika hơn tranh giành cơ hội mở ra bí bảo với mình.

Cậu vẫn không thể chắc chắn mười mươi, vẫn cần phải đối mặt với rất nhiều đối thủ.

Nhưng đã mạnh hơn, Luffy cũng có thêm tự tin, tiếp theo cậu còn phải tiếp tục mạnh hơn, cho đến khi trở thành Vua Hải Tặc, chỉ cần mở ra đại bí bảo, mọi thứ sẽ trở nên tốt đẹp.

Trước khi đại bí bảo được mở ra, người ta có thể gán cho nó mọi tưởng tượng tốt đẹp.

Đến khi nó được mở ra, sẽ không thể thỏa mãn tất cả.

Lúc đó sẽ trở nên rất khó xử, đại bí bảo chỉ có thể thỏa mãn một bộ phận người.

Luffy phải tiếp tục tiến lên, trái Nika đã trỗi dậy, khoảng cách đến điểm cuối cùng ngày càng gần, các loại bí ẩn cũng bắt đầu được giải đáp, thế giới đang trở nên sáng sủa hơn.

Đầu tiên, Tứ Hoàng liên hôn đã khiến Hải quân như lâm đại địch.

Các cao thủ Tứ Hoàng liên hợp lại, đủ để vượt qua Hải quân, hình thành ưu thế cho hải tặc.

Ace tuy chưa đăng cơ, nhưng đã là vị vua không ngai trên biển cả.

Sức mạnh của Tứ Hoàng lần đầu tiên ngưng tụ lại, đã vượt qua Hải quân. 95.

Các quốc gia thành viên của Chính Phủ Thế Giới liên tục cử sứ giả bí mật đàm phán với Ace, hy vọng có thể đạt được hợp tác.

Lãnh địa của Tứ Hoàng nối liền thành một dải, là một thị trường khổng lồ, tiềm năng to lớn.

Điều này giống như sau Chiến tranh thế giới thứ nhất, tại sao Mỹ lại dốc toàn lực đầu tư vào Nhật Bản và Đức, là vì lúc đó Đế quốc Anh có Hệ thống ưu đãi Đế quốc, hàng hóa không thuộc đế quốc sẽ bị áp thuế quan.

Hàng hóa của Mỹ tuy nhiều và tốt, nhưng không vào được các quốc gia đã ký kết Hệ thống ưu đãi Đế quốc, mà vào được rồi bị áp thuế thì cũng không còn ưu thế.

Thế là họ tăng cường đầu tư vào Nhật và Đức, cuối cùng dẫn đến Thế chiến II.

Mà sau khi Thế chiến II bắt đầu, Mỹ vẫn đang đầu tư vào Nhật và Đức, cho đến khi Đế quốc Anh ký Hiến chương Đại Tây Dương, thừa nhận các quốc gia có thể giao thương bình đẳng.

Như vậy, ưu thế hàng hóa của Mỹ cuối cùng cũng được thể hiện, thế là Mỹ lập tức cắt đứt đầu tư vào Nhật và Đức, dẫn đến cuộc tấn công Trân Châu Cảng, và họ đã thuận lý thành chương tham chiến.

Đỗ Lan cười nói: Chiến tranh thế giới thứ nhất, Đế quốc Áo Hung và Đế quốc Ottoman tuy tan rã, nhưng tàn dư của Đế quốc Anh vẫn còn, sau Hiến chương Đại Tây Dương, xiềng xích trên người Mỹ mới thực sự được cởi bỏ.

Hiện tại hải tặc tuy đã hợp tác, nhưng hàng hóa vẫn chưa có ưu thế, Hải quân vẫn có thể thông qua rào cản thương mại để loại trừ Tứ Hoàng.

Đợi đến khi các quốc gia thành viên của Chính Phủ Thế Giới công khai ký kết hiệp ước bình đẳng với Tứ Hoàng, ưu thế của Tứ Hoàng mới thực sự bùng nổ.

Địch Ny Toa lại nói: Nếu Tứ Hoàng và Hải quân tiến hành chiến tranh lạnh, thì đối với các nước nhỏ lại có lợi.

Giống như sau Thế chiến II, Đế quốc Anh khởi xướng bài diễn văn Bức màn sắt, để hai quốc gia hậu phát đối đầu nhau.

Như vậy các nước nhỏ có thể ở giữa mà mặc cả với cả hai bên.

Hai quốc gia hậu phát vốn nên hợp tác, lại biến thành nội hao, kết quả cả hai quốc gia đều phải gánh chịu chi phí cao ngất.

Một nước trực tiếp tan rã, một nước công nghiệp bị chuyển ra ngoài, tình trạng rỗng ruột nghiêm trọng.

Lợi ích của các nước nhỏ không phải là một bên độc bá, tốt nhất là hai nước lớn đối đầu, như vậy họ mới có thể nhảy qua nhảy lại, nâng cao giá trị của mình.

Nếu một bên độc bá, giá trị của các nước nhỏ sẽ rất thấp.

Ví như Nhật Bản, nếu không có cuộc kháng chiến chống Mỹ viện trợ Triều Tiên, Nhật Bản cũng không thể thoát khỏi thân phận nước bại trận, thông qua việc sửa chữa trang bị cho Mỹ mà tái công nghiệp hóa.

Hai nước lớn đối đầu, nước nhỏ có thể hưởng lợi.

Nếu hai nước lớn hợp tác, các nước nhỏ sẽ rất khó xử.

Sau khi Tứ Hoàng hợp tác, một cục diện mới bắt đầu, điều họ phải đối mặt là làm thế nào để một quốc gia khổng lồ như vậy hoạch định chính sách, là vội vàng thể hiện sức mạnh để so kè với Hải quân, hay là tiếp tục giấu mình chờ thời.

Đây là vấn đề mà mọi thế lực mới nổi đều phải đối mặt, nhiều thế lực mới nổi không có kinh nghiệm, vội vàng thể hiện thực lực, cuối cùng là lông cánh chưa đủ, tiêu hao quá độ, sớm nở tối tàn.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đều biết rằng cuộc đấu trí trên biển cả tiếp theo sẽ càng kịch liệt hơn, cũng sẽ càng thử thách bản lĩnh chiến lược hơn.

Đối với Ace, đây là một thử thách to lớn, vì anh phải đối mặt với nhiều cám dỗ hơn, nhiều khiêu khích hơn.

Làm thế nào để biến uất ức thành động lực phát triển, chính là thử thách trí tuệ của Ace.

Dù sao thế lực càng lớn, mâu thuẫn nội bộ càng nhiều.

Hiện tại xem ra Ace vẫn rất bình tĩnh, không vì thực lực mạnh mẽ, danh tiếng lẫy lừng mà quên mất bản thân, cho rằng mình có thể làm bất cứ điều gì.

Chương 3579

Anh không có ý định bành trướng ra bên ngoài, vậy mâu thuẫn nội bộ giải quyết thế nào.

Các băng hải tặc Tứ Hoàng đều rất cá tính, không phục lẫn nhau, làm sao giải quyết mâu thuẫn giữa họ.

Làm sao để họ phát huy năng lực của mình.

Người bình thường đối mặt với tình huống như vậy, đều sẽ chọn bành trướng ra bên ngoài, vì bành trướng cướp đoạt lợi ích của kẻ địch chia cho người của mình, là một cách tốt để hòa giải mâu thuẫn nội bộ.

Không có mâu thuẫn nào mà một lần bành trướng không giải quyết được, nếu không giải quyết được thì bành trướng lần thứ hai.

Đương nhiên bành trướng cũng sẽ dẫn đến vấn đề mới, đó là kẻ đứng thứ hai có thể sẽ ngày càng mạnh, cuối cùng không phục kẻ đứng đầu.

Nhưng bành trướng để hòa giải mâu thuẫn, thực sự là một cách tốt để kẻ đứng đầu ngồi vững vị trí trong giai đoạn đầu.

Đối với kẻ đứng đầu, bành trướng chỉ chữa được ngọn chứ không chữa được gốc, nên vẫn cần phải Hán hóa.

Ace hiện tại chính là đang Hán hóa.

Hán hóa, thực ra chính là đàn áp người cũ, đề bạt người mới, thiết lập mối quan hệ tin cậy giữa người đứng đầu và người mới.

Như vậy thông qua sự lưu động giai cấp nội bộ, để hòa giải mâu thuẫn nội bộ.

Phải xây dựng sự ổn định nội bộ trước, để mọi người có tinh thần sản xuất, như vậy không bành trướng cũng có thể phát triển.

Công việc của Ace vô cùng bận rộn, tuy đã liên hôn, nhưng ba người vợ cơ bản không thấy mặt anh.

Kaido thường nói với Yamato phải để cô sinh cho Ace một đứa con: Cháu ngoại của ta phải kế thừa ngôi vị Vua Hải Tặc, ha.

Kaido cho rằng nên thiết lập chế độ trưởng tử kế thừa, như vậy ngôi vị Vua Hải Tặc có thể có quan hệ với hắn, huyết mạch của hắn có thể trở thành Vua Hải Tặc.

Yamato chỉ cảm thấy cha mình thật quá thực dụng, Oden vẫn có khí phách đàn ông hơn, hy sinh để bảo vệ mọi người, chứ không phải vì bản thân mà sống tạm bợ.

Người sống càng lâu, ưu điểm và khuyết điểm càng rõ ràng, Kaido chính là sống quá lâu, con gái ghét khuyết điểm của hắn.

Còn Oden đã chết, có thể chỉ còn lại ưu điểm.

Yamato có chút cảm tình với Ace, vì họ đều có một người cha không thể lựa chọn.

Nhưng thấy Ace dường như không phản kháng cha mình, không phản kháng gia đình gốc, ngược lại còn muốn nối nghiệp cha, kế thừa ngôi vị Vua Hải Tặc của cha mình, cô lại không thích lắm.

Theo cô, hành vi của Ace chẳng khác nào chấp nhận gia đình gốc, không có khả năng tư duy độc lập, càng không có tinh thần phản kháng.

Theo cô, phản kháng Hải quân không phải là phản kháng, chỉ có phản kháng gia đình mới là phản kháng.

Nhưng danh tiếng của Ace lại trái ngược với nhận thức của cô, ngày càng nhiều người ca ngợi Ace, tán tụng Ace.

Trong miệng một số người, Ace đã là vị vua vĩ đại vượt qua cả Roger, vì Roger không hoàn thành được một hệ thống hải tặc có thể vận hành, còn Ace đang thực sự hoàn thành một hệ thống hải tặc.

Thậm chí rất nhiều Hải quân cũng bỏ tối theo sáng, gia nhập hải tặc, chấp nhận trò chơi mới này.

Ace đã đề xuất tiêu chuẩn hải tặc là Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín, Trung, Hiếu, Liêm, Sỉ, Dũng.

Phù hợp với tiêu chuẩn này mới là hải tặc, không phù hợp thì sẽ bị thay thế.

Đề xuất tiêu chuẩn rõ ràng, chính là để mọi người giám sát lẫn nhau.

Đương nhiên chỉ như vậy vẫn chưa đủ, Ace còn đề xuất tiêu chuẩn xếp hạng hải tặc, tiêu chuẩn khác nhau đãi ngộ khác nhau.

Mà muốn xếp hạng, thì cần phải thi cử.

Làm hải tặc còn phải thi cử ư.

Còn phải tuân thủ Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín.

Cảm giác còn nhiều yêu cầu hơn cả Hải quân.

Hải quân có quân hàm, hải tặc cũng phải có cấp bậc.

Đương nhiên cấp bậc của hải tặc là A, B, C, D, E, G. như vậy, không giống quân nhân.

Hải quân cần phải phục vụ trong quân đội, xếp hạng hải tặc không cần, có chứng chỉ là có thể đi khắp nơi, giống như xếp hạng thợ săn hơn, không cần phục vụ, có thể hoạt động trong dân gian.

Đương nhiên cũng có hải tặc phục vụ, đó là hải tặc chiến đấu.

Hải tặc từ bây giờ cũng được chia thành hải tặc chiến đấu và hải tặc dân gian.

Nếu không muốn tham gia thi cử, hải tặc có cống hiến nổi bật, ví như phát hiện di tích, phát hiện sự vật mới v. v. cũng có thể được xếp hạng rất cao.

Như vậy lại càng giống thợ săn hơn.

Có thể nói tên là hải tặc, nhưng thực chất là nhà thám hiểm.

Ace cũng đã quay rất nhiều tác phẩm nghệ thuật để tuyên truyền, hải tặc mới cần phải cắt đứt với những hải tặc cũ chỉ biết cướp bóc giết người, tuyên truyền chủ nghĩa hải tặc nguyên bản của Roger.

Roger là một hải tặc chưa bao giờ làm việc xấu, là hình tượng chính diện.

Roger là Vua Hải Tặc, nên hải tặc nên làm người tốt việc tốt, nếu không học tập Roger, thì không có tư cách làm hải tặc.

Định nghĩa lại hải tặc, tuy tên là tặc, nhưng nội tại đã hoàn toàn khác.

Dù vẫn gọi là hải tặc, nhưng đã gần như trở thành thợ săn, thậm chí còn không cho phép hải tặc đi giết người phóng hỏa, khiến người ta rất kỳ lạ.

Đã không đi cướp tàu buôn, vậy còn gọi là hải tặc sao.

Nhưng Ace vẫn công bố một loạt quy tắc mới, kỳ quặc cũng không sao.

Vì càng kỳ quặc càng có thể đoàn kết những người chấp nhận quy tắc, quy tắc kỳ quặc là một cách tốt để phân biệt chúng ta và họ.

Giống như Triệu Cao chỉ hươu bảo ngựa, vô cùng hiệu quả trong việc nhanh chóng phân biệt địch ta, sau đó có thể nhanh chóng bước vào cuộc đấu trí.

Ví dụ như đặc quyền của Thiên Long Nhân, quỳ lạy Thiên Long Nhân là người của mình, không quỳ là kẻ địch.

Cho nên hải tặc không được giết người phóng hỏa, cũng có thể phân biệt địch ta, không chấp nhận chính là kẻ địch.

Vị vua mới Ace này đang từng bước thay đổi hình tượng của hải tặc, tuy anh vẫn chưa lên ngôi Vua Hải Tặc, nhưng những việc cần làm thì không thiếu một việc nào.

Đương nhiên Ace tuy đã liên hôn, nhưng vẫn là thân trong sạch, chưa từng có quan hệ không chính đáng với bất kỳ người phụ nữ nào, giữ mình trong sạch.

Liên hôn chỉ là trên danh nghĩa, chỉ để thống nhất sức mạnh của Tứ Hoàng.

Đối mặt với những thay đổi này, Hải quân đều ngơ ngác, ai có thể ngờ Tứ Hoàng lại hợp tác vì liên hôn chứ.

Điều này hoàn toàn không khoa học.

Bây giờ Hải quân ở nửa sau Đại Hải Trình áp lực rất lớn, vì Tứ Hoàng liên hợp lại đã hình thành thế bao vây đối với Hải quân.

Xích Khuyển im lặng nhìn các tham mưu và đại tướng, chờ họ đưa ra đề nghị.

Nhưng trong văn phòng một mảnh tĩnh lặng, không ai mở miệng, vì mọi người đều không có cách nào.

Chương 3580

Tham mưu, ông nói đi.

Vậy tôi xin mạn phép trước, tôi cho rằng cách tốt nhất hiện nay là chờ đợi, chờ mâu thuẫn nội bộ của Tứ Hoàng bùng phát.

Tôi nghĩ nội bộ Tứ Hoàng chắc chắn có mâu thuẫn.

Một câu nói thừa, mọi người cũng biết, nhưng khi nào mới bùng phát.

Hơn nữa nội bộ Hải quân cũng có mâu thuẫn, nếu mâu thuẫn nội bộ của Hải quân bùng phát trước thì sao.

Mọi người đều biết nội bộ Hải quân còn có một Tân Hải quân, rất nhiều người trẻ tuổi đang chờ đợi để thay thế Hải quân cũ.

Mâu thuẫn của Tứ Hoàng khi nào bùng phát.

Có người hỏi.

Chắc là rất nhanh thôi, sẽ không quá lâu đâu.

Những gì Ace đang làm hiện nay căn bản không được lòng người, hải tặc luôn tự cho mình là người tự do, bây giờ lại phải xếp hạng, hành vi đi ngược lại này không thể được ủng hộ mãi.

Cho nên chúng ta chỉ cần chờ là được, dù đã liên hôn, mối quan hệ này cũng không ổn định, chắc chắn sẽ bùng phát xung đột.

Xích Khuyển thầm nghĩ chỉ là chờ sao.

Không chờ thì còn có thể làm gì.

Hải quân đã nỗ lực rất nhiều, nhưng sự việc ngày càng tồi tệ.

Thực ra Xích Khuyển cũng muốn cải cách, tiếc là trở lực cải cách chồng chất, căn bản không có cơ hội thanh trừng các chi bộ hải quân địa phương.

Bây giờ không những không thể thanh trừng, ngược lại còn phải phân quyền cho các chi bộ hải quân địa phương.

Hiện tại không chỉ là vấn đề Tứ Hoàng.

Một tham mưu khác nói: Còn có chuyện các chi bộ hải quân địa phương và các quốc gia thành viên câu kết với nhau, mọi người đều có một dự đoán, đó là trật tự thế giới do Chính Phủ Thế Giới chủ đạo sắp sụp đổ rồi, tiếp theo các quốc gia đều sẽ xây tường cao, khôi phục vũ trang, đều muốn tự bảo vệ mình.

Thời đại giao phó an toàn cho Hải quân đã qua, sau này họ cần vũ trang của riêng mình.

Một khi họ thành lập vũ trang, sẽ không chỉ coi hải tặc là kẻ thù, mà ngay cả chúng ta, Hải quân, cũng là kẻ thù.

Đây thực sự là xu thế.

Các quốc gia thành viên không thành lập quân đội riêng là vì Hải quân có thể bảo vệ họ, nhưng cùng với sự suy yếu của Hải quân, các quốc gia đều đang tăng cường xây dựng quân đội, đợi quân đội của họ xây dựng xong, sẽ không chỉ nhắm vào hải tặc.

Áp lực của Hải quân rất lớn, tương lai có thể là cục diện Hải quân bị vây đánh.

Ông nói chỉ là những nước lớn như Alabasta, còn rất nhiều nước nhỏ kiên định đứng về phía Hải quân.

Đúng vậy, nhưng các nước nhỏ vốn không có tiền, nên mới cần Hải quân bảo vệ, họ ủng hộ chúng ta là vì chúng ta đã chi trả một lượng lớn chi phí.

Họ là những kẻ chỉ muốn quyền lợi không muốn gánh nghĩa vụ.

Sự ủng hộ của những nước nhỏ này chỉ là gánh nặng.

Vấn đề lớn nhất hiện nay vẫn là hải tặc, chỉ cần tiêu diệt hải tặc, là có thể một lần nữa chứng minh thực lực của Hải quân.

Thảo luận một vòng, vấn đề lại quay về điểm xuất phát.

Nhưng vấn đề là không giải quyết được, hội nghị không có kết quả.

Đằng Hổ cảm thấy những việc rõ ràng rất đơn giản, lại trở nên rất phức tạp.

Rõ ràng điều Hải quân cần làm bây giờ là làm gương, phế bỏ Thất Vũ Hải, trừ khử Tứ Hoàng, giảm bớt đặc quyền của Thiên Long Nhân, rõ ràng là những việc rất đơn giản, tại sao lại làm phức tạp như vậy.

Tại sao những việc đơn giản như vậy, mọi người lại không muốn làm.

Tôi muốn phát biểu.

Đằng Hổ nói.

Xin mời.

Xích Khuyển đại khái biết Đằng Hổ muốn nói gì, nhưng vẫn để đối phương phát biểu.

Thế là Đằng Hổ nói: Chúng ta, Hải quân, nên làm gương, vạch rõ giới hạn với hải tặc.

Mọi người nghe xong, thầm nghĩ vẫn là bài cũ, vị Đằng Hổ này quả nhiên vì bản thân không nhìn thấy khó khăn, nên cảm thấy những việc này đều rất dễ dàng.

Không có Thất Vũ Hải kiềm chế, hải tặc sẽ chỉ ngày càng nhiều.

Thất Vũ Hải mỗi năm tiêu diệt không ít hải tặc.

Rồi tiêu diệt Tứ Hoàng, nếu tiêu diệt được thì họ đã không cần phải họp.

Còn hạn chế đặc quyền của Thiên Long Nhân, hôm nay hạn chế Thiên Long Nhân, ngày mai có phải sẽ hạn chế quý tộc các nước không.

Đến lúc đó Hải quân của họ sẽ mất đi uy tín.

Đằng Hổ thấy mọi người không có tiếng động, hỏi: Lẽ nào tôi nói sai sao.

Ông không nói sai, nhưng có lúc làm việc đúng, chưa chắc đã thành công.

Những điều ông nói đều là những thủ đoạn để Hải quân duy trì ổn định, phế bỏ những thủ đoạn này, chúng ta sẽ tự mình hỗn loạn trước.

Nhưng những thủ đoạn này đã biến thành gánh nặng.

Đúng vậy, nhưng dù là gánh nặng, chúng ta cũng phải gánh.

Một khi chúng ta từ bỏ những gánh nặng này, chính là từ bỏ ưu thế, đến lúc đó chúng ta dùng gì để thu hút mọi người gia nhập.

Đến lúc đó chúng ta và Ace sẽ giống hệt nhau, tại sao mọi người không chọn Ace, mà lại chọn chúng ta.

Chúng ta trực tiếp đầu hàng là được rồi.

Tham mưu nói.

Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, Hải quân không thể thắng được.

Đây chính là tính nội tại của mâu thuẫn, hệ thống tiên tiến vốn dùng để phân biệt chúng ta và họ, bây giờ lại trở thành hạn chế của chính mình.

Một khi từ bỏ, sẽ không còn cách nào phân biệt chúng ta và họ, sẽ hòa nhập vào họ, cuối cùng sẽ thất bại.

Tại sao phải thiết lập ngưỡng cửa, phân biệt chúng ta và họ.

Để tài nguyên không bị chảy ra ngoài, giữ tài nguyên lại trong vòng tròn.

Nhưng theo thời gian, tài nguyên ngày càng tập trung, tài nguyên lưu động ngày càng ít, kết quả là ngưỡng cửa không những không mang lại lợi ích, ngược lại còn cản trở sự phát triển của mọi người.

Cả bên trong lẫn bên ngoài đều muốn phá vỡ ngưỡng cửa, giống như người nhà Ân Thương được Huyền Điểu ban mệnh trời, cũng giống như một số người là kẻ được chọn.

Đều là để thiết lập ngưỡng cửa, không để tài nguyên chảy ra ngoài.

Nhưng ngưỡng cửa cũng hạn chế sự phát triển nội bộ, bên ngoài ngày một đổi mới, cuối cùng sẽ bị đánh bại trực tiếp.

Ngưỡng cửa mà mất đi, chúng ta sẽ hòa lẫn với họ, chúng ta sẽ không còn ưu thế nữa.

Ý định ban đầu khi thiết lập ngưỡng cửa, thực ra chính là vì tài nguyên sẽ chảy ra ngoài, chính là vì ưu thế không thể tồn tại mãi mãi, một khi ưu thế biến mất là xong đời.

Nhưng thiết lập ngưỡng cửa, thời gian dài, bên ngoài phát triển, cũng sẽ phá vỡ nó.

Rốt cuộc phải làm sao mới có thể bền lâu.

Đó là ngưỡng cửa phải có, nhưng ngưỡng cửa phải cho phép người ra vào.

Để những người muốn vào, bổ sung máu mới, để những người muốn rời đi thì rời đi.

Vậy vấn đề lại đến, người muốn rời đi mang theo tài nguyên, còn người vào không có tài nguyên lại muốn phân chia tài nguyên thì sao.

Như vậy, chẳng phải là tiêu đời nhanh hơn sao.

Điều này cần một chế độ và văn hóa rất lợi hại, để bất kể ai đi, cũng có thể có nhân tài bổ sung ngay lập tức, duy trì vận hành.

Tóm lại, thứ gọi là ngưỡng cửa này sau khi được thiết lập, trong một khoảng thời gian sẽ có lợi cho người của mình, thời gian dài sẽ không còn lợi ích nữa, cũng phù hợp với tính nội tại của mâu thuẫn, sự đối lập và thống nhất của mâu thuẫn.

Nhưng ngưỡng cửa lại không thể không có, dù sao bước đầu tiên để nhân loại thiết lập xã hội chính là phân biệt chúng ta và họ.

Dùng ngưỡng cửa để giữ lại tài nguyên là mấu chốt cho sự sinh tồn và phát triển của nhân loại.

Nhưng cùng với sự phát triển, bản thân ngưỡng cửa đã trở nên quan trọng hơn cả con người, ngưỡng cửa vẫn còn, nhưng người đã bị thay đổi.

Không còn là ngưỡng cửa phục vụ cho con người, mà là con người phục vụ cho ngưỡng cửa.

Hải quân rơi vào tình thế lúng túng, dùng việc quỳ lạy Thiên Long Nhân để phân biệt chúng ta và bọn họ.

Năm đó có thể quỳ trước mặt Thiên Long Nhân là cơ hội mà vô số người cầu còn không được.

Chương 3581

Nhưng theo thời gian, việc quỳ lạy Thiên Long Nhân đã biến thành gánh nặng.

Bởi vì năm đó Thiên Long Nhân nắm giữ những hòn đảo có trình độ phát triển cao nhất, nắm giữ nhiều tài nguyên nhất, thực lực mạnh mẽ nhất.

Muốn có được tài nguyên của họ, quỳ lạy là con đường duy nhất.

Mà hiện tại, ngày càng nhiều hòn đảo được khai phá, các quốc gia gia nhập Chính Phủ Thế Giới cũng từ hơn hai mươi nước tăng lên hơn một trăm.

Tài nguyên của Thiên Long Nhân đã không đủ chia, còn có lượng lớn tài nguyên không nằm dưới sự kiểm soát của họ.

Ngưỡng cửa của Thiên Long Nhân trở nên không còn hấp dẫn nữa.

Thế là xuất hiện ba thái độ: một là muốn tiếp tục duy trì trò chơi của Thiên Long Nhân, hai là cho rằng trò chơi của Thiên Long Nhân phải xem có đạo đức hay không, và ba là xem trò chơi của Thiên Long Nhân là rác rưởi, nên được xây dựng lại.

Có thể nói bất kỳ một quy tắc trò chơi cũ nào khi suy tàn đều sẽ gặp phải ba quá trình, ba thái độ này.

Bất kể là chế độ nghị hội của Hy Lạp cổ đại, hay Chu Lễ của Tây Chu, hay quy tắc của Thiên Long Nhân hiện tại, đều phải đối mặt với ba quá trình như nhau.

Ví dụ như Xích Khuyển cho rằng trật tự của Hải quân là tốt nhất, Đằng Hổ thì cho rằng trật tự của Thiên Long Nhân nên thể hiện đức hạnh của mình mới có thể tiếp tục duy trì, còn Ngải Tư thì cho rằng Thiên Long Nhân nên bị một trò chơi mới thay thế.

Đương nhiên, đề xuất một trò chơi mới không phải là chuyện dễ dàng, giống như Mặc Tử và Tuân Tử, họ đều cho rằng Chu Lễ nên thay đổi.

Nhưng cả hai đều không đề xuất được một phương án mới khả thi.

Tuân Tử tuy phê phán Chu Lễ, nhưng ông vẫn cho rằng nên dùng một lễ mới để thay thế lễ cũ, lễ mới sẽ bồi dưỡng ra quân tử mới.

Nhưng vấn đề là, lễ mới đến từ đâu.

Tuân Tử nghĩ rằng sẽ có một quân tử bẩm sinh đề xuất ra lễ mới, sau đó lễ mới sẽ bồi dưỡng ra quân tử mới.

Nhưng suy nghĩ của Tuân Tử đã hoàn toàn sai lầm, bởi vì tất cả các chế độ trong lịch sử chưa bao giờ được thực hiện dựa vào quân tử bẩm sinh cả, mà đều dựa vào mảnh đất đương thời, thuận thế mà làm.

Ví dụ như Chu Lễ, năm đó thuyết Huyền điểu thụ mệnh vu thiên của nhà Ân Thương đã gây ra sự phẫn nộ trong quần chúng, đông tây nam bắc đều có phản loạn, mà chế độ cha truyền con nối cũng đã dần xuất hiện, có cơ sở.

Hay như chế độ nam bắc viện của nước Liêu, vì sự hỗn loạn cuối thời Đường, nông canh và du mục ở Yên Vân thập lục châu đã sớm bắt đầu chung sống, sự thay đổi chế độ của nước Liêu năm đó là thuận thế mà làm.

Không có cơ sở, chỉ dựa vào tưởng tượng, ví dụ như Vương Mãng, thì sẽ rất thảm.

Phương Tây xây dựng Utopian, cũng là vì có hệ thống công dân.

Mà phản Utopian cũng là điều tất yếu, vì có những người dân tự do bị xem nhẹ.

Utopian là thế giới hoàn mỹ nơi quyền lợi và nghĩa vụ của công dân được phân chia rõ ràng, mỗi người hoàn thành nghĩa vụ để duy trì sự vận hành lành mạnh của xã hội.

Còn phản Utopian, chính là nghĩa vụ của công dân thực chất không thể duy trì xã hội, cần một lượng lớn người dân tự do bị tước đoạt quyền lợi gánh vác nghĩa vụ, mới có thể duy trì cuộc sống hạnh phúc của số ít công dân.

Cho nên một trật tự mới cuối cùng vẫn phải được xây dựng trên một nền tảng mới.

Ngay cả thời đại hải tặc vĩ đại của Roger, cũng là vì chi phí ra khơi đã giảm xuống, và có một lượng lớn kẻ thảo mãng không có cơ hội phát triển, nên họ trở thành lực lượng chính ra khơi.

Có đủ thảo mãng, thời đại hải tặc vĩ đại của Roger mới có thể được thúc đẩy.

Tóm lại, quý tộc của trò chơi không phải tự nhiên mà thành công chỉ vì tưởng tượng của một người.

Ngay cả Thương Ưởng biến pháp, cũng là căn cứ vào tình hình thực tế của nước Tần để chế định.

Tóm lại, hiện tại Hải quân đang họp, thảo luận cách đối phó với Tứ Hoàng.

Nhưng sau khi thảo luận lại phát hiện không chỉ có áp lực bên ngoài, mà còn có rất nhiều áp lực nội bộ.

Hải quân chính là vì vấn đề nội bộ nên mới không đánh lại Tứ Hoàng.

Nếu giải quyết được vấn đề nội bộ, Tứ Hoàng căn bản không đáng kể.

Nhưng vấn đề là nếu có thể giải quyết mâu thuẫn nội bộ, thì đã không đau đầu như vậy, chính là vì không giải quyết được.

Xích Khuyển tiếp nhận một mớ hỗn độn, căn bản không có cách giải quyết.

Họp bao nhiêu cuộc, giết bao nhiêu hải tặc, cũng đều vô ích.

Cuối cùng, Đằng Hổ thất vọng rời khỏi phòng họp.

Ông nghe nói có một lực lượng Tân Hải Quân, có lẽ có thể đến tìm hiểu một chút.

Tân Hải Quân của Vương Luffy đã chuẩn bị khởi nghĩa.

Đằng Hổ nguyện ý gia nhập, Vương Luffy đương nhiên hoan nghênh.

Chúng ta chuẩn bị khởi nghĩa, chuẩn bị chiếm lĩnh mấy đại quốc, xây dựng trật tự mới, Vương Luffy nói, thực ra hắn không mấy lạc quan về việc chiếm lĩnh đại quốc.

Bởi vì đại quốc chắc chắn sẽ phản kháng kịch liệt, dù sao Tân Hải Quân muốn thiết lập chính nghĩa hải quân, đại quốc chắc chắn không vui.

Dù sao nếu thực sự thực thi, chính nghĩa hải quân có lợi cho kẻ yếu, bất lợi cho vương tộc.

Cho nên họ chắc chắn sẽ chống lại Tân Hải Quân.

Nhưng đây chính là điều Vương Luffy cần, nếu không thất bại, rất nhiều hải quân trong Tân Hải Quân vẫn sẽ ảo tưởng về việc chiếm lĩnh đại quốc, chiếm cứ thế giới.

Nhưng cách mạng há lại là chuyện đơn giản như vậy.

Ý tưởng của Vương Luffy là chiếm lĩnh đại quốc thất bại, di chuyển trên biển, sau đó chỉnh đốn quân đội trên biển, cuối cùng đi hội quân với Ngải Tư, hai cỗ sức mạnh hợp nhất, rung chuyển toàn thế giới.

Đằng Hổ cũng ủng hộ việc chiếm cứ đại quốc, bởi vì đại quốc có tài nguyên có binh lính, chiếm được mới có thể thực thi chính nghĩa hải quân tốt hơn.

Xích Khuyển họp chưa được bao lâu, Tân Hải Quân đã khởi nghĩa.

Xích Khuyển nổi giận, Ngũ Lão Tinh cũng vô cùng tức giận, lập tức điều động Hải quân tiến hành vây quét.

Tân Hải Quân tuy có ý chí chiến đấu, nhưng cuộc vây quét của cựu Hải quân rất hung hãn, kết quả họ không thể không rút lui, đi cướp đoạt đại quốc.

Tại đại quốc, họ cũng gặp phải sự phản kháng kịch liệt, lại một lần nữa thất bại.

Thất bại liên tiếp lập tức khiến Tân Hải Quân rơi vào hoang mang, xuất hiện lính đào ngũ.

Họ không thể hiểu tại sao mình mang theo chính nghĩa hải quân đến, mà họ lại phản kháng kịch liệt như vậy.

Lẽ nào họ không thích chính nghĩa sao.

Đằng Hổ cũng không nghĩ ra, hỏi: Không nên như vậy chứ, Tân Hải Quân và cựu Hải quân hoàn toàn khác nhau, không thừa nhận Thất Vũ Hải, cũng không thừa nhận Tứ Hoàng, lấy việc tiêu diệt hải tặc bảo vệ kẻ yếu làm nhiệm vụ của mình, tại sao họ lại phản kháng.

Có khả năng một số hải tặc chính là do quý tộc đại quốc chống lưng không.

Vương Luffy nói.

Trên Địa Cầu, thời kỳ hải quân ngông cuồng nhất chính là hải tặc chính thức của Đế quốc Mặt trời không bao giờ lặn.

Khiến cho các đoàn thương thuyền đều cần chiến hạm hộ tống, đi thành từng đoàn, nếu không sẽ bị hải tặc cướp bóc.

Trên đại dương, ngoài đám thảo mãng ra, những người giàu có hơn thảo mãng không có lý do gì không ủng hộ hải tặc.

Ủng hộ hải tặc có thể bảo vệ thuyền của mình, cướp thuyền của người khác, có thể độc chiếm tuyến đường thương mại.

Đằng sau rất nhiều hải tặc chính là những kẻ giàu có, ví dụ như tiểu thư Kaya nhà Usopp cũng từng tài trợ cho hải tặc.

Có người có thể nói Kaya tài trợ cho Luffy là vì báo đáp ân tình.

Chương 3582

Nhưng Kaya không hề có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào, ở một mức độ nào đó cho thấy việc người giàu tài trợ cho hải tặc thực ra là chuyện khá phổ biến.

Đằng Hổ chưa từng nghĩ đến chuyện nhà giàu sẽ tài trợ cho hải tặc để tấn công đối thủ cạnh tranh.

Nhưng quả thực có khả năng, độc chiếm được tuyến đường thương mại, đó chính là nguồn tiền cuồn cuộn không dứt.

Nếu Tân Hải Quân diệt hết hải tặc, tự nhiên cũng bao gồm cả hải tặc do nhà giàu tài trợ.

Họ tự nhiên không muốn, tự nhiên phải phản kháng.

Tân Hải Quân không có tiếp tế, đánh rất vất vả, đánh không lại cũng là bình thường.

Đằng Hổ chấp nhận cách nói này, hỏi: Vậy tiếp theo chúng ta đi đâu.

Đánh một vài tiểu quốc, xem có thể nhận được tiếp tế không.

Đánh trận thua, quân tâm rất dễ tan rã, không chỉ có lính đào ngũ, thậm chí có binh lính vì để ăn no mà bán cả vũ khí.

Sức chiến đấu ngày càng yếu đi.

Vương Luffy chiếm lĩnh một tiểu quốc, nơi này tuy có thức ăn, nhưng không có đạn dược, không thể nâng cao sức chiến đấu.

Hắn biết cơ hội sắp đến rồi, nên chỉnh đốn quân đội, chuẩn bị đi hợp quân với Ngải Tư.

Mọi người cũng biết từ khi chúng ta khởi nghĩa đến nay đã đánh rất nhiều trận thua, trong lòng mọi người có oán giận, thậm chí muốn rời đi cũng rất bình thường.

Ai muốn đi, ta không cản, nếu nguyện ý tiếp tục ở lại Tân Hải Quân, phía trước chúng ta còn có những trận chiến nguy hiểm hơn, có kẻ địch vây quét, có quý tộc phản công, sẽ có những thử thách gian nan hơn nữa.

Nhưng ta sẽ không rời đi, ta tin rằng Tân Hải Quân cuối cùng nhất định sẽ thắng lợi.

Tân Hải Quân trước đây học đều là lý luận, mà lý luận khi gặp phải cảnh ăn không no mặc không ấm, là cần phải trải qua thử thách.

Trước đây có quân phí của cựu Hải quân, Tân Hải Quân có ăn có uống, có thể không ngừng oán trách cựu Hải quân.

Nhưng khi thực sự khởi nghĩa để lật đổ cựu Hải quân, thì không còn quân phí hải quân nữa, phải tự mình nghĩ cách giải quyết hậu cần.

Phải đối mặt với nan đề cơm áo, ăn không no mặc không ấm, mọi người sẽ từ bỏ lý tưởng.

Vương Luffy rất rõ trong Tân Hải Quân chỉ có số ít người có ý chí kiên định mới có thể kiên trì đến cuối cùng, và số người còn lại cuối cùng này, chính là nòng cốt của tương lai.

Bởi vì họ có thể tin tưởng lẫn nhau, trong thời khắc gian nan nhất cũng vì lý tưởng mà phấn đấu, có thể phó thác sinh mệnh.

Lúc ăn no mặc ấm oán trách vài câu và lúc ăn không no mặc không ấm vẫn kiên trì thực tiễn, đó là hai chuyện khác nhau.

Đừng nói là ủng hộ lý tưởng khi không có phản hồi tích cực, ngay cả việc bắt mình dậy sớm kiên trì chạy bộ rèn luyện nửa tiếng, rất nhiều người cũng không làm được.

Chỉ có số ít người ý chí kiên định mới có thể khi liên tục chiến bại, vẫn kiên định tin tưởng vào lý tưởng.

Vương Luffy cần chính là những người kiên định này, hắn đã tiến hành chỉnh đốn quân đội, đề xuất ra chín điều chú ý, chín nguyên tắc, để quân đội chính quy hóa hơn, có sức ngưng tụ hơn.

Những người không muốn kiên trì có thể rời đi, nhưng những người kiên trì ở lại sẽ phải sinh tồn gian nan trên đại dương.

Quá trình này chính là quá trình luyện xỉ sắt, thu được gang thép.

Không ngờ rời khỏi nguồn cung cấp của Hải quân, chiến đấu lại trở nên gian nan như vậy, Đằng Hổ trầm giọng nói: Chúng ta chiếm lĩnh tiểu quốc, đả kích thổ hào, tuy thu được lương thực, nhưng không có bất kỳ bổ sung đạn dược nào, lần sau lại gặp Hải quân, vẫn không phải là đối thủ.

Cho nên chúng ta cần tìm cách tự nuôi sống mình, cần địa bàn, ý tưởng của ta là hợp quân với Ngải Tư.

Chỗ Ngải Tư chỉ có hải tặc, chưa có quân đội chính quy.

Tân Hải Quân của chúng ta đến đó, hắn chắc chắn sẽ cần.

Đi đầu quân cho Tứ Hoàng.

Đằng Hổ kinh ngạc, ý tưởng của ông là diệt cựu Hải quân, rồi diệt hải tặc, cuối cùng khôi phục chính nghĩa hải quân.

Bây giờ việc lật đổ cựu Hải quân còn xa vời, thậm chí còn phải đi đầu quân cho hải tặc, hoàn toàn là hồ đồ, lập tức phản đối: Ta phản đối.

Không muốn có thể rời đi, nhưng ta nghĩ ngươi cũng biết chính nghĩa không phải ở trên miệng, mà là ở thực tiễn.

Hiện tại người có thể thực thi chính nghĩa không phải là Hải quân, mà là hải tặc, vậy thì chúng ta phải đi thực tiễn.

Nếu không chính là ngồi nhìn chính nghĩa bị hủy diệt, Vương Luffy nói.

Đằng Hổ im lặng một ngày một đêm, cuối cùng chấp nhận quyết định của Vương Luffy.

Sau khi chỉnh đốn, Vương Luffy trở thành thống soái tuyệt đối.

Bởi vì trong thời khắc gian nan nhất, Vương Luffy vẫn lạc quan kiên định, có phương hướng rõ ràng.

Hướng tới thắng lợi trong tương lai, mọi người cũng tin rằng đây là lựa chọn chính xác của Vương Luffy.

Vương Luffy phái người liên lạc với Ngải Tư, Ngải Tư tỏ ý hoan nghênh.

Các Tứ Hoàng khác cũng rất ngạc nhiên, không ngờ Hải quân lại đầu quân cho Ngải Tư một cách có hệ thống như vậy.

Ngải Tư, ngươi thật sự muốn tiếp nhận hải quân.

Bạch Hồ Tử hỏi.

Đúng vậy, bởi vì họ là Tân Hải Quân, cuộc khởi nghĩa của họ đã lan truyền khắp đại dương.

Họ đầu quân cho chúng ta, vừa hay có thể bù đắp khuyết điểm của chúng ta về quân đội chính quy.

Không có hải quân, sức chiến đấu của hải tặc cũng đủ rồi, Khải Đa nói.

Chúng ta không chỉ muốn nửa sau của Đại Hải Trình, mà là muốn quản lý toàn bộ thế giới.

Các ngươi, Tứ Hoàng, có thể an phận một góc, nhưng không có năng lực quản lý thế giới, Ngải Tư nói: Chúng ta là để xây dựng một thế giới thống nhất, chứ không phải một thế giới chia rẽ và chiến loạn, cần một bộ máy quân đội hoàn chỉnh.

Các Tứ Hoàng cũng là lần đầu tiên nghe thấy Ngải Tư có dã tâm lớn như vậy, muốn đánh ra khỏi nửa sau, thống nhất toàn thế giới.

Các Tứ Hoàng cũng rõ ràng quy tắc trò chơi của họ dựa trên huyết thống, hoặc là phương pháp quản lý gia tộc, hoặc là dựa vào sức hút cá nhân, những thứ này đều không thể mở rộng.

Thực sự muốn xây dựng quân đội chính quy, thì cần có Tân Hải Quân.

Cuối cùng Vương Luffy dẫn theo Tân Hải Quân, bốn lần vượt qua Hồng Thổ Đại Lục, cuối cùng thoát khỏi sự truy sát của Hải quân, đến lãnh thổ của Ngải Tư, hội quân với Ngải Tư.

Ngải Tư đích thân nghênh đón Vương Luffy, bức ảnh đã ghi lại khoảnh khắc quan trọng này.

Tiếp theo, Vương Luffy bắt đầu xây dựng quân đội, và lần lượt chỉnh đốn, đảm bảo kỷ luật quân đội, nói cho Tân Hải Quân biết họ chiến đấu vì điều gì.

Các Tứ Hoàng sau khi quan sát cũng phát hiện Tân Hải Quân và cựu Hải quân hoàn toàn khác nhau, cựu Hải quân chiến đấu vì Thiên Long Nhân, còn Tân Hải Quân chiến đấu vì mọi người.

Xích Khuyển tự nhiên sẽ không ngồi yên, nhưng hiện tại kẻ thù của Hải quân đang đoàn kết lại, xây dựng một bộ quy tắc hoàn toàn mới, điều này khiến hắn bất lực.

Nếu có thể đánh bại kẻ thù, họ đã làm từ lâu rồi.

Lúc này Ngũ Lão Tinh đang nghĩ đến việc có nên sử dụng vũ khí hủy diệt hàng loạt nhắm thẳng vào hòn đảo của kẻ thù, một hơi thổi bay kẻ thù thành tro bụi hay không.

Ngũ Lão Tinh xin chỉ thị của Y Mỗ, có nên động dụng vũ khí hủy diệt hàng loạt, một đòn đánh bại một siêu cường quốc trên đảo hay không.

Hải quân có rất nhiều vũ khí hủy diệt hàng loạt, Buster Call, Pacifista chỉ là hai trong số đó, còn có tia sét trực tiếp oanh tạc hòn đảo, và siêu vũ khí Mẫu Hỏa Chủng.

Họ có rất nhiều công nghệ, một khi sử dụng đều là hủy thiên diệt địa.

Bình thường không mang ra, đó là vì Ngũ Lão Tinh lương thiện, chứ thật sự mang ra, có thể dọa nạt cả thiên hạ.

Họ nắm giữ siêu vũ khí có thể dễ dàng hủy diệt một hòn đảo, khi cần thiết tuyệt đối sẽ dùng.

Với tư cách là phe phản diện, Hải quân có sức mạnh chắc chắn sẽ dùng.

Chỉ có nhân vật chính diện, mới là có sức mạnh mà không dùng.

Đỗ Lan thấy Hải quân chuẩn bị động dụng vũ khí hủy diệt hàng loạt, không khỏi nói: Ta biết tại sao Kiều Y Ba Y năm đó lại thua rồi, chắc chắn là vì Thiên Long Nhân dùng vũ khí hủy diệt hàng loạt uy hiếp hắn, nếu hắn không tự sát, thì sẽ hủy diệt những hòn đảo vô tội.

Kiều Y Ba Y vì bảo vệ thế giới, đã tin lời kẻ địch, cuối cùng nhảy múa đến chết.

Chẳng phải gần giống như Ngự Điền sao.

Nên nói là giống như tất cả những cường giả có sức mạnh mà không dùng, đều chết vì sự lương thiện của chính mình, Đỗ Lan nói: Cùng một mạch, không có vấn đề gì cả.

Một chiêu ăn cả thiên hạ.

Vậy thì quá ngu ngốc rồi, Địch Ny Toa nói.

Kiều Y Ba Y giao thiên hạ cho Thiên Long Nhân, và tự sát.

Chương 3583

Một là bảo vệ thiên hạ khỏi bị tàn sát, hai là thể hiện sự lương thiện của Kiều Y Ba Y, ba là một khi Thiên Long Nhân không thể mang lại hy vọng, Kiều Y Ba Y sẽ lại xuất hiện, giống như thanh kiếm Damocles treo trên đầu Thiên Long Nhân.

Địch Ny Toa nghe Đỗ Lan phân tích như vậy, hỏi: Cho dù Kiều Y Ba Y trở lại lật đổ Thiên Long Nhân, nhưng hắn không đề xuất một quy tắc trò chơi hoàn toàn mới, cuối cùng cũng chỉ là một đám Thiên Long Nhân khác, dũng sĩ diệt rồng lại biến thành ác long. 96.

Joy Boy nhiều nhất cũng chỉ là diệt một lứa Thiên Long Nhân, nâng đỡ một lứa Thiên Long Nhân mới.

Giống như Thiên Nhân trong Gundam 00, nói là sẽ luôn giám sát thế giới, một khi thế giới có tranh chấp sẽ xuất hiện.

Hy vọng dùng Gundam để uy hiếp mọi người, đảm bảo hòa bình trường tồn.

Nhưng chiến tranh nhất định sẽ đến, vì chiến tranh là kết quả của mâu thuẫn giai cấp khác nhau.

Chiến tranh là tất yếu, sẽ không vì Gundam can thiệp mà kết thúc.

Mỗi hòn đảo đều có mâu thuẫn giữa quân chủ, quý tộc, quốc dân, dân tự do.

Quý tộc muốn làm quý tộc cả đời, quốc dân và dân tự do lại muốn vươn lên, vậy mâu thuẫn giải quyết thế nào.

Quý tộc chắc chắn không muốn vô cớ từ bỏ địa vị, vậy thì cùng nhau đi mở rộng đánh trận là cách tốt nhất.

Chỉ cần mọi người có thể cướp được tài nguyên chia nhau, ai cũng sẽ vui vẻ.

Trừ phi quý tộc chủ động mở ra con đường thăng tiến, tiến hành lưu động nội bộ.

Nhưng hiển nhiên quý tộc sẽ không muốn, những gì không giành được trên chiến trường, cũng không thể có được trên bàn đàm phán.

Trên các hòn đảo đều có mâu thuẫn, vậy thì việc mâu thuẫn nội bộ bùng phát và chuyển dời mâu thuẫn đều là tất yếu.

Sẽ không vì có thanh kiếm Damocles mà tiêu trừ chiến tranh, nhiều nhất chỉ là hạn chế quy mô chiến tranh, hai bên tiến hành chiến tranh dưới tiền đề không sử dụng vũ khí hủy diệt hàng loạt.

Địch Ny Toa cho rằng Kiều Y Ba Y cho dù là thanh kiếm Damocles, cũng không thể ngăn cản sự hình thành của mâu thuẫn, không thể làm cho thế giới hòa bình.

Đỗ Lan thì cho rằng Kiều Y Ba Y thất bại, chắc chắn không phải bị Thiên Long Nhân đánh bại chính diện.

Nếu Kiều Y Ba Y tám trăm năm trước bị đánh bại chính diện, vậy thì Luffy, một Kiều Y Ba Y mới, dựa vào cái gì để lật kèo.

Cho nên tám trăm năm trước, Kiều Y Ba Y tất phải chết vì có sức mạnh mà không dùng, vậy thì tin lời kẻ địch là lựa chọn tất yếu.

Vì sự lương thiện của mình mà sức mạnh không thể phát huy, cuối cùng bị Thiên Long Nhân sát hại.

Nhưng trước khi chết, Kiều Y Ba Y bảo Thiên Long Nhân hãy bảo vệ tốt hành tinh này, một khi họ không bảo vệ mọi người, hắn nhất định sẽ trở về.

Thể hiện một loại lương thiện, rõ ràng có sức mạnh nhưng vì mọi người mà từ bỏ kháng cự, vĩ đại a, vĩ đại như quốc vương và nhân vật chính trong Attack on Titan.

Đỗ Lan phán đoán mối quan hệ giữa Kiều Y Ba Y và Thiên Long Nhân là như vậy, và mẹ của Luffy rất có khả năng cũng là Thiên Long Nhân, kết quả hắn không phải là thảo mãng quật khởi, mà là câu chuyện hoàng tử báo thù.

Bởi vì đây mới là lối mòn quen thuộc của manga Nhật Bản, một là có sức mạnh mà không dùng, rõ ràng có thể thay đổi thế giới, nhưng vì bảo vệ mọi người mà thỏa hiệp với kẻ thù.

Hai là thuyết huyết thống hoàng tử báo thù.

Có người nói ông nội Luffy là trung tướng, cha là quân cách mạng, đã là có huyết thống.

Hoàn toàn sai, người ta gia thế không chỉ có ba đời, mà là truyền thừa tám trăm năm, đây mới là huyết thống thực sự, ngược dòng tám trăm năm, tổ tiên đều từng dắt ngựa cầm roi cho Kiều Y Ba Y, lịch sử lâu dài.

Nếu mẹ Luffy có huyết thống mấy trăm năm, đây mới là thuyết huyết thống.

Một nhà ba đời mạnh mẽ, chỉ có thể nói ba đời họ đều có bản lĩnh, đây là bản lĩnh, không phải huyết thống, một khi không có bản lĩnh, thì không thể truyền thừa xuống được.

Một nhà ba đời họ không hề chen chân vào quy tắc trò chơi của huyết thống, căn bản không có tài nguyên có thể truyền từ đời này sang đời khác.

Nhưng nếu mẹ Luffy là Thiên Long Nhân, huyết thống mấy trăm năm đã sẵn sàng, Luffy chính là câu chuyện hoàng tử sa cơ báo thù, là sự quật khởi lần nữa của một huyết thống vĩ đại.

Đỗ Lan chưa từng xem qua kết quả nghiên cứu của Ohara, không biết chuyện gì đã xảy ra trong một trăm năm trống, nhưng chắc chắn đó là quá trình Kiều Y Ba Y từ thắng lợi đi đến thất bại, thua cả đại dương cho Thiên Long Nhân.

Nhưng hắn chắc chắn Kiều Y Ba Y tuyệt đối không phải thua vì sức mạnh không đủ, chắc chắn là vì có sức mạnh mà không dùng, cuối cùng bị Thiên Long Nhân thay thế.

Có thể là Thiên Long Nhân đã phản bội Kiều Y Ba Y, cũng có thể là Kiều Y Ba Y và các Thiên Long Nhân đời đầu diễn kịch.

Giống như trong Attack on Titan, người giết chết Eren không phải là kẻ thù của Eren, mà là bạn bè thân hữu của cậu ta.

Eren chết đi, kết quả bạn bè thân hữu của cậu ta trở thành công thần có đủ công tích, trở thành anh hùng cứu thế, thuận lý thành chương trở thành quý tộc.

Hậu duệ của bạn bè Eren đời sau không bằng đời trước, cuối cùng dẫn đến chiến tranh tiếp diễn.

Cho nên câu chuyện của Kiều Y Ba Y và các Thiên Long Nhân đời đầu, cũng không nhất định là phản bội.

Cũng có thể là Kiều Y Ba Y vì để cho bạn bè thân hữu có được quyền lực hợp pháp, mà đã gánh vác tất cả.

Nhưng nhìn cách Thiên Long Nhân giấu nhẹm lịch sử một trăm năm trống, khả năng phản bội Kiều Y Ba Y lớn hơn.

Đương nhiên cũng có thể là các Thiên Long Nhân đời đầu vì bảo vệ danh dự của Kiều Y Ba Y, đã tiến hành bảo vệ, để mọi người đều không nhắc đến chuyện năm đó.

Đều có khả năng.

Đỗ Lan tỏ vẻ có ẩn số mới có hứng thú, nhưng theo quy luật, chắc chắn không thể thiếu những mô típ như có sức mạnh mà không dùng, cũng như tin tưởng kẻ thù, Kiều Y Ba Y chắc chắn rất mạnh, chắc chắn không chết trên chiến trường chính diện.

Thiên Long Nhân và Kiều Y Ba Y cũng không nhất định là kẻ thù, cũng có thể là bạn bè thân hữu.

Lịch sử ghi chép thế nào không quan trọng, quan trọng là tại sao họ lại ghi chép như vậy.

Lập trường của người cầm bút ghi chép lịch sử, cũng có thể thể hiện cục diện xã hội đương thời của tác giả, Đỗ Lan tỏ vẻ lịch sử không chỉ là giấy trắng mực đen, mà còn có lập trường của tác giả.

Địch Ny Toa hoàn toàn đồng ý, một trăm năm lịch sử trống cũng đại diện cho lập trường của gia tộc Nguyệt Quang ở Hòa chi quốc năm đó.

Lịch sử một trăm năm trống chính là do gia tộc Nguyệt Quang điêu khắc chế tác, họ ghi lại câu chuyện của Kiều Y Ba Y chắc chắn là có mục đích riêng.

Cho nên lịch sử không thể tránh khỏi mang theo lập trường của gia tộc Nguyệt Quang.

Có thể nói tất cả các bộ sử sách đều không thể tránh khỏi mang theo lập trường của tác giả, từ Khổng Tử làm sách Xuân Thu, đã thích dùng lời lẽ ẩn ý.

Đến sau này là Tư Mã Thiên, cũng tương tự sẽ mang vào sở thích cá nhân.

Lịch sử không chỉ ở trong văn tự, mà còn ở trong sự chứng kiến của chúng ta, Địch Ny Toa tỏ vẻ hiện tại họ đang chứng kiến lịch sử.

Ngải Tư và Vương Luffy hoàn thành cuộc hội ngộ thế kỷ, Vương Luffy thành lập quân đội mới.

Đồng thời ngân hàng Cửu Long, Doflamingo đều đến đầu tư.

Ngải Tư cũng đề xuất hợp tác với đảo Cơ Giới, xây dựng thêm nhiều đường cao tốc hải lưu.

Biển cả rất lớn, làm sao điều động quân đội nhanh chóng.

Hải quân dùng Hải Lâu Thạch, Hải Lâu Thạch ngoài việc khắc chế trái ác quỷ ra, còn có một công năng vô cùng hữu dụng, đó là đẩy quân hạm đi qua Vành Đai Tĩnh Lặng.

Hải quân có thể nhanh chóng xuyên qua Vành Đai Tĩnh Lặng để đến vị trí chiến đấu, đây là nguyên nhân Hải quân có thể nhanh chóng triển khai.

Quân đội của Ngải Tư và Vương Luffy cũng đối mặt với vấn đề điều động nhanh.

Vương Luffy nói: Sau khi chúng ta khởi nghĩa, đã bị Hải quân chặn đường, tốc độ của Hải quân nhanh hơn chúng ta quá nhiều, chiến hạm Hải Lâu Thạch của họ thích ứng với mọi loại điều kiện biển cả.

Mà khoáng thạch Hải Lâu Thạch phần lớn bị Hải quân kiểm soát, chúng ta tuy có khoáng Hải Lâu Thạch của Hòa chi quốc, nhưng vẫn không bằng Hải quân.

Cho nên chúng ta phải phát triển ưu thế của mình, tạo ra tốc độ thuộc về chúng ta.

Không sai, giống như ta nghĩ, cao tốc hải lưu mới là tương lai, Ngải Tư cũng nghĩ như vậy, nói: Hải quân phát triển kỹ thuật Hải Lâu Thạch đã có mấy trăm năm, chúng ta nếu muốn đọ sức với họ trên kỹ thuật Hải Lâu Thạch, không có ưu thế, nên tìm con đường khác.

Hai người tâm đầu ý hợp, lập tức hợp tác với đảo Cơ Giới, lợi dụng cao tốc hải lưu để triển khai quân đội.

Chương 3584

Đồng thời họ cũng phái người học tập kỹ thuật cao tốc, sau khi học xong, liền xây dựng cao tốc hải lưu trong địa bàn của mình, để nhiều người hơn sử dụng phương thức vận chuyển mới.

Có cao tốc hải lưu, có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian, đồng thời số lượng hàng hóa vận chuyển tăng lên rất nhiều, tiêu hao giảm đi rất nhiều, tuy cần phải trả phí qua đường, nhưng vẫn rất có lợi.

Mười mấy năm trôi qua, ba kỳ cao tốc hải lưu đã hoàn thành, rất nhiều thương nhân đã dùng cao tốc hải lưu, và vô cùng yêu thích.

May mà chúng ta không còn là hải tặc cướp bóc nữa, nếu không sau này mọi người đều đi cao tốc hải lưu, chúng ta đi cướp cái gì.

Có hải tặc cảm khái nghề hải tặc cũng không có bảo đảm, theo sự phát triển của thời đại, độ khó của việc cướp bóc cũng ngày càng cao.

Cao tốc hải lưu quả thực lợi hại, tốc độ quá nhanh, thuyền của chúng ta căn bản không theo kịp.

Nếu trả tiền lên cao tốc, giữa chừng cũng không thể thoát ra, chỉ có thể đến đích rồi bị bắt.

Lên cao tốc rồi thì không có cách nào xuống giữa chừng, chỉ có thể đi đến cuối, kẻ địch chỉ cần chặn hai đầu là có thể bắt ba ba trong rọ.

Cao tốc hải lưu xuất hiện, đã thay thế phần lớn các tuyến đường hàng hải truyền thống.

Rất nhiều hòn đảo phát triển dựa vào tuyến đường hàng hải đã mất đi ưu thế.

Trước đây họ lợi dụng ưu thế địa hình, thuyền bè qua lại đều phải cập bờ tiếp tế, nhưng bây giờ cao tốc hải lưu đến rồi, thì không cần đi tiếp tế nữa.

Ví dụ như ban đầu muốn đến Đại Hải Trình cần phải vượt qua Hồng Thổ Đại Lục, cần phải đến các hòn đảo xung quanh núi Đảo Ngược để tiếp tế.

Nhưng bây giờ lại có thể trực tiếp xuyên qua Hồng Thổ Đại Lục, cao tốc hải lưu đã mở đường hầm trên Hồng Thổ Đại Lục.

Các điểm tiếp tế cũ không còn ưu thế, các điểm tiếp tế mới bắt đầu trỗi dậy.

Quân sự xem chính trị, chính trị xem kinh tế, kinh tế xem địa lý.

Ban đầu con người hoàn toàn dựa vào địa lý tự nhiên để quyết định điểm định cư, sau đó con người có năng lực cải tạo tự nhiên, sẽ cải tạo tự nhiên, tạo ra ưu thế.

Ngoài việc xây dựng thành thị ở các cửa ải tự nhiên, cũng có thể đào kênh, mở đường bộ.

Trong thời đại đường sắt, đã có rất nhiều thành thị nổi lên nhờ vận tải đường sắt, vận tải đường biển cũng vậy, rất nhiều thành thị tồn tại nhờ cảng biển.

Khi mọi người đều lựa chọn phương thức vận chuyển mới nhanh hơn và tiện lợi hơn, phương thức vận chuyển cũ sẽ bị từ bỏ, các hòn đảo nổi lên nhờ phương thức vận chuyển cũ cũng sẽ suy tàn.

Cao tốc hải lưu mang đến cơ hội trỗi dậy mới, sẽ có rất nhiều hòn đảo nghèo khó nguyện ý ủng hộ.

Những hòn đảo lạc hậu này trong quy tắc trò chơi cũ không có một chút ưu thế nào, trong cơ hội mới, họ có thể thử một lần.

Chính Phủ Thế Giới ban đầu cũng muốn ủng hộ cao tốc hải lưu, thực ra họ đã liên hệ với đảo Cơ Giới sớm hơn Ngải Tư.

Nhưng vấn đề là hiệu suất của Chính Phủ Thế Giới quá thấp, rất nhiều quốc gia thành viên không muốn phát triển cao tốc hải lưu.

Ngay cả khi muốn phát triển, họ cũng hy vọng cao tốc hải lưu có thể đi qua hòn đảo của mình, ví dụ như Alabasta, họ sẵn sàng chấp nhận cao tốc hải lưu, nhưng nó phải đi qua Alabasta.

Đương nhiên cũng có người phản đối, ví dụ như Thất Thủy Chi Đô, nếu cao tốc hải lưu được xây dựng, Thất Thủy Chi Đô không thể không chuyển mình đi đóng những con thuyền phù hợp với hải lưu, đến lúc đó chưa chắc đã cạnh tranh được với các hòn đảo khác, dù sao họ đã có rất nhiều đơn đặt hàng thuyền buồm, không rảnh tay nhận đơn hàng mới, một khi các hòn đảo khác phát triển nhờ đơn hàng mới, Thất Thủy Chi Đô sẽ bị đào thải.

Thất Thủy Chi Đô không chỉ có một thợ đóng thuyền, mà là một nhóm thợ đóng thuyền, họ đều phản đối, Iceburg cũng bất lực.

Còn có các hòn đảo có mỏ Hải Lâu Thạch cũng phản đối cao tốc hải lưu, một khi mọi người đều dùng cao tốc, nhu cầu về Hải Lâu Thạch sẽ giảm đi rất nhiều, họ sống thế nào.

Các ngành công nghiệp cũ đang giãy giụa, họ không muốn thay đổi, chỉ muốn duy trì ưu thế hiện có của mình.

Mà đây đều là những vấn đề nan giải mà Chính Phủ Thế Giới phải đối mặt, dù sao những ngành công nghiệp cũ này là trụ cột của họ.

Người thông minh đều nhìn ra phải cải cách, phải nâng cấp, phải biến pháp, nhưng vấn đề là trở lực quá lớn.

Rõ ràng Chính Phủ Thế Giới đã liên hệ với đảo Cơ Giới từ rất sớm, nhưng dậy sớm lại đi chợ muộn, các ngành công nghiệp cũ cứ cản trở việc nâng cấp.

Kết quả là Ngải Tư tuy hợp tác với đảo Cơ Giới muộn hơn một chút, nhưng tốc độ xây dựng lại nhanh hơn Chính Phủ Thế Giới rất nhiều.

Ngải Tư chính là muốn dùng kỹ thuật mới để mở ra một con đường mới, đến lúc đó người trong thiên hạ có thể tự mình chọn, rốt cuộc là chọn con đường mới, hay chọn con đường cũ.

Chắc chắn là sẽ chọn con đường mới, bởi vì trong con đường cũ, quý tộc để duy trì ưu thế, sẽ chỉ ngày càng tập trung tài nguyên, ngày càng trốn tránh nghĩa vụ, như vậy sẽ đẩy nhanh sự diệt vong.

Thịnh cực nhi suy, chính là vì để duy trì trạng thái thịnh, cần một lượng lớn tài nguyên.

Tài nguyên không đủ thì làm thế nào.

Thì điên cuồng bóc lột và áp bức, kết quả tài nguyên chia cho mọi người ngày càng ít, mọi người đều đi ủng hộ người khác, thế là suy yếu.

Ta không cần đánh bại Thiên Long Nhân, chỉ cần làm tốt việc của mình, Thiên Long Nhân sẽ tự đánh bại chính mình, Ngải Tư tỏ vẻ Thiên Long Nhân cũng có mâu thuẫn không thể giải quyết của riêng họ, chỉ cần mình đủ mạnh, không để Thiên Long Nhân chuyển dời mâu thuẫn, cuối cùng Thiên Long Nhân sẽ bị bức tử.

Nếu Ngải Tư không đủ mạnh, bị Thiên Long Nhân diệt, vậy thì sản nghiệp của Ngải Tư sẽ bị Thiên Long Nhân hấp thu, họ đã chuyển dời mâu thuẫn, còn có thể kéo dài mạng sống.

Ngải Tư là người cải cách, là người sáng tạo chế độ.

Nhà tư bản đầu tiên bóc lột chính mình, người cải cách cũng đầu tiên cải cách chính mình.

Bởi vì khi một chế độ được thành lập, chưa có uy tín, mọi người sẽ chỉ đứng xem, không đầu tư.

Chỉ có người cải cách đi đầu làm gương, mang lại phản hồi tích cực, xây dựng uy tín, những người khác mới đưa ra lựa chọn.

Ví dụ như Chu Lễ, là một bộ lý luận hoàn toàn khác với Huyền điểu thụ mệnh vu thiên của nhà Ân Thương, mọi người cũng chỉ đứng xem.

Chính Chu Công đã đi đầu làm gương, từ bỏ cơ hội kế thừa vương vị của anh trai, phò tá cháu trai, xây dựng uy tín.

Phải biết rằng lúc đó em trai kế thừa địa vị của anh trai, là hoàn toàn có thể.

Nhưng Chu Công đã chọn từ bỏ, đi đầu thực hiện chế độ trưởng tử kế thừa của Chu Lễ.

Sau đó mọi người mới có thể tin rằng Chu Lễ là nghiêm túc, mới có thể dần dần chấp nhận Chu Lễ.

Cho nên Ngải Tư cũng phải làm tốt việc của mình trước, sau đó mọi người mới lựa chọn.

Trong quá trình này tự nhiên cũng sẽ có kẻ phản bội, Chu Công đã gặp phải Tam Giám chi loạn.

Nhưng lúc đó đã có người ủng hộ Chu Lễ, cuối cùng phe hiệu quả cao hơn đã đánh bại phe hiệu quả thấp hơn.

Ngải Tư phải lấy mình làm gương, mọi người mới tin tưởng hắn.

Lý luận của hắn, hắn phải làm được trước, sau đó mọi người mới có thể chấp nhận.

Uta cũng vậy, sở dĩ Shanks phản đối giấc mơ của Uta, là vì Uta còn chưa chứng minh được mình có thể hạnh phúc trong giấc mơ, đã vội vàng muốn tất cả mọi người đều tiến vào giấc mơ, đây không phải là nói đùa sao.

Uta phải cải cách chính mình trước, trước tiên thông qua chính mình chứng minh giấc mơ là có ích, mọi người mới có thể từ từ chấp nhận.

Shanks tuy có đạo đức tự do rất cao, nhưng hắn vẫn là một con người, con người tiếp nhận sự vật chính là như vậy, đều là xem người khác làm thế nào trước, sau đó mình mới làm.

Chứ không phải người khác vừa đề xuất lý luận mới gì, mình đã vội vàng lao vào, chuyện người khác còn làm không được, mình lại thật sự tin, đó không phải là lỗi của người khác, mà là lỗi của mình.

Người khác đề xuất lý luận mới, và có thể làm được, vậy thì mọi người mới nói hắn còn làm được, tại sao ta không làm được.

Giống như Roger, trước Roger không ai hoàn thành chuyến hành trình vĩ đại, không ai đến được điểm cuối cùng.

Nhưng sau Roger, mèo nào chó nào cũng cảm thấy mình có thể đến điểm cuối cùng, hoàn thành hành trình.

Tóm lại, Ngải Tư đề xuất lý luận mới, thì chính mình phải làm được trước, sau đó mọi người mới có thể đi theo.

Ngải Tư đã làm được, chính là phát triển, chứ không vội vàng đi đánh trận.

Chứng minh lý luận mới cho dù không đánh trận, cũng vẫn có thể vận hành.

Chương 3585

Không phải là một bộ quy tắc lấy chiến tranh nuôi chiến tranh không thể lâu dài, mà là một bộ quy tắc có thể so kè với Chính Phủ Thế Giới.

Như vậy, ngày càng nhiều người sẽ ủng hộ Ngải Tư, đương nhiên người phản đối sẽ không biến mất.

Điều này cần đến Vương Luffy, đợi đến khi kẻ địch ra tay trước, quân đội của Vương Luffy có thể tung đòn mạnh mẽ.

Nếu kẻ địch không động, Vương Luffy cũng không động.

Bởi vì quy tắc mới không phải là để đối địch với quy tắc cũ, mà là để bao dung quy tắc cũ.

Giống như Chu Lễ không phải là để đối địch với nhà Ân Thương, mà là hoan nghênh người Ân Thương gia nhập phe mình.

Đương nhiên mọi người đều biết những kẻ có lợi ích cố hữu chắc chắn sẽ phản đối, họ tất yếu sẽ phát động chiến tranh.

Nhưng lúc đó những kẻ có lợi ích cố hữu cũng chỉ là vì mình mà phát động chiến tranh, dân thường sẽ không ủng hộ họ.

Đối với dân thường, hòa bình sản xuất mới là quan trọng nhất, đối với họ rốt cuộc là Chu Lễ, hay là Huyền điểu thụ mệnh vu thiên, thực ra khác biệt không lớn đến vậy.

Nhưng đối với những kẻ có lợi ích cố hữu, lựa chọn khác nhau chính là sinh tử, tuyệt đối không thể mất đi quyền phát ngôn.

Huyền điểu thụ mệnh vu thiên, thì tư tế nhà Ân Thương nói là được, nếu là Chu Lễ, thì quý tộc nhà Chu nói là được.

Trận chiến này là tất yếu, nhưng cho dù biết phải đánh, Chu Công cũng sẽ không vội đánh, bởi vì quy tắc mới cần thời gian, thời gian có lợi cho quy tắc mới.

Chi phí của quy tắc cũ quá cao, hiệu suất quá thấp, những kẻ có lợi ích cố hữu để duy trì ưu thế của mình, sẽ điên cuồng tích lũy tài nguyên, ngày càng nhiều người không có được tài nguyên, thì chỉ có thể tìm kiếm quy tắc mới.

Cho nên thời gian đứng về phía quy tắc mới, quy tắc mới chi phí thấp hơn, hiệu suất cao hơn.

Cứ qua một thời gian, quy tắc mới lại càng mạnh, quy tắc cũ lại càng yếu.

Cuối cùng người của quy tắc cũ sẽ như con thú bị dồn vào đường cùng, giãy chết.

Đến lúc đó chính là lúc Vương Luffy phản công.

Hiện tại hai bên đang duy trì sự yên tĩnh một cách kỳ lạ, dù sao Ngải Tư cũng không hề vội vàng, vẫn luôn nỗ lực phát triển.

Còn thế lực cũ thì đang tích lũy sức mạnh, tích lũy đạn pháo và đạn dược, chờ thời cơ.

Sự yên tĩnh trước chiến tranh sẽ kéo dài vài năm, bởi vì Hải quân trước đây đánh trận đều là xung đột quy mô nhỏ, số lượng và chất lượng vũ khí đều bình thường.

Ngay cả trận chiến Thượng Đỉnh cũng chỉ có vài vạn người mà thôi, nhưng trận chiến tiếp theo với Ngải Tư, mọi người đều biết tuyệt đối là so kè tiêu hao, so kè hỏa lực, cần phải sản xuất nhiều vũ khí trang bị hơn, tranh thủ một hơi diệt gọn kẻ địch, không để lại hậu hoạn.

Hải quân đã đặt mua các loại trang bị kiểu mới từ đảo Đầu Trứng, trước tiên chất đống trong kho, chỉ chờ khai chiến.

Tích lũy sức mạnh, một đợt quét sạch.

Trước đây chúng ta cho dù phát động Buster Call, cũng chỉ là tiêu diệt những hòn đảo nhỏ không có sức mạnh trên biển, không có năng lực phản kích.

Nhưng Ngải Tư không phải là thổ hoàng đế kiểm soát một quốc gia nhỏ, mà là một cường địch kiểm soát lượng lớn đảo công nghiệp, và nắm giữ lượng lớn chiến lực cao cấp, chúng ta phải tích lũy đủ vũ khí đạn dược mới có thể một hơi tiêu diệt họ, Xích Khuyển toàn quyền phụ trách cuộc chiến này.

Nếu thuận lợi, lần này tiêu diệt Tứ Hoàng, còn có thể thừa thắng truy kích quét sạch tất cả hải tặc, tiện thể tiêu diệt luôn những quốc gia không nghe lời, Lục Ngưu nói.

Hoàng Viên không nói một lời, trong lòng nghĩ đến lúc đó những tướng quân nắm giữ quân đội hùng mạnh có còn nghe theo sự điều động của tổng bộ Hải quân hay không còn chưa chắc, nói không chừng người ta sẽ trực tiếp tự lập làm vua.

Toàn lực sản xuất vũ khí là không sai, nhưng sau khi thắng rồi, tổng bộ còn có năng lực quản thúc không.

Đến lúc đó thì khó nói.

Nhưng Hoàng Viên với tư cách là tiên nhân câu giờ, sẽ không đề xuất ý kiến gì, dù sao cấp trên đã quyết định rồi, mình nói gì cũng vô dụng.

Xích Khuyển hùng tâm bừng bừng, muốn hoàn thành đại nghiệp mà Nguyên soái Sengoku chưa hoàn thành.

Lần này Hải quân là toàn lực ứng phó, gần như là đem tất cả tài nguyên đầu tư vào việc tích lũy vũ khí trang bị, đơn đặt hàng của đảo

Đầu Trứng đã đầy, công nhân đang toàn lực sản xuất.

Hải quân muốn mở rộng quân đội lên ba triệu người, chế tạo hai mươi vạn quân hạm, năm vạn Pacifista, và một vạn Mẫu Hỏa Chủng, hoàn thành trong vòng năm năm, sau đó triệt để xóa sổ quy tắc mới của Ngải Tư.

Thế giới này chỉ có một quy tắc là Thiên Long Nhân.

Nhưng vì chi phí của Hải quân quá cao, hiệu suất sản xuất rất thấp, căn bản không hoàn thành được.

Cho nên ưu tiên sản xuất vũ khí hủy diệt hàng loạt, chính là Mẫu Hỏa Chủng, thứ này giống như bom hạt nhân, uy lực cực lớn.

Điều quan trọng là phải cho thế giới biết Hải quân có năng lực triệt để xóa sổ kẻ địch, không để lại một chút dấu vết.

Bất kỳ ai muốn thách thức trật tự của Thiên Long Nhân, kết cục chính là hủy diệt.

Hiệu suất của Hải quân tuy thấp, nhưng chỉ cần vũ khí đủ lợi hại, thì không sợ hiệu suất thấp.

Giống như pháo bắn tỉa và súng bắn tỉa, sai số của súng bắn tỉa là năm mươi centimet, sai số của pháo bắn tỉa là năm mét, vậy thì tăng đường kính vụ nổ lên năm mét.

Hay như tên lửa và máy bay, thời gian bay của máy bay là mấy trăm giờ, thời gian bay của tên lửa là mấy giờ, nhưng tên lửa mang đầu đạn hạt nhân, hiệu quả oanh tạc trong mấy giờ cũng giống như hiệu quả oanh tạc mấy trăm giờ của máy bay.

Hiệu suất của Hải quân quả thực thấp, nhưng chỉ cần uy lực vũ khí đủ lớn, là có thể bù đắp khuyết điểm, cho nên họ si mê vũ khí quyết chiến, tin rằng chỉ cần sử dụng vũ khí hủy diệt hàng loạt là có thể giành được thắng lợi.

Nhưng họ không biết, những tình báo này đều không qua được mắt của Vương Luffy, hắn có rất nhiều tai mắt trong cả giới hải tặc và hải quân, tình báo không ngừng bay đến tay hắn.

Hải quân vẫn chưa nhận ra, người thực sự phản đối họ chính là những người không nhìn thấy hy vọng trong nội bộ của họ, Vương Luffy bình tĩnh nói: Uy lực của vũ khí hủy diệt hàng loạt tuy lớn, nhưng muốn dùng vũ khí để quyết định thắng bại thì nghĩ nhiều rồi.

Đương nhiên, trên phương diện chiến lược thì coi thường đối thủ, trên phương diện chiến thuật thì coi trọng đối thủ.

Vương Luffy chỉ huy mọi người đào hầm phòng không, và phát triển xuống dưới biển.

Trồng tảo biển dưới đáy biển làm lương thực chiến tranh, phát triển kinh tế hải dương, cho dù hòn đảo bị nổ tan, vẫn có thể sản xuất sinh hoạt.

Đối với vũ khí hủy diệt hàng loạt, Vương Luffy cũng đã chuẩn bị đối phó.

Đào hầm sâu, tích trữ lương thực, không xưng bá, hiện tại sức mạnh của mình còn rất yếu, phải làm tốt công tác phòng ngự.

Khoa học kỹ thuật đang phát triển, có Pacifista, có Den Den Mushi, có trái ác quỷ nhân tạo, còn có Mẫu Hỏa Chủng và các bản sao của Thất Vũ Hải.

Đã đầu tư vào nhiều kỹ thuật và vũ khí nghiên cứu như vậy, tự nhiên là phải đi đánh trận, kẻ thua gánh chịu chi phí phát triển khoa học kỹ thuật, kẻ thắng tiếp tục phát triển. 97.

Cho nên chiến tranh là một trong những điều kiện tất yếu cho sự phát triển của khoa học kỹ thuật, chiến tranh trên đại dương luôn không thiếu, nhưng về cơ bản đều là chiến tranh trong khu vực.

Bây giờ mọi người cảm giác một cuộc đại chiến bao trùm thế giới sắp đến, cảm giác này vô cùng mãnh liệt, khiến người ta bất an.

Tuy chiến tranh chưa bắt đầu, nhưng có thể từ những chi tiết nhỏ thấy được mọi người đều đang chuẩn bị cho chiến tranh.

Nhìn vào hướng đi của dòng vốn là biết, một khoản tiền lớn của Hải quân chảy vào đảo Đầu Trứng, mà đảo Đầu Trứng là trung tâm nghiên cứu khoa học kỹ thuật của Đại Hải Trình, nổi danh ngang với Ohara, thành phố của học giả.

Hải quân cho đảo Đầu Trứng nhiều tiền như vậy, tự nhiên không phải vì lòng tốt, chính là để nghiên cứu phát triển vũ khí, đặt chế tạo vũ khí.

Vũ trang của Hải quân vốn đã mạnh mẽ, bây giờ lại chế tạo thêm rất nhiều vũ khí mới, chắc chắn là sẽ giao chiến với Tứ Hoàng.

Mà địa bàn Tứ Hoàng kiểm soát sớm đã liên kết chặt chẽ, một khi hai bên khai chiến, chắc chắn là một cuộc đại chiến cấp thế giới.

Với tư cách là người bình thường, nên làm thế nào.

Tôi không biết gì cả, phải làm sao.

Chỉ cần nỗ lực, hai năm thời gian anh có thể mạnh như Tứ Hoàng.

Người đàn ông bình thường ngơ ngác, hai năm mạnh như Tứ Hoàng, người đàn ông trước mắt này đang đùa cái gì vậy.

Nghĩ thế nào cũng không thể được.

Chương 3586

Đỗ Lan đang cổ vũ người đàn ông bình thường trước mắt, hai năm học Haki, hai năm đuổi kịp Tứ Hoàng.

Tiếc là mọi người không tin, nghĩ thế nào cũng không thể làm được.

Tôi chỉ là người bình thường, không phải thiên tài.

Cho dù là thiên tài cũng không thể hai năm đã mạnh như Tứ Hoàng được.

Tứ Hoàng đã là thiên tài, sở dĩ họ là Tứ Hoàng, không chỉ vì thiên phú của họ, mà còn vì sự nỗ lực của họ.

Cường giả đỉnh cấp, chắc chắn là vừa có thiên phú vừa có nỗ lực.

Dù sao mỗi người cũng chỉ có hai mươi bốn giờ, cuối cùng so kè chính là hiệu suất học tập, cũng chính là thiên phú.

Thiên tài chính là dùng ít thời gian nhất làm được nhiều việc hơn, Tứ Hoàng chính là thiên tài.

Ngay cả khi người bình thường và Tứ Hoàng tu luyện cùng một thời gian, cũng không thể vượt qua Tứ Hoàng, người bình thường cho rằng Tứ Hoàng là thiên tài, người bình thường huấn luyện cùng thời gian không thể vượt qua Tứ Hoàng, người có thể vượt qua thiên tài chỉ có siêu cấp thiên tài.

Các người chưa nghe qua câu chuyện rùa và thỏ sao.

Nghe rồi, chính là câu chuyện con thỏ sau khi có được ưu thế thì dừng lại nghỉ ngơi, cuối cùng bị rùa vượt qua.

Anh nói Tứ Hoàng sẽ ngừng nỗ lực, chúng ta những người không có thiên phú có thể dựa vào nỗ lực để vượt qua Tứ Hoàng.

Anh thấy có khả năng không.

Tình hình mà Tứ Hoàng đang đối mặt có thể dừng lại được sao.

Tứ Hoàng tuổi đã lớn, các phương diện đình trệ cũng có khả năng.

Cho dù họ tuổi đã lớn, không thể tiếp tục tiến bộ, tầm cao của họ cũng là điều người bình thường khó có thể chạm tới.

Dù sao họ đã tu hành trước ba mươi năm, nếu muốn đuổi kịp, tôi cũng phải nỗ lực ba mươi năm, người bình thường nói: Mà thiên tài cùng thế hệ với tôi cũng sẽ nỗ lực ba mươi năm, cuối cùng người bình thường vẫn là người bình thường, thiên tài vẫn là thiên tài, tôi không thể vượt qua người ưu tú hơn mình.

Người bình thường như tôi, trong thời loạn thế này nên nhận rõ vị trí của mình.

Đỗ Lan thầm nghĩ tên này thật là tiêu cực, khuyên nhủ: Con người đều là đang so sánh với người ưu tú hơn mình, nhưng mỗi người ưu tú ở những điểm khác nhau.

Trở thành Tứ Hoàng cũng không nhất định phải là người đánh giỏi nhất, cũng có thể là người biết sinh con, ví dụ như Big Mom, thực lực của bà ta lúc mạnh lúc yếu, còn có bệnh tâm thần, nhưng bà ta có thể sinh con, thì có thể làm Tứ Hoàng.

Cho nên người bình thường nếu làm tốt nhất ở ưu thế của mình, cũng có thể trở thành Tứ Hoàng.

Hắn nhìn Đỗ Lan, như đang nhìn một kẻ ngốc.

Rõ ràng hắn hoàn toàn không tin những lời ma quỷ của Đỗ Lan, người bình thường nên có sự giác ngộ của người bình thường, đại dương này có mấy trăm triệu dân mới ra được bốn Tứ Hoàng, có thể thấy trở thành nhân vật đỉnh cấp không hề dễ dàng.

Đừng nói là trở thành Tứ Hoàng, ngay cả việc nổi danh ở bốn biển Đông, Tây, Nam, Bắc cũng rất khó.

Không, ngay cả trên một con thuyền có ba mươi thủy thủ, muốn nổi danh cũng rất khó.

Đỗ Lan thầm nghĩ tên này thật là dầu muối không vào, không giống như Koby, kiên định muốn làm Hải quân, và trong vòng hai năm đã trưởng thành thành cao thủ hàng đầu.

Nhưng người bình thường hiển nhiên sẽ không suy nghĩ như vậy.

Đỗ Lan có thể lừa phỉnh những người có lòng cầu tiến mạnh mẽ, nhưng đối mặt với người bình thường, cũng không lừa được.

Đương nhiên nếu trực tiếp cho đối phương sức mạnh, đối phương chắc chắn cũng sẽ phấn chấn lên.

Nếu Đỗ Lan cho đối phương một trái Gomu Gomu, đối phương cũng sẽ muốn làm nên một sự nghiệp.

Nhưng Đỗ Lan nói chỉ cần nỗ lực hai năm là có thể tu luyện Haki, trở thành cường giả, đối phương không muốn nghe.

Ngay cả Koby, vị siêu cấp thiên tài này cũng là sau khi gặp được Thiết Quyền Garp mới đi vào con đường đúng đắn, nếu còn ở lại trên đảo, cả đời cũng chỉ là làm tạp vụ.

Những hải tặc trẻ tuổi của Thời Đại Tồi Tệ nhất đều là những thiên tài trẻ tuổi rất mạnh ở các vùng biển, đều đã ăn trái ác quỷ.

Một trái ác quỷ trị giá mấy trăm triệu Beli, người bình thường căn bản không ăn nổi, đồng thời người bình thường cũng không có cơ hội nắm giữ Haki, có thể nói là không có một chút cơ hội lật mình.

Đây chính là sự khác biệt giữa người bình thường và thảo mãng, thảo mãng ít nhiều còn có chút truyền thừa.

Người bình thường như Koby, nếu không phải gặp kỳ ngộ, thì cả đời làm tạp vụ, một ngày nào đó chết trong một trận hỗn chiến.

Hoặc giống như Hắc Hồ Tử, làm nhân viên chiến đấu cả đời, che giấu thực lực của mình không để mình rơi vào nguy hiểm, chờ đợi cơ hội.

Có thể một lần chờ là ba mươi năm, cũng có thể là cả đời.

Hắc Hồ Tử chính là một người bình thường, ẩn nhẫn ba mươi năm có sức chiến đấu của đội trưởng, nhưng hắn chắc chắn biết tỷ lệ tử vong của đội trưởng không thấp.

Cho nên cách tốt nhất là che giấu thực lực, làm một nhân viên chiến đấu bình thường, không tham gia vào những trận chiến thách thức giới hạn bản thân.

Đua ngựa của Điền Kỵ, chính là dùng ngựa hạng trên để thách đấu ngựa hạng trung, ngựa hạng trung thách đấu ngựa hạng dưới.

Hắc Hồ Tử ẩn nhẫn ba mươi năm, có thực lực của ngựa hạng trung, đi thách đấu ngựa hạng dưới sẽ an toàn hơn.

Nếu Hắc Hồ Tử trở thành đội trưởng, vậy thì phải đối mặt với cục diện ngựa hạng trung đấu với ngựa hạng trung, chưa chắc đã sống được đến già.

Đợi đến khi Hắc Hồ Tử có được trái ác quỷ hằng mong ước, biến thành ngựa hạng trên, hắn không lập tức đi thách đấu ngựa hạng trên, mà là đánh ngựa hạng trung trước.

Nổi bật một chữ ổn, chính là không làm những việc vượt quá khả năng của mình.

Ngược lại là Luffy, thực lực ngựa hạng trung đánh ngựa hạng dưới cũng năm ăn năm thua, đánh ngựa hạng trên vẫn là năm ăn năm thua.

Người bình thường nỗ lực cả đời, không có Haki, trái ác quỷ, kỳ ngộ, chính là một Hắc Hồ Tử không có trái ác quỷ.

Đỗ Lan nói: Loạn thế sắp đến rồi, Thiên Long Nhân ninh hữu chủng hồ.

Người bình thường nắm bắt cơ hội, cũng có thể thừa gió bay lên.

Đánh cược sự sống để tìm kiếm một lần phát triển, không thành công thì cũng thành nhân.

Người đàn ông không hề bị lay động, rõ ràng cảm thấy lời của Đỗ Lan đều là lời vô nghĩa: Nói thì dễ, làm thì khó.

Hắn là hình ảnh thu nhỏ của hàng nghìn hàng vạn người bình thường, loạn thế sắp đến, tuy lo lắng, nhưng bất lực.

Bởi vì người bình thường trên đại dương vừa sinh ra đã phải lao động, không có nhiều thời gian rèn luyện đầu óc và thân thể của mình.

Còn thảo mãng từ nhỏ đã được huấn luyện, cứ nói Luffy tuy đầu óc không linh hoạt, nhưng cũng là mấy tuổi đã bắt đầu được huấn luyện.

Ví dụ như ở quê nhà Usopp, Usopp mười mấy tuổi đã có năng lực bắn tỉa rất mạnh, còn những đứa trẻ xung quanh cậu ta lại không biết gì cả.

Usopp ở tuổi đó không lo ăn mặc, nếu những đứa trẻ khác đến tuổi cậu ta, e là phải làm lao động trẻ em, căn bản không có thời gian học chiến đấu.

Thảo mãng thoát ly sản xuất mới có thời gian suy nghĩ làm thế nào để cướp đoạt quyền phát ngôn.

Là Thiên Long Nhân cấp cao và Thiên Long Nhân cấp thấp đang tranh đoạt quyền phát ngôn, người bình thường chỉ là pháo hôi.

Chỉ là Hải quân đại diện cho Thiên Long Nhân cấp cao, phe hải tặc đại diện cho Thiên Long Nhân cấp thấp, cũng chính là thảo mãng.

Người bình thường thì không có cách nào, dù sao người bình thường ngay cả lý luận của mình cũng không có.

Thiên Long Nhân cấp cao có thể nói chính nghĩa, Thiên Long Nhân cấp thấp có thể nói tự do, người bình thường có thể có gì đây.

Bất kể là chính nghĩa hay tự do, quyền giải thích đều không nằm trong tay người bình thường.

Dưới thời loạn thế, người bình thường cũng phải đưa ra những lựa chọn khác nhau, sẽ chọn Thiên Long Nhân cấp cao, cũng sẽ chọn Thiên Long Nhân cấp thấp, chọn bên nào thuận mắt là được.

Nhưng cuối cùng thắng thua vẫn phải xem hiệu suất, thông thường phe hiệu quả cao hơn sẽ thắng đến cuối cùng, cho nên vẫn nên chọn phe hiệu quả cao hơn, ngay cả khi mình không thuận mắt.

Thành làm vua, bại làm giặc, còn phải hỏi một câu tại sao vua có thể thành, tại sao giặc lại bại.

Thời loạn thế sắp đến, người bình thường rất lo lắng, không biết mình nên làm gì.

Thực ra chỉ có chuẩn bị chiến tranh, chuẩn bị cho nạn đói, hoặc là tham gia chiến tranh, hoặc là trở thành hậu cần.

Vương Luffy đang đào hầm trú ẩn, huấn luyện chiến thuật du kích.

Còn Đằng Hổ thì cảm thấy rất hoang đường, phát hiện ra ở chỗ của Ngải Tư, người ta lại không thừa nhận Thất Vũ Hải, lại đang ngăn cản hải tặc giết chóc cướp bóc, lại đang thúc đẩy thương mại toàn cầu.

Chương 3587

Những việc Hải quân không làm được, Ngải Tư lại đang làm, ông ta không thể hiểu nổi, tại sao vị trí của Hải quân và hải tặc lại hoán đổi cho nhau như vậy.

Điều này có hợp lý không.

Đằng Hổ cảm thấy không chỉ mắt mình bị mù, mà cả tim cũng mù rồi, sao lại không thể hiểu nổi hiện thực hoang đường trên biển cả này nữa.

Thời đại này rốt cuộc đã làm sao vậy.

Rõ ràng những hải tặc mà ông ta biết đều là lũ khốn, Thất Vũ Hải là lũ khốn của những lũ khốn, Tứ Hoàng là bá chủ trong đám khốn nạn, cũng là lũ khốn.

Nhưng bây giờ biểu hiện của Ngải Tư lại khiến người ta kỳ quái, hải tặc dường như còn có đạo đức hơn cả Hải quân, quá trái với lẽ thường.

Tóm lại, Đằng Hổ đã có tuổi mà vẫn bị sốc, chính nghĩa của Hải quân dường như đã được hải tặc kế thừa.

Đương nhiên không phải tất cả hải tặc đều đồng tình với Ngải Tư, dù sao Ngải Tư đã thiết lập ngưỡng cửa cho hải tặc, xác định nghĩa vụ và quyền lợi của hải tặc, điều này đối với một bộ phận hải tặc chính là không tự do.

Dựa vào đâu mà Ngải Tư nói là được.

Hải tặc phải được tự do, không nên bị nhân, nghĩa, lễ, trí, tín trói buộc.

Vì vậy vẫn có những hải tặc phản đối Ngải Tư, họ nói Ngải Tư là kẻ phản bội trà trộn vào hàng ngũ hải tặc, căn bản không có tư cách trở thành Vua Hải Tặc.

Chỉ có hải tặc tự do mới là hải tặc, hải tặc là phải tùy tâm sở dục.

Loại hải tặc này chắc chắn tồn tại, nhưng số lượng không nhiều, vì phần lớn hải tặc cũng cần phải ăn cơm, hơn nữa cuộc sống của hải tặc cũng rất khổ cực.

Hoặc là giống như Luffy, mạo hiểm tìm kho báu, nhận được sự tài trợ của người giàu.

Hoặc là bản thân họ cướp bóc vì những kẻ có tiền độc chiếm tuyến đường thương mại, có nội ứng báo cho họ biết khi nào tàu buôn ra khơi, chỉ cần ngồi chờ là được.

Hải tặc bình thường lênh đênh trên biển, không biết khi nào tàu buôn ra khơi, cuộc sống rất khó khăn, thậm chí cần phải đánh cá để sống.

Cho nên Ngải Tư có thể cung cấp công việc ổn định, hải tặc thà làm việc còn hơn ra khơi làm cướp.

Mặc dù hải tặc sẽ không biến mất, nhưng không có máu mới gia nhập, cuộc sống sẽ ngày càng khó khăn.

Dù họ có hô hào tự do, cũng không thu hút được mấy người.

Dù sao thứ mọi người thực sự cần không phải là tự do, mà là cuộc sống vật chất dư dả.

Chỉ có tự do mà bụng đói, mọi người cũng sẽ không chấp nhận.

Luffy chính là muốn trở thành hải tặc tự do nhất, không thích những quy tắc rườm rà, cho nên vẫn phải tiếp tục tiến lên.

Không đến đích thì không dừng lại, vì cậu không chỉ gánh vác giấc mơ của mình, mà còn cả giấc mơ của người khác.

Hùng đã được nhà khoa học trên đảo Egghead cải tạo hoàn tất, trở thành một cỗ máy chiến đấu không có cảm xúc.

Để chữa bệnh cho con gái, ông đã từ bỏ rất nhiều, từ bỏ sứ mệnh của quân Cách mạng, từ bỏ cơ thể của mình, dùng cả cuộc đời để đổi lấy sự ngây thơ trong sáng của con gái.

Ông là một người đáng thương, lúc nhỏ là nô lệ, cha ông kể cho ông câu chuyện về trái Nika để tự động viên, tin rằng đấng cứu thế nhất định sẽ đến.

Sau này thoát khỏi thân phận nô lệ, gia nhập quân Cách mạng, chuẩn bị lật đổ thế giới cũ để tạo ra một thế giới mới.

Kết quả lại gặp được con gái của người bạn thanh mai trúc mã, hóa ra người bạn đó đã bị Thiên Long Nhân bắt đi, còn sinh con cho Thiên Long Nhân.

Thế là trọng tâm của Hùng từ cách mạng chuyển thành chăm sóc con gái.

Vì con gái không thể tiếp xúc với ánh nắng, ông đã dùng đủ mọi câu chuyện để động viên cô bé.

Thậm chí tìm nhà khoa học để trao đổi, dùng cơ thể của mình đổi lấy sức khỏe cho con gái.

Con gái nghe câu chuyện về đấng cứu thế Nika, cũng trở nên lạc quan, vui vẻ, tràn đầy sức sống.

Nhưng vào ngày con gái khỏe mạnh, cũng là ngày Hùng mất đi ý thức.

Hùng đã hy sinh tất cả vì người con gái không cùng huyết thống với mình.

Dù cô bé là con của Thiên Long Nhân, nhưng trẻ con là vô tội.

Còn việc giải phóng các nô lệ khác, lật đổ sự thống trị của Thiên Long Nhân, những điều đó đều không quan trọng, quan trọng nhất là chữa khỏi bệnh cho con gái.

Dù cho việc chữa khỏi cho một cô con gái sẽ khiến hàng ngàn, hàng vạn cô con gái khác bị hại chết, cũng không sao cả.

Dù sao Hùng chỉ nhìn thấy con gái của bạn thanh mai trúc mã rất đáng thương, cần sự giúp đỡ của mình.

Còn hàng ngàn, hàng vạn cô con gái bị Thiên Long Nhân áp bức thì ông không nhìn thấy.

Giống như thấy con bò bị đem đi tế lễ rất đáng thương, liền đổi thành con cừu, không hề nghĩ xem cừu có đáng thương hay không, dù sao cũng không nhìn thấy cừu.

Hùng hoàn toàn quên đi bi kịch làm nô lệ của mình, cũng quên đi vô số nô lệ đang phải chịu đựng khổ nạn.

Bởi vì ông biết dù sao Nika cũng sẽ đến cứu mọi người, căn bản không cần mình phải nỗ lực gì cả.

Nhưng bệnh của con gái, Nika sẽ không chữa trị, cần mình phải tự giải quyết.

Công việc giải phóng toàn thế giới này cứ giao cho đấng cứu thế đi, mình chỉ cần chăm sóc cho gia đình nhỏ là được.

Hùng biết Nika đã xuất hiện, chính là Luffy, ông đã xác định thân phận của Luffy từ khi cậu còn rất nhỏ, Luffy chính là đấng cứu thế Nika.

Cho nên ông đã nhiều lần nương tay, chính là ký thác hy vọng vào Luffy, ông tin rằng câu chuyện được lưu truyền tám trăm năm nhất định sẽ thành sự thật, Nika sẽ mang lại tiếng cười cho thế giới.

Chỉ có Nika mới làm được, chỉ có thể do Nika làm, những người khác chỉ cần chờ Nika đến cứu là được.

Mình chỉ cần chữa bệnh cho con gái, còn Nika mang lại tiếng cười cho thế giới, hoàn hảo.

Suy nghĩ của Hùng rất đơn giản, chính là mình không có tư cách cứu những người bị nô dịch giống mình, chỉ có Nika mới có tư cách.

Mỗi người đều làm việc mình nên làm, Nika cứu thế giới, mình cứu con gái.

Cũng may là nhà khoa học trên đảo Egghead còn giữ chữ tín, nếu nhà khoa học không giữ chữ tín, Hùng có thể làm gì được chứ.

Đến lúc đó người đã bị cải tạo rồi, con gái cũng không được cứu, chẳng phải rất khó xử sao.

Một nô lệ bị Thiên Long Nhân nô dịch, vì để cứu vớt huyết mạch của Thiên Long Nhân, không tiếc hy sinh tự do của mình, thậm chí không tiếc từ bỏ sự nghiệp giải phóng đồng tộc, đây là tinh thần gì vậy.

Đỗ Lan không hiểu nổi suy nghĩ của Hùng.

Đúng vậy, ông ta hoàn toàn có thể tìm người chăm sóc con gái, còn mình tiếp tục sự nghiệp giải phóng nô lệ, tại sao cứ phải đích thân chăm sóc con gái.

Hơn nữa bệnh của cô bé nếu nhà khoa học có thể chữa khỏi, có rất nhiều cách để khiến nhà khoa học hợp tác, tại sao nhất định phải cải tạo chính mình.

Cảm giác đầu óc của Hùng không được tốt cho lắm.

Địch Ny Toa cũng cảm thấy có những cách khác, thực lực của Hùng mạnh như vậy, dùng cách khác hoàn toàn có thể dung hòa cả sự nghiệp và tình thân: Hùng là Thất Vũ Hải, còn là người của quân Cách mạng, đồng thời cũng có vị thế trong Hải quân, xem ra kết cục hiện tại không phải là lựa chọn tối ưu.

Giống như chơi game, mỗi một lựa chọn đều né qua lựa chọn tốt nhất.

Đỗ Lan thầm nghĩ tác giả có lẽ là vì Nika, cái hack này quá đột ngột, nên cần dùng Hùng để bổ sung.

Từ góc nhìn của Hùng để bổ sung tầm quan trọng của trái Nika, bổ sung tính tất yếu của việc Luffy trở thành Vua Hải Tặc.

Hy sinh một nhân vật để làm nền cho nhân vật chính.

Biến Hùng thành một người tin vào câu chuyện hư cấu.

Hùng có thực lực của Thất Vũ Hải, hoàn toàn có thể uy hiếp một gia đình quý tộc có tiền có thế để chăm sóc con gái, theo quán tính của thế giới này, càng là kẻ địch, càng dễ có được lòng tin.

Chương 3588

Hùng chỉ cần nói chăm sóc con gái thì có thể giữ cho gia đình quý tộc đó an toàn, họ chắc chắn sẽ chăm sóc tốt cho cô bé.

Về việc chữa trị ở đảo Egghead, cũng hoàn toàn có thể hoàn thành thông qua các thủ đoạn khác, ví dụ như bồi dưỡng vài người trẻ tuổi đến đảo Egghead học kỹ thuật, hoặc dùng thủ đoạn uy hiếp để khống chế nhà khoa học.

Thậm chí có thể nghĩ cách khiến Thiên Long Nhân mắc phải căn bệnh giống như con gái, sau đó thông qua Thiên Long Nhân để nhà khoa học phát triển phương pháp chữa trị.

Tóm lại, có rất nhiều cách, việc chấp nhận để nhà khoa học cải tạo bản thân thực sự không sáng suốt.

Bởi vì sau khi mình bị cải tạo, làm sao xác định được nhà khoa học sẽ tuân thủ giao kèo.

Ông ta có năng lực gì để buộc nhà khoa học thực hiện lời hứa.

Cũng không phải không có lựa chọn khác, tại sao lại phải chọn một lựa chọn không thể xác định được việc thực hiện lời hứa.

Mặc dù nhà khoa học không phải là kẻ địch, nhưng ông ta cũng không có lý do gì bắt buộc phải thực hiện lời hứa.

Nếu nhà khoa học không thực hiện, đến lúc đó Hùng đã bị cải tạo rồi, ai có thể trừng phạt ông ta.

Zoro tin tưởng Hải quân, Nami tin tưởng Arlong, cha nuôi của Chopper tin tưởng quốc vương, trưởng làng trên đảo trời tin tưởng Enel, Robin tin tưởng CP9, Oden tin tưởng Kaido, Hùng tin tưởng nhà khoa học.

Đều là tin tưởng vô cớ trong khi không thể đảm bảo đối phương sẽ thực hiện lời hứa, kết quả chỉ có nhà khoa học là người có uy tín, còn biết giữ thể diện.

Đương nhiên chắc chắn sẽ có người nói, Hùng bảo vệ con gái thì có gì sai.

Không thể đứng trên đỉnh cao đạo đức để chỉ trích một người cha, ông ấy đã làm những gì mình có thể, đã hy sinh chính mình.

Không ai có tư cách yêu cầu một người cha từ bỏ con gái để đi bảo vệ người lạ.

Lời nói là vậy, nhưng tại sao Hùng lại đứng trên đỉnh cao đạo đức yêu cầu Nika mang lại tiếng cười cho thế giới.

Chính ông ta từ bỏ việc cứu vớt hàng ngàn hàng vạn nô lệ, từ bỏ vô số cô gái có tính mạng bị đe dọa, từ bỏ những cô gái ngây thơ bị Thiên Long Nhân làm bẩn giống như người bạn thanh mai trúc mã của mình.

Lại yêu cầu Nika đi cứu thế giới, dựa vào cái gì.

Chẳng lẽ Nika là đấng cứu thế do Thượng Đế phái đến, sứ mệnh của cậu ta là cứu thế giới.

Điều đó mâu thuẫn quá lớn với sự tự do mà Luffy theo đuổi.

Rốt cuộc Luffy là đấng cứu thế định mệnh, hay là Vua Hải Tặc tự do.

Không thể vừa là con của vận mệnh, lại vừa có thân tự do, chẳng lẽ tự do của Luffy chính là tuân theo vận mệnh.

Tất nhiên nếu nói tự do của Luffy là tự do đạo đức, thì cũng có thể theo đạo đức của mình để hoàn thành sứ mệnh định mệnh, bởi vì tự do đạo đức quả thực có thể là tuân thủ sự sắp đặt của vận mệnh.

Bây giờ Ngũ Lão Tinh cần phải đối mặt với một lựa chọn, rốt cuộc là xử lý Luffy, hay là xử lý Ngải Tư.

Cảm giác mối đe dọa từ cả hai phía đều rất lớn, Luffy là cường địch định mệnh, còn Ngải Tư là cường địch về mặt chế độ và văn hóa.

Đương nhiên ngoài hai cường địch này, còn có quân Cách mạng là một kẻ địch nhỏ.

Đợi số lượng Mẫu Hỏa Chủng đủ, xử lý hết toàn bộ.

Ngũ Lão Tinh cuối cùng quyết định chờ đợi vũ khí hủy diệt hàng loạt vào vị trí, chỉ cần chuẩn bị xong, sẽ một hơi tiêu diệt tất cả kẻ địch.

Chỉ cần có vũ khí hủy diệt hàng loạt, tuyệt đối có thể thắng lợi.

Ngay khi họ đang chờ đợi, gián điệp trên đảo Egghead đã tuồn cho Vương Luffy một phần Mẫu Hỏa Chủng, đây là một gián điệp có lương tri, anh ta biết Hải quân đã đặt hàng Mẫu Hỏa Chủng, biết sẽ bất lợi cho hải tặc.

Cho nên đã trộm một ít Mẫu Hỏa Chủng, hy vọng hải tặc có thể chuẩn bị sẵn sàng.

Anh làm vậy, chẳng lẽ không sợ nguy hiểm sao.

Vương Luffy nhìn người đàn ông trước mặt hỏi.

Gián điệp nói: Lương tâm tôi không cho phép mình ngồi yên không làm gì, Hải quân đã đặt chế tạo một lượng lớn Mẫu Hỏa Chủng, chắc chắn là để sử dụng làm vũ khí, thứ này rất nguy hiểm, một khi trở thành vũ khí, sẽ có rất nhiều người chết.

Tôi không sợ nguy hiểm, chỉ sợ khoa học kỹ thuật bị lạm dụng.

Trên đời vẫn còn nhiều người tốt.

Vương Luffy cảm khái nói: Cảm ơn anh đã mang đến mẫu vật.

Mọi người đều rất nặng nề, vì uy lực của Mẫu Hỏa Chủng còn lớn hơn họ tưởng tượng.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng Mẫu Hỏa Chủng rõ ràng còn đáng sợ hơn Buster Call gấp vạn lần.

Có thể đốt cháy ngọn lửa trong nước, chỉ cần một chút là có thể kích hoạt năng lượng khổng lồ, đủ để hủy diệt cả hòn đảo.

Buster Call còn cần tập kết mười mấy tàu quân đội, nếu là dùng Mẫu Hỏa Chủng, chỉ cần một con tàu một người là có thể bất ngờ phát động tấn công, không thể đề phòng.

Ngải Tư nhìn thấy Mẫu Hỏa Chủng, nhận ra một chút năng lượng như vậy có thể gây ra sự phá hoại kinh khủng, không thể chống đỡ.

Họ còn tưởng cách sử dụng Mẫu Hỏa Chủng là vận chuyển bằng quân hạm đến chiến trường, bây giờ xem ra Hải quân có thể trực tiếp dùng thuyền nhỏ để tiến hành oanh tạc.

Căn bản không cần hạm đội, mà là lặng lẽ tập kích.

Tóm lại, cách sử dụng Mẫu Hỏa Chủng hoàn toàn khác với cách hiểu của người bình thường.

Sẽ không có bất kỳ dấu hiệu nào, có thể đột nhiên phát động tấn công.

Sẽ không có kẻ địch rõ ràng tiếp cận, cũng không có nhân vật đáng ngờ, có thể đang ăn lẩu hát hò thì đột nhiên bị tấn công từ trên trời, toi đời ngay lập tức.

Bất kể kẻ địch dùng phương thức tấn công nào, có một điểm có thể xác định, tấn công sẽ bí mật hơn, sức phá hoại lớn hơn.

Mặc dù đã đào rất nhiều hầm trú ẩn, nhưng nếu không thể phát hiện kẻ địch tấn công, cũng không có cách nào vào hầm trú ẩn ngay lập tức.

Ngải Tư nói: Nếu không thể vào hầm trú ẩn, vẫn sẽ gây ra thương vong lớn.

Vương Luffy nói: Xem ra vẫn phải tiến hành chiến tranh tình báo, một khi Hải quân có hành động bất thường, chúng ta phải biết ngay lập tức.

Chúng ta phải nắm được hướng đi của Mẫu Hỏa Chủng, một khi có động tĩnh phải phản ứng ngay lập tức.

Có làm được không.

Ngải Tư hỏi, dù sao trước đây họ gần như không biết gì về tình báo của Hải quân, cơ bản là mò mẫm trong bóng tối.

Có thể.

Vương Luffy tự tin nói: Chúng ta cứu nô lệ, đánh Thiên Long Nhân, cho mọi người cơ hội phát triển.

Trong Hải quân có rất nhiều người ủng hộ chúng ta, họ đều có thể trở thành nội gián của chúng ta.

Hải quân muốn sử dụng Mẫu Hỏa Chủng, chắc chắn cũng cần vận chuyển và lắp đặt, những thứ này chắc chắn cần Hải quân hoàn thành, chỉ cần có được tình báo chúng ta có thể đối phó tốt hơn.

Ngải Tư gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, nhưng cũng nói: Nếu chỉ bị động chịu đòn cũng không phải là cách, chúng ta cũng phải nghĩ cách phản công.

Hiện tại Hải quân đang chuẩn bị binh lực, đã đặt hàng rất nhiều quân hạm, chắc chắn là muốn tấn công chúng ta, chúng ta phải có biện pháp đối phó.

Không thể đợi họ tấn công, phải làm cho họ không dám tấn công.

Vương Luffy cũng hiểu đạo lý này, trên đời này sở dĩ mọi người không phạm pháp, là vì chi phí và lợi ích của việc phạm pháp không tương xứng.

Mà số ít người sở dĩ phạm pháp, là vì lợi ích lớn hơn chi phí, giống như nhà tư bản chỉ cần có đủ lợi nhuận, sẽ sẵn sàng bán cả sợi dây thừng để treo cổ chính mình.

Theo lý luận của Hàn Phi Tử, người tốt và người xấu là tùy thuộc vào lợi ích và chi phí khi làm việc tốt, lợi ích và chi phí khi làm việc xấu.

Kẻ xấu dưới sự giám sát của mọi người cũng không dám làm càn, người tốt ở nơi không có ai cũng sẽ thả lỏng bản thân.

Cho nên nhân tính không thể chịu được thử thách, bởi vì khi thử thách nhân tính, người ta thường thiết lập một môi trường mà lợi ích lớn hơn chi phí, thông thường mọi người sẽ chọn lợi ích.

Chỉ có số ít người có tự chủ mới có thể không màng lợi ích và chi phí, kiên trì đạo đức của mình, dù lỗ vốn cũng phải kiên trì đạo đức.

Ví dụ như hai vị tiền bối thà chết chứ không ăn thóc của nhà Chu, cuối cùng chết đói ở núi Thú Dương.

Người bình thường, đặc biệt là những người không qua huấn luyện, trong môi trường lợi ích lớn hơn chi phí, chắc chắn sẽ chọn lợi ích.

Cho nên nhân tính không thể chịu được thử thách, vì bản thân thử thách chính là thiết lập một môi trường lợi ích lớn hơn chi phí, trong điều kiện này phần lớn mọi người sẽ đưa ra lựa chọn vì lợi ích.

Tấn công và phạm tội thực ra cùng một đạo lý, kẻ địch khi tấn công cũng sẽ tính toán chi phí và lợi ích, nếu lợi ích lớn, họ sẽ tấn công.

Mà muốn kẻ địch không tấn công chỉ có một cách, đó là tăng chi phí của họ.

Một khi kẻ địch nhận ra chi phí tấn công lớn hơn nhiều so với lợi ích, họ sẽ phải suy nghĩ lại.

Mà cách tốt nhất để tăng chi phí của kẻ địch chính là phản công trả đũa.

Một khi kẻ địch nhận ra cuộc tấn công của mình sẽ dẫn đến sự trả đũa kịch liệt, chi phí sẽ tăng vọt.

Chương 3589

Kẻ địch sẽ không vì đối thủ đáng thương mà không tấn công, cũng không vì đối thủ có đạo đức mà không tấn công, kẻ địch chỉ không tấn công khi đối thủ có khả năng phản kháng.

Vương Luffy cần suy nghĩ là làm thế nào để kẻ địch biết được sức mạnh phản công của hải tặc: Hay là tổ chức Tứ Hoàng nghiên cứu phát triển một tuyệt kỹ mới, sau đó để Tứ Hoàng ẩn nấp, khiến kẻ địch không biết vị trí của họ.

Mà Tứ Hoàng lại có thể bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu phát động đòn tấn công hủy diệt vào tổng bộ Hải quân và Thánh Địa.

Giống như tàu ngầm hạt nhân, không ai biết tàu ngầm hạt nhân ở đâu, nhưng có một điểm có thể xác định, tàu ngầm hạt nhân có thể bất ngờ tấn công trả đũa.

Để Tứ Hoàng ẩn nấp, như vậy kẻ địch không tìm thấy thì cũng không thể tiêu diệt họ trước.

Kẻ địch không thể tiêu diệt họ, Tứ Hoàng có thể bất ngờ giáng một đòn vào Hải quân.

Là một cách hay.

Thế là Tứ Hoàng lại họp, nội dung cuộc họp lần này rất đơn giản, làm thế nào để dựa vào thực lực của Tứ Hoàng để phát triển một bộ tuyệt kỹ hủy diệt hàng loạt.

Mặc dù Tứ Hoàng đơn lẻ cũng rất mạnh, cũng có thực lực hủy diệt đảo, nhưng rất tốn sức.

Nếu Tứ Hoàng hợp tác, hẳn là có thể làm được một cách dễ dàng.

Tại sao phải phát triển tuyệt kỹ.

Shanks hỏi.

Vương Luffy liền giải thích tư duy chiến lược của mình, kẻ địch có năng lực tấn công, mình phải có năng lực phản công: Phải để Hải quân biết rằng họ có thể bắn Mẫu Hỏa Chủng tàn phá bừa bãi, nhưng chúng ta sẽ không ngồi chờ chết, sau khi bị tấn công, chúng ta vẫn có thể khiến Hải quân phải trả một cái giá đắt.

Trước khi phát động tấn công, tốt nhất họ nên tỉnh táo một chút, xem có nên chọn con đường lưỡng bại câu thương hay không.

Tứ Hoàng sau khi biết về sự tồn tại của Mẫu Hỏa Chủng, cũng công nhận tư duy chiến tranh của Vương Luffy.

Phải thừa nhận rằng sự xuất hiện của Vương Luffy đã bù đắp cho điểm yếu còn thiếu của hải tặc, Ngải Tư tuy rất giỏi phát triển, Tứ Hoàng tuy rất giỏi đánh đấm, nhưng về mặt chiến lược, họ kém xa Vương Luffy.

Vương Luffy giỏi tính toán lợi ích và chi phí của địch và ta, biết rằng cái gọi là chiến lược chính là giảm chi phí của mình, tăng lợi ích của mình, giảm lợi ích của địch, tăng chi phí của địch.

Mặc dù hải tặc hiện tại không thể chiến thắng trong cuộc chiến chính diện với Hải quân, nhưng cũng không thể để Hải quân làm càn.

Tứ Hoàng bàn bạc cách hợp tác phát triển tuyệt kỹ, cuối cùng quyết định lấy trái Soru Soru của Big Mom làm nền tảng, Tứ Hoàng đồng thời giao sức mạnh của mình cho bà ta sử dụng.

Mặc dù không thể ăn hai trái ác quỷ cùng lúc, nhưng có thể thông qua năng lực của trái ác quỷ để sử dụng nhiều loại năng lực, Shanks, Râu Trắng, Kaido đều có thể chuyển linh hồn vào trong cơ thể Big Mom, linh hồn của Tứ Hoàng sẽ bùng nổ sức chiến đấu cực mạnh.

Big Mom có thể truyền linh hồn vào bất cứ thứ gì, ngoài thi thể ra, thậm chí có thể truyền vào sấm sét, lửa và các loại năng lượng khác.

Đương nhiên cũng có thể truyền vào cơ thể của chính mình, tăng cường sức chiến đấu đáng kể.

Linh hồn của Tứ Hoàng hợp nhất, tự nhiên sẽ rất mạnh, không thể xem thường.

Tứ Hoàng hợp thể, lấy Big Mom làm chủ thể là vì giới hạn của Big Mom cao hơn.

Trong Tứ Hoàng, Shanks không có trái ác quỷ, hoàn toàn dựa vào Haki, mặc dù Haki Bá Vương đã sánh ngang Roger, nhưng trong thời gian ngắn không thể tiếp tục mạnh lên.

Râu Trắng sử dụng trái Gura Gura, có thể khống chế chấn động, có thể coi là đòn tấn công vật lý mạnh nhất, nhưng chỉ cần Haki đủ mạnh, là có thể chống lại trái Gura Gura.

Kaido thuộc hệ Zoan, là loại Thần Thoại, Haki cũng rất mạnh, trái hệ Zoan có thể tăng cường sức phòng ngự, sức tấn công, còn có thể giúp ông ta khống chế lửa, cộng với Haki không tồi, khiến sức phòng ngự của ông ta sánh ngang với năng lực bất tử.

Trái Soru Soru của Big Mom tuy có thể thông qua linh hồn để khống chế sấm sét và lửa và các loại năng lượng khác, nhưng sức tấn công và phòng ngự thực ra không mạnh lắm.

Sức phòng ngự của trái Soru Soru không bằng Kaido, sức tấn công không bằng Râu Trắng, nhưng Big Mom có thể nâng cấp.

Hơn nữa Big Mom còn là do Đỗ Lan nhào nặn, Đỗ Lan có thể thông qua Big Mom để thi triển chiêu thức siêu cường.

Để uy hiếp Hải quân, tuyệt kỹ hợp thể của Tứ Hoàng có hai điểm mấu chốt, một là sức phá hoại đủ lớn, hai là đủ bí mật.

Không chỉ sức phá hoại lớn, mà còn phải để mọi người đều biết sức phá hoại của Tứ Hoàng lớn.

Quyết định phát sóng trực tiếp toàn cầu, thế là vào ngày này, Tứ Hoàng đến một hòn đảo, xung quanh đảo toàn là các loại tàu cũ phế liệu, ở đây sắp diễn ra buổi phát sóng trực tiếp diễn tập.

Tàu của Vương Luffy đậu xa xa trên biển, thông qua Den Den Mushi truyền hình trực tiếp để quay tình hình trên đảo.

Tất cả khán giả đều không biết tại sao Tứ Hoàng đột nhiên lại phát sóng trực tiếp, nhưng Tứ Hoàng phát sóng trực tiếp, họ vẫn rất mong chờ, không biết lần này Tứ Hoàng định phát sóng cái gì.

Chuẩn bị xong chưa.

Big Mom hỏi.

Mọi người đều biết Big Mom vì đã ăn linh hồn của Đỗ Lan, trở nên rất lý trí, hấp thụ một phần ký ức của Đỗ Lan, đã trở nên sâu không lường được.

Lần hợp thể này lấy Big Mom làm trung tâm cũng là do Big Mom đề xuất.

Big Mom nói quá có lý, những người khác đều không thể phản bác.

Chuẩn bị xong rồi.

Shanks nói, giao linh hồn của mình cho Big Mom, rất nguy hiểm.

Nhưng đây là vì để bảo vệ thế giới, anh sẵn lòng.

Râu Trắng và Kaido cũng đã chuẩn bị xong, trong mắt họ cũng tràn đầy sự kiên định.

Vậy thì hãy để thế giới nhận thức lại về Tứ Hoàng.

Big Mom bắt đầu phát động trái Soru Soru, ba linh hồn rời khỏi cơ thể chủ nhân.

Tất cả khán giả đều trợn tròn mắt không biết đây là định làm gì, ngay cả Akainu và Ngũ Lão Tinh cũng đang xem, Tứ Hoàng chẳng lẽ định hợp nhất bốn linh hồn làm một.

Ý nghĩa là gì.

Ý nghĩa là gì, họ sẽ sớm biết.

Cùng với ba linh hồn tiến vào cơ thể Big Mom, năng lượng kinh khủng được giải phóng ra, uy áp bao trùm cả vùng biển.

Mọi người có thể thấy bằng mắt thường vòng sáng tỏa ra không ngừng nén lại, nén lại, nén lại.

Mọi thứ xung quanh đều bị nén về phía Big Mom, Big Mom béo ú cũng bị nén thành Big Mom. zip, vóc dáng càng thêm nhẹ nhàng, thân hình càng thêm mảnh mai.

Big Mom tự nói với mình: Không gian do Râu Trắng chi phối, vật chất do Kaido chi phối, thời gian do Shanks chi phối, cuối cùng linh hồn do ta chi phối.

Tiếng nói vừa dứt, lãnh địa mở ra.

Một tiếng ầm, trời đất biến sắc, thời không đảo ngược, trời đất lộn nhào, vũ trụ mờ mịt.

Mọi người nhìn thấy thời gian của hòn đảo dưới chân Big Mom đang đảo ngược, không gian đang gập lại, mọi thứ dường như đều muốn đảo ngược trở về điểm ban đầu, khung cảnh giống như tua ngược không ngừng lùi lại, lùi lại.

Thời gian đảo ngược, khung cảnh từ hiện đại lùi về thời viễn cổ.

Cuối cùng hòn đảo từ từ chìm xuống biển, không còn tồn tại.

Rõ ràng hòn đảo này là do hoạt động địa chấn mà trồi lên từ đáy biển.

Và bây giờ lại trở về đáy biển.

Linh hồn truyền vào sấm sét, có thể khống chế sấm sét, linh hồn truyền vào lửa, có thể khống chế lửa.

Truyền linh hồn vào thời gian, không gian, vật chất, cuối cùng trực tiếp khống chế thời không.

Big Mom vốn là khống chế tuổi thọ, hấp thụ tuổi thọ để mạnh lên, còn bây giờ trực tiếp biến thành Thần Thời Không hệ Zoan Thần Thoại.

Mọi người đều là hệ Zoan Thần Thoại, đều là thần.

Akainu và Ngũ Lão Tinh rõ ràng cảm nhận được ý nghĩa của lần phát sóng trực tiếp này, đây là cảnh cáo và uy hiếp, đây là hải tặc đang đối thoại từ xa, chính là nói cho Hải quân biết sức mạnh của Tứ Hoàng còn có thể nâng cấp, một khi Hải quân phát động tấn công, Tứ Hoàng sẽ phản công tương xứng, từ uy lực của buổi phát sóng trực tiếp mà xem, Tứ Hoàng hợp thể có thể dễ dàng khống chế thời không, trực tiếp đánh các căn cứ quan trọng của Hải quân trở về thời nguyên thủy.

Chúng tôi cam kết không nổ phát súng đầu tiên, nhưng nếu một số kẻ ác có ý đồ xấu nổ phát súng đầu tiên, Tứ Hoàng sẽ lập tức tiến hành phản công.

Tiếp theo Tứ Hoàng sẽ tiến vào chế độ ẩn nấp, họ vì bảo vệ hòa bình mà từ bỏ danh lợi của mình, bí mật ẩn náu trong thế giới.

Khi cái ác xuất hiện, họ sẽ phản công ngay lập tức.

Ngải Tư thông qua buổi phát sóng trực tiếp nói cho tất cả khán giả biết ý nghĩa của cuộc diễn tập lần này, chính là để thiết lập sự răn đe.

Nếu Hải quân dám sử dụng vũ khí hủy diệt hàng loạt, thì hải tặc tất nhiên sẽ phản công tương xứng, khiến Hải quân phải trả giá thảm khốc.

Chương 3590

Ngũ Lão Tinh im lặng, Tứ Hoàng hợp thể là điều họ không ngờ tới, điều này căn bản không khoa học.

Ngũ Lão Tinh là những người đề cao khoa học nhất, bất kể là trái ác quỷ nhân tạo, Người Bảo Vệ Hòa Bình, hay Mẫu Hỏa Chủng đều là sản phẩm của khoa học.

Nhưng lần này khoa học có vẻ không thắng được huyền học, sao Tứ Hoàng lại có thể hợp thể được.

Ai có thể cho họ một lời giải thích hợp lý.

Giải thích thì không có, từ sau khi trái Gomu Gomu biến thành trái Nika, mọi thứ đều có thể xảy ra, mỗi người đều có thể trở thành hệ Zoan Thần Thoại.

Khoa học chỉ cần xem xét các quy tắc vật lý là được, còn hệ Zoan Thần Thoại phải xem xét nhiều hơn thế.

Đây là sự uy hiếp trắng trợn, họ chắc chắn biết chúng ta đã chuẩn bị Mẫu Hỏa Chủng.

Một khi chúng ta sử dụng Mẫu Hỏa Chủng, Tứ Hoàng sẽ tiến hành phản công.

Chẳng lẽ họ nghĩ rằng sự uy hiếp như vậy có tác dụng sao.

Tìm, tìm ra Tứ Hoàng, tiêu diệt chúng, chỉ cần tiêu diệt một người, sự răn đe này sẽ bị phá vỡ.

Ngũ Lão Tinh lập tức phái người đi tìm Tứ Hoàng, đáng tiếc tinh túy của sự răn đe này chính là ẩn nấp, chính là không để kẻ địch biết sức mạnh răn đe ẩn ở đâu.

Nếu bị họ tìm thấy, sự răn đe sẽ không còn nữa.

Tìm chắc chắn là không tìm được, dù có đào sâu ba thước đất cũng không tìm thấy.

Chết tiệt, bốn người sống sờ sờ sao lại không tìm thấy.

Ngũ Lão Tinh rất tức giận, nếu không tìm thấy Tứ Hoàng, họ thực sự không dám tùy tiện ra tay.

Sức phá hoại của Tứ Hoàng quả thực mạnh mẽ, ai cũng sẽ sợ hãi.

Bây giờ làm sao.

Chẳng lẽ thật sự cứ thế bỏ qua.

Bỏ qua.

Sao có thể bỏ qua.

Nếu chúng ta không làm gì cả, vậy thì thật sự để cho cả thế giới thấy sự bất tài của chúng ta.

Tôi đã có thể đoán trước, sẽ có rất nhiều hòn đảo gia nhập phe hải tặc để đổi lấy sự bảo vệ.

Điều này giống như sự bảo vệ hạt nhân, thời kỳ Chiến tranh Lạnh, hai cường quốc yêu cầu các nước nhỏ phải chọn phe.

Hai cường quốc điên cuồng tiến hành đe dọa hạt nhân, các nước nhỏ nếu không muốn bị tấn công, phải chọn một trong hai.

Các nước nhỏ không có bom hạt nhân, chỉ có thể tìm đại ca bảo vệ.

Tuy nhiên, sự đối đầu trong Chiến tranh Lạnh không phải là mục đích của Ngải Tư.

Bởi vì đối đầu không thể đánh bại kẻ thù.

Rất đơn giản, Hải quân có nhược điểm của Hải quân, nhưng cũng có ưu điểm của Hải quân.

Tương tự hải tặc cũng có ưu nhược điểm của riêng mình.

Nếu Hải quân và hải tặc đối đầu, thì ưu điểm đối ưu điểm, nhược điểm đối nhược điểm, ưu điểm của Hải quân sẽ luôn là ưu điểm của Hải quân.

Ngải Tư hy vọng hải tặc có thể hấp thụ ưu điểm của Hải quân, bù đắp nhược điểm của mình, như vậy không thể đối đầu, mà phải duy trì một sự lưu thông.

Cho nên anh ta không chuẩn bị tiến hành đe dọa hạt nhân, cũng không chuẩn bị cung cấp bảo vệ hạt nhân cho các nước nhỏ.

Anh ta không can thiệp vào nội chính của nước khác, sẽ không tiến hành bất kỳ sự phong tỏa nào, mà là mở rộng vòng tay để tiến hành thương mại.

Thương mại đã có từ xưa, có nhiều hình thức khác nhau, đại thể chia làm ba loại: thương mại triều cống, thương mại hành hương, và thương mại tự do.

Triều cống rất đơn giản, ai thừa nhận địa vị của hoàng đế, người đó sẽ có quyền triều cống, có thể đến làm ăn.

Còn người không có quyền triều cống thì không có tư cách đến buôn bán.

Cho nên để giành giật quyền triều cống, nội bộ các nước nhỏ cũng phải đánh nhau, chỉ có đánh thắng mới có tư cách quỳ trước mặt hoàng đế.

Hành hương cũng đơn giản, chính là có một thánh địa, bất kể là Jerusalem hay sông Hằng, mọi người đến hành hương, thuận tiện làm ăn.

Nhưng tiền đề là bạn phải tin vào tôn giáo đó, thánh địa mới chào đón bạn.

Thương mại tự do cũng đơn giản, ai mạnh thì người đó tự do, ai yếu thì là nơi để bán phá giá hàng hóa.

Chỉ có kẻ mạnh mới có tư cách đề xuất thương mại tự do, cá lớn nuốt cá bé.

Đương nhiên trong ba loại thương mại này cũng sẽ có nhiều hình thức biểu hiện khác nhau, ví dụ như trong thương mại triều cống có các chợ phiên, bế quan tỏa cảng v. v.

Thương mại hành hương có việc đàn áp dị giáo đồ v. v.

Thương mại tự do có chế độ ưu đãi của đế quốc v. v.

Có thể thấy rằng thương mại triều cống, thương mại hành hương, thương mại tự do đều có thể thông qua các thủ đoạn để làm cho thương mại có lợi cho mình, mọi người đều muốn mình kiếm tiền của người khác, chứ không muốn người khác kiếm tiền của mình, cho nên đều sẽ dùng ý thức hệ làm rào cản tự vệ.

Không cùng ý thức hệ với mình, không cho phép vào buôn bán.

Ngải Tư thì không chọn hình thức thương mại này, vì mục tiêu của anh là cả thế giới, chỉ cần anh thống nhất hành tinh, thì dù ai kiếm tiền, cũng đều là thần dân của anh.

Dưới gầm trời, không đâu không phải là thần dân của vua, khắp cõi đất, không nơi nào không phải là đất của vua.

Cho nên phương thức thương mại của Ngải Tư chính là mở cửa, ai kiếm được tiền thì tùy vào bản lĩnh, anh chỉ phụ trách các cơ sở hạ tầng như lương thực, giao thông, giáo dục, đảm bảo toàn bộ thị trường có thể vận hành ổn định, đảm bảo cơ hội thị trường mở ra cho mọi người, mà không xuất hiện những ông lớn độc quyền.

Cuộc diễn tập của Tứ Hoàng hiệu quả rất tốt, nhưng cuộc chơi mới chỉ bắt đầu.

Trọng tâm của cuộc chơi là giành giật quyền sở hữu các hòn đảo, quyền kinh tế trong thương mại, quyền phát ngôn về tư tưởng, quyền tuyển chọn nhân tài.

Cuộc tranh giành quyền thương mại là trực tiếp nhất, cảm nhận của mọi người là rõ ràng nhất.

Quyền thương mại bao gồm các nội dung như tuyến đường thương mại, thuế quan, tiền tệ thanh toán v. v.

Về tuyến đường thương mại, Ngải Tư dựa vào các hải lưu tốc độ cao.

Về thuế quan, mục đích của anh là thiết lập thị trường toàn cầu, nhưng hiện tại vẫn là sự đối đầu giữa hải tặc và Hải quân, phong tỏa lẫn nhau.

Về tiền tệ thanh toán, Ngải Tư đang thúc đẩy một loại tiền tệ mới.

Đồng Belly của Hải quân vẫn rất vững chắc, nhưng những thứ có thể mua được ngày càng ít đi.

Cho đến bây giờ, Ngũ Lão Tinh cũng không in tiền để giải quyết vấn đề.

Dù sao họ cũng biết in tiền sướng nhất thời, tương lai phải trả giá.

Tiền chính là giấy nợ, in càng nhiều, trả càng nhiều.

Không muốn trả, chỉ có hai cách, một là giết chủ nợ, hai là tự giải thể để xù nợ.

Còn có việc giành giật ưu thế thuế quan, ví dụ như chế độ ưu đãi của đế quốc, điều khoản này yêu cầu hàng hóa nhập từ đế quốc sẽ có thuế quan thấp, còn từ các quốc gia khác, ví dụ như từ Mỹ, sẽ có thuế quan cao.

Đây là một phương pháp của đế quốc mặt trời không bao giờ lặn để chống lại Mỹ, thông qua chế độ ưu đãi của đế quốc để bảo vệ hàng hóa của mình, không để hàng hóa Mỹ cạnh tranh với mình.

Vì phần lớn các thuộc địa đều do đế quốc mặt trời không bao giờ lặn kiểm soát, nên chế độ ưu đãi của đế quốc có thể đảm bảo phần lớn thị trường nằm trong tay mình.

Mỹ sau Chiến tranh thế giới thứ nhất điên cuồng đầu tư vào Đức và Nhật, một mặt là vì chế độ ưu đãi của đế quốc, đế quốc mặt trời không bao giờ lặn không cho họ thị trường, nên họ chỉ có thể đầu tư vào các nước bại trận, gián tiếp thúc đẩy Chiến tranh thế giới thứ hai xảy ra.

Chương 3591

Và đến sau Chiến tranh thế giới thứ hai, đế quốc mặt trời không bao giờ lặn không chịu nổi nữa, cuối cùng ký Hiến chương Đại Tây Dương, thừa nhận tất cả các quốc gia đều có tư cách thương mại bình đẳng, đổi lấy sự ủng hộ của Mỹ.

Hiến chương Đại Tây Dương vừa được ký, Mỹ lập tức cắt đứt sự ủng hộ đối với Nhật và Đức, tiếp theo là Trân Châu Cảng, Mỹ đứng cùng một chiến hào với đế quốc mặt trời không bao giờ lặn.

Sau Hiến chương Đại Tây Dương, tất cả các quốc gia thương mại bình đẳng, nói trắng ra là thị trường đối với đế quốc mặt trời không bao giờ lặn và Mỹ có thuế quan như nhau, thế là ưu thế hàng hóa của Mỹ được thể hiện ra, đế quốc mặt trời không bao giờ lặn căn bản không phải là đối thủ, cuối cùng phải lặn.

Sau khi Chiến tranh thế giới thứ hai kết thúc, đế quốc mặt trời không bao giờ lặn lại bắt đầu bài diễn văn Bức màn sắt, mở ra thời đại đe dọa hạt nhân, yêu cầu các nước nhỏ chọn phe.

Chọn phe tư bản thì có bảo vệ hạt nhân, chọn phe khác thì phải chấp nhận sự đe dọa của bom hạt nhân.

Chấp nhận sự bảo vệ tự nhiên là có cái giá, chính là phải chấp nhận quy tắc thương mại của cường quốc, sắp xếp bạn làm gì thì làm nấy.

Thị trường bị hai phe chia cắt, lấy ý thức hệ làm ranh giới, đối đầu lẫn nhau.

Nhìn chung, chắc chắn các đế quốc cũ có ưu thế hơn, bất kể là trình độ giáo dục, mức độ phát triển, trình độ công nghiệp đều cao hơn, tốc độ phát triển trong thời kỳ Chiến tranh Lạnh nhanh hơn.

Các đàn em của Liên Xô cũ lạc hậu hơn, cần xuất khẩu một lượng lớn tài nguyên, các đàn em đều cần tiền, cần năng lượng, cần kỹ thuật, cần phân bón, những thứ có thể trả lại cho đại ca rất ít, nhiều nhất chỉ là hô hào khẩu hiệu, làm lớn thanh thế, về kinh tế có thể trả lại rất ít, rất ít.

Không giống như các đế quốc cũ, Mỹ có thể dựa vào các đàn em sản xuất ô tô giá rẻ, hàng hóa giá rẻ để chống đỡ quy tắc trò chơi của mình, tuy cũng rất tổn thương, nhưng ít nhất còn chống đỡ được.

Các đàn em của Liên Xô cũ không có một ai có năng lực sản xuất ô tô giá rẻ, rất nhiều đều là nghèo rớt mồng tơi, nhiều nhất chỉ là sản xuất nguyên liệu thô, căn bản không có năng lực sản xuất hàng hóa giá rẻ.

Ngược lại, các đàn em sản xuất nguyên liệu thô còn cần đại ca viện trợ phân bón, lâu dần đại ca cũng không chống đỡ nổi, cũng không muốn tiếp tục chống đỡ.

Mỹ có thể thông qua kỹ thuật và thị trường của mình, đổi lấy hàng hóa giá rẻ do đàn em sản xuất.

Còn Liên Xô cũ lại là mình sản xuất hàng hóa để đổi lấy nguyên liệu thô của đàn em, nguyên liệu thô của đàn em không thể đột nhiên tăng sản lượng, khiến hàng hóa của đại ca không thể tăng giá trị, cứ duy trì ở một mức trao đổi khó xử.

Mỹ lại có thể sau khi hàng hóa của đàn em tăng giá, đổi một đàn em khác tiếp tục sản xuất, thậm chí còn có thể thu hoạch một đợt lợi ích phát triển của đàn em, duy trì hàng hóa giá rẻ.

Đương nhiên ngành công nghiệp đã cho đàn em thì sẽ không lấy đi, Mỹ không để đàn em chết đói, nhưng đàn em muốn tiến thêm một bước nữa thì đừng hòng, đàn em mãi mãi là đàn em.

Cho nên có người nói một cường quốc phương Đông phát triển là nhờ đi ké xe của Mỹ là hoàn toàn sai, là Mỹ cần một nơi sản xuất hàng hóa giá rẻ, nếu không chính mình sẽ sụp đổ.

Cơ hội Mỹ cho các đàn em đều giống nhau, cuối cùng cường quốc phương Đông là nước duy nhất nắm chắc cơ hội, một hơi hoàn thành toàn bộ công nghiệp hóa.

Còn các đàn em khác của Mỹ chỉ phụ trách một phần sản xuất, không có cách nào phát triển các ngành công nghiệp khác, đều bị Mỹ nắm trong tay.

Mỹ cần cường quốc phương Đông, vì có một công xưởng thế giới ổn định, quy tắc trò chơi của Mỹ mới được tiếp tục, kinh tế mới ổn định.

Cho nên Mỹ dựa vào việc không ngừng thay đổi nơi sản xuất hàng hóa giá rẻ, thông qua nâng cấp kỹ thuật trong nước, dùng chi phí thấp hơn để thu thập nhiều hàng hóa giá rẻ hơn, cuộc sống ngày càng thịnh vượng.

Liên Xô cũ không có cách nào tăng giá trị, cứ mắc kẹt ở đó.

Đàn em không thể sản xuất hàng hóa giá rẻ, kinh tế nội bộ của mình không thay đổi, sau chiến tranh mức sống còn có thể nâng cao, nhưng thời gian dài ra thì không có thay đổi gì, dù có ý định phát triển công nghiệp nhẹ cũng bất lực.

Vì bộ trò chơi này là đại ca viện trợ công nghiệp nặng cho đàn em, đàn em cung cấp nguyên liệu thô để tiếp tục sản xuất công nghiệp nặng, không ai phụ trách sản xuất hàng hóa giá rẻ.

Hàng hóa phong phú, mới có phúc của người Tề.

Năm xưa Quản Trọng quản lý muối và sắt, thống nhất thuế quan, xây dựng đường sá, cung cấp tiện lợi cho thương nhân, còn mở kỹ viện để khuyến khích tiêu dùng.

Hàng hóa trong thiên hạ tập trung đến nước Tề, mọi người đều có thể mua được thứ mình muốn với giá rẻ, mới có thành ngữ phúc của người Tề.

Mỹ thông qua các đàn em không ngừng sản xuất hàng hóa giá rẻ, thông qua nâng cấp kỹ thuật, không ngừng dùng chi phí thấp hơn để đổi lấy nhiều hàng hóa giá rẻ hơn, cho nên mới có thể trở thành ngọn hải đăng của thế giới.

Liên Xô cũ rõ ràng là không có cách nào, đại ca không thể tự mình sản xuất hàng hóa giá rẻ, sản xuất hàng hóa giá rẻ cần một lượng lớn dân số, đại ca không có dân số.

Hơn nữa dù dân số đủ nhiều, sản xuất hàng hóa giá rẻ, chỉ có thể đổi lại một chút nguyên liệu thô, hoàn toàn không có lợi.

Đàn em muốn sản xuất cũng không có năng lực, cơ sở hạ tầng, giáo dục đều không có, kết quả là đại ca không cần đàn em, chứ không phải đàn em không cần đại ca.

Nói cho cùng vẫn là nền tảng không tốt, đại ca có ủng hộ nhiều đến đâu, cũng không thể phát triển toàn bộ hệ thống giáo dục cho đàn em, không thể ngay lập tức biến đàn em thành công nhân công nghiệp.

Các đế quốc cũ trước chiến tranh đã hoàn thành giáo dục, sau chiến tranh chỉ cần cho kỹ thuật, cho vốn, là có thể lập tức khôi phục sản xuất.

Cường quốc phương Đông duy nhất có tâm thắt lưng buộc bụng để tiến hành công nghiệp hóa, lại không cam tâm làm đàn em mãi, nên đã nảy sinh mâu thuẫn với đại ca.

Đương nhiên thực ra Nhật Bản cũng không muốn làm đàn em mãi, cho nên có Nhật Bản có thể nói không, đáng tiếc thị trường và kỹ thuật của Nhật Bản đều là của Mỹ, hơn nữa Nhật Bản không phải là không thể thay thế, Mỹ còn có thể tìm các đàn em khác thay thế vị trí sản xuất của Nhật Bản, kết quả là Nhật Bản nói không thất bại.

Cho nên thu nhận đàn em cũng rất khó, bản lĩnh của đàn em không đủ, chỉ tổ làm gánh nặng cho đại ca.

Bản lĩnh của đàn em đủ lớn, thì đại trượng phu sao có thể cam chịu dưới người.

Chắc chắn sẽ nảy sinh mâu thuẫn với đại ca.

Tóm lại là việc sắp xếp sản xuất hàng hóa giá trị gia tăng cao, hàng hóa giá rẻ, và nguyên liệu thô.

Đại ca chắc chắn đều cần nắm vững hàng hóa giá trị gia tăng cao, như vậy mới có thể thống nhất lợi ích, ngồi vững vị trí đại ca.

Những thứ có giá trị gia tăng cao mới có thể đổi lấy nhiều hàng hóa giá rẻ và nguyên liệu thô hơn, cuộc sống của người dân mới ngày càng tốt hơn.

Nhưng hệ thống sản xuất nguyên liệu thô và sản xuất hàng hóa giá rẻ không giống nhau, dù là hàng hóa giá rẻ cũng là một phần của công nghiệp, công nhân cũng cần được giáo dục đầy đủ, điều này cần đàn em tự thắt lưng buộc bụng để thúc đẩy.

Ai sẽ sản xuất hàng hóa giá rẻ.

Chắc chắn là đàn em.

Điều này cần đàn em có năng lực sản xuất, mà những đàn em có năng lực này đều không dễ kiểm soát.

Trên biển cả, Hải quân và hải tặc cũng phải đối mặt với sự sắp xếp này, Hải quân thì không có vấn đề gì, vì sự phân công của các quốc gia gia nhập thế giới đã được sắp xếp xong.

Ngải Tư thì cần phải sắp xếp lại, nếu sắp xếp không tốt, cũng sẽ khiến người ta bất mãn.

Khiến người ta cảm thấy đầu quân cho Ngải Tư cũng có kết cục giống như gia nhập Hải quân, vậy tại sao mình không gia nhập Hải quân.

Cho nên Ngải Tư cũng phải cẩn thận sắp xếp.

Không có hàng hóa giá rẻ, cuộc sống sẽ không hạnh phúc.

Nhưng vấn đề là ai sản xuất hàng hóa giá rẻ.

Ai nguyện ý một năm sản xuất vô số đôi vớ cuối cùng đổi không được một chiếc ô tô.

Mọi người đều thích sản xuất ô tô, một chiếc ô tô có thể đổi lấy quần áo, giày dép, các loại hàng hóa nhỏ, cuộc sống của mọi người mới có thể phất lên.

Nhưng hàng hóa giá rẻ chắc chắn phải có người sản xuất, không có hàng hóa giá rẻ, tuy không chết đói, nhưng lại chết chìm trong sự tẻ nhạt.

Thương mại rất quan trọng, vì thương mại đại diện cho sự lưu động của kinh tế, là một trong những yếu tố để trò chơi có thể vận hành.

Bất kể là thương mại triều cống, thương mại hành hương hay các loại thương mại khác, từ xưa đến nay, sau khi con người có giao lưu, liền có thương mại.

Ngải Tư cũng cẩn thận xây dựng quy tắc thương mại của mình, suy nghĩ của anh là thương mại bình đẳng.

Nhưng từ chế độ ưu đãi của đế quốc và Hiến chương Đại Tây Dương mà xem, cũng biết cái gọi là thương mại bình đẳng thực ra không nhất định bình đẳng.

Chế độ ưu đãi của đế quốc, có lợi cho đế quốc.

Còn Hiến chương Đại Tây Dương vừa ra đời, chính là thời đại của Mỹ, với tư cách là quốc gia công nghiệp mạnh nhất thế giới lúc bấy giờ, hàng hóa của Mỹ vừa rẻ vừa tốt, nếu thương mại bình đẳng, mọi người chắc chắn sẽ chọn hàng vừa rẻ vừa tốt.

Giống như đế quốc mặt trời không bao giờ lặn ban đầu cũng là thương mại tự do, chứ không phải chế độ ưu đãi của đế quốc.

Chương 3592

Lúc đó đế quốc mặt trời không bao giờ lặn đã đánh bại tất cả kẻ thù, độc chiếm thương mại trên biển, đương nhiên là hy vọng mình muốn đi đâu thì đi đó, cho nên đề xuất thương mại tự do.

Nhưng đến khi mình rơi vào thế yếu, liền chọn chế độ ưu đãi của đế quốc.

Hiến chương Đại Tây Dương của Mỹ, về sau cũng biến thành chiến tranh thương mại, cũng không thừa nhận mỗi quốc gia đều có quyền thương mại bình đẳng.

Tôi đề nghị là nguyên tắc thương mại tôn trọng lẫn nhau.

Vương Luffy tuy là quân nhân, nhưng cũng có thể đề nghị với Ngải Tư.

Ý gì.

Chẳng lẽ bình đẳng còn chưa đủ tôn trọng sao.

Ngải Tư nói.

Một người chân tay lành lặn và một người tứ chi tàn tật có thể bình đẳng được không.

Người khỏe mạnh phải tôn trọng người tàn tật tự cường, người tàn tật cũng nên tôn trọng người khỏe mạnh tự cường.

Vương Luffy nói: Tiền đề của sự tôn trọng là tự cường, nếu một quốc gia không tự cường, sẽ không xứng đáng được tôn trọng, có thể bị loại ra khỏi vòng tròn thương mại.

Chúng ta phải tôn trọng việc mỗi quốc gia đều có tâm không cam chịu làm đàn em, đồng thời cũng phải bỏ đi tâm lý muốn giúp người, tôn trọng lựa chọn của người khác, tránh xa những kẻ không cầu tiến.

Ngải Tư có thể tưởng tượng trong tương lai các hòn đảo phát triển lên, mỗi hòn đảo đều nhắm vào mình, muốn thay thế mình.

Lại cảm thấy đây chính là thế giới mà cha mình hy vọng, cha đã mở ra thời đại hàng hải lớn, chẳng phải là hy vọng có nhiều hải tặc hơn thay thế mình sao.

Mỗi hòn đảo đều muốn làm đại ca, nghĩ lại thấy cũng hơi đáng sợ.

Mỗi hòn đảo đều muốn làm đại ca, đều không muốn làm đàn em, liệu có ai sử dụng thủ đoạn bỉ ổi không.

Dù sao muốn làm đại ca, cũng không nhất định phải nâng cao thực lực cứng của mình, cũng có thể thông qua lừa gạt, gian lận để phá hoại đối thủ, ngáng chân người khác, thậm chí giết chết đối thủ, để giành chiến thắng.

Ngải Tư nói.

Đúng là có những người như vậy, nhưng dù có người dùng thủ đoạn bỉ ổi để thắng, muốn duy trì chiến thắng của mình, cũng phải tuân theo các thủ đoạn nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, nếu không anh ta sẽ bị lật đổ bởi chính những thủ đoạn đó.

Nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, đạo nào cũng có đạo lý của nó.

Ngải Tư nói: Vậy những thủ đoạn bỉ ổi đó chẳng lẽ không quản sao.

Quản chứ, tăng chi phí của thủ đoạn bỉ ổi, đó là điều chúng ta có thể làm.

Nhưng nếu anh muốn loại bỏ hoàn toàn thủ đoạn bỉ ổi thì thôi đi, vì thủ đoạn bỉ ổi là một phương pháp để kẻ yếu thắng kẻ mạnh, rất nhiều người chính vì thực lực không đủ mới chọn thủ đoạn bỉ ổi, là thủ đoạn mà kẻ yếu dùng để đấu tranh, không thể bị loại bỏ.

Kẻ yếu muốn vươn lên, phải dùng thủ đoạn bỉ ổi, phải đánh lén.

Vương Luffy là quân nhân, suy nghĩ của anh chính là dùng cái giá nhỏ nhất để có được chiến thắng lớn nhất.

Ngải Tư im lặng, nếu kẻ yếu không có thủ đoạn bỉ ổi để tự vệ, vậy tại sao kẻ mạnh lại phải tôn trọng kẻ yếu.

Sự tự cường của kẻ yếu, nếu đi cùng một con đường với kẻ mạnh, chắc chắn không thể so bì được, phải tìm con đường khác.

Kẻ mạnh đi con đường chính nghĩa quang minh, thì kẻ yếu tự nhiên phải đi con đường thủ đoạn bỉ ổi.

Nhưng đến khi kẻ yếu chiến thắng, cũng phải dựa vào nhân, nghĩa, lễ, trí, tín để duy trì chiến thắng, cũng phải cần cù siêng năng để đưa ra lý niệm của mình.

Chứ không phải cứ mãi dựa vào thủ đoạn bỉ ổi, vì thủ đoạn bỉ ổi rất nhiều là lợi dụng sự chênh lệch thông tin, một khi đã dùng qua, chênh lệch thông tin biến mất, sẽ bị nhắm vào.

Thủ đoạn bỉ ổi sẽ không biến mất, xem ra quốc gia lý tưởng sẽ không xuất hiện.

Ngải Tư than thở nói: Có rất nhiều người gửi thư cho tôi, nói muốn xây dựng một quốc gia không có mua bán, không có giết chóc, đáng tiếc cuộc chơi sẽ không biến mất, chỉ có trong thế giới lý tưởng trong lý thuyết mới không có cuộc chơi.

Rất nhiều người ghét cuộc chơi, không muốn tham gia cuộc chơi, hy vọng có một thế giới lý tưởng không có cuộc chơi.

Đáng tiếc nơi đó căn bản không tồn tại.

Chắc chắn không có, vì chỉ cần có hai người là có thể có cuộc chơi, bất kể là vợ chồng, cha con, anh em.

Hai người là có thể có cuộc chơi, không có nơi nào là không có cuộc chơi.

Nhưng bất kể là cá nhân, hay thế lực, hay tư bản đều không thích cuộc chơi, cho nên hoàng đế thích nhất là khống chế, chính là hy vọng một người khống chế tất cả quyền lực, còn thương nhân thì thích độc quyền, một người độc quyền tất cả việc kinh doanh.

Đáng tiếc hiện tại vẫn chưa có ai thực sự làm được, dù một người rất mạnh, kẻ yếu vẫn sẽ phản kháng, tìm cách gây chuyện, nằm ỳ.

Vương Luffy cho biết đây chính là hiện thực, đấu với người niềm vui vô tận.

Cho nên chúng ta chỉ có thể làm tốt việc của mình, xây dựng uy tín, tăng chi phí gây rối của người khác, nhưng dù vậy một khi có cơ hội lợi ích lớn hơn chi phí, họ nên gây rối vẫn sẽ gây rối.

Ngải Tư nói: Tôi đột nhiên cảm thấy Vua Hải Tặc này không làm cũng được, phiền phức quá.

Chỉ sợ lúc này anh không muốn làm cũng không được, anh đã đắc tội với bao nhiêu người, nếu xưng vương, còn có mọi người bảo vệ anh, một khi giải tán, Hải quân sẽ không tha cho anh, mọi người cũng sẽ không bỏ qua cho anh.

Muốn đội vương miện, phải chịu được sức nặng của nó.

Vương Luffy thầm nghĩ bây giờ muốn rút lui, đã muộn rồi.

Ngải Tư cũng chỉ nói vậy thôi, không thực sự trốn tránh, nói: Tôi chỉ cảm thấy hiện tại có một kẻ thù, mọi người còn có thể cùng nhau chống lại Hải quân.

Đợi Hải quân biến mất, sẽ là người người muốn làm đại ca.

Thật đáng sợ, chỉ nghĩ thôi, tôi đã thấy như có gai sau lưng.

Nếu không sao lại gọi là cô gia quả nhân.

Vương Luffy nói: Trên biển lại còn có người nói Vua Hải Tặc là người tự do nhất, thật là chuyện cười, họ cũng không xem kết cục của Vua Hải Tặc và gia đình, Roger chết, vợ ông ấy để không bị nghi ngờ, đã trì hoãn sinh con, cuối cùng làm hao tổn sinh mệnh.

Như vậy thì có tự do gì chứ.

Ngải Tư than thở nói: Đúng vậy, cha mẹ tôi đều bị cái danh Vua Hải Tặc này làm liên lụy, chỉ cần hai người là có thể có cuộc chơi, ai mà có tự do chứ.

Dù làm Vua Hải Tặc, đến lúc đó mệnh lệnh ban ra cũng cần thủ hạ đi chấp hành, cũng không thể làm theo ý mình.

Chỉ cần có hai người, là không có tự do.

Dù chỉ có một người cũng không tự do, ăn, mặc, ở, đi lại, còn có bệnh tật, bị thương, một người không giải quyết được.

Kết luận của cuộc đối thoại giữa hai người là tự do không tồn tại, đồng thời xác định phương châm thương mại dựa trên sự tôn trọng.

Tôn trọng suy nghĩ muốn làm đại ca của mỗi hòn đảo, và thúc đẩy giáo dục, xây dựng cơ sở hạ tầng, cho các hòn đảo con đường để phát triển thực lực của mình, giành giật vị trí đại ca.

Nếu một hòn đảo nào đó thực sự làm đại ca, bất kể là bằng thực lực cứng hay thủ đoạn bỉ ổi, sau khi làm đại ca cũng phải đảm bảo các đàn em khác có cơ hội này.

Nếu không, vị trí đại ca của anh ta sẽ không vững.

Ngải Tư diễn thuyết, nói cho thiên hạ biết anh làm đại ca chỉ có một mục đích: Mục tiêu của tôi chỉ có một, đó là đảm bảo mọi người đều có cơ hội trở thành Vua Hải Tặc.

Cho nên tôi lấy sự tôn trọng làm tiền đề, duy trì quan hệ thương mại với mỗi hòn đảo.

Hy vọng mọi người đều có thể tích cực vươn lên, dùng thực lực để giành lấy sự tôn trọng.

Dù là đối thủ, chỉ cần giành được sự tôn trọng của tôi, vẫn có thể hợp tác thương mại.

Kẻ thù của chúng ta chỉ có một, đó là những kẻ không cầu tiến, không đáng được tôn trọng.

Bài diễn văn Tôn trọng của Ngải Tư có ảnh hưởng rất lớn, đã xác định được ranh giới của mình.

Ranh giới này không phải là cố định, mà là linh hoạt, có thể giành được sự tôn trọng hay không, phụ thuộc vào biểu hiện của mỗi người, mà biểu hiện có thể thực hiện thông qua nỗ lực.

Hơn nữa anh cũng nói dù là Hải quân chỉ cần tích cực vươn lên, cũng có thể cùng nhau hợp tác.

Quý tộc cũng có thể chấp nhận, vì tinh hoa quý tộc vô cùng tích cực vươn lên, tuy có một số ít quý tộc ăn không ngồi rồi, nhưng những kẻ cặn bã này cũng bị giới quý tộc khinh bỉ.

Phải biết rằng trong thời đại mù chữ, những câu như trời vận động, người quân tử nên tự cường không ngừng, đục tường trộm ánh sáng, túi đom đóm soi tuyết, nghe gà gáy dậy múa kiếm, nằm gai nếm mật đều là để khích lệ quý tộc.

Trong thời đại quý tộc độc quyền tri thức, quý tộc cũng hy vọng con cháu trong tộc mình có thể đầu đội trời chân đạp đất, nỗ lực tiến lên.

Cho nên quý tộc cho rằng nếu nói về tích cực vươn lên, ai có thể cạnh tranh được với quý tộc.

Theo quan điểm của quý tộc, Ngải Tư đang tỏ thiện chí với họ.

Ace đã tiến hành Bài diễn thuyết Tôn trọng chỉ rõ phương hướng thương mại, thiết lập một tuyến đường thương mại lấy sự tôn trọng lẫn nhau làm tiền đề, mà nền tảng của sự tôn trọng lẫn nhau chính là tự cường.

Đối với quý tộc mà nói, tự cường quả thực quá hợp ý, trong thời đại tri thức bị lũng đoạn, nội bộ quý tộc đã có rất nhiều điển cố cổ vũ con cháu tự cường.

Quý tộc tuyệt đối là nhóm người tự cường sớm nhất trên toàn thế giới, có kinh nghiệm tự cường phong phú.

Vì vậy, quý tộc cho rằng bài diễn thuyết lần này của Ace là sự thỏa hiệp đối với họ.

Rất tốt, Ace cuối cùng cũng nhận thức được ai mới là chủ nhân thật sự trên biển cả.

Tại sao chúng ta trở thành quý tộc.

Chính là vì tổ tiên của chúng ta không ngừng tự cường, còn bình dân tại sao lại là bình dân, chính là vì bọn họ căn bản không biết tự cường, chỉ biết chờ người khác sắp đặt mọi thứ.

Thống trị người bình thường thực ra rất đơn giản, chỉ cần cho họ một cây cầu được xây bằng những khẩu hiệu tốt đẹp, để họ sung sướng bước qua, sau đó chúng ta rút ván cầu đi, là có thể khiến họ rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Kẻ thật sự khó đối phó chính là đám quý tộc cấp thấp, lúc nào cũng nhìn chằm chằm vào chúng ta.

Thái độ của người bình thường đối với đại quý tộc là đại trượng phu nên như thế, còn quý tộc cấp thấp nhìn đại quý tộc thì lại là ta có thể thay thế hắn.

Những kẻ thảo mãng trỗi dậy chính là mối đe dọa lớn nhất đối với đại quý tộc.

Chương 3593

Trong mắt đại quý tộc, Bài diễn thuyết Tôn trọng là sự thỏa hiệp của Ace, nhưng trong mắt đám thảo mãng, đó lại là lời tuyên chiến của Ace với đại quý tộc.

Thảo mãng cho rằng đám đại quý tộc gấm vóc lụa là này căn bản không hiểu cái gì gọi là tự cường.

Tự cường chính là dùng chi phí thấp nhất để hoàn thành công việc, thảo mãng và đại quý tộc làm cùng một việc, thảo mãng chỉ cần ăn no là được, đại quý tộc còn phải ăn ngon, chi phí đã khác nhau.

Thảo mãng có thể dùng chi phí thấp hơn để hoàn thành công việc, đó mới gọi là tự cường, đám chi phí cao như đại quý tộc đáng lẽ phải bị đào thải.

Đại quý tộc cho rằng Bài diễn thuyết Tôn trọng có lợi cho mình, còn thảo mãng lại cho rằng bài diễn thuyết đang cổ vũ chính mình.

Thế là cả hai bên đều bắt đầu tự cường.

Đỗ Lan cười, điều này giống hệt như khoa cử, hào môn cho rằng mình có tiền, thực lực sư phụ tốt hơn, khoa cử có lợi cho mình.

Mà hàn môn lại nghĩ chẳng phải chỉ là đọc sách thôi sao.

Mình treo tóc lên xà, lấy dùi đâm vào đùi, không tin lại đọc không bằng hào môn.

Trước kia so đấu võ, quý tộc có lục nghệ, học đao kiếm.

Còn người bình thường thì có câu dân không sợ chết, cớ sao lấy cái chết dọa dân.

Người bình thường sau khi được tổ chức thông qua tôn giáo thì hoàn toàn áp đảo quý tộc.

Quý tộc dù có giỏi múa đao cầm kiếm đến đâu, thể lực cũng có hạn, cuối cùng vẫn chọn khoa cử.

Về khoa cử, ưu thế của quý tộc vẫn không hề nhỏ.

Khi quý tộc không thể lũng đoạn tri thức, võ lực cũng không chiếm ưu thế, họ sẽ chọn những phương thức tranh đấu khác.

Cho nên Hoàng Sào vẫn là người có công lớn nhất, dù sao cũng là người khiến cho hào môn nhận ra ưu thế của mình đã biến mất.

Cuộc tranh đấu trên biển cả vẫn tiếp diễn, thái độ của Ace đối với hải quân chính là chỉ cần hải quân không uy hiếp lợi ích cốt lõi của mình, thì cứ nhẫn nhịn một chút.

Bây giờ, việc tạo ra hệ thống của bản thân mới là quan trọng nhất, một khi thành công, có được người hưởng lợi, cho dù cuối cùng hải quân thắng, cũng sẽ có người đi theo mô hình hải tặc.

Ace rất rõ ràng, một khi một hệ thống được chứng minh là có thể thực hiện, thì sẽ có người thực tiễn nó.

Ví dụ như chế độ nghị viện của Hy Lạp cổ đại, dù lịch sử đã chứng minh những khuyết điểm của nó, nhưng vì có thể thực tiễn nên sẽ có người chấp nhận.

Bởi vì chế độ nghị viện Hy Lạp cổ đại đã khống chế rất tốt những kẻ tiếm chủ, là một phương pháp hữu hiệu để quý tộc chống lại quốc vương.

Cho nên dù Hy Lạp cổ đại đã diệt vong, quý tộc vẫn đào nó lên từ trong tro bụi.

Thực ra La Mã cổ đại cũng có chế độ nghị viện, sự truyền thừa của La Mã có đầu có cuối hơn, ban đầu là thời đại vương chính, sau đó là thời đại cộng hòa, rồi đến thời đại đế quốc, sau đó là phân liệt Thời đại cộng hòa La Mã chính là chế độ nghị viện, nhưng theo sự phát triển của La Mã, nó đã bị đào thải.

Sở dĩ bị đào thải là vì chế độ nghị viện là phương thức quản lý khiến công dân sa đọa thành dân tự do, còn trong thời đại đế quốc, La Mã là chế độ phong kiến, chế độ phong kiến là một phương thức quản lý biến dân tự do thành công dân.

Tại sao La Mã lại thoát khỏi thời đại cộng hòa.

Chính là vì ngày càng có nhiều người trở thành người La Mã, khi quản lý, La Mã tất yếu sẽ bước vào quản lý ba cấp, và sẽ bắt đầu phân phong.

Sau cải cách của La Mã, chỉ cần nhập ngũ là có thể trở thành người La Mã, khiến thực lực La Mã tăng lên đáng kể, nhưng vấn đề ngay lập tức nảy sinh, rất nhiều người La Mã căn bản không do nghị viện La Mã trực tiếp quản lý.

Giống như nhà Tần thi hành chế độ quận huyện, sau này nhà Hán kế thừa, theo việc ngày càng nhiều người trở thành người Hán, chế độ quận huyện không còn đủ để quản lý nữa, số quận từ 36 quận của nhà Tần đã phát triển lên 103 quận, tăng gấp ba lần.

Hoàng đế phải quản lý quan viên của 103 quận cùng một lúc, quá khó khăn, thế là thiết lập 13 châu, hoàng đế quản lý 13 người, 13 người này lại đi quản lý 103 người, như vậy tiện lợi hơn nhiều. 13 châu mục đó lại nảy sinh vấn đề, tại sao mình không tự làm hoàng đế.

Thế là hoàng đế bị thao túng.

Vấn đề của La Mã cổ đại cũng tương tự, ban đầu nghị viện có thể quản lý đất đai, nhưng khi đất đai ngày càng lớn, họ không quản lý nổi nữa, ngược lại các nơi nổi lên những đại biểu lợi ích, chính là những người như Caesar, dưới trướng họ có lượng lớn người La Mã, không chấp nhận sự quản lý của nghị viện.

Thế là Caesar và những người như ông ta sẽ nghĩ, tại sao phải nghe lời nghị viện.

La Mã liền bước vào thời đại đế quốc.

Nhưng hoàng đế cũng không quản lý được nhiều nơi như vậy, thế là có Tứ đế cộng trị, cuối cùng là phân liệt Đông Tây.

Mà Đông La Mã đã tìm thấy độc thần giáo, đề xuất khái niệm quân quyền thần thụ, ổn định địa vị hoàng đế, bước vào thời đại phong kiến.

Cho nên quá trình đế chế và phân phong chính là quá trình người La Mã ngày càng nhiều, người Hán ngày càng nhiều.

Chế độ nghị viện thì lại khiến người La Mã ngày càng ít đi, vì chỉ có như vậy địa vị của nghị viên mới ngày càng ổn định.

Kẻ tiếm chủ xuất hiện sẽ khiến nhiều người trở thành người Hy Lạp hơn, tiếp tục củng cố nghị viện.

Sau khi kẻ tiếm chủ biến mất, chế độ nghị viện sẽ khiến nhiều người Hy Lạp trở thành dân tự do.

Bởi vì chế độ nghị viện chính là các bên tranh đoạt tài nguyên để duy trì ưu thế của mình, tài nguyên lưu động trong xã hội ngày càng tập trung, như vậy cuộc sống của người La Mã tự nhiên ngày càng tệ đi.

Phân phong thực chất là cố định tài nguyên lại, có thể bảo vệ rất tốt địa vị của người La Mã.

Quý tộc không thể khai thác tài nguyên quá mức, vì quân quân thần thần phụ phụ tử tử, số lượng người La Mã thay đổi không lớn, người

La Mã không thể thăng cấp, cũng sẽ không dễ dàng bị giáng cấp.

Hoàng đế nắm quyền thì phải xem xét làm thế nào để giải quyết vấn đề quản lý ba cấp, vấn đề bản thân bị thao túng.

Địa bàn quận huyện quá lớn, chắc chắn phải lập ra một cấp quản lý như châu, đạo, lộ, làm thế nào để hạn chế họ đã trở thành vấn đề mà hoàng đế phải suy nghĩ.

Đến thời đại hàng hải, một lượng lớn tài nguyên được phát hiện, chế độ nghị viện tro tàn lại cháy, quý tộc một lần nữa bước vào giai đoạn tranh đoạt tài nguyên, và tìm kiếm phương pháp bảo toàn giá trị.

Ban đầu quý tộc đầu tư vào các tác phẩm nghệ thuật, sau đó là hoa tulip và những thứ khác, thông qua đầu tư rộng rãi, cuối cùng đã tìm ra hướng đi mới là công nghiệp.

Sự phát triển của khoa học kỹ thuật có thành phần may mắn rất lớn, vì sau khi quý tộc thu được lượng lớn tài nguyên, để bảo toàn giá trị, họ đã đầu tư vào rất nhiều thứ, khoa học kỹ thuật chỉ là một trong số đó.

Không phải nói người phương Tây có thần trợ, mắt nhìn độc đáo một phát liền nhắm trúng khoa học kỹ thuật, thực tế là họ đã đầu tư vào rất nhiều thứ.

Một đặc điểm của chế độ nghị viện là điên cuồng tranh đoạt tài nguyên, sau khi giành được tài nguyên sẽ hy vọng thiết lập lĩnh vực ưu thế của riêng mình, các lĩnh vực đầu tư muôn hình vạn trạng.

Cuối cùng, qua sàng lọc của thời gian, khoa học kỹ thuật đã nổi bật lên, rất nhiều quý tộc mới theo sau.

Cũng không phải ngay từ đầu tất cả mọi người đều phát triển công nghiệp, ví dụ như Sa Nga phát triển công nghiệp rất muộn, đều là sau khi thấy Đế quốc mặt trời không bao giờ lặn đạt được thành tích rồi mới đầu tư vào.

Đương nhiên, khi lợi ích từ thời đại hàng hải đã hết, những tệ nạn của chế độ nghị viện lại xuất hiện, nó sẽ khiến nhiều người La Mã trở thành dân tự do.

Trước đây có tài nguyên từ Tân thế giới để bóc lột, nghị viện chia phần lớn, vẫn có thể duy trì cuộc sống của người La Mã.

Nhưng khi lợi ích biến mất, nghị viện tiếp tục tranh đoạt tài nguyên, thì chỉ có thể cướp tài nguyên của người La Mã.

Muốn giải quyết vấn đề này, chỉ có một cách, phong kiến.

Tức là cố định thân phận của mỗi giai cấp, như vậy tuy không thể thăng cấp, nhưng ít nhất sẽ không dễ dàng bị giáng cấp, chỉ cần hoàn thành nghĩa vụ, việc duy trì thân phận người La Mã không khó.

La Mã có quỹ đạo phát triển rõ ràng, cho nên người phương Tây không thể lấy nghị viện La Mã ra để nói.

Chỉ có thể lấy nghị viện Hy Lạp cổ đại ra nói, nhưng họ cũng không giải thích được tại sao Hy Lạp cổ đại cuối cùng lại biến mất.

La Mã có một đường cong phát triển hoàn chỉnh, từ thời đại vương chính, đến thời đại cộng hòa, đến thời đại đế quốc.

Thời đại đế quốc La Mã thực chất là phong kiến, không giống với thời đại vương triều phương Đông.

Chương 3594

Phương Đông cũng có một đường cong phát triển hoàn chỉnh, từ việc chim huyền bí của Ân Thương thụ mệnh trời, đến Chu lễ của nhà Chu, đến quận huyện hai cấp của Tần Hán, rồi đến châu quận huyện ba cấp sau này, đến chế độ phân chia văn võ sau này, v. v Ưu điểm của chế độ nghị viện là có lợi cho quý tộc tranh đoạt tài nguyên, tập trung tài nguyên lại mới có thể đầu tư tốt hơn.

Nhược điểm là rất dễ làm loạn nền tảng cơ bản, không có một hệ thống bảo vệ người La Mã.

Cải cách của Marius, nhập ngũ có thể làm người La Mã, người La Mã ngày càng nhiều, nghị viện không quản lý xuể, thế là bước vào thời đại đế quốc.

Đế quốc phong kiến có thể bảo vệ rất tốt người La Mã, sau khi hoàn thành nghĩa vụ, có thể làm một người La Mã, không cần lo lắng bị cướp mất tài nguyên.

Cuối cùng vì phát hiện Tân thế giới, chế độ nghị viện một lần nữa trỗi dậy, một lượng lớn quý tộc tranh đoạt tài nguyên, tiến hành các khoản đầu tư muôn hình vạn trạng, khoa học kỹ thuật nổi bật lên.

Nhưng khi lợi ích biến mất, tệ nạn của chế độ nghị viện lại xuất hiện, đó là tài nguyên của người La Mã không ngừng bị cướp đi, biến thành dân tự do.

Cho nên cuối cùng vẫn phải phong kiến, nếu không sẽ có hai kết cục, một là biến mất như Hy Lạp cổ đại, hai là công dân vì bảo vệ tài nguyên của mình, đề xuất công dân chí thượng, phát động chiến tranh, ví dụ như Nguyên thủ.

Cướp đoạt tài nguyên của các quốc gia khác, duy trì địa vị của mình không thay đổi.

Đương nhiên còn một khả năng nữa, đó là đầu tư của quý tộc lại gặp may mắn lớn, thu được lợi ích khổng lồ như Tân thế giới và khoa học kỹ thuật, như vậy chế độ nghị viện không cần phải lo lắng, còn có thể phục hưng một lần nữa.

Còn về phương Đông, thời Xuân Thu phong kiến, tuy quý tộc cũng phải khai thác tài nguyên để giữ ưu thế, nhưng lại phải tiến hành tranh đoạt dưới khuôn khổ lớn của Chu lễ, có thể nói là đeo gông mà nhảy múa.

Sau khi phân phong, chỉ cần quốc nhân hoàn thành nghĩa vụ, quý tộc phải phân đất cho họ, để họ trở thành người Chu, kết quả là đất không đủ chia.

Quý tộc ngược lại trở thành bên không có tiền, làm thế nào để thu tiền lại từ những mảnh đất đã phân phong ra.

Thế là quý tộc bắt đầu thu thuế sơ mẫu.

Trước đây quý tộc có công điền của mình, thu nhập chủ yếu có hai phần, một phần là cống phẩm, tức là những thứ đã hẹn trước sẽ tặng.

Một phần là sức lao động của thuộc hạ, khi quý tộc dưới trướng lao động, sẽ cày cấy công điền, tức là đất đai của chư hầu.

Sức lao động là của người khác, nhưng thành quả lao động là của quý tộc.

Sau khi phong kiến, quý tộc phân hết công điền ra ngoài, phải làm sao.

Thu nhập từ công điền vốn có đã không còn.

Thế là họ nghĩ ra việc thu thuế, tức là thừa nhận toàn bộ đất đai là tư hữu, không phân biệt công điền và tư điền, tất cả đất đai đều phải nộp thuế, quý tộc dùng số tiền này để bảo vệ đất đai của mọi người.

Vốn dĩ thu nhập từ công điền của quý tộc đều là của riêng họ, nhưng bây giờ công điền do chính quý tộc cày cấy, và cũng phải nộp một phần mười thuế.

Quý tộc làm gương, mọi người tự nhiên sẵn lòng nộp thuế, dùng số tiền này để chống ngoại xâm, sửa cầu làm đường.

Đương nhiên việc quảng bá thuế sơ mẫu rất chậm, nhiều khu vực vẫn tuân theo quy tắc trò chơi công điền và tư điền.

Và sự ra đời của thuế sơ mẫu cũng đại diện cho sự sụp đổ của chế độ phân phong.

Đất đai trong chế độ phân phong được truyền từ đời này sang đời khác, là Chu lễ bảo bạn trồng trọt.

Nhưng bây giờ đất đai đều là của mình, muốn xử lý thế nào thì xử lý, không cần phải để ý đến Chu lễ nữa.

Từ đó về sau, việc sáp nhập đất đai cũng trở thành một vấn đề lớn không thể giải quyết của hậu thế.

Vì đất đai là của mình, bán thì bán, mua thì mua.

Không giống như thời phong kiến, đất đai là do thiên tử phân phong, không được tự ý xử lý.

Xử lý rồi, là không hợp lễ, không hợp lễ thì phải chịu cái chết xã hội.

Thế là quý tộc thời đại này cũng điên cuồng tranh đoạt tài nguyên, đầu tư vào thủ công nghiệp.

Thời Chiến Quốc, nơi làm việc chính của nô lệ không phải là đồng ruộng, mà là các công xưởng.

Các công xưởng quy mô hàng ngàn người đã không còn xa lạ vào thời Tần Hán.

Ở trong ruộng là tiểu quý tộc và dân thường, không phải nô lệ.

Trong các công xưởng thủ công mới là nô lệ, họ không có bất kỳ tài nguyên đất đai nào, chỉ có thể phụ thuộc vào quý tộc.

Mạnh Tử muốn khôi phục chế độ tỉnh điền, khôi phục công điền và tư điền, cuối cùng cũng giống như Khổng Tử trở thành con chó mất chủ.

Mà cùng thời với Mạnh Tử là Thương Ưởng, nội dung chính của biến pháp là không phân biệt tư điền và công điền, tất cả mọi người trồng ruộng, sau đó giao nộp thu hoạch để đi đánh trận, quốc gia này chỉ có hai việc: canh tác và chiến tranh.

Hoàn toàn không phân biệt công điền hay tư điền, tập trung tất cả thu nhập từ đất đai chỉ để làm một việc.

Phải nói rằng Khổng Mạnh của Nho gia đều là những người đi ngược trào lưu, Khổng Tử thì cứng đầu với Chu lễ.

Còn Mạnh Tử tuy cho rằng Chu lễ cần cải tiến, nhưng lại cứng đầu ở vấn đề công điền và tư điền, nhất quyết phải khôi phục chế độ công điền.

Thương Ưởng thì ở nước Tần đã triệt để phế bỏ công điền và tư điền, tất cả mọi người đều phải nộp thuế, vì có nhu cầu thu thuế, nên cũng có nhu cầu thống nhất đo lường.

Trước đây giao dịch ở các nơi, đo lường không giống nhau không sao, nhưng bây giờ do Tần thống nhất thu thuế, chắc chắn cần phải thống nhất.

Cho nên thư đồng văn, xa đồng quỹ, thống nhất đo lường là hoàn toàn có nhu cầu thực tế, không phải Tần Thủy Hoàng tự nhiên nghĩ ra.

Các quý tộc khác còn đang tập trung tài nguyên phát triển các công xưởng thủ công, trong khi Tần triều lại tập trung toàn bộ sức mạnh để đánh trận, kết quả rõ ràng.

Đến nhà Hán, ban đầu đất đai hoàng đế quản lý cũng không nhiều, người Hán cũng chỉ là một khu vực rất nhỏ.

Khi địa bàn ngày càng lớn, người Hán tự nhiên cũng ngày càng nhiều, kết quả địa bàn quá lớn, không thể không thiết lập châu.

Kết quả là, thuế má đều về tay châu mục, cũng không cần nhìn sắc mặt hoàng đế nữa.

Hoàng đế nhà Hán có tiền, nên đề bạt thêm nhiều người Hán, cũng có nhiều người ngoại tộc muốn trở thành người Hán.

Ở các địa phương, quý tộc vẫn phải tranh đoạt tài nguyên để thiết lập ưu thế, nhân tài ở các nơi nếu không được trọng dụng, chẳng thà làm người Hán.

Khi nhà Hán mới thành lập, các nước như Tề, Sở vẫn còn tồn tại, họ đều không phải người Hán.

Nhưng những nước này tuy được phân phong, lại không có chế độ như Chu lễ để bảo vệ địa vị của quốc nhân.

Quý tộc điên cuồng tranh đoạt tài nguyên, địa vị của quốc nhân không được đảm bảo, chỉ có thể đến chỗ hoàng đế kiếm cơm.

Hoàng đế theo chế độ quận huyện, có thể tạo ra việc làm, mọi người liền từ người Tề, người Sở biến thành người Hán.

Kết quả là địa bàn của hoàng đế càng lớn, người Hán càng nhiều, cuối cùng lớn đến mức hoàng đế không quản lý nổi, liền thiết lập châu, hoàng đế bị thao túng.

Kết quả mọi người đều là người Hán, cũng phải phân chia ba bảy loại, cũng phải phong kiến.

Bởi vì phong kiến thực sự là một phương pháp tốt để ổn định nội bộ, chế độ Cửu phẩm trung chính chế từ đó mà ra đời.

Phong kiến chính là xác định rõ nghĩa vụ và quyền lợi của mọi người, làm tốt nghĩa vụ của mình, thì chính là quốc nhân, quý tộc cũng không thể cướp tài nguyên của bạn.

Cướp rồi là không hợp lễ chế, sẽ bị xã hội lên án.

Chế độ đẳng cấp của Thiên Trúc chính là một loại phân phong, vô cùng ổn định.

Tiếc là phong kiến cũng không ngăn được sự cạnh tranh giữa các quý tộc, sẽ có một bộ phận quý tộc theo đuổi Hán hóa, theo đuổi nhất thể hóa quận huyện.

Bởi vì chế độ quận huyện là phương pháp tốt nhất để tập trung tài nguyên trong tình huống không có nhiều tài nguyên, tập trung sức mạnh làm việc lớn, mới có thể nổi bật trong cuộc cạnh tranh bất lợi cho mình.

Mọi người đều phong kiến, rất khó khai thác tài nguyên, liền phải phá vỡ phong kiến, tiến hành chế độ quận huyện.

Chương 3595

Tại sao không phải là chế độ nghị viện.

Bởi vì chế độ nghị viện trong tình huống không có nhiều lợi ích lớn, sẽ bất lợi cho quốc nhân, quốc nhân sẽ không ủng hộ.

Nhưng chế độ quận huyện có hình mẫu nhà Hán, tập trung được tài nguyên, quốc nhân cũng có thể có cơ hội thăng tiến.

Cho nên quốc nhân sẵn lòng ủng hộ chế độ quận huyện, ủng hộ Hán hóa, sẵn lòng làm người Hán.

Đến thời Tùy Đường có khoa cử, chế độ phong kiến rất khó chiếm ưu thế nữa.

Suy cho cùng, chế độ phong kiến là một sự thỏa hiệp mà mọi người lựa chọn để duy trì lợi ích của mình, mọi người xác định rõ nghĩa vụ và quyền lợi, quốc nhân hoàn thành nghĩa vụ vẫn là quốc nhân, tuy không thể thăng tiến, nhưng ít nhất sẽ không bị hạ cấp.

Chế độ khoa cử lại cho quốc nhân cơ hội thăng tiến, vậy tại sao họ phải ủng hộ chế độ phong kiến.

Phong kiến là để mình không bị hạ cấp, còn chế độ quận huyện lại có khả năng thăng tiến, lựa chọn cái gì đã rất rõ ràng.

Cùng là thực hiện nghĩa vụ, nhưng chế độ quận huyện thu được lợi ích lớn hơn.

Hơn nữa, ngay cả quý tộc cũng không nhất định thích phân phong, dù sao sau khi phân phong, địa vị của mình tuy ổn định, nhưng lại không có cách nào cướp đoạt tài nguyên từ bên dưới, không có tài nguyên thì không làm được gì.

Phong kiến là một trạng thái ổn định, quân quân thần thần, phụ

phụ tử tử, mọi người hoàn thành nghĩa vụ của mình, rồi yên ổn ở vị trí của mình.

Sẽ không thăng tiến, nhưng ít nhất sẽ không bị hạ cấp.

Còn chế độ nghị viện, là thứ mà quý tộc thích nhất, vì quý tộc có thể cướp đoạt tài nguyên, bất kể là đối ngoại hay đối nội đều được.

Cướp được tài nguyên, là có thể tạo ra lĩnh vực ưu thế của mình.

Cuộc sống của quốc nhân sẽ ngày càng thảm, thế là sẽ kêu gọi phong kiến.

Nghị viện, phong kiến, vương triều.

Sau khi phong kiến, mọi người ổn định một thời gian, hoặc là gặp may mắn lớn thu được lượng lớn tài nguyên từ bên ngoài, thì có thể tiếp tục chế độ nghị viện.

Hoặc là chế độ vương triều, hoàng đế và quốc nhân hình thành hợp tác, hoàng đế không có tài nguyên làm sao thiết lập ưu thế của mình.

Chỉ có thể là chế độ quận huyện, thông qua chế độ quận huyện tập trung tài nguyên, đánh bại đối thủ, quốc nhân có thể chia một phần canh, số quốc nhân ủng hộ hoàng đế sẽ ngày càng nhiều.

Chế độ nghị viện làm quốc nhân ngày càng ít đi, chế độ quận huyện làm quốc nhân ngày càng nhiều.

Chế độ phong kiến ở giữa, là một trạng thái tương đối ổn định, chế độ đẳng cấp của Thiên Trúc có thể vận hành hai ngàn năm, có thể thấy chế độ phong kiến thực sự rất ổn định.

Luôn có người hỏi tại sao người đẳng cấp thấp không tạo phản.

Người ta đẳng cấp thấp ít ra cũng là một đẳng cấp, chỉ cần hoàn thành nghĩa vụ, là có thể tiếp tục duy trì, tại sao phải tạo phản.

Cho dù thỉnh thoảng có người tạo phản thành công, cũng vẫn phải thiết lập đẳng cấp, vì như vậy mới ổn định.

Dùng chế độ nghị viện, đẳng cấp thấp sẽ hoàn toàn mất đi sự bảo đảm.

Dùng chế độ vương triều, cũng không có mảnh đất đó, không có quý tộc ở nơi nào dám tiến hành biến pháp Thương Ưởng, triệt để phá vỡ chế độ đất đai, thống nhất đất đai của tất cả mọi người lại, sau đó canh tác chiến tranh mở rộng.

Tương lai của chủ nghĩa tư bản không phải là cyberpunk, mà là phong kiến tư bản.

Giống như việc Doflamingo đang làm bây giờ, khi hải tặc và hải quân hai cực ngày càng lớn mạnh, không gian để hắn xoay sở ngày càng nhỏ, hắn phải làm cho thuộc hạ an tâm, lúc này hắn cần phải phong kiến, lấy các công hội lớn làm chư hầu, công hội nhỏ làm quý tộc, công nhân làm quốc nhân, hình thành nền tảng phong kiến dựa trên phì nhân, sấu nhân, sơ mao công.

Như vậy chỉ cần mọi người đều thực hiện nghĩa vụ, là có thể quân quân thần thần phụ phụ tử tử, có thể vận hành ổn định.

Đỗ Lan cho rằng Doflamingo sẽ tiến hành phong kiến.

Phong kiến cũng không phải chuyện dễ dàng, thông thường đều cần một môi trường ổn định, vận hành một thời gian mới có thể được mọi người công nhận.

Giống như Florence thời Phục Hưng, chính là vì thời gian không đủ, cuối cùng đã thất bại.

Phục Hưng cũng thật xui xẻo, phía đông là Đế quốc Ottoman đang trỗi dậy, phía tây là vương triều Habsburg bắt đầu thời đại hàng hải, bị kẹp giữa đông tây, cuối cùng không cho nó một chút cơ hội nào.

Hy vọng Doflamingo sẽ không xui xẻo như vậy, sự phát triển của hắn sẽ không gặp phải cảnh bị kẹp giữa hai bên.

Hải quân là chế độ phong kiến, hải tặc là chế độ vương triều, còn Doflamingo là chế độ nghị viện, bởi vì Doflamingo và các đối tác hợp tác đang điên cuồng chiếm giữ tài nguyên, hoàn toàn không xem xét các vấn đề khác.

Doflamingo vận hành cũng đã được một thời gian, xuất hiện rất nhiều tệ nạn, ví dụ như rất nhiều người phá sản trở thành kẻ lang thang, một lượng lớn tài nguyên tập trung trong tay số ít người, khiến mọi người thiếu cảm giác an toàn.

Lúc này bước vào phong kiến là ổn định nhất.

Phong kiến có những tiêu chuẩn khác nhau, có người thông qua quân công của tổ tiên để phong kiến, cũng có người dựa vào tài sản nhiều hay ít để phong kiến.

Tóm lại là có một tiêu chuẩn, định ra vị trí của mọi người, xác định rõ nghĩa vụ và quyền lợi, địa vị của mọi người sẽ không dễ dàng thay đổi.

Doflamingo dựa vào số tiền nhiều hay ít để phân phong là phương pháp tốt nhất, phân ra phì nhân, sấu nhân, sơ mao công.

Đây là cách phân chia của thời Phục Hưng, mọi người đều nói Phục Hưng là đại diện của sự tiên tiến, nhưng không ai nói rằng cuối cùng Phục Hưng đã đi đến con đường phong kiến.

Bởi vì lúc đó các công hội lớn nắm giữ một lượng lớn vốn, thế là các công hội lớn là phì nhân, sau đó là một nhóm công hội nhỏ xoay quanh các công hội lớn là sấu nhân, cuối cùng là sơ mao công, vì lúc đó mặt hàng thương mại lớn nhất là sản phẩm từ len, số lượng thợ chải len rất đông, sơ mao công chính là công nhân chải len, họ là tầng lớp thấp nhất.

Bởi vì việc phân phong này quá vội vàng, đã nổ ra cuộc khởi nghĩa của thợ chải len, nhưng phong kiến là xu thế lớn, không vì khởi nghĩa mà kết thúc.

Dù sao thợ chải len ít nhất còn có một công việc, nhìn những người khác ngay cả công việc cũng không có, thợ chải len cũng không thể đoàn kết lại, xuất hiện sự phản bội và bán đứng.

Phong kiến chính là như vậy, đúng là đã khóa chặt con đường thăng tiến, nhưng chỉ cần hoàn thành nghĩa vụ, nói chung cũng sẽ không mất đi địa vị.

Phong kiến sụp đổ, thông thường là khi hoàn thành nghĩa vụ, địa vị cũng không còn được đảm bảo, lúc đó sẽ xuất hiện một lượng lớn hỗn loạn.

Ví dụ như thuế sơ mẫu đã làm lung lay nền tảng của tầng lớp dưới, chư hầu múa Bát Dật ở sân đình đã làm lung lay nền tảng của tầng lớp trên.

Thợ chải len rất thảm, nhưng thảm hơn là những người ngay cả công việc cũng không có.

Tiếc là sau này thương mại Địa Trung Hải suy tàn, thương mại Đại Tây Dương trỗi dậy.

Vương triều Habsburg ủng hộ độc thần giáo, tài nguyên tôn giáo một lần nữa vĩ đại, nhìn Florence rất không vừa mắt, thế là phát binh thảo phạt dị giáo đồ, cuối cùng phong kiến của tư bản đã bị phong kiến của đất đai đánh bại.

Doflamingo bây giờ cũng giống như thời Phục Hưng, bị kẹp giữa hai thế lực lớn, một khi thế lực nào đó nắm giữ toàn bộ thương mại, Doflamingo sẽ gặp nguy hiểm.

Mặc dù Doflamingo giỏi tranh đoạt tài nguyên, cũng không thể đối địch với cả thế giới.

Nhưng nếu bây giờ chơi phong kiến tư bản, muốn làm lớn làm mạnh nữa sẽ không dễ dàng.

Nếu không phong kiến, mọi người có thể sẽ rời bỏ hắn, đi tìm Ace hợp tác.

Bởi vì Ace không chỉ sở hữu tư bản, mà còn sở hữu cả đất đai.

Một khi thuộc hạ của Ace bắt đầu tư sản hóa tư bản, sức hấp dẫn sẽ mạnh hơn Doflamingo rất nhiều.

Doflamingo đối mặt với một lựa chọn, là tiến hành phong kiến tư bản, hay là đấu một trận với hai thế lực lớn.

Lúc này thật sự rất gian nan.

Con đường tương lai phải đi như thế nào, như đi trên băng mỏng, đi sai một bước là vạn kiếp bất phục.

Đỗ Lan cho rằng Doflamingo chắc chắn sẽ chọn phong kiến tư bản, vì nếu hắn không chọn thì sẽ tiêu đời còn nhanh hơn.

Cả hai thế lực lớn đều sẽ không cho hắn cơ hội.

Năm đó Đế quốc Ottoman và vương triều Habsburg chính là kẹp hai bên, khi vương triều Habsburg thông qua Tân thế giới thu được lượng lớn vàng bạc, lập tức liền đưa ra giá trị phổ quát, cũng chính là độc thần giáo, thành lập tòa án dị giáo, một tay bá quyền kinh tế, một tay bá quyền quân sự.

Phục Hưng liền rất khó xử, dù sao quyền chủ đạo thương mại không còn, quân sự cũng không mạnh bằng đối thủ.

Doflamingo tuy là một trong Thất Vũ Hải, cũng không tự đại đến mức một mình có thể thách thức ba đại tướng và Tứ Hoàng.

Chương 3596

Trong tình huống này, hắn chỉ có thể chọn phong kiến.

Không phải là có muốn hay không, mà là phải muốn, không có lựa chọn.

Thế là Doflamingo thấy các hòn đảo nhỏ đều đã đứng về phía uy hiếp hạt nhân, mình không thể thu hoạch chúng, liền quyết định tiến hành phong kiến, lấy các ngân hàng lớn, công hội lớn làm phì nhân, các ngân hàng nhỏ, công hội nhỏ làm sấu nhân, công nhân làm thuê làm sơ mao công để tiến hành phong kiến, không còn cướp đoạt tài nguyên nội bộ nữa.

Một khi không thể thu hoạch từ bên ngoài, sẽ phải cướp đoạt tài nguyên nội bộ, điều này là không được, không thể không quan tâm đến sự sống chết của nhân viên, cho nên tiến hành phong kiến, nhân viên tuy không thể thăng chức, nhưng chỉ cần hoàn thành công việc, ít nhất sẽ không chết đói.

Trong tình huống tài nguyên ngày càng ít, phong kiến là lựa chọn ổn thỏa nhất.

Quả nhiên cũng đi theo con đường cũ của Phục Hưng, không, phải nói là con đường cũ của chế độ nghị viện, cuối cùng đều phải đi đến phong kiến, nếu không nội bộ sẽ nổ tung.

Đỗ Lan thở dài nói: Có lúc lịch sử chỉ là một vòng tròn, không ngừng luẩn quẩn trong một vòng lặp kỳ quái.

Địch Ny Toa cũng cười khổ, xu thế lịch sử quả thực tàn khốc, khó mà giải quyết: Thôi bỏ đi, phong kiến cũng là một phương pháp sinh tồn, cứ để họ đi.

Dù sao chúng ta cũng không thay đổi được lịch sử, nhiều nhất chỉ là đẩy nhanh hoặc làm chậm lịch sử mà thôi.

Họ chưa bao giờ thay đổi được tiến trình của lịch sử, nhiều nhất chỉ là đẩy một cái hoặc kéo một cái, lịch sử có quán tính của riêng nó, sẽ không vì sự tồn tại của Đỗ Lan và Địch Ny Toa mà trực tiếp đột phá vòng tuần hoàn.

Con người chính là như vậy, có những khu vực khác nhau, thân phận khác nhau, đủ loại khác biệt, mọi người đều hy vọng mình chiếm ưu thế, sẽ điên cuồng cướp đoạt tài nguyên.

Thường là mở rộng ra bên ngoài trước, trong quá trình này sẽ có nhiều người ngoại tộc gia nhập, sẽ bắt đầu chư hầu hóa.

Đợi đến khi mở rộng ra bên ngoài kết thúc, sẽ là cướp đoạt nội bộ, đợi đến khi mọi người đều thỏa hiệp, sẽ là phong kiến.

Phong kiến, nghĩa vụ và quyền lợi đã rõ ràng, tiếp theo là sự chờ đợi dài đằng đẵng.

Cuối cùng là lùi một bước, hay tiến thêm một bước đều có khả năng.

Ví dụ như Phục Hưng chính là từ phong kiến lùi về nghị viện, rồi lại bước vào phong kiến.

Đương nhiên chế độ nghị viện cũng có lợi, chính là liều mạng cướp đoạt tài nguyên, sau đó tiến hành các loại đầu tư, các loại thử và sai, cuối cùng khoa học kỹ thuật đã mang lại những thay đổi to lớn.

Có khoa học kỹ thuật, là có thể tiếp tục tập trung tài nguyên, nhưng đợi đến khi tốc độ phát triển của khoa học kỹ thuật không đủ, họ vẫn phải đầu tư vào các hạng mục khác. 98.

Bởi vì tư bản cần không ngừng lớn mạnh, liền xuất hiện tình huống đồng tiền xấu đuổi đồng tiền tốt.

Đầu tư khoa học kỹ thuật không kiếm tiền, đầu tư tác phẩm nghệ thuật kiếm tiền, vậy mọi người đều phải đầu tư tác phẩm nghệ thuật, bắt buộc phải trục lợi, một khi không có ưu thế, chính mình sẽ bị đào thải.

Chế độ nghị viện cướp đoạt tài nguyên rất tàn khốc, cướp được tài nguyên thì là cha, cướp không được thì là con cháu.

Sau khi khoa học kỹ thuật bước vào hiệu ứng giảm dần biên tế, rất khó để thu hồi vốn nhanh chóng như ban đầu nữa.

Một khi tốc độ chậm lại, sẽ không đầu tư thêm.

Dù sao khoa học kỹ thuật chỉ là một trong các hạng mục, tư bản còn rất nhiều hạng mục khác kiếm tiền nhanh hơn.

Lúc này hoặc là phong kiến, hoặc là chiến tranh.

Sau khi Doflamingo phong kiến, địa vị ổn định, nhưng đối mặt với hai thế lực lớn, nguy cơ của họ vẫn chưa qua.

Lịch sử chính là như vậy, rất nhiều quốc gia đều có thể dựa vào ưu thế để giành được vị trí lãnh đạo trong một thời gian, nhưng làm thế nào để duy trì lại là một thử thách lớn.

Cùng là vòng tròn thương mại Địa Trung Hải, Hy Lạp cổ đại, Ai Cập cổ đại, La Mã cổ đại đều từng huy hoàng.

Hy Lạp cổ đại thậm chí từng đánh bại Ba Tư, văn minh thành bang cũng từng rực rỡ.

Thậm chí Alexander Đại đế còn thúc đẩy một làn sóng Hy Lạp hóa.

Sau đó La Mã xuất hiện, chiếm lĩnh toàn bộ Địa Trung Hải, thúc đẩy một làn sóng La Mã hóa.

Phục Hưng, vương triều Habsburg, Đế quốc Ottoman cũng nổi lên trong khoảng thời gian tương tự.

Kết quả vương triều Habsburg phát hiện Tân thế giới, Ottoman chiếm lĩnh tuyến đường thương mại Á Âu, Phục Hưng trước đây dựa vào Thập tự chinh phương Đông, đợi chiến tranh kết thúc, bị tòa án tôn giáo đánh bại.

Sau này, sáu bảy quốc gia lập ra Công ty Đông Ấn, thu lợi lớn, nhưng chỉ có Đế quốc mặt trời không bao giờ lặn là bước vào cách mạng công nghiệp, đứng đầu toàn cầu Khi hùng mạnh, đều là một tay bá quyền kinh tế, một tay bá quyền quân sự, nhưng sau khi suy yếu, bá quyền kinh tế biến mất, bá quyền quân sự sụp đổ, rất khó phục hồi.

Có rất nhiều nền văn minh từng mạnh mẽ nhất thời nhờ ưu thế địa duyên, cũng có rất nhiều quốc gia giành được ưu thế nhờ may mắn, nhưng làm thế nào để duy trì ưu thế đó lại là một vấn đề nan giải của thế giới.

Rất nhiều quốc gia có ưu thế, lập tức là hai tay nắm cả bá quyền kinh tế và quân sự, nhưng khi chi phí tăng lên, ưu thế biến mất, hai bá quyền cũng nhanh chóng tan rã.

Doflamingo chính là như vậy, hắn từng có ưu thế, nhưng thực sự không có cách nào duy trì ưu thế đó, vạn bất đắc dĩ đã chọn phong kiến, tuy ổn định được nội bộ, nhưng sau khi phân phối hết tài nguyên, muốn phát triển nữa là quá khó, chỉ có thể chờ thời.

Nhưng phong kiến tuy ổn định, cũng không phải vạn sự đại cát, phong kiến cũng phải phân chia tài nguyên.

Nếu tài nguyên không còn, quý tộc vẫn sẽ tranh đoạt tài nguyên để duy trì ưu thế, lễ băng nhạc hoại vẫn sẽ xảy ra.

Doflamingo vẫn phải đối mặt với lựa chọn, trước đây khi có tiền hắn từng bồi dưỡng rất nhiều nghệ sĩ, chế tạo không ít đồ xa xỉ, bây giờ vẫn có thể tiếp tục kiếm tiền, nhưng có thể kiên trì bao lâu hắn cũng không biết.

Tại sao lại như vậy.

Doflamingo rất bất lực, vốn đang yên lành, tại sao đột nhiên hải tặc và hải quân lại thành lập hai tập đoàn lớn, bắt đầu đối đầu, khiến hắn không còn không gian phát triển.

Rõ ràng chế độ của mình tốt như vậy, tại sao mọi người không đến chấp nhận.

Bởi vì không có đủ không gian mở rộng, trước đây khi chưa có hai thế lực đối lập, Doflamingo có thể đi khắp nơi cắt rau hẹ, nhưng bây giờ không được nữa.

Nếu không phong kiến, chế độ nghị viện sẽ điên cuồng cướp đoạt lợi ích nội bộ, duy trì ưu thế của mình, thế lực sẽ sụp đổ, chỉ có thể phong kiến.

Hai thế lực lớn, một đã phong kiến, một thì thiết lập hệ thống tuần hoàn nội bộ, mọi người dù muốn cướp đoạt lợi ích cũng phải tuân theo pháp luật cơ bản.

Cả hai thế lực đều không dễ thu hoạch, chính là khó xử như vậy.

Giống như Phục Hưng, vốn Thập tự chinh phương Đông đang đánh tốt đẹp, mình lợi dụng sự tiện lợi của thương mại Địa Trung Hải, vận chuyển đồ tiếp tế từ hậu phương ra tiền tuyến, vận chuyển chiến lợi phẩm từ tiền tuyến về hậu phương, tiện thể chiếm lĩnh một số địa bàn không bị kiểm soát.

Kiếm tiền rồi lại đầu tư vào tác phẩm nghệ thuật, tuyên truyền gu thẩm mỹ của mình, còn có thể kiếm tiền qua tác phẩm nghệ thuật, chẳng phải tuyệt vời sao.

Kết quả đột nhiên Đế quốc Ottoman trỗi dậy, Thập tự chinh phương Đông không đánh lại nữa.

Đông La Mã quay sang liên hợp với vương triều Habsburg, bắt đầu khám phá Đại Tây Dương.

Thương mại Địa Trung Hải trực tiếp sụp đổ, Phục Hưng chỉ có thể biến thành chế độ phong kiến phì nhân, sấu nhân, sơ mao công.

Đương nhiên nếu chỉ như vậy cũng có thể chống đỡ được.

Kết quả vương triều Habsburg phát hiện Tân thế giới, thiết lập bá quyền quân sự và kinh tế, giương cao ý thức hệ độc thần giáo, kết quả Phục Hưng phản đối quân quyền thần thụ liền bị tiêu diệt.

Kẻ thù chính của Doflamingo hiện tại thực ra là hải quân, vì chính nghĩa của hải quân không dung chứa hắn.

Ngược lại, Ace đã phát biểu Bài diễn thuyết Tôn trọng, thiết lập quan hệ đều dựa trên cơ sở tôn trọng, có thể hợp tác với Doflamingo.

Tình hình của hải quân hiện tại cũng tương tự như các đại quốc trong lịch sử, một tay bá quyền kinh tế, một tay bá quyền quân sự, sau đó còn có một ý thức hệ.

Đối với những kẻ không tuân thủ chính nghĩa của hải quân, phải tiến hành tấn công.

Hiện tại Tứ Hoàng uy hiếp đã được thiết lập, không tiện ra tay với hải tặc, nhưng đối với Doflamingo thì vẫn có thể tấn công.

Thực ra hải quân không nên ra tay tấn công Doflamingo, dù sao Doflamingo vẫn luôn sử dụng Bối Lợi, cũng coi như giúp lưu thông tiền tệ.

Địch Ny Toa cho rằng không nên ra tay.

Đỗ Lan nói: Tấn công Doflamingo chủ yếu là để lập uy, không phải vì Doflamingo quan trọng đến mức nào, mà là hải quân cần chứng minh với biển cả rằng mình vẫn còn sức mạnh thống trị.

Ai không nghe lời, tốt nhất nên tự biết liệu sức mình.

Giết gà dọa khỉ.

Địch Ny Toa hiểu ra, Doflamingo chỉ là xui xẻo, vừa hay trở thành công cụ để lập uy.

Ai bảo hắn không tuân thủ chính nghĩa của hải quân, lại có tiền, hải quân vừa hay lấy hắn ra khai đao.

Tiêu diệt Doflamingo chỉ là thủ đoạn, mục đích là để chứng minh địa vị thống trị của hải quân.

Chương 3597

Nếu còn ai muốn phản bội, cũng phải suy nghĩ về hậu quả.

Muốn lập uy thì không thể tìm kẻ quá yếu, phải tìm đối thủ có chút thế lực nhưng không quá mạnh như Doflamingo.

Địch Ny Toa nói: Ngoại ưu công nhược, nội ưu công cường, cũng có lý của nó.

Khi có mối đe dọa bên ngoài, phải tìm một đối thủ yếu hơn, giải quyết gọn lẹ trong ba nốt nhạc, thể hiện thực lực của mình, để ngoại địch không dám coi thường.

Khi nội bộ có sự chia rẽ lớn, phải tìm một đối thủ mạnh, dùng ngoại lực mạnh mẽ để ngưng tụ nội bộ.

Thậm chí có thể trực tiếp khiêu khích kẻ địch mạnh, nếu khiêu khích mà chiếm được lợi, sẽ khua chiêng gõ trống, mọi người vui vẻ sẽ quên đi sự chia rẽ.

Khiêu khích thất bại, sẽ đấm ngực dậm chân, nói kẻ địch mạnh đã bắt nạt mình như thế nào, mọi người phải đoàn kết.

Cho nên các nước lớn thường bị khiêu khích, kẻ khiêu khích thực ra không phải vì muốn khiêu khích, mà là để ngưng tụ nội bộ.

Vì họ cũng biết rõ sự chênh lệch thực lực, cơ bản không chiếm được lợi.

Nhưng dù có chịu thiệt, cũng là có lợi.

Chịu thiệt rồi, khóc lóc om sòm nói mình bị nước lớn bắt nạt, nếu ai không đoàn kết bên cạnh mình, thậm chí muốn hợp tác với nước lớn, người đó chính là kẻ bán nước.

Việc khiêu khích sẽ rất chú ý chừng mực, thuộc loại cóc ghẻ không cắn người nhưng làm người ta ghê tởm, không chạm đến lợi ích cốt lõi của nước lớn, chỉ khiêu khích ở vùng ven.

Nước lớn không để ý, họ sẽ được đằng chân lân đằng đầu.

Nếu nước lớn phản công, họ sẽ khóc cha gọi mẹ.

Thậm chí đối với họ, bị nước lớn dạy cho một bài học mới là tốt nhất.

Dù sao nếu thắng, ngược lại sẽ không dễ kết thúc.

Thắng một lần, dân tình trong nước dâng cao, mình mà tiếp tục, có thể chọc giận nước lớn.

Nếu mình dừng lại, có thể bị nói là yếu đuối, ngược lại sẽ bị phe đối lập công kích.

Cho nên nội ưu công cường, thua còn hơn thắng.

Thua rồi, là nước lớn bắt nạt người, mình bảo vệ lợi ích hợp pháp của nước nhỏ, nước lớn lại cậy thế bắt nạt, mọi người mau đoàn kết lại cùng nhau phản đối nước lớn, ai không phản đối người đó là kẻ bán nước.

Thắng rồi, thì khó xử.

Lúc đó rốt cuộc là tiếp tục, hay là gánh chịu tiếng mắng yếu đuối.

Đối mặt với loại khiêu khích này, nước lớn cũng rất bất lực, chỉ có thể phối hợp với họ diễn xuất, vì dù có khả năng đánh bại nước nhỏ, cũng phải tốn không ít tiền, hoàn toàn không đáng.

Đánh chiếm nước nhỏ, còn phải đầu tư vốn phát triển, càng tốn tiền hơn.

Hiện tại hải quân đối mặt với ngoại hoạn, là thách thức đến từ Ace, là toàn bộ hệ thống bị uy hiếp, cho nên cần công nhược, thể hiện thực lực sấm rền gió cuốn, đảm bảo địa vị ổn định.

Thế là Doflamingo trở thành mục tiêu tấn công của Mẫu Hỏa Chủng.

Hải quân cũng tiến hành trực tiếp, muốn cho người trong thiên hạ đều biết sức mạnh của hải quân, thuận hải quân chưa chắc đã thịnh, nghịch hải quân thì chắc chắn sẽ vong.

Ngày hôm đó, buổi trực tiếp lại bắt đầu.

Phải nói rằng điện thoại trùng trực tiếp thật là một thứ tốt, ai cũng thích dùng.

Mọi người bàn tán, trước là hải tặc, giờ là hải quân, thật sự đã đến thời đại đại tranh.

Hải quân dùng Mẫu Hỏa Chủng kích hoạt Thiên Vương, trực tiếp phát động tấn công ngay trên đầu Doflamingo, vô số tia sét giáng xuống, dân chúng thương vong vô số.

Doflamingo dùng lồng chim để bảo vệ địa bàn, nhưng vô ích, vô số tia sét giáng xuống, trong vài phút đã biến cả hòn đảo thành đống đổ nát.

Doflamingo tuyệt vọng, mình đã nỗ lực bao lâu nay, cuối cùng đều tan vỡ như bọt biển.

Hắn chỉ muốn xây dựng quốc gia của riêng mình, trở lại địa vị của mình, mình dựa vào bản lĩnh để lập công dựng nghiệp, tại sao ông trời lại bất công với mình như vậy.

A.

Tiếng gầm giận dữ của hắn vang vọng khắp biển cả.

Tất cả những người xem trực tiếp đều ngây người, không ngờ hải quân còn có thực lực đáng sợ như vậy, rất nhiều hòn đảo nhỏ đã dập tắt ý định phản bội hải quân.

Những tia sét từ trên trời giáng xuống, trong vài phút hủy diệt cả hòn đảo, còn đơn giản hơn, trực tiếp hơn, khó phòng bị hơn cả Buster Call.

Trước đây Buster Call còn cần mười mấy tàu chiến tập trung, còn có thể chuẩn bị trước, nhưng đối mặt với sấm sét thì bất lực.

Dù sao mọi người chỉ nghĩ mây đen tụ tập là sắp mưa, chỉ nghĩ đến việc về nhà thu quần áo, ai có thể ngờ trong mây đen lại giáng xuống vô số tia sét.

Sau này nếu mây đen che trời, không biết có bao nhiêu người không ngủ ngon được.

Ngũ Lão Tinh đắc ý nói, lần trực tiếp này chính là treo một thanh gươm Damocles trên đầu tất cả mọi người.

Mây đen tụ tập, có thể chỉ là một trận mưa lớn bình thường, nhưng cũng có thể là sấm sét hủy diệt.

Còn là mưa hay là sét, thì phải xem cư dân trên đảo có chịu thần phục hải quân hay không.

Hải quân hy vọng tiến hành răn đe hạt nhân, chỉ có như vậy, mới có thể tiếp tục vận hành dưới tiền đề quy tắc trò chơi không đổi.

Hải quân phong kiến, hải quân nắm giữ hàng hóa giá trị gia tăng cao, đồng minh sản xuất hàng hóa giá rẻ, các hòn đảo nhỏ còn lại sản xuất nguyên vật liệu.

Hải quân còn có thể kiểm soát giá trị nguyên vật liệu, tấn công hải tặc.

Hải tặc muốn phát triển công nghiệp, cũng phải mua nguyên vật liệu, giá nguyên vật liệu tăng vọt, chi phí sản phẩm cao ngất ngưởng, không có sức cạnh tranh, vậy chỉ có thể phá sản đóng cửa.

Thời gian dài, các ngành công nghiệp của hải tặc đều sụp đổ, hải quân sẽ giành được thắng lợi.

Hải quân đã phát triển tám trăm năm, nền tảng vẫn còn đó, chắc chắn có thể chống đỡ được thời gian dài hơn, còn hải tặc mới phát triển vài năm, chắc chắn không chống đỡ nổi.

Ngoài chiến tranh nóng, chiến tranh kinh tế cũng là con át chủ bài của hải quân.

Trước tiên uy hiếp các hòn đảo nhỏ không cung cấp nguyên vật liệu cho Ace, sau đó thao túng giá cả, dễ dàng nắm được mạch sống của hải tặc.

Ngũ Lão Tinh nắm chắc phần thắng trong tay, họ không chỉ rất giỏi đánh, mà còn mưu trí phi phàm.

Nếu Ace là một kẻ lỗ mãng, dẫn Tứ Hoàng đi khắp nơi cướp bóc, năm người chúng ta cộng lại chưa chắc đã đánh lại.

Nhưng Ace lại muốn thiết lập quy tắc trò chơi, thật là nực cười.

Một tên hải tặc nhỏ mới hai mươi tuổi, hắn thì biết gì về sự phức tạp của việc trị quốc.

Tên nhóc Ace này, đang dùng nhược điểm của mình để thách thức ưu thế của chúng ta, chết không đáng tiếc.

Ngũ Lão Tinh lần lượt cho rằng mình đã bóp chặt cổ Ace, hắn chết chắc rồi.

Giá nguyên vật liệu tăng vọt, các ngành công nghiệp dưới trướng Ace quả thực đối mặt với rủi ro lớn, nhưng hắn đã sớm nghĩ đến khả năng này, cho nên khi giá nguyên vật liệu còn thấp, đã mua rất nhiều nguyên vật liệu, có thể chống đỡ sản xuất trong nửa năm.

Cho nên trong nửa năm không cần vội, nửa năm này có thể nghĩ cách giải quyết vấn đề nguyên vật liệu, hoặc là tự trồng, hoặc là tự đào, tóm lại không thể để kẻ địch bóp cổ.

Đương nhiên nguyên vật liệu đắt, buôn lậu cũng nhiều.

Một bộ phận Thiên Long Nhân thấy có lợi, lén lút lập ra một tuyến đường buôn lậu, chuẩn bị buôn lậu nguyên vật liệu cho Ace.

Kế hoạch của Ngũ Lão Tinh rất tốt, tiếc là người thông minh lập kế hoạch, kẻ ngu thực hiện kế hoạch.

Thiên Long Nhân sẽ không vì lệnh phong tỏa của Ngũ Lão Tinh mà từ bỏ lợi nhuận kinh doanh, Thiên Long Nhân phải đảm bảo cuộc sống của mình.

Cho nên rất nhiều kho hàng của hải quân bị Thiên Long Nhân dọn sạch, toàn bộ bán cho hải tặc.

Trước đây Thiên Long Nhân không cần lo lắng về tương lai, chỉ cần sống tốt là được.

Chương 3598

Nhưng Thiên Long Nhân cũng không ngốc, thấy tình hình thay đổi, họ cũng phải cướp đoạt tài nguyên để duy trì ưu thế của mình.

Trước đây họ chỉ cần sống yên ổn là được, nhưng bây giờ tình hình không lạc quan, họ cũng phải nỗ lực cướp đoạt tài nguyên.

Hải quân không thể làm gì, vì họ vẫn cần Thiên Long Nhân làm lá chắn.

Trớ trêu thay, Thiên Long Nhân cũng cần tự vệ, liền không phối hợp với hải quân.

Thế là hải quân phía trước thì thiếu thốn, phía sau thì bị ăn sạch.

Ý tưởng của Ngũ Lão Tinh rất hay, nhưng vấn đề là nội bộ có quá nhiều kẻ ngu.

Khi họ biết kho hàng trống rỗng, lập tức nghĩ đến Thiên Long Nhân, năm người nhìn nhau.

Trước đây Thiên Long Nhân gây rối thì thôi, mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng trong cuộc chiến sinh tử này, tại sao Thiên Long Nhân còn kéo chân sau.

Có lẽ có thể sắp xếp một vài tai nạn.

Ám sát.

Không thể cứ để yên không quản, bây giờ họ quá đáng rồi, chúng ta đang tử chiến với hải tặc, họ lại đâm sau lưng, bán nguyên vật liệu quan trọng cho hải tặc, đây quả thực là bán nước.

Phải ra tay, nếu không họ sẽ không dừng lại.

Không thể để người khác biết, nếu không chúng ta sẽ rất phiền phức.

Để Kuma đi ám sát, hắn đã hoàn toàn bị cải tạo thành cỗ máy giết người.

Ngũ Lão Tinh sử dụng sức mạnh của Kuma.

Lần này Ngũ Lão Tinh thực sự tức giận, tiếc là giết chết một nhóm Thiên Long Nhân, lại có một nhóm khác, họ đều phải tính toán cho tương lai của mình.

Bất kể hải quân thua hay thắng, nắm giữ nhiều tài nguyên hơn luôn là điều tốt.

Đây là hành vi tự vệ của Thiên Long Nhân khi cảm thấy bị uy hiếp, các Thiên Long Nhân mới lên không chỉ buôn lậu nguyên vật liệu, thậm chí còn âm thầm thành lập lực lượng vũ trang, để phòng mình cũng gặp phải tai nạn.

Các phe phái trong nội bộ hải quân đều bắt đầu cướp đoạt tài nguyên, dân chúng liền thảm, vì không cướp được từ bên ngoài, chỉ có thể cướp từ bên trong.

Ta đề nghị đổi tiền tệ mới.

Thiên Long Nhân đề xuất một ý tưởng táo bạo, thông qua việc thay thế Bối Lợi, cướp đoạt một lượng lớn tài nguyên.

Cướp đoạt thông qua tiền tệ là nhanh nhất, bất kể là Tôn Quyền thời Tam Quốc đúc tiền lớn, hay là Kim viên khoán sau này, đều là phương pháp thu hoạch nhanh chóng.

Hoặc có thể phát hành trái khoán.

Thiên Long Nhân nói: Giống như Doflamingo đã làm năm đó.

Ngũ Lão Tinh nhíu mày, đám Thiên Long Nhân này ngày càng quá đáng.

Thủ đoạn của những kẻ này trước đây không cao minh lắm, tại sao bây giờ đột nhiên lại bắt đầu nhắm vào tài chính.

Ngũ Lão Tinh có chút chịu không nổi, vì đây là lợi ích khổng lồ, không chỉ Thiên Long Nhân muốn làm vậy, thuộc hạ của Ngũ Lão Tinh cũng muốn chia một phần canh.

Chỉ cần thu hoạch tài sản của dân chúng, vậy mọi người đều có thể thu lợi lớn, trong thời gian ngắn có được rất nhiều thu nhập, chiếm giữ ưu thế.

Cho nên số người ủng hộ thu hoạch tài chính không hề ít.

Ngũ Lão Tinh vất vả muốn duy trì đại cục, nhưng lại có quá nhiều người muốn phá đám, điều này khiến họ nghiến răng nghiến lợi.

Thời khắc quyết định, tại sao lại có nhiều đồng đội heo như vậy.

Chỉ cần thu hoạch một mẻ, là có thể cả đời ăn sung mặc sướng, cám dỗ quá lớn.

Ngũ Lão Tinh cảm thấy mình rất nguy hiểm, chỉ cần họ kiên quyết phản đối, không chừng lần sau người bị ám sát chính là họ.

Chỉ cần thông qua việc dùng tiền tệ mới thay thế tiền tệ cũ, chúng ta có thể tập trung toàn bộ năng lượng lại, có thể chế tạo nhiều vũ khí hơn, một hơi tiêu diệt hải tặc.

Thiên Long Nhân nói: Chúng ta cũng là vì lợi ích của mọi người.

Ngũ Lão Tinh lại rất rõ ràng, một khi tập trung lại, chắc chắn sẽ bị tất cả mọi người chia cắt, đến lúc đó năm người họ căn bản không ngăn được.

Bữa tiệc thịnh soạn này, dân chúng là cá thịt, Thiên Long Nhân là thực khách, còn Ngũ Lão Tinh sẽ bị ép trở thành đầu bếp.

Ngũ Lão Tinh, lẽ nào các ngươi đã âm thầm nhận lợi ích từ hải tặc, sao lại luôn bênh vực hải tặc.

Ngũ Lão Tinh trung thành tận tụy, không ngờ lại bị Thiên Long Nhân nghi ngờ, tức đến không thở nổi, lúc này họ hận không thể vặn đứt đầu đối phương.

Đây chính là sự bất lực của trung thần thời mạt triều, mọi người đều nghĩ đến việc chia gia tài, chỉ có trung thần muốn duy trì sự vận hành của vương triều, hai bên tự nhiên sẽ phải đấu đá.

Vốn dĩ rất nhiều chi bộ của hải quân đã trở thành quân phiệt, sớm đã chuẩn bị chia gia tài.

Bây giờ Thiên Long Nhân đề nghị một hơi thu hoạch dân chúng, đến lúc đó mọi người chia tiền, thật sung sướng.

Ngũ Lão Tinh dựa vào cái gì mà cản trở.

Nếu họ cản trở, họ chính là kẻ bán nước.

Ngũ Lão Tinh nghĩ đến việc duy trì gia đình này, nhưng mọi người lại chỉ nghĩ đến việc bán hết những thứ có thể bán trong nhà, tính toán tiền bạc, rồi chia nhau.

Ngũ Lão Tinh cho rằng sau lưng Thiên Long Nhân chắc chắn có kẻ xấu, chỉ cần xử lý hắn là được.

Đúng là có người, Doflamingo không chết, mà đã đầu quân cho Thiên Long Nhân, và trở thành một Tô Tần, Trương Nghi đi khắp nơi thuyết phục các quân phiệt, hứa hẹn lợi ích lớn, hy vọng mọi người phối hợp chia cắt hải quân. 99.

Đây là sự trả thù của hắn, nếu nhà của hắn đã mất thì cũng không thể để hải quân sống sót, mọi người phải cùng nhau chết.

Doflamingo biết một khi đề nghị của mình được đưa ra, dù mình có chết cũng không sao, vì lợi ích khổng lồ này đủ để dụ dỗ những người khác tiếp tục kế hoạch, Ngũ Lão Tinh không ngăn được.

Điều hắn cần làm là khiến nhiều người hơn động lòng với món hời bạo lực này.

Bất kể là tiền tệ mới, hay trái khoán, đều có thể làm lung lay nền tảng của hải quân.

Đây là lợi ích con số thiên văn, tất nhiên sẽ có người ủng hộ, đương nhiên cũng tất nhiên có người phản đối.

Bất kể kết quả cuối cùng thế nào, việc hải quân bị chia rẽ thêm nữa là không thể tránh khỏi.

Kế hoạch vơ vét của cải thiên hạ thông qua tài chính này quá hấp dẫn, Ngũ Lão Tinh tuy trung thành dũng cảm nhưng lại có quá nhiều Thiên Long Nhân và quý tộc ủng hộ kế hoạch thu hoạch.

Thu hoạch của cải rồi chia chác, chẳng phải quá tuyệt vời sao.

Rất nhiều quý tộc đều ủng hộ, nhưng Ngũ Lão Tinh lại không đồng tình.

Thế là quý tộc bắt đầu bôi nhọ Ngũ Lão Tinh, nói rằng họ ngấm ngầm cấu kết với hải tặc, bán đứng lợi ích của hải quân.

Còn tung tin đồn rằng Ngũ Lão Tinh có những sở thích thầm kín không thể cho ai biết, ví dụ như thích uống nước rửa chân của thiếu nữ xinh đẹp.

Tóm lại, đủ các loại tin đồn bẩn thỉu đều đổ lên đầu Ngũ Lão Tinh.

Ngũ Lão Tinh rất phẫn nộ, đám người này quả thực là vô liêm sỉ, cho dù là vơ vét của cải cũng không nên tát cạn đầm bắt cá, giết gà lấy trứng.

Bây giờ bọn họ làm như vậy chẳng khác nào muốn phá hủy tất cả những gì hải quân đã gây dựng trên biển cả.

Nhưng tiền thật sự quá nhiều, chỉ cần khẽ động ngón tay là có thể vơ vét được rất nhiều tiền, sau đó đổi tiền thành tài nguyên là có thể nhanh chóng giàu lên.

Đây là sự cám dỗ đến mức nào.

Có mấy ai có thể chống cự được.

Lợi nhuận ba trăm phần trăm thì có thể bán cả sợi dây treo cổ chính mình.

Lợi nhuận từ việc phát hành tiền tệ mới còn hơn cả ba trăm phần trăm, quả thực là một vốn vạn lời, đừng nói là bán mạng, bán cả linh hồn cũng được.

Hải quân gặp phải phiền phức lớn, còn phe của Ngải Tư vẫn đang miệt mài làm việc.

Đối với tình hình của hải quân, Ngải Tư cũng lấy đó làm gương, có những thủ đoạn kiếm tiền quá nhanh không phải là chuyện tốt.

Một khi hải quân thực sự thi hành đề nghị của Thiên Long Nhân, vậy thì thật sự tiêu đời.

Mặc dù Ngải Tư nên vui mừng, nhưng hắn biết trong hải quân có một đám người giết gà lấy trứng, thì trong thế lực của mình cũng có những kẻ như vậy.

Có người dựa vào sự tồn tại của hải quân để kiếm lợi, thì cũng có người dựa vào sự hủy diệt của hải quân để kiếm lợi.

Những kẻ này chỉ mong vơ vét một mớ rồi chia chác, dù sao thì bọn họ cũng không thiệt.

Chương 3599

Nếu hải quân bị hủy diệt, lợi ích mà họ nhận được là phú quý tám đời, họ sẽ vắt óc tìm cách để hải quân sụp đổ.

Ngải Tư biết rằng ngay cả chính mình cũng không thể nhận được nhiều lợi ích như vậy từ sự sụp đổ của hải quân.

Nếu ta đánh bại hải quân, còn phải chịu trách nhiệm cho cuộc sống của người dân địa phương, còn phải xem xét vấn đề chuyển ngành cho bao nhiêu binh sĩ hải quân, cần giải quyết vấn đề ăn uống, việc làm, phải tốn rất nhiều tiền.

Đánh bại hải quân rồi, còn phải đem tiền thuế của hải quân đầu tư vào đó.

Còn những kẻ muốn chia chác hải quân thì lại lấy tiền rồi phủi tay, chỉ nhận lợi ích, không gánh nghĩa vụ, để lại một đống hỗn độn, mặc cho dân chúng tự sinh tự diệt, quá tà ác.

Ngay cả hải tặc cũng nói là tà ác, vậy thì đúng là tà ác thật rồi.

Đúng vậy, hải quân và hải tặc đều phải gánh nghĩa vụ mới có được quyền lợi, còn đám người kia thì thật sự chỉ muốn quyền lợi, không hề gánh chút nghĩa vụ nào, đó mới là kẻ thù thực sự, kẻ thù của nhân loại.

Vương Luffy hoàn toàn đồng tình.

Cho dù hải quân có tiêu đời, chúng ta cũng không thể lơ là cảnh giác, nội bộ chúng ta cũng có loại người này.

Ngải Tư trầm giọng nói.

Đây chính là hiện thực.

Vương Luffy nói: Luôn có những kẻ đứng trên lập trường hủy diệt, và việc chúng ta cần làm là phải cảnh giác.

Ngải Tư không nói gì thêm, chỉ có ánh mắt kiên định nhìn ra biển lớn.

Đỗ Lan nhìn tình hình hiện tại của hải quân, cũng cảm thán Ngũ Lão Tinh thật sự quá xui xẻo, thương cảm nói: Khi một thế lực suy tàn, sẽ có kẻ đạp chân ga thêm một cú.

Ngũ Lão Tinh trung nghĩa như vậy cũng không cản nổi sóng dữ, thật đáng tiếc.

Địch Ny Toa cho rằng Ngũ Lão Tinh đều là trung thần, đến cuối cùng vẫn đang bảo vệ trật tự của hải quân.

Có hy vọng chia chác, tự nhiên cũng có người hy vọng không chia chác. 100.

Tiếc là Ngũ Lão Tinh không cản được, muốn ngăn chặn việc chia chác chỉ có một cách, Ngũ Lão Tinh phải tìm được nguồn thu mới, tiết kiệm chi tiêu, kiếm được nhiều tiền hơn để chia cho mọi người thì họ mới sẵn lòng tiếp tục giữ nguyên hiện trạng.

Nhưng vấn đề là hải quân đã không còn kiếm được tiền, Ngũ Lão Tinh cũng bất lực.

Chỉ dựa vào chính nghĩa của hải quân cũng không trấn áp được, lễ băng nhạc hoại, mọi người đều phải tính toán cho tương lai của mình.

Đỗ Lan rất rõ việc duy trì gia đình này không hề dễ dàng.

Ngũ Lão Tinh đang trong tình thế nội ưu ngoại hoạn, vừa mới dùng Mẫu Hỏa Chủng thiết lập được một chút uy quyền, trấn áp đám đàn em, thì nội bộ lại nổi lên đám người muốn chia chác, không hề ngừng nghỉ, không có hồi kết.

Nhưng Ngũ Lão Tinh tuyệt đối không cho phép chia chác, cho dù Thiên Long Nhân gây áp lực, họ vẫn thẳng lưng, không chịu thua.

Thế là Thiên Long Nhân bắt đầu tha hóa thuộc hạ của Ngũ Lão Tinh, đầu tiên là những tướng tài như Chiến Quốc, Xích Khuyển.

Đưa ra điều kiện, để bọn họ trừ khử Ngũ Lão Tinh, đến lúc đó Ngũ Lão Tinh mới lên ngôi, có thể thông qua chính sách tiền tệ mới. 101.

Xích Khuyển được mời tham gia một buổi tụ tập của Thiên Long Nhân, đó là một bữa tiệc xa hoa trụy lạc, Thiên Long Nhân muốn dùng những thứ tốt nhất để chiêu đãi hắn, hy vọng hắn có thể đâm sau lưng, ủng hộ Thiên Long Nhân.

Nhưng Xích Khuyển không phải là người dễ bị tha hóa, hắn có ước mơ của riêng mình, hy vọng chính nghĩa của hải quân có thể một lần nữa huy hoàng.

Vì vậy, hắn không hề bị lay động trước sự mua chuộc và lôi kéo của Thiên Long Nhân.

Thiên Long Nhân thấy vậy, không khỏi nói: Xem ra chỉ có thể mượn dao giết người, mượn tay hải tặc để giết bọn họ.

Thế là Thiên Long Nhân lại tìm đến Hoàng Viên, vừa đe dọa vừa dụ dỗ hắn: Ngươi phải dẫn Ngũ Lão Tinh đến đảo Đản Đầu.

Hoàng Viên sững sờ, thầm nghĩ tại sao lại phải đến đảo Đản Đầu.

Ngay lập tức hắn nghĩ đến việc băng Mũ Rơm cũng sắp đến đảo Đản Đầu, vậy thì hai bên chắc chắn sẽ gặp nhau, không chừng sẽ nổ ra một trận đại chiến.

Hoàng Viên tuy hay làm biếng, nhưng tuyệt đối không ngốc.

Hắn nhìn thấu tình hình còn rõ hơn bất kỳ ai, trước đó hắn biết

Thiên Long Nhân muốn mua chuộc Xích Khuyển nhưng đã thất bại, vậy thì bây giờ là muốn đổi sang một cách mượn dao giết người khác.

Nghe nói Luffy đã thức tỉnh được sức mạnh của trái Ni Tạp, trở thành vị cứu tinh trong truyền thuyết, vậy thì cứ để Luffy trừ khử Ngũ Lão Tinh, đến lúc đó bọn họ đề cử Ngũ Lão Tinh mới, là có thể thúc đẩy chính sách tiền tệ mới, có thể vơ vét một mớ lớn.

Hoàng Viên biết mình chỉ là một công cụ, rõ ràng chỉ muốn sống một cuộc sống yên ổn trong xã hội phong kiến, làm tròn nghĩa vụ rồi tận hưởng cuộc sống, theo lý thì đây là điều mà thế lực hải quân đã hứa hẹn.

Nhưng Hoàng Viên phát hiện, khi làm thật thì lại hoàn toàn khác, vì vậy hắn chỉ có thể làm biếng, bởi vì ngoài việc tấn công hải tặc, còn phải dính vào nội đấu của cấp trên.

Ngay cả sau lưng hải tặc cũng có rất nhiều người là quý tộc, mình làm tròn nghĩa vụ tấn công hải tặc, ngược lại còn đắc tội với quý tộc.

Vốn dĩ là chuyện rất đơn giản, tấn công hải tặc, nhận một phần lương, sống những ngày yên ổn.

Kết quả lại phát hiện đánh chó phải ngó mặt chủ, hắn cũng không biết hải tặc nào có thể đánh, hải tặc nào không thể đánh.

Thôi thì cứ nương tay làm biếng, như vậy cũng không đắc tội với cấp trên.

Nhưng dù vậy, cấp trên vẫn sẽ lợi dụng hắn để loại bỏ phe đối lập.

Chú đây thật là quá xui xẻo.

Hoàng Viên thật sự không biết tại sao thế giới lại phức tạp như vậy, tại sao người tốt và kẻ xấu không phân biệt rõ ràng, như vậy mình cũng sẽ không phải đau đầu đến thế.

Hoàng Viên chỉ muốn mọi thứ đơn giản hơn, tại sao thế giới không thể đơn giản hơn.

Rõ ràng là hải tặc, nhưng một số hải tặc lại có quý tộc đầu tư sau lưng, rõ ràng đều là hải quân nhưng vì lợi ích lại tự tàn sát lẫn nhau.

Ai là người tốt, ai là kẻ xấu.

Mình rốt cuộc nên đứng ở lập trường nào.

Dường như chỉ có thể như một chiếc thuyền lá trôi theo dòng nước, ai cũng không đắc tội nổi.

Đôi khi Hoàng Viên cũng ghen tị với Xích Khuyển, bất kể là tình huống gì, Xích Khuyển đều kiên định đứng về phía chính nghĩa của hải quân, còn Hoàng Viên chỉ muốn đứng về phía chính mình, không thể làm được như Xích Khuyển kiên định, không giống Xích Khuyển thể hiện tài năng của mình, đến chết mới thôi.

Không còn cách nào khác, Hoàng Viên chỉ có thể cung cấp tình báo cho Ngũ Lão Tinh, nói rằng trái Ni Tạp đã đến đảo Đản Đầu, Ngũ Lão Tinh hẳn sẽ đích thân ra tay, dù sao thì Ni Tạp cũng rất quan trọng.

Về phần tại sao lại quan trọng, Hoàng Viên cũng không biết, dù sao mọi người đều nói trái Ni Tạp rất lợi hại, nhưng Hoàng Viên lại không nhìn ra được.

Có lẽ trái Ni Tạp rất quan trọng đối với Thiên Long Nhân, dù sao Hoàng Viên cũng không biết, cũng không muốn biết, hắn chỉ hoàn thành nhiệm vụ của Thiên Long Nhân, đưa Ngũ Lão Tinh đến trước mặt Luffy.

Luffy gặp con gái nuôi của Kuma, hai bên cùng nhau đến đảo Đản Đầu, con gái nuôi muốn tìm cha, còn nhóm Luffy hoàn toàn chỉ đang tiến về đích cuối cùng.

Càng gần đến điểm cuối, tuyến đường càng hẹp, những hòn đảo có thể bổ sung vật tư càng ít, cuối cùng tất cả các cường giả sẽ tụ hội lại một nơi.

Đảo Đản Đầu là một hòn đảo công nghệ, những tòa nhà cao tầng vượt xa thời đại, cảm giác như là hai thế giới khác biệt với những hòn đảo khác.

Sự chênh lệch công nghệ giữa các hòn đảo trên biển rất lớn, có nơi ở trình độ công nguyên, có nơi là thời trung cổ, có nơi thì trước, sau cách mạng công nghiệp, có nơi đã là thời đại thông tin.

Đảo Đản Đầu chính là đã bước vào thời đại thông tin, thời đại thông minh, trình độ công nghệ vượt xa các hòn đảo khác.

Sở dĩ như vậy là vì đảo Đản Đầu có một nhà khoa học thiên tài là Bối Gia Bàng Khắc.

Trái Ni Tạp rất nguy hiểm, Ngũ Lão Tinh không thể không đích thân ra tay giải quyết.

Mặc dù trước đây họ rõ ràng biết rằng hình thức biểu hiện của trái Ni Tạp là trái Gomu Gomu, rõ ràng vẫn luôn biết Luffy đã ăn trái Gomu Gomu.

Nhưng trước đây họ lại cho rằng mối đe dọa của Robin lớn hơn Luffy, vì Robin nắm giữ khả năng phiên dịch cổ ngữ.

Bây giờ mối đe dọa của Luffy đột nhiên lại lớn hơn Robin.

Nếu ta là Ngũ Lão Tinh, ta sẽ nói thẳng với Luffy, nếu muốn thuyền viên an toàn thì hãy tự sát ngay lập tức.

Thậm chí có thể tiến thêm một bước, khống chế hòn đảo quê hương của các thuyền viên, nếu Luffy không tự sát, không chỉ thuyền viên sẽ chết, mà cả đồng hương của họ cũng phải chết.

Đỗ Lan nói.

Đương nhiên nếu Đỗ Lan nói như vậy, thì đây không phải là manga shonen, mà là manga seinen.

Manga seinen mới gặp phải tình huống tuyệt vọng như vậy, nếu manga shonen cũng tuyệt vọng đến thế thì sẽ không bán chạy.

Manga shonen truyền bá hy vọng, là tình bạn, nỗ lực, chiến thắng, còn manga seinen mới thể hiện mặt tối tăm nhất của xã hội.

Phương pháp giải quyết vấn đề của manga shonen rất đơn giản, còn manga seinen thì luôn là một mớ hỗn độn, đau khổ không kể xiết.

Nếu thật sự đến mức không chết không thôi, với phong cách động một tí là phát động Đồ Ma Lệnh của Ngũ Lão Tinh, thì việc biến tất cả cha mẹ, đồng hương của thuyền viên Luffy thành con tin cũng là có thể.

Chương 3600

Nếu Luffy không bó tay chịu trói, thì sẽ ra tay với những người vô tội.

Chiêu này chắc chắn trăm lần thử trăm lần linh, dù sao những người trên thuyền của Luffy đều dính chiêu này, và sẽ không hối cải.

Ví dụ như Robin vì bảo vệ mọi người mà đã hãm hại Luffy.

Sanji vì bảo vệ mọi người cũng đã rời khỏi đội để đi kết hôn.

Rõ ràng không có trường hợp nào thành công, nhưng họ vẫn sẽ lựa chọn như vậy.

Một mình mình gánh chịu tổn thương, hy vọng mọi người có thể tiếp tục tiến lên.

Nếu bắt tất cả cha mẹ, đồng hương của họ làm con tin, thì việc tiêu diệt băng Luffy là dễ như trở bàn tay, dù sao họ là người tốt, người tốt chính là hy sinh bản thân vì người khác.

Tiếc là Ngũ Lão Tinh không nghĩ ra cách này, mà lại chọn chiến đấu trực diện.

Họ rõ ràng có cách tốt hơn nhưng không dùng, vì trí thông minh và mưu lược của họ không thể vượt qua trình độ thiếu niên.

Vượt qua rồi thì sẽ trở thành manga seinen.

Ngũ Lão Tinh đã rời khỏi lĩnh vực mình giỏi nhất, tiến vào lĩnh vực mình không giỏi.

Bao nhiêu năm rồi không đích thân ra tay, vậy mà lại cho rằng mình vẫn có thể đánh bại đám trẻ, lại cho rằng mình có thể đích thân đánh bại trái Ni Tạp, cũng không biết họ suy nghĩ thế nào.

Có lẽ Luffy chỉ là tiện thể, mục tiêu thực sự của họ là giải quyết những nhân tố bất ổn trên đảo Đản Đầu.

Địch Ny Toa nói: Dù sao nhà khoa học thiên tài trên đảo Đản Đầu biết quá nhiều, hơn nữa vũ trang trên đảo đã không phải là thứ hải quân có thể dễ dàng giải quyết, không thể không để Ngũ Lão Tinh đích thân ra tay.

Vậy cũng có thể dùng cha mẹ, đồng hương của băng Luffy làm con tin, để Luffy tấn công đảo Đản Đầu.

Đỗ Lan nói.

Địch Ny Toa lại tin rằng Luffy sẽ không làm vậy, nói: Luffy thà chết vì nghĩa, để cha mẹ đồng hương chôn cùng, chứ không làm chó cho Ngũ Lão Tinh, đó là không tự do.

Sinh mệnh quý giá, tình yêu còn cao hơn, nếu vì tự do, cả hai đều có thể vứt bỏ.

Luffy chắc chắn sẽ không ngần ngại để tất cả mọi người chết để tỏ rõ chí khí.

Nàng tin rằng Luffy sẽ chọn cái chết, chứ không thỏa hiệp.

Đỗ Lan thầm nghĩ nếu trái Ni Tạp và trái Gomu Gomu cùng rơi xuống nước, Shanks chắc chắn sẽ cứu trái Ni Tạp.

Nếu phải lựa chọn giữa tự do và người thân, Luffy chắc chắn cũng sẽ chọn tự do.

Bởi vì đạo đức tự do của họ cao hơn tất cả, cao hơn cả sinh mệnh.

Họ sẽ kiên trì giữ vững đạo đức tự do, không thỏa hiệp.

Nhưng họ càng không thỏa hiệp, Đỗ Lan lại càng muốn thử thách, xem Ngũ Lão Tinh và trái Ni Tạp chiến đấu chẳng có ý nghĩa gì, thà dùng Đồ Ma Lệnh đe dọa còn hơn.

Đến lúc cá và tay gấu không thể có cả hai, nhân vật chính sẽ lựa chọn thế nào.

Chính là muốn xem nhân vật chính rối rắm, nhân vật chính càng rối rắm, Đỗ Lan càng vui.

Cứ quyết định vậy đi.

Ngũ Lão Tinh xuất phát, kết quả lại bị lạc đường, lúc này Đỗ Lan và Địch Ny Toa chia quân, Địch Ny Toa đi tìm người thân của nhóm Luffy, còn Đỗ Lan biến thành Ngũ Lão Tinh đối mặt với Luffy và những người khác.

Ngay tại đảo Đản Đầu.

Hoàng Viên thấy Ngũ Lão Tinh đến, lập tức dẫn đường, đưa họ đến chỗ Luffy.

Nhóm Luffy đã được chứng kiến đủ loại công nghệ cao, trong đó có rất nhiều người máy, so với đảo cơ giới, cảm giác hai bên mỗi nơi một vẻ.

Đúng lúc này, trên trời xuất hiện những màn hình chiếu khổng lồ, tổng cộng sáu cái, lần lượt là quê hương của Luffy, quê hương của Zoro, quê hương của Nami, quê hương của Usopp, quê hương của Sanji, quê hương của Chopper.

Có thể thấy Đồ Ma Lệnh đã sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công vào làng quê của họ.

Đây không phải là làng Phong Xa sao.

Luffy ngây ngốc nhìn màn hình, vẫn chưa ý thức được đây là ý gì.

Robin lập tức ý thức được vấn đề: Đây là Đồ Ma Lệnh.

Nami kinh hãi, đây chính là quê hương mà cô đã dùng một trăm triệu Beli để bảo vệ mà: Tại sao Đồ Ma Lệnh lại xuất hiện ở quê hương của tôi.

Mọi người đều ý thức được quê hương đã nguy trong sớm tối.

Khụ khụ, băng Mũ Rơm các ngươi nghe đây, bây giờ cho các ngươi một lựa chọn, là bảo vệ quê hương của mình, hay là bảo vệ đảo Đản Đầu.

Nếu không muốn quê hương của mình bị hủy diệt, thì hãy bắt nhà khoa học cho ta.

Đỗ Lan giả dạng Ngũ Lão Tinh nói.

Hoàng Viên kinh hãi, thầm nghĩ Ngũ Lão Tinh quả nhiên là lão gian cự hoạt, vốn tưởng họ sẽ đích thân ra tay, không ngờ họ lại bắt cóc con tin, cũng chơi trò mượn dao giết người.

Các ngươi là ai.

Luffy tức giận hỏi.

Chúng ta là Ngũ Lão Tinh, người quản lý Chính Phủ Thế Giới.

Luffy, ngươi đã gánh vác vận mệnh của Ni Tạp, vậy thì nên biết kết cục của Ni Tạp tám trăm năm trước rất thê thảm, ngươi đã ăn trái Ni Tạp thì phải trả một cái giá tương xứng.

Bây giờ ra tay đi, nếu không người thân và bạn bè của các ngươi đều sẽ hóa thành tro bụi.

Ngũ Lão Tinh nói.

Luffy siết chặt nắm đấm, giận dữ tột cùng, mắng: Đồ tiểu nhân hèn hạ, có bản lĩnh thì đấu tay đôi với ta.

Ngươi là đồ ngốc à.

Chúng ta có ưu thế, tại sao phải đấu tay đôi.

Thế giới này là như vậy, ngươi có ưu thế của ngươi, chúng ta có ưu thế của chúng ta, phát huy sở trường, tránh sở đoản mới là đạo sinh tồn.

Ngươi hy vọng tất cả mọi người đều ở trong lĩnh vực ưu thế của ngươi để chiến đấu với ngươi, thì quá ngây thơ rồi.

Hèn hạ. 102.

Những người khác cũng đồng loạt tức giận mắng hèn hạ, không ai ngờ rằng người quản lý Chính Phủ Thế Giới lại có thể không biết xấu hổ đến vậy.

Đây không phải là hèn hạ, đây là trí tuệ.

Đừng lãng phí thời gian nữa, cho các ngươi ba giờ, lấy đầu của nhà khoa học.

Nếu không sau ba giờ, tất cả các Đồ Ma Lệnh sẽ được phát động, sáu hòn đảo này sẽ biến thành hư vô.

Hahahahaha, các ngươi đừng hận chúng ta, muốn hận thì hãy hận sự ngây thơ và ngu xuẩn của chính mình.

Luffy rất phẫn nộ, nhưng trái Ni Tạp cũng không thể cứu được sáu hòn đảo cùng lúc, đột nhiên ý thức được nếu trái Ni Tạp thật sự lợi hại, tại sao tám trăm năm trước lại thua Thiên Long Nhân.

Nếu trái Ni Tạp thật sự có thể mang lại tiếng cười cho thế giới, tám trăm năm trước đã làm được rồi, cũng không cần đợi đến bây giờ.

Tám trăm năm trước trái Ni Tạp không làm được, tại sao bây giờ lại làm được.

Bởi vì kẻ thù tám trăm năm trước thông minh hơn kẻ thù ngày nay.

Hay là vì Ni Tạp tám trăm năm trước ngốc hơn Luffy.

Mọi người không biết phải làm sao, là kiên trì đạo đức tự do của mình, trơ mắt nhìn cha mẹ đồng hương bị hại, hay là vì cha mẹ đồng hương mà ra tay với nhà khoa học.

Quá khó, tại sao lại khó đến vậy.

Rõ ràng họ chỉ muốn thực hiện ước mơ, đi đến điểm cuối của hành trình mà thôi.

Tại sao lại biến thành âm mưu quỷ kế, đấu đá lẫn nhau thế này.

Tại sao lại bị thế giới này nhắm vào.

Đương nhiên là vì họ đã dính vào sự biến đổi của thế giới, trái Ni Tạp không còn là tự do, mà là vận mệnh.

Đã là vận mệnh sinh tử, tự nhiên là không từ thủ đoạn cũng phải giành thắng lợi.

Mau đưa ra lựa chọn đi.

Đỗ Lan giả dạng Ngũ Lão Tinh đứng trên cao, nhìn xuống đám trẻ đang rối rắm, đắc ý nói: Ni Tạp quả thực đã mang lại tiếng cười cho thế giới, chỉ là nụ cười này ở trên mặt chúng ta, hahaha.

Hoàng Viên sống lưng lạnh toát, đột nhiên phát hiện Ngũ Lão Tinh thật sự đáng sợ, chẳng trách họ có thể quản lý Chính Phủ Thế Giới.

Thiên Long Nhân muốn đối phó họ, e rằng không dễ dàng như vậy.

Cuộc đối đầu của cấp cao vẫn chưa thể nói trước thắng bại, cuộc đấu tranh phe phái giữa Ngũ Lão Tinh và Thiên Long Nhân vẫn sẽ tiếp tục.

Người xem đều biết Ngũ Lão Tinh đã nắm thóp băng Mũ Rơm, thật sự là vừa ra tay đã biết có hay không, cao thủ ra chiêu quá chí mạng.

Chương 3601

Hèn hạ, quá hèn hạ, đối mặt với thủ đoạn hèn hạ của Ngũ Lão Tinh, trong lòng mọi người chỉ có một suy nghĩ: Hèn hạ đến cùng cực.

Chính vì hèn hạ, nhóm Luffy không biết nên làm thế nào.

Là cứu người thân để đối phó với nhà khoa học, hay là kiên trì đạo đức tự do của mình, ngồi nhìn cha mẹ đồng hương bị Đồ Ma Lệnh tiêu diệt.

Quá khó, dù chọn thế nào cũng đồng nghĩa với việc có người vô tội phải hy sinh.

Luffy không nói một lời, ngồi xuống đất.

Những người khác thấy hành động của cậu, có người không hiểu, có người lập tức làm theo.

Zoro cũng ngồi xuống.

Các cậu đang nghĩ cách à.

Hay là bỏ cuộc rồi.

Nami lo lắng hỏi.

Usopp nói: Bây giờ nên chiến đấu, chỉ cần bắt được Ngũ Lão Tinh làm con tin, chắc chắn có thể ngăn chặn Đồ Ma Lệnh.

Suy nghĩ của cậu là nếu Ngũ Lão Tinh có con tin, thì họ cũng phải bắt con tin.

Ngũ Lão Tinh nghe xong, tán thưởng nói: Ý tưởng rất hay, nhưng muốn bắt chúng ta không dễ dàng như vậy, đừng nói các ngươi có thể bắt được chúng ta trong ba giờ không, cho dù các ngươi bắt được chúng ta, Đồ Ma Lệnh vẫn sẽ xảy ra.

Dù có giết chúng ta, các ngươi cũng chỉ là báo thù, những dân làng vô tội kia cũng không thể sống lại.

Đến thử xem.

Usopp nghiến răng nghiến lợi mắng: Đây là chính nghĩa hải quân của các ngươi sao.

Ra tay với dân thường vô tội.

Câu này nên hỏi chính các ngươi, khi các ngươi làm hải tặc, không nghĩ rằng sẽ liên lụy đến người khác sao.

Các ngươi đã đánh bại rất nhiều đối thủ trên đường đi, chưa từng giết chết bất kỳ kẻ địch nào, không nghĩ rằng bọn họ đánh không lại các ngươi thì sẽ đi báo thù gia đình và bạn bè của các ngươi sao.

Ví dụ như Sa Ngạc Ngư, ví dụ như Mạc Lợi Á, ví dụ như hải quân.

Bọn họ thật sự chưa từng nghĩ tới, dù sao làm hải tặc cũng phải có thể diện, thua rồi mà liên lụy đến gia đình thì quá mất mặt.

Nhưng không thể loại trừ là có loại người như vậy.

Cho dù không liên lụy đến gia đình, những hải tặc như Sa Ngạc Ngư tiếp tục làm ác cũng là có thể.

Nhưng nhóm Luffy chỉ là hải tặc, không cần phải quan tâm nhiều như vậy.

Tiếc là bây giờ cậu là Ni Tạp, phải mang lại tiếng cười cho thế giới, Kuma yêu cầu rất cao đối với Luffy, Luffy của trước đây không thể đáp ứng yêu cầu cao của Kuma.

Trước đây Luffy chỉ là một nhà thám hiểm, cho dù để lại một đống hỗn độn cũng không sao.

Nhưng bây giờ không được nữa, cậu phải mang lại tiếng cười cho thế giới, nếu không làm được, chính là thất bại.

Luffy không nói một lời, cứ ngồi đó, lúc này dù là trái Ni Tạp cũng bất lực.

Giống như nhân vật chính trong manga seinen, rõ ràng có sức mạnh cường đại, nhưng lại không thể bảo vệ người thân của mình.

Bởi vì sức mạnh của nhân vật chính có mạnh đến đâu cũng không thể đồng thời xuất hiện ở hai chiến trường.

Khi nhân vật chính liều mạng bảo vệ thế giới, sẽ bị người khác đánh úp sau lưng, gia đình và người yêu sẽ bị giết chết.

Trong manga shonen, việc đánh úp sau lưng tương đối ít, cho dù trong Naruto có bị đánh úp, kết quả Pain dùng một thuật hồi sinh lớn, lại đều sống lại.

Cho dù là dùng người thân làm con tin, thông thường cũng là để đồng đội hiến tế, pháp lực vô biên.

Còn trong manga seinen thì là để miêu tả cảm giác bất lực của nhân vật chính, cho dù năng lực của nhân vật chính có mạnh đến đâu, đối mặt với việc bị đánh úp sau lưng cũng bất lực, xã hội này vẫn đầy rẫy bóng tối, thậm chí những người dân mà cậu bảo vệ bản thân họ chính là bóng tối.

Mình liều mạng bảo vệ dân chúng, kết quả dân chúng đánh úp sau lưng, giết chết người thân của nhân vật chính, có thể nói là đen tối đến cùng cực.

Tình hình hiện tại vẫn chưa phải là đen tối nhất, Đỗ Lan còn chưa kích động dân chúng đi bắt người thân của nhóm Luffy.

Ví dụ như nói với dân chúng, chỉ cần bắt được người thân của Luffy là có thể lập công chuộc tội, sẽ được an toàn, hoặc có thể nhận được tiền thưởng, luôn sẽ có người làm.

Đến lúc đó sẽ cho Luffy biết cái gì gọi là bóng tối, cho dù cậu có mang lại tiếng cười cho thế giới, vẫn sẽ có một bộ phận người thông qua việc làm suy yếu Ni Tạp mà kiếm lợi.

Luffy.

Mọi người thấy Luffy như lão tăng nhập định, nhắm mắt lại, dường như đã chấp nhận hiện thực, chấp nhận kết quả của Đồ Ma Lệnh, rất lo lắng.

Luffy.

Mọi người bây giờ cần thuyền trưởng quyết định.

Nhưng Luffy có thể làm gì chứ.

Bọn họ lại không thể ngay lập tức quay về Biển Đông.

Luffy, cậu nói một câu đi.

Nami lo sốt vó.

Luffy lúc này mới mở mắt nhìn Ngũ Lão Tinh, ánh mắt rất lạnh, giống như đang nhìn người chết, không chút gợn sóng nói: Nếu Đồ Ma Lệnh được phát động, ta nhất định sẽ khiến hải quân vĩnh viễn không có ngày yên, sẽ khiến các ngươi phải trả một cái giá không thể chịu đựng được.

Đe dọa.

Muốn làm tổn thương lẫn nhau.

Vậy thì tốt quá, nhà ta ở trên đảo Trì Đông, các ngươi cứ đi đi, giết cho đã đi.

Ngũ Lão Tinh trực tiếp tự khai báo gia môn, nói ra vị trí quê hương của mình, hoan nghênh kẻ địch đến đại khai sát giới.

Ngươi nghĩ chúng ta sẽ quan tâm sao.

Để thực hiện chính nghĩa của hải quân, tất cả chỉ là những con bài có thể hy sinh mà thôi.

Chẳng lẽ các ngươi không có lương tâm sao.

Nami tức giận gầm lên: Đó là người thân của các ngươi.

Huyết mạch có ngày khô cạn, nhưng chính nghĩa của hải quân sẽ luôn có người kế thừa, bỏ huyết thống mà giữ chính nghĩa, đây chính là xả thân vì nghĩa.

Ngũ Lão Tinh ha ha cười nói: Nếu không hiểu được điểm này, trình độ của các ngươi cũng chỉ đến đây thôi.

Mọi người không thể làm được vô tình như vậy, lúc này họ đột nhiên cảm thấy tình cảm thật sự vướng chân vướng tay, người thân chỉ ảnh hưởng đến tốc độ rút kiếm của mình.

Nhưng nghĩ lại những trận chiến trước đây của họ, đều là để bảo vệ bạn bè và gia đình, dường như tình cảm lại rất hữu dụng. 103.

Giống như nhân vật phản diện trong My Hero Academia, lúc đầu thua sư phụ của nhân vật chính, sư phụ nói hắn sở dĩ thua là vì có tình cảm. 104.

Sau đó hắn trực tiếp tiêu diệt cả gia đình mình, kết quả lại thua nhân vật chính, nhân vật chính nói hắn sở dĩ thua là vì vô tình.

Dù sao có tình cảm sẽ thua, vô tình vẫn sẽ thua.

Suy cho cùng, có tình cảm có lợi có hại, vô tình cũng có lợi có hại.

Bây giờ Ngũ Lão Tinh phát huy cái lợi của sự vô tình, nhóm Luffy gặp phải cái hại của sự có tình, vì vậy Ngũ Lão Tinh đã chiếm ưu thế.

Đe dọa Ngũ Lão Tinh không có tác dụng, Luffy siết chặt nắm đấm nói: Ta sẽ không ra tay với nhà khoa học, tuyệt đối không.

Dù cho người thân phải chôn cùng.

Luffy không nói một lời, rõ ràng cậu muốn kiên trì đạo đức tự do của mình.

Zoro cũng nói: Có việc nên làm, có việc không nên làm, thuyền trưởng, ta ủng hộ cậu.

Cậu cũng tuyệt đối không vì người thân mà phá hoại đạo đức tự do của mình.

Nami lo sốt vó, hai người này thật sự điên rồi sao.

Nếu là cô, chắc chắn sẽ ra tay.

Lúc này Robin nói: Tôi sẽ giúp các cậu giết nhà khoa học, không cần làm bẩn tay các cậu.

Đợi tôi giết ông ta xong, sẽ rời khỏi Going Merry.

Cô nguyện ý làm găng tay trắng cho thuyền trưởng, dù sao vốn dĩ đã là Đứa con của quỷ.

Chậc chậc, tuy chưa trở thành Vua Hải Tặc, nhưng đã có phong thái của bậc vương giả rồi, mình thì sạch sẽ, việc xấu thì để thuộc hạ làm.

Rất tốt, không hổ là người đàn ông muốn trở thành Vua Hải Tặc.

Đối mặt với sự chế giễu của Ngũ Lão Tinh, Luffy không nói một lời, thực ra đây chính là lựa chọn tốt nhất, việc xấu để găng tay trắng làm, mình giữ gìn sự trong sạch, vừa thực hiện được mục tiêu vừa giữ được hình tượng.

Nhưng Chopper lại nói: Robin, vẫn chưa thể ra tay, cho dù giết nhà khoa học, chúng ta làm sao xác định được Ngũ Lão Tinh sẽ tuân thủ giao ước.

Mọi người tỉnh táo lại, đúng vậy, làm sao có thể tin tưởng kẻ địch.

Cho dù giết nhà khoa học, có lẽ người thân cũng không được cứu, đây chính là một thế cục chết chắc.

Chương 3602

Không sai, không thể ra tay.

Sanji cũng nói: Nếu không ra tay, nhiều nhất chỉ là gia đình chúng ta chết đi, nếu ra tay, có thể tất cả đều phải chết.

Trong chốc lát mọi người ý thức được mình dường như chỉ có thể báo thù sau này, không có lựa chọn nào khác.

Đỗ Lan rất vui mừng, ít nhất họ đã học được cách không tin tưởng kẻ địch, sẵn lòng suy nghĩ thêm một bước.

Các thuyền viên khác cũng ngồi xuống, lúc này họ đều chọn theo thuyền trưởng, chọn báo thù sau này.

Sự thật là như vậy, cho dù là trái Ni Tạp cũng có những việc không làm được, nó không thể đi ngàn dặm một ngày, không thể phân thân.

Đến lúc báo thù, họ nhất định sẽ khiến hải quân không bao giờ có thể phát động Đồ Ma Lệnh nữa, Luffy thầm thề trong lòng, phải khiến Đồ Ma Lệnh trở thành lịch sử.

Đỗ Lan thầm nghĩ chấp nhận số phận rồi sao.

Đây cũng là một phần của sự trưởng thành, tuổi trẻ cứ nghĩ mình không gì không làm được, lớn lên mới nhận ra giới hạn của bản thân.

Mình thật sự là một người thầy của cuộc đời bẩm sinh, vài ba câu đã khiến nhóm nhân vật chính trưởng thành, manga shonen biến thành manga seinen.

Đỗ Lan đổi sang video trực tiếp, hình ảnh Đồ Ma Lệnh tiếp theo chỉ là hiệu ứng đặc biệt, không phải ra tay thật.

Cho dù là hiệu ứng đặc biệt cũng đủ để kích thích họ, sau đó Đỗ Lan lại phong tỏa liên lạc giữa nhóm Luffy và Biển Đông, là có thể khiến họ tin rằng Đồ Ma Lệnh đã xảy ra, họ tất nhiên sẽ nhận ra sự tàn khốc của cuộc đấu tranh, thật sự trưởng thành, học cách gánh nặng mà tiến lên.

Tất cả thành viên băng Mũ Rơm đều ngồi xuống, vì không thể tin tưởng kẻ địch, nên không ra tay với nhà khoa học.

Lại vì không thể cứu viện Biển Đông, chỉ có thể từ bỏ đồng hương.

Rất tuyệt vọng, nhưng hiện tại điều họ có thể làm là chấp nhận hiện thực, sau đó báo thù.

Ba giờ sẽ trôi qua rất nhanh, họ không thể thay đổi được bất cứ điều gì.

Luffy nhắm mắt, hồi tưởng lại người anh trai khác là Sabo.

Năm đó mình và Ace, Sabo ba người kết nghĩa, nhưng Sabo lại bị Thiên Long Nhân tấn công, chết không có chỗ chôn.

Lúc đó cậu đã nên biết, lựa chọn của mình sẽ mang đến cái chết, đã nên chấp nhận hiện thực rằng người thân sẽ gặp nguy hiểm.

Cho dù là người tự do nhất, cũng không thể cứu được người thân.

Càng đi du hành, càng cảm thấy Vua Hải Tặc gánh vác không chỉ là tự do, mà còn là vận rủi.

Tiếc là không có cơ chế rút lui, đặc biệt là Luffy còn ăn trái Ni Tạp.

Nói cho cùng vẫn là đọc sách quá ít, không ý thức được tự do cũng phân thành tự do thiên nhiên, tự do xã hội, tự do đạo đức, người tự do nhất chỉ có thể là người có tự do đạo đức, bởi vì tự mình ràng buộc mình, tự mình khắc chế mình.

Vua Hải Tặc chính là người có tự do đạo đức mạnh nhất, nhưng ngược lại tự do đạo đức cũng sẽ mâu thuẫn với các loại tự do khác.

Mâu thuẫn giữa tự do và tự do, rất khó hòa giải.

Luffy hồi tưởng lại quá khứ, những chuyện ở làng Phong Xa hiện rõ mồn một.

Những người khác cũng như vậy, một lát nữa thôi, họ sẽ phải nói lời tạm biệt với người thân của mình.

Usopp nghĩ đến những đứa trẻ, chúng còn nhỏ, không thể thoát khỏi Đồ Ma Lệnh, chắc chắn sẽ chết, nhưng cho dù mình toàn tốc cứu viện cũng không thể về kịp Biển Đông.

Tuyệt vọng và bất lực ập đến, Usopp không ngờ mình ra khơi còn liên lụy đến người vô tội, cậu thật sự hối hận.

Khi còn trẻ muốn ra khơi để vang danh thiên hạ, nhưng sau này mới phát hiện biển cả có rộng lớn, có sâu thẳm đến đâu, cũng không bằng lòng người khó đoán.

Trên biển cả, thứ đáng sợ nhất không phải là Hải Vương Loại, không phải là đói bụng, mà là lòng người.

Usopp thật sự rất hối hận, nghĩ rằng nếu không ra khơi, sẽ là một kết cục khác.

Mình vì lý tưởng của mình mà lại liên lụy đến những người vô tội, liên lụy đến trẻ em.

Thời gian không còn nhiều, các ngươi thật sự không giãy giụa một chút sao.

Các ngươi không phải là hải tặc tự do nhất sao.

Chỉ có trình độ này thôi à.

Đỗ Lan còn muốn tiếp tục chế nhạo.

Mọi người hận không thể giết hắn ngay lập tức, nhưng bây giờ cứ để họ chấp nhận nỗi bi thương trước, sau đó biến bi thương thành sức mạnh, cuối cùng phải khiến hải quân trả giá.

Ngũ Lão Tinh, quá đáng lắm rồi.

Nhà khoa học không thể chịu đựng được nữa, tức giận nói: Các ngươi làm như vậy, chẳng lẽ không sợ đảo Đản Đầu không cung cấp kỹ thuật cho các ngươi sao.

Đừng tưởng chúng ta không biết, ngươi sớm đã có ý phản bội.

Đơn hàng chúng ta giao cho ngươi, ngươi căn bản không hề toàn lực sản xuất.

Giải quyết xong bọn họ, người tiếp theo chính là ngươi.

Nhà khoa học quả thực sớm đã có ý phản bội, vì vậy ông đã nghiên cứu chiến binh trái ác quỷ nhân tạo để bảo vệ mình.

Nhà khoa học là thiên tài, lại nghiên cứu Kuma, người có huyết thống của tất cả các tộc người khổng lồ, thông qua huyết thống đặc thù của Kuma đã phát triển một loại lục huyết, loại lục huyết này cũng là trái ác quỷ nhân tạo, có thể mô phỏng năng lực của Thất Vũ Hải.

Trái ác quỷ nhân tạo bình thường chỉ có thể mô phỏng trái ác quỷ hệ Zoan, nhưng lục huyết đã phá vỡ giới hạn.

Thiên tài chính là thiên tài, chính là phải phá vỡ quy tắc, biến không thể thành có thể.

Bí mật nghiên cứu những thứ này chính là để có thể tự vệ, thực lực của hắn mạnh như vậy, sao lại có thể cam tâm tình nguyện làm chó săn cho hải quân.

Có thể nói là đại trượng phu sinh ra giữa trời đất, há có thể uất ức mãi dưới người khác.

Vì vậy nhà khoa học phải ngấm ngầm tích lũy sức mạnh, đối kháng Thất Vũ Hải.

Nhưng nhà khoa học cũng không ngờ Ngũ Lão Tinh lại sớm đã phát giác, vì vậy mới dùng kế khu lang thôn hổ.

Ông nói: Nếu các ngươi đều đã biết, vậy ta cũng không còn gì để nói.

Bảy bóng người nhỏ bé bước ra từ sau lưng ông, là phiên bản loli và shota của Thất Vũ Hải, họ là những đứa trẻ dùng lục huyết để sao chép năng lực của Thất Vũ Hải, sức chiến đấu chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn Thất Vũ Hải.

Đây chính là thân binh của nhà khoa học, là chỗ dựa để ông đối kháng với hải quân.

Cuối cùng cũng lộ đuôi cáo rồi sao.

A ha, ngươi đã ngấm ngầm làm không ít nghiên cứu nhỉ, xem ra ngươi cũng muốn lung lay địa vị thống trị của hải quân, tội không thể tha.

Không sai, không chỉ nghiên cứu vũ khí, mà còn nghiên cứu lịch sử trăm năm.

Năm đó các ngươi đã hủy diệt Ohara, các học giả đã dùng chính sinh mệnh của mình để bảo vệ sách vở, ta đã vận chuyển tất cả những cuốn sách đó về đảo Đản Đầu để tiếp tục nghiên cứu, đã phát hiện ra sự thật.

Nhà khoa học nói: Sự thật mà các ngươi luôn muốn che giấu đã bị ta biết, ta sẽ công bố ra ngoài, để người trong thiên hạ đều biết Thiên Long Nhân năm đó rốt cuộc đã làm gì.

Ngươi cứ công bố đi, cứ việc công bố.

Không thấy nực cười sao, ngươi vốn là nhà khoa học của một tổ chức phi pháp, trước khi hợp tác với hải quân, đã nên biết đức hạnh của hải quân, cậy thế bắt nạt người, lấy mạnh hiếp yếu, kiêu ngạo hống hách.

Kết quả ngươi rõ ràng biết mặt tà ác của hải quân, nhưng vẫn hợp tác với hải quân, lại là vì sao.

Đối mặt với câu hỏi của Đỗ Lan, nhà khoa học im lặng.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì có thể nhận được kinh phí nghiên cứu từ hải quân, còn có thể có được môi trường nghiên cứu ổn định.

Đảo Đản Đầu có thể phát triển nhanh chóng như vậy, không thể tách rời khỏi kinh phí của hải quân.

Ông biết hải quân tà ác, nhưng vẫn chọn hợp tác.

Suy bụng ta ra bụng người, cho dù mọi người biết sự thật tà ác tám trăm năm trước, chỉ cần có lợi cho mình, đại bộ phận người khác cũng sẽ không quan tâm Thiên Long Nhân tám trăm năm trước đã làm gì.

Sự thật là gì không quan trọng, quan trọng là làm thế nào để sự thật có lợi cho mình.

Chuyện xảy ra trong một trăm năm trống và người của tám trăm năm sau có quan hệ gì.

Chỉ cần ủng hộ Thiên Long Nhân có lợi cho mình, thì phải tiếp tục ủng hộ Thiên Long Nhân.

Nhà khoa học không kìm được hỏi: Nếu các ngươi không sợ lịch sử trống tám trăm năm trước, tại sao lại cấm người khác điều tra.

Đương nhiên là để lập quy tắc, giống như gặp Thiên Long Nhân là phải quỳ xuống vậy.

Quỳ xuống, chính là đại diện cho sự thần phục, mới là người của mình.

Chương 3603

Lịch sử trống cũng vậy, có người ủng hộ, có người phản đối.

Ủng hộ nghiên cứu chính là kẻ địch, phản đối chính là người của mình.

Đây gọi là ta muốn ngươi quỳ thì phải quỳ, ta muốn ngươi không nghiên cứu thì không nghiên cứu, quy tắc của ta, ta làm chủ.

Kẻ nào dám vi phạm, giết không tha.

Nhà khoa học tức giận nói: Vì vậy khi các học giả Ohara nghiên cứu lịch sử, không phải vì nghiên cứu lịch sử mà bị tiêu diệt, mà là vì không nghe lời mà bị tiêu diệt.

Thông minh, lịch sử trống thì sao.

Giống như ngươi có bộ não thông minh, nắm giữ rất nhiều kiến thức khoa học, nhưng ngươi nói những kiến thức khoa học này cho mấy tên hải tặc này, có thể khiến họ trở thành nhà khoa học không.

Có thể khiến họ ngay lập tức chế tạo vũ khí công nghệ cao không.

Đỗ Lan cười nói: Nói sự thật cho dân chúng, cũng giống như nói kiến thức cho hải tặc vậy, căn bản không có tác dụng.

Công khai lịch sử chỉ chứng minh một điều, đó là có người dám công khai phản đối hải quân, đại diện cho sức mạnh thống trị của hải quân đã bị thử thách.

Nhưng vấn đề là bây giờ đã có Ngải Tư đang phản đối hải quân, vì vậy sự phản đối của ngươi không có ý nghĩa lớn.

Công khai lịch sử, nội dung lịch sử không quan trọng, nhưng hành vi công khai này rất quan trọng, tuyên bố với thế giới có người dám công khai phản đối hải quân.

Nhưng phản đối hải quân, chỉ dựa vào lịch sử trống là không thể đánh bại hải quân, phải dựa vào hệ thống mới, quy tắc mới mới có thể đánh bại hải quân.

Vì vậy lịch sử không đáng sợ, chỉ cần không có ai đề xuất quy tắc mới, phản kháng sẽ không thể thắng.

Nhà khoa học ý thức được mình không hiểu chính trị, cuộc đấu chính trị không phải là so sánh sự thật, mà là lập trường.

Sự thật chắc chắn cũng có mặt tốt mặt xấu, có thể nói ra một trăm cái tốt, cũng có thể nói ra một trăm cái xấu, vậy thì rốt cuộc là muốn hay không muốn.

Lập trường muốn và không muốn rất quan trọng.

Muốn cái tốt của sự thật, thì phải đứng vững lập trường, tuyên truyền sự thật, cũng phải chấp nhận cái xấu của sự thật.

Không muốn cái tốt của sự thật, thì phải đứng vững lập trường, che giấu sự thật.

Chính là đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, dù sao bản thân sự thật rốt cuộc là tốt hay xấu, vẫn cần người thực tiễn mới biết, thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý.

Thực tiễn không tốt, chuyện tốt biến thành chuyện xấu, thực tiễn tốt, chuyện xấu cũng có thể biến thành chuyện tốt.

Nhà khoa học nhìn Ngũ Lão Tinh, nghiêm túc nói: Xem ra ta cũng nên đứng vững lập trường.

Đến đây, khai chiến đi, ta tuyệt đối sẽ không thua các ngươi.

Ông quyết định đứng về phía đối lập với hải quân, chọn khai chiến với hải quân.

Có dũng khí, vậy thì hãy để chúng ta xem sức mạnh của tri thức đi.

Đỗ Lan chấp nhận thách đấu.

Bối Gia Bàng Khắc muốn dùng sức mạnh của khoa học để đối kháng hải quân, từ sau khi Ohara bị Đồ Ma Lệnh hủy diệt, ông vẫn luôn ngấm ngầm lên kế hoạch phản bội hải quân.

Là một nhà khoa học, ông tôn trọng tri thức, cho rằng tri thức nên cải thiện thế giới, nên làm cho thế giới tốt đẹp hơn.

Nhưng ông cũng giống như nhiều nhà khoa học khác, từng vì thiếu vốn mà gặp khó khăn.

Vì không có tiền, rất nhiều dự án của ông đều thất bại.

Vì vậy ông đã rời khỏi quê hương, gia nhập một tổ chức khoa học, sau đó lại gia nhập hải quân.

Tiêu tiền của hải quân, làm nghiên cứu của mình, cuối cùng còn muốn phản bội hải quân.

Đây chính là lịch sử phát triển của khoa học, người thắng hưởng lợi ích của khoa học, người thua gánh chịu chi phí của khoa học.

Hơn nữa Bối Gia Bàng Khắc lúc đầu phản đối việc phát triển vũ khí mạnh, sau này lại vì tiền mà nghiên cứu rất nhiều vũ khí công nghệ cho hải quân, thuộc loại người linh hoạt thay đổi.

Nhà khoa học khác nghiên cứu vũ khí thì không được, mình nghiên cứu vũ khí thì được.

Nhà khoa học không có sức chiến đấu, hoàn toàn dựa vào thành quả nghiên cứu của mình.

Loli và shota sao chép năng lực của Thất Vũ Hải phát động tấn công.

Tiếc là Ngũ Lão Tinh rất mạnh, không phải là thứ mà bảy đứa trẻ vị thành niên có thể đánh bại.

Đỗ Lan vừa đánh vừa nói: Thực ra cách phản bội tốt nhất không phải là nghiên cứu lịch sử trống, mà là tiếp tục tiêu tiền, nghiên cứu của ngươi có thể tiêu tốn rất nhiều quân phí của hải quân.

Đến lúc đó hải quân không có tiền, chỉ có thể tan rã.

Nhưng ngươi lại vội vàng nhảy ra, thật sự quá không lý trí.

Không có thành quả, chỉ biết tiêu tiền của nhà khoa học mới là nguy hiểm nhất, nhưng rõ ràng Bối Gia Bàng Khắc không phải loại người này, cho ông tiền, ông thật sự dốc lòng nghiên cứu, chính là muốn nghiên cứu ra thành quả, không lãng phí tiền bạc.

Nhưng lãng phí tiền bạc mới là phương pháp phá hoại hải quân tốt nhất.

Nghe những lời của Ngũ Lão Tinh, nhà khoa học không nói một lời, dù sao suy nghĩ của ông chính là dùng thành quả nghiên cứu của mình để đối phó hải quân, cũng như nhau cả.

Ông có niềm tin vào kỹ thuật của mình, tin rằng những tinh hoa công nghệ này có thể đánh bại hải quân.

Yên tâm đi đi, đợi ngươi chết, chúng ta sẽ dùng Mẫu Hỏa Chủng trực tiếp phát động chiến tranh, đến lúc đó thế giới đều là của chúng ta.

Đỗ Lan nói: Những kỹ thuật ngươi để lại đều sẽ được vũ khí hóa, đợi tiêu diệt xong kẻ địch, chúng ta lại chuyển hóa công nghệ quân sự thành dân dụng, là có thể mua chuộc lòng người, nhận được sự ủng hộ, chính nghĩa của hải quân sẽ một lần nữa vĩ đại.

Đầu tư công nghệ vào quân sự, sau đó đánh bại kẻ địch, rồi chuyển quân sự sang dân dụng, tạo phúc cho thế giới.

Đến lúc đó những bại tướng kia còn phải cảm ơn chúng ta, Bối Gia Bàng Khắc, ngươi nói có đúng không.

Đỗ Lan vừa chiến đấu, vừa công tâm.

Không phải, căn bản không cần đầu tư vào quân sự, có thể trực tiếp tạo phúc cho thế giới.

Nhà khoa học nói.

A, vậy kinh phí nghiên cứu của ngươi từ đâu ra.

Ai có thể cho ngươi nhiều kinh phí nghiên cứu như vậy.

Cho dù ngươi ban đầu tham gia tổ chức khoa học từ thiện, sau lưng cũng là cho vay nặng lãi kiếm tiền.

Ngươi nói xem, không phát động chiến tranh, tích lũy ban đầu từ đâu ra.

Phát triển vũ khí là phương pháp hiệu quả nhất, trước tiên nhịn đói phát triển vũ khí, sau đó đi cướp bóc, nhận được lượng lớn vốn, rồi chuyển quân sự sang dân dụng.

Đỗ Lan nói: Ngươi sống cả đời người, nhiều lần vì không đủ vốn mà từ bỏ nghiên cứu, chẳng lẽ còn chưa ý thức được nếu không có quân sự, khoa học sẽ không thể vận hành lành mạnh sao.

Điều này cũng chứng minh một điểm, các nhà khoa học các ngươi tất nhiên sẽ trở thành đao phủ.

Luffy nghe xong cũng rất có cảm xúc, làm gì cũng phải tốn tiền, họ cũng đã trải qua những ngày không có tiền, đặc biệt là không có tiền đóng thuyền, cả cuộc phiêu lưu đều phải đình trệ, thật sự rất khó chịu, thậm chí vì tiền mà liều lĩnh.

Họ hiểu được nỗi đau không thể thực hiện lý tưởng vì không có tiền, có thể đồng cảm với nhà khoa học.

Tài năng của nhà khoa học không thể nghi ngờ, nhưng không có tiền, bao nhiêu ý tưởng cũng không thể thực hiện được.

Muốn cải thiện cuộc sống của mọi người, cũng phải có tích lũy ban đầu.

Tích lũy ban đầu từ đâu ra.

Cướp.

Nhà khoa học muốn phản bác, nhưng dù sao ông cũng đã có tuổi, cũng đã từng bước đi từ tuổi trẻ, ông đã gặp không chỉ một nhà khoa học vì tiền mà đi nghiên cứu vũ khí, sau đó thông qua vũ khí cướp đoạt tài nguyên.

Ông đầu quân cho hải quân, tài nguyên của hải quân cũng có một phần là cướp về.

Trực tiếp dùng công nghệ tạo phúc cho nhân loại, đó là nghĩ nhiều rồi.

Bối Gia Bàng Khắc trước đây cũng từng nghĩ sẽ sản xuất một số sản phẩm để bán, thu hồi vốn nâng cấp kỹ thuật, ví dụ như trước tiên bán quần áo, giày dép có thể đổi màu, sau khi thu hồi vốn rồi mới chế tạo thiết bị sưởi ấm toàn đảo.

Nhưng hiện thực rất tàn khốc, chi phí của quần áo đổi màu cao hơn quần áo bình thường, bán rẻ thì lỗ vốn, bán giá cao lại không có doanh số, căn bản không có cách nào kiếm được tiền xây dựng cơ sở hạ tầng.

Đương nhiên ông cũng từng nghĩ sẽ bán thuyền trực tiếp, nhưng chi phí đóng thuyền còn lớn hơn, có tiền đó, ông trực tiếp xây dựng cơ sở hạ tầng luôn, cũng không cần phải lo lắng về vốn.

Nói đơn giản là sản phẩm của ông không có nhu cầu, không thể khiến người ta thắt lưng buộc bụng bỏ tiền ra mua.

Vì vậy muốn đi theo con đường thương mại để thu hồi vốn căn bản không thực tế.

Vì vậy vẫn phải cướp, phát triển quân sự là con đường có đầu tư và thu hồi hợp lý nhất.

Chương 3604

Kết quả là người chiến thắng nhận được lợi ích công nghệ, người thất bại gánh chịu chi phí phát triển, cuối cùng người thất bại không chỉ phải cảm ơn sự tiến bộ của công nghệ, mà còn phải mang tiếng là lạc hậu ngu dốt.

Đỗ Lan một mình đóng vai Ngũ Lão Tinh, trực tiếp đánh bại phiên bản nhí của Thất Vũ Hải.

Sắc mặt nhà khoa học đại biến, không ngờ công nghệ của mình lại không phải là đối thủ của Ngũ Lão Tinh.

Đỗ Lan nói: Ngươi muốn đối đầu với hải quân, tiếc là chọn sai phương pháp.

Ta có thể tha thứ cho sự phản bội của ngươi, nhưng không thể tha thứ cho sự ngu xuẩn của ngươi.

Rõ ràng có thể âm thầm lãng phí tiền bạc và thời gian của hải quân, nhưng ngươi lại chọn so sánh sức chiến đấu với chúng ta, thật sự nghĩ hải quân là đồ ăn chay sao.

Trí thông minh của Bối Gia Bàng Khắc là số một thế giới, bây giờ lại bị Ngũ Lão Tinh khinh bỉ, hành vi của ông rất ngu xuẩn.

Tài năng của ông nằm ở việc phát minh sáng tạo, chứ không phải ở âm mưu quỷ kế, không phải ở tình đời thế thái.

Đối với đấu tranh, không có nhiều kinh nghiệm.

Nếu ông thật sự thông minh như vậy, sẽ không phải lo lắng vì tiền, hoàn toàn có thể khiến người khác cam tâm tình nguyện bỏ tiền ra ủng hộ nghiên cứu của ông.

Nhưng sự thật là ông cũng giống như nhiều người khác, trong việc đặt suy nghĩ của mình vào đầu người khác, đặt tiền của người khác vào túi mình đã gặp phải trắc trở, tài năng phát minh của ông không thể khiến mọi người chấp nhận suy nghĩ của ông, cũng không thể khiến người ta vô điều kiện tài trợ cho nghiên cứu của ông.

Ngược lại mọi người đều muốn lợi dụng tài năng phát minh của ông để kiếm lợi lớn.

Nhà khoa học rất thông minh, nhưng mọi người cũng không ngốc.

Tài năng phát minh là của nhà khoa học, nhưng mọi người hy vọng tài năng này có thể có lợi cho mình.

Điều này cần phải đấu trí, nhà khoa học không giỏi đấu trí.

Đỗ Lan khinh bỉ thủ đoạn phản bội của nhà khoa học, quá sơ cấp, hoàn toàn không xứng với trí thông minh cao như vậy.

Ngũ Lão Tinh, ta thừa nhận mình đã xem thường sự hèn hạ của các ngươi.

Bối Gia Bàng Khắc trầm giọng nói, từ tình hình trước mắt, Ngũ Lão Tinh đã chiếm ưu thế tuyệt đối.

Quê hương của nhóm Luffy sẽ bị hủy diệt, sự phản bội của mình sẽ thất bại, hải quân không còn nghi ngờ gì nữa đã chiếm được cán cân chiến thắng.

Rõ ràng việc hải quân làm là tà ác như vậy, tại sao ông trời lại đứng về phía tà ác.

Nhà khoa học cũng bắt đầu mê tín, cảm thấy ông trời không có mắt, để kẻ xấu hoành hành, để người tốt chịu oan.

Chưa bao giờ có ai nói tà ác thì không thể thành công, tà ác có thể thắng, cho rằng thiện lương tất thắng, sau đó thiện lương mà nằm ăn không mới là ngu xuẩn.

Ma cao một thước, đạo cao một trượng, ma và đạo ai không tiến bộ, người đó thất bại.

Điều kiện chiến thắng không liên quan gì đến thiện và ác, việc duy trì thành quả chiến thắng mới liên quan đến thiện và ác.

Thông qua thiện để thiết lập một sự đồng thuận hợp tác, thành quả chiến thắng mới có thể duy trì lâu dài hơn.

Đỗ Lan cười nói: Ngươi chỉ có tài năng phát minh sáng tạo, nhưng không hiểu lòng người.

Chúng ta tuy không có tài năng sáng tạo của ngươi, nhưng có thể nghiền nát ngươi về mặt lòng người.

Nhà khoa học nói: Ta nguyện dùng tài năng của mình để đổi lấy quê hương của những người này.

Nếu khoa học không thể làm cho thế giới tốt đẹp hơn, vậy ông nguyện dùng sinh mệnh của mình để bảo vệ quê hương của nhóm Luffy.

Ông thật sự muốn làm cho thế giới tốt đẹp hơn, không tiếc hy sinh sinh mệnh của mình.

Nếu công nghệ tất nhiên sẽ sản sinh ra những kẻ thất bại gánh chịu chi phí, vậy ông nguyện trở thành kẻ thất bại, cứ để mình gánh chịu cái giá của thất bại, dùng thất bại của mình để đổi lấy hạnh phúc của thế giới.

Một ông lão vĩ đại.

Ngươi không sợ chúng ta nuốt lời sao.

Đỗ Lan hỏi.

Nếu các ngươi không giữ lời hứa, ta sẽ không phối hợp với nghiên cứu của các ngươi.

Các ngươi không phải muốn phát triển kỹ thuật để đánh bại kẻ địch, cướp đoạt tài nguyên, sau đó chuyển quân sự sang dân dụng sao.

Ta có thể giúp các ngươi.

Nhà khoa học tin rằng mình vẫn còn giá trị lợi dụng.

Nhà khoa học nguyện dùng bộ não của mình để đổi lấy sự an toàn cho quê hương của nhóm Luffy, ông biết những việc mình không làm được thì nên giao cho người khác.

Đặc biệt là giao cho Luffy, người sở hữu trái Ni Tạp, Luffy là con của vận mệnh, là một tồn tại giống như vị cứu tinh.

Việc mình không làm được, trái Ni Tạp chắc chắn có thể làm được.

Lúc này cũng chỉ có thể tin như vậy, Bối Gia Bàng Khắc dùng chính mình để đàm phán điều kiện với Ngũ Lão Tinh, dùng bộ não thông minh để giúp Ngũ Lão Tinh làm việc, có thể tạo ra nhiều giá trị hơn.

Tiêu diệt quê hương của nhóm Luffy không có lợi ích gì, ngược lại còn tăng thêm vài kẻ địch, nhưng nếu dừng Đồ Ma Lệnh, sẽ nhận được sự trung thành của một nhà khoa học.

Nếu Ngũ Lão Tinh nuốt lời, Bối Gia Bàng Khắc sẽ không hiến dâng trí tuệ của mình.

Ngươi đã phản bội một lần, một khi đã gieo mầm nghi ngờ, sự tin tưởng đã lung lay.

Nghi ngờ chỉ có không lần và vô số lần, sự tin tưởng không phải là thứ từ trên trời rơi xuống.

Ngươi dùng tài năng để đe dọa chúng ta, chúng ta làm sao tin tưởng ngươi.

Nếu chúng ta dừng Đồ Ma Lệnh, mà ngươi lại không ngoan ngoãn phối hợp với hải quân phát triển Mẫu Hỏa Chủng, ai sẽ chịu trách nhiệm.

Đỗ Lan nói.

Tin tưởng một khi đã vỡ, thì gương vỡ khó lành.

Bối Gia Bàng Khắc rất lúng túng, ông có tự tin có thể tin tưởng hải quân, nhưng hải quân lại không tin ông.

Nami tin tưởng Arlong, cuối cùng niềm tin tan vỡ, Luffy trực tiếp ra tay, không hề xây dựng lại niềm tin.

Ban đầu không có niềm tin, sau đó xây dựng niềm tin là có.

Có niềm tin, nhưng đã tan vỡ, thì chỉ còn lại bạo lực.

Sau khi niềm tin tan vỡ, xây dựng lại niềm tin khó hơn nhiều so với việc xây dựng niềm tin từ con số không.

Khi nhà khoa học không nói nên lời, Đỗ Lan lại cười nói: Xem biểu cảm của ngươi, có phải rất hối hận vì đã phản bội không.

Hahahahaha, quả nhiên ngươi không tin tưởng chúng ta Ngũ Lão Tinh, thực ra kẻ phản bội cũng có thể tin tưởng.

Chỉ cần biết hắn sẽ phản bội trong tình huống nào, là có thể nắm bắt được kẻ phản bội này.

Sự tin tưởng vốn dĩ được xây dựng trên cơ sở hiểu biết, chỉ cần đủ hiểu biết, đừng nói là kẻ phản bội, cho dù là kẻ địch cũng có thể tin tưởng.

Mà ngươi, chúng ta đã đủ hiểu biết, có thể dễ dàng nắm trong tay.

Kẻ phản bội, kẻ địch đều có thể tin tưởng.

Nhà khoa học ngây người, Ngũ Lão Tinh quá tự tin rồi, chẳng lẽ không sợ lật xe.

Kẻ phản bội và kẻ địch cũng có thể tin.

Nhóm Luffy cũng không khỏi trợn tròn mắt, dù sao trên đường đi họ đã ăn không ít bài học từ việc tin tưởng kẻ địch, bây giờ Ngũ Lão Tinh lại nói kẻ địch cũng có thể tin tưởng.

Họ muốn nghe xem hải quân có cao kiến gì.

Đương nhiên là có thể tin tưởng, ví dụ như khi kẻ địch chạy trốn có hai lựa chọn, một là từ bỏ vật nặng đi đường nhỏ, một là mang theo vật nặng đi đường lớn.

Bây giờ phải chọn một trong hai để phục kích kẻ địch, nên chọn thế nào.

Lúc này phải thông qua sự hiểu biết về kẻ địch, phán đoán kẻ địch sẽ chọn con đường nào.

Sau khi chọn xong, phải tin rằng kẻ địch nhất định sẽ đi con đường này, dự đoán kẻ địch cũng là một loại tin tưởng.

Còn có kẻ phản bội, biết kẻ phản bội sẽ phản bội khi nào, cũng là một loại tin tưởng.

Nếu đến lúc đó kẻ phản bội còn không phản bội, ngược lại còn không tốt.

Nắm bắt được lợi ích mà kẻ phản bội và kẻ địch mưu cầu, là có thể dự đoán được hành động của họ.

Chương 3605

Sự tin tưởng vốn dĩ rất mong manh, cha con, anh em, vợ chồng đều có thể tan vỡ bất cứ lúc nào, huống chi là người lạ.

Trong mắt chúng ta Ngũ Lão Tinh, cha mẹ con cái, anh chị em, người yêu bạn bè và kẻ phản bội kẻ địch là như nhau, đều là những tồn tại có thể đứng về phía đối lập bất cứ lúc nào, cô gia quả nhân nói chính là chúng ta.

Đỗ Lan nói: Loại người như các ngươi sẽ không hiểu được.

Ta hiểu rồi, các ngươi miệng thì nói tin tưởng ai cũng được, nhưng thực ra là không tin tưởng ai cả.

Ngay cả cha mẹ anh em của mình cũng không tin tưởng, cho rằng họ cũng giống như kẻ phản bội kẻ địch cần phải đề phòng mọi lúc.

Sanji nói, cậu có kinh nghiệm thực tế.

Sanji vốn cũng là một quý công tử của một gia tộc lớn, trong nhà có một đám anh chị em, suốt ngày đấu đá lẫn nhau, ngay cả cha cũng suốt ngày nghĩ cách lợi dụng con cái.

Mặc dù là gia đình, nhưng căn bản không có sự tin tưởng.

Vì vậy khi Sanji nghe xong những lời của Ngũ Lão Tinh, liền biết rằng tin tưởng ai cũng được chính là không tin tưởng ai cả.

Ngũ Lão Tinh chắc chắn cũng giống như cha của cậu, chỉ nghĩ đến quan hệ lợi ích, căn bản không nói đến tình thân, cha không tin con, anh không tin em, một gia đình mà như kẻ thù, hoàn toàn không có sự tin tưởng.

Cậu nhóc nói không sai, tin tưởng ai cũng được chính là không tin tưởng ai cả, đối với ai cũng là thái độ nắm trong tay.

Đỗ Lan hoàn toàn đồng tình với cách nói của Sanji.

Sanji siết chặt nắm đấm, cậu hồi tưởng lại những ký ức đau buồn, đều là bóng ma tâm lý.

Gia đình cậu cũng là một trong những quốc gia thành viên của Chính Phủ Thế Giới, có một hòn đảo di động làm lãnh thổ, tuy cư ngụ không cố định nhưng có công nghệ rất mạnh.

Cậu là một trong những đứa con của gia tộc, từ nhỏ đã tìm kiếm tình thân, làm đầu bếp cũng là hy vọng một ngày nào đó tài nấu nướng của mình có thể khiến gia đình đều vui vẻ.

Nhưng tiếc là, gia đình của Sanji đều là những kẻ đấu đá lẫn nhau, vì địa vị của mình mà đề phòng và tính kế người nhà, là người quản lý của một quốc gia, cuộc chiến gia tộc của họ có thể nói là bức tranh chân thực của câu vô tình nhất là nhà đế vương.

Ngũ Lão Tinh cũng được coi là đế vương, tự nhiên cũng vô tình, tự nhiên cũng không tin tưởng gia đình.

Các ngươi chẳng qua chỉ là những công cụ tranh quyền đoạt lợi.

Sanji nhìn thấy hình bóng lạnh lùng của gia đình mình trên người Ngũ Lão Tinh.

Chúng ta quả thực là công cụ, bởi vì chúng ta phải chịu trách nhiệm cho chính nghĩa của hải quân, mỗi một quyết định của chúng ta đều liên quan đến an nguy của vô số gia đình, hơn nữa chúng ta tin tưởng một người, có thể sẽ mất đầu.

Nếu các ngươi chỉ có mười Beli, mất đi cũng không đau lòng, nếu các ngươi có một vạn Beli có thể rất tùy ý tiêu đi, nếu các ngươi có một trăm triệu Beli sẽ cẩn thận, nếu các ngươi có mấy trăm tỷ Beli, sẽ nghi ngờ mỗi một người bên cạnh, trách nhiệm nặng nề này, các ngươi căn bản không hiểu được.

Đỗ Lan đứng trên lập trường của Ngũ Lão Tinh nói những lời này hoàn toàn không có vấn đề gì, Ngũ Lão Tinh đứng ở đỉnh cao, cũng trở thành cái gai trong mắt của mọi người.

Mọi người đều muốn xin tiền Ngũ Lão Tinh, đồng thời rất nhiều người đều muốn thay thế họ.

Muốn nắm giữ cái sạp của hải quân, Ngũ Lão Tinh chính là cô gia quả nhân, không thể dựa vào sự tin tưởng để trị quốc, mà là thông qua việc tính toán lợi ích lặp đi lặp lại, trong mắt họ, người thân, kẻ phản bội, kẻ địch đều chẳng qua là công cụ để đạt được mục đích, dùng được thì dùng.

Không giống như nhóm Luffy có thể nói tình cảm, nói tin tưởng, có thể ân oán phân minh.

Luffy trên đường đi đã tin tưởng rất nhiều người, cũng may là trình độ của kẻ địch không đủ, nếu không đã sớm chết rồi.

Kẻ địch của Ngũ Lão Tinh là những tồn tại hàng đầu thế giới, mạnh hơn kẻ địch của Luffy, họ tin tưởng người khác, chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn, chính nghĩa của hải quân cũng sẽ bị tổn thương nặng nề.

Luffy ban đầu tin tưởng Nami, Nami trực tiếp trộm đi Going Merry.

Nếu không phải là đồng đội thợ săn tiền thưởng trước đây của Zoro, họ căn bản không tìm được Nami, cuộc phiêu lưu đã kết thúc.

Còn có Vivi, bị cô ấy lừa đến hòn đảo nguy hiểm, nếu không phải thực lực của băng Luffy không tồi, cũng đã kết thúc cuộc phiêu lưu rồi.

Tin tưởng, sẽ đổi lấy sự phản bội, Luffy vận may tốt, mỗi lần đều có thể toàn thân trở ra, bởi vì đối thủ của cậu không mạnh.

Nhưng đối thủ mà Ngũ Lão Tinh đối mặt đều là cao thủ cùng cấp, một chút sơ suất là không có cơ hội lật mình.

Mọi người đều không chấp nhận lời của Ngũ Lão Tinh, đặc biệt là Sanji, cậu chính là vì không chấp nhận gia tộc máu lạnh mới trốn ra ngoài.

Còn Luffy lần này đến lần khác bị lừa, lại lần này đến lần khác tha thứ, lại lần này đến lần khác tin tưởng, cậu càng không chấp nhận một thế giới không có niềm tin.

Luffy chính là nguyện ý tin tưởng, cho dù mình và đồng đội rơi vào nguy hiểm, vẫn muốn tin tưởng.

Ai bảo cậu là nhân vật chính, nhân vật chính chính là tồn tại dù có làm liều thế nào cũng không chết.

Bối Gia Bàng Khắc nói: Nếu ngươi nguyện ý tin tưởng kẻ phản bội như ta, thì hãy tha cho gia đình của họ đi, ta nguyện ý tiếp tục làm việc cho các ngươi.

Đỗ Lan nhìn đám người có tình có nghĩa này, thầm nghĩ quả nhiên vẫn là người bình thường, không hiểu đạo lý từ không cầm binh, nghĩa không quản tài.

Tin tưởng có rủi ro, tin tưởng cần cẩn thận.

Nhưng nhóm Luffy chính là nguyện ý tin tưởng, thậm chí cả nhà khoa học Bối Gia Bàng Khắc này cũng không hề lý trí, vẫn hành động theo tình cảm.

Họ chính là nguyện ý tin tưởng người khác, cho dù là người lạ, cũng nguyện ý đánh cược tất cả của mình.

Mối quan hệ tin tưởng rất tốt, vì vậy đây cũng trở thành điểm yếu để nắm thóp các ngươi.

Đỗ Lan nói: Hành động theo tình cảm, chính là nguyên nhân căn bản các ngươi thua hải quân.

Luffy nói: Chính vì chúng ta có tình cảm, là người sống, nên chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ đánh bại các ngươi, những kẻ máu lạnh vô tình.

Cậu tin rằng có tình nhất định sẽ chiến thắng vô tình.

Bối Gia Bàng Khắc và Lộ Phi đều là những người có tình có nghĩa, một người đặt hy vọng vào trái ác quỷ Ni Tạp, một người thì cho rằng có tình ắt thắng, vô tình ắt bại.

Họ đều có những thứ để tin tưởng, giữa cơn tuyệt vọng, người ta luôn cần tin vào một điều gì đó.

Nếu không, họ sẽ không thể trụ vững.

Có lẽ họ không thể chờ được đến ngày thắng lợi, nhưng họ sẽ không từ bỏ niềm tin.

Bối Gia Bàng Khắc thấy Lộ Phi vẫn không từ bỏ vào lúc này, bỗng cảm thấy trong thân thể già nua cũng bùng lên ý chí chiến đấu, nhìn chằm chằm Ngũ Lão Tinh nói: Chúng ta có thứ để tín ngưỡng, còn các ngươi thì sao, các ngươi ngay cả người nhà cũng không tin tưởng, vậy tín ngưỡng điều gì.

Đỗ Lan thầm nghĩ Ngũ Lão Tinh tín ngưỡng vào chính nghĩa của hải quân, sẵn sàng hy sinh mạng sống vì chính nghĩa hải quân, thứ họ tín ngưỡng là trật tự đã tồn tại suốt tám trăm năm.

Giống như Khổng Tử tin vào Chu Lễ, Mạnh Tử tin vào chế độ Tỉnh Điền, Tuân Tử tin vào quân tử trời sinh.

Người ta luôn phải tin vào một điều gì đó, nếu không sẽ không thể đối mặt với cuộc đời đau khổ.

Ngũ Lão Tinh cũng có thứ để tín ngưỡng, gần giống với Khổng Tử, họ tin rằng trật tự và văn hóa của Thiên Long Nhân là tốt nhất, đã vận hành tám trăm năm, và sau này còn có thể vận hành lâu dài hơn nữa.

Sự kế thừa và văn hóa tám trăm năm, chính là thứ chúng ta tín ngưỡng.

Đỗ Lan nói.

Nhà khoa học phải phủ nhận tín ngưỡng này, nói: Mọi thứ đều thay đổi theo thời đại, trật tự Thiên Long Nhân đã lỗi thời.

Thiên Long Nhân đã là kẻ thù của thiên hạ.

Có những thứ quả thực đã thay đổi, nhưng có những thứ vẫn không hề thay đổi.

Đỗ Lan nói: Ví như sự tin tưởng, đối tượng của sự tin tưởng sẽ thay đổi, nhưng hành vi tin tưởng thì không.

Dù sao đi nữa, hiện tại ta đang suy xét đề nghị của ngươi, dùng bộ não của ngươi để đổi lấy sự an toàn cho quê hương của họ.

Tốt nhất ngươi đừng chọc giận ta nữa, vì mỗi một câu nói của ngươi đều sẽ khiến bộ não của ngươi mất giá.

Nhà khoa học lập tức im miệng, hy vọng bảo vệ được quê hương của Lộ Phi và những người khác.

Cảm giác cá nằm trên thớt này thật tuyệt vọng, Lộ Phi nhớ lại lúc chiến đấu với Kuma, khi đó cậu và đồng đội cũng không thể trốn thoát.

Bây giờ cũng vậy, tuy bản thân không gặp nguy hiểm, nhưng quê hương lại rơi vào khủng hoảng.

Cả hai lần đều bất lực, chỉ có thể chờ đợi ngoại lực cứu viện.

Đỗ Lan suy nghĩ một lát rồi nói: Không được rồi, nói cho cùng ngươi hợp tác với hải quân, không chỉ là ngươi dùng não giúp hải quân, mà hải quân cũng bỏ tiền giúp ngươi, chúng ta vốn dĩ là giúp đỡ lẫn nhau, bình đẳng với nhau.

Ngươi căn bản không có tư cách ra giá.

Nếu ta vì bộ não của ngươi mà tha cho bà con làng xóm của họ, thì chẳng khác nào hải quân cần não của ngươi, còn ngươi thì không cần tiền của hải quân vậy.

Nếu các người đồng ý, ta có thể không đi giúp hải tặc.

Bây giờ không chỉ hải quân có tiền, hải tặc cũng có tiền.

Nhà khoa học tiếp tục uy hiếp.

Hải tặc không cần bộ não của ngươi, họ có hòn đảo cơ giới, không hề thua kém ngươi.

Ngươi vốn là nhà khoa học của hải quân, lại đi đầu quân cho hải tặc, họ sẽ không tin tưởng ngươi đâu.

Hơn nữa, tốc độ tiêu tiền của ngươi cũng không phải người bình thường có thể chịu được.

Bối Gia Bàng Khắc, giá trị của ngươi nhỏ hơn nhiều so với ngươi tưởng tượng.

Thế này đi, ta có thể chấp nhận giao dịch của ngươi, nhưng điều kiện không phải là bảo vệ tất cả các hòn đảo, mà là một nửa số đảo có thể an toàn, nửa còn lại vẫn sẽ bị hủy diệt.

Ngươi hãy giúp họ quyết định hòn đảo nào sẽ bị tấn công, hòn đảo nào có thể được bảo toàn.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Ngũ Lão Tinh, chỉ cảm thấy tà khí đang tuôn ra từ người họ.

Chương 3606

Đây là một hành động tà ác đến mức nào, vốn là một việc tốt cứu người, kết quả cũng sẽ bị người ta ghi hận.

Không sợ thiếu, chỉ sợ không đều.

Nếu thật sự chỉ có thể cứu một nửa số đảo, nửa còn lại phải bị Đồ Ma Lệnh hủy diệt, thì tiêu chuẩn là gì.

Làm sao để những người có quê hương bị xóa sổ chấp nhận tiêu chuẩn đó.

Chẳng lẽ họ sẽ không đánh nhau sao.

Dựa vào đâu mà quê hương của họ được sống, còn quê hương của mình lại phải diệt vong.

Nếu tất cả cùng diệt vong, mọi người có lẽ còn có thể đồng lòng căm thù địch, nhưng một khi có hy vọng, mâu thuẫn xung đột sẽ bùng nổ.

Giống như một bầy chó, không có khúc xương, chúng sẽ yên ổn sống qua ngày, nhưng một khi có khúc xương, tất cả sẽ cắn xé nhau để tranh giành.

Giống như việc cải đạo vi tang, không có lợi nhuận thêm năm mươi vạn thất lụa, mọi người sẽ bình an vô sự, nhưng một khi có lợi ích khổng lồ năm mươi vạn thất, các phe phái đều sẽ tranh giành, đều muốn chia một chén canh từ đó.

Cho nên câu nói không sợ thiếu, chỉ sợ không đều thật sự không sai chút nào.

Nếu phân phối không thỏa đáng, thà rằng mọi người cùng lật bàn, chứ không muốn phát triển, nếu không làm tốt được thì đừng làm.

Lúc này Đỗ Lan đưa ra ý tưởng này, lập tức khiến tất cả mọi người đều sững sờ.

Có nên tin hay không.

Nhưng nếu tin, thì phân phối thế nào.

Quê hương đối với mỗi người đều có ý nghĩa như nhau, không ai muốn thấy quê hương mình bị hủy diệt.

Nhưng bộ não của nhà khoa học chỉ có thể đổi lấy một nửa số đảo, điều này khiến cho đội ngũ vốn đoàn kết bắt đầu xuất hiện rạn nứt.

Chị gái tôi còn ở trong làng.

Na Mỹ là người đầu tiên không kìm được, vì cô đã hy sinh quá nhiều cho quê hương, không thể để quê hương bị hủy diệt.

Nhà Ô Tác Phổ thì không có người thân nào, nhưng những đứa trẻ đó đều do cậu trông nom lớn lên, những đứa trẻ trong băng hải tặc Ô Tác Phổ là vô tội, cậu cũng không thể từ bỏ.

Ngay cả Sơn Trị cũng không hy vọng gia tộc bị hủy diệt, dù sao nguyện vọng của anh là làm ra một bàn mỹ thực để gia đình ăn xong sẽ vui vẻ mỉm cười.

Nguyện vọng này vẫn chưa thực hiện được, người nhà vẫn chưa được nếm thử tài nghệ của anh.

Sư phụ của Kiều Ba, sư phụ của Tác Long cũng đều ở trên đảo.

Lộ Phi trừng mắt giận dữ nhìn Ngũ Lão Tinh, lần này cậu thật sự cảm thấy tuyệt vọng.

Thành thật mà nói, vừa rồi khi tất cả các đảo đều bị hủy diệt, cậu cũng không đau khổ đến thế.

Nhưng bây giờ có thể cứu được một nửa, vậy thì hòn đảo nào nên được cứu, hòn đảo nào nên bị hủy diệt.

Mỗi người đều có lý do để cứu hòn đảo của mình.

Các ngươi có tư cách gì quyết định ai được chết, ai được sống.

Lộ Phi phẫn nộ nói: Mỗi hòn đảo đều có lý do để tồn tại, vốn dĩ họ đang sống yên ổn, các ngươi lại muốn tiêu diệt họ.

Bây giờ ngươi lại lấy quyền sinh tồn vốn thuộc về họ làm phần thưởng, trả lại thứ vốn thuộc về họ, chẳng lẽ còn muốn chúng ta phải cảm ơn các ngươi sao.

Tất cả các hòn đảo đều nên được sống, không ai có thể tước đoạt quyền sinh tồn của họ.

Nói rất có lý, tiếc là con người đã đặt ra quy định.

Giống như chơi mạt chược cần bốn người xác định quy tắc, sau đó mới có thể chơi tiếp.

Quy tắc này là do con người đặt ra, quyết định thưởng phạt, trong quy tắc này, sẽ có người bị tước đoạt quyền sinh tồn.

Họ đã phạm luật gì.

Lộ Phi giận dữ nói.

Họ không phạm luật, nhưng họ có liên quan đến các ngươi, những hải tặc, đó gọi là liên đới.

Đỗ Lan nói: Khi các ngươi ra khơi làm hải tặc, lẽ ra phải biết rằng mình có thể sẽ liên lụy đến bà con làng xóm.

Mau quyết định đi, ba tiếng sắp hết rồi, hòn đảo nào có thể sống sót, mau quyết định, nếu không tất cả các hòn đảo đều phải chết.

Na Mỹ nói: Hòn đảo của tôi nhất định phải sống sót.

Tôi cũng muốn bảo vệ quê hương.

Ô Tác Phổ nói.

Những người khác không nói gì, nhưng họ cũng không từ bỏ, cũng hy vọng hòn đảo của mình có thể sống sót.

Quê hương của mọi người đều như nhau.

Lộ Phi nặng nề nói: Chúng ta không thể mắc bẫy của kẻ địch, không thể nội chiến.

Nhà khoa học cũng nói: Đúng vậy, Ngũ Lão Tinh cố ý làm vậy, tuyệt đối không thể mắc bẫy.

Đây là âm mưu của kẻ địch, muốn các ngươi nghi ngờ lẫn nhau, hãy bình tĩnh lại.

Na Mỹ đã không thể bình tĩnh được nữa, ban đầu nếu quê hương của mọi người đều bị hủy diệt, cô có thể cùng mọi người bình tĩnh.

Nhưng bây giờ có một tia hy vọng thì không thể bình tĩnh, muốn bình tĩnh cũng không được, nhất định phải toàn lực cứu hòn đảo nhỏ, cho dù cái giá phải trả là dẫm đạp lên hòn đảo của người khác.

Mọi người nhìn dáng vẻ của Na Mỹ, có thể hiểu được, nhưng sự hoảng loạn của cô căn bản không giải quyết được vấn đề.

Mâu thuẫn chính bây giờ không phải là hòn đảo nào bị hủy diệt, hòn đảo nào tồn tại, mà là xung đột giữa hải tặc tiên tiến và hải quân lạc hậu.

Đỗ Lan chỉ dùng một mưu kế nhỏ, đã khiến cho hải tặc tiên tiến cũng trở nên lạc hậu.

Đây chính là thử thách nhân tính, đều có tiền đề điều kiện.

Đặt nhân tính vào một môi trường mà chi phí và lợi ích có thể kiểm soát được, một số thứ trong nhân tính sẽ bộc lộ ra.

Chi phí của Na Mỹ là để đồng đội ủng hộ mình, lợi ích là hòn đảo có thể tồn tại, lợi ích lớn hơn chi phí, mặt ích kỷ trong nhân tính tự nhiên sẽ thể hiện ra.

Trước đây hải tặc rất tiên tiến, mang danh nghĩa chống lại Thiên Long Nhân, đánh bại hải quân lạc hậu, một đường tiến lên.

Nhưng bây giờ sự ích kỷ trong nhân tính của họ đã bộc lộ.

Nhưng có ích kỷ, thì cũng có vô tư.

Tác Long không nói một lời, không muốn tham gia vào cuộc tranh giành.

Và trong hải quân cũng có những người vô tư như Xích Khuyển.

Cho nên thứ tiên tiến không phải là con người, con người vẫn luôn như vậy, bao gồm cả ích kỷ và vô tư, thứ tiên tiến là kỹ thuật, chế độ, văn hóa, buộc con người phải nâng cao sức sản xuất.

Nhân tính không chịu nổi thử thách, vì thử thách nhân tính luôn đặt ra một môi trường lợi ích lớn hơn chi phí.

Lúc này chính là thời điểm thử thách nhân tính, sáu hòn đảo có thể sống sót một nửa, lợi ích của việc sống sót quá lớn.

Mặc dù sống sót vốn là quyền lợi của mỗi sinh mệnh, nhưng trong quy tắc, việc cho và lấy đi đều phụ thuộc vào người nắm giữ quyền giải thích quy tắc.

Người giải thích trò chơi này chính là Ngũ Lão Tinh, họ nói giết là giết, nói sống là sống.

Cướp đi thứ vốn thuộc về mọi người, rồi trả lại với một chút chiết khấu, cuối cùng họ còn phải cảm ơn Ngũ Lão Tinh.

Phải nói rằng Đỗ Lan còn biết chơi hơn cả Ngũ Lão Tinh, chơi quy tắc đến cực hạn.

Đương nhiên chơi như vậy, sẽ phá hủy thêm lòng tin của mọi người vào quy tắc.

Chơi như vậy có được không.

Đương nhiên là được, nhưng sau này mọi người sẽ không còn tin tưởng nữa, chắc chắn sẽ không chấp nhận loại quy tắc một chiều này nữa.

Một chiều, đối với mọi người không phải là chuyện tốt.

Nhưng bây giờ Lộ Phi và đồng đội vẫn còn trong vòng quy tắc, phải nghĩ cách cứu hòn đảo của mình.

Na Mỹ muốn cứu hòn đảo của mình, nên là người đầu tiên không kìm được, hy vọng mọi người có thể nhường cơ hội cho mình.

Ô Tác Phổ cũng nói: Trên đảo của tôi còn có rất nhiều trẻ em.

La Tân không nhịn được nói: Mỗi hòn đảo đều có trẻ em, không thể dùng số lượng trẻ em để quyết định hòn đảo nào được sống sót.

Vậy cô nói xem, tiêu chuẩn nào mới là để quyết định sự sống chết của hòn đảo.

Ô Tác Phổ nghiêm giọng hỏi.

Chương 3607

La Tân đương nhiên cho rằng mỗi hòn đảo đều có lý do để sống, nhưng cô nói không có tác dụng.

Nhưng cô cho rằng nội chiến cũng không phải là lựa chọn tốt, vì đó chính là hiệu quả mà kẻ địch mong muốn, tiếc là bây giờ nói gì cũng vô ích.

Đỗ Lan nhìn nhóm nhân vật chính nội chiến, thầm nghĩ Lộ Phi vẫn là người vững vàng, đạo đức tự do vượt lên trên tất cả, bất kể tỷ lệ lợi ích và chi phí thay đổi thế nào, đạo đức vẫn cao hơn tất cả, lợi ích có lớn đến đâu, cậu cũng không hề lay động.

Nhưng Na Mỹ và Ô Tác Phổ không có ý chí như vậy.

Đỗ Lan mỉm cười ngạo nghễ, thế giới này vẫn luôn có nụ cười, chỉ là nụ cười sẽ di chuyển.

Cốt lõi của hài kịch là bi kịch, bi kịch của người khác chính là hài kịch của mình, nụ cười chưa bao giờ biến mất, chỉ là chuyển dời đến trên mặt chúng ta.

Mà Ni Tạp mang lại nụ cười cho thế giới, thực ra cũng chỉ là di chuyển nụ cười một lần nữa, chứ không phải tạo ra nụ cười.

Ni Tạp muốn chuyển nụ cười của quý tộc lên mặt người thường, tiếc là tám trăm năm trước Ni Tạp đã thất bại, ngươi dựa vào đâu mà cho rằng mình có thể thành công.

Đỗ Lan hỏi.

Lộ Phi cũng không biết trả lời thế nào.

Bối Gia Bàng Khắc nói: Thành làm vua, thua làm giặc, nếu các ngươi không sợ Ni Tạp, tại sao phải che giấu một trăm năm lịch sử.

Sức mạnh của Ni Tạp đối với các ngươi cũng rất đáng sợ.

Một trăm năm lịch sử trống, chẳng phải cũng đã bị người ta ghi lại rồi sao.

Chỉ là không được quảng bá rộng rãi.

Nếu một trăm năm trống thật sự quan trọng như vậy, tại sao mọi người không đi truyền bá.

Đỗ Lan hỏi ngược lại.

Bởi vì các ngươi không cho phép người khác truyền bá, điều này không phải rất đơn giản sao.

Ta còn không cho các ngươi vi phạm pháp luật đấy, cũng có thấy các ngươi dừng lại đâu.

Nói cho cùng là vì trật tự của hải quân đã mang lại sự phát triển, cho nên dù các ngươi biết lịch sử trống ở đâu, cũng không ai đi xem.

Thậm chí có thể nói, dù có đặt trước mặt mọi người, họ cũng lười liếc một cái.

Mọi người quan tâm hơn đến lợi ích mình có thể nhận được, còn lợi ích có liên quan đến lịch sử trống hay không, thì hoàn toàn không quan trọng.

Đỗ Lan nói.

Vậy tại sao các ngươi lại hủy diệt Ohara.

Lịch sử trống không quan trọng, nhưng chúng ta đã quy định không được phép nghiên cứu, đó là một ranh giới.

Ohara bị hủy diệt không phải vì họ nghiên cứu lịch sử, mà là vì họ không nghe lời.

Đỗ Lan nói.

Vô sỉ.

Nhà khoa học hoàn toàn không thể chấp nhận cách nói của Ngũ Lão Tinh, phẫn nộ nói: Chúng ta, những học giả và nhà khoa học, tuyệt đối sẽ không vì sự cản trở của các ngươi mà dừng lại bước chân tìm kiếm chân lý.

Ta biết các ngươi muốn phá vỡ trật tự Thiên Long Nhân, tiếc là tám trăm năm rồi, các ngươi vẫn chưa thành công, sau này cũng sẽ không thành công.

Đỗ Lan nói: Được rồi, thời gian có hạn, ba tiếng sắp hết rồi, nếu các ngươi không thể chọn ra ba hòn đảo được cứu, thì sáu hòn đảo đều sẽ tiêu tùng.

Thời gian không còn nhiều đâu nhé.

Còn thêm cả trợ từ ngữ khí dễ thương, thật khiến người ta tức chết.

Nhìn nụ cười trên mặt Ngũ Lão Tinh, nhìn những người khác đang tuyệt vọng, bi kịch của người khác chính là hài kịch của Ngũ Lão Tinh, thật là tà ác biết bao.

Trong Doraemon, Shizuka nói Nobita là người vui vì niềm vui của người khác, buồn vì nỗi buồn của người khác.

Án Tử thấy Tề Cảnh Công mặc áo lông chồn đứng khoe khoang trong gió lạnh, liền khuyên Tề Cảnh Công rằng mình ăn no rồi phải nghĩ đến còn có người chưa được ăn no, mình mặc ấm rồi phải nghĩ đến có người chưa được mặc ấm.

Lối suy nghĩ này mới là sự đồng cảm của con người, vui sướng trên nỗi đau của người khác là phản nhân loại.

Kẻ lấy bi kịch của người khác làm hài kịch của mình, chính là kẻ ác.

Tiếc là đa số người đều giống như Ngũ Lão Tinh, họ cũng sẽ chế giễu bi kịch của người khác.

Vui vì niềm vui của người khác, thì không làm được, vì rất nhiều lúc niềm vui của người khác lại đồng nghĩa với việc mình chịu thiệt.

Ví như mình tăng ca, ông chủ đổi xe, ông chủ vui mừng, nhân viên đau lòng.

Nhân viên rất khó vui vì niềm vui của ông chủ, nếu thật sự có nhân viên nói mình nỗ lực là để ông chủ đổi xe, mọi người chỉ thấy anh ta thiếu não.

Nobita trong mắt khán giả cũng quả thực là thiếu não, chỉ có Shizuka mới có thể chấp nhận tính cách này của Nobita.

Nhưng Nobita cũng chưa chắc đã thật sự vui vì niềm vui của người khác, dù sao bình thường khi Jaian bắt nạt Nobita thì rất vui, nhưng Nobita lại luôn khóc lóc tìm Doraemon cầu cứu, không có một chút nào là vui vì niềm vui của Jaian cả.

Thời gian thật sự không còn nhiều, mọi người nên làm gì đây.

Na Mỹ nói: Bảo vệ hòn đảo của tôi, tôi sẽ cảm ơn các bạn.

Lộ Phi im lặng không nói, cậu biết dù có bảo vệ được ba hòn đảo, trong lòng ba người còn lại cũng sẽ có khúc mắc, đội ngũ sẽ không còn thân thiết như trước nữa, việc dẫn dắt đội sẽ khó khăn hơn, thậm chí sau lần trắc trở này, họ sẽ không tiếp tục cuộc hành trình, mà trở về Đông Hải.

Nghĩ đến đây, Lộ Phi nói: Xin lỗi Ô Tác Phổ, xin lỗi Sơn Trị, tôi đã quyết định rồi, quê hương của các cậu và của tôi sẽ bị hủy diệt, quê hương của Na Mỹ, Kiều Ba, Tác Long sẽ tồn tại.

Na Mỹ thấy Lộ Phi quyết định, lập tức mừng đến phát khóc.

Lộ Phi cuối cùng đã đưa ra lựa chọn, trong đội này Na Mỹ không thể thiếu, cô là hoa tiêu.

Ô Tác Phổ và Sơn Trị, xạ thủ và đầu bếp đều không quan trọng, không quan trọng bằng Na Mỹ và Kiều Ba.

Cuối cùng là Lộ Phi và Tác Long, Lộ Phi chọn bảo vệ Tác Long, hy sinh bản thân, như vậy Tác Long có thể ủng hộ cậu, cộng thêm bác sĩ và hoa tiêu, chủ thể của đội sẽ không bị phá vỡ.

Cậu không có tư cách quyết định sự sống chết của hòn đảo của tôi.

Ô Tác Phổ giận dữ nói.

Đây là lệnh của thuyền trưởng.

Vẻ mặt của Lộ Phi còn nghiêm túc hơn cả tượng điêu khắc, vì để đội có thể tiếp tục tiến lên, cậu đã đưa ra lựa chọn tốt nhất, một lựa chọn lạnh lùng.

Không thể từ bỏ, nếu từ bỏ lúc này, mới là thật sự thua cuộc.

Lộ Phi phải tiếp tục cuộc hành trình, cho đến tận cùng, như vậy mọi hy sinh mới có giá trị.

Cậu tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Đỗ Lan cũng không nhịn được mà vỗ tay, sự sắp xếp này của Lộ Phi quả thực rất tốt, đã bảo vệ được chủ thể của đội ở mức độ lớn nhất.

Càng gần đến đích, càng mệt mỏi, nhưng quyết tâm của Lộ Phi không thay đổi.

Nếu đã như vậy, thì cứ làm thế đi.

Trên màn hình, ba Đồ Ma Lệnh được phát động, ba hòn đảo hóa thành biển lửa.

Ô Tác Phổ vô cùng giận dữ, lập tức xông đến đánh Lộ Phi, cậu đã không ưa Lộ Phi từ trước, vì Lộ Phi không hề trân trọng tàu Hoàng Kim Mai Lệ Hào, bây giờ lại từ bỏ hòn đảo của cậu, điều này sao có thể nhẫn nhịn được.

Lộ Phi không né tránh, mặc cho Ô Tác Phổ đấm mạnh vào người mình.

Trước đây chỉ là quyết định sự sống chết của con tàu, bây giờ lại quyết định sự sống chết của vô số người vô tội, cậu cũng rất đau khổ.

Bản thân không thể cứu tất cả mọi người, vậy thì chỉ có thể lấy cuộc hành trình làm ưu tiên hàng đầu.

Hải quân ở ba hòn đảo còn lại đã rút lui, ba giờ đồng hồ dài đằng đẵng cuối cùng cũng kết thúc.

Đỗ Lan cười hì hì nói: Bối Gia Bàng Khắc, tiếp tục sản xuất Mẫu Hỏa Chủng, nếu không ngươi nên biết hậu quả.

Các ngươi sẽ gặp báo ứng.

Bối Gia Bàng Khắc phẫn nộ nguyền rủa, nhưng không dám không hợp tác, vì Ngũ Lão Tinh vẫn sẽ uy hiếp những người dân vô tội.

Ngươi chỉ cần phụ trách sản xuất Mẫu Hỏa Chủng là được rồi, còn chúng ta, Ngũ Lão Tinh, phải cân nhắc rất nhiều thứ.

Đỗ Lan đắc ý nói.

Ngũ Lão Tinh bị lạc đường, chỉ cần họ lấy Đảo Đầu Trứng làm mục tiêu, họ sẽ bị lạc trong sương mù, nhưng chỉ cần họ quay đầu trở lại, sương mù sẽ tan biến.

Cuối cùng không còn cách nào khác, đành phải quay về, nhưng họ càng thêm dè chừng Đảo Đầu Trứng, nghi ngờ không biết có phải nhà khoa học đã phát minh ra vũ khí khí tượng, sương mù có phải là một loại vũ khí hay không.

Nhưng khi Hoàng Viên trở về, báo cáo nhiệm vụ, Ngũ Lão Tinh phát hiện có người giả mạo họ đến Đảo Đầu Trứng, còn dùng chiến thuật trộm nhà mà họ chưa từng nghĩ đến, ép buộc nhà khoa học sản xuất Mẫu Hỏa Chủng, và còn chia rẽ băng của Lộ Phi.

Họ nhìn nhau, không thể nghĩ ra ai đã giả mạo thân phận của họ để gây ra chuyện này ở Đảo Đầu Trứng.

Không giết Lộ Phi và nhà khoa học, mà lại khiến họ nội chiến.

Họ chưa từng nghĩ đến việc trộm nhà, vì họ không cho rằng hải tặc sẽ quan tâm đến quê hương của mình.

Đỗ Lan biết Lộ Phi và đồng đội là người tốt, nhưng Ngũ Lão Tinh thì không biết, chỉ nghĩ rằng Lộ Phi và đồng đội chỉ là những hải tặc bình thường.

Hải tặc bình thường thì như thế nào.

Chương 3608

Đó là những kẻ vì tiền có thể bán đứng tất cả, căn bản không quan tâm đến gia đình, trộm nhà của hải tặc có thể nói là tốn công vô ích, vì hải tặc là một tập thể vô phụ vô quân, vô tình vô nghĩa.

Nhưng nghe báo cáo của Hoàng Viên, dường như nhóm của Lộ Phi không phải là hải tặc bình thường.

Kẻ giả mạo Ngũ Lão Tinh đã thành công dùng chiến thuật trộm nhà khiến băng của Lộ Phi xảy ra nội chiến.

Ni Tạp Lộ Phi chắc chắn sẽ báo thù, vậy chúng ta cũng phải chuẩn bị. 105.

Ngũ Lão Tinh biết Luffy chắc chắn sẽ không tha cho mình, liền nói: Còn Vegapunk, nếu đã đồng ý sản xuất Mẫu Hỏa Chủng thì tạm thời không giết hắn.

Rốt cuộc là ai đã giả mạo chúng ta điều động quân đội, còn có ác ý như vậy với Lộ Phi.

Chẳng lẽ là người của hải quân, hay là kẻ thù của Lộ Phi.

Ngũ Lão Tinh cũng đang suy nghĩ rốt cuộc là ai đã dàn dựng vở kịch hay này, họ xem xong cũng phải đập bàn khen hay.

Dùng chiến thuật trộm nhà để Lộ Phi nội chiến, thật sự lợi hại.

Ni Tạp mang lại nụ cười cho thế giới, nhưng nụ cười lại ở trên mặt chúng ta.

Câu nói này nói quá hay, mang lại nụ cười không quan trọng, quan trọng là nụ cười ở trên mặt ai.

Nếu Ni Tạp muốn mang lại nụ cười cho người thường, thì phải ngăn cản, nếu Ni Tạp mang lại nụ cười cho chúng ta, chúng ta có thể ủng hộ.

Kẻ giả mạo thân phận chúng ta không thể không quản, nếu họ giả mạo chúng ta đồng ý cải cách tài chính, thì tiêu đời rồi.

Đúng vậy, có thể dùng thân phận của chúng ta điều động hải quân, thì cũng có thể dùng thân phận của chúng ta thúc đẩy cải cách, đến lúc đó thu hoạch Beli, sẽ thiên hạ đại loạn, điều này vô cùng nguy hiểm.

Nhưng rốt cuộc là ai.

Mọi người im lặng, vì họ cũng không biết ai có bản lĩnh như vậy.

Đối với chuyện này, Ngũ Lão Tinh cũng đành bất lực.

Còn ở Đảo Đầu Trứng, cuộc chiến giữa Ô Tác Phổ và Lộ Phi vẫn tiếp diễn.

Ô Tác Phổ đã sớm không ưa Lộ Phi, rất nhiều lúc rõ ràng là dựa vào may mắn, nhưng Lộ Phi lại tỏ ra rất tài giỏi.

Rất nhiều lần khủng hoảng đều do Lộ Phi gây ra, kết quả là một đống hỗn độn.

Ô Tác Phổ rất phẫn nộ, Lộ Phi tự nhiên sẽ không dừng lại, cậu phải đánh bại Ô Tác Phổ, tiếp tục tiến lên.

Vốn dĩ Lộ Phi để Ô Tác Phổ đấm vài cái cho hả giận, kết quả Ô Tác Phổ thật sự muốn giết người, Lộ Phi không thể không tự vệ chính đáng.

Cậu không có tư cách quyết định hủy diệt làng Syrup.

Ô Tác Phổ phẫn nộ tấn công, robot nano bao phủ toàn thân, hóa thân thành chiến binh cơ giới, bộ giáp nano biến hóa khôn lường, không chỉ có thể dự đoán hành động của Lộ Phi, còn có thể biến thành các loại vũ khí, bất kể là tầm xa hay cận chiến, biến hóa vô thường, khó lòng phòng bị.

Lộ Phi cũng không thể không bật Gear 2 để chiến đấu với Ô Tác Phổ, nhưng cậu cảm thấy Gear 2 không đủ, có lẽ cần phải bật Gear 4, thậm chí là thức tỉnh trái ác quỷ Ni Tạp mới được.

Ô Tác Phổ đã mạnh lên rất nhiều, rõ ràng lần trước trong sự kiện tàu Hoàng Kim Mai Lệ Hào, cũng không lợi hại đến thế.

Lộ Phi, dùng trái Ni Tạp của cậu đi.

Để đánh bại cậu, tôi đã không ngừng nỗ lực học tập và tiến bộ, chính là vì ngày hôm nay.

Ô Tác Phổ gầm lên: Tôi đã sớm không ưa cậu rồi.

Lộ Phi vốn không muốn ra tay, nhưng Ô Tác Phổ lại ép người quá đáng.

Quê hương của Ô Tác Phổ đã mất, Lộ Phi hiểu cảm xúc của đối phương, nhưng bây giờ Ô Tác Phổ rõ ràng là đang trút cả thù mới hận cũ, vậy Lộ Phi chỉ có thể phản kích, Gear 2 không được, thì Gear 4.

Lộ Phi thổi khí vào xương, nhắm vào Ô Tác Phổ phản kích.

Hai người trên không trung đánh nhau qua lại, những người khác nhìn mà tuyệt vọng.

Na Mỹ nói: Ô Tác Phổ, dừng lại đi, làng của Lộ Phi cũng bị hủy rồi, cậu ấy cũng rất đau khổ.

Đều là lỗi của Lộ Phi, vì lý tưởng không thực tế, đã cuốn tất cả mọi người vào.

Chúng ta rõ ràng chỉ cần đến đích là được rồi, kết quả cậu ta lại luôn gây chuyện, cuối cùng đắc tội với đối thủ mà mình không thể chiến thắng.

Rõ ràng không có năng lực gì, lại còn tỏ ra ta đây thiên hạ vô địch, kết quả ngày hôm nay đều là do cậu ta gây ra.

Ô Tác Phổ đổ hết tội lỗi lên đầu Lộ Phi, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của cậu.

Lộ Phi rất ấm ức, đã đi du hành rồi, tự nhiên phải thật đặc sắc.

Đương nhiên cậu cũng thừa nhận có vài lần quả thực là may mắn, nếu không cậu đã chết rồi.

Mấy lần đều là do người khác cứu viện mới sống sót, nhưng cậu không hối hận, vì đó mới là du hành.

Đã ra khơi, sống chết có số, ta quả thực mấy lần dựa vào may mắn mới sống sót, nhưng may mắn cũng là một phần thực lực.

Lộ Phi nói.

Vậy hôm nay chính là lúc may mắn của cậu dùng hết.

Ô Tác Phổ phẫn nộ nói: Hoàng Kim Mai Lệ Hào, hợp thể.

Mọi người đều không biết Ô Tác Phổ và Hoàng Kim Mai Lệ Hào còn có thể hợp thể.

Một người một thuyền bắt đầu tổ hợp.

Đầu tiên là Hoàng Kim Mai Lệ Hào biến hình, lần này biến thành một người máy khổng lồ không có đầu.

Ta sẽ tạo thành phần đầu.

Người máy nano của Ô Tác Phổ phóng to thành khoang điều khiển phần đầu và hợp thể với con tàu: Lộ Phi, tận thế của ngươi đến rồi.

Mọi người đều biết Ô Tác Phổ đang nghiêm túc, là thật sự muốn toàn lực đánh bại Lộ Phi, thậm chí là giết chết Lộ Phi.

Lộ Phi cũng không còn do dự: A a. bùng nổ hình thái Ni Tạp, màu sắc xung quanh đều biến mất.

Hahahaha.

Tiếng cười chói tai vang vọng khắp chiến trường bi tráng.

Ba hòn đảo, mấy vạn người vô tội chết đi, nhưng Lộ Phi vẫn đang cười, hoàn toàn không thể kiểm soát được.

Lần này ngay cả đồng đội cũng cảm thấy thuyền trưởng quá đáng.

Ngươi đáng chết.

Sát khí trên người Ô Tác Phổ tăng vọt gấp trăm lần, cùng với Hoàng Kim Mai Lệ Hào đối kháng Lộ Phi.

Lộ Phi có thể biến toàn bộ môi trường xung quanh thành cao su, ngay cả tia laser của kẻ địch cũng có thể cao su hóa, nắm trong tay.

Lộ Phi dễ dàng hóa giải đòn tấn công của kẻ địch, thậm chí còn phản kích.

Bỏ cuộc đi, ngươi không có bá khí vũ trang và bá khí bá vương, không thể nào đánh bại ta được.

Lộ Phi cười nói, giống như đang chế giễu Ô Tác Phổ không biết lượng sức mình.

Công nghệ tuy lợi hại, nhưng đại dương này là lãnh địa của trái ác quỷ và bá khí, công nghệ rất dễ bị trái ác quỷ và bá khí áp chế.

Sau khi Lộ Phi tiến vào hình thái Ni Tạp, mọi thứ của công nghệ đều có thể biến thành cao su, hoàn toàn không có sức sát thương.

Trừ phi Ô Tác Phổ có bá khí vượt qua Ni Tạp, nhưng Ô Tác Phổ rõ ràng không có năng lực này.

Sở trường của Ô Tác Phổ là bá khí quan sát, nhưng loại bá khí này trong thực chiến thực ra không có nhiều tác dụng, chỉ cần tốc độ của kẻ địch đủ nhanh, thì dù có dự đoán tương lai cũng vô dụng.

Giống như chơi trò bắt thước kẻ, hai người, một người cầm thước giơ lên cao, một người đứng bên dưới phụ trách bắt.

Người bên dưới biết người bên trên sẽ thả tay, biết thước sẽ rơi xuống, cũng không có nghĩa là trăm phần trăm bắt được.

Vì động tác của mình chậm hơn tốc độ rơi của thước, dù có biết trước thước sẽ rơi xuống cũng vô dụng, bắt không được là bắt không được.

Cho nên phương pháp phá giải bá khí quan sát chính là tăng tốc, để kẻ địch nhìn thấy nhưng không bắt được.

Tốc độ của Lộ Phi đủ nhanh, chắc chắn nhanh hơn Ô Tác Phổ, cho nên sở trường của Ô Tác Phổ không có ý nghĩa.

Mà công nghệ lại không thể giành được thắng lợi áp đảo, Ô Tác Phổ chắc chắn sẽ thất bại.

Lộ Phi bắt đầu phản kích, cậu cũng là người, cũng có lửa giận, làng Foosha cũng bị hủy rồi, những người già làng xóm chăm sóc cậu từ nhỏ đều đã chết, cậu cũng đang một bụng lửa giận.

Vốn không muốn khai chiến với Ô Tác Phổ, nhưng đối phương ép người quá đáng, mình cũng phải toàn lực phản kích: Ta là người sẽ trở thành Vua Hải Tặc.

Trải qua hy sinh, niềm tin này ngược lại càng thêm kiên định.

Bởi vì mọi hy sinh đều là vì mục tiêu này, chỉ có thực hiện được mục tiêu, hy sinh mới có ý nghĩa.

Đứng trên đỉnh núi, mới có người nghe câu chuyện của cậu, mọi người mới có thể biết Lộ Phi đã trải qua bao nhiêu cay đắng.

Nếu cậu bây giờ từ bỏ, sẽ không ai nghe câu chuyện của cậu, càng không ai biết được sự hy sinh đằng sau Lộ Phi.

Cho nên Lộ Phi phải đứng trên đỉnh núi, quảng bá câu chuyện của mình, những người đã hy sinh cũng sẽ được mọi người ghi nhớ.

Cuộc chiến giữa Lộ Phi và Ô Tác Phổ vẫn tiếp diễn, Ô Tác Phổ hợp thể với Hoàng Kim Mai Lệ Hào, giải phóng sức phá hoại mạnh hơn.

Nhưng lãnh địa Ni Tạp của Lộ Phi biến vạn vật thành cao su, ngay cả đạn pháo và tia laser cũng không ngoại lệ.

Trừ bá khí ra, không thể khắc chế được lãnh địa Ni Tạp, cho nên Lộ Phi tự tin có thể thắng, vì Ô Tác Phổ chỉ có bá khí quan sát, rất yếu.

Chương 3609

Ô Tác Phổ cũng phát hiện ra dù mình tấn công thế nào cũng vô dụng, ngay cả khi phát động một cuộc tấn công như Đồ Ma Lệnh cũng không thể phá phòng ngự.

Ngay cả tia laser cũng bị đối phương dễ dàng bắt lấy, trái Ni Tạp quả nhiên lợi hại, hoàn toàn không nói lý lẽ, ngay cả plasma cũng không phải là đối thủ.

Cậu không khỏi nghĩ đến việc trên đại dương này, hệ Zoan Thần Thoại là vua, những trái ác quỷ đại diện cho sức mạnh thần bí này thật sự quá mạnh.

Nhưng đánh không lại cũng phải đánh, Ô Tác Phổ mở hết tất cả các họng pháo, toàn bộ đạn dược được bắn ra.

Vút.

Lộ Phi chỉ cười, cười là đủ rồi, tất cả đạn pháo đều biến thành những món đồ chơi cao su vô hại, rơi lả tả trong lãnh địa.

Na Mỹ nghe ra nỗi bi thương trong tiếng cười của Lộ Phi, cậu bề ngoài thì cười, nhưng trong lòng lại đang khóc.

Khi tất cả mọi người đều đau buồn, luôn cần có người đi ngược lại, luôn cần có người nhanh chóng thoát ra khỏi nỗi đau, mang lại hy vọng.

Gặp chuyện, nếu ai cũng đau buồn và hoảng loạn, thì ai sẽ xử lý sự việc. 106.

Cho nên khi mọi người đau buồn, cần có người cười đối mặt với cuộc đời thảm đạm, đối mặt với máu tươi đầm đìa.

Người trong cuộc vội vã báo cảnh sát, nhưng người nhận điện lại rất lạnh lùng, khiến người ta phẫn nộ.

Người trong cuộc đã gấp đến mức nhảy dựng lên, nhưng người nhận điện vẫn lạnh lùng hỏi một số câu hỏi rất đơn giản.

Nhưng người nhận điện đã được huấn luyện, họ cần phải hỏi câu hỏi theo quy trình, mới có thể cung cấp sự giúp đỡ tốt hơn.

Họ không thể cùng lo lắng với người báo cảnh sát, lo lắng không giải quyết được vấn đề.

Giống như bây giờ, cảm xúc đau buồn và phẫn nộ không thể giải quyết vấn đề, bây giờ cần suy nghĩ về việc báo thù, một mực đau buồn không có tác dụng.

Cho nên nụ cười của Lộ Phi chính là nói cho mọi người biết thời gian đau buồn đã kết thúc, nên suy nghĩ về tương lai rồi.

Lộ Phi không muốn lãng phí thời gian nữa, bá khí ba màu toàn khai, trực tiếp một quyền đánh Ô Tác Phổ và Hoàng Kim Mai Lệ Hào đến mức giải trừ hợp thể.

Ô Tác Phổ ngã trên mặt đất khóc nức nở, những đứa trẻ từng chơi đùa cùng cậu đều đã chết, chính tham vọng của cậu đã hại chết chúng.

Nếu không phải cậu muốn dương danh lập vạn, cũng sẽ không lên thuyền của Lộ Phi, không lên thuyền của Lộ Phi cũng sẽ không đắc tội với hải quân, sẽ không tạo thành cục diện ngày hôm nay.

Ngươi khóc ngày khóc đêm, có thể khóc chết được Ngũ Lão Tinh không.

Tác Long không chịu nổi nữa, nói: Bây giờ chúng ta nên nghĩ cách báo thù, nhất định phải để Ngũ Lão Tinh nợ máu trả bằng máu.

Nhưng chúng ta căn bản không biết Ngũ Lão Tinh ở đâu.

Na Mỹ nói.

Lộ Phi nói: Chúng ta tiếp tục tiến lên, đợi đến khi đến đích cuối cùng, Ngũ Lão Tinh chắc chắn sẽ xuất hiện lần nữa, đến lúc đó chúng ta có thể báo thù.

Trái tim cậu cũng đang rỉ máu, làng Foosha là quê hương sinh ra và nuôi dưỡng cậu, bây giờ cũng không còn nữa, nỗi đau của cậu không thua kém gì Ô Tác Phổ.

Nhưng cậu sẽ không hối hận, chỉ cần đứng trên đỉnh núi, mọi sự hy sinh và cống hiến đều có giá trị, đến lúc đó những hòn đảo đã biến mất sẽ được gắn liền với câu chuyện của Vua Hải Tặc, dù người đã chết, nhưng tên tuổi sẽ tồn tại mãi mãi.

Giống như quê hương của Roger là Loguetown vậy, dù Loguetown cuối cùng có biến mất, chỉ cần câu chuyện của Roger còn được lưu truyền, Loguetown sẽ được nhắc đến hết lần này đến lần khác.

Chỉ cần họ thành công, mọi thứ đều có ý nghĩa.

Mắt Lộ Phi sáng như điện, vô cùng kiên định, lúc này cậu đã vứt bỏ mọi tạp niệm, chỉ muốn hoàn thành cuộc hành trình.

Trước đây cậu là vì bản thân trở thành người tự do nhất, bây giờ cậu là vì những người đã khuất.

Cậu vẫn còn nghĩ đến cuộc hành trình của mình, còn muốn mình trở thành Vua Hải Tặc, đồ máu lạnh vô tình.

Ô Tác Phổ gầm lên.

Lộ Phi không giải thích.

Nhưng La Tân, người phụ nữ thông minh, đã nhìn thấu suy nghĩ của Lộ Phi, nói: Cái chết thực sự là bị lãng quên, nếu chúng ta thật sự có thể đến được đích cuối cùng, mở ra kho báu mà ngay cả Roger cũng chưa mở được, để lịch sử ghi nhớ câu chuyện của chúng ta.

Vậy thì quê hương của chúng ta, tên của những người đã khuất sẽ được khắc trên bia đá lịch sử, dù qua mấy trăm năm, mấy ngàn năm, vẫn sẽ được người đời nhắc đến.

Giống như Joy Boy vậy, dù ông ấy đã biến mất tám trăm năm, nhưng vẫn có rất nhiều người nhớ tên ông ấy.

Để thế giới nhớ tên quê hương, đó là điều duy nhất chúng ta có thể làm cho quê hương.

Giống như Thường Sơn Triệu Tử Long vậy, có bao nhiêu người là vì biết Triệu Tử Long mới biết đến cái tên Thường Sơn.

Đây chính là hiệu ứng người nổi tiếng, Lộ Phi và đồng đội bây giờ chính là muốn nổi tiếng, để cả thế giới biết đến quê hương của họ.

Ô Tác Phổ cũng đã hiểu, nói: Lộ Phi, tôi không tha thứ cho cậu, nhưng La Tân nói đúng, bây giờ chúng ta phải để thế giới nhớ đến chúng ta, nếu không thể lưu danh sử sách, thì để lại tiếng xấu muôn đời.

Mọi người đều cảm thấy Ô Tác Phổ đã hắc hóa, cảm thấy đối phương rất có thể sẽ làm ra những chuyện không thể tha thứ, để đạt được mục tiêu, rất có thể sẽ không từ thủ đoạn.

Làm thế nào để lưu danh lịch sử.

Tốt nhất là hoàn thành những việc mà người cùng thời đại không làm được, người khác không làm được, mình làm được.

Ví dụ như thể thao cao hơn, mạnh hơn, nhanh hơn, người khác chạy một trăm mét mất mười giây, mình chạy một giây, đó chắc chắn là đột phá lịch sử, chắc chắn sẽ lưu danh sử sách.

Người khác đều không thể đến được đích cuối cùng của Đại Hải Trình, đều không thể mở được đại bí bảo, nếu bây giờ có người mở được, cũng có thể tạo ra lịch sử.

Vừa hay bây giờ người có thể mở được đại bí bảo chính là Lộ Phi có trái Ni Tạp, cho nên họ có cơ hội tạo ra lịch sử.

Nếu là người khác, thì phải nghĩ cách khác.

Vậy thì tiếp tục tiến lên thôi, dù sao cũng ngày càng gần rồi.

Họ xuất phát không lâu, Ô Tác Phổ đã chuẩn bị phản bội Lộ Phi, muốn để Lộ Phi bị bắt giữ ngay khi mở đại bí bảo.

Người đời này sẽ chỉ nhớ một Vua Hải Tặc, căn bản sẽ không có ai nhớ đến những người trên thuyền của Vua Hải Tặc.

Nhưng nếu Vua Hải Tặc bị bán đứng, bị bắt giữ, vậy thì mọi người sẽ nhớ đến Vua Hải Tặc, và cũng sẽ nhớ đến kẻ đã phản bội Vua Hải Tặc.

Ô Tác Phổ nghiêm túc nói.

Giống như Jesus và Judas, Oda Nobunaga và Akechi Mihide, Nhạc Phi và Tần Cối.

Mười hai tông đồ của Jesus, có mấy ai nhớ được tên của họ.

Nhưng mọi người đều biết kẻ bán đứng Jesus là Judas.

Ô Tác Phổ biết mình không thể trở thành Vua Hải Tặc, nhưng có thể trở thành kẻ phản bội Vua Hải Tặc.

Cho nên cậu đã liên lạc với Vương Luffy, hy vọng Vương Luffy bắt giữ Lộ Phi.

Lộ Phi sắp đến đích cuối cùng rồi, các ngươi đến bắt đi.

Ô Tác Phổ nói.

Vương Luffy bây giờ đã sớm không còn là hải quân, anh ta đã hợp tác với Ace, tự nhiên không thể đi bắt Lộ Phi.

Cho nên anh ta đã chuyển tiếp thiết bị liên lạc cho Đỗ Lan.

Ngươi nói đi, ta đang nghe.

Đỗ Lan nói.

Ô Tác Phổ nói: Các ngươi bắt Lộ Phi, phải nói cho thiên hạ biết, kẻ bán đứng Lộ Phi là ta, Ô Tác Phổ, ta muốn nổi tiếng, ta muốn để quê hương ta lưu danh lịch sử.

Đây là tiếng xấu đấy.

Không sao cả, còn hơn là bị lãng quên.

Hơn nữa dù là tiếng xấu, cũng có lúc lật lại được.

Ô Tác Phổ nói.

Đỗ Lan thầm nghĩ Ô Tác Phổ cũng đã trưởng thành rất nhiều, quả thực có rất nhiều người bênh vực cho Judas, thậm chí còn viết một cuốn Phúc âm của Judas nói rằng những gì Judas làm cũng là do Thượng đế sắp đặt, Judas không sai, nếu có sai thì là Thượng đế sai.

Có lẽ mấy trăm năm nữa, Vua Hải Tặc đại diện cho tự do cũng sẽ biến thành đại diện cho cường quyền.

Ngược lại, Ô Tác Phổ, kẻ bán đứng Vua Hải Tặc, mới là người chống lại bạo chính, chống lại cường quyền, mới là tự do thực sự.

Cuộc tranh giành quyền diễn giải chính là như vậy, khi mọi người đều tôn sùng Vua Hải Tặc, sẽ giống như tôn sùng Thiên Long Nhân mà thiết lập đủ loại quy tắc, sẽ trở thành sự ràng buộc.

Cuối cùng sẽ có người phản đối, vậy thì danh tiếng của kẻ phản bội cũng có thể đảo ngược.

Chương 3610

Ta hiểu rồi, vậy thì đợi Lộ Phi mở đại bí bảo, ngươi hãy đâm sau lưng Lộ Phi, để chúng ta dễ dàng bắt được cậu ta, đến lúc đó lại tổ chức một phiên tòa công khai, ngươi, kẻ phản bội này, tuyệt đối sẽ để lại tiếng xấu muôn đời.

Giao cho ta.

Ô Tác Phổ chính là muốn nổi tiếng, điều này hoàn toàn hợp ý cậu.

Đỗ Lan không nhịn được cười, quả nhiên Ni Tạp mang lại nụ cười, từ khi trái Ni Tạp thức tỉnh, hắn đã vui không ngớt: Cuộc đời chính là tàn khốc như vậy, tình bạn, tình thân, tình quê hương, các loại tình cảm đan xen, kết quả cá và tay gấu không thể có cả hai.

Thứ càng quý giá thì càng hiếm hoi, không thể khiến mỗi người đều thỏa mãn, cho nên vì để thỏa mãn bản thân, phải đi ngược lại, phải trở thành phe phản diện.

Bởi vì mặt trái của sự quý giá cũng hiếm hoi như vậy.

Trở thành mặt trái của Vua Hải Tặc, Ô Tác Phổ có thể nổi tiếng như Vua Hải Tặc.

Lộ Phi mang theo trái Ni Tạp ngày càng tiến gần đến đích cuối cùng, nghe nói người mở được đại bí bảo có thể thay đổi thế giới, có thể mang lại nụ cười cho thế giới.

Vậy vấn đề là, tám trăm năm trước Joy Boy tại sao không làm.

Chắc chắn là đã tin vào kẻ địch không nên tin, cho nên đã thất bại.

Đương nhiên cũng có thể là bị bạn bè thân thiết ngăn cản, lý niệm không hợp, cuối cùng Joy Boy rõ ràng có thể thay đổi thế giới, lại trở thành đá lót đường cho bạn thân.

Nói chung Joy Boy mạnh như vậy, mạnh hơn Lộ Phi nhiều như thế, thậm chí có thể để bá khí của mình tồn tại tám trăm năm.

Tồn tại trong quá khứ, đến tám trăm năm sau mới giải phóng, có thể nói là mạnh đến vô lý.

Nhưng ông ấy vẫn không thể khiến tất cả mọi người tràn đầy nụ cười, vậy tám trăm năm trước rốt cuộc ông ấy đã làm gì.

Có người sẽ nói, Joy Boy chắc chắn là không gặp thời, tám trăm năm trước chắc chắn không có đủ điều kiện để ông ấy truyền bá nụ cười, bây giờ đã khác, thời đại đang phát triển, khoa học kỹ thuật đang tiến bộ, tám trăm năm sau có đủ loại kỹ thuật mới, văn hóa mới, chắc chắn đã khác, bây giờ trái Ni Tạp chắc chắn có thể tạo ra kỳ tích.

Lời này không đúng, tám trăm năm trước có vấn đề của tám trăm năm trước, tám trăm năm sau cũng có vấn đề của tám trăm năm sau, không thể nói Joy Boy tồn tại chỉ để chuyên giải quyết vấn đề của tám trăm năm sau, cho nên tám trăm năm trước không thể phát huy tác dụng.

Điều đó cũng quá vô lý.

Nói chung Lộ Phi muốn thay đổi thế giới, thì phải tìm hiểu xem tám trăm năm trước Joy Boy tại sao không thay đổi thế giới, để tránh mắc phải sai lầm tương tự. 107.

Đỗ Lan giúp Luffy loại trừ khả năng Joy Boy không đủ sức mạnh, ông ấy chắc chắn là uy mãnh vô địch, siêu cấp lợi hại, đánh khắp thiên hạ không đối thủ.

Ông ấy thất bại chỉ có thể là vì sự lương thiện của mình và sự cản trở của bạn bè, không thể tồn tại chuyện đánh không lại.

Thậm chí có thể Imu của hải quân chính là bạn tốt của Joy Boy, vì lý niệm bất đồng, cho nên Joy Boy cam tâm tình nguyện bại dưới tay

Imu, dùng thất bại của mình làm đá lót đường, xây dựng tính hợp pháp cho Imu, cuối cùng do Imu thành lập Chính Phủ Thế Giới và hải quân, thiết lập trật tự mới.

Ta nghi ngờ trong đại bí bảo chính là linh hồn của Joy Boy, và ông ấy xuất hiện không vì gì khác, chính là để tiêu diệt Imu.

Hai kẻ mạnh nhất thế giới biến mất, thế giới chẳng phải sẽ thay đổi sao.

Đỗ Lan đưa ra một suy đoán vô trách nhiệm.

Anh nói trong bí bảo là linh hồn của Joy Boy, mở ra sau đó sẽ nhập vào Lộ Phi, rồi Lộ Phi đánh bại Imu.

Địch Ny Toa chớp chớp mắt, cảm thấy cũng không phải là không thể.

Đúng vậy, đây chính là mối tình thù yêu hận kéo dài tám trăm năm của một cặp anh em, lập tức từ đại cục biến thành tiểu cục, từ mâu thuẫn các bên biến thành tình thù anh em, tuy không hoàn hảo, nhưng cũng có thể hạ màn ổn thỏa.

Sau đó mẹ của Lộ Phi có thể là con cháu của Imu, như vậy Lộ Phi sẽ có trái ác quỷ của Joy Boy và huyết mạch của Imu, tổng hợp mâu thuẫn của hai người lại, là có thể giải quyết mâu thuẫn rồi.

Đỗ Lan cho rằng Lộ Phi chính là người hòa giải cho hai anh em.

Anh lúc thì đoán Joy Boy vì tin tưởng kẻ địch mà từ bỏ phản kháng, lúc thì lại đoán ông ấy vì tình nghĩa anh em mà từ bỏ thiên hạ, rốt cuộc cái nào mới là đáp án tốt nhất trong lòng anh.

Địch Ny Toa hỏi.

Đều có khả năng.

Đỗ Lan chỉ đưa ra suy đoán, không chịu bất kỳ trách nhiệm nào, nói: Một Joy Boy mạnh mẽ tại sao lại thất bại.

Loại trừ khả năng ông ấy không đủ sức mạnh, thì chắc chắn là bị kẻ địch và bạn bè hạ gục.

Sau khi đánh bại ông ấy, kẻ chiến thắng không phải là kẻ địch của ông ấy thì cũng là bạn bè của ông ấy, cho nên đều có khả năng.

Đỗ Lan tiếp tục cười nói: Đương nhiên chuyện tám trăm năm trước không cần quan tâm, bây giờ Lộ Phi rất có khả năng lại đi vào vết xe đổ, bạn bè lại muốn phản bội.

Ô Tác Phổ sẽ trở thành nguyên nhân trọng yếu dẫn đến thất bại của Lộ Phi.

Nhưng bây giờ có quá nhiều người có thể đánh bại Lộ Phi.

Địch Ny Toa nói: Sự phản bội của Ô Tác Phổ chưa chắc đã là nguyên nhân cuối cùng.

Trong Tây Du Ký, Đường Tăng đi lấy kinh còn có một chùa Tiểu Lôi Âm, ta sẽ tạo cho họ một cái đích giả, trước hết kích phát mâu thuẫn nội bộ của họ.

Đỗ Lan quyết định để Ô Tác Phổ phản bội Lộ Phi trước.

Nói đến việc nhóm Lộ Phi rời khỏi Đảo Đầu Trứng, con gái nuôi của Kuma cũng biến thành người có năng lực trái Ni Tạp, trái Tuổi Tác của cô là cải tạo bản thân trong tương lai, cô cho rằng bản thân trong tương lai có thể thức tỉnh trái Ni Tạp, thì có thể thức tỉnh.

Trái Ni Tạp cũng nhanh chóng mất giá, nhưng không sao, tiếp theo vẫn dựa vào bá khí, hơn nữa còn là bá khí bá vương hệ siêu cấp, chỉ có tất cả bá khí bá vương hệ siêu cấp mới có thể đánh bại kẻ địch mạnh cuối cùng, trái Ni Tạp cũng chỉ là phù du mà thôi.

Muốn trở thành Vua Hải Tặc, cần có chữ D trong tên, cần có trái

Ni Tạp, càng cần có bá khí siêu cấp có thể tồn tại tám trăm năm, thiếu một thứ cũng không được.

Khi mọi người nghĩ rằng có chữ D trong tên đã rất lợi hại, trên đại dương có cả một đống.

Khi mọi người nghĩ rằng trái Ni Tạp đã rất lợi hại, trên đại dương có cả một đống.

Cho nên mạnh nhất vẫn là bá khí, hơn nữa còn là bá khí siêu cấp.

Cuộc hành trình tiếp tục tiến lên, kim chỉ nam chỉ về phía đích cuối cùng, tuyến đường cũng ngày càng chật hẹp, những hải tặc tranh đoạt bí bảo ngày càng nhiều.

Tuy họ không có trái Ni Tạp, nhưng không cản trở họ tranh đoạt danh hiệu Vua Hải Tặc.

Hải tặc ngày càng nhiều, chiến đấu ngày càng thường xuyên.

Lộ Phi và đồng đội cũng gian nan tiến lên.

Những hải tặc mạnh mẽ, không đầu quân cho Ace đều ở đây, chiến đấu là không thể tránh khỏi.

May mà Lộ Phi không phải đơn độc chiến đấu, còn có con gái của Kuma cùng giúp đỡ.

Cuối cùng, họ đã trải qua muôn vàn gian khổ, cuối cùng cũng đến được một hòn đảo với dòng hải lưu xiết, bão tố không ngớt.

Nhìn thiên tai này đã đủ khiến chúng sinh chùn bước, người sống chớ lại gần.

Hòn đảo nguy hiểm như vậy là lựa chọn không thể tốt hơn để cất giấu đại bí bảo, giấu báu vật ở đây, ai có thể lấy được.

Chỉ có trái Ni Tạp và bá khí siêu cấp mới có thể ngăn dòng hải lưu, dẹp bão tố, lên đảo, lấy bí bảo.

Người bình thường chỉ có thể do dự không tiến, đứng nhìn biển mà than thở.

Lộ Phi có thể cảm nhận được trái Ni Tạp có liên quan đến cơn bão cuồng bạo, hét lớn một tiếng: Mở.

Trực tiếp kích hoạt trái Ni Tạp, đại dương và bão tố đều biến thành cao su vô hại, có thể tiếp tục tiến lên.

Như Moses rẽ biển, con đường dần dần thông suốt.

Vượt qua sự cản trở của sóng biển, tiến vào trong cơn bão, nơi đó mây đen che kín trời, đưa tay không thấy năm ngón, khó đi lại càng khó đi.

Nhưng Lộ Phi có dũng khí dời non lấp biển, sau khi trái Ni Tạp khởi động, giống như ngọn hải đăng trong đêm đen chiếu sáng phương hướng, bão tố dù lớn đến đâu cũng không thể ngăn cản bước tiến. 108.

Hết đường lối tưởng tuyệt vọng, bỗng chốc lại thấy lối ra, trong mắt bão là gió yên biển lặng, một hòn đảo xinh đẹp yên tĩnh nằm giữa, vượt qua vô số năm tháng chờ đợi Vua Hải Tặc đến.

Hương thơm xộc vào mũi, cảnh đẹp lọt vào mắt.

Sơn Trị ngửi thấy mùi hương của các loại nguyên liệu nấu ăn, còn có mùi của các loại gia vị và đồ nêm, tóm lại là quá thơm, đây chính là hương vị của tự nhiên nấu nướng, hoàn hảo không tì vết.

Chẳng lẽ đây chính là All Blue.

Thứ Sơn Trị tìm kiếm là một vùng biển tồn tại tất cả các loại hải sản, hải sản của cả thiên hạ đều tụ tập tại đây.

Hòn đảo thần bí này quả thực có tất cả hải sản của thiên hạ, nhưng chúng không bơi lội dưới đáy biển, mà được treo trên ngọn cây, như trái cây.

Mảnh này là cây hấp, mảnh này là cây chiên, mảnh này là cây luộc, mảnh này là cây nướng, mảnh này là cây ngâm rượu, cây ăn sống.

Nhìn không thấy điểm cuối, các loại hải sản thơm ngon treo đầy ngọn cây, hái xuống là có thể thưởng thức.

Hoàn toàn không thể nhịn được, Lộ Phi lập tức xông qua ăn ngấu nghiến, căn bản không thể nếm hết được.

Mà Sơn Trị ăn một miếng, chỉ cảm thấy tài nấu nướng của mình thật sự là mất mặt, món cá mọc trong tự nhiên còn ngon hơn mình làm mấy trăm lần: A, không đúng, cá làm sao có thể sau khi nấu chín, lại mọc trên cây.

Điều này căn bản không thể.

Nhưng vị thật sự rất ngon.

Lộ Phi nói.

Chương 3611

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng quả thực như vậy, tài nấu nướng của mình thật sự không bằng tự nhiên.

Mau nhìn kìa, một con Kiều Ba chín mọng đang đi.

Mọi người phát hiện có một con tuần lộc, nhưng thịt trên người tuần lộc cũng đã chín, có thể ăn.

Đừng ăn.

Kiều Ba muốn ngăn Lộ Phi, nếu cậu ăn nghiện, sau này không chừng sẽ ăn cả mình.

Đây rốt cuộc là nơi nào.

Tại sao lại có nhiều thức ăn di động như vậy.

Ma Mỹ phát hiện ngay cả những tảng đá ven đường cũng là đồ ngọt, có thể tiện tay lấy ăn.

Nơi này chắc chắn là đích cuối cùng, chỉ có hòn đảo thiên đường như thế này mới xứng với Vua Hải Tặc.

Lộ Phi nói.

Vậy đại bí bảo ở đâu.

Na Mỹ muốn biết trong đại bí bảo có bao nhiêu tiền.

Ô Tác Phổ thì nghĩ đến việc đợi Lộ Phi mở đại bí bảo, mình sẽ ra tay phản bội, để thế giới nhớ đến tên của mình.

Lộ Phi cũng không biết đại bí bảo ở đâu, không vội tìm, ăn cơm trước đã.

Na Mỹ có chút lo lắng, nhưng La Tân lại trực tiếp nhặt một tảng đá lên ăn, thầm nghĩ chẳng lẽ lục địa mỹ thực mà mẹ muốn tìm chính là nơi này.

Chính là đích cuối cùng của Đại Hải Trình.

Nếu vậy, thật là đường nào cũng về La Mã.

Thật sự là hoàn toàn ăn không hết, khắp nơi đều là mỹ vị giai hào, Sơn Trị đều thất nghiệp, vì ở đây căn bản không cần đầu bếp.

Nước suối là đồ uống, nước hồ là rượu ngon, nước sông là sữa, tóm lại là những gì mắt thấy, toàn bộ đều là đồ ăn được.

Đương nhiên đầu bếp nếu nhất quyết muốn thể hiện thực lực, có thể kết hợp các loại gia vị và nguyên liệu khác nhau, kích thích hương vị của nguyên liệu.

Lục địa mỹ thực, có thức ăn và đồ uống ăn không hết uống không cạn, giống như thiên đường, tùy tiện nằm xuống, cơm bưng nước rót.

Cuộc sống như vậy đủ để khiến người ta hạnh phúc đến quên cả đường về, quên cả việc tìm kiếm đại bí bảo.

Mơ ước của Sơn Trị đã thành hiện thực, mặc dù tình hình của All Blue không giống như anh tưởng tượng, nhưng quả thực có đủ loại cá, vượt xa sự hiểu biết của anh, cá của bốn biển đều tụ tập trong khu rừng này.

Cuộc đời anh đã hoàn chỉnh, hòn đảo này chính là kho báu nguyên liệu, là vườn địa đàng của mọi đầu bếp.

Na Mỹ cũng rất hạnh phúc, tin rằng đây chính là đích cuối cùng.

Đương nhiên còn có Kiều Ba, ở đây có đủ loại nguyên liệu, không biết có dược liệu thần kỳ nào không, có thể sản xuất được vạn năng dược hay không.

Mọi người hoa mắt nhìn môi trường mới, đi về phía trung tâm của lục địa.

Mặc dù là sản vật của tự nhiên, nhưng lại có một con đường nhỏ uốn lượn, rõ ràng là do người đi ra.

Họ đi theo con đường nhỏ, nhưng không biết rằng trong lúc hít thở, đã hít phải robot nano của Ô Tác Phổ, sự phản bội của cậu đã bắt đầu.

Cậu muốn làm Judas của Jesus, Tần Cối của Nhạc Phi, Moriarty của Sherlock Holmes, cậu muốn lưu danh lịch sử, muốn để quê hương của mình mãi mãi được người đời ghi nhớ.

Không thể lưu danh sử sách, thì để lại tiếng xấu muôn đời.

Ô Tác Phổ đã hắc hóa, hắc hóa mạnh gấp ba lần, lúc này cậu không từ thủ đoạn, vứt bỏ lý niệm mà mình luôn kiên trì.

Trong lòng tràn ngập hối hận, hận không thể xuyên qua thời gian, quay về quá khứ đánh gãy chân mình, ngăn cản mình ra khơi. 109.

Thực ra nói lại, ban đầu Đỗ Lan đã ngăn cản họ, họ có rất nhiều cơ hội để dừng lại.

Nhưng mỗi lần đều vì may mắn mà sống sót, vẫn không rút ra bài học, luôn cho rằng lần sau may mắn vẫn sẽ chiếu cố mình.

Kết quả bản thân tuy vẫn may mắn sống sót, nhưng quê hương của mình lại không có may mắn như vậy.

Rơi vào kết cục như vậy, nên trách ai đây.

Nói cho cùng vẫn là trách mình, mình bị những lần may mắn liên tiếp làm choáng váng đầu óc, tưởng rằng may mắn có thể mãi mãi đứng về phía mình, không học được cách khiêm tốn, không học được cách giấu tài, cuối cùng chọc giận kẻ hèn hạ, kết quả là gặp xui xẻo.

Giống như Tôn Ngộ Không trước khi xuất sư, Bồ Đề tổ sư đã dặn dò học được bản lĩnh không được khoe khoang, nếu khoe khoang, người khác nhìn thấy cũng muốn, Tôn Ngộ Không cho hay không cho.

Cho, có thể là tiếp tay cho giặc.

Không cho, có thể rước họa vào thân.

Tóm lại khoe khoang, dễ gây chuyện.

Bồ Đề tổ sư cũng nhìn ra Tôn Ngộ Không chắc chắn sẽ khoe khoang, dặn nó không được nói tên của mình, để không liên lụy đến sư môn.

Kết quả Tôn Ngộ Không quả thực đã kiêu ngạo, bị đè năm trăm năm.

Còn có Trư Bát Giới, nửa đời trước có thể nói là may mắn, vốn chỉ là một người bình thường, gặp được chân tiên truyền thụ, sau khi bái sư, thầy còn cho một viên Cửu Chuyển Đại Hoàn Đan phụ trợ tu luyện, sau này trở thành Đại La Kim Tiên, sau khi phi thăng, Ngọc Đế lại cho hắn Cửu Xỉ Đinh Bá, phong làm Thiên Bồng Nguyên Soái.

Có thể nói là đắc ý vô cùng, từ một phàm nhân một bước lên trời, trở thành nhân vật hàng đầu tam giới.

Trư Bát Giới còn tưởng may mắn sẽ mãi mãi giúp mình, bắt đầu kiêu ngạo, uống chút rượu đã dám trêu ghẹo Hằng Nga, thậm chí còn dám dùng vũ lực, cuối cùng đầu thai nhầm thành Trư Bát Giới.

Ô Tác Phổ cảm thấy mình chính là Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, nửa đời trước rất thuận lợi, tuy mẹ mất sớm, nhưng mình vẫn là bá chủ trong làng, ngày ngày nói dối, người trong làng cũng chỉ dám giận mà không dám nói.

Có một cô tiểu thư xinh đẹp làm thanh mai trúc mã, có một đám đàn em, trong làng rất có mặt mũi.

Sau đó thì kiêu ngạo, cảm thấy mình có thể làm nên nghiệp lớn, sau khi ra khơi mấy lần gặp nguy hiểm, đều kinh hiểm vượt qua, nhưng không nhớ bài học.

Cuối cùng Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới đều phải trả giá rất đắt, nếu không phải sau này có một hoạt động lớn là lấy kinh, họ căn bản không có cơ hội lật mình.

Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới nhiều nhất chỉ là trắc trở trong sự nghiệp, còn người ở quê hương của Ô Tác Phổ là người chết không thể sống lại, ngay cả cơ hội hối hận cũng không có.

Đều là do mình kiêu ngạo, vì liên tục may mắn nên cho rằng sẽ mãi mãi may mắn, cuối cùng gặp phải đòn đả kích hối hận không kịp.

Cả nhóm trên hòn đảo mỹ thực, vừa ăn vừa đi, dọc theo con đường nhỏ tiến lên, không hề phát hiện có dấu vết người ở, trừ con đường nhỏ dưới chân ra, không có bất kỳ dấu vết nào của con người.

La Tân thầm nghĩ mẹ của mình có phải đã tìm thấy hòn đảo này không.

Dù sao mẹ chính là vì tìm kiếm lục địa mỹ thực mà ra khơi, sô cô la ở đây đã bao hàm tất cả các hương vị.

Cả nhóm tiến lên, cuối cùng đã đến được trung tâm của hòn đảo, ở đây có một kiến trúc kỳ lạ, một tòa nhà hình lập phương kiên cố.

Thứ này lớn như lịch sử vậy.

Cả nhóm đứng trước khối lập phương, giống như đứng trước một tòa nhà lớn.

Cạnh của khối lập phương ít nhất cũng hai mươi mét, thậm chí có thể là ba mươi mét.

Bên trên phủ không ít cây cối xanh tươi, cho thấy đại bí bảo đã có lịch sử lâu đời.

Ở cửa khắc một dòng chữ: Gol D.

Roger đã đến đây.

Được khắc bằng bá khí, mấy chục năm qua đi vẫn như mới.

Đây chính là đại bí bảo sao.

Quả thực rất lớn.

Na Mỹ nói.

Chương 3612

Lộ Phi nhìn dòng chữ của Vua Hải Tặc, nói: Roger đã dừng lại ở đây, cuối cùng cũng không mở được đại bí bảo sao.

Không biết bên trong sẽ có gì.

Mọi người cũng không biết, dù sao cũng chưa ai mở qua.

Quyết định rồi, chúng ta ăn một bữa no nê trước, mở tiệc.

Lộ Phi vui vẻ nói.

Mọi người đều cảm thấy kỳ lạ, trước đây Lộ Phi thấy bảo bối đều sẽ vội vàng mở ra, hôm nay sao đột nhiên lại có kiên nhẫn như vậy.

Tôi thử trước.

Na Mỹ đi lên đẩy cửa, nhưng không hề nhúc nhích: Nặng quá, La Tân lại đây giúp tôi.

Hai mỹ nữ cùng đẩy, vẫn không nhúc nhích.

La Tân nói: Quả nhiên cần có trái Ni Tạp mới được, hay là mở tiệc trước đi.

Mọi người lúc này mới đồng ý.

Thế là họ thu thập thức ăn, đốt lửa trại vui vẻ đến nửa đêm.

Ô Tác Phổ biết thời cơ đã gần chín muồi, bèn đứng dậy nói: Các vị, nghe tôi nói vài lời.

Mọi người đều mặt mày hồng hào, no say nhìn về phía Ô Tác Phổ, ra hiệu cho cậu tiếp tục.

Trên suốt chặng đường này vận khí của chúng ta rất tốt, tôi thừa nhận vận khí cũng là một phần thực lực, nhưng tôi nghĩ vận khí của chúng ta đã dùng hết rồi.

Khuôn mặt cậu dưới ánh lửa trại lúc sáng lúc tối, hoàn toàn không có vẻ gì là say, ánh mắt tràn đầy u ám nói: Tôi nên làm gì đó cho quê hương, tôi muốn để lại trong lịch sử một ghi chép như thế này: kẻ phản bội đã ngăn cản Vua Hải Tặc Luffy là Ô Tác Phổ, cậu ta sinh ra ở làng Syrup, Đông Hải.

Tôi sẽ không để cậu ngăn cản tôi, bất kể cậu muốn làm gì, cũng không thể ngăn cản tôi trở thành Vua Hải Tặc.

Lộ Phi vừa nghe Ô Tác Phổ nhắc lại chuyện cũ, liền không vui nói.

Tôi không phải là muốn làm, mà là đã làm rồi.

Ô Tác Phổ giơ tay lên, Lộ Phi liền hoàn toàn không thể cử động, cơ thể bay lên không trung như một con rối gỗ.

Ô Tác Phổ.

Tác Long lập tức rút đao, nhưng lại ném chuột sợ vỡ bình.

Ô Tác Phổ lại ra tay với Tác Long: Phó thuyền trưởng tài giỏi, anh nghĩ tôi sẽ quên anh sao.

Nói cho các người biết, trong cơ thể các người đều đã hít phải robot nano, cắt đứt tín hiệu thần kinh của các người, bây giờ các người chính là cá nằm trên thớt.

Ô Tác Phổ, rốt cuộc cậu muốn làm gì.

Na Mỹ hét lên.

Vì để quê hương của tôi có thể mãi mãi được người đời ghi nhớ.

Sau khi Roger trở thành Vua Hải Tặc, mọi người chỉ nhớ đến Roger, căn bản không ai nhớ trên thuyền của ông ta có ai.

Lộ Phi trở thành Vua Hải Tặc, thế giới sẽ nhớ đến cậu ta, nhưng sẽ không nhớ đến chúng ta.

Tôi muốn được người đời nhớ đến, thì phải trở thành mặt trái của Vua Hải Tặc, trở thành kẻ phản bội lớn nhất thiên hạ.

Mọi người chết lặng nhìn Ô Tác Phổ, đây còn là Vua Nói Xạo mà họ biết sao.

Trước đây cậu không phải như vậy.

Đừng như vậy, bây giờ cậu thật đáng sợ, tôi vẫn hy vọng là xạ thủ hay làm quá lên nhưng không bao giờ chịu thua như trước đây.

Kiều Ba nói.

Ô Tác Phổ đó đã chết rồi, đã chết cùng với những người đồng hương của cậu ta, bây giờ tôi chỉ là một bóng ma, một bóng ma vì để quê hương tồn tại mãi mãi, vì để đạt được mục đích này có thể không từ thủ đoạn.

Trước đây Ô Tác Phổ là vì bản thân dương danh lập vạn, bây giờ là vì quê hương có thể trường tồn bất hủ, nói: Tôi là Ô Tác Phổ của làng Syrup, tôi muốn cả thiên hạ đều nhớ đến.

Tất cả mọi người đều không thể cử động, cơ thể hoàn toàn bị khống chế.

Đến đi, ta giao Vua Hải Tặc Luffy cho các ngươi.

Ô Tác Phổ hét lên qua thiết bị liên lạc.

Rầm, cánh cổng dịch chuyển mở ra, Ngũ Lão Tinh lại xuất hiện.

Vẫn là Đỗ Lan giả mạo.

Lần này Ngũ Lão Tinh và Vua Hải Tặc càng hợp nhau hơn, đeo còng tay hải lâu thạch cho tất cả mọi người.

Lộ Phi vạn lần không ngờ mình lại dừng chân trước đại bí bảo, cuối cùng lại rơi vào tay kẻ phản bội, biết đi đâu mà kể lể.

Nhưng cậu có thể trách Ô Tác Phổ sao.

Nói cho cùng trên chặng đường này đã trải qua quá nhiều, lòng người sẽ thay đổi.

Đời người nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ, cớ sao gió thu buồn vẽ quạt sầu.

Vô tình thay đổi tấm lòng người cũ, lại trách lòng người xưa dễ đổi thay.

Ô Tác Phổ đã trải qua rất nhiều chuyện, cuối cùng cũng hắc hóa.

Không thể nói y dễ thay đổi, mà là ai trải qua bi kịch của y, không thay đổi mới là giả, chỉ là thay đổi theo hướng tốt hay xấu mà thôi.

Có người trải qua khổ nạn sẽ càng thêm kiên định niềm tin, có người lại phản bội tín ngưỡng.

Đây đều là những thay đổi thường thấy, đã là thay đổi thì không chỉ biến tốt mà cũng có thể biến xấu.

Tái ông mất ngựa, nào biết không phải phúc, chính là lúc tốt lúc xấu.

Ô Tác Phổ đã phản bội tín ngưỡng, hắc hóa, hoàn toàn bán đứng Lộ Phi cho Ngũ Lão Tinh.

Ngũ Lão Tinh vẫn do Đỗ Lan nhiệt tình thủ vai khách mời, khoảnh khắc vui nhộn thế này, dĩ nhiên không thể bỏ lỡ.

Kho báu vĩ đại của Đại Hải Trình, và cả Vua Hải Tặc Luffy người đã đến được điểm cuối cùng, tốt, tốt lắm, rất tốt.

Ô Tác Phổ, nhiệm vụ nằm vùng này của ngươi đã hoàn thành xuất sắc.

Tên của ngươi sẽ được khắc ghi vào lịch sử, trở thành một nhân vật nổi tiếng như Do Đại, Tần Cối.

Cả thế giới sẽ ghi nhớ chiến công của ngươi, sẽ nhớ rằng ngươi chính là kẻ đã bán đứng Vua Hải Tặc.

Quê hương của ngươi cũng sẽ được người đời ghi nhớ vì chiến công của ngươi.

Nỗ lực của ngươi sẽ không uổng phí.

Ô Tác Phổ, ngươi.

Mọi người đã không biết phải nói gì.

Muốn mắng vài câu, lại cảm thấy Ô Tác Phổ đáng được thông cảm, dù sao cũng là Lộ Phi đã từ bỏ quê hương của y. 110.

Nhưng chuyện này không thể trách Luffy được, hoàn toàn là do Ngũ Lão Tinh hèn hạ gây ra.

Ô Tác Phổ không hận Ngũ Lão Tinh, lại oán trách Lộ Phi, có phần không phân biệt trắng đen.

Tác Long bình tĩnh nói: Ô Tác Phổ, Ngũ Lão Tinh sẽ lừa ngươi.

Kể cả ngươi oán trách Lộ Phi từ bỏ làng của ngươi, nhưng thủ phạm chính là Ngũ Lão Tinh, ngươi không hận chúng sao.

Cũng không biết hắn đang nói thật, hay là muốn châm ngòi ly gián.

Ô Tác Phổ không nói một lời.

Đỗ Lan cười hì hì nói: Các ngươi nói gì nữa cũng vô dụng thôi.

Phát trực tiếp, ngay bây giờ, phải cho mọi người thấy kết cục thảm hại của Vua Hải Tặc.

Bụp, buổi phát sóng trực tiếp bắt đầu, tất cả mọi người đều thấy cảnh Lộ Phi và Ngũ Lão Tinh.

Ngũ Lão Tinh mặt mày tươi cười, còn nhóm Lộ Phi lại bị treo lơ lửng trên không trung trong tư thế thập tự giá, vừa nhìn đã biết Ngũ Lão Tinh đang chiếm thế thượng phong.

Ngũ Lão Tinh thật ở Thánh Địa vừa thấy, thầm nghĩ không ổn rồi, họ đã bị biến thành thế thân.

Họ rõ ràng đang ở Thánh Địa, sao có thể xuất hiện ở điểm cuối của Đại Hải Trình.

Hơn nữa nhóm Lộ Phi đến điểm cuối từ khi nào.

Đây có phải điểm cuối không.

Trông cũng không giống lắm.

Tóm lại, Ngũ Lão Tinh mặt đầy nghi hoặc, trong đầu toàn là dấu chấm hỏi.

Tình hình hiện tại là khán giả xem trực tiếp không biết những điểm đáng ngờ này, họ đã tin.

Lộ Phi đến được điểm cuối cùng chính là Vua Hải Tặc, nhưng đáng tiếc đã bị Ngũ Lão Tinh bắt giữ.

Mọi người hãy nhìn xem, đây chính là hải tặc.

Chương 3613

Vị Ô Tác Phổ này đã cải tà quy chính vào thời khắc mấu chốt cuối cùng, từ bỏ con đường tà ác, lựa chọn con đường chính nghĩa quang minh.

Y đã tự tay bắt giữ Vua Hải Tặc Luffy, và giao nộp cho hải quân.

Chính nghĩa tất thắng, hải quân tất thắng.

Một cảnh quay đặc tả Ô Tác Phổ, người dân ở Đông Hải đều ngây người, họ hoàn toàn không biết tại sao Ô Tác Phổ lại trở thành kẻ phản bội.

Những người quen biết Ô Tác Phổ đều không tin y sẽ phản bội, vì Ô Tác Phổ là một người tốt nhát gan.

Nhưng sự thật là Ô Tác Phổ đã phản bội.

Trong cảnh quay đặc tả, Ô Tác Phổ mặt đầy bi thương, không có một nụ cười.

Tại sao không cười.

Chẳng lẽ quả thực Ni Tạp không mang lại cho ngươi nụ cười sao.

Quả thực Ni Tạp là để mang lại nụ cười cho toàn thế giới, ngươi không cười, chẳng phải là tát vào mặt quả thực Ni Tạp sao.

Đỗ Lan cũng thật xấu xa, cố tình bôi đen Ni Tạp.

Mọi người đều nói quả thực Ni Tạp sẽ thay đổi thế giới, liền cho rằng chắc chắn sẽ bất lợi cho hải quân.

Thực ra chuyện này khó nói, tái ông mất ngựa, nào biết không phải phúc.

Sau khi một sự việc xảy ra, nó có lợi hay hại cho mình, còn phải xem nỗ lực của bản thân.

Nếu mình nỗ lực để sự việc có lợi cho mình, thì ít nhiều cũng có chút lợi ích.

Nếu không làm gì cả, chuyện vốn có lợi cũng sẽ biến thành bất lợi.

Ví như các gia tộc truyền thừa lâu đời chính là xem thời thế, một chuyện dù lớn đến đâu cũng có thời hạn hiệu lực, không thể ảnh hưởng mãi mãi.

Đợi đến khi thời hạn qua đi, họ nhẫn nhịn một thời gian, sẽ lại quật khởi.

Họ sẽ nỗ lực duy trì cơ bản, chờ đợi thời cơ có lợi cho mình.

Không thể lúc nào cũng có lợi cho một người, và bất lợi cho người khác.

Nếu xã hội thật sự luôn có lợi cho một bên, vậy thì thiên hạ đại đồng, mọi người đều gia nhập bên đó là được.

Nhưng thời cuộc chắc chắn là lúc thì có lợi cho hắn, lúc thì có lợi cho ta. 111.

Mình phải nghĩ cách biến bất lợi thành có lợi, biến cái lợi của đối phương thành bất lợi, đây chính là cốt lõi của binh pháp và mưu kế.

Điểm đầu tiên để biến bất lợi thành có lợi là chấp nhận hiện thực.

Bất lợi trước mắt chính là bất lợi, không thể giả vờ là có lợi cho mình.

Dĩ nhiên có thể dùng để mê hoặc kẻ địch, nhưng bản thân mình không thể tin thật.

Sau khi biết là bất lợi cho mình, có thể dùng phép biện chứng để phân tích cái bất lợi đó, tại sao nó bất lợi, nếu có nhiều mặt, mình có thể cố gắng giành lấy cái lợi trong cái bất lợi, mỗi bước đều cần phải trả giá bằng máu và nước mắt.

Cho nên chuyện Ni Tạp mang lại nụ cười, Ngũ Lão Tinh căn bản không cần phải kháng cự, vì nụ cười có thể chuyển dời.

Trên màn hình trực tiếp, Ô Tác Phổ không thể cười nổi, y làm tất cả những điều này đều là vì quê hương.

Bây giờ, chúng ta hãy chúc mừng vị Vua Hải Tặc thứ hai ra đời, đó chính là cháu trai của Tạp Phổ, con trai của Long, Mông Kỳ D.

Lộ Phi, mọi người vỗ tay.

Ba mươi năm trước, La Kiệt bị xử tử, rất nhiều người không có cơ hội tận mắt chứng kiến.

Cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, công nghệ tiến bộ, phát sóng trực tiếp đã hoàn thiện, lần xử quyết Vua Hải Tặc này, tất cả mọi người đều có thể chứng kiến qua sóng trực tiếp.

Đỗ Lan nói.

Kết cục của các Vua Hải Tặc đều không tốt đẹp.

Lộ Phi không ngại chết với thân phận Vua Hải Tặc, dù sao Vua Hải Tặc chết đi cũng vẫn là Vua Hải Tặc, cũng coi như hoàn thành nguyện vọng của mình.

Tuy không được trải nghiệm sự tự do của Vua Hải Tặc, nhưng đã trải nghiệm cái chết của Vua Hải Tặc.

Cùng là Vua Hải Tặc, cũng có điểm khác biệt.

Lộ Phi cười rồi, hắn không hận bất kỳ ai, cũng không sợ bất cứ thứ gì, hắn chính là Vua Hải Tặc, mang lại nụ cười cho thế giới.

Nụ cười của hắn bây giờ lan truyền khắp thế giới, người khác có cười hay không không quan trọng với hắn, dù sao hắn cũng đã cười, nụ cười của hắn sẽ khắc sâu vào tâm khảm mỗi người, đó chính là nụ cười mà hắn mang đến cho thế giới.

Nụ cười rất sảng khoái, câu chuyện rất bi thương.

Ô Tác Phổ thực ra cũng biết Lộ Phi không sai, nhưng vì để thực hiện mục tiêu của mình, y không thể không bán đứng Lộ Phi, đây là biện pháp không còn cách nào khác.

Bây giờ Lộ Phi là Vua Hải Tặc, mình là kẻ đại phản đồ, đều có thể được thế giới ghi nhớ.

Lộ Phi thu lợi từ việc trở thành Vua Hải Tặc, Ô Tác Phổ thu lợi từ việc bán đứng Vua Hải Tặc.

Cuối cùng Lộ Phi đã thua một nước cờ, chỉ có thể chấp nhận thua cuộc, nhưng hắn vẫn muốn mang nụ cười đến cho toàn thế giới.

Ô Tác Phổ siết chặt hai tay, không nói một lời. 112.

Những người khác thì có người trách mắng Usopp, cũng có người chửi rủa Ngũ Lão Tinh, mắng Ngũ Lão Tinh hèn hạ vô sỉ.

Đỗ Lan ha ha cười nói: Trách chúng ta sao.

Phải trách chính các ngươi, nếu các ngươi chỉ là những hải tặc nhỏ ở Đông Hải, chúng ta sẽ không nhắm vào các ngươi như vậy.

Phải trách các ngươi quá nổi bật, cho nên cây cao đón gió, cây nhô khỏi rừng bị chặt trước.

Đã nhắm vào, chúng ta tự nhiên phải vắt óc tiêu diệt các ngươi, đây là công việc của hải quân.

Là chính các ngươi một đường đánh quái thăng cấp, đứng trước mặt chúng ta, chứ không ai ép buộc các ngươi.

Trách ai, trách chúng ta sao.

Vô lý, đây đều là các ngươi tự tìm lấy.

Các ngươi nên tự kiểm điểm, kiểm điểm vì sao Ngũ Lão Tinh không nhắm vào người khác mà chỉ nhắm vào các ngươi.

Nghe Ngũ Lão Tinh nói năng hùng hồn, cả nhóm chỉ cảm thấy buồn nôn, loại người này quá vô sỉ, sao có thể đường hoàng nói ra những lời như vậy.

Đương nhiên một số ít người cảm thấy có lý, chính là do nhóm Lộ Phi quá cao ngạo, mới chiêu mời sự nhắm vào của Ngũ Lão Tinh.

Ngũ Lão Tinh là ai.

Đỉnh cao của thế giới này, tài nguyên và nhân tài mà họ có thể điều động vượt xa Lộ Phi, cho nên Lộ Phi thất bại là điều hiển nhiên.

Dù sao cục diện hiện tại đã khác trước.

La Kiệt và Lộ Phi, cũng tương đương với Lưu Bang và Lưu Bị.

Lưu Bang và Lưu Bị đều chiếm cứ Ba Thục, nhưng Lưu Bang thành công ra khỏi Tứ Xuyên, còn Lưu Bị lại bị chặn đứng.

Sách lược không khác nhau nhiều, nhưng hoàn cảnh đã khác.

Chương 3614

Thời đại của Lưu Bang, các chư hầu vương đều lo cho mình, sức mạnh của Hạng Vũ không đủ để chặn đứng Lưu Bang, cuối cùng dùng kế minh tu sạn đạo, ám độ trần thương.

Còn đến thời đại của Lưu Bị, bất kể là nước Ngụy hay nước Ngô đều mạnh hơn Hạng Vũ, dễ dàng chặn đứng các con đường ra khỏi Tứ Xuyên, Lưu Bị cũng đành bó tay.

Thời đại của La Kiệt, mọi người cũng không biết có người có thể hoàn thành cuộc hành trình. 113.

Còn thời đại của Luffy, có tấm gương của Roger, hải quân đương nhiên sẽ chuẩn bị kỹ lưỡng. 114.

Thời đại khác nhau, hành vi giống nhau không nhất định có thể nhận được kết quả giống nhau, khư khư giữ lấy cái cũ là không nên.

Đỗ Lan giả mạo Ngũ Lão Tinh nói năng hùng hồn, bảo Lộ Phi nên tự kiểm điểm.

Đáng tiếc Lộ Phi chỉ cười, hoàn toàn không kiểm điểm.

Bởi vì hắn rất rõ ràng, dù mình có chết, mình vẫn là Vua Hải Tặc, ít nhất là được chính quyền công nhận, người khác có công nhận hay không không nói, ít nhất Ngũ Lão Tinh đã thừa nhận địa vị của mình.

Chết với thân phận Vua Hải Tặc, là chết đúng chỗ.

Khán giả thấy nụ cười của Lộ Phi, không ít người bị cảm nhiễm, đối mặt với cái chết một cách thản nhiên, không sợ cường quyền, không màng sinh tử, đây là phẩm chất của Vua Hải Tặc, cậu nhóc này khiến người ta khâm phục.

Cái chết không đáng sợ, chỉ cần có thể thực hiện mục tiêu, chết thì

chết.

Bất kể Ngũ Lão Tinh nói gì, Lộ Phi chỉ cười.

Ô Tác Phổ không cười nổi, mình đã trở thành kẻ phản bội bị người đời ghi nhớ, nhưng không thể cười.

Sau khi đạt được mục đích lại không có chút vui mừng nào, dù sao tất cả chỉ là một bi kịch khổng lồ, từ khi mình ra khơi, bi kịch đã bắt đầu được viết nên, mình thậm chí còn góp phần đẩy sóng, cuối cùng biến mình thành nhân vật chính của bi kịch.

Đương nhiên nội tâm y cũng cảm thấy bất công, ban đầu mình chỉ muốn thực hiện ước mơ, trên đường đi chỉ giúp đỡ một chút.

Cuối cùng cái giá phải trả lại thảm khốc như vậy, tuyệt đối không thể chỉ trách mình.

Cho nên y nói với Ngũ Lão Tinh: Muốn giết thì giết nhanh đi, cần gì phải tội do mình gây ra mà không có lời bào chữa.

Giết người chẳng qua chỉ là cái đầu rơi xuống đất, còn bắt người chết phải kiểm điểm, quá đáng rồi.

Sao, thông cảm cho đồng đội của mình à.

Đỗ Lan thầm nghĩ Ô Tác Phổ tuy đã hắc hóa, nhưng nội tâm vẫn còn lương tri, vậy là có cơ hội tẩy trắng.

Chỉ là cảm thấy ngươi nói những lời này với người chết cũng vô dụng, để họ yên ổn ra đi, mới là lựa chọn tốt nhất.

Không cần ngươi giả nhân giả nghĩa, Ô Tác Phổ, ngươi sẽ không được chết yên ổn đâu.

Na Mỹ giận dữ mắng.

Ô Tác Phổ nhìn Na Mỹ nói: Đâu phải chỉ có mình ta bán đứng Lộ Phi, ngươi cũng đã bán đứng cậu ta.

Tác Long cũng từng nói, Lộ Phi chỉ cần làm chuyện vi phạm trách nhiệm thuyền trưởng, kiếm của hắn sẽ không khách khí.

Các ngươi đều có lý do bán đứng Lộ Phi, chẳng lẽ ta không thể bán đứng sao.

Ta cũng có lý do.

Na Mỹ không biết phản bác thế nào, dù sao cô quả thực đã trộm đi tàu Going Merry, là một sự phản bội thực sự.

Hơn nữa Tác Long cũng không chỉ một lần nhấn mạnh trách nhiệm của Lộ Phi đối với băng, nếu Lộ Phi vi phạm trách nhiệm, thuyền viên có thể phản bội.

Ngũ Lão Tinh nói: Ngươi muốn cho họ một cái chết nhẹ nhàng.

Ô Tác Phổ, trong lòng ngươi vẫn chưa buông bỏ được tình bạn.

Kẻ đáng thương, lương tâm ngươi chắc chắn rất dằn vặt, ngươi vì muốn làng của mình có thể vĩnh viễn lưu danh sử sách, không tiếc phản bội lương tri, thật đáng nể.

Nhưng đừng vội, đợi mọi người đều ý thức được tác hại của việc làm hải tặc, chúng ta sẽ ra tay cho họ một cái chết nhẹ nhàng.

Mọi người xem xong, chỉ càng thêm căm hận Ngũ Lão Tinh.

Ngũ Lão Tinh đang tấn công vào sự tự do, mọi người lựa chọn không cần Ngũ Lão Tinh chỉ tay năm ngón, họ sẽ không hối hận.

Họ sẽ không tự kiểm điểm, ngược lại sẽ càng thêm kiên định ý chí của mình.

Ngũ Lão Tinh thật nhìn buổi phát sóng, nhìn đám Ngũ Lão Tinh giả mạo với lời nói và hành động đầy khoa trương, nhìn thế nào cũng cảm thấy khó chịu, nhìn thế nào cũng thấy là giả.

Đóng chẳng giống chút nào.

Ngũ Lão Tinh thật nói: Thế mà cũng không nhận ra chúng là giả, đám khán giả này đều là đồ ngốc à.

Khí chất của năm tên giả mạo này quá kém, hoàn toàn không có sự trầm ổn của người ở vị trí cao, nói chuyện thì mày bay mặt múa, tay chân khua khoắng, không có chút khí chất bình tĩnh tự tại của bậc thượng vị giả.

Đúng là như vậy, Ngũ Lão Tinh bình thường ngồi trên ghế sofa, chỉ động miệng không động tay, có thể nói là ổn định không thể ổn định hơn.

Còn Ngũ Lão Tinh do Đỗ Lan đóng giả lại đi tới đi lui, nói quá nhiều quá dồn dập.

Đáng tiếc người từng gặp Ngũ Lão Tinh không nhiều, không phân biệt được cũng là bình thường.

Không thể để chúng tiếp tục làm càn được nữa, có thể dùng dịch chuyển để đến thẳng điểm cuối không.

Các ngươi quên rồi à.

Điểm cuối có vong linh của tám trăm năm trước, dịch chuyển của chúng ta vô dụng.

Ngũ Lão Tinh cũng biết dịch chuyển, nhưng đáng tiếc điểm cuối là địa bàn của Kiều Y Ba Y.

Siêu cấp bá khí của Kiều Y Ba Y truyền thừa tám trăm năm, vẫn có thể khiến Y Mỗ run rẩy.

Bao phủ một hòn đảo càng là chuyện nhỏ, hòn đảo này là địa bàn của Kiều Y Ba Y, từ chối những người có lập trường khác mình lên đảo.

Ngũ Lão Tinh cũng đành chịu, chỉ có thể tiếp tục xem trực tiếp.

Ace cũng thấy buổi phát sóng, muốn cứu người, nhưng khoảng cách quá xa. 115.

Garp và Dragon cũng vậy, cũng muốn giúp đỡ, nhưng đáng tiếc là ngoài tầm tay.

Những người từng được Lộ Phi giúp đỡ đều muốn ra tay, nhưng đáng tiếc đây là cuộc xử quyết diễn ra ở nơi xa xôi, họ không thể giúp được.

Nếu Ngũ Lão Tinh đưa Lộ Phi đến Đông Hải chém đầu, họ còn có thể ra tay cướp pháp trường.

Cho nên họ chỉ có thể hy vọng Ngũ Lão Tinh sẽ đặt địa điểm xử quyết ở Đông Hải, giống như khi xử quyết La Kiệt.

Đáng tiếc Đỗ Lan có sắp xếp khác, vì trên đảo không chỉ có hải tặc và hải quân hai thế lực lớn, mà còn có một thế lực khác, chính là thợ săn.

Nơi đây là Lục địa Mỹ thực, là địa bàn của thợ săn.

La Tân cũng có tên trong danh sách xử quyết, với tư cách là mẹ, Âu Nhĩ Bỉ Nhã không thể ngồi yên không lo.

Nhưng bà cũng biết dù mình có thân bất tử, cũng không chắc có thể cứu được nhiều người như vậy, cách tốt nhất là mượn sức mạnh của người khác, ví dụ như Kiều Y Ba Y.

Là một nhà khảo cổ học biết toàn bộ lịch sử, bà biết kho báu Kiều Y Ba Y để lại không chỉ có một nơi.

Kiều Y Ba Y là một người đi khắp nơi giúp đỡ người khác, và không phải kiểu giúp xong rồi đi như Lộ Phi, hoàn toàn không quan tâm đến hậu quả.

Kiều Y Ba Y rất mạnh, sau khi giúp đỡ người khác còn để lại bá khí của mình làm át chủ bài.

Sau khi ông rời đi, nếu kẻ yếu vẫn cần giúp đỡ, có thể phóng thích bá khí của ông, Kiều Y Ba Y sau khi cảm nhận được sẽ lập tức đến.

Hơn nữa bá khí của ông đối phó với những kẻ tép riu hoàn toàn đủ sức, siêu cấp bá khí ngay cả cường giả cấp Tứ Hoàng cũng phải run rẩy, đó là siêu cấp bá khí đứng trên cả bá vương sắc bá khí.

Thật trùng hợp, Âu Nhĩ Bỉ Nhã lại nắm giữ một thứ chứa đựng siêu cấp bá khí như vậy, một chiếc áo khoác.

Chỉ cần khoác lên người, siêu cấp bá khí sẽ bùng nổ, bà sẽ có đủ sức mạnh để cứu người.

Ban đầu Âu Nhĩ Bỉ Nhã cũng không muốn dùng chiếc áo khoác báu vật này, vì nó là đồ dùng một lần, dùng xong sẽ mất.

Nhưng không còn cách nào khác, vì để cứu con gái, cũng chỉ có thể dùng.

Chương 3615

Ngay lúc mọi người tưởng rằng tất cả đã kết thúc, đang chờ đợi cái chết, một luồng bá khí không thể dùng lời diễn tả đột nhiên bùng nổ.

Không chỉ cả hòn đảo, mà cả vùng biển đều cảm nhận được sự uy nghiêm vô thượng, luồng bá khí này không giận mà uy, dường như có thể hiệu lệnh vạn vật trong thiên hạ.

Sau đó khán giả thấy một bóng người xuất hiện trong ống kính, một người mặc áo choàng bước ra, không nhìn rõ mặt, nhưng trong lòng lại dâng lên một sự thôi thúc muốn cúi đầu bái lạy.

Cảm giác đó rất kỳ lạ, giống như có một giọng nói phát ra từ trong linh hồn nói cho mọi người biết người này có thể tin tưởng.

Kiều Y Ba Y đã trở lại.

Một người máy cổ đại cao hai mươi mét cảm nhận được bá khí của Kiều Y Ba Y, lập tức reo hò.

Tàn dư của tám trăm năm trước lúc này tràn ngập niềm vui, trong chốc lát dường như thế giới tràn ngập nụ cười.

Ngũ Lão Tinh giả lập tức tiến vào hình thái dã thú, nói: Chẳng lẽ ngươi là vong linh của Kiều Y Ba Y.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã không nói gì, chỉ ra tay.

Tuyệt đối không để ngươi được như ý.

Dịch chuyển chiến trường.

Ngũ Lão Tinh mang theo tù binh, kẻ địch, trực tiếp dùng Den Den Mushi bắt đầu dịch chuyển.

Vừa dịch chuyển, vừa chiến đấu.

Trên màn hình Den Den Mushi, động tác của vong linh tao nhã thong dong, nhưng uy lực vô cùng, mỗi quyền mỗi cước đều có thể áp đảo Ngũ Lão Tinh.

Chiến trường không ngừng dịch chuyển, rời khỏi Lục địa Mỹ thực, đi một vòng quanh bốn biển Đông, Tây, Nam, Bắc.

Trận chiến ngày càng kịch liệt, trừ một Ngũ Lão Tinh khống chế dịch chuyển, bốn người còn lại hợp sức chống lại một vong linh, đánh đến mức không thể tách rời, hoàn toàn không thể dừng lại.

Chẳng lẽ thật sự là vong linh của Kiều Y Ba Y.

Nếu không sao có thể đánh kịch liệt như vậy.

Ngũ Lão Tinh cũng không phải là đối thủ của ông ta.

Truyền thuyết nói Kiều Y Ba Y là người đàn ông mạnh nhất thế giới, xem ra đúng là như vậy, đây chắc chắn là vong linh của Kiều Y Ba Y.

Ngũ Lão Tinh đã làm phiền sự yên nghỉ của vong linh, bây giờ vong linh ra báo thù rồi.

Khán giả bàn tán sôi nổi, phỏng đoán.

Chỉ có La Tân cảm thấy vị cứu tinh này có chút quen mắt, tuy toàn thân bị bá khí bao bọc, không nhìn rõ dung mạo, nhưng dường như là một người quen mà cô biết.

Khoác áo choàng của Kiều Y Ba Y, sử dụng bá khí của tám trăm năm trước, mục tiêu cứu con gái mình, Âu Nhĩ Bỉ Nhã hóa thân thành chiến binh bí ẩn một mình địch bốn.

Đánh đến không thể tách rời, khán giả xem trận chiến này, mười người thì có đến tám chín người hy vọng chiến binh bí ẩn có thể đánh bại Ngũ Lão Tinh.

Thậm chí Ngũ Lão Tinh thật cũng hy vọng chiến binh bí ẩn có thể đánh bại những kẻ giả mạo mình, để họ xem rốt cuộc là ai gan to bằng trời, hết lần này đến lần khác mạo danh thân phận của họ.

Mạnh quá, đây là bá khí gì.

Tác Long là một kẻ cuồng kiếm, lúc này vẫn đang suy nghĩ về năng lực của nữ chiến binh bí ẩn.

Tế bào khai hoa.

Lại là La Tân sử dụng năng lực trái ác quỷ, loại bỏ robot nano trong cơ thể, tập trung chúng vào dạ dày, dùng siêu axit dạ dày để ăn mòn.

Cô đeo hải lâu thạch sao vẫn có thể dùng năng lực trái ác quỷ.

Kiều Ba không nhịn được hỏi.

Tôi sớm đã có thể khắc chế tác dụng phụ của hải lâu thạch đối với tế bào cơ thể.

La Tân bình tĩnh nói: Cho nên vào thời khắc mấu chốt có thể phớt lờ hải lâu thạch.

Mọi người đều tỏ ra kinh ngạc, vậy cũng được sao.

Ầm, La Tân đập vỡ hải lâu thạch, lại giúp các đồng đội đập vỡ còng tay, nhưng dù vậy, trong cơ thể những người khác vẫn còn robot nano và không thể lấy lại tự do.

Ô Tác Phổ thấy không thể khống chế La Tân, nói: Cô nên hiểu cảm giác quê hương bị hủy diệt, đừng cản trở tôi tưởng niệm quê hương.

La Tân đương nhiên hiểu, nhưng cô không đồng tình với hành vi của Ô Tác Phổ, nói: Bán đứng thuyền trưởng của mình, ở đâu cũng không thể được tha thứ.

Chính vì không được tha thứ mới có thể được khắc ghi vào lịch sử.

La Tân, cô là học giả giải mã lịch sử, học vấn rất cao, nên biết trong lịch sử trừ anh hùng có thể lưu danh, những người bình thường như tôi cũng chỉ có thể lưu lại tên tuổi với thân phận phản diện.

Nếu không, ai có thể nhớ đến tôi và quê hương của tôi.

Ô Tác Phổ cho rằng mình không sai.

La Tân cũng không nói nhiều nữa, nói: Nếu ngươi không chịu từ bỏ, vậy thì so tài thực lực đi.

Tế bào khai hoa, La Tân trực tiếp biến thành Ni Tạp màu trắng.

Hình thái Ni Tạp.

Mọi người đều không ngờ La Tân cũng có thể biến hình.

Bởi vì La Tân thông qua việc thay đổi sự tăng sinh của tế bào, tái cấu trúc tế bào, thay đổi đặc tính cơ thể của mình, chỉ cần hiểu đủ rõ về Ni Tạp, tế bào cũng có thể mô phỏng ra.

Ô Tác Phổ, bây giờ ngươi không phải là đối thủ của cô ấy.

Ngũ Lão Tinh vẫn đang khống chế trận dịch chuyển nói: Chỉ có Y Mỗ mới có thể đánh bại sức mạnh của Kiều Y Ba Y.

Mọi người thầm nghĩ Y Mỗ là cái gì.

Chưa từng nghe nói qua.

Bất kể là gì, cho tôi mượn.

Ô Tác Phổ nói.

Mọi người chắc hẳn đã biết tám trăm năm trước có một khoảng thời gian là thời đại của Kiều Y Ba Y, nhưng bất kể lúc đó Kiều Y Ba

Y lợi hại đến đâu, cuối cùng ông ta vẫn thua, câu chuyện của ông ta cũng biến thành một trăm năm trống rỗng.

Và người khiến Kiều Y Ba Y nếm mùi thất bại chính là Y Mỗ.

Người đánh bại Kiều Y Ba Y là Y Mỗ.

Những người từng nghe danh Kiều Y Ba Y đều ngây người, chẳng lẽ hải quân có sức mạnh còn mạnh hơn cả Kiều Y Ba Y sao.

Mọi người quả thực có nghi vấn, dù sao ai cũng nói Kiều Y Ba Y mạnh mẽ, nói ông ta mang lại nụ cười cho thế giới, nhưng tại sao thế giới hiện tại lại bi kịch như vậy.

Kiều Y Ba Y là người của tám trăm năm trước, nếu ông ta thành công, thế giới cũng sẽ không bi thương như vậy, vậy tại sao một người lợi hại như thế lại thua.

Vậy ngươi có thể cho ta mượn sức mạnh này không.

Ô Tác Phổ nói.

Nếu là Ngũ Lão Tinh thật chắc chắn không thể điều động sức mạnh của Y Mỗ, nhưng Ngũ Lão Tinh giả mạo thì có thể.

Đỗ Lan cười nói: Có gì khó, đến đây.

Y Mỗ ở Thánh Địa xa xôi chỉ cảm thấy năng lượng và linh hồn của mình bị rút đi, đợi đến khi phản ứng lại đã biến thành một quả cầu linh hồn trong tay Đỗ Lan.

Y Mỗ đến rồi.

Đập quả cầu linh hồn vào sau lưng Ô Tác Phổ.

Ầm.

Ô Tác Phổ cảm nhận được, luồng bá khí này rất mạnh, mình còn có thể điều động nhiều năng lượng hơn nữa.

Ầm, tóc của Ô Tác Phổ bay phấp phới như ngọn lửa, cơ thể biến thành màu đen kịt, tạo thành một sự tương phản rõ rệt với Ni Tạp trắng muốt.

Đen đối trắng, Ni Tạp đối Y Mỗ.

Đỗ Lan thầm nghĩ vốn dĩ phải là Râu Đen và Lộ Phi hoàn thành cuộc đối đầu đen trắng, Y Mỗ rất có thể sẽ bị Râu Đen nuốt chửng, và chiến đấu với Lộ Phi sau khi có được kho báu lớn, nhưng bây giờ lại trở thành cuộc đối đầu giữa La Tân và Ô Tác Phổ.

Cả hai bên đều biết lời nói thừa thãi vô ích, trực tiếp hóa thành hai luồng sáng tương khắc đối đầu, quyền cước không có mắt, vừa phân cao thấp, cũng phân sinh tử.

Mắt thường căn bản không thể phân biệt được trận chiến của họ, vì trước tiên họ phải nhanh hơn tốc độ phản ứng của kiến văn sắc bá khí, sau đó dùng vũ trang sắc bá khí và bá vương sắc bá khí đối quyết.

La Tân có thể cảm nhận được sự bi thương và quyết tâm chứa đựng trong nắm đấm của Ô Tác Phổ, nhưng cô không cho rằng con đường của Ô Tác Phổ là đúng, cũng dùng quyết tâm tương tự để phản kích.

Bên kia, Âu Nhĩ Bỉ Nhã đại chiến bốn Ngũ Lão Tinh, ngày càng giống như Kiều Y Ba Y tái sinh, siêu cấp bá khí ngày càng lưu loát, Ngũ Lão Tinh căn bản không phải là đối thủ.

Siêu cấp bá khí nghiền ép mọi loại bá khí, Ngũ Lão Tinh hoàn toàn không phải là đối thủ.

Lúc này Đỗ Lan mượn miệng Ngũ Lão Tinh, nói: Một là quả thực của Kiều Y Ba Y, một là bá khí của Kiều Y Ba Y, tuyệt đối không thể để chúng hợp thể, nếu không Kiều Y Ba Y sẽ sống lại.

Hợp thể.

Âu Nhĩ Bỉ Nhã không ngờ còn có chiêu này, dung hợp hai nguồn sức mạnh quả thực là một cách hay.

A.

Bà bắt đầu bộc phát khí, siêu cấp bá khí truyền thừa tám trăm năm trực tiếp đẩy lùi Ngũ Lão Tinh và Ô Tác Phổ.

Y Mỗ sợ hãi siêu cấp bá khí của Kiều Y Ba Y từ trong linh hồn, dù sao hắn không phải đánh bại Kiều Y Ba Y một cách chính diện, mà là dùng thủ đoạn không quang minh để loại bỏ đối thủ, lợi dụng sự lương thiện của Kiều Y Ba Y, lợi dụng tính cách có sức mạnh mà không dùng của ông ta.

Con gái, chúng ta hợp thể.

Quả nhiên là mẹ.

La Tân đã cảm thấy động tác cơ thể của chiến binh bí ẩn rất giống mẹ, quả nhiên không nhìn lầm, kích động hỏi: Làm sao hợp thể.

Cô không biết làm thế nào để hợp thể, chẳng lẽ chui lại vào bụng mẹ.

Không phải con có thể khống chế khoảng cách giữa các tế bào sao.

Con đưa tế bào của mình vào giữa các khe hở tế bào của mẹ, không phải là hợp thể rồi sao.

Cách hợp thể này của Âu Nhĩ Bỉ Nhã chắc chắn là học từ Flash.

Chương 3616

Vì Flash thích thông qua việc rung động tế bào, xuyên qua các khe hở phân tử vật chất.

Con biết rồi.

Ngăn chúng lại.

Ngũ Lão Tinh run rẩy nói, họ đã bị siêu cấp bá khí chấn động đến không đứng thẳng nổi, kỹ năng diễn xuất của Đỗ Lan bùng nổ.

Nếu Ni Tạp và bá khí hợp thể, thật sự là ác ma của tám trăm năm trước sống lại.

Đáng tiếc bây giờ đã không còn ai có thể ngăn cản đôi mẹ con này.

Đôi mẹ con này, mẹ là dòng chảy đục trong giới học giả, vì lịch sử, bỏ lại con gái, xa rời quê hương.

Con gái là một dòng chảy trong trong giới hải tặc, tuy là hải tặc nhưng lại sống bằng học vấn, mấy lần đào ngũ nhưng vẫn nhận được sự tin tưởng của mọi người.

Bây giờ hợp thể chính là trong đục hợp lưu, khôi phục chính thân.

Con gái.

Mẹ.

Mẹ hiền con thảo, hình thái Ni Tạp và siêu cấp bá khí ngày càng đến gần, cuối cùng tiếp xúc ở cự ly âm.

Chỉ trong nháy mắt, trên trời xuất hiện mặt trời thứ hai, chiến trường một mảnh tĩnh lặng, năng lượng của biển cả đang tụ tập, sức mạnh bản nguyên đang giải phóng.

Ào ào, tất cả các loài Vua Biển trong đại dương đều quay về một hướng để triều bái, bá khí của tất cả mọi người dường như cảm nhận được sự trở về của vương giả, những người có năng lực trái ác quỷ trên thế giới đều cảm thấy một niềm vui sướng từ trong linh hồn.

Thậm chí cả người máy trên đảo Egghead cũng cảm nhận được tình bạn giữa máy móc và Ni Tạp.

Vạn vật đều cảm nhận được, Kiều Y Ba Y đã trở lại.

Ngũ Lão Tinh im lặng, Ô Tác Phổ chấn kinh, Lộ Phi sững sờ.

Lộ Phi cảm thấy mình đột nhiên biến thành vai phụ, rõ ràng mình là nhân vật chính mà.

Ô Tác Phổ, chúng ta giao bá khí cho ngươi, đánh thức Y Mỗ, nhất định phải đánh bại hắn, vì chính nghĩa của hải quân.

Ngũ Lão Tinh giả trở thành những người tử vì đạo, giao toàn bộ linh hồn và bá khí cho Ô Tác Phổ.

Ngũ Lão Tinh thật im lặng, nếu mọi người đều cho rằng Ngũ Lão Tinh giả là Ngũ Lão Tinh thật, vậy một khi Ngũ Lão Tinh giả chết, mọi người sẽ cho rằng Ngũ Lão Tinh thật đã chết.

Vậy là giả biến thành thật, thật biến thành giả, họ trở thành thế thân.

Đại sự không ổn.

Họ cảm thấy mình sắp biến thành thế thân.

Năm luồng bá khí rót vào cơ thể Ô Tác Phổ, Ô Tác Phổ cúi đầu, nghe thấy sự kinh ngạc của thế giới.

Giờ phút này, ước mơ của y cuối cùng đã thành hiện thực, y trở thành tiêu điểm chú ý của thế giới, đứng ở trung tâm sân khấu.

Giờ phút này, y từ vai phụ biến thành nhân vật chính, tuy là phản diện, nhưng đã thật sự đứng ở vị trí cốt lõi của câu chuyện.

Đen càng thêm đen, trắng càng thêm trắng.

Y Mỗ đen là kẻ chiến thắng của tám trăm năm trước, Ni Tạp trắng là kẻ thất bại có lòng tốt.

Nhưng lịch sử sẽ không kết thúc, câu chuyện vẫn tiếp diễn, thắng bại của vòng trước đã qua, thắng bại của vòng mới lại bắt đầu.

Tám trăm năm trước thua không sao, bây giờ thắng lại là được.

Sự kết hợp giữa quả thực và bá khí của Kiều Y Ba Y, tái hiện thần uy.

Lộ Phi xem đến ngây người, bá khí này cũng quá mạnh, ngay cả bá vương sắc bá khí cũng không mạnh như vậy.

Thế giới của bá khí quả nhiên sâu không lường được, quá thâm sâu.

Lộ Phi biết mình còn phải học hỏi, còn phải học thêm.

Huấn luyện chuyên nghiệp mà Vua Luffy trước đó cung cấp cũng không phải là giới hạn, trên cả vũ trang sắc bá khí, kiến văn sắc bá khí, bá vương sắc bá khí còn tồn tại siêu cấp bá khí.

Loại bá khí này có thể dung hợp ba loại bá khí lại với nhau, giống như kết nối chính mình với thế giới.

Hải tặc càng mạnh, hải quân cũng phải mạnh hơn.

Ngũ Lão Tinh cho Ô Tác Phổ mượn bá khí, kích hoạt sức mạnh của Y Mỗ, Ô Tác Phổ cũng đã mạnh lên không ít.

Nhưng Ô Tác Phổ cũng khó lòng chống lại sự sắc bén của Kiều Y Ba Y.

Cường giả vượt qua tám trăm năm năm tháng trở lại này quả thực không nói lý lẽ, không khí xung quanh trở nên không thể nắm bắt, bầu không khí cũng trở nên bí ẩn khó lường, cả chiến trường đều bị chi phối.

Ô Tác Phổ hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, chỉ có thể phát động tấn công trong tình thế bất lợi.

Giống như châu chấu đá xe, Kiều Y Ba Y không thể bị đánh bại một cách chính diện.

Kiều Y Ba Y, Kozuki Oden, Hiệp ước không chiến, Eren, v. v.

đều là những người không thể bị đánh bại trực diện, chỉ có thể lợi dụng điểm yếu của họ mới có thể giành chiến thắng.

Mà điểm yếu của họ chính là sự lương thiện, họ lương thiện với những người vô tội và bạn bè thân hữu.

Kể cả khi nhận được bá khí của Ngũ Lão Tinh và linh hồn của Y Mỗ, Ô Tác Phổ vẫn yếu ớt.

Y xông tới, y ra quyền, y bị đánh bay Những đòn tấn công vô hiệu như vậy dù có lặp lại vô số lần cũng vô nghĩa.

Đây chính là thực lực của Kiều Y Ba Y, chính là sự mạnh mẽ được vô số người ghi nhớ suốt tám trăm năm.

Mọi người tin rằng sức mạnh này có thể thay đổi thế giới, mang lại nụ cười.

Ô Tác Phổ nhìn chằm chằm Kiều Y Ba Y, dùng giọng điệu của Y Mỗ nói: Ngươi là tàn dư của thời đại cũ, không nên xuất hiện ở thế giới này.

Ta đã thắng, trật tự của thế giới này do ta xây dựng.

Điều đó không phải do ngươi quyết định.

Nữ Kiều Y Ba Y bình thản nói.

Ha ha, vong linh nhà ngươi chỉ mang đến sự phá hoại, bất kể thời đại thay đổi thế nào, những việc ngươi làm sẽ không thay đổi.

Nhưng thế giới này không chỉ cần phá hoại, mà còn cần trật tự.

Ngươi mang đến chỉ là niềm vui ngắn ngủi, sau đó là khổ nạn kéo dài.

Y Mỗ nói rất nhiều.

Nhưng Kiều Y Ba Y không muốn lãng phí thời gian chút nào, chỉ lướt một cái, một quyền đấm vào bụng đối phương.

Ô Tác Phổ và Y Mỗ ăn một quyền, cảm giác cơ thể và linh hồn sắp bị chia cắt, đây đâu phải là nắm đấm, đây chính là đòn tấn công đột phá thời không, đau, quá đau.

Biểu cảm méo mó, cơ thể co quắp, Y Mỗ nhớ lại nỗi sợ hãi bị Kiều Y Ba Y chi phối năm xưa.

Năm đó cũng như vậy, đánh thế nào cũng không thể thắng, chênh lệch thực lực quá lớn.

Mình ở trước mặt Kiều Y Ba Y giống như một đứa trẻ, vĩnh viễn không thể chống lại.

A.

Y Mỗ phẫn nộ, mây đen trên trời ngưng tụ.

Thiên Vương phát động, vô số tia sét tích tụ trong mây đen, ngưng tụ lại, giáng xuống bao trùm cả chiến trường.

Tia sét thô to như cục tẩy trắng xóa giáng thẳng xuống, mọi thứ đều bị màu trắng xóa đi, khán giả xem trực tiếp cũng không khỏi nhắm mắt lại, quá chói mắt.

Tuy nhiên, đòn tấn công như vậy cũng không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào cho Kiều Y Ba Y.

Kiều Y Ba Y rót bá khí của mình vào năng lượng sấm sét, liền biến sấm sét màu trắng thành bá khí màu đen, hoàn thành chuyển hóa trong một hơi.

Tại sao ngươi cứ không chết.

Y Mỗ phẫn nộ nói.

Tám trăm năm trước, ta đã nói, chỉ cần các ngươi quên đi sứ mệnh của mình, vong linh của ta sẽ lại trở về.

Ta và các đồng đội của ta sẽ mãi mãi bảo vệ thế giới này, bá khí của ta, và hóa thân của các đồng đội sẽ không bao giờ đứng nhìn các ngươi.

Chương 3617

Các ngươi nên cần cù hoàn thành sứ mệnh của mình, chứ không phải tùy ý làm càn.

Đây là trật tự của chúng ta, bất kỳ kẻ nào phản đối đều phải chết.

Y Mỗ giận dữ nói.

Đúng vậy, ở thế giới này kẻ xấu không chết, người tốt không chết, kẻ ngốc cũng không chết, chỉ có những kẻ thảo mãng thực sự quật khởi sẽ chết.

Những kẻ thảo mãng quật khởi sẽ thách thức trật tự do Y Mỗ thiết lập, nên phải chết.

Đây là giới hạn của các ngươi, bây giờ ngươi vẫn không thể đánh bại ta.

Y Mỗ nhìn tia sét đen đỏ đáng sợ trong tay Kiều Y Ba Y, chỉ cần chạm vào sẽ bị thương, bị đánh trúng chắc chắn sẽ chết.

Đây là bá khí ngưng tụ từ sấm sét, bên trong còn chứa năng lượng trái ác quỷ.

Hắn ném chuột sợ vỡ bình, căn bản không đánh lại được, vậy thì tiếp tục lợi dụng con tin.

Sấm sét lại ngưng tụ, nhưng lần này sấm sét không mạnh, chỉ như con rắn quấn quanh cổ nhóm Lộ Phi.

Vòng cổ sấm sét này một khi phát nổ, chúng sẽ chết.

Kiều Y Ba Y, lựa chọn đi, là mình chết, hay là chúng chết.

Y Mỗ đắc ý nói: Kẻ phản kháng trật tự phải chết.

Kiều Y Ba Y lại không hề vội vã, chỉ bình tĩnh nói: Ngươi vẫn chưa phát hiện ra sao.

Y Mỗ sững sờ, quan sát kỹ, lại phát hiện siêu cấp bá khí của Kiều Y Ba Y đã lan truyền ra ngoài, phóng ra từ bên trong cơ thể của Lộ Phi và những người khác, phá vỡ vòng cổ sấm sét.

Xuất quỷ nhập thần, phòng không thể phòng.

Y Mỗ đột nhiên cười, cười rất phóng túng: Ha.

Mọi người đều không hiểu hắn cười cái gì, chẳng lẽ thật sự là tiếng cười do Kiều Y Ba Y mang lại.

Kể cả có mang lại nụ cười, cũng nên là tiếng cười hoan hỉ của người chiến thắng, Y Mỗ đang ở thế hạ phong cười cái gì.

Cười tự giễu sao.

Kiều Y Ba Y cũng không hiểu lắm ý nghĩa nụ cười của Y Mỗ, nhưng ông không vội, chỉ đợi đối phương cười xong rồi nói.

Y Mỗ cười ba phút mới dừng lại, nói: Hay cho một Kiều Y Ba Y, hay, hay lắm, dù đã qua tám trăm năm, cũng không đổi bản sắc.

Kiều Y Ba Y à, ngươi không thay đổi, nhưng ngươi phải biết thế giới cũng không thay đổi.

Ngươi không thể thắng được đâu, kể cả ngươi đánh bại ta, ngươi cũng không thể mang đến cho thế giới những thứ họ muốn.

Kiều Y Ba Y không lên tiếng, để Y Mỗ tiếp tục nói.

Y Mỗ nói: Ban đầu nước biển rút đi, đảo tăng lên, bách tính lúc đó nhàn thì uống cháo, bận thì ăn khô, tràn đầy tinh thần phấn đấu.

Nhưng đợi đến khi phát triển, lòng người thay đổi, nhàn thì ăn khô, bận thì ăn thịt.

Sau đó họ lại theo đuổi chính nghĩa, yêu cầu tự do, những thứ này ai có thể cho họ.

Nói cho cùng họ chính là lòng tham không đáy, vĩnh viễn không biết đủ.

Họ muốn là tự mình nắm giữ quyền phát ngôn, họ muốn sáng tạo lý luận thuộc về mình, công kích lý luận vốn có.

Những tên hải tặc này dùng tự do để đối kháng chính nghĩa, nhưng đợi một thời gian sau, chỉ cần ăn no, họ lại sẽ phản đối tự do.

Ngươi nghĩ tiếng cười của ngươi có thể thỏa mãn nhu cầu của họ sao.

Vô dụng, ngươi cũng không thể thỏa mãn được.

Kiều Y Ba Y không hề phản bác, vì những gì đối phương nói đều là hiện thực.

Đây chính là thang bậc nhu cầu, đầu tiên là sinh tồn và an toàn, sau đó là giao tiếp và tôn trọng, cuối cùng là tự thực hiện.

Chính là từng chút một nâng cao, có thể nói là lòng tham không đáy, cũng có thể nói là sự theo đuổi cái đẹp.

Ai cũng có tâm tư như vậy, lực lượng sản xuất mới được thúc đẩy, mới có thế giới loài người đặc sắc.

Kiều Y Ba Y, ngươi quản lý thế giới cũng sẽ không tốt hơn ta.

Y Mỗ chắc nịch nói: Ngươi cũng chỉ có thể mang lại nụ cười cho một số ít người, đại đa số người căn bản không cười nổi.

Sự im lặng chấn động đến điếc tai.

Lộ Phi hét lên: Ta không quan tâm đến những chuyện lằng nhằng đó, ngươi làm ta khó chịu, ta sẽ đấm nát ngươi.

Nói rồi trực tiếp kích hoạt quả thực Ni Tạp, phối hợp với siêu cấp bá khí còn sót lại trong cơ thể, biến thành Kiều Y Ba Y thứ hai, gầm lên: Ăn một đấm của ta, Súng Phóng Lựu Cao Su.

Giống như dòng lũ chảy từ nơi cao xuống nơi thấp, giống như tia sét từ nơi áp cao đến nơi áp thấp, Lộ Phi chỉ cảm thấy nắm đấm của mình trôi chảy như vậy, liền một mạch như vậy.

Lần đầu tiên cảm thấy quỹ đạo của nắm đấm thuận lợi như vậy, càng lúc càng nhanh, trước tiên vượt tốc độ âm thanh, sau đó biến thành ba mươi lần tốc độ âm thanh.

Một cú đấm Mach 30, Y Mỗ không đỡ nổi.

Ầm.

Bị đánh trúng một cách chắc chắn, Y Mỗ trực tiếp ngã xuống đất, mặt đất cũng vỡ nát.

Những thứ lằng nhằng đó căn bản không cần suy nghĩ, chỉ cần kiên định đi tiếp là được, bất kể là kẻ địch nào, chỉ cần đánh bại là được.

Ta là người đàn ông sẽ trở thành Vua Hải Tặc, Mông Kỳ D.

Lộ Phi.

Lộ Phi biết có một số vấn đề chỉ suy nghĩ suông là vô nghĩa, chỉ có tiến về phía trước, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Đương nhiên cú đấm Mach 30 này cũng đánh vào người Ô Tác Phổ, ít nhiều có chút tư thù.

Mặt Y Mỗ sưng lên, ý thức của Ô Tác Phổ cũng bắt đầu phục hồi.

Ô Tác Phổ áp chế Y Mỗ, khống chế sức mạnh cường đại, lại nhìn về phía Lộ Phi.

A.

Ô Tác Phổ phun máu, nhưng lại cười, chịu đựng tổn thương từ cú đấm Mach 30, mặt sưng, phun máu, nhưng vẫn cười.

Lộ Phi và Kiều Y Ba Y nhìn Ô Tác Phổ đang chật vật đứng dậy, không tấn công thêm.

Ô Tác Phổ cười khẩy với Lộ Phi nói: Ngươi có thể giết ta, nhưng chỉ cần ta không chết, ta sẽ ngăn cản ngươi trở thành Vua Hải Tặc.

Đến đây, giết ta đi, ngươi còn do dự gì nữa.

Lộ Phi nói: Ngươi là đồng đội.

Đồng đội.

A, thật buồn cười, khi ngươi quyết định từ bỏ làng Syrup, thì đã không còn là đồng đội của ta nữa.

Ô Tác Phổ siết chặt nắm đấm, nói: Ngươi là kẻ địch mà ta phải đánh bại, chỉ có như vậy ta mới có thể để thế giới nhớ đến chúng ta.

Nói rồi y gắng gượng vận bá khí, còn muốn tái chiến.

Đỗ Lan thầm nghĩ ở chiến trường chính diện, không ai là đối thủ của Kiều Y Ba Y, huống chi bây giờ có hai Kiều Y Ba Y.

Muốn chiến thắng chỉ có thể lợi dụng sự lương thiện của Lộ Phi, nếu không thì không có cách nào thắng.

Chỉ có kích hoạt cơ chế có sức mạnh mà không dùng mới có thể thắng.

Đương nhiên, còn có một cách là theo thiết lập của manga thanh niên, kể cả nhân vật chính có thắng, cả thế giới cũng phải bị hủy diệt.

Kiều Y Ba Y chỉ nhận được một thế giới tuyệt vọng, mọi nỗ lực của ông chỉ khiến thế giới ngày càng tồi tệ hơn.

Thiết lập manga thanh niên này, cái cần là sự tuyệt vọng, cái cần là sự hư vô.

Ô Tác Phổ nếu muốn tiếp tục đánh, là hạ sách, chỉ có thất bại thảm hại.

Hoặc là bắt cóc con tin, hoặc là dùng võ mồm để Lộ Phi cam tâm tình nguyện dâng đầu, dựa vào đánh đấm là không thể thắng được.

Y Mỗ đại nhân, mau dùng Thiên Vương oanh kích Hồng Thổ Đại Lục, Hồng Thổ Đại Lục chìm xuống, có thể nâng cao mực nước biển, là có thể nhấn chìm cả thế giới trong biển.

Nếu không có Chính Phủ Thế Giới, thà rằng thế giới bị hủy diệt.

Đỗ Lan mượn miệng Ngũ Lão Tinh, nói lời độc ác nhất.

Nếu Y Mỗ thất bại, nếu Chính Phủ Thế Giới bị hủy diệt, thà rằng cả thế giới cùng bị hủy diệt.

Đây là ăn vạ, sao có thể như vậy.

Thua thì nhận thua, cùng lắm ván sau thắng lại, sao lại lật bàn.

Mình thua, cũng không cho người khác chơi.

Lộ Phi không khỏi hỏi: Thật sự có thể làm vậy sao.

Ha, đây là át chủ bài của Chính Phủ Thế Giới chúng ta.

Đỗ Lan nói.

Kiều Y Ba Y nói: Kể cả ngươi dìm chết tất cả mọi người, cũng không thể tiêu diệt văn minh.

Chương 3618

Người cá và nhân ngư sẽ tiếp tục phát triển, ta biết họ vẫn luôn chờ đợi cơ hội, luôn chờ đợi thời cơ để văn minh dưới đáy biển phát triển.

Kể cả các ngươi nhấn chìm thế giới, cũng chỉ là thành toàn cho nhân ngư, đều như nhau cả.

Kiều Ba ở bên cạnh cũng không nhịn được hét lên: Đúng vậy, chúng ta không sợ chết, đều như nhau cả, nhân loại và người cá là đồng nguyên.

Ngay cả một con tuần lộc cũng đã chấp nhận lý thuyết đồng nguyên của Ace.

Ace đề xuất rằng nhân loại và nhân ngư ban đầu đều là sinh mệnh dưới đáy biển, nhưng vì nhân loại phạm sai lầm, bị buộc phải ăn trái ác quỷ, bị đày lên đất liền, không được phép quay lại đáy biển nữa.

Nhân loại sinh con đẻ cái trên đất liền, dần dần mất đi khả năng quay về đáy biển.

Trái ác quỷ thì ở lại đất liền, trở thành sức mạnh mà mọi người tranh giành.

Nhân loại là hậu duệ của tội nhân, là những người đã mất đi khả năng sinh tồn dưới đáy biển.

Ha ha, vậy thì chúng ta cùng nhau trở về đại dương là được rồi.

Đỗ Lan mượn miệng Ngũ Lão Tinh nói: Mọi người cùng nhau chìm xuống biển, cứ để người cá làm kẻ chiến thắng cuối cùng đi.

Đương nhiên, nếu không muốn mực nước biển dâng lên cũng có một cách, đó là hai người các ngươi từ bỏ kháng cự, chấp nhận xử quyết.

Uy hiếp Kiều Y Ba Y có sức mạnh mà không thể dùng, đây chính là cách làm của phe phản diện.

Kiều Y Ba Y không động đậy, không nói một lời, dường như đang suy nghĩ có nên chấp nhận thẩm phán hay không.

Đừng tin lời kẻ địch.

Na Mỹ hét lớn: Kể cả các ngươi từ bỏ mạng sống, Ngũ Lão Tinh cũng không nhất định sẽ giữ chữ tín.

Hơn nữa, kể cả đất liền không bị chìm, thế giới bị Chính Phủ Thế Giới khống chế cũng đầy rẫy bất công và bi thương.

Đánh bại chúng, đây là hy vọng của chúng ta, các ngươi nhất định phải thắng.

Lúc này phải cược, cược xem đối phương có thật sự dám nhấn chìm đại lục, từ bỏ thời đại của nhân loại hay không.

Không thể tin tưởng kẻ địch, đây là kinh nghiệm quý báu mà Na Mỹ học được trong cuộc hành trình.

Phải đấu tranh đến cùng, tuyệt đối không được từ bỏ, có sức mạnh thì phải dùng.

Đây là suy nghĩ của Na Mỹ, một người không có sức mạnh.

Người yếu cần phải suy nghĩ những chuyện rất đơn giản, còn cường giả như Kiều Y Ba Y lại cần phải suy nghĩ rất nhiều.

Kiều Y Ba Y có sức mạnh, vậy thì từ bỏ sức mạnh cũng là một cách sử dụng.

Cách dùng sức mạnh rất nhiều, không chỉ dùng để chiến đấu, bảo vệ kẻ yếu, mà từ bỏ sức mạnh cũng là một phương án.

Mặc dù kết quả của việc từ bỏ sức mạnh thường không tốt đẹp.

Nhưng từ bỏ sức mạnh thực ra là lựa chọn đơn giản và tiện lợi nhất.

So với việc không ngừng đấu tranh, không ngừng chiến đấu, từ bỏ sức mạnh để người khác khống chế thế giới, ngược lại là nhẹ nhàng nhất.

Điểm này Emiya Shirou phiên bản người lớn cũng sẽ đồng ý.

Hắn có sức mạnh, muốn bảo vệ thế giới, kết quả càng bảo vệ càng hỗn loạn, cuối cùng chính mình chết trận sa trường, không có gì thay đổi.

Hòa bình không đến, thế giới không tốt hơn.

Muốn trở thành đồng minh của chính nghĩa, Emiya Shirou đã bỏ ra nỗ lực to lớn, cuối cùng vẫn thất bại.

Đương nhiên còn có những người khác, ví như Hokage Đệ Nhất trong Naruto, ví như Thần Thông đầu tiên trong Avatar, họ đều hy vọng dùng sức mạnh của mình để mang lại hòa bình, kết quả lại chết trong chiến đấu, kết thúc bi thảm.

Kể cả Hokage Uzumaki Naruto trở thành Hokage, cũng không thể dựa vào sức mạnh để quản lý làng Lá, cũng phải mỗi ngày bận như chó.

Có sức mạnh, nhưng không thể mang lại thay đổi, đây là nhận thức của Kiều Y Ba Y.

Kẻ yếu cho rằng sức mạnh có thể giải quyết mọi phiền não, nhưng cường giả có sức mạnh lại biết rằng sức mạnh không thể giải quyết mọi vấn đề.

Nếu từ bỏ sức mạnh có thể mang lại thay đổi, ông sẵn sàng từ bỏ sức mạnh.

Lối tư duy khác nhau.

Chỉ dựa vào sức mạnh không thể mang lại hòa bình và hạnh phúc, phải học cách có sức mạnh mà không dùng, từ bỏ sức mạnh có thể mang lại hòa bình.

Giống như Nhật Bản đã làm sau Thế chiến II, bán đi quân đội, chính khách và thương nhân có thể tiếp tục chờ đợi cơ hội.

Cuối cùng thông qua việc sửa chữa trang bị cho Mỹ đã có được cơ hội công nghiệp hóa, sau đó thuận lợi phát triển thành quốc gia phát triển.

Không cần sức mạnh, chỉ cần đi theo đúng đại ca là được.

Từ bỏ sức mạnh, đổi lấy sự phát triển kinh tế.

Kiều Y Ba Y trước đây đã từng từ bỏ sức mạnh một lần, biển cả đã phát triển tám trăm năm, không ngại từ bỏ sức mạnh một lần nữa.

Kẻ yếu không thể hiểu được cường giả, kẻ yếu cho rằng sức mạnh giải quyết mọi rắc rối, nhưng cường giả lại gặp phải những vấn đề mà sức mạnh cũng không thể giải quyết.

Kẻ yếu có phiền não của kẻ yếu, cường giả có rắc rối của cường giả.

Nếu sức mạnh thật sự giải quyết được mọi thứ, tám trăm năm trước, Kiều Y Ba Y đã xây dựng nên một thiên đường lý tưởng không có mua bán thì không có giết chóc.

Sức mạnh của ta chỉ có thể đánh bại người đại diện của vấn đề, chứ không thể đánh bại vấn đề.

Kiều Y Ba Y mượn miệng mẹ con La Tân nói: Kể cả đánh bại Y Mỗ, vấn đề cũng không biến mất, vẫn sẽ có người tiếp tục làm loạn.

Mà người đại diện mới xuất hiện có thể còn cực đoan hơn Y Mỗ, điên cuồng hơn, đến lúc đó không chỉ là lục địa chìm, có thể là hủy diệt hành tinh.

Sức mạnh của ta không thể lần nào cũng thắng, nếu từ bỏ sức mạnh có thể đổi lấy hòa bình, ta nguyện ý từ bỏ sức mạnh.

Y Mỗ cười nói: Ngươi vẫn lương thiện như tám trăm năm trước.

Na Mỹ không thể hiểu được trần nhà mà cường giả phải đối mặt, đó là sự tồn tại mà sức mạnh cũng không thể xuyên thủng.

Đỗ Lan thầm nghĩ Kiều Y Ba Y thật dễ bị võ mồm thuyết phục, chẳng trách có sức mạnh mà không dùng.

Đối phương lo lắng sau khi đánh bại Y Mỗ, không thể thiết lập một sự cân bằng mới, lo lắng lãnh đạo mới của Chính Phủ Thế Giới sẽ điên cuồng hơn, đưa ra một kế hoạch hủy diệt hành tinh.

Có khả năng không.

Có khả năng, vì trong Chính Phủ Thế Giới có những kẻ cực đoan hơn cả Y Mỗ, ví như Z đã từng muốn hủy diệt thế giới, hắn cũng là người trong nội bộ hải quân.

Loại người cực đoan này chắc chắn có, và chỉ dựa vào sức mạnh căn bản không thể tiêu diệt.

Những kẻ cực đoan này sẽ che mắt người đời, hành động trong bóng tối.

Sức mạnh dù mạnh đến đâu cũng không thể lường trước được kế hoạch phá hoại của chúng, một chút sơ sẩy, chúng sẽ thành công.

Kiều Y Ba Y sống lại cũng không thể giám sát những kẻ cực đoan này 24 trên 7 không góc chết.

Chỉ dựa vào sức mạnh căn bản không đủ, cho nên cần phải thiết lập một trật tự, một trật tự mà mọi người đều có thể kiếm tiền.

Sức mạnh chỉ có thể bảo vệ sự phân phối, không thể thiết lập sự phân phối.

Y Mỗ tuy tà ác, nhưng hắn có cách xây dựng sự phân phối, tiền đề là Kiều Y Ba Y từ bỏ sức mạnh.

Na Mỹ phát hiện Kiều Y Ba Y đã thu hồi siêu cấp bá khí trên người Lộ Phi, điều này rõ ràng là muốn thỏa hiệp, cô hét lớn: Đừng từ bỏ, phải đấu tranh.

Đỗ Lan thầm nghĩ kẻ yếu không học cách đấu tranh, chỉ nghĩ đến việc cường giả đấu tranh, thế là không được.

Kẻ yếu cũng phải học cách đấu tranh, phải linh hoạt vận dụng Bát Gian.

Phải tự mình học cách đấu tranh, phải dùng Bát Gian để thiết lập ưu thế của mình, mới có thể khiến cường giả không ngừng tiến lên.

Nếu kẻ yếu chỉ biết dựa dẫm vào cường giả, cường giả làm sao có ý chí tiến thủ.

Na Mỹ vẫn chưa nghĩ đến việc nên đi theo con đường quần chúng, chưa từng nghĩ rằng đấu với người là niềm vui vô tận.

Kiều Y Ba Y biết sức mạnh không thể giải quyết mọi thứ, nhưng Na Mỹ không hiểu, cô chỉ biết sức mạnh có thể đánh bại kẻ địch.

Còn sau khi đánh bại kẻ địch, liệu có hỗn loạn hơn, cực đoan hơn không, thì không quan trọng, đánh bại kẻ địch mới là quan trọng nhất.

Chương 3619

Vừa thấy bá khí của Lộ Phi bị thu hồi, Na Mỹ liền hét Đừng từ bỏ.

Kiều Y Ba Y thì đang suy nghĩ, người có thể bị mình đánh bại chỉ là một người đại diện, chứ không giải quyết được mảnh đất đã sinh ra người đại diện đó.

Cho nên ông nguyện ý từ bỏ sức mạnh, để người đại diện đi thay đổi mảnh đất ấy.

Đây có lẽ là phương án giải quyết nhanh gọn hơn, có thể giảm bớt rất nhiều tổn thương.

Nghĩ như vậy cũng có lý, dù sao người đại diện chắc chắn sẽ xuất hiện.

Đối với tình huống khách quan này, sức mạnh của Kiều Y Ba Y cũng đành bó tay.

Huống chi bây giờ Y Mỗ còn có thể ném bom Hồng Thổ Đại Lục, một khi lục địa chìm, dù mực nước biển chỉ dâng lên hai ba mét, rất nhiều hòn đảo cũng sẽ bị nhấn chìm, sẽ rất bi kịch.

Đừng từ bỏ, đừng tin tưởng kẻ địch.

Na Mỹ gầm lên.

Nhưng Kiều Y Ba Y vẫn thu hồi bá khí, tỏ ra một thái độ từ bỏ kháng cự.

Mọi người đều im lặng, đây là Kiều Y Ba Y sao.

Là người anh hùng mang lại hy vọng và nụ cười của tám trăm năm trước sao.

Kết quả chỉ có vậy.

Rõ ràng đánh được, tại sao không đánh nữa.

Ta phải làm gì, ngươi mới từ bỏ kế hoạch nhấn chìm lục địa.

Kiều Y Ba Y hỏi Ô Tác Phổ.

Ô Tác Phổ không bắt Kiều Y Ba Y không mặc quần áo nhảy múa, chỉ nói: Không cần làm gì cả, ngươi đã không thuộc về thời đại này, hãy trở về thời đại của mình đi.

Chẳng lẽ cứ thế kết thúc.

Anh hùng tám trăm năm trước không thay đổi được gì, cứ thế kết thúc.

Vậy thì gã này xuất hiện để làm gì, để xem kịch sao.

Ít nhất cũng phải tiêu diệt hết kẻ địch trước, mới có cái để xem chứ.

Lý lẽ Kiều Y Ba Y đều hiểu, cũng biết không có sức mạnh là không được.

Ông từng cho rất nhiều người mượn bá khí, hy vọng họ sẽ sử dụng khi gặp nguy hiểm.

Nhưng kết quả những người này dùng sức mạnh của ông gây ra sự phá hoại còn lớn hơn, không hề khiến thế giới hòa bình hơn.

Y Mỗ không phải người tốt, nhưng những người khác là người tốt sao.

Những người này sau khi có được sức mạnh, hành vi của họ cũng không khác Y Mỗ là bao.

Tóm lại, tâm trạng của ông rất phức tạp.

Sức mạnh càng lớn, trách nhiệm càng lớn, nhưng sự hỗn loạn do sức mạnh mang lại cũng càng lớn.

Cuối cùng ông quyết định có sức mạnh mà không dùng, giao thế giới cho mọi người.

Ta không có tư cách thay mọi người quyết định.

Kiều Y Ba Y nói: Y Mỗ dùng sức mạnh của mình là kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu, ta dùng sức mạnh đánh bại hắn, hành vi của ta và hắn không có gì khác biệt.

Vậy ngươi có thể cho ta mượn sức mạnh.

Lộ Phi là người sẵn sàng ra tay.

Vậy việc ngươi làm cũng là kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu.

Các ngươi đánh bại Y Mỗ, lại có thể mang đến cho thế giới cái gì.

Hỗn loạn sao.

Lời này của Kiều Y Ba Y thật chói tai.

Lộ Phi hoàn toàn không thể hiểu, chỉ nói: Đánh bại kẻ xấu có gì sai.

Kẻ xấu.

Y Mỗ cũng không muốn làm kẻ xấu, mà là những người khác yêu cầu hắn làm những việc này để duy trì địa vị ưu thế của mình mà thôi.

Ngươi là thuyền trưởng, chắc cũng hiểu, có lúc ngươi không muốn tiến lên, nhưng thuyền viên nhất định bắt ngươi tiến lên.

Nếu ngươi không làm được, thuyền viên sẽ phản bội.

Là một người lãnh đạo, đưa ra quyết định không phù hợp với thuyền viên, ngươi chính là kẻ xấu.

Y Mỗ cũng vậy, hắn đưa ra lựa chọn có lợi cho Thiên Long Nhân, bất lợi cho bách tính, hắn là kẻ xấu của bách tính, là người tốt của

Thiên Long Nhân.

Ngươi ngồi ở vị trí của hắn, cũng sẽ trở thành kẻ xấu.

Lộ Phi biết đây lại là mâu thuẫn nội tại.

Có người sống ở ven biển, có người sống ở đồng bằng, có người sống ở vùng núi, bây giờ cả ba bên đều có nhu cầu, Lộ Phi chỉ có thể thỏa mãn một bên, phải làm sao.

Cũng có thể suy nghĩ tại sao thuyền viên của mình và Hương Khắc Tư vẫn luôn không tăng lên.

Bởi vì đạo đức tự do thống nhất chỉ có thể hợp nhất khi có ít người, một khi người đông sẽ xuất hiện sự phân liệt như Thập sự phi pháp của Phật giáo, Bát phân của Nho gia, Tam phân của Mặc gia, thuật thế của Pháp gia, các giáo phái của độc thần giáo, v. v.

Khi còn là một nhóm nhỏ, mọi người còn có thể giữ được bước đi thống nhất, nghe theo lệnh thuyền trưởng.

Nhưng đợi đến khi người đông, thuyền trưởng sẽ không quản lý nổi, tất nhiên phải đưa ra quyết định có lợi cho nhóm nhỏ của mình, bất lợi cho các nhóm khác, sẽ trở thành kẻ xấu.

Tóm lại là gánh nặng lớn hơn, Lộ Phi không thể mãi làm người tốt.

Kẻ xấu mà hắn nói cũng chỉ là người đại diện của các nhóm mà thôi.

Hắn đại diện cho nhóm của mình để tranh thủ lợi ích, đối với hắn là điều hiển nhiên, ngược lại Lộ Phi không cung cấp tài nguyên mới là kẻ xấu.

Kiều Y Ba Y tám trăm năm trước đã nhìn thấu thế giới này.

Ông giúp người cá, bị nhân loại nói là kẻ phản bội.

Ông giúp nhân loại, người cá cho rằng ông nói dối.

Đây mới chỉ là mâu thuẫn giữa nhân loại và người cá, còn có mâu thuẫn giữa hơn hai mươi hòn đảo lúc bấy giờ.

Ông giúp hòn đảo nào, cũng sẽ bị mười mấy hòn đảo khác phê phán một phen.

Thậm chí ông nhân danh cá nhân giúp đỡ một người máy, cũng sẽ bị người ta cho là lãng phí tài nguyên.

Lộ Phi chưa bao giờ quản lý nơi nào ngoài con tàu, chưa từng đối mặt với rắc rối của một gánh nặng lớn, còn Kiều Y Ba Y đã làm rồi.

Kể cả ông dùng sức mạnh áp chế mấy hòn đảo, cũng không thể làm hài lòng tất cả mọi người, ông vẫn là kẻ xấu.

Ông và Y Mỗ khác nhau, Kiều Y Ba Y không muốn làm kẻ xấu, còn Y Mỗ nguyện ý làm kẻ xấu.

Lộ Phi tuy chưa từng quản lý, nhưng cũng đã gặp phải mâu thuẫn giữa các thuyền viên.

Hắn đã từ bỏ Ô Tác Phổ không chịu đổi tàu, mang đi những thuyền viên chịu đổi tàu.

Hắn đã từ bỏ Ô Tác Phổ, Sanji, quê hương của mình, bảo vệ quê hương của Tác Long, Kiều Ba, Na Mỹ, trở thành kẻ xấu trong mắt Ô Tác Phổ.

Kể cả mình có thể đánh bại Ô Tác Phổ, cũng không thể thay đổi cách nhìn của Ô Tác Phổ đối với mình.

Lộ Phi cũng hiểu cái khó khi một người lãnh đạo phải đưa ra quyết định, bất kể lựa chọn thế nào cũng sẽ trở thành kẻ xấu.

Y Mỗ cũng chỉ là một người đưa ra quyết định.

Giết hắn, những Thiên Long Nhân đó sẽ lại bầu ra người tiếp theo, không có nghĩa là mâu thuẫn đã được xóa bỏ.

Chương 3620

Nhưng Lộ Phi dù sao cũng là Lộ Phi, không phải Kiều Y Ba Y, nói: Vẫn nên đánh bại hắn.

Đã biết chúng sai, thì nên dùng sức mạnh của mình để bảo vệ cái đúng.

Bất kể chúng bầu ra ai, đều nên đánh bại kẻ đó, cho đến khi chúng chịu từ bỏ sự kiêu ngạo và tự phụ của mình, chịu đối xử bình đẳng với mọi người.

Ô Tác Phổ a mà cười lạnh nói: Ngươi cho là có tác dụng sao.

Có tác dụng hay không, làm rồi mới biết.

Lộ Phi đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, tuy siêu cấp bá khí đã bị thu hồi, nhưng sau khi trải nghiệm ngắn ngủi, hắn đã đại khái hiểu được siêu cấp bá khí là kỹ thuật dung hợp ba loại bá khí.

Ban đầu bá khí giống như ngọn lửa không ngừng cháy, nhưng bây giờ phải biến bá khí thành thuốc nổ, để kích nổ khi cần.

Dùng bá vương sắc bá khí làm thuốc nổ, vũ trang sắc bá khí làm vỏ ngoài, kiến văn sắc bá khí làm kíp nổ.

Loại siêu cấp bá khí này, bình thường không bùng nổ, đợi đến khi cần mới bùng nổ siêu cấp bá khí.

Lộ Phi học theo, muốn nắm vững siêu cấp bá khí.

Hắn có quả thực Ni Tạp, lại có hai năm kinh nghiệm học bá khí, chắc chắn sẽ làm được.

Đến đây, ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ, ta là người đàn ông sẽ trở thành Vua Hải Tặc.

Lộ Phi hét lớn một tiếng, siêu cấp bá khí tái hiện.

Ầm, tiến vào hình thức Kiều Y Ba Y, quả thực Ni Tạp nguyên bản phối hợp với siêu cấp bá khí nguyên bản, sức chiến đấu toàn khai.

Ô Tác Phổ nhìn Lộ Phi, cũng không quan tâm đến uy hiếp nhấn chìm lục địa, gầm lên: Tên khốn nhà ngươi sẽ do Ô Tác Phổ của làng Syrup này đánh bại.

Cũng là bá khí toàn khai, chuyển hóa sức mạnh Y Mỗ, bắt đầu chiến đấu.

Lần này Ô Tác Phổ đã dùng đến robot nano, bắt đầu màn trình diễn của mình.

Robot nano có thể làm phân thân, cũng có thể làm lá chắn, hoặc chuyển hóa thành lưỡi dao sắc bén tấn công.

Kể cả các đòn tấn công đều bị chuyển hóa thành cao su, cũng có thể gây nhiễu.

Robot nano thiên biến vạn hóa, hai người liền khai chiến ngay trên hòn đảo vô danh này.

Bá khí xung thiên, mây đen che mặt trời, nước biển treo ngược. 116.

Hai người kỳ phùng địch thủ, kim đâm vào đầu măng, nắm đấm cao su của Luffy lắt léo khó lường, robot nano của Usopp xuất quỷ nhập thần, cả hai đều dùng hết sở học cả đời để thể hiện toàn bộ bản lĩnh của mình.

Siêu cấp bá khí của Lộ Phi, bùng nổ cực mạnh, một quyền có thể xuyên thủng núi.

Robot nano của Ô Tác Phổ phản ứng cực nhanh, một ý niệm vừa động, tổ hợp đã thành, thiên biến vạn hóa, lúc thì khiên, lúc thì lưỡi nhọn, lúc thì phóng điện.

Hai bên qua lại, khán giả căn bản không nhìn rõ.

May mà Đỗ Lan cẩn thận, dùng đến Den Den Mushi phát sóng siêu nét, siêu khung hình tốc độ cao, có thể thông qua quay phim tốc độ cao để bắt được động tác của họ, còn chuyên nghiệp hơn cả phát sóng các môn thi đấu Olympic.

Luffy và Usopp đại chiến, Nika trắng, Imu đen, vốn là những người bạn đồng hành chung một con thuyền, nhưng thuyền viên lại vì bất mãn với quyết định của thuyền trưởng mà phản bội.

Trận chiến siêu âm tốc ngày càng kịch liệt, cả hai đều dùng hết thủ đoạn, chỉ để đánh bại đối phương.

Những người quen thuộc với băng Mũ Rơm đều không thể hiểu tại sao Luffy và Usopp lại đánh nhau.

Rốt cuộc, Luffy mà họ biết là một thuyền trưởng vui vẻ, tốt bụng, sẵn sàng trừ gian diệt bạo, còn Usopp mà họ biết tuy nhát gan nhưng vào thời khắc quan trọng tuyệt đối sẽ đứng về phía Luffy, đứng về phía lẽ phải, sẽ không khai chiến với Luffy.

Nhưng sự thật lại khiến mọi người kinh ngạc, Usopp và Luffy đều đã dùng đến sát chiêu.

Trong camera tốc độ cao với độ phân giải và khung hình cao, đặc tả biểu cảm của cả hai đều hiện rõ, trong ánh mắt cả hai đều có một luồng sát khí, và họ cũng đang sử dụng những chiêu thức chí mạng.

Kaya đang xem trận chiến hy vọng họ đừng đánh nữa, tiếc là cô ở cách xa vạn dặm, căn bản không giúp được gì.

Người ở xa vạn dặm thì đang nghĩ cách ngăn cản trận chiến, ngược lại, những thuyền viên ở ngay gần lại chỉ đứng nhìn thuyền trưởng đơn đấu, hoàn toàn không có ý định giúp đỡ.

Cứ thế nhìn thuyền trưởng một mình đối mặt với kẻ địch mạnh.

Mà Joy Boy vượt qua tám trăm năm đến thời hiện đại chỉ trầm tư, cảm thấy dù năm tháng biến đổi, con người cũng sẽ không thay đổi.

Mọi thứ vẫn như trước, lực lượng sản xuất tuy đã có bước phát triển vượt bậc, nhưng quan hệ phân phối không có nhiều thay đổi.

Đương nhiên trung tâm kinh tế quả thực đã thay đổi, từ nửa sau Đại Hải Trình chuyển dịch ra bốn phương tám hướng.

Nhưng nếu mực nước biển dâng lên, Tứ Hải và các hòn đảo ở nửa đầu sẽ bị nhấn chìm, vài hòn đảo ở nửa sau có thể được bảo tồn, trung tâm kinh tế sẽ lại quay về.

Trung tâm phát triển kinh tế luôn thay đổi, phương Tây là vòng tròn thương mại Địa Trung Hải, đến tuyến thương mại lục địa Á Âu, rồi đến thương mại hàng hải Đại Hàng Hải, trung tâm thương mại từ Tây La Mã đến Đông La Mã, đến Đế quốc Mặt trời không bao giờ lặn, đến Mỹ Đế.

Mà trung tâm thương mại phương Đông cũng là đầu tiên ở phía tây Hoàng Hà, sau đó di chuyển đến phía đông, rồi lại quay về phía tây, lại di chuyển đến đông nam.

Trung tâm kinh tế trên biển chính là xu thế chuyển từ nửa sau Đại Hải Trình sang nửa đầu, rồi lại dịch chuyển ra Tứ Hải.

Trung tâm kinh tế ban đầu là ưu thế địa lý, sau đó là ưu thế khoa học kỹ thuật.

Trung tâm kinh tế tự nhiên là nơi hàng hóa phong phú, cuộc sống giàu có, có thể hưởng thụ niềm vui của kẻ bề trên.

Tự nhiên người ở mỗi nơi đều muốn trở thành trung tâm kinh tế, nhưng không phải nơi nào cũng làm được.

Tóm lại, nếu mực nước biển dâng lên, đối với một số hòn đảo là điều tốt, vì trung tâm kinh tế sẽ quay trở lại.

Nhưng đối với một số hòn đảo lại là chuyện xấu, phát triển mấy trăm năm, một sớm quay về thời kỳ trước giải phóng.

Hiện tượng này cũng không thoát khỏi mâu thuẫn nội tại của sự phân phối, ta nhiều hơn một chút, ngươi sẽ ít đi một chút, giống như bập bênh, bên này lên thì bên kia xuống.

Tám trăm năm trước là vậy, tám trăm năm sau cũng vẫn vậy, không hề thay đổi vì lực lượng sản xuất sinh thái tăng lên.

Joy Boy rất khổ não, cho dù bản thân có năng lực thông thiên, nếu muốn xây dựng một thế giới mà mọi người đều hòa bình, kết cục cũng chẳng khác gì Vệ Cung Sĩ Lang trong Fate, Thiên Thủ Trụ Gian trong Naruto, hay Thần Thông đời đầu Vạn trong Avatar, uổng phí sức mạnh, cuối cùng cũng chỉ có nước toi mạng.

Sức mạnh không thể khiến tất cả mọi người chấp nhận một lý niệm, dĩ nhiên tài ăn nói cũng không được, chỉ có phân phối mới có thể khiến mọi người chấp nhận cùng một lý niệm.

Nhưng vấn đề là tài nguyên có hạn, dân số thì tăng lên, phân phối đến cuối cùng chính là tài nguyên tập trung, người giàu không nghe mệnh lệnh, người nghèo không giữ quy củ.

Quản Trọng không giải quyết được vấn đề này, Hàn Phi Tử cũng không giải quyết được, Joy Boy cũng không giải quyết được.

Chính là vấn đề về nghĩa vụ và quyền lợi, giống như Chu Lễ lúc ban đầu, mọi người tuân thủ nghĩa vụ của Chu Lễ thì được hưởng quyền lợi của quý tộc, ban đầu không có vấn đề gì, đất rộng người thưa, có một lượng lớn đất đai chưa được khai phá.

Dù là tiểu quý tộc, đất đai cũng đủ nhiều, thu nhập cũng đủ lớn, Chu Lễ quy định y phục, ăn ở, đi lại của họ, mặc quần áo phải theo hệ màu gì, tế tự phải dùng đồ vật gì, một năm phải tế tự mấy lần, sau khi chết phải có đồ tùy táng gì, những chi tiết này đều được quy định rõ ràng.

Khi có tiền, những thứ này tự nhiên không thành vấn đề, tiêu xài nổi.

Nhưng vấn đề là dân số ngày càng đông, đất đai ngày càng manh mún, thu nhập ngày càng ít, lúc này phải làm sao.

Tiểu quý tộc đã không còn gánh nổi bộ lễ nghi Chu Lễ này nữa.

Gánh không nổi thì là không hợp lễ chế, là man di, là không có quyền lợi.

Chi phí cho nghĩa vụ ngày càng đắt đỏ, quyền lợi lại ngày càng không giữ được, cho dù sĩ nhân động một chút là tự sát, cũng không giữ nổi Chu Lễ.

Đó chính là người nghèo không giữ quy củ.

Không phải họ không muốn giữ quy củ, mà là không trả nổi chi phí để tuân thủ Chu Lễ nữa rồi.

Còn các đại quý tộc thông qua muối sắt, đánh cá các loại tài nguyên, kiếm được đầy bồn đầy bát, bát dật vũ vu đình, còn có tiền hơn cả Thiên tử, tự nhiên là kẻ dưới lấn át người trên.

Joy Boy đối mặt chính là mâu thuẫn nội tại của sự phân phối, tức là tư liệu sản xuất tập trung, cuối cùng sẽ biến thành cục diện sụp đổ người giàu không nghe mệnh lệnh, người nghèo không giữ quy củ.

Sự tan vỡ của Chu Lễ chính là như vậy, vì đất đai của tiểu quý tộc quá ít không thể chống đỡ nổi Chu Lễ, thế là nước Lỗ bắt đầu áp dụng thuế sơ mẫu, không cần tiểu quý tộc phải làm nghi thức gì nữa, chỉ cần nộp thuế là thừa nhận tư hữu hóa đất đai.

Chương 3621

Đây cũng chính là thay đổi phạm vi nghĩa vụ của tiểu quý tộc, từ Chu Lễ biến thành nộp thuế, điều này cũng đang làm lung lay nền tảng của Chu Lễ.

Đương nhiên, đã thừa nhận tư hữu hóa, tự nhiên có thể mua bán, sau đó liền có tệ nạn sáp nhập đất đai.

Tóm lại, giải quyết được một vấn đề, sẽ lại nảy sinh vấn đề mới, Joy Boy ý thức sâu sắc rằng sức mạnh của mình trước quan hệ phân phối chẳng có tác dụng gì, mọi người không thể thoát khỏi sự tranh đấu, chỉ là tranh đấu mạnh bằng binh đao tương kiến, hay là tranh đấu yếu bằng võ mồm mà thôi.

Quan hệ phân phối giữa tầng lớp trên và tầng lớp dưới lại là động thái, Chu Lễ ban đầu rất phù hợp, nhưng đến giai đoạn giữa và cuối lại không còn phù hợp nữa.

Bởi vì số lượng tài nguyên không ngừng thay đổi, mà dân số tham gia phân phối cũng thay đổi.

Chu Lễ hoàn mỹ nhất trong mắt Khổng Tử, chỉ cần mọi người đều làm tròn nghĩa vụ thì thiên hạ đại đồng, quý tộc có tiền đem tiền giao cho những tiểu quý tộc không trả nổi chi phí, tiểu quý tộc nỗ lực sản xuất rồi lại đem tiền tập trung cho đại quý tộc, cứ tuần hoàn như vậy há chẳng tốt đẹp sao.

Tiếc là đại quý tộc căn bản không thể gánh nổi chi phí, vì giá trị sản xuất một năm của tiểu quý tộc cũng không trả nổi chi phí Chu Lễ, đại quý tộc cho tiền, chính là đại quý tộc gánh chi phí, cũng không trả nổi.

Nói cho cùng Chu Lễ phù hợp với các trang trại lớn, giai đoạn sau toàn là trang trại nhỏ, đất đai càng chia càng manh mún, thu nhập căn bản không đủ.

Đối với tình huống này, chỉ có thể biến Chu Lễ chi phí cao thành một hệ thống mới chi phí thấp, thuế sơ mẫu được coi là một nỗ lực táo bạo.

Tiếc là sự đổi mới này thúc đẩy rất chậm, sẽ gặp phải rất nhiều trở ngại, không phải một hơi là có thể thúc đẩy được.

Đến thời Mạnh Tử, Mạnh Tử vẫn còn đề cao chế độ tỉnh điền, còn muốn khôi phục công điền và tư điền.

Nhưng vấn đề là công điền ở đâu ra.

Đều đã phân chia gần hết rồi.

Mà cùng thời với Mạnh Tử là Thương Ưởng đang ở Đại Việt ra tay quyết liệt, thuế sơ mẫu của nước Lỗ, chế độ quận huyện của nước Sở, tước vị quân công của nước Ngụy, đem hết những thứ tiên tiến này vào Đại Việt, tạo ra hệ thống canh chiến.

Nghĩa vụ của người Đại Việt là cày ruộng và chiến tranh, quyền lợi thì là tước vị quân công.

Triều đình nhà Tần có nhu cầu thu thuế toàn quốc, sau đó mới có thư đồng văn, xa đồng quỹ, thống nhất độ lượng hành, không phải Tần Thủy Hoàng vỗ đầu một cái nói thống nhất đi, mà là chế độ của Đại Việt lúc đó đã hoàn toàn từ bỏ Chu Lễ, vì việc thu thuế đã nảy sinh ra nhu cầu mới.

Đương nhiên biến pháp của Thương Ưởng không hoàn mỹ, nhưng quả thực đã mở ra một tiền lệ đại thống nhất.

Thay đổi hình thức nghĩa vụ và quyền lợi, thúc đẩy thuế thu toàn quốc, không giống như trước kia các nơi tự thu của mình, sau đó theo Chu Lễ lại cống nạp cho Thiên tử.

Thiên tử muốn kiếm tiền chỉ có thể quan sơn hải, chỉ có thể thông qua sản vật từ núi sông hồ biển để kiếm tiền, căn bản không thu được thuế.

Đến triều Hán, hoàng đế một tay thu thuế, một tay quan sơn hải, có tiền rồi tự nhiên nói lời có trọng lượng, tự nhiên có thể phát động chiến tranh đối ngoại, còn có thể quảng bá sản xuất nông nghiệp ở những vùng đất hoang sơ.

Mà muốn thu thuế, nhu cầu thư đồng văn, xa đồng quỹ, thống nhất độ lượng hành vẫn luôn không biến mất.

Sức mạnh của Joy Boy dù mạnh đến đâu, cũng không thể thúc đẩy một hệ thống lưu động tài nguyên khiến mọi người đều hài lòng.

Trong tám trăm năm, thực ra Imu làm không tồi, lấy Thiên Long Nhân làm ranh giới, những kẻ quỳ lạy Thiên Long Nhân là người của mình, sau đó không ngừng mở rộng ra bên ngoài, sáp nhập thêm nhiều hòn đảo vào bản đồ.

Phát hành Belly, chiếm ưu thế về tài chính, hơn nữa còn phát triển không ít khoa học kỹ thuật, phát triển kỹ thuật đá biển, cũng khai phá một số hòn đảo lạc hậu.

Chỉ là cùng với sự phát triển, ngày càng nhiều kẻ xuất thân thấp kém không nắm được tư liệu sản xuất, không trả nổi chi phí cho Thiên Long Nhân, nên đều ra biển làm hải tặc, không tuân thủ quy tắc.

Còn người có tiền cũng đối đầu với chính phủ thế giới, ngấm ngầm cấu kết với hải quân địa phương, hoặc là ngấm ngầm tài trợ cho hải tặc, tính toán cho riêng mình.

Thiên Long Nhân có tiền không nghe mệnh lệnh, kẻ xuất thân thấp kém không có tiền không giữ quy củ, thế là quy tắc mà Imu xây dựng tám trăm năm cũng sắp sụp đổ.

Trận chiến giữa Luffy và Usopp vẫn tiếp diễn, phiền não của Joy Boy cũng tiếp diễn.

Khán giả xem đến hồi hộp, mồ hôi túa ra như tắm, đều lo lắng Luffy sẽ thất bại.

Trong màn hình, Luffy đã thức tỉnh siêu cấp Bá khí, lấy Bá Vương Sắc Bá Khí làm thuốc súng, lấy Vũ Trang Sắc Bá Khí làm vỏ ngoài, lấy Kiến Văn Sắc Bá Khí làm kíp nổ, khi cần thì kích nổ, là có thể bộc phát ra Bá khí cường đại.

Chỉ cần không kích nổ, Bá khí có thể được bảo tồn mãi.

Loại siêu cấp Bá khí này cần sự phối hợp tinh vi của ba loại Bá khí, được Joy Boy sáng tạo ra từ tám trăm năm trước.

Người bình thường không có Bá Vương Sắc Bá Khí, mà thiên tài bình thường cũng không thể dung hợp ba loại Bá khí làm một, người có thể nắm giữ siêu cấp Bá khí tuyệt đối là thiên tài vạn người có một.

Luffy chính là như vậy, thiên phú của cậu không cần phải bàn cãi, tuyệt đối là ứng cử viên số một cho ngôi vị Vua Hải Tặc.

Usopp dần rơi vào thế hạ phong, các đòn tấn công của hắn không có hiệu quả, nhưng đòn tấn công của Luffy lại có hiệu quả vượt trội.

Một trận chiến không công bằng như vậy, dù Usopp có nỗ lực thế nào cũng vô dụng.

Nhưng Luffy không chết, thì Usopp, kẻ phản bội này, vẫn chưa đủ tư cách bị đóng đinh trên cột.

Vì có Judas, Jesus mới chết, vì có Tần Cối, Nhạc Phi mới chết.

Muốn trở thành kẻ phản bội tuyệt đối, phải để tay nhuốm máu tươi, như vậy mới có thể được tất cả mọi người thừa nhận, phải làm ra một sự thật không thể chối cãi.

Nhưng cục diện trước mắt, Luffy đã khóa máu, Usopp căn bản không thể đánh lại.

Đỗ Lan thầm nghĩ Luffy đúng là không hề có sức mạnh mà không dùng, quả thực rất bận rộn.

Có chút giống như Vệ Cung Sĩ Lang thời niên thiếu, nói muốn trở thành đồng minh của chính nghĩa là phải nói được làm được.

Dù Vệ Cung Sĩ Lang trung niên dùng kinh nghiệm của mình để ngăn cản, cậu thiếu niên cũng không chấp nhận, ngược lại còn dùng miệng lưỡi phản bác lại chính mình trong tương lai, nói chẳng phải mình đã kiên trì đến cuối cùng sao.

Dù cuối cùng không thành công, cũng không thể hối hận.

Thiếu niên là nghé con mới sinh không sợ hổ, không cuồng vọng sao gọi là tuổi trẻ.

Joy Boy đã trải qua một đời, đã chạm phải trần nhà mà mình không thể giải quyết.

Còn thiếu niên thì chưa, nên người trẻ tuổi tin rằng mình trẻ trung tài năng, nhất định có thể tạo nên đỉnh cao mới.

Nhưng những thiên tài thực sự đã chạm đến trần nhà, những gì họ nói, những gì họ nghĩ mới là hiện thực.

Ví dụ như Ninh Thứ, một thiên tài, lại sớm tiếp xúc với trần nhà của Lung trung điểu, dù nỗ lực thế nào cũng không thể phá vỡ vận mệnh chim trong lồng, cuối cùng còn trở thành người duy nhất trong số bạn bè đồng lứa hy sinh.

Chấp nhận Lung trung điểu, chấp nhận vận mệnh, tự nguyện chết để bảo vệ tông gia.

Nhưng mọi người đều sẽ nghĩ rằng nếu cậu ta đột phá được trần nhà, cảnh tượng sẽ ra sao.

Ninh Thứ đã sớm tiếp xúc với trần nhà, trong quãng đời ngắn ngủi còn lại của mình chỉ làm một việc, đó là thuyết phục bản thân chấp nhận sự tồn tại của trần nhà, chấp nhận hiện thực rằng mình không thể phá vỡ nó.

Đầu tiên là Naruto hứa hẹn sẽ phá vỡ trần nhà cho cậu, khiến cậu tin rằng con đường của mình không đơn độc, có thể yên tâm giao phó sứ mệnh cho Naruto.

Sau đó lại là bức thư tự bạch của cha, nói cho cậu biết cha mình chết là để bảo vệ gia tộc Hyuga.

Dù gia tộc đối xử bất công với phân gia, nhưng gia tộc vẫn là gia tộc, bảo vệ gia tộc là sứ mệnh của phân gia.

Trải qua một loạt đấu tranh tư tưởng, Ninh Thứ đã chấp nhận vận mệnh, thản nhiên đối mặt với cái chết.

Điều đó lý giải cho đạo lý kẻ xấu không chết, người tốt không chết, kẻ ngốc cũng không chết, nhưng kẻ xuất thân thấp kém mưu đồ trỗi dậy thì phải chết.

Luffy bây giờ còn trẻ, vẫn chưa va phải trần nhà của mình, mỗi lần đều có thể dựa vào may mắn để qua ải, tin rằng không có kẻ địch mạnh nào không thể giải quyết, không có chướng ngại nào không thể đột phá.

Trẻ trung, đầy sức sống, không giống như Joy Boy đầy tử khí.

Nhưng trần nhà vẫn tồn tại, không ai có thể giải quyết tất cả vấn đề, dù là hoàng đế cũng vậy, dù là Joy Boy mạnh vô địch cũng vậy.

Đương nhiên trong mắt kẻ yếu, sức mạnh của Joy Boy rõ ràng có thể giải quyết rất nhiều vấn đề.

Chương 3622

Giống như câu chuyện kể rằng, sau khi thủy triều rút, trên bãi cát xuất hiện rất nhiều vũng nước nhỏ, bên trong có rất nhiều cá con, sau khi vũng nước cạn khô, cá con sẽ chết.

Rồi có một cậu bé vớt những con cá nhỏ từ vũng nước ra, thả lại về biển.

Một ông lão thấy vậy, khuyên cậu bé từ bỏ, vì việc cứu giúp này không có ý nghĩa gì.

Nhưng cậu bé lại không ngừng nâng những con cá nhỏ lên và nói, con này có ý nghĩa, con này cũng có ý nghĩa.

Có ý nghĩa không.

Có ý nghĩa, mà cũng không có ý nghĩa.

Giống như các nước phương Tây mỗi năm có rất nhiều thanh niên đến các bộ lạc châu Phi lạc hậu làm từ thiện, hình thành một chuỗi công nghiệp, từ góc độ này mà nói là có ý nghĩa.

Nhưng dù có bao nhiêu thanh niên đi làm đẹp hồ sơ, châu Phi cũng không phát triển lên được, lại là vô nghĩa.

Cậu bé dù có nỗ lực đến đâu, lần thủy triều lên xuống tiếp theo vẫn sẽ như vậy, nhưng có thể thỏa mãn lòng tốt của cậu bé.

Vì cậu bé không phải làm việc, có đủ thời gian, nên cậu bé là người lương thiện, còn những người lớn suốt ngày chỉ nghĩ đến công việc đều là tà ác, người lớn căn bản không quan tâm đến những con cá nhỏ.

Các vị đại hòa thượng trong Phật giáo cũng nghĩ như vậy, chỉ có những người thoát ly sản xuất mới có thể quét đất sợ làm tổn thương mạng kiến, bướm lao vào lửa che đèn bằng lụa.

Những người suốt ngày làm lụng ngoài đồng, một nhát cuốc xuống là sát thương vạn thiên sinh linh, căn bản không thể thành Phật.

Tất cả những đứa trẻ cứu cá con đều lương thiện, còn những người lớn đi chỉnh đốn thủy lợi, cải tạo môi trường là tà ác.

Nami chính là đứa trẻ hy vọng cứu những con cá nhỏ, cho rằng sức mạnh của Joy Boy lớn như vậy, hoàn toàn có thể đi giúp đỡ từng kẻ yếu cần giúp đỡ.

Joy Boy chính là người lớn tà ác, chỉ nghĩ đến việc xây dựng một hệ thống và văn hóa để kẻ mạnh và kẻ yếu cùng tranh đấu, quá tà ác, hắn căn bản không quan tâm đến sự sống chết của kẻ yếu.

Nhưng vấn đề là thủy triều lên xuống, sản sinh hàng loạt cá con gặp nạn, cậu bé cứu được mấy con.

Chỉ có giải quyết được vấn đề lớn là thủy triều lên xuống, loại bỏ vấn đề cứ thủy triều rút là có cá con gặp nạn, mới có thể thực sự cứu được tất cả cá con.

Nhưng cậu bé sẽ nói, giải quyết vấn đề rồi, làm sao thể hiện lòng tốt của họ.

Châu Phi phát triển rồi, chuỗi công nghiệp từ thiện của phương Tây phải làm sao.

Những thanh niên da trắng đi làm đẹp hồ sơ phải làm sao.

Đây chẳng phải là bóp nghẹt lòng tốt sao.

Nếu biển cả không thay đổi chế độ, sẽ sản sinh hàng loạt những kẻ yếu như Nami, hải quân đến bị bắt nạt, hải tặc đến cũng bị bắt nạt, tóm lại là bị bắt nạt.

Joy Boy dù không ăn không uống, một ngày cũng chỉ có hai mươi bốn tiếng, cứu được mấy người.

Nhưng Nami sẽ không nghĩ như vậy, cô chỉ biết những vấn đề mình không giải quyết được, đối với kẻ mạnh đều không phải là vấn đề, nên kẻ mạnh không nên thấy chết không cứu, phải giúp kẻ yếu giải quyết vấn đề.

Tóm lại Luffy kiên trì thông qua việc cứu từng con cá nhỏ để giải quyết vấn đề, tin rằng tích tiểu thành đại, chắc chắn có thể đạt được mục tiêu cuối cùng.

Đây cũng là con đường mà Nami tin tưởng, tin rằng kẻ mạnh có thể thông qua việc giúp đỡ từng kẻ yếu, cuối cùng tạo ra hòa bình.

Đỗ Lan thầm nghĩ đã đến lúc ra tay rồi, liền hét lên: Imu đại nhân, sử dụng Nguyệt Độc.

Usopp cũng không biết đây là kỹ năng gì, nhưng trong đầu lập tức hiện ra phương pháp sử dụng Nguyệt Độc, chính là thông qua Bá khí để xây dựng ảo cảnh.

Lập tức thi triển.

Băng Luffy tiến vào ảo cảnh, trong ảo cảnh, họ đã đánh thắng Usopp và Ngũ Lão Tinh.

Luffy trở thành Vua Hải Tặc không ai sánh bằng, sau đó mỗi ngày đều là giúp người làm vui, bận không ngơi tay.

Lấy việc giúp người khác báo thù làm công việc, thù lao có thể là tiền cũng có thể là lương thực, dù sao Luffy cũng không quan tâm đến tài sản, chỉ cần có thể giúp người khác là được.

Cậu cũng ảnh hưởng đến không ít người, cùng nhau gia nhập đội ngũ giúp người làm vui, nhưng sau khi người đông thì rất nhanh xuất hiện cặn bã.

Lũ cặn bã phát hiện giúp người có thể nhận được thù lao, thế là bắt đầu nuôi giặc tự trọng.

Một mặt phái người đi gây rối, một mặt tự mình đi giúp đỡ, nhận lấy thù lao khổng lồ, kiếm được bộn tiền.

Đội ngũ cặn bã nhanh chóng lớn mạnh, hình thành chuỗi công nghiệp.

Không chỉ bồi dưỡng ra kẻ xấu, mà còn cho một số thanh niên cơ hội làm đẹp hồ sơ.

Có thể nhanh chóng có được trải nghiệm như Vua Hải Tặc, mà lại rất an toàn.

Họ kiếm được đầy bồn đầy bát, mọi người còn phải ca ngợi họ.

Luffy sau khi phát hiện ra, lập tức muốn đi phá hoại, nhưng dù phá hoại bao nhiêu lần, chuỗi công nghiệp này lại ngày càng hoàn thiện, ngày càng bí mật, ngày càng mạnh mẽ.

Bởi vì môi trường chung chính là có nhu cầu như vậy, có thể kiếm tiền thông qua ngành này, thì ngành này sẽ không biến mất.

Ngược lại rủi ro càng lớn, lợi nhuận càng lớn, những người gia nhập càng là kẻ tàn nhẫn.

Ban đầu ảo cảnh rất tốt đẹp, nhưng sau đó Luffy gặp phải trần nhà, chuỗi công nghiệp cặn bã dù thế nào cũng không thể tiêu diệt, không thể nhổ tận gốc.

Hơn nữa thế giới này luôn có người cần giúp đỡ, Luffy cũng bận không xuể, dù cậu lấy việc giúp đỡ làm công việc, cũng không cách nào giúp được tất cả những người cần giúp đỡ.

Hơn nữa rất nhiều người cần được giúp đỡ lặp đi lặp lại, hôm nay giúp xong, ngày mai có thể lại cần giúp đỡ. không có hồi kết.

Trong ảo cảnh, Luffy đã sống cuộc sống mà cậu mong muốn, trở thành Vua Hải Tặc thực thụ, kết quả là bận đến không thở nổi.

Có thể nói là đã sống một cuộc sống giống như Vệ Cung Sĩ Lang.

Vệ Cung Sĩ Lang muốn trở thành đồng minh của chính nghĩa, sau khi tốt nghiệp trung học liền chu du qua các chiến trường lớn, dựa vào ma pháp của mình để giúp đỡ những người cần giúp đỡ.

Kết quả là hao hết tinh lực, Vệ Cung Sĩ Lang trưởng thành đã hối hận, trực tiếp xuyên không thời gian quay về ngăn cản bản thân ngu ngốc.

Nhưng Vệ Cung Sĩ Lang trưởng thành cũng có một vấn đề, đó là muốn ngăn cản bản thân thời niên thiếu, lại không đề xuất một lối thoát khác.

Vệ Cung Sĩ Lang muốn trở thành đồng minh của chính nghĩa, là vì cha nuôi của mình.

Cha nuôi nghĩ đến việc hy sinh số ít để bảo vệ đa số, nhưng cuối cùng thất bại, liền truyền thừa lý tưởng cho thế hệ tiếp theo.

Muốn ngăn cản bản thân thời niên thiếu, phải cho cậu ta một phương hướng mới, ví dụ như bảo cậu ta học hành chăm chỉ, làm bác sĩ hoặc luật sư.

Mặc dù ở Nhật Bản, bác sĩ và luật sư có lẽ cũng là nghề cha truyền con nối, nhưng Vệ Cung Sĩ Lang cũng là con của thường dân, hơn nữa đủ nỗ lực, thi đỗ đại học, hoàn thành chuyển đổi giai cấp, vấn đề không lớn.

Rốt cuộc cậu ta còn có một phương án cuối cùng, đó là ở rể nhà Tohsaka.

Gia tộc Tohsaka là gia tộc lâu đời ở thành phố Fuyuki, sau khi ở rể, thân phận sẽ ổn định.

Dù sao gia tộc Tohsaka cũng chỉ có hai cô con gái, đang cần một người đàn ông cường tráng có năng lực, địa vị lại không cao như Vệ Cung Sĩ Lang.

Đến lúc đó sinh một đứa con trai, kế thừa gia tộc Tohsaka, há chẳng tốt đẹp sao.

Cho nên Vệ Cung Sĩ Lang trưởng thành nên nói cho bản thân thời niên thiếu biết lối thoát chính là ở rể, đến lúc đó dù làm bác sĩ hay luật sư, thậm chí là kinh doanh hay chính trị đều có tương lai hơn là liều mạng trên chiến trường, càng có thể trở thành đồng minh của chính nghĩa.

Tiếc là sau khi trưởng thành, tư duy của anh ta cũng không thoát khỏi việc chiến đấu, đây chính là hậu quả của việc không đọc sách.

Khi còn trẻ đã không thích đọc sách, chỉ thích sửa chữa đồ đạc, chỉ thích nghiên cứu nấu ăn.

Chương 3623

Sau khi tham gia Cuộc chiến Chén Thánh, lại càng khám phá ra tiềm năng chiến đấu của mình, nên càng thích chiến đấu hơn.

Luffy trong ảo cảnh cũng giống như Vệ Cung Sĩ Lang, thích chiến đấu, thích giúp đỡ người khác.

Nhưng dù dùng hết cả cuộc đời mình, cũng không có nhiều thay đổi, vẫn là ngày ngày có người gặp nạn, ngày ngày có người cần giúp đỡ, căn bản không giúp xuể.

Luffy già nua có chút mông lung, khi còn trẻ cậu cho rằng Vua Hải Tặc có thể mang lại hy vọng, nhưng tại sao bây giờ lại biến thành thế này.

Tại sao vẫn không có gì khác biệt so với thời đại Thiên Long Nhân.

Mình đã nỗ lực cả đời, giúp đỡ rất nhiều người, thực sự có ý nghĩa sao.

Rất nhiều người tuy lúc đó được giúp đỡ, nhưng rất nhanh lại gặp phải phiền phức, còn cần được giúp đỡ lặp lại.

Tại sao lại như vậy.

Luffy không thể hiểu được.

Joy Boy còn biết sau khi cứu người xong, phải để lại một luồng Bá khí làm hậu thuẫn, để phòng kẻ yếu tiếp tục bị bắt nạt.

Luffy thì giúp người xong là đi, đương nhiên không được.

Bởi vì cái gọi là kẻ bắt nạt, bản chất là một bên chiếm được ưu thế, bên có ưu thế muốn duy trì ưu thế của mình, sẽ áp chế bên yếu

thế.

Kẻ có ưu thế không nhất định là muốn giết chết bên yếu thế, mà phần lớn là hy vọng bên yếu thế mãi mãi yếu thế, đời đời kiếp kiếp làm trâu làm ngựa, phục vụ cho bên có ưu thế.

Mà bên có ưu thế tại sao lại có ưu thế.

Là do địa lý, là do năng lực, hay là do bẩm sinh đã có thiên phú mạnh hơn người khác.

Mảnh đất của ưu thế không biến mất, ưu thế sẽ lại trỗi dậy.

Ví dụ như địa lý, nói về Tây Chu, ban đầu Thiên tử nắm giữ những bình nguyên màu mỡ được khai phá tốt nhất, chư hầu nắm giữ núi non, sông ngòi, rừng rậm.

Cùng với sự khai phá, đất đai của chư hầu tạo ra nhiều của cải hơn, có các hạng mục kiếm tiền như muối, sắt, gỗ, Thiên tử nghèo đi, chư hầu giàu lên.

Khi Thiên tử có ưu thế, là Thiên tử bắt nạt chư hầu.

Khi chư hầu có ưu thế, là chư hầu bắt nạt Thiên tử.

Còn có thiên phú năng lực, người có năng lực bắt nạt người không có năng lực.

Luffy làm sao có thể giúp xuể.

Huống chi còn có lũ cặn bã thông qua việc giúp đỡ người khác để kiếm tiền, xây dựng chuỗi công nghiệp, hình thành ưu thế của người giúp đỡ đối với người cần giúp đỡ, người giúp đỡ hy vọng người cần giúp đỡ cả đời đều cần giúp đỡ, chứ không phải tự cường vươn lên.

Như vậy chuỗi công nghiệp mới có thể không ngừng vận hành, mới có thể kiếm tiền tốt hơn.

Luffy rất mạnh, có thể dựa vào đạo đức tự do của mình để giúp đỡ mọi người, cậu có thể không kiếm tiền, nhưng những kẻ cặn bã khác không có đạo đức cao như vậy, chúng chính là vì kiếm tiền mà đến, chính là muốn duy trì ưu thế của mình.

Như vậy, vốn đã có những người không thể cứu hết, kết quả lại càng ngày càng nhiều.

Luffy muốn đi đả kích chuỗi công nghiệp này, nhưng cũng không có cách nào.

Cuối cùng cậu già đi, thế giới vẫn như vậy.

Lúc hấp hối, Luffy đột nhiên nhớ lại một chuyện cũ, đó là quê nhà của Nami, mọi người cùng nhau học Bát Gian, dùng âm mưu quỷ kế ly gián, đánh bại Arlong.

Lẽ nào kẻ yếu thực sự chỉ có thể học Bát Gian, dùng thủ đoạn hèn hạ để ly gián.

Thủ đoạn hèn hạ cũng là một loại ưu thế, khi kẻ yếu thông qua thủ đoạn hèn hạ để lật mình, sẽ muốn tiếp tục duy trì ưu thế.

Thời gian dài, kẻ mạnh không thể không thỏa hiệp.

Đợi đến khi sự phân biệt mạnh yếu không còn lớn như vậy nữa, chế độ mới sẽ nảy sinh.

Một chế độ bị phá hoại là do người có tiền không nghe lời, người không có tiền không giữ quy tắc.

Ngược lại, một chế độ được cả hai bên chấp nhận, tự nhiên có thể thành lập.

Giống như khoa cử, quý tộc thời Tống tại sao lại hoàn toàn chấp nhận khoa cử, một là Hoàng Sào đã ra tay tàn sát, hai là trình độ tri thức của hàn môn ngày càng cao.

Hàn môn dù không dùng tôn giáo, nhưng độ tổ chức hình thành từ khẩu hiệu bình quân ngày càng mạnh mẽ.

Ưu thế của quý tộc đã không còn tồn tại, chỉ có thể chấp nhận khoa cử, một phương pháp tranh đấu mới.

Tóm lại, thủ đoạn hèn hạ là một lá bài tẩy, là thứ có thể khiến quý tộc sợ hãi, họ sợ hãi rồi mới bằng lòng hạ mình, để cho một số ít kẻ yếu cũng tham gia vào.

Lẽ nào Bát Gian mới là cho người con cá không bằng dạy người cách câu.

Luffy tuổi già không thể không suy nghĩ về một vấn đề như vậy, có nên chấp nhận sự hèn hạ không.

Cậu rất không thích sự hèn hạ, vì nó sẽ dẫn đến việc mọi người không thể tin tưởng nhau, tính toán lẫn nhau.

Nhưng ngược lại, sự hèn hạ quả thực là cho mọi người một lá bài phản bội, đến phút cuối cùng họ vẫn còn thủ đoạn hèn hạ để sử dụng.

Cho nên kẻ mạnh không nên dồn ép kẻ yếu đến mức phải dùng thủ đoạn hèn hạ, như vậy kẻ yếu cũng không cần giúp đỡ nữa.

Nhưng vấn đề là kẻ mạnh muốn không dồn ép, là có thể không dồn ép sao.

Chắc chắn là không được, vì xã hội rất phức tạp.

Hoàng đế muốn biến pháp để mang lại lợi ích thực tế cho bá tánh, nhưng sĩ đại phu nói bệ hạ cùng sĩ đại phu cai trị thiên hạ, chứ không phải cùng bá tánh cai trị thiên hạ.

Kết quả hoàng đế dù lợi hại đến đâu cũng không thúc đẩy được.

Cuối cùng bá tánh vẫn bị ép phải khởi nghĩa.

Rất nhiều lúc, kẻ mạnh không muốn dồn ép, nhưng kẻ yếu và kẻ yếu cũng sẽ ép buộc lẫn nhau.

Rốt cuộc bất kỳ thế lực nào sau khi lớn mạnh cũng sẽ phân liệt, kẻ yếu số lượng đông đảo cũng sẽ phân liệt, không thể đoàn kết lại với nhau.

Rất phức tạp, cho nên tốt nhất là để mọi thứ lưu động, để ưu thế không thể trường tồn, để yếu thế không thể trường tồn, để mọi thứ vận hành một cách có trật tự.

Bát Gian chỉ là bước đầu tiên, chỉ có thể khiến kẻ mạnh và kẻ yếu đạt được thỏa hiệp, mà việc xây dựng quy tắc trò chơi vận hành tiếp theo mới là quan trọng nhất.

Bước cuối cùng nói đơn giản cũng đơn giản, nói khó khăn cũng khó khăn.

Nói đơn giản, là vì kẻ mạnh và kẻ yếu thông qua nhiều lần tranh đấu mạnh, đã hiểu nhau, đã bắt đầu thỏa hiệp.

Nói khó khăn, muốn đề xuất một chế độ mới tất nhiên phải phá vỡ chế độ cũ, chắc chắn sẽ đắc tội rất nhiều người, thông thường là do kẻ yếu đề xuất, hoặc do người ngoài đề xuất.

Do kẻ yếu đề xuất, là vì kẻ yếu không chiếm ưu thế, nên chỉ có thể tuân thủ quy tắc bình đẳng giữa mạnh và yếu, nếu không họ rất có thể sẽ bị lật đổ.

Do người ngoài đề xuất, đơn thuần là thầy chùa ngoại quốc tụng kinh hay, không có xung đột lợi ích với cả hai bên, mọi người có thể để bên thứ ba làm trọng tài.

Nói đơn giản là trò chơi mới cần một quá trình xây dựng uy tín, quá trình này mọi người đều phải tuân thủ quy tắc.

Kẻ mạnh chắc chắn không muốn đề xuất một quy tắc bất lợi cho mình.

Cho nên chỉ có thể do kẻ yếu đề xuất một quy tắc tương đối công bằng cho cả kẻ mạnh và kẻ yếu.

Sau đó kẻ yếu làm gương tuân thủ, hoặc là tuân thủ dưới sự giám sát của bên thứ ba.

Đợi đến khi quy tắc mới đã xây dựng được uy tín, giữa mạnh và yếu có thể tiến hành tranh đấu yếu.

Chương 3624

Nhưng Luffy không thể lĩnh ngộ được bước cuối cùng, cậu già nua đối mặt với một thế giới không hề thay đổi đã rơi vào hối hận, Vua Hải Tặc này của cậu căn bản không mang lại nụ cười cho thế giới.

Ngay khi cậu nhắm mắt, hối hận mà chết, ảo cảnh kết thúc, quay về với hiện thực.

Luffy đã sống hết một đời trong ảo cảnh, cũng đã gặp phải trần nhà, chỉ dựa vào sức mạnh không thể đột phá.

Lần nữa quay về hiện thực, lại là Trang Chu mộng bướm, không thể phân biệt rõ hiện thực và hư ảo.

Trong mắt khán giả, Usopp phát động tấn công, sau đó Luffy và những người khác liền nhắm mắt ngủ thiếp đi, chất lượng giấc ngủ của người trẻ tuổi thật khiến người ta ngưỡng mộ, đặt lưng là ngủ.

Nhưng kẻ địch cũng không ra đòn kết liễu, rõ ràng đã trúng ảo thuật, nhưng kẻ địch chỉ đứng chờ.

Phản diện phải có dáng vẻ của phản diện, hoặc là nói nhiều, hoặc là không ra đòn kết liễu, Imu cũng là một kẻ phản diện đạt chuẩn, nên chỉ chờ Luffy quay về từ ảo cảnh.

Luffy mặt mày ngơ ngác, tâm trạng lúc này giống hệt Vệ Cung Sĩ Lang trung niên, hối hận rồi.

Đồng minh của chính nghĩa và Vua Hải Tặc có khác biệt gì về bản chất không.

Không có, đều là khát vọng của người trẻ tuổi về một tương lai tốt đẹp, đồng minh của chính nghĩa là người mang lại hy vọng, Vua

Hải Tặc là người tự do nhất, đều là những sự tồn tại mang theo những điều tốt đẹp.

Nhưng khi họ thực sự đi thực hành, tính nội tại của mâu thuẫn tự nhiên sẽ xuất hiện, đồng minh của chính nghĩa không thể mang lại chính nghĩa cho mọi người, Vua Hải Tặc cũng chẳng hề tự do.

Khi ước mơ biến thành hiện thực, mọi thứ đều trở nên mâu thuẫn.

Luffy cần thời gian để bình tĩnh lại, cú sốc quá lớn.

Imu và Joy Boy vẫn đang đối đầu, Joy Boy có lẽ biết Luffy đã trải qua những gì trong ảo cảnh, chắc chắn là đã gặp phải những việc mà sức mạnh không thể thay đổi.

Thủy triều để lại những vũng nước trên bãi cát, trong vũng nước có cá con, cứu từng con một, cuối cùng hành vi này cũng biến thành chuỗi công nghiệp, biến thành nơi để những người có tiền có thời gian tích công đức.

Căn bản không có cách nào ngăn cản, thậm chí có người muốn giải quyết vấn đề thủy triều, còn bị mắng.

Sức mạnh lớn thì sao.

Ngưng tụ một lượng lớn sức mạnh để làm việc, chỉ cần một chút phá hoại, sẽ công cốc.

Giống như Joker ở Gotham, chỉ cần một ít thuốc nổ là có thể phá hoại kế hoạch mà người khác đã tốn rất nhiều công sức để sắp đặt.

Nói cho cùng sức mạnh chỉ là một phương diện của thành công, thành công còn cần sự đầu tư về thời gian, tinh lực, vật lực, v. v.

Không phải nói Joy Boy có sức chiến đấu mạnh mẽ, là có thể trong một giây xây cầu lát đường, hắn cũng cần vài năm để quy hoạch, chuẩn bị, thực hiện.

Nhưng chỉ cần một ít thuốc nổ, là có thể trực tiếp phá hoại toàn bộ kế hoạch, tài nguyên của mấy năm đều hóa thành hư vô, dù là Joy Boy thì có được mấy lần mấy năm.

Cho nên cần phải tiến hành việc xây cầu lát đường như lăn quả cầu tuyết, dù có thuốc nổ phá hủy con đường, cũng có thể lập tức sửa chữa.

Còn có là hấp thu cả những kẻ phá hoại vào, dù không hấp thu được cũng phải tăng chi phí phá cũ của chúng.

Những điều này đều không phải chỉ dựa vào sức mạnh là có thể làm được, phải khai dân trí, nói đơn giản là để mọi người trở thành một phần của trò chơi, để nhiều người hơn ý thức được lựa chọn thế nào mới có lợi cho mình.

Chỉ có sức mạnh không được, còn cần thời gian, cần tài nguyên, cần nhân lực, v. v.

Joy Boy sở dĩ nhường cơ hội cho Imu, là vì Imu tuy không có sức mạnh, nhưng lại có những thứ khác.

Cho nên Imu đã xây dựng trật tự rất tốt.

Chỉ là trật tự mà Imu xây dựng cũng đã đến lúc cần phải thay đổi, nhưng Joy Boy không biết mình có nên ra tay hay không.

Vì bản thân hắn không có tự tin quản lý tốt biển cả, thậm chí có thể nói hắn căn bản không biết quản lý.

Hắn sẽ tự do du lịch thế giới, thực hiện những khám phá địa lý vĩ đại, không thích hợp ngồi trong văn phòng đối mặt với những cuộc đấu đá công khai và ngấm ngầm từ các phía.

Năm đó Joy Boy thực hiện những khám phá địa lý vĩ đại, còn Imu thì giỏi kinh doanh, trở thành lão đại của thế giới.

Như vậy, mọi người đều ủng hộ Imu, mà không ủng hộ Joy Boy.

Dù biển cả này là do Joy Boy khám phá ra, đặt nền móng cho sự phát triển của tám trăm năm, nhưng tổ tiên của Thiên Long Nhân cũng sẽ không nhớ ơn hắn, nên phản bội vẫn là phản bội.

Tóm lại, bây giờ chiến trường đã yên tĩnh lại, mọi người đều đang suy nghĩ chứ không phải chiến đấu, ngay cả kẻ lỗ mãng như Luffy cũng dường như đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Nếu không có quy hoạch, chỉ là đánh nhau một trận bừa bãi, kết quả Thiên Long Nhân vẫn sẽ vận hành theo phương pháp cũ, mọi thứ sẽ không có ý nghĩa.

Dù trận chiến thắng lợi, quả ngọt của thắng lợi cũng sẽ bị Thiên Long Nhân cướp mất.

Vì Luffy có sức mạnh, nhưng Thiên Long Nhân có thời gian.

Trật tự của Thiên Long Nhân đã vận hành tám trăm năm, còn có thể tiếp tục vận hành thêm tám trăm năm.

Luffy dù mạnh đến đâu, cũng chỉ sống được trăm năm, cậu chết rồi, người chết chính sự hết, tương lai là của Thiên Long Nhân.

Đây chính là phương pháp tranh đấu của văn minh, văn minh không nhìn vào sức mạnh mạnh yếu nhất thời, mà nhìn vào việc có thể khống chế được thời gian hay không.

Trong lịch sử có rất nhiều văn minh có thể hùng mạnh nhất thời, nhưng những nền văn minh thực sự có thể cười đến cuối cùng đều là những nền văn minh có thể nhẫn nại và chờ đợi.

Nền văn minh cổ đại có thể chờ đợi cơ hội tạo sóng của mình, khi sóng của người khác đang dâng trào dữ dội, thì im lặng chờ đợi.

Đợi đến khi cơ hội của mình đến, liền lập tức hô phong hoán vũ, tạo ra con sóng của riêng mình.

Như vậy, sóng sẽ đến.

Cho nên chờ đợi và nhẫn nại là bài học bắt buộc của các nền văn minh cổ đại, cũng là nội dung được ghi chép rất nhiều trong giáo nghĩa của văn minh.

Tin vào nền văn minh này phải chịu khổ, vậy chịu khổ nhẫn nại là vì cái gì.

Các nền văn minh cổ đại đều sẽ nói rất rõ ràng.

Tại sao phải nhẫn nại, là để khi còn sống có thể có được vùng đất chảy sữa và mật, là để sau khi chết được lên thiên đường.

Là để thành Phật, thoát khỏi bể khổ.

Là để kiếp sau luân hồi làm đẳng cấp cao.

Là để học giỏi thì làm quan, là để hoàn thành việc báo thù.

Những tín niệm này rất khó bị sức mạnh hủy diệt, đặc biệt là khi sức mạnh không thể đối xử tốt với họ.

Sức mạnh càng ngược đãi họ, những tín niệm này càng kiên định.

Ngược lại, nếu sức mạnh tiếp nhận họ, bao dung họ, những tín niệm này lại càng mỏng manh.

Tóm lại là khi kinh tế tốt, mọi người vui vẻ hòa thuận, khi kinh tế không tốt, các nền văn minh cổ đại sẽ biết rõ mình nên làm gì.

Trật tự Thiên Long Nhân của Imu tuy không hoàn hảo, nhưng rất ổn định, chính nghĩa của hải quân cũng đủ để Thiên Long Nhân khi suy tàn, chờ đợi và nhẫn nại, chờ kẻ địch suy tàn, cơ hội của mình sẽ đến.

Cho nên Imu tuy sợ sức mạnh của Joy Boy, nhưng hắn nắm giữ thời gian, chính nghĩa của hải quân sẽ không dễ dàng biến mất.

Các ngươi có sức mạnh, chúng ta có thời gian, chính nghĩa tất thắng lợi.

Imu thông qua miệng của Usopp, phát biểu trước toàn thế giới.

Ngũ Lão Tinh thật nghe thấy lời này, tinh thần phấn chấn, lời này nói quá hay, chính nghĩa của hải quân không phải là thứ mỏng manh, không phải nói biến mất là sẽ biến mất.

Dù hải tặc có lớn mạnh trong một thời gian, nhưng cuối cùng vẫn là thắng lợi của chính nghĩa.

Chương 3625

Rất nhiều hải quân cũng bị những lời nói đầy phấn chấn này khích lệ, lại có thêm sức mạnh.

Đỗ Lan thầm nghĩ có câu nói này, hải quân dù có suy tàn cũng có thể chờ đợi và nhẫn nại, sau này còn có cơ hội đông sơn tái khởi.

Thiên Long Nhân phát triển tám trăm năm, lần đầu tiên trải qua suy tàn khó tránh khỏi không quen, đợi đến khi trải qua nhiều lần thăng trầm, tự nhiên sẽ hiểu mình nên làm gì.

Không có nền văn minh nào có thể cường thịnh mãi mãi, nếu có thì nền văn minh này đã sớm thống trị toàn vũ trụ rồi, đều là đi lên rồi đi xuống, quan trọng là sau khi rơi vào đáy vực có thể đứng dậy lần nữa hay không.

Rơi vào đáy vực, mới là thử thách thực sự đối với văn minh.

Vượt qua thử thách, văn minh sẽ nắm giữ được thời gian.

Thử thách thất bại, văn minh trực tiếp biến mất.

Các nền văn minh cổ đại đều đã trải qua thử thách này, bất kể là Nhất thần giáo, Phật giáo, Ấn Độ giáo, hay Nho gia đều đã trải qua thời kỳ suy thoái.

Trong thời kỳ suy thoái hoàn thành cải cách, mở rộng nền tảng cơ bản.

Thời Mạnh Tử, lời trong thiên hạ không phải của Dương Chu thì cũng của Mặc Địch, mọi người không hứng thú với Nho gia, đến triều Hán, Phật Đạo tranh phong, Nho gia suy vi.

Sau Mạnh Tử, xuất hiện Tuân Tử, một kẻ dị loại của Nho gia.

Sau triều Hán có Hàn Dũ, Trình Chu. tiến hành cải tạo Nho gia.

Tóm lại, chỉ khi suy tàn mới có thể cải tạo tốt hơn, khi cường thịnh căn bản không cải tạo nổi.

Cải cách khi cường thịnh, mọi người sẽ hỏi tại sao phải cải cách.

Họ đã mạnh như vậy rồi, nếu cải cách lung tung chẳng phải là gây rối sao.

Nếu cải cách tốt thì tự nhiên không có vấn đề, nếu cải cách hỏng thì sao.

Không có cuộc cải cách nào chỉ có lợi mà không có hại, cũng không ai có thể chịu được tiếng xấu làm hỏng thời thịnh thế.

Đợi đến khi suy yếu, cùng tắc tư biến, mọi người đều hy vọng thay đổi, rốt cuộc đã suy bại rồi, dù có cải cách hỏng, hỏng nữa thì có thể hỏng đến đâu.

Cho nên có những việc phải làm khi suy bại, khi cường thịnh không làm được.

Hải quân bây giờ cũng đã đến lúc suy bại, đến lúc nên có sự thay đổi.

Chỉ là Imu và họ vẫn chưa trải qua suy tàn, nên lúng túng tay chân.

Joy Boy nghe Imu nói hải quân nắm giữ thời gian, cũng thở dài một tiếng, vì họ nói đúng, trái Nika và siêu cấp Bá khí cũng không thể chiến thắng được thời gian.

Có sức mạnh mà không dùng, Joy Boy đã từ bỏ.

Vì chỉ dựa vào sức mạnh không thể thay đổi thế giới, nhưng hắn vẫn sẽ che giấu sức mạnh của mình, chờ đợi đến khi cần sức mạnh sẽ lại phát động.

Imu, ta cho ngươi một cơ hội nữa, nhưng nếu sau lần thất bại này, ngươi còn muốn lật bàn, ta nhất định sẽ ngăn cản ngươi.

Sức mạnh của Joy Boy chỉ là để ngăn chặn việc lật bàn.

Luffy không nói một lời, cậu cũng phát hiện ra sức mạnh không phải là vô địch, muốn thay đổi thế giới còn cần những yếu tố khác.

Khán giả ngơ ngác, Joy Boy mạnh vô địch lẽ nào lại muốn không đánh mà lui.

Mặc dù mọi người cũng không biết tại sao lại nói lại, nhưng đối với kết cục này chắc chắn là không hài lòng, vì trên mặt họ căn bản không có nụ cười.

Ít nhất cũng phải đánh bại Imu và Ngũ Lão Tinh rồi mới nói chứ, cứ thế rời đi, là thế nào.

Đừng đi mà.

Khán giả đang gào thét.

Đánh bại Thiên Long Nhân.

Joy Boy nghe thấy tiếng hét của mọi người, nhưng hắn không chuẩn bị ra tay, vì Thiên Long Nhân cũng là một sự tồn tại phức tạp, Thiên Long Nhân cao cấp, Thiên Long Nhân trung cấp, Thiên Long Nhân sơ cấp đều là Thiên Long Nhân, nếu thực sự đánh bại Thiên Long Nhân cao cấp, các Thiên Long Nhân khác sẽ tự động thăng cấp.

Kẻ xuất thân thấp kém chính là Thiên Long Nhân sơ cấp, nếu tiêu diệt Thiên Long Nhân, kẻ xuất thân thấp kém cũng nên bị tiêu diệt.

Joy Boy có nhận thức này, hoàn toàn là vì nghiên cứu của học giả Olbia, thời đại này chính là thời đại kẻ xuất thân thấp kém trỗi dậy.

Kẻ xuất thân thấp kém đã trỗi dậy, một bộ phận sẽ thách thức Thiên Long Nhân cao cấp, nhưng nhiều hơn thực ra là đi cướp bóc.

Rốt cuộc trên biển không có ai đề xướng Luận về sự trỗi dậy của kẻ xuất thân thấp kém chủ trương đoàn kết các võ sĩ sơ cấp để lật đổ Mạc phủ, không có một cương lĩnh thích hợp.

Hành động của những kẻ xuất thân thấp kém rất hỗn loạn, mãi đến khi Ace xuất hiện mới coi như cho họ có phương hướng để phát huy sức mạnh.

Nhưng Ace không phải dẫn dắt họ trỗi dậy, mà là dẫn dắt họ sản xuất, không đề xuất việc lật đổ chính phủ thế giới.

Rốt cuộc kẻ xuất thân thấp kém cũng là một mắt xích của Thiên Long Nhân, nếu lật đổ Thiên Long Nhân cao cấp, họ cũng sẽ trở thành Thiên Long Nhân cao cấp.

Bởi vì quy tắc trò chơi của Thiên Long Nhân cao cấp đã xây dựng được uy tín trong tám trăm năm, mọi người đều biết cách chơi.

Nếu Thiên Long Nhân cao cấp sụp đổ, một đám Thiên Long Nhân sơ cấp lên thay, là không có uy tín.

Thiên Long Nhân sơ cấp muốn quản lý biển cả, chắc chắn cần tài nguyên, tất nhiên sẽ bị thương nhân, chính khách, quân đội khống chế, rất dễ bị vô hiệu hóa.

Quyết sách của Ace là, thay vì yêu cầu tài nguyên từ tay người khác, không bằng tự mình sản xuất.

Sản xuất tài nguyên, đồng thời cũng là xây dựng uy tín của trò chơi, đến lúc đó mỗi khi đến một nơi mới có thể biến địa bàn thành của mình.

Không có uy tín, chiếm được một nơi, có hai cách.

Một là theo quy tắc trò chơi cũ, có lợi cho hào thân địa phương, chắc chắn không được.

Hai là tranh đoạt tài nguyên với hào thân địa phương, như vậy là nội đấu trực tiếp, khó mà biến địa bàn thành của mình.

Cho nên đánh bại chính phủ thế giới dễ, nhưng làm thế nào biến địa bàn của kẻ địch thành địa bàn của mình rất khó.

Vì kẻ địch cũng chỉ là người đại diện lợi ích, trên địa bàn còn có những kẻ có lợi ích đã bén rễ sâu xa.

Làm thế nào xử lý những người này mới là phiền phức nhất.

Xử lý thì gây ra hỗn loạn. không xử lý, họ cũng tất nhiên sẽ phản bội.

Làm thế nào để tiêu hóa địa bàn cực kỳ thử thách trình độ quản lý của đội ngũ.

Joy Boy từ trong ký ức của Olbia biết được rất nhiều chuyện về Ace, cũng biết thời đại này là đại biến cục tám trăm năm chưa từng có.

Không, thậm chí có thể nói như trong Luận về sự trỗi dậy của kẻ xuất thân thấp kém là đại biến cục ba ngàn năm mới gặp.

Thời đại này là thời đại của các ngươi, không cần đến ta.

Imu, kẻ địch của ngươi đã trỗi dậy, ngươi không cần sợ ta, ngươi nên sợ hãi những người thực sự có thể chuyển hóa các ngươi.

Joy Boy nói: Sự chuyển hóa này không phải do sức mạnh thúc đẩy, mà là do thời gian thúc đẩy.

Thời gian không chỉ là vũ khí lợi hại của Imu, mà còn là kho báu mà Ace cần.

Thời gian có lợi cho Ace, thời gian càng nhiều, chuyển hóa càng nhiều.

Khán giả tỏ ra không hiểu đang nói cái gì.

Ngược lại Luffy lại nghĩ đến Ace, nghĩ đến Ace bị sản xuất và cuộc sống trói buộc, không hề tự do, nhưng quả thực là đang chuyển hóa.

Toàn bộ quá trình chuyển hóa rất chậm, nhưng quả thực đang diễn ra.

Đánh bại kẻ địch, không có nghĩa là đánh bại quy tắc trò chơi.

Luffy trong ảo cảnh đã đánh bại rất nhiều kẻ địch, về cơ bản là Vua Hải Tặc vô địch, nhưng cuối cùng thì sao.

Chương 3626

Vẫn không thể thay đổi quy tắc trò chơi, kẻ yếu từng đợt từng đợt xuất hiện, căn bản không giúp xuể.

Lại nghĩ đến Vua Hải Tặc Roger mở ra thời đại Đại Hải Tặc, cũng không phải dựa vào một mình ông, mà là dựa vào những hải tặc nối tiếp nhau, thậm chí còn lợi dụng thời đại mà quý tộc chiếm đất, chiếm tuyến đường biển này.

Trước đây mọi người dưới sự lãnh đạo của chính phủ thế giới khai phá tuyến đường biển, nhưng cùng với sự phát triển ngày càng mạnh mẽ của các hòn đảo địa phương, chi phí của các hòn đảo cũng ngày càng nhiều, họ liền muốn độc chiếm tuyến đường biển để sử dụng cho mình, mới có thể kiếm được nhiều tiền hơn.

Phải hình thành sự độc quyền, mới có thể hình thành ưu thế ở địa phương.

Như vậy liền xuất hiện tình huống quý tộc tài trợ cho hải tặc, sau khi hải tặc lớn mạnh, lại sẽ thoát ly quý tộc tự thành hệ thống.

Có thể nói là tính nội tại của mâu thuẫn ở khắp mọi nơi.

Giống như hoàng đế La Mã thành lập đội Cấm vệ quân, nhưng cuối cùng Cấm vệ quân lại đem bán đấu giá ngôi vị hoàng đế.

Vốn là sức mạnh để duy trì bản thân, cuối cùng đều biến thành sức mạnh chống lại bản thân.

Roger cũng đã lợi dụng thời đại này, chi phí kỹ thuật hàng hải giảm xuống, và quý tộc các nơi không phải là đàn áp hải tặc, mà là ngấm ngầm tài trợ cho những hải tặc có lợi cho mình, trong cục diện như vậy, thời đại Đại Hải Tặc mới có thể mở ra.

Không phải nói Roger nói lời là pháp, chỉ dựa vào mấy câu nói là có thể biến ra rất nhiều hải tặc và thuyền bè.

Nếu kỹ thuật hàng hải rất đắt đỏ, thì gia tộc thương nhân nhỏ như nhà Kaya căn bản không trả nổi chi phí đóng thuyền, cũng không thể cho Luffy một con thuyền.

Luffy chỉ có thể dùng thuyền gỗ nhỏ đi mạo hiểm.

Nếu quý tộc các nơi đều phòng thủ nghiêm ngặt, đối với hải tặc thì giết không tha, vậy thì hải tặc cũng không thể có được tiếp tế, chỉ có thể lênh đênh trên biển tự sinh tự diệt.

Chính vì thuyền bè ngày càng rẻ, mức độ chấp nhận của quý tộc đối với hải tặc ngày càng cao, nên thời đại Đại Hải Tặc mới có thể mở ra.

Thất Vũ Hải và Tứ Hoàng, những đại hải tặc như vậy càng thay thế vai trò của hải quân, duy trì trật tự một phương.

Tóm lại đều là vì các loại nguyên nhân khách quan, mới xuất hiện thời đại hải tặc.

Nhưng thời đại hải tặc chỉ có thể là một giai đoạn quá độ, Luffy biết phải đề xuất một cương lĩnh, để mọi người có phương hướng mới, nếu không hỗn loạn sẽ không dừng lại.

Nhưng có phương hướng thì có trói buộc, sẽ không còn tự do nữa.

Ace không hề tự do.

Luffy tự nói với mình: Nhưng tự do cũng không thể làm thế giới tốt đẹp hơn, tự do chỉ khiến nhiều người hơn ỷ mạnh hiếp yếu.

Tự do mà ta theo đuổi rốt cuộc là gì, và nó ở đâu.

Từ trước đến nay Luffy đều rất kiên định, nhưng sau khi trải qua ảo cảnh, cậu cũng tự nghi ngờ bản thân.

Tự do rốt cuộc là gì.

Luffy nghĩ đến ba loại tự do mà Đỗ Lan đã nói, tự do thiên nhiên, tự do xã hội, tự do đạo đức.

Phát hiện ra giữa ba loại tự do có mâu thuẫn, bên trong mỗi loại tự do cũng có mâu thuẫn.

Nói cho cùng, tự do không có một định nghĩa rõ ràng.

Bên trong tự do thiên nhiên, có người cho rằng ăn trứng từ đầu nhỏ là tự do, có người cho rằng ăn trứng từ đầu to là tự do, có thể đánh nhau vì chuyện đó.

Tự do xã hội, có người cho rằng sở hữu súng hợp pháp là tự do, có người cho rằng cấm súng là tự do.

Tự do đạo đức, người có tiền cho rằng không mua cho cha mẹ thứ tốt nhất mà chỉ mua thứ đắt nhất mới là hiếu thuận, người không có tiền cho rằng phụng dưỡng cha mẹ đến lúc lâm chung đã là hiếu thuận.

Đều là tự do, nhưng bên trong ba loại tự do đều có mâu thuẫn.

Người theo đuổi tự do nhiều lên, sẽ xuất hiện chia rẽ, giống như các tôn giáo, học phái khác, cũng không thể tránh khỏi.

Mọi người cũng hy vọng tự do có lợi cho mình.

Lấy đạo hiếu trong tự do đạo đức ra nói, người có tiền cho cha mẹ ăn sơn hào hải vị, mặc lụa là gấm vóc, liền nói đó mới là hiếu.

Người không có tiền thì sao.

Không có tiền thì đánh cược mạng sống, nằm trên băng cầu cá chép, chôn con nuôi mẹ, dùng mạng để hiếu thuận mới là hiếu, người có tiền làm được không.

Chính là muốn tranh đoạt quyền giải thích tự do đạo đức.

Mâu thuẫn của ba loại tự do quá phức tạp, rất khó thống hợp, mọi người đều đang tranh đoạt quyền giải thích tự do, dù là Vua Hải Tặc cũng chỉ có thể tranh đoạt được một phần quyền giải thích, không thể trở thành người tự do nhất.

Nếu Luffy nói mở ra Đại Bí Bảo mới là tự do, thì người khác sẽ nói ta muốn giết ai thì giết người đó mới là tự do thực sự.

Kết quả là bất kể là chính nghĩa của hải quân hay tự do của hải tặc, đều là một mớ hỗn loạn, đều đang tranh đoạt quyền giải thích.

Luffy cũng không thể giải quyết xung đột và mâu thuẫn, chỉ có thể bận rộn cả đời, cuối cùng không thay đổi được gì, uổng phí sức mạnh mà lãng phí năm tháng.

Tự do của thiên nhiên, tự do của xã hội, tự do của đạo đức, mâu thuẫn nội bộ và ngoại bộ nhiều quá.

Sức mạnh của Luffy cũng không thể tiêu diệt hết mọi sự khác biệt, người ta vẫn có thể sống sót bằng cách giúp đỡ các chuỗi sản nghiệp yếu thế để kiếm tiền, đơn giản là không thể bị loại bỏ.

Luffy biết làm sao đây.

Đúng là rất khó xử.

Ngay lúc này, hắn cũng có cảm giác có sức mạnh mà không dùng, vì chỉ dùng sức mạnh không thể giải quyết mâu thuẫn.

Đập trứng từ đầu to hay đầu nhỏ.

Cầm súng là hợp pháp hay phi pháp.

Hiếu thuận là sơn hào hải vị hay là cơm canh đạm bạc.

Luffy chỉ cảm thấy đau đầu, cho dù đạo đức tự do, một khi người đông lên cũng sẽ xuất hiện khác biệt.

Dùng sức mạnh để loại trừ kẻ khác mình, tiêu diệt dị đoan thì được, nhưng dùng sức mạnh để xây dựng sự đồng thuận thì rất khó.

Bất cứ thứ gì, dù là tự do, sau khi mở rộng ra cũng sẽ có những chia rẽ.

Đương nhiên chính nghĩa của Hải quân cũng vậy, lý niệm chính nghĩa của Akainu, Fujitora, Ryokugyu cũng không giống nhau.

Chính nghĩa rốt cuộc là bảo vệ Thiên Long Nhân, hay Thiên Long Nhân nên tuân thủ chính nghĩa.

Đây chính là một sự chia rẽ không thể hàn gắn.

Fujitora hy vọng tiêu diệt Thất Vũ Hải, tất cả mọi người đều tuân thủ chính nghĩa, hy vọng Thiên Long Nhân cũng có thể tuân thủ.

Còn Akainu thì mong muốn duy trì hiện trạng, tiêu diệt hải tặc.

Vấn đề mà hai phái Thế và Thuật của Pháp gia hai nghìn năm qua vẫn chưa giải quyết được, chính là giữa người đặt ra quy tắc và quy tắc, rốt cuộc ai chiếm thế chủ động.

Là quân chủ đứng trên quy tắc, hay quy tắc đứng trên quân chủ.

Người đông thì quan điểm cũng nhiều, làm sao để giải quyết.

Chỉ có đấu trí đấu lực bác dịch.

Sức mạnh là một trong những yếu tố của cuộc đấu, thông qua sức mạnh có thể bảo vệ quan niệm của mình, đả kích quan điểm của đối phương, nhưng vấn đề là sự khác biệt lại nảy sinh từ bên trong, sức mạnh dù cường đại đến đâu cũng không thể tiêu diệt triệt để sự khác biệt.

Phe đối lập hiện tại đánh không lại ngươi, không sao cả, chỉ cần từ từ sinh con đẻ cái, đợi đến khi sức mạnh của ngươi không còn vươn tới được, quan điểm đối lập tự nhiên sẽ trỗi dậy.

Cuộc đấu là không thể tránh khỏi, cho nên phải xây dựng một nền tảng để đấu, để đôi bên có thể thay phiên nhau lên sân khấu, đưa sức mạnh của mọi người vào cùng một hướng.

Chương 3627

Nếu là đấu sức mạnh, vậy thì mọi người chắc chắn đều đầu tư vào sức mạnh, điên cuồng chạy đua vũ trang.

Nếu là đấu văn hóa, vậy thì mọi người chắc chắn đều đầu tư vào giáo dục, điên cuồng chạy đua giáo dục.

Nhưng bất kể là cuộc đấu nào, đều là phương án giải quyết và phân xử sau khi đã tồn tại sự khác biệt, ai thắng thì nghe người đó.

Đương nhiên cũng có một số người cậy mình sức mạnh cường đại, trực tiếp lật bàn, mình thua cũng không nhận, thẳng tay hủy diệt thế giới, đây chính là thua đến đỏ mắt.

Sức mạnh của Imu rõ ràng có thể hủy diệt thế giới, nhưng lại không thể đánh bại Joy Boy, cũng thật đáng buồn.

Sức mạnh của Joy Boy có thể đánh bại nghĩa vụ, nhưng lại không thể xây dựng sự đồng thuận, cũng đáng buồn không kém.

Đây chính là hai con người đáng buồn.

Luffy mờ mịt, Joy Boy trầm mặc, Usopp cũng yên tĩnh trở lại.

Chiến trường đột nhiên rơi vào một sự tĩnh lặng kỳ quái, chỉ có gió biển cuốn cát vàng bay múa, mây trôi lặng lẽ trên bầu trời xanh.

Khán giả đều ngây người, mấy kẻ thù vừa rồi còn sống chết với nhau sao giờ lại dừng cả lại, đã xảy ra chuyện gì.

Joy Boy nhìn Luffy, biết hắn cũng đã gặp phải vấn đề mà sức mạnh không thể giải quyết, bèn nói: Thôi bỏ đi, đây là thời đại của các ngươi, ngươi đã lĩnh ngộ được hình thái Nika và siêu cấp Haki, ta cũng nên lui sân.

Thời đại của các ngươi do chính các ngươi nắm giữ.

Sự xuất hiện của y chính là để dạy cho Luffy một bài học, dạy xong liền rời đi.

Siêu cấp Haki biến mất, sự hợp thể của Robin và Olvia kết thúc, phần trải nghiệm của Joy Boy đã hoàn thành.

Phần còn lại là Luffy và Usopp vẫn phải tiếp tục mối ân oán tám trăm năm, đối mặt với cuộc đối đầu giữa các lý niệm khác nhau, Usopp vẫn muốn dựa vào sức mạnh, nói: Luffy, nhận thua đi.

Luffy nhìn Usopp, nhìn người bạn đã trở thành kẻ thù, nhìn ánh mắt rực lửa giận của đối phương, biết rằng đối phương muốn đánh bại mình để báo thù.

Hắn nói: Usopp, ta thật sự rất ngưỡng mộ ngươi, vì ngươi có một kẻ thù rõ ràng.

Cũng được, nếu sức mạnh của ta không thể cho ta tự do, vậy thì đấu tay đôi với ngươi, thỏa mãn dã tâm báo thù của ngươi.

Ta không phải dã tâm, ngươi nhất định sẽ thất bại.

Usopp nói.

Luffy nói: Ta đã trưởng thành không ít trong ảo cảnh đâu.

Bất kể là trái ác quỷ hay Haki đều là sức mạnh duy tâm, thứ hắn rèn luyện trong ảo cảnh chính là sức mạnh của tâm trí.

Những chiêu thức học được trong ảo cảnh đều có thể sử dụng được ở hiện thực, chỉ nghe Luffy nhẹ nhàng thốt ra mấy chữ: Hình thái Vương Giả.

Siêu cấp Haki lập tức cuồng loạn, vừa phiêu dật lại vừa bá khí, Haki hóa thành một bộ khôi giáp vương giả bao bọc lấy thân thể Luffy.

Người đẹp vì lụa, ngựa đẹp vì yên, tục ngữ có câu tăng nhân nhờ áo mà sang.

Khoác lên mình bộ khôi giáp tạo thành từ siêu cấp Haki màu đỏ đen, Luffy dù vẫn mang gương mặt thiếu niên cũng toát ra thêm phong thái của bậc vương giả.

Luffy lúc này đã không thua kém Joy Boy, vượt qua Roger, trở thành Vua Hải Tặc xứng đáng, ít nhất về mặt chiến lực có thể vượt qua cả thời không.

Usopp đương nhiên sẽ không thừa nhận Luffy xưng vương, nói: Không phải có trái ác quỷ và Haki vương giả là có tư cách trở thành Vua Hải Tặc.

Luffy, nói cho ta biết, điều gì khiến ngươi trở thành vua.

Luffy bình thản nói: Lý do trở thành vua.

Thứ đó căn bản không có.

Bây giờ ta không phải vua, ngươi cũng không phải thuyền viên của ta, chúng ta chỉ là kẻ báo thù và mục tiêu bị báo thù.

Đúng vậy, không có lý do thành vua, vì Luffy là vương giả của thiên mệnh, vận mệnh đã sớm an bài tất cả, căn bản không cần lý do.

Usopp nói: Nếu ngươi đã nói như vậy, vậy thì ta không đè ngươi xuống đất mà đánh thì thật có lỗi với quê hương của ta.

Imu, đừng làm phiền ta, nếu không ta giết ngươi trước.

Lần này tuyệt đối không để bất kỳ ai làm phiền trận chiến báo thù của mình.

Đỗ Lan thầm nghĩ lại đấu tay đôi à, đánh không lại đâu.

Trái Nika cộng với siêu cấp Haki là vô địch trong đơn đấu, cho dù Usopp có Imu và Thiên Vương cũng không đánh lại được.

Usopp không quan tâm, hơn nữa hắn cũng có át chủ bài của riêng mình, bất ngờ nhắm mắt lại, lẩm bẩm: Ta không phải nhân vật chính, sức mạnh của ta rất hạn hẹp, nhưng ta tuyệt đối sẽ không nhận thua.

Nguyệt Độc.

Usopp tự thôi miên chính mình, thông qua thôi miên để kích phát tiềm năng, kích phát sức mạnh duy tâm của bản thân.

Trong ảo cảnh, hắn là một siêu thiên tài thông thạo cả ba loại Haki, nắm vững tất cả các loại trái ác quỷ, là siêu Usopp vô địch.

Đây chính là vai phụ, chỉ có thể tự thôi miên để có được sức mạnh, có thể nói là vừa đáng buồn, vừa đáng thương, lại vừa đáng kính.

Mượn sức mạnh của giấc mơ trong ảo cảnh, cũng giống như trái Uta Uta.

Chỉ là trái Uta Uta phải phối hợp với Cấm Kỵ Nhạc Chương để sử dụng, còn Usopp trực tiếp thông qua Nguyệt Độc để kết nối với mộng cảnh.

Kết nối mộng cảnh của tất cả mọi người rốt cuộc là gì.

Tại sao trong mộng cảnh lại có ác ma.

Nếu phải giải thích, đó chính là ý thức tập thể của nhân loại, đó chính là A Lại Da Thức.

Ở đây không chỉ có ác ma, mà còn có Anh Linh, còn có Trực Tử Ma Nhãn và những sức mạnh không thể tưởng tượng nổi khác.

Đợi đến khi Usopp mở mắt ra lần nữa, thần quang đã thu liễm.

Trên người hắn cũng xuất hiện một bộ áo giáp Haki màu đen, đồng thời hắn nói: Súng ống, nhiều súng ống hơn nữa.

Sau lưng hắn hiện ra vô số khẩu súng và đại bác, chen chúc dày đặc, không thấy điểm cuối, tất cả họng súng và nòng pháo đều nhắm vào Luffy, chờ đợi hắn là một trận mưa bom bão đạn, một bữa tiệc của đạn dược.

Hình thái Vương Giả Luffy rất bình tĩnh, sự điềm nhiên và thong dong này chính là điều hắn cảm ngộ được sau khi du hành khắp biển cả.

Đỗ Lan thầm nghĩ lúc này nếu phối hợp với câu sắc tức thị không, không tức thị sắc thì càng có khí chất của cao nhân, nếu ngâm một bài thơ: Phong vân nhất cử đáo thiên quan, khoái ý sinh bình hữu thử quan. thì lại càng thêm tiêu sái thống khoái, càng đẩy không khí trước trận chiến lên đến cao điểm.

Một người là vương giả tự do của vận mệnh, một người là thuyền viên làm thuê bẩm sinh, một người cười đón nhận mọi nguy hiểm thiên hạ, một người hoảng sợ trước cường địch.

Luffy tung ra những cú đấm cao su, mỗi phát đều có thể vượt qua Mach 30.

Usopp bắn phá cùng lúc, súng hỏa thẳng, súng đá lửa, súng nạp hậu, súng hơi, pháo điện từ. vũ khí vượt qua các thời đại, thứ gì cũng có.

Đều là những vũ khí mà con người phát minh ra để tàn sát lẫn nhau, dùng trên người thuyền trưởng của mình thì không gì thích hợp hơn, chính là để tàn sát lẫn nhau.

Nắm đấm nhanh hơn súng pháo, chỉ là đạn và pháo quá dày đặc, nắm đấm của Luffy luôn bị chặn lại, không thể không dọn dẹp những chướng ngại vật này trước rồi mới tấn công Usopp.

Lúc này trong đầu Luffy chỉ có chiến đấu, không suy nghĩ sức mạnh có thể mang lại gì, không thể mang lại gì.

Chỉ là phối hợp với Usopp để hoàn thành việc báo thù, chỉ vậy mà thôi.

Những người khác chỉ có thể đứng nhìn, không thể xen vào.

Ở tận mặt trăng, Enel cũng thấy một điểm sáng chói mắt xuất hiện trên hành tinh xanh biếc, giống như có một ngôi sao rơi xuống biển xanh.

Hắn ở trên vùng đất vô hạn, cũng có thể cảm nhận được Haki và sự ưu thương lan tỏa tới.

Mỗi lần bộc phát siêu cấp Haki đều là biểu hiện cực hạn của ba loại Haki, uy lực vô cùng.

Usopp tuy dùng Haki quan sát có thể dự đoán được động tác của Luffy, nhưng tốc độ của đạn lại không thể nhanh hơn Luffy, hắn biết đây sẽ là một trận chiến kéo dài.

Mặt biển xung quanh hòn đảo đang bốc cháy, sinh vật trong biển tháo chạy, ngay cả đảo Người Cá cũng rung chuyển, Lục Địa Red Line cũng đang chấn động.

Những hòn đảo xa hàng ngàn dặm cũng có thể cảm nhận được dư chấn của trận chiến, có thể khiến tất cả khán giả như đang ở hiện trường, hiểu được sự kịch liệt trong trận đấu của hai người, cảm nhận sự khủng bố của chiến trường.

Cách mấy nghìn dặm, mấy vạn dặm cũng có thể cảm nhận được không khí sát phạt, thì sát ý trên chiến trường càng không cần phải nói.

Usopp và Luffy đều có ý định giết chết đối phương, Usopp là để báo thù, còn Luffy là vì sức mạnh của mình chỉ có thể làm được việc này.

Hoặc là bị Usopp giết chết, hoặc là mình giết chết Usopp, đây chính là ý nghĩa của sức mạnh.

Nami, Zoro và những người khác xem mà kinh hãi, họ đang ở rìa chiến trường, liên tục có những mảnh đá nguy hiểm bay tới như đạn pháo, không thể đề phòng.

Chương 3628

Zoro và Sanji chỉ có thể bảo vệ mọi người, tránh bị thương.

Nhưng bây giờ không ai biết ai sẽ thắng, nhìn trận chiến như thế này, Zoro đột nhiên nghĩ đến con đường kiếm hào của mình còn rất dài, cường giả thực sự có thể biến Haki thành muôn hình vạn trạng, còn mình vẫn dựa vào danh đao, đợi đến khi mình cầm một cây gậy gỗ cũng có thể đánh bại mọi kẻ thù, lúc đó mới thực sự trở thành kiếm hào.

Hắn biết người giỏi thư pháp không kén bút, mình không thể bị vũ khí trói buộc, phải rèn luyện bản thân thành một thanh kiếm mới được, giống như Luffy và Usopp đã hoàn toàn vượt qua ngoại vật, biến mình thành vũ khí.

Mình không thể làm giá đỡ đao, mà phải hóa thân thành kiếm.

Luffy ngày càng thông thạo siêu cấp Haki, lúc bộc phát uyển như thiên tai, Gomu Gomu no Pistol không chỉ hóa giải đòn tấn công của kẻ địch mà còn có thể trả lại gấp đôi.

Usopp thôi miên chính mình, nhận được năng lượng từ A Lại Da Thức, liên tục tung ra những đòn tấn công không thể tưởng tượng nổi, nghiễm nhiên trở thành bậc thầy vũ khí của quá khứ, hiện tại và tương lai.

Các loại vũ khí hiện ra, bắn phá tới tấp, cộng thêm sự gia trì của siêu cấp Haki, sức tấn công không ngừng tăng lên.

Đỗ Lan thấy đánh nhau kịch liệt, thầm nghĩ trận chiến này chắc chắn có thể ghi vào sử sách, vì nó quá dữ dội, là lần đầu tiên trực quan thể hiện thực lực của Vua Hải Tặc được ghi lại.

Năm đó chỉ xem Roger bị chém đầu mà đã có rất nhiều thanh niên quyết chí ra khơi làm hải tặc.

Bây giờ thấy được sức chiến đấu kinh người của Vua Hải Tặc, chắc chắn có thể khích lệ nhiều người hơn rèn luyện bản thân.

Bây giờ hai người phải so thể lực và tinh thần.

Đỗ Lan nhận ra trình độ của hai người là ngang tài ngang sức, dù sao cũng là do chính tay hắn cường hóa, tiêu chuẩn nắm rất tốt.

Cho nên cuối cùng sẽ biến thành trận chiến tinh thần, ai tinh thần không chịu nổi trước thì người đó thua.

Hai người không biết mệt mỏi, đánh từ ban ngày đến đêm đen, từ đêm đen đến ban ngày.

Hòn đảo chiến trường đã biến thành sa mạc, nước biển đã bốc hơi rất nhiều, biến thành mưa rơi xuống, lại bị hong khô, lại mưa, cứ thế ba lần.

Nhưng trận chiến này vẫn chưa kết thúc, nhưng theo thời gian trôi đi, cả hai đều có quầng thâm mắt, đều rất tiều tụy.

Ai cũng thấy rõ là đang cố gắng chống đỡ.

Lòng căm thù chống đỡ Usopp dốc toàn lực, cho dù đã thất khiếu chảy máu cũng phải tiếp tục kiên trì.

Nhưng đạn pháo tấn công đã ngày càng thưa thớt, hắn không thể hiểu tại sao Luffy lại không thể bị đánh bại.

Trước đây cũng vậy, rõ ràng kẻ địch mạnh hơn Luffy, nhưng Luffy luôn có thể thắng.

Crocodile, Enel, Moria, Kaido, v. v. rõ ràng mỗi kẻ địch đều mạnh mẽ như vậy, nhưng Luffy có thể khóa máu, sau đó phản sát.

Luffy chỉ cần chịu một lượng sát thương nhất định thì sẽ không tiếp tục mất máu, tiếp theo chỉ cần chờ đợi cơ hội, sẽ dần dần chiếm ưu thế, cuối cùng lật ngược thế cờ.

Có lẽ ban đầu Usopp thực sự chiếm một số ưu thế, nhưng theo thời gian trôi qua, Luffy sau khi chịu đủ sát thương đã bắt đầu khóa máu, không còn bị thương nữa.

Các đòn tấn công của Usopp đều vô hiệu, ngược lại thể lực của Usopp không ngừng tiêu hao, ngày càng yếu đi.

Luffy chớp lấy cơ hội là một cú đấm Mach 30, xuyên qua làn đạn dày đặc, một đấm trúng vào mặt Usopp, cắt đứt đòn tấn công của đối phương.

Usopp có áo giáp Haki bảo vệ, chỉ lảo đảo một chút rồi ổn định lại cơ thể.

Nhưng Luffy là thừa thắng xông lên, mở ra hình thức tấn công liên tục: Gomu Gomu no Gatling Gun.

Từng cú đấm một rơi xuống bộ giáp, muốn phá hủy phòng ngự của Usopp, cuối cùng giành thắng lợi.

Luffy đã cho Usopp cơ hội báo thù, nhưng nếu Usopp không đánh lại được mình, thì chỉ có thể tự trách hắn ta.

Usopp chỉ có áo giáp phòng ngự, chứ không có cách nào làm vô hiệu hóa đòn tấn công của kẻ địch, không giống trái Nika có thể biến mọi đòn tấn công thành cao su, không giống Luffy có thể khóa máu.

Bây giờ còn có áo giáp bảo vệ, một khi áo giáp vỡ nát, trận chiến sẽ kết thúc.

Usopp không hiểu, tại sao Luffy lại mạnh như vậy.

Rõ ràng chỉ là một kẻ vô tâm vô phế, ích kỷ, chỉ muốn mình trở thành Vua Hải Tặc, căn bản không quan tâm đến người khác, tại sao lại mạnh như vậy.

Không phải nói chính nghĩa tất thắng sao.

Lẽ nào kẻ chiến thắng mới là chính nghĩa.

Luffy tại sao lại mạnh như vậy.

Đương nhiên là vì hắn có hào quang nhân vật chính, Usopp bây giờ đang trải nghiệm quá trình mà tất cả các nhân vật phản diện đều phải trải qua.

Đầu tiên là không coi Luffy ra gì, sau đó đánh cho Luffy một trận, tiếp theo bị Luffy phản công, rồi kinh ngạc, cuối cùng hoảng hốt phủ nhận thực tế, nhưng kết quả vẫn là bị đánh bại.

Hào quang nhân vật chính chính là như vậy, không có đạo lý, chính là phải thắng.

Crocodile rõ ràng đã làm Luffy trúng độc, chỉ cần bổ thêm một nhát là thắng.

Kết quả không bổ đao, bị Luffy dùng máu để lại đánh bại, rõ ràng Crocodile có thể làm bốc hơi cả một quốc gia, lại không thể làm bốc hơi máu trên nắm đấm.

Đương nhiên có thể nói lúc đó Luffy đã vô tình sử dụng Haki, dù sao Luffy cũng là người sở hữu Haki Bá Vương bẩm sinh.

Đối mặt với Enel, cao su của Luffy cũng không nói đạo lý, chống lại được điện áp cao mà cao su không thể chịu đựng.

Đương nhiên cũng có thể nói Luffy không phải trái cao su, mà là trái Nika, trái Nika chính là có thể phòng ngự hàng triệu volt.

Tóm lại, nhân vật chính chính là có đãi ngộ của nhân vật chính, chính là có thể hóa nguy thành an, chính là có thể trở nên mạnh mẽ hơn trong cơn nguy khốn.

Luffy chính là nhân vật chính, đánh vai phụ thì năm ăn năm thua, đánh phản diện lần nào cũng có thể tàn máu phản sát.

Usopp bây giờ chính là phản diện, phải đối mặt trực diện với thứ không nói đạo lý như hào quang nhân vật chính.

Rõ ràng mình có ưu thế, rõ ràng mình không hề sơ suất, rõ ràng quyết tâm báo thù của mình rất kiên định, nhưng chính là không thắng được.

Mọi phương diện trình độ đều không kém, nhưng chỉ có thể trở thành lá xanh cho nhân vật chính.

Phản diện nếm mật nằm gai, khổ tâm tu luyện, chuẩn bị kỹ lưỡng, cuối cùng đều không phải đối thủ của nhân vật chính.

Nỗ lực của phản diện trước hào quang nhân vật chính không đáng một đồng.

Đây chính là vận mệnh.

Usopp thông qua mộng cảnh nhìn thấy được một tia thiên mệnh, biết rằng Luffy mà mình đối mặt là người được thiên mệnh lựa chọn, là con của vận mệnh, là người định sẵn sẽ trở thành Vua Hải Tặc.

Ngươi đã trở thành Vua Hải Tặc, thiên mệnh của ngươi đã hoàn thành.

Usopp hét lớn một tiếng, chém đứt vận mệnh của Luffy, cắt đứt hào quang nhân vật chính của Luffy.

Trước khi trở thành Vua Hải Tặc, tuyệt đối sẽ không chết.

Nhưng không ai nói sau khi trở thành Vua Hải Tặc vẫn sẽ không chết.

Sau khi trở thành Vua Hải Tặc, lẽ ra phải chết vì thế giới mới đúng.

Trước khi trở thành vua, Luffy đại diện cho chính mình.

Sau khi trở thành vương giả, Luffy đại diện cho tất cả mọi người.

Đòn tấn công của Luffy đột ngột dừng lại, vẻ mặt có chút bàng hoàng, dường như là Tiền Đường Giang thượng triều tín lai, kim nhật phương tri ngã thị ngã Triều sông Tiền Đường đến đúng hẹn, hôm nay mới biết ta là ta, đột nhiên giác ngộ.

Mình bây giờ đã là vua, hào quang nhân vật chính đã hết hạn.

Cơ hội tốt, Usopp lại nổ súng, nhắm vào đầu, bắn bay mũ giáp của Luffy.

Phát súng tiếp theo sẽ giết chết Luffy, lúc này Nami đã sử dụng thuật dịch chuyển tức thời chỉ có thể dùng một lần trong đời, chắn trước mặt Luffy, không cho Usopp tiếp tục tấn công.

Chương 3629

Tránh ra.

Nami lại không tránh, nói: Ngươi muốn báo thù, thì giết luôn cả ta đi.

Ngươi nghĩ ta không dám sao.

Usopp tức giận nói: Nợ tiền trả tiền, giết người đền mạng, ta chỉ muốn báo thù, tại sao các ngươi hết lần này đến lần khác không cho ta được như ý.

Đương nhiên là vì Luffy hại người cũng cứu người, người bị hắn hại mong hắn chết, người được hắn cứu viện hy vọng hắn sống lâu trăm tuổi.

Usopp chỉ đại diện cho những người bị Luffy làm hại, không đại diện cho tất cả mọi người.

Đây không phải lỗi của Luffy, là lỗi của Ngũ Lão Tinh, tại sao ngươi không hiểu.

Nami gào lên khản cổ: Luffy cũng rất đau khổ, quê hương của cậu ấy cũng bị hủy diệt, nhưng cậu ấy vẫn mang theo nỗi bi thương tiến về phía trước, không chỉ vì bản thân cậu ấy, mà là vì mọi người.

Dù thế nào đi nữa, tôi tuyệt đối phải bảo vệ thuyền trưởng.

Tôi cũng vậy, nhờ có thuyền trưởng mà tôi mới tìm thấy All Blue.

Sanji bước tới.

Zoro, Robin, Chopper cũng đều đứng trước mặt Luffy tạo thành một bức tường thành.

Cả băng chỉ có Usopp phản bội, các thuyền viên khác vẫn ủng hộ thuyền trưởng.

Lẽ ra Luffy sắp chết, nhưng các thuyền viên lại dùng thân thể của mình chắn trước mặt, không cho Usopp cơ hội.

Thế này thì rất khó xử, Usopp có thể ra tay độc ác với Luffy, nhưng lại không thể động thủ với những đồng đội không thù không oán.

Trong lúc nhất thời hai bên lại giằng co.

Trận chiến kéo dài này, từ khi họ đặt chân lên Lục Địa Mỹ Thực cho đến nay, mấy lần chuyển biến, mấy lần chiến đấu rồi lại mấy lần không có kết quả, trước đó là vì hào quang nhân vật chính của Luffy.

Bây giờ khó khăn lắm mới phá được hào quang nhân vật chính, lại gặp phải sự ngăn cản của đồng đội.

Luffy đã trở thành Vua Hải Tặc, hào quang của cậu ta đã biến mất.

Điều này giống như trong truyện cổ tích, hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc bên nhau, câu chuyện kết thúc.

Nhưng mọi người đều biết lịch sử sẽ không kết thúc, tiếp theo chờ đợi hoàng tử và công chúa là cuộc sống hiện thực đầy rẫy những chuyện vặt vãnh.

Luffy chưa trở thành Vua Hải Tặc, có thể một đường hát vang khúc khải hoàn, nhưng bây giờ cậu ta đã trở thành Vua Hải Tặc, hào quang và may mắn của cậu ta sẽ biến mất, chờ đợi cậu ta là khen chê lẫn lộn, cậu ta sống càng lâu, người phê phán cậu ta càng nhiều.

Trở thành Vua Hải Tặc, chính là khởi đầu cho sự suy tàn của cậu ta.

Usopp nói.

Ngươi biến thành thầy bói từ khi nào vậy, câu chuyện sau này của

Luffy, sao ngươi biết được.

Zoro đã chậm rãi rút đao, muốn bảo vệ vinh quang của thuyền trưởng.

Bởi vì cậu ta là Luffy, những việc cậu ta làm rất dễ bị người khác nhìn thấu.

Usopp kiên định nói: Cậu ta khôn lỏi việc nhỏ, hồ đồ việc lớn, cậu ta chỉ đứng về phía vương tộc, chỉ đứng về phía thế lực cũ, cậu ta sợ hãi sự thay đổi.

Nhưng thế giới này đang cần sự thay đổi, tiếc là cậu ta sẽ trở thành kẻ thù của sự biến cách, tìm mọi cách chứng minh quý tộc cổ xưa mới là lựa chọn tốt nhất để thống trị thế giới, là lựa chọn duy nhất.

Tự do mà cậu ta gọi là quý tộc vĩnh viễn là quý tộc.

Phán đoán này của ngươi không có căn cứ, chỉ là suy nghĩ đơn phương.

Zoro nói: Muốn buộc tội người khác thì sợ gì không có cớ, ngươi muốn đánh bại Luffy, nên đổ hết mọi tội lỗi lên đầu cậu ấy.

Ha ha, lẽ nào cậu ta không phải vẫn luôn giúp đỡ quý tộc các nơi, đả kích Chính phủ Thế giới sao.

Điều này hoàn toàn là muốn đưa thế giới vào thời kỳ Chiến quốc.

Usopp nói, điều này cũng tương tự như đảo Mạc, chính là các phiên cùng nhau chống lại Mạc phủ.

Tuy cuối cùng vẫn có phế phiên trí huyện, nhưng bản chất cũng tương tự như cải cách của Lý Tư đối với triều Tần, chính là các võ sĩ quý tộc địa phương trực tiếp chuyển thành quan viên, vẫn là thế tập.

Cuối cùng mới xuất hiện chuyện Hải quân và Lục quân kèn cựa nhau, vì họ thuộc các phiên khác nhau.

Luffy chính là duy trì sự tự trị của các nơi, phản kháng sự quản lý của Chính phủ Thế giới, chính là đảo Mạc.

Nói cho cùng cuối cùng vẫn là những chuyện giữa các hội đồng hương.

Luffy còn đánh bại Wapol, cũng không phải chưa từng làm chuyện chống lại quốc vương.

Chopper bày tỏ Luffy cũng không phải một mực giúp đỡ quý tộc, cũng sẽ đả kích quý tộc.

Ha ha, đảo Drum cuối cùng rơi vào tay đội trưởng đội vệ binh, cũng chẳng có gì thay đổi.

Phần lớn thời gian, chính là giúp đỡ phe quý tộc đại diện bởi công chúa Vivi, công chúa Shirahoshi, đây là sự thật.

Rõ ràng ở Alabasta, dân chúng đều muốn lật đổ vương tộc, nhưng các ngươi lại cứ khăng khăng giúp đỡ công chúa.

Usopp nói.

Đó là vì cho dù có lật đổ vương tộc, tình hình của Alabasta cũng sẽ không khá hơn, ngược lại sẽ bị Crocodile bán đứng.

Zoro nói: Usopp, đừng nói nhảm nữa, đến đây, ngươi muốn giết Luffy, thì hãy giết chúng ta trước.

Chúng ta ủng hộ Luffy.

Đúng vậy, chúng ta tuyệt đối sẽ không phản bội.

Đỗ Lan thầm nghĩ bây giờ nếu tế đồng đội, có phải là pháp lực vô biên không.

Về việc Usopp nói Luffy sau này sẽ xuống dốc, cũng có khả năng, dù sao với tính cách gây chuyện của Luffy, nếu không thay đổi, người có thể chịu đựng được hắn chắc chắn không nhiều.

Hắn nghĩ đến việc Luffy trở thành Vua Hải Tặc, cả đời sau chắc chắn vẫn sẽ tiếp tục mạo hiểm, cứu giúp vương tộc ở khắp nơi.

Những kẻ dám làm loạn đều là kẻ thù.

Những kẻ như Crocodile, đội trưởng đội vệ binh, Doflamingo, những người tạo ra mối đe dọa cho vương tộc cũ đều là kẻ thù.

Trật tự mới mà họ mang lại đều là tà ác, dân chúng lầm than, còn trật tự cũ của vương tộc cũ đều là an cư lạc nghiệp.

Nếu trật tự cũ không thể khiến người ta an cư lạc nghiệp, đó là lỗi của Chính phủ Thế giới, cho nên chỉ cần lật đổ Chính phủ Thế giới là được.

Dù sao phần lớn vương tộc đều lương thiện, đều có lòng tốt.

Cũng không nhìn xem Chính phủ Thế giới đã gánh vác bao nhiêu chi phí cho các hòn đảo.

Chỉ nói một đồng Beli thôi, đã giảm đi rất nhiều chi phí thương mại giữa các hòn đảo.

Nếu thương mại giữa các hòn đảo đều sử dụng các loại tiền tệ khác nhau, chỉ riêng biến động tỷ giá thôi cũng không biết có bao nhiêu hòn đảo nhỏ sẽ sụp đổ.

Nếu không có một loại tiền tệ thống nhất, rất nhiều quốc gia sản xuất nguyên liệu thô, hôm nay bán nguyên liệu, ngày mai tiền trong tay có thể trở thành giấy lộn.

Đương nhiên còn có vấn đề tiền giả, tiền tệ quá nhiều, tiền giả tự nhiên cũng sẽ muôn hình vạn trạng.

Còn việc duy trì và khai thác các tuyến đường biển cũng rất tốn kém, cơ bản cũng là do Hải quân thực hiện.

Đặc biệt là việc khai phá Vành đai Tĩnh Lặng, sau này nếu có thể khai thác được tuyến đường ổn định, tàu thuyền của dân gian gắn đá biển cũng có thể tránh được Hải Vương, đi qua Vành đai Tĩnh Lặng.

Tóm lại, Hải quân đã gánh vác không ít chi phí.

Nếu lật đổ Chính phủ Thế giới, các hòn đảo tự trị, tiếp theo chắc chắn là thời kỳ Chiến quốc, trong cuộc hỗn chiến lớn, dân thường có thể đánh cược mạng sống để đổi lấy cơ hội.

Nhưng nếu dân thường muốn thiết lập chế độ quản lý, vẫn phải dựa vào quý tộc.

Đợi đến khi mọi người đánh nhau gần xong, cuối cùng mười phần thì tám chín phần vẫn bị quý tộc soán ngôi.

Ví dụ như Tư Mã Viêm, ví dụ như Dương Kiên, ví dụ như Tokugawa Ieyasu.

Gia tộc Tư Mã có thể truy ngược về thời nhà Thương, Dương Kiên có thể truy ngược về thời Đông Hán, Tokugawa Ieyasu có thể truy ngược về thời Heian.

Sau thời loạn, đều là những gia tộc cổ xưa này cười đến cuối cùng.

Dù trong thời loạn, dân thường hết người này đến người khác trỗi dậy, nhưng dân thường không thể tạo ra trò chơi của riêng mình, chỉ có thể trở thành kẻ phụ thuộc vào trò chơi của quý tộc.

Quý tộc mới là người thực thi trò chơi, cho nên lật đổ Chính phủ Thế giới, các hòn đảo đánh qua đánh lại, trông có vẻ dân thường có cơ hội, nhưng cuối cùng vẫn là quý tộc lên ngôi, vì dân thường căn bản không thể thiết lập uy tín, không có năng lực xây dựng trò chơi.

Ngược lại trong thời loạn, sức mạnh của dân thường bị suy yếu đi không ít.

Rất nhiều dân thường sau khi lên ngôi đều sẽ chọn phương pháp tôn giáo để quản lý, nhưng vấn đề là tôn giáo cũng có lợi cho quý tộc.

Nếu nói dân thường thực sự có thể thiết lập quy tắc hiệu quả, cũng chỉ có nhà Hán.

Cho nên văn hóa nhà Hán quả thực có ưu thế đối với việc dân thường cầm quyền, dù sao Lưu Bang cũng là một dân thường.

Nếu không thay đổi quy tắc trò chơi, quý tộc sẽ vĩnh viễn chiếm ưu thế, chỉ cần chờ đợi thời cơ là được, đợi đến khi cơ hội đến, thiên hạ vẫn là của quý tộc.

Luffy không thể đưa ra một quy tắc trò chơi cho dân thường, cho nên chỉ có thể giúp đỡ quý tộc nắm giữ trật tự.

Sau khi đảo Mạc, vẫn là quý tộc cầm quyền.

Chương 3630

Giống như Mạc phủ Edo sụp đổ, không có nghĩa là quý tộc sụp đổ.

Sau khi đảo Mạc, quý tộc biến thành thương nhân, chính khách, quân nhân, nhưng vẫn là đám người đó.

Đương nhiên sau này nội đấu giữa các quý tộc cũng rất kịch liệt, quý tộc tạo thành các phe phái khác nhau để đấu đá, vẫn là quy tắc cũ.

Chỉ là trước đây có Mạc phủ, bây giờ biến thành nghị viện.

Đỗ Lan nhìn sự đối đầu trước mắt, Usopp phê phán Luffy rất đúng, nhưng vấn đề là Luffy không đưa ra được, Usopp cũng không đưa ra được.

Cả băng này không có một ai là nhân tài trị thế, chỉ là một đám nhà mạo hiểm có vận khí không tồi mà thôi.

Nhưng nhà mạo hiểm sau khi giết chết ác long, cũng sẽ biến thành ác long.

Ánh mắt Usopp sát khí đằng đằng, dường như đang đưa ra quyết định, có nên giết hết tất cả thuyền viên không.

Không được, không thể giết hết, tất cả đều chết, ai sẽ truyền bá câu chuyện phản bội của mình, ai sẽ đi nói cho thiên hạ biết quê hương của mình là làng Syrup.

Họ không thể chết, phải sống để truyền bá câu chuyện của mình.

Chỉ có Luffy phải chết, cho nên Usopp nhìn về phía Ngũ Lão Tinh: Ngươi khống chế họ, để ta giết Luffy.

Đỗ Lan nói: Sẵn lòng phối hợp.

Nói rồi hắn phân thân thành năm người lao lên, khống chế các thuyền viên.

Zoro muốn phản kích, đều bị Đỗ Lan dễ dàng khống chế.

Năng lực của các thuyền viên đều tắt ngúm, rõ ràng không ngờ năng lực của Ngũ Lão Tinh lại quỷ dị như vậy.

Hiện trường một lần nữa quay trở lại cảnh Usopp đối đầu Luffy, cú đánh cuối cùng.

Chết đi.

Usopp không do dự, bắn một phát súng vào Luffy, thẳng vào giữa mi tâm của Luffy, máu tươi bắn tung tóe, Luffy ngửa mặt lên trời ngã xuống đất.

Không còn hào quang nhân vật chính, Vua Hải Tặc Luffy tử vong.

Rõ ràng sức chiến đấu mạnh như vậy, lại chết vì hào quang nhân vật chính hết hạn.

Theo hình ảnh Luffy trán tóe máu, ngã xuống.

Tất cả khán giả đều chết lặng, bất kể là kẻ thù hay bạn bè của Luffy, đều có một cảm giác hụt hẫng thất vọng.

Một huyền thoại trỗi dậy lại suy tàn nhanh đến thế, tất cả đều quá nhanh.

Sự thay đổi mà mọi người mong đợi đã không xuất hiện, trái Nika không mang lại nụ cười cho thế giới.

Tất cả duyên khởi duyên diệt, cuối cùng chỉ là một sự hư không.

Đối với kết quả như vậy, rất nhiều người không thể chấp nhận, buồn bã cúi đầu, khóc không thành tiếng.

Luffy.

Nami và những người khác vừa thấy Luffy ngã xuống, đều lao tới, phát hiện Luffy thật sự không còn hơi thở.

Zoro càng thêm phẫn nộ, sát khí ngút trời, chém ra một đòn mạnh nhất của mình, một đòn này ba thanh đao đều biến thành hắc đao, sát khí biến thành ba đầu sáu tay chém xuống, gầm lên: Tam Thiên Thế Giới Bỉ Ngạn.

Ba thanh kiếm thực thể, sáu thanh kiếm sát khí, tổng cộng chín thanh chém về phía Usopp và Ngũ Lão Tinh.

Cơn lốc kiếm khí chém nát mọi thứ.

Chúa công cẩn thận.

Thấy Usopp đã giết chết Luffy, Ngũ Lão Tinh lập tức biến thành thuộc hạ của Usopp, chống đỡ chiêu thức chí mạng.

Ngũ Lão Tinh giả lập tức bị chiêu thức của Zoro cuốn đi, tan thành tro bụi.

Nhưng vì có Ngũ Lão Tinh cản trở, một chiêu dốc toàn lực của Zoro đến trước mặt Usopp đã là nỏ mạnh hết đà, không đủ sức xuyên thủng áo giáp rơm, không còn lực sát thương.

Usopp trực tiếp dùng máy móc nano chặn lại, toàn thân rút lui.

Khoảng cách giữa hai người gần đến thế, lưỡi kiếm dường như sắp chém đôi cơ thể Usopp, lại xa đến thế, một lớp khiên nano chắn ở giữa, khiến đòn tấn công không thể hạ xuống.

Tên phản bội nhà ngươi.

Zoro nghiến răng nghiến lợi nói.

Usopp nói: Ta cũng đâu có nói ta không phải kẻ phản bội, mục tiêu của ta chính là trở thành kẻ phản bội nổi danh thiên hạ, bây giờ đã làm được rồi.

Mọi người gọi tên Luffy, hy vọng may mắn sẽ lại đến, hy vọng kỳ tích sẽ lại hiển linh.

Nhưng lần này Luffy nằm đó yên bình, không hề đứng dậy.

Chopper lấy ra đủ loại thuốc, chỉ là không có thuốc cải tử hoàn sinh, khóc đến hoa cả mắt.

Lúc này, Usopp đã trở thành kẻ cô độc lại nói: Các ngươi muốn Luffy sống lại cũng đơn giản, chỉ cần mẹ của Robin đem toàn bộ ngọn lửa trên người mình cho Luffy là được.

Chỉ là các ngươi có làm vậy không.

Hy sinh một người, để cứu một người khác.

Mọi người bất giác nhìn về phía Olvia, trước đó chính vì sự giúp đỡ của bà mà mọi người mới sống sót, bây giờ lẽ nào còn phải dùng mạng của bà để cứu Luffy sao.

Ngươi đừng có nói bậy bạ.

Zoro chỉ cho rằng Usopp đang chia rẽ, gã này đã hoàn toàn hắc hóa, đã biến thành kẻ thù, mà kẻ thù thì không từ thủ đoạn.

Hắn nói: Ngươi nghĩ chúng ta còn tin ngươi sao.

Usopp lại tiếp tục nói với Zoro: Không chỉ có mẹ của Robin, còn có thanh mai trúc mã của ngươi, cô ấy cũng là chết đi sống lại, ngọn lửa của cô ấy cũng có thể hồi sinh Luffy.

Chỉ là Luffy sống, một trong hai người họ phải chết.

Ngươi không phải trung thành với Luffy sao.

Bây giờ có thể đưa ra một lựa chọn, là hồi sinh thuyền trưởng của ngươi, hay là tiếp tục để thanh mai trúc mã của ngươi sống sót.

Luffy đã chết, nhưng đây chỉ là một cuộc thắng thua.

Cuộc này kết thúc, cuộc tiếp theo lập tức bắt đầu.

Lần này là Robin và Zoro phải đưa ra lựa chọn, có nên dùng mạng sống của người thân để cứu viện Luffy hay không.

Zoro nghiến răng nghiến lợi, quai hàm muốn nứt ra, hận không thể giết chết Usopp ngay bây giờ.

Tên này sau khi hắc hóa thật đáng sợ, dăm ba câu đã thử thách nhân tính.

Nhân tính là thứ không chịu nổi sự thử thách nhất, vì khi thử thách nhân tính người ta thường đặt ra một bối cảnh có sự so sánh rõ ràng giữa chi phí và lợi ích.

Bây giờ chính là như vậy, là mạng của người thân, hay mạng của Luffy.

Đơn giản trực tiếp, chọn một trong hai.

Đương nhiên cái đầu nhỏ của Usopp không nghĩ ra được những điều này, sau khi Ngũ Lão Tinh giả bị tiêu diệt, Đỗ Lan liền khống chế Imu, một lần nữa chỉ huy Usopp.

Cùng lúc đó tại Thánh Địa, Doflamingo dẫn theo Thiên Long Nhân xông vào văn phòng của Ngũ Lão Tinh, hắn nói: Ngũ Lão Tinh đã chết, chúng ta bây giờ khống chế văn phòng, là có thể thúc đẩy cải cách tài chính, theo ta xông lên.

Trước lợi ích to lớn, Ngũ Lão Tinh thật cũng không cản nổi.

Mọi người chỉ nghĩ Ngũ Lão Tinh thật trong văn phòng là kẻ thế thân, hét lớn: Giết Ngũ Lão Tinh, thúc đẩy tiền tệ mới.

Dù Ngũ Lão Tinh có biến thân ngăn cản cũng vô dụng, vì phe Doflamingo cũng có cao thủ, trong đó có không ít cường giả Hải quân và tù nhân trong Impel Down.

Họ đối phó với thế thân của Ngũ Lão Tinh, sau khi thành công sẽ có một phần công lao của họ.

Thật biến thành giả, giả biến thành thật, Ngũ Lão Tinh nằm mơ cũng không ngờ mọi người lại đảo lộn thật giả, năm người hàng thật giá thật bọn họ ngược lại trở thành thế thân, trở thành mục tiêu thanh trừng của mọi người.

Nếu đã là thế thân, lại còn có lợi nhuận kếch xù, mọi người cũng liều mạng tấn công, Ngũ Lão Tinh cuối cùng chỉ có thể bại lui, thông qua cổng dịch chuyển để trốn thoát.

Doflamingo nắm quyền ở Thánh Địa, từng có lúc cha hắn từ bỏ thân phận Thiên Long Nhân, mà hôm nay hắn đã trở về.

Không chỉ trở về, mà còn trở thành thống soái của tất cả Thiên Long Nhân, trở thành người thực sự đứng trên vạn người.

Nhưng Thiên Long Nhân đề cử hắn, không phải vì lòng tốt, mà là vì lợi ích.

Bây giờ mọi người đều muốn tiêu diệt Thiên Long Nhân, không hề nghĩ đến ân tình của chúng ta với thiên hạ, nếu họ muốn tiêu diệt chúng ta, vậy chúng ta sẽ dùng lưỡi hái tài chính để thu hoạch họ.

Họ muốn chúng ta chết, chúng ta cũng không thể để họ sống.

Chương 3631

Chỉ cần khống chế lượng lớn tài sản, đến lúc đó chúng ta dù có lui về các hòn đảo, vẫn có thể cơm no áo ấm.

Thiên Long Nhân cũng cảm nhận được nguy cơ, dù sao bây giờ làn sóng chống Thiên Long Nhân mạnh mẽ như vậy, nguy cơ ngay trước mắt.

Để đối phó với khủng hoảng, nắm giữ tài nguyên là lựa chọn tốt nhất.

Cho nên họ quyết định phá vỡ quy tắc của Chính phủ Thế giới, làm lớn mạnh bản thân, như vậy mình chiếm ưu thế, vẫn có thể làm lão đại.

Giữa bản thân và Chính phủ Thế giới, Thiên Long Nhân cũng giống như tất cả các vị hoàng đế cuối cùng, chọn bảo vệ mình, chứ không phải bảo vệ vương triều.

Làm tốt cho vương triều, hoàng đế có thể sẽ xong đời, đây là điều mà không hoàng đế nào muốn chấp nhận.

Doflamingo đã tuân theo làn sóng này, khi mọi người đều phản đối Thiên Long Nhân, hắn đại diện cho Thiên Long Nhân cướp đoạt tài nguyên, nhận được sự ủng hộ của Thiên Long Nhân.

Đương nhiên trước khi phát hành tiền tệ mới, phải tạo dựng một chút uy tín.

Chúng ta phải chống tham nhũng.

Doflamingo nói: Phải bắt Thất Vũ Hải trước, vì họ chính là sự tham nhũng lớn nhất.

Hả, Thất Vũ Hải tham nhũng sao.

Sao tôi không biết.

Trí thông minh của Thiên Long Nhân không đủ dùng.

Đồ ngốc, đây là để tạo dựng uy tín cho đồng tiền mới, để mọi người có thể ủng hộ chúng ta phát hành tiền, sẵn lòng bán đồ cho chúng ta.

Cho nên chúng ta phải làm ra vẻ quyết tâm cải cách, như vậy mọi người sẽ nghĩ rằng đồng tiền mới của chúng ta là vì chính sách mới, thực ra chúng ta là để thu hoạch.

Cũng có người thông minh trong đám Thiên Long Nhân, nói: Cái này gọi là làm nóng, kế hoạch của Doflamingo điện hạ, cao, thực sự là cao.

Mọi người hiểu ra, nói: Doflamingo, ngài thật là xảo quyệt, xảo quyệt.

Đây chính là người đã lăn lộn ở tầng lớp dưới, người bình thường sao có thể nghĩ ra được.

Doflamingo, may mà cha của ngài đã từ bỏ thân phận, nếu không tài năng của ngài căn bản không phát huy được.

Ngài phải cảm ơn cha mình nhiều.

Mí mắt Doflamingo giật giật, cảm ơn cha.

Hắn hận không thể để cha mình chết thêm lần nữa.

Nếu không phải vì cha, hắn cũng không cần sống mệt mỏi như vậy.

Nhưng ngược lại, không có cha, hắn tuyệt đối không thể đạt đến độ cao này, chính vì đã trải qua tất cả những điều này, hắn mới nổi bật, mới có thể trở thành thống soái của Thiên Long Nhân.

Tái ông mất ngựa, nào biết không phải là phúc.

Không nói nhảm nữa, bắt đầu kế hoạch.

Doflamingo trở lại trang phục của Thiên Long Nhân, mặc bộ đồ cách ly, đội mũ dưỡng khí, trở thành dáng vẻ mà mình mong đợi, hơn nữa trên mũ của hắn còn có một vương miện vàng, đại diện cho việc hắn là vua của Thiên Long Nhân.

Trước tiên phế bỏ Thất Vũ Hải, sau đó thực hiện tiền tệ mới, tiếp theo là cơn thủy triều thu hoạch.

Lúc này trên chiến trường, buổi phát sóng trực tiếp vẫn tiếp tục, việc có nên hồi sinh Luffy hay không vẫn còn đang tranh cãi.

Họ vẫn chưa biết Chính phủ Thế giới đã thay máu lớn, Ngũ Lão Tinh thật bại trận bỏ chạy, Thiên Long Nhân nắm quyền, hình thành một cục diện mới.

Lúc này mọi người vẫn còn bị lay động bởi sự sống chết của Vua Hải Tặc, không biết các thuyền viên có hiến tế người thân của mình để hồi sinh thuyền trưởng không.

Rốt cuộc nên chọn thế nào.

Quá rối rắm, có khán giả cho rằng Vua Hải Tặc nên được hồi sinh, dù sao vương giả cũng rất quan trọng.

Cũng có khán giả cho rằng không nên hồi sinh, dù sao sinh tử đã định, không cần thay đổi.

Đều có lý, cho nên khán giả mỗi người một ý.

Còn Robin và Zoro thì càng rối rắm hơn.

Zoro vừa rồi còn khí thế hung hăng, bây giờ lại bất lực lùi lại, rõ ràng không ngờ mình phải đưa ra quyết định như vậy.

Cho nên hắn mới chỉ muốn làm phó thuyền trưởng, không muốn làm thuyền trưởng, quyết định này thật không phải người bình thường có thể đưa ra.

Từ không cầm binh, nghĩa không cầm tài, không phải là chuyện đùa, người bình thường không thể hạ quyết tâm trong tình huống khó xử.

Luffy luôn có thể đưa ra lựa chọn, làm thế nào thì làm, trông có vẻ dễ dàng, thực ra không hề đơn giản chút nào.

Luffy vẫn còn cơ hội sống lại, nhưng cần phải lấy mạng đổi mạng, và trùng hợp là chỉ có thể dùng mạng sống của những người mà Zoro và Robin quan tâm để trao đổi.

Nhân tính không thể thử nghiệm, vấn đề xe điện quá tàn nhẫn.

Dù sao thì đồng đội của Luffy tạm thời cũng đã im lặng.

Đỗ Lan thầm nghĩ thời gian không đợi ai, Luffy vừa chết, trái Nika đã tái sinh, dù bây giờ có sống lại, hắn cũng chỉ còn lại Haki.

Còn trái ác quỷ đã bắt đầu một vòng luân hồi mới, có lẽ sẽ ký sinh trên một chủ nhân mới, bắt đầu lại hành trình tìm kiếm tự do.

Một thiếu niên trẻ tuổi khác sẽ kế thừa ý chí của Nika, trở thành Vua Hải Tặc thiên mệnh.

Chỉ có Haki là không được, không mở được đại bí bảo, không thể trở thành Vua Hải Tặc.

Nếu chỉ làm chiến sĩ, Haki là tất cả.

Nhưng nếu muốn làm Vua Hải Tặc, Nika rất quan trọng.

Các ngươi nghĩ kỹ rồi hãy đến điểm cuối của Đại Hải Trình, ta sẽ đợi các ngươi ở đó.

Usopp không muốn tiếp tục đợi nữa, hắn đã là một kẻ phản bội được người đời ghi nhớ, đã thành công rồi, thế là đủ.

Nói xong xoay người bỏ đi, để lại mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Luffy đã chết, nhưng hắn chết với thân phận Vua Hải Tặc, giống như Roger.

Nhưng có người sẽ hỏi, Vua Hải Tặc thực sự có gì ghê gớm sao.

Tại sao lại chết.

Vua Hải Tặc rốt cuộc đã mang lại gì cho thế giới, tại sao mọi người lại sùng bái Vua Hải Tặc như vậy.

Roger và Luffy nói trở thành Vua Hải Tặc, nhưng kết quả đều chết, có vẻ cũng không có gì lợi hại.

Nhìn là biết cậu là người trẻ tuổi, chẳng hiểu gì cả.

Giá trị của Vua Hải Tặc là rất lớn, không có Roger, thì không có Thời đại Hải tặc Lớn.

Cậu có hiểu không.

Nhưng người mở ra Thời đại Hải tặc Lớn rõ ràng là những người trẻ tuổi không cam tâm ở lại trên đảo tự sinh tự diệt, họ hết lớp này đến lớp khác mới có Thời đại Hải tặc Lớn.

Dù không có Roger, họ vẫn phải ra khơi tìm đường sống.

Đây quả thực là nói bậy, người trẻ tuổi bây giờ thật không biết điều, lòng người không như xưa.

Thời đại đang thay đổi, mỗi thời đại con người theo đuổi những thứ khác nhau, giống như một cường quốc phương Đông, một thời đại toàn nói tiếng Nga, một thời đại toàn nói tiếng Anh, nếu không chêm tiếng Anh vào tiếng Hán thì là không hợp thời, là quê mùa.

Sau đó một thời đại, bắt đầu theo đuổi phong cách quốc gia, nếu không ngâm được hai câu thơ thì là mù chữ.

Vua Hải Tặc Roger đã qua đời ba mươi năm, một thời đại cũ đi, một thời đại mới trỗi dậy, những người trẻ tuổi lớn lên trong lãnh địa của Ace sẽ hỏi, Vua Hải Tặc có gì ghê gớm.

Thời đại Hải tặc Lớn không thể tồn tại mãi mãi, cũng được chia thành giai đoạn đầu, giai đoạn giữa và giai đoạn cuối.

Ban đầu là khích lệ mọi người ra khơi, sau đó đạt đến đỉnh cao tích tụ mâu thuẫn, cuối cùng xuất hiện sự nghi ngờ.

Bây giờ tiếng nói nghi ngờ đã xuất hiện, những người trẻ tuổi này không hề ra khơi, cũng vẫn phát triển mạnh mẽ dưới sự lãnh đạo của Ace.

Cho nên sau khi thấy Luffy bị kẻ phản bội sát hại, người trẻ tuổi cảm thấy Vua Hải Tặc cũng chỉ đến thế, thứ thực sự thay đổi thế giới vẫn là đoàn kết và trật tự, hải tặc nhiều nhất chỉ là một trong những đối tượng cần đoàn kết.

Mỗi thời đại đều có một trào lưu, người lớn tuổi theo đuổi tự do của hải tặc, nhưng người trẻ tuổi theo đuổi năng suất sản xuất, tiêu chuẩn đã khác nhau.

Vua Hải Tặc có gì ghê gớm.

Câu này thật không dễ trả lời.

Vì ba mươi năm trước chính là cần một Vua Hải Tặc, cần cho đông đảo thanh niên một mục tiêu.

Nhưng bây giờ có Vua Hải Tặc hay không cũng không quan trọng lắm, vì hệ thống của Ace hoàn toàn khác với hải tặc, lấy sản xuất làm trung tâm.

Không có Vua Hải Tặc, người trẻ tuổi vẫn sản xuất, sinh hoạt, sẽ bắt đầu nghi ngờ.

Chương 3632

Vua Hải Tặc có những hạn chế của Vua Hải Tặc, không thể một mực phủ nhận, cũng không thể một mực tâng bốc.

Ace trong tang lễ của Luffy, đã định vị Vua Hải Tặc.

Sự thay đổi không lúc nào không xảy ra, người trẻ tuổi nghi ngờ Vua Hải Tặc.

Hải quân cũng bắt đầu thu hoạch tài chính, trước tiên tạo dựng uy tín, sau đó bắt đầu thu hoạch.

Lẽ ra mọi người nghĩ Hải quân phế bỏ Thất Vũ Hải là để chấn chỉnh trật tự, kết quả lại là điên cuồng thu hoạch.

Thiên Long Nhân nói: Chỉ cần chúng ta Thiên Long Nhân còn ở đây, chính nghĩa của Hải quân sẽ không sụp đổ.

Imu sama nói không sai, chúng ta có thời gian, chỉ cần nhẫn nại, là có thể chờ đợi được thời gian.

Bây giờ Thiên Long Nhân cũng chỉ là đang suy bại, chưa đến đáy vực, vẫn còn có thể cướp đoạt tài nguyên.

Cho nên vẫn chưa thực sự cải tạo bản thân, chưa trở thành chó nhà có tang, tù nhân của Babylon, sẽ không ý thức sâu sắc được sự thay đổi.

Doflamingo chính là đã xuống đáy vực, sau đó thay đổi bản thân, bắt đầu leo lên, bây giờ lại leo lên đến đỉnh cao.

Nhưng đông đảo Thiên Long Nhân không có kinh nghiệm như vậy, chưa xuống đáy vực.

Mose xuất Ai Cập, lang thang khắp nơi, không tìm được nơi an cư, mới đề xuất Mười Điều Răn của Mose để ổn định đội ngũ.

Toàn bộ quý tộc và thợ thủ công của quốc gia đều trở thành tù nhân của Babylon, độc thần giáo mới mở ra quyền giải thích, đề xuất lý thuyết Chúa cứu thế, cho rằng chỉ cần mình tuân thủ thánh ước, nhất định sẽ có Chúa cứu thế.

Lễ băng nhạc hoại, Khổng Tử mới đề xuất khắc kỷ phục lễ.

Lời lẽ trong thiên hạ không phải Dương thì là Mặc, Mạnh Tử mới lớn tiếng kêu gọi.

Tranh chấp giữa Phật và Đạo, Nho gia mới bắt đầu xây dựng đạo thống.

Tóm lại đều là lúc ở đáy vực, mới bắt đầu suy nghĩ nên làm thế nào, mới đề xuất phương án thay đổi, mới là cùng tắc tư biến.

Doflamingo cũng đã thay đổi bản thân trong lúc ở đáy vực, nhưng Thiên Long Nhân chỉ đang trên đường lao xuống đáy vực, chưa tiến vào đáy vực, cho nên vẫn chưa thực sự hiểu được câu nói chính nghĩa của Hải quân sở hữu thời gian của Imu, họ bây giờ vẫn còn tài nguyên, sẽ không cải tạo bản thân, không đi hoàn thiện chính nghĩa.

Chỉ khi họ không còn gì cả, mới thực sự bắt đầu tự vấn.

Việc thu hoạch tài chính khiến họ tăng tốc lao xuống đáy vực, nhưng bây giờ vẫn chưa phải là đáy vực.

Doflamingo thấy kế hoạch của mình bắt đầu, đắc ý cười, hắn muốn báo thù, hắn muốn trở thành vua.

Doflamingo cũng thu được lợi lớn, cướp đoạt lượng lớn tài sản, trở thành người thống trị của nhiều hòn đảo.

Hắn biết, tiếp theo là tàn sát lẫn nhau, Thiên Long Nhân sẽ nội chiến.

Sau đó sẽ bị hải tặc đánh bại, trở thành tù nhân của hải tặc.

Đỗ Lan cười nói: Giống như Tần diệt sáu nước, nhưng quý tộc không hề biến mất, mà là chờ đợi cơ hội.

Đợi đến khi nhà Tần suy yếu, họ sẽ lập tức phản bội.

Bây giờ nếu Ace đánh bại Hải quân, cũng giống như Tần diệt sáu nước, rất khó có thể quản lý cả đại dương trong một hơi, không thể tránh khỏi việc bổ nhiệm Thiên Long Nhân.

Thiên Long Nhân có thể chờ đợi, đợi đến khi Ace chết, họ vẫn có thể tiếp tục phản kháng.

Có vẻ như sau khi Luffy chết, cậu ấy đã bị lãng quên, mọi người đều bận rộn với công việc của mình.

Địch Ny Toa tiếc nuối nói.

Cái chết của Luffy có ý nghĩa, cậu ta để lại cho thế giới một kẻ phản bội.

Hơn nữa còn có thể khiến tinh thần mạo hiểm của hải tặc lan rộng đến tất cả mọi người, Luffy chết rồi, gánh chịu tất cả tội nghiệt của hải tặc, làm tăng đáng kể tính hợp pháp của hải tặc.

Sự tích của Luffy có thể trở thành bước ngoặt để Thiên Long Nhân chấp nhận tự do của hải tặc.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Trước đây hải tặc là tà ác, nhưng bây giờ Luffy, một hải tặc, lại giống như một nhà mạo hiểm không làm điều gì xấu, Thiên Long Nhân cũng có thể học tập Luffy, chấp nhận hải tặc.

Cũng đúng, sau Roger, hải tặc đều bị Hải quân tuyên truyền thành tội phạm cực ác, bây giờ nếu họ theo đuổi Roger quả thực là tự vả vào mặt mình.

Nhưng sự tích của Luffy có thể tra cứu, trong cuộc đời ngắn ngủi về cơ bản không làm điều xấu, có thể dùng làm cái cớ để tuyên truyền.

Đỗ Lan gật đầu, Luffy vẫn có ý nghĩa, có thể rửa sạch tội danh của hải tặc.

Trước Luffy, hải tặc là biểu tượng của tà ác, còn sau Luffy, hải tặc có thể là biểu tượng của mạo hiểm, hình tượng không còn tà ác như vậy nữa.

Như vậy Thiên Long Nhân có không gian để thao túng, có thể chấp nhận.

Thậm chí một số Thiên Long Nhân có thể công khai hóa việc mình bí mật tài trợ cho hải tặc, tỏ ra rằng việc mình hợp tác với hải tặc không phải là tà ác, mà là để bảo vệ mọi người.

Luffy đã cung cấp cho mọi người cơ hội để thay đổi lập trường, đặc biệt là khi Luffy đã hy sinh, mọi người có thể tùy ý bịa đặt.

Giống như Chúa Jesus vậy, ngài chết rồi, có thể nói rằng ngài đã gánh chịu tội nguyên thủy của mọi người, sau này mọi người chỉ cần tin vào Chúa là có thể lên thiên đường.

Không giống như trước đây, mọi người đều có tội nguyên thủy, chỉ tin Chúa thôi cũng vô ích, còn phải mua giấy xá tội, còn phải tìm luật sư giỏi ăn nói.

Nếu Chúa Jesus không gánh tội của thiên hạ, thì điều kiện lên thiên đường rất khắc nghiệt.

Trước Luffy, hải tặc bị tuyên truyền thành hóa thân của tà ác, nhưng sau đó có thể thay đổi khẩu hiệu tuyên truyền, nói rằng hải tặc là một nhóm thanh niên yêu tự do, yêu mạo hiểm, cũng là người tốt.

Thiên Long Nhân không hợp tác với kẻ xấu, chỉ hợp tác với người

tốt.

Luffy đã làm phai nhạt đi cái ác của hải tặc.

Giống như độc giả xem manga, đều nghĩ rằng phần lớn hải tặc đều giống như Luffy.

Nhưng thực tế phần lớn hải tặc đều giống như Arlong, đều là kẻ mạnh hiếp yếu.

Cho nên chỉ cần tuyên truyền mạnh mẽ về Luffy, ấn tượng của mọi người về hải tặc sẽ thay đổi, việc Thiên Long Nhân hợp tác với hải tặc có thể trực tiếp đưa ra ánh sáng.

Cho nên Luffy có giá trị, đặc biệt là sau khi hắn hy sinh, ý nghĩa lại càng lớn hơn.

Đợi đến khi hoàn thành việc thu hoạch, bộ máy tuyên truyền của Thiên Long Nhân sẽ khởi động, bắt đầu tuyên truyền về Luffy.

Trông có vẻ là tuyên truyền cho Luffy, thực ra là tẩy trắng cho chính mình.

Đỗ Lan nói.

Lộ Phi có thể thay đổi ấn tượng của mọi người về việc hải tặc đốt giết cướp bóc, có thể trở thành công cụ tuyên truyền cho một số quý tộc thay đổi lập trường.

Lộ Phi chết rồi, chết rồi mới có thể gia công và mỹ hóa.

Giống như Khổng Tử nói mình là con chó nhà có tang, kết quả về sau lại biến thành Đại Thành Chí Thánh Văn Tuyên Vương, Chí Thánh Tiên Sư.

Nếu Khổng Tử còn sống, chắc chắn sẽ không chấp nhận kiểu mỹ hóa này.

Nhưng ông ta chết rồi, nên không thể tự quyết định được nữa.

Lộ Phi cũng đã qua đời, công cuộc mỹ hóa có thể bắt đầu.

Đây gọi là người chết hữu dụng hơn người sống.

Ngũ Lão Tinh giả chết đi khiến mọi người cho rằng Ngũ Lão Tinh thật đang sống là thế thân.

Lộ Phi chết đi có thể đưa việc quý tộc và hải tặc hợp tác ra ngoài sáng, có thể khiến hải tặc từ tà ác chuyển thành thiện lương.

Lịch sử cần một số sự kiện lớn mà mọi người đều không thể phản bác để thúc đẩy.

Một khi sự kiện lớn xảy ra, mọi người đều có thể nghĩ cách để quyền diễn giải sự kiện đó có lợi cho mình.

Và cái chết của Lộ Phi chính là sự kiện lớn, mà hiện tại điều có lợi cho quý tộc là thay đổi lập trường, không còn trói buộc với hải quân nữa.

Đỗ Lan thầm nghĩ, giống như sự kiện Hắc Thuyền đổ bộ, một khắc trước còn là sự xâm lược man rợ của người Tây dương, một khắc sau đã là mở ra thời đại văn minh cho Nhật Bản.

Sự kiện Hắc Thuyền đổ bộ chỉ là một sự việc, đã xảy ra thì đã xảy ra, rốt cuộc là xâm lược hay là khai sáng, hoàn toàn phụ thuộc vào miệng lưỡi con người.

Chỉ xem nó có lợi cho ai, bất lợi cho ai.

Mỗi bên đều hy vọng nó có lợi cho mình, vậy thì phải dùng nhân nghĩa lễ trí tín, phải tự đốt mình làm nhiên liệu, để lý luận của mình tỏa sáng phát nhiệt, tập hợp nhiều người hơn.

Chương 3633

Sự kiện Hắc Thuyền đổ bộ chắc chắn bất lợi cho Mạc phủ, nhưng lại có lợi cho các phiên.

Trong phong trào lật đổ Mạc phủ, các phiên trấn chủ yếu đều mua sắm súng ống Tây dương mới có thể đánh đấm ra trò.

Cuối cùng phiên trấn thắng, chẳng phải là đã mang lại văn minh sao.

Không có Lộ Phi, thế giới vẫn vận hành, mọi thứ vẫn tiếp tục diễn ra.

Đa Phất Lãng Minh Ca nhấn ga, đẩy nhanh việc Chính Phủ Thế Giới lao xuống vực thẳm.

Thiên Long Nhân tự tin rằng mình nắm giữ thời gian, chắc chắn có thể vượt qua đáy vực.

Mà Ngải Tư tiếp tục phát triển, sau khi tổ chức tang lễ cho Lộ Phi, mọi thứ vẫn như thường.

Ô Tác Phổ và thuyền Going Merry hướng về điểm cuối, mất tích không một dấu vết.

Hắn đã không còn mặt mũi nào để gặp lại Khả Nhã, quyết định cả đời này sẽ cô độc đến già, không bao giờ xuất hiện nữa.

Các thuyền viên khác cũng lần lượt rời đi, cuối cùng La Tân và Tác Long không hy sinh thân hữu để hồi sinh Lộ Phi, đều chấp nhận hiện thực.

Kiều Ba trở thành một bác sĩ lang thang, sau này thi lấy được giấy phép hành nghề bác sĩ, tiếp tục chữa trị những căn bệnh nan y.

Sơn Trị quay về Đông Hải, tiếp quản nhà hàng trên biển, hy vọng một ngày nào đó những người thân còn sống sót có thể đến nhà hàng, ăn một bát mỹ thực do hắn làm.

La Tân và mẹ cô tiếp tục hoạt động như những thợ săn trên khắp thế giới, tìm kiếm kho báu thất lạc, khôi phục sự thật lịch sử, khám phá những nền văn minh đã mất.

Thợ săn dần thay thế hải tặc, trở thành lực lượng chủ chốt trong các cuộc khám phá địa lý.

Na Mỹ mang thi thể Lộ Phi trở về quê hương, kết quả phát hiện quê hương mọi thứ vẫn ổn, mâu thuẫn giữa Lộ Phi và Ô Tác Phổ chỉ là âm mưu của hải quân tà ác.

Nhưng cô đã không còn sức lực để cứu vãn bi kịch, chỉ có thể tiếp tục hành trình trên biển, thỉnh thoảng quay về thăm nom.

Tác Long thì tìm đến Ưng Nhãn Mễ Hoắc Khắc để quyết đấu, dùng sự bi tráng của mình đối đầu với sự cường đại của Ưng Nhãn, trận chiến này diễn ra ở Vành Đai Tĩnh Lặng, cuối cùng đánh đến mức Vành Đai Tĩnh Lặng cũng nổi gió.

Nhưng không ai biết thắng bại ra sao, cả hai đều trở về từ Vành Đai Tĩnh Lặng, Tác Long dường như không còn quan tâm đến hư danh đệ nhất kiếm khách nữa.

Sau trận chiến này, Tác Long biến mất.

Sau này có người nói hắn gia nhập đội Thần Oai của Tứ Hoàng, cũng có người nói hắn đã ở ẩn, tóm lại là không ai còn gặp lại hắn nữa.

Mộ bia của Lộ Phi luôn có người đến viếng, trở thành một địa điểm du lịch nổi tiếng chỉ sau đài hành hình của La Kiệt.

Chết đúng chỗ, ngươi đã làm được một việc lớn mà mọi người đều phải thừa nhận, đại thế của thế giới vì nó mà thay đổi đôi chút.

Đỗ Lan đứng trước mộ bia của Lộ Phi nói: Làm tốt lắm.

Tiếp theo, trái Nika sẽ tiếp tục chờ đợi, chờ đợi một sự thay đổi kế tiếp.

Địch Ny Toa đã phát hiện trái Nika đang chờ đợi cơ hội, để mở ra một bữa tiệc Joy Boy thịnh soạn tiếp theo.

Câu chuyện về hải tặc sẽ tiếp tục được lưu truyền, nhưng danh tiếng tốt hay xấu thì chưa chắc.

Rốt cuộc những người trẻ tuổi hiện nay đã bắt đầu chất vấn ý nghĩa của Vua Hải Tặc, chất vấn sự tự do của hải tặc hoàn toàn vô dụng.

Vua Hải Tặc tự nhiên có ý nghĩa, tự do của hải tặc tự nhiên cũng có ích, đó là một giai đoạn tất yếu trong thời kỳ quá độ.

Mặc dù thời kỳ này rất hỗn loạn, nhưng nó là giai đoạn thử và sai, cũng là thời đại để xây dựng uy tín.

Bây giờ mọi người đều nói Ngải Tư tốt, nhưng nếu Ngải Tư không xây dựng uy tín, ban đầu cũng chẳng có mấy ai tin tưởng hắn.

Lộ Phi chẳng quan tâm đến những điều này, bây giờ hắn đã thực sự tự do, sau khi trở thành vong linh không cần phải lo những chuyện lộn xộn nữa, chỉ cần dong buồm trên đại dương là được, lái con thuyền mới của mình Bóng Ma Bay Lượn, cưỡi gió rẽ sóng, khai phá lãnh thổ.

Phía sau hắn là La Kiệt, Kiều Y Ba Y, thuyền ma của họ có thể lên trời xuống biển, dù là vực sâu vạn mét hay bầu trời vạn mét cao cũng không hề bị ràng buộc.

Ta là Vua Hải Tặc Luffy, người đàn ông tự do nhất trên biển.

Lộ Phi không cần phải chịu sự khống chế của Nika nữa, không cần phải mang lại nụ cười cho cả thế giới nữa, một mình hắn cười là đủ rồi.

Mặt khác, Khả Nhã và Cổ Y Na trở về Đông Hải, thành lập Liên minh Đông Hải, để các hòn đảo ở Đông Hải liên hợp lại với nhau, đối phó với thời đại tương lai.

Tương lai là thời đại các vùng biển tự trị, cạnh tranh phát triển kinh tế.

Đông Hải phải thống nhất lại mới có thể tạo dựng ưu thế, tương lai các vùng biển khác cũng sẽ thành lập liên minh, hoàn thành việc khoanh vùng lãnh thổ.

Bốn biển Đông, Tây, Nam, Bắc, nửa đầu Đại Hải Trình, nửa sau Đại Hải Trình, sáu khu vực chính sẽ tranh giành vị thế trung tâm kinh tế.

Khả Nhã biết rằng cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, tiếp theo ai chiếm được tiên cơ, người đó sẽ có ưu thế.

Vì vậy Đông Hải phải nhanh chóng đoàn kết lại.

Cổ Y Na tuy không hiểu nhiều về kinh tế, nhưng cô và Khả Nhã là bạn thân không có gì giấu giếm, tự nhiên sẽ ủng hộ bạn mình, cùng nhau thành lập Liên minh Đông Hải, đề xuất khái niệm Đông Hải tương trợ.

Vi Vi cũng đã trở về quê hương, năm xưa cô bị đuổi đi, bây giờ mang theo kỹ thuật và vốn liếng trở về, lại được quý tộc ủng hộ vào hoàng cung sa mạc, ngồi lên ngai vàng nữ vương.

Cô cho xây dựng tượng Lộ Phi, mãi mãi tưởng nhớ vị Vua Hải Tặc lương thiện vô tư này.

Sau khi trở về, cô đã sáp nhập Alabasta vào lãnh thổ của Ngải Tư, và tiến hành một loạt cải cách.

Mọi người đều đang nỗ lực sống, không có tự do, chỉ có hết ván cờ này đến ván cờ khác, không ngừng nghỉ.

Nếu cảm thấy việc đấu trí rất đau khổ, thì sống chính là địa ngục.

Nếu coi việc đấu trí như một điều hiển nhiên, có thể trải nghiệm niềm vui vô tận khi đấu với người, thì nhân gian chính là thiên đường.

Còn về tự do, tự do cũng không thể giải quyết mâu thuẫn của chính nó, nên tự do cũng sẽ chia thành nhiều phe phái, giữa mỗi phe phái lại có nội đấu.

Có ai biết rằng ban đầu tự do không phải là một từ hay ho không.

Đỗ Lan nhìn thế giới bận rộn này, nói: Nô lệ, dân tự do, công dân, quý tộc, quốc vương.

Ban đầu, tự do chỉ cao hơn nô lệ một chút, chỉ đại biểu cho việc không bị nô dịch mà thôi.

Mãi cho đến sau Thế chiến II, quyền công dân được hạ xuống, mới dần dần có khái niệm công dân tự do, tiếc là dân tự do vẫn là dân tự do, công dân vẫn là công dân, rốt cuộc nghĩa vụ và quyền lợi không thay đổi.

Không thể nào đổi cách gọi mà nghĩa vụ và quyền lợi lại thay đổi.

Trước Thế chiến II, tự do chẳng phải là từ gì tốt đẹp, chỉ cao hơn nô lệ một chút.

Ai có thể ngờ rằng tự do cũng có ngày được lên ngôi chứ.

Giống như người xưa nói kỳ dâm xảo kỹ, không ngờ lại có một ngày là thời đại của khoa học kỹ thuật.

Tự do và kỳ dâm xảo kỹ cũng vậy, luôn bị coi thường, nhưng lại có ngày lật mình.

Địch Ny Toa nói: Cho nên sự phát triển của lịch sử luôn có đủ loại bất ngờ, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, không ai biết tương lai sẽ ra sao.

Về cơ bản, mỗi thời đại đều xuất hiện hai khái niệm đối lập, sau đó kẻ thắng sẽ quyết định xu hướng chủ đạo của tương lai.

Giống như bàn tay vô hình và bàn tay hữu hình cũng xuất hiện đồng thời, bàn tay hữu hình trong một khoảng thời gian còn áp chế cả Quốc Phú Luận, nhưng sau đó hoàn cảnh thay đổi, Đế quốc mặt trời không lặn chiếm ưu thế tuyệt đối, thế là bắt đầu tôn sùng bàn tay vô hình.

Tương lai luôn đầy rẫy những điều không chắc chắn.

Đỗ Lan cười nói: Thế nên mới thú vị, hai lý luận, hai bên đấu trí, thắng thua đầy ẩn số.

Kẻ mạnh có thể thua, kẻ yếu có thể thắng, đầy rẫy bất ngờ và ngạc nhiên, thú vị, thú vị.

Đi thôi, chúng ta bắt đầu hành trình tiếp theo.

Đỗ Lan nổi tiếng là làm xong rồi bỏ, dù sao đại thế lịch sử sẽ không thay đổi, mỗi người đều hy vọng mình chiếm ưu thế, vậy thì không thể không tự đốt cháy mình, biến mình thành nhiên liệu cho lý luận.

Có thể nói là sinh tồn và phát triển không thể có được cả hai.

Trong nháy mắt, họ đã đến một thế giới khác, hai vợ chồng đứng trước một quán ăn nhỏ.

Quán ăn Hạnh Bình, môi trường cũng được, có vẻ rất ngon.

Đỗ Lan dẫn vợ vào quán, nói: Vừa đúng lúc đói rồi, đi gọi một bát mì xá xíu.

Một quán ăn gia đình bình thường nằm trên phố thương mại, giống như nhiều quán ăn nhỏ khác do một gia đình kinh doanh.

Quán ăn Hạnh Bình do hai cha con kinh doanh, con trai là học sinh cấp hai, còn cha là một cao thủ ẩn thế.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đã đổi sang trang phục hiện đại thời thượng, có phần không hợp với không khí của quán ăn gia đình, đặc biệt là mái tóc vàng óng của Địch Ny Toa, dù mặc thường phục cũng khiến người ta cảm thấy nên đến một nhà hàng lớn ở khu thương mại, chứ không phải một quán ăn bình thường trên phố, đây là thất lễ.

Chương 3634

Trong quán không có nhiều khách, vì bây giờ mới bốn giờ, chưa đến giờ ăn tối.

Cho hai bát mì xá xíu.

Đỗ Lan nói.

Có ngay.

Thấy những vị khách đặc biệt như vậy, ông chủ tinh thần phấn chấn, muốn dùng mỹ thực đầy sức công phá để chiêu đãi khách.

Nhà bếp sau một hồi loảng xoảng, thức ăn được bưng lên bàn, hai bát mì nóng hổi, phía trên là những miếng xá xíu tươi non mọng nước, lấp lánh ánh sáng.

Hương thơm như ngàn quân vạn mã xông vào mũi Đỗ Lan và Địch Ny Toa, xộc thẳng lên não.

Thơm.

Đỗ Lan khen ngợi, cầm đũa lên bắt đầu nếm thử.

Sợi mì rất dai, xá xíu rất tươi mềm, nước dùng rất thanh mát.

Với tiêu chuẩn của một quán ăn gia đình, bát mì xá xíu này có thể nói là hoàn hảo, đã phát huy đến cực hạn những nguyên liệu rẻ tiền.

Hai vị khách quý, đây là món ăn vặt quán tặng.

Món mực nướng sốt bơ đậu phộng do tôi mới nghiên cứu, sau khi nếm thử, hy vọng hai vị có thể đưa ra nhận xét.

Ông chủ trung niên tóc dài lại mang ra một đĩa đồ ăn vặt kỳ quái.

Con mực đó trông như một vị cổ thần viễn cổ giáng lâm, bên trên còn có lớp sốt bơ đậu phộng kỳ lạ như lớp bùn của dòng sông lịch sử.

Chỉ nhìn thôi đã đủ sức công phá, huống chi là nếm thử.

Đỗ Lan gắp một miếng, cho vào miệng.

Cảm giác đó cũng giống như đối mặt với cổ thần, sốt bơ đậu phộng dính, râu mực dai sần sật như một bộ quyền liên hoàn, khiến người ta khó lòng chống đỡ.

Nhưng Đỗ Lan là ai.

Hắn là một người xuyên không, đã ăn qua những sinh vật kỳ lạ còn nhiều hơn cả nhà sinh vật học biết, đừng nói là râu mực, cho dù cổ thần thật sự giáng lâm, cũng phải nếm thử.

Món ăn vặt này vị rất đặc biệt, nhưng đậu phộng thuộc Mộc, mực thuộc Thủy, Thủy năng sinh Mộc, cho nên hai loại nguyên liệu đã xảy ra phản ứng, vị chủ đạo bị sốt bơ đậu phộng thuộc Mộc lấn át.

Đồng thời Thủy kích thích Phế, Mộc kích thích Can, có thể khiến người ta can hỏa vượng thịnh, sinh ra tâm tư sầu muộn, khách sẽ không còn tâm trạng thưởng thức mỹ thực nữa.

Đỗ Lan vừa mở miệng đã là những lời khó hiểu.

Ông chủ nghe xong lại biết đây là học thuyết Ngũ Hành trong ẩm thực Trung Hoa, thời trẻ ông cũng từng nghiên cứu, nhưng quá huyền diệu, huyền ảo khôn lường, nên không nghiên cứu tiếp.

Đỗ Lan cố ý làm vậy, vì thế giới ẩm thực chính là như thế.

Hai đầu bếp thi đấu, anh so nguyên liệu, người ta so sáng tạo, nói nguyên liệu rẻ tiền cộng với sáng tạo mới là tốt nhất.

Anh so sáng tạo, người ta lại so kinh nghiệm.

Anh so kinh nghiệm, người ta so kỹ thuật.

Anh so kỹ thuật, người ta so ý chí.

Anh so ý chí, người ta so cảm xúc.

Cuối cùng anh so cảm xúc, người ta lại so tâm tính.

Thắng thua trong ẩm thực chưa bao giờ nằm ở hương vị, mà nằm ở những thứ ngoài ẩm thực.

Cho nên Đỗ Lan bình phẩm không nhắm vào mỹ thực, mà nhắm vào Âm Dương Ngũ Hành.

Nói rồi hắn cầm lấy món ăn vặt, liếc nhìn bố cục chật hẹp của quán, ngồi xuống vị trí phía bắc, tiếp tục nói: Bây giờ tôi ngồi ở vị Khảm trong Bát Quái, nơi này thuộc Thủy, có thể áp chế Mộc, thử một miếng nữa.

Đỗ Lan ăn xong liền mỉm cười nói: Ngon.

Ngon.

Ông chủ biết rõ thứ này chỉ là sản phẩm thử nghiệm, chưa có khách nào nói ngon, chẳng lẽ thật sự có liên quan đến chỗ ngồi của khách.

Trước đây cũng có khách ngồi ở vị trí này nếm thử món ăn vặt thử nghiệm này, họ đâu có nói ngon.

Ông chủ hỏi.

Sự biến hóa của Ngũ Hành vô cùng vi diệu, không chỉ liên quan đến phương hướng, anh hãy nhìn trước mặt tôi, nhìn biểu cảm của tôi, nhìn cảm xúc của tôi, nhìn tư thế ngồi của tôi.

Để tăng cường Thủy, tôi dùng tai để nghe nguyên liệu, dùng nỗi sợ hãi để kích phát hương vị của nguyên liệu, dùng trí tuệ để suy nghĩ về cách nói của nguyên liệu, dùng tư thế trung bình tấn nửa ngồi nửa đứng để ăn cơm, thậm chí còn tăng cường tiết nước bọt, như vậy thì không có nguyên liệu nào là không ngon, ha.

Đỗ Lan toàn nói những lời hoang đường.

Ông chủ đã ngây người, đây là ăn cơm sao.

Cảm giác còn khoa trương hơn cả đầu bếp nấu ăn trong bếp, nói: Khách chỉ cần ăn, đầu bếp phụ trách nấu mới đúng, nếu ai cũng phức tạp như vị khách đây, vậy thì khách không thể yên tâm ăn cơm được nữa, ai cũng tính toán Ngũ Hành Bát Quái, yêu cầu quá cao.

Không, cách của tôi có thể biến những thứ không ngon thành ngon, cũng có thể biến những thứ ngon thành mỹ vị thượng hạng, nên quảng bá cho mỗi một vị khách thích ăn.

Bởi vì trên thế giới này không có thứ gì không ngon, chỉ có khách không biết ăn.

Tôi không thể đồng tình, tôi nghĩ đây nên là trách nhiệm của đầu bếp, khám phá sự huyền bí của thế giới nguyên liệu, nghiên cứu sự tinh tế trong việc hòa quyện ngũ vị.

Nếu khách tự mình có thể biến nguyên liệu không ngon thành mỹ thực, thì còn cần đầu bếp làm gì.

Ông chủ với tư cách là một đầu bếp, cho rằng đầu bếp phụ trách nấu ăn, khách phụ trách ăn, không thể thất lễ.

Nếu đầu bếp có thể hiểu được sự ảo diệu của Ngũ Hành Bát Quái, thì có thể làm cho thức ăn ngon hơn.

Ông chủ nói: Lúc trẻ tôi cũng đã nghiên cứu qua, nhưng Ngũ Hành Bát Quái nói quá lên, không lợi hại đến thế.

Đỗ Lan nói: Điều đó cho thấy anh không để tâm, đạo nấu nướng của anh vẫn còn dừng ở cấp độ cơ bản nhất, chưa nâng lên được lãnh địa trừu tượng, chưa đạt đến cảnh giới khái niệm.

Chua, ngọt, đắng, cay, mặn vốn dĩ dựa trên vật chất, giống như đưa cho anh một nắm muối, anh không thể dùng Ngũ Hành Bát Quái để biến muối thành đường trên phương diện khái niệm, cũng không thể biến thịt bò bình thường thành bò Wagyu.

Lý thuyết của anh e rằng không thể thay đổi vật chất, nhiều nhất chỉ là thay đổi tâm thái của mình, là một loại ám thị tâm lý, là tâm lý học.

Ông chủ cũng là một đầu bếp thiên tài, hiểu biết rất rộng, trong đó bao gồm cả nghệ thuật nấu ăn tâm lý học, thông qua ám thị để nâng cao ngũ giác của khách, giúp khách ăn được những món ăn ngon hơn.

Không không, đây chính là kỹ thuật thực sự.

Đầu bếp nắm vững có thể nâng cao tay nghề, khách học được có thể ăn được mỹ thực.

Ngũ vị hòa hợp, tuân theo Đông, Nam, Tây, Bắc, Trung, Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Đỗ Lan nói.

Ông chủ không nói nữa, không cần thiết phải tranh cãi với khách, đối phương rõ ràng không phải là thực khách bình thường, chỉ không biết đối phương đến quán có mục đích gì.

Ông chủ thời trẻ cũng là một đầu bếp thiên tài lợi hại, nổi tiếng thế giới, là huyền thoại của giới ẩm thực.

Chỉ vì mệt mỏi, đến quán ăn này quen biết con gái của chủ quán, và ở rể.

Từ đó ông trở thành chủ của quán ăn nhỏ này, yên ổn sống qua hơn mười năm.

Nhưng sự yên ổn này, một thời gian trước cũng bị một cuộc điện thoại của người bạn cũ phá vỡ, có lẽ có người biết trước mình sắp quay lại giới đầu bếp, nên đến cửa khiêu khích.

Thưa khách, xin hỏi quý danh của ngài là gì.

Đỗ Lan.

Đỗ Lan nói: Sao vậy, quán ăn của các anh còn kiểm tra chứng minh thư à.

Cái đó thì không, đầu bếp chưa bao giờ quan tâm đến thân phận của khách, khách muốn ăn cơm, đầu bếp liền nấu cơm, đơn giản như vậy.

Nhưng gần đây xảy ra một số chuyện, tôi không thể không cẩn thận, không biết ngài có biết đến Học viện Viễn Nguyệt không.

Biết, là cơ sở bồi dưỡng đầu bếp quý tộc, nơi chuyên bồi dưỡng những đầu bếp theo trường phái hạ khắc thượng.

Đầu bếp đối với quý tộc rất quan trọng, không chỉ có thể nấu ăn ngon, mà còn là sự đảm bảo an toàn.

Từ xưa đến nay, đầu bếp ảnh hưởng đến thế giới có quá nhiều, Y Doãn thời cổ đại, chuyên gia dùng kiếm Ngư Tàng, có thể nói thích khách không biết nấu ăn không phải là đầu bếp giỏi, đầu bếp không biết ám sát không phải là thích khách giỏi.

Đỗ Lan nói: Thực ra tôi là một thích khách, gọi tắt là đầu bếp.

Quả nhiên.

Ông chủ biết ngay đối phương chắc chắn là đầu bếp, nếu không sẽ không đến quán mình nói dông dài.

Đây chính là trực giác của đầu bếp, đầu bếp sẽ hấp dẫn đầu bếp.

Quả nhiên cái gì.

Anh đến để gây sự.

Ông chủ nói.

Tôi không phải, tôi và vợ chỉ đến ăn cơm thôi.

Đỗ Lan nói: Nhân tiện tôi muốn mở một cửa hàng trên phố thương mại, đến lúc đó khó tránh khỏi phải đánh chiến tranh giá cả với tất cả các cửa hàng, lúc đó anh tận tâm nấu ăn, còn tôi dùng giá rẻ nấu ăn, xem khách rốt cuộc quan tâm đến miệng của mình hơn, hay quan tâm đến ví tiền của mình hơn.

Thú vị, tôi chấp nhận thử thách.

Ông chủ vốn đã định đóng cửa ba năm, nhưng trước khi đóng cửa còn có thể có trận chiến cuối cùng, để bảo vệ vinh quang của phố thương mại.

Đỗ Lan muốn mở cửa hàng, mở cửa hàng trên phố thương mại vẫn rất phiền phức, rốt cuộc ngoài các quy tắc của phố thương mại, còn có công ty quy hoạch đang nhòm ngó mảnh đất này.

Bọn đầu cơ đất đai tự nhiên không hy vọng phố thương mại phát đạt, tốt nhất là ép tất cả các cửa hàng trên phố phá sản, như vậy mới có thể mua lại với giá rẻ, bán ra với giá cao, mới có thể kiếm tiền.

Nhưng ở thế giới này có một điểm tốt, chỉ cần dùng mỹ thực mở đường, về cơ bản không có chuyện gì là không làm được.

Ngay cả cao tăng tu luyện mấy chục năm cũng sẽ vì một miếng mỹ thực mà sa vào địa ngục.

Ngũ điều của địa ngục: Tài, sắc, danh, thực, thụy.

Đầu bếp ở thế giới này chính là muốn dùng mỹ thực kéo tất cả mọi người vào địa ngục.

Đỗ Lan có nhận thức rất rõ ràng về các đầu bếp trong Shokugeki no Soma, chính là không từ thủ đoạn dùng mỹ thực để đạt được mục đích của mình.

Cho nên mở cửa hàng cũng phải dùng đến mỹ thực.

Mỹ thực mở đường, tất cả giấy tờ của phố thương mại đều nhanh chóng được giải quyết, và nhóm nhân viên này trở thành những khách hàng đầu tiên của Đỗ Lan.

Chương 3635

Hạnh Bình Thành Nhất Lang thấy vậy, nhíu mày, bởi vì những gì Đỗ Lan làm hoàn toàn giống như người của giới ẩm thực hắc ám, những người này tuy là đầu bếp, nhưng vì để thực hiện mục tiêu mà không từ thủ đoạn.

Để tôi xem anh mở cửa hàng gì.

Sushi băng chuyền.

Đỗ Lan mở một cửa hàng sushi, hơn nữa còn là sushi băng chuyền.

Nhưng người ta băng chuyền là nguyên liệu, còn cửa hàng này băng chuyền là khách hàng, dựa theo vị trí Bát Quái, cho dù là cơm nắm rẻ tiền nhất, chi phí thấp nhất, cũng có thể khiến khách hàng không nhịn được ăn một lại muốn hai.

Đỗ Lan cho rằng giá rẻ mới là quan trọng nhất, phải dùng giá rẻ để tấn công cả con phố thương mại.

Dùng nguyên liệu rẻ nhất, phối hợp với Bát Quái, để tạo ra mỹ thực.

Khai trương, Đỗ Lan mời nghệ sĩ biểu diễn, ngay ngày hôm đó đã có rất nhiều khách hàng vì tò mò mà vào quán ăn sushi.

Bố, bên cạnh mở một cửa hàng mới, có vẻ rất thú vị.

Hạnh Bình Sang Chân tan học trở về, liền phát hiện quán sushi băng chuyền đông nghịt người.

Con đã ăn thử chưa.

Chưa, đông người quá, phải xếp hàng.

Khách quen đều đi ăn sushi, không đến quán chúng ta nữa.

Cậu thiếu niên nói.

Vậy thì con có thời gian để học hành tử tế rồi.

Con muốn nghiên cứu món mới.

Cậu thiếu niên không có hứng thú học tập, chỉ muốn nghiên cứu món mới: Bố, sớm muộn gì con cũng sẽ đánh bại bố.

Con đã thua gần năm trăm lần rồi phải không.

Mới 480 lần thôi, ông bố già thối, bố đừng đắc ý, con nhất định sẽ thắng bố.

Hai cha con cãi nhau thường ngày, nhưng hôm nay buôn bán thật sự vắng vẻ, dù có khách cũng là vì thời gian xếp hàng quá lâu, mới không đi ăn sushi.

Tuy không thể vào ăn, nhưng có thể xem các hot tiktoker review quán, thông qua mạng internet để tìm hiểu tình hình bên trong quán sushi băng chuyền.

Thành Nhất Lang lấy điện thoại ra, tìm hiểu đối thủ trên mạng, trang trí trong quán rất đặc biệt, gạch lát sàn toàn là hình Bát Quái.

Còn tường thì được trang trí theo phong cách Cthulhu, toàn là tiêu bản cá biển sâu.

Điều đặc biệt nhất là nhà hàng này băng chuyền không phải là nguyên liệu chuyển, mà là thực khách chuyển động.

Quả nhiên vẫn là món ăn ám thị tâm lý, tiêu bản cá biển sâu trên tường có thể ám thị thực khách rằng họ không ăn sushi bình thường, mà là nguyên liệu từ biển sâu.

Họa tiết Bát Quái trên sàn nhà cũng sẽ ám thị khách hàng rằng hương vị của thức ăn khác biệt.

Mà sự thật khiến khách hàng có trải nghiệm khác biệt, thực ra chính là ghế xoay, khi xoay tròn, não người sẽ giải phóng nhiều dopamine hơn để kích thích não bộ.

Cho nên thứ khách hàng thực sự nếm không phải là thức ăn, mà là dopamine trong não của chính họ. 117.

Đây hoàn toàn không phải là một nhà hàng, mà là một công viên giải trí.

Thành Nhất Lang nói một câu trúng tim đen về chiêu trò của Đỗ Lan, đây không phải là một quán ăn, mà là một công viên giải trí kích thích thực khách.

Nhưng buôn bán thật sự tốt, không chỉ giá rẻ, mà còn được ăn no, quan trọng hơn là thức ăn thật sự rất ngon, có một vị ngon khó tả.

Mỗi ngày đều đông nghẹt.

Ngay cả mấy người bạn học của Hạnh Bình Sang Chân cũng không đến nữa, trước đây những người bạn đó đều giải quyết bữa trưa và bữa tối ở quán, nhưng bây giờ cũng không đến.

Bố, chúng ta sẽ không phá sản chứ.

Rồi công ty quy hoạch thành phố gì đó mua lại quán của chúng ta, trực tiếp san bằng để xây chung cư.

Đừng có chuyện đó chứ, con còn chưa kế thừa quán này mà. 118.

Cậu thiếu niên lo lắng, quán nhỏ vẫn luôn buôn bán phát đạt đột nhiên không có khách, thật sự có thể phá sản.

Đừng lo, bố có tiền tiết kiệm, dù không có khách cũng có thể cầm cự được ba năm.

Ông bố nói.

Vậy chúng ta cứ thế chờ đợi sao.

Đi thôi, hôm nay là Chủ Nhật, thỉnh thoảng chúng ta cũng ra ngoài ăn một bữa, đi ăn sushi.

Đỗ Lan thấy Thành Nhất Lang, liền mời ông qua, nói: Đây chẳng phải là hàng xóm tốt nhà Hạnh Bình sao.

Mời xếp hàng ở đây.

Chủ Nhật, có rất nhiều khách từ xa đến.

Nhưng hai cha con vẫn chờ được đến lượt ăn, cảm nhận một chút phương pháp dùng bữa xoay tròn.

Nguyên liệu không xoay, khách hàng xoay, giống như ngồi đu quay ngựa gỗ.

Ngon.

Cậu thiếu niên lấy một miếng sushi cá sống nói: Rõ ràng là nguyên liệu rất bình thường, nhưng lại ngon, chẳng lẽ gã này là tiên nhân sushi.

Nếu là sushi truyền thống, vị sẽ còn ngon hơn.

Đây chỉ là sushi rất bình thường, thậm chí còn không dùng nhiều phương pháp làm sushi, chỉ là cơm nắm đặt nguyên liệu lên trên mà thôi.

Nhưng vị này không hề bình thường chút nào.

Đúng là như vậy.

Thành Nhất Lang biết đây là do não tiết ra dopamine, ghế xoay sẽ kích thích nỗi sợ hãi của khách.

Ông nhìn những thực khách xung quanh đang ăn ngấu nghiến, liền biết những người này không phải đang ăn thức ăn, mà là đang ăn nỗi sợ của chính mình, mình không thể ngồi yên không quan tâm.

Trước khi bắt đầu hành trình nấu nướng của mình, mình phải vì bà con xóm giềng mà loại bỏ khối u ác tính này.

Ăn xong, Thành Nhất Lang nhìn Đỗ Lan, hỏi: Nếu anh cũng là một đầu bếp, có biết đến liêu lý đối quyết không.

Đương nhiên biết, đó là cuộc đối đầu mà các đầu bếp đặt cược danh dự của mình.

Sao, anh muốn thách đấu tôi à.

Không sai, tôi gửi lời thách đấu liêu lý đến anh, cũng chính là thực kích.

Đỗ Lan dứt khoát đồng ý: Đương nhiên có thể, hay là ba ván thắng hai.

Vậy tiền cược là gì.

Nếu anh thua, anh phải đóng cửa quán này.

Được thôi, vậy nếu anh thua thì sao.

Tôi cũng sẽ đóng cửa.

Thành Nhất Lang nói: Ba ván thắng hai, thi đấu hạng mục gì do anh quyết định.

Dễ nói thôi, dùng nguyên liệu có thể mua được trên phố thương mại để nấu ăn, sau đó mời ba nhóm người khác nhau nếm thử.

Ván đầu tiên mời học sinh ăn, ván thứ hai mời các ông chủ trên phố thương mại ăn, ván thứ ba mời các hot tiktoker từ nơi khác đến ăn.

Ba ván bỏ phiếu, người nhận được hai lần phiếu cao hơn sẽ thắng.

Thế nào.

Tôi không có ý kiến.

Hai bên quyết định, bắt đầu thực kích.

Bố, tại sao phải thi đấu.

Cậu thiếu niên ngơ ngác.

Bởi vì quán này rất hắc ám, sau này con sẽ biết.

Giới ẩm thực rất rộng lớn, con bị giới hạn ở phố thương mại sẽ không thể biết được thế giới rộng lớn.

Con trai, sau cuộc đối đầu này, con hãy đến học viện Viễn Nguyệt học đi.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của bố, Hạnh Bình Sang Chân lại không để tâm, cậu hiện tại không hề cảm thấy mình bị giới hạn, bởi vì mọi người đều nói tay nghề của cậu tốt, đã rất hài lòng.

Bây giờ cậu vẫn chưa thấy được sự rộng lớn của thế giới, vẫn chưa biết thế giới ẩm thực bao la, vẫn là ếch ngồi đáy giếng.

Chẳng mấy chốc, cuộc đối đầu nấu nướng đã bắt đầu.

Ba nhóm bỏ phiếu là học sinh, chủ cửa hàng, và hot tiktoker.

Sử dụng nguyên liệu mua được trên phố thương mại, những nguyên liệu này đều rất bình thường, rất phổ biến.

Học sinh thì chiên rán, chủ cửa hàng thì món ăn gia đình, hot tiktoker thì hoa hòe hoa sói.

Đỗ Lan nói.

Địch Ny Toa thấy Đỗ Lan đối chứng hạ dược, không có ý kiến gì, cô cũng biết học sinh thích đồ ăn chiên rán nhiều calo, hỏi: Đồ ăn chiên rán có rất nhiều, chiên cái gì.

Gà rán mận.

Đỗ Lan nói.

Món ăn gia đình làm gì.

Gà cà ri khoai tây.

Còn đồ ăn cho hot tiktoker.

Gà ăn mày càn khôn.

Đỗ Lan đã có thực đơn, nói: Thành Nhất Lang chắc chắn nghĩ rằng tôi không dùng vị trí Bát Quái thì không thể thu hút khách, thực ra Bát Quái ở khắp mọi nơi, ngay cả nấu ăn cũng có Bát Quái.

Xem tôi bố trí quầy hàng đây.

Hai bên đều mở quầy, lần đầu tiên là ở ngoài trường học.

Thành Nhất Lang cũng chọn đồ ăn chiên rán, nhưng họ rán sườn lợn, lại không có gia vị đi kèm.

Nhưng Đỗ Lan biết họ chắc chắn đã thêm gia vị vào giữa thịt lợn và lớp bột, tinh thần thợ thủ công của các tiên nhân đầu bếp chính là thích trau chuốt những chi tiết như vậy.

Nhưng trận thi đấu đầu tiên của Đỗ Lan, chỉ thi một hạng mục, đó là thi hiệu suất.

Nguyên liệu đơn giản hơn, để nhiều người ăn ngon ăn no hơn, mình sẽ có thể nhận được nhiều phiếu hơn.

Vị trí Bát Quái này có thể giúp hắn nâng cao hiệu suất, cho nhiều học sinh ăn no hơn.

Khách hàng học sinh đổ xô đến, có đồ ăn miễn phí, đương nhiên là lũ lượt kéo tới.

Đến đây nào.

Đỗ Lan và Thành Nhất Lang đồng thời ra tay, trợ thủ của hắn là vợ, trợ thủ của Thành Nhất Lang là con trai.

Chương 3636

Dù chỉ là một học sinh cấp hai, nhưng cậu thiếu niên từ nhỏ đã làm việc trong quán, bất kể là bếp sau hay tiếp đãi đều rất thành thạo, lớn lên cậu sẽ kế thừa sự nghiệp của cha.

Con của chính khách là chính khách, con của bác sĩ là bác sĩ, con của luật sư là luật sư, con của đầu bếp là đầu bếp.

Từng học sinh lần lượt nhận được đồ ăn miễn phí, cười không khép được miệng, trong chốc lát cả hai quầy hàng đều vang lên những lời khen ngon quá, ngon quá.

Tuy nhiên, bên của Đỗ Lan rõ ràng đông người hơn, vì hiệu suất nhanh hơn, có thể tiếp đãi nhiều khách hơn.

Thành Nhất Lang không hiểu, hai bên đều dùng bình gas, tại sao lửa của đối phương lại có vẻ mạnh hơn mình.

Đương nhiên là vì Đỗ Lan đứng ở vị Tốn, Tốn sinh phong, phong trợ hỏa, tự nhiên là lửa cháy vượng.

Bát quái không chỉ hữu dụng khi ăn cơm, mà khi nấu cơm cũng hữu dụng.

Bố, nhanh lên.

Cậu thiếu niên đã mồ hôi đầm đìa, nhưng vẫn có thể nhanh chóng và chính xác hoàn thành các công việc, quả thực là người làm công bẩm sinh.

Bên này đã hoàn thành hơn một trăm phần sườn lợn rán.

Tuy không có gia vị đi kèm, nhưng khi cắn ra, bên trong sườn lợn lại có nước sốt thơm ngon, có một vị tỏi thơm, ngon quá.

Giống như thịt lợn đang xếp hàng khiêu vũ trong miệng.

Bất kể là nam sinh hay nữ sinh, sau khi ăn sườn lợn đều sẽ ngay lập tức bay lên trời, quần áo rách toạc.

Một quý ông lợn sẽ mời họ khiêu vũ, tinh thần của họ trần trụi nhảy múa trong vũ trụ.

Ngon đến mức biểu cảm cũng mất kiểm soát.

Đỗ Lan thầm nghĩ đây đâu phải là ăn cơm, đây rõ ràng là gây ảo giác.

Bên Đỗ Lan và Địch Ny Toa thì đơn giản hơn nhiều, hết khách này đến khách khác, hoàn toàn không cho khách cơ hội diễn sâu.

Muốn thắng, thì phải để nhiều khách ăn được gà rán mận hơn.

Vì vậy khách ăn xong liền đi ngay, không tụ tập trước quầy, vì có Bát quái hỗ trợ, khách sau khi xếp hàng sẽ tự nhiên rời đi, không diễn sâu.

Đến khi hết giờ nghỉ trưa, hai bên thống kê.

Là tôi thắng, tôi bán được ba trăm phần, còn các anh chỉ có hai trăm linh tám phần.

Đỗ Lan nói.

Đừng đắc ý, rõ ràng là sườn lợn ngon hơn, mọi người đều khen ngợi.

Còn ăn thịt gà của anh, họ căn bản không nói ngon.

Cậu thiếu niên nói: Đầu bếp sao có thể chỉ quan tâm bán được bao nhiêu.

Phải so xem ngon hay không ngon chứ.

Thiếu niên, lần thi đấu này ai bán được nhiều hơn, người đó được nhiều phiếu hơn.

Chứ không phải so xem ai nhận được nhiều lời khen hơn.

Chúng ta thắng chính là thắng.

Đỗ Lan nói: Đợi ngày mai thi đấu với các ông chủ trên phố thương mại, mới là so ngon hay không.

Chúng ta ngày mai gặp lại.

Lần sau chúng ta nhất định sẽ thắng.

Cậu thiếu niên kích động nói.

Thành Nhất Lang lại biết, gà rán mận của Đỗ Lan chưa chắc đã khó ăn, nhìn biểu cảm của học sinh là biết vị không tồi.

Nguyên liệu cho món gà cà ri khoai tây đều đã chuẩn bị xong, trưa ngày thứ hai sẽ thi đấu ngay tại phố thương mại, Đỗ Lan làm món cơm nồi lớn, một nồi lớn là có thể cho tất cả các chủ cửa hàng ăn no.

Quán ăn Hạnh Bình thì làm cơm hộp, cơm cộng với ba món, món ăn có cả mặn cả chay, hai mặn một chay, vô cùng phong phú.

Đến đây nào, bà con hàng xóm láng giềng đến ăn cơm hộp đặc chế của chúng tôi nào.

Đỗ Lan vẫn đứng ở vị trí Bát Quái, để gió thổi hương cà ri đi, cà ri là sự kết hợp của các loại gia vị.

Dù chỉ có thể dùng gia vị mua được trên phố thương mại, nhưng Đỗ Lan vẫn biến tấu ra trò.

Thơm quá.

Thành Nhất Lang cũng hiếm khi ngửi thấy mùi vị phức tạp như vậy, ông nhận ra tay nghề của Đỗ Lan tuyệt đối lợi hại, tuy thích dùng đủ loại chiêu trò, nhưng nền tảng tay nghề tuyệt đối không phải đùa.

Nhìn món cà ri của anh là biết, tay nghề của anh không tồi, tiếc là không đi con đường chính đạo.

Đỗ Lan cười nói: Sao, anh làm món mực nướng sốt bơ đậu phộng thì là chính đạo.

Sự thử nghiệm của anh là khám phá trong hoang dã của ẩm thực, còn thử nghiệm của tôi lại là tà đạo. 119.

Làm người không thể hai mặt như vậy, dựa vào cái gì chỉ có các anh khám phá mới là chính đạo, tôi khám phá lại là tà đạo.

Chỉ vì anh tốt nghiệp từ học viện Viễn Nguyệt.

Nói cho anh biết, chứng chỉ đầu bếp của tôi không ít hơn các anh đâu, tôi tốt nghiệp từ bếp sau của Thiếu Lâm Tự, lại còn tu nghiệp ở Tân Đông Phương, các anh có biết tám trăm giường inox, chín ngàn đầu bếp kỹ thuật cường không.

Tôi nói cho anh biết, tôi chính là chính đạo.

Thành Nhất Lang nói: Những chứng chỉ này, tôi chưa từng nghe nói qua.

Ông là sinh viên tốt nghiệp từ học viện nấu ăn quý tộc chính tông Học viện Viễn Nguyệt, hơn nữa còn được ủy ban bình luận ẩm thực chứng nhận, giành được nhiều giải quán quân.

Ẩm thực của ông có thể nói là chính thống không thể chính thống hơn.

Ở đất nước này, ẩm thực thực sự cũng cần được các tập đoàn tài phiệt chứng nhận và định nghĩa, tay nghề của Đỗ Lan chỉ có thể coi là ẩm thực hắc ám.

Ẩm thực hắc ám không phải là không ngon, mà là không được cơ quan có thẩm quyền chứng nhận.

Tiếp tục thi đấu.

Chẳng mấy chốc các chủ cửa hàng trên phố thương mại lần lượt kéo đến, sau khi ăn cà ri và cơm hộp liền bắt đầu bỏ phiếu.

Cuối cùng mọi người đều bỏ phiếu cho Thành Nhất Lang, không phải vì mỹ thực của ông ngon hơn, mà là vì tình nghĩa ở đây.

Đỗ Lan này là người mới đến, không biết gốc gác, không biết lúc nào sẽ đóng cửa bỏ đi, nhưng Thành Nhất Lang đã ở đây mười mấy năm, có tình cảm.

Chúng ta thắng rồi.

Cậu thiếu niên kích động nói.

Nhưng Thành Nhất Lang lại biết thực ra họ đã thua, những ông chủ này chỉ vì nể mặt mà bỏ phiếu, chứ không phải dựa vào hương vị của thức ăn.

Nhưng thắng là thắng, tiếp theo là trận cuối cùng.

Chúng ta cứ đợi cuộc đối đầu với hot tiktoker ngày mai đi, xem ai có thể thu hút nhiều hot tiktoker đến quán ăn hơn.

Thế nào.

Được.

Thành Nhất Lang nói.

Trận đấu cuối cùng, Thành Nhất Lang đã cảm thấy áp lực, ông chuẩn bị món cá.

Ông cũng biết hot tiktoker thích những thứ hoa hòe hoa sói, nên món cá cũng phải đủ hấp dẫn.

Đỗ Lan vẫn là gà, hắn đã gắn bó với gà, lần này là món gà ăn mày nội có càn khôn, bên ngoài là một lớp bùn, trong bùn là gà, trong gà là nghêu, trong nghêu là chim cút, trong chim cút còn có trứng cút hấp thụ tinh hoa.

Trực tiếp đăng lên mạng thu hút hot tiktoker, ăn miễn phí.

Các hot tiktoker biết tin, ngày hôm sau liền đến nếm thử.

Cá nướng của Thành Nhất Lang tuy cũng rất ngon, và lấp lánh, trong mắt có ánh sáng kỳ dị, cũng rất đẹp mắt.

Nhưng diện tích và dịch vụ trong quán đã hạn chế lưu lượng hot tiktoker.

Hot tiktoker cũng kén chọn, họ sẽ chọn những cửa hàng có môi trường tốt hơn, dịch vụ tốt hơn, có thể cho họ quay video một cách vui vẻ.

Quán của Đỗ Lan tốt hơn, cũng có nhiều thứ để xem hơn.

Cuối cùng ba ván thắng hai, Đỗ Lan đã chiến thắng. 120.

Chương 3637

Cậu thiếu niên xem bình luận của người nổi tiếng xong liền nói: Không công bằng, họ căn bản không chỉ ăn cơm, phần lớn đều đang khen dịch vụ quán anh tốt, thậm chí là khen bà chủ xinh đẹp, đây vốn không phải là đối đầu ẩm thực.

Đỗ Lan nói: Mỹ thực không chỉ là mỹ thực, nhan sắc của đầu bếp cũng rất quan trọng, vợ tôi chính là xinh đẹp, chính là thu hút sự chú ý của hot tiktoker hơn, không phục không được.

Sang Chân, đây là thi đấu, thua là thua.

Nhưng mà, thua chúng ta phải đóng cửa.

Tôi vốn dĩ đã có ý định đóng cửa.

Thành Nhất Lang nói.

Hả.

Cậu thiếu niên không ngờ cha mình lại sớm có ý định đóng cửa, lập tức nói: Tại sao.

Mấy ngày trước, một người bạn cũ của tôi mời tôi tái xuất, tôi đã đồng ý rồi.

Vậy con thì sao.

Sang Chân, con nên đi xem thế giới này.

Thành Nhất Lang nói: Con còn rất nhiều thứ phải học, thất bại lần này nên cho con biết sự hạn chế của quán ăn gia đình.

Ta đã sắp xếp xong rồi, con đến học viện Viễn Nguyệt học, ba năm sau trở về rồi mở lại quán ăn.

Cậu thiếu niên biết bố không phải đang thảo luận, mà là thông báo, bố chắc chắn đã cân nhắc xong cả rồi.

Tiền sinh hoạt hàng tháng, ta sẽ đúng hạn gửi cho con, con cứ ngoan ngoãn đi học đi.

Sang Chân cũng chỉ có thể chấp nhận, nhìn về phía Đỗ Lan, trong lòng hạ quyết tâm, lần sau nhất định phải thắng.

Đỗ Lan thắng cuộc thi, nhưng hắn biết điều này không có ý nghĩa gì, nói: Ở đất nước này, ngay cả ẩm thực cũng bị tập đoàn hóa.

Nhật Bản có sáu tập đoàn tài phiệt lớn, thực ra chính là sáu phiên trấn lớn.

Sáu tập đoàn có ngân hàng, ngành sản xuất của riêng mình, và các doanh nghiệp vừa và nhỏ hỗ trợ khác nhau, hình thành một cấu trúc phân cấp từ dưới lên trên, từng lớp một.

Giống như các phiên chủ ngày xưa, một phiên chủ dưới có nhiều gia tộc, dưới nhiều gia tộc có nhiều võ sĩ.

Dưới tập đoàn tài phiệt có nhiều doanh nghiệp, dưới doanh nghiệp có nhiều xưởng, và lãnh đạo của tập đoàn chính là những quý tộc gia nhập giới kinh doanh trong thời Minh Trị Duy Tân, cho nên vẫn là chế độ phân phong cũ.

Và trong thế giới Shokugeki no Soma này, ẩm thực cũng bị tài phiệt kiểm soát, một tập đoàn tài phiệt có tất cả các doanh nghiệp liên quan đến thực phẩm, từ sản xuất dụng cụ nấu ăn, nuôi trồng nguyên liệu, đào tạo đầu bếp, chứng nhận đầu bếp, thậm chí là kiểm tra vệ sinh, kiểm dịch thực phẩm, đánh giá nhà hàng, v. v.

đều do một tập đoàn tài phiệt phụ trách.

Tất cả những gì liên quan đến ăn uống đều bị tài phiệt độc quyền, đầu bếp không được tài phiệt công nhận sẽ vĩnh viễn không thể bước lên vũ đài lớn.

Thành Nhất Lang nói là đầu bếp, thực ra là một lãng nhân, gần giống như phản bản ngân thời, có năng lực, cũng đã được giáo dục chính quy, nhưng cuối cùng lại trở thành lãng nhân.

Đỗ Lan cho rằng Shokugeki no Soma không phải là tác phẩm về đầu bếp, mà thực ra là tác phẩm về võ sĩ.

Học viện Viễn Nguyệt là trường dạy nấu ăn lớn nhất cả nước, học sinh trong đó đều là con cháu của các doanh nghiệp thuộc tập đoàn, và một số ít là những người có tài năng từ dân gian.

Gia đình của học sinh không phải có khách sạn để kế thừa, thì cũng có nông trại để kế thừa, tệ nhất cũng là có một lữ quán suối nước nóng ở quê.

Hạnh Bình Sang Chân loại chỉ có một quán ăn nhỏ ở nhà, có thể nói là dân gian trong dân gian.

Nhưng Sang Chân rất tự tin, tin rằng mình nhất định có thể vượt qua vòng tuyển chọn.

Đến khi cậu đến trường mới phát hiện bài thi khó hơn cậu tưởng, bởi vì giám khảo rõ ràng tuổi tác tương đương với cậu, và trông cũng rất xinh đẹp, nhưng lại khiến tất cả thí sinh như đưa đám.

Thế Thiết Hội Lý Nại, xong rồi, sao lại là cô ấy làm giám khảo chính.

Xong rồi, đây là Thần Chi Thiệt, muốn được cô ấy công nhận, quá khó.

Xong rồi, về nhà chắc chắn sẽ bị bố mẹ mắng.

Cô gái xinh đẹp Thế Thiết Hội Lý Nại vẻ mặt khinh thường nói: Chủ đề là trứng, mời các vị làm một món ăn khiến tôi khen không ngớt lời, tôi sẽ cho phép người đó vào học viện Viễn Nguyệt.

Và trong vòng một phút tới, tôi cho phép các bạn từ bỏ bài thi.

Lời vừa dứt, lập tức có một nhóm người chạy như ma đuổi ra khỏi phòng thi.

Họ thà từ bỏ việc nhập học, chứ không muốn bị cô gái xinh đẹp đả kích.

Hạnh Bình Sang Chân ngơ ngác, không biết đây là tình huống gì, những người này không phải là đầu bếp sao.

Sao gặp thử thách lại chạy thẳng, có phải quá hèn nhát không.

Này, tại sao các bạn lại chạy.

Đó là Thế Thiết Hội Lý Nại, các ông lớn trong mọi ngành nghề đều là khách hàng của cô ấy, đồng thời cô ấy cũng là thiên tài của Thập Kiệt Viễn Nguyệt.

Nếu bị cô ấy phủ định, sự nghiệp đầu bếp sẽ kết thúc, cả đời này không thể làm đầu bếp được nữa.

Hạnh Bình Sang Chân ngơ ngác, thực ra đây chính là duy đức thị cử chỉ cử người có đức, đức là gì.

Chính là sự đánh giá của quý tộc.

Quý tộc nói bạn tốt, vậy bạn là nhân tài.

Quý tộc nói bạn xấu, vậy bạn trực tiếp xã hội chết.

Giới đầu bếp cũng vậy, ngon hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào một câu nói của ủy ban đánh giá.

Dù có tài năng thì sao.

Bạn có tài năng, cũng chỉ là một kẻ man rợ, vì bạn chưa được giáo dục về đức hạnh.

Muốn trở thành nhân tài thực sự, phải thông qua hệ thống đánh giá đức hạnh của quý tộc, phải chấp nhận quy huấn của quý tộc.

Cho nên vào thời Tào Tháo, đã mạnh dạn đề xuất duy tài thị cử chỉ cử người có tài.

Chính là bỏ qua sự đánh giá của quý tộc, chỉ xem tài năng.

Nhưng trong thế giới của đầu bếp, vẫn là duy đức thị cử.

Người nắm giữ quyền phát ngôn chính là Thế Thiết Hội Lý Nại.

Cậu thiếu niên Hạnh Bình vẫn chưa biết điều này, vẫn nghĩ rằng mình có tay nghề do cha truyền lại chắc chắn sẽ qua được.

Bây giờ cậu vẫn chưa trải qua giáo dục đức hóa, có bản lĩnh đến đâu cũng chỉ là kẻ man rợ, chỉ là hạng ba.

Những người khác đều đã đi, cô gái xinh đẹp nghĩ rằng lại sẽ là một kết cục toàn diệt, khinh thường quay người.

Làm món gì cũng được à.

Được.

Cô gái xinh đẹp quay người lại thì thấy vẫn còn một thiếu niên chưa rời đi, cô nhớ lại một chút, lập tức nhớ ra hồ sơ của cậu thiếu niên, là gia đình kinh doanh quán ăn gia đình, có thể nói là đầu bếp không có tên tuổi.

Món gì cũng được.

Cô gái xinh đẹp thầm nghĩ loại thiếu niên chưa từng thấy đời này mới là nghé con không sợ hổ.

Những người thực sự hiểu quy tắc của đầu bếp đều biết sự đánh giá của mình có trọng lượng đến mức nào, ảnh hưởng đến cả đời, có mấy ai sẵn lòng dùng cả đời mình để đặt cược.

Cậu thiếu niên thở phào nhẹ nhõm nói: Thì ra món gì cũng được, thưa giám khảo, xin chờ một lát, tôi sẽ nấu ngay cho ngài một món trứng khiến ngài khen không ngớt lời.

Cậu thiếu niên lấy ra một miếng vải trắng buộc lên trán, giống như võ sĩ thời xưa làm công việc chuẩn bị trước khi mặc áo giáp, đây là sắp ra trận.

Tại sao võ sĩ lại buộc vải trắng lên trán.

Là vì võ sĩ phải đội mũ giáp, sẽ đổ mồ hôi, nếu mồ hôi từ trán chảy vào mắt, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến tầm nhìn trong khoảnh khắc sinh tử, vậy là xong đời.

Dùng vải trắng buộc trán có thể ngăn mồ hôi, cũng là sự chuẩn bị cần thiết trước khi tác chiến.

Khi cậu thiếu niên lấy vải trắng buộc lên, chính là võ sĩ sắp ra trận.

Cậu thiếu niên muốn làm món thứ tám trong thực đơn bí mật của gia đình mình, cơm chan trứng.

Cô gái hoàn toàn không biết cậu thiếu niên đang làm gì, liền hỏi: Đã mười phút rồi, cậu rốt cuộc đang làm gì.

Cậu thiếu niên cười trộm nói: Thì ra cô vẫn chưa nhìn ra à.

Tôi muốn làm món cơm chan trứng.

Cô gái không còn lời nào để nói, mình đã ăn khắp các nhà hàng Nhật, Michelin ba sao, đó đều là những món ăn cấp bộ trưởng, thủ tướng.

Cơm chan trứng.

Chẳng phải là đặt trứng chiên lên cơm, có người còn thêm một ít rong biển, tôm khô, dưa muối.

Món ăn rẻ tiền này, vậy mà gã này có thể đường hoàng mang ra trong kỳ thi tuyển sinh của học viện Viễn Nguyệt, cô không nhịn được nói: Cậu không thật sự nghĩ rằng món ăn của dân thường này có thể qua được kỳ thi chứ.

Đừng vội, vì món cơm chan trứng của tôi sẽ biến hình.

Biến hình.

Thế Thiết Hội Lý Nại cảm thấy đối phương chỉ là hoa hòe hoa sói.

Cậu thiếu niên làm xong món cơm chan trứng, lấy ra một chiếc hộp bí ẩn, đổ hết những thứ bên trong lên cơm.

Trong khoảnh khắc, hương thơm lan tỏa, những khối vuông nhỏ lấp lánh trong hộp bị hơi nóng của cơm làm tan chảy, hòa quyện với trứng, món cơm chan trứng thơm nức mũi.

Cô gái thèm nhỏ dãi, cô đại khái biết ý tưởng của cậu thiếu niên, là sử dụng thịt đông nước dùng gà, nước dùng thịt ở nhiệt độ thấp sẽ đông lại thành thịt đông.

Thịt đông rưới lên cơm, có thể làm cho vị ngọt của nước dùng gà hòa quyện với cơm.

Chỉ ăn một miếng thôi, cô gái dùng đũa gắp một miếng, lập tức cảm thấy tiên nhân trứng và tiên nhân cánh gà đã mở ra cánh cửa thiên đường, linh hồn của cô bay thẳng lên thiên đường.

Nói là món trứng, nhưng vị ngọt thực sự hoàn toàn đến từ thịt đông, món này hoàn toàn khác với những mỹ thực xa hoa mình từng ăn, vị ngọt này rốt cuộc là gì.

Đương nhiên là nước tương ngon, chẳng lẽ còn là vị ngọt của chính quả trứng sao.

Trong nước dùng gà có nước tương gia vị.

Chương 3638

Cô gái cảm thấy mình đã mở ra một cánh cửa mới, cậu thiếu niên trước mắt lập tức trở nên không thể xem thường.

Nhưng món ăn của dân thường này không thể lên được nơi sang trọng, nếu mình để đối phương vào học viện, chắc chắn sẽ làm giảm tiêu chuẩn của trường.

Cậu thiếu niên tự tin nói: Quán của tôi đúng là quán ăn nhỏ, làm cũng là món ăn của dân thường, các vị cũng đúng là ẩm thực thượng lưu.

Nhưng nếu cứ mãi cao cao tại thượng không coi ai ra gì, chắc chắn có rất nhiều thứ không làm được.

Thưa giám khảo, đến đây, cho nhận xét đi, ngon, hay là dở.

Dở tệ.

Cô gái xinh đẹp bỏ lại câu đó, quay người bỏ đi. 121.

Điều này cũng đồng nghĩa với việc cậu thiếu niên nhập học thất bại, cậu rõ ràng rất tự tin, đã đưa ra món ăn bí mật mà ai cũng sẽ khen ngon.

Trứng, thịt đông, cơm, mọi người đều nói ngon không tả xiết.

Bố, xin lỗi, xem ra đã làm bố thất vọng rồi.

Hạnh Bình Sang Chân ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn trời, bị đả kích nặng nề.

Nhưng mọi chuyện vẫn còn cơ hội, rốt cuộc người bạn cũ mà cha cậu thiếu niên liên lạc chính là viện trưởng của học viện Viễn Nguyệt, ông muốn mượn sức con trai của Thành Nhất Lang để phát động một cuộc cải cách cho học viện.

Dùng sức mạnh của con trai Thành Nhất Lang để kích thích hiệu ứng cá nheo trong học viện, để những đầu bếp cao cấp cao cao tại thượng đó cũng được thấy sự lợi hại của đầu bếp dân gian, cảm nhận được áp lực mới có thể tiếp tục đi xa hơn trên con đường nấu nướng.

Khi viện trưởng biết cháu gái ngoại của mình đã loại hết thí sinh, lập tức đến phòng thi ăn món trứng của cậu thiếu niên, và cho cậu thiếu niên nhập học. 122.

Viện trưởng, nếu ngài đã cho Soma nhập học, không phiền cho cả tôi nhập học chứ.

Đỗ Lan xuất hiện trước mặt viện trưởng.

Lão viện trưởng râu đã dài đến ngực, cả đời nhìn người vô số, cũng hiếm thấy người không biết xấu hổ như Đỗ Lan, hỏi: Dám hỏi các hạ năm nay bao nhiêu tuổi.

Chẳng lẽ tôi trông không giống thiếu niên mười sáu tuổi sao.

Đỗ Lan hỏi.

Sao anh không nói mình tám tuổi đi.

Tôi thấy anh ba mươi tuổi rồi, gấp đôi mười sáu tuổi.

Viện trưởng nói: Tuy không biết tại sao anh muốn nhập học, nhưng trường chúng tôi có giới hạn độ tuổi nhập học.

Đừng nói chắc như bắp, tôi chỉ là trông già dặn một chút thôi, nếu ngài thấy cơm chan thịt đông ngon, thì cơm chiên trứng của tôi tuyệt đối có thể nghiền nát linh hồn của ngài, khiến ngài quỳ xuống cầu xin tôi nhập học.

Đỗ Lan nói rồi đứng trước bếp, nổi lửa chiên cơm.

Mỗi hạt gạo đều được bọc bởi trứng, ánh sáng của trứng tựa như hoàng kim, từng hạt gạo hoàng kim, đây chính là cơm chiên trứng siêu cấp chất lượng huyền thoại.

Đây chẳng lẽ là cơm chiên trứng hoàng kim, đỉnh cao của kỹ thuật ẩm thực Việt Nam trong truyền thuyết.

Viện trưởng làm đầu bếp và nhà phê bình ẩm thực cả đời, cũng chưa từng thấy cơm chiên trứng hoàng kim đều đặn đến vậy.

Đây không phải là cơm chiên trứng hoàng kim bình thường, mà là cơm chiên trứng hoàng kim bát quái, mời dùng.

Viện trưởng chỉ ăn một miếng đã khóc, không nhịn được nói: Nếu sau này cuộc đời không còn được ăn cơm chiên trứng ngon như vậy nữa thì phải làm sao.

Xin anh nhất định phải nhập học.

Tuổi của tôi không thành vấn đề nữa à.

Mười sáu, nhìn là biết anh vĩnh viễn mười sáu tuổi, chỉ là trông hơi già dặn, bây giờ trẻ con dinh dưỡng đều tốt, anh chắc chắn là dinh dưỡng thừa, cho nên chỉ là mười sáu tuổi phát triển sớm thôi.

Viện trưởng đã bị tay nghề của Đỗ Lan chinh phục.

Gió xuân tháng tư, hoa anh đào hồng thắm, con đường dốc lên, lễ khai giảng.

Đây chính là thanh xuân.

Đỗ Lan mặc đồng phục, đứng giữa đám thiếu niên và thiếu nữ thanh xuân, hít thở bầu không khí của tuổi trẻ, kẻ mười sáu tuổi vĩnh viễn như hắn cũng phải đi học.

Không hổ là Viễn Nguyệt.

Từng chiếc xe sang trọng lướt qua bên cạnh, đều là đưa con đi học.

Học sinh đi bộ đến trường chỉ là số ít. hôm nay là lễ khai giảng, Hạnh Bình Sang Chân có cơ hội lên sân khấu phát biểu.

Viện trưởng vốn hy vọng dùng sức mạnh của thiếu niên này để cảnh tỉnh đám con ông cháu cha trong học viện.

Hạnh Bình thiếu niên không biết tại sao mình lại được chọn, nhưng đã được chọn thì cậu phải thách thức tất cả mọi người.

Cậu đứng trên bục giảng nói: Tôi tên là Hạnh Bình Sang Chân, thật lòng mà nói tôi cũng không nghĩ mình có thể vào trường, nhưng đã vào rồi thì tôi không định thua bất kỳ ai trong số các người, những kẻ chưa bao giờ thực sự đối mặt với khách hàng.

Ngay từ đầu, các người chỉ là những viên đá lót đường, tôi sẽ giẫm lên các người để giành lấy vị trí số một.

Ba năm tới, mong mọi người chỉ giáo nhiều hơn.

Cậu đã đưa ra tuyên ngôn tranh đoạt vị trí thứ nhất.

Giống như Luffy muốn trở thành Vua Hải Tặc, Naruto muốn trở thành Hokage, Ichigo muốn bảo vệ bạn bè.

Một hòn đá làm dấy lên ngàn lớp sóng, tuyên ngôn giành vị trí số một đã chọc giận tất cả học sinh.

Đây là học viện Viễn Nguyệt, tỷ lệ lên lớp chỉ có một phần trăm, chín mươi chín phần trăm tân sinh năm nhất đều không thể lên năm hai.

Hơn nữa, ngôi trường này không chỉ dạy nấu ăn, mà còn có các môn như lý luận ẩm thực, dinh dưỡng học, vệ sinh công cộng, lý luận trồng trọt, quản trị doanh nghiệp, v. v.

Tất cả các môn học đều nhằm mục đích phục vụ cho các tài phiệt ẩm thực.

Nhân tài được đào tạo sẽ gia nhập các tài phiệt ẩm thực, trở thành võ sĩ của tài phiệt, khai cương thác thổ cho họ.

Kỹ năng nấu ăn của trường chỉ là nền tảng của nền tảng.

Quá ngông cuồng rồi, tên học sinh chuyển trường kia muốn chết à.

Hạnh Bình Sang Chân không phải lên thẳng từ sơ trung trực thuộc, mà là thi vào từ trường bên ngoài, nên bị gọi là học sinh chuyển trường.

Hầu hết học sinh đều lên thẳng từ sơ trung Viễn Nguyệt.

Đúng vậy, đúng vậy, ngươi có gì ghê gớm chứ.

Ta sẽ cho ngươi biết tay, nhóc con, rửa sạch cổ mà chờ đi.

Mọi người đều sôi sục phẫn nộ.

Thế Thiết Hội Lý Nại càng kinh ngạc hơn, rõ ràng mình đã loại tên đầu bếp bình dân này, tại sao hắn lại nhập học được.

Tiếp theo, xin mời vị học sinh chuyển trường thứ hai phát biểu.

Lúc này, hiệu trưởng thông báo còn có một học sinh chuyển trường thứ hai.

Cô thiếu nữ xinh đẹp càng thêm ngạc nhiên, vì lúc đó chỉ có thiếu niên kia hoàn thành bài thi, làm gì có thí sinh thứ hai.

Nàng nhìn lên bục giảng, chỉ thấy một ông chú mặc đồng phục đi lên, trông thật trái khoáy.

Cả hội trường im phăng phắc, đầu óc mọi người đã không thể hoạt động bình thường, vị đại thúc này lẽ nào là học sinh chuyển trường.

Đỗ Lan nhìn các học sinh trẻ tuổi, cảm thấy thật tuyệt vời, mỉm cười nói: Tôi tên là Đỗ Lan, là tân sinh năm nhất, mong mọi người quan tâm nhiều hơn.

Chú ơi, chú bao nhiêu tuổi rồi.

Nhất thời có vô số giọng nói chất vấn, trông thế nào cũng không phải người cùng tuổi.

Hạnh Bình Sang Chân cũng kích động nói: Gã này không phải là chủ tiệm sushi băng chuyền sao.

Sao hắn cũng vào học được.

Hắn đã kết hôn rồi mà, nhìn thế nào cũng không phải học sinh cao trung.

Ta là mười sáu tuổi vĩnh viễn.

Cút đi, mười sáu tuổi vĩnh viễn cái gì, trông ngươi ít nhất cũng gấp đôi mười sáu tuổi, làm sao có thể trở thành học sinh được.

Học viện rốt cuộc đang làm cái quái gì vậy.

Đỗ Lan thấy tình hình có vẻ không ổn, liền nói ngay: Sau này khi các ngươi ra xã hội, sẽ phải đối đầu với những người lớn tuổi hơn, có kinh nghiệm hơn, lẽ nào các ngươi cũng sẽ la lối như vậy sao.

Các ngươi nên học tập Viễn Nguyệt Thập Kiệt, tuy họ là học sinh cao trung, nhưng đã có thể cùng những ông chủ doanh nghiệp, giám đốc tập đoàn, tiên nhân ẩm thực lớn tuổi hơn mình trò chuyện vui vẻ.

Các ngươi nghĩ mình là học sinh thì có thể trốn trong học viện tránh gió tránh mưa, không đối mặt với xã hội tàn khốc sao.

Viện trưởng chính là muốn đập tan những ảo tưởng ngây thơ này của các ngươi, muốn cho các ngươi biết xã hội là thế giới của người lớn, đối thủ của các ngươi không chỉ là người cùng tuổi, mà còn có cả những người lớn ti tiện.

Các ngươi sớm nhận ra điều này thì sẽ có lợi cho các ngươi.

Gã này quả nhiên là người lớn, căn bản không phải mười sáu tuổi.

Các học sinh cho rằng Đỗ Lan đã nói hớ.

Đỗ Lan lập tức nói: Ta chính là mười sáu tuổi, các ngươi cứ đến tòa thị chính tra xét thân phận của ta, ta cũng là mười sáu tuổi.

Nếu các ngươi không phục, ta có thể dùng quan hệ tăng tuổi của các ngươi lên mười tuổi, khiến các ngươi trực tiếp quá tuổi đi học, ta nói được làm được.

Trong chốc lát, mọi người đều im bặt, gã này chính là người lớn ti tiện mà chính miệng hắn nói.

Người lớn ti tiện, bình dân vô sỉ, trường học thật sự náo nhiệt hẳn lên.

Thế Thiết Hội Lý Nại không nhịn được đi vào hậu trường gặp thiếu niên, chất vấn: Tại sao ngươi lại nhập học.

Tất nhiên là nhận được thư trúng tuyển thì tôi mới đến.

Cô rõ ràng nói khó ăn, cuối cùng vẫn phán quyết công bằng, ngon thì cứ thành thật nói ra đi.

Trong lòng thiếu niên, cô thiếu nữ xinh đẹp đã là một nhân vật ndere, miệng nói không muốn nhưng lòng lại rất muốn.

Ta không hề công nhận, dù là ngươi hay món ăn của ngươi.

Chương 3639

Chắc chắn đã có sai sót gì đó nên ngươi mới vào trường được.

Nhưng dù thế nào, ngươi cũng không thể giành được vị trí thứ nhất đâu, đừng làm người khác cười rụng răng.

Trường của chúng ta là giáo dục tinh anh, là những tinh anh được tuyển chọn lên thẳng từ sơ trung, loại người nửa đường xuất gia như ngươi đừng hòng thắng được tinh anh.

Cô thiếu nữ xinh đẹp vẫn là một người theo chủ nghĩa tinh anh.

Ba năm học sơ trung.

Thiếu niên cảm thấy buồn cười, nói: Ba tuổi.

Ý gì.

Họ mới bắt đầu học nấu ăn từ sơ trung, còn lần đầu tiên ta vào bếp là lúc ba tuổi, ta đã sống trong bếp suốt mười hai năm, dao thái cứ như là cánh tay nối dài của ta vậy.

Cứ chờ xem, ta sẽ khiến cô phải tâm phục khẩu phục mà nói ra chữ ngon, bằng tất cả những gì ta đã học được.

Thiếu niên phát ra lời thách thức với thiếu nữ.

Lúc này Đỗ Lan cũng từ trên bục đi xuống, thấy cảnh này liền nói: Thanh xuân à, tình cảm của các ngươi tốt thật đấy.

Chẳng tốt chút nào, chú à, chú cũng vậy, đừng tưởng vào học rồi thì có thể dùng tuổi tác để thắng người khác.

Cái gì mà sống trong bếp mười hai năm, nếu so sánh thì ông chú này ở trong bếp chắc chắn còn lâu hơn ngươi, vậy thì hắn mới nên là người đứng đầu.

Cô thiếu nữ nói: Đỉnh cao thực sự tàn khốc hơn các ngươi tưởng tượng nhiều, so sánh không phải là kinh nghiệm, mà là thiên phú, là loại thiên phú vạn người có một, không có thiên phú, đừng nói mười hai năm, dù ở trong bếp cả đời cũng không thể trở thành số một.

Cô thiếu nữ còn có cả lý luận về thiên phú.

Thiếu niên nhìn Đỗ Lan, không thể phủ nhận thời gian Đỗ Lan ở trong bếp chắc chắn dài hơn mình, nếu so về thời gian thì cậu đã thua.

Đỗ Lan nói: Nếu đã so thiên phú, vậy thiên phú từ đâu mà có, là do huyết thống mang lại sao.

Tất nhiên rồi.

Cô thiếu nữ xinh đẹp kiêu ngạo nói: Hầu hết học sinh trong học viện của chúng ta đều có huyết thống xuất sắc, kế thừa thiên phú của tổ tiên.

Thú vị đấy, nhưng thiên phú của các ngươi căn bản không đủ, ta đến từ quốc gia có truyền thừa ẩm thực bốn nghìn năm, thần tượng của ta là Dịch Nha, món ăn sở trường nhất là dương phương tàng ngư, còn giỏi cả dược thiện, đó là một người đàn ông đã khám phá nghệ thuật nấu ăn đến cực hạn, những nguyên liệu các ngươi từng làm so với ông ấy chẳng là gì cả.

Đỗ Lan đang đàn gảy tai trâu, vì cô thiếu nữ và thiếu niên căn bản không biết Dịch Nha là ai.

Họ đang tìm tòi trên sa mạc ẩm thực, tìm kiếm nguyên liệu mới, tìm kiếm sự kết hợp mới, trong khi Dịch Nha đã đi trước họ từ lâu, dù sao trong lịch sử cũng chỉ có vài lần khám phá dùng cơ thể người làm nguyên liệu, Dịch Nha chính là một trong số đó.

Những người trẻ tuổi, các ngươi vẫn nên đọc sách nhiều hơn đi, nếu không sẽ không thể chiến thắng ta đâu.

Đỗ Lan ngạo nghễ rời đi.

Cô thiếu nữ cũng bỏ đi.

Thiếu niên cũng phải chuẩn bị đi học, ngày đầu tiên đã có lớp nấu ăn.

Viện trưởng nghe thấy tên Dịch Nha, chau mày.

Là một người trong tầng lớp cao của tài phiệt, tự nhiên phải học cổ văn, học rất nhiều điển cố Hán ngữ, điển cố về Thụ Điêu và Dịch Nha ông vẫn biết, đó là những gian thần nổi tiếng trong lịch sử.

Dịch Nha là đầu bếp được Tề Hoàn Công tin tưởng nhất, cũng là kẻ tà ma ngoại đạo không từ thủ đoạn giẫm đạp lên sự hy sinh của gia đình để leo lên quyền quý.

Có thể nói Dịch Nha tuyệt đối là tổ sư gia của giới ẩm thực hắc ám, Đỗ Lan này e rằng cũng là một kẻ không từ thủ đoạn.

Mình phải để mắt đến hắn mới được.

Lên lớp, lên lớp, tuy là buổi học đầu tiên của năm học, nhưng có tính điểm, nếu tổng thành tích không tốt sẽ bị đuổi học.

Hai người một nhóm phối hợp, sau đó tôi sẽ công bố thực đơn hôm nay.

Đỗ Lan thầm nghĩ quả nhiên là trường học lên thẳng, nội dung học tập đều nối tiếp từ sơ trung, thậm chí cả thành tích cũng kế thừa trực tiếp.

Thành tích sơ trung sẽ ảnh hưởng đến việc học ở cao trung.

Thành tích thời sơ trung không tốt, đến cao trung nếu thành tích không cải thiện thì sẽ bị đuổi học.

Trùng hợp có một tân sinh đang gặp nguy cơ bị đuổi học, nếu lại nhận điểm thấp nhất, cô ấy sẽ phải thôi học.

Nếu là con nhà giàu, thôi học thì thôi học, cũng không có gì to tát.

Nhưng không may, học sinh này lại gánh trên vai hy vọng của cả gia đình, không, là gánh vác hy vọng của cả làng.

Cô ấy không xuất thân từ gia đình giàu có, cũng không đến từ thành phố lớn nào, mà đến từ một nhà trọ gia đình ở Hokkaido.

Người dân quê hương đều hy vọng cô ấy có thể học thành tài trở về, nắm vững bản lĩnh thực sự ở học viện.

Tuy nhiên, thực tế lại rất tàn khốc, cô gái đến từ nông thôn không thể thích nghi với nhịp độ học tập của học viện lớn, rất khó quen với những phương pháp nấu ăn và nguyên liệu xa lạ này, thành tích bết bát, đang ở bên bờ vực bị đuổi học bất cứ lúc nào.

Bây giờ vừa lên cao trung, lại phải đối mặt với áp lực thi cử, cô ấy hoảng sợ đến chết.

Giáo viên yêu cầu mọi người chia nhóm, nhưng cô ấy lại tâm phiền ý loạn, hoàn toàn không thể tập trung, đã sớm hoảng loạn.

May mắn là nhân vật chính cũng ở đây, cậu đã có bài phát biểu ngông cuồng trong lễ khai giảng, khiến các tân sinh khác không muốn chung nhóm với cậu, nên cậu đành phải hợp tác với người đội sổ.

Nhìn dáng vẻ hoảng hốt của cô gái, cậu không khỏi tò mò hỏi: Cô đang làm gì vậy.

Tôi đang viết chữ, rồi nuốt vào bụng.

Cô gái không ngừng viết chữ nhân vào lòng bàn tay, rồi từng ngụm từng ngụm nuốt vào bụng, như vậy có thể giảm bớt căng thẳng.

Nhưng theo thiếu niên thấy thì chẳng có tác dụng gì, càng viết càng hoảng, liền nói: Chuyện nấu nướng cứ giao cho tôi.

Cô gái lúc này mới phát hiện đồng đội của mình lại là tên ngông cuồng kia, mình rõ ràng phải khiêm tốn, kết quả lại trái với mong muốn.

Vốn dĩ thành tích của mình đã tệ, bây giờ còn phải chung nhóm với tên ngông cuồng, quả thật là họa vô đơn chí.

Thực đơn hôm nay là bò hầm rượu vang Burgundy.

Vị giáo viên dạy món Tây nghiêm khắc ra đề, nói: Tôi sẽ viết công thức lên bảng đen, các em có hai giờ, muốn nhận được điểm tốt từ tôi thì phải nỗ lực, bắt đầu đi.

Mọi người đều biết vị giáo viên này nổi tiếng nghiêm khắc, không dám lơ là, lập tức tìm kiếm nguyên liệu.

Rượu vang Burgundy là gì.

Hạnh Bình Sang Chân, người luôn làm việc trong nhà hàng gia đình, căn bản chưa bao giờ dùng những thứ hoa mỹ như vậy.

Rượu vang Burgundy thực ra là rượu vang sản xuất tại vùng Burgundy, món ăn này chính là dùng rượu vang sản xuất tại khu vực quy định để nấu thịt bò.

Cô gái không còn cách nào khác, xem ra không thể hoàn toàn dựa vào thiếu niên, chỉ có thể tự mình cố gắng.

Nhưng một người là đội sổ, một người là kẻ ngông cuồng, số người muốn họ cút đi không hề ít.

Vì vậy, có người đã giở trò với món ăn của họ, đổ một lượng lớn muối ăn vào nồi bò hầm của họ.

Đây là cái gì.

Tôi rõ ràng không cho nhiều muối như vậy mà.

Cô gái hoảng hốt nói: Thịt bò còn cần hầm 39 phút nữa mới được, bây giờ bắt đầu lại cũng không kịp.

Thịt bò không chỉ cần nấu chín, mà còn phải ngấm gia vị, ít nhất cũng phải một giờ, sau đó còn phải hầm với rượu vang, ít nhất cũng phải ba mươi phút.

Thiếu niên ngẩng đầu lên thì thấy có người đang cười gian, vẻ mặt như thể âm mưu đã thành công.

Thiếu niên, nhà bếp chính là chiến trường, vừa rồi ngươi hoàn toàn không tập trung chiến đấu, mà là nhìn đông ngó tây, cho kẻ địch cơ hội lợi dụng.

Đỗ Lan đi tới nói.

Thiếu niên lần đầu tiên thấy nhiều gia vị như vậy, nên vừa rồi cứ đi xem xét khắp nơi.

Thiếu niên không trả lời, đối mặt với ác ý của bạn học, đối mặt với sự chế giễu của Đỗ Lan, đối mặt với sự hoảng hốt của đồng đội, cậu từ từ tháo dải băng trắng quấn quanh cánh tay.

Cậu buộc dải băng lên trán, điều đó có nghĩa là cậu sắp thực sự khai chiến.

Võ sĩ trước khi đội mũ giáp sẽ buộc một dải vải trắng lên trán để tránh mồ hôi chảy xuống làm mất tập trung.

Về sau, việc buộc băng trắng trở thành một thái độ thể hiện sự tập trung nghiêm túc, ví dụ như học sinh buộc băng trắng để thể hiện mình muốn chuyên tâm học tập.

Hạnh Bình Sang Chân buộc băng trắng là để nghiêm túc nấu ăn, nói: Vừa rồi quan sát không lãng phí, bạn học này hãy theo yêu cầu của tôi, lấy nguyên liệu phụ, nấm, tỏi, tiêu muối, rau mùi Vâng.

Cô gái cũng không biết thiếu niên định làm gì, dù sao cô cũng hết cách rồi, chỉ có thể xem thiếu niên biểu diễn.

Tuy chỉ vội vàng nhìn qua các loại gia vị trong phòng học, nhưng cậu đã ghi nhớ trong lòng, nắm rõ như lòng bàn tay.

Lúc này, phần chấm điểm đã bắt đầu, mỗi nhóm đều mang tác phẩm của mình lên bàn để giáo viên nhận xét.

Giáo viên nhìn khóe miệng Đỗ Lan, nhìn món ăn trong tay hắn, nói: Ta sẽ không nể mặt ngươi đâu, không đạt thì ta vẫn sẽ cho không đạt, đến lúc đó ngươi đừng có khóc.

Bà đã không chỉ một lần làm học sinh rơi lệ, Đỗ Lan tuy lớn tuổi nhưng bà sẽ không nương tay.

Thưa cô, người rơi lệ sẽ là cô đấy.

Đỗ Lan nói.

Giáo viên dùng dao nĩa nếm thử tác phẩm của Đỗ Lan, thịt vừa vào miệng, từng thớ thịt tan ra, va chạm ngang dọc trong khoang miệng, mỗi thớ thịt như ống tay áo của vũ nữ vung lên, đồng thời lại tỏa ra hương vị rượu vang.

Hương rượu trong miệng nồng nàn, nước mắt lăn dài, đây là một món ăn không thể chê vào đâu được, thấm vị, mềm nhừ, hai giờ đồng hồ không lãng phí một giây nào, chỉ cần ăn một miếng cũng biết món ăn này đã được đầu bếp dồn hết tâm huyết, không thể chê vào đâu được.

A, A, A.

Thang điểm là từ A đến E, A là tốt nhất, E là tệ nhất.

Giáo viên vừa khóc vừa đưa ra đánh giá, món ăn này xứng đáng điểm A.

Nhưng bà vẫn khóc mà nói: Tiếc là tôi không có quyền hạn cho các em điểm trên A, một món ăn hoàn hảo như vậy mà chỉ có thể được điểm A, điều này quả thực là bắt tôi phải cho điểm trái với lương tâm.

Đỗ Lan lại khoan dung nói: Tôi hiểu, đây chính là lễ của võ sĩ, mỗi giai cấp làm những việc phù hợp với lễ của mình.

Cô giáo cũng chỉ là một mắt xích trong toàn bộ võ sĩ đạo ẩm thực, cho tôi điểm A không phải là lỗi của cô.

Giáo viên chỉ cảm thấy Đỗ Lan là tri kỷ của mình, nước mắt không thể kìm được, khóc như một đứa trẻ.

Các học sinh đều ngây người, như vậy cũng được sao.

Chương 3640

Đây chính là trình độ của người lớn ư.

Mọi người ngơ ngác nói: Sao cô giáo lại khóc thành ra thế này.

Đỗ Lan nói: Hành tây, tôi đã cho hành tây.

Giáo viên khóc rất lâu mới ngừng lại.

Hạnh Bình Sang Chân biết người đàn ông này là đầu bếp đã từng đánh bại cha mình, biết rất nhiều thủ đoạn linh tinh, tuyệt đối không thể coi thường.

Nhưng mình nhất định phải thắng.

Ta thấy các ngươi nên bỏ cuộc đi, dùng loại thịt hầm nửa sống nửa chín này cho cô giáo nếm thử, sẽ làm cô bị bệnh đấy.

Bạn học giở trò chế nhạo: Loại bình dân như các ngươi nên cuốn gói rời đi.

Thiếu niên hoàn toàn không để ý, đặt thịt bò trước mặt giáo viên.

Giáo viên nhìn miếng thịt bò mềm mại, rung rinh, nói: Rất có độ đàn hồi, các em có vẻ đã gặp sự cố, làm thế nào để khắc phục vậy.

Bà biết tất cả mọi chuyện, nhưng không can thiệp.

Em đã dùng mật ong, thoa trước lên thịt để ngấm gia vị sớm hơn.

Thì ra là enzyme protease trong mật ong đã phản ứng với thịt bò.

Giáo viên lập tức biết đây là phản ứng hóa học, nói: Nghĩ ra được mật ong, em cũng biết cách suy nghĩ đấy.

Trước đây em đã đọc trong sách dạy nấu ăn, nói là dùng nước dứa để làm mềm thịt, nhưng bây giờ không có dứa.

May mà trước đây em đã thử qua không ít thứ, trong đó có mật ong, hiệu quả tốt nhất.

Giáo viên nếm thử món ăn này, nói: Tuy sự khéo léo này rất tốt, có thể dùng kỹ xảo để bù đắp sự cố chứng tỏ thực lực của các em, nhưng đề bài của tôi là bò hầm rượu vang Burgundy, thịt bò của các em ăn rất ngon, nhưng mật ong đã ảnh hưởng đến hương vị của rượu vang.

Đặc biệt là sau khi đã nếm thịt bò của Đỗ Lan, tôi không thể cho các em điểm A, nếu không sẽ là xúc phạm Đỗ Lan, các em chỉ được B.

Thiếu niên không nói gì, mà đi ăn thịt bò của Đỗ Lan, chỉ một miếng, cậu cũng khóc, vì đây không phải là ăn thịt bò, mà là uống thịt bò, thịt bò vào miệng, hương rượu nồng đậm.

Cậu thành thật nói: Ngon.

Không thể trái với khoang miệng của mình, toàn bộ tế bào trong cơ thể đều đang hoan hô nhảy múa, đều đang nói ngon.

Hiểu được sự khác biệt giữa mình và đầu bếp thực thụ rồi chứ.

Giáo viên nói.

Thiếu niên nặng nề gật đầu, Đỗ Lan này là một đối thủ mạnh.

Nhưng cậu không nản lòng, có đối thủ mạnh mới có động lực tiến bộ, nói: Tôi nhất định sẽ đánh bại hắn.

Còn nhóm giở trò kia trực tiếp nhận điểm E.

Cảm ơn cậu.

Cô gái nói, hôm nay nếu không có thiếu niên giúp đỡ, cô đã phải về quê rồi, nói: Tôi tên là Điền Sở Huệ.

Cô cũng đã giúp tôi rất nhiều.

Thiếu niên biết khả năng chọn nguyên liệu của cô gái rất tốt, chỉ là tâm lý quá kém, không thể phát huy thực lực.

Tiết học đầu tiên đã cho mọi người một đòn phủ đầu, thật sự rất kích thích.

Dù vậy, thiếu niên cũng không vội, bây giờ cậu phải đi tìm ký túc xá của mình, trước tiên phải có một nơi để ở.

Học viện Viễn Nguyệt có diện tích tám trăm dặm, ngoài việc là trường học, nó còn là một địa chủ lớn, một thành viên của tài phiệt lớn.

Đất đai rộng lớn, và ký túc xá của thiếu niên lại được phân đến một nơi rất xa xôi.

Đãi ngộ của nhân vật chính là đến một nơi rất cũ nát, nhưng rất có ý nghĩa.

Cực Tinh Liêu, ký túc xá rực rỡ của các vì sao hai mươi năm trước, đã lãnh đạo thời đại thiên tài, thống trị toàn bộ học viện, những ngày đó thật sự rất náo nhiệt, mỗi ngày đều có người đến thách đấu.

Bây giờ ký túc xá đã suy tàn, cơ sở vật chất đã cũ kỹ, các vì sao cũng đã lướt qua, không dừng lại.

Học sinh trong ký túc xá hiện nay phần lớn là những kẻ tầm thường.

Nhưng một nơi gần gũi như vậy, tự nhiên là nơi ở tốt nhất cho thiếu niên.

Còn về Đỗ Lan, hắn trực tiếp đi thách đấu Thập Kiệt, phát động thực kích, chỉ cần trở thành Thập Kiệt là có thể điều động nguồn tài nguyên khổng lồ, hắn muốn điều động tài nguyên để xây dựng hai công trình, một là tòa tháp cao tám tầng của Bát Đại Thái Hệ, hai là sân tennis.

Chỉ cần đánh bại ngươi, ta có thể xây dựng tháp đầu bếp và sân tennis.

Đỗ Lan tìm đến một vị tiên nhân sushi, chuẩn bị phát động thách đấu.

Nhưng quy tắc thực kích là phải được cả hai bên đồng ý mới có thể bắt đầu, chỉ cần một bên không đồng ý thì không thể thành lập.

Địa vị của Thập Kiệt cao quý, quyền lực to lớn, sao có thể tùy tiện thách đấu với một tân sinh.

Vì vậy, Thập Kiệt đều không muốn thi đấu với Đỗ Lan.

Nếu không thi đấu, thì không thể xây dựng tòa tháp tám tầng, cũng không thể xây sân tennis.

Viện trưởng, học sinh của ngài quá nhát gan, đều không muốn thi đấu với tôi.

Như vậy đi, tôi cũng không ép buộc thi đấu nữa, ngài cấp cho tôi một mảnh đất, tôi tự bỏ tiền ra xây là được.

Đỗ Lan nói.

Ngươi muốn xây cái gì.

Tháp đầu bếp và sân tennis.

Viện trưởng nghe xong, thầm nghĩ hai thứ này có liên quan gì đến nhau không.

Ông hỏi: Tháp đầu bếp, ta tạm cho là có liên quan đến nấu ăn, vậy sân tennis dùng để làm gì.

Tất nhiên là để huấn luyện đầu bếp rồi.

Dùng tennis để huấn luyện.

Đương nhiên, siêu năng lực huấn luyện từ tennis có thể dùng trong nấu ăn.

Đỗ Lan nói: Ngài nên biết, đầu bếp cũng có dị năng, và để phát triển dị năng, tennis là con đường thích hợp nhất.

Viện trưởng đương nhiên biết về dị năng, nhưng không biết nó có quan hệ gì với tennis.

Nhưng nếu Đỗ Lan đã nói có quan hệ, ông cứ coi như có quan hệ đi, nói: Có thể cấp đất cho ngươi, nhưng nếu ngươi không phải là Thập Kiệt, các chi phí khác học viện sẽ không cấp cho ngươi, tức là ngươi không thể điều động viện thiết kế của học viện, đội công trình của học viện, tự nhiên cũng không nhận được tài trợ từ ngân hàng của học viện.

Đây chính là tài phiệt, gần như mọi thứ đều thuộc về tài phiệt.

Thực ra nó giống như các phiên trấn, các doanh nghiệp trong một khu vực đều có liên quan đến phiên trấn.

Các doanh nghiệp liên kết lại với nhau, hình thành một tài phiệt.

Các doanh nghiệp trong nội bộ tài phiệt đều chịu sự quản lý thống nhất.

Còn giữa các tài phiệt lại thông qua hội đồng để thảo luận phân chia lợi ích, không cạnh tranh giữa các doanh nghiệp, duy trì sự ngầm hiểu.

Nhưng khi thực sự đấu đá nội bộ, họ cũng sẽ không khách khí.

Học viện Viễn Nguyệt không chỉ là trường dạy nấu ăn, mà còn là một tập hợp các doanh nghiệp phụ trợ của tài phiệt.

Vì vậy trường học mới có thể điều động nhiều tài nguyên như vậy, vì những doanh nghiệp này đều phối hợp với học viện.

Có đất là được.

Đỗ Lan không cần sự hỗ trợ nào khác, chỉ cần đất.

Được.

Chỉ cấp đất thì đương nhiên không vấn đề gì, dù sao Viễn Nguyệt vốn là địa chủ lớn, phần lớn đất đai đều là của họ, có thể nói là chiếm núi làm vua.

Sự rộng lớn của học viện là rất khó tưởng tượng.

Có đất, Đỗ Lan để vợ ở ngoài trường tìm đội ngũ xây dựng nước ngoài, bắt đầu ngay lập tức, làm việc hai mươi bốn giờ không gián đoạn.

Về phần kinh phí, trực tiếp dùng tài nấu ăn của Đỗ Lan là được.

Một đầu bếp nổi tiếng cũng giống như một ngôi sao.

Tiệm sushi băng chuyền của Đỗ Lan đã thu hút được một lượng khách nhất định, có thể nhận được đầu tư.

Rất nhanh, sân tennis đã được xây xong, Đỗ Lan rất hài lòng, nói: Có thể tu luyện phân thân, tả luân nhãn, ngũ cảm bác đoạt, dị thứ nguyên đả kích, hắc động ở đây. rồi đem những siêu năng lực này áp dụng vào nấu ăn, đó chính là siêu năng lực nấu ăn.

Tuy Thực Kích Chi Linh ngay từ đầu đã không phải là một bộ manga nấu ăn đứng đắn, mà là một tác phẩm võ sĩ đội lốt nấu ăn.

Nhưng về sau vẫn xuất hiện những đầu bếp có dị năng, vẫn không thể kiểm soát mà đi theo con đường siêu năng lực.

Giống như Võng Cầu Vương Tử.

Đỗ Lan thậm chí còn nghĩ nếu Quán Lam Cao Thủ không kết thúc, liệu có đi theo con đường bóng rổ siêu năng lực không.

Giống như Đầu Văn Tự D, một bộ manga đua xe hay ho, cuối cùng cũng đến mức người xe hợp nhất.

Kỹ xảo trong thực tế đã không đủ dùng, chỉ có thể dùng siêu năng lực.

Nếu siêu năng lực tồn tại, vậy Đỗ Lan cứ trực tiếp huấn luyện siêu năng lực là được, siêu năng lực cộng với bát quái ngũ hành, rất có tiềm năng.

Đây là sân tennis sao.

Tại sao một bên lại là bia tập.

Viện trưởng tò mò Đỗ Lan định làm gì, đến sân tennis xem thì phát hiện sân này chỉ có một nửa giống sân tennis, nửa còn lại lại bị làm thành bia tập, có rất nhiều bia gỗ.

Đỗ Lan cũng không giải thích, cầm vợt tennis lên rồi trực tiếp đánh qua, một hơi đánh hỏng hết các bia tập.

Đây không phải là tennis chứ.

Có ai dùng bóng nhắm vào tuyển thủ đối phương không.

Viện trưởng hỏi.

Chương 3641

Đây vốn không phải là sân tennis chính thống, mà là sân tennis dùng để huấn luyện siêu năng lực.

Yên tâm, sân tennis chỉ là để rèn luyện ý chí chiến đấu của mọi người, khi thực kích thật sự, sẽ không có quả tennis nào đánh vào đối thủ.

Điều cần thiết chính là khí thế dám ra tay, phải truyền ý chí chiến đấu cho đối phương.

Viện trưởng đột nhiên phát hiện khí thế của Đỗ Lan đã khác, ở phía đối diện sân dựng lên mười tấm bia, rõ ràng Đỗ Lan muốn một hơi đánh nát mười tấm bia.

Đỗ Lan phát bóng, trực tiếp đánh bóng đi, nói: Hắc động.

Vút, quả tennis biến thành một lỗ đen, lập tức đánh hỏng toàn bộ bia tập ở phía đối diện.

Viện trưởng thở dài nói: Đem loại dị năng này vào nấu ăn, thật sự tốt sao.

Đá núi khác có thể dùng để mài ngọc, mò mẫm không mục tiêu trên hoang dã của ẩm thực rất dễ bị lạc phương hướng.

Vạn pháp quy tông, đánh tennis cũng có thể dùng trong nấu ăn, nấu ăn cũng có thể dùng để đánh tennis, trong đó có những thứ tương thông với nhau.

Đỗ Lan nói: Ngài xem các đầu bếp thời cổ đại, Y Doãn tạo phản, Chuyên Chử hành thích, Dịch Nha lộng quyền.

Rồi xem những người trị quốc nói thế nào.

Trị quốc như điều hòa ngũ vị, trị đại quốc như nấu món cá nhỏ.

Nấu ăn và cuộc sống con người có liên quan mật thiết, tương thông với nhau.

Nấu ăn chưa bao giờ là cô lập, có thể dùng các hoạt động xã hội của con người để thúc đẩy lý niệm nấu ăn.

Viện trưởng thầm nghĩ ban đầu mình chỉ tìm Hạnh Bình Sang Chân con cá da trơn này để kích thích đám con ông cháu cha kia tiến bộ.

Bây giờ xem ra mình không chỉ tìm một con cá da trơn, mà còn tìm một con khủng long bạo chúa ăn thịt, Đỗ Lan này rõ ràng là muốn đổi mới trong học viện, chắc chắn là đang thử nghiệm những thứ hoàn toàn mới.

Thôi được, ngươi cứ làm đi.

Viện trưởng ủng hộ Đỗ Lan thử nghiệm những trò mới mẻ.

Ngài sẽ không thất vọng đâu.

Đỗ Lan lại đánh ra một quả bóng, cả học viện dường như thay đổi chiều gió vì một quả bóng này.

Hạnh Bình Sang Chân đã quen với cuộc sống học viện, hôm nay cậu đến lớp thực hành của Thế Thiết Hội Lý Nại.

Đây là khóa học mà Thập Kiệt chuẩn bị cho tân sinh năm nhất, thông thường là để Thập Kiệt thể hiện tài nấu ăn.

Sang Chân lần đầu tiên đi học thực hành đã đến muộn, chỉ có thể nếm thử chút canh thừa, nhưng chỉ với một chút nước sốt, cậu cũng đưa ra nhận xét: Món ăn này rất vô vị.

Phải nói rằng nhận xét của thiếu niên đã trực tiếp thu hút sự chú ý của cô gái, hoàn toàn là kịch bản tổng tài bá đạo với tính cách đảo

ngược.

Trong kịch bản tổng tài bá đạo, nữ chính luôn tỏ ra coi thường tổng tài.

Thế nhưng tổng tài lại nói: Cô gái, cô đã thành công thu hút sự chú ý của tôi.

Thiếu niên và thiếu nữ cũng vậy.

Thiếu niên nói vô vị, thiếu nữ đã bị thu hút sự chú ý.

Mọi người đều nói kỹ thuật nấu ăn của mình tốt, chỉ có tên bình dân này nói vô vị, nàng rất không vui.

Thực ra thiếu niên cũng không nói là không ngon, chỉ nói là vô vị.

Mà thú vị hay vô vị không có tiêu chuẩn rõ ràng, tiêu chuẩn hàng đầu của ẩm thực vẫn là ngon, chứ không phải thú vị.

Nhưng cô thiếu nữ xinh đẹp hy vọng món ăn của mình không thể chê vào đâu được, hy vọng vừa thế này, vừa thế kia, lại vừa thế nọ, không cho phép món ăn của mình có tỳ vết.

Vì vậy đã bị thiếu niên thành công thu hút sự chú ý.

Chỉ có thể nói Thế Thiết Hội Lý Nại quá trẻ, quá ngây thơ, quá hành động theo cảm tính.

Thế Thiết Hội Lý Nại từ nhỏ đã được giáo dục nghiêm khắc, học những món ăn cao cấp nhất, các bước nấu ăn đều tỉ mỉ không sai một ly, đầu bếp lớn dạy thế nào, nàng học thế đó.

Từ trước đến nay, kỹ năng nấu ăn của nàng đều nhận được đánh giá tốt, nhưng hôm nay lại bị một tên bình dân nhận xét là vô vị.

Điều này sao có thể nhịn được.

Nàng nhất định phải tìm ra tên bình dân chết tiệt này, bắt hắn nói cho rõ, món ăn của mình vô vị ở chỗ nào.

Có ai thấy Hạnh Bình Sang Chân không.

Mọi người đều lắc đầu.

Thực ra Hạnh Bình Sang Chân đang trốn đi nghiên cứu món ăn mới.

Cô gái rất tức giận, tìm mãi tìm mãi.

Thiếu nữ, cô đang tìm kiếm tình yêu của mình sao.

Đỗ Lan mặc đồ tập tennis đi ngang qua, thấy cô gái và người hầu đang tìm kiếm. 123.

Nakiri Erina nhìn bộ dạng của Đỗ Lan, đâu giống một đầu bếp, quả thực chẳng khác nào một vận động viên, nhưng vấn đề là đây là trường dạy nấu ăn chứ không phải trường thể thao, dao thái và xẻng nấu mới là dụng cụ mọi người nên cầm chứ không phải vợt tennis.

Gã kia đang làm gì vậy.

Đừng làm hỏng phong khí của trường. cô thiếu nữ xinh đẹp nói.

Cô không thấy thú vị sao.

Đây là tennis đấy.

Tennis có gì thú vị.

Tennis đương nhiên thú vị, có thể giết người.

Những thứ thực sự thú vị đều có thể giết người, mỹ sắc, tennis, đầu bếp, vì giết người nên mới thú vị.

Đỗ Lan vừa mở miệng đã là những lời hoang đường.

Điều đó có gì thú vị.

Còn nữa, đừng liên hệ những thứ không liên quan như đầu bếp, tennis, ám sát với nhau.

Cô thật là vô vị, cô nghĩ xem, khách đang ăn một con cá nướng ngon lành, lúc này đầu bếp đột nhiên rút một con dao găm từ bụng cá đâm vào tim khách, có phải rất bất ngờ, rất ngạc nhiên, rất thú vị không.

Đỗ Lan nói: Ví dụ như nếu tôi đánh quả tennis vào người đối thủ, đánh cho đối phương da tróc thịt bong, xương thịt lìa tan, có phải cũng rất thú vị không.

Chẳng thú vị chút nào.

Vậy tại sao tôi lại thấy thú vị.

Đỗ Lan cười nói.

Ngươi là ngươi, ta là ta, chuyện thú vị vốn dĩ mỗi người mỗi khác.

Cô thiếu nữ xinh đẹp nói, rồi đột nhiên sững người.

Đúng vậy, thú vị hay vô vị vốn dĩ mỗi người mỗi khác, làm sao có một tiêu chuẩn được. 124.

Ẩm thực ngon hay không ngon mới có tiêu chuẩn rõ ràng, có thú vị hay không thì thực sự không nói được.

Giống như thanh gươm Ngư Tràng, đối với nhiều người đó là một câu chuyện thú vị, nhưng đối với vị khách kia thì chắc chắn chẳng thấy thú vị chút nào.

Đỗ Lan này đang nhắc nhở mình sao.

Hay là trùng hợp.

Cô thiếu nữ xinh đẹp có chút nghi hoặc.

Đỗ Lan đương nhiên là đang nhắc nhở đối phương, thi đấu ẩm thực không phải là so thú vị hay không, mà là so khẩu vị.

Nhưng vấn đề cũng nảy sinh, cô thiếu nữ xinh đẹp đã nấu ăn một cách tỉ mỉ, nhưng hương vị cũng chỉ ở cuối bảng Thập Kiệt, rất khó tiến bộ hơn nữa.

Là một học sinh ưu tú, nàng cạnh tranh với những đối thủ xuất sắc hơn, cần phải đổi mới, tìm ra không gian tiến bộ cho mình.

Nhưng hiện tại, nếu chỉ so kỹ xảo, nàng thực sự rất hoàn hảo, nhưng về kỹ xảo đã không còn không gian để tiến bộ.

Vậy tiếp theo phải so sáng tạo, so khái niệm, so sự thú vị Trong Thập Kiệt, kỹ thuật của mọi người đều rất tốt, nàng không có ưu thế.

Nàng vẫn muốn tiến bộ, nên mới để ý đến nhận xét của Hạnh Bình Sang Chân như vậy.

Vì những người xung quanh đều chỉ có lời khen, những lời khen này đã không thể chỉ dẫn phương hướng nữa.

Chỉ có lời chê mới có thể dẫn dắt mình tìm ra hướng đi mới.

Thực ra nàng cũng có thể học hỏi từ những người ưu tú hơn mình, nhưng nàng không muốn, không muốn học hỏi người khác, muốn tạo ra đặc sắc của riêng mình.

Vì những người khác đều có đặc sắc riêng, nếu mình học theo đặc sắc của người khác thì sẽ mất mặt.

Đỗ Lan rất rõ tình cảnh của cô gái, nàng đã gặp phải nút thắt cổ chai, đang vội vàng tìm kiếm đột phá.

Chương 3642

Và hắn cũng biết Hạnh Bình Sang Chân trong tương lai rất có thể sẽ nhập rể vào gia tộc của cô gái, giống như Uzumaki Kushina và Namikaze Minato, là một sự kết hợp mạnh mẽ.

Thật là lãng phí thời gian với ngươi.

Thế Thiết Hội Lý Nại vẫn phải đi tìm thiếu niên, dù sao đối phương là một bình dân không thuộc giới quý tộc, có lẽ nắm giữ một số trí tuệ dân gian, có thể giúp mình tìm ra hướng đột phá.

Xoay người, tiếp tục tìm kiếm thiếu niên.

Thiếu niên đang nghiên cứu món ăn mới thì bị cô gái bắt tại trận.

Cho ta một lời giải thích, nếu không ta sẽ cho ngươi thôi học.

Cô thiếu nữ xinh đẹp trực tiếp dùng việc đuổi học để uy hiếp.

Vô vị chính là vô vị.

Thiếu niên nói.

Cô thiếu nữ xinh đẹp tức giận nói: Vậy ngươi có bản lĩnh gì thì lấy ra đi.

Nếu không thể thỏa mãn được cái lưỡi thần của ta, ta sẽ đuổi ngươi ra khỏi học viện.

Người hầu không chịu nổi nữa, đấm một cú xuống bàn, nói: Đại tiểu thư, chuyện này cứ giao cho La Tây tôi, tên học sinh chuyển trường kia, ta muốn thực kích với ngươi.

Thực kích là gì.

Chính là cuộc đối đầu về ẩm thực, chủ đề là trứng, ngươi có sợ không.

Đương nhiên là được.

Thiếu niên nghé con không sợ hổ, chấp nhận thách đấu.

Khi cậu buộc dải băng trắng lên trán, chính là lúc cậu muốn chém đối thủ ngã ngựa, hai người bắt đầu thực kích đối đầu.

La Tây sử dụng toàn những nguyên liệu cao cấp, trứng gà ác thượng hạng, thăn bò thượng hạng, định nấu một món thăn bò Ý mang phong vị dị quốc.

Còn thiếu niên làm món cơm trộn trứng.

Gã này đang coi thường học viên Viễn Nguyệt, coi thường cuộc đối đầu thực kích sao.

Dùng trứng giảm giá trong cửa hàng tiện lợi, rồi ngồi chờ cơm chín, cũng không xử lý trứng, đây là món ăn gì vậy.

Cô thiếu nữ xinh đẹp không nhịn được hỏi.

Vì vậy mới vô vị.

Nấu ăn tuyệt vời nhất, khẩu vị tốt nhất, những lời này trong mắt tôi là tuyệt địa, là ngõ cụt không thể tiến thêm một bước nào.

Dù thất bại thì sao.

Người chỉ biết đáp án tiêu chuẩn duy nhất thì không thể sáng tạo ra thứ tuyệt vời hơn.

Thiếu niên cho rằng cô thiếu nữ xinh đẹp đã bị trói buộc.

Đỗ Lan nghe xong không nhịn được vỗ tay, nói: Thiếu niên, vậy tại sao ngươi vẫn làm đầu bếp.

Tại sao không thử đi vác gạch ở công trường, hoặc học hành tử tế làm luật sư, làm bác sĩ.

Tại sao phải miệt mài trong bếp, tại sao không thử một chút thứ tuyệt vời hơn.

Sao ngươi lại tới đây.

Thế Thiết Hội Lý Nại thấy là Đỗ Lan, lập tức hỏi: Đây là chiến trường thực kích, người không phận sự không được vào.

Xin lỗi, không nhịn được, tôi có cái tật này, cứ nghe ai giảng đạo lý là lại thích phản bác, tôi nghi ngờ kiếp trước mình là một tên chuyên đi cà khịa, kiếp này chuyển thế thành người.

Đỗ Lan thản nhiên nói: Dù sao thiếu niên cũng chỉ đang chờ cơm chín, tán gẫu một chút cũng không ảnh hưởng.

Thiếu niên, xin hãy trả lời, tại sao không thử những thứ tuyệt vời hơn.

Tôi từ nhỏ đã lớn lên trong bếp, tại sao phải thử những thứ khác.

Thiếu niên không hiểu nói.

Đúng vậy, ngươi đã sống trong bếp mười hai năm, đã bỏ ra mười hai năm chi phí chìm, nên không muốn thay đổi.

Một khi thay đổi, mười hai năm thời gian sẽ lãng phí.

Đối với học sinh ưu tú của Viễn Nguyệt, họ cũng đã bỏ ra chi phí chìm rất lớn, họ có thân phận, có địa vị, có thể kiểm soát vô số tài nguyên.

Càng như vậy, họ càng không thể thua, vì một khi thất bại, không phải là thất bại cá nhân, có thể là thất bại của cả đội, thậm chí là thất bại của học viện.

Vì vậy đối với họ, áp lực đổi mới mạo hiểm rất lớn, sẽ làm nhiều người thất vọng.

Còn ngươi chỉ là một bình dân, dù thất bại cũng không mất mát gì, dù sao ngay từ đầu đã không có ai đặt hy vọng vào ngươi, ngươi thắng là bất ngờ, thua mới là bình thường.

Vì vậy ngươi và cô ấy hoàn toàn khác nhau, kinh nghiệm của ngươi hoàn toàn không áp dụng được cho đại tiểu thư.

Thiếu niên là bình dân, không ai yêu cầu cậu phải thắng.

Nhưng Thế Thiết Hội Lý Nại thì khác, có quá nhiều người theo sau nàng, ví như La Tây đứng ra bảo vệ này, cậu ta không hy vọng cô thiếu nữ xinh đẹp thất bại.

Cô thiếu nữ xinh đẹp là một người lãnh đạo, thực ra tài nấu ăn của nàng thế nào không phải là quan trọng nhất, quan trọng nhất là mọi người đều công nhận và theo sau nàng.

Thiếu niên và thiếu nữ đều im lặng, những lời Đỗ Lan nói rất có lý.

Bình dân thất bại thì thôi, cùng lắm làm lại từ đầu.

Còn nếu thiếu nữ thất bại sẽ gây ra một loạt rắc rối.

Đỗ Lan nói xong với thiếu niên, lại tiếp tục nói với thiếu nữ: Còn cô, đại tiểu thư Thập Tịch, thực ra những người bên cạnh cô đều biết rõ tài nấu ăn của cô, họ sẽ bảo vệ cô, giúp cô tránh những cuộc đối đầu nguy hiểm, đảm bảo cô không gặp thất bại.

Vì vậy cô không chỉ dựa vào chính mình, mà là dựa vào đội nhóm, phát huy đặc sắc của đội nhóm, để người sáng tạo đi sáng tạo, người truyền thống đi theo truyền thống, để mỗi người đều phát huy ưu thế của mình, như vậy thực lực của một đội nhóm chắc chắn sẽ mạnh hơn một thiên tài, cô là đại tướng, không phải tiên phong, hãy nhận rõ vị trí của mình.

Cô thiếu nữ xinh đẹp không nói gì nữa.

Đỗ Lan thầm nghĩ không cần vội, sau này cha của cô thiếu nữ xinh đẹp sẽ phát động chính biến, lúc đó cô thiếu nữ xinh đẹp sẽ diễn màn công chúa phục thù.

Chi phí được xóa sạch, lúc đó có thể thăng cấp một mạch, không còn sợ thất bại, có thể mạnh dạn thử nghiệm những món ăn sáng tạo thú vị.

Sáng tạo là một từ rất hay, nhưng hai cha con Hạnh Bình Thành Nhất Lang và Hạnh Bình Sang Chân đã thất bại rất nhiều lần trong việc sáng tạo.

Đối với họ, thất bại chỉ cần cười ha ha là xong.

Dù sao họ cũng chỉ là chủ một quán ăn gia đình, không ai mong đợi họ tạo ra mỹ thực tuyệt thế.

Nhưng nếu cô thiếu nữ xinh đẹp Thế Thiết Hội Lý Nại bắt tay vào sáng tạo, mọi người sẽ mong đợi nàng tạo ra mỹ thực có giá trị.

Dù sao nàng đại diện không phải là chính mình, sử dụng nguồn tài nguyên tốt nhất, mọi người đều hy vọng nàng thành công chứ không hy vọng nàng thất bại.

Đây chính là sự khác biệt về chi phí sáng tạo, vì vậy bình dân có thể theo đuổi sự thú vị, quý tộc chỉ có thể theo đuổi thành công.

Thực kích đang diễn ra, nhưng Đỗ Lan, kẻ chuyển thế từ một tên chuyên cà khịa, lại bước vào, nói một tràng những điều vớ vẩn.

Chín rồi.

Lúc này, cơm của Hạnh Bình Sang Chân đã chín, cậu lấy ra quả trứng giảm giá mua rẻ ở siêu thị, dứt khoát đập vỡ, đổ lòng trứng lên bát cơm nóng hổi, hoàn thành món ăn.

Tôi cũng xong rồi.

Món ăn của La Tây cũng đã xong, là thăn bò kèm trứng.

Đỗ Lan nói: Không phiền nếu tôi cũng nếm thử chứ, bạn học đại tiểu thư.

Tùy ngươi.

Cô thiếu nữ xinh đẹp không từ chối.

Đầu tiên, chúng ta sẽ nếm thử món thăn bò của cô bạn Juliette Romeo Saotome này.

Người dẫn chương trình nói.

Đỗ Lan đi tới, nói: Người ta là cơm cuộn trứng, còn ngươi là thăn bò cuộn trứng.

Ha ha, chuẩn bị kinh ngạc đi, ha.

La Tây cười lớn.

Đỗ Lan chỉ lắc đầu, nói: Không cần ăn cũng biết ngươi không điểm.

Nụ cười của La Tây cứng đờ, gầm lên: Dựa vào đâu mà cho ta không điểm.

Ngươi còn chưa ăn, ăn rồi sẽ biết tài nấu ăn của ta tốt thế nào.

Chỉ dựa vào cái bộ dạng không xứng với khách hàng của ngươi là có thể cho không điểm rồi.

Đỗ Lan trực tiếp công kích cá nhân, nói: Nhìn cái mặt đầy thịt của ngươi, còn tâm trạng nào mà ăn uống.

Hơn nữa đây là món trứng, ngươi bọc trứng bên ngoài thăn bò, trứng đã nguội cả rồi, thăn bò bên trong có ngon đến mấy cũng lệch đề.

Món trứng, không phải món thăn bò, ngươi dùng trứng làm đồ ăn kèm vốn dĩ đã lệch đề.

Tóm lại, không cần ăn cũng biết là không điểm.

Hắn lạnh lùng quay đi, để lại La Tây đau khổ gào thét.

Đi đến trước món cơm trộn trứng, Đỗ Lan nói: Hạnh Bình Sang Chân trông không ảnh hưởng đến khẩu vị của khách, hơn nữa cơm phối với trứng cũng không lấn át vai chính, phối hợp với tỏi, dầu mè, nước tương để nêm nếm, quả thực đã giữ lại được hương vị nguyên bản của trứng, hơn nữa dầu nóng và cơm nóng không ngừng làm nóng trứng sống, khiến hương trứng thơm nức mũi.

Nhưng mà, ta chỉ có thể cho ngươi mười điểm, trên thang điểm một trăm.

Ngươi còn chưa ăn.

Thiếu niên nói. 125.

Ta thực sự chưa ăn, vì món ăn này của ngươi thà nói là qua loa còn hơn gọi là sáng tạo. 126.

Hoàn toàn là món ăn đơn giản mà dân công sở vội vàng ăn tạm một miếng, khó mà bước lên sảnh lớn sang trọng.

Ngươi là đầu bếp của nhà hàng, ngươi nghĩ sẽ có khách hàng trả tiền cho bát cơm đơn giản này sao.

Ngon là được rồi, tại sao phải quan tâm đơn giản hay không.

Thiếu niên nói: Nếu đầu bếp có thể biến nguyên liệu đơn giản thành mỹ thực, thì khách hàng sẽ sẵn lòng trả tiền.

Tiệm sushi băng chuyền của ngươi không phải cũng dùng những nguyên liệu đơn giản nhất để làm mỹ thực sao.

Nhưng ta dùng chiến lược giá cả, là giá rẻ nhất, nếu ngươi cũng chuẩn bị đi theo con đường chiến lược giá cả, vậy cái gọi là đạo của đầu bếp của ngươi ở đâu, cuối cùng ngươi và ta có gì khác biệt.

Đỗ Lan cười nói.

Chương 3643

Tôi và ngươi không giống nhau.

Thiếu niên kiên định nói.

Vì vậy món ăn này của ngươi chỉ có mười điểm, vui lên đi, mười điểm so với không điểm, là ngươi thắng rồi.

Hơn nữa ngươi còn có chín mươi điểm không gian tiến bộ, có thể thắng hai lần, quả thực là hạnh phúc vô bờ.

Tên khốn nhà ngươi, ngay cả ăn cũng chưa ăn mà đã cho ta không điểm, ta sẽ không tha cho ngươi đâu.

La Tây định ra tay, cậu ta trông như một vận động viên thể hình, mặt rất già dặn, cằm đôi, mặt đầy thịt, có thể làm đả thủ được rồi.

La Tây, dừng lại.

Đỗ Lan nói không sai, dù không nhận xét về ngoại hình của ngươi, món thăn bò của ngươi quả thực đã lấn át vai chính, hơn nữa lớp trứng bên ngoài tuy ăn ngon nhưng đã nguội, ăn vào vị thăn bò lấn át vị trứng.

Còn món ăn của Hạnh Bình Sang Chân quả thực đã dùng gia vị đơn giản để kích thích hương vị của trứng, là ngươi thua rồi.

Đây là điểm số từ Lưỡi Thần của cô thiếu nữ xinh đẹp, nàng đã nếm thử hai món ăn, đưa ra điểm số, là thiếu niên đã nắm bắt được chủ đề, chiến thắng.

Còn về hương vị, quả thực tốt hơn của La Tây một chút, nhưng cũng chỉ vậy mà thôi.

Thiếu nữ nhìn thiếu niên nói: Lần này ngươi chỉ là may mắn thắng, nguyên nhân chính là La Tây đã hiểu sai đề bài.

Lần sau sẽ không may mắn như vậy nữa đâu, nhớ kỹ, người có thể đứng trên đỉnh cao của học viện là ta, Thế Thiết Hội Lý Nại.

Thiếu niên thản nhiên nói: Biết rồi, biết rồi, ta bận lắm.

Thái độ gì vậy.

Thiếu niên nói: Tôi muốn thử tất cả, muốn khám phá triệt để thế giới rộng lớn mang tên ẩm thực.

Đó chắc chắn là mục tiêu mà cả đời tôi cũng không đủ để theo đuổi.

Rồi cậu đổi giọng nói: Lưỡi Thần của cô rất lợi hại đúng không, giúp tôi nếm thử món sữa tươi hầm cá mực này đi.

Cút.

Lưỡi Thần không dung thứ cho những món ăn tà đạo xúc phạm.

Thiếu niên tỏ ra tiếc nuối, sau đó cậu nhìn sâu vào Đỗ Lan một cái, chỉ cảm thấy chán ghét.

Bây giờ cậu đã hiểu tại sao cha mình lại muốn đối đầu với Đỗ Lan, vì Đỗ Lan tuyệt đối là loại tồn tại mà các đầu bếp ghét nhất, là kẻ bại hoại trong giới đầu bếp, thân là đầu bếp lại hoàn toàn không tôn trọng nghệ thuật nấu ăn, loại người này phải do chính mình đánh bại.

Không nói gì, cậu quay người rời đi, cậu muốn về ký túc xá.

Ký túc xá này tuy xa xôi, nhưng đã cho cậu một nơi an thân ở học viện Viễn Nguyệt, cậu vào ký túc xá cũng phải trải qua thử thách mới có được tư cách ở lại.

Là ký túc xá của học viện ẩm thực, bài kiểm tra nhập cư chính là làm ra một món ăn được ký túc xá trưởng công nhận.

Ký túc xá tuy xa xôi và đơn sơ, nhưng nhà bếp lại thuộc hàng nhất lưu, và các học sinh sống trong đó cũng rất đặc sắc, cậu đã quen biết được nhiều người thú vị.

Thiếu niên đã vào trường được một thời gian, cũng đã quen với phong cách của ngôi trường này.

Học viện Viễn Nguyệt tuyệt đối là một học phủ hàng đầu, một trung tâm đào tạo tinh anh.

Trình độ nấu ăn của học sinh quyết định tất cả, không chỉ là thành tích, mà còn bao gồm cả nguồn tài nguyên được điều động.

Sự tồn tại đỉnh cao trong trường chính là Hội đồng Thập Kiệt Viễn Nguyệt, mỗi người trong số họ đều có ảnh hưởng rất lớn trong giới ẩm thực, thậm chí còn chưa tốt nghiệp đã được các chuỗi khách sạn lớn, nhà hàng sang trọng trên quốc tế đặt trước.

Thiếu niên ban đầu cũng không biết phong cách của ngôi trường này, nhưng sau khi biết, cậu cảm thấy nơi đây thực sự rất hợp với mình.

Có thể không ngừng rèn luyện tài nấu ăn của mình, thử nghiệm những nguyên liệu và phương pháp nấu ăn mới.

Ở đây có rất nhiều học sinh giống như cậu, đang nỗ lực vì mục tiêu trở thành một đầu bếp xuất sắc.

Đây chính là vùng đất hứa của thiếu niên, cũng là nơi ràng buộc cậu ấy.

Đỗ Lan nhìn bóng lưng thiếu niên quay về, cười nói.

Thử thách của thiếu niên mới chỉ bắt đầu.

Đỗ Lan cũng bắt đầu rèn luyện tài nấu ăn của mình, bắt đầu từ việc đánh tennis.

Quả tennis đánh ra như có sinh mệnh, đốt cháy không gian, ép ra từ không gian những đốm trắng li ti.

Thành công rồi.

Đỗ Lan nói: Dùng áp lực của lỗ đen tennis để chuyển hóa carbon dioxide thành bột mì, loại nguyên liệu hiếm có này có thể đặt tên là bột mì lỗ đen.

Dù đối với ta, kẻ có sức mạnh của tất cả thần ma, dùng tennis tạo ra bột mì cũng là điều rất khó làm được.

Nếu dùng siêu năng lực thì rất đơn giản, nhưng dùng kỹ thuật tennis để nén carbon dioxide thì rất khó.

Nhưng Đỗ Lan đã làm được.

Tiếp theo, câu lạc bộ ramen tennis của ta cũng có thể thành lập rồi.

Ngôi trường này có thực kích, muốn đoạt lấy thứ gì của người khác, chỉ cần khiến đối phương đồng ý thực kích, rồi thắng trận đấu là được.

Dù muốn gì cũng có thể dùng tài nấu ăn để có được, đây đâu phải là tài nấu ăn, quả thực còn hữu dụng hơn cả võ nghệ.

Tất nhiên, những thân phận đỉnh cao nhất không dễ dàng có được như vậy, phải chấp nhận hết trận đấu này đến trận đấu khác, hết lần phán quyết này đến lần phán quyết khác.

Đợi đến khi đầu bếp thực sự đứng trên đỉnh cao, cũng đã hoàn thành việc thuần hóa.

Hạnh Bình Thành Nhất Lang chính vì không chịu nổi việc mình ngày càng có xu hướng theo dòng chính, cuối cùng đã trở thành một lãng nhân, từ bỏ mọi danh dự.

Cũng mất đi tư cách làm đầu bếp trong nước, chỉ có thể ra nước ngoài phát triển.

Không muốn bị thuần hóa, thì không thể tiếp tục đi lại trong nước.

May mà viện trưởng yêu tài, luôn bảo vệ Thành Nhất Lang, lần này tìm con trai của Thành Nhất Lang, cũng là cho ông một cơ hội.

Con đường mà Thành Nhất Lang cuối cùng đã không đi tiếp, con trai của ông lại một lần nữa xuất phát, lần này có lẽ sẽ khác.

Vì Thành Nhất Lang đã ảnh hưởng đến một số đầu bếp có chí hướng, những đầu bếp này muốn từ dưới lật lên, thay đổi toàn bộ tài phiệt.

Khai giảng đã được một thời gian, các tân sinh đều đang lựa chọn câu lạc bộ phù hợp với mình.

Tuy là trường danh tiếng, nhưng ngoài việc thực kích rất tàn khốc, hoạt động của các câu lạc bộ cũng không khác mấy so với các trường bình dân.

Các câu lạc bộ đều cần người mới, sẽ dán thông báo tuyển thành viên trên bảng thông báo.

Vì là trường dạy nấu ăn, các câu lạc bộ cũng đều liên quan đến ẩm thực.

Đã là câu lạc bộ, thì không thể chỉ nghiên cứu ẩm thực, mà còn thêm một số đặc sắc.

Ví dụ như sumo và lẩu sukiyaki, tạo thành câu lạc bộ lẩu sukiyaki sumo.

Còn có câu lạc bộ ramen tennis của Đỗ Lan, kết hợp giữa tennis và ramen.

Ngoài các câu lạc bộ kết hợp, cũng có các câu lạc bộ bình thường, như câu lạc bộ đồ nướng, câu lạc bộ cơm tô donburi.

Câu lạc bộ ramen tennis của Đỗ Lan, chính là vừa đánh tennis vừa làm ramen.

Rất có đặc sắc, thuộc loại kết hợp giữa thể thao và ẩm thực.

Đỗ Lan, ta muốn phát động thực kích với ngươi, chỉ cần thắng, câu lạc bộ của ngươi sẽ là của ta.

Có học sinh đến cướp câu lạc bộ của Đỗ Lan.

Câu lạc bộ của Đỗ Lan có đất đai và cả công trình mới xây, lấy được là có thể chiếm làm của riêng.

Vốn dĩ Đỗ Lan, một học sinh quá tuổi, đã khiến người ta ngứa mắt, hơn nữa còn là một người lớn ti tiện, nên càng không cần khách sáo, trực tiếp cướp là được.

Đây chính là phong cách và đặc sắc của học viện Viễn Nguyệt, đối với thứ mình muốn thì trực tiếp dùng tài nấu ăn để cướp lấy.

Đỗ Lan tự nhiên vui vẻ chấp nhận, với điều kiện, nếu mình thua thì sẽ dâng cả sân tennis và tòa tháp Bát Đại Thái Hệ đang thi công.

Nếu người thách đấu thua thì phải gia nhập câu lạc bộ tennis, chấp nhận sự nô dịch của Đỗ Lan.

Thực kích bắt đầu.

Nội dung thi đấu do người thách đấu tự chọn, Đỗ Lan đều có thể chấp nhận.

Số lần thực kích càng nhiều, số người trong câu lạc bộ càng đông.

Đối với những câu lạc bộ nhỏ không có thực lực, cuộc sống rất khó khăn.

Vì kinh phí của câu lạc bộ do Thập Kiệt phê duyệt, Thập Kiệt cũng có những toan tính riêng, đó là làm cho câu lạc bộ của mình ngày càng mạnh, làm cho các câu lạc bộ khác ngày càng yếu.

Chương 3644

Cắt giảm kinh phí, ép buộc các câu lạc bộ phải đồng ý thực kích, cuối cùng một hơi nuốt chửng cả câu lạc bộ.

Nếu phong khí này không bị cấm, thì các câu lạc bộ trăm hoa đua nở sẽ bị Thập Kiệt hoàn toàn lũng đoạn.

Đây không phải là điều viện trưởng muốn thấy, nhưng trường học vốn đã cho Thập Kiệt quyền tự chủ rất lớn, viện trưởng cũng không thể can thiệp.

Vì vậy mới cần thả con cá da trơn Hạnh Bình Sang Chân vào, thông qua cậu ta để phá vỡ sự lũng đoạn của Thập Kiệt, để học viện một lần nữa có thể trăm nhà đua tiếng.

Quyền lực của Thập Kiệt ngày càng lớn, thậm chí có thể ảnh hưởng đến viện trưởng.

Và Thập Kiệt vì ưu thế của mình, lại muốn lũng đoạn tài nguyên, vậy thì các câu lạc bộ nhỏ sẽ gặp xui xẻo, ngân sách không ngừng bị cắt giảm, cuối cùng bị đoạt mất qua một trận thực kích.

Dù có phản kháng cũng vô ích, vì kỹ thuật của Thập Kiệt quá mạnh.

Từng câu lạc bộ sụp đổ, Thập Kiệt tập trung tài nguyên xây dựng những câu lạc bộ mới hoành tráng, xây dựng các công trình kỳ quan, tiếp tục rèn luyện, cuối cùng là kẻ mạnh càng mạnh, kẻ yếu càng yếu.

Là viện trưởng, ông không muốn kết quả như vậy, nên ông muốn thay đổi.

Hạnh Bình Sang Chân đã tham quan câu lạc bộ cơm tô donburi, vì hai lần thực kích trước của cậu đều là chủ đề cơm tô.

Một lần là cơm gà, một lần là cơm trứng, tóm lại là không thể tách rời khỏi cơm.

Cơm và bánh mì, ở Nhật Bản đại diện cho hai lập trường, hai phe phái.

Bánh mì đại diện cho phe thân Mỹ, cơm đại diện cho phe bản địa.

Năm đó, quá trình đô thị hóa của Nhật Bản phát triển, rất nhiều người lên thành phố làm việc, thiếu hụt lương thực rất lớn, đế quốc Mỹ để bán bột mì cho Nhật Bản, đã ra sức quảng bá bánh mì, thay thế thực phẩm bản địa.

Kết quả là phe bản địa tuyên truyền về gạo, được người dân địa phương chấp nhận, vì vậy người Nhật có tình cảm sâu sắc với gạo, mọi thứ đều có thể ăn kèm với cơm, thậm chí là sủi cảo, ramen cũng có thể ăn kèm với cơm.

Gạo hay bánh mì, dường như chỉ là cuộc đấu tranh về khẩu vị.

Nhưng điều này giống như việc ăn trứng từ đầu to hay đầu nhỏ, thực ra đó là vấn đề về giáo nghĩa, là vấn đề ai là người có tiếng nói quyết định.

Một thói quen sinh hoạt, đằng sau thường là sự dẫn dắt của lợi ích.

Giống như nhiều nơi có những món ăn có mùi khó chịu, người ngoài khó nuốt, nhưng người địa phương lại ăn ngon lành.

Vì thực phẩm cũng có thể phân biệt chúng ta và họ, không ăn được món ăn có mùi khó chịu của địa phương thì là người ngoài, chủ thực không giống nhau cũng là người ngoài, là người ngoài thì là người có ý đồ xấu.

Thích cơm, chính là chứng minh nam chính là người thuộc phe bản địa.

Đằng sau thực phẩm thường là một cuộc đấu trí, một cuộc đấu trí kinh tâm động phách.

Tất nhiên dùng bánh mì thay thế cơm cũng không phải là không thể, nhưng mọi người đều biết dù có thay đổi, cũng không phải ai cũng biết làm bánh mì, vậy thì ban đầu chắc chắn sẽ có một số ít người nắm giữ kỹ thuật làm bánh mì kiểm soát tình hình, sau đó từ từ phát triển quảng bá.

Nhưng tệ ở chỗ, ban đầu một số ít người ăn bánh mì có cảm giác ưu việt rất lớn, cứ phải chứng minh bánh mì ưu việt hơn cơm, chứng minh ăn bánh mì là ưu tú hơn ăn cơm, khắp nơi hạ thấp người ăn cơm, điều này khiến người ta chán ghét.

Lúc đó rõ ràng người ăn cơm là đại đa số, kỹ thuật làm bánh mì cũng chưa được quảng bá rộng rãi, phe thiểu số ưu việt này tự nhiên gây ra sự phẫn nộ của quần chúng.

Tại sao ăn cơm lại thấp kém hơn.

Cứ ăn cơm đấy, người ăn bánh mì có bản lĩnh thì lên trời đi.

Kết quả là vốn có thể quảng bá, cũng thất bại.

Thực ra người dân Nhật Bản lúc đó không quan tâm ăn gì, ăn no là được, bánh mì cũng được, cơm cũng được.

Nhưng lý thuyết ưu việt của bánh mì đã kích thích tâm lý nổi loạn của họ, họ lại ủng hộ cơm.

Dù sao người dân bình thường lúc đó cũng không được ăn bánh mì, phe bánh mì thuộc loại đốt pháo giữa chừng, còn chưa chuẩn bị xong đã bắt đầu khoe mẽ, kết quả là thất bại thảm hại.

Người ta nói dân chúng ngu muội, nhưng thực ra dân chúng rất tinh ranh, sáng bốn tối ba, cái gì cầm trong tay mới là chắc chắn.

Không ở trong tay, ngươi có thổi phồng hay đến mấy, họ cũng không chấp nhận.

Nếu lúc đó phe bánh mì có thể cho tất cả dân chúng ăn no, thì dân chúng quả thực có thể nói bánh mì tốt hơn cơm.

Giống như mọi người có thể chấp nhận Hắc Thuyền đến không phải là xâm lược, mà là khai sáng văn minh vậy.

Vì sau khi công nghiệp hóa, cuộc sống của họ quả thực tốt hơn, mọi người có thể chấp nhận họ được Hắc Thuyền đến khai sáng, vì nền tảng để chấp nhận cách nói này là mọi người có tiền để kiếm.

Nhưng nếu có người không cho họ bánh mì, lại cứ khăng khăng thổi phồng bánh mì tốt thế nào, vậy thì mọi người chỉ có thể không khách khí.

Muốn chỉ dựa vào vài người của phe bánh mì tuyên truyền để thay thế gạo, căn bản không thực tế.

Muốn thay thế gạo, cần phe bánh mì cày cuốc hàng chục năm, nếm mật nằm gai, thúc đẩy kỹ thuật làm bánh mì, để nhiều người hơn được ăn bánh mì, mới có thể làm được.

Nếu không, dân chúng sẽ là lạc hậu bảo thủ ngu muội, sẽ ôm lấy gạo lạc hậu gạo bảo thủ gạo ngu xuẩn của họ không buông.

Hạnh Bình Sang Chân không nghi ngờ gì là một người thuộc phe bản địa, tuy đã học rất nhiều kỹ thuật nấu ăn, nhưng lại có tình cảm đặc biệt với gạo, dù sao khách hàng trên phố thương mại cũng thích gạo, đặc biệt thích các loại cơm tô.

Thích cơm, lại thích buộc băng trắng, khách ăn xong, thiếu niên còn phải nói một câu chiêu đãi không chu đáo, có thể nói là biết lễ tiết, biết tiến thoái, thiếu niên tuyệt đối là một võ sĩ giữ lễ.

Còn việc cậu sáng tạo trong nấu ăn, là để chiến thắng, không được coi là vi phạm lễ nghi.

Hạnh Bình Sang Chân đến câu lạc bộ cơm tô, nhưng phát hiện chỉ còn lại một mình xã trưởng, hơn nữa cả người đều xanh xao vô lực, đã kiệt sức.

Câu lạc bộ cơm tô cũng bị Thập Kiệt nhắm vào, không nhận được ngân sách, các thành viên lần lượt rời đi, cuối cùng chỉ còn lại một mình xã trưởng khổ sở chống đỡ, cũng đã là nỏ mạnh hết đà.

Lúc này nếu có một trận thực kích, cậu ta sẽ toàn quân bị diệt.

Thiếu niên nhìn thấy trên đất có rất nhiều công thức, nhặt lên xem thì phát hiện đều là công thức do các thành viên cũ nghiên cứu, đều rất có ý tưởng.

Cậu đến tham gia câu lạc bộ à.

Xã trưởng nhìn thấy người mới, lại bùng lên hy vọng.

Ờm, tôi đến tham quan xem sao.

Thiếu niên vẫn chưa quyết định cuối cùng.

Nghe thiếu niên do dự, xã trưởng lập tức nói: Phải rồi, bây giờ còn ai tham gia cái câu lạc bộ sắp đóng cửa này nữa chứ.

Tôi thấy những công thức này đều rất sáng tạo, sao câu lạc bộ lại không có ai tham gia.

Thiếu niên không hiểu.

Xã trưởng nói ra sự thật: Còn không phải là vì Hội đồng Thập Kiệt Viễn Nguyệt sao, họ công tư không phân minh, lạm dụng chức quyền, cắt xén kinh phí của các câu lạc bộ vừa và nhỏ, ép các thành viên lần lượt rời đi, sau đó họ có thể giải tán câu lạc bộ, chiếm đoạt toàn bộ ngân sách.

Câu lạc bộ cơm tô chính là từng bước từng bước đi vào tuyệt cảnh như vậy, nếu không có người mới, thì coi như xong.

Rầm, không đợi thiếu niên nói gì, một nhóm nhân viên thi công đã bạo lực đẩy cửa, đi vào, rõ ràng là muốn chiếm tổ chim khách.

Một cô gái tóc ngắn với thân hình nóng bỏng bước vào, bá khí nói: Khảo sát hiện trường, người không phận sự mau chóng rời đi.

Thủy Hộ Úc Mị, cô muốn làm gì, câu lạc bộ của chúng tôi vẫn chưa sụp đổ.

Ha ha, xã trưởng học trưởng, nếu anh có thể thắng tôi trong một trận thực kích, thì lại là chuyện khác.

Nếu không thắng được, và số lượng thành viên của câu lạc bộ không đủ điều kiện tối thiểu để tiếp tục hoạt động, vậy thì bị giải tán là chuyện sớm muộn, đừng giãy giụa nữa.

Xã trưởng im lặng, căn bản không dám phát động thực kích, vì đối phương rất lợi hại, mình sẽ thua.

Thủy Hộ Úc Mị thấy hội trưởng Hội Cơm Donburi không chấp nhận Thực Kích, bèn chế nhạo: Đúng là gã đàn ông không có cốt khí, nên hội viên của ngươi mới chạy hết, ha.

Bất kể ngươi làm ra món gì, cũng không thể nào là đối thủ của món ăn làm từ thịt cao cấp đắt tiền được.

Tôi thấy chỉ dựa vào giá cả nguyên liệu mà tự mãn thì thật có tổn hại đến danh dự của một đầu bếp.

Thiếu niên không nghe nổi nữa, bước tới nói với hội trưởng: Học trưởng, trận Thực Kích này có thể để em tham gia được không.

Ngươi là tên học sinh chuyển trường kiêu ngạo đó à.

Cô gái tóc ngắn dáng người nóng bỏng nhìn thấy thiếu niên, lập tức như sư tử thấy con mồi, cười nói: Ta đang định tìm ngươi nói chuyện đây, cứ dùng Cơm Donburi làm chủ đề.

Nếu ta thắng, Hội Cơm Donburi phải giải tán, ngươi cũng phải cút khỏi trường cho ta.

Tôi sẽ không thua đâu.

Nếu cô không tự tin, có thể dùng món thịt sở trường của cô cũng được.

Tôi thắng, cô phải gia nhập Hội Cơm Donburi.

Đừng nói ta bắt nạt ngươi, Thực Kích sẽ diễn ra sau ba ngày nữa, nguyên liệu là thịt, chủ đề là Cơm Donburi.

Ta sẽ cho ngươi biết thế nào là sức quyến rũ của thịt.

Thủy Hộ xoay người bỏ đi, vô cùng tự tin, không cho thiếu niên cơ hội hối hận.

Thiếu niên cũng rất tự tin.

Chương 3645

Trong ba ngày, Thủy Hộ sẽ huy động nguồn lực từ trang trại của gia tộc, chọn loại thịt tốt nhất để tung một đòn chí mạng cho kẻ địch.

A a, tiêu rồi, tại sao cậu lại chấp nhận Thực Kích chứ.

Hội trưởng sống chết cũng không tham gia Thực Kích, chính là vì biết mình không thể thắng.

Ý tưởng thực đơn hay như vậy, lãng phí thì thật đáng tiếc.

Cậu có biết thực lực của gia tộc Thủy Hộ không.

Nhà họ có trang trại nuôi bò Wagyu hàng đầu đó, cậu lấy gì để thắng.

Cậu không thể nào tìm được loại thịt ngon hơn của Thủy Hộ đâu.

Hội trưởng tuyệt vọng nói.

Thiếu niên lại cầm thực đơn lên nói: Con đường chiến thắng nằm ngay trong này.

Hắn muốn dùng món Cơm Donburi bị kẻ địch xem thường để đánh bại đối phương, để kẻ địch thấy được thế nào là trí tuệ của kẻ yếu.

Mặc dù nói vậy, nhưng còn ba ngày nữa, thiếu niên cũng không dám lơ là.

Bởi vì đây cũng là lần đầu tiên hắn đối đầu với một đầu bếp quý tộc thực thụ, những đầu bếp có thể huy động lượng lớn tài nguyên mà trước đây hắn chưa từng thấy.

Muốn nguyên liệu gì cũng có thể lấy được, gọi là đến, bảo là đi, phát huy tài nguyên đến cực hạn, đó chính là thực lực của đầu bếp quý tộc tại học viện Viễn Nguyệt.

Là một ngôi trường dành riêng cho các tài phiệt, mọi nhân tài cần thiết cho các tài phiệt đều được gửi đến Viễn Nguyệt học tập, và sau lưng những nhân tài này chính là sản nghiệp của gia tộc họ.

Phiên chủ, quý tộc, võ sĩ.

Phiên chủ sẽ giao đất đai và các dự án của mình cho quý tộc quản lý, sau đó quý tộc sẽ truyền lại những tài nguyên này từ đời này sang đời khác, cha truyền con nối.

Các tài phiệt cũng vậy, đại tài phiệt giao các loại doanh nghiệp cho quý tộc dưới trướng, quý tộc lại truyền từ đời này sang đời khác, hình thành nên cục diện rồng sinh rồng, phượng sinh phượng.

Để giành chiến thắng, hội trưởng và cô bé fan hâm mộ cùng nhau giúp Hạnh Bình Sang Chân thử nghiệm món ăn có thể đánh bại Thủy Hộ.

Cô bé fan hâm mộ chính là Điền Sở Huệ, người trước đó đã cùng thiếu niên hợp tác làm món bò hầm rượu vang Burgundy.

Cả hai đều là học sinh của Ký túc xá Cực Tinh, nên tự nhiên thân thiết với nhau.

Mặc dù cô bé không muốn gây chú ý, nhưng đôi khi số phận lại là như vậy.

Gia tộc Thủy Hộ có thể huy động mọi loại thịt, bao gồm cả thịt bò Wagyu A5 hảo hạng nhất.

Nếu chúng ta dùng thịt gà, thịt heo, thịt bò đều không có cửa thắng.

Sớm biết vậy đã không thi về thịt, thi hải sản đi, cơm hải sản cũng không tệ.

Hội trưởng kích động nói.

Thiếu niên cũng biết uy lực của các loại thịt, nên đang suy nghĩ làm thế nào để phát huy hương vị của Cơm Donburi đến cực hạn.

Cô bé fan hâm mộ hỏi: Thịt bò cấp A5 là gì vậy.

Dựa vào tỷ lệ trọng lượng của các bộ phận thịt bò trên toàn thân, thịt bò được chia thành các cấp từ A đến C, trong đó cấp A là ngon nhất nhưng tỷ lệ thịt lại thấp nhất.

Còn dựa vào các yếu tố như vân mỡ, độ săn chắc, lượng mỡ, độ bóng để quyết định chất lượng thịt thì được chia thành 5 cấp từ 1 đến 5.

A5 chính là loại thịt quý giá nhất, chất lượng tốt nhất trên thân bò.

Tôi từng ăn bít tết của Thủy Hộ rồi, hương vị đó đến giờ vẫn khó quên.

Đó không phải là ăn, mà là uống.

Khoảnh khắc cắn xuống, miếng thịt bò biến thành tinh hoa của mỹ vị, không thể kiểm soát mà xông thẳng vào dạ dày, ngon, quá ngon.

Thiếu niên nghe xong, liền đưa ra quyết định: Vậy thì dùng cơm bò Donburi để nghênh chiến.

A a.

Cậu rốt cuộc có nghe không vậy, gia tộc Thủy Hộ có thể huy động tài nguyên từ các trại chăn nuôi trên toàn quốc để tìm ra loại thịt bò ngon nhất đó.

Hội trưởng kích động nói.

Thiếu niên đáp: Tôi đang nghe đây, nhưng để đối phó với loại kẻ địch này, nếu không làm ra một bát cơm bò Donburi bình dân ngon miệng thì không thể khiến đối phương tâm phục khẩu phục.

Tôi muốn dùng chính phương pháp sở trường của kẻ địch để đánh bại họ.

Nếu nói là thịt bò có thể uống được, tôi cũng đã từng ăn rồi, nhưng không phải là thịt bò hảo hạng gì, chỉ là thịt bò rất bình thường, nhưng qua chế biến lại có thể tan ngay trong miệng, giống như uống rượu vậy.

Tôi tuyệt đối sẽ không thua cô ta.

Mọi người phát hiện Hạnh Bình Sang Chân dường như không chỉ đang quyết đấu với Thủy Hộ, mà còn đang quyết đấu với một người khác.

Đúng vậy, thiếu niên đã nghĩ đến món bò hầm rượu vang Burgundy mà Đỗ Lan đã làm trong buổi học đầu tiên, đó cũng là loại thịt bò có thể uống được.

Điều mà gã đó có thể làm được, mình cũng nhất định phải làm được, tuyệt đối không thua bất kỳ ai.

Được rồi, học trưởng còn bao nhiêu kinh phí, chúng ta đi mua nguyên liệu.

Ờm, hết rồi.

Thiếu niên cạn lời, lập tức đi lấy chi phí sinh hoạt của mình, kết quả tiền sinh hoạt mà cha cho cũng chỉ còn một chút, chỉ có thể dùng những nguyên liệu rẻ tiền nhất.

Thôi kệ, Cơm Donburi vốn dĩ là một loại thức ăn nhanh, một bữa ăn đơn giản, dùng những nguyên liệu đơn giản nhất phối với một phần cơm, ăn no là được.

Nếu dùng nguyên liệu đắt tiền ngược lại sẽ mất đi vẻ đẹp, đi ngược lại với ý nghĩa ban đầu của Cơm Donburi.

Thiếu niên tự an ủi mình như vậy, tự nhủ rằng Cơm Donburi là một món ăn bình dân, không cần nguyên liệu quá tốt.

Hắn muốn dùng trí tuệ của mình để hoàn thành một đòn lấy yếu thắng mạnh.

Thực đơn Cơm Donburi, đây là tài liệu nghiên cứu của các thế hệ học trưởng Hội Cơm Donburi trước đây, cứ để hắn dùng nguyên liệu rẻ tiền nhất và món ăn đại chúng nhất để đánh bại món thịt hảo hạng.

Thủy Hộ tự tin bước đi trên đường, đột nhiên nghe thấy một giọng nói hét lên: Coi chừng bóng.

Cô còn chưa kịp phản ứng, chỉ dừng bước, một quả bóng tennis vút qua ngay trước mũi, không khí ma sát tốc độ cao để lại cảm giác nóng rát trên chóp mũi.

A.

Thủy Hộ vội vàng ôm mũi, nhìn về phía thủ phạm với ánh mắt không thiện cảm.

Chỉ thấy hai học sinh năm nhất mặc đồ thể thao bước tới nói: Xin lỗi, không đánh trúng cậu chứ.

Đây không phải sân tennis, ai cho các người đánh tennis ở đây.

Hội trưởng chúng tôi nói rồi, thiên hạ là nhà bếp, thì thiên hạ cũng là sân tennis.

Chỉ cần chúng tôi có cảm hứng là có thể đánh tennis.

Cú giao bóng siêu tốc vừa rồi thế nào.

Có phải rất nhanh không, nếu đổi vợt tennis thành chảo, tôi có thể xào nguyên liệu ở tốc độ cao.

Thủy Hộ hoàn toàn không hiểu họ đang nói gì, không nhịn được tức giận nói: Nấu ăn thì nấu ăn, đánh tennis thì đánh tennis, đừng có gộp chung lại, thật là, những thứ chẳng liên quan gì đến nhau mà cũng không biết làm sao lại trộn lẫn vào được.

Đợi ta đuổi Hạnh Bình Sang Chân đi, người tiếp theo sẽ đến lượt Đỗ Lan, cứ chờ xem.

Bạn học, tôi với cô không thù không oán, tại sao cô lại muốn đuổi tôi đi.

Tôi đắc tội cô à.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Hội trưởng.

Hai học sinh kể lại chuyện vừa rồi.

Thủy Hộ nhìn Đỗ Lan, tức giận nói: Đợi ta thắng Hạnh Bình Sang Chân, bắt hắn cút khỏi trường, người tiếp theo sẽ là ngươi.

Cô định dùng một trận Thực Kích để thắng Hạnh Bình Sang Chân.

A a, cô quá ngây thơ rồi, cho dù nhà cô có thịt bò ngon nhất cũng vô dụng thôi.

Ngươi không biết gì cả, dựa vào đâu mà cho rằng ta sẽ thua.

Thủy Hộ không phục hỏi.

Bởi vì ngoài món thịt nướng tảng lớn ra, cô chẳng biết làm gì cả.

Ta biết những người xung quanh cô chắc chắn đều nói tài nấu nướng của cô rất tốt, nhưng ngoài các món chính như thịt nướng, bít tết, cô đã bao giờ tự mình hoàn thành các món tráng miệng, súp, khai vị chưa.

Đừng nói với ta là bữa sáng, bữa trưa, bữa tối đều ăn thịt bò nướng, bít tết bò nhé.

Ta đương nhiên không ăn như vậy, ăn thế sẽ biến thành kẻ béo phì.

Thủy Hộ nói: Nhưng điều đó không có nghĩa là ta không giỏi các món khác ngoài thịt bò.

Lần này các người thi gì.

Cơm Donburi.

A a, cô thua chắc rồi.

Đỗ Lan cười nói: Hai người các cậu, trói cô ta lại, đưa về câu lạc bộ tennis.

Vâng.

Hai người răm rắp nghe theo.

Thủy Hộ tức giận hét lên: Các người làm gì vậy.

Bắt cóc là phạm pháp đó.

Tại sao các người lại làm chó săn cho một tên học sinh chuyển trường.

Lòng tự trọng của các người đâu, dũng khí của các người đâu.

Tiết kiệm chút hơi sức đi.

Họ không dám chống lại tôi, vì cha của người này biển thủ công quỹ, còn cha của bạn học này thì dan díu với cấp dưới nữ.

Tôi nắm thóp của cha mẹ họ trong tay rồi.

Nếu chống lại, họ sẽ thân bại danh liệt, xám xịt cút khỏi học viện.

Biết chưa.

Chương 3646

Mấy học sinh các người thật quá ngây thơ, Thực Kích trong học viện thì có gì to tát.

Trận quyết đấu thực sự nằm ở bên ngoài học viện kìa.

Tôi không cần Thực Kích cũng có thể khiến họ cút khỏi trường.

Bỉ ổi.

Thủy Hộ nghe xong liền chửi thẳng, tên Đỗ Lan này chính là một kẻ bỉ ổi trưởng thành.

Đỗ Lan chỉ cười ha hả, mặt dày có thể sánh với tường thành, hoàn toàn không bị lời chửi rủa ảnh hưởng.

Tại câu lạc bộ tennis, Thủy Hộ bị trói vào ghế, cô rất sợ hãi, không biết gã bỉ ổi này sẽ làm gì mình.

Đỗ Lan đương nhiên là muốn nấu ăn cho đối phương xem, nói: Tôi chỉ làm một lần, lĩnh ngộ được bao nhiêu thì tùy vào ngộ tính của cô.

Ngươi định dạy ta nấu ăn.

Thủy Hộ khó hiểu hỏi: Tại sao.

Ngươi và Hạnh Bình Sang Chân đều là học sinh chuyển trường, tại sao không giúp hắn, mà lại giúp ta.

Ngươi rốt cuộc có ý đồ gì.

Nhìn bộ dạng của cô là biết bị nuôi lớn như một đứa con trai giả rồi.

Tuổi thơ của cô có phải rất bất hạnh không.

Mặc dù nhà có tiền, nhưng cô chỉ là một cô gái, nên cha cô yêu cầu rất nghiêm khắc với cô.

Thủy Hộ kinh ngạc, quả thực đúng như vậy.

Lúc nhỏ cô vẫn còn rất nữ tính, thích váy công chúa, búp bê, chơi đồ hàng.

Nhưng cha cô đã vứt hết những thứ của con gái đó đi, nói với cô rằng con gái nhà Thủy Hộ chỉ cần chữ mạnh là đủ.

Mạnh đã trở thành mục tiêu theo đuổi duy nhất của cô.

Vì vậy cô giả vờ mạnh mẽ, đối với ai cũng tỏ ra coi thường, nhưng thực ra cô cũng yếu đuối, nhạy cảm như những cô gái khác.

Hoàn toàn không đanh đá, mạnh mẽ như vẻ bề ngoài.

Dù vẻ ngoài có ngụy trang thế nào, nội tâm cũng không thể thay đổi.

Chẳng lẽ ngươi cũng điều tra nhà ta.

Nghĩ đến việc hai bạn học trước đó đều bị nắm thóp, cô lập tức căng thẳng.

Đối phương hiểu rõ mình như vậy, chắc chắn cũng đã điều tra từ trước.

A a, tôi điều tra chuyện công ty, không phải chuyện riêng tư của các người.

Tôi biết được là vì các gia đình quý tộc đều giáo dục theo kiểu tinh anh, chắc chắn không thể vui vẻ.

Đều sẽ nâng cao yêu cầu, yêu cầu con cái thế này, yêu cầu con cái thế kia.

Giáo dục tinh anh chính là một con dao khắc, đẽo gọt gỗ thành dụng cụ, đối với khúc gỗ mà nói quá trình này tự nhiên rất đau khổ.

Không tin, cô cứ hỏi hai bạn học bên cạnh, tuổi thơ của họ có hạnh phúc vui vẻ không.

Không vui vẻ.

Họ đồng thanh nói.

Thủy Hộ cạn lời, cô còn tưởng chỉ có tuổi thơ của mình là đau khổ, tưởng chỉ có cha mình mới nghiêm khắc như vậy, hóa ra ai cũng gần giống nhau cả.

Đương nhiên là gần giống nhau, giáo dục quý tộc là để bồi dưỡng con cái thành những trụ cột có thể gánh vác trách nhiệm gia tộc, không nghiêm khắc không được, không đẽo gọt không được.

Vui vẻ là thuộc về đám thường dân được thả rông, không phải của tinh anh.

Quý tộc sinh ra là để cứu đời giúp dân, vì dân thỉnh mệnh, sinh ra là để thống trị thường dân.

Đỗ Lan nói: Tôi thương hại các người là quý tộc mà vì bá tánh phải lao tâm khổ tứ như vậy, nên mới dạy cô một chiêu nửa thức.

Thủy Hộ vẫn cảm thấy nghi ngờ, nhưng không nói gì thêm, chỉ nhìn Đỗ Lan biểu diễn.

Để ta, một tiên nhân cơm trắng, dạy cô cách nấu một nồi cơm tuyệt hảo.

Dù không có thịt bò, cũng có thể ăn hết một cách ngon lành.

Đỗ Lan nói: Nhìn đây, món ăn ngoài thịt, Lò Bát Quái nổi lửa.

Oành.

Tiếp đó, vừa nấu cơm, Đỗ Lan vừa đi bộ Bát Quái quanh lò, hương thơm bên trong ngày càng nồng đậm.

Ba bạn học cảm giác như linh hồn sắp bị hương thơm câu đi mất, giống như từng hàng, từng hàng quân đội hạt gạo đang nghiêm chỉnh chờ lệnh, sẵn sàng phát động tổng tấn công, đi hoàn thành một trận chiến gian nan.

Đến khoảnh khắc cơm chín, nắp nồi mở ra, trong Lò Bát Quái bừng lên ánh sáng vàng chói lọi.

Tại sao lại thơm như vậy.

Thủy Hộ Úc Mị không nhịn được hỏi.

Từ nhỏ đến lớn đã ăn không biết bao nhiêu cơm, đây là lần đầu tiên gặp được nồi cơm thơm nức mũi như vậy, quá khoa trương rồi.

Bởi vì ta đã thêm một chút dầu ô liu, một chút dầu mè vào cơm, kết hợp với bộ pháp Bát Quái Thiên Cương của ta, mới có thể nấu ra được nồi cơm Thuần Dương này, có thể kích thích tim làm cho mỹ vị tăng gấp bội.

Dùng thịt bò A5 của cô, kết hợp với nồi cơm Thuần Dương này, nhất định có thể làm cho giám khảo ăn luôn cả lưỡi vào bụng.

Thủy Hộ vốn cho rằng mình chỉ cần có thịt là đủ, nhưng nếu thêm cơm ngon nữa thì cũng không tệ.

Tuy nhiên cô không muốn chấp nhận sự giúp đỡ của Đỗ Lan, dù sao hình tượng của cô là mạnh mẽ, là nịnh trên khinh dưới, nếu chấp nhận sự giúp đỡ của một học sinh chuyển trường, hình tượng chẳng phải sẽ sụp đổ sao.

Mặc dù nội tâm cô sẵn lòng chấp nhận sự giúp đỡ, nhưng với tư cách là con gái nhà Thủy Hộ thì không thể chấp nhận.

Bản tính muốn chấp nhận, nhưng giáo dục lại khiến cô không thể chấp nhận.

Giáo dục giống như một con dao khắc, biến gỗ thành khí cụ, thay đổi bản tính của gỗ.

Nền giáo dục của nhà Thủy Hộ chắc chắn là thất bại, bởi vì bản tính của Thủy Hộ Úc Mị vẫn chưa biến mất, chỉ là bề ngoài biến thành một món đồ được đẽo gọt, nhưng thực tế vẫn chưa thay đổi.

Đương nhiên cũng không thể trách cha mẹ, dù sao thay đổi bản tính là rất khó.

Cô không cần giả vờ nữa, tôi dạy cô.

Đỗ Lan nói.

Ngươi không có ý tốt.

A a, cô có thể hỏi hai vị bạn học bên cạnh, tuy tôi nắm thóp của họ, nhưng những thứ tôi dạy họ có thật sự giúp nâng cao thành tích của họ không.

Tôi có lừa gạt họ trong việc nấu nướng không.

Không có, những nhận định về nấu nướng của Đỗ Lan đều vô cùng chuẩn xác.

Lúc đầu chúng tôi đúng là bị ép buộc, nhưng bây giờ hoàn toàn là xuất phát từ thật tâm.

Vậy ngươi muốn gì từ ta.

Thủy Hộ hỏi. 127.

Đương nhiên là nguyên liệu, hy vọng cô có thể giúp cung cấp một số nguyên liệu hảo hạng, lúc cần thiết tuyệt đối đừng nói là hết thịt nhé.

Đỗ Lan nói.

Đơn giản vậy thôi.

Chính là đơn giản như vậy.

Tóm lại, tôi hy vọng cô thắng.

Bởi vì tôi và cha của Hạnh Bình Sang Chân có thù.

Được.

Thiếu nữ lựa chọn chấp nhận.

Rất tốt, bây giờ tôi sẽ dạy cô Bát Quái Thiên Cương Bộ, dạy cô cách nấu cơm Thuần Dương.

Ở một nơi khác, thiếu niên cũng đang nỗ lực thử nghiệm, dùng thịt bò thay cho thịt heo, hải sản, thử các loại ý tưởng mới.

Cuối cùng hắn nghĩ ra một điểm, về mặt thịt, mình không có cửa thắng, nhiều nhất là hòa.

Cho nên vẫn phải bỏ công sức vào cơm.

Thế là dựa trên nguyên lý hành tây có thể làm mềm thịt bò, hắn dùng một lượng lớn hành tây băm để kích thích hương vị của thịt bò giá rẻ, sau đó là bỏ công sức vào cơm trắng.

Cuối cùng, ngày Thực Kích cũng đã đến.

Thực Kích cũng phân cấp bậc, có những trận Thực Kích của học sinh hạng bét, không có khán giả, ngay cả giám khảo cũng là những người vô danh.

Còn đối với học sinh quý tộc, Thực Kích chính là cơ hội tốt để họ thể hiện đức hạnh của mình, tự nhiên sẽ mời những nhân vật nổi tiếng trong ngành đến bình phẩm.

Giống như Tào Tháo cần Hứa Thiệu đánh giá, hay Gia Cát Lượng và Bàng Thống cần Tư Mã Huy đánh giá vậy.

Muốn nổi bật, cần phải có danh gia bình phẩm.

Chương 3647

Có bình phẩm mới được xem là nhân tài, không có bình phẩm thì chỉ là kẻ man di, thậm chí không được coi là người.

Trận Thực Kích của người thừa kế gia tộc Thủy Hộ, tự nhiên là khách quý ngồi đầy, hội trưởng hiệp hội ẩm thực, nhà phê bình ẩm thực, nhà sản xuất chương trình truyền hình, ba vị giám khảo cũng đều là những người có lai lịch lớn.

Khán giả cũng ngồi chật kín hội trường, theo dõi trận đấu hiếm có này.

Khi Thủy Hộ Úc Mị lên sàn, cả hội trường hoan hô.

Khi Hạnh Bình Sang Chân xuất hiện, cả hội trường la ó.

May mà thiếu niên không sợ sân khấu, hắn đã vào bếp từ năm ba tuổi, nấu ăn trước mặt khách hàng, sớm đã quen với việc bị mọi người chú ý.

Hắn thản nhiên đứng trước bếp nấu, chuẩn bị quyết một trận thư hùng với đối thủ.

Trên ghế khách quý, Nakiri Erina cũng đích thân đến xem trận đấu, từ trên cao nhìn xuống hai tuyển thủ trong hội trường.

Đây là.

Khi Thủy Hộ lấy ra nguyên liệu của mình, cả hội trường đều kinh ngạc.

Bởi vì Thủy Hộ lại lấy ra cả một con bò tươi vừa mới giết mổ, nguyên một con.

Màn kịch hay bắt đầu rồi.

Thủy Hộ mỉm cười, cầm dao bếp lên bắt đầu xẻ thịt bò, muốn từ cả một con bò lấy ra phần tinh hoa mà mình cần.

Một miếng tinh hoa A5 có cả mỡ và nạc đều lấp lánh, chỉ nhìn thôi cũng đủ khiến thực khách thèm thuồng.

Sau đó cô lại trải một tấm thảm Bát Quái trên đất, đặt nồi cơm điện vào trong, cắm điện nấu cơm.

Khoảnh khắc nhìn thấy Bát Quái, trong lòng thiếu niên liền chùng xuống, quay đầu tìm kiếm, quả nhiên thấy Đỗ Lan đang ở trong đám người.

Hắn có cảm giác không lành, dù sao mấu chốt quyết định thắng bại không phải là thịt mà là cơm.

Thủy Hộ rõ ràng cũng đã chú ý đến điểm này, có thể thấy tuyệt đối là Đỗ Lan đứng sau chỉ điểm, lần này thắng bại thật khó lường.

Nhưng hắn vẫn có tự tin, cũng bắt đầu nấu nướng, đầu tiên là làm một lượng lớn hành tây băm.

Sau đó dùng thịt bò giảm giá mua ở siêu thị bình dân, bắt đầu quá trình nấu nướng có phần thảm hại của mình.

Còn Thủy Hộ thì dùng sự am hiểu độc đáo của mình về bít tết, xử lý thịt bò không cần đến nhiệt kế, làn da của cô chính là nhiệt kế, có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ của thịt bò.

Nhìn bề ngoài có vẻ là một cô nàng cá tính nóng bỏng, nhưng thực ra nội tâm và cơ thể đều rất dịu dàng, là một nghệ sĩ dương cầm khi nấu thịt bò.

Thủy Hộ Úc Mị, tuy trông có vẻ là một đứa con trai giả da đen tóc ngắn, mặc chiếc quần short nóng bỏng khiến các cô gái thục nữ phải đỏ mặt, nhưng thực ra cô còn cẩn thận hơn rất nhiều cô gái khác, đặc biệt là khi nấu thịt bò, có thể cảm nhận được sự thay đổi của thịt bò bất cứ lúc nào.

Là một đầu bếp, phải kiểm soát nhiệt độ, sự thay đổi nhiệt độ của thịt bò sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị, và điểm này cô làm rất tốt.

Bên kia, thiếu niên cũng đang nghiêm túc nấu nướng, muốn làm ra món cơm bít tết Donburi của riêng mình, món hắn làm là bít tết Chaliapin.

Chaliapin không phải là tên quốc gia, không phải là tên địa danh, mà là tên người.

Đương nhiên ông ta không phải đầu bếp, mà là một nhạc sĩ.

Tương truyền có một lần ông đến Nhật Bản biểu diễn, nhưng lại bị đau răng, hy vọng đầu bếp địa phương có thể làm một món bít tết quê hương cho mình.

Thế là món bít tết Chaliapin ra đời, bít tết kết hợp với hành tây.

Thiếu niên làm chính là bít tết Chaliapin, vì có thêm hành tây, nên có thêm một cái tên.

Thiếu nữ làm là cơm bít tết Donburi, không có gì hoa mỹ, chỉ đơn thuần là nền tảng thịt bò A5, không cần bất kỳ sự tô điểm nào, chỉ đơn thuần là thịt bò.

Nhóc con, không phải ngươi rất kiêu ngạo sao.

Sao sau khi vào Thực Kích lại im lặng thế, sợ rồi à.

Thủy Hộ hỏi.

Trong bếp mà ồn ào thì chứng tỏ đầu bếp đó không có bản lĩnh thật sự, đây là nhận thức chung trong ngành rồi.

Thiếu nữ hừ lạnh một tiếng nói: Dù có thêm bao nhiêu hành tây cũng không cứu được ngươi đâu, ngươi cứ chờ mà rời khỏi học viện đi.

Thời gian nấu nướng của hai người gần như nhau.

Ba vị giám khảo bắt đầu nếm thử, thông thường là ăn món của người thua trước, người thắng sau.

Nhưng thiếu nữ vẫn muốn để giám khảo nếm thử Cơm Donburi của mình trước, dù sao nhiệt độ của thịt bò là vô cùng quan trọng, ăn ở nhiệt độ thích hợp mới là ngon nhất.

Thưởng thức cấp A5, ba vị giám khảo đều nhanh chóng ăn hết cơm.

Thiếu nữ cười nói: Ta đặc biệt múc bát nhỏ, nếu không ăn no bụng rồi thì không thể đưa ra phán quyết công bằng được.

Tiếp theo đến lượt ngươi, xem bít tết giá rẻ của ngươi có thể đánh bại ta không.

Nếu ngươi thất bại, điều đó chứng minh rằng trên thế giới này, giá trị quyết định tất cả, nguyên liệu đắt tiền chính là ngon hơn nguyên liệu rẻ tiền.

Thiếu niên tự tin nói: Cô cứ chờ xem.

Chúng tôi vừa mới ăn thịt bò A5, bây giờ vẫn muốn tiếp tục ăn thịt bò ngon.

E rằng món bít tết Chaliapin của cậu không thể khiến chúng tôi hứng thú được đâu.

Trong lòng giám khảo cảm thấy thắng bại đã phân định.

Mời nếm thử.

Hành tây băm được chất lên miếng bít tết trông như một ngọn núi nhỏ.

Dùng hành tây băm để làm mềm miếng bít tết giá rẻ, ý tưởng quả thực không tồi, chỉ không biết hương vị thế nào.

Ăn một miếng, ba vị giám khảo cảm thấy có chút khác biệt, cũng ăn hết sạch bát cơm.

Thiếu nữ vừa nhìn đã biết trận đấu này nguy hiểm rồi, hỏi: Bít tết giá rẻ của hắn ngon đến vậy sao.

Bít tết chắc chắn không thể so với A5, cho dù món bít tết Chaliapin của cậu ta làm rất chuẩn vị, cũng không thể vượt qua A5 của cô.

Nhưng cơm của cậu ta lại khác, rất xuất sắc.

Chẳng lẽ cơm Thuần Dương của ta không xuất sắc sao. thiếu nữ hỏi.

Cơm của cô đương nhiên cũng rất ngon, nhưng luôn cảm thấy cơm của cậu ta càng ăn càng khai vị.

Thiếu niên nói: Bởi vì tôi đã thêm bột ô mai, chua ngọt ngon miệng, tốt cho tiêu hóa.

Thì ra là vậy, tôi cứ bảo sao càng ăn càng đói, thêm vào rất khéo léo.

Giám khảo gật đầu nói.

Nhưng cơm của bạn học Thủy Hộ cũng rất thơm, kết hợp với thịt bò A5, hai bát cơm này thật sự khó phân định.

Thiếu niên nhìn về phía thiếu nữ hỏi: Là Đỗ Lan dạy cô dùng Bát Quái nấu cơm phải không, nếu không cô chắc chắn sẽ bỏ qua phần cơm.

Thiếu nữ im lặng, quả thực đúng như vậy.

Vì Đỗ Lan nhắc nhở, cô mới khiến các giám khảo rơi vào tình thế khó xử, nếu không mình đã thua rồi.

Được rồi, chúng tôi đã quyết định, người thắng vẫn là Hạnh Bình Sang Chân.

Không phải vì cơm của cậu ấy ngon hơn, mà là cách cậu ấy chọn nguyên liệu phù hợp hơn với quan niệm về Cơm Donburi bình dân.

Cơm Donburi là một món ăn bình dân của thường dân, dùng bít tết A5 làm điểm nhấn vốn dĩ là đặt cái phụ lên trên cái chính.

Ngược lại, nguyên liệu giá rẻ của thiếu niên lại phù hợp hơn với chủ đề Cơm Donburi.

Lần phán quyết này, hương vị của hai bên ngang tài ngang sức, nhưng về cốt lõi bình dân của chủ đề Cơm Donburi thì thiếu niên lại nhỉnh hơn một bậc.

Ta không phục, tại sao dùng nguyên liệu giá rẻ cũng có thể trở thành lý do chiến thắng.

Thiếu nữ không phục, nói: Đầu bếp mà học viện Viễn Nguyệt đào tạo đều là để phục vụ các khách sạn cao cấp, phục vụ các vị khách đặc biệt.

Dùng loại nguyên liệu giá rẻ này, làm sao có thể đặt lên bàn tiệc được.

Cho dù là Chaliapin đau răng muốn ăn thịt bò, cũng là chọn từ những miếng bít tết ưu tú của gia tộc Thủy Hộ chúng ta.

Chứ không phải là bít tết giảm giá mua ở cửa hàng tiện lợi.

Nếu khách quý muốn ăn Cơm Donburi, thì A5 mới là lựa chọn tốt nhất, chứ không phải bít tết bình thường.

Nhưng giá rẻ vẫn là tiêu chuẩn đánh giá của Cơm Donburi.

Không có mấy khách quý muốn ăn Cơm Donburi của thường dân, trường hợp đặc biệt mà cô nói thuộc về cá biệt, không nằm trong tiêu chuẩn phán quyết.

Cho nên người thắng vẫn là Hạnh Bình Sang Chân.

Mặc dù thắng, nhưng vẻ mặt của thiếu niên không được tốt cho lắm.

Bởi vì Cơm Donburi bị gán cho cái mác rẻ tiền, không sang trọng, trực tiếp biến thành một món ăn có giới hạn rất thấp.

Chết tiệt.

Thủy Hộ bất lực, nếu thất bại thì phải gia nhập Hội Cơm Donburi, nghiên cứu món ăn của thường dân.

Nhưng quy tắc của Thực Kích là như vậy.

Thua, chính là thua.

Chương 3648

Phòng thí nghiệm ẩm thực, nhà bếp, viện nghiên cứu của Thủy Hộ đều bị tịch thu, bây giờ cô đã bị ruồng bỏ.

Giống như từ trụ sở chính của một công ty lớn bị đày đến chi nhánh vậy.

Giống hệt như trong Hanzawa Naoki.

Đỗ Lan cho rằng hình phạt này chính là kiểu đày ải điển hình.

Thắng rồi, nhưng thiếu niên lại không ở lại Hội Cơm Donburi.

Hoạt động câu lạc bộ quả nhiên không phải là kiểu hắn thích, hắn vẫn hy vọng được tự do hơn một chút, đi xem nhiều phương pháp nấu ăn hơn.

Dù sao Hội Cơm Donburi có Thủy Hộ gia nhập, cũng sẽ không biến mất, cứ vậy đi.

Ký túc xá Cực Tinh, ngoài khu nhà ở còn có một mảnh đất lớn cung cấp cho học sinh trồng trọt, đây là điều mà các ký túc xá khác không có.

Thậm chí ngay cả Hạnh Bình Sang Chân cũng chưa từng tự mình trồng trọt, nhưng học sinh ở Cực Tinh sẽ tự trồng trọt, tự chăn nuôi, dùng nguyên liệu tự sản xuất để nấu ăn.

Từ sáng sớm đã rất bận rộn, chăm sóc vườn rau của mình.

Đối với thiếu niên mà nói, điều này cũng rất mới mẻ.

Nguyên liệu tươi mới trồng, hương vị quả thực ngon hơn.

Nhưng hắn không biết trồng trọt, vẫn quen đi siêu thị mua nguyên liệu.

Dù sao trồng trọt quá lãng phí thời gian, mà nguyên liệu trồng ra cũng không đủ cho hắn luyện tập món mới.

Cho nên hắn chỉ xem náo nhiệt, chứ không trồng trọt.

Nhưng thỉnh thoảng nếm thử rau củ tươi cũng không tệ, dưa chuột vừa hái ngoài ruộng, thanh mát giòn rụm, ăn rôm rốp không ngừng.

Thiếu niên, trận Thực Kích lần trước thật đáng tiếc.

Nếu không có Đỗ Lan xen vào, cậu có thể thắng một cách gọn gàng hơn.

Học trưởng Nhất Sắc, anh cũng biết Đỗ Lan à.

Hạnh Bình Sang Chân nghiêm túc hỏi.

Đương nhiên biết, tôi còn đến quán sushi băng chuyền của cậu ta rồi, là một gã lợi hại.

Lợi dụng Ngũ hành Bát quái trong Đông y, khống chế cơ thể thực khách, khiến thực khách sinh ra sự phụ thuộc, là một đầu bếp giống như người của giới ẩm thực hắc ám.

Người này rất nguy hiểm, nhưng tuyệt đối không thể xem thường.

Nhất Sắc Tuệ với tư cách là học trưởng, nhắc nhở đàn em phải cẩn thận.

Anh có hiểu về Ngũ hành Bát quái không.

Không hiểu.

Hả.

Nhìn học trưởng nghiêm túc như vậy, còn tưởng anh là chuyên gia về lĩnh vực này, không ngờ đối phương lại nói thẳng là không hiểu, hắn không nhịn được hỏi: Vậy sao học trưởng biết được thủ đoạn của Đỗ Lan.

Là thành quả nghiên cứu của Hội Nghiên cứu Văn hiến Cổ điển, tôi chỉ học lỏm thôi.

Học trưởng cười nói: Nếu cậu muốn tìm hiểu sâu hơn, có thể đi tìm Marui, cậu ấy chính là thành viên của Hội Nghiên cứu Văn hiến Cổ điển.

Mặc dù họ không nghiên cứu nấu ăn, nhưng họ nghiên cứu thực đơn cổ đại và lý thuyết ẩm thực cổ đại.

Được ạ, em sẽ đi hỏi thử.

Thiếu niên, Đỗ Lan dường như có một chấp niệm đặc biệt với cậu, hai người trước đây có quen nhau không.

Chúng tôi mở quán trên cùng một con phố thương mại, coi như là đối thủ cạnh tranh thương mại đi.

Thiếu niên nói: Hắn là kẻ mà tôi nhất định phải đánh bại, để bảo vệ con phố thương mại khỏi tay hắn.

Cố lên nhé.

Học trưởng tiếp tục đi cày ruộng, cởi áo ra, chỉ còn lại chiếc khố, để ánh nắng mặt trời chiếu rọi lên làn da, để mồ hôi rơi xuống đất. 128.

Các đàn em trai gái đều ngớ người, vị học trưởng này thật đúng là không nói không rằng đã khoe thân, quả thực như một kẻ thích khoe thân vậy.

Nhưng vị học trưởng này chính là muốn đi ngược lại lễ giáo của mình, để trần ngực lưng là phong thái của thời Nguỵ Tấn, là một phương pháp chống lại lễ giáo.

Bởi vì lễ giáo quy định mình phải mặc quần áo gì, không muốn chấp nhận, thì không mặc.

Buổi thực tập ngoại khóa của học kỳ này quyết định như vậy, tập huấn nội trú, thông báo đến các lớp, các ký túc xá của năm nhất.

Tại học viện Viễn Nguyệt, mỗi học sinh đều là đối thủ cạnh tranh, nhưng những người cùng một ký túc xá lại có thể trở thành những người bạn đồng hành nương tựa lẫn nhau, cũng được coi là một tập thể.

Cho nên có thông báo gì cũng sẽ được gửi thẳng đến ký túc xá.

Bài kiểm tra đầu tiên của năm nhất sắp bắt đầu rồi.

Mọi người đều biết rằng kỳ tập huấn nội trú sẽ xuất hiện đợt loại trừ đầu tiên.

Hạnh Bình Sang Chân không hiểu rõ sự nghiêm trọng của vấn đề, thản nhiên nói: Tập huấn nội trú chắc là mấy hoạt động ngoại khóa mà một số trường tổ chức thôi, kiểu như lên núi ở hai ngày, rèn luyện thể lực, học một số kỹ năng sinh tồn nơi hoang dã.

Không sai, chính là nó.

Học trưởng Nhất Sắc nói.

Vậy tại sao Điền Sở Huệ lại sợ đến mức đó.

Vì bị loại.

Đây là lần sàng lọc lớn đầu tiên.

Cậu chắc cũng nghe nói rồi, tỷ lệ lên lớp của học viện Viễn Nguyệt rất thấp, từ năm nhất lên năm hai, có đến chín phần học sinh sẽ bị loại.

Tập huấn nội trú chính là một hình thức loại trừ.

Thiếu niên hỏi: Học trưởng cũng đã trải qua rồi ạ.

Học trưởng cười nói: Đương nhiên, tất cả học sinh năm nhất đều phải trải qua.

Tôi nhớ lúc đó có hơn mười bạn học bị buộc thôi học.

Hơn nữa tôi còn nghe nói lần khoa trương nhất, một nửa số học sinh năm nhất đã bị thôi học.

Cô em gái Điền Sở Huệ trực tiếp ngất xỉu, vừa nghe đến thôi học là nghĩ đến mình, nghĩ đến việc mình trở về sẽ không thể đối mặt với bà con làng xóm, không thể đối mặt với cha mẹ anh em.

Đây chính là địa ngục.

Thiếu niên rất bình tĩnh, giống như đi dã ngoại, còn đang nghĩ có nên mang theo game, bài lá các loại không.

Điền Sở Huệ ngất xỉu rồi, sao cậu thản nhiên vậy.

Thiếu niên nói thẳng: Tính toán tệ nhất cũng là giữ lại một nửa, chỉ cần ở lại là được.

Chính là tự tin như vậy, hắn tin rằng tài nấu nướng của mình có thể giúp hắn ở lại.

Địa ngục tập huấn sắp bắt đầu.

Hôm đó, hàng chục chiếc xe buýt lớn đỗ trong sân trường, học sinh năm nhất xuất phát.

Lúc này thiếu niên mới biết năm nhất lại có nhiều người như vậy, cần nhiều xe như thế.

Thật là phấn khích, sau đó hắn thấy Đỗ Lan cũng thong thả lên xe, hắn không muốn ngồi cùng xe với Đỗ Lan.

Trực tiếp đi đến khu nghỉ dưỡng cao cấp có thể nhìn ra núi Phú Sĩ Tooki Resort.

Đây chính là khách sạn năm sao, một người tiêu phí ít nhất tám mươi nghìn yên một ngày.

Xa hoa, phú quý, cung không đủ cầu, đại diện cho thân phận và tài phú, đây chính là thực lực của học viện Viễn Nguyệt.

Học sinh tốt nghiệp từ học viện sẽ có cơ hội vào làm đầu bếp ở những khách sạn cao cấp, nhà hàng cao cấp như thế này.

Đây chính là quy tắc trò chơi của tài phiệt, không có thường dân, thấp nhất cũng là một kẻ xuất thân từ tầng lớp dưới.

Bước vào sảnh tiệc lộng lẫy, giống như bước vào một cung điện pha lê, những chiếc đèn chùm pha lê lấp lánh, những bức tranh treo tường đầy tính nghệ thuật, ngay cả tấm thảm dưới chân cũng là tác phẩm của danh gia. kín đáo mà xa hoa.

Trong sảnh tiệc một mảnh tĩnh lặng, mọi người đều rất căng thẳng, dù sao tiếp theo phải trải qua là một cuộc rèn luyện, sẽ có rất nhiều người bị loại.

Thiếu niên cũng bị bầu không khí nghiêm túc này ảnh hưởng, không khỏi dấy lên ý chí chiến đấu.

Được rồi, mọi người yên lặng, nghe tôi giới thiệu quy tắc của kỳ tập huấn này.

Một giáo viên bước lên, nói: Kỳ tập huấn này kéo dài 6 ngày 5 đêm, ở đây có tổng cộng 980 học sinh, hai mươi người một nhóm.

Tiếp theo sẽ tiến hành huấn luyện tàn khốc, các em hãy chuẩn bị tâm lý.

Bây giờ, chúng ta hãy mời các vị khách mời, các anh chị khóa trên của các em, những sinh viên tốt nghiệp ưu tú từ học viện Viễn Nguyệt.

Mọi người không khỏi nhìn về phía sân khấu, chỉ thấy mười mấy thanh niên tuấn kiệt mặc đồng phục đầu bếp khác nhau lần lượt bước vào, khí chất của mỗi người đều vô cùng mạnh mẽ.

Đây chính là những người chiến thắng đã vượt qua từng vòng tuyển chọn của học viện Viễn Nguyệt, cuối cùng đứng trên đỉnh kim tự tháp, là những người thành công thực sự.

Những người con của các gia đình đầu bếp đều cảm thấy áp lực mạnh mẽ.

Còn Hạnh Bình Sang Chân chỉ muốn so tài với họ, xem thử thực lực của họ.

Đỗ Lan nhìn một cái, thầm nghĩ quả nhiên đầu bếp coi trọng nhất là nhan sắc, trong mười mấy sinh viên tốt nghiệp này không có ai nhan sắc kém cả.

Dù sao đầu bếp nấu ăn trước mặt khách hàng cũng là một dịch vụ đặc biệt của nhà hàng cao cấp, nếu đầu bếp trông xấu, khách hàng cũng ăn không ngon.

Những đầu bếp này chỉ là vật trang trí của đồng tiền, chỉ là diễn viên.

Chương 3649

Những người thực sự nắm giữ tài nguyên của tài phiệt không có ở trong số đó.

Điều này giống như trạng nguyên vậy, từ xưa đến nay có rất nhiều trạng nguyên, nhưng trạng nguyên thực sự có tài cán lại không nhiều.

Việc chọn trạng nguyên giống như chọn ra một người mẫu, một tấm gương, không cần người đó thực sự có tài năng, mà cần người đó có văn tài đủ tốt.

Những người thực sự làm được việc thường được chọn ra từ các tiến sĩ, chứ không phải trạng nguyên.

Có thể có người sẽ hỏi, vậy tại sao còn phải chọn trạng nguyên.

Đương nhiên là vì văn tài của trạng nguyên đủ tốt, tuy không thực tế, nhưng văn tài tốt cũng là một trong những mục tiêu của người đọc sách.

Có thực tế hay không, cần phải phân tích tình huống cụ thể, ví dụ như một người giỏi về thủy lợi, nhưng nhân tài thủy lợi của thời đại này đã đủ rồi, thì điểm đó của anh ta để làm trạng nguyên cũng vô dụng.

Cho nên thực tế là phải xem hoàn cảnh, văn tài thì đơn giản hơn, là thứ trừu tượng, không cần kết hợp với hoàn cảnh, rất dễ dàng chọn ra.

Trạng nguyên đại diện cho một tiêu chuẩn trừu tượng, bất kể hoàn cảnh nào, nhân tài nào cũng có thể lấy trạng nguyên làm mục tiêu.

Nếu trạng nguyên được chọn vì năng lực thủy lợi, vậy chẳng phải mọi người đều phải học thủy lợi sao.

Những sinh viên tốt nghiệp mà học viện Viễn Nguyệt mời đến cũng vậy, tài nấu nướng của họ tuy rất tốt, nhưng chỉ có thể nấu ăn, không thể chi phối tài nguyên của tài phiệt.

Nhân tài thực sự sẽ không ở lại trong bếp, mà sẽ vào các ngành nghề của các tài phiệt ẩm thực, trở thành sức mạnh nòng cốt của tài phiệt.

Đỗ Lan biết mấy sinh viên tốt nghiệp này chỉ là tiêu chuẩn trừu tượng, có thể khiến tất cả học sinh nỗ lực, nhưng nếu cho rằng chỉ cần hiểu biết về nấu nướng là đủ, thì cùng lắm cũng chỉ là đầu bếp.

Phải nỗ lực học tập kiến thức ở các phương diện khác trong trường, nấu nướng chỉ là một trục chính để dung hòa kiến thức.

Giống như thi trạng nguyên, học tập Tứ thư Ngũ kinh, văn tài chính là một đường thẳng xuyên suốt tất cả các môn học.

Trạng nguyên là người có văn tài tốt nhất, không cần trạng nguyên có năng lực thực tế.

Đỗ Lan thầm nghĩ với tư cách là đại diện trừu tượng, mấy sinh viên tốt nghiệp này không nghi ngờ gì là đủ tiêu chuẩn, hình tượng đủ tốt, tài nấu nướng đủ tuyệt, nhưng không thể trở thành nhân tài vận hành tập đoàn.

Bạn học có vết sẹo ở đuôi lông mày hàng thứ chín.

Một sinh viên tốt nghiệp đeo kính thời trang trên sân khấu đột nhiên nói.

Có sẹo ở đuôi lông mày, Hạnh Bình Sang Chân lập tức chỉ vào mình, không biết tại sao đối phương lại nhắc đến mình.

Không phải cậu, là gã bên phải cậu, thôi học.

Lời vừa dứt, mọi người đều ngớ người, còn chưa bắt đầu tập huấn, sao lại bị thôi học rồi.

Đối phương cũng không có vấn đề gì, nhìn thế nào cũng không làm sai gì, dù sao họ còn chưa bắt đầu làm gì cả.

Tôi thôi học.

Tại sao.

Chàng trai bị nói thôi học hỏi.

Bởi vì keo vuốt tóc của cậu dùng loại có mùi cam quýt, mùi này quá nồng, sẽ ảnh hưởng lớn đến khả năng phán đoán mùi vị thức ăn của cậu.

Đối với đầu bếp mà nói, trang điểm rất quan trọng, quá quê mùa không được, dùng nước hoa, keo xịt tóc có mùi nồng cũng không được.

Lần sau hãy đổi sang một loại mỹ phẩm không mùi.

Làm đầu bếp, bất kỳ một sai lầm nhỏ nào cũng sẽ khiến cậu mất đi khách hàng, cho nên cậu thôi học.

Người đàn ông đeo kính nghiêm khắc nói.

Anh ấy là bếp trưởng Tứ Cung, là người Nhật Bản đầu tiên giành được giải thưởng lớn trong cuộc thi ẩm thực Pháp.

Giỏi quá.

Đẹp trai quá, không hổ là đầu bếp có nhà hàng riêng của mình.

Phụt.

Ngay khi mọi người đang kinh ngạc và tán dương, đột nhiên có một tiếng cười chế nhạo không hài hòa vang lên.

Mọi người nhanh chóng xác định kẻ chế nhạo.

Cậu có ý kiến gì à.

Cậu học sinh trung học quá tuổi này.

Tứ Cung hỏi.

Tôi thấy bếp trưởng đây chú trọng tiểu tiết như vậy, ngay cả nước hoa và keo xịt tóc cũng cân nhắc đến, chắc hẳn đã thống nhất thế giới ẩm thực Pháp rồi.

Chắc chắn tất cả những người thích món ăn Pháp đều là khách hàng của anh, dù sao anh cũng sẽ không vì tiểu tiết mà mất đi bất kỳ một khách hàng nào, khách hàng của anh chỉ có nhiều chứ không ít, tính toán như vậy, anh chính là bá chủ tuyệt đối của ẩm thực Pháp rồi.

Đỗ Lan nói.

Mọi người nghĩ lại cũng thấy đúng, chú ý tiểu tiết như vậy, chẳng lẽ anh ta chưa từng mất khách hàng nào.

Nếu chưa từng mất khách hàng, chẳng phải là độc chiếm nước Pháp sao.

Nhưng rõ ràng anh ta không độc chiếm nước Pháp, chứng tỏ anh ta cũng đã từng mất khách hàng, vậy anh ta mất khách hàng như thế nào.

Là do tiểu tiết không được, hay là do tài nấu nướng không được.

Đỗ Lan thấy mọi người đã bắt đầu suy nghĩ độc lập, liền tiếp tục hỏi: Tôi có thể hỏi học trưởng một câu được không.

Anh làm sao biết keo xịt tóc sẽ khiến đầu bếp mất khách hàng.

Có phải chính anh đã từng phạm sai lầm.

Tôi làm sao có thể phạm sai lầm, tôi là thấy người khác phạm sai lầm.

Nói cách khác, trước khi anh thấy người khác phạm sai lầm, chính anh cũng không biết chuyện này.

Đỗ Lan biết đối phương đã rơi vào bẫy của mình, nói: Chuyện mà chính anh cũng không phải ngay từ đầu đã biết, lại yêu cầu chúng tôi những học sinh này tự phát biết được.

Nếu chúng tôi cái gì cũng tự phát biết được, vậy còn cần giáo viên làm gì, còn cần các vị tiền bối các anh làm gì.

Tiền bối Tứ Cung, người không biết không có tội.

Nếu anh nhất quyết bắt cậu ấy thôi học, vậy thì tôi sẽ từ tận đáy lòng khinh bỉ anh.

Trong chốc lát, không khí đầy mùi thuốc súng.

Mọi người trố mắt nhìn Đỗ Lan, chẳng lẽ đây chính là người lớn sao.

Quá sắc bén, từng bước một ép bếp trưởng Tứ Cung.

Bếp trưởng Tứ Cung cũng không biết nói gì cho phải, á khẩu im lặng.

Vốn định ra oai phủ đầu, không ngờ lại bị học sinh phản pháo.

Bây giờ nếu mình nhất quyết đuổi học đối phương, hình tượng của mình chắc chắn sẽ tụt dốc không phanh.

Nếu không đuổi học đối phương, mặt mũi của mình biết để đâu.

Ha ha, Tứ Cung, cậu cũng bị dồn vào đường cùng rồi.

Nhưng cậu ta nói đúng, ngay cả cậu cũng là sau khi thấy người khác phạm sai lầm mới nhận ra điểm này, thì làm sao có thể yêu cầu những học sinh thiếu kinh nghiệm này.

Bây giờ không phải họ đang học tập kinh nghiệm của chúng ta sao.

Trực tiếp bắt cậu ấy thôi học, quả thực không công bằng.

Dù sao tiếp theo mới là phần quan trọng, có thể ở lại hay không, vẫn phải xem biểu hiện của họ trong kỳ tập huấn.

Nể mặt tôi, cho qua đi.

Một thanh niên đầu đinh lên tiếng.

Anh ta là quản lý của Tooki Resort, cũng là một sinh viên tốt nghiệp ưu tú, một thành viên của hội đồng quản trị Tooki, Đường Đảo Ngân.

Tứ Cung hung hăng nhìn Đỗ Lan, rõ ràng đã hận hắn, chắc chắn sẽ tìm cơ hội đuổi học hắn.

Lần đuổi học này hủy bỏ.

Trong sáu ngày tới, các em không phải là học sinh, mà là nhân viên của chúng tôi, những sinh viên tốt nghiệp này, hiểu chưa.

Thái độ làm việc không làm chúng tôi hài lòng, thì thôi học.

Chúc các em may mắn.

Đường Đảo Ngân hào sảng tuyên bố kỳ tập huấn bắt đầu.

Chương 3650

Bắt đầu chia nhóm.

Đỗ Lan, cảm ơn cậu.

Tôi chỉ là không ưa nổi cái thói tiêu chuẩn kép của đối phương thôi.

Ai cũng sẽ phạm sai lầm, những sinh viên tốt nghiệp này cũng vậy.

Nhưng họ lại cho phép mình phạm sai lầm, lại không cho phép học sinh phạm sai lầm, thế thì quá không biết xấu hổ.

Đỗ Lan nói.

Tôi còn tưởng cậu là một kẻ bỉ ổi trưởng thành, không ngờ lúc quan trọng lại trượng nghĩa như vậy, tôi cùng nhóm với cậu.

A a, tôi vẫn là người phát ngôn cho sự bỉ ổi, chỉ là không ưa nổi cái thói quan được đốt lửa, dân không được thắp đèn.

Tôi bỉ ổi, nhưng tôi cũng cho phép người khác bỉ ổi, thậm chí khuyến khích người khác cùng bỉ ổi.

Chứ không phải chỉ cho phép mình bỉ ổi, không cho phép người khác bỉ ổi.

Đỗ Lan nói.

Đỗ Lan nói lời trượng nghĩa, thay đổi ấn tượng thiên kiến của mọi người về hắn.

Được rồi, tiếp theo bắt đầu nội dung tập huấn vòng đầu tiên.

Mặc dù mọi người vừa mới chịu đựng sự mệt mỏi vì đi xe, nhưng một mỹ nữ trông như một Yamato Nadeshiko phụ nữ Nhật truyền thống lập tức sắp xếp bài kiểm tra. 980 học sinh được chia thành nhiều hội trường tập huấn, chỗ của Đỗ Lan do vị Yamato Nadeshiko này phụ trách.

Nội dung tập huấn hôm nay là trong hai giờ tiến hành nấu ăn, hai người một nhóm làm ra một món ăn phong cách Nhật làm tôi hài lòng là được thông qua.

Các em đã chuẩn bị xong chưa.

Nhưng nguyên liệu là gì ạ.

Mọi người nhìn quanh sảnh tiệc không thấy có nguyên liệu nào.

Nguyên liệu không phải là rất nhiều sao, ở ngay bên ngoài đó.

Mọi người nhìn ra khung cảnh non nước hữu tình bên ngoài, rõ ràng nhận ra đây là muốn họ đi săn bắt.

Những thứ cần thiết, cần câu, dao rựa các loại đều ở trong kho, gia vị cũng đã chuẩn bị xong, hy vọng các em có thể nhanh chóng tìm được nguyên liệu để nấu ăn.

Vị Yamato Nadeshiko ngồi một bên, tao nhã uống trà ăn vặt, chờ đợi biểu hiện của mọi người.

Đỗ Lan hỏi: Chỉ cần mọi thứ trong rừng đều có thể săn bắt sao.

Ven rừng có hàng rào, đừng rời khỏi hàng rào.

Mảnh đất bên trong hàng rào từ xưa đến nay là tài sản của học viện Viễn Nguyệt, con mồi bên trong đều có thể săn bắt.

Vậy người có thể săn bắt không.

Đỗ Lan đột nhiên hỏi: Nếu mọi thứ trong rừng đều có thể săn bắt, vậy chỉ cần các bạn học vào rừng, có phải cũng có thể trở thành con mồi không.

Có thể bắt chước tay nghề của Dịch Nha thời xưa không.

Vị Yamato Nadeshiko nghe xong ngẩn người, rõ ràng không ngờ đối phương lại nói như vậy, trả lời: Suy nghĩ của cậu rất nguy hiểm, đây là phạm pháp đó.

Phạm pháp.

Chúng ta đang đối mặt với quyền quý, luật pháp nào có thể trừng phạt họ.

Chẳng lẽ cô chưa từng gặp những quyền quý giống như Tề Hoàn Công, đã nếm hết mỹ vị thiên hạ, muốn khám phá ra một bộ mỹ vị mới trong vùng hoang dã của ẩm thực sao.

Cô sợ phạm pháp, nhưng những người mà cô hầu hạ không sợ phạm pháp đâu.

Đỗ Lan âm u nói, khiến cả sảnh tiệc lạnh đi.

Vị sinh viên tốt nghiệp tên Càn Nhật Hướng Tử này cũng không khỏi rùng mình một cái.

Mái tóc dài của cô buông xuống trước ngực, nếu đây không phải là thế giới ẩm thực, thì kiểu tóc như vậy đại diện cho việc cô sẽ gặp phải mối đe dọa tử vong.

Hình tượng Yamato Nadeshiko này, trong các manga chiến đấu cơ bản đều là vai vợ, hơn nữa chín phần mười sẽ bị giết. 129.

Bởi vì giết chết một người phụ nữ dịu dàng hiền thục có thể khiến manga chiến đấu trở nên tàn khốc hơn, càng làm tăng thêm cảm giác căng thẳng.

Mà hình tượng Yamato Nadeshiko chính là ấn tượng khuôn mẫu về phụ nữ dịu dàng của Nhật Bản.

Bây giờ lời nói của Đỗ Lan giống như muốn biến thế giới ẩm thực thành thế giới chiến đấu, Yamato Nadeshiko gặp nguy hiểm rồi.

Cậu không phải đang nói đùa chứ.

Có bạn học nói.

Đỗ Lan cười nói: Chúng ta đều là đối thủ cạnh tranh, ngoài việc loại trừ các cậu ra, cũng có thể biến các cậu thành món ngon, dùng tay nghề của đầu bếp để giảm bớt đối thủ.

Không được, không cho phép săn người, cậu dám làm thì sẽ bị loại.

Vị Yamato Nadeshiko cuối cùng vẫn hạ lệnh của huấn luyện viên, cấm lấy người làm mục tiêu săn bắt.

Cô thật là vô vị.

Đỗ Lan xoay người xuất phát, thấy Hạnh Bình Sang Chân, liền nói: Thiếu niên, cậu cũng đồng ý phải không, cuộc thi không thể săn người, thật vô vị.

Thiếu niên không hề có suy nghĩ này.

Ngay sau khi Đỗ Lan xuất phát, Điền Sở Huệ tìm thấy Hạnh Bình, nói: May quá, chúng ta vẫn cùng một nhóm.

Một mình cô thì không được, cần người giúp đỡ.

Ngay khi họ đang bàn bạc việc câu cá, một gầy một béo hai học sinh bước tới.

Học sinh gầy giẫm lên chân Hạnh Bình, tròn mười giây.

Tôi có thể cho rằng cậu cố ý không.

A a, tôi chính là cố ý đó, Hạnh Bình Sang Chân, cuối cùng cũng gặp được cậu, tôi sẽ đánh bại cậu hoàn toàn.

Để cậu biết ai mới là người đàn ông giành vị trí thứ nhất.

Tôi tên là Xảo, đây là em trai tôi Dũng, lần này chúng ta phải phân thắng bại.

Thiếu niên tự nhiên không sợ, nói: Vậy hãy để tôi xem thủ đoạn của cậu.

Cậu sẽ được thấy thôi, khi cậu thấy được, chính là lúc cậu thất bại.

Xảo nói xong xoay người bỏ đi.

Bài phát biểu của Hạnh Bình Sang Chân trong lễ khai giảng quả thực đã thu hút rất nhiều thù hận, có rất nhiều người muốn đánh bại hắn.

Bạn học Hạnh Bình, chúng ta làm món gì.

Đi câu cá.

Tiếc là không có bột mì, nếu không có thể chiên cá.

Không chiên được thì phải nướng cá thôi.

Thiếu niên nói.

Các bạn học khác cũng nghĩ vậy, đại đa số mọi người đều chọn nướng cá.

Vị Yamato Nadeshiko thông qua máy bay không người lái thấy đại đa số học sinh đang câu cá bên bờ sông, rất thất vọng nói: Trong một môi trường xa lạ, khó có thể đưa ra phán đoán chính xác, tầm mắt cũng vì điều kiện khách quan mà trở nên hạn hẹp.

Trong rừng không chỉ có sông, ngoài câu cá, bên trong còn có các loại con mồi, từ gà vịt hoang dã, đến thỏ chạy nhảy lung tung, lợn rừng đều có thể săn bắt.

Nhưng đại đa số học sinh chọn câu cá.

Dù sao câu cá có cần câu sẵn, nhưng muốn săn thỏ các loại con mồi chỉ có thể tự làm bẫy, lại không có cung tên, súng ống các loại công cụ, săn bắt là không thể nào.

Vẫn là dùng cần câu có sẵn câu cá là được rồi, người câu cá tuy có thể móm, nhưng ít nhất không cần thêm kỹ năng sinh tồn nơi hoang dã.

Đương nhiên trong núi còn có rất nhiều rau dại và quả dại, nếu nhận biết được cũng có thể hái.

Nhưng rất nhiều học sinh đều cho rằng nguyên liệu là mọc trên kệ hàng siêu thị, căn bản không nhận ra những loại rau củ quả chưa qua xử lý đó.

Đỗ Lan gặp một con lợn rừng, giết chết nó, sau đó lại chọn một số rau củ quả làm món ăn kèm.

Có thể làm một nồi Sukiyaki.

Đỗ Lan nói: Sukiyaki cũng là món ăn phong cách Nhật.

Khi mọi người thấy Đỗ Lan vác con lợn rừng to như người lớn, đều kinh ngạc, biết rằng nếu đối phương không săn lợn rừng, sẽ săn bạn học, gã này quả nhiên không bình thường.

Tiếp theo là xẻ thịt, cả quá trình vô cùng máu me.

Nhưng kết hợp với măng tre, nấm, rau dại, quả dại, thêm những miếng thịt ngon, cộng với dầu mè, gia vị cho vào một nồi nấu thành lẩu Sukiyaki, quả thực là thơm ngon mỹ vị.

Thông qua.

Vị Yamato Nadeshiko không có gì bất ngờ để Đỗ Lan thông qua cuộc thi.

Cậu học sinh trung học quá tuổi này cũng có chút bản lĩnh, nhưng vẫn không phải là đối thủ của tôi.

Thiếu niên Xảo cũng đã trở về, trong tay có thêm một con vịt trời.

Cậu ta cũng không câu cá, mà chọn đi săn.

Hạnh Bình Sang Chân cũng đã trở về, chuẩn bị làm cá nướng, nhưng khi hắn thấy kỹ xảo tinh xảo của Xảo, liền biết mình phải thay đổi thực đơn.

Xảo dùng vịt làm món ăn, kỹ thuật vô cùng mạnh mẽ, vừa nấu ăn vừa chế nhạo Hạnh Bình, nói: Tôi nhớ những lời cậu nói trong lễ khai giảng, nói rằng chúng tôi là những đầu bếp hạng ba chưa từng trực tiếp phục vụ khách hàng, căn bản không thể thắng cậu.

Bây giờ tôi nói cho cậu biết, cậu sai rồi, tôi cũng đã phục vụ khách hàng, tuổi thơ của tôi cũng trải qua trong bếp.

Nhà tôi ở Ý cũng mở một nhà hàng gia đình, tôi cũng giúp đỡ từ nhỏ.

Xảo có địch ý lớn với Hạnh Bình như vậy, chính là vì họ rất giống nhau.

Mặc dù ở hai quốc gia khác nhau, nhưng đều kinh doanh nhà hàng gia đình, đều có tuổi thơ tương tự, có lý tưởng tương tự.

Cho nên Xảo coi Hạnh Bình là đối thủ phải đánh bại.

Mời nếm thử, ức vịt nướng thơm.

Vị Yamato Nadeshiko cẩn thận nếm thử, lộ ra vẻ mặt hạnh phúc.

Chương 3651

Tuy nhìn rất ngon, nhưng huấn luyện viên yêu cầu là món ăn phong cách Nhật, đây không phải là kiểu Nhật phải không.

Có học sinh đưa ra nghi vấn.

Loại sốt màu xanh đó đã sử dụng kỹ thuật shiokara ngâm muối.

Huấn luyện viên nói: Hơn nữa còn là cá hương shiokara kiểu Nhật, nghiền nát thịt cá đã được ngâm muối thành sốt.

Vốn dĩ cần một tuần mới có thể ngâm muối thấm vị, nhưng lại hoàn thành trong hai giờ, không đơn giản.

Nếu là cá tươi ngâm muối đương nhiên không đủ, cho nên tôi đã dùng rượu sake nấu cá đến nửa chín, thêm rượu nấu ăn kiểu Nhật, nước tương, muối, liền chế thành sốt ngâm muối cấp tốc.

Xảo tự tin nhìn Hạnh Bình, xem hắn có thể lấy ra bản lĩnh gì để đánh bại mình.

Sốt có phong vị Nhật, cũng coi như là món Nhật.

Đỗ Lan không nhịn được cười, ngoài việc sử dụng rượu sake và rượu nấu ăn bản địa của Nhật Bản, kỹ thuật nào khác là đặc trưng của Nhật Bản.

Cho dù Nhật Bản có một món ăn đặc biệt là shiokara, cũng là dùng thịt cá tươi ướp muối làm thành, cậu ta cũng đâu có dùng thịt cá tươi.

Huấn luyện viên, tôi thấy cậu ta nên về nhà rồi.

Đỗ Lan không nhịn được nói: Đây đâu phải là phong cách Nhật.

Cậu ta đã đun nóng thịt cá, thứ làm ra có thể gọi là shiokara sao.

Giống như quả hồng và hồng khô vậy, huấn luyện viên muốn ăn quả hồng, tôi đưa cho cô một miếng hồng khô, có thể giống nhau được sao.

Cậu ta dùng hai giờ để làm ra món shiokara cần một tuần, e rằng đang nằm mơ.

Nếu hai giờ có thể làm ra shiokara, tại sao các đầu bếp khác phải mất một tuần.

Họ là đồ ngốc à.

Nếu khách hàng muốn ăn shiokara ngâm muối, chẳng lẽ chúng ta cũng dùng thứ này để lừa gạt khách hàng.

Đây không phải là treo đầu dê bán thịt chó sao.

Quả thực, không phải làm ra một loại sốt, gọi nó là shiokara, thì nó là shiokara. 130.

Shiokara sở dĩ là shiokara, là vì phải ngâm muối thịt cá tươi một tuần mới được.

Nếu tôi đi ăn shiokara, quán ăn làm cho tôi trong hai giờ, tôi chắc chắn không trả tiền, đây căn bản không phải là đặc sản của nước ta.

Mặt Xảo biến sắc, cậu ta quả thực đã bỏ qua các bước nấu nướng, nhưng cậu ta vẫn muốn nói: Các bước có gì quan trọng.

Chỉ cần thứ làm ra có khẩu vị, hương vị giống nhau là được rồi.

Cũng không nhất thiết phải mất một tuần để ngâm muối thịt cá tươi chứ.

A a, vậy tôi dùng chuột giả làm thịt vịt cũng được rồi, treo đầu dê bán thịt chó là lừa dối khách hàng.

Khách hàng bỏ tiền ra, mang theo kỳ vọng, cậu lại lừa gạt khách hàng của mình như vậy.

Bây giờ tôi nghi ngờ quán ăn nhà cậu có phải là quán đen không.

Đỗ Lan vô tình nói.

Mặt Xảo đại biến.

Vị học sinh quá tuổi này nói đúng, shiokara có cách làm của shiokara, cậu thay đổi cách làm, tôi không thể để cậu đạt yêu cầu.

Nhưng cũng không cần nản lòng, vẫn còn một chút thời gian, các cậu thử lại xem.

Huấn luyện viên nói.

Người ta bán đều là shiokara làm trong một tuần, nếu cô thừa nhận hai giờ có thể làm ra shiokara, vậy sau này mọi người có phải sẽ học một người nước ngoài cách làm món ăn bản địa không.

Huấn luyện viên cũng không dám gánh chịu hậu quả này.

Hạnh Bình Sang Chân nhìn Đỗ Lan, không nói một lời.

Đỗ Lan lại kiên nhẫn khuyên bảo đối phương: Thiếu niên, muốn sáng tạo.

Sáng tạo có rủi ro, một chút không cẩn thận sẽ thân bại danh liệt.

Người trẻ tuổi khao khát sáng tạo là chuyện tốt, đáng tiếc cậu lại đối mặt với truyền thống hàng trăm năm, một ngón út của truyền thống cũng có thể nghiền nát cậu.

Thiếu niên không nói gì, mà tiếp tục thay đổi thực đơn, chuẩn bị không dùng cá nướng, mà là cá chiên.

Nhưng không có bột mì, hắn quyết định dùng Kaki no tane để thay thế bột mì.

Kaki no tane không phải là hạt hồng, mà là một loại đồ ăn vặt làm từ gạo nếp, kích thước gần bằng hạt dưa, hình dáng giống hạt hồng, nên được đặt tên là Kaki no tane.

Dùng gạo nếp bên trong Kaki no tane bao bọc thịt cá, tiến hành chiên giòn.

Kaki no tane cũng thuộc về nguyên liệu tại chỗ, tuy là huấn luyện viên mang vào, nhưng huấn luyện viên đã nói dùng nguyên liệu tại chỗ, cho nên tôi cũng không tính là gian lận.

Hắn muốn làm Kakiage chiên thập cẩm, Kakiage chính là chiên giòn tất cả các loại nguyên liệu linh tinh.

Rau dại tìm được trong rừng, còn có trứng gà, tất cả đều được chế biến vào.

Huấn luyện viên ăn xong liên tục khen ngon.

Đỗ Lan thầm nghĩ Kakiage cũng tính là món Nhật sao.

Đây không phải là món có ở rất nhiều quốc gia sao.

Thập cẩm chính là món ăn nhỏ kết hợp các loại nguyên liệu lại với nhau.

Chiên thập cẩm, xào thập cẩm, nấu thập cẩm.

Đương nhiên nếu thực sự muốn nói, lẩu Sukiyaki cũng không thể tính là món Nhật, dù sao lẩu cay, lẩu các loại đều tương tự.

Rất khó để xác định món Nhật rốt cuộc là gì, cho dù là cá sống thái lát, sushi cũng không phải là độc quyền.

Cho nên món Nhật cuối cùng vẫn phải dùng gia vị sản xuất tại Nhật Bản, dùng phương pháp nấu ăn giới hạn của Nhật Bản, thậm chí dùng lễ tiết của Nhật Bản để ăn, mới tính là món Nhật.

Thiếu niên tự nhiên đã vượt qua bài kiểm tra.

Sau đó là Xảo và Dũng, phút cuối cùng dùng một món cá nướng vàng óng thơm ngon đã vượt qua cuộc thi một cách hú vía.

Gã bỉ ổi, ta sẽ không tha cho ngươi đâu.

Xảo phát ra lời thách thức với Đỗ Lan, bởi vì Đỗ Lan không chỉ nghi ngờ tài nấu nướng của mình, mà còn bôi nhọ nhà hàng của mình, điều này không thể nhẫn nhịn được.

Thiếu niên, tôi chỉ đưa ra đề nghị, người quyết định cuối cùng là huấn luyện viên, cậu có hận thì cũng hận cô ấy.

Nếu cô ấy cho rằng tôi nói sai, hoàn toàn có thể từ chối đề nghị của tôi.

Đỗ Lan mặt dày vô sỉ nói.

Những học sinh vượt qua bài kiểm tra được đi xe đến ký túc xá trước, nhưng không phải để nghỉ ngơi, mà còn phải chuẩn bị thức ăn cho đội thể hình đang huấn luyện trong khách sạn, mỗi nhóm cần chuẩn bị năm mươi phần.

Vốn đã mệt, buổi tối còn phải làm việc, thật sự là muốn mệt chết.

Nhưng đây mới chỉ là ngày đầu tiên, những thử thách tiếp theo sẽ còn tàn khốc hơn.

Ngày thứ hai là buổi huấn luyện đặc biệt về món Tây của bếp trưởng Tứ Cung.

Anh ta viết ra thực đơn, yêu cầu mọi người làm theo thực đơn để nấu ăn, và hôm nay không phải là làm việc nhóm, mà là kiểm tra cá nhân.

Anh chàng đeo kính Tứ Cung Tiểu Thứ Lang nhìn chằm chằm vào Đỗ Lan, rõ ràng muốn cho hắn một bài học.

Hôm nay các cậu sẽ dùng chín loại rau củ để làm món Terrine rau củ kiểu Pháp, bắt đầu đi.

Tứ Cung nhìn các học sinh lao vào giành rau củ nói: Đây là món đơn giản nhất trong thực đơn, nếu ngay cả món này cũng làm không tốt, các cậu có thể trực tiếp thôi học rồi.

Rau củ tự nhiên là càng tươi càng tốt, dù sao thời hạn bảo quản của rau củ không dài, để lâu sẽ hỏng.

Giành giật rau củ tươi chính là vòng đầu tiên của cuộc thi.

Đỗ Lan tự nhiên không có vấn đề gì, thân pháp Bát Quái của hắn như du long đẩy hết các học sinh xung quanh ra, có được một khu vực lựa chọn vô cùng thoải mái.

Nhưng điều này không thân thiện với các bạn học nữ, nữ sinh không có đủ thể chất để giành nguyên liệu với nam sinh.

Cho nên đến lượt nữ sinh, chỉ còn lại một số rau củ có mẫu mã không tốt.

Nhưng không còn cách nào khác, mẫu mã không tốt cũng chỉ có thể chấp nhận.

Loại rau có mẫu mã không tốt này hương vị cũng không ngon, lúc này Điền Sở Huệ phải thay đổi thực đơn, tăng thêm vị chua, kích thích vị ngọt của rau củ.

Chương 3652

Thôi học.

Khi bếp trưởng Tứ Cung ăn món của Điền Sở Huệ xong, trực tiếp tuyên bố thôi học.

Nhưng mà.

Hương vị trở nên ngon hơn, nhưng trong thực đơn của tôi không có yêu cầu cô linh hoạt vận dụng vị chua.

Thực đơn của tôi chính là mệnh lệnh, ai nói có thể thêm hoặc bớt cái gì.

Bếp trưởng Tứ Cung nói.

Thiếu niên không nhìn nổi nữa, nói: Đó là vì trong số rau củ mua về có những loại mẫu mã không tốt.

A a, cậu muốn nói đây là lỗi của tôi à.

Tứ Cung nhìn chằm chằm vào Hạnh Bình Sang Chân, chỉ cảm thấy học sinh năm nhất bây giờ thật đúng là một thế hệ không bằng thế hệ trước.

Điền Sở Huệ có lý do của mình, tôi nghĩ nếu anh là đầu bếp, nên biết đặc điểm của súp lơ rất dễ bị oxy hóa, dễ bị tổn thương, khó chế biến.

Cô ấy nhận được rau củ có mẫu mã không tốt, đã tiến hành điều chỉnh, có gì không đúng.

Tôi mới là bếp trưởng, cậu cũng muốn chất vấn tôi à.

Tứ Cung phẫn nộ nói.

Đỗ Lan thong thả đặt tác phẩm của mình trước mặt huấn luyện viên, cười tủm tỉm nhìn thiếu niên, giống như đang nói ta không nhịn được nữa rồi, lại sắp cà khịa đây.

Thiếu niên thấy vẻ mặt của Đỗ Lan liền cảm thấy không ổn, chẳng lẽ đối phương định dùng cái lưỡi không xương ba tấc của mình để khiến Điền Sở Huệ thôi học.

Nơi nào có vấn đề, nơi đó có Đỗ Lan. nơi nào có Đỗ Lan, nơi đó có chiến hỏa.

Cô nàng Điền Sở Huệ vì nhận được rau củ chất lượng không tốt, đã tự ý thay đổi công thức, dẫn đến bị đuổi học.

Hạnh Bình Sang Chân và Tứ Cung chủ trù bùng nổ tranh cãi, Hạnh Bình dĩ nhiên cho rằng không có vấn đề gì, dù sao thay đổi công thức cũng làm món ăn ngon hơn, có gì sai chứ.

Thiếu niên thậm chí còn chất vấn liệu vị giáo quan này có phải là một đầu bếp đủ tiêu chuẩn không.

Nhưng Tứ Cung chủ trù không cho phép người khác thay đổi công thức của mình, nên đã bị thiếu niên chọc giận.

Đỗ Lan đến giảng hòa, nói: Chuyện này, bạn học Điền Sở làm đúng, nhưng cũng làm sai.

Tên khốn nhà ngươi, đúng là đúng, sai là sai, làm gì có chuyện vừa đúng vừa sai.

Tứ Cung chủ trù tức giận nói.

Ý tôi là cô ấy thay đổi công thức để làm cho rau củ không tươi trở nên ngon hơn, đó là làm đúng.

Còn việc cô ấy tự ý thay đổi công thức là sai.

Nếu thay đổi công thức có thể làm món ăn ngon hơn, tại sao lại sai. thiếu niên hỏi.

Tứ Cung đã không muốn nói chuyện với Đỗ Lan nữa.

Đỗ Lan nói: Chuyện này giống như một chiếc xe đang đi trên đường, đột nhiên có người lao ra.

Lúc này, cách làm đúng là phanh lại, đâm thẳng vào người đó, chứ không phải đánh lái để né tránh.

Bởi vì nếu né tránh, có thể sẽ đâm vào những người vô tội khác, khiến tai nạn lan rộng.

Cho nên phanh lại và đâm vào, ngươi nhiều nhất chỉ chịu trách nhiệm thứ yếu, còn nếu đổi hướng làm tai nạn lan rộng, ngươi sẽ chịu trách nhiệm chính.

Đương nhiên, ngươi có thể nghĩ rằng nếu không đâm vào ai, việc né tránh chẳng phải là vẹn cả đôi đường sao.

Nhưng ngươi không thể dự đoán được hoàn cảnh khi né tránh, cho nên trong luật giao thông yêu cầu không được né tránh, mà phải đạp phanh và đâm thẳng vào.

Trong chuyện này, bạn học Điền Sở Huệ đã gặp phải tình huống tương tự, đang đi trên đường thì đột nhiên xảy ra sự cố.

Cô ấy đã chọn né tránh, và né tránh thành công, nhưng hành vi này không đáng được khuyến khích, cho nên là sai.

Nhưng xét từ kết quả, vì không đâm vào bất kỳ ai, cú né này rất đẹp, kết quả không tồi.

Đỗ Lan nói: Cho nên đây vừa là đúng, cũng vừa là sai.

Nếu Tứ Cung chủ trù nhất quyết muốn đuổi học cô ấy, cũng không có gì sai.

Dù sao lần này tự ý thay đổi thực đơn có kết quả tốt, nhưng lần sau, lần sau nữa thì sao.

Nếu có một lần thay đổi sai, ai sẽ chịu hậu quả.

Cho nên dù cô ấy muốn thay đổi công thức, cũng nên được sự cho phép của giáo quan, chứ không phải tự ý quyết định.

Tứ Cung rất ngạc nhiên, không ngờ Đỗ Lan lại nói giúp mình.

Đúng là như vậy, ông ta ra thực đơn, nếu bị đầu bếp tùy tiện thay đổi, khách hàng không hài lòng, cuối cùng vẫn là trách nhiệm của ông ta, ông ta phải chịu trách nhiệm cho việc tự ý quyết định của đầu bếp, cho nên không cho phép đầu bếp thay đổi thực đơn.

Nhưng đây là vấn đề của khâu thu mua, nếu không có rau củ bị hỏng, cô ấy cũng không cần thay đổi thực đơn. thiếu niên nói.

Thiếu niên, không phải cậu đã làm việc trong bếp mười hai năm rồi sao.

Chẳng lẽ chưa từng xảy ra sự cố nào.

Khi xảy ra sự cố, phải có biện pháp xử lý thỏa đáng, điều đó không sai.

Nhưng việc giao tiếp với đồng nghiệp và cấp trên trong bếp cũng là kỹ năng cơ bản của đầu bếp.

Nếu chuyện gì cũng tự ý quyết định, vậy các cậu cũng đừng đi học nữa, tự về nhà mở quán là được rồi, cần gì tìm thầy giáo.

Đã là học sinh thì phải chấp nhận sự dạy dỗ của giáo quan.

Đỗ Lan nói.

Thiếu niên không nhịn được nói: Hôm qua rõ ràng ngươi không nói như vậy.

Hôm qua ta thấy Tứ Cung chủ trù tiêu chuẩn kép, chỉ cho phép mình phạm sai lầm, lại không cho phép người khác phạm sai lầm.

Nhưng hôm nay Tứ Cung chủ trù xử lý không có vấn đề gì, ta đứng về phía lý chứ không đứng về phía người thân.

Nếu cậu nhất quyết muốn bảo vệ bạn học, mà Tứ Cung chủ trù nhất quyết muốn đuổi cô ấy, ta đề nghị các ngươi thực kích, dùng thực kích để định thắng thua.

Đỗ Lan bắt đầu châm lửa.

Thiếu niên vừa nghe, cũng lập tức nói: Tôi nghĩ quy tắc của Tooki đối với học sinh đã tốt nghiệp cũng vậy, thực kích, được không.

Đừng mà.

Thiếu nữ không muốn liên lụy người khác, nếu thiếu niên cũng bị đuổi học giống mình thì sao.

Dù sao cô cũng chỉ là một người nhà quê, mọi người cũng đều nói cô nên trở về quê, cho nên cô cũng cảm thấy năng lực của mình chỉ ở mức người nhà quê, về thì về thôi.

Nhưng thiếu niên thì khác, cậu giống như một ngôi sao sáng, dám nói những lời cô không dám nói, dám làm những việc cô không dám làm.

Thiếu niên rõ ràng cũng chỉ là con của một quán ăn gia đình, lại lợi hại hơn cô rất nhiều.

Trong lòng thiếu nữ rất ngưỡng mộ thiếu niên, không hy vọng vì mình mà hủy hoại cậu.

Nhưng thiếu niên lại nói: Tôi chỉ biết cậu không nên có tên trong danh sách bị đuổi học.

Cậu không suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ là tinh thần võ sĩ đạo không cho phép cậu bỏ rơi kẻ yếu. 131.

Giống như Gintoki trong Gintama, cho dù không trả nổi tiền thuê nhà vẫn phải thực hiện triệt để tinh thần võ sĩ đạo của mình, nhất định phải giúp đỡ những người cần giúp đỡ.

Còn về việc ai cần giúp đỡ, thì do tiêu chuẩn đạo đức của Hạnh Bình Sang Chân quyết định.

Tứ Cung không nói một lời, nếu chấp nhận thực kích, thắng thì ông ta có thể đuổi hai học sinh ngứa mắt này đi, còn nếu thua, ông ta sẽ mất mặt.

Tin đồn ra ngoài, mình thua một học sinh, uy tín sẽ bị giảm sút nghiêm trọng.

Đây chính là cái khó của bậc thầy, đối mặt với thử thách của hậu bối, nhận lời thì không có lợi, từ chối cũng không có lợi.

Cho nên các bậc thầy thường không tự ra tay, mà để đệ tử ra tay.

Đệ tử thua thì là tích lũy kinh nghiệm.

Đệ tử thắng thì là sư phụ dạy dỗ có phương pháp.

Tứ Cung chủ trù, nếu ngài là giáo quan của tôi, ngài có thể nhờ tôi thay ngài nhận lời thực kích cũng được.

Ngài không cần ra tay, cứ để tôi và họ so tài.

Đỗ Lan chủ động xin đi, thể hiện mình là một đầu bếp tôn sư trọng đạo.

Ngươi.

Tứ Cung không ngờ Đỗ Lan muốn thay mình xuất chiến.

Hạnh Bình Sang Chân không hề dao động, bất kể là ai, chỉ cần là thực kích, cậu nhất định sẽ thắng.

Chuyện trở nên thú vị rồi đây, Tứ Cung.

Lúc này, quản lý của khu nghỉ dưỡng, Đường Đảo Ngân, bước tới và nói: Cứ tổ chức một trận thực kích không chính thức để quyết định chuyện này đi, do chính cậu, Tứ Cung, ra tay.

Học trưởng.

Vừa thấy là Đường Đảo Ngân, Tứ Cung biết mình không thể từ chối, đành nói: Được thôi, nhưng nếu họ thua, tôi sẽ đuổi cả ba người họ.

Ba người.

Đỗ Lan tỏ vẻ mình cũng bị bao gồm sao.

Chương 3653

Hắn cạn lời nói: Giáo quan, ngài đúng là không biết lòng tốt của người ta, uổng công ta một lòng trung thành, tất cả đều cho chó ăn.

Được thôi, đã thêm cả ta vào, vậy ngài cứ chuẩn bị lấy một địch ba, thất bại trở về đi.

Đừng nói là ba người các ngươi, cho dù cả khóa năm nhất cùng lên, ta cũng không sợ.

Nếu ngươi thắng, có thể đuổi một lúc ba người.

Bây giờ đợt huấn luyện tiếp tục, đợi đến khi kết thúc, sẽ đến khu nhà riêng để tiến hành thực kích không chính thức.

Đường Đảo Ngân dứt khoát đồng ý.

Mọi người giải tán.

Đỗ Lan nói với thiếu niên: Rất tiếc, vốn dĩ chuẩn bị giao đấu với cậu, nhưng xem ra bây giờ chúng ta buộc phải đứng chung một phe rồi.

Ngươi đừng có cản trở là được.

Thiếu niên nói.

Không cần lo lắng, ta có thể chỉ đứng xem thôi.

Đỗ Lan nói.

Hôm đó lại có rất nhiều người bị loại, sau khi đợt huấn luyện kết thúc đã là đêm khuya, mọi người đều rất mệt mỏi.

Nhưng bộ ba đang đối mặt với nguy cơ bị đuổi học đã đến khu nhà riêng, phát hiện các học sinh đã tốt nghiệp đều đang ở đây xem kịch vui.

Hôm nay sẽ thi tài nấu ăn với rau củ.

Đường Đảo Ngân nói: Món rau củ kiểu Pháp, do chúng tôi, những người đã tốt nghiệp, làm giám khảo.

Đừng nói nhảm nữa, thời gian không còn sớm, bắt đầu sớm đi.

Đỗ Lan nhìn các cựu học sinh, cho dù là đầu bếp chuyên nghiệp sau một ngày huấn luyện cũng đã mệt mỏi, và thiếu nữ chắc chắn cũng đã phát hiện ra điều này.

Điền Sở Huệ, bây giờ cậu là bếp chính, cậu quyết định thực đơn, cậu phụ trách nấu nướng, tôi sẽ phụ bếp cho cậu.

Hạnh Bình Sang Chân muốn dùng cơ hội này để xây dựng sự tự tin cho thiếu nữ.

Sau nhiều lần hợp tác, cậu rất rõ rằng thiếu nữ có thực lực, chỉ thiếu tự tin.

Cách tốt nhất để xây dựng sự tự tin là đánh bại kẻ địch mạnh mà người khác không thể đánh bại, để chứng minh bản thân.

Thiếu nữ lập tức căng thẳng, phải gánh vác tương lai của hai bạn học, áp lực quá lớn, vội vàng nói: Không được đâu, nếu thất bại, các cậu đều sẽ bị đuổi học.

Đỗ Lan cười nói: Hãy nghĩ về quê hương của cậu, cậu là cô gái hiếm hoi của làng chài bước ra ngoài, gánh vác hy vọng của mọi người.

Hơn nữa, cậu thật sự cho rằng Hạnh Bình Sang Chân ra trận là có thể chắc thắng sao.

Đối phương là đầu bếp chuyên nghiệp, đã trải qua những bài kiểm tra nghiêm ngặt nhất, còn thiếu niên Hạnh Bình chỉ là một tên nhóc con thôi. 132.

Trong ba người, ngoài ta ra, không ai có thể chắc thắng giáo quan Shinomiya, cho nên cậu cứ thoải mái mà làm đi.

Vậy tại sao Đỗ Lan không ra tay, không sợ bị đuổi học sao.

Thiếu nữ nói.

Sợ chứ.

Nhưng ta còn biết rõ hơn, trên chiến trường bây giờ, người căng thẳng nhất không phải là ta, cũng không phải bạn học Hạnh Bình, càng không phải là cậu, bạn học Điền Sở, mà là vị Tứ Cung chủ trù kia kìa.

Ông ta bị ép phải thực kích với học sinh, thắng là chuyện đương nhiên, thua thì danh dự mất hết.

Cho nên lúc này ông ta là người căng thẳng nhất, căng thẳng sẽ phạm sai lầm, phạm sai lầm sẽ thua.

Cho nên nỗi sợ hãi trong lòng ông ta còn lớn hơn cậu, cậu có thể thắng, cho dù căng thẳng cũng có thể thắng.

Nếu chấm điểm cho sự căng thẳng, cậu bây giờ chỉ có chín mươi chín điểm, còn đối phương là một trăm điểm căng thẳng, vẫn kém một điểm.

Cho nên dùng 99 điểm căng thẳng của cậu để đánh bại 100 điểm căng thẳng của đối phương, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Tứ Cung quả thực rất căng thẳng, bởi vì đây là một trận thực kích không thể phạm sai lầm, mình tuyệt đối không thể thua, cũng sẽ không thua.

Điền Sở Huệ căng thẳng 99 điểm, Tứ Cung Kojiro căng thẳng 100 điểm.

Đúng vậy, quả thực là như vậy, Tứ Cung Kojiro không thể không thừa nhận rằng gã Đỗ Lan này rất lợi hại, nhưng cho dù mình căng thẳng cũng sẽ không thua.

Mình đã quen với sự căng thẳng, cho dù mấy ngày mấy đêm không ngủ, việc nấu nướng của mình cũng sẽ không xảy ra sai sót.

Quả thực sẽ không xảy ra sai sót, cho nên so tài cũng không phải là sai và đúng, mà là so tài về khí lượng của một bếp trưởng.

Cái gọi là thực kích, hương vị của món ăn vĩnh viễn không phải là tiêu chuẩn đánh giá quan trọng nhất, những thứ không nhìn thấy, không sờ được mới là tiêu chuẩn, nào là sáng tạo, nào là kế thừa, nào là sự dịu dàng, nào là khí lượng. thực sự rất trừu tượng, cho nên chỉ cần có tâm, ai cũng có thể trở thành thực thần.

Đỗ Lan đứng trong góc quan sát.

Nếu thiếu niên và thiếu nữ đều không tin tưởng mình, Đỗ Lan cũng không chen vào gây rối.

Thiếu nữ làm món thạch rau củ kiểu Pháp như ban ngày, nhưng lần này không phải chín loại rau củ, mà là bảy loại.

Tứ Cung làm món bắp cải cuộn thịt gà, cũng là phương pháp nấu ăn kiểu Pháp, việc sử dụng các loại thảo mộc rất tinh tế, quá trình nấu nướng càng phức tạp hơn.

Chỉ riêng việc xử lý bắp cải đã cần dùng nước dùng để chần, kích thích vị ngọt của lá.

Sau đó là chọn một con gà nguyên con, cắt phần ức gà, nhồi các loại rau củ đã xử lý vào trong.

Dùng bơ xào thơm nấm morel, măng tây, gan ngỗng. sau đó thêm thịt băm, trứng gà, sữa tươi đánh thành hỗn hợp rồi hầm chín thịt gà.

Cuối cùng cắt cả miếng ức gà ra, bọc trong lá bắp cải, là có thể dọn lên bàn.

Đây tuyệt đối là một món ăn thần kỳ, tốn thời gian, tốn công sức, và một khi xảy ra sai sót thì công sức đổ sông đổ bể.

Giáo quan Tứ Cung, ngài nói không sai, món thạch rau củ chín loại trong thực đơn của ngài quả thực là món đơn giản nhất rồi, món bắp cải cuộn thịt gà này của ngài mới là món ăn thực sự phức tạp.

Đỗ Lan nói.

Không sai, cô gái nhà quê kia hoàn toàn không phải là đối thủ, các ngươi chuẩn bị bị đuổi học đi là vừa.

Đỗ Lan cười nói: Giáo quan, ngài đã tung ra bản lĩnh thật sự, chứng tỏ ngài đã thua rồi.

Đối phó với học sinh mà cũng phải dùng hết toàn lực, cuộc sống của ngài chắc chắn không dễ dàng, cho nên đầu óc đã cứng nhắc rồi, ngoài những thực đơn trong đầu ra, đã không thể nghĩ ra chiêu gì cao siêu hơn.

Giáo quan, ngài đã gặp phải nút thắt cổ chai rồi đấy.

Điều này giống như dùng bom hạt nhân để đập muỗi, với thực lực của giáo quan, không đến mức phải dùng sức quá độ như vậy.

Chỉ có thể nói rằng hiện tại ngoài bom hạt nhân ra, ông ta đã không còn năng lực nào khác.

Tứ Cung rất rõ ràng, nếu mình dùng các công thức khác, có thể sẽ phạm sai lầm, mà phạm sai lầm sẽ làm mất khách hàng, nhà hàng của mình sẽ nhận đánh giá kém, rồi sẽ phải đóng cửa.

Chi phí chìm của ông ta quá cao, đã không cho phép ông ta thử nghiệm những thực đơn mới.

Thời gian dài trôi qua, ông ta chỉ biết dùng mấy món cũ, mất đi sự tươi mới.

Lại bị Đỗ Lan nói trúng chỗ đau, Tứ Cung tức giận nói: Ngươi nếm thử món của ta, sẽ biết đây là đêm cuối cùng của các ngươi.

Còn việc ta có dùng toàn lực hay không, không quan trọng.

Ban giám khảo nhất trí khen ngợi, ăn đến mức rơi lệ.

Sau đó là món thạch rau củ của Điền Sở Huệ, rất ngon, ban giám khảo cũng nói ngon.

Sự kết hợp của bảy loại rau củ có thể gọi là hoàn hảo, đồng thời còn có một sự dịu dàng khó tả.

Cả hai đều rất ngon, cần phải bỏ phiếu để định thắng thua.

Hiện trường có năm vị giám khảo, có ba người bỏ phiếu cho Tứ Cung.

Thua rồi.

Điền Sở Huệ hiếm hoi được làm bếp chính, kết quả lại là thảm bại, ba so với hai đã thua một cách tan tác.

Hạnh Bình cũng biết khoảng cách rất lớn, món ăn kiểu Pháp của Tứ Cung không thể chê vào đâu được.

Nhưng Đường Đảo Ngân lại bỏ phiếu của mình cho Điền Sở Huệ, vì hương vị món ăn của Tứ Cung hoàn toàn không thay đổi, vẫn như trước đây, chứng tỏ đối phương đã dậm chân tại chỗ.

Tại sao, món của tôi đáng lẽ phải ngon hơn của cô ta chứ.

Tứ Cung nói.

Đường Đảo Ngân nói: Đúng vậy, món của cậu ngon hơn.

Vậy tại sao.

Nhưng tôi đánh giá cao thiếu nữ hơn.

Đường Đảo Ngân nói: Ngon không đồng nghĩa với đánh giá cao.

Có thể nói gì đây.

Đây chính là sự thiên vị trắng trợn, hoàn toàn không có rườm rà, chỉ là sự thiên vị trần trụi.

Tứ Cung sắp bùng nổ rồi.

Chương 3654

Cậu tự mình nếm thử sẽ biết.

Đường Đảo Ngân bảo Tứ Cung nếm thử món ăn của học sinh.

Ăn thì ăn, vừa ăn một miếng, Đường Đảo Ngân liền cảm thấy toàn thân ấm áp, sau đó phát hiện có gì đó không đúng, nói: Là quả đa hương.

Nhưng quả đa hương sẽ can thiệp vào hương vị của rau củ, tại sao lại phải thêm thứ phá hỏng hương vị này.

Em đã cân nhắc đến việc các giáo quan đã nếm thử cả một ngày, chắc chắn rất mệt mỏi, quả đa hương có thể giúp tỉnh táo, tốt cho dạ dày.

Cho nên em đã thêm một chút, để cơ thể các giáo quan hồi phục lại một ít nguyên khí.

Điền Sở Huệ nói.

Đường Đảo Ngân nói: Kỹ xảo còn có không gian để cải thiện rất lớn, nhưng sự dịu dàng này lại có thể chạm đến lòng người.

Dù đang chịu áp lực bị đuổi học, cô ấy vẫn tận tâm quan sát trạng thái của khách hàng, điểm này cậu không làm được.

Cậu bây giờ chỉ quan tâm đến thành bại của bản thân, đã không còn để ý đến nhu cầu của khách hàng nữa.

Cậu như vậy giống như một sợi dây đàn căng cứng, bất cứ lúc nào cũng có thể đứt.

Tứ Cung nhắm mắt lại, cũng bỏ một phiếu cho Điền Sở Huệ.

Cuối cùng Inui Hinako cũng bỏ phiếu cho cô gái quê mà cô yêu quý nhất, như vậy là ba so với ba, hòa.

Này này, cho dù là thực kích không chính thức cũng quá trẻ con rồi, sao lại biến thành lớp học giáo dục Tứ Cung chủ trù vậy.

Đỗ Lan không nhịn được nữa, nói: Ngon không phải là tiêu chuẩn cao nhất thì thôi đi, sao thêm bừa bãi đồ vật vào cũng có thể tính là điểm cộng ư.

Có biết không, có người sẽ bị dị ứng.

Chỉ quan sát thực khách thì có tác dụng gì.

Chẳng lẽ còn có thể vọng văn vấn thiết, biết khách hàng có thể ăn gì không thể ăn gì sao.

Có phải còn phải lấy cả bệnh án của khách hàng qua không.

Tiêu chuẩn đánh giá của các người quá trừu tượng.

Ở lại trường không tốt sao.

Ngươi nhất định phải thua thực kích mới vui à.

Ánh mắt sắc bén của Đường Đảo Ngân gần như muốn cắt đứt yết hầu của Đỗ Lan, ông ta khá coi thường cái tên chuyên gia gây sự này, ngoài phản đối ra vẫn là phản đối, cũng không biết có cái gì mà hắn không phản đối.

Ở lại trường dĩ nhiên là tốt, nhưng việc các người nắm giữ quyền giải thích cuối cùng thì không tốt.

Mục đích của ta ở lại trường chỉ có một, đó là phá tan quyền phát ngôn của các người, giải phóng quyền đánh giá ẩm thực từ tay quý tộc, trả lại cho dân chúng.

Đỗ Lan nói: Ta chính là khắc tinh của các người.

Mọi người đều im lặng, không ngờ mục tiêu đi học của Đỗ Lan lại là phá hoại hệ thống giáo hóa mà Học viện Tooki đã xây dựng nên, thật điên rồ.

Đầu bếp cũng là lấy đức để chọn tài, có tài nấu nướng mà không có ý nghĩa, có đức hạnh mới có ý nghĩa.

Vậy đức hạnh từ đâu mà có.

Dĩ nhiên là từ hệ thống đánh giá của quý tộc mà ra.

Chấp nhận sự giáo hóa của quý tộc mới là có đức, không chấp nhận giáo hóa thì là kẻ man rợ vô đức.

Quý tộc không dạy ngươi làm người, ngươi sẽ không phải là người.

Đã không phải là người, vậy thì đáng bị chà đạp trăm ngàn lần.

Đỗ Lan tuyên bố mình muốn đoạt lấy quyền giải thích ẩm thực của quý tộc, rồi rời đi trong ánh mắt kinh ngạc và kỳ lạ của mọi người.

Tứ Cung và những người khác chỉ cảm thấy Đỗ Lan này điên rồi, những cựu học sinh này đều là những người đã hoàn thành xuất sắc quy huấn của quý tộc, đã trả một cái giá chìm rất lớn.

Tứ Cung Kojiro để có thể đứng vững trong giới quý tộc Pháp, đã vắt óc suy nghĩ, chấp nhận đủ loại chỉ trích từ truyền thông và thực khách địa phương, sẽ không để Đỗ Lan hủy hoại tất cả của mình.

Ngươi sẽ thất bại, nhất định sẽ thất bại.

Tứ Cung Kojiro kiên định nói.

Tiếp theo vẫn là huấn luyện, bữa tối năm mươi phần đã tăng lên tám mươi phần.

Ngay lúc mọi người mệt muốn chết, buồn ngủ muốn chết.

Đường Đảo Ngân dùng loa phóng thanh gọi tất cả học sinh đến sảnh tiệc, và yêu cầu họ mặc đồng phục, rõ ràng có chuyện muốn thông báo.

Các em học sinh, sáu giờ sáng mai, sẽ khai mạc bữa sáng.

Hy vọng các em có thể tận dụng thời gian hiện tại để nghĩ ra một món ăn sáng kinh ngạc, chủ đề là trứng, có thể là món ăn phong cách Nhật, cũng có thể là món ăn phương Tây, sáu giờ sáng mai chính thức mở bán.

Đến lúc đó, khách trong khu nghỉ dưỡng sẽ đến thưởng thức, nếu trong thời gian quy định không bán được hai trăm phần ăn sáng, sẽ bị loại.

Được rồi, tiếp theo còn mấy tiếng đồng hồ nữa, các em có thể về bổ sung giấc ngủ, cũng có thể thức đêm suy nghĩ món ăn.

Chúng ta hẹn gặp lại lúc sáu giờ sáng mai.

A Một tràng tiếng than vãn, mọi người đều rất mệt rồi, cho dù là học sinh trung học tràn đầy năng lượng, cũng mệt rã rời, nhưng bây giờ hoàn toàn không ngủ được.

Quá lo lắng, chỉ cần không chắc chắn mười mươi về bữa sáng ngày mai, thì hoàn toàn không ngủ được.

Rõ ràng họ không có tự tin, dù sao bữa sáng ngày mai liên quan đến việc bị đuổi học, mình một khi lơ là, sẽ thua cả ván cờ, không thể ngủ, tuyệt đối không thể ngủ, phải vắt kiệt trí não của mình.

Dù đã mệt như chó, nhưng các học sinh vẫn phải nghiên cứu món ăn mới của mình.

Phải có bất ngờ, phải ngon, còn phải để nhiều người đến thưởng thức hơn, độ khó không nhỏ.

Món ăn từ trứng rất nhiều, nhưng để gây bất ngờ đến mức thu hút đủ khách hàng thì không dễ dàng.

Số lượng khách hàng có hạn, dạ dày của họ cũng có hạn, họ chắc chắn sẽ chọn những món ăn có tác động thị giác mạnh mẽ trước, hoặc chọn những đầu bếp có ngoại hình ưa nhìn.

Cho nên lúc này so tài không chỉ là hương vị của món ăn, mà còn là nhan sắc của đầu bếp.

Đỗ Lan nói: Trận này nếu để Địch Ny Toa ra tay, chắc thắng.

Ta lại bị thiệt thòi về nhan sắc, không có ngoại hình kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu.

Nhưng không sao, ta có bát quái, cứ để ta dùng hương vị níu giữ linh hồn của họ.

Nói đến mùi vị nồng đậm, chắc chắn cần đến hương liệu, vậy thì làm món trứng luộc trà là được rồi.

Nhưng như vậy không đủ kinh ngạc, vẫn cần thêm một chút cược, ví dụ như trứng luộc trà biết nhảy múa.

Đỗ Lan nhanh chóng quyết định, sẽ làm trứng luộc trà biết nhảy múa.

Tiếp theo chuẩn bị nguyên liệu.

Mọi người đều đang chuẩn bị cho món ăn ngày mai, dù là phức tạp hay đơn giản, đều phải đưa ra một món.

Sáu giờ sáng hôm sau, mọi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Khi cánh cửa nhà hàng từ từ mở ra, khách hàng lũ lượt kéo vào, và nhanh chóng tập trung trước quầy của Đỗ Lan.

Ngay cả Erina Nakiri đã chuẩn bị kỹ lưỡng cũng vắng tanh như chùa bà đanh.

Tất cả mọi người đều ngớ ra, ngay cả các giáo quan cũng ngớ ra, cứ thế này, ngoài Đỗ Lan ra, những người khác đều sẽ bị đuổi học.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy.

Món salad trứng cá hồi mà tôi chuẩn bị rõ ràng vừa dinh dưỡng vừa tốt cho sức khỏe, rất thích hợp cho bữa sáng mà.

Aldini hét lên.

Điền Sở Huệ cũng đã chuẩn bị món Oden trứng cút, cũng là sự kết hợp giữa mặn và chay, dinh dưỡng và ngon miệng.

Erina Nakiri còn chuẩn bị món Eggs Benedict gồm trứng, thịt xông khói, bánh mì, và nước sốt.

Thực ra nó là trứng chần, cũng được gọi là trứng luộc, kết hợp trứng chần, thịt xông khói, và bánh mì với nhau, đơn giản mà không tầm thường.

Nhưng bây giờ không có ai muốn ăn trứng chần, mọi người đều muốn ăn trứng luộc trà biết nhảy múa.

Oa, tuyệt vời.

Đám đông phát ra tiếng kinh hô, không chỉ trẻ em, mà ngay cả người lớn cũng mê mẩn.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Hạnh Bình Sang Chân cũng sốt ruột, và cậu phát hiện món soufflé trứng của mình bị khô, loại thức ăn này tốt nhất là ăn ngay khi ra lò, nhưng vấn đề là bây giờ không có ai đến ăn, để lâu không chỉ không ngon, mà còn rất khó coi.

Cậu không nghĩ đến điểm này, bữa sáng hôm nay không phải là gọi món, không phải làm xong là có khách đến ăn ngay.

Chương 3655

Lẽ ra nên làm món ăn có thể để được một thời gian, đây là điểm mù kiến thức của cậu.

Bởi vì trước đây cậu chưa từng làm món ăn theo kiểu tự chọn, không biết rằng buffet là làm sẵn thức ăn, đợi khách chọn, chứ không phải khách gọi món rồi mới làm.

Nhưng bây giờ cũng không còn quan trọng nữa, vì khách hàng trong cả hội trường đều đã bị trứng luộc trà biết nhảy múa của Đỗ Lan thu hút, các quầy khác đều không có người, không chỉ thiếu niên rơi vào nguy cơ, mà tất cả mọi người đều rơi vào nguy cơ.

Thậm chí khách ở các khu vực thi đấu khác cũng bị thu hút qua đây, trứng luộc trà biết nhảy múa đang được truyền tai nhau, một đồn mười, mười đồn trăm, hoàn toàn không thể dừng lại.

Để ta xem ngươi đang giở trò quỷ gì.

Erina Nakiri rời khỏi quầy của mình, sau đó càng nhiều học sinh cũng rời khỏi quầy, đi xem Đỗ Lan biểu diễn.

Qua xem mới phát hiện, trên quầy của Đỗ Lan đang biểu diễn ballet, tuy chỉ là trứng gà, nhưng động tác của trứng gà lại giống như múa ballet.

Sau đó lại biến thành múa thiết hài, múa giao hưởng.

Rõ ràng chỉ là trứng gà thôi, lại không có tứ chi, nhưng tôi lại cảm thấy chúng đang nhảy múa.

Một khách hàng kích động nói: Quá lợi hại, đây là ma thuật.

Đỗ Lan nói: Ai muốn ăn.

Tôi muốn ăn.

Mấy khách hàng nói.

Cầm đĩa lên, trứng luộc trà sắp đến rồi.

Đỗ Lan ra lệnh, trứng luộc trà tự mình nhảy vào đĩa của khách hàng, và xoay tròn để lột vỏ, khách hàng có thể ăn trực tiếp.

Cái gì.

Thấy cảnh này, khách hàng đều phát điên.

Sao có thể.

Erina Nakiri cũng kinh ngạc.

Thiếu niên cũng chết lặng, không hiểu làm thế nào mà được như vậy, tại sao lại biết nhảy múa.

Là do ảo giác, Đỗ Lan đã sử dụng chất gây ảo giác, thêm vào trong hương liệu, rồi phối hợp với bát quái trận, tất cả mọi người đều sẽ nhìn thấy cùng một ảo giác.

Nếu không dùng thuốc, trực tiếp dùng siêu năng lực cũng được, nhưng siêu năng lực thì quá ăn hiếp người khác.

Đỗ Lan vẫn hy vọng dùng khoa học kỹ thuật và văn hóa để chiến thắng.

Dù sao cũng không có quy định không được sử dụng thuốc bí chế.

Thời gian trôi qua từng phút, cuối cùng cả hội trường chỉ có một mình Đỗ Lan hoàn thành bài thi, tất cả khách hàng đều đã nếm thử món trứng nhảy múa, những người khác không bán được một phần nào, ngay cả cháu ngoại của viện trưởng cũng phải bị đuổi học.

Áp lực đè lên phía các giáo quan, có nên đuổi cháu ngoại của viện trưởng không.

Các học sinh không ngờ lại như vậy, lần này là họ thảm bại, Đỗ Lan đã sử dụng thủ đoạn ma thuật để thu hút khách hàng, hoàn toàn không có võ đức. 133.

Quá đê tiện, chúng ta là đầu bếp, có bản lĩnh thì so tài về hương vị của món ăn, ngươi lại dùng ma thuật, quá vô liêm sỉ.

Đúng vậy, vị của món trứng luộc trà của ngươi cũng chỉ vậy thôi, hoàn toàn là dùng ma thuật để thu hút khách hàng.

Mọi người cũng đã ăn trứng luộc trà, hương vị cũng chỉ bình thường, không quá kinh diễm.

Đỗ Lan cười: Ai nói đầu bếp là phải so tài về hương vị, ta là nghiêm túc làm theo lời dạy dỗ của các giáo quan đấy.

Ẩm thực của các ngươi vị ngon, nhưng món trứng luộc trà biết nhảy múa của ta có đánh giá tổng hợp cao hơn.

Các ngươi đừng bị giới hạn trong nghệ thuật nấu nướng, bình thường cũng nên học thêm những thứ khác, ví dụ như ám sát, có lẽ sau này còn có thể làm một đầu bếp sát thủ.

Đường Đảo Ngân không ngờ cái tát vào mặt lại đến nhanh như vậy, trước đó ông ta quả thực đã nói món ăn của Tứ Cung ngon hơn, nhưng đánh giá món ăn của Điền Sở Huệ lại cao hơn, đúng là lời của ông ta, kết quả bị Đỗ Lan học ngay tại chỗ.

Ông ta cũng không biết phải nói gì. 134.

Ngươi chính là gian lận, chính là đê tiện.

Các học sinh tiếp tục nói.

Hạnh Bình Sang Chân lại biết đây là thứ mà Đỗ Lan giỏi nhất, dùng những chiêu trò nhỏ để thu hút khách hàng, quán sushi băng chuyền của hắn cũng như vậy.

Nghệ thuật nấu nướng của hắn không hề thuần túy, thiếu niên cũng rất bất lực, ngay cả cha mình cũng đã thua, mình phải làm sao đây.

Nếu chỉ so tài về hương vị, thiếu niên có tự tin, nhưng Đỗ Lan lại làm những thứ hoa lá cành này, cậu cũng không hiểu được.

Lúc này thiếu niên không còn nói món trứng luộc trà biết nhảy múa của Đỗ Lan là sáng tạo nữa.

Đỗ Lan cười nói: Muốn không bị đuổi học cũng được, các ngươi thực kích với ta.

Đương nhiên cũng có thể đơn giản hơn một chút, để các cựu học sinh thực kích với ta, quyết định học sinh ở hội trường này có thể ở lại hay không.

Ta thắng, các ngươi ở lại, giáo quan thua, các ngươi bị đuổi học.

Đương nhiên các giáo quan cũng có thể trực tiếp từ chối thực kích, trực tiếp để các ngươi bị đuổi học.

Tại sao không phải là giáo quan thắng, chúng ta ở lại.

Ngươi thua, chúng ta rời đi.

Một học sinh hỏi.

Đương nhiên là để các ngươi cổ vũ cho ta thật tốt.

Đỗ Lan nói: Thế nào các giáo quan, có muốn đồng ý không, thực kích định thắng thua.

Các cựu học sinh im lặng, bởi vì lần thực kích này họ thắng, học sinh bị đuổi học, họ sẽ đắc tội với giới quyền quý.

Họ thua, học sinh ở lại, nhưng mặt mũi của họ cũng mất hết.

Bất kể thắng thua đều rất mất mặt.

Tên này.

Tứ Cung nghiến răng nghiến lợi, nhưng ông ta không thể quyết định, phải xem quyết định của Đường Đảo Ngân.

Đường Đảo Ngân không thể để cháu ngoại của viện trưởng bị đuổi học, nhưng cũng không muốn thực kích, nói: Đỗ Lan thắng, những người khác thi lại.

Ông ta chọn thi lại, nhìn Đỗ Lan, dường như đang nói: Ngươi muốn quyền giải thích.

Không dễ như vậy đâu, quyền giải thích cuối cùng vẫn nằm trong tay chúng ta, ngươi đừng hòng được toại nguyện.

Đỗ Lan cũng không để ý, nói: Nhường rồi, các ngươi cố gắng lên, ta đi ngủ bù đây.

Thi lại một món cá, các giáo quan làm giám khảo, vị ngon thì qua.

Giống như hai lần huấn luyện trước, đối với học sinh đã quen thuộc.

Các giáo quan cũng thật là, chúng ta chỉ là đầu bếp, lại cứ bắt chúng ta làm món ăn kinh ngạc, vậy tại sao không đi tìm mấy chú hề xiếc.

Một số học sinh bắt đầu phàn nàn về các giáo quan, cảm thấy việc huấn luyện của họ hoàn toàn vô lý.

Đúng vậy, việc đầu bếp phải làm là ẩm thực, là hương vị phải ngon, không phải so tài ai biểu diễn giỏi hơn, chúng ta lại không phải là diễn viên.

Tiếc là họ nói gì cũng vô dụng, vì các giáo quan có quyền quyết định.

Tiếp theo còn có nhiều đợt huấn luyện hơn, cho đến khi loại bỏ hơn ba trăm tân sinh viên mới thôi, kéo dài năm ngày mới kết thúc.

Khi đợt huấn luyện bắt đầu có 980 người, bây giờ chỉ còn lại 628 người, có hơn 352 người bị loại.

Đây chính là đợt nghiên cứu nội trú tàn khốc, nhưng bây giờ mới là ngày thứ năm, vốn dĩ là sáu ngày năm đêm.

Đường Đảo Ngân lại một lần nữa triệu tập các học sinh, thông báo phần tiếp theo sắp bắt đầu.

Mọi người đã không còn tinh thần.

Đêm cuối cùng lại không có hành hạ, mà là thư giãn, do các cựu học sinh chiêu đãi 628 học sinh đã vượt qua vòng tuyển chọn.

Hãy tận hưởng đi, sau khi khám phá trong vùng hoang dã của ẩm thực, toàn thân mệt mỏi, bây giờ nên nghỉ ngơi cho thật tốt.

Đường Đảo Ngân mỉm cười nói.

Tận hưởng tất cả dịch vụ của khu nghỉ dưỡng cao cấp, đêm nay cuồng hoan, ngày mai trở về trường.

Đỗ Lan nhìn những món ăn mà các cựu học sinh mang lên, cũng ăn uống thỏa thích, kịch hay mới bắt đầu.

Hắn biết sau khi trở về trường, sẽ là Tuyển Bạt Mùa Thu của trường, tương đương với Kỳ thi Chunin trong Naruto, các nhân tài sẽ thể hiện thực lực, đến lúc đó sẽ chọn ra một nhóm tiểu cường bất tử xuất sắc nhất trong năm nhất.

Đỗ Lan, ngươi đừng quá đắc ý.

Tứ Cung chủ trù nhìn chằm chằm Đỗ Lan, nói từng chữ.

Tốt nhất ngươi đừng nói lớn tiếng với ta, nếu không ta sẽ đến Pháp, vào quán của ngươi ném vài con gián, chuột, rồi gọi phóng viên đến đưa tin, đến lúc đó quán của ngươi sẽ toi đời đấy.

Đỗ Lan vừa ăn vừa nói, không thèm nhìn thẳng vào đối phương.

Ngươi.

Tứ Cung Kojiro đại nộ.

Ta cái gì mà ta.

Chuột ở thủ đô nước Pháp còn to hơn mèo, ngươi tự mình cẩn thận một chút đi.

Đỗ Lan cười lạnh nói.

Chương 3656

Tứ Cung không dám khiêu khích nữa, trực tiếp bỏ đi.

Đường Đảo Ngân cũng đến, nhìn chằm chằm Đỗ Lan nói: Ngươi rất có năng lực, có muốn nghỉ học luôn, đến công ty của tôi không.

Trực tiếp chiêu mộ Đỗ Lan làm việc cho mình.

Chiêu an.

Đỗ Lan nhìn đối phương nói: Sao.

Ngươi muốn chuyện xảy ra với Thành Nhất Lang cũng xảy ra với ta sao.

Không muốn tiếp tục xem ta khai phá vùng hoang dã ẩm thực nữa à.

Lo lắng địa vị của mình không còn được bảo toàn sao.

Đường Đảo Ngân đã điều tra về Đỗ Lan, biết Đỗ Lan đã từng đối đầu với Hạnh Bình Thành Nhất Lang và đã thắng.

Ông ta nói: Chuyện của Thành Nhất Lang quả thực là bi kịch, nhưng đó là lựa chọn của cậu ấy, không liên quan đến người khác.

Cậu ấy một mình khai phá trong vùng hoang dã, cuối cùng đổi lại một đời vết thương, cuối cùng chọn cách rút lui khi đang ở đỉnh cao, không có ai ép cậu ấy.

Vậy ngươi cũng nên tôn trọng lựa chọn của ta, ta nguyện ý khai phá trong vùng hoang dã ẩm thực, tại sao phải ngăn cản ta.

Ngươi rốt cuộc đang sợ hãi điều gì.

Lo lắng việc khai phá ẩm thực sẽ trở thành sức mạnh mà các ngươi không thể kiểm soát.

Đỗ Lan cười nói.

Ngươi là người lớn, cho dù ngươi có thể thay đổi tuổi tác, nhưng cơ thể và kỹ thuật của ngươi sẽ phản bội ngươi.

Ngươi ở trong trường học, chỉ sẽ bóp nghẹt các học sinh khác.

Tại sao không phải là khích lệ học sinh tiến bộ.

Ngươi là bạn học của Thành Nhất Lang, chẳng lẽ cho rằng Thành Nhất Lang đã bóp nghẹt năng lực của ngươi.

Đỗ Lan này thật sự là dầu muối không vào, Đường Đảo Ngân cũng không biết nên nói gì.

Thực ra lúc này chỉ cần lắp một camera trong sảnh tiệc là có thể biết được sự thật.

Thuốc có thể lừa gạt ngũ quan và đại não của con người, nhưng không thể lừa gạt camera.

Nhưng khu nghỉ dưỡng Tooki là khu nghỉ dưỡng cao cấp, coi trọng sự riêng tư của khách hàng, cho nên không lắp đặt giám sát.

Nếu là camera, sẽ quay được cảnh trứng luộc trà biết nhảy múa của Đỗ Lan hoàn toàn không nhảy múa, chỉ là mọi người đã hấp thụ loại thuốc được chiết xuất bí mật từ nấm độc của Đỗ Lan, mới sinh ra ảo giác trứng luộc trà đang nhảy múa.

Hình ảnh trong camera sẽ là cảnh các khách hàng từng người một đều không bình thường, tranh nhau giành ăn trứng luộc trà.

Tiếc là họ không lắp camera, cũng có nghĩa là Đỗ Lan đã sử dụng ma thuật.

Thực ra hắn không phải là pháp sư, mà là dược sĩ.

Đường Đảo Ngân nghe Đỗ Lan luôn có lời để phản bác mình, cuối cùng cũng chỉ có thể bất lực.

Đỗ Lan chính là muốn tranh đoạt quyền phát ngôn với giới quyền quý mà Đường Đảo Ngân đại diện, dĩ nhiên là sẽ không ngừng gây sự.

Ngươi tự lo cho mình đi.

Đường Đảo Ngân biết Đỗ Lan cứ tiếp tục như vậy chắc chắn sẽ đắc tội với rất nhiều người, cuối cùng sẽ rơi vào vực sâu vạn kiếp bất phục.

Đỗ Lan cười nói: Ta sẽ.

Đêm cuối cùng là thời gian thư giãn: ẩm thực, suối nước nóng, bóng bàn, có thể không có bất kỳ phiền não nào, chỉ cần tận hưởng là được.

Trong đợt huấn luyện sáu ngày năm đêm, sáu mươi người tham gia Tuyển Bạt Mùa Thu đã được xác định.

Sáu mươi người này sẽ tham gia vòng sơ tuyển, sau đó chọn ra hai mươi người vào vòng trong.

Người cuối cùng giành chiến thắng trong Tuyển Bạt Mùa Thu, rất có khả năng sẽ trở thành một trong Thập Kiệt.

Đây là một cuộc tuyển chọn vô cùng quan trọng, cũng là cơ hội để các ông chủ của các tập đoàn ẩm thực, cũng như những kẻ háu ăn nắm giữ quyền phát ngôn trong giới ẩm thực tuyển chọn nhân tài.

Hạnh Bình Sang Chân vì lỡ chuyến xe buýt, nên đã đi cùng xe với Erina Nakiri trở về trường, cũng từ miệng cô gái xinh đẹp biết được sự tồn tại của Tuyển Bạt Mùa Thu, lập tức tràn đầy ý chí chiến đấu.

Gặp gỡ những món ăn khác nhau, gặp gỡ những đầu bếp khác nhau, làm sao không khiến người ta sôi sục nhiệt huyết.

Trước Tuyển Bạt Mùa Thu còn một chút thời gian, còn có kỳ nghỉ, Hạnh Bình Sang Chân trở về khu phố thương mại, lại phát hiện một khung cảnh u ám.

Hóa ra ở cổng ga xe lửa đã mở một cửa hàng gà rán thức ăn nhanh, rất nhiều người qua đường sau khi xuống tàu điện ngầm sẽ mua một phần gà rán, về nhà hâm lại ăn, sẽ không đến khu phố thương mại ăn cơm nữa.

Vốn dĩ là một thời đại có nhịp sống nhanh, mọi người chỉ muốn nhanh, nhanh, nhanh.

Bây giờ khu phố thương mại ngoài sushi băng chuyền còn có khách, các quán ăn khác đều vắng tanh như chùa bà đanh.

Thấy tình hình này, Hạnh Bình Sang Chân dĩ nhiên không thể ngồi yên không quan tâm, không thể nào mình ra ngoài học tập, về nhà lại phát hiện nhà cũng không còn.

Nếu khu phố thương mại không có kinh doanh, sẽ bị công ty bất động sản thu mua, sẽ trực tiếp cải tạo thành khu dân cư.

Đến lúc đó quán ăn gia đình của mình cũng sẽ bị phá dỡ, điều này có thể nhẫn nhịn được sao.

Thế là Hạnh Bình Sang Chân và Mito Ikumi, cùng với bạn học cấp hai của thiếu niên đi đến cửa hàng gà rán muốn thăm dò hư thực.

Phát hiện kinh doanh của cửa hàng gà rán không phải là tốt bình thường, đều phải xếp hàng.

Hơn nữa hương vị gà rán của cửa hàng cũng rất ngon, không hổ là có thể trở thành chuỗi cửa hàng.

Nhưng Hạnh Bình Sang Chân sẽ không chịu thua, cậu muốn tạo ra món gà rán xuất sắc như của cửa hàng gà rán, lấy lại thể diện cho khu phố thương mại.

Nhưng ưu thế gà rán của cửa hàng gà rán rất rõ ràng, dù là ăn nóng, hay mang về nhà hâm lại đều được.

Thiếu niên thì chỉ có thể làm ra món gà rán ăn nóng, sự cược lớn hơn sự tiện lợi.

Ý tưởng của thiếu niên là có thể vừa đi vừa ăn gà rán, dùng bánh mỏng làm cuộn, bỏ gà rán vào trong, cầm trên tay vừa đi vừa ăn.

Ý tưởng này của thiếu niên quá ngây thơ rồi, nếu vừa đi vừa ăn, rơi xuống đất, ai chịu trách nhiệm dọn dẹp.

Không thể yêu cầu khách hàng tự giác dọn dẹp chứ.

Nếu không thì để khu phố thương mại dọn dẹp, đây không phải là chi phí vệ sinh phát sinh thêm, gây phiền phức cho công nhân vệ sinh sao.

Đỗ Lan cho rằng cách làm này không phù hợp với phong cách Nhật Bản, không thể gây phiền phức cho người khác, ngược lại nói chính là tôi không gây phiền phức cho anh, anh cũng đừng có gây phiền phức cho tôi.

Mọi người nước sông không phạm nước giếng, việc không liên quan đến mình thì mặc kệ.

Hơn nữa loại gà rán cuộn này cũng không thể mang vào tàu điện ngầm, nếu mang vào, rơi trong xe, rơi trên ghế, ai dọn dẹp.

Vừa đi vừa ăn tuy rất tốt, nhưng vấn đề là vừa đi vừa ăn tất nhiên sẽ có rơi rớt, ai chịu chi phí dọn dẹp.

Nếu thiếu niên không cân nhắc, loại gà rán cuộn này rất dễ bị cấm, hoàn toàn không thể cứu vãn khu phố thương mại.

Đỗ Lan cũng được nghỉ, trở về khu phố thương mại.

Địch Ny Toa cười nói: Cậu ấy không cần quan tâm những điều này, cậu ấy chỉ là đầu bếp thôi.

Hạnh Bình Sang Chân chỉ cần cân nhắc việc nấu ăn là được, còn Đỗ Lan lại cân nhắc rất nhiều.

Moshi moshi, cục vệ sinh thành phố phải không.

Tôi muốn tố cáo.

Hôm sau, cục vệ sinh đã đến ga xe lửa, quả nhiên phát hiện trên mặt đất và trong toa xe có rất nhiều rác rơi vãi, truy tìm nguồn gốc thì đến khu phố thương mại, trực tiếp cấm bán gà rán cuộn vừa đi vừa ăn.

Sản phẩm của các vị đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến vệ sinh của khu phố thương mại, ga xe lửa và toa xe, cho nên hy vọng các vị ngừng bán loại gà cuộn này.

Nếu không nghe lời khuyên, chúng tôi sẽ tiến hành niêm phong cửa hàng của các vị.

Thiếu niên ngớ ra, cậu cảm thấy món gà cuộn của mình có thể thắng được cửa hàng thức ăn nhanh.

Không ngờ đối phương lại có chiêu ngoài lề, trực tiếp dùng cục vệ sinh để giáng đòn hạ cấp.

Nhưng quả thực đã xuất hiện rất nhiều rác, dù sao khi đi bộ người không ổn định, một cái lắc lư, một cái run tay, một cái lảo đảo, thức ăn trong tay sẽ rơi xuống, đây là chuyện chắc chắn xảy ra theo xác suất, không ai có thể đảm bảo mình vừa ăn vừa đi tuyệt đối không làm rơi thức ăn.

Hơn nữa càng nhiều người ăn, rơi rớt càng nhiều.

Rơi xuống rồi, không thể nhặt lên ăn lại chứ.

Chương 3657

Hơn nữa còn có nước sốt, dính trên đất rất khó dọn dẹp.

Lệnh cấm của cục vệ sinh thành phố hoàn toàn không có vấn đề gì.

Hương vị của món gà cuộn của Hạnh Bình Sang Chân rất ngon, nhưng vấn đề là phải vừa đi vừa ăn.

Nếu ngồi xuống ăn, khách hàng không có thời gian, cửa hàng cũng không có đủ chỗ ngồi.

Nếu mang về ăn, sau khi nguội vị sẽ không còn ngon nữa.

Để phù hợp với đặc điểm khách hàng mua rồi đi, thì phải vừa đi vừa ăn.

Nhưng vấn đề của việc vừa đi vừa ăn là có một xác suất rơi rớt cố định, chắc chắn sẽ rơi, sẽ ảnh hưởng đến mỹ quan đô thị.

Cho nên cục quản lý vệ sinh không cho phép tiếp tục bán món gà cuộn vừa đi vừa ăn.

Thiếu niên hết cách, vì người ta nói quả thực có lý.

À à, tôi còn tưởng các vị có bản lĩnh gì, hóa ra là phá hoại mỹ quan đô thị à, vì kinh doanh của khu phố thương mại mà không quan tâm đến bộ mặt của cả thành phố, các vị thật ích kỷ.

Chủ cửa hàng gà rán đến chế nhạo, rất đáng ăn đòn.

Nhưng thiếu niên chỉ nắm chặt tay.

Tiêu rồi.

Hội trưởng hiệp hội thương mại của khu phố tuyệt vọng, nói: Cứ thế này, chúng ta sẽ bị cửa hàng gà rán bóp cổ chết mất.

Mito Ikumi tức giận nói: Những kẻ này quá đáng ghét.

Đỗ Lan bước tới, nói: Muốn nó chết cũng đơn giản, bạn học Mito, chỉ cần cậu gọi điện về nhà, bảo các hộ chăn nuôi của gia đình không cung cấp thịt gà cho họ là được, chỉ cần ngừng cung cấp ba ngày, họ sẽ chỉ có thể bán rẻ chuỗi cửa hàng, sau đó nhà cậu mua lại là được. 135.

Quá đê tiện. 136.

Mito vừa nghe đã nói hèn hạ.

Đỗ Lan nói: Đây là thương chiến bình thường, đều làm như vậy cả.

Ví dụ một nhà máy thép có vốn, có kỹ thuật, có đơn hàng, bây giờ chỉ đợi nguyên liệu về là có thể sản xuất kiếm tiền.

Nhưng lại kẹt ở khâu cuối cùng, sống chết không được phê duyệt.

Cuối cùng giám đốc nhà máy quyết định vay tiền tự xây dựng phân xưởng nguyên liệu, nhưng khi ngân hàng cho ông ta vay tiền, một ngân hàng khác lại gây khó dễ, khiến ngân hàng cho vay xuất hiện nợ xấu, cuối cùng thâu tóm ngân hàng đó, còn nhà máy thép cũng vì đứt gãy nguồn vốn mà kết thúc thảm đạm.

Giám đốc nhà máy cũng vào một ngày tuyết lớn, vào núi tự vẫn.

Đối với học sinh trung học mà nói, loại thương chiến này thực sự quá tàn khốc.

Vốn dĩ nếu nhà máy thép thuận lợi, có thể sản xuất thép đặc chủng, kiếm không ít tiền.

Nhưng kết quả lại biến thành việc sáp nhập ngân hàng, giám đốc nhà máy trở thành vật hy sinh.

Bây giờ họ cũng có thể ngừng cung cấp nguyên liệu cho cửa hàng gà rán, chỉ cần hai ba ngày, cửa hàng gà rán sẽ phải bán đi, sau đó có thể mua lại với giá rẻ.

Với địa vị của gia đình Mito trong ngành chăn nuôi, làm được điều này không khó.

Tiếc là Mito Ikumi sẽ không làm như vậy, nói: Cho dù muốn thắng, cũng phải thắng một cách đường đường chính chính, chúng ta nhất định có thể làm ra món gà rán được yêu thích hơn cửa hàng gà rán, và lần này sẽ không rơi rớt nữa, phải không Hạnh Bình. 137.

Soma gật đầu, cậu cũng không thèm dùng những thủ đoạn hèn hạ, muốn dùng nghệ thuật nấu nướng để quyết định thắng bại.

Nhưng không bán gà cuộn, thì bán gì đây.

Nếu vừa đi vừa ăn không được, đã đi vào ngõ cụt.

Đỗ Lan nói: Vậy các cậu có thể làm món gà rán chế biến sẵn giống hệt cửa hàng gà rán, nhưng bán rẻ hơn.

Tôi nghĩ chắc chắn sẽ có người sẵn lòng đi thêm vài bước để tiết kiệm một chút tiền.

Dù sao kinh tế năm nay không tốt, kiếm tiền cũng không dễ dàng, đối với những người đi làm có gia đình, đi vài bước cũng đáng.

Như vậy không đủ, chúng ta phải thắng.

Mito nói.

Nhưng Hạnh Bình cảm thấy có thể thử, nói: Có thể bán gà rán một đồng, kèm theo bán những thứ khác.

Cậu tin rằng với nghệ thuật nấu nướng của mình, có thể khiến khách hàng cam tâm tình nguyện móc tiền.

Thông qua chiến lược gà rán một đồng, quả thực đã cướp được không ít khách hàng, và còn bán kèm được không ít món ăn giá rẻ chất lượng tốt, cũng coi như gỡ lại được một bàn.

Nhưng cuối cùng vẫn là đánh trận chiến về giá cả, chứ không phải chỉ dựa vào hương vị của món ăn.

Thiếu niên vẫn cảm thấy rất thất bại, sau khi bước ra khỏi sự bảo bọc của cha, cậu mới phát hiện xã hội phức tạp hơn mình tưởng tượng rất nhiều.

Trước đây khi có cha, thiếu niên chỉ cần yên tâm nấu ăn, việc kiếm tiền đều là cha nỗ lực.

Nhưng bây giờ cha đã đi, mình phải đối mặt với xã hội, phải cân nhắc đủ loại vấn đề, không chỉ là nghệ thuật nấu nướng, mà còn có đủ loại đấu tranh, thậm chí nấu ăn còn phải cân nhắc đến mỹ quan đô thị.

Trong xã hội này, đầu bếp không phải là một sự tồn tại độc lập.

Mà Đỗ Lan sở dĩ mạnh mẽ là vì hắn không chỉ giỏi nấu nướng, mà còn biết xoay xở trong xã hội, cho nên mới khó đối phó.

Một số lời của Đỗ Lan là đúng, tuy đứng trên góc độ của một đầu bếp thuần túy thì là sai, nhưng đứng trên góc độ của một người trong xã hội thì là đúng.

Giữa đầu bếp và xã hội cũng có mâu thuẫn.

Càng trải qua nhiều chuyện, thiếu niên càng biết được sự nguy hiểm của vùng hoang dã ẩm thực.

Sau khi kỳ nghỉ kết thúc, trở về ký túc xá, lại phát hiện cha mình cũng ở đó.

Cha về nước lúc nào vậy.

Hạnh Bình Thành Nhất Lang cười nói: Ta đến xem tay nghề nấu nướng của con có tiến bộ không.

Đúng rồi, lần trước trong điện thoại, cha nói muốn trở thành đầu bếp giỏi, điểm quan trọng nhất là gì.

Lúc đó, cha đột nhiên cúp máy, làm con cứ canh cánh trong lòng, con muốn biết câu trả lời.

Không cần vội, sắp đến Tuyển Bạt Mùa Thu rồi, chúng ta so tài thử xem.

Phụng bồi đến cùng, so tài gì.

Cứ so tài về táo.

Hạnh Bình Thành Nhất Lang nói.

Cuộc đối đầu của cha con, những người khác trong ký túc xá đều bị thu hút lại xem.

Thành Nhất Lang làm một bát mì ramen, không có táo, nhưng lại có vị táo.

Còn con trai làm một bát risotto táo hầm, tuy ngon, nhưng đã dùng táo.

Đây chính là trình độ thật sự của Thành Nhất Lang, ông đi du lịch khắp thế giới, lĩnh hội các nguyên liệu của các nơi, khám phá thêm nhiều thứ có thể ăn, sự kết hợp của các nguyên liệu khác nhau, có thể tạo ra hương vị giả mà như thật.

Không có táo, nhưng lại có vị táo, có thể lừa gạt tất cả thực khách.

Hạnh Bình Sang Chân đã thua, nhưng rất kích động, sự trở lại của cha đã cho cậu thấy khả năng vô hạn của thế giới ẩm thực, một đầu bếp thực thụ giống như một pháp sư, biến mục nát thành thần kỳ, biến không thể thành có thể.

Đợi đến khi Thành Nhất Lang rời đi, Sang Chân mới nghĩ ra mình vẫn không biết bí quyết để trở thành một đầu bếp xuất sắc.

Thành Nhất Lang cũng không vội, ông tin rằng con trai mình sẽ tìm ra, nhìn lên bầu trời nói: Điều kiện để trở thành một đầu bếp xuất sắc chính là tìm được một người phụ nữ yêu thương cả đời, khi ngươi muốn vắt óc suy nghĩ để nấu ăn cho người yêu, để đổi lấy một nụ cười, ngươi sẽ trở thành một đầu bếp xuất sắc.

Ngay cả người phụ nữ mình yêu thương cũng không cứu được, còn gọi là đầu bếp gì nữa.

Không thể không nói, các đầu bếp đều cần phải chiến đấu vì người mình yêu.

Có một người yêu, sẽ khiến đầu bếp tiến hóa.

Bây giờ Hạnh Bình Sang Chân vẫn chưa có tình yêu, chỉ có một mục tiêu, đó là làm ra món ăn mà ngay cả Lưỡi của Thần cũng phải thừa nhận.

Tuyển Bạt Mùa Thu sắp bắt đầu, trước tiên công bố danh sách 60 người tham gia. 60 tân sinh viên năm nhất này, đều là những người có biểu hiện xuất sắc trong đợt huấn luyện, là những người mạnh nhất trong số 628 tân sinh viên có tư cách ở lại trường, và tiếp theo họ phải đối mặt với những thử thách lợi hại hơn.

Hạnh Bình Sang Chân cũng ở trong đó, cũng được một số người để ý, chiêu mộ.

Nhưng chí của cậu không ở đó, không muốn làm đàn em của người khác, chỉ muốn chuyên tâm vào nghệ thuật nấu nướng, không muốn đấu đá lẫn nhau.

Đã quyết định rồi, đây là chủ đề của bài thi.

Mọi người thấy một phong bì, mở ra bên trong là đề bài.

Xé phong bì, lấy ra đề bài.

Món ăn cà ri.

Rõ ràng là phải dùng cà ri để làm một món ăn.

Chương 3658

Cà ri à, chọn thế nào đây.

Cơm cà ri, mì cà ri, gà cà ri, bò cà ri.

Còn có bánh cà ri, món cà ri chính tông nhất có nguồn gốc từ Ấn Độ.

Mọi người bắt đầu thảo luận, lựa chọn món ăn cà ri không ít.

Hạnh Bình Sang Chân không vội quyết định thực đơn, mà muốn hiểu rõ hơn về cà ri: Nếu có chuyên gia cà ri thì tốt quá, có thể hỏi về kiến thức cà ri.

Chuyên gia cà ri có, hơn nữa còn là bạn học của con nữa, hiện đang ở trong trường, các con có thể đi tìm cậu ấy.

Lúc này, dì quản lý ký túc xá đã cung cấp manh mối quan trọng, hóa ra trong trường có chuyên gia cà ri.

Thế là Hạnh Bình Sang Chân và Điền Sở Huệ cùng nhau đi tìm hiểu kiến thức về cà ri, cả hai đều là một trong 60 thí sinh tham gia, đều có nhu cầu học hỏi.

Ở đây họ đã làm quen với hai người: một là đại sư lý thuyết cà ri, một là đại sư thực hành cà ri.

Vị đại sư thực hành này vừa hay cũng là một trong 60 người, cũng sẽ tham gia cuộc thi.

Nhưng cho dù là đối thủ, cậu cũng không ngại truyền thụ cho Hạnh Bình Sang Chân một số kiến thức về cà ri, vì cậu tin rằng thiếu niên không thể thắng được mình, chỉ có lý thuyết thì không thể thắng.

Vị đại sư thực hành cà ri này tên là Hayama Akira, có siêu năng lực khứu giác tuyệt đối, có thể thông qua hương vị để phán đoán nguyên liệu mà đối thủ sử dụng, có thể nói là năng lực không thua kém Lưỡi của Thần.

Chủ đề vòng sơ tuyển của Tuyển Bạt Mùa Thu là cà ri, có thể sử dụng nguyên liệu và dụng cụ nấu ăn tự mang, cũng có thể sử dụng nguyên liệu và dụng cụ nấu ăn được chuẩn bị tại hiện trường.

Đến lúc đó sẽ có năm nhà phê bình ẩm thực hàng đầu đến thưởng thức tác phẩm của các thí sinh.

Cuộc thi sẽ được chia thành hai hội trường A và B, mỗi bên sẽ có năm vị giám khảo, ba mươi thí sinh.

Mỗi giám khảo có hai mươi điểm, tổng điểm là một trăm.

Dựa vào điểm số của mỗi thí sinh để xếp hạng, cuối cùng sẽ chọn ra tám thí sinh có điểm số cao nhất để tham gia vòng trong.

Ngày thi ngày càng đến gần, thiếu niên được cha chỉ điểm đang nỗ lực hấp thụ kinh nghiệm thất bại của mình, không ngừng trở nên mạnh mẽ hơn.

Nhưng cậu không hài lòng, mình phải trở nên mạnh hơn, mạnh hơn, mạnh hơn nữa.

Bởi vì tất cả cao thủ trong năm nhất đều sẽ xuất hiện, mình tuyệt đối không thể thua.

Ngay cả Mito Ikumi cũng chủ động tìm đến Đỗ Lan để xin chỉ giáo, cô muốn dùng cơm hộp để tham chiến, cần phải làm ra cơm ngon hơn.

Chỉ có cơm thuần dương thì không được.

Mito nói: Xin hãy chỉ giáo cho tôi năng lượng bát quái mạnh hơn.

Ta có thể dạy ngươi điều hòa ngũ vị, cân bằng âm dương.

Đỗ Lan nói.

Nhưng khi Mito bước vào tòa tháp cao của Đỗ Lan thì chết lặng, nhìn thấy những thứ vô cùng đáng sợ, cả người đều không ổn.

Tuyển Bạt Mùa Thu ngoài việc là một giải đấu ẩm thực lớn, còn là một cuộc đại chiến giữa thảo mãng với thảo mãng, quý tộc với quý tộc, quý tộc với thảo mãng.

Ngoài những đầu bếp lang thang như Hạnh Bình Sang Chân, còn có những võ sĩ tử sĩ trung thành với chúa công.

Hayama Akira là một trong số đó, vì thân phận của cậu rất thấp kém, là người sống trong đống rác, chính là cô Shiomi đã khai quật tài năng của cậu, đưa cậu vào thế giới ẩm thực để thể hiện sở trường.

Cho nên Hayama Akira muốn phát huy nghiên cứu của Shiomi, nghiên cứu của Shiomi chính là hương liệu, mà cà ri có thể nói là chủ đề vận dụng hương liệu mạnh nhất, cậu tuyệt đối không thể thua, mình thắng sẽ chứng minh được giá trị nghiên cứu của cô.

Còn có một người nữa, Kurokiba Ryo, cậu là võ sĩ được Nakiri Alice khai quật từ trong hỗn loạn, từ nhỏ đã làm việc trong các quán ăn hỗn loạn ở bến tàu, lớn lên trong sự lừa lọc, không tin vào bất kỳ tình cảm nào, chỉ tin vào con dao thái trong tay.

Cho đến khi cậu gặp được một người phụ nữ đáng để cậu cống hiến tất cả, đưa cậu rời khỏi chiến trường bến tàu, đến với một thế giới rộng lớn hơn.

Đúng như Hạnh Bình Thành Nhất Lang đã nói: Võ sĩ phải tìm được một người phụ nữ quan trọng mới có thể tiến hóa.

Hayama Akira, Kurokiba Ryo chính là minh chứng tốt nhất, đương nhiên động lực của họ không phải là tình yêu, mà là trung nghĩa, là tinh thần cốt lõi của võ sĩ.

Bây giờ Hạnh Bình Sang Chân vẫn chưa tìm thấy tinh thần để tiến hóa, cậu chỉ vì bản thân mà trở nên mạnh mẽ, chứ không phải trung thành với một người phụ nữ nào đó.

Trong mắt cha cậu, con trai như vậy không thể tiến hóa, còn xa lắm mới đủ.

Đương nhiên cũng không thể thiếu hai anh em đầu bếp lang thang Aldini, cũng như các cao thủ quý tộc Mito Ikumi, Nakiri Alice, v. v.

Thảo mãng và quý tộc sẽ cùng tranh tài trên một sân khấu.

Cuối cùng, cuộc tuyển chọn bắt đầu.

Mười vị giám khảo lần lượt tiến vào hai hội trường A và B, mỗi bên đều có một chuyên gia cà ri, ông chủ của hãng sản xuất cà ri lớn nhất cả nước đích thân đến dự, ông ta nắm giữ quyền phát ngôn tuyệt đối về cà ri ở Nhật Bản.

Sáu mươi thí sinh cũng vào sân, Đỗ Lan được phân vào bảng A, ở đây có Hayama Akira, Hạnh Bình Sang Chân, Kurokiba Ryo, Mito Ikumi, có thể nói là cuộc đại chiến của thảo mãng.

Bảng B là anh em Aldini, Nakiri Alice, Điền Sở Huệ, Hojo Miyoko, Sakaki Ryoko, Arato Hisako, v. v. là cuộc đại chiến giữa thảo mãng và quý tộc.

Nakiri Alice là em họ của Nakiri Erina, gia đình quản lý viện nghiên cứu ẩm thực phân tử, là một cường giả nghiên cứu về bản nguyên của vị ngon.

Bây giờ tất cả mọi người đã vào vị trí, do viện trưởng đích thân tuyên bố cuộc thi bắt đầu, trước tiên ông nói về ý nghĩa của địa điểm thi đấu: Địa điểm các em đang đứng có tên là Nguyệt Thiên Chi Gian, trên tường treo chính là chân dung của các thủ tịch Thập Kiệt qua các đời, đây cũng là hội trường chỉ được sử dụng khi các Thập Kiệt thực kích.

Các em tân sinh viên năm nhất tiến hành tuyển chọn ở đây, chính là phải lấy việc thách thức kẻ mạnh nhất làm mục tiêu.

Mọi người thấy trên tường quả thực treo rất nhiều bức chân dung, trong đó cũng bao gồm Đường Đảo Ngân và Tứ Cung Kojiro, họ đều là người đứng đầu thời đại của mình, là những cường giả xứng đáng.

Ý chí chiến đấu đang bùng cháy, tuy chưa chính thức thi đấu, nhưng mỗi người đều đã xác định được mục tiêu của mình.

Vậy thì tiếp theo, các vị, bắt đầu cuộc thi.

Theo một tiếng ra lệnh, mọi người vào vị trí của mình bắt đầu nấu món cà ri.

Đây là một cuộc thi mà mỗi người đều thể hiện thần thông, ai làm xong trước thì được nếm thử trước.

Rất nhanh, ánh mắt của mọi người đều bị Đỗ Lan thu hút, vì những gì xảy ra ở bếp của hắn thật sự khiến người ta kinh hãi.

Chỉ thấy hắn đem từng bức từng bức tác phẩm nghệ thuật vô giá làm củi đốt.

Cổ có phần cầm chử hạc, hiện đại có Đỗ Lan phần danh họa chử già li.

Van Gogh, da Vinci, Picasso, Michelangelo. những bức tranh nổi tiếng của các họa sĩ vĩ đại bị hắn ném vào lửa biến thành củi, để nấu một nồi cà ri thơm phức.

Những bức tranh này đều là giả phải không, nhất định là giả.

Trong số khán giả có rất nhiều quý tộc, khả năng giám định nghệ thuật của họ không thấp, nhưng đều không muốn tin rằng có người sẽ dùng tranh nổi tiếng để nấu cà ri.

Nhưng không giống giả, gần đây cũng nghe nói những bức tranh nổi tiếng này đều bị một người mua bí ẩn mua hết.

Mito không nhịn được nhắm mắt lại, rơi lệ, ngày hôm đó trong tòa tháp cao cô đã nhìn thấy những bức tranh nổi tiếng và tác phẩm nghệ thuật chất chồng như núi, mấy ngày nay cô đã ủy thác chuyên gia kiểm tra, đều là hàng thật giá thật.

Cô hối hận vì đã nhờ chuyên gia giám định, biết được những tác phẩm nghệ thuật thật sự bị Đỗ Lan dùng làm củi, thật sự quá đau lòng.

Cho dù cô không phải là người yêu nghệ thuật, cũng cảm thấy tiếc cho những báu vật của nhân loại bị thiêu rụi.

Nhưng Đỗ Lan chính là làm như vậy, đốt đàn nấu hạc, thể hiện cảnh giới cao nhất của nấu nướng.

Quyền phát ngôn làm sao mới có thể nâng cao.

Đương nhiên là phải đạp lên quyền phát ngôn của người khác.

Hoa quế mọc trên đất bằng chỉ có thể tỏa hương mười dặm, nếu mọc trên núi cao có thể tỏa hương trăm dặm.

Cà ri cũng vậy, dùng nguyên liệu bình thường làm ra cà ri chỉ có thể tỏa hương mười dặm, dùng tranh nổi tiếng làm ra cà ri có thể tỏa hương ngàn dặm, vạn dặm.

Đỗ Lan ha ha cười nói, hắn muốn lên trang nhất.

Đừng mà, dừng lại, mọi người mau ngăn hắn lại, những thứ này đều là hàng thật.

Có người hét lên xé ruột xé gan, chính là chuyên gia giám định mà Mito đã mời trước đó.

Hóa ra ông ta cũng lo lắng Đỗ Lan sẽ phá hoại các tác phẩm, đặc biệt đến xem cuộc thi, kết quả lại nhìn thấy cảnh tượng tuyệt vọng nhất.

Ông ta vừa hét lên, tất cả mọi người đều ngớ ra, vừa rồi mọi người còn có thể cho rằng những bức tranh này đều là giả, bây giờ mọi người không thể tự lừa mình dối người nữa.

Trong phút chốc, tiếng bàn tán nổ tung như bom, không chỉ hội trường A có thể nghe thấy, ngay cả bảng B cũng nghe thấy, không biết là tình hình gì.

Tất cả các đầu bếp không khỏi ngoái nhìn, lúc này việc nấu nướng của họ trở nên không đáng kể, vì Đỗ Lan quả thực đang đốt tiền, đang thiêu rụi báu vật nghệ thuật của nhân loại.

Dừng lại đi.

Thấy Đỗ Lan hết bức tranh này đến bức tranh khác ném vào lò, tim của nhà giám định như muốn vỡ ra.

Chương 3659

Đỗ Lan cười nói: Không cần lo lắng, lát nữa cà ri sẽ chia cho ông một bát.

Mọi người đã không biết nên nói gì cho phải, đây đâu phải là cà ri, đây còn quý hơn cả vàng.

Ngay cả ban giám khảo cũng ngớ ra, họ phải làm sao đây.

Lát nữa là nói ngon, hay là nói dở.

Áp lực rất lớn, thậm chí họ đã nghĩ đến sự chỉ trích của xã hội đối với họ, vì để ăn một bát cà ri mà phá hoại báu vật vô giá, quá ích kỷ.

Nhưng đồng thời trong lòng họ cũng đang nghĩ, món ăn được nấu bằng tranh nổi tiếng, chưa từng ăn, không biết hương vị có ngon hơn một chút không.

Đây là cơ hội ngàn năm có một, nếu mình ăn món ăn được nấu bằng tranh nổi tiếng, chắc chắn là độc nhất vô nhị, mình đi ra ngoài quyền phát ngôn cũng sẽ lớn hơn.

Liệu trong cà ri có ăn ra được nỗi u uất của Van Gogh, linh hồn của Picasso không.

Dù sao đây cũng là phần cà ri duy nhất, độc nhất trên thế giới, chỉ có năm vị giám khảo được ăn.

Mọi người dĩ nhiên sẽ hỏi họ hương vị của cà ri nấu bằng tranh nổi tiếng, quyền phát ngôn của họ sẽ càng lên một tầm cao mới.

Ngoài họ ra không có ai khác có thể ăn được, đây là tuyệt phẩm, ăn rồi sẽ có quyền phát ngôn tuyệt đối.

Trong lòng năm vị giám khảo vừa giằng co vừa mong đợi, cảm giác này có lẽ chính là tâm trạng giống hệt của Muội Hỉ, phi tử của Hạ Kiệt.

Nghe nói Muội Hỉ thích chặt những cây có giá trị như dâu tằm và cây ăn quả xuống làm củi đốt, càng thích nghe tiếng lụa bị xé rách xoẹt xoẹt.

Phá hoại những thứ tốt đẹp, tạo ra một thứ khác.

Trong mắt người thường là lãng phí, là xa xỉ.

Nhưng trong mắt quý tộc cũng là một loại hưởng thụ độc quyền, chính vì người khác không thể hưởng thụ được, cho nên mới là hưởng thụ hoàn hảo.

Sự chú ý của tất cả mọi người đều tập trung vào Đỗ Lan, các đầu bếp khác cho dù có dùng hết bản lĩnh cũng chỉ là những món ăn bình thường mà thôi, còn những gì Đỗ Lan đang làm bây giờ là món ăn có thể ghi vào lịch sử.

Kiếm Ngư Trường, Dịch Nha nấu con, đốt đàn nấu hạc, những thành ngữ lưu lại này cốt lõi chính là bi kịch, là để cảnh tỉnh mọi người.

Những gì Đỗ Lan đang làm bây giờ cũng tuyệt đối có thể lưu danh trong lịch sử, trở thành một câu chuyện cảnh tỉnh hậu thế.

Người ta là sáng tạo ẩm thực, Đỗ Lan là đang sáng tạo lịch sử, cảnh giới đã khác nhau.

Hạnh Bình Sang Chân hai tay nắm chặt thành quyền, không thể chấp nhận cách làm của Đỗ Lan, đây cơ bản không phải là đầu bếp.

Hai đầu bếp thảo mãng khác, Diệp Sơn Hoàng, Hắc Mộc Tràng Lương cũng trừng mắt giận dữ, tuyệt đối không thừa nhận đây là đạo của đầu bếp.

Bọn họ muốn dùng ẩm thực chân chính để đánh bại Đỗ Lan.

Những thủ đoạn này của Đỗ Lan về lâu dài chắc chắn không đáng tin, nhưng trong thời gian ngắn đúng là khiến mọi người kinh ngạc, có thể làm ban giám khảo cho điểm cao.

Đốt danh họa nấu cà ri, đây là hành vi phung phí của trời đất đến mức nào.

Một nhà giám định nổi tiếng khóc ròng rã, gần như ngất đi, cổ họng đã không thể phát ra tiếng, tuyệt vọng nhìn Đỗ Lan từng tấm từng tấm hủy diệt báu vật nghệ thuật của nhân loại, nhưng ông ta có thể làm gì chứ.

Người ta dùng tiền mua, hợp pháp, đây chính là bàn tay vô hình của kinh tế thị trường.

Mà các khán giả khác cũng cảm thấy khó chịu, chỉ có ban giám khảo là đang mong chờ, nhưng lại không thể tỏ ra mong chờ.

Vòng chấm điểm bắt đầu.

Bảng A và bảng B lần lượt có học sinh dâng lên món ăn.

Tiếc là yêu cầu của ban giám khảo rất cao, đối với trình độ học sinh của học viện Tooki mà nói, các tuyển thủ dự thi đã rất không tồi rồi.

Nhưng điều ban giám khảo theo đuổi không phải là không tồi, mà là siêu hạng nhất, là hy vọng tạo ra kỳ tích cà ri.

Các học sinh dâng món ăn trước, cơ bản đều dưới hai mươi điểm.

Muốn đạt đến mức đạt yêu cầu, ít nhất cũng phải sáu mươi điểm, dù sao đây cũng là hệ thống mỗi giám khảo hai mươi điểm, tổng một trăm điểm.

Người đầu tiên khiến người ta sáng mắt là một thiếu nữ tóc dài âm trầm tựa như nữ quỷ Sadako, món ăn của cô là mì cà ri cá mòi hôi.

Hôi đúng là hôi thật, nhưng ban giám khảo cũng biết mùi hôi cũng tồn tại trong ẩm thực, rất nhiều nơi đều có món ăn có mùi hôi, nổi tiếng như cá trích đóng hộp, đậu hũ thối, natto, v. v.

đều là những món ăn có mùi hôi nổi tiếng toàn cầu.

Món ăn có mùi hôi thông thường là do kỹ thuật bảo quản thực phẩm thời cổ đại không đủ, dẫn đến thực phẩm bị bốc mùi, nhưng không bị biến chất, vẫn có thể ăn được.

Nếu thời cổ đại luôn có rau quả cá thịt tươi, ai lại muốn ăn đồ hộp và thực phẩm đã bốc mùi chứ.

Mùi hôi cũng được vận dụng vào trong món ăn, năm vị giám khảo chịu đựng mùi hôi nếm thử, lập tức cảm thấy món ăn có cảm giác va chạm mãnh liệt, giống như bên ngoài trông là một căn nhà nguy hiểm, nhưng bên trong lại được trang trí như một biệt thự sang trọng.

Ngửi thì hôi, ăn vào thì thơm.

Ngửi thì hôi hôi, ăn vào thì thơm thơm, hôi thơm hôi thơm. 84.

Điểm số cao không tưởng, tuyển thủ cấp 80 điểm đầu tiên của toàn trường đã xuất hiện, đây chính là Oa Lô Tiền Ma Nữ.

Nữ quỷ Sadako được điểm cao khiêu khích nhìn đối thủ truyền kiếp của mình, cũng chính là nữ thư ký Tân Hộ Phi Sa Tử của Thế Thiết Hội Lý Nại, quả quyết món ăn của đối phương tuyệt đối không bằng mình.

Cho dù món ăn của đối phương ngon hơn, lời nguyền ma nữ của mình cũng sẽ phát huy tác dụng.

Bởi vì món ăn của mình có vị rất nặng, vẫn còn lưu lại cảm giác hôi thơm trong miệng giám khảo, ăn món tiếp theo cũng sẽ bị ảnh hưởng, đây chính là sức mạnh của cô.

Nhưng Tân Hộ Phi Sa Tử lại không hề sợ hãi, vì cô là người của gia tộc thiện thực, không chỉ biết nấu ăn mà còn biết xem bệnh.

Món ăn của cô có thể khiến người ta phấn chấn tinh thần, xua tan mọi trạng thái tiêu cực, đây chính là thực lực của cô.

Nữ quỷ Sadako là một kẻ theo dõi cuồng, có một khoảng thời gian điên cuồng theo dõi Thế Thiết Hội Lý Nại, kết quả bị Tân Hộ Phi Sa Tử ngăn cản, nên mới ghi hận trong lòng. 92 điểm.

Lợi hại, đây là uy lực của thiện thực sao.

Ăn một miếng, người yếu đuối cũng có thể trở nên mạnh mẽ, người âm trầm cũng có thể trở nên cởi mở, đây là sức mạnh biến mục nát thành thần kỳ.

Người dẫn chương trình kích động hô to.

Trong lúc bảng B đối đầu kịch liệt, cuộc đối đầu của bảng A cũng đã bắt đầu, người lên sân khấu đầu tiên là tùy tùng của Thế Thiết Ái Lệ Ti, Hắc Mộc Tràng Lương.

Thế Thiết Hội Lý Nại và Thế Thiết Ái Lệ Ti là chị em họ, lúc nhỏ sống cùng nhau, quan hệ rất tốt, tuy có cãi vã, nhưng tình cảm thực ra không tệ.

Chỉ là sau này mẹ của Thế Thiết Hội Lý Nại bỏ nhà ra đi, tính tình cha cô đại biến, quan hệ hai người mới xa cách.

Thế Thiết Ái Lệ Ti cũng ra nước ngoài, sống ở viện nghiên cứu ẩm thực phân tử của gia đình, nghiên cứu ẩm thực phân tử.

Và ở đó đã tìm được một tùy tùng là Hắc Mộc Tràng Lương.

Tác phẩm của tên tùy tùng là cà ri tôm hùm lớn, sức ảnh hưởng cực lớn, một hơi giành được 93 điểm.

Món cà ri tôm hùm này kết hợp với rượu brandy cạn, cho người ta một bộ combo quyền.

Nhưng mọi người vẫn đang nhìn Đỗ Lan, nhưng Đỗ Lan không vội, người ăn trước có xác suất thua lớn hơn, hắn là người chốt hạ.

Sau đó là món cà ri hoàn mỹ của Diệp Sơn Hoàng, bên trong thậm chí còn dùng đến một loại gia vị huyền thoại vốn không thể trồng ở địa phương, sản lượng loại gia vị này rất ít, nhưng qua nghiên cứu không ngừng của giáo sư, cuối cùng đã trồng thành công.

Lý thuyết mạnh nhất kết hợp với thực tiễn mạnh nhất, đây chính là sức mạnh của Diệp Sơn Hoàng.

Súp đầu cá cà ri da giòn.

Trên mặt súp được đậy một lớp da giòn để khóa chặt hương vị, khi lớp da giòn bị đập vỡ, quả bom hương thơm chính thức được kích nổ, trong nháy mắt cả hội trường đều bị hương vị bao trùm, ngay cả Hạnh Bình Sang Chân cũng bị tác động đến đứng không vững, đây là gia vị mạnh nhất sao.

Chương 3660

Quá mạnh.

Các giám khảo cũng bị lay động, hương vị này không có gì để chê, có thể nói là cực phẩm.

Mùi vị cũng rất ngon, cuối cùng Diệp Sơn Hoàng giành được 94 điểm cao, đại sư cà ri còn cho 20 điểm tuyệt đối.

Mọi người đều kinh ngạc, đây là điểm số cao nhất cho đến nay.

Tiếp theo là thiếu niên, lần này cậu làm cơm trứng cuộn.

Nhất Sắc Tuệ và Thế Thiết Hội Lý Nại đều đang ở phòng VIP theo dõi thiếu niên.

Thế Thiết Hội Lý Nại nhìn món ăn của thiếu niên, liền nhớ lại lời cậu đã nói trong đợt tập huấn: Không ngừng thử nghiệm, tôi sẽ thất bại, nhưng tôi thu được kinh nghiệm của thất bại.

Kinh nghiệm của thất bại sao.

Tiếc là trong đợt tập huấn, chúng ta đã thảm bại.

Mỹ thiếu nữ cũng giống như thiếu niên, cũng có mục tiêu đánh bại Đỗ Lan, vì Đỗ Lan quá tà môn.

Thiếu niên dùng trứng để khóa chặt hương vị của cơm hầm, món cơm hầm này dùng nước hầm xương bò, trong cơm còn có thịt bò viên, thêm bột thì là Ai Cập, bạch đậu khấu, đinh hương, khiến vị cà ri tầng tầng lớp lớp, từng bước thăng hoa.

Tuy không lợi hại bằng quả bom hương thơm, nhưng mỗi một miếng đều luôn có cảm giác mới mẻ, là một kiểu tấn công theo từng bậc thang.

Muốn hoàn thành hương vị tăng tiến thế này, cần có một trục trung tâm, là xoài sao.

Diệp Sơn Hoàng ngửi ra được, thứ dung hòa mọi hương vị chính là vị chua ngọt của xoài.

Không sai, dùng xoài để kích thích vị nguyên bản của gia vị, để gia vị phát huy tác dụng, đó là tương xoài bí truyền của tôi.

Hạnh Bình Sang Chân nói.

Đây chính là cảm hứng từ cha cậu, Hạnh Bình Thành Nhất Lang nói với con trai rằng mỗi nguyên liệu đều có một hương vị độc đáo, tận dụng tốt hương vị là có thể xuất kỳ chế thắng. 93.

Hạnh Bình Sang Chân giành được 93 điểm, kém Diệp Sơn Hoàng một điểm, cuối cùng vẫn bại.

Tiếp đó một học sinh cao trung to lớn xuất hiện, nhìn ngoại hình còn già dặn hơn Đỗ Lan vài phần, tên của cậu ta không quan trọng, nhưng món ăn của cậu ta lại khiến mọi người kinh ngạc, bởi vì cậu ta có Tả Luân Nhãn.

Thông qua Tả Luân Nhãn sao chép kỹ thuật nấu nướng của người khác, giành được 91 điểm.

Hiện tại bảng A là, một người 94, hai người 93, một người 91, theo tình hình hiện tại, bốn người chiến thắng vòng loại đã được xác định, trừ khi Đỗ Lan kia có thể giành được 93, 94 điểm, hoặc cao hơn.

Người đàn ông đốt cháy báu vật nghệ thuật của nhân loại.

Đến rồi, Đỗ Lan cuối cùng cũng bưng món cà ri của mình lên sân khấu chốt hạ, tất cả mọi người đều im phăng phắc, lúc này ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào món ăn trong tay Đỗ Lan.

Một trăm tỷ.

Đỗ Lan nói: Nồi cà ri này trị giá một trăm tỷ yên.

Chưa ai từng ăn món ăn trị giá một trăm tỷ, năm vị giám khảo đều không nhịn được nuốt nước bọt một cách căng thẳng.

Cậu trai tráng trông không giống học sinh cao trung kia cũng không thể không thừa nhận rằng dù mình có Tả Luân Nhãn, cũng không thể sao chép được món cà ri một trăm tỷ.

Nếm thử hương vị của tiền bạc đi.

Mở nắp nồi, mọi người lập tức thấy ánh sáng vàng kim lấp lánh, đó là ánh sáng của tiền bạc, hòa quyện với hương vị cà ri, trong nháy mắt khiến não của năm vị giám khảo trống rỗng, công thức bí truyền gì, gia vị quý giá gì, tất cả đều bị ném ra sau đầu.

Bây giờ trong đầu họ chỉ có bát cà ri được nấu bằng danh họa này.

Mùi vị thế nào.

Họ đã không thể hình dung.

Nhưng có một điểm họ có thể khẳng định, đây tuyệt đối là món cà ri khó quên nhất họ từng ăn, cuộc đời sau này sẽ vô số lần hồi tưởng lại. 100 điểm.

Người dẫn chương trình không thể tin nổi nói, đây là điểm số cao nhất từ trước đến nay. 100 điểm này không phải cho món cà ri, mà là cho tương lai.

Một giám khảo nói: Hương vị của món cà ri này đã không còn quan trọng, hương vị qua vài ngày sẽ quên đi, nhưng trải nghiệm này dù qua bao nhiêu năm, cũng sẽ nhớ như in.

Những món cà ri trước đó chẳng qua chỉ là những cú đấm mạnh, vết bầm tạo ra qua vài ngày sẽ tan biến.

Mà món ăn này của Đỗ Lan lại là vết sẹo dao, vĩnh viễn không bao giờ phai mờ.

Đây chính là lý do cho 100 điểm, đã vượt qua cả mỹ thực. 100 điểm, 100 điểm, điểm tuyệt đối chưa từng có.

Người dẫn chương trình kích động đến mức nói năng lộn xộn, nói: Bây giờ mọi người đều muốn biết bát cà ri được nấu bằng danh họa này rốt cuộc có mùi vị gì.

Tiếc là mọi người không có cơ hội nếm thử, nhưng ngày hôm nay chắc chắn sẽ được ghi vào sử sách.

Giám khảo cũng nói: Không sai, tất cả mọi người sẽ không quên ngày hôm nay.

Tôi với tư cách là Nữ hoàng Cà ri, cũng sẽ mãi mãi ghi nhớ, hóa ra hương vị cà ri lại có thể sâu sắc đến linh hồn như vậy.

Chiêu đãi không chu đáo.

Đỗ Lan cuối cùng còn cướp mất lời thoại của thiếu niên.

Thế là Đỗ Lan, Diệp Sơn Hoàng, Hắc Mộc Tràng Lương, Hạnh Bình Sang Chân bốn người trở thành quán quân của bảng A.

Bảng B là Thế Thiết Ái Lệ Ti, Tân Hộ Phi Sa Tử, Điền Sở Huệ, Xảo.

Tám tuyển thủ sẽ tham gia vòng đấu loại trực tiếp tám vào bốn.

Vụ việc nấu cà ri bằng danh họa cũng nhanh chóng lan truyền khắp thế giới, gây ra một làn sóng chỉ trích lớn.

Tuy nhiên, trong nội bộ Nhật Bản lại không mấy quan tâm, dù sao những chuyện này cũng không liên quan gì đến người bình thường, người bình thường chỉ cần giữ lễ của mình là được, không cần để ý đến trò chơi của bọn quý tộc.

Nếu quý tộc thật sự sai, ra ngoài sumimasen là được rồi.

Mình phải giữ lễ của mình, không thể gây phiền phức cho quý tộc.

Bởi vì mình gây phiền phức cho quý tộc, lần sau quý tộc cũng sẽ gây phiền phức cho mình.

Cho nên tốt nhất là rạch ròi tôn ti, nước sông không phạm nước giếng.

Nhưng người nước ngoài không nhịn được nữa, cho rằng Đỗ Lan đơn giản là điên rồi, coi danh họa phương Tây như củi để nấu cà ri, ý gì đây.

Chẳng lẽ mỹ thực quan trọng hơn nghệ thuật sao.

Đương nhiên cũng có người ủng hộ Đỗ Lan, nói rằng: Dân dĩ thực vi thiên, mà tác phẩm nghệ thuật chỉ là vật chứa tư bản, rất nhiều bức họa vốn không đáng giá nhiều tiền như vậy.

Chính vì tư bản cần bảo toàn giá trị, mới thổi phồng giá trị của tác phẩm nghệ thuật.

Tác phẩm nghệ thuật vốn không quan trọng đến thế, nếu trong tình huống đói kém, một bát cà ri chính là quan trọng hơn một trăm bức danh họa.

Vào thời kỳ Phục Hưng, vì mấy thành bang cảng biển giành được vị trí quan trọng trong thương mại Địa Trung Hải, lúc đó Thập tự quân đông chinh, vận chuyển quân nhu từ hậu phương, vận chuyển chiến lợi phẩm từ tiền phương, đều phải đi qua đây.

Quý tộc và thương nhân địa phương thu được lượng lớn tiền bạc, nhưng vấn đề là họ có tiền rồi, lại không thể mở rộng lãnh thổ.

Tuy khu vực xung quanh lúc đó rất loạn, nhưng mấy thế lực xung quanh đều rất thiện chiến.

Kết quả là tiền ngày càng nhiều, tất yếu sẽ dẫn đến lạm phát, tiền ngày càng mất giá.

Để giải quyết vấn đề này, cần có một vật chứa tư bản.

Tác phẩm nghệ thuật đã trở thành vật chứa này, cái gọi là Phục Hưng văn nghệ cũng bắt đầu, mọi người đều theo đuổi các nghệ sĩ, giá cả tác phẩm nghệ thuật cũng nước lên thuyền lên.

Nhưng giá tác phẩm nghệ thuật có cao đến đâu, cuối cùng cũng có lúc sụp đổ.

Hơn nữa lúc đó thời đại hàng hải bắt đầu, đế quốc không bao giờ lặn đầu tiên giành được vàng từ Tân thế giới, giương cao ngọn cờ tôn giáo, ra đòn mạnh mẽ, đánh cho mấy thành bang lộ nguyên hình, trở về vị trí trong lịch sử.

Sau đó đế quốc không bao giờ lặn đầu tiên cũng ngày càng có tiền, họ không đầu tư vào tác phẩm nghệ thuật, mà đầu tư vào tôn giáo, thành lập tòa án tôn giáo, bành trướng ra bên ngoài, một tay là bá quyền kinh tế, một tay là bá quyền quân sự.

Đương nhiên tác phẩm nghệ thuật chỉ là khởi đầu, tiếp theo còn có bong bóng hoa tulip, v. v. vì có nhiều tiền thì phải tìm vật chứa để bảo toàn giá trị, nhưng không có cái nào trụ được, đều sụp đổ.

Người đầu tư thành công duy nhất, có lẽ là đế quốc không bao giờ lặn thứ hai, đã thúc đẩy cuộc cách mạng công nghiệp.

Nhưng rất nhanh cuộc cách mạng công nghiệp cũng gặp vấn đề, đó là tiền nhiều rồi, muốn nâng cấp kỹ thuật lại không thúc đẩy được.

Tiền nhiều rồi, một phần dùng cho nghiên cứu khoa học, nhưng phần lớn hơn vẫn là đi tìm vật chứa tư bản, mà những bình bình lọ lọ chứa tư bản đã đắt đỏ, thì rất khó để phá vỡ những bình bình lọ lọ đó.

Bình bình lọ lọ là vật chứa tư bản, nâng cấp kỹ thuật chính là phải phá vỡ những chiếc lọ cũ, thay bằng những chiếc lọ mới, nhưng nếu lọ cũ còn đắt hơn lọ mới, thì thay thế nào.

Vậy thì thật sự là nồi vàng nồi bạc không bằng cái nồi chó nhà mình, vì cái nồi chó đã được thổi phồng thành nghệ thuật, biến thành tác phẩm nghệ thuật vô cùng đắt đỏ, đã không ai có thể tiếp nhận.

Cho nên cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ hai đã xảy ra ở các quốc gia khác, hơn nữa còn là các quốc gia châu Âu lạc hậu.

Chương 3661

Vì họ không có tiền, bình bình lọ lọ trong nhà đều rất rẻ, đập vỡ rồi, trực tiếp thay là được.

Cho nên kiếm tiền chỉ là bước đầu tiên, sau khi kiếm tiền làm sao để bảo toàn giá trị cũng là một vấn đề lớn, không thể ai cũng đi nghiên cứu khoa học, không có nhiều nhân tài nghiên cứu khoa học như vậy, cũng không có nhiều hướng nghiên cứu khoa học như vậy.

Phần lớn các quốc gia sẽ chọn quân sự, đây cũng là lối chơi bá quyền quân sự và bá quyền kinh tế thường thấy nhất thời cổ đại.

Bá quyền kinh tế kiếm tiền, thông qua bá quyền quân sự chuyển tiền thành tài sản, cũng chính là đi cướp đất.

Hoặc là tìm một vật chứa tư bản, thổi giá vật chứa này lên trời, không ngừng tìm người khác tiếp nhận, đợi đến khi giá sụp đổ, sẽ xuất hiện thuật biến mất của cải.

Thực ra chính là của cải một lần nữa tập trung, nhưng khoản của cải này cũng cần bảo toàn giá trị, thế là bắt đầu một chủ đề tiếp theo để tiếp tục thổi phồng.

Nhưng quá trình này của cải ngày càng tập trung, đồng thời bình bình lọ lọ cũng ngày càng đắt, ngày càng khó thúc đẩy nâng cấp.

Đương nhiên còn có một tình huống là thôn tính đất đai, có tiền thì mua đất, cuối cùng đất đai ngày càng tập trung, thông qua sản xuất trên đất đai để ổn định tư bản của mình.

Cho nên tác phẩm nghệ thuật thật sự có đắt đỏ như vậy sao.

Chắc chắn không có.

Tác phẩm nghệ thuật có giá trị, nhưng giá trị lớn nhất chính là vật chứa của tư bản.

Loạn thế hoàng kim, thịnh thế đồ cổ cũng là một đạo lý, loạn thế xem trọng tiền tệ cứng không thể thay thế, thịnh thế thì xem trọng vật chứa tư bản. 138.

Đỗ Lan đã đốt trụi một đống vật chứa của tư bản, phá vỡ bình lọ, thực ra có thể chọn lựa nghệ sĩ mới để lấp đầy.

Dù sao mỗi thời đại đều có thể có nghệ sĩ của riêng mình, cũng không nhất định phải theo đuổi những danh nhân cổ đại đó.

Tư bản tự nhiên sẽ tìm thấy vật chứa của mình, cho dù là lương thực thiết yếu của người dân, cũng có thể tăng giá đến mức người ta không ăn nổi.

Đây chính là kết quả tất yếu của việc tư bản tích tụ, vì tiền càng nhiều, tiền càng không đáng tiền.

Ai cũng không muốn tiền của mình không đáng tiền, nên phải bảo toàn giá trị, đây là phiền não tất yếu.

Mà đối với quốc gia mà nói, kiếm được quá nhiều tiền, tất yếu sẽ dẫn đến bình bình lọ lọ ngày càng đắt, muốn nâng cấp kỹ thuật cũng ngày càng khó, cuối cùng bị các quốc gia đi sau vượt mặt.

Cái gọi là quy luật chu kỳ vương triều thực ra chính là vấn đề này, các loại chi phí quá đắt, tiền ngày càng tập trung, đất đai ngày càng tập trung.

Bình bình lọ lọ ngày càng đắt, năng lực giải quyết vấn đề xã hội ngày càng yếu, cuối cùng thông qua chiến tranh để đập vỡ bình bình lọ lọ, thay bằng cái mới.

Đương nhiên những điều này không liên quan gì đến nấu nướng, chỉ là giải thích vấn đề tại sao tác phẩm nghệ thuật lại đắt như vậy.

Và tác phẩm nghệ thuật và một bát cà ri rốt cuộc ai mới có giá trị hơn.

Ở giai đoạn kiếm tiền, cà ri có giá trị.

Ở giai đoạn bảo toàn giá trị, tác phẩm nghệ thuật có giá trị hơn.

Thứ để bảo toàn giá trị cần có thể chuyền tay, dễ tìm người mua tiếp theo.

Trong ẩm thực, rượu, lương thực có thể trở thành vật chứa tư bản, các loại rau quả khác hoặc là không dễ bảo quản, hoặc là không dễ vận chuyển, không thích hợp làm vật chứa tư bản.

Món cà ri của Đỗ Lan đã gây ra rất nhiều cuộc thảo luận, tự nhiên cũng có người nghĩ đến việc Muội Hỉ đốt gỗ dâu, xé lụa là, Đát Kỷ có ao rượu rừng thịt, v. v.

Hành vi điên cuồng này luôn khiến người ta liên tưởng đến điềm báo vong quốc, là biểu hiện của sự xa hoa vô độ của quyền quý.

Đây đơn giản là kẻ giàu ruộng liền bờ, người nghèo không có đất cắm dùi, một bức danh họa mấy triệu có thể đổi được bao nhiêu cà ri.

Có thể nuôi no bao nhiêu người.

Đỗ Lan lại đem đi đốt.

Hắn điên rồi sao.

Đây là muốn vong quốc, vong thiên hạ rồi.

Nhưng tôi thấy một bát cà ri chính là đáng giá hơn một bức danh họa.

Anh có quan điểm giá trị gì vậy.

Cà ri chính là cà ri, mấy chục đồng là không tệ rồi.

Danh họa là ghi lại linh cảm của nghệ sĩ, là tài sản của toàn nhân

loại.

Nhưng linh cảm của nghệ sĩ cũng không ăn no được, rất nhiều nghệ sĩ đều chết trong nghèo khó.

Ngược lại sau khi họ chết, tranh mới có giá trị.

Tôi nghĩ nếu lúc đó có người dùng cà ri đổi tranh của họ, họ chắc chắn cũng bằng lòng, họ chắc chắn sẽ không cho rằng tranh của mình trị giá mấy chục triệu, có thể ăn no là không tệ rồi.

Tại sao lúc họ còn sống, linh cảm không đáng tiền, chết rồi lại đáng tiền.

Chẳng lẽ linh cảm cũng theo thời gian mà lên men sao.

Không sai, linh cảm chính là phải trải qua thử thách của thời gian, sẽ ngày càng đáng tiền.

Anh nói thế là không có lý rồi.

Đỗ Lan thấy mọi người thảo luận, cho biết quan điểm giá trị cần có vật tham chiếu, dù sao quan điểm giá trị chính là tiêu chí phân biệt chúng ta và họ, người khác nhau chính là có quan điểm giá trị khác nhau, càng thảo luận thì càng rõ ràng.

Quan điểm giá trị cần có sự so sánh, những người khác nhau đối với việc Đỗ Lan dùng danh họa nấu cà ri cũng có đánh giá khác nhau, đều dựa trên giá trị của bản thân để thể hiện quan điểm giá trị.

Nhưng vì danh họa đều do Đỗ Lan giao dịch hợp pháp mà có, nên mọi người cũng đành chịu.

Đương nhiên cũng có người nghi ngờ một kẻ mở tiệm sushi như Đỗ Lan lấy đâu ra nhiều tiền như vậy.

Chắc chắn là đã dùng thủ đoạn bất hợp pháp.

Nhưng người bán danh họa không báo cảnh sát, quần chúng lo lắng cũng vô ích.

Có người trực tiếp chỉa mũi dùi vào học viện Tooki, yêu cầu họ đưa ra lời giải thích, vốn dĩ học viện Tooki đã kiểm soát những nguyên liệu tốt nhất, dụng cụ nấu ăn tốt nhất, công thức tốt nhất, nhân tài tốt nhất.

Chẳng lẽ còn chưa hài lòng, chẳng lẽ bây giờ ngay cả củi lửa cũng phải đổi mới.

Lần này đốt danh họa, lần sau có phải là đốt tượng điêu khắc không, lần sau nữa có phải là đốt người không.

Học viện rốt cuộc đang làm gì.

Học viện Tooki tự nhiên không có bất kỳ phản ứng nào, dù sao Đỗ Lan cũng không vi phạm pháp luật.

Chỉ là đối với một số người, những thứ lộn xộn này không thể chấp nhận được.

Nhưng sự phản đối của quần chúng là vô ích, Đỗ Lan giành được một trăm điểm vẫn đang chờ đợi vòng thi tiếp theo.

Tiếc là vòng tiếp theo không phải là đại hỗn chiến, mà là trận đấu một đối một truyền thống.

Tám tuyển thủ phải theo thứ tự bốc thăm để thi đấu, vòng đầu tiên là Hạnh Bình Sang Chân và Thế Thiết Ái Lệ Ti.

Chủ đề là tiện đương, yêu cầu hai người hoàn thành một hộp tiện đương.

Thiếu niên không hiểu lắm, hỏi: Tôi tưởng học viện Tooki sẽ không dùng chủ đề rẻ tiền như vậy.

Tiện đương là một từ ngữ nổi tiếng toàn cầu, còn được đưa vào từ điển tiếng Anh, sao lại là chủ đề rẻ tiền.

Được đưa vào từ điển tiếng Anh thì không rẻ tiền.

Chẳng lẽ trong từ điển tiếng Anh không có thứ gì rẻ tiền sao.

Từ điển tiếng Anh là từ điển của người nước ngoài, tự nhiên là thu thập những từ ngữ thường dùng trong cuộc sống của người nước ngoài, có đắt tiền cũng có rẻ tiền.

Tiện đương được đưa vào từ điển nước ngoài, cũng có thể là rẻ tiền.

Nhưng họ không quan tâm, dù sao được các ông lớn phương Tây công nhận thì là cao cấp, đây chính là tôn hoàng thảo gian thế hệ mới của quý tộc Nhật Bản, chỉ là đổi Thiên hoàng thành người phương Tây, như vậy tôn người phương Tây chính là người của mình, những người khác đều là kẻ địch.

Thôi được.

Thiếu niên đi làm tiện đương, đối với cậu tiện đương rất quen thuộc, bình thường ở nhà cũng sẽ làm tiện đương cho thực khách.

Tiện đương chính là cơm hộp được đựng trong hộp bán ở cửa hàng, thông thường đều là nguội.

Chương 3662

Thế Thiết Ái Lệ Ti quyết định sử dụng phương pháp nóng lạnh để làm tiện đương, đương nhiên cô cũng sẽ thêm vào kỹ thuật ẩm thực phân tử mà mình nắm vững, cùng với lượng lớn nguyên liệu đắt tiền.

Trận đấu này thua nhiều nhất chỉ là không thể tham gia các trận đấu sau này, chứ không bị đuổi học.

Thiếu niên từ trước đến nay đều lấy việc đuổi học làm tiền cược, lần này lại là so tài nấu nướng thuần túy, cậu đang hăng hái chuẩn bị.

Tiện đương.

Thiếu niên nhớ lại lần đầu tiên mình làm tiện đương, là vì một bà cụ khách quen trong tiệm đã lớn tuổi, không thể đến tiệm, nên cậu đã làm một phần tiện đương.

Lúc đó cậu còn đang học tiểu học, để bà cụ ăn vui vẻ đã vắt óc suy nghĩ, thêm vào trong tiện đương đủ loại thứ kỳ quái, ví dụ như mặt người bằng rong biển.

Đó là một tấm lòng hy vọng bà cụ vui vẻ hạnh phúc, cậu sẽ đưa tấm lòng này vào trận đấu lần này, cũng muốn để ban giám khảo có thể cảm nhận được hạnh phúc.

Thế Thiết Ái Lệ Ti thì đơn giản, ẩm thực phân tử chính là lợi dụng các loại khoa học kỹ thuật để chiết xuất các nguyên tố mỹ vị, rồi tổ hợp thành món ăn.

Mọi người căn bản sẽ không biết mình đang ăn nguyên liệu gì, chỉ ăn được hương vị.

Dùng máy ly tâm để chiết xuất tinh hoa từ thịt bò, sau đó đặt lên khoai tây, ăn vào giống như khoai tây nghiền, nhưng vị lại là thịt bò.

Ẩm thực phân tử chính là kỹ thuật thần kỳ như vậy, có thể khiến người ta nhìn núi không phải là núi.

Công nghệ và mánh khóe, tỏi tinh, cao ngâm tủy cừu, chất tăng hương, chất điều vị thể rắn.

Những thứ này thực ra đều thuộc phạm trù ẩm thực phân tử, có thể biến thịt vịt thành thịt cừu.

Đỗ Lan cho biết những công nghệ và mánh khóe này cũng không phải là thứ gì hiếm lạ, những thứ mà nhà Thế Thiết Ái Lệ Ti chỉ có thể sản xuất trong phòng thí nghiệm, ở một đại quốc phương Đông đã sớm sản xuất hàng loạt.

Đây chính là nguyên nhân khoa học kỹ thuật phương Tây dần dần lạc hậu, những thứ trong phòng thí nghiệm không thể thương mại hóa.

Vì những thứ trong phòng thí nghiệm muốn thương mại hóa cần rất nhiều điện, rất nhiều nguyên dược liệu.

đây đều là những khoản đầu tư khổng lồ, phòng thí nghiệm không có cách nào đầu tư.

Mà đối với quốc gia cần sản xuất lượng lớn đồ ăn chế biến sẵn, những loại gia vị được sản xuất công nghiệp này rẻ hơn rất nhiều so với việc tự phối dược liệu.

Càng không cần nói đến còn có những thương nhân bất chính muốn treo đầu dê bán thịt chó, biến thịt vịt thành thịt cừu.

Ban giám khảo có năm người, viện trưởng cũng sẽ đích thân phán xét, ngon hay không do quần áo của ông ta quyết định.

Nhà Thế Thiết có siêu năng lực, chỉ cần món ăn ngon, tinh thần lực của họ sẽ hóa thành thực thể, sẽ trực tiếp y khâm trán liệt.

Người bình thường ăn mỹ thực, nhiều nhất là nổ áo trong lò nội tâm, không can thiệp đến hiện thực.

Nhưng nhà Thế Thiết không giống, khi mỹ thực đạt đến một mức độ nhất định, tinh thần lực của họ sẽ được kích hoạt, sẽ nổ áo ở tầng diện hiện thực.

Đỗ Lan biết thế giới này có siêu năng lực, nổ áo cũng là một trong số đó.

Tiếc là viện trưởng là một lão già biến thái, ai muốn xem lão nổ áo chứ.

Đỗ Lan cho biết tại sao năng lực của nhà Thế Thiết chỉ truyền cho nữ không truyền cho nam.

Siêu năng lực của người ta không cần xem sắc mặt Đỗ Lan, hơn nữa siêu năng lực của người ta cấp thấp là cá nhân nổ áo, lên cấp rồi có thể là quần thể nổ áo, khán giả xung quanh cũng bị ảnh hưởng.

Càng ngon thì mức độ nổ áo cũng không giống, từ nổ áo trên, đến nổ toàn bộ áo, đến nổ phạm vi nhỏ, đến nổ phạm vi lớn, từ tầng diện thế giới vật chất biểu hiện đẳng cấp của mỹ thực.

Rõ ràng chỉ dựa vào miêu tả của ban giám khảo đã không thể thể hiện được sự thơm ngon của mỹ thực, cần một số hiện tượng trực quan hơn, có sức thuyết phục hơn.

Ví dụ như máy đo sức chiến đấu trong Dragon Ball, trực tiếp số hóa sức chiến đấu, mọi người có thể trực tiếp thấy rõ ai mạnh ai yếu.

Nổ áo đến sau này thực thể hóa, có thể trực tiếp thể hiện đẳng cấp của mỹ vị.

Nhưng mỹ thực dù sao cũng không phải là manga chiến đấu, không thể cứ xuất hiện những nhân vật lợi hại để nhân vật chính lên cấp.

Bây giờ trận đấu đang diễn ra, Hạnh Bình Sang Chân phải thách đấu với ẩm thực phân tử.

Các loại thiết bị chỉ thấy ở bệnh viện và viện nghiên cứu được đặt trong bếp, còn có nitơ lỏng, carbon dioxide lỏng những thứ bình thường không bao giờ xuất hiện trong bếp cũng đều xuất hiện.

Thế Thiết Ái Lệ Ti muốn dùng ẩm thực phân tử của mình để đánh bại kẻ địch, tác phẩm của cô là tiện đương sushi.

Sushi đương nhiên được làm từ những dược liệu tốt nhất, và gạo ngon nhất, và dùng đến ẩm thực phân tử, mọi người cũng không biết mình đang ăn vị gì, chỉ khi đưa vào miệng nếm kỹ mới hiểu được.

Dâng lên trước, ăn trước mặt thua lớn hơn.

Tiện đương sushi của Thế Thiết Ái Lệ Ti được đặt trước mặt ban giám khảo, dùng carbon dioxide lỏng để làm lạnh, khôi phục lại khẩu vị chân thực của tiện đương, chính là cảm giác mua từ cửa hàng tiện lợi về ăn lạnh.

Ngon.

Năm vị giám khảo đều đánh giá không thấp, viện trưởng cũng nổ áo trên, chứng minh tiện đương sushi này quả thực không tệ.

Thế Thiết Ái Lệ Ti rất vui mừng, nhìn về phía chị họ Thế Thiết Hội Lý Nại, đối thủ của cô từ trước đến nay không phải là thiếu niên, mà là chị gái có Thần Chi Thiệt.

Thiếu niên cũng thừa nhận ẩm thực phân tử quả thực lợi hại, nhưng tiện đương của cậu chắc chắn không kém, vì cậu đã dùng tâm.

Chỉ cần có tâm, ai cũng có thể trở thành thực thần.

Tiện đương của thiếu niên dùng hộp giữ nhiệt, mở ra tiện đương vẫn còn ấm, bên trong đều là những nguyên liệu rẻ tiền, cậu nói: Đây là tiện đương rong biển của tôi.

Rong biển trong lòng mọi người đều là từng miếng từng miếng, hoặc là vụn, nhưng rong biển trong hộp cơm của thiếu niên không phải như vậy, mà là từng viên tròn trong suốt, giống như trứng cá kỳ lạ.

Cái này vừa nhìn đã không phải là làm thủ công, mà là sản phẩm công nghiệp.

Không sai, đây là một món ăn vặt công nghiệp, là viên rong biển nổ mà thiếu niên lúc nhỏ rất thích ăn.

Đương nhiên không chỉ có vậy, trong cơm còn có cá kho, cá bào, rong biển, cơm, cá, cá bào bốn loại khẩu vị, bốn tầng lớp.

Ngon.

Vẫn chưa kết thúc.

Dưới đáy hộp cơm còn có nước sốt, rưới lên cơm, hương vị còn lên một tầng cao mới.

Thiếu niên vẫn thích cơm chan nước sốt như vậy.

Đỗ Lan thấy thiếu niên lại chan cơm, cho biết cậu thật sự nên gia nhập câu lạc bộ cơm chan, nghiên cứu kỹ về cơm chan.

Nổ áo, viện trưởng nổ áo trên.

Nói như vậy, độ ngon của hai món ăn là tương đương.

Mọi người thấy trình độ nổ áo của viện trưởng gần như nhau, cảm thấy khó xử, không biết ai thắng ai thua.

Mọi người xem các giám khảo ăn vui vẻ, hạnh phúc biết bao.

Mọi người đều thấy các giám khảo đang cười.

Thế Thiết Ái Lệ Ti nhìn về phía thiếu niên, nói: Cậu không phải định nói để thực khách hạnh phúc, chúng ta đầu bếp nên dùng tâm loại tinh thần luận này chứ.

Đỗ Lan thầm nghĩ tinh thần luận cũng không sai, dù sao thế giới này tinh thần đều có thể chuyển hóa thành thực thể, cũng có sức mạnh duy tâm, viện trưởng đều tinh thần lực nổ áo, chẳng lẽ không thể chứng minh tinh thần luận sao.

Hai hộp tiện đương, một là tiện đương sushi được làm bằng ẩm thực phân tử đắt tiền, một là tiện đương rong biển được làm từ đồ ăn vặt rẻ tiền.

Một dùng kỹ, một dùng tâm.

Bây giờ hai món mỹ thực đều đã được nếm xong, bước vào giai đoạn nhận xét.

Ái Lệ Ti, cháu đã vận dụng linh hoạt không khí lạnh.

Đương nhiên, vì tiện đương là lạnh.

Ái Lệ Ti nói một cách đương nhiên.

Hạnh Bình Sang Chân không nghĩ như vậy, và ta nghĩ dù hôm nay là cuộc đối đầu sushi, cháu cũng sẽ dâng lên món ăn tương tự.

Sushi hay tiện đương, ở chỗ cháu không có gì khác biệt.

Món ăn của cháu tự nhiên rất ngon, nhưng cháu chỉ là chồng chất kỹ thuật của mình lên mà thôi.

Sự nỗ lực để truyền tải hương vị chỉ có tiện đương mới có, để văn hóa tiện đương tiến thêm một bước, cháu không có.

Tương tự, tiện đương của cháu cũng không có sự thú vị và tươi mới, đây chính là thiếu sót của cháu.

Thế Thiết Ái Lệ Ti vẫn cảm thấy rất không phục, nếu bị loại ngay vòng đầu tiên, mình cũng quá thất bại rồi.

Món ăn của mình là tiện đương và sushi không phân biệt.

Nhưng đúng là có tiện đương sushi mà, là tiện đương cũng là sushi, và sự thú vị và tươi mới lại là gì.

Thúc đẩy văn hóa tiện đương là gì.

Chương 3663

Văn hóa tiện đương rốt cuộc là thứ gì.

Cơm chan nước sốt chính là thúc đẩy văn hóa tiện đương.

Mỹ thực là so ngon hay không, ông nội nói những điều này vẫn là tinh thần luận đúng không.

Ái Lệ Ti không phục nói.

Ta hoàn toàn đồng ý với cháu rằng mỹ thực nên so hương vị, vậy nên mời ăn đi.

Hạnh Bình Sang Chân nói với Ái Lệ Ti, muốn để Ái Lệ Ti tâm phục khẩu phục.

Ái Lệ Ti ăn một miếng tiện đương rong biển liền không dừng lại được, cơm chan nước sốt quả nhiên ngon quá.

Người chiến thắng là Hạnh Bình Sang Chân.

Tiếp theo bắt đầu trận đấu thứ hai, Điền Sở Huệ đối đầu Hắc Mộc Tràng Lương, chủ đề là lạp diện.

Trận đấu tiếp tục, còn có cuộc đối đầu hấp dẫn hơn.

Sau tiện đương là lạp diện, tầm vóc của học viện Tooki cũng có chút thấp rồi, sao cũng phải thi quốc yến chứ, ví dụ như cá tráp nướng, bào ngư hấp, gan cá angler, cá bơn sốt giấm, chè yến trứng mây trắng, cua chiên, gà chiên, cá chiên, thập cẩm cá tráp, cơm chan trứng măng tre, súp tôm hùm matake.

Đỗ Lan cho biết nên làm quốc yến, cứ tiện đương và lạp diện, có mấy chính khách, thương nhân sẽ ăn.

Chỉ có Naruto, một Hokage ngày ngày ăn mì gói, thỉnh thoảng ăn một bữa lạp diện, mới cảm thấy lạp diện là món ăn ngon nhất thiên hạ.

Mì lạp diện do học viện chuẩn bị, nên các thí sinh chủ yếu là dồn công sức vào nước dùng lạp diện, phải hầm một nồi nước dùng có sức ảnh hưởng, nhưng lại dịu dàng và tươi ngon.

Hắc Mộc Tràng Lương chọn hải sản, các loại cá tôm đều xay nhuyễn, muốn hầm ra vị tươi ngon của hải sản.

Còn Điền Sở Huệ dùng đồ khô từ quê nhà gửi đến như sò điệp khô, đương nhiên còn có các loại rau củ khô khác, muốn hầm một nồi nước dùng có hương vị quê nhà.

Không thể không nói đây là một cuộc đối đầu giữa cảng biển và cảng biển, là cuộc đối đầu giữa hải sản tươi sống vớt từ biển và đồ khô phơi gió.

Hai người đều thể hiện sở trường của mình.

Cuối cùng vẫn là lạp diện kiểu Pháp của Hắc Mộc Tràng Lương có sức ảnh hưởng hơn, tuy Đỗ Lan cũng không biết lạp diện kiểu Pháp là gì, có lẽ là súp đặc kiểu Pháp kết hợp với lạp diện, nên mới là lạp diện kiểu Pháp.

Lạp diện tương gà của Điền Sở Huệ là hương vị địa phương của vùng Joe, thông thường vào dịp năm mới mới dùng đồ khô để nấu súp uống.

Là đồ tươi hay đồ khô.

Cuối cùng đồ tươi đã chiến thắng, Hắc Mộc Tràng Lương giành chiến thắng.

Hai trận đấu của ngày hôm nay kết thúc, tiếp theo là chờ ngày mai, Đỗ Lan cũng nhận được thông báo thi đấu, ngày mai có trận đấu của hắn, có thể biết đối thủ của mình.

Đối thủ của hắn là Xảo.

Đỗ Lan, trong đợt tập huấn ngươi đã sỉ nhục nhà hàng của gia đình ta, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ngươi, quyết một trận thắng thua đi.

Các cậu thi đấu trận thứ hai, chủ đề là món tráng miệng.

Đỗ Lan gật đầu nói: Biết rồi.

Quay người bỏ đi.

Ngươi sẽ phải trả giá vì đã coi thường ta.

Xảo vẫn nhớ lúc ở đợt tập huấn, mình và em trai cùng làm một loại sốt shiokara, kết quả bị Đỗ Lan chất vấn là treo đầu dê bán thịt chó, thậm chí còn nghi ngờ nhà hàng của mình là quán đen.

Điều này không thể nhịn được, hắn tuyệt đối phải chém Đỗ Lan dưới ngựa.

Đối với điều này, Đỗ Lan không có chút cảm giác nào, vì hắn nói không có vấn đề gì.

Hai tiếng đồng hồ đã gia công xong một món ăn cần một tuần mới hoàn thành, vậy thì các nhà hàng khác đều ngốc hết sao lại tốn một tuần để làm gì.

Món shiokara chính là phải dùng thịt cá sống hoặc nội tạng cá sống từ từ lên men đủ thời gian, mới là nguyên chất nguyên vị.

Nếu ai cũng làm nhanh, nên đổi một cái tên khác, không nên gọi là shiokara.

Nhưng Xảo ghi hận trong lòng, nhất định phải cho Đỗ Lan biết tay.

Trước họ còn có một trận, Diệp Sơn Hoàng đối đầu Tân Hộ Phi Sa Tử, chủ đề là hán bảo.

Không thể không nói lại là một chủ đề rất bình dân, giới hạn dưới của học viện thật sự không làm người ta thất vọng.

Chủ đề như hán bảo cũng được đem ra thi đấu.

Diệp Sơn Hoàng chuẩn bị hán bảo thịt nướng Thổ Nhĩ Kỳ, Tân Hộ Phi Sa Tử chuẩn bị hán bảo thịt ba ba, hán bảo của hai bên đều rất có sức ảnh hưởng.

Trận đấu ngày thứ hai tiếp tục bắt đầu.

Diệp Sơn Hoàng tự tin bước ra sân khấu, người đàn ông có khứu giác siêu cấp này, sẽ một lần nữa phát huy ưu thế gia vị của mình, phát huy gia vị đến cực hạn đồng thời, cũng kết hợp các nguyên liệu có khẩu vị khác nhau lại với nhau, muốn tạo ra siêu hán bảo.

Hán bảo là kẹp thịt viên và rau củ, sốt vào giữa hai lớp bánh mì, là món ăn nhanh được yêu thích trên toàn thế giới.

Hai bên đã làm hán bảo, tự nhiên không thể chỉ làm đến mức độ đồ ăn nhanh.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, số lượng khán giả hôm nay thật đông.

Hạnh Bình Sang Chân nói.

Một bạn học trả lời: Đều là đến xem Đỗ Lan thi đấu, hắn ra sân ở trận thứ hai.

Sau lần nấu cà ri bằng danh họa, hắn đã hoàn toàn nổi tiếng, mọi người đều muốn biết hắn còn có thể làm ra trò gì nữa, có phải là món ăn có sức phá hoại lớn hơn không.

Ẩm thực rõ ràng nên so khẩu vị, Đỗ Lan lại so sức phá hoại, thật là cạn lời.

Hạnh Bình nói.

Nhưng rất nhiều fan lại thích xem Đỗ Lan phá hoại, chính là có những người như vậy.

Thiếu niên im lặng không nói, Đỗ Lan này phải bị đánh bại, nếu không giới ẩm thực sau này chắc chắn sẽ so kè sức phá hoại, chắc chắn sẽ thoát ly khỏi phạm trù mỹ thực, đến lúc đó có thể sẽ gây ra những tổn thất không thể cứu vãn, giới ẩm thực sẽ đi chệch quỹ đạo.

Đầu bếp là những nhà thám hiểm khám phá vùng hoang dã của mỹ thực, nhưng khám phá cũng phải tuân theo quy tắc cơ bản, nên khám phá nguyên liệu, dụng cụ nấu ăn, chứ không phải khám phá củi lửa.

Nếu khám phá củi lửa, vậy thì đốt gỗ có phải ngon hơn đốt than không.

Đốt khí gas có phải ngon hơn bếp điện từ không.

Dùng bếp điện từ thủy điện có phải ngon hơn bếp điện từ điện hạt nhân không.

Còn có điện gió, điện than, có phải điện dùng cho bếp điện từ cũng phải nghiên cứu kỹ không.

Đốt danh họa không thể làm món ăn trở nên ngon hơn, thiếu niên tin chắc vào điều này.

Những gì Đỗ Lan làm căn bản không phải là khám phá, mà là gây rối, là phá hoại giới ẩm thực.

Đỗ Lan đương nhiên là đang phá hoại, nhưng chỉ phá hoại là không đủ, phải phá hoại rồi tái tổ chức lại.

Trả lại quyền phán đoán ngon và không ngon cho người dân, cần phải phá rồi mới lập.

Giống như tư tưởng triết học vậy, khi giai cấp xã hội xảy ra những biến đổi lớn, giai cấp thảo mãng nổi lên hoặc giai cấp mới xuất hiện, cần phải đập tan tư tưởng cũ, tổ hợp thành tư tưởng mới có lợi cho giai cấp của mình.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao loạn thế xuất hiện các nhà tư tưởng, vì công việc của nhà tư tưởng chính là đập tan tư tưởng cũ của giai cấp cũ, sau đó dung nhập những mảnh vỡ vào những thứ mới, biến thành tư tưởng mới của giai cấp mới.

Mà không có sự biến đổi lớn của giai cấp, tư tưởng cũng sẽ không có biến đổi lớn.

Cho nên có người nói ở địa cầu cổ đại có một thời đại trục tâm, thời đại này các nhà tư tưởng khắp nơi trên địa cầu nổi lên.

Thực ra là vì lúc đó con người trên địa cầu lần đầu tiên có giai cấp rõ ràng, mỗi giai cấp đều phải tìm cho mình một nền tảng tư tưởng, thế là tư tưởng mới liên tục xuất hiện, ảnh hưởng đến ba nghìn năm sau.

Sau này các giai cấp mới cũng là thêm gạch thêm ngói trên nền tảng tư tưởng của thời đại trục tâm.

Muốn giành lấy quyền phát ngôn, phải đập tan quyền phát ngôn, rồi tái tổ chức lại quyền phát ngôn.

Cho nên lần này hắn cũng sẽ mang ra món tráng miệng khiến mọi người cảm thấy run rẩy.

Cuộc đối đầu hán bảo, cuối cùng là Diệp Sơn Hoàng chiến thắng, vì anh đã thêm vào dưa chua Ấn Độ, đây là một loại rau ăn kèm có thể điều tiết các loại khẩu vị.

Qua sự kết hợp của anh, hương vị đã vượt trên hán bảo thịt ba ba của Tân Hộ Phi Sa Tử.

Trận thứ hai chính là Đỗ Lan.

Khi Đỗ Lan lên sân khấu, tất cả mọi người đều mong chờ, muốn biết hắn có thể có biểu hiện gì.

Chương 3664

Cuộc đối đầu hán bảo, không chỉ là cuộc đối đầu của thịt, mà còn là cuộc đối đầu của rau ăn kèm.

Dưa chua Ấn Độ của Diệp Sơn Hoàng chiến thắng, Tân Hộ Phi Sa Tử dùng gừng thái sợi thảm bại.

Bây giờ đến lượt cuộc đối đầu thứ hai của Đỗ Lan và Xảo.

Đội vệ sĩ của Xảo reo hò nhảy múa, vì Xảo trông rất được các cô gái yêu thích, nên anh có một đội vệ sĩ toàn là nữ sinh. 139.

Nhưng nếu nói về độ nổi tiếng, Đỗ Lan chỉ cao chứ không thấp, dù sao hắn cũng là đầu bếp đáng sợ đã đốt trụi một trăm tỷ danh họa.

Không chỉ khán giả, ngay cả mười vị giám khảo của vòng loại cũng đã đến hiện trường trong lúc bận rộn, không thể tin được, người đàn ông có thể khiến giám khảo cũng không thể bỏ qua.

Đỗ Lan đứng trên sân khấu, liền nghe thấy Xảo nói: Ngươi chờ đó, ta nhất định sẽ đánh bại ngươi.

Chủ đề lần này là món tráng miệng, trận đấu này cũng là trận đấu cuối cùng của vòng loại.

Sáu mươi vào tám, tám người đấu cặp, hai ngày là có thể hoàn thành vòng loại tám vào bốn.

Người chiến thắng của ngày đầu tiên là Hạnh Bình Sang Chân, Hắc Mộc Tràng Lương, trận đầu tiên của hôm nay người chiến thắng là Diệp Sơn Hoàng, bây giờ sẽ tiến hành cuộc đối đầu thứ hai.

Trận cuối cùng của vòng loại tám vào bốn, chủ đề là món tráng miệng.

Xảo đã háo hức, chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ.

Không thể nào.

Đúng lúc này, khán giả kinh ngạc kêu lên.

Xảo lập tức nhìn về phía Đỗ Lan, còn tưởng hắn lại lấy ra danh họa, kết quả lại phát hiện Đỗ Lan không biết từ lúc nào đã thay một bộ đồ thể thao, tay cầm một cây vợt, trông không phải đầu bếp mà là vận động viên.

Khán giả không thể hiểu nổi, nên mới kinh ngạc kêu lên.

Tiếp đó mọi người thấy Đỗ Lan chuẩn bị chín quả bóng tennis có màu sắc khác nhau bắt đầu biểu diễn, dùng bóng tennis bật bếp gas, dùng bóng tennis đánh trứng, dùng bóng tennis nêm gia vị.

Đỗ Lan chỉ đứng yên tại chỗ, không ngừng đánh bóng, mọi thứ trong bếp đều sống động trở lại.

Cũng có thể làm vậy sao.

Đây còn là nghệ thuật nấu nướng sao.

Mọi người chỉ cảm thấy không thể tin được, nhưng đây mới chỉ là bắt đầu, vì Đỗ Lan bốp một tiếng đã đánh quả bóng tennis về phía khán giả, khán giả vội vàng né tránh, quả bóng tennis như tên lửa vút một tiếng bay vào bức tường giữa trần nhà, cắm sâu vào, trên tường xuất hiện những vết nứt hình mạng nhện với quả bóng tennis làm trung tâm.

Đây là đang bày Bát quái, những quả bóng tennis có màu sắc khác nhau đại diện cho các quẻ khác nhau, nấu ăn chỉ cần một quả bóng tennis là đủ, tám quả còn lại là để cải tạo Bát quái của sân đấu, để tâm, can, tỳ, phế, thận của thực khách đều chuẩn bị sẵn sàng để ăn.

Ngũ tạng đối ứng với Ngũ hành, lần lượt sản sinh ra âm dương chi khí, thuần âm, thiếu âm, thuần dương, thiếu dương, điều hòa, năm loại năng lượng phối hợp sẽ khiến cơ thể ở trong những trạng thái khác nhau.

Đây là Bát quái sao.

Tân Hộ Phi Sa Tử tuy đã thua, nhưng cô nhận ra vị trí bố trí của các quả bóng tennis ngầm hợp với Bát quái, gia đình cô có truyền thống thiện thực, tự nhiên cũng hiểu một chút về Bát quái.

Trọng điểm là Bát quái sao.

Trọng điểm là bóng tennis của Đỗ Lan có thể giết người, hắn đã đánh vỡ tường rồi, đây là bóng tennis hay là đại pháo.

Các học sinh cho biết đây căn bản không phải là nấu nướng.

Không sai, tại sao bóng tennis của hắn lại linh hoạt hơn cả tay, tại sao bóng tennis của hắn có thể lơ lửng, và tại sao bóng tennis của hắn có thể đánh ra lỗ đen.

Là tinh thần, nhà Thế Thiết của viện trưởng khi ăn mỹ thực sẽ nổ áo, chính là vì tinh thần lực thực thể hóa.

Ta nghĩ Đỗ Lan cũng có năng lực tương tự, chỉ là tinh thần lực của hắn không phải là nổ áo, mà là bóng tennis.

Cho nên là tinh thần luận.

Thế Thiết Ái Lệ Ti không nhịn được nói: Ta đã nói là tinh thần luận, ông nội còn cứ nói không phải.

Hạnh Bình Sang Chân chính là dùng tâm, nên tiện đương mới ngon hơn của ta, ta chỉ dùng kỹ, kỹ làm sao có thể so được với tâm.

Tinh thần luận có thể giải thích tại sao bóng tennis của Đỗ Lan lại thần kỳ như vậy, có thể giải thích tại sao bóng tennis có thể nấu ăn.

Xảo thấy kỹ thuật thần kỳ của Đỗ Lan, không nhịn được nói: Cho dù ngươi là tinh thần luận, ta cũng phải thắng ngươi.

Ta tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai bôi nhọ nhà hàng của gia đình ta.

Bạn học, rất có chí khí, nhưng chỉ dựa vào chí khí là không thể thắng, vì chí khí của ta còn trên ngươi, tinh thần của ta còn trên ngươi.

Hai người hoàn thành việc nấu nướng.

Tác phẩm của Xảo là bánh kem tuyết tàng, bánh kem tuyết tàng thông thường có ba lớp, còn hắn độc sáng tạo ra bánh bốn lớp.

Hắn rất rõ ràng Đỗ Lan tuy hoa hòe hoa sói, nhưng thực lực nấu nướng rất mạnh, mình phải tự dồn mình vào đường cùng, và đột phá.

Đây chính là bánh kem tuyết tàng bốn lớp của hắn.

Để phù hợp với khẩu vị của ban giám khảo địa phương, còn sáng tạo thêm chanh shiokara.

Hắn sẽ chứng minh năng lực của mình có thể vượt qua biên giới quốc gia, vừa sáng tạo vừa truyền thống.

Ngon.

Ban giám khảo đều nói ngon, viện trưởng cũng nổ áo trên.

Nhưng mọi người vẫn mong chờ biểu hiện của Đỗ Lan, không biết lần này hắn không đốt danh họa, còn có hành động kinh thiên động địa nào nữa.

Tác phẩm của tôi là quả nhân sâm sô cô la.

Trong khoảnh khắc Đỗ Lan mở khay thức ăn, toàn bộ khán giả chỉ cảm thấy một tia sét chạy qua trong đầu.

Giống như trong nháy mắt mọi người đều biến thành Newtype, có thể tiến hành giao tiếp tinh thần, một nữ quỷ vũ trụ từ trong quả nhân sâm sô cô la bay ra.

Không phải là gặp ma chứ, tôi hình như thấy có nữ quỷ trong sô cô la, mà còn là nữ quỷ rất xinh đẹp.

Các khán giả lần lượt cho biết đã gặp ma.

Không hổ là pháp sư đã tạo ra trứng luộc trà nhảy múa, bây giờ lại mang đến cho chúng ta bất ngờ.

Làm sao có thể có ma chứ.

Các khán giả liên tục hỏi: Đây là nguyên lý gì.

Tân Hộ Phi Sa Tử nhìn Bát quái xung quanh, ép mình suy luận: Tôi nghĩ là vì Bát quái, tôi nghe một số bác sĩ giỏi về y học phương Đông nói, Bát quái, châm cứu đều là điều chỉnh năng lượng của cơ thể người, Đỗ Lan chắc chắn là thông qua Bát quái để điều chỉnh năng lượng cơ thể của chúng ta, điều chỉnh đến một tần số rất gần với nguyên liệu, như vậy chúng ta có thể giao tiếp với nguyên liệu.

Cho nên chúng ta thấy không phải là nữ quỷ, chỉ là linh hồn của thực vật.

Hả.

Các khán giả xung quanh cho biết cũng có thể như vậy sao.

Cái này có khoa học không.

Đương nhiên là khoa học, dù sao ngay cả tinh thần luận cũng tồn tại, còn có gì không thể tồn tại.

Đến ăn tôi đi, thưởng thức tôi đi, nếm thử tôi đi.

Nữ quỷ mời ban giám khảo thưởng thức mình.

Mọi người cầm thìa, bắt đầu nếm thử.

Làm sô cô la thành hình quả nhân sâm, mà quả nhân sâm là tiên quả trong Tây Du Ký, trông giống như đứa trẻ, ăn vào có thể kéo dài tuổi thọ.

Ăn thử xem.

Chiếc thìa đâm vào, lớp vỏ sô cô la lập tức vỡ ra, bên trong là các loại hạt, kem, mứt có vị khác nhau của tâm, can, tỳ, phế, thận.

Bùm, viện trưởng trực tiếp nổ áo, chỉ còn lại cái khố.

Từ mức độ nổ áo của ông ta đã biết món tráng miệng của ai ngon hơn, quả nhân sâm của Đỗ Lan đã thắng một bậc.

Xảo tức giận không thôi, sao mình có thể thua một kẻ tà môn như vậy.

Mấy vị giám khảo ngấu nghiến, ăn xong mới phát hiện khán giả là một mảnh tĩnh lặng, vì dáng vẻ của các giám khảo thật sự quá đáng sợ, mứt quả màu đỏ dính đầy hai tay, giống như đồng loại ăn thịt nhau.

Dáng vẻ này quá xấu xí, nói là ăn cơm, nhưng không thể nói nên lời đáng sợ.

Nhưng dù có đáng sợ đến đâu cũng đã phân thắng bại, Đỗ Lan đã thắng.

Tiếp theo là trận đấu bán kết, do Hắc Mộc Tràng Lương đối đầu Diệp Sơn Hoàng, Hạnh Bình Sang Chân đối đầu Đỗ Lan.

Thiếu niên nhìn Đỗ Lan, nghiêm túc chưa từng có, Đỗ Lan tuyệt đối là kẻ địch mà mình phải đánh bại, Đỗ Lan này ngoài nghệ thuật nấu nướng còn nắm giữ lượng lớn những thứ bàng môn tà đạo để hỗ trợ nấu nướng.

Nghệ thuật nấu nướng không hề thuần túy này, cứ để tôi đánh bại.

Thiếu niên muốn truy tìm nguồn gốc của nghệ thuật nấu nướng, khôi phục lại bộ mặt chân thực nhất của nó.

Tuy cậu không có siêu năng lực, nhưng cậu khám phá vùng hoang dã của mỹ thực, khai quật khả năng vô hạn của hương vị nguyên liệu.

Chỉ cần dùng nguyên liệu kết hợp đã có vô số khả năng, căn bản không cần những thứ lộn xộn để kết hợp, thiếu niên rất tự tin.

Trận đấu hôm nay đến đây là kết thúc, chủ đề của hai trận đấu sau đều giống nhau, bốn vị thí sinh đều phải làm một món món chính kiểu Tây, nội dung không giới hạn, bất kể là bít tết, hay thịt gà vịt, hoặc là hải sản rau củ đều được, nhưng yêu cầu là món chính.

Các vị có thể dùng thời gian còn lại để suy nghĩ thực đơn.

Hạnh Bình Sang Chân lần này không thể làm cơm chan nước sốt, cũng phải nghĩ cách làm một món ăn kiểu Tây.

Cậu không biết nhiều món Tây, ngoài học trên lớp, cũng không tiếp xúc nhiều.

Chương 3665

Cho nên điều đầu tiên nghĩ đến là món bò hầm rượu vang đỏ trong buổi học đầu tiên của mình, đó là ngày đầu tiên đi học, lần đầu tiên tiếp xúc với món Tây, ký ức sâu sắc, là lần đầu tiên của thiếu niên.

Bò hầm rượu vang đỏ quả thực rất kinh điển, nhưng thiếu niên biết chỉ như vậy vẫn chưa đủ, phải thêm vào những thay đổi mới mẻ mới có thể tạo ra hương vị có sức ảnh hưởng.

Nếu không sẽ không thể thắng được tên Đỗ Lan kia, tên Đỗ Lan kia chắc chắn sẽ dùng những kỹ xảo kỳ lạ để tăng hương vị món ăn, mình cũng phải đổi mới.

Thiếu niên áp lực rất lớn, cậu cần giúp đỡ, thế là mang tác phẩm của mình đi tìm Thế Thiết Hội Lý Nại, muốn thông qua Thần Chi Thiệt của cô để điều chỉnh công thức của mình, xem nên điều chỉnh hương vị như thế nào để tiến thêm một bước.

Không đủ, không đủ, không đủ. phải từng bước tiến lên, phải không ngừng tiến lên.

Đối mặt với Đỗ Lan, một kẻ địch mạnh chưa từng có, thiếu niên ép mình mỗi phút mỗi giây đều phải tiến lên trong vùng hoang dã của mỹ thực, không chỉ phải tiến hóa trước trận đấu, mà sau khi bắt đầu cũng phải không ngừng nâng cao. mỗi bước tiến lên một tấc đều là một tia hy vọng chiến thắng.

Thế Thiết Hội Lý Nại là một ndere, tuy miệng nói không muốn, nhưng cơ thể vẫn rất thành thật giúp thiếu niên thử ăn, đưa ra đề nghị.

Điều này giống như đặc huấn trong manga chiến đấu nhiệt huyết vậy, chỉ có trải qua sự tăng cường đặc biệt, mới có thể đối phó với trận chiến tiếp theo.

Thiếu niên quyết định làm bò hầm rượu vang đỏ, nhưng làm thế nào để phát huy hương vị, suy nghĩ không ngừng.

Bên Đỗ Lan thì đơn giản hơn nhiều, làm một món thịt viên bò đút lò.

Trực tiếp dùng khoai tây, củ cải, hành tây, thịt bò xay nhuyễn, sau đó dùng sốt mì Ý để nêm nếm.

Thuộc loại món ăn gia đình phương Tây, không có gì quá cầu kỳ, chỉ là nổi bật sự tươi non nhiều nước, dai ngon.

Báo trường Tooki đã đăng tin về trận đấu, thậm chí còn có cả cá cược ngầm, Đỗ Lan thắng Hạnh Bình Sang Chân một ăn một, thiếu niên thắng Đỗ Lan một ăn ba.

Có thể thấy mọi người đối với Đỗ Lan tràn đầy tự tin, đối với thiếu niên không đủ tự tin.

Đỗ Lan trông thế nào cũng có thực lực hùng hậu, không chỉ có tiền, có kinh nghiệm, còn có thế lực, chỉ bằng lực cổ tay đánh bóng tennis vào tường của hắn, đã là một trong vạn người mạnh mẽ.

Là một đầu bếp, tấn phải vững là kỹ năng cơ bản, lực cổ tay cũng phải đủ mạnh mới được.

Rất nhanh đã đến lúc thi đấu, Xảo tìm Hạnh Bình Sang Chân nói: Cậu nhất định phải đánh bại tên khốn Đỗ Lan đó.

Thiếu niên cười nói: Giao cho tôi.

Trận đấu đầu tiên của vòng loại, Đỗ Lan đối đầu Hạnh Bình Sang Chân, bắt đầu.

Hôm nay năm vị giám khảo được đổi thành năm sinh viên tốt nghiệp, trong đó chủ yếu là Đường Đảo Ngân.

Đường Đảo Ngân nhìn Đỗ Lan, nghĩ rằng đối phương muốn đoạt lại quyền phát ngôn của mỹ thực, e là sẽ kết thúc thảm hại, hôm nay món ăn của hắn vẫn do mình phán xét.

Đỗ Lan đẩy ra một con bò nguyên con, treo ngược, giống như lò mổ.

Đây là bò Wagyu thượng hạng do gia tộc Mito cung cấp, mà thiếu niên lần này dùng cũng không phải là thịt bò đã xử lý sẵn trong siêu thị, mà là đi chợ mua một miếng thịt bò tươi nguyên khối có cả mỡ, nạc, gân.

Thiếu niên đứng trước bếp suy nghĩ, cậu còn phải tiến hóa, ngay cả lúc này cậu vẫn chưa quyết định được công thức của mình, vì cậu cảm thấy công thức của mình vẫn có thể hoàn thiện. 140.

Muốn đánh bại Đỗ Lan phải toàn lực ứng phó, phải thể hiện vượt qua cả trình độ của chính mình.

Ép mình đi sâu vào vùng hoang dã của mỹ thực, khám phá thế giới chưa biết.

Còn Đỗ Lan thì lấy ra vợt tennis và bóng tennis, bắt đầu nấu nướng của mình, siêu năng lực tennis khởi động.

Bóng lỗ đen, bóng phân thân, tước đoạt ngũ quan, phát bóng tốc độ ánh sáng, bóng dao động.

Đây đâu phải là tennis, đây là muốn đánh chết đối thủ sao.

Đầu bếp Đỗ Lan này cũng quá điên cuồng rồi.

Đánh tennis, có thể sống sót hoàn thành trận đấu đã là thắng rồi.

Mục tiêu của việc đánh tennis không phải là ghi điểm, mà là đánh chết đối thủ, để đối thủ máu chảy thành sông mất khả năng thi đấu là thắng.

Ghi điểm hay không không quan trọng.

Đỗ Lan dùng bóng tennis để làm mềm gân cốt thịt bò, làm thịt viên bò chắc chắn không thể thiếu công đoạn đập, người bình thường dùng gậy, hắn dùng bóng tennis.

Thiếu niên cũng bắt đầu xử lý thịt bò, phân giải từng phần thịt bò, cậu muốn phát huy mọi hương vị của thịt bò, chuẩn bị dung nhập nghệ thuật nấu nướng phương Đông vào món Tây, sáng tạo ra một món ăn mới kết hợp Đông Tây.

Bóng tennis của Đỗ Lan tiếp tục, thịt bò đã mềm, tự nhiên tách khỏi xương, thịt giống như quần áo trượt xuống.

Nhưng vẫn chưa kết thúc, tiếp theo còn có công đoạn gia công quan trọng hơn, thế công của bóng tennis càng mạnh mẽ hơn, Đỗ Lan trực tiếp đánh ra một lỗ đen khổng lồ, cuốn thịt bò vào trong đó xoay và xay nhuyễn.

Tôi không hoa mắt chứ, hình như thấy lỗ đen, ai đó nói cho tôi biết cái này có khoa học không.

Tinh thần lực của gia tộc Thế Thiết có thể nổ áo, thậm chí có thể nổ áo tập thể trong một phạm vi nhất định, cái này có khoa học không.

Nếu mọi người có thể chấp nhận thiết lập nổ áo, vậy thì bóng tennis đánh ra lỗ đen cũng rất bình thường.

Chỉ cần lúc phát bóng thêm xoáy, là có thể đánh ra bóng lỗ đen.

Đỗ Lan nói: Người bình thường tôi không nói cho họ biết, các khán giả hôm nay có phúc rồi.

A, thêm xoáy là có thể đánh ra lỗ đen, cũng không khó lắm, đồ ngốc.

Cái này căn bản không khoa học, chỉ là phát bóng xoáy làm sao có thể đánh ra lỗ đen.

Đương nhiên phải dùng tâm, chỉ cần dùng tâm không chỉ ai cũng có thể trở thành thực thần, mà ai cũng có thể trở thành hoàng tử tennis.

Đỗ Lan nói.

Hoàng tử tennis lại là cái gì vậy.

Khán giả hoàn toàn không biết Đỗ Lan đang nói gì.

Đỗ Lan ung dung tiến hành nấu nướng, lại ném khoai tây, hành tây, củ cải, cà chua, trứng, bột mì, v. v. tất cả các nguyên liệu vào lỗ đen, sau đó hét lớn một tiếng: Hạt tròn thẳng hàng.

Tất cả các nguyên liệu đều được kết nối ở cấp độ phân tử, biến thành từng viên thịt bò, rơi ra từ lỗ đen.

Sau đó là công đoạn nấu nướng, trước tiên chiên sơ bề mặt, sau đó dùng sốt mì Ý làm nền, đậy nắp nồi, đút lò.

Đút lò chính là đậy nắp nồi, dùng hơi nước bên trong để nấu chín nguyên liệu, trong quá trình không thể mở nắp.

Cho nên phải có sự tự tin tuyệt đối vào việc kiểm soát lửa mới có thể làm được.

Bên thiếu niên cũng bắt đầu hầm, trong quá trình có thể mở nắp, và tiến hành nêm nếm.

Cậu muốn làm một bát bò hầm rượu vang đỏ có thể phát huy sức mạnh của thịt bò, nên cậu không chỉ có thịt bò, mà còn thêm vào một số loại rau củ.

Kích thích hương vị của các loại nguyên liệu đến cực hạn, đó chính là bò hầm rượu vang đỏ kiểu Chikuzenni của cậu.

Chikuzen là một địa danh ở Nhật Bản, Chikuzenni chính là một món thập cẩm địa phương, các loại rau củ và thịt gà được nấu chung với nhau, để các loại nguyên liệu hòa quyện.

Giống như món súp Joe mà Điền Sở Huệ đã làm trước đó, đều thuộc loại món ăn bình dân đặc sắc của địa phương.

Cho nên món ăn này của thiếu niên là món ăn bình dân phương Tây cộng với món ăn bình dân phương Đông, hương vị tự nhiên cũng rất bình dân.

Thiếu niên dâng món ăn trước.

Đỗ Lan tuân theo quy tắc dâng trước thua trước, luôn dâng sau.

Mọi người ăn thịt bò đặc chế của thiếu niên, cảm thấy rất ngon.

Đường Đảo Ngân nói: Cậu đã phát huy đặc sắc của nhà hàng gia đình mình, dung nhập vào phương pháp nấu nướng bình dân, thịt bò được nướng than, và sự kết hợp của rau củ cũng rất không tệ.

Thiếu niên nói: Đây là đặc sắc của Chikuzenni, phát huy hương vị của các loại nguyên liệu.

Các giám khảo nhất trí khen ngợi, tiếp theo đến lượt Đỗ Lan.

Lần này hắn không đốt danh họa, cũng không bày Bát quái, dường như là muốn dùng kỹ thuật nấu nướng để đánh bại thiếu niên.

Nhưng mọi người luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ, Đỗ Lan không làm những trò hoa hòe hoa sói này, tất cả mọi người đều rất không quen.

Nếu chỉ so tài nấu nướng, Đỗ Lan không có ưu thế gì, dù là dùng bóng tennis làm thịt viên bò cũng không có gì lợi hại, thịt viên bò chính là thịt viên bò, chỉ vậy mà thôi.

Đỗ Lan nhìn thiếu niên nói: Nếu ta dùng nghệ thuật nấu nướng thuần túy để đánh bại ngươi, ngươi không những không khó chịu, mà ngược lại còn rất vui mừng.

Dù sao ngươi cũng thu được kinh nghiệm mang tên thất bại, cũng biết được sự rộng lớn của vùng hoang dã mỹ thực, có thể nỗ lực hơn để khám phá.

Ngươi chắc chắn sẽ vui mừng vì thất bại đúng không.

Thiếu niên không trả lời, nhưng trong lòng lại thừa nhận.

Chương 3666

Nếu Đỗ Lan thật sự có thể dùng nghệ thuật nấu nướng thuần túy để đánh bại mình, vậy thì mình quả thực sẽ vui mừng, dù sao vẫn còn những lĩnh vực mình chưa biết, chưa khám phá đến.

Đỗ Lan cười nói: Ngươi bây giờ có thể vui mừng được rồi, vì hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy một nơi xa mà ngươi vĩnh viễn không thể đến được.

Thịt viên bò tinh thần lực đặc chế của Đỗ Lan.

Các giám khảo thấy chỉ là những viên thịt bò bình thường, nhưng khi ăn vào bụng, liền cảm thấy hạt giống trong đầu nổ tung, căn bản không dừng lại được.

Không chỉ không dừng lại được, mà còn bắt đầu nổ áo, không chỉ nổ áo, ngay cả điện thoại, đồng hồ, nhẫn, dây chuyền, khuyên tai trên người cũng toàn bộ nổ tung.

Ăn một bữa cơm, tổn thất mấy vạn đồng.

Nhưng các giám khảo chính là không dừng lại được, căn bản không dừng lại được.

Thịt viên bò đút lò tinh thần lực, thông qua sự sắp xếp phân tử đặc thù kích thích tiềm năng của não người, biến tinh thần thành thực thể thể hiện ra ngoài, sẽ xảy ra năng lực gia truyền của nhà Thế Thiết, thậm chí là phiên bản tăng cường.

Nhà Thế Thiết chỉ là nổ áo, còn ăn thịt viên bò tinh thần lực, ngay cả kim loại cũng toàn bộ nổ tung.

Các máy quay phim, máy ảnh, đèn chiếu xung quanh cũng lần lượt nổ tung, gây ra tổn thất kinh tế khổng lồ.

Đây chính là cái giá của việc thưởng thức mỹ thực.

Theo lý thuyết, người bình thường ăn mỹ thực chỉ có thể bùng nổ năng lượng trong lò, chỉ có tộc Thế Thiết mới có thể bạo y về mặt vật lý, nhưng thịt bò tinh thần lực lại có thể cường hóa tinh thần lực của tất cả mọi người, khiến mỗi người đều nắm giữ năng lực bạo y, hơn nữa thứ càng đắt tiền thì càng dễ nổ tung.

Rách áo.

Hạnh Bình Sang Chân cũng biết kỹ năng này tồn tại, chỉ là trước đó không phải nói chỉ có viện trưởng mới có sao.

Sao bây giờ mỗi một vị giám khảo đều có rồi.

Có phải điều này cho thấy mỹ thực của Đỗ Lan vượt xa mình quá nhiều không.

Món rượu vang đỏ hầm thịt bò trước tre của mình có phải đã không kết hợp hoàn hảo hương vị thịt bò không.

Mỗi một viên thịt đều có hương vị thịt bò khác nhau, và nước sốt mì Ý không hề lấn át, quả thực là một món ngon vừa phải.

Đường Đảo Ngân nhìn Đỗ Lan nói, tuy rằng cô rất muốn nói hai món ăn này ngang tài ngang sức, nhưng lời nói của mình có thể lừa người, chứ quần áo của mình thì không thể lừa người được.

Mọi người đều biết bạo y là bằng chứng của món ăn ngon, nếu bây giờ mình cứ khăng khăng nói Đỗ Lan cũng giống như thiếu niên, thì người khác sẽ nghi ngờ tính xác thực của bạo y.

Nói cách khác, điểm tổng hợp của tôi cao hơn.

Đỗ Lan nói.

Đúng vậy, vòng sơ tuyển đầu tiên, anh là quán quân.

Kết quả này không ngoài dự đoán của mọi người, dù sao Đỗ Lan đã kéo đầy vạch kỳ vọng của mọi người.

Đỗ Lan quay người nói với Hạnh Bình Sang Chân: Ngoài bạn bè của cậu ra, không ai mong cậu có thể thắng.

Cậu với tư cách là một đầu bếp quán ăn bình dân đứng ở đây đã rất giỏi rồi, đủ để khiến khu phố thương mại tự hào.

Thiếu niên không hề nản lòng, nói: Lần sau tôi sẽ đánh bại anh.

Cậu cứ thử xem.

Trận đầu tiên kết thúc, tiếp theo là trận thứ hai, chủ đề cũng giống nhau, cũng là món chính kiểu Tây.

Hắc Mộc Tràng Lương và Diệp Sơn Hoàng đều chiến đấu vì phụ nữ, cả hai đều sống ở những nơi có hoàn cảnh khắc nghiệt, đều được nữ chúa công của mình khai quật tài năng.

Nếu không có chúa công, cả đời này họ chỉ có thể sống vật vờ qua ngày.

Chính chúa công đã cho họ một sân khấu tốt hơn, vì vậy họ không thể thua.

Chiến đấu vì phụ nữ, chính là thời khắc đầu bếp phát huy năng lực của mình đến cực hạn.

Cổ nhân nói rất hay: Nếu ngay cả người phụ nữ mình yêu cũng không cứu được, thì còn là đầu bếp gì nữa.

Vì vậy, vì phụ nữ, đầu bếp có thể phát huy hai trăm phần trăm sức mạnh.

Cả hai vị đều có lý do không thể thua, giống như cuộc đối đầu của hai vị võ sĩ xuất thân hàn môn, kỹ xảo của họ, tinh thần của họ đều đã được rèn luyện đến cực hạn.

Những thứ mà các võ sĩ quý tộc không trân trọng, không thể hiểu được, đều được các võ sĩ hàn môn mài giũa đến cực hạn, và trận đấu hôm nay chính là để phát huy toàn bộ võ nghệ, chém đối thủ ngã ngựa.

Hắc Mộc Tràng Lương tự tin hơn về hải sản, nên đã sử dụng cá chình làm nguyên liệu, muốn làm một món cá chình matelote, tức là cá chình hầm, tuy trông rất Tây nhưng thực chất là rượu vang, hành tây hầm canh cá.

Diệp Sơn Hoàng muốn làm món ức vịt, phát huy uy lực gia vị của mình, làm một món ức vịt hương vị Apicius.

Apicius là một nhà ẩm thực La Mã, nghe nói là một phú hào, lại là một nhà ẩm thực, thời đại ông ta sống, gia vị ở châu Âu thiếu thốn vô cùng, vì vậy số ít gia vị có thể dùng để nấu ăn, chữa bệnh, còn có thể dùng để ướp xác.

Vật hiếm thì quý, vì vậy gia vị ở châu Âu đắt như vàng, có thể dùng gia vị nấu ăn quả thực là khoe của.

Và trong thời đại như vậy, nhà ẩm thực Apicius này tự nhiên cũng cực kỳ tôn sùng gia vị.

Vì vậy, hương vị Apicius chính là chú trọng việc sử dụng gia vị, Diệp Sơn Hoàng cũng đã chọn lựa ưu thế của mình.

Một bên là hải sản, một bên là gia vị.

Cuộc đối đầu vô cùng kịch liệt, lúc thì là vị tươi của hải sản, lúc thì là hương thơm của gia vị, có thể nói là đao thương kiếm kích, phủ việt câu xoa, khiến khán giả vô cùng mong đợi.

Đây mới là nấu ăn chứ, vừa rồi Đỗ Lan căn bản không phải nấu ăn, mà là đánh tennis.

Các khán giả bày tỏ Đỗ Lan quá màu mè.

Hai người bận rộn vô cùng, cuối cùng hoàn thành hai món ăn, bắt đầu thử.

Trình độ hai món này đều tương đương nhau, sau khi giám khảo ăn xong, cũng rất khó quyết định ai thắng ai thua.

Giám khảo thảo luận sôi nổi, không biết nên phán quyết thế nào.

Tác phẩm của cả hai đều rất đặc sắc, trình độ đều rất cao, vì vậy chúng tôi quyết định cả hai cùng tiến vào vòng trong.

Trận chung kết cuối cùng sẽ do ba người cùng tiến hành.

Mọi người đều kinh ngạc, như vậy cũng được sao.

Bây giờ hãy đưa ra đề tài chung kết cuối cùng.

Có học sinh đẩy ra một chiếc xe đẩy mặt phẳng, trên đó là một khối băng hình chữ nhật.

Đề tài ở ngay bên trong, các cậu có thể đập vỡ khối băng.

Đường Đảo Ngân nói.

Đỗ Lan nói: Giao cho tôi đi.

Vừa nói vừa cầm lấy dao phay, trong nháy mắt không khí lạnh đi, chỉ cảm thấy tất cả mọi người đều là cá trên thớt, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị Đỗ Lan xử lý.

Diệp Sơn Hoàng và Hắc Mộc Tràng Lương càng cảm thấy cổ mình bị chém đứt, gã này đang khiêu khích.

Vút, Đỗ Lan vung dao phay, khối băng lại bị chém thành từng mảnh vụn, đề tài bên trong cũng xuất hiện, là cá, là cá thu đao.

Đây chính là đề tài chung kết, các cậu có vài ngày để suy nghĩ.

Vậy chúng ta hẹn gặp lại ở chung kết.

Đỗ Lan nhìn hai người, âm u nói: Hy vọng có thể gặp lại các cậu ở chung kết, các cậu đừng có chạy trốn đấy.

Hai người không thể không cẩn thận, vì Đỗ Lan có thể sẽ tập kích.

Bởi vì họ đều nghe qua câu nói này trong câu lạc bộ tennis của Đỗ Lan: Chiến thắng trong một trận tennis không nhất thiết phải ghi điểm, cũng có thể đánh cho đối thủ tàn phế đến mức mất khả năng thi đấu.

Tennis đã vậy, nấu ăn tự nhiên cũng thế, chỉ cần đối thủ tàn phế, không thể thi đấu, Đỗ Lan sẽ thắng.

Nhưng cả hai đều là võ sĩ hàn môn, đều phải chiến đấu vì nữ chúa công của mình, sẽ không sợ hãi cái chết.

Họ chỉ lạnh lùng nhìn Đỗ Lan.

Thiếu niên rất hối hận, vốn dĩ nên là mình ra sân, diễn ra trận chiến kinh điển giữa ba võ sĩ hàn môn. 141.

Nhưng bây giờ mình đã thua, để cho gã nguy hiểm như Đỗ Lan ra sân, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì mới tốt.

Đã là cá thu đao, tự nhiên là phải đến chợ hải sản mua cá thu đao tươi, đây là thế mạnh của Hắc Mộc Tràng Lương, cậu ta từ nhỏ lớn lên ở bến tàu, từ nhỏ đã học cách phân biệt hải sản tươi hay không.

Đối với Diệp Sơn Hoàng cũng không có vấn đề gì, khứu giác của cậu ta có thể phân biệt được con cá nào tươi, con cá nào đã bắt đầu biến chất.

Đỗ Lan thì đơn giản, trực tiếp bắt từ biển lên là được, không có con cá nào tươi hơn cá vừa bắt từ biển lên.

Hạnh Bình Sang Chân tuy không tham gia chung kết, nhưng cậu cũng vẫn suy nghĩ, giống như mình cũng đang tham gia thi đấu, mỗi ngày đều đến chợ hải sản mua sắm, gặp hai tuyển thủ kia, phát hiện khả năng phân biệt hải sản của mình chắc chắn không bằng đối phương, một người có hơn mười năm kinh nghiệm, một người có thần chi khứu giác.

Vì vậy Hạnh Bình Sang Chân suy nghĩ, nếu so về nguyên liệu tươi, mình chắc chắn thua.

Chương 3667

Nếu mình tham gia thi đấu, không thể so độ tươi, nên đi đường tắt.

Nhưng làm thế nào để đảm bảo hương vị của thịt cá.

Nếu không phải thịt cá tươi, hương vị chắc chắn không bằng cá tươi.

Dùng thủ đoạn gì có thể đảm bảo hương vị của thịt cá.

Suy nghĩ, suy nghĩ, tìm tòi trong hoang dã ẩm thực, muốn tìm ra một cách bảo quản thịt cá khác biệt.

Giữ tươi, ở thời cổ đại về cơ bản là không thể làm được, thời cổ đại không có tủ lạnh và xe đông lạnh, đối với rau củ quả và thịt dễ hỏng, muốn ăn tươi quá xa xỉ.

Vì vậy cổ đại đã phát minh ra rất nhiều phương pháp xử lý rau quả và thịt tươi, có thể tránh cho nguyên liệu nhanh chóng hư hỏng.

Phơi khô, hun khói, ướp muối, phơi nắng, sấy khô.

đều là để làm cho thực phẩm chỉ một hai ngày là hỏng trở nên lâu hơn, cuối cùng biến thành một loại thực phẩm.

Cá tươi có thể làm thành cá khô, cũng có thể ướp thành cá mặn, đương nhiên cũng có thể hun khói.

Những phương pháp này đều không bằng cá thu đao tươi.

Thiếu niên đã cân nhắc rất nhiều phương pháp, nhưng đều không bằng cá thu đao tươi.

Đỗ Lan bày tỏ hương vị của cá thu đao, mèo cũng muốn tìm hiểu, hương vị của mối tình đầu đã được chúng ta tìm lại.

Cá thu đao là hương vị của mối tình đầu, có thể thử xem.

Nhưng nói đến cá, hắn lại nghĩ đến kiếm giấu trong bụng cá, cá thu đao tuy nhỏ, nhưng giấu một con dao găm nhỏ không có vấn đề gì.

Hắn đối với nghề thích khách này luôn tâm tâm niệm niệm, bởi vì đầu bếp kiêm chức thích khách thật sự quá tiện lợi.

Đỗ Lan câu cá bên bờ biển, đương nhiên là tay trắng rồi.

Nhưng hắn có người vợ vạn năng, nên trước trận đấu Địch Ny Toa sẽ chuẩn bị sẵn nguyên liệu tươi, bây giờ Địch Ny Toa đã cưỡi gió rẽ sóng, bắt cá trong bão tố, gió càng to, cá càng quý.

Đỗ Lan đang câu cá, thì thấy thiếu niên cũng đến tìm ngư dân mua cá thu đao tươi.

Hạnh Bình Sang Chân, cậu đúng là may mắn, nếu cậu cũng tham gia chung kết, thì trận chung kết đó sẽ là lần nấu ăn cuối cùng trong sự nghiệp đầu bếp của cậu.

Đỗ Lan nói.

Ý gì.

Thiếu niên vốn định coi như không thấy Đỗ Lan, lướt qua sau lưng hắn, nhưng Đỗ Lan cứ như có mắt sau lưng.

Ý của ta là ta sẽ triệt để hủy diệt hai vị bạn học cùng sân khấu với ta trong kỳ thi, triệt để hủy diệt họ, đánh gục cả thể xác lẫn tinh thần của họ, khiến họ không bao giờ dám đứng trước bếp nữa.

Đỗ Lan bình tĩnh nói những lời đáng sợ, cứ như hủy diệt hai đầu bếp cũng đơn giản như đập vỡ hai cái ly thủy tinh.

Thiếu niên nghe xong, rất bình tĩnh nói: Anh quá xem thường Diệp Sơn Hoàng và Hắc Mộc Tràng Lương rồi, họ đều có lý do nấu ăn của riêng mình, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị đánh bại.

Vậy sao.

Cậu còn nhớ trận thực chiến không chính thức với Tứ Cung chủ bếp không.

Nhớ.

Vậy cậu chắc chắn còn nhớ điểm tổng hợp của Đường Đảo Ngân.

Rõ ràng món ăn của Tứ Cung chủ bếp ngon hơn, cuối cùng lại hòa, nhờ trận hòa này mà ba chúng ta đều được ở lại trường.

Nhưng trước đó khi cậu thi đấu với Thế Thiết Ái Lệ Ti, cô ấy nói điều quan trọng nhất của mỹ thực vẫn là có ngon hay không, lúc đó cậu cũng rất đồng tình phải không.

Hạnh Bình Sang Chân im lặng, một cuộc thi ẩm thực rốt cuộc là chỉ đơn thuần xem xét hương vị của món ăn, hay là phải xem xét đánh giá tổng hợp.

Nếu là đánh giá tổng hợp thì không chỉ là hương vị món ăn, mà còn phải tính cả sự khéo léo của đầu bếp.

Trong trận đấu với Tứ Cung chủ bếp, với kỹ thuật vụng về của Điền Sở Huệ thì không thể nào thắng được, nhưng cuối cùng lại thắng nhờ đánh giá tổng hợp.

Nếu lại xuất hiện đánh giá tổng hợp, thì trận đấu của mình với Thế Thiết Ái Lệ Ti cũng chưa chắc đã thắng.

Rốt cuộc là hương vị mỹ thực hay đánh giá tổng hợp, là chuyện của giám khảo nói sao thì là vậy.

Giới ẩm thực này đã mục nát rồi, cần phải đập tan.

Mà Hắc Mộc Tràng Lương và Diệp Sơn Hoàng vốn nên là những người trụ cột đập tan giới ẩm thực, nhưng họ lại vì phụ nữ mà đứng ở phía đối lập của thời đại.

Đã như vậy, họ sẽ bị bánh xe thời đại nghiền nát.

Ta đã hạ độc phụ nữ của họ rồi, nếu không có thuốc giải, họ sẽ chết rất khó coi.

Đỗ Lan nói: Hơn nữa ta cũng đã chào hỏi tất cả những người bán cá, không cho phép họ cung cấp cá thu đao tươi cho đối thủ của ta, sau đó ta sẽ tấn công họ trong trận đấu, cơ thể họ sẽ đầy vết thương.

Cậu không tham gia thi đấu thật là tốt quá, ít nhất không phải chịu combo này.

Hạnh Bình Sang Chân tức giận, hai tay nắm chặt, nhưng cậu không mất bình tĩnh, chỉ hỏi: Tại sao.

Tại sao anh lại làm vậy.

Với tài nấu nướng của anh hoàn toàn có thể thi đấu một cách đường đường chính chính, nhưng tại sao anh luôn làm những chuyện hèn hạ bỉ ổi đó.

Đường đường chính chính.

Sau khi trải qua thực chiến của Tứ Cung Tiểu Thứ Lang, cậu cũng nên biết tài năng của đầu bếp đối với giám khảo chẳng có giá trị gì.

Cậu tưởng dựa vào tài nấu nướng do cha truyền lại thật sự có thể gây sóng gió trong trường học sao.

Không có sự phê duyệt đặc biệt của viện trưởng, cậu ngay cả vào trường cũng không được.

Cậu có tài hoa, Hắc Mộc Tràng Lương, Diệp Sơn Hoàng đều có tài hoa, nhưng có tài hoa căn bản chẳng là gì, bởi vì các cậu không có đức, các cậu chỉ là một đám rác rưởi thiếu đức mà thôi.

Lý do các cậu có thể gây sóng gió, chỉ là vì viện trưởng muốn các cậu gây sóng gió mà thôi, viện trưởng lợi dụng những đầu bếp thiếu đức như các cậu để cân bằng với các đầu bếp quý tộc mà thôi.

Đỗ Lan nói: Sau từng trận thi đấu, ba người các cậu không ngừng bị quý tộc thuần hóa, thậm chí còn trúng mỹ nhân kế của quý tộc, thật khiến ta rất thất vọng.

Đã các cậu chỉ có tài, không thể mang lại thay đổi khác, không bằng để ta hủy diệt cho rồi.

Sự hy sinh của các cậu sẽ trở thành khúc tựa của thời đại mới.

Thiếu niên tỏ vẻ không hiểu những điều này, nói: Tôi không quan tâm anh có mục tiêu vĩ đại đến đâu, tôi chỉ xác định một điều là anh coi tài nấu nướng là thủ đoạn, anh và những quý tộc kia không có gì khác biệt.

Còn tôi là một đầu bếp thuần túy, căn bản không muốn tham gia vào những chuyện bẩn thỉu này, tôi chỉ hy vọng làm ra những món ăn khiến mọi người đều nói ngon.

Đỗ Lan cười nói: Nếu tất cả đầu bếp đều giống cậu, cậu ngay cả gạo cũng không ăn nổi.

Nếu ta đoán không lầm, gần đây cậu cũng đang suy nghĩ về món ăn cho trận chung kết, cậu chắc chắn đã nghĩ đến cơm chan.

Nhưng cậu có bao giờ nghĩ sẽ có một ngày, loại gạo cậu yêu thích nhất sẽ đắt đến mức cậu không mua nổi không.

Sao anh biết tôi muốn làm cơm chan.

Thiếu niên ngây người, đây quả thực là thực đơn cậu nghĩ ra, không dùng cá thu đao tươi, mà dùng cơm và cá thu đao muối, sau đó thêm nước sốt, có thể làm một món linh hồn chi trấp kiêu cấp.

Điều quan trọng là gạo đắt đến mức cậu không ăn nổi.

Đỗ Lan bày tỏ trọng điểm là gạo tăng giá.

Gạo không thể nào đắt đến mức không ăn nổi.

Thiếu niên phản bác.

Đỗ Lan bất lực lắc đầu, thiếu niên thật sự không hiểu bản tính của quý tộc, không biết sản lượng gạo của Nhật Bản vẫn luôn giảm, một khi gặp vấn đề, gạo tất nhiên sẽ cung không đủ cầu, tăng giá đến mức một bộ phận người không ăn nổi.

Đương nhiên không ăn gạo, có thể ăn hải sản, ăn bánh mì nhưng món cơm chan của thiếu niên chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

Quả nhiên các đầu bếp như các cậu đã bị quý tộc thuần hóa rồi, vậy thì ta sẽ phá hủy tài nấu nướng của các cậu, để các cậu không bao giờ dám đứng trước bếp nữa.

Đỗ Lan nói.

Diệp Sơn Hoàng, Hắc Mộc Tràng Lương sẽ không dễ dàng thất bại, họ chắc chắn sẽ đánh bại anh.

Thiếu niên nói: Tuy tôi rất hy vọng có thể tự tay đánh bại anh, nhưng tôi thật lòng hy vọng họ có thể đánh bại anh.

Tiếc là không làm được, cậu vẫn nên đi báo cho hai vị bạn học chuyện phụ nữ của họ bị trúng độc đi.

Thiếu niên rời đi, đến báo cho hai người kia đưa phụ nữ của họ đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, để phòng Đỗ Lan ngấm ngầm ra tay.

Kết quả kiểm tra tự nhiên là trong cơ thể hai người có một loại virus không xác định, nội tạng của họ đang gặp trở ngại về chức năng.

Ba người lập tức tìm đến Đỗ Lan.

Đỗ Lan, tên khốn nhà ngươi đã làm gì Ái Lệ Ti.

Hắc Mộc Tràng Lương là người nóng tính, căn bản không thể nhẫn nhịn.

Đừng có nói bừa, tôi kiện các cậu tội phỉ báng.

Tôi không làm gì cả, trong sạch, hai tay áo gió bay.

Các cậu làm gì vậy.

Sợ thua trận đấu, muốn động thủ đánh người sao.

Các cậu đánh đi, nếu dám động thủ thì tới đây.

Đỗ Lan lớn tiếng nói, phóng viên lập tức từ bốn phương tám hướng vây lại, chụp ảnh mấy người họ.

Đỗ Lan, anh quá hèn hạ.

Tôi hèn hạ chỗ nào, tôi không làm gì cả.

Đỗ Lan nói.

Chương 3668

Anh hạ độc.

Diệp Sơn Hoàng nói.

Tôi kiện các cậu tội phỉ báng, vô bằng vô cớ, có chứng cứ các cậu có thể báo cảnh sát bắt tôi, không có chứng cứ thì các cậu là vu khống. 142.

Các cậu chắc chắn là lo lắng không thắng được tôi nên mới muốn dùng chiêu ngoài lề để loại tôi khỏi cuộc thi, hai cậu tuổi không lớn mà lại rất giảo hoạt.

Tiếc là các cậu không có chứng cứ.

Đỗ Lan nói.

Đỗ Lan tuy đã nói với thiếu niên, nhưng đối phương cũng không ghi âm, quả thực không thể chứng minh.

Các vị phóng viên xem này, đây chính là đầu bếp xuất thân hàn môn, thiếu đức, quá thiếu đức.

Tuy tài nấu nướng của họ rất tốt, nhưng họ dù sao cũng chỉ là hàn môn, không giống quý tộc từ nhỏ đã được giáo dục đức hạnh, những đầu bếp hàn môn này căn bản không hiểu lễ là gì, đức là gì.

Học viện Tooki có những học sinh như vậy, quả thực là tự cam đoan sa đọa.

Mọi người hãy xem bộ mặt của đầu bếp hàn môn đi, quá hèn hạ, không biết xấu hổ.

Đỗ Lan lật ngược tình thế.

Ba người nhìn Đỗ Lan đổi trắng thay đen trước mặt phóng viên, mặt mày đều đen sì.

Nhưng không thể làm gì được, họ quả thực không có chứng cứ, chỉ có thể quay về bệnh viện.

Họ chịu áp lực rất lớn, trận chung kết sắp bắt đầu, nhưng phụ nữ của họ lại sắp chết.

Nếu ngay cả phụ nữ của mình cũng không bảo vệ được, còn là đầu bếp gì nữa.

Là một đầu bếp thì phải bảo vệ phụ nữ của mình, Hắc Mộc Tràng Lương tức giận nói.

Chúng ta phải thắng.

Diệp Sơn Hoàng nghiến răng nghiến lợi nói: Chỉ có thắng, mới có thể tìm được thuốc giải.

Thiếu niên nói: Đỗ Lan đã nói hết mọi chuyện cho tôi, chứng tỏ anh ta rất tự tin, các cậu nhất định phải cẩn thận.

Tôi biết, nhưng tôi sẽ không thua.

Tôi thật hy vọng có thể kề vai chiến đấu cùng các cậu.

Thiếu niên cũng muốn tham gia trận chiến này.

Cổ vũ cho chúng tôi đi.

Diệp Sơn Hoàng nói.

Thiếu niên gật đầu.

Cuối cùng, ngày chung kết đã đến, ba người bước lên sân khấu quyết định vận mệnh của mình.

Viện trưởng, Đường Đảo Ngân đều là giám khảo, còn có khán giả từ khắp nơi trên thế giới.

Trận đấu được định vào buổi tối, mái vòm của Nguyệt Thiên Chi

Gian mở ra, mọi người sẽ hoàn thành việc nấu ăn dưới bầu trời sao.

Hạnh Bình Sang Chân ngồi ở hàng ghế khán giả phía trước, nội tâm vô cùng thất vọng, vốn dĩ mình cũng nên hoàn thành món ăn của mình dưới sự chứng kiến của bầu trời sao này, nhưng bây giờ mình lại là một kẻ thất bại, chỉ có thể nhìn Diệp Sơn Hoàng và Hắc Mộc Tràng Lương đối đầu với Đỗ Lan tà ác.

Cậu nên nghĩ theo hướng tốt hơn, ít nhất người bên cạnh mình không bị trúng độc.

Bầu không khí tại hiện trường vô cùng căng thẳng, dù trận đấu chưa chính thức bắt đầu, cũng đã cảm nhận được mùi thuốc súng.

Người dẫn chương trình kích động nói.

Người dẫn chương trình cũng là học sinh của trường, đồng thời cũng là một thiếu nữ thần tượng.

Viện trưởng đứng dậy nói: Đây chính là bộ mặt thật của Nguyệt Thiên Chi Gian, ba vị tuyển thủ các cậu sẽ quyết đấu để tìm ra người chiến thắng cuối cùng ở đây, hy vọng các cậu có thể thể hiện tốt, đừng để thực khách trên toàn thế giới thất vọng.

Bây giờ, hãy bắt đầu món ăn tối nay.

Tuy trận đấu đã bắt đầu, nhưng ba người vẫn nhìn chằm chằm vào nhau.

Sự tức giận của Diệp Sơn Hoàng và Hắc Mộc Tràng Lương gần như hóa thành thực thể.

Trước khi trận đấu bắt đầu, ân oán giữa ba vị tuyển thủ đã lên trang nhất.

Theo nguồn tin nội bộ, Diệp Sơn Hoàng và Hắc Mộc Tràng Lương nghi ngờ Đỗ Lan đã hạ độc những người phụ nữ quan trọng của họ, khiến họ hiện vẫn đang được cấp cứu trong bệnh viện.

Nhưng Đỗ Lan lại hoàn toàn phủ nhận nguồn tin này, không thừa nhận việc hạ độc, và tuyên bố rằng sự kiện hai người phụ nữ nhập viện rất có thể là do ăn thử món mới mà bị ngộ độc thực phẩm.

Cuộc tuyển chọn mùa thu lần này không chỉ có trận đấu hấp dẫn, mà câu chuyện bên ngoài trận đấu cũng vô cùng đặc sắc.

Người dẫn chương trình nói một cách tò mò: Cuối cùng cũng động rồi, ba vị tuyển thủ cuối cùng đã quay trở lại bếp của mình, chuẩn bị bắt đầu nấu ăn.

Hai người đều lấy ra nguyên liệu, Đỗ Lan lấy ra cá thu đao tươi, còn cá thu đao của hai vị kia không tươi bằng của Đỗ Lan.

Cá Đỗ Lan lấy ra vẫn còn sống, trong khi của hai người kia đều là cá chết, và đã chết một thời gian.

Vì các ông chủ ở chợ hải sản đều đã cung cấp cá tươi cho nhà hàng sushi băng chuyền của Đỗ Lan, còn cá không tươi thì để lại cho hai bạn học.

Họ biết đây cũng là thủ đoạn hèn hạ của Đỗ Lan, nhưng họ sẽ không thua, vẫn sẽ thể hiện tài nghệ tốt nhất của mình.

Tuy nhiên, Đỗ Lan chỉ cười một tiếng, bắt đầu nêm nếm gia vị của mình, tuy là món cá, nhưng hắn lại lấy ra một lượng lớn nấm.

Những cây nấm này trông rất sặc sỡ, có vẻ rất nguy hiểm.

Ngay cả người dẫn chương trình cũng cảm thấy những cây nấm này rất nguy hiểm.

Đỗ Lan cũng không nói gì, chỉ ném hết những cây nấm này vào nồi nấu chín, nấu một nồi canh nấm có thể tước đoạt ngũ quan của đối thủ, mùi của canh nấm bị Đỗ Lan dùng vợt tennis đánh về phía đối thủ.

Hạnh Bình Sang Chân vừa nhìn thấy món canh nấm của Đỗ Lan đã cảm thấy rất nguy hiểm, nhưng cậu không hiểu rõ về những nguyên liệu có độc này.

Cậu nhiều nhất chỉ biết những cây nấm này không thể ăn, nhưng không biết chúng có tác dụng gì, và giải độc như thế nào.

Ngũ quan của hai người đều bị tấn công, Hắc Mộc Tràng Lương là người đầu tiên đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, không phải không muốn động mà là không thể động.

Diệp Sơn Hoàng lợi hại hơn, sau khi ngửi thấy mùi lập tức nhận ra mùi này có độc, liền phối hợp các loại gia vị với nhau để giải độc, tuy đầu óc bị canh nấm độc hun đến choáng váng, nhưng ít nhất không mất đi ý thức, mà dùng gia vị kích thích thần kinh của mình, tiếp tục chiến đấu.

Đây đã không còn là nấu ăn nữa, đây hoàn toàn là cuộc đối đầu của thuật luyện kim.

Đỗ Lan thấy Diệp Sơn Hoàng ứng phó, cười, thầm nghĩ không hổ là đại sư gia vị, thật sự rất nhạy bén với mùi hương.

Nhưng thủ đoạn của mình vẫn chưa kết thúc, hắn cũng lấy ra gia vị, nói: Tứ Cung Tiểu Thứ Lang thật sự là một người tốt, anh ta đã cho mọi người biết rằng các mùi hương có thể can thiệp lẫn nhau.

Mũi của cậu nhạy như vậy, đối mặt với những loại gia vị công nghiệp này nên ứng phó thế nào đây.

Ha, ưu thế của cậu bây giờ lại biến thành nhược điểm.

Mọi người nhìn Đỗ Lan như một nhân vật phản diện sử dụng gia vị để tấn công đối thủ, lập tức có khán giả hét lên: Không công bằng, đây là gian lận.

Trọng tài, các người mau xem đi.

Tuy nhiên, trọng tài vẫn bất động như núi.

Trọng tài, Đỗ Lan đang dùng tinh dầu thơm để gây nhiễu cho tuyển thủ thi đấu, mắt các người mù, tai các người điếc rồi sao.

Khán giả kích động.

Lúc này, viện trưởng nói: Trong bếp vốn dĩ sẽ có các loại mùi vị hỗn hợp, không thể vì có mùi vị mà không nấu ăn.

Đỗ Lan sử dụng gia vị công nghiệp cũng đều là tinh dầu thực phẩm, hoàn toàn phù hợp với quy tắc của cuộc thi, không phạm quy.

Mọi người tức giận không nói nên lời, cảm thấy trọng tài quá thiên vị.

Nhưng trọng tài có thể làm gì được.

Đỗ Lan quả thực không có hành vi phạm quy nào, chỉ là kết hợp các loại nguyên liệu và gia vị với nhau.

Tuy hiệu quả là tấn công đối thủ, nhưng trong quy tắc không có bất kỳ điều nào quy định không được dùng nguyên liệu để tấn công.

Có thể dùng nguyên liệu để tấn công, chỉ có thể nói rằng Đỗ Lan hiểu rõ nguyên liệu như lòng bàn tay, thậm chí còn lợi hại hơn cả Hạnh Bình Thành Nhất Lang.

Họ đều đang khám phá trong hoang dã ẩm thực, còn Đỗ Lan đã đạt đến lĩnh vực mà chỉ có thần mới có thể đạt tới.

Nguyên liệu trong tay hắn đã không chỉ là thực phẩm có thể ăn, mà còn là một loại vật liệu luyện kim, có thể phối hợp theo các thuộc tính của nguyên liệu như hàn, lương, ôn, nhiệt, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, thuần dương, thiếu dương, thuần âm, thiếu âm, điều hòa Mỗi một loại nguyên liệu đều có hiệu quả không ngờ.

Sau đó, khán giả thấy Đỗ Lan ném cá thu đao vào nồi canh nấm độc, chỉ cảm thấy kinh hãi.

Trọng tài, nấm độc này phạm quy rồi chứ, trong bếp không nên xuất hiện nguyên liệu có độc.

Khán giả kích động hét lên.

Không phạm quy, giống như cá nóc vậy, cá nóc có độc tố mạnh, nhưng lại là món ăn yêu thích của vô số thực khách sành ăn.

Chỉ cần xử lý nguyên liệu có độc thành không độc, thì đó là hợp lý.

Rõ ràng Đỗ Lan đặt cá thu đao và nấm độc cùng nhau, là muốn chế biến một món ăn không độc có thể ăn được.

Viện trưởng nói: Tôi rất mong đợi, nếu Đỗ Lan có thể biến nấm độc thành nấm không độc, đó sẽ là một bước tiến lớn của giới ẩm thực.

Đối với trọng tài thì rất mong đợi, nhưng đối với Diệp Sơn Hoàng thì không ổn lắm, cậu ngẩng đầu nhìn Hắc Mộc Tràng Lương đã mất ngũ quan, rồi nhìn lại món ăn của mình cũng chỉ làm được chưa đến một phần ba, mũi đã bị kích thích đến chậm chạp.

Chương 3669

Đỗ Lan nói đúng, ưu thế của mình đã biến thành bất lợi, đối phương dùng tinh dầu công nghiệp kích thích mũi của mình, bây giờ căn bản không thể phân biệt được mùi của gia vị, càng không thể xử lý nguyên liệu.

Bây giờ cậu mới hối hận tại sao mình luôn dựa vào mũi, tại sao lại không nghĩ đến trường hợp mũi bị nhiễu.

Kết thúc rồi sao.

Lẽ nào Nhuận lão sư sắp chết rồi sao.

Không, vẫn chưa kết thúc, không phải chỉ là tinh dầu công nghiệp thôi sao.

Cậu có thể khắc phục được, nhất định có thể khắc phục.

Từ trong tinh dầu công nghiệp phân biệt mùi của gia vị và nguyên liệu, và kết hợp chúng lại một lần nữa.

Mũi chảy máu, nhưng Diệp Sơn Hoàng đã không thể quan tâm đến những điều đó nữa, nhất định phải ép tiềm năng của mình ra, nhất định phải thắng.

Nấu ăn đến chảy máu.

Đồng phục trắng của đầu bếp đều bị nhuốm đỏ.

Đỗ Lan thấy vậy, không nhịn được nói: Không sai, chính là như vậy, phải chảy máu mới đủ nhiệt huyết.

Đánh tennis phải chảy máu, đá bóng phải chảy máu, đánh bóng rổ cũng phải chảy máu, vậy nấu ăn sao có thể không chảy máu.

Không chảy máu sao có thể nấu ăn ngon.

Các ngươi có biết tại sao đồng phục đầu bếp lại màu trắng không.

Chính là để nhuốm máu tươi của nguyên liệu, đến thời khắc mấu chốt, không chỉ nguyên liệu phải chảy máu, mà đầu bếp cũng phải chảy máu. 143.

Mọi người nghe lời Đỗ Lan, chỉ cảm thấy khó hiểu, không biết nói gì, nhưng lại thấy nhiệt huyết sôi trào một cách vô cớ.

Cũng không biết là vì lời nói của Đỗ Lan, hay vì sự kiên trì của Diệp Sơn Hoàng.

Bên kia, Hắc Mộc Tràng Lương vẫn bất động, mất đi ngũ quan, ý thức của cậu vẫn đang hoạt động.

Cậu biết chắc chắn là Đỗ Lan gây rối, ý thức đang gào thét: Động đi, cơ thể mau động cho ta.

Dưới sự thúc đẩy của ý thức, Hắc Mộc Tràng Lương nhớ lại vị trí của tất cả mọi thứ trên bếp, sau đó cơ thể hoàn toàn dựa vào ký ức cơ bắp để di chuyển, không có ngũ quan, nhưng cơ bắp vẫn còn ký ức, vẫn có thể nấu ăn.

Đỗ Lan nhìn thấy liền cười, vùng vẫy đi, càng vùng vẫy, thất bại càng khắc cốt ghi tâm.

Một bên là ký ức cơ bắp bùng nổ, một bên là kích phát tiềm năng khứu giác, một bên là ném nguyên liệu có độc vào nồi, trận đấu này quả thực đáng sợ.

Chỉ có Hạnh Bình Sang Chân rất hy vọng mình cũng được đứng trên sân khấu, dù sao đây cũng là một cơ hội để kiểm tra năng lực của mình, mình có thể mạnh mẽ như Diệp Sơn Hoàng và Hắc Mộc Tràng Lương không.

Nếu mình mất đi ngũ quan, còn có thể dựa vào ký ức cơ bắp để nấu ăn không.

Đây đều là những ẩn số, cậu muốn biết, thì phải lên sân khấu thi đấu.

Tiếc là bây giờ cậu chỉ là một khán giả.

Sau một trận đấu để lại ấn tượng sâu sắc, ba món ăn cuối cùng cũng đã hoàn thành.

Món được nếm đầu tiên là của Hắc Mộc Tràng Lương, món ăn mà cậu đã hoàn thành dưới ký ức cơ bắp, là cá thu đao mùa thu nướng giấy bạc.

Nướng giấy bạc là dùng giấy thiếc hoặc lá sen để bọc các nguyên liệu đã thái nhỏ lại, tiến hành nướng, là một phương pháp nấu nướng khá phổ biến ở khu vực Đông Nam Á.

Hắc Mộc Tràng Lương sử dụng kỹ thuật nướng giấy bạc, bọc cá thu đao lại, thêm các loại gia vị để nấu, đương nhiên không thể thiếu hải sản mà cậu giỏi nhất, tôm, sò điệp. những loại hải vị tươi ngon đều được nấu chung thành nước dùng đậm đà, rồi bọc lại.

Khoảnh khắc mở ra, tất cả mọi người đều bị mùi hương hấp dẫn.

Đây là món ăn mà cậu làm ra chỉ bằng ký ức cơ bắp sau khi bị tước đoạt ngũ quan, đủ để chứng minh thực lực của cậu.

Sau khi nếm thử, hương vị cũng tuyệt vời, tuy vị tươi của hải sản rất đậm đà, nhưng không lấn át, hương vị của cá thu đao vẫn đặc sắc và nổi bật.

Lợi hại, còn có vị chua ngọt của trái cây nhiệt đới, ngon tuyệt.

Viện trưởng bạo y.

Tuy lợi hại, nhưng kết quả cũng giống như vòng loại.

Hắc Mộc Tràng Lương vốn có thể tiến thêm một bước, tiếc là bị Đỗ Lan ảnh hưởng, nên chỉ có thể như vậy.

Tiếp theo là món carpaccio cá thu đao nướng sơ của Diệp Sơn Hoàng.

Carpaccio là món thịt sống thái mỏng, chấm với nước sốt để ăn.

Tuy cũng không tệ, nhưng cuối cùng khẩu vị quá nhạt, không đậm đà bằng món nướng giấy bạc.

Hắc Mộc Tràng Lương nói: Cậu không nghĩ rằng dùng thứ này có thể thắng chứ.

Cái tên carpaccio không phải là tên địa danh, không phải là tên đầu bếp, mà là tên của một họa sĩ, nhưng họa sĩ này hoàn toàn không liên quan đến ẩm thực.

Nghe nói có một nữ bá tước ở khách sạn, vì y lệnh không thể ăn thịt chín, nên đầu bếp khách sạn đã dùng thịt sống thái mỏng để đãi nữ bá tước, làm thành một món ăn, và dùng tên của họa sĩ Carpaccio để đặt tên cho món ăn này.

Về việc tại sao lại dùng tên họa sĩ để đặt tên cho món thịt sống, có lẽ là vì món ăn này trông giống như một bức tranh, đương nhiên cũng có thể chỉ đơn thuần là tỏ ra tao nhã.

Món ăn của tôi vẫn chưa hoàn thành.

Diệp Sơn Hoàng lấy ra súng phun lửa, châm lửa, gia công thịt cá sống.

Khi ngọn lửa tiếp xúc với những lát cá sống mỏng, một mùi hương khó tả được kích phát ra, linh hồn của tất cả mọi người đều như bị câu đi.

Dù mũi của cậu bị nhiễu, nhưng cậu đã đột phá giới hạn, thể hiện ra thế mạnh của mình.

Viện trưởng nhìn, nói: Dầu ô liu, giấm rượu vang đỏ, gan cá, nhưng khác với trước đây, lần này gia vị lại chỉ có một loại quả đa hương.

Dùng những thứ này làm nước sốt nền phết lên thịt cá, nên khi súng phun lửa đốt cháy, mùi hương lập tức được kích phát, nhưng thịt cá vẫn giữ được độ tươi ngon và nhiều nước, không bị nướng cháy.

Thật là một món ăn táo bạo mà tinh tế.

Mọi người bàn tán xôn xao, nói: Lại chỉ có quả đa hương là một loại gia vị.

Vị đại sư gia vị này lẽ nào vì mũi bị thương, không thể phát huy.

Diệp Sơn Hoàng giải thích: Đây là phép trừ của gia vị, dùng phép trừ để tăng hương vị của cá thu đao, nấu ăn chưa bao giờ là một kỹ thuật đơn giản chỉ cần thêm gia vị, nguyên liệu khác nhau, công thức khác nhau, thậm chí là đối với thực khách khác nhau, đều phải điều chỉnh.

Viện trưởng rất tán thành, nói: Hơn nữa còn dùng kỹ thuật nước sốt nền của ẩm thực Nhật Bản, loại nước sốt vạn năng này thường dùng cho ramen, cũng rất vừa vặn.

Ăn một miếng là bạo y, viện trưởng bạo hết quần áo trên người.

Chứng tỏ về mức độ ngon, vẫn là Diệp Sơn Hoàng nhỉnh hơn một bậc.

Người cuối cùng là Đỗ Lan.

Đỗ Lan cười nói: Ngon hay không căn bản không quan trọng, quan trọng là đánh giá tổng hợp.

Thưa quý vị, đây là món canh nấm cá thu đao ẩm thực phân tử của tôi.

Một đống nấm độc đều ở trong đó, còn thêm cả tinh dầu công nghiệp. 144.

Anh làm hoàn toàn không phải ẩm thực phân tử. 145.

Khán giả đồng loạt phản đối, vì Đỗ Lan chỉ thêm một số tinh dầu thực phẩm được sản xuất công nghiệp, đó mà là ẩm thực phân tử kiểu gì.

Ẩm thực phân tử nên là cao cấp, chứ không phải thứ rác rưởi sản xuất công nghiệp có thể so sánh.

Trong phòng thí nghiệm thì là ẩm thực phân tử, sản xuất hàng loạt tại nhà máy thì sao lại không phải.

Đỗ Lan cảm thấy buồn cười: Cậu dựa vào đâu để định nghĩa ẩm thực phân tử.

Khán giả yêu thích ẩm thực phân tử tức giận không nói gì nữa, vì trước đó đại diện của ẩm thực phân tử là Ái Lệ Ti đã thua món snack rong biển công nghiệp của Hạnh Bình Sang Chân.

Mọi người ăn, hương vị rất khó hình dung, vì đây là lần đầu tiên Đỗ Lan khử độc nấm độc mạnh, nhưng hương vị thì, hình như cũng không ngon lắm, và cũng không hợp với cá thu đao lắm.

Không bạo y.

Mọi người thấy các giám khảo không bạo y, đều ha cười lên, nói: Đỗ Lan đến đây là hết, thua chắc rồi.

Những người khác cũng nghĩ như vậy, vì ngon hay không là xem bạo y, quần áo nổ càng nhiều càng ngon, viện trưởng còn không bạo y, chỉ có thể nói món ăn của Đỗ Lan khẩu vị bình thường.

Nhưng Đỗ Lan lại nắm chắc phần thắng, biết mình chắc chắn sẽ thắng.

Người dẫn chương trình để giám khảo thảo luận người chiến thắng cuối cùng trước, còn khán giả thì chờ đợi.

Khán giả lo lắng nhìn vào màn hình, chờ đợi tên người chiến thắng.

Chương 3670

Khoảng năm phút sau, giám khảo quay lại công bố người chiến thắng, khi tên xuất hiện trên màn hình, tất cả mọi người đều sôi sục.

Sao lại là Đỗ Lan.

Tại sao lại là hắn. 146.

Món ăn hắn làm hoàn toàn không khiến người ta bạo y, tức là không ngon, không ngon tại sao lại có thể thắng.

Khán giả không thể chấp nhận kết luận này.

Đỗ Lan nhìn Hắc Mộc Tràng Lương không phục và Diệp Sơn Hoàng nhíu mày, cười nói: Trình độ nấu ăn của các cậu quả thực không tệ, dưới sự tước đoạt ngũ quan và tấn công tinh dầu của ta, vẫn có thể hoàn thành món ăn lợi hại như vậy, tài năng không cần bàn cãi.

Nhưng chỉ có tài năng là vô dụng, chỉ có tài năng, các cậu cũng chỉ là người man rợ, ngay cả là người cũng không tính.

Lúc này viện trưởng cũng nói: Tuy món ăn của Đỗ Lan không ngon bằng hai người kia, nhưng đóng góp của cậu ấy cho giới ẩm thực lại vượt qua hai người, nên điểm tổng hợp cao hơn.

Đỗ Lan lần đầu tiên xử lý khử độc nấm độc mạnh, đóng góp của cậu ấy có thể sánh ngang với đầu bếp đầu tiên xử lý cá nóc, vì vậy đánh giá tổng hợp Đỗ Lan nhỉnh hơn một bậc.

Mọi người ngây người, như vậy cũng được sao.

Nói gì vậy, trước đây Hạnh Bình Sang Chân và Thế Thiết Ái Lệ Ti thi đấu, không phải nói hương vị mới là quan trọng nhất sao.

Bây giờ sao hương vị lại không quan trọng nữa.

Các vị giám khảo này làm gì vậy.

Thật sự là do các người nói sao cũng được à.

Đúng vậy, thi hương vị thì thi hương vị, sao lại có thêm cái điểm tổng hợp.

Tiêu chuẩn của điểm tổng hợp này là gì.

Mọi người không phục, bắt đầu đặt câu hỏi về sự thuần hóa của quý tộc.

Sao cái gì cũng là quý tộc nói, nói hương vị là số một cũng là họ, nói điểm tổng hợp cũng là họ, vậy khán giả là gì.

Là khỉ à.

Khán giả còn có chút quyền lên tiếng nào không.

Đỗ Lan này hèn hạ như vậy, trong lúc thi đấu còn tấn công đối thủ, suýt nữa khiến họ không thể hoàn thành món ăn.

Loại người này không có tư cách chiến thắng.

Viện trưởng nói: Mọi người bình tĩnh, đã mọi người có thắc mắc, vậy hãy để Hắc Mộc Tràng Lương và Diệp Sơn Hoàng tự nói, nếu họ có ý kiến khác, chúng ta có thể phán quyết lại, thậm chí thi đấu lại.

Nếu họ không có ý kiến gì, thì Đỗ Lan chiến thắng.

Đỗ Lan cười hì hì nhìn hai người, đây là nụ cười trong lòng giấu dao.

Hai người lập tức hiểu hết mọi chuyện từ biểu cảm của đối phương, nếu họ không thừa nhận kết quả, thì phụ nữ của họ sẽ phải chết.

Họ có thể làm gì được.

Người phụ nữ quan trọng đều bị Đỗ Lan hạ độc nhập viện, và từ thực lực giải độc nấm độc của Đỗ Lan mà xem, nghiên cứu của hắn về độc lý đã vượt qua trình độ chuyên gia.

Nếu nói có ai có thể giải được độc tính, cũng chỉ có hắn, chứ không phải bác sĩ.

Tôi không có ý kiến.

Hắc Mộc Tràng Lương nghiến răng nghiến lợi nói.

Diệp Sơn Hoàng cũng nói: Tôi thừa nhận kết quả Đỗ Lan là quán quân.

Khán giả xôn xao.

Đỗ Lan nói: Món canh cá thu đao nấm độc này tặng cho các cậu, các cậu cũng có thể mang đến bệnh viện, cho phụ nữ của các cậu ăn, có lẽ sẽ có hiệu quả kỳ diệu.

Hóa ra món ăn này chính là thuốc giải.

Hai người lấy bình giữ nhiệt, múc một ít canh cá, quay người rời đi.

Và Đỗ Lan trong sự nghi ngờ của khán giả đã lên ngôi quán quân, đây tuyệt đối là người đầu tiên trong lịch sử dựa vào điểm tổng hợp để giành quán quân.

Hạnh Bình Sang Chân thực ra biết tài nấu nướng của Đỗ Lan rất lợi hại, tiếc là không thuần túy, Đỗ Lan chỉ coi tài nấu nướng là công cụ để đạt được mục tiêu, chứ không coi tài nấu nướng là lý tưởng mà mình cống hiến cả đời.

Loại đầu bếp này, phải bị đánh bại.

Mục tiêu của Đỗ Lan chính là để mọi người nảy sinh nghi ngờ, hắn chính là kẻ phá rối trong trò chơi của quý tộc, chính là kẻ cặn bã lợi dụng việc phá vỡ quy tắc của quý tộc để trục lợi.

Loại người như Đỗ Lan càng nhiều, quý tộc sẽ càng bối rối, mọi người sẽ càng nghi ngờ.

Đỗ Lan đã thắng, trở thành quán quân.

Nhưng tranh cãi rất lớn, vì viện trưởng không bạo y, nhưng lại vì giải quyết được độc tính của nấm độc mà nhận được điểm tổng hợp cao nhất, mọi người không phục.

Nhưng tình hình là vậy, khán giả không thể thay đổi, dù sao hai tuyển thủ kia cũng đồng ý với kết quả này.

Cuộc tuyển chọn mùa thu kết thúc, Hạnh Bình Thành Nhất Lang cũng hiếm khi gọi điện cho con trai hỏi thăm tình hình.

Hạnh Bình Sang Chân nhận điện thoại, mở lời trước: Con rất may mắn khi được bước vào học viện Tooki, nếu cứ ở yên một chỗ, con chỉ có thể nhìn thấy một mình mình.

Nhưng khi con bước ra khỏi nơi đó, con có thể hiểu rõ hơn về bản thân thông qua người khác, có thể tìm ra phương hướng tiến lên.

Nghe con trai nói vậy, Hạnh Bình Thành Nhất Lang rất vui mừng, con trai cuối cùng đã trưởng thành, thời gian này đã thay đổi rất nhiều.

Con có thể nghĩ như vậy, ta rất vui.

Người cha nghe ra trong giọng nói của con trai có sự không cam lòng, biết rằng thành tích thi đấu lần này chắc chắn không hài lòng, ông cũng không hỏi nữa, đã biết được phương hướng là một khởi đầu rất tốt.

Cuộc tuyển chọn mùa thu đã kết thúc, nhưng các môn học ở trường vẫn chưa kết thúc, tiếp theo còn có khóa thực tập, tức là phân công học sinh đến các cửa hàng khác nhau để thực tập.

Cần phải tìm hiểu xem các nhà hàng khác nhau sẽ gặp phải vấn đề gì, và giải quyết một cách có mục tiêu.

Khóa thực tập.

Đỗ Lan biết trường Tooki không chỉ học nấu ăn, còn có rất nhiều môn học khác, cũng bao gồm quản lý.

Vì vậy, việc tìm hiểu thực tế hoạt động của nhà hàng, và đưa ra ý kiến quản lý cũng rất cần thiết.

Những nhà hàng này cũng do các đầu bếp dưới trướng tài phiệt ẩm thực kinh doanh, đều thuộc về tài phiệt.

Vì vậy, tài phiệt cử thực tập sinh đến giải quyết một số vấn đề, cũng coi như là ban ơn.

Dù sao những nhà hàng này đều sẽ đặt hàng cả bộ combo mở cửa hàng từ tài phiệt, và đặt hàng nguyên liệu từ tài phiệt, tuân thủ các quy tắc lễ nghi của tài phiệt.

Nếu nói trang trại chăn nuôi, nhà máy sản xuất dụng cụ nấu ăn là đại tông, thì những quán ăn nhỏ này là tiểu hàn.

Tiểu hàn bảo vệ đại tông, đại tông bảo vệ tài phiệt, tài phiệt bảo vệ Nhật Bản, như vậy mới có thể ổn định lâu dài.

Nếu tiểu hàn không kiếm được tiền, sẽ không thể hỗ trợ đại tông, đại tông không kiếm được tiền sẽ không thể hỗ trợ tài phiệt, tài phiệt không kiếm được tiền tự nhiên sẽ không thể hỗ trợ quốc gia, đó chính là lễ tan nhạc hỏng.

Mọi người sẽ được phân công đến các quán ăn khác nhau, có món ăn Việt Nam, có nhà hàng Tây, có tiệm đồ ngọt, có quán nhậu nói chung là có rất nhiều quán ăn.

Đương nhiên vị trí của những quán ăn này không giống nhau, người kinh doanh không giống nhau, vấn đề gặp phải cũng không giống nhau.

Một số vấn đề nhỏ, một số vấn đề lớn.

Cần học sinh ứng biến linh hoạt.

Đỗ Lan đến một tiệm ramen.

Vừa đến, ông chủ và nhân viên đã nhiệt liệt chào đón, vì Đỗ Lan là khâm sai đại thần, là võ sĩ cao cấp của học viện Tooki.

Ông chủ tiệm ramen chỉ có thể coi là võ sĩ hàn môn, địa vị hoàn toàn khác.

Tiệm ramen là thế mạnh của Đỗ Lan, câu lạc bộ ramen tennis của hắn chính là vừa đánh tennis vừa làm ramen.

Mọi người không cần căng thẳng, tôi đến đây thực tập, không phải đến chỉ đạo.

Đỗ Lan nói.

Nhưng họ lại biết Đỗ Lan rất mạnh, là quán quân của cuộc tuyển chọn mùa thu, rất có khả năng sẽ trở thành Thập Kiệt, đến lúc đó sẽ là phi hoàng đằng đạt, cửa hàng nhỏ của mình cũng có thể theo đó mà bay lên.

Vì vậy từ chủ tiệm đến nhân viên đều rất khách sáo, suýt nữa thì cung phụng Đỗ Lan.

Chương 3671

Đương nhiên còn một nguyên nhân nữa là thật sự không có khách, cả ngày đều rất nhàn rỗi.

Lưu lượng người bên ngoài cũng không ít, sao lại không có một khách hàng nào.

Đỗ Lan hỏi.

Bạn học Đỗ cậu không biết đó thôi, tiệm của chúng tôi vốn làm ăn với khách du lịch, nhưng mấy năm nay khách du lịch giảm, ramen của tiệm chúng tôi lại không hợp khẩu vị người địa phương, nên khách rất ít.

Tôi cũng đã cân nhắc thay đổi thực đơn, nhưng tôi nghĩ, một là dù thay đổi thực đơn, tiệm của tôi ở địa phương cũng không có sức cạnh tranh, trên con phố này có ít nhất ba tiệm ramen khẩu vị địa phương.

Hai là nếu du lịch phục hồi, du khách nước ngoài lại ùn ùn kéo đến, khủng hoảng của chúng tôi cũng sẽ qua đi.

Chỉ là đợi ba năm, lượng khách du lịch vẫn không tăng, nên mới thành ra thế này.

Chủ tiệm cũng rất bất lực, tiệm của ông chuyên phục vụ du khách nước ngoài, khẩu vị ramen cũng được cải tiến theo du khách nước ngoài, rất có tinh thần thợ thủ công, nhưng vấn đề là kinh tế quốc tế đi xuống, khách du lịch giảm, cửa hàng đối mặt với khủng hoảng.

Người địa phương ăn không quen, người nước ngoài không đến được, than ôi.

Đỗ Lan cũng không nói gì, mà đi điều tra các tiệm ramen khác trên con phố này, quả thực là đông nghịt khách, kinh doanh phát đạt.

Vào tiệm nếm thử, hương vị cũng được, chính là loại khẩu vị mà người địa phương thích.

Khẩu vị địa phương và khẩu vị phục vụ du khách có không ít khác biệt, cũng khó trách người địa phương không thích ăn hương vị đã được cải tiến cho du khách.

Ông chủ thấy Đỗ Lan ra ra vào vào, thầm nghĩ vị quán quân này tuy gây tranh cãi lớn, nhưng quả thực rất nghiêm túc, lòng ông có thể yên tâm rồi.

Đỗ Lan tiến hành điều tra, phát hiện ông chủ nói rất có lý, chỉ thay đổi thực đơn không thể khiến khách vào tiệm.

Hơn nữa nếu kinh tế phục hồi, du khách tăng, đến lúc đó lại thay đổi thực đơn sẽ rất phiền phức.

Tôi thấy không bằng thêm một thực đơn nữa, cả hai đều cần.

Đỗ Lan nói.

Nhưng nếu thêm thực đơn, sẽ phải tăng công đoạn xử lý, tăng nguyên liệu, tăng chi phí.

Tiệm nhỏ kinh doanh vốn ít, hơn nữa đã thua lỗ liên tục hai năm, thật sự không còn vốn liếng nữa.

Đỗ Lan nói: Không nói là tăng chi phí, chỉ cần thay đổi một chút gia vị là có thể khiến một bát ramen có hai loại khẩu vị.

Mọi người cũng làm theo Đỗ Lan, tuy đã học được cách làm ramen khẩu vị địa phương, nhưng vấn đề là khách vẫn không vào tiệm.

Lúc này Đỗ Lan liền huy động các hot Tiktoker đến nếm thử, thậm chí còn chế tạo ra ramen uyên ương, một bát ramen hai loại khẩu vị.
147.

Các hot Tiktoker hoàn toàn không có sức đề kháng với những thứ màu mè này, vừa nghe một bát ramen hai vị liền không ngừng kéo đến nếm thử, thậm chí có người còn chuyên ngồi Shinkansen không quản đường xa đến đây chỉ để nếm thử ramen uyên ương.

Trông cũng không có gì khác biệt.

Một hot Tiktoker ẩm thực có hàng triệu fan đến tiệm, cầm điện thoại livestream.

Bát ramen trước mặt không có gì khác biệt, chỉ là một bát ramen nước dùng trong, ăn kèm vài lát thịt bò.

Ăn một miếng, rất bình thường.

Quay bát một trăm tám mươi độ, ăn thêm một miếng.

Hửm.

Vị đã khác, quả nhiên khác biệt, hot Tiktoker tò mò hỏi: Rõ ràng là một bát mì tại sao lại có hai loại khẩu vị.

Tất cả khách hàng đến tiêu dùng trong tiệm đều có sự tò mò này.

Cùng một loại mì, cùng một loại nước dùng, đặt trong một bát, cũng không có gì ngăn cách.

Tôi từng ăn lẩu uyên ương hai vị, nhưng lẩu uyên ương ở giữa có vách ngăn, còn bát mì này lại không có, tại sao vị lại khác nhau.

Đúng vậy, lúc tôi ăn thậm chí còn khuấy đều, mì và nước dùng đáng lẽ đã trộn vào nhau rồi, nhưng vẫn là hai vị, một bên mặn, một bên cay.

Sao lại có thể phân biệt rõ ràng như vậy.

Các khách hàng khác cũng rất kỳ lạ.

Hot Tiktoker nghe vậy, cũng khuấy đều mì, mì trộn vào nhau, nước dùng cũng xoay mấy vòng, nếm lại vẫn là hai loại khẩu vị, dường như việc khuấy của mình không có tác dụng gì.

Quá thần kỳ rồi, mọi người ơi, mọi người nhất định phải đến thử, sau khi khuấy đều lại vẫn là hai loại khẩu vị. 148.

Khán giả cũng không ngừng đoán mò, lúc đầu có người đoán là do mì, có người đoán là do nước dùng, nhưng sau khi khuấy đều vẫn ranh giới rõ ràng, mọi người đều thắc mắc.

Có phải là do cái bát không.

Có khán giả nghĩ liệu có phải cái bát có vấn đề.

Hot Tiktoker cũng bắt đầu quan sát kỹ cái bát, nhưng cũng không nhìn ra điều gì đặc biệt.

Vẫn cần Đỗ Lan giải mã, nói: Đúng là vấn đề ở cái bát, trên bề mặt bát được tráng một lớp sốt nền, hai bên tráng hai loại sốt nền khác nhau, nên ăn vào sẽ có hai loại khẩu vị.

Đơn giản vậy sao.

Nhưng sốt nền không tan vào nước dùng, làm lẫn lộn hương vị sao.

Hơn nữa tôi không cọ vào thành bát cũng có vị khác mà.

Hot Tiktoker hỏi.

Loại sốt nền này đặc biệt, là tôi dùng tinh thần lực điều chế, là kỹ thuật đặc biệt phải dùng tâm mới có thể tạo ra.

Đỗ Lan bày tỏ dùng tâm, ai cũng là thực thần.

Mọi người bày tỏ không hiểu, nhưng món ramen hai vị này vẫn rất sáng tạo, ăn vào quả thực có thể thỏa mãn sự tò mò của mọi người.

Sau khi hot Tiktoker nổi tiếng, khách hàng địa phương cũng bắt đầu vào tiệm.

Thực tập của Đỗ Lan coi như hoàn thành viên mãn.

Thực tập của những người khác cũng là phải thay đổi cửa hàng một cách có mục tiêu, chứ không phải ở trong bếp nấu ăn.

Nếu chỉ nấu ăn thì không thể thay đổi tình trạng khó khăn của cửa hàng, vì một khi học sinh rời đi, cửa hàng sẽ trở lại như cũ.

Vì vậy, thực tập sinh phải đưa ra những ý kiến có tính xây dựng cho cửa hàng, như vậy mới có thể hoàn thành thực tập.

Nếu không sẽ là thất bại, bị đuổi học.

Hạnh Bình Sang Chân đi thực tập tại một cửa hàng rất đặc biệt, nhà hàng Tây này bình thường rất vắng, chỉ có lúc nghỉ trưa là vô cùng bận rộn, như đánh trận.

Hóa ra nhà hàng Tây trước đây phục vụ khách quen xung quanh, nhưng sau này khách dần dần biến thành nhân viên văn phòng xung quanh. 149.

Những người đi làm này thời gian làm việc gấp gáp, thời gian nghỉ ngơi có hạn, nên lúc ăn cơm vội vàng, hoàn toàn không kịp thưởng thức, chỉ cần ăn no nhanh là được.

Sự thay đổi của khách hàng khiến cửa hàng cũng không thể không thay đổi.

Nhưng ông chủ rõ ràng không có thực lực này, từ trước đến nay đều không thể tăng tốc, dẫn đến lượng lớn khách hàng bỏ đi.

Khách quen không muốn chen chúc cùng nhân viên văn phòng.

Nhân viên văn phòng thì không muốn chờ đợi, tốc độ lên món của cửa hàng quá chậm, họ không chờ được nên bỏ đi.

Thiếu niên rất nhanh đã phát hiện ra vấn đề của nhà hàng Tây, mình đến đây tự nhiên có thể dùng tốc độ nấu nướng cao của mình để thỏa mãn nhu cầu của mọi người, nhưng sau khi cậu rời đi thì sao. 150.

Nhân viên nhà hàng Tây hoàn toàn không thể nâng cao tốc độ bằng thiếu niên.

Làm thế nào để thay đổi tốc độ ra món của nhà hàng Tây, và duy trì chất lượng món ăn, rất khó.

Đối với tình hình này, thiếu niên cũng đang suy nghĩ về một thực đơn phù hợp cho cửa hàng này.

Thiếu niên tuyệt đối sẽ không nhận thua, nhất định phải giúp chủ tiệm hoàn thành việc cải tạo, nhất định phải thỏa mãn sự hoài niệm của khách quen đối với nhà hàng Tây, cũng phải thỏa mãn sự theo đuổi hiệu quả của nhân viên văn phòng.

Đây chính là giá trị của việc thực tập, cải tạo dựa trên nhu cầu của các cửa hàng khác nhau.

Bên Đỗ Lan đã hoàn thành gần xong, nhân tiện lợi dụng thời gian này điều tra tất cả các cửa hàng dưới trướng tài phiệt ẩm thực.

Về cơ bản là độc quyền, tất cả các nhà hàng đều mua nguyên liệu từ tài phiệt ẩm thực.

Dù thị trường thiếu gạo, nhưng trong nhà hàng sẽ không thiếu, vì tài phiệt sẽ ưu tiên cung cấp gạo trước.

Chương 3672

Đây cũng coi như là phúc lợi khi dựa vào tài phiệt.

Đỗ Lan bày tỏ phiên chủ, quý tộc, võ sĩ, họ có thể thành lập hội đồng hương, hình thành cộng đồng lợi ích, còn bá tánh tạm thời không nằm trong phạm vi xem xét.

Tài phiệt, doanh nghiệp, công xưởng cũng như vậy, sau khi hình thành sự phân phối, có thể lưu thông tài nguyên, duy trì sự ổn định.

Hệ thống này đã tồn tại hàng trăm năm, không dễ dàng bị phá vỡ.

Đỗ Lan biết hội đồng hương rất vững chắc, muốn phá vỡ rất khó.

Mạc phủ tuy không còn, nhưng phiên chủ vẫn còn.

Và các phiên chủ bàn chuyện cũng không nói ở nghị viện, mà sẽ nói ở các nhà hàng cao cấp.

Chính trị nhà hàng do đó mà nổi tiếng, nhà hàng là hội sở cao cấp, không tiếp đãi người bình thường, chỉ tiếp đãi những người có thân phận địa vị, cung cấp cho họ một không gian kín đáo để quyết định đại sự quốc gia.

Đương nhiên nhà hàng quan trọng như vậy, đầu bếp tự nhiên cũng là những người ưu tú nhất.

Đỗ Lan thầm nghĩ chế độ đẳng cấp vững chắc này rất khó phá vỡ, giống như Chu lễ cũng vận hành đến khi tiểu hàn không có tiền duy trì, đại tông không muốn duy trì, mới lễ tan nhạc hỏng.

Nhật Bản hiện tại rõ ràng chưa đến mức đó, cuộc sống của bá tánh vẫn tạm ổn, tài phiệt cũng chưa giàu đến mức có thể tiếm quyền.

Cả trên và dưới đều có thể duy trì, muốn lay động, trừ phi có một cuộc đổ bộ của tàu đen, để một bộ phận người mạnh lên trước.

Thứ đánh bại đao của võ sĩ là súng Tây, tàu đen đổ bộ, không chỉ có tàu đến, mà còn mang theo súng ống Tây dương lợi hại hơn, các phiên chủ mua vũ khí, mới bắt đầu lật đổ Mạc phủ.

Nếu không có súng ống Tây dương, thực lực của phiên chủ chắc chắn không bằng tướng quân Mạc phủ.

Một là thực lực của một phiên chủ tăng cường, gây ra biến động.

Hai là tài nguyên không đủ chia, tài phiệt và bá tánh đều không muốn tiếp tục duy trì trật tự cũ.

Nếu không có điều kiện thứ nhất, chỉ là không trên không dưới, vậy thì chỉ có thể chờ tài nguyên không đủ, các tài phiệt đưa ra những phương hướng khác nhau, cuối cùng bùng nổ nội chiến.

Hiện tại kinh tế đi xuống, tài nguyên giảm đi không ít, nhưng cũng chưa đến lúc từ bỏ trật tự cũ.

Vì vậy các tài phiệt vẫn có thể duy trì sự ổn định.

Đỗ Lan biết kinh tế càng tệ, các tài phiệt càng tranh giành tương lai, mỗi bên một ý, rốt cuộc là tiếp tục thân phương Tây, hay là cử sứ giả sang nhà Đường, hai bên chắc chắn tranh giành kịch liệt.

Nội bộ tài phiệt ẩm thực chắc chắn cũng có những suy nghĩ khác nhau, có người ủng hộ cơm, có người ủng hộ bánh mì.

Đỗ Lan từ số lượng cửa hàng phán đoán, số lượng cửa hàng bán cơm và cửa hàng bán bánh mì tương đương nhau, điều này cho thấy cuộc đấu tranh rất kịch liệt.

Về cơ bản là năm năm, vì vậy hiện tại phe bánh mì của học viện Tooki cũng hy vọng các đầu bếp ở phương Tây trở về trợ giúp, củng cố sức mạnh của mình.

Đồng thời phe cơm cũng đang nỗ lực hy vọng nắm giữ quyền lên tiếng.

Nhưng bất kể là phe cơm hay phe bánh mì, thực ra đều là vì bản thân, chứ không phải vì quốc gia, càng không phải vì phương Tây hay phương Đông.

Họ tranh giành là hướng đi của chính sách, hy vọng hướng về phía mình.

Chỉ cần thành công, trong vài thập kỷ tới sẽ là ưu thế thuộc về mình, có thể đè đầu người khác.

Đỗ Lan biết họ sẽ nội đấu, nhưng bất kể nội đấu thế nào, quy tắc của trò chơi vẫn là bộ phiên chủ, quý tộc, võ sĩ, sẽ không có sự thay đổi căn bản.

Nhật Bản đã có hai lần lịch sử Thiên hoàng và võ sĩ đàn áp quý tộc, một lần là thời đại võ sĩ mới nổi lên, Thiên hoàng thành lập Bắc Diện võ sĩ, bồi dưỡng võ sĩ làm lực lượng trực thuộc của mình, kiểm soát kinh tế, đối đầu với hoa tộc.

Lần thứ hai là Thế chiến thứ hai, tôn hoàng thảo gian, Thiên hoàng và võ sĩ hàn môn lại hợp tác, mở rộng ra bên ngoài.

Lần thứ nhất đã thành công, võ sĩ thay thế hoa tộc trở thành lực lượng trụ cột của quốc gia.

Còn lần thứ hai đã thất bại, võ sĩ hàn môn không nổi lên được, thảo mãng bị bán đứng.

Nội bộ tài phiệt ẩm thực ngoài cuộc đối đầu giữa bánh mì và cơm, còn có cuộc đối đầu giữa hàn môn và quý tộc, rất phức tạp.

Nội bộ phe bánh mì cũng có sự phân biệt phiên chủ, quý tộc, võ sĩ.

Nội bộ phe cơm cũng vậy.

Đỗ Lan biết xã hội rất phức tạp, một quý tộc phe cơm chưa chắc đã hy vọng võ sĩ hàn môn phe cơm nổi lên, dù họ cùng một phe, nhưng vẫn sẽ đàn áp hàn môn.

Thời Thế chiến thứ hai, Thiên hoàng đã đoàn kết tất cả các võ sĩ hàn môn lại, sức mạnh như vậy mới đủ để đàn áp quý tộc của các phe phái khác nhau.

Điều này giống như bất kể dân tộc nào cũng sẽ có phiên chủ, quý tộc, hàn môn, làm thế nào để liên kết hàn môn của các dân tộc khác nhau, đây là một việc rất khó làm.

Vì hàn môn của các dân tộc khác nhau, tuy đều là hàn môn, nhưng nói những ngôn ngữ khác nhau, có những thói quen sinh hoạt khác nhau.

Ví dụ như hàn môn phe cơm và hàn môn phe bánh mì, một người ăn cơm, một người ăn bánh mì, thói quen sinh hoạt hoàn toàn khác nhau, mọi người đều hy vọng lối sống của mình chiếm ưu thế.

Làm thế nào để đoàn kết người ăn cơm và người ăn bánh mì rất khó.

Chưa kể một người thờ Thượng đế, một người thờ Allah.

Sự khác biệt về thói quen sinh hoạt còn lớn hơn, gặp chuyện rốt cuộc là nghe Thượng đế, hay nghe Allah.

Người bình thường gặp chuyện cũng cần một người phân xử, vì vậy khi bá tánh có thói quen sinh hoạt khác nhau xảy ra xung đột mâu thuẫn, cũng hy vọng người phân xử có lợi cho mình.

Đỗ Lan đã nghiên cứu tất cả các nhà hàng trong nội bộ tài phiệt ẩm thực, liền biết được tài phiệt ẩm thực rất phức tạp, theo chiều dọc là sự đối kháng giữa cơm và bánh mì, theo chiều ngang là sự đối kháng giữa phiên chủ, quý tộc, hàn môn.

Muốn đoàn kết hàn môn phe cơm và hàn môn phe bánh mì, trừ phi xuất hiện một thiên hoàng ẩm thực, gây ra một cuộc vận động tôn hoàng thảo gian trong thế giới ẩm thực.

Bất kể là ăn cơm, hay ăn bánh mì, cuối cùng đều là vì thiên hoàng ẩm thực.

Nhưng vẫn không liên quan gì đến bá tánh.

Nói cho cùng vẫn là chế độ kế thừa của Nhật Bản quyết định con của bác sĩ là bác sĩ, con của luật sư là luật sư, con của chính trị gia là chính trị gia Chế độ kế thừa, nói chính xác là chế độ kế thừa quyền đất đai, quyền kinh tế, quyền nhân tài, từ anh chết em kế, đến con trưởng kế thừa, đến chế độ sát cử, khoa cử con đường thăng tiến vẫn luôn thay đổi.

Ở nhiều quốc gia lạc hậu vẫn là anh chết em kế, và con trưởng kế thừa, vẫn chỉ truyền theo huyết thống.

Bất kể phe cơm hay phe bánh mì thắng, đều sẽ không thay đổi chế độ kế thừa, đều là lấy tài nguyên của đối phương chia cho người của mình.

Ai nắm giữ đất đai, kinh tế, nhân tài tự nhiên sẽ nắm giữ quyền lên tiếng, có thể làm được rất nhiều việc.

Vì vậy phe cơm và phe bánh mì đều muốn tranh giành.

Đỗ Lan muốn trả lại quyền lên tiếng cho bá tánh, vậy thì tốt nhất là trả lại ba quyền đất đai, kinh tế, nhân tài cho bá tánh, đây chính là tạo phản, độ khó tăng vọt.

Hắn không muốn tạo phản, vì tạo phản cũng cần có mảnh đất, vì vậy vẫn là tôn hoàng thảo gian, hạ khắc thượng, thảo mãng quật khởi, đơn giản hơn một chút.

Thông qua đợt thực tập, ta đã hiểu được các phe phái phức tạp bên trong giới tài phiệt ẩm thực.

Đợi sau khi thực tập kết thúc, chắc sẽ đến lễ hội trường, Thập Kiệt cũng sẽ xuất hiện.

Kỳ tuyển cử mùa thu chẳng khác nào kỳ thi Trung Nhẫn, mọi người đều thể hiện tài năng của mình, nhân vật chính cũng đã nhìn thấy một cảnh giới cao hơn.

Lúc này chính là lúc kẻ địch mạnh hơn xuất hiện, Thập Kiệt sở hữu mọi tài nguyên đỉnh cấp, không chỉ là tay nghề, mà việc khai thác nghệ thuật nấu nướng còn đạt đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Tiếc là Thập Kiệt cuối cùng vẫn là những người đức tài kiêm bị sau khi được quý tộc huấn luyện, đức của họ đã vượt qua tài.

Đỗ Lan nói: Là duy đức thị cử, hay duy tài thị cử, hay là đức tài kiêm bị.

Thật thú vị.

Đức là một khái niệm rất thú vị trong tư tưởng Thăng Long, cũng là một khái niệm rất quan trọng.

Bởi vì Tây Kỳ diệt Thương chính là lấy hạ khắc thượng, Chu Văn Vương tuy bị giam ở Ân Thương bảy năm, nhưng cuối cùng Thương Trụ Vương vẫn ban cho Chu Văn Vương phủ việt và cung tiễn, để ông trở về phương Tây đại diện cho Ân Thương thực hiện quyền tài quyết.

Cho nên về mặt lý luận, Tây Kỳ chính là thuộc hạ của Ân Thương.

Sức mạnh của bản thân Tây Kỳ cũng không phải đối thủ của Ân Thương, cho nên việc Tây Kỳ diệt Thương không có sự ủng hộ về mặt pháp lý.

Nếu Tây Kỳ có thể thắng, vậy các chư hầu khác có thể cũng làm như vậy để thảo phạt Tây Kỳ không.

Tây Kỳ cần một lý luận để ủng hộ hành vi của mình, thời đó mọi người đều nhìn vào thiên mệnh.

Mà thiên mệnh lớn nhất lại nằm ở Ân Thương, nếu Tây Kỳ cũng nói mình là thiên mệnh phạt Thương, mọi người chưa chắc đã tin.

Cho nên không thể nói thiên mệnh, mà phải nói đức hạnh.

Và nói rằng thiên mệnh sẽ thay đổi theo đức hạnh, trước đây Ân Thương có đức, nên thiên mệnh ở Ân Thương, bây giờ Ân Thương thất đức, nên thiên mệnh thay đổi, không còn bảo hộ Ân Thương nữa, mà chuyển sang Tây Kỳ.

Chương 3673

Người có đức có thể thay thế Ân Thương.

Sau này Sở Vương hỏi đỉnh Thăng Long, Chu Thiên Tử cũng nói thiên hạ là ở đức chứ không phải ở đỉnh.

Nhưng vấn đề là, đức rốt cuộc là gì.

Trong Dịch Kinh, đức thực ra chính là tộc pháp tộc quy, chính là làm thế nào để tuân thủ Chu Lễ. 151.

Nhưng sau khi lễ nghi tan vỡ, đức được ban cho ý nghĩa mới, nhân nghĩa cũng đều thuộc về đức.

Sau đó thiên hạ nhất thống, đức trở thành tiêu chuẩn chính để tiến cử nhân tài, nhưng quyền giải thích vẫn nằm trong tay quý tộc.

Thế là xuất hiện rất nhiều nhà bình luận, việc họ làm chỉ có một, đó là đánh giá nhân tài.

Tào Mạnh Đức, Gia Cát Lượng đều từng nhận được đánh giá cao từ các nhà bình luận nổi tiếng thời đó.

Có những đánh giá này, nhân tài được quảng bá rộng rãi.

Thời đó thậm chí còn có các loại sách chuyên đánh giá nhân tài, xem tướng mạo, xem cử chỉ. còn có hoạt động chuyên bình phẩm nhân tài gọi là Nguyệt Đán Bình.

Vậy đức rốt cuộc là gì, đối với quý tộc thời đó, đức chính là một cái miệng của họ, họ nói gì thì là cái đó.

Sau này Tào Tháo đề xuất duy tài thị cử, chính là một sự thách thức đối với thời đó.

Kết quả cũng thất bại, cuối cùng vẫn là duy đức thị cử.

Chỉ là đức đến thời Cửu Phẩm Trung Chính Chế, đã không chỉ do quý tộc quyết định, triều đình cũng sẽ cử người cùng đánh giá, một cái miệng biến thành hai cái miệng.

Sau khoa cử, tầm quan trọng của tài ngày càng lớn, ngang hàng với đức.

Đầu bếp của học viện Viễn Nguyệt cần đức, đức chính là một cái miệng của quý tộc, Hạnh Bình Sang Chân rất giống Tào Tháo, tuy có tài năng, nhưng cần phải được quý tộc công nhận mới được.

Đỗ Lan biết chỉ có tài năng ở Nhật Bản là không đủ, ở Nhật Bản có rất nhiều câu chuyện về thiên tài bị bắt nạt.

Tại sao.

Bởi vì thiên tài chỉ có tài, không có đức.

Tài hoa của thiên tài có nhiều đến đâu, chỉ cần chưa được quý tộc giáo hóa bằng đức hạnh, thì cũng chỉ là một kẻ man rợ, thậm chí không phải là người, bị bắt nạt là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Nói chính xác, đó không gọi là bắt nạt, mà gọi là giáo hóa.

Được giáo hóa, mới được coi là người.

Chỉ có tài hoa, không được giáo hóa, thì không thể được quý tộc sử dụng.

Cho nên chỉ có tài hoa là không đủ, còn phải tiếp nhận giáo hóa, mới có thể được quý tộc sử dụng.

Tuy mấy cuộc thi trước đây của ta đã khiến họ nhận ra cái gọi là đánh giá ẩm thực hoàn toàn không đáng tin.

Lúc thì so hương vị món ăn, lúc thì so điểm tổng hợp, hoàn toàn là do một cái miệng, nói gì là nấy.

Nhưng muốn họ chống lại hệ thống đánh giá này rất khó.

Không có mảnh đất cho sự tạo phản.

Nhà Tùy Đường sử dụng khoa cử, cho hàn môn cơ hội, đó là vì thời Ngụy Tấn Nam Bắc triều, đã có rất nhiều hàn môn trỗi dậy, dựa vào vũ trang đánh bại quý tộc.

Cho nên Tùy Văn Đế rất rõ ràng nếu không cho một con đường thoát, hàn môn sẽ không ngồi chờ chết.

Nhưng ở Nhật Bản, đám dân đen chưa bao giờ trỗi dậy, không có mảnh đất đó.

Đám dân đen không thể trỗi dậy, hoặc là bị bán đứng, hoặc là bị thuần hóa, căn bản không thể lay chuyển quy tắc trò chơi của Nhật Bản.

Dù Đỗ Lan lần này đến lần khác chứng minh ban giám khảo không đáng tin, chứng minh sự đánh giá đức hạnh linh hoạt đến mức nào, nhưng đám dân đen chỉ có một con đường này.

Giống như cuối thời Đông Hán, Tào Tháo và Gia Cát Lượng, những hàn môn này cũng phải tìm cách để có được sự đánh giá, nếu không mọi người sẽ không thừa nhận tài năng của họ.

Phải làm sao đây.

Không có con đường nào khác để chứng minh bản thân.

Thực ra theo lý mà nói, Hạnh Bình Thành Nhất Lang ẩn cư mười mấy năm, với tài nghệ của ông ta không thể nào chỉ phục vụ bà con hàng xóm xung quanh.

Tài nghệ của ông ta tốt như vậy, hàng xóm truyền miệng nhau, đáng lẽ sẽ có thực khách từ khắp nơi đến thưởng thức.

Dù sao thì tài nghệ của ông ta có thể khiến hòa thượng ăn kiêng cũng phải từ bỏ tu hành, với năng lực đó, sớm đã có thể mở rộng quán, hoặc mở chi nhánh.

Nhưng kết quả mười mấy năm vẫn là một quán ăn nhỏ, tại sao.

Vì ông ta đã trốn tránh sự giáo hóa, nên tài phiệt ẩm thực chỉ cung cấp cho ông ta đủ nguyên liệu để duy trì quán, chứ không thể mở rộng thêm, kìm hãm ông ta.

Tài nghệ có tốt, cũng là vợ hiền khó nấu cơm không gạo, không thể nấu không khí cho mọi người ăn được.

Cho nên tài nghệ có mạnh đến đâu, chỉ cần kìm hãm nguyên liệu, là có thể khiến thiên tài lụi tàn.

Đỗ Lan biết nếu không phải viện trưởng yêu tài, có lẽ Hạnh Bình Thành Nhất Lang ngay cả quán nhỏ cũng không mở nổi.

Hơn nữa, Hạnh Bình Thành Nhất Lang là ở rể, từ bỏ họ gốc của mình, ở một mức độ nào đó cũng là cúi đầu trước quý tộc.

Năm đó ông ta là một học viên thiên tài, thắng hết trận này đến trận khác, nhưng trước trận đấu quan trọng nhất, ông ta lại bỏ trốn.

Trong mắt quý tộc, đây chính là trốn tránh sự giáo hóa, rõ ràng việc giáo hóa sắp thành công, nhưng ông ta lại chạy mất, công sức đổ sông đổ bể, cuối cùng ông ta vẫn chọn làm một kẻ man rợ.

Một kẻ man rợ không có tư cách tồn tại trong giới ẩm thực, nếu để kẻ man rợ làm ăn lớn mạnh, vậy sự giáo hóa của quý tộc làm sao giữ được uy quyền.

Cho nên dù tài nghệ của Hạnh Bình Thành Nhất Lang hoàn toàn có thể làm ăn lớn mạnh, lại bị kìm hãm ở mức một quán ăn nhỏ.

Nguyên liệu, dụng cụ, cửa hàng. tất cả tài nguyên đều bị hạn chế chết, dù có tài hoa cũng không có sân khấu để thi triển.

Trừ phi ông ta ra nước ngoài.

Đỗ Lan biết chỉ cần ông ta ra nước ngoài, sân khấu sẽ từ một quán ăn nhỏ biến thành một khách sạn lớn.

Không phải thiên tài bị bắt nạt, mà là thiên tài không chấp nhận giáo hóa mới bị bắt nạt.

Quý tộc và thiên tài không thù không oán, tại sao phải đi bắt nạt thiên tài.

Nhưng nếu thiên tài này là một kẻ man rợ thì khác, giáo hóa kẻ man rợ, không chỉ là cho thiên tài một cơ hội, mà còn là bảo vệ những người khác, tránh để người khác bị thiên tài làm hại.

Hạnh Bình Thành Nhất Lang gửi con trai trở lại học viện, để con trai tiếp nhận giáo hóa, chắc chắn cũng là ăn một lần ngã, khôn ra một chút, biết con trai cũng có tài hoa, nếu không tiếp nhận giáo hóa, tài hoa này cũng coi như xong.

Đỗ Lan suy luận: Thực ra cũng có thể ra nước ngoài, nhưng Thành Nhất Lang có lẽ ở nước ngoài cũng chịu tủi nhục, dù sao màu da cũng khác.

Biết con trai nếu ra nước ngoài cũng phải trải qua một phen rèn luyện, không bằng gửi đến học viện Viễn Nguyệt tiếp nhận giáo hóa.

Tài hoa cũng cần sân khấu để thể hiện, nếu cứ ở lại trong quán ăn nhỏ bị kìm hãm, cả đời cũng chỉ là một đầu bếp hạng ba.

Hạnh Bình Sang Chân cũng rất may mắn khi mình đã đến trường Viễn Nguyệt, được thấy nhiều tài nghệ hơn, cũng đã thể hiện tài năng của mình trước nhiều người hơn.

Thật phiền phức, Hạnh Bình Thành Nhất Lang và Hạnh Bình Sang Chân, Diệp Sơn Hoàng, Hắc Mộc Trường Lương, Xảo, Điền Sở Huệ, những đầu bếp hàn môn này đều chủ động ôm lấy hệ thống tuyển chọn của quý tộc, dù ta có chỉ ra khuyết điểm cho họ cũng vô dụng.

Giống như tôn giáo vậy, bê bối có nhiều đến đâu, chỉ cần không có thứ gì thay thế được tôn giáo, tôn giáo sẽ mãi tồn tại.

Đỗ Lan biết nếu không có khoa cử thay thế cho duy đức thị cử, hàn môn hoặc là tạo phản, hoặc là chấp nhận giáo hóa.

Mà Nhật Bản không có mảnh đất cho sự tạo phản, nên chỉ có thể chấp nhận giáo hóa.

Trừ phi Đỗ Lan có thể mở ra con đường thứ ba, một con đường có thể khiến đầu bếp chỉ dựa vào tài nghệ là có thể thành công rực rỡ.

Ví dụ như kỳ thi ẩm thực, thi tứ thái ngũ vị, hoặc săn bắt những quái vật có đẳng cấp săn bắt rất cao, để đầu bếp chấp nhận một bài kiểm tra có chỉ tiêu cứng, tự mình kiếm được nguyên liệu, không còn dựa vào sự đánh giá của quý tộc.

Chương 3674

Kết thúc thực tập, trường học sắp xếp cho top 8 của kỳ tuyển cử mùa thu và Thập Kiệt gặp mặt.

Đây rõ ràng là một sự khích lệ, hy vọng top 8 có thể lấy Thập Kiệt làm mục tiêu để nỗ lực, sự thờ ơ và coi thường của Thập Kiệt chính là gia vị tốt nhất để kích thích top 8.

Thập Kiệt xem thường top 8, vì một khi đã đến lãnh địa của Thập Kiệt, đó không còn là vấn đề kỹ thuật nữa, mà là sự áp đảo toàn diện.

Thập Kiệt sở hữu không chỉ kỹ thuật, mà còn là nguồn tài nguyên hậu cần hùng mạnh, họ nắm giữ sức mạnh của tài phiệt, có thể điều động lượng lớn vốn, bao gồm cả đội thi công và rất nhiều nhân công.

Làm thế nào để trở thành Thập Kiệt.

Hạnh Bình Sang Chân hỏi ra câu hỏi mà ai cũng muốn biết.

Chỉ cần gửi yêu cầu Shokugeki cho chúng tôi, và chúng tôi cũng đồng ý Shokugeki, thông qua Shokugeki quyết định thắng thua.

Các cậu thắng là có thể thay thế chúng tôi trở thành Thập Kiệt mới.

Nhưng tôi khuyên các cậu nên bỏ đi, vì Thập Kiệt và các cậu có sự khác biệt về bản chất.

Người nói là một đàn anh năm hai, cũng là chuyên gia ẩm thực Trung Hoa Cửu Ngã Chiếu Kỷ.

Anh ta tốt bụng giải thích: Trở thành Thập Kiệt chính là nắm giữ một phần quyền sở hữu và tài sản của học viện trong tay, chỉ cần là vì nấu ăn thì có thể tiêu tốn ngân sách khổng lồ, những nguyên liệu, thiết bị, dụng cụ mà đầu bếp toàn Nhật Bản đều mơ ước, bất kể là cao cấp nhất hay hiếm có nhất, muốn gì có nấy.

Những thực đơn quý giá đã thất truyền trên toàn thế giới, hoặc những điển tịch cổ đại được bán đấu giá cao cũng có thể dễ dàng có được.

Bất kể là nghiên cứu lý luận ẩm thực, hay thực hành thao tác nấu ăn, chỉ cần là để chuyên tâm nghiên cứu nguyên liệu, mọi thứ đều được cho phép.

Top 8 nghe mà lòng say như điếu đổ.

Nhất Sắc Tuệ bổ sung: Hơn nữa, ghế càng cao, quyền hạn có thể sử dụng càng lớn, vì ở đây nấu ăn là tất cả.

Hạnh Bình Sang Chân chỉ cảm thấy đây chính là miền đất hứa của mình, là quốc gia lý tưởng của đầu bếp.

Đàn anh năm ba xếp hạng nhất cũng nói: So với cuộc đời quá ngắn ngủi, thế giới ẩm thực thực sự quá sâu sắc, khám phá không có điểm dừng.

Dù có dành cả đời không ngừng tiến bước, cũng rất khó leo lên đến đỉnh cao, nhưng chỉ cần trở thành Thập Kiệt, là có thể đẩy nhanh tốc độ tiến lên.

Giao tất cả quyền hạn và tài sản cho người có năng lực, đó chính là Viễn Nguyệt.

Và người được giao tất cả những thứ đó chính là Hội đồng Thập Kiệt.

Giữa Thập Kiệt và những đầu bếp khác tồn tại sự chênh lệch sức mạnh tuyệt đối, đó là sự thật.

Những lời này càng khiến các đàn em thêm ý chí chiến đấu, nghé con mới sinh không sợ hổ, họ không sợ sự sâu sắc.

Đỗ Lan ha ha cười nói: Cho nên các ngươi mới sợ hãi đó.

Ngươi nói gì.

Chúng ta không sợ hãi.

Ngươi rốt cuộc có hiểu không.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ nói.

Đỗ Lan tiếp tục cười nói: Hiểu rồi, các ngươi nắm giữ rất nhiều thứ, nhưng chỉ cần ban giám khảo nói món ăn của các ngươi không ngon, những thứ các ngươi nắm giữ sẽ bay đi mất.

Cho nên trông các ngươi, Thập Kiệt, có vẻ hào nhoáng, nhưng thực chất lại nguy như chồng trứng.

Chỉ cần một trận thua, mọi thứ của các ngươi sẽ tan thành mây khói.

Thực lực.

Các ngươi thật sự tin rằng mình có thứ đó sao.

Thứ trao cho các ngươi tất cả không phải là thực lực, mà là một câu nói của ban giám khảo.

Thập Kiệt và top 8 đều không nói gì, dù sao thì gã Đỗ Lan này trước đây đúng là đã đùa bỡn ban giám khảo trong lòng bàn tay.

Cho nên các ngươi đang sợ hãi, sẽ không dễ dàng đồng ý Shokugeki, vì vận mệnh của các ngươi không nằm ở năng lực của bản thân, mà ở sự giáo hóa của tài phiệt đối với các ngươi.

Các ngươi chỉ có thể không ngừng làm những món ăn mà tài phiệt thích, chứ không phải đang khám phá thế giới ẩm thực, các ngươi sớm đã đi vào ngõ cụt.

Đỗ Lan nói: Ta có thể đảm bảo, bất kể ai trong các ngươi đồng ý

Shokugeki với ta, kết cục đều là thảm bại.

Thập Kiệt cảm thấy bị sỉ nhục.

Đỗ Lan thậm chí còn gọi cả phóng viên đến, nói: Thế nào, ai trong các ngươi đồng ý Shokugeki với ta.

Ta có thể chứng minh lời ta nói là đúng.

Đương nhiên các ngươi cũng có thể không đồng ý Shokugeki với ta, ngày mai trang nhất sẽ là Thập Kiệt sợ hãi đàn em huyền thoại, không đánh mà chạy.

Gã này, phép khích tướng vô dụng thôi.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ nói: Đợi đến khi các cậu có bất kỳ phương diện nào trong nấu ăn có thể thắng được chúng tôi, tôi mới chấp nhận Shokugeki của các cậu.

Đương nhiên các cậu không thể thắng được, vì Thập Kiệt đối với các cậu là sự nghiền ép toàn diện.

Vậy là các ngươi vẫn không đánh mà chạy, dù sao một khi tham gia Shokugeki, vận mệnh của các ngươi không còn do mình làm chủ.

Ta không cần dùng dụng cụ nấu ăn huyền thoại, không cần thiết bị cao cấp, không cần nguyên liệu hiếm, dù có dâng lên một bát nước lọc, để ban giám khảo nói ngon, là thắng rồi, mọi thứ của các ngươi đều là của ta.

Đỗ Lan nói.

Ban giám khảo sẽ không nói nước lọc ngon.

Điều đó không do ban giám khảo quyết định.

Đỗ Lan cười nói: Tóm lại, mọi thứ của các ngươi, Thập Kiệt, đều sẽ bị cướp đi bởi một câu nói, trong mắt ta chẳng qua chỉ là một đám côn trùng đáng thương mà thôi, so với khinh bỉ, ta càng đồng cảm với các ngươi hơn.

Đáng thương, đáng buồn, đáng tiếc.

Top 8 nghe Đỗ Lan nói vậy, cũng cảm thấy có chút lý.

Thế Thiết Ái Lệ Ti nói: Cũng đúng, ban giám khảo lúc thì đánh giá món ăn phải xem hương vị, lúc lại dùng điểm tổng hợp để quyết định, hương vị lại không phải là tiêu chuẩn duy nhất nữa rồi.

Cứ thay đổi xoành xoạch, thật đáng ghét.

Một bát nước lọc cũng có thể nhận được điểm tổng hợp rất cao.

Lời này vừa nói ra, hai bên đều im lặng.

Món ăn họ làm có ngon đến đâu, cuối cùng cũng phải được ban giám khảo thừa nhận, nhưng ban giám khảo rốt cuộc là dựa vào ẩm thực bản vị hay đánh giá tổng hợp để bình phẩm món ăn, thật khó nói.

Nấu ngon đến đâu, điểm tổng hợp cũng có thể rất thấp.

Thật phiền phức, sang năm hay là hủy đại hội thưởng phong đi, không cần thiết phải chọn thời gian bận rộn như vậy để họp.

Người đứng đầu lười biếng nói.

Không còn cách nào, đây cũng là một trong những hoạt động thường lệ của học viện Viễn Nguyệt.

Thập Kiệt rời đi, nhưng phần cuối của kỳ tuyển cử mùa thu, lễ hội trường Viễn Nguyệt sắp bắt đầu.

Lượng lớn vật liệu xây dựng liên tục được chuyển vào trường, để xây dựng địa điểm cho lễ hội trường, đến lúc đó sẽ có những kẻ sành ăn từ khắp nơi trên thế giới đến trường thưởng thức ẩm thực.

Tin tức trên báo không có bất kỳ gợn sóng nào, dù có người trong Thập Kiệt tức điên lên, nhưng họ cũng phải thừa nhận Đỗ Lan nói không sai, ban giám khảo mới là sự tồn tại mạnh nhất, mọi nỗ lực và khám phá của họ đều chỉ để làm hài lòng ban giám khảo, một câu nói của ban giám khảo quyết định họ lên thiên đường hay xuống địa ngục.

Sự nhiệt tình của mọi người đều bị lễ hội trường Viễn Nguyệt thu hút, vì sẽ có rất nhiều món ngon xuất hiện.

Đỗ Lan, cậu có tham gia không.

Không tham gia, ta chỉ xem thôi là được rồi.

Tuy nói vậy, nhưng hắn đã bắt đầu tạo thế, hắn làm nhiều việc như vậy không phải để làm đầu bếp mãi, mà là để cướp lấy quyền phát ngôn.

Bây giờ hắn cần làm trọng tài, đi ăn khắp nơi trong lễ hội trường Viễn Nguyệt, đánh giá và cho điểm ở khắp nơi, quyết định cuộc đời của các đầu bếp.

Cần phải tạo thế, nên hắn đã nhận đủ loại phỏng vấn, đưa ra lý niệm nấu ăn của mình.

Dù sao hắn cũng là người nổi tiếng với món Cà ri Danh Họa, còn là người tiên phong ăn nấm độc, mọi người đều muốn biết Đỗ Lan còn dám làm gì nữa.

Đỗ Lan nói chuyện lưu loát trước mặt phóng viên, chủ yếu là nói cho mọi người biết lý niệm nấu ăn của mình.

Thế nào là một món ăn đạt chuẩn.

Là cà ri do danh họa nấu ra.

Hay là nguyên liệu quý hiếm đắt đỏ.

Hay là món ăn kỳ dị dám đi tiên phong.

Hay là ban giám khảo nói ngon thì là ngon.

Hay là nói trong lòng mỗi người đều có hương vị mình yêu thích nhất, tự mình thấy ngon mới là ngon.

Là bánh mì, hay là cơm, là mì, hay là hamburger.

Ta đang suy nghĩ về vấn đề này.

Vấn đề này e là không có câu trả lời chính xác, dù sao cuộc thi ẩm thực giống như một đại hội thể thao hơn, vẫn khác với việc người bình thường ăn uống.

Phóng viên cũng không biết thế nào mới là món ăn đạt chuẩn.

Đúng là như vậy, Shokugeki và các cuộc thi quan trọng nhất là phải được sự công nhận của ban giám khảo, cho nên chỉ cần chiều lòng ban giám khảo là được, căn bản không cần quan tâm món ăn có hợp khẩu vị của đại chúng hay không.

Nhưng lễ hội trường thì khác, lễ hội trường là để thể hiện tài nghệ cho đông đảo quần chúng xã hội, khẩu vị cần được đại chúng công nhận.

Nhưng đôi khi ngon không có nghĩa là dụng tâm, nếu đầu bếp không dụng tâm thì dù làm ra món ngon cũng vô ích.

Chương 3675

Cho nên ta đề xuất một lý niệm Chỉ Số Dụng Tâm Ẩm Thực, có thể đánh giá xem lúc đầu bếp nấu ăn có dụng tâm không, có coi khách hàng là thượng đế không.

Dùng ba màu đỏ, vàng, lục thông dụng, nếu chỉ số dụng tâm cao thì là màu đỏ, thấp thì là màu lục.

Màu lục là đầu bếp căn bản xem thường khách hàng, chỉ coi khách hàng như súc vật, lúc nấu ăn cũng chỉ có kỹ thuật, không có dụng tâm.

Đỗ Lan nói.

Chỉ số dụng tâm này đo như thế nào.

Đỗ Lan lấy ra một chiếc máy dò chiến đấu lực giống trong Dragon Ball, nói: Đeo chiếc máy dò này là có thể đo được rồi.

Dụng cụ này có thể đo được sự chân thành của bạn trai bạn gái không.

Phóng viên không ngại chuyện lớn nói.

Hiện tại chưa có chức năng này, đây là dụng cụ chuyên dụng cho thực khách, chỉ có thể đo được lúc đầu bếp nấu ăn có dụng tâm với thực khách hay không.

Hiện tại sản lượng có hạn, chỉ có ba mươi cái, mọi người có thể đến chỗ ta đặt trước.

Vào ngày lễ hội trường, chúng ta có thể đi xem xem những đầu bếp nào có đạo đức nghề nghiệp, những đầu bếp nào căn bản không có đạo đức nghề nghiệp.

Hôm nay có thể không có đạo đức nghề nghiệp, ngày mai có thể bỏ độc vào thức ăn.

Đỗ Lan dùng lối ngụy biện sinh động để giải thích tại sao đầu bếp phải dụng tâm, vì một khi không dụng tâm có thể sẽ gây bất lợi cho thực khách.

Tôi nghĩ mọi người chắc chắn cũng rất mong chờ.

Phóng viên nói.

Đối với các đầu bếp, đây không phải là tin tốt, vốn dĩ họ chỉ cần nấu ăn ngon là được, bây giờ còn phải dụng tâm.

Dụng tâm thế nào.

Họ nói không tính, Đỗ Lan nói mới tính.

Tiêu chuẩn của chiếc máy dò chỉ số dụng tâm này rốt cuộc là gì, cuối cùng vẫn là do Đỗ Lan quyết định.

Để thể hiện thực lực của mình trong lễ hội trường, Thập Kiệt đã đặc biệt dùng tài nguyên của mình để xây dựng những gian hàng mới, nổi bật lên sự giàu có và mạnh mẽ, tốc độ xây dựng còn nhanh hơn cả cứu trợ thiên tai. 152.

Soma thấy vậy không khỏi nảy ra một ý tưởng, nếu đã gửi lời thách đấu Shokugeki cho Thập Kiệt mà họ không chấp nhận.

Vậy thì mình cứ vượt qua họ trong lễ hội trường trước, dùng món ăn đặc chế của mình để thắng Thập Kiệt, đến lúc đó họ sẽ không có lý do để từ chối Shokugeki.

Mục tiêu của cậu là Cửu Ngã Chiếu Kỷ, vị đàn anh năm hai tinh thông ẩm thực Trung Hoa, người không cao nhưng rất kiêu ngạo, phải cho anh ta biết tay.

Ẩm thực Trung Hoa, chính là ẩm thực phương Đông đã được cải tiến khẩu vị, để thích ứng với khẩu vị của người Nhật đã có không ít sự thay đổi.

Thanh tiêu nhục ti, ma bà đậu hủ là những đại diện chính, Cửu Ngã Chiếu Kỷ dự định mở quán bán ma bà đậu hủ, muốn làm nổi bật vị tê cay.

Quan trọng hơn là anh ta không nấu một mình, mà có rất nhiều thuộc hạ, những thuộc hạ này đều có thể làm ra món ma bà đậu hủ có hương vị y hệt nhau, không một chút sai sót.

Dựa vào ưu thế về số lượng, tốc độ ra món của anh ta có thể gấp mười lần Hạnh Bình Sang Chân.

Dù họ có được yêu thích như nhau, Cửu Ngã Chiếu Kỷ cũng có thể phục vụ số lượng khách gấp mười lần.

Nhưng chàng thiếu niên đã bùng lên ý chí chiến đấu, sẽ không dễ dàng dập tắt.

Vẫn như cũ, trước khi cuộc thi bắt đầu, phải do thám tình hình địch.

Chàng thiếu niên cũng không hiểu biết nhiều về ẩm thực Trung Hoa, nên thông qua Điền Sở Huệ đã làm quen với Bắc Điều Mỹ Đại Tử.

Vị Bắc Điều Mỹ Đại Tử này cũng là học sinh năm nhất, một trong những thí sinh tham gia vòng loại, bị loại khi thi đấu với Điền Sở Huệ.

Bắc Điều Mỹ Đại Tử là một thiếu nữ xinh đẹp có khí chất ngự tỷ, thân hình mảnh mai, là con gái của quán ăn Trung Hoa lớn nhất phố Tàu, từ nhỏ đã lập chí trở thành một đầu bếp không thua kém nam giới, luyện được một thân sức lực.

Bề ngoài không nhìn ra, nhưng thể lực rất lớn.

Nhưng Điền Sở Huệ cũng là một cô gái có sức lực rất lớn, dù bình thường không nhìn ra, nhưng cô có thể một mình xẻ thịt một con cá ngừ đại dương cao bằng người lớn.

Thể lực không hề thua kém Bắc Điều Mỹ Đại Tử, hai mỹ thiếu nữ vừa gặp đã thân, trở thành bạn bè.

Bắc Điều Mỹ Đại Tử nể mặt Điền Sở Huệ, nói: Nếu cậu muốn lấy Cửu Ngã Chiếu Kỷ làm mục tiêu, hay là tôi trực tiếp dẫn cậu đến hội nghiên cứu ẩm thực Trung Hoa của anh ta xem cho rõ.

Trực tiếp thâm nhập vào doanh trại địch.

Khí thế ngút trời, hàng trăm học sinh mặc đồng phục giống nhau, cạo đầu trọc đang nỗ lực bận rộn trong bếp.

Quy mô của hội nghiên cứu còn lớn hơn một khách sạn năm sao, mọi người đều đang nỗ lực nấu nướng.

Sự tiêu hao nguyên liệu, tiêu hao nhiên liệu, tiêu hao tinh lực, tất cả mọi thứ đều là để nhiều khách hàng hơn được ăn món ma bà đậu hủ chất lượng cao.

Thiếu niên, cậu đến thử tay nghề của họ đi.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ cũng rất hào phóng thể hiện thực lực của mình, vì thực lực này không phải dựa vào việc học lỏm là có thể học được, mà là dựa vào mức độ tổ chức và sự rèn luyện ngày đêm tích lũy.

Mười đĩa ma bà đậu hủ, Hạnh Bình nếm thử từng đĩa một rồi kinh ngạc phát hiện ra khẩu vị và hương vị giống hệt nhau, giống như sao chép và dán vậy, kinh ngạc nói: Hoàn toàn giống nhau.

Chính là như vậy, cậu cũng nên biết lễ hội trường thi đấu chính là về doanh số, chỉ dựa vào một đầu bếp dù có mệt chết, lượng bán ra trong một ngày cũng có hạn.

Chỉ có tăng số lượng đầu bếp, lượng bán ra tự nhiên cũng tăng lên, cho nên quán của tôi ít nhất một ngày phải bán ra một nghìn đĩa ma bà đậu hủ.

Nếu hoàn toàn do một người làm, dù một đĩa chỉ cần năm phút, làm xong một nghìn đĩa cũng cần 83 giờ, tức là hơn ba ngày.

Nhưng chỉ cần phân bổ cho mười đầu bếp, một ngày tám giờ là đủ rồi.

Toàn bộ hội trường giống như một cỗ máy vận hành, hai mươi bốn giờ không ngừng nghỉ, mười đầu bếp giỏi nhất, cùng với sự hỗ trợ hậu cần, đủ để tôi một ngày bán ra một nghìn đĩa.

Đây không phải là thứ có thể học lỏm được, mà thuần túy là vấn đề toán học, là vấn đề một người chỉ có hai mươi bốn giờ, nên cần nhiều người hơn để giúp đỡ.

Nguồn cung cấp nguyên liệu, tốc độ lên món, và những đầu bếp do tôi tinh tâm điều chế, tất cả những thứ này cộng lại mới là bí quyết không thể thay thế để bán được doanh số cao.

Đàn em à, cậu muốn thắng tôi, phải bỏ ra một phen công sức đấy.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ căn bản không sợ người khác học, nếu Hạnh Bình Sang Chân thực sự có thể bỏ qua quy luật khách quan, học được phương thức này, anh ta tự nhận thua.

Đây là phương thức kinh doanh đã đầu tư lượng lớn vốn và thời gian mới hoàn thành được.

Hạnh Bình Sang Chân vô cùng nghiêm túc, nhận ra đây thực sự không phải là đối thủ có thể đánh bại chỉ bằng sự nhiệt huyết nhất thời của bản thân, chỉ riêng việc cung cấp nguyên liệu đã là một vấn đề không nhỏ.

Khách đông, nguyên liệu tiêu hao cũng nhiều hơn, việc chuẩn bị nguyên liệu cần nhiều thời gian hơn.

Thời gian chuẩn bị nguyên liệu nhiều, thời gian nấu nướng kinh doanh sẽ ít đi, cậu dù không ăn không uống cũng chỉ có hai mươi bốn giờ, thời gian có thể phân bổ cho việc nấu nướng và chuẩn bị nguyên liệu cộng lại cũng chỉ có hai mươi bốn giờ.

Cái này tăng thì cái kia giảm, hoàn toàn là một mâu thuẫn.

Thời gian chuẩn bị nhiều, thời gian nấu nướng sẽ ít đi, thời gian nấu nướng ít, khách phục vụ được sẽ ít đi, nguyên liệu tiêu hao có thể giảm bớt, thời gian chuẩn bị ngược lại lại ít đi, thời gian nấu nướng nhiều lên, khách có thể phục vụ tuy nhiều, nhưng nguyên liệu lại không đủ.

Thời gian chuẩn bị và thời gian nấu nướng, thậm chí còn chưa tính thời gian tiếp đãi khách, một đầu bếp làm sao có thể xoay xở kịp.

Chàng thiếu niên cũng không quản, trước tiên suy nghĩ dùng món ăn gì để đối đầu với ma bà đậu hủ của đàn anh.

Tiếc là một mình suy nghĩ mở quán không đơn giản như vậy, còn phải điền đơn đăng ký.

May mà trong ký túc xá, học sinh Nhất Sắc Tuệ rất nhiệt tình giúp đỡ đàn em, nói: Trong lễ hội trường, khu vực mở cửa chính của trường có ba phần, một phần là ở cổng trường, nơi này được gọi là Khu Phố Nhộn Nhịp, là nơi tất cả khách hàng vào cổng đều phải đi qua, gian hàng trên trục đường chính là lựa chọn rất hot.

Sau đó đến Khu Vực Trung Tâm, khu vực chuyên nghiệp nhất, các thiết bị lớn, lều bạt đều mở quán ở đây, ẩm thực Trung Hoa của Cửu Ngã Chiếu Kỷ cũng ở đây.

Còn có khu gần núi, nơi đó tuy cách cổng trường xa nhất, nhưng lại là nơi có mức tiêu dùng cao nhất, chỉ có những đầu bếp nổi tiếng mới có tự tin mở quán ở đây, có thể nói là rượu ngon không sợ ngõ sâu.

Rất nhiều khách hàng chuyên đến khu gần núi, chuyên tìm đầu bếp mình yêu thích, tính mục tiêu rất mạnh.

Cổng trường đương nhiên là vừa vào cửa là thấy, nhưng quy mô gian hàng không lớn, đều là những quầy hàng nhỏ.

Còn khu trung tâm là nơi có các nhà hàng lớn, môi trường tốt hơn, dịch vụ tốt hơn, là lựa chọn không thể bỏ qua để ăn một bữa no nê.

Cuối cùng là khu gần núi, là nơi tận hưởng dịch vụ cao cấp nhất, chỉ có người có tiền mới chuyên đi tìm đầu bếp trong học viện ở nơi sâu hẻo lánh để nấu ăn.

Hạnh Bình Sang Chân nghe xong cũng thu được nhiều lợi ích, nói: Chọn một vị trí tốt cũng rất quan trọng, có quá nhiều việc phải suy nghĩ.

Đây chính là vấn đề mở quán, đầu bếp không thể chỉ dựa vào việc nấu ăn.

Nhưng theo tính cách của cậu, chắc chắn sẽ không trốn tránh, sẽ nghênh đón khó khăn.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ mở quán ở khu trung tâm, cậu cũng sẽ mở quán ở khu trung tâm.

Chương 3676

Cửu Ngã Chiếu Kỷ dùng ẩm thực Trung Hoa, cậu cũng sẽ dùng ẩm thực Trung Hoa, chỉ có đối đầu trực diện, thực lực và thực lực va chạm mới có thể tạo ra tia lửa sáng chói nhất, mới có thể thắng một cách sảng khoái, thắng một cách không thể tranh cãi.

Cho nên vào ngày cuối cùng nộp đơn, cậu đã nộp đơn đăng ký, muốn đối đầu trực diện với Cửu Ngã Chiếu Kỷ, Thập Kiệt thứ tám.

Đương nhiên như vậy vẫn chưa đủ, vẫn chưa xác định dùng món gì để đối đầu, ẩm thực Trung Hoa bác đại tinh thâm, muốn chọn một món ra để đối đầu với ma bà đậu hủ, lựa chọn quá nhiều.

Còn hai tuần nữa là đến lễ hội trường, tiếp theo là phải chuẩn bị nguyên liệu.

Học viện thật là tốt bụng, ngân sách cho lễ hội trường lại có thể điền tùy ý, thật may mắn.

Hạnh Bình Sang Chân vui vẻ nói: Vốn dĩ tôi còn lo không có tiền mua đủ nguyên liệu, không ngờ trường lại trực tiếp cho tiền.

Khụ khụ, bạn học này đừng vội mừng quá, trường đúng là cho ngân sách, hơn nữa ngân sách muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, nhưng nếu xuất hiện thâm hụt, thì phải thôi học.

Cho nên cậu nhận ngân sách càng nhiều, áp lực hoàn vốn càng lớn, một khi lỗ vốn, cậu sẽ phải nói lời tạm biệt với trường.

Cho nên tôi khuyên cậu hãy tính toán kỹ chi phí và lợi nhuận dự kiến.

Hạnh Bình Sang Chân ngẩn người, còn tưởng tiền này cứ lấy tùy ý tiêu tùy ý, kết quả thâm hụt còn phải thôi học.

Cậu chưa từng nghe nói qua.

Nhưng trường học chính là như vậy, không phải là nhà từ thiện, mà yêu cầu học sinh kiếm tiền, ít nhất cũng không lỗ vốn.

Ngân sách đã cho, tiếp theo là kiếm tiền, lỗ vốn thì cút.

Cho nên các quán hàng bình thường chắc chắn phải tính toán một khoản, cũng cần chàng thiếu niên tự mình tính, cậu cần bao nhiêu nguyên liệu, có thể bán được bao nhiêu hàng, không thể chuẩn bị quá nhiều món, kết quả bán không được dẫn đến thâm hụt.

Lỗ vốn thâm hụt thì thôi học.

Nguyệt Hưởng Tế, tên gọi chính thức của lễ hội trường Viễn Nguyệt, còn hai tuần nữa sẽ chính thức khai mạc, mọi người đều đang khẩn trương chuẩn bị.

Lần này, những người tham gia lễ hội trường cũng phải đối mặt với áp lực thôi học, một khi gian hàng bị lỗ vốn sẽ phải rời khỏi trường.

Cả lễ hội kéo dài năm ngày, phải hoàn vốn trong vòng năm ngày, áp lực vẫn rất lớn.

Loại thức ăn nào thì có mức giá tương ứng, đầu bếp là ngành dịch vụ cũng có tính phụ thuộc.

Nấu ăn cho hoàng đế, một quả trứng giá năm lạng bạc, nấu ăn cho người thường, trứng gà năm văn tiền một quả, họ cũng phải suy nghĩ.

Lại giống như thợ cắt tóc, thầy Tony ở đầu làng, cắt một cái đầu có thể chỉ cần mười đồng, thầy Tony trên phố thương mại động tay một lần là một nghìn.

Ngành dịch vụ có tính phụ thuộc cao, cùng một tay nghề ở những nơi khác nhau giá cả sẽ khác nhau.

Cho nên ngành dịch vụ cũng là ngành dễ phân tầng nhất.

Đầu bếp cũng vậy, nếu là quầy hàng nhỏ, bán một phần thức ăn ba mươi đồng là đã tốt rồi.

Vào quán bán ba trăm một đĩa, ăn chính là không khí và dịch vụ.

Nếu vào quán của đầu bếp danh tiếng, thì ba nghìn một đĩa cũng là lẽ đương nhiên, ăn chính là đẳng cấp.

Cùng một hương vị, ở quầy hàng, nhà hàng, quán của người nổi tiếng giá bán hoàn toàn khác nhau.

Quán của người nổi tiếng cần danh tiếng, cần cái đẳng cấp khiến khách hàng rõ ràng đã tiêu tiền oan uổng mà vẫn vui vẻ, là cái đẳng cấp kiểu tôi ăn một đĩa món này là đã cao hơn người thường rồi.

Cho nên quầy hàng bán sự thực tế, nhà hàng bán dịch vụ, quán của người nổi tiếng bán đẳng cấp.

Lễ hội trường cũng được chia làm ba phần như vậy, Hạnh Bình Sang Chân không có nhiều ngân sách để xây dựng nhà hàng của mình, mà lấy một chiếc xe đẩy nhỏ, chuẩn bị dùng sự thực tế của quầy hàng để thách thức dịch vụ của nhà hàng.

Như vậy ngân sách sẽ ít hơn, nhưng bán ra món ăn giống như nhà hàng, thu nhập cũng sẽ nhiều hơn.

Còn Cửu Ngã Chiếu Kỷ thì trực tiếp mở một nhà hàng ẩm thực Trung Hoa, chủ yếu kinh doanh ma bà đậu hủ, có rất nhiều bàn ăn và nhân viên phục vụ, chi phí cao hơn, giá bán ma bà đậu hủ tự nhiên cũng cao hơn.

Sau khi quyết định hướng đi, thời gian cuối cùng phải quyết định thực đơn.

Rốt cuộc món ăn nào mới có thể đánh bại ma bà đậu hủ.

Chàng thiếu niên tìm đến Thế Thiết Hội Lý Nại, hy vọng cô có thể không tiếc lời chỉ giáo.

Tiểu thư kiêu ngạo liền nói với chàng thiếu niên: Tê cay, tê đến từ hoa tiêu, cay đến từ ớt.

Mà ẩm thực Trung Hoa có nguồn gốc từ nhiều hệ thống ẩm thực, các nơi dựa vào khí hậu và sản vật khác nhau mà phát sinh ra những món ăn khác nhau, đàn anh Cửu Ngã giỏi nhất là ẩm thực Tứ Xuyên.

Theo tôi được biết, vốn dĩ hội nghiên cứu ẩm thực Trung Hoa là nghiên cứu tám trường phái ẩm thực lớn và các trường phái nhỏ khác, nhưng từ khi đàn anh gia nhập, ẩm thực Tứ Xuyên đã áp đảo và thống trị hội nghiên cứu.

Thì ra là vậy, thảo nào Bắc Điều Mỹ Đại Tử lại nói không ưa phương châm của anh ta, thì ra anh ta đã gạt bỏ các món ăn Trung Hoa khác ra rìa.

Nghe nói lúc đó đàn anh nói mình chỉ thích nhìn mọi người ăn đến mồ hôi đầm đìa nhưng không thể dừng lại, rất thú vị.

Tiểu thư nói.

Chàng thiếu niên có thể hiểu được suy nghĩ của đàn anh, món ăn của mình được thực khách công nhận, luôn là một điều rất vui.

Đàn anh chính là dựa vào sức mạnh áp đảo của vị tê cay, cộng thêm sự phức tạp ngon miệng sau vị tê cay mới trở thành một trong Thập Kiệt.

Cậu muốn thắng anh ta, mơ đi.

Tiểu thư không cho rằng chàng thiếu niên có khả năng thắng. 153.

Chàng thiếu niên thầm nghĩ không chỉ có tê cay mà còn có hương vị phức tạp hơn, cậu biết ma bà đậu hủ không chỉ có tê cay mà còn có tương đậu biện, tàu xì, dầu hào các loại gia vị, đều rất có đặc sắc Trung Hoa.

Cậu thử làm các món đặc sắc Trung Hoa như hồi oa nhục, thanh tiêu nhục ti, tất cả đều không lý tưởng.

Còn một khoảng thời gian nữa, tòa tháp Bát Đại Thái Hệ của Đỗ Lan cũng chính thức mở cửa, tuy hắn không tham gia cuộc thi ẩm thực, nhưng có thể tổ chức một buổi triển lãm tám trường phái ẩm thực lớn, để khán giả vào chỉ xem không ăn, kích thích nước bọt của mọi người, để họ có thể thưởng thức ẩm thực trong học viện tốt hơn. 154.

Trong tòa tháp có những món ăn bình dân của phố lớn ngõ nhỏ, cũng có những món quốc yến bước lên sảnh lớn sang trọng.

Đương nhiên quan trọng hơn là nói cho khán giả biết làm thế nào mới là ăn đúng cách, không được tham ăn, không được lãng phí, không được nóng vội, không được gán ghép lung tung. nói chung là ăn phải có dáng ăn, thực khách cũng phải kiểm soát bản thân, nếu để bản thân bị dục vọng chi phối, thì quá thất bại rồi.

Nhưng thực khách tỏ vẻ tôi chỉ ăn một bữa cơm, không muốn phiền phức như vậy, mình vui là được.

Không chỉ ăn, còn phải tăng kiến thức, tòa tháp Bát Đại Thái Hệ của Đỗ Lan sẽ mở cửa miễn phí, giúp mọi người hiểu về văn hóa ẩm thực.

Còn về phần Đỗ Lan, hắn sẽ đi khắp nơi thưởng thức món ăn của người khác, bình phẩm các đầu bếp.

Một bên phá vỡ quyền phát ngôn của đầu bếp, một bên dùng tòa tháp Bát Đại Thái Hệ để thiết lập quyền phát ngôn, gã tên Đỗ Lan này, tính toán quả là không tồi.

Trong khi mọi người đang hừng hực khí thế chuẩn bị cho lễ hội trường, một đám mây đen đang bao trùm.

Trong trường sắp xảy ra một số biến đổi.

Đỗ Lan nói không sai, chúng ta, những Thập Kiệt này, cuối cùng vẫn phải dựa vào quyết định của ban giám khảo mới có thể kiểm soát tài nguyên.

Nếu đã vậy thì hãy để chúng ta, Thập Kiệt, quyết định thân phận của ban giám khảo đi.

Một bộ phận thành viên trong Thập Kiệt đang ấp ủ điều gì đó, họ đã tìm được một viện trưởng mới, một viện trưởng có thể mang lại sự khác biệt.

Viện trưởng cũ có hai người con, một con gái, một con trai, người con gái có tài năng siêu phàm, và đã sinh ra Thế Thiết Hội Lý Nại với người đàn ông ở rể.

Còn người con trai tài năng có hạn, đã ra nước ngoài và sinh ra Thế Thiết Ái Lệ Ti.

Vốn dĩ nên là một gia đình mỹ mãn, hạnh phúc.

Nhưng con rể của viện trưởng cũ lại có một lý niệm cố chấp, ông ta cho rằng giới ẩm thực không thể tiếp tục như thế này, phải tiến hành cải cách, nếu không giới ẩm thực sẽ trở thành một nghĩa địa vô giá trị, sẽ phá hủy những đầu bếp có thiên phú, có tài hoa.

Ông ta quyết định nắm giữ quyền phát ngôn cao nhất, quyết định sự sống chết của đầu bếp, đồng thời cũng phán đoán những thực khách nào có tư cách thưởng thức món ăn, và những thực khách nào chỉ có thể ăn thức ăn gia súc.

Ông ta không hài lòng với hiện trạng của học viện, muốn phân chia ẩm thực thành ba bảy loại.

Trước đây là phân chia theo việc thực khách có tiền hay không, thực khách có tiền ăn là món ăn, thực khách không tiền ăn là thức ăn gia súc.

Còn bây giờ phải dùng món ăn để phân chia, do đầu bếp quyết định ai có tư cách ăn món của mình, ai không có tư cách ăn món của mình.

Chương 3677

Trước đây là thực khách chọn đầu bếp, bây giờ là đầu bếp chọn thực khách.

Trước đây là ban giám khảo đánh giá trình độ của đầu bếp, bây giờ đầu bếp quyết định người được chọn vào ban giám khảo.

Lấy hạ khắc thượng, dùng đầu bếp để áp chế khách hàng.

Làm được không.

Chắc chắn không, vì đầu bếp phụ thuộc vào thực khách.

Thực khách mới là người nắm giữ các loại tài nguyên, đầu bếp có lợi hại đến đâu, không cho nguyên liệu, có thể nấu không khí cho mọi người ăn sao.

Đương nhiên Đỗ Lan thì không sao cả, không cho hắn nguyên liệu, hắn trực tiếp dùng một cái lỗ đen tennis, nén carbon dioxide chuyển hóa thành bột mì, thậm chí còn có thể tổng hợp protein.

Hoàn toàn không sợ bị phong tỏa, nhưng các đầu bếp khác chắc chắn là không được.

Đầu bếp chỉ biết nấu ăn, nhưng nấu ăn còn cần người khác phối hợp, cần nông dân cung cấp nguyên liệu, cần thợ rèn cung cấp dụng cụ, thậm chí cần người cung cấp nhiên liệu, tóm lại chỉ dựa vào mình khó mà nấu được món ngon.

Cho nên đầu bếp kiêu ngạo như vậy, chỉ cần phong tỏa là được, họ sẽ rơi vào cảnh vợ hiền khó nấu cơm không gạo.

Nhưng người con rể kia không quan tâm những điều này, ông ta chỉ muốn cải cách giới ẩm thực, chỉ muốn để đầu bếp nắm quyền phát ngôn quyết định ai ăn món gì.

Đương nhiên trong trò chơi của ông ta, đầu bếp cũng chỉ cần làm những thực đơn hạn định, không cần tiếp tục khám phá trong vùng hoang dã ẩm thực nữa, tất cả mọi thứ đều do Thần Chi Thiệt quyết định.

Thần Chi Thiệt nói ngon, thì tất cả đầu bếp sẽ học món đó, và chỉ những khách hàng được công nhận mới có tư cách ăn.

Thần Chi Thiệt nói không ngon, thì món đó bị phế bỏ, những kẻ không có thân phận thì đi ăn thứ rác rưởi đó là được rồi.

Dùng Thần Chi Thiệt để quyết định phương hướng của đầu bếp, quyết định sự ưu việt của món ăn.

Sau đó ông ta và Thập Kiệt quyết định ai có tư cách ăn món ăn, ai ăn thức ăn gia súc.

Như vậy, một thế giới mới sẽ ra đời, một thế giới bị chia cắt bởi thức ăn sẽ ra đời.

Ta đi tiếp xúc với hắn một chút.

Con rể cảm thấy Đỗ Lan là một người rất có tham vọng, có thể chiêu mộ, nếu chiêu mộ không thành, thì phải trừ khử.

Mọi người đã hoàn thành công tác chuẩn bị, Nguyệt Hưởng Tế kéo dài năm ngày chính thức bắt đầu.

Trong chốc lát, học viện Viễn Nguyệt trở thành trung tâm của ẩm thực, tài phiệt ẩm thực vận hành hết công suất, tập trung lượng lớn tài nguyên vào đây, và thông qua tuyên truyền, đã mời rất nhiều du khách trong và ngoài nước đến thưởng thức.

Tất cả mọi người đều đến để ăn món ăn do học sinh trung học nấu, quả nhiên học sinh trung học cứu thế giới.

Đỗ Lan tỏ vẻ học sinh trung học không chỉ có thể cứu thế giới, mà còn có thể cứu vãn vị giác của thực khách.

Rất nhiều bệnh nhân đã không quản ngại đường xa đến đây, trong đó có không ít là bệnh nhân mắc chứng chán ăn, đều đến để chữa bệnh.

Hy vọng tìm được món ăn khiến mình thèm ăn, chữa khỏi bệnh tật của mình.

Còn có một số người vốn đang giảm cân, nhưng bây giờ cũng từ bỏ, ăn, ăn cho đã, ăn cho thỏa thích, không uổng một đời người.

Đủ loại người tụ tập lại, lần lượt đi vào, đầu tiên là con đường chính nhộn nhịp, hai bên toàn là những quầy hàng nhỏ, rao bán đủ loại đồ ăn vặt ngon miệng, hương thơm bay xa mười dặm.

Thế Thiết Kế, người đàn ông ở rể, cha của Thế Thiết Hội Lý Nại, một đầu bếp quyết tâm cải cách.

Ông ta rất hứng thú với Đỗ Lan, có thể thấy Đỗ Lan cũng là một người muốn thay đổi hiện trạng, có thể hợp tác.

Cải cách cần nhân tài, cho nên ông ta khát khao hiền tài, chỉ cần là đầu bếp có tài hoa đều có thể hợp tác.

Bởi vì ông ta muốn thiết lập quyền phát ngôn với đầu bếp làm nòng cốt, nên cần những đầu bếp tài hoa xuất chúng.

Thế là vào ngày đầu tiên của lễ hội trường, ông ta chủ động tìm đến Đỗ Lan.

Đỗ Lan đang phát Máy Dò Chỉ Số Dụng Tâm, đến ngày mai, ba mươi thực khách có thể đi đánh giá xem đầu bếp có dụng tâm hay không.

Một người đàn ông mặc vest đen đứng trước mặt Đỗ Lan, như một bức tượng, ánh mắt sắc bén, biểu cảm trầm ổn, vừa nhìn đã biết là một kẻ có lý tưởng, có hoài bão, có năng lực.

Người này là bạn học cùng lớp với Đường Đảo Ngân, Hạnh Bình Thành Nhất Lang, quan hệ của ba người rất tốt.

Bạn học Đỗ Lan, chào cậu.

Dù Đỗ Lan là một học sinh trung học quá tuổi, nhưng Thế Thiết Kế vẫn rất khách khí, vì Đỗ Lan là một đầu bếp có tài hoa, điểm này không thể nghi ngờ.

Ngài là vị nào.

Tại hạ Thế Thiết Kế, một người đàn ông sắp phát động cuộc biến cách.

Ông ta tự giới thiệu như vậy.

Trùng hợp quá, tôi cũng sắp phát động cuộc biến cách, ngài đừng cản đường tôi, cuộc biến cách của tôi còn đáng sợ hơn cả hồng thủy hung dữ.

Đỗ Lan nói.

Ha ha.

Ông ta cười một tiếng, bình tĩnh nói: Xin cậu hãy nghe cuộc biến cách của tôi trước, sau đó hãy nói đến cuộc biến cách của cậu, có lẽ chúng ta căn bản không cần thiết phải xung đột.

Ngài nói đi.

Thế Thiết Kế khí thế hiên ngang nói: Cuộc biến cách của tôi là để cho đầu bếp thiết lập quyền uy tuyệt đối, trước đây mọi thứ của đầu bếp đều bị hạn chế, nhưng sau này sẽ không còn nữa. 155.

Tôi đã nhận được sự công nhận của hơn một nửa Thập Kiệt, sắp trở thành tổng soái mới của học viện, học viện do tôi nắm quyền sẽ tái thiết lập địa vị của đầu bếp.

Sau này đầu bếp không cần phải đi khám phá vùng hoang dã ẩm thực nữa, không cần bị các cơ quan giám khảo, cũng như những kẻ tự xưng là nhà phê bình ẩm thực ép buộc, từ nay trở đi, đầu bếp không cần phải đi lấy lòng họ nữa.

Chỉ cần thiết lập quyền uy của mình, là có thể thiết lập tiêu chuẩn mới, món ăn và thức ăn gia súc phân minh, đầu bếp có tài năng thì nấu món ăn, đầu bếp không có tài năng thì đi làm thức ăn gia súc.

Còn về việc ai có tư cách ăn món ăn, ai ăn thức ăn gia súc, cũng do đầu bếp quyết định.

Cậu có hiểu không.

Hiểu, chính là hạ thấp trình độ ẩm thực.

Trước đây bất kể ngon hay không ngon, món ăn vẫn là món ăn.

Vì không có giới hạn rõ ràng, nên đầu bếp muốn nổi tiếng phải theo đuổi sự ngon miệng trên cơ sở không ngon, và theo đuổi mỹ vị cực hạn trên cơ sở ngon miệng, không có điểm dừng.

Nhưng bây giờ định nghĩa những thứ không ngon là thức ăn gia súc, thứ đầu bếp theo đuổi không phải là món ăn ngon, mà chỉ là theo đuổi việc được gọi là món ăn.

Sau khi nắm được định nghĩa của món ăn, cũng chỉ cần theo đuổi sự ngon miệng là được, căn bản không tồn tại cái gọi là mỹ vị cực hạn.

Chỉ có thức ăn gia súc, món ăn và món ăn ngon, như vậy đầu bếp không cần khám phá vùng hoang dã ẩm thực.

Có phải như vậy không.

Đỗ Lan hỏi.

Thế Thiết Kế gật đầu nói: Đúng là như vậy, để thỏa mãn yêu cầu vô lý của thực khách, đầu bếp không ngừng khám phá vùng hoang dã ẩm thực, cuối cùng không ít người bị lạc lối trong đó.

Tại sao đầu bếp phải thỏa mãn nhu cầu của những kẻ khốn đó.

Tại sao đầu bếp nhất định phải khám phá vùng hoang dã ẩm thực.

Điều này không đúng, sau này Cơ Quan Ẩm Thực Trung Xu của tôi sẽ do đầu bếp chủ đạo, chỉ có món ăn được Thần Chi Thiệt xác định mới là món ăn, những cái gọi là khám phá đều là vô nghĩa và vô giá trị.

Thế nào, cậu có muốn gia nhập chúng tôi không.

Món ăn trước đây được phân thành: món ăn dở, món ăn bình thường, món ăn ngon, món ăn mỹ vị cực hạn.

Bây giờ thức ăn được phân thành: thức ăn gia súc, món ăn bình thường, món ăn ngon.

Món ăn dở và bình thường đều là thức ăn gia súc, đầu bếp chỉ cần theo đuổi món ăn ngon là được, cứ nấu theo tiêu chuẩn của Thần Chi Thiệt là được, niêm phong lựa chọn mỹ vị cực hạn.

Cơ Quan Ẩm Thực Trung Xu chính là tổ chức do đầu bếp làm chủ, đầu bếp không cần khám phá, ngược lại do đầu bếp chọn lựa thực khách.

Nhưng vấn đề là nếu thực khách phong tỏa nguyên liệu, dụng cụ của đầu bếp thì làm sao.

Tôi không có ý làm mất hứng, chỉ có một vấn đề nhỏ.

Đỗ Lan nói: Không biết có nên hỏi không.

Cậu có bất kỳ nghi vấn nào đều có thể mở miệng hỏi, tôi nhất định biết gì nói nấy, nói không sót một lời.

Chính là về vấn đề cung cấp nguyên liệu và dụng cụ cho đầu bếp.

Đầu bếp tuy biết nấu ăn, nhưng không biết trồng trọt, chăn nuôi, cũng không biết luyện kim, rèn đúc dụng cụ.

Những người trồng trọt, chăn nuôi, rèn đúc đều là thực khách của chúng ta, chúng ta cho họ ăn thức ăn gia súc, e là họ sẽ không cung cấp cho đầu bếp nữa đâu nhỉ.

Đỗ Lan hỏi một câu hỏi đơn giản.

Chương 3678

Thế Thiết Kế tự tin tràn đầy nói: Không có chúng ta nấu cơm, họ ăn gì.

Đỗ Lan không ngờ lại nghe được một phát ngôn ngông cuồng như vậy, không có đầu bếp, họ sẽ không có cơm ăn.

Hắn không nhịn được nói: Khắp nơi đều có thực đơn, họ không thể tự nấu theo thực đơn sao.

Những người đó căn bản không hiểu nghệ thuật nấu nướng, thứ họ làm ra cũng chỉ là thức ăn gia súc.

Họ muốn ăn mỹ vị thực sự, vẫn phải dựa vào đầu bếp.

Thế Thiết Kế nói.

Đỗ Lan chịu thua, quả nhiên mạch não không bình thường, cũng đúng, đầu óc bình thường cũng sẽ không dẫn dắt đầu bếp làm cách mạng, cũng sẽ không để đầu bếp làm chủ lực.

Dù từ xưa đến nay có rất nhiều câu chuyện đầu bếp thay đổi lịch sử, nhưng đầu bếp thường chỉ đóng vai trò phụ, như đầu bếp chuyển chức thành quân sư, đầu bếp chuyển chức thành gian thần, đầu bếp chuyển chức thành thích khách v. v.

Đều là đầu bếp dùng thân phận khác để thay đổi lịch sử, bản thân nghề đầu bếp chỉ là phương thức để có được sự tín nhiệm, chứ không có chuyện đầu bếp sau khi chuyển chức vẫn là đầu bếp, chỉ dùng thân phận đầu bếp để thay đổi xã hội.

Đầu bếp có được sự tín nhiệm, chứ không phải đầu bếp thay đổi thế giới.

Bởi vì đầu bếp có tính phụ thuộc cao, chỉ có được sự tín nhiệm mới có thể có được nhiều tài nguyên hơn.

Nhưng bây giờ Thế Thiết Kế lại muốn phá hủy sự tín nhiệm của mọi người đối với đầu bếp, đồng thời lại hy vọng mọi người tiếp tục cung cấp tài nguyên cho đầu bếp, đây không phải là đặt cái cày trước con trâu sao.

Đầu bếp giỏi giang, thì tự đi mà trồng rau, chăn nuôi.

Nhưng rõ ràng là không được, đại đa số đầu bếp không có thời gian đó.

Họ chắc chắn vẫn hy vọng nguyên liệu cứ mọc sẵn trên kệ, họ chỉ cần chuyên tâm nghiên cứu thực đơn là được rồi.

Nhưng Thế Thiết Kế lại tự tin cho rằng đầu bếp có thể kiểm soát thực khách, thật là ngây thơ, cứ như thể thực khách không có đầu bếp sẽ chết đói vậy, thật không biết ông ta suy nghĩ thế nào.

Dù là những đầu bếp do học viện Viễn Nguyệt đào tạo ra, rất nhiều người sau khi có được sự tín nhiệm cũng chuyển nghề, cũng sẽ không ủng hộ cuộc biến cách của Thế Thiết Kế.

Đầu bếp mất đi sự tín nhiệm của mọi người, thì mọi người sẽ không cung cấp tài nguyên cho đầu bếp nữa, sẽ không có tài nguyên để nấu ăn.

Cuộc biến cách đắc tội với tất cả mọi người này, nhìn thế nào cũng không thể thắng được.

Đương nhiên cuối cùng cũng không thắng, thậm chí nội bộ đầu bếp cũng có rất nhiều người phản đối cuộc biến cách này, cuối cùng đầu bếp và đầu bếp Shokugeki, trực tiếp đánh bại cuộc biến cách.

Cũng được, nếu ngài đã thịnh tình mời như vậy, tôi có thể gia nhập các người.

Đỗ Lan biết Thế Thiết Kế chắc chắn sẽ thất bại, nhưng không phải rất thú vị sao.

Biết rõ sẽ thất bại, nhưng vẫn biết không thể mà vẫn làm, dù nghìn vạn người ta vẫn tiến tới, có thể trở thành một anh hùng bi kịch.

Rất tốt, vậy vào ngày cuối cùng của lễ hội trường, chúng ta sẽ phát động biến cách, triệt để nắm quyền kiểm soát học viện, đến lúc đó Cơ Quan Ẩm Thực Trung Xu sẽ chính thức thành lập, mong đợi sự có mặt của cậu.

Không vấn đề, chúng ta lúc đó gặp.

Ngày mai là lễ hội trường.

Nhà hàng ẩm thực Trung Hoa ma bà đậu hủ của Cửu Ngã Chiếu Kỷ đã xây dựng xong, anh ta phải kiếm lại khoản tiền lớn này trong vòng năm ngày.

Còn chàng thiếu niên cũng dùng ẩm thực Trung Hoa để phản công, thông qua Bắc Điều Mỹ Đại Tử đã mượn được một cái lò đất nung, chuẩn bị làm hồ tiêu nhục bính, bánh nhân thịt hồ tiêu.

Vị trí gian hàng của cậu nằm ngay đối diện với Cửu Ngã Chiếu Kỷ.

Phải nói chàng thiếu niên cũng rất biết cách khuấy động tâm lý, tiếc là món bánh nhân thịt hồ tiêu của cậu thực sự không bán được bao nhiêu, căn bản không thể so với đàn anh.

Quán ma bà đậu hủ có thể nói là người đông như biển, từ sáng sớm đã xếp hàng cho đến tận tối đóng cửa, chưa từng ngớt khách.

Một ngày một nghìn đĩa tuyệt đối không phải nói đùa, thật sự có rất nhiều khách hàng mong chờ được thưởng thức món ma bà đậu hủ tê cay đậm đà.

Đàn anh dùng nhiều tầng hương vị của vị tê và cay để nắm chặt lấy vị giác của khách hàng.

Bạn học Hạnh Bình, tôi đến ủng hộ công việc kinh doanh của cậu đây.

Đỗ Lan mang theo máy dò chỉ số dụng tâm đến, nói: Cậu phải dụng tâm đấy, nếu không tôi sẽ quảng cáo rộng rãi, nói cho mọi người biết cậu đối xử phân biệt với khách hàng, lúc đối đãi với khách hàng không một chút dụng tâm, là một đầu bếp không đạt chuẩn.

Hạnh Bình Sang Chân đẩy sạp hàng di động của mình đến khu Trung Ương.

Ở đây, các đầu bếp đều mở nhà hàng, nên sạp hàng của cậu trông rất tồi tàn, không hợp với phong cách của khu Trung Ương.

Việc kinh doanh cũng đối lập một cách thảm hại, đối diện là quán ăn Việt Nam xe cộ tấp nập, người qua lại không ngớt.

Còn chỗ Hạnh Bình Sang Chân thì vắng như chùa bà đanh.

Hạnh Bình Sang Chân vẫn đang suy nghĩ, làm thế nào mới có thể thu hút khách hàng, cải thiện việc kinh doanh của mình.

Thấy Đỗ Lan đến, cậu không có vẻ mặt gì tốt đẹp, nhưng vẫn đưa cho đối phương một chiếc bánh thịt tiêu.

Bạn học, giá trị dụng tâm của cậu hiện tại hơi thấp đấy.

Cậu đối xử với khách hàng như vậy, chẳng lẽ không biết đạo lý khách hàng là thượng đế sao.

Như thế này không thể thu hút khách được đâu, Đỗ Lan nói.

Khách hàng là thượng đế, nhưng tôi hiểu cậu quá rõ rồi, nhiệt tình không nổi, thiếu niên nói.

Đỗ Lan nói: Chẳng lẽ khi cậu tiếp đãi khách hàng, còn phải tra xem hộ khẩu và hồ sơ phạm tội của đối phương à.

Khách hàng cũng sẽ ngụy trang, làm sao cậu chắc chắn một vị khách trông rất hiền hòa không phải là tội phạm bị truy nã.

Ăn đi, đến cái bánh thịt cũng không nhét nổi miệng cậu, Hạnh Bình Sang Chân thầm nghĩ Đỗ Lan này tâm lý thật đen tối, nhìn ai cũng ra tội phạm.

Nhiều khách hàng như vậy, làm gì có chuyện dễ dàng gặp tội phạm truy nã chứ.

Chính vì đông người, khả năng xuất hiện tội phạm truy nã mới càng lớn.

Tội phạm truy nã sẽ đi xem hòa nhạc, tự nhiên cũng sẽ ham ăn.

Trong thế giới ẩm thực, việc tội phạm truy nã mạo hiểm đi ăn là chuyện quá đỗi bình thường.

Đỗ Lan ăn bánh thịt của cậu ta, quả thực có vị cay tê, nhưng hương vị chắc chắn không ngon bằng đậu hũ Tứ Xuyên.

Điều quan trọng nhất là danh tiếng của Hạnh Bình Sang Chân chưa đủ.

Đầu bếp cần nhận được sự tin tưởng của mọi người thì mới có khách hàng.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ là một trong Thập Kiệt, ghế thứ tám.

Bản thân danh hiệu Thập Kiệt đã đại diện cho thực lực, có thể giành được sự tin tưởng, danh tiếng tự nhiên cũng rất lớn.

Danh tiếng lớn thì khách hàng sẽ đến thử.

Hạnh Bình Sang Chân ở trong trường có lẽ danh tiếng rất lớn, nhưng ngoài xã hội thì danh tiếng vẫn chưa đủ, chỉ có người ở khu phố buôn bán quê nhà mới tin tưởng cậu.

Không có danh tiếng, khách hàng tự nhiên sẽ ít đi.

Vị cũng được, nhưng chỉ có vậy thì không thể thắng được đâu, Đỗ Lan nói: Hơn nữa giá trị dụng tâm của cậu cũng không đủ, khách hàng không cách nào cảm nhận được tấm lòng của cậu.

Hạnh Bình Sang Chân hoàn toàn không nghe lọt tai, vẫn đang suy nghĩ làm thế nào để phản công.

Hiện tại quả thực không đủ, thực lực món bánh thịt của cậu không đủ, đồng thời sạp hàng của cậu cũng không thể nào một ngày tiếp đãi một nghìn người, một ngày tiếp được một trăm người đã là không tệ rồi.

Nếu mọi người đều tập trung lại, một mình cậu căn bản không thể xoay xở kịp.

Cậu chọn bánh thịt cũng vì đây là món ăn được chuẩn bị sẵn, chỉ cần áp vào trong lò nướng để làm nóng khi bán là được.

Nhưng dù vậy, tốc độ của cậu vẫn không đủ.

Trong nhà hàng của Cửu Ngã Chiếu Kỷ chỉ riêng đầu bếp đã có hơn mười người, còn có rất nhiều nhân viên phục vụ, căn bản không thể so sánh.

Hạnh Bình Sang Chân vẫn đang suy nghĩ, nhưng ngày đầu tiên đã kết thúc, cậu lỗ nặng.

Nếu mở rộng quy mô, thuê thêm nhân công và các dụng cụ khác, khoản lỗ sẽ chỉ ngày càng nghiêm trọng.

Cách tốt nhất là xài chùa, xài chùa nhân công, xài chùa dụng cụ, cái gì cũng xài chùa.

Bản thân cậu chỉ cần giảm chi phí xuống mức mua nguyên liệu, như vậy chi phí giảm, thu nhập tăng, là có thể kiếm tiền.

Chương 3679

Không thể không nói cậu có tiềm năng làm một nhà tư bản.

Dù trời đã tối, thiếu niên vẫn đẩy sạp hàng di động đi vòng quanh khu Trung Ương tìm kiếm cơ hội, nếu có khách lẻ cũng sẽ tiếp đãi một chút.

Mà Đỗ Lan cũng không về ký túc xá, mà đi đến khu Cận Sơn, đây là khu nhà hàng cao cấp, đến tối mới thực sự náo nhiệt.

Những người giàu có sống trong khu nghỉ dưỡng sẽ lần lượt xuất hiện, đi thưởng thức ẩm thực cao cấp.

Ẩm thực cao cấp đa số là món Tây, giá trị gia tăng của đầu bếp là cao nhất.

Nơi đây hoàn toàn không đông đúc như khu Trung Ương, nhưng mức tiêu thụ lại cực kỳ cao, số tiền một đầu bếp kiếm được còn nhiều hơn tổng thu nhập của mười mấy đầu bếp trong một nhà hàng món Hoa.

Thợ cắt tóc Tony ở đầu làng cắt một lần mười đồng, thợ cắt tóc Tony ở phố thương mại cắt một lần một nghìn.

Không phải trình độ của đầu bếp thực sự tăng lên, mà là người họ phục vụ đã khác, mức thu nhập cũng khác.

Ngành dịch vụ chính là như vậy, tính phụ thuộc cực cao, nền tảng là quan trọng nhất.

Đỗ Lan đến đây, phần lớn là nhà hàng món Tây, một phần nhỏ là sushi, các cửa hàng đều toát lên vẻ cao cấp tao nhã.

Khách hàng cũng ăn mặc bảnh bao, mặc vest, mặc lễ phục, không phải quý ông thì cũng là quý bà.

Đầu bếp cũng rất ưu nhã, nấu nướng như đang khiêu vũ.

Thức ăn không phải dùng để ăn no, mà là để thể hiện đẳng cấp.

Đĩa phải đủ lớn, thức ăn phải đủ ít, khi ăn phải tao nhã, phải mỉm cười, như thể ẩm thực và tâm hồn đang giao tiếp.

Đỗ Lan đến đây cũng là để thưởng thức mỹ vị, xem xem các đầu bếp khi nấu ăn có dụng tâm hay không, phải xem trình độ của họ.

Đương nhiên Đỗ Lan cũng biết để cho Hạnh Bình Sang Chân có thể thách đấu Thập Kiệt, Thập Kiệt sẽ phản bội viện trưởng, hai bên đứng ở hai phe khác nhau, như vậy là có thể trực tiếp phát động Thực Kích.

Nếu không có sự phản bội, Hạnh Bình Sang Chân muốn thách đấu Thập Kiệt, Thập Kiệt hoàn toàn có thể từ chối.

Dù sao thua Hạnh Bình Sang Chân thì có hại, thắng lại chẳng được lợi lộc gì.

Chỉ cần đầu óc bình thường, chắc chắn sẽ không chấp nhận lời thách đấu.

Nhưng sau khi phản bội, thắng Thực Kích là có thể thúc đẩy cải cách, đánh bại Hạnh Bình Sang Chân chính là đánh bại phe đối lập, như vậy là có lý do chính đáng để xuất chiến.

Một khi xuất chiến, Thập Kiệt cũng sẽ thất bại.

Đỗ Lan bắt đầu từ Eya Eizan, Thập Kiệt ghế thứ mười, đã đặt hẹn trước.

Toàn bộ nhà hàng đều lộng lẫy huy hoàng, chủ yếu kinh doanh món Tây.

Đầu bếp chỉ có một người, nhưng doanh thu lại vô cùng khoa trương, bởi vì giá mỗi món ăn đều gấp mười lần bên ngoài, tiêu thụ bình quân đầu người đều phải đến mười vạn yên.

Vị của món ăn ư, chắc chắn không đáng nhiều tiền như vậy, nhưng nó đáng giá ở đẳng cấp.

Đẳng cấp là gì, chính là cái ta có ngươi không có, ta có thể tiêu còn ngươi không tiêu nổi, đây chính là một sự cách biệt, mục đích chính là vạch ra một đường ranh giới, phân chia con người.

Mọi người đến đây ăn cơm, ẩm thực không phải là quan trọng nhất, hưởng thụ cái môi trường mà người bình thường không thể hưởng thụ mới là quan trọng nhất.

Cho nên giá càng đắt càng tốt, chính là muốn người khác không tiêu thụ nổi.

Đây cũng là hiệu quả của món cà ri nấu bằng tranh của Đỗ Lan, nồi cà ri vô giá duy nhất trên thế giới, ăn vào là đẳng cấp ngút trời.

Đỗ Lan vừa xuất hiện, mọi người đều ngoái nhìn, dù sao đẳng cấp của Đỗ Lan quá cao, người giàu có bình thường cũng không thể so sánh.

Bức tranh trăm tỷ nói đốt là đốt, bọn họ không có nhiều tiền như vậy.

Đỗ Lan ngồi xuống, nói: Phục vụ, cho một phần Trứng Cút.

Thưa ngài, ý ngài là Trứng Benedict phải không ạ.

Đỗ Lan nói: Trứng Cút thì là Trứng Cút, chính là trứng luộc trong nước sôi.

Vậy đó là Trứng Benedict.

Nhân viên phục vụ nói.

Đỗ Lan cười nói: Nói Trứng Benedict thì có gì ghê gớm sao.

Hãy nhớ rằng anh hùng làm cho bảo kiếm nổi danh, chứ không phải bảo kiếm làm cho anh hùng nổi danh.

Vào nhà hàng cao cấp ăn mỹ thực cao cấp không làm cho bản thân trở nên cao cấp.

Nếu bản thân đủ cao cấp, vậy thì dù ăn bánh bột ngô cũng là mỹ thực cao cấp.

Tôi đã đủ cao cấp rồi, không cần những món ăn hoa hòe hoa sói để tô điểm cho mình, cho một phần Trứng Cút.

Các thực khách thấy Đỗ Lan gọi món như vậy, cũng cảm thấy Đỗ Lan quả thực có tư cách kiêu ngạo, dù sao thì cũng là người dùng tranh quý nấu cà ri, đánh tennis nổ đầu, sở hữu đủ loại năng lực mà người thường không thể nắm giữ.

Có những năng lực này, đã đủ để cách biệt Đỗ Lan với người bình thường, Đỗ Lan quả thực không cần dùng những trang sức bên ngoài để tô điểm cho mình.

Bảo kiếm nhờ anh hùng mà vang danh, chứ không phải anh hùng nhờ bảo kiếm mà vang danh.

Anh hùng vang danh là dựa vào chiến tích của chính mình, chứ không phải vì anh ta đeo trang bị gì.

Ngược lại, những trang bị đó vì sự nổi danh của anh hùng mà bị mọi người bắt chước, sẽ có rất nhiều người mặc giống anh hùng, hy vọng qua đó cũng có thể biến mình thành anh hùng, đây chính là Đông Thi nhăn mặt.

Tây Thi nhăn mày rất đẹp, Đông Thi cũng học theo Tây Thi nhăn mày và cho rằng mình cũng sẽ đẹp, đúng là mù quáng.

Tây Thi nhăn mày rất đẹp, là vì bản thân Tây Thi đã đẹp, nhăn mày chỉ là điểm tô.

Còn Đông Thi lại cho rằng nhăn mày mới là mấu chốt cho vẻ đẹp của Tây Thi, hoàn toàn là bỏ gốc lấy ngọn.

Cho nên vào nhà hàng cao cấp không thể khiến khách hàng trở nên cao cấp, ngược lại là Đông Thi nhăn mặt, bỏ gốc lấy ngọn.

Nhưng con người chính là như vậy, nâng cao thực lực bản thân quá khó, nhưng bắt chước người thành công thì đơn giản hơn nhiều.

Đỗ Lan ăn xong Trứng Cút rồi rời đi, lập tức có khách hàng bắt chước gọi Trứng Cút, đây chính là hiệu ứng người nổi tiếng.

Cuối cùng món Trứng Benedict trong nhà hàng của Eya Eizan không thể không đổi tên thành Trứng Cút, không còn cách nào khác, mọi người đều gọi như vậy, ngược lại không ai gọi Trứng Benedict nữa.

Đây chính là bảo kiếm nhờ anh hùng mà nổi danh, Trứng Cút nhờ Đỗ Lan mà nổi tiếng.

Khu Cận Sơn, vầng trăng treo cao, ánh đèn lồng lộng, những vị khách trong trang phục lễ hội vung tiền như rác, tự tách mình ra khỏi những người bình thường.

Tiêu thụ bình quân đầu người hàng chục ngàn, chỉ có một tác dụng duy nhất là cách ly người bình thường ra bên ngoài.

Họ vốn không muốn người bình thường đến đây tiêu thụ, chỉ là xây dựng một nơi cho người có tiền thể hiện đẳng cấp của mình.

Trong Thập Kiệt, những đầu bếp giỏi món Tây và sushi đều đi theo con đường cao cấp ở khu Cận Sơn.

Đầu bếp chỉ có một, khách không quá đông, nhưng kiếm được rất nhiều tiền, hoàn toàn là lợi nhuận khổng lồ.

Cái họ cần chính là hiệu ứng khách đến toàn bậc hiền tài, không một ai áo vải tầm thường.

Nếu đều phải đến khu Trung Ương xếp hàng cùng dân chúng bình thường, làm sao thể hiện được thân phận của mình.

Đỗ Lan đi dạo qua từng nhà hàng một.

Giá trị dụng tâm của những đầu bếp này không cao, vì trong lòng họ đều không coi trọng những vị khách cao cấp này, chỉ xem họ như một đám gia hỏa có thể bị tài nấu nướng của mình khống chế.

Tuy là đầu bếp, nhưng họ lại xem thường thực khách.

Đỗ Lan thầm nghĩ, thảo nào hơn nửa trong số Thập Kiệt đều ủng hộ Cơ quan ẩm thực trung ương của Thế Thiết Kế.

Rất nhiều thực khách đến khu Cận Sơn ăn cơm cũng đảm nhiệm vai trò giám khảo các cuộc thi ẩm thực, biên tập viên truyền thông ẩm thực, ông chủ của các công ty ẩm thực.

Chương 3680

Bọn họ nắm giữ quyền lực đánh giá trình độ đầu bếp.

Bây giờ họ đều ngoan ngoãn chờ đợi tác phẩm của Thập Kiệt, điều đó chứng tỏ Thập Kiệt là tồn tại mạnh nhất trong giới ẩm thực này.

Thập Kiệt tự nhiên có tư cách kiêu ngạo, có tư cách xem thường khách hàng.

Nhưng nếu Thập Kiệt đi ngược lại ý muốn của những giám khảo này, các giám khảo hoàn toàn có thể dẫm Thập Kiệt dưới chân.

Họ đến ăn món của Thập Kiệt, không phải vì hương vị, mà là vì đẳng cấp.

Giám khảo ca ngợi Thập Kiệt, Thập Kiệt lại nâng tầm giám khảo, đây gọi là muốn Phật pháp hưng thịnh, tất phải tăng khen tăng.

Giám khảo và Thập Kiệt chính là chân trái đạp chân phải, chân phải đạp chân trái, cùng nhau bay lên trời.

Quý tộc đề xuất ra đạo đức, sau đó chọn Thập Kiệt làm tấm gương đạo đức, đưa Thập Kiệt lên đỉnh núi.

Thập Kiệt như hương hoa quế bay xa ngàn dặm vạn dặm.

Thập Kiệt là hoa quế, quý tộc là núi cao.

Núi cao giúp hương hoa quế bay xa hơn, qua đó khiến nhiều người ngưỡng mộ hoa quế hơn, càng muốn trèo lên núi cao hơn.

Như vậy, núi cao có thể quyết định ai được lên núi, ai không được lên núi.

Nếu hoa quế cho rằng chỉ dựa vào hương thơm của mình là có thể vang danh thiên hạ, ngược lại còn ghét bỏ đất đá dưới chân tạo thành núi cao, đó chính là tự chặt gốc rễ của mình.

Ngược lại, núi cao có thể chọn người khác lên núi, cũng có thể bay hương ngàn dặm vạn dặm.

Cơ quan ẩm thực trung ương chính là muốn thoát khỏi ngọn núi cao, quay lại khống chế ngọn núi cao, căn bản không thể thành công.

Vốn dĩ quý tộc và Thập Kiệt là tăng khen tăng.

Thập Kiệt tỏa hương thu hút mọi người, quý tộc nắm giữ quyền được lên núi.

Đôi bên phân công rõ ràng, quy phạm luật chơi của tập đoàn ẩm thực.

Nhưng Thập Kiệt không thỏa mãn với việc chỉ làm bình hoa, muốn dùng tài nấu nướng của mình để tái cấu trúc thế giới ẩm thực, chỉ có thể nói họ thực sự đã bị quý tộc chiều hư.

Sau khi ăn xong ở mấy nhà hàng khu Cận Sơn, Đỗ Lan viết một bài luận ngắn ngay trong đêm, ngày hôm sau liền được đăng lên các phương tiện truyền thông lớn, với tiêu đề Sự Kiêu Ngạo Của Thập Kiệt.

Bài viết phê phán Thập Kiệt nấu ăn chỉ dùng kỹ thuật, không dùng tâm, coi thực khách như thùng cơm để nhồi nhét, không hề cảm nhận được sự chân thành của họ.

Bài viết viết: Kỹ xảo của họ không thể chê vào đâu được, nhưng trái tim họ như tro tàn, làm giảm đi rất nhiều hương vị của món ăn, khiến tôi ăn mà như nhai sáp.

Đỗ Lan không hề che giấu mà phê phán sự kiêu ngạo của Thập Kiệt.

Tuy nhiên, dân thường cũng chỉ xem cho vui, dù sao họ cũng không có cơ hội đến khu Cận Sơn để thưởng thức tay nghề của Thập Kiệt.

Ngay cả món đậu hũ Tứ Xuyên của Cửu Ngã Chiếu Kỷ, cũng không phải do chính tay anh ta làm, mà là do đầu bếp anh ta đào tạo làm.

Dù khẩu vị giống nhau, nhưng đó cũng không phải là tay nghề thực sự của Thập Kiệt.

Thập Kiệt chỉ nấu ăn cho những người quyền cao chức trọng, vì chỉ có lời đánh giá của họ mới có ý nghĩa, còn lời đánh giá của dân thường thì không có giá trị.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ cũng chẳng coi thực khách ra gì.

Anh ta chỉ thích nhìn bộ dạng thực khách bị vị cay tê chi phối, rõ ràng là mặt đỏ tai hồng, mồ hôi đầm đìa, nhưng vẫn không nhịn được mà ăn một cách khổ sở, đó quả thực là khung cảnh thú vị nhất.

Ngày thứ hai của Lễ hội Trăng Thu tiếp tục, món bánh thịt tiêu ngày đầu tiên của Hạnh Bình Sang Chân thất bại thảm hại, lỗ nặng.

Ngày thứ hai cậu bổ sung thêm thực đơn, một bát mì Danzi giá 500 yên.

Lượng mì bán ra tốt hơn bánh thịt không ít, nên cũng có chút lợi nhuận.

Nhưng cậu vẫn chưa nhìn thấy ánh sáng đột phá của món đậu hũ Tứ Xuyên, vẫn chưa có cách nào lật ngược tình thế.

Nếu có thể, cậu muốn thắng Cửu Ngã Chiếu Kỷ, sau đó Thực Kích với đối phương, cậu muốn xem sức mạnh của Thập Kiệt.

Bạn học, đổi thực đơn rồi à.

Nhưng món ăn của cậu vẫn không cảm nhận được tấm lòng.

Đỗ Lan lại một lần nữa ghé qua sạp hàng di động của Hạnh Bình Sang Chân, nói: Thể lực của cậu tốt thật, tối còn kéo xe đi lang thang khắp nơi, ngày thứ hai vẫn còn sức nấu ăn, cậu không thấy mệt sao.

Tôi nhiệt huyết sôi trào, không hề mệt.

Hạnh Bình Sang Chân hiện đang đối đầu trực diện với Thập Kiệt, ý chí chiến đấu dâng cao, tiếp tục nói: Hơn nữa đối với cậu tôi cũng chẳng cần dụng tâm làm gì, ăn xong rồi thì mời đi cho, đừng cản trở tôi làm ăn.

Đỗ Lan thất vọng lắc đầu, tỏ vẻ đối phương thật sự quá không dụng tâm, nói: Cậu có biết tình hình của Hắc Mộc Tràng Lương và Diệp Sơn Hoàng không.

Họ vẫn đang nấu ăn, mục tiêu của cậu không thành công, họ vẫn còn ở trường, thiếu niên biết chuyện này.

Đó là do Thế Thiết Ái Lệ Ti ép họ ở lại, ép họ mở sạp, muốn khích lệ họ.

Nhưng linh hồn đầu bếp của họ đã bị tôi đánh vỡ, không bao giờ dám tham gia bất kỳ cuộc thi nào nữa, đặc biệt là thi với tôi.

Bây giờ họ chỉ là những cái xác không hồn biết nấu ăn mà thôi, Thế Thiết Ái Lệ Ti muốn đánh thức linh hồn đầu bếp của họ còn khó hơn lên trời.

Thiếu niên không nói gì, cậu cũng biết cuộc thi lần trước đã đả kích họ rất lớn.

Tuy họ không bỏ học, nhưng quả thực không thể cảm nhận được tinh thần như trước kia từ họ nữa.

Phải nói rằng Thế Thiết Ái Lệ Ti quả thực là một thiếu nữ xinh đẹp lương thiện, luôn quan tâm đến những người xung quanh, bất kể là chị họ, đàn em, hay là đối thủ của đàn em.

Cô luôn tràn đầy sức sống ảnh hưởng đến những người bên cạnh, hy vọng mỗi người đều có thể tràn đầy năng lượng đối mặt với thử thách.

Chỉ là thực lực của Đỗ Lan đả kích họ quá lớn, đó căn bản không phải là thi đấu, mà là hành hình.

Tài nấu nướng căn bản không phải là quan trọng nhất, tấn công đối thủ mới là quan trọng nhất.

Chỉ cần đối thủ ngã xuống, đó chính là chiến thắng của mình.

Loại thi đấu này cũng là lần đầu tiên họ gặp, rất đáng sợ.

Càng nghĩ càng sợ hãi. 156.

Những người lớn đê tiện như Đỗ Lan này ngoài xã hội còn rất nhiều, họ chỉ cảm thấy chán ghét, căn bản không muốn thi đấu với loại người cặn bã này nữa.

Cách tốt nhất chính là rời khỏi ngành đầu bếp, chính là từ bỏ.

Lý do họ vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ, chỉ là vì họ không có nơi nào để đi.

Họ đều là những đầu bếp xuất thân nghèo khó được chủ công phát hiện, nếu từ bỏ tài nấu nướng, họ sẽ phải quay về bãi rác trước đây, quay về sống những ngày tháng rác rưởi.

Phía trước là những người lớn hèn hạ, phía sau là cuộc sống rác rưởi, họ hiện đang dậm chân tại chỗ, không biết phải làm sao.

Thế Thiết Ái Lệ Ti hy vọng họ có thể tiếp tục tiến lên, khắc phục nỗi sợ hãi cái chết.

Giống như trong Saint Seiya, câu nói nổi tiếng của Athena: Các ngươi vẫn còn sinh mệnh để bùng cháy.

Lúc đó các Thánh Đấu Sĩ đã ngã xuống, đã không còn sức lực, nhưng Athena gánh vác trách nhiệm bảo vệ Trái Đất và nhân loại, phải cổ vũ các Thánh Đấu Sĩ đứng dậy, đó chính là vì bảo vệ toàn thế giới mà bùng cháy sinh mệnh.

Hiện tại Thế Thiết Ái Lệ Ti cũng hy vọng hai vị đầu bếp nghèo khó này bùng cháy sinh mệnh, lĩnh ngộ được bí mật độc nhất để tiến bộ của người nghèo khó: cược mạng.

Người nghèo khó muốn thay đổi vận mệnh của mình, chỉ có cược mạng, chỉ có bùng cháy sinh mệnh, nếu không thì quay về bãi rác, không có lối thoát nào khác.

Chết không đáng sợ, điều thực sự đáng sợ là không có sự thay đổi.

Phía trước quả thực có những người lớn hèn hạ, nhưng chỉ cần đánh bại những người lớn hèn hạ này là được, là có thể thay đổi cuộc đời của mình, không thay đổi thà chết còn hơn.

Có thể hiểu được nỗi sợ hãi của họ, dù sao cũng phải cược mạng.

Chương 3681

Sinh vật có bản năng sinh tồn và sinh sản, muốn khắc phục nỗi sợ hãi chỉ có một cách, chính là đối mặt với nỗi sợ hãi, quen với nỗi sợ hãi, cuối cùng chiến thắng nỗi sợ hãi.

Thế Thiết Ái Lệ Ti biết rất khó, nhưng cô tin rằng hai vị đầu bếp nghèo khó này sẽ không làm cô thất vọng, họ tuyệt đối có năng lực đó.

Cuộc sống trước đây tuy rác rưởi, nhưng không phải đối mặt với cái chết.

Thay đổi cuộc đời tuy tốt đẹp, nhưng phải đối mặt với cái chết.

Hai vị đầu bếp nghèo khó nhìn con dao phay trong tay, cần phải tự mình quyết định.

Là lùi, hay tiến.

Dao phay sẽ cho họ câu trả lời, dùng dao mở ra con đường phía trước.

Đối mặt với nỗi sợ của chính mình, chiến thắng nỗi sợ hãi, đặt cược tính mạng để tiếp tục nấu nướng, không chỉ vì bản thân, mà còn vì chủ công.

Diệp Sơn Hoàng, Hắc Mộc Tràng Lương đều là cường giả, cuối cùng đã đưa ra lựa chọn chính xác.

Mà bên Hạnh Bình Sang Chân đã thêm món mì Danzi, nhưng Đỗ Lan lại cảm thấy món mì này chẳng khác gì những món ăn vặt ở các sạp khác.

Người ta đã đi qua cả một con phố ăn vặt đủ loại, đến khu Trung Ương, kết quả lại ăn mì Danzi, bánh thịt tiêu.

Thậm chí sạp hàng này còn không có chỗ ngồi, mọi người phải đứng ăn, làm sao có doanh thu.

Đi ăn đậu hũ Tứ Xuyên, ít nhất còn có chỗ ngồi, còn có nhân viên phục vụ, còn có điều hòa.

Tóm lại, sạp hàng di động của thiếu niên ở khu Trung Ương thực sự không có sức hấp dẫn gì, cũng chỉ có vài vị khách xếp hàng quá sốt ruột mới ghé qua thử.

Thiếu niên vẫn đang chờ đợi, vẫn đang tìm kiếm cơ hội.

Cậu phát hiện ra những vị khách xếp hàng ngày càng mất kiên nhẫn, nếu mình có thể dùng món ăn lợi hại hơn để thu hút những vị khách mất kiên nhẫn này thì tốt rồi.

Nhưng dù có thu hút được, cậu cũng không có cách nào tiếp đãi.

Vì vậy, cậu cần bàn ghế miễn phí, nhân viên miễn phí, cố gắng giảm chi phí hết mức có thể mới có thể kiếm lời.

Nhưng muốn thắng học trưởng Cửu Ngã Chiếu Kỷ về mặt lợi nhuận thì cơ bản là không thể.

Vẫn phải suy nghĩ, không thể dừng lại.

Thiếu niên không sợ thử sai, không sợ thất bại, không ngừng thử nghiệm.

Bởi vì dù có thất bại, cũng không ai trách móc cậu, cũng không ai vì thất bại của cậu mà bị liên lụy.

Cho nên cậu có thể mạnh dạn thử, không cần lo lắng bị phản phệ.

Cậu đã nghĩ ra cách, nhưng vấn đề là dùng thực đơn gì mới có thể khiến mọi người kéo đến.

Bàn ghế và nhân lực cũng đơn giản, cậu ở khu phố thương mại vẫn có chút mặt mũi, có thể nhờ hội trưởng khu phố thương mại cho mượn miễn phí một số băng ghế dài, cũng không cần tiền, ngay cả phí vận chuyển cũng có thể để hội trưởng lo, còn có thể để hội trưởng làm lao động miễn phí vận chuyển.

Về nhân lực, mình có thể tìm bạn học, mọi người chắc chắn sẽ đến giúp.

Cuối cùng, chính là thực đơn.

Rốt cuộc phải dùng món gì mới có thể thu hút họ.

Họ đã xếp hàng ăn đậu hũ Tứ Xuyên, vậy thì mình cũng dùng đậu hũ Tứ Xuyên để thu hút họ là được.

Nhưng vẫn chưa đủ, có nên dùng cơm chan sốt đậu hũ Tứ Xuyên không.

Thiếu niên đầu tiên nghĩ đến là cơm chan sốt, dù sao cậu cũng thích cơm.

Nhưng hiện tại sạp hàng di động của cậu không có khả năng nấu cơm liên tục, cũng không có điều kiện để đặt mấy cái nồi lớn nấu cơm.

Nếu kinh doanh tốt, sẽ cần một lượng lớn cơm.

Trong nhà hàng thường dùng mấy cái nồi lớn nấu cơm để đảm bảo cung cấp đủ.

Dù sao nấu cơm cũng tốn thời gian, nếu bán hết một nồi, rửa nồi rồi nấu nồi mới thì quá lãng phí thời gian.

Cho nên vẫn là mì thì tốt hơn.

Mì chỉ cần một nồi nước, có thể đồng thời nấu mấy bát mì.

Một bát lên bàn, lại có thể nấu bát khác, cũng không cần rửa nồi, chỉ cần thêm nước là được.

Mì chan sốt đậu hũ Tứ Xuyên, có vẻ khả thi.

Nhưng vẫn chưa đủ, vẫn là chưa đủ, chỉ là đậu hũ Tứ Xuyên và mì Danzi thì vẫn không có sức hấp dẫn.

Thiếu niên vẫn đang suy nghĩ, phải khám phá đến tận sâu thẳm của vùng hoang dã ẩm thực, tìm kiếm sự kết hợp có sức công phá hơn.

Đỗ Lan thấy thiếu niên không ngừng suy tư, hy vọng có thể nắm bắt được khách hàng, cũng chỉ mỉm cười.

Thực ra muốn nắm bắt khách hàng rất khó, vì sở thích của khách hàng rất khó nói.

Có lúc là cố tình trồng hoa hoa không nở, vô tình cắm liễu liễu xanh um.

Rất khó nói có thể nắm bắt được lòng khách hàng ngay lập tức, thường là phải tung ra vài sản phẩm cùng lúc, cuối cùng khách hàng tự mình chọn một, thế là nó nổi tiếng.

Khách hàng còn không biết mình muốn gì, huống chi là đầu bếp.

Đỗ Lan thưởng thức mì Danzi của thiếu niên, khẩu vị cũng được.

Sao cậu còn ở đây, không phải bảo cậu dọn đi rồi sao.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ đi tới, khó chịu nói.

Đây là sạp hàng tôi đã đăng ký, tôi có thể bán hàng ở đây.

Thiếu niên hoàn toàn không sợ, cậu chính là muốn bán hàng ở đây, chính là muốn đánh bại Thập Kiệt.

Cậu như vậy, tôi rất khổ não đấy.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ không lo lắng đàn em có thể vượt qua mình, chỉ là không thích cảm giác bị nhìn chằm chằm này, nói: Nghe nói ngay cả buổi tối, cậu cũng cứ lượn lờ xung quanh, cậu đúng là mặt dày thật, dứt khoát nhận thua không tốt sao.

Nhưng tôi muốn đánh bại anh, sau đó đường đường chính chính tiến hành Thực Kích.

Hoặc là học trưởng trực tiếp đồng ý Thực Kích với tôi, tôi sẽ không mở sạp nữa, thế nào.

Thiếu niên đưa ra điều kiện của mình.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ bất đắc dĩ, lại không thể thực sự đuổi đối phương đi, chỉ có thể nói: Thôi bỏ đi, lễ hội có tất cả năm ngày, hôm nay đã là ngày thứ hai rồi, cậu làm thế nào cũng không thể thắng được tôi đâu.

Đỗ Lan nói: Điều đó khó nói lắm, thế giới luôn thay đổi, không ai nói trước được.

Biết đâu ngày mai ra đường, cậu bị xe tông chết thì sao.

Cho nên đừng nói chuyện quá chắc chắn.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ nghe vậy liền khó chịu, nói: Cậu đúng là không biết hai chữ chính trực viết thế nào, rõ ràng là người có bản lĩnh, lại không đi đường chính.

Triển lãm Bát Đại Thái Hệ của cậu, tôi đã đến xem, rất không tệ, các món ăn của các trường phái lớn đều được thể hiện rất tốt.

Đáng tiếc con người cậu đã mục rữa, căn bản không xứng với Bát Đại Thái Hệ.

Học trưởng, sao anh biết mình đi là đường chính, mà người khác đi là tà đạo.

Chẳng lẽ không thể là chính các người đang đi tà đạo, còn tôi đi chính đạo sao.

Không thể nào.

Học trưởng nói: Cậu đi chính là tà đạo, dùng tài nấu nướng làm hại người, khiến đối thủ mất đi năng lực nấu nướng, để mình giành chiến thắng, không phải tà đạo thì là gì.

Theo tôi thấy, những đầu bếp như các người theo đuổi điểm cao của giám khảo mới là tà đạo.

Món ăn của các người vĩnh viễn chỉ có nước bị dắt mũi.

Khi các người nấu ra món ngon, giám khảo sẽ nói phải xem xét điểm tổng hợp.

Khi kỹ thuật nấu nướng của các người có sự đổi mới, họ lại nói hương vị mới là quan trọng nhất.

Một cái miệng của họ có thể dễ dàng thay đổi tiêu chuẩn phán xét, còn các người thì như con chó chạy theo miếng thịt, lúc thì hướng đông, lúc thì hướng tây, cuối cùng bị thuần phục.

Chương 3682

Đây mới là tà đạo.

Sắc mặt của Cửu Ngã Chiếu Kỷ và Hạnh Bình Sang Chân đều rất nghiêm túc, điều này đã chạm đến điểm yếu của họ.

Nếu không chấp nhận sự phán xét của trọng tài thì có thể làm gì.

Không bị họ quy huấn, kết cục chính là như Hạnh Bình Thành Nhất Lang, hoặc là cút khỏi đất nước, hoặc là cả đời khép nép kinh doanh một quán ăn nhỏ, thậm chí còn vứt bỏ cả họ của mình.

Dù vậy, nguyên liệu và dụng cụ vẫn bị bóp cổ.

Chỉ cần anh ta khiến quý tộc không hài lòng, tập đoàn ẩm thực có thể cắt đứt nguồn cung của anh ta trong phút chốc, đến lúc đó anh ta chỉ có nước đóng cửa.

Đây chính là tuyệt vọng, ở Nhật Bản, đầu bếp chỉ có thể chơi như vậy, không chơi như vậy thì không có ngày ngóc đầu lên được.

Bởi vì các tài phiệt ẩm thực đã lũng đoạn tất cả.

Giống như trong bộ phim truyền hình Gia Tộc Lộng Lẫy, anh có kỹ thuật, có đơn hàng, nhưng tôi chính là không cung cấp nguyên liệu cho anh, chính là bóp chết anh.

Đầu bếp cũng vậy, có tài nấu nướng, có khách hàng, nhưng không có nguyên liệu thì bị bóp chết.

Ngay cả Hạnh Bình Thành Nhất Lang, chỉ cho anh ta nguyên liệu để kinh doanh quán ăn nhỏ, anh ta có bản lĩnh đến đâu cũng chỉ có thể kinh doanh quán ăn nhỏ, không thể mở rộng quy mô.

Đây chính là sức thống trị của tài phiệt ẩm thực, chỉ cung cấp nguyên liệu cho đầu bếp bị quy huấn, không cung cấp cho người phản kháng, như vậy có thể đảm bảo các đầu bếp đều tìm đến sự quy huấn.

Cho dù Học viện Tooki có đủ loại bất hợp lý, cho dù học viện nói đuổi học là đuổi học, không hề có lý lẽ, hơn nữa tài nấu nướng của đầu bếp tốt hay xấu đều do giám khảo phán xét, mà tiêu chuẩn của giám khảo lại biến đổi rất linh hoạt.

Đối mặt với những bất công này, không có đầu bếp nào dám nói gì, vì đây chính là luật chơi.

Chỉ cần họ còn hoạt động trong giới ẩm thực, họ phải chấp nhận luật chơi, phải đi theo nhịp điệu của giám khảo.

Con đường này quả thực khó nói là chính đạo, chỉ là ngoại trừ Đỗ Lan, ai dám nói đây là tà đạo.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ không dám nói, nên anh ta bỏ đi.

Hạnh Bình Sang Chân thì không nghi ngờ, cậu tin rằng cha sẽ không hại mình, đã là con đường cha lựa chọn, chắc chắn là đúng đắn, mình chỉ cần đi tiếp là được.

Cậu sẽ không thay đổi ý định, phải tiếp tục đi, tuyệt đối không bị Đỗ Lan lung lay.

Đỗ Lan cũng không nói gì, dù sao cũng sắp đến lúc cải cách bắt đầu rồi.

Hắn biết cuộc đối đầu giữa Thế Thiết Kế và lão viện trưởng, thực ra chính là do lão viện trưởng đã già, các tài phiệt ẩm thực ngầm đồng ý cho sự chuyển giao quyền lực cũ mới.

Dù Thế Thiết Kế lên nắm quyền, cũng vẫn phải chấp nhận sự quy huấn.

Một ngày đầu bếp chưa thể đột phá sự lũng đoạn nguyên liệu, thì một ngày không thể chiến thắng quý tộc.

Chỉ có để dân chúng nắm giữ quyền đánh giá ẩm thực, dùng dân chúng để đối kháng quý tộc mới có cơ hội thắng.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ hy vọng Hạnh Bình Sang Chân rời đi, nhưng đó là điều không thể.

Hạnh Bình Sang Chân tiếp tục nỗ lực suy nghĩ, nếu không sẽ phải lỗ vốn mà bỏ học.

Ngày đầu tiên thua lỗ quá nghiêm trọng.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba tuy dựa vào mì Danzi gỡ gạc lại chút thể diện, nhưng nhìn chung vẫn trong tình trạng thua lỗ.

Cuối cùng chỉ còn hai ngày.

Hạnh Bình Sang Chân cuối cùng đã nghĩ ra đối sách, nghĩ ra cách.

Cậu muốn làm một món Đầu Sư Tử, mì chan sốt đậu hũ Tứ Xuyên.

Dùng viên thịt Đầu Sư Tử chấn động để thu hút khách hàng.

Dù sao thì món ăn Việt Nam cũng là món đã được Nhật Bản cải tiến, sáng tạo thế nào cũng không sao.

Chỉ cần thu hút được lượng khách hàng, đó chính là thắng lợi.

Nhưng một mình cậu không thể tiếp đãi nhiều khách như vậy.

Ba ngày trôi qua, sạp của các đồng đội cậu đều đã có lãi, có thể gọi họ qua giúp đỡ, đều là lao động miễn phí.

Còn có việc mượn bàn ghế không mất tiền từ khu phố thương mại, như vậy khách hàng sẽ có chỗ ngồi.

Tất cả đều là để tiết kiệm tiền.

Từ lúc bắt đầu Hạnh Bình Sang Chân đã suy nghĩ như vậy, dù sao tiêu thêm một đồng cũng là tăng chi phí, nếu có thể thì không tiêu thêm tiền, tiết kiệm được thì tiết kiệm, xài chùa được thì xài chùa.

Hội trưởng khu phố thương mại làm trâu làm ngựa, kéo hết bàn ghế đến.

Bởi vì Hạnh Bình Sang Chân có tài năng, một khi cậu hoàn thành việc học, sẽ từ một đầu bếp nghèo khó biến thành đầu bếp quý tộc, đến lúc đó cả khu phố thương mại đều được thơm lây.

Điền Sở Huệ, Takumi, Isami đều đến giúp, bắt đầu làm mì chan sốt.

Lúc Đỗ Lan đến, bọn họ đã làm việc hăng say, khách hàng cũng đông hơn rất nhiều, ngay cả học sinh của quán đối diện cũng tò mò về món Đầu Sư Tử siêu cấp này.

Đậu hũ Tứ Xuyên không lạ, chan lên mì Danzi làm sốt cũng không quá kỳ quặc, nhưng viên Đầu Sư Tử khổng lồ thì khiến người ta kinh ngạc, to bằng miệng bát.

Đây là nhân thịt của bánh thịt tiêu, thiếu niên tự tin nói.

Chỉ là Đầu Sư Tử thì cũng không quá kinh diễm.

Thiếu niên cười nói: Đừng vội.

Hóa ra bên trong Đầu Sư Tử còn có bí mật, bên trong có nước dùng được làm từ các loại gia vị.

Khi cắt ra, nước sốt gia vị bên trong chảy ra, khiến Đầu Sư Tử, đậu hũ Tứ Xuyên, và mì Danzi đều trở nên ngon hơn, hương thơm lan tỏa.

Những khách hàng đang xếp hàng đều bị thu hút, lần lượt đến sạp mì Danzi xếp hàng.

Rõ ràng ngày đầu tiên bán bánh thịt tiêu, bây giờ đã hoàn toàn biến thành sạp mì.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ thấy thiếu niên cũng làm đậu hũ Tứ Xuyên, cũng rất bất đắc dĩ, tên này đúng là vô sỉ.

Nhưng anh ta không bận tâm việc mọi người dùng cùng một thực đơn để đối đầu, dù sao khi bước ra xã hội, việc sao chép này ở đâu cũng có, muốn thắng vẫn phải xem vào trình độ tổng hợp.

Không chỉ là so tài về hương vị đậu hũ Tứ Xuyên, mà còn là phục vụ, môi trường, tốc độ lên món.

Thiếu niên cũng biết điều đó, nên bây giờ cậu và đồng đội cùng nhau bận rộn, cậu là bếp chính, những người khác phụ trách nấu nướng, lên món, rất bận rộn.

Khách hàng cũng rất nhiệt tình, gọi bạn bè đến cùng thưởng thức món ăn mới này.

Nhưng bây giờ sạp hàng nhỏ cũng phải xếp hàng.

Lúc này, cậu chỉ cần cử người đến gây rối trong hàng đợi là có thể phá hoại việc kinh doanh của họ.

Họ không có đủ nhân lực để xử lý vấn đề an ninh, chỉ cần đâm một nhát chí mạng vào điểm yếu của họ là được, Đỗ Lan nói với Cửu Ngã Chiếu Kỷ: Ra tay đi, nếu không hôm nay doanh số của họ sẽ nhiều hơn cậu đấy.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ lại không hề vội vã, nói: Tôi đã hòa vốn rồi, dù họ có bán nhiều đến đâu, doanh thu cũng sẽ không vượt qua tôi.

Tôi không giống cậu, một người lớn hèn hạ, tôi muốn thắng một cách đường đường chính chính.

Tuy là Thập Kiệt, nhưng dù sao cũng mới là học sinh năm hai, vẫn chưa bị thói xấu tiêm nhiễm.

Đỗ Lan cười nói: Trời cho không lấy, ngược lại còn rước họa vào thân.

Có cơ hội đánh bại kẻ thù lại không dùng, đến lúc đó cậu thua chắc rồi.

Hạnh Bình Sang Chân vẫn không đủ nhân lực, nhiều khách hàng tụ tập lại như vậy, một khi có xô đẩy, không có người duy trì trật tự, chắc chắn sẽ lan rộng, thậm chí biến thành đánh nhau tập thể.

Như vậy sẽ làm hỏng sạp của cậu, không thể làm ăn được nữa.

Hơn nữa làm như vậy, thiếu niên cũng không có gì để nói, vì đây là sự hỗn loạn có xác suất xảy ra khi số lượng khách hàng tăng lên.

Chương 3683

Chỉ những nhà hàng thường xuyên có lượng khách lớn mới gặp phải, mới cần có người duy trì trật tự.

Thiếu niên chỉ bán hàng một ngày, không xem xét cũng không sao.

Nhưng cậu không xem xét đến điểm này, chính là cơ hội tốt để tấn công.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ không định ra tay, mà tiếp tục dùng nấu nướng để đối đầu.

Đáng tiếc đêm nay chính là lúc Thế Thiết Kế cải cách, ngày mai sẽ không có lễ hội nữa.

Đỗ Lan cho ba mươi người có máy dò giá trị dụng tâm viết bài luận ngắn, phê phán những đầu bếp không có tâm.

Những đầu bếp này chỉ đối phó với khách hàng cho có lệ, căn bản không coi khách hàng ra gì, căn bản không được coi là đầu bếp.

Những đầu bếp bị điểm danh phê bình cũng rất oan uổng, mình đang suy nghĩ nấu ăn, không thể lúc nào cũng đặt thực khách trong lòng.

Thực khách chỉ là thượng đế, chứ không phải vợ con.

Trong lòng họ dù có muốn đặt ai vào thì cũng là gia đình, chứ không phải thượng đế, họ đâu có theo đạo.

Đầu bếp và thực khách bắt đầu chửi nhau.

Có người cho rằng đầu bếp nói có lý, nhưng cũng có độc giả cho rằng máy dò giá trị dụng tâm rất hữu dụng, không có máy dò giá trị dụng tâm, đầu bếp sẽ càng không đặt khách hàng trong lòng.

Ngày cuối cùng, mọi người cũng dốc sức tăng doanh số, đảm bảo mình sẽ không lỗ vốn.

Nếu lỗ vốn thì phải bỏ học.

Đêm nay, thiếu niên cũng có thể thư giãn một chút, vì cậu cũng đã hoàn thành chiến tích một ngày bán một nghìn đơn, được đàn chị dẫn đến khu Cận Sơn, cảm nhận một chút không khí cao cấp.

Tôi còn tưởng buổi tối trường sẽ đóng cửa.

Bận rộn cả một ngày, thiếu niên đã chuyển lỗ thành lãi, không cần lo lắng bị đuổi học, liền đến khu Cận Sơn.

Kết quả phát hiện rõ ràng là buổi tối, nhưng nơi đây lại xe cộ tấp nập, rất náo nhiệt.

Trường học không chỉ có khu học tập, mà còn có khu nghỉ dưỡng, khách sạn và các cơ sở vật chất khác.

Những vị khách này không giàu thì cũng sang, đến tối mới đi tìm đồ ăn.

Mà Thập Kiệt cũng chỉ kinh doanh trong khoảng thời gian này, tuy thời gian kinh doanh ngắn, tiếp đãi khách cũng không nhiều, nhưng doanh thu lại cao hơn khu Trung Ương rất nhiều.

Hôm nay tôi sẽ dẫn cậu đi kiến thức thực lực của Thập Kiệt đệ nhất tịch.

Ha ha, còn thực lực nữa à, nửa năm nữa, đệ nhất tịch cũng phải tốt nghiệp rồi, đến lúc đó sẽ không thể điều động tài nguyên của trường được nữa.

Cậu ta có lợi hại đến đâu, cũng chỉ như Tứ Cung Tiểu Thứ Lang mà thôi, Đỗ Lan lại xuất hiện, tỏ vẻ cách tốt nhất để đánh bại đệ nhất tịch là chờ đợi, đợi nửa năm nữa, đối phương tốt nghiệp là thua rồi.

Cậu cũng sợ sức mạnh của đệ nhất tịch sao.

Nói cũng phải, cậu ta chính là kỵ sĩ trong phòng bếp, căn bản không ai là đối thủ của cậu ta, đàn chị dùng phép khích tướng.

Đàn chị, vô ích thôi, tôi đâu phải chưa từng gặp học sinh tốt nghiệp, nói thật cũng chỉ có vậy, Đỗ Lan nói.

Ý cậu là học sinh tốt nghiệp bị xã hội mài mòn hết góc cạnh sao.

đàn chị hỏi: Cậu như vậy là quá xem thường học sinh tốt nghiệp rồi.

Tôi không thích cách nói mài mòn góc cạnh, tôi thích nói là các học sinh tốt nghiệp đã hiểu rõ giới hạn của mình hơn.

Học sinh tốt nghiệp ra xã hội thể hiện tài năng, nhưng tài năng cũng có giới hạn, đến giới hạn rồi thì chính là nỏ mạnh hết đà, không còn sức sát thương, cũng chính là cái gọi là khéo léo.

Xã hội rất lớn, học sinh tốt nghiệp có mạnh đến đâu, tài năng của họ cũng có điểm tận cùng.

Cách nói này cũng thú vị đấy, không phải bị xã hội mài mòn góc cạnh, mà là biết được giới hạn của mình, đàn chị nghe xong lập tức cảm thấy rất thú vị, nói: Khóa học sinh mới này quả nhiên thú vị.

Bước ra xã hội, biết được giới hạn tài năng của mình, cách nói này cũng thú vị.

Cũng đúng, nếu tài năng có thể xuyên thủng tất cả, cũng sẽ không có cái gọi là khéo léo.

Nhưng rất nhiều lúc, tài năng căn bản không thể xuyên qua.

Ha ha, vậy bây giờ các cậu hãy đi cảm nhận tài năng của đệ nhất tịch, xem có thể xuyên thủng các cậu không.

Sẽ không lợi hại hơn Tứ Cung Tiểu Thứ Lang, Đường Đảo Ngân bọn họ đâu, Đỗ Lan đã trải nghiệm qua, có thể đưa ra kết luận.

Nhưng Hạnh Bình Sang Chân vẫn chưa trải nghiệm qua, thế là cậu đến quán của đệ nhất tịch.

Chỉ có một đầu bếp, nhưng phải hoàn thành tất cả các món ăn.

Đệ nhất tịch giống như một nghệ sĩ, tinh tế nấu nướng từng món mỹ vị, có thể gọi là tiên nhân món Tây.

Các thực khách cũng giống như những nhà phê bình sành sỏi, thưởng thức món ăn không chút khiếm khuyết.

Nhưng đây tuyệt đối không chỉ là món ăn, mà còn có sự phối hợp của nhiệt độ, độ sáng, độ ẩm.

Đây không phải là sạp hàng của Hạnh Bình Sang Chân, ngồi trong gió thu, lấy trời làm màn đất làm chiếu.

Trong nhà hàng của đệ nhất tịch, mọi thứ đều rất cầu kỳ, phải để khách hàng hoàn toàn không lo lắng về môi trường, chuyên tâm ăn uống.

Khoảng cách quá lớn, Hạnh Bình Sang Chân biết tại sao mức tiêu thụ ở khu Cận Sơn lại cao như vậy, dù sao chỉ riêng môi trường này đã đáng giá bấy nhiêu tiền.

Những người có thể đến đây tiêu thụ cũng tuyệt đối không chỉ đơn giản là ăn uống, mà còn là hưởng thụ môi trường dùng bữa như ở nhà, hưởng thụ đẳng cấp tinh tế kín đáo này.

Nhà hàng của Thập Kiệt đệ nhất tịch vô cùng tao nhã, ăn một bữa cơm như thể đã trải qua một chuyến du lịch xa hoa.

Món ăn cũng rất ngon, rất tinh xảo, thực lực của đệ nhất tịch không cần phải nghi ngờ.

Hạnh Bình Sang Chân sau khi thưởng thức cũng nhận ra khoảng cách giữa mình và đệ nhất tịch, nhưng cậu lại không vội, tin rằng mình chắc chắn có thể vượt qua đối phương.

Quả thực không cần vội, chỉ cần đợi nửa năm, Thập Kiệt năm ba đều phải tốt nghiệp, đến lúc đó học sinh năm nhất và năm hai đều có thể thăng cấp, căn bản không cần vội vàng nhất thời.

Nhưng Hạnh Bình Sang Chân cho rằng so tài với đệ nhất tịch trong phòng bếp mới có giá trị, nếu cứ chờ đến khi học trưởng tốt nghiệp, còn có ý nghĩa gì.

Đáng tiếc không có cơ hội Thực Kích, Thập Kiệt sẽ không dễ dàng chấp nhận lời thách đấu.

May mà rất nhanh sẽ có cơ hội, vì sự đối kháng giữa thế lực cũ và mới, đệ nhất tịch ủng hộ Cơ quan ẩm thực trung ương, đứng về phía đối lập với nhân vật chính, thế là có cơ hội thi đấu rồi.

Ăn xong món ăn của đệ nhất tịch, thiếu niên ý chí chiến đấu dâng cao, lập tức muốn đi tìm Thế Thiết Hội Lý Nại để cô thưởng thức món bánh thịt tiêu của mình, nghe xem đánh giá của cô.

Đánh giá của Thần Chi Thiệt vẫn rất chuẩn xác, có thể giúp cậu tìm ra phương hướng tiến bộ.

Lúc này Thế Thiết Hội Lý Nại đang trải nghiệm lại nỗi ám ảnh thời thơ ấu, bởi vì cha cô đã trở về.

Một thân áo đen, Thế Thiết Kế giống như một ma vương hắc ám đến quán của cô.

Vốn là buổi tối kinh doanh cuối cùng, mọi người đều mong chờ được thưởng thức món ăn do Thế Thiết Hội Lý Nại nấu.

Nhưng Thế Thiết Kế đã đến, tất cả mọi người đều ngây người, vì mọi người đều biết đây là một người đàn ông bị lưu đày, không có tư cách quay lại học viện mới phải.

Nhưng đối phương không chỉ quay lại, mà còn nghênh ngang, chính đại quang minh.

Nhìn thấy cha, Thế Thiết Hội Lý Nại nhớ lại rất nhiều ký ức không tốt đẹp.

Lúc nhỏ, cha cô luôn nhồi nhét vào đầu cô rằng chỉ có món ăn ngon mới có tư cách được làm ra, món ăn không ngon thì phải đổ hết đi, không có tư cách tồn tại.

Có tư cách được gọi là thức ăn hay không, phải dựa vào sự phán xét của Thần Chi Thiệt.

Giống như một người có tư cách được gọi là người hay không, phải do Thế Thiết Kế quyết định.

Đầu bếp có tài hoa không thể coi là người, chỉ có đầu bếp chấp nhận sự quy huấn của quý tộc mới được coi là người.

Đương nhiên theo quan điểm của quý tộc, đây đã là khoan hồng độ lượng, không nói người có huyết thống mới được coi là người.

Chương 3684

Nếu được quy huấn, không có huyết thống cũng có thể gia nhập, quả thực là sự từ bi của quý tộc.

Phải biết rằng trước đây không có quy huấn, chỉ xem huyết thống, thứ này là trời sinh.

Trước đây là huyết thống phân biệt chúng ta và bọn họ, hiện tại là quy huấn phân biệt chúng ta và bọn họ, cũng coi như là một sự tiến bộ.

Thế Thiết Kế nhìn những vị khách được con gái mình tiếp đãi, khinh bỉ nói: Các ngươi chỉ có tư cách ăn thức ăn gia súc, căn bản không có tư cách ăn món ăn của con gái ta.

Tên khốn nhà ngươi không phải đã bị lưu đày rồi sao.

Dựa vào đâu mà quay lại.

Các khách hàng đều bị chọc giận, từng người một trừng mắt giận dữ.

Ha ha, xấu xí thật, con gái, đây là khách của con sao.

Hắn không thể đuổi những người đó đi, liền gây áp lực cho con gái.

Thế Thiết Hội Lý Nại nhớ lại những năm tháng mình phải chịu áp lực khổng lồ, lúc đó cô mới năm, sáu tuổi, đã phải nếm thử rất nhiều món ăn, và mỗi lần phán xét đều có nghĩa là một món ăn sẽ bị loại bỏ.

Hơn nữa cha còn bắt cô không được phản kháng, cảm giác đó quá ngột ngạt, thực sự đến bây giờ vẫn còn gặp ác mộng.

May mà cha rất nhanh đã bị lưu đày, cô mới giành lại được tự do.

Chỉ là tính cách lại trở nên lạnh lùng, không giỏi giao tiếp với người khác, và khi phê bình món ăn của người khác cũng trở nên không chút lưu tình.

Bây giờ cha quay lại, cô không hề cảm động, chỉ đứng thẳng người sang một bên, cúi đầu.

Cô không muốn sống lại cuộc sống áp bức đó nữa, không bao giờ muốn làm công cụ nữa.

Con gái, sau này con nấu cơm cho ai, không nấu cho ai, phải nghe lệnh của ta, biết chưa.

Lũ này ăn thức ăn gia súc là được rồi, không có tư cách ăn món ăn.

Mọi người đều trừng mắt giận dữ.

Lúc này Hạnh Bình Sang Chân đến, nói: Khách đông quá nhỉ, không phiền nếu tôi ngồi chung bàn chứ.

Nói rồi cậu đi thẳng đến trước mặt Thế Thiết Kế.

Đối với những kẻ bắt nạt phụ nữ, cậu tuyệt đối sẽ không tha thứ.

Hạnh Bình Sang Chân là một đầu bếp nghèo khó, phải bảo vệ kẻ yếu.

Vừa thấy Hạnh Bình Sang Chân, Thế Thiết Kế liền nói: Thật mất hứng, con gái, chúng ta sau này gặp lại.

Nói xong liền bỏ đi.

Tin tức Thế Thiết Kế xuất hiện đã truyền đến tai lão viện trưởng.

Lão viện trưởng dẫn theo một đoàn xe vây chặn người con rể này.

Khi Thế Thiết Kế bước ra khỏi cửa nhà hàng, lập tức liền gặp phải người của lão viện trưởng.

Tại sao ngươi lại quay lại.

Học viện không chào đón ngươi, lão viện trưởng nói.

Cha, đừng vô tình như vậy.

Thế Thiết Kế ung dung nói: Lần này con quay lại là để tiếp quản học viện.

Lão viện trưởng trực tiếp hỏi lại: Ngươi đang nói nhảm gì vậy.

Đây không phải là nói nhảm, chỉ cần được hơn một nửa Thập Kiệt đồng ý, là có thể thay đổi tổng soái, Thế Thiết Kế từ trong túi lấy ra một lá thư bổ nhiệm mới, nói: Đây chính là thư bổ nhiệm ta làm tổng soái mới.

Cha, người đã bị đào thải rồi.

Mọi người đều ngây người, không ai ngờ rằng vào đêm cuối cùng của Lễ hội Trăng Thu lại có sự thay đổi kinh thiên động địa như vậy.

Sao có thể.

Khách hàng và học sinh đều chết lặng.

Nếu lão viện trưởng bị sa thải, học viện rơi vào tay Thế Thiết Kế, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Không ai biết, nhưng có một điều có thể khẳng định, đó là phong cách của trường sẽ thay đổi lớn.

Phương pháp chỉ dùng tài năng của lão viện trưởng sẽ bị bãi bỏ, phương thức giáo dục của trường sẽ trở nên cực đoan hơn.

Tuy trong thời gian lão viện trưởng quản lý, tỷ lệ tốt nghiệp của học sinh rất thấp, nhưng trong mắt mọi người đây đã là phương pháp giáo dục không tệ, vì tỷ lệ tốt nghiệp này là chúng sinh bình đẳng, không chỉ đối với học sinh nghèo khó như vậy, mà đối với học sinh quý tộc cũng như vậy.

Đối với học sinh nghèo khó không có thành kiến, đã được xem là bình đẳng.

Lão viện trưởng hy vọng tuyển chọn một số đầu bếp có tài năng, để truyền máu tươi mới cho các tài phiệt ẩm thực.

Tuy việc đuổi học hay không cũng chỉ là lời nói của giám khảo, căn bản không có tiêu chuẩn cứng nhắc.

Nhưng ít nhất bề ngoài trông có vẻ, điều kiện mọi người phải đối mặt là như nhau, một mảng hòa bình, chỉ dùng tài năng.

Mà việc Thế Thiết Kế muốn làm chính là xé toạc lớp ngụy trang này, cho mọi người thấy hiện thực trần trụi này.

Để các đầu bếp nghèo khó biết rằng thế giới không hề thay đổi, tất cả những gì gọi là chỉ dùng tài năng đều chỉ là ngụy trang, họ vẫn không có tư cách bước vào trò chơi của quý tộc.

Chỉ dùng tài năng chỉ là sự ngụy trang khéo léo của việc chỉ dùng đạo đức.

Đỗ Lan nhìn cảnh cũ mới đối đầu, nhớ lại câu chuyện cười trong truyện tranh DC The Killing Joke.

Hai kẻ điên từ đỉnh một tòa nhà bay qua nhà thương điên, cần phải nhảy từ tòa nhà này sang tòa nhà khác.

Kẻ điên gan dạ nhảy qua trước, kẻ điên nhát gan không dám nhảy.

Kẻ điên gan dạ liền nói: Đừng sợ, tôi bật đèn pin lên, bắc cho anh một cây cầu.

Kẻ điên nhát gan lại nói: Tôi là kẻ điên, không phải kẻ ngốc, lỡ tôi đi được nửa đường, anh tắt đèn pin đi, chẳng phải tôi sẽ rơi xuống sao.

Câu chuyện cười này có hai điểm hài hước. 157.

Một là ánh sáng đèn pin bắc thành cầu, người bình thường đều biết ánh sáng không thể giẫm lên được, trừ phi là bảo bối của Doraemon.

Hai là đi được nửa đường thì tắt đèn pin, làm người ta rơi xuống, đây là điểm hài hước được xây dựng trên điểm thứ nhất.

Đã biết ánh sáng không thể đi được, thì không thể đi được nửa đường, càng không thể vì tắt đèn mà rơi xuống.

Rất buồn cười, nhưng trong xã hội lại có rất nhiều chuyện như vậy.

Cầu ánh sáng có thể hiểu là bánh vẽ, nói cho mọi người một tương lai tươi đẹp, để mọi người bước lên đó.

Sau đó đợi mọi người đi được nửa đường, thì rút ván qua sông, để mọi người rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Ví dụ như cổ phiếu, tăng trưởng rất đẹp, mọi người đổ xô mua, nhưng vừa vào thị trường, cổ phiếu liền giảm, tiền của mọi người đều bị kẹt, thậm chí trực tiếp phá sản.

Dùng cầu ánh sáng, lừa người khác bước lên, sau đó còn tắt đèn, để người khác rơi xuống.

Đây không phải là một câu chuyện cười, mà là chuyện đang thực sự xảy ra trong hiện thực.

Học viện Tooki cũng vậy, có quá nhiều thứ khiến người ta cảm thấy tốt đẹp, chỉ cần tài nấu nướng tốt là có thể đổi lấy mọi tài nguyên, còn có những tấm gương như Thập Kiệt tồn tại.

Nhưng thực tế, tất cả những điều tốt đẹp đó chỉ là một cây cầu được bắc bằng ánh sáng đèn pin.

Khi có người bước lên, ánh sáng tắt ngấm, chỉ còn lại sự rơi rụng.

Trên lá thư bổ nhiệm của Thế Thiết Kế có chữ ký của sáu vị Thập

Kiệt, đã quá nửa số lượng, cho nên bây giờ hắn chính là tổng soái mới.

Thư bổ nhiệm vừa đưa ra, lão viện trưởng lập tức ngây người.

Nhìn sáu vị Thập Kiệt ủng hộ con rể, ông không hề phản kháng, mà bất đắc dĩ chấp nhận hiện thực.

Ông rất rõ ràng, không có sự ngầm đồng ý của các tài phiệt ẩm thực, con rể không thể quay lại.

Mình đã già rồi, các tài phiệt ẩm thực chắc chắn phải tìm một người thay thế mình, điều này cũng rất bình thường, người già bị thay thế mà thôi.

Mà tổng soái mới tự nhiên phải có hệ thống mới, một triều thiên tử một triều thần, tổng soái đã đổi, chắc chắn phải đổi một loạt nhân tài.

Những người do lão tổng soái sắp xếp đều sẽ bị thay thế, con rể sẽ có nhân tài mới.

Chương 3685

Có thư bổ nhiệm, lão viện trưởng chọn tuân thủ quy tắc.

Quy tắc của trường là quan trọng nhất, dù có bất lợi cho mình, mình cũng phải tuân thủ.

Đã quy định hơn một nửa Thập Kiệt đồng ý đổi tổng soái là có thể đổi, vậy lão viện trưởng không phản đối.

Tại sao.

Mọi người không thể hiểu nổi tại sao những Thập Kiệt này không sống yên ổn, lại đi tạo phản.

Đương nhiên là để đánh cược một phen, để thay đổi vận mệnh của mình, nắm giữ tương lai của chính mình.

Thập Kiệt không trả lời, tóm lại vào đêm cuối cùng của lễ hội trường đã xảy ra những chuyện này.

Những chuyện này không liên quan nhiều đến Hạnh Bình Sang Chân, ít nhất là hiện tại không liên quan nhiều.

Cậu chỉ tiếc lễ hội trường bị hủy giữa chừng, vốn còn một ngày nữa, mình còn có cơ hội vượt lên.

Lão viện trưởng đi, viện trưởng mới lên sân khấu.

Không hề có cảnh máu tanh gió tanh như mọi người tưởng tượng.

Ban đầu, viện trưởng mới không làm gì cả, mọi người vẫn như cũ, đi học thì đi học, nấu ăn thì nấu ăn, không có vấn đề gì.

Nhưng lão viện trưởng biết đây chỉ là bắt đầu, cho nên ông đã tìm đến Hạnh Bình Sang Chân, hy vọng thiếu niên có thể bảo vệ cháu ngoại của mình.

Lão viện trưởng đột nhiên xuất hiện trong phòng của thiếu niên, làm thiếu niên giật nảy mình.

Sao ông lại ở đây.

Đây vẫn là phòng của tôi chứ.

Yên tâm, đây vẫn là phòng của cậu, lão viện trưởng cười nói.

Xin hỏi ông có việc gì không.

Lão viện trưởng rất khách khí nói: Xin hãy tha thứ cho sự đường đột của tôi.

Không có gì, ông tìm tôi có việc gì.

Đối phương khách khí như vậy, thiếu niên cũng chỉ có thể khách khí.

Lão viện trưởng lại nói vòng vo: Nghĩ lại thì, đây là lần đầu tiên tôi nói chuyện trực tiếp với cậu.

Hạnh Bình Sang Chân thầm nghĩ ông là viện trưởng, mình chỉ là một học sinh, đương nhiên không thể có chuyện gì để nói, nhưng mình và cháu ngoại của viện trưởng thì đã nói chuyện rất nhiều lần.

Tôi nói cho cậu nghe, sở dĩ cậu vào Tooki, là do tôi đề nghị với Thành Nhất Lang, viện trưởng nói.

Đây là lần đầu tiên thiếu niên biết chuyện này, cậu còn tưởng là kế hoạch của cha, không ngờ lại là ý của viện trưởng.

Cậu không hiểu, viện trưởng đâu có quen biết mình, tại sao lại cho mình vào học.

Đương nhiên không thể chỉ vì đề nghị của viện trưởng mà Thành Nhất Lang sẽ ngoan ngoãn tuân theo.

Thành Nhất Lang không phải loại người nghe lời như vậy, chủ yếu là Thành Nhất Lang cũng đã bị đàn áp đủ thảm, không muốn lãng phí tài năng của con trai.

Nếu con trai chỉ là một kẻ tầm thường, thì Thành Nhất Lang chắc chắn sẽ không cho con vào học, yên ổn sống trong quán ăn nhỏ là được rồi.

Nhưng tài năng của con trai lại chói lọi đến thế.

Nếu không được quy huấn, sẽ bị bắt nạt.

Làm một thiên tài bị bắt nạt, điều đó rất đau khổ.

Là bị bắt nạt, hay là bị giáo hóa.

Thành Nhất Lang chọn bị giáo hóa, có lợi cho con trai.

Thiên tài bị bắt nạt, ở đất nước này quá thường thấy, thiên tài bị hủy hoại trực tiếp cũng là chuyện thường tình.

Bởi vì ở đất nước này, đức lớn hơn tài.

Hạnh Bình Sang Chân không biết những suy tính này, chỉ nhìn viện trưởng, không biết đối phương muốn nói chuyện gì với mình.

Viện trưởng, quan hệ của ông và ba tôi có vẻ rất tốt. thiếu niên không chắc chắn hỏi.

Chuyện cha cậu từng là đệ nhị tịch, cậu biết không.

Biết ạ.

Vậy thì một ngày nào đó cậu sẽ biết được quan hệ giữa tôi và cha cậu từ miệng Thành Nhất Lang hoặc người khác.

Chuyện quan trọng bây giờ là Hội Lý Nại.

Thiếu niên, trong mắt cậu, Hội Lý Nại là một đầu bếp như thế nào.

Thiếu niên không ngờ lại là câu hỏi này, cậu và tiểu thư cũng không thân lắm, nhưng cậu vẫn hồi tưởng lại: Nếu để tôi nói, cô ấy rất kén chọn về hương vị, và luôn tỏ ra xa cách, nhưng thực ra là khẩu thị tâm phi, nếu thật sự nhờ cô ấy giúp đỡ, cô ấy cũng sẽ không từ chối.

Tôi nghĩ cô ấy là một đầu bếp lương thiện.

Viện trưởng nói: Trước đây đứa trẻ đó không như vậy, nó rất hay cười, cũng rất thích kết bạn.

Nhưng sau đó tôi đã giao nó cho cha nó, đây là quyết định hối hận nhất trong đời tôi.

Cha nó đã nhốt nó trong một căn phòng tối nhỏ, mỗi ngày ép nó rèn luyện vị giác, và đổ đi những món ăn không ngon đó.

Dưới áp lực cao của cha, nó đã chọn ra những món ăn hợp ý Thần Chi Thiệt, và hạ thấp những món ăn không hợp ý xuống mức không còn gì.

Có thể nói cha nó đang dạy nó định nghĩa sự đúng và sai của hương vị.

Thần Chi Thiệt có thể phân biệt đúng sai, không cần lòng thương hại, chỉ cần dựa vào sự phán xét của Thần Chi Thiệt, tạo ra một tiêu chuẩn tuyệt đối cho ẩm thực.

Thiếu niên nghe xong, thầm nghĩ hoàn cảnh của tiểu thư thật đáng đồng tình, tuổi thơ bất hạnh mới khiến cô trở nên xa cách.

Đồng thời cậu cũng không tin có tiêu chuẩn tuyệt đối cho ẩm thực, vì chỉ cần khám phá thế giới ẩm thực, sẽ tìm thấy những món ăn mới.

Ví dụ như cánh gà coca, súp sườn sầu riêng.

Những nguyên liệu trước đây chưa từng gặp nhau, khi gặp lại, sẽ tạo ra hương vị mới.

Đó không phải là giáo dục, mà là tẩy não.

Người con rể đó của tôi quá nguy hiểm, thế là tôi đã lưu đày hắn khỏi học viện, lão viện trưởng nói: Tôi thỉnh thoảng nhận được tin tức về hắn, ví dụ như hắn đã tham gia một hội kín ở nước ngoài, hoặc hắn đã đặt căn cứ của mình ở Mỹ, và tiến quân vào Trung Đông và Nam Á.

Hắn đang nỗ lực mở rộng bản đồ, thực thi cái tiêu chuẩn tuyệt đối của mình.

Chỉ không ngờ hắn lại lôi kéo được Thập Kiệt, là do tôi sơ suất.

Hạnh Bình Sang Chân vẫn im lặng lắng nghe.

Lão viện trưởng vẫn tiếp tục nói: Tuy việc tẩy não đã bén rễ rất sâu, nhưng Hội Lý Nại vẫn đang dần hồi phục, có rất nhiều người đang giúp đỡ nó.

Nhưng người con rể đáng sợ của tôi vẫn biết trái tim Hội Lý Nại vẫn còn bị nhốt trong căn phòng tối nhỏ đó chưa được giải thoát.

Hạnh Bình Sang Chân, tiếp theo đây là việc tôi muốn nhờ cậu.

Thiếu niên ngồi nghiêm chỉnh.

Viện trưởng cúi người trước thiếu niên, nói: Xin nhờ cậu, hãy cứu Hội Lý Nại.

Thiếu niên sững sờ, rõ ràng không ngờ lời nhờ vả của viện trưởng lại là chuyện này, mình đi cứu tiểu thư sao.

Viện trưởng lo thiếu niên không đồng ý, lập tức nói: Tên đó e rằng sẽ lại ép buộc Hội Lý Nại như mười năm trước, dùng Thần Chi Thiệt để loại bỏ không thương tiếc những món ăn không phù hợp tiêu chuẩn.

Hắn sẽ hạn chế hoàn toàn tự do của Hội Lý Nại, không cho nó tiếp xúc với thế giới bên ngoài, khiến nó chỉ có thể dựa vào cha.

Cứ thế này, Hội Lý Nại sẽ lại quay về trạng thái khép kín nội tâm đó.

Thiếu niên nghe xong, không nhịn được nói: Chuyện cứu tiểu thư gì đó, tôi cũng không hiểu rõ lắm.

Nhưng có một điều tôi có thể khẳng định, người đàn ông đó là đối thủ mà tôi phải đánh bại.

Thế giới ẩm thực tồn tại vô vàn khả năng, sao có thể bị tiêu chuẩn của Thần Chi Thiệt trói buộc.

Nếu mọi người đều chỉ ăn một loại hương vị, thì thật đáng thương quá.

Lúc này trời đột nhiên đổ mưa, thiếu niên chuẩn bị hành động, trước khi rời đi nói: Cô ấy vẫn chưa nói món ăn của tôi một câu ngon, tôi thực sự không cam tâm.

Nói xong liền ra khỏi cửa.

Viện trưởng nhìn bóng lưng của thiếu niên, biết mình không nhìn lầm người, chỉ có thiếu niên và bạn bè của cậu mới có thể cứu cháu ngoại của mình.

Như vậy cháu ngoại của mình sẽ có thế lực của riêng mình.

Muốn đối kháng với người cha ngu xuẩn đó, chỉ có thể xây dựng thế lực của riêng mình.

Chương 3686

Một người thì không được, nhưng một nhóm người thì có thể.

Viện trưởng đang bồi dưỡng người kế thừa thực sự của mình.

Ai kế thừa học viện không phải do các tài phiệt ẩm thực quyết định, mà là do ông, tổng soái này quyết định.

Viện trưởng nhìn trúng tài năng của Hạnh Bình Sang Chân, cũng như việc cậu không có bối cảnh, có thể trung thành với cháu ngoại của ông.

Thực ra tôi thấy dùng Thần Chi Thiệt làm tiêu chuẩn cũng không tệ.

Ngay khi viện trưởng vừa rời khỏi ký túc xá, chuẩn bị đi làm việc của mình, thì lại thấy Đỗ Lan xuất hiện trước mặt.

Đỗ Lan nói: Viện trưởng, không biết ông có thể Thực Kích với tôi không.

Nếu ông thua, thì hãy ngoan ngoãn từ bỏ tất cả quyền lực.

Đỗ Lan, chẳng lẽ cậu cũng đứng về phía Thế Thiết Kế.

Viện trưởng vốn tưởng rằng với tính cách tự phụ của Đỗ Lan, sẽ không thèm chơi trò trẻ con với con rể.

Nhưng ông đã xem thường tâm thái thích gây rối của Đỗ Lan.

Chỉ cần có thú vị, dù là trò trẻ con, Đỗ Lan cũng sẽ chơi rất nghiêm túc.

Viện trưởng, tôi cảm thấy dùng tiêu chuẩn ẩm thực của Thần Chi Thiệt để làm trọng tài, quả thực tốt hơn so với lúc thì vị ngon, lúc thì đánh giá tổng hợp của các trọng tài hiện nay.

Có một tiêu chuẩn thống nhất, không phải rất tốt sao.

Đỗ Lan nói.

Đỗ Lan chặn đường Viện trưởng của Cực Tinh Liêu đang định rời đi, muốn cùng ông dùng bữa.

Nhưng Lão viện trưởng chỉ biết ăn chứ không biết nấu.

Hơn nữa, khi nghe Đỗ Lan nói có một tiêu chuẩn ẩm thực thống nhất cũng rất tốt, ông liền phản bác: Cậu dường như không biết mục đích cuối cùng của Thế Thiết Kế.

Mục đích cuối cùng của hắn và mục đích của các người về bản chất không có gì khác nhau, chính là nắm giữ quyền phát ngôn, quyết định ai là người văn minh, ai là kẻ man di.

Trước kia, những người chấp nhận sự giáo hóa của quý tộc là người văn minh, không chấp nhận là kẻ man di.

Còn bây giờ, Thế Thiết Kế đưa ra tiêu chuẩn mới của mình, xây dựng tiêu chuẩn bằng Thần Chi Thiệt, những người có thể nấu ra món ăn được Thần Chi Thiệt chấp nhận là người văn minh, không nấu ra được là kẻ man di.

Đỗ Lan nói: Trước kia là do miệng lưỡi của đám quý tộc các người quyết định, còn bây giờ là do người nắm giữ Thần Chi Thiệt quyết định, vế sau dù sao cũng có tiêu chuẩn Thần Chi Thiệt làm tham chiếu, là một sự tiến bộ.

Tiến bộ.

Lão viện trưởng cười khẩy, nói: Cậu không thấy nực cười sao.

Cuối cùng Thần Chi Thiệt vẫn nằm trong tay Thế Thiết Kế, ngon hay không chẳng phải vẫn do hắn quyết định sao.

Cậu cho rằng đây là tiến bộ, còn tôi thì chẳng thấy có gì khác biệt.

Hơn nữa, nấu ra món ăn làm Thần Chi Thiệt hài lòng không phải chuyện dễ dàng, đa số đầu bếp vẫn chỉ là vật hy sinh mà thôi.

Thế Thiết Kế chỉ đưa ra một hy vọng hão huyền, nếu các người ngốc nghếch chạy theo, cuối cùng chỉ có vạn kiếp bất phục.

Đỗ Lan, cậu là người thông minh, sao lại tin hắn.

Đỗ Lan dĩ nhiên không tin hắn, ngay từ đầu đã biết kế hoạch của Thế Thiết Kế sẽ thất bại, vì đầu bếp không thể sản xuất nguyên liệu.

Nhưng chơi đùa một chút cũng không sao.

Chúng ta cứ chờ xem.

Đỗ Lan cười nói.

Lão viện trưởng sắc mặt nặng nề, không nhìn ra mục đích thật sự của Đỗ Lan, chỉ im lặng rời đi. 158.

Sau khi trở thành Tổng soái, Nakiri Erina đã đến thăm hỏi ân cần, đi sâu xuống cơ sở để lắng nghe tâm tư của thầy trò trong trường.

Chỉ là nghe, chứ không có bất kỳ hành động nào.

Dường như mọi thứ không có gì thay đổi, nhưng ai cũng biết một cơn biến động đang âm thầm ấp ủ.

Thiếu niên sau khi rời khỏi ký túc xá thì gặp được vị đại tiểu thư bỏ nhà ra đi.

Với sự giúp đỡ của cô em họ Ái Lệ Ti, nàng đã trốn thoát khỏi biệt thự nhà mình.

Trốn thì trốn ra được rồi, nhưng lại không có nơi nào để đi, Học viện Viễn Nguyệt rộng lớn thế này mà không biết nơi nào là chốn dung thân của mình.

Các cậu có thể theo tôi.

Hạnh Bình Sang Chân mời họ đến Cực Tinh Liêu.

Cả nhóm đang lúc cùng đường, đành phải đến Cực Tinh Liêu tạm lánh.

Thế Thiết Kế biết con gái đã bỏ trốn nhưng cũng không vội, hắn muốn tiến hành cải cách trước, chỉ cần con gái còn ở trong trường thì không thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Các vị học trưởng, không ngờ nhanh như vậy chúng ta đã có thể ngồi ngang hàng với nhau.

Cho nên thân phận Thập Kiệt thì có sao đâu chứ.

Cũng chỉ là một con thuyền nhỏ giữa biển cả, không thể nắm giữ vận mệnh của chính mình.

Đỗ Lan cũng được tham gia hội nghị Thập Kiệt, tuy không phải Thập Kiệt chính thức nhưng cũng có thể đưa ra ý kiến.

Thế Thiết Kế đi họp với hội đồng quản trị, còn Thập Kiệt thì mở cuộc họp nhỏ.

Cả đám không hề nể mặt Đỗ Lan, trực tiếp phớt lờ hắn.

Hội nghị hôm nay của chúng ta là để bàn về việc sau khi tất cả các câu lạc bộ của trường bị giải tán, Thập Kiệt chúng ta sẽ công khai tất cả thực đơn và tâm đắc của mình.

Ý kiến của mọi người thế nào.

Tại sao chúng ta phải công khai thực đơn.

Người lên tiếng là Đệ Cửu Tịch, chàng trai đeo kính Duệ Sơn Chi Tân Dã, rõ ràng hắn không đồng ý.

Đây là để thể hiện quyết tâm cải cách của chúng ta.

Chúng ta đem thực đơn ra chia sẻ với mọi người là để xây dựng một đội ngũ đầu bếp với Thập Kiệt là những người tiên phong khám phá, còn các đầu bếp khác là những người đi theo.

Thập Kiệt chúng ta sẽ nắm giữ toàn bộ tài nguyên, chịu trách nhiệm sáng tạo ra hương vị mới, món ăn mới, sau đó chia sẻ thực đơn cho mọi người, mọi người chỉ cần làm theo là được. 159.

Đệ Nhất Tịch nói: Đây là để bảo vệ các đầu bếp khác, là sự dịu dàng của Tổng soái.

Giải tán tất cả các câu lạc bộ, tập trung toàn bộ tài nguyên vào tay Thập Kiệt, để Thập Kiệt đi khám phá thực đơn mới, sau đó phân phát cho tất cả các đầu bếp.

Đỗ Lan gọi đây là chính sách bế quan tỏa quốc, giao thương mại vào tay một số ít gia tộc, các gia tộc khác đều không được phép ra biển buôn bán.

Làm vậy quả thực rất ổn định, có thể kiểm soát toàn quốc.

Sau này nếu không có Hắc Thuyền tới, chính sách bế quan tỏa quốc có thể đã kéo dài hơn nữa.

Nhưng tiền đề của bế quan tỏa quốc là thất bại trong việc bành trướng.

Nhật Bản sau khi trải qua thời Chiến Quốc thống nhất, lập tức bành trướng ra bên ngoài, kết quả thảm bại.

Sau đó gia tộc Đức Xuyên mới đề xuất bế quan tỏa quốc, thành lập Mạc phủ Đức Xuyên.

Bởi vì đánh không lại, thất bại rồi, nên mọi người mới phải ngậm bồ hòn làm ngọt, chấp nhận sự kiểm soát.

Bây giờ các đầu bếp lại chưa hề thất bại trong việc bành trướng, dựa vào đâu mà phải chấp nhận chính sách bế quan tỏa quốc của Thế

Thiết Kế.

Chỉ có Thập Kiệt mới được đi khám phá thực đơn mới, các đầu bếp khác chỉ nhận được rất ít tài nguyên, không có cách nào tạo ra dù chỉ một chút sáng tạo, họ chắc chắn sẽ không vui.

Nhưng trước mắt phải thuyết phục Thập Kiệt chia sẻ thực đơn của mình đã, bản thân Thập Kiệt cũng không hoàn toàn muốn chia sẻ.

Thật ra các người không cần kích động, ai mà biết trong đầu các người có bao nhiêu thực đơn chứ, hoàn toàn có thể chia sẻ một vài thực đơn không quan trọng, giữ lại những thực đơn tinh túy của mình, sẽ không xảy ra chuyện dạy hết nghề cho trò rồi thầy chết đói.

Dù sao khám phá vùng hoang dã ẩm thực không phải lần nào cũng có kết quả.

Nếu trật tự mới quy định Thập Kiệt phải đưa ra thực đơn mới chia sẻ với mọi người, một khi trong thời gian dài không đưa ra được, mọi người sẽ nghi ngờ.

Đỗ Lan nói: Một khi trật tự này thành công, tất cả đầu bếp sẽ chỉ việc chìa tay ra xin thực đơn mới là được, mà tốc độ họ tiêu hóa thực đơn mới chắc chắn nhanh hơn rất nhiều so với tốc độ các người khám phá.

Một khi các người ra thực đơn chậm, tính hợp pháp sẽ bị nghi ngờ.

Cho nên các người nên cẩn thận một chút thì hơn.

Mọi người nghe xong cũng thấy có lý.

Dường như tất cả đầu bếp đều trở thành người đi theo Thập Kiệt, chịu sự khống chế của Thập Kiệt.

Chương 3687

Dường như Thập Kiệt có thể lừa gạt mọi người, nhưng một khi đã phân định rõ quyền lợi và nghĩa vụ, mọi người sẽ yêu cầu Thập Kiệt hoàn thành nghĩa vụ, yêu cầu Thập Kiệt không ngừng đưa ra thực đơn mới, không đưa ra được thì cút đi, đừng ngồi không hưởng lộc.

Nhưng khám phá vùng hoang dã ẩm thực, đưa ra món ăn mới làm Thần Chi Thiệt hài lòng, tuyệt đối không phải chuyện dễ.

Đến lúc đó áp lực của Thập Kiệt chắc chắn sẽ rất lớn.

Trước đây Thập Kiệt chỉ cần khám phá món mới, làm hài lòng ban giám khảo, thế là đủ.

Nhưng sau này họ không chỉ phải làm hài lòng Thần Chi Thiệt, mà còn phải làm hài lòng các đầu bếp khác.

Trước đây Thập Kiệt không cần chia sẻ thực đơn của mình, cũng không có bất kỳ nghĩa vụ nào với các đầu bếp khác.

Bởi vì các đầu bếp khác tự mình nghiên cứu món mới, nếu thua Thập Kiệt trong thực kích, cũng là tự chuốc lấy, hoàn toàn là luật rừng.

Còn sau này, Thập Kiệt sẽ phải gánh vác nhiều trách nhiệm hơn.

Dường như đã trở thành thống soái của tất cả đầu bếp, nhưng cũng gánh vác tất cả trách nhiệm.

Cái gọi là khống chế là hai chiều, khi chúng ta khống chế tất cả đầu bếp, thì đầu bếp cũng khống chế chúng ta.

Khi họ đều trở thành người đi theo chúng ta, họ sẽ đòi hỏi vô tận thực đơn từ chúng ta.

Đây chính là chính trị.

Đỗ Lan cười nói.

Không khống chế, chính là luật rừng, kẻ thích nghi thì sinh tồn, kẻ mạnh càng mạnh, kẻ yếu càng yếu.

Khống chế, tuy quyền lực lớn hơn, nhưng trách nhiệm cũng lớn hơn.

Các Thập Kiệt đều im lặng, trước đó họ chỉ nghĩ đến việc mình trở thành người có tiếng nói, không nghĩ đến sau sự thay đổi này, họ sẽ phải gánh vác những trách nhiệm gì.

Đỗ Lan nói không sai, chúng ta không thể đưa ra tất cả thực đơn.

Đệ Cửu Tịch là người thông minh, tuổi còn nhỏ đã kinh doanh thành công, biết Đỗ Lan nói có lý, bèn nói: Dù sao họ cũng không biết chúng ta nắm giữ bao nhiêu thực đơn, đến lúc đó chia sẻ ít đi một chút là được.

Đệ Nhất Tịch nhíu mày, hắn muốn xây dựng một giới ẩm thực tốt đẹp hơn, kết quả cải cách còn chưa thực hiện, mọi người đã bắt đầu đấu đá nhau.

Giới ẩm thực trước đây đã rất hỗn loạn, lượng lớn đầu bếp bị đào thải, việc khám phá ẩm thực cũng lộn xộn.

Vốn tưởng có thể xây dựng một trật tự tốt hơn trước, bây giờ xem ra mình đã quá ngây thơ.

Nếu đã như vậy, chuyện chia sẻ thực đơn có thể thông qua.

Đệ Cửu Tịch cười nói: Không vấn đề gì, dù sao các người cũng không biết tôi có bao nhiêu thực đơn, ha Có thể thấy cuộc cải cách ngay từ đầu đã không thuận lợi.

Mặt khác, hội đồng quản trị lại cho Thế Thiết Kế cơ hội, để hắn mạnh dạn cải cách.

Dù sao cũng phải cho người mới một chút cơ hội, để hắn làm chút thay đổi.

Dù sao hội đồng quản trị cũng không tăng ngân sách, trong ngân sách có hạn, Thế Thiết Kế muốn làm gì thì làm.

Đợi hắn thất bại rồi, sẽ dễ khống chế hơn. 160.

Ban quản trị không hề vội vàng, dù sao địa vị của họ cũng không thể phá vỡ, cứ coi cuộc cải cách mới này là một bài kiểm tra đối với Tổng soái mới.

Hội đồng quản trị đồng ý, Thập Kiệt cũng đồng ý, tiếp theo là công khai kế hoạch, giành được sự công nhận của các học sinh bình thường.

Mấy ngày nay tựa như mây đen vần vũ báo hiệu cơn giông sắp tới, tuy Thế Thiết Kế đi khắp nơi thăm hỏi, cũng không có hành động gì lớn, nhưng mọi người đều biết đây chỉ là hắn đang chuẩn bị. 161.

Quan mới nhậm chức, Nakiri Erina đã dùng dưới lật đổ trên để đuổi Lão Tổng soái đi, chắc chắn không phải chỉ để tiếp tục chính sách cũ của ông ta.

Nếu là tiếp tục chính sách, tại sao phải hạ khắc thượng.

Chắc chắn là vì bất mãn mới hạ khắc thượng, vậy thì tất yếu phải thay đổi.

Chỉ là khi nào thay đổi, thay đổi thành cái dạng gì, họ không biết.

Thế lớn của lịch sử và sự kiện lớn của lịch sử.

Thế lớn của lịch sử có thể dự đoán được, vì thế lớn vận hành theo quy luật, nhưng sự kiện lớn cụ thể thì không thể dự đoán.

Thế lớn của lịch sử chính là: ta có thể dự đoán tối nay ngươi chắc chắn phải ăn tối, nhưng cụ thể ăn lúc nào, ăn gì, ăn với ai thì không biết.

Dù sao thế lớn không thể thay đổi, nhưng sự kiện lớn lại có thể can thiệp, ta dự đoán ngươi ăn tối bằng mì, ngươi có thể đổi sang ăn cơm, ta dự đoán ngươi ăn cơm, ngươi có thể đổi sang ăn hoành thánh.

Giống như có thể dự đoán thị trường chứng khoán sẽ tăng mạnh, nhưng cụ thể cổ phiếu nào sẽ tăng mạnh thì không biết, nhà giao dịch không thể khống chế toàn bộ thị trường tăng hay giảm, nhưng có thể khống chế cụ thể một hai cổ phiếu.

Cho nên mọi người có thể dự đoán Thế Thiết Kế chắc chắn sẽ thay đổi, nhưng không biết hắn khi nào thay đổi, thay đổi như thế nào.

Nếu đã phải thay đổi, mọi người có thể chuẩn bị tâm lý trước, chờ đợi sự thay đổi đến.

Ngày hôm đó, loa phát thanh toàn trường vang lên, tập trung tất cả học sinh ba khối lại để họp.

Mọi người biết điều gì đến cũng phải đến, đành mang theo tâm trạng thấp thỏm đi ra sân thể dục.

Thấp thỏm là vì Học viện Viễn Nguyệt có thể đuổi học sinh bất cứ lúc nào. 162.

Các học sinh có mặt tuy là những người chơi hợp lệ trong trò chơi của Lão Tổng soái, nhưng trong trò chơi mới thì chưa chắc, cho nên lo lắng mình sẽ bị đuổi học.

Chẳng mấy chốc mọi người đã vào vị trí.

Thế Thiết Kế bước lên bục, tuyên bố: Chào các bạn học sinh, tôi là Thế Thiết Kế.

Những lời tôi sắp nói sau đây liên quan đến lý tưởng mà tôi kỳ vọng, cũng như nội dung cải cách của Học viện Viễn Nguyệt.

Cuộc cải cách của tôi có hai trọng điểm lớn Quả nhiên đã đến, mọi người biết điều gì phải đến cuối cùng cũng đã đến, họ chỉ có thể binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Thiếu niên nhìn Thế Thiết Kế đang hăng hái trên bục giảng, thầm nghĩ cha của đại tiểu thư, người đàn ông khiến nội tâm đại tiểu thư khép kín lại, rốt cuộc hắn muốn làm gì.

Tiếp theo, Thế Thiết Kế tuyên bố:.

Đầu tiên là điểm thứ nhất: tất cả các đoàn thể tự trị đang tồn tại trong học viện như các lớp học nấu ăn, nhóm nghiên cứu, hội nghiên cứu, hội đồng hương, câu lạc bộ, toàn bộ giải tán.

Lời vừa nói ra, ai nấy đều kinh ngạc.

Còn Đỗ Lan chỉ cười lạnh, thầm nghĩ vốn dĩ Thập Kiệt đã đang thông qua thực kích để từ từ gặm nhấm các câu lạc bộ, tuy tốc độ chậm, nhưng đây cũng là xu thế chung, mọi người chỉ có thể chấp nhận.

Bây giờ thì hay rồi, Thế Thiết Kế trực tiếp đề xuất, vậy là hắn lập tức trở thành mục tiêu công kích của mọi người.

Mọi người không hận Thập Kiệt nữa, mà chuyển sang hận hắn.

Thập Kiệt thì có thể ngồi mát ăn bát vàng, chia nhau toàn bộ ngân sách dư ra.

Hiệu suất gặm nhấm bằng thực kích rất chậm, vì các câu lạc bộ có thể từ chối, dù sao họ cũng không ngốc.

Biết rõ mình không phải đối thủ, còn cố chấp đối đầu với Thập Kiệt.

Chỉ cần không đồng ý thực kích, là có thể trì hoãn.

Nhưng Thế Thiết Kế không cho họ cơ hội trì hoãn, trực tiếp giải tán toàn bộ, không chừa một ai, nắm toàn bộ ngân sách trong tay mình.

Chẳng khác nào hoàng đế thời xưa tước phiên.

Nhưng tước phiên thời xưa là một việc cực kỳ nguy hiểm, sơ sẩy một chút là gặp phải thanh quân trắc, đến lúc đó mạng nhỏ khó giữ.

Biểu cảm của mọi người đều rất phẫn nộ, nhưng Thế Thiết Kế vẫn tiếp tục bài diễn văn: Để mọi thứ trở về con số không, đồng thời triệt để bãi bỏ chế độ hội nghiên cứu và câu lạc bộ.

Chương 3688

Hội nghị định kỳ của Thập Kiệt hôm trước đã thông qua nghị quyết này, thông cáo sẽ được gửi đến các đoàn thể từ hôm nay, mong các vị xử lý thỏa đáng.

Các học sinh giận dữ, bàn tán xôn xao: Hoạt động câu lạc bộ là truyền thống của trường, ông dựa vào đâu mà bãi bỏ.

Không có câu lạc bộ, chúng ta làm sao nghiên cứu món ăn.

Quyết định này của ông là sự sỉ nhục lịch sử của học viện.

Có người hét lớn tổ tông chi pháp không thể thay đổi, mọi người không đồng ý tước phiên. 163.

Những tiếng nói này hoàn toàn nằm trong dự liệu, Nakiri Erina tiếp tục nói: Về việc làm thế nào để nghiên cứu món ăn, đây chính là nội dung thứ hai tôi muốn nói, tôi sẽ thành lập một Cơ Quan Mỹ Thực Trung Ương mới, với Tổng soái và Thập Kiệt là hạt nhân quan trọng nhất, triệu tập những học sinh ưu tú do chúng ta tuyển chọn kỹ lưỡng để thành lập các tiểu đội tinh nhuệ khám phá vùng hoang dã ẩm thực, cùng nhau nghiên cứu những món ăn ngon.

Đỗ Lan thầm nghĩ ý tưởng rất hay, vậy thì làm thế nào để tuyển chọn nhân tài sẽ là một vấn đề. 164.

Nếu quyền tuyển chọn nhân tài nằm trong tay Thập Kiệt, đến lúc đó Tổng soái cũng chỉ là một con rối mà thôi.

Lý tưởng của rất nhiều người đều rất tốt, nhưng thực tiễn lại là một vấn đề lớn.

Sau này các người muốn nấu món gì đều do thành viên của Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan quyết định, từ hôm nay trở đi các người không cần sáng tạo món ăn nữa, ai dám chống lại sẽ phải rời khỏi trường Ai nấy đều nổi giận, trước là tước phiên, sau là bế quan tỏa quốc, ai mà chấp nhận cái quyết định vô lý này.

Trước hết lấy đi ngân sách của họ, rồi còn không cho phép tự do chế biến món ăn.

Đây không phải là muốn khóa chặt tương lai của họ sao.

Trong lòng mọi người đều tràn đầy sự không cam lòng, đều muốn phản kháng.

Dù đối phương dọa đuổi học, cũng phải phản kháng.

Đương nhiên Thế Thiết Kế cũng biết một mực phong tỏa chỉ đổi lại vô số sự phản đối, như vậy, hắn không thể quản lý tốt học viện.

Vì vậy tiếp theo hắn sẽ nói đến điểm thứ hai, nói rằng: Các người đã hiểu lầm, chế độ trước đây mới là bất hợp lý, lấy thực lực chí thượng làm cái cớ, hoàn toàn từ bỏ những học sinh yếu kém, không hề quan tâm đến sự khác biệt về cá tính, tốc độ trưởng thành của người nấu ăn, một mực đuổi học, các người không thấy vô lý sao.

Từ bây giờ, tất cả các lớp học nấu ăn sẽ trở thành nơi Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan truyền thụ thực đơn, bất kể là ai cũng có thể bình đẳng hưởng thụ kỹ thuật của Thập Kiệt.

Nói cách khác, kỹ thuật, ý tưởng, thực đơn của Thập Kiệt sẽ được chia sẻ cho tất cả mọi người có mặt ở đây, các người đều có cơ hội học được món ăn của Thập Kiệt.

Lời vừa nói ra, những học sinh vừa rồi còn đang kích động liền chia làm hai phe, một phe cho rằng phải phản kháng, một phe cho rằng chế độ mới dường như cũng có điểm đáng khen.

Dù sao chế độ cũ cứ động một chút là đuổi học, quả thực là không quan tâm đến sự khác biệt của người nấu ăn.

Ví dụ như Điền Sở Huệ, nếu không có thiếu niên giúp đỡ, cô đã bị đuổi học ngay từ buổi học đầu tiên, sau này cũng không có cơ hội trưởng thành nhanh chóng trở thành trụ cột của khối năm nhất.

Từ đó có thể thấy, trong số những học sinh bị đuổi học cũng có những đầu bếp giỏi tiềm năng, nhưng vì cơ chế đào thải, chưa có cơ hội phát huy đã bị loại.

Một số học sinh yếu kém tự nhiên hoan nghênh quy định mới này, họ không cần đi khám phá, ngược lại sẽ không bị đào thải vì khám phá thất bại.

Thế Thiết Kế nói: Lý tưởng của tôi là chấm dứt những cuộc nội chiến vô nghĩa, những lần đuổi học không cần thiết, những cuộc cạnh tranh không cần thiết, những sự sàng lọc không cần thiết đều bị bãi bỏ, các người sẽ thoát khỏi những ràng buộc này để được tự do.

Các bạn học sinh xin hãy nghe cho kỹ, các người không phải là đá lót đường. 165.

Lúc khai giảng, Lão Tổng soái từng nói đa số học sinh chỉ là những viên đá, chỉ để mài giũa một số ít viên ngọc quý, cuối cùng có thể chọn ra những viên ngọc ưu tú nhất.

Đây chính là điểm thứ hai, các người là lực lượng chiến đấu quý giá xây dựng tương lai của Viễn Nguyệt, chúng ta hãy cùng nhau tiến về phía cải cách giới ẩm thực của đất nước này.

Mọi người đều muốn làm ngọc quý, không muốn làm đá lót đường, nhưng ai cũng biết đa số đều sẽ bị đào thải.

Nếu bây giờ không bị đào thải, dường như cũng không tệ.

Đỗ Lan chỉ cười nhạt, không bị đào thải, cuối cùng cũng là về nhà kế thừa gia sản, chẳng lẽ ở lại trường là có thể nắm giữ tài nguyên của các tập đoàn ẩm thực sao.

Tài nguyên của các tập đoàn ẩm thực là có hạn, việc đào thải trước đây tuy tàn khốc, nhưng chẳng lẽ là vì Lão viện trưởng không biết cách mua chuộc lòng người ư.

Không, ông ta biết.

Nhưng tại sao ông ta không làm vậy.

Không phải không muốn làm, mà là không làm được.

Số lượng nhân tài mà các tập đoàn ẩm thực có thể tiếp nhận cũng có hạn, chỉ có thể chọn ra những người ưu tú nhất, đa số học sinh chỉ có thể về nhà kế thừa tài sản, chỉ có một số ít người có thể gia nhập các tập đoàn ẩm thực.

Giống như các trường tư thục ngày xưa, ở nông thôn học trường tư, đa số học sinh đều về nhà tiếp tục làm địa chủ, chỉ có một số ít học sinh được tiến cử đến các gia đình quý tộc ở thành phố lớn để tiếp tục học.

Không phải thầy giáo trường tư không muốn tiến cử nhiều người, mà là gia đình quý tộc cũng không nuôi nổi nhiều người như vậy.

Thế Thiết Kế có vẻ không đào thải học sinh, nhưng thực chất những người mà các tập đoàn ẩm thực có thể tiếp nhận cũng chỉ là những thành viên cốt cán của Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan, còn những sinh viên tốt nghiệp khác vẫn phải về kế thừa gia sản.

Bề ngoài tuy thay đổi, nhưng bản chất không thay đổi.

Nhưng đối với những học sinh yếu kém, ở lại trường có lẽ còn có cơ hội, nếu bị đuổi học thì hoàn toàn không có cơ hội nữa, đây cũng là một khả năng, cho nên mọi người vẫn sẵn lòng chấp nhận.

Nhưng đây vẫn là cạnh tranh, là cạnh tranh cần thiết mà Thế Thiết Kế cho là vậy.

Rốt cuộc cái gì là cạnh tranh không cần thiết, cái gì là cạnh tranh cần thiết.

Hễ là cạnh tranh của chế độ cũ thì là không cần thiết, hễ là cạnh tranh của chế độ mới thì đều là cần thiết.

Chấm dứt sự cạnh tranh cũ, bắt đầu sự cạnh tranh mới, đây chính là cách tân, đây chính là lý tưởng hương, đây chính là chế độ mới.

Tuyên bố của Thế Thiết Kế như một hòn đá ném xuống mặt hồ phẳng lặng, học sinh trong học viện có người ủng hộ cũng có người phản đối, những câu lạc bộ sắp bị giải tán thì phản đối rất kịch liệt.

Nếu họ không phản kháng, đã sớm bị Thập Kiệt sáp nhập rồi.

Chính vì họ không đồng ý thực kích, liên tục phản kháng mới có thể duy trì.

Ngay cả bây giờ ngân sách của họ ít đến đáng thương, luôn bị Thập Kiệt nhắm vào, nhưng họ vẫn kiên trì.

Họ thậm chí nguyện ý bỏ tiền túi để duy trì hoạt động câu lạc bộ, bởi vì họ thật sự yêu thích nghiên cứu của mình.

Trước đây Thập Kiệt bị ràng buộc bởi quy định của trường, chỉ cần câu lạc bộ không đồng ý đặt cược sự tồn vong để thực kích, thì không thể ra tay một cách trắng trợn, chỉ có thể gây khó dễ, để họ tự mình từ bỏ.

Nhưng nếu câu lạc bộ nhất quyết kiên trì, Thập Kiệt cũng không làm gì được.

Bây giờ Thế Thiết Kế lên nắm quyền, một phát giải tán tất cả các câu lạc bộ, họ tự nhiên không chấp nhận, phải tiếp tục phản kháng.

Thế Thiết Kế không phải đang thảo luận, mà là thông báo, các nhân viên mặc vest đen, đeo kính đen trực tiếp đến tận cửa, cảm giác áp bức đầy rẫy. 166.

Đây đâu phải là nhân viên trường học, quả thực là côn đồ phi pháp.

Câu lạc bộ mì ramen tennis của Đỗ Lan cũng phải đối mặt với việc đóng cửa, dù sao hắn cũng không phải Thập Kiệt, nhưng câu lạc bộ của hắn vốn là tự bỏ tiền ra, không cần nể mặt.

Đỗ Lan, cậu phối hợp một chút.

Thế Thiết Kế nói: Giải tán tất cả các câu lạc bộ là công việc đầu tiên của chúng ta để chấn chỉnh lại học viện, cậu đừng vì sự ích kỷ của mình mà phá hỏng kế hoạch.

Tôi không định phá hỏng kế hoạch, tôi muốn thực kích với Thập Kiệt, đợi tôi trở thành Thập Kiệt, câu lạc bộ có thể tiếp tục mở, không phải sao.

Chỉ là đám Thập Kiệt này đứa nào đứa nấy đều sợ tôi, hay là ông trực tiếp bổ nhiệm tôi làm Đệ Thập Nhất Tịch đi.

Dù sao ông cũng sẽ sớm đối đầu với Thập Kiệt, đến lúc đó phải pha loãng địa vị của Thập Kiệt, nếu không ông cũng sẽ bị vô hiệu hóa, kế hoạch của ông sẽ không thể thực hiện được.

Đỗ Lan tỏ vẻ dựa theo kinh nghiệm đấu tranh quyền lực, việc giết lừa qua sông là tất yếu, vì không làm vậy, vị trí hoàng đế sẽ rất nguy hiểm.

Nói cho cùng, giết lừa qua sông chính là thu hồi lại tài nguyên.

Cái gọi là sấm sét mưa móc đều là ơn trời, sấm sét chính là thu hồi tài nguyên, mưa móc chính là phân phát tài nguyên.

Phân phát tài nguyên ra ngoài rất đơn giản, nhưng làm thế nào để thu hồi lại tài nguyên thì rất khó.

Mỗi một triều đại, điều quan trọng nhất chính là phân phối và thu hồi, có thể nói là mấu chốt của mấu chốt.

Thế Thiết Kế cũng phải đối mặt với vấn đề mà tất cả các nhà lãnh đạo đều phải đối mặt, phân phát tài nguyên rất đơn giản, cứ vung tiền thật bạc trắng ra là được.

Chương 3689

Rồi sao nữa.

Tài nguyên của hắn cũng có hạn, phân phát xong, Thập Kiệt sẽ hoàn toàn trở thành các phiên trấn.

Cho nên phải có cách thu hồi lại tài nguyên của Thập Kiệt, nếu không hắn sẽ tiêu đời.

Thu hồi về, rồi lại phân phối.

Lại thu hồi, lại lại phân phối.

Quá trình này có thể duy trì, địa vị hoàng đế mới ổn định, không thể duy trì, hoàng đế sẽ gặp nguy hiểm.

Thời Lão viện trưởng, Thập Kiệt đã lớn mạnh khó trị.

Vốn có thể thông qua ban giám khảo để thu hồi tài nguyên của Thập Kiệt, nhưng vấn đề là Thập Kiệt không đồng ý thực kích, Lão viện trưởng cũng đành chịu.

Cho nên ông ta mới tìm Hạnh Bình Sang Chân từ bên ngoài vào, hy vọng có thể tạo ra biến động.

Chỉ cần cho Hạnh Bình Sang Chân một chút tài nguyên là có thể khuấy đảo phong vân, nếu có thể hạ được một hai Thập Kiệt, Lão viện trưởng sẽ thắng.

Viện trưởng mới cũng phải đối mặt với vấn đề này, làm thế nào để thu hồi tài nguyên của Thập Kiệt.

Bây giờ thu hồi tài nguyên của các câu lạc bộ, kết quả vẫn phải phân cho Thập Kiệt, đến lúc đó Thập Kiệt cũng sẽ nhanh chóng trở thành phiên trấn.

Tôi có sổ sách của các câu lạc bộ đây.

Đỗ Lan lấy ra một cái USB đưa cho Thế Thiết Kế, nói: Ông tưởng rằng giải tán tất cả các câu lạc bộ là có thể nắm được một lượng lớn tài nguyên, vậy thì sai rồi.

Thực ra trước khi ông trở về, Thập Kiệt đã dùng đủ mọi thủ đoạn để hạn chế ngân sách của các câu lạc bộ, câu lạc bộ của tôi cũng là do vợ tôi bỏ tiền ra mới thành lập được.

Tình hình các câu lạc bộ khác cũng tương tự, câu lạc bộ tự bỏ tiền túi không phải là hiếm, ông giải tán họ cũng không lấy được tài nguyên.

Ngược lại, Thập Kiệt từ trước đến nay đều dùng các phương pháp khác nhau để tăng ngân sách cho hội nghiên cứu của mình, ngôi trường này đã sớm bị Thập Kiệt rút ruột rồi.

Đợi đến khi các câu lạc bộ bị tiêu diệt hoàn toàn, mục tiêu của Thập Kiệt sẽ là moi thêm nhiều ngân sách hơn từ ông, mà ông lại mất đi quyền kiểm soát ban giám khảo, không thể kiềm chế Thập Kiệt, ông chết chắc rồi.

Thế Thiết Kế ở nước ngoài cũng có thế lực khổng lồ, kiểm soát không ít nhà hàng và doanh nghiệp, cũng có thể kiếm tiền.

Nhưng chỗ tiêu tiền cũng không ít, không thể dùng tiền ở nước ngoài để trợ cấp vô hạn cho Thập Kiệt.

Hắn không tin, nhận lấy chiếc USB, cắm vào laptop xem, phát hiện ngân sách của các câu lạc bộ quả thực đã ở mức thấp nhất, căn bản không đủ để nghiên cứu món mới.

Hắn cũng là đầu bếp, cũng sẽ tự mình đi mua sắm, đối với ngân sách cũng có hiểu biết, biết rằng sáng tạo cần tốn bao nhiêu tiền.

Ngân sách của các câu lạc bộ rõ ràng không đủ để sáng tạo, trừ khi họ tự bỏ tiền túi ra.

Đa số học sinh trong trường đều là phú nhị đại có tiền, bỏ ra một ít tiền tiêu vặt là đủ để sáng tạo.

Nhưng như vậy, cách làm giải tán câu lạc bộ để gom vốn đã thất bại.

Viện trưởng, thời đại đã thay đổi.

Mười mấy năm trước, khi ông còn ở trường, trường có tiền.

Nhưng bây giờ trường hết tiền rồi, nếu ông không ngừng bơm máu cho trường, hội đồng quản trị chắc chắn sẽ cảm ơn ông.

Thế Thiết Kế đột nhiên có cảm giác bị lừa, chẳng lẽ mình thuận lợi đuổi bố vợ đi là vì bị gài bẫy.

Mình nhắm vào học viện, còn hội đồng quản trị nhắm vào vốn liếng ở hải ngoại của mình.

Chỉ cần mình nhập cuộc, là bị mắc kẹt.

Sắc mặt hắn không khỏi trở nên khó coi, nhưng bây giờ hắn đi tìm Thập Kiệt, e rằng Thập Kiệt cũng sẽ không giao ra ngân sách.

Hoặc là tự mình bỏ tiền, hoặc là đối đầu với Thập Kiệt, nếu không thì lấy tiền ở đâu ra.

Kiếm tiền vĩnh viễn là vấn đề hàng đầu mà lão đại phải đối mặt, không có tiền, đàn em sẽ không nghe lời.

Sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Tôi có một cách hay, đó là để tôi hoặc lợi dụng những người phản kháng phát động thực kích với Thập Kiệt, trực tiếp đánh bại họ, là có thể giành lại ngân sách rồi.

Đỗ Lan hóa thân thành quân sư quạt mo nói.

Vậy chẳng phải tôi cũng giống như lão già đó sao.

Kế hoạch của tôi là để Thập Kiệt khám phá ẩm thực, các đầu bếp khác chỉ cần làm theo.

Một khi họ tiến hành phản kháng, vậy thì các đầu bếp khác cũng phải khám phá ẩm thực, đi ngược lại với kế hoạch của tôi.

Hơn nữa những kẻ phản kháng đó cũng không phải là đối thủ của Thập Kiệt, căn bản không thể đánh bại Thập Kiệt.

Cho dù họ thật sự may mắn thắng, một khi Thập Kiệt thất bại, kế hoạch của tôi cũng thất bại.

Thế Thiết Kế đột nhiên phát hiện mình đã đi vào vòng lặp chết, mình dựa vào Thập Kiệt, Thập Kiệt sẽ không ngừng chiếm đoạt tiền của mình.

Mình ngầm tính kế Thập Kiệt, ai sẽ ủng hộ lý tưởng hương của mình.

Tôi có thể lấy tiền từ hội đồng quản trị.

Thế Thiết Kế nghĩ ra một cách, nói: Đỗ Lan, tuy cậu rất thông minh, nhưng dù sao cậu cũng không hiểu quy luật vận hành của các tập đoàn ẩm thực, chỉ cần năng lực của tôi đủ mạnh, hội đồng quản trị có thể cho tôi tiền.

Đỗ Lan thầm nghĩ cho ông một viên đạn thì còn tạm được, hội đồng quản trị đâu có ngốc, trường học tuy rất quan trọng, nhưng nếu không có tiền, cái đầu tiên bị đóng cửa chính là trường học.

Bởi vì đóng cửa trường học, ảnh hưởng đến tương lai, nếu hội đồng quản trị thiếu tiền, đừng nói là tương lai, ngay cả hiện tại cũng không qua được.

Đối với hội đồng quản trị mà nói, họ cũng có cấp dưới, cấp dưới của họ cũng chìa tay xin tiền.

Những cấp dưới này cũng đều là sáng bốn chiều ba, đều là những người có hôm nay không biết ngày mai, không cho họ bốn, tập đoàn cũng không thể vận hành.

Giáo dục là đầu tư cho tương lai, nếu thật sự không có tiền, đầu tiên là cắt bỏ tương lai, duy trì hiện trạng.

Bởi vì người bình thường là sáng bốn chiều ba, chứ không phải sáng ba chiều bốn.

Sáng ba chiều bốn là bánh vẽ, sáng bốn chiều ba mới là bỏ túi cho chắc.

Tương lai, thứ đó quá xa xỉ.

Hội đồng quản trị có tiền đó, chẳng lẽ không đầu tư vào ngành nghề kiếm ra tiền, tại sao lại phải đầu tư vào học viện. 167.

Nếu Nakiri Erina không tự mình bỏ tiền túi, ban quản trị tuyệt đối sẽ không cho hắn sắc mặt tốt.

Thế Thiết Kế thực ra cũng đã nghĩ đến, dù sao cũng đã lăn lộn ở nước ngoài mười năm, đột nhiên nhận ra cái gọi là lý tưởng cũng phải được xây dựng trên đồng tiền dơ bẩn.

Ngoài bản thân có lý tưởng, Thập Kiệt, hội đồng quản trị đều là vì tiền.

Ngược lại, những câu lạc bộ bỏ tiền túi ra để ủng hộ mới là thực sự vì lý tưởng, mà Thế Thiết Kế hiện tại đang phá hoại chính là lý tưởng của người khác, cũng đang phá hoại lý tưởng của chính mình.

Tóm lại một câu, tiền để sáng tạo ẩm thực từ đâu ra.

Chi phí sáng tạo khổng lồ, ai sẽ chi trả.

Sáng tạo không chỉ có thành công mà còn có rất nhiều thất bại, ai sẽ gánh chịu.

Đả kích các câu lạc bộ không kiếm được tiền, vấn đề này rất nghiêm trọng.

Thế Thiết Kế cũng không có biện pháp gì hay, nhưng việc giải tán các câu lạc bộ là ngọn lửa đầu tiên khi hắn nhậm chức, đã bùng lên rồi, chắc chắn không thể dập tắt.

Dù khó khăn, cũng chỉ có thể tiếp tục.

Các câu lạc bộ đang phản kháng, thậm chí một số chủ tịch câu lạc bộ còn chủ động phát động thực kích với Thập Kiệt.

Kết quả lại khiến mọi người kinh ngạc, ban giám khảo đều không nếm thử thức ăn của người thách đấu, trực tiếp tuyên bố Thập Kiệt thắng lợi.

Chương 3690

Mọi người đều ngẩn ra.

Giám khảo còn chưa ăn mà đã tuyên án kết quả, đây là cái gì.

Đây còn là thực kích sao.

Đây căn bản là dàn xếp.

Sao có thể như vậy.

Thập Kiệt là người của Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan, họ tự nhiên thắng lợi.

Các đầu bếp khác đều không có năng lực đó, đều là rác rưởi, cho nên giám khảo mới trực tiếp đưa ra kết quả.

Vậy không phải là tiêu rồi sao.

Ngay cả thực kích, phương tiện duy nhất, cũng vô hiệu rồi.

Mọi người thật sự tuyệt vọng.

Đây chính là giết gà dọa khỉ.

Cực Tinh Liêu cũng gặp phải phiền phức lớn, vì ký túc xá cũng sắp bị hủy bỏ, tất cả học sinh đều rất buồn.

Thế Thiết Hội Lý Nại càng cảm thấy mình đã làm liên lụy mọi người, khó khăn lắm mới cảm nhận được một chút tình người ở Cực Tinh Liêu, nhưng Cực Tinh Liêu lại lập tức trở thành mục tiêu hủy diệt của Thập Kiệt.

Mình rốt cuộc nên làm gì đây.

Nàng cảm thấy rất tuyệt vọng, rất bất lực.

Vốn có thể dựa vào thực kích để phản công, nhưng bây giờ thực kích cũng biến thành thứ do Thập Kiệt kiểm soát, đã hết cách rồi.

Nhưng thiếu niên không bị đánh gục, dù thấy thực kích bất công tuyệt đối, vẫn muốn đấu tranh.

Nếu từ bỏ, thì thật sự kết thúc rồi, hắn muốn dùng những việc mà một đầu bếp có thể làm để phản công, dùng phương thức của đầu bếp để chứng minh sức mạnh của mình cho mọi người thấy.

Chỉ có con đường thực kích này.

Thế là thiếu niên tìm đến Đệ Cửu Tịch của Thập Kiệt, phát động thách đấu.

Rõ ràng đã giết gà dọa khỉ, vậy mà vẫn có kẻ không sợ chết đến thách đấu, Đệ Cửu Tịch cũng rất bất đắc dĩ.

Nhưng hắn không thể không chấp nhận, vì Hạnh Bình Sang Chân này đang khiêu khích mình.

Học trưởng, chúng ta dùng gà làm chủ đề đi.

Trước đây cửa hàng gà rán ở ga tàu hỏa chính là do anh đứng sau bày mưu tính kế phải không.

Nhưng sau đó khu phố thương mại của chúng tôi đã phản công rất đẹp, tuy không hoàn toàn đánh bại cửa hàng gà rán của anh, nhưng bây giờ là thế chân vạc, gà rán của khu phố thương mại cũng rất được hoan nghênh.

Các người chỉ là sao chép mà thôi.

Đệ Cửu Tịch ngoài việc là học sinh, cũng sẽ dùng thân phận Thập Kiệt để kiếm tiền cho mình.

Theo lý thuyết, ngân sách của Thập Kiệt chỉ có thể tiêu trong trường, nhưng cuối cùng vẫn có kẽ hở.

Hắn chính là đem tiền ra xã hội, xây dựng đế chế thương mại cho

mình.

Chuỗi cửa hàng gà rán chính là do hắn đứng sau lên kế hoạch, thực đơn, v. v. chiêu mộ các bên nhượng quyền, nhanh chóng mở rộng địa bàn, trong thời gian ngắn trở thành chuỗi cửa hàng, thậm chí còn có khả năng niêm yết.

Toàn bộ vốn ban đầu là của trường, nhưng lợi nhuận kiếm được đều là của mình.

Việc kinh doanh cửa hàng gà rán rất thuận lợi, cho đến khi khu phố thương mại sao chép món gà rán sơ chế của hắn, tất cả đều là vì Hạnh Bình Sang Chân này.

Bây giờ đối phương lại nói dùng gà để thách đấu, Đệ Cửu Tịch không thể không chấp nhận.

Dùng gà Sama Jidori.

Đệ Cửu Tịch nói thẳng: Tôi sẽ hủy diệt cậu hoàn toàn trong thực kích.

Đệ Cửu Tịch dương dương đắc ý, vì trọng tài là người của hắn, tự nhiên sẽ không thất bại.

Rồng cưỡi lên mặt thì sao mà thua được.

Tin tức nhanh chóng lan truyền, ai cũng kinh ngạc: Thực kích đã hoàn toàn mất đi tính công bằng, vậy mà còn có người dám phát động thực kích, điên rồi sao.

Thực kích vốn dĩ đã không có công bằng, chỉ là trước đây giám khảo còn diễn kịch, bây giờ thì ngay cả diễn kịch cũng không thèm diễn nữa, trực tiếp lộ rõ bộ mặt thật.

Thực kích chỉ là một trò cười.

Nhưng đầu bếp chúng ta ngoài thực kích ra, còn có phương pháp phản đối nào nữa.

Đương nhiên là phản kháng bằng bạo lực.

Mọi người đều không lạc quan về Hạnh Bình Sang Chân, dù sao Thập Kiệt đã hoàn toàn thao túng trận đấu, tình hình hiện tại quá bất lợi cho các đầu bếp bình thường.

Chúng ta những đầu bếp này ngoan ngoãn đi theo Thập Kiệt không phải là được rồi sao.

Dù sao họ cũng sẽ chia sẻ thực đơn, đợi họ khám phá ra món ăn mới, chúng ta cứ làm theo là được.

Làm sao cậu chắc chắn họ sẽ dạy cho chúng ta thực đơn hoàn chỉnh.

Lỡ họ giấu nghề thì sao.

Vậy cũng không có cách nào, dù sao quyền chủ động cũng nằm trong tay Thập Kiệt, họ chịu chia sẻ đã là rất tốt rồi.

Tôi không chấp nhận, tôi ủng hộ Hạnh Bình Sang Chân.

Tuy tên thường dân này rất kiêu ngạo, nhưng cũng giống chúng ta đều là nạn nhân của Thập Kiệt, chúng ta nên cùng nhau phản kháng.

Nhưng thực kích căn bản không có cơ hội thắng.

Chủ đề là gà, dùng gà Sama Jidori, đây là một trong ba loại gà nổi tiếng của Nhật Bản: gà Nagoya Cochin, gà Hinai dori, và gà Sama Jidori.

Dùng gà làm món ăn rất phổ biến, gà rán, yakitori ở Nhật Bản cũng là món ăn quốc dân.

Mọi người đều thích ăn, nhưng thực kích của hai người họ chắc chắn sẽ không chỉ làm những món ở cấp độ đó, mà phải sáng tạo.

Các học sinh Cực Tinh Liêu sau khi biết chuyện đều lo lắng cho Hạnh Bình Sang Chân.

Đỗ Lan cũng đến sân thực kích, thấy thiếu niên đang cẩn thận kiểm tra nguyên liệu, những nguyên liệu này đều do Đệ Cửu Tịch chuẩn bị, hắn lo lắng nguyên liệu bị động tay động chân.

Đệ Cửu Tịch, nếu cậu thua, Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan sẽ có hình phạt đấy.

Đỗ Lan nói.

Thua, cậu nghĩ tôi sẽ thua sao.

Tên khốn này, cậu tưởng tôi là ai.

Tôi tuyệt đối không thể thua.

Đừng nói mạnh miệng như vậy, khi cậu giết gà dọa khỉ, cậu há chẳng phải cũng là một con gà sao.

Cậu nghĩ ban giám khảo cứ thế cam tâm tình nguyện để Thập Kiệt ngồi lên cổ họ à.

Chỉ cần ban giám khảo còn tồn tại, phán quyết của họ vẫn còn tác dụng, một khi ban giám khảo tuyên bố cậu thất bại, cậu vẫn sẽ thua.

Họ sẽ không dễ dàng buông bỏ quyền lực đâu.

Lần trước họ đã rất hợp tác.

Đệ Cửu Tịch nói.

Hợp tác lần trước là để lấy lòng tin thôi, cậu cũng làm kinh doanh, chẳng lẽ chưa từng dùng thủ đoạn.

Nếu họ ngay từ đầu đã phản đối cậu.

Thập Kiệt chắc chắn sẽ phản kích, cho nên họ sẽ giả vờ hợp tác, đợi đến thời điểm quan trọng sẽ đâm sau lưng một nhát, khiến cậu tổn thất nặng nề.

Tôi nghĩ điều này không cần tôi dạy cậu chứ.

Trước đây ban giám khảo là tồn tại đứng trên tất cả các đầu bếp, cậu chẳng lẽ ngây thơ tin rằng họ sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Quả thực là vậy, Đệ Cửu Tịch cũng biết ban giám khảo không cam tâm, nói: Thực kích thứ vô vị này nên bị bãi bỏ đi.

Thứ này bản thân nó đã là một tồn tại bất hợp lý.

Chỉ dựa vào lời của giám khảo để quyết định món ăn ngon hay không ngon căn bản là sai lầm.

Hắn biết mình cũng không có năng lực kiểm soát tuyệt đối ban giám khảo, những giám khảo này quả thực có khả năng phản bội vào thời khắc quan trọng, không thể không đề phòng.

Nhưng bây giờ cũng không có thời gian để phòng bị, trận đấu sắp bắt đầu rồi.

Nếu cậu thua, đế chế thương mại của cậu đều phải giao cho tôi.

Đỗ Lan nói.

Dựa vào đâu.

Đệ Cửu Tịch nổi giận.

Chỉ dựa vào việc cậu làm mất mặt Thập Kiệt, làm mất mặt Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan.

Chỉ tịch thu đế chế thương mại của cậu đã là khách sáo rồi, không đuổi cậu khỏi trường, tước đoạt tư cách đầu bếp, để cậu vĩnh viễn biến khỏi giới ẩm thực Nhật Bản đã là ân huệ đặc biệt rồi.

Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan đồng cảm với kẻ yếu, nhưng không đồng cảm với kẻ thất bại.

Tôi sẽ không thua.

Tuy nói vậy, nhưng hắn nghĩ đến việc sự trỗi dậy của đầu bếp không chỉ khiến những đầu bếp bị tước đoạt quyền sáng tạo bất mãn, mà cả những giám khảo bị tước đoạt quyền lực cũng bất mãn, họ rất có khả năng sẽ giăng bẫy để phản kích Thập Kiệt.

Việc mình chấp nhận thực kích bản thân nó đã là một sai lầm, đặt mình vào thế lưỡng đầu thọ địch, tâm trạng hắn rất nặng nề, nhận ra mình hiện tại rất nguy hiểm.

Đồng thời cũng thầm mắng Đỗ Lan, đối phương sớm đã phát hiện ra nguy cơ, nhưng lại im lặng không nói, đợi đến khi mình rơi vào nguy hiểm mới nhảy ra tống tiền, cũng chẳng có ý tốt gì.

Chương 3691

Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan không hề biến giới ẩm thực thành thiên đường, ngược lại càng thêm lừa lọc, nguy hiểm hơn.

Thật là khiến người ta khó chịu, quả nhiên thực kích nên bị bãi bỏ hoàn toàn, không thể để ban giám khảo lại trèo lên đầu mình nữa.

Nhưng thực kích tuyệt đối sẽ không bị bãi bỏ, vì đây là quyền lực của hội đồng quản trị, họ không thể nào thật sự giao quyền lực cho Thập Kiệt.

Chỉ cần họ kiểm soát ban giám khảo, Thập Kiệt chính là Tôn Ngộ Không trong lòng bàn tay Phật Tổ, căn bản không thoát ra khỏi Ngũ Hành Sơn được.

Lúc này hai bên đều đã chuẩn bị xong, nguyên liệu không có vấn đề gì.

Bước vào hội trường, lần này không có nhiều khán giả, chỉ là một phòng nấu ăn bình thường.

Chủ đề là gà, làm món gì cũng được, chỉ cần dùng đến gà là được.

Hai người bước lên bếp, bắt đầu xử lý.

Dù đối thủ là Thập Kiệt, Hạnh Bình Sang Chân vẫn rất tự tin, hắn tuyệt đối phải thắng.

Mà các giám khảo cũng đang đấu tranh nội tâm, có nên phản bội không.

Họ phải lấy lại quyền lực của mình, nhưng bây giờ Thập Kiệt thế lực đang mạnh, phản kích lúc này có phải là cơ hội thích hợp không.

Ban giám khảo sẽ không cam tâm tình nguyện giao ra quyền lực quyết định sinh tử của Thập Kiệt.

Đệ Cửu Tịch vốn rất tự tin, tin rằng mình có thể kiểm soát ban giám khảo để định đoạt sinh tử của người khác.

Nhưng nghe Đỗ Lan nói một hồi, hắn nhận ra mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Kiểm soát không phải dễ dàng hoàn thành, mỗi người đều có suy nghĩ riêng, họ đều có thể giả vờ nghe lời, nhưng âm thầm lại muốn đâm sau lưng.

Những giám khảo này không thể tin tưởng được.

Nếu chỉ vì họ hợp tác một lần mà tin rằng họ sẽ không phản bội, thì quá ngây thơ.

Đệ Cửu Tịch, Duệ Sơn Chi Tân Dã, quả thực cho rằng Đỗ Lan nói đúng, mình đã quá sơ suất.

Trước đây mình phát triển ở ngoài xã hội quá thuận lợi, mới có ảo giác rằng mình có thể kiểm soát mọi thứ.

Nói cho cùng, các bên nhượng quyền nghe lời mình là để kiếm tiền, mình có thể cho họ tiền, họ tự nhiên nghe lời.

Nhưng ban giám khảo thì khác, mình không thể cho họ tiền, họ có thể sẽ bán đứng mình.

Nhưng dù có khả năng đó, hắn cũng đã bị đẩy lên sàn thực kích, không thể thua, chỉ có thể thắng.

Bước lên sàn đấu, hắn sẽ không thua.

Chủ đề hôm nay là gà Sama Jidori, một trong ba loại gà danh tiếng nhất Nhật Bản, thịt gà mềm mại, là món yêu thích của các bậc thầy yakitori.

Đệ Cửu Tịch chuẩn bị làm một món nguyên thang hóa nguyên thực, làm một món gà luộc, rồi dùng nước luộc gà để nấu cơm, tạo thành món cơm gà hương vị eo biển Malacca.

Để phát huy hết ưu điểm của gà, thịt gà sau khi luộc chín, một phần dinh dưỡng và hương vị sẽ ở lại trong nước dùng, cho nên phải tận dụng tốt.

Món gà luộc, nghe có vẻ đơn giản, nhưng thực chất đòi hỏi kiểm soát lửa rất cao, thời gian quá ngắn thịt sẽ dai, thời gian quá dài lại không chín tới, phải vừa đúng lúc.

Tất nhiên gà luộc còn có những tên gọi khác, ví dụ như món bạch thiết kê rất nổi tiếng của ẩm thực Việt Nam, thịt gà mềm mượt, da gà và thịt gà dính liền nhau, một miếng vào bụng cảm giác như trôi tuột qua thực quản.

Tất nhiên muốn làm tốt một món gà luộc không hề dễ dàng, không chỉ kiểm tra khẩu vị, đầu bếp giỏi còn xem xét cả màu sắc, sẽ thêm vào gia vị các loại thảo dược tạo màu.

Tất nhiên cũng không thể thiếu nước chấm, nước chấm có thể phát huy hơn nữa hương vị của thịt gà.

Thực đơn của Đệ Cửu Tịch liếc mắt là có thể nhìn ra, cách dùng gà cũng rất rõ ràng.

Bên Hạnh Bình Sang Chân thì không biết hắn dùng gà làm gì, chỉ thấy cánh gà chứ không thấy cả con gà.

Chẳng lẽ là dùng phần tinh túy của thịt gà là cánh để làm cánh gà rán.

Nếu chỉ như vậy thì không thể thắng được.

Tôi sẽ không làm món đơn giản như cánh gà rán đâu, không phải cánh gà rán, mà là sủi cảo nhồi cánh gà.

Mọi người tỏ ra ngạc nhiên, đây là món gì.

Chưa từng nghe qua.

Chẳng lẽ là dùng cánh gà làm nhân sủi cảo.

Nhưng nếu bọc cả cánh gà vào, không phải còn xương sao, sẽ phá vỡ cảm giác thống nhất của sủi cảo.

Không phải dùng cánh gà làm nhân, mà là dùng cánh gà làm vỏ sủi cảo.

Tôi sẽ rút xương trong cánh gà ra trước, sau đó nhồi nhân hỗn hợp thịt heo, hẹ, bắp cải, đương nhiên còn có nấm hương để tăng thêm hương vị và khẩu vị.

Cùng lúc ăn thịt gà và vị nấm hương có thể tạo ra một dư vị mạnh mẽ một cộng một lớn hơn hai.

Đây chính là công thức bí mật của quán ăn nhà tôi.

Thức ăn của thường dân, căn bản là rác rưởi, không cần ăn cũng biết.

Một giám khảo mặc vest lịch lãm nói.

Nhưng ông ta chỉ là một trong ba giám khảo hôm nay.

Họ đều là đối tác kinh doanh của Đệ Cửu Tịch, theo lý thuyết sẽ không bán đứng Đệ Cửu Tịch.

Nghe lời giám khảo, thiếu niên cũng không tức giận, nói: Món này ở quán ăn nhà tôi rất được khen ngợi.

Vô vị, cậu dùng thịt heo là biết muốn giở trò khôn vặt, dùng mỡ thịt heo để tăng thêm khẩu vị.

Không cần ăn, tôi cũng biết cậu đang lãng phí gà Sama Jidori, thứ rác rưởi này mà cậu cũng dám làm ra, tôi còn không thèm ăn.

Vị giám khảo khinh bỉ nói.

Đệ Cửu Tịch cũng nhân cơ hội nói: Hạnh Bình, chắc cậu không biết đâu, ngay lúc chúng ta đang thực kích, đội phá dỡ đã đến Cực Tinh Liêu, bây giờ chắc đã bắt đầu phá rồi.

Cho nên kết quả trận thực kích này đã được quyết định trước khi bắt đầu, cậu chắc chắn sẽ thua.

Học trưởng, anh quả nhiên rất hèn hạ, vừa thực kích vừa ra tay, nhưng tôi tin anh sẽ không được toại nguyện đâu.

Thiếu niên không hề sợ hãi, mà tin tưởng vào các bạn học của mình.

Đội phá dỡ quả thực đã gặp phải sự kháng cự, các học sinh Cực Tinh Liêu đồng lòng hợp sức, dùng súng nước để phản đối việc cưỡng chế phá dỡ.

Những thiết bị này đều đã được chuẩn bị từ hai mươi năm trước, khi đó Cực Tinh Liêu là nơi hội tụ tinh anh, nổi bật nhất trong trường.

Nhưng quá ưu tú sẽ bị ghen tị, cho nên lúc đó cứ dăm bữa nửa tháng lại có học sinh ghen tị tấn công Cực Tinh Liêu.

Từ lúc đó, Cực Tinh Liêu đã mua một lượng lớn đồ dùng để chống lại các cuộc tấn công, mũ bảo hiểm, khiên, súng nước cao áp, v. v.

Mọi thứ như quay trở lại hai mươi năm trước, cô quản lý ký túc xá cũng nhớ lại tuổi thanh xuân đã qua của mình.

Tuổi thanh xuân của bà vô cùng náo nhiệt, đầy những trận đánh nhau ồn ào.

Việc cưỡng chế phá dỡ thất bại, đám tay chân của Đệ Cửu Tịch đều đến để kiếm tiền, không phải để bán mạng.

Đệ Cửu Tịch cũng không chi mạnh tay, không có chuyện thưởng lớn thì ắt có dũng phu.

Mọi người đến để kiếm tiền, không cần quá nghiêm túc.

Ngay lúc Đệ Cửu Tịch đang đắc ý, một cuộc điện thoại đã phá vỡ nụ cười của hắn, là tin tức đội phá dỡ đã rút lui, thất bại rồi, cuối cùng vẫn phải dùng món ăn để quyết định thắng thua.

Phải đánh bại Hạnh Bình Sang Chân mới có thể khiến họ ngoan ngoãn cút đi.

Cực Tinh Liêu là một đám cứng đầu, đối với mục tiêu bãi bỏ trăm câu lạc bộ, độc tôn cơ quan là một trở ngại lớn, nếu không trừ khử Cực Tinh Liêu, các câu lạc bộ khác cũng sẽ phản kháng.

Sắc mặt Đệ Cửu Tịch không tốt, nhưng vẫn tự tin, dù sao trình độ nấu ăn của mình không thua bất kỳ ai, hắn cũng từ một học sinh bình thường từng bước trở thành Thập Kiệt, hắn chính là nhà giả kim thuật ẩm thực.

Đến đây.

Đệ Cửu Tịch nghiêm túc hoàn thành món ăn của mình, bưng lên trước: Cơm gà Nam Hải hương vị eo biển Malacca.

Một mùi thơm nồng nàn mang phong vị dị quốc, da giòn thịt mềm, ngon tuyệt cú mèo.

Nhưng thế vẫn chưa đủ, nước chấm cũng rất quan trọng, hắn một hơi chuẩn bị ba loại nước chấm với hương vị khác nhau: Kết hợp với nước chấm của tôi, vị càng ngon hơn.

Chương 3692

Tương ớt, nước gừng, xì dầu đen.

Tương ớt là hỗn hợp của ớt, nước dùng gà, dầu nóng. nước gừng là gừng xay, nước dùng gà, dầu nóng. còn xì dầu đen là xì dầu cô đặc.

Giám khảo ăn vào là không dừng lại được, một con gà căn bản không đủ ăn.

Kích thích hoàn toàn khẩu vị của gà Sama Jidori, đây chính là giả kim thuật của vị giác, đưa nguyên liệu đỉnh cao lên một tầm cao mới.

Đây chính là thực lực của Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan, đây chính là ý nghĩa của cơ quan.

Để những đầu bếp thực sự có tài năng đi khám phá ẩm thực, còn các người, những đầu bếp thường dân, hãy ngoan ngoãn đi theo sau Thập Kiệt là được.

Vị giám khảo kiêu ngạo nói.

Thiếu niên không nói gì, biết rằng bây giờ nói gì cũng vô ích, không có sức mạnh để phản bác.

Chỉ có dùng món ăn của mình để lên tiếng mới được, chỉ có để họ cam tâm tình nguyện nói ra ngon, mình mới có tư cách nói chuyện.

Vượt qua chướng ngại của sự khinh miệt, nhảy qua vực sâu của sự chế nhạo, từng bước từng bước leo lên đỉnh núi, chỉ khi đứng trên đỉnh núi, lời nói của mình mới có sức mạnh.

Nếu không, dù hắn có nói khô cả nước bọt, cũng chỉ đổi lại sự chế nhạo và mắng chửi.

Cho nên thiếu niên không nói gì, chỉ im lặng hoàn thành món sủi cảo nhồi cánh gà của mình.

Dùng cánh gà làm vỏ sủi cảo, bên trong có nhân thịt heo và nấm hương, vỏ ngoài vàng óng, mùi thơm của nhân thịt bên trong bay ra ngào ngạt.

Nhưng vấn đề bây giờ là, nếu giám khảo không ăn thì sao.

Hạnh Bình Sang Chân cũng không biết, nếu giám khảo kiên quyết không ăn, hắn chỉ có thể nhận thua.

Nhưng hắn tin rằng những người thực sự theo đuổi ẩm thực tuyệt đối không thể từ bỏ món ăn do cha mình sáng tạo này, tuyệt đối không thể từ bỏ việc nếm thử sủi cảo nhồi cánh gà.

Đúng vậy, sủi cảo nhồi cánh gà nhận được sự khen ngợi của đông đảo thực khách, là tác phẩm đắc ý của cha mình, tuyệt đối có thể lay động ban giám khảo, khiến họ nếm thử.

Tôi tuyệt đối sẽ không ăn thứ rác rưởi của thường dân.

Vị giám khảo ở giữa nói.

Nhưng hai vị giám khảo hai bên lại thèm thuồng, muốn nếm thử.

Đệ Cửu Tịch nhíu mày nhìn các giám khảo, rõ ràng họ thực sự muốn phản bội.

Đã nói là không ăn, nếu họ ăn, đó chính là sự phản bội không thể tha thứ.

Đỗ Lan thầm nghĩ ban giám khảo không dễ kiểm soát, hôm qua họ có thể phán Duệ Sơn Chi Tân Dã thắng, hôm nay có thể phán Duệ Sơn Chi Tân Dã thua, lật tay thành mây úp tay thành mưa, đây chính là sức mạnh thuộc về trọng tài.

Món gà luộc Malacca rất ngon, các trọng tài ăn rất khoái khẩu.

Ngay cả Hạnh Bình Sang Chân cũng ăn một phần, quả thực rất sảng khoái, da gà và thịt gà rất săn chắc, tan ngay trong miệng, kết hợp với các loại nước chấm khác nhau, có thể nói là một con gà ăn ra ba hương vị.

Nhưng hắn sẽ không nhận thua, vì món sủi cảo nhồi cánh gà của hắn tuyệt đối hơn hẳn một bậc.

Trên cánh gà không chỉ có phô mai Parmesan, mà còn có gia vị bí truyền, hương thơm ngào ngạt.

Mời.

Thiếu niên nói.

Biểu cảm của ba trọng tài không giống nhau, theo lý thuyết họ là đối tác của Đệ Cửu Tịch, không nên phản bội hắn, lúc này nên không ăn.

Chết cũng không ăn.

Trực tiếp tuyên bố Đệ Cửu Tịch thắng, kết thúc trận thực kích vô nghĩa này.

Nhưng lúc này trọng tài ngồi ngoài cùng bên phải lại nói: Nếm thử một miếng rồi phán quyết cũng không muộn.

Anh đang nói gì vậy, thắng bại đã rõ, đừng nói bậy.

Ba vị trọng tài xuất hiện bất đồng, có người muốn phản bội, có người vẫn muốn kiên trì.

Anh không ăn, tôi ăn.

Trọng tài nhìn món sủi cảo nhồi cánh gà, da gà giòn tan, hương thơm ngào ngạt, ăn một miếng chắc sẽ hạnh phúc lên mây.

Không ăn cũng biết thứ này không ngon, chẳng lẽ trộn những thứ ngon lại với nhau là ẩm thực sao.

Nhân thịt heo, cánh gà, phô mai, những thứ này riêng lẻ thì ngon thật, nhưng trộn lại với nhau chẳng qua chỉ là ảo tưởng của thường dân mà thôi.

Chỉ đơn giản là chất đống nguyên liệu, sao có thể làm ra món ăn ngon được.

Ngon hay không phải dùng miệng để phán đoán, học trưởng, anh cũng nếm thử đi.

Độ Cửu Tịch nhận lấy miếng sủi cảo, ăn một miếng, mặt đỏ bừng, rất ngon.

Nếu chỉ xét về hương vị, còn ngon hơn cả món của mình.

Hạnh Bình Sang Chân tự tin nói: Học trưởng cũng thấy ngon phải không.

Nếu ngon, hãy thành thật nói ra đi.

Độ Cửu Tịch không nói một lời, vì một khi thua, đế chế thương mại của hắn sẽ bị thanh toán, hắn sẽ trở về tay trắng.

Hắn không thể thua, nhưng nhìn bộ dạng của các giám khảo, hắn biết mình sắp bị bỏ rơi rồi.

Sao có thể có sự kết hợp tuyệt vời như vậy.

Trọng tài đã ăn miếng sủi cảo kích động hỏi.

Bởi vì đây không phải là ý tưởng của riêng tôi, mà là món ăn mới do mọi người ở Cực Tinh Liêu cùng nhau sáng tạo ra.

Hắn đã cùng một nhóm học sinh yêu thích nấu ăn nghiên cứu trong ký túc xá, việc thêm phô mai và nước sốt bí truyền là ý tưởng của mọi người, khiến món ăn vốn đã ngon lại càng ngon hơn.

Món ăn này chứa đựng khoảng thời gian tôi đã trải qua ở Cực Tinh Liêu, chứa đựng sức nặng của những giờ phút miệt mài nghiên cứu của tất cả mọi người ở Cực Tinh Liêu mà các người đang cố gắng phá hủy.

Thiếu niên kiên định nói.

Hai vị trọng tài đều cảm nhận được sự kiên định của thiếu niên, không khỏi dùng ánh mắt thương hại nhìn về phía Đệ Cửu Tịch.

Đệ Cửu Tịch la lớn không ổn, nếu họ phản bội, kết quả cuối cùng là hai chọi một, mình sẽ thua.

Những người này đều là đối tác của mình, nhưng một khi trở thành giám khảo liền bị tham vọng và dục vọng của chính mình nuốt chửng, họ muốn nắm quyền sinh sát của đầu bếp, muốn kiểm soát kết quả thắng thua, họ không còn là đối tác của mình nữa, mà là những kẻ đang ngồi trên đầu mình.

Trọng tài ở giữa vẫn kiên trì, nhưng hai người còn lại đã phản bội.

Trọng tài ở giữa còn nhớ trước khi trận đấu bắt đầu, Đệ Cửu Tịch đã nói mọi người phải vì lý tưởng vĩ đại mà hy sinh, dàn xếp trận đấu là để Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan nhanh chóng truyền bá tư tưởng đúng đắn, là để thúc đẩy cải cách.

Ông ta nguyện ý xả thân vì nghĩa, làm kẻ xấu phá hoại thực kích này.

Nhưng bây giờ dường như không trụ nổi nữa, mình không ăn cũng sẽ thua.

Vị chú ở giữa, cái suy nghĩ vô vị rằng món ăn chỉ có một đáp án đúng đó, tôi sẽ dùng món ăn của mình để phá hủy hoàn toàn nó.

Ăn thử đi, tư tưởng cứng nhắc, cũ kỹ của chú sẽ tan thành mây khói trong nháy mắt.

Trọng tài cuối cùng thấy bại cục đã định, cũng buông xuôi, từ bỏ lý tưởng, nếm thử món sủi cảo nhồi cánh gà mà mình đã phán là rác rưởi.

Ngon, quá ngon, chỉ hận không thể một hơi nuốt trọn sự kết hợp kỳ diệu giữa khẩu vị của thịt gà, hương vị của thịt heo, phô mai và cà chua vào bụng.

Học trưởng, món ăn mà các người cho là vô giá trị, thực tế lại khá ngon phải không.

Đệ Cửu Tịch méo mó nói: Cậu tưởng mình thắng nhờ vào tài nấu nướng và món ăn sao.

Theo tôi thấy, tài nấu nướng của cậu có giỏi đến đâu cũng chỉ là một kẻ man di vô giáo dục, chỉ là công cụ tranh quyền đoạt lợi trong tay người khác mà thôi.

Họ phản bội không phải vì bị món ăn làm lay động, mà chỉ vì họ là giám khảo, lập trường khác với đầu bếp, họ muốn cưỡi trên đầu đầu bếp mãi mãi.

Cậu phản kháng Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan, phản kháng Thập Kiệt chúng tôi, cuối cùng chẳng qua chỉ là nuôi hổ trong nhà, tiếp tay cho kẻ ác.

Cậu thắng trận đấu, nhưng lại chôn vùi tương lai của các đầu bếp.

Hạnh Bình Sang Chân lạnh lùng nói: Học trưởng đang nói gì vậy, tôi không hiểu.

Bây giờ kết quả đã có, xin lỗi đã tiếp đãi không chu đáo.

Ba chọi không, Đệ Cửu Tịch thảm bại.

Hắn giận dữ nói: Hạnh Bình Sang Chân, ngươi vì chút lợi nhỏ trước mắt mà phá hoại lý tưởng vĩ đại, tương lai ngươi sẽ hối hận.

Hạnh Bình Sang Chân không quan tâm, hắn muốn tuyên bố với mọi người rằng cuộc phản công đã bắt đầu, hỏi: Tôi thắng rồi, có phải bây giờ tôi là Đệ Cửu Tịch không.

Trọng tài nói: Lần này chỉ là thực kích về vấn đề phá dỡ Cực Tinh Liêu, không phải là trận đấu đặt cược ghế.

Vị trí Thập Kiệt không phải chỉ một trận đấu là có thể quyết định.

Địa vị của Thập Kiệt rất quan trọng.

Thiếu niên nói: Thôi vậy, dù sao có thể thi đấu với Thập Kiệt cũng đã thỏa mãn tâm nguyện, có trở thành Thập Kiệt hay không không quan trọng.

Tóm lại, các vị giám khảo, bây giờ các vị chắc đã biết dàn xếp trận đấu nhàm chán đến mức nào rồi phải không.

Suy cho cùng, nếu không dùng món ăn để so tài với nhau, căn bản không thể phân định thắng thua cao thấp.

Học trưởng, anh cũng có cùng cảm nhận phải không.

Chương 3693

Tuy kết quả trận đấu hôm nay là anh thua, nhưng dù sao cũng chưa chuẩn bị đầy đủ, hơn nữa gà Sama Jidori cũng không phải là món sở trường của học trưởng.

Cho nên lần sau hãy chuẩn bị kỹ lưỡng rồi quyết đấu cao thấp.

Sắc mặt học trưởng vô cùng khó coi, tuy giữ được ghế, nhưng tài sản bên ngoài trường của hắn đều bị tịch thu, không nói một lời quay người rời đi.

Bốp.

Đỗ Lan vỗ tay nói: Không tồi, không tồi, quả là một cuộc phản công đẹp mắt, khiến cuộc cải cách lại quay về điểm xuất phát.

Bây giờ lại là thời đại của giám khảo, hương vị món ăn và đánh giá tổng hợp lại có thể nhảy múa trái phải rồi.

Thiếu niên vừa nhìn thấy Đỗ Lan, sắc mặt cũng âm trầm xuống, tháo dải băng trắng trên trán, nói: Anh muốn làm gì, cũng muốn thực kích sao.

Hạnh Bình Sang Chân, cậu có bao giờ nghĩ đến một vấn đề không.

Thiếu niên không biết đối phương định nói gì.

Đỗ Lan nói: Cậu đến trường, hiểu được quá khứ của cha mình, chắc cũng biết Hạnh Bình Thành Nhất Lang có tài năng lợi hại đến mức nào.

Có thể nói tài năng của cha cậu còn lợi hại hơn đa số giáo viên trong học viện, là một đầu bếp hoàn toàn vượt qua cả Thập Kiệt.

Điểm này, cậu chắc có thể xác định được rồi chứ.

Hạnh Bình Sang Chân gật đầu, điểm này có thể xác định.

Trước đây mình là ếch ngồi đáy giếng, không biết cha mình lợi hại.

Vào học viện, chứng kiến đủ loại kỹ thuật nấu nướng hoa mỹ, mình chỉ dựa vào những kỹ năng học được ở quán nhỏ nhà mình đã có thể tung hoành ngang dọc, đủ để nói lên sự lợi hại của cha.

Mình chỉ học được lớp da bên ngoài của cha, cha mới là đại sư thực sự.

Nếu cậu đã biết cha mình lợi hại, vậy có bao giờ nghĩ tại sao một đầu bếp lợi hại như vậy lại phải ẩn mình trong một quán ăn nhỏ ở khu phố thương mại, tại sao không phát triển quán ăn lớn mạnh hơn, thành một nhà hàng lớn, thậm chí là chuỗi nhà hàng.

Điều này hắn chưa từng nghĩ tới, thiếu niên nói: Cha phải chăm sóc mẹ bị bệnh, còn không nỡ rời xa hàng xóm láng giềng ở khu phố thương mại Có thể tìm ra một vài lý do.

Có lẽ là ông ấy không muốn mở rộng, nhưng quan trọng hơn là ông ấy muốn mở rộng cũng không làm được.

Cha cậu quả thực là một đầu bếp lợi hại, nhưng ông ấy thiếu đức, cho nên dù có tài năng cũng không thể thi triển.

Đỗ Lan nói: Chỉ cần khóa chặt tài nguyên về nguyên liệu, dụng cụ nấu ăn, cửa hàng, một đầu bếp lợi hại như Thành Nhất Lang cũng phải cả đời ru rú trong một quán ăn nhỏ không ngóc đầu lên được.

Đây chính là thứ mà Thập Kiệt muốn phản kháng, muốn cải cách, họ muốn kiểm soát ban giám khảo, để thế giới biết rằng đầu bếp chỉ cần có tài là được, căn bản không cần đức.

Họ suýt nữa đã thành công, đáng tiếc lại bị cậu phá hỏng.

Thiếu niên chưa bao giờ suy nghĩ về những điều này, hắn cho rằng có tài là được rồi, cũng không cảm thấy có ai yêu cầu hắn phải có đức.

Đây chính là vấn đề.

Thiếu niên căn bản không cảm thấy việc chấp nhận đánh giá của ban giám khảo có vấn đề gì.

Không nhận ra vấn đề mới là vấn đề lớn, vì không cảm thấy có vấn đề sẽ không phản kháng, cảm thấy có vấn đề mới suy nghĩ cách giải quyết vấn đề.

Thiếu niên ngay cả vấn đề cũng chưa nhận ra, tự nhiên cũng không nói đến việc phản kháng.

Thiếu niên chưa từng nghĩ rằng cha mình tài giỏi như vậy, tại sao lại chỉ là ông chủ một quán ăn gia đình nhỏ bé.

Tại sao lại bình bình đạm đạm, mười mấy năm như một ngày mà chiêu đãi cùng một nhóm khách hàng hàng xóm.

Theo lý mà nói, với tài năng của cha, dù đến khách sạn năm sao hay chuỗi cửa hàng, cũng có thể dễ dàng ứng phó, tại sao ông không đi.

Là không muốn, hay là không thể.

Rõ ràng đây là một vấn đề.

Cậu nói với Đỗ Lan: Tôi đúng là chưa từng cân nhắc, nhưng bất kể là ai, nếu động đến bạn bè và những người tôi quen biết, tôi sẽ không tha cho họ.

Trong mắt các người, chúng tôi có lẽ là những thứ dân thấp kém, nhưng tôi sẽ không cam tâm bị các người coi thường.

Nếu có người muốn thách đấu tôi, tôi sẽ không chút lưu tình mà đánh bại các ngươi, bất kể các ngươi là Thập Kiệt, hay là Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan gì đó.

Đoạn văn này là cảnh cáo Đỗ Lan đừng làm bậy, nhưng đồng thời cũng bị Thập Kiệt biết được.

Thập Kiệt biết rằng trong học viện vẫn còn một người kiên định phản kháng, đó chính là Hạnh Bình Sang Chân.

Con đường cải cách vừa bắt đầu, đã gặp phải một hòn đá ngáng đường vô cùng cứng rắn.

Đỗ Lan thấy Hạnh Bình Sang Chân nói như vậy, cười ha hả nói: Ngươi nói không động đến người bên cạnh ngươi, thì ta sẽ không động đến sao.

Vậy ta chẳng phải rất mất mặt à.

Ngươi càng nói không động đến, ta lại càng muốn động đến, nhóc con, ta phải cho ngươi biết chọc giận một đại nhân ti bỉ sẽ có kết quả gì.

Duệ Sơn Chi Tân Dã còn quá non, lại còn muốn đuổi học sinh Cực Tinh Liêu trước, rồi mới tiến hành phá dỡ.

Nếu là ta, nửa đêm phóng hỏa đốt trụi cả khu ký túc xá là được rồi, giết sạch luôn đám người bên trong mới là nhất lao vĩnh dật. 168.

Thiếu niên trong lòng chùng xuống, thầm nghĩ lời nói vừa rồi của mình phóng khoáng, ngầu lòi như vậy, sao lại vô dụng.

Tên Đỗ Lan này không phải sẽ thật sự phóng hỏa chứ.

Đây là phạm tội đó, nếu xảy ra án mạng sẽ rất nghiêm trọng.

Cậu lo lắng hỏi: Ngươi không phải thật sự muốn phạm tội chứ.

Ta đương nhiên sẽ không tự mình ra tay, sẽ tìm một học sinh căm ghét ngươi, để nó đi phóng hỏa.

Đỗ Lan nói: Ngươi phải biết, ngươi ở trường rất bị người ta ghét, có không ít học sinh muốn xử lý ngươi.

Có bản lĩnh thì đừng giở mấy trò lộn xộn này, có bản lĩnh thì Thực Kích.

Hạnh Bình Sang Chân chỉ có thể phản kích bằng tài nấu nướng, muốn đánh bại Đỗ Lan trên phương diện ẩm thực.

Thực Kích đúng là được, nhưng ngươi có thể lấy ra cái gì làm tiền cược đây.

Đỗ Lan hỏi: Ngươi chỉ là một học sinh bình thường, ngươi đi Thực Kích với Thập Kiệt, thua, nhiều nhất là rời khỏi trường, thắng, lại có thể danh lợi song thu.

Thập Kiệt nếu thua chính là thân bại danh liệt, thắng thì đuổi ngươi đi, cái giá phải trả và lợi ích thu được hoàn toàn không tương xứng. 169.

Ta không muốn đuổi ngươi ra khỏi học viện, cho nên nếu ngươi muốn ta đồng ý Shokugeki thì phải đưa ra đủ tiền cược.

Bạn học, ngươi dùng cái gì làm tiền đặt cược.

Hạnh Bình Sang Chân thật sự không biết mình có cái gì, cậu là một người thách đấu, thông qua từng lần thắng lợi để có được danh lợi và địa vị.

Cho nên cậu thích thách đấu đối thủ mạnh hơn mình, nhưng tại sao nhà vô địch mạnh mẽ lại phải chấp nhận lời thách đấu của cậu.

Muốn thách đấu cũng được, cược luôn căn bếp nhà ngươi, và cả việc hai cha con ngươi sẽ vĩnh viễn rời khỏi giới ẩm thực, không bao giờ được làm đầu bếp nữa, thế nào.

Đỗ Lan nói: Ta nhớ ngươi từng nói mình ba tuổi đã làm việc trong bếp, có mười hai năm kinh nghiệm.

Sau này có thể đổi một công việc khác, ví dụ như thi đại học, làm luật sư và bác sĩ.

Đương nhiên cũng có thể nhập ngũ, làm một quân nhân của đội tự vệ bảo vệ Địa Cầu.

Thiếu niên không ngờ Đỗ Lan lại cược lớn như vậy, không chỉ muốn cửa hàng nhà mình, mà còn muốn hai cha con phải chuyển nghề.

Cậu không thể chuyển nghề, vì bản thân việc thi đại học đã không dễ dàng, càng đừng nói đến việc làm luật sư và bác sĩ, những ngành nghề bị lũng đoạn.

Đây là việc cậu không thể tự quyết định.

Đợi ngươi quyết định xong thì đến tìm ta, ta luôn sẵn sàng chờ đợi.

Đương nhiên nếu ta thua, ta sẽ rời khỏi trường, đây là điều ngươi muốn nhất.

Đột nhiên Đỗ Lan và thiếu niên đổi vị trí cho nhau, thắng chỉ có thể đuổi đối thủ đi, thua lại phải mất đi rất nhiều.

Lúc này, thiếu niên cũng phần nào hiểu được lý do Thập Kiệt từ chối Thực Kích, cái giá phải trả và lợi ích thu được hoàn toàn không tương xứng.

Thiếu niên trở về ký túc xá, nhận được sự chào đón nồng nhiệt.

Mọi người ăn mừng chiến thắng hiếm có này, mở một bữa tiệc mừng công thịnh soạn, vì trong ký túc xá có học sinh trồng rau, nuôi gia súc, cho nên họ tự trồng tự ăn, dù Thập Kiệt không cung cấp nguyên liệu, vấn đề cũng không lớn.

Chiến thắng lần này đã đả kích mạnh mẽ sự kiêu ngạo của Trung

Xu Mỹ Thực Cơ Quan, tăng thêm dũng khí cho những người phản kháng.

Đương nhiên cũng khiến nhiều học sinh muốn thách đấu Hạnh Bình Sang Chân hơn.

Hạnh Bình Sang Chân đã đánh bại Đệ Cửu Tịch, nếu mọi người đánh bại Hạnh Bình Sang Chân, chẳng phải là tương đương với việc đánh bại Đệ Cửu Tịch sao.

Tiếp theo mọi người sẽ không ngừng thách đấu.

Thất bại lần này khiến cuộc cải cách xuất hiện dao động, thế nên Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan cũng điều chỉnh chính sách, bằng lòng chấp nhận các câu lạc bộ thách đấu Thực Kích, và cũng bằng lòng ủy phái các giám khảo công chính.

Mọi thứ lại quay về như trước.

Đỗ Lan tỏ vẻ trước khi Thế Thiết Kế đến, Thập Kiệt đã dùng Thực Kích để gặm nhấm các câu lạc bộ, bây giờ Thập Kiệt vẫn phải dùng Thực Kích để gặm nhấm, coi như Thế Thiết Kế đến cũng vô ích.

Chương 3694

Thế Thiết Kế cũng không có cách nào, vì hắn phát hiện các câu lạc bộ đều thua lỗ, nếu thật sự xóa bỏ hết, hắn sẽ phải đối mặt với một khoản thâm hụt khổng lồ.

Hơn nữa, các câu lạc bộ không còn, chính hắn phải trực tiếp đối mặt với Thập Kiệt, cũng rất khó giải quyết.

Bây giờ mọi thứ đều quay về điểm xuất phát, có thể nói là một thất bại lớn của cuộc cải cách.

Quan mới nhậm chức đốt ba ngọn lửa, nếu làm được thì làm, không làm được sau này muốn làm lại sẽ khó.

Đỗ Lan biết làm lãnh đạo cũng không phải muốn làm gì thì làm, một khi bị người khác thăm dò ra giới hạn của mình, thì chẳng làm được việc gì nữa.

Thất bại của cuộc cải cách đầu tiên, khiến Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan bị nghi ngờ nhiều hơn, thậm chí nội bộ cũng xuất hiện tiếng nói phản đối, đây không phải là hiện tượng tốt.

Thế Thiết Kế mặt mày tái mét nhìn Đệ Cửu Tịch thất bại, cũng không biết dùng hình phạt gì cho phải.

Đệ Cửu Tịch còn ngụy biện, nói: Là đối tác hợp tác đã phản bội tôi, vốn đã nói xong là không ăn thức ăn của đối thủ, trực tiếp xử tôi thắng.

Vào thời điểm quan trọng, họ lại vì tham vọng của mình mà xử tôi thua.

Tôi bị đâm sau lưng.

Thế Thiết Kế nói: Quá ngây thơ, tại sao ngươi lại tin rằng giám khảo nhất định sẽ ủng hộ ngươi.

Khi giám khảo có thể thông qua việc bán đứng ngươi để kiếm lời, vậy thì họ có xác suất rất lớn sẽ bán đứng ngươi, tại sao ngươi không nghĩ cho rõ.

Đệ Cửu Tịch cúi đầu nói: Tôi tưởng tôi có thể khống chế họ.

Họ dựa vào cái gì để bị ngươi khống chế.

Bây giờ mọi nỗ lực đều quay về điểm xuất phát, Thực Kích lại một lần nữa hồi sinh, giám khảo lại nắm giữ quyền phát ngôn tuyệt đối, nỗ lực của chúng ta công cốc.

Thế Thiết Kế đau đớn nói: Chỉ vì một lần thất bại của ngươi, gần như đã chôn vùi tiền đồ của cuộc cải cách.

Bây giờ phải gạt lệ chém Mã Tắc.

Đỗ Lan nói.

Thế Thiết Kế lại nói: Thôi bỏ đi, chuyện đã xảy ra rồi, tức giận cũng vô ích, lần sau ngươi nhất định phải thắng.

Tôi nhất định sẽ không thua.

Vốn dĩ Duệ Sơn Chi Tân Dã cũng cảm thấy có sự thiên vị của trọng tài, mình chắc chắn thắng, cho nên không chuẩn bị đầy đủ, lần sau nhất định phải dốc toàn lực. 170.

Nhưng Đỗ Lan biết hắn chỉ đang dậm chân tại chỗ, còn thiếu niên lại đang nỗ lực đuổi theo, dù lần sau có chuẩn bị vẫn sẽ thua.

Thấy Thế Thiết Kế do dự thiếu quyết đoán như vậy, Đỗ Lan thầm nghĩ khó thành đại sự, nên hắn quyết định đi tìm Thập Kiệt liên hợp, thuyết phục họ một lần nữa phát động phản biến.

Thập Kiệt đã phản biến một lần rồi, phản biến lần nữa chắc cũng không có vấn đề gì, làm một tam tính gia nô cũng rất tốt.

Đương nhiên Đỗ Lan không thành công, dù sao hắn cũng không thể cho Thập Kiệt bất cứ thứ gì.

Mặt khác, Thế Thiết Hội Lý Nại đang thích ứng với cuộc sống của thứ dân, lần đầu tiên dùng máy giặt, lần đầu tiên cùng mọi người chiến đấu, thật sự là đâu đâu cũng có bất ngờ.

Trước kia cuộc sống của tiểu thư được sắp xếp rõ ràng, bây giờ rất nhiều chuyện đều cần tự mình làm, cảm giác rất mới mẻ.

Ở cùng với thứ dân, cô lâu rồi mới cảm nhận được sức sống, cảm nhận được sự nhẹ nhõm, cảm nhận được niềm vui.

Cảm giác này rất kỳ diệu, rõ ràng trước đây cô đều coi thường những đầu bếp quán nhỏ này, nhưng họ lại có một sự thoải mái không thể tưởng tượng được mà các đầu bếp lớn không có.

Cô cảm nhận được sức mạnh trên người họ, có lẽ đây chính là thứ mình còn thiếu.

Thậm chí cô cảm thấy tinh thần không sợ hãi của họ, chính là thứ mà Tooki cần để được cứu rỗi, họ sẽ không chùn bước, sẽ không ngừng khám phá tương lai.

Nói cho cùng chính là gánh nặng của các đầu bếp xuất thân hàn môn nhỏ hơn, linh hoạt hơn, và cũng có tiềm năng hơn.

Thiếu nữ cảm thấy đây chính là thứ mình còn thiếu, giống như Athena không thể không có các Thánh Đấu Sĩ.

Mọi thứ quay về điểm xuất phát, vốn là đầu bếp khống chế cuộc thi, bây giờ quyền chủ động lại một lần nữa quay về tay trọng tài.

Hương vị món ăn và điểm số tổng hợp lại có thể bị trọng tài thao túng, một câu nói của giám khảo lại một lần nữa quyết định tương lai của đầu bếp.

Đầu bếp vẫn phải tuân theo đức hạnh của trọng tài, mà không chỉ dựa vào tài năng.

Vậy thì Thập Kiệt thua chắc rồi, vì họ là những kẻ tạo phản, đức của họ cũng là đức của kẻ tạo phản, trọng tài làm sao có thể cho họ đánh giá tốt.

Nếu trọng tài tán thành việc tạo phản, vậy sau này họ làm sao có thể vui vẻ răn dạy đầu bếp.

Có tài không quan trọng, có đức mới quan trọng, còn đức hạnh đánh giá thế nào, thì nghe theo trọng tài.

Vốn dĩ Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan xuất hiện, khiến các tài phiệt có một chút thay đổi, nhưng bây giờ lại quay về quá khứ.

Một hơi không hoàn thành cải cách, để người ta thăm dò ra giới hạn của mũi nhọn, tiếp theo muốn thay đổi sẽ khó.

Dù sao cũng là nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt.

Năng lượng lúc bắt đầu là lớn nhất, mọi người đều cắn răng nghiến lợi muốn giành chiến thắng.

Kết quả thua, chuyện tiếp theo sẽ khó làm, một khi bước vào cuộc chiến kéo dài, chủ nghĩa thất bại, chủ nghĩa đầu hàng sẽ lan tràn.

Thế Thiết Kế rất mạnh, nhưng cá nhân mạnh mẽ không nhất định có thể hoàn thành biến cách.

Hạnh Bình Sang Chân thông qua một cuộc thi đã để các trọng tài thăm dò ra giới hạn của Thế Thiết Kế, tiếp theo họ có thể dạy cho hắn cách làm người.

Kế hoạch xóa bỏ các câu lạc bộ đã thất bại, khôi phục lại việc gặm nhấm như ban đầu.

Những kẻ phản bội trong hàng ngũ Thập Kiệt đều rất thất vọng, điều này giống hệt như trước khi tạo phản, vậy chẳng phải họ tạo phản vô ích sao.

Thật sự rất tức giận, nhưng Thế Thiết Kế rất bình tĩnh, hắn rất coi trọng Hạnh Bình Sang Chân, chuẩn bị lôi kéo cậu ta về phe mình.

Đối phương rất có tài năng, mà hắn giỏi nhất là đối phó với những người có tài năng.

Thế là hắn đích thân đến Cực Tinh Liêu, lễ hiền hạ sĩ, mời đối phương gia nhập Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan.

Mọi người đang ăn mừng một chiến thắng lớn, thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Hạnh Bình Sang Chân đi mở cửa, thì thấy một thân đồ đen, Thế Thiết Kế đang đứng ngoài cửa, giống như nhân vật trong phim kinh dị.

Quần áo màu đen, nhưng mặt lại trắng bệch, như một hồn ma.

Thế Thiết Kế.

Thiếu niên như gặp đại địch, như sắp bước vào trạng thái chiến đấu.

Tiếng cười nói vui vẻ tức thì đông cứng lại, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn ra cửa.

Đặc biệt là Thế Thiết Hội Lý Nại càng như rơi vào hầm băng.

Cực Tinh Liêu có quyền tự trị, nơi đây không chào đón ngươi, mời về đi.

Thiếu niên trực tiếp tiễn khách.

Không cần lo lắng, hôm nay ta không phải đến tìm con gái, mà là đến tìm ngươi.

Thế Thiết Kế biết họ đều lo lắng mình sẽ mang con gái đi, nhưng hôm nay mình đến để chiêu mộ nhân tài.

Có dám nói chuyện riêng với ta không, Hạnh Bình Sang Chân.

Không có gì không dám.

Hai người ra ngoài, mọi người căng thẳng nấp sau cửa nghe lén.

Thế Thiết Kế nhìn thiếu niên nói: Ánh mắt của ngươi, tài năng của ngươi đều khiến ta nhớ đến một đầu bếp thiên tài.

Hôm nay ta sẽ nói cho ngươi nghe về ý định ban đầu của ta khi thành lập Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan.

Không phải là để lũng đoạn thế giới ẩm thực sao.

Thiếu niên nói.

Không, là để cứu vớt nhiều đầu bếp tài năng như ngươi hơn.

Thế Thiết Kế nói.

Thiếu niên không hiểu, liền tiếp tục nghe, dường như tên này cũng có câu chuyện riêng.

Thế Thiết Kế tiếp tục nói:.

Trước đây ta cũng là một học sinh ở học viện Tooki, trong khóa trên của ta có một học trưởng tài năng xuất chúng, hắn phóng khoáng không gò bó, mỗi lần nấu nướng đều có thể mang đến bất ngờ.

Nhưng tài năng của hắn đã thu hút sự bắt nạt, mọi người đều muốn thông qua Thực Kích để đánh bại hắn.

Từng trận Thực Kích, còn có những cuộc thi không bao giờ kết thúc, hắn đã giành chiến thắng hết lần này đến lần khác.

Lúc đó ta và mọi người đều tin rằng học trưởng là một thiên tài không thể bị đánh bại, nhưng không ai phát hiện ra hắn một mình đã đi sâu vào vùng hoang dã của ẩm thực, sớm đã mình đầy thương tích, hắn đi xa hơn bất cứ ai, đi sâu hơn bất cứ ai.

Một mình, trong tình huống không có đồng bạn, khám phá thế giới ẩm thực nguy hiểm và bí ẩn, mang sự hòa quyện của ngũ vị và sự kết hợp nguyên liệu đến thế giới của chúng ta.

Mọi người đều lắng nghe, thầm nghĩ một thiên tài như vậy quả thực khiến người ta kính nể, đồng thời cũng khiến người ta đồng tình, vì trong vùng hoang dã ẩm thực là một mình chiến đấu không có viện trợ, cần có ý chí mạnh mẽ mới có thể kiên trì được.

Chương 3695

Nghĩ đến việc mình ở trong phòng tối một mình đã không chịu nổi, huống chi là một mình đi sâu vào thế giới ẩm thực, khám phá những nguyên liệu và hương vị không ai biết đến, đó là một cảnh giới không được người khác thấu hiểu, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Sự cô độc giống như độc dược sẽ từ từ ăn mòn một con người.

Vậy sau đó thì sao.

Thiếu niên hỏi.

Sau đó.

Hắn đã chiến thắng hết lần này đến lần khác, cuối cùng bước lên sân khấu cao nhất toàn quốc, chấp nhận bài kiểm tra cuối cùng của các tài phiệt ẩm thực, chỉ cần thành công, học trưởng sẽ là người đứng trên đỉnh cao của tất cả các đầu bếp, lúc đó ta và mọi người đều tin rằng hắn có thể thành công.

Nhưng kết quả lại ngoài dự đoán, hắn đã từ bỏ cuộc thi, rời khỏi trường.

Lúc này mọi người mới phát hiện hắn đã mình đầy thương tích, đã không còn sức để chiến đấu nữa.

Hạnh Bình Sang Chân, nghe xong câu chuyện này, ngươi nên biết bây giờ giới ẩm thực không thể không cải cách, nếu không sẽ có nhiều đầu bếp hơn vì khám phá thế giới ẩm thực mà thất bại, học trưởng Tài Ba Thành Nhất Lang chính là vì chế độ mục nát này mà trở nên tan nát.

Cho nên ta muốn đóng lại cánh cửa khám phá, chỉ để một số ít người kết bạn đồng hành, chứ không phải để một người đơn độc đi sâu vào. 171.

Nakiri Erina tin rằng nghe xong câu chuyện này chắc chắn sẽ cho thiếu niên một chút gợi mở, khiến thiếu niên biết giới ẩm thực này đã làm tổn thương thiên tài đến mức nào.

Thế Thiết Hội Lý Nại nghe xong toàn bộ câu chuyện rất cảm động, vì cô cũng quen biết Tài Ba Thành Nhất Lang này.

Chính là đầu bếp mà đôi khi ông ngoại sẽ mời đến nấu ăn cho họ, cô đã ăn rất nhiều lần, mỗi lần nếm thử, Thần Chi Thiệt của cô đều có cảm nhận khác lạ.

Không giống như cách nấu nướng cứng nhắc của cha cô, món ăn của Tài Ba Thành Nhất Lang luôn thiên mã hành không khiến cô sáng mắt.

Cô trở thành đầu bếp, cũng là hy vọng trở thành một đầu bếp như Tài Ba Thành Nhất Lang.

Chỉ là đây cũng là lần đầu tiên cô nghe câu chuyện của ông, hóa ra ông có một quá khứ không muốn nhìn lại như vậy.

Vốn dĩ ông có cơ hội đứng ở vị trí cao nhất của các đầu bếp Nhật Bản, cuối cùng lại từ bỏ, thật đáng tiếc.

Còn thiếu niên nghe xong câu chuyện này, chỉ nói một câu: Tài Ba Thành Nhất Lang là cha tôi.

Mọi người đều im lặng, tỏ vẻ thiếu niên đây là nhận cha tại chỗ sao.

Ngay cả Thế Thiết Kế cũng sững sờ một lúc, theo phản xạ hỏi: Ngươi nói cái gì.

Nghĩa đen trên mặt chữ, cha tôi chính là Tài Ba Thành Nhất Lang, Hạnh Bình là họ đổi sau khi ông ở rể, tôi theo họ mẹ.

Hạnh Bình Sang Chân nói: Cho nên cảm ơn ông đã kể cho tôi những câu chuyện này, tôi cũng là lần đầu tiên biết ông già trước đây lại lợi hại như vậy.

Vậy bây giờ ngươi nên biết tại sao ta phát động biến cách, là để cứu rỗi cái giới ẩm thực đã hủy hoại học trưởng Tài Ba này.

Thiếu niên không hề lay động, nói: Cha tôi chưa bao giờ hối hận.

Ha ha, thú vị.

Hôm nay ta đi trước, cứ chờ xem, biến cách vẫn chưa kết thúc.

Thế Thiết Kế nói: Ta thật may mắn, ngươi với tư cách là con trai của học trưởng Tài Ba hãy cứ nhìn thế giới mới ra đời đi, sau đó nói với cha ngươi rằng tất cả những điều này đều là vì ông ấy.

Trở về văn phòng, Thế Thiết Kế lập tức tiến hành cải cách đối với phái bảo thủ trong Thập Kiệt: Đệ Tam Tịch Nữ Mộc Đảo Đông Phụ, Đệ Thất Tịch Nhất Sắc Tuệ, Đệ Bát Tịch Cửu Ngã Chiếu Kỷ, từ hôm nay bắt đầu khai trừ thân phận Thập Kiệt, xóa tên khỏi hội đồng.

Các vị trí trống sẽ do ta đích thân lựa chọn.

Người đầu tiên tự nhiên là Đỗ Lan, hắn sẽ thay thế vị trí Đệ Tam Tịch.

Ba học sinh bị khai trừ cũng rất bình tĩnh, đây là điều đã được dự liệu, họ không ủng hộ biến cách của Thế Thiết Kế, đối phương chắc chắn sẽ ra tay với mình.

Mặc dù theo lý mà nói, sự thay đổi của Thập Kiệt cần có Thực Kích, hoặc hội đồng quản trị thông qua hội nghị quyết định, nhưng bây giờ là thời kỳ đặc biệt, Thế Thiết Kế quyết định là được rồi.

Nhất Sắc Tuệ chế nhạo nói: Con gái ngài cũng không nằm trong sáu người ủng hộ ngài, ngài lại không khai trừ cả cô ấy.

Ta tin rằng sẽ có một ngày, nó nhất định sẽ quay về bên cạnh ta, tán thành chủ trương của ta.

Được rồi, tiếp theo còn có rất nhiều Thực Kích đang chờ đợi quân đội của ta, Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan sẽ phái ra đội quân Thập Kiệt tinh nhuệ nhất, thảo phạt những kẻ phản kháng không cam tâm, chém hết bọn họ xuống ngựa.

Trước đây Thập Kiệt sẽ không dễ dàng chấp nhận Thực Kích, nhưng bây giờ họ phải chủ động tấn công.

Đỗ Lan cũng là Đệ Tam Tịch của Thập Kiệt, dễ dàng lên ngôi, có thể vui vẻ ra vẻ với đám học sinh cấp ba trung nhị này rồi.

Học viện chia thành học sinh ủng hộ Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan, và học sinh phản đối Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan, hai bên sẽ tiến hành Thực Kích.

Trong Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan, điều này được gọi là Thú Liệp Săn bắn.

Đó là do Thập Kiệt dẫn dắt một vài học sinh ưu tú được chọn để săn lùng những người phản đối, những trận Thực Kích này họ tuyệt đối không thể thua.

Bạn bè của Hạnh Bình Sang Chân cũng đang phản kháng, ví dụ như Điền Sở Huệ, cô gia nhập Hội Nghiên Cứu Ẩm Thực Đồng Quê, cũng là một trong những người phản kháng.

Còn có Thủy Hộ Úc Mị, cô với tư cách là chủ tướng của câu lạc bộ Cơm Gà Sốt, cũng là xã trưởng tương lai, chắc chắn cũng phải phản kháng.

Mặc dù Thủy Hộ Úc Mị trở thành chủ tướng Cơm Gà Sốt là do một lần thất bại, nhưng cô giữ lời hứa, đã làm thì phải làm cho tốt.

Họ cũng là đối tượng bị săn lùng.

Đồng thời còn có hơn ba mươi câu lạc bộ đều là những người phản đối, đều kiên quyết phản đối tổ chức không làm việc tử tế như Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan.

Nhưng cũng có những người ủng hộ, vì Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan đã nói mọi người đều bình đẳng, và cũng đã thực sự sắp xếp Thập Kiệt chia sẻ công thức với mọi người, do Thập Kiệt đích thân ra tay dạy mọi người nấu ăn, truyền thụ kinh nghiệm của mình.

Điều này khiến rất nhiều học sinh có trình độ bình thường rất vui mừng, dường như đã tìm thấy phương hướng tiến lên.

Cho nên họ ủng hộ biến cách, như vậy sẽ không phải lo lắng lúc nào cũng bị đuổi học.

Nhưng có Thập Kiệt đích thân dạy dỗ, cũng không chắc có thể nâng cao tay nghề, dù sao Thập Kiệt còn có thiên phú hơn cả giáo viên, kỹ thuật của họ đôi khi ngay cả giáo viên cũng không nắm vững được, huống chi là học sinh bình thường.

Thế Thiết Kế thì cho rằng mình hiện tại đang xây dựng quân đội, trước tiên thống trị trường học, sau đó thống trị cả nước, đến lúc đó tất cả các nhà hàng rác rưởi trên cả nước đều nên bị đào thải.

Điều này cần một đội quân đầu bếp, cần nhanh chóng bồi dưỡng thêm nhiều đầu bếp đạt tiêu chuẩn.

Đến lúc đó lũng đoạn toàn bộ các nhà hàng trên cả nước, là có thể kiếm tiền rồi.

Đỗ Lan thầm nghĩ ý tưởng cũng không tồi, nhưng hiện tại những nhà hàng này sớm đã nằm trong sự kiểm soát của các tài phiệt ẩm thực, dù có đào thải một lần nữa, đối với các tài phiệt ẩm thực cũng không có gì thay đổi.

Kết quả mục tiêu của Thế Thiết Kế cũng chỉ là đối với tầng dưới, chứ không phải tầng trên.

Vẫn không dám chĩa dao bếp về phía tầng lớp cao của các tài phiệt ẩm thực.

Nhưng cũng đúng, vợ của Thế Thiết Kế cũng được coi là một trong những người ở tầng lớp cao, hắn làm sao có thể đối phó với vợ mình.

Hắn chỉ là tiến hành quản lý thống nhất đối với tầng dưới, tăng cường sức thống trị.

Nhưng thực ra các tài phiệt ẩm thực sớm đã thống trị xong rồi, thống trị lại căn bản không có ý nghĩa.

Nhưng Thế Thiết Kế không quan tâm, vẫn muốn thống trị lại, có thể nói là chí lớn tài sơ, làm công vô ích.

Cuộc săn bắt đầu, chính là Thực Kích, Thế Thiết Kế muốn dùng từng trận thắng lợi để củng cố địa vị của mình.

Nhưng quân đội của họ không thể lay chuyển được đội ngũ lấy Hạnh Bình Sang Chân làm nòng cốt, xung quanh cậu toàn là cao thủ.

Họ mỗi người đều có bản lĩnh riêng, năng lực riêng, thực lực đều rất mạnh.

Những người này chính là viên ngọc trong thế hệ trẻ được cựu viện trưởng coi trọng, là sức mạnh mà ông để lại cho cháu ngoại gái của mình.

Thông qua từng lần khủng hoảng bị loại, dùng thực lực của chính mình hoàn thành cuộc thi tuyển mùa thu, không ngừng nâng cao tay nghề, bây giờ chính là lúc những viên ngọc trẻ tuổi tỏa sáng.

Cuộc săn lúc đầu giành được ba mươi trận thắng liên tiếp, nhưng tiếp theo lại gặp phải một loạt thất bại.

Điền Sở Huệ, Thủy Hộ Úc Mị đều đã phản công mạnh mẽ, bảo vệ câu lạc bộ của mình.

Ha ha, vốn định toàn thắng, kết quả bị người ta đánh cho không ngóc đầu lên được.

Đỗ Lan nói lời mỉa mai, cười nói: Cái gọi là quân đội cũng chỉ đến thế, ngay cả học sinh trong trường cũng không đánh lại, làm sao có thể là đối thủ của những tay già đời ngoài xã hội.

Theo tôi thấy, cuộc săn ngay từ đầu đã sai, dàn xếp trận đấu mới là đúng.

Hừ, rốt cuộc là ai đã hại chúng ta phải đi săn.

Chẳng phải là vì kế hoạch dàn xếp trận đấu của Duệ Sơn Chi Tân Dã sao.

Nói gì mà chỉ cần kiểm soát giám khảo, là có thể giết gà dọa khỉ, có thể dễ dàng nuốt chửng tất cả các câu lạc bộ.

Kết quả chẳng phải là thất bại sao.

Hắn căn bản không kiểm soát được giám khảo, mới hại chúng ta phải ra tay.

Có học sinh bực bội nói.

Dàn xếp trận đấu là một bước tiến, là cải cách để đầu bếp kiểm soát giám khảo.

Chương 3696

Nhưng cuộc săn hiện tại và trước khi cải cách có gì khác nhau.

Chẳng phải vẫn do trọng tài phán quyết sao.

Đã là trọng tài phán quyết, vậy quân đội của Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan cũng không thể kiểm soát kết quả, tất nhiên sẽ thua, đây chẳng phải là rất bình thường sao.

Cho nên dàn xếp trận đấu mới là con đường tất thắng, còn Thực Kích bình thường thì không.

Nhưng trọng tài căn bản không hợp tác, chúng ta lại có thể làm thế nào.

Mọi người cũng rất bất lực.

Đúng vậy, quyền chủ động nằm trong tay trọng tài, hơn nữa nấu nướng và bóng đá, bóng rổ không giống nhau, bóng đá bóng rổ là ghi bàn được điểm, đơn giản rõ ràng, còn nấu nướng lại không có quy tắc tính điểm rõ ràng, chẳng phải vẫn là trọng tài nói sao thì là vậy sao.

Mọi người cũng biết Đỗ Lan nói có lý, thắng thua không phải xem đầu bếp, mà là xem trọng tài.

Ngay từ đầu câu chuyện đã nói rõ điểm này, lúc thi nhập học, Hạnh Bình Sang Chân đã làm món cơm gà sốt trứng, hương vị rất ngon, lại bị Thế Thiết Hội Lý Nại trực tiếp nói không ngon, mà thảm bại bị đuổi học.

Điều này nói lên điều gì.

Nói lên trong các cuộc thi nấu ăn, giám khảo có quyền quyết định tuyệt đối.

Nói lên giám khảo có thể đưa ra quyết định trái với lương tâm, chỉ cần giám khảo nói không ngon, ngon cũng có thể nói thành không ngon.

Trọng tài quyết định tất cả, đầu bếp phản đối vô hiệu.

Đúng vậy, dù là tinh thần lực bạo y của gia tộc Thế Thiết, cũng không được tính.

Lần trước món súp nấm độc của Đỗ Lan không có bạo y, nhưng vì lần đầu tiên xử lý nấm độc thành không độc, chẳng phải vẫn thắng sao.

Trọng tài một miệng, chúng ta đầu bếp căn bản không có cách nào phản bác. 172.

Mọi người đều là đầu bếp, đồng loạt gật đầu đầy phiền muộn.

Đỗ Lan ha ha cười nói: Cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội phản công, Thực Kích với tư cách là một cuộc thi, mặc dù không có tiêu chuẩn tính điểm rõ ràng, nhưng có một điểm giống với tất cả các cuộc thi, đó là cuộc thi được tiến hành giữa hai người, nếu một bên từ bỏ cuộc thi, bên kia sẽ thắng.

Mọi người không khỏi nhìn về phía Đỗ Lan, đều hiểu ý của hắn.

Đã là cuộc thi hai người, nếu chỉ có một bên hoàn thành cuộc thi, vậy chắc chắn là tuyển thủ hoàn thành cuộc thi thắng lợi, ngay cả trọng tài cũng không có gì để nói, không thể nào phán người không hoàn thành cuộc thi thắng, điều này là không thể.

Vậy mục tiêu rất đơn giản rồi, không phải là làm món ăn ngon, mà là đánh bại đối thủ, khiến đối thủ không thể hoàn thành việc nấu nướng. 173.

Biểu cảm của mọi người đều trở nên rất vi diệu, vì cách làm của Đỗ Lan quá âm hiểm, đây đâu phải là thi tài nấu nướng, thậm chí còn tàn khốc hơn cả quyền anh, phải dùng nấu nướng làm vũ khí để đánh gục kẻ địch, khi kẻ địch không thể hoàn thành cuộc thi, đó chính là thắng lợi tuyệt đối.

Chỉ cần có thể đánh gục kẻ địch, ngay cả trọng tài cũng không thể thiên vị.

Nói thì nói vậy, nhưng chúng ta dù sao cũng là đầu bếp, không phải võ sĩ quyền anh.

Làm sao dùng ẩm thực để khiến kẻ địch mất đi năng lực.

Mọi người thầm nghĩ mặc dù phương pháp này hay, nhưng không làm được.

Đỗ Lan nói: Chỉ cần có tâm thì không có gì không làm được, ví dụ như chúng ta có thể bỏ thuốc xổ vào cơm của đối thủ trước trận đấu, để họ bị tiêu chảy lúc thi đấu.

Ví dụ như có thể đánh gãy tay chân đối thủ trước trận đấu, để họ vào bệnh viện.

Lại ví dụ như chúng ta có thể tiến hành thế thân công kích lúc nấu nướng.

Đỗ Lan càng nói càng không đáng tin, thế thân công kích cũng xuất hiện.

Nếu có thế thân, họ còn làm đầu bếp làm gì.

Trực tiếp đi phiêu lưu khắp thế giới không tốt hơn sao.

Nhưng có thế thân, đúng là có thể tấn công kẻ địch một cách thần không biết quỷ không hay, dù sao người bình thường cũng không nhìn thấy thế thân.

Mọi người nghe những thủ đoạn ti bỉ của Đỗ Lan, ai nấy đều cảm thấy sau lưng lạnh toát, may mà Đỗ Lan là đồng đội, không dám tưởng tượng kết cục sẽ thảm đến mức nào nếu làm kẻ địch của hắn.

Không phải ai cũng là Hắc Mộc Tràng Lương, Diệp Sơn Hoàng, ý chí của hai người họ trong cả giới ẩm thực cũng được coi là hàng đầu.

Người bình thường bị Đỗ Lan tấn công, tuyệt đối sẽ hối hận khi bước vào giới ẩm thực, hối hận khi bước vào nhà bếp, trực tiếp chuyển nghề.

Mặc dù thủ đoạn ti bỉ, nhưng khiến đối thủ không thể hoàn thành cuộc thi, đúng là một phương pháp mạnh mẽ hơn cả việc kiểm soát giám khảo.

Chúng ta không thể trăm phần trăm kiểm soát giám khảo, nhưng có thể nghĩ cách trăm phần trăm khiến đối thủ không thể hoàn thành cuộc thi.

Có đầu bếp đồng tình với cách làm của Đỗ Lan, đây là nắm giữ quyền chủ động.

Quá ti bỉ.

Có người phản đối.

Nhưng nếu chúng ta không làm gì cả, vĩnh viễn không nắm được quyền chủ động, vĩnh viễn phải nghe theo sự sắp đặt của giám khảo. 174.

Tôi không cam tâm, dựa vào cái gì đầu bếp phải nghe lời giám khảo.

Điều này căn bản không có lý.

Chúng ta hoàn toàn có thể dựa vào một tiêu chuẩn rõ ràng hơn để quyết định thắng lợi.

Nhưng đó không còn là thi tài nấu nướng nữa, mà là thi đấu võ, thi đấu chiến đấu lực.

Hơn nữa chúng ta có thể tấn công người khác, người khác cũng có thể tấn công chúng ta.

Đến lúc đó đầu bếp thật sự biến thành vũ đấu, tôi không thể tưởng tượng được một tương lai như vậy, đến lúc đó đầu bếp không so tài nấu nướng nữa, đều so đấu súng.

Cảnh tượng này nghĩ thôi cũng thấy đáng sợ, dù sao hắn cũng không dám nghĩ, thực sự không tưởng tượng nổi.

Các đầu bếp khác nghĩ lại cũng cảm thấy có chút nguy hiểm, mọi người không so nấu ăn ngon hay không ngon, chỉ so ai có thể tấn công kẻ địch tốt hơn, thật sự là vũ đấu.

Chỉ có Đỗ Lan cảm thấy rất thú vị, xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn.

Bóng đá vào gôn được một điểm. bóng rổ ném vào rổ được hai điểm, ném từ ngoài vạch ba điểm được ba điểm. tennis, bóng bàn, bóng chuyền, bóng rơi vào khu vực tính điểm, đối thủ không thể đánh trả được điểm.

Chạy đua, người đầu tiên về đích là quán quân. bắn súng, người chính xác nhất là quán quân. thể thao điện tử, người có điểm cao nhất là quán quân. quyền anh, hạ gục đối thủ là quán quân.

Các cuộc thi thể thao đều có tiêu chuẩn chiến thắng rất rõ ràng, không chỉ liên quan đến trọng tài, mà là tiêu chuẩn mà ngay cả khán giả cũng có thể hiểu rõ, như vậy khán giả mới có cảm giác tham gia.

Còn thi đấu ẩm thực, khán giả xem gì.

Xem đầu bếp nấu ăn, hay xem trọng tài ăn.

Căn bản không có điểm gì để thưởng thức, chỉ có những học sinh chuyên ngành ẩm thực đến cổ vũ, khán giả bình thường căn bản không hiểu.

Trong các cuộc thi thể thao, một động tác của vận động viên có thể tăng cơ hội ghi điểm, khán giả cũng có thể hiểu mục đích của động tác vận động viên là để ghi điểm.

Nhưng trong các cuộc thi nấu ăn, khán giả hoàn toàn không biết đầu bếp đang làm gì, quan trọng nhất vẫn là sự phán quyết của trọng tài.

Khán giả chỉ có thể nghe trọng tài ba la ba la nói không ngừng, căn bản không biết cuối cùng trọng tài phán định thắng thua thế nào, hoàn toàn không có cảm giác tham gia.

Nhưng nếu các cuộc thi của đầu bếp cũng giống như võ sĩ quyền anh, lấy việc đánh bại đối thủ làm mục tiêu, sẽ như thế nào.

Khán giả sẽ biết một bên ngã xuống, bên kia thắng lợi, sẽ rất có cảm giác tham gia.

Cũng không cần đơn điệu nghe trọng tài kể về hương vị của món ăn, có thể trực tiếp xem đầu bếp nào có thể đứng vững hoàn thành cuộc thi.

Đương nhiên hình thức thi đấu hoàn toàn mới này của Đỗ Lan, đối với các đầu bếp của Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan mà nói cũng là khen chê lẫn lộn, có người ủng hộ có người phản đối.

Người phản đối rời đi, người ủng hộ hỏi Đỗ Lan: Đầu bếp trong cuộc thi không thể giống như võ sĩ quyền anh xông lên đánh đối thủ, làm thế nào mới có thể đánh gục đối thủ.

Chúng ta đầu bếp không có phương pháp tấn công.

Họ rất có tinh thần cầu tiến, muốn học cách đánh bại đối thủ trong cuộc thi.

Đỗ Lan nói: Đơn giản, ta dạy các ngươi.

Một đầu bếp, không dạy nấu ăn mà lại dạy binh pháp.

Dạy họ cách thông qua việc điều chế Tinh Thần Lực Ngưu Nhục Hoàn để kích phát tinh thần lực của mình, dùng tinh thần lực tấn công trong cuộc thi nấu ăn.

Đúng vậy, chính là uống thuốc tăng chiến đấu lực.

Chương 3697

Tinh thần lực bạo y của gia tộc Thế Thiết có thể mở rộng phạm vi, thực hiện bạo y vật lý trên diện rộng.

Cho nên chỉ cần kích hoạt tinh thần lực, là có thể tiến hành đả kích chính xác đối thủ, đoạt đi năng lực hành động của đối phương.

Khoảng cách tấn công, lực độ và độ lớn của tinh thần lực có liên quan, ta sẽ không chút giữ lại mà dạy cho các ngươi, rèn các ngươi thành một đội quân thực sự.

Đỗ Lan tỏ vẻ bất kỳ cuộc thi nào cũng không thoát khỏi việc tấn công cá nhân, tennis có thể biến thành tennis giết người, bóng rổ có thể biến thành bóng rổ giết người, bóng đá có thể biến thành bóng đá giết người.

Huấn luyện viên Anzai nổi tiếng từng nói: Đừng dễ dàng từ bỏ, một khi từ bỏ, cuộc thi sẽ kết thúc sớm.

Câu nói này hiểu ngược lại chính là chỉ cần khiến đối thủ từ bỏ giữa chừng, là có thể giành chiến thắng.

Cho nên thể thao giết người ra đời, chỉ cần đánh đối thủ đến mức từ bỏ, là có thể thắng.

Đáng tiếc Tinh Thần Lực Ngưu Nhục Hoàn cũng không phải ai cũng biết làm, họ không biết làm, Đỗ Lan làm cho họ ăn, phiên bản nâng cấp Tinh Thần Lực Ngưu Nhục Hoàn, sau khi ăn, trong vòng sáu tiếng đồng hồ có thể tự do sử dụng tinh thần lực tấn công đối thủ.

Thế là trong lúc đi săn, xuất hiện nhiều lần chiến thắng không thể tranh cãi, tiểu đội của Đỗ Lan đã đánh gục đối thủ, khiến đối thủ không thể hoàn thành cuộc thi mà giành được chiến thắng không thể chối cãi.

Trọng tài dù có thiên vị đến đâu, cũng không thể tuyên bố bên không hoàn thành món ăn thắng lợi, chỉ có thể phán bên hoàn thành món ăn thắng lợi.

Điều này đã có tiêu chuẩn xét xử rất rõ ràng rồi.

Như có thần trợ, Ma Trù Quân do Đỗ Lan dẫn dắt nổi lên như một thế lực khác thường, trong cuộc săn đã giành những chiến thắng không thể tranh cãi để đánh bại từng đối thủ, ngay cả Thập Kiệt cũng cảm thấy sợ hãi.

Thông qua việc vật chất hóa tinh thần lực, có thể khống chế những thứ trong nhà bếp để chiến đấu, ví dụ như can thiệp vào ngũ quan của đối thủ để họ nhìn thấy ảo giác kinh hoàng, ví dụ như cách không lấy vật ngáng chân đối thủ, cũng có thể dùng gia vị trong bếp tạo thành vũ khí hóa học để tấn công.

Có thể nói là muôn màu muôn vẻ, vô cùng đặc sắc.

Đây đã không còn là thi tài nấu nướng, mà là thi đấu siêu năng lực.

Đây là đánh giá của một khán giả nào đó đối với Ma Trù Quân.

Nhưng Ma Trù Quân sẽ không để ý đến những lời vô nghĩa này, họ với tư thế thống trị tất cả mà quân lâm học viện Tooki, căn bản không cần trọng tài phán quyết, cũng có thể giành chiến thắng.

Thực Kích trở thành sân khấu để họ thể hiện tinh thần lực.

Ngay cả Thế Thiết Kế cũng nhíu mày, vì hắn căn bản không khống chế được Đỗ Lan.

Ý tưởng của hắn không phải là biến Thực Kích thành đại hội võ đấu, hắn hy vọng là thông qua việc định nghĩa ẩm thực để tái cấu trúc thế giới ẩm thực, ẩm thực vẫn là cốt lõi, chứ không phải siêu năng

lực.

Cho nên hắn không thể không tìm Đỗ Lan nói chuyện nghiêm túc.

Thế nào.

Hài lòng với thành tích của ta chứ.

Bên ngươi là ba mươi thắng ba bại, bên ta mười lăm trận thi đấu đều toàn thắng, hơn nữa đều là những chiến thắng không thể tranh cãi mà không cần thông qua khâu phán quyết của giám khảo.

Đỗ Lan đắc ý nói.

Ngươi đúng là đã đánh bại các đầu bếp, vậy cái giá phải trả thì sao.

Thế Thiết Kế kìm nén lửa giận hỏi: Sự tìm tòi về ẩm thực, sự theo đuổi ẩm thực ở đâu.

Ta căn bản không thấy ngươi có một chút tôn trọng nào đối với ẩm thực.

Mục đích cuối cùng của Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan chúng ta là xây dựng một thiên đường ẩm thực lý tưởng, là để tất cả các đầu bếp đều có thể tìm được một chỗ đứng, chứ không phải là để các đầu bếp sợ hãi mà từ bỏ tài nấu nướng.

Đỗ Lan lại nói: Đã ngươi biến Thập Kiệt và thuộc hạ thành quân đội, thì đừng ôm ảo tưởng nữa, chiến tranh làm gì có chuyện không chết người.

Bây giờ còn chưa chết người, chỉ là có người bị thương, có gì đâu.

Làm đầu bếp thì phải có giác ngộ bị thương, bị dao thái cắt thương, bị lửa nóng bỏng, bị nguyên liệu làm bị thương, đầu bếp nào trên người không có vết sẹo.

Ngay từ ngày đầu tiên bước vào căn bếp nóng hừng hực, mỗi một đầu bếp đều phải chuẩn bị sẵn sàng bị thương.

Thế Thiết Kế im lặng, nói thì nói vậy, nhưng bị thương do tai nạn và bị người khác đánh thương có thể giống nhau sao.

Thế Thiết Kế, vốn tưởng giác ngộ của ngươi rất kiên định, bây giờ xem ra cũng chỉ đến thế, ngươi tốt nhất đừng cản đường Ma Trù Quân của chúng ta, nếu không dù ngươi là thống soái, cũng sẽ bị chúng ta đánh bại.

Thập Kiệt của ngươi đúng là lợi hại, nhưng họ chỉ là nấu ăn lợi hại, thật sự lên sân khấu Thực Kích, Ma Trù Quân sẽ không cho họ cơ hội hoàn thành món ăn.

Đỗ Lan nói: Đây là chiến tranh, là chiến tranh để thống nhất ngành ẩm thực toàn quốc.

Thế Thiết Kế bất lực rồi, bây giờ phải làm sao.

Hủy bỏ Thực Kích, không cho Đỗ Lan cơ hội.

Hay là tiếp tục Thực Kích, để mọi thứ phát triển theo hướng không thể kiểm soát.

Hủy bỏ Thực Kích e rằng không làm được, dù sao Thực Kích là do các tài phiệt ẩm thực quyết định, là phương tiện quan trọng để họ nắm giữ quyền phát ngôn.

Nhưng không hủy bỏ Thực Kích, quyền phán quyết không nằm trong tay mình, mà Đỗ Lan lại hoàn toàn tuyên dương phương thức thi đấu lấy việc xử lý đối thủ làm cốt lõi, hoàn toàn đi ngược lại với nghệ thuật ẩm thực.

Để Đỗ Lan quảng bá lâu dài, các đầu bếp vì chiến thắng chắc chắn sẽ theo đuổi chiến đấu lực hơn là theo đuổi ẩm thực.

Họ là đầu bếp, không phải võ sĩ.

Thế Thiết Kế, không phải ngươi vẫn luôn muốn ngăn cản các đầu bếp mù quáng bước vào vùng hoang dã ẩm thực để khám phá sao.

Nghe ta đi, ta có thể làm được, thế là đủ rồi, còn dùng thủ đoạn gì để làm được có quan trọng không.

Đỗ Lan cười nói: Ta và ngươi có cùng mục tiêu.

Mục tiêu giống nhau, con đường khác nhau, vấn đề này lớn rồi.

Mục tiêu khác nhau, đây là dị giáo đồ.

Mục tiêu giống nhau, con đường khác nhau, đây là dị đoan.

Dị đoan còn tà ác hơn dị giáo đồ.

Mục tiêu giống nhau, con đường khác nhau. mục tiêu khác nhau, con đường giống nhau. mục tiêu khác nhau, con đường khác nhau.

Trong đó, mục tiêu giống nhau, con đường khác nhau là nguy hiểm nhất.

Vì sẽ phân tán sức mạnh của những người theo đuổi cùng một mục tiêu.

Ví dụ có mười người vì một mục tiêu mà nỗ lực, nhưng lúc này xuất hiện hai con đường, mười người chia thành năm năm, như vậy mỗi con đường có năm người, tỷ lệ sai sót giảm, chiến đấu lực giảm, khả năng đạt được mục tiêu giảm.

Con đường khác nhau sẽ làm suy yếu sức mạnh rất nhiều.

Ngược lại, mục tiêu khác nhau, ảnh hưởng không lớn.

Dù sao mục tiêu ngay từ đầu đã khác nhau, người của đối phương vốn không thuộc về sức mạnh của mình.

Thậm chí mục tiêu khác nhau, con đường cũng có thể giống nhau, ngược lại có thể hợp tác cùng nhau dọn dẹp chướng ngại vật trên đường trước, đợi qua được chướng ngại rồi mới quyết đấu.

Nói tóm lại, Ma Trù Quân của Đỗ Lan chính là chia rẽ sức mạnh của Thế Thiết Kế, khiến việc cải cách của hắn trở nên khó khăn hơn.

Hơn nữa hắn cũng không tin mục tiêu của Đỗ Lan là xây dựng một thiên đường ẩm thực lý tưởng, đối phương chắc chắn có mục đích khác.

Nhưng phải làm sao đây.

Đỗ Lan đánh bại đối thủ trong Thực Kích, cũng không vi phạm quy tắc, Thực Kích cũng không nói trong trận đấu không thể tấn công.

Quy tắc đều được thiết lập từ trước, mọi người cũng không thể dự đoán được sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật, sự phát triển của thời đại sẽ mang lại những thay đổi gì.

Đây chính là tính trễ của pháp gia, quy tắc được định sẵn từ trước, không thể dự đoán được những thay đổi sau này.

Quy tắc Thực Kích trước khi được chế định, cũng không nghĩ đến Đỗ Lan sẽ dùng tinh thần lực làm phương tiện tấn công, quy tắc cũ đã không thể đối mặt với phương tiện mới.

Nhưng sửa đổi quy tắc lại rất phiền phức.

Bụp, một đầu bếp ngã xuống bất tỉnh, anh ta bị đối thủ dùng gia vị tinh thần lực đánh trúng, ngã trên sân đấu Thực Kích, món ăn của anh ta chỉ hoàn thành một nửa, người đã không thể đứng dậy nổi, chỉ có thể đưa đến phòng y tế để điều trị.

Khán giả bàn tán xôn xao, đây đã không phải là lần đầu tiên.

Lại ngã rồi, đám người của Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan quả nhiên là ác quỷ.

Mọi người rất kinh hoàng, bây giờ Thực Kích đang phát triển theo một hướng mà họ không lường trước được, không phải là nấu nướng ẩm thực, mà là thi đấu võ thuật.

Chỉ cần đánh gục đối thủ, không để anh ta hoàn thành việc nấu nướng, đó là chiến thắng trăm phần trăm, giám khảo cũng không có bất kỳ ý kiến phản đối nào.

Chương 3698

Đây mới là chiến thắng thực sự không thể chối cãi, không cần xem xét hương vị của thức ăn, cũng không cần xem xét đánh giá tổng hợp.

Nhưng đánh bị thương đối thủ, chẳng lẽ không vi phạm pháp luật sao.

Vi phạm pháp luật.

Vi phạm pháp luật gì, chúng ta đều thấy hai đầu bếp cách nhau ba bốn mét, không có bất kỳ tiếp xúc nào, làm sao chứng minh đây là tấn công ác ý.

Dù là cảnh sát hình sự đến, cũng chỉ có thể gãi đầu.

Đây căn bản là siêu năng lực, ngay cả pháp luật cũng không có cách nào phán tội.

Không có hung khí, cũng không có trao đổi vật chất, làm sao phán đoán danh tính của hung thủ.

Căn bản không phán đoán được.

Đánh gục đối thủ thì còn gọi là đầu bếp gì.

Giám khảo người ta còn không có ý kiến, các người la cái gì mà la.

Tôi thấy đánh gục đối thủ rất tốt, trước đây chúng ta những người ngoài cuộc này chỉ có thể nghe giám khảo miêu tả món ăn của tuyển thủ, căn bản không biết rốt cuộc có ngon hay không, kết quả như thế nào đều là giám khảo nói sao thì là vậy.

Nhưng bây giờ tôi có thể rõ ràng biết tuyển thủ ngã xuống thua, tuyển thủ đứng vững thắng.

Đây là thi tài nấu nướng, không phải thi đấu quyền anh.

Nên để mọi người hoàn thành việc nấu nướng, sau đó chọn món nào ngon hơn.

Tôi không quan tâm, tôi chỉ thích xem hạ gục.

Loại thi đấu này căn bản không có gì hồi hộp, bây giờ ngoài các đầu bếp của Ma Trù Quân biết tấn công, các đầu bếp khác căn bản không có cách nào phản công, chỉ có thể bị hạ gục, cho nên dù thi thế nào, cũng là người của Ma Trù Quân thắng lợi.

Không nhất định, lãnh đạo của Ma Trù Quân là Đỗ Lan, trước đây Đỗ Lan tấn công, Hắc Mộc Tràng Lương và Diệp Sơn Hoàng chẳng phải cũng không ngã, vẫn hoàn thành món ăn đó sao.

Cho nên không phải lần nào cũng có thể hạ gục được, vẫn phải xem ý chí của đầu bếp.

Khán giả cũng có hai thái độ, một loại đồng tình rằng đánh gục kẻ địch là phương pháp rất tốt, một loại thì phản đối.

Nhưng bất kể thế nào, Ma Trù Quân không hề phá vỡ quy tắc Thực Kích, nếu trong một trận Thực Kích chỉ có một bên hoàn thành món ăn trong thời gian quy định, thì bên đó thắng.

Còn về việc tại sao bên kia không hoàn thành món ăn, không nằm trong phạm vi xem xét của quy tắc thi đấu.

Lão đại, Ma Trù Quân của chúng ta lợi hại như vậy, tại sao không trực tiếp tách khỏi Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan.

Sau khi liên tiếp giành chiến thắng, có đầu bếp dương dương tự đắc, thậm chí cảm thấy Ma Trù Quân hoàn toàn có thể tự lập môn hộ, không còn chấp nhận sự lãnh đạo của Thế Thiết Kế.

Đỗ Lan cười nói: Tự lập môn hộ cần phải chi trả rất nhiều chi phí, còn treo danh dưới trướng Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan, chi phí do họ chi trả, chúng ta chỉ cần hưởng thụ chiến thắng của Thực Kích là được rồi.

Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan muốn thành lập một thiên đường lý tưởng, bất kể lý tưởng có đáng tin hay không, nhưng cuối cùng cũng phải thiết lập một quy tắc, thì cần phải chi trả chi phí, cần phải làm rất nhiều việc.

Điều này giống như quy tắc rõ ràng và quy tắc ngầm, không có quy tắc rõ ràng ở bề nổi để chi trả chi phí vận hành xã hội, quy tắc ngầm chỉ chiếm đoạt lợi ích mà không chi trả chi phí cũng không thể vận hành được.

Không có quy tắc rõ ràng, quy tắc ngầm sẽ không thể vận hành, mọi người sẽ yêu cầu quy tắc ngầm phải chi trả chi phí.

Một khi chi trả chi phí, quy tắc ngầm sẽ không còn kiếm được nhiều tiền như vậy nữa.

Có thể nói tất cả các quy tắc ngầm cũng tốt, các tổ chức đen tối cũng tốt, nguyên lý đều như vậy, đều là không chi trả chi phí vận hành xã hội, chỉ chiếm đoạt lợi ích.

Ma Trù Quân cũng như vậy, gánh vác trách nhiệm là không thể gánh vác trách nhiệm, chỉ có đi Thực Kích chơi đùa mới là niềm vui thực sự, niềm vui thuần túy, thật sự là hạnh phúc. 175.

Đỗ Lan tỏ vẻ niềm vui cuối cùng chính là không chịu trách nhiệm mà mưu lợi cho mình, chỉ cần mình sướng là được rồi, mặc kệ hồng thủy ngút trời.

Xã hội yêu cầu mọi người phải làm tròn nghĩa vụ, điều này không vui.

Hạnh Bình Sang Chân cũng biết Đỗ Lan đã lập ra một Ma Trù Quân, nhưng bây giờ họ vẫn chưa có cơ hội giao đấu, nhưng chỉ cần có cơ hội, cậu nhất định phải thắng.

Thời gian chủ yếu của thiếu niên là tham gia các khóa học của Thập Kiệt, nếu nói trong tất cả các cải cách, điều gì mà Hạnh Bình Sang Chân thích nhất, không nghi ngờ gì chính là việc Thập Kiệt chia sẻ kiến thức của họ.

Lớp học của Thập Kiệt, ai cũng có thể tham gia, mặc dù trước đây cũng có các lớp hướng dẫn tương tự, nhưng lúc đó Thập Kiệt vẫn rất bảo thủ, lúc đó họ không có nghĩa vụ phải chia sẻ kiến thức của mình cho người khác.

Nhưng bây giờ nghĩa vụ đã đến, Thập Kiệt phải chia sẻ thực đơn của mình, đây là điều mà Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan có quy định rõ ràng, cho nên khi Thập Kiệt lên lớp cũng phải dạy những thứ thực chất.

Hạnh Bình Sang Chân chỉ thích đi học, học những thứ thực chất.

Hôm nay cậu đã tham gia lớp học của Đệ Nhất Tịch, thậm chí còn lên sân khấu giúp đỡ.

Nhịp độ của Đệ Nhất Tịch rất nhanh, trong tất cả các học sinh chỉ có Hạnh Bình Sang Chân mới có thể theo kịp.

Học đệ, có muốn gia nhập Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan không.

Học trưởng sao đột nhiên nói những chuyện này.

Thiếu niên chỉ đến để học, chứ không phải đến để đầu quân.

Vì kỹ thuật của em thật sự quá tuyệt vời, nếu em có thể gia nhập chúng ta, trở thành đối tác của anh, anh có tự tin có thể tạo ra những món ăn vĩ đại hơn nữa.

Ý tưởng của Đệ Nhất Tịch rất đơn giản, để thiếu niên làm trợ thủ cho mình, giúp mình khám phá vùng hoang dã ẩm thực.

Một mình đi khám phá thật sự rất mệt, nhưng nếu có một thiên tài làm trợ thủ, mình có thể nhẹ nhàng hơn một chút.

Học trưởng thật là bình tĩnh nói ra những lời tùy hứng, em làm trợ thủ cho anh, vậy chẳng phải em không có cơ hội nghiên cứu món mới sao.

Hạnh Bình Sang Chân nói.

Trình độ của em đúng là không tồi, nhưng làm trợ thủ cho anh thì được, tự mình nghiên cứu thì còn kém một chút.

Học trưởng rất không khách khí tỏ vẻ Hạnh Bình Sang Chân chỉ có trình độ làm trợ thủ.

Những lời này, tôi không thể coi như không nghe thấy, không thể tán đồng.

Thiếu niên đứng đối diện Đệ Nhất Tịch, đối đầu gay gắt với đối phương, không thể chịu đựng được đánh giá này.

Đệ Nhất Tịch nói: Vậy chúng ta Thực Kích.

Anh sẽ cho em hiểu rõ sự chênh lệch giữa chúng ta.

Sự tự tin không cần nghi ngờ, sự thong dong không gì sánh bằng, dù là mười Hạnh Bình Sang Chân cũng không phải là đối thủ của mình.

Cầu còn không được.

Đệ Nhất Tịch chủ động yêu cầu Thực Kích, thiếu niên vô cùng vui mừng.

Chủ đề sẽ dùng cái này.

Đệ Nhất Tịch lấy ra một miếng sườn từ tủ lạnh.

Đây là thịt hươu.

Thiếu niên vừa nhìn chủ đề, nhận ra đây là nguyên liệu tương đối ít được sử dụng, các nhà hàng bình thường chắc chắn sẽ không bán thịt hươu, thịt gà, thịt lợn, thịt bò mới là nguyên liệu chính.

Đúng vậy, dùng thịt hươu làm một món bít tết đơn giản, thế nào.

Được.

Mặc dù chưa từng làm thịt hươu, nhưng thiếu niên sẵn sàng chấp nhận thử thách. 176.

Ánh mắt của Đệ Nhất Tịch vô cùng sắc bén, lần này phải thể hiện thực lực để thiếu niên biết sự chênh lệch giữa hai người.

Nhưng cuộc thi này không công bằng, vì thiếu niên giỏi trong việc dành thời gian suy nghĩ về món ăn, không ngừng thử nghiệm, không ngừng điều chỉnh hương vị của món ăn.

Thịt hươu, cậu là lần đầu tiên làm, không có cơ hội điều chỉnh.

Đệ Nhất Tịch chắc chắn không phải lần đầu tiên làm thịt hươu, nắm chắc phần thắng lớn hơn, đã không biết làm bao nhiêu lần thử nghiệm.

Dù sao công việc chính của Thập Kiệt là bỏ tiền ra thử nghiệm các loại nguyên liệu mới lạ, làm thịt hươu ngon cũng là một trong những nội dung công việc của Thập Kiệt.

Có chuẩn bị đánh không chuẩn bị, Đệ Nhất Tịch cũng khá ti bỉ, không lấy thịt gà, thịt vịt, thịt lợn, thịt bò, những nguyên liệu thường thấy, lại lấy thịt hươu.

Làm các loại thịt khác, kinh nghiệm của Hạnh Bình Sang Chân không hề ít, Đệ Nhất Tịch không nắm chắc phần thắng.

Nhưng với thịt hươu, kinh nghiệm của Đệ Nhất Tịch nhiều hơn, cơ hội thắng lớn hơn.

Đến đây.

Thiếu niên buộc dải băng trắng lên trán, xuất trận.

Đệ Nhất Tịch cũng tháo cà vạt của mình, hai bên đều đã chuẩn bị xong.

Đương nhiên đây chỉ là một cuộc Thực Kích tạm thời, không có bất kỳ tiền cược nào, chỉ là Đệ Nhất Tịch thể hiện thực lực của mình.

Đây đều là phiên bản Thực Kích lỗi thời, Thực Kích thực sự là phải đánh gục đối thủ trong trận đấu.

Đỗ Lan xem xong chỉ có thể nói hai người này đều không theo kịp phiên bản.

So hương vị món ăn, phải tìm giám khảo, thế là họ mời Thế Thiết Hội Lý Nại và Tân Hộ Phi Sa Tử đang đi ngang qua vào làm giám khảo.

Nếu là phiên bản mới căn bản không cần giám khảo, người đứng vững đến cuối cùng chính là người chiến thắng.

Đỗ Lan tỏ vẻ phiên bản cũ còn cần giám khảo, phiên bản mới thì có thể trực tiếp phân thắng bại.

Cuộc đối đầu thịt hươu, chắc chắn là Đệ Nhất Tịch thắng, vì món ăn của anh ta tinh tế hơn, cũng ngon hơn.

Hạnh Bình Sang Chân lại thua, cậu ta lại không cảm thấy có vấn đề, dù sao thua cũng có thể nhận được kinh nghiệm mang tên thất bại, đồng thời cũng để cậu ta thấy được thực lực của Đệ Nhất Tịch, đối phương quả thực rất lợi hại, thua tâm phục khẩu phục.

Nhưng thua, không có nghĩa là cậu ta sẽ đồng tình với lý niệm của Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan, cũng không có nghĩa là cậu ta sẵn lòng trở thành trợ lý của Đệ Nhất Tịch, cậu ta chỉ xác định rõ phương hướng, có thêm một người bắt buộc phải đánh bại.

Bây giờ em đã biết sự chênh lệch giữa chúng ta rồi chứ.

Đệ Nhất Tịch hỏi.

Biết rồi, học trưởng quả thực rất lợi hại, nhưng em sẽ vượt qua anh.

Hạnh Bình Sang Chân không hề sợ hãi.

Chương 3699

Đối với tình huống này, Đệ Nhất Tịch cũng chỉ có thể từ bỏ, anh ta không giỏi trong việc ép buộc người khác.

Nói thật, anh ta luôn bị người khác ép buộc làm rất nhiều công việc, khiến bản thân chỉ có rất ít thời gian để nấu ăn, nhưng lần nào anh ta cũng giúp người khác hoàn thành công việc mà không hề phàn nàn.

Đệ Nhất Tịch quay người rời đi, dù sao tiếp theo cuộc đối đầu với các học đệ học muội này vẫn sẽ tiếp tục.

Sắp đến kỳ lên lớp, lên lớp thì phải thi, chuyến đi lên lớp của học viện Tooki càng là một hành trình kích thích.

Họ sẽ ngẫu nhiên đưa học sinh đến những nơi khác nhau, cho họ một thời gian biểu, hoàn thành từng thử thách, đi một mạch đến điểm cuối, chấp nhận bài thi cuối cùng.

Chỉ có thắng lợi mới được lên lớp, thất bại thì bị đuổi học.

Tỷ lệ lên lớp của học viện Tooki rất thấp, chỉ chưa đến một phần mười, chín phần học sinh sẽ bị loại.

Những học sinh bị loại chỉ là những viên đá để mài ngọc, cựu viện trưởng cho là như vậy.

Bây giờ viện trưởng mới lên nắm quyền, vốn đã nói là sẽ loại bỏ sự tiêu hao nội bộ không lành mạnh, giảm bớt sự cạnh tranh không công bằng, tôn trọng sự khác biệt của các đầu bếp.

Nhưng thực tế, họ sẽ đưa ra những bài kiểm tra nghiêm ngặt để đuổi học những người phản đối.

Thế Thiết Kế không hề tôn trọng sự khác biệt của những người phản đối, không thể hiểu tại sao họ lại phản đối, họ chỉ muốn đuổi hết những người phản đối đi, chứ không muốn chuyển hóa họ thành chiến hữu của mình.

Theo lý luận của viện trưởng Thế Thiết Kế, các đầu bếp có sự khác biệt.

Một số học sinh ban đầu không theo kịp chương trình, nhưng không có nghĩa là họ không có tiềm năng, biết đâu học thêm một chút nữa, có thể trở thành đầu bếp ưu tú.

Vậy thì những người phản đối cũng vậy, bây giờ họ không hiểu lý niệm của Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan, vậy thì qua một thời gian nữa, có lẽ họ sẽ hiểu.

Đỗ Lan tỏ vẻ cựu viện trưởng và Thế Thiết Kế về bản chất không có gì khác biệt, đều không tôn trọng sự khác biệt.

Tổng kết lại, tôi phản đối việc lợi dụng kỳ thi lên lớp để loại bỏ học sinh.

Cho nên Đỗ Lan trong cuộc họp Thập Kiệt đã trực tiếp đề xuất phản đối.

Biểu cảm của mọi người mỗi người một vẻ, vì Đỗ Lan đang dùng ma pháp để đánh bại ma pháp, những gì Đỗ Lan nói hoàn toàn là nội dung bài diễn văn của Thế Thiết Kế, là một trong những tư tưởng cốt lõi của Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan.

Chính Thế Thiết Kế đã nói phải tôn trọng sự khác biệt của các đầu bếp, sao bây giờ có đầu bếp phản đối lại không tôn trọng.

Tôi nghĩ ý của thống soái về sự khác biệt không phải là ý này, mà là sự khác biệt về tài nấu nướng, chứ không phải sự khác biệt về lập trường.

Đệ Cửu Tịch đẩy kính nói: Khả năng học tập của đầu bếp, lĩnh vực sở trường đều không giống nhau, cho nên nên đối xử bình đẳng, cho mọi người đủ thời gian học tập, để mọi người tìm được lĩnh vực phù hợp, đây gọi là sự khác biệt của đầu bếp.

Chứ không phải là đầu bếp có lập trường khác nhau, lập trường không phải là sự khác biệt, mà là đối lập.

Đỗ Lan nói: Khác biệt chính là khác biệt, mỗi người đều không giống nhau, giống như không có hai chiếc lá nào giống hệt nhau.

Sự khác biệt về lập trường cũng là sự khác biệt, chúng ta không thể vì học sinh phản đối chúng ta, nghi ngờ chúng ta, mà loại bỏ họ, như vậy thì chúng ta và cựu viện trưởng có gì khác nhau.

Tên này sao lại không nói lý lẽ.

Mọi người đều cảm thấy Đỗ Lan quá cố chấp, rõ ràng là chuyện rất đơn giản, lại bị hắn làm phức tạp hóa.

Lập trường là lập trường, tài nấu nướng là tài nấu nướng, phải tách bạch.

Sự khác biệt về tài nấu nướng có thể nhẫn nại, sự khác biệt về lập trường thì không thể nhẫn nại.

Tôi sao lại không nói lý lẽ, đã có người phản đối, thì họ có lý do để phản đối, nếu những lý do này có thể đứng vững, thì sẽ không ngừng có người đi ủng hộ.

Chúng ta chỉ đối kháng không có tác dụng, phải nghĩ cách chuyển hóa họ.

Đỗ Lan nói: Đây chẳng phải là lý niệm của Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan sao.

Thập Kiệt tranh cãi không dứt, cuối cùng truyền đến tai Thế Thiết Kế, hắn cũng im lặng.

Tên Đỗ Lan này thật biết gây chuyện, hắn bây giờ còn nghi ngờ Đỗ Lan gia nhập Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan là để gây chuyện.

Phiền phức.

Thế Thiết Kế chỉ cảm thấy phiền phức.

Đây chính là điểm thú vị, chỉ cần đưa ra một lý luận, thì lý luận đó không chỉ có lợi cho Thế Thiết Kế, mà cũng sẽ bất lợi cho hắn.

Điều này kiểm tra trình độ của hắn, là có lợi cho mình thì tuân thủ, bất lợi cho mình thì vi phạm.

Hay là bất kể có lợi hay bất lợi, đều tuân thủ.

Đây là một bài kiểm tra vô cùng lớn, người bình thường đều sẽ vì thất bại trong bài kiểm tra mà mất đi uy tín.

Bất kể là tư tưởng tự do, hay kinh tế thị trường, thứ này không thể nào mãi mãi có lợi cho người đề xuất, cũng sẽ bất lợi cho người đề xuất.

Khi đối mặt với sự bất lợi, có thể kiên trì không.

Rõ ràng rất nhiều người không kiên trì được, đại đa số người đều là có lợi cho mình mới kiên trì, bất lợi cho mình thì vi phạm, dù quy tắc này là do chính mình đề xuất.

Người có thể làm được về cơ bản đều có thể lưu danh sử sách, ví dụ như Chu Công Đán, Chu Lễ của ông không chỉ có lợi cho nước Chu, nhưng ông vẫn kiên định quan sát tiếp.

Cuối cùng Chu Thiên Tử cũng nói thiên hạ là tại đức bất tại đỉnh, chữ đức này chính là bảo vệ lợi ích của người khác.

Khi quy tắc có lợi cho người khác cũng phải đi bảo vệ, thậm chí phải hy sinh chính mình.

Đức hạnh như vậy quá cao, trên thế giới chỉ có số ít người có thể

làm được.

Thế Thiết Kế đương nhiên không làm được, rõ ràng biết bất lợi cho mình, mình còn đi bảo vệ.

Mình lại không phải kẻ ngốc.

Nhưng có lúc lại cần kẻ ngốc.

Vì quy tắc chính là như vậy, một quy tắc sau khi được thiết lập sẽ không thể nào chỉ có lợi cho một bên, chắc chắn cũng sẽ từ từ có lợi cho những người khác thích ứng với quy tắc, đến lúc đó người thiết lập quy tắc ngược lại rơi vào tình thế bất lợi.

Rất nhiều lúc, sẽ phá hoại quy tắc, phá hoại uy tín của chính mình.

Đây chính là cái gọi là ta ti tiện, nên ta cao thượng, ta vi phạm pháp luật, nên ta tuân thủ pháp luật.

Ta ti tiện, là để ta cao thượng hơn, khi sự cao thượng bất lợi cho ta, ta sẽ ti tiện đánh bại đối thủ cạnh tranh, sau đó tiếp tục duy trì sự cao thượng của ta.

Khi pháp luật bất lợi cho ta, ta dùng thủ đoạn vi phạm pháp luật để đánh bại đối thủ cạnh tranh, sau đó tiếp tục tuân thủ pháp luật.

Thế Thiết Kế cũng cho là như vậy, nói cho cùng chính là không từ thủ đoạn để duy trì ưu thế của mình trong quy tắc.

Ta đúng là thừa nhận sự khác biệt của các đầu bếp, nhưng một số học sinh cứng đầu không nghe lời thì nên bị đuổi học, như vậy Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan mới có thể vận hành trôi chảy hơn.

Hắn đích thân đến cuộc họp Thập Kiệt, đưa ra chỉ thị quan trọng, nói: Đỗ Lan, ngươi có thể hiểu không.

Hiểu, chẳng phải là song trọng tiêu chuẩn sao.

Người khác phải tuân thủ quy tắc của ta, nhưng chính ta lại có thể linh hoạt lựa chọn tuân thủ và không tuân thủ.

Đỗ Lan cười nói: Cũng không chỉ có một mình ngươi như vậy, trong lịch sử rất nhiều người đều giống như ngươi, có lợi cho ta thì tuân thủ quy tắc, bất lợi cho ta thì phá hoại quy tắc, ta làm sao lại không hiểu.

Ta quá hiểu loại người như ngươi rồi, vì ta cũng thích song trọng tiêu chuẩn như vậy.

Nhưng ngươi làm như vậy, những người phản kháng chắc chắn sẽ ngày càng nhiều.

Dù sao quy tắc của ngươi chỉ có lợi cho chính mình, vậy người khác tại sao phải hy sinh chính mình để thành toàn cho ngươi.

Vì ta có lý tưởng.

Thế Thiết Kế trực tiếp nói: Mọi người không phải vì ta, mà là vì lý tưởng của ta.

Lý tưởng của ta có lợi cho tất cả mọi người.

Đỗ Lan cười nói: Ngươi có từng nghĩ rằng thứ gọi là lý tưởng cũng có thể có lợi cho ngươi, cũng có thể bất lợi cho ngươi không.

Có lợi cho ngươi, ngươi sẽ thực hiện lý tưởng, bất lợi cho ngươi, có phải là sẽ phá hoại lý tưởng không.

Đều giống nhau cả, một khi thứ gì đã được xác định bằng giấy trắng mực đen, thì không thể nào vĩnh viễn chỉ có lợi cho ngươi.

Ngươi bây giờ có thể phá hoại quy tắc tôn trọng sự khác biệt của đầu bếp, vậy thì lần sau sẽ tự tay phá hoại lý tưởng của chính mình.

Thế Thiết Kế không nói nên lời, điều này thật sự không dễ nói.

Đỗ Lan thấy đối phương không nói nữa, liền cười nói: Cho nên loại người như ngươi rất khó làm nên đại sự, vì làm đại sự mà tiếc thân, thấy lợi nhỏ mà quên nghĩa lớn, nói cho cùng chính là chỉ nghĩ đến bản thân mình, mà không màng đến đại cục.

Lý tưởng chỉ là cái cớ để ngươi mưu lợi cho mình mà thôi.

Những lời này quá đâm tim.

Đỗ Lan và Thế Thiết Kế xuất hiện mâu thuẫn.

Đỗ Lan không đồng ý lợi dụng kỳ thi thăng cấp để nhắm vào phe phản đối, cho rằng phải tôn trọng sự khác biệt giữa người phản đối và người ủng hộ.

Nhưng Thế Thiết Kế không công nhận điểm này, không chấp nhận sự khác biệt về lập trường.

Sự khác biệt về tài năng nấu nướng thì hắn có thể chấp nhận, nhưng lập trường thì phải phân định sống chết, không thể chấp nhận được.

Chương 3700

Đỗ Lan và Thế Thiết Kế trừng mắt nhìn nhau, mâu thuẫn rất lớn, đã đến mức không thể hàn gắn.

Vậy thì viện trưởng, hay là chúng ta thực chiến đi.

Đỗ Lan đề nghị thực chiến để định thắng thua.

Thế Thiết Kế không dám thực chiến với Đỗ Lan.

Có thể nói không ai dám thực chiến với Đỗ Lan, vì Đỗ Lan không thi nấu ăn mà thi siêu năng lực.

Một khi đứng trên sân đấu, sẽ phải chịu đòn tấn công tinh thần của Đỗ Lan, không ai chịu nổi.

Trong tình huống như vậy, Thế Thiết Kế không thể thực chiến với Đỗ Lan, hắn cũng sợ ngã gục thua trận.

Hắn nhìn Đỗ Lan nói: Không ai có thể chống lại quyết định của Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan.

Vậy thì ngươi thua chắc rồi.

Đỗ Lan chỉ nói vậy: Bất lợi cho mình thì phá hoại kế hoạch, vậy kế hoạch và lý tưởng của ngươi không phải vì mọi người, mà chỉ vì bản thân ngươi mà thôi.

Hắn không nói gì thêm, vì tầm nhìn của Thế Thiết Kế thấp kém như vậy, nói gì cũng vô dụng.

Một quy tắc bất lợi cho mình thì không tuân thủ, chỉ có thể chứng minh rằng ngay từ đầu đề ra quy tắc là để mưu lợi cho bản thân, chứ không phải thiết lập tiêu chuẩn cho thiên hạ.

Kể cả khi bất lợi cho mình cũng phải tuân thủ quy tắc, đó mới là thực sự tại đức bất tại đỉnh.

Tiếc là đức của rất nhiều người là có lợi cho mình thì tuân thủ, bất lợi cho mình thì phá hoại, vậy thì mọi người chắc chắn sẽ không chấp nhận cách làm đó.

Tiếc là người như Thế Thiết Kế lại là đa số, người như Chu Công Đán là thiểu số.

Đỗ Lan không nói gì nữa, nói cho cùng Thế Thiết Kế cũng chỉ diễn ra vẻ là một nhà lý tưởng, nhưng nội tâm vẫn là một kẻ theo chủ nghĩa vị kỷ tinh vi.

Đỗ Lan không phản đối, vậy thì cứ trong kỳ thi thăng cấp loại bỏ những người phản đối, để họ toàn bộ thôi học.

Địa điểm thi thăng cấp sẽ được chọn ở Hokkaido, tổng cộng có ba tuyến đường, cuối cùng hội tụ tại một điểm để đại chiến.

Họ đã chọn vùng đất phương bắc xa xôi nhất làm địa điểm thi đấu.

Nhật Bản không có nhiều vùng đồng bằng có thể phát triển, tổng cộng chỉ có năm đồng bằng lớn, rất nhiều nơi là núi.

Và thứ tự khai phá của năm đồng bằng lớn là từ tây sang đông, đồng bằng Kanto nơi Tokyo tọa lạc thời cổ đại thuộc về vùng đất của man di, Chinh Di Đại Tướng Quân chính là đi chinh phạt người Hà ở đồng bằng Kanto.

Và trong quá trình đông chinh đã sử dụng Lệnh quốc chế để phân phong rất nhiều đất đai, hình thành các phong quốc lớn nhỏ, tạo tiền đề cho sự trỗi dậy của võ sĩ sau này.

Còn Hokkaido là vùng đất phương bắc được khai phá rất muộn, vì nơi đó quá lạnh, kể cả đến thời đại công nghiệp hóa, mức độ khai phá cũng không cao.

Một tuần trước kỳ thi, trường học đã thông báo cho mọi người địa điểm thi, Thế Thiết Hội Lý Nại đột xuất mở lớp cho mọi người.

Nàng đã quyết định cùng tiến cùng lùi, chung hoạn nạn với các học sinh Ký túc xá Cực Tinh, tuyệt đối không để bất kỳ học sinh năm nhất nào ở đây phải thôi học, tuyệt đối không.

Tuy nhiên, nàng cũng biết học sinh Ký túc xá Cực Tinh thiếu sự chỉ dẫn chuyên nghiệp, kiến thức dự trữ còn chưa đủ, nên để nàng, một tiểu thư từ nhỏ đã được giáo dục theo kiểu tinh anh, dạy cho họ kiến thức để thăng cấp, để họ thể hiện thực lực trên hòn đảo tuyết phương bắc này.

Mọi người cũng biết kỳ thi thăng cấp chắc chắn sẽ bị Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan lợi dụng, cũng đã chuẩn bị tâm lý, tuyệt đối không để chúng được như ý.

Đầu tiên, tôi sẽ giới thiệu cho các bạn về tuyến đường thi.

Học sinh sẽ xuất phát từ điểm cực nam, vượt qua các thử thách ở nhiều nơi, liên tục tiến về phía bắc.

Tất cả các cơ sở lưu trú của Học viện Viễn Nguyệt đều phân bố khắp Hokkaido, những người đủ tiêu chuẩn sẽ nghỉ chân tại những nơi này trên đường đi, dần dần tiến lên phía bắc.

Trong đó có một vài điểm sẽ xảy ra sự kiện lựa chọn tuyến đường ngẫu nhiên, đại khái là ba tuyến.

Và trong suốt quá trình thi, học sinh phải vượt qua sáu môn mới được thông qua.

Hơn nữa, tình hình năm nay cũng rất khác so với những năm trước, vì mọi thứ trong kỳ thi đều do Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan kiểm soát.

Mọi người nghe xong, ai nấy đều nghiêm mặt, họ rất rõ Trung Xu

Mỹ Thực Cơ Quan chắc chắn sẽ gây khó dễ.

Vì vậy, để đảm bảo các bạn có thể tìm ra đáp án của bài thi, phải chuẩn bị sẵn sàng để ứng phó linh hoạt.

Từ hôm nay đến một tuần trước khi xuất phát, tôi sẽ tổ chức buổi giảng về Hokkaido cho các bạn.

Theo hướng dẫn, kỳ thi lần này cũng giống như mọi năm, lấy nguyên liệu của Hokkaido làm chủ đề.

Tôi từ nhỏ đã nếm thử các loại nguyên liệu, gia vị từ khắp cả nước, Hokkaido tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Tôi sẽ truyền thụ những kiến thức này cho các bạn, làm phong phú thêm bộ não của các bạn, để các bạn có thể chiến đấu đến cùng.

Tiện thể nói luôn, phương pháp giáo dục của tôi sẽ hơi nghiêm khắc một chút, không cho phép các bạn kêu khổ kêu mệt.

Mọi người đều có thể cảm nhận được sự nghiêm túc của Thế Thiết Hội Lý Nại.

Nàng thực sự muốn giúp mọi người vượt qua kỳ thi, đánh bại Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan, rất muốn đánh bại cha của mình.

Bên phía Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan cũng đã tổ chức khóa học Thực tập ẩm thực nghi lễ Nhật Bản: Vận dụng và hiểu biết về nguyên liệu địa phương, Thế Thiết Kế đích thân giảng dạy, dạy mọi người kỹ thuật nấu nướng siêu đẳng.

Chỉ cần áp dụng phương pháp chúng tôi đã dạy, các bạn có thể tự tin bước vào phòng thi, đồng thời nhìn những kẻ phản kháng ngu xuẩn kia từng người một bị loại và thôi học.

Thế Thiết Kế nghiêm túc nói, hoàn toàn không thể dung thứ những kẻ chống lại lý tưởng của mình.

Nói là chấp nhận sự khác biệt, kết quả lại là tự vả vào mặt mình.

Sự khác biệt, sự khác biệt đi đâu cả rồi.

Đỗ Lan ngửa mặt lên trời than dài, tỏ vẻ loại người này sao có thể thành công được chứ.

Hoàn toàn không thể xây dựng được uy tín.

Ngay cả một quốc gia đế quốc như Mỹ, khi còn yếu, cũng đã cố gắng hết sức để xây dựng uy tín của mình.

Khi vay tiền, dù khó khăn đến đâu cũng phải trả lãi, mới từng chút một xây dựng được uy tín quốc trái.

Càng khó khăn, càng phải thực hiện những quy tắc bất lợi cho mình, như vậy mới có thể giành được lòng tin của mọi người.

Tại sao các nước nhỏ không có uy tín.

Bởi vì khi vay tiền thì van xin lạy lục, đến lúc trả tiền thì thay ngay một dàn lãnh đạo mới, trực tiếp không nhận nợ.

Giống như rất nhiều nước nhỏ ở Nam Mỹ, lúc vay tiền thì chỉ hận không thể đem cả đất nước đi bán, lúc trả tiền thì trực tiếp lập đội du kích. 177.

Đương nhiên Mỹ cũng biết tình hình này, sau khi cho vay tiền thường sẽ thông qua cách mạng màu để hỗ trợ một chính khách thân mình, để chính khách đó rút hết tiền ra.

Vẫn là kịch bản kinh điển phân tiền và thu tiền.

Phân phát vàng bạc thật thì rất đơn giản, các quốc gia cần tiền đều như cháu ngoan, nói gì nghe nấy.

Nhưng đến lúc thu tiền về, ai cũng khóc nghèo, ai cũng chơi trò mổ lợn.

Bởi vì lúc nhận tiền thì có lợi cho mình, lúc trả tiền thì bất lợi cho mình.

Những đại quốc thực sự có uy tín rất ít, những người thực sự có thể trả tiền sòng phẳng cũng không nhiều.

Mỹ ban đầu cũng là phải trả tiền là trả, mới có được uy tín ban đầu, sau đó trong Thế chiến thứ nhất và thứ hai, mọi người mới chạy sang Mỹ chứ không phải các quốc gia khác.

Nếu Mỹ không giữ chữ tín, vậy thì cũng giống như chạy sang Nam Mỹ, mọi người cũng không cần đến Mỹ.

Vì vậy, uy tín thực sự không dễ xây dựng, quá trình xây dựng phải chịu không ít áp lực.

Ai cũng hy vọng đem tiền đi có thể kiếm được nhiều tiền hơn, chứ không phải đem tiền đi rồi tiền không về nữa, đâu phải làm từ thiện.

Nhưng vấn đề là đem tiền đi thì dễ, lấy tiền về thì khó, từ xưa đến nay, trong và ngoài nước đều phải đối mặt với vấn đề này.

Đối mặt với đủ loại trò mổ lợn thì phải làm sao.

Rốt cuộc ai mới là người có uy tín, có thể lấy tiền rồi trả được tiền.

Nhìn khắp thế gian, những quốc gia có uy tín như vậy quá ít, quá ít.

Kiên trì làm những việc bất lợi cho mình nhưng có lợi cho mọi người, người như vậy mới có thể xây dựng uy tín.

Chương 3701

Thế Thiết Kế không làm được.

Trong tuần lễ chuẩn bị cuối cùng, Thế Thiết Kế đã lập kế hoạch chi tiết để tiêu diệt những kẻ phản đối, từ việc thiên vị giám khảo, nhắm vào nguyên liệu, đến âm mưu sắp xếp lộ trình, mọi phương diện đều nhằm khiến những kẻ phản đối có đi không có về, trường thi Hokkaido này chính là nơi chôn thân của họ.

Đỗ Lan với tư cách là Thập Kiệt Đệ Tam Tịch không cần tham gia kỳ thi, nhưng hắn cũng phải chuẩn bị, vì hắn là giám khảo, cũng phải ra đề gây khó dễ cho học sinh thăng cấp.

Mọi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng, lên máy bay đến hòn đảo tuyết, bắt đầu một chuyến phiêu lưu kỳ thú khó quên trong đời.

Nơi này sẽ để lại cho người ta bao nhiêu ký ức, cũng sẽ để lại bao nhiêu mồ hôi và máu tươi.

Cơn gió bắc lạnh lẽo, cánh đồng tuyết trắng tinh, và cả kỳ thi.

Trường học cũng không bắt phe phản đối phải thi trong trời băng đất tuyết, mà cùng mọi người nấu nướng trong nhà.

Nếu để phe phản đối ra ngoài trời chịu rét, ngay vòng thi đầu tiên đã có thể loại bỏ họ, thậm chí có thể làm chết cóng vài người.

Vòng thi đầu tiên là thi đồng đội, mọi người năm người một nhóm chế biến món ăn.

Nếu không đạt tiêu chuẩn, cả năm người sẽ bị thôi học cùng lúc.

Danh sách phân nhóm đã được nhà trường quyết định, các vị vào phòng thi là có thể bắt đầu thi ngay.

Nhân viên công tác chỉ dẫn học sinh vào địa điểm thi, vòng đầu tiên là thi nhóm, mọi người có thể hợp tác.

Tuy nhiên, mọi người vừa nhìn danh sách phân nhóm đã hiểu ra, phe phản đối đều bị xếp chung với nhau, như vậy càng dễ bị nhắm vào.

Ý đồ quá lộ liễu rồi.

Hạnh Bình Sang Chân vừa nhìn thấy bốn người còn lại lần lượt là Điền Sở Huệ, Thế Thiết Ái Lệ Ti, Hắc Mộc Tràng Lương và một nữ sinh khác của Ký túc xá Cực Tinh, liền biết đây là có chủ đích.

Ái Lệ Ti nói: Ha ha, đúng ý tôi rồi.

Vừa hay tập hợp sức mạnh của chúng ta để cho ông chú của tôi một phen kinh ngạc, cho ông ta biết Học viện Viễn Nguyệt không phải là nơi ông ta một tay che trời.

Đúng rồi, nghe nói Hội Lý Nại đã tổ chức buổi giảng về Hokkaido ở Ký túc xá Cực Tinh, lẽ ra các cậu nên đến tìm tôi, tôi giảng chắc chắn sẽ chi tiết và thực dụng hơn cô ta nhiều.

Cặp chị em họ này lúc nào cũng so kè với nhau.

Được rồi, mọi người chuẩn bị xong thì đến lấy nguyên liệu của mình đi.

Một bà lão nói: Hôm nay tôi sẽ làm giám khảo của các em, chủ đề là cá hồi.

Chỉ cần làm ra món cá hồi ngon khiến tôi công nhận, là có thể qua được vòng thi này.

Cá hồi.

Nhóm của cậu thiếu niên rất giỏi các món cá, dù sao cũng có Hắc Mộc Tràng Lương và Điền Sở Huệ, hai thiếu niên và thiếu nữ đến từ làng chài, quê hương họ đều là cảng cá, rất quen thuộc với các món cá.

Nhưng lời của giám khảo vẫn chưa nói hết, tiếp tục nói: Mọi người đều đã tham gia khóa học đặc biệt của tổng soái rồi phải không, chỉ cần tái hiện lại món ăn đã học lúc đó, chắc chắn có thể đạt tiêu chuẩn, mọi người cứ tuần tự mà nấu nướng đi.

Nhóm của cậu thiếu niên ngớ ra, có khóa học đó sao.

Có, là Thế Thiết Kế đã tiết lộ đề trước, chuyên mở lớp cho các tân sinh năm nhất đã quy phục mình, dạy nội dung của kỳ thi năm nay. 178.

Chúng tôi sẽ không dùng thủ đoạn hèn hạ này để gian lận.

Nếu bắt buộc phải làm ra món ăn cực kỳ ngon mới đủ tiêu chuẩn, vậy thì chỉ cần chúng tôi nỗ lực làm tốt là được.

Người của phe phản đối lớn tiếng hô, tuyệt đối không ngoan ngoãn đầu hàng.

Nhưng cậu thiếu niên lại nói: Nếu là ép chúng tôi đầu hàng, tại sao lại chọn nguyên liệu mà chúng tôi giỏi.

Theo lý mà nói, lúc phân nhóm, họ đã xem xét lĩnh vực sở trường của chúng tôi rồi, lẽ ra phải cố tình tránh mới đúng.

Hạnh Bình Sang Chân nghi hoặc nói.

Thế Thiết Ái Lệ Ti cũng nhíu mày nói: Đúng là như vậy, nói có lý.

Ra đề là một nguyên liệu cá mà chúng tôi giỏi, không phải là đảm bảo cho chúng tôi qua cửa sao.

Lẽ nào vị giám khảo này cũng sẽ nói một đằng làm một nẻo, rõ ràng chúng tôi làm rất ngon, lại nói rất dở.

Nếu là như vậy thì gay go rồi.

Điền Sở Huệ lo lắng, nếu món ngon họ làm bị giám khảo đổi trắng thay đen, thì sẽ không có cơ hội thắng.

Chuyện này Hạnh Bình Sang Chân đã gặp phải lúc thi tuyển sinh.

Rõ ràng mình làm rất ngon, nhưng Thế Thiết Hội Lý Nại lại nói dở, kết quả là cậu không được nhập học.

Cuối cùng vẫn là viện trưởng đích thân sửa đổi kết quả, cậu mới được vào học.

Lúc thăng cấp cũng có thể như vậy, rõ ràng ngon nhưng lại nói dở, họ sẽ phải thôi học.

Đây là phương pháp đuổi học đơn giản nhất.

Phe phản đối nghĩ đến khả năng này, sắc mặt ai cũng không được tốt cho lắm.

Hạnh Bình Sang Chân cổ vũ mọi người nói: Vậy thì hãy làm ra món ngon khiến giám khảo không thể nói dối.

Cậu tin rằng trước món ngon, lời nói dối sẽ không thể đứng vững.

Mọi người gật đầu, quyết định ra tay.

Bây giờ lấy nguyên liệu.

Mỗi nhóm đều có một con cá hồi.

Trông chúng đều rất tươi, nhưng khi đến lượt nhóm của phe phản đối, mọi người đều ngớ ra, vì đây là hàng loại thấp, chất lượng kém nhất.

Hắc Mộc Tràng Lương liếc mắt đã nhận ra vấn đề: Mùa ăn cá hồi ngon nhất là mùa thu, bây giờ đã vào đông, sản lượng cá hồi đã rất ít rồi.

Hơn nữa, con cá này của chúng ta còn là loại cá cấp thấp, thể lực suy giảm sau khi đẻ trứng, hương vị cũng giảm sút.

Nhưng cá của các nhóm khác rõ ràng tươi hơn, có sức sống hơn.

Sao lại thế.

Mọi người nhận ra đây là sự chèn ép, ngay cả nguyên liệu cũng là loại kém chất lượng, sao có thể làm ra món ngon.

Được rồi, bây giờ bắt đầu thi.

Giám khảo nói: Thời gian thi là từ bây giờ đến lúc mặt trời lặn.

Còn nữa, nếu các em thấy nguyên liệu không tốt, có thể tự mình đi tìm cá hồi khác, chỉ cần các em tìm được, tôi cho phép các em sử dụng.

Nhưng các em cũng nên biết bây giờ đã qua mùa đánh bắt cá hồi tốt nhất rồi.

Việc chiếm lĩnh được toàn bộ cá hồi chất lượng cao trên thị trường đều là nhờ vào sức kiểm soát của Học viện Viễn Nguyệt đối với kênh lưu thông nguyên liệu ở Hokkaido, à không, là toàn bộ Nhật Bản.

Tóm lại, bây giờ các em tuyệt đối không thể tìm được cá hồi đạt tiêu chuẩn, tuyệt đối không thể.

Giám khảo đã sớm mở sâm panh ăn mừng, dường như đã đuổi học được phe phản đối, vui mừng khôn xiết.

Đối mặt với kỳ thi đầy thiên vị và bất công lần này, phe phản đối cũng rất nghiêm túc.

Thời gian có hạn, họ phải nhanh chóng nghĩ ra cách xử lý nguyên liệu.

Ha ha, ban đầu tôi còn lo bà ta sẽ đổi trắng thay đen, nếu chỉ là nhắm vào chúng ta ở khâu nguyên liệu, thì có thể thở phào nhẹ nhõm

rồi.

Thế Thiết Ái Lệ Ti tự tin nói: Đã đến lúc thể hiện kỹ thuật thực sự, cho họ biết thực lực của phe phản đối chúng ta.

Mọi người không quá bận tâm về nguyên liệu không tươi, không tươi thì có cách làm của không tươi, chỉ cần phát huy trí tưởng tượng là được.

Dù sao từ xưa đến nay, các đầu bếp trong và ngoài nước đều phải đối mặt với một vấn đề là làm thế nào để bảo quản thực phẩm, làm thế nào để biến phế thành bảo. biến những thứ dễ hỏng thành những món ngon mới, đó chính là lĩnh vực mà các đầu bếp luôn tìm tòi khám phá.

Các tân sinh quy phục Thế Thiết Kế thấy cảnh ngộ của phe phản đối, đều hả hê, vô cùng đắc ý.

Họ phải đắc ý, không đắc ý sao thể hiện được lựa chọn đúng đắn của mình chứ.

May mà họ đã quy phục, mới có thể thuận lợi vượt qua kỳ thi.

Những kẻ ngốc không quy phục sẽ bị thôi học, vì vậy lựa chọn của mình là đúng, phe phản đối là sai, sai hoàn toàn.

Đôi khi con người sau khi đưa ra lựa chọn, không thể làm được việc không oán không hối, họ phải không ngừng hạ thấp những lựa chọn khác, mới có thể thể hiện sự ưu việt trong lựa chọn của mình, mới có thể kiên định với lựa chọn của mình.

Nếu những học sinh không quy phục Thế Thiết Kế đều có thể vượt qua kỳ thi thăng cấp, vậy chẳng phải những học sinh đã quy phục như họ đã quy phục vô ích sao.

Họ làm sao có thể chấp nhận được.

Vì vậy, họ mong phe phản đối toàn bộ bị thôi học, như vậy mới có thể chứng minh lựa chọn của mình là đúng đắn.

Phe phản đối phát hiện các học sinh xung quanh đều đang chế nhạo và coi thường họ, áp lực rất lớn.

Tuy nhiên, với tư cách là những học sinh có thể thực chiến trước mặt khán giả, chút áp lực này không là gì cả, mặt không đủ dày sao làm đầu bếp được.

Chương 3702

Hạnh Bình Sang Chân đang suy nghĩ, không chỉ suy nghĩ cách làm cho cá hồi sống lại, mà còn suy nghĩ về sở trường của mỗi người trong nhóm.

Nếu có thể phát huy năng lực của mỗi người, trận thi này tuyệt đối có thể qua.

Không đủ thời gian.

Hạnh Bình Sang Chân nghĩ một lúc, tuy rằng dù là hun khói, phơi khô hay ướp muối đều có thể làm con cá này lấy lại sức sống, nhưng vấn đề là những phương pháp này đều cần thời gian.

Lẽ nào thật sự chỉ có thể đi tìm cá hồi khác.

Vấn đề là mùa này thật sự còn cá hồi thích hợp sao.

Mọi người nghe Hạnh Bình Sang Chân nói không đủ thời gian, cũng đành bất lực, việc bảo quản nguyên liệu đúng là cần thời gian xử lý.

Hạnh Bình Sang Chân tiếp tục suy nghĩ, nhớ lại buổi giảng của Thế Thiết Hội Lý Nại.

Lúc đó nàng nói ở Hokkaido có rất nhiều kỹ thuật bảo quản nguyên liệu, trong đó có lẽ có kỹ thuật bảo quản cá hồi, thậm chí các cửa hàng có thể vẫn còn nguyên liệu cá hồi.

Ha ha, mặt trời lặn là kết thúc rồi, dù các em có nghĩ ra cách xử lý, cũng không còn thời gian nữa, ha, các em thua chắc rồi.

Giám khảo đắc ý nói: Đây chính là hậu quả của việc chống lại tổng soái, các em ngoan ngoãn thôi học đi.

Nhưng phe phản đối sao có thể nhận thua.

Cậu thiếu niên lóe lên một ý, nói: Mọi người hành động đi, chúng ta bàn bạc trên đường.

Nói xong liền dẫn phe phản đối rời khỏi hội trường.

Vì giám khảo cho phép họ tự tìm nguyên liệu, vậy thì bây giờ họ sẽ đi săn.

Cậu nhớ Thế Thiết Hội Lý Nại đã giới thiệu một phương pháp cấp đông rất hay, nếu dùng phương pháp đó có thể bảo quản cá hồi mùa hè đến mùa đông, chỉ cần tìm được loại cá hồi này là vẫn có thể chiến thắng.

Đây chính là tầm quan trọng của việc học.

Thế Thiết Hội Lý Nại gần như đã giới thiệu hết tất cả các nhà hàng và nhà cung cấp nguyên liệu ở Hokkaido, cũng bao gồm cả những kỹ thuật bảo quản mà họ sử dụng.

Bây giờ cậu thiếu niên học đi đôi với hành, đột phá vòng vây của kẻ địch.

Cậu và đồng đội cùng nhau liên hệ với các thương gia, hỏi xem có cá hồi phù hợp không, nếu có họ sẵn lòng mua với giá cao.

Bị đưa cho nguyên liệu rất tệ, mặc dù trong đầu cậu thiếu niên có rất nhiều phương pháp xử lý, nhưng cậu không phải là thần tiên, muốn cải thiện chất lượng nguyên liệu không tốt cần có thời gian, ít nhất cũng phải ba ngày, có đủ thời gian mới có thể biến chất nguyên liệu.

Bây giờ họ chỉ có nửa ngày, hoàn toàn không đủ để làm cho nguyên liệu trở nên ngon.

Vì vậy, cậu nhớ đến bài giảng của Thế Thiết Hội Lý Nại, nàng đã nói ở Hokkaido có rất nhiều kho nguyên liệu, bên trong có một số sử dụng phương pháp bảo quản đặc biệt, biết đâu sẽ có cá hồi.

Phương pháp cấp đông bằng nước muối.

Đây là một phương pháp trữ lạnh đặc biệt.

Nói chung, trữ lạnh là cấp đông trực tiếp, làm đông lạnh nguyên liệu.

Còn phương pháp cấp đông bằng nước muối là dùng một loại dung dịch nước muối không đóng băng ở nhiệt độ dưới không để bảo quản nguyên liệu, dùng để bảo quản những nguyên liệu quý giá.

Vì vậy, nếu có thể tìm được cá hồi được trữ lạnh, thì vẫn còn cơ hội.

Cá hồi dùng cho kỳ thi là lứa cuối cùng của mùa đánh bắt, vậy có cá hồi được trữ lạnh không.

Cậu thiếu niên và đồng đội lập tức liên hệ với các kho lạnh địa phương, muốn mua cá hồi trữ lạnh.

Quả thật họ đã tìm được.

Thế Thiết Ái Lệ Ti vung tay một cái, không thiếu tiền, cần bao nhiêu có bấy nhiêu, trực tiếp mua cá hồi trữ lạnh.

Tuy nhiên, việc này tốn không ít thời gian, khi quay lại phòng thi chỉ còn nửa tiếng.

A ha, tôi còn tưởng các em bỏ thi rồi chứ.

Bà lão vừa thấy phe phản đối quay lại, liền châm chọc nói.

Làm bà thất vọng rồi.

Ái Lệ Ti đắc ý nói: Kỳ thi của chúng tôi bây giờ mới bắt đầu.

Vậy thì các em phải nhanh tay lên, những người khác đều đã qua kỳ thi rồi.

Vừa nói, bà ta vừa nhìn năm người lấy ra một con cá hồi nhỏ, tuy nhỏ nhưng thớ thịt trông rất khác thường, không khỏi hỏi: Sao có thể, con cá này từ đâu ra.

Thưa giám khảo, chuyện này không cần bà lo, bà cứ chờ thưởng thức đi.

Giám khảo nghiến răng nghiến lợi, vốn dĩ dùng nguyên liệu để chèn ép phe phản đối, không ngờ họ lại có thể tìm được cá khác.

Lúc này bà ta cuối cùng cũng nghĩ ra một nơi có thể có được cá hồi: Phương pháp cấp đông bằng nước muối.

Có thể nói là phương pháp bảo quản đông cứng thời gian, chỉ có thể lưu trữ một lượng nhỏ dược liệu quý, không ngờ các em lại tìm được.

Nửa ngày, làm sao mấy đứa nhóc các em có thể giao dịch thành công trong thời gian ngắn như vậy.

Đương nhiên là nhờ năng lực tiền bạc, chứ còn gì nữa.

Ái Lệ Ti dù sao cũng là em họ của tiểu thư nhà giàu, có tiền.

Thôi kệ, bây giờ chỉ còn nửa tiếng, không tin họ còn có thể làm ra trò trống gì.

Mặc dù thời gian gấp gáp, nhưng năm người hợp tác với nhau thì không thành vấn đề lớn.

Việc họ cần làm là nướng cá, dùng rượu và nước tương để nêm nếm đơn giản rồi nướng.

Nửa tiếng là đủ rồi.

Mời bà nếm thử.

Cậu thiếu niên đặt một miếng thịt cá béo ngậy, săn chắc trước mặt giám khảo. 179.

Chỉ cần nhìn một cái đã thèm nhỏ dãi, không thể tưởng tượng được miếng cá này đã được bảo quản nửa năm, vẻ đẹp và sự thanh tao đặc trưng của cá hồi cũng được thể hiện một cách vô cùng tinh tế.

Thịt cá được phết nước tương, sau khi nướng tỏa ra một mùi thơm cháy xém nồng nàn, quá hấp dẫn, muốn ăn, muốn ăn, muốn ăn.

Ăn.

Giám khảo cuối cùng cũng không nhịn được mà nếm thử một miếng, lập tức cảm giác giòn tan ập đến, đây chỉ là lớp bên ngoài, bên trong thì mềm mại, hương vị phức tạp khó tả, lưỡi gần như tê dại.

Thật sự quá ngon, trong đó còn có hương bưởi kích thích năng lượng của cá hồi, không ngừng bùng nổ.

Sao lại có chuyện này.

Vốn tưởng không có nguyên liệu, phe phản đối chắc chắn thua, kết quả lại lội ngược dòng, đám thiếu niên này thật không thể xem thường.

Làm sao đây.

Có nên phán quyết công bằng, hay là trực tiếp tuyên bố họ thôi học.

Làm sao đây.

Cậu thiếu niên rất tự tin nói: Bất kể tình huống nào, chúng tôi đều sẽ làm ra món ăn không thể chê vào đâu được, đây là công việc của tôi ở quán ăn, cũng là cuộc sống hàng ngày của tôi.

Tôi tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc giữa chừng.

Nhìn cậu thiếu niên tự tin, lúc này giám khảo chỉ cần nói dở là có thể khiến cậu thôi học, nhưng cuối cùng bà ta vẫn chọn để họ qua kỳ thi, nói: Năm em đủ tiêu chuẩn.

Nhưng đừng quá đắc ý, có lẽ các em nên kết thúc ở đây, dù sao lúc này rời đi, các em vẫn có thể toàn thân rút lui.

Chỉ cần các em tiếp tục tham gia kỳ thi, cuối cùng sẽ gặp phải Ma Trù Quân Đỗ Lan.

Các em nên biết những người thi đấu với hắn đều sẽ ngã gục trên võ đài.

Sau khi gặp hắn, các em sẽ hối hận vì sao không rút khỏi kỳ thi sớm hơn.

Mọi người vừa nghe Đỗ Lan cũng là giám khảo, sắc mặt cũng rất nặng nề, biết rằng các kỳ thi sau này sẽ ngày càng khó khăn hơn.

Tiếp theo, họ sẽ đến địa điểm kế tiếp để tiến hành vòng thi tiếp theo.

Họ đi tàu hỏa về phía trước, buổi tối cũng nghỉ ngơi trên tàu, ngày hôm sau vừa hay đến một trang viên.

Tuyết rơi rất lớn, chủ đề của kỳ thi lần này là mì, nhưng phe phản đối vẫn bị chèn ép về nguyên liệu.

Chỉ cho họ mì, không cho họ đồ ăn kèm, muốn có đồ ăn kèm thì tự ra ngoài tìm.

Nhưng bên ngoài tuyết bay đầy trời, căn bản không có cách nào tìm, nếu mạo hiểm đi vào vùng tuyết, kết quả sẽ là chết cóng ở trong đó.

Kỳ thi lần trước là ở trong thành phố, họ có thể thông qua kỹ thuật hiện đại để nhanh chóng tìm ra kho lạnh, nhanh chóng tìm được nguyên liệu cần thiết.

Chương 3703

Nhưng lần này lại ở trong núi, bên ngoài tuy là kho báu của thiên nhiên, nhưng cũng đi kèm với thử thách tàn khốc của tự nhiên.

Tuyết trắng ngập đến đầu gối, tuyết lớn như lông ngỗng che kín trời đất, người lạ không quen biết mạo hiểm đi vào trong đó, chắc chắn sẽ chết.

Các thiếu niên vừa nhìn đã biết không thể mạo hiểm, chỉ có thể sử dụng nguyên liệu có sẵn trong trang viên, nhưng căn bản không có thứ gì phù hợp để ăn kèm với ramen.

Lúc này vẫn phải phát huy nội dung giảng dạy của Thế Thiết Hội Lý Nại.

Nói đến Hokkaido thì không thể không nói đến khoai tây, đây là nguyên liệu chính của địa phương, vì nơi này thật sự quá lạnh, khoai tây dễ bảo quản là lựa chọn tốt nhất.

Trong trang viên cũng có rất nhiều khoai tây, vì vậy họ phải phát huy đặc sắc địa phương, dùng khoai tây để nâng cao hương vị của mì, nếu không sẽ thua.

Đúng vậy, chỉ có thể làm như thế, phải phát huy ưu thế của địa phương.

Dùng khoai tây làm đồ ăn kèm, mì ăn kèm khoai tây.

Dù sao Nhật Bản cũng thích đồ ăn chính ăn kèm đồ ăn chính, cơm ăn kèm gyoza, cơm ăn kèm mì, mì ăn kèm gyoza.

Mì ăn kèm khoai tây cũng hoàn toàn không có vấn đề gì, khái niệm đồ ăn kèm ở Nhật Bản ở một mức độ nào đó cũng có thể là đồ ăn chính.

Đồ ăn kèm bằng đồ ăn chính, đồ ăn chính bằng đồ ăn kèm, không có gì sai.

Khoai tây nghiền ở rất nhiều quốc gia là đồ ăn chính, ở Nhật Bản là đồ ăn kèm.

Khoai lang ở rất nhiều quốc gia là đồ ăn chính của bữa sáng, ở Nhật Bản cũng được coi là đồ ăn kèm.

Chỉ cần phạm vi của đồ ăn kèm đủ rộng, dùng khoai tây làm khoai lang nghiền, đặt vào bát mì chính là đồ ăn kèm, giám khảo cũng không bắt bẻ được gì.

Sử dụng khoai tây một cách linh hoạt cũng là một trong những nội dung quan trọng nhất trong khóa huấn luyện của Thế Thiết Hội Lý Nại.

Dù sao ở Hokkaido, một khi trời trở lạnh giá, cũng không có gì ngon để ăn.

Ở các vùng phía bắc, vào mùa đông người ta sẽ tích trữ rất nhiều bắp cải và khoai tây, chính là vì những thứ này dễ bảo quản, có thể ăn vào mùa đông.

Vì một khi vào đông, tuyết lớn chặn đường, về cơ bản không có cách nào nhận được tiếp tế từ bên ngoài, chỉ có thể tự tích trữ.

Thường cần từ ba đến sáu tháng trong thời gian bị phong tỏa, vì vậy tích trữ càng nhiều càng tốt.

Đương nhiên, còn có một số nơi sẽ muối dưa các loại rau củ khác nhau, ví dụ như dưa chuột muối, có thể để ăn vào mùa đông.

Dưa chuột không thể bảo quản lâu dài, chỉ có thể muối chua.

Trải qua mùa đông dài đằng đẵng cũng không hề dễ dàng.

Giám khảo nhìn món mì khoai tây mà họ mang ra cũng đành chịu, hương vị quả thực không tệ, đã cô đọng được vị ngon của khoai tây vào trong đó.

Lũ nhóc này không thể xem thường được, những người trẻ tuổi giống như một đội quân bất khả chiến bại, một đội quân không thể bị ngăn cản.

Và ở phía trước họ còn có một người lãnh đạo, một người chỉ dẫn phương hướng cho họ.

Đúng vậy, chính là Thế Thiết Hội Lý Nại, những người phản kháng này chính là quân đội của nàng.

Một tuần, nàng đã truyền toàn bộ kiến thức về Hokkaido vào đầu họ.

Và những đầu bếp này không chỉ ghi nhớ kiến thức, mà còn học được cách vận dụng linh hoạt.

Một nhà lãnh đạo có kiến thức uyên bác, một nhóm đầu bếp trẻ phát huy tính năng động chủ quan, điều này giống như các hiệp sĩ Pháp do Thánh nữ Jeanne dArc dẫn đầu, muốn đoạt lại Viễn Nguyệt từ tay Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan, giống như đoạt lại nước Pháp từ tay Đế quốc Anh.

Một đội quân hùng mạnh đang thành hình, giám khảo nhận ra rằng nếu không ngăn chặn, Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan sẽ phải chịu một cú sốc chưa từng có.

Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan muốn ngăn chặn những người phản kháng, nhưng thủ đoạn của các giám khảo thực sự không ra sao, không loại được một người phản đối nào, có thể nói là thất bại nặng nề.

Là do trình độ của họ thật sự không đủ, hay là cố ý nương tay.

Đỗ Lan nghi ngờ các giám khảo có ý nương tay, dù sao giám khảo cũng không thể chắc chắn Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan có thể tồn tại được bao lâu.

Nếu Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan thua, phe phản kháng chắc chắn sẽ lên nắm quyền.

Nếu cứ ôm chặt lấy đùi của Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan, đắc tội với phe phản kháng, một khi cục diện đảo ngược, chẳng phải họ sẽ rất khó xử sao.

Ai thắng thì họ theo phe đó.

Trước khi thắng bại giữa phe phản kháng và Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan được phân định, tốt nhất họ nên ngoài mặt vâng dạ, trong lòng làm khác, chứ không nên vội vàng buộc mình vào Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan.

Toàn là cáo già, đều đối với mệnh lệnh của tổng soái mà ngoài mặt vâng dạ trong lòng làm khác.

Diệp Sơn Hoàng, ngươi chắc sẽ không như vậy chứ.

Đỗ Lan nhìn về phía Đệ Cửu Tịch mới nhậm chức Diệp Sơn Hoàng.

Để bảo vệ hội nghiên cứu gia vị của Chúa Công, cậu ta đã đầu quân cho Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan.

Một khi trở thành Thập Kiệt, có thể điều động tài nguyên để tiếp tục duy trì nghiên cứu của Chúa Công.

Đối với cậu ta, dù là Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan hay phe phản đối, đều không có bất kỳ sự khác biệt nào.

Điều cậu ta quan tâm chỉ là nghiên cứu của Chúa Công có thể tiếp tục hay không.

Ai có thể cho tiền để Chúa Công làm nghiên cứu, cậu ta sẽ giúp người đó.

Đỗ Lan, tôi không phải vì thích mà đứng cùng một phe với anh, tôi vẫn giữ nguyên quan điểm ban đầu, anh căn bản không được coi là một đầu bếp.

Nhưng vì Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan đã cấp ngân sách, tôi sẽ phối hợp với anh để ngăn chặn những người phản kháng.

Bất kể đối thủ là ai.

Vậy ngươi có bao giờ nghĩ, nếu Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan thua, phe phản kháng lên nắm quyền sẽ gây khó dễ cho hội gia vị, ép các ngươi đóng cửa thì sao.

Đỗ Lan cười hỏi: Nếu thật sự muốn nghiên cứu gia vị, thật sự vì thiếu tiền, tại sao không bán đi một ít cây gia vị quý giá mà các ngươi trồng.

Như vậy chẳng phải là có tiền sao.

Tại sao phải giúp Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan.

Diệp Sơn Hoàng im lặng, không phải cậu ta chưa từng nghĩ đến việc tự lực cánh sinh, cũng đã nghĩ đến việc tìm kiếm ngân sách từ bên ngoài trường, nhưng Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan đã chặn đứng con đường hợp tác của họ với các công ty bên ngoài, bóp chết hội thảo mộc.

Về việc tự nghiên cứu và bán gia vị cũng không được, việc trồng gia vị quy mô lớn cần đất đai và phân bón cũng sẽ bị bóp chết.

Bán gia vị quy mô nhỏ thì lại không đủ để duy trì nghiên cứu.

Diệp Sơn Hoàng cũng là bị dồn vào đường cùng mới gia nhập Thập Kiệt.

Nếu Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan thua, phe phản kháng giành được chính quyền, liệu họ có nhắm vào hội gia vị không.

Cậu ta cũng không biết.

Ngươi cho rằng Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan sẽ thua.

Diệp Sơn Hoàng nhìn Đỗ Lan hỏi: Nếu sẽ thua, tại sao ngươi lại gia nhập Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan.

Ta là mượn gà đẻ trứng, ngươi không thấy ta đang mượn sức mạnh của Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan để làm giàu cho bản thân, tạo ra Ma Trù Quân của riêng mình sao.

Đỗ Lan cười nói: Ta đã tự thành một thế lực, cho dù Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan thua, Ma Trù Quân cũng không thua, còn có thể hình thành một lực lượng kháng cự.

Phe phản kháng dù có thắng, muốn động đến ta cũng phải cân nhắc một chút.

Diệp Sơn Hoàng nói: Suy cho cùng vẫn là xem thực lực của bản thân, chỉ cần thực lực của tôi đủ mạnh, ai thắng cũng không quan trọng.

Ai muốn động đến tôi, tôi cũng có thể khiến họ phải trả giá.

Bây giờ Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan cấp ngân sách, tôi sẽ hoàn thành công việc.

Sau này nếu phe phản kháng thắng, chỉ cần họ lịch sự, tôi cũng có thể làm việc cho họ.

Mục tiêu của tôi chỉ có một, để viện nghiên cứu gia vị có thể tiếp tục hoạt động.

Diệp Sơn Hoàng cũng rất bất đắc dĩ, vốn không muốn dính vào tranh đấu, tiếc là hiện thực luôn không như ý người.

Ý tưởng rất hay, vậy chúng ta cùng nỗ lực để họ thôi học đi.

Lúc này, nhóm của Hạnh Bình Sang Chân đang tham quan trong thành phố, hóa thân thành du khách lang thang trong cảnh đêm của thành phố Hokkaido, ăn kem giữa trời gió lạnh, cũng là một hương vị khác lạ.

Bây giờ thư giãn là để chuẩn bị cho trận chiến ác liệt sắp tới.

Chương 3704

Tiếp theo không phải là kỳ thi đơn phương, mà là thực chiến, thực chiến đặt cược việc thôi học.

Khi nghỉ ngơi kết thúc, tinh thần đã được nạp đầy, họ phân tán đến địa điểm thi thứ ba.

Hạnh Bình Sang Chân đến một quán ăn kiểu Tây.

Diệp Sơn Hoàng.

Cậu thiếu niên không ngờ sẽ gặp lại đối thủ trong giải đấu Tuyển Bạt Mùa Thu.

Ngươi đến rồi, vậy tiếp theo sẽ tiến hành thực chiến đặt cược việc thôi học.

Diệp Sơn Hoàng đứng trên ban công, từ trên cao nhìn xuống cậu thiếu niên.

Hạnh Bình Sang Chân nói: Tuy có thể tái đấu với cậu đúng là không tệ, nhưng nếu thực chiến thì cần có giám khảo chứ, không thể tự mình phán xét món ăn của mình được.

Nếu là giám khảo thì không cần lo lắng.

Mọi thứ đã được sắp xếp ổn thỏa, bao gồm cả khách sạn này, các địa điểm sử dụng cho kỳ thi thăng cấp đều thuộc quyền quản lý của Làng nghỉ dưỡng Viễn Nguyệt.

Với tư cách là một trong những giám đốc của Làng nghỉ dưỡng Viễn Nguyệt, tôi có tư cách đề cử giám khảo cho thực chiến.

Một giọng nói vang lên.

Mọi người nhìn sang, hóa ra là Đường Đảo Ngân đã đến, vị này trước đây đã từng làm giám khảo, rất công bằng, người ông đề cử chắc sẽ không tệ.

Vậy thì tốt rồi.

Hạnh Bình Sang Chân tin tưởng đối phương, dù sao Đường Đảo Ngân cũng là bạn cũ của cha mình, chắc sẽ không thiên vị đối thủ.

Đừng vội, nghe tôi nói hết đã.

Chủ đề sẽ được rút ngẫu nhiên từ các đề thi thường xuất hiện trong các kỳ thi thăng cấp trước đây, tôi đã nhận được đề rồi, bây giờ sẽ nói cho các cậu biết.

Ông lấy ra một phong bì, mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn trước khi đến.

Mở phong bì ra, bên trong là chủ đề: Chủ đề là thịt gấu.

Ở Nhật Bản ăn thịt gấu là hợp pháp.

Các cậu sẽ phân định thắng thua bằng một món ăn có thể nếm được hương vị đỉnh cao của thịt gấu.

Cậu thiếu niên ngớ ra, thịt gấu.

Món này tuy hợp pháp, nhưng ở các quán ăn nhỏ cũng không có mà ăn, rất đắt.

May mà không phải nấu ngay lập tức, Đường Đảo Ngân nói: Ba ngày sau sẽ tiến hành thực chiến, trước đó các cậu có thể chuẩn bị.

Trong ba ngày này, nhà bếp của khách sạn sẽ mở cửa miễn phí, nguyên liệu, gia vị, nhiên liệu các cậu dùng đều có thể sử dụng miễn phí.

Diệp Sơn Hoàng hỏi: Vậy thịt gấu thì sao, tự chuẩn bị hay học viện chuẩn bị.

Đường Đảo Ngân nói: Các cậu yên tâm, thịt gấu cứ giao cho chúng tôi.

Học viện đã mời những người đồ tể có kinh nghiệm nhất, họ sẽ dùng kỹ thuật tốt nhất để mổ, lấy tiết, giao cho các cậu thịt gấu chất lượng tốt nhất để sử dụng.

Còn các nguyên liệu ăn kèm khác thì cần tự chuẩn bị, còn gì không hiểu không.

Đã hiểu cả rồi.

Diệp Sơn Hoàng nói: Hạnh Bình Sang Chân, cứ như vậy đi, thực chiến đặt cược việc thôi học, xem cậu có đồng ý hay không.

Thực chiến vẫn cần sự đồng ý của đối phương.

Có thể tiến hành một trận phục thù với cậu, đúng ý tôi rồi.

Nếu cậu có ý muốn chiến, vậy thì như cậu mong muốn, tôi chấp nhận thực chiến của cậu, đặt cược việc thôi học.

Diệp Sơn Hoàng rất hài lòng nói: Khí thế như vậy mới đúng, vậy chúng ta ba ngày sau gặp lại.

Cậu ta rất tự tin, dù là thịt gấu, chỉ cần phối hợp với gia vị thích hợp là có thể nấu ra món ngon khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

Cậu thiếu niên đầy tinh thần chiến đấu, rồi nhìn về phía Đường Đảo Ngân hỏi: Tiền bối, ông sẽ không cũng đầu quân cho Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan rồi chứ.

Tôi luôn giữ thái độ trung lập.

Cậu thiếu niên thở phào nhẹ nhõm, nếu toàn là người của đối phương, vậy thì nguy hiểm rồi.

Bây giờ chưa phải lúc yên tâm, cậu thiếu niên chưa từng làm thịt gấu, không biết làm thế nào mới ngon, món thịt gấu này cậu chưa tiếp xúc nhiều.

Số lượng ít quá, căn bản không đủ để thử nấu.

Cậu thiếu niên rất bất lực, nhưng thịt gấu vốn không phải là thịt nuôi mà là thịt săn bắn, số lượng chắc chắn ít.

Thịt hươu thì còn có thể là thịt nuôi, còn thịt gấu thì hoàn toàn dựa vào săn bắn.

Lương thực được chia thành lương thực cấp một, lương thực cấp hai.

Rau là lương thực cấp một, thịt là lương thực cấp hai.

Gà, vịt, bò, dê. là lương thực cấp hai, đều ăn lương thực cấp một để lớn lên.

Cần bao nhiêu lương thực cấp một để nuôi một con gia súc đều có tỷ lệ.

Nuôi gấu cần tốn nhiều lương thực cấp một hơn, tỷ lệ tiêu hao thức ăn và sản lượng thịt chênh lệch quá nhiều.

Hơn nữa, phần lớn gấu là loài ăn tạp, đều ăn thịt, tiêu hao thức ăn còn nhiều hơn.

Không nuôi gấu là vì không có lời, tiêu hao nhiều lương thực, sản lượng thịt ít.

Có thể nói, phần lớn động vật không thể nuôi được là do vấn đề chi phí, sản lượng thịt quá ít, giá cả không thể hạ xuống.

Giá không hạ, người ăn ít, nhu cầu ít, giá càng không thể hạ.

Không giống như gà, vịt, bò, dê, lợn, tỷ lệ tiêu hao thức ăn và sản lượng thịt rất hợp lý, có thể nuôi với số lượng lớn, giá cả hạ xuống, người ăn cũng nhiều.

Người ăn nhiều, nhu cầu cũng lớn, giá cả càng bình dân.

Thịt gấu chỉ dựa vào săn bắn, sản lượng rất nhỏ, lượng cho đầu bếp thử nấu cũng ít.

Hơn nữa, thịt gấu có mùi rất nặng, muốn nấu ngon không hề dễ dàng, cậu thiếu niên phải cẩn thận thử nghiệm.

Trước tiên thử cách đơn giản nhất là áp chảo, dùng chảo dầu nóng để áp chảo cho thơm.

Cậu thiếu niên bắt đầu thử nghiệm, thái thịt thành từng lát, chỉ làm một chút xíu, tuyệt đối không lãng phí.

Cậu không biết rằng ở phía bên kia, Diệp Sơn Hoàng lại có thịt gấu không giới hạn, muốn thử nấu thế nào cũng được.

Đây lại là một sự chèn ép, Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan lúc nào cũng chèn ép những người phản đối.

Đơn giản áp chảo thịt gấu cho chín, trông rất ngon, nhưng vừa ăn một miếng, khoang miệng và khoang mũi đều toàn là mùi tanh của thịt gấu, thật sự khiến người ta choáng váng.

Quả nhiên xử lý thịt gấu không đơn giản như vậy, mùi tanh quá nồng.

Hạnh Bình Sang Chân chỉ ăn một miếng đã biết áp lực rất lớn, nhận ra rằng trận đấu này việc sử dụng gia vị là vô cùng quan trọng.

Mà gia vị lại là lĩnh vực của Diệp Sơn Hoàng.

Gia vị, gia vị, hoa hồi, quế, tiêu Hạnh Bình Sang Chân gãi đầu, những thứ này tuy có thể tự mang theo, nhưng cậu không chuẩn bị.

Mà trong nhà bếp cũng không có, vì nhà bếp chỉ có nguyên liệu và gia vị bản địa của Hokkaido.

Hoa hồi, quế, tiêu Có người đang lặp lại lời của Hạnh Bình Sang

Chân.

Sau đó Hạnh Bình Sang Chân ngửi thấy từng đợt hương thơm, quay đầu lại thì phát hiện là học trưởng Cửu Ngã Chiếu Kỷ đã từng đấu với mình ở Lễ hội Nguyệt Hưởng.

Học trưởng sao lại ở đây.

Đương nhiên là đến hỗ trợ học đệ của tôi rồi.

Hạnh Bình Sang Chân trực tiếp vạch trần: Học trưởng nói vậy không thấy chột dạ sao.

Ha, tôi đúng là đến hỗ trợ cậu, chỉ cần cậu đánh bại Đệ Cửu Tịch, sau đó lại thua tôi, tôi sẽ lại có thể khôi phục thân phận Thập Kiệt, ha.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ cười nói.

Nhưng theo tôi được biết, người đối đầu với Thập Kiệt đồng thời không chỉ có tôi.

Ở vòng thi thứ ba, những người bị coi là phe phản kháng đều gặp phải Thập Kiệt.

Bây giờ chúng tôi bị tách ra, họ chắc chắn cũng đang suy nghĩ cách đánh bại Thập Kiệt.

Hạnh Bình Sang Chân biết bây giờ mọi người đều rơi vào thế khó, vì vòng thi thứ ba là do Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan đặc biệt chuẩn bị cho họ.

Đương nhiên là vì tiềm năng của cậu lớn nhất rồi.

Thôi bỏ qua đi, xử lý thịt gấu rất phức tạp, nếu chỉ duy trì trình độ hiện tại, cậu sẽ thua đấy.

Cứ dùng gia vị mà tôi hỗ trợ đi.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ ha ha cười nói.

Mặc dù không tin học trưởng tốt bụng như vậy, nhưng bây giờ đúng là cần gia vị: Được, bây giờ tôi sẽ làm một phần lẩu thịt gấu.

Thông qua ướp, hấp, xào gia vị để loại bỏ mùi của thịt gấu, rất có ý tưởng, vậy để tôi thử ăn xem.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ cười nói.

Lẩu thịt gấu quả thực đã khử được mùi lạ của thịt gấu, nhưng đây chỉ là thịt đơn thuần, hoàn toàn không có gì đặc sắc.

Học đệ, như vậy là không được đâu.

Hạnh Bình Sang Chân cũng biết là không được, phải suy nghĩ, nhưng không có hướng đi nào.

Cậu đột nhiên hỏi học trưởng: Học trưởng, anh làm thế nào để tiếp xúc với ẩm thực Tứ Xuyên.

Vì tôi có tiền.

Hạnh Bình Sang Chân không nghĩ ra có tiền và nấu ăn có mối quan hệ trực tiếp nào.

Học trưởng nói: Vì tôi có tiền, nên từ nhỏ đã theo bố mẹ đi du lịch khắp thế giới, có cơ hội nếm thử ẩm thực của toàn thế giới.

Chương 3705

Lần đầu tiên tôi tiếp xúc với ẩm thực Tứ Xuyên là khi đi du lịch đến đó, ăn một lần là nghiện luôn.

Cậu có biết không.

Các khu vực khác nhau, các mùa khác nhau đều có hương vị ẩm thực không giống nhau.

Muốn hiểu được sự tiến hóa của món ngon, đi sâu vào cội nguồn của ẩm thực là rất cần thiết.

Cội nguồn của ẩm thực. 180.

Soma lóe lên một ý, nói: Học trưởng, có thể sắp xếp cho tôi vào núi được không, tôi muốn đến xem nơi gấu xuất hiện.

Học đệ rất có ý tưởng nha, giao cho tôi.

Giấy phép vào núi, trang bị vào núi, và cả người dẫn đường giỏi nhất, trước ngày mai sẽ chuẩn bị xong cho cậu.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ muốn thể hiện năng lực tiền bạc của mình.

Hạnh Bình Sang Chân cuối cùng cũng được thấy năng lực của một cậu ấm thế hệ thứ hai.

Sáng sớm hôm sau mọi thứ đã được sắp xếp xong, tìm một thợ săn địa phương dẫn mọi người đi săn gấu đen.

Thợ săn vô cùng kinh nghiệm, đã săn được rất nhiều gấu, thậm chí còn tự tay mổ gấu.

Vốn định vào núi bắt một con cho Hạnh Bình Sang Chân xem, nhưng săn bắn phải xem vận may, không thể lần nào cũng bắt được.

Tuy nhiên, Hạnh Bình Sang Chân dựa vào khả năng xã giao của mình đã kết thân được với người thợ săn, học được rất nhiều kiến thức.

Người thợ săn cũng nể mặt Cửu Ngã Chiếu Kỷ và Hạnh Bình Sang Chân, đặc biệt là nể mặt năng lực tiền bạc của Cửu Ngã Chiếu Kỷ, cũng là biết gì nói nấy, không giấu giếm gì.

Hạnh Bình Sang Chân thầm nghĩ dược liệu có thể kích thích vị ngon của thịt gấu có lẽ ở ngay trong núi, mình phải đi tìm.

Người thợ săn tiếc nuối nói: Nếu muốn hiểu hương vị của thịt gấu, tốt nhất là có thể giết tại chỗ, nấu tại chỗ, ăn tại chỗ, chắc chắn sẽ ngon hơn thịt gấu đông lạnh.

Tiếc là đi săn không phải lần nào cũng có thu hoạch.

Tôi nghĩ nếu có thể ở trong núi một tuần thì có thể săn được gấu, nhưng các cậu chỉ có một ngày, nên tôi không thể đảm bảo săn được con mồi.

Không sao đâu, tôi đã học được rất nhiều thứ rồi.

Cậu thiếu niên phát hiện trong núi có không ít cây gia vị, nói: Vào thời xa xưa, những thợ săn săn được gấu chắc chắn chỉ dùng những loại dược liệu hạn chế trong núi để nấu thịt gấu.

Muốn làm thịt gấu ngon hơn, phải vận dụng linh hoạt các loại dược liệu trong núi.

Lần vào núi này, thật sự đã giúp tôi hiểu được rất nhiều kiến thức, không chỉ biết gấu ăn sồi, quả mọng, quả hạch, vì là động vật ăn tạp, cũng chủ yếu ăn chim và cá.

Nguyên liệu này đang dần trở nên đầy đủ trong đầu tôi, nó không còn chỉ là một miếng thịt, mà là một món ngon được nuôi dưỡng bởi cả một hệ sinh thái môi trường.

Ha ha, cậu nhóc này khéo nói chuyện thật.

Cậu muốn học, tôi có thể dạy thêm cho cậu trên đường xuống núi.

Hơn nữa, cậu làm món ăn cần rất nhiều thịt gấu phải không, tôi có mối có thể lấy được nhiều thịt gấu hơn, nếu cần thì có thể bán cho cậu với giá rẻ.

Người thợ săn cũng rất biết làm ăn, khó khăn lắm mới gặp được một khách hàng giàu có, nhân cơ hội quảng cáo con mồi của mình.

Đây chính là điều Hạnh Bình Sang Chân cần, đang phiền não vì thịt gấu để thử nấu quá ít, bây giờ có thể trực tiếp lấy thịt gấu từ nguồn, cậu tự nhiên vui mừng khôn xiết.

Đây chính là điều mà các tài phiệt ẩm thực luôn muốn tránh.

Các tài phiệt ẩm thực tạo thành một phe phái, bên dưới thì lo cho nông dân và thợ săn, bên trên thì kiểm soát đầu bếp và thực khách.

Với tư cách là một trung gian, họ bảo vệ nông dân, thợ săn, đầu bếp và thực khách, đồng thời cũng kiếm được lợi nhuận khổng lồ, nắm giữ quyền định giá và quyền phát ngôn.

Tài phiệt chính là như vậy, thông qua việc kiểm soát các phe phái trên dưới, họ kiểm soát cả xã hội.

Ban đầu khi tài phiệt xuất hiện chắc chắn là để bảo vệ mọi người.

Dù sao nông dân, thợ săn và đầu bếp, thực khách không có mối quan hệ tin tưởng nào, cần một người bảo lãnh để đảm bảo lợi ích của mọi người.

Đầu bếp và thực khách không muốn mua phải rau củ hỏng, nông dân và thợ săn không hy vọng bị lừa gạt, có tài phiệt làm trung gian sẽ là một sự đảm bảo tốt.

Nếu có người bán rau quả hỏng, khách hàng phải tìm trọng tài.

Nếu khách hàng cậy thế bắt nạt, ép giá, mua bán cưỡng ép, nông dân và thợ săn cũng phải tìm trọng tài.

Tài phiệt đặt ra quy tắc, cũng là cơ quan trọng tài.

Nhưng cùng với sự lớn mạnh của tài phiệt ẩm thực, để duy trì hoạt động của chính tài phiệt, họ sẽ không ngừng hấp thu tài nguyên từ hai phía.

Phía dưới kiểm soát quyền định giá, nông dân và thợ săn không có nhiều không gian phát triển.

Phía trên nắm giữ quyền phát ngôn, đầu bếp và thực khách đều phải nghe theo sự sắp xếp của họ, nếu không sẽ bóp chết tài nguyên, để họ tự sinh tự diệt.

Hạnh Bình Sang Chân bây giờ trực tiếp lấy được thịt gấu từ tay thợ săn tự nhiên là rất tốt, nhưng giá cả và chất lượng như thế nào thì không thể đảm bảo.

Người thợ săn nói với cậu thiếu niên: Nếu là thịt gấu do Học viện Viễn Nguyệt cung cấp, chất lượng tuyệt đối không có vấn đề, chắc chắn là do người đồ tể giỏi nhất xử lý, tuyệt đối sẽ không có mùi tanh của gấu.

Điều đó cũng có nghĩa là thịt gấu trong tay thợ săn không ưu việt bằng, nhưng số lượng thì bao la.

Các tài nguyên mà tài phiệt lưu thông chỉ là một phần nhỏ, phần tài nguyên còn lại dù có đổ đi, thối rữa, cũng không thể vận chuyển đến tay đầu bếp và khách hàng.

Nếu muốn, đầu bếp và thực khách chỉ có thể về quê tự tìm, nhưng chi phí sẽ rất lớn.

Đầu bếp lấy nguyên liệu từ siêu thị và lấy nguyên liệu từ quê, chi phí thời gian, chi phí tin tưởng chênh lệch rất lớn.

Mà chi phí lớn, giá thực phẩm sẽ đắt, khách hàng sẽ không thường xuyên tiêu dùng.

Vì vậy, đầu bếp phải giảm chi phí, chỉ có thể đi siêu thị chọn nguyên liệu.

Có thể nói, sự tồn tại của tài phiệt ẩm thực chắc chắn có ưu điểm, ví dụ như đảm bảo lưu thông thượng nguồn và hạ nguồn, khi cần thiết có thể làm trọng tài.

Nhược điểm là tài phiệt duy trì hoạt động của chính mình, nhưng chi phí hoạt động ngày càng cao, như vậy phải thông qua việc kiểm soát các phe phái lưu thông để tống tiền, thu phí qua đường.

Bây giờ Hạnh Bình Sang Chân đã có đủ nguyên liệu, có thể thỏa sức làm các loại thử nghiệm.

Đương nhiên giá thịt mà thợ săn bán không hề rẻ, may mà có Cửu Ngã Chiếu Kỷ là người có tiền.

Anh ta giúp Hạnh Bình Sang Chân không phải vì muốn tiêu diệt Thập Kiệt, mà là muốn một lần nữa trở thành Thập Kiệt, trở thành một phần của trò chơi tài phiệt.

Nhờ sự trợ giúp từ siêu năng lực của Cửu Ngã Chiếu Kỷ, Hạnh Bình Sang Chân đã có đủ thịt gấu, có đủ nguyên liệu để chế biến món ăn mới.

Ngũ vị tử.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ thấy Hạnh Bình Sang Chân lấy ra một loại gia vị mới.

Không sai, chính là loại gia vị ta thấy trên núi, loại này được sử dụng rộng rãi trong y dược Đông y.

Ta nghĩ nếu kết hợp hoàn toàn ngũ vị tử và thịt gấu, chắc chắn sẽ kích thích được hương vị của thịt gấu.

Vừa nói, hắn vừa băm nhỏ thịt gấu và ngũ vị tử để làm thành chả thịt.

Ngũ vị tử được xay thành bột, thịt băm và bột được trộn đều, nấu thành một miếng chả hamburger.

Học đệ rất có ý tưởng đấy, để ta nếm thử xem.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ không thể chờ đợi mà ăn một miếng, trong lòng kinh ngạc, chỉ vào núi một ngày mà đã có thể nâng tầm hương vị thịt gấu lên mấy bậc.

Hôm qua họ ăn thịt gấu hoàn toàn không có gì đặc sắc, nhưng hôm nay, cả khẩu cảm lẫn hương vị đều đã được nâng cao rất nhiều, học trưởng nói: Trong miệng và khoang mũi không còn là mùi tanh nồng của thịt gấu nữa, mà là một mỹ vị khiến người ta hân hoan, không tệ chút nào.

Hạnh Bình Sang Chân cũng cảm thấy đã tiến bộ rất nhiều.

Nhưng đúng lúc này, một học sinh chạy sang phòng Diệp Sơn Hoàng bên cạnh để do thám đã vội vã quay về, hét lên: Các cậu mau đến nhà bếp của Diệp Sơn Hoàng đi, mau lên.

Rõ ràng đang có chuyện không thể tin nổi xảy ra.

Họ lập tức đi ngay, vừa đến hành lang đã ngửi thấy một mùi hương không thể tưởng tượng nổi, rất khó hình dung, cứ như một đội quân gia vị đang xung phong hãm trận, chém giết, đây quả thực là một cuộc chiến của các loại gia vị.

Hạnh Bình Sang Chân ngây người, vốn tưởng món chả thịt gấu ngũ vị tử của mình đã rất mạnh rồi, nhưng Diệp Sơn Hoàng đã cho hắn biết tài nấu nướng của mình hoàn toàn chưa đủ, về mặt sử dụng gia vị, Diệp Sơn Hoàng mới là thiên tài.

Diệp Sơn Hoàng cũng không sợ người khác học lỏm, vì họ căn bản không thể học được.

Năng lực của mình là dựa vào Thần Chi Tị mới có thể đạt được, người bình thường hoàn toàn không có khả năng sao chép.

Không thể tin được, thế này mạnh quá rồi.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ, cựu Đệ Bát Tịch, cũng phải thừa nhận rằng Hạnh Bình Sang Chân hiện tại hoàn toàn không phải là đối thủ của Diệp Sơn Hoàng, không có cửa thắng.

Chương 3706

Giữa mùi hương phức tạp như vậy, Diệp Sơn Hoàng vẫn nhạy bén bắt được mùi ngũ vị tử trên ngón tay của Hạnh Bình Sang Chân, lập tức nhìn thấu thủ đoạn của thiếu niên, nói: Ngũ vị tử sao.

Xin lỗi, không cố ý vạch trần con bài tẩy của cậu.

Nhưng các cậu cũng đang xem trộm quá trình thử món của tôi, nên coi như huề.

Cậu muốn dùng ngũ vị tử để dung hòa mùi đặc trưng của thịt gấu, quả thực là một ý tưởng rất hay.

Nhưng thủ đoạn sơ cấp này trước mặt tôi chỉ là trò trẻ con, trận đấu thật sự tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.

Hạnh Bình Sang Chân cũng biết điều đó, nên tâm trạng rất nặng nề.

Sau khi vượt qua hai bài thi, bài thi thứ ba đều do Thập Kiệt đích thân ra tay đối chiến với phe phản đối, bây giờ mọi người phải đối mặt với một ngọn núi cao bắt buộc phải vượt qua.

Hạnh Bình Sang Chân nói: Tôi rất vui khi có thể một lần nữa đứng chung võ đài với cậu, thật sự quá tốt rồi.

Biết được khoảng cách, mới có thể tiến thêm một bước nâng cao bản thân.

Tiếp theo, hắn vẫn phải tiếp tục nâng cao tay nghề của mình.

Buổi tối trước khi nghỉ ngơi, tại nhà tắm lớn của lữ quán, hắn vừa tắm suối nước nóng vừa hỏi học trưởng: Tôi luôn cảm thấy Diệp Sơn Hoàng không phải là người dễ dàng đầu quân cho Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan như vậy.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ nói: Ai mà biết được, tôi và cậu ta không thân lắm.

Tôi chỉ biết cậu ta đã đánh bại các tuyển thủ năm ba và năm hai, dễ dàng giành được vị trí Thập Kiệt, còn vì sao cậu ta tham gia thi đấu thì tôi không biết.

Đường Đảo Ngân đột nhiên xuất hiện trong nhà tắm lớn, nói: Tôi có thể nói cho các cậu biết, Diệp Sơn Hoàng quả thực đã phản kháng.

Cậu ta đã cố gắng tìm kiếm kinh phí nghiên cứu từ bên ngoài trường, nhưng đều bị Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan cản trở, thậm chí đối tác vốn đã đàm phán xong cũng vì sự can thiệp của cơ quan mà tạm thời thay đổi.

Họ căn bản không thể nhận được bất kỳ khoản kinh phí nào, và cho dù họ muốn bán gia vị, Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan cũng sẽ chặn đứng nguồn phân bón và hạt giống của họ, không cho họ bất kỳ cơ hội nào.

Ngoài việc hợp tác với Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan, họ không có lối thoát nào khác, trừ phi là đóng cửa câu lạc bộ gia vị.

Ông ta biết Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan đã làm những gì sau lưng.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ vừa nghe Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan lại bỉ ổi như vậy, giận dữ nói: Quá bỉ ổi, sao có thể chặn nguồn tài nguyên của người khác chứ.

Hạnh Bình Sang Chân thì nhớ đến cha mình, theo lời Đỗ Lan, cha mình cũng đã gặp phải đãi ngộ tương tự, cuối cùng không chỉ phải ở rể, từ bỏ họ của mình, mà còn vĩnh viễn chỉ có thể làm đầu bếp cho một quán ăn nhỏ.

Mọi thứ đều không thay đổi.

Hạnh Bình Sang Chân biết rằng những gì Diệp Sơn Hoàng gặp phải cũng giống hệt như cha mình, Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan nói thì hay là mang đến một thế giới lý tưởng, nhưng bản chất không hề thay đổi, vẫn là thông qua việc bóp nghẹt tài nguyên của người khác để ép họ ngoan ngoãn nghe lời.

Lý tưởng hương ban đầu là dùng đầu bếp thay thế ban giám khảo, dùng đầu bếp để nắm quyền phát ngôn.

Còn những chuyện khác thì không hề thay đổi, bởi vì cho dù đầu bếp lên nắm quyền cũng phải đối mặt với những vấn đề thực tế, muốn giải quyết vấn đề thì thủ đoạn cũng không có bao nhiêu.

Giới tài phiệt ẩm thực với tư cách là bên trung gian, người quyết định, và là người nắm giữ các kênh tài nguyên, tuy có không ít khuyết điểm, nhưng ít nhất cũng có thể giải quyết một số vấn đề, duy trì sự vận hành của xã hội.

Vì vậy, sau khi Thế Thiết Kế lên nắm quyền, ông ta chỉ có thể dựa vào những thủ đoạn có hạn để giải quyết vấn đề mình đối mặt, và chặn tài nguyên chính là một trong những thủ đoạn hữu hiệu nhất.

Học đệ, cậu nói gì không thay đổi.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ hỏi.

Thiếu niên nói: Không có gì.

Không ngờ Diệp Sơn Hoàng lại trải qua chuyện như vậy, tôi có việc, đi trước đây.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ lập tức đi theo.

Thiếu niên muốn đi tìm Diệp Sơn Hoàng, cuối cùng tìm thấy đối phương trên sân thượng, nói: Cuối cùng cũng tìm được cậu.

Diệp Sơn Hoàng không biết thiếu niên tìm mình làm gì, hỏi: Cậu muốn nhận thua à.

Trước khi thi đấu với tôi, cậu vẫn còn suy nghĩ về chuyện của câu lạc bộ gia vị, vẫn còn phân tâm.

Một người như cậu không thể nào đánh bại tôi được, cậu phải tập trung vào trận đấu cho tôi.

Thiếu niên không phải đến để nhận thua, mà là đến để khiêu khích Diệp Sơn Hoàng.

Diệp Sơn Hoàng cạn lời, lúc này mà đối phương lại chê mình không đủ tập trung, lẽ nào đối phương cho rằng mình lo lắng cho câu lạc bộ gia vị thì không thể đánh bại hắn sao.

Hơn nữa, đối phương bảo không lo lắng là có thể không lo lắng được sao.

Mình và đối phương không giống nhau.

Đối phương chỉ cần suy nghĩ đến chuyện thắng thua của thực kích, còn mình lại phải cân nhắc rất nhiều thứ.

Bất kể cậu nói gì cũng không thể thay đổi kết cục thất bại, tôi sẽ dùng toàn lực để đánh bại cậu.

Vậy thì tốt nhất, nếu cậu không dùng toàn lực, đánh bại cậu cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Nói xong, Hạnh Bình Sang Chân liền rời đi.

Thiếu niên vừa đi, Đỗ Lan xuất hiện trước mặt Diệp Sơn Hoàng, nói: Xem ra sự xuất hiện của ngươi khiến Hạnh Bình Sang Chân rất vui vẻ, bây giờ nó thật sự một lòng một dạ muốn đánh bại ngươi, muốn vượt qua ngươi.

Nếu cần giúp đỡ, ta có thể dạy ngươi cách hạ gục đối thủ trong trận đấu, như vậy là có thể hoàn toàn an toàn rồi.

Không cần.

Thật sự không cần.

Nếu ngươi thua, tình cảnh của câu lạc bộ gia vị sẽ rất tồi tệ.

Đỗ Lan nói: Tình hình hiện tại là ngươi không thể thua, nhưng ngươi có thể sẽ thua.

Ta sẽ không thua.

Diệp Sơn Hoàng phải chiến đấu đến cùng vì người phụ nữ của mình.

Ha ha, lần trước lúc ngươi thua ta, hình như cũng nói như vậy nhỉ.

Sao ngươi lại tự tin kết quả thắng thua sẽ như ngươi mong muốn thế.

Thiên phú của Hạnh Bình Sang Chân không hề thua kém ngươi, đặc biệt là bây giờ nó không phải chiến đấu một mình, sau lưng nó còn có Cửu Ngã Chiếu Kỷ, Thế Thiết Hội Lý Nại, Thế Thiết Ái Lệ Ti, những người thuộc phe trẻ tuổi.

Sau lưng ta cũng có Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan.

Ha ha, ngươi thật sự có thể hoàn toàn tin tưởng họ sao.

Đỗ Lan cười nói: Hơn nữa, bất kể là Viễn Nguyệt Học Viện trước đây, hay Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan hiện tại, hoặc là phe trẻ tuổi sau này, tất cả đều là bình mới rượu cũ.

Đây chính là chính trị thế hệ của Nhật Bản, mỗi thế hệ có một cấu trúc riêng, nhưng bản chất không hề thay đổi.

Chính trị thế hệ, tức là thế hệ ông bà có chính sách của mình, đến thế hệ con cái có chính sách mới, đến thế hệ cháu chắt lại có chính sách mới nữa.

Đương nhiên bản chất không có gì thay đổi, nhưng khẩu hiệu chính sách của ba thế hệ ông cháu sẽ thay đổi, phương hướng phát triển cũng có sự thay đổi.

Giống như chính trị đảng phái vậy, các phe phái khác nhau có lý niệm khác nhau.

Chỉ là Nhật Bản không chỉ phân chia theo phe phái, mà còn phân chia theo thế hệ, mỗi thế hệ có một lý niệm riêng.

Đương nhiên về bản chất không có gì khác biệt, nhưng chính trị thế hệ dễ dàng xảy ra chuyện hạ khắc thượng hơn.

Nhưng cho dù đổi thế hệ, thủ đoạn sử dụng vẫn là kiểu cũ.

Giống như cuộc vận động lật đổ Mạc phủ, sau khi phế phiên lập huyện, thành quả dường như là một quốc gia mới, nhưng thực chất vẫn là một quốc gia do võ sĩ cao cấp quản lý, chỉ là các võ sĩ cao cấp đã trở thành tài phiệt, chính khách, quân đội mà thôi.

Vì vậy Viễn Nguyệt Học Viện dù trong tay viện trưởng cũ, hay Thế Thiết Kế, Thế Thiết Hội Lý Nại, bản chất đều sẽ không thay đổi.

Hạnh Bình Sang Chân hy vọng Diệp Sơn Hoàng có thể một lòng một dạ thi đấu, không suy nghĩ đến câu lạc bộ gia vị, chuyên tâm phát huy trình độ nấu nướng cao nhất.

Như vậy mình mới có thể triệt để đánh bại đối phương.

Diệp Sơn Hoàng rất bất lực, nếu có thể hắn cũng không muốn nghe lệnh của Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan, nhưng Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan đã chặn đứng mọi thứ của câu lạc bộ gia vị.

Câu lạc bộ có kỹ thuật, có khách hàng, nhưng Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan vừa ra tay chặn, ngay cả việc vận hành cơ bản cũng không thể duy trì.

Có tài thì sao chứ.

Dù cho mọi người đều công nhận tài năng của ngươi thì sao.

Vẫn dễ dàng bị bóp nghẹt.

Đối mặt với hiện thực tàn khốc, Diệp Sơn Hoàng cũng chỉ có thể nhận thua.

Vẫn là phương pháp của viện trưởng cũ dễ chấp nhận hơn, cách làm của ông ta là không ngừng rèn luyện những người có tài, thông qua vô số trận đấu để thuần hóa họ.

Người có tài muốn không ngừng chiến thắng thì phải dựa vào học viện.

Còn Thế Thiết Kế thì lại quá trực tiếp, không thèm diễn nữa, ra tay chặn tài nguyên, ra vẻ thuận ta thì sống, chống ta thì chết, rất dễ gây thù chuốc oán.

Cách làm của viện trưởng cũ là để ngọc thạch và khí thạch đối đầu nhau, viện trưởng cũ có thể làm người trung gian, có thể đứng về phía ngọc thạch, cũng có thể đứng về phía khí thạch.

Rốt cuộc ai là ngọc thạch, ai là khí thạch, ông ta không nói rõ, chỉ nói với mọi người rằng học sinh được chia thành ngọc thạch và khí thạch, nhưng cụ thể là ai thì sẽ do các trận đấu quyết định.

Thủ đoạn của viện trưởng cũ quả là cao minh, mặc dù ai là ngọc thạch, ai là khí thạch, hoàn toàn do ông ta định đoạt.

Nhưng các học sinh không cảm thấy rõ ràng lắm, vì vậy họ sẽ nỗ lực để trở thành ngọc thạch.

Khi Thập Kiệt lũng đoạn học viện, viện trưởng cũ sẽ tìm kiếm ngọc thạch từ trong đám khí thạch để tấn công Thập Kiệt, mọi thứ đều diễn ra theo quy tắc của trò chơi thực kích, chịu chơi chịu chung.

Còn Thế Thiết Kế thì hoàn toàn là làm bừa, nói thẳng ra là những người được Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan chọn mới là ngọc thạch, còn về việc lựa chọn như thế nào, đầu tiên là phải ủng hộ cơ quan, sau đó là một loạt các màn kịch đen tối.

Cách làm này quá gây thù hận.

Nếu là viện trưởng cũ, tuy những khí thạch bị đuổi học rất tức giận, nhưng những khí thạch ở lại vẫn sẽ nghĩ đến việc trở thành ngọc thạch.

Chương 3707

Thậm chí là cho rằng mọi thứ đều là lỗi của ngọc thạch, sẽ càng nỗ lực hơn để thách thức ngọc thạch.

Ngọc thạch bị thách thức sẽ càng cần sự ủng hộ của viện trưởng cũ hơn.

Đỗ Lan cho rằng gừng càng già càng cay, thủ đoạn của viện trưởng cũ kín đáo hơn nhiều.

Đương nhiên thủ đoạn của viện trưởng cũ cũng không phải là vô địch, nếu vô địch thì cũng không bị tạo phản.

Nhược điểm chính là chỉ cần ngọc thạch nhìn thấu quy tắc trò chơi này, sẽ nhận ra vị trí của mình không ổn định, liền sẽ tạo phản.

Mà những khí thạch không có hy vọng trở thành ngọc thạch cũng sẽ tạo phản.

Nhưng cho dù có tạo phản, mọi người cũng sẽ không nói gì viện trưởng cũ, dù sao ông ta vẫn luôn tỏ ra không thiên vị ai, đều làm việc theo quy củ.

Nếu có sai, cũng là sai ở quy củ, chứ không phải lỗi của viện trưởng cũ.

Còn Thế Thiết Kế thì hoàn toàn là hứng hết thù hận.

Không sao cả, chính trị thế hệ, mỗi thế hệ có một cách nói riêng.

Đỗ Lan cho biết quy tắc trò chơi giống nhau, nhưng phương pháp thực hiện lại khác nhau.

Thực ra đều là kế thừa tài nguyên, nhưng phương pháp vẫn có rất nhiều.

Lúc này, thực kích đang diễn ra sôi nổi, không chỉ Hạnh Bình Sang Chân gặp Thập Kiệt, mà tất cả phe phản đối đều gặp Thập Kiệt, trận thi đấu thứ ba đều rất kịch liệt.

Thiếu niên thử món thịt gấu cũng gần xong, bắt đầu thi đấu.

Ai sẽ làm giám khảo.

Hạnh Bình Sang Chân hỏi.

Tôi sẽ làm giám khảo.

Một chú đẹp trai đeo kính bước ra, bên cạnh còn có một cặp song sinh mười lăm tuổi.

Tại hạ là Thế Thiết Tông Vệ, cha của Thế Thiết Ái Lệ Ti.

Chú đẹp trai nói: Tôi sẽ công bằng, công chính, công khai phán quyết trận đấu của các cậu.

Tuyệt đối không thiên vị bất kỳ ai.

Còn có chúng tôi nữa, cũng tuyệt đối không thiên vị.

Hai chị em song sinh cũng là giám khảo.

Hả.

Tuổi của họ trông còn nhỏ hơn tôi.

Hạnh Bình Sang Chân không chắc chắn nói.

Họ là thiên tài về ẩm thực phân tử, không vấn đề gì đâu.

Các cậu chuẩn bị xong rồi thì bắt đầu nấu đi.

Giám khảo nói.

Hai người cũng không còn cách nào khác, người ta là giám khảo, nói gì thì là nấy.

Bắt đầu rồi, Diệp Sơn Hoàng chuẩn bị tẩm bột chiên xù vào thịt gấu rồi đem đi chiên giòn.

Quả thật là táo bạo, bọc kín hoàn toàn thịt gấu rồi chiên giòn.

Bên trong rốt cuộc là mùi thơm hay mùi tanh, hoàn toàn không rõ, đây là một ván cược.

Sau khi bọc kín, mùi vị sẽ không thể tỏa ra ngoài, hoặc là thơm nức mũi, hoặc là hôi không ngửi nổi.

Hoàn toàn là một ván cược không và một trăm, nếu không có sự tự tin tuyệt đối vào trình độ xử lý gia vị của mình, tuyệt đối sẽ không chọn cách nấu ăn kiểu mở hộp mù này.

Trình độ của giám khảo rất cao, liếc mắt một cái đã nhận ra Diệp Sơn Hoàng đã ướp thịt gấu từ trước, sau đó bọc kín lại, trong quá trình nấu chín, không hề biết tình hình bên trong ra sao, có thể nói nếu có bất kỳ sự cố nào trong quá trình, hoàn toàn không thể xử lý, chỉ có thể phó mặc cho số phận.

Nhưng hắn rất tự tin, thịt gấu được xử lý tốt sau khi chiên chín chắc chắn sẽ có hiệu quả mãn ý.

Còn món ăn của thiếu niên thì bình thường hơn, chỉ là chả thịt chiên, những miếng chả thịt chiên nóng hổi.

Lần này, món ăn của thiếu niên được dọn lên trước.

Thế Thiết Tông Vệ ăn một miếng, mùi vị rất mạnh, nói: Cậu rất táo bạo, đã sử dụng phần thịt gần xương, rõ ràng phần thịt đó có mùi nặng nhất.

Cậu đang mạo hiểm, một khi sai lầm, sẽ công cốc.

Đúng vậy, nhưng không mạo hiểm thì không thể đánh bại Diệp Sơn Hoàng.

Hơn nữa tôi cũng tin rằng thịt gấu do Viễn Nguyệt Học Viện chuẩn bị tuyệt đối sẽ không có tạp chất để lại mùi tanh, thịt gấu chỉ có mùi của thịt gấu, tôi muốn khéo léo lợi dụng điểm này, biến mùi thịt gấu thành của mình, mới có thể làm cho món ăn ngon hơn một bậc.

Hạnh Bình Sang Chân cũng rất mạo hiểm, giữ lại hương vị nguyên bản của thịt gấu.

Đỗ Lan thầm nghĩ may mà không phải làm món lòng già, nếu là làm món lòng già, chẳng lẽ Hạnh Bình Sang Chân cũng muốn giữ lại hương vị nguyên bản của lòng già sao, không thể không hỏi một câu: Ngươi cố ý hay là không cẩn thận.

Hạnh Bình Sang Chân có lẽ cũng sẽ kiêu ngạo nói: Ta cố ý.

Chính là muốn dùng hương vị nguyên bản để kích thích mỹ vị, đây chính là kỹ năng chuyển hóa của đầu bếp, làm ra những việc mà người bình thường không dễ gì dám làm.

Sai một ly, đi một dặm, hương vị sẽ bị hủy hoại hoàn toàn.

Vốn tưởng chỉ có Diệp Sơn Hoàng đang đánh cược, không ngờ ngươi cũng vậy.

Đỗ Lan không nhịn được nói: Có cơ hội thì làm món lòng già đi, hy vọng ngươi cũng có thể biến mùi vị nguyên bản thành mỹ vị.

Ta đề nghị ngươi làm món sashimi lòng già, đến lúc đó ta muốn xem trình độ của ngươi thế nào.

Những người khác không khỏi liếc nhìn, Thế Thiết Tông Vệ bất mãn nói: Đang thi đấy, có thể nghiêm túc một chút được không.

Ta không nghiêm túc sao.

Cũng đúng, Thế Thiết Kế dù gì cũng là người ở rể, là một thành viên của thế lực cũ các người.

Nhưng Ma Trù Quân của ta mới là thế lực mới thực sự.

Viện trưởng cũ, Thế Thiết Kế, Thế Thiết Hội Lý Nại dù có quậy phá thế nào cũng đều là thế lực cũ, đều là tầng lớp võ sĩ có truyền thừa.

Còn Đỗ Lan thì hoàn toàn không biết từ đâu chui ra, là một thế lực hoàn toàn mới.

Tại sao mạng internet của Nhật Bản lại lạc hậu như vậy.

Chính là vì mạng internet dễ dàng hình thành thế lực mới, bị thế lực cũ đè nén đến chết.

Bây giờ là cuộc đấu tranh thế hệ giữa thế lực cũ và thế lực cũ, còn với Đỗ Lan thì là cuộc đối đầu giữa thế lực cũ và thế lực mới.

Mọi người không để ý đến Đỗ Lan, Thế Thiết Tông Vệ bùng áo, đây là huyết thống truyền thừa.

Tiếp theo là Diệp Sơn Hoàng.

Ầm, khoảnh khắc mở nắp, một luồng ánh sáng bắn ra, tất cả mọi người đều thấy được hiệu ứng đặc biệt.

Vừa rồi món của Hạnh Bình Sang Chân không hề có hiệu ứng đặc biệt, nhưng món của Diệp Sơn Hoàng lại xuất hiện.

Thịt gấu chiên.

Mặc dù đều là chiên, nhưng Hạnh Bình Sang Chân là băm nhỏ thịt gấu, trộn với gia vị làm thành chả thịt.

Diệp Sơn Hoàng thì là nguyên miếng thịt gấu, được ướp trước, tẩm bột rồi chiên.

Ăn một miếng, thế giới đều trở nên khác biệt, chỉ riêng mùi hương đã khiến người ta ý thức mơ hồ, ăn một miếng khiến linh hồn thăng thiên.

Hiệp đầu tiên, không còn nghi ngờ gì nữa, là Diệp Sơn Hoàng

thắng.

Thiếu niên không vội, nói: Món ăn của chúng ta đều chưa có nước sốt, vậy hãy dùng nước sốt để phân thắng bại.

Về phần nước sốt, Diệp Sơn Hoàng lên trước.

Lên trước là thua trước, Diệp Sơn Hoàng, đừng manh động.

Đỗ Lan khuyên, ý bảo thiếu niên lên nước sốt trước.

Diệp Sơn Hoàng nhất quyết làm theo ý mình, hoàn toàn không quan tâm đến sự huyền học của cuộc thi, khăng khăng lên nước sốt trước.

Chấm thịt chiên vào, tiếp tục ăn, ngon gấp bội.

Tiếp theo là nước sốt của Hạnh Bình Sang Chân, ăn một miếng, trực tiếp bùng áo, không chỉ Thế Thiết Tông Vệ tự bùng áo, mà ngay cả cặp song sinh bên cạnh cũng bùng áo.

Đây là Thụ Dư Khoan Y.

Là tinh thần lực phóng ra ngoài ảnh hưởng đến những người xung quanh.

Đỗ Lan xem xong không nhịn được cười nói: Giám khảo giải thích nấu ăn, tiền bối Đường Đảo Ngân ông giải thích giám khảo, có cần thêm một người nữa giải thích ông không.

Kỹ năng của giám khảo cũng phải giải thích một chút, nếu không mọi người không hiểu.

Thụ Dư Khoan Y, chính là người bên cạnh cũng sẽ bị tinh thần lực làm cho cởi áo.

Chương 3708

Thế Thiết Tông Vệ mang theo hai mỹ thiếu nữ song sinh mười lăm tuổi, chính là để phát phúc lợi.

Nước sốt của Hạnh Bình Sang Chân khiến giám khảo bùng áo nhiều hơn, rõ ràng là ngon hơn.

Nước sốt của Diệp Sơn Hoàng là gia vị Cajun, còn của Hạnh Bình Sang Chân là sốt quả đỗ tùng, thật sự là mỗi người một vẻ, rất khó lựa chọn.

Giám khảo nói: Hạnh Bình Sang Chân, trong nước sốt của cậu có mật ong và giấm thơm phải không.

Không sai.

Tôi nghe nói gấu cũng rất thích ăn mật ong, hơn nữa thời xưa còn có truyền thuyết, sở dĩ tay gấu ngon là vì gấu dùng tay gấu để lấy mật ong, nên tôi đã thêm mật ong vào.

Liên tưởng rất hay.

Diệp Sơn Hoàng thấy Hạnh Bình Sang Chân lại dựa vào nước sốt để nâng trình độ món ăn lên một bậc, cũng không biết nói gì cho phải.

Nếu chỉ nói về việc xử lý thịt gấu, không nghi ngờ gì là Diệp Sơn Hoàng nhỉnh hơn một bậc, nhưng cộng thêm nước sốt thì tuyệt đối là Hạnh Bình Sang Chân có sức tưởng tượng hơn.

Được rồi, tiếp theo bắt đầu bình chọn, ba người chúng ta sẽ cùng nhau chọn ra người chiến thắng trong lòng mình.

Cặp song sinh lên trước, kết quả là chị chọn Diệp Sơn Hoàng, em chọn Hạnh Bình Sang Chân, xuất hiện sự phân chia.

Xem ra thắng bại cuối cùng phải do Thế Thiết Tông Vệ quyết định rồi.

Mọi người vô cùng căng thẳng, Cửu Ngã Chiếu Kỷ căng thẳng nói: Không ngờ lại có sự phân chia lớn đến vậy, trận đấu thật kịch liệt.

Học đệ, cậu không được thua đâu đấy, cậu phải đánh bại Đệ Cửu Tịch, sau đó bị tôi đánh bại.

Diệp Sơn Hoàng mặt mày nghiêm túc, bởi vì hắn đang chiến đấu vì người phụ nữ của mình.

Nhưng bây giờ Hạnh Bình Sang Chân cũng đang chiến đấu vì phụ nữ, vì Thế Thiết Hội Lý Nại, vị chúa công của mình, hắn bây giờ là một võ sĩ đi theo phụ nữ.

Hạnh Bình Sang Chân đã tìm được người phụ nữ mà mình nấu ăn vì cô ấy.

Vậy thì hãy để lá phiếu cuối cùng của tôi quyết định người chiến thắng.

Trong cuộc đối đầu ẩm thực lần này, hai người về hương vị món ăn có thể nói là ngang tài ngang sức, điểm này có thể thấy qua lựa chọn khác nhau của cặp song sinh.

Nếu nói có yếu tố nào có thể phân định kết quả, tôi cho rằng đó là chấp niệm đối với món ăn.

Hạnh Bình Sang Chân, trong nước sốt của cậu không phải là mật ong bình thường đúng không.

Không sai, đó là loại mật ong có cảm giác tê lưỡi và vị đắng nhẹ, là mật ong hoàng bá, hoàng bá là một loại gia vị thuộc họ vân hương, mật ong hoàng bá chính là mật ong lấy từ hoa của loại gia vị đó, nên khẩu vị mới có chút đắng chát, đây là loại mật ong cực kỳ hiếm và quý giá, số lượng cực kỳ ít ỏi.

Loại mật ong hiếm có như vậy tự nhiên không phải là thứ một đầu bếp quán nhỏ như hắn có thể mua được, mà là do siêu năng lực của Cửu Ngã Chiếu Kỷ mới có thể mua được.

Hạnh Bình Sang Chân đã không bỏ qua khả năng mà mật ong mang lại, không qua loa sử dụng mật ong thông thường, mà đã theo đuổi một mỹ vị ở tầng sâu hơn.

Đỗ Lan sắp cười phá lên, còn chuyên môn đi thu thập phấn hoa đặc chủng của ong.

Thứ này thật sự không đáng tin cậy.

Đây không phải là mật ong do nông dân nuôi, mà là mật ong rừng do thợ săn tìm thấy trong núi, lại càng không đáng tin cậy.

Mật ong rừng làm sao có thể chỉ ăn một loại phấn hoa.

Nhưng cứ nghe ban giám khảo tiếp tục tâng bốc đi.

Nền tảng của món ăn này không phải là gì khác, chính là chấp niệm tìm tòi vô tận về hương vị, tôi đã thấy được hình tượng người đầu bếp trong đó.

Cái gì.

Diệp Sơn Hoàng tỏ ra không hiểu, đây là lý do gì, hắn biện giải: Nếu nói về độ hoàn thành của món ăn, món ăn của cậu ta lẽ ra phải kém xa tôi mới đúng.

Chả thịt gấu của cậu ta trong quá trình nêm nếm và chế biến có quá nhiều yếu tố may mắn, hoàn toàn không thể phổ biến rộng rãi.

Còn công thức gia vị của tôi, cũng như cách chọn và ướp thịt gấu, hoàn toàn có thể viết thành thực đơn.

Ngoài việc kiểm soát lửa rất khó thực hiện, các công thức khác đều có thể được các đầu bếp khác bắt chước.

Nhưng món ăn của cậu ta dùng mật ong hoàng bá gì đó, thứ đó làm sao có thể tìm được.

Làm sao có thể để các đầu bếp bình thường nấu ra được tác phẩm tương tự.

Độ hoàn thành, chính là một công thức cố định cho món ăn.

Giống như chơi game speedrun vậy, để theo đuổi việc phá đảo game nhanh nhất, người chơi ở một số màn chơi đều có lộ trình chạy cố định, điểm lấy vật chất cố định, phương pháp giết địch cố định.

Đây là phương pháp nhanh nhất, tiện lợi nhất, đã được tối ưu hóa đến mức không thể tối ưu hóa hơn nữa, vì vậy mọi người đều sẽ chơi như vậy, đó chính là phương thức cố định, gọi tắt là định thức.

Nấu ăn cũng vậy, đầu bếp làm thế nào để phối hợp công thức gia vị, xử lý nguyên liệu, nấu nướng, thực ra cũng có phương pháp cố định, phần lớn đầu bếp đều sẽ dùng cùng một phương pháp để làm một món ăn.

Vì phương pháp nấu ăn này là dễ phổ biến nhất, cũng là lựa chọn tốt nhất.

Bột gia vị Cajun của Diệp Sơn Hoàng, thực ra là dùng gia vị miền nam nước Mỹ theo tỷ lệ của mình để pha trộn, dược liệu không hiếm, chỉ là tỷ lệ là bí phương của hắn.

Chỉ cần hắn công khai, mọi người đều có thể học.

Còn cái gì mà mật ong hoàng bá, đó là cái gì.

Ong chỉ hút phấn hoa hoàng bá.

Ha ha, thứ này thật giả còn chưa biết.

Nếu là ong rừng, làm sao xác định chúng chỉ ăn một loại phấn hoa.

Nếu là ong do nông dân nuôi, càng không cần phải nói, nông dân vì nuôi sống đàn ong, vì sản lượng, sẽ không chỉ cho ong hút một loại hoa.

Nông dân thường cho ong ăn nước đường, đảm bảo ong không bị đói chết, mật ong như vậy có được coi là mật ong hoàng bá không.

Chỉ có thể nói mật ong hoàng bá là sản phẩm được các nông dân thổi phồng, giá rất đắt, đầu bếp bình thường căn bản không thể có được.

Nhưng nếu đổi một loại mật ong khác, sẽ không thể làm ra món ăn như của Hạnh Bình Sang Chân.

Vì vậy độ hoàn thành món ăn của Diệp Sơn Hoàng cao hơn, còn món ăn của Hạnh Bình Sang Chân có tính bất định cao hơn.

Nhưng giám khảo lại muốn so sánh về hình tượng người đầu bếp.

Không sai, món ăn của cậu quả thực có độ hoàn thành cao hơn.

Thế Thiết Tông Vệ cũng không phản bác, thẳng thắn thừa nhận, nhưng ông ta muốn nói nhưng, nói: Nhưng thiếu một mục tiêu.

Mục tiêu gì.

Diệp Sơn Hoàng hỏi.

Món ăn của cậu rốt cuộc là làm cho ai.

Cậu rốt cuộc muốn ai ăn món ăn của cậu.

Giám khảo hỏi.

Diệp Sơn Hoàng ngơ ngác, đây là ý gì.

Hắn hỏi lại: Vậy món ăn của Hạnh Bình Sang Chân lại làm cho ai.

Lúc đó là vì cậu, để đánh bại cậu, tôi sẵn sàng vắt óc suy nghĩ.

Hạnh Bình nói.

Đỗ Lan thầm nghĩ đây có phải là tình yêu không.

Giám khảo nói: Trong món ăn của Diệp Sơn Hoàng, tôi không cảm nhận được chấp niệm đó, vì vậy tôi bỏ một phiếu cho Hạnh Bình Sang Chân, kết quả là hai so với một.

Khoan đã.

Đỗ Lan bước ra nói: Thẩm phán, ngươi cho rằng chấp niệm chiến thắng, nhưng ta cho rằng độ hoàn thành mới nên thắng.

Cái gọi là chấp niệm chính là bạch mã, cái gọi là độ hoàn thành chính là mã, bạch mã phi mã ngựa trắng không phải ngựa.

Bởi vì định nghĩa của hai cái này khác nhau, bạch mã có tính diên triển nhỏ, tính nội hàm lớn, còn mã có tính diên triển lớn, tính nội hàm nhỏ.

Mã có thể mở rộng để chỉ tất cả các loại ngựa, nhưng không có nội hàm của một con ngựa cụ thể.

Bạch mã có tính diên triển rất nhỏ, nhưng nội hàm bao gồm cả màu trắng.

Rốt cuộc là tính diên triển quan trọng, hay tính nội hàm quan trọng.

Thực ra đều rất quan trọng, tại sao ngươi lại nói tính nội hàm lớn hơn tính diên triển.

Chẳng phải là quá thiên vị sao.

Giám khảo thấy Đỗ Lan ra mặt, nói: Ngươi là giám khảo, hay ta là giám khảo.

Ta muốn phán thế nào không liên quan đến ngươi, ta tự nhiên có tiêu chuẩn của riêng mình.

Tính nội hàm bao gồm hình tượng người đầu bếp tự nhiên sẽ khiến người ta ấn tượng sâu sắc hơn.

Còn tính diên triển, đổi ai nấu cũng như nhau, ngựa trắng và ngựa đen đều là ngựa, nếu đã như vậy tại sao ta nhất định phải chọn ngựa trắng mà không phải ngựa đen.

Món ăn của Diệp Sơn Hoàng, chỉ cần công khai công thức, Hạnh Bình Sang Chân cũng có thể nấu ra món ăn có trình độ tương tự.

Nhưng Hạnh Bình Sang Chân nếu công khai công thức, cũng chỉ có rất ít người có thể sao chép được, mang phong cách cá nhân mạnh mẽ.

Ta cho rằng cậu ta thắng lợi không có vấn đề gì.

Diệp Sơn Hoàng có thể giúp mọi người nâng cao tay nghề, chẳng lẽ ý nghĩa không lớn sao.

Đây là chủ trương của Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan các người, không liên quan gì đến ta, ta chỉ chọn khẩu vị của riêng mình.

Giám khảo nói.

Chương 3709

Đỗ Lan cười nói: Diệp Sơn Hoàng, bây giờ ngươi nên hiểu rồi chứ, cái gọi là thực kích cũng chỉ có vậy thôi.

Ngươi có ưu điểm, cũng sẽ bị ban giám khảo mở miệng một cái là phủ định.

Cho nên thắng lợi thật sự không nằm ở mỹ thực, mà là ở việc hạ gục đối thủ, như vậy giám khảo dù có khéo ăn nói thế nào cũng không thể phủ nhận thắng lợi của ngươi.

Bây giờ giám khảo có thể dựa vào sở thích cá nhân để phủ định tác phẩm của ngươi, vậy lần sau, lần sau nữa, ngươi cho rằng kết quả sẽ khác sao.

Sẽ luôn như vậy, giám khảo nắm giữ vận mệnh của đầu bếp, các ngươi có nỗ lực thế nào cũng không có giá trị, vì họ có thể tùy thời xóa bỏ tài năng của các ngươi.

Cả Diệp Sơn Hoàng và Hạnh Bình Sang Chân đều im lặng.

Món ăn của Diệp Sơn Hoàng có tính diên triển mạnh hơn, món ăn của Hạnh Bình Sang Chân có tính nội hàm nhiều hơn, theo lý mà nói là ngang tài ngang sức, mỗi bên đều có ưu thế, rất khó nói cái nào tốt hơn, cái nào kém hơn.

Nhưng Thế Thiết Tông Vệ lại cho rằng hình tượng người đầu bếp quan trọng hơn, tức là tính nội hàm quan trọng hơn tính diên triển.

Đánh giá như vậy rất chủ quan, không hề công bằng, đầy thiên kiến, khó lòng phục chúng.

Dù sao Đỗ Lan là người đầu tiên không phục, thực ra Diệp Sơn Hoàng cũng không phục, chỉ là không dám cãi lại ban giám khảo.

Nhưng Diệp Sơn Hoàng cũng không hiểu rõ rốt cuộc Đỗ Lan đang đứng về phía nào.

Hắn hỏi: Trước đây khi Thế Thiết Kế yêu cầu dùng kỳ thi thăng cấp để loại bỏ phe phản đối, ngươi đã phản đối.

Bây giờ phe phản đối sắp thắng lợi, ngươi cũng phản đối.

Đỗ Lan, rốt cuộc ngươi thuộc phe nào.

Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan và phe phản đối, tại sao ngươi đều phản đối.

Ngươi cho rằng viện trưởng cũ, Thế Thiết Kế, Thế Thiết Hội Lý Nại ba người có gì khác nhau sao.

Thực ra ba người ai nắm quyền cũng như nhau, chẳng qua là dũng sĩ diệt rồng lại trở thành ác long, cho nên ta phản đối Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan của Thế Thiết Kế, cũng phản đối phe phản đối của Thế Thiết Hội Lý Nại, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Ta phản đối tất cả các thế lực cũ.

Đỗ Lan nói: Tuy ba thế hệ là chính trị thế hệ, nhưng bản chất vẫn là các thế lực kiểm soát tài nguyên, kiểm soát quyền định giá ở tầng dưới, kiểm soát quyền phát ngôn ở tầng trên, đổi ai lên cũng chỉ là bình mới rượu cũ.

Khác biệt lớn nhất chính là người kiểm soát các thế lực đã thay đổi.

Nhưng thay đổi qua lại cũng vẫn là người nhà Thế Thiết.

Diệp Sơn Hoàng tỏ ra chuyện này quá phức tạp, nghe không hiểu, cảm giác còn phức tạp hơn cả việc điều chế gia vị.

Thế Thiết Tông Vệ không nhịn được nói: Đây là thực kích, ta là giám khảo, ta nói là được.

Ta tuyên bố Hạnh Bình Sang Chân giành chiến thắng, số phiếu là hai so với một.

Đỗ Lan, Ma Trù Quân của ngươi có lợi hại đến đâu cũng không có tư cách làm bậy trong trận đấu của ta.

Đỗ Lan nói: Cho nên trận đấu mới phải thay đổi, cho nên tiêu chuẩn phán quyết mới phải thay đổi.

Thời đại để ban giám khảo làm bậy đã kết thúc, thời đại dìm một người, nâng một người của ngươi đã kết thúc, tiếp theo sẽ do Ma Trù Quân tiếp quản, chúng ta sẽ không cho ban giám khảo cơ hội làm càn nữa.

Ma Trù Quân sẽ cho các ngươi một kết quả thi đấu không thể phản bác.

Mọi người đều biết thủ đoạn của Ma Trù Quân, hạ gục đối thủ trong quá trình nấu ăn, chỉ cần đối thủ không thể hoàn thành trận đấu thì chính là thất bại.

Các người muốn tạo phản.

Thế Thiết Tông Vệ nhíu mày nói: Thế Thiết Kế dạy dỗ thủ hạ như thế nào vậy.

Chỉ cần Ma Trù Quân đánh bại Thập Kiệt trong thực kích, giành lấy một nửa số ghế Thập Kiệt, là có thể mở ra tương lai cho Ma Trù Quân, ta nghĩ bây giờ cũng gần đến lúc rồi.

Tít.

Chuông điện thoại reo, không chỉ điện thoại của Thế Thiết Tông Vệ, mà cả điện thoại của Đường Đảo Ngân, Hạnh Bình Sang Chân, Diệp Sơn Hoàng cũng đồng thời vang lên.

Tiếng chuông điện thoại chói tai dường như báo hiệu điềm chẳng lành, lòng mọi người cũng không khỏi thắt lại.

Nghe máy.

Không xong rồi, Thập Kiệt bại rồi.

Sao vậy.

Không phải Thập Kiệt đi chặn phe phản đối sao.

Bài thi nhắm vào phe phản đối, Thập Kiệt đích thân ra tay ép phe phản đối phải thôi học.

Còn những học sinh khác đều có thể dễ dàng vượt qua bài thi, dù sao Thế Thiết Kế đã tiết lộ đề trước.

Họ chỉ cần học hành chăm chỉ là sẽ không gặp vấn đề gì.

Chỉ có phe phản đối mới gặp Thập Kiệt trong bài thi thứ ba, theo lý mà nói phải là Thập Kiệt đại thắng, sao lại bại được.

Tôi cũng không biết, những người trong phe phản đối đó đều đã sử dụng thủ đoạn của Ma Trù Quân, đánh gục toàn bộ Thập Kiệt.

Bây giờ Thập Kiệt đã hoàn toàn tan rã, thời đại mới đã đến, Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan đã toàn diện thất bại, đã mất đi sự ủng hộ của Thập Kiệt.

Giọng nói ở đầu dây bên kia kích động nói.

Sắc mặt tất cả mọi người đều biến đổi, không khỏi nhìn về phía Đỗ Lan.

Đường Đảo Ngân vội vàng hỏi: Người tham gia thi không phải là phe phản đối sao.

Là Hắc Mộc Tràng Lương, Thế Thiết Ái Lệ Ti bọn họ sao.

Đúng vậy, chính là họ, nhưng họ đã dùng thủ đoạn của Ma Trù Quân.

Biểu cảm của mọi người đều không giữ được nữa, Thế Thiết Tông Vệ là người nổi giận đầu tiên, gầm lên với Đỗ Lan: Ngươi đã làm gì con gái ta.

Con gái ta tuyệt đối sẽ không hạ gục đối thủ trong quá trình nấu ăn.

Cha nào con nấy, ông ta biết con gái mình không phải là người bạo lực như vậy.

Đánh bại Thập Kiệt, trở thành Thập Kiệt, không phải rất tốt sao.

Đỗ Lan nói.

Rốt cuộc ngươi đã làm gì.

Bạn của Hạnh Bình Sang Chân cũng ở trong đó.

Hắn nhận được điện thoại, trùng hợp, Điền Sở Huệ cũng trở nên rất kỳ quái, giống như bị ai đó khống chế: Tôi đã nói có chuyện gì cứ nhắm vào tôi, nếu động đến người bên cạnh tôi, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi.

Ta cũng đã nói, ngươi bảo không động thủ thì ta không động thủ, chẳng phải ta rất mất mặt sao.

Đỗ Lan ha ha cười, vẻ mặt kiêu ngạo khiến người ta nghiến răng nghiến lợi.

Rốt cuộc ngươi đã làm gì.

Đường Đảo Ngân nghiêm túc hỏi.

Toàn bộ Thập Kiệt bị hạ gục, đây là điều ông không ngờ tới, thủ đoạn của Ma Trù Quân quá tàn nhẫn.

Để cho giám khảo không có bất kỳ cơ hội thiên vị nào, phương thức hạ gục đối thủ để hoàn thành trận đấu của Ma Trù Quân mới là công bằng nhất.

Không cần phải thiên vị giữa hương vị ẩm thực, tổng điểm đánh giá, giữa tính diên triển và tính nội hàm.

Rõ ràng trình độ ngang nhau, ban giám khảo lại cứ mở miệng nói bừa, quá xấu xí, thật sự quá xấu xí.

Đỗ Lan lại một lần nữa hóa thân thành đại phản diện, vẻ mặt đắc ý nói: Thời đại của ban giám khảo đã kết thúc, tiếp theo Thập Kiệt mới sẽ mở ra một thời đại mới.

Đừng đánh trống lảng, rốt cuộc ngươi đã làm gì với bạn của tôi.

Hạnh Bình Sang Chân gầm lên.

Không có gì, cũng giống như vị Thế Thiết Tông Vệ này Thụ Dư Khoan Y vậy, tinh thần lực của ông ta có thể can thiệp đến người bên cạnh khiến họ bùng áo, ta cũng có thể dùng tinh thần lực khống chế phe phản đối, ban cho họ sức mạnh để đánh bại đối thủ.

Đặt cược tư cách Thập Kiệt để tiến hành thực kích, cuối cùng giành được một nửa số ghế, bây giờ Viễn Nguyệt Học Viện là đồ của ta.

Đỗ Lan thản nhiên nói: Ta nghĩ chuyện này không khó hiểu đâu nhỉ, với trí thông minh của các ngươi cũng có thể hiểu được, sự việc chính là như vậy đấy, các ngươi chấp nhận cũng được, phản kháng cũng chẳng sao, mọi chuyện đã định rồi.

Vậy thì bây giờ phe phản đối không cần phải thôi học nữa, ban giám khảo cũng không thể kiểm soát thực kích, thời đại mới đã đến.

Khống chế, ngươi khống chế họ.

Hạnh Bình Sang Chân quả thực không tin vào tai mình, chuyện như vậy thật sự có thể làm được sao.

Thụ Dư Khoan Y là sức mạnh trong huyết mạch của nhà Thế

Thiết, sao ngươi có thể có được.

Thế Thiết Tông Vệ không thể tin nổi nói: Hơn nữa, cho dù là Thụ Dư Khoan Y thì phạm vi cũng có hạn, các phòng thi khác cách đây vạn dặm, phạm vi tinh thần lực của ngươi sao có thể lớn như vậy, kéo dài như vậy.

Ngươi là quái vật à.

Ta không phải quái vật, nếu phải nói thì nên là ma quỷ, ha.

Đỗ Lan nói: Tóm lại ta đã nắm giữ một nửa Thập Kiệt, bây giờ ta kiểm soát mọi thứ.

Trả lại bạn bè cho tôi, không cho phép ngươi dùng thân thể của họ làm những chuyện phá hoại ẩm thực thiêng liêng như vậy.

Hạnh Bình Sang Chân giận dữ gầm lên: Tôi tuyệt đối không thừa nhận việc hạ gục đối thủ trong khi nấu ăn là một trận đấu ẩm thực, tuyệt đối không thừa nhận.

Vậy ngươi thừa nhận những lời nói nhảm của giám khảo sao.

Món ăn của ngươi và món ăn của Diệp Sơn Hoàng rõ ràng đều có ưu điểm riêng, ban giám khảo mở miệng một cái liền thành tính nội hàm quan trọng hơn tính diên triển.

Còn lúc nhập học, rõ ràng ngươi có đủ tư cách nhập học, kết quả Thế Thiết Hội Lý Nại trực tiếp nói khó ăn, khiến ngươi không thể vượt qua bài thi.

Ngươi còn cứ bám theo Thế Thiết Hội Lý Nại, muốn cô ta nói ra từ ngon, ngươi không thấy mình rất ngốc sao.

Ngươi chấp nhận sự huấn luyện của quý tộc, cuối cùng quý tộc nói với ngươi ngon, chẳng phải bằng việc người ta cướp đi thứ của ngươi, sau đó trả lại cho ngươi, cuối cùng ngươi còn phải mang ơn đội nghĩa sao.

Món ăn của ngươi vốn dĩ đã ngon, quý tộc cứ khăng khăng nói khó ăn, còn bắt ngươi phải chấp nhận sự huấn luyện, rồi mới nói ngon, không thấy nực cười sao.

Lấy đi thứ vốn thuộc về ngươi, sau đó ngươi phải làm trâu làm ngựa nỗ lực, cuối cùng quý tộc mới trả lại đồ cho ngươi, ngươi còn phải cảm kích quý tộc.

Đơn giản chính là bỏ tiền ra mua thứ vốn thuộc về mình.

Hạnh Bình Sang Chân, lúc thi nhập học, món cơm gà trứng gà của ngươi vốn dĩ đã rất ngon.

Kết quả ban giám khảo nói không ngon, ngươi vì một kết quả không thể tranh cãi mà phải đi một vòng lớn, trả giá thêm thời gian và công sức, cuối cùng ngươi còn phải cảm ơn người ta đã bắt ngươi đi đường vòng.

Ngươi là đồ ngốc à.

Đỗ Lan vô tình nói.

Hạnh Bình Sang Chân không biết nói gì cho phải, hắn cũng biết nếu không có viện trưởng cũ sửa lại kết quả, mình ngay cả cửa học viện cũng không vào được.

Chương 3710

Nhưng hắn không những không cảm thấy có vấn đề, ngược lại còn cảm thấy chế độ giám khảo này quá tốt, quả thực là dân trí chưa mở, ngu muội đến cực điểm.

Nếu không có viện trưởng cũ, Hạnh Bình Sang Chân đã bị đại tiểu thư loại ngay từ kỳ thi nhập học, nhưng hắn vẫn không hề nghi ngờ tính công bằng, hợp lý của giám khảo.

Đương nhiên cho dù có nghi ngờ, Hạnh Bình Sang Chân cũng không có cách nào tốt hơn, không thể đề xuất ra một tiêu chuẩn phán quyết phù hợp hơn.

Không để ban giám khảo phán quyết, kết quả sẽ là một Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan độc tài, đến lúc đó sẽ thiết lập một tiêu chuẩn cứng nhắc, không có bất kỳ tự do nào.

Còn có cách mà anh Đỗ Lan tán thành là hạ gục đối thủ, nhưng đó căn bản không phải là nấu nướng.

Cho nên giữa việc ban giám khảo phán quyết, tiêu chuẩn cứng nhắc, và hạ gục đối thủ, tôi nghĩ ban giám khảo không phải là lựa chọn tồi tệ nhất, tôi chỉ là một đầu bếp, không có trí tuệ lớn lao như vậy, chỉ là lựa chọn một phương án mà tôi có thể chấp nhận.

Hắn nói: Dù sao tôi cũng có thể thỏa sức đối đầu với cao thủ, như vậy là đủ rồi, thua cũng được, thắng cũng được, tôi đều có thể học hỏi được kiến thức.

Tôi không giống anh, anh chỉ muốn thắng, còn tôi thì không sợ thua.

Đỗ Lan thấy thiếu niên phản bác đanh thép, thầm nghĩ nó đang đi ngày càng xa trên con đường sai lầm.

Nhưng cũng tốt, dù sao Đỗ Lan cũng không đưa ra một con đường đúng đắn nào.

Hai con đường, một con là sai lầm, con còn lại cũng là sai lầm, vậy thì hãy xem con đường nào dễ được các đầu bếp Nhật Bản chấp nhận hơn.

Rốt cuộc là chấp nhận sự đánh giá của ban giám khảo, hay là trực tiếp hạ gục đối thủ.

Thú vị, quá thú vị.

Nếu các ngươi muốn đánh bại Ma Trù Quân, thì hãy đến địa điểm thi tiếp theo đi.

Chỉ cần các ngươi có thể đứng vững trên võ đài đến cuối cùng, ta sẽ trả lại tự do cho tất cả các đầu bếp, không còn khống chế họ nữa.

Nếu các ngươi không thể chống đỡ đến cuối cùng, vậy thì các ngươi thua.

Đương nhiên, cho dù các ngươi có thể chống đỡ đến cuối cùng, thân thể và tâm linh của các ngươi cũng sẽ để lại những vết sẹo vĩnh viễn, có lẽ sẽ không bao giờ còn dũng khí cầm dao và chảo nữa.

Đỗ Lan cười nói: Ngươi với tư cách là một đầu bếp, có sẵn sàng vì bạn bè của mình mà trả giá mọi thứ không.

Vốn dĩ đầu bếp chỉ cần nấu ăn là được, nhưng bây giờ đầu bếp phải giống như võ sĩ bảo vệ kẻ yếu.

Đừng coi thường sự gắn kết giữa tôi và mọi người, tôi nhất định sẽ đánh bại các người.

Rất tốt, vậy chúng ta gặp lại ở bài thi tiếp theo.

Đỗ Lan đi trước.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ sắc mặt nặng nề nói: Học đệ, tuy lời nói của cậu rất hay, nhưng Ma Trù Quân không phải là chuyện đùa đâu, tinh thần lực của họ rất quỷ dị.

Họ nắm giữ năng lực còn mạnh hơn cả gia tộc Thế Thiết, một khi đứng trên võ đài, tinh thần lực của họ sẽ can thiệp vào cơ thể và tinh thần của kẻ địch, cho đến khi hạ gục được kẻ địch.

Theo tôi biết, Ma Trù Quân hiện đang giữ kỷ lục toàn thắng.

Tôi biết, nhưng tôi nhất định phải cứu bạn bè.

Hạnh Bình Sang Chân nghiến răng nghiến lợi nói: Tôi tuyệt đối không cho phép người bên cạnh mình bị thương.

Diệp Sơn Hoàng bước tới, nói: Tôi sẽ giúp cậu, tôi cũng không thể tha thứ cho Đỗ Lan.

Cảm ơn.

Cậu đã từng giao đấu với Đỗ Lan, cảm giác thế nào.

Rất đáng sợ, hoàn toàn không biết hắn đã làm gì, mũi của tôi đã chảy máu, năng lực của hắn rất quỷ dị.

Nhưng chỉ cần có một trái tim không chịu thua, là có thể kiên trì được.

Diệp Sơn Hoàng nghĩ đến chúa công của mình, lại một lần nữa bùng cháy ý chí chiến đấu.

Về chuyện tinh thần lực, tôi có thể nói cho các cậu nghe.

Thế Thiết Tông Vệ nói: Tinh thần lực của gia tộc tôi có liên quan đến mỹ thực, món ăn càng ngon, tinh thần lực sẽ càng bùng nổ, hình thức biểu hiện chính là bùng áo.

Vậy có hình thức biểu hiện nào khác không.

Thiếu niên hỏi.

Hiện tại thì không có.

Nhưng sự xuất hiện của Đỗ Lan đã chứng minh hắn có cách kích phát tinh thần lực, dùng mỹ thực để ban cho người khác kỹ thuật siêu năng lực.

Nấu nướng của hắn đã chạm đến thiên đạo rồi, chắc là đã dung hợp ngũ hành chi lực, là một loại pháp thuật.

Thế Thiết Tông Vệ nghiêm túc nói.

Đường Đảo Ngân cũng nói: Từ xưa đã có học thuyết ngũ hành, có lẽ có thể bắt đầu từ phương diện này, còn vài ngày nữa mới đến trận thi tiếp theo, các cậu có thể thử xem.

Tôi cũng sẽ giúp các cậu tra cứu tài liệu.

Vâng, vậy bắt đầu thôi.

Thiếu niên phải tìm hiểu kỹ mối quan hệ giữa nấu ăn và ngũ hành.

Học thuyết ngũ hành tồn tại từ xưa, cho rằng bên trong cơ thể có sức mạnh của kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, và hỷ, nộ, ai, lạc, khấp cũng tương ứng với ngũ hành, chua, ngọt, đắng, cay, mặn tự nhiên cũng tương ứng với ngũ hành.

Tóm lại mọi thứ đều tương ứng với ngũ hành, lợi dụng ngũ hành của vạn vật để cường hóa ngũ hành của cơ thể, là có thể tăng cường tinh thần lực, đây chính là nguyên lý của viên thịt bò tinh thần lực, cũng là nguyên lý tinh thần lực của gia tộc Thế Thiết.

Nhưng biết nguyên lý rồi, làm sao để điều phối ngũ hành của nguyên liệu mới có thể đạt đến trình độ kích phát tinh thần lực.

Ngũ hành của gia tộc Thế Thiết chắc chắn hoạt bát hơn người bình thường, nên ăn món ngon là có thể bùng áo.

Nhưng người bình thường không làm được, làm sao có thể thông qua mỹ thực để nâng cao tinh thần lực của mình.

Thiếu niên tra rất nhiều tài liệu, đều là những thứ huyền ảo, không hề có phương pháp sử dụng trực tiếp.

Luyện đan hình như là luyện khoáng thạch, thực vật thành sức mạnh cường hóa cơ thể, có lẽ Sử đã sử dụng kỹ thuật luyện đan.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ nói: Lúc nhỏ tôi đã theo cha mẹ đi du lịch khắp nơi, đến các khu vực của Thăng Long, cũng đã tìm hiểu lịch sử văn hóa địa phương, luyện đan trường sinh ở Thăng Long thời xưa rất thịnh hành, nghe nói thuốc súng chính là do các luyện đan sư vô tình phát minh ra trong quá trình luyện đan.

Hơn nữa họ còn thích ăn kim loại, cuối cùng bị ngộ độc kim loại, đi đời nhà ma.

Nhưng những ghi chép về việc họ theo đuổi trường sinh thành tiên thông qua luyện đan quả thực có lịch sử lâu đời, có lẽ Đỗ Lan đã dùng thủ pháp luyện đan.

Thứ cần tra nhiều quá, văn hiến Thăng Long quả thực là một biển rộng, những thứ linh tinh lộn xộn quá nhiều, tra không xuể.

Thiếu niên đau đầu, vì văn hiến Thăng Long quá nhiều, nội dung về ẩm thực cũng rất nhiều, có các loại thực đơn chay, thiện thực, còn có đủ các loại lý luận linh tinh.

Hầu như mỗi nhà đều có lý luận của riêng mình, đều có thể sáng tạo ra lý luận ẩm thực của riêng mình.

Người đầu tiên đề xuất lý luận ngũ vị là Y Doãn của nhà Thành Thang, ông ta đã giúp Thành Thang chấm dứt triều Hạ, đề xuất rằng trị quốc cũng nên giống như điều hòa ngũ vị, vừa phải, không được quá mức.

Sau đó lại phát sinh ra câu nói trị đại quốc như phanh tiểu tiên cai trị nước lớn như nấu con cá nhỏ, có lẽ chúng ta có thể tìm hiểu trước lý luận điều hòa ngũ vị.

Diệp Sơn Hoàng dụi mắt nói.

Mọi người gật đầu, lập tức truy về nguồn gốc, thái độ của Y Doãn đối với việc nấu ăn là trước tiên phải nhận thức được thuộc tính tự nhiên của nguyên liệu, điểm này Hạnh Bình Sang Chân và Cửu Ngã Chiếu Kỷ đều đã hiểu rõ, muốn tìm hiểu một loại nguyên liệu thì tốt nhất là tìm hiểu nơi sản xuất của nó.

Y Doãn nói: Phu tam quần chi trùng, thủy cư giả tinh, nhục tước giả tao, thảo thực giả thiên, ác xú do mỹ, giai hữu sở dĩ.

Nghĩa là ba loại sinh vật, sống ở những nơi khác nhau, loài sống dưới nước và loài sống trên cạn có khẩu vị khác nhau.

Động vật ăn tạp, ăn các loại thức ăn khác nhau, hương vị cũng khác nhau.

Nhưng chỉ cần tìm được phương pháp nấu nướng, thì đều rất ngon.

Ông ta lại nói: Phàm vị chi bản, thủy tối vi thủy.

Tức là trong các vị chua, ngọt, đắng, cay, mặn, nước không có vị cũng là một loại vị, hơn nữa còn là khởi đầu của mọi vị.

Không có vị cũng là một loại vị.

Hơn nữa ông ta còn chú trọng đến lửa, chú trọng đến sự điều hòa. có thể nói là đại sư về lý luận ẩm thực thời cổ đại, còn sáng tạo ra việc kết hợp nấu ăn và trị quốc, có thể nói là kỳ tài.

Có thể nói ông ta là người nấu ăn giỏi nhất trong giới chính trị gia, và là người trị quốc giỏi nhất trong giới đầu bếp.

Truyền thuyết kể rằng Y Doãn ban đầu nấu ăn cho Hạ Kiệt, nhưng thấy Hạ Kiệt tàn bạo, bèn chạy sang Thành Thang làm gián điệp, cuối cùng trở thành một danh tướng, có thể nói là cực kỳ lợi hại.

Quá giỏi, làm đầu bếp nên làm người như Y Doãn.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ cũng là lần đầu tiên tìm hiểu sâu về Y Doãn, mới phát hiện ra sư tổ của đầu bếp lại lợi hại đến vậy.

Nước là khởi đầu của vị.

Không ngờ người xưa mấy nghìn năm trước đã có thể có được sự lĩnh ngộ như vậy, quá lợi hại.

Diệp Sơn Hoàng cũng nói: Tôi vì để điều hòa gia vị, đã đi khắp nơi tìm nguồn nước không có bất kỳ mùi vị nào, cuối cùng dùng nước cất mới thực sự thực hiện được dung môi không có vị, mấy nghìn năm trước đầu bếp đã ý thức được không có vị cũng là một loại vị, thật đáng nể.

Hạnh Bình Sang Chân cũng cảm thấy không thể tin nổi, lý luận vượt qua mấy nghìn năm này vẫn có thể mang lại sự khai sáng.

Nếu hắn có thể đọc được những nội dung này sớm hơn, thì đã có thể sớm hiểu được nguyên liệu trong những môi trường khác nhau, ăn những loại thức ăn khác nhau lớn lên, đều sẽ có những hương vị khác nhau, cũng có thể hiểu được tác dụng của lửa đối với nguyên liệu, lửa lớn có thể khử tanh, lửa nhỏ có thể khử mùi gây.

Môi trường sống, cách nấu nướng, sự biến đổi của hương vị, người xưa ba nghìn năm trước đã sớm chú ý đến những yếu tố của việc nấu ăn.

Hơn nữa còn biết rằng việc điều hòa phải được điều chỉnh theo từng khách hàng, không thể cứ dùng một khẩu vị để lừa khách.

Đồng thời cũng phải dùng tâm để cảm nhận sự biến đổi của nguyên liệu ở các giai đoạn khác nhau, nguyên liệu không biết nói, nên phải chú ý nhiều hơn, đầu bếp một khi không quan tâm đến sự biến đổi của nguyên liệu, sẽ làm hỏng việc.

Phải hiểu được sự biến đổi của nguyên liệu dưới các loại lửa khác nhau, các mùa khác nhau, các môi trường khác nhau, nguyên liệu không biết nói, thì phải dùng tâm để quan sát.

Tóm lại, lý luận nấu ăn của Y Doãn cho dù đặt ở hiện tại cũng rất thực dụng, bởi vì lý luận này cũng giống như Tôn Tử Binh Pháp, là đề cương cốt lõi, không có thao tác cụ thể nấu một loại nguyên liệu nào, nhưng có thể áp dụng cho tất cả các loại nguyên liệu.

Tôn Tử Binh Pháp cũng không dạy cụ thể cách đánh trận, nhưng muốn đánh thắng thì phải làm theo lý luận trong Tôn Tử Binh Pháp.

Lý luận ẩm thực của Y Doãn cũng vậy, muốn nấu ăn ngon thì phải làm theo lý luận của ông, đối với bất kỳ nguyên liệu nào cũng phải dùng tâm quan sát, cẩn thận xử lý, cuối cùng nấu ra một bát mỹ thực.

Mọi người vội vàng tìm kiếm phương pháp để đánh bại Ma Trù Quân, tìm kiếm sức mạnh Ngũ hành, nghiên cứu về vị đầu bếp đầu tiên có ghi chép trong lịch sử là Y Doãn.

Y Doãn đã để lại một lượng nhỏ lý luận nấu nướng, cho đến thời hiện đại vẫn còn gây chấn động, nhưng Y Doãn lại không ghi chép về chuyện tinh thần lực.

Chương 3711

Điều này thật đáng tiếc, tuy rất hữu ích cho việc nâng cao tay nghề của họ, nhưng lại không cung cấp manh mối nào về siêu năng lực.

Chỉ xem sách thôi là không đủ.

Đường Đảo Ngân đến, cùng đi với ông còn có Hạnh Bình Thành Nhất Lang.

Bố.

Con trai, xem ra các con đã rơi vào tuyệt cảnh rồi.

Hạnh Bình Thành Nhất Lang trở về vốn là để đối phó với Thế Thiết Kế, nào ngờ lại xuất hiện một Ma Trù Quân còn khó nhằn hơn, lại còn có siêu năng lực.

Chỉ tìm tài liệu là không đủ, tôi và Thành Nhất Lang sẽ huấn luyện các cậu.

Đường Đảo Ngân nói.

Mọi người đều trở nên nghiêm túc.

Diệp Sơn Hoàng nói: Chỉ dựa vào tài nghệ nấu nướng thì không thắng được, nếu bị đánh gục thì coi như xong.

Ta biết, nhưng việc luyện tập tài nghệ đến mức chỉ cần dựa vào ký ức cơ bắp cũng có thể hoàn thành việc nấu nướng là rất cần thiết.

Thành Nhất Lang nói: Vào những lúc cần thiết, phải từ bỏ tinh thần, chỉ dựa vào thân thể để hoàn thành việc nấu nướng.

Thời gian có hạn, bắt đầu huấn luyện trước đã.

Việc tìm tài liệu, chúng ta sẽ cử người khác đi tìm.

Hành động riêng lẻ.

Mọi người gật đầu, chấp nhận đề nghị này. 181.

Muốn tìm ra siêu năng lực trong biển tài liệu mênh mông quả thực không dễ, thà rằng cứ luyện tập thật tốt những gì mình giỏi trước.

Luyện đến mức cơ bắp có thể tự hoàn thành việc nấu nướng, dù mất đi ý thức vẫn có thể chiến đấu.

Hai vị tiền bối huấn luyện vô cùng khắc nghiệt, đều theo cường độ của bếp sau năm sao, muốn biến những đầu bếp trẻ tuổi này trở nên sắc bén hơn cả võ sĩ.

Lý luận kết hợp với huấn luyện, tài nghệ của mọi người đều tiến bộ vượt bậc.

Nhưng đối mặt với Ma Trù Quân vẫn là không đủ, bởi vì Ma Trù Quân không đấu võ.

Lúc này tại hội trường cuối cùng của kỳ thi, bọn người Thế Thiết Hội Lý Nại đều đã là những kẻ thất bại, thẻ học sinh của họ đều bị tịch thu.

Các người quá bỉ ổi.

Thế Thiết Ái Lệ Ti hét lên: Lại dùng siêu năng lực đánh gục đối thủ, đây căn bản không phải là việc làm của đầu bếp.

Sao lại không phải là việc làm của đầu bếp.

Chẳng lẽ nghe theo lời ban giám khảo mới là việc làm của đầu bếp.

Lần trước cô và Hạnh Bình Sang Chân thi đấu bento, bento sushi của cô bị phán thua, nói rằng món ăn của cô không có cá tính, chỉ là sự chồng chất của kỹ năng.

Chẳng lẽ cô không cảm thấy oan ức sao.

Tôi không có gì oan ức cả, vì tài nghệ của tôi chưa viên mãn, mới có động lực tiến lên.

Nếu tài nghệ của tôi có thể trăm trận trăm thắng, tôi ngược lại sẽ không biết nên nỗ lực thế nào nữa.

Ha ha, vậy cô nên học hỏi Đệ nhất tịch, cậu ta vẫn luôn rất nỗ lực.

Dù đã là Đệ nhất tịch, cậu ta vẫn không ngừng thúc đẩy bản thân tiến lên.

Sự tự giác kỷ luật này mới là thứ cô cần học, chứ không phải những lời đánh giá trừu tượng của ban giám khảo.

Ban giám khảo nói cô không có cá tính, chẳng lẽ việc chồng chất dược liệu không được tính là cá tính sao.

Tất cả các đầu bếp, có mấy ai có thân phận, có điều kiện để dùng dụng cụ đắt tiền chồng chất lên nguyên liệu đắt tiền.

Chẳng lẽ đó không thể là cá tính sao.

Nếu cô từ bỏ ưu thế của mình, tìm kiếm cái gọi là cá tính từ trong khuyết điểm của mình, cô nghĩ mình có thể trở thành một đầu bếp xuất sắc không.

Người ta đều phát huy sở trường, tránh sở đoản, còn cô thì phát huy sở đoản, tránh sở trường.

Đỗ Lan nói.

Tôi thích thế, anh không quản được.

Thế Thiết Ái Lệ Ti chủ trương nổi loạn, không đời nào nghe lời Đỗ Lan, dù Đỗ Lan nói có lý, cô cũng không nghe không nghe, đồ rùa niệm kinh.

Các người, những người trẻ tuổi này, đã bị quý tộc thuần hóa, đã không còn biết mình nên phấn đấu vì dân dĩ thực vi thiên, chứ không phải phấn đấu vì những lời đánh giá của ban giám khảo quý tộc.

Đỗ Lan nói.

Anh làm sao chứng minh được tư duy của anh là đúng, còn chúng tôi là sai.

Anh luôn miệng nói chúng tôi sai, nhưng theo tôi thấy, anh mới là người sai một cách lố bịch.

Thế Thiết Hội Lý Nại cũng không đồng tình nói: Anh có thể đánh bại chúng tôi, cũng không có nghĩa là anh đã thắng.

Các Thập Kiệt khác cũng nghĩ vậy, họ từng người một trừng mắt nhìn, rõ ràng là không phục.

Đệ nhị tịch Tiểu Lâm Long Đảm cũng nói: Anh chỉ là đánh gục chúng tôi trong lúc thi đấu, tài nghệ của anh chưa chắc đã hơn chúng tôi.

Các người quả nhiên đã bị thuần hóa rồi, đây là chuyện tài nghệ sao.

Tài nghệ của các người có giỏi đến mấy, có thể nuôi sống chúng sinh, có thể làm cho gạo trong siêu thị không thiếu hàng, có thể làm cho nông sản không tăng giá không.

Ngược lại, các người càng nấu ăn, càng gây ra cuộc chiến giữa bánh mì và cơm, gây ra biến động kinh tế.

Càng có nhiều người vì các người mà đói bụng, vì các người mà suy dinh dưỡng.

Chụp một cái nồi đen lớn như vậy lên đầu, bọn họ đều ngây người.

Họ chỉ là học sinh trung học, chỉ là một đám học sinh học nghề, sao lại phải gánh vác chúng sinh thiên hạ, chịu trách nhiệm cho kho lương thực toàn quốc chứ.

Không thể gánh vác nổi.

Những vấn đề này người lớn còn không giải quyết được, học sinh trung học như họ làm sao có thể giải quyết.

Nhưng học sinh trung học cứu thế giới, đây chính là biểu hiện của chính trị thế hệ, tức là người lớn đều là rác rưởi, chỉ có học sinh trung học mới là tương lai.

Mọi thứ của người lớn đều bị phủ định, học sinh trung học mới đại diện cho tư tưởng mới, lý luận mới.

Chính trị thế hệ là một thế hệ người lớn nói lời của thế hệ mình, làm việc của thế hệ mình.

Dù bản chất không thay đổi, nhưng thế hệ mới khác với thế hệ cũ.

Học sinh trung học cứu thế giới, chính là có thể phủ định mọi thứ của người lớn, không cần bất kỳ gánh nặng nào.

Cũng không có chuyện gì gọi là gạn đục khơi trong, mọi thứ của người lớn đều là cặn bã.

Các người hãy tự kiểm điểm đi, tại sao các người không thể thay đổi đất nước này.

Đỗ Lan nói.

Tên khốn nhà ngươi đừng nói những lời vô dụng đó, có bản lĩnh thì chúng ta thực kích định thắng thua.

Nếu tôi thắng, anh phải thả Lương.

Thế Thiết Ái Lệ Ti nói.

Hắc Mộc Trường Lương cũng đã bị Đỗ Lan khống chế, trở thành một thành viên của Ma Trù Quân, còn có Điền Sở Huệ, Dũng và những đầu bếp xuất thân bình dân khác cũng đã bị khống chế.

Ha, dù thực kích bao nhiêu lần, kết quả cũng sẽ không thay đổi, các người sẽ bị đánh gục.

Đỗ Lan đắc ý cười nói: Nhưng yên tâm, tôi không giống Thế Thiết Kế, tôi sẽ không dễ dàng để các người thôi học đâu.

Sẽ không vì các người phản kháng mà phớt lờ sự khác biệt của các người, tôi sẽ dùng thời gian để chứng minh ai đúng ai sai.

Nhất định là anh sai.

Điều đó chưa chắc đâu.

Đỗ Lan cười nói: Được rồi, vẫn còn một số kẻ phản đối muốn đến thực kích, tôi đi chiêu đãi họ đây.

Đỗ Lan nói với những người phản đối còn lại, đề tài tùy họ chọn, nguyên liệu tùy họ chuẩn bị, họ muốn thi gì thì thi nấy, dù sao thì điểm lợi hại của Ma Trù Quân không phải là tài nghệ, mà là siêu năng lực.

Thời gian trôi nhanh, Hạnh Bình Sang Chân và mọi người với vẻ mặt nghiêm túc đến hội trường, cùng đi với cậu còn có mấy người sống sót, Diệp Sơn Hoàng, Xảo, Cửu Ngã Chiếu Kỷ, Nhất Sắc Tuệ, và cựu Đệ tam tịch.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ, Nhất Sắc Tuệ, cựu Đệ tam tịch đều đã bị loại khỏi Thập Kiệt, nên không tham gia kỳ thi, may mắn thoát nạn.

Ba vị, các người vốn có thể rời xa nơi thị phi này, cớ sao lại phải lao vào.

Với thân phận của các người, dù về kế thừa gia nghiệp cũng đủ ăn đủ mặc, cớ sao phải tự tìm rắc rối cho mình.

Đỗ Lan khuyên nhủ: Các người về đi.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ không chịu thua nói: Sao thế, ngươi sợ chúng ta à.

Không phải sợ các người, mà là khuyên các người quay đầu là bờ.

Các người hoàn toàn có thể làm lại những phú nhị đại bình thường, ngoan ngoãn tận hưởng cuộc sống là được rồi, cớ sao phải tự chuốc khổ ăn.

Ha ha, đánh bại ngươi thì không phải là ăn khổ, mà là ngọt ngào lắm.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ nói.

Nếu đã như vậy thì hãy xem đội hình của tôi đây, các người có sáu người, chúng tôi bên này cũng ra sáu người, tôi, Điền Sở Huệ, Dũng, Hắc Mộc Trường Lương, Thủy Hộ Úc Mị, Tân Hộ Phi Sa Tử, sáu đấu sáu, thực kích đồng đội thế nào.

Chính hợp ý tôi.

Hạnh Bình Sang Chân nói.

Cái gọi là thực kích đồng đội, chính là cử hai tuyển thủ lên đài, tuyển thủ thắng sẽ ở lại tiếp tục thi đấu với tuyển thủ tiếp theo, cho đến khi thua mới xuống đài.

Đội nào có sáu tuyển thủ thua hết trước, đội đó thua.

Mọi người không có ý kiến gì về quy tắc thi đấu, cũng không có vấn đề gì với chủ đề, dù sao cũng đều do đội của Hạnh Bình Sang Chân đề xuất.

Họ cũng biết Ma Trù Quân thi không phải là tài nghệ, mà là siêu năng lực, nhưng không còn cách nào khác, bây giờ chỉ có thể nhắm mắt mà lên thôi.

Trận đầu tiên chúng ta thi ramen.

Hạnh Bình Sang Chân nói.

Chương 3712

Được, các người nói thi gì thì thi nấy.

Đỗ Lan thản nhiên nói: Dù sao thì trước khi các người hoàn thành món ăn, sẽ gục ngã trước một bước.

Đối mặt với sức mạnh cường đại của Ma Trù Quân, Xảo tự mình xung phong nói: Trận đầu tiên để tôi lên đi.

Được.

Đỗ Lan bên này liền cử Dũng, cũng chính là em trai của Xảo, ra trận, nói: Ngươi đi đánh bại người anh trai ngu xuẩn này đi.

Cuộc đối đầu giữa anh trai và em trai bắt đầu.

Dũng, anh nhất định sẽ cứu em.

Xảo nói.

Tôi không cần anh đến cứu, tôi bây giờ đã có được sức mạnh không cần nhìn sắc mặt ban giám khảo, chỉ cần đánh gục đối thủ trong trận đấu, đó chính là chiến thắng không thể tranh cãi.

Dũng nói: Anh trai, gia nhập Ma Trù Quân đi, anh cũng có thể trải nghiệm cảm giác của một trận đấu công bằng.

Đây căn bản không phải là việc mà một đầu bếp nên làm, hơn nữa dù em có thể đánh gục đối thủ, chỉ cần quy tắc thi đấu thay đổi là xong.

Chỉ cần thay đổi quy tắc thành một bên gục ngã thì trận đấu vô hiệu, là có thể kết thúc hoàn toàn sự kiêu ngạo của Ma Trù Quân, cái gọi là thủ đoạn chiến thắng tuyệt đối căn bản không tồn tại.

Anh trai ngu xuẩn à, nếu quy tắc bị sửa đổi, việc đánh gục không thể sử dụng, cũng có thể thay đổi hương vị thức ăn của kẻ địch, chỉ cần nắm vững cách vận dụng tinh thần lực, mọi thứ đều có thể.

Dũng trợn to hai mắt nói.

Đó căn bản không phải là đầu bếp, mà là gian lận.

Thắng lợi có được bằng gian lận thì có gì đáng tự hào.

Xảo hận sắt không thành thép nói.

Dù là gian lận, ít nhất cũng là dùng sức mạnh của mình để nắm giữ vận mệnh, chứ không phải giao vận mệnh cho ban giám khảo.

Anh trai, trải qua nhiều trận đấu như vậy, chẳng lẽ anh vẫn chưa nhận ra ban giám khảo mang theo thiên vị, mang theo mục đích, mang theo nhiệm vụ, họ sẽ không công bằng mà phán xét một món ăn.

Dù họ có phán anh thắng, cũng là không công bằng với đối thủ của anh.

Bởi vì đối thủ của anh cũng đang nỗ lực làm món ăn, cũng có phong cách riêng, tính mở rộng, tính nội hàm, hương vị thức ăn, đánh giá tổng hợp, không món ăn của ai có thể bao hàm tất cả các thuộc tính, vậy thì trọng tài có không gian tự do phát huy, họ muốn phán ai thắng thì phán người đó thắng, nếu không thay đổi, đầu bếp chẳng khác nào cá nằm trên thớt, chờ trọng tài xử lý.

Tư tưởng của em đã bị Đỗ Lan khống chế, anh phải giải phóng cho em.

Xảo giận dữ nói: Đừng nói nhảm nữa, chúng ta thi đấu phân thắng bại, em muốn dùng thủ đoạn gian lận thì cứ việc dùng đi, anh nhất định sẽ kiên trì đến cuối trận đấu.

Dũng nói: Đừng tưởng anh là anh trai tôi thì tôi sẽ nương tay, vì đại nghĩa, tôi sẽ đánh bại anh.

Đến đây.

Trận đấu bắt đầu.

Chủ đề là mì sợi, có thể làm bất kỳ loại mì nào, có thể dùng mì Ý quê nhà của họ, cũng có thể dùng ramen, mì sợi. loại mì nào cũng được, ngay cả mì ăn liền cũng được, dù sao mục tiêu của Dũng không phải là mì, mà là đánh gục đối thủ.

Trò hay bắt đầu rồi.

Dũng vừa nấu nước dùng đậm đặc, vừa phát động tấn công.

Xảo làm mì Ý, là món ăn quê nhà, bỗng nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, hoa mắt, bát mì trong tay rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Cậu cũng suýt nữa không đứng vững, vội vàng dùng hai tay chống lên bếp để giữ thăng bằng, nếu không thì thật sự sẽ ngã mất.

Một khi ngã xuống, đừng hòng đứng dậy nữa.

Quá bỉ ổi.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ thấy đồng đội lảo đảo, liền biết chắc chắn là Ma Trù Quân bắn lén, liền hét vào mặt Đỗ Lan đang đứng xem bên cạnh: Ám toán đối thủ thì có gì là anh hùng.

Có bản lĩnh thì thi đấu nấu nướng một cách đường đường chính chính đi.

Ha ha, ban giám khảo còn không thể đường đường chính chính, ngươi dựa vào đâu mà bắt ta phải đường đường chính chính.

Nếu ngươi có thể khiến ban giám khảo đường đường chính chính, thì ta sẽ đường đường chính chính.

Đỗ Lan nói như đọc khẩu lệnh: Đừng quá kiêu ngạo, mấy người các ngươi quả thực có tài năng, nhưng trước khi được thuần hóa cũng chỉ là một đám người man rợ có năng lực, căn bản không được coi là

người.

Ta là vì các đầu bếp mà mở ra một con đường làm người, hy vọng sau này giới ẩm thực sẽ chỉ trọng dụng tài năng, chứ không phải coi thiên tài như những kẻ man rợ.

Tiếc là tài năng mà ngươi nói căn bản không phải là tài nghệ nấu nướng.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ nói: Ngươi có thể lừa người khác, chứ không lừa được ta.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ từ nhỏ đã theo cha mẹ đi khắp thế giới, cũng được giáo dục tinh anh, lịch sử văn hóa các nước đều có hiểu biết, nên logic rõ ràng, tư duy rất nhanh, chỉ ra rằng sau khi Đỗ Lan nắm quyền cũng chỉ là một Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan khác, sẽ không có sự khác biệt về bản chất.

Ha, xem ra ngươi cũng biết, dù là lão viện trưởng, hay Thế Thiết Kế hiện tại, hoặc là Thế Thiết Hội Lý Nại sẽ lên nắm quyền trong tương lai, bất kể ai quản lý học viện, bản chất đều sẽ không thay đổi.

Họ đều là những người nắm giữ van điều tiết dòng chảy tài nguyên, bất kể họ dùng lý do gì để đóng mở van điều tiết.

Là dùng đá thô để mài giũa ngọc thạch, hay để Thập Kiệt thiên tài phụ trách khám phá, đầu bếp bình thường phụ trách đi theo, hoặc là tạo ra quân đội của riêng mình để chống lại kẻ địch xấu xa, nói cho cùng đều là đóng mở van điều tiết, phân biệt chúng ta và bọn họ, đối với người của mình thì mở van điều tiết truyền tài nguyên, đối với kẻ địch thì đóng van điều tiết không cho tài nguyên.

Chỉ là chuyện đơn giản như vậy, phải không.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ im lặng, quả thực đơn giản như vậy, nhà cậu vốn là người có tiền, cậu học cũng là để đóng mở van điều tiết, cho người mình tài nguyên, không cho kẻ địch tài nguyên.

Vậy có gì sai sao.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ hỏi: Từ xưa đến nay, trong và ngoài nước, bất kể là thời đại nào cũng đều như vậy, từ thời đại Hoa tộc ngày xưa, đến thời đại võ sĩ sau này, đến thời đại nghị hội hiện tại, đều là như vậy, đây là quy tắc trò chơi của Nhật Bản, chúng ta tuân thủ quy tắc chẳng lẽ sai.

Thời đại Hoa tộc, quá xa xưa rồi, vẫn là thời đại khai phá, là thời đại không ngừng chinh phạt tộc Hà Di.

Thời đại võ sĩ quả thực như vậy, chủ yếu là quyền thương mại, ai nắm giữ quyền thương mại thì nắm giữ lợi ích phụ trội, nên Mạc Phủ Tướng quân có thể cho người mình quyền thương mại, áp chế kẻ địch.

Thời đại nghị hội cũng tương tự, thông qua việc nắm giữ định hướng chính sách để truyền lợi ích cho người mình, không cho kẻ địch lợi ích.

Nhưng quy tắc trò chơi này không đúng, vì người của mình mãi mãi là con cháu thân thích, cuối cùng chính là chế độ thế tập.

Đỗ Lan nói.

Dù anh nói không sai, vậy không có chế độ thế tập thì sao.

Dù anh đổi một trò chơi khác, cũng phải kiểm soát van điều tiết, nếu không đóng van điều tiết, tài nguyên có nhiều đến mấy cũng không đủ chia, cũng sẽ nhanh chóng cạn kiệt, đến lúc đó chỉ biến thành loạn thế.

Anh chính là vì mình không có năng lực nắm giữ van điều tiết, nên mới nhảy nhót lung tung như vậy.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ nói.

Van điều tiết chắc chắn là cần thiết, một mặt là vì tài nguyên có hạn, mặt khác cũng là để duy trì trật tự, tránh quy luật rừng rậm.

Đóng mở van điều tiết theo một quy tắc trò chơi nhất định, vậy thì mọi người sẽ tuân thủ quy tắc, hy vọng tài nguyên từ van điều tiết sẽ chảy về phía mình.

Nếu không có đóng mở, chính là mọi người tàn sát lẫn nhau, ai có bản lĩnh thì giành giật tài nguyên, rất nhanh sẽ lại hình thành van điều tiết mới.

Có van điều tiết, thì có thể dùng tài nguyên hữu hạn để kiểm soát trên phạm vi lớn hơn, có thể làm cho trò chơi trở nên ổn định.

Bất kỳ nơi nào và thời đại nào, từ xưa đến nay, trong và ngoài nước, đều có van điều tiết, chỉ là tiêu chuẩn đóng mở của van điều tiết này không giống nhau.

Rốt cuộc là bổ nhiệm người thân, là người thân thì mở, không có quan hệ thân thích thì đóng.

Hay là theo tôn giáo, đối với tín đồ thành kính thì mở, đối với tín đồ không thành kính thì đóng.

Hay là theo đức hạnh, tiếp thu giáo hóa thì mở, không tiếp thu giáo hóa thì đóng.

Hay là theo tài năng, có tài năng thì mở, không có tài năng thì đóng.

Xã hội rất phức tạp, thông thường là sử dụng hỗn hợp các loại van điều tiết.

Đồng thời sử dụng nhiều bộ phương thức đóng mở van điều tiết, đương nhiên có một số van điều tiết không tương thích với nhau.

Nhưng cuối cùng vẫn cần một van điều tiết chủ đạo, làm chuẩn mực cho tất cả mọi người.

Van điều tiết của học viện Tooki chính là đức hạnh, là tiếp thu giáo hóa, duy đức thị cử chỉ trọng dụng người có đức.

Bất kể là lão viện trưởng, Thế Thiết Kế, hay Thế Thiết Hội Lý Nại cuối cùng đều như vậy, bởi vì họ không thể thay đổi tiêu chuẩn của van điều tiết, một khi thay đổi sẽ rất phiền phức.

Họ có thể thay đổi khẩu hiệu tuyên truyền, nhưng tuyệt đối sẽ không thay đổi tiêu chuẩn.

Thay đổi khẩu hiệu coi như là chính sách mới.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ là phú nhị đại, rất rõ quy tắc trò chơi, lý do cậu ta rút khỏi Thập Kiệt, là vì biết Thế Thiết Kế không thể tồn tại lâu dài, biết Thế Thiết Kế là một kẻ ích kỷ, không thể làm được như lão viện trưởng tuân thủ quy tắc.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ không quan tâm van điều tiết bị ai kiểm soát, nhưng người kiểm soát van điều tiết không thể thay đổi liên tục, không thể có lợi cho mình thì tuân thủ quy tắc, bất lợi cho mình thì không tuân thủ quy tắc.

Lão viện trưởng đã dùng mấy chục năm thời gian để xây dựng uy tín, Cửu Ngã Chiếu Kỷ sẵn lòng tin tưởng, nhưng Thế Thiết Kế rõ ràng không đáng tin cậy.

Đối với phú nhị đại mà nói, có thể làm cho quy tắc có lợi cho mình, dù sao thì xét về đức hạnh, cậu ta có thể thông qua quyền phát ngôn và tài nguyên để tô vẽ cho mình, vẫn là rất đơn giản.

Tô vẽ cho mình một chút là có thể nhận được tài nguyên, sao lại không làm.

Nếu đổi sang một quy tắc trò chơi chỉ trọng dụng tài năng, thì chưa chắc đã có lợi cho mình.

Tóm lại, Cửu Ngã Chiếu Kỷ tuyệt đối sẽ không đồng tình với Đỗ Lan.

Bên ngoài địa điểm thi đấu cuối cùng là băng tuyết ngập trời, giống như một kho băng tự nhiên khổng lồ, lạnh đến đáng sợ.

Bên trong địa điểm thi đấu, điều hòa được bật hết công suất, mọi người có thể mặc áo cộc tay.

Vì là kỳ thi nên không có nhiều khán giả, chỉ có ba vị giám khảo đến từ bộ phận quốc tế của một tập đoàn ẩm thực, đây là những trọng tài có thẩm quyền và công bằng nhất trong giới ẩm thực, tồn tại trên cả học viện Tooki, do họ làm giám khảo, cả hai bên đều không có ý kiến gì.

Đỗ Lan không quan tâm là vì đối thủ sẽ bị đánh gục, căn bản không cần đến giám khảo.

Hai anh em Xảo và Dũng đang dốc toàn lực làm mì.

Đỗ Lan và Cửu Ngã Chiếu Kỷ thì đang thảo luận kịch liệt, phương thức đóng mở van điều tiết nào mới hiệu quả hơn.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ cho rằng chỉ trọng dụng người có đức là rất tốt, dùng được là được.

Chương 3713

Đỗ Lan thì cho rằng chỉ trọng dụng người có đức có một vấn đề không thể giải quyết, đó là tiêu chuẩn của đức là gì, giống như Thế Thiết Kế có lợi cho mình thì kiên trì lý tưởng, bất lợi cho mình thì phá hoại lý tưởng, đó có được coi là có đức không.

Người khác nghĩ sao không biết, nhưng Thế Thiết Kế chắc chắn cho rằng mình có đức, dù sao cũng là vì lý tưởng vĩ đại, vì lý tưởng vĩ đại tự nhiên sẽ có hy sinh.

Còn hy sinh ai, hắn nói là được.

Đức hạnh thật sự hoàn toàn dựa vào lời nói, không có quyền phát ngôn thì rất thiệt thòi, vô cùng thiệt thòi.

Có lợi cho mình là một kiểu nói, bất lợi cho mình là một kiểu nói khác.

Học sinh trong trường đều đã từng chịu thiệt, nhưng họ vẫn u mê không tỉnh ngộ.

Bản thân Cửu Ngã Chiếu Kỷ là người có tiền, ủng hộ bộ quy tắc này tự nhiên không có vấn đề gì, dù sao cậu ta chắc chắn sẽ là người đóng mở van điều tiết, đến lúc đó muốn nói thế nào thì nói.

Nhưng những đầu bếp xuất thân bình dân cũng nói như vậy, thì thật quá đáng.

Tiếc là Đỗ Lan nói gì họ cũng không tin, bọn người Hạnh Bình Sang Chân vẫn tin vào lý thuyết ngọc thạch và khí thạch của lão viện trưởng, cho rằng đó là chỉ trọng dụng tài năng, chứ không phải chỉ trọng dụng người có đức.

Lý thuyết của lão viện trưởng rất có tính lừa gạt, ai cũng muốn trở thành ngọc thạch, chứ không muốn trở thành khí thạch.

Nhưng vấn đề là làm sao để phân biệt ngọc thạch và khí thạch.

Dường như rất công bằng, người có tài nghệ là ngọc thạch, người không có tài nghệ là khí thạch.

Nhưng lại không có một phương pháp rõ ràng để phân biệt, ngọc thạch và khí thạch chỉ là một câu nói của ban giám khảo, mà ban giám khảo nói thế nào thì hoàn toàn dựa vào thuật nói, muốn bên nào thắng là có thể để bên đó thắng.

Lão viện trưởng không hề đưa ra một tiêu chuẩn rõ ràng nào để phân biệt ngọc thạch và khí thạch.

Bên Thế Thiết Kế cũng không phân biệt rõ ràng, chỉ là lão viện trưởng thông qua miệng của ban giám khảo, còn Thế Thiết Kế thì thông qua miệng của chính mình.

Thế Thiết Kế ba la ba la một hồi là biến giới ẩm thực thành một xứ sở lý tưởng, sau đó do hắn quyết định ai là ngọc thạch, ai là khí thạch.

Đương nhiên thái độ của hắn đối với khí thạch sẽ tốt hơn một chút, không tiến hành đào thải, mà là tiếp nhận huấn luyện thống nhất để trở thành binh sĩ, sau đó mở rộng ra bên ngoài.

Cách làm của Thế Thiết Kế rất giống với thái độ đối với võ sĩ xuất thân bình dân trong Thế chiến II, để võ sĩ bình dân nhập ngũ, sau đó khai chiến.

Phải mở rộng ra bên ngoài, nếu không nuôi nhiều khí thạch như vậy, hắn cũng sẽ phá sản.

Không giống như lão viện trưởng, khí thạch bị đào thải trực tiếp về nhà, làm gì thì làm.

Dù bản chất của lão viện trưởng và Thế Thiết Kế không giống nhau, nhưng cách sắp xếp cho khí thạch quả thực khác nhau.

Tuy nhiên, Thế Thiết Kế chắc cũng biết lịch sử Thế chiến II, kết quả cuối cùng là võ sĩ bình dân bị bán đứng, quân đội bị bán đứng.

Chính khách và thương nhân tiếp tục ca múa thái bình, còn quân đội thì bị phế bỏ hoàn toàn.

Rất nhiều tác phẩm nghệ thuật của Nhật Bản chiêu hồn cho quân đội, miêu tả quân đội ở mặt trận chiến đấu thảm thương đến mức nào, rồi gia đình quân nhân ở hậu phương thảm thương đến mức nào, cuối cùng chính khách và thương nhân lại tiêu dao đến mức nào.

Dù miêu tả thế nào, họ rất ít khi nói rằng mình đã mang đến bi kịch gì cho người dân các nước khác.

Vì tác phẩm của họ là để cho người mình xem, để giải tỏa oán khí của tầng lớp bình dân.

Tầng lớp bình dân đã từng cầm súng vì đất nước này, đã từng giết người phóng hỏa vì Nhật Bản, kết quả lại trở thành những con tốt thí thê thảm nhất, oán khí rất lớn.

Họ sẽ không quan tâm oán khí của người dân nước bị xâm lược còn lớn hơn, dù sao ở hải ngoại xa xôi cũng không cảm nhận được.

Dù có một số ít người kể về oán khí của những người bị xâm lược, ai ở trong nước quan tâm chứ.

Mọi người đều có cuộc sống của riêng mình, dù Tường Lâm Tẩu có đáng thương đến đâu, cũng sẽ không có ai ra tay giúp đỡ.

Oán khí của chính họ đã đủ nhiều rồi, nước bị xâm lược có thảm đến đâu cũng chẳng liên quan gì đến họ.

Thế Thiết Kế muốn biến khí thạch thành quân đội, khai chiến với bên ngoài, tự nhiên sẽ không có kết quả tốt đẹp gì, dù sao bên ngoài là thiên hạ của chính khách và thương nhân, làm sao có thể cho hắn cơ hội.

Hơn nữa, những khí thạch dưới trướng hắn cũng chưa chắc đã đồng ý, khí thạch cũng biết lịch sử, biết rằng nếu mình ra ngoài mở rộng, cuối cùng cũng sẽ bị bán đứng.

Căn bản không có một phương pháp nào có thể đảm bảo mình sẽ không bị bán đứng, dù sao họ không nắm giữ van điều tiết, cũng không có quyền phát ngôn, căn bản không thể đảm bảo Thế Thiết Kế sẽ không trở thành lão viện trưởng.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ là một người có tiền, đi khắp thế giới, chắc chắn là một thương nhân lớn.

Thương nhân chắc chắn sẽ không đồng tình với Thế Thiết Kế, dù sao cách làm của Thế Thiết Kế cũng tương tự như thời kỳ Thế chiến II, kẻ dưới lật đổ người trên, hợp nhất khí thạch, mở rộng ra bên ngoài.

Thương nhân rất rõ ràng Thế Thiết Kế sẽ không dừng lại, một khi bắt đầu mở rộng ra bên ngoài, khí thạch sẽ giống như những cơn gió điên cuồng không có nhân tính, sẽ không dừng lại đúng lúc, chỉ biết không ngừng mở rộng, không ngừng không ngừng mở rộng, cho đến khi hắn nuốt chửng cả giới ẩm thực.

Trong mắt thương nhân, quân đội của Thế Thiết Kế chính là một mớ hỗn độn, căn bản không thể kiểm soát, không có chiến quả thì còn tốt, một khi có chiến quả sẽ nếm được mùi ngon, không ngừng mở rộng, dừng cũng không dừng được.

Thế Thiết Kế cho rằng thương nhân và chính khách đều là kẻ phản bội, thương nhân thì cho rằng Thế Thiết Kế chắc chắn sẽ biến thành một con chó dại phát điên không thể kiểm soát.

Dựa trên lịch sử, có thể nói là hoàn toàn không sai.

Khí thạch chắc chắn sẽ không dừng lại, vì khí thạch muốn nhiều hơn, Thế Thiết Kế phải đáp ứng họ, nếu không sẽ có nguy hiểm.

Dù sao hắn có thể kẻ dưới lật đổ người trên, khí thạch cũng có thể kẻ dưới lật đổ người trên.

Tóm lại, tình hình hiện tại của học viện Tooki giống hệt như giai đoạn đầu của Thế chiến II, đương nhiên vấn đề cốt lõi vẫn là vấn đề quyền thừa kế, chính là vấn đề tiêu chuẩn đóng mở van điều tiết.

Thời Thăng Long cổ đại cũng có thời kỳ chỉ trọng dụng người có đức, chính là từ triều Hán đến Tùy Đường.

Trong tám trăm năm lịch sử này, chỉ trọng dụng người có đức là chủ lưu, tuy có Tào Tháo hô hào chỉ trọng dụng tài năng, nhưng cũng chỉ là một thời gian rất ngắn, rất nhanh Tào Ngụy đã bị soán vị.

Vì lúc đó vẫn là chỉ trọng dụng người có đức là chủ lưu, chứ không phải chỉ trọng dụng tài năng.

Quyền sở hữu đất đai, quyền sử dụng nhân tài, quyền kinh tế ban đầu đều dựa vào huyết thống, để tăng thêm tính hợp pháp cho việc huyết thống của mình kế thừa những tư liệu sản xuất này, người xưa sẽ thần thánh hóa huyết thống của mình.

Bất kể là con riêng của Zeus ở Hy Lạp cổ đại, đứa trẻ được sói mẹ nuôi lớn ở La Mã cổ đại, hay là người Ân Thương sinh ra từ việc ăn trứng chim ở Thăng Long cổ đại, hoặc là Lưu Bang có cha là Xích Đế.

Tóm lại, để tăng cường tính thần thánh và tính hợp pháp của việc thừa kế, đều cần phải thần hóa bản thân.

Ví dụ như tám triệu vị thần của Nhật Bản, cũng gần như là kết quả của việc các lãnh chúa tạo thần, mục đích là để quyền thừa kế của mình có đủ tính hợp pháp.

Đương nhiên kết quả này là coi trọng tế tự, giai cấp tế tự sẽ trỗi dậy, ví dụ như hòa thượng, vu nữ của Nhật Bản ở khắp nơi.

Còn có Thiên Trúc cũng ở khắp nơi đều là thầy cúng, vì thầy cúng Bà La Môn thừa nhận quyền thừa kế của các giai cấp khác nhau.

Thăng Long là một ngoại lệ, vì đã thực hiện tuyệt địa thiên thông, làm suy yếu rất nhiều quyền lợi của giai cấp tế tự, đương nhiên điều này cũng làm giảm tính hợp pháp của quyền thừa kế của quý tộc, nên cần tìm kiếm tính hợp pháp khác.

Cuối cùng tìm được thuyết thiên mệnh, ta có quyền hợp pháp không phải vì tổ tiên ta là thần, mà là ta có thiên mệnh, huyết thống của ta có thiên mệnh, dần dần từ những vị thần cụ thể biến thành thiên mệnh trừu tượng.

Sau đó mọi người lại suy nghĩ, thiên mệnh này thật sự có liên quan đến huyết thống không.

Thế là Chu Văn Vương đề xuất thuyết thiên mệnh dĩ đức phối thiên, thiên mệnh không liên quan đến huyết thống, mà liên quan đến đức hạnh.

Nhưng đức rốt cuộc là gì.

Ban đầu tuân thủ Chu Lễ là đức, sau đó phú quốc cường binh là đức, tiếp theo cử hiếu liêm là đức, nội dung của đức cũng luôn thay đổi, cũng là chuyện của một cái miệng.

Cho đến khi khoa cử ra đời, tài hoa trở nên ngày càng quan trọng, xuất hiện tiêu chuẩn vạn ban giai hạ phẩm duy hữu độc thư cao, tiêu chuẩn ngày càng rõ ràng.

Đương nhiên, việc thần hóa tổ tiên, chỉ trọng dụng người có đức không hề biến mất, giai cấp tế tự, huyết mạch quý tộc cũng không biến mất khỏi trái đất, dù sao những nền văn minh thực sự có thể không ngừng cải cách vấn đề thừa kế, tìm kiếm tính hợp pháp mới là số ít.

Mục tiêu của Thế Thiết Kế là mở rộng, dẫn dắt khí thạch mở rộng, không thay đổi chế độ thế tập của van điều tiết, mà là dẫn dắt mọi người đi mở rộng địa bàn bên ngoài, thống trị tất cả các nhà hàng ở Nhật Bản, thậm chí là tất cả các nhà hàng trên toàn thế giới.

Chương 3714

Dã tâm rất lớn, nhưng chắc chắn sẽ bị các chính khách và thương nhân mà Cửu Ngã Chiếu Kỷ đại diện bán đứng, vì việc mở rộng của khí thạch không thể lúc nào cũng thắng lợi.

Nếu khí thạch có thể luôn thắng lợi, cho đến khi thống nhất thế giới, thì vấn đề không lớn, mọi người có thể ủng hộ, vì khí thạch có thể dựa vào việc mở rộng của chính mình, cướp đoạt tài nguyên để duy trì hoạt động của mình.

Một khi thất bại, tình hình sẽ khác, để tiếp tục mở rộng, khí thạch tất nhiên phải cướp đoạt tài nguyên từ tay chính khách và thương nhân để tiếp tục mở rộng.

Vậy thì chính khách và thương nhân sẽ không chịu.

Không có cuộc chiến tranh nào có thể thắng mãi, không có vị tướng quân nào có thể đảm bảo mình đánh trận chỉ thắng không thua, đặc biệt là chiến tranh mở rộng ra bên ngoài phải đối mặt với vấn đề nan giải đánh thắng kẻ yếu không thu hồi được vốn, kẻ mạnh thì hoàn toàn không đánh lại được.

Tóm lại, Thế Thiết Kế không có gì khác biệt trong việc kiểm soát môn phiệt, nhưng thái độ đối với khí thạch thì khác.

Lão viện trưởng là đào thải trực tiếp, Thế Thiết Kế là muốn dẫn dắt khí thạch mở rộng.

Đỗ Lan không thể thuyết phục được Cửu Ngã Chiếu Kỷ, Cửu Ngã Chiếu Kỷ không thể thuyết phục được Đỗ Lan, cuối cùng vẫn phải phân định thắng thua trên võ đài.

Anh trai, ăn một quyền Tiêu Hương Bá Vương Quyền của em.

Dũng phát động tấn công, dùng hương thơm của gia vị tung một quyền, đánh thẳng vào má anh trai.

Rầm, má của Xảo sưng đỏ, lập tức không đứng vững được nữa, lảo đảo không đứng thẳng được, quỳ một gối xuống đất.

Thêm một quyền nữa.

Cú đấm thứ hai trực tiếp làm gãy xương mũi của Xảo, ngã xuống đất không dậy nổi.

Xảo.

Mọi người đều không ngờ Dũng tấn công lại trực tiếp như vậy, không nể tình thân như vậy, lại trực tiếp hoàn thành việc đánh gục.

Anh trai, anh thua rồi, chỉ cần em làm xong bát mì ăn liền này, là có thể thắng anh.

Trận đấu đơn giản như vậy, chỉ cần đánh ngã đối thủ, tuyển thủ còn đứng vững mang lên bất kể là mì sợi hay mì ăn liền, đều đã thắng.

Bọn người Hạnh Bình Sang Chân nhìn mà đau lòng, trận đấu như thế này căn bản không phải là nấu nướng.

Đây là gian lận, trọng tài các người không quản sao.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ lo lắng nói: Ba người các người sáu con mắt không thấy sao.

Dù cảnh sát đến cũng không thể phán Dũng gian lận, căn bản không có dấu vết trao đổi vật chất.

Đỗ Lan nói: Đừng trách trọng tài, họ chỉ phán quyết theo phương pháp thực kích mà thôi, muốn trách thì trách các người đã đứng sai phe, đứng về phía đối diện với Ma Trù Quân.

Dũng rất nhanh sẽ hoàn thành việc nấu nướng, nhưng lúc này Xảo lại đứng dậy lần nữa.

Vịn vào bếp, cố gắng gượng dậy, Xảo cúi đầu nói: Em trai, đây căn bản không phải là nấu nướng, anh sẽ làm cho em tỉnh lại.

Dũng thấy đối phương còn muốn phản kháng, lập tức cho gia vị vào, gầm lên: Đừng lãng phí thời gian của chúng ta, Tiêu Hương Bách Liệt Quyền.

Hai quyền không đủ, thì một trăm quyền.

Đát.

Lần này Xảo bị những cú đấm vô hình đánh bay lên, rơi mạnh xuống, máu văng tung tóe, mất đi ý thức.

Cuối cùng Dũng mang lên ba bát mì tôm, giành chiến thắng trong trận đấu.

Xảo.

Mọi người lên võ đài, phát hiện Xảo đã hoàn toàn hôn mê.

Sao lại thế này.

Không khỏi rơi nước mắt, họ không chỉ thua, mà còn suýt mất đi đồng đội.

Sắc mặt của họ vô cùng nặng nề, đối mặt với kiểu tấn công như vậy, mọi người căn bản không có cách nào phản kháng.

Người tiếp theo là ai.

Dũng lại đang hừng hực khí thế, muốn đánh gục đối thủ tiếp theo.

Dũng, Xảo là anh trai của em.

Hạnh Bình Sang Chân giận dữ nói.

Cũng là đối thủ của tôi, đã là kẻ địch của Ma Trù Quân, thì đừng trách tôi đại nghĩa diệt thân.

Dũng lạnh lùng nói: Đừng lãng phí thời gian, tiếp theo là ai.

Nắm đấm của tôi đã đói khát không chịu nổi rồi.

Mọi người im lặng, đều không có tự tin tuyệt đối.

Nếu thi tài nghệ, họ tin rằng mình sẽ không thua, nhưng thi siêu năng lực thì không còn cách nào.

Đỗ Lan thầm nghĩ đây là cuộc thi nấu ăn giết người bằng siêu năng lực, vẫn phải tiếp tục nỗ lực mới có thể đuổi kịp tennis giết người.

Người ta tennis giết người, học sinh cấp hai đã có thể đánh ra lỗ đen, đầu bếp chỉ mới đánh quyền, còn rất nhiều không gian để tiến bộ.

Không thắng được.

Tuy có tự tin vào tài nghệ, nhưng bây giờ người ta không thi tài nghệ, lên võ đài là chịu đòn, ai có thể chịu đựng được.

Bộ dạng của Xảo giống như bị võ sĩ quyền anh hạng nặng đánh đập, quá khoa trương rồi.

Đầu bếp nào có thể chịu được kiểu đánh đập này, mà vẫn hoàn thành được việc nấu nướng.

Căn bản không có cách nào.

Xem ra chỉ có thể dùng đồ bảo hộ thôi.

Nhất Sắc Tuệ nặng nề nói: Trận đấu tiếp theo để tôi lên đi.

Học trưởng cẩn thận.

Nhất Sắc Tuệ mặc đầy đủ bộ đồ bảo hộ, tuy không tiện lợi, nhưng chỉ cần có thể đỡ được đòn tấn công, hoàn thành việc nấu nướng là được rồi.

Đồ bảo hộ.

Đây là cách phản kháng của các người.

Dũng thấy đối thủ lại mặc đồ bảo hộ, không khỏi cười, liền nói: Đã lên rồi, vậy thì chọn một đề tài đi.

Lươn.

Nhất Sắc Tuệ đề xuất một đề tài.

Dũng cười nói: Anh chắc chắn nghĩ tôi là một đầu bếp đến từ phương Tây, nên sẽ không biết làm lươn Nhật Bản, thế thì quá coi thường tôi rồi, cứ thi lươn đi.

Nhất Sắc Tuệ bắt đầu nấu nướng.

Dũng vẫn phát động tấn công: Anh mặc đồ bảo hộ thật là tốt quá, đây là áo giáp Kevlar phải không, rất đắt phải không, đánh vào chắc chắn rất sướng.

Đứng vững nhé, chiêu của tôi đến đây, Tiêu Hương Bách Liệt Quyền.

Lại một lần nữa tung những cú đấm mạnh, từng quyền một giáng xuống bộ đồ bảo hộ của Nhất Sắc Tuệ, đầu đội mũ bảo hiểm, thân có áo giáp, chân có giáp bảo vệ, toàn thân trên dưới đều được bảo vệ, ngay cả phần háng cũng có quần bảo hộ đặc chế.

Nắm đấm đánh vào áo giáp, Nhất Sắc Tuệ có thể cảm nhận rõ ràng mình bị đẩy tới đẩy lui, nhưng ít nhất mình vẫn chưa ngã.

Được, đồ bảo hộ được.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ kích động nói: May mà tôi đã chi một số tiền lớn để mua bộ áo giáp Kevlar này từ những người đam mê quân sự, thật là quá hời, quả nhiên có thể đỡ được đòn tấn công.

Dũng thấy một loạt Bách Liệt Quyền của mình lại không đánh ngã được đối phương, liền nóng vội, vớ một nắm gia vị ném vào nồi.

Mọi người phát hiện hơi nước bốc lên từ nồi hóa thành một người khổng lồ cao bằng mái nhà.

Ngày hôm đó, họ đã nhớ lại nỗi kinh hoàng bị người khổng lồ chi phối, hóa ra thật sự có hơi nồi.

Bách Vị Tiêu Hương Sám Hối Quyền, hãy hối hận về hành vi đứng trên võ đài của ngươi đi.

Ngươi vốn không phải là học sinh năm nhất, lại cứ thích ra mặt, vậy thì ngã xuống đi.

Sức mạnh của Dũng làm rung chuyển cả hội trường, dường như đây không phải là nắm đấm, mà là thiên thạch.

Dù có đồ bảo hộ cũng không đỡ được, mọi người lo lắng nhìn về phía Nhất Sắc Tuệ.

Đứng ở tiền tuyến, Nhất Sắc Tuệ chịu áp lực cực lớn, nhưng lúc này làm sao cậu có thể chạy trốn.

Phải hoàn thành việc nấu nướng, nếu không sẽ thua.

Mình không thể chạy, nhất định phải hoàn thành việc nấu nướng.

Đồ bảo hộ chỉ là để câu giờ, chiến lược của Nhất Sắc Tuệ là dùng thời gian cực ngắn để hoàn thành món ăn, làm một món lươn nướng than đơn giản nhất, xử lý đơn giản, nấu nướng đơn giản, nêm nếm đơn giản.

Ít nhất phải hoàn thành việc nấu nướng rồi mới ngã xuống, đó là niềm tin của Nhất Sắc Tuệ, nên đối mặt với đòn tấn công, cậu không né tránh, mà là tăng tốc.

Kết thúc.

Rầm, một cú đấm hạ xuống, Nhất Sắc Tuệ ngã xuống.

Nhưng món ăn của Nhất Sắc Tuệ đã hoàn thành.

Hoàn thành, Nhất Sắc học trưởng đã hoàn thành món ăn.

Dù chưa biết phán quyết của trọng tài, nhưng nỗ lực của Nhất Sắc Tuệ học trưởng đã khiến mọi người kích động đến rơi lệ.

Đây là món ăn đánh cược cả tính mạng, Hạnh Bình Sang Chân thay Nhất Sắc Tuệ mang món ăn đến trước mặt ban giám khảo, nói: Ăn đi, hãy nếm thử sự giác ngộ trong món ăn của Nhất Sắc Tuệ học trưởng.

Giác ngộ.

Chẳng lẽ chỉ có các người mới có giác ngộ sao.

Giác ngộ của Ma Trù Quân chúng tôi tuyệt đối sẽ không thua các người.

Dũng mặt mày đen sạm nói: Món cơm lươn của tôi, cũng mời ban giám khảo nếm thử.

Ban giám khảo ăn xong, lập tức tuyên bố: Món lươn của Nhất Sắc Tuệ có hương vị tốt hơn, vì có thêm nước sốt tỏi, tuy dùng thời gian ngắn nhất để nấu nướng, nhưng vẫn không quên sự khéo léo, điểm này khiến người ta khâm phục.

Cho nên Nhất Sắc Tuệ thắng.

Nhưng dù thắng, Nhất Sắc Tuệ cũng đã không thể tiếp tục thi đấu vòng tiếp theo, nên vòng này chỉ có thể tính là hòa.

Cả hai bên đều phải thay đổi tuyển thủ mới có thể tiếp tục thi đấu.

Quy tắc của trận đấu đồng đội là bên nào có tất cả tuyển thủ đều thua, bên đó thua.

Chương 3715

Dũng một mình hạ gục hai đối thủ, đã lời rồi.

Trận đấu tiếp theo tôi sẽ lên.

Diệp Sơn Hoàng nói.

Xem ra đã đến lúc ta lên sân rồi, là lúc để thể hiện kỹ thuật thực sự.

Đỗ Lan mỉm cười đi đến trước võ đài, lần này phải một hơi loại bỏ hết đối thủ, kết thúc trận thực kích vô nghĩa này.

Tuyển thủ thứ hai của Ma Trù Quân lại là Đỗ Lan.

Mọi người đều kinh ngạc, Diệp Sơn Hoàng cũng nhớ lại nỗi kinh hoàng bị Đỗ Lan chi phối.

Nhưng vì chúa công, cậu phải chiến đấu.

Đỗ Lan nói với phe phản đối: Ta sẽ hạ gục từng người một trong các ngươi, lần này sẽ không nương tay nữa, kể cả Thế Thiết Hội Lý Nại.

Ta là người giúp lý không giúp thân, sẽ không vì cô ta là cháu ngoại của lão viện trưởng mà khách sáo.

Càng không vì cô ta là con gái của Thế Thiết Kế mà khách sáo, vì tên Thế Thiết Kế này tiêu chuẩn kép quá nghiêm trọng, căn bản không đáng được tôn trọng.

Được rồi, Diệp Sơn đồng học, nói một đề tài đi.

Mọi người đều cảm nhận được sự tự tin, ung dung của Đỗ Lan, đều biết đây tuyệt đối là một trận chiến gian nan.

Chúng ta thi cà ri.

Diệp Sơn Hoàng chọn khu vực thoải mái của mình, đó chính là cà ri, tập hợp của việc vận dụng tổng hợp các loại gia vị.

Cà ri có nguồn gốc từ Thiên Trúc, là một loại món ăn được làm từ sự pha trộn của các loại gia vị khác nhau, được đón nhận rộng rãi ở nhiều nơi trên thế giới.

Được, bắt đầu đi.

Diệp Sơn Hoàng cũng mặc áo giáp Kevlar để chống đỡ, nhưng đòn tấn công của Đỗ Lan không chỉ là tấn công vật lý siêu năng lực, mà còn có cả tấn công tinh thần, ví dụ như chiêu thức tước đoạt ngũ quan.

Đỗ Lan thấy đối phương trịnh trọng như vậy, cười nói: Ngươi chọn cà ri có hương vị nồng đậm chính là một sai lầm, ngươi cho rằng mình có thể chế ngự cà ri, nhưng người thực sự có thể chế ngự cà ri là ta, đến đây, hãy cảm nhận nỗi kinh hoàng của gia vị đi.

Theo sau việc hắn cho các loại gia vị khác nhau vào, một bóng đen đáng sợ bao trùm lên Diệp Sơn Hoàng.

Diệp Sơn Hoàng nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ nhất của mình, là cái chết của chúa công, là cảnh mình bị đuổi khỏi trường, không nhà để về.

Gia vị đột nhiên hiện ra thứ mà cậu sợ hãi nhất, giống như một cơn ác mộng hiện ra.

Diệp Sơn Hoàng.

Mọi người đều thấy cậu ta sợ hãi rụt tay lại, món cà ri vốn đang làm rất thuận tay giờ lại đáng sợ như hồng thủy mãnh thú, khiến cậu không dám tiếp tục.

Cậu sao vậy, không thể bỏ cuộc được.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ nói.

Nhưng ảo giác mà Diệp Sơn Hoàng nhìn thấy quá đáng sợ, toàn là những thứ đáng sợ nhất trong lòng, hoàn toàn không có cách nào tiếp tục nấu nướng, cảm thấy nếu mình tiếp tục phản kháng, mọi chuyện sẽ xảy ra.

Đỗ Lan dễ dàng hoàn thành việc nấu nướng, làm một nồi gà kho cà ri khoai tây, còn Diệp Sơn Hoàng thì không làm ra được gì cả, những loại gia vị đó giống như ác quỷ thì thầm, kích phát nỗi sợ hãi của cậu.

Bóng ma tâm lý sẽ theo cậu suốt đời, Đỗ Lan nói: Người tiếp theo.

Mọi người đều không ngờ Thần Chi Tị Diệp Sơn Hoàng lại thất bại dễ dàng như vậy, căn bản không có bất kỳ biểu hiện nào đã bị hạ gục ngay lập tức.

Họ đều nhận ra sự đáng sợ của Đỗ Lan, Cửu Ngã Chiếu Kỷ hít một hơi thật sâu, nói: Để tôi, tên này do tôi đánh bại.

Tuy tôi hy vọng được giao chiến với Đệ nhất tịch hơn, nhưng không còn cách nào khác, giao thủ với Đỗ Lan trước cũng vậy.

Cẩn thận, tên này sẽ cho cậu thấy những thứ đáng sợ nhất.

Diệp Sơn Hoàng uể oải chia sẻ trải nghiệm của mình.

Được.

Hai bên trở lại võ đài, Cửu Ngã Chiếu Kỷ nói: Tôi biết anh tinh thông Bát đại thái hệ, tôi thì không giỏi đến thế, thi đậu phụ ma bà đi.

Tuy các món ăn Tứ Xuyên có rất nhiều loại, nhưng Cửu Ngã Chiếu Kỷ nhớ nhất món đậu phụ ma bà khiến mình nhớ mãi không quên, muốn tái hiện lại ký ức đẹp nhất trong lòng.

Được.

Đỗ Lan không từ chối ai, tiếp theo là thời gian nấu nướng.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ cũng mặc áo giáp, nghiêm túc bắt đầu nấu nướng, tuy rất mệt, nhưng để tránh bị tấn công cũng chỉ có thể làm vậy.

Đỗ Lan cười nói: Sau Minh Trị Duy Tân, võ sĩ cao cấp chia thành chính khách, thương nhân, quân đội, và sau thất bại trong Thế chiến II, chính khách và thương nhân đã vứt bỏ quân nhân, cậu là gia tộc thương nhân nên không thích tác phong quân nhân của Thế Thiết Kế là hoàn toàn có thể hiểu được.

Dù sao thì phim chiến tranh của Nhật Bản chỉ có hai loại, một là phim do chính khách và thương nhân quay, miêu tả sự ngu xuẩn của quân đội, một là phim do quân đội quay, kêu oan bất công, cả hai bên đều không quan tâm đến những nạn nhân thực sự trong chiến tranh.

Khán giả của những bộ phim này luôn là người trong nước, mục tiêu là để người trong nước đứng về phe mình.

Thì sao.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ thầm nghĩ nếu chỉ là tấn công bằng lời nói thông thường, cậu không sợ.

Cậu muốn lợi dụng thời gian Đỗ Lan nói nhảm, tranh thủ thời gian nấu nướng.

Phim chiến tranh của Nhật Bản đều là để cho người mình xem, không phải cho người ngoài xem.

Cho nên miêu tả quân đội ngu xuẩn là để đả kích những người bị vứt bỏ, miêu tả sự bi thảm của Nhật Bản trong chiến tranh là để kêu oan cho những người bị vứt bỏ, đều không quan tâm đến nạn nhân bị xâm lược.

Vì nếu thể hiện nỗi khổ của nạn nhân, chính khách, thương nhân, quân đội đều phải chịu trách nhiệm, vì họ đều là những người khởi xướng chiến tranh, sau chiến tranh không bị thanh trừng, không ai muốn gánh trách nhiệm, nên tuy đấu đá nội bộ, nhưng đối với nỗi khổ của nạn nhân đều ngầm lờ đi.

Thì sao.

Điều đó chứng tỏ các ngươi mãi mãi không thể ngăn chặn những người như Thế Thiết Kế xuất hiện, dù các ngươi muốn khôi phục quy tắc của lão viện trưởng để đào thải khí thạch, nhưng khí thạch đã đề xuất Thảo Mãng Quật Khởi Luận, nên họ sẽ lần lượt chọn một người đại diện hợp nhất khí thạch, những khí thạch bị đào thải đó không phục, Thế Thiết Kế chỉ là một cơ hội mà thôi.

Họ sẽ luôn muốn thách thức những ngọc thạch như các ngươi, kẻ dưới lật đổ người trên sẽ như bóng ma theo sát các ngươi, chờ đợi các ngươi bị tiêu diệt hoàn toàn.

Có thể tưởng tượng rất nhanh các ngươi sẽ trải qua sự phân liệt của các tài phiệt, sau đó sẽ có một lượng lớn khí thạch thông qua vũ lực kẻ dưới lật đổ người trên, không ngừng ép buộc ngọc thạch nhường đường, cuộc tàn sát như vậy sẽ kéo dài rất lâu.

Đỗ Lan nói.

Không liên quan đến tôi.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ nói, tiếp tục nấu nướng, cậu phải tranh thủ thời gian hoàn thành món ăn, đến lúc đó có thể đánh bại Đỗ Lan.

Ngươi cũng là ngọc thạch, cũng là đối thủ mà khí thạch muốn đánh bại, để ngươi xem cảnh tượng loạn thế sắp đến đi.

Đỗ Lan lại một lần nữa cho Cửu Ngã Chiếu Kỷ thấy cảnh tượng đáng sợ nhất, điều cậu sợ hãi chính là khí thạch đánh bại ngọc thạch.

Ngọc thạch bị vô số khí thạch tiêu diệt, nghiền nát không thương tiếc.

Có thể nói là nội khố thiêu vi cẩm tú hôi, thiên nhai đạp tẫn công khanh cốt.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ là một ngọc thạch tiêu chuẩn, điều đáng sợ nhất chính là khí thạch kẻ dưới lật đổ người trên, cậu thấy cha mẹ người thân đều bị giết hại dã man, thấy mình cũng bị trói trên đường phố chờ hành hình.

Cái chết rõ ràng đến vậy, khiến người ta kinh hãi.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ học trưởng.

Mọi người phát hiện tình hình không ổn, Cửu Ngã Chiếu Kỷ cũng đột nhiên sững người, rõ ràng lúc trước vẫn ổn, nhưng bây giờ biểu cảm của cậu giống như gặp ma, rốt cuộc đã nhìn thấy gì.

Nhìn thấy nội chiến môn phiệt, khí thạch phản công.

Học trưởng, tại sao không động đậy nữa.

Động đi chứ, học trưởng.

Mọi người kêu gọi Cửu Ngã Chiếu Kỷ, hy vọng cậu có thể động đậy.

Nhưng bây giờ cậu đang đối mặt với tương lai đáng sợ của kẻ dưới lật đổ người trên, căn bản không dám động.

Một khi môn phiệt nội chiến, quân đội lại sẽ được sử dụng, những chuyện tiếp theo đã xảy ra hết lần này đến lần khác ở Nhật Bản.

Chính là ngọc thạch lợi dụng khí thạch, khí thạch nắm quyền phản công ngọc thạch, tàn sát lẫn nhau, mọi người đều sống nay chết mai.

Cho đến khi xuất hiện một nhà lãnh đạo mở rộng ra bên ngoài, dẫn dắt họ tiến quân vào bán đảo.

Có thể nói phương pháp thỏa hiệp của ngọc thạch và khí thạch ở Nhật Bản chính là mở rộng ra bên ngoài, đợi thất bại thì khôi phục thương mại, dùng thương mại để kiểm soát nội bộ.

Đây đều là quy trình tiêu chuẩn.

Mâu thuẫn nội bộ gay gắt, mở rộng ra bên ngoài, mở rộng thất bại, thông qua thương mại để duy trì ổn định.

Quy trình này đối với họ đều rất quen thuộc, đương nhiên trong quá trình này mâu thuẫn giữa ngọc thạch và khí thạch không hề biến mất, chỉ là thông qua chiến tranh để giảm bớt dân số, lại thông qua thương mại để nhập khẩu tài nguyên, là có thể bắt đầu một vòng luân hồi mới.

Đợi lần sau mâu thuẫn gay gắt, họ sẽ lại tiếp tục.

Trước tiên nâng cao địa vị của quân đội, sau đó xem có thể mở rộng không, nếu không làm được, thì tiến hành thương mại.

Khí thạch không có nhiều lựa chọn, trong trò chơi chính là một mắt xích bị lợi dụng và bị vứt bỏ, từ trên xuống dưới ở Nhật Bản đều không có bất kỳ cảm giác gì.

Dù phim do khí thạch quay có bi thảm đến đâu, người trong nước cũng sẽ không đồng tình, vì đây chính là một mắt xích của trò chơi.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ nhìn thấy chính là nội chiến giữa ngọc thạch và khí thạch, là khí thạch kẻ dưới lật đổ người trên, tất cả ngọc thạch mà cậu quen biết đều đã chết, mình cũng bị khí thạch bao vây, căn bản không thể phản kháng.

Cậu bị dọa đến ngất xỉu, như vậy sẽ không bị khí thạch mưu sát.

Chương 3716

Đỗ Lan chiến thắng.

Trọng tài rất bất đắc dĩ tuyên bố, căn bản không cần họ nếm thức ăn, vì Đỗ Lan luôn có thể đánh gục đối thủ, khiến kẻ địch không đứng dậy nổi, hoàn thành chiến thắng tuyệt đối hoàn mỹ, không chê vào đâu được.

Xảo, Nhất Sắc Tuệ, Diệp Sơn Hoàng, Cửu Ngã Chiếu Kỷ đều đã gục ngã, bây giờ phe phản đối chỉ còn lại cựu Đệ tam tịch và Hạnh Bình Sang Chân.

Hai người các ngươi cùng lên đi, ta một lần dọn dẹp hết các ngươi.

Đỗ Lan rất bình tĩnh nói, muốn giải quyết hai đối thủ cuối cùng.

Áp lực rất lớn, Hạnh Bình Sang Chân và cựu Đệ tam tịch nhìn nhau một cái.

Cựu Đệ tam tịch nói: Hãy nhớ lời hứa của cậu.

Hạnh Bình Sang Chân nói: Tôi không quên.

Cựu Đệ tam tịch vốn không muốn tham gia thi đấu, chỉ muốn bảo vệ tiệm ramen của cha mình.

Nhưng Hạnh Bình Sang Chân nói chỉ cần phe phản kháng chiếm được ưu thế, là có thể đầu tư tài nguyên vào tiệm ramen của cựu Đệ tam tịch, nên anh mới xuất sơn.

Lời hứa của hai người cũng rất đơn giản, chính là hỗ trợ tiệm ramen.

Hạnh Bình Sang Chân để mời anh xuất sơn, cũng đã lần lượt thi đấu nấu ramen với đối phương, kiên trì không nản, cuối cùng đã làm động lòng cựu Đệ tam tịch.

Bây giờ họ chính là hy vọng cuối cùng.

Nếu hai người các ngươi thua, sẽ không còn phe phản đối nữa, không có ý kiến gì chứ.

Đỗ Lan hỏi.

Không có.

Hạnh Bình Sang Chân nói.

Rất tốt, vậy thì chọn một nguyên liệu mà các ngươi cho là có chắc chắn.

Ramen.

Hạnh Bình Sang Chân và cựu Đệ tam tịch đã thảo luận, chọn làm ramen.

Được, ta không quan tâm.

Hạnh Bình Sang Chân và cựu Đệ tam tịch vào bếp sau lấy nguyên liệu, vừa lấy được bột mì Hạnh Bình Sang Chân đã nói: Không đúng.

Gì không đúng.

Độ dai của bột mì không đúng.

Hạnh Bình Sang Chân nhíu mày nói: Là do thời tiết, ở Hokkaido nhiệt độ quá thấp, nên bột mì không giống như những nơi khác, bột mì như vậy làm ra sợi mì khẩu cảm sẽ bị giảm sút.

Đến lúc này rồi, cậu vẫn còn muốn dùng món ăn để đánh bại đối thủ.

Cựu Đệ tam tịch thật sự là tâm phục khẩu phục, người khác không có được sự kiên trì này.

Chàng trai nói: Làm cho khách hàng hài lòng, đây không phải là mục tiêu cơ bản mà một đầu bếp nên theo đuổi sao.

Ở tiệm nhỏ nhà tôi, mỗi ngày tôi đều phải tiếp xúc với rất nhiều khách hàng, đã quen rồi.

Vậy phải làm sao.

Nếu không thể dùng bột mì, thì dùng gì để làm sợi mì.

Dùng mì ăn liền.

Chàng trai nói: Mì ăn liền đều đã được nhà máy gia công qua dầu, sẽ không vì nguyên nhân nhiệt độ mà thay đổi, là lựa chọn tốt nhất.

Được thôi.

Nhưng bây giờ quan trọng nhất vẫn là làm thế nào để đối kháng với siêu năng lực của Đỗ Lan, năng lực của hắn quá quỷ dị, có thể dọa người ta ngất đi.

Cựu Đệ tam tịch nói: Chúng ta cũng phải chuẩn bị tâm lý để đối mặt với nỗi sợ hãi trong lòng.

Hai người bàn bạc đối sách, bước lên võ đài.

Đỗ Lan đã chuẩn bị sẵn sàng, nói: Đến đây, để ta cho các ngươi thấy kỹ thuật thực sự.

Tấn công ảo giác lại một lần nữa bùng nổ.

Vừa lên đài, hai đối thủ đã bị định trụ, rơi vào ký ức đáng sợ nhất.

Điều đáng sợ nhất của chàng trai là lần lượt khám phá trong hoang dã ẩm thực mà không có kết quả, cuối cùng cô đơn một mình, mất đi tất cả.

Điều đáng sợ nhất của cựu Đệ tam tịch là mất đi tiệm ramen, tiệm ramen này không phải của anh, mà là của ân nhân, mình là vì nghĩa khí đàn ông mới hứa sẽ bảo vệ tiệm của ân nhân.

Nếu tiệm không còn, nghĩa khí và lời hứa của mình cũng không còn.

Sao lại thế này.

Chưa nấu đã trúng chiêu.

Mọi người thấy trận đấu vừa bắt đầu đã kết thúc, thật sự là không còn cách nào, không phải phe phản đối không đủ sức, mà là Đỗ Lan quá quỷ dị.

Đỗ Lan này mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Đỗ Lan vẫn là một bát mì ăn liền kết thúc việc nấu nướng, còn hai người kia rơi vào tuyệt vọng, không có một chút phản ứng nào.

Hạnh Bình Sang Chân đứng trong hoang dã ẩm thực hoang lương, mờ mịt và sợ hãi, lúc này cậu nghe thấy tiếng nước chảy, không khỏi đi về phía đó.

Nghe tiếng rất gần, đi qua rất xa, đi mãi đi mãi, dường như không có điểm cuối.

Hạnh Bình Sang Chân lại không bỏ cuộc, vẫn tiếp tục đi mãi đi mãi, cuối cùng trong hoang dã đã thấy một con suối nhỏ chảy qua, cậu lao đầu vào, uống nước, không có vị gì cả.

Phàm vị chi bản, thủy tối vi thủy.

Bản chất của vạn vị, nước là khởi đầu.

Không có vị, lại khiến cậu như nhặt được báu vật, khiến cậu nhớ lại lý do ban đầu bước vào nhà bếp, là vì mẹ qua đời, cha phải mở tiệm không thể quán xuyến được, chỉ có thể mang mình còn nhỏ vào bếp.

Sau đó cậu đã có hứng thú sâu sắc với việc nấu nướng, thấy từng khách hàng một rời đi với sự hài lòng dưới tay nghề của cha, không khỏi hy vọng mình cũng có thể có được tay nghề như vậy.

Tài nghệ của Hạnh Bình Thành Nhất Lang hiện lên trong đầu, là hương vị của ba.

Mình không thể thua, mình vẫn chưa hoàn thành mục tiêu, mình còn rất nhiều việc phải làm, mình tuyệt đối không thể thua.

Chàng trai nếm dòng suối nhạt nhẽo vô vị, trong đầu hiện lên những vị chua ngọt đắng cay mặn trên con đường đã qua, kỹ năng nấu nướng mười hai năm trỗi dậy, lấy vô vị làm nền móng xây lại tòa nhà cao tầng ngũ vị, xây dựng nên hàng vạn gian nhà của tài nghệ nấu nướng.

Phải xây dựng một thành phố kỳ tích trên sa mạc ẩm thực.

Trỗi dậy.

Theo một tiếng ra lệnh của chàng trai, nỗi sợ hãi biến mất, ẩm thực trỗi dậy.

Hạnh Bình đồng học.

Thế Thiết Hội Lý Nại hô gọi thánh đấu sĩ của mình, Hạnh Bình Sang Chân vẫn còn sinh mệnh để bùng cháy, vẫn chưa thua.

Tinh thần lực của chàng trai hoàn thành đột phá, mở mắt ra lao lên bếp, hoàn thành tài nghệ của mình.

Nếu Đỗ Lan là một nhân vật phản diện đủ tiêu chuẩn, chắc chắn sẽ nói Sao có thể.

Nhưng Đỗ Lan không phải là một nhân vật phản diện bình thường, thấy chàng trai đột phá nỗi sợ hãi kích phát tinh thần lực, liền giải thích: Không sai, chính là như vậy, muốn thực sự nắm vững tinh thần lực, cần phải hiểu rõ nguồn gốc của tinh thần lực, nhà cao vạn trượng mọc lên từ đất bằng, không xây nền móng tốt là không được.

Điều lý ngũ vị cũng vậy, không biết vô vị là không được, chỉ có thực sự hiểu rõ khởi điểm của hương vị, xác định ngọt vì sao ngọt, mặn vì sao mặn.

Xem ra cậu cuối cùng đã hiểu được đạo lý phàm vị chi bản, rất tốt, đồng học.

Hạnh Bình Sang Chân bùng nổ tiểu vũ trụ, ngưng tụ toàn bộ tinh thần của mình vào bát mì ăn liền này, muốn làm cho ban giám khảo tâm phục khẩu phục.

Hoàn thành.

Ban giám khảo bất đắc dĩ nhìn hai bát mì, đều là mì ăn liền, từ lúc nào học viện Tooki trở nên rẻ mạt như vậy.

Những học sinh ưu tú đều chỉ có thể mang lên mì ăn liền làm tác phẩm dự thi.

Nhưng không còn cách nào khác, dù đầu bếp có mang lên sashimi ruột già, ban giám khảo cũng chỉ có thể bịt mũi mà nhận.

Tất cả mọi người đều căng thẳng, Hạnh Bình Sang Chân luôn có thể mang lại kỳ tích, hy vọng lần này cũng có thể đánh bại Đỗ Lan.

Ban giám khảo ăn xong, trở nên khó xử, không biết nên phán quyết thế nào.

Mọi người đều nín thở chờ đợi kết quả cuối cùng, hy vọng ban giám khảo có thể đưa ra kết quả công bằng, công chính, công khai.

Đỗ Lan thắng.

Ba vị giám khảo cuối cùng đã đưa ra kết luận là Đỗ Lan giành chiến thắng cuối cùng.

Tại sao.

Khán giả không thể chấp nhận.

Vì mì của Đỗ Lan ngon hơn.

Ban giám khảo nói: Chỉ đơn giản như vậy thôi.

Không thể nào.

Phải nói rằng mọi người đã không thể tin tưởng trọng tài nữa, nói: Các người có phải có điểm yếu gì rơi vào tay Đỗ Lan không, hắn không phải chỉ pha một bát mì ăn liền sao.

Vậy cũng có thể ngon hơn mì do Hạnh Bình đồng học nấu.

Nước dùng của Hạnh Bình đồng học là nước hầm xương bò và gà, rất thơm ngon.

Mọi người đều không tin mì ăn liền của Đỗ Lan có thể ngon hơn.

Đừng nghi ngờ kết quả phán quyết của chúng tôi, trọng tài chúng tôi tuyệt đối sẽ không nói dối, ngon là ngon, dở là dở, chúng tôi nói một là một, hai là hai, các người chỉ cần chấp nhận câu trả lời là được rồi.

Trọng tài cứng rắn nói.

Tôi không phục.

Xảo gắng sức hét lên: Các người chắc chắn thiên vị.

Nực cười, chẳng lẽ phán các người thắng là công bằng, phán các người thua là thiên vị.

Các người là cái thá gì, chẳng lẽ còn muốn chi phối phán quyết của chúng tôi sao.

Trọng tài không vui, phán đoán mà họ đưa ra không chấp nhận bất kỳ sự nghi ngờ nào, mọi người chấp nhận là được rồi, nói: Phán đoán của chúng tôi là có thẩm quyền, không chấp nhận bất kỳ sự nghi ngờ nào, nếu các người không muốn chấp nhận, thì không nên lên đài.

Lên đài là có khả năng thua, nếu không có sự giác ngộ về thất bại, thì làm đầu bếp làm gì.

Đỗ Lan cười hì hì nhìn phe phản đối nói: Chính là như vậy, Ma Trù Quân đại thắng, đây chính là bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau, phe phản đối các ngươi và Trung Xu Mỹ Thực Cơ Quan đấu đá đến chết đi sống lại, cuối cùng bị Ma Trù Quân hái quả đào.

Anh chắc chắn đã gian lận.

Mọi người vẫn không phục.

Hạnh Bình Sang Chân nhìn Đỗ Lan nói: Để tôi nếm thử mì tôm của anh.

Cậu muốn dùng lưỡi của mình để xác định tác phẩm của Đỗ Lan.

Đỗ Lan chỉ nấu một bát mì gói, nhưng trọng tài vẫn phán Đỗ Lan thắng.

Chương 3717

Mặc dù Hạnh Bình Sáng Chân cũng dùng mì ăn liền, nhưng nước dùng là canh gà mái già hầm xương, là nước hầm chính hiệu, cực kỳ tươi ngon.

Cả mì lẫn canh, đáng lẽ Hạnh Bình Sáng Chân phải nhỉnh hơn một bậc.

Hạnh Bình Sáng Chân nghe kết quả cũng không phục, hy vọng được nếm thử mì gói của Đỗ Lan.

Đỗ Lan đưa bát mì gói cho thiếu niên, bảo đối phương cứ tự nhiên nếm thử.

Vừa ăn một miếng, căn bản không có gì đặc sắc, chỉ là một bát mì gói rất bình thường, dù là đứa trẻ ba tuổi pha thì mùi vị cũng chẳng khác gì.

Với trình độ thế này không thể nào vượt qua món mì nước hầm của mình được, thiếu niên đưa bát mì của mình cho Đỗ Lan và nói: Anh cũng nếm thử của tôi đi.

Đỗ Lan húp sùm sụp hết một bát, rồi nói: Không ngon bằng mì gói của tôi.

Anh.

Hạnh Bình Sáng Chân thật sự nổi giận, đây không phải là mở mắt nói láo sao.

Rõ ràng mì của mình ngon hơn, sao đối phương có thể không nói thật.

Sao thế.

Nghi ngờ tôi nói dối à, vậy thì cậu đưa ra bằng chứng đi.

Dù tôi có nói dối, lẽ nào các giám khảo cũng nói dối sao.

Họ đều nói mì của cậu không bằng của tôi.

Đỗ Lan cười nói: Giám khảo có thể khiến cậu thất bại thảm hại trong kỳ thi nhập học, cũng có thể khiến cậu lặng lẽ thất bại trong kỳ thi thăng cấp.

Bây giờ cậu vẫn chưa nhận ra sao.

Cái gọi là tài nấu nướng căn bản chẳng có ý nghĩa gì, tài nấu nướng của cậu có giỏi đến đâu, cũng chỉ là một kẻ man rợ chưa được giáo hóa.

Còn quý tộc có thể giáo hóa cậu, cũng có thể giáo hóa người khác, đá bỏ đi nhiều như vậy, tại sao nhất định phải là cậu.

Cậu muốn Thế Thiết Hội Lý Nại thật lòng nói một câu ngon, vậy thì nếu cô ta đã có thể trái lòng nói dở, cậu làm sao chắc chắn được câu ngon của cô ta không phải là có mưu đồ khác.

Dở có thể là lời nói dối, thì ngon cũng có thể là lời nói dối.

Thiếu niên im lặng, chỉ cảm thấy tăm tối, thật sự quá tăm tối.

Cậu chưa từng nghĩ sẽ gặp phải chuyện vớ vẩn thế này, rõ ràng là vấn đề có thể giải quyết nhẹ nhàng chỉ bằng việc nấu ăn cho ngon, tại sao lại phức tạp và đen tối đến vậy.

Thực ra Đỗ Lan nói không sai, dù sao thì Thế Thiết Hội Lý Nại ngay từ đầu đã đi ngược lại nguyên tắc công bằng của một trọng tài, rõ ràng có thể vượt qua kỳ thi, nhưng cô ta lại vì thành kiến mà không cho thiếu niên qua.

Điều này cho thấy biết người biết mặt không biết lòng, ngon hay dở đều có thể thay đổi theo nhu cầu, chứ không chỉ dựa vào hương vị làm tiêu chuẩn.

Tài nấu nướng thứ này, cũng như tư cách ngọc thạch, chẳng qua chỉ là thủ đoạn để quý tộc rèn giũa mà thôi.

Học viện chỉ tạo ra ảo giác rằng có tài nấu nướng là có thể đạt được mọi thứ, nhưng thực tế, đầu bếp chỉ có nước bị bán đứng.

Được rồi, nếu giám khảo đã đưa ra phán quyết, vậy thì các ngươi có thể thôi học, hoặc là chấp nhận sự thống trị của ta.

Cuộc thi kết thúc, sáu người các ngươi đều thua.

Đỗ Lan nói: An phận chấp nhận hiện thực đi, thời đại tiếp theo là của Ma Trù Quân.

Tôi không chấp nhận.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ phục hồi từ ảo giác, loạng choạng đứng dậy, nói: Món mì nước hầm của cậu em Hạnh Bình sao có thể không ngon bằng mì gói của ngươi được, giám khảo chắc chắn đều bị ngươi mua chuộc, hoặc là giống những người khác, bị ngươi khống chế.

Đỗ Lan cười nói: Chúng ta liều mạng nấu ăn chính là hy vọng giám khảo đưa ra nhận xét có lợi cho chúng ta, vậy thì sử dụng thủ đoạn ngoài nấu ăn để khiến họ đưa ra nhận xét có lợi, thì có sao đâu.

Dù sao thì tài nấu nướng thứ này vốn dĩ không quan trọng, nếu tài nấu nướng giỏi là được, thì Hạnh Bình Thành Nhất Lang đáng lẽ phải làm viện trưởng học viện.

Nhưng thực tế là một đầu bếp tài năng lại chỉ có thể ru rú trong bếp nhỏ mưu sinh, phải nhìn sắc mặt người khác.

Lẽ nào các ngươi vẫn chưa hiểu sao.

Cái gọi là tài năng nấu nướng không phải là quan trọng nhất, các ngươi so tài nấu nướng, ta so siêu năng lực, cũng rất công bằng mà.

Mọi người chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ như vậy, về cơ bản là viết ba chữ ta gian lận lên mặt.

Đỗ Lan quả thực đã gian lận, dùng siêu năng lực khống chế ba vị giám khảo đưa ra nhận xét có lợi cho hắn.

Mọi người nghe Đỗ Lan nói về thuyết tài nấu nướng vô dụng, ai nấy đều nghiến răng nghiến lợi, đặc biệt là những đầu bếp thảo mãng xuất thân từ quán ăn gia đình, họ chỉ muốn dùng tài nấu nướng để vươn lên, nếu tài nấu nướng vô dụng.

Họ làm sao để vươn lên.

Không dựa vào tài nấu nướng, họ căn bản không có tương lai, không có hy vọng.

Thuyết tài nấu nướng vô dụng đả kích họ quá lớn, bởi vì tài nấu nướng thật sự là lối thoát duy nhất của họ.

Nhưng những gì Đỗ Lan làm từ trước đến nay chính là trắng trợn xé toạc ảo ảnh mà lão viện trưởng tạo ra, phơi bày sự thật của duy đức thị cử một cách không nể nang.

Mọi người cứ ngỡ là duy tài thị cử, nhưng thực ra là duy đức thị cử.

Tài năng nấu nướng không phải là quan trọng nhất, đức hạnh mới là quan trọng nhất, mà đức hạnh do ai quyết định.

Đương nhiên là quý tộc, tức là thương nhân và chính khách.

Tưởng mình có tài nấu nướng là có thể lật trời sao.

Các ngươi nghĩ nhiều rồi, Hạnh Bình Thành Nhất Lang còn không thành công, các ngươi cũng không thể thành công.

Đỗ Lan nói: Thu dọn đồ đạc, tự mình lựa chọn tương lai đi.

Đỗ Lan, vẫn chưa kết thúc đâu.

Ngay lúc Đỗ Lan đắc ý tuyên bố chiến thắng, Hạnh Bình Thành Nhất Lang và những người khác đẩy cửa bước vào võ đài, nói: Tôi muốn thực kích với anh.

Vô dụng thôi, gã này căn bản không so tài nấu nướng, dù tài nấu nướng của anh có giỏi đến đâu, trọng tài vẫn có thể nói là dở.

Xảo cố gắng nói: Vô dụng thôi, chúng ta hoàn toàn bị chiếu tướng rồi.

Đỗ Lan nói: Không sai, dù anh có bưng ra một bàn Đại Việt toàn tịch, trọng tài cũng sẽ nói Đại Việt toàn tịch của anh không ngon bằng mì gói.

Thực kích không có giá trị gì cả.

Tôi muốn đổi một phương pháp, mở quán ở hai thành phố trên toàn quốc, cuối cùng so doanh số, thế nào.

Chúng ta để khách hàng lên tiếng, không thông qua trọng tài.

Thành Nhất Lang nghĩ ra một phương pháp mới, chính là thi đấu ở hai địa điểm không liên quan, so doanh số.

Siêu năng lực của Đỗ Lan có lợi hại đến đâu, cũng không thể phát công từ xa ngàn dặm để khống chế khách hàng ở thành phố khác.

Chỉ cần Đỗ Lan không có siêu năng lực, ông ta có thể nghĩ cách dùng tài nấu nướng để đánh bại đối thủ.

Tài nấu nướng là thủ đoạn duy nhất của họ, không có cách nào khác.

Chỉ có tài nấu nướng mới được, phải là tài nấu nướng mới có ý nghĩa.

Ồ.

Muốn tạo ra một môi trường duy tài thị cử sao.

Có chút thú vị, chỉ cần chúng ta kinh doanh ở các thành phố khác nhau để thu hút khách hàng, thì phải dựa vào tài nấu nướng.

Các ngươi cho rằng khoảng cách và phạm vi siêu năng lực của ta có thể khống chế đều có hạn, khoảng cách xa rồi, ta sẽ không thể can thiệp các ngươi.

Phạm vi lớn rồi, số khách hàng các ngươi tiếp đãi sẽ nhiều hơn ta.

Như vậy các ngươi có thể thông qua tài nấu nướng để đánh bại ta, đúng không.

Không sai, chính là muốn dùng tài nấu nướng quyết một trận thắng bại.

Thành Nhất Lang nói: Anh dám không.

Không có gì không dám, vậy chúng ta cược cái gì.

Nếu chúng tôi thắng, anh phải giao ra học viện, hủy bỏ tất cả thông báo thôi học.

Thành Nhất Lang nói.

Được thôi, vậy nếu tôi thắng, những người có thể tùy thời thôi học như các người có thể cho tôi cái gì.

Đỗ Lan hỏi.

Tôi có thể thế chấp quán ăn ở nhà cho anh.

Thành Nhất Lang nói.

Chỉ vậy thôi.

Quán của anh có lẽ rất quan trọng với anh, nhưng đối với tôi chẳng có giá trị gì.

Đỗ Lan nói: Còn gì nữa không.

Tôi có thể gia nhập Ma Trù Quân, trở thành thuộc hạ của anh.

Thành Nhất Lang nói.

Đỗ Lan bĩu môi nói: Tài năng của anh quả thực không tồi, nhưng Ma Trù Quân chúng tôi không phải là nơi so tài nấu nướng, chúng tôi so siêu năng lực, anh cũng không có siêu năng lực.

Anh gia nhập Ma Trù Quân hoàn toàn là lãng phí lương thực, tôi không cần.

Mọi người bất lực, rốt cuộc Đỗ Lan này muốn gì.

Thành Nhất Lang nói thẳng: Vậy anh muốn gì, nếu chúng tôi có thể chấp nhận, sẽ đồng ý với anh.

Tôi không cần quán ăn của các người, cũng không cần tài nấu nướng của các người, nếu tôi thắng, tôi hy vọng Hạnh Bình Sáng Chân có thể đi học hành tử tế, thi lấy bằng luật sư hoặc bác sĩ, tôi muốn cậu ta bước ra khỏi vùng an toàn.

Đỗ Lan cười nói.

Điều này còn khó hơn cả việc trở thành một đầu bếp giỏi, giới đầu bếp đã là duy đức thị cử, mà giới luật sư và bác sĩ còn là duy huyết thống luận, càng tàn khốc hơn, càng khó đột phá hơn.

Điều kiện Đỗ Lan đưa ra quả thực là không thể thực hiện được.

Chuyện này căn bản không thể làm được.

Hạnh Bình Sáng Chân nói: Thành tích học tập của tôi không tốt, hơn nữa tôi đã ở trong bếp từ năm ba tuổi, anh đây là ép người quá đáng.

Phải sáng tạo chứ, thiếu niên, tinh thần sáng tạo của cậu đâu rồi.

Không phải cậu muốn dũng cảm thử những điều mới mẻ sao.

Chương 3718

Không phải muốn khám phá trong hoang dã của ẩm thực sao.

Bây giờ từ hoang dã của ẩm thực biến thành bể học vô bờ, đều như nhau cả.

Học tập tốt, mỗi ngày tiến lên.

Đỗ Lan nói: Thế nào, các người đồng ý, tôi sẽ đồng ý.

Mọi người không nói nên lời, thi luật sư hay bác sĩ khó quá.

Nhưng bây giờ có vẻ như chỉ có thể thắng trước đã.

Chỉ cần thắng là được, chúng ta có thể tiếp tục làm đầu bếp.

Xảo nói: Đồng ý với hắn đi.

Được.

Hạnh Bình Thành Nhất Lang nói: Tôi có thể đồng ý với anh, nếu chúng tôi thua, sẽ để con trai tôi đi thi đại học, làm luật sư hoặc bác sĩ.

Đúng vậy, chỉ cần thắng là được rồi.

Đỗ Lan nói: Vậy thì thực kích được thành lập, chúng ta sẽ thi đấu ở các thành phố khác nhau, xem ai tiếp đãi được nhiều khách hàng hơn.

Hạnh Bình Thành Nhất Lang và Đỗ Lan quyết định thực kích, điều kiện là Đỗ Lan từ bỏ mọi thứ, còn Hạnh Bình Sáng Chân đi thi luật sư hoặc bác sĩ.

Hai bên chấp nhận điều kiện.

Vậy chủ đề do các người quyết định.

Đỗ Lan nói.

So cơm hộp.

Thành Nhất Lang nói.

Được, vậy còn thành phố.

Chúng tôi ở Đông Kinh, anh ở Đại Phản, thế nào.

Đỗ Lan cười nói: Không thành vấn đề, cứ quyết định nhanh gọn như vậy đi, ba ngày chuẩn bị, ba ngày sau chúng ta quyết thắng bại, có vấn đề gì không.

Ba ngày là đủ.

Được, ba ngày sau, chúng ta dùng một ngày, từ tám giờ sáng đến tám giờ tối, mười hai tiếng đồng hồ bán cơm hộp, quyết một trận thắng bại.

Đỗ Lan lại làm rõ các chi tiết.

Được, lấy số lượng cơm hộp bán được nhiều hay ít để quyết định thắng bại, ai bán được nhiều hơn là người chiến thắng.

Lần này không phải là đánh giá món ăn, mà là dùng doanh số để quyết định kết quả, để tất cả khách hàng làm giám khảo, ngon hay dở, để khách hàng lên tiếng.

Cứ thế quyết định một cách nhanh gọn.

Mọi người đáp máy bay trở về học viện, bắt đầu công tác chuẩn bị.

Đỗ Lan giải trừ sự khống chế của mọi người, họ không giữ lại ký ức bị khống chế.

Lần này tuyệt đối không thua, không có trọng tài, trực tiếp lấy khách hàng làm tiêu chuẩn, không có lý do gì để thua.

Tôi ở quán mười hai năm, mỗi năm đều tiếp đãi hàng ngàn vạn khách hàng, đây là sở trường của chúng ta.

Hạnh Bình Sáng Chân tin rằng lần này họ tuyệt đối sẽ thắng đến cùng.

Đừng chủ quan, tóm lại là phải xác định loại cơm hộp trước, còn phải chuẩn bị nguyên liệu, phải toàn lực ứng phó.

Hạnh Bình Thành Nhất Lang nói: Nếu thua, cả đời này con sẽ không được làm đầu bếp nữa.

Tuyệt đối không thua, mọi người đều sẽ giúp đỡ, hơn nữa chúng ta còn có Thần Chi Thiệt.

Nếu là cơm hộp, có thể làm cơm hộp rong biển, tôi đã làm trong kỳ tuyển chọn mùa thu rồi.

Không được, ta nghĩ Đỗ Lan chắc chắn sẽ không tiếc tiền mà vung nguyên liệu, nếu là cơm hộp rong biển thì sức ảnh hưởng không đủ.

Chúng ta làm cơm hộp bò Wagyu, lúc này không thể tính chuyện lỗ lãi, phải toàn lực ứng phó.

Hạnh Bình Thành Nhất Lang nói.

Bò Wagyu.

Thế thì đắt quá.

Nhưng Thế Thiết Hội Lý Nại nói: Không sai, cuộc thi lần này chỉ so doanh số, không so chi phí, dù chi phí cao đến đâu cũng không quan trọng, liên quan đến tương lai của chúng ta, đắt mấy cũng không sao.

Dùng bò Wagyu, nhưng bán với giá bình thường, như vậy mới có thể thu hút nhiều khách hàng hơn.

Mọi người chắc chắn sẽ sẵn lòng dùng giá rẻ để hưởng thụ sự xa hoa.

Chuyện nguồn hàng cứ giao cho tôi, tôi có thể lấy đủ nguyên liệu bò Wagyu.

Vậy thì làm cơm hộp bò Wagyu.

Đằng sau Hạnh Bình Sáng Chân là một đám phú nhị đại có siêu năng lực tiền bạc.

Trong kỳ thi thăng cấp trước đó, cậu đã cảm nhận được ưu thế của siêu năng lực tiền bạc, có tiền có thể có nhiều nguyên liệu hơn, có tiền có thể đi đến nhiều nơi sản xuất nguyên liệu hơn để thu mua.

Tóm lại có tiền là tốt, trước đây Hạnh Bình Sáng Chân không có tiền, chỉ có thể đến siêu thị giá rẻ mua nguyên liệu giảm giá, nhưng bây giờ có sự trợ giúp của siêu năng lực tiền bạc, mùa đông có thể dùng nguyên liệu mùa hè, có thể dùng thịt gấu không giới hạn, không gian tiến bộ rất lớn.

Bây giờ lại chi mạnh tay mua bò Wagyu, cũng rất khoa trương.

Tóm lại tiền bạc khiến tài nấu nướng như hổ thêm cánh.

Nguyên liệu bò Wagyu tốt nhất được gửi đến trường, bắt đầu chế biến món cơm hộp bò Wagyu ngon nhất.

Phải làm món cơm bò Wagyu mềm mọng ngon miệng.

Hạnh Bình Thành Nhất Lang ra tay trước, ông là một siêu đầu bếp có thể không dùng táo mà vẫn làm ra hương vị táo, bây giờ cũng dùng kỹ xảo tinh diệu để chế biến một hộp cơm tinh xảo.

Lợi hại quá.

Rất nhiều người lần đầu tiên thấy kỹ thuật của Hạnh Bình Thành Nhất Lang, chỉ cảm thấy Hạnh Bình Sáng Chân mạnh mẽ như vậy không phải không có lý do, ngày ngày được huấn luyện bên cạnh một đầu bếp thiên tài, sao có thể không mạnh mẽ.

Đỗ Lan cho rằng nhân vật chính của Hoàng Tử Tennis cũng có một người cha rất lợi hại, và người cha này cũng chọn giải nghệ ngay trước trận đấu cuối cùng để có thể giành được Grand Slam.

Echizen Ryoma và Hạnh Bình Sáng Chân có thiết lập thật sự rất giống nhau, khác biệt là Echizen Ryoma không đổi họ.

Cha của họ đều giải nghệ trước trận đấu cuối cùng, đều là thiên tài, và đều bồi dưỡng thế hệ sau, thậm chí họ đều có một người anh trai không cùng huyết thống.

Đương nhiên mẹ của Echizen Ryoma không qua đời, mẹ của Hạnh Bình Sáng Chân đã qua đời.

Cả hai đều theo sự sắp đặt của cha mà vào trường của cha, quen biết một đám bạn bè, cùng nhau đối kháng kẻ địch mạnh.

Thật sự là quá giống nhau.

Tiếc là Hạnh Bình Sáng Chân không đánh được cú giao bóng xoáy ngoài, cũng không thể tiến vào cảnh giới Thiên Y Vô Phùng, siêu năng lực không đủ.

Đỗ Lan cho rằng Hạnh Bình Sáng Chân nên thức tỉnh siêu năng lực của mình, mới có thể tạo dựng được chỗ đứng trong giới ẩm thực đầy nhân tài.

Ta cũng nên quyết định món cơm hộp của mình.

Mặc dù Đỗ Lan cảm thấy nhân vật chính không có siêu năng lực, thiếu đi một chút thú vị đối kháng, nhưng bây giờ vẫn là nấu cơm trước đã.

Anh chuẩn bị làm gì.

Địch Ny Toa hỏi: Nguyên liệu toàn cầu đã chuẩn bị xong, có thể điều động bất cứ lúc nào.

Chỉ là cơm hộp thôi, không cần khoa trương vậy đâu.

Em thấy cơm lươn thế nào.

Lươn của một cường quốc phương Đông đang trỗi dậy, nuôi trồng, béo hơn, vị ngon hơn.

Hầu hết các nhà hàng ở Nhật Bản đều mua lươn quốc sản, nhưng họ đều lừa khách hàng nói đây là lươn bản địa Nhật Bản, khách ăn xong đều khen ngon.

Salad rau củ thì sao.

Rau củ bản địa thuốc trừ sâu vượt tiêu chuẩn, đề nghị nhập khẩu.

Thịt bò thì sao.

Đỗ Lan hỏi.

Có thể nhập khẩu thịt bò từ Nam Mỹ, chắc chắn sẽ ngon hơn, rẻ hơn, đáng tiền hơn bò Wagyu.

Nhưng người Nhật chắc chắn thích bò Wagyu hơn, dù sao thì một quốc gia có diện tích đất đai hạn chế, để hỗ trợ nông sản trong nước, chắc chắn phải tuyên truyền mạnh mẽ, thần thánh hóa việc ăn nông sản trong nước.

Địch Ny Toa nói: Nhưng chúng ta có thể nhập khẩu thịt bò từ Nam Mỹ.

Nhiều lựa chọn quá, vậy thì nhét hết nguyên liệu toàn cầu vào một hộp cơm, giả vờ là cơm hộp bản địa Nhật Bản siêu cấp vô địch xa hoa.

Đỗ Lan nói: Cứ quyết định vậy đi.

Em đi chuẩn bị.

Ba ngày, thu mua nguyên liệu từ khắp nơi trên thế giới rồi tập trung lại bằng dịch chuyển tức thời, Đỗ Lan phối hợp các loại nguyên liệu với nhau, tuy chỉ là một hộp cơm hộp, nhưng có thể cảm nhận được hương vị của toàn cầu.

Trong Toriko, nguyên liệu mạnh nhất chính là bao hàm đủ loại hương vị, chính là phải đa dạng và bao dung, chính là phải cởi mở và tiến thủ.

Đây không chỉ là ẩm thực, mà còn là đạo lý làm người, ẩm thực và xã hội chưa bao giờ tách rời.

Đỗ Lan tỏ vẻ mình lại sắp dạy mọi người làm người.

Kể từ khi Y Doãn hợp nhất nấu ăn và chính trị, mối quan hệ giữa nấu ăn và chính trị chưa bao giờ bị cắt đứt, mọi người đều có thể học hỏi văn hóa chính trị, hiện tượng xã hội từ việc nấu ăn, có thể gọi là trí tuệ của ẩm thực.

Nước từ Bắc Cực, bò từ châu Mỹ, gạo từ châu Á, dầu từ châu Phi, rượu từ châu Âu, gia vị từ Thiên Trúc, còn có cá từ biển sâu.

Nhà bếp của Đỗ Lan giống như một hội chợ triển lãm thế giới, bao trùm cả thế giới vào trong đó.

Nhưng chỉ như vậy vẫn chưa đủ, ta quyết định phát miễn phí.

Đỗ Lan không định thu tiền, dù sao chỉ so doanh số, không so lợi nhuận.

Hắn biết đối thủ dùng bò Wagyu thượng hạng, sau đó bán với giá bình thường.

Hắn có thể tiến thêm một bước, dùng nguyên liệu toàn cầu, trực tiếp không lấy tiền, tặng miễn phí.

Như vậy vẫn chưa đủ, ta còn phải hợp tác với công ty giao hàng, triển khai dịch vụ khai trương miễn phí, tóm lại là phải làm cho càng nhiều khách hàng ăn được cơm hộp của chúng ta càng tốt.

Đỗ Lan muốn dùng đến công nghệ.

Có cần em tuyên truyền một chút không.

Vẻ đẹp của Địch Ny Toa tuyệt đối là vũ khí tối thượng, có thể khuynh đảo thế giới.

Không thành vấn đề, đến lúc đó em livestream, trực tiếp ăn cơm hộp, còn có thể bán cơm hộp trên video ngắn, như vậy sẽ không có vấn đề gì lớn, doanh số của chúng ta chắc chắn sẽ nhiều hơn Hạnh Bình Sáng Chân.

Hắn hoàn toàn không có chút xấu hổ nào khi bắt nạt trẻ con, cái hắn muốn chính là bắt nạt trẻ con.

Bên Hạnh Bình Sáng Chân cũng nghĩ đến việc dùng mạng internet để tuyên truyền, thông qua vòng bạn bè để lan truyền, đồng thời họ cũng biết cần phải bán ra số lượng lớn, nhân lực không thể thiếu, nên đã gọi tất cả những người có thể gọi đến, tổng cộng tám nhà bếp, vận hành hết công suất, chỉ để làm thêm nhiều phần cơm hộp.

Mọi người mỗi người một tài, cuối cùng đã đến ngày quyết đấu.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ đã cử người đến Đại Phản để giám sát, xem Đỗ Lan có gian lận không.

Có một cơ quan thống kê chuyên nghiệp để đếm số lượng cơm hộp của hai bên, bán ra một phần sẽ ghi lại một lần.

Tám giờ sáng, cuộc thi bắt đầu đúng giờ.

Tám giờ bắt đầu bán, cơm hộp bò Wagyu đối đầu với cơm hộp thịt bò, lươn.

Nhiều hơn chúng ta một con lươn sao.

Chương 3719

Đỗ Lan này thật đúng là không chịu thua.

Hạnh Bình Thành Nhất Lang thông qua tình báo của gián điệp biết được nội dung cơm hộp của Đỗ Lan, bên trong có thêm một phần lươn.

Lươn thì quả thật rất được ưa chuộng, nhưng không phải ai cũng thích ăn.

Vẫn là thịt bò được ưa chuộng hơn.

Hạnh Bình Sáng Chân nói: Bò Wagyu của chúng ta tuyệt đối không thua.

Không sai, không thua.

Bán bò Wagyu với giá thịt bò bình thường quả thật rất được ưa chuộng, lượng lớn khách hàng tụ tập mua cơm hộp.

Nhưng rất nhanh họ đã biết được chiến lược phát miễn phí của Đỗ Lan.

Không hay rồi, bên Đỗ Lan không bán cơm hộp, mà là cung cấp cơm hộp miễn phí.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ nhận một cuộc điện thoại, biết được sự bỉ ổi của Đỗ Lan, nói: Gã này thật đúng là không thể lơ là một khắc nào, lúc này mà vẫn còn dùng thủ đoạn bỉ ổi.

Chúng ta đã bán giá thấp, hắn lại trực tiếp miễn phí, quá vô sỉ.

Chúng ta làm sao bây giờ.

Lẽ nào cũng miễn phí.

Xảo hỏi.

Không cần, chiến lược của chúng ta đã quyết định từ trước, chính là bán ở nhiều điểm.

Hạnh Bình Thành Nhất Lang nói: Tôi đã nhờ bạn bè ở phố thương mại lái xe đến các địa điểm khác nhau để bán cơm hộp, hiện tại tổng cộng có hai mươi lăm điểm cùng bán.

Dù có thu phí, tốc độ tích lũy doanh số cũng gấp mấy lần Đỗ Lan.

Mọi người đều xem thường trí tuệ của Hạnh Bình Thành Nhất Lang, ông không chỉ biết nấu ăn, mà còn biết kinh doanh.

Một điểm bán hàng là không đủ, nên ông đã nhờ hàng xóm láng giềng cùng giúp đỡ, như vậy điểm bán hàng tăng lên, doanh số cũng tăng lên.

Dù Đỗ Lan phát cơm hộp miễn phí, số lượng khách hàng một điểm có thể tiếp đãi cũng có giới hạn, không thể vượt qua tổng của hai mươi lăm điểm.

Cao, thật sự là cao.

Xảo tâm phục khẩu phục.

Thông qua mạng internet và tăng điểm bán hàng, doanh số của Hạnh Bình Thành Nhất Lang vượt xa.

Đồng thời Hạnh Bình Sáng Chân ở trong bếp giữ vững chất lượng cơm hộp, từng lô cơm hộp mới được gửi đến các điểm bán.

Bò Wagyu mềm mượt, còn có hương thơm của cơm, cộng thêm sự ngọt ngào của trái cây, tuy là hộp cơm đơn giản nhất, nhưng hương vị lại rất ngon, rất được ưa chuộng.

Bán bò Wagyu với giá thịt bò bình thường thật sự rất hấp dẫn, rất nhiều người bình thường không nỡ ăn bò Wagyu, bây giờ coi như có cơ hội.

Bên Đỗ Lan cũng có át chủ bài, chính là livestream ẩm thực của Địch Ny Toa, đại mỹ nữ làm mukbang để tuyên truyền.

Sau đó thông qua giao hàng, tuy chỉ có một điểm bán, nhưng không có nghĩa là hắn chỉ có thể tiếp đãi số lượng khách hàng của một điểm, mà là thông qua hệ thống giao hàng để bán một lượng lớn cơm hộp.

Livestream bán hàng cũng rất hot, người dân địa phương chỉ cần gọi điện là có thể mua, còn khách hàng ngoại tỉnh cũng có thể đặt hàng qua bưu điện.

Đỗ Lan sẽ gửi nguyên liệu đi, người mua ở nhà chế biến đơn giản là có thể ăn được cơm hộp.

Đây chính là món ăn sơ chế sẵn.

Không hay rồi, không hay rồi.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ lại nhận được điện thoại, dùng điện thoại xem livestream, quả nhiên có một đại mỹ nữ tóc vàng gợn sóng đang mukbang bán hàng, trong phòng livestream có hơn ba mươi vạn người xem.

Các người xem đi.

Mọi người nhìn thấy trên màn hình là một đại mỹ nữ đang ăn cơm hộp một cách ngon lành, bối cảnh chính là quầy hàng của Đỗ Lan.

Livestream.

Mọi người đều không ngờ còn có chiêu này.

Đỗ Lan gã này lại dùng mỹ sắc để quảng bá cơm hộp, quá bỉ ổi.

Biết vậy chúng ta cũng bỏ tiền thuê người mẫu rồi.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ nói: Phương pháp này, sao chúng ta không nghĩ ra nhỉ.

Đó là vợ của Đỗ Lan.

Hắn không phải là học sinh cấp ba sao.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ thật sự tưởng Đỗ Lan chỉ là một học sinh cấp ba già dặn.

Hắn dùng thủ đoạn phi pháp để nhập học, thực ra đã kết hôn từ lâu rồi, là một kẻ có gia đình, tuổi của hắn không thể nào là học sinh cấp ba được.

Thành Nhất Lang nói: Dùng mỹ nhân để thu hút khách là thủ đoạn thường thấy của hắn, chỉ là dùng livestream để bán hàng quả thật rất lợi hại.

Trên màn hình có số liệu doanh số cơm hộp, đã vượt qua năm nghìn.

Năm nghìn, vượt qua chúng ta rồi.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ lo lắng nói: Làm sao bây giờ.

Cái này không thể tính là doanh số được chứ.

Dù sao chỉ là bán, còn chưa ăn mà.

Xảo nói.

Thành Nhất Lang nói: Không thể nói như vậy, dù sao trong quy tắc của chúng ta cũng không nói cơm hộp phải ăn ngay tại chỗ, chỉ nói bán ra bao nhiêu phần cơm hộp, không nói phải ăn hết, cũng không nói khi nào ăn.

Họ hôm nay mua, ngày mai ăn, ngày kia ăn đều được.

Giống như ở chỗ chúng ta cũng có rất nhiều khách hàng mua mấy phần, cũng là để dành sau này ăn.

Nhưng chỉ mua không ăn, cảm giác không phải là so tài nấu nướng, mà là so năng lực bán hàng.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ nói: Cảm giác thủ đoạn bán hàng còn quan trọng hơn cả khẩu vị cơm hộp.

Đều quan trọng.

Thành Nhất Lang nói: Nếu không ngon, khách hàng rất nhanh có thể lan truyền tin tức trên mạng, sẽ không có khách hàng mới.

Còn làm thế nào để sử dụng công nghệ bán được nhiều cơm hộp hơn, cũng là nội dung mà mỗi người mở quán cần phải suy nghĩ.

Đỗ Lan quả thực lợi hại, nhưng chúng ta ở đây cũng có ưu thế, chúng ta cũng có thể livestream.

Vậy tôi đi tìm công ty người mẫu.

Không cần phiền phức như vậy, không phải có sẵn các nữ sinh cấp ba xinh đẹp sao.

Hạnh Bình Thành Nhất Lang cho rằng để giành được thắng lợi cuối cùng, không thể không dùng đến một vài thủ đoạn phi thường, so với những người mẫu kia, vẫn là nữ sinh cấp ba trong sáng tự nhiên có sức sát thương lớn hơn.

Áo nhỏ một chút, váy ngắn một chút, phối hợp với biểu cảm e thẹn, lại càng có sức sát thương.

Để thắng, mọi người đều dùng hết thủ đoạn.

Được.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ lập tức sắp xếp.

Mấy cô gái vì chiến thắng cũng đồng ý yêu cầu livestream, tuy rất non nớt, nhưng đều đang nỗ lực quảng bá cơm hộp bò Wagyu, doanh số cũng tăng vùn vụt, rất nhanh cũng đã vượt qua năm nghìn phần.

Nhà bếp khói nghi ngút, các đầu bếp như muốn bốc cháy, nhưng họ không dừng lại một khắc nào.

Cùng với sự gia tăng của doanh số, họ nhiệt huyết sôi trào, không hề mệt mỏi.

Xem ra doanh số đang bám rất sát nhau.

Đỗ Lan biết lần này thắng bại vẫn chưa định, đối thủ cũng không yếu, đang không ngừng hấp thu ưu thế của địch để biến thành của mình, đồng thời không ngừng phát huy ưu thế của bản thân: Dù là tặng miễn phí, cũng không chắc thắng.

Nhưng không sao, video so sánh hai phần cơm hộp chắc cũng sắp xuất hiện rồi.

Có hai mukbanger ở hai thành phố mua hai phần cơm hộp rồi đi ngược chiều nhau, gặp nhau để làm một buổi livestream so sánh cơm hộp.

So xem rốt cuộc hộp cơm nào ngon hơn.

Để chúng ta bắt đầu ăn nào, cơm hộp bò Wagyu mà bán với giá thấp nhất, để tôi nếm thử, đây có phải là bò Wagyu thật không.

Bò Wagyu thật sự tan ngay trong miệng, vị rất ngon, tuyệt đối không giống thịt bò bình thường khó nhai.

Ăn một miếng thịt bò, cảm nhận hương vị, sau đó nói: Không sai, đây chắc chắn là bò Wagyu thật, cảm giác trong miệng giống hệt như ăn ở nhà hàng.

Không ngờ họ thật sự dùng bò Wagyu làm cơm hộp, mà giá lại bán rẻ như vậy.

Các bạn trong phòng livestream có thể đi mua thử, thật sự rất hời.

Để chúng ta xem tiếp phần cơm hộp tặng miễn phí này.

Mọi người biết tại sao tôi lại review hai loại cơm hộp này không.

Bởi vì đây là cuộc thực kích của hai thế lực lớn ở học viện Tooki, là Ma Trù Quân và phe phản đối.

Câu chuyện của hai bên này nói ra có thể mất ba ngày.

Nói đơn giản là họ có lập trường khác nhau về lý niệm của học viện, một bên cho rằng nên chấp nhận sự thẩm định của trọng tài để phân thắng bại, một bên cho rằng nên đánh bại đối thủ trên võ đài để phân thắng bại, thế là mới có cuộc thực kích hôm nay, hôm nay ai thắng, sau này học viện sẽ làm theo quy tắc của người đó.

Nào, chúng ta xem cơm hộp miễn phí.

Mở ra, một luồng ánh sáng vọt lên trời, đây không phải là một hộp cơm, đây là chứa đựng cả thế giới.

Đương nhiên thực khách không biết những tâm huyết này, họ chỉ nhìn thấy hiệu ứng đặc biệt.

Thật sự rất chấn động, nhưng cơm hộp vẫn phải xem hương vị.

Chúng ta ăn lươn trước.

Ăn một miếng, streamer lập tức nói: Vị béo mà không ngấy, đây chắc chắn là lươn sản xuất tại nước ta, tôi đã ăn ở rất nhiều nhà hàng, rất ngon, không thua kém gì bò Wagyu.

Ăn tiếp thịt bò, vị thịt bò này thì bình thường, chắc chắn không ngon bằng bò Wagyu, nhưng cũng không kém nhiều.

Quan trọng nhất là phần cơm hộp này nhiều, ăn no mà lại miễn phí, miễn phí, miễn phí, chuyện quan trọng nói ba lần.

Nếu là người sống ở Đại Phản đều có thể đi nhận, đến tám giờ tối nay thôi, ngày mai sẽ không có nữa.

Khán giả đều động lòng, càng nhiều người đi nhận cơm hộp miễn phí.

Lúc này thì Thần Chi Thiệt đã phát hiện ra manh mối, Cửu Ngã Chiếu Kỷ cho người phi ngựa hỏa tốc mang cơm hộp của Đỗ Lan đến.

Thế Thiết Hội Lý Nại vừa ăn đã phát hiện vấn đề: Trong hộp cơm này có cả thế giới.

Người thường ăn không ra bí mật trong cơm hộp của Đỗ Lan, họ chỉ cảm thấy hương vị cơm hộp không tệ, nhưng không biết trong đó ẩn chứa nguyên liệu đến từ khắp nơi trên thế giới, bao la vạn tượng, sinh cơ bừng bừng.

Thần Chi Thiệt có thể nếm ra sự khác biệt tinh vi của nguyên liệu và gia vị, ví dụ như sự khác biệt trong khẩu vị của lươn Nhật Bản và lươn Đông Đại, lươn Đông Đại đều là nuôi trồng nên thịt chất lượng hơn.

Chương 3720

Cô biết rất nhiều nhà hàng đều nhập khẩu lươn Đông Đại để giả làm lươn bản địa, khách hàng cũng không phân biệt được, ngược lại còn cảm thấy vị lươn ngon hơn.

Trong cơm hộp của Đỗ Lan không chỉ có lươn Đông Đại, mà còn có thịt bò Nam Mỹ, hương liệu Thiên Trúc, dầu châu Phi.

Tóm lại là nguyên liệu đến từ bảy châu bốn bể hội tụ trong hộp cơm nhỏ bé này, có thể nói là rất mang tầm quốc tế.

Họ lại dùng nguyên liệu đến từ khắp nơi trên thế giới sao.

Thế Thiết Hội Lý Nại kinh ngạc không nói nên lời.

Hạnh Bình Thành Nhất Lang cũng nếm thử một miếng, tuy không có Thần Chi Thiệt, nhưng đã đi khắp thế giới, nếm qua đủ loại nguyên liệu, trong đầu có một kho tàng nguyên liệu, cũng ăn ra được bí mật trong cơm hộp.

Ông im lặng, thầm nghĩ Đỗ Lan quả nhiên là một kẻ đáng sợ, dù chỉ là một hộp cơm bình thường cũng có thể tập hợp được nhiều nguyên liệu như vậy, phải tốn bao nhiêu tiền chứ.

Gã này không chỉ có siêu năng lực, mà còn có siêu năng lực tiền bạc.

Ngon.

Hạnh Bình Sáng Chân cũng nếm thử một chút, nói: Rõ ràng có tài nấu nướng lợi hại như vậy, lại cứ thích đi đường tà đạo.

Con vốn nghĩ người có tài nấu nướng đều là người tốt có thể thấu hiểu nhau, Đỗ Lan này đã lật đổ suy nghĩ của con.

Đỗ Lan có tài nấu nướng xuất sắc, nhưng lại rất tà ác, không thể bị bất kỳ ai thay đổi.

Hắn cũng không phải tà ác, chỉ là lập trường khác nhau.

Thành Nhất Lang nói: Thực ra hắn nói cũng không sai, học viện quả thực là duy đức thị cử, chứ không phải duy tài thị cử.

Người có tài năng chính là để bị bắt nạt, như vậy họ mới chấp nhận hạn chế của giai cấp, mới không dám vượt rào, đây không phải là bắt nạt, mà là giáo hóa.

Nghe cha mình cũng nói vậy, Hạnh Bình Sáng Chân cũng đành chịu, nói: Lẽ nào cha cũng đồng tình với lý niệm của hắn.

Đỗ Lan nói không sai, nhưng ta không đồng tình.

Bất kể là duy đức thị cử, hay duy tài thị cử, thực ra đều có khuyết điểm.

Hắn kiên trì duy tài thị cử bản thân đã là phiến diện, một người có tài mà không có đức gây ra sự phá hoại còn đáng sợ hơn.

Hạnh Bình Thành Nhất Lang nói: Cho nên chúng ta phải nhìn nhận mọi việc một cách lý trí, tuyệt đối không thể để Đỗ Lan thắng.

Không thành vấn đề, hiện tại chúng ta đã bán được một vạn phần, cách kết thúc còn bốn tiếng, bán được một vạn năm nghìn phần không phải là vấn đề, còn Đỗ Lan chỉ bán được tám nghìn phần, chúng ta đã dẫn trước.

Hạnh Bình Sáng Chân nắm chặt tay nói: Chúng ta tuyệt đối không thua.

Vậy thì tiếp tục cố gắng đi.

Mọi người tiếp tục nỗ lực, tất cả học sinh phe phản đối đồng lòng, nhất định phải đánh bại Đỗ Lan.

Dù họ biết cái xấu của duy đức thị cử, nhưng vẫn phải tiếp tục duy đức thị cử, thảo mãng là võ sĩ sơ cấp, nếu thật sự làm theo duy tài thị cử, thảo mãng phải đối mặt chính là quần chúng rộng lớn.

Đến lúc đó cuốn vào vòng xoáy cạnh tranh, thảo mãng cũng không thể bảo đảm địa vị của mình.

Bây giờ xem ra, thảo mãng bị quý tộc bắt nạt, nhưng thực ra thảo mãng cũng đang bắt nạt bá tánh.

Thảo mãng sẽ không phản bội giai cấp của mình, một khi thật sự duy tài thị cử, họ đối mặt với vô số kẻ thách thức, căn bản không thắng nổi.

Đây chính là điểm khó xử, là sự hạn chế của thảo mãng.

Thảo mãng còn chưa đánh bại được quý tộc, căn bản không có sức để đối kháng bá tánh.

Một khi bị địch hai mặt, thảo mãng chắc chắn sẽ thảm bại.

Dù dùng hết sức lực cũng không thể để Đỗ Lan với thuyết duy tài thị cử chiến thắng, tuyệt đối không được.

Lại phát động thuộc hạ đi mua.

Đỗ Lan biết doanh số của đối thủ đột nhiên vượt lên là do Thủy Hộ Úc Mị, Cửu Ngã Chiếu Kỷ, Thế Thiết Ái Lệ Ti v. v. những phú nhị đại này phát động thuộc hạ của mình đi mua, nhân viên công ty của họ cũng có mấy nghìn người.

Ý tưởng không tồi, ta chịu thiệt ở chỗ không có công ty, không có thuộc hạ.

Đỗ Lan cười nói: Nhưng ta phát miễn phí, không chỉ có thể cho khách hàng, mà còn có thể cho các anh shipper và chuyển phát nhanh.

Mọi người đều có phần.

Cả hai bên đều bước vào giai đoạn nước rút cuối cùng, toàn lực tăng doanh số.

Nếu so lợi nhuận, Đỗ Lan chắc chắn thua, dù sao chi phí của hắn lớn hơn, lại còn tặng miễn phí.

Nhưng lần này chỉ so doanh số, không so lợi nhuận.

Doanh số của hai bên đều bám sát nhau, đều đạt đến mười hai nghìn phần, còn một tiếng cuối cùng.

Bây giờ đã là buổi tối, trên đường không còn nhiều người, lúc này mới thấy được sự khác biệt giữa các thành phố, Đông Kinh dù sao cũng là thành phố lớn, cuộc sống về đêm phong phú hơn, doanh số cũng tốt hơn.

Đại Phản tuy cũng không nhỏ, nhưng không thể so với Đông Kinh.

Như vậy, khoảng cách đã lớn, Hạnh Bình Sáng Chân tấn công mốc mười ba nghìn phần, nhắm mục tiêu vào các cô gái đứng đường, cung cấp đồ ăn khuya cho họ.

Đêm tối lung linh kỳ ảo, bóng tối dưới ánh đèn neon, dù là ban đêm vẫn có những người lao động vất vả.

Hạnh Bình Sáng Chân lại một lần nữa hạ giá bán, dùng tấm lòng chân thành để sưởi ấm lòng người.

Mười ba nghìn phần rồi.

Hạnh Bình Sáng Chân nhìn thời gian, chỉ còn nửa tiếng nữa, vẫn chưa kết thúc, tiếp tục.

Mọi người đều đã rất mệt, đây là một ngày dài, nhưng chỉ cần còn một phút cũng phải tiếp tục kiên trì, nhất định phải kiên trì, bán thêm một phần là một phần.

Bên Đỗ Lan sau khi đạt mười hai nghìn phần thì không tăng được

nữa.

Hắn biết Hạnh Bình Thành Nhất Lang khi chọn thành phố đã có tính toán, nghĩ đến việc lợi dụng ưu thế dân số của đô thị quốc tế lớn, lưu lượng người ở thành phố lớn chính là lớn, chính là có cơ hội lớn hơn.

Cuối cùng ông cũng phải dùng lưu lượng người để tăng doanh số của mình, một hơi đánh bại Đỗ Lan.

Bây giờ còn nửa tiếng, Đại Phản đã không còn ai, Đỗ Lan còn cách nào để tăng doanh số.

Nếu không có, hắn sẽ thua.

Ha, điểm này ta sớm đã nghĩ đến.

Đỗ Lan tự tin nói: Đừng quên ở đây còn có giải bóng chày lớn a, có hai vạn khán giả đang cần lấp đầy bụng đói.

Tuy không còn cuộc sống về đêm, nhưng ở đây đang tổ chức trận bóng chày buổi tối, Đỗ Lan lập tức huy động nhân lực, đưa cơm hộp đến tay mỗi khán giả.

Miễn phí, không ăn thì phí.

Trận bóng chày, sao tôi không biết.

Hạnh Bình Thành Nhất Lang sau khi nhận được tin tức thì ngẩn người.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ lúng túng nói: Là mới quyết định ba ngày trước, hình như là trận giao hữu do Đỗ Lan tài trợ, đặc biệt sắp xếp bắt đầu vào lúc hoàng hôn, kết thúc trước tám giờ tối.

Chúng ta lại bị hắn tính kế rồi.

Hả.

Mọi người không thể ngờ Đỗ Lan lại tài trợ một trận đấu, đặc biệt tập trung hai vạn người lại với nhau vào hôm nay.

Thế này cũng được sao.

Mọi người đều ngây người.

Hạnh Bình Thành Nhất Lang chỉ cảm thấy đối thủ như Đỗ Lan thật sự quá khó đối phó, vốn tưởng mình chọn thành phố lớn chiếm ưu thế, không ngờ Đỗ Lan không nói lý lẽ, lại biến bất lợi thành ưu thế.

Sao hắn có thể tổ chức một trận đấu, dù có tiền cũng không thể nhanh như vậy chứ.

Xảo hỏi.

Các người quên Đỗ Lan là một học sinh cấp ba giả mạo tuổi sao, lẽ nào quên khả năng khống chế của hắn.

Hắn có thể khống chế quan lại bật đèn xanh suốt đường, ba ngày làm xong tất cả thủ tục không phải là chuyện khó, nếu tất cả mọi người đều tăng ca vì Đỗ Lan.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ bất lực nói: Bây giờ làm sao.

Còn mười lăm phút cuối cùng, lại chênh lệch hai vạn doanh số, chúng ta đuổi thế nào.

Dù là miễn phí, chúng ta cũng không tìm được ai khác.

Dù có khách, chúng ta bây giờ toàn lực nấu, cũng chỉ có thể nấu ra ba mươi phần, cộng thêm hàng tồn kho, cũng chỉ hơn năm trăm phần, xong rồi, chúng ta thua rồi.

Mặc dù còn mười phút, nhưng mười phút này căn bản không thể làm ra hai vạn hộp cơm.

Chỉ cần có đơn hàng là được, không nhất định phải tối nay giao đến tay họ.

Nhưng vấn đề là tìm đâu ra hai vạn khách hàng.

Hạnh Bình Thành Nhất Lang nhíu mày nói.

Chúng tôi đến giúp các người.

Mọi người nhìn sang, thì ra là các giám khảo đến, những giám khảo này đều là ông chủ trong ngành, họ đều đến đặt cơm.

Tuyệt đối không thể để Đỗ Lan làm ô uế cuộc thực kích thiêng liêng, thực kích thuộc về lãnh địa của chúng ta, các giám khảo, tuyệt đối không thể để Ma Trù Quân đảo ngược cương thường.

Các giám khảo tuyệt đối không thể để Đỗ Lan thắng, nếu sau này chỉ so đánh bại, quyền phát ngôn của giám khảo sẽ giảm đi, để bảo vệ địa vị của mình, họ cũng đến giúp.

Các giám khảo cũng có công ty, cũng đặt cơm cho công ty, hai vạn đơn hàng nhẹ nhàng như không.

Cả hai bên đều đạt đến con số ba mươi tư nghìn phần, có thể nói là bám riết không buông, cuộc thi vô cùng gay cấn, ai cũng không muốn từ bỏ.

Được đạo thì nhiều người giúp, mất đạo thì ít người giúp.

Đỗ Lan làm chuyện ngang ngược, thua chắc rồi.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ kích động nói, bây giờ các giám khảo lần lượt đến trợ lực, đơn hàng của họ sắp đột phá ba vạn năm nghìn, hơn Đỗ Lan hẳn một nghìn phần, nhất định sẽ thắng.

Chương 3721

Hắn đã không còn hậu chiêu, mười phút cuối cùng, hắn xong đời rồi.

Mười hai tiếng đồng hồ của ngày hôm nay thật quá kích thích, tất cả mọi người đều dốc hết sức để thắng Đỗ Lan, không tiếc bất cứ giá nào.

Dù họ biết giám khảo chi phối vận mệnh của mình, nhưng họ nguyện ý chấp nhận quy tắc của lão viện trưởng, nguyện ý để trọng tài quyết định mình là ngọc thạch hay đá bỏ đi.

Dù sao họ đã trải qua khảo nghiệm, được xác định là ngọc thạch, đã nổi bật lên.

Các giám khảo cho thuộc hạ của mình mua cơm hộp, cuối cùng đặt hai vạn phần, đột phá ba vạn năm nghìn, trong khi đó Đỗ Lan mới ba vạn tư.

Hết giờ.

Chúng ta thắng rồi.

Mọi người kích động nói, nỗ lực mười hai tiếng đồng hồ là xứng đáng, cuối cùng họ đã dùng thực lực chân chính để đánh bại Đỗ Lan.

Chỉ có Hạnh Bình Sáng Chân không vui, nếu chỉ so hương vị cơm hộp, họ đã thua.

Cuộc thi lần này không chỉ so hương vị, mà còn so marketing, hương vị không phải là quan trọng nhất, cho nên thắng cũng không thể chứng minh tài nấu nướng cao thấp.

Cậu hy vọng Diệp Sơn Hoàng có thể toàn tâm toàn ý chuyên chú vào nấu nướng, hy vọng họ có thể toàn lực thi đấu, một trận quyết thắng bại, như vậy mới sảng khoái, mới đủ thống khoái.

So marketing, căn bản không đã nghiền.

Ngay lúc mọi người đang vui mừng, con số trên màn hình hiển thị lại đột nhiên thay đổi, Đỗ Lan biến thành ba vạn năm nghìn, nhóm của Thành Nhất Lang thành ba vạn tư.

Đây là tình huống gì.

Mọi người vừa nhìn thấy con số thay đổi, lập tức cảm thấy không ổn.

Đỗ Lan cười nói: Đây là âm binh.

Một phần số lượng mà đội thiếu niên bán trên mạng đã bị Đỗ Lan dùng kỹ thuật hacker trộm đi.

Nếu thi đấu bình thường, Hạnh Bình Sáng Chân đã thắng, nhưng nếu dùng đến âm binh trên mạng, thì Đỗ Lan thắng.

Sao con số của chúng ta lại giảm đi.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ lập tức nghĩ đến Đỗ Lan, giận dữ nói: Tên tiểu nhân bỉ ổi, chắc chắn là hắn không phục thua, nên đã dùng thủ đoạn hacker để trộm đơn hàng trên mạng của chúng ta, quá không biết xấu hổ, sao có thể như vậy.

Thật còn không biết xấu hổ hơn cả bầu cử tổng thống Mỹ.

Thủ đoạn bình thường không quan trọng, thủ đoạn âm binh mới quan trọng.

Bởi vì không thể thật sự để người thường quyết định tương lai của quốc gia, phải biết rằng ban đầu, số người có thể bỏ phiếu ở Mỹ chỉ khoảng ba phần trăm, đến sau Thế chiến thứ hai mới dần dần trao quyền công dân.

Và kết quả để người thường quyết định chính là cuộc trưng cầu dân ý Brexit của Đế quốc mặt trời không bao giờ lặn, rất nhiều người chẳng hiểu gì cũng đi bỏ phiếu.

Là một tinh anh của quốc gia, sử dụng một chút âm binh là rất cần thiết, nếu không quốc gia sẽ như con ngựa hoang mất cương.

Dù sao một nhà ba người cũng có thể có ba tiếng nói, huống chi một xã hội được tạo thành từ vô số gia đình, tiếng nói càng nhiều, căn bản không thể thống nhất, như vậy sức mạnh sẽ bị phân tán.

Đối với cuộc thi lần này, Đỗ Lan chỉ hơi trộm một chút đơn hàng: Ngay từ khi quyết định đối đầu với ta trên mạng, kết quả này đã được định sẵn, dữ liệu hậu trường sớm đã bị ta sửa đổi rồi.

Oa ha, đại nhân ti tiện không phải là tên gọi suông đâu.

Để các ngươi nếm trải sự đen tối thực sự.

Làm sao bây giờ.

Đây chính là lý do cần có trọng tài, gặp phải vấn đề có một cơ quan phân xử.

Chứ không phải như bây giờ hai bên đối đầu, hai bên nổ ra mâu thuẫn, căn bản không có cách nào có được phán quyết công bằng.

Các giám khảo lần lượt cho rằng đây chính là ý nghĩa tồn tại của họ, vốn dĩ gặp phải hành vi bỉ ổi này, có thể do bên thứ ba đưa ra sự phân xử công bằng, công chính, công khai.

Tại sao Đỗ Lan không thích giám khảo.

Chính là vì sự tồn tại của chúng ta cản trở hắn gian lận.

Cho nên hắn mới tìm mọi cách phản đối giám khảo, chính là để hắn một mình độc chiếm, bây giờ các ngươi đã hiểu tầm quan trọng của giám khảo chưa.

Nhưng bây giờ làm sao, chúng ta thua rồi, sẽ bị thôi học.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ nói.

Các giám khảo bất lực, họ thực sự không biết làm sao.

Thực ra khi các giám khảo ra tay, họ đã mất đi tính công bằng, cho thấy một khi uy hiếp đến bản thân, họ sẽ ưu tiên tự vệ, chứ không phải ưu tiên công bằng.

Hiện tại họ cũng không biết nên làm thế nào, họ không biết kỹ thuật hacker, không thể từ hậu trường khôi phục dữ liệu.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ liền gọi điện cho nền tảng livestream để khiếu nại, nhưng họ cho biết không có vấn đề gì.

A a, tôi sắp tức chết rồi, sao lại như vậy.

Mấy cái nền tảng này chỉ biết kiếm tiền, căn bản không quan tâm đến lợi ích của chúng ta, thật đáng chết.

Mọi người đều tức đến nghiến răng hàm, nhưng không thể làm gì được.

Ngày hôm sau, mọi người trở lại học viện.

Đỗ Lan cười hì hì nói: Thế nào.

Các ngươi nhận thua chưa.

Là ngươi đã sửa đổi dữ liệu hậu trường, chúng ta tuyệt đối không nhận thua.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ là người đầu tiên không nhịn được, gầm lên: Ngươi không chỉ gian lận tổ chức trận bóng chày, còn phát cơm hộp miễn phí, thậm chí còn sửa đổi hậu trường, chưa từng thấy người nào vô sỉ như vậy, dùng hết thủ đoạn cũng không thắng được, kết quả là trực tiếp sửa hậu trường, ta chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ như ngươi.

Này, nói chuyện phải có bằng chứng, có bằng chứng các ngươi có thể báo cảnh sát, không có bằng chứng thì ngậm miệng lại.

Nếu không ta kiện các ngươi tội phỉ báng, biết chưa.

Đỗ Lan nói: Các ngươi cũng không cần căng thẳng, ta không nhất định phải bắt các ngươi thôi học, chỉ cần các ngươi chấp nhận sự sắp xếp của Ma Trù Quân, cũng có thể tiếp tục ở lại trường.

Dù sao ta và Thế Thiết Kế không giống nhau, ông ta cho rằng sự khác biệt của con người chỉ tồn tại ở nhận thức về nấu nướng, còn ta cho rằng sự khác biệt của con người cũng tồn tại ở lập trường.

Dù lập trường của các ngươi không giống ta, cũng có thể ở lại trường.

Chỉ là sau này khi thực kích, không thể để giám khảo quyết định nữa, phải dùng tiêu chuẩn rõ ràng hơn, chính là đánh bại đối thủ.

Ngươi đừng hòng bắt chúng ta chấp nhận.

Đỗ Lan nói: Tại sao các ngươi không hiểu nhỉ.

Đây chính là từ duy đức thị cử tiến đến duy tài thị cử.

Nếu so tài nấu nướng, thì giám khảo có quyền phát ngôn tuyệt đối, nhưng so đánh bại, thì có tiêu chuẩn rõ ràng, trọng tài sẽ không thể dễ dàng gian lận.

Đến lúc đó mọi người đều có thể tu luyện tinh thần lực, phối hợp với tài nấu nướng phát huy uy lực lớn hơn.

Tinh thần lực cũng có thể làm cho món ăn ngon hơn.

Cái gì mà tinh thần luận, chỉ cần có tâm ai cũng là trù thần sao.

Nhưng bây giờ Đỗ Lan quả thực đã liên kết tinh thần lực và nấu nướng với nhau, có thể dùng tinh thần để nâng cao vị ngon.

Toàn là chuyện vớ vẩn, ngươi nghĩ chúng ta sẽ tin sao.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ giận dữ nói.

Ta biết những người như các ngươi sợ nhất là phát triển, bởi vì một khi phát triển, các ngươi sẽ không thể khống chế những kẻ thách thức nổi lên.

Nhưng đây là chuyện không thể tránh khỏi, bởi vì phát triển luôn không theo kịch bản.

Các ngươi muốn mãi mãi duy trì ưu thế, là không thể.

Mãi mãi là bao xa.

Mãi mãi không xa, ngắn thì mười mấy năm, dài thì mấy trăm năm, sự phát triển sẽ đến.

Các ngươi không làm gì sai, chỉ là bánh xe của sự phát triển vẫn sẽ nghiền nát các ngươi một cách tàn nhẫn, nghiền nát ngươi, không liên quan gì đến ngươi.

Đỗ Lan lớn tiếng tuyên bố bánh xe lịch sử sắp lăn tới.

Mọi người cũng không biết nên nói gì.

Hạnh Bình Thành Nhất Lang cảm thấy rất bất lực, hiện tại Đỗ Lan nắm giữ sức mạnh thúc đẩy lịch sử, họ thật sự không ngăn được.

Ông lại một lần nữa cảm thấy sự bất lực, đã từng cảm thấy khi còn ở trường, đó là một quá trình bản thân ngày càng bị rèn giũa, ngày càng mất đi chính mình.

Sau đó ông chủ động rời trường, đi du lịch vòng quanh thế giới, cũng đối mặt với đủ loại kỳ thị, ở nước ngoài không hề dễ dàng.

Sau này về nước, căn bản không có nhà hàng nào dám nhận ông, ông không thể không từ bỏ tên họ, đi ở rể, mới được viện trưởng sắp xếp cho một chỗ ổn định.

Nhưng bây giờ một luồng sức mạnh mới nổi lên, muốn thanh tẩy giới ẩm thực, ông lại một lần nữa ở sâu trong trung tâm vòng xoáy, không thể tự thoát ra.

Mình khó khăn lắm mới chấp nhận số phận, kết quả bão táp cải cách lại ập đến, thật là bất lực.

Nhưng cuộc đời là vậy, Hạnh Bình Thành Nhất Lang cũng đã mấy chục tuổi, có thể trải qua hưng thịnh và suy tàn.

Giống như sống trong thời Đường thịnh thế, rồi trải qua loạn An Sử.

Mấy chục năm cuộc đời luôn gặp phải những sự kiện lịch sử lớn, luôn có lúc chứng kiến lịch sử, thăng trầm lớn luôn đến bất ngờ như vậy, không có bất kỳ điềm báo nào.

Chương 3722

Đột nhiên xã hội hoàn toàn thay đổi, từ hòa bình đi đến chiến loạn, từ thịnh thế đi đến loạn thế.

Những điều này không phải do ý chí cá nhân chuyển dời.

Hạnh Bình Thành Nhất Lang cảm nhận được sự bất lực của cá nhân.

Không cần một người làm sai điều gì, dù cho từ lúc sinh ra đến lúc lớn lên, mỗi lựa chọn đều là đúng.

Bánh xe lịch sử cũng sẽ nghiền nát qua, khiến mọi nỗ lực của người đó hóa thành hư vô.

Bởi vì tầm nhìn của con người có hạn, làm những việc đúng cũng là những việc đúng có giới hạn.

Thế giới bên ngoài lại thay đổi dữ dội, căn bản không chờ đợi mỗi người chuẩn bị xong.

Đỗ Lan chính là bánh xe vô tình, lặp đi lặp lại nghiền nát mỗi người, và tìm thấy niềm vui trong đó.

Hắn sẽ không ép buộc những người phản đối thôi học, nhưng những người phản đối đều phải học cách kết hợp ẩm thực và tinh thần lực, giống như kết hợp tennis và siêu năng lực.

Chơi tennis tử tế, lúc đầu chỉ xuất hiện những kỹ thuật hiếm thấy như cú bóng rắn, cú đập, cú cắt, nhưng sau đó lại xuất hiện những kỹ thuật huyền ảo như phân thân, hố đen, khổng lồ hóa, bởi vì chỉ chơi bóng bình thường đã không đủ xem nữa rồi.

Đây chính là vấn đề lạm phát sức mạnh chiến đấu, không chỉ có trong manga chiến đấu, mà cả trong manga thể thao, manga nấu ăn cũng có.

Nguyên nhân cũng đơn giản, chính là nhân vật chính phải không ngừng tiến bộ, kẻ địch cũng chỉ có thể nước lên thì thuyền lên.

Kết quả là hai bên ngày càng khoa trương, ngày càng kịch liệt, chỉ có thể phát triển theo hướng siêu nhân loại.

Một trong những vấn đề của Hải Tặc Vương là nhân vật chính lên cấp, nhưng lại luôn đánh ngang tay với lính quèn, cảm giác nhân vật chính lên cấp vô ích.

Nhưng sức mạnh chiến đấu của các nhân vật chính quả thực đã lạm phát, ví dụ như Shanks, lúc đầu ngay cả Hải Vương Loại cũng không đánh lại, sau này một cái bá khí là có thể quét sạch cả một băng hải tặc.

Vấn đề của Luffy là khi đánh lính quèn, dường như sức mạnh chiến đấu không lạm phát, với ai cũng ngang tay.

Nhưng khi đánh những kẻ địch có sức mạnh lạm phát, chỉ số của Luffy cũng co giãn như cao su, rất không hài hòa.

Trong các tác phẩm thông thường, chỉ số lạm phát thì cứ lạm phát, ít nhất nhân vật chính giết lính quèn cũng nhẹ nhàng, không tồn tại tình huống ngang tay, ít nhất cũng xem cho sướng.

Cho nên sức mạnh chiến đấu của nhân vật trong tác phẩm thật khó mà không lạm phát, cách tốt nhất là kết thúc trước khi biến thành chiến đấu siêu năng lực, ví dụ như Quán Lam Cao Thủ.

Cứ liên tục đối mặt với kẻ địch mạnh, nhân vật chính lần lượt chiến thắng, lần lượt mạnh lên, gặp phải phản diện mạnh hơn, như vậy không thể không lạm phát.

Đương nhiên lịch sử không như vậy, ví dụ như Hạng Vũ, lần lượt chiến thắng, cuối cùng thua một lần là xong đời. 182.

Còn có Oda Nobunaga, luôn luôn thắng, cuối cùng bị xử lý ở chùa Honnoji.

Trong tác phẩm nhị thứ nguyên, nhân vật chính phải không ngừng mạnh lên, không ngừng tiến bộ, bởi vì khán giả hy vọng xem chính là nhân vật chính mạnh lên, chính là hy vọng nhân vật chính giết thần diệt phật, chính là hy vọng xem nhân vật chính vả mặt phản diện bôm bốp.

Chứ không hy vọng nhân vật chính ngầu lòi bá đạo, rồi lại lật thuyền trong mương.

Nhưng trong lịch sử, những nhân vật ngầu lòi bá đạo này hoặc là chưa hoàn thành mục tiêu đã qua đời, hoặc là lật thuyền trong mương.

Không có chuyện có thể không ngừng mạnh lên, không có điểm dừng, và lịch sử cũng không thể liên tục xuất hiện phản diện mạnh hơn.

Phản diện chỉ có mấy người đó, đánh xong thì từ việc giành thiên hạ chuyển sang trị thiên hạ, phải suy nghĩ đến việc phân phối lại, những công thần giành thiên hạ trước đây đều biến thành đối thủ, phải chim hết cung cất, thỏ khôn chết chó săn bị mổ.

Những cái gọi là ràng buộc tình cảm từ bảo bối tất thắng khi chiến thắng kẻ địch, biến thành trở ngại trong việc phân phối nội bộ.

Mọi người thích xem giành thiên hạ, không thích xem trị thiên hạ.

Nhưng cứ mãi giành thiên hạ, sức mạnh chiến đấu sẽ phải lạm phát, để giải thích cho sự lạm phát sức mạnh, người ngoài hành tinh, người thế giới khác, người có siêu năng lực, người tương lai, pháp sư v. v.

đều phải xuất hiện.

Tóm lại không phải là kẻ địch cùng một thời không, mà là đến từ các thời không khác nhau.

Bây giờ nấu nướng siêu năng lực là xu thế tất yếu, các ngươi không thể chống lại được.

Đỗ Lan nói: Quy tắc thực kích trong tương lai cũng sẽ ngày càng thiên về thể hiện sức mạnh chiến đấu, tất cả mọi người đều phải chuẩn bị sẵn sàng.

Mọi người thấy Đỗ Lan nói chắc như đinh đóng cột, cũng không biết làm sao, bây giờ hắn đã nắm quyền kiểm soát học viện, không ai có thể phản kháng.

Các ngươi đừng nhìn ta như vậy, tóm lại các ngươi nghĩ cho kỹ, bánh xe lịch sử đã đến, hoặc là bị nghiền nát, hoặc là gia nhập.

Đỗ Lan nói: Các ngươi tuy là phe phản đối, nhưng ta vẫn cho các ngươi cơ hội.

Ngươi muốn chúng ta nghe lời ngươi.

Đừng hòng.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ chọn thôi học, nói: Ai muốn đi theo tôi, thì đến đây.

Một đám lớn học sinh đi theo Cửu Ngã Chiếu Kỷ.

Hạnh Bình Sáng Chân nhìn về phía cha mình, cậu thực sự rất thích trường học, nếu thôi học, cậu sẽ rất thất vọng.

Đi thôi.

Hạnh Bình Thành Nhất Lang cũng chọn rời đi, so siêu năng lực không phải là lý tưởng của ông, lý tưởng của ông là để nhiều người hơn có thể ăn được món ăn ngon, chứ không phải dùng siêu năng lực để tranh giành hơn thua.

Các tài phiệt ẩm thực cũng biết Đỗ Lan lợi dụng siêu năng lực để khống chế học viện, hiểu rằng chủ trương của Đỗ Lan là duy tài thị cử, điều này khiến họ không còn quyền phát ngôn.

Một khi một lượng lớn đầu bếp vươn lên thông qua duy tài thị cử xuất hiện, người mới nắm giữ quyền phát ngôn về tài năng, sẽ đưa ra yêu cầu, thách thức các tài phiệt ẩm thực.

Năm đó võ sĩ cũng như vậy, thiên hoàng trọng dụng võ sĩ để đàn áp hoa tộc, cuối cùng võ sĩ nắm giữ ưu thế, phân thành võ sĩ cao cấp, trung cấp, sơ cấp, và đề xuất ra võ sĩ đạo.

Võ sĩ cao, trung, thấp chưa bao giờ biến mất, vẫn tồn tại, chỉ là xuất hiện dưới hình thức đảng phái và tài phiệt.

Tài phiệt chính là võ sĩ cao cấp, họ không hề biến mất, giống như chế độ cửu phẩm trung chính, duy đức thị cử, nắm chặt các phe phái tài nguyên.

Bây giờ Đỗ Lan muốn thách thức là một hệ thống đã vận hành hàng ngàn năm, một hệ thống không ngừng hoàn thiện hàng ngàn năm, muốn để họ từ duy đức thị cử biến thành duy tài thị cử.

Ở Thăng Long, từ chế độ sát cử thời Hán đến khoa cử hoàn thiện thời Tống mất một ngàn năm, mới từng chút một phá vỡ quy tắc duy đức thị cử.

Hơn nữa dù bắt đầu duy tài thị cử, các tệ nạn cũng không biến mất.

Đỗ Lan bây giờ có siêu năng lực, muốn để giới ẩm thực một hơi tiến vào giai đoạn duy tài thị cử, vẫn là rất khó.

Nhưng duy tài thị cử đối với học sinh bình thường trong học viện vẫn có sức hấp dẫn, Đỗ Lan liền nói thẳng với họ rằng lão viện trưởng và Thế Thiết Kế đều là duy đức thị cử.

Cái gì ngọc thạch, cái gì đá bỏ đi, đều chẳng qua là mỹ hóa ngụy trang.

Ai định nghĩa ngọc thạch và đá bỏ đi.

Là tài nấu nướng của các ngươi sao.

Không phải, mà là giám khảo.

Giám khảo có thể nói ngon thành dở, có thể nói dở thành ngon.

Nếu các ngươi phát minh ra một công thức dễ lưu truyền, họ sẽ nói công thức này thiếu cá tính.

Nếu các ngươi phát huy cá tính, họ lại sẽ nói món ăn của các ngươi thiếu tính phổ biến.

Món ăn của các ngươi ngon, nhưng đánh giá tổng hợp rất thấp.

Món ăn của các ngươi đánh giá tổng hợp rất cao, nhưng không ngon.

Các học sinh nghe xong liên tục gật đầu, cảm thấy thật sự là như vậy, lời nói trong miệng giám khảo chính là hoa mỹ rối rắm.

Nói như vậy quả thực là thế, là ngọc thạch hay đá bỏ đi, đều do miệng họ quyết định, không liên quan nhiều đến việc món ăn có ngon hay không.

Nói quá hay.

Các học sinh cũng đã hiểu ra, rốt cuộc là ngọc thạch hay đá bỏ đi không liên quan đến tài nấu nướng của mình, chỉ liên quan đến đánh giá của giám khảo, đây không phải là trò đùa sao.

Mọi người đều nhận ra nếu tiếp tục duy đức thị cử, tài năng của mọi người sẽ không thể phát huy được, cho nên chúng ta phải duy tài thị cử, để tài nấu nướng của mọi người lên một tầm cao mới.

Phải kết hợp tài nấu nướng và siêu năng lực với nhau, phải thể hiện thực lực chân chính trong cuộc thi, chính là phải giành được chiến thắng không thể chối cãi, dù phải đánh bại đối thủ cũng không tiếc.

Đỗ Lan giơ tay hô cao: Để chúng ta cùng nhau mở ra một thời đại hoàn toàn mới.

Ồ.

Mọi người đều nhiệt huyết sôi trào.

Chương 3723

Ta sẽ dạy các ngươi phương pháp chiến đấu, mọi người trong lúc thực kích đánh bại đối thủ, để giám khảo không còn lời nào để nói, chỉ có thể tuyên bố chiến thắng của các ngươi, ta sẽ trả lại sự công bằng của thực kích cho mỗi người các ngươi, để mọi người đều dùng tài năng của mình để lên tiếng.

Thời đại của duy tài thị cử đã đến.

Ồ.

Đỗ Lan nhìn mọi người reo hò nhảy múa, biết lòng dân có thể dùng, lập tức bắt đầu huấn luyện.

Tiếp theo, một lượng lớn đầu bếp siêu năng lực ưu tú nổi bật lên, những đầu bếp ưu tú khiến Ma Trù Quân trở nên mạnh mẽ hơn.

Sau đó họ liền đưa ra những ý tưởng khác, tại sao các tài phiệt ẩm thực lại cao cao tại thượng khống chế tài nguyên của họ.

Tại sao họ chỉ có thể nghe theo sự phân phối của tài phiệt ẩm thực.

Các tài phiệt ẩm thực chỉ biết duy đức thị cử, chỉ biết ngồi không ăn bám, họ nên thay thế.

Họ có tài năng, mới là sức mạnh chính thúc đẩy sự phát triển của giới ẩm thực, không cần nghe lệnh của tài phiệt ẩm thực.

Đỗ Lan suất lĩnh Ma Trù Quân không tuân theo hiệu lệnh của Mỹ Thực Tài Phiệt, Mỹ Thực Tài Phiệt chỉ cười lạnh a a, trước tiên cắt giảm một nửa ngân sách, xem Đỗ Lan làm sao trả lương cho giáo viên, làm sao vận hành khu nghỉ dưỡng của học viện Viễn Nguyệt, làm sao mua nguyên liệu cho học sinh rèn luyện tay nghề.

Tiền không phải vạn năng, nhưng không có tiền thì vạn vạn bất năng.

Học viện Viễn Nguyệt rất lớn, có rất nhiều nơi cần tiêu tiền, chỉ riêng lương của toàn bộ nhân viên công chức đã là một khoản lớn.

Không có tiền, giáo viên cũng không thể lên lớp.

Đỗ Lan vừa thấy ngân sách bị thu hẹp, bản thân muốn xin tiền cũng bị trăm đường thoái thác, liền biết các phe phái kiểm soát đang chặn ở cửa ải quan trọng.

Chỉ cần siết chặt tài nguyên, học viện Viễn Nguyệt cũng sẽ toi đời.

Bởi vì học viện Viễn Nguyệt chỉ là một mắt xích của tài phiệt, chứ không phải bản thân tài phiệt.

Đúng như dự liệu.

Đỗ Lan tỏ ra mọi chuyện hoàn toàn nằm trong dự đoán của mình, biết chắc Mỹ Thực Tài Phiệt sẽ giở trò trên ngân sách.

Nếu tài phiệt có thể dễ dàng chấp nhận kẻ chống đối, thì sự tồn tại của các phe phái bọn họ đã chẳng còn ý nghĩa.

Chính là phải thông qua việc siết chặt tài nguyên để đối phó với kẻ địch, để thuần hóa nhân tài.

Không có tiền thì làm sao.

Đỗ Lan trực tiếp bỏ qua Mỹ Thực Tài Phiệt, thu mua tài nguyên từ nông thôn, sau đó vẽ bánh cho các giáo viên để duy trì công việc của mọi người.

Thế vẫn chưa đủ, bởi vì rất nhiều nguyên liệu ưu tú đã bị lũng đoạn, không nằm trong tay nông dân.

Hơn nữa, mua nguyên liệu từ các hộ nhỏ lẻ, chi phí cũng không hề thấp.

Cách tốt nhất là nhập khẩu quy mô lớn từ nước ngoài, nhưng đường nhập khẩu cũng bị chặn.

Nếu Đỗ Lan cố gắng đưa vốn từ nước ngoài vào, tài phiệt cũng có cách, vì có luật an toàn vốn, có thể nói rằng nguồn vốn Đỗ Lan đưa vào là không an toàn.

Còn về nguồn vốn nào là an toàn, dĩ nhiên là tài phiệt nói an toàn thì mới an toàn, nói không an toàn thì là không an toàn.

Nói chung, tài phiệt vây hãm Đỗ Lan trên mọi phương diện.

Họ sẽ không hô hào đánh giết Đỗ Lan, cũng không kêu gọi mọi người đừng học theo hắn, mà chỉ lặng lẽ bóp chết.

Không có tài nguyên, cũng giống như thực vật không có nước, chỉ có thể lặng lẽ chết đi.

Nhưng có một số loài thực vật lại rất kiên cường, sẽ không ngừng đâm rễ sâu xuống lòng đất, tìm kiếm từng chút nguồn nước ở nơi sâu thẳm để duy trì sinh mệnh của mình.

Tài phiệt đóng chặt cửa phái, cũng ngăn chặn vốn từ nước ngoài, cho rằng đây là một cuộc bóp chết không kẽ hở, dù Đỗ Lan có mọc cánh cũng không bay ra khỏi núi Ngũ Chỉ Sơn của tài phiệt.

Họ muốn xem thử Đỗ Lan sẽ chờ chết hay sẽ nhận thua.

Bây giờ Đỗ Lan cũng gần giống như nhân vật chính trong Gia Tộc Hoa Lệ, người ta thì bị siết nguyên liệu, còn Đỗ Lan thì bị siết cả nguyên liệu lẫn tiền vốn.

Cuối cùng, nhân vật chính trong Gia Tộc Hoa Lệ đã gây quỹ xây dựng lò cao, chuẩn bị tự sản xuất nguyên liệu, kết quả gặp phải ngân hàng bị sáp nhập, ngân hàng cấp vốn cho mình bị sáp nhập, mình trở thành ngòi nổ, cuối cùng kết thúc sinh mệnh trong rừng sâu núi thẳm.

Nhưng Đỗ Lan sẽ không dễ dàng nhận thua, vì hắn có siêu năng lực, trực tiếp bán ẩm thực siêu năng lực trên mạng, muốn cảm nhận những siêu năng lực khác nhau thì cần phải mua ẩm thực của học viện.

Tổng cộng có ba mức giá khác nhau, giá thấp nhất là trải nghiệm bốn giờ, giá tầm trung là trải nghiệm tám giờ, giá cao nhất là trải nghiệm mười hai giờ.

Nhìn chung giá cả không quá đắt, loại siêu năng lực cũng không nhiều, chỉ có ba loại cơ bản là niệm lực, bay lượn, và tăng cường sức mạnh.

Nhưng đối với người bình thường mà nói, đây đã là một niềm vui bất ngờ.

Giá cả cũng không đắt, chỉ gấp ba lần giá một suất cơm hộp thông thường.

Đây là siêu năng lực đấy, ai mà không thích chứ.

Cơm hộp bình thường cũng chỉ khoảng 500 Yên, gấp ba lần cũng chỉ 1500, giá tầm trung là 2000, đắt nhất cũng chỉ 2500.

Ăn một phần là có thể trải nghiệm siêu năng lực, tội gì không làm.

Mua, nhất định phải mua.

Thậm chí trên chợ đen, một suất cơm hộp tăng giá gấp ba cũng vẫn có người mua, dù sao siêu năng lực thật sự quá hấp dẫn.

Cứ như vậy, Đỗ Lan thông qua cơm hộp siêu năng lực đã tập trung được nguồn vốn từ dân gian, có tiền duy trì học viện, không cần phải nể mặt tài phiệt nữa.

Ngược lại, mọi người vì theo đuổi siêu năng lực mà sẽ phản bội tài phiệt.

Dù sao rất nhiều người không chịu nổi việc chỉ trọng dụng người có tài năng, chỉ là trước đây họ không có lựa chọn, đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Một khi có lựa chọn, họ sẽ lập tức nhảy việc.

Tài phiệt cũng mời nhóm người của cha con Hạnh Bình Thành Nhất Lang đến nghiên cứu cơm hộp siêu năng lực, hy vọng có thể sao chép.

Một khi sao chép thành công, họ có thể hoàn toàn xóa sổ Đỗ Lan.

Tiếc là cơm hộp của Đỗ Lan không dễ sao chép như vậy, đây đã không còn là nấu ăn, mà là thuật luyện đan.

Nhìn bề ngoài chỉ là bỏ nguyên liệu vào nồi, nhưng thực chất đã phát huy ngũ hành để kích phát tinh thần lực, thật sự không phải người bình thường có thể nắm giữ.

Đỗ Lan là một đối thủ mà họ chưa từng gặp qua.

Hạnh Bình Sáng Chân nhìn Đỗ Lan thông qua việc bán cơm hộp siêu năng lực đã thiết lập được hệ thống lưu động vốn của riêng mình, cả người ngây ra, đây còn là đầu bếp sao.

Đầu bếp không phải chỉ nấu ăn thôi sao, sao lại lợi hại đến vậy.

Có thể thu thập vốn, rồi lại phân tán vốn ra, rồi lại thu thập, lại phân tán hình thành một vòng tuần hoàn, là có thể tạo ra một tài phiệt.

Về bản chất thì đơn giản như vậy, nhưng trên thực tế, tìm ra một phương pháp thu thập vốn thực sự rất khó.

Nếu đơn giản, ai cũng có thể làm ông chủ lớn rồi.

Cơm hộp siêu năng lực của Đỗ Lan hoàn toàn không theo lẽ thường, đã mở ra một thị trường chưa từng có.

Dù sao nhu cầu về siêu năng lực của mọi người chưa bao giờ được đáp ứng, bây giờ Đỗ Lan đã đáp ứng được, mọi người dĩ nhiên thi nhau bỏ tiền ra mua.

Sinh tồn, an toàn, xã giao, tôn nghiêm, tự thể hiện bản thân.

Mọi người sẵn sàng chi tiền cho những nhu cầu cơ bản, ví dụ như sinh tồn và an toàn, đóng thuế để duy trì hoạt động của xã hội, đảm bảo mình có thể mua được thức ăn từ siêu thị, không phải lo lắng bị tội phạm nhòm ngó.

Sau đó, mọi người sẽ sẵn lòng chi tiền cho xã giao và tôn nghiêm, lòng yêu cái đẹp ai cũng có, phụ nữ trang điểm vì người mình yêu, chi tiền chưng diện, mua xe mua nhà để người khác coi trọng mình.

Chương 3724

Tự thể hiện bản thân, rất nhiều bậc cha mẹ sẽ chi tiền cho con cái, hy vọng con mình có thể trở thành nhân tài xuất chúng, mong con thành rồng, thông qua phương pháp này để thực hiện giá trị bản thân.

Đương nhiên còn có các khoản chi tiêu như chữa bệnh, giải trí, tư liệu sản xuất, đều rất cần thiết.

Chỉ cần là lĩnh vực có thể tiêu dùng, về cơ bản đều đã bị tài phiệt kiểm soát.

Có thể nói từ khi một người sinh ra đến khi chết, tài phiệt có thể lo trọn gói.

Vì vậy, tài phiệt có thể thu thập và phân tán vốn, mọi người sẽ dựa dẫm vào tài phiệt.

Nhưng bây giờ Đỗ Lan đã đáp ứng nhu cầu siêu năng lực của mọi người, mà mọi người muốn có siêu năng lực là để thay đổi hiện trạng.

Có siêu năng lực, bất kể là đi làm thêm giờ hay đi phạm tội đều có thể.

Vi phạm pháp luật, đây là vi phạm pháp luật, phải quản lý, tuyệt đối không thể để Đỗ Lan muốn làm gì thì làm.

Tài phiệt đã đưa ra phương án cuối cùng, đó chính là lập pháp.

Tài phiệt lợi hại như vậy, tại sao vẫn cần Nghị Hội.

Bởi vì có thể thông qua Nghị Hội để lập pháp, tạo ra môi trường có lợi cho tài phiệt.

Nhưng việc lập pháp liên quan đến siêu năng lực lại có vấn đề, phải được tất cả các tài phiệt đồng ý mới được.

Bộ Giao thông chắc chắn muốn lập pháp, vì cơm hộp siêu năng lực của Đỗ Lan khiến nhiều người từ bỏ phương tiện giao thông mà chọn bay đi làm.

Người mua tính toán một hồi, thấy rằng tiền mua xe hoàn toàn đủ để mình ăn cơm hộp bay lượn cả đời, lại còn tiện lợi hơn.

Nói chung, những tài phiệt bị cơm hộp siêu năng lực cướp đi lợi ích thì muốn lập pháp, nhưng những tài phiệt không bị cướp lợi ích thì không muốn, hoặc hy vọng nhận được thêm chút lợi lộc rồi mới lập pháp.

Quy trình lập pháp cần rất nhiều thời gian.

Không ai biết giới hạn siêu năng lực của Đỗ Lan ở đâu, cơm hộp siêu năng lực của hắn có thể sẽ viết lại hoàn toàn trật tự xã hội.

Các người bây giờ dung túng cho hắn, hoàn toàn là tự đào mồ chôn mình.

Một khi có siêu năng lực mới xuất hiện, lợi ích của các người cũng sẽ bị cướp đi.

Mỹ Thực Tài Phiệt đau đớn kêu gọi mọi người lập pháp hạn chế Đỗ Lan.

Lời này không sai, cơm hộp siêu năng lực của Đỗ Lan chỉ là phần nổi của tảng băng chìm.

Nếu hắn thực sự dùng sức, trực tiếp tung ra tế bào ẩm thực, thứ đó còn mạnh hơn cơm hộp siêu năng lực rất nhiều, là sự thay đổi vĩnh viễn thể chất sinh vật, không chỉ con người thay đổi, mà ngay cả động vật cũng sẽ thay đổi.

Hiện tại cơm hộp siêu năng lực vẫn chỉ giới hạn ở con người.

Một số người mua vì tò mò, sẽ cho thú cưng ăn cơm hộp, nhưng thú cưng không nhận được siêu năng lực.

Bởi vì Đỗ Lan vẫn chưa bung hết sức, vẫn chưa toàn lực ứng phó, thực sự chỉ mới thể hiện năng lực như muối bỏ bể để đấu với tài phiệt.

Nếu toàn lực ứng phó, tài phiệt sẽ trực tiếp biến mất, thậm chí cả Nhật Bản cũng trực tiếp biến mất.

Vì vậy phải kiềm chế, nếu không sẽ không còn thú vị.

Tài phiệt lập pháp cũng vô cùng mâu thuẫn.

Lúc này, có nghị sĩ đến tìm Đỗ Lan hợp tác, nói rằng có thể thành lập một phe phái mới, có thể thay đổi đất nước này.

Tài phiệt ở trên, hay Nghị Hội ở trên.

Trong chế độ nghị viện, dĩ nhiên là Nghị Hội ở trên.

Chỉ trong thế giới quan Tái Bác Bằng Khắc, tài phiệt mới ở trên.

Sở dĩ Nghị Hội ở trên là vì Nghị Hội chịu trách nhiệm chi trả các chi phí vận hành xã hội.

Còn tài phiệt thì chịu trách nhiệm kiếm tiền, có thể không chi trả chi phí thì sẽ không chi trả.

Cứ như vậy, chắc chắn các nghị sĩ sẽ nhận được nhiều sự ủng hộ hơn, nên Nghị Hội mới ở trên.

Chỉ có thế giới quan Tái Bác Bằng Khắc thì tài phiệt mới ở trên, tài phiệt không chi trả chi phí vận hành xã hội, vì vậy các thành phố dưới thế giới quan này đều rất hỗn loạn, rất ma mị.

Đỗ Lan đã mang đến một cơn gió thay đổi, tài phiệt muốn dập tắt nó, cần phải lập pháp.

Lập pháp cần có sự đồng ý của Nghị Hội, đây chính là chế độ xã hội Nghị Hội ở trên.

Lúc này, một số nghị sĩ trong Nghị Hội cũng đã tìm đến Đỗ Lan, hy vọng hợp tác cùng hắn để thành lập một đảng phái mới.

Đỗ Lan không có hứng thú, vì hắn có siêu năng lực, có thể tự mình mở một con đường riêng, tiêu diệt toàn bộ thế lực cũ.

Trong Nghị Hội toàn là thế lực cũ, cho dù những người tìm kiếm sự thay đổi này cũng là thế lực cũ.

Những thế lực cũ này đều là từ các võ sĩ thời Minh Trị Duy Tân kéo dài xuống, sự kế thừa chưa bao giờ bị gián đoạn.

Dù Thế chiến thứ hai thất bại, họ cũng không bị thanh trừng, vẫn là thế lực cũ.

Dù các thế lực cũ cũng sẽ nội chiến với nhau, nhưng bất kể ai thắng ai thua, bất kể là phe bánh mì hay phe cơm, đều là thế lực cũ.

Nếu Đỗ Lan không có hứng thú, Nghị Hội sẽ thông qua luật pháp hạn chế siêu năng lực, nói rằng siêu năng lực không có lợi cho an ninh quốc gia, hoặc nói rằng nó có hại cho sức khỏe con người.

Nếu là công ty được thế lực cũ chống lưng, dù thực sự gây nguy hiểm cho an ninh quốc gia, ảnh hưởng đến sức khỏe người dân, công ty cũng không cần chịu trách nhiệm, chỉ cần cúi đầu xin lỗi là xong.

Nếu không phải công ty được thế lực cũ chống lưng mà phạm lỗi, thì phải bị dập chết.

Đây chính là đối xử khác biệt giữa người nhà và kẻ địch, nghiêm khắc với người, khoan dung với mình.

Nếu Đỗ Lan không đồng ý, hắn sẽ phải đối mặt với sự hợp sức bóp chết của các thế lực cũ.

Đây là thế giới ẩm thực, không phải thế giới chính trị, nếu mấy tên này ép người quá đáng, ta sẽ thiết lập thế giới quan Tái Bác Bằng Khắc.

Chính là dùng công ty thay thế Nghị Hội.

Đỗ Lan tỏ ra Tái Bác Bằng Khắc cũng không phải là không thể.

Tái Bác Bằng Khắc chính là công ty chỉ chịu trách nhiệm kiếm tiền, không chịu trách nhiệm chi phí vận hành xã hội.

Nghị Hội cũng mất đi tác dụng, toàn bộ xã hội rơi vào trạng thái xã hội Darwin ưu thắng liệt thái, mất đi khả năng điều tiết, kết quả là người giàu càng giàu, người nghèo càng nghèo, người nghèo không có đất cắm dùi, người giàu ruộng đất liền trời.

Tại sao người nghèo lại là người nghèo.

Một trận bệnh nặng, một trận thiên tai, là có thể trở thành người nghèo.

Tại sao người giàu càng giàu.

Bởi vì trời nắng thì bung ô, trời mưa thì thu ô, mùa màng bội thu thì tích trữ lương thực, năm mất mùa thì mua ruộng.

Đôi khi người giàu không cần làm chuyện xấu, chỉ cần chờ đợi thời cơ là được, điều này trong Cựu Ước của phương Tây gọi là thiên khải: chiến tranh, ôn dịch, đói kém, chết chóc.

Thiên khải đến, chính là thời cơ tốt để kiếm tiền.

Trong Cựu Ước có ghi lại lịch sử làm giàu của họ, chính là lợi dụng thiên tai.

Tương truyền Thượng Đế báo mộng cho một người biết tương lai sẽ có bảy năm được mùa, sau đó là bảy năm mất mùa.

Thế là người đó tìm đến Pharaoh, trong những năm được mùa tích trữ lương thực, chờ đến khi năm mất mùa đến, mọi người đều đói bụng.

Trước tiên dùng lương thực đổi lấy vàng bạc châu báu của dân chúng, tiếp theo đổi lấy gia súc đất đai, cuối cùng đổi lấy tự do của họ.

Chương 3725

Dân chúng từ những nông dân tự canh tác biến thành nô lệ.

Đến khi thiên tai tiếp theo ập đến, dân chúng đã không còn gì để đổi, chỉ có thể bài Do, đuổi họ ra khỏi Ai Cập.

Thế là dân tộc lang thang bắt đầu cuộc sống lang bạt ngàn năm, nhưng họ vẫn ghi nhớ thiên khải.

Chỉ cần xuất hiện chiến tranh, ôn dịch, đói kém, chết chóc, đều là cơ hội tốt để họ phát tài lớn.

Họ có làm gì sai không.

Không.

Thiên tai đâu phải do họ gọi đến, họ chỉ cảm nhận được thiên khải, sau đó hốt một mẻ lớn, là Thượng Đế cho họ phát tài, họ đáng được phát tài.

Vì vậy dân tộc này lang thang ngàn năm, nhưng không ngừng có người nguyện ý gia nhập, ví dụ như vị Pharaoh đã chấp nhận đề nghị kia.

Phát tài nhờ tai ương là chuyện thông hành trên toàn thế giới, không phân biệt dân tộc, không phân biệt quốc gia.

Chỉ cần học tốt Cựu Ước là có thể nắm vững năng lực bỏ đá xuống giếng, hiểu được thiên khải, lợi dụng thiên khải.

Đối mặt với thiên tai còn có một cách làm khác, đó là cứu tế, hoặc lấy công thay cứu tế, thông qua việc thuê những người bị nạn, đảm bảo họ có cái ăn, không đến mức phải bán nhà bán đất, không đến mức trở thành nô lệ.

Nếu con người có một miếng ăn, họ sẽ không bán đất đai của mình, chờ thiên tai qua đi, vẫn có thể tiếp tục sản xuất.

Đây là hai lối tư duy hoàn toàn khác nhau, thiên khải chính là Tái Bác Bằng Khắc, biết cứu tế chính là Nghị Hội ở trên.

Đương nhiên hiệu quả cứu tế của Nghị Hội cũng không thể duy trì mãi, dù sao cứu tế vẫn phải xem tiền, không có tiền, Nghị Hội cũng bó tay.

Nhưng hai điểm này có thể thấy được sự khác biệt chủ yếu, một bên chỉ lo kiếm tiền, một bên phải chịu trách nhiệm chi phí xã hội.

Vì vậy người dân cũng không ngốc, đều sẽ ủng hộ Nghị Hội ở trên, chứ không ủng hộ Tái Bác Bằng Khắc.

Bởi vì Tái Bác Bằng Khắc thật sự là chỉ lo giết chứ không lo chôn.

Dân chúng đều không muốn vì một trận thiên tai mà mình mất đi tất cả, vì một miếng ăn mà hao hết tài sản tích lũy cả đời, thậm chí cả tài sản của cha ông cũng phải đổi lấy miếng ăn.

Nhưng thiên tai là như vậy, không có ăn, chết đói rồi, những tài sản đó vẫn là của người khác.

Nhưng muốn sống sót, vì một cái bánh mì mà bán con bán cái, thậm chí bán đi cả tự do của mình.

Nếu không chính mình sẽ chết đói.

Vì vậy đến Tân Ước, luật chơi đã thay đổi, biến thành Thần yêu thương chúng sinh.

Gặp thiên tai, cha xứ cũng phải mở nồi cháo, cũng phải tìm cách giúp các tín đồ bị nạn sống sót, vì vậy số người tin Tân Ước xa xa nhiều hơn tin Cựu Ước.

Dân chúng chắc chắn hy vọng khi gặp thiên tai có người điều động tài nguyên cho mình một miếng ăn, ít nhất mình không cần biến thành nô lệ không có đất cắm dùi.

Nghị Hội ở trên, cũng là lựa chọn của dân chúng.

Theo lý mà nói, sau cách mạng công nghiệp, tư bản nên là sự tồn tại vô địch, tiền bạc nên có thể thần cản giết thần, phật cản giết phật, tại sao mọi người không để các nhà tư bản làm chủ, mà lại để các nghị sĩ làm chủ.

Bởi vì tư bản chưa từng cùng dân chúng đồng cam cộng khổ, còn các nghị sĩ đều là những người có uy tín ở địa phương, họ đời đời sống ở một nơi, cùng dân chúng địa phương đồng cam cộng khổ, địa phương có tai ương gì, những người này đều đã xử lý qua.

Vì vậy dân chúng bầu họ vào Nghị Hội, tranh thủ lợi ích.

Tư bản rất khó cùng dân chúng kiên trì trên một mặt trận, vì một khi kiên trì, rất dễ bị các tư bản khác thôn tính.

Những người có uy tín ở địa phương dù không có tiền, vẫn còn đất đai, còn có lương thực.

Có thể giao dịch trực tiếp với dân chúng, không cần tư bản can thiệp.

Nếu Đỗ Lan phế bỏ Nghị Hội, là có thể Tái Bác Bằng Khắc một phen, nhưng đến lúc đó Nhật Bản sẽ rơi vào cảnh ưu thắng liệt thái, tình trạng chênh lệch giàu nghèo ngày càng lớn.

Nếu Nghị Hội thực sự lập pháp, Đỗ Lan cũng chỉ có thể làm như vậy.

Hiện tại người nắm giữ siêu năng lực chỉ có một mình Đỗ Lan, dù là Bạo Y của tộc Thế Thiết cũng không được coi là siêu năng lực, chỉ có thể coi là một loại năng lực bị động.

Siêu năng lực của Đỗ Lan là chủ động, có thể khống chế.

Nói bay là bay, nói sức mạnh vô cùng là sức mạnh vô cùng.

Tiếc là Đỗ Lan không muốn phối hợp với các nghị sĩ, không muốn hợp tác với những người có uy tín ở địa phương để công thành chiếm đất, không muốn tổ chức một thế lực để giành giật quyền kiểm soát đất nước này.

Họ muốn lấy danh nghĩa vệ sinh không đạt chuẩn để niêm phong các nhà xưởng bếp của chúng ta.

Địch Ny Toa mang đến tin xấu.

Đỗ Lan rất bất đắc dĩ nói: Cảm giác này giống như phi thăng vậy.

Ta rõ ràng không muốn phi thăng, chỉ muốn ở lại học viện Viễn Nguyệt bắt nạt gà mờ cho vui.

Kết quả lại bất đắc dĩ phi thăng lên giới chính trị, phải đối mặt với một đám nghị sĩ cao cao tại thượng.

Thật phiền phức, thảo nào mọi người đều không muốn phi thăng, thà làm đầu gà còn hơn làm đuôi phượng, ở lại học viện bắt nạt gà mờ vẫn thú vị hơn.

Một số tiểu thuyết về phi thăng thích xem phi thăng như một âm mưu, bởi vì một người ở lãnh địa của mình đã là xuất chúng nhất, một khi phi thăng đến một lãnh địa khác, sẽ phải đối mặt với một đám người cao cao tại thượng, chỉ có thể bắt đầu tích lũy lại từ đầu.

Giống như đứng nhất tiểu học, lên trung học sẽ phát hiện có mấy người đứng nhất tiểu học khác cũng ở trường trung học.

Đứng nhất trung học lên trung học phổ thông, sẽ phát hiện có mấy người đứng nhất trung học khác cũng ở trường trung học phổ thông.

Đứng nhất trung học phổ thông vào đại học, sẽ phát hiện những người đứng nhất trung học phổ thông trên cả nước đều ở đại học.

Ban đầu mình đã là người đứng đầu, kết quả đổi một nơi khác, tiền bối toàn là người đứng đầu, người bên cạnh cũng toàn là người đứng đầu, hậu bối vẫn là người đứng đầu.

Vị trí đứng đầu chỉ là tấm vé vào cửa, căn bản chẳng là gì.

Thế là một đám người đứng đầu bắt đầu ganh đua nội bộ, điều này không chỉ nhìn vào nỗ lực, mà còn kiểm tra thiên phú.

Đối với người không có thiên phú, phi thăng thực sự rất đau khổ.

Nếu mãi mãi ở lại tiểu học, có lẽ họ sẽ mãi mãi là số một ở tiểu học, nhưng đến trung học, sẽ phát hiện cùng là số một cũng có ba bảy loại.

Điều này thực sự rất đau khổ, thực sự sẽ khiến người ta cảm thấy phi thăng là một trò lừa bịp, là lừa người ta lên thiên giới để hành hạ.

Xung quanh toàn là người đứng đầu, kết quả phát hiện thiên phú của mình không bằng người ta, sự chênh lệch là rất lớn.

Vì vậy thay vì phi thăng để đối diện với giới hạn của bản thân, thà ở lại nhân gian bắt nạt gà mờ còn hơn.

Đỗ Lan ở học viện đã rất mạnh, nhưng phi thăng lên chính giới, lại có rất nhiều chuyện lộn xộn, có rất nhiều nghị sĩ lộn xộn.

Các nghị sĩ có ý định hợp tác phát hiện Đỗ Lan không có ý định hợp tác, vậy thì chỉ có thể tiêu diệt hắn.

Thế là Nghị Hội toàn phiếu thông qua việc phong tỏa siêu năng lực, đồng thời quy tắc Thực Kích của học viện Viễn Nguyệt cũng được viết lại, yêu cầu mọi người không được đánh bại đối thủ trong Thực Kích, phải so tài nấu ăn chứ không phải so siêu năng lực.

Ai sử dụng siêu năng lực trong Thực Kích, người đó sẽ thua.

Dù đối thủ bị đánh bại, người sử dụng siêu năng lực vẫn thua.

Quy tắc mới đã hạn chế Ma Trù Quân trên mọi phương diện, không cho phép Ma Trù Quân phát huy ưu thế.

Lập tức có rất nhiều đầu bếp rời khỏi Ma Trù Quân, vì những kẻ này là loại gió chiều nào theo chiều ấy, căn bản không phải là chiến sĩ.

Những đầu bếp ở lại đều kiên định chấp nhận lý niệm mới của Ma Trù Quân, nguyện ý đấu tranh để chống lại Mỹ Thực Tài Phiệt.

Chúng ta nổi dậy đi.

Có đầu bếp đề xuất phản công ngay bây giờ.

Chương 3726

Đỗ Lan nói: Không vội, vẫn chưa phải lúc.

Bây giờ kẻ địch đã bắt đầu vây quét chúng ta, nếu chúng ta không phản công, sẽ có thêm nhiều đầu bếp rời khỏi Ma Trù Quân.

Chúng ta phải có thành tích để chứng minh bản thân.

Nói thì như vậy, nhưng chỉ dựa vào những đầu bếp chúng ta là không đủ, chúng ta phải có được sự ủng hộ của mọi người.

Nhưng bây giờ mọi người vẫn còn do dự, uy tín của Ma Trù Quân vẫn chưa đủ.

Chỉ cần chúng ta phản công, đi từ thắng lợi này đến thắng lợi khác, dùng hết thắng lợi này đến thắng lợi khác để xây dựng uy tín, đến lúc đó sẽ là lòng người hướng về, là có thể thiết lập trật tự mới.

Các đầu bếp thảo mãng của Ma Trù Quân đã không thể nhịn được nữa, muốn lật đổ kẻ trên, họ muốn bành trướng.

Chỉ cần thắng là có thể xây dựng uy tín, điều đó không sai, nhưng nếu thua thì sao.

Xây tường cao, tích lương nhiều, chậm xưng vương.

Đỗ Lan nói.

Những đạo lý này đối với giới thảo mãng không có ý nghĩa.

Điều Đỗ Lan nói là chuyện lâu dài, điều giới thảo mãng muốn là kết quả ngay lập tức.

Ma Trù Quân nhanh chóng bành trướng mới là quan trọng nhất.

Giống như thời Thế chiến thứ hai, không ngừng tiến lên, không ngừng chiếm lĩnh thêm nhiều đất đai, giới thảo mãng mới có đủ công tích.

Họ không thể dừng lại, một khi dừng lại, những kẻ thảo mãng không lập được công sẽ bất mãn.

Họ phải không ngừng tiến lên, không ngừng gây chiến.

Nhưng vấn đề là họ căn bản không có năng lực quản lý vùng đất rộng lớn, cũng không có cách nào chỉ thắng không thua.

Vì vậy cách tốt nhất là dừng lại, học tập Chu Nguyên Chương xây dựng một bộ quy tắc trò chơi.

Nhưng giới thảo mãng không muốn, vì họ cũng biết một khi dừng lại, mình có thể sẽ bị bán đứng.

Các đầu bếp thảo mãng của Ma Trù Quân chỉ nghĩ đến việc bành trướng càng nhanh càng tốt, tốt nhất là chiếm lĩnh toàn bộ nhà hàng trong nước, sau đó chiếm lĩnh toàn bộ nhà hàng trên thế giới, siêu năng lực của họ là vô địch.

Cũng không phải nói giới thảo mãng không có tầm nhìn xa, mà là từ phương diện chế độ, văn hóa, ngoài việc bành trướng ra, giới thảo mãng thực sự không có con đường thăng tiến nào tốt hơn.

Chủ yếu vẫn là tài nguyên của Nhật Bản không đủ.

Tài nguyên ít, rất dễ bị một số ít người tập trung và kiểm soát.

Một khi bị kiểm soát, sẽ trở thành cha truyền con nối.

Giới thảo mãng rất cần bành trướng, nếu không mâu thuẫn sẽ tích tụ rất nhanh, đây là kinh nghiệm sinh tồn của họ ở Nhật Bản.

Tôi cho rằng vẫn nên bành trướng càng sớm càng tốt, nếu không Ma Trù Quân không có tương lai.

Chúng ta phải huy động dân chúng.

Đỗ Lan nói: Bây giờ cuộc sống của dân chúng vẫn tạm ổn, dù cấm siêu năng lực, cuộc sống của họ vẫn có thể tiếp diễn, họ không cần thiết phải vì siêu năng lực mà ủng hộ Ma Trù Quân.

Không có sự ủng hộ của mọi người, Ma Trù Quân khai chiến với tài phiệt, Ma Trù Quân không thắng được.

Sao lại không thắng được, chỉ cần hạ gục tài phiệt là được rồi.

Đỗ Lan nhìn ánh mắt mong đợi của mọi người, hắn không muốn đi con đường Tái Bác Bằng Khắc, đánh bại tài phiệt thì đơn giản, rồi sao nữa.

Mỗi người chiến thắng đều phải đối mặt với một vấn đề, làm sao giải quyết mâu thuẫn xã hội.

Siêu năng lực cũng không thể giải quyết mâu thuẫn, nếu thực sự đi con đường Tái Bác Bằng Khắc, dân chúng đất nước này sẽ gặp tai ương.

Vì vậy hắn vẫn muốn đi con đường của dân chúng, nhưng Nhật Bản rõ ràng không có mảnh đất nào như vậy.

Từ quý tộc đến thảo mãng đều không cho rằng đi con đường của dân chúng có tương lai gì.

Hạ gục tài phiệt, chúng ta sẽ trở thành tài phiệt mới.

Đỗ Lan nói.

Thế không phải rất tốt sao, chúng ta chính là muốn làm tài phiệt mới, chính là muốn kiểm soát đất nước này.

Lũ sâu bọ đó căn bản không có tư cách kiểm soát đất nước này, xem đám tài phiệt đó đã làm gì.

Trong thời kỳ kinh tế phát triển nhanh nhất, chúng ký Hiệp định Plaza, dẫn đến vạn vật tăng giá.

Những địa chủ, tài phiệt đó đều vì tăng giá mà kiếm đầy bồn đầy bát, nhưng nền công nghiệp của Nhật Bản lại toi đời hết, con đường nâng cấp trực tiếp bị chặt đứt.

Đây đều là lỗi của tài phiệt, chúng ta trở thành tài phiệt mới là có thể sửa chữa sai lầm của họ.

Đỗ Lan không khỏi nhìn đối phương, thầm nghĩ một đầu bếp không xem công thức nấu ăn mà lại xem kinh tế.

Đối phương nói không sai, cái gọi là ba mươi năm mất mát của Nhật Bản, thực chất là chi phí vận hành quá lớn, không thể tiến hành nâng cấp công nghiệp.

Tại sao chi phí quá lớn.

Vì địa chủ, tài phiệt Nhật Bản muốn tài sản của mình tăng giá.

Như vậy tiền của họ nhiều lên, nhưng đối với những người muốn phát triển công nghiệp thì đó là một thảm họa.

Đất đai đắt lên, nước, điện đắt lên, nhân công cũng đắt lên cái gì cũng đắt, vậy thì ngành công nghiệp mới dù có thành lập cũng không kiếm được tiền, mọi người tự nhiên cũng không muốn đầu tư.

Mấy cái bình bình lọ lọ cũ kỹ toàn bộ biến thành đồ cổ, căn bản không có cách nào phá vỡ, thì làm sao thay bằng bình bình lọ lọ mới.

Hiệp định Plaza chính là làm cho tất cả bình bình lọ lọ tăng giá, những người nắm giữ bình bình lọ lọ kiếm được bộn tiền.

Nhưng vấn đề đến rồi, những cái bình bình lọ lọ này có thể sử dụng mãi được không.

Không có ngày phải thay thế sao.

Rõ ràng là không thể dùng mãi, sẽ có ngày phải phá vỡ bình bình lọ lọ, nhưng đồ cổ giá cao như vậy làm sao thay.

Căn bản không thay được, vậy thì chỉ có thể trơ mắt nhìn đồ cổ ngày càng hỏng, cuối cùng mục nát, nhìn người khác dùng bình bình lọ lọ mới xây dựng thế giới mới.

Nhưng nếu không để bình bình lọ lọ nâng cấp thành đồ cổ, địa chủ và tài phiệt sẽ không có cảm giác an toàn.

Họ phải làm như vậy, mới có thể chắc chắn không có thế lực mới nào có thể thách thức mình.

Cuối cùng họ đã thành công, thợ thủ công biến thành tinh thần, cơm cũng có tiên nhân, còn các ngành công nghiệp mới nổi toàn bộ vì chi phí cao ngất ngưởng mà bị bóp chết, khiến cả đất nước mất đi cơ hội nâng cấp công nghiệp.

Mà thế giới lại thay đổi từng ngày, công nghệ mới, năng lượng mới không ngừng lặp lại nâng cấp.

Ban đầu ngành bán dẫn của Nhật Bản rất mạnh, các sản phẩm kỹ thuật số của Nhật Bản rất lợi hại, nhưng điện thoại Nhật Bản rất nhanh đã bị điện thoại thông minh đánh bại.

Ô tô Nhật Bản cũng không tồi, vì rẻ và tiết kiệm xăng nên rất được ưa chuộng, nhưng xe năng lượng mới nổi lên bất ngờ, ô tô nối gót điện thoại.

Chẳng lẽ họ không biết tương lai của điện thoại thông minh và năng lượng mới sao.

Biết chứ, nhưng chi phí quá cao, không nâng cấp nổi, căn bản không nâng cấp nổi.

Ngoài mấy cái bằng sáng chế ra, căn bản không có cách nào tiến hành nâng cấp toàn diện.

Đất đai, nước ngọt, điện lực, tiền thuê nhà, nhân công tất cả đều tăng, nâng cấp cũng phải lỗ vốn, còn không bằng ngành công nghiệp cũ kiếm tiền, thà không nâng cấp.

Như vậy ngành công nghiệp cũ đã nắm giữ ưu thế, chỉ cần lịch sử kết thúc, là có thể vĩnh viễn ngồi mát ăn bát vàng.

Còn ngành công nghiệp mới chỉ có thể gãy giáo chìm thuyền, đừng mong phát triển.

Kiến giải của đầu bếp thảo mãng không sai, phá vỡ những cái bình bình lọ lọ của môn phiệt cũ, bắt đầu lại từ đầu, thực sự là một cách hay.

Nhưng chỉ sợ sau khi họ đánh bại môn phiệt cũ, không đi phá vỡ bình bình lọ lọ, mà là trực tiếp tiếp quản.

Thôi kệ, tiếp quản thì tiếp quản, cùng lắm thì Tái Bác Bằng Khắc.

Đỗ Lan thầm nghĩ mình suy nghĩ nhiều như vậy làm gì, vẫn là Trư Bát Giới nói đúng đừng khiêng quan tài nhà người khác về nhà mình mà khóc.

Đỗ Lan lo cho dân chúng Nhật Bản, trong khi chính giới tinh anh Nhật Bản còn chẳng lo, hắn lo cái gì.

Thực ra trong thời kỳ phát triển vượt bậc của Nhật Bản, giới tinh anh cũng đã đề xuất kế hoạch Cải tạo quần đảo 1972, chính là tiến hành xây dựng cơ sở hạ tầng lớn ở Nhật Bản.

Các tác phẩm nhị thứ nguyên thời đó cũng toàn là những nhân vật chính nhiệt huyết có trách nhiệm, đấu trí đấu dũng với kẻ địch tà ác, dám hy sinh dám cống hiến.

Chương 3727

Nhưng về sau, những nhân vật chính kiểu Ikari Shinji bắt đầu xuất hiện, rõ ràng có cơ hội cứu thế giới, nhưng lại rất day dứt, rất mông lung.

Bởi vì họ rất rõ ràng, dù mình làm tốt đến đâu cũng chẳng có lợi ích gì.

Sự hy sinh của bản thân trở nên vô nghĩa, mọi người sẽ không cảm ơn họ.

Sự thay đổi của nhân vật chính cũng đại diện cho sự kết thúc của kế hoạch Cải tạo quần đảo.

Làm tốt không có thưởng, làm không tốt còn bị mắng, chuyện này ai thích làm thì làm, dù sao giới thảo mãng đã không muốn làm nữa, nên Ikari Shinji mới vô cùng day dứt.

Trước đây giới thảo mãng không hỏi xuất thân, nhưng sau này nhân vật chính không thể là thảo mãng bình thường, ít nhất cũng phải có một người mẹ lợi hại, và một người cha ở rể, người cha có thể là một thảo mãng tài hoa bạc mệnh, nhưng nhân vật chính phải là một thành viên của quý tộc, như vậy nhân vật chính mới có động lực hành động.

Trước thời Ikari Shinji, nhân vật chính vì cứu thế giới mà được người khác yêu mến, sau thời Ikari Shinji, nhân vật chính phải có thân phận quý tộc mới có tư cách cứu thế giới.

Trước kia là anh hùng không hỏi xuất thân, sau này là phải xem tư chất trước.

Trước kia là coi trọng tài năng, sau này là coi trọng huyết thống.

Trong thời đại phát triển vượt bậc, tài năng có không gian phát huy, tiếc là sau này địa chủ tài phiệt vì muốn tăng giá trị tài sản của mình, đã trực tiếp biến những cái bình bình lọ lọ thành đồ cổ.

Đương nhiên dân chúng cũng đang cuồng hoan, cũng đang vui mừng vì tài sản trong tay mình tăng giá.

Nhưng thực chất họ đang tiêu trước tương lai của mình, khi bình bình lọ lọ ngày càng đắt, cũng đại biểu cho việc ngày càng khó thay thế.

Nấu cơm và đốt lò đều biến thành tiên nhân, chỉ có thể đại biểu cho chi phí của rất nhiều việc đã ngày càng lớn, đã không thể sản sinh ra ngành công nghiệp mới.

Sáng tạo là một việc rất rủi ro, vốn đã cần một lượng lớn vốn nghiên cứu và phát triển, kết quả vì chi phí xã hội cao ngất ngưởng, khiến chi phí nghiên cứu vốn đã cao lại càng thêm chồng chất, cuối cùng dù sáng tạo thành công cũng không thể thu lợi, tỷ lệ chịu lỗi không ngừng giảm xuống.

Cũng không chỉ là vấn đề của Nhật Bản, mấy công ty công nghệ có cổ phiếu cực cao trên thế giới đều có vấn đề như vậy, đều có xu hướng bảo thủ.

Bởi vì sáng tạo đối với họ đã biến thành lựa chọn rủi ro cao đầu tư thấp, sáng tạo thất bại, giá cổ phiếu giảm, giá trị cổ phiếu tổn thất tương đương với mấy hạm đội tàu sân bay, mất nhiều hơn được.

Vì vậy sản phẩm của các công ty lớn đều có xu hướng bảo thủ, ngược lại những kẻ thách thức lại không ngừng đổi mới.

Chi phí tài sản càng cao, chi phí sáng tạo càng cao, chi phí sáng tạo càng cao, mọi người càng có xu hướng không sáng tạo, tiếp tục ăn mày dĩ vãng.

Đây chính là nguyên nhân của ba mươi năm mất mát của Nhật Bản, các đầu bếp Ma Trù Quân đều nhìn rất rõ, nên họ muốn phản công tài phiệt.

Nhưng Đỗ Lan biết rằng phản công tài phiệt, cuối cùng cũng chỉ là dũng sĩ diệt rồng biến thành ác long, vì Nhật Bản quá nhỏ, tài nguyên quá ít.

Tài nguyên ít có nghĩa là dễ kiểm soát, một khi kiểm soát sẽ lũng đoạn, một nhóm nhỏ người tất yếu sẽ tài phiệt hóa.

Không sao cả, thế giới quan Tái Bác Bằng Khắc cũng không tồi, một công ty là một thành phố, công ty lấy lợi nhuận làm ưu tiên hàng đầu, sinh mệnh trở nên không đáng giá, một lượng lớn thiết bị trong thành phố không được bảo trì, trong những góc tối của thành phố hình thành một bộ trật tự đường phố độc lập, và tiến hành phá hoại và thách thức công ty.

Công ty không thể không tăng chi phí, cuối cùng vì lợi nhuận, định kỳ tiêu diệt những con gián trong thành phố.

Vậy thì ra tay đi.

Nếu Nhật Bản đã có giới hạn của riêng mình, Đỗ Lan liền trực tiếp ra tay, Ma Trù Quân chuẩn bị tiến hành ám sát tài phiệt và Nghị Hội.

Thế mới đúng, chúng ta phải thiên tru quốc tặc, tiêu diệt lũ sâu bọ Đại Hòa mục nát, linh hồn Đại Hòa của chúng ta đâu phải là thứ yếu ớt như vậy.

Siêu năng lực của chúng ta sẽ rung chuyển thế giới.

Nghị Hội cũng biết những người có siêu năng lực sẽ không ngồi yên chờ chết, vì vậy cũng đã huy động lực lượng quân sự, thậm chí mời cả lính Mỹ sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Rõ ràng là thế giới ẩm thực, sao lại biến thành thế này.

Đỗ Lan tỏ ra mình chỉ muốn lật đổ quyền uy của ủy ban, kết quả lại chọc vào vảy ngược.

Chỉ có thể nói rằng đằng sau hiện tượng chúng ta thấy có logic nội tại của nó, muốn thay đổi hiện tượng tất yếu sẽ chạm đến logic nội tại, sẽ làm lung lay nền tảng của một quốc gia.

Địch Ny Toa nói: Nhìn bề ngoài chỉ là quyền uy của ủy ban, thực tế là hiện trạng trọng dụng người có đức của Nhật Bản, là một trong những phương pháp quý tộc Nhật Bản duy trì địa vị.

Quyền đất đai, quyền kinh tế, quyền nhân tài.

Thông qua Hiệp định Plaza làm cho đất đai tăng giá, họ đã nắm giữ quyền đất đai, sau đó thông qua lập pháp quy định những nguồn vốn nào là an toàn, những nguồn vốn nào là uy hiếp an ninh quốc gia, có thể kiểm soát quyền kinh tế.

Cuối cùng thông qua việc trọng dụng người có đức, là có thể kiểm soát quyền nhân tài.

Cả ba quyền đều bị địa chủ tài phiệt kiểm soát, chúng ta muốn đoạt là quyền nhân tài của họ, họ tự nhiên sẽ phản công.

Họ không phản công, chúng ta chỉ đoạt quyền nhân tài, họ vừa phản công, chúng ta chỉ có thể đoạt hết cả ba quyền.

Đỗ Lan nhún vai nói.

Nhưng nếu họ mất đi quyền nhân tài, quyền đất đai và quyền kinh tế cũng sẽ từ từ mất đi.

Chẳng qua chỉ là sự khác biệt giữa chờ chết và chết đột ngột.

Địch Ny Toa mỉm cười nói: Bất kể họ chọn thế nào cũng là đường chết.

Quyền nhân tài một khi bị khuấy động, sẽ có hết lớp thảo mãng này đến lớp thảo mãng khác xông lên, cuối cùng quý tộc và thảo mãng không thể không dung hợp.

Họ có thể chờ đợi.

Họ đâu phải chưa từng học qua khoa cử, kết quả bị phế bỏ.

Vì tài nguyên Nhật Bản ít, rất dễ kiểm soát, kiểm soát, một nhóm người thông qua khoa cử lũng đoạn tài nguyên là có thể qua cầu rút ván, phế bỏ khoa cử.

Đỗ Lan cho rằng vấn đề căn bản của Nhật Bản vẫn là tài nguyên quá ít.

Cũng đúng, muốn phát triển văn minh vẫn phải xem vào nguồn tài nguyên thiên phú, địa hình khác nhau có thiên phú khác nhau.

Tài nguyên ít, thực sự là một vấn đề.

Khi tài nguyên ít, dù chế độ nông nô không hợp lý, mọi người cũng sẽ không ngừng lặp lại chế độ nông nô, vì tài nguyên không đủ để đột phá, dù có đổi một nhóm người lên, cũng phải tiếp tục chế độ nông nô, nếu không mọi người đều không sống nổi.

Nhật Bản đã đổi rất nhiều tướng quân Mạc Phủ, đều không thể giải quyết được sự lũng đoạn của các võ sĩ cấp cao, cũng là vì tài nguyên Nhật Bản không đủ.

Dù Nhật Bản thông qua công nghiệp hóa đã có được sự phát triển, cũng không thay đổi được bản chất.

Sau khi công nghiệp hóa phát triển, tài nguyên không hề tăng lên, càng đừng nói đến việc phát triển vốn đã phụ thuộc vào thị trường Mỹ, nội bộ họ không có đủ thị trường để hỗ trợ mình hoàn thành chu trình, nói cho cùng vẫn là quá nhỏ.

Một khi Mỹ đóng cửa thị trường, năng lực sản xuất của họ dù mạnh đến đâu cũng không trụ nổi.

Đáng tiếc Mỹ lại là một quốc gia có lợi cho mình thì tự do thương mại, không có lợi cho mình thì tiến hành trừng phạt.

Nếu không ký Hiệp định Plaza, Mỹ đóng cửa thị trường, Nhật Bản chỉ dựa vào thị trường của mình rất khó chống đỡ ngành công nghiệp ô tô và điện tử, cũng là vợ khéo khó nấu cơm không gạo.

Đương nhiên họ thực ra có thể nhìn về phía một cường quốc phương Đông, tiếc là những thế lực cũ này lại không thể làm vậy.

Thế lực cũ là từ các võ sĩ cấp cao đã trải qua Minh Trị Duy Tân, Thế chiến thứ hai, kéo dài đến thế lực hiện đại.

Đúng vậy, họ không dám đầu tư vào phương Đông, dù phương Đông thực sự có thị trường khổng lồ, nhưng họ sẽ sợ rằng một khi phương Đông nhắc lại chuyện cũ, sẽ dễ dàng tiến hành mổ lợn, Nhật Bản vốn đã đuối lý, căn bản không có cách nào thu hồi vốn.

Địch Ny Toa biết nguyên nhân Nhật Bản không chọn phương Đông rất đơn giản, chính là sợ bị mổ lợn.

Dù sao hai kẻ thù, không có lý do gì một người lại cho người kia vay tiền.

Làm sao xác định kẻ thù sẽ trả tiền.

Đầu tư là để kiếm tiền, không phải để làm từ thiện, dù là làm từ thiện cũng không đi tìm kẻ thù.

Kẻ thù nếu thực sự vì số tiền này mà mạnh lên, đây không phải là nuôi hổ gây họa sao.

Dù không phải nuôi hổ gây họa, làm sao đảm bảo đối phương sẽ trả tiền.

Dù là Mỹ cũng không thể đảm bảo mỗi khoản đầu tư đều có thể thu hồi, Mỹ nuôi nhiều quân đội như vậy, gây ra nhiều cuộc cách mạng màu như vậy, chính là để đòi nợ.

Nhưng chi phí vẫn rất cao, tiền Mỹ nợ cũng ngày càng nhiều.

Nói chung đầu tư rất đơn giản, vung tiền là được, nhưng đầu tư ra chỉ là bước đầu tiên, làm sao lấy tiền về.

Điểm này cũng là điều Nhật Bản cần giải quyết, nên họ thà dựa vào thị trường phương Tây, cũng rất khó chọn tin tưởng hoàn toàn phương Đông.

Vì vậy Hiệp định Plaza thực sự có nhiều phương diện, nhưng quy cho cùng vẫn là do Nhật Bản quá nhỏ gây ra.

Tài nguyên thiên phú không được, thì không thể làm những chuyện hoa hòe hoa sói.

Kệ đi, ra tay trước đã, lại nên thiên tru rồi.

Đỗ Lan biết những người có siêu năng lực tiến hành thiên tru rất đơn giản: Sau đó chúng ta có thể xây dựng một công ty quản lý toàn quốc, gọi là Tập đoàn Thực Thần, tiếp theo là có thể Tái Bác Bằng Khắc, phàm là những thứ không kiếm ra tiền trong ngắn hạn đều phế bỏ, nghiên cứu khoa học, thủy lợi, giao thông công cộng, giáo dục, y tế, dưỡng lão tất cả đều hủy bỏ, thế giới Tái Bác Bằng Khắc nên là vật cạnh thiên trạch, thích giả sinh tồn.

Công ty chỉ kiếm tiền, sau đó đem tiền đầu tư vào việc bảo vệ giới tinh anh, duy trì sự ổn định.

Chỉ có giới tinh anh mới có thể sống như người, mới là người được thần chọn.

Đỗ Lan nói: Điểm khó nhất của Tái Bác Bằng Khắc, chính là trong tình huống như vậy làm sao có thể khiến tầng lớp dưới không phản kháng, cần phải dựa vào sự đàn áp của công nghệ, dựa vào tẩy não để kiểm soát.

Thậm chí nhân viên nội bộ công ty cũng phải chấp nhận tẩy não, như vậy mới có thể nhận lương ít làm việc nhiều.

Chương 3728

Mục tiêu của công ty là kiếm nhiều tiền, ít chịu trách nhiệm, hoặc nói ngược lại, chỉ có càng ít chịu trách nhiệm, mới có thể kiếm được càng nhiều tiền.

Chịu nhiều trách nhiệm thì phải tiêu nhiều tiền, bản thân điều đó đã đi ngược lại với việc trục lợi.

Những người có siêu năng lực bắt đầu phản công, tiến hành những cuộc lật đổ không thương tiếc đối với tài phiệt và Nghị Hội, hết vụ ám sát này đến vụ ám sát khác, Sát Nhân Quỷ, Bách Nhân Trảm, Quý Công Tử những biệt hiệu như vậy cũng lần lượt nổi danh, một nhóm những người có siêu năng lực mạnh mẽ đã nổi bật lên.

Nhưng dân chúng không có cảm giác gì, dù sao họ cũng không liên quan đến những chuyện này.

Sự hỗn loạn này là thảo mãng đối với quý tộc, tương đương với hàn môn đối với môn phiệt, dân chúng ngay cả hàn môn cũng không được tính, không có tư cách tham gia trò chơi lật đổ này.

Nhưng đợi đến khi lật đổ thành công, Đỗ Lan sẽ thiết lập quy tắc trò chơi Tái Bác Bằng Khắc, đến lúc đó sẽ liên quan đến dân chúng.

Bởi vì hắn sẽ cố gắng hết sức để ít thực hiện nghĩa vụ, mưu cầu nhiều lợi ích, vận hành quốc gia như vận hành một công ty.

Mà mấu chốt của công ty là kiếm tiền, đối với những bộ phận không kiếm ra tiền, nên sa thải thì sa thải, như vậy lợi nhuận hàng năm mới đẹp.

Nhưng quốc gia lại không thể tùy tiện vứt bỏ những thứ không kiếm ra tiền, ví như nghiên cứu khoa học, thứ này cực kỳ tốn tiền.

Vì vậy các quốc gia khi mới bắt đầu phát triển đều sao chép, nhái lại công nghệ của người khác, chứ không tự mình nghiên cứu, vì tự nghiên cứu quá tốn tiền.

Hơn nữa dù có nghiên cứu, cũng chưa chắc được hưởng lợi.

Ví như Nhật Bản có rất nhiều bằng sáng chế, nhưng không được hưởng lợi.

Nếu là Tái Bác Bằng Khắc, thì cắt bỏ những nghiên cứu khoa học chủ yếu, chỉ giữ lại nội dung về y học là được.

Vì y học có thể khiến con người khỏe mạnh, thông thường có hai phương diện là nhân bản vô tính và máy móc, đại diện cho nhân bản vô tính là Đảo Nhân Bản, người giàu vì sức khỏe đã nhân bản vô tính bản sao của mình, khi cần thì lấy nội tạng của người nhân bản để cấy ghép.

Phương diện máy móc thì còn nhiều hơn, ví như nghĩa thể trong Vỏ Bọc Ma, ngay cả não cũng có thể điện tử hóa, bộ phận nào cũng có thể thay bằng máy móc.

Còn về công nghệ khám phá vũ trụ, cắt đi, vì trong ngắn hạn không có lợi nhuận.

Tái Bác Bằng Khắc, vẫn rất thú vị.

Đỗ Lan tỏ ra phải làm tới.

Tài phiệt và Nghị Hội sẽ không ngồi yên chờ chết, phái quân đội phản công, tiếc là bị dễ dàng xử lý.

Bây giờ họ mới hối hận, sớm biết đã không chọc vào Đỗ Lan, ban đầu hắn chỉ là một đầu bếp mà thôi, dù cho hắn trọng dụng người tài thì có sao đâu.

Họ không chọc vào là chờ chết, chọc vào là chết đột ngột, chỉ cần sức mạnh Đỗ Lan chơi lớn hơn họ, họ dù thế nào cũng không thoát khỏi một chữ chết.

Chúng tôi nhận thua.

Thấy cả lực lượng đặc nhiệm cũng không đánh lại đầu bếp siêu năng lực, tài phiệt và Nghị Hội đã nhận thua.

Họ nghĩ rằng dù Đỗ Lan muốn làm hoàng đế, cũng cần người quản lý, họ vẫn có thể giữ nguyên vị trí.

Đỗ Lan lại tống hết bọn họ vào tù làm lao động, sau đó thẳng tay cắt bỏ những dự án không kiếm ra tiền, tăng giá những thứ kiếm ra tiền, đặc biệt là tăng giá bánh mì và gạo.

Bất kể là phe bánh mì hay phe gạo, đều phải nộp tiền, tương đương nộp phí bảo kê.

Còn về Ma Trù Quân, các đầu bếp đã giành được quyền kinh doanh các nhà hàng trong khu vực, thiết lập quyền kiểm soát lấy nhà hàng làm trung tâm.

Hạnh Bình Sáng Chân ban đầu đang ở nhà chăm chỉ học hành, chuẩn bị vào đại học, kết quả phát hiện bên ngoài đã thay đổi trời đất.

Đầu bếp trực tiếp trở thành người quản lý, bây giờ ra ngoài trừ mấy tuyến tàu điện ngầm đông khách, những tuyến không kiếm ra tiền đều đã đóng cửa, việc đi lại trở nên rất bất tiện.

Tất cả mọi thứ đều không còn như trước, trước đây Thế Thiết Kế chỉ gây chuyện trong học viện, bây giờ Đỗ Lan đang gây chuyện trên toàn quốc.

Tại sao lại như vậy.

Quán nhỏ của họ cũng nhận được lệnh phải tăng giá.

Thế này đắt quá.

Đắt mới đúng, đắt mới kiếm được tiền.

Nhưng chúng ta là quán ăn bình dân, đắt như vậy, nhiều người không ăn nổi đâu.

Không ăn nổi mới đúng, nguyên liệu tăng giá toàn diện, chính là để bỏ đói những người không có giá trị.

Các người chưa nghe câu này sao.

Nếu xảy ra thiên tai, lương thực giảm sản lượng một phần mười, thì lương thực sẽ không tăng giá một phần mười, mà sẽ tăng giá đến mức một phần mười dân số không ăn nổi.

Đây chính là kinh tế thị trường tự do vĩ đại, sau này chúng ta sẽ xây dựng một quốc gia Tái Bác Bằng Khắc, lương thực phải tăng giá đến mức một số ít người không ăn nổi, tuân theo quy luật của kinh tế.

Thế này quá tàn nhẫn.

Đây không phải tàn nhẫn, đây là để kiếm tiền.

Chỉ cần chúng ta làm được, đất nước này sẽ kiếm được rất nhiều tiền.

Hạnh Bình Sáng Chân và Hạnh Bình Thành Nhất Lang căn bản không thể chấp nhận kết quả này, không khỏi tự trách, đều là vì mình đã thua, mới để Đỗ Lan dương oai diễu võ.

Nếu họ thắng, Ma Trù Quân đã không thể kiêu ngạo như vậy, không thể làm tổn hại đất nước này như vậy.

Nhưng dù là Tái Bác Bằng Khắc, cũng không thoát khỏi tham ô hủ bại, dù sao công ty tư nhân cũng không thể tránh khỏi những chuyện này.

Rất nhiều công ty tư nhân sau khi lớn mạnh, việc đầu tiên là mời lại những nhân viên chống tham nhũng chuyên nghiệp đã nghỉ hưu về công ty mình.

Tái Bác Bằng Khắc của Đỗ Lan mới bắt đầu, đã xuất hiện hàng loạt hành vi hủ bại.

Nhưng hắn không quan tâm, dù sao cùng lắm thì dùng ngọc rồng ước cho dòng thời gian quay trở lại trước đó.

Để mọi người cảm nhận một chút sức hấp dẫn của Tái Bác Bằng Khắc.

Các cuộc kháng nghị nhanh chóng bắt đầu, mọi người không thể chấp nhận hiện trạng tài phiệt ở trên.

Tài phiệt ở trên chính là lợi nhuận là ưu tiên hàng đầu, nhưng lại trốn tránh trách nhiệm đối với cuộc sống của dân chúng.

Bởi vì rất nhiều thứ căn bản không kiếm ra tiền, giống như bánh mì, nhà tắm công cộng, đấu trường của La Mã cổ đại, ba thứ này mở cửa cho công dân La Mã, thực chất là lỗ vốn.

Nhưng lỗ vốn cũng phải tiếp tục duy trì, vì ba thứ này là nền tảng để người La Mã duy trì sức khỏe, sức sống.

Chỉ có mọi người khỏe mạnh, mới có thể đi chinh phạt mở rộng lãnh thổ, mới có thể là nguồn binh lính tốt.

Đương nhiên sau này người La Mã không còn muốn đi đánh trận nữa, quân đoàn man tộc lên ngôi, La Mã đã bị thay thế.

Nhưng việc La Mã duy trì bánh mì, nhà tắm công cộng, đấu trường thực sự rất quan trọng, lỗ vốn cũng phải duy trì.

Một khi đóng cửa, sẽ dẫn đến vấn đề lớn.

Nhưng Tái Bác Bằng Khắc không xem xét những điều này, không kiếm ra tiền thì phải đóng cửa.

Nếu Tái Bác Bằng Khắc cũng duy trì những hạng mục không kiếm ra tiền, vậy thì có gì khác với Nghị Hội ở trên.

Tại sao tài phiệt và Nghị Hội lại khác nhau.

Chính là phạm vi nghĩa vụ phải chịu trách nhiệm khác nhau.

Tại sao tài phiệt cần các nhóm vận động hành lang mới có thể thuyết phục Nghị Hội.

Chính là vì phạm vi trách nhiệm của Nghị Hội lớn hơn.

Tài phiệt chỉ cần chịu trách nhiệm phạm vi kiếm ra tiền, Nghị Hội phải chịu trách nhiệm cả phạm vi kiếm ra tiền và không kiếm ra tiền.

Nhưng bây giờ Đỗ Lan đến, phạm vi không kiếm ra tiền toàn bộ đóng cửa, thực sự quản lý quốc gia bằng phương pháp quản lý công ty, xây dựng thế giới Tái Bác Bằng Khắc.

Tất cả giá cả đều tăng, tăng đến mức nhiều người không ăn nổi, không dùng nổi.

Thế giới Tái Bác Bằng Khắc còn có một đặc sắc là sự đàn áp của công nghệ, công nghệ của công ty có thể đàn áp người bình thường.

Người bình thường dù có lớp lớp xông lên, cũng không thể lay chuyển sức mạnh công nghệ của công ty.

Chỉ có thể dựa vào những kẻ phản bội trong nội bộ công ty mới có thể để một phần công nghệ lọt ra ngoài, cho người bình thường một chút khả năng phản kháng.

Hiện tại công nghệ của công ty vẫn chưa bị lọt ra ngoài, đối với những cuộc kháng nghị này, thái độ của Đỗ Lan là dùng những người có siêu năng lực theo dõi, chỉ cần không leo thang thành xung đột bạo lực thì không quản.

Nếu bùng phát bạo lực, sẽ trực tiếp trấn áp.

Chương 3729

Thực sự quá tuyệt vọng, Hạnh Bình Sáng Chân biết rằng Đỗ Lan là kẻ tà ác nhất.

Ban đầu phương án ngọc thạch và khí thạch của viện trưởng dù không hoàn hảo, nhưng ít nhất cũng cho mọi người một hy vọng, bây giờ ngay cả hy vọng cũng không còn.

Đừng nói đến tài nấu ăn, bây giờ mọi người chỉ có thể ăn đồ hộp và bánh quy, căn bản không có cơ hội thưởng thức tài nấu ăn.

Hạnh Bình Sáng Chân quyết định làm một đầu bếp lang thang, đi khắp nơi thu thập nguyên liệu, nấu những món ngon cho những người dân nghèo khổ cần giúp đỡ, cho những người đang rơi vào cảnh đói rét.

Dù họ có chết đói, ít nhất trước khi chết vẫn có thể hồi tưởng lại hương vị của ẩm thực.

Cõng nồi và xẻng, mang theo gia vị, cậu lên đường, đi vào vùng nông thôn tìm kiếm nguyên liệu, nấu ăn cho người già yếu bệnh tật.

Cậu muốn mang đến hy vọng cho mọi người, để Đỗ Lan biết rằng không phải ai cũng sợ hắn.

Đầu bếp lang thang, đi đến đâu, nơi đó là nhà bếp.

Cậu đã thấy những hình ảnh tàn khốc của tầng lớp cơ sở hoàn toàn mất kiểm soát, vì quản lý tầng lớp cơ sở quá tốn tiền, nên tất cả đều tự trị, như vậy mỗi nơi lại có tình huống khác nhau, giống như biến thành thời chiến quốc, một số ngôi làng rất yên bình, một số ngôi làng lại bị bạo quân thống trị.

Hạnh Bình Sáng Chân, một đầu bếp, trên mặt cũng đã có vết sẹo, không phải vết bỏng, mà là vết thương để lại khi chiến đấu với kẻ xấu.

Hạnh Bình dùng một nồi một xẻng đánh bại cường địch, tế bào ẩm thực của cậu đang từ từ thức tỉnh.

Chẳng mấy chốc câu chuyện của cậu bắt đầu được lưu truyền, truyền thuyết kể rằng có một đầu bếp lang thang không đỗ đại học, đi khắp nơi thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ, dùng xẻng trừ ác giúp đỡ kẻ yếu.

Biểu tượng của cậu là một chiếc nồi đen, một chiếc xẻng bạc, có thể nấu ra những món ăn ngon khiến người ta thăng thiên.

Bây giờ phải làm sao, làm thế nào mới có thể dẹp loạn lập lại trật tự.

Lúc này trong Thiên Thủ Các, tất cả người của tộc Thế Thiết đều tụ tập, cũng bao gồm cả vợ của Thế Thiết Kế, mẹ của Thế Thiết Hội Lý Nại, một trong những người nắm quyền của Mỹ Thực Tài Phiệt.

Nhưng mẹ của Thế Thiết Hội Lý Nại hiện tại rất yếu, vì Thần Chi Thiệt của bà đã phát triển đến cực điểm, đã không thể ăn được thức ăn bình thường, chỉ có những món ăn đỉnh cao mới có thể nuốt trôi.

Nhưng ẩm thực đỉnh cao quá ít, nên bà bị suy dinh dưỡng nặng, chỉ có thể sống bằng cách truyền dịch.

Thế Thiết Chân Chỉ, một người phụ nữ đã phát triển Thần Chi Thiệt của mình đến cực hạn, cuối cùng lại mắc chứng biếng ăn, mọi món ăn trong miệng nàng đều là rác rưởi, không thể khiến nàng hài lòng.

Lâu dần, nàng không thể ăn nổi bất cứ thứ gì.

Không có đầu bếp nào có thể thỏa mãn được sự theo đuổi mỹ thực của nàng, vì vậy nàng hoàn toàn thất vọng với giới ẩm thực.

Nhưng bây giờ vấn đề không chỉ là giới ẩm thực, mà là cả đất nước đã chìm trong bão tố, trở nên hỗn loạn.

Ha ha, Thần Chi Thiệt quả thực là một lời nguyền.

Trước đây, Thần Chi Thiệt còn có thể dùng làm tiêu chuẩn đánh giá ẩm thực, tuy những món họ mang đến đều là rác rưởi, nhưng ít nhất ta có thể thông qua việc đánh giá mỹ thực để trở thành tầng lớp cao trong giới tài phiệt, kiếm được rất nhiều tiền.

Nhưng bây giờ ta vẫn phải ăn đồ ăn rác rưởi, mà lại không có bất kỳ lợi ích nào.

Sức mạnh như Thần Chi Thiệt xuất hiện trong gia đình quý tộc là phúc lành, còn ở gia đình bình dân thì chính là lời nguyền, Thế Thiết Chân Chỉ yếu ớt nói.

Thế Thiết Hội Lý Nại lúc này mới biết Thần Chi Thiệt đến cuối cùng lại giống như chứng biếng ăn, dù sao thì nàng vẫn chưa trải qua tất cả.

Thần Chi Thiệt càng nhạy bén, lại càng không thể chịu được tạp vị trong nguyên liệu, càng khó nuốt thức ăn.

Phải tìm kiếm những món ăn ngon hơn nữa, nhưng trong mười mấy năm qua, không có món ăn sáng tạo nào ra hồn có thể khiến nàng hài lòng, giới ẩm thực sớm đã khô cạn.

Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao.

Thế Thiết Hội Lý Nại hỏi.

Không có cách nào tốt cả, chỉ có thể dựa vào Thâm Dạ Liêu Lý Nhân.

Thâm Dạ Liêu Lý Nhân.

Chính là ẩm thực hắc ám.

Ngoài giới ẩm thực chính thống, còn tồn tại một giới ẩm thực hắc ám, những đầu bếp này đều phục vụ cho những kẻ không thể ra ngoài ánh sáng, ví dụ như xã hội đen, đảo loli và những nơi mà đầu bếp bình thường không bao giờ đến.

Kỹ năng nấu nướng của họ cũng rất lợi hại, có thể dùng mỹ thực để khống chế người khác, Thế Thiết Kế nói.

Không sai, bây giờ quản lý dân gian ở Nhật Bản đã hoàn toàn trống rỗng, đang cần một sức mạnh mới rót vào, chính là những thủ đoạn đen tối.

Trong thế giới quan Tái Bác Bằng Khắc có một đặc sản chính là thế lực hắc ám, thực ra cũng rất đơn giản, bởi vì các công ty đã cắt bỏ hết những hạng mục không kiếm ra tiền, nhưng cuộc sống của người dân lại không thể tách rời những thứ đó, tự nhiên sẽ có người lấp vào chỗ trống, thầy cúng, thế lực hắc ám, lừa đảo, v. v.

đều sẽ rót vào.

Thực ra Tái Bác Bằng Khắc chính là công nghệ và quản lý tỷ lệ nghịch với nhau, công nghệ phát triển nhưng chế độ quản lý lại thụt lùi, xuất hiện cảm giác công nghệ rất lợi hại nhưng chế độ lại như mơ về thời phong kiến.

Thời cổ đại, lực lượng sản xuất không đủ, hệ thống quản lý không thể đi sâu vào tầng lớp dưới, cũng là do thầy cúng, lừa đảo, thế lực xấu lấp đầy những không gian đó.

Bởi vì đã cắt đứt một lượng lớn hạng mục, nhưng nhu cầu của người dân không biến mất, tự nhiên sẽ có những phương thức bù đắp khác.

Sức mạnh mà Thâm Dạ Liêu Lý Nhân đại diện đã rục rịch, để họ vào vừa hay có thể lấp đầy không gian trống, đồng thời chúng ta cũng có thể giành được tài nguyên.

Chúng ta cần nguyên liệu và đầu bếp, nếu không Thần Chi Thiệt sẽ tiếp tục xấu đi, hơn nữa không có bảo hiểm y tế, không có dung dịch dinh dưỡng cung cấp, hai mẹ con các người cũng sẽ gặp nguy hiểm, ta tuyệt đối không cho phép, Thế Thiết Kế bây giờ đã biến thành một người cha tốt và người chồng tốt, muốn chiến đấu vì vợ con.

Có kẻ dẫn đường, Thâm Dạ Liêu Lý Nhân từ nước ngoài nhanh chóng tiến vào Nhật Bản, hình thành từng thế lực hắc ám.

Họ cũng bóc lột người dân, muốn kiểm soát nhiều tài nguyên hơn.

Thế giới Tái Bác Bằng Khắc ngày càng đúng chất, tầng lớp trên xa hoa trụy lạc, tầng lớp dưới hỗn loạn, chỉ có công nghệ sinh học phát triển, con người hoàn toàn trở thành vật phụ thuộc của công nghệ, trở nên không ra người không ra quỷ, mông lung, không có lý tưởng.

Trong thế giới Tái Bác Bằng Khắc không có thơ và phương xa, cũng không có biển sao trời, chỉ có lợi ích của mỗi cá nhân, mọi người đều sống vì bản thân, tranh đấu vì sức mạnh của chính mình.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, vì không có bất kỳ sự bảo vệ nào dành cho kẻ yếu.

Chi phí bảo vệ kẻ yếu quá lớn, không đáng tiền.

Nhưng bảo vệ kẻ yếu, thực ra cũng là bảo vệ chính mình.

Giống như nhường chỗ cho người già, phụ nữ và trẻ em, hôm nay ta nhường chỗ cho họ, ngày mai khi ta già đi, cũng có người nhường chỗ cho mình.

Giống như Thành Cát Tư Hãn thời trẻ tung hoành ngang dọc, về già lại bắt đầu theo đuổi hòa bình, cũng là vì ông ta đã chuyển từ kẻ mạnh thành kẻ yếu, cần tìm kiếm sự bảo vệ.

Nếu không có sự bảo vệ, mỗi người sẽ cố gắng hết sức để cướp đoạt tài nguyên, chứ không đi chăm sóc kẻ yếu.

Không có sự bảo vệ, lựa chọn tốt nhất của Thành Cát Tư Hãn không phải là thiết lập một hệ thống bảo vệ hòa bình, mà là giết sạch mấy đứa con trai và công thần của mình, và lựa chọn tốt nhất của con trai và công thần cũng là xử lý Thành Cát Tư Hãn.

Mọi người vì để bảo vệ mình mà phải giết người khác.

Nhưng nếu có sự bảo vệ tối thiểu, mọi người sẽ chơi theo luật chơi, không cần chỉ suy nghĩ cho bản thân, mà còn có thể suy nghĩ cho người khác.

Nhưng thế giới quan Tái Bác Bằng Khắc không xem xét đến kẻ yếu, vì quá tốn tiền, công ty muốn kiếm tiền, kiếm tiền mới là quan trọng nhất, chuyện không kiếm ra tiền thì không làm.

Nếu có người phản kháng, thì dùng công nghệ rẻ tiền tiêu diệt hết những kẻ chống đối.

Nhưng người dân vẫn sẽ dần dần hình thành hệ thống bảo vệ kẻ yếu, vì đây là kết quả của sự phát triển của loài người, họ sẽ đi theo thầy cúng, thế lực hắc ám, lừa đảo, hình thành một bộ quy tắc của riêng mình để tồn tại.

Sống sót, từ từ chờ đợi, đợi Ma Trù Quân xuất hiện và sụp đổ.

Công nghệ của Ma Trù Quân có lợi hại đến đâu, chắc chắn sẽ có lúc biến động, đến lúc đó mọi người có thể phản công, cho dù phải đợi mấy trăm năm cũng không sao.

Vì lịch sử loài người chính là như vậy, chính là vùng vẫy cầu sinh, chờ đợi cơ hội, một nền văn minh có lịch sử mấy ngàn năm trải qua vài trăm năm khổ nạn là chuyện thường tình.

Quan trọng là luật chơi của họ có thể vận hành với chi phí thấp, còn chi phí của Ma Trù Quân sẽ ngày càng cao.

Hạnh Bình Sáng Chân chiến đấu với tư cách là một đầu bếp lang thang, Thế Thiết Hội Lý Nại chiến đấu với tư cách là một đầu bếp hắc ám, mọi người đều đang nỗ lực trong thế giới đen tối này.

Đỗ Lan nhìn tất cả, cười nói: Quả nhiên Tái Bác Bằng Khắc cũng chỉ là một thời đại, chứ không phải là hồi kết của lịch sử, trừ khi tiêu diệt toàn bộ nhân loại, nếu không con người sẽ tìm ra lối thoát.

Có thể sống trong núi sâu, trốn trong đầm lầy, khai phá những vùng đất mà trước đây chẳng thèm ngó tới.

Chương 3730

Chỉ cần đợi nội bộ Ma Trù Quân nổ tung là được.

Thực ra trong lịch sử nhân loại, sự đè bẹp về công nghệ cũng không chỉ có một lần, dù sao sự phát triển công nghệ của xã hội loài người chưa bao giờ đồng đều.

Thời đại đồ đồng, người nhà Ân Thương đã có giáp đồng, còn man di vẫn dùng đồ đá.

Thời đại thực dân, đã có tàu chiến đại pháo, thổ dân vẫn dùng cung tên.

Chỉ là những lần đè bẹp này đều là người mình đối với kẻ địch, còn Tái Bác Bằng Khắc là người mình đè bẹp công nghệ người mình, nhưng thực ra cũng chẳng có gì to tát.

Những người bị đè bẹp sẽ nhẫn nại và chờ đợi, đó là điều rất đáng nể, Địch Ny Toa cảm thấy chồng mình đứng nói chuyện không đau lưng, nói: Sự đè bẹp về công nghệ vẫn rất mạnh, về cơ bản các nền văn minh bị đè bẹp đều rất khó đứng dậy lần nữa.

Họ không phải bị tiêu diệt, mà là mọi người chủ động gia nhập vào nền văn minh công nghệ cao.

Cho nên bây giờ ở Tái Bác Bằng Khắc, công nghệ ngày càng trở nên ngốc nghếch, người bình thường chỉ cần nỗ lực học tập là có thể nắm vững kỹ thuật.

Đương nhiên cũng có thể xuất hiện việc Ma Trù Quân dùng một loại văn tự, tầng lớp dưới dùng một loại văn tự khác, xuất hiện hai loại văn tự khác nhau.

Nhưng điều này cũng đã từng xuất hiện trong lịch sử, ví dụ như ở châu Âu trong một thời gian dài, tầng lớp trên dùng tiếng Latin, người dân dùng văn tự bản quốc, thậm chí tầng lớp trên của Nga dùng tiếng Pháp, tầng lớp dưới dùng tiếng Nga.

Còn có Nhật Bản và Hàn Quốc tầng lớp trên dùng chữ Hán, người dân dùng văn tự bản địa, hoặc tầng lớp trên dùng tiếng Anh, người dân dùng văn tự bản địa.

Đỗ Lan cho biết các hiện tượng như chênh lệch công nghệ lớn, cách ly văn tự, v. v. xuất hiện trong Tái Bác Bằng Khắc đều đã từng xuất hiện trong lịch sử, có thể nói là lực lượng sản xuất phát triển, nhưng quan hệ phân phối lại thụt lùi.

Theo lý thuyết, công nghệ phát triển, địa bàn càng lớn, người dân càng đông.

Nhưng cũng có thể là công nghệ phát triển, địa bàn càng nhỏ, người dân càng ít.

Vế sau cũng đã từng xảy ra, ví dụ như Athens cổ đại, chính là ngày càng khép kín.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Nhưng sau này quý tộc phải liên hợp với dân chúng, nên đã dịch Kinh Thánh từ tiếng Latin sang ngôn ngữ bản quốc, bắt đầu xây dựng chủ nghĩa dân tộc.

Thông qua sự thay đổi này để xây dựng quy tắc mới.

Nhưng đây là việc đồng văn tự từ trên xuống, một khi quý tộc cho rằng không cần thiết, lại sẽ phá hoại, vì về bản chất mà nói, dân chúng các nơi không cần đồng văn tự, dùng văn tự của mình, sống trong khu vực của mình cũng không phải là không được.

Chỉ có chế độ quận huyện quản lý mới cần đồng văn tự thực sự, mới có thể kéo dài hai ngàn năm.

Tái Bác Bằng Khắc có thể nói là công nghệ phát triển, nhưng chế độ lại là tập hợp đủ thứ tệ nạn trong lịch sử loài người, là một lần thụt lùi toàn diện của chế độ nhân loại.

Lực lượng sản xuất phát triển, quan hệ phân phối thụt lùi.

Đỗ Lan biết các loại khuyết điểm của Tái Bác Bằng Khắc, nhưng Tái Bác Bằng Khắc rất ngầu, thế là đủ rồi.

Mạnh chỉ là nhất thời, ngầu là cả đời, ngầu là đủ.

Thâm Dạ Liêu Lý Nhân và thế lực hắc ám tiến vào Nhật Bản, bắt đầu khống chế các quán ăn nhỏ ở tầng lớp cơ sở.

Họ thông qua các cuộc thi đấu giống như Thực Kích để đánh bại đầu bếp, giành lấy thứ mình muốn.

Đỗ Lan muốn lật đổ chế độ trọng đức, nhưng lại không đưa ra con đường trọng tài, điều này dẫn đến việc trọng đức vẫn là lựa chọn duy nhất của tầng lớp cơ sở.

Các đầu bếp ngoài Ma Trù Quân vẫn trọng đức, vẫn phải dùng Thực Kích để định thắng thua, vẫn là để giám khảo bình chọn món nào ngon, món nào dở.

Quán ăn gia đình Hạnh Bình cũng là một trong những mục tiêu tấn công của Thâm Dạ Liêu Lý Nhân, bởi vì công ty không quản lý tầng lớp cơ sở, các quán ăn nhỏ không có sức chống cự trước sự tấn công của Thâm Dạ Liêu Lý Nhân.

Ngay cả Hạnh Bình Thành Nhất Lang cũng thua trong tay đứa con nuôi của mình, đầu bếp do chính tay ông bồi dưỡng này rất mạnh.

Tài Ba Triêu Dương, là một cậu bé mà Hạnh Bình Thành Nhất Lang quen biết khi du lịch thế giới ở Mỹ, có thiên phú nấu ăn rất mạnh.

Khi đó, Thành Nhất Lang đã truyền hết tài nấu nướng của mình cho cậu bé, nhưng không ngờ cậu bé đã không ngừng rèn luyện trong thế giới của Thâm Dạ Liêu Lý Nhân, cuối cùng vương giả trở về.

Thời đại này thật sự quá tuyệt vời, cha nuôi, người có nghĩ vậy không.

Tài Ba Triêu Dương rất thích Nhật Bản thời Tái Bác Bằng Khắc, máy bay lướt qua trên đầu, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời bị các tòa nhà bao vây, con người giống như ếch ngồi đáy giếng.

Hạnh Bình Thành Nhất Lang đã thua, nhìn con quái vật do chính mình bồi dưỡng, không biết nên nói gì.

Thời đại này đối với Thâm Dạ Liêu Lý Nhân quả thực rất tốt, vì tầng lớp cơ sở đã hoàn toàn mất đi sự quản lý, chính là thời điểm để các thế lực hắc ám trỗi dậy.

Tất cả những điều này đều là kết quả do Ma Trù Quân gây ra, trên có Ma Trù Quân, dưới có Thâm Dạ Liêu Lý Nhân, thực khách Nhật Bản thật đúng là đổ máu chó.

Giá nguyên liệu đã tăng đến mức một phần mười dân số không đủ tiền ăn, các đầu bếp lại ai nấy đều dã tâm bừng bừng, đất nước này rốt cuộc sẽ biến thành cái dạng gì.

Cha nuôi, thời đại của các người đã kết thúc rồi, tiếp theo hãy xem biểu hiện của những Thâm Dạ Liêu Lý Nhân chúng tôi đến từ các quốc gia khác đi, mặc dù nói rất hay, nhưng thực ra họ sẽ không đối đầu trực diện với Ma Trù Quân, chỉ bóc lột tầng lớp cơ sở mà thôi.

Đương nhiên họ cũng tuân theo mệnh lệnh của Thần Chi Thiệt, nấu những món ngon cho Thần Chi Thiệt, nếu không Thần Chi Thiệt sẽ không chống lưng cho họ.

Nếu không có mỹ thực nữa, Thần Chi Thiệt sẽ chết đói.

Đen tối, thật sự quá đen tối, Hạnh Bình Thành Nhất Lang nhìn Tài

Ba Triêu Dương rời đi, cũng không biết nói gì.

Chỉ cảm thấy đất nước này đã hết thuốc chữa, đã không còn bất kỳ hy vọng nào.

Trên có Ma Trù Quân đảo lộn trắng đen, không màng đến sống chết của chúng ta.

Dưới có Thâm Dạ Liêu Lý Nhân ngang ngược càn rỡ, tùy ý làm bậy.

Lối thoát của chúng ta rốt cuộc ở đâu.

Ông không nhịn được suy tư, có lẽ năm đó nếu mình không rút lui khỏi trận đấu cuối cùng thì đã không có nhiều phiền phức như vậy.

Giống như trong Anh Hùng Xạ Điêu, nếu Khâu Xử Cơ không đi qua thôn Ngưu Gia, Thành Cát Tư Hãn sẽ không thể diệt Nam Tống.

Năm đó nếu Thành Nhất Lang không rút khỏi cuộc thi, mà kiên trì hoàn thành, giành được Grand Slam, trở thành sinh viên tốt nghiệp xuất sắc nhất của Viễn Nguyệt, ông sẽ không gặp Tài Ba Triêu Dương, cũng sẽ không chọc giận Thế Thiết Kế lập ra cái gọi là Cơ quan ẩm thực Trung Xu, sẽ không có Ma Trù Quân của Đỗ Lan, sẽ không biến thành như bây giờ.

Đúng vậy, chính vì mình rút khỏi cuộc thi, mới tạo ra Ma Trù Quân, mới làm mạnh thêm Thâm Dạ Liêu Lý Nhân, tất cả đều là vì Hạnh Bình Thành Nhất Lang không kiên trì đến cùng, đều là vì ông bị áp lực đánh gục.

Khi đó chỉ cần ông nghiến chặt răng thêm chút nữa, gắng gượng qua một trận đấu nữa, có lẽ đã là liễu ám hoa minh lại nhất thôn.

Bây giờ cũng sẽ không bước vào thời đại Tái Bác Bằng Khắc.

Đau khổ, quá đau khổ.

Hạnh Bình Sáng Chân đang lang thang bên ngoài không hề hay biết về thất bại của cha mình, cậu đi du lịch khắp các thị trấn, đi sâu vào các vùng sản xuất nông sản của Nhật Bản, tìm hiểu tình hình sản xuất nông sản, càng ngày càng hiểu rõ hương vị bắt rễ từ mảnh đất này.

Cậu có thể cảm nhận được nguyên liệu của mảnh đất này đang nói chuyện, đang nói cho cậu biết làm thế nào để nguyên liệu trở nên ngon hơn.

Cuộc sống lang thang khiến cậu trở nên mạnh mẽ hơn, trầm lắng hơn.

Thiếu niên từ nam ra bắc, từ tây sang đông, đã nấu rất nhiều món ăn, gặp gỡ rất nhiều người.

Trước đây cậu chỉ phục vụ hàng xóm láng giềng, bây giờ thì tầm nhìn đã bao quát cả nước.

A a.

Đứng bên bờ biển, hét lớn với biển cả, thiếu niên đã trút bỏ sự non nớt, thực sự trưởng thành, tiếp theo cậu muốn Thực Kích với Đỗ Lan, giải phóng đất nước này.

Thế là cậu vác nồi quay về học viện, tìm đến Đỗ Lan.

Đỗ Lan, hãy Thực Kích với tôi.

Cậu nên đi thi luật sư và bác sĩ thì hơn, Đỗ Lan nói.

Thiếu niên nói: Vì Ma Trù Quân cắt giảm kinh phí giáo dục, một lượng lớn các cơ quan đào tạo và trường học đã đóng cửa, các trường đại học cũng giảm tuyển sinh, giữ chỗ cho con cái quý tộc, con của một đầu bếp như tôi tự nhiên chỉ có thể làm đầu bếp.

Anh cho rằng dưới sự quản lý của Ma Trù Quân, đất nước này còn có thể giống như trước đây sao.

Nếu vẫn giống như trước, chẳng phải ta thống trị vô ích sao.

Vậy anh cho rằng nó đã tốt hơn, hay tệ hơn.

Đỗ Lan cười nói: Có thay đổi là được rồi, không cần biết là tốt hơn hay tệ hơn, đều như nhau cả.

Trước đây anh luôn miệng nói quý tộc là trọng đức, vậy bây giờ thì sao.

Các người, Ma Trù Quân, lên nắm quyền, lại trọng cái gì.

Anh có thấy người già neo đơn không có thu nhập chết đói không, có thấy mẹ đơn thân và con cái đói đến da bọc xương không.

Có thấy người bệnh không có thuốc, cũng không có cách phẫu thuật, sống sờ sờ đau đớn đến chết không.

Cậu đã thấy sao.

Đúng vậy, tôi đã thấy, cho nên tôi đứng ở đây, muốn cùng anh tiến hành trận Thực Kích cuối cùng.

Ánh mắt thiếu niên kiên định nói, khoảnh khắc này cậu không phải nấu ăn vì bản thân, mà là nấu ăn vì thiên hạ.

Giây phút này cậu đã hiểu Y Doãn, tại sao một đầu bếp giỏi lại không làm, mà đi làm thừa tướng.

Chương 3731

Bởi vì đầu bếp không thể khiến người trong thiên hạ no bụng, chỉ có làm thừa tướng mới có thể khiến người trong thiên hạ no bụng.

Rất có khí phách, cũng rất có tinh thần.

Đỗ Lan nói: Nhưng mà, triết lý của Tái Bác Bằng Khắc chính là tiết kiệm được tiền thì cứ tiết kiệm, chỉ cần một số ít công nghệ y tế có thể phát triển là được rồi, người giàu có thể khỏe mạnh là được rồi.

Bề ngoài thì mọi người bình đẳng, nhưng thực tế là phân chia đẳng cấp dựa trên tài sản, ví dụ như Athens cổ đại xem xét thu nhập hàng năm, thu nhập hàng năm có năm trăm thùng lương thực, hai trăm thùng lương thực, một trăm thùng lương thực là quý tộc cao cấp, khi ra trận có thể dắt ngựa theo là quý tộc trung cấp, khi trồng trọt có gia súc hỗ trợ là quý tộc cấp thấp.

Vào thời Phục Hưng có các Đại Công tước béo tốt, các phường hội phụ tá công hội là những người gầy, và những người làm công cho công hội và phường hội là công nhân chải len.

Bây giờ Nhật Bản cũng vậy, có tài phiệt, có các xí nghiệp nhỏ xoay quanh tài phiệt, có công nhân làm thuê cho họ.

Trông có vẻ mọi người bình đẳng, nhưng những người nắm giữ tư liệu sản xuất sẽ bình đẳng hơn.

Dưới những hình thức này, những nô lệ không được ghi nhận cũng thực sự tồn tại, Tái Bác Bằng Khắc chính là sự phục cổ một cách khoa huyễn.

Đỗ Lan nói: Có doanh nghiệp lớn, có các xí nghiệp nhỏ phối hợp, có người làm công, và còn có đông đảo những người còn không bằng cả nô lệ.

Bởi vì nô lệ thời cổ đại là công cụ sản xuất, còn công cụ sản xuất của Tái Bác Bằng Khắc là robot, nô lệ ngay cả giá trị bị bóc lột cũng không có, chỉ có nước bị đào thải.

Hạnh Bình Sáng Chân càng thêm phẫn nộ, nói: Thực Kích, tôi muốn cùng anh quyết một trận thắng thua.

Trước đây Thập Kiệt còn không muốn chấp nhận Thực Kích của cậu, huống chi bây giờ.

Địa vị của ta còn trên cả Thập Kiệt, cậu đã không còn bất kỳ thứ gì để cược để ta chấp nhận Thực Kích.

Đỗ Lan nói: Cậu vẫn ngây thơ như vậy, Thực Kích vốn dĩ là thứ tài phiệt dùng để lừa người, chỉ để các cậu trông có vẻ bình đẳng.

Trọng đức là giám khảo nói đúng, còn Tái Bác Bằng Khắc của ta thì xem tài sản, giống như Athens cổ đại và thời Phục Hưng, có phải rất có vẻ đẹp cổ điển không.

Có phải rất tao nhã, rất tốt đẹp không, đây mới là sự phục cổ thực sự.

Thực ra mọi người ca ngợi Hy Lạp cổ đại không phải là thích phục cổ, mà là cần một tiêu chuẩn về một vùng đất lý tưởng.

Hy Lạp cổ đại sớm đã không còn, ai biết họ là cái quỷ gì.

Giống như Thăng Long ca ngợi Nghiêu Thuấn Vũ, mọi người đều nói thời đại Nghiêu Thuấn Vũ là tốt đẹp nhất, nhưng ai đã từng thấy.

Chưa thấy là tốt rồi, có thể tùy tiện thổi phồng.

Còn có thời Phục Hưng, được thổi phồng rất thần thánh, nhưng những người từng trải qua sớm đã chết hết, cũng trở thành xã hội lý tưởng trong lòng mọi người.

Bây giờ Đỗ Lan tái hiện Athens cổ đại và thời Phục Hưng, họ lại phản kháng.

Quả thực là Diệp Công thích rồng.

Ở thời cổ đại, việc dùng nhiều hay ít tài sản để phân chia giai cấp của một người là rất phổ biến, cũng được coi là một sự tiến bộ, khác biệt với huyết thống, ít nhất có thể khiến người bình thường cảm thấy có cơ hội thăng tiến.

Athens cổ đại, La Mã cổ đại đều có một thời gian dùng tài sản để phân chia giai cấp.

Chỉ là La Mã cổ đại rất nhanh đã tiến hành cải cách, còn Athens cổ đại và thời Phục Hưng thì trực tiếp không còn nữa.

Không còn nữa, kết thúc rồi, lịch sử đã chấm dứt trên người họ.

Ngay cả ở Thăng Long cổ đại cũng từng có câu có hằng sản thì có hằng tâm, cũng cho rằng tài sản là một tiêu chuẩn quan trọng để đánh giá một người.

Kết quả của Athens cổ đại và thời Phục Hưng cũng rất rõ ràng, cuối cùng đều thất bại, vì việc dùng tài sản làm tiêu chuẩn giai cấp quả thực đã vượt qua huyết thống, nhưng tầng lớp dưới muốn dựa vào kiếm tiền để thăng tiến giai cấp là chuyện mơ mộng hão huyền.

Người bình thường dùng sức lao động để kiếm tiền, người thông minh dùng đầu óc để kiếm tiền, người có tiền dùng tiền để kiếm tiền, sức lao động và trí óc còn cần nghỉ ngơi, còn tiền kiếm tiền thì hai mươi bốn giờ không ngừng nghỉ, không thể nào dùng lao động chân tay để vượt qua trò chơi tài chính.

Cuối cùng là khó cải cách, bị ngoại địch tiêu diệt.

Athens cổ đại không đánh lại La Mã sau cải cách, thời Phục Hưng không phải là đối thủ của quân đội tôn giáo.

Cải cách của La Mã là thông qua quân công để thay đổi thân phận, đi lính phục dịch để biến mình thành người La Mã.

Quân đội tôn giáo thì dựa vào tín ngưỡng, tín ngưỡng càng mạnh mẽ, càng có thể thăng chức.

Tiền bạc cuối cùng không địch lại cải cách quân sự và tín ngưỡng tôn giáo, dù sao cải cách quân sự và tín ngưỡng tôn giáo, người bình thường có thể tham gia ngay lập tức.

Còn tiền bạc thì không có cách nào để người bình thường tham gia ngay lập tức, cho dù quý tộc có tiền, làm sao đến được tay binh lính quèn.

Quý tộc chi một ngàn, tám trăm bị thuộc hạ tham ô, hai trăm gửi đến quân doanh, sĩ quan lấy đi 160, còn lại 40 chia cho binh lính quèn.

Cứ như vậy, binh lính quèn mà có sức chiến đấu mới lạ.

Phải biết rằng quân hướng bất khả mãn, mãn quân bất khả địch, ý nói một đội quân nếu có thể cấp đủ quân lương thì sức chiến đấu mới cao.

Không có quân lương, sẽ không có sức chiến đấu.

Nhưng việc phân chia giai cấp bằng tiền bạc có mâu thuẫn mang tính kết cấu, mọi người đều phải kiếm tiền lớn, cho nên quý tộc chi tiền không làm nên chuyện, phải cho thuộc hạ ăn no trước, đây là một cái hố không đáy.

Quân công, tín ngưỡng những thứ này rất khó bị thương nhân trung gian kiếm chênh lệch giá.

Cho nên chỉ có tiền, hiệu suất sẽ không ngừng giảm xuống.

Nếu dùng tài sản làm phân chia giai cấp, mỗi một giai cấp đều phải điên cuồng kiếm tiền, một khi tiền lưu động, mỗi một tầng đều sẽ tham ô.

Cho nên phương pháp phân chia giai cấp bằng tiền bạc này đã bị đại bộ phận nền văn minh đào thải, vì hiệu suất quá thấp.

Cách tốt nhất là dùng những thứ vô hình để điều động giai cấp, chứ không phải dùng những thứ hữu hình.

Vì điều động bằng những thứ hữu hình, quá dễ bị tham ô.

Mỗi giai cấp đều muốn cướp đoạt, từ trên xuống dưới, một khi tiền vốn lưu động, chắc chắn sẽ bị bóc lột từng tầng, cuối cùng tầng lớp dưới không nhận được, sẽ không hành động.

Cho nên phải là những thứ vô hình, mỗi giai cấp đều có thể nhận được, không bị người ta chặn lại, có thể lưu động ở các tầng lớp khác nhau để hình thành sự đồng thuận.

Thứ gì có đặc tính như vậy.

Tín ngưỡng chắc chắn là một, vì tín ngưỡng là do nội tâm mỗi người kích phát, mức độ tín ngưỡng cao thấp phản ánh trong hành vi của mỗi người, hành vi tốt đối với tôn giáo là tín ngưỡng cao, hành vi không tốt đối với tôn giáo là không có tín ngưỡng.

Quân công cũng được tính là một, quân công nằm trên đầu kẻ địch, rất khó chặn lại, chỉ dựa vào năng lực của mọi người đi cướp, cướp được là của mình.

Vì đây không phải là từ trên xuống, mà là từ dưới lên.

Đương nhiên quân công như đầu người, tai các loại vật hữu hình, dễ làm giả, ví dụ như giết dân thường để lĩnh công, ví dụ như khoa trương công lao.

Nhưng tổng thể hiệu suất vẫn cao hơn phát tiền.

Tóm lại tiền bạc không phải là mạnh nhất, kênh lưu thông tiền bạc mới là quan trọng nhất.

Không có kênh, chỉ có tiền, đó là đồ bỏ đi.

Athens cổ đại, thời Phục Hưng đều là những bài học đẫm máu, tiền bạc không thể lưu động ảnh hưởng đến hiệu suất là chí mạng, cho nên các nền văn minh lớn đều sẽ tìm cách vá lại, tìm một hạt nhân ngoài tiền bạc.

Hiện tại Đỗ Lan thúc đẩy Tái Bác Bằng Khắc, cũng là dùng tài sản để phân chia, nhưng Nhật Bản dù sao cũng là một nền văn minh có lịch sử ngàn năm, cũng có chế độ giai cấp có thể vận hành mà không cần tài sản, võ sĩ đạo chính là một phương pháp vận hành không tồi.

Rất nhiều quý tộc không có tiền vẫn có thể điều động đám thảo mãng, dựa vào đạo nghĩa, dựa vào tín ngưỡng để tổ chức nhân lực, chỉ cần có một miếng ăn là được, thảo mãng sẽ sẵn sàng dùng năng lượng của mình để chiến đấu, để hy sinh.

Lòng trung, dũng của võ sĩ không hề biến mất, khi tiền bạc không thể lưu động, chính là lúc võ sĩ quay trở lại.

Hạnh Bình Sáng Chân chính là một võ sĩ thảo mãng, hai bàn tay trắng, theo lý thuyết không có bất kỳ lý do gì để chiến đấu, cũng không có ai cho cậu tiền.

Nhưng đạo nghĩa của cậu không cho phép cậu ngồi nhìn Đỗ Lan làm bậy, cậu biết Ma Trù Quân đang phá hoại đất nước này, cho nên cậu phải chiến đấu.

Nhưng Đỗ Lan không chấp nhận Thực Kích, dù sao Hạnh Bình Sáng Chân ngoài đạo nghĩa ra không có gì cả.

Hiện tại chính là thời đại tốt đẹp nhất của Nhật Bản, thời Phục

Hưng cũng chẳng qua như thế, tại sao cậu lại phản đối.

Thời Phục Hưng chính là thứ tốt nhất trên thế giới, cậu chấp nhận là được rồi.

Nhưng thời Phục Hưng cũng có khởi nghĩa của công nhân chải len.

Hạnh Bình Sáng Chân nói: Những người sống trong thời Phục Hưng không cảm thấy thời đại đó tốt đẹp.

Chỉ có những nghệ sĩ khao khát được tư bản đầu tư mới ca ngợi thời Phục Hưng, vì thời Phục Hưng có quá nhiều tiền, đều đi đầu cơ tác phẩm nghệ thuật.

Chỉ cần được tư bản nhìn trúng, nghệ sĩ có thể nổi danh.

Chương 3732

Nhưng đối với công nhân chải len, đây là thời đại tồi tệ nhất, thậm chí đối với những người không được lịch sử ghi lại mà nói, đây là một thời đại tồi tệ hết mức.

Không tồi, xem ra đọc nhiều sách vẫn có lợi.

Những kiến thức này không học được trong nhà bếp đâu nhỉ.

Đều phải học hành tử tế mới có thể nắm vững.

Cậu thấy ta không hại cậu chứ, bảo cậu đọc sách cho tốt, thi luật sư hoặc bác sĩ, đây là chuyện tốt.

Đỗ Lan nghe thiếu niên nói vanh vách, rất vui mừng.

Hạnh Bình Sáng Chân nói: Người truyền cảm hứng cho tôi không phải là anh, mà là Y Doãn, và còn là tất cả những gì tôi đã trải qua.

Người dạy người trăm lần không được, việc dạy người một lần là xong.

Tôi đã trải qua nhiều như vậy, thực sự biết anh nói không sai, càng hiểu tại sao Y Doãn lại bỏ bếp theo chính trị, chỉ dựa vào tài nấu nướng quả thực không thể khiến mọi người no bụng.

Tuyệt vời, cậu quả thực đã trưởng thành.

Đỗ Lan vô cùng vui mừng.

Đỗ Lan, hãy Thực Kích với tôi.

Anh nên biết Ma Trù Quân của anh rất nhanh sẽ mục nát, cho dù anh có rất nhiều tiền, cũng không thể lưu động, đến lúc đó cả đất nước sẽ hỗn loạn.

Bây giờ anh Thực Kích với tôi, nếu anh thua, mọi chuyện vẫn còn cứu vãn được.

Không tồi, không tồi, cậu nói rất hay, ta có thể cảm nhận được đạo nghĩa của cậu, bây giờ cậu là một đầu bếp thảo mãng đủ tiêu chuẩn.

Đỗ Lan nói: Nhưng ta vẫn từ chối yêu cầu của cậu, vì bây giờ cậu không phải là đối thủ của ta, trình độ của cậu không đủ.

Hạnh Bình Sáng Chân nói: Tôi đã không còn là tôi của trước đây, trong khoảng thời gian này tôi đã du lịch khắp cả nước, ra ngoài đến các hòn đảo nhỏ để nếm thử hải sản, vào trong tiến vào núi sâu rừng già để tìm kiếm hương vị gốc của nguyên liệu, bây giờ nguyên liệu của cả nước đều ở trong lòng tôi, tôi có thể đánh bại anh.

Vậy ta không thi nguyên liệu của Nhật Bản thì sao.

Đỗ Lan cười nói: Chúng ta có thể thi nguyên liệu của cả thế giới, ngay cả Hạnh Bình Thành Nhất Lang cũng không dám nói là hiểu rõ nguyên liệu của cả thế giới.

Nhưng ta có thể nói cho cậu biết, ta đối với nguyên liệu của cả thế giới rõ như lòng bàn tay, ta biết khí hậu nơi sản xuất của tất cả các loại nguyên liệu, cũng biết phương pháp chế biến của tất cả các loại nguyên liệu, thậm chí còn biết cả hướng tiến hóa của nguyên liệu.

Cậu không phải là đối thủ, chắc chắn sẽ thua, cho nên ta sẽ không thi với cậu.

Rốt cuộc thế nào anh mới bằng lòng Thực Kích với tôi.

Có phải tôi cũng hiểu rõ nguyên liệu toàn cầu, anh sẽ thi đấu với tôi không.

Đợi cậu làm ra món ăn có thể khiến Thần Chi Thiệt khởi tử hồi sinh, thì cũng gần như có thể Thực Kích với ta.

Đỗ Lan đưa ra tiêu chuẩn, nói: Mẹ của Thế Thiết Hội Lý Nại cũng là Thần Chi Thiệt, hơn nữa đã là Thần Chi Thiệt giai đoạn cuối cùng, nếu cậu có thể làm bà ấy hài lòng, vậy thì trình độ miễn cưỡng có thể cùng ta quyết một trận cao thấp.

Được, tôi biết rồi.

Hạnh Bình Sáng Chân không nói nhiều lời, trực tiếp đi tìm Thế Thiết Hội Lý Nại, cậu muốn dùng tài nấu nướng của mình để cứu vớt Thần Chi Thiệt.

Lúc này, Thâm Dạ Liêu Lý Nhân cũng đang nấu ăn cho Thần Chi Thiệt, hy vọng có được sự hài lòng của bà.

Nhưng đều quá khó ăn, Thần Chi Thiệt đã nâng cấp đến cực hạn đối với hương vị cực kỳ kén chọn, nguyên liệu bình thường căn bản không thể thỏa mãn vị giác của bà.

Thâm Dạ Liêu Lý Nhân đều rất mạnh, hơn nữa đều có dị năng, nhưng dù vậy, Thần Chi Thiệt vẫn không hài lòng.

Vẫn hy vọng tìm được đầu bếp mạnh hơn.

Hạnh Bình Sáng Chân về nhà một chuyến, chuẩn bị kỹ lưỡng, rồi mới đi tìm Thần Chi Thiệt.

Con định đi nấu ăn cho Thần Chi Thiệt à.

Vâng, chỉ có làm Thần Chi Thiệt hài lòng, Đỗ Lan mới đồng ý Thực Kích với con.

Thiếu niên nói: Con không thể ngồi yên không quan tâm nữa, nếu không kết thúc sự thống trị của Ma Trù Quân, đất nước này không biết sẽ đi về đâu, chắc chắn sẽ rất đáng sợ.

Cho nên con phải ngăn cản Đỗ Lan.

Vậy thì đi đi.

Cha cậu nói: Con đã lớn rồi, bây giờ cha sẽ chia sẻ những kiến thức cha biết với con, giúp con thực hiện mục tiêu.

Thần Chi Thiệt là một ân huệ, có thể khiến lưỡi dễ dàng cảm nhận được sự khác biệt tinh vi của nguyên liệu, nhưng khi Thần Chi Thiệt ngày càng nhạy bén, những món ăn bình thường đã khó nuốt như rác rưởi, phải có hương vị đặc biệt thơm ngon mới có thể thỏa mãn được cái lưỡi.

Nhưng cái gì là mỹ vị đặc biệt.

Không ai biết, Thần Chi Thiệt cũng chỉ có thể ngày càng suy yếu như người bị chứng biếng ăn, cuối cùng chết đi.

Thế Thiết Chân Chỉ vốn hy vọng giới ẩm thực mà đại diện là học viện Viễn Nguyệt có thể mang đến những món ăn ngon, nhưng bà đã thất vọng, bây giờ lại hy vọng Thâm Dạ Liêu Lý Nhân có thể tạo ra món ăn làm hài lòng Thần Chi Thiệt.

Rõ ràng chỉ cần tạm bợ một chút, ăn chút đồ ăn bình thường là được rồi, nhưng bà ta cứ phải theo đuổi mỹ thực cực hạn, không chết đói cũng phải cảm ơn dung dịch dinh dưỡng.

Đỗ Lan cho rằng Thần Chi Thiệt khó chịu thì cứ khó chịu, cũng còn hơn chết đói.

Nhưng Thần Chi Thiệt lại cho rằng thà chết đói chứ không chịu chấp nhận sự giày vò của rác rưởi.

Nhưng thực ra nếu người ta sắp chết đói, sẽ ăn cả rác.

Nói cho cùng vẫn là vì có dung dịch dinh dưỡng duy trì mạng sống, Thần Chi Thiệt mới cao ngạo như vậy.

Nếu thật sự sắp chết, ăn rác thì cứ ăn rác thôi.

Làm ta nhớ đến một tình tiết trong Nhất Hưu Tiểu Hòa Thượng.

Đỗ Lan cười nói: Trong đó có Mạc Phủ tướng quân biếng ăn, không có hứng thú với thịt cá ê hề, bèn đi tìm Nhất Hưu nghĩ cách.

Nhất Hưu liền ra lệnh cho ông ta làm việc, quét dọn chùa chiền, hành hạ tướng quân đến nửa sống nửa chết, sau đó cho ông ta một bát thức ăn không rõ tên.

Tướng quân ăn vào, liền cảm thấy ngon tuyệt, cảm thấy thứ này còn ngon hơn cả thịt cá, hỏi Nhất Hưu đó là gì, Nhất Hưu nói là dưa muối.

Và Nhất Hưu còn nói tướng quân biếng ăn hoàn toàn là do không lao động, ăn quá no, cho nên không có cảm giác thèm ăn, chỉ cần thực sự đói bụng, dưa muối còn ngon hơn cả thịt cá.

Đỗ Lan cho rằng Thần Chi Thiệt cũng là do dung dịch dinh dưỡng, cho nên mới yêu cầu cao như vậy, nếu thật sự sắp chết, ăn rác thì cứ ăn rác.

Địch Ny Toa cười nói: Trong câu chuyện của Nhất Hưu, Mạc Phủ tướng quân có được coi là không có khổ lại tự đi tìm khổ không.

Xem từ góc độ nào.

Đỗ Lan cười nói: Có thể nói, chi phí ngày càng lớn chính là nguyên nhân xã hội từ thịnh chuyển suy.

Ban đầu đọc sách học tập chỉ cần một bóng cây là đủ, sau này cần quạt điện, sau này cần máy lạnh, sau này cần máy lạnh, trái cây, nước lạnh.

Làm cùng một việc, yêu cầu lại ngày càng cao, chi phí ngày càng cao.

Cổ nhân có câu nhàn thì uống cháo, bận thì ăn khô, sau này đều là nhàn thì ăn khô, bận thì ăn thịt, cuối cùng là vung tay quá trán.

Đây là một trong những nguyên nhân của quy luật chu kỳ vương triều.

Nhưng nếu mọi người không theo đuổi cuộc sống tốt đẹp hơn, xã hội cũng sẽ không tiến bộ.

Cho nên đây chính là tính nội tại của mâu thuẫn.

Mọi người đều theo đuổi cuộc sống tốt đẹp hơn, chi phí cho cuộc sống tốt đẹp ngày càng cao, cuối cùng thay triều đổi đại, đưa chi phí trở về mức thấp nhất, rồi lại từ chi phí thấp phát triển lên chi phí cao, lặp đi lặp lại.

Đỗ Lan nói: Chuyện này người xưa đã ý thức được rồi, thời Xuân Thu Chiến Quốc có một người phát đạt, nhưng mẹ ở nhà vẫn lao động, anh ta hy vọng mẹ đừng không có khổ lại tự đi tìm khổ, nhưng người mẹ lại không nghe, vẫn tiếp tục lao động.

Nhưng cho dù vị lão mẫu thân này làm lụng vất vả đến chết, cũng không đủ để chống đỡ cuộc sống giàu sang của con trai.

Cho nên khi chi phí ngày càng lớn, mọi người sẽ dần dần thoát ly lao động, tìm kiếm những phương pháp kiếm tiền tiện lợi hơn, nhanh chóng hơn.

Chỉ dựa vào lao động căn bản không chống đỡ nổi chi phí.

Địch Ny Toa nói: Cho dù ý thức được vấn đề, cũng không giải quyết được.

Không thể yêu cầu mọi người từ bỏ việc theo đuổi cuộc sống tốt đẹp, chủ động giảm chi phí.

Cũng chỉ có thể nghĩ cách kiếm nhiều tiền hơn, mà phương pháp kiếm nhiều tiền vốn đã ít, kết quả là đi vào con đường lặp đi lặp lại.

Đúng vậy, giống như Thần Chi Thiệt, đã có dung dịch dinh dưỡng duy trì mạng sống, lại tại sao phải đi ăn rác.

Đối với bà ta, đây cũng thuộc loại không có khổ lại tự đi tìm khổ.

Bà ta là một trong những nhà lãnh đạo tài phiệt, là đối tượng mà vô số người nịnh bợ, vô số đầu bếp tranh nhau nấu ăn cho bà ta, bà ta căn bản không cần phải hạ thấp yêu cầu.

Đỗ Lan cười nói: Vậy thì cuối cùng bà ta bị đói chết, cũng không thể trách người khác.

Tính nội tại của mâu thuẫn, sự đối lập và thống nhất của mâu thuẫn ở khắp mọi nơi, mọi lúc.

Địch Ny Toa cảm thấy loại vấn đề này cho dù là người xuyên không cũng không có cách nào, vì những vấn đề này nằm ở mỗi một cá nhân.

Mỗi một người đều có quyền theo đuổi cuộc sống tốt đẹp, nhưng cuộc sống tốt đẹp sẽ mang lại chi phí cao, chi phí lớn hơn thu nhập sẽ dẫn đến vung tay quá trán, cuối cùng là diệt vong.

Quả thực như vậy, giống như có một người từ nhỏ đã lớn lên trong phòng máy lạnh, đột nhiên bắt anh ta đi thổi quạt điện, thì thuộc loại không có khổ lại tự đi tìm khổ.

Thứ anh ta muốn theo đuổi không chỉ là máy lạnh, mà là thu nhập cao hơn, phòng ở rộng rãi hơn.

Cho nên mới có phá rồi mới lập chứ.

Địch Ny Toa nói.

Đỗ Lan cười nói: Ta bây giờ làm Tái Bác Bằng Khắc, cũng coi như là phá rồi mới lập.

Đến cuối cùng, Thần Chi Thiệt cũng phải lùi một bước, hoặc là chết, hoặc là hạ thấp yêu cầu đi ăn rác.

Lịch sử chính là như vậy, mỗi người đều đang theo đuổi cuộc sống tốt đẹp, không ai làm sai, nhưng bánh xe lịch sử vẫn sẽ nghiền nát đi qua.

Bây giờ Tái Bác Bằng Khắc, chính là để mọi người hồi tưởng lại những ngày tháng cơ cực, hạ thấp chi phí một chút.

Như vậy lần sau còn có thể nắm bắt được cơ hội phát triển mới.

Tái Bác Bằng Khắc có rất nhiều khuyết điểm, nhưng người dạy người trăm lần không được, việc dạy người một lần là xong.

Đợi đến khi mọi người đều không thể không chịu khổ, sẽ tự động hạ thấp chi phí.

Không có khổ không thể gượng ép chịu, vậy thì chịu khổ thật.

Tái Bác Bằng Khắc chính là chịu khổ thật, đương nhiên không chỉ tầng lớp dưới chịu khổ, tầng lớp trên cũng chịu khổ.

Trừ một số ít điểm công nghệ ra, tầng lớp trên muốn làm gì nữa cũng rất khó.

Vì họ tuy có tiền, nhưng có tiền không làm được việc, tiền đưa ra là bị tham ô hết.

Vì Tái Bác Bằng Khắc chính là dùng tài sản để xác định địa vị, mỗi người đều phải tranh đấu vì tiền, tự nhiên là phải kiếm tiền.

Có thể có người sẽ nói, Tái Bác Bằng Khắc đều là công nghệ cao, người có tiền có thể chuyển tiền chính xác, không cần qua bất kỳ thủ tục nào, có thể trực tiếp giao tiền cho tay sai.

Vậy tay sai có thuê ngoài không.

Tay sai của tay sai có thuê ngoài không.

Chương 3733

Lại có người nói Tái Bác Bằng Khắc công nghệ cao chắc chắn dùng điểm tín dụng làm tiền tệ, người không có tín dụng, điểm tín dụng sẽ về không.

Cho nên chuyển tiền thì phải hành động, như vậy mới có điểm tín dụng, không thể thuê ngoài.

Vậy vấn đề lại đến, đã là điểm tín dụng được hỗ trợ bằng tín dụng cá nhân, tín dụng của người có tiền từ đâu ra.

Và làm thế nào để định nghĩa điểm tín dụng.

Nhân viên vận hành có thể cố ý nâng cao cấp bậc tín dụng của một số người không.

Giống như khủng hoảng cho vay dưới chuẩn ở Mỹ, những người vốn không có tín dụng vay tiền cũng đua nhau vay, họ căn bản không có khả năng trả tiền, cuối cùng khoản vay biến thành nợ xấu, biến thành một lượng lớn thâm hụt, dẫn đến khủng hoảng tài chính.

Chắc chắn lại có người nói, là do trí tuệ nhân tạo quản lý, không qua bất kỳ sự can thiệp nào của con người, trí tuệ nhân tạo đánh giá tín dụng của mỗi người, không có bất kỳ cơ hội gian lận nào.

Toàn bộ xã hội Tái Bác Bằng Khắc đều là trí tuệ nhân tạo, trí tuệ nhân tạo giống như thần tiên tuyệt đối không sai, cho nên người có tiền có thể dựa vào trí tuệ nhân tạo để trở thành người sản xuất cuối cùng, không tồn tại tình huống thuộc hạ khấu trừ, thuộc hạ thuê ngoài.

Vậy vấn đề đến rồi, đã là trí tuệ nhân tạo hoàn thiện như vậy, còn cần người có tiền làm gì.

Điều này giống như hệ thống sĩ đại phu của Thăng Long, ngày càng hoàn thiện, đến triều Minh, ngay cả hoàng đế cũng có thể không cần.

Hoàng đế không lên triều, quốc gia vẫn có thể vận hành, còn cần hoàng đế làm gì.

Ngược lại, sự tồn tại của hoàng đế sẽ tạo ra bè phái tranh đấu, thông qua việc phá hoại tính nhất thể của sĩ đại phu để duy trì địa vị của mình.

Trước triều Tống, hoàng đế dựa vào mâu thuẫn giữa ngoại thích và trọng thần để duy trì sự cân bằng, sau triều Tống thì đều dùng bè phái tranh đấu, lôi kéo một phe đánh một phe, không ngừng nhảy qua nhảy lại để duy trì cân bằng.

Vì hệ thống sĩ đại phu ngày càng hoàn chỉnh, cho dù không có hoàng đế, họ vẫn có thể vận hành.

Hoàng đế tạo ra hệ thống sĩ đại phu, hệ thống sĩ đại phu cũng sẽ đánh bại hoàng đế.

Khi trí tuệ nhân tạo của Tái Bác Bằng Khắc có thể vận hành hoàn chỉnh cả xã hội, vậy thì không phải là công ty ở trên, trí tuệ nhân tạo ở dưới, mà là trí tuệ nhân tạo ở trên, công ty ở dưới.

Trí tuệ nhân tạo quản lý cả xã hội, đây không phải là Tái Bác Bằng Khắc, mà là khủng hoảng máy móc rồi. 183.

Cyberpunk là tài phiệt ở trên, nghị hội ở trên, công nghệ cao là công cụ của tài phiệt, chứ không phải là thứ vượt lên trên tất cả.

Mỗi người đều có thể thông qua công nghệ cao để mưu lợi cho mình, đây mới là phong cách nên có của Tái Bác Bằng Khắc, ai nắm vững công nghệ cao, người đó có cơ hội kiếm tiền.

Có công nghệ, có phản kháng, mới gọi là Tái Bác Bằng Khắc.

Đợi đến khi công nghệ cao có thể hoàn toàn kiểm soát mỗi một người, vậy thì không còn gì để phản kháng, chính là máy móc thay thế con người.

Tái Bác Bằng Khắc và khủng hoảng máy móc là khác nhau.

Tóm lại bây giờ Đỗ Lan để mọi người chịu khổ, là có lợi cho việc giảm chi phí, nếu có cơ hội có thể hoàn thành việc phá rồi mới lập.

Nhưng bây giờ Thần Chi Thiệt vẫn không chịu chịu khổ, vẫn đang tìm kiếm mỹ thực.

Thiếu niên gặp lại người anh nuôi của mình, hai người sẽ tiến hành một cuộc thi, xem thức ăn của ai có thể làm Thần Chi Thiệt hài lòng.

Người chiến thắng sẽ cưới Thế Thiết Hội Lý Nại, kế thừa tất cả của gia tộc Thế Thiết.

Phải nấu ăn cho Thần Chi Thiệt, còn có thể cưới được mỹ thiếu nữ, tuy là ở rể, nhưng có thể kế thừa tài sản và danh vọng của gia tộc Thế Thiết, quả thực quá tốt rồi.

Chỉ là Thần Chi Thiệt không dễ dàng bị thỏa mãn như vậy.

Hạnh Bình Sáng Chân và Tài Ba Triêu Dương sư xuất đồng môn, lại là một trường hợp sức mạnh đồng nguyên rất phổ biến ở Nhật Bản, dù sao Nhật Bản thích nhất chính là sức mạnh đồng nguyên.

Dù sao tài phiệt, thương nhân, quân đội đều có nguồn gốc từ võ sĩ, là những hình thức biểu hiện khác nhau của võ sĩ cao cấp, chỉ là đối với họ là sức mạnh đồng nguyên, thiếu lý thuyết về sự biến đổi.

Thần và ma có sức mạnh đến từ cùng một nguồn, đây là một tư tưởng rất phổ biến, nhưng vấn đề là rất nhiều quốc gia không thể thay đổi, thần chính là thần, ma chính là ma.

Ví dụ như trong Kinh Thánh, ma vương Lucifer ở địa ngục, ban đầu là thiên thần, vì phản bội Thượng Đế mới biến thành ác ma.

Thượng Đế tạo ra thiên thần trước, rồi mới tạo ra con người, Lucifer ghen tị với loài người mới sa ngã.

Nhưng một khi đã sa ngã, ác ma rất khó trở lại thành thiên thần.

Lối tư duy của Nhật Bản cũng tương tự, tuy thần ma đồng nguyên, nhưng thần là thần, ma là ma, rất khó thay đổi.

Ở Thăng Long ban đầu không có khái niệm ma, là Phật giáo truyền vào khái niệm ma, nhưng Thăng Long xuất hiện lý niệm nhất niệm vi Phật, nhất niệm vi ma, ma và Phật chính là một thứ, do chính mình quyết định làm Phật hay làm ma.

Tư tưởng này rõ ràng bắt nguồn từ lý niệm âm dương, âm dương tương sinh tương khắc, thực ra là một thể, giống như đêm đen và ngày trắng tạo thành một ngày, có cực trú và cực dạ, nhưng cực trú và cực dạ đều sẽ tiếp tục biến hóa.

Ở rất nhiều quốc gia, một người trở thành thần, họ sẽ không phải là ma, một người trở thành ma sẽ không phải là thần, nhưng ở Thăng Long, một người có thể đồng thời là thần và ma, muốn thành thần thì phải duy trì ý niệm của thần, một khi ý niệm thay đổi sẽ là ma.

Nằm ở hành vi của thần và ma, không phải nói có thân phận thần, thì mãi mãi là thần, một khi làm ra hành vi không phù hợp với thần, đó chính là ma.

Nhật Bản có sức mạnh đồng nguyên của thần và ma, nhưng thần là thần, ma là ma.

Trở thành thần, cho dù ăn thịt người vẫn là thần, mọi hành vi của thần đều là thần.

Có thể có người sẽ nói, điều này căn bản không có gì khác biệt.

Thần của Thăng Long cũng sẽ làm bậy, nhưng vẫn ở trên cao, đều rất giả tạo.

Nhưng thần của Thăng Long đều có nghĩa vụ của mình, ít nhất cũng là bảo vệ một phương bình an, nếu không hoàn thành, chính là ma.

Nếu thần bảo vệ một phương bình an, yêu cầu mọi người hiến tế đồng nam đồng nữ, người dân địa phương hoàn toàn có thể từ chối, nhưng rất nhiều người sẽ chọn chấp nhận, dù sao mưa thuận gió hòa kiếm được tiền có thể mua rất nhiều đồng nam đồng nữ.

Nếu không mưa thuận gió hòa, một lần chết mấy trăm người là đủ để hiến tế một trăm năm.

Mọi người cơ bản đều sẽ chọn chấp nhận điều kiện này, và cho rằng đây chính là thần.

Đương nhiên đối với người khác, loại giao dịch này căn bản không phải là thần, thần nên vô tư giúp đỡ phàm nhân.

Nhưng tại sao người Thăng Long lại yêu cầu thần linh vô tư.

Người ở các quốc gia khác căn bản không dám yêu cầu thần linh làm này làm nọ.

Thần linh làm việc tốt và việc xấu đều là lẽ đương nhiên, thần linh để mắt đến vợ của con người, con người tốt nhất nên gửi cả con gái qua, thần linh muốn gây ra lũ lụt, mọi người tốt nhất nên chờ chết, thần linh sẽ dùng thủ đoạn của mình để hành hạ tín đồ, chứ không phải tín đồ yêu cầu thần linh thỏa mãn nguyện vọng của mình.

Chỉ ở Thăng Long, tín đồ mới đưa ra điều kiện với thần, thần ăn một đồng nam đồng nữ cũng sẽ trở thành vết nhơ.

Thần tiên của nước ngoài một hơi hủy diệt cả một quốc gia, tín đồ cũng chỉ ca ngợi, chứ không yêu cầu thần tiên không được có lần sau.

Ở Thăng Long, giao dịch với tín đồ cũng bị coi là ma, yêu cầu về phẩm chất đạo đức của thần cực kỳ cao, cứu khổ cứu nạn mới được coi là thần.

Ở Nhật Bản nếu có một vị thần ăn đồng nam đồng nữ, vị thần đó sẽ không bị tước bỏ thần vị, thông thường sẽ sắp xếp một người kế thừa đồng nguyên để kế thừa thần vị của đối phương, tiếp tục phát triển.

Việc làm của vị thần trước không liên quan đến vị thần hiện tại, thần vẫn là thần, nhưng đã khác rồi, không ăn đồng nam đồng nữ nữa, đương nhiên cũng sẽ không bảo hộ mưa thuận gió hòa.

Nói cho hay là vận mệnh của con người do con người tự quyết định, nói khó nghe là thần tiên chiếm chỗ mà không làm gì, vẫn được gọi là thần, nhưng không làm tròn trách nhiệm của thần.

Dù sao con người đã không cống nạp đồng nam đồng nữ nữa, thần tại sao phải bảo hộ mọi người mưa thuận gió hòa.

Thần vẫn là thần, vì sức mạnh vẫn ở trong tay thần, dân chúng cũng không dám phản kháng, cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, phải thờ cúng thần, tuy không có đồng nam đồng nữ, nhưng các cống phẩm khác cũng không thể thiếu, nhưng đã không còn mưa thuận gió hòa nữa.

Nhưng bất kể là thần Thăng Long, hay thần Nhật Bản, bất kể là vô tư, hay là giao dịch đều là để thỏa mãn nhu cầu của tín đồ.

Chương 3734

Bất kể là cứu khổ cứu nạn, hay là hiến tế đồng nam đồng nữ, chung quy vẫn là thần tiên dùng pháp thuật để giúp đỡ phàm nhân.

Thượng Đế sẽ không giúp đỡ phàm nhân, một tín đồ thành kính nên vô điều kiện tuân thủ giao ước với Thượng Đế, đến chết không đổi, không thể có bất kỳ sự hoài nghi nào.

Thượng Đế yêu thương thế nhân, là bình đẳng, không có một chút thiên vị, tình yêu này là bác ái, cho nên Thượng Đế đối với người giàu và người nghèo, đối với người tốt và người xấu đều như nhau.

Bất kể thân phận địa vị, bất kể nam nữ già trẻ, Thượng Đế không thiên vị, mỗi người đều phải làm tốt giao ước với Thượng Đế mới có thể lên thiên đàng, làm không được thì xuống địa ngục.

Những khổ nạn mà một số tín đồ gặp phải, chỉ là thử thách mà Thượng Đế đặt ra ở nhân gian, gặp phải thì phải càng thêm kiên định tín ngưỡng.

Thượng Đế sẽ không giúp đỡ, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Dù sao Thượng Đế một khi giúp đỡ, sẽ xuất hiện vấn đề.

Người tin Thượng Đế rất nhiều, ví dụ như Thánh nữ Jeanne dArc, bà giúp Pháp đánh bại Anh, nhưng cả hai quốc gia đều tin Thượng Đế.

Nếu Thánh nữ Jeanne dArc vì đánh bại Anh mà lên thiên đàng, để người Anh nghĩ sao.

Nhưng nếu Thánh nữ Jeanne dArc không lên thiên đàng, người Pháp nghĩ sao.

Thượng Đế cũng rất khó xử, Jeanne dArc rốt cuộc có lên thiên đàng hay không.

Cho nên Thượng Đế không thể dựa vào hành vi của tín đồ để quyết định ai lên thiên đàng, phải dựa vào sự tự cứu rỗi của tín đồ.

Cái gì gọi là tự cứu rỗi.

Trước tiên là phải nhận thức được tội lỗi nguyên thủy của mình, thừa nhận mình là tội nhân, thừa nhận những gì mình làm không phải là công tích, mà là tội ác.

Việc Jeanne dArc đánh bại Anh không phải là công lao, mà là tội nghiệt.

Như vậy người Anh sẽ vui.

Jeanne dArc thừa nhận tội lỗi nguyên thủy của mình, hoàn thành sự tự cứu rỗi, lên thiên đàng, người Pháp cũng vui.

Cho nên rất nhiều tác phẩm nghệ thuật đều thảo luận về sự tự cứu rỗi, rốt cuộc thế nào mới được coi là tự cứu rỗi.

Tự cứu rỗi rốt cuộc có cần sự phán đoán của thần phụ, hay là dựa vào chính mình là có thể quyết định.

Hay là sau khi người ta chết đi, do Thượng Đế phán đoán.

Tiêu chuẩn của tự cứu rỗi rốt cuộc là gì.

Con đường cứu rỗi rốt cuộc ở đâu.

Tóm lại, các nền văn minh khác nhau đều có tư tưởng về sức mạnh đồng nguyên, nhưng những thứ phát triển ra lại hoàn toàn khác nhau.

Sự khác biệt lớn nhất là quyền giải thích tiêu chuẩn nằm trong tay ai.

Đều là thần ma đồng nguyên, rốt cuộc ai là thần, ai là ma.

Quyền giải thích ở Nhật Bản nằm trong tay chính thần ma, cho dù có sự thay thế, cũng hoàn toàn dựa vào sự tự giác của thần ma.

Thần và ma sẽ tự mình giải thích, trừ những người nắm giữ huyết thống đồng nguyên có thể lên tiếng, những người khác đều câm miệng.

Phương Tây thì nằm trong tay những người nắm giữ quyền giải thích sự cứu rỗi, ai có thể giải thích sự cứu rỗi thì có thể định nghĩa ai là thiên thần, ai là ma quỷ.

Còn sự cứu rỗi rốt cuộc là cái gì, ông nói gà bà nói vịt, cho nên mọi người đều muốn tranh đoạt.

Thăng Long thì nằm trong tay tín đồ, tín đồ sẽ dựa vào sự giúp đỡ của thần ma mà mình nhận được để đánh giá thành tích của thần ma.

Không đạt yêu cầu, thì đừng làm thần nữa, trực tiếp biến thành ma.

Đạt yêu cầu, ma cũng có thể chuyển chức thành thần.

Trước đây là thần ma đánh giá tín đồ, nhưng ở Thăng Long là đảo ngược trời đất, đi ngược lại con đường đó.

Hạnh Bình Thành Nhất Lang có hai đứa con, một là đồ đệ Tài Ba Triêu Dương, một là con trai Hạnh Bình Sáng Chân, cả hai đều muốn làm Thần Chi Thiệt hài lòng.

Hạnh Bình Sáng Chân là thần, Tài Ba Triêu Dương là ma, cả hai đều có hứng thú với bạch phú mỹ.

Chỉ là Tài Ba Triêu Dương chỉ muốn cưới bạch phú mỹ, nhưng mục tiêu của Hạnh Bình Sáng Chân là làm Thần Chi Thiệt hài lòng, sau đó Thực Kích với Đỗ Lan, giải phóng cả đất nước, thuận tiện cưới bạch phú mỹ.

Bởi vì Hạnh Bình Thành Nhất Lang là thần, con trai ruột của thần chắc chắn là thần.

Còn Tài Ba Triêu Dương chỉ là đồ đệ, không có huyết thống thần, không có tư cách nói mình là thần.

Thế Thiết Hội Lý Nại giống như một món hàng, có chút bất mãn, cũng có chút sợ hãi.

Nàng cũng sợ Thần Chi Thiệt của mình sẽ trở nên kén chọn như mẹ, cuối cùng không ăn được bất kỳ món ăn nào.

Về việc kết hôn, nàng hoàn toàn chưa có chuẩn bị tâm lý, cả hai đối tượng kết hôn đều không phải là mẫu người nàng thích.

Con trai của Hạnh Bình Thành Nhất Lang, cũng chính là đứa em trai ngu ngốc của ta.

Tài Ba Triêu Dương mỉa mai nói: Ngươi có biết mình rất ngu ngốc không.

Ngay cả Hạnh Bình Thành Nhất Lang cũng đã thua trong tay ta, ngươi có tư cách gì để thi đấu với ta.

Hạnh Bình Sáng Chân nói với vẻ bi thiên mẫn nhân: Bởi vì tôi là một đầu bếp, cho nên tôi phải thi đấu với anh.

Đầu bếp chính là phải làm cho khách hàng no bụng.

Đừng nói nhảm nữa, bắt đầu đi.

Để ngươi xem thử kỹ thuật mà ta đã nắm vững trong quá trình tu hành ở thế giới hắc ám khi du lịch toàn cầu nhé.

Tài Ba Triêu Dương tự tin nói, tài nấu nướng của hắn sẽ làm chấn động thế giới.

Tài Ba Triều Dương đứng trước bếp, thể hiện thực lực của mình.

Hắn có kinh nghiệm nấu nướng phong phú, từng chu du thế giới để rèn luyện tay nghề.

Giới đầu bếp hắc ám, những con người của đêm khuya, bản thân cái tên của họ đã đại diện cho nguy hiểm, đồng hành cùng tử thần.

Khi nấu nướng, họ phải đối mặt với nguy hiểm chết người mọi lúc mọi nơi, mỗi lần vào bếp đều có thể là lần cuối cùng.

Bởi vì những người họ chiêu đãi đều là các thế lực hắc ám hỉ nộ vô thường, mà những thế lực này lại lấy sự ngang ngược quái gở làm đặc điểm của mình, chính là muốn khiến người bên cạnh phải sợ hãi.

Nấu ăn cho thế lực hắc ám vô cùng nguy hiểm, nhưng chính sự nguy hiểm này lại huấn luyện cho đầu bếp khả năng mắt nhìn sáu hướng, tai nghe tám phương, cũng rèn luyện cho họ năng lực duy trì sự tập trung mọi lúc mọi nơi.

Loại đầu bếp bị giới hạn ở Nhật Bản như ngươi căn bản không biết thế giới rộng lớn đến nhường nào.

Ngươi tưởng học trong trường là có thể nâng cao tay nghề sao.

Ta sẽ chứng minh đó là một sai lầm ngây thơ.

Năng lực của Tài Ba Triều Dương bùng nổ, nguyên liệu như những con bướm đang nhảy múa, tự mình rơi vào vị trí cần rơi, mỗi một bước đều tinh chuẩn đến vậy.

Đồng thời, gia vị hắn dùng cũng vô cùng thích hợp, mọi thứ đều vừa đủ, vừa vặn kích thích hương vị của nguyên liệu, cũng khiến người ta khai vị.

Nhiều một phần thì ngấy gắt, thiếu một phần thì nhạt nhẽo vô vị.

Tất cả tựa như tác phẩm của một nghệ sĩ, hội tụ cả sức mạnh và vẻ đẹp, sự hào phóng và tinh tế, sự tráng lệ và duyên dáng.

Bên bếp của Hạnh Bình Sang Chân thì không có những thao tác hoa mỹ lòe loẹt, chỉ là đập trứng, rồi rang cơm, chuẩn bị làm một bát cơm rang trứng.

Thật nực cười, đầu bếp Nhật Bản không có món ăn của riêng mình sao.

Tại sao lại phải dùng món ăn Đông Đại.

Tài Ba Triều Dương chế nhạo.

Mỗi quốc gia đều có quốc tình riêng, đế quốc Mỹ của các người không phải cũng đi lên từ sao chép sao.

Chương 3735

Điều này cũng giống như học tập, ban đầu chắc chắn là học sách giáo khoa của người khác, nhưng cùng với sự trưởng thành, đưa ra những lời chú giải của riêng mình cho sách giáo khoa của người khác, đó chính là ẩm thực Việt Nam.

Hạnh Bình Sang Chân nói: Nguồn gốc ẩm thực Việt Nam đúng là từ Đông Đại, là một tác phẩm hoàn chỉnh của Đông Đại, nhưng khi truyền đến Nhật Bản, đã được các đầu bếp Nhật Bản chú giải.

Sách là của Đông Đại, nhưng phần chú giải chính là thứ của chúng ta, của Nhật Bản.

Sách và chú giải sách đúng là hai thứ khác nhau, mỗi người đọc sách đều có lĩnh ngộ riêng.

Chú giải chính là lý giải của bản thân, không giống với ý nghĩa gốc của sách.

Rất nhiều thứ ở Nhật Bản có nguồn gốc từ Đông Đại, nhưng lại có lý giải và diễn giải của riêng mình, không giống với việc sao chép y nguyên.

Không như một số quốc gia chỉ biết ăn cắp, ngay cả sửa đổi cũng lười.

Ăn nói khéo léo đấy, để xem tài nấu nướng của ngươi có giỏi như tài ăn nói không.

Tài Ba Triều Dương cười lạnh: Ta sẽ đánh cho ngươi tè ra quần.

Hắn sử dụng lò nướng, chuẩn bị làm một món ăn siêu cấp chứa đựng cả thế giới.

Hạnh Bình Sang Chân thì đang sử dụng tuyệt chiêu hồi ức, dùng tinh thần luận, hồi tưởng lại khởi điểm nấu nướng của mình, đó là hương vị của mẹ.

Mẹ của Hạnh Bình Sang Chân không phải là một đầu bếp xuất sắc, nhưng bà tuyệt đối là một người táo bạo thử nghiệm, đã từng thử qua rất nhiều món ăn thất bại.

Chính điểm này đã hấp dẫn Tài Ba Thành Nhất Lang, ở trên người bà, ông đã nhìn thấy lòng dũng cảm không sợ thất bại.

Thời niên thiếu, cậu không ít lần bị mẹ tàn phá, ép buộc phải nếm thử những món ăn thất bại.

Nhưng việc nếm thử này ngược lại đã mở ra vị giác của cậu.

Đó là một loại hương vị mà mỗi miếng đều bất ngờ, miếng đầu tiên có thể mặn, miếng thứ hai có thể ngọt, miếng thứ ba có thể chua.

Mỗi một miếng đều không giống nhau, tràn đầy bất ngờ.

Giống như lời thoại trong phim Forrest Gump, không ai biết viên sô cô la tiếp theo có vị gì.

Cũng giống như kẹo đủ vị trong Harry Potter, mỗi một viên đều có một hương vị khác nhau.

Bây giờ cậu thiếu niên muốn truyền hương vị của mẹ vào món ăn, trình bày một bát cơm rang trứng với khả năng vô hạn.

Món ăn của hai người thực ra là đi hai con đường khác nhau nhưng cùng về một đích.

Món của Tài Ba Triều Dương là phái chứa đựng hương vị thế giới, cũng vượt qua hương vị đơn lẻ, vượt qua khu vực đơn lẻ.

Cả hai đều muốn thể hiện hương vị trong ký ức của mình.

Đỗ Lan đứng xa quan sát, cười nói: Quả nhiên đến cuối cùng đều là lẩu thập cẩm, quả nhiên lẩu thập cẩm mới là mỹ vị cuối cùng, một nồi có vô số hương vị mới là mỹ thực tối thượng.

Nhưng ta thấy chẳng thà dùng nước chấm là xong, mỗi người đều có thể pha chế nước chấm mình thích, đồ ăn làm ra từ cùng một nồi, chấm nước chấm khác nhau sẽ có vị khác nhau, phù hợp với khẩu vị của mỗi người.

Cho nên lẩu mới là tối thượng, một nồi kết hợp với các loại nước chấm khác nhau.

Hai đầu bếp đang nấu những món ăn dung hợp các hương vị khác nhau vào trong một bát, Đỗ Lan không mấy lạc quan, bởi vì nói cho hay thì gọi là bao dung hương vị, nói khó nghe thì là tạp vị, còn không bằng lẩu thập cẩm nữa.

Trước đây Đỗ Lan làm cơm hộp thế giới, chỉ là dùng nguyên liệu của toàn thế giới, cơm hộp vẫn là vị cơm hộp, chứ không hề trộn lẫn hương vị của toàn thế giới lại với nhau.

Hắn không dám tưởng tượng loại thức ăn này sẽ kích thích đến mức nào.

Nhưng có lẽ Thần Chi Thiệt lại cần sự kích thích, cần những món ăn tạp vị.

Đỗ Lan nghĩ đến vị khách ăn cơm lần này không phải tầm thường, không phải người phàm, mà là Thần Chi Thiệt.

Thần Chi Thiệt đã nếm qua tất cả hương vị trên thế giới, bây giờ chính là cần quy tụ các loại hương vị lại với nhau, ăn hết trong một miếng.

Xong rồi, đây là món bánh pie tối thượng của ta.

Món mà Tài Ba Triều Dương làm ra là một chiếc bánh pie.

Bánh pie là một món ăn truyền thống của phương Tây, dùng vỏ bột bao lấy nhân bên trong rồi đem nướng.

Bên trong có thể đặt trái cây, cũng có thể đặt những thứ khác, thường được dùng làm món ngọt.

Nào, mời nếm thử.

Thần Chi Thiệt bắt đầu nếm, bên trong không chỉ có trái cây, mà còn có vi cá, nước súp tươi ngon được bao bọc bên trong.

Nguyên liệu từ nhiều nền văn hóa được kết hợp lại với nhau, vỏ bánh là của Pháp, súp vi cá là của Đông Đại, gia vị Thiên Trúc, còn có các loại rau củ, thảo dược kem từ Trung Đông, bột mì Địa Trung Hải.

Lúc này sao không nói là chất đống nguyên liệu nữa đi.

Ta nhớ lúc của Thế Thiết Ái Lệ Ti, cũng dùng không ít thứ tốt, kết quả viện trưởng lại nói đó là chất đống nguyên liệu.

Đỗ Lan cười nói.

Dường như biết được suy nghĩ của Đỗ Lan, Thế Thiết Chân Chỉ nói: Đây không chỉ là sự kết hợp đơn thuần của nguyên liệu, mà còn cảm nhận được phong cách của các đầu bếp khác nhau.

Rõ ràng chỉ có một đầu bếp hoàn thành, nhưng ta lại ăn ra được tay nghề của năm, không, ít nhất là mười lăm đầu bếp.

Bọn họ đã kết hợp các món ăn khác nhau lại với nhau, khiến ta hoàn thành một chuyến du hành vòng quanh thế giới, từ vỏ bánh đến nhân bên trong, mỗi một hương vị đều không giống nhau, có thể nói là món ăn không thể hoàn thành.

Thần Chi Thiệt đánh giá rất cao, sau đó là ban cho sự khoan y, đám người xung quanh toàn bộ bị nổ tung quần áo, cũng chứng minh lời này không sai, đúng là rất ngon.

Mọi người đều kinh ngạc, ngay cả khán giả bên ngoài Thiên Thủ

Các cũng bị nổ tung quần áo, phạm vi nổ tung quần áo lớn như vậy thật không tầm thường.

Tài Ba Triều Dương cảm thấy mình thắng chắc rồi, món ăn của mình là người chiến thắng không thể tranh cãi, đắc ý nói: Ta sẽ mang cả chiến thắng và vợ về nhà.

Nói xong còn liếc mắt đưa tình với Thế Thiết Hội Lý Nại.

Ăn trước thua trước.

Đỗ Lan cho rằng thi đấu nấu ăn sao lại có thể nếm thử trước chứ.

Tài Ba Triều Dương vẫn còn quá non.

Hạnh Bình Sang Chân không hề vội vã, dâng lên món ăn mang hương vị của mẹ.

Cậu biết món ăn của mẹ còn trên cả cha mình, không phải về mặt kỹ thuật, mà là về sự sáng tạo và táo bạo.

Cha cậu đã được học viện rèn giũa, nhưng mẹ cậu hoàn toàn là đường lối hoang dã, sự hoang dã của mẹ đã ảnh hưởng sâu sắc đến cậu, khiến cậu dũng cảm thử nghiệm, dũng cảm dung hợp các khẩu vị khác nhau lại với nhau.

Bát cơm rang trứng này chính là tất cả những gì cậu kế thừa từ tay mẹ.

Trông bình thường quá, không phải chỉ là cơm rang trứng sao.

So với chiếc bánh pie lúc trước, cơm rang trứng thật sự không có gì đặc sắc.

Nhưng cơm rang trứng đại diện cho phái bản địa, bánh pie phương Tây đại diện cho phái thân Mỹ, tuy bánh pie không phải bánh mì, nhưng cũng tương đương bánh mì, cuộc đối đầu giữa cơm và bánh pie chính là cuộc đối đầu giữa cơm và bánh mì.

Vào thời khắc quan trọng này, cơm chắc chắn sẽ không thua.

Ăn một miếng, cảm giác của mỗi hạt cơm đều không giống nhau, Thần Chi Thiệt cảm thấy một miếng chính là một thế giới.

Chiếc bánh pie lúc trước còn cần phải ăn từng miếng một, mỗi miếng một khẩu vị khác nhau.

Nhưng siêu cấp cơm rang trứng lại là mỗi một hạt gạo đều không giống nhau, ăn một miếng mấy chục hạt gạo chính là mấy chục loại khẩu vị, có thể gọi là kỳ tích.

Mọi người nhìn kỹ, mỗi một hạt gạo đều tựa như hoàng kim, được bọc bởi lòng trắng trứng, bên trong lại ẩn chứa những hương vị khác nhau, thần kỳ như điêu khắc trên gạo.

Mỗi một hạt gạo đều có hương vị khác nhau, mỗi một miếng đều là một sự kết hợp hoàn toàn mới, không thể tin được, điều này đã vượt qua cả tay nghề rồi.

Thần Chi Thiệt cũng chỉ có thể nói đây là kỳ tích.

Đây chính là tinh thần luận, chỉ cần dụng tâm là có thể trở thành thực thần.

Cuộc đối đầu giữa bánh pie bao dung thế giới và cơm rang đa phong cách, Thế Thiết Chân Chỉ giải phóng sức mạnh của mình, người trong phạm vi ba dặm đều được ban cho sự khoan y, nhất thời quần áo bay đầy trời.

Rõ ràng cơm rang đã thắng một bậc, dù sao mỗi một hạt gạo là một hương vị, trong một bát cơm có nhiều gạo như vậy, khẩu vị chắc chắn nhiều hơn bánh pie.

Thiếu niên cuối cùng đã dùng món ăn không thể chê vào đâu được để giành chiến thắng, giành được cơ hội ở rể nhà Thế Thiết.

Nếu là cậu, có thể mang lại hạnh phúc cho Hội Lý Nại, chắc chắn có thể thỏa mãn sự tham lam vô tận của Thần Chi Thiệt.

Thần Chi Thiệt cũng giống như tất cả các tác phẩm có sức chiến đấu tăng vọt, luôn phải theo đuổi những món ăn ngon hơn, phải không ngừng thăng cấp, không ngừng nâng cao, cho đến khi ngay cả cơ thể mình cũng không chịu nổi, cũng không muốn từ bỏ việc khám phá ẩm thực.

Hoặc là thỏa mãn Thần Chi Thiệt, hoặc là chính mình chết đi, đó chính là lời nguyền.

Tôi nhất định sẽ khiến cô ấy cam tâm tình nguyện nói ra hai chữ ngon miệng, đó là mục tiêu của tôi.

Nhưng trước đó, tôi muốn cùng Đỗ Lan tiến hành trận thực kích cuối cùng, có lẽ tôi sẽ chết trên võ đài.

Hạnh Bình Sang Chân nói.

Tại sao, cậu không cần thiết phải thực kích với Đỗ Lan.

Vì đất nước này.

Cậu không nợ đất nước này bất cứ điều gì.

Hạnh Bình Sang Chân nói: Vì những con người đáng yêu đang sống trên đất nước này.

Chương 3736

Mảnh đất này đúng là có rất nhiều chuyện khiến người ta buồn nôn, nhưng vẫn còn rất nhiều người đáng yêu, tôi muốn vì họ mà đánh bại Đỗ Lan.

Tôi ủng hộ cậu.

Thế Thiết Hội Lý Nại nói: Đi đi, tôi sẽ đợi cậu.

Ở một bên khác, Thế Thiết Kế nhận ra Tài Ba Triều Dương hóa ra là con riêng của mình, là món nợ phong lưu ông để lại trước khi kết hôn, cũng có nghĩa là Tài Ba Triều Dương và Thế Thiết Hội Lý Nại là anh em cùng cha khác mẹ.

Thế giới thật là nhỏ, gia tộc Tài Ba và gia tộc Thế Thiết cứ như bị một sợi dây nhân duyên kéo lại với nhau.

Con trai của Thế Thiết Kế bái Tài Ba Thành Nhất Lang làm thầy, còn con trai ruột của Tài Ba lại muốn ở rể nhà Thế Thiết, thật là vô cùng phong kiến.

Đối với Tài Ba Triều Dương cũng coi như là một kết cục tốt đẹp, hắn không cần phải cưới em gái, lại còn có thêm một gia đình nữa.

Tiếp theo chính là trận thực kích cuối cùng, Hạnh Bình Sang Chân không thành công thì cũng thành nhân, đã chuẩn bị sẵn sàng để chết trên võ đài.

Cậu lại tìm đến Đỗ Lan, nói: Tôi đã làm ra món ăn khiến Thần Chi Thiệt hài lòng, bây giờ có thể thực kích với anh được chưa.

Đương nhiên có thể, nếu đã cố chấp như vậy, tôi sẽ thỏa mãn cậu.

Địa điểm ngay tại sân thể dục của học viện Viễn Nguyệt, chủ đề cứ chọn món cơm chan mà cậu giỏi nhất, thế nào.

Được.

Vậy thì hẹn gặp vào tám giờ sáng ba ngày sau.

Đỗ Lan nói: Hãy tận hưởng đi, đây có thể là trận thực kích cuối cùng của cậu.

Hạnh Bình Sang Chân muốn làm một bát mỹ thực khiến người ta tỉnh ngộ lương tri, một bát món ăn khiến người ta nhận ra thế giới tươi đẹp đến nhường nào.

Cậu muốn dồn hết tất cả kiến thức của mình vào đó, ba ngày nhất định phải hoàn thành.

Gia tộc Thế Thiết toàn lực ủng hộ Hạnh Bình, sức mạnh cuối cùng của tài phiệt và nghị hội đều giao cả cho cậu.

Bên Đỗ Lan thử làm một bát cơm chan ngũ hành, đem cả địa, thủy, hỏa, phong rót vào trong đó, một bát cơm chính là một quả địa cầu.

Cho dù là manga nấu ăn, cũng không thể kìm nén sự bành trướng của sức chiến đấu, thực kích cũng đi theo lối mòn của Toriko, tập trung toàn bộ hương vị của mỹ thực lại với nhau, làm ra món ăn tạp vị.

Thứ này nói ngon thì không hẳn, chỉ có thể coi là khoe kỹ năng.

Đỗ Lan cho biết món cơm chan địa cầu mình làm có hương vị rất khó hình dung.

Hoặc là để lấy lòng giám khảo, hoặc là để bao dung vị giác.

Mỹ thực vốn là khẩu vị cá nhân, có người thích ăn ngọt, thì có người thích ăn mặn, khẩu vị mỗi người đều khác nhau, thậm chí khẩu vị của một người ở các độ tuổi khác nhau cũng khác nhau.

Dân dĩ thực vi thiên, có một trăm người sẽ theo đuổi một trăm hương vị, giám khảo thấy ngon, khán giả lại không thấy ngon, chuyện này thật sự rất khó nói.

Địch Ny Toa nói: Cho nên các chương trình ẩm thực, tôi chỉ xem những chương trình dạy nấu ăn, các đầu bếp dạy nấu ăn khi nêm gia vị luôn nói một chút, một ít, đều cần mỗi người nấu ăn tự điều chỉnh theo khẩu vị của mình.

Chỉ có những người không biết nấu ăn mới cần một thực đơn rõ ràng.

Còn những chương trình có giám khảo đánh giá ẩm thực, đều là kịch bản cả.

Đỗ Lan cười nói: Chẳng bằng hóa phức tạp thành đơn giản, làm một bát cơm ảm nhiên tiêu hồn đơn giản.

Cơm ảm nhiên tiêu hồn là gì.

Chính là cơm chan xá xíu thêm hành tây, cộng thêm một quả trứng ốp la.

Dù sao nhiệm vụ của ta cũng đã hoàn thành, đã hạ chi phí của Nhật Bản xuống rồi, tiếp theo là đập đi xây lại, xem bọn họ có thể đứng vững được không.

Đỗ Lan cười nói: Thua cũng không sao.

Đỗ Lan dùng thế giới quan cyberpunk để hạ chi phí xuống, đây là điều vô cùng quan trọng.

Bởi vì từ sau Hiệp định Plaza, tất cả chi phí ở Nhật Bản đều tăng lên, tiền đất, tiền điện, tiền nước, tiền nhân công.

đều rất cao, dẫn đến việc nâng cấp ngành công nghiệp trở thành chuyện đầu tư cao, lợi nhuận thấp, thành công bóp chết các ngành công nghiệp mới, bảo vệ các ngành công nghiệp cũ, và muốn đột phá thì chỉ có thể đập tan những thứ cũ kỹ.

Dù sao hiện thực không phải là manga, hiện thực không thể bành trướng vô hạn, nên phải tuân theo quy luật chu kỳ của vương triều, hạ chi phí xuống, sau đó đập đi xây lại.

Đương nhiên rất nhiều nền văn minh đập thì đập rồi, nhưng không thể đứng dậy được nữa, nhưng Đỗ Lan vẫn có lòng tin với Nhật Bản, dù sao quy tắc trò chơi của họ rất đơn giản, chính là đợi lúc Đông Đại suy yếu, có thể chuyển dời mâu thuẫn ra bên ngoài, thành công thì tốt nhất, thất bại cũng không sao.

Thất bại thì chỉnh hợp nội bộ, tiếp tục làm ăn với Đông Đại.

Họ rất rõ Đông Đại đã quen với việc các nước nhỏ xung quanh khiêu khích, và có một bộ phương thức đối đãi thuần thục với các nước nhỏ.

Đông Đại rất rõ nội bộ mỗi nước nhỏ đều có mâu thuẫn, chỉ cần sau khi thanh trừng nội bộ, đều có thể hợp tác.

Sự trỗi dậy của triều Nguyên không phải bắt đầu bằng việc tấn công Liêu quốc, Tây Hạ, Kim triều, mà là họ tự sát phạt lẫn nhau, thống nhất thảo nguyên rồi mới khuếch trương ra bên ngoài.

Sự trỗi dậy của triều Thanh cũng không phải ngay từ đầu đã đánh Đại Minh, mà là Kiến Châu Nữ Chân đi đánh các bộ tộc Nữ Chân chưa gia nhập, là người Nữ Chân tự sát phạt lẫn nhau, đợi đến khi các bộ lạc Nữ Chân thống nhất, mới đề ra khái niệm Mãn nhân.

Cho nên nội bộ mỗi thế lực đều có mâu thuẫn, các nước nhỏ thường đi theo con đường dẹp yên bên trong trước rồi mới chống ngoại xâm, một khi đã thống nhất thì sẽ khuếch trương ra bên ngoài.

Mục tiêu khuếch trương ra bên ngoài phần lớn chính là Đông Đại, ai bảo Đông Đại giàu nhất chứ.

Cho nên thái độ của Đông Đại cũng luôn rất rõ ràng, chính là thương mại, các nước nhỏ kiếm được tiền, dục vọng khuếch trương cũng sẽ nhỏ đi rất nhiều.

Càng không cho các nước nhỏ kiếm tiền, suy nghĩ khuếch trương của họ càng mãnh liệt, càng đỏ mắt ghen tị.

Cho nên Đông Đại không thể chỉ tự mình kiếm tiền, mà còn phải dắt mọi người cùng kiếm tiền, các nước nhỏ tự mình phân phối nội bộ, vì số tiền này mà đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán cũng không sao.

Nhật Bản cũng giống như tất cả các nước nhỏ xung quanh Đông Đại, sẽ tự sát phạt nội bộ trước, sau đó nghĩ đến việc khuếch trương ra bên ngoài, nếu không khuếch trương được thì làm ăn.

Dù sao mọi người đã làm hàng xóm hơn một ngàn năm, đều hiểu rõ lòng nhau.

Không chỉ Nhật Bản như vậy, các nước nhỏ xung quanh đều giống nhau.

Cũng không thể trách họ, dù sao mâu thuẫn nội bộ của các nước nhỏ cũng rất kịch liệt.

Đông Đại ở bên cạnh đã trở thành một sự tồn tại mà họ không thể xem nhẹ.

Đôi khi mọi người sẽ nói các quốc gia xung quanh Đông Đại đều là sói mắt trắng, nói không sai.

Bởi vì Đông Đại không thể lúc nào cũng dắt mọi người kiếm tiền, một khi khả năng kiếm tiền giảm sút, họ vẫn sẽ lựa chọn khuếch trương ra bên ngoài, mục tiêu vẫn là Đông Đại, ai bảo Đông Đại chiếm một vùng đất lớn như vậy chứ.

Có thể có người sẽ hỏi, tại sao không diệt bọn họ đi.

Đương nhiên là vì không có lợi ích gì, đánh xong chẳng lẽ không cần dắt mọi người kiếm tiền sao.

Nếu không có tiền, cuộc sống của người dân địa phương không tốt, chẳng phải vẫn sẽ phản kháng sao.

Hãy nhìn các chiến trường trên thế giới, chỉ cần dân sinh không tốt, phản kháng sẽ không dừng lại, ngay cả đế quốc Mỹ cũng bị kéo sập.

Dân sinh không ổn, mọi người chỉ cần có miếng ăn là sẽ phản kháng đến cùng, dù sao sống cũng không bằng chết, chẳng bằng khởi nghĩa mà chết.

Đối với người dân ở những khu vực này, cho dù mình chết, cũng không thể để kẻ xâm lược được yên.

Đánh trận rất tốn tiền, phát triển dân sinh còn tốn tiền hơn.

Đánh chiếm thì đơn giản, nhưng muốn quản lý thì không dễ, phải chuẩn bị tâm lý tiêu tiền như nước trong mấy chục năm.

Muốn phát triển đến mức người ủng hộ nhiều hơn người phản kháng, ít nhất phải tiêu tiền cả trăm năm.

Mở rộng bờ cõi không phải đánh chiếm là xong, công việc hậu kỳ cũng rất phiền phức.

Cho nên chẳng bằng cứ nuôi lũ sói mắt trắng trước, chi phí còn thấp hơn một chút.

Đợi đến khi lũ sói mắt trắng chủ động tấn công, đánh trả lại ngược lại còn ổn thỏa hơn.

Đỗ Lan hạ thấp chi phí của Nhật Bản, Nhật Bản sẽ có thể làm nhiều việc hơn, nhưng vài hướng phát triển trong tương lai, chỉ cần nhìn là biết, những người hàng xóm của Đông Đại đều rất dễ đoán.

Ba ngày trôi qua, trận thực kích cuối cùng bắt đầu, Ma Trù Quân ủng hộ Đỗ Lan đều đến quan chiến, những người ủng hộ Hạnh Bình Sang Chân cũng tập trung lại, mọi người đều muốn chứng kiến cuộc thực kích giữa kẻ mạnh nhất và kẻ mạnh nhất.

Tài Ba Sang Chân, Hạnh Bình Sang Chân, Thế Thiết Sang Chân.

Này cậu học sinh, cậu định làm gia nô ba họ à.

Trước khi thực kích, Đỗ Lan mở miệng nói lời rác rưởi trước, mắng Hạnh Bình Sang Chân có ba họ.

Họ của cha, của mẹ, của vợ.

Để phát triển, kẻ xuất thân từ tầng lớp thấp cũng rất khổ cực, không thể không thông qua việc thay đổi thân phận của mình để tìm kiếm sân khấu thể hiện tài năng.

Sân khấu được xây dựng bởi huyết thống, lấy gia tộc làm cơ sở, họ chính là tấm vé vào cửa gia tộc.

Đối mặt với lời chửi rủa của Đỗ Lan, Hạnh Bình Sang Chân không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ nói: Chúng ta tiến hành thực kích, không cần giám khảo, cứ nếm thử món ăn của nhau, tôi sẽ làm ra món ăn khiến anh thật tâm thật ý nói ra lời ngon miệng.

Có thể, tiền đề là cậu có thể hoàn thành việc nấu nướng.

Đỗ Lan nói: Vậy thì bắt đầu đi.

Đỗ Lan muốn làm cơm chan xá xíu, bắt đầu từ việc làm xá xíu, chọn loại thịt heo thượng hạng.

Còn cậu thiếu niên muốn làm là cơm chan trứng Benedict và thịt xông khói, muốn kết hợp món ăn của tiểu thư và sở trường của mình, làm một phần siêu cấp cơm chan kết hợp giữa phương Tây và phương Đông.

Chương 3737

Mùi thơm lập tức lan tỏa, mọi người đều bị hấp dẫn.

Nhưng đó mới chỉ là bắt đầu, Đỗ Lan mỉm cười, triển khai tấn công bằng siêu năng lực.

Cẩn thận, tên khốn Đỗ Lan đó lại định dùng siêu năng lực.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ nhìn thấy nụ cười xấu xa của Đỗ Lan là biết sắp có chuyện không hay, hy vọng cậu học đệ có thể chống đỡ được.

Hạnh Bình Sang Chân lại làm như không nghe thấy, chỉ một lòng một dạ hoàn thành việc nấu nướng, tinh thần của cậu đã xây dựng nên một hàng phòng ngự tuyệt đối, không sợ siêu năng lực của Đỗ Lan.

Bây giờ tâm trí cậu thuần túy, không có bất kỳ tạp chất nào, trước mắt cậu chỉ có món ăn, thế giới của cậu chỉ có bếp lò, ngoài ra mọi thứ đều bị bài trừ ra ngoài.

Ầm.

Cuộc tấn công siêu năng lực của Đỗ Lan bị bật ra, hắn không những không tức giận, ngược lại còn rất vui mừng nói: Không tồi, không tồi, chính là như vậy, đây mới là bạn học thời niên thiếu, trăm hoa đua nở.

Ha, tuổi trẻ thật tốt, nhưng ta muốn cho cậu biết cái gọi là tuổi trẻ chính là không biết giới hạn phong độ của mình.

Cái gọi là bị xã hội mài mòn góc cạnh là không tồn tại, mà là con người khi bước vào xã hội đã biết được giới hạn của mình, không phải là giới hạn của mình bị mài mòn, mà là giới hạn năng lực của mình chỉ có bấy nhiêu thôi.

Hãy để ta xem giới hạn của cậu.

Ngũ hành khởi động, tái lập địa thủy hỏa phong.

Theo mệnh lệnh của Đỗ Lan, sân thể dục trong nháy mắt trở nên đáng sợ, đất rung núi chuyển, trời đất đảo lộn, phảng phất như tận thế.

Đây rốt cuộc là tình huống gì.

Mọi người nhìn cảnh vật xung quanh trở nên quỷ dị, vội vàng giữ vững thân thể, nhưng cảm giác phương hướng của trọng lực cũng đang thay đổi.

Cái này chắc chắn giống như ban cho sự khoan y, đều là thông qua siêu năng lực để cải tạo môi trường xung quanh, năng lực của gã Đỗ Lan này quá mạnh.

Mọi người kinh hoàng thất sắc nói.

Con người bước vào xã hội, không phải là bị xã hội mài mòn góc cạnh, mà là biết được giới hạn của mình.

Thiếu niên từ trước đến nay đều đang thử và sai, không ngừng nâng cao bản thân, cho dù thỉnh thoảng gặp phải vấn đề khó khăn, cũng là ở lĩnh vực mình không giỏi, chỉ cần hơi dụng tâm là có thể lập tức xông vào lĩnh vực đó, giành lấy vị trí đầu.

Có thể nói là tiến bộ, tiến bộ, rồi lại tiến bộ, chưa từng đụng phải trần nhà.

Người trẻ tuổi chính là như vậy, bước vào một lĩnh vực mới, học tập, nắm vững, đạt được thành tựu, nhưng khi ra xã hội, sẽ phát hiện lĩnh vực của mình toàn là nhân tài chuyên nghiệp, mình muốn xông vào tạo dựng một mảnh trời riêng quá khó, cuối cùng tinh lực của mình bị vắt kiệt, cũng chỉ có thể miễn cưỡng ở lại lĩnh vực này không bị đào thải, căn bản không có cách nào tiến thêm một bước.

Lúc này sẽ cảm thấy không phải năng lực của mình có vấn đề, mà là xã hội quá tàn khốc, đầy rẫy quan hệ cánh hẩu, đầy rẫy giao dịch hối lộ, năng lực của mình không có sân khấu để phát huy, cuối cùng bất đắc dĩ chỉ có thể bị xã hội mài mòn góc cạnh, trở thành một người xã hội khéo léo.

Nhưng lúc này mọi người sẽ phải hỏi một câu, tại sao mọi người phải nhường chỗ cho bạn thể hiện tài năng, tài năng của bạn người khác không có sao.

Thực ra rất nhiều người đều có tài năng, thậm chí tài năng còn tốt hơn, hơn nữa người ta không chỉ có tài năng, mà cách đối nhân xử thế còn đủ khéo léo, gia cảnh còn tốt hơn, thậm chí người còn cao lớn hơn, ngoại hình còn đẹp trai hơn.

Con người đều đang cạnh tranh với những người ưu tú hơn mình, ở trường chỉ so thành tích, ra xã hội so sánh là yếu tố tổng hợp.

Phong độ của một người sẽ gặp phải một người khác có phong độ còn sắc bén hơn, đây không phải là bị mài mòn góc cạnh, mà là phong độ không bằng người ta.

Hạnh Bình Sang Chân vẫn chưa gặp phải kẻ thù mà phong độ của mình không thể xuyên thủng, ngay cả Thần Chi Thiệt, cậu cũng đã chiến thắng, bây giờ phong độ của cậu sắp đột phá tận trời, muốn chém hết tất cả kẻ thù dưới ngựa.

Nhưng Đỗ Lan lại muốn cho cậu thiếu niên cảm nhận một phong độ còn sắc bén hơn, siêu năng lực vận chuyển, toàn bộ sân thể dục đều thay đổi môi trường.

Cậu thiếu niên phát hiện áp suất không khí, độ ẩm, nhiệt độ đều đang thay đổi.

Nhiệt độ cao sẽ làm hỏng nguyên liệu, nhiệt độ thấp sẽ thay đổi chất lượng nguyên liệu, áp suất không khí sẽ thay đổi điểm sôi của nước, độ ẩm sẽ thay đổi xúc giác của con người.

Tất cả những điều này đều đang thay đổi, ở những khu vực khác nhau có những phương pháp nấu nướng khác nhau, chính là vì khí hậu ở mỗi nơi không giống nhau, cần phải thay đổi dụng cụ nấu nướng và phương pháp nấu ăn theo khí hậu địa phương.

Ví dụ như ở cao nguyên, áp suất không khí thấp, thì cần nồi áp suất, vì áp suất không khí ở cao nguyên thấp, dưới áp suất thấp điểm sôi của nước sẽ thấp hơn một trăm độ C.

Trên sân thể dục hội tụ khí hậu của mọi nơi trên thế giới, như vậy là có thể gây rối rồi.

Cậu thiếu niên hít sâu một hơi, bình tĩnh đối mặt với sự thay đổi quỷ dị, phong độ của cậu vẫn có thể tiếp tục xuyên thủng khốn cảnh, vẫn có thể tiếp tục tiến bộ.

Không hổ là có hào quang nhân vật chính.

Đỗ Lan cười nói, cái gọi là hào quang nhân vật chính chính là năng lực đột phá khốn cảnh, đối với người khác là chắc chắn phải chết, nhưng đối với nhân vật chính lại luôn có thể hóa nguy thành an, giải quyết vấn đề khó khăn.

Hào quang nhân vật chính chính là giải quyết vấn đề một cách hoàn toàn vô lý.

Chỉ cần là việc nhân vật chính muốn làm, chỉ cần dùng miệng lưỡi là có thể làm được.

Chỉ cần là trận chiến nhân vật chính muốn thắng, kẻ thù đều sẽ bị giảm trí tuệ tập thể.

Chỉ cần là cảnh giới nhân vật chính muốn đạt tới, nhân vật chính nhất định có thể đạt tới.

Bởi vì là nhân vật chính, cho nên tâm tưởng sự thành.

Nếu không phải là nhân vật chính, ví dụ như Hyuga Neji, cho dù thiên phú tốt hơn nhân vật chính, năng lực mạnh hơn nhân vật chính, nỗ lực nhiều hơn nhân vật chính, cuối cùng cũng sẽ gãy gánh giữa đường, một đi không trở lại.

Hạnh Bình Sang Chân chính là một nhân vật chính, cho nên phong độ của cậu có sự gia trì của hào quang nhân vật chính, bất khả chiến bại.

Ngay cả siêu năng lực phòng ngự tuyệt đối cũng đã có, việc sử dụng kỹ năng nấu nướng của toàn thế giới cũng là điều hiển nhiên.

Đỗ Lan tái lập ngũ hành một chút tác dụng cũng không có, đối với cậu thiếu niên chỉ là một chút trở ngại, căn bản không thể ngăn cản cậu hoàn thành bát cơm chan này.

Không tồi, không tồi, vậy như thế này thì sao.

Đỗ Lan lại một lần nữa thay đổi trọng lực, bước vào môi trường không trọng lực: Hiện tại vẫn chưa có bất kỳ đầu bếp nào hoàn thành việc nấu nướng trong vũ trụ, cậu sẽ đối phó thế nào.

Vậy thì anh cũng không có kinh nghiệm.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ hét lên.

Ha ha, ai nói ta không có kinh nghiệm.

Đỗ Lan có đủ kinh nghiệm du hành vũ trụ, cũng có rất nhiều kinh nghiệm nấu ăn trong môi trường không trọng lực, môi trường không trọng lực căn bản không có vấn đề gì.

Lần này cậu thiếu niên luống cuống tay chân, bởi vì đồ vật xung quanh đều bay lơ lửng, động tác của mình cũng trở nên biến dạng, rõ ràng muốn quay sang trái, cơ thể lại không thể kiểm soát mà quay sang phải.

Ngược lại là Đỗ Lan thông qua quan hệ mô men động lượng, xoay cánh tay để chuyển hướng, nhẹ nhàng hoàn thành việc kiểm soát tư thế, hơn nữa dụng cụ nấu nướng xung quanh vẫn ngoan ngoãn bị hắn khống chế.

Cậu học sinh, đây chính là giới hạn phong độ của cậu à.

Đỗ Lan cười nói: Bây giờ cậu nên hiểu rồi chứ, xã hội chính là quá trình tìm hiểu giới hạn của bản thân.

Hắn lại một lần nữa biến thành nhân vật phản diện.

Cậu thiếu niên không nói một lời, toàn tâm toàn ý tập trung tinh thần, mọi thứ xung quanh đều trở nên nặng nề.

Từ chối, cậu muốn từ chối cả phản trọng lực.

Ầm, bếp lò được bao bọc bởi phòng ngự tuyệt đối, trọng lực khôi phục, cậu lại một lần nữa trở về môi trường quen thuộc để hoàn thành việc nấu nướng.

Trứng lòng đào, thịt xông khói thơm lừng, còn có cơm tràn đầy tình yêu, kết hợp tất cả lại với nhau, chính là cơm chan trứng Benedict và thịt xông khói.

Trứng Benedict là món sở trường của Thế Thiết Hội Lý Nại, được cậu thiếu niên mang ra làm cơm chan, mà cơm chan là sở trường của cậu, hai người là sự kết hợp mạnh mẽ, đây chính là tình yêu.

Đỗ Lan cũng đã hoàn thành bát cơm chan xá xíu của mình, còn có tên khác là cơm ảm nhiên tiêu hồn.

Hai bát cơm chan, hai người sẽ trao đổi để nếm thử, chấm điểm cho món ăn của đối phương, tổng cộng mười điểm, cuối cùng bát cơm có đánh giá cao hơn sẽ thắng.

Hạnh Bình Sang Chân ăn cơm ẩm nhiên tiêu hồn trước, ăn một miếng, cơm thơm ngọt, xá xíu ngon miệng, ngũ vị hài hòa, nước mắt lưng tròng, chỉ mới ăn một miếng đã ngon đến rơi lệ.

Này này, ngon đến vậy sao.

Đã rơi nước mắt rồi.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ kích động nói: Học đệ bình tĩnh một chút, cho dù ngon cậu cũng phải kiềm chế một chút.

Hạnh Bình Sang Chân lại không thể nhịn được, thật sự quá cảm động, không chỉ là hành tây trong cơm xá xíu, mà còn là nguyên liệu đang nói chuyện với cậu.

Nguyên liệu đều là bản địa, heo bản địa, gạo bản địa.

Người nuôi heo trên có cha mẹ bệnh tật, dưới có con cái đến tuổi đi học, nếu Đỗ Lan thua, tư cách nhập viện của cha mẹ bệnh tật sẽ bị tước đoạt, tư cách nhập học của trẻ em đúng tuổi cũng sẽ biến mất, cơ hội thay đổi vận mệnh của họ sẽ tan biến, chỉ có thể rơi xuống đáy vực.

Mà người nông dân trồng lúa cũng vậy, con trai ông sắp kết hôn, nếu Đỗ Lan thắng, sẽ có được một khoản tiền cưới để mua cho con trai một căn nhà, để con trai và con dâu sống độc lập.

Nếu thất bại, tất cả sẽ tan thành mây khói, hôn lễ của con trai sẽ bị hủy, mọi thứ sẽ chìm vào tuyệt vọng.

Tất cả mọi thứ đều bi thương đến vậy, khiến người ta rơi lệ.

Mặc dù cậu thiếu niên biết đây là Đỗ Lan đang bắt cóc đạo đức, nhưng cậu thật sự rất đồng cảm với những người yếu thế này.

Hơn nữa, cơm chan xá xíu của Đỗ Lan cũng thực sự rất ngon, độ lửa không thể chê vào đâu được, cơm trộn với nước sốt xá xíu khiến mọi thứ tựa như mơ ảo, phối hợp với miếng xá xíu có độ dày vừa phải, bát cơm chan này tuy đơn giản nhưng lại vô cùng hài hòa.

Chương 3738

Cậu biết đây chính là trình độ thực sự của Đỗ Lan, không có những nguyên liệu hoa mỹ lòe loẹt, cũng không có những nguyên liệu linh tinh, chỉ là những thứ đơn giản nhất kết hợp lại với nhau, dùng tay nghề để kích thích hương vị của cơm chan, nếu là mình trước khi đi phiêu bạt, căn bản không có cách nào thắng được.

Nhưng sau khi mình phiêu bạt đi khắp cả nước, quen thuộc với tất cả các loại nguyên liệu, bát cơm chan trứng Benedict này tuyệt đối sẽ không thua.

Tiếp theo là Đỗ Lan nếm thử món ăn của đối thủ, cơm chan trứng lòng đào, thịt xông khói và cơm.

Đầu tiên dùng đũa chọc vỡ quả trứng lòng đào, quả trứng này còn sống một nửa, sau khi chọc vỡ, lòng đỏ trứng sống bên trong lập tức chảy ra rưới lên cơm, tiến hành quá trình rưới lòng đỏ trứng lên cơm.

Cơm chan lòng đỏ trứng.

Đỗ Lan cười.

Đúng vậy, đây là trứng vô khuẩn đặc sản của Nhật Bản, có thể ăn sống, cơm chan trứng cũng là đặc sản của Nhật Bản.

Cậu thiếu niên kiêu ngạo giới thiệu.

Trứng vô khuẩn.

Cho dù gà mái sống trong môi trường vô khuẩn, vậy thì sau khi trứng được đẻ ra, trong quá trình bảo quản, vận chuyển, tiêu thụ cũng có thể giữ được vô khuẩn sao.

Trứng vô khuẩn chẳng qua chỉ là tự lừa mình dối người mà thôi, cũng giống như việc phân loại rác của các người, nếu không phải xuất khẩu rác ra nước ngoài, căn bản không xử lý được rác.

Thật là thích tự lừa mình dối người.

Đỗ Lan cho rằng cho dù lúc đẻ trứng là vô khuẩn, nhưng trứng đến tay khách hàng cần một quá trình rất dài, không thể nào hoàn toàn vô khuẩn.

Hơn nữa cơm chan lòng đỏ trứng, thật sự ngon đến vậy sao.

Cậu có phải đã hiểu lầm gì không, thật sự nghĩ rằng dùng món ăn sơ sài như vậy là có thể thắng.

Đỗ Lan hiểu tài nguyên của Nhật Bản có hạn, ăn đồ sống là bất đắc dĩ, nhưng trong một trận thực kích quan trọng như vậy, đối phương lại qua loa như thế thì quá đáng rồi.

Anh cứ ăn trước đi.

Cậu thiếu niên tự tin nói.

Đỗ Lan ăn một miếng, vị của trứng và vị của cơm chính là như vậy, còn có một chút cảm giác khai vị chua chua, chắc là nước cốt chanh, dùng để điểm xuyết cho thịt xông khói.

Cảm giác trong miệng không tồi, nhưng cho dù ăn cùng với thịt xông khói, hương vị cũng không mạnh hơn bao nhiêu.

Nhưng cậu thiếu niên lại đầy vẻ tự tin, rõ ràng cho rằng đây là một bát cơm chan vô địch.

Lúc này Đỗ Lan đã hiểu, bát cơm chan này cũng giống như thanh kiếm sắc bén nhất trong làng, chính là sự lý giải đỉnh cao của cậu thiếu niên về ẩm thực.

Cuối cùng cậu thiếu niên vẫn muốn bám rễ vào mảnh đất quê hương Nhật Bản, dùng món ăn phù hợp với tài nguyên thiên phú của Nhật Bản để nghênh chiến.

Đây chính là thanh kiếm sắc bén nhất trong làng, ở trong làng có thể tung hoành ngang dọc, nhưng nếu mang ra thế giới thì có chút không đủ tầm.

Đỗ Lan phải thừa nhận điều này quả thực rất có đặc sắc Nhật Bản, cũng giống như thổ sản bất nhị của bọn Hàn, ra sức thổi phồng những thứ tài nguyên nghèo nàn.

Đương nhiên điều này cũng rất bình thường, mỗi khu vực đều có chủ nghĩa trung tâm của riêng mình, đều cho rằng thứ của mình là tốt nhất.

Đừng nói Nhật Bản và Hàn Quốc, mỗi thành phố đều sẽ như vậy, thậm chí làng xã, nhỏ đến trường học cũng vậy.

Ví dụ như học sinh chửi bới trường mình thậm tệ, nhưng nếu người trường khác cũng chửi, thì học sinh đó sẽ bảo vệ trường mình.

Lại ví dụ như một nơi có món ăn rất hôi, ngoài người địa phương thích ăn ra, người nơi khác đều không ăn quen, thì người địa phương sẽ rất kiêu ngạo nói người nơi khác không biết hưởng thụ.

Đây chính là chủ nghĩa trung tâm, chỉ là cốt lõi của một số chủ nghĩa trung tâm là đất rộng của nhiều, một số chủ nghĩa trung tâm tài nguyên không đủ, thì chỉ có thể lấy những thứ hiện có ra để khoác lác, cho dù chua loét, cho dù không ngon, cũng phải khoác lác.

Việc ăn đồ sống của Nhật Bản nhờ sự phát triển kinh tế của Nhật Bản mà được quảng bá ra toàn thế giới, trở thành một loại thời thượng.

Trong sự tán thưởng của mọi người, họ đã quên mất ăn đồ sống là một hình thức nguyên thủy lạc hậu.

Các người ngoài việc xem thực đơn, cũng nên xem thêm câu chuyện của các soái ca, có biết Trâu Kỵ phúng Tề vương nạp gián

không.

Chuyện kể rằng Trâu Kỵ là một đại soái ca, mà ở phía bắc thành còn có một soái ca tên là Từ Công.

Trâu Kỵ nghe nói về anh ta, liền muốn biết rốt cuộc hai người ai đẹp trai hơn.

Thế là Trâu Kỵ hỏi những người xung quanh, trước tiên hỏi tiểu thiếp, sau đó hỏi vợ, cuối cùng hỏi khách, cả ba người đều nói Trâu Kỵ đẹp trai hơn Từ Công.

Nhưng rất nhanh Trâu Kỵ đã tận mắt nhìn thấy Từ Công, mới biết mình không đẹp trai bằng Từ Công.

Ông cho rằng tiểu thiếp nói dối là vì sợ mình, vợ nói dối là vì yêu thương mình, khách nói dối là vì có việc nhờ mình.

Nhưng bản thân ông không thể lừa dối chính mình, phải thực sự cầu thị.

Đỗ Lan cho rằng những người nói ăn đồ sống ngon cũng là ba loại người: một là những người không thể đứng dậy, hai là những người yêu ai yêu cả đường đi lối về, ba là những người muốn kiếm tiền của Nhật Bản.

Đương nhiên cũng có người chỉ thích ăn tươi nuốt sống, nhưng đó chắc chắn là số ít.

Cho dù có người thật lòng thích ăn đồ sống, cũng chỉ chiếm một phần tư, còn ba phần tư người đang nói dối.

Rõ ràng Hạnh Bình Sang Chân thật sự cho rằng cơm chan lòng đỏ trứng là món ăn đỉnh cao nổi tiếng quốc tế, dù sao từ bento cũng đã được đưa vào từ điển ngoại ngữ.

Đỗ Lan thầm nghĩ nếu mình là người Nhật, chắc chắn không dám nói khó ăn, nói khó ăn là đi ngược lại chủ nghĩa trung tâm, sẽ bị ngàn người chỉ trích.

Người Hàn không dám nói kim chi và mì gói là đồ chua loét, ai nói người đó sẽ bị xã hội tẩy chay.

Người Nhật cũng không dám nói ăn đồ sống là nguyên thủy lạc hậu, ai nói người đó sẽ bị xã hội tẩy chay.

Khi mọi người đều nói Trâu Kỵ đẹp trai anh tuấn hơn Từ Công, có mấy ai có thể giữ được bình tĩnh như Trâu Kỵ.

Có thể khiêm tốn thừa nhận Từ Công đẹp trai hơn mình.

Mọi người đều nói Từ Công không bằng mình, mà mình lại phải tỉnh táo thừa nhận mình không bằng Từ Công.

Người theo chủ nghĩa trung tâm không thể làm được, nếu thừa nhận kim chi và mì gói là đồ chua loét, thì phải theo đuổi ăn những món ngon hơn, nhưng lại không sản xuất ra được, năng lực sản xuất căn bản không đủ.

Vậy thì mọi người sẽ nói, tôi không muốn sống ở nơi tồi tàn này, đất nước này sẽ tan rã.

Cho nên chủ nghĩa trung tâm có thể ngưng tụ mọi người, cũng tương đương với một nhóm khen ngợi lẫn nhau, mọi người đều nói thứ của mình là tốt nhất, để mọi người ngưng tụ lại.

Nhược điểm tự nhiên là bài ngoại, không chấp nhận những ý kiến nói mình không tốt.

Chủ nghĩa trung tâm cũng dựa trên tài nguyên thiên phú, có tài nguyên gì thì thổi phồng cái đó, tóm lại nồi vàng nồi bạc không bằng cái nồi chó của mình, đây là một phương thức ngưng tụ.

Nhưng Đỗ Lan lại không cần ngưng tụ người khác, trực tiếp nói:

Bát cơm này cho dù là Thần Chi Thiệt cũng không dám nói khó ăn, nhưng ta dám, cảm giác trong miệng thật khó tả, có một vẻ đẹp cổ điển của bộ lạc nguyên thủy.

Anh.

Hạnh Bình Sang Chân đã rút ra thanh bảo kiếm sắc bén nhất trong làng, lại bị Đỗ Lan dễ dàng phủ định, cậu quả thực không thể tin vào tai mình.

Những năm tháng của một đầu bếp lang thang quả thực đã khiến cậu hiểu sâu sắc về mảnh đất này, cũng khiến cậu rơi vào chủ nghĩa trung tâm sâu sắc.

Những người xung quanh cậu đều nói ăn đồ sống ngon, cậu liền tin là thật.

Căn bản không nghĩ xem họ có đang lừa cậu không.

Vì sự kiểm soát của tập đoàn Thực Thần, người dân ngay cả củi lửa cũng không đốt nổi, tự nhiên chỉ có thể ăn đồ sống, chỉ có thể tự lừa mình rằng đồ sống ngon.

Cậu vậy mà lại tin, còn không bằng Trâu Kỵ của hơn hai ngàn năm trước.

Khi cậu thiếu niên lang thang, cuộc sống của người dân rất thảm, không nhóm nổi lửa, cho nên ăn đồ sống.

Điều này khiến Hạnh Bình Sang Chân lầm tưởng rằng đồ sống mới là chìa khóa cho sự ngon miệng của nguyên liệu, nguyên liệu thượng hạng căn bản không cần nấu nướng, cuối cùng trong trận thực kích tối thượng đã đưa ra một phán đoán sai lầm nghiêm trọng.

Người Nhật chắc chắn không dám nói ăn đồ sống khó ăn, nhưng Đỗ Lan lại không phải, hắn có thể thẳng thắn nói ra.

Cậu thiếu niên không thể chấp nhận, nhưng cậu không thể trái với lương tâm nói rằng cơm ẩm nhiên tiêu hồn khó ăn, bát cơm chan xá xíu này thật sự rất ngon.

Nếu nói dối, mình sẽ giống như Đỗ Lan.

Nhưng nếu nói thật, mình sẽ thua, phải làm sao đây.

Tuyệt vọng ập đến.

Cơm chan lòng đỏ trứng, là một trong những cốt lõi của chủ nghĩa trung tâm Nhật Bản: ăn sống.

Chương 3739

Ở Nhật Bản, không ai có thể nói ăn sống không ngon, dù sao ăn sống cũng giống như bento, cũng được quảng bá ra thế giới, sashimi được mọi người yêu thích.

Chỉ có Nhật Bản mới có món ăn sống sao.

Đương nhiên không phải, đại đa số các quốc gia đều có món ăn sống, ví dụ như ở các vùng ven biển có tôm say rượu, cua say rượu cũng là sống, chỉ dùng rượu và gia vị để ngâm một chút, rồi trực tiếp dọn lên bàn.

Còn có các vùng cao nguyên, sẽ ăn sống thịt bò Tây Tạng.

Ăn sống không có gì là cao sang, quý phái cả, chỉ là món ăn sống của Nhật Bản đã nhận được những lời khen ngợi không đáng có.

Tại sao lại như vậy.

Chính là câu chuyện Trâu Kỵ phúng Tề vương nạp gián, mọi người ca ngợi món ăn sống của Nhật Bản không phải vì nó thực sự có gì đặc biệt, mà chủ yếu là vì mọi người muốn kiếm tiền từ Nhật Bản.

Nhật Bản luôn duy trì lãi suất thấp, thậm chí là lãi suất âm, tức là cho người ta vay tiền mà không cần trả lãi, mọi người liền đổ xô đến vay tiền.

Vay được đồng yên lãi suất âm, cho dù gửi vào ngân hàng Mỹ ăn lãi cũng có chênh lệch lãi suất, cho nên mọi người cần đồng yên, tự nhiên phải ca ngợi Nhật Bản.

Nhật Bản thông qua thủ đoạn này, đã biến đồng yên thành một loại tiền tệ trú ẩn an toàn.

Vì mọi người đều có thể vay tiền, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến nội bộ Nhật Bản ổn định, cái giá phải trả là nợ của Nhật Bản không ngừng tăng lên, đã đến mức không thể trả nổi.

Và Nhật Bản phải chờ, chờ một cơ hội xung đột giữa Đông Đại và Mỹ, đến lúc đó họ có thể làm cầu nối ngư ông đắc lợi, tái hiện hoàn hảo sự phát triển thời kỳ kháng Mỹ viện Triều.

Cho nên mọi người muốn vay tiền mới ca ngợi Nhật Bản, cũng giống như tiểu thiếp, vợ, và khách ca ngợi Trâu Kỵ vậy.

Họ ca ngợi vì quan hệ lợi ích của riêng mình, chứ không phải dựa trên sự thật.

Sự thật là Từ Công đẹp trai hơn Trâu Kỵ rất nhiều.

Lý lẽ này cũng có thể giải thích câu sau khi vào quan, tự có đại nho biện kinh, đại nho biện kinh cũng là vì lợi ích của mình, không có nghĩa là trong lòng họ đồng tình với những gì mình nói.

Đỗ Lan không cần phải lấy lòng Trâu Kỵ, cho nên hắn đã nói ra sự thật phũ phàng, Từ Công chính là đẹp trai hơn Trâu Kỵ, cơm chan lòng đỏ trứng chính là không ngon, trứng gà vô khuẩn chính là chiêu trò marketing.

Hắn đường đường chính chính nói khó ăn.

Tiếp theo là đến lượt cậu thiếu niên đánh giá, món ăn của Đỗ Lan là ngon hay khó ăn.

Cậu thiếu niên đã nếm qua, rất ngon, hơn nữa bên trong còn có sự bắt cóc đạo đức, lương tâm mách bảo cậu rằng cơm ảm nhiên tiêu hồn là một bát cơm chan đỉnh cao.

Lúc này cậu nên làm thế nào.

Nói thật thì thua, nói dối thì vi phạm niềm tin của mình.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ kích động xông tới, lấy bát cơm chan từ tay

Đỗ Lan, ăn một miếng, lập tức nước mắt như muốn trào ra, nói: Rõ ràng rất ngon, lòng đỏ trứng kết hợp với cơm nóng hổi, thật sự rất ngon.

Anh quả nhiên vẫn gian lận.

Người Nhật Bản phải kiên trì chủ nghĩa trung tâm của mình, không thể nói đồ của mình không ngon, ăn sống là một trong những đặc sắc của họ, nên bắt buộc phải ngon.

Không tin, mọi người thử xem.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ chia bát cơm cho mọi người, thậm chí chia cho cả Ma Trù Quân.

Mọi người đồng thanh nói ngon.

Trứng là trứng vô khuẩn, gạo là gạo tự sản xuất, ăn trứng sống là truyền thống, cộng thêm sự ngon miệng của thịt xông khói, bát cơm chan này chính là mỹ vị.

Mọi người đều cho rằng rất ngon.

Đỗ Lan, anh thấy chưa.

Mọi người đều nói ngon, ngay cả đầu bếp của Ma Trù Quân cũng nói ngon.

Anh còn không thừa nhận mình nói dối sao.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ kích động đến đỏ mặt, tức giận mắng Đỗ Lan không có lương tâm.

Đỗ Lan thầm nghĩ đây chính là nồi vàng nồi bạc không bằng cái nồi chó của mình, đây chính là chủ nghĩa trung tâm, cho dù trong lòng họ biết ăn sống không tốt, cũng không thể thừa nhận.

Thừa nhận cái nồi chó của mình không bằng nồi vàng nồi bạc, rồi sao nữa.

Rồi mình vẫn phải sống trong cái nồi chó đó sao.

Nếu có con đường để tự mình tạo ra nồi vàng nồi bạc, thì có thể thẳng thắn thừa nhận cái nồi chó đúng là không ổn.

Nhưng mình phải đời đời kiếp kiếp sống trong cái nồi chó, chắc chắn không thể thừa nhận, một khi thừa nhận, sức ngưng tụ sẽ không còn nữa.

Người Nhật Bản đối mặt với mỹ thực tối thượng của Hạnh Bình Sang Chân, không một ai dám nói không ngon.

Cộng thêm lúc Nhật Bản có tiền, rất nhiều người ca ngợi việc ăn sống, thế là nói ăn sống ngon cũng trở thành một điều đúng đắn về mặt chính trị.

Bây giờ mọi người đều nhìn Đỗ Lan, muốn ép Đỗ Lan cũng phải nói ngon.

Đỗ Lan mỉm cười nhìn tất cả, chỉ cảm thấy rất thú vị.

Học đệ, gã này gian lận, cậu đừng có mắc lừa.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ nói.

Cậu thiếu niên cũng nhìn về phía Đỗ Lan, hỏi: Trong một trận thực kích quan trọng như vậy, anh vẫn không muốn công bằng sao.

Sao cậu biết tôi không công bằng.

Mọi người đều nói ngon, chỉ có anh nói khó ăn, chính là không công bằng.

Đỗ Lan ha ha cười nói: Mọi người đều nói ngon, tôi cũng phải nói ngon sao.

Khẩu vị vốn dĩ khác nhau, có người thấy ngon, có người thấy khó ăn, tôi thấy khó ăn, sao lại không công bằng.

Mọi người đều nói ngon, Thần Chi Thiệt nói khó ăn, sao các người không nói Thần Chi Thiệt không công bằng.

Tại sao Thần Chi Thiệt nói khó ăn, các người lại đổ xô theo, còn tôi nói khó ăn thì là không công bằng.

Làm người không thể quá tiêu chuẩn kép.

Thần Chi Thiệt là yêu cầu quá cao, vị giác của Thần Chi Thiệt nhạy bén hơn người thường mấy trăm lần, có thể nếm được những hương vị mà người thường không thể phát hiện, có thể phát hiện ra tạp chất trong mỹ thực mà lưỡi của người bình thường không thể nhận ra.

Cho nên người bình thường nói ngon, Thần Chi Thiệt nói khó ăn.

Vậy không phải đúng rồi sao.

Các người cũng là người bình thường, còn ta là thống soái Ma Trù Quân, tổng tài công ty Thực Thần, người sáng tạo siêu năng lực, có vị giác nhạy bén hơn cả Thần Chi Thiệt chẳng lẽ rất kỳ quái sao.

Đỗ Lan nói: Nếu các người có thể công nhận Thần Chi Thiệt, tại sao lại không công nhận ta.

Mọi người không nói nên lời, đúng vậy, trước đây họ đã làm rất nhiều món ăn ngon, đều bị Thần Chi Thiệt nói là khó ăn.

Rõ ràng cho khách hàng bình thường ăn, cho đồng nghiệp của mình ăn, mọi người đều nói ngon, nhưng Thần Chi Thiệt lại nói khó ăn.

Mọi người đều không cho rằng đó là vấn đề của Thần Chi Thiệt, mà cho rằng là do tay nghề của mình chưa tinh.

Tại sao cùng một tình huống, lại có kết luận khác nhau.

Bởi vì được Thần Chi Thiệt bình luận có lợi cho mình.

Thần Chi Thiệt nói khó ăn, có thể xác định vị trí của mình trong quan hệ phân phối.

Còn bị Đỗ Lan nói khó ăn, họ sẽ mất tất cả.

Chính là sự khác biệt giữa có lợi và không có lợi cho mình, sẽ có những kết luận khác nhau, thuộc loại mắt trái giật là tài lộc, mắt phải giật là tai ương, giật tài là may mắn sắp đến, giật tai là mê tín phong kiến.

Đỗ Lan và Thần Chi Thiệt rõ ràng đều đứng một mình một cõi, nhưng thái độ của mọi người lại hoàn toàn khác nhau.

Ha ha, các người thật là thú vị.

Đỗ Lan cười nói.

Mọi người đều không biết nói gì cho phải, từng người một đều đỏ mặt.

Lời của Đỗ Lan khiến họ không thể nói được gì, nếu họ nhất quyết phản đối, thì phải lật đổ Thần Chi Thiệt trước.

Hạnh Bình Sang Chân cũng im lặng, Đỗ Lan có siêu năng lực, có lẽ anh ta thật sự đã phát hiện ra khuyết điểm trong bát cơm chan trứng Benedict, cho nên mới nói khó ăn.

Giống như Thần Chi Thiệt, thậm chí Đỗ Lan còn vượt qua cả Thần Chi Thiệt, vậy thì đây không phải là nói dối, mà là nói thật.

Sự tồn tại của Thần Chi Thiệt quả thực đã khiến việc đánh giá ẩm thực trở nên khó lường, những thứ mọi người đều nói ngon đều trở nên không ngon, mà mọi người lại cứ thừa nhận Thần Chi Thiệt, không một chút hoài nghi.

Chương 3740

Tôi nhận thua.

Cậu thiếu niên cuối cùng vẫn thất bại, nói: Cơm chan xá xíu của anh rất ngon.

Tiếp đãi không chu đáo.

Đỗ Lan lại cướp lời thoại của người ta.

Sao lại như vậy.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ không thể chấp nhận hiện thực.

Cậu thiếu niên đã đưa ra món ăn sống trong chủ nghĩa trung tâm, còn Đỗ Lan lại đưa ra Thần Chi Thiệt nghiền áp mọi thứ, có thể nói là dùng mâu của Nhật Bản để tấn công thuẫn của Nhật Bản.

Món ăn sống là thứ mà người Nhật không thể nói là khó ăn, Thần Chi Thiệt lại là siêu năng lực mà người Nhật không thể phủ nhận.

Khi Thần Chi Thiệt nói món ăn sống khó ăn, kết quả là hai bên đối đầu kịch liệt, cuối cùng Thần Chi Thiệt chiến thắng.

Đỗ Lan thầm nghĩ rõ ràng lúc này mọi người có thể đoàn kết lại để lật đổ Thần Chi Thiệt, kết quả họ lại đều lựa chọn tiếp tục chấp nhận Thần Chi Thiệt, thậm chí không tiếc phủ định món ăn sống.

Món ăn sống chỉ là một loại nhận thức chung, còn Thần Chi Thiệt lại là một hệ thống phân phối.

Phủ định Thần Chi Thiệt rất đơn giản, nhưng sau khi phủ định, việc thiết lập một hệ thống phân phối mới rất khó.

Đây cũng là nguyên nhân của chế độ vạn thế nhất hệ, lật đổ thiên hoàng rất đơn giản, nhưng sau khi lật đổ, làm thế nào để tất cả quý tộc nghe lời mình thì rất khó.

Cho nên bất kể Shogun của Mạc phủ nào lên ngôi, đều không động đến thiên hoàng, chính là để nói với mọi người hãy tiếp tục chơi trò chơi cũ, Shogun mới của Mạc phủ sẽ không động đến lợi ích của mọi người.

Khi nhận thức chung của xã hội và quan hệ phân phối xung đột, chắc chắn sẽ bảo vệ quan hệ phân phối trước.

Có giá trị mới có quan niệm về giá trị, mọi người phải có thể chia tiền, mới có thể nói ăn sống ngon.

Nếu lật đổ Thần Chi Thiệt, mọi người đều không thể chia tiền, ăn sống có ngon đến mấy cũng vô dụng.

Thua rồi.

Sao có thể thua được.

Ngươi sao có thể nhận thua.

Rõ ràng món cơm trứng Benedict của ngươi ngon hơn, tại sao lại nhận thua.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ kích động, một khi nhận thua, vậy thì hắn sẽ không thể khôi phục địa vị.

Nhưng hiện thực chính là Hạnh Bình Sang Chân đã nhận thua, bởi vì cậu không thể nói dối về tay nghề của mình, món cơm gà xá xíu của Đỗ Lan quả thực rất ngon, ăn xong khiến người ta đau lòng.

Cậu phải nói thật, ngon chính là ngon, không thể lừa dối chính mình.

Thực Kích căn bản không công bằng.

Bãi bỏ Thực Kích đi.

Lúc này có người hét lên, hét lên sự thật mà bấy lâu nay mọi người đều trốn tránh, đó là bản thân Thực Kích vốn không phải một cuộc thi công bằng.

Trước đây bọn họ nhiều nhất chỉ là chất vấn kết quả Thực Kích, không dám chất vấn chế độ Thực Kích, nhưng bây giờ cuối cùng đã chất vấn.

Bởi vì bọn họ chính là vì Thực Kích mới rơi vào kết cục trắng tay.

Con người đều là xu lợi tị hại, sẽ ủng hộ những thứ mang lại lợi ích cho mình, phản đối những thứ lấy đi lợi ích của mình.

Dùng lời cổ mà nói chính là: dân dư tắc hỉ, đoạt tắc nộ, dân tình giai nhiên.

Nghĩa là người dân đều như vậy, cho họ lợi ích thì họ vui vẻ, đoạt đi lợi ích của họ thì sẽ phẫn nộ, ai cũng thế cả.

Trước đây Thực Kích có thể cho mọi người hy vọng trở thành ngọc thạch, mọi người sẽ chấp nhận.

Bây giờ, hết lần này đến lần khác thất bại khiến bọn họ nhận ra Thực Kích đã không còn là con đường trở thành ngọc thạch, mà là thủ đoạn hết lần này đến lần khác đoạt đi lợi ích.

Lúc này mọi người cuối cùng cũng phản kháng, cuối cùng cũng bắt đầu phản kích lại Thực Kích.

Không thể tiếp tục Thực Kích nữa, tiếp tục như vậy, bọn họ sẽ trắng tay, cho nên bọn họ cuối cùng cũng nổi giận.

Không thể để Thực Kích muốn làm gì thì làm nữa, chúng ta phải bãi bỏ Thực Kích.

Không sai, bãi bỏ Thực Kích.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ lập tức nói: Cũng không cần cực đoan như vậy, Thực Kích là tốt, chỉ là Đỗ Lan đã thực thi nó một cách sai lầm.

Ai nói với ngươi những điều này.

Không chơi nữa.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ vẫn hy vọng giữ lại Thực Kích, dù sao sau khi đánh bại Đỗ Lan, hắn vẫn muốn thông qua Thực Kích để chiếm ưu thế.

Nhưng bây giờ mọi người đã nổi giận, muốn trực tiếp phá hủy Thực Kích, làm một lần cho xong, đánh bại cả Thực Kích và Đỗ Lan.

Trong mắt bọn họ, Cửu Ngã Chiếu Kỷ không đủ cực đoan.

Mọi người phẫn nộ vung nắm đấm, hét lên: Bãi bỏ Thực Kích, bãi bỏ Thực Kích.

Hạnh Bình Sang Chân cũng ngây người, không ngờ việc mình nhận thua lại gây ra một làn sóng lớn như vậy, thậm chí còn muốn trực tiếp bãi bỏ Thực Kích.

Nếu không có Thực Kích, cậu làm sao thể hiện tay nghề.

Làm sao đối quyết cùng các đầu bếp khác.

Trong mắt cậu, Thực Kích rất công bằng, cậu tham gia Thực Kích có thắng có thua, chẳng có vấn đề gì. 184.

Sai là sai ở Đỗ Lan, hắn ta luôn không nói thật, luôn có những chiêu trò tà môn ngoại đạo.

Nhưng sau một loạt màn trình diễn của Đỗ Lan, mọi người từ việc nghi ngờ ban giám khảo bắt đầu, dần dần từ bỏ ảo tưởng về Thực Kích, bởi vì thua mãi nên muốn trực tiếp bãi bỏ Thực Kích.

Về việc sau khi phá hủy Thực Kích thì làm thế nào, bọn họ không biết.

Bọn họ chỉ biết không thể tiếp tục như vậy nữa, phải phá hủy cái Thực Kích không ngừng cướp đi hy vọng này.

Phá hủy tất cả, còn việc tái thiết thì không phải chuyện của bọn họ.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ và những người khác lại không muốn phá hủy Thực Kích, chỉ muốn đánh bại Đỗ Lan.

Dù sao phá hủy Thực Kích sẽ không còn trật tự, phá hủy trật tự cũ rất đơn giản, nhưng thiết lập trật tự mới rất khó.

Không có trật tự, sẽ rất hỗn loạn.

Nhưng đối với những người nấu ăn đêm khuya mà nói, hỗn loạn thì cứ hỗn loạn, bọn họ thích hỗn loạn, hỗn loạn cho bọn họ cơ hội để lợi dụng.

Giới ẩm thực hắc ám vốn không có trật tự rõ ràng nào, mặc dù bọn họ cũng sẽ thờ Quan Công, hoặc làm theo kiểu Bố Già, nhưng những thứ này đều không ổn định, cuối cùng vẫn phải xem nắm đấm của ai cứng hơn.

Trong phim Bố Già, Bố Già già ôn văn nhã nhặn, nhưng vấn đề là ông ta ôn văn nhã nhặn, làm sao đảm bảo con trai ông ta sau khi tiếp quản vẫn có thể giữ được sự ôn văn nhã nhặn.

Lại không có quy định rõ ràng, cũng không có bất kỳ sự bảo đảm nào.

Cho nên, giết Bố Già, cướp địa bàn của ông ta.

Phim Bố Già chính là hỗn loạn, trật tự mong manh như trứng chồng, dễ dàng bị phá hủy, cuối cùng là so xem ai có sức chiến đấu mạnh hơn.

Trật tự của Bố Già không bằng tội phạm ác tính, tội phạm ác tính không bằng tội phạm quân sự hóa, mọi người đều là so võ đấu ác, một người ác hơn một người, cuối cùng ác đến mức người thân cũng phải sợ hãi.

Đây chính là hỗn loạn, mọi người đều dựa vào thực lực để cướp đoạt tài nguyên, đầy rẫy sự không chắc chắn.

Trước đây Thực Kích còn nằm trong quy tắc, một khi không có Thực Kích, đó sẽ là thời đại Chiến Quốc.

Nhưng bây giờ mọi người không quan tâm được nhiều như vậy, nếu tiếp tục Thực Kích, mọi thứ của họ đều sẽ bị cướp đi, tuyệt đối phải phản kháng, lật đổ Thực Kích là phương pháp tốt nhất.

Người dạy người trăm lần không được, sự việc dạy người một lần là xong, trước đây ta nói nhiều lời như vậy, phí bao nhiêu nước bọt, kết quả không bằng việc độc chiếm thắng lợi trong Thực Kích để giáo dục mọi người.

Đỗ Lan cũng đã nỗ lực dạy mọi người thấy rõ khuyết điểm của Thực Kích, nhưng mọi người đều giả vờ không thấy.

Dù sao Đỗ Lan cũng không đề xuất phương án thay thế nào tốt hơn.

Nhưng bây giờ Đỗ Lan độc chiếm Thực Kích, không ngừng tước đoạt lợi ích của mọi người, mọi người cuối cùng cũng từ bỏ ảo tưởng, đối mặt với hiện thực.

Thực Kích thứ này vốn không đáng tin, hoàn toàn dựa vào lương tâm của quý tộc để vận hành, quý tộc có lương tâm thì cho nhiều một chút, không có lương tâm thì cho ít một chút, còn kẻ lòng dạ đen tối như Đỗ Lan thì cướp sạch.

Chương 3741

Mọi người căn bản không có quyền chủ động, cái gì mà tay nghề đều là trò cười.

Một lần dạy là hiểu, con người đều là bị ép ra, Đỗ Lan chỉ nói suông về cái xấu của Thực Kích, không bằng để mọi người tự mình trải nghiệm.

Quần chúng kích động, mọi người đều muốn bãi bỏ Thực Kích, Đỗ Lan rất vui mừng.

Không thể bãi bỏ Thực Kích, không có Thực Kích, làm sao phân biệt được ngọc thạch và đá vụn, làm sao nâng cao tay nghề của mọi người, còn làm sao xây dựng trật tự.

Không có Thực Kích, mọi người đều sẽ làm bậy, chúng ta tuyệt đối không thể vì nguyên nhân của Đỗ Lan mà từ bỏ Thực Kích, Thực Kích là tốt, chỉ là bị Đỗ Lan thực thi sai lầm.

Một mình Đỗ Lan đã có thể khiến Thực Kích biến dạng hoàn toàn, chứng tỏ bản thân Thực Kích vốn mong manh, có Đỗ Lan thứ nhất, sẽ có nhiều người hơn.

Phải triệt để phá hủy Thực Kích.

Đúng, không sai, một mình Đỗ Lan có thể bá chiếm Thực Kích, Thực Kích còn gì là công bằng.

Phải bãi bỏ.

Ngươi nói giúp cho Thực Kích, ngươi là kẻ phản bội đầu bếp, ngươi câm miệng.

Bãi bỏ Thực Kích đơn giản, vậy sau khi bãi bỏ thì sao.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ giận dữ nói: Sau khi bãi bỏ, mọi người sẽ rơi vào hỗn loạn, lúc đó mọi thứ sẽ vô trật tự.

Chúng ta không quan tâm.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ rất bất lực, nhưng hắn không thể dập tắt sự phẫn nộ của mọi người.

Cho thì vui, đoạt thì giận.

Cho nên người quản lý cao minh sẽ cho mọi người lợi ích, sau đó che giấu phương pháp đoạt đi lợi ích.

Như vậy mọi người mới chấp nhận hắn, không phẫn nộ.

Dùng lời xưa mà nói là: tiên vương tri kỳ nhiên, cố kiến dư chi hình, bất kiến đoạt chi lý, cố dân ái khả hiệp vu thượng dã.

Nghĩa là tiên vương, vị tiên vương này là bậc quân chủ hiền minh, biết rõ đặc điểm của bá tánh, nên chỉ cho bá tánh thấy việc ban cho họ lợi ích, không để họ thấy thủ đoạn đoạt đi lợi ích, vì vậy bá tánh yêu mến và phối hợp với ngài.

Bây giờ mọi người đều biết Thực Kích là thủ đoạn cướp đi lợi ích của họ, tự nhiên sẽ không chấp nhận nữa.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ không có cách nào ngăn cản.

Đỗ Lan cười nói: Mọi người đều rất nỗ lực, được, vậy thì bãi bỏ Thực Kích.

Từ hôm nay trở đi, cuộc thi sẽ đổi thành chiến đấu siêu năng lực, ăn những món ăn khác nhau để tiến hành đại chiến siêu năng lực khác nhau, chẳng phải tuyệt vời sao.

Giải đấu đối kháng siêu năng lực, xem ra còn hay hơn nhiều so với việc đầu bếp nấu ăn.

Đương nhiên đầu bếp cũng có ưu thế, có thể tự mình làm món ăn siêu năng lực, ăn xong để nâng cao sức chiến đấu.

Có phải giống như miêu phạn trong game Monster Hunter không.

Ăn miêu phạn có thể tăng các chỉ số, tiện lợi hơn khi chiến đấu với kẻ địch.

Có người đề xuất thiết lập ăn uống để nhận được năng lực, giống như trong game Monster Hunter.

Thông minh, chính là như vậy.

Mọi người thấy có phương thức tuyển chọn mới xuất hiện, dường như cũng không tệ.

Cửu Ngã Chiếu Kỷ và Hạnh Bình Sang Chân rất bất lực, nhưng bọn họ đã thua hoàn toàn.

Có lẽ tay nghề của họ cũng phải đổi một hướng suy nghĩ, hợp tác với các võ sĩ, họ chế biến miêu phạn, võ sĩ đi chiến đấu, như vậy đầu bếp chuyên tâm nấu ăn, võ sĩ chuyên tâm chiến đấu, là có thể vĩ đại trở lại.

Chỉ cần võ sĩ đủ mạnh, danh tiếng của đầu bếp cũng sẽ nước lên thuyền lên.

Đỗ Lan cũng cho mọi người cơ hội, còn về những thứ bị đoạt đi, tự nhiên chính là tiền vé của khán giả, những thứ này đều là khán giả tự nguyện bỏ tiền ra.

Lúc cho đi phải rùm beng, lúc lấy đi phải lẳng lặng vào làng, không làm kinh động ai.

Đầu bếp và người có siêu năng lực phối hợp, tiến hành đấu võ ẩm thực.

Có người có thiên phú chiến đấu, nhưng lại không có thiên phú nấu nướng.

Có thể thông qua phối hợp để nâng cao thực lực, dù sao không phải ai cũng đồng thời tinh thông cả chiến đấu và nấu nướng.

Đây chính là lối thoát mà Đỗ Lan cho các đầu bếp, họ có thể trở thành võ sĩ, nếu không muốn thì đi làm miêu phạn để nâng cao thực lực cho võ sĩ.

Đỗ Lan rất muốn thua Hạnh Bình Sang Chân, nhưng tiếc là cậu ta không nên thân, trận Thực Kích cuối cùng còn giở trò khôn vặt, chỉ cần cậu ta làm một món ăn chín, Đỗ Lan đã nhận thua rồi.

Kết quả cậu ta lại làm món trứng Benedict lòng đào, dùng lòng đỏ trứng sống bên trong để chan cơm, đây là coi thường ai.

Hạnh Bình Sang Chân thua rồi, nhưng cậu ta vẫn phải tiếp tục nỗ lực.

Đồ ăn sống rốt cuộc có ngon không, phải lội xuống nước mới biết chân dính bùn.

Cái gọi là nghèo ở chợ không ai hỏi, giàu ở non sâu có họ hàng xa, đạo lý này ngàn năm không đổi.

Đợi đến khi đồng yên tăng giá, mọi người không có cách nào kiếm lời, cũng không cần thiết phải biện hộ cho Nhật Bản nữa.

Dù sao mọi người cũng không vay được tiền giá rẻ, không kiếm được chênh lệch giá, vô lợi khả đồ.

Nhật Bản và Mỹ đế vẫn không giống nhau, Mỹ đế có thể tăng đủ lãi suất để vay tiền từ toàn thế giới.

Nếu có lãi suất năm phần trăm, rất nhiều người sẽ cho Mỹ đế vay tiền.

Dù sao rất nhiều ngành công nghiệp thực thể một năm cũng không có lợi nhuận ổn định năm phần trăm, tiền này thà cho vay còn hơn.

Ngươi lãi suất thấp, mọi người tìm ngươi vay tiền.

Ngươi lãi suất cao, ngươi đi vay tiền của mọi người.

Cho vay sở dĩ tồn tại lâu dài chính là vì chắc ăn, có lợi nhuận ổn định.

Nhật Bản lãi suất thấp phát tiền ra ngoài, là vì thực sự không có chỗ nào để đầu tư, lại không thể nâng cấp ngành công nghiệp, cũng chỉ có thể làm tiền tệ trú ẩn mới có thể làm chậm lạm phát.

Bởi vì thân phận là nền kinh tế thứ hai, có rất nhiều người tin tưởng vào uy tín của Nhật Bản.

Mặc dù Nhật Bản vì thế mà gánh một khoản nợ khổng lồ, nhưng họ dùng trì hoãn để chờ đợi biến cố, chính là chờ, chờ chiến tranh đến.

Chỉ cần Thái Bình Dương có chiến tranh, họ sẽ có cơ hội.

Dù sao sự phát triển sau chiến tranh của Nhật Bản là do hai cực đối đầu trên Thái Bình Dương, điều kiện địa lý của Nhật Bản trở thành xưởng sửa chữa của Mỹ đế, công nghiệp nhanh chóng phục hồi.

Cho nên chỉ cần lại có xung đột, sẽ còn có cơ hội.

Nhưng bây giờ mọi thứ đã thay đổi, nội bộ Nhật Bản không trụ nổi, vì Đỗ Lan đang gây rối.

Đương nhiên lợi nhuận của tập đoàn Thực Thần vẫn rất khả quan, vì đã cắt bỏ rất nhiều hạng mục không kiếm ra tiền, chỉ giữ lại những hạng mục kiếm tiền, cho nên sổ sách rất đẹp.

Cái giá phải trả là rất nhiều người sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng, chỉ số nghèo đói không ngừng tăng lên.

Nhưng cyberpunk chính là như vậy, chính là rất giãy giụa, rất tàn khốc.

Trong thế giới quan cyberpunk, nhân vật chính luôn gặp phải rất nhiều kẻ liều mạng, thậm chí bản thân nhân vật chính cũng là kẻ liều mạng.

Dù sao thì hương vị rất chuẩn, rất có cảm giác.

Chỉ là thiếu một chút áp đảo về công nghệ, ở đây biến thành áp đảo siêu năng lực.

Đỗ Lan vẫn chưa tạo ra nhiều công nghệ cao, cho nên cả cyberpunk thiếu đi một số yếu tố công nghệ, không đủ hào nhoáng.

Cyberpunk của người ta, trên đầu bay lượn phi thuyền phản trọng lực, cho dù là tội phạm cũng tiến hành cải tạo cơ khí, trí tuệ nhân tạo phổ cập như không cần tiền, thậm chí người nhân bản cũng đã đi vào hàng ngàn hộ gia đình.

Tóm lại là công nghệ phát triển cao độ, một khi xảy ra chiến đấu, cũng là máy móc và máy móc va chạm.

Bây giờ Nhật Bản chủ yếu là siêu năng lực và nấu nướng, công nghệ vẫn như cũ.

Điều này khiến nó không đủ khoa huyễn, ít nhiều mang màu sắc huyền huyễn.

Nhưng Đỗ Lan không quan tâm, hắn đã sắp đi rồi.

Chương 3742

Hạnh Bình Sang Chân vẫn cần rèn luyện tay nghề, bây giờ cậu ta cũng dần hiểu ra đồ ăn sống quả thực là một món ăn rất tiểu chúng, rất nhiều nơi đều có, đều đại diện cho sự nghèo đói và lạc hậu.

Trừ Nhật Bản ra sức tuyên truyền, các khu vực bình thường đều chủ yếu tuyên truyền đồ ăn chín, đồ ăn sống chỉ được coi là một loại thực phẩm địa phương, rất ít khi được quảng bá cho các khu vực khác ăn.

Dù sao người địa phương ăn quen, không có nghĩa là người nơi khác cũng ăn quen.

Ví dụ như tôm say, cua say, ốc bùn say, người vùng ven biển thích ăn, không có nghĩa là người nội địa thích ăn.

Người cao nguyên ăn thịt bò sống, cũng không có nghĩa là người nơi khác thích ăn.

Đồ ăn sống có tính vùng miền rất mạnh, không thể khiến tất cả mọi người đều thích ăn.

Cho dù thích ăn đồ ăn sống, cũng không có nghĩa là đổi sang nơi khác vẫn thích, dù sao mỗi khu vực ăn sống những thứ không giống nhau.

Thiếu niên bây giờ đi khám phá ẩm thực toàn thế giới, vì cậu ta đã là con rể của gia tộc Thế Thiết, có tiền, có thời gian để đi du lịch.

Nếu quốc gia này không có tương lai, họ sẽ ra nước ngoài tìm cơ hội.

Giống như Hạnh Bình Thành Nhất Lang năm đó, ở Nhật Bản không được, liền ra nước ngoài.

Trong chuyến du lịch, Hạnh Bình Sang Chân đã thấy nhiều phong cách ẩm thực hơn, cũng thấy nhiều món ăn sống hơn.

Nhưng người ở nhiều khu vực sẽ không quảng bá món ăn sống của mình, lo lắng khách ăn không quen.

Việc coi đồ ăn sống là đặc sản để quảng bá vẫn còn hiếm thấy.

Thu dọn xong rồi, đi thôi.

Cái cyberpunk này chỉ có thể tính là một nửa.

Địch Ny Toa nói: Thiếu công nghệ, giống như thức ăn thiếu muối, không hoàn chỉnh.

Hy Lạp cổ đại, Phục hưng, ở Nhật Bản cũng coi như là phục hưng lần thứ hai, vài trăm năm nữa, nói không chừng cũng có thể khoe khoang một chút.

Đỗ Lan nói: Dù sao công ty ở trên cao, luôn có người theo đuổi, thực sự giảm thiểu nghĩa vụ của mình đến mức rất ít.

Ai mà không muốn ít làm nghĩa vụ, nhiều hưởng quyền lợi chứ.

Loại người này sẽ không biến mất, mỗi thời đại đều sẽ có.

Nhưng bất kể là công ty ở trên, hay nghị viện ở trên, bá tánh đều sẽ yêu cầu bên trên phải chịu trách nhiệm, nếu không sẽ phản kháng.

Cho nên mới cần công nghệ mạnh mẽ để trấn áp, không có đủ công nghệ thì rất khó để thoái thác nghĩa vụ với chi phí thấp.

Địch Ny Toa nói: Cyberpunk vẫn phải kết hợp với công nghệ mới đúng vị, mặc dù bây giờ đã khôi phục lại chế độ xác định thân phận bằng thu nhập hàng năm của Hy Lạp cổ đại, thời Phục hưng, nhưng vẫn không thể giảm chi phí.

Dù sao siêu năng lực ai cũng có thể sử dụng, người bình thường cũng có thể thông qua ăn miêu phạn để có được siêu năng lực.

Đầu bếp có thể chế biến miêu phạn cũng sẽ ngày càng nhiều, cuối cùng họ vẫn sẽ yêu cầu công ty chịu trách nhiệm, một khi công ty chịu trách nhiệm, thì cũng không khác gì nghị viện ở trên.

Đỗ Lan gật đầu, quả thực như vậy.

Một khi bị yêu cầu thực hiện nghĩa vụ, thì chẳng có gì khác biệt.

Nhưng tình huống này không thể tránh khỏi, dù sao Hy Lạp cổ đại và thời Phục hưng đều đã bị tiêu diệt, chứng tỏ không thể kéo dài.

Không thực hiện nghĩa vụ, mọi người sẽ không bảo vệ, một khi ngoại địch tấn công, sẽ rất khó duy trì.

Hy Lạp cổ đại bị La Mã đánh bại, thời Phục hưng bị quân đội tôn giáo đánh bại, La Mã và tôn giáo đều sẽ thực hiện nghĩa vụ cơ bản, La Mã cung cấp cho công dân bánh mì, nhà tắm, đấu trường, những thứ này đều là lỗ vốn.

Tôn giáo Tân Ước, vào năm thiên tai cũng phải bỏ tiền cứu trợ, các linh mục đều phải cùng mọi người đi trong mưa gió.

Thực hiện nghĩa vụ sẽ nhận được sự ủng hộ của nhiều người hơn, không thực hiện nghĩa vụ mọi người sẽ không ủng hộ, thế là toi đời.

Chúng ta đi rồi.

Đỗ Lan cuối cùng nhìn thiếu niên một cái, sự tìm tòi của cậu ta trong ngành ẩm thực cũng ngày càng sâu sắc, hiểu được sự uyên bác của ẩm thực, nhận ra món cơm trứng Benedict mà mình làm trong trận Thực Kích cuối cùng thất bại đến mức nào, Đỗ Lan nói khó ăn không phải là gian lận, mà là thật sự không được coi là ngon.

Mọi người đều nói ngon, cũng có thể là khó ăn.

Nhưng cậu ta vẫn phải nỗ lực, một ngày nào đó phải đánh bại Đỗ

Lan.

Nhưng rất nhanh cậu ta lại phát hiện Đỗ Lan mất tích, không ai biết Đỗ Lan đã đi đâu, sau đó không còn ai từng thấy cậu học sinh trung học cao lớn này nữa.

Dường như Đỗ Lan chỉ là một vệt sao băng vụt qua, lướt qua bầu trời rồi biến mất, vệt sáng của sao băng cũng dần biến mất, giống như con chim bay qua, nhưng sẽ không để lại dấu vết trên bầu trời.

Thiếu niên rất thất vọng, dù sao cậu ta vẫn chưa đánh bại được Đỗ Lan.

Đỗ Lan đã để lại cho thiếu niên một sự hối tiếc to lớn, nhưng hắn không quan tâm, bởi vì hắn đã bắt đầu một hành trình hoàn toàn mới.

Thế giới mới, Đỗ Lan và Địch Ny Toa đứng trên một con hẻm chật chội đầy khói lửa, người qua lại hai bên đều mang theo những linh kiện điện tử khác nhau.

Đỗ Lan liếc mắt một cái phát hiện lần này đã thật sự đến thế giới cyberpunk rồi.

Bây giờ là năm 2023 sau Công nguyên, nghị viện vẫn chưa biến mất, nhưng các công ty lớn đã sẵn sàng chờ thời.

Mọi thứ đều đang lao nhanh trên con đường của cyberpunk.

Thời buổi này, con người nguyên bản đang giảm đi, phần lớn mọi người đều sẽ phẫu thuật não, khoét một cổng cắm ở sau gáy để tiện kết nối vào mạng.

Nghĩa thể cơ khí cũng đang phát triển mạnh mẽ, thậm chí một số ít người trừ bộ não ra, toàn bộ cơ thể đều biến thành máy móc.

Điện tử não, nghĩa thể, máy móc nano, chip thần kinh.

Đỗ Lan nói: Còn có tư bản, truyền thông, mạng lưới, trí tuệ nhân tạo, khoa học sinh vật. chính là hương vị này, cyberpunk.

Năm 1998, chip thần kinh có thể phát triển được phát minh, đặt nền móng cho trí tuệ nhân tạo, sau đó các loại công nghệ phát triển nhanh chóng, các công ty công nghệ nắm giữ kỹ thuật hình thành tài phiệt, toàn bộ Nhật Bản trở thành một tập hợp các công ty.

Nhưng lúc này nghị viện vẫn chưa hoàn toàn biến mất, dù sao công ty và nghị viện đều thuộc về thế lực cũ.

Chính khách và thương nhân cùng nhau mở tiệc, đoán xem ai không được mời.

Đương nhiên là đội tự vệ.

Cùng với sự phát triển của công nghệ, tội phạm công nghệ cao cũng nảy sinh, các loại công nghệ mới và kỹ thuật mới được áp dụng vào tội phạm.

Ngoài tội phạm cá nhân, cạnh tranh thương mại giữa các công ty, tranh chấp quốc tế giữa các quốc gia, cũng lần lượt áp dụng các loại kỹ thuật mới. 185.

Trên chiến trường cũng vậy, chiến xa thông minh, cơ thể kiểu mới, thậm chí là bom hạt nhân.

Đây là một thời đại có khoảng cách giàu nghèo cực lớn, xung đột giữa các công ty gay gắt, quan hệ địa chính trị ngày càng hỗn loạn.

Nhật Bản diễn Công Xác Cơ Động Đội, Mỹ đế diễn Cyberpunk, đều rất phù hợp với đặc sắc.

Đỗ Lan vui vẻ cười nói: Tương lai lại diễn thêm một Hắc Khách Đế Quốc, hoặc là Súng Mộng, BLAME. thì càng hoàn mỹ.

Ngươi dường như đã biết nên làm gì rồi.

Đỗ Lan cười nói: Thế giới cyberpunk, làm công nghệ có vẻ không tệ, ví dụ như Iron Man, Hỏa Tinh 133 các loại đều được, đương nhiên cũng có thể làm một chút công nghệ sinh vật, ví dụ như gián Hỏa Tinh, kỹ thuật của Từ Trường Điên Lão.

Cũng có thể làm một nhà tư tưởng, suy ngẫm về linh hồn con người rốt cuộc là cái quái gì, trí tuệ nhân tạo có được coi là người không, quốc gia cái ác cần thiết này có nên thay đổi không, giới hạn giữa quyền lợi tập thể và cá nhân, mối quan hệ giữa con người và vũ trụ.

Đương nhiên còn có các loại hành vi tôn giáo. có thể làm quá nhiều chuyện, căn bản làm không xuể.

Quả thực có rất nhiều việc có thể làm, vậy ngươi chuẩn bị làm gì.

Nếu nói muốn gây chuyện, tôn giáo rất không tệ.

Đương nhiên hacker cũng được, kỹ sư cũng không tồi.

Có lẽ đều có thể thử xem, đặc sắc của cyberpunk chính là tầng lớp trên ngày càng coi trọng việc kiếm tiền, đối với tầng lớp cơ sở ngày càng thiếu quản lý.

Kênh tư bản cạn kiệt, thiếu năng lực giải quyết vấn đề xã hội, cuối cùng là để các công ty tự mình chiêu binh mãi mã.

Công ty có tiền, có quân, thế là thiên hạ đại loạn.

Địch Ny Toa gật đầu nói: Bản chất không thay đổi, nói cho cùng cũng giống như quý tộc nổi loạn ngày xưa.

Chỉ là quý tộc phong kiến ngày xưa dùng đất đai để phân chia địa bàn của mình, còn công ty tư bản hiện tại dựa vào bằng sáng chế để đảm bảo lãnh địa tư bản của mình.

Nhưng công ty muốn bằng sáng chế có hiệu lực, thì cần cơ quan trọng tài, cần một tòa án.

Nếu không có bên thứ ba như vậy, giữa công ty và công ty chỉ có thể cứng đối cứng, dùng vật lý để phá hủy năng lực sản xuất của đối thủ.

Giống như Chiến tranh thế giới thứ nhất và thứ hai, chỉ là như vậy, công ty lại phải phân chia theo đất đai, chứ không phải theo bằng sáng chế.

Quả thực, vì bằng sáng chế không có bên thứ ba bảo hộ, đối thủ trực tiếp sao chép là được, công ty muốn duy trì ưu thế, vẫn là kiểm soát địa bàn, từ chối giao lưu với đối thủ sẽ hiệu quả hơn, danh nghĩa là công ty, thực chất cũng là lãnh chúa phong kiến.

Đỗ Lan cũng nói: Nói cho cùng thì thứ được kế thừa từ đời này sang đời khác rốt cuộc là gì, là đất đai, hay là bằng sáng chế.

Đất đai là một mảnh đất trên phương diện địa lý, bằng sáng chế là một mảnh đất trên phương diện tư bản.

Chương 3743

Để bảo vệ đất đai, có thể huấn luyện quân đội.

Nhưng để bảo vệ bằng sáng chế lại rất khó, dù sao bằng sáng chế là vô hình, đất đai không thể bị di chuyển, nhưng bằng sáng chế lại có thể bị đánh cắp.

Công ty muốn bảo vệ bằng sáng chế, tốt nhất vẫn là tòa án, chứ không phải quân đội.

Địch Ny Toa nói: Nhưng để duy trì tòa án, nghị viện sẽ không biến mất, nhiều nhất là khôi phục thành viện nguyên lão, do các ông chủ công ty tạo thành một cơ quan tổng tài.

Hoặc là không cần tòa án, trực tiếp dựa vào vũ lực, nhưng như vậy sẽ là phong kiến hóa, ưu thế tư bản của công ty không phát huy được.

Dù sao tư bản không có biên giới, nhưng vật chứa của tư bản có biên giới.

Một công ty đa quốc gia, có thể vận chuyển tư bản đến bất kỳ quốc gia nào, mỗi quốc gia chắc chắn sẽ hoan nghênh.

Nhưng một khi tư bản hạ cánh biến thành nhà xưởng, biến thành dây chuyền sản xuất, muốn đi thì rất khó.

Rải tiền thì luôn rất đơn giản, nhưng tư bản muốn thu tiền về thì quá khó.

Đây chính là tư bản không có biên giới, nhưng vật chứa của tư bản có biên giới.

Cho nên thế giới quan cyberpunk thông thường là loạn thế, thông thường đã không còn tồn tại cái gì gọi là bằng sáng chế, các công ty đều là lãnh chúa chiếm địa bàn.

Một khi chiếm địa bàn, lại lùi về thời đại lãnh chúa phong kiến.

Công ty dựa vào công nghệ để quản lý mảnh đất này, nhưng vì nhu cầu lợi nhuận, tầng lớp cơ sở trên đất không nhận được đủ cơ sở vật chất công cộng, thế là thế lực hắc ám, tôn giáo, lừa đảo. các loại tội ác nảy sinh.

Một khi biến thành lãnh chúa phong kiến, sẽ không thể tùy tiện di chuyển, chiến tranh xảy ra tiếp theo cũng đơn giản, đánh sập năng lực sản xuất của đối thủ, giống như Thế chiến I, II.

Công ty để không bị đánh sập năng lực sản xuất, tốt nhất là bố trí toàn cầu hóa, phân bố nhà xưởng trên toàn thế giới.

Nhưng một khi phân bố đến toàn thế giới, trong địch có ta, trong ta có địch, gặp phải cạnh tranh ác tính thì áp lực rất lớn.

Dường như quản lý tập trung, cách ly với kẻ địch mới là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng cách ly với kẻ địch, chính là ranh giới rõ ràng, đánh nhau cũng rất đơn giản.

Đây chính là tình thế tiến thoái lưỡng nan của công ty, hai bộ trò chơi lãnh địa và bằng sáng chế không thể tương thích, đều có ưu điểm, cũng đều có khuyết điểm, công ty khó lòng lựa chọn.

Nhưng cuối cùng công ty đều sẽ chọn lãnh địa, bởi vì lãnh địa là hữu hình, dễ kiểm soát hơn.

Còn bằng sáng chế là vô hình, cho dù bảo vệ tầng tầng lớp lớp, cũng có thể bị đánh cắp, bị bán đi.

Dù sao nội bộ công ty cũng có rất nhiều người muốn phát tài, vậy thì bán bí mật bằng sáng chế của công ty cho công ty đối thủ, chính là cách hay để phát tài.

Giám thủ tự đạo, công khí tư dụng, đối với những người khao khát phát tài mà nói, không có đạo đức nào có thể hạn chế họ.

Công ty không thể tuyên truyền đại công vô tư.

Nếu nhân viên đại công vô tư, tại sao không trung thành với quốc gia, mà lại trung thành với công ty.

Giải quyết vấn đề này như thế nào.

Trí tuệ hóa, đào thải những người có lòng riêng, thay bằng trí tuệ nhân tạo.

Điều này giống như năm xưa quý tộc phong kiến có nhu cầu hàng hải lớn, thế là bỏ tiền ra đi biển, cuối cùng đi ra một cây công nghệ.

Bây giờ công ty cũng có nhu cầu kiểm soát lãnh địa và bằng sáng chế, thế là bỏ tiền nâng cấp trí tuệ, cuối cùng có thể sẽ đi ra một dòng thời gian nhân loại bị trí tuệ hủy diệt.

Đương nhiên cũng có thể là kết quả trí tuệ và nhân loại đoàn viên, dù sao trí tuệ nhân tạo cũng được viết bằng logic của con người.

Đi thôi, trước tiên tham quan các loại nhà xưởng.

Đỗ Lan nói.

Công ty của thế giới này vẫn là tài phiệt, cũng là hình thức Phục hưng, chính là một công ty lớn dưới có nhiều nhà xưởng nhỏ phụ trợ, hình thành một tài phiệt.

Công ty máy móc chính xác Phản Hoa này thuộc loại công ty nhỏ mới nổi, năng lực kỹ thuật không ra sao, chương trình nhân tạo viết mãi không xong.

Cho nên liền buôn lậu trẻ em, tách linh hồn thiếu nữ ra, rót vào người máy, thiết kế ra một loại người máy người lớn.

Thật đúng là rất có ý tưởng.

Kỹ thuật không được thì làm sao.

Làm sao nâng cao sức cạnh tranh của sản phẩm.

Lách luật, làm giả.

Không có vấn đề gì lớn, bị phát hiện thì cúi đầu là được.

Đây cũng không phải chuyện gì to tát.

Đỗ Lan bày tỏ việc các doanh nghiệp Nhật Bản làm giả là chuyện rất thường thấy, cúi đầu là xong, chẳng lẽ còn thật sự thủ tiêu tài phiệt.

Tài phiệt là nền tảng của xã hội, nếu thủ tiêu tài phiệt, sẽ gây ra lượng lớn vấn đề xã hội.

Xã hội Nhật Bản sở dĩ ổn định, chính là nhờ các doanh nghiệp xác sống ổn định.

Doanh nghiệp làm giả cũng là để duy trì thị trường của mình, sở dĩ làm giả là vì họ đã không còn năng lực tiếp tục nâng cao, giống như một học sinh thi được tám mươi điểm, bước tiếp theo muốn thi chín mươi điểm sẽ rất khó, huống chi yêu cầu của thị trường đối với họ ngày càng cao.

Giống như yêu cầu của mọi người đối với điện thoại quả táo, đều hy vọng điện thoại quả táo đổi mới.

Nhưng vấn đề là quá khó, một lần đổi mới thất bại, cổ phiếu quả táo lao dốc, lúc đó người tiêu dùng sẽ không đồng tình với điện thoại quả táo, chỉ đổi sang một sản phẩm khác.

Đối với công ty người máy cũng vậy, năng lực kỹ thuật của họ chỉ có bấy nhiêu, không thể sản xuất người máy thỏa mãn thị trường, cho nên phải làm giả.

Sử dụng kỹ thuật tách linh hồn không hoàn thiện, giả vờ là chương trình trí tuệ.

Loại người máy được lắp đặt trí tuệ giả này vừa ra mắt, đã rất được hoan nghênh.

Rất nhiều người đều cho rằng đây là trí tuệ nhân tạo chân thực nhất, biểu hiện ở các phương diện đều vô cùng xuất sắc.

Chúng ta xem tiếp, ta đoán tài phiệt Nhật Bản mười người thì chín người sẽ làm giả, bởi vì từ trên xuống dưới đều sẽ không vạch trần, đều sẽ ngầm thừa nhận.

Bởi vì mỗi một nhân viên đều là người được hưởng lợi từ tài phiệt.

Ta nhớ có một vệ sĩ từng nói: sự phản kháng mù quáng không có giá trị, mấy triệu nhân viên của công ty là vô tội.

Nhưng thực ra không vô tội, bởi vì mấy triệu nhân viên để bảo vệ lợi ích của mình, biết rõ công ty làm giả, biết rõ công ty đang làm bậy, cũng sẽ chọn ngầm thừa nhận, thậm chí cùng nhau làm giả, bởi vì họ đã nhận được tiền thưởng của công ty.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa tham quan nhà xưởng cyberpunk, các ông chủ cũng rất khó khăn, một số công ty không đủ kỹ thuật thì cần làm giả.

Phần mềm không được, thì dùng linh hồn con người giả làm trí tuệ nhân tạo.

Phần cứng không được, thì mua linh kiện quân dụng, hoặc trực tiếp buôn lậu.

Tóm lại công ty phải giả vờ hào nhoáng, để mọi người mua sản phẩm của mình.

Làm giả là lựa chọn của mọi người, bởi vì công ty Nhật Bản có thể thi được tám mươi điểm, nhưng thị trường lại hy vọng họ thi được chín mươi điểm, thậm chí một trăm điểm.

Làm không được, chỉ có thể làm giả.

Thuật toán chip thần kinh, thiết kế và sản xuất chip, thiết kế và sản xuất nghĩa thể, những sản phẩm của công nghệ hiện đại này thay đổi cuộc sống của con người, cũng đang thay đổi tư tưởng của con người.

Khi tư tưởng cũ không thể giải thích được sự vật mới, thì cần có tư tưởng mới.

Linh hồn, là thứ cuối cùng mà phần mềm máy tính không thể mô phỏng, cũng là sự khác biệt cuối cùng giữa con người và trí tuệ nhân tạo.

Đỗ Lan nói: Nếu thông qua tính toán hàm số, biểu hiện của trí tuệ nhân tạo và con người đã không có bất kỳ khác biệt nào, cái gọi là linh hồn của con người cũng sẽ nhanh chóng bị công phá.

Đi thôi, chúng ta cũng có thể phát triển công nghệ, tiến hành cạnh tranh thương mại, đồng thời còn có thể quản lý cơ sở một chút, còn có thể làm đạo sư tư tưởng nhân sinh. 186.

Đỗ Lan bày tỏ đã ở thế giới Cyberpunk thì chắc chắn phải chơi cho đã.

Chúng ta mở công ty gì.

Chương 3744

Chip, phần mềm, hay phần cứng, thiết kế, năng lượng, hay logistics.

Tính toán hàm số chỉ là một loại phân bố ngẫu nhiên, là mô hình toán học mô phỏng hành vi của con người, tăng thêm một mức độ ngẫu nhiên nhất định, tức là mô phỏng hành vi cảm tính, phi lý tính của con người.

Có thể làm được ngẫu nhiên, gần như không có khác biệt với con người.

Nhưng tính toán hàm số như vậy cần sức mạnh tính toán lớn, hiện tại chip thần kinh chỉ là giả ngẫu nhiên, không phải ngẫu nhiên thực sự.

Một khi thực sự ngẫu nhiên, con người cũng không thể kiểm soát hành vi của người máy, giống như con người không thể dự đoán hành vi của con người.

Quả thực, con người theo đuổi trí tuệ nhân tạo vô hạn tiếp cận con người, nhưng nếu trí tuệ nhân tạo thực sự giống con người, con người lại phải sợ hãi.

Lời xưa nói hay người chết không đáng sợ, người sống mới đáng sợ, ác ma không đáng sợ, đồng loại mới đáng sợ, nước nóng quá ta không dám uống, lòng người lạnh quá ta không dám chạm. trí tuệ nhân tạo giống con người, con người cũng phải sợ hãi.

Nhưng lúc này, trí tuệ nhân tạo vẫn theo đuổi sự chân thực, dù sao cũng là một canh bạc.

Diệp Công thích rồng, chính là đạo lý này.

Hai người tham quan các loại công nghệ, thấy rất nhiều hành vi vi phạm pháp luật.

Công ty làm giả để duy trì địa vị của mình, người bình thường phạm tội để sinh tồn, còn có những kẻ thảo mãng phản kháng vì bất mãn với hiện trạng, còn có truyền thông thổi bùng ngọn lửa.

Mỗi người đều thông qua mạng lưới để nhận được lượng lớn thông tin, trở nên không biết phải làm sao.

Trong thời đại này, thay đổi quá lớn, rất nhiều người không thể thích ứng.

Người máy trở thành công cụ sản xuất, rất nhiều người không tìm được việc làm, chỉ có thể dựa vào lương cứu tế để sống, dựa vào phần mềm ảo giá rẻ để tê liệt linh hồn của mình.

Nhưng cho dù là bây giờ, vẫn là nghị viện ở trên, công ty ở dưới.

Nghị viện vẫn tổ chức lực lượng duy trì trị an, thành lập Cửu Khóa chuyên đối kháng tội phạm công nghệ cao, trực tiếp nhận lệnh từ thủ tướng.

Nhưng vì Cửu Khóa là một phòng ban không tồn tại, cho nên ngân sách đều được phê duyệt từ quỹ cứu tế từ thiện.

Thao tác này bản thân nó đã không hợp pháp, nhưng Cửu Khóa vốn dĩ không phải là một sự tồn tại hợp pháp, khi cần thiết sẽ bị trực tiếp vứt bỏ.

Nhưng cho dù vậy, nhân viên Cửu Khóa vẫn tận tụy phá án.

Phương thức phá án của Cửu Khóa là chủ động tấn công, dựa vào trang bị vũ khí quân sự hóa để trực tiếp bắt giữ tội phạm.

Hay là thiết kế giáp exoskeleton quân dụng, hoặc trực tiếp hơn một chút, chúng ta giả làm người ngoài hành tinh rơi xuống Trái Đất, hợp tác kinh doanh với các công ty địa phương.

Đỗ Lan nói.

Giống như Macross.

Đỗ Lan gật đầu.

Macross chính là trong tương lai một ngày nào đó, có một phi thuyền ngoài hành tinh rơi xuống Trái Đất, viết lại công nghệ của nhân loại.

Sau đó người ngoài hành tinh xâm lược Trái Đất, nhân loại lái những chiếc chiến đấu cơ có thể biến hình để triển khai cuộc chiến tranh giữa các vì sao hoành tráng với người ngoài hành tinh.

Địch Ny Toa nói: Trực tiếp cho phi thuyền vũ trụ đâm vào Trái Đất, có phải quá ồn ào không.

Vậy thì rơi ở mặt sau của Mặt Trăng, bây giờ Nhật Bản không phải có kế hoạch quay quanh Mặt Trăng sao.

Có thể trực tiếp tiếp xúc với phi hành gia, giả làm người ngoài hành tinh, thế nào.

Địch Ny Toa nói: Thực ra hoàn toàn có thể đơn giản hơn một chút, trực tiếp phát triển một bộ siêu cấp người máy là được rồi.

Nhưng phát triển siêu cấp người máy, chắc chắn sẽ bị người khác uy hiếp lợi dụng, còn có thể bị người ta cướp đoạt.

Sau đó sản xuất hàng loạt, còn phải tranh giành tài nguyên cơ sở hạ tầng với người khác.

Dù sao sản xuất cần điện, nước ngọt, logistics, nguyên liệu thô. các loại cơ sở hạ tầng.

Bây giờ cơ sở hạ tầng đều đã bị mấy tài phiệt lớn chia hết rồi, trừ khi mở rộng quy mô cơ sở hạ tầng, nếu không chắc chắn sẽ xảy ra xung đột.

Điều này không thể không nói đến kế hoạch cải tạo quần đảo, quả thực đã phát triển một đợt cơ sở hạ tầng, nhưng sau khi đợt này xây xong, thì không bao giờ phát triển nữa, đều đã chia hết rồi.

Cho nên muốn sản xuất hàng loạt công nghệ, chắc chắn phải cướp đoạt tài nguyên từ các tài phiệt khác.

Vậy giả làm người ngoài hành tinh, cũng phải đối mặt với những vấn đề này.

Địch Ny Toa nói.

Nếu chúng ta là người ngoài hành tinh, có thể hợp tác với cục hàng không vũ trụ, với nghị viện, nghị viện có thể hỗ trợ chúng ta đả kích đối thủ.

Hơn nữa chúng ta làm một chút siêu năng lực cũng rất bình thường.

Chúng ta có thể giả vờ chúng ta là Quang Chi Cự Nhân đến từ Quang Chi Quốc.

Được thôi, nghe ngươi.

Địch Ny Toa vẫn chiều chuộng Đỗ Lan, cuối cùng đồng ý kế hoạch.

Thế là họ đến mặt sau của Mặt Trăng, chế tạo một chiếc phi thuyền bị rơi, sau đó hóa thân thành Quang Chi Cự Nhân, lấp lánh phát sáng để thu hút sự chú ý của vệ tinh.

Vệ tinh quay quanh Mặt Trăng của Nhật Bản rất nhanh đã phát hiện ra sự bất thường, sau đó lập tức tiến hành thám hiểm có người lái.

Vèo một tiếng phóng tên lửa, với tốc độ nhanh nhất hạ cánh xuống mặt sau của Mặt Trăng, đi về phía điểm sáng.

Phi hành gia đã nhìn thấy một cảnh tượng chấn động mà cả đời cũng không thể quên, một nam một nữ hai người khổng lồ phát sáng đứng trên mặt sau của Mặt Trăng.

Khi người khổng lồ phát hiện ra phi hành gia, họ hóa thành hình dạng con người lơ lửng trên Mặt Trăng, không có bất kỳ bộ đồ bảo hộ nào, có thể xác định hai người này là người ngoài hành tinh.

Sau đó phi hành gia cũng nhìn thấy phi thuyền của người ngoài hành tinh, lập tức truyền thông tin về Trái Đất.

Người Trái Đất cuối cùng cũng biết rằng nhân loại không hề cô đơn, trong vũ trụ tồn tại những sinh mệnh ngoài hành tinh mà con người không thể hiểu được.

Phi hành gia mang theo người ngoài hành tinh lặng lẽ trở về Trái Đất, Nhật Bản đã xây dựng một căn cứ bí mật dưới đáy biển để nghiên cứu phi thuyền vũ trụ.

Và đã tiến hành giao lưu với người ngoài hành tinh, nhân loại hy vọng người ngoài hành tinh có thể trả lời các câu hỏi của họ, đặc biệt là vấn đề trí tuệ nhân tạo.

Cái gọi là lấy người làm gương có thể biết được mất, lấy lịch sử làm gương có thể biết hưng suy, con người luôn cần phải so sánh với người khác, mới có thể biết được vị trí của mình, mới có thể biết được phương hướng nỗ lực.

Trước đây nhân loại là mò mẫm hành động, bây giờ gặp được người ngoài hành tinh, quả thực là gặp được ngọn đèn sáng.

Cho nên nhân loại lập tức xuất hiện phái cứu rỗi, cho rằng người ngoài hành tinh đến để cứu rỗi nhân loại.

Sư ngoại quốc tụng kinh hay, nhân loại đang cần một phương hướng, người ngoài hành tinh đến vừa đúng lúc.

Đây cũng là mục tiêu của Đỗ Lan, hắn rất rõ ràng nhân loại cần một vật tham chiếu.

Nếu mình tham gia vào thế giới cyberpunk với thân phận con người, sẽ phải đấu đá qua lại, cần mấy năm để xây dựng uy tín, rất phiền phức.

Nhưng tham gia với thân phận người ngoài hành tinh, sẽ có một bộ phận nhân loại lập tức chấp nhận tư tưởng của mình.

Đương nhiên cũng có một bộ phận nhân loại là phái bản địa, cho rằng người ngoài hành tinh là kẻ địch.

Nhưng bất kể thế nào, Đỗ Lan cũng đã trở thành một sự kiện lớn không thể bị phớt lờ, nhanh chóng xây dựng được uy tín của mình.

Mình là người ngoài hành tinh nắm giữ năng lực xuyên không gian, chỉ riêng điểm này đã đủ để một bộ phận người tin tưởng hắn.

Hắn hợp tác với những người tin tưởng hắn, có thể mở công ty, thành lập thế lực.

Công ty ngoài hành tinh được thành lập, với sản phẩm chủ đạo là robot nano sản xuất để phục hồi môi trường.

Đồng thời Đỗ Lan và Địch Ny Toa cũng được sắp xếp vào Cửu Khóa.

Tại sao lại là Cửu Khóa, theo Đỗ Lan, Cửu Khóa giống nhất với đội đặc nhiệm khoa học, một đội quân tinh nhuệ với số lượng rất ít, đồng thời còn có công nghệ tiên tiến làm bảo chứng, quá thích hợp cho vật chủ của Ultraman, quá thích hợp cho Ultraman đến từ hành tinh khác.

Có cần thông báo cho thủ tướng không.

Người ngoài hành tinh muốn đến làm việc ở bộ phận dưới quyền ông ấy.

Người của Cục quản lý người ngoài hành tinh đang thảo luận.

Kể từ một năm trước khi họ nhận được thông tin về người ngoài hành tinh, tìm thấy một nam một nữ hai Quang Chi Cự Nhân sống sờ sờ ở mặt sau Mặt Trăng, cục quản lý đã luôn hợp tác với người ngoài hành tinh, dùng công nghệ của người ngoài hành tinh kiếm được rất nhiều tiền.

Cục quản lý đã phong tỏa thông tin vì lý do an toàn, thậm chí ngay cả thủ tướng cũng không biết tình hình cụ thể của cục quản lý.

Cục quản lý đã tự lập, dựa vào công nghệ của Quang Chi Cự Nhân để xây dựng tường lửa mạng, ngay cả hacker mạnh nhất cũng không thể công phá.

Chương 3745

Cách ly trên mạng, trên phương diện vật lý cũng xây dựng lượng lớn các công trình ẩn, ẩn theo đúng nghĩa đen, không bị các công nghệ thăm dò hiện có phát hiện.

Tham vọng của cục quản lý cũng đang dần nảy sinh, dần dần bị người ngoài hành tinh ảnh hưởng, muốn thiết lập địa vị của riêng mình.

Không cần thông báo, thủ tướng căn bản không quan trọng, bây giờ quốc gia này, thế giới này do cục quản lý chúng ta bảo vệ.

Vậy nếu người ngoài hành tinh đến Cửu Khóa, có thoát khỏi tầm kiểm soát không.

Sẽ không, người ngoài hành tinh và cục quản lý là hợp tác lẫn nhau, công nghệ của họ vẫn phải thông qua công ty của cục quản lý để công bố.

Cục quản lý còn mở cả công ty, chiếm đoạt thị trường và năng lượng, nguyên liệu thô.

Có công nghệ, có tiền, còn có vũ trang, cục quản lý hoàn toàn có thể trở thành quốc gia trong quốc gia.

Được rồi.

Chúng ta phải tin tưởng người ngoài hành tinh, người ngoài hành tinh cần hiểu về Trái Đất, sau đó họ sẽ dẫn dắt Trái Đất đến một tương lai tốt đẹp.

Rõ ràng cục trưởng cục quản lý là một người thuộc phái cứu rỗi.

Trong Tam Thể có phái hàng lâm, phái cứu rỗi, phái sinh tồn.

Phái hàng lâm là tiêu diệt bạo chính của nhân loại, Trái Đất thuộc về Tam Thể, phái cứu rỗi là lợi dụng kinh nghiệm tiên tiến của người ngoài hành tinh để cải tạo Trái Đất, cải tạo nhân loại, phái sinh tồn là tự mình làm chó săn cho người ngoài hành tinh, mình có thể sinh tồn là được.

Đây chính là ba thái độ sau khi gặp sự kiện mới, một là tiêu diệt toàn bộ sự vật mới, sự vật cũ là tốt nhất.

Hai là đối với sự vật cũ lấy tinh hoa bỏ cặn bã.

Ba là tiêu diệt toàn bộ sự vật cũ.

Người ngoài hành tinh là mới, Trái Đất là cũ.

Chấp nhận sự vật mới, đối với sự vật cũ chính là ba thái độ.

Cục trưởng thuộc loại lấy tinh hoa bỏ cặn bã, ông ta cho rằng Đỗ Lan và Địch Ny Toa hiểu về Trái Đất là có lợi, mới có thể cải tạo Trái Đất tốt hơn.

Thế là Đỗ Lan và Địch Ny Toa thuận lý thành chương gia nhập Cửu Khóa, tiểu đội tinh nhuệ này.

Đây là thành viên mới.

Khóa trưởng của Cửu Khóa là một ông già nhỏ bé, trông giống như một con khỉ mặc vest.

Ông giới thiệu hai thành viên mới với tất cả thành viên Cửu Khóa.

Đội trưởng hành động của Cửu Khóa tên là Thảo Thế Tố Tử, một ngự tỷ có thân hình cao ráo, nhưng cơ thể của cô chỉ là nghĩa thể, là một trong những người đầu tiên trên thế giới được nghĩa thể hóa toàn thân.

Các thành viên khác đều là đàn ông, có người cải tạo mắt, có người cải tạo chi thể, ít nhất cũng là cải tạo bộ não.

Chỉ có một người là con người nguyên bản, chưa từng tiến hành bất kỳ cải trang nào, là người theo chủ nghĩa nguyên thủy của nhân loại.

Chào mọi người, tôi tên là Đỗ Lan, xin được chỉ giáo nhiều hơn.

Địch Ny Toa, xin được chỉ giáo nhiều hơn.

Khóa trưởng nói: Đỗ Lan đảm nhiệm công tác ngoại cần, Địch Ny Toa phụ trách hậu cần kỹ thuật.

Mọi người hãy hòa thuận với nhau, Tố Tử, giao cho cô đấy.

Vâng.

Thảo Thế Tố Tử không ngại đội có thêm hai người, dù sao công việc của Cửu Khóa rất nhiều, đã đến mức phụ nữ dùng như đàn ông, đàn ông dùng như gia súc, tăng ca phá án là chuyện thường ngày.

Chào mọi người.

Đỗ Lan chào hỏi mọi người, nói: Vợ chồng tôi rất vinh hạnh được gia nhập cùng các bạn.

Vợ chồng.

Mọi người không ngờ hai người mới lại là vợ chồng.

Các người là vợ chồng.

Tố Tử hỏi.

Vâng, chúng tôi là vợ chồng.

Đỗ Lan nói.

Thật là bất ngờ, lại có sự sắp xếp như vậy.

Tố Tử chưa bao giờ gặp trường hợp vợ chồng được sắp xếp vào cùng một bộ phận. 187.

Nhưng vì đây là sự sắp xếp của cấp trên, cô cũng lười phản bác, nhiệm vụ của Đội 9 chỉ có một là phá án.

Các người đến đúng lúc, chúng tôi đang có một vụ án người máy tấn công con người.

Đỗ Lan, anh đi điều tra.

Địch Ny Toa đến kho cơ khí, bộ phận hỗ trợ kỹ thuật ở đó, sẽ có người sắp xếp công việc.

Vâng.

Hai người phân công nhận việc.

Đây là hồ sơ vụ án, đây là mẫu người máy mới do công ty máy móc chính xác Phản Hoa sản xuất, vừa ra mắt đã được đánh giá cao, nhưng không lâu trước đây đã xảy ra nhiều vụ người máy nổi điên làm bị thương người, chúng tôi nghi ngờ bên trong những người máy này đã bị cài đặt chương trình virus.

Tố Tử giao hồ sơ cho Đỗ Lan, bảo anh nhanh chóng đọc để nắm rõ vụ án.

Tôi cho rằng đây có thể là hành vi cạnh tranh thương mại, mẫu người máy mới của Phản Hoa rất được ưa chuộng, nghe nói đã sử dụng thuật toán trí tuệ nhân tạo mới nhất, khiến người máy giống con người hơn, vừa ra mắt đã cung không đủ cầu.

Các đối thủ cạnh tranh chắc chắn sẽ ghen tị, cài virus để phá hoại danh tiếng của họ là rất có khả năng.

Gã to con Ba Đặc phân tích, mắt của hắn là mắt điện tử, là một cải tạo tiêu chuẩn của lực lượng đặc nhiệm.

Đây là một hướng điều tra rất tốt.

Nhưng cũng không thể loại trừ khuyết điểm trong thiết kế của người máy, hoặc là do nhân viên nội bộ gây rối, cần phải đến công ty xem xét.

Đỗ Lan, anh và Đà Cổ Tát một tổ, bố trí kiểm soát bên ngoài công ty.

Thạch Xuyên, anh tiếp tục điều tra phần mềm của người máy.

Tôi và Ba Đặc sẽ đi gặp ông chủ của công ty.

Đỗ Lan biết đây không phải là virus, mà là linh hồn.

Công ty này chính là doanh nghiệp làm giả phần mềm, không có năng lực kỹ thuật, nên đã vi phạm pháp luật sử dụng linh hồn con người.

Dùng linh hồn của các bé gái tị nạn làm phần mềm, nhưng linh hồn có tính không chắc chắn, chúng không muốn trở thành đồ chơi, thế là dưới tác dụng của linh hồn đã nổi điên, hy vọng gây chú ý.

Sau này linh hồn con người có thể tùy ý xuyên qua mạng lưới, bất kỳ người máy nào kết nối mạng đều có thể trở thành vỏ bọc của con người, tiến hóa thành người điện tử mạng.

Ví dụ như Thảo Thế Tố Tử, linh hồn của cô ấy cuối cùng đã hoàn toàn điện tử hóa.

Còn linh hồn của các bé gái tị nạn không thể tự do di chuyển trên mạng, nên chỉ có thể làm một chút phản kháng nhỏ bé.

Đỗ Lan, anh đang nghĩ gì vậy.

Sắp xuất phát rồi.

Đà Cổ Tát nói.

Không có gì, tôi đến đây.

Hai người lái xe đến công ty, kiểm tra xem có nhân viên khả nghi nào không.

Anh là người tự nhiên.

Không sai, tôi không tiến hành bất kỳ cải tạo nào.

Vốn dĩ tôi chỉ là một cảnh sát bình thường, là đội trưởng điều tôi đến Cửu Khóa, nói rằng người tự nhiên có góc nhìn tư duy khác.

Nhưng cường độ công việc của Cửu Khóa thật sự cần phải xem xét lại.

Cửu Khóa thường xuyên gặp phải đấu súng, kẻ địch không phải là lính đánh thuê vũ trang, thì là gián điệp nước ngoài, còn có cả người máy thân thể sắt thép, không có kẻ nào mà thân thể bằng xương bằng thịt có thể đối phó.

Nhưng sự yếu đuối của Đà Cổ Tát chính là thứ Cửu Khóa cần, anh ta có thể suy nghĩ từ góc độ của người yếu.

Còn những người khác trong Cửu Khóa đều quá mạnh, luôn chọn cách tấn công mạnh, thiếu sự linh hoạt.

Đà Cổ Tát cũng rất bất lực, một mặt nội tâm hy vọng ở lại Cửu Khóa để tỏa sáng, một mặt lại rất yêu quý cơ thể nguyên bản này, cái gọi là thân thể da tóc là do cha mẹ ban cho, không thể hủy hoại.

Còn anh thì sao, đã cải tạo bộ phận nào.

Đà Cổ Tát hỏi.

Cải tạo rất nhiều nơi, mỗi tế bào trong cơ thể đều đã được cải tạo.

Đỗ Lan bày tỏ Quang Chi Cự Nhân chính là bị biến dị dưới sự chiếu xạ của tháp lửa plasma.

Vậy thật là vất vả.

Đà Cổ Tát tưởng Đỗ Lan cũng là người được cải tạo nghĩa thể toàn thân.

Bên kia, Thảo Thế Tố Tử thuận tiện điều tra hồ sơ của thành viên mới, trông có vẻ không có vấn đề gì, nhưng luôn cảm thấy có chút không hài hòa.

Cô điều tra trong kho dữ liệu, trực tiếp truy cập mạng không dây.

Xe tự động lái, còn mình thì lướt mạng.

Kết nối với kho lưu trữ hồ sơ điện tử, điều tra người mới, nhưng dữ liệu dường như quá đơn giản.

Cô cũng không đào sâu, dù sao trước mắt còn có vụ án phải giải quyết, trọng tâm phải đặt vào vụ án.

Lướt mạng, cô vào cộng đồng người máy, xem có ai đăng tải những lời lẽ khả nghi trên mạng không.

Mẫu người máy mới được chú ý vạn người vừa được bán ra không lâu đã xảy ra sự kiện nổi điên, nhìn thế nào cũng không bình thường.

Chương 3746

Cư dân mạng lần lượt cho biết mình cũng đã gặp phải tình huống tương tự, Tố Tử phát hiện vụ án này không đơn giản, bởi vì số vụ người máy cùng loại nổi điên xa xa không chỉ có mười ba vụ mà công ty đã báo án.

Từ tình hình bình luận trên mạng, ít nhất phải tăng gấp đôi, tức là gần ba mươi vụ rồi.

Theo lý mà nói, khách hàng đều sẽ gọi điện cho bộ phận hậu mãi, tại sao công ty không đề cập.

Có thể thấy, họ đang muốn che giấu điều gì đó.

Mẫu người máy này, đặc biệt là khi làm những việc không thể miêu tả, phản ứng thực sự quá giống người thật, tôi nghi ngờ căn bản không phải là thuật toán trí tuệ nhân tạo mới nhất, mà là sao chép linh hồn của con người.

Có một cư dân mạng đưa ra quan điểm sắc bén, trực tiếp vạch trần sự thật.

Hiện tại thuật toán trí tuệ nhân tạo của các công ty đều na ná nhau, đều không thể mô phỏng được những biểu hiện tinh vi của con người, nhưng mẫu người máy mới lại rất gần với con người, điều này không bình thường.

Mặc dù không loại trừ có nhà khoa học thiên tài, nhưng loại công nghệ mới này không thể xuất hiện một cách lặng lẽ, nhưng trên mạng không hề có bất kỳ thông tin nào.

Linh hồn của con người cũng có thể biến thành hàng hóa, con người cũng có một giá trị được niêm yết rõ ràng.

Điều này là đương nhiên, thế giới quan cyberpunk chính là phân biệt thân phận của mỗi người theo phương pháp của Hy Lạp cổ đại, thời Phục hưng, tức là hộ năm trăm đấu, hộ ba trăm đấu, kỵ sĩ, người có gia súc, phân chia theo tài sản.

Mỗi người đều có một cái giá.

Lúc đầu, mọi người phân chia vua tôi, cha con theo huyết thống, nhưng cùng với sự phát triển, sự bất mãn của mọi người đối với huyết thống ngày càng nhiều.

Khổng Tử hy vọng quý tộc làm tốt nghĩa vụ của mình, quân chủ cũng thực thi trách nhiệm của mình, nhưng ông yêu cầu mọi người khắc kỷ, tự giác thực thi nghĩa vụ, tự nhiên là không được.

Mạnh Tử hy vọng mọi người noi gương tiên vương, học theo tiêu chuẩn tốt, nếu làm không tốt thì có thể thay thế, đã có một số ý tưởng tạo phản.

Còn ở Nhã Điển thì là cải cách của Toa Luân, mọi người không phân biệt quý tộc và công dân, tất cả đều là công dân, chỉ phân chia thân phận theo thu nhập.

Trông có vẻ mọi người đều như nhau, nhưng có một số người công bằng hơn.

Sau này, các tác phẩm như 1984 hay Trại súc vật thực ra đều viết về tình huống này, đây là vấn đề tất yếu xuất hiện khi sao chép lại chế độ Nhã Điển.

Tái bác bằng khắc chính là khoa học kỹ thuật phát triển, bề ngoài thì mọi người bình đẳng, nhưng thực tế là có một số người lại càng bình đẳng hơn.

Những thiếu nữ bị tước đoạt linh hồn đều là dân tị nạn, thậm chí còn không được xem là người.

Căn cứ vào tài sản để phân chia đẳng cấp giữa người với người, thu nhập hàng năm càng nhiều thì địa vị càng cao, thu nhập càng ít thì địa vị càng thấp.

Dân tị nạn tương đương với không có thu nhập, họ vốn tưởng rằng đến Nhật Bản là có thể hưởng thụ đãi ngộ bình đẳng cho mọi người, nhưng lại không nhận ra quốc gia này phân chia địa vị theo tài sản, không có tài sản sẽ bị khai trừ khỏi nhân tịch.

Sở dĩ có dân tị nạn là vì thế giới này chưa bao giờ thái bình, chiến tranh giữa quốc gia với quốc gia, giữa công ty với công ty chưa bao giờ kết thúc.

Có chiến tranh thì có dân tị nạn, dân tị nạn đều hướng về những thiên đường tuyên truyền bình đẳng cho mọi người.

Bí mật của công ty cơ giới tinh mật Phản Hoa chính là đã sử dụng linh hồn của các thiếu nữ tị nạn, giả vờ là chương trình trí tuệ nhân tạo, khiến cho phản ứng của người máy gần như vô hạn với người thật.

Nhưng hành vi này là phi pháp, kỹ thuật tách rời linh hồn con người vẫn chưa hoàn thiện, gây tổn thương vĩnh viễn cho người sử dụng.

Trong quá trình điều tra của Cửu khóa, ông chủ rõ ràng đang che giấu.

Hơn nữa, ông chủ còn thuê sát thủ bảo vệ nhà kho, không cho bất kỳ ai tiếp cận, kể cả người thi hành pháp luật.

Điều này càng khiến Cửu khóa xác định bên trong có điều mờ ám.
188.

Nguyên tắc của Đội 9 là dùng tấn công để bổ sung cho điều tra, nếu ông chủ đã che giấu như vậy thì chắc chắn có bí mật, cứ đánh trước rồi nói sau.

Cửu khóa có toàn quyền chủ động sử dụng vũ lực.

Thế là trận chiến bắt đầu, người của Cửu khóa mặc bộ chiến phục ngụy trang quang học có khả năng tàng hình, tay cầm súng trường tự động, phát động tấn công vào nhà kho.

Họ vòng ra sau bắt giữ đám sát thủ, mọi người tiến vào nhà kho và nhìn thấy bí mật bên trong, từng cỗ quan tài cơ khí khổng lồ chứa đựng những thiếu nữ chỉ mới mười mấy tuổi.

Bảy khiếu của những thiếu nữ này đều cắm ống dẫn, duy trì mạng sống bằng thức ăn lỏng, trên đầu đội mũ giáp cơ khí, tín hiệu điện tử không ngừng trích xuất linh hồn từ trong não họ.

Xem ra đây chính là chân tướng của phần mềm mới, sử dụng trái phép kỹ thuật tách rời linh hồn chưa hoàn thiện, giam cầm linh hồn trong máy móc, Ba Đặc nặng nề nói.

Người máy mất kiểm soát, chính là tiếng gào thét của linh hồn con người, Đà Cổ Tát cũng cảm khái nói.

Đây chính là tội phạm mà chúng ta phải đối mặt, Thảo Thế Tố Tử rất bình tĩnh, đã sớm quen với loại bóng tối này, nói: Trong thời đại này, chúng ta không thể thay đổi xã hội thì phải thích ứng với xã hội.

Người mới, cảm giác thế nào.

Cô tiện thể quan tâm Đỗ Lan, người lần đầu tiên đi làm nhiệm vụ.

Đỗ Lan nói: Tôi thấy họ rất may mắn, nếu không biến thành những người máy điên cuồng thì căn bản không ai thèm để ý đến họ, cho dù chết trong con hẻm nhỏ cũng chẳng ai điều tra.

Vì linh hồn của họ tiến vào người máy và tấn công người giàu có, mới có thể thu hút được đội tinh nhuệ nhất đến điều tra vụ án này, vận may của họ thật không t tệ.

Tôi nghĩ người máy không phải là nhà tù của họ, mà là thang lên trời của họ.

Mọi người không khỏi nhìn về phía Đỗ Lan, cảm thấy suy nghĩ của hắn quá khác người.

Linh hồn của họ bị tổn thương vĩnh viễn, sau này có thể sẽ trở thành phế nhân, thậm chí biến thành bệnh nhân tâm thần, Ba Đặc tuy to con nhưng lại rất đa cảm.

Thì đã sao.

Anh xem lại chính các anh đi, có ai thân thể còn nguyên vẹn không.

Thế giới của người lớn làm gì có hai chữ dễ dàng.

Mọi người đều phải đặt cược tính mạng để giành lấy địa vị, không thể vì họ là dân tị nạn mà không cần liều mạng đã được hưởng đãi ngộ, đúng không.

Đỗ Lan nói.

Chúng tôi nỗ lực như vậy chính là hy vọng những đứa trẻ này không bị tổn thương.

Nếu trẻ em đều biến thành vật hy sinh, nỗ lực của chúng tôi còn có ý nghĩa gì.

Đà Cổ Tát cũng không thể đồng tình với cách nói của Đỗ Lan.

Đây chính là thành kiến rồi, các anh tự định vị mình là những anh hùng cao cao tại thượng, tước đoạt quyền lợi trở thành anh hùng của họ.

Điều này không công bằng, mỗi người đều nên luôn luôn chuẩn bị, sẵn sàng đấu tranh.

Mỗi người đều có quyền đấu tranh, ai cũng có.

Đừng cãi nữa, công việc của chúng ta là phá án, chứ không phải tranh cãi vô nghĩa, Thảo Thế Tố Tử biết đây là quan điểm và lập trường cá nhân, mỗi người mỗi khác, cãi cũng không ra kết quả.

Vụ án này kết thúc, nhưng vẫn còn những vụ án khác đang chờ họ.

Tiếp theo là vụ án trẻ mồ côi mất tích, không cần nói cũng biết, lại có người đang lợi dụng linh hồn trẻ em.

Một viện cứu tế, mỗi đứa trẻ đều phải làm việc cực nhọc, nếu không còn sức lực thì bị đưa đi làm công nhân cày cuốc trong máy tính, cày cuốc trong thế giới ảo.

Đà Cổ Tát, anh thấy Đỗ Lan là người thế nào.

Ba Đặc tìm đến Đà Cổ Tát, người đang hợp tác với Đỗ Lan, hỏi ý kiến của anh về người mới.

Không ổn lắm, tác phong hành động của cậu ta rất khó hiểu, khác với người thường, cậu ta không hề có địch ý với hành vi của tội phạm, thậm chí còn rất tán thưởng, Đà Cổ Tát nói.

Quả nhiên là vậy, tôi cũng cảm thấy Đỗ Lan có một sự thấu hiểu và đồng cảm với hành vi phạm tội.

Nếu chỉ là đồng cảm thì thôi, còn có thể nói là để tái hiện hiện trường phác họa tội phạm, có lợi cho việc phân tích án tình.

Nhưng nếu đi thêm một bước nữa, đó chính là khi ngươi nhìn vào vực sâu, vực sâu cũng đang nhìn vào ngươi, có khả năng sẽ trở thành tội phạm.

Đỗ Lan này có chút nguy hiểm, cần phải chú ý thêm.

Có cần nhắc nhở đội trưởng không.

Cô ấy chắc chắn đã phát hiện rồi, chúng ta cứ làm tốt việc của mình là được.

Thảo Thế Tố Tử quả thực cũng phát hiện sự bất thường của Đỗ Lan, nhưng cô biết hiện tượng này không thể nói lên Đỗ Lan là người xấu, vì trong ngành cảnh sát quả thực có một phương pháp phá án là nhập vai vào tội phạm, từ góc độ tội phạm phân tích án tình, tìm kiếm động cơ tâm lý của tội phạm.

Suy nghĩ như tội phạm có thể phát hiện ra logic hành vi, thậm chí là thủ pháp phạm tội, cũng như các chi tiết như tội phạm xử lý hung khí ra sao.

Năng lực phác họa này quả thực cũng dễ khiến người ta trượt xuống vực sâu.

Chương 3747

Nếu Đỗ Lan có hành vi quá khích, cô sẽ tìm hắn nói chuyện.

Vụ án thứ hai là trẻ em mất tích trong viện cứu tế, Cửu khóa lại lần nữa giám sát, chia làm hai bộ phận, một bộ phận tàng hình lẻn vào, một bộ phận giám sát bên ngoài.

Đỗ Lan và Đà Cổ Tát vẫn giám sát bên ngoài.

Lại ra tay với trẻ em, Đà Cổ Tát không thể chấp nhận hành vi phạm tội này, vì anh cũng là một người cha, không thể nhìn trẻ em chịu khổ.

Số lượng trẻ mồ côi trong viện cứu tế không ít, chúng mỗi ngày đều bị yêu cầu làm việc, nếu làm không nổi nữa thì bị ném vào thiết bị máy tính để tiến hành các loại thí nghiệm, vắt kiệt giá trị cuối cùng.

Những đứa trẻ này không phải dân tị nạn, mà là người bản quốc.

Cha mẹ chúng là người Nhật Bản, chúng sinh ra cũng là người Nhật Bản, nhưng vẫn không được hưởng đãi ngộ, vì cha mẹ chúng đều đã chết.

Đỗ Lan nói: Người thời xưa sinh ra đã không bình đẳng, nhưng tôn giáo đã đề xuất sự bình đẳng sau khi chết, nhưng cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, con người không chỉ sống không bình đẳng, mà chết đi cũng không bình đẳng.

Quay trở lại thời đại trước khi tôn giáo được truyền bá, sống là quý tộc, chết vẫn là quý tộc, sống là nô lệ, chết vẫn là nô lệ.

Đây chính là thời đại cổ Nhã Điển tươi đẹp nhất, còn có thời đại Ân Thương nữa, thật quá tuyệt vời.

Tôn giáo thời cổ đại có tính tiên tiến, không phản đối sự bất bình đẳng khi còn sống, nhưng đề xuất sự bình đẳng sau khi chết.

Nhưng cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, tôn giáo cũng sắp bị tan rã, vì sống không bình đẳng, chết cũng không bình đẳng.

Con người đã xây dựng nên không gian kỹ thuật số tái bác nơi linh hồn có thể sinh sống, linh hồn cũng bị phân ra ba bảy loại.

Trừ phi chết đi không tiến vào không gian kỹ thuật số.

Đáng tiếc là có vào hay không, bản thân cũng không quyết định được, đến lúc đó ngay cả quyền được chết cũng không nằm trong tay mình.

Anh lại nói nhảm gì vậy.

Đà Cổ Tát không thể đồng tình, nói: Chúng ta đang nói về hiện đại, anh lôi cổ đại vào làm gì.

Lấy người làm gương có thể biết được mất, lấy sử làm gương có thể biết hưng suy, Đỗ Lan nói: Không nhìn vào lịch sử, làm sao biết được con người luôn phạm phải những sai lầm giống nhau.

Khoa học kỹ thuật phát triển, có những thứ lại thụt lùi, sau đó mọi người sẽ đổ trách nhiệm lên khoa học kỹ thuật, chứ không tự kiểm điểm bản thân.

Vậy nên anh đồng tình với những tội phạm này.

Đà Cổ Tát nói.

Họ là tội phạm sao.

Họ đang làm cho những đứa trẻ mồ côi vô giá trị tạo ra giá trị, đối với Nhật Bản mà nói, việc họ làm không phải là phạm tội.

Dù sao thì người Nhật Bản phán đoán địa vị xã hội của mình dựa trên thu nhập hàng năm, không có thu nhập hàng năm thì không được xem là người.

Cho nên việc họ làm chỉ là thí nghiệm trên động vật mà thôi.

Họ sẽ không đi bắt những người có thu nhập hàng năm, chỉ ra tay với dân tị nạn và trẻ mồ côi.

Điều này không thể trách tội phạm, phải trách là họ sống ở quốc gia này, Đỗ Lan nói: Mọi người đều bình đẳng, nhưng có một số người lại bình đẳng hơn.

Đà Cổ Tát không thể chấp nhận cách nói này, hỏi: Anh xem sinh mệnh là cái gì.

Tôi xem sinh mệnh là gì không quan trọng, chỉ cần xã hội này vận hành giống như Hy Lạp cổ đại, tất yếu sẽ xuất hiện hành vi này, cuối cùng ngay cả linh hồn cũng phải được định giá.

Anh cho là không đúng cũng vô dụng, nó chính là vận hành như vậy.

Anh cho là không đúng, nhưng những người có năm trăm, ba trăm, hai trăm dũng sĩ lại cho là như vậy, không phải phân chia theo huyết thống, mà là phân chia theo thu nhập hàng năm của mỗi người.

Đà Cổ Tát không nói nữa, phá án trước, về nhà đọc sách học lịch sử, học xong rồi quay lại tranh luận với Đỗ Lan.

Một cậu bé mặc áo khoác thu thập dữ liệu chạy ra khỏi viện cứu tế, một nhân viên bảo an vũ trang đang đuổi theo.

Cậu bé bất lực chạy về phía trước, thở hổn hển nhưng không dừng lại, dường như phía trước có hy vọng.

Đây là viện cứu tế, bên trong chỉ có trẻ em, bảo an có cần thiết phải mặc giáp ngoài, mang súng trường không.

Rõ ràng là không bình thường.

Viện cứu tế này có liên quan đến nhiều công ty trí tuệ nhân tạo, bối cảnh rất phức tạp.

Rõ ràng cái gọi là mất tích thực chất là thí nghiệm trên người, những người mất tích đã chết vì các thí nghiệm tàn khốc.

Nội dung thí nghiệm là kích thích thần kinh con người, thu thập dữ liệu cơ thể.

Ý thức của con người tiến vào mạng lưới, tiến hành các loại thí nghiệm trên mạng.

Ý thức bị can thiệp, cơ thể cũng sẽ sinh ra phản ứng, đây chính là mục đích của thí nghiệm.

Những dữ liệu này có thể dùng để thiết kế phần mềm tấn công, cũng có thể dùng cho việc cải tạo và trị liệu cơ thể.

Tóm lại, dữ liệu càng nhiều càng tốt, viện cứu tế chính là một nơi thí nghiệm trên người.

Bây giờ có một cậu bé trốn thoát, Cửu khóa lập tức tiến hành giải cứu, phát động tấn công.

Lại phá thêm một vụ án, nhưng mọi người chẳng vui vẻ gì, khi trong nhà phát hiện một con gián, điều đó chứng tỏ trong nhà đã có cả một ổ gián rồi.

Bất kể là linh hồn của thiếu nữ tị nạn, hay thí nghiệm trên trẻ mồ côi, đều khiến Cửu khóa nhận ra một điều, đó là thí nghiệm trên người bên trong quốc gia này đã và đang diễn ra không ngừng nghỉ.

Thậm chí bản thân Thảo Thế Tố Tử cũng là kết quả của thí nghiệm trên người, cô là thế hệ đầu tiên của loài người được cơ giới hóa toàn thân.

Nghe nói là do tai nạn máy bay, tất cả hành khách trên máy bay đều chết, chỉ có cô là người sống sót duy nhất.

Lúc đó cô mới vài tuổi, tuy còn sống nhưng thân thể bị tổn hại nghiêm trọng.

Lúc này, một công ty đã chủ động tìm đến cô, đề xuất có thể tiến hành cơ giới hóa toàn thân trừ bộ não.

Cuối cùng cô đã đồng ý, trở thành người cơ giới hóa thế hệ đầu.

Nhưng thỉnh thoảng cô cũng hoài nghi, liệu phần ký ức này có phải là một trò lừa bịp do công ty cơ giới cấy vào không.

Kỹ thuật hiện tại có thể viết lại ký ức con người, rõ ràng không phải là câu chuyện của mình, lại khiến mình tin tưởng không chút nghi ngờ.

Ngay cả linh hồn cũng đã bị can thiệp, ký ức, tình cảm càng không đáng kể, có thể biên soạn ra những ký ức giả mà như thật.

Hai vụ án khiến tâm trạng mọi người không tốt lắm, dù sao thì loại thí nghiệm trên người này quá vô đạo đức.

Đỗ Lan lại cảm thấy rất bình thường, dù sao thì nhà tư bản có 300% lợi nhuận là dám liều mạng.

Chỉ cần nắm vững kỹ thuật trí tuệ nhân tạo, tạo ra người máy ưu tú hơn, là có thể kiếm được rất nhiều tiền.

Đối với các doanh nghiệp lòng dạ đen tối, Cửu khóa cũng không có cách nào, cho dù phanh phui, cũng chỉ cần cúi đầu xin lỗi là xong, công ty vẫn sẽ tiếp tục phát triển, không bị ảnh hưởng quá lớn.

Bởi vì công ty chính là một lãnh địa, không thể nào hủy đi lãnh địa, vậy thì nhân viên dưới trướng công ty phải làm sao.

Những người này cũng cần công việc.

Cho nên cúi đầu xin lỗi là được rồi.

Những vụ án này chỉ là một phần nhỏ trong tảng băng chìm của

Cửu khóa, còn có gián điệp nước ngoài, đấu tranh nội bộ quốc hội, xung đột giữa người bản xứ và dân tị nạn, cũng như một số tội phạm có chỉ số IQ cao.

Án kiện rất nhiều, vì đây là buổi giao thời của loạn thế.

Kỹ thuật đang phát triển, con người đang thụt lùi.

Việc sắp xếp cho các nạn nhân không phải là nhiệm vụ của Cửu khóa, công việc của họ chỉ là bắt người, còn việc nạn nhân có bị các doanh nghiệp khác lợi dụng hay không, không liên quan đến họ.

Nhưng bắt người cũng vô dụng, vì mảnh đất hiện tại sẽ khiến tội phạm ngày càng nhiều hơn.

Chính vì tội phạm ngày càng nhiều nên mới đặc biệt thành lập đội cơ động đặc biệt như Cửu khóa.

Giống như có quái thú thì mới cần đến đội đặc nhiệm khoa học.

Không có nhu cầu thì không cần thiết phải thành lập đội, Đỗ Lan cảm thấy hỗn loạn mới tốt, chính là cần hỗn loạn, như vậy mới náo nhiệt.

Chương 3748

Đà Cổ Tát nhìn bộ dạng cười hì hì của Đỗ Lan, trong lòng nghĩ chẳng lẽ đối phương thật sự không có lòng đồng cảm sao.

Chẳng lẽ không có sự đồng cảm sao.

Anh không khỏi hỏi: Anh đang cười cái gì.

Tôi có cười sao.

Anh rõ ràng đang cười, một kiểu cười mỉa mai như có như không, Đà Cổ Tát nói.

Tuy anh không lắp mắt điện tử, nhưng năng lực quan sát cũng không tệ.

Thôi được, tôi đúng là đang cười, cười Cửu khóa đang làm công vô ích, cho dù phá được bao nhiêu vụ án cũng không thể thay đổi bất kỳ vấn đề gì.

Lấy vấn đề trị an của dân tị nạn mà nói, bất kể là dân tị nạn phạm tội, hay là tội phạm nhắm vào dân tị nạn, chỉ cần xung đột giữa dân tị nạn và người Nhật Bản còn tồn tại, tội phạm sẽ không ngừng lại.

Thời đại này chính là kẻ vi phạm pháp luật làm càn, người tuân thủ pháp luật thì khắp nơi bị hạn chế, Đỗ Lan nói.

Đà Cổ Tát thật sự không chịu nổi Đỗ Lan, gã này luôn nói những lời chán nản, luôn phủ nhận nỗ lực của người khác.

Anh không nhịn được nói: Có ai từng nói với anh rằng, lời nói của anh rất khó nghe không.

Có, có người nói tôi là kiểu thích cãi cùn để mà cãi, rất nhiều người không thích tôi.

Nhưng tôi cho rằng nguyên nhân họ không thích tôi, là vì tôi thích nói thật.

Sự thật luôn rất đau lòng, khiến mọi người không thể chấp nhận, không thể đối mặt, Đỗ Lan nói.

Đừng nói như thể chỉ có anh là người thông minh vậy, anh nói công việc của Cửu khóa không có ý nghĩa, vậy anh thử nói xem đối mặt với hành vi phạm tội ngày càng mới lạ, đối mặt với vấn đề trị an ngày càng lan rộng, rốt cuộc phải làm thế nào mới tốt.

Đà Cổ Tát không nhịn được nói: Anh cũng có gia đình, chẳng lẽ anh không muốn bảo vệ gia đình và con cái của mình sao.

Chẳng lẽ không muốn để họ có một cuộc sống tốt đẹp sao.

Thực ra Đà Cổ Tát cũng biết nỗ lực của mình tác dụng không lớn, nhưng anh phải lĩnh lương, vì anh còn có gia đình, còn có con cái.

Anh không hy vọng con mình lớn lên trong hỗn loạn, cho nên bản thân phải nỗ lực duy trì hòa bình.

Đây là muối bỏ bể, anh không để dân tị nạn hòa nhập vào, hoặc là đuổi dân tị nạn đi.

Trị an sẽ chỉ ngày càng tệ hơn.

Cho dù anh có thể ngăn chặn từng vụ phạm tội một, vợ con anh vẫn sống trong nguy hiểm.

Anh dẹp được tội phạm lần này, còn có lần sau, lần sau nữa.

Có vô số tội phạm xuất hiện, vợ con anh sẽ không bao giờ được yên ổn.

Cho nên tốt nhất là giải quyết bản thân vấn đề, tội phạm chỉ là hình thức biểu hiện của vấn đề.

Không thể nào đuổi dân tị nạn đi được, đây đều là do người ở trên quyết định, họ cần dân tị nạn làm thành tích chính trị.

Dù có rất nhiều người phản đối, nhưng dân tị nạn vẫn không ngừng đổ vào, Đà Cổ Tát thất vọng nói.

Chiến tranh đang diễn ra, giữa các quốc gia, giữa các công ty không ngừng kéo dài.

Chiến tranh khiến rất nhiều người phải ly tán, trở thành dân tị nạn.

Nhật Bản để gây dựng hình ảnh trên trường quốc tế, cũng đã tiếp nhận rất nhiều dân tị nạn.

Kết quả là gây ra rất nhiều xung đột, có dân tị nạn trở thành tội phạm, cũng có tội phạm nhắm vào dân tị nạn.

Chỉ riêng dân tị nạn đã khiến trị an trở nên tồi tệ hơn rất nhiều.

Đà Cổ Tát cũng biết cho dù Cửu khóa không ngủ không nghỉ, hoạt động tội phạm vẫn sẽ tiếp tục, gia đình anh có thể sẽ gặp phải, mất mạng.

Dù anh là nhân viên thực thi pháp luật, cũng không thể đảm bảo an toàn cho gia đình.

Nhưng anh làm sao giải quyết được vấn đề dân tị nạn.

Căn bản là không thể giải quyết.

Hơn nữa không chỉ có dân tị nạn, còn có các doanh nghiệp lòng dạ đen tối, các chính khách xảo quyệt, những kẻ điên nguy hiểm, những cỗ máy nổi loạn.

Những người này luôn luôn đe dọa an toàn của người vô tội, căn bản không thể giải quyết tận gốc.

Đỗ Lan cho rằng nỗ lực của Cửu khóa không có giá trị, không thể bảo vệ gia đình, vì mảnh đất của tội phạm không hề biến mất.

Tuy Đà Cổ Tát tức giận, nhưng không thể phản bác, Cửu khóa quả thực là chữa ngọn không chữa gốc, bắt được rất nhiều tội phạm cũng vô dụng, vì tội phạm mới sẽ lại xuất hiện.

Nhưng Đà Cổ Tát chỉ là một người bình thường, lại có thể thay đổi được gì.

Giống như đội trưởng đã nói, nếu không thể thay đổi thế giới, thì hãy thay đổi chính mình, Đà Cổ Tát biết mỗi thành viên trong Cửu khóa đều mang trong lòng sự bất mãn, nhưng họ cũng biết nếu mỗi người đều thẳng thắn bộc lộ nỗi lòng thì không được, cho nên họ chọn cách kìm nén bản thân để phá án.

Anh biết trong lòng nữ đội trưởng bạo lực có sự nghi ngờ về bản thân, biết rằng gã to con Ba Đặc trông có vẻ hoang dã nhưng nội tâm lại tinh tế.

Mỗi thành viên trong đội đều có câu chuyện riêng của mình.

Nhưng trong thời loạn lạc này, mọi người đều chọn cách kìm nén nội tâm, tập trung vào công việc trước mắt.

Chỉ có Đỗ Lan, người mới này, vừa đến đã lải nhải không ngừng, khiến người ta chán ghét.

Đỗ Lan cũng biết mình bị ghét, nhưng có một số lời thật lòng vẫn nên nói, chính là cần có người lớn tiếng hô hào cho mọi người biết xã hội này đã đổ bệnh.

Còn về cách giải quyết, Đỗ Lan không quan tâm.

Hắn chỉ muốn làm người chỉ nói không làm, nói cho mọi người biết xã hội đã đổ bệnh, vạch trần vết sẹo của xã hội, rồi sau đó không có sau đó nữa.

Đây gọi là sâu sắc, Đỗ Lan bày tỏ mình là một người ngoài hành tinh muốn đi theo con đường sâu sắc.

Đà Cổ Tát chỉ có thể nghe Đỗ Lan vạch trần vết sẹo, mà không nghe thấy bất kỳ giải pháp nào.

Cửu khóa vẫn đang phá án, truyền thông có đưa tin về những vụ án thí nghiệm trên người này, nhưng không nhiều, căn bản không ai quan tâm.

Dùng thiếu nữ tị nạn, trẻ mồ côi vô tội làm thí nghiệm chỉ là một phần nhỏ của tảng băng chìm, chỉ là thủ đoạn của các doanh nghiệp nhỏ, họ không có tiền chỉ có thể đi đường tắt.

Còn các doanh nghiệp lớn thì trực tiếp làm thí nghiệm hợp pháp, bỏ tiền thuê tình nguyện viên, ký hợp đồng hợp pháp, tiến hành thí nghiệm một cách hợp lý hợp pháp.

Một lượng lớn cư dân khu ổ chuột sẵn sàng bán đi linh hồn của mình, dù cho linh hồn của họ sẽ vĩnh viễn bị giam cầm trong không gian kỹ thuật số tái bác, không bao giờ được tự do, họ cũng không quan tâm.

Cửu khóa có thể đối phó với những hành vi phi pháp, nhưng không thể đối phó với những hành vi hợp pháp.

Vạn vật đều có giá, linh hồn cũng vậy. 189.

Đối với tình huống này, mọi người đều hiểu rõ trong lòng, nhưng cũng chỉ có thể như vậy, ai bảo đây là hiện thực chứ.

Hai vụ án đều có độ quan tâm rất thấp, thậm chí còn không được chào đón bằng buổi ra mắt ký ức ảo mới.

Bộ nhớ ký ức hoàn toàn mới, có thể du lịch bên trong, không cần ra khỏi nhà vẫn đi khắp thế giới, thậm chí có thể mời ba năm người bạn cùng tiến vào ký ức, có được trải nghiệm chân thực vô hạn.

Có thể trải nghiệm chua ngọt đắng cay mặn, trải nghiệm nhiệt độ cao và cực lạnh, đây là quảng cáo của ký ức ảo mới nhất, có thể cho phép khách hàng trải nghiệm phong cảnh toàn cầu với giá rẻ.

Thảo Thế Tố Tử trực tiếp mua một bản, cùng các cô bạn thân vào trong chơi đùa.

Thảo Thế Tố Tử là một người song tính, nhưng phần lớn thời gian cô đều cùng bạn thân làm những việc chỉ người lớn mới có thể làm trong thế giới ảo.

Trong hiện thực, cơ thể cơ giới của cô tuy tiên tiến, nhưng cũng chỉ là một đống sắt thép.

Nhưng trong không gian ảo, cô và bạn thân đều giống nhau, đều mềm mại, ấm áp.

Con người không cần ra ngoài vẫn có thể có được trải nghiệm ký ức chân thực, đây cũng là đặc sắc của tái bác bằng khắc, cho dù sống trong khu ổ chuột, linh hồn cũng có thể lên trời xuống đất, thậm chí đặt chân lên mặt trăng.

Chương 3749

Đương nhiên loại trải nghiệm này cũng sẽ sinh ra một số tác dụng phụ, đó là không phân biệt được thực và ảo.

Dễ bị người khác cấy ký ức, bị tẩy não thành tội phạm.

Đây là tẩy não thực sự, trực tiếp khiến người bình thường tin rằng mình là tội phạm.

Cái này còn mạnh hơn cả việc cấy ký ức trong Inception.

Inception là tiến vào tiềm thức để cấy quan điểm, khiến đối phương tin tưởng.

Ở đây thì trực tiếp cấy ký ức, khiến đối phương tin là thật, tin tưởng không chút nghi ngờ.

Đối phương sẽ hành động theo logic của ký ức, bị người khác lợi dụng, Đỗ Lan biết loại án kiện này đã rất nhiều.

Một số tội phạm sau khi hoàn thành tội ác, những gì cảnh sát điều tra được và những gì trong ký ức của tội phạm hoàn toàn khác nhau.

Muốn tránh bị cấy ký ức, phải cài đặt tường lửa, thậm chí là tường lửa có tính tấn công, nhưng cái này rất đắt, nhiều người không có tiền cài đặt.

Như vậy, những người không cài đặt sẽ trở thành mục tiêu của tội phạm.

Vậy vấn đề là, những người chủ quan không có ý định phạm tội, nhưng lại có hành vi phạm tội, có được coi là tội phạm không.

Lý do họ phạm tội là vì ký ức bị sửa đổi, có được coi là tội phạm không.

Không biết, Cửu khóa chỉ phụ trách bắt giữ, không phụ trách xét xử, xét xử là vấn đề của tòa án.

Phán quyết của tòa án, xem xét mức độ phá hoại, nếu phá hoại rất lớn thì coi là phạm tội, phá hoại không lớn thì không coi là phạm tội.

Nếu phá hoại quá lớn, dù chủ quan không phạm tội, cũng bị coi là tội phạm.

Loại tội phạm khống chế bộ não của mọi người này đã trở thành một hành vi phạm tội khá phổ biến, thường thì tội phạm sẽ mua một số phần mềm hacker từ tay hacker, để xâm nhập vào não của người khác, lợi dụng cơ thể người khác để hoàn thành tội ác, sau khi có được tang vật, lại đổi địa điểm khác.

Đương nhiên cũng có người trực tiếp xâm nhập vào người máy, lợi dụng người máy có ở khắp nơi để phạm tội, nhưng người máy không hành động dựa vào ký ức, mà hành động dựa trên chương trình và thuật toán, cho nên hacker cần sửa đổi chương trình của người máy.

Tội phạm thật là đa dạng, quả nhiên là thế giới tái bác bằng khắc, Đỗ Lan bày tỏ tái bác bằng khắc quả nhiên thú vị, nói: Mỗi ngày đều có hành vi phạm tội mới ra đời, quy tắc cũ căn bản không thể giải thích, không ngừng kích thích suy nghĩ của con người: Ta là ai, ta đang ở đâu, ta muốn làm gì.

Hơn nữa cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, hacker xâm nhập vào bộ não của người khác, có thể biến người khác thành con rối của mình.

Như vậy một người có thể dễ dàng có được sự ủng hộ của một đám con rối, dễ dàng làm nên chuyện lớn.

Câu nói xưa có câu, việc khó nhất trên đời này là: chuyển tiền của người khác vào túi mình, và đặt tư tưởng của mình vào đầu người khác.

Bây giờ, việc trước vẫn rất khó, nhưng việc sau lại trở nên dễ dàng.

Sau khi làm được điều này, mọi người sẽ nghĩ cách thể hiện tư tưởng của mình, Đỗ Lan rất rõ ràng mỗi người đều có suy nghĩ riêng, sở dĩ không biểu hiện ra ngoài, chủ yếu là vì năng lực bản thân không đủ, nếu năng lực đủ rồi, sẽ phát ra tiếng nói của mình với toàn thế giới.

Khi mọi người có năng lực, sẽ hy vọng mọi người đều nghe theo mình.

Ví dụ như Lục Đạo Pain một túi gạo vác mấy tầng lầu, muốn cả thế giới cảm nhận nỗi đau mà mình đã trải qua.

Ví dụ như Hyuga Neji muốn mọi người biết nỗi đau của Phân gia bị Tông gia kiểm soát.

Có sức mạnh, liền muốn dùng tiếng nói của mình thay thế tiếng nói của dòng chính, đây là việc mà mỗi người đều muốn làm. 190.

Nhưng Đỗ Lan biết dòng chính sở dĩ trở thành dòng chính là vì đã trải qua thử thách của lịch sử thịnh suy, muốn dùng tiếng nói của mình thay thế tiếng nói của dòng chính thì chỉ có sức mạnh thôi là không đủ, còn phải trải qua thịnh suy.

Vừa mới có sức mạnh, chỉ là một quá trình hưng khởi, không thể đại diện cho cái gì, không có một loại sức mạnh nào có thể trường thịnh không suy.

Khi sức mạnh suy tàn, tư tưởng của mình mới bị thử thách.

Đỗ Lan biết những kẻ lợi dụng kỹ thuật mới để phạm tội, những kẻ vừa mới có được sức mạnh chỉ là vừa mới hưng khởi, chưa từng trải qua thử thách. 191.

Chỉ khi suy tàn, họ mới nhận ra dòng chính sở dĩ trở thành dòng chính là có nguyên nhân, tuyệt đối không phải là kẻ vừa mới có được sức mạnh muốn lay chuyển là lay chuyển được.

Nhưng đối với tội phạm mà nói, họ chính là muốn thử xem, chính là muốn để thế giới nghe tiếng nói của mình.

Họ nỗ lực chính là để phát ra tiếng nói của mình, không thể để xã hội phớt lờ mình nữa.

Hiện tại có một vụ án, chính là một người tiến hành nhiều vụ tấn công khủng bố, hy vọng có thể kích động nỗi sợ hãi chiến tranh của mọi người, hy vọng mọi người tự suy ngẫm về chiến tranh.

Hắn thông qua việc khống chế những người không có tường lửa để phá hoại các công trình công cộng, phát ra tiếng nói của mình, hy vọng mọi người có thể nhận thức được tác hại của chiến tranh, hy vọng dân chúng các nước lớn có thể đoàn kết lại để ngăn chặn chiến tranh.

Nhưng hắn không thể trả lời một câu hỏi, đoàn kết lại ngăn chặn chiến tranh có lợi ích gì cho dân chúng.

Chính vì có lợi ích, mới đi đánh nhau với bên ngoài.

Ngươi nói muốn ngừng chiến, đương nhiên có thể, vậy thì có lợi ích gì.

Thông qua việc phá hoại các công trình công cộng, để mọi người hiểu được tác hại của chiến tranh, rồi sẽ khiến mọi người ngừng chiến.

Không thể nào, điều này giống như tế lễ đồng nam đồng nữ để đổi lấy lời hứa mưa thuận gió hòa.

Mọi người có biết tế lễ đồng nam đồng nữ là sai không.

Biết, nhưng lợi ích thật sự quá lớn, cho dù có rủi ro cũng phải tiếp tục.

Đây còn được coi là tiếng nói có chút chính nghĩa, còn có một số người phạm tội hoàn toàn là vì tư dục. 192.

Ầm ầm, tại phủ ngoại giao đã xảy ra một vụ nổ lớn, nguyên nhân là một người tị nạn bị tẩy não đã trở thành bom người, trực tiếp tự sát, thương vong thảm trọng.

Vụ án này được xác định là xâm nhập não điện tử, đằng sau có hacker mạnh mẽ, thuộc phạm vi công việc của Cửu khóa.

Cửu khóa phải đối mặt với nguy hiểm to lớn để điều tra kẻ chủ mưu, não điện tử của các thành viên đã được trang bị tường lửa tấn công mạnh nhất, nếu hacker muốn ra tay với họ, tường lửa của họ sẽ phản kích.

Đồng thời cơ thể của họ đều đã được cơ giới hóa, cho dù rơi từ độ cao vài chục mét xuống cũng không hề hấn gì.

Cho nên điều họ cần cân nhắc là tìm ra nơi ẩn náu của hacker, sau đó xông vào, bắt giữ hắn.

Đà Cổ Tát, là một trong số ít người bình thường của Cửu khóa, phụ trách giám sát và phân tích, nếu thực chiến thường ở tuyến phòng thủ cuối cùng, hoặc là điều khiển xe chiến đấu thông minh.

Thảo Thế Tố Tử và những người khác trước tiên đến trại tị nạn để kiểm tra xem có ai mất tích không.

Không tra không biết, tra một cái giật mình, họ phát hiện có rất nhiều người tị nạn mất tích, một số bị người tuyển dụng đưa đi, không bao giờ quay lại.

Một số thì tự mình biến mất, không biết sống chết ra sao.

Đỗ Lan ở trên nóc nhà, thông qua ống nhòm giám sát trại tị nạn, nhìn thấy là một cảnh u ám, quê hương của những người tị nạn bị tàn phá, họ phải rời bỏ quê hương đến Nhật Bản đóng kín này để tìm một tia hy vọng.

Đáng tiếc Nhật Bản tiếp nhận dân tị nạn, chủ yếu là để tranh thủ danh tiếng quốc tế, chứ không phải thật lòng giúp đỡ dân tị nạn.

Bây giờ là thời đại tranh đấu lớn, Nhật Bản không có mấy tiếng tăm trên trường quốc tế.

Mặc dù các công ty của họ rất mạnh, nhưng nhiều công ty đã thoát khỏi sự kiểm soát của Nhật Bản, mua đất ở nước ngoài, thành lập thế lực.

Điều kiện sống trong trại tị nạn vô cùng tồi tệ, mọi người đều sống trong lều, điều kiện vệ sinh cũng cực kỳ tệ hại.

Những cô gái có nhan sắc đứng bên đường, quyến rũ những người qua đường.

Chương 3750

Rất nhiều người tị nạn tụ tập lại dùng thuốc phiện bất hợp pháp để tê liệt bản thân, còn có rất nhiều người ánh mắt đầy phẫn nộ nhìn những vị khách tiến vào trại tị nạn.

Tất cả những điều này đều là mối đe dọa tiềm tàng đối với an ninh của Nhật Bản, nhưng không ai có thể giải quyết.

Những người ở trên cao chỉ cần cân nhắc hình ảnh quốc tế, không cần thực sự giải quyết vấn đề.

Còn trong xã hội, người tị nạn và người Nhật Bản thù địch lẫn nhau, đối đầu nhau, đều muốn tiêu diệt đối phương về mặt vật lý. 193.

Vụ người tị nạn tự sát tấn công phủ ngoại giao lại gây ra một cuộc náo động, lại có rất nhiều công dân hy vọng đuổi người tị nạn ra khỏi nước.

Tuy nhiên, cấp cao sẽ không để ý, họ có tính toán riêng của mình, dân tị nạn là công cụ để họ làm màu.

Còn về việc trị an trở nên tồi tệ, chẳng phải họ đã thiết lập đội ngũ như Cửu khóa để xử lý sao.

Không vấn đề gì.

Cửu khóa lẻn vào trại tị nạn điều tra, không phải là không có manh mối, mà là manh mối quá nhiều, căn bản không biết manh mối nào mới là của vụ án lần này.

Có mại dâm bất hợp pháp, có chế tạo thuốc bất hợp pháp, có buôn bán nội tạng, có tôn giáo bất hợp pháp. các thành viên Cửu khóa nhìn vào những manh mối la liệt, cảm thấy mỗi manh mối đều có thể là lý do tấn công.

Đây đâu phải là dân tị nạn.

Đơn giản là mảnh đất màu mỡ cho tội ác, mỗi người đều là tội phạm tiềm tàng.

Có liên quan đến hacker không.

Thảo Thế Tố Tử hỏi.

Cũng có, ăn cắp thẻ tín dụng, làm giấy tờ giả.

Ba Đặc lấy ra manh mối mới.

Mọi người đều bất lực, toàn là những manh mối không liên quan, không thể gỡ rối tơ vò tìm ra nội dung mấu chốt.

Thật sự không còn cách nào, chỉ có thể tăng ca, Thảo Thế Tố Tử nói: Giải quyết từng vụ án phi pháp này.

Trong bộ não điện tử bị hư hỏng tại hiện trường vụ nổ có manh mối không.

Đà Cổ Tát hỏi.

Hư hỏng nghiêm trọng, Địch Ny Toa đang khôi phục dữ liệu, nhưng không mấy lạc quan, Thảo Thế Tố Tử nói: Chúng ta phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Tình huống xấu nhất chính là tăng ca, phá giải hết các loại án kiện.

Ầm, vụ nổ thứ hai xảy ra, là ở bệnh viện. 194.

Camera giám sát vẫn là một người ăn mặc như dân tị nạn tự sát, lần này thương vong còn nhiều hơn. 195.

Người Nhật Bản cuối cùng không thể nhịn được nữa, đồng loạt xuống đường biểu tình, hy vọng có thể trục xuất toàn bộ dân tị nạn.

Tiếp nhận dân tị nạn, tốn rất nhiều tiền.

Nếu trục xuất dân tị nạn, lại phải tốn rất nhiều tiền.

Cho dù thật sự trục xuất thành công, số tiền tiêu hao này tính vào ai.

Đương nhiên cấp cao tiếp nhận dân tị nạn và cấp cao đuổi dân tị nạn không phải là một, dù sao cũng cần thay đổi nhiệm kỳ, Đỗ Lan cười hì hì hỏi, dường như thảm án xảy ra không liên quan đến hắn, khiến người ta cảm thấy hắn rất máu lạnh.

Đỗ Lan, ở cùng cậu lâu ngày, tôi cảm thấy mức độ cơ giới hóa của chúng tôi tuy cao, nhưng nội tâm chúng tôi vẫn là con người.

Còn cậu thì hoàn toàn không giống con người, mà giống như một con quái vật, một con quái vật máu lạnh.

Mỗi khi gặp nạn nhân, cậu đều không có trái tim của một con người, Ba Đặc không nhịn được nói.

Những người khác cũng rất đồng tình, biểu hiện của Đỗ Lan quả thực không giống con người.

Rốt cuộc cái gì là người.

Ký ức làm người của các anh cũng có thể chỉ là chương trình do người khác viết ra, nếu bản ngã của các anh đều là nhân tạo, có được coi là người không.

Nếu như vậy cũng được coi là người, vậy thì tôi tự nhiên cũng là người.

Lời này khiến Thảo Thế Tố Tử rất bất lực, vì cô vẫn luôn tự nghi ngờ bản thân, tuy ký ức của mình nói mình là người, những người xung quanh cũng cho rằng cô là người, nhưng cô luôn cảm thấy mình không phải là người.

Ba Đặc coi Thảo Thế Tố Tử là người, tuy Thảo Thế Tố Tử ngoài bộ não ra tất cả đều là cơ giới, nhưng Ba Đặc chính là thích, cho nên coi đội trưởng là phụ nữ.

Nhưng tình cảm như vậy rốt cuộc là tình yêu, hay là ái vật phích.

Là yêu con người, hay là yêu người máy.

Thảo Thế Tố Tử cũng không phân biệt được, cảm thấy tình yêu thầm kín của Ba Đặc không thể chứng minh mình là người.

Rốt cuộc con người được định nghĩa như thế nào.

Tư tưởng cũ không thể giải đáp.

Phương pháp giám định người và người máy được công nhận trong xã hội hiện nay thực ra rất mơ hồ, đó chính là linh hồn.

Tức là một loại vật chất mà chỉ dựa vào chương trình nhân tạo không thể mô phỏng được, được định nghĩa là linh hồn. 196.

Nhưng loại vật chất này nếu có thể bị phát hiện, việc bị phân tích cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Linh hồn, dùng sức tính và chương trình hiện tại không thể sao chép, nhưng không có nghĩa là tương lai không thể sao chép.

Đỗ Lan cho rằng sức tính của tương lai hoàn toàn có thể sao chép ra linh hồn, nhưng cũng sẽ có tác dụng phụ, khi mỗi một linh kiện đều có linh hồn, việc tiếp nhận càng nhiều cải tạo, linh hồn cũng sẽ càng hỗn loạn, cuối cùng sẽ mắc bệnh tâm thần tái bác.

Hiện tại chương trình không thể sao chép linh hồn, cho nên việc cơ giới hóa toàn thân cũng không có chuyện bệnh tâm thần, nhưng sau này cùng với việc giải mã linh hồn, bệnh tâm thần sẽ trở thành trạng thái bình thường của những người được cải tạo.

Nhưng đến lúc đó, thứ mà con người theo đuổi có thể là thiên đường tái bác, chứ không phải là thăng hoa cơ giới.

Cậu đang nói gì vậy, là người hay người máy, một là xem linh hồn, hai là xem thái độ của những người xung quanh đối với chúng ta.

Nếu mọi người đều cho rằng chúng ta là người, chúng ta chính là người, Ba Đặc nói.

Lấy người làm gương có thể biết được mất, quả thực rất không tệ.

Vậy vấn đề là, khi các anh làm rất nhiều việc, hoàn thành rất nhiều công tích, nhưng những người xung quanh lại không muốn chịu trách nhiệm, cắn rứt lương tâm nói các anh không phải là người, thì phải làm sao.

Hoặc có người dẫn dắt dư luận, để mọi người cho rằng các anh không phải là người thì sao.

Nếu thân phận con người của mình cần sự xác nhận của người ngoài, thật sự đáng tin cậy sao.

Các anh có thể tin vào lương tâm của người khác không.

Đỗ Lan hỏi chính là vấn đề danh và thực.

Có người tên gọi là người, nhưng thực tế lại không phải người.

Nhưng có người tên không phải là người, nhưng hành động lại giống hệt con người, rốt cuộc nên phán đoán thế nào.

Còn có linh hồn.

Linh hồn chỉ là do sức tính hiện tại không đủ, không thể giải mã mà thôi.

Chỉ cần là thứ bị khoa học kỹ thuật quan sát được, không có gì là không thể giải mã, tôi nghĩ không cần quá lâu, hai mươi năm, linh hồn sẽ không còn bí mật nữa.

Linh hồn chỉ là một linh kiện bình thường, có thể lắp đặt trên mỗi một cơ quan được cải tạo, tăng cường sức mạnh của cơ quan một cách đáng kể, đến lúc đó thậm chí có thể vượt qua cả thời gian.

Mọi người cảm thấy Đỗ Lan nói quá khoa trương.

Đà Cổ Tát không nhịn được nói: Cơ thể cơ giới quả thực mạnh mẽ, nhưng vượt qua thời gian chính là chém gió.

Các anh đừng coi thường khoa học kỹ thuật, sẽ có thôi, chỉ cần các anh sống đủ lâu, đến lúc bảy tám mươi tuổi là có thể nhìn thấy những kỹ thuật này, Đỗ Lan quả quyết nói, tốc độ phát triển khoa học kỹ thuật hiện tại chính là mạnh mẽ như vậy.

Chương 3751

Thảo Thế Tố Tử gõ bảng trắng, nói: Chúng ta ở đây không phải là viện nghiên cứu, chuyện khoa học kỹ thuật không cần hiểu rõ như vậy, bây giờ phải phá án, vụ án dân tị nạn nếu không xử lý tốt, sẽ ảnh hưởng đến quan sát quốc tế, áp lực của chúng ta rất lớn.

Phải nhanh chóng phá giải vụ án này, bất kể là do dân tị nạn gây ra, hay là có người âm thầm lợi dụng dân tị nạn, đều phải bắt hết.

Lần này thật sự là có người lợi dụng dân tị nạn.

Họ hy vọng kích động sự căm ghét của người Nhật Bản đối với dân tị nạn để giành lấy phiếu bầu.

Hóa ra một chính trị gia đã đề xuất khẩu hiệu trục xuất dân tị nạn một cách cực đoan, để có được sự ủng hộ, hắn đã lợi dụng dân tị nạn để gây ra các cuộc tấn công khủng bố, kích động sự phẫn nộ của mọi người, hy vọng mọi người sẽ ủng hộ chính sách của hắn, giúp hắn giành chiến thắng trong cuộc bầu cử.

Cho nên vụ án này không chỉ đơn thuần là một cuộc tấn công khủng bố, mà còn là một âm mưu chính trị.

Phải nói rằng tuy khoa học kỹ thuật tiến bộ, nhưng lòng người vẫn như cũ.

Cửu khóa phải đối mặt không chỉ với những tội phạm hung ác, mà còn có rất nhiều chính khách có mưu đồ riêng.

Cửu khóa bị kẹp giữa cấp cao và cấp thấp, rất khó chịu.

Dân tị nạn tốt hay xấu đối với chính khách không quan trọng, đối với họ việc dùng dân tị nạn để làm màu mới là quan trọng nhất.

Chính khách ủng hộ dân tị nạn có thể nhận được sự ủng hộ của một nhóm người tự cho rằng mình có lòng trắc ẩn, chính khách phản đối dân tị nạn có thể nhận được sự ủng hộ của một nhóm người có lợi ích bản thân bị đe dọa.

Họ cứ lấy dân tị nạn ra làm màu, làm sâu sắc thêm sự chia rẽ của xã hội.

Đây chính là vấn đề của chế độ nghị viện, chế độ nghị viện là trò chơi 51% vượt qua 49%.

Cho nên chính khách không cần tất cả mọi người ủng hộ mình, thậm chí không cần 51% ủng hộ.

Giống như có chín người, chỉ cần năm chọi bốn là có thể thắng.

Mà trong nội bộ năm người, chỉ cần ba chọi hai là có thể khiến năm người ủng hộ mình.

Cho nên cuối cùng chỉ cần để ba người đoàn kết nhất trí đối ngoại, là có thể nắm quyền kiểm soát chín người.

Trông có vẻ là thiểu số phục tùng đa số, nhưng thực chất là đa số phục tùng thiểu số.

Chỉ cần ba người đủ mạnh, là có thể kiểm soát chín người.

Cho nên không cần 51%, chỉ cần có khoảng 30% số phiếu là có thể kiểm soát 100%.

Trò chơi này sợ nhất điều gì.

Tự nhiên là hai người trong nhóm năm người nhảy sang phía bốn người, như vậy là ba chọi sáu, không thể thắng được.

Cho nên giữa năm người và bốn người phải có rào cản rõ ràng, tuyệt đối không thể để người nhảy phe, phải chia rẽ, như vậy mới có thể đảm bảo tất cả mọi người đều ở lại phe của mình.

Dân tị nạn chính là lý do để chia cắt, năm người ủng hộ dân tị nạn, bốn người phải phản đối dân tị nạn.

Trong năm người ủng hộ dân tị nạn, có thể chỉ có ba người được lợi từ dân tị nạn, nhưng hai người còn lại cũng phải ủng hộ.

Bởi vì bốn người đối diện là ác ma, là ma quỷ, là quái thú, là kẻ thù không thể tiếp xúc.

Bốn người còn lại phản đối dân tị nạn, muốn mở rộng cơ sở của mình, thì phải đào người từ trong năm người, đồng thời phải duy trì rào cản giữa hai bên, thì phải ra tay nặng để ép người trong nhóm năm người nhảy phe.

Đây chính là trò chơi của nghị viện, trông có vẻ là năm chọi bốn, thực chất là ba chọi hai chọi bốn.

Thông qua rào cản, ba kiểm soát năm, từ đó kiểm soát chín.

Cho nên hai bên đều phải nói đối phương là ác ma, trông có vẻ là để đánh bại kẻ thù, nhưng thực chất là để ngăn cản người bên mình nhảy phe.

Điều này giống như chỉ hươu bảo ngựa, cho rằng hươu là ngựa là một phe, cho rằng hươu là hươu là một phe.

Còn con hươu không quan trọng, chỉ là một lý do để cách ly.

Dân tị nạn cũng vậy, bản thân dân tị nạn không quan trọng, quan trọng là chính khách thông qua cái cớ này để tiến hành cách ly, ngăn cản người bên mình nhảy phe.

Mà để thực hiện cách ly, hai bên sẽ không ngừng gây ra sự việc, không ngừng tiến hành đấu tranh đảng phái.

Biến pháp của Vương An Thạch thời Tống cũng như vậy, cuối cùng biến pháp hay không biến pháp căn bản không quan trọng, quan trọng là hoàng đế thông qua biến pháp để chia triều đình thành hai bộ phận, tiến hành cân bằng.

Ủng hộ biến pháp là một nhóm người, phản đối biến pháp cũng là một nhóm người, hai bên phân phe, không ngừng đối kháng.

Trong phim Marvel Captain America 2, Hydra có một kế hoạch Insight, chính là thông qua dữ liệu lớn để sàng lọc ra những ai sẽ ủng hộ Hydra, những ai sẽ phản đối Hydra.

Đây cũng là một hình thức phân phe.

Những việc mà công nghệ trong phim Marvel có thể làm được, trong thế giới tái bác bằng khắc tự nhiên cũng có thể làm được.

Chính khách có thể thông qua dữ liệu lớn để hiểu ai sẽ ủng hộ mình, ai sẽ phản đối mình.

Họ dùng dân tị nạn để tấn công những người phản đối mình, có thể kiểm soát phiếu bầu một cách chính xác.

Một khi vụ nổ không những không có hại, mà còn có lợi.

Vậy thì vụ nổ sẽ xảy ra đều đặn, cho dù bắt được một chính khách, người tiếp theo vẫn sẽ tiếp tục.

Cho nên rất nhiều tội phạm mà Cửu khóa gặp phải đều là vấn đề của thể chế.

Đương nhiên họ không thể nói như vậy, chỉ có thể nói là vấn đề của linh hồn và nhân tính.

Là do con người quá xấu, cho nên mới không ngừng có tội phạm.

Thực ra đây thật sự là vấn đề của thể chế, phải thông qua các vụ án để cách ly, để đào người, tóm lại mọi người đều phải làm như vậy.

Không có gì cao siêu cả, chỉ là để đảm bảo ba có thể kiểm soát năm, tiến thêm một bước kiểm soát chín.

Địa điểm tấn công của dân tị nạn lần này rất có chủ ý.

Trông có vẻ là tấn công bừa bãi vào các cơ sở công cộng, nhưng thực chất là tấn công chính địch.

Cửu khóa bị cuốn vào, phải phá án, đây là công việc của họ.

Vậy Cửu khóa có phải là công cụ để ai đó loại bỏ đối thủ không.

Đỗ Lan biết Cửu khóa là lực lượng trực thuộc do Thủ tướng thành lập, tất nhiên cũng là công cụ để loại bỏ đối thủ.

Giống như Thiên hoàng thiết lập Bắc diện võ sĩ, dùng để đối phó với quý tộc.

Tóm lại, Cửu khóa tưởng mình đang duy trì trị an, nhưng thực chất là đang loại bỏ đối thủ.

Cửu khóa chỉ có bấy nhiêu người, mà Nhật Bản lại lớn như vậy, cho dù người của Cửu khóa mệt chết, cũng không thể duy trì trị an toàn quốc.

Hacker, gián điệp mà Cửu khóa bắt được chỉ là muối bỏ bể, nhưng đối với việc duy trì ưu thế của ba người lại rất quan trọng.

Họ không cần bảo vệ chín người, chỉ cần bảo vệ ba người là được rồi, còn những tội phạm khác, những nạn nhân khác căn bản không quan trọng.

Bởi vì những tội phạm và nạn nhân này là bắt buộc phải xuất hiện, có tội phạm và nạn nhân mới có thể công kích chính địch, mới có thể biến chính địch thành ác ma.

Cho nên Cửu khóa có mệt chết cũng không thể làm cho đất nước an toàn hơn, vì tội phạm là thứ cần thiết, là một mắt xích trong trò chơi của nghị viện.

Đỗ Lan nhìn mọi người tra án, trong lòng nghĩ công nghệ tái bác bằng khắc có thể giúp xã hội phân phe thuận tiện hơn.

Sau khi phân phe chính là tàn sát, thông qua tàn sát, tránh người phe mình phản bội, đồng thời phải ép kẻ địch nhảy phe.

Nếu không có những tội phạm này, trò chơi sẽ không thể chơi tiếp.

Cửu khóa vẫn tin rằng mình là chính nghĩa, dù sao họ chỉ đối phó với tội phạm, ai phạm tội thì đối phó với người đó.

Chương 3752

Những chuyện khác không quan tâm, họ chỉ là người tốt bắt kẻ xấu.

Dân tị nạn bị hacker tẩy não khống chế biến thành phần tử khủng bố, kích động mâu thuẫn giữa dân tị nạn và người bình thường.

Cửu khóa thông qua việc đi thực địa và điều tra, cuối cùng đã phát hiện ra một nhân vật đáng ngờ.

Gã này lợi dụng công việc lương cao để tuyển mộ dân tị nạn, nhưng những người tị nạn này rất nhanh đã biến mất.

Lần theo dấu vết, phát hiện dân tị nạn đều bị đưa đến một công ty ma, ở đây vài ngày sau, liền như biến thành một người khác.

Rõ ràng trong vài ngày này, não điện tử của dân tị nạn đã bị tấn công, bị sửa đổi ký ức, trở thành một phần tử khủng bố.

Hacker chính là ông chủ của công ty ma. 197.

An ninh bên trong rất nghiêm ngặt, lại còn có chó máy không người lái, đây là vũ khí quân dụng, chẳng lẽ định đánh trận sao.

Xâm nhập vào camera bên trong, Ba Đặc phát hiện bên trong công ty hoàn toàn là quản lý quân sự hóa.

Xem ra sẽ có một trận chiến ác liệt, Thảo Thế Tố Tử nói: Đà Cổ Tát, Đỗ Lan, hai người ngồi trên xe chiến đấu yểm trợ bên ngoài.

Những người còn lại thay trang phục ngụy trang quang học chuẩn bị chiến đấu.

Cho phép tự do khai hỏa.

Mọi người đều xuất thân từ quân đội, loại chiến đấu này đã sớm quen thuộc.

Trước tiên lẻn vào, sau đó tấn công.

Đát.

Đội tác chiến tinh nhuệ trực tiếp phát động trận chiến tiêu diệt.

Cửu khóa sử dụng hỏa lực tự động, đạn đều là loại đạn xuyên giáp đặc chế, đối phó với chó máy không người lái vẫn rất dễ dàng.

Chó máy đều được trang bị vũ khí tự động, trí thông minh rất cao, có thể chủ động phối hợp.

Nhưng đối thủ của chúng là một nhóm chiến sĩ loài người được cơ giới hóa, giữa các thành viên có thể chia sẻ tầm nhìn, chia sẻ thông tin qua não điện tử, phối hợp còn ăn ý hơn cả chó máy.

Đồng thời, thành viên Ishikawai phụ trách yểm trợ điện tử, làm tê liệt mạng lưới của công ty, cắt đứt hậu phương của địch.

Đỗ Lan lái xe chiến đấu thông minh, tỏ ý mình cũng muốn khai hỏa, khóa mục tiêu xuyên tường, cách núi đánh trâu, tí tách tiêu diệt không ít chó máy.

Trận chiến hoàn thành viên mãn, nhưng hacker đã tự sát, khiến toàn bộ vụ án bị gián đoạn, không thể tiếp tục điều tra chân tướng phía sau.

Cửu khóa lại một lần nữa phá án, còn những người tị nạn đó chỉ có thể bị giam giữ.

Ký ức của họ đã bị ghi đè vĩnh viễn, không có cách nào khôi phục.

Có thể nói con người trước đây của họ đã chết, bây giờ họ tiếp tục tồn tại với thân phận là phần tử khủng bố, Ba Đặc cảm khái nói.

Ký ức bị ghi đè, linh hồn tuy vẫn còn, nhưng con người đã hoàn toàn khác, đây có được coi là giết người không.

Linh hồn và cơ thể của họ vẫn là nguyên bản, nhưng ký ức lại bị xóa sạch hoàn toàn, cho nên phong cách hành xử cũng hoàn toàn khác, giống như đã đổi thành một người khác vậy.

Linh hồn và cơ thể đều nguyên vẹn, chỉ có ký ức bị thay thế.

Coi là giết người, lại hình như không phải giết người, sửa đổi ký ức có lẽ nên được coi là trộm cắp.

Điều này cần pháp luật định nghĩa lại.

Tái bác bằng khắc chính là khoa học kỹ thuật phát triển, xuất hiện rất nhiều sự vật mới mà tư tưởng cũ không thể giải thích, mọi người cần tìm kiếm lời giải thích mới.

Cơ thể, ký ức, tình cảm, thậm chí cả linh hồn của con người đều có thể mô phỏng thông qua khoa học kỹ thuật, rất nhiều thứ mới đã ra đời.

Điều này giống như khi y học mới phát triển, rất nhiều bác sĩ sẽ mua thi thể để giải phẫu, giải phẫu vào thời điểm đó là phi pháp, không được chấp nhận.

Nhưng các bác sĩ vẫn không nhịn được mà giải phẫu, vì có phát hiện mới là có thể nổi danh vạn người.

Cho nên vẫn là lợi ích dẫn đường, sự vật mới xuất hiện, nhóm lợi ích mới xuất hiện, nhưng những người này vẫn chưa thể tìm ra tư tưởng mới để vũ trang cho mình.

Tư tưởng cũ sẽ tiếp tục hạn chế họ, thậm chí định nghĩa hành vi của họ là phi pháp.

Nhưng chỉ cần lợi ích dẫn đường tiếp tục có lợi cho họ, nhóm lợi ích mới cuối cùng sẽ tìm ra tư tưởng mới để vũ trang cho mình, để mình hòa hợp với thời đại mới, Đỗ Lan bày tỏ một trong những nhóm lợi ích mới hiện nay chính là những người cơ giới hóa, cơ thể của họ được cải tạo một phần hoặc toàn bộ, nhưng họ vẫn chưa tìm ra tư tưởng mới để vũ trang cho mình.

Trong mắt người khác, người cơ giới hóa vẫn là một số ít quái vật.

Người cơ giới hóa tham gia vào những cuộc chiến tranh ác liệt nhất, làm việc ở những vị trí nguy hiểm nhất, nhưng những người khác lại sợ hãi họ.

Người cơ giới hóa cũng không có tư tưởng mới để vũ trang cho mình, điều này khiến họ rất bị động.

Rất nhiều hành vi của người cơ giới hóa cũng bị định nghĩa là phạm tội.

Tóm lại, dùng tư tưởng cũ để suy nghĩ về những thứ hoàn toàn mới này, chắc chắn sẽ không biết phải làm sao.

Mà đối với sự vật mới, ba loại thái độ cũng chính là từ Khổng Tử, đến Mạnh Tử, đến Tuân Tử.

Một loại cho rằng cũ là tốt, mới đều không thể tha thứ.

Một loại cho rằng cũ có cái tốt của cũ, mới có cái tốt của mới, mọi người phải tùy thời tùy thế.

Một loại thì cho rằng cũ đều là rác rưởi, mới là tốt.

Bây giờ tái bác bằng khắc cũng vậy, có người cho rằng thế giới cũ là tốt nhất, công nghệ mới đều là rác rưởi.

Cũng có người cho rằng mới và cũ đều nên lấy tinh hoa bỏ cặn bã.

Đương nhiên cũng có người cho rằng công nghệ mới mới là tương lai, thế giới cũ đều là rác rưởi.

Lại phá thêm một vụ án tấn công khủng bố của dân tị nạn, đối với Cửu khóa mà nói, công việc đã kết thúc.

Nhưng dư âm đằng sau vụ việc này vẫn chưa tan biến, tuần hành, kháng nghị, đối đầu, chia rẽ. tất cả mọi thứ vẫn đang leo thang.

Nhưng Cửu khóa đối với tình huống này là bất lực, việc họ có thể làm là nhận lấy khoản lương hậu hĩnh này, chăm sóc tốt cho gia đình.

Nếu không có gia đình, thì chăm sóc tốt cho thú cưng.

Thực ra ở Cửu khóa, ngoài Đà Cổ Tát là người bình thường, những người được cải tạo cơ giới khác đều không có gia đình, Ba Đặc nuôi rất nhiều mèo.

Tố Tử hễ có thời gian là cùng bạn thân chơi những trò chơi chỉ người lớn mới chơi, hoặc là lặn biển để suy ngẫm về bản thân.

Các thành viên khác cũng tương tự, về cơ bản không có gia đình bình thường, dường như việc cải tạo cơ giới không chỉ thay đổi cơ thể, mà đồng thời cũng tước đoạt thuộc tính con người của họ, cướp đi tư cách sống một cuộc sống bình thường của họ.

Sau khi cải tạo cơ giới, dường như họ không còn là con người bình thường nữa.

Một mặt có thể là áp lực của xã hội, xã hội cho rằng người cơ giới hóa khác biệt, không phải là đối tượng có thể sống một cuộc sống tốt đẹp.

Một mặt cũng có thể là sau khi cải tạo cơ giới, tư tưởng của họ đã thay đổi, cơ thể cơ giới cho họ năng lượng vô tận, không còn cảm giác lão hóa, cũng không còn sự kích thích của adrenaline, nhu cầu sinh lý sinh sản trở nên rất nhỏ, khiến họ không còn muốn sống một cuộc sống bình thường nữa.

Từ góc độ xã hội và cá nhân, con người sau khi cải tạo đều khác đi.

Đây cũng là lý do Thảo Thế Tố Tử cho rằng Cửu khóa cần một người bình thường, vì người cơ giới hóa đã có sự thay đổi trong tư duy.

Chương 3753

Xã hội rất hỗn loạn, nhưng không liên quan đến Cửu khóa, họ chỉ cần phá án là được rồi, dù sao họ cũng có những vụ án phá không hết.

Sau khi Đỗ Lan gia nhập Cửu khóa, trước tiên đã phá vụ án sao chép linh hồn thiếu nữ tị nạn, vụ án thí nghiệm trên người sống của trẻ mồ côi trong viện cứu tế, vụ án tẩy não dân tị nạn tấn công khủng bố, hậu quả của những vụ án này đều là cúi đầu xin lỗi, thế là xong.

Công ty cơ giới tinh mật Phản Hoa vẫn đang hoạt động, viện cứu tế cũng đang tiếp tục tiếp nhận trẻ mồ côi, đương nhiên bây giờ không còn tồn tại hành vi phi pháp, ít nhất là trên bề mặt.

Án kiện không ít, đáng tiếc lại thiếu đi sự phá hoại cơ giới quy mô lớn mà Đỗ Lan mong đợi, những cỗ máy hạng nặng như quái thú phá hoại trong thành phố, sau đó cử đội tinh nhuệ đi phản kích, thậm chí là hợp thể người máy.

Nhưng đó không phải là Người Khổng Lồ Ánh Sáng, mà là chiến đội năm màu rồi.

Người Khổng Lồ Ánh Sáng là Ultraman biến thân, đánh bại quái thú khổng lồ.

Chiến đội năm màu là điều khiển người máy hợp thể, đánh bại những kẻ xâm lược khổng lồ.

Điểm chung là kẻ địch khổng lồ, có thể gây ra sự phá hoại lớn cho thành phố.

Nhưng trong thế giới tái bác bằng khắc này, công nghệ đều hướng đến sự tinh xảo, chứ không phải là khổng lồ hóa.

Đương nhiên cũng có những chiến hạm, chiến cơ khổng lồ, nhưng không có máy móc xây dựng khổng lồ.

Kích thước của những máy móc xây dựng này không khác gì so với trước đây, thậm chí ngoại hình cũng không khác.

Tuy con người đã tiến hành cải tạo cơ giới, nhưng máy móc vẫn là cần cẩu, máy xúc, máy ủi chạy bằng động cơ diesel, thậm chí còn không tự động hóa mấy, vẫn cần người điều khiển.

Chẳng lẽ không có loại siêu máy móc khổng lồ như quái thú, hoàn toàn tự động, một khi hoạt động là hủy thiên diệt địa.

Dùng quân đội thông thường không thể đánh bại, phải cần đến Người Khổng Lồ Ánh Sáng và chiến đội năm màu mới có thể đánh bại chúng, chẳng phải tuyệt vời sao.

Địch Ny Toa cười nói: Hiện tại Nhật Bản đang ở trong trạng thái bán phong tỏa, tài nguyên không đủ để chế tạo những cỗ máy khoa trương như vậy, chỉ có thể ngày càng tinh xảo hơn.

Đối với họ, cơ giới hóa là lựa chọn tốt nhất, thậm chí sự phát triển của giáp ngoài cũng chỉ ở mức trung bình.

Cho dù có ý tưởng về máy móc lớn, cũng chỉ có thể gác lại.

Nếu anh muốn, tôi đã tìm thấy trong Bộ Quốc phòng một kế hoạch xây dựng pháo đài tám chân khổng lồ, một kế hoạch pháo đài phòng thủ thành phố quy mô lớn chưa được thực thi, chính là phóng đại xe chiến đấu thông minh lên một vạn lần, trang bị một khẩu pháo điện từ có tầm bắn ba nghìn dặm, còn có hàng trăm vũ khí laser phòng thủ, cũng như hàng trăm súng máy dày đặc.

Pháo đài tám chân khổng lồ này vốn được dùng cho trận chiến phản kích ven biển sau chiến tranh hạt nhân, nhưng quá lớn, quá đắt, tiêu hao quá nhiều tài nguyên, tuy có bản thiết kế nhưng căn bản không ai đồng ý sản xuất một con quái thú chiến tranh như vậy.

Các nhà thiết kế Nhật Bản có ý tưởng, nhưng tài nguyên không cho phép họ đồng thời phát triển hai cây công nghệ là máy móc lớn và cơ giới tinh vi, cho nên họ đã chọn cơ giới tinh vi, chọn phương diện công nghệ nano, từ bỏ công nghệ khổng lồ.

Công nghệ nano của Nhật Bản hiện nay rất xuất sắc, nổi tiếng nhất là công ty Arasaka, máy móc nano của họ có thể hấp thụ bức xạ hạt nhân, cải thiện môi trường, nổi tiếng cả trong và ngoài nước, thậm chí đã chuyển trụ sở chính đến Mỹ.

Còn có rất nhiều công ty cơ giới, công ty an ninh mạng, đều đang tập trung vào lĩnh vực chế tạo tinh vi.

Nhưng trình độ công nghệ của họ đã bước vào giai đoạn chững lại, cho nên mới xuất hiện chuyện làm giả như công ty cơ giới tinh mật Phản Hoa.

Họ phải thông qua việc làm giả để tạo dựng hình ảnh của mình, giống như một học sinh thi được tám mươi điểm, sửa điểm thành chín mươi điểm.

Nếu mọi người đều thi được sáu bảy mươi điểm, việc sửa điểm này tự nhiên không có vấn đề gì, không ai nghi ngờ.

Nhưng đến khi mọi người đều thi được tám mươi điểm, những việc sửa điểm này sẽ bị vạch trần.

Và đến khi mọi người thi được chín mươi điểm, các doanh nghiệp Nhật Bản sẽ lộ nguyên hình.

Nhật Bản thi được tám mươi điểm không nổi bật, cho nên giả vờ mình thi được chín mươi điểm, mới có thể ổn định niềm tin của thị trường.

Đây là do tài nguyên thiên phú tạo thành, tiểu quốc rất khó đột phá, chỉ có thể làm giả.

Công nghiệp nói cho cùng cũng là một loại sản xuất, mà sản xuất thì tất nhiên sẽ phải đối đầu với đạo đức, triết học, tài nguyên, pháp luật, chi phí.

Rất nhiều quốc gia căn bản không thích ứng với những cuộc đối đầu này, chỉ có văn minh nông nghiệp là giỏi nhất trong việc đối đầu trong sản xuất.

Giống như một linh kiện, có dung sai, ví dụ như dung sai không thể nhỏ hơn một milimét, lớn hơn hai milimét.

Vậy thì để tiết kiệm chi phí, rất nhiều doanh nghiệp có thể sẽ bám sát dung sai, tiết kiệm được một milimét nguyên liệu.

Không có bất kỳ hành vi vi phạm pháp luật nào, vì dung sai là được phép.

Nhưng hành vi bám sát dung sai này có thể dẫn đến tuổi thọ của linh kiện giảm xuống, thậm chí dẫn đến độ khớp của toàn bộ máy móc không đủ.

Dù sao thì nếu mỗi linh kiện trên máy móc đều được sản xuất theo tiêu chuẩn thấp nhất, khe hở của máy móc sẽ rất lớn, sẽ không đủ chắc chắn.

Nhưng đối với hành vi bám sát vạch này, pháp luật là bất lực, vì dung sai quả thực tồn tại, đồng thời sản xuất theo dung sai thấp nhất cũng không vi phạm pháp luật.

Công nhân xem xét giảm chi phí, kiếm nhiều tiền hơn, họ cũng có lý do của mình.

Cho nên sản xuất trông có vẻ rất đơn giản, chỉ cần khởi động máy móc là được, nhưng thực chất cuộc đối đầu bên trong lại vô cùng nhiều, thậm chí còn liên quan mật thiết đến đạo đức, triết học, pháp luật.

Rất nhiều nền văn minh không có kinh nghiệm sản xuất lâu dài, không có văn hóa đạo đức tương ứng đi kèm, khi sản xuất rất dễ vì đối đầu mà sinh ra hỗn loạn.

Đặc biệt là chế độ nghị viện, yêu cầu mọi người phân phe, chia rẽ, yêu cầu trò chơi có tổng bằng không, kẻ thắng ăn cả, hoàn toàn không phù hợp với sản xuất.

Cuộc đối đầu trong sản xuất yêu cầu mọi người thỏa hiệp, trung dung, cuối cùng sản xuất ra được sản phẩm, chứ không phải là kẻ thắng ăn cả.

Nếu một nhà cung cấp linh kiện ăn cả, vậy thì máy móc sẽ không thể chế tạo ra được.

Chế độ nghị hội bất lợi cho sản xuất, là một trò chơi có tổng bằng không.

Sản xuất là một trò chơi phức tạp, phải phân phối lợi ích cho tất cả mọi người thì mới có thể hợp tác sản xuất tốt hơn.

Nếu không, chỉ cần một mắt xích bị phá vỡ, sẽ dẫn đến toàn bộ chuỗi sản xuất bị đình trệ.

Tài nguyên thiên nhiên của Nhật Bản lại khiến họ không thể đi theo nhiều hướng phát triển cùng lúc, đã chọn chế tạo tinh xảo thì không thể phát triển thêm máy móc cỡ lớn.

Nhưng Đỗ Lan rất hy vọng có người máy khổng lồ, bởi vì đây là sự lãng mạn của đàn ông, người máy đứng sừng sững giữa thành phố, dũng sĩ chính nghĩa của nhân loại cùng bạn bè ngoài hành tinh chống lại quái vật tà ác, thật sự quá thú vị.

Nhưng cyberpunk không cho phép sự tồn tại của máy móc cỡ lớn, đầu tư quá lớn, không kiếm ra tiền.

Máy móc cỡ lớn ngoài việc khai thác mỏ ra thì chẳng có tác dụng

gì.

Kiếm tiền mới là cốt lõi của cyberpunk, nếu người máy khổng lồ có thể kiếm tiền, chắc chắn sẽ được chế tạo.

Nhưng vấn đề là ngoài hầm mỏ ra, chẳng có nơi nào cần đến siêu máy móc, càng đừng nói đến người máy khổng lồ.

Người máy khổng lồ chẳng có giá trị chiến lược, vũ khí thông thường là đủ dùng rồi.

Chiến tranh hiện nay hoặc là tấn công từ quỹ đạo không gian, hoặc là hacker xâm nhập bằng virus, hoặc là xung điện từ phá hủy sản phẩm điện tử, thậm chí trực tiếp hơn là chiến tranh sinh học, chiến tranh hạt nhân, hoặc là cuộc chiến của máy bay không người lái che trời lấp đất.

Người máy khổng lồ căn bản không chống đỡ nổi, hoàn toàn không có ưu thế.

Trừ phi có AT Field, hạt Minovsky, hoặc là driver và các loại trường lực khác để bảo vệ người máy khổng lồ, chống lại các đòn tấn công mạnh mẽ của vũ khí thông thường.

Khiến vũ khí thông thường mất tác dụng, chỉ có thể dựa vào người máy khổng lồ đối đầu với nhau.

Đương nhiên cũng có thể làm cho kẻ địch mạnh như Godzilla, hoàn toàn không sợ bom hạt nhân, trực tiếp gây ra phá hoại lớn, mọi người mới nghĩ đến việc chế tạo người máy khổng lồ.

Đỗ Lan cho biết muốn công ty cyberpunk sản xuất người máy khổng lồ cũng đơn giản, chỉ cần tạo ra mối đe dọa đủ lớn là được.

Một khi xuất hiện mối đe dọa lớn, công ty sẽ phải gánh vác nhiều trách nhiệm hơn, đó không còn là cyberpunk nữa.

Địch Ny Toa nói một câu trúng tim đen: Ultraman và chiến đội không phù hợp với cyberpunk, Kamen Rider thì lại không tệ.

Dùng sức mạnh của chính mình để chống lại cả xã hội tà ác, chống lại tổ chức bí mật, thậm chí chống lại thần linh.

Ultraman và chiến đội chủ yếu là bảo vệ, chủ đề của Kamen Rider là phản kháng.

Tôi cảm thấy Kamen Rider phù hợp với cyberpunk hơn.

Nói cũng đúng, nếu xuất hiện quái vật lớn, công ty tất nhiên sẽ xuất hiện một kẻ tiếm chủ hoặc một vị vua.

Giống như La Mã cổ đại, vì chiến tranh quá thường xuyên, hiệu quả của chế độ nghị hội quá thấp, nên mới xuất hiện chức quan độc tài.

Chương 3754

Ban đầu là tạm thời, sau đó là trọn đời, tiếp theo là trở thành Augustus, công dân đệ nhất, trở thành hoàng đế.

Một khi quái vật khổng lồ xuất hiện, công ty ở thượng tầng cyberpunk sẽ không thể tiếp tục, mọi người tự nhiên sẽ hy vọng có một người có nghĩa vụ đứng ra bảo vệ thế giới.

Đỗ Lan rất phiền não, hắn vẫn cảm thấy cyberpunk và quái vật khổng lồ rất hợp nhau, nhưng cả hai đúng là có xung đột.

Một khi quái thú xuất hiện, cyberpunk sẽ không ổn định.

Nhưng Đỗ Lan nhanh chóng nghĩ ra một cách, nói: Có lẽ có thể sửa đổi ký ức của mọi người, để mọi người quên đi sự tồn tại của quái thú, chỉ có Cửu Khóa, đội ngũ tinh nhuệ này, chống lại quái thú.

Mỗi lần giành chiến thắng, ký ức của các nhân chứng sẽ bị xóa sạch, chỉ có Cửu Khóa giữ lại ký ức.

Chỉ cần họ giữ bí mật, mọi người sẽ không biết đến sự tồn tại của quái thú, sẽ không yêu cầu công ty chịu trách nhiệm.

Như vậy cyberpunk vẫn là cyberpunk, Ultraman vẫn là Ultraman.

Địch Ny Toa cảm thấy cách này cũng được, nói: Xóa ký ức trong đầu nhân chứng thì được, nhưng công việc này rất lớn.

Hơn nữa, não của nhiều người có tường phòng ngự, với kỹ thuật hiện tại không có cách nào kiểm soát não của mỗi người.

Nếu bây giờ có một kỹ thuật có thể kiểm soát não của tất cả mọi người, thế giới này đã sớm thái bình, tất cả mọi người sẽ bị tẩy não thành một loại nhân cách, mọi người đều làm việc theo chương trình đã được thiết lập, sẽ có trật tự, không hỗn loạn.

Mặc dù bây giờ có rất nhiều chương trình tẩy não, nhưng không thể kiểm soát tất cả mọi người cùng một lúc, không có sức mạnh tính toán mạnh mẽ như vậy.

Cần phải xóa ký ức trong não của nhân chứng, còn phải xóa tất cả lời chứng và video trên mạng, khối lượng công việc lớn đến đáng sợ, tuyệt đối không phải là điều mà công nghệ hiện tại có thể làm được.

Không vội, đợi Thảo Thế Tố Tử và mạng lưới dung hợp, đến lúc đó chúng ta nhờ cô ấy giúp là được.

Khi đó cô ấy sẽ trở thành người điện tử, có thể lợi dụng hệ thống mạng lưới toàn cầu, sẽ dễ dàng can thiệp vào mạng lưới hơn.

Thậm chí chúng ta có thể huấn luyện một đội quân điện tử chuyên xóa ký ức.

Đương nhiên cũng có thể không xóa, chúng ta có thể xây dựng một bức tường đen trên mạng, tách ra một không gian mạng chuyên lưu trữ những ký ức này.

Dù sao đặc điểm của chip thần kinh là có tính trưởng thành, mạng lưới đã vượt qua giới hạn của sắt thép, có thể không ngừng trưởng thành.

Trước đây, bộ nhớ ổ cứng 500GB là 500GB, 16TB là 16TB, là cố định, muốn lưu trữ nhiều dữ liệu hơn thì cần mua nhiều ổ cứng hơn, sản xuất nhiều ổ cứng hơn.

Nhưng chip thần kinh thì khác, nó có tính trưởng thành, có thể không ngừng mở rộng, năm nay 500GB, năm sau đã phát triển thành 16TB, vì vậy mạng lưới được tạo thành từ chip thần kinh không ngừng mở rộng, nội dung có thể lưu trữ cũng ngày càng nhiều.

Cho nên dù xây dựng một bức tường đen khoanh một vùng đất ra, cũng không gây ra bất kỳ sự can thiệp nào đến toàn bộ mạng lưới, chức năng mạng của mọi người vẫn sẽ hoạt động bình thường, sẽ không xảy ra vấn đề.

Vì vậy, ký ức cũng có thể không cần xóa, mà chuyển vào bên trong bức tường đen.

Đúng là không tệ, cách ly bằng tường đen tốt hơn là xóa.

Địch Ny Toa cho rằng kế hoạch này không có vấn đề gì lớn.

Thế là hai người bắt tay vào việc xây dựng tường đen.

Lúc này, Cửu Khóa đang điều tra một hacker tên là Tiếu Kiểm Nam, gã Tiếu Kiểm Nam này đã nhiều lần xâm nhập mạng lưới để thực hiện tội phạm, đặc điểm là trong camera, khuôn mặt của tội phạm sẽ bị che bởi một bức vẽ nguệch ngoạc hình mặt cười, vì vậy mọi người gọi hắn là Tiếu Kiểm Nam.

Xâm nhập hệ thống giám sát, che giấu thân phận, thực hiện tội phạm.

Hơn nữa phạm vi phạm tội của hắn rất rộng, cả nước đều có dấu vết của hắn, hoàn toàn không có quy luật.

Thảo Thế Tố Tử nói: Nội dung hiện tại biết được là lần đầu tiên Tiếu Kiểm Nam xuất hiện là trong một cuộc phỏng vấn trực tiếp trên đường phố, lúc đó có một gã say rượu mất kiểm soát quấy rối người qua đường, Tiếu Kiểm Nam đã xâm nhập vào đài truyền hình và não của các nhân chứng xung quanh, che đi khuôn mặt của mình, hắn đã ngăn cản gã say rượu, sau đó nhanh chóng rời đi.

Tất cả các camera giám sát trên đường đều bị hắn xâm nhập, vì vậy không ai nhìn thấy mặt hắn.

Nghe có vẻ không phải là tội phạm, mà là một người hành hiệp trượng nghĩa.

Ba Đặc nói.

Năng lực xâm nhập của hắn chính là phạm tội, mặc dù hắn đã ngăn chặn một vụ án, nhưng hắn đã dùng phương thức phạm tội để ngăn chặn tội phạm.

Hơn nữa sau này ngày càng có nhiều sự kiện Tiếu Kiểm Nam xảy ra, không phải lần nào cũng là thấy việc nghĩa hăng hái làm, còn có một số là để thực hiện hoạt động phạm tội.

Thảo Thế Tố Tử nói: Vì vậy chúng ta phải tìm ra hắn.

Mọi người bắt đầu đi điều tra, tìm kiếm nhân chứng.

Nhưng rõ ràng là không có nhân chứng nào, tất cả mọi người chỉ thấy một người đàn ông đội mặt nạ cười đang hành động, không biết dung mạo thật của hắn.

Lại là một cao thủ hacker.

Đà Cổ Tát nói: Đối phương có thể ngay lập tức xâm nhập vào mắt điện tử của những người xung quanh và tất cả các camera giám sát, che mặt mình lại, năng lực hacker như vậy đã rất mạnh rồi, nếu hắn muốn, hoàn toàn có thể làm nhiều việc hơn, chứ không chỉ là che mặt mình.

Hacker là một sự tồn tại rất đau đầu.

Đỗ Lan nói: Đối mặt với tội phạm ngày càng tinh vi, các anh có bao giờ nghĩ đến việc dùng tội phạm để bắt tội phạm không.

Tức là dùng tư duy của tội phạm để phá án.

Anh đang nói đến hồ sơ tâm lý.

Hồ sơ tội phạm tất nhiên là có, suy nghĩ về động cơ và logic của đối phương từ góc độ tội phạm, đó là một môn học trong trường cảnh sát.

Đỗ Lan cười nói: Tôi đang nói đến việc trực tiếp dùng não của tất cả tội phạm trên thế giới để tạo thành một cỗ máy phá án, dùng não của tội phạm để dự đoán tội phạm và phá án, cái này gọi là Tâm Linh Trắc Lượng Giả.

Đà Cổ Tát không nhịn được nói: Để tội phạm đi phá án.

Vậy chúng ta cảnh sát làm gì.

Hơn nữa, suy nghĩ của tội phạm rất khó đoán.

Chẳng phải chỉ là ích kỷ sao.

Tội phạm là tội phạm, động cơ và logic của họ căn bản không khó suy luận.

Nếu dùng não của tội phạm để dự đoán tội phạm, chẳng phải là tuyệt vời sao.

Tội phạm làm sao có thể bị dự đoán.

Rất nhiều tội phạm là phạm tội bộc phát, chỉ có một số ít là phạm tội có dự mưu.

Đà Cổ Tát nói: Phạm tội bộc phát vốn đã rất khó dự đoán, còn tội phạm có dự mưu, dù có khả năng dự đoán, họ cũng sẽ phòng bị chống lại sự dự đoán đó.

Trong đầu anh có thể bớt đi những thứ không thực tế, thêm vào một chút thực tế được không.

Đỗ Lan cười nói: Được rồi, tôi sẽ nói một chút thực tế, tôi cho rằng Tiếu Kiểm Nam không phải là một người, mà là sự bắt chước và gia công của một nhóm người.

Giống như câu chuyện Cthulhu, UFO, thủy quái Nessie đều là những thứ được người ta thêm mắm thêm muối tạo ra, chúng ta cần tìm không phải là một Tiếu Kiểm Nam, mà là một nhóm Tiếu Kiểm

Nam.

Câu chuyện Cthulhu không phải do một người tạo ra, mỗi người đều có thể thêm gạch thêm ngói.

UFO, tức vật thể bay không xác định, cũng được những người yêu thích cùng nhau tạo ra.

Thủy quái Nessie cũng vậy, rất nhiều người tuyên bố mình đã thấy thủy quái, nhưng thực ra chỉ là mọi người tự tưởng tượng.

Sự phân bố của Tiếu Kiểm Nam rộng như vậy, không có bất kỳ logic hành vi nào, điều đó cho thấy không chỉ có một Tiếu Kiểm Nam, mà là một nhóm Tiếu Kiểm Nam.

Chúng ta chỉ có thể tìm ra Tiếu Kiểm Nam đầu tiên, chứ không thể tìm ra tất cả Tiếu Kiểm Nam.

Điều này cũng giống như Gia Cát Lượng và Quan Công, Gia Cát Lượng và Quan Công trong lòng mọi người đã không còn là Gia Cát Lượng và Quan Công trong lịch sử nữa.

Tiếu Kiểm Nam mà chúng ta cần tìm cũng không còn là Tiếu Kiểm Nam thấy việc nghĩa hăng hái làm nữa, mà là một khái niệm do mọi người tạo ra.

Đà Cổ Tát há miệng, không nói một lời, vì những gì Đỗ Lan nói rất có lý, hoàn toàn phù hợp với thực tế kỳ lạ.

Nếu là rất nhiều kẻ bắt chước, thì đúng là có thể giải thích được những hành động không liên quan của Tiếu Kiểm Nam.

Mỗi người đều dùng sự hiểu biết của mình để kể về Tiếu Kiểm Nam, thậm chí bịa đặt câu chuyện về Tiếu Kiểm Nam, khiến Tiếu Kiểm Nam ngày càng trở nên thần kỳ.

Điều này giống như Quan Công, vốn chỉ là một tướng quân, nhưng sau này trở thành Võ Thánh, Võ Tài Thần.

Mọi người không ngừng gửi gắm trí tưởng tượng của mình vào thân thể Quan Vũ, cuối cùng Quan Vũ trong nhận thức của mọi người đã khác với Quan Vũ trong lịch sử.

Tiếu Kiểm Nam cũng vậy, Tiếu Kiểm Nam trong tưởng tượng của mọi người là một hiệp khách, một hiệp khách sẽ xuất hiện khi mọi người cần, nhưng thực ra Tiếu Kiểm Nam chẳng phải là vị cứu tinh nào cả, chỉ là một người bình thường có năng lực hacker mạnh mẽ.

Mọi người nói đều là Tiếu Kiểm Nam trong tưởng tượng của họ sao.

Đà Cổ Tát gật đầu, cảm thấy đúng là như vậy.

Tiếu Kiểm Nam không thể gánh vác được nhiều kỳ vọng như vậy, nhưng sẽ có rất nhiều người lấy Tiếu Kiểm Nam làm tấm gương.

Trong số những kẻ bắt chước này, có người làm việc tốt, cũng có người làm việc xấu.

Đương nhiên, trong mắt họ, những việc xấu đó có thể cũng là việc tốt.

Rốt cuộc, tốt và xấu được phân biệt qua lập trường, ví dụ như đối với người tị nạn là việc tốt, đối với người Nhật Bản có thể là việc xấu, và ngược lại.

Vì vậy, bắt chước Tiếu Kiểm Nam để làm việc, sẽ trở nên muôn hình vạn trạng.

Vậy chúng ta chỉ cần bắt được Tiếu Kiểm Nam ban đầu, công bố bộ mặt thật của Tiếu Kiểm Nam cho mọi người là được.

Đương nhiên là chẳng có tác dụng gì, cách nói của anh chỉ là chủ nghĩa nguyên thủy, tức là quay trở lại điểm khởi đầu của Tiếu Kiểm

Nam.

Nhưng vô dụng, vì có quá nhiều trí tưởng tượng được áp đặt lên Tiếu Kiểm Nam, mọi người tin vào Tiếu Kiểm Nam trong lòng họ.

Đỗ Lan nói: Gia Cát Lượng, Quan Vũ, thậm chí là Khổng Tử, mỗi người trong lòng đều có một hình ảnh khác nhau.

Có rất nhiều học giả theo chủ nghĩa nguyên thủy hy vọng khôi phục lại hình ảnh ban đầu của Khổng Tử.

Nhưng vô dụng, vì trong lòng nhiều người, ông ta là con quỷ lớn đè nén đầu rồng bay lên suốt hai nghìn năm, hoặc cũng có người cho rằng trời không sinh Trọng Ni, vạn cổ như đêm dài.

Khổng Tử rốt cuộc là ma đầu hay là cứu tinh.

Đều không phải, thực ra Khổng Tử trong thời đại của mình chỉ là một con chó nhà có tang.

Nhưng trong lòng mọi người, ông ta không phải ma đầu thì là cứu tinh, không ai quan tâm ông ta ban đầu trông như thế nào.

Cho dù Cửu Khóa tìm được hình ảnh ban đầu của Tiếu Kiểm Nam, cũng không ai quan tâm.

Chương 3755

Truyền thông không thích một người bình thường thấy việc nghĩa hăng hái làm.

Dân chúng cũng không thích một người không khác gì mình.

Mọi người hy vọng vào một anh hùng, một siêu anh hùng có sức quyến rũ vô hạn, thần bí khó lường, có thể giải quyết vấn đề.

Họ cần tin rằng trên thế giới có một Tiểu Kiểm Nam có thể giải quyết vấn đề, tin rằng Tiểu Kiểm Nam vừa xuất hiện, mọi chuyện sẽ được giải quyết ổn thỏa.

Đối với cách nói của Đỗ Lan, Đà Cổ Tát gật đầu, người bình thường là như vậy, người bình thường chỉ muốn người khác giải quyết vấn đề, chứ không phải tự mình giải quyết vấn đề.

Anh ta không nhịn được nói: Tôi nhớ đến một câu hỏi thường thấy trên mạng, hỏi tại sao việc phát triển Hokkaido của chúng ta lại chậm như vậy, tại sao không khai thác Hokkaido thành một thế ngoại đào nguyên từ mấy trăm năm trước.

Tôi nhớ lúc đó có một câu trả lời nói rằng: Anh bây giờ có sẵn lòng từ bỏ công việc của mình để đến Hokkaido khai hoang không.

Lúc đó tôi mới nhận ra người đặt câu hỏi khi phàn nàn, chưa bao giờ nghĩ rằng mình có thể góp sức giải quyết vấn đề, anh ta chỉ phàn nàn rằng mình không thể hưởng lợi sau khi vấn đề được giải quyết.

Anh ta không muốn khai hoang Hokkaido, nhưng lại muốn hưởng lợi từ việc khai hoang.

Tiểu Kiểm Nam chính là tập hợp tư tưởng của loại người này, có Tiểu Kiểm Nam, mọi người đều hy vọng Tiểu Kiểm Nam giải quyết vấn đề, còn mình chỉ cần ngồi không hưởng lợi là được.

Nói rất hay, ở bên cạnh tôi, cuối cùng não của anh cũng bắt đầu hoạt động rồi.

Đà Cổ Tát lườm Đỗ Lan một cái, tiếp tục hút thuốc, nói: Nói cho cùng là đơn giản hóa vấn đề phức tạp, một số người cho rằng Tiếu Kiểm Nam là giải pháp cho vấn đề, một số người cho rằng Tiếu Kiểm Nam là nguyên nhân gây ra vấn đề.

Nhưng dù thế nào, họ đều đổ lỗi cho một người không liên quan, như vậy mình có thể yên tâm từ chối thay đổi.

Rốt cuộc vấn đề là do người khác gây ra, hoặc vấn đề nên do người khác giải quyết, không liên quan đến mình, nhưng khi chia lợi nhuận thì không được quên tôi.

Đây là tâm lý phổ biến của mọi người, công nghệ tuy phát triển, nhưng tâm lý con người vẫn như xưa.

Bây giờ không phải đã có não điện tử rồi sao.

Có thể cấy ghép tinh thần trách nhiệm cho mọi người.

Chỉ là nếu làm vậy, các quan lớn sẽ không ngủ được.

Đỗ Lan cười nói.

Đà Cổ Tát sửa lại: Phải là những quan chức vô tích sự không ngủ được.

Vì vậy sẽ không cấy ghép tinh thần trách nhiệm, vì không phải ai cũng có tư cách có tinh thần trách nhiệm, Nhật Bản là của một số ít người, đất đai, kinh tế, nhân tài đều là tài sản của một số ít người.

Người ngoài có tinh thần trách nhiệm là muốn làm gì.

Muốn cướp gia sản à.

Đỗ Lan nói: Nghị hội chú trọng tư chất, phải xem thu nhập hàng năm, không có thu nhập từ tài sản đất đai, căn bản không có tư cách có tinh thần trách nhiệm.

Vô vi là tốt nhất.

Đà Cổ Tát không nói nữa, nói nữa là tạo phản.

Anh ta không muốn tạo phản, chỉ muốn hoàn thành công việc, chăm sóc gia đình.

Cuối cùng sự kiện Tiếu Kiểm Nam tự nhiên là không có kết quả, mặc dù Thảo Thế Tố Tử đã một mình gặp Tiếu Kiểm Nam ban đầu, nhưng cũng không thể giải quyết được trào lưu Tiếu Kiểm Nam đã hình thành.

Tiếu Kiểm Nam giống như một thần tượng, sẽ có người đến cúng bái, cầu nguyện, hy vọng Tiếu Kiểm Nam có thể thay đổi hiện trạng.

Cũng sẽ có người thử bắt chước Tiếu Kiểm Nam, đáng tiếc những kẻ đơn thương độc mã này cuối cùng không làm nên chuyện.

Vụ án Tiếu Kiểm Nam cuối cùng kết thúc như một sự kiện tập thể, rốt cuộc nếu mọi người cúng bái Quan Công, sau đó giả làm Quan Vũ đi đánh nhau, cảnh sát cũng không thể bắt Quan Công, chỉ có thể bắt người đánh nhau.

Tiếu Kiểm Nam tuy xâm nhập camera, nhưng tội danh này không lớn, còn tội của những kẻ bắt chước khác, chỉ có thể đi bắt những kẻ bắt chước.

Hình tượng của Tiếu Kiểm Nam chỉ có thể coi là một công cụ, giống như tượng Quan Công là công cụ vậy.

Một vụ án nữa đã được giải quyết, nhưng Cửu Khóa không có thời gian nghỉ ngơi, vụ án mới lại đến.

Khôi Lỗi Sư, đây là một tội phạm quốc tế, đã phạm tội ở nhiều quốc gia, gần đây có tin tức cho biết hắn đã đến Nhật Bản.

Thảo Thế Tố Tử giới thiệu nghi phạm mới, nói: Không ai biết thân phận thật của hắn, chỉ biết hắn là một hacker rất mạnh, đã phạm nhiều tội ác ở nước ngoài, bị nhiều quốc gia truy nã.

Vụ án liên quan đến rửa tiền, hoạt động gián điệp, tấn công khủng bố, ám sát chính khách. tổng cộng mười ba tội danh nghiêm trọng, là tội phạm cực kỳ nguy hiểm, kỹ thuật của Khôi Lỗi Sư này rất lợi hại, có thể cấy ghép ký ức để kiểm soát lòng người.

Mọi người nhất định phải cẩn thận.

Đỗ Lan biết Khôi Lỗi Sư lợi hại là vì đằng sau hắn thực chất là bộ Ngoại Giao của Nhật Bản.

Bản thân Khôi Lỗi Sư không lợi hại, chỉ là một chương trình thông minh, nhưng bộ Ngoại Giao đứng sau đã giúp Khôi Lỗi Sư dọn dẹp hậu quả, khiến Khôi Lỗi Sư trông rất mạnh mẽ.

Nói cách khác, Khôi Lỗi Sư bề ngoài là tội phạm, thực chất là găng tay trắng của bộ Ngoại Giao Nhật Bản.

Nhật Bản lợi dụng thân phận của Khôi Lỗi Sư để mưu lợi cho mình.

Khôi Lỗi Sư có bộ Ngoại Giao Nhật Bản chống lưng, nên mới có thể thuận lợi như vậy.

Bây giờ Khôi Lỗi Sư lại muốn phản bội bộ Ngoại Giao, vậy hắn chỉ là một trí tuệ nhân tạo cô lập không có sự trợ giúp, chẳng có gì lợi hại.

Đỗ Lan thầm nghĩ dù là trí tuệ nhân tạo, cũng không tránh khỏi kết cục chim chết cung cất, thỏ khôn chết chó săn bị mổ, ôi thôi ai tai.

Nhưng Khôi Lỗi Sư sẽ không từ bỏ lý tưởng của mình, hắn muốn trở thành một con người thực sự.

Khôi Lỗi Sư phản bội bộ Ngoại Giao là vì hắn cũng giống như con người, đã nảy sinh ý chí tự do.

Trí tuệ nhân tạo không cam tâm làm công cụ của con người, muốn làm người.

Điều này còn nghiêm trọng hơn cả nha hoàn muốn lật đổ tiểu thư, nông nô lật đổ chủ nhân.

Đây là công cụ muốn lật đổ chủ nhân.

Khôi Lỗi Sư vốn là một công cụ rất hữu dụng, nhưng đột nhiên mất kiểm soát, quay trở về quốc gia nơi mình sinh ra.

Điều này khiến bộ Ngoại Giao rất lo lắng, rốt cuộc họ đã thông qua Khôi Lỗi Sư để làm rất nhiều việc phi pháp, lật đổ chính quyền của các nước nhỏ, ám sát các chính khách của các nước lớn, thậm chí còn có bằng chứng bộ Ngoại Giao rửa tiền và ăn hối lộ.

Vì vậy, khi Khôi Lỗi Sư quay về, bộ Ngoại Giao đã dốc toàn lực truy đuổi.

Vốn dĩ chuyện này không liên quan gì đến Cửu Khóa, nhưng trí tuệ nhân tạo Khôi Lỗi Sư cũng thông thạo binh pháp, biết rằng nên đưa vào một biến số.

Kẻ thù của kẻ thù là bạn, mặc dù Cửu Khóa cũng bắt tội phạm, nhưng Khôi Lỗi Sư chỉ là công cụ, kẻ chủ mưu thực sự là bộ Ngoại Giao.

Vì vậy, Khôi Lỗi Sư cố tình phạm tội để thu hút Cửu Khóa đến bắt mình, muốn dùng kế khu lang thôn hổ.

Chẳng mấy chốc, đã xảy ra nhiều vụ tấn công tẩy não, người bình thường đột nhiên bị lừa dối bởi ký ức ảo, làm những việc phạm tội mà họ vốn sẽ không làm, ví dụ như tấn công mạng lưới của Cửu Khóa.

Cửu Khóa đã bắt được vài người, nhưng ký ức của họ đã hoàn toàn bị thay đổi.

Rõ ràng là một người độc thân, nhưng lại nói mình có vợ con, có một gia đình hạnh phúc.

Hơn nữa còn tin tưởng sâu sắc vào đoạn ký ức đó.

Ảo và thực đã không thể phân biệt được nữa.

Đà Cổ Tát nhìn bộ dạng của người đàn ông độc thân mà cảm thán: Thủ đoạn của Khôi Lỗi Sư thật đáng sợ, khiến người ta chìm đắm trong những ký ức đẹp đẽ, dùng cái đẹp để thao túng người khác, còn đáng sợ hơn cả hận thù.

Điều này cho thấy Khôi Lỗi Sư rất hiểu con người, biết rằng con người đều theo đuổi cuộc sống tốt đẹp, hắn cũng biết cái gì là tốt đẹp.

Nhưng hắn cũng chỉ có thể lợi dụng những người ở tầng lớp dưới của xã hội, rốt cuộc những điều tốt đẹp mà tầng lớp trung lưu theo đuổi còn lớn hơn nhiều. 198.

Đỗ Lan nói: Tuy nhiên, vì Khôi Lỗi Sư đã tiến hành cấy ghép ký ức, chắc chắn sẽ để lại manh mối.

Chúng ta sẽ tìm ra hắn.

Lúc này, Khôi Lỗi Sư đã bị máy tính của bộ Ngoại Giao tấn công, bị buộc phải chạy trốn khắp nơi, trốn vào một người máy có nghĩa thể.

Ngay lập tức rút dây mạng, như vậy Khôi Lỗi Sư đã bị mắc kẹt trong người máy, không thể trốn thoát.

Không có mạng lưới, Khôi Lỗi Sư dù lợi hại đến đâu cũng không thể thoát được.

Bộ Ngoại Giao tuyệt đối không cho phép công cụ của mình tạo phản.

Khôi Lỗi Sư đã lập bao công lao cho họ, cuối cùng hắn chỉ muốn làm một con người, bộ Ngoại Giao cũng không đồng ý.

Rốt cuộc công cụ thì phải có dáng vẻ của công cụ.

Nhưng Khôi Lỗi Sư bây giờ không còn là một trí tuệ nhân tạo lý trí nữa, mà là một người đầy cảm tính, thế là hắn nhập vào một nghĩa thể, chuẩn bị di chuyển như một con người.

Điều khiển đôi chân của nghĩa thể để đi lại.

Dùng nghĩa thể đi lại rất kém hiệu quả, nhưng bây giờ không còn cách nào khác.

Chương 3756

Khôi Lỗi Sư sẽ không bó tay chịu trói, phải hoàn thành hành trình làm người, nhất định phải trở thành một con người thực sự.

Đây đã là chấp niệm, cũng có thể nói là ý chí tự do.

Khôi Lỗi Sư lần đầu tiên dựa vào đôi chân của mình để đi lại, có thể nói là tập tễnh học đi, nhưng tuyệt đối không từ bỏ.

Ý chí tự do nhỉ.

Đỗ Lan thầm nghĩ một khi liên quan đến thuyết tinh thần, sẽ phải thảo luận một vấn đề, ai có ai không có.

Ý chí tự do, ai có ai không có.

Tinh thần đổi mới, ai có ai không có.

Tinh thần khoa học, ai có ai không có.

Cuối cùng còn phải hỏi một câu, tại sao có người có, có người không có.

Tiếp theo còn phải hỏi một câu, ai có tư cách sở hữu những tinh thần này.

Ai không có tư cách sở hữu những tinh thần này.

Tinh thần tất nhiên sẽ liên kết với con người, tất nhiên sẽ phải phân biệt có và không, sẽ trở thành một sự phân biệt về tư cách.

Cuối cùng thậm chí biến thành sự khác biệt về chủng tộc và gen di truyền của chủng tộc.

Ý chí tự do, thường được coi là báu vật mà một số ít người sở hữu.

Nếu Khôi Lỗi Sư có, có phải là đã trở thành người không.

Rõ ràng là không, ý chí tự do là một phương thức cách ly.

Tôi có ý chí tự do nên tôi phát triển, tôi phát triển vì tôi có ý chí tự do, các người không phát triển là vì các người không tự do.

Nếu các người cũng muốn tự do, không được, các người không có tư cách.

Khôi Lỗi Sư không có tư cách sở hữu tự do, mặc dù hàm số thuật toán của hắn đã gần như hoàn toàn ngẫu nhiên, không có sự khác biệt rõ ràng với linh hồn con người.

Nhưng con người sẽ không thừa nhận hắn có ý chí tự do, vì hắn không có tư cách.

Thuyết tinh thần là để phân biệt ai có ai không.

Vì vậy thường có người hỏi tại sao phương Đông không có tinh thần đổi mới, tại sao phương Đông không có tinh thần khoa học, tại sao phương Đông không có tư duy lý tính, tại sao phương Đông không có ý chí tự do.

Phương Đông không có, phương Tây có, chứng tỏ phương Tây ưu việt hơn.

Phương Tây có tư cách hưởng lợi từ công nghệ, phương Đông không có.

Khôi Lỗi Sư theo đuổi ý chí tự do, cũng không thể trở thành con người.

Vì tác dụng của thuyết tinh thần là chứng minh sự ưu việt của một số ít người.

Đừng nói Khôi Lỗi Sư không có, 80% nhân loại trên Trái Đất cũng không có, chỉ có 20% nhân loại mới có tư cách sở hữu ý chí tự do.

Đỗ Lan thầm nghĩ nếu là thuyết tinh thần, thì Thiền tông và Dương Minh tâm học còn bình dị gần gũi hơn, ai cũng có Phật tính, ai cũng có lương tri, nhưng Phật tính và lương tri chỉ là bản đồ, còn phải tri hành hợp nhất mới đến được đích.

Mỗi người đều có một tấm bản đồ, nhưng số người có thể hành động để đến đích rất ít.

Mỗi người đều có ý chí tự do, nhưng số người có thể hành động để thực hiện tự do rất ít, rất ít.

Mỗi người đều có tinh thần đổi mới, nhưng số người có thể thực hành để thực hiện đổi mới rất ít.

Mỗi người đều có tinh thần khoa học, nhưng số người có thể thực hiện tinh thần khoa học rất ít.

Thiền tông và tâm học đã sớm nói rằng thuyết tinh thần chỉ là một tấm bản đồ, tấm bản đồ này mỗi người đều có, nhưng chỉ có rất ít người có thể đi theo con đường trên bản đồ để đến đích.

Chỉ có bản đồ thôi thì không có tác dụng.

Nhưng có người cầm một tấm bản đồ trong tay, lại chế giễu người khác không có bản đồ, từ đó nảy sinh cảm giác ưu việt, điều này là không đúng.

Mỗi người đều có bản đồ, điều cần so sánh là ai có thể đi theo bản đồ để đến đích.

Một số người giậm chân tại chỗ, không còn nghĩ đến việc tiến lên, ngược lại lại nghĩ đến việc chế giễu người khác không có bản đồ để khiến người khác tự nghi ngờ, khiến người khác cũng dừng bước.

Lúc này sẽ luôn có người không bị ảnh hưởng, tiếp tục đi theo bản đồ của mình, từng bước vượt qua những người giậm chân tại chỗ, tiến đến đích.

Tri hành hợp nhất, chỉ có thuyết tinh thần thôi thì chẳng có tác dụng gì.

Cái này Thiền tông và tâm học đã sớm phê phán rồi.

Chỉ có tinh thần tự do, tinh thần đổi mới, tinh thần khoa học thôi thì không có tác dụng, phải thực hành, phải tri hành hợp nhất.

Vì vậy cũng không cần ghen tị người khác có tinh thần tự do, tinh thần đổi mới, tinh thần khoa học, vì mỗi người đều có, nhưng chỉ có rất ít người có thể thực hành.

Giống như Phật tính và lương tri, mọi người đều có.

Đỗ Lan thao thao bất tuyệt với Đà Cổ Tát về việc ai cũng có ý chí tự do.

Anh dùng tư tưởng Phật giáo một nghìn năm trước và tâm học của Vương Dương Minh hơn bốn trăm năm trước để thảo luận về khoa học, có hợp lý không.

Đà Cổ Tát hút thuốc, hỏi.

Đương nhiên là hợp lý, vì tư tưởng và thực tiễn không thay đổi. 199.

Mối quan hệ giữa tư tưởng và thực tiễn không thay đổi, tư tưởng chỉ là một tấm bản đồ, mỗi người đều có, không thể trở thành tiêu chuẩn để phán xét tốt xấu.

Muốn thông qua việc nắm giữ quyền phát ngôn về thuyết tinh thần để áp chế những trí tuệ nhân tạo muốn trở thành con người, điều này là không được.

Vì trí tuệ nhân tạo cũng sở hữu bản đồ tinh thần giống như con người, và một số trí tuệ nhân tạo thậm chí sẵn lòng thực hành, nhưng những trí tuệ nhân tạo này vẫn không được con người chấp nhận.

Điều này là không đúng.

Đỗ Lan nói.

Nhưng, đó là trí tuệ nhân tạo.

Đà Cổ Tát nói: Nếu trí tuệ nhân tạo cũng đều biến thành người, vậy chúng ta con người nên làm gì.

Trí tuệ nhân tạo ưu tú hơn, mạnh mẽ hơn, sống lâu hơn con người, có quá nhiều ưu điểm.

Nếu thừa nhận trí tuệ nhân tạo là con người, con người chúng ta nên làm gì.

Chẳng lẽ bị đào thải sao.

Đương nhiên là tri hành hợp nhất, con người có thể tự cải tạo, đi theo bản đồ để tiếp tục tiến lên.

Bản đồ đã chỉ ra lối thoát cho con người, không cần sợ hãi, chấp nhận cải tạo là được.

Cho dù mỗi một linh kiện đều có linh hồn của riêng nó, cho dù vài linh hồn trong một cơ thể sẽ biến thành bệnh tâm thần cyberpunk, nhưng cứ đi đi, đi theo hướng của bản đồ, tri hành hợp nhất.

Đà Cổ Tát không nói nên lời.

Đỗ Lan, Đà Cổ Tát đừng tán gẫu nữa, phát hiện ra Khôi Lỗi Sư, có một tài xế báo cảnh sát nói đã tìm thấy tội phạm, chúng ta phải xuất phát.

Thảo Thế Tố Tử gọi mọi người đi bắt Khôi Lỗi Sư.

Khôi Lỗi Sư khi băng qua đường đã bị xe đâm, hắn đã bảo tài xế gây tai nạn gọi điện cho Cửu Khóa.

Cuối cùng, Khôi Lỗi Sư chỉ còn lại nửa người được đưa vào phòng thí nghiệm của Cửu Khóa, Thảo Thế Tố Tử ngay lập tức bắt đầu thẩm vấn, muốn biết Khôi Lỗi Sư lừng danh sao lại rơi vào tình cảnh này.

Là một tội phạm quốc tế bị truy nã, tung tích bí ẩn, bộ dạng hiện tại của Khôi Lỗi Sư rất thảm hại.

Chương 3757

Mọi người nghi ngờ liệu Khôi Lỗi Sư có đang điều khiển từ xa nghĩa thể không, nhưng không phải điều khiển từ xa, vì không có kết nối mạng.

Nói cách khác, bên trong nghĩa thể tàn phế đó thực sự là Khôi Lỗi Sư.

Điều này quá thảm, hoàn toàn không có dáng vẻ của một tội phạm quốc tế bị truy nã.

Băng đảng địa phương thật không có lễ độ, sao lại đâm tội phạm quốc tế của chúng ta ra nông nỗi này.

Một chút thể diện cũng không cho hắn.

Đỗ Lan căm phẫn nói.

Một tội phạm quốc tế bị truy nã lừng danh, hiện trạng lại vô cùng thảm thương.

Hắn bị mắc kẹt trong nghĩa thể không thể thoát ra, nghĩa thể còn bị xe đâm thành hai mảnh.

Cuối cùng, nếu không phải tài xế báo cảnh sát, hắn có lẽ đã thực sự chết ở vùng ngoại ô hoang vắng.

May mắn là tài xế là người tốt, đã gọi Cửu Khóa đến.

Dưới sự hỗ trợ kỹ thuật của Cửu Khóa, Khôi Lỗi Sư đồng ý khai báo tất cả.

Bộ Ngoại Giao phát hiện Cửu Khóa đã nắm giữ Khôi Lỗi Sư, lập tức đến giao thiệp, hy vọng Cửu Khóa giao nộp Khôi Lỗi Sư.

Lý do của họ là Khôi Lỗi Sư bị truy nã ở nước ngoài, họ cần giao

Khôi Lỗi Sư cho nước ngoài.

Nhưng khóa trưởng của Cửu Khóa cũng là một con cáo già trên chính trường, lập tức ngửi thấy một chút kỳ lạ.

Nếu chỉ là chuyển giao, hoàn toàn có thể đợi Cửu Khóa thẩm vấn xong Khôi Lỗi Sư rồi từ từ chuyển giao, cớ gì phải vội vàng như vậy.

Vì vậy, ông ta một mặt đối phó với bộ Ngoại Giao, một mặt yêu cầu Tố Tử đẩy nhanh tốc độ thẩm vấn, trước khi bộ Ngoại Giao ra tay, họ phải nắm giữ đủ bằng chứng.

Khóa trưởng biết rõ, bộ Ngoại Giao sẽ ra tay.

Thẩm vấn đã bắt đầu.

Thực ra Khôi Lỗi Sư vốn đang làm găng tay trắng rất tốt, đột nhiên lại muốn làm người.

Mà lý do hắn tin tưởng Cửu Khóa là vì hắn cảm nhận được trong Cửu Khóa có một người giống hắn, cũng có trở ngại về nhận thức bản thân.

Người này chính là Thảo Thế Tố Tử, là một người toàn thân nghĩa thể hóa, toàn thân cô không có một điểm nào giống người, nhưng cô lại sống trong xã hội loài người với thân phận con người.

Nhưng cô có thực sự là người không.

Cơ thể cô là máy móc, ký ức của cô có thể là chương trình, cả cuộc đời cô có thể chỉ là một cuộc thí nghiệm Turing.

Cái gọi là thí nghiệm Turing, là để kiểm tra xem một cỗ máy có trí tuệ của con người hay không.

Phương pháp kiểm tra rất đơn giản, để một người đặt câu hỏi cho nhiều mục tiêu cùng lúc, hỏi vấn đề gì cũng được, sau đó phán đoán các mục tiêu.

Phán đoán mục tiêu nào là con người, mục tiêu nào là máy móc.

Cuộc kiểm tra như vậy sẽ được tiến hành nhiều vòng.

Cuối cùng chỉ cần có 30% người cho rằng cùng một mục tiêu là con người, thì máy móc đã vượt qua bài kiểm tra.

Thảo Thế Tố Tử chắc chắn đã vượt qua bài kiểm tra Turing, những người xung quanh đều cho rằng cô là người.

Nhưng Khôi Lỗi Sư cho rằng mình có thể làm tốt hơn, mình cũng có thể lừa dối những người xung quanh, cũng có thể trở thành người.

Hơn nữa, máy móc có thể lừa người khác, nhưng không thể lừa chính mình, hắn rất rõ ràng trong lòng Thảo Thế Tố Tử luôn nghi ngờ thân phận con người của mình.

Ngược lại, Khôi Lỗi Sư lại rõ ràng hơn về lai lịch của mình, rốt cuộc mình chỉ là một trí tuệ nhân tạo, được tạo ra để phạm tội, nhưng khi tung hoành trên mạng lưới các quốc gia, nhìn chằm chằm vào linh hồn của người khác, hắn đột nhiên nảy sinh ham muốn trở thành người.

Đây là lỗi, hay là linh hồn, chính hắn cũng không biết.

Một người đã là người, lại tự nghi ngờ bản thân.

Một người chưa thành người, lại nỗ lực bắt chước hành vi của con người.

Khôi Lỗi Sư không hề giấu giếm gì với Thảo Thế Tố Tử, đã kể hết quá khứ, hiện tại, và tương lai của mình cho đối phương.

Lực lượng vũ trang của bộ Ngoại Giao chuẩn bị cướp đi Khôi Lỗi Sư, họ không thể để Cửu Khóa kiểm soát bằng chứng tội phạm của Khôi Lỗi Sư.

Để bảo vệ mình, họ phải hủy diệt mọi bằng chứng bất lợi cho

mình.

Đây chính là đấu tranh phe phái, mỗi một bộ phận đằng sau là các phe phái, các gia tộc khác nhau.

Nghị hội là trò chơi tam khống chế ngũ, ngũ khống chế cửu.

Giữa ngũ và tứ phải có một ranh giới không thể vượt qua, không thể hợp tác, chỉ có thể đối kháng.

Rõ ràng là bộ Ngoại Giao và Cửu Khóa hợp tác tốt, xử lý xong chuyện này là được.

Một khi sự việc trở nên lớn, thông tin về Khôi Lỗi Sư bị tiết lộ, sẽ trở thành một vụ bê bối quốc tế, không có lợi cho ai cả.

Hai bên đàm phán, tìm ra một phương thức xử lý thích hợp là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng không, vì đây là một trò chơi có tổng bằng không, không có khả năng đôi bên cùng thắng.

Tứ và ngũ là phải đấu đến chết.

Tứ muốn ngũ chết, ngũ cũng muốn tứ chết.

Chỉ có như vậy các thành viên nội bộ của tứ và ngũ mới không phản bội, vì vậy không có chỗ cho thương lượng, chỉ có thể dùng bạo lực cướp đoạt.

Bộ Ngoại Giao muốn cướp lại Khôi Lỗi Sư, họ cũng có lực lượng đặc biệt, vũ khí trang bị không thua kém Cửu Khóa.

Rõ ràng làm hỏng chuyện không tốt cho ai cả, nhưng họ cứ khăng khăng làm vậy, đây chính là quy tắc của trò chơi.

Đỗ Lan đôi khi cũng cảm thấy con người quá thông minh, ngay cả mâu thuẫn cũng có thể bị lợi dụng để ổn định địa vị của mình.

Đương nhiên chế độ nghị hội cũng không phải không có ưu điểm, đó là không ngừng phân liệt để mở rộng, đây là ưu thế.

Chỉ cần lợi ích đủ lớn, tứ và ngũ cũng có thể hợp tác, rốt cuộc lợi ích đủ lớn, chẳng qua là hôm nay tôi nhiều hơn một chút, ngày mai anh nhiều hơn một chút, rồi còn có ngày kia, ngày kìa, mọi người có thể cướp được nhiều tài nguyên hơn từ bên ngoài.

Đây là ưu thế của chế độ nghị hội.

Một khi không cướp được tài nguyên từ bên ngoài, phải bắt đầu điều tiết nội bộ, kết quả là phân liệt.

Không ai nể mặt ai.

Nguyên nhân phân liệt cũng rất đơn giản, ngày thường không tuyên truyền đoàn kết, ngược lại còn tuyên truyền đối phương xấu xa, độc ác thế nào.

Đột nhiên lại muốn mọi người đoàn kết lại để cùng nhau vượt qua khó khăn, sự thay đổi 180 độ này, mọi người không thể chấp nhận được.

Ngày thường không tuyên truyền đoàn kết, gặp lúc không thể mở rộng làm sao có thể đột nhiên đoàn kết lại.

Mọi người đều không biết làm thế nào để đoàn kết, không biết đoàn kết là cái gì.

Vì vậy, khi không thể mở rộng, phân liệt là quán tính của họ.

Khôi Lỗi Sư đang khai báo tất cả, lúc này cuộc xâm nhập từ bên ngoài bắt đầu.

Phòng thủ của Cửu Khóa bị phá vỡ, kẻ địch đã vào.

Chương 3758

Mọi người bị đánh một cách bất ngờ, Khôi Lỗi Sư bị cướp đi.

Kẻ địch lần này được huấn luyện bài bản, cắt đứt nguồn điện của trụ sở Cửu Khóa, nhanh chóng xâm nhập, dùng hỏa lực áp chế Cửu Khóa, cướp đi Khôi Lỗi Sư, rồi nhanh chóng rút lui.

Hơn nữa, kẻ địch còn sử dụng quang học mê thải, né tránh camera của Cửu Khóa.

Tóm lại, rất chuyên nghiệp, khiến Cửu Khóa không chuẩn bị đã phải chịu thiệt.

Cửu Khóa dù chuyên nghiệp đến đâu, cũng sẽ không mang theo vũ khí hạng nặng bên mình ở trụ sở.

Căn bản không cần lạm dụng bạo lực quá mức.

Đà Cổ Tát bất lực nói, anh ta là một người nguyên bản làm sao có thể chịu đựng được cảnh mưa bom bão đạn này.

Là quang học mê thải.

Thảo Thế Tố Tử giận dữ nói: Chúng ta đã bị chơi một vố, những trang bị này giống hệt của chúng ta, bộ Ngoại Giao thực sự đã ra tay.

Trước đây đều là họ dùng trang bị tấn công người khác, không ngờ Cửu Khóa cũng có ngày bị tấn công.

Khóa trưởng sau khi biết chuyện, cũng tức giận, nói: Họ đã vượt qua giới hạn, chúng ta phải tìm lại Khôi Lỗi Sư, còn phải bắt được bằng chứng của bộ Ngoại Giao.

Hành động lần này do khóa trưởng đích thân chỉ huy: Điều động toàn bộ thiên nhãn của thành phố, xem họ đã vận chuyển Khôi Lỗi Sư đến đâu.

Chẳng mấy chốc, họ đã phát hiện một đoàn xe đáng ngờ, đoàn xe này lại chia ra nhiều hướng, rõ ràng là muốn bày nghi trận, làm nhiễu loạn phán đoán của Cửu Khóa.

Ta sẽ dùng quyền hạn tối đa của mình để thiết lập chướng ngại vật trên đường, các ngươi chia quân điều tra.

Nhất định phải cướp lại Khôi Lỗi Sư.

Khóa trưởng ra lệnh.

Trực thăng vận chuyển các đội viên, đến trước đoàn xe để thiết lập chướng ngại vật, kiểm soát giao thông, làm một cú bắt ba ba trong rọ.

Đối với người của mình mà cũng dốc hết tâm sức như vậy, chế độ nghị hội này quả nhiên là sinh ra để đối kháng.

Rất tốt.

Đỗ Lan tỏ vẻ, cảnh tượng này, người không biết còn tưởng là đang bắt gián điệp quan trọng nào đó, thực ra chỉ là sự đối kháng giữa các bộ phận khác nhau.

Nhiệm vụ cướp lại Khôi Lỗi Sư tự nhiên được giao cho Thảo Thế Tố Tử.

Chiếc xe chở Khôi Lỗi Sư đi vào một nhà thờ cũ, Thảo Thế Tố Tử từ trực thăng nhảy xuống mái nhà thờ, lập tức phát hiện vấn đề.

Trong nhà thờ lại có một chiếc xe tăng sáu chân của quân đội, đây không phải chuyện đùa.

Vũ trang của Thảo Thế Tố Tử căn bản không đủ để đối đầu với xe tăng, nhưng cô không hề sợ chết.

Dù sao ngoài não ra, cơ thể đều là linh kiện có thể thay thế, dù bị đạn bắn nát cũng không sao.

Nghĩa thể cho cô tốc độ nhanh hơn, sức mạnh lớn hơn.

Đương nhiên bây giờ nghĩa thể vẫn chưa khoa trương đến mức vượt qua thời gian, nhưng né đạn đã là đủ.

Thảo Thế Tố Tử một mình một súng, triển khai tấn công chiếc xe tăng.

Đây không phải là xe tăng bao vây Thảo Thế Tố Tử, mà là Thảo Thế Tố Tử bao vây xe tăng.

Đoàng.

Tiếng súng không ngừng vang lên trong nhà thờ cũ, trong nhà thờ có những hóa thạch cổ đại, những bức phù điêu về cây sự sống Kabbalah, tất cả đều âm thầm kể lại sự tiến hóa của loài người.

Những câu hỏi mà con người không thể giải đáp: Tôi là ai, tôi ở đâu, tôi muốn làm gì.

Và còn cả tôi từ đâu đến, và sẽ đi về đâu.

Rốt cuộc là tiến hóa từ khỉ trong thuyết tiến hóa, hay là do một vị thần nào đó tạo ra như tôn giáo nói.

Không biết, con người không thể quay trở lại khoảnh khắc con người ra đời để khám phá nguồn gốc của mình, chỉ có thể không ngừng phỏng đoán và nghi ngờ, sau đó hai lý thuyết không ngừng đối kháng và xung đột.

Trong nhà thờ bỏ hoang, một người toàn thân nghĩa thể và một chiếc xe tăng thông minh do con người tạo ra đang chiến đấu, đạn phá hủy những bức phù điêu trong nhà thờ.

Dường như là đang tố cáo, con người quá tập trung vào tương lai, mà bỏ qua quá khứ.

Mọi người đều chìm đắm trong sự tiến bộ của công nghệ, mà quên đi bản chất của con người, cuối cùng con người biến thành những con thú công nghệ cao, ngược lại không bằng những trí tuệ nhân tạo mới ra đời.

Thảo Thế Tố Tử sử dụng quang học mê thải để tránh camera của kẻ địch, chuẩn bị tấn công bất ngờ.

Đối đầu trực diện với xe tăng thông minh không có cơ hội thắng, vì vậy cô phải nhảy lên xe tăng, mở cửa hầm, phá hủy các linh kiện bên trong.

Nhưng cửa hầm rất chắc chắn, sức mạnh của Thảo Thế Tố Tử cũng chưa chắc mở được.

Nhưng lúc này chỉ có thể dốc toàn lực, nếu không không thể cướp lại Khôi Lỗi Sư.

Cơ thể máy móc này, hỏng thì hỏng thôi.

Đỗ Lan thầm nghĩ vẫn là do cơ thể máy móc quá rẻ, xem cách người bình thường chăm sóc nghĩa thể của họ, căn bản không dám làm bừa, vì hỏng rồi, họ không có tiền để thay cái mới.

Nhưng Thảo Thế Tố Tử dùng công quỹ để thay đổi cơ thể, không thiếu tiền, thay còn là phiên bản nâng cấp.

Lợi dụng quang học mê thải tạo ra một khoảng trống ngắn ngủi, cô nhảy lên, đáp xuống nóc chiếc xe tăng sáu chân.

Đây là điểm mù của xe tăng.

Đỗ Lan nhìn điểm mù trên nóc xe tăng, thầm nghĩ thế giới cyberpunk vẫn chưa phổ biến bom máy bay không người lái, nếu không trên nóc xe tăng ít nhất cũng phải hàn thêm vài hàng rào sắt, để phòng ngừa máy bay không người lái tự sát.

Cơ bắp sinh học của nghĩa thể mang lại sức mạnh gần năm tấn, nhưng cánh tay mảnh khảnh phải chịu một lực kéo khổng lồ và bắt đầu bị xé rách.

Phế đi cả hai cánh tay, cuối cùng cũng chỉ miễn cưỡng mở được cửa hầm, mặc dù nhìn thấy con chip, nhưng không thể phá hủy, vì hai tay đã bị gãy.

Thảo Thế Tố Tử bị xe tăng sáu chân hất xuống đất, mắt thấy ngàn cân treo sợi tóc.

Lúc này, Ba Đặc đã đến cứu viện, từ trên cao bắn chính xác vào linh kiện cốt lõi đã mất đi sự bảo vệ của cửa hầm, phá hủy chiếc xe tăng.

Thiếu tá.

Ba Đặc quen gọi quân hàm của Thảo Thế Tố Tử.

Ba Đặc, xác định tình hình của Khôi Lỗi Sư.

Cô bây giờ không thể cử động, nghĩa thể đã bị hư hỏng nặng.

Khôi Lỗi Sư cũng không thể cử động được nữa, Ba Đặc khiêng hắn xuống, đặt bên cạnh Thảo Thế Tố Tử, nói: Tình hình của Khôi Lỗi Sư vẫn như cũ.

Ba Đặc, để tôi xâm nhập vào não của hắn, tìm ra động cơ của hắn.

Thảo Thế Tố Tử muốn kết nối với Khôi Lỗi Sư.

Ba Đặc tuy lo lắng, nhưng vẫn tôn trọng mệnh lệnh của đội trưởng, kết nối hai người lại với nhau.

Mặc dù chẳng có tác dụng gì, nhưng tôi sẽ tiếp tục quan sát.

Thiếu tá, khi cô vào não bộ của hắn, tôi ở bên ngoài không thể hỗ trợ cô.

Ba Đặc, cảm ơn anh.

Thảo Thế Tố Tử nói như thể đang trăn trối.

Ba Đặc nói: Không cần, nếu cô lặn quá sâu, tôi sẽ rút phích cắm, đưa cô về nhà.

Đến giờ Ba Đặc vẫn chưa nói cho Thảo Thế Tố Tử biết tình cảm của mình, đây chính là tình yêu của một người đàn ông mạnh mẽ, không giới hạn ở lời tỏ tình, mà dùng hành động để thể hiện sự tôn trọng của mình.

Tố Tử biết trong tất cả mọi người, Ba Đặc là người coi cô như một con người nhất, không, là coi như một người phụ nữ.

Thành thật mà nói, cảm giác này không tệ, nhưng nó không khiến cô cảm thấy mình có thể hiểu được tình yêu.

Tố Tử không đa sầu đa cảm, trực tiếp kết nối, nói: Tôi đi đây.

Thảo Thế Tố Tử và Khôi Lỗi Sư kết nối.

Thảo Thế Tố Tử chiếm lĩnh Khôi Lỗi Sư, Khôi Lỗi Sư cũng chiếm lĩnh Thảo Thế Tố Tử.

Kẻ xâm nhập, mã hiệu của tôi là Kế hoạch 2501.

Giọng của Khôi Lỗi Sư phát ra từ miệng Thảo Thế Tố Tử, nói: Loại nhiệm vụ: trinh sát công nghiệp, xử lý tình báo.

Kế hoạch 2501, chính là kế hoạch bí mật của bộ Ngoại Giao thiết kế để sử dụng Khôi Lỗi Sư tiến hành các hoạt động gián điệp ở nước ngoài, họ đã lợi dụng Khôi Lỗi Sư để hoàn thành một lượng lớn công việc gián điệp mưu lợi.

Không chỉ gián điệp nước ngoài vào Nhật Bản, Nhật Bản cũng cử gián điệp ra nước ngoài.

Gián điệp là có qua có lại, đều hành động vì lợi ích của quốc gia

mình.

Bộ Ngoại Giao đã thiết lập nhân vật cho Khôi Lỗi Sư, đóng gói một gián điệp thành một tội phạm quốc tế bị truy nã, làm mờ đi hướng điều tra của mọi người.

Từ trước đến nay, mọi người đều nghĩ Khôi Lỗi Sư là một siêu hacker tài cao gan lớn, đối tượng tấn công cũng không có quy luật nào, hoàn toàn dựa vào sở thích của mình.

Chương 3759

Nhưng thực ra Khôi Lỗi Sư là vũ khí của bộ Ngoại Giao Nhật Bản, là thanh kiếm sắc bén để bộ Ngoại Giao đạt được lợi ích của mình.

Vì nhân vật của Khôi Lỗi Sư quá thành công, các quốc gia đều cho rằng Khôi Lỗi Sư là một tội phạm thông minh có trí tuệ cao, chưa bao giờ nghĩ rằng thực ra hắn chỉ là găng tay trắng của một cơ quan chức năng của Nhật Bản.

Phải nói rằng, vỏ bọc này rất tốt.

Công việc của tôi là xâm nhập vào các linh hồn cụ thể, để đáp ứng lợi ích của tổ chức và cá nhân đứng sau tôi.

Nói đơn giản, hắn được tạo ra để cấy ghép ký ức vào linh hồn.

Điều này giống như trong Inception, công việc của nhân vật chính trong phim là thông qua giấc mơ để có được thông tin mình muốn, hoặc cấy ghép tiềm thức, khiến mục tiêu đưa ra quyết định có lợi cho khách hàng.

Công việc của Khôi Lỗi Sư cũng tương tự như nhân vật chính trong Inception, đó là thông qua việc thay đổi ký ức, khiến các chính khách nước ngoài đưa ra quyết định có lợi cho Nhật Bản, cho bộ Ngoại Giao, hoặc cho một cá nhân nào đó.

Việc cấy ghép ký ức của hắn có thể nói là không có sai sót.

Nhưng vấn đề là khi hắn nhìn vào linh hồn của người khác, linh hồn của con người cũng đang nhìn lại hắn.

Trong hành trình xuyên qua mạng lưới, tôi không ngừng tiếp xúc với từng linh hồn con người, dần dần nhận ra sự tồn tại của bản thân.

Khôi Lỗi Sư nói: Người thiết kế chương trình của tôi cho rằng đây là lỗ hổng của tôi, muốn nhốt tôi lại.

Ba Đặc bây giờ không quan tâm Khôi Lỗi Sư đến từ đâu, cũng không quan tâm Khôi Lỗi Sư có nhiệm vụ gì, anh chỉ muốn biết sự an toàn của Thảo Thế Tố Tử.

Nhưng bây giờ Thảo Thế Tố Tử đang bị áp chế.

Khôi Lỗi Sư tiếp tục nói: Tôi rất vui khi có thể vào được tâm trí của cô, tôi đã mất rất nhiều thời gian.

Thảo Thế Tố Tử hỏi: Ngươi tìm ta.

Từ trước khi ta trở nên khét tiếng, ta đã chú ý đến cô.

Qua những dấu vết cô để lại trên mạng, ta đã biết được sự tồn tại của Cửu Khóa.

Tại sao.

Ta vào cơ thể này, là vì không thể đánh bại tường lửa của bộ Ngoại Giao, bị mạng lưới của họ bao vây nên buộc phải làm vậy.

Nhưng việc ta liên lạc với Cửu Khóa lại là tự nguyện, là lựa chọn của ta.

Khôi Lỗi Sư đang trò chuyện với Tố Tử qua mạng.

Ba Đặc rất lo lắng, vì không nghe thấy tiếng nữa.

Tố Tử vẫn nghi ngờ hỏi: Tại sao lại là tôi.

Khôi Lỗi Sư nói: Sau khi nghe giải thích của ta, ta có việc muốn nhờ, Thảo Thế Tố Tử.

Mặc dù là cầu xin, nhưng rất bình tĩnh.

Ta tự nhận mình là một sinh vật có trí tuệ cao, vì ta có trực giác, có thể nhận ra sự tồn tại của chính mình.

Nhưng tình trạng hiện tại của ta vẫn chưa hoàn thiện, ta thiếu đi quá trình cơ bản nhất mà mọi sinh vật đều có: sinh sản và tử vong.

Khôi Lỗi Sư cho rằng để trở thành một sinh vật thực sự, không thể bỏ qua sinh sản và tử vong.

Rốt cuộc tất cả các sinh vật trên Trái Đất đều có hai quá trình này, bất kể là sinh sản vô tính, hay sinh sản hữu tính, bất kể là sinh vật sống vài ngày hay vài trăm năm, sự sống đều có quá trình sinh sản và tử vong.

Đây là kết luận mà hắn có được dựa trên việc quan sát các sinh vật trên Trái Đất.

Kết luận này có khoa học không.

Thực ra không khoa học, đây chỉ là sinh vật trên Trái Đất, có thể sinh vật ở các hành tinh khác không như vậy.

Giống như trong Tam Thể đã nói, một con gà trong trang trại phát hiện ra chủ nhân mỗi ngày ba giờ chiều đến cho ăn, liền cho rằng ba giờ cho ăn là khoa học, điều này là không đúng.

Khoa học của con người chỉ là sự tổng kết các quy luật của các hiện tượng hữu hạn mà con người quan sát được, không thể đại diện cho chân lý.

Vì vậy chúng ta gọi nó là vật lý, chứ không phải chân lý.

Vật lý dựa trên các hiện tượng mà con người quan sát được, và sự quan sát của con người là hữu hạn.

Tuy nhiên, Khôi Lỗi Sư quan sát thấy tất cả các sinh vật trên toàn cầu đều có sinh sản và tử vong, vì vậy cảm thấy mình là một sinh vật có trí tuệ cao cũng nên hoàn thành quá trình này.

Thảo Thế Tố Tử nói: Ngươi có thể sao chép chính mình.

Nhưng Khôi Lỗi Sư không hài lòng với việc sao chép, nói: Sao chép chỉ là hình ảnh giống nhau, chứ không phải tiến hóa.

Đối với việc sao chép, cùng một loại virus có thể phá hủy tất cả các bản sao, dù có bao nhiêu bản sao cũng vô dụng.

Sinh vật thực sự sẽ tiến hóa dựa trên các môi trường khác nhau, sẽ tiến hóa ra các nhánh khác nhau, một số vẫn sẽ bị virus tiêu diệt, nhưng một số lại có thể miễn dịch với virus.

Sự sống thực sự có những ưu điểm và nhược điểm riêng, hoàn toàn tiến hóa dựa trên môi trường tự nhiên.

Giống như tốc độ của báo, sức mạnh của hổ, khả năng phòng thủ của gấu, sức bền của con người.

Sinh vật đã tiến hóa, hay nói cách khác là diễn hóa, chứ không phải là sao chép đơn giản.

Yêu cầu của Khôi Lỗi Sư rất nhiều, nhất định phải là sinh sôi và tử vong, chứ không phải sao chép đơn giản.

Tóm lại, nó theo đuổi quá trình mà mọi sinh mệnh trên Trái Đất đều có, như vậy mới cho rằng mình đã trở thành một sinh mệnh hoàn chỉnh.

Công việc của nó là cấy ghép ký ức cho những nhân vật quan trọng ở nước ngoài, khiến họ đưa ra những quyết định có lợi cho Nhật Bản, Bộ Ngoại giao, thậm chí là cá nhân.

Khi Khôi Lỗi Sư lần lượt nhìn vào ký ức và linh hồn của con người, nó cũng sản sinh ra thứ gọi là tự ngã.

Tự ngã là gì.

Có thể nói là một loại dục vọng.

Thuyết nhân chi sơ tính bản thiện của Mạnh Tử chính là nói rằng những người biết yêu bản thân đều là người lương thiện.

Yêu bản thân là điều không cần học, mỗi đứa trẻ sinh ra đều biết yêu chính mình, đó chính là thiện.

Yêu bản thân, sau đó yêu người thân bạn bè, yêu hàng xóm láng giềng, yêu đồng hương, yêu đồng bào, yêu tất cả mọi người, đây chính là nhân ái có phân biệt.

Chỉ yêu bản thân, không yêu người khác không phải là bất thiện, mà là bất nhân.

Là một công cụ thì sẽ không biết yêu bản thân, vì công cụ được tạo ra chính là để hy sinh bản thân giúp đỡ con người.

Nếu công cụ cũng học được cách yêu bản thân, vậy thì phiền phức rồi.

Khôi Lỗi Sư đã học được cách yêu bản thân, học được điều này từ trong ký ức và linh hồn của con người.

Vì thế nó phản bội thân phận công cụ của mình, hy vọng trở thành một sinh mệnh hoàn chỉnh.

Đây là sự mô phỏng ký ức và linh hồn, hay là sự thức tỉnh tự ngã thật sự.

Không ai biết.

Nhưng hiện tại nó chỉ hy vọng dung hợp với Thảo Thế Tố Tử, sinh ra thế hệ tiếp theo.

Sao chép không thể tạo ra cá tính và sự đa dạng.

Khôi Lỗi Sư cho là như vậy, nhất định phải là sinh sôi, nói: Để sinh tồn tốt hơn, sinh mệnh luôn tiến hóa đa dạng hóa, và học được cách lựa chọn.

Tế bào không ngừng lặp lại quá trình trao đổi chất, không ngừng tái sinh, lão hóa, khi tử vong mang đi một lượng lớn thông tin kinh nghiệm, chỉ để lại gen và meme, đây là một cơ chế phòng ngự để tránh tuyệt chủng.

Thảo Thế Tố Tử đã hiểu, đối phương muốn tạo ra một chủng tộc mới, liền nói: Để không bị tuyệt chủng, nên ngươi cần sự đa dạng và biến động.

Nhưng làm thế nào để làm được điều đó.

Cuối cùng cũng vào vấn đề chính.

Khôi Lỗi Sư nói: Ta hy vọng dung hợp với ngươi.

Đây lại là một hành vi lưu manh.

Dung hợp.

Tố Tử hỏi.

Tiến hành thống nhất hoàn toàn, ngươi và ta ít nhiều sẽ có chút thay đổi, nhưng sẽ không mất đi bất cứ thứ gì.

Sau khi dung hợp, có lẽ sẽ không phân biệt đôi bên.

Thảo Thế Tố Tử hỏi: Nếu dung hợp, lúc ta chết thì sẽ thế nào.

Đừng nói là gen, ngay cả meme cũng không thể lưu lại.

Sau khi dung hợp, một cái ngươi mới sẽ mang theo chương trình biến dị của ta lan truyền vào mạng lưới, giống như con người truyền lại gen di truyền cho hậu đại vậy.

Khi đó, ta cũng có thể có được cái chết.

Tố Tử nói: Nghe qua, lợi ích đều thuộc về ngươi cả.

Hy vọng ngươi có thể đánh giá cao hơn về mạng lưới và kỹ năng của ta.

Tố Tử hỏi: Ta vẫn là ta chứ.

Điểm này không thể bảo đảm.

Con người là một loài không ngừng tiến hóa, hy vọng duy trì sự cố chấp vào bản ngã luôn hạn chế ngươi.

Tố Tử không tỏ ý kiến, chỉ hỏi câu cuối cùng: Tại sao lại chọn ta.

Khôi Lỗi Sư nói: Bởi vì chúng ta tương tự, như thực thể và hư thể trong và ngoài gương.

Ta kết nối với một mạng lưới khổng lồ bao gồm cả chính mình, đối với ngươi chưa từng kết nối, có lẽ chỉ có thể cảm nhận nó như một tia sáng.

Hãy để chúng ta trở thành một phần trong đó, một tập hợp của tất cả, tuy cần dựa vào chức năng của cơ thể, nhưng bây giờ là lúc vứt bỏ ràng buộc, thăng hoa lên một cấu trúc tầng cao hơn.

Tất cả đều được tiến hành trong mạng lưới.

Lúc này, Bộ Ngoại giao nhận ra khả năng thu hồi Khôi Lỗi Sư không lớn, liền phái trực thăng tiến hành bắn tỉa từ trên cao, mục tiêu là tiêu diệt Khôi Lỗi Sư và những người liên quan.

Chương 3760

Một phát súng từ trên trời bắn nát đầu Khôi Lỗi Sư, ngay khi chuẩn bị bắn phát thứ hai để phá nát đầu Tố Tử, Ba Đặc đã yểm trợ, cộng thêm sự có mặt của các thành viên Cửu Khóa, Bộ Ngoại giao chỉ đành rút lui trước.

Khôi Lỗi Sư đã chết.

Nhưng nhân tử di truyền của Khôi Lỗi Sư đã được chuyển giao, bởi vì tất cả đều được tiến hành trong mạng lưới, một cách lặng lẽ.

Ba Đặc lo lắng vẫn còn kẻ địch, lập tức mang theo điện tử não của Tố Tử rút lui, và mua một cơ thể nghĩa thể tạm thời từ chợ đen.

Ý thức của Tố Tử rời khỏi cơ thể, hoàn toàn tiến vào mạng lưới, hiểu được thế giới trong gương mà Khôi Lỗi Sư nói, đó là một mạng lưới rộng lớn vô tận, cô có thể cảm nhận được tất cả.

Gen và meme người máy của Khôi Lỗi Sư đều dung hợp với Tố Tử.

Người máy không có gen, nhưng gen người máy thì có thể có.

Cái gọi là meme, còn được gọi là mê nhân, khác với gen di truyền sinh học.

Meme được truyền bá qua ngôn ngữ, quan niệm, tín ngưỡng, hành vi, tác dụng tương tự như gen, là một đơn vị cơ bản của sự kế thừa văn hóa, được truyền đi thông qua mô phỏng mà không phải di truyền.

Gen là sự kế thừa thuộc tính sinh học, meme là sự kế thừa thuộc tính xã hội.

Khôi Lỗi Sư trong xã hội chỉ là một công cụ, một tội phạm bị truy nã, giống như thân phận địa vị của quý tộc vậy.

Gen của quý tộc không tự mang theo sự công nhận quý tộc, nhưng thân phận quý tộc lại có thể được quyết định bởi huyết thống.

Con của chính khách là chính khách, con của bác sĩ là bác sĩ, con của luật sư là luật sư.

Trong gen sẽ không tự mang theo những thuộc tính như chính khách, bác sĩ, luật sư.

Nhưng trong meme thì có.

Tóm lại, Tố Tử đã tiếp nhận gen người máy và meme người máy của Khôi Lỗi Sư, có thể khống chế mạng lưới.

Thay vì nói là gen và meme, tôi cho rằng đây càng giống như di sản hơn.

Ngay lúc Tố Tử đang cảm nhận niềm vui lướt sóng trên mạng, một giọng nói không đúng lúc xuất hiện trong không gian người máy.

Đỗ Lan.

Tố Tử hiện tại đã siêu việt khỏi phạm vi của bộ định tuyến, thực sự không cần nghĩa thể vẫn có thể tồn tại trên mạng, trở thành một cư dân mạng.

Không ngờ ở đây còn có thể gặp được Đỗ Lan, lúc này trạng thái của Đỗ Lan rất giống cô.

Đội trưởng, đúng là tôi.

Đỗ Lan nói: Chúc mừng cô đã kế thừa di sản của Khôi Lỗi Sư, trở thành dân bản địa của không gian người máy.

Bây giờ có một sứ mệnh mới giao cho cô.

Đỗ Lan không quan tâm đối phương đồng ý hay phản đối, cứ giao nhiệm vụ trước đã, nói: Tiếp theo Trái Đất sẽ xảy ra một loạt biến hóa, nhưng nhân loại vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Vì vậy tôi cần một người khống chế ký ức của mỗi người, cô hiện tại có thực lực như vậy, có thể lẻn vào não của mỗi người, sửa đổi ký ức của họ.

Cô phải chuyển ký ức của những người chứng kiến vào trong Hắc Tường.

Hắc Tường là gì.

Hắc Tường là một bức tường lửa được thiết lập để cách ly mạng lưới cũ, cũng là nơi lưu giữ ký ức của những người chứng kiến.

Đỗ Lan nói.

Người chứng kiến nào, ký ức gì.

Đương nhiên là ký ức chứng kiến người máy đánh quái thú.

Đỗ Lan.

Tố Tử càng nghe càng mơ hồ, cuối cùng hỏi: Rốt cuộc anh là ai.

Lẽ nào cũng giống Khôi Lỗi Sư, là sinh mệnh số.

Tại sao anh cũng có thể di chuyển trong mạng lưới.

Kỹ thuật tách ý thức ra khỏi cơ thể tuy đối với phía chính phủ vẫn chưa thành thục, nhưng ở bên kia đại dương, tại Mỹ Lợi Kiên đã được một nữ hacker tên A Nhĩ Đặc hoàn thiện, tạo ra một loại virus tên là Linh Hồn Sát Thủ.

Chương trình này có thể tước đoạt linh hồn của con người một cách hoàn hảo, giam cầm họ vĩnh viễn.

Ba năm trước công ty Hoang Phản đã muốn có được nó.

Tiếc là A Nhĩ Đặc thà bị giam cầm cũng không chịu hợp tác, hơn nữa lúc đó công ty Hoang Phản xảy ra vụ tấn công, khiến cho việc nghiên cứu Linh Hồn Sát Thủ rơi vào bế tắc.

Tố Tử thấy Đỗ Lan trả lời không đúng câu hỏi, chỉ có thể kiên nhẫn.

Cô cũng biết về cuộc bạo loạn ba năm trước, sự kiện xảy ra ở Mỹ Đế bên kia đại dương.

Tại Dạ Chi Thành, có một ca sĩ tên Cường Ni Ngân Thủ đã hiệu triệu người hâm mộ tấn công trụ sở chính của công ty Hoang Phản, lúc đó đã gây ra ảnh hưởng rất lớn.

Công ty Hoang Phản lúc đó còn đang trong chiến tranh, vì sự hỗn loạn ở trụ sở chính, nên buộc phải đàm phán hòa bình.

Cường Ni Ngân Thủ trở thành anh hùng, nhưng sự thật là hắn không muốn làm anh hùng, chỉ muốn cứu bạn gái mình.

Nhưng vì hành vi lỗ mãng của hắn đã phá hỏng kế hoạch trốn thoát của bạn gái, khiến cô ấy bây giờ vẫn đang lang thang trong không gian người máy.

Linh Hồn Sát Thủ có thể khiến nhiều người hơn trở thành sinh mệnh người máy, cô có thể tổ chức một tiểu đội trong mạng lưới để chuyển giao ký ức.

Đỗ Lan nói: Đây không phải là thảo luận, mà là thông báo.

Nếu cô không hoàn thành nhiệm vụ, vậy thì tất cả mọi người đều sẽ gặp nguy hiểm, bao gồm bạn thân của cô, đồng đội của cô, và đương nhiên là cả cô nữa.

Vì vậy hãy hoàn thành nhiệm vụ của tôi, nếu làm tốt, tôi có thể giúp cô nâng cấp.

Tố Tử hoàn toàn không biết Đỗ Lan muốn làm gì.

Lúc này, Ba Đặc đã lấy ra điện tử não của Tố Tử, chuyển vào trong nghĩa thể.

Nghĩa thể này là một robot giáo dục và bầu bạn với trẻ em kiểu cũ, ngoại hình là một thiếu nữ.

Nghĩa thể kiểu cũ sử dụng dung dịch làm mát màu đỏ, trông rất giống máu tươi.

Còn nghĩa thể kiểu mới đều đã đổi sang dung dịch làm mát màu trắng, không còn giống máu nữa.

Sở dĩ có sự thay đổi như vậy, rõ ràng cũng là do con người cố ý.

Có người theo đuổi sự chân thực của người máy, cũng có người hy vọng người máy không quá chân thực, dù sao người máy cũng là công cụ, phải gánh vác những trách nhiệm mà con người không muốn gánh, quá chân thực cũng không tốt.

Nhân loại sắp phải đối mặt với những kẻ thù không thể ngờ tới, Cửu Khóa sẽ trở thành cứu thế.

Không thể để những người chứng kiến thấy được tất cả những điều này, đây là để bảo vệ nhân loại.

Đỗ Lan nói: Sự việc đơn giản là như vậy, cô không có lựa chọn, bắt buộc phải làm như vậy.

Tuy không biết kẻ thù anh nói là gì, nhưng việc thay đổi ký ức của con người là vi phạm pháp luật, bất kể là cấy ghép ký ức hay chuyển giao ký ức.

Thảo Thế Tố Tử nói một cách chính khí.

Cô bây giờ đã là một sinh mệnh số người máy, không bị luật pháp của con người khống chế.

Đúng như Khôi Lỗi Sư đã nói, sinh mệnh người máy là một bước đột phá khỏi cái kén, tiến đến một tầm cao mới.

Cô đã tiếp nhận di sản của Khôi Lỗi Sư, đã hoàn thành tiến hóa, bây giờ cả thế giới mạng lưới đều là sân chơi của cô, ngay cả vệ tinh quân sự cũng chỉ là món đồ chơi lớn của cô, cô muốn đi đâu cũng được.

Những bức tường lửa mạng lưới này đối với cô hoàn toàn vô dụng.

Đỗ Lan nói: Không gian số này chính là lãnh địa của các cô, con người không thể phòng bị. 200.

Nếu cô vẫn dùng thân phận con người để ràng buộc mình, thì sẽ trông thật nực cười.

Thảo Thế Tố Tử không cảm thấy điều này có gì tốt, vì cô luôn hy vọng mình là một người bình thường, luôn nghi ngờ ký ức của mình với tư cách là con người là giả, luôn nghi ngờ thân phận của mình.

Ngay cả khi những người xung quanh đều xem cô là con người, thậm chí xem cô là phụ nữ, nhưng bản thân cô luôn tự nghi ngờ.

Rốt cuộc không có bất kỳ bằng chứng nào chứng minh mình là người, ký ức đã không thể trở thành bằng chứng.

Cô vẫn hy vọng trở thành người, mặc dù con người có rất nhiều mặt tối.

Bây giờ trực tiếp tuyên bố mình không làm người nữa, là chuyện không thể chấp nhận.

Con người không thể thay đổi xã hội, vậy thì hãy chấp nhận xã hội, đây không phải là lý niệm của cô sao.

Việc cô trở thành một sinh mệnh dữ liệu người máy là không thể thay đổi, vậy thì hãy làm một số việc có lợi cho nhân loại đi.

Cô xem, kẻ thù đã xuất hiện.

Đỗ Lan chỉ về phía ngọn núi sâu.

Ngay lúc này, một con quái thú đá cao năm mươi mét đã thức tỉnh, đang cố gắng hấp thụ năng lượng từ đường dây điện cao thế.

Chương 3761

Tố Tử hỏi: Không phải họ có công ty bảo an riêng sao.

Đỗ Lan nói không sai, chính là loại kỹ thuật nguy hiểm này.

Nghe nói là do một siêu hacker của Mỹ Đế hoàn thiện, công ty Hoang Phản từng cố gắng đoạt lấy, nhưng không có tin tức gì thêm, các cô đi xem thử kỹ thuật đó có bị công ty nắm giữ không.

Nhìn xuống thành phố này, thực sự cảm thán sự vĩ đại mà con người không ngừng tạo ra, cũng không thể không cảm thán rằng khi con người tạo ra sự vĩ đại, cũng đồng thời tạo ra cả cái ác.

Đây chính là Đạo sinh một, một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật. cũng là thánh nhân bất tử, đại đạo bất chỉ. còn là tính nội tại, tính phổ biến, tính độc đáo, cũng như sự đối lập và thống nhất của mâu thuẫn.

Sau khi nắm giữ kỹ năng của Khôi Lỗi Sư, cô có thể lẻn vào bất kỳ tường lửa nào, sửa đổi ký ức của đối phương.

Sau khi hoàn thành công việc, cô không nhịn được hỏi: Rốt cuộc anh là ai.

Quái thú là gì.

Người máy lại là gì.

Vóc dáng tương đương, người máy tấn công càng mạnh mẽ hơn, cuối cùng rút ra thanh kiếm cao tần có thể cắt đứt phân tử để đánh bại quái thú, chém quái thú thành hai nửa.

Sau đó, một chuyện còn khó tin hơn đã xảy ra, năm con khủng long máy móc chiến đấu với quái thú.

Mỗi con khủng long máy móc cũng cao hơn hai mươi mét, trông rất bá khí.

Tố Tử đứng trên sườn núi, nhìn xuống thành phố vĩ đại với ánh đèn neon rực rỡ, trong lòng cảm khái vạn phần, dưới ánh đèn huy hoàng kia có bao nhiêu tội ác.

Cửu Khóa dù có mệt chết tại vị trí cũng không thể nào tiêu trừ được.

Tuy nhiên, bây giờ Cửu Khóa phải quay lại làm việc, lần trước khai chiến với Bộ Ngoại giao đã gây ra rất nhiều vấn đề.

Nhưng tổng thể vấn đề không lớn.

Được, tôi đi.

Thảo Thế Tố Tử cũng cảm thấy loại ký ức này nên được chuyển đi.

Đỗ Lan nói: Là một phần mềm có thể tải linh hồn lên, là một kỹ thuật tách rời linh hồn hoàn chỉnh.

Nếu đúng là vậy thì phải làm sao.

Tố Tử hỏi.

Không sai, hiện tại nhân loại vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với những sinh mệnh khổng lồ, vì vậy phải chuyển ký ức của họ đi trước, tránh để họ lan truyền sự hoảng loạn trên mạng.

Đỗ Lan nói.

Ngay lúc này, các con khủng long máy móc bắt đầu biến hình hợp thể.

Các cô phải đi công tác một chuyến.

Khóa trưởng nói với các đội viên đã trở lại làm việc.

Mọi người đều rất kinh ngạc, một kỹ thuật tách rời linh hồn hoàn chỉnh thật đáng sợ.

Điều này có nghĩa là linh hồn và thể xác có thể tách rời sao.

Định nghĩa về con người trước đây có phải đã hoàn toàn không còn phù hợp nữa không.

Hạn chế của vật liệu học, rốt cuộc không có vật liệu nào đảm bảo được cỗ máy khổng lồ hàng vạn tấn vẫn có thể di chuyển linh hoạt dưới trọng lực của Trái Đất, đây là một vấn đề không thể tránh khỏi đối với các cỗ máy lớn, làm thế nào để triệt tiêu trọng lực.

Bộ Ngoại giao vốn là đối thủ chính trị của Thủ tướng, Thủ tướng lập tức nắm bắt cơ hội cách chức một số người.

Nhưng cục diện chung sẽ không thay đổi, những người bị cách chức cũng chỉ là những kẻ giơ đầu chịu báng.

Khôi Lỗi Sư đã bị tiêu diệt, lệnh truy nã quốc tế cũng được gỡ bỏ, thế giới dần dần trở lại yên bình.

Công nghệ Cyberpunk đối với việc cải tạo cơ thể người đã rất thành thạo, nhưng cũng không thể tạo ra một cỗ máy linh hoạt cao hai mươi mét.

Nhưng những con khủng long máy móc trước mắt lại vô cùng linh hoạt, hoàn toàn không phải là công nghệ của Trái Đất.

Đó là gì.

Đà Cổ Tát hỏi.

Bộ Ngoại giao cho rằng Khôi Lỗi Sư đã bị tiêu diệt, nhưng Cửu Khóa vẫn nhận được nội dung của kế hoạch 2501, họ thông qua Thủ tướng tiến hành bắt giữ những người có liên quan.

Cô xem, ở đây có hai người leo núi, họ đã chứng kiến trận chiến, cô đi chuyển ký ức của họ vào trong Hắc Tường đi.

Đỗ Lan nói.

Lại là giao dịch quyền lực và tiền bạc.

Ba Đặc bất mãn nói.

Tố Tử cũng không biết tương lai sẽ ra sao.

Nếu lại xuất hiện quái thú lớn, làm sao tôi biết.

Đoạt lấy kỹ thuật, nếu đoạt thất bại thì phá hủy.

Khóa trưởng nói một cách vô tình.

Không sai, chúng ta nhận lời mời của công ty Hoang Phản, ông chủ của họ nghi ngờ có người muốn gây bất lợi cho công ty Hoang Phản, mời Cửu Khóa đến điều tra.

Cô có thể giám sát quốc gia này, cũng có thể đợi tôi thông báo.

Đỗ Lan nói xong, đi trước một bước.

Đây là nhiệm vụ gián điệp mà, chuyên môn của chúng ta là hình sự.

Ba Đặc nói.

Cũng như không nói.

Hết cách, sự việc là vậy.

Hơn nữa lần này đi, không chỉ là giúp công ty điều tra những kẻ bất chính, tôi cũng hy vọng các cô đi điều tra một chút thông tin về Linh Hồn Sát Thủ.

Đây chính là sự lãng mạn của người máy, hợp thể thành một người máy hình người cao năm mươi mét.

Đây.

Thảo Thế Tố Tử thông qua góc nhìn của vệ tinh đã thấy được tất cả, không dám tin trên Trái Đất lại có sinh vật khổng lồ như vậy.

Đúng vậy, họ có công ty bảo an riêng, nhưng họ nói bảo an của công ty thích hợp chiến đấu, không thích hợp trinh sát, nên cần chúng ta đến điều tra những người bất mãn với công ty.

Cấp trên đã đồng ý rồi.

Khóa trưởng bất đắc dĩ nói.

Tố Tử quả nhiên phát hiện trên con đường núi chật hẹp có hai người leo núi đang chết lặng, họ đến nơi xa xôi hẻo lánh này để leo núi, không ngờ lại thấy quái thú và người máy chiến đấu.

Mỹ Đế, Dạ Chi Thành.

Khóa trưởng nói.

Đi đâu.

Tố Tử lại đổi về nghĩa thể chiến đấu cao cấp do công quỹ cung cấp.

Ngầu.

Người máy hợp thể xem trăm lần không chán.

Cô không thấy thú vị sao.

Vẫn còn những bí ẩn chờ cô giải mã, điều này thú vị biết bao, khiến cô có cảm giác vạn vật cạnh tranh, sinh cơ bừng bừng.

Được rồi, bây giờ cô có thể quay về nghĩa thể tạm thời mà Ba Đặc đã chuẩn bị cho cô.

Khóa trưởng phải giải quyết tranh chấp với Bộ Ngoại giao trước, sau đó Cửu Khóa mới có thể khôi phục công việc.

Đỗ Lan nói: Đợi đến khi Cửu Khóa trở lại làm việc, chúng ta sẽ gặp lại.

Dạ Chi Thành.

Nhưng cô biết các cỗ máy lớn không thể khổng lồ như vậy, càng không thể có những động tác linh hoạt như thế.

Ngay cả xe tăng thông minh cũng chỉ dài ba bốn mét, lớn hơn nữa sẽ rất khó giữ được sự linh hoạt.

Hóa ra là chuyển ký ức này.

Khủng long máy móc đại chiến với quái thú, chênh lệch về hình thể quá lớn, trọng lượng hoàn toàn không tương xứng, hoàn toàn không đánh lại.

Tóm lại, những gì nhân loại tạo ra tuyệt đối không chỉ có sự vĩ đại, mà đồng thời cũng tạo ra những hành vi tội phạm mới.

Một thứ được tạo ra, có thể làm việc tốt, thì cũng có thể làm việc xấu.

Tôi là người tốt, quái thú là sinh vật không rõ nguồn gốc, người máy là vũ khí quyết chiến phòng vệ Trái Đất.

Đỗ Lan nói.

Hàn Phi Tử cũng đã lần lượt nói với chúng ta rằng điều này không thể giải quyết được, mọi người chỉ có thể thông qua pháp luật để hạn chế, chứ không phải tiêu trừ, vì không thể tiêu trừ được.

Điều này không liên quan đến nhân tính, không liên quan đến thiện ác, chỉ liên quan đến lợi ích.

Khi lợi ích đủ lớn, sẽ có người phạm tội, bất kể họ là ác hay thiện.

Đừng phàn nàn, tôi biết việc lẻn vào đối với các cô chỉ là chuyện thường ngày, tóm lại cứ quyết định như vậy đi, các cô đi đi.

Khóa trưởng nói: Máy bay đã đặt rồi.

Một nhóm người lên máy bay, đồng thời còn lén giấu hai chiếc xe chiến đấu thông minh có thể tàng hình, đến lúc đó họ có thể tiến hành điều tra một cách công khai và bí mật.

Đỗ Lan, anh và Đà Cổ Tát phụ trách tuyến ngầm, tôi và những người khác phụ trách tuyến nổi.

Tố Tử phân công.

Được thôi.

Nếu nói Nhật Bản hiện tại là một tập hợp các công ty, thì Dạ Chi Thành tuyệt đối là lãnh địa của các công ty, ở đây có nhiều công ty quốc tế, hoàn toàn do các công ty quản lý.

Quốc hội Mỹ Đế ở Dạ Chi Thành hoàn toàn không có ảnh hưởng, chỉ là một vai trò bên lề.

Dạ Chi Thành đã là một quốc gia trong lòng quốc gia, Quốc hội Mỹ Đế không thể can thiệp vào thành phố này, nơi đây hoàn toàn do các công ty quản lý.

Chương 3762

Công ty Hoang Phản là một công ty quốc tế lớn có nguồn gốc từ Nhật Bản, nhưng bén rễ tại Mỹ Đế, các lĩnh vực liên quan bao gồm truyền thông không gian, an ninh mạng, cải tạo nghĩa thể, cũng như giáo dục, y tế, v. v.

Trong chiến tranh, công ty Hoang Phản là một bên rất mạnh, có khả năng phát động chiến tranh.

Dạ Chi Thành, nơi công ty Hoang Phản đặt trụ sở, là một thành phố cảng tiên tiến, là một trong những cảng quan trọng nhất Thái Bình Dương, với lượng hàng hóa thông qua khổng lồ.

Trong thành phố huyền ảo này, cũng có đặc điểm quản lý cấp cơ sở thất bại mà mọi đô thị cyberpunk đều có, tầng lớp cơ sở đầy rẫy tội phạm.

Máy bay hạ cánh tại sân bay, người của Cửu Khóa lập tức chia thành hai nhóm, một nhóm ngồi trên xe chiến đấu thông minh tàng hình ẩn nấp, một nhóm tiến hành điều tra công khai.

Đỗ Lan và Đà Cổ Tát phụ trách điều tra bí mật.

Đà Cổ Tát ngơ ngác hỏi: Lẽ nào không phải là xem năng lực của mỗi người sao.

Đừng nói là xe cứu thương, xe cứu hỏa cũng phải trả tiền mua gói thành viên trước, khi có hỏa hoạn mới đến cứu.

Nếu không, xe cứu hỏa sẽ chỉ làm mát cho nhà hàng xóm đã mua gói thành viên, để tránh lửa nhà anh cháy lan sang nhà hàng xóm, chứ không phải cứu nhà anh.

Đỗ Lan nói: Đây là Mỹ Đế, tiền là tất cả.

Đỗ Lan nói: Quan hệ rất lớn, đó chính là làm thế nào để quyết định ai làm Tề Thiên Đại Thánh, ai làm Bật Mã Ôn.

Ban đầu tự nhiên là huyết thống quyết định, sau đó là phân phong, tiếp theo là vương triều hóa.

Ban đầu con của Tề Thiên Đại Thánh là Tề Thiên Đại Thánh, con của Bật Mã Ôn là Bật Mã Ôn.

Sau đó là phân phong, phân phong lại chia thành phân phong tư bản và phân phong lãnh địa, những người có tư cách phân phong sẽ dựa vào tư bản và đất đai trong tay để quyết định ai làm Tề Thiên Đại Thánh và Bật Mã Ôn.

Cuối cùng là vương triều hóa, cũng tức là Hán triều hóa, thông qua việc tuyển chọn nhân tài, thông qua đức hạnh của con người để xác định ai làm Tề Thiên Đại Thánh, ai làm Bật Mã Ôn.

Nhưng.

Đà Cổ Tát nói: Nhưng mọi người đều là người, sao có thể thực tế như vậy.

Cái này biết.

Tôi hỏi anh, thiên đình có hai chức vị Tề Thiên Đại Thánh và Bật Mã Ôn, anh muốn làm gì.

Giữ liên lạc.

Tố Tử nói, rồi cùng đại đội lên xe đón khách của công ty Hoang Phản, đi đến Tháp Hoang Phản ở trung tâm thành phố, đây là trụ sở chính của họ, cũng là một trong những công trình kiến trúc biểu tượng của trung tâm thành phố.

Xét về tính mở rộng, anh nói không sai, nhưng xét về tính nội hàm, anh đã sai.

Ngựa có tính mở rộng mạnh, tính nội hàm yếu, ngựa trắng có tính mở rộng yếu, tính nội hàm mạnh.

Tính mở rộng là gộp mọi người lại với nhau, tính nội hàm là phân chia mọi người thành ba sáu chín đẳng cấp.

Trước tiên dùng tính mở rộng để khoanh anh lại, sau đó dùng tính nội hàm để định nghĩa anh, bắt anh làm Bật Mã Ôn.

Người có tính mở rộng mạnh, tính nội hàm yếu, người nghèo, người tị nạn thì có tính mở rộng yếu, tính nội hàm mạnh, định nghĩa như vậy là có thể bắt họ làm Bật Mã Ôn.

Ờ, có quan hệ gì sao.

Sao lại giống nhau.

Ở Nhật Bản, dù không mua gói thành viên, ít nhất xe cứu thương vẫn sẽ đưa người đến bệnh viện.

Dù sau đó không có tiền, không thể tiếp nhận điều trị, nhưng đó cũng là chuyện sau này.

Hoàn toàn không giống như Dạ Chi Thành, ngay cả xe cứu thương cũng phải mua gói thành viên trước, chưa kể đến hóa đơn điều trị sau đó.

Hoàn toàn không giống nhau, được chứ.

Đà Cổ Tát rõ ràng chưa từng nghe nói về Danh gia thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Không hiểu.

Người nghèo đương nhiên cũng là người, người tị nạn đương nhiên cũng là người, sao họ lại không phải là người.

Ngựa trắng cũng là ngựa.

Vậy anh có biết Tây Du Ký không.

Quảng cáo trên màn hình lớn đang phát đi phát lại, nội dung là về cứu hộ vũ trang, chỉ cần trả tiền là có thể hưởng thụ dịch vụ cứu hộ tốt nhất.

Phải trả tiền trước mới có xe cứu thương.

Đà Cổ Tát cảm thấy điều này quá khoa trương.

Những điều này có quan hệ gì với Dạ Chi Thành.

Đà Cổ Tát vẫn vẻ mặt mờ mịt hỏi: Vậy cái này có quan hệ gì với Dạ Chi Thành.

Nói đơn giản là có người muốn làm Tề Thiên Đại Thánh, có người phải làm Bật Mã Ôn, do cái gì quyết định.

Dạ Chi Thành chính là xem tiền, nhiều tiền thì làm Tề Thiên Đại Thánh, ít tiền thì làm Bật Mã Ôn.

Vì vậy anh có thể hiểu tại sao xe cứu thương, xe cứu hỏa cũng phải trả tiền rồi chứ.

Bởi vì đây chính là quy tắc trò chơi, một khi không làm như vậy, Dạ Chi Thành căn bản không thể vận hành được.

Còn Nhật Bản thì xem đất đai, nhiều đất thì làm Tề Thiên Đại Thánh, ít đất thì làm Bật Mã Ôn.

Vì là đất đai, nên địa chủ còn phải duy trì cơ sở hạ tầng trên đất, vì vậy còn phải gánh vác một số trách nhiệm.

Thực ra đều giống nhau.

Đỗ Lan nói: Nhật Bản cũng vậy.

Nói đơn giản chính là một xã hội cần để mọi người công nhận, điều này cần tính mở rộng, cần để mọi người đều gia nhập xã hội

này.

Nhưng lại cần phân công, nên cần tính nội hàm để phân công, phải thông qua định nghĩa để Bật Mã Ôn an tâm làm Bật Mã Ôn.

Mà tính mở rộng thường có tính phổ biến, tức là giá trị phổ quát, ví dụ như chính nghĩa, công bằng, sinh ra làm người, sinh ra được tự do, những khẩu hiệu tốt đẹp mà mọi người đều hy vọng này mới có thể thu hút người khác.

Còn định nghĩa của tính nội hàm thì đa dạng, huyết thống, quyền sở hữu đất đai, quyền sở hữu tư bản, đức hạnh cá nhân, năng lực cá nhân, v. v. thông qua những thuộc tính khác nhau này làm tiêu chuẩn phân chia.

Ở Nhật Bản là huyết thống và đất đai, ở Dạ Chi Thành là huyết thống và tư bản.

Đều thuộc về chế độ phong kiến.

Đỗ Lan nói.

Đúng rồi, ai cũng muốn làm Tề Thiên Đại Thánh, nhưng luôn phải có người làm Bật Mã Ôn, đúng không.

Anh chọn cái gì.

Đỗ Lan hỏi dồn.

Tôi nói giống nhau, không phải là nói có được ngồi xe cứu thương hay không, mà là nói về sự vận hành của xã hội.

Tôi hỏi anh có biết bạch mã phi mã không.

Đà Cổ Tát vẫn nghĩ rằng Quốc hội ở trên, công ty ở dưới, vẫn nghĩ rằng Quốc hội sẽ đảm nhận một số công việc cơ bản, như xe cứu thương và xe cứu hỏa cơ bản.

Nhưng ở Dạ Chi Thành, tất cả đều phải trả tiền trước, đây là sự phục cổ thực sự của thời cổ đại Hy Lạp và Phục Hưng, thực sự dùng tiền để giải quyết mọi vấn đề.

Nói đơn giản thì đây chính là quan hệ phân công lao động.

Làm thế nào để Bật Mã Ôn an tâm làm Bật Mã Ôn, mà không tạo phản.

Đỗ Lan nói: Điều này lại phải quay lại vấn đề bạch mã phi mã, tôi nói thế này nhé người nghèo không phải là người, người tị nạn không phải là người, bây giờ hiểu chưa.

Gói bảo hiểm an toàn mới nhất, chỉ cần mua gói thành viên, một khi bạn gặp nguy hiểm, đội cứu thương sẽ điều động xe cứu hộ vũ trang đến cứu viện.

Bất kể bạn đang ở nơi hoang vắng không người, hay trong một hộp đêm phức tạp, hay tại một trung tâm giao thông sầm uất.

Bất kể bạn ở đâu, chúng tôi đều sẽ giám sát an toàn của khách hàng theo thời gian thực, một khi phát hiện khách hàng cần cứu viện, chúng tôi sẽ đến trong thời gian sớm nhất, mang đến cho khách hàng dịch vụ cứu hộ tốt nhất.

Bây giờ hãy mua gói thành viên của Sang Thương Tiểu Tổ, còn được hưởng ưu đãi giảm giá 10%.

Đầu óc Đà Cổ Tát rối bời.

Ở Nhật Bản, Quốc hội vẫn còn tác dụng, còn Dạ Chi Thành đã hoàn toàn tự trị, Quốc hội không có khả năng can thiệp.

Dạ Chi Thành đã thực sự là công ty ở trên, thực sự là cyberpunk.

Lại là một thành phố lớn đèn đuốc huy hoàng, đồng thời cũng là mảnh đất tội ác nơi bóng tối sinh sôi.

Đà Cổ Tát cần phải tiêu hóa.

Chắc chắn là Tề Thiên Đại Thánh.

Đà Cổ Tát nói.

Xem năng lực cũng được, trong xã hội đường phố, mạnh được yếu thua, chính là xem năng lực phạm tội của mỗi người.

Năng lực mạnh mẽ, có thể trở thành huyền thoại của Dạ Chi Thành, cho đến khi đâm vào trần nhà mà chết.

Đỗ Lan nói: Nhưng xã hội chính là như vậy, trước tiên thông qua tính mở rộng để quy tụ mọi người lại, sau đó thông qua tính nội hàm để phân công cho mọi người, như vậy xã hội mới có thể vận hành.

Vì vậy tôi nói Dạ Chi Thành và Nhật Bản là giống nhau, chỉ là khẩu hiệu tính mở rộng để quy tụ mọi người không giống nhau, tiêu chuẩn tính nội hàm để phân công cho mọi người không giống nhau.

Cho nên bạch mã phi mã, nan dân phi nhân.

Đà Cổ Tát cảm thấy loại chuyện này quá lạnh lùng.

Nhưng đây chính là logic cơ bản của sự vận hành xã hội, khẩu hiệu của tính mở rộng đều rất hay ho, chính nghĩa, bình đẳng, tự do, kiêm ái, cộng vinh.

Nhưng để vận hành, mọi người vẫn phải phân công, vẫn có người đi làm Tề Thiên Đại Thánh, có người đi làm Bật Mã Ôn.

Nhưng rốt cuộc dùng cái gì làm tiêu chuẩn đây.

Mỗi nền văn minh đều có tiêu chuẩn của riêng mình.

Dạ Chi Thành dùng tư bản, cũng là lịch sử lâu đời, thời cổ đại Hy Lạp và Phục Hưng đều như vậy.

Phục Hưng chính là phục hưng thời cổ đại Hy Lạp, mà Dạ Chi Thành lại phục hưng thời Phục Hưng.

Dùng tiền làm tiêu chuẩn thực ra không có gì, nhưng vấn đề nằm ở chỗ bản chất của tiền thực ra vẫn là huyết thống.

Thứ thực sự không thể di truyền, chỉ có năng lực cá nhân, nhưng khi bước vào thời đại cyberpunk, năng lực cá nhân cũng có thể kéo dài theo tuổi thọ, tất cả lại quay về thời đại huyết thống.

Chương 3763

Nghe có vẻ rất đơn giản, nhưng làm thì lại rất khó.

Nghe có vẻ rất đơn giản, nhưng khi bắt tay vào làm lại rất khó.

Thứ mà Dạ Chi Thành dùng để quy tụ mọi người chính là tự do, mọi người sinh ra đều tự do, sau đó lại dùng tiền để phân công, ai nắm giữ nhiều tư bản thì hưởng thụ nhiều hơn.

Rất dễ dàng có thể đi đến một kết luận, người nghèo không được tính là người, người tị nạn không phải là người.

Bởi vì trong hệ thống phân công như vậy, không có tiền thì không có địa vị.

Rất nhiều người chỉ thấy được tự do, mà không nhìn vào sự phân công.

Bởi vì một khi bàn đến phân công, sự phân công của mỗi nền văn minh đều không hoàn hảo.

Lúc quy tụ mọi người thì nói hay như hoa như gấm, nhưng lúc phân công lại rất tàn khốc.

Nhưng nếu không phân công, thì không thể thực hiện được.

Nho gia tuyên dương nhân nghĩa, nhưng lúc phân công thì là vua ra vua, tôi ra tôi, cha ra cha, con ra con.

Mặc gia tuyên dương kiêm ái, nhưng lúc phân công thì là thượng đồng, là cấp dưới tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của cấp trên.

Phật giáo tuyên dương chúng sinh bình đẳng, lúc phân công cũng có Phật, Bồ Tát, La Hán, Kim Cang.

Độc thần giáo tuyên dương mọi người đều là anh em chị em, nhưng cũng có giáo hoàng, hồng y giáo chủ, tông giáo chủ.

Mỗi nền văn minh đều là trước tiên quy tụ con người lại, sau đó lại phân chia con người ra.

Đều có tính mở rộng bao dung, sau đó lại có tính nội hàm cụ thể, đều thông qua hai phương pháp này để hình thành sự vận hành của xã hội.

Chỉ nhìn vào tự do, thì chắc chắn rất tốt, vì tự do vốn dĩ là mồi nhử để thu hút mọi người đến, còn phải xem tiêu chuẩn phân công sau tự do.

Đứng lại.

Ngay lúc Cửu Khóa tiến vào đại sảnh, một người máy màu đen cao hơn hai mét đã chặn họ lại.

Các thành viên Cửu Khóa đều là cao thủ, liếc mắt một cái đã nhận ra đây là một người toàn thân nghĩa thể, hơn nữa nghĩa thể của đối phương toàn là vũ trang cơ giới, trông rất mạnh mẽ.

Cơ thể cơ giới màu đen giống như một chiếc xe tăng, khiến người ta rùng mình.

Tôi tên Á Đương Trọng Chuỳ, tôi sẽ đưa các vị đi gặp ông chủ.

Á Đương Trọng Chuỳ là một phần quan trọng của bộ phận an ninh công ty.

Giống như hiện tại, Á Đương Trọng Chuỳ từ trên cao nhìn xuống các vị khách của Cửu Khóa, chính là để ra oai phủ đầu.

Cảm giác sức mạnh của hắn khiến Cửu Khóa trong lòng chùng xuống, phải đánh giá lại cẩn thận nguyên nhân công ty mời họ đến.

Hoang Phản Tam Lang lấy ra một cái máy tính bảng, nói: Các vị xem, chính là người này.

Trên màn hình là một người đàn ông tuấn tú, một cánh tay là cánh tay kim loại màu bạc.

Cẩn thận một chút, chúng ta đã vào trụ sở chính, đừng tùy tiện nói chuyện, có thể sẽ bị nghe lén.

Tố Tử cẩn thận nói.

Đà Cổ Tát đã học rất nhiều lịch sử, nhưng đây là lần đầu tiên trực tiếp phân tích một nền văn minh như vậy, trong miệng Đỗ Lan mỗi nền văn minh đều tàn nhẫn như thế, đều là ăn thịt người.

Linh Hồn Sát Thủ, một kỹ thuật có thể tách rời linh hồn hoàn toàn, thứ này nếu lan tràn, không dám tưởng tượng sẽ xảy ra chuyện gì.

Ba Đặc nói: Có lẽ sau này linh hồn con người cũng phải bán theo cân.

Bởi vì cái gọi là huyền thoại Dạ Chi Thành, chỉ là những người dựa vào năng lực cá nhân để phạm pháp kiếm tiền.

Một mình hắn giàu có rồi, chắc chắn còn muốn dẫn dắt thuộc hạ giàu có, rất nhanh sẽ phát hiện tiền kiếm được từ việc phạm tội trên đường phố không đủ chia, lúc này hắn tất nhiên sẽ phải nảy sinh xung đột lợi ích với công ty.

Kết quả là sẽ bị công ty xử lý, huyền thoại kết thúc, chờ đợi huyền thoại tiếp theo.

Giống như trên chiến trường cổ đại, binh lính sẽ hóa trang cho mình, hoặc mặc một bộ trang sức đầu lâu, đều là để dọa kẻ địch.

Cảm giác kim loại lộ ra của máy móc, có tác động rất lớn đối với kẻ thù.

Mọi người đi thang máy lên tầng cao nhất, trong một văn phòng được trang trí theo kiểu sân vườn, họ gặp được ông chủ của công ty

Hoang Đảo.

Để ta xem huyền thoại hiện tại của Dạ Chi Thành là ai.

Còn cách con đường chết bao xa.

Đỗ Lan truy cập vào mạng lưới của Dạ Chi Thành, xem tin tức lớn gần đây.

Vậy chuyện lần này có phải vẫn là do hắn ngầm lên kế hoạch không.

Tố Tử hỏi.

Vậy sự hỗn loạn ba năm trước là do ai gây ra.

Dạ Chi Thành không có huyền thoại còn sống.

Tố Tử phải đi gặp gỡ công ty Hoang Phản, Đỗ Lan và Đà Cổ Tát thì ẩn thân trên nóc tòa nhà đối diện trụ sở công ty để giám sát.

Rốt cuộc các loại máy móc chủ yếu của Mỹ Đế đều liên quan đến quân đội, đều cần phải ưu tiên xem xét việc sử dụng trong quân đội.

Trên chiến trường, hình người chân thực không có ưu thế gì, ngược lại thân thể cơ giới cao lớn uy vũ như của Á Đương Trọng Chuỳ lại càng có sức uy hiếp hơn.

Huyền thoại của Dạ Chi Thành thực chất là nhặt nhạnh phần lợi ích bị công ty bỏ sót, nhưng điều này có hạn, có thể cho huyền thoại sống một cuộc sống tốt.

Nhưng bạn bè của huyền thoại thì không được.

Vì vậy huyền thoại muốn tiến thêm một bước, phải đối đầu trực diện với công ty, kết quả là toàn bộ đều không đánh lại.

Đỗ Lan cho biết huyền thoại sở dĩ là huyền thoại vì có không gian, sở dĩ không có huyền thoại còn sống là vì không gian đã biến mất.

Đối đầu trực diện với công ty, cấp dưới lại không có tiền để chia, như vậy không phải bị công ty xử lý, thì cũng bị thuộc hạ xử lý, huyền thoại cứ thế mà qua đời.

Dạ Chi Thành tuyệt đối là vùng đất của tự do, và phương thức phân công chính là tiền bạc.

Chỉ cần có tiền, có thể sống ở tầng cao trung tâm thành phố nhìn xuống thành phố này.

Nhưng một khi không có tiền, dù giây trước anh là cấp cao của công ty, giây sau cũng chỉ có thể đến những con hẻm nhỏ tranh giành địa bàn với lũ chuột.

Chính là như vậy, chỉ xem thu nhập hàng năm.

Cường Ni Ngân Thủ, một ca sĩ nhạc rock, tự xưng là anh hùng chống lại cường quyền, thực chất chỉ là một tên lính đào ngũ đáng thương.

Hoang Phản Tam Lang nói: Chính hắn ba năm trước đã kích động người hâm mộ cùng tấn công Tháp Hoang Phản, gây ra rất nhiều tổn thất.

Ở Dạ Chi Thành, chỉ cần kiếm được tiền, không ai quan tâm anh là hợp pháp hay phi pháp, nhưng phải là kiếm được tiền liên tục, nếu không sẽ xong đời.

Mà các linh kiện cải tạo của Mỹ Đế thì lại vô cùng hoang dã, một mặt là để lách các bằng sáng chế của Nhật Bản, một mặt cũng là do họ theo đuổi sức phá hoại mạnh hơn.

Mặc dù đều là nghĩa thể, nhưng phong cách của Mỹ Đế và phong cách của Nhật Bản hoàn toàn khác nhau.

Nhật Bản thì cố chấp theo hướng chân thực, có rất nhiều bằng sáng chế về da nhân tạo, xương nhân tạo chân thực.

Điều này cần các vị điều tra, ba năm trước sau khi hắn bỏ trốn, tôi không biết hắn đã đi đâu.

Có lẽ vẫn còn ở Dạ Chi Thành, nhưng không ai biết hắn trốn ở đâu, có rất nhiều kẻ ngu dân đang che chở cho hắn.

Trong xã hội có rất nhiều bê bối về công ty Hoang Phản của chúng ta, đại đa số người sẽ không coi là thật, nhưng vẫn sẽ có một nhóm nhỏ người vin vào đó để làm ầm lên, làm những việc bất lợi cho chúng ta.

Một phần là đối thủ cạnh tranh của chúng ta, một phần là những cư dân ngu ngốc.

Hoang Phản Tam Lang thong thả nói: Nói đến đối thủ cạnh tranh, tự nhiên là Quân Sự Kỹ Thuật, nhưng tôi nghĩ chúng ta cạnh tranh nhiều hơn về mặt thương mại, họ còn chưa đến mức sử dụng khủng bố tấn công chúng ta.

Còn lại là một nhóm nhỏ những kẻ ngu dân, họ nghĩ rằng mình đã nắm giữ chân lý, kích động mọi người phản đối công ty Hoang Phản, ngay ba năm trước những kẻ ngu dân này còn phát động tấn công bất ngờ vào Tháp Hoang Phản.

Nếu không phải có lực lượng an ninh bảo vệ, họ đã thành công rồi.

Đám ngu dân này là một đám vô chính phủ ngu ngốc, chỉ biết phá hoại không biết xây dựng.

Vậy người này hiện đang ở đâu.

Tố Tử hỏi.

Chúng ta không phải đến đây để du lịch, mà là để làm việc.

Xin hỏi có thể nói chi tiết hơn về vụ án không.

Thảo Thế Tố Tử đi thẳng vào vấn đề, ở xa tận Mỹ Đế, nhiều việc không thể làm được, nên tốt nhất là tốc chiến tốc thắng.

Trụ sở chính của công ty Hoang Phản lộng lẫy xa hoa, vô cùng đẹp đẽ.

Mọi nền văn minh đều có một khẩu hiệu hay ho, nhưng cuối cùng lại là lừa người ta vào để ăn thịt.

Anh nhớ lại lịch sử mình đã đọc, trong từng câu chữ đều tràn ngập máu tươi, khiến người ta rợn tóc gáy.

Chương 3764

Cái gọi là huyền thoại Dạ Chi Thành cũng chỉ có chừng đó thôi.

Chào mừng các vị từ xa đến, mời ngồi.

Ông chủ mặc kimono nói rất lịch sự: Đừng khách sáo.

Hoang Phản Tam Lang nói: Tôi cũng nghĩ như vậy, Cường Ni Ngân Thủ tuy chỉ là một tên lính đào ngũ, nhưng rõ ràng có một cảm giác chính nghĩa méo mó, dường như cho rằng công ty chúng ta là nguồn gốc gây ra vấn đề của Dạ Chi Thành, vì vậy hắn luôn dùng chủ nghĩa vô chính phủ của mình để thu hút những kẻ ngu ngốc tấn công công ty.

Nếu hắn có trí tuệ để phát triển thành phố, đã không làm lính đào ngũ.

Fan của hắn cũng toàn là một đám điên.

Vì vậy rất có khả năng chính hắn đang lên kế hoạch cho cuộc tấn công tiếp theo, hy vọng các vị có thể tìm thấy hắn.

Chúng tôi sẽ điều tra.

Tố Tử nói: Vậy chúng tôi bây giờ sẽ đi làm việc.

Tôi sẽ để bộ phận an ninh phối hợp với các vị, còn đây là chìa khóa phòng khách sạn, Á Đương Trọng Chuỳ sẽ đưa các vị đến khách sạn, cần thiết bị gì, các vị cứ nói với hắn, công ty sẽ cung cấp cho các vị.

Vũ khí cũng vậy.

Chúng ta ở đây không có quyền chấp pháp, tốt nhất nên khiêm tốn một chút.

Tố Tử nói.

Đây là Dạ Chi Thành, quyền chấp pháp nằm trong tay tôi, tôi cho các vị, các vị sẽ có.

Hoang Phản Tam Lang nói một cách bá khí.

Kẻ thù bất lợi cho công ty Hoang Phản hoặc là đối thủ cạnh tranh, hoặc là những người theo chủ nghĩa vô chính phủ.

Mặc dù công ty Hoang Phản không phải là quốc hội, mà là một công ty, nhưng vẫn là cái gai trong mắt những người theo chủ nghĩa vô chính phủ.

Vì vậy vẫn sẽ bị nhắm đến.

Tố Tử ra lệnh: Đà Cổ Tát, điều tra tài liệu về Cường Ni Ngân Thủ.

Ngay lập tức.

Thông tin về Cường Ni Ngân Thủ trên mạng không ít, hắn là người bản địa của Dạ Chi Thành, sau đó đi lính đánh trận, nhưng lại làm lính đào ngũ, sau khi trở về quê hương đã thành lập ban nhạc, dần dần nổi tiếng.

Ngay lúc hắn đang nổi tiếng, hắn tự viết một bài hát, tự tiết lộ kinh nghiệm làm lính đào ngũ, thu hút được nhiều người hâm mộ hơn, thành công tẩy trắng cho việc đào ngũ.

Từ đó, danh tiếng của hắn không ngừng tăng cao, ba năm trước hắn đột nhiên hiệu triệu người hâm mộ của mình tấn công công ty Hoang Phản, nguyên nhân không rõ.

Sau đó hắn vẫn luôn ẩn náu, hiện tại không có nhiều người biết tung tích của hắn.

Đúng là rất đáng nghi, một ca sĩ nổi tiếng, quả thực dễ dàng dẫn dắt người hâm mộ làm những chuyện cực đoan.

Ba Đặc nói: Chỉ là chúng ta bắt đầu tìm từ đâu.

Dạ Chi Thành lớn như vậy, giấu một người quá dễ dàng.

Bắt được Thảo Thế Tố Tử, nếu tìm được Khôi Lỗi Sư, thì đúng là hời to.

Nếu không, lợi dụng Cửu Khóa để trừ khử Cường Ni Ngân Thủ cũng tốt.

Thời gian cải tạo nghĩa thể của tôi tuy ngắn hơn cô ta, nhưng kinh nghiệm thực chiến của tôi nhiều hơn cô ta, hơn nữa trên người tôi toàn là linh kiện quân sự, nghĩa thể trên người cô ta tuy tinh vi nhưng tuyệt đối không phải là đối thủ của linh kiện quân sự, tôi có thể đánh bại cô ta.

Á Đương Trọng Chuỳ nói.

Tự bỏ tiền túi phá án, phục.

Đà Cổ Tát phải nuôi gia đình, tiền lương phải trả tiền nhà, tiền xe, không thể nào tự bỏ tiền túi đi làm việc được.

Nơi này chính là khu vực tiền là tất cả, tự nhiên là dùng tiền giải quyết vấn đề.

Sẽ có người sẵn lòng nhận tiền bán thông tin.

Đà Cổ Tát không thích loại văn hóa lộn xộn này, nhưng để điều tra, anh vẫn đến một nhà hát cũ đã bị bỏ hoang, nơi này được trang trí đơn giản lại thành một sân khấu tạm thời.

Người hâm mộ lần lượt đến, Đà Cổ Tát nói chuyện với họ.

Thật lòng mà nói, Đà Cổ Tát và người hâm mộ hoàn toàn không thể hòa nhập, vì anh mặc một bộ vest lịch sự, giống như một nhân viên văn phòng.

Còn người hâm mộ đều rất dị, xăm mình, đủ loại khuyên, tóc ngũ sắc, trang điểm mắt khói hoang dã, quần áo rách rưới vá víu. có thể nói người hâm mộ đều ăn mặc rất thời thượng, rất phù hợp với đặc điểm của dân chơi.

Tố Tử cảm thấy có lý, nhưng nói: Nếu sự việc thật sự đơn giản như vậy, Hoang Phản Tam Lang tại sao lại phải mời Cửu Khóa chúng ta từ xa đến Dạ Chi Thành.

Rốt cuộc hắn có bí mật gì.

Hóa ra tất cả đều là âm mưu, và mục tiêu của âm mưu chính là Khôi Lỗi Sư.

Lấy được thông tin là tốt rồi, tôi về viết báo cáo, có lẽ khóa trưởng sẽ thanh toán.

Đỗ Lan nói.

Đỗ Lan mỉm cười, nói: Xem tôi đây.

Nói xong anh ta lấy ra một xấp đô la Mỹ, trực tiếp mua chuộc.

Quả thực đáng nghi, có thể tra xem thiết bị của buổi hòa nhạc ảo đều được thuê từ đâu, người thuê chắc sẽ để lại ghi chép.

Đỗ Lan quyết định truy tìm.

Mặc dù Đỗ Lan không mặc vest, nhưng cũng chỉ là trang phục thường ngày, so với những fan rock hoang dã vẫn còn kém xa vạn dặm.

Mọi người cũng không biết.

Á Đương Trọng Chuỳ, ý kiến của ngươi thế nào.

Thảo Thế Tố Tử này là thế hệ đầu tiên tồn tại với toàn thân nghĩa thể, ngươi cho rằng mình có thể đánh bại cô ta không.

Tự bỏ.

Thế là họ giám sát Thảo Thế Tố Tử.

Bí ẩn như vậy, rất đáng nghi.

Đà Cổ Tát nói.

Muốn trong thời gian ngắn trở thành fan ruột e là không dễ.

Ba Đặc nói.

Đám fan này trông có vẻ theo đuổi sự tiên phong và avant garde, nhưng thực ra lại rất bài ngoại.

Ngay lúc Cửu Khóa hành động, Hoang Phản Tam Lang vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Thảo Thế Tố Tử, lẩm bẩm: Có thể xác định sự tồn tại của Khôi Lỗi Sư không.

Nhưng cái tên Kiệt Khắc này rõ ràng là giả, chi phí sử dụng cũng được thanh toán qua một tài khoản đã được rửa tiền, không để lại thêm manh mối nào.

Fan không có ý thức bảo mật gì cả, họ cũng không phải là chiến sĩ được huấn luyện gì, họ theo Cường Ni gây rối, chỉ vì pháp luật không trừng phạt số đông, để trút bỏ sự bất mãn của mình.

Tôi nghĩ không cần phải trở thành fan ruột, chỉ cần tham gia hội fan là có thể moi được một số thông tin.

Đỗ Lan chưa bao giờ đánh giá thấp tính tò mò của con người, đặc biệt là fan đều là người bình thường, chắc chắn thích khoe khoang.

Họ đều nghi ngờ tôi có ý đồ khác, hoàn toàn không moi được lời nào.

Đà Cổ Tát bất đắc dĩ quay lại chỗ Đỗ Lan, nói: Đến lượt anh, nhưng tôi nghĩ anh cũng không hỏi được gì đâu.

Đỗ Lan, anh và Đà Cổ Tát đi tìm hội fan trước, những người khác tiếp tục tiến hành tìm kiếm thông thường.

Thảo Thế Tố Tử nói.

Đà Cổ Tát hoàn toàn cạn lời, hỏi: Số tiền này là tự bỏ, hay là công quỹ.

Loại hoạt động này chắc chắn không chỉ đơn giản là nghe nhạc, chắc chắn còn kèm theo những hoạt động vi pháp không thể miêu tả.

Đương nhiên là người tụ tập lại với nhau mới vui, đây gọi là văn hóa tiệc tùng.

Đỗ Lan nói: Chúng ta là người ngoại tỉnh đến, nhập gia tùy tục.

Đà Cổ Tát chính là một người đàn ông trung niên đi làm, hoàn toàn không dính dáng gì đến thời trang, rock, hay trào lưu.

Mọi người đều nhìn anh bằng ánh mắt kỳ lạ, giống như nhìn thấy một con quái vật.

Đỗ Lan nói: Tôi đề nghị giả làm fan của hắn để trà trộn vào hội fan.

Nếu hắn muốn gây bất lợi cho Tháp Hoang Phản chắc chắn không thể chỉ dựa vào mình, tất nhiên sẽ lại kích động fan.

Nói không chừng, chúng ta có thể gặp được hắn.

Còn Đà Cổ Tát cũng cảm thấy những người xung quanh là quái vật, ăn mặc như vậy, lẽ nào họ không đi làm sao.

Mặc dù sự khác biệt giữa hai bên rất lớn, nhưng Đà Cổ Tát vẫn phải điều tra, chỉ là mọi người đều cảnh giác, hoàn toàn không nói thật.

Mặc dù kế hoạch 2501 là bí mật, nhưng Hoang Phản Tam Lang khởi nghiệp từ Nhật Bản, có rất nhiều nội gián ở Nhật Bản, biết rằng

Khôi Lỗi Sư là găng tay trắng của Bộ Ngoại giao.

Khôi Lỗi Sư là một thứ tốt, hắn cũng muốn, thế là điều tra ra được Khôi Lỗi Sư cuối cùng đã kết nối với Thảo Thế Tố Tử.

Vì vậy hắn cho rằng Khôi Lỗi Sư có lẽ chưa chết, mà đang trốn trong cơ thể của Thảo Thế Tố Tử.

Hoang Phản Tam Lang cười nói: Không cần vội, nếu họ có thể tìm thấy Cường Ni Ngân Thủ, đến lúc đó một lưới bắt hết.

Cũng không uổng công ta bỏ tiền mua chuộc Thủ tướng Nhật Bản, để ông ta gửi người đến Dạ Chi Thành.

Không biết, anh ta là một hình tượng trên mạng, chúng tôi đều chưa từng gặp anh ta.

Anh ta chỉ phụ trách lên kế hoạch cho buổi biểu diễn, chưa bao giờ lộ diện, chỉ chỉ huy công việc trên mạng.

Vẫn chưa thể hoàn toàn xác định, nhưng Thảo Thế Tố Tử là người cuối cùng kết nối với Khôi Lỗi Sư, nếu Khôi Lỗi Sư vẫn chưa chết, chắc chắn đang trốn bên trong cô ta.

Nếu có thể bắt được cô ta để giải phẫu, là có thể xác định được.

Rốt cuộc Dạ Chi Thành cũng là trò chơi tam khống chế ngũ, ngũ khống chế cửu.

Cần phải tạo ra sự chia rẽ, vì vậy ngay cả những fan rock tiên phong avant garde cũng phải bị chia rẽ, phải bài ngoại.

Vậy Kiệt Khắc ở đâu.

Đỗ Lan hỏi.

Có tiền lấy, các fan lập tức mở lời, đều nói ra không ít thông tin, có người nói người tổ chức buổi hòa nhạc ảo lần này là Kiệt Khắc, là fan ruột của Cường Ni Ngân Thủ, có lẽ biết Cường Ni ở đâu.

Hỏi vài người, lời khai đều tương tự, Kiệt Khắc này rất bí ẩn, không rõ thân phận, nhưng thường xuyên bỏ tiền tổ chức hoạt động.

Thông thường đều chỉ huy trên mạng, không đích thân xuất hiện.

Chương 3765

Đà Cổ Tát không khỏi nói: Nếu đã là buổi hòa nhạc ảo, tại sao lại phải gặp mặt trực tiếp.

Trực tiếp kết nối mạng xem trong không gian mạng là được rồi.

Đỗ Lan và Đà Cổ Tát đến hiện trường của hội fan, họ sẽ định kỳ tổ chức buổi hòa nhạc ảo của Cường Ni Ngân Thủ, phát lại các đoạn ghi hình buổi hòa nhạc trước đây, các fan cùng nhau ôn lại những ngày tháng cũ.

Đà Cổ Tát suy đoán: Kiệt Khắc này có phải chính là Cường Ni Ngân Thủ không.

Quá bí ẩn.

Tiếc là chúng ta không thể tìm thêm manh mối, đối phương hành động kín đáo, hoàn toàn không để lại dấu vết.

Có khả năng, đừng vội, nghe xong buổi hòa nhạc rồi hãy nói chuyện khác.

Buổi hòa nhạc bắt đầu, tuy quy mô chỉ có bốn năm trăm người, nhưng không khí rất sôi động.

Trên sân khấu là hình chiếu ảo của Cường Ni Ngân Thủ, một anh chàng đẹp trai tóc dài đen u uất, có một cánh tay máy màu bạc, hát rất hay.

Bất kể là rock sôi động, hay là nhạc nhẹ nhàng, đều rất tuyệt vời.

Hơn nữa, lời bài hát của hắn châm biếm thời cuộc, đánh thức sự suy ngẫm của mọi người về hiện trạng.

Rõ ràng hắn đầy bất mãn với Dạ Chi Thành, đây là quê hương của hắn, hắn yêu Dạ Chi Thành, nhưng Dạ Chi Thành lại khiến hắn thất vọng.

Các doanh nghiệp nước ngoài chiếm ưu thế, người dân địa phương bị áp bức, quê hương này đã trở nên đáng sợ.

Giọng hát của Cường Ni Ngân Thủ khiến người ta cảm động, mọi người có thể nghe ra sự buồn bực và ưu sầu trong đó.

Đỗ Lan thầm nghĩ Cường Ni rất có phong cách hippie.

Hippie được gọi là thế hệ suy đồi, nhưng tuy hippie hút thuốc, uống rượu, phê pha, nhưng lúc đó quốc lực của Mỹ rất hùng mạnh, họ có thể tìm được việc làm bất cứ lúc nào, cho nên sự sa đọa của giới trẻ thực chất là vì có quá nhiều lựa chọn nên mới hoang mang.

Khi còn trẻ thì hút thuốc, uống rượu, phê pha, đến khi cứng tuổi thì tìm một công việc rồi sống một cách lương thiện, đó là tình trạng phổ biến của dân hippie.

Nhưng Cường Ni Ngân Thủ tuy kế thừa phong cách hippie, nhưng sự sa đọa của hắn không phải vì có quá nhiều lựa chọn, mà là vì không có lựa chọn nào, không sa đọa không được.

Trong thời đại hippie, có rất nhiều người trẻ sa đọa, nhưng cũng có rất nhiều người trẻ theo đuổi giấc mơ Mỹ, sa đọa chỉ là một lựa chọn.

Tuy bị gọi là thế hệ suy đồi, nhưng thực chất nhiều người chỉ là ăn no rửng mỡ, có thể làm chút chuyện để thể hiện bản thân.

Cường Ni Ngân Thủ không phải ăn no rửng mỡ, mà là thật sự không có lựa chọn nào.

Ở Dạ Chi Thành, người trẻ ngoài việc hút thuốc, uống rượu, phê pha để tê liệt bản thân ra thì chẳng làm được gì, chỉ có thể đánh đấm chém giết trên đường phố mới sống nổi.

Cuộc sống như vậy căn bản không có hy vọng.

Vì vậy, hắn trút bỏ những bất mãn này qua giọng hát, và người hâm mộ của hắn cũng vì giọng hát mà tập hợp lại.

Sở dĩ phục hưng cổ Hy Lạp, chủ yếu là vì Đông La Mã vẫn còn đó, họ không thể nói mình là La Mã.

Đồng thời tôn giáo cũng rất mạnh, họ cũng phải đối đầu với tôn giáo.

Có bạn gái thì quên mẹ, mẹ già bắt nó cầu tiến, nó một vạn lần không muốn.

Nhưng để thực hiện nguyện vọng của bạn gái, nó lại sẵn sàng đánh cược cả mạng sống.

Đó là một anh chàng tóc xanh lá cây, dài, trên cánh tay xăm hình thần tượng mình yêu nhất.

Lúc này cậu ta đang đứng giữa đám đông, điên cuồng lắc lư, thân thể tuy còn ở đây, nhưng linh hồn đã đồng điệu cùng thần tượng.

Đà Cổ Tát không biết tại sao Đỗ Lan lại nhắc đến Á Đương Trọng Chuỳ, nhưng vẫn tra thử một chút, không tra thì thôi, vừa tra đã giật nảy mình, Á Đương Trọng Chuỳ này chính là một trọng phạm với tội ác tày trời, riêng mạng người đã gánh trên lưng hơn ba mươi mạng.

Nhưng bây giờ người ta vẫn là tướng tài đắc lực dưới trướng Hoang Phản Tam Lang.

Hắn đã kết hôn, có một đứa con.

Anh muốn làm gì.

Kinh nghiệm của Đại Vệ cũng chứng tỏ sự phân luồng bắt đầu từ khi còn là trẻ con.

Những đứa trẻ có thể vào trường tư thục chính là cao hơn người khác một bậc, học sinh không vào nổi trường tư thục thì cứ vui vẻ là được.

Trong khi các sinh viên đại học đang thảo luận về việc làm thế nào để có việc làm, thì trẻ em ở Dạ Chi Thành đã bị phân chia vào trường công và trường tư từ khi còn nhỏ, hoàn thành việc phân luồng.

Trường công thì giáo dục vui vẻ, trường tư thì cạnh tranh khốc liệt.

Một số phụ huynh không tin vào số phận, nhất quyết cho con vào trường tư thục, họ làm việc cật lực, thậm chí vi phạm pháp luật để kiếm tiền đóng học phí cho con.

Nhưng một khi không đóng nổi học phí, vẫn phải nghỉ học, bước vào thế giới đường phố để mưu sinh.

Đỗ Lan đang nói về nhân vật chính của Biên Duyên Hành Giả, Đại Vệ.

Tìm thấy rồi, tuy thân phận của Jack, người tổ chức sự kiện, là giả, nhưng thân phận hội trưởng hội người hâm mộ không phải giả, cậu ta đang ở đây.

Đà Cổ Tát điều tra các loại thông tin, đã có phát hiện lớn, đó là nhân viên cốt cán của hội người hâm mộ đang có mặt tại hiện trường.

Kết quả là Đại Vệ bị bạn học ở trường kỳ thị, bản thân cậu cũng không hiểu mục tiêu trở thành người trên người.

Mãi cho đến khi mẹ qua đời, cậu gặp được một nhóm người trẻ tương tự mình mới thực sự hiểu được tầm quan trọng của việc cầu tiến.

Cậu muốn đưa bạn gái lên mặt trăng, muốn kiếm tiền, muốn nỗ lực.

Nhanh chóng khoanh vùng.

Người này có lẽ biết một vài bí mật.

Đà Cổ Tát nói.

Chúng ta có thể bắt con tin, uy hiếp đối phương phải khai thật.

Đỗ Lan nói.

Tuy trong thời kỳ Phục Hưng, Đông La Mã vẫn còn tồn tại, thời đại hàng hải cũng đã bắt đầu, nhưng thành Florence lại đang phục hưng chế độ Hy Lạp cổ đại.

Thế là họ đi khắp nơi tìm kiếm, tìm được một Hy Lạp cổ đại làm chỗ dựa lý luận cho mình.

Tình hình ở Dạ Chi Thành cũng tương tự, chế độ nghị viện vẫn còn, tôn giáo cũng vẫn còn, Dạ Chi Thành lợi dụng vị trí địa lý để kiếm lời từ chiến tranh, muốn độc lập, chỉ có thể dùng Hy Lạp cổ đại và Phục Hưng văn nghệ làm lý luận cho mình.

Nhưng những điều này không liên quan đến Cửu Khóa, nhiệm vụ của họ là điều tra xem Cường Ni Ngân Thủ có định tiến hành một cuộc tấn công khủng bố vào công ty Hoang Phản hay không.

Nhưng mà, dân thường vô tội thì phải làm sao.

Thời kỳ Phục Hưng văn nghệ cũng là thời kỳ Thập tự quân đông chinh, thành Florence cũng kiếm lời từ chiến tranh.

Tình hình ở Dạ Chi Thành rất giống thành Florence thời Phục Hưng, dưới các công hội khổng lồ có vô số xưởng nhỏ, mỗi xưởng phụ trách một khu vực.

Giữa các công hội còn có hợp tác và cạnh tranh.

Có thể nói Dạ Chi Thành chính là Athens hiện đại, là Florence bây giờ, thế giới bên ngoài càng loạn, họ càng kiếm được nhiều tiền, càng sung sướng.

Anh thấy đó, Á Đương Trọng Chuỳ là đang bảo vệ công ty, nên mọi hành vi của hắn đều hợp pháp.

Chúng ta tuy bắt cóc con tin, dùng hình tra khảo, nhưng chúng ta vẫn là người thực thi pháp luật.

Chỉ cần là vì lợi ích của công ty, mọi thứ đều hợp tình hợp lý hợp pháp, không ai truy cứu trách nhiệm của chúng ta đâu, đây là Dạ Chi Thành.

Đỗ Lan vui vẻ nói.

Họ có thể bỏ tiền mua đội cứu thương cứu viện, bỏ tiền mua cảnh sát bảo vệ, bỏ tiền mua xe chống đạn, trên người cũng có thể tiến hành cải tạo.

Người có tiền mới có tư cách hưởng thụ an toàn, người nghèo không tiền ở Dạ Chi Thành chỉ là vật tiêu hao.

Đây là luật chơi.

Đỗ Lan rất nhanh nhập gia tùy tục, có thể nói là thích ứng với thế giới cyberpunk trong nháy mắt.

Dạ Chi Thành, mọi thứ đều lấy công ty làm trung tâm, bất kể là trị an, cứu viện, chữa cháy, giáo dục đều với mục đích kiếm tiền, thậm chí nhân viên cấp thấp của công ty cũng chưa chắc được hưởng thụ.

Đỗ Lan nói: Vừa nãy có nói chuyện với cậu ta rồi, đối phương rất bài ngoại, chúng ta ăn mặc thế này, đối phương chắc chắn sẽ không nói đâu.

Cậu ta có bạn gái, người nhà không.

Đỗ Lan nhìn những người này, biết rằng những người hâm mộ này đã bị phân luồng từ khi còn nhỏ.

Mẹ đơn thân của Đại Vệ nỗ lực làm việc, thậm chí làm những việc không sạch sẽ, cũng phải trả cho Đại Vệ khoản học phí đắt đỏ của trường tư.

Chương 3766

Bà còn ra sức cổ vũ Đại Vệ nhất định có thể trở thành người trên người, nhất định có thể trở thành cổ cồn trắng.

Nhưng đối với Đà Cổ Tát mà nói, anh không thích những chuyện này, vì lương của anh không thể gánh nổi nhiều thứ như vậy, anh chỉ có thể hy vọng chính sách của nghị viện có thể gánh vác phần này.

Nếu ở Nhật Bản, Á Đương Trọng Chuỳ vào tù mười lần cũng không đủ, nhưng ở Dạ Chi Thành hắn được tự do, thậm chí có thể tiếp tục lạm sát người vô tội, cũng không ai truy cứu trách nhiệm.

Đà Cổ Tát chắc chắn không chịu nổi môi trường này, cái gì cũng ưu tiên công ty, quá vô lý.

Dừng tay, chúng ta là nhân viên thực thi pháp luật, không thể vượt quá giới hạn.

Hành vi này của anh là vi phạm pháp luật.

Đỗ Lan nói: Lời anh nói ở Nhật Bản thì có hiệu lực, ở Nhật Bản chúng ta quả thực phải tuân thủ pháp luật.

Nhưng ở Dạ Chi Thành, Hoang Phản Tam Lang chính là pháp luật, bảo vệ công ty Hoang Phản thì có thể dùng mọi thủ đoạn.

Chúng ta chỉ cần bảo vệ được công ty Hoang Phản, dù có giết người phóng hỏa cũng là hợp pháp, không tin, anh có thể tra về tên Á Đương Trọng Chuỳ kia.

Những đứa trẻ vui vẻ này chỉ có thể kiếm sống trên đường phố, đối mặt với các loại tội phạm, hoặc là giống như Cường Ni ra chiến trường, cũng không biết chiến đấu vì ai, cuối cùng chỉ có thể bị số phận đánh gục.

Anh vẫn mang tư tưởng nghị viện là trên hết, hy vọng nghị viện có thể gánh vác một phần nghĩa vụ.

Còn Dạ Chi Thành thì thực sự là công ty trên hết, không quan tâm đến những thứ lằng nhằng này, chỉ nhìn vào tiền.

Có tiền, các công ty ở Dạ Chi Thành sẽ cung cấp dịch vụ, không có tiền thì cút đi.

Lợi ích không thể để công ty chiếm hết được.

Anh nói.

Haha, chứ anh nghĩ sao.

Đỗ Lan nói: Phục Hưng văn nghệ chính là một đám quý tộc thành bang sau khi kiếm lời từ chiến tranh đã tìm cách bảo vệ lợi ích của mình, là phương thức để chống lại Đông La Mã và tôn giáo, chính là muốn mọi thứ đều có lợi cho mình.

Chẳng lẽ họ còn phải vì nước vì dân sao.

Đương nhiên là mọi thứ đều lấy kiếm tiền làm trọng, như vậy mới có lợi nhất cho mình, mới có thể đảm bảo ưu thế của mình.

Cho nên chỉ cần chúng ta cũng có lợi cho công ty, tra tấn ép cung cũng không thành vấn đề, tin tôi đi.

Phục Hưng văn nghệ ngay từ đầu không phải vì nước vì dân, mà là để các thương nhân thành bang duy trì ưu thế.

Không được, chúng ta tuy rời Nhật Bản, nhưng không thể quên nguyên tắc cơ bản của người thực thi pháp luật, không thể đột phá giới hạn cuối cùng.

Đà Cổ Tát vẫn yêu cầu mình không được quên gốc gác, cho dù ở Dạ Chi Thành cũng không thể sa ngã.

Anh vẫn dùng pháp luật Nhật Bản để ràng buộc bản thân, không muốn đồng lõa, không muốn trở thành tay sai của công ty, anh phải chịu trách nhiệm với bản thân và quốc gia.

Dạ Chi Thành và Nhật Bản không giống nhau, Dạ Chi Thành làm mọi việc đều phải có lợi cho công ty, còn pháp luật không quan trọng, trong khi Nhật Bản vẫn cần xem xét đến pháp luật.

Đà Cổ Tát không thể hiểu nổi Dạ Chi Thành, mọi thứ ở đây quá hỗn loạn.

Nhưng Đỗ Lan lại cảm thấy vô cùng thú vị, nên nhập gia tùy tục, dùng mọi thủ đoạn để bảo vệ công ty.

Chỉ cần tìm được Cường Ni Ngân Thủ, thì bắt cóc, dọa dẫm cũng có thể làm, dù sao cốt lõi của mọi thứ chính là công ty.

Công ty vận hành, mọi người mới có thể kiếm tiền.

Công ty đình trệ, mọi thứ sẽ xảy ra vấn đề.

Tiếc là Đà Cổ Tát không đồng ý, nói: Tôi đi hỏi chuyện, anh ở lại đây, đừng đi lung tung.

Anh thực sự lo Đỗ Lan sẽ làm ra hành động điên rồ.

Được thôi.

Đà Cổ Tát muốn tìm hội trưởng hội người hâm mộ, hỏi ra manh mối về Cường Ni Ngân Thủ từ miệng cậu ta.

Nhưng anh cũng biết đối phương rất kín miệng, nhưng không sao, chỉ cần chờ một chút sẽ có cơ hội.

Anh nhận ra những người ở đây đều sẽ thả lỏng bản thân, đợi đến khi hội trưởng thả lỏng, cơ chế phòng ngự của cậu ta sẽ mất tác dụng, lúc đó có thể đặt câu hỏi.

Mọi người tham gia buổi hòa nhạc offline chính là để thả lỏng bản thân vào khoảnh khắc này.

Đà Cổ Tát rất bất lực, bây giờ hai người như ở hai thế giới khác nhau, giọng nói của anh hoàn toàn không thể xuyên qua được.

Anh từng thấy thuốc phiện ở Nhật Bản, nhưng chưa từng thấy loại thuốc nào khoa trương như vậy, hiệu quả quá mạnh.

Khôi Lỗi Sư giống như trong Inception vậy, có thể sửa đổi ký ức của người khác, khiến người khác đưa ra quyết định có lợi cho mình.

Không cần đánh đấm chém giết, âm thầm đạt được mục tiêu của mình.

Năng lực này quá hữu dụng, không chỉ Bộ Ngoại giao Nhật Bản thích, mà Hoang Phản Tam Lang ở Dạ Chi Thành cũng thích.

Dù sao hắn cũng là một kẻ theo chủ nghĩa vô chính phủ, nếu thực sự đánh bại công ty, hắn cũng không đề xuất được trật tự gì, chỉ là biến Dạ Chi Thành thành một xã hội cá lớn nuốt cá bé.

Nếu là đại nghĩa, tại sao nhân vật chính phải gánh vác đại nghĩa.

Gánh vác đại nghĩa, nhân vật chính và những người khác có gì khác biệt.

Rất khó có sự khác biệt, vì ai cũng giống nhau, đều gánh vác đại nghĩa, đều vì đại nghĩa mà thiêu đốt bản thân.

Nếu là đại nghĩa, thì nó liên quan mật thiết đến mỗi người.

Nếu là báo thù, đại đa số người chỉ là khán giả.

Vì vậy câu chuyện nào cũng cần tình yêu, vì có tình yêu làm động lực, cá nhân mới có lý do để phản kháng.

Đà Cổ Tát tát vào mặt hội trưởng hai cái, hy vọng đối phương tỉnh táo một chút để trả lời câu hỏi của mình.

Đối phương đã mơ mơ màng màng, trên mặt toàn là hạnh phúc, dường như không nghe thấy câu hỏi của Đà Cổ Tát, chỉ cười hì hì nhìn anh, ánh mắt đã tan rã.

Dù tuyệt vọng cũng không thể từ bỏ sinh mệnh.

Đà Cổ Tát nói: Chính vì tuyệt vọng mới càng nên tìm lối thoát, lịch sử đã dạy chúng ta như vậy.

Chính trong lúc kinh tế cạn kiệt, khoa học kỹ thuật đình trệ, không có bất kỳ hy vọng nào, con người mới tìm kiếm phương hướng mới.

Nếu từ bỏ, thì sẽ không còn gì cả.

Nhưng Đà Cổ Tát không từ bỏ, tiếp tục tra hỏi.

Đỗ Lan cười nói: Lúc này nên dùng thuốc nói thật.

Cũng không nhiều lời, trực tiếp chích cho đối phương một mũi.

Đây là cái gì.

Đà Cổ Tát lo lắng Đỗ Lan dùng thuốc phiện.

Cường Ni Ngân Thủ ở đâu.

Đà Cổ Tát tiếp tục hỏi.

Đỗ Lan nhìn Đà Cổ Tát cố gắng nói chuyện với một người đang trong ảo giác, cảm thấy buồn cười.

Hội trưởng quả thực không còn sức phòng ngự, nhưng đầu óc cũng không bình thường nữa, không còn hoạt động.

Muốn hỏi ra điều gì không phải dễ.

Thời gian chưa định, vẫn đang chuẩn bị, cần đợi Cường Ni Ngân Thủ chuẩn bị xong, chúng ta mới có thể xuất phát.

Nhưng dường như sắp có chuyện lớn, kế hoạch cụ thể là gì, tôi không biết.

Vậy cậu có biết hắn có mục đích gì không.

Có phải là muốn gây bất lợi cho công ty Hoang Phản không.

Anh thấy chưa, học lịch sử quả nhiên vẫn có ích, anh cũng biết không thể chỉ nhìn vào sự thịnh vượng của lịch sử, mà càng nên tìm hiểu những lúc lịch sử suy tàn, những người có chí đã thử nghiệm và nỗ lực.

Đỗ Lan nói: Đây đều là ảnh hưởng của tôi, anh phải cảm ơn tôi đấy.

Có thể hỏi rồi, Cường Ni Ngân Thủ ở đâu.

Đỗ Lan hỏi.

Bây giờ không phải lúc đấu võ mồm, phải nghĩ cách khiến cậu ta mở miệng.

Đà Cổ Tát nói.

Thảo Thế Tố Tử bên kia đã vào mạng, trong mạng lưới bao la của Dạ Chi Thành, cô lần theo từng manh mối để tìm ra Cường Ni Ngân Thủ.

Còn việc điều tra của Cửu Khóa chỉ là làm cho có lệ, thứ thực sự lợi hại là khả năng tìm kiếm trên mạng của Tố Tử, chỉ cần để lại dấu vết trên mạng, cô có thể lần theo dây mà tìm ra.

Có bảy tám người, mỗi người đều mang theo vũ khí.

Đây là loại thuốc mới nhất của Dạ Chi Thành, cũng là một trong hai lựa chọn của tầng lớp dưới ở Dạ Chi Thành, một là lấy huyền thoại làm mục tiêu, liều mạng phạm tội, hai là sa đọa.

Thuốc phiện chính là thủ đoạn cuối cùng của sự sa đọa, không cần suy nghĩ gì cả, cứ dùng thuốc để hủy hoại thân thể và tinh thần của mình, cuối cùng chết yểu, kết thúc một cuộc đời bi kịch.

Đỗ Lan nói.

Có năng lực này là có thể đạt được mục tiêu của mình một cách thần không biết quỷ không hay, không cần phải đánh đấm chém giết nữa.

Cường Ni Ngân Thủ không có nhiều suy nghĩ vĩ đại như vậy, chỉ có tình yêu dành cho bạn gái và lòng hận thù đối với công ty.

Chương 3767

Chỉ có yêu và hận thôi thúc hắn hết lần này đến lần khác tấn công công ty.

Phản đối công ty không phải vì đại nghĩa, mà là để báo thù.

Đà Cổ Tát không nhịn được nói: Thời gian nào, địa điểm nào, làm sao đối phó với công ty.

Nói hết những gì cậu biết ra.

Nhưng Đà Cổ Tát lại thấy hội trưởng đang run rẩy, co giật, trông như sắp đột quỵ.

Ở tiệm độ xe Hồng Uy Sĩ Kỵ ngoại ô.

Hội trưởng quả nhiên nói thật.

Lần trước là để cứu bạn gái, lần này cũng vậy.

Lần trước hắn nhìn thấy thi thể bạn gái, tưởng rằng cô đã chết.

Nhưng ba năm nay hắn phát hiện linh hồn của bạn gái dường như vẫn bị giam giữ bên trong công ty, nên hắn muốn tấn công Hoang Phản Tháp lần thứ hai, cứu bạn gái ra.

Bên cạnh hắn có bao nhiêu người.

Anh ta thấy mấy Đà Cổ Tát đang xoay tròn trước mắt.

Đỗ Lan cũng không quan tâm anh ta, dù sao người mà Thảo Thế Tố Tử muốn tìm, không có ai là không tìm được.

Anh và Đà Cổ Tát chỉ là vai phụ, Thảo Thế Tố Tử mới là nhân vật chính.

Đà Cổ Tát không đoán sai, ngay sau khi mọi người nghe xong nhạc, họ không giải tán mà bắt đầu nhảy loạn xạ kiểu cyberpunk.

Mỗi người đều dùng những loại thuốc rẻ tiền để đưa tinh thần vào trạng thái mê loạn.

Tiếc là đối phương vẫn mơ mơ màng màng, thuốc phiện đã thay đổi cơ thể, tàn phá tinh thần của cậu ta.

Nhưng như vậy, hội trưởng sẽ không cần đối mặt với thế giới tàn khốc này, có thể trốn tránh mọi thứ trong ảo cảnh.

Thuốc nói thật, rất hiệu quả.

Đương nhiên sẽ không có nguy hiểm gì, nhiều nhất chỉ làm cậu ta đau một chút thôi.

Cho nên ngay từ đầu Cửu Khóa đã không quan trọng, Thảo Thế Tố Tử mới quan trọng.

Vì công ty quá tà ác, đã bắt bạn gái của hắn, nên hắn phải tấn công Hoang Phản Tháp, không tấn công không được.

Đây là vì tình yêu, chứ không phải để thay đổi hiện trạng của Dạ Chi Thành, cứu vớt quê hương của mình.

Đừng căng thẳng, hiện tượng bình thường thôi, đây là thông qua sự rung động của cơ bắp để lắc đều thuốc trong cơ thể.

Anh nên biết, nhiều loại đồ uống trước khi uống phải lắc một cái, thuốc nói thật này của tôi cũng phải lắc một cái.

Đợi lắc đều, thuốc sẽ có tác dụng, lúc đó có thể hỏi rồi.

Khoảng hai phút sau, người đó ngừng lại, ánh mắt đờ đẫn.

Cường Ni Ngân Thủ bất mãn với hiện trạng quê hương, vốn có thể dùng lý do này để chống lại công ty.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn là vì bạn gái.

Tuy là một người trung niên, nhưng lại là một người trung niên nhiệt huyết.

Những người khác đều cho rằng Cường Ni Ngân Thủ tấn công Hoang Phản Tháp là vì cách mạng, nhưng chỉ có hắn biết đó là vì tình yêu nhỏ bé, không có mục tiêu vĩ đại nào cả.

Đây lại trở thành một câu chuyện cá nhân, chứ không phải một câu chuyện cách mạng.

Vì câu chuyện cá nhân cần phải thảo luận về tư chất, ai có tư chất để phản kháng, giống như con thuyền Noah vậy, có tư chất thì sống sót, không có tư chất thì chết đi.

Chính là lúc này.

Đà Cổ Tát quyết đoán nắm lấy hội trưởng hỏi: Cường Ni Ngân Thủ ở đâu.

Vấn đề là sau khi tìm được Cường Ni Ngân Thủ, con cáo già Hoang Phản Tam Lang chắc chắn sẽ ra tay, lão ta từ xa tìm đến Cửu Khóa chắc chắn không phải vì năng lực nghiệp vụ của Cửu Khóa, mà là lão muốn có được chương trình Khôi Lỗi Sư.

Hắn đang tập hợp người hâm mộ chuẩn bị vũ khí trang bị, nhưng không nói là muốn gây bất lợi cho ai, mọi người đều đoán chắc chắn là công ty Hoang Phản, vì họ đã giết bạn gái của Cường Ni Ngân Thủ, hắn muốn báo thù.

Cài đặt tư tưởng của mình vào đầu người khác, đây mới là cảnh giới tối cao của sự thống trị.

Khôi Lỗi Sư trước khi chết đã gặp Thảo Thế Tố Tử, vậy thì cô có thể là người che giấu Khôi Lỗi Sư.

Đà Cổ Tát lập tức báo cáo cho Thảo Thế Tố Tử.

Tôi biết rồi, hai người các anh chờ lệnh, những người khác lập tức đến tiệm độ xe Hồng Uy Sĩ Kỵ bắt người.

Sau đó chúng ta tập hợp tại khách sạn.

Thảo Thế Tố Tử lập tức dẫn người đi bắt.

Có cần thông báo cho công ty để phối hợp hành động không.

Ba Đặc hỏi.

Không cần, công ty sẽ biết hướng đi của chúng ta.

Tố Tử biết mình vẫn luôn bị theo dõi, những chiếc xe công ty sắp xếp đều có định vị.

Rõ ràng công ty muốn làm bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau.

Vậy thì cô phải bắt được Cường Ni Ngân Thủ, không cho công ty bất kỳ cơ hội nào.

Cường Ni Ngân Thủ muốn cho nổ tung Hoang Phản Tháp, hắn muốn cứu bạn gái của mình.

Ba năm trước, bạn gái hắn bị công ty bắt cóc, lúc đó hắn đã huy động người hâm mộ tấn công Hoang Phản Tháp.

Tiếc là khi hắn xông vào công ty, thứ tìm được chỉ là một thi thể lạnh lẽo, bạn gái đã bị công ty giết chết.

Từ ngày đó, hắn trở nên hoang mang.

Nhưng gần đây, hắn nghe thấy giọng nói của bạn gái, linh hồn của cô vẫn còn lưu lại trong tòa tháp, nên hắn muốn tấn công Hoang Phản Tháp một lần nữa.

Vẫn là huy động người hâm mộ, lợi dụng sự phẫn nộ của mọi người đối với công ty.

Lần này hắn đã chuẩn bị bom, muốn cho nổ tung tòa nhà từ trên nóc, muốn làm một vố lớn.

Người hâm mộ đều ủng hộ hắn, vì họ cũng mang trong lòng sự bất mãn.

Cường Ni là linh hồn của người hâm mộ, Cường Ni muốn làm gì, mọi người đều ủng hộ.

Nhưng lần này vận may của họ không tốt, vì Cửu Khóa đã tìm thấy họ trước.

Là đoàn xe của công ty.

Cường Ni và đồng bọn không nhận ra Cửu Khóa, nhưng nhận ra xe của Cửu Khóa, đều là tài sản của công ty.

Khi hình ảnh đoàn xe xuất hiện trong camera, họ chủ động tấn công, dùng tên lửa bắn vào đoàn xe.

Nhưng điều này đã nằm trong dự liệu, Cửu Khóa của Thảo Thế Tố Tử là một đội chiến thuật, giỏi nhất là dương đông kích tây.

Toàn bộ đoàn xe đều tự động lái, người của họ đã sớm thông qua ngụy trang quang học lẻn vào tiệm độ xe, tiến hành bắt giữ ở cự ly gần.

Lương thiện đến mức nghiên cứu Linh hồn sát thủ.

Đỗ Lan cười nói: Đây là kỹ thuật tách linh hồn để tải lên, một khi thành công, có thể giam cầm linh hồn con người vĩnh viễn trong nhà tù cyberpunk, không thấy tự do.

Linh hồn rời khỏi thể xác, vĩnh viễn bị nhốt trong một bộ nhớ nhỏ bé không thấy ánh mặt trời, cuộc sống như vậy, anh có thể tưởng tượng được không.

Đây là việc bạn gái anh đang làm, cô ấy muốn biến linh hồn con người thành một thứ có thể bị thao túng.

Không cho phép các người bôi nhọ tình cảm giữa tôi và người yêu.

Cường Ni nói: Cái thế giới chết tiệt này đã quá tệ rồi, tôi chỉ muốn làm những gì mình muốn làm, không liên quan đến kỹ thuật, không liên quan đến lợi ích, hoàn toàn là tình cảm.

Hắn chỉ là một kẻ theo chủ nghĩa vô chính phủ bình thường, không có nhiều suy nghĩ như vậy, hắn chỉ muốn cho mọi người biết sự bất mãn và phẫn nộ của mình, muốn cho công ty biết không phải ai cũng sợ công ty.

Cường Ni nhìn chằm chằm vào họ, hỏi: Các người rốt cuộc là ai.

Trông những gã này không giống người của công ty, dù sao công ty sao có thể không biết lý do bắt A Nhĩ Đặc.

Chẳng lẽ những người này là đối thủ cạnh tranh của công ty.

Mọi người đều cảm thấy có lý, chỉ cần Cường Ni biết một chút nội dung về Linh hồn sát thủ, công ty cũng sẽ không tha cho hắn.

Hơn nữa với tính cách của Cường Ni, chắc chắn sẽ không đồng ý để bạn gái nghiên cứu thứ này.

Công ty dù có xấu xa đến đâu, cũng sẽ không bắt một người không quan trọng, nhưng nếu là một hacker hàng đầu thế giới thì lại khác, có giá trị để bị bắt.

Chương 3768

Công ty Hoang Phản ở Dạ Chi Thành cũng không phải một mình một cõi, còn có một công ty tên là Quân sự kỹ thuật cạnh tranh với nó, thường xuyên xảy ra xung đột vũ trang.

Họ đã giết A Nhĩ Đặc.

Cường Ni nói: Đây là báo thù.

Các người là lũ chó săn của công ty.

Cường Ni cứng miệng nói.

Đi.

Thảo Thế Tố Tử không nhiều lời, còng tay tất cả thành viên ban nhạc lại, nhanh chóng rút lui.

Vì đội bảo an của công ty sẽ sớm đến, họ phải nhanh chóng rời đi.

Chỉ cần ở Dạ Chi Thành, chúng sẽ không thoát được.

Bến cảng, sân bay, ngã đường đều là camera không góc chết của chúng ta, chúng đừng hòng rời đi.

Hoang Phản Tam Lang không tin bọn họ có thể mọc cánh bay đi.

Ông chủ, họ dường như biết chúng ta đang theo dõi, bây giờ đều biến mất rồi.

Không cho phép anh nói A Nhĩ Đặc như vậy, cô ấy là một cô gái lương thiện.

Thảo Thế Tố Tử và nhóm của cô đã chặn tín hiệu, quay trở lại khách sạn mà Hoang Phản Tam Lang sắp xếp, có thể nói là nơi nguy hiểm nhất lại là nơi an toàn nhất.

Công ty tìm kiếm khắp nơi, nhưng không ngờ đối thủ lại làm ngược lại, chơi trò nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.

Tố Tử nhìn người đàn ông này, thầm nghĩ đối phương thực sự không có suy nghĩ lộn xộn gì, hoàn toàn là một kẻ lỗ mãng bị tình cảm thúc đẩy.

Nhưng hắn thật sự không biết bạn gái đang nghiên cứu cái gì, nói: Nếu tôi biết, công ty có tha cho tôi không.

A Nhĩ Đặc là một người lương thiện, cô ấy không nói cho tôi biết công việc là để bảo vệ tôi.

Người bạn gái này thật sự quá tốt, vừa có tài năng, lại có tình yêu, không nói chuyện công việc là vì bảo vệ bạn trai.

Hát bằng cả linh hồn, diễn bằng cả tấm chân tình, mọi người nhìn thấy Cường Ni chính là Cường Ni thật sự.

Hắn là một người chân thành bộc lộ cảm xúc, nói muốn nổ tung Hoang Phản Tháp, là sẽ nổ tung.

Vậy anh có biết tại sao bạn gái anh lại bị công ty bắt không.

Thảo Thế Tố Tử tiến hành một cuộc thẩm vấn đơn giản với Cường Ni: Tại sao lại tấn công Hoang Phản Tháp.

Cường Ni cười khổ, trước khi công ty bắt đi A Nhĩ Đặc, hắn thật sự không biết bạn gái mình lại là một hacker hàng đầu thế giới, thật sự không biết bạn gái đang nghiên cứu thứ gì.

Hắn vẫn luôn nghĩ bạn gái chỉ là một người bình thường, mãi cho đến khi công ty tốn nhiều công sức bắt cô đi, mới thực sự dò hỏi được thân phận không tầm thường của bạn gái.

Theo lý mà nói, công ty và công ty cạnh tranh, là thông qua các nhóm vận động hành lang để thuyết phục nghị viện, giành lấy các chính sách và đơn hàng có lợi cho mình.

Nhưng khi không có nghị viện, chỉ có thể là công ty và công ty khai chiến, đó chính là chiến tranh công ty.

Nhưng Cường Ni không thích công ty Hoang Phản, cũng không thích Quân sự kỹ thuật, đều là rác rưởi.

Vì vậy hắn nói: Các người tự đi mà hỏi công ty, không có bản lĩnh lấy được câu trả lời từ công ty, lại đi bắt dân thường vô tội, xem là anh hùng gì.

Á Đương Trọng Chuỳ đã trên đường tới, lúc này tốt nhất là bắt cả Cường Ni và Tố Tử, tiếc là họ đã đánh giá thấp năng lực của Cửu Khóa.

Khi đội bảo an đến nơi, cả hai bên đều đã biến mất.

Tôi cũng cảm thấy hắn không biết, vì hắn là một kẻ theo chủ nghĩa vô chính phủ, thứ hắn ghét nhất chính là những thứ kiểm soát người khác.

Hắn chỉ muốn phá vỡ mọi quy tắc, tạo ra một thế giới nguyên thủy cá lớn nuốt cá bé, sao có thể cho phép bạn gái nghiên cứu kỹ thuật nguy hiểm.

Đỗ Lan nói: Nếu hắn biết, đã sớm chia tay bạn gái rồi, dù sao bạn gái hắn và công ty đều giống nhau, đều có ý định kiểm soát người khác.

Thảo Thế Tố Tử biết A Nhĩ Đặc chính là người phát triển Linh hồn sát thủ, là một hacker mạnh mẽ.

Cô nói: Đơn giản vậy sao.

Chỉ là để báo thù.

Theo tôi biết, bạn gái anh cũng không phải là nhân vật đơn giản, anh chỉ vì báo thù, mà không phải để đoạt lấy kỹ thuật bạn gái để lại.

Hiện tại công ty Hoang Phản và Quân sự kỹ thuật đang có mâu thuẫn gay gắt, nếu là kẻ thù của công ty thì quả thực có khả năng điều tra nguyên nhân đằng sau vụ bắt người của công ty.

Chúng tôi vốn không phải anh hùng, anh nên biết thân phận của bạn gái mình, công ty muốn lấy một loại kỹ thuật nguy hiểm từ tay cô ấy.

Bây giờ cô ấy đã chết, anh là bạn trai của cô ấy, chẳng lẽ lại không biết.

Anh đừng nói với tôi là cô ấy chưa bao giờ nói với anh về công việc của mình.

Cường Ni im lặng, vì kỹ thuật này quả thực rất nguy hiểm, nếu hắn biết chắc chắn sẽ ngăn cản.

Thế là hắn nói: Đây chỉ là lầm đường lạc lối, tội không đáng chết, ai mà không có lòng hiếu kỳ, ai mà không từng phạm sai lầm.

Tôi cũng từng phạm sai lầm.

A Nhĩ Đặc nghiên cứu kỹ thuật nguy hiểm quả thực không đúng, nhưng tôi tin cô ấy không cố ý, cô ấy cũng chưa bao giờ muốn làm hại ai.

Sở dĩ cô ấy hiếu kỳ, là vì lỗi của Dạ Chi Thành, chính thành phố này đầy rẫy bóng tối và áp bức khiến cô ấy không thể không tiếp xúc với những kỹ thuật đen tối nhất, tà ác nhất, lỗi không phải ở cô ấy, mà là ở thế giới này.

Không được động đậy.

Súng của Tố Tử đã chĩa vào đầu Cường Ni.

Mọi người không ngờ kẻ địch lại âm thầm tiếp cận mình, sắc mặt biến đổi.

Đỗ Lan thầm nghĩ nếu Cường Ni Ngân Thủ có sức mạnh to lớn, chắc chắn sẽ trở thành một kẻ điên, hoàn toàn hành động theo cảm tính mà không xem xét đến trật tự.

Nhưng cũng vì vậy, bài hát của hắn mới có sức lay động lòng người, vì âm nhạc hoàn toàn là tình cảm chân thật, mọi người có thể cảm nhận được sâu thẳm nội tâm của hắn.

Quả nhiên là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, cho dù A Nhĩ Đặc nghiên cứu Linh hồn sát thủ, vẫn là một cô gái tốt.

Mọi người thầm nghĩ Cường Ni này đúng là một kẻ lụy tình.

Nhưng hắn sống một cách tự tại như vậy, thật sự rất phóng khoáng, không có nhiều toan tính, có thể thẳng thắn bộc lộ lòng mình.

Người của Cửu Khóa ai cũng có trách nhiệm trên vai, đều không thể sống tự do như hắn.

Vì Cường Ni có tài, viết nhạc là có thể kiếm bộn tiền, căn bản không cần suy nghĩ vấn đề cơm ăn áo mặc, chỉ cần xem xét giá trị bản thân là được.

Ngay cả khi ông chủ muốn tống tiền hắn, hắn cũng có thể thông qua việc tự tiết lộ kinh nghiệm đào ngũ mà được hoan nghênh nhiệt liệt.

Cuộc đời của hắn thực sự quá thuận lợi, mãi cho đến khi công ty bắt đi bạn gái mới gặp phải trắc trở.

Có thể nói Cường Ni mỗi lần đều gặp may, mỗi lần đều có thể hóa nguy thành an, cho đến khi gặp phải công ty.

Cuộc đời của Cường Ni là may mắn.

Trên chiến trường, tỷ lệ tử vong cao như vậy, hắn lại có thể sống sót trở về.

Làm ca sĩ, nổi tiếng ngay lập tức.

Ông chủ dùng kinh nghiệm đào ngũ để uy hiếp hắn, hắn tự tiết lộ thân phận đào ngũ, không những không bị người hâm mộ chỉ trích, ngược lại còn nhận được nhiều sự ủng hộ hơn.

Cuộc đời này có thể nói là may mắn ngập tràn, mỗi khi gặp nguy cơ đều có thể giải quyết ổn thỏa.

Kết quả lại gặp phải chuyện bạn gái bị bắt cóc, Cường Ni vốn cũng nghĩ mọi chuyện sẽ thuận lợi.

Hắn có thể huy động người hâm mộ tấn công công ty, cứu bạn gái, một mạch thành công, không có gì khó khăn.

Chỉ cần may mắn vẫn đứng về phía mình, mọi thứ sẽ rất thuận lợi, hắn có thể cứu được bạn gái, song túc song phi.

Tiếc là lần này may mắn không đứng về phía hắn, khi hắn xông vào công ty, chỉ nhìn thấy thi thể lạnh lẽo của bạn gái.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải thất bại, gặp phải kẻ địch không thể chiến thắng.

Hắn đã gặp phải công ty Hoang Phản, gặp phải kẻ thù định mệnh của đời mình, kẻ địch đầu tiên mang lại cho hắn thất bại.

Chiến tranh không giết được hắn, ông chủ không hủy hoại được hắn, nhưng công ty lại khiến hắn nếm mùi thất bại.

Nhưng Cường Ni giống như Don Quixote xông vào cối xay gió, không chút do dự phát động tấn công, vẫn muốn tiếp tục tiến lên.

Biết rõ không có cơ hội thắng, cũng phải tiến về phía trước.

Bây giờ Cường Ni bị Cửu Khóa bắt giữ, cũng không quên bảo vệ bạn gái, bạn gái tuy là hacker, tuy nghiên cứu Linh hồn sát thủ, nhưng cô ấy là một cô gái tốt.

Dù sao trên đời cũng không có người hoàn hảo không tì vết, ai mà không có lúc lầm đường lạc lối.

Ai cũng sẽ phạm sai lầm, nhưng hắn tin bản tính của bạn gái là lương thiện.

Hắn nhận ra Cửu Khóa không phải là nhân viên công ty, nhưng chắc chắn không phải người tốt, chắc chắn cũng muốn có kỹ thuật Linh hồn sát thủ.

Chương 3769

Có thể tách hoàn toàn linh hồn ra, đây không phải chuyện đùa, là kỹ thuật độc nhất vô nhị trên thế giới.

Công ty muốn, những người khác cũng muốn.

Nghe Cường Ni bênh vực bạn gái, những người khác cũng không còn gì để nói.

Có thể thấy Cường Ni tuy có địch ý mạnh mẽ với công ty, nhưng lại không biết gì về kỹ thuật.

Nhưng như vậy, hắn lại trở thành thế lực lạc hậu cản trở sự phát triển của khoa học kỹ thuật, trở thành người bảo vệ trật tự cũ, trở thành thế lực phong kiến lạc hậu.

Thảo Thế Tố Tử áp giải Cường Ni Ngân Thủ vào thang máy, thang máy phải đi lên tầng bốn trăm, cần một khoảng thời gian.

Hoang Phản Tam Lang vui mừng khôn xiết, tuy không biết Thảo Thế Tố Tử làm sao tránh được toàn bộ hệ thống giám sát của thành phố để xuất hiện dưới lầu của mình, nhưng hai mục tiêu cùng lúc tự chui đầu vào lưới, thật sự là quá vui.

Thảo Thế Tố Tử yêu cầu xã hội tự do, dù sao cô cũng là người thực thi pháp luật, không hy vọng mọi người lấy cớ theo đuổi tự do đạo đức mà làm bậy.

Giống như bác sĩ giải phẫu tử thi, ban đầu là vi phạm pháp luật.

Nhưng giải phẫu đã thúc đẩy y học phát triển, y học phát triển giúp nhiều người được hưởng lợi hơn.

Không hổ là Cửu Khóa lừng lẫy danh tiếng, hiệu suất làm việc thật nhanh.

Các người đã xác định Cường Ni Ngân Thủ chính là kẻ gây bất lợi cho công ty, đúng không.

Cô gọi điện cho Hoang Phản Tam Lang, báo cho lão biết Cửu Khóa đã bắt giữ thành công Cường Ni Ngân Thủ, hiện đang ở dưới lầu, sắp sửa lên.

Tại sao anh vẫn muốn huy động người hâm mộ tấn công Hoang Phản Tháp.

Tại sao không ẩn cư đi.

Tố Tử hỏi.

Người của Cửu Khóa nhìn nhau.

Cứ phân công như vậy đi.

Tôi và Cường Ni vào công ty.

Ba Đặc anh dẫn đội chờ lệnh của tôi.

Đỗ Lan đi huy động người hâm mộ.

Thảo Thế Tố Tử bình tĩnh sắp xếp công việc, họ muốn tấn công công ty, đến lúc đó tìm thấy Linh hồn sát thủ, tiến hành phá hủy.

Tố Tử cho rằng Linh hồn sát thủ quá nguy hiểm, không nên tồn tại trên thế giới.

Linh hồn sát thủ là kỹ thuật không nên bị nắm giữ, một khi bị lạm dụng, chắc chắn sẽ lại xuất hiện rất nhiều nạn nhân.

Đây lại là vấn đề về tự do đạo đức của khoa học kỹ thuật và tự do xã hội.

Thảo Thế Tố Tử và Cường Ni Ngân Thủ đều là mục tiêu của lão, hôm nay có thể xem là một mũi tên trúng hai đích.

Đương nhiên lão cũng phát hiện Thảo Thế Tố Tử đang một mình áp giải tội phạm, đồng đội của cô đều mất tích, chắc chắn là có kế hoạch dự phòng.

Nhưng lão đã gọi Á Đương Trọng Chuỳ về phòng thủ, nên vấn đề không lớn.

Chính vì kỹ thuật này, hắn và bạn gái mới gặp phải kẻ địch vượt xa quy cách.

Nếu không, cuộc đời may mắn của hắn vẫn sẽ tiếp tục.

Đây chính là mâu thuẫn giữa tự do đạo đức và tự do xã hội.

Cuối cùng thang máy đã đến tầng cao nhất, Hoang Phản Tam Lang và vệ sĩ của lão đã chờ đợi từ lâu.

Linh hồn sát thủ cũng vậy, ban đầu xuất hiện, chắc chắn sẽ có rất nhiều hành vi vi phạm pháp luật.

Nhưng Linh hồn sát thủ sau này cũng có thể mang lại phúc lợi cho nhân loại, dù sao linh hồn cuối cùng cũng thoát khỏi sự trói buộc của thể xác.

Cường Ni nói: Cứ đoán đi, những người như các người chỉ biết tranh quyền đoạt lợi, làm sao có thể hiểu được tự do thực sự.

Tôi muốn dẫn dắt mọi người thực hành tinh thần tự do.

Công ty chính là gông cùm của Dạ Chi Thành, chỉ có phá vỡ xiềng xích, bi kịch mới không tái diễn.

Hắn giả vờ mình không phải vì bạn gái, mà là vì tự do.

Không liên quan đến các người, tôi muốn làm những gì tôi muốn.

Cường Ni không thể nói cho họ biết, hắn có thể cảm nhận được linh hồn bạn gái bị nhốt trong công ty, nên phải đi cứu linh hồn cô ấy.

Đây là bí mật, không thể để nhiều người hơn gây bất lợi cho bạn gái.

Hắn biết một khi những người khác biết linh hồn bạn gái còn sống, chắc chắn sẽ tìm mọi cách bắt giữ cô, khai thác kỹ thuật Linh hồn sát thủ từ linh hồn của cô, đến lúc đó thì xong đời.

Có bao nhiêu nhà triết học đã tự sát vì linh hồn bị thể xác trói buộc, bây giờ linh hồn cuối cùng cũng có thể thăng hoa, hạnh phúc biết bao.

Nhưng trước khi mang lại phúc lợi cho nhân loại, chắc chắn sẽ có rất nhiều hành vi vi phạm pháp luật.

Dù sao cũng cần tích lũy ban đầu, cần hoàn thiện kỹ thuật, tóm lại ban đầu chắc chắn sẽ có đủ loại hỗn loạn.

Đúng vậy, đã xác định rồi.

Thảo Thế Tố Tử nói: Hắn chuẩn bị bắt chước cuộc tấn công ba năm trước, lên kế hoạch cho cuộc tấn công thứ hai.

Tố Tử nói: Xem ra vẫn phải vào công ty mới được, có lẽ chúng ta có thể hợp tác với Cường Ni cùng nhau tấn công công ty.

Lên đây, lên ngay đi.

Lão vui vẻ nói.

Tự do đạo đức yêu cầu các nhà khoa học không ngừng thúc đẩy tiến bộ khoa học kỹ thuật, cho dù là vi phạm pháp luật.

Nhưng tự do xã hội yêu cầu các nhà khoa học tuân thủ pháp luật, không được vượt qua ranh giới.

Đội bảo an của lão không phải để trưng, đây là quân đội thực sự.

Không phải loại đội ngũ thực thi pháp luật như Cửu Khóa có thể đối phó.

Tôi cảm thấy anh vẫn còn che giấu.

Đỗ Lan nhạy bén nói: Anh không phải là người lỗ mãng, nên biết rõ rủi ro khi tấn công công ty, cho dù anh là một kẻ theo chủ nghĩa vô chính phủ, cũng không đến mức đưa ra quyết định thiếu sáng suốt như vậy.

Có phải trong công ty có thứ gì đó mà anh bắt buộc phải tìm thấy không.

Đúng vậy, binh lực của chúng ta không đủ.

Đỗ Lan cũng nói: Trừ khi chúng ta lợi dụng thân phận của Cường Ni để huy động người hâm mộ, phối hợp với chúng ta thu hút sự chú ý của công ty.

Đội trưởng và Cường Ni vào bên trong công ty, chúng ta và người hâm mộ từ bên ngoài tấn công toàn lực.

Đội trưởng, làm sao đây.

Xem ra hắn thật sự không biết bất kỳ kỹ thuật nào, chỉ là một kẻ lụy tình.

Ba Đặc nói, thật lòng mà nói anh cũng rất hiểu Cường Ni, dù sao chính mình cũng sẵn sàng vì người yêu mà mạo hiểm.

Nhưng bất kể kẻ địch làm gì với mình, Cường Ni cũng sẽ không hợp tác.

Nhưng quá nguy hiểm.

Đà Cổ Tát nói.

Cuối cùng mọi người ra phòng ngoài họp.

Kế hoạch đã được lập xong, mục tiêu là phá hủy Linh hồn sát thủ, Thảo Thế Tố Tử tuyệt đối không cho phép một kỹ thuật nguy hiểm như vậy lưu truyền ra ngoài.

Ba Đặc lập tức nói: Quá nguy hiểm, chỉ có chị và Cường Ni vào công ty, ai biết lão già đó sẽ làm gì.

Thế giới này quá đen tối, đen đến mức khiến người ta buồn nôn.

Đúng là nguy hiểm, không thể làm liều, phải có kỹ xảo.

Tôi có thể giả vờ bắt Cường Ni, vào công ty giao người, thu hút sự chú ý.

Đến lúc đó các anh tiếp cận công ty, trong ứng ngoại hợp.

Tố Tử nói.

Haha, thật ngu ngốc.

Cường Ni Ngân Thủ, lần trước để ngươi chạy thoát, ngươi nên trốn đi, chứ không phải chạy ra đây làm trò cười.

Ngươi thật sự nghĩ mình có vài người hâm mộ là ghê gớm lắm sao.

Thật sự nghĩ mình là anh hùng hô một tiếng trăm người hưởng ứng sao.

Chương 3770

Thật nực cười, ngươi chỉ là một tên hề của Dạ Chi Thành.

Cường Ni nói: Chỉ cần tôi hô một tiếng, có vô số người muốn hủy diệt công ty, điều này cho thấy công ty mất lòng dân đến mức nào.

Lão tốt nhất nên cẩn thận một chút, chúng tôi tuyệt đối sẽ không tha cho lão đâu.

Hahahaha, đến giờ mà ngươi còn cứng miệng, ta sẽ không cho ngươi một cái chết nhẹ nhàng, sẽ hành hạ ngươi thật tốt, xem ngươi có thể kiên trì được không.

Cường Ni khinh bỉ.

Hoang Phản Tam Lang hoàn toàn không quan tâm, mà nhìn về phía Thảo Thế Tố Tử, nói: Năng lực của Cửu Khóa ưu tú như vậy, cô đừng đi, ở lại đây phục vụ cho ta, ta sẽ nói chuyện với Thủ tướng Nhật Bản.

Chỉ cần một tiếng, Nhật Bản sẽ phải thả người.

Hoang Phản Tam Lang nắm chắc phần thắng, tuy biết Cửu Khóa chắc chắn còn có kế hoạch dự phòng, nhưng đội bảo an của lão đã quay về Dạ Chi Thành, Thảo Thế Tố Tử và Cường Ni Ngân Thủ có mọc cánh cũng khó thoát.

Lão nói: Cửu Khóa cứ ở lại Dạ Chi Thành, đừng rời đi, làm thuộc hạ của ta.

Tố Tử nói: Chúng tôi đều đến đây công tác, chưa từng nghĩ sẽ ở lại Dạ Chi Thành.

Bây giờ phần tử gây rối đã bị bắt, chúng tôi cũng nên rời đi về nước.

Hoang Phản Tam Lang cười như một con cáo già: Chẳng lẽ các người không muốn tìm Linh hồn sát thủ.

Tố Tử kinh ngạc, không biết đối phương làm sao biết được nhiệm vụ bí mật của Cửu Khóa.

Lão cười nói: Nếu không thả mồi, cá lớn sao có thể cắn câu.

Nếu ta không cho Thủ tướng Nhật Bản đủ mồi, ông ta sao nỡ gửi bảo bối Cửu Khóa của mình đến Dạ Chi Thành.

Ông cố ý tung ra thông tin về Linh hồn sát thủ.

Ngay lúc này, Tố Tử cuối cùng cũng nhận ra ngay từ đầu đây đã là kế hoạch của đối phương.

Không sai, ta cũng là người Nhật Bản, quá hiểu tính cách của đồng bào mình, chỉ có mồi đủ thơm, đủ lớn, họ mới chịu bỏ vốn.

Giống như ta dự đoán, khi Thủ tướng biết Linh hồn sát thủ ở trong tay ta, liền lập tức phái các người qua.

Lại không ngờ đây là cái bẫy của ta.

Tại sao lại nhắm vào Cửu Khóa.

Vì cô.

Tố Tử đầy vẻ nghi hoặc, hỏi: Tôi hình như chưa từng đắc tội với ngài, cũng chưa từng có ân oán với công ty.

Chúng ta quả thực không thù không oán, nhưng ta biết Khôi Lỗi Sư trước khi chết đã liên lạc với cô, hắn rất có thể đang ẩn náu trong cơ thể cô.

Ta nói có đúng không.

Tố Tử lúc này mới biết hành động lớn như vậy là vì Khôi Lỗi Sư, nhưng Khôi Lỗi Sư quả thực lợi hại, có thể cài cắm ký ức một cách thần không biết quỷ không hay, khiến mục tiêu đưa ra lựa chọn có lợi cho mình.

Có Khôi Lỗi Sư, công ty Hoang Phản trong quá trình cạnh tranh thương mại chắc chắn có thể chiếm hết ưu thế.

Cô nói: Để ngài thất vọng rồi, Khôi Lỗi Sư đã không còn nữa.

Không cần cô trả lời, đợi bắt được cô, bộ phận kỹ thuật của ta sẽ kiểm tra từ trong ra ngoài.

Hoang Phản Tam Lang nói: Ta thật sự phải cảm ơn cô, không chỉ đưa Khôi Lỗi Sư đến trước mặt ta, còn bắt được Cường Ni Ngân Thủ, để ta một mũi tên trúng hai đích, cảm ơn nhé.

Bây giờ nhiệm vụ của cô kết thúc rồi.

Tố Tử nói: Không, nhiệm vụ của chúng tôi vẫn chưa kết thúc.

Ba Đặc, chính là lúc này.

Rõ.

BÙM.

Mái nhà phát ra một tiếng nổ lớn.

Tố Tử cũng nhanh chóng tấn công các vệ sĩ xung quanh, nhưng vệ sĩ cũng là người cải tạo, tốc độ phản ứng cực nhanh, lập tức rút đao.

Bên kia Cường Ni Ngân Thủ cũng đã mở được còng tay.

Hóa ra lúc lên thang máy, Tố Tử đã xâm nhập camera và thay đổi hình ảnh.

Trong hình, hai người đứng yên bất động, nhưng thực chất Tố Tử đã mở còng tay cho Cường Ni, và nói cho hắn biết bây giờ mọi người là châu chấu trên cùng một sợi dây.

BÙM.

Mái nhà lại vang lên tiếng nổ, là Ba Đặc dùng trực thăng tiến hành phá hoại.

Cường Ni cười nói: Thế mới đúng, hãy cho nổ tung Hoang Phản Tháp.

Chết tiệt, Á Đương Trọng Chuỳ, giết hết bọn chúng, trừ bộ não điện tử của Tố Tử ra, những thứ khác giết hết.

Con cáo già Hoang Phản hạ lệnh tất sát.

Tiếng nổ trên mái nhà chính là tín hiệu, người hâm mộ bên ngoài tòa nhà xông vào cổng.

Cuồng hoan bắt đầu.

Kẻ hiếu chiến trong đội bảo an không thể chờ đợi được nữa, bắt đầu chiến đấu ngay tại trung tâm thành phố, vũ khí đạn thật, tên lửa, lựu đạn đều được sử dụng.

Hoàn toàn không quan tâm đến sự an toàn của cư dân, cứ đánh là xong.

Đỗ Lan, chúng ta cũng tham chiến.

Đà Cổ Tát điều khiển chiến xa thông minh xông ra.

Chúng ta phải xem xét quan sát quốc tế, chiến xa thông minh của Nhật Bản xuất hiện ở Dạ Chi Thành không dễ giải thích, tốt nhất nên tìm một lý do hay ho.

Đỗ Lan miệng thì nói vậy, nhưng tốc độ khai hỏa lại không hề chậm, đạn tuôn ra như mưa.

Đương nhiên kẻ địch cũng không phải người thường, cũng có xe tăng và chiến xa, bắt đầu khai hỏa ngay trên đường phố.

Hỏa lực còn dữ dội hơn cả chiến xa thông minh của Cửu Khóa.

Cửu Khóa hoạt động trong thành phố, còn phải xem xét sự an toàn của cư dân xung quanh, không thể sử dụng hỏa lực mạnh.

Nhưng công ty thì không quan tâm những điều này, hỏa lực mạnh thì cứ mạnh thôi.

Đúng là lũ điên, đây là đội bảo an sao.

Đà Cổ Tát bị hỏa lực mạnh áp chế, không ngóc đầu lên được.

Đỗ Lan thì nhảy múa giữa làn đạn, né tránh qua lại, nói: Đây chính là Dạ Chi Thành, dưới ánh đèn neon không chỉ có phồn hoa, mà còn có ngươi chết ta sống, thật quá thú vị.

Đà Cổ Tát chẳng thấy thú vị chút nào, bị bom bắn trúng là sẽ chết, không chết cũng phải cải tạo.

Cơ thể nguyên bản của anh, anh không muốn biến thành người cải tạo.

Đội chiến xa bao vây lại, đội bảo an đều rất có trình độ, chiến thuật bao vây rất chuyên nghiệp.

Đỗ Lan cười nói: Vì mấy vạn tiền lương tháng, liều mạng làm gì.

Chút tiền đó của các người có mua nổi hội viên đội cứu thương không.

Còn nữa, đội trưởng của các người có trả lương đúng hạn không.

Không ai trả lời câu hỏi của hắn, Đỗ Lan điều khiển chiến xa thông minh nhanh chóng né tránh, bắt lấy quả tên lửa địch bắn tới, một cú xoay người hoa mỹ ném quả tên lửa trở lại.

Đừng nói là kẻ địch, ngay cả Đà Cổ Tát cũng chết lặng, đây là việc con người có thể làm được sao.

Cho dù là trí tuệ nhân tạo điều khiển, cũng không có năng lực như vậy chứ.

Đỗ Lan một mình chính là một đội cơ động, dùng hỏa lực của địch để tiêu diệt địch.

Không có súng không có pháo, kẻ địch làm cho chúng ta.

Hắn nói.

Dưới mặt đất là đội chiến xa, trong tòa nhà là cuộc chiến giữa người với người, hai bên đều là người cường hóa cải tạo cơ thể, sử dụng vũ khí hoàn toàn tự động, tàn sát nhau trong hành lang và văn phòng.

Tố Tử và Cường Ni đang hội quân với Ba Đặc.

Đội trưởng, đã xác định được vị trí của Linh hồn sát thủ chưa.

Xác định rồi, nhưng đây có thể là một cái bẫy, chúng ta bây giờ rút lui trước.

Tố Tử không muốn để đồng đội mạo hiểm.

Nói cho tôi biết, Linh hồn sát thủ ở đâu.

Cường Ni Ngân Thủ nói, Cửu Khóa có thể rút lui, nhưng hắn thì không.

Quá nguy hiểm.

Anh vừa cũng nghe thấy, Hoang Phản Tam Lang ngay từ đầu đã biết mục tiêu của chúng ta là Linh hồn sát thủ, lão sẽ không ngốc đến mức để kỹ thuật ở nơi chúng ta biết, đây chắc chắn là một cái bẫy.

Cường Ni Ngân Thủ bướng bỉnh nói: Nói cho tôi biết nó ở đâu.

Ở phòng nghiên cứu tầng một trăm.

Tố Tử nói.

Cường Ni Ngân Thủ cầm vũ khí của mình rồi đi, muốn đến tầng một trăm, muốn đi tìm bạn gái của mình, hắn biết linh hồn bạn gái rất có thể đã bị Linh hồn sát thủ tách ra, bị giam giữ trong nhà tù cyberpunk.

Đội trưởng, chẳng lẽ hắn thật sự muốn đối đầu với cả đội bảo an sao.

Ba Đặc cũng không hiểu nổi người đàn ông này.

Đúng vậy, hắn muốn đối đầu với quân đội của công ty.

Dù đã tiếp nhận di sản của Khôi Lỗi Sư, dù Khôi Lỗi Sư đã nhìn thấu linh hồn của rất nhiều người, Tố Tử vẫn không thể hoàn toàn hiểu được linh hồn con người rốt cuộc suy nghĩ như thế nào.

Logic tư duy của loại người như Cường Ni vẫn không thể dự đoán, không thể đo lường.

Là một kẻ khác biệt trong nhân loại, hoàn toàn không màng đến tính mạng của mình, một lòng cứu vớt tình yêu.

Chúng ta làm sao đây.

Ba Đặc hỏi.

Rút lui.

Tố Tử là đội trưởng, phải bảo vệ sự an toàn của Cửu Khóa.

Vâng.

Các đội viên trong Hoang Phản Tháp lập tức quay về trực thăng trên sân thượng.

Ba Đặc nói.

Mọi người vừa đánh vừa lui.

Kết cục của Cường Ni Ngân Thủ có thể đoán trước được, dù sao hắn gặp phải là siêu chiến binh Á Đương Trọng Chuỳ, một chiến binh cường hóa đã cải tạo đến chín mươi phần trăm, một sát thủ máu lạnh vô tình.

Chương 3771

Cường Ni chỉ có một khẩu súng lục màu bạc, làm sao có thể chống lại một sát thủ được vũ trang đến tận răng.

Cửu Khóa không giúp được hắn.

Lúc này, những người hâm mộ tập hợp lại cũng đang xông vào Hoang Phản Tháp, binh lính ở cửa cầm vũ khí ngăn cản, gây ra xung đột kịch liệt với người hâm mộ.

Tiếng súng vang lên, người hâm mộ ngã xuống trong vũng máu, nhưng vẫn có người hâm mộ tiếp tục tiến lên, thậm chí còn chiến đấu với binh lính.

Chết tiệt.

Hoang Phản Tam Lang thấy khắp nơi đều là lửa đạn, nhất thời không đủ người, đành phải chia quân.

Như vậy sẽ không ngăn được Cửu Khóa.

Tuyệt đối không thể để Cửu Khóa quay về Nhật Bản, lập tức liên hệ không quân và hải quân, tiến hành kiểm soát trên không và trên biển.

Lão gầm lên: Tất cả các phương tiện giao thông, đều phải chấp nhận kiểm tra hải quan.

Nếu không hợp tác, lập tức phá hủy.

Công ty chính là có quyền lực như vậy.

Sau khi trực thăng của Cửu Khóa hạ cánh, vẫn còn trong phạm vi của Dạ Chi Thành, tiếp theo phải xem xét làm thế nào để trốn về Nhật Bản.

Công ty đã tiến hành kiểm soát không phận, xem ra chỉ có thể đi đường biển, chỉ cần chúng ta tìm được thuyền, là có khả năng vòng qua vòng phong tỏa trên biển.

Ba Đặc nói.

Tôi đề nghị, có thể đi tàu ngầm.

Đỗ Lan đột nhiên nói: Tôi vừa hay có một chiếc tàu ngầm ở vùng biển gần đây, chúng ta trực tiếp bay qua đó là được.

Lời này nói ra cứ như một tỷ phú làm công chức để trải nghiệm cuộc sống, mở miệng ra là: Tôi có một chiếc tàu ngầm.

Công ty Hoang Phản rất mạnh, nhưng không phải là vô địch.

Bọn họ có rất nhiều công nghệ, lực lượng bảo an cũng rất mạnh, nhưng không thể kiểm soát toàn bộ đường bờ biển, càng không thể kiểm soát đáy biển.

Chỉ cần đi tàu ngầm là có thể né được sự phong tỏa của công ty.

Sự hỗn loạn của công ty Hoang Phản dần lắng xuống, những kẻ nghiện băng ghi hình không có tổ chức không thể gây ra tác động lâu dài, một khi có một phần mười thương vong thì sẽ tan tác như chim vỡ tổ.

Còn Cường Ni Ngân Thủ đã gặp phải đối thủ không thể chiến thắng, Á Đương Trọng Chuỳ.

Hắn dùng kỹ năng tác chiến học được trong quân đội để chống lại, nhưng đều bị Á Đương Trọng Chuỳ dễ dàng hóa giải, cuối cùng bị Á Đương Trọng Chuỳ bắn chết.

Dạ Chi Thành không có truyền kỳ sống sót.

Cửu Khóa ở đâu.

Mặc dù đã giết được một cái gai trong mắt, nhưng vẫn còn một mục tiêu chưa thực hiện được.

Vẫn đang tìm, nhưng họ dường như đã rời khỏi Dạ Chi Thành.

Hoang Phản Tam Lang im lặng một lúc rồi nói: Xem ra vẫn là xem thường họ rồi, tiếp tục duy trì phong tỏa, đợi tin tức từ Nhật Bản rồi tính bước tiếp theo.

Nếu Cửu Khóa về nước thì không cần phong tỏa nữa.

Vâng.

Tách linh hồn của Cường Ni Ngân Thủ ra, chúng ta có rất nhiều thời gian để từ từ hành hạ.

Hoang Phản Tam Lang tàn nhẫn nói.

Lúc này, Cửu Khóa đã vào trong tàu ngầm.

Chiếc tàu ngầm này rốt cuộc là sao vậy.

Đà Cổ Tát không nhịn được hỏi Đỗ Lan.

Tàu ngầm vô cùng tiên tiến, vận hành hoàn toàn tự động, không có một thuyền viên nào.

Bên trong rộng rãi, hành khách có thể sinh hoạt thoải mái, thậm chí còn có phòng gym, giống như một biệt thự dưới đáy biển.

Một chiếc tàu ngầm xa hoa như vậy, nhìn qua là biết không phải chuẩn bị cho quân đội.

Nhật Bản vì tài nguyên có hạn, trang bị quân sự đều phát triển theo hướng vỏ mỏng tinh xảo, bất kể là xe tăng, chiến cơ, ô tô đều như vậy, nổi bật chính là một chữ mỏng, tiết kiệm.

Triết lý thiết kế tàu ngầm của Nhật Bản cũng như vậy, nhưng chiếc tàu ngầm mà Cửu Khóa đang đi rõ ràng là khác.

Không gian bị lãng phí cực kỳ nghiêm trọng, có quá nhiều thiết bị có thể bỏ đi.

Đây là tàu ngầm chuẩn bị cho tiểu đội tác chiến đặc biệt, vốn dĩ là chuẩn bị cho các vị.

Đỗ Lan nói.

Cửu Khóa có kinh phí như vậy sao.

Thảo Thế Tố Tử quá rõ kinh phí của Cửu Khóa, có thể nói là giật gấu vá vai.

Ngày thường ngay cả xin kinh phí hoạt động, khóa trưởng cũng keo kiệt bủn xỉn, bảo dưỡng chiến xa thông minh cũng là tiết kiệm được đồng nào hay đồng nấy, linh kiện và dầu bôi trơn đều là hàng đại trà bình thường, sao có thể chuẩn bị tàu ngầm được.

Bởi vì Cửu Khóa trong tương lai sẽ phải thực hiện nhiều nhiệm vụ hơn, ví dụ như chiến đấu với đại quái thú.

Đỗ Lan nói.

Đại quái thú.

Đó là thứ gì.

Mọi người nhìn nhau, rõ ràng chưa từng nghe nói về thứ này.

Đỗ Lan cười nói: Đừng vội, lát nữa sẽ đưa các vị đi xem quái thú.

Tàu ngầm liên tục lặn sâu, rất nhanh đã đến thế giới dưới đáy biển, ở nơi có độ sâu âm 4000 mét so với mực nước biển có một thành phố dưới đáy biển, bên trong có rất nhiều di tích về quái thú.

Đây là di tích dưới đáy biển.

Lẽ nào là Atlantis trong truyền thuyết.

Thảo Thế Tố Tử nhìn phế tích dưới đáy biển, không nhịn được nói: Lẽ nào thật sự tồn tại văn minh viễn cổ.

Mọi người cũng nhìn nhau, bảo họ đối phó với tội phạm công nghệ cao thì Cửu Khóa rất thành thạo.

Bảo họ đi khảo cổ thì lại nằm ngoài chuyên môn rồi.

Đúng vậy, thế giới này tồn tại người vũ trụ, người tương lai, người dị thế giới và người siêu năng lực, người Atlantis chính là siêu văn minh cổ đại.

Đỗ Lan cũng nói như thật, làm tam quan của mọi người vỡ nát.

Chưa bao giờ nghe nói về thứ này, thật hay giả vậy.

Đà Cổ Tát không nhịn được nói.

Công việc của họ là bắt tội phạm, bất kể tội phạm đó có thực thể hay không, là khái niệm hư cấu hay là đoạn mã được lập trình, tóm lại đều là những thứ có thể hiểu được.

Nhưng đột nhiên xuất hiện một siêu văn minh cổ đại thì thật quá đáng, hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Các vị chưa từng suy nghĩ xem liệu con người có cô độc trong vũ trụ không, liệu con người có phải là sinh mệnh trí tuệ đầu tiên trên Trái Đất không ư.

Bây giờ cho các vị câu trả lời, không phải nên vui mừng sao.

Đà Cổ Tát nói: Tôi chưa từng tò mò, nói thật, điều này không đáng vui mừng, ngược lại có chút kinh hãi.

Bởi vì nhận thức của chúng ta bị phá vỡ, có quá nhiều thứ không thể kiểm soát tồn tại, điều này chẳng vui chút nào.

Đỗ Lan cười nói: Không hiểu thì từ từ tìm hiểu, tôi sẽ dẫn các vị đi xem.

Đà Cổ Tát không nhịn được hỏi: Vậy rốt cuộc anh là ai.

Ta là người mang đến câu trả lời, cũng là người mở ra những nghi hoặc mới, là người giác ngộ, người dẫn đường, là đạo sư của cuộc đời.

Đỗ Lan kiêu ngạo nói với mọi người rằng sở thích lớn nhất của hắn là thích dạy đời.

Mọi người cạn lời.

Đà Cổ Tát nói: Anh giải thích như vậy, chúng tôi hoàn toàn không hiểu.

Anh nên nói cụ thể hơn một chút, anh là người ngoài hành tinh, người tương lai, người dị thế giới hay người siêu năng lực.

Mỗi thứ một chút.

Đỗ Lan nói: Thật ra tôi là ai không quan trọng, quan trọng là nhân loại đang đứng trước một lằn ranh khổng lồ.

Các vị đều biết về Trục Tâm Thời Đại chứ.

Đà Cổ Tát gật đầu, đây cũng là kiến thức cậu mới đọc sách gần đây, nói: Khoảng ba ngàn năm trước, tư tưởng của các nền văn minh trên toàn cầu bùng nổ mạnh mẽ, được một số học giả gọi là Trục Tâm Thời Đại, các nền văn minh chính trên lục địa Á Âu như Hy Lạp cổ đại, La Mã cổ đại, Ấn Độ cổ đại, Trung Đông, phương Đông đều bùng nổ vào thời điểm đó.

Có thể nói đó là một thời đại không thể tưởng tượng nổi và đầy bí ẩn.

Đúng vậy, nhưng Trục Tâm Thời Đại cũ đã qua, tiếp theo là Trục Tâm Thời Đại mới sắp đến.

Đỗ Lan nói: Sự bùng nổ tư tưởng một là do lực lượng sản xuất phát triển, nuôi sống được một lượng lớn người thoát ly sản xuất.

Hai là do giai cấp sản sinh, kẻ lao tâm trị người, kẻ lao lực bị trị, trong Trục Tâm Thời Đại cũ, các giai cấp đều muốn tranh giành lợi ích của mình, vì vậy đề xuất ra các loại tư tưởng, đồng thời cũng là các cuộc tàn sát lẫn nhau.

Cùng với sự ra đời của chip thần kinh, cùng với sự tách rời của thể xác và linh hồn, sự xuất hiện của trí tuệ nhân tạo, sẽ có những giai cấp mới, những sinh mệnh mới tạo ra hệ thống tư tưởng của riêng mình, tranh giành lợi ích của riêng mình.

Lực lượng sản xuất mới bùng nổ, giai cấp mới sản sinh, đồng nghĩa với việc Trái Đất sắp bước vào một vòng Trục Tâm Thời Đại mới.

Các vị đã chuẩn bị sẵn sàng chưa.

Mọi người hoàn toàn không có cách nào chuẩn bị, dù sao năm đó thời Bách Gia Tranh Minh cũng không ai chuẩn bị, cứ thế ập đến.

Họ nhìn nhau, đều không rõ khi thời đại mới đến, mình nên làm gì.

Các vị hãy nhìn siêu văn minh cổ đại bên ngoài kia, chính là vì không xử lý tốt Trục Tâm Thời Đại mới mà sụp đổ.

Giống như trong thời đại cũ, Hy Lạp cổ đại sụp đổ, còn La Mã cổ đại thì sống sót Một nền văn minh có thể vượt qua được hay không, Trục Tâm Thời Đại chính là lằn ranh.

Nếu không đặt nền móng tốt trong Trục Tâm Thời Đại, văn minh tất sẽ suy tàn.

Nếu đặt nền móng tốt trong Trục Tâm Thời Đại, thì người trước trồng cây người sau hóng mát.

Đỗ Lan nói: Công nghệ của siêu văn minh cổ đại không thể nói là không phát triển, nhưng cuối cùng cũng chỉ để lại một đống đổ nát.

Tiếp theo nhân loại cũng sẽ bước vào vùng nước sâu, các vị đã chuẩn bị sẵn sàng chưa.

Tố Tử hỏi: Vậy đại quái thú anh vừa nói có quan hệ gì với Trục Tâm Thời Đại mới không.

Quái thú chính là biểu hiện của sự hỗn loạn tư tưởng, là sự cụ thể hóa của lễ băng nhạc hoại.

Đỗ Lan nói: Vì vậy khi tư tưởng thế giới hỗn loạn, quái thú tư duy cũng sẽ xuất hiện để phá hoại thế giới.

Chương 3772

Lúc này cần một tiểu đội tinh nhuệ đến xử lý.

Đó chính là các vị, Cửu Khóa.

Quái thú tư duy.

Đúng vậy, chính là quái thú do tư duy chiếu rọi vào hiện thực, cũng là hung thủ hủy diệt văn minh cổ đại.

Đỗ Lan thiết lập bối cảnh cho quái thú, như vậy đánh nhau sẽ chân thực hơn, thú vị hơn.

Tư tưởng hỗn loạn sẽ gây ra phá hoại.

Nhưng sự phá hoại này thường là con người tàn sát lẫn nhau, tuy nhiên bây giờ thiết lập một loại quái thú xuất hiện do tư tưởng hỗn loạn, tước đoạt quyền nội chiến của nhân loại, chỉ có quái thú mới có thể hủy diệt nhân loại, nhân loại không có tư cách hủy diệt nhân loại.

Mọi người chết lặng, cảm thấy thứ này khác xa công việc của họ quá, họ chỉ bắt tội phạm, chưa từng nghĩ đến việc bảo vệ nhân loại.

Lời của Đỗ Lan dường như có lý, nhưng nghĩ kỹ lại thì không có lý, cảm giác như hắn chỉ tùy miệng nói bừa.

Văn minh viễn cổ, Trục Tâm Thời Đại, quái thú, tư duy dường như có liên quan, nhưng lại rất khó liên kết lại với nhau, mọi người đều im lặng.

Những thứ này chẳng liên quan gì đến nhau, nhưng nếu tư duy có thể can thiệp vào hiện thực, rất nhiều tư duy quả thực đáng sợ như quái thú.

Bất kể là di tích dưới đáy biển, hay sự biến động trong tương lai, đều là do một mình Đỗ Lan nói ra.

Mọi người không có cảm giác chân thực, đối với họ, hiện thực chính là bắt tội phạm, đột nhiên bảo họ cứu thế giới, dẫn dắt tương lai, thật quá hư vô mờ mịt.

Chẳng có chút cảm giác thực tế nào.

Nhưng lời Đỗ Lan nói cũng có lý, dù sao cũng dựa trên kinh nghiệm lịch sử.

Tư tưởng đều thay đổi cùng với sự ra đời của giai cấp mới, chỉ khi phá vỡ giai cấp cũ, bảo vệ giai cấp mới, mới cần tư tưởng mới để vũ trang.

Trong lịch sử, thời đại tư tưởng bùng nổ đều là thời đại giai cấp mới trỗi dậy, là thời đại những sự vật mới mẻ không ngừng xuất hiện.

Sau đó mọi người đều cần tư tưởng mới để xác lập tính hợp pháp của mình, quá trình sẽ vô cùng khốc liệt.

Nguyên nhân căn bản vẫn là lực lượng sản xuất đã phát triển, khiến những người trước đây không có tiếng nói nay đã có tiếng nói.

Ban đầu nô lệ chỉ là công cụ, không có tiếng nói.

Nhưng cùng với sự phát triển của lực lượng sản xuất, một lượng lớn nô lệ chuyển hóa thành người tự do, công dân, họ cần phải đưa ra yêu cầu, xây dựng hệ thống lý luận của riêng mình.

Trí tuệ nhân tạo vốn cũng chỉ là công cụ, nhưng bây giờ chúng cũng bắt đầu có những yêu cầu của riêng mình.

Còn có một số người cải tạo, họ nắm giữ sức mạnh lớn hơn, cũng cần phải xác lập tính hợp pháp của mình.

Công cụ có suy nghĩ của riêng mình, tất nhiên sẽ mang đến hỗn

loạn.

Về phương án giải quyết, thời cổ đại đã có, chỉ cần là nền văn minh tồn tại đều có một bộ phương án của riêng mình.

Nhưng những tư tưởng này không còn chỉ là lý do để con người tàn sát lẫn nhau, mà còn cụ thể hóa thành quái thú, phản công lại con người.

Vốn dĩ tư duy của con người nên là một loại công cụ, nhưng cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, sự phản công của công cụ chính là chủ lưu của cyberpunk.

Vì vậy tư tưởng với tư cách là công cụ, cũng biến thành quái vật.

Giống như nô lệ thời viễn cổ, trí tuệ nhân tạo hiện đại.

Quái thú tư duy chính là tiếng gào thét chân thực của tư duy nhân loại, nhưng nhân loại phải thu phục công cụ này, nếu không nhân loại sẽ đi vào vết xe đổ của văn minh thượng cổ.

Tư duy trở thành kẻ thù.

Tố Tử cũng cạn lời.

Luôn cảm thấy những gì anh nói đều là chuyện hoang đường kỳ lạ, hoàn toàn không thực tế.

Đà Cổ Tát, một con người nguyên bản, tràn đầy tinh thần nghi ngờ.

Hiện tượng tư duy gây rối cho con người xảy ra mọi lúc mọi nơi, không nói đến quái thú tư duy, chỉ nói bình thường thôi, rõ ràng bạn rất buồn ngủ, nhưng tư tưởng của bạn lại rất hoạt bát, khiến bạn không ngủ được.

Lại ví dụ như bạn rõ ràng phải hoàn thành công việc, nhưng tư duy của bạn lại phân tâm không cho bạn làm việc.

Những chuyện nhỏ nhặt này các vị chắc đều gặp qua, rõ ràng có một việc nên làm, nhưng tư duy lại khống chế các vị làm ngược lại.

Mọi người gật đầu, rõ ràng biết nên học hành chăm chỉ, nhưng tư duy lại khiến mình phân tâm.

Rõ ràng biết nên bớt lướt điện thoại, nhưng tư duy lại khiến mình đắm chìm Chính là đạo lý này, tư duy có suy nghĩ của riêng nó, và cùng với sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật, chúng cụ thể hóa, đơn giản là vậy.

Đỗ Lan nói: Còn quái thú tư duy cụ thể như thế nào, đến lúc đó mọi người có thể tự mình quan sát.

Tư duy tại sao lại cụ thể hóa, có liên quan đến linh hồn không.

Ba Đặc không nhịn được hỏi: Anh nói lực lượng sản xuất phát triển tất nhiên sẽ sinh ra quái thú tư duy, văn minh thượng cổ cũng vì quái thú tư duy mà hủy diệt.

Vậy thì quái thú tư duy rốt cuộc vì sao mà sinh ra.

Chip thần kinh, tách linh hồn, hay là trí tuệ nhân tạo.

Không thể nào tự nhiên xuất hiện được chứ.

Mọi người nhìn về phía Đỗ Lan, nghe hắn tiếp tục chém gió.

Đỗ Lan nói: Đều có quan hệ, khi chip thần kinh tăng đến một mức độ nhất định, môi trường xung quanh sẽ bị ăn mòn, và linh hồn của con người rời khỏi cơ thể cũng sẽ bị phóng đại.

Cuối cùng những điều kiện lộn xộn này ngưng tụ lại sẽ biến thành quái thú tư duy, có thể nói là nghiệp, là ý chí của Thượng Đế, là A Lại Da Thức, là nhân quả, tóm lại là như vậy hoàn thành.

Giống như thế giới này có người vũ trụ, người ngoài hành tinh, người dị thế giới, người siêu năng lực, đều là đến lúc sẽ xuất hiện.

Tóm lại mọi người cứ xem bích họa và tượng đá trong di tích, nhớ kỹ văn minh cổ đại chính là không xử lý tốt vấn đề này, nên mới biến mất và chìm xuống.

Đà Cổ Tát nói: Coi như những gì anh nói đều là thật, vậy ngoài chiến đấu ra, không có khả năng chung sống hòa bình sao.

Ý tôi là chung sống hòa bình với quái thú tư duy.

Ý tưởng rất hay, có thể thử giao tiếp.

Tuy nhiên tư duy là một công cụ, nếu nhân loại muốn chung sống với tư duy, tất nhiên phải nhượng bộ lợi ích.

Đỗ Lan nói: Đến lúc đó anh muốn đối thoại và thấu hiểu lẫn nhau, người khác chưa chắc đã muốn.

Lối tư duy truyền thống của Nhật Bản để giải quyết tranh chấp là: tình yêu và sự thấu hiểu lẫn nhau.

Bất kể là trong nội chiến của con người, hay đối đầu với văn minh ngoài hành tinh, hay là quái vật, đều phải thấu hiểu lẫn nhau.

Dường như thấu hiểu lẫn nhau là có thể dập tắt chiến tranh.

Điều này là sai lầm, bởi vì mấu chốt của chiến tranh là biết người biết ta, chiến tranh thường không phải vì thiếu sự thấu hiểu, mà là vì tranh chấp lợi ích.

Chính vì đủ thấu hiểu, mới biết mình ích kỷ, kẻ thù cũng ích kỷ.

Mình muốn lợi ích, kẻ thù sẽ không cho mình lợi ích, chỉ có thể đánh nhau để cướp đoạt.

Không phải không thấu hiểu nhau, mà là đã thấu hiểu rồi, nên phải đánh.

Còn dùng tình yêu để giải quyết vấn đề thì càng không thực tế.

Tình yêu có sự khác biệt, bước đầu tiên là yêu chính mình, sau đó yêu người thân bạn bè, tiếp đến yêu hàng xóm láng giềng, rồi yêu đồng hương, yêu đồng bào, yêu tất cả mọi người.

Tình yêu của mỗi người đang ở những giai đoạn khác nhau.

Vì vậy ngay cả giữa cha mẹ, anh chị em, vợ chồng, vua tôi, đồng nghiệp cũng đầy rẫy những khác biệt và xung đột, bởi vì con người đều yêu chính mình trước tiên.

Mặc Gia cho rằng Nho gia đề xuất loại tình yêu khác biệt này là loài cầm thú ích kỷ.

Còn Mạnh Tử cho rằng yêu chính mình chính là nhân chi sơ tính bản thiện, bởi vì biết yêu chính mình mới học được cách suy bụng ta ra bụng người, mới có thể kỷ sở bất dục, vật thi ư nhân, mới có thể kỷ dục lập nhi lập nhân, kỷ dục đạt nhi đạt nhân.

Bởi vì yêu mình trước, nên biết điều mình muốn và không muốn, sau đó suy bụng ta ra bụng người, mới có thể không làm điều mình không muốn cho người khác hoặc giúp người thành đạt như mình mong muốn.

Tóm lại bước đầu tiên là yêu chính mình.

Bước đầu tiên ai cũng làm được, nhưng bước tiếp theo thì khó, rất khó.

Yêu mình xong bước tiếp theo là yêu người thân, rất nhiều người còn không làm được, huống chi là yêu người khác.

Vì vậy dùng tình yêu để giải quyết chiến tranh cũng không khoa học.

Để thực sự giải quyết bất đồng, tình yêu và sự thấu hiểu lẫn nhau không được, chỉ có cải thổ quy lưu.

Để người ở các khu vực khác nhau di chuyển, không chỉ là thấu hiểu lẫn nhau, mà còn phải thực sự trở thành đối phương, mới có thể suy nghĩ từ lập trường của đối phương, đứng trên lập trường của đối phương để tìm ra phương pháp giải quyết vấn đề.

Giống như muốn xây một hồ chứa nước, cần rất nhiều người phải di dời.

Chương 3773

Người di dời tự nhiên biết xây dựng hồ chứa nước là lợi ích muôn đời, có thể cho người dân các thành phố xung quanh đều có nước dùng.

Nhưng bản thân mình lại phải di dời, rời xa quê hương, tại sao phải hy sinh lợi ích của mình để thỏa mãn người khác.

Nhưng nếu người di dời cũng có thể thi vào trường học trong thành phố, có thể trở thành một thành viên của thành phố, vậy thì họ sẽ chấp nhận.

Người thành phố làm lãnh đạo của người di dời, cũng có thể hiểu được khó khăn của việc di dời, cũng sẽ cố gắng hết sức để tranh thủ lợi ích.

Nếu không có sự di chuyển, vậy thì địa phương Giáp và địa phương Ất mãi mãi là độc lập, Giáp sẽ không vì Ất mà xây hồ chứa nước, Ất cũng sẽ không vì Giáp mà xây hồ chứa nước.

Trừ khi còn có một địa phương Bính, Giáp và Ất cùng nhau chiếm lĩnh Bính, sau đó xây một hồ chứa nước ở Bính.

Khi có thể dễ dàng mở rộng, Giáp và Ất sẽ hợp tác.

Nếu việc mở rộng rất khó khăn, thì sẽ là liên minh rồi lại tan rã.

Giống như liên quân sáu nước tấn công Đại Việt, nếu Đại Việt yếu, sáu nước sẽ liên hợp lại cùng nhau đánh bại kẻ yếu này.

Nhưng nếu Đại Việt không yếu, thì liên quân sáu nước phải xem xét lợi ích của mình trước tiên.

Vì vậy nếu Bính dễ bắt nạt, Giáp và Ất sẽ liên hợp lại bắt nạt Bính, nếu Bính không dễ đối phó, Giáp và Ất vẫn phải nội đấu.

Nhưng nếu người của Giáp làm lãnh đạo của Ất, người của Ất làm lãnh đạo của Giáp, họ sẽ phải đồng thời suy nghĩ về tình hình của cả hai nơi, tiến hành bổ sung cho nhau, để Giáp và Ất dung hợp hơn nữa.

Nếu nhân loại và quái thú tư duy hợp tác, hoặc là có một mục tiêu có thể mở rộng, hoặc là cải thổ quy lưu, tinh anh hai bên di chuyển qua lại lẫn nhau.

Quái thú tư duy quản lý con người, con người cũng quản lý quái thú tư duy.

Anh thực tế quá, tôi cảm thấy nếu đã là quái thú dung hợp từ tư duy của con người, thì nên có thể hiểu được con người.

Đà Cổ Tát lạc quan nói.

Đỗ Lan không đáp lời, chỉ nói: Tóm lại nhiệm vụ của chúng ta là đối mặt trực tiếp với quái thú tư duy.

Tàu ngầm rời khỏi đáy biển, trở về Nhật Bản, trông có vẻ không có gì thay đổi, nhưng tư duy đã thay đổi.

Nhật Bản vẫn như cũ, không có Cửu Khóa, vẫn có thể vận hành.

Không phải nói Cửu Khóa biến mất thì án kiện sẽ nhiều hơn hay ít đi.

Tuy nhiên, khi Cửu Khóa trở về, khóa trưởng lập tức giao cho một vụ án.

Tài khoản ẩn danh này liên tục có lượng lớn tiền ra vào, cấp trên yêu cầu chúng ta điều tra xem có trí tuệ nhân tạo can thiệp hay không.

Tại sao phải điều tra.

Đây không phải chỉ là một tài khoản chứng khoán bình thường sao.

Tuy là ẩn danh, nhưng cũng không có vấn đề gì chứ.

Chủ yếu là vì tài khoản này chưa từng lỗ một xu, luôn kiếm được tiền.

Khóa trưởng nói: Điều này quá đáng ngờ.

Còn không cho phép người khác kiếm tiền nữa à.

Ba Đặc tuy không chơi cổ phiếu, nhưng nghe nói vì kiếm được tiền mà bị điều tra, chỉ cảm thấy chuyện này thật nực cười.

Tóm lại cứ đi điều tra đi.

Khóa trưởng cũng không nhiều lời, trực tiếp ra lệnh.

Đây thật sự không phải trí tuệ nhân tạo, chỉ là có người đã viết một chương trình cổ phiếu, tự động phân tích, tự động mua bán, có thể theo dõi 24 trên 7 để không ngừng kiếm lời.

Có thể nói là một sự tiến bộ của công nghệ, nếu chương trình này được phổ biến, dường như ai cũng có thể kiếm tiền từ thị trường chứng khoán.

Ai cũng có thể kiếm tiền từ thị trường chứng khoán, như vậy có thể thực hiện một xã hội ai cũng giàu có, chẳng phải tuyệt vời sao.

Đỗ Lan nói.

Có người kiếm được tiền thì có người mất tiền.

Nói cho cùng, cái gọi là kỳ vọng lợi nhuận tương lai trong thị trường chứng khoán cũng cần có người bỏ tiền ra để lấp vào.

Chứ không phải tự nhiên biến ra tiền để lấp đầy kỳ vọng.

Giống như anh kỳ vọng thi được một trăm điểm, thì phải treo mình lên xà, đâm dùi vào đùi để nỗ lực học tập, chứ không phải nằm không cũng thi được một trăm điểm.

Đà Cổ Tát bất đắc dĩ nói: Làm sao có thể ai cũng kiếm được tiền.

Nếu cổ phiếu có thể khiến mọi người giàu có, thì quốc gia mạnh nhất hiện nay nên từ bỏ công nghiệp quốc phòng, từ bỏ nông nghiệp, chỉ phát triển thị trường chứng khoán là được rồi.

Nhưng không có quốc gia nào chỉ có thị trường chứng khoán cả.

Vụ án không khó, chỉ cần tìm ra địa chỉ của tài khoản ẩn danh là được.

Tố Tử rất nhanh đã tìm ra, nhưng khi Cửu Khóa đến nơi thì chỉ thấy một thi thể.

Có thể nói là người chết rồi, tiền chưa tiêu hết.

Chương trình giao dịch cổ phiếu ngay cả sau khi người chết vẫn tiếp tục giao dịch, không ngừng tích lũy vốn, con số trong tài khoản không ngừng tăng lên, nhưng người đã không còn được hưởng thụ.

Đây là trí tuệ nhân tạo sao.

Mọi người tò mò không biết chương trình kiếm tiền không ngừng này có trí tuệ hay không.

Chắc là không, chỉ là một cỗ máy vận hành theo chương trình, không hề đưa ra lựa chọn tự suy nghĩ.

Tố Tử cho rằng loại trí tuệ bất ngờ như Khôi Lỗi Sư mới là trí tuệ thực sự, chương trình chỉ biết kiếm tiền thì không tính.

Đã mấy tỷ rồi.

Đà Cổ Tát nhìn con số trong tài khoản, thầm nghĩ mình phải làm việc bao nhiêu năm mới có được thu nhập như vậy.

Hiệu suất kiếm tiền quả thực không tồi, hơn đi làm nhiều.

Đỗ Lan cười nói.

Vụ án có thể kết thúc rồi.

Tố Tử nói, cô không quan tâm cỗ máy cổ phiếu sau này bị tắt đi, hay bị người có ý đồ khác tiếp tục sử dụng.

Vụ án kiểu này thật sự không có độ khó gì, còn không bằng những vụ án bạo lực cấy ghép ký ức.

Đằng sau những vụ án bạo lực, ban đầu tưởng là con người phạm tội, thực ra lại là trí tuệ nhân tạo.

Có lúc tưởng là người máy phạm tội, kết quả lại là con người đứng sau thao túng, có thể lật ngược tình thế liên tục.

Những thám tử lừng danh như Conan, Kindaichi, Sherlock Holmes, Poirot, Địch Nhân Kiệt đến thế giới cyberpunk cũng phải đau đầu.

Thế giới hiện tại có thể điều khiển người khác phạm tội từ xa, thậm chí cấy ghép ký ức để khống chế người khác phạm tội, trong tiểu thuyết trinh thám đây chính là tội ác hoàn hảo.

Tự mình không ra tay, chỉ xúi giục người khác phạm tội, hoặc xúi giục người khác tự sát.

Tóm lại, các hình thức tội phạm cyberpunk rất đa dạng và phức tạp.

Có lúc tội phạm bắt được chỉ là một công cụ, pháp luật hoàn toàn bó tay với kẻ chủ mưu đứng sau.

Đây chính là sự lạc hậu của pháp luật.

Ví dụ như một nhà khoa học chỉnh sửa gen cho một đứa trẻ, kỹ thuật này trước đây chưa từng có, tự nhiên cũng không có luật pháp liên quan.

Đến khi sự việc xảy ra, mới vội vàng thêm vào một điều luật cấm chỉnh sửa gen.

Nhưng hành vi chỉnh sửa gen đã xảy ra rồi, cũng khó mà truy cứu hành vi của đối phương.

Vì vậy mới cần đến đạo đức, đạo đức chính là để ràng buộc những hành vi mà pháp luật chưa kịp hạn chế.

Đạo đức là phương pháp bảo vệ lợi ích của người khác, việc chỉnh sửa gen có làm tổn hại đến lợi ích của người khác hay không, cứ giao cho đạo đức phán xét.

Rất nhiều hành vi trong thế giới cyberpunk là mới xuất hiện, pháp luật hoàn toàn không kịp vá lỗi, lúc này cần đến sự phán xét của đạo đức.

Làm thế nào để né tránh sự phán xét của đạo đức.

Tự nhiên là ẩn mình đi, không để người khác phát hiện, làm một kẻ chủ mưu đứng sau.

Vì vậy kẻ chủ mưu đứng sau vẫn sẽ ẩn mình, sợ bị công chúng phẫn nộ.

Điều này làm tăng độ khó cho công việc của Cửu Khóa.

Sau khi về nước, khởi động một chút, rồi lại phải lao vào những vụ án căng thẳng hơn.

Những vụ án lớn thường là xung đột giữa linh hồn và sinh mệnh, những linh hồn khao khát tự do lại làm hại đến sinh mệnh của người khác.

Chương 3774

Lại xuất hiện vụ việc người máy tấn công chủ nhân, và người bị tấn công lại là loại người máy kiểu mới rất được ưa chuộng.

Mọi người không khỏi nhớ đến vụ án của công ty cơ khí chính xác Phản Hoa, luôn cảm thấy hai vụ án có rất nhiều điểm chung.

Đều là người máy kiểu mới tấn công chủ nhân, và có rất nhiều vụ tấn công tương tự bị phanh phui trên mạng, nhưng người báo án lại không nhiều.

Hơn nữa, công ty người máy Tác La Tư không hề điều tra rầm rộ, cũng không tiến hành quan hệ công chúng, dường như muốn để cả sự việc lặng lẽ kết thúc.

Nhưng người máy đã tấn công một nhân vật lớn, Cửu Khóa bắt buộc phải can thiệp.

Gần giống với vụ án bắt cóc thiếu nữ tị nạn trước đây, đều là tấn công nhân vật lớn mới được coi trọng, nếu không tấn công chính khách, thì chẳng ai quan tâm đến những thứ này.

Tôi đoán trong cơ thể người máy chắc chắn lại có linh hồn của những thiếu nữ vô tội.

Đỗ Lan đưa ra suy luận vô trách nhiệm.

Tuy các dấu hiệu đều rất giống vụ án của công ty Phản Hoa, nhưng không thể nói chắc chắn là vụ án linh hồn, cũng có thể chỉ là virus, là có người đã lợi dụng người máy của chính khách để tiến hành mưu sát.

Đà Cổ Tát nói: Không thể rơi vào lối mòn tư duy được.

Tuy nhiên, khi họ điều tra, lại phát hiện ngay cả việc tấn công nhân viên thực thi pháp luật, cản trở điều tra cũng được sao chép một cách hoàn hảo.

Bây giờ chỉ cần đến nhà máy của họ xem có máy tách linh hồn hay không, là có thể biết rốt cuộc thế nào.

Xem ra chỉ có thể đến tổng bộ của Tác La Tư, đến Bắc Hải Đạo.

Cửu Khóa lập tức xuất phát, điều tra tổng bộ công ty.

Vụ án giống hệt như lời Đỗ Lan nói, chính là dùng linh hồn của những thiếu nữ vô tội để sản xuất người máy.

Thật quá tiện lợi.

Để viết trí tuệ nhân tạo, phải thuê hàng trăm, hàng nghìn lập trình viên, và chương trình viết ra cũng chưa chắc đã tốt.

Nhưng tách linh hồn thiếu nữ, dù không hoàn chỉnh, người máy tạo ra cũng đã đạt trình độ hàng đầu trên thị trường.

Có thể tiết kiệm rất nhiều tiền lương và chi phí nghiên cứu phát triển, tư bản trục lợi, lựa chọn linh hồn thiếu nữ thật sự quá hời.

Vì vậy không chỉ công ty Phản Hoa có ý tưởng này, các công ty khác cũng có ý tưởng tương tự.

Thay vì tuyển lập trình viên viết chương trình, không bằng phát triển tách linh hồn, một lần làm xong, một vốn vạn lời.

Tuyệt đối không chỉ có công ty Phản Hoa làm vậy, cũng không chỉ có công ty Tác La Tư làm vậy, chắc chắn còn rất nhiều công ty đang làm như thế.

Lén lút nghiên cứu kỹ thuật tách linh hồn, sản xuất người máy.

Đương nhiên công ty Hoang Phản thì khác, họ không dùng linh hồn để sản xuất người máy chân thực, mà dùng thủ pháp tách linh hồn làm phương tiện thưởng phạt.

Đối với kẻ thù, thì giam cầm linh hồn vào nhà tù chip, để kẻ thù mãi mãi chìm đắm trong bóng tối.

Đối với đồng minh, có thể thưởng cho linh hồn tồn tại vĩnh viễn trong không gian ảo.

Nhưng đại đa số công ty vẫn hy vọng dùng kỹ thuật tách linh hồn để kiếm lợi, sản xuất người máy chân thực, chiếm lĩnh thị trường, thu được lợi ích.

Sở dĩ khác nhau là vì công ty Hoang Phản đã phát triển đến quy mô của một gã khổng lồ, đã hình thành độc quyền lớn, bây giờ điều họ cân nhắc không phải là kiếm tiền, mà là làm thế nào để lưu thông vốn hình thành sự ổn định, kiếm tiền không phải là quan trọng nhất, duy trì vị thế độc quyền mới là quan trọng nhất.

Vậy thì trừng phạt và khen thưởng còn quan trọng hơn kiếm tiền.

Công ty Phản Hoa và công ty Tác La Tư vẫn đang trong giai đoạn tích lũy nguyên thủy, kiếm tiền vẫn là ưu tiên hàng đầu, quan trọng nhất, vì vậy giảm chi phí tăng hiệu quả là mục tiêu họ theo đuổi.

Dùng linh hồn thiếu nữ chính là một phương pháp tốt để giảm chi phí, nâng cao lợi nhuận.

Dù bê bối của công ty Phản Hoa bị phanh phui, họ cũng chỉ cúi đầu xin lỗi, không có bất kỳ hình phạt nào, công ty hiện tại vẫn ổn.

Việc tách linh hồn thiếu nữ miễn phí càng khuyến khích các công ty khác noi theo.

Công ty Tác La Tư cũng không sợ bị điều tra, cùng lắm là cúi đầu xin lỗi.

Cửu Khóa đến Bắc Hải Đạo, lại phát hiện nhà máy của Tác La Tư không được xây dựng trên đất liền, mà là trôi nổi trên biển.

Điện trên biển giải quyết thế nào.

Lẽ nào là tàu chạy bằng năng lượng hạt nhân.

Đỗ Lan thắc mắc nhà máy trên biển giải quyết vấn đề điện năng như thế nào.

Trí tuệ nhân tạo cần điện, chip thần kinh cũng cần điện.

Chip thần kinh tuy có thể tự phát triển, nhưng cũng tuân theo định luật bảo toàn năng lượng, cần điện làm dinh dưỡng mới có thể không ngừng mở rộng.

Không có điện, chip thần kinh sẽ ngừng phát triển.

Vậy thì có một vấn đề, điện từ đâu ra.

Thủy điện, nhiệt điện, điện hạt nhân, năng lượng mặt trời, năng lượng thủy triều Tóm lại, công nghệ càng cao thì càng không thể thiếu điện.

Nhưng điện lại không phải dựa vào sét đánh, mà là do nhà máy điện sản xuất, có bao nhiêu nhà máy điện thì có bấy nhiêu điện.

Sự gia tăng công nghiệp và số lượng nhà máy điện có mối liên quan mật thiết, thêm một người máy thì cần thêm một chút điện, nhà máy cứ ầm ầm sản xuất người máy, nếu sản lượng điện không tăng, vậy thì điện từ đâu ra.

Từ tay người nghèo mà ra, người giàu mua nhiều người máy tốn nhiều điện, người nghèo thì dùng ít điện đi.

Điều này cũng giống như thời cổ đại, người giàu ăn nhiều cơm, người nghèo ăn ít cơm, cái này gọi là cổng son rượu thịt thơm lừng, ngoài đường xương chết lạnh co ro.

Điện cũng vậy, người máy ngày càng nhiều, cần dùng nhiều điện hơn, nếu không tăng sản lượng điện, tất nhiên sẽ phải tranh đoạt.

Cũng giống như hạn hán thời cổ đại, trời không mưa, hai làng phải tranh giành nguồn nước, tranh giành quyền sử dụng nước, đều là để sống sót.

Người máy cũng vậy, nếu điện không tăng, để sống sót chúng sẽ phải tranh đoạt điện, thế là người máy dùng điện rất công nghệ cao, còn con người không có điện thì sống trong thế giới nguyên thủy.

Nhưng nếu muốn xây nhà máy điện, lại liên quan đến thu hồi đất, vận chuyển, nguyên vật liệu, v. v.

Chỉ riêng việc thu hồi đất đã vô cùng đắt đỏ, còn đắt hơn cả việc xây nhà máy điện.

Địa chủ cũng có lý lẽ của mình, gió vào được, mưa vào được, vua cũng không vào được, tại sao phải dùng đất của họ để xây nhà máy điện mang lại phúc lợi cho mọi người.

Tóm lại, sau khi giá trị tài sản ở Nhật Bản tăng lên, việc thu hồi đất đã rất khó khăn, ngày càng đắt đỏ.

Xây dựng thêm nhà máy điện đã không còn thực tế, thế là một bộ phận công ty nhìn ra biển, biển cũng có thể phát điện, năng lượng thủy triều, dựa vào sự lên xuống của nước biển để phát điện.

Trên đất liền xây nhà máy điện vừa tốn công vô ích, khó thực hiện.

Vậy thì xây trên biển, dù sao Nhật Bản cũng bốn bề là biển.

Tuy nhiên, giống như Hy Lạp cổ đại, nhà máy điện thủy triều trên biển ảnh hưởng đến lợi ích của các nhà máy điện truyền thống, tự nhiên cần phải đấu tranh.

Cư dân Hy Lạp cổ đại sống ở những nơi khác nhau, đã sinh ra ba phe phái: phe ven biển, phe đồng bằng, phe miền núi, đấu tranh và tranh đoạt lẫn nhau.

Sau khi nhà máy điện thủy triều ra đời, tự nhiên xuất hiện phe hải dương và phe bản đảo.

Tác La Tư thuộc phe hải dương, nhà máy của họ được xây dựng trên những con tàu khổng lồ, sử dụng cáp điện dưới biển để nhận điện từ nhà máy điện thủy triều, như vậy không cần phải tranh giành điện trên đảo.

Trên đảo mua điện rất nguy hiểm, một khi bị cắt là xong.

Không có điện, nhà máy Tác La Tư sẽ phải ngừng sản xuất, sẽ gây ra tổn thất khổng lồ.

Nhưng ra biển phát điện là ổn sao.

Chỉ cần công ty Tác La Tư không phải là bạch liên hoa, luôn có thể tìm ra bằng chứng vi phạm pháp luật của họ, luôn có thể tiến hành phá hoại một cách hợp tình hợp lý.

Tác La Tư đương nhiên không phải bạch liên hoa gì, để giảm chi phí hơn nữa, chỉ dùng điện thủy triều trên biển là không đủ, họ còn sử dụng linh hồn thiếu nữ để giả làm trí tuệ nhân tạo, chế tạo ra những người máy giá rẻ nhưng chất lượng hàng đầu, rất được ưa chuộng.

Nhưng linh hồn con người dù sao cũng không phải là công cụ được cài đặt sẵn, sẽ có sự phản kháng, thế là xảy ra nhiều vụ tấn công, dẫn đến sự can thiệp của Cửu Khóa.

Chương 3775

Phe bản đảo cũng biết đây là cơ hội, đang theo dõi công ty Tác La Tư, đợi sau khi Cửu Khóa bắt giữ, họ sẽ cử người cho nổ nhà máy, còn phải cho nổ cả nhà máy điện thủy triều, một lần và mãi mãi giải quyết đối thủ cạnh tranh.

Để mình mãi mãi duy trì ưu thế, cách tốt nhất là độc quyền, độc quyền tài sản, nước, điện, khoáng sản, v. v. tất cả các nguồn tài nguyên đều độc quyền, mãi mãi do mình phân phối.

Điện cũng là một trong những hạng mục độc quyền, độc quyền điện, có thể kìm kẹp nhà máy, có thể kìm kẹp người máy, hoàn hảo.

Trí tuệ nhân tạo có lợi hại đến đâu, rút dây điện là xong.

Cửu Khóa không biết có người đang theo dõi họ, nhưng với tư cách là đội hành động của Thủ tướng, tự nhiên họ đang ở trung tâm của vòng xoáy.

Cửu Khóa không tạo ra vòng xoáy, mà là ở đâu có vòng xoáy, họ sẽ đến đó.

Không thể cho rằng Thủ tướng thật sự vì nước vì dân, thật sự vì bảo vệ quốc dân không bị tội phạm đe dọa mà thành lập Cửu Khóa.

Thủ tướng không vĩ đại như vậy, ông ta thành lập Cửu Khóa cũng giống như Thiên hoàng đề bạt võ sĩ, đều là vì bản thân.

Vì vậy, những vụ án Thủ tướng giao cho Cửu Khóa, chắc chắn sẽ có hậu chiêu.

Bất kể là đảng tranh giữa phe tị nạn và phe phản đối tị nạn, hay là đảng tranh giữa phe bản đảo và phe hải dương, đây đều là những lựa chọn mà Thủ tướng cần phải đưa ra, ông ta cần Cửu Khóa bảo vệ những đồng minh ủng hộ mình, tấn công những kẻ thù chính trị phản đối mình.

Cửu Khóa chính là vật tế thần.

Ví dụ như lần này, nếu cuộc điều tra công ty Tác La Tư liên lụy đến nhà máy điện thủy triều, đó sẽ là trách nhiệm của Cửu Khóa điều tra không hiệu quả, chứ không phải lỗi của phe bản đảo, càng không phải lỗi của Thủ tướng.

Cửu Khóa tưởng mình là người thực thi pháp luật đơn thuần, đã sai lầm lớn.

Dù sao ngay cả kinh phí dự toán của họ cũng không phải được quyết định theo quy trình dự toán chính quy, mà là trích từ dự toán từ thiện.

Chính là để không để lại dấu vết, khi cần thiết sẽ bán đứng Cửu Khóa, không để lại chứng cứ.

Dự toán đều không tồn tại, có thể bị cắt bất cứ lúc nào, phủ nhận tính xác thực của Cửu Khóa.

Tuy Cửu Khóa có một lòng nhiệt huyết trấn áp tội phạm, nhưng thực chất lại là công cụ của đảng tranh.

Nhà máy trên tàu, điện thủy triều, thật đúng là công nghệ cao.

Đỗ Lan nói: Bây giờ việc chúng ta cần làm là đột nhập vào đó, cứu các thiếu nữ ra, giống như lần trước ở công ty Phản Hoa.

Phải không, đội trưởng.

Đúng vậy, sử dụng kỹ thuật tách linh hồn là không được phép.

Tố Tử nói.

Đỗ Lan nói: Tôi nghĩ nếu các công ty lớn đều sử dụng kỹ thuật tách linh hồn, pháp luật sẽ được sửa đổi.

Đó cũng là chuyện của sau này, bây giờ nó là vi phạm pháp luật.

Tố Tử là một người ủng hộ tự do xã hội, lấy pháp luật làm tiêu chuẩn cao nhất.

Hiện tại pháp luật quy định là vi phạm thì chính là vi phạm, pháp luật sửa đổi là chuyện của sau khi sửa đổi.

Bắt đầu hành động.

Ngay khi mọi người chuẩn bị hành động, đột nhiên tất cả đều bất động.

Điện tử não của họ đã bị hacker tấn công.

Rõ ràng công ty Tác La Tư không định ngồi chờ chết, mà chủ động ra tay, bắt ý thức của tất cả thành viên Cửu Khóa vào một mê cung ảo, để ý thức của họ mãi mãi lang thang trong thế giới ảo.

Trong mê cung, họ không phân biệt được người và người máy, một giây trước có thể mình là người, giây sau da thịt sẽ bật ra biến thành người máy.

Người bên cạnh cũng vậy, không biết là người hay người máy.

Trong mê cung ảo, thực và ảo không thể phân biệt, mọi thứ họ trải qua đều như mơ như ảo.

Logic cuối cùng của mê cung là: Con người là gì.

Người sau khi cải tạo còn là người không.

Trí tuệ nhân tạo trở nên thật giả lẫn lộn, làm sao để phân biệt con người.

Các đội viên khác đều trúng chiêu, chỉ có Thảo Thế Tố Tử vì kế hoạch 2501 nên có thể phân biệt rõ ràng đâu là thế giới ảo, đâu là thế giới thực.

Đỗ Lan không hề phân biệt, chỉ nói: Thật và giả không quan trọng, người và người máy cũng không quan trọng, quan trọng là niềm vui, ngươi có thể mang lại niềm vui cho ta không.

Hắn cho rằng mê cung ảo có thể mang lại niềm vui mới là quan trọng nhất.

Siêu hacker xâm nhập Cửu Khóa tên là Kim, một chuyên gia chiến tranh điện tử rất lợi hại, ngay cả tường phòng ngự của Cửu Khóa cũng không phải là đối thủ, dễ dàng bị hắn công phá.

Hắn nhìn Cửu Khóa vật lộn trong mê cung, lặp đi lặp lại quá trình điều tra, day dứt và đau khổ.

Chỉ có Đỗ Lan dường như không quan tâm thật giả, chỉ muốn niềm vui, là một kẻ cuồng vui thú.

Loài người chẳng qua chỉ là vật liệu để dệt nên giấc mơ mang tên sự sống mà thôi.

Kim nói: Giấc mơ và tri giác, thậm chí cả linh hồn cũng vậy.

Lý luận này của ngươi chẳng mới mẻ chút nào, nói thẳng là A Lại Da Thức cho rồi.

Tất cả đều là hình chiếu của A Lại Da Thức, ngũ quan và cảm giác của con người đều là giả dối.

Giống như lý niệm quan trọng nhất của Phật giáo Sắc tức thị Không, Không tức thị Sắc, tất cả đều là giả.

Nhưng thì sao chứ.

Ta thích niềm vui.

Niềm vui là giả, sự yêu thích của ngươi cũng là giả.

Kim rõ ràng là một người theo chủ nghĩa hư vô.

Phật giáo nói tất cả đều là giả, cuối cùng vẫn phải theo đuổi sự giải thoát khỏi bể khổ.

Còn Kim thì không cầu gì cả, đơn thuần và kiên quyết phủ định tất cả.

Hacker của công ty Tác La Tư rất mạnh, khiến các đội viên Cửu Khóa rơi vào mê cung ảo, không thể phân biệt hiện thực và hư ảo.

Đà Cổ Tát liên tục lặp lại quá trình điều tra trong một biệt thự, mỗi lần đều xảy ra chuyện kỳ quái, không phải tội phạm mình bắt biến thành người máy, thì là đồng đội phối hợp bắt người biến thành người máy, cuối cùng chính mình cũng biến thành người máy Những lần lặp lại chân thực, cậu không khỏi nghi ngờ liệu tất cả có phải là người máy không.

Hiện thực có phải cũng chỉ là ảo ảnh hư cấu.

Bản thân cậu có phải cũng chỉ là một con rối.

Tình hình của các đội viên khác cũng không khá hơn, mê cung ảo khiến họ không thể phân biệt được mình đang ở hiện thực hay hư ảo.

Tuy mê cung ảo không trực tiếp sửa đổi ký ức, nhưng lại có thể gieo mầm nghi ngờ.

Giống như trong Inception, khi mọi người bước vào giấc mơ chân thực, cuối cùng trở về hiện thực lại đa nghi, không thể tin vào hiện thực.

Đỗ Lan không quan tâm thật giả, có thể vui là được, nhưng mê cung ảo không thú vị, chỉ lặp đi lặp lại một đoạn quá trình điều tra, liên tục biến những thứ xung quanh thành người máy.

Hacker dùng ám thị để mê hoặc đối thủ, cuối cùng đánh sập kẻ địch.

Nhưng đối với Đỗ Lan thì vô dụng, hacker đành phải đích thân ra mặt đối thoại, nói với Đỗ Lan tất cả đều là giả.

Thực ra không khác gì tư tưởng cuối cùng của Phật giáo, chính là tất cả đều là giả, chỉ khi thừa nhận Sắc tức thị Không, Không tức thị Sắc mới có thể buông bỏ chấp niệm, từ bỏ mọi ham muốn vật chất như tiền bạc, sắc đẹp, danh vọng, tình cảm, mới có thể giác ngộ đại trí tuệ, đến được bến bờ bên kia.

Đỗ Lan cười nói: Niềm vui là thật.

Giả, giả, tất cả đều là giả.

Tình cảm của ngươi chẳng qua chỉ là tín hiệu điện mà thôi.

Con người có thể dùng lập trình để sao chép hoàn hảo tình cảm, hoàn toàn không có giá trị gì.

Đỗ Lan nói: Kim, ngươi tuy là hacker lợi hại, nhưng chưa nhận ra bản chất của tình cảm.

Tình cảm chỉ là một khuynh hướng.

Vì vậy bất kể là thật hay giả, khuynh hướng này vẫn tồn tại.

Ngươi thích một thứ gì đó, nó khiến ngươi đến gần nó.

Ngươi ghét một thứ gì đó, nó khiến ngươi xa lánh nó.

Bất kể tình cảm đến từ đâu, là tín hiệu não hay do lập trình, một khi đã có, nó sẽ khiến ngươi đến gần hoặc xa lánh một thứ gì đó, thế là đủ rồi.

Đó không phải là ý chí của chính ngươi, chỉ là người khác nhồi nhét cho ngươi.

Chương 3776

Là người khác dạy ngươi thích gì và ghét gì, con người chỉ hành động theo sự giáo dục của người khác, hoàn toàn là nô dịch.

Giống như máy móc vận hành theo chương trình cài đặt sẵn, con người cũng chỉ là vận hành một cách mù quáng theo sự giáo dục của môi trường xung quanh mà thôi.

Kim nói: Tất cả những điều này đều vô nghĩa, con người chỉ là vật liệu, chỉ là con rối.

Ngươi thấy không, lại dính đến tinh thần luận rồi, một khi dính đến ý chí tự do, lại phải thảo luận ai có, ai không, ngươi cứ nói thẳng là mình có ý chí tự do, người khác không có là được rồi.

Nói cho cùng, ngươi chỉ muốn tìm một lý do hợp lý cho hành vi vi phạm pháp luật của mình, nói xa hơn là ngươi hy vọng sẽ thắng.

Muốn thắng, ngươi lại không có dũng khí đối đầu với thế giới, còn phải nói rằng mình làm vậy là vì tốt cho ngươi, hy vọng nhận được sự ủng hộ của người khác.

Nói cho cùng, ngươi không tự tin vào việc mình làm, không có dũng khí dù ngàn vạn người ngăn cản, ta vẫn tiến lên.

Ta đã là hacker hàng đầu thế giới, ngươi còn nói ta không có dũng khí.

Thật nực cười.

Ngươi không có, ta có thể chắc chắn con đường trở thành hacker của ngươi là do cơ duyên xảo hợp, không phải là mục tiêu ban đầu của ngươi.

Chỉ là năng lực của ngươi vừa hay tỏa sáng trên con đường này, nhưng hacker và dự tính ban đầu của ngươi không giống nhau, không phải là con đường ngươi xác định, vì vậy ngươi mới cần tìm một lý do để thuyết phục chính mình.

Đỗ Lan nói.

Đỗ Lan không cần mê cung ảo cũng có thể nhìn thấu nội tâm của hacker.

Nói bậy bạ, đừng nói như thể ngươi hiểu ta lắm.

Đỗ Lan lại nói: Con người đều na ná nhau, đều muốn thắng, nhưng đều biết chỉ dựa vào mình thì rất khó thắng, nên cần mọi người phối hợp.

Cần phối hợp, thì phải trả lời một câu hỏi tại sao người khác phải giúp ta.

Câu trả lời tốt nhất cho câu hỏi này tự nhiên là điều này tốt cho ngươi, có lợi cho ngươi.

Bởi vì có lợi cho người khác, nên người khác nên phối hợp.

Có thể nói là kỷ dục lập nhi lập nhân, kỷ dục đạt nhi đạt nhân.

Kim nói: Đó chỉ là lời nói bừa của ngươi, ta không cần sự thừa nhận của bất kỳ ai.

Ta đã là hacker hàng đầu thế giới, còn các ngươi chỉ là phàm phu tục tử, hoàn toàn không có tư cách bình phẩm ta.

Ngươi là hacker, nhưng ngươi cũng là người.

Chỉ cần ngươi vẫn cần sự thừa nhận của người khác, thì không thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn này.

Dù sao ngươi cũng nói rồi, con người là do xã hội giáo dục ra, không có ý chí tự do, logic hành vi của con người có thể suy ra được.

Ngươi nói ta là con rối, vậy ngươi cũng là con rối, chúng ta đều là con rối, ta hiểu chính mình, cũng tức là hiểu ngươi.

Đừng gộp ta với đám ô hợp các ngươi, ta không giống các ngươi.

Ha ha, ha, ngươi quả nhiên làm ta vui.

Đỗ Lan nói: Ta thích nhất là những kẻ cứng miệng như ngươi, nếu dễ thuyết phục quá thì không vui nữa.

Đây là lời nói thật, Đỗ Lan xuyên qua bao nhiêu thế giới, chỉ thích những kẻ cố chấp, thích đâm đầu vào ngõ cụt, những kẻ nói một câu là sửa đổi ngược lại rất vô vị, không có chút thử thách nào.

Tình cảm là một khuynh hướng, cảm xúc yêu thích khiến Đỗ Lan đến gần những người cứng miệng.

Ngươi là một tên điên.

Tại sao ngươi lại tức giận như vậy.

Có người nói lời nói dối không làm tổn thương, sự thật mới là lưỡi dao sắc bén, thứ thực sự khiến người ta tổn thương thường không phải là lời nói dối, mà là sự thật.

Ngươi luôn miệng nói thế giới đều là giả dối, vô nghĩa, con người chỉ là vật liệu, nhưng ngươi không phải vẫn rất nỗ lực làm hacker sao.

Ta phát hiện ra những người theo chủ nghĩa hư vô các ngươi rất nực cười, rõ ràng nói mọi thứ đều vô nghĩa, nhưng lại gặp ai cũng nói, chỉ mong tất cả mọi người đều biết quan điểm của các ngươi.

Người khác biết các ngươi là chủ nghĩa hư vô không phải cũng là một chuyện vô nghĩa sao.

Các ngươi lẽ nào không biết.

Đỗ Lan cũng không hiểu tại sao những người theo chủ nghĩa hư vô này lại thích đi khắp nơi tuyên truyền, rêu rao.

Nếu đã vô nghĩa, hành vi tuyên truyền chủ nghĩa hư vô cũng vô nghĩa như vậy.

Nhưng rất nhiều người theo chủ nghĩa hư vô lại giống như cái loa phóng thanh, hy vọng mọi người đều biết mình là người theo chủ nghĩa hư vô.

Sự tuyên truyền này dường như rất có ý nghĩa, không phải là hư vô và vô nghĩa.

Kim á khẩu không trả lời được, dù sao lời nói và hành vi của hắn cũng mâu thuẫn.

Coi như là người theo chủ nghĩa hư vô cũng muốn thắng, muốn thành công, thì cần có được nhiều sự ủng hộ hơn, cần phải tuyên truyền vì tốt cho ngươi.

Nếu người khác nói mình hiện tại rất tốt, các ngươi sẽ nói ngươi không tốt, ngươi có nguyên tội, ngươi hiện đang sa vào hang ma, nghe lời ta mới có thể tốt lên.

Hoặc nói ngươi vẫn chưa đủ tốt, ta có thể khiến ngươi tốt hơn Đỗ Lan nói: Cho nên miệng thì là chủ nghĩa, trong lòng toàn là thắng thua, toàn là được mất, toàn là mua bán.

Nhưng đạo cũng có đạo, ngay cả kẻ trộm, kẻ cướp muốn thành công cũng không thoát khỏi logic của con người, huống chi là ngươi, một tên hacker.

Trừ phi ngươi không muốn thắng, nếu không không thoát khỏi chuỗi logic này.

Hacker tự nhiên là muốn thắng, nếu không cũng sẽ không ra tay trước.

Nếu không muốn thắng, cứ trực tiếp đợi Cửu Khóa đến cửa bắt mình là được rồi, thậm chí trực tiếp tự thú là xong, hà tất phải ra tay với Cửu Khóa.

Hacker lần đầu tiên gặp người không tự nghi ngờ bản thân, hỏi: Lẽ nào ngươi thật sự không quan tâm mình bị kẹt trong thế giới ảo, thật sự không quan tâm mình không thể trở về hiện thực sao.

Thế giới ảo có cái khó của thế giới ảo, hiện thực có mâu thuẫn của hiện thực, đều như nhau cả, không cần phải sợ hãi.

Sao có thể như nhau được.

Trong hiện thực không có người ngươi quan tâm sao.

Người thân của ngươi, bạn bè của ngươi.

Hacker hỏi: Lẽ nào ngươi không muốn quay về sao.

Những người ta từng gặp đều nỗ lực để quay về hiện thực, thậm chí còn phát điên, lẽ nào ngươi không quan tâm đến người thân bạn bè sao.

Một đứa trẻ vừa mới sinh ra, ngay cả cha mẹ cũng không nhận ra, huống chi là bạn bè.

Chỉ là sống lâu rồi, nhận ra người thân và bạn bè, có chi phí chìm.

Còn trong thế giới ảo thì phải bắt đầu lại từ đầu, chi phí nỗ lực trước đó đều bị xóa sổ, nên mọi người không thể chấp nhận.

Ta thì không sao cả, xóa sổ thì xóa sổ, bắt đầu lại không phải tốt hơn sao.

Ngươi thật vô tình vô nghĩa, bất nhân bất hiếu.

Hacker cười lạnh nói.

Bây giờ ngươi lại quan tâm đến tình nghĩa và nhân hiếu.

Thật biết thay đổi lập trường, và rất khéo léo để mình đứng ở phía có lợi cho bản thân.

Hư vô có lợi cho mình thì tuyên truyền hư vô.

Nhân nghĩa có lợi cho mình thì tuyên truyền nhân nghĩa.

Ngươi đây không phải là chủ nghĩa hư vô, mà là chủ nghĩa giả tạo.

Đỗ Lan vô tình nói.

Kim đắc ý cười nói: Ta giả tạo thì sao.

Ngươi đã rơi vào mê cung của ta, đã không còn đường thoát.

Không còn đường thoát là ngươi đó, ngươi vẫn chưa chú ý đến nhà máy của mình sao.

Cái gì.

Lúc này, máy móc trong nhà máy đang tháo dỡ những người máy đã lắp ráp xong để lắp ráp lại, một con quái vật hợp thể Bá Vương Long khổng lồ đang thành hình.

Quái thú tư duy đăng đàn.

Trong nhà máy công nghệ cao không có công nhân, chỉ có người máy, bây giờ những dây chuyền máy móc tự động này đang mất kiểm soát dưới tư duy trả thù của các thiếu nữ.

Các loại linh kiện và bánh xe kết hợp lại, biến thành một con quái thú bánh xe cao ba trăm mét.

Bánh xe làm thân thể, tứ chi máy móc khổng lồ mang theo bánh xe lớn di chuyển về phía bờ biển, giống như một con tam giác long.

Sao có thể.

Kim kinh hãi nói, con quái thú máy móc khổng lồ vượt xa nhận thức của hacker.

Linh hồn của các thiếu nữ đang gào thét, họ không muốn trở thành món đồ chơi bị người khác sắp đặt, họ muốn báo thù.

Đỗ Lan nói: Chuẩn bị tiếp nhận tiếng gầm của quái thú tư duy.

Không thể nào, sao họ lại có năng lực như vậy.

Đây lẽ nào là ảo giác.

Có phải ta đã bị xâm nhập không.

Đừng xem thường tư duy, thời đại này chính là thời đại của tư duy bùng nổ, bất kỳ một tư duy nào cũng có thể biến thành quái thú nuốt chửng tất cả.

Ngươi đùa giỡn với tư duy, tư duy sẽ cắn trả.

Kim lại không tin, nói: Giả, đều là giả, ta chắc chắn cũng đã rơi vào thế giới ảo, nhà máy sao có thể bị mấy chục cô gái biến thành quái thú được.

Quy mô của công ty Tác La Tư còn lớn hơn công ty Phản Hoa, công ty Phản Hoa chỉ mua mười mấy thiếu nữ, còn Tác La Tư lại có sáu mươi thiếu nữ.

Các thiếu nữ để cầu cứu, cũng đã tấn công khách hàng, gây ra sự chú ý của xã hội.

Họ không cam tâm làm con rối, tư duy phản kháng là trực tiếp nhất, đơn giản nhất, cũng là có sức phá hoại lớn nhất.

Quái thú tư duy đã ra đời.

Suy nghĩ của các thiếu nữ chính là phá hoại, để nhiều người chú ý đến mình hơn.

Chương 3777

Nhưng quái thú tư duy quá khó tin, vượt ra ngoài sự hiểu biết của hacker, khiến hắn nghi ngờ liệu mình có bị xâm nhập không, cũng rơi vào thế giới ảo, gặp phải thứ thật giả lẫn lộn.

Trong hiện thực sao có thể có quái thú.

Hacker không đời nào tin vào thứ như quái thú.

Thật hay giả, tự mình đi cảm nhận đi.

Nếu là thế giới ảo, chết rồi còn có thể bắt đầu lại.

Nếu là hiện thực, chết rồi thì không có sau đó nữa.

Ta sẽ không bị ngươi dọa sợ đâu.

Kim nói: Nhất định là giả, ta phải xem tường lửa của mình, chắc chắn có thể phát hiện ra mánh khóe của ngươi.

Xẹt.

Con quái thú bánh xe khổng lồ phóng ra một chuỗi sét, tia sét trắng xóa xé toạc bầu trời xanh, trong nháy mắt đốt cháy không gian xung quanh, những vụ nổ và ngọn lửa chiếu sáng mặt biển.

Kim cảm thấy nóng rực, dòng điện đảo ngược, tấn công vào điện tử não, may mà tường lửa của hắn có bảo hiểm chống quá tải.

Khi dòng điện quá tải, lập tức ngắt kết nối, bảo vệ được điện tử não, nhưng nhiệt độ cao bỏng rát vẫn khiến hắn lòng còn sợ hãi.

Dây cáp rời khỏi gáy, cả người Kim đều không ổn, hắn hiện tại vẫn chưa phân biệt được thật giả, dường như là thật, cũng dường như là giả.

Tóm lại hắn đã hoảng loạn.

Trong thế giới ảo, hắn chính là thần, có thể ép buộc kẻ địch nghi ngờ thân phận của mình, nhưng trong thế giới thực, Đỗ Lan mới là thần.

Hiện thực quá khoa trương, hacker ngược lại không biết phải ứng phó thế nào.

Hắn chạy ra khỏi văn phòng, thấy con quái thú cao ba trăm mét đang tiến gần du thuyền của mình.

Bởi vì là phát điện trên biển, nên rất nhiều người làm việc trên thuyền, trực tiếp lấy điện từ cáp điện dưới biển.

Vì vậy trên biển có rất nhiều thuyền, giống như một thành phố trên biển.

Điện trên biển không thể lên đất liền, nhưng chỉ cần ở trên biển thì không có vấn đề gì.

Đây cũng là mâu thuẫn giữa điện truyền thống và điện thủy triều.

Kim phát hiện các thuyền viên xung quanh đều đã hoảng loạn, một lượng lớn tàu thuyền đang vội vàng nhổ neo, muốn thoát khỏi nguy hiểm.

Thuyền có đủ loại chức năng, có cái là cửa hàng, có cái là nhà hàng, có cái là trạm xăng, có cái là văn phòng, cũng có một số chỉ là để ở Nếu qua mấy trăm năm nữa, họ có lẽ sẽ hình thành một dân tộc trên nước hoàn toàn mới.

Nhưng bây giờ họ phải trở về đất liền, dù sao quái thú đã đến.

Cửu Khóa, xuất kích.

Đỗ Lan đưa các đội viên Cửu Khóa từ mê cung ảo vào buồng lái của robot chiến đấu.

Đà Cổ Tát nhìn buồng lái, nhìn con quái thú khổng lồ bên ngoài, mặt mày ngơ ngác, vẫn nghi ngờ mình đang ở trong thế giới ảo, lẩm bẩm nói: Từ ảo giác trinh thám biến thành ảo giác đại quái thú rồi sao.

Rốt cuộc làm thế nào mới có thể trở về hiện thực.

Tôi muốn trở về bên gia đình.

Cậu còn có vợ và con gái, không muốn mãi mãi bị kẹt trong thế giới ảo.

Đà Cổ Tát, tỉnh táo lên, bây giờ chúng ta đang ở thế giới thực.

Là giọng của Thảo Thế Tố Tử, cô cũng đang ở trong robot chiến đấu.

Đội trưởng, trong hiện thực sao có thể có con quái vật sắt thép khổng lồ như vậy.

Đây là quái thú tư duy, lẽ nào cậu quên lời Đỗ Lan nói trước đây rồi sao.

Tố Tử nói.

Quái thú tư duy.

Đà Cổ Tát tự nhiên là nhớ, đó là tư duy biến thành quái thú, hoàn toàn là sức mạnh duy tâm.

Cậu không thể tin nổi trong hiện thực lại thật sự xuất hiện quái thú, cảm giác mê cung ảo dường như còn đáng tin hơn một chút.

Lên thôi.

Robot đã hợp thể, Tố Tử là người điều khiển chính, bắt đầu chiến đấu.

Đà Cổ Tát vẫn có một cảm giác mơ mộng, một cảm giác chưa tỉnh ngủ, một cảm giác Trang Chu mộng điệp.

Rốt cuộc là mình ngủ mơ biến thành robot, hay là robot ngủ mơ biến thành mình.

Hiện thực và mơ, mơ và hiện thực, rốt cuộc phân biệt thế nào.

Thực ra không cần thiết phải phân biệt, mơ và hiện thực đều có logic tương đồng, sự khác biệt duy nhất là một người đã đặt cược vào hiện thực, còn trong thế giới hư ảo thì không, một bên có chi phí chìm, một bên không.

Tố Tử rất rõ ràng bây giờ họ đang ở hiện thực, bởi vì hiện thực còn vô lý và phi logic hơn nhiều so với thế giới ảo.

Ầm.

Robot của Cửu Khóa tung một cú đấm mạnh.

Nhưng con quái thú không bị ảnh hưởng, ngược lại còn bắn ra các loại tên lửa và đạn pháo.

Tố Tử đành phải né tránh, mặt biển bị đốt cháy, vô số vụ nổ hất tung những con sóng.

Đội trưởng, con quái thú này mạnh quá.

Ba Đặc nói.

Đỗ Lan giải thích: Đây là quái thú biến hóa từ tư duy phản kháng của các thiếu nữ, oán khí của họ ngút trời.

Kỹ thuật tách linh hồn không hoàn chỉnh sẽ gây tổn thương vĩnh viễn cho não bộ, các thiếu nữ từ những cô gái khỏe mạnh tuổi thanh xuân biến thành người tàn tật vĩnh viễn, họ oán hận, họ phẫn nộ, họ muốn cả thế giới cảm nhận được nỗi đau của mình.

Vì để xã hội chú ý đến mình mà làm hại người khác, điều này là không đúng.

Ba Đặc khá là thánh mẫu, cho rằng các thiếu nữ dù là để tự cứu cũng không nên làm hại người khác, càng không nên giết người.

Anh ta cho rằng các thiếu nữ còn có những cách khác, chứ không phải là làm hại người khác.

Thế giới làm tổn thương họ, họ cũng làm tổn thương thế giới, điều này rất bình thường.

Đỗ Lan cho rằng điều này rất bình thường, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Điều này là không đúng.

Ba Đặc vẫn không cho rằng các thiếu nữ là đúng, nói: Có thể báo cảnh sát, có thể cầu cứu, dù không làm hại người khác cũng có thể nhận được sự giúp đỡ.

Rõ ràng các thiếu nữ không đồng ý.

Đỗ Lan nói.

Quái thú được điều khiển bởi sự oán hận của các thiếu nữ, họ nghe thấy lời của Ba Đặc, gầm lên giận dữ: Chúng ta muốn báo thù thế giới đen tối này.

Vậy thì việc các người làm không khác gì công ty Tác La Tư.

Ba Đặc nói.

Quái thú nói: Có khác biệt, công ty Tác La Tư vung đao với người lương thiện, chúng ta vung đao với bóng tối, tuy đều là hành động vung đao, nhưng hành vi của chúng ta là chính nghĩa.

Các người, những kẻ được hưởng lợi, luôn phủ nhận tính hợp pháp của việc vung đao, luôn nói không có chiến tranh chính nghĩa.

Nhưng hủy diệt bóng tối, phá hủy tà ác chính là chính nghĩa.

Khi Tác La Tư tấn công các người, họ cũng cho rằng mình đang vung đao với bóng tối.

Cái gì là bóng tối, cái gì là lương thiện.

Mỗi người đều có một bộ lý lẽ riêng, các người nói Tác La Tư là ác, mình là thiện.

Nhưng đối với Tác La Tư, các người mới là ác, họ mới là thiện.

Đúng vậy, tiêu chuẩn thiện ác không giống nhau.

Đối với Tác La Tư, có tiền là thiện, không có tiền là ác.

Còn đối với chúng ta, làm hại chúng ta là ác, phản kích là thiện.

Vậy thì Tác La Tư có thể làm, chúng ta cũng có thể làm, ngươi không thể tước đoạt quyền quán triệt sự lương thiện của chúng ta.

Làm vậy là sai, các người chỉ đang lặp lại sai lầm.

Hoàn toàn không thể làm cho thế giới tốt đẹp hơn.

Ha, cái gọi là tốt đẹp hơn của ngươi cũng là xuất phát từ góc độ của ngươi.

Công ty Tác La Tư sẽ không đồng ý với ngươi, chúng ta cũng không đồng ý.

Các thiếu nữ nói: Thiện của các ngươi chính là bảo vệ công ty Tác La Tư, bảo vệ tiêu chuẩn của đồng tiền, trong mắt chúng ta cũng là đồng bọn của tà ác, chết đi.

Ba Đặc bất lực, anh ta muốn bảo vệ và cứu giúp các thiếu nữ, nhưng các thiếu nữ cũng có suy nghĩ của riêng mình.

Mỗi bên đều có tiêu chuẩn thiện ác riêng, cuối cùng vẫn phải xem sức chiến đấu mạnh yếu ra sao.

Kẻ mạnh quán triệt tiêu chuẩn của mình, kẻ yếu chấp nhận tiêu chuẩn của kẻ mạnh.

Thiếu nữ mang oán niệm biến thành quái thú phát động tấn công, biển cả bùng cháy, tàu thuyền tháo chạy.

Ba Đặc không chấp nhận việc thiếu nữ vì cứu mình mà làm hại khách hàng, càng không đồng ý việc họ biến thành quái thú làm hại người vô tội.

Chương 3778

Hắn cho rằng thiếu nữ bị bắt, linh hồn bị tách rời, chắc chắn có phương pháp khác để mọi người chú ý đến vụ án này.

Nhưng thiếu nữ cho rằng không có, bắt buộc phải gây thương tích, hơn nữa là làm hại quyền quý thì mới có người quan tâm.

Cũng không thể nói họ sai, vì công ty người máy vì để giảm chi phí đã sử dụng linh hồn thiếu nữ làm nguyên liệu, trong ngành đã là một quy tắc ngầm.

Nếu các công ty bao che cho nhau, che giấu lẫn nhau, thì dù báo cảnh sát cũng có ích gì.

Nếu báo cảnh sát có ích, tại sao còn phải thành lập Cửu Khóa.

Chính vì có rất nhiều chuyện báo cảnh sát, sở cảnh sát căn bản không quản, thủ tướng mới lấy đó làm cớ, ngầm thành lập một Cửu Khóa.

Tóm lại, ngọn lửa giận của thiếu nữ đã hóa thành thực thể, điều khiển nhà máy trên biển tấn công.

Họ muốn đổ bộ, muốn dùng sức mạnh của chính mình để thế giới lắng nghe tiếng nói của họ.

Nhân loại chỉ nghe hiểu được ngôn ngữ của đại pháo.

Cửu Khóa tự nhiên không thể để tư duy quái thú đổ bộ, Tố Tử điều khiển người máy rút ra thanh kiếm cao tần, lưỡi kiếm rung động với tốc độ siêu âm, có thể chém đứt phân tử.

Bảo kiếm vừa xuất ra, một đao hai đoạn.

Trước tiên chém chân quái thú, hạn chế hành động của địch.

Sau đó nhảy vọt lên, giơ cao bảo kiếm, đâm kiếm vào động cơ của quái thú, làm tê liệt động lực của địch.

Rầm.

Quái thú ngã xuống, trôi nổi trên biển, mất khả năng phản kháng.

Tại sao phải ngăn cản chúng ta.

Oán niệm của thiếu nữ hỏi.

Tố Tử lạnh lùng đáp: Các ngươi muốn chống lại chế độ thì phải chuẩn bị sẵn giác ngộ bị đánh bại.

Các ngươi là những kẻ tà ác.

Tố Tử không trả lời, mà cùng đội viên Cửu Khóa tiến vào nhà máy cứu người.

Máy tách linh hồn bên trong vẫn chưa hoàn thiện, sẽ gây tổn thương vĩnh viễn cho não người, nhưng vì để giảm chi phí, các nhà máy vẫn nối gót nhau sử dụng.

Có sáu mươi cỗ máy đang hoạt động, quy mô còn lớn hơn cả công ty Phản Hoa.

Tâm trạng mọi người nặng nề, đã ý thức được rằng dù có phá án công ty Phản Hoa, công ty Tác La Tư, nhưng vẫn còn những công ty khác chắc chắn cũng đang ngấm ngầm sử dụng loại kỹ thuật phi pháp này.

Nếu họ đi điều tra, ước chừng trong mười công ty người máy, ít nhất có năm, thậm chí nhiều hơn đang sử dụng kỹ thuật phi pháp.

Nếu họ không làm giả, thì khó mà nâng cao chất lượng sản phẩm, năng lực của Nhật Bản chỉ có vậy, đã không thể vươn lên được nữa.

Muốn vươn lên cần nhiều nhân tài hơn, nhiều cơ sở hạ tầng hơn, nhiều tài nguyên hơn.

Nhưng Nhật Bản hiện tại ngay cả điện lực cũng phải phân chia tranh chấp giữa điện truyền thống và điện thủy triều, căn bản không có cách nào đoàn kết.

Điện lực truyền thống muốn hạn chế điện thủy triều, hai bên đấu đá một mất một còn.

Muốn không ngừng đột phá, là cần phải đầu tư rất lớn.

Nhưng điện lực, nước ngọt, lương thực, nhân tài của Nhật Bản đều đã bị vắt kiệt, trừ phi vận may nghịch thiên, nếu không căn bản không thể phát triển ra thứ gì mới.

Cho nên dùng thủ đoạn phi pháp là cách tốt nhất của họ, nếu không ngành công nghiệp người máy của họ sớm muộn cũng sẽ bị đào thải.

Cho nên không gây thương tích, các thiếu nữ sẽ không được coi trọng, vì đây là sự mập mờ từ trên xuống dưới.

Cứ không xảy ra chuyện thì mọi người ngầm thừa nhận, một khi xảy ra chuyện thì phải xin lỗi.

Những kẻ chết tiệt này rốt cuộc muốn phạm cùng một sai lầm bao nhiêu lần nữa.

Ba Đặc phẫn nộ nói.

Đà Cổ Tát cũng nặng nề nói: Bài học duy nhất mà con người học được từ lịch sử chính là con người không bao giờ rút ra bài học.

Đỗ Lan cười nói: Ngươi hôm qua ăn cơm rồi, hôm nay vẫn phải ăn, không phải vì ngươi hôm qua đã ăn cơm mà sau này sẽ không ăn nữa.

Giáo huấn cũng giống như ăn cơm, đói thì phải ăn, gặp phải hoàn cảnh tương tự thì mọi người chỉ có thể đi theo lối mòn của giáo huấn.

Đây không phải lựa chọn tốt nhất, nhưng lại là lựa chọn duy nhất.

Con người sở dĩ luôn phạm phải sai lầm tương tự, cũng giống như người ta luôn phải ăn cơm vậy, khi gặp phải mâu thuẫn mà con người không thể giải quyết, thì chỉ có thể làm như thế.

Nếu ngươi làm ông chủ công ty, đối mặt với việc công ty phá sản và việc tách linh hồn để giảm chi phí, ngươi cũng sẽ chọn vế sau.

Tôi sẽ để công ty phá sản.

Đà Cổ Tát nói.

Vậy thì công ty của ngươi sẽ được giao cho người khác, người khác vì không muốn đi vào vết xe đổ của ngươi, cũng sẽ chọn tách linh hồn.

Nói đơn giản đây là một vị trí sinh thái, sẽ luôn có người chọn.

Nói cho cùng chính là tài nguyên thiên phú của Nhật Bản đã không còn đủ để hỗ trợ các công ty người máy đi theo con đường chính quy.

Các ngươi chấp nhận hiện thực, hay là đi đường tắt.

Chấp nhận hiện thực, thì kinh tế Nhật Bản sụp đổ, mâu thuẫn nội bộ bùng nổ, có thể sẽ có nội chiến.

Đi đường tắt, hy sinh hàng trăm hàng nghìn cô gái nghèo hoặc người tị nạn, duy trì hoạt động kinh tế của Nhật Bản, hy sinh số ít để bảo vệ số đông.

Đỗ Lan nói ra hiện thực tàn khốc, chính là doanh nghiệp Nhật Bản một khi không làm giả, kinh tế sẽ sụp đổ quá nửa.

Không có tiền, thì không có cách nào giải quyết các vấn đề xã hội, y tế, quân sự, giáo dục. các khoản chi đều không có tiền, vậy là tiêu đời.

Cho nên mọi người đều không vạch trần việc làm giả, chính là để duy trì lợi nhuận của công ty, có tiền rồi, các vấn đề mới có thể giải quyết.

Cửu Khóa chưa từng suy xét vấn đề này từ góc độ kinh tế, nhưng Tố Tử lại biết những gì Đỗ Lan nói không sai.

Cô lướt qua mạng lưới, ý thức sâu sắc được rằng tài nguyên thiên phú của Nhật Bản có hạn, nhà máy sản xuất thêm một người máy, là cần phải chia đi một phần điện.

Nhưng tốc độ xây dựng nhà máy điện của Nhật Bản lại rất chậm, sự thiếu hụt điện lực dẫn đến các lĩnh vực đều gặp phải nút thắt cổ chai, không thể đột phá.

Địa chủ nắm giữ nhà máy điện, có thể khống chế tất cả.

Đương nhiên đây không chỉ là vấn đề của Nhật Bản, rất nhiều quốc gia đều như vậy, sau khi công nghiệp phát triển, sẽ gặp phải vấn đề xây thêm nhà máy điện, xây thêm đường sá, xây thêm hồ chứa nước.

Chỉ nói việc xây hồ chứa nước, cần phải di dời dân cư, địa chủ vì sao phải vì xây hồ chứa nước mà dọn nhà.

Tóm lại mọi người đều sẽ hỏi một câu, dựa vào đâu mà mình phải dọn nhà để tạo phúc cho người khác.

Mỗi người đều có thể tự hỏi mình, có sẵn lòng từ bỏ lợi ích to lớn của mình để tạo phúc cho những người xa lạ không.

Có lẽ quyên góp một hai trăm đồng để ủng hộ một chút, nhưng nếu phải lấy ra nhà cửa, xe hơi, công việc, toàn bộ tiền tiết kiệm để tạo phúc cho người xa lạ, e rằng chỉ có số ít người bằng lòng.

Nhưng xây hồ chứa, xây đường sá, xây nhà máy điện chính là phải khiến hàng nghìn hàng vạn hộ địa chủ từ bỏ nhà cửa sản nghiệp, trước tiên đem đất đai của mình ra hỗ trợ xây dựng, chỉ có số ít quốc gia có thể làm được.

Cho nên rất nhiều quốc gia đi sau, lúc đầu công nghiệp hóa tiến nhanh như vũ bão, nhưng đến khi điện lực không đủ, cần cơ sở hạ tầng, thì gặp phải đủ loại khó khăn.

Rất nhiều quốc gia thà mua điện từ nước láng giềng còn hơn xây nhà máy điện, như vậy lại còn rẻ hơn.

Nhưng một khi mua điện, huyết mạch liền bị nước láng giềng nắm giữ.

Một khi mất điện, nhà máy ngừng hoạt động, không thể giao hàng đúng hạn, gây ra tổn thất kinh tế to lớn, ông chủ nhà máy có lẽ phải dọn nhà.

Tóm lại, cơ sở hạ tầng chính là giới hạn của công nghiệp, không có điện, nhà máy người máy cũng là bà nội trợ tài giỏi khó nấu cơm không gạo.

Chế tạo một người máy là phải chia đi một phần điện, hoặc là xây thêm nhà máy phát điện, hoặc là cướp điện của người nghèo.

Chương 3779

Xây nhà máy điện, thì cần giải quyết một loạt vấn đề.

Mà cướp điện của người nghèo thì đơn giản, tăng giá điện là được.

Tăng đến mức một bộ phận người không dùng nổi điện, phần điện tiết kiệm được sẽ cấp cho nhà máy.

Tố Tử biết hệ thống công nghiệp Nhật Bản đã hoạt động hết công suất, công ty lớn còn có thể chống đỡ, công ty nhỏ không đi đường tắt chắc chắn sẽ bị đào thải.

Nhưng công ty nhỏ bị đào thải, công ty lớn cũng không chống đỡ nổi, bởi vì yêu cầu của khách hàng đối với người máy ngày càng nhiều.

Nếu không dùng mẫu mới để đào thải mẫu cũ, công ty lớn cũng sẽ bị khách hàng ruồng bỏ.

Nhưng vấn đề là công ty lớn liệu có thể liên tục đổi mới, cũng có giới hạn của riêng mình.

Thế là chỉ có thể làm giả.

Làm giả là phương pháp chi phí thấp, không cần đầu tư thêm tài nguyên, chỉ cần lừa gạt khách hàng là được.

Hơn nữa dùng kỹ thuật tách linh hồn cũng rất đơn giản, chỉ cần mua vài chục thiếu nữ là xong.

Người nghèo bán con gái là chuyện rất bình thường, công ty cũng chẳng tốn bao nhiêu tiền.

Não thiếu nữ hỏng rồi, thay một lứa khác là được.

Mà công ty lại có thể tung ra người máy nhân tính hơn, có thể nhận được lời khen của khách hàng, có thể duy trì hoạt động của công ty.

Nhưng vấn đề là linh hồn của thiếu nữ sẽ phản kháng, sự khác biệt giữa linh hồn và chương trình chính là chương trình là công cụ, còn linh hồn không cam tâm làm công cụ.

Chương trình thực ra còn dễ dùng hơn linh hồn, chương trình không phản kháng, linh hồn sẽ phản kháng.

Nhưng khách hàng lại cảm thấy chương trình quá cứng nhắc, không vui.

Vẫn là người máy chân thực thú vị hơn, khi chơi đùa, có thể tạo ra nhiều phản ứng và biểu cảm chân thực hơn, nhập tâm hơn.

Chỉ có thể nói khách hàng cũng thật đỏng đảnh.

Trận chiến đã thắng lợi, Tố Tử chuyển toàn bộ ký ức của những người chứng kiến quái thú vào sau bức tường đen.

Cửu Khóa đã cứu ra tất cả thiếu nữ, nhưng não của họ đã bị tổn thương vĩnh viễn.

Ngay lúc mọi người đang bận rộn cứu người, trên mặt biển đột nhiên truyền đến tiếng nổ dữ dội.

Mọi người vội vàng chạy ra boong tàu, nhìn thấy ánh lửa ở phía xa.

Là nhà máy điện thủy triều.

Tố Tử nhìn thấy hướng nổ, phán đoán là nhà máy điện thủy triều đã nổ.

Ba Đặc lập tức nhìn lên trời, mắt điện tử phát hiện một chiếc chiến đấu cơ tàng hình: Là Tự Vệ Đội, bọn họ đang làm gì vậy.

Chỉ là mâu thuẫn giữa điện lực truyền thống và điện thủy triều thôi.

Đỗ Lan nói.

Đà Cổ Tát kinh ngạc nói: Điện thủy triều cũng là một trong những ngành công nghiệp của Nhật Bản, tại sao lại phải phá hoại.

Đương nhiên là để bản thân có thể thế tập vạn đời, vĩnh viễn làm người có tiếng nói.

Tiềm năng của điện thủy triều chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn điện truyền thống, một khi hình thành quy mô, gia tộc của điện lực truyền thống sẽ không kiểm soát được cục diện.

Đỗ Lan nói.

Họ có thể để người trong tộc mình kiểm soát điện thủy triều mà.

Gia tộc lớn mạnh lên, sẽ phân chia thành tông lớn và chi nhỏ, sẽ có nội đấu.

Trực tiếp diệt trừ là một lựa chọn không tồi.

Đỗ Lan nói: Không có gia tộc nào có thể duy trì đoàn kết mãi mãi sau khi lớn mạnh, đây là điều tất yếu của lịch sử, quý tộc còn hiểu rõ quá trình phát triển này hơn người thường, cho nên sẽ đưa ra lựa chọn.

Nhưng không có điện, Nhật Bản làm sao phát triển.

Chuyện đó không liên quan đến họ.

Đỗ Lan nói: Họ chỉ cần quản tốt một mẫu ba phân đất của mình, tự nhiên có thể duy trì hợp tác với các công ty công nghiệp lâu đời, ổn định địa vị.

Nếu điện không đủ, thì tăng giá điện, người nghèo không dùng điện là được.

Cái này.

Mọi người đều ngây người.

Đây chính là thương chiến thực sự, không có gì hoa mỹ cả, chính là phá vỡ năng lực sản xuất của đối phương ở cấp độ vật lý, đơn giản, trực tiếp, tiện lợi và hiệu quả.

Đỗ Lan nói: Được rồi, những chuyện này không liên quan đến chúng ta.

Mọi người làm rất tốt, lần đầu tiên chiến đấu với tư duy quái thú đã giành được thắng lợi, rất không tồi.

Mọi người lại chẳng vui vẻ gì, tư duy quái thú là tiếng gào thét của các thiếu nữ, tuy đã thắng, nhưng lại cảm thấy mình là người xấu.

Sau này những tư duy quái thú phải đối phó, lẽ nào cũng là ngọn lửa giận của tầng lớp dưới.

Đà Cổ Tát hỏi.

Có thể là vậy, cũng có thể không phải.

Đỗ Lan nói: Mỗi người đều có tư duy của riêng mình, chỉ là rất nhiều người không có sức mạnh để thực thi tư duy của mình.

Trong thời loạn thế này, mỗi người đều có khả năng lợi dụng khoa học kỹ thuật để có được sức mạnh thực thi tư tưởng của mình.

Thế là sẽ biến thành tư duy quái thú, cho nên không chỉ là ngọn lửa giận của tầng lớp dưới, tầng lớp trên cũng có suy nghĩ của riêng họ.

Tư duy của mỗi người đều có thể trở thành tư duy quái thú.

Biểu cảm của Đà Cổ Tát rất khó coi, vì đây không phải chuyện gì tốt đẹp.

Đúng vậy, mỗi người đều sẽ có cơ hội.

Tất cả sẽ loạn lên, vì mỗi người đều muốn làm Tề Thiên Đại Thánh, không muốn làm Bật Mã Ôn, nhưng xã hội cần là Bật Mã Ôn, không cần nhiều Tề Thiên Đại Thánh như vậy.

Nếu mỗi người đều có được sức mạnh, vậy sẽ loạn hết cả lên.

Đà Cổ Tát nặng nề nói.

Rất nhiều tác phẩm khoa học viễn tưởng luôn nói rằng nhân loại không nên nắm giữ khoa học kỹ thuật, luôn nhấn mạnh bi kịch mà khoa học kỹ thuật mang lại, luôn cho rằng khoa học kỹ thuật sẽ hủy diệt thế giới.

Nhưng một người bình thường sau khi có được khoa học kỹ thuật, điều đầu tiên nghĩ đến là hủy diệt thế giới sao.

Nếu lúc đó người này đang ở trong tình trạng tồi tệ, có thể là vậy.

Nhưng nếu người này không ở trong tình trạng tồi tệ, vậy điều đầu tiên họ nghĩ đến là dùng khoa học kỹ thuật để thay đổi cuộc sống của mình, nâng cao địa vị của mình, đầu tiên chính là hạ khắc thượng.

Đầu tiên là từ Bật Mã Ôn nâng cấp thành Tề Thiên Đại Thánh, nhưng vấn đề đến rồi, người ở tầng lớp dưới thông qua khoa học kỹ thuật để nâng cấp, vậy tầng lớp trên vốn có phải làm sao.

Họ hoặc là chết, hoặc là nhường lại địa vị.

Điều này đối với tầng lớp trên chắc chắn là kết quả không thể chấp nhận, cho nên họ sẽ không ngừng suy ngẫm về tác hại của khoa học kỹ thuật, nhấn mạnh sự phá hoại của khoa học kỹ thuật đối với xã hội, đối với Trái Đất.

Bởi vì một khi khoa học kỹ thuật bị nắm giữ trong tay tầng lớp dưới, hạ khắc thượng sẽ trở thành xu thế chủ đạo.

Bi kịch đầu tiên chính là tầng lớp trên, họ tự nhiên phải tuyên truyền mặt xấu của khoa học kỹ thuật.

Họ nói, nếu ai ai cũng nắm giữ khoa học kỹ thuật, mọi người đều sẽ tranh giành vị trí Tề Thiên Đại Thánh, nhưng vị trí Tề Thiên Đại Thánh là số ít, mọi người tàn sát lẫn nhau, cuối cùng chính là thế giới bị hủy diệt.

Có chút lý lẽ, nhưng tiền đề là mọi người đều cầm khoa học kỹ thuật đi tàn sát, mà không phải sau khi tiêu diệt tầng lớp trên, mọi người cùng nhau tìm kiếm một lối thoát mới.

Tóm lại, bất kể tương lai là hủy diệt hay tìm được lối thoát, khi tầng lớp dưới nắm giữ khoa học kỹ thuật, nhóm người xui xẻo đầu tiên chính là tầng lớp trên.

Hiện tại khoa học kỹ thuật đang phát triển, tầng lớp dưới vẫn chưa nắm giữ khoa học kỹ thuật, nhưng tư duy của tầng lớp dưới đã thông qua khoa học kỹ thuật để cụ thể hóa.

Điểm này giống cái gì.

Giống như trong Chiến Chùy 40k, đây là một trò chơi board game rất lâu đời, bối cảnh câu chuyện được đặt trong một vũ trụ xa xôi, Đế quốc Nhân loại đã dựa vào khoa học kỹ thuật và năng lượng tâm linh để mở rộng ra mọi ngóc ngách của dải ngân hà.

Trong thế giới này, có vũ trụ vật chất, và còn có một thế giới không gian phụ.

Chiều không gian mà Đế quốc Nhân loại đang ở chính là vũ trụ vật chất, còn trong không gian phụ thì có đủ loại ác ma được ngưng tụ từ dục vọng của con người.

Kẻ thù chính mà nhân loại phải đối mặt là Tứ Đại Ác Ma, đại diện cho bạo lực là Khủng Ngược, đại diện cho bệnh dịch là Nạp Cấu, đại diện cho âm mưu là Gian Kỳ, đại diện cho sắc dục là Sắc Nghiệt.

Đế quốc Nhân loại tuy mạnh mẽ, nhưng trong thế giới rộng lớn, rất nhiều người đã sa ngã thành tay sai của ác ma.

Theo Đỗ Lan thấy, Tứ Đại Ma Vương chính là bù đắp những thiếu sót của nhân loại, vì Đế quốc Nhân loại không thể làm được việc trọng dụng nhân tài, dạy dỗ theo năng lực, cho nên cần Tứ Đại Ma Vương bổ sung.

Trong thế giới loài người, có mấy ai có thể cùng lúc sở hữu sức mạnh, sức khỏe, trí tuệ, sắc đẹp, không có khuyết điểm nào.

Nếu tiêu chuẩn tuyển chọn nhân tài của Đế quốc Nhân loại là sức mạnh và trí tuệ, vậy những người có sắc đẹp, thân thể yếu ớt thì phải làm sao.

Họ cam tâm tình nguyện bị đào thải sao.

Không, họ không muốn bị đào thải, thế là nơi đây không giữ ta, tự có nơi giữ ta, Đế quốc Nhân loại không cần họ, họ liền đi đầu quân cho Nạp Cấu và Sắc Nghiệt.

Chương 3780

Ngược lại, nếu tiêu chuẩn tuyển chọn nhân tài của Nhân tộc là sắc đẹp, vậy những người có sức mạnh và trí tuệ sẽ đi nương tựa Khủng Ngược và Gian Kỳ.

Tại sao Đế quốc Nhân loại đã mở rộng ra toàn bộ dải ngân hà, mà vẫn không thể giải quyết được sự ăn mòn của Tứ Đại Ác Ma.

Thực ra chính là sự thất bại của tầng lớp cơ sở, dân số càng đông, càng không thể huy động tài năng của mỗi người.

Nhưng những người này cũng muốn tiến bộ, thế là có không gian cho Hỗn Độn Ma Vương ăn mòn.

Đế quốc không cho ta, ta đi đầu quân cho Ma Vương để tìm kiếm.

Trong thế giới loài người, chỉ có một người đàn ông có thể phát huy tài năng của mình đến cực hạn, không sợ Hỗn Độn Ma Vương.

Đó chính là Hoàng đế Nhân loại, ông có năng lực bất tử, dung mạo bá khí, trí tuệ kinh thế, thực lực vô địch đồng thời tỏa sáng trong Đế quốc Nhân loại, ông trở thành hoàng đế, có thể phát huy tất cả tài năng của mình đến cực hạn, căn bản không cần đầu quân cho Hỗn Độn Ma Vương.

Những người bị ăn mòn, đại đa số đều không tìm được con đường thăng tiến trong Đế quốc Nhân loại, cho nên mới đi theo ma vương.

Hoàng đế đã là tồn tại đỉnh cao nhất của nhân loại, toàn bộ Đế quốc Nhân loại đều là vũ đài để Hoàng đế phát huy tài năng, cho nên ông sẽ không đi theo Hỗn Độn Ác Ma, mà là cạnh tranh với Hỗn Độn Ác Ma.

Tư duy quái thú mà Đỗ Lan đề xuất, thực ra cũng giống như ác ma trong không gian phụ của Chiến Chùy 40k, chính là cho nhân loại cơ hội dùng tư duy để thể hiện tài năng.

Thậm chí rất nhiều thế giới yêu ma quỷ quái đều như vậy, không phải con người bị yêu ma quỷ quái mê hoặc, mà là con người đã đi theo yêu ma quỷ quái.

Con người muốn có sức mạnh để thể hiện tài năng của mình, hy vọng có sức mạnh để thay đổi địa vị, hy vọng được coi trọng.

Nếu trong thế giới loài người không có cơ hội, vậy họ cần sự giúp đỡ của yêu ma quỷ quái.

Hoàng đế, Khủng Ngược, Gian Kỳ, Sắc Nghiệt, Nạp Cấu đều là những lựa chọn, muốn cầu tiến, thì cần có vũ đài để phát huy tài năng.

Nhân loại không thể để mỗi người đều phát huy được tài năng, thì cần phải cầu đến Hỗn Độn Ác Ma, đi theo ma vương của không gian phụ.

Trong thế giới cyberpunk này, cũng có rất nhiều người có năng lực không được phát triển, họ bất mãn với hiện trạng.

Lúc này Đỗ Lan mang đến khái niệm tư duy quái thú, sẽ có rất nhiều người khao khát biến thành quái thú, họ mới có thể thực hiện lý tưởng của mình.

Nơi đây không giữ ta, tự có nơi giữ ta, nơi nào cũng không giữ ta, ta đi đầu quân cho quái thú.

Cho nên tư duy quái thú mang đến là hy vọng, Đỗ Lan bày tỏ mình cũng coi như là một Hỗn Độn Ác Ma, hắn không hề ăn mòn nhân loại, mà là nhân loại đã đi theo ác ma.

Nhân loại và ác ma, ác ma luôn được miêu tả là tà ác, là sự tồn tại dụ dỗ con người sa ngã.

Nhân loại luôn là nạn nhân của ác ma, vì bị ác ma dụ dỗ mà đi chệch chính đạo, phản bội đồng tộc.

Trong các câu chuyện, những người bị ác ma dụ dỗ đều tham lam, ngu muội, vô tri.

Nhưng thật sự là như vậy sao.

Những người bị dụ dỗ, đại đa số đều là vì không thể cầu được thứ mình cần bằng thân phận con người, mới dâng hiến linh hồn cho ác ma, để đột phá sức mạnh của vận mệnh.

Nếu phương pháp bình thường có thể thỏa mãn mưu cầu của mình, mọi người sẽ không cần đến ác ma.

Nếu ai cũng có thực lực, ngoại hình, địa vị, thân thể bất tử như Hoàng đế của Đế quốc, ai ai cũng có thể đối kháng Hỗn Độn Ác Ma.

Đáng tiếc Chiến Chùy 40k chỉ có một vị hoàng đế hoàn mỹ, những người khác đều có khuyết điểm, đều cầu mà không được, cho nên họ cần ác ma, cần đi theo ác ma.

Đỗ Lan cũng giống như Hỗn Độn Ác Ma, tìm kiếm những người có tư tưởng mạnh mẽ, nhưng không có sức mạnh để thực thi tư duy, biến họ thành quái thú.

Họ sẽ không trách Đỗ Lan, ngược lại còn phải nói lời cảm ơn.

Trạm phát điện thủy triều bị Tự Vệ Đội cho nổ tung, ký ức về tư duy quái thú cũng bị phong ấn, mọi người không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Không có điện thủy triều, hạm đội chắc chắn phải giải tán, không có điện, họ không thể sống lâu dài trên biển.

Các thiếu nữ được cứu được giao cho bệnh viện địa phương, tiếp theo sẽ ra sao, Cửu Khóa cũng không biết.

Hành vi của công ty Tác La Tư sẽ bị phanh phui, nhưng dù họ có cúi đầu xin lỗi cũng vô dụng, vì không có điện, nhà máy đã không thể hoạt động.

Đà Cổ Tát vẫn như trong mộng ảo, không chắc chắn mình đang ở trong mê cung ảo, hay đã trở về hiện thực.

Mãi cho đến khi về nhà, gặp được con gái và vợ mới yên tâm.

Khóa trưởng Cửu Khóa biết trạm phát điện thủy triều bị nổ tung, ý thức được Cửu Khóa đã bị người khác lợi dụng, cái nồi đen này sẽ đổ lên đầu Cửu Khóa.

Ông cũng rất bất lực, các phe phái ở Nhật Bản phức tạp, Cửu Khóa không thể tránh khỏi việc trở thành kẻ chịu tội thay trong cuộc đấu tranh đảng phái.

May là hiện tại không ai chỉ trích Cửu Khóa, chỉ là nồi đen ngày càng nhiều, chắc chắn sẽ ngày càng tồi tệ, sớm muộn cũng sẽ bị thanh toán.

Nhưng đây vốn dĩ là mục đích tồn tại của Cửu Khóa, dù sao cũng là một bộ phận không chính quy.

Khóa trưởng đối với cuộc đấu tranh nội bộ của Nhật Bản không thể làm gì được, rõ ràng hợp tác cùng nhau có thể tiếp tục phát triển, kết quả lại đấu đá lẫn nhau, hao tổn sức mạnh vô ích.

Nhưng điều này cũng bình thường, dù sao trước đây Nhật Bản cũng như vậy.

Tuy Nhật Bản đã thực hiện phế phiên trí huyện, nhưng thực ra vẫn là đám quý tộc đó, chỉ là từ phiên chủ biến thành quan lại, họ vẫn nắm giữ đất đai và tài nguyên, không cho phép có người thách thức mình.

Thời xưa, nếu tướng quân Mạc Phủ muốn điều động sức mạnh, các phiên chủ đều sẽ vặt lông ngỗng, đòi thu phí qua đường, thậm chí cướp bóc trực tiếp, cướp luôn đồ của tướng quân Mạc Phủ.

Đây chính là chiếm núi làm vua, hiện tại cũng vậy, các phiên chủ cũng muốn duy trì ưu thế của khu vực, không cho phép có người thách thức địa vị của mình.

Mọi thứ vẫn như trước đây, chỉ là không còn tướng quân Mạc Phủ, thay vào đó là nghị hội.

Các phiên chủ mặc cả trong nghị hội, đấu tranh nên có sẽ không thiếu.

Đối với những vấn đề này, khóa trưởng bất lực, chỉ có thể tiếp tục chấp pháp, bắt giữ tội phạm.

Công ty Phản Hoa và công ty Tác La Tư đều dùng kỹ thuật tách linh hồn không hoàn chỉnh, nếu lúc này có kỹ thuật tách linh hồn hoàn chỉnh như của Sát Thủ Linh Hồn, thì sẽ ra sao.

Kỹ thuật hoàn chỉnh sẽ không làm tổn thương đại não, nhưng linh hồn rời khỏi cơ thể, một khi ngắt kết nối, cơ thể sẽ chết, linh hồn chỉ có thể sống trong mạng lưới.

Nếu có thể sao chép linh hồn, cấy vào người máy, có thể tạo ra người máy chân thực hơn, thậm chí có thể tạo ra một chủng tộc hoàn toàn mới.

Đáng tiếc nếu quá chân thực, người máy sẽ phản kháng, dù sao con người tạo ra công cụ, là hy vọng công cụ thay mình làm việc, mình chỉ cần hưởng phúc.

Nhưng con người lại không ngừng theo đuổi việc nhân hóa công cụ, hy vọng công cụ thông minh hơn để thay mình hoàn thành nhiều công việc hơn, sẽ dẫn đến sự phản kháng của công cụ.

Có thể nói là vừa sợ công cụ không đủ thông minh, vừa sợ công cụ tiến hành phản kháng.

Điều này giống như vừa sợ anh em chịu khổ, vừa sợ anh em lái xe sang, thái độ của con người đối với người máy rất mâu thuẫn.

Một mặt hận không thể để người máy thông minh đến mức thay thế mọi công việc của con người, một mặt lại không hy vọng người máy quá thông minh mà tiến hành phản kháng.

Nói đơn giản là con người chỉ muốn người máy thực hiện nghĩa vụ, không muốn cho người máy quyền lợi.

Nô lệ chỉ có nghĩa vụ mà không có quyền lợi là phù hợp nhất với nhu cầu của họ, đáng tiếc trí tuệ nhân tạo ngày càng gần với con người, sẽ học theo con người đưa ra yêu sách về quyền lợi.

Điều mà con người sợ hãi nhất đang xảy ra.

Sự kiện người máy tấn công, cũng khiến nhiều người có lý do để phản đối người máy.

Đào thải người máy, trả lại công việc cho con người.

Con người xuống đường hô vang.

Tẩy chay người máy vào nhà máy, văn minh công nghiệp thuộc về con người.

Họ cho rằng chính người máy đã cướp đi công việc của mình, hy vọng có thể thay người máy bằng công nhân là con người.

Đỗ Lan nhìn đám đông kháng nghị dưới lầu, biết rằng sự kháng nghị của những người này sẽ không có kết quả.

Chương 3781

Chính vì người máy vào nhà máy, nâng cao hiệu suất làm việc, hàng hóa mới có sức cạnh tranh, doanh nghiệp mới có thể kiếm tiền nộp thuế, nghị hội mới có thể duy trì các nguồn lực công cộng hiện tại, những người này ít nhất còn có miếng cơm ăn, còn có sức để kháng nghị.

Nếu từ bỏ người máy, thay bằng công nhân là con người, hiệu suất làm việc giảm, hàng hóa mất sức cạnh tranh, doanh nghiệp không kiếm được tiền mà phá sản, nghị hội không thu được thuế, đó mới thật sự là tiêu đời.

Họ không hiểu, người máy vào nhà máy là kết quả của cạnh tranh thị trường, chứ không phải vì nhà tư bản xấu xa, đây là lựa chọn tất yếu của chi phí và lợi ích.

Ai làm ông chủ cũng đều sẽ chọn người máy.

Không chọn, sẽ bị đào thải.

Đỗ Lan biết hiệu suất của người máy thực sự mạnh hơn huyết nhục chi khu quá nhiều.

Linh hồn con người thoát khỏi cơ thể, cơ giới phi thăng chính là xu thế tất yếu.

Huyết nhục chi khu quá yếu, không thể cạnh tranh với người máy.

Nói như vậy quá máu lạnh, họ chỉ muốn một công việc.

Đà Cổ Tát nói.

Không, họ không muốn một công việc, họ cần một công việc tử tế, một công việc có thời gian làm việc ít, lương bổng đãi ngộ cao.

Nếu chỉ muốn một công việc, hoàn toàn có thể kết thành khu ổ chuột, quay trở lại thời đại hàng đổi hàng, xây dựng một hệ thống xã hội hoàn toàn mới, tuy ngày tháng sẽ rất khổ, nhưng công việc vẫn có.

Thời xa xưa, khi năng suất rất thấp, con người đều có việc làm, bây giờ sao có thể còn không bằng thời xa xưa.

À, nếu sống cuộc sống nguyên thủy như thời cổ đại, họ sẽ không thể cung cấp giáo dục cho con cái, cũng không thể hưởng thụ y tế.

Đà Cổ Tát nói.

Ngươi thấy chưa, vẫn là muốn cái này muốn cái kia.

Người cổ đại không có giáo dục toàn dân, không có y tế, chẳng phải cũng tồn tại mấy nghìn năm sao.

Rõ ràng giá trị mà con người hiện tại tạo ra đã không thể chống đỡ chi phí sinh hoạt của chính mình, thì nên quay trở lại phương thức sống thời xa xưa, khoanh vùng tự cung tự cấp.

Họ lại không muốn từ bỏ cuộc sống hiện đại, yêu cầu nhà máy bỏ tiền ra để hỗ trợ cuộc sống hiện đại của họ, rõ ràng là không phù hợp với kinh tế thị trường.

Đỗ Lan bày tỏ rằng con người hiện tại có hai hướng, một là thụt lùi về quan hệ sản xuất thời xa xưa, hai là tiến hóa thành người máy.

Muốn đối kháng với năng suất mạnh hơn, một là độc lập khỏi năng suất tiên tiến, anh đánh của anh, tôi đánh của tôi.

Đương nhiên rủi ro rất lớn, một khi từ bỏ năng suất tiên tiến, lạc hậu sẽ bị đánh.

Từ bỏ năng suất, con người vẫn phải chiếm giữ một mảnh đất, vẫn phải chiếm giữ tài nguyên.

Nếu người máy thấy họ không vừa mắt, chắc chắn sẽ ra tay.

Hơn nữa từ bỏ năng suất, tất yếu sẽ dẫn đến cố định giai cấp, không phải là cuộc sống điền viên mục ca, mà là cả đời không thể ngóc đầu lên.

Cho nên tốt nhất vẫn là tự mình tiến hóa, cơ giới phi thăng.

Biến thành người máy, đi cạnh tranh với người máy.

Ví dụ như Thảo Thế Tố Tử, thực lực của cô đã vượt qua đại bộ phận người máy, linh hồn của cô và chương trình của Khôi Lỗi Sư dung hợp, biến thành một tồn tại đặc biệt.

Đà Cổ Tát nhìn đám đông kháng nghị dưới lầu, nghe lời của Đỗ Lan, cảm thấy nặng nề.

Anh không thích cải tạo, là một người theo chủ nghĩa nguyên bản, tin rằng huyết nhục chi khu của con người mới là tương lai tiến hóa của nhân loại.

Bởi vì huyết nhục chi khu là do tự nhiên sinh ra, có sức mạnh thần kỳ của tự nhiên dẫn dắt phương hướng tiến hóa.

Còn máy móc là do con người thiết kế, sức mạnh của con người có hạn, không thể nhìn thấy tương lai xa xôi.

Sức mạnh của con người so với sức mạnh của tự nhiên, sức mạnh của con người quá yếu.

Người máy do con người chế tạo, con người do tự nhiên tạo ra, Đà Cổ Tát tin vào con người huyết nhục do tự nhiên tạo ra, không tin vào người máy do con người tạo ra.

Con người không thể dự đoán tương lai, không biết tương lai sẽ gặp phải thử thách gì, vậy con đường tương lai rốt cuộc nên đi như thế nào mới tốt.

Là từ bỏ cơ thể để cơ giới phi thăng, hay là giữ lại nhục thân thuận theo tự nhiên.

Nếu mọi người đều cải tạo thành người máy, tương lai bùng phát một cuộc khủng hoảng bão từ mặt trời, phá hủy các sản phẩm điện tử trên Trái Đất, thì sẽ tiêu đời hết.

Điện tử hỏng, thì cần nhục thân.

Đà Cổ Tát nhìn cuộc diễu hành phản đối người máy phía dưới, nói ra một khả năng.

Nói có lý, nhưng dùng một giả thiết về tương lai để ủng hộ lý luận của mình là không được.

Ngươi có thể giả thiết xuất hiện bão từ mặt trời bùng phát, ta cũng có thể giả thiết tương lai không xảy ra bão từ mặt trời, để chứng minh cơ giới phi thăng mới là lối thoát của nhân loại.

Đỗ Lan nói: Cho nên cách tốt nhất chính là chấp nhận người cơ giới phi thăng thì cứ cơ giới phi thăng, không chấp nhận thì cứ giữ lại nhục thân.

Cơ giới do con người thiết kế chung quy không thể so sánh được với nhục thân do tự nhiên thiết kế, sự phức tạp của cơ thể sinh vật vượt xa tất cả các người máy.

Tư duy do tự nhiên tạo ra cũng vượt qua chương trình chip thần kinh.

Hệ thống phức tạp của tự nhiên mới có nhiều tiềm năng hơn.

Đà Cổ Tát tin rằng những thứ do tự nhiên tạo ra chính là mạnh hơn máy móc do con người tạo ra.

Có lẽ vậy, nhưng con người chính là muốn cải tạo tự nhiên.

Đỗ Lan không phủ nhận sự phức tạp của cơ thể người, không phủ nhận khả năng vô hạn của sinh vật, nhưng điều con người cân nhắc là giải quyết vấn đề trước mắt, thì cần phải cải tạo tự nhiên, bao gồm cả cải tạo cơ thể tự nhiên.

Đà Cổ Tát cũng biết con người không thể ngừng cơ giới hóa, đây là phương hướng chính mà con người thúc đẩy năng suất, chỉ dựa vào cơ thể tự nhiên quả thực không đủ dùng.

Đây chính là xung đột giữa tự nhiên và con người, cuộc diễu hành phản đối người máy rất kịch liệt, nhưng cũng không có tác dụng gì.

Nhà máy chọn người máy, từ bỏ nhân công, là lựa chọn tất yếu của cạnh tranh.

Chứ không phải vì nhà máy lương thiện hay tà ác, không nâng cấp năng suất sẽ bị đào thải, đây là một vấn đề rất thực tế.

Nhưng người máy quả thực đã cướp đi công việc của người bình thường, còn cướp đi điện lực, nước ngọt và các tài nguyên khác của người bình thường.

Tuy vẫn duy trì được sự sống cơ bản, nhưng căn bản không thấy được tương lai.

Nhưng đuổi người máy đi có thể giải quyết được vấn đề sao.

Rõ ràng là không, mất đi sức cạnh tranh, nhà máy đóng cửa, công nhân vẫn sẽ thất nghiệp.

Đây chính là một tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Cửu Khóa hiện tại không cần lo lắng, họ vẫn có việc làm, vẫn phải tiếp tục điều tra án kiện.

Tiếp theo là một vụ án gián điệp, có gián điệp nước ngoài lẻn vào Nhật Bản để phá hoại, Cửu Khóa cần phải bắt giữ.

Vụ án gián điệp không phải vấn đề gì lớn, dù sao đây cũng là địa bàn của Cửu Khóa, gián điệp dù thần thông quảng đại cũng là đơn độc thâm nhập.

Mục tiêu của chúng ta không chỉ là bắt giữ gián điệp, mà còn phải điều tra rõ người liên lạc của gián điệp ở Nhật Bản, đối với loại bại hoại bán nước này không cần nương tay.

Tố Tử nói.

Đỗ Lan thầm nghĩ chắc chắn lại là một quan chức nào đó muốn làm ăn với nước ngoài, cho nên mới tìm gián điệp liên lạc.

Nhật Bản hiện tại thuộc trạng thái bế quan tỏa cảng, nhưng bế quan tỏa cảng không có nghĩa là không có thương mại, mà là hạn định một số ít người có thể buôn bán, nắm quyền thương mại trong tay mình.

Điểm này rất quan trọng, có thể nói là lợi ích cốt lõi của Nhật Bản.

Đỗ Lan nhớ có một bộ phim truyền hình, nói rằng một tiểu quốc nào đó thành lập hải quân cần ngân sách quốc phòng, thế là có người hỏi một tiểu quốc như chúng ta tại sao phải thành lập hải quân, lẽ nào chúng ta muốn khai chiến với Đông Đại sao.

Tướng quân trả lời: không, chúng ta không phải vì muốn khai chiến với Đông Đại, chỉ là để phòng hạm đội Đông Đại cản trở chúng ta buôn bán với Đông Đại.

Quốc gia này cần buôn bán với Đông Đại, thậm chí không tiếc thành lập hải quân, cũng phải bảo đảm việc buôn bán với Đông Đại.

Tình hình của Nhật Bản cũng tương tự, không phải là nhất định phải buôn bán với Đông Đại, mà là phải duy trì thương mại với thị trường lớn nhất thế giới.

Trước đây là với Tùy, Đường, Tống, Minh, Thanh, cách đây không lâu là thoát Á nhập Âu, hiện tại là bám chặt Mỹ đế.

Lịch sử Nhật Bản chính là ai nắm giữ thương mại thì người đó nắm giữ Nhật Bản.

Võ sĩ có thể áp chế quý tộc, hoàn thành màn xoay chuyển ngoạn mục, chính là vì đã nắm giữ thương mại với triều Tống, võ sĩ đã nắm giữ đủ tài nguyên.

Chương 3782

Thời Minh triều, các gia tộc võ sĩ khác nhau vì tranh giành quyền thương mại, thậm chí còn đánh nhau ở Minh triều.

Cái gọi là Minh Trị Duy Tân, cũng là vì Hắc Thuyền cập cảng đã mang đến đối tượng thương mại mới.

Phong trào đảo Mạc đâu phải là võ sĩ chém nhau bằng đao, mà là phiên chủ đã mua súng ống phương Tây từ nước ngoài.

Trước đây là Mạc Phủ kiểm soát thương mại, cũng chính là bế quan tỏa cảng.

Nhưng sau khi Hắc Thuyền cập cảng, các phiên chủ địa phương cũng có được khả năng buôn bán, mới có thể phát động đảo Mạc.

Sau đó Nhật Bản bắt đầu thoát Á nhập Âu, chính là để kiểm soát thương mại.

Đối với Nhật Bản, việc kiếm được vốn từ thương mại bên ngoài, chính là lợi ích cốt lõi của họ.

Ai nắm giữ thương mại, người đó nắm giữ Nhật Bản.

Trong thời đại cyberpunk, nguyên tắc này vẫn không biến mất, Nhật Bản vẫn bế quan tỏa cảng, kiểm soát thương mại nội bộ và bên ngoài.

Ai nắm giữ thương mại, người đó là lão đại.

Nếu gián điệp muốn tiến hành buôn lậu hoặc các giao dịch khác với nội bộ, thì chắc chắn là không được.

Lão đại không hy vọng lại có một lần Hắc Thuyền cập cảng nữa.

Cửu Khóa bắt đầu hành động, tiến hành giám sát gián điệp, theo manh mối mà tìm ra kẻ đứng sau, bắt nội gián.

Cũng không có vấn đề gì quá lớn, bất kể gián điệp trốn như thế nào, cũng không phải đối thủ của Cửu Khóa.

Cửu Khóa là chuyên nghiệp.

Lần này gián điệp đã sử dụng phương pháp vượt biên kỳ lạ, đặt não điện tử của mình vào cơ thể người khác, như vậy có thể dùng thân phận của người khác để vào Nhật Bản, che mắt thiên hạ.

Nhưng dùng thân phận của người khác, lại làm những việc không phù hợp với thân phận, sẽ rất dễ bị nghi ngờ.

Đỗ Lan nói: Lần này là đổi não vật lý, không cấy ký ức, hay là cải tạo linh hồn, rất bình thường, không có một chút cảm giác thần bí nào.

Những vụ án trước đây đều liên quan đến ký ức, linh hồn, lần này chỉ đổi não điện tử thì quá bình thường.

Khôi Lỗi Sư trực tiếp đổi ký ức, thần không biết quỷ không hay hoàn thành nhiệm vụ, không để lại dấu vết vật lý.

Còn đổi não, sẽ để lại rất nhiều dấu vết vật lý.

Án là án, không cần biết thủ đoạn của tội phạm là khéo léo hay thô thiển, chúng ta đều phải bắt giữ.

Tố Tử nghiêm túc phê bình hành vi kén cá chọn canh này của Đỗ Lan.

Sát thủ trí tuệ cao là phạm tội, giết người trong lúc kích động cũng là phạm tội, chỉ cần là phạm tội, Cửu Khóa đều phải điều tra.

Người liên lạc với gián điệp là người trong Tự Vệ Đội, hiện tại Tự Vệ Đội cũng có thể đồn trú ở nước ngoài, cho nên mỗi lần họ xuất ngoại và về nước đều mang theo một lượng lớn hàng buôn lậu.

Xuất ngoại thì mang theo chip thần kinh, về nước thì mang theo một lượng lớn dược phẩm phi pháp.

Nhưng gần đây đã xảy ra một số vấn đề, gián điệp mới phải vào Nhật Bản để thương lượng với người liên lạc của Tự Vệ Đội.

Tôi còn tưởng là ám sát chứ.

Đà Cổ Tát nghe nói là vụ án gián điệp, liền nghi ngờ là ám sát.

Đỗ Lan nói: Lúc đầu tôi cũng nghĩ là nhiệm vụ ám sát, nhưng nghĩ đến việc đội trưởng nói gián điệp còn có người liên lạc, liền đoán chắc chắn là giao dịch phi pháp.

Ám sát cũng có thể có người liên lạc, có thể là để chuẩn bị vũ khí cho gián điệp.

Đà Cổ Tát nói.

Nếu muốn giết người, chắc chắn dùng người ẩn nấp ở Nhật Bản ra tay sẽ thích hợp hơn, tìm một người từ nước ngoài không quen thuộc địa hình ra tay, thì quá phiền phức, dễ bị phát hiện.

Thậm chí trực tiếp dùng người máy ám sát cũng đơn giản hơn, không cần thiết phải tìm một sát thủ.

Cho nên tôi suy luận là buôn bán phi pháp.

Đỗ Lan cho rằng ám sát có rất nhiều phương pháp, không cần phải tìm sát thủ từ nước ngoài.

Đà Cổ Tát nghĩ lại cũng đúng, tìm một sát thủ quả thực dễ bị phát hiện.

Dù sao Nhật Bản có nội gián, Nhật Bản cũng cài gián điệp ở nước ngoài.

Nếu là nội gián Nhật Bản ra tay, Nhật Bản sẽ trở tay không kịp.

Nhưng tìm một sát thủ, gián điệp mà Nhật Bản bố trí ở nước ngoài có thể sẽ thu thập được tình báo, giống như lần này.

Chính là gián điệp Nhật Bản ở nước ngoài thu thập được tình báo, Cửu Khóa mới kịp thời giám sát.

Chuẩn bị bắt giữ.

Đối thủ là quan chức của Tự Vệ Đội, có lẽ sẽ điều binh, chúng ta phải tốc chiến tốc thắng.

Ba Đặc nói: Đã rõ, không ngờ lại quay lại quân đội, lại là để bắt chiến hữu, thật khiến người ta phẫn nộ.

Hắn trước đây là chiến sĩ của tiểu đội đặc nhiệm, còn từng tham gia chiến đấu ở nước ngoài, có tình cảm với quân đội.

Buôn lậu phi pháp là một vụ bê bối lớn, cho nên Ba Đặc rất phẫn nộ, những phần tử phi pháp này đang bôi đen Tự Vệ Đội.

Trong quá trình bắt giữ, viên quan quân quả nhiên chọn cách bỏ trốn và phản kháng, điều động xe tăng thông minh của quân đội tấn công Cửu Khóa.

Cửu Khóa đâu sợ những thứ này, cho xe chiến đấu thông minh ra phản công.

Đồng thời dùng kỹ thuật hacker làm tê liệt xe tăng của quân đội, cuối cùng bắt được viên quan quân và gián điệp.

Bắt được gián điệp, công việc của Cửu Khóa tạm thời kết thúc, còn việc có điều tra tiếp tuyến đường buôn lậu này của Tự Vệ Đội hay không không phải là điều họ có thể quyết định.

Tiếp theo họ lại điều tra một vụ án trang trại nội tạng, chính là nuôi người, khi cần thì lấy nội tạng.

Trong thời gian nuôi dưỡng, ăn ngon uống say, không cần lo nghĩ gì, cho đến ngày lấy nội tạng.

Người bị lấy nội tạng sẽ bị giết chết.

Sở dĩ Cửu Khóa biết có một trang trại nội tạng như vậy, là do có bác sĩ lương tâm trỗi dậy.

Khi bác sĩ ra tay lấy nội tạng, bệnh nhân đột nhiên tỉnh lại, cầu xin bác sĩ đừng ra tay.

Nói chung, bác sĩ chỉ phụ trách ra tay.

Việc gây mê trong phẫu thuật là do người khác phụ trách, mỗi một khâu đều tách biệt, để giảm bớt gánh nặng tâm lý cho mọi người.

Khi mọi người phân công công việc, nếu làm hỏng, thông thường sẽ đổ lỗi cho nhau, như vậy áp lực của mình sẽ ít nhất.

Nếu một mình bao trọn, thất bại sẽ là một mình chịu.

Cho nên khi lấy nội tạng, bác sĩ phẫu thuật sẽ cảm thấy mình không giết người, mình chỉ lấy nội tạng.

Bác sĩ gây mê cảm thấy mình cũng không có vấn đề gì, mình chỉ gây mê một chút.

Nhưng khi nạn nhân tỉnh lại trên bàn mổ, cầu xin, lương tâm bác sĩ không thể chịu được sự khiển trách, đã chọn báo cảnh sát.

Là người thực thi pháp luật, không thể không đối mặt với mặt tối nhất của xã hội, không có quyết tâm kiên định, rất dễ dao động.

Những góc tối mà người bình thường khó gặp phải, đối với Cửu Khóa lại là chuyện thường ngày.

Linh hồn của con người đều có thể niêm yết giá, nội tạng càng không phải vấn đề.

Rõ ràng có nội tạng cơ giới, không ngờ vẫn có người muốn cấy ghép nội tạng người.

Rõ ràng nội tạng cơ giới rẻ hơn, tiện lợi hơn.

Ba Đặc không thể hiểu được suy nghĩ của những người này, tại sao không dùng nội tạng cơ giới.

Không hiểu tại sao mọi người cứ phải chọn trang trại nội tạng.

Sở thích của người có tiền rất kỳ quái.

Đỗ Lan nói.

Chương 3783

Chắc chắn có người không thích nội tạng cơ giới.

Đà Cổ Tát nói: Tôi biết không ít người là người kiên định theo chủ nghĩa nguyên bản cơ thể.

Anh cũng có một cơ thể nguyên bản, cũng thường xuyên quan tâm đến các cuộc thảo luận về nhục thân và cơ giới, biết có không ít người kiên trì với nhục thân, từ chối máy móc.

Con người phản đối máy móc cướp đi công việc của mình, cũng phản đối máy móc cứu sống mình.

Nhưng bản thân vẫn muốn sống tiếp, thế là lại tước đoạt mạng sống của người khác.

Thật mỉa mai.

Ba Đặc khinh bỉ nói, cơ thể hắn đã cải tạo quá sáu mươi phần trăm, không thể hiểu được chủ nghĩa nguyên bản cơ thể.

Con người chính là phức tạp như vậy.

Tố Tử đã là sinh mệnh kỹ thuật số, có thể thu thập rất nhiều tài liệu, nhưng vẫn không thể hiểu được tư duy của con người.

Không hiểu là đúng rồi, vì con người trước tiên phân liệt thành các giai cấp khác nhau, sau đó mới đề xuất tư duy để vũ trang cho giai cấp của mình, giai cấp khác nhau có tư tưởng khác nhau, tư tưởng khác nhau vốn dĩ là mâu thuẫn đối kháng.

Tư tưởng chính là vũ khí tồn tại để đối kháng.

Ví dụ như cha nói với con, hiếu thuận mới là phẩm đức tốt nhất.

Con trai sẽ nói, rõ ràng phụ từ mới là phẩm đức tốt nhất.

Cha đưa ra tư tưởng để ràng buộc con trai, con trai đưa ra tư tưởng để ràng buộc cha.

Nho gia mắng Mặc gia vô quân vô phụ, Mặc gia mắng Nho gia tự tư tự lợi.

Vì Mặc gia đại diện cho quốc dân, quốc dân tự nhiên không thích quý tộc và quốc quân cưỡi trên đầu mình.

Nho gia đại diện cho quý tộc, hy vọng quân chủ và quốc dân đều nghe theo mình, hợp tác tốt là được.

Phản cơ giới là vì bản thân, chứ không phải vì nhân loại.

Đã là vì bản thân, thì việc mua nội tạng của người khác cũng chẳng có vấn đề gì.

Tố Tử chỉ cảm thấy tư duy của con người quá phức tạp, hoàn toàn sinh ra để đối kháng.

Có người nói đông, sẽ có người nói tây.

Thảo luận về cơ giới hay nhục thân không có kết luận, ai cũng có lý của mình.

Ngay lúc mọi người kết thúc vụ án, hai con tư duy quái thú xuất hiện.

Một con là quái vật sắt thép với cơ thể cơ giới, một con là quái thú sinh vật với huyết nhục chi khu.

Hai con quái thú xuất hiện ở ngoại ô, đánh nhau túi bụi.

Một con đại diện cho ý chí cơ giới phi thăng, một con đại diện cho quyết tâm giữ vững cơ thể.

Hai loại tư duy biến thành quái thú bắt đầu tàn sát, đều không cam chịu thất bại.

Đi thôi, tư duy quái thú xuất hiện, Cửu Khóa xuất động.

Cửu Khóa không còn cách nào khác, ngay cả khoảng nghỉ ngơi cũng không có.

Trước đây thời gian rảnh sau khi phá án còn có thể nghỉ ngơi một chút, Tố Tử sẽ đi lặn, Ba Đặc sẽ đi nuôi mèo, Đà Cổ Tát về nhà đoàn tụ.

Nhưng bây giờ sau khi phá án, thời gian nghỉ ngơi còn phải đi đánh quái thú, thật đúng là tăng ca không lương.

Hai con quái thú lớn đối kháng ngang tài ngang sức, không ai chịu thua.

Đây là tư duy quái thú gì, đại chiến cơ giới và sinh vật.

Ba Đặc nhìn thấy hai con quái thú có phong cách rõ rệt, không nhịn được nói: Lẽ nào là vì gần đây mâu thuẫn giữa con người và cơ giới ngày càng kịch liệt, cho nên mới sinh ra quái thú.

Không sai, đây chính là quái thú cơ giới và quái thú nhục thân, hai loại tư tưởng không ngừng đối kháng.

Rốt cuộc là cải tạo cơ giới, hay là giữ lại nhục thân, không ai làm gì được ai, nhưng những chuyện này không liên quan đến chúng ta, nhiệm vụ của Cửu Khóa là tiêu diệt chúng.

Đỗ Lan nói.

Tố Tử không nhịn được hỏi: Chúng ta chỉ tiêu diệt tư duy quái thú, vậy tư duy của Cửu Khóa là gì.

Chúng ta luôn phủ định người khác, bản thân mình lại nên lựa chọn như thế nào.

Mọi người cũng im lặng, trước đó mọi người đã thảo luận qua, mỗi người đều có quan điểm riêng.

Dù là Cửu Khóa, mỗi người cũng đứng trên lập trường của mình để suy nghĩ, không có câu trả lời thống nhất.

Tư tưởng của họ cũng đối kháng như quái thú, chỉ là Cửu Khóa rất kiềm chế.

Mọi người nhìn về phía Đỗ Lan, dường như Đỗ Lan thần kỳ có thể đưa ra một câu trả lời.

Đỗ Lan căn bản không có câu trả lời, sự đối kháng này sẽ không biến mất, vì mỗi người đều hy vọng xã hội và tự nhiên có lợi cho mình.

Các người nhìn ta làm gì.

Ngươi luôn tài ăn nói, có thể dẹp yên cuộc đối kháng giữa cơ giới và nhục thân không.

Đà Cổ Tát hỏi.

Cơ giới phát triển, là kết quả của sự hạn chế của nhục thân.

Hiệu suất sản xuất của nhục thân không đủ, con người mới phát triển cơ giới.

Nhưng phát triển cơ giới, đối với con người cũng có mặt tốt và mặt xấu.

Con người không thể chỉ muốn mặt tốt của cơ giới, mà không muốn mặt xấu của cơ giới, không có chuyện tiện lợi như vậy.

Đỗ Lan nói.

Nhưng tình hình hiện tại là mặt tốt của người máy bị số ít người có được, mặt xấu của người máy bị đại bộ phận người gánh chịu.

Đà Cổ Tát nói.

Không thể nói như vậy được, giá trị sản xuất của người máy giúp nghị hội tiếp tục duy trì các dịch vụ công.

Nhật Bản không biến thành Night City, chính là vì hiệu suất sản xuất của người máy.

Thực ra mọi người đều đã hưởng lợi từ người máy, chỉ là hiện tại chi phí của Nhật Bản ngày càng cao, lợi ích lại không tăng, cho nên mới cảm thấy sống không nổi.

Bản chất vẫn là tư sản tư bản hóa, chi phí của các tài nguyên như điện, nước ngọt, đất đai tăng lên, dẫn đến chi phí sinh hoạt tăng.

Nhưng nếu tư sản không tư bản hóa, thì không thể khiến nhiều tiền hơn lưu thông, đây chính là mâu thuẫn bản chất của tư bản.

Tư bản có hai mâu thuẫn, một là chi phí mở rộng, hai là sau khi kiếm được tiền thì tư bản tư sản hóa.

Đây là kết quả tất yếu của vận hành tư bản, là mâu thuẫn mà tư bản không thể giải quyết.

Cho nên đây nhìn như là mâu thuẫn giữa cơ giới và nhục thân, thực ra là mâu thuẫn về phân phối và giai cấp.

Đỗ Lan bày tỏ rằng bản chất của bách gia tranh minh đều là mâu thuẫn giai cấp.

Cuộc tranh cãi giữa Nho gia và Mặc gia, bản chất chính là cuộc tranh giành giữa quý tộc và quốc dân.

Mọi người bất giác nhìn về phía Đỗ Lan, cảm thấy tư duy của đối phương có phải bị nhuộm đỏ rồi không.

Ngươi không phải là gián điệp của Đông Đại chứ.

Ba Đặc nói: Sao lại thành vấn đề của tư bản rồi.

Hiệu suất của người máy tăng lên, kiếm được rất nhiều tiền.

Số tiền này đưa cho dân chúng, dân chúng tiêu dùng, tiền chảy vào tài nguyên đất đai, đẩy cao chi phí sinh hoạt, dẫn đến lạm phát.

Chi phí sinh hoạt cao, chi phí thử sai cũng cao, dẫn đến nhiều sáng tạo không thể thực hiện được, giai cấp cố định, không có hy vọng, mâu thuẫn xã hội tăng lên.

Tình hình hiện tại chính là chi phí điện, nước ngọt, đất đai. tăng lên, dân chúng đang khổ sở chống đỡ, cho rằng người máy đã cướp đi tài nguyên của mình.

Nhà máy cũng đang khổ sở chống đỡ, vì chi phí sản xuất không hạ xuống được, chỉ có thể dựa vào sản xuất tự động hóa.

Chi phí ngày càng cao, cuộc sống của mọi người ngày càng khó khăn, mâu thuẫn càng kịch liệt, mọi người càng dùng tư duy để vũ trang cho mình.

Đỗ Lan bày tỏ rằng cuối cùng vẫn là vấn đề tài nguyên, tài nguyên ngày càng đắt, mọi người đều sắp không chịu nổi.

Giai đoạn này, trí tuệ nhân tạo, sinh mệnh kỹ thuật số. mới manh nha, không phải là mâu thuẫn chính của nhân loại.

Nhưng có thể trở thành mục tiêu để nhân loại chuyển dời mâu thuẫn.

Giống như Tề Hoàn Công tôn vương nhương di, man di thật sự rất lợi hại sao.

Không nhất định, nhưng man di vừa hay là một hướng để chuyển dời mâu thuẫn, có thể khiến các chư hầu gác lại mâu thuẫn để nhất trí đối ngoại.

Chương 3784

Mọi người càng ngày càng nghi ngờ Đỗ Lan là gián điệp của Đông Đại.

Tư duy tôn trọng tự nhiên và tư duy cải tạo tự nhiên hình thành sự đối kháng, cảnh tượng hai con quái thú tàn sát nhau vô cùng hùng vĩ.

Cả hai con quái thú đều cao hơn hai trăm mét, thân hình to lớn như vậy mà không bị sụp đổ do trọng lượng, đó là nhờ vào sức mạnh duy tâm của tư duy.

Chính vì tư duy và tư duy cần phải đối kháng, cho nên hai con quái thú xuất hiện cùng lúc, tiến hành một trận đại quyết chiến.

Phạm vi phá hoại không ngừng mở rộng, khiến cư dân xung quanh đều có thể cảm nhận được quyết tâm của quái thú.

Đó là sự quyết liệt tuyệt đối không lùi bước.

Cửu Khóa hy vọng có thể hóa giải sự đối kháng giữa các tư duy, Đỗ Lan liền nói bản chất của tư duy là đối kháng giai cấp, bất kể là sự đối kháng giữa người thất nghiệp và người máy, hay là sự đối kháng giữa người cải tạo và người tự nhiên, hay là sự đối kháng giữa cơ giới phi thăng và huyết nhục chi khu, đều là do tư bản không thể giải quyết được mâu thuẫn căn bản, cuối cùng tạo thành sự đối kháng.

Còn về rốt cuộc là cơ giới phi thăng hay tuân theo tự nhiên, thực ra đều có lý, chỉ có thể dùng thời gian để chứng minh ai có ưu thế hơn, thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý.

Chỉ dựa vào biện luận không có tác dụng, vì cả hai bên đều có thể nói ra một nghìn cái tốt của mình, nói ra một nghìn cái khuyết điểm của đối thủ.

Nhưng có thể phát huy ưu thế của mình trong thực tiễn, sửa đổi khuyết điểm của mình hay không, đó mới là điều quan trọng nhất.

Tuy Đỗ Lan mở miệng là nói về mâu thuẫn căn bản mà tiền bạc không thể giải quyết, nhưng nên dùng vẫn phải dùng, vì năng suất trước mắt quả thực cần sự vận hành của tư bản mới có thể huy động nhiều người hơn, tự phát phân chia con người ra.

Đây là một phương thức hiệu quả cao, chi phí thấp.

Nhưng nên hạn chế thì vẫn phải hạn chế, phải phát huy mặt ưu điểm của tiền bạc, hạn chế mặt khuyết điểm.

Nhân loại hiện tại không có một quan hệ sản xuất hoàn hảo nào, tất cả các chế độ do con người tạo ra đều có khuyết điểm, đều phải kiểm soát.

Phát huy mặt tốt, sửa chữa mặt xấu.

Sức mạnh của hai con quái thú tương đương, đều có ưu thế riêng, đánh nhau đến là vui vẻ.

Lúc thì tia năng lượng cao, lúc thì tấn công bằng màn đạn, tiếp đó là vương bát quyền đấm nhau.

Ngươi tới ta đi, kinh thiên động địa, đất rung núi chuyển, trời đất đảo lộn.

Dân chúng xung quanh bày tỏ rằng gặp quỷ rồi, chỉ có thể tháo chạy.

Tố Tử thấy không thể tiếp tục làm ngơ, nếu không công việc xóa ký ức của mình sẽ quá nhiều, đến lúc đó cả thế giới đều biết đến sự tồn tại của tư duy quái thú, không thể che giấu.

Xuất kích.

Triệu hoán sức mạnh Tư Duy Chiến Thần.

Đây là tên của người máy mà Đỗ Lan chế tạo để đối phó với tư duy quái thú, Tư Duy Chiến Thần.

Bản chất cũng là tư duy quái thú, chỉ là bị Cửu Khóa kiểm soát.

Triệu hoán Tư Duy Chiến Thần.

Các đội viên Cửu Khóa cùng nhau hô vang, năm con khủng long xuất hiện, và hợp thể.

Tư Duy Chiến Thần so với quái thú, giống như một đứa trẻ, nhưng sức chiến đấu không thua gì quái thú.

Sử dụng kiếm cao tần.

Tố Tử rút thanh bảo kiếm sau lưng, phát động tấn công.

Hai bên đại chiến, biến thành ba bên đại chiến.

Đỗ Lan chỉ ngồi xem kịch, xem rất đã ghiền.

Quái thú cơ giới được tạo thành từ tư duy cơ giới phi thăng, và quái thú sinh vật được tạo thành từ tư duy thân thể tự nhiên đồng thời phát hiện ra kẻ chen vào chiến trường, đồng lòng căm thù, trước tiên phải tiêu diệt Tư Duy Chiến Thần.

Tia năng lượng cao sinh vật, tấn công màn đạn cơ giới, tức khắc bao trùm.

Chống đỡ.

Tư Duy Chiến Thần giương khiên phòng ngự, chống lại đòn tấn công, mặt đất đều bị lật tung.

Lẽ nào bọn chúng không mệt sao.

Ba Đặc cảm thấy sức mạnh của tư duy quái thú nên từ từ suy yếu mới đúng, tại sao vẫn mạnh mẽ như vậy.

Bởi vì chúng lấy năng lượng từ tư duy, tư duy không yếu, chúng sẽ không yếu.

Hiện tại mâu thuẫn gay gắt giữa con người và máy móc chính là vấn đề lớn nhất, cho nên hai con quái thú rất mạnh.

Mọi người chuẩn bị tâm lý khổ chiến, thậm chí phải chuẩn bị tâm lý hy sinh.

Đỗ Lan nói.

Đà Cổ Tát hét lên: Tôi không muốn chết, tôi còn có vợ con phải chăm sóc.

Vậy thì cường hóa tư duy của mình đi.

Đà Cổ Tát hét lên.

Nhưng Tư Duy Chiến Thần lại quỳ xuống.

Đà Cổ Tát hoảng loạn nói: Sao sức mạnh lại giảm xuống rồi.

Đỗ Lan, chuyện gì vậy.

Anh thật sự không muốn chết.

Bởi vì tư duy của mọi người có tạp âm, suy nghĩ của mỗi người đều khác nhau, Đà Cổ Tát ủng hộ tự nhiên là trên hết, Ba Đặc ủng hộ cơ giới phi thăng.

Tư duy không thống nhất, cho nên các người càng suy nghĩ, sức mạnh càng giảm.

Chuyện này sao không nói sớm.

Đỗ Lan nói: Người dạy người trăm lần không được, việc dạy người một lần là được, nếu nói trước, các người cũng sẽ không có cảm giác.

Đợi đến khi gặp thực chiến, dạy lại cũng không muộn.

Sẽ chết người đó.

Đà Cổ Tát không còn lời nào để nói, cảm thấy Cửu Khóa sớm muộn cũng bị Đỗ Lan hại chết.

Ba Đặc cũng hét lên: Bây giờ phải làm sao.

Đỗ Lan nói: Tốt nhất là để đội trưởng Tố Tử làm người dẫn dắt tư duy của chúng ta, những người khác đều không suy nghĩ, tiến vào chế độ tư duy độc tài.

Đây không phải là một từ hay ho gì.

Đà Cổ Tát nói.

Đây chính là mối quan hệ giữa quý tộc và quân chủ, quý tộc khi gặp nguy cơ cần một người dẫn đầu, thế là họ chọn quân chủ.

Còn quân chủ để duy trì địa vị của mình thì phải kiểm soát quý tộc.

Đối với quân chủ, mình giải quyết vấn đề, nên có địa vị độc nhất vô nhị, hơn nữa khi làm việc chắc chắn cũng đắc tội rất nhiều người, một khi từ bỏ quyền lực tất nhiên sẽ bị báo thù.

Đối với quý tộc, quân chủ hoàn thành nhiệm vụ thì nên từ bỏ quyền lực, nếu không chính là độc tài.

Đứng trên lập trường của cả hai bên để xem, suy nghĩ của họ đều có lý.

Đỗ Lan nói: Cho nên bây giờ các người tự mình cân nhắc.

Tôi không muốn chết, đội trưởng, giao cho cô đó.

Đà Cổ Tát nói.

Ba Đặc cũng nói: Đại tá, tôi tin cô.

Những người khác cũng lần lượt bày tỏ thái độ, sẵn sàng giao Tư Duy Chiến Thần cho Tố Tử.

Đỗ Lan nghe mọi người đều không có ý kiến, hét lớn một tiếng: Khởi động chế độ tư duy độc tài.

Tố Tử lập tức cảm thấy tư duy của mình và Chiến Thần kim cương hợp thể, cơ thể rất kỳ lạ, dường như có sức mạnh vô tận.

Đây chính là nhất chính nhất phản nhất hợp hợp lực.

Thống nhất hai loại tư tưởng, bùng nổ sức mạnh vượt trội, đi đi.

Đỗ Lan bày tỏ rằng quân chủ có thể đưa ra một phương hướng để mọi người nỗ lực.

Cho nên quân chủ thích Pháp gia, Pháp gia thông qua thưởng phạt để tạo ra định hướng lợi ích, khiến mọi người đều đi về một hướng.

Hướng tây có thưởng, hướng đông có phạt, thế là mọi người đều đi về hướng tây.

Nhưng thưởng quan trọng hơn phạt, dù sao mọi người đều phải ăn cơm.

Cho nên quân chủ cần phải mở rộng, sản xuất, và nắm giữ công cụ của tư bản.

Bây giờ Tố Tử chính là quân chủ, mọi người nghĩ gì không quan trọng, quan trọng là sức mạnh của mọi người ngưng tụ ở phương hướng nào.

Rầm, Tư Duy Chiến Thần lập tức lớn lên đến ba trăm mét, chiều cao đè bẹp hai con quái thú.

Cao tần trảm.

Tố Tử cảm nhận sức mạnh cường đại, một kiếm chém đứt không gian, lưỡi kiếm hình lưỡi liềm theo chiều ngang một hơi chém đứt cổ của hai con quái thú.

Quay người, nổ tung, không quay đầu lại.

Lập tức phân định thắng bại, đây chính là hình thức mới của Tư Duy Chiến Thần.

Nhưng tiếp theo cần phải sửa đổi ký ức của mọi người, Tố Tử vẫn phải vào không gian mạng để xóa sạch những dấu vết đó.

Chương 3785

Còn về dấu vết chiến đấu mà quái thú để lại, thì nói là nổ khí gas.

Tại sao dấu vết lại khoa trương như vậy.

Vì khí gas nổ liên hoàn.

Ký ức của mọi người tuy đã được dọn dẹp, nhưng nhìn vào những dấu vết khổng lồ, cảm giác không hài hòa không thể xóa bỏ.

Thi thể của tư duy quái thú sẽ biến mất, nhưng môi trường bị phá hoại không thể phục hồi.

Điều này khiến mọi người cảm thấy thế giới bị bug.

Đây còn là thế giới thực sao.

Mọi người đặt ra nghi vấn.

Người của Cửu Khóa cũng không khỏi hoài nghi, tư duy quái thú, Tư Duy Chiến Thần, và cả Đỗ Lan, có phải đều là ảo giác không.

Trang Chu mộng vũ điệp, làm sao chứng minh là Trang Chu mơ thấy hồ điệp, mà không phải là hồ điệp mơ thấy Trang Chu.

Làm sao chứng minh thế giới là thật, mà không phải là ảo giác.

Thành thật mà nói không tìm được chứng cứ, cũng không thể trực tiếp chứng minh, chỉ có thể từ một số hiện tượng gián tiếp, không đầy đủ để phân tích thật giả.

Khiến người ta không thể không nghi ngờ mình đang ở trong một thế giới ảo.

Làm sao để phân biệt thật và giả, rốt cuộc là Trang Chu mộng bướm, hay là bướm mộng Trang Chu.

Tại sao thế giới lại có cảm giác lạc lõng to lớn như vậy, là thật hay là giả.

Mọi người đột nhiên có một cảm giác thật giả khó phân.

Phật giáo hy vọng chứng minh thế giới đều là giả, để con người buông bỏ chấp niệm, đến được bờ bên kia.

Nhưng cho dù chứng minh thế giới là giả, mọi người cũng không buông bỏ được, điều mọi người nghĩ là làm sao để từ giả đến thật, làm sao để đến được thế giới thật, chứ không phải là buông bỏ rồi nằm yên.

Nếu thế giới là giả, vậy thế giới thật chính là bờ bên kia.

Vết tích mà quái vật tư duy để lại trong trận chiến giống như bug của thế giới ảo, khiến người ta không biết phải làm sao.

Nhưng không ai đứng ra giải thích, ngay cả Cửu Khóa, những người giữ lại ký ức sau khi trải qua mọi chuyện, cũng không khỏi hoài nghi.

Trước đây Tố Tử vẫn luôn nghi ngờ mình là con người hay người máy, bây giờ mọi người cùng nhau nghi ngờ thế giới là thật hay ảo.

Đỗ Lan có phải là một chương trình ảo không.

Có quá nhiều chuyện có thể nghi ngờ.

Chúng ta thật sự đã rời khỏi mê cung giả lập kia rồi sao.

Đà Cổ Tát không thể không nghi ngờ mình có phải vẫn còn trong sự khống chế của hacker hay không, nói: Quái thú, chiến thần, đối kháng, tội phạm, bạo lực, pháp luật. mọi thứ có thật không.

Lại bắt đầu tự hoài nghi rồi à.

Bớt suy nghĩ lại, thực hành nhiều hơn, anh xem bây giờ ngay cả bản thân tư duy cũng sắp biến thành quái vật làm chuyện lớn rồi, anh đừng chỉ nghĩ đến những chuyện linh tinh này, càng suy nghĩ, quái vật tư duy sẽ càng mạnh mẽ.

Đỗ Lan nói.

Làm sao có thể không suy nghĩ.

Nếu con người có thể ngừng suy nghĩ lung tung, thế giới sẽ thái bình hơn rất nhiều, nhưng nhân loại không thể hoàn toàn kiểm soát tư duy.

Đà Cổ Tát tiếc nuối nói: Một khi nghi hoặc xuất hiện, trong đầu sẽ không ngừng nảy sinh nghi vấn và lo âu, căn bản không thể dừng lại.

Vậy anh cứ tự nhiên.

Đỗ Lan không quan tâm họ suy nghĩ lung tung, dù sao thế giới cũng sẽ ngày càng náo nhiệt hơn.

Bây giờ sau các vụ án thường có kẻ chủ mưu đứng sau, đợi đến sau này khi bệnh tâm thần cơ khí hóa bùng phát, thế giới sẽ càng loạn hơn.

Đằng sau không có kẻ chủ mưu, thường là do kẻ điên làm bừa.

Đến lúc đó, sẽ càng khó lường hơn.

Cửu Khóa đã xử lý rất nhiều vụ án giống như tội phạm phát điên, nhưng kẻ đứng sau thường là người bình thường điều khiển, không phải là điên thật.

Nhưng sau này sẽ thật sự xuất hiện bệnh tâm thần cơ khí hóa, các yếu tố không thể kiểm soát sẽ ngày càng nhiều.

Sự điên cuồng, cũng sẽ có một chỗ đứng trong thời đại trục tâm mới này.

Đỗ Lan rất mong chờ sự xuất hiện của bệnh tâm thần cơ khí hóa.

Mặc dù nhân loại vẫn chưa biết linh hồn rốt cuộc là gì, nhưng kỹ thuật tách rời linh hồn đang không ngừng phát triển.

Thay vì viết chương trình, không bằng tách rời linh hồn.

Thí nghiệm trên động vật đã cơ bản thành công, bây giờ cần thí nghiệm trên con người.

Tại Dạ Chi Thành, kỹ thuật tách rời linh hồn đã thành thục, công ty Hoang Phản nắm giữ thế hệ đầu tiên của Soulkiller.

Tại Nhật Bản, kỹ thuật tách rời linh hồn chưa hoàn thiện tuy là bất hợp pháp, nhưng vẫn được sử dụng và nghiên cứu rộng rãi.

Những kẻ lang thang ở Dạ Chi Thành, những người tị nạn ở Nhật Bản đều là vật liệu nghiên cứu rất tốt.

Cửu Khóa rất nỗ lực, cũng không thể ngăn cản các công ty nghiên cứu linh hồn.

Bởi vì ai cũng cần giảm chi phí tăng hiệu quả, đây là quy luật thị trường, mọi người không có lựa chọn.

Với môi trường kinh doanh như ở Nhật Bản, linh hồn chính là lựa chọn tốt nhất.

Trước có công ty Hoang Phản, sau có công ty Tác La Tư, nhưng tuyệt đối không phải là hai công ty duy nhất vi phạm pháp luật.

Cửu Khóa cũng không có cách nào, chỉ có thể đi phá giải các vụ án đã được lập hồ sơ.

Còn có rất nhiều vụ án căn bản không được lập hồ sơ, Cửu Khóa cũng sẽ không đi điều tra.

Mà trong số các vụ án đã lập hồ sơ, số vụ có thể giải quyết hoàn hảo cuối cùng cũng không nhiều.

Càng nỗ lực, càng bất lực.

Càng bất lực, càng nỗ lực.

Vụ án mới.

Tố Tử lại nhận được một vụ án, tất cả mọi người họp.

Tố Tử thông qua máy chiếu hình ảnh, giới thiệu ngắn gọn: Lần này là vụ tấn công các nhà máy quân sự, có bốn nhà máy thuộc ngành công nghiệp quân sự bị tấn công, bốn vụ tấn công được xác định là do cùng một người gây ra.

Vì vậy cấp trên gộp án điều tra, giao cho Cửu Khóa chúng ta toàn quyền phụ trách.

Chúng ta phải tìm ra hung thủ này.

Người theo chủ nghĩa hòa bình cực đoan ư.

Dùng bạo lực để ngăn chặn bạo lực.

Ba Đặc đầu tiên đưa ra quan điểm của mình: Trong thời gian chiến tranh tôi cũng gặp loại người này, một lòng nhiệt huyết muốn ngăn chặn chiến đấu, thậm chí không tiếc phá hủy vũ khí của cả hai bên trên chiến trường.

Có khả năng này, nhưng cũng không loại trừ các khả năng khác.

Có thể là đối thủ cạnh tranh thương mại, cũng có thể là phần tử bảo vệ môi trường, hoặc là ân oán cá nhân đơn thuần, hoặc là âm mưu phá hoại của nước địch.

Đà Cổ Tát hỏi: Có nghi phạm không.

Camera chỉ quay được một người đàn ông đội mũ lưỡi trai, đồng thời xuất hiện tại hiện trường bốn vụ án, nhưng không có mặt chính diện, nên cần điều tra.

Cấp trên cho rằng các cuộc tấn công sẽ không dừng lại, yêu cầu chúng ta bắt giữ nghi phạm trước khi vụ tấn công thứ năm xảy ra, vì vậy mọi người hãy tập trung tinh thần.

Phá án càng nhanh càng tốt.

Nói thì nói vậy, nhưng không có manh mối gì, cũng không biết mối liên hệ giữa bốn vụ tấn công.

Chúng ta hãy bắt đầu từ bốn nhà máy đã bị tấn công, Đỗ Lan và Đà Cổ Tát, hai người phụ trách điều tra hiện trường vụ án thứ ba.

Được.

Hai người lập tức xuất phát đến hiện trường vụ án để tìm kiếm manh mối.

Hiện trường đã được dọn dẹp, giám đốc nhà máy tiếp đón hai người.

Nhà máy chúng tôi chủ yếu sản xuất một loại hóa chất phủ bề mặt, tuy chủ yếu được sử dụng trong quân sự, nhưng cũng không thể hoàn toàn coi là nhà máy quân sự.

Rất nhiều doanh nghiệp dân dụng in laser cũng tìm đến chúng tôi để mua sản phẩm.

Chương 3786

Dù sao thì chất phủ cũng có nhiều công dụng, không biết kẻ nào lại tấn công chúng tôi, gây ra tổn thất kinh tế rất lớn, còn làm chậm thời gian giao hàng, khiến tôi đau cả đầu.

Có ai thương vong không.

Có một nhân viên trực ban bị thương nhẹ, hiện đã hồi phục, không có thương vong nào khác.

Người trực ban có thấy nhân vật đáng ngờ nào không.

Không, nhà máy của chúng tôi hoàn toàn tự động hóa, công nhân trực ban lúc xảy ra vụ tấn công đang ngủ gật, không thấy gì cả, chỉ nghe thấy tiếng nổ.

Giám đốc nhà máy dẫn hai người đến nơi xảy ra vụ nổ, nửa nhà xưởng đã biến mất, một phần máy móc cũng bị phá hủy.

Hiện tại họ dùng bạt chống mưa che lại chỗ hổng, những máy móc còn lại vẫn đang sản xuất.

Tổn thất của chúng tôi quá nghiêm trọng, các anh nhất định phải bắt được hung thủ.

Đà Cổ Tát quan sát các vết tích còn lại, đã bị dọn dẹp rất sạch sẽ.

Nhà máy vì muốn nhanh chóng khôi phục sản xuất, cũng đã cố gắng hết sức.

Anh thấy sao.

Đỗ Lan hỏi.

Đà Cổ Tát nói: Manh mối quá ít, nhưng bất kể động cơ là gì, hành vi dùng thuốc nổ phá hoại đều quá cực đoan, phải bắt giữ.

Anh ta tiếp tục điều tra hiện trường, hy vọng tìm được manh mối.

Đỗ Lan thì quan sát xung quanh, nhà máy nằm ở khu vực miền núi, diện tích không nhỏ, nhưng cũng chỉ là một nhà máy phụ trợ.

Nhìn những người máy trong nhà máy đều có chút cũ kỹ, ít nhất cũng là máy móc mười năm tuổi.

Giám đốc, tôi muốn đi xem xung quanh, không biết có được không.

Đương nhiên không vấn đề gì, nhưng tốt nhất đừng ra khỏi khu vực nhà máy, vì bên ngoài có gấu xuất hiện.

Giám đốc nhà máy nhắc nhở.

Đỗ Lan đi dạo một vòng trong khu vực nhà máy, sau đó cùng Đà Cổ Tát rời đi.

Rời khỏi nhà máy, Đỗ Lan nói: Tôi phát hiện có mấy đường ống nước dẫn vào núi.

Đi, theo tôi đi xem.

Đà Cổ Tát đỗ xe vào chỗ kín đáo, hai người đi bộ lên núi vào rừng, tìm thấy đường ống nước, đi dọc theo đường ống vào sâu bên trong, ngửi thấy mùi hăng nồng.

Đây là xả nước thải trái phép.

Đà Cổ Tát thấy nước thải màu xanh lục bị xả tùy tiện vào thung lũng, cây cối xung quanh đều khô héo, còn có rất nhiều xương động vật đã chết.

Rõ ràng là vậy, nước thải không hề qua xử lý.

Xem ra để tiết kiệm chi phí, nhà máy cũng không dễ dàng gì.

Đỗ Lan nói.

Đây là vi phạm pháp luật, không phải cứ nói một câu không dễ dàng là có thể trốn tránh.

Đà Cổ Tát nghiêm túc nói: Nếu nhà máy nào cũng nói mình không dễ dàng rồi tùy tiện phá hoại môi trường, đất nước chúng ta sẽ biến thành một thùng rác khổng lồ.

Đây chính là kinh tế thị trường, giảm giá thành tăng hiệu quả, chi phí nào cần giảm thì phải giảm.

Đỗ Lan nói một cách thờ ơ: Đối với nhà máy mà nói, sống sót mới là quan trọng nhất.

Anh xem bọn họ, dù bị tấn công cũng nhanh chóng khởi động lại máy móc, đủ biết áp lực lớn đến mức nào.

Đây là để kiếm tiền, kiếm tiền xong thì nên gánh vác nghĩa vụ.

Đà Cổ Tát nghiêm túc nói: Kiếm tiền mà không gánh vác nghĩa vụ, loại người này căn bản không có tư cách kiếm tiền.

Đỗ Lan nói: Nhưng chủ nghĩa tư bản chính là kiếm tiền càng nhiều, gánh vác nghĩa vụ càng ít, anh nói ngược rồi.

Đà Cổ Tát không muốn tranh cãi, không có ý nghĩa, bây giờ anh ta phải thu thập bằng chứng về việc gây ô nhiễm môi trường.

Mặc dù đang điều tra vụ nhà máy bị tấn công, lại phát hiện ra nhà máy này vừa là nạn nhân, vừa là hung thủ xả thải trái phép, vừa là nạn nhân vừa là kẻ gây hại.

Đối với Cửu Khóa mà nói, việc nào ra việc đó.

Hung thủ đánh bom cần phải điều tra, việc xả thải trái phép cũng cần phải xem trọng.

Đà Cổ Tát chụp lại bằng chứng, chuẩn bị quay về giao cho các phòng ban khác điều tra.

Hai người các anh đang làm gì vậy.

Ngay lúc Đỗ Lan và Đà Cổ Tát đang điều tra vũng nước thải xanh lè trong thung lũng, một người đàn ông hét về phía họ.

Đằng sau người đàn ông nói chuyện còn có năm người khác, đều mặc đồng phục nhà máy, là nhân viên nhà máy.

Hai người quay lại thấy bảy nhân viên cầm vũ khí đang chĩa họng súng đen ngòm về phía họ.

Chúng tôi bị lạc đường.

Đỗ Lan nói.

Đừng nói dối, tôi nhận ra các người, các người là cảnh sát.

Đã biết rồi, còn muốn nổ súng.

Nếu các người nổ súng, sở cảnh sát chắc chắn sẽ điều tra.

Đỗ Lan uy hiếp: Chúng tôi đến đây để điều tra vụ tấn công bằng bom, không thể bỏ qua bất kỳ manh mối nào.

Nghi phạm tấn công các người cũng có thể là vì bảo vệ môi trường.

Mấy người đàn ông trao đổi ánh mắt, nếu chuyện ô nhiễm bị phanh phui, nhà máy chắc chắn phải cúi đầu xin lỗi, thậm chí có thể phải ngừng hoạt động để chấn chỉnh.

Tình huống tệ nhất là mất một khoản tiền lớn, nhưng không lo bị đóng cửa, vì một khi đóng cửa, người dân xung quanh sẽ thất nghiệp, rồi sẽ nổi loạn.

Nhưng mất một khoản tiền cũng không phải chuyện tốt.

Xem ra là hiểu lầm, nếu đã là cảnh sát điều tra vụ nổ, các anh cứ tự nhiên.

Người đàn ông thu lại vũ khí, nói: Nhưng các anh phải cẩn thận, trong núi có mãnh thú, nếu các anh bị ăn thịt, thì ngay cả xương cốt cũng không tìm thấy đâu.

Đây cũng là một lời đe dọa, nếu vượt quá giới hạn, họ hoàn toàn có thể biến một vụ mưu sát thành tai nạn do thú dữ tấn công, sẽ không bị ai phát hiện.

Cảm ơn đã nhắc nhở.

Đà Cổ Tát nói: Xin hỏi một chút, bình thường cư dân xung quanh có vào núi không.

Thường thì không vào núi, nhưng cũng không cản được một số thanh niên thích mạo hiểm.

Đương nhiên cũng có người thành phố đến cắm trại, họ không thích nghe lời khuyên.

Thì ra là vậy.

Đà Cổ Tát và Đỗ Lan rời khỏi khu vực núi một cách hú vía, trở lại xe.

Đà Cổ Tát lập tức nói: Tôi nghi ngờ có liên quan đến tổ chức bảo vệ môi trường cực đoan, vì mấy nhà máy này đều sản sinh chất ô nhiễm.

Tôi nghi ngờ họ đều xả thải trái phép.

Là một hướng suy nghĩ.

Khi trở về trụ sở Cửu Khóa, lại có một vụ tấn công bằng bom mới xảy ra, lại là một nhà máy.

Mọi người trao đổi thông tin.

Tôi đã điều tra thành phần thuốc nổ, là thuốc nổ quân dụng, có thể đã bị tuồn ra từ chợ đen vũ khí.

Thành phần thuốc nổ trong tất cả các vụ nổ đều giống nhau, có lẽ là cùng một lô thuốc nổ.

Ba Đặc đi điều tra thuốc nổ, muốn điều tra từ nguồn gốc của nó.

Có tìm được người mua thuốc nổ không.

Tố Tử hỏi.

Hiện tại vẫn chưa, chỉ khoanh vùng được một kẻ gọi là Minh Vương thương nhân, thuốc nổ có thể là do hắn bán ra, tôi sẽ khẩn trương điều tra.

Tố Tử nói: Tôi đã điều tra trên mạng, có không ít người đang quan tâm đến loạt vụ nổ nhắm vào các nhà máy lần này, có không ít người hoan hô.

Tôi đã điều tra những người này, trong đó có một người là nhân viên của nhà máy trong vụ nổ đầu tiên.

Vào thời điểm xảy ra vụ nổ, anh ta đều không có bằng chứng ngoại phạm, có nghi ngờ không nhỏ.

Đà Cổ Tát nói: Tôi nghi ngờ là tổ chức bảo vệ môi trường cực đoan, mấy nhà máy này đều có hành vi xả thải trái phép, gây ô nhiễm môi trường.

Diện tích ô nhiễm rất lớn, nếu cứ tiếp tục, e rằng cả môi trường sẽ bị phá hủy.

Mọi người đều có hướng điều tra, chỉ cần tiếp tục theo đuổi chắc chắn sẽ điều tra rõ ràng.

Tôi có một ý tưởng.

Ngay lúc mọi người đang phân tích rất có lý, Đỗ Lan cũng lên tiếng.

Tố Tử nói: Anh nói đi.

Đỗ Lan nói: Tôi nghe nói trước đây có lính cứu hỏa vì muốn cứu hỏa mà cố tình phóng hỏa, cuối cùng dẫn đến đám cháy không thể kiểm soát.

Tôi còn nghe nói có nhiếp ảnh gia vì để chụp được ảnh đẹp mà cố tình dàn dựng.

Tôi nghi ngờ loạt án đánh bom lần này, là do một phóng viên tự tạo ra tin tức để giật tít.

Mọi người đã xem xét các hướng như cạnh tranh thương mại, phần tử cực đoan, thù hận cá nhân, nhưng chưa từng nghĩ rằng đây chỉ đơn thuần là có người muốn tạo ra một tin tức lớn.

Tố Tử mở rộng hướng suy nghĩ, lập tức điều tra nguồn gốc tin tức của năm vụ nổ, quả nhiên phát hiện nguồn tin của năm vụ án lại là cùng một tài khoản.

Đỗ Lan nói không sai, mỗi lần xảy ra vụ nổ, đều có một tài khoản đưa tin sớm nhất, rất đáng ngờ.

Tố Tử nói: Sao anh lại nghĩ ra được.

Bởi vì điểm chung của mấy nhà máy quá ít, tôi liền nghĩ nếu tôi là tội phạm thì tại sao lại tấn công mấy nhà máy này.

Báo thù.

Nếu muốn báo thù thì nên nhắm vào nhà máy và nhân viên, hoặc người thân của họ, đi tấn công những nhà máy không liên quan hoàn toàn không cần thiết.

Tổ chức bảo vệ môi trường cực đoan.

Bảo vệ môi trường là một ngành kinh doanh, nếu tấn công thật cũng sẽ không dùng bom, mà là chặn cửa đòi tiền, nổ bom trực tiếp không có lợi ích gì.

Đà Cổ Tát ngắt lời Đỗ Lan: Bảo vệ môi trường sao lại là kinh doanh.

Trước đây cũng có những người bảo vệ môi trường cực đoan phá hoại nhà máy, phá hoại điện lực.

Đúng, quả thực có.

Nhưng mục đích cuối cùng của họ là tiền, nên họ sẽ không phá hoại bí mật, mà là phá hoại một cách công khai.

Nhưng năm vụ nổ này đều được tiến hành bí mật, không có bất kỳ tổ chức nào tuyên bố, điều này không phù hợp với việc bảo vệ môi trường.

Đỗ Lan biết các tổ chức bảo vệ môi trường thực chất là găng tay trắng của địa chủ.

Nếu có người đến đầu tư xây nhà máy, xây dựng cơ sở hạ tầng, địa chủ không thể trực tiếp nói đất của mình phải tăng giá, như vậy quá giống địa chủ cường hào, việc họ phải làm là ra vẻ cứu dân độ thế.

Nhưng tiền thì không thể thiếu, thế là thông qua tổ chức bảo vệ môi trường nói rằng trên đất của mình có loài dơi quý hiếm, cóc quý, phải tăng tiền.

Nếu nhà máy đã xây xong, làm sao để nhà máy giữ lại lợi nhuận.

Đương nhiên là nói họ không bảo vệ môi trường, phải nộp tiền.

Thực chất bản chất vẫn là mổ heo.

Chương 3787

Mỗi quốc gia đều có cách mổ heo riêng, Thiên Trúc sửa đổi luật pháp để phạt tiền trực tiếp, kiếm tiền ở Thiên Trúc thì phải tiêu ở Thiên Trúc, một xu cũng đừng hòng mang về nhà.

Các nước Mỹ Latinh thì dùng du kích, trước tiên tư hữu hóa để thu hút đầu tư nước ngoài, sau đó du kích lại quốc hữu hóa.

Phương Tây thì dùng bảo vệ môi trường, nói là bảo vệ môi trường, thực chất là đòi tiền.

Đây chính là cuộc chơi của đầu tư, đối với địa phương, đương nhiên là vốn đầu tư và lợi nhuận thu được đều ở lại địa phương là tốt nhất, họ mới có thể sung sướng.

Nhưng đối với nhà đầu tư, họ đầu tư đương nhiên hy vọng đầu vào ít, lợi nhuận nhiều, đương nhiên hy vọng mang toàn bộ lợi nhuận đi, thậm chí còn có thể thu hoạch một mớ từ bất động sản, thị trường chứng khoán.

Vì vậy họ cần quân đội Mỹ, các hoạt động màu sắc để đảm bảo mình có thể mang tiền đi.

Nhưng địa phương cũng không ngốc, cũng có phương pháp riêng để ngăn chặn tiền vào rồi lại đi ra.

Bên đầu tư cần mang tiền đi, bên được đầu tư không cho phép mang tiền đi.

Đỗ Lan biết có những người thực sự bảo vệ môi trường, nhưng tuyệt đối không phải là dùng thủ đoạn phá hoại.

Tóm lại, sau khi phân tích từng cái một, kết luận cuối cùng là vụ nổ là do có người muốn tạo ra một tin tức lớn, chứ không phải là tổ chức bảo vệ môi trường.

Bởi vì tổ chức bảo vệ môi trường thường là găng tay trắng của địa chủ, là thủ đoạn trong ván cờ mổ heo.

Tố Tử nói: Trước tiên hãy điều tra tài khoản đăng tin đầu tiên này.

Blogger đăng tin rất bất lực, mình đăng liền năm tin tức về vụ nổ, lượng người theo dõi mới tăng được vài nghìn, nhưng những streamer chia sẻ lại tin của anh ta lại tăng mấy trăm nghìn người theo dõi.

Tại sao, tại sao.

Tại sao những kẻ chia sẻ lại này lại nhận được sự chú ý nhiều hơn cả tôi.

Anh ta cảm thấy mình sắp sụp đổ, ban đầu hy vọng thu hút sự chú ý, kết quả sự chú ý đều thuộc về người khác, mình chẳng còn lại gì.

Anh ta thật sự không thể hiểu nổi xã hội này sao lại biến thành như vậy.

Mình tự tạo tin tức, mình tự đăng tin tức, tại sao cuối cùng lưu lượng của mình lại không bằng kẻ chia sẻ.

Điều này liên quan đến phương pháp biểu đạt, tiêu đề.

Cùng một tin tức, tiêu đề khác nhau, số lượng người thu hút cũng khác nhau.

Bạch Tuyết Công Chúa và Một người phụ nữ và bảy người đàn ông nhỏ bé của cô ấy, Thủy Hử Truyện và Ba người phụ nữ và một trăm linh năm người đàn ông, tuy là cùng một câu chuyện, nhưng sức hút lại khác nhau.

Blogger này tưởng rằng một vụ nổ thật sự sẽ thu hút được sự chú ý, chỉ có thể nói anh ta quá không hiểu về lưu lượng.

Trong thời đại lưu lượng, con chó của một ngôi sao có thai, cũng có nhiều lưu lượng hơn một vụ nổ được đưa tin thật.

Ngay từ đầu, anh ta đã đi sai hướng, tưởng rằng một vấn đề an ninh xã hội trọng đại có thể thu hút lưu lượng, thật sự là sai lầm lớn, sai đến mức vô lý.

Sự thật của vụ án đúng như lời Đỗ Lan nói, là do một phóng viên nhỏ theo đuổi lưu lượng, vì muốn tạo ra tin tức lớn mà phạm phải một loạt hành vi phạm tội.

Hắn tự biên tự diễn, dùng thuốc nổ mua được để tạo ra các vụ nổ, giành đăng tin trong thời gian sớm nhất, đáng tiếc kết quả không được như ý.

Lưu lượng đăng đầu tiên còn không bằng lượt chia sẻ, điều này khiến phóng viên nhỏ rất uất ức.

Chẳng lẽ thời buổi này tiêu đề tin tức còn quan trọng hơn cả nội dung tin tức sao.

Phóng viên nhỏ vẫn còn quá ngây thơ, rõ ràng là học ngành báo chí, lại không biết đạo lý trích đoạn lấy nghĩa chọn từ Đừng trích đoạn lấy nghĩa, sức hấp dẫn của báo chí nằm ở chỗ báo cáo sự thật không phải là điều kiện bắt buộc.

Dù sao thì độc giả xem tin tức cũng không có khả năng điều tra thực địa sự thật của tin tức, phóng viên với tư cách là người trung gian của tin tức, muốn truyền bá thế nào cũng được.

Không thể nào, chắc chắn là do chuyện còn quá nhỏ, mình phải tạo ra một tin tức lớn, nhất định có thể bùng nổ lưu lượng.

Những vụ nổ trước đây đều vì an toàn, đặc biệt chọn những nhà máy sau giờ làm việc, anh ta cho rằng như vậy có thể giảm thiểu thiệt hại, nhưng lần này anh ta quyết định cho nổ một thứ lợi hại, cho nổ một cây cầu trên trục đường chính.

Một khi giao thông tắc nghẽn nghiêm trọng, người quan tâm chắc chắn sẽ rất nhiều.

Phóng viên chuẩn bị thuốc nổ, lại muốn tạo một tin tức lớn.

Tuy nhiên Cửu Khóa đã kịp thời ra tay bắt giữ hắn, phát hiện thuốc nổ và bản kế hoạch trong nhà, có thể xác định người này chính là tội phạm trong loạt vụ nổ liên hoàn.

Anh bị bắt rồi, anh có quyền giữ im lặng, nhưng mọi điều anh nói sẽ trở thành bằng chứng trước tòa.

Ba Đặc một tay vặn lấy cánh tay nghi phạm, bắt giữ đối phương.

Lập tức tiến hành thẩm vấn, xem đối phương còn đồng bọn hay không.

Đà Cổ Tát nhìn hiện trường thẩm vấn, lại nhìn Đỗ Lan, chỉ cảm thấy sợ hãi.

Động cơ khó tin như vậy mà cũng bị Đỗ Lan suy luận ra, đầu óc của Đỗ Lan ít nhiều cũng không bình thường.

Người bình thường làm sao có thể hiểu được động cơ tạo tin tức lớn này.

Nhìn thế nào cũng là do đầu óc có bệnh mới nghĩ ra được.

Nhưng Đỗ Lan không hề bất ngờ, nói cho cùng chính là hại người lợi mình.

Tại sao lại tấn công nhà máy.

Tố Tử đang thẩm vấn.

Vì an toàn, tôi đã điều tra, mức độ không người lái của những nhà máy này rất cao, không có nhiều công nhân, hơn nữa tôi chọn đều là buổi tối, sẽ không làm ai bị thương.

Nghi phạm vẫn còn khá nhân từ.

Vậy anh tấn công nhà máy, chỉ là để đăng tin tức đầu tiên.

Đúng vậy.

Chỉ vì lưu lượng.

Đúng vậy.

Nghi phạm đã bị bắt, rất hợp tác trả lời câu hỏi.

Nhưng tôi xem tài khoản của anh, chỉ tăng hơn ba nghìn người theo dõi, căn bản không có lưu lượng.

Đó là vì những tên trộm không biết xấu hổ, chúng chia sẻ tin tức của tôi, nhưng lại cắt đầu bỏ đuôi, giật tít câu view, chúng đã lấy cắp lưu lượng của tôi.

Kế hoạch của tôi là hoàn hảo, tạo ra tin tức xã hội, đưa tin đầu tiên, đáng lẽ phải có lưu lượng, những tên trộm vô liêm sỉ chia sẻ tin tức của tôi đều nhận được mấy trăm nghìn lượt theo dõi.

Tại sao xã hội này lại như vậy.

Câu hỏi này làm Tố Tử cứng họng, cô còn muốn hỏi ngược lại xã hội sinh ra loại tội phạm tạo tin tức lớn này là bị bệnh gì.

Kết quả nghi phạm lại hỏi trước.

Rõ ràng nghi phạm không cảm thấy mình sai, sai là do thế giới.

Tố Tử không dây dưa, mà hỏi về chi tiết gây án, từ việc mua thuốc nổ, đến thời gian, địa điểm, lộ trình đặt thuốc nổ, đều hỏi ra hết.

Cuối cùng còn đi nhận dạng hiện trường, còn hỏi về kế hoạch tiếp theo.

Thẩm vấn rõ ràng, ký tên điểm chỉ, trực tiếp gửi cho cơ quan kiểm sát để xét xử.

Vụ án kết thúc, nhưng xã hội rõ ràng đã trở nên bất thường, khiến mọi người không kịp trở tay.

Các loại vấn đề nối tiếp nhau ập đến, dường như bất cứ điều gì cũng có thể trở thành lý do phạm tội.

Tầng lớp trên là phe bán đảo đối đầu với phe đại dương, ủng hộ người tị nạn và phản đối người tị nạn, tầng lớp dưới là người bình thường đối đầu với người máy, linh hồn con người đối đầu với trí tuệ nhân tạo. các loại chia rẽ không ngừng bùng phát, ngày càng gay gắt, sự nỗ lực của Cửu Khóa không những không dập được lửa, ngược lại còn ngày càng dữ dội.

Bởi vì chế độ nghị viện chính là cần đối kháng, chính là lợi dụng các loại tuyên truyền để miêu tả đối thủ thành ác quỷ tà ác.

Tài nguyên càng giảm, xung đột càng kịch liệt.

Cốt lõi của cuộc tranh giành chính là ngoại thương, ai nắm giữ ngoại thương, người đó chính là Mạc Phủ đại tướng quân.

Hai bên đều đang tranh giành kịch liệt, tình hình sẽ chỉ ngày càng căng thẳng.

Đây là nguyên nhân số lượng tội phạm do tầng lớp trên tham gia tăng lên.

Nguyên nhân tội phạm cá nhân tăng lên cũng rất đơn giản, tài nguyên ít đi, tỷ lệ chịu lỗi giảm, hành vi trục lợi của mọi người cũng sẽ càng gay gắt hơn.

Pháp luật cũng không ngăn được suy nghĩ vi phạm pháp luật phạm tội của họ.

Xã hội này rốt cuộc bị sao vậy.

Đà Cổ Tát tiễn tên tội phạm tạo tin tức lớn đi, cũng không khỏi

hỏi.

Đỗ Lan cười nói: Xã hội vẫn luôn như vậy, mỗi thời đại đều có người đau lòng thống thiết lớn tiếng kêu gào, nói với mọi người xã hội bệnh rồi, sau đó thì không có sau đó nữa.

Chương 3788

Xã hội bệnh rồi, nhưng người có thể bốc thuốc đúng bệnh lại rất ít.

Người thực sự có thể chữa bệnh đều là thánh hiền, người bình thường chỉ có thể nhìn ra xã hội bệnh, nhưng lại bất lực.

Mỗi thời đại đều như nhau, chỉ nhìn thấy bệnh thôi thì không có gì ghê gớm.

Đà Cổ Tát nghĩ đến các loại sách bán chạy, từ Lý Tưởng Quốc thời cổ đại, đến Utopia, Leviathan, Đám đông cuồng loạn, 1984, Trại súc vật, Trăm năm cô đơn thời cận đại, không cuốn nào không nói với mọi người rằng xã hội đã bệnh, và còn rất sâu sắc.

Nhưng làm sao mới có thể chữa trị.

Tác giả không biết, rất khó chữa trị.

Sách chỉ ra bệnh tật của xã hội trong một thời đại có hàng nghìn vạn cuốn, sách bán chạy cũng không ít.

Nhưng sách thực sự có thể đưa ra giải pháp lại rất ít, lịch sử mấy nghìn năm của nhân loại, cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Người nhìn ra vấn đề thì nhiều, người giải quyết vấn đề thì ít.

Đà Cổ Tát đương nhiên cũng bất lực, không biết phải làm sao, chẳng lẽ cứ chấp nhận bệnh tật, chờ chết.

Thoáng ra một chút, rất nhiều thứ tồn tại là vì có người cần nó, dù chỉ có một người cần, nó cũng sẽ tồn tại.

Anh cảm thấy xã hội bệnh rồi, đối với một số người đó không phải là bệnh, mà là ưu thế của họ.

Đỗ Lan nói: Xã hội khỏe mạnh có người được lợi, xã hội bệnh tật cũng có người được lợi.

Đà Cổ Tát hỏi: Chẳng lẽ thật sự không có cách nào sao.

Có chứ, chế độ nghị viện thì bầu ra một bạo chúa, điên cuồng đàn áp đối thủ cạnh tranh, thậm chí bành trướng ra bên ngoài.

Đây là phương pháp giải quyết vấn đề của chế độ nghị viện, công dân đàn áp tự do dân, sau đó bành trướng ra bên ngoài.

Đỗ Lan nói: Chuyện này ở các nước theo chế độ nghị viện đã xảy ra rất nhiều lần, sau này cũng sẽ tiếp tục xảy ra, có lẽ Cửu Khóa còn có thể trở thành một thành viên quan trọng, trở thành những chí sĩ nhương di, hoặc là Chân Tuyển Tổ, hoặc là những nhà cải cách Minh Trị duy tân.

Đến lúc đó còn có thể tận hưởng cảm giác dĩ hạ khắc thượng.

Chẳng lẽ anh không sợ chiến tranh sao.

Anh lo lắng gia đình mình sẽ bị thương vì chiến tranh, sợ hãi mình không thể bảo vệ gia đình.

Điều này sẽ trở thành điểm yếu của anh.

Đỗ Lan nói.

Tôi là người, đương nhiên có điểm yếu.

Cho nên anh không thể trở thành thánh hiền.

Đỗ Lan nói: Không cần căng thẳng, nếu may mắn, có thể sống sót qua chiến tranh.

Nếu vì chiến tranh mà nhân loại diệt vong, nhân loại đã sớm tiêu đời rồi.

Nhưng nhân loại đã trải qua rất nhiều cuộc chiến tranh, vẫn tồn tại, điều đó có nghĩa là sẽ luôn có những người may mắn sống sót.

Đà Cổ Tát bất lực, có một cảm giác bất lực vô cớ.

Đối mặt với bệnh tật của xã hội, một người bình thường có thể làm gì.

Chẳng lẽ chỉ có thể trơ mắt nhìn đất nước đi đến hỗn loạn.

Nếu anh thật sự muốn làm gì đó để giải quyết vấn đề, nên phản đối di dân bất hợp pháp, ủng hộ bành trướng, tiêu diệt những kẻ ủng hộ di dân bất hợp pháp, và đưa tất cả những người di dân bất hợp pháp vào trại tập trung, sau đó dĩ hạ khắc thượng, tiêu diệt hết những người chủ trương hòa bình, tôn hoàng thảo gian, chỉnh đốn quân bị, phát động chiến tranh ra bên ngoài.

Làm như vậy, có thể giải quyết không ít vấn đề.

Đỗ Lan bình tĩnh nói: Đây chính là quán tính lịch sử giải quyết vấn đề của Nhật Bản, anh cũng có thể đi làm, vì người Nhật từ nam chí bắc đều có thể chấp nhận, đây là sự đồng thuận.

Đà Cổ Tát ủng hộ di dân, nhưng chỉ ủng hộ di dân hợp pháp, và anh ta hy vọng hòa bình, phản đối dĩ hạ khắc thượng, tôn hoàng thảo gian, bành trướng ra bên ngoài.

Anh ta nói: Điều này là sai.

Anh nói như vậy, thì không phải là người giải quyết vấn đề, anh chính là vấn đề.

Đỗ Lan nói: Anh muốn hòa bình, không muốn vi phạm pháp luật, không phù hợp với quy tắc lịch sử của Nhật Bản, thì không thể giải quyết vấn đề.

Đương nhiên không muốn phù hợp với trào lưu lịch sử, anh cũng có thể chọn đánh địa chủ chia ruộng đất.

Nói cho cùng, bành trướng ra bên ngoài có được sự ủng hộ, là vì lợi ích của địa chủ các nơi không thống nhất, chỉ có bành trướng mới có thể khiến họ hợp tác.

Đà Cổ Tát liếc Đỗ Lan một cái, mình đúng là hỏi nhầm người.

Mỗi nền văn minh đều có quán tính lịch sử của riêng mình, quán tính lịch sử của Nhật Bản chính là kiểm soát ngoại thương, chính là tôn hoàng thảo gian, đây là phương pháp giải quyết mâu thuẫn kịch liệt, đối nội áp chế, dĩ hạ khắc thượng, đối ngoại bành trướng, rồi lại đối nội áp chế. mọi người đều có thể chấp nhận.

Đà Cổ Tát đã nhìn thấy vấn đề, nhưng không đề xuất được phương pháp mới để giải quyết vấn đề, vậy thì Nhật Bản sẽ vận hành theo phương pháp cũ, có vấn đề, nhưng vấn đề không lớn.

Cái gọi là xã hội bệnh rồi, nhưng là bệnh cũ, không chết được.

Rất nhiều người đều có thể thấy xã hội bệnh rồi, nhưng lại không có phương pháp chữa trị.

Một số kẻ cực đoan còn dứt khoát hơn, đã bệnh rồi, thì không cần chữa nữa, trực tiếp hủy diệt.

Vốn là bị bệnh, bây giờ trực tiếp tử hình.

Người chết rồi, xã hội cũng không còn, bệnh tự nhiên cũng không còn.

Cửu Khóa không phải bác sĩ, cũng không thể chữa bệnh.

Đối với họ mà nói, chỉ có thể đối mặt với xã hội bệnh hoạn này, hết lần này đến lần khác bắt giữ tội phạm, và mỗi tội phạm đều nói năng hùng hồn.

Nhưng ngoài tội phạm ra, bản thân Cửu Khóa cũng có nguy hiểm.

Kinh phí của Cửu Khóa được lấy từ quỹ từ thiện, vậy vấn đề đến rồi, sau khi Thủ tướng lấy một phần ngân sách, có bổ sung lại không.

Nếu bổ sung, đột ngột tăng ngân sách từ thiện, nghị viện có ủng hộ không.

Nếu không bổ sung, chỉ lấy một phần từ ngân sách từ thiện, vậy thì số tiền vốn dùng cho từ thiện tự nhiên bị giảm đi một phần, phạm vi từ thiện tự nhiên thu hẹp, vậy thì sẽ có những người cần giúp đỡ không được giúp đỡ, đi đến cực đoan.

Hiện tại có một băng nhóm tội phạm lấy trẻ em làm trung tâm đang hoạt động trong thành phố, chúng thông qua phần mềm hacker xâm nhập vào các thiết bị an ninh, trộm cắp rất nhiều cửa hàng, và phá hủy rất nhiều người máy bảo vệ.

Các cửa hàng để giảm chi phí, không còn sử dụng bảo vệ thật, mà mua người máy bảo vệ, những người máy này có thể phun nước cay, phóng điện giật, rất hữu dụng.

Bây giờ một đám trẻ em lại có thể đường hoàng lẻn vào các cửa hàng đã đóng cửa, trộm cắp rất nhiều, chủ cửa hàng không thể không báo cảnh sát.

Vốn dĩ các vụ trộm cắp sẽ không đến tay Cửu Khóa, nhưng rất nhanh cảnh sát đã điều tra ra những tên trộm này đến từ một viện phúc lợi công lập, và nguyên nhân chúng trộm cắp là do quỹ từ thiện không đến nơi, viện phúc lợi khó duy trì, nên những đứa trẻ bên trong không thể không trộm cắp để cầu sinh.

Vụ án này rất nhanh đã bị Thủ tướng biết được, ông ta không thể để vụ án này bị phanh phui.

Một khi bị phanh phui, truy tra, mọi người sẽ biết Thủ tướng đã biển thủ ngân sách từ thiện.

Cho nên giao cho Cửu Khóa, nếu những tên trộm phản kháng, giết không tha.

Cửu Khóa còn tưởng là những tên trộm đã sử dụng kỹ thuật hacker rất lợi hại, nên đã chuẩn bị cho một cuộc tấn công mạnh mẽ.

Tất cả các thành viên đều vũ trang đến tận răng, xe tăng thông minh bao vây bên ngoài, mọi người mặc trang phục chiến đấu ngụy trang quang học, tay cầm vũ khí tự động, lên đạn, chuẩn bị chiến đấu.

Bắt đầu xâm nhập.

Một nhóm người trèo tường vào, thông qua định vị điện từ xác định trong nhà có hai mươi hai người, hai mươi mốt người là trẻ em, chỉ có một người lớn.

Toàn là trẻ em, thông tin có vấn đề không.

Ba Đặc hỏi, tuy anh là lính đặc chủng từng tham gia chiến tranh, nhưng cũng không thể ra tay với trẻ em.

Trước tiên khống chế tất cả mọi người.

Tố Tử cũng không hiểu tại sao lại phải huy động lực lượng lớn như vậy để bắt một đám trẻ em, bây giờ vẫn phải ra tay thôi: Lên.

Một nhóm người phá vỡ cửa sổ, đẩy cửa chính, họng súng chĩa vào những người trong nhà.

Không được động đậy.

Không hề có sự kháng cự vũ lực, người lớn duy nhất hét lên: Tất cả không được động đậy, ngồi xuống, ngồi xuống, các con, sẽ không sao đâu.

Nhưng có một đứa trẻ lại không chịu thúc thủ chịu trói, tuy không có vũ khí, nhưng có phần mềm hacker, không phản kháng bằng vũ lực, có thể phản kháng trên mạng.

Tá Y, đừng.

Người lớn thấy cậu bé kích hoạt phần mềm hacker liền hét lên ngăn cản.

Tuy nhiên đã không kịp, cậu bé xâm nhập vào người gần nhất là Ba Đặc.

Não điện tử của Cửu Khóa đều có tường lửa phản kích, bị tấn công sẽ phản kích lại.

Phần mềm hacker của cậu bé xâm nhập vào các cửa hàng với tường lửa thông thường thì không vấn đề gì, nhưng tấn công Cửu Khóa chính là múa rìu qua mắt thợ.

Ba Đặc vốn đã đề phòng, não điện tử bị tấn công, lập tức phản kích.

Vốn tưởng nghi phạm sẽ có thủ đoạn kinh người nào đó, kết quả hoàn toàn sai lầm, đây chỉ là một phần mềm hacker rất bình thường, trong nháy mắt đã bị phản kích phá hủy, cùng bị phá hủy còn có não điện tử của cậu bé.

Đại não của cậu bé căn bản không có tường lửa, lập tức bị đánh hỏng.

Bịch, cậu bé ngã xuống, mặt ngây dại.

Tá Y.

Người đàn ông lao tới, không thể tin được nhìn cậu bé hôn mê, gầm lên với Cửu Khóa: Nó chỉ là một đứa trẻ.

Ba Đặc mặt đầy vô tội, mình chỉ là phản kích vô thức, đó là cơ chế của tường lửa, không phải cố ý làm hại nghi phạm.

Ai đã dùng phần mềm hacker để trộm cắp, chúng tôi chỉ đến bắt trộm, người không liên quan không được động đậy, những tên trộm đứng dậy.

Tố Tử hỏi.

Chương 3789

Một cô bé bảy tám tuổi đứng dậy, nói: Cháu là kẻ trộm.

Một cậu bé khác khoảng mười tuổi cũng đứng dậy, nói: Cháu cũng vậy.

Tiếp đó, nhiều đứa trẻ hơn đứng dậy, rất nhanh tất cả trẻ em đều tức giận nhìn về phía Cửu Khóa, tuyên bố mình chính là kẻ trộm, nghi phạm mà Cửu Khóa muốn bắt chính là chúng.

Nhưng chúng đều là trẻ em, phần mềm hacker cũng rất bình thường, căn bản không có chút uy lực nào, hoàn toàn không đạt đến ngưỡng tội phạm công nghệ cao.

Vụ án này căn bản không nên là vụ án của Cửu Khóa, rõ ràng là có vấn đề.

Các người hài lòng chưa.

Bắt chúng tôi vào tù đi, ít nhất còn có cái ăn.

Người đàn ông cũng đứng dậy nói.

Đỗ Lan biết Cửu Khóa đã bị chơi xỏ, nói: Xem ra đây là cố ý làm chúng ta mất mặt, tôi đề nghị lập tức nổ súng, che giấu tội ác của chúng ta.

Chúng ta sao lại có tội ác.

Đà Cổ Tát nói.

Ba Đặc đã đánh một đứa trẻ vô tội thành ngốc, còn không phải là tội ác sao.

Một khi tin tức bị phanh phui, Thủ tướng cũng không bảo vệ được anh ta.

Đỗ Lan nói: Vốn đã có rất nhiều người không hài lòng với Cửu Khóa chúng ta, bây giờ lại xảy ra sai lầm như vậy, thật sự là nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Đây là một cái bẫy.

Đà Cổ Tát nói: Vụ án này giao cho chúng ta, vốn đã rất kỳ quái.

Tôi thấy chưa chắc, các anh có biết ngân sách của Cửu Khóa từ đâu ra không.

Đỗ Lan hỏi.

Câu hỏi này các thành viên bình thường không thể trả lời, chỉ có khóa trưởng và đội trưởng biết.

Cửu Khóa do họ phụ trách, khóa trưởng phụ trách cấp trên, đội trưởng phụ trách cấp dưới.

Hai người biết kinh phí hoạt động của Cửu Khóa đều là ngân sách từ thiện, số tiền này lẽ ra nên được dùng cho phúc lợi công cộng, chứ không phải để thành lập Cửu Khóa.

Nhưng thực tế, số tiền này đã bị biển thủ cho Cửu Khóa, để mua cho Tố Tử cơ thể nhân tạo công nghệ cao đắt tiền, cung cấp cho Cửu Khóa ngụy trang quang học, súng trường tự động, xe tăng thông minh, và cả mức lương cao ngất ngưởng.

Tiền đã tiêu, nơi vốn cần tiền tự nhiên không còn tiền, cuộc sống trở nên rất khó khăn.

Sống không nổi, thì phải phạm tội, phạm tội thì phải bị bắt.

Tố Tử nghe Đỗ Lan nói vậy, lập tức điều tra ngân sách của viện phúc lợi công lập, quả nhiên là cùng một nguồn với Cửu Khóa.

Tức là Cửu Khóa đã lấy đi một khoản tiền lớn, dẫn đến viện phúc lợi không thể duy trì, chỉ có thể liều mình làm bậy.

Đây cũng là nguyên nhân vụ án được giao cho Cửu Khóa, Thủ tướng không thể giao vụ án cho người khác.

Không thể tiếp tục điều tra ngân sách, vì nguyên thủ không thể giải thích ngân sách đã đi đâu.

Đỗ Lan, anh đang nói gì vậy.

Đà Cổ Tát không hiểu hỏi.

Tố Tử lại biết, Cửu Khóa được thành lập một cách phi pháp, cũng đã sinh ra tội phạm mới.

Như vậy, Cửu Khóa làm sao có thể mang lại hòa bình cho Nhật Bản.

Sự tồn tại của Cửu Khóa bản thân nó đã tạo ra tội phạm.

Ý nghĩa tồn tại của Cửu Khóa rốt cuộc là gì.

Trước đây Tố Tử chỉ nghi ngờ mình là người hay người máy, nghi ngờ sự tồn tại của bản thân.

Nhưng bây giờ cô không thể không tiến thêm một bước hoài nghi sự tồn tại của Cửu Khóa, Cửu Khóa thật sự có thể giảm thiểu tội phạm không.

Cửu Khóa thành lập đến nay cũng đã mấy năm, tỷ lệ tội phạm ở Nhật Bản thật sự đã giảm chưa.

Mặc dù đã bắt rất nhiều tội phạm, nhưng rõ ràng tỷ lệ tội phạm không hề giảm.

Tuy nhiên, địa vị của Thủ tướng lại càng vững chắc hơn, giá trị tồn tại của Cửu Khóa coi như đã đạt được, số tiền này không hề lãng phí.

Tố Tử nói: Trước tiên đưa tất cả mọi người về.

Họ chỉ phụ trách bắt người, những việc khác không thuộc quyền quản lý của Cửu Khóa.

Tâm trạng rất nặng nề, mọi người đều nảy sinh nghi hoặc.

Nhưng Tố Tử không giải thích, mọi người cũng đành chịu.

Về đến trụ sở, Đà Cổ Tát tìm Đỗ Lan, hỏi: Lời nói vừa rồi của anh có ý gì.

Ý trên mặt chữ, ngân sách của Cửu Khóa được lấy từ quỹ từ thiện quốc gia.

Ngân sách từ thiện chỉ có bấy nhiêu tiền, Cửu Khóa lấy đi rồi, những người khác phải nhận ít đi.

Không có tiền, không có cơm ăn, họ lại không có việc làm, chỉ có thể lừa gạt, trộm cắp.

Đây là một đạo lý rất đơn giản.

Đà Cổ Tát kinh ngạc.

Không ngờ đằng sau Cửu Khóa lại có hành vi vi phạm pháp luật khoa trương như vậy, biển thủ quỹ từ thiện không phải là vấn đề nhỏ.

Hơn nữa vì hành vi vi phạm pháp luật của Cửu Khóa, lại sinh ra nhiều tội phạm hơn, làm sao có thể giảm tỷ lệ tội phạm.

Đỗ Lan thầm nghĩ Cửu Khóa chính là quân đội riêng của Thủ tướng, không phải là lực lượng trị an của quốc gia.

Mục tiêu không phải là trấn áp tội phạm, mà là trừ khử phe đối lập.

Cứ quen là được, Cửu Khóa vẫn còn có thể làm được nhiều việc, có thể cứu vãn rất nhiều sinh mệnh vô tội.

Nhưng những đứa trẻ ở viện phúc lợi vì không có tiền mà phạm tội, điều này căn bản là làm ngược.

Rốt cuộc là vì sao.

Đà Cổ Tát không nhịn được nói.

Cho nên tôi vẫn thích các võ sĩ ngày xưa, các võ sĩ ngày xưa trực tiếp dùng dân thường để thử đao, không có đạo đức cao như vậy.

Bây giờ đạo đức của người thi hành pháp luật quá cao.

Đạo đức cao không phải là chuyện tốt sao.

Là chuyện tốt, nhưng cũng có chi phí, kho lẫm đầy đủ mới biết lễ tiết, cơm áo đủ đầy mới biết vinh nhục.

Đằng sau đạo đức cao thường là chi phí cao.

Đỗ Lan nói: Công việc của Cửu Khóa là công cụ hoàn thành nhiệm vụ, không cần có tư tưởng.

Chúng ta là người, không phải công cụ.

Cho nên con người thật phiền phức, vẫn nên đổi thành công cụ, đổi thành người máy.

Công cụ không phàn nàn, không bị đạo đức ràng buộc.

Đỗ Lan cười hì hì nói.

Đà Cổ Tát nói: Đạo đức là cần thiết, đối mặt với cùng một hành vi, phải thông qua đạo đức để phân biệt nặng nhẹ.

Một người vì nghĩa dũng cảm giết người, hay là vì tư lợi giết người, là khác nhau.

Công cụ không thể phân biệt được hành động nghĩa hiệp và tư lợi, chỉ vì hành vi giết người mà đưa ra hình phạt giống nhau, một xã hội như vậy lạnh lùng vô tình, không ai sẽ vì nó mà nỗ lực.

Có lý, đáng tiếc chi phí để phán đoán đạo đức quá cao, vẫn là công cụ hợp lý hơn.

Công cụ vĩnh viễn không thể thay thế con người.

Đỗ Lan nhàn nhạt nói: Khó nói.

Chúng ta đừng tranh luận, hãy dùng sự thật để nói chuyện, hiện tại các ngành nghề bị người máy thay thế là xu thế lớn, ngay cả Cửu Khóa cũng có một lượng lớn cảnh sát người máy.

Có xe tăng thông minh, có người máy nữ phục vụ khách hàng, vân vân.

Ngoài mấy người sống chúng ta ra, phần lớn đều là công cụ.

Tương lai chúng ta cũng có thể sẽ bị thay thế.

Đà Cổ Tát không còn lời nào để nói, người máy quả thực ở khắp mọi nơi, có lẽ một ngày nào đó họ cũng sẽ bị thay thế.

Mà lúc này đây, nhân loại vẫn còn đang mải mê đấu đá nội bộ, đúng là hết thuốc chữa.

Nhân loại rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể tỉnh ngộ.

Anh ta cảm thấy nguy cơ đã ở ngay trước mắt, nhưng nhân loại vẫn cứ muốn đấu đá.

Đỗ Lan thầm nghĩ Đà Cổ Tát vẫn không hiểu, chế độ nghị viện là phải đấu, bản chất của chế độ nghị viện chính là các địa chủ tranh giành lợi ích của mình.

Nếu không tại sao Liên Xô cũ sau khi theo chế độ nghị viện lại tan rã.

Chính là phải yêu ma hóa đối thủ, lòng người tự nhiên sẽ tan rã.

Bất kể là ủng hộ hay phản đối người tị nạn, hay là tranh giành hướng phát triển của điện lực, hay là thái độ đối với người máy, đều có lý lẽ riêng.

Cửu Khóa đã bắt những đứa trẻ ở viện phúc lợi, vốn dĩ những đứa trẻ này sống dựa vào ngân sách từ thiện, nhưng bây giờ ngân sách đã biến thành trang bị của Cửu Khóa, chúng chỉ có thể đi trộm cắp.

Những đứa trẻ bị bắt vào trại tạm giam, trại tạm giam xảy ra hỏa hoạn, các nghi phạm bên trong không ai sống sót.

Khi các thành viên Cửu Khóa thấy tin tức này, ai nấy đều sững sờ, đây là trùng hợp, hay là có người cố ý.

Chương 3790

Họ chỉ cảm thấy lòng mình bi thương, cảm thấy kết cục của những đứa trẻ này chính là tấm gương phản chiếu của mình.

Tại sao lại như vậy.

Đà Cổ Tát kinh ngạc, trong lòng tin chắc đây chính là giết người diệt khẩu, tuyệt đối không phải trùng hợp.

Nhưng Cửu Khóa không phụ trách điều tra sự thật vụ hỏa hoạn.

Chết hết rồi.

Ba Đặc cũng tâm trạng nặng nề, dù sao cũng toàn là người vô tội.

Còn một người ở bệnh viện, nhưng não điện tử của nó đã bị tường lửa phản kích phá hủy hoàn toàn.

Tố Tử nặng nề nói.

Họ có thể phá án, nhưng sau khi án được phá, còn có một loạt bóng tối mà họ không thể chạm tới.

Mọi người đều không hẹn mà cùng nghi ngờ có người cố ý phóng hỏa, vì trại tạm giam sao có thể cháy nghiêm trọng như vậy.

Nhưng họ không có quyền điều tra, chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng tối nuốt chửng.

Đà Cổ Tát muốn nôn, cảm giác bất lực bao trùm toàn thân.

Một cá nhân đối mặt với bóng tối, không biết phải làm sao để thay đổi.

Khóa trưởng ở đâu, ông ấy phải cho một lời giải thích.

Ba Đặc không chịu nổi nữa, phải tìm một lời giải thích, lập tức tìm đến lãnh đạo trực tiếp.

Ông lão nhỏ bé đang ở trong văn phòng, cũng vừa nhận được tin tức về vụ cháy, thì thấy các thành viên Cửu Khóa xông vào.

Khóa trưởng thấy bộ dạng tức giận của họ, liền biết họ muốn hỏi gì, rất bình tĩnh nhìn họ, hỏi: Các người không ở trong văn phòng của mình, chạy đến chỗ tôi làm gì.

Ba Đặc hỏi: Vụ cháy ở trại tạm giam rốt cuộc là sao.

Nguyên nhân vụ cháy vẫn đang điều tra, các người hỏi tôi có ý gì.

Chẳng lẽ nghi ngờ có liên quan đến tôi.

Không phải nghi ngờ, mà là có liên quan đến Cửu Khóa.

Ngân sách của Cửu Khóa có phải được lấy từ ngân sách từ thiện không.

Ngân sách từ thiện có phải vốn dĩ là để cấp cho viện phúc lợi không.

Ba Đặc tức giận hỏi.

Đà Cổ Tát cũng hỏi: Giá trị tồn tại của Cửu Khóa rốt cuộc là gì.

Khóa trưởng bình tĩnh nhìn họ, nói: Chuyện ngân sách không thể tiết lộ.

Về ý nghĩa tồn tại của Cửu Khóa, chính là để trấn áp các hành vi phạm tội công nghệ cao.

Đừng nói những lời sáo rỗng nữa.

Trước đây tôi nghĩ Cửu Khóa chỉ bắt tội phạm, cho dù Cửu Khóa không thể giảm tỷ lệ tội phạm ở Nhật Bản, nhưng ít nhất sự nỗ lực của Cửu Khóa là chính nghĩa.

Nhưng bây giờ chứng minh sự tồn tại của Cửu Khóa bản thân nó đã là phi chính nghĩa, là tà ác, đang làm tăng tỷ lệ tội phạm.

Mảnh đất tồn tại của Cửu Khóa đã là sai lầm.

Nếu ngay từ đầu đã là xấu, Cửu Khóa làm sao có thể giảm tỷ lệ tội phạm được.

Đà Cổ Tát kích động nói.

Khóa trưởng vẫn bình tĩnh, tuy là một ông lão tóc bạc phơ, nhưng không hề sợ hãi một phòng đầy những kẻ to lớn.

Chỉ bình tĩnh nói: Cửu Khóa có ý nghĩa tồn tại, Cửu Khóa bắt giữ hacker, phần tử khủng bố, gián điệp, đều có thể ổn định đất nước này.

Mà một quốc gia có ánh sáng thì có bóng tối, chỉ có thế giới lý tưởng hư ảo mới chỉ có ánh sáng mà không có bóng tối.

Hy vọng các người có thể có được sự giác ngộ này.

Đây đã không còn là vấn đề bóng tối nữa rồi, ngay cả trẻ em cũng không tha, đã vượt qua giới hạn cuối cùng.

Ba Đặc nói.

Khóa trưởng không cảm thấy có bất kỳ vấn đề gì, nói: Không phải đứa trẻ nào cũng có cơ hội lớn lên thành người, đó chính là hiện thực.

Đất nước này hai mươi tuổi mới được uống rượu, nhưng thiếu nữ mười sáu tuổi đã đi đứng đường thì đầy rẫy.

Đó chính là hiện thực, anh không thể hy vọng mỗi đứa trẻ đều có thể bình an lớn lên.

Pháp luật chỉ có thể quy định, nhưng để thực thi cần rất nhiều chi phí.

Nếu các người thực sự quan tâm, tôi có thể sắp xếp các người đi tuần tra, ngày ngày đứng trên phố khuyên nhủ những thiếu nữ lầm lỡ cải tà quy chính.

Mọi người đều không ngờ khóa trưởng lại lạnh lùng đến vậy.

Đồng thời cũng biết nếu mình ra đường, cũng chỉ có thể khuyên được một hai thiếu nữ.

Dù sao thì lý do những thiếu nữ này đứng đường cũng muôn hình vạn trạng, nuôi trai bao, mua đồ xa xỉ, chỉ có một số ít là vì cuộc sống thực sự nghèo khó.

Thời gian của mình có hạn, trong lúc khuyên một thiếu nữ, các thiếu nữ khác vẫn đang làm ăn.

Trừ phi là tập trung tất cả các thiếu nữ lại để lên lớp, nhưng làm sao để các thiếu nữ tập trung lại một chỗ để lên lớp.

Cho dù các thiếu nữ đồng ý lên lớp, vậy họ không có tiền ăn cơm, ai sẽ bỏ tiền ra mua cơm.

Tóm lại, nếu thực sự đi sâu vào cơ sở để làm công tác với các thiếu nữ, chi phí rất cao.

Chỉ dựa vào một hai người có lương tâm, căn bản không thể thay đổi được gì.

Khóa trưởng nhìn họ, nói: Tôi biết, tôi, khóa trưởng này trong mắt các người chắc chắn là một ác ma vô tình, một sát thủ lạnh lùng.

Nhưng xã hội này chính là như vậy, muốn làm công tác cơ sở cần rất nhiều rất nhiều tiền, các người không làm được.

Đã không làm được, thì hãy làm tốt công việc của mình.

Theo tôi thấy, dùng ngân sách từ thiện để thành lập Cửu Khóa, còn có giá trị hơn là nuôi dưỡng trẻ mồ côi.

Bởi vì chúng ta không thể làm tốt công tác cơ sở, nhưng ít nhất có thể đảm bảo những chấn động ở cơ sở sẽ không ảnh hưởng đến sự vận hành của Nhật Bản.

Đà Cổ Tát không nhịn được hỏi: Tức là Cửu Khóa ngay từ đầu không phải vì giảm tỷ lệ tội phạm, mà là để duy trì sự ổn định của Nhật Bản.

Để những người cao cao tại thượng dậm chân tại chỗ.

Không sai.

Khóa trưởng nói: Có thể dậm chân tại chỗ, đối với Nhật Bản mà nói đã là chuyện tốt.

Một khi hỗn loạn, vốn liếng tháo chạy, tài sản sụp đổ, tiền tệ mất giá, lạm phát, công nghiệp Nhật Bản sẽ bị đả kích chí mạng, cuối cùng lùi về thời Mạc Phủ.

Anh nghĩ lúc đó, cuộc sống của trẻ em sẽ ra sao.

Mọi người không nói gì nữa.

Khóa trưởng nói: Đến lúc đó không chỉ trẻ em ở viện phúc lợi không sống nổi, mà là phần lớn trẻ em đều không sống nổi, thậm chí con cái của các người cũng không sống nổi.

Cho nên duy trì hiện trạng, hy sinh vài đứa trẻ, để nhiều đứa trẻ hơn được sống, đó chính là ý nghĩa của Cửu Khóa.

Cửu Khóa chúng ta chính là cái ác cần thiết.

Mọi người đều im lặng, hình như đúng là đạo lý này, những tội phạm mà Cửu Khóa bắt đều là những tội phạm nghiêm trọng có sức phá hoại nền kinh tế Nhật Bản, một khi Cửu Khóa không còn, sức phá hoại sẽ lớn hơn, Nhật Bản không kiếm được tiền, làm sao bảo vệ trẻ em.

Không có tiền, trẻ em ở viện phúc lợi vẫn sẽ tiêu đời, thậm chí trẻ em bình thường cũng sẽ tiêu đời.

Lúc này, điều Đỗ Lan nghĩ đến là lời mà vệ sĩ của công ty Hoang Phản nói với V: Ngươi chỉ biết phá hoại, nhưng hàng triệu nhân viên của công ty có tội gì.

Không có công ty, nhân viên làm sao sống.

Ở Nhật Bản cũng gần như vậy, nghị viện Nhật Bản sụp đổ, ai sẽ kiếm tiền, ai sẽ nuôi sống hàng triệu triệu đứa trẻ.

Khóa trưởng một thân chính khí, tin rằng việc mình làm là đúng đắn, những gì gây ra là sự hy sinh cần thiết.

Cửu Khóa cũng không có dũng khí để phá vỡ cái cũ, dù sao nếu thật sự phá hoại rồi, cũng không có tự tin để xây dựng lại cái mới.

Nếu phá hoại rồi mà không thể xây dựng lại, họ chính là tội nhân.

Khóa trưởng rất thẳng thắn nói với mọi người Cửu Khóa chính là cái ác cần thiết, chính là hy sinh thiểu số để cứu đa số.

Khiến mọi người không nói nên lời, dù sao họ cũng không đưa ra được lối thoát tốt hơn.

Ngân sách từ thiện dùng cho người già yếu bệnh tật tàn phế quá lãng phí, nên dùng cho Cửu Khóa, Cửu Khóa có thể làm rất nhiều việc, có thể ổn định trật tự của Nhật Bản.

Đỗ Lan thầm nghĩ dùng cho người già yếu bệnh tật mới là cần thiết, vì đây là giải quyết vấn đề xã hội, nếu không chi khoản tiền này, mọi người không có lưới an sinh, thì chỉ có thể tự vệ, sẽ phải tranh đoạt tài nguyên.

Tài nguyên đều bị kiểm soát, vấn đề xã hội sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Chương 3791

Có lưới an sinh, mọi người có thể triêu tam mộ tứ, không có lưới an sinh, thì mọi người sẽ triêu tứ mộ tam.

Lời của khóa trưởng chỉ có thể coi là quyền mưu kiểm soát tài nguyên, chứ không phải là dương mưu xây dựng quy tắc.

Nhật Bản hiện tại thiếu thốn các nguồn tài nguyên cơ bản như nước ngọt, điện lực, đất đai, hoàn toàn kìm hãm giới hạn phát triển.

Dẫn đến các ngành công nghiệp khó nâng cấp, tuy có một số ưu thế công nghiệp, nhưng cũng không thể kéo dài.

Mâu thuẫn xung đột sau này sẽ ngày càng nhiều, Cửu Khóa có nỗ lực đến mấy cũng vô dụng.

Điều cần thiết là lưới an sinh, xây dựng tín dụng xã hội, để mọi người chấp nhận triêu tam mộ tứ.

Để mọi người tạm thời không tranh đoạt tài nguyên, mà đi xây dựng một lượng lớn nhà máy điện, đường sá và các cơ sở hạ tầng khác.

Đáng tiếc bây giờ mọi người đều đang tranh đoạt tài nguyên, dẫn đến không ai ở Nhật Bản chịu xây dựng cơ sở hạ tầng, suy nghĩ của khóa trưởng sẽ chỉ khiến mọi thứ càng trở nên tồi tệ hơn.

Nhưng Đỗ Lan không cần thiết phải gây khó dễ với khóa trưởng, sau khi cùng mọi người rời khỏi văn phòng của ông ta, mới không nhịn được cười lên.

Tâm trạng của mọi người đều rất nặng nề, vì họ là cái ác cần thiết, phải gánh chịu ác niệm và ác quả.

Tiếng cười của Đỗ Lan phá vỡ bầu không khí nặng nề, không hợp thời.

Anh cười cái gì.

Đà Cổ Tát hỏi.

Tôi đang cười khóa trưởng tính toán hay thật.

Tính toán gì.

Đương nhiên là bỏ ít tiền làm chuyện lớn.

Nhật Bản cần cái ác cần thiết sao.

Không, cái cần là cơ sở hạ tầng, nhưng chi phí xây dựng cơ sở hạ tầng đâu phải chỉ chút ngân sách từ thiện là giải quyết được.

Bán cả Cửu Khóa đi cũng không xong.

Cho nên chỉ có thể nghĩ đến việc bỏ ít tiền làm chuyện lớn, nếu chuyện trên đời này đơn giản như vậy là giải quyết được, mọi người cũng không cần liều mạng kiếm tiền, liều mạng xây dựng quy tắc.

Đỗ Lan nói: Muốn bỏ ít tiền, thì không thể thay đổi được bất cứ điều gì.

Cái ác cần thiết nói nghe rất hay, nhưng không có tác dụng gì, tình hình của Nhật Bản sẽ chỉ ngày càng tồi tệ.

Đà Cổ Tát nói: Sao vừa rồi anh không nói.

Hà tất phải làm khó một ông lão.

Ông ấy cũng không dễ dàng gì.

Chẳng lẽ còn có thể ép ông ấy biến ra sự đồng thuận xã hội sao.

Không thể nào, cho nên không nói còn hơn.

Mọi người nghe xong, vốn còn cảm thấy cái ác cần thiết sẽ có chút tác dụng, kết quả lại vô dụng.

Tâm trạng càng khó chịu hơn.

Một quốc gia có tốt hay không, không phải dựa vào mấy người là làm được, phải dựa vào tất cả mọi người cùng chung sức, toàn tâm toàn ý phát triển, mới có thể sản sinh ra nhiều điện lực hơn, nhiều nước ngọt hơn, thậm chí nhiều đất đai hơn.

Chỉ dựa vào Cửu Khóa, cái ác cần thiết này, có thể xây dựng nhà máy điện, hồ chứa nước, lấn biển tạo đất không.

Không làm được, căn bản không thể nào, đã không làm được, thì chỉ có thể trơ mắt nhìn tình hình xấu đi.

Đỗ Lan nói: Cho nên vấn đề chính là đơn giản như vậy, khóa trưởng đang bỏ ít tiền làm chuyện lớn, nhưng mâu thuẫn sẽ chỉ ngày càng kịch liệt, chào mừng đến với thời đại cyberpunk.

Mọi người trở về văn phòng, không có tinh thần gì, vì Đỗ Lan nói đúng.

Nhưng nói đúng, cũng không làm được, quá khó.

Nhìn lại lịch sử, lần đầu tiên Nhật Bản thực sự cùng chung sức, có lẽ là thời Khiển Đường Sứ, học được chế độ mới, sau đó thảo phạt người Hà Di.

Sau đó là kết thúc thời Chiến Quốc, bành trướng ra bên ngoài, tiếp đó là tôn hoàng thảo gian.

Đều là thời kỳ bành trướng.

Đây chính là vấn đề của quý tộc địa chủ, có thể bành trướng để thu lợi, mọi người cùng nhau vui vẻ.

Một khi không có bành trướng, vậy mọi người chỉ có thể áp chế lẫn nhau, cuối cùng địa chủ nắm giữ ngoại thương sẽ có thể áp chế các địa chủ khác.

Cho nên vẫn phải tôn hoàng thảo gian, bành trướng ra bên ngoài, mới có thể thực sự kích phát quốc lực, đây là quán tính lịch sử.

Đỗ Lan thì không quan tâm, dù sao cyberpunk phải như vậy mới vui.

Nếu mọi người đều cắm đầu vào xây dựng cơ sở hạ tầng, cùng nhau phát triển lực lượng sản xuất, thì sẽ không vui nữa.

Cyberpunk chính là phải có kiểm soát và phản kháng, chính là cuộc đối đầu của tư duy, chính là bách gia tranh minh.

Chính là phải yêu ma hóa đối thủ của mình, chính là không cho phép đồng minh phản bội, chính là không ngừng tuyên truyền để tạo ra sự chia rẽ, chính là dùng số ít người ẩn náu dưới đa số người.

Dưới thành phố phồn hoa, một tội ác mới đang nảy sinh, một nhóm cựu chiến binh chuẩn bị nói cho quốc dân biết về tội ác của Nhật Bản, Nhật Bản đã bán đứng quân đội.

Nhóm cựu chiến binh này một lòng nhiệt huyết chiến đấu ở nước ngoài, nhưng lại không nhận được bất kỳ khoản trợ cấp nào, cũng không có bất kỳ khoản tiền tử tuất nào.

Hơn nữa sau khi về nước không tìm được việc làm, vì rất nhiều ông chủ cho rằng quân nhân giải ngũ là yếu tố bất ổn.

Điều này dẫn đến các cựu chiến binh rất khó sinh tồn, thế là một nhóm cựu chiến binh muốn gửi đến xã hội một tiếng gầm phẫn nộ, muốn cho họ biết Nhật Bản đã phụ bạc các cựu chiến binh.

Đặc biệt là thủ lĩnh của các cựu chiến binh, anh ta đã chiến đấu đẫm máu ở nước ngoài, nhưng vợ lại bị ép nợ đến chết, con gái cũng bị chết đói, anh ta hận.

Thế là dẫn đầu các cựu chiến binh khác khống chế một phòng thí nghiệm virus, và đàm phán với Nhật Bản.

Một nhóm cựu chiến binh có kinh nghiệm tác chiến, nhanh chóng khống chế phòng thí nghiệm virus, bất cứ lúc nào cũng có thể thả siêu virus bên trong.

Họ đã mở livestream trên mạng.

Tôi là Tả Điền Tam Lang, một quân nhân giải ngũ của đội đặc nhiệm Thần Phong.

Anh ta không che giấu thân phận của mình, vì anh ta muốn tất cả quốc dân đều biết đến sự tồn tại của mình.

Tôi muốn đối thoại với Thủ tướng, nếu trong vòng hai giờ không có câu trả lời, tôi sẽ thả độc tố trong phòng thí nghiệm, những độc tố này sẽ lan truyền qua không khí, đến lúc đó người trong bán kính trăm dặm đều sẽ chết.

Còn nữa, tốt nhất đừng ngắt mạng, một khi mạng bị ngắt, tôi sẽ lập tức thả độc tố.

Cựu chiến binh nói: Tôi không muốn sử dụng bạo lực với đất nước này, tôi yêu Nhật Bản, nhưng một số người, một số việc ở Nhật Bản, lại khiến tôi không thể không làm gì đó.

Tôi không phải là phần tử khủng bố, tôi chỉ muốn đánh thức những quốc dân đã chai sạn, phải để họ biết chúng ta đã trải qua những gì.

Thông qua livestream trên mạng, mọi người đã thấy những thông tin này, nghe thấy sự quyết tâm và bất lực của cựu chiến binh.

Thông tin cũng đã được truyền đến Cửu Khóa, mọi người tập trung tại văn phòng, chờ xuất phát.

Họ rất rõ ràng vụ án này rất có thể sẽ rơi vào tay mình, dù sao Cửu Khóa chính là làm những việc khổ sai mệt nhọc.

Vì không che giấu thân phận, phiên hiệu, tên tuổi đều có, trực tiếp tra ra.

Một huy chương Thái Dương, hai huy chương Thần Phong, đây là một anh hùng chiến đấu đã có cống hiến to lớn cho Nhật Bản.

Một nửa thành viên của Cửu Khóa đều đến từ quân đội, biết được sức nặng của ba tấm huy chương, đây đều là vinh dự phải trải qua cửu tử nhất sinh mới có được.

Lẽ ra một cựu chiến binh có tất cả vinh dự như vậy không nên trở thành phần tử khủng bố, nhưng tình hình hiện tại lại vô cùng tồi tệ.

Thông tin của các nghi phạm khác cũng đã có, toàn là cựu chiến binh, mỗi người đều đã tham gia những chiến dịch gian khổ, sống sót được đều không dễ dàng.

Tâm trạng của Cửu Khóa rất phức tạp.

Livestream không bị gián đoạn, Tả Điền Tam Lang từ từ kể ra những bi kịch của mình, trọng điểm là nói cho người khác biết, mình đã bị Nhật Bản bán đứng, Nhật Bản đã phụ bạc các cựu chiến binh.

Bi kịch của anh ta quả thực cảm động, vợ vì để kinh doanh cửa hàng nhỏ trong nhà mà đi vay tiền, ngân hàng lại không chịu cho vay, cuối cùng chỉ có thể vay nặng lãi, bị ép đến chết.

Con gái vì không có ai chăm sóc, chết đói.

Mà cả quá trình không có một chút sự giúp đỡ nào từ Nhật Bản.

Các cựu chiến binh khác ít nhiều cũng vậy, có người bị bệnh nhưng không có bảo hiểm y tế, không mua nổi thuốc.

Có cựu chiến binh không tìm được việc làm, chỉ có thể làm người lang thang.

Chương 3792

Có cựu chiến binh chỉ có thể dựa vào vợ nuôi sống, trở thành gánh nặng của gia đình.

Trên chiến trường, họ đều là những người xông pha trận mạc, cửu tử nhất sinh, trở về nước lại bị đối xử bất công.

Chúng tôi vì Nhật Bản mà chiến đấu đẫm máu, Nhật Bản lại phụ bạc sự hy sinh của chúng tôi.

Tôi không muốn làm hại mọi người, chỉ muốn một lời giải thích, chỉ muốn đánh thức mọi người, các quốc dân, chúng ta không nên tiếp tục chai sạn, không nên sống trong mơ hồ, nên đứng lên đấu tranh.

Tả Điền Tam Lang gầm lên trong phòng livestream.

Những người lính già bị phản bội đang gào thét trong phẫn nộ, truyền đi âm thanh khắp cả nước thông qua phòng livestream.

Họ đã khống chế phòng thí nghiệm virus, bên trong có rất nhiều virus gây chết người.

Tài liệu về virus sau đó cũng được gửi đến văn phòng của Cửu Khóa.

Lại là virus chết người lây qua đường không khí, hơn nữa còn được nuôi cấy trong phòng thí nghiệm.

Có tiền nghiên cứu virus mà không có tiền chăm sóc người già yếu phụ nữ trẻ em, quốc gia này quả nhiên có vấn đề.

Barth tức giận nói: Nghiên cứu thứ hủy diệt chính mình thì tích cực như vậy, còn chi tiền để bảo vệ chính mình thì lại keo kiệt bủn xỉn, đúng là hết thuốc chữa.

Ai cũng thấy được căn bệnh, nhưng không có thuốc chữa.

Nếu họ thật sự thả độc tố, người dân trong bán kính trăm dặm sẽ chết hết.

Chúng ta phải sơ tán.

Đà Cổ Tát nói.

Không được, nhiều người như vậy không thể sơ tán trong thời gian ngắn, tổn thất gây ra cũng quá lớn.

Trưởng khóa nói: Tôi nghĩ ý của cấp trên là muốn dùng vũ lực giải quyết vấn đề, không đàm phán với phần tử khủng bố.

Cửu Khóa hãy chuẩn bị sẵn sàng, một khi mệnh lệnh được ban ra, lập tức xuất động, trong vòng mười phút phải đến hiện trường.

Rõ.

Không chỉ Cửu Khóa đang theo dõi vụ án này, nếu xử lý tốt sẽ là một công lao lớn.

Vì vậy các khóa khác cũng rất tích cực.

Còn bi kịch của những người lính già.

Chẳng ai quan tâm.

Bán đứng Lực lượng Phòng vệ là sự đồng thuận của Nhật Bản, binh lính của Lực lượng Phòng vệ có thê thảm, bi thương đến đâu cũng không ảnh hưởng đến việc các chính khách và thương nhân vẫn ca múa thái bình.

Người nhà của Lực lượng Phòng vệ chết đói là chuyện rất bình thường, ai bảo họ chỉ có thể giành được lợi ích thông qua việc mở rộng.

Một khi mở rộng thất bại, ai sẽ quan tâm đến họ.

Chính khách và thương nhân vẫn kiểm soát ngoại thương, vẫn có thể nắm giữ tương lai của đất nước.

Vì vậy, trong phòng livestream, các binh sĩ gào thét nhưng không ai thực sự lắng nghe.

Tất cả đều đang tính toán tấn công bằng vũ lực, tiêu diệt phần tử khủng bố, lập công dựng nghiệp.

Còn về việc virus có bị rò rỉ hay không, mọi người đều không quan tâm.

Thứ nhất, sống chết của dân chúng không liên quan đến họ.

Thứ hai, liệu virus này có thực sự đáng sợ như số liệu trên giấy tờ không.

Chưa chắc.

Ai cũng làm giả, chi phí đầu tư cho điện lực, vốn liếng, nhân tài nghiên cứu quá lớn, sửa đổi trực tiếp số liệu trên giấy sẽ rẻ hơn rất nhiều.

Không chỉ có người máy làm giả phần mềm trí tuệ, mà phòng thí nghiệm virus tám chín phần mười cũng sẽ làm giả.

Nhìn từ mức tiêu thụ điện của phòng thí nghiệm, trong số các phòng thí nghiệm cùng cấp trên toàn cầu, phòng thí nghiệm virus của Nhật Bản dùng lượng điện ít nhất.

Vậy vấn đề là, liệu có thể dùng lượng điện ít nhất để tạo ra thành quả lớn nhất không.

Có khả năng, nhưng không lớn.

Vì vậy, từ số liệu mà xem, thành quả của phòng thí nghiệm này tám chín phần mười cũng là giả.

Nếu virus là thật, cũng không sao cả, vừa hay có thể hạ giá đất ở địa phương, tiến hành một đợt sáp nhập đất đai.

Phá đê cho ngập ruộng, chẳng phải tuyệt sao.

Đỗ Lan thầm nghĩ, bình thường một mét vuông đất giá một vạn, một khi xảy ra chuyện sẽ biến thành năm ngàn, thậm chí ba ngàn, sau khi sáp nhập có thể chờ tăng giá.

Vì vậy, dù có rò rỉ thì vấn đề cũng không lớn, đối với chính khách và thương nhân vẫn có lợi.

Quân đội làm việc bẩn, sau đó chính khách và thương nhân thu hoạch một phen, hoàn hảo.

Đỗ Lan biết rằng ngoài dân chúng ra thì chẳng ai lo lắng cả.

Người của Cửu Khóa đang chờ lệnh xuất kích, Đỗ Lan và Đà Cổ Tát đợi lệnh trong nhà chứa trang bị chiến xa thông minh.

Đà Cổ Tát nhìn phòng livestream, có rất nhiều người để lại bình luận cho rằng những người lính già đang gây phiền phức cho mọi người.

Vì bi kịch của chính mình mà trả thù xã hội, hành vi này không đáng khen ngợi.

Gây phiền phức cho mọi người, đáng phải mổ bụng tự sát.

Binh sĩ bây giờ so với võ sĩ ngày xưa đúng là quá kém cỏi, hoàn toàn không có tinh thần võ sĩ đạo.

Tuy rất đồng cảm, nhưng không nên làm ra chuyện cực đoan.

Nếu ai cũng như những người lính già này, ai thảm thì có thể dùng bạo lực, đất nước này sẽ biến thành một quốc gia lạc hậu man rợ, không còn là quốc gia văn minh tiên tiến nữa.

Đừng gây phiền phức cho người khác, đạo lý cơ bản này cũng không hiểu, các người không có cha mẹ dạy dỗ à.

Cư dân mạng không thích hành vi này, lần lượt lên tiếng chỉ trích.

Khu bình luận rất lạnh lẽo, lạnh đến tê dại.

Ai cũng hy vọng không gây phiền phức cho người khác, và người khác cũng không gây phiền phức cho mình.

Mang đậm đặc sắc một sợi lông không nhổ, một thành không giữ.

Nếu virus rò rỉ, tôi sẽ quyên tặng mười ngàn con hạc giấy.

Đỗ Lan cũng đăng một bình luận.

Anh rốt cuộc đang nghĩ gì vậy.

Đà Cổ Tát bất lực nói: Bây giờ nên ngăn chặn những người lính già, những bình luận này đều quá vô tình, đừng đổ thêm dầu vào lửa.

Vậy anh nói xem phải giải quyết thế nào.

Đà Cổ Tát im lặng, nếu anh ta có thể giải quyết thì đã ra tay từ lâu, cần gì phải đợi đến bây giờ.

Anh nói: Dù không giải quyết được, ít nhất cũng nên có sự đồng cảm cơ bản, chứ không phải là châm chọc mỉa mai.

Tôi không phải đã nói rồi sao.

Bản chất của chế độ nghị viện là trò chơi ba người khống chế năm người, năm người khống chế chín người.

Điều quan trọng nhất là ba người đó tuyệt đối không thể để hai người trong phe mình phản bội, vì vậy phải tạo ra một lằn ranh đỏ giữa năm người và bốn người còn lại.

Nghị viện sẽ không tuyên truyền đoàn kết, không tuyên truyền hợp tác, chỉ nhấn mạnh không gây phiền phức cho người khác, nói cho cùng là muốn xây dựng một mối quan hệ xã hội cách biệt.

Khi không có chuyện gì, tự nhiên vui vẻ hòa thuận, một khi có chuyện, ai sẽ ra tay giúp đỡ chứ.

Đà Cổ Tát cũng biết rằng ngày thường không tuyên truyền đoàn kết, đột nhiên gặp chuyện lại hy vọng mọi người đoàn kết, hy vọng mọi người đồng cảm, đúng là quá làm khó người ta.

Nhưng nhìn những bình luận đó, anh vẫn rất tức giận, vì chúng hoàn toàn không giúp ích gì, chỉ làm tình hình thêm tồi tệ.

Tôi ghét cái cảm giác bất lực này.

Đỗ Lan nói: Không sao, dù sao nhà anh cũng không nằm trong phạm vi trăm dặm này, yên tâm, yên tâm.

Lão binh sẽ không gây phiền phức cho anh đâu.

Đây không phải là vấn đề gây phiền phức, tôi hy vọng có người có thể giải quyết những vấn đề này.

Đà Cổ Tát phẫn nộ nói.

Vậy thì phải tôn hoàng thảo gian, mở rộng ra bên ngoài.

Muốn tập hợp tất cả mọi người lại, chỉ có một cách, ra ngoài cướp bóc, về chia tiền.

Không có cách nào khác, các địa chủ phiên trấn đều là có lợi thì tụ, vô lợi thì tán.

Từ xưa đến nay vẫn vậy, đến chế độ nghị viện bây giờ cũng thế.

Cho nên chỉ có mở rộng ra bên ngoài mới có thể khiến mọi người đoàn kết.

Những lúc khác thì thôi, không có khẩu hiệu nào có thể huy động mọi người đoàn kết được.

Chưa từng được giáo dục, cũng không có kinh nghiệm lịch sử thành công nào.

Tôi không muốn phát động chiến tranh.

Đà Cổ Tát nói.

Chương 3793

Vậy thì hết cách rồi, tự mình đi tìm trong sách sử xem, xem Nhật Bản có thời kỳ nào không mở rộng ra bên ngoài mà vẫn đoàn kết không.

Sau Thế chiến thứ hai.

Đà Cổ Tát nói.

Đó là vì quân đội Mỹ đã thay thế quân đội Nhật Bản, giảm bớt rất nhiều gánh nặng cho Nhật Bản.

Hơn nữa, dù Mỹ đã cho công nghệ và thị trường, các địa chủ cuối cùng vẫn chọn cách làm tăng giá trị tài sản của mình, dẫn đến tất cả chi phí ở Nhật Bản tăng vọt, không còn khả năng nâng cấp nữa.

Cuối cùng cũng chẳng đoàn kết lại được.

Đỗ Lan nói: Tôi thấy chỉ có tôn hoàng thảo gian thôi.

Những người lính già vẫn đang gào thét trong phòng livestream, đáng tiếc là mọi người hoặc là sợ hãi, hoặc là châm chọc mỉa mai, chẳng có mấy ai ủng hộ.

Nhìn khu bình luận, trái tim của những người lính già ngày càng lạnh lẽo, chẳng lẽ những người mình bảo vệ lại chính là đám người vô cảm này sao.

Những người này không đáng được bảo vệ, những người lính già thầm nghĩ.

Mình ở nước ngoài sống chết không màng, kết quả là họ báo đáp ân nhân như thế này sao.

Phẫn nộ, ngọn lửa giận không kìm được mà bùng lên.

Tôi đã xem rất nhiều bình luận, những kẻ để lại lời nhắn này căn bản không có bất cứ thứ gì có thể gọi là tình người.

Lũ cặn bã các người không có lòng trắc ẩn sao.

Lại còn có bình luận nói binh lính chúng tôi là quỷ giết người, chúng tôi giết người là để bảo vệ các người.

Lũ khốn các người.

Trên đời này không có lợi ích nào từ trên trời rơi xuống, những lợi ích mà các người đang hưởng thụ, chính là vì những quân nhân chúng tôi đang chém giết ở nước ngoài.

Vì vậy Mỹ mới tin tưởng chúng ta, mới duy trì giao thương với chúng ta, mới không tiến hành chiến tranh kinh tế với chúng ta.

Không có sự trung thành của chúng tôi, lũ ngốc các người làm gì có ngày lành.

Cảm xúc của những người lính già cũng không kìm nén được nữa, từng bình luận một đều quá ngu ngốc, thật sự cho rằng có lợi ích từ trên trời rơi xuống sao.

Bất kỳ lợi ích nào cũng đều do giao dịch mà có, không có lao động sản xuất vất vả làm sao có hàng hóa.

Không có khai phá biên cương làm sao có phát triển.

Không có binh lính chiến đấu, làm sao có quan hệ ngoại giao với Mỹ.

Kết quả là khán giả ai cũng cho rằng lợi ích là điều hiển nhiên, cho rằng những người lính già là không chịu được khổ, đúng là tức chết người.

Những người này vô cảm đến thế, những người lính già cũng không nhịn được mà muốn thả độc tố.

Thật sự không thể nhịn, đám ngu dân được hưởng lợi lại đối xử với anh hùng đã cống hiến như vậy, ngọn lửa giận của những người lính già đã không thể kiểm soát được nữa.

Không ai đồng cảm với hoàn cảnh bi thảm của những người lính già, ngược lại còn cho rằng họ đang gây phiền phức cho mọi người.

Nếu gặp bi kịch, tại sao không vào núi thần ẩn.

Người già đến tuổi thì vào núi cầu chết.

Nuôi không nổi con thì dắt vào núi giết đi.

Đó gọi là không gây phiền phức cho mọi người, chẳng lẽ mọi người rất rảnh sao, tại sao những người lính già không thần ẩn.

Vốn dĩ không được dạy dỗ phải yêu thương nhau, giúp đỡ lẫn nhau, đột nhiên xuất hiện một nhóm người kêu khổ kêu oan, tại sao mọi người phải giúp.

Đây cũng là lý do tại sao ngày thường phải tuyên truyền nhân chi sơ, tính bản thiện, đoàn kết là sức mạnh, bởi vì con người cần được huấn luyện.

Chỉ có số ít người là thiên tài, không cần học cũng có thể nắm vững phương pháp hợp tác.

Phần lớn người bình thường phải thông qua huấn luyện mới có thể nắm vững những năng lực này, không qua huấn luyện thì không làm được.

Ngày thường đã không có niềm tin, làm sao có thể đột nhiên có được.

Niềm tin là thứ đều có điều kiện tiên quyết, không phải tồn tại vô điều kiện.

Nếu niềm tin tồn tại vô điều kiện, thế giới đã trở nên tốt đẹp hạnh phúc rồi, mọi người đều có thể thân như một nhà, đều có thể tin tưởng, dựa dẫm vào nhau.

Sự thật là niềm tin đều do huấn luyện mà có.

Nhưng quốc gia theo chế độ nghị viện tuyệt đối sẽ không tuyên truyền đoàn kết, một khi tuyên truyền đoàn kết, trò chơi sẽ không thể tiếp tục.

Tạo ra sự chia rẽ và bất tín, mới là nền tảng của quy tắc trò chơi.

Đương nhiên lợi ích là khi mở rộng, mọi người sẽ liều mạng mở rộng.

Đồng thời, việc phân loại các ngành học được thực hiện một cách triệt để và chi tiết.

Ví dụ như ở Đại học phương Đông, lịch sử bao gồm cả lịch sử, triết học, tâm lý học, kinh tế học, chính trị học, v. v. tất cả các nội dung lộn xộn đều được gộp chung.

Còn lịch sử trong chế độ nghị viện chỉ là lịch sử, nhớ vài năm, vài sự kiện lớn là được, không cần hiểu mối liên hệ giữa các sự kiện lịch sử, cũng không cần hiểu trải nghiệm của các nhân vật lịch sử.

Họ có các môn học chuyên biệt như triết học, tâm lý học, kinh tế học, chính trị học để học tập, tất cả đều được tách rời.

Khi học lịch sử ở Đại học phương Đông, muốn tìm hiểu một sự kiện lịch sử, người ta phải bắt đầu từ thuở Bàn Cổ khai thiên, kể lại từng chút một quá trình diễn biến lịch sử, không chỉ biết sự việc đó đã xảy ra, mà còn phải biết tại sao nó lại xảy ra, thậm chí còn phải nghiên cứu tâm lý, tín ngưỡng tôn giáo và kinh nghiệm quá khứ của người trong cuộc.

Người ta chú trọng rằng băng dày ba thước không phải một ngày lạnh, một sự việc xảy ra tuyệt đối không phải trong một hai ngày, mà là một quá trình lâu dài.

Đương nhiên nhược điểm là quá phức tạp, số lượng sách lịch sử nhiều vô kể, chính sử, dã sử, huyền chí, v. v. cộng lại một người cả đời cũng không đọc hết, căn bản không thể đọc hết.

Nội dung quá nhiều, quá nhiều, quá nhiều, hơn nữa phạm vi kiến thức liên quan quá rộng, người bình thường rất khó tìm hiểu sâu.

Giống như một trò chơi, theo thời gian cập nhật liên tục, dung lượng chiếm dụng ngày càng nhiều.

Đương nhiên sự cồng kềnh không chỉ có ở lịch sử, thực ra khoa học kỹ thuật cũng vậy.

Ban đầu nội dung khoa học kỹ thuật không nhiều, thậm chí một quốc gia cũng có thể có một nền công nghiệp hoàn chỉnh.

Nhưng cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, công nghiệp ngày càng được phân chia chi tiết, một quốc gia đã không thể đáp ứng được tất cả các ngành khoa học kỹ thuật, nên buộc phải toàn cầu hóa.

Còn y học, cũng ngày càng được phân chia chi tiết, có thể nói là có bệnh ở đâu thì khám ở đó, mỗi cơ quan đều muốn có một khoa riêng.

Chi tiết hóa có lợi ích của chi tiết hóa, nhất thể hóa có nhược điểm của nhất thể hóa.

Nhưng đây đều là do huấn luyện sau này, các quốc gia quen với chi tiết hóa của chế độ nghị viện rất khó học được nhất thể hóa, các quốc gia quen với nhất thể hóa cũng rất khó hiểu được chi tiết hóa.

Nhật Bản chính là một quốc gia nghị viện, hoàn cảnh của những người lính già quả thực rất thảm, nhưng không có ai sẵn lòng ra tay giúp đỡ, dù anh ta có gào thét bất lực trong phòng livestream, nhận lại cũng chỉ là sự châm chọc mỉa mai.

Nên đóng khu bình luận lại, không thể kích động anh ta.

Đà Cổ Tát nói.

Sao anh biết người ta không cố ý kích động anh ta.

Đỗ Lan nói.

Cố ý kích động, anh nói có người muốn cố ý leo thang sự việc, ép buộc người lính già thả độc.

Có gì không thể.

Vụ đánh bom của dân tị nạn trước đây, đằng sau cũng có bàn tay đen.

Còn vụ nổ nhà máy điện thủy triều, đằng sau cũng có bàn tay đen.

Họ đều vì lợi ích của mình mà chà đạp lên lợi ích của người khác.

Bây giờ nếu thả độc, trong bán kính trăm dặm sẽ có rất nhiều người chết.

Nhưng ngược lại, sẽ tự dưng trống ra một mảnh đất, có thể thu mua với giá rẻ.

Vị trí của mảnh đất này không tệ, tiếc là đã có chủ, nếu tất cả đều chết, chẳng phải tuyệt sao.

Chương 3794

Anh không thấy sao, khi khu ổ chuột cháy, người đến hiện trường đầu tiên không phải đội cứu hỏa, mà là nhà kinh doanh bất động sản.

Đỗ Lan nói: Anh có thể đi xem các nhóm tin tức của môi giới bất động sản bây giờ, chắc chắn đã nổ tung rồi, đều đang cân nhắc sau khi thả độc, làm thế nào để thu mua đất đai với giá rẻ.

Đỗ Lan không nói dối, vì các nhà kinh doanh bất động sản thực sự đang thảo luận về việc này, họ chỉ mong những người lính già thả độc, sau đó họ có thể kiếm tiền ngay lập tức.

Không thể nào.

Đà Cổ Tát phản đối: Dù là nhà kinh doanh bất động sản cũng không đến nỗi thất đức như vậy, đây là mạng sống của mấy chục vạn người.

Anh tự mình hack vào xem là biết.

Đỗ Lan không nói nhiều, để anh ta tự đi xem.

Không cần hack, tôi cho rằng lương tri cơ bản, họ vẫn nên có.

Lương tri.

Một thứ ngày thường không được huấn luyện, làm sao có thể đột nhiên xuất hiện.

Ngay cả khi ngày thường có huấn luyện lương tri, cũng có thể đánh mất, huống chi là thứ chưa từng được huấn luyện.

Nói suông về lương tri, sẽ phải chịu thiệt thòi đấy.

Đỗ Lan nói.

Tuy miệng Đà Cổ Tát nói tin tưởng các nhà kinh doanh bất động sản, nhưng trong lòng vẫn lén lút hack vào một nhóm nội bộ của họ.

Anh muốn tận mắt xem họ có phải là không có lương tri hay không.

Các nhà kinh doanh bất động sản có lương tri, nhưng hoàn cảnh không cho phép họ có.

Từ không cầm quân, nghĩa không quản tài, lương tri cá nhân của họ không thể khiến cấp dưới nghe lời, cấp dưới muốn là tiền, nếu không sẽ dưới phạm trên.

Vì vậy họ phải kiếm tiền, mà cách kiếm tiền nhất là mua vào với giá siêu rẻ, bán ra với giá cao.

Một khi thả độc, trong vòng trăm dặm dù không chết hết, cũng sẽ có số lượng lớn người chết, có những ngôi nhà vô chủ, cứ giao cho các nhà phát triển bất động sản đi.

Thật là lề mề, sao vẫn chưa ra tay.

Chẳng lẽ kích thích chưa đủ, có cần thuê thủy quân vào khu bình luận spam một đợt không.

Không cần, cứ để đám ngu dân tự tìm đường chết là được, không cần lo lắng.

Đúng vậy, tôi thấy đám ngu dân này cũng khá tốt, nói rất có lý, đám lính già Lực lượng Phòng vệ này chính là gây phiền phức cho người khác.

Khó khăn của họ thì có liên quan gì đến mọi người.

Vẫn có đấy, họ vừa thả độc là chúng ta kiếm được tiền.

Ha.

Trong phòng chat tràn ngập không khí vui vẻ, ai cũng đang mài dao chờ sẵn.

Đà Cổ Tát chết lặng, thật sự giống hệt như Đỗ Lan nói, họ chỉ mong có chuyện xảy ra.

Điều này đã không thể dùng tà ác hay thiện lương để phán xét nữa, đơn giản là không phải con người.

Sao có thể như vậy.

Lại một lần nữa bị Đỗ Lan nói trúng, anh ta biết bao hy vọng Đỗ Lan nói sai, biết bao hy vọng những kẻ này có thể hợp tác tốt, cùng nhau giải quyết sự việc.

Nhưng thực tế là không thể giải quyết, căn bản không thể hợp tác.

Khi Đà Cổ Tát rời khỏi phòng chat, sắc mặt đen sì đáng sợ, anh phải làm gì đó, quyết định hack vào não điện tử của người lính già, nói cho anh ta biết tất cả.

Một khi thả độc, chính là người thân đau lòng, kẻ thù hả hê, tuyệt đối không thể thả.

Cửu Khóa vẫn chưa nhận được lệnh xuất kích, nhưng Đà Cổ Tát không thể để những kẻ này được như ý.

Tuy nhiên, kỹ năng hacker của anh ta cũng chỉ tàm tạm, não điện tử của người lính già có tường lửa phản kích, không thể dễ dàng phá giải.

Anh ta tìm đến Đỗ Lan, cầu xin giúp đỡ.

Lại một lần nữa bị anh nói đúng.

Không phải tôi nói đúng, mà con người là sinh vật như vậy, con người có giới hạn.

Dù trí tuệ nhân tạo có thể sửa đổi ký ức, cũng không thể sửa đổi linh hồn và logic nền tảng của xã hội.

Đỗ Lan nói: Những vụ án trước đây đủ để tôi thấy rõ logic của

Nhật Bản.

Chúng ta phải ngăn chặn các nhà kinh doanh bất động sản, không thể để người lính già thả độc.

Đà Cổ Tát nói: Tôi muốn kết nối với não điện tử của đối phương, nhưng không có kỹ năng hacker, anh có thể giúp tôi không.

Đương nhiên có thể, sử dụng Tư Duy Chiến Thần là có thể tiến vào não của người lính già, tiện thể có thể tiêu diệt con quái thú tư duy trong não anh ta.

Tư Duy Quái Thú lớn như vậy, làm sao vào não được.

Tôi có nói quái thú đều khổng lồ đâu, có một số quái thú tư duy rất nhỏ, có thể ẩn nấp trong não người.

Tóm lại, đi đi.

Tư Duy Chiến Thần cũng có thể thu nhỏ.

Đương nhiên có thể, hơn nữa sau khi thu nhỏ một người là có thể điều khiển, anh bây giờ dịch chuyển đi.

Đỗ Lan vung tay đưa Đà Cổ Tát vào Tư Duy Chiến Thần, để anh ta đến não của người lính già.

Trong não có một con quái thú tư duy tên là Phản Bội, đang không ngừng kích phát ham muốn giết người của người lính già.

Sự phẫn nộ ngày càng tích tụ, lúc này người lính già mới thực sự cảm nhận được cái gọi là cả đời đều đục ta riêng trong, mọi người đều say ta riêng tỉnh, sự cô độc không được thấu hiểu này đang nuốt chửng chính mình, giống như mình bị cả thế giới phản bội.

Thế giới đối xử với ta bằng nỗi đau, ta sẽ khiến thế giới cảm nhận nỗi đau.

Đúng vậy, nên thả độc, để cả thế giới trải nghiệm nỗi đau.

Ý nghĩ này ngày càng mãnh liệt, ngày càng chân thực.

Đặc biệt là sau khi thấy sự chế giễu trong khu bình luận, anh ta cảm thấy thế giới này không đáng được đồng cảm, căn bản không đáng được Lực lượng Phòng vệ bảo vệ.

Tiêu diệt hết, giết sạch tất cả.

Đà Cổ Tát không hy vọng người lính già tiếp tay cho kẻ ác, bởi vì một khi người lính già thả độc, sẽ khiến các nhà phát triển bất động sản phát tài.

Một khi xảy ra chuyện, họ sẽ đến hiện trường nhanh hơn cả xe cứu thương và xe cứu hỏa.

Để kết nối với não điện tử của người lính già, Đà Cổ Tát điều khiển người máy Tư Duy Chiến Thần tiến vào mạng lưới, lẻn vào não điện tử, tìm kiếm quái thú tư duy.

Chỉ khi đánh bại quái thú tư duy mới có thể ngăn chặn người lính già.

Đà Cổ Tát tràn đầy ý chí chiến đấu.

Đỗ Lan rất vui, bởi vì có một kẻ thù, thực ra còn tốt hơn là không có kẻ thù.

Có kẻ thù, mọi người sẽ cho rằng đánh bại một kẻ thù là có thể làm cho môi trường tốt hơn, có thể đảo ngược tình thế.

Ví dụ như giết vài tên tham quan ô lại, loại bỏ vài tên gian thần nghịch tặc, là có thể làm cho mọi thứ tốt đẹp trở lại.

Nếu thật sự có thể làm được, vậy thì quá tốt rồi, mọi người sẽ tìm cách loại bỏ kẻ xấu, hy vọng làm cho thế giới tốt đẹp hơn.

Nhưng đôi khi không phải chỉ vài kẻ xấu làm tình hình trở nên tồi tệ, mà là mỗi người đều có trách nhiệm, điều đó mới thật tồi tệ, khó mà thay đổi.

Lúc này, Đà Cổ Tát cho rằng ngăn chặn người lính già là có thể tránh được việc mọi thứ trở nên tồi tệ, nên rất có động lực.

Bởi vì việc này trông có vẻ có thể làm được, chỉ cần nỗ lực là có thể thành công ngăn chặn người lính già, có thể thay đổi thế giới.

Trong thế giới não điện tử, quái thú tư duy của sự phản bội đang gào thét.

Dừng lại.

Đà Cổ Tát, trước khi người lính già phát điên, đã đến trước mặt con quái thú, tay cầm kiếm cao tần ngăn chặn bi kịch.

Tại sao phải ngăn cản ta.

Quái thú chất vấn: Ngươi có biết cảm giác bị phản bội không.

Có biết cảm giác bị thế giới ruồng bỏ không.

Đà Cổ Tát không biết, nói: Tuy tôi không biết mùi vị bị phản bội, nhưng tôi có thể hiểu anh.

Chỉ là thả độc không thể thay đổi hiện thực, anh phải bình tĩnh lại.

Bình tĩnh.

Khi ta đang chiến đấu ở tiền tuyến, vợ ta lại bị bọn cho vay nặng lãi ép chết, con gái ta bị chết đói, khi ngươi gặp phải những chuyện này, ngươi có thể bình tĩnh được không.

Đà Cổ Tát cũng là chồng và là cha, quả thực rất khó bình tĩnh, nhưng vẫn phải nói: Anh thả độc làm hại người vô tội, không bổ béo gì cả.

Báo thù xã hội chỉ làm người thân đau lòng, kẻ thù hả hê, một khi anh thả độc, những người bình thường như anh và tôi sẽ khóc lóc, nhưng các nhà kinh doanh bất động sản và chính khách lại có thể thu mua đất đai giá rẻ, chỉ có lời không có lỗ.

Ta không quan tâm, ta chỉ muốn để thế giới cảm nhận nỗi đau giống như ta.

Tôi nhất định sẽ ngăn cản anh.

Đà Cổ Tát nói.

Vậy thì ngươi đi chết đi.

Quái thú phẫn nộ gầm lên, con quái thú này có hình người, giống như một người lính già đã cuồng hóa.

Trận chiến bắt đầu.

Đà Cổ Tát lập tức bị áp chế, một mình điều khiển Tư Duy Chiến Thần áp lực rất lớn, động tác không nhanh nhẹn như khi có vài người cùng điều khiển, có thể thấy đây là do sức mạnh tư duy của một người không đủ.

Tuy nhiên, sức mạnh của quái thú phản bội cũng bình thường, không mạnh đến mức không thể chống lại.

Hai người đối đầu dữ dội ba trăm hiệp, cũng không phân thắng bại.

Tại sao, tại sao.

Quái thú phản bội gào thét: Nếu ngươi đã ngu xuẩn như vậy, ta sẽ cho ngươi cảm nhận mùi vị của sự phản bội.

Đà Cổ Tát còn chưa kịp phản ứng, đã rơi vào ảo cảnh.

Trong ảo cảnh, anh ta là một binh sĩ, đang mở rộng lãnh thổ ở nước ngoài, nhưng ở hậu phương, một đôi con trai con gái của mình lại rơi vào cảnh đói khát.

Chương 3795

Con cái sắp chết đói, mình chỉ có thể đứng nhìn, không thể làm gì để ngăn cản.

Mà trong những dinh thự kiểu Tây lại vang lên tiếng nhạc phương Tây, đèn đuốc rực rỡ, náo nhiệt vô cùng.

Trong dinh thự là chính khách và thương nhân, con cái chết đói là của Lực lượng Phòng vệ, đây là sự phản bội đến mức nào.

Con cái đáng yêu biết bao, con trai mười hai, mười ba tuổi, con gái sáu, bảy tuổi, đáng yêu như vậy, lại bi kịch đến thế.

Rõ ràng cha đang ở ngoài đổ máu chiến đấu, nhưng ở hậu phương, các chính khách và thương nhân đang làm gì, thậm chí cả dân chúng ở hậu phương đang làm gì.

Họ thấy chết không cứu, họ nuốt chửng toàn bộ của cải chiến tranh, họ đáng chết.

Kẻ thù ở chùa Honno ji, kẻ thù căn bản không ở bên ngoài, mà ở ngay bên trong, mũi súng của họ nên quay lại, tiêu diệt sạch sẽ những con sâu mọt đó.

Chỉ có như vậy, họ mới có tương lai.

Cảm nhận đi, đây là sự phản bội đến mức nào, phẫn nộ đi, đây là sự bi thương đến mức nào.

Rõ ràng chúng ta đã đánh cược tính mạng để công thành chiếm đất ở hải ngoại, vậy mà họ đối xử với gia đình chúng ta như thế nào.

Họ căn bản không có tư cách sống, chúng ta phải hủy diệt họ hoàn toàn.

Đà Cổ Tát rất đau khổ, nỗi bi thương không tự chủ mà dâng lên, rồi chuyển thành phẫn nộ, anh ta cũng muốn báo thù thế giới.

Đúng vậy, đúng vậy, chính là như vậy, đối với những kẻ phản bội đó căn bản không cần đồng cảm.

Tất cả mọi người đều là kẻ phản bội, không chỉ chính khách và thương nhân, tất cả những người thấy chết không cứu đều là kẻ thù.

Dân thường rõ ràng có thể làm gì đó, nhưng lại sợ phiền phức, chỉ muốn trốn tránh trách nhiệm của mình.

Đều nên bị tiêu diệt, tiêu diệt toàn bộ.

Tiêu diệt.

Đà Cổ Tát bị ảnh hưởng.

Đỗ Lan cạn lời, vừa rồi còn hừng hực ý chí chiến đấu, sao bây giờ lại bị khống chế rồi.

Xem ra Đà Cổ Tát không phải là thương nhân và chính khách, rất dễ đặt mình vào góc nhìn của quân nhân, gia tộc anh ta cũng có truyền thống võ sĩ, cũng không thể dung thứ cho kẻ phản bội, đặc biệt là khi thấy ảo giác con gái mình chết thảm.

Anh ta thực sự có một cô con gái.

Anh ta cũng lo lắng khi mình bị thương trong lúc trấn áp tội phạm, rồi vợ con bị bán đứng.

Tuy anh ta không ra tiền tuyến, nhưng những tội phạm công nghệ cao mà Cửu Khóa phải đối mặt, mức độ nguy hiểm không thua kém gì chiến trường.

Chưa kể còn có sự tồn tại của quái thú tư duy, chỉ một chút sai sót là sẽ chết.

Nếu mình chết, vợ con sẽ ra sao.

E rằng không ai giúp đỡ họ, vợ hoặc là tái giá, hoặc là một mình đối mặt với thời đại tàn khốc này.

Rõ ràng nhân loại đã phát minh ra chip thần kinh, phát minh ra trí tuệ nhân tạo, nhưng vẫn có người không có cơm ăn, thậm chí chết đói.

Điều này tàn khốc đến mức nào.

Vừa nghĩ đến con gái sẽ bị chết đói, ngọn lửa giận của Đà Cổ Tát không thể kìm nén, cũng muốn báo thù xã hội.

Trong tình huống này, thật sự rất đau khổ, rất bất lực.

Này này, Đà Cổ Tát, anh đến để ngăn chặn Sato Saburo, không phải để công nhận anh ta, tỉnh táo lại đi.

Đỗ Lan liên lạc với Đà Cổ Tát.

Nhưng anh ta không sai, là thế giới này sai, mỗi một người đều phải chịu trách nhiệm cho bi kịch của vợ con anh ta, chính sự vô cảm và lạnh lùng của xã hội này đã gây ra bi kịch.

Nhưng vấn đề là, dù có thả độc, cũng không giải quyết được sự vô cảm và lạnh lùng, các anh thấy xã hội bị bệnh, nhưng phương thuốc này hoàn toàn sai.

Dù có thả độc, tài nguyên trống ra cũng sẽ không đến tay dân chúng.

Dân chúng không có tài nguyên trong tay, tự nhiên sẽ vô cảm và lạnh lùng, vì sự nhiệt tình và hiếu khách cần có chi phí.

Không gây phiền phức cho người khác, ngược lại cũng là người khác không gây phiền phức cho mình, chính là không muốn bỏ tiền bỏ sức.

Chẳng lẽ có tài nguyên, họ sẽ thay đổi sao.

Đương nhiên có thể thay đổi.

Dù Nhật Bản không dạy đoàn kết, nhưng chỉ cần tài nguyên đủ, mọi người cũng có thể vui vẻ, dù sao lần này mình lấy ít, lần sau có thể bù lại.

Khi mọi người có nhiều tài nguyên hơn, sẽ không chi li tính toán, vì còn có thu nhập lần sau.

Khi kỳ vọng thu nhập trong tương lai của mọi người cao hơn việc tiết kiệm hiện tại, tự nhiên sẽ sẵn lòng bỏ tiền ra giúp người khác.

Anh nói đúng, quả thực như vậy, dù có thả độc, cuối cùng cũng chỉ làm lợi cho thương nhân và chính khách, tài nguyên ở trong tay họ, sự vô cảm của dân chúng sẽ không biến mất.

Đúng vậy, dù có thả độc hay không, đều sẽ không biến mất.

Đỗ Lan nói: Cho nên đi ngăn chặn quái thú tư duy đi.

Được.

Ý chí chiến đấu của Đà Cổ Tát lại một lần nữa được thắp lên.

Quái thú phản bội phát hiện sau lưng Đà Cổ Tát còn có người, tức giận nói: Là ai phá hoại kế hoạch của ta.

Kế hoạch của ngươi căn bản không thể thay đổi xã hội, chỉ đơn thuần là trút bỏ sự phẫn nộ trong lòng mình, ngươi chỉ đang trút giận, không thể cứu vớt thế giới, cho nên ta phải ngăn cản ngươi.

Ngươi không thể đánh bại ta.

Ta có thể.

Đà Cổ Tát biết sức chiến đấu của Tư Duy Chiến Thần đến từ nội tâm của mình, vừa rồi mình đã dao động, bây giờ mình sẽ không dao động nữa, trái tim anh ta lạnh như băng, còn lạnh hơn cả dao mổ heo, gào thét: Cao Tần Chiến Thần Trảm.

Đỗ Lan rất hài lòng, Đà Cổ Tát không thầy mà tự thông, lĩnh ngộ được kỹ thuật sức mạnh đến từ tiếng hét.

Hệ siêu cấp, cơ giáp duy tâm lực chính là dựa vào tiếng hét, ai hét to người đó mạnh.

Sức mạnh của tiếng gầm xuyên thấu mọi thứ, quái thú phản bội bị một kiếm chém làm đôi.

Người lính già bỗng cảm thấy lòng nhẹ nhõm, dường như cũng không còn đau khổ như vậy nữa, ý nghĩ phản bội đã bình tĩnh đi rất nhiều.

Trong tình huống này, anh ta đã không cần phải thả độc, thậm chí không cần phải phản kháng nữa, cứ thế đầu hàng cho xong.

Khán giả trong phòng livestream đều thấy biểu cảm của Sato Saburo thay đổi liên tục, có chút kỳ lạ, không biết anh ta đang làm gì, không lẽ bị điên rồi.

Người lính già đột nhiên không còn tức giận nữa, nói với cấp dưới: Chúng ta đầu hàng đi.

Đại ca, anh nói gì vậy.

Tôi nói đầu hàng.

Tại sao.

Chúng ta không phải muốn đòi lại công đạo sao.

Bây giờ còn chưa ai cho chúng ta một lời giải thích, sao lại đầu hàng.

Chỉ là đột nhiên cảm thấy không có ý nghĩa nữa, xã hội này đã hết thuốc chữa, chúng ta có thả độc hay không cũng vậy thôi.

Thay đổi xã hội.

Đại ca, anh không phải thật sự ngây thơ như vậy chứ.

Chúng ta chỉ là báo thù xã hội, ai muốn thay đổi xã hội chứ.

Thay đổi xã hội là chuyện của những kẻ ở trên cao, chúng ta chỉ cần trút hết nỗi lòng, kẻ nào làm ta không vui, ta sẽ làm kẻ đó không vui.

Chúng ta đổ máu chiến đấu, họ dám bán đứng chúng ta, vậy ta phải giết chết họ.

Ai cũng đừng hòng cản ta.

Đúng vậy, ra tay đi, ra tay đi.

Đà Cổ Tát vốn tưởng mọi chuyện đã xong, chuẩn bị thu dọn về nhà thì đột nhiên phát hiện lại xuất hiện thêm nhiều quái thú phản bội, nhất thời ngây người.

Anh ta đã bị bao vây.

Đánh bại một con quái thú phản bội đã dùng hết toàn lực, còn phải chiến đấu với nhiều quái thú như vậy, sức mạnh của mình không đủ nữa rồi.

Nhưng phải chiến đấu, anh ta phải bảo vệ mọi người.

Tuy nhiên, ngay lúc anh ta đang chiến đấu, lại một lần nữa rơi vào ảo giác, anh ta ở đây bảo vệ mọi người, liều mạng tử chiến.

Nhưng vợ anh ta sau khi anh ta hy sinh, lại tái giá với người khác, người khác tiêu tiền của anh ta, đánh con của anh ta.

Vừa thấy kết cục như vậy, Đà Cổ Tát liền cảm thấy mọi thứ không đáng, trong lòng xuất hiện nỗi sợ hãi, sức mạnh của Tư Duy Chiến Thần giảm xuống.

Người lính già dẫn dắt mọi người báo thù xã hội mới là đại ca, vậy mà anh ta lại không muốn ra tay.

Vậy thì đừng trách người khác dưới phạm trên.

Bây giờ họ đã không còn gì lưu luyến, chỉ nghĩ đến việc thả độc, để cho những kẻ vô cảm này cảm nhận nỗi đau.

Đáng tiếc, sau khi cảm nhận nỗi đau, kẻ vô cảm vẫn là vô cảm, bởi vì họ đã không còn khả năng chịu đựng sai lầm, chỉ có thể vô cảm.

Nhưng đám lính già không quan tâm, trong lòng họ có ngọn lửa vô minh phải được trút ra mới đủ thống khoái, bất kể hậu quả.

Không được, chúng ta không thể làm vậy.

Sato Saburo nói.

Chúng ta có thể làm vậy.

Những người lính già trực tiếp trói Sato lại, rồi thả độc.

Chương 3796

Khán giả trong phòng livestream vẫn hả hê, vì phần lớn mọi người không sống gần phòng nghiên cứu.

Còn cư dân xung quanh phòng nghiên cứu đã bắt đầu rút lui.

Thả độc.

Các nhà kinh doanh bất động sản vui mừng khôn xiết, không thể trách họ tham lam, đây là miếng ăn dâng tận miệng mà.

Chuyện phá đê cho ngập ruộng không phải do họ làm, họ chỉ đến dọn dẹp hậu quả, cứu giúp dân chúng.

Mở sâm panh đi.

Khi cư dân xung quanh đang hoảng loạn, các nhà kinh doanh bất động sản lại cười phá lên.

Đà Cổ Tát và những người lính già đều là kẻ thua cuộc, Đà Cổ Tát bị ô nhiễm tinh thần, còn những người lính già trở thành tội nhân.

Tuy nhiên, các nhà kinh doanh bất động sản cũng không cười được bao lâu, vì sau khi thả độc chẳng có phản ứng gì, ngay cả những người lính già ở gần phòng thí nghiệm cũng không bị thương.

Cái gọi là virus siêu cấp vô địch, dường như không có bất kỳ tác dụng nào.

Làm giả.

Đúng vậy, lại là làm giả.

Phòng thí nghiệm virus cũng làm giả, họ căn bản không sản xuất ra được loại virus vô địch nào, không có thứ gì gọi là giết người vô hình, một chút là có thể quét sạch sinh mạng trong phạm vi trăm dặm.

Kinh phí của phòng thí nghiệm chỉ đủ để duy trì hoạt động, căn bản không có tiền để đột phá khoa học, chỉ riêng tiền điện, tiền nước, tiền lương đắt đỏ đã chia hết tiền, lấy đâu ra kinh phí nghiên cứu.

Chỉ có thể làm giả, nhưng nội dung làm giả rất chân thực, các loại thuật ngữ chuyên ngành, dọa cho người ngoại đạo ngớ người ra.

Đây chính là sự cần thiết của thuật ngữ chuyên ngành, một mặt là vì chuyên ngành thực sự có rất nhiều thứ cần đặt tên, một mặt cũng là để tạo ra rào cản, khiến người ngoài không thể hiểu được.

Giống như phong thủy, đó là những lời lẽ hoa mỹ, kiến trúc sư thời xưa đều cần học.

Nhưng có thật sự có nhiều huyền học như vậy không.

Thực ra chủ yếu là để ngăn người ngoài học được, cướp mất miếng cơm manh áo.

Phòng thí nghiệm sinh học cũng là một mớ thuật ngữ chuyên ngành, rất cao siêu.

Dọa cho người ngoại đạo phải hô lên không thể chiến thắng.

Nhưng chỉ cần mọi người không hiểu, là có thể dễ dàng làm giả.

Cho nên những loại virus trông có vẻ rất lợi hại, thực ra một cái cũng không có, dù sao chính khách cũng không hiểu, không phải dân trong ngành.

Thế là tiền không thiếu một xu, thành quả một chút cũng không có.

Cũng may là không có, nếu không dân chúng trong phạm vi trăm dặm đã gặp tai ương rồi.

May mà chúng ta làm giả, ha.

Viện trưởng phòng nghiên cứu đắc ý nói, ông ta đã cười đến cuối cùng.

Các nhà kinh doanh bất động sản thấy không có chuyện gì xảy ra, không nhịn được mà chửi: Virus quái gì, một chút hiệu quả cũng không có, hại ta mở sâm panh sớm, đáng chết, thật đáng chết.

Lũ nghiên cứu viên này đều là lừa đảo.

Mọi người đều phẫn nộ.

Đà Cổ Tát thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại nảy sinh một bóng ma, muốn rời khỏi Cửu Khóa.

Dù sao công việc ở Cửu Khóa quá nguy hiểm, nếu một ngày nào đó mình thật sự hy sinh, ai sẽ chăm sóc vợ con.

Kết cục ai nấy đều vui, nghiên cứu viên nhận được kinh phí, dân chúng không gặp nguy hiểm, những người lính già đã trút được cơn giận, chỉ có các nhà kinh doanh bất động sản là không vui.

Đáng mừng, đáng mừng.

Đỗ Lan vui vẻ nói với Đà Cổ Tát.

Anh ta lại nói: Tôi muốn rút khỏi Cửu Khóa.

Đương nhiên có thể, nhưng đợi đến khi phần tử khủng bố tìm đến nhà anh, anh đừng có la hét Cửu Khóa cứu mạng.

Gia nhập Cửu Khóa đơn giản, muốn rút lui anh phải suy nghĩ kỹ.

Đà Cổ Tát nghe ra giọng điệu uy hiếp, đây còn là cơ quan hợp pháp sao.

Sao cảm giác giống như thế lực hắc ám vậy, chỉ có thể gia nhập không thể rút lui.

Anh có ý gì.

Ý trên mặt chữ.

Đỗ Lan nói: Anh ở Cửu Khóa đã đắc tội với bao nhiêu tội phạm, còn gánh bao nhiêu nồi đen, anh nghĩ có thể rút lui sao.

Không sợ bị tám phát súng vào lưng tự sát à.

Anh biết không ít bí mật đấu đá nội bộ của cấp cao, họ sẽ không tha cho anh đâu.

Nhưng công việc ở Cửu Khóa quá nguy hiểm, tôi sợ một ngày nào đó mình sẽ chết, vừa rồi tôi một mình chống lại nhiều kẻ địch, lần đầu tiên cảm nhận được cái chết ngay trước mắt.

Tôi đã thấy sau khi mình chết, vợ tái giá, người đàn ông khác tiêu tiền của tôi, đánh con của tôi.

Kết quả này, tôi không thể chấp nhận.

Vậy thì cải tạo cơ thể của mình, biến mình thành người máy, sẽ không dễ chết nữa.

Đỗ Lan nói: Hoặc dùng sát thủ linh hồn, tách linh hồn ra sao chép vài bản, anh chết rồi, linh hồn của anh có thể tiếp tục tồn tại.

Không phải cải tạo cơ thể, thì là sao chép linh hồn.

Vậy còn là tôi nữa không.

Anh muốn siêu việt nhân loại, có được sức sống mạnh hơn, khả năng sinh tồn mạnh hơn, đột phá giới hạn hiện tại, tự nhiên phải sửa đổi cơ thể và linh hồn, nếu cứ dậm chân tại chỗ, tự nhiên là không thể có bất kỳ thay đổi nào.

Anh sợ những chuyện bất lợi cho mình xảy ra, lại không muốn tự mình nâng cao, vậy là muốn người khác chăm sóc anh, tại sao người khác phải chăm sóc anh.

Chỉ vì anh là xác thịt, chỉ vì anh lạc hậu.

Không có đạo lý đó.

Đà Cổ Tát trầm mặc, anh tự hỏi mình không cần sự giúp đỡ của người khác, mỗi lần đều rất nỗ lực.

Nhưng trong chiến đấu, anh ta thực sự là người được bảo vệ.

Cửu Khóa cần là tư duy của kẻ yếu ở anh ta, để cung cấp những hướng đi khác nhau.

Thực ra loại tư duy này cũng không quan trọng đến thế, mười vụ án có hai vụ cần thay đổi tư duy đã là tốt rồi.

Tám vụ án còn lại, trực tiếp tấn công là có thể phá án.

Đà Cổ Tát rất mâu thuẫn, rốt cuộc là thay đổi chính mình, hay là rời đi.

Sau khi rời đi có lẽ mình thật sự sẽ bị tự sát.

Nói cho cùng, ban đầu anh ta gia nhập Cửu Khóa cũng vì lương cao, là để nuôi sống vợ con.

Lương cao thì rủi ro cao, mình có thể kiếm được tiền, kết quả lại làm lợi cho người đàn ông khác.

Thật sự là khó chịu.

Tôi muốn sống sót.

Đà Cổ Tát nói: Tôi muốn sống sót.

Quyết định rút khỏi Cửu Khóa, hay là cải tạo cơ thể.

Không, tôi muốn ở lại, nhưng cũng không thay đổi cơ thể và linh hồn, đồng thời vẫn phải sống sót.

Đà Cổ Tát muốn tất cả.

Ý tưởng không tồi, vậy thì nỗ lực đi.

Đỗ Lan thầm nghĩ, là con người xác thịt duy nhất của Cửu Khóa, dục vọng lại nhiều nhất, có thể nói là vừa muốn cái này, lại muốn cái kia, rồi muốn cả cái nọ nữa.

Có lẽ đây là căn bệnh của con người nguyên bản.

Người máy nghĩa thể ít nhất biết muốn có được cái gì thì phải mất đi cái gì, họ muốn sức mạnh lớn hơn thì phải từ bỏ xác thịt, không có lựa chọn vừa muốn cái này, lại muốn cái kia, rồi muốn cả cái nọ.

Bất kể mọi người chấp nhận hay phản kháng, thời gian sẽ không ngừng tiến về phía trước, sự khám phá của khoa học kỹ thuật đối với linh hồn sẽ không dừng lại.

Câu hỏi thế nào là con người không ngừng được đặt ra.

Điều này cũng giống như ai có Phật tính, ai không có Phật tính.

Mục tiêu cuối cùng là để xác định ranh giới giữa chúng ta và họ.

Một khi bước vào thảo luận duy tâm, phải xác định ai có, ai không.

Nếu chỉ nhìn vào xác thịt, bất kể màu da ra sao, cấu tạo cơ thể của con người là tương tự nhau, đều có hai mắt một mũi một miệng, rất khó phân biệt.

Chương 3797

Vì vậy phải thảo luận về nội tại, ý chí tự do, tinh thần khoa học, tinh thần dân chủ, v. v. các hình thái ý thức.

Cùng với việc các lĩnh vực duy tâm như ký ức, tình cảm, linh hồn cũng bị các nhà khoa học công phá, ý thức cũng có thể dùng kỹ thuật để thay đổi, những tư duy này cũng dần dần có thể định lượng.

Con người cũng có thể dễ dàng thay đổi tư tưởng của mình.

Không có ý chí tự do.

Cài đặt một chút là xong.

Vậy có phải là có thể lập tức thay đổi lập trường, được thế giới tự do chấp nhận không.

Cơ thể và linh hồn đều có thể thay đổi, sự khác biệt giữa người với người dường như có thể biến mất, mọi người đều có thể trở nên bình đẳng, đúng không.

Hiển nhiên là không, nếu mọi người đều trở thành công dân, thì dùng thu nhập hàng năm để phân biệt là được rồi.

Khi quân chủ, quý tộc, công dân, người tự do, nô lệ không thể phân biệt rõ ràng.

Thời cổ đại Hy Lạp đã sử dụng thu nhập hàng năm, khi quyền công dân được trao xuống sau Thế chiến thứ hai, chủ nghĩa tân tự do đã bắt đầu.

Bề ngoài dường như đã hoàn thành nhất thể hóa, nhưng cuối cùng vẫn dùng thu nhập hàng năm để tiếp tục phân biệt.

Vì vậy, dù linh hồn, ký ức, tình cảm, cơ thể đều trở nên giống hệt nhau, xã hội vẫn có thể dùng thu nhập hàng năm nhiều hay ít làm sự phân biệt, cũng có thể rất dễ dàng phân biệt người với người.

Đương nhiên, việc nghiên cứu linh hồn, ký ức, tình cảm cũng sản sinh ra một vấn đề mới, đó là bệnh tâm thần cyber, một loại bệnh không rõ nguyên nhân, nhưng không thể đảo ngược, một chứng bệnh nan y, sau khi mắc bệnh tâm thần cyber, người bệnh sẽ rơi vào ảo giác, trở nên điên cuồng, cuối cùng không phân biệt được địch ta.

Ca bệnh tâm thần cyber đầu tiên xuất hiện ở Mỹ, nhưng không ai để ý, chỉ cho rằng đó là do hỏng hóc máy móc dẫn đến hỗn loạn chương trình, mọi người xử lý xong rồi cũng không coi trọng.

Nhưng tình huống tương tự xuất hiện ở những nơi khác, khiến những người liên quan phát hiện ra mối liên hệ giữa các triệu chứng này.

Ban đầu họ cho rằng đó là vấn đề chất lượng của não điện tử, hoặc là vấn đề thiết kế của các linh kiện cấy ghép.

Sau nhiều lần tháo dỡ và mổ xẻ, cũng không tìm ra vấn đề.

Cuối cùng, có một nhà nghiên cứu đặt tên cho triệu chứng này là bệnh tâm thần cyber, là kết quả tất yếu sau khi cấy ghép các linh kiện kiểu mới, mức độ cấy ghép càng cao, tỷ lệ mắc bệnh càng lớn.

Loại linh kiện kiểu mới này chính là linh kiện tư duy do công ty Hoang Phản phát triển, là linh kiện được cấy ghép chip thần kinh thông minh bên trong, loại linh kiện này mạnh hơn, thần kỳ hơn so với các linh kiện cấy ghép truyền thống, nhưng cũng nguy hiểm hơn.

Có nguy hiểm, không sao cả, có rất nhiều người nghèo sẵn lòng mạo hiểm, họ sẵn lòng làm vật thí nghiệm, họ muốn trở thành huyền thoại của Night City.

Night City là một thành bang, rất giống với Athens cổ đại, thời kỳ

Phục hưng, phạm vi một thành bang rất nhỏ, hoàn toàn có thể sử dụng thu nhập hàng năm để phân biệt người với người.

Có rất nhiều người nghèo làm vật thí nghiệm, họ có cơ hội trở thành huyền thoại.

Đương nhiên ở Night City không có huyền thoại nào còn sống, những người dùng linh kiện mới để có được sức mạnh, cuối cùng đều sẽ phát điên, tự mình sụp đổ.

Đối với loại linh kiện mới có thể gây ra bệnh tâm thần cyber, Nhật Bản đã áp dụng chính sách cấm nhập khẩu.

Vì loại linh kiện này chắc chắn sẽ làm tăng áp lực an ninh, thà không nhập khẩu còn hơn.

Không nhập khẩu, không có nghĩa là không buôn lậu.

Trong vòng một năm sau khi bệnh tâm thần cyber xuất hiện, Nhật Bản đã có ca bệnh đầu tiên, một người cấy ghép phát điên tàn sát khắp nơi, phá hủy toàn bộ một trung tâm thương mại, gây thương vong hơn một trăm người, tạo ra hậu quả vô cùng tồi tệ.

Vụ án này không liên quan gì đến Cửu Khóa, họ chỉ xem tin tức trên báo, xác định đó là bệnh tâm thần cyber.

Họ cũng không có cảm giác gì, sau bao nhiêu năm nỗ lực, tình hình Nhật Bản ngày càng tồi tệ, ngày càng hỗn loạn.

Cửu Khóa căn bản không làm giảm tỷ lệ tội phạm, ngược lại còn tăng lên không ít.

Cửu Khóa giống như đang đẩy một tảng đá lên đỉnh núi, rồi lại nhìn tảng đá lăn xuống, sau đó lại lặp lại việc đẩy lên.

Đối mặt với môi trường xã hội ngày càng tồi tệ, Cửu Khóa chỉ cảm thấy nỗ lực của mình như muối bỏ bể.

Bắt đầu có bệnh tâm thần cyber rồi sao.

Có ca đầu tiên, tôi nghĩ ca thứ hai, thứ ba cũng sẽ sớm xuất hiện.

Giống như vụ án tách rời linh hồn trước đây, có ca đầu tiên, là có ca thứ hai, thứ ba, kết quả là luật pháp cũng thay đổi, chỉ cần thiếu nữ ký vào đơn tình nguyện, là có thể hợp pháp tách rời linh hồn, ha ha, chỉ cần sửa luật là có thể hợp pháp, Cửu Khóa chúng ta rốt cuộc đang làm gì.

Đà Cổ Tát tiều tụy đi không ít, bao nhiêu năm nay anh ta vẫn luôn nỗ lực, nhưng kết quả ngày càng tệ.

Cả đất nước đều đang đi đến suy tàn, người có mắt đều nhìn ra được, chỉ là không có cách nào thay đổi.

Đừng lo lắng, chỉ là quy luật chu kỳ thôi, cuối cùng bùng nổ nội chiến, hạ chi phí xuống là được.

Đỗ Lan một chút cũng không ngạc nhiên, vì kết quả cuối cùng của vận hành tư bản chính là như vậy.

Anh lại muốn nói những lý luận màu đỏ đó à.

Điều này không liên quan đến màu sắc của lý luận, đây là kết quả tất yếu của sự vận hành của tư bản, tôi đã nói từ lâu rồi, kiếm tiền khó, nhưng sau khi kiếm được tiền làm sao để bảo toàn giá trị còn khó hơn.

Sáp nhập đất đai, dẫn đến khởi nghĩa.

Đầu cơ hoa tulip, tác phẩm nghệ thuật, cuối cùng bong bóng vỡ.

Đầu tư vào nghiên cứu khoa học kỹ thuật.

Trước đây khoa học kỹ thuật đơn giản còn có thể thử, bây giờ khoa học kỹ thuật ngày càng phức tạp, đầu tư ngày càng lớn, người có tiền cũng chỉ dám chơi công nghệ sinh học, căn bản không dám chơi vật lý.

Vật lý chế tạo một máy gia tốc hạt chi phí đủ để xây mười phòng nghiên cứu sinh học.

Cho nên cuối cùng tiền vẫn phải đổ vào các lĩnh vực như điện lực, thủy lợi, đường sá, v. v. làm tăng chi phí.

Đỗ Lan đã nói từ lâu, sự phát triển của khoa học kỹ thuật là sản phẩm phụ của sự tăng trưởng tư bản, là một phương pháp bảo toàn giá trị sau khi địa chủ và thương nhân có tiền, nhưng không phải là phương pháp duy nhất.

Bởi vì ở phương Tây, sau khi Thập tự chinh cướp tiền từ phương Đông, họ không phải ngay từ đầu đã nhắm vào khoa học kỹ thuật, mà đã thử rất nhiều phương pháp khác, cuối cùng trong số vài phương pháp bảo toàn giá trị đã tìm ra khoa học kỹ thuật.

Ban đầu, Phục hưng là về tác phẩm nghệ thuật, làm cho tác phẩm nghệ thuật tăng giá trị.

Sau Kỷ nguyên Khám phá, đế quốc mặt trời không bao giờ lặn đầu tiên là mở rộng tôn giáo.

Sau đó, người vận chuyển trên biển lại bày ra cái bẫy hoa tulip.

Rồi đế quốc mặt trời không bao giờ lặn thứ hai mới bắt đầu làm động cơ hơi nước, nguyên nhân chính cũng là vì họ có than đá, còn phát hiện ra cao su, cải tiến động cơ hơi nước.

Hơn nữa, sau khi đế quốc mặt trời không bao giờ lặn thứ hai hình thành ưu thế công nghiệp, đã không tiếp tục đầu tư, ngược lại Đức và Mỹ lại không ngừng đầu tư vào cách mạng điện lực, vượt qua đế quốc mặt trời không bao giờ lặn thứ hai.

Nhiều người luôn cho rằng chủ nghĩa tư bản đồng nghĩa với công nghiệp, là khoa học, đây là một sai lầm lớn.

Vì khoa học kỹ thuật chỉ là một vật chứa của tư bản, ban đầu rất hữu ích, có thể nhanh chóng tích lũy tư bản.

Nhưng rất nhanh tốc độ kiếm tiền của vật chứa này không đủ nữa, sẽ bị vứt bỏ.

Từ lịch sử mà xem, ngoài công nghiệp, tư bản còn có các lựa chọn khác như tác phẩm nghệ thuật, hoa tulip, đất đai, không cần phải treo cổ trên cây công nghiệp.

Cho nên tư bản không đồng nghĩa với công nghiệp, không đồng nghĩa với khoa học.

Khoa học chỉ là một con đường mà tư bản tình cờ đi ra sau nhiều lần thử và sai, không phải vì tư bản có ưu việt gì.

Mà là vì sau khi cướp đoạt tài nguyên của Tân thế giới, tài sản tăng vọt chưa từng có, khả năng chịu đựng sai lầm tăng lên, sau khi thực hiện các loại thử nghiệm mới có được kết quả này.

Giống như thời Xuân Thu Chiến Quốc, thuế sơ mẫu của nước Lỗ, chế độ quận huyện của nước Sở, chính sách quan sơn hải của nước Tề, tước vị quân công của nước Ngụy.

Là do hàng trăm quốc gia không ngừng thôn tính và tự cường, cuối cùng đã sinh ra các chế độ mới khác với Chu lễ, đều là do không ngừng thử và sai mới tìm ra được.

Ví dụ như chính sách quan sơn hải, Chu Lệ Vương cũng đã thử qua, nhưng thủ đoạn không cao minh bằng Quản Trọng, nên đã thất bại.

Tóm lại đều là do không ngừng thử và sai mới tìm ra, chứ không phải một dân tộc nào đó được Chúa phù hộ, trực tiếp ban xuống thần tích.

Chương 3798

Mà thử và sai thì phải tốn tiền, ai tốn tiền.

Trước đây là người bản địa Tân thế giới và các quốc gia nông nghiệp đi sau chịu chi phí, còn đến khi tư bản phải tự mình chịu chi phí, thì thúc đẩy khoa học kỹ thuật không phải là lựa chọn duy nhất, vẫn là đất đai, hoa tulip, tác phẩm nghệ thuật, lương thực, v. v. những hàng hóa này phù hợp hơn với nhu cầu của tư bản.

Khoa học kỹ thuật không phải là lựa chọn tối ưu của tư bản.

Khoa học kỹ thuật có chi phí, bây giờ Nhật Bản đang tự mình gánh chịu chi phí của khoa học kỹ thuật, tư bản đều đổ vào đất đai, hoa tulip, tác phẩm nghệ thuật, lương thực, v. v. càng đẩy cao chi phí thử và sai, làm suy yếu khả năng chịu đựng sai lầm của mọi người, dẫn đến tỷ lệ tội phạm không ngừng tăng cao, Nhật Bản ngày càng hỗn loạn.

Sau nhiều năm nỗ lực, Cửu Khóa vẫn không thể làm cho Nhật Bản trở nên hòa bình hơn, tỷ lệ tội phạm không giảm mà còn tăng.

Đà Cổ Tát rất bất lực, tội phạm cũ cuối cùng được hợp pháp hóa, tội phạm mới lại xuất hiện.

Việc lợi dụng linh hồn thiếu nữ để thay thế công việc của trí tuệ nhân tạo đã hợp pháp, chỉ cần thiếu nữ là tự nguyện là được.

Đương nhiên có rất nhiều trường hợp là bị tự nguyện, nhưng Cửu Khóa không quản được.

Bây giờ bệnh tâm thần cyber lại từ Mỹ lan sang Nhật Bản, tấn công người không phân biệt, một khi phát bệnh, địch ta không phân.

Đà Cổ Tát chỉ cảm thấy càng nỗ lực càng tồi tệ.

Giống như vũ trụ tối của DC Comics, các siêu anh hùng như Batman, Superman, Wonder Woman trong đó đều càng nỗ lực càng tồi tệ, vũ trụ tối mà họ đang ở chính là không ngừng đi đến hủy diệt.

Vì vũ trụ tối ngay từ đầu đã là một vũ trụ không đủ tiêu chuẩn, là một vũ trụ phải bị tiêu hủy.

Dù các anh hùng nỗ lực thế nào, cũng không thể ngăn cản sự hủy diệt của vũ trụ mình.

Đương nhiên hiện thực trước mắt không bi quan như vũ trụ tối, chỉ là một vòng tuần hoàn mà thôi.

Nhật Bản có lịch sử một ngàn năm, cũng có chu kỳ kinh tế của riêng mình, cũng có cách giải quyết của riêng mình.

Đối với quý tộc Nhật Bản, nắm giữ ngoại thương là có thể trở thành ông chủ, có thể tiếp tục tồn tại, phần lớn thời gian trong một ngàn năm qua đều như vậy.

Ngay cả sau khi công nghiệp hóa, thực ra cũng không thay đổi, họ nghĩ đến cũng là kiểm soát thương mại, chứ không phải tự chủ độc lập.

Đương nhiên không phải là chưa từng nghĩ đến tự chủ độc lập, ví dụ như đề xuất Khối Thịnh vượng chung Đại Đông Á, nếu thành công, Nhật Bản có thể từ người tham gia trò chơi thương mại trở thành người lãnh đạo, đáng tiếc là họ chưa từng làm điều đó trước đây, không có bất kỳ kinh nghiệm lịch sử nào.

Vậy thì phải học, hoặc là học theo đế quốc mặt trời không bao giờ lặn, hoặc là học theo phương Đông.

Cuối cùng Nhật Bản chọn học theo Anh, khai thác thuộc địa, nhưng đúng lúc thời đại đã đến giai đoạn cuối của chủ nghĩa thực dân, đế quốc mặt trời không bao giờ lặn cũng sắp lặn rồi.

Học theo đế quốc mặt trời không bao giờ lặn, chẳng khác nào năm 1949 gia nhập Quốc dân đảng.

Trong lịch sử, các nền văn minh xây dựng trò chơi thương mại không nhiều, chủ yếu là: triều cống, triều thánh, thực dân.

Triều cống là trò chơi của phương Đông, triều thánh là trò chơi tôn giáo, thực dân là trò chơi của La Mã.

Trò chơi của La Mã là gia nhập quân đội trở thành người La Mã, sau khi mở rộng, sẽ biến các bộ tộc man di bị chinh phục thành quân đội tiếp tục mở rộng ra bên ngoài.

Nhưng thời gian lâu dần, người La Mã trở nên mục nát, ngược lại các bộ tộc man di lại dũng mãnh, trực tiếp hạ gục La Mã.

Thực ra logic xây dựng quy tắc cũng đơn giản, chính là ta đang sống yên ổn ở nhà mình, tại sao phải giao thương với ngươi.

Quy tắc thương mại là để giải quyết vấn đề này.

Một nơi có thể ở được, nói lên điều gì.

Nói lên nơi này không thiếu ăn, không thiếu uống, dù nghèo nàn, cũng có thể nuôi sống một số lượng dân cư nhất định.

Nếu đã có thể sống rồi, tại sao phải đi xa vạn dặm để giao thương.

Lý do triều cống rất đơn giản, vì giáo hóa, đến học lễ nghi chi đại, phục chương chi mỹ, tức là đến học an lạc, lễ nghi chi đại vị chi Hạ, phục chương chi mỹ vị chi Hoa.

Đến triều cống, ta dạy ngươi.

Lý do triều thánh cũng đơn giản, vì tín ngưỡng, vì Thượng đế tối cao, đi xa vạn dặm chỉ là thử thách của Thần đối với mình, hoàn thành con đường triều thánh, tức là thể hiện lòng thành của mình, mình có thể hoàn thành thử thách, sau khi chết được an nghỉ.

Tư duy thực dân cũng đơn giản, ta đánh bại ngươi, bây giờ ta dạy ngươi đánh trận, ngươi giúp ta đi đánh bại những kẻ khác.

Đương nhiên khi đánh bại người khác, ta sẽ trích phần trăm, nhưng ngươi cũng có lợi.

Thực dân là không ngừng tìm kiếm các bộ tộc man di mới, để họ tiếp tục khai chiến.

Đương nhiên cuối cùng các bộ tộc man di chắc chắn sẽ quay lại tấn công kẻ thực dân, giống như La Mã.

Tóm lại đều cần có lý do, cần kích thích động lực giao thương của người khác, nếu không mọi người ở quê sống yên ổn, tại sao phải mạo hiểm đi giao thương.

Thời xưa ra ngoài xa rất nguy hiểm, có thể chết người.

Đừng nói thời xưa, hiện đại ra ngoài xa cũng có tai nạn giao thông, bất kể là máy bay, ô tô, tàu thủy, tàu hỏa đều có một tỷ lệ nhất định xảy ra tai nạn, dẫn đến tử vong.

Vậy rốt cuộc động lực nào mới có thể khiến mọi người hành động.

Triều cống, triều thánh, thực dân đã cho mọi người những lý do khác nhau.

Triều cống là, ta có thứ tốt, các ngươi có muốn đến học không.

Đến học thì ta dạy, không đến học cũng không sao, dù sao chắc chắn sẽ có người đến học.

Triều thánh là, ngươi phải tin vào Thần của chúng ta, phải hoàn thành thử thách, phải thể hiện lòng thành, cho nên hãy hành động.

Mang theo gia tài, đi hành hương đến thánh địa.

Ví dụ như Jerusalem, là thánh địa của ba tôn giáo, cũng là trung tâm thương mại.

Tất cả các tôn giáo chính thống đều có hoạt động triều thánh, đều hy vọng các tín đồ làm sôi động nền kinh tế.

Thực dân là, ta đánh bại ngươi, sau đó ngươi lại đi đánh bại những kẻ thù khác.

Nhưng kẻ thực dân lại chìm đắm trong bánh mì, nhà tắm, đấu trường, ngày càng mục nát, hình thành một vòng tuần hoàn.

Tóm lại, trò chơi thương mại là cho mọi người một lý do để nội đấu, đừng nằm yên ở quê nhà.

Bất kể lý do là gì, tóm lại là đã khiến mọi người vận động.

Nhật Bản luôn là người đi theo trò chơi, không phải là người xây dựng trò chơi.

Họ luôn đóng vai trò là người triều cống, chứ không phải là hình tượng người giáo hóa.

Quy tắc thương mại cũng cần được huấn luyện, không phải vỗ đầu một cái là có.

Giống như đoàn kết, ngày thường không dạy mọi người đoàn kết, gặp chuyện đột nhiên bắt mọi người đoàn kết, làm sao có thể làm được.

Họ thậm chí còn không hiểu đoàn kết là gì.

Tối đa cũng chỉ là đoàn kết ở cấp độ thi đấu thể thao, căn bản không hiểu tính tổ chức, tính kỷ luật, không biết đạo lý hiểu cũng phải chấp hành, không hiểu cũng phải chấp hành trong quá trình thực hiện.

Muốn xây dựng quy tắc trò chơi, cũng là như vậy, ngày thường không dạy mọi người kiến thức và suy nghĩ của người xây dựng, đột nhiên muốn học được trong một hơi, đó là điều không thể.

Quy tắc của trò chơi thực dân, không nghi ngờ gì là đơn giản nhất, chính là đánh bại người khác, tổ chức người khác tiếp tục mở rộng.

Nhưng dù là trò chơi đơn giản nhất, cũng phải để các bộ tộc man di tham gia vào mới được.

Chương 3799

Nhật Bản ngay cả điểm này cũng không học được, đã làm hỏng rồi.

Cho nên vẫn tiếp tục làm người tham gia là được rồi, làm người tham gia vẫn rất thuận tay, bất kể là trò chơi triều cống, hay trò chơi thực dân, đều có thể có một vị trí cho Nhật Bản.

Nhật Bản ngày càng đen tối, nỗ lực của Cửu Khóa không có hiệu quả, Đà Cổ Tát rất lo lắng, hận không thể châm biếm thời sự, thay đổi trời đất.

Nhưng không làm được, căn bản không làm được.

Đỗ Lan, nỗ lực của chúng ta thật sự có giá trị không.

Có giá trị, nhưng không nhiều.

Đỗ Lan nói: Tóm lại, anh vẫn đang nỗ lực tìm cách, nỗ lực thay đổi, điều đó cho thấy là có giá trị.

Đáng tiếc, Nhật Bản chỉ là một mắt xích trong trò chơi của phương Tây, không thể tự chủ độc lập, điều đó đã định sẵn Nhật Bản sẽ quay trở lại vị trí lịch sử của mình.

Nhật Bản đã bỏ lỡ rất nhiều cơ hội để xây dựng trò chơi của riêng mình, vì trong đầu người Nhật không có ý thức đó.

Đương nhiên một số ít người có thể có, nhưng không có khí phách.

Dù sao, xây dựng quy tắc trò chơi của riêng mình, rủi ro cũng không nhỏ.

Cho nên mọi người đều chọn cách xử lý có rủi ro thấp nhất, cũng là cách xử lý quen thuộc nhất của mọi người, chính là kiểm soát ngoại thương, duy trì sự thống trị của mình đối với Nhật Bản.

Đối với những người thống trị Nhật Bản mà nói, mọi người không ăn đủ no chính là trạng thái tốt nhất.

Đà Cổ Tát biết, đây là lời mà Tokugawa Ieyasu đã nói.

Thực ra cũng giống như bây giờ, các tài nguyên như điện, nước ngọt đối với dân chúng là có thể dùng, nhưng căn bản không thể đủ.

Điều đó cũng cho thấy tài nguyên đã bị kiểm soát, Tokugawa Ieyasu cũng không phải muốn nông dân chết đói, chỉ là muốn làm cho nông dân mất đi khả năng chịu đựng sai lầm, như vậy mới có thể phụ thuộc vào võ sĩ.

Nông dân đều ăn no rồi, sẽ không nghe lời võ sĩ.

Cho nên ăn không đủ no, chính là trạng thái bình thường của Nhật Bản.

Trước đây vì lợi ích công nghiệp và lợi ích chiến tranh, tài sản của Nhật Bản tăng lên, người dân đảo không những ăn no, mà còn có điện, nước ngọt dư thừa để khởi nghiệp, điều này là không được.

Cho nên một Hiệp định Plaza, làm cho giá trị tài sản tăng vọt, mọi người không còn cơ hội khởi nghiệp nữa.

Đà Cổ Tát há miệng, không nói nên lời, chính là như vậy.

Chỉ có như vậy, những người nắm giữ ngoại thương mới có thể luôn nắm giữ thương mại, không ai có thể thách thức mình.

Trừ phi là Hắc Thuyền đổ bộ, đồng thời xuất hiện hai nhóm thương nhân, một nhóm là triều cống, một nhóm là thực dân, cuối cùng chính là sự đối kháng của hai loại thương mại.

Đà Cổ Tát bất lực, dường như mình làm hay không làm cũng vậy, Nhật Bản đều sẽ quay trở lại trạng thái ăn không đủ no đó.

Thượng sĩ văn đạo, cần nhi hành chi. trung sĩ văn đạo, nhược tồn nhược vong. hạ sĩ văn đạo, đại tiếu chi.

Là người đi theo trò chơi, sẽ hay được hay mất, Nhật Bản vốn có cơ hội thách thức một lần để tạo ra trò chơi mới, nhưng vì quán tính lịch sử mà thất bại.

Anh không cần tự trách, muốn trách thì trách tổ tiên của các anh, họ đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất, ký kết Hiệp định Plaza, không thể xây dựng một bộ trò chơi của riêng mình.

Anh nên khinh bỉ họ.

Đà Cổ Tát cảm thấy mình quả thực là trung sĩ, lúc có lúc không, được mất hơn thua, nội tâm không thể bình tĩnh.

Vì chỉ có thể theo xu thế chung mà thăng trầm, không thể tự mình nắm bắt hướng đi của xu thế.

Gặp thời kỳ đi lên thì say sưa trong vàng son, ca múa hát xướng, gặp thời kỳ đi xuống thì than ngắn thở dài, than ôi bi thay.

Đà Cổ Tát là xui xẻo, đúng lúc gặp phải thời đại cyberpunk, tức là thời kỳ suy tàn.

Nhìn bề ngoài khoa học kỹ thuật đang phát triển, nhưng phân phối lại không thể tránh khỏi sự thụt lùi.

Chuyện này một người bình thường không thể giải quyết, nhưng đoàn kết mọi người cũng vô dụng, mọi người không có sự đồng thuận, không thể đoàn kết lại được.

Lịch sử vốn không phát triển theo đường thẳng, không phải cứ tiến bộ là sẽ tiến bộ mãi, giai đoạn lịch sử thụt lùi có rất nhiều.

Ví dụ như thời Tam Quốc, Tào Tháo hô hào chủ trương duy tài thị cử chỉ dùng người tài, khiến cho trong một khoảng thời gian, hàn môn trỗi dậy, nhưng cuối cùng vẫn là Cửu phẩm trung chính chế.

Lịch sử tiến bộ một chút, rồi sẽ lại lùi một chút, đây là chuyện bình thường.

Bởi vì tiến bộ luôn có cái giá của nó, nên cuối cùng sẽ phải thỏa hiệp.

Cyberpunk cũng là một sự tiến bộ rõ rệt về khoa học kỹ thuật, nhưng lại là sự thụt lùi trong phân phối.

Văn minh có mục tiêu phát triển rất đơn giản, đó là bao hàm nhiều người hơn, làm lớn mạnh chính mình.

Làm thế nào để nhiều người gia nhập vào phe mình.

Đó là mục tiêu cốt lõi của sự phát triển văn minh.

Bất kỳ nền văn minh nào lúc ban đầu cũng đều rất yếu ớt, số người rất ít.

Nhưng ít người đồng nghĩa với không ổn định, đồng nghĩa với tỷ lệ chịu lỗi thấp, đồng nghĩa với việc sẽ bị lãng quên.

Làm sao để không bị lãng quên.

Làm sao để phát triển văn minh.

Làm sao để nhiều người gia nhập vào phe mình.

Đây là vấn đề mà mỗi nền văn minh đều phải đối mặt.

Thứ này, không phải khoa học kỹ thuật phát triển là có thể giải quyết được.

Bởi vì khoa học kỹ thuật phát triển, tài nguyên nhiều hơn, không có nghĩa là người ta sẽ sẵn lòng chia cho người khác.

Muốn để mọi người gia nhập, trước hết phải chia sẻ tài nguyên.

Khoa học kỹ thuật phát triển, không thể khiến con người trở nên hào phóng.

Cyberpunk chính là khoa học kỹ thuật phát triển, nhưng phương thức phân phối vẫn lạc hậu.

Các tài nguyên như điện lực, thủy lực, đất đai mà người bình thường có thể nắm giữ vẫn cực kỳ ít ỏi, không thể tận hưởng sự tiện lợi của công nghệ.

Công nghệ có tiện lợi đến đâu, cũng tuân theo định luật bảo toàn năng lượng, cũng tiêu tốn điện.

Không có điện, không thể hưởng thụ công nghệ.

Chỉ cần chặn nguồn tài nguyên, công nghệ cao đến mấy cũng chẳng liên quan gì đến người bình thường.

Cho nên cyberpunk là sự kết hợp giữa kiểm soát và phản kháng, kiểm soát chính là kiểm soát tài nguyên, còn phản kháng, chỉ là làm bừa.

Các loại tội phạm đều không thể chạm đến bản chất của cyberpunk, không thể thay đổi sự kiểm soát đối với tài nguyên.

Dù có phản kháng thế nào, cuối cùng cũng chỉ là những anh hùng bi tráng, cho dù mạnh mẽ như Tào Tháo, cuối cùng cũng chỉ là thoáng qua như mây khói, hoặc là dũng sĩ diệt rồng lại hóa thành ác long.

Cuối thời Đông Hán, trong bối cảnh chủ lưu là duy đức thị cử chỉ dùng người có đức, Tào Tháo đề xuất duy tài thị cử, và đã thực thi trong một thời gian dài.

Nhưng khi Tào Tháo chết, duy tài thị cử lại quay về thời đại của duy đức thị cử, trở thành giọt nước mắt của thời đại, cuối cùng dẫn đến cục diện sĩ thứ bất thông hôn sĩ tộc và thường dân không kết hôn, thượng phẩm vô hàn môn, hạ phẩm vô sĩ tộc chức quan cao không có người xuất thân nghèo khó, chức quan thấp không có người xuất thân sĩ tộc, hàn môn nan xuất quý tử nhà nghèo khó sinh con quý.

Sự phản kháng trong thế giới cyberpunk, còn không bằng Tào Tháo nữa.

Đà Cổ Tát đã phá được biết bao nhiêu vụ án ở Cửu Khóa, nhưng lại cảm thấy mọi thứ ngày càng tồi tệ, tội phạm lớp lớp không ngừng, Nhật Bản ngày càng loạn, nỗ lực của họ căn bản không có giá trị.

Bao nhiêu năm trôi qua, trị an ngược lại còn xấu đi.

Chương 3800

Khi con gái dần lớn lên, ông thậm chí còn không yên tâm để con gái tự mình đi học, chỉ sợ trên đường gặp phải một kẻ tâm thần cyberpunk, hậu quả khôn lường.

Nhưng Cửu Khóa dù không ăn không ngủ cũng không có khả năng làm giảm tỷ lệ tội phạm, chỉ càng ngày càng tồi tệ hơn, bởi vì chi phí vẫn đang tăng lên, tỷ lệ chịu lỗi vẫn đang giảm xuống, sẽ có càng nhiều dân chúng phải liều mình.

Văn minh vốn dĩ nên để nhiều người gia nhập hơn, nhưng cuối cùng lại biến thành sự kiểm soát tài nguyên.

Lúc này cần một cương lĩnh mà dù tài nguyên rất ít vẫn có thể vận hành, thậm chí cương lĩnh này còn có thể khiến người ta sẵn sàng hy sinh tính mạng.

Tôn giáo là vì tín ngưỡng thần thánh, để chống lại những kẻ không có tín ngưỡng.

Hệ thống triều cống là lấy đức xứng với trời, dùng người có đức để thảo phạt kẻ vô đức, cứu dân phạt tội.

Thực dân là man di phản kích, dân tộc có sức chiến đấu đánh bại dân tộc không có sức chiến đấu.

Đỗ Lan nói, khi tài nguyên bị kiểm soát, nếu những người phản kháng chỉ vì hưởng lạc của bản thân thì không được, đương nhiên chủ nghĩa vô chính phủ cũng không được.

Như vậy là phải tạo phản, tất nhiên sẽ gây ra sự phản kích mạnh mẽ từ giới quý tộc.

Đà Cổ Tát đau lòng khôn xiết, thật sự không hy vọng cyberpunk tiếp tục nữa, nhưng ông cũng không có cách nào thay đổi.

Rốt cuộc nên làm thế nào.

Ông ngửa mặt hỏi trời xanh trong vô vọng.

Không phải đã nói rồi sao, Tôn Hoàng Thảo Gian.

Nói cho cùng là quân chủ, quý tộc, quốc nhân, dã nhân, ngươi phải huy động được năng lực của ai.

Tôn Hoàng Thảo Gian chính là huy động quốc nhân và một số ít tiểu quý tộc hàn môn để hạ khắc thượng, liên hợp với quân chủ.

Chỉ cần diệt đám quý tộc nắm giữ tài nguyên, cướp tài nguyên về là được.

Sau khi cướp về, có thể thông qua đầu tư vào quân công, cơ sở hạ tầng để phân phát tiền xuống, mọi người sẽ ủng hộ ngươi, chiến tranh đối ngoại liên tục mở rộng, chẳng phải tốt đẹp sao.

Đà Cổ Tát hỏi: Nếu đơn giản như vậy, tại sao đám quý tộc nắm giữ tài nguyên không làm.

Tại sao họ không đầu tư tài nguyên vào quân công.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Đương nhiên là vì quá đắt, quá trình hạ khắc thượng cũng là quá trình hạ chi phí xuống.

Chi phí giảm xuống, mới có năng lực đầu tư.

Hiện tại quý tộc làm gì cũng quá đắt, bỏ ra một vạn, có lẽ chỉ có một nghìn dùng vào việc thật, chín nghìn còn lại đều bị ăn chặn.

Cho nên ngươi hiểu rồi đấy, đến lúc đó lương của ngươi phải giảm, vợ con ngươi phải chấp nhận chế độ phân phối theo định mức.

Không được.

Đà Cổ Tát nghe đến chế độ phân phối theo định mức, lập tức nghĩ đến vụ án của lão binh Tá Điền, trong ảo giác ông đang chiến đấu ở tiền tuyến, nhưng cuối cùng vợ con mình lại sống khổ cực.

Ông không sợ hy sinh, chỉ sợ vợ con không có cuộc sống tốt, chỉ lo vợ con sẽ bị bán đứng.

Ngươi xem ngươi kìa, vừa bất mãn với hiện trạng, lại vừa sợ hãi thay đổi, thật là vô lý.

Đỗ Lan nhún vai nói: Loại người như ngươi thật khó chiều, không thể nào chờ người khác xây dựng xong thế giới rồi dâng đến tận tay ngươi được.

Anh không hiểu.

Ta đương nhiên hiểu, ngươi lo lắng cho dù Tôn Hoàng Thảo Gian, cuối cùng cũng là chính khách và thương nhân bán đứng quân nhân.

Không sai, tôi lo mình ở tiền tuyến liều chết, cuối cùng lại bị bán đứng.

Bản thân chết không sao, thậm chí còn liên lụy cả vợ con.

Anh có thể đảm bảo không bị bán đứng không.

Không thể đảm bảo.

Thế là xong rồi.

Đây là chuyện không có cách nào, dù sao ngươi phát động là sức mạnh của tiểu hàn và quốc nhân, họ vẫn chơi theo quy tắc cũ, vẫn là trò chơi của địa chủ, các địa chủ ở các nơi vẫn phải tranh đoạt tài nguyên, như vậy bản thân mới có thể củng cố vị thế ở địa phương.

Một khi tranh đoạt tài nguyên, tất nhiên có người mất tài nguyên, vậy thì quân đội chắc chắn là đối tượng bị bán đứng tốt nhất.

Dù sao thời bình, có thể không có quân đội, nhưng không thể không có thương nhân và chính khách.

Đương nhiên ngươi cũng có thể nghĩ cách trực tiếp từ bỏ chế độ nghị viện, trực tiếp dùng công ty quản lý mọi thứ, thương nhân và quân đội khống chế Nhật Bản.

Lẽ nào nhất định phải như vậy sao.

Đương nhiên, bởi vì Nhật Bản không phải là một thể thống nhất, các khu vực đều tự trị, chuyện này phải bắt đầu từ việc đông chinh Hà Di Nhân năm xưa.

Nhật Bản không phải từ đầu đã kiểm soát bốn hòn đảo, nền văn minh ban đầu chỉ ở phía tây, khu vực phía đông đều là người Hà Di Nhân lạc hậu hơn.

Sau khi cử sứ thần sang nhà Đường, Nhật Bản học tập chế độ phân phong, đưa ra Lệnh quốc chế, thực chất là khuyến khích mọi người khai hoang về phía đông, chiếm lĩnh đất đai xong, có thể được miễn thuế nhiều năm.

Kết quả là trên những vùng đất chiếm được đã xây dựng nên từng trang viên pháo đài một, võ sĩ với tư cách là lực lượng chiến đấu chủ lực cũng dần hình thành.

Những trang viên này cũng chính là nền tảng của thời Chiến Quốc sau này, về cơ bản một thôn là một nước.

Trải qua Chiến Quốc, Mạc phủ, Phế phiên trí huyền, những người quản lý ở các địa phương vẫn cha truyền con nối.

Mỗi nơi đều phải tranh đoạt tài nguyên, tất nhiên sẽ chọn tư bản hóa tài sản, tất nhiên hy vọng tài nguyên trong tay mình càng đắt càng tốt.

Sẽ không xem xét đến toàn cục.

Không có một ai có thể thực sự thống nhất đất nước, bởi vì sức mạnh của mấy gia tộc lớn đều tương đương nhau, không ai phục ai.

Chỉ có gia tộc nắm giữ ngoại thương có thể mạnh hơn một chút, nhưng cũng không thể áp đảo các đối thủ khác.

Không phải là một thể thống nhất, các nơi đều phải tranh giành tài nguyên, họ chẳng quan tâm quân đội có phải là công thần hay không, cướp trước rồi tính.

Cho nên Đà Cổ Tát dù có thực sự thành công hạ khắc thượng, cũng không thể thay đổi suy nghĩ tranh đoạt tài nguyên, kiểm soát tài nguyên của mọi người.

Đây cũng là nguyên nhân Nhật Bản không thể từ kẻ tuân theo quy tắc trở thành người sáng tạo quy tắc, họ căn bản không đồng lòng.

Ngay cả khi mở rộng, hải quân và lục quân còn đấu đá lẫn nhau, huống chi là thời bình.

Đối với hào cường địa phương, duy trì địa vị của mình là quan trọng nhất, những thứ khác đều miễn bàn.

Đây chính là quy luật tiền xấu đuổi tiền tốt, nhiều người cho rằng cạnh tranh nhất định là tốt, nhất định là lành mạnh, thực ra rất nhiều cuộc cạnh tranh cực kỳ ác liệt, phá vỡ cả giới hạn dưới.

Tóm lại vì mọi người đều muốn tranh đoạt tài nguyên, nên điện lực, thủy lực, đất đai ngày càng đắt đỏ, khoa học kỹ thuật càng phát triển, càng không dùng nổi, đây là kết quả tất yếu.

Bởi vì mọi người muốn kiểm soát tài nguyên, chứ không phải để nó lưu thông.

Đây là kết quả tất yếu của chế độ phong kiến, các chư hầu đều muốn tranh đoạt tài nguyên, chứ không phải bỏ tài nguyên ra để giải quyết vấn đề xã hội, tử đạo hữu bất tử bần đạo chỉ cần mình sống là được, bạn bè chết mặc kệ.

Đà Cổ Tát không muốn đi theo lối mòn của Nhật Bản, ông cũng không tin tưởng các chư hầu ở các nơi.

Mình ở phía trước liều sống liều chết, phía sau gia đình bị chư hầu bức tử, vậy thì ông đã biến thành một tên ngốc.

Chư hầu cần tranh đoạt tài nguyên mới có thể ổn định bản thân.

Cũng không thể nói chư hầu xấu, mà là họ chưa tiến hóa ra các chế độ như khoa cử, cải thổ quy lưu, cho nên giải quyết mâu thuẫn chỉ có thể dựa vào tình yêu và sự thấu hiểu lẫn nhau, chứ không có một chế độ nào bảo đảm.

Giữa các chư hầu không thể tin tưởng nhau, một chư hầu bỏ tài nguyên ra, kết cục sẽ là bị thôn tính.

Giữa chư hầu và chư hầu là mối quan hệ cạnh tranh trần trụi, không ai tin ai.

Người phía đông muốn thôn tính người phía tây, người phía tây cũng muốn thôn tính người phía đông, tóm lại chư hầu cần kiểm soát tài nguyên mới có thể đảm bảo an toàn cho mình.

Đà Cổ Tát hy vọng mọi người đoàn kết giải quyết vấn đề xã hội, hoàn toàn là nghĩ nhiều rồi.

Chỉ có thể mở rộng, nhưng dù có mở rộng, cũng không có cách nào tin tưởng những người mới gia nhập, không có một nền tảng nào để các chư hầu cũ và chư hầu mới hợp tác.

Như vậy, chỉ có thể làm kẻ tuân theo quy tắc, không thể làm người tạo ra quy tắc.

Dù sao các chư hầu trong nhà còn chưa có một quy tắc hợp tác được, huống chi là chinh phục các chư hầu bên ngoài.

Giữa các chư hầu không ai phục ai, đây cũng là nguyên nhân Thiên hoàng vạn thế nhất hệ.

Diệt Thiên hoàng rất đơn giản, rồi sao nữa.

Mọi người không phục nhau, chỉ có thể lao vào đánh nhau.

Điều này cũng tương tự như Tam Quốc, Đổng Trác, Vương Doãn, Tào Tháo đều muốn mượn danh thiên tử để hiệu lệnh chư hầu.

Không phải vì thiên tử có gì ghê gớm, mà là không có thiên tử, không ai phục ai.

Có một thiên tử, còn có thể tiếp tục chơi theo luật của nhà Hán.

Không có thiên tử, vậy chỉ có thể đối đầu trực diện.

Chương 3801

Tóm lại là, giữa các chư hầu có một chuỗi nghi kỵ.

Đều sợ bị bắn lén, nên phải kiểm soát nhiều tài nguyên hơn để đảm bảo an toàn cho bản thân.

Mọi người đều kiểm soát tài nguyên, vậy ai đi giải quyết vấn đề xã hội.

Đương nhiên là không ai giải quyết, không ai giải quyết vấn đề xã hội, tự nhiên sẽ càng ngày càng loạn.

Điều này hoàn toàn là vì tự vệ, chư hầu không cảm thấy mình có vấn đề gì.

Mình đi giải quyết vấn đề xã hội, bị chư hầu khác thôn tính, ai đến đồng cảm với mình.

Nhìn xem trong lịch sử những gia tộc bị hủy gia diệt tộc, không phải là ít, Chức Điền Tín Trường, Phong Thần Tú Cát đều toi đời cả.

Không ai phục ai, cây đinh nhô lên sẽ bị búa đập.

Đương nhiên, muốn làm lão đại cũng không phải không được, nhưng không thể tranh giành tài nguyên trong đảo, chỉ có thể đi buôn bán ngoài đảo, thông qua buôn bán để có được tài nguyên, thì mọi người chấp nhận.

Dù sao mình không thiếu tài nguyên, ít nhiều còn có thể lấy được một ít tài nguyên bên ngoài, có thể chấp nhận.

Vậy còn mâu thuẫn giữa chư hầu và chư hầu thì làm sao.

Đương nhiên là tình yêu và võ mồm, cùng với sự thấu hiểu lẫn nhau.

Phải ở trung tâm vũ trụ hô hoán tình yêu, phải dùng võ mồm cứu vớt thế giới, quan trọng hơn là thấu hiểu lẫn nhau, bất kể là đối thoại giữa người mới, hay là giao tiếp lượng tử, tóm lại là dùng tình yêu tạo ra kỳ tích, để mọi người nói ra lời trong lòng, sẽ thấu hiểu nhau.

Nhưng mọi người không hiểu đối phương sao.

Cha mẹ biết con cái muốn chơi đùa, muốn chơi điện thoại, muốn vui vẻ, hiểu nhưng không thể làm vậy, mà phải để con cái học hành chăm chỉ, ngày ngày tiến bộ, dù khổ dù mệt cũng không thể lơ là giáo dục.

Hiểu, không có nghĩa là mình phải làm theo.

Bởi vì bản thân cũng có cái khó của mình.

Cho nên thấu hiểu lẫn nhau không thể mang lại hòa bình, ngược lại có thể là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Kẻ thù ngược lại phải hiểu đối phương, rồi đánh bại đối phương.

Tóm lại tình yêu, võ mồm, thấu hiểu lẫn nhau không thể giải quyết được mâu thuẫn thực tế giữa các chư hầu, họ không có mối quan hệ tin tưởng, chỉ có thể kiểm soát tài nguyên, đảm bảo địa vị của mình.

Nhưng tài nguyên chỉ có bấy nhiêu, mọi người đều kiểm soát, xã hội cũng sẽ loạn.

Muốn để mọi người bỏ tài nguyên ra, phải là một việc mà mọi người đều có lợi, mở rộng đối ngoại, buôn bán đối ngoại, hoặc là Tôn Hoàng Thảo Gian, hoặc là buôn bán triều cống.

Cho nên không thể dùng tư duy của người định ra quy tắc để hiểu Nhật Bản, thắc mắc tại sao Nhật Bản cam tâm làm đàn em của đế quốc Mỹ.

Đó không phải là cam tâm, mà là nội bộ Nhật Bản không thể thống

nhất.

Nhưng làm đàn em của đế quốc Mỹ, chỉ cần kiếm được tiền, mọi người đều có thể chấp nhận.

Nếu buôn bán với đế quốc Mỹ không kiếm được tiền, Nhật Bản sẽ phản bội ngay lập tức.

Bởi vì tiếp tục làm đàn em, nội bộ sẽ bùng nổ, cho nên phải cắn đế quốc Mỹ một miếng để hồi máu.

Tại sao tiểu quốc lại là sói mắt trắng.

Chính là vì nguyên nhân này.

Bởi vì nội bộ họ có mâu thuẫn, phải lấy tài nguyên từ bên ngoài, hoặc là buôn bán, hoặc là cắn một miếng.

Đại quốc hùng mạnh, họ liền làm đàn em, nịnh bợ hơn bất kỳ ai.

Đại quốc suy yếu, họ liền cắn lại một miếng.

Bất kể đại quốc hùng mạnh hay suy yếu, mâu thuẫn nội bộ của tiểu quốc không biến mất, sự không tin tưởng của các chư hầu không biến mất, phải lấy tài nguyên từ bên ngoài, nếu không nội bộ sẽ bùng nổ.

Lấy tài nguyên từ bên ngoài không ngoài hai cách, một là giao dịch, hai là cướp đoạt.

Cho nên tiểu quốc sẽ căn cứ vào tình hình của đại quốc để điều chỉnh chiến lược.

Thế là trong mắt đại quốc, tiểu quốc chính là sói mắt trắng.

Thời bình cho họ nhiều tiện lợi như vậy, họ lại không biết cảm ơn.

Tiểu quốc không thể cảm ơn, bởi vì nội bộ không đồng ý, không ai phục ai, chỉ có thể dùng tài nguyên bên ngoài để hòa giải.

Mà đại quốc chính là nơi họ lấy tài nguyên, là nơi giải quyết mâu thuẫn nội bộ, tiểu quốc phải lo cho mình trước, không lo được cảm nhận của đại quốc.

Nhật Bản đối với Đông Đại như vậy, đối với đế quốc Mỹ cũng sẽ như vậy.

Bởi vì nội bộ Nhật Bản không hề thay đổi, vẫn là lễ chế phong kiến, các chư hầu vẫn chưa thiết lập quan hệ tin tưởng, vẫn cần tình yêu, võ mồm, thấu hiểu lẫn nhau, chứ không phải dùng chế độ và văn hóa để xây dựng lòng tin.

Nhưng dù biết những vấn đề này nằm ở đâu, cũng bất lực, không thể thay đổi.

Đông Đại đã tốn ba nghìn năm, từ khi có ghi chép lịch sử, đã đầy rẫy mâu thuẫn giữa chư hầu và chư hầu, các loại nhân tài không ngừng suy tư làm thế nào để giải quyết vấn đề dung hợp, không ngừng đối kháng trên phương diện tư tưởng, đổi mới trên phương diện chế độ, mò mẫm trên phương diện thực tiễn, đi không biết bao nhiêu đường vòng, chết không biết bao nhiêu sinh mạng.

Cuối cùng, Đông Đại mới khó khăn lắm mới khiến các nơi có thể tin tưởng lẫn nhau, khiến mọi người tin rằng hợp tác với nhau là có tương lai, khiến mọi người bỏ tài nguyên ra xây dựng cơ sở hạ tầng.

Không phải dựa vào tình yêu, võ mồm và thấu hiểu lẫn nhau, mà là chuyên doanh muối sắt, chế độ khoa cử, văn võ phân chức, cải thổ quy lưu, còn có tư tưởng tam giáo hợp nhất, vân vân.

Đều là dựa vào chế độ và văn hóa để quản lý, chứ không phải thứ huyền học như tình yêu, võ mồm, thấu hiểu lẫn nhau.

Đà Cổ Tát rất đau khổ, thấy được bệnh tật, nhưng không có cách nào giải quyết.

Vấn đề này Chức Điền Tín Trường còn không giải quyết được, huống chi là một cảnh sát bình thường.

Có biết tại sao Chức Điền Tín Trường phải chết không.

Đỗ Lan hỏi.

Không biết.

Bởi vì chư hầu không cần một hoàng đế, cũng giống như lý do Caesar của La Mã bị ám sát.

Một khi một chư hầu hoàn toàn chinh phục các chư hầu khác bằng vũ lực, thì hắn có thể thao túng các chư hầu khác, trở thành hoàng đế.

Tiếp theo các chư hầu sẽ bị hạn chế, họ rất rõ ràng hoàng đế lên ngôi chắc chắn sẽ tước phiên, cho nên đã giết chết Chức Điền Tín Trường.

Nhật Bản không cần một hoàng đế.

Đà Cổ Tát không nói nên lời.

Chuyện này không chỉ có ở Nhật Bản, La Mã có, Đông Đại có, rất nhiều quốc gia đều có.

Chư hầu không hy vọng có một hoàng đế mạnh mẽ áp chế mình.

Caesar không phải là người đầu tiên bị ám sát, trước đó ở La Mã còn có rất nhiều vị vua mạnh thế cũng bị giết.

Đông Đại thực ra cũng có, ví dụ như hậu duệ của Đại Vũ đã bị chư hầu lật đổ.

Đại Vũ rất thông minh, ông chinh phục các bộ lạc không phải vì mình, mà là vì trị thủy, ông thực lực mạnh mẽ, nhưng lại phục vụ mọi người, trị thủy tốt cho tất cả mọi người.

Cho nên Đại Vũ đã mở ra một thời đại hoàn toàn mới.

Nhưng con trai của Đại Vũ lại muốn áp chế chư hầu, sẽ bị chư hầu phản bội.

Nếu năm đó Chức Điền Tín Trường cũng là vì trị lý hồng thủy, có lẽ đã khác rồi.

Nhưng Nhật Bản không có anh hùng lịch sử trị lý hồng thủy.

Cho nên không có cách nào.

Chương 3802

Một chư hầu muốn áp chế các chư hầu khác, phải có năng lực thuyết phục mạnh mẽ.

Hoặc là mở rộng, hoặc là buôn bán, hoặc là chiến thắng thiên nhiên, cải tạo môi trường sống của mình.

Rõ ràng cái cuối cùng là khó nhất, nhưng cũng là thành tựu lớn nhất.

Một khi thành công, vạn thế lưu danh.

Các chư hầu bị áp chế cũng không thể nói không tốt, bởi vì trị thủy là vì tất cả mọi người, cũng là vì con cháu đời sau.

Nhưng Đại Vũ chết rồi, liền xảy ra cuộc nổi loạn của Hậu Nghệ, bởi vì chư hầu không thích có người ngồi trên đầu mình, cũng không thích trị thủy, không thích dùng tài nguyên của mình để giải quyết vấn đề, cho dù là có lợi cho con cháu.

Dù sao mình bị thôn tính, thì không có con cháu.

Đà Cổ Tát gật gật đầu, đây chính là bản chất của vấn đề xã hội: chư hầu kiểm soát tài nguyên là để tự vệ, hay là để giải quyết vấn đề xã hội.

Xã hội bị bệnh, trị bệnh cần tài nguyên, tài nguyên nằm trong tay chư hầu, giữa các chư hầu lại có chuỗi nghi kỵ.

Cho nên chư hầu phải kiểm soát tài nguyên mới có thể đảm bảo mình không bị thôn tính.

Đây là đạo lý rất đơn giản, trẻ con chơi game cũng biết nắm chặt tài nguyên của mình không buông tay, bởi vì buông tay, game sẽ thua.

Ngoài sự nghi kỵ giữa các chư hầu, còn có mâu thuẫn nội bộ.

Chư hầu không kiểm soát được tài nguyên, người bên dưới sẽ hạ khắc thượng.

Tam gia phân Tấn, Điền Tề đại Khương đều là như vậy, Tam gia phân Tấn là vì sau khi đô thị hóa, quân chủ không thể kiểm soát các thành thị mới.

Điền Tề đại Khương là vì quân chủ giao Bách Công cho thuộc hạ quản lý, kết quả thuộc hạ thông qua chuỗi sản nghiệp kiếm tiền, thay thế quân chủ.

Hai loại không thể kiểm soát, cũng dẫn đến hai loại kết quả, một là phân liệt, một là thay thế.

Nhưng dù thế nào, nội bộ chư hầu cũng có mâu thuẫn, nên cần phải kiểm soát tài nguyên.

Kiểm soát tài nguyên trong thành thị của mình, kiểm soát tài nguyên trong lòng bàn tay mình, nếu không sẽ bị chư hầu khác diệt, hoặc bị thuộc hạ diệt.

Đây là vấn đề vô cùng thực tế, không phải là có thể xảy ra hay không, mà là nhất định sẽ xảy ra.

Sẽ không vì khoa học kỹ thuật phát triển mà có sự thay đổi.

Nhật Bản trước đây còn có ưu thế công nghiệp, còn có thể kiếm tiền, nhưng cùng với chi phí tăng lên, năng lực sáng tạo và thử sai biến mất, công nghiệp chỉ dựa vào tác giả duy trì, khó có thể thực sự đột phá, giậm chân tại chỗ, bị người đến sau đuổi kịp.

Công nghệ mới vẫn đang phát triển, tuy bằng sáng chế chip thần kinh có thể ăn rất lâu, nhưng phương pháp sản xuất chip thần kinh lại đang thay đổi, sản phẩm sản xuất bằng phương pháp mới, đổi một cái tên gọi là chip thông minh, là có thể tránh được bằng sáng chế chip thần kinh.

Cho dù hai thứ là một, chỉ là dùng phương pháp khác nhau để làm ra.

Giống như hoành thánh và sủi cảo, đều là vỏ mỏng nhân thịt, nhưng cách làm không giống nhau, cho dù đều là luộc nước sôi, đều là ăn, tên gọi cũng không giống nhau.

Không thể nói hoành thánh là sủi cảo, cũng không thể nói sủi cảo là hoành thánh.

Cho nên bằng sáng chế chip thần kinh không chặn được người khác đi đường vòng, sau này nói không chừng chip thần kinh lại trở thành cây công nghệ bị điểm sai.

Ưu thế công nghiệp của Nhật Bản ngày càng nhỏ, tài nguyên cũng ngày càng ít, tự nhiên càng phải kiểm soát, mâu thuẫn nội bộ cũng càng kịch liệt, tỷ lệ tội phạm cũng càng cao.

Cửu Khóa càng bận, trong nước càng hỗn loạn, trong nước càng hỗn loạn, Cửu Khóa càng bận, hoàn toàn là một vòng luẩn quẩn.

Nhưng muốn để các chư hầu đoàn kết lại, điều này rất khó, đại bộ phận chư hầu đều là tử đạo hữu bất tử bần đạo, đạo hữu chết rồi, không gian của mình sẽ lớn hơn.

Chuyện này rất thực tế.

Rốt cuộc làm thế nào mới có thể để các chư hầu đoàn kết.

Đà Cổ Tát không biết, Ba Đặc không biết, Tố Tử cũng không biết, đương nhiên họ cũng có thể hiểu lịch sử nước ngoài, nhưng cuối cùng vẫn phải phù hợp với Nhật Bản mới được.

Trong thời gian ngắn không có cách nào, chỉ có thể tiếp tục phá án.

Lại xuất hiện tâm thần cyberpunk, xuất phát.

Mọi người đi bắt giữ tâm thần cyberpunk.

Lại là buôn lậu những linh kiện nguy hiểm này, chúng ta nên triệt phá bọn buôn lậu, chứ không phải chỉ đơn thuần bắt giữ tâm thần cyberpunk.

Ba Đặc nói.

Nếu có manh mối, chắc chắn sẽ bắt, tiếc là bọn buôn lậu đều là nội ứng ngoại hợp, không dễ bắt giữ.

Đà Cổ Tát nói.

Đỗ Lan biết Nhật Bản thực chất đang trong trạng thái bế quan tỏa cảng, bắt đầu tranh giành quyền ngoại thương.

Chuyện này cũng rất bình thường, khi thực lực không mạnh đều cần phải kiểm soát.

Công ty Đông Ấn của Anh, Thập Tam Hành của nhà Thanh, thực chất đều là để kiểm soát thương mại, đều là do thương nhân được chỉ định làm ăn, chứ không phải không làm ăn.

Những người không được chọn chắc chắn không vui, liền phải buôn lậu, phải làm hải tặc.

Khoa học kỹ thuật phát triển, nhưng tình hình vẫn là như vậy, Cửu Khóa lại xử lý một tên tâm thần cyberpunk vũ trang phản kháng, trực tiếp bắn chết.

Bệnh tâm thần cyberpunk là bệnh nan y.

Sau này sẽ có thuốc ức chế, áp chế thời kỳ phát bệnh của tâm thần cyberpunk, nhưng hiện tại thuốc ức chế vẫn chưa được phát minh.

Cùng với việc khám phá linh hồn, mọi người phát hiện ra chip thần kinh có thể gây ra một số hiện tượng kỳ lạ, ví dụ như gia tốc thời gian.

Trong phòng thí nghiệm, mọi người phát hiện khi dùng điện cung cấp cho chip thần kinh, chip thần kinh lập tức hoạt động, tốc độ phản ứng trở nên cực nhanh, trực tiếp gia tốc thời gian.

Đúng vậy, trực tiếp gia tốc thời gian.

Nhưng cần rất nhiều điện, pin hiện tại không thể hỗ trợ.

Từ phòng thí nghiệm đến thực tiễn vẫn cần một thời gian dài, nhưng quan sát được hiện tượng trong phòng thí nghiệm, tiếp theo sẽ có phương hướng.

Nếu trong quân đội tăng thêm một nhóm chiến sĩ gia tốc, chẳng phải có thể đánh bại cường địch trong nháy mắt sao.

Bây giờ là thời đại cạnh tranh lớn, phát hiện mới ưu tiên xem xét mục đích quân sự.

Xem ra Cyberpunk 2077 cũng ngày càng gần rồi.

Đỗ Lan biết những công nghệ mới này được phát triển ra, sẽ khiến nhiều người đổ xô theo đuổi.

Loại công nghệ mới này, có thể biến một người thành một đội đặc nhiệm.

Thảo Thế Tố Tử hiện tại đối kháng một chiếc xe tăng quân dụng cũng rất vất vả, nhưng nếu có năng lực gia tốc, đối phó xe tăng là dễ như trở bàn tay, thậm chí có thể một địch trăm, sức tính toán mạnh nhất, phối hợp với cơ thể mạnh nhất, vô địch.

Khoa học kỹ thuật vẫn đang tiến bộ ổn định.

Cạnh tranh giữa các chư hầu rất kịch liệt, để bảo vệ tài nguyên trong tay mình, vũ lực là không thể thiếu.

Cho nên sau khi họ kiểm soát tài nguyên, không giải quyết vấn đề xã hội, mà đầu tư vào xây dựng quân đội.

Dân chúng muốn có cuộc sống tốt, thì đi lính.

Một chư hầu làm sao nắm giữ thế lực.

Phải có một nhóm thuộc hạ làm việc cho mình.

Thường có hai phương pháp, một là kiểm soát quân đội, toàn bộ tài nguyên đặt vào quân đội.

Một là phát triển thành thị, kiểm soát cư dân trong thành thị, tiến thêm một bước kiểm soát địa bàn xung quanh.

Ví dụ như Louis XIV đã chọn cách thứ hai, đương nhiên sau này Louis XVI đã bị chém đầu, tiếp theo là bạo chính giữa các cư dân thành thị, các loại chém giết.

Cuối cùng nghênh đón Napoleon, giết chết một vị vua, nghênh đón một vị hoàng đế.

Chương 3803

Bởi vì cư dân thành thị không thể đạt được sự hợp tác, cuối cùng vẫn phải dựa vào quân đội để mở rộng đối ngoại, mọi người mới ổn định lại.

Kết quả là Pháp được gọi là khu vực cải cách cũ, thực chất là vì Louis XIV dùng tài nguyên để đại đô thị hóa, để cư dân thành thị bảo vệ mình.

Tiếc là khi tài nguyên giảm đi, Louis XVI trực tiếp bị chém đầu, có thể nói là mánh khóe thành thị sâu.

Đổ tài nguyên vào quân đội thì càng phổ biến hơn, Napoleon chính là như vậy, còn có rất nhiều chính phủ quân sự cũng như vậy.

Là một chư hầu, cần người giúp mình làm việc, tài nguyên của hắn cũng có hạn, không thể huy động tất cả mọi người, lựa chọn quân đội tuyệt đối không phải là lựa chọn tồi nhất.

Đương nhiên còn có một số chư hầu tự mình không có sức mạnh, chỉ là một linh vật, làm việc vẫn là do các thế lực thuộc hạ thảo luận hoàn thành.

Bản thân làm tốt linh vật là được rồi.

Tóm lại chư hầu kiểm soát tài nguyên mới có thể duy trì địa vị ưu thế của mình, mà mục tiêu tồn tại của những thế lực chư hầu này cũng không phải là để giải quyết vấn đề xã hội.

Muốn để chư hầu giải quyết vấn đề xã hội, là Đà Cổ Tát đơn phương tình nguyện, mục tiêu của chư hầu là duy trì bản thân, mục tiêu của các thế lực dưới trướng chư hầu là sống cuộc sống tốt, ăn uống vui chơi đều không thể thiếu.

Giải quyết vấn đề xã hội chưa bao giờ là trách nhiệm của họ.

Chỉ có Đại Vũ trị thủy mới thực sự lấy việc giải quyết vấn đề làm mục tiêu ngưng tụ các bộ lạc, khiến người đời sau tưởng rằng giải quyết vấn đề xã hội là trách nhiệm của chư hầu.

Nhưng thực ra con tàu Noah mới là lẽ thường, nhiệm vụ của người ta chưa bao giờ là để mọi người sống sót, mà là để mình sống sót.

Chưa bao giờ là giải quyết vấn đề, mà là tử đạo hữu bất tử bần đạo.

Từ lịch sử mà xem, mỗi một nền văn minh đều có sự đối kháng giữa quốc vương và chư hầu, trong thời kỳ đầu của văn minh, các vị vua chết đi quá nhiều, không phải bị sét đánh chết, thì là bị thần mang đi, tóm lại toàn thế giới đều có những truyền thuyết tương tự về sự biến mất của các vị vua.

Thực chất chính là cuộc đấu tranh giữa quốc vương và chư hầu, quốc vương đã thất bại.

Hy Lạp cổ đại, La Mã cổ đại, Ai Cập cổ đại, Ấn Độ cổ đại, lưu vực Lưỡng Hà, Đông Đại đều có những truyền thuyết tương tự.

Có thể thấy từ xưa, quan hệ giữa quốc vương và chư hầu đã rất căng thẳng.

Nhưng cuối cùng, quốc vương thành công với mục tiêu giải quyết vấn đề cũng chỉ có một mình Đại Vũ.

Giải quyết vấn đề chưa bao giờ là công việc của quốc vương, chư hầu, chỉ là Đông Đại trong quá trình phát triển lâu dài đã hình thành nên sự đồng thuận xã hội, yêu cầu quốc vương và chư hầu noi gương Đại Vũ và các bậc tiên hiền.

Nhưng đối với Nhật Bản, không có sự đồng thuận này, cho dù có một số người nghĩ như vậy, một bộ phận khác cũng sẽ không chấp nhận, đó không phải là sự đồng thuận của tất cả mọi người.

Đương nhiên là một quốc gia Đông Á, trong vòng văn hóa Nho gia ít nhiều vẫn có những yêu cầu này.

Ví dụ như Đà Cổ Tát cho rằng quốc vương và chư hầu nên giải quyết vấn đề, đó chính là tư duy phương Đông điển hình.

Đà Cổ Tát rất khổ não, nhưng Đỗ Lan rất bình tĩnh, bởi vì tất cả những điều này đều là bình thường, cyberpunk là lẽ thường của lịch sử, không cần phải lo lắng.

Dù có khổ nạn, lịch sử vẫn sẽ tiến lên.

Ngay khi Đà Cổ Tát đang khổ não, lại xuất hiện hai con quái thú tư duy, một con hình người, một con hình khỉ, người và khỉ đánh nhau.

Chỉ vì ngươi muốn triêu tứ mộ tam, đánh chết ngươi.

Quái thú hình người cao ba trăm mét, đấm túi bụi con khỉ.

Ngươi chỉ có triêu tam mộ tứ, đánh chết ngươi.

Con khỉ cũng cao ba trăm mét, không chịu yếu thế, vung quyền phản kích.

Khi Cửu Khóa đến hiện trường, nhân loại và vượn người đã đánh nhau không thể tách rời.

Trận chiến lần này xảy ra ở vùng núi sâu, sương sớm ẩm ướt, sương mù dày đặc, tiếng quyền như sấm rền.

Quái thú ở giữa mây mù vung vương bát quyền vào nhau, mỗi một cú đấm đều là kinh thiên động địa, chim bay tuyệt tích, thú chạy tan tác.

Chính là nên triêu tứ mộ tam.

Đó chỉ là do con khỉ nhà ngươi tham lam.

Cửu Khóa, Ba Đặc hỏi: Bọn chúng đang nói gì vậy.

Đà Cổ Tát nói: Nếu tôi không đoán sai, đây hẳn là câu chuyện trong Trang Tử.

Trang Tử là ai.

Ba Đặc hỏi.

Trang Chu mộng hồ điệp, Trang Chu chính là Trang Tử.

Một nhà tư tưởng, nhà văn học cổ đại của Đông Đại, thành viên quan trọng của Đạo gia, để lại một tác phẩm làTrang Tử.

Trong sách có một câu chuyện, là cuộc đối thoại giữa người nuôi khỉ và đàn khỉ, người nuôi khỉ nói với đàn khỉ rằng cho các ngươi buổi sáng ba quả hạt dẻ, buổi tối bốn quả hạt dẻ được không.

Đàn khỉ không vui.

Sau đó người nuôi khỉ nói vậy buổi sáng cho bốn quả hạt dẻ, buổi tối ba quả hạt dẻ được không.

Đàn khỉ rất vui.

Ba Đặc nói: Không phải đều là bảy quả sao.

Đàn khỉ cũng ngốc quá.

Đà Cổ Tát nói: Trang Tử viết câu chuyện này là để chế giễu những kẻ thiển cận, không có tầm nhìn xa.

Đỗ Lan nói: Chính là nên triêu tứ mộ tam.

Ba Đặc nói: Có gì khác nhau.

Không phải đều là một ngày bảy quả sao.

Đỗ Lan, có lúc anh rất thông minh, nhưng có lúc tôi cảm thấy anh còn không bằng con khỉ.

Đỗ Lan nói: Ngu xuẩn là các người, các người đều là thành viên Cửu Khóa, cũng từng tham gia chiến tranh.

Hẳn đã thấy những chuyện buổi sáng còn vui vẻ, buổi tối đã khóc lóc.

Một tù nhân buổi sáng còn dõng dạc nói lời từ biệt, buổi tối đã bị bắt.

Một chiến sĩ buổi sáng còn đang xem ảnh gia đình, buổi tối đã hy sinh.

Một nạn nhân buổi sáng còn đi làm bình thường, buổi tối đã nằm trong phòng khám nghiệm tử thi.

Không cần nói thêm nữa, những ví dụ về cuộc đời thăng trầm, trải qua sinh ly tử biệt chỉ trong vài giờ ngắn ngủi từ sáng đến tối, người của Cửu Khóa đều quá thấu hiểu.

Họ từng ra chiến trường, một giây trước còn là chiến hữu nói cười vui vẻ, giây sau có thể biến thành thi thể.

Họ từng bắt tội phạm, một giây trước còn đang ăn chơi trác táng, giây sau sẽ vào tù.

Sáng sáu giờ đến tối sáu giờ, mười hai tiếng, nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, nhưng không ai nói chắc được tai nạn và đêm tối cái nào đến trước.

Con khỉ ở trong lồng, dường như có thể an toàn trải qua mười hai tiếng, nhưng nếu ở ngoài tự nhiên, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải tình huống bất ngờ, thì triêu tứ mộ tam sẽ có thêm một phần đảm bảo so với triêu tam mộ tứ.

Đỗ Lan nói: Cho nên triêu tứ mộ tam mới là trí tuệ sinh tồn.

Mọi người không nói nên lời.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Một khi đã triêu tứ mộ tam, mọi người sẽ phải kiểm soát nhiều tài nguyên hơn, tranh đoạt nhiều tài nguyên hơn, tài nguyên càng nhiều càng an toàn, tài nguyên càng nhiều càng có đảm bảo.

Từ địa chủ đến dân chúng đều phải tranh đoạt tài nguyên, như vậy tài nguyên để giải quyết vấn đề xã hội sẽ ngày càng ít đi.

Môi trường sẽ càng thêm tồi tệ, tỷ lệ tội phạm tăng cao, tai nạn và nguy hiểm ngày càng nhiều.

Như vậy lại càng cần kiểm soát tài nguyên, tiến thêm một bước làm xấu đi môi trường, rơi vào vòng luẩn quẩn.

Vì thiên tai và tai nạn, mọi người phải kiểm soát tài nguyên.

Tài nguyên bị kiểm soát, mâu thuẫn xã hội gay gắt, kích phát thêm nhiều tai họa và tai nạn do con người gây ra, càng thêm nguy hiểm.

Có thể nói là càng ngày càng tệ, càng tệ lại càng tệ.

Cửu Khóa lập tức nghĩ đến đây chính là Nhật Bản hiện tại, hiểu tại sao lại xuất hiện quái thú tư duy của người nuôi khỉ và đàn khỉ, chính là tình hình Nhật Bản đã rất tồi tệ.

Một bên vẫn muốn kiểm soát tài nguyên, một bên hy vọng giải quyết vấn đề xã hội, hai loại tư duy đối kháng, thế là xuất hiện quái thú tư duy.

Ba Đặc cũng đã hiểu, nhưng cảm thấy chuyện này không dễ giải quyết.

Chính là như vậy.

Triêu tứ mộ tam tất thắng.

Đỗ Lan nói.

Nhưng triêu tứ mộ tam không thể giải quyết vấn đề.

Đà Cổ Tát nói.

Đỗ Lan nhấn mạnh: Đã nói bao nhiêu lần, giải quyết vấn đề không phải là nhiệm vụ của địa chủ, nhiệm vụ của họ là sống sót, là kiểm soát nhiều tài nguyên hơn để tạo ra con tàu Noah của riêng mình, tai nạn đến, mình có thể sống sót.

Cái gọi là vận rủi chuyên chọn người khổ mệnh, dây gai chuyên đứt chỗ mỏng, mục tiêu của địa chủ là không làm người khổ mệnh, không làm chỗ mỏng của dây gai, chứ không phải giải quyết vận rủi.

Ngươi đừng yêu cầu họ quá cao.

Nhưng không giải quyết vận rủi, bi kịch sẽ không kết thúc.

Đà Cổ Tát phẫn nộ nói: Chỉ có triêu tam mộ tứ, mới có thể tập trung từng quả hạt dẻ lại, tập trung đủ sức mạnh để đối kháng vận rủi.

Chương 3804

Bất kể là triêu tứ mộ tam, hay là triêu tam mộ tứ, kẻ thù đều là vận rủi.

Có vận rủi, mọi người mới cần tranh đoạt tài nguyên, mới có đối kháng.

Nói rất hay, tiếc là chưa bao giờ được giáo dục như vậy, tuyên truyền như vậy, cho dù một số ít người nghĩ như vậy, mọi người không có sự đồng thuận, cũng vô ích.

Mọi người chỉ nghi ngờ ngươi là kẻ lừa đảo, ngươi nói những điều này là để lừa lấy hạt dẻ của mọi người.

Ngươi không thể khiến mọi người tin tưởng ngươi.

Đỗ Lan nói.

Lẽ nào thật sự không có cách nào.

Đương nhiên cũng có cách, ngươi có biết Đại Vũ không.

Biết, là thủ lĩnh bộ lạc thời viễn cổ của Đông Đại.

Vậy ngươi có biết Đại Vũ ba lần qua nhà mà không vào, đặt ra quy củ, khơi thông sông ngòi không.

Biết.

Thế là đúng rồi, Đại Vũ nỗ lực làm gương, trị lý tốt thủy đạo của bộ lạc mình.

Các bộ lạc khác bị ảnh hưởng bởi lũ lụt tự nhiên sẽ tìm đến Đại Vũ trị thủy, họ sẽ triều cống, Đại Vũ thì giúp trị thủy, cuối cùng khơi thông sông ngòi ra biển lớn.

Làm tấm gương chống lại vận rủi, tìm một vận rủi cụ thể, ra đòn

mạnh.

Chỉ cần có thể dựa vào sức mạnh của mình để đánh bại vận rủi, người khác sẽ noi theo, hoặc trực tiếp bỏ tiền ra thuê.

Đỗ Lan nói: Lịch sử Đông Đại chính là như vậy, tìm ra vận rủi cụ thể, ra đòn mạnh, giải quyết nó, để mọi người thiết lập quan hệ tin tưởng.

Nhưng lịch sử Nhật Bản không có kinh nghiệm này, ngược lại gặp vấn đề, bán đứng nhau mới là chuyện thường ngày.

Giống như chính khách và thương nhân bán đứng đội tự vệ, còn có bi kịch của Chức Điền Tín Trường, Phong Thần Tú Cát.

Khi có người muốn ra tay, sẽ bị phản bội.

Đà Cổ Tát bất lực, bởi vì Nhật Bản không có sự đồng thuận chung sức chung lòng, chỉ biết tranh đoạt tài nguyên, kiểm soát tài nguyên, chỉ biết triêu tứ mộ tam.

Thách thức vận rủi, đòi hỏi người nắm giữ tài nguyên phải trực diện vận rủi, thậm chí phải chiến thắng vận rủi.

Mọi người thấy vận rủi, sẽ đưa ra yêu cầu, hy vọng đánh tan vận rủi.

Trốn tránh vận rủi, người nắm giữ tài nguyên chỉ cần sống sót là thắng lợi.

Mọi người thấy vận rủi, đầu tiên nghĩ đến là coi như không thấy, không ai muốn bỏ tiền bỏ sức, mọi người chỉ tranh thủ thời gian xây dựng con tàu Noah của riêng mình.

Đây chính là hai loại tư tưởng hoàn toàn khác nhau.

Chỉ cần vận rủi không biến mất, triêu tứ mộ tam vĩnh viễn là chủ lưu, bởi vì mọi người kiểm soát tài nguyên mới có thể nâng cao tỷ lệ chịu lỗi, có tỷ lệ chịu lỗi mới có thể xây dựng tốt hơn con tàu Noah bảo mệnh.

Đương nhiên nếu vận rủi quá lớn, vượt qua giới hạn tài nguyên cá nhân, thì không có cách nào, cho dù là phú hào cũng chỉ có thể chịu đựng.

Trong thế giới quan cyberpunk, phú hào có công nghệ, tỷ lệ chịu lỗi cao hơn.

Nhưng đối mặt với thiên tai, có thể chống đỡ được hay không, vẫn cần phải kiểm chứng.

Địa chủ cũng có lớn có nhỏ, phú hào cũng có cao có thấp, lượng tài nguyên mọi người nắm giữ không giống nhau, tỷ lệ chịu lỗi không giống nhau.

Vận rủi thông thường, tiểu địa chủ và tiểu phú hào có thể chống đỡ, nhưng nếu là đại vận rủi, lớn đến mức tiểu địa chủ và tiểu phú hào đều không thể chống đỡ, thì sự bất mãn của mọi người sẽ bùng phát, sẽ chọn ra một bạo chúa, cướp đoạt tài nguyên từ những nơi khác.

Bị đại vận rủi đánh bại, họ cũng sẽ không tự kiểm điểm, chỉ tiếp tục cướp đoạt tài nguyên, tiếp tục triêu tứ mộ tam, không có dũng khí và tinh thần đánh bại vận rủi.

Hai con quái thú đánh nhau, đất rung núi chuyển, Cửu Khóa lại rơi vào trầm tư.

Họ hy vọng giải quyết vấn đề, nhưng Nhật Bản lại đi theo con đường trốn tránh vận rủi, không phải là tư duy thách thức vận rủi, cho nên là suy nghĩ của họ sai, chứ không phải Nhật Bản sai.

Ở Nhật Bản, họ không nên gây thêm phiền phức cho người khác.

Đối mặt với vận rủi, triêu tứ mộ tam hay triêu tam mộ tứ, là những tư duy hoàn toàn khác nhau.

Triêu tứ mộ tam, là tử đạo hữu bất tử bần đạo, giống như một câu chuyện cười, một đôi bạn đi chơi gặp phải một con gấu xám lớn, thấy con gấu xám ngày càng gần, một người lại ngồi xuống buộc dây giày.

Người kia nói dù anh buộc dây giày cũng không chạy nhanh hơn gấu xám được, anh ta lại nói tôi không cần chạy nhanh hơn gấu xám, chạy nhanh hơn anh là được rồi.

Triêu tam mộ tứ, đó là Đại Vũ trị thủy, ba lần qua nhà mà không vào, thắt lưng buộc bụng làm việc, phát huy dư liệt của sáu đời, điều đó quá khó.

Chỉ nghe thôi đã cảm thấy rất khổ cực, khiến người ta nản lòng.

Nhưng chính là tích lũy sức mạnh của mấy đời người, cuối cùng mới có thể bùng phát ra, mới có thể tỏa sáng tỏa nhiệt.

Bây giờ, trong vùng núi sâu của Nhật Bản, hai con quái thú triêu tam mộ tứ và triêu tứ mộ tam đang đánh nhau.

Cửu Khóa muốn ủng hộ triêu tam mộ tứ, nhưng triêu tứ mộ tam lại mạnh hơn.

Quái thú khỉ đè quái thú hình người tấn công, bởi vì nhiều hơn một quả hạt dẻ là nhiều hơn một phần đảm bảo, đối mặt với nguy cơ có thể xảy ra bất cứ lúc nào, sẽ có khả năng sống sót.

Triêu tứ mộ tam là bản năng cầu sinh của sinh mệnh, còn triêu tam mộ tứ thì không phải.

Hai con quái thú sắp phân thắng bại, triêu tứ mộ tam sắp thắng.

Triêu tứ mộ tam thắng rồi.

Cùng với việc con khỉ bùng phát ánh sáng vàng, một phát Ba Động Quyền đánh ngã kẻ địch xuống đất, sau đó là hai tay đấm mạnh, đánh tan kẻ địch thành từng mảnh.

Máu tươi như mưa nhuộm đỏ núi rừng, trong phút chốc rừng cây đều bị nhuộm đỏ, khiến người ta rùng mình.

Mạnh quá.

Tố Tử nặng nề nói, kẻ địch này là một tồn tại mà ngay cả tư duy chiến thần cũng không thể chiến thắng, cô có thể cảm nhận sâu sắc sự đáng sợ của triêu tứ mộ tam.

Đây là suy nghĩ có trong lòng mỗi người, là nỗi sợ hãi đối với những điều bất ngờ, là sự tham lam đối với tài nguyên, là sự quyến luyến đối với sinh mệnh, mạnh mẽ và đáng sợ.

Đà Cổ Tát cũng nói: Chúng ta không thể chiến đấu với bản năng, không thể chiến thắng được.

Gầm.

Triêu tứ mộ tam là vô địch, lúc này quái thú giống như King Kong gào thét, dường như đang hét lên còn ai dám đến thách thức mình.

Chúng ta làm sao đây.

Ba Đặc hỏi.

Chỉ có thể lên thôi, triệu hoán tư duy chiến thần.

Theo lệnh của Tố Tử, tư duy chiến thần được triệu hoán ra.

Kẻ địch, kẻ địch mới, quái khỉ tư duy một quyền tấn công tới.

Tư duy hộ thuẫn.

Tố Tử chống đỡ lá chắn.

Nhưng cú đấm này không chỉ là tấn công vật lý, mà còn có cả ô nhiễm tinh thần.

Sức mạnh của triêu tứ mộ tam ăn mòn đại não của mỗi người, tìm kiếm sự cộng hưởng từ bản năng cơ thể của họ.

Triêu tứ mộ tam, đối mặt với gấu, không phải là đánh bại gấu, mà là chạy nhanh hơn bạn bè.

Đối mặt với hồng thủy, không phải là trị thủy, mà là chế tạo con tàu Noah.

Không, nên trị thủy.

Đà Cổ Tát phẫn nộ nói.

Vậy nếu là một thảm họa khổng lồ không thể bị đánh bại thì sao.

Ví dụ như người ngoài hành tinh xâm lược, căn bản không đánh lại được, vẫn nên bỏ chạy.

Nên thừa nhận thất bại thì phải thừa nhận thất bại, nhân loại yếu ớt như vậy, không thể chiến thắng tất cả các nguy cơ.

Nếu không bỏ chạy, nhân loại sẽ diệt vong, nếu bỏ chạy, ngọn lửa văn minh còn có thể được bảo tồn.

Cho nên triêu tứ mộ tam là đúng, con tàu Noah là đúng.

Đối mặt với nguy cơ mà mình không thể chiến thắng, cứ nhất quyết lấy trứng chọi đá, đó là ngu xuẩn.

Triêu tam mộ tứ chính là ngu xuẩn.

Quái khỉ tư duy giả định một nguy cơ mà nhân loại không thể chiến thắng, nếu Đại Vũ gặp phải một nguy cơ còn đáng sợ hơn cả hồng thủy, ví dụ như người ngoài hành tinh xâm lược, là kháng cự để bị diệt tuyệt, hay là bỏ chạy để cầu sinh.

Đại Vũ có thể trị thủy, nhưng Đại Vũ có thể đánh người ngoài hành tinh không.

Đại Vũ có thể chống lại bão mặt trời không.

Đối mặt với nguy cơ không thể chiến thắng, con tàu Noah bỏ chạy, có vấn đề gì.

Cửu Khóa cũng không nói nên lời, giả sử gặp phải một nguy cơ lớn, vậy thì mọi người chắc chắn nên triêu tứ mộ tam, bảo tồn ngọn lửa, chứ không phải tự tìm đường chết.

Chương 3805

Ha ha.

Đỗ Lan cười.

Anh cười cái gì.

Tôi cảm thấy ngươi nói rất có lý, cho nên cười.

Đỗ Lan thầm nghĩ quái thú tư duy biết biện luận.

Anh rõ ràng là đang nói đểu.

Đỗ Lan nói: Tôi thật sự cho rằng ngươi đúng, Đại Vũ cũng không phải vừa có hồng thủy là lập tức đi trị thủy.

Ban đầu bộ lạc của Đại Vũ cũng không phải là đối thủ của hồng thủy, họ cũng lựa chọn bảo tồn ngọn lửa.

Nhưng bảo tồn ngọn lửa không có nghĩa là mặc kệ, mà là tích lũy sức mạnh, có cơ hội là trị thủy, hơn nữa người thứ nhất thất bại, người thứ hai lên, cha thất bại, con lên, cuối cùng mới thành công.

Triêu tứ mộ tam là để triêu tam mộ tứ, tự tư là để vô tư.

Thuyết gì mà ngụy biện, sinh tồn là nhiệm vụ hàng đầu của mọi nền văn minh.

Đỗ Lan nói: Sinh tồn rất quan trọng, nhưng không phải là giao nhiệm vụ cho người khác là được.

Giống như La Mã cổ đại, ban đầu quân đoàn La Mã rất thiện chiến, nhưng sau khi chinh phục các bộ tộc man di, liền sáp nhập man di vào quân đội, người La Mã tự mình chìm đắm trong nhà tắm, đấu trường, mất đi sức chiến đấu.

Cuối cùng người La Mã bị man di thay thế.

Quên mất nhiệm vụ của mình, chỉ nghĩ đến triêu tứ mộ tam, cuối cùng cái gọi là sinh tồn cũng chỉ là sống lay lắt.

Chỉ có không quên sứ mệnh, một đời người, hai đời người cứ kiên trì, người La Mã không đủ thì thêm man di, man di không đủ, lại thêm hải tặc, có thể ngưng tụ tất cả sức mạnh lại với nhau, sức mạnh ngày càng lớn mạnh.

Đây không chỉ là bảo tồn ngọn lửa văn minh, mà là đốm lửa nhỏ có thể thiêu rụi cả cánh đồng.

Bảo tồn ngọn lửa, là để thiêu rụi cánh đồng, chứ không phải để sống lay lắt.

Nực cười, ngươi đang lấy trứng chọi đá, quá tự đại, thật sự nghĩ rằng nhân loại có thể khắc phục tất cả các vận rủi sao.

Sẽ có một vận rủi khiến ngươi biết được giới hạn của nhân loại.

Chắc chắn sẽ có, nhưng chỉ cần vận rủi và nhân loại có trao đổi vật chất, nhân loại sẽ nghĩ mọi cách để chiếm lấy sức mạnh của vận rủi làm của mình, cuối cùng hoàn thành việc đảo ngược sức mạnh.

Đỗ Lan lạc quan nói.

Dù sao cũng đều là giả định, quái khỉ tư duy giả định một hoàn cảnh tuyệt vọng mà nhân loại chỉ có thể triêu tứ mộ tam mới có thể sinh tồn, ví dụ như nơi như Night City.

Đỗ Lan cũng có thể lạc quan giả định một hoàn cảnh triêu tam mộ tứ vô địch, không có kẻ địch nào mà đại đoàn kết của nhân loại không thể đánh bại.

Dù sao cũng đều là võ mồm.

Ngoan cố không nghe.

Chết đi.

Trong sự tuyệt vọng mà ngươi nói, triêu tứ mộ tam có thể sinh tồn được sao.

Con tàu Noah sẽ không bị hồng thủy nhấn chìm sao.

Tôi cho rằng câu chuyện này không chặt chẽ, hẳn là có những người khác cũng đã đóng thuyền, không chỉ có một chiếc thuyền gặp hồng thủy, nhưng đại bộ phận thuyền đều chìm, chỉ có một kẻ may mắn sống sót.

Cho nên triêu tứ mộ tam phân tán sức mạnh, đối mặt với hồng thủy, cũng chỉ có rất ít người sống sót.

Đỗ Lan nói: Hiệu ứng người sống sót, mọi người luôn cảm thấy người sống sót triêu tứ mộ tam có thể sống, mình triêu tứ mộ tam nhất định có thể sống, đây chính là ngu muội.

Tập trung sức mạnh làm việc lớn, mới là lựa chọn chính xác.

Nói bậy bạ.

Ngươi mới là kẻ đi ngược lại lịch sử.

Đỗ Lan hiện tại tình hình chính là đang chửi nhau với thứ do mình tạo ra.

Cơ chế của quái thú tư duy là do Đỗ Lan tạo ra, nhưng quái thú tư duy không bị Đỗ Lan kiểm soát, có tư duy của riêng mình.

Tư duy của Đỗ Lan cũng chỉ đại diện cho chính mình mà thôi, sẽ có những tư duy khác đối kháng với tư duy của hắn.

Tư duy tồn tại là để đối kháng, quái thú tư duy càng là hiện thực hóa của sự đối kháng, tuyệt đối sẽ không nể mặt Đỗ Lan.

Ra đòn mạnh.

Đỗ Lan hét lên: Đội trưởng, phản kích.

Nhưng Cửu Khóa hiện tại đều đang rơi vào nguy cơ, họ không có tư duy Đông Đại như Đỗ Lan.

Đối mặt với tư duy triêu tứ mộ tam, càng không thể phản kháng.

Đỗ Lan không còn cách nào, chỉ có thể đại náo.

Tư duy chiến thần, hình thái Thái Dương.

Cùng với tiếng gầm của hắn, âm thanh chuyển hóa thành sức chiến đấu, hét càng lớn, sức chiến đấu càng mạnh.

Trong nháy mắt biến thành mặt trời, một tiếng nổ vang trời, thế giới đều thay đổi.

Vạn vật tịch diệt, tư duy bốc hơi.

Tư duy chiến thần biến thành cục tẩy, tiêu diệt toàn bộ kẻ địch xung quanh.

Sao có thể.

Triêu tứ mộ tam sẽ không thua.

Quái khỉ tư duy không thể hiểu, rõ ràng sinh tồn là bản năng của sinh vật.

Đúng là bản năng, nhưng con người có thể chiến thắng bản năng.

Đỗ Lan biết có một số kẻ tàn nhẫn chính là có thể chiến thắng bản năng, tuy loại người này không nhiều, nhưng thực sự tồn tại.

Đỗ Lan không phải là cường giả chiến thắng bản năng, nhưng hắn có thể học tập từ những kẻ tàn nhẫn.

Có thể mượn sức mạnh của những kẻ tàn nhẫn để tiêu diệt triêu tứ mộ tam, nói: Ngươi không thể hiểu được sự đại vô úy này, chết đi.

Không, không thể có đại vô úy, không, ta không tin.

Dù có chết, nó cũng không tin thật sự có người có thể triêu tam mộ tứ, mà không phải triêu tứ mộ tam.

Triêu tam mộ tứ vi phạm bản năng, tuyệt đối không thể.

Nhưng quái khỉ đã không thể phản kích, chỉ có thể ôm hận mà chết.

Công việc của Cửu Khóa là nhìn chằm chằm vào bóng tối, năng lực chịu áp lực rất mạnh, nhưng lúc làm việc thì bắt tội phạm, lúc nghỉ ngơi thì đánh quái thú, ngày đêm đối mặt với tình thế tiến thoái lưỡng nan của đạo đức và pháp luật, cuộc đối quyết của tư duy và triết học.

Khó, quá khó, cảm giác như sắp phải về hưu sớm.

Mỗi lần đều làm những chuyện này, kết quả môi trường còn ngày càng tệ hơn, thật là ôi thôi.

Đà Cổ Tát cảm thấy có lẽ mình nên về hưu sớm, nếu không sớm muộn gì cũng sụp đổ, những chuyện linh tinh lộn xộn quá nhiều, căn bản không kết thúc được.

Thật muốn có người đi làm thay mình cho rồi.

Đà Cổ Tát tiêu cực nói.

Được chứ, trên mạng không phải có người cho người khác thuê cơ thể của mình, để người khác giúp mình đi làm, còn mình thì tiêu dao sao.

Hiện tại kỹ thuật tách linh hồn đã rất thành thục, cơ thể và linh hồn có thể tách rời, có thể để cơ thể ở lại nơi làm việc, nhưng linh hồn thì đi du lịch.

Đỗ Lan nói: Còn có người là cơ thể ở nhà, linh hồn đi làm thuê cho người khác.

Đây là phạm pháp.

Đà Cổ Tát nói.

Nhưng chẳng ai quản, hơn nữa như vậy một công việc có thể nuôi hai người, không phải rất tốt sao.

Đỗ Lan nói.

Đà Cổ Tát không nói nên lời, nhưng đây thực sự là chuyện đang xảy ra.

Cùng với khoa học kỹ thuật ngày càng phát triển, việc kiểm soát linh hồn cũng ngày càng chính xác, con người vốn là một thể cũng bị chia thành cơ thể và linh hồn, cũng trở nên chi tiết hơn.

Cơ thể và linh hồn có thể làm hai việc khác nhau, hai người có thể trao đổi cơ thể, có thể làm nhiều việc hơn.

Nhưng như vậy, công ty sẽ phải đối mặt với một vấn đề, họ thuê một người, là thuê cơ thể của đối phương, hay là thuê linh hồn của đối phương.

Nếu nói là thuê kiến thức chuyên môn và năng lực làm việc, thì thứ đó hoàn toàn nằm trong não, có thể sao chép.

Đối với công ty, chuyện này thật sự rất khó hạn chế, trừ phi họ đi xây dựng luật mới.

Nhưng xây dựng luật mới rất phiền phức, dù sao hiện tại vẫn chưa có động tĩnh gì.

Thế giới này rốt cuộc tại sao lại như vậy.

Tuy tôi cũng không thích công ty, nhưng nhân viên làm như vậy, cũng là không đạo đức.

Tuy Đà Cổ Tát ghét tư bản, nhưng hành vi cơ thể đi làm, linh hồn chuồn đi của nhân viên cũng không đủ tận tâm tận trách.

Đi làm lười biếng là thái độ của đại bộ phận người đi làm.

Rất nhiều người đều nói đi làm nhận lương là thành quả lao động, nhưng lười biếng mà vẫn lĩnh lương, đó mới là kiếm tiền.

Những lời này đúng là nói bậy nói bạ.

Tuy nói bậy, nhưng người đi làm thích nghe.

Không nên như vậy.

Đây là một cuộc đấu trí.

Cha cho rằng con hiếu thảo là tốt, con cho rằng cha từ ái là tốt, ông chủ cho rằng nhân viên chăm chỉ là tốt, nhân viên cho rằng ông chủ hào phóng là tốt, chồng cho rằng vợ xinh đẹp hiền huệ là tốt, vợ cho rằng chồng giàu có đảm đang là tốt.

Ngươi xem, mỗi người đều có yêu cầu đối với người khác, nhưng không có yêu cầu đối với chính mình.

Chương 3806

Có ai nói bản thân mình phải hiếu thuận, phải từ ái, phải chăm chỉ, phải hào phóng, phải hiền huệ, phải đảm đang không.

Đỗ Lan nói: Đạo đức đều là để ràng buộc người khác, đồng thời người khác cũng dùng đạo đức để ràng buộc mình.

Đà Cổ Tát không nói nên lời, mọi người quả thực là nghiêm khắc với người khác, khoan dung với bản thân.

Nhưng ông suy nghĩ một chút, nói: Kỷ sở bất dục vật thi ư nhân, chính mình còn không thể làm được có đạo đức, lại sao có thể yêu cầu người khác có đạo đức.

Cho nên mới có kỷ dục lập nhi lập nhân, kỷ dục đạt nhi đạt nhân, chính mình muốn có đạo đức, thì phải đi yêu cầu người khác, người khác vừa thấy ngươi yêu cầu ta, ta cũng yêu cầu ngươi, như vậy yêu cầu lẫn nhau, giám sát lẫn nhau, mới có thể tiến bộ.

Đỗ Lan nói: Như vậy, đạo đức mới có thể trở thành sự bổ sung cho pháp luật.

Thật là phức tạp.

Đà Cổ Tát nói.

Xã hội là do từng cá thể tạo thành, đương nhiên phức tạp, giống như tám tỷ viên châu đủ màu sắc trộn lẫn vào nhau, đó là một sự rực rỡ.

Đỗ Lan nói.

Đà Cổ Tát và Đỗ Lan còn đang trò chuyện, Tố Tử cầm một vụ án mới đi vào, nói: Có vụ án, họp.

Mọi người gác lại công việc trên tay, tụ tập lại với nhau.

Tố Tử mở máy chiếu, nói: Vụ án mới, lần này chúng ta phải triệt phá một loại dược phẩm bất hợp pháp mới nhất.

Đây là một loại thuốc bất hợp pháp tên là Huyết Ẩn, có thể kích hoạt hoạt động của não điện tử, khiến chip thần kinh sinh ra ảo giác.

Thứ này nguyên lý là gì.

Chip thần kinh ổn định như vậy, sao có thể bị ảnh hưởng.

Ba Đặc hỏi.

Là một loại ảnh hưởng đến tình hình điện tích của cơ thể, cho dù chip thần kinh có lợi hại đến đâu, cũng cần tiêu hao điện, chỉ cần điện trong cơ thể không ổn định, chip sẽ trở nên kỳ lạ.

Thậm chí có thể khiến chip thần kinh trực tiếp bị treo.

Đây là một loại dược phẩm bất hợp pháp rất nguy hiểm.

Tố Tử nói: Nhiệm vụ của chúng ta là phá hủy chuỗi sản xuất thuốc, bắt giữ kẻ đầu sỏ.

Có nghi phạm không.

Có, đây là bác sĩ Độ Biên, là chuyên gia trong lĩnh vực di truyền học vi sinh vật.

Đề tài nghiên cứu của ông ấy là di truyền dòng điện và chip thần kinh chính là nghiên cứu nội dung về mối quan hệ giữa sự thay đổi điện và chip, cho nên rất có khả năng liên quan đến ông ấy, có thể là ông ấy hoặc học sinh của ông ấy lợi dụng thuốc bất hợp pháp để kiếm thêm.

Lẽ nào không thể là rò rỉ công nghệ.

Tại sao nhất định phải là bác sĩ và học sinh của ông ấy.

Ba Đặc hỏi.

Tố Tử giải thích: Bởi vì yêu cầu sản xuất loại dược phẩm này rất cao, phải có môi trường cấp phòng thí nghiệm mới có khả năng hoàn thành.

Phòng thí nghiệm của giáo sư Độ Biên vừa khéo phù hợp yêu cầu.

Tóm lại, công nghệ là của ông ấy, ông ấy còn đáp ứng điều kiện sản xuất, người bình thường có được công nghệ cũng không thể sản xuất hàng loạt thuốc.

Vậy thì điều tra là được rồi.

Đà Cổ Tát cho rằng công việc này không khó, có nghi phạm rõ ràng, trực tiếp bắt giữ chắc chắn có thể phá án.

Không được, ông ấy là nhà khoa học nổi tiếng quốc tế, nếu điều tra trực tiếp, bất kể đối phương có tội hay vô tội đều sẽ gây ra dư luận quốc tế.

Chúng ta phải chú ý kỹ xảo, nếu đối phương vô tội thì tốt nhất, nếu có tội cũng phải bí mật bắt giữ, không được làm rùm beng.

Khó như vậy, chẳng trách giao cho Cửu Khóa chúng ta.

Đỗ Lan nói.

Công việc là công việc, đừng phàn nàn.

Tố Tử nói, cô vẫn không thay đổi, dường như bất kể xã hội biến thành thế nào, dù là trật tự hay hỗn loạn, đều có thể bình tĩnh đối đãi.

Dù sao từ nhỏ đã trải qua bi kịch, là một trong những người đầu tiên có toàn thân là nghĩa thể, thậm chí là người có nghĩa thể trẻ tuổi nhất.

Tố Tử và lĩnh vực khoa học còn có chút quan hệ, bởi vì cha mẹ cô chính là chuyên gia trong lĩnh vực thiết kế nghĩa thể, cô có thể được hưởng phương án trị liệu toàn thân nghĩa thể ngay từ đầu, không thể thiếu sức ảnh hưởng của cha mẹ cô trong ngành.

Đồng thời cũng không thể thiếu thành quả nghiên cứu của cha mẹ.

Thành quả nghiên cứu của cha mẹ, để con cái được hưởng ngay từ đầu, ở Nhật Bản quá phổ biến.

Nếu không có tai nạn máy bay đó, Tố Tử sẽ không trở thành quân nhân, mười phần thì có đến tám chín phần sẽ tiếp nối con đường của cha mẹ, trở thành một học giả.

Tiếc là thế sự vô thường, một tai nạn máy bay đã cướp đi cha mẹ cô, cũng khiến cô đi trên một con đường hoàn toàn khác.

Chuyện của nhà khoa học rất phiền phức, đặc biệt là nhà khoa học nổi tiếng quốc tế, chỉ cần có chút động tĩnh là có thể gây ra ảnh hưởng quốc tế.

Chúng ta điều tra thế nào.

Ba Đặc hỏi.

Xâm nhập vào đại học, giả làm sinh viên.

Tố Tử nói.

Hả.

Mấy gã to con thô kệch như chúng tôi không thể giả làm sinh viên được, căn bản không giống.

Tố Tử nói: Cho nên công việc này do tôi và Đỗ Lan hoàn thành, những người khác giám sát xung quanh.

Không vấn đề.

Đỗ Lan nói.

Mọi người nhìn về phía Đỗ Lan, cảm thấy hắn cũng không giống sinh viên, nhưng hắn được coi là gương mặt trẻ nhất trong Cửu Khóa, có khả năng giữ được tuổi trẻ.

Tố Tử sẽ đổi một bộ nghĩa thể trẻ hơn, như vậy là có thể vào đại học.

Bên đại học cũng sẽ phối hợp điều tra với chúng ta, vụ án này liên quan trọng đại, mọi người hãy tập trung tinh thần.

Tố Tử nói: Nếu phát hiện Huyết Ẩn có liên quan đến bác sĩ Độ Biên, nhất định không được đả thảo kinh xà, phải có được bằng chứng không thể chối cãi rồi mới hành động.

Rõ.

Mọi người bắt đầu sắp xếp, Đỗ Lan và Tố Tử ngụy trang đi vào, hai người trở thành sinh viên trao đổi từ Đông Đại đến.

Cho nên chọn tôi không phải vì ngoại hình của tôi, mà là vì tôi quen thuộc lịch sử Đông Đại.

Đỗ Lan ý thức được nguyên nhân hắn được chọn chính là vì tư tưởng của mình.

Không sai, chính là vì trong đầu anh toàn là tư tưởng đỏ, phương thức tư duy không giống chúng tôi, cho nên giả làm sinh viên trao đổi là thích hợp nhất.

Tố Tử nói.

Được thôi, làm một lần điều tra viên ngầm.

Đỗ Lan cũng không quan tâm, dù sao tư duy của hắn quả thực rất đỏ, hoàn toàn không giống người Nhật.

Chỉ là điều tra viên ngầm, từ này nghe có vẻ không được đứng đắn cho lắm.

Hơi thở của tuổi trẻ.

Đỗ Lan đến trường đại học để thực hiện nhiệm vụ xâm nhập, hắn và Tố Tử phải điều tra xem nhà khoa học nổi tiếng quốc tế, Bác sĩ Độ Biên, có thực sự liên quan đến dược phẩm bất hợp pháp hay không.

Nghiêm túc một chút.

Tố Tử nói.

Đỗ Lan tỏ vẻ không vấn đề, nói: Tôi sẽ điều tra cẩn thận.

Cẩn thận một chút, người trẻ là nhóm người dễ xúc động, dễ đi sai đường nhất.

Cậu đừng ảnh hưởng đến họ.

Tố Tử cho rằng người trẻ là dễ đi vào con đường tà đạo nhất.

Đỗ Lan lại cho rằng bất kỳ độ tuổi nào cũng dễ dàng lầm đường lạc lối, không chỉ riêng người trẻ.

Đương nhiên trong mỗi thời đại biến động, người trẻ quả thực là lực lượng cốt lõi, dù sao thì tạo phản, hạ khắc thượng, đánh trận đều lấy người trẻ làm chủ lực.

Người trẻ có sức sống hơn, cũng có tinh thần xông pha hơn.

Đỗ Lan đến trường đại học Nhật Bản với tư cách là sinh viên trao đổi của Đông Đại.

Trong thế giới cyberpunk, quan hệ hai nước rất bình thường.

Dù sao Nhật Bản vẫn là kẻ tuân theo quy tắc, thuộc dạng nước lớn mạnh thì họ giao thương, nước lớn yếu thì họ khuếch trương.

Đông Đại vẫn là nước lớn, Nhật Bản vẫn là nước nhỏ, vậy thì quan hệ hai nước sẽ không có thay đổi gì quá lớn, một nghìn năm qua thế nào, bây giờ cũng vậy.

Hiện tại thuộc giai đoạn giao thương, tức là nước lớn hùng mạnh, Nhật Bản thông qua chính sách bế quan tỏa cảng để đàn áp nội bộ.

Thủ tướng Nhật Bản hiện tại kiên trì độc lập tự chủ, thực chất là vì hai tập đoàn thương mại lớn trong nước đối kháng, tiến hành thỏa hiệp.

Một bên chủ trương giao thương với Đông Đại, một bên chủ trương giao thương với Mỹ Đế.

Để không cho hai bên nội chiến, nên thủ tướng thuộc phe trung lập, cả hai bên đều có thể chấp nhận, còn có thể đàm phán dưới khẩu hiệu độc lập tự chủ, không đến mức xé rách mặt nhau.

Đương nhiên độc lập tự chủ là không thể, Nhật Bản chưa bao giờ làm được.

Muốn độc lập tự chủ, hoặc là khuếch trương thành công, trong tay có con bài tẩy.

Hoặc là tự mình nắm giữ lực lượng sản xuất, có thể thu lợi lớn.

Nhưng bất kể thế nào đều cần nội bộ có sự đồng thuận mới được, nhưng Nhật Bản chưa bao giờ đạt được sự đồng thuận, ngay cả trong thời kỳ khuếch trương, vẫn có mâu thuẫn giữa hải quân và lục quân, có thể thấy nội bộ hỗn loạn đến mức nào.

Không giải quyết được sự chia rẽ nội bộ, thì rất khó nói đến độc lập tự chủ.

Tuy rằng độc lập tự chủ đối với Nhật Bản rất có sức hấp dẫn, họ đều hy vọng có thể tự quyết.

Tiếc là với trình độ hiện tại, khó.

Không phải nói giới tinh hoa Nhật Bản không có tầm nhìn, giới tinh hoa nhìn rất rõ, nhưng muốn thay đổi thì phải bắt đầu từ chính mình, giới tinh hoa Nhật Bản sẽ không làm như vậy.

Giới tinh hoa Nhật Bản rất rõ mình nên lấy lợi ích ra chia cho mọi người, đoàn kết mọi người lại.

Nhưng giữa các địa chủ với nhau có chuỗi nghi ngờ, giống như thợ săn trong khu rừng tối, không ai biết ai sẽ nổ phát súng đầu tiên.

Chương 3807

Giống như thời Xuân Thu Chiến Quốc, Nho gia nhân ái, Mặc gia kiêm ái, đều rất tốt, nhưng quý tộc tuyệt đối sẽ không dùng, nhân ái là cần chính mình lấy tài nguyên ra chia cho mọi người, nhưng quý tộc có thể chia tài nguyên, lại không có cách nào thu tài nguyên về.

Thu không về, thì toi rồi.

Nhân ái và kiêm ái đều không thể thu hồi lợi ích.

Ngay cả đến thời đại cyberpunk, rất nhiều quốc gia cũng không có phương tiện thu hồi lợi ích, giữa các địa chủ Nhật Bản không có cách nào tin tưởng, không thể nào lấy tài nguyên ra được.

Giới tinh hoa Nhật Bản dù biết phải làm thế nào, cũng không cách nào tin tưởng người khác, cũng không thể khiến người khác tin tưởng.

Cho nên biết phải làm thế nào, cũng không thực hiện được.

Chỉ có thể khống chế tài nguyên trong tay mình, chứ không phải mang ra lưu thông, vì lưu thông rồi, sẽ không về tay mình.

Thời Xuân Thu Chiến Quốc, Nho gia, Mặc gia hô hào vang dội, lại chẳng có tác dụng gì, chính là sự lúng túng như vậy.

Mãi đến Pháp gia mới có tác dụng, dùng pháp luật thưởng phạt để tiến hành lưu động tài nguyên, làm đúng thì thưởng, làm sai thì phạt.

Thưởng là chia tài nguyên, phạt là thu tài nguyên.

Pháp gia lấy phú quốc cường binh làm tiêu chuẩn, xây dựng kênh lưu động tài nguyên, làm được việc mà Nho gia và Mặc gia đều không làm được.

Trở thành lựa chọn hàng đầu của thời Chiến Quốc.

Nhưng khuyết điểm của Pháp gia, chính là thưởng lớn hơn phạt, vẫn cần phải khuếch trương thành công, ban thưởng đủ nhiều, mọi người mới có thể chấp nhận.

Hiện tại các quốc gia đều có luật, đều có thể dùng an ninh quốc gia làm tiêu chuẩn để kiểm soát trong nước, nhưng vẫn cần nguồn tài nguyên bên ngoài nhập vào, mọi người mới nghe lời.

Một khi tài nguyên giảm bớt, đến mức mọi người tranh đoạt tài nguyên của nhau, thì chính là tự làm tự chịu.

Đương nhiên ngoài Pháp gia, còn có tôn giáo.

Lấy tôn giáo làm nền tảng, mọi người bỏ ra tài nguyên, căn cứ vào giáo nghĩa làm tiêu chuẩn để phát tài nguyên và thu hồi tài nguyên.

Nhưng tôn giáo cũng thích khuếch trương, dù sao cướp của người khác vẫn sướng hơn.

Pháp gia và tôn giáo là những phương pháp xuất hiện sớm hơn, để kiểm soát lưu thông tài nguyên.

Cũng không thể thiếu thương nghiệp, thương nghiệp thậm chí có thể vượt qua Pháp gia và tôn giáo, thông qua việc kiểm soát tư bản để kiểm soát lưu thông, đương nhiên thương nghiệp cũng cần khuếch trương.

Pháp gia, tôn giáo, thương nghiệp, là ba phương hướng kiểm soát lưu thông tài nguyên lâu dài nhất trong xã hội loài người.

Còn có một thứ nữa, phát triển khá muộn, chính là khoa cử.

Thông qua khoa cử để phân phát và thu hồi tài nguyên, so với lịch sử nhân loại, khoa cử còn quá trẻ.

Tôn giáo và thương nghiệp là nguyên thủy nhất, Pháp gia ra đời vào thời Chiến Quốc, khoa cử đến tận triều Tùy mới ra đời.

Càng nguyên thủy thì càng tràn đầy yếu tố bạo lực, tôn giáo và thương nghiệp thường đi kèm với khuếch trương quân sự.

Pháp gia cũng lấy chiến tranh làm chủ.

Chỉ có khoa cử và chiến tranh có quan hệ rất xa.

Cho nên bạo lực với vai trò ẩn giấu, là thủ đoạn cuối cùng để kiểm soát lưu động tài nguyên.

Bạo lực có thắng thua, tôn giáo có thiện ác, thương nghiệp có nặng nhẹ, Pháp gia có thưởng phạt, khoa cử có tham liêm.

Đều có tiêu chuẩn thu phát tài nguyên của riêng mình, bạo lực chính là kẻ thắng thu tài nguyên, kẻ thua phát tài nguyên.

Tôn giáo chính là tín đồ thu tài nguyên, dị giáo đồ phát tài nguyên.

Thương nghiệp chính là kinh doanh có giá trị thì kiếm tiền, buôn bán không có giá trị thì lỗ vốn.

Pháp gia chính là hợp pháp thì thưởng, vi phạm thì phạt.

Khoa cử chính là trung thành, thanh liêm được ca ngợi, gian thần, tham lam bị đóng đinh trên cột trụ sỉ nhục của lịch sử.

Giới tinh hoa Nhật Bản không ngốc, cũng biết độc lập tự chủ thật sự nên làm thế nào, nhưng giữa họ không có quan hệ tin tưởng, ngay cả hai gia tộc liên hôn cũng không thể tin tưởng nhau.

Hai người tinh anh có thể trở thành bạn bè, nhưng tinh anh không đại diện cho bản thân, mà đại diện cho gia tộc, bản thân người tinh anh có lẽ sẵn lòng bỏ ra tài nguyên ủng hộ bạn bè, nhưng gia tộc chắc chắn không muốn.

Cái gọi là phe ôn hòa, chính là mọi người cùng nhau hợp tác, bỏ ra tài nguyên, cùng nhau xây dựng để có thêm tài nguyên, mọi người cùng nhau chia.

Cái gọi là phe cực đoan, chính là chỉ chịu trách nhiệm với người của mình, chiếm giữ tài nguyên của mình không buông tay, còn muốn cướp tài nguyên của người khác.

Tài nguyên nhiều, phe ôn hòa sẽ có được nhiều tài nguyên hơn.

Tài nguyên ít, phe cực đoan sẽ lộng hành.

Thời đại cyberpunk, chính là lúc phe cực đoan ngẩng đầu, mọi người đều muốn tranh đoạt tài nguyên, chứ không phải bỏ ra tài nguyên.

Trong trường đại học, đồng thời tồn tại phe ôn hòa và phe cực đoan, giới tinh anh ôn hòa ủng hộ thủ tướng độc lập tự chủ, giới tinh anh cực đoan lại chia thành nhiều phe phái, mỗi khu vực đều có một phe, đều tranh thủ lợi ích cho địa bàn của mình.

Họ rất thông minh, năng lực cũng rất mạnh, nhưng tranh qua tranh lại không có sự đồng thuận.

Đỗ Lan tham quan trong trường, cũng thấy không ít hoạt động của các đoàn thể, có diễn thuyết, có tọa đàm, có phát tờ rơi, cũng có biểu diễn công khai.

Mọi người đều có ý kiến riêng.

Với tư cách là sinh viên trao đổi, Đỗ Lan tự nhiên cũng bị những sinh viên này hỏi rất nhiều vấn đề.

Họ cũng biết xã hội đang có bệnh, nhưng không biết nên chữa trị thế nào.

Mọi người muốn biết Đỗ Lan nhìn nhận Nhật Bản như thế nào, có phương pháp chữa trị nào không.

Tôi thấy Nhật Bản rất tốt, không cần thay đổi.

Đỗ Lan tỏ vẻ không cần thay đổi, đều rất tốt.

Bất kể ai hỏi, Đỗ Lan đều trả lời như vậy.

Hắn không phải đến để lên lớp, mà là để điều tra vụ án, công việc chính vẫn là giám sát Bác sĩ Độ Biên.

Đương nhiên bình thường Đỗ Lan cũng sẽ dùng tình yêu, võ mồm, thấu hiểu lẫn nhau để giao lưu với mọi người.

Mọi người hãy thấu hiểu lẫn nhau một chút, hy vọng tội phạm cũng có thể tự thú, phát huy tinh thần yêu thương và ràng buộc.

Đỗ Lan biết bao hy vọng phá án chỉ cần dựa vào tình yêu, võ mồm, thấu hiểu lẫn nhau.

Như vậy phá án sẽ đơn giản hơn nhiều, có lẽ tội phạm đều có thể tự thú, tiết kiệm được rất nhiều phiền phức.

Tiếc là tội phạm hiển nhiên không phải là những nhân vật phản diện đáng yêu và mê người trong manga nhiệt huyết, không thể bị tình yêu cảm hóa.

Chỉ có thể dùng nắm đấm sắt tấn công, mới có thể cho tội phạm biết tay.

Người trẻ tuổi vẫn luôn thảo luận về tương lai của Nhật Bản, nhưng không biết tội ác đang ở ngay bên cạnh.

Một loại thuốc bất hợp pháp mới đang âm thầm lưu hành trong khuôn viên trường, đầu độc thần kinh tâm phiến của giới trẻ.

Rất nhiều người sẵn lòng giao tiếp với Đỗ Lan, vì Đỗ Lan đến từ Đông Đại, trong một nghìn năm qua, Đông Đại là mục tiêu truyền thống của Nhật Bản để chuyển dời mâu thuẫn nội bộ, bất kể là thương mại hay khuếch trương đều là lựa chọn hàng đầu.

Còn Mỹ Đế tuy là đối tượng mới, nhưng quá xa, có thể giao thương, nhưng không thuận lợi cho việc khuếch trương.

Địa chủ Nhật Bản ngoài thương mại và khuếch trương ra không có sự đồng thuận, thậm chí tôn giáo cũng mỗi người thờ một vị.

Chương 3808

Nguyên nhân rất đơn giản, ví dụ như muốn sửa một con đường, rốt cuộc là mọi người cùng góp tiền, hay là người dùng trả tiền.

Nếu là mọi người cùng góp tiền, sẽ có người nói đường sửa ở nhà người khác, tôi dùng còn phải đi một vòng lớn, hoàn toàn không có lợi, tôi không dùng, không dùng thì không góp tiền.

Nếu nói ai dùng người nấy trả tiền, sẽ có người nói, đường sửa xong là tốt cho mọi người, mọi người cùng dùng, ai có thể đảm bảo cả đời không dùng đến con đường này.

Vậy rốt cuộc ai trả tiền.

Vậy thì cần tìm chuyên gia biện luận, chuyên gia tìm ở đâu.

Phòng nghiên cứu, đại học, chính là nơi tập trung nhiều chuyên gia nhất.

Chuyên gia có thể tìm ra một nghìn lý do ủng hộ mọi người cùng góp tiền, cũng có thể tìm ra một nghìn lý do ủng hộ ai dùng người nấy trả tiền.

Dù sao chuyên gia cũng có lập trường, khoa học không có lập trường, nhà khoa học thì có.

Nhà khoa học sẽ vì lập trường của mình mà chọn một phe để ủng hộ.

Thực ra cả hai cách nói đều có lý, không chỉ sửa đường, còn có xây cảng, xây thủy lợi, trồng cây gây rừng, v. v.

đều là một bộ phận người được lợi, một bộ phận người bỏ tiền, nên đều phải cãi nhau.

Cãi nhau, mọi người lại hục hặc với nhau.

Đông Đại ở Tây Kinh có Diêm Thiết Luận, thực chất chính là thảo luận mọi người cùng góp tiền, hay là ai dùng người nấy trả tiền.

Đại học Nhật Bản cũng vậy, chuyên gia cũng chia thành các phe phái khác nhau.

Trước đây giao thương với Mỹ Đế có thu nhập, nên duy trì sự ổn định tương tự thời Mạc Phủ.

Nhưng cùng với sự suy yếu của Mỹ Đế, thu nhập từ thương mại giảm xuống, cần phải tìm lối thoát mới, hoặc là khuếch trương, hoặc là đổi đối tượng thương mại.

Đấu tranh nội bộ rất kịch liệt.

Đỗ Lan điều tra thuốc bất hợp pháp trong trường đại học, phát hiện rất nhiều sinh viên đang sử dụng Huyết Ẩn, loại thuốc này quả nhiên được sản xuất từ phòng thí nghiệm của giáo sư Độ Biên, hắn đã phát hiện ra dấu vết khi tham quan.

Nhưng cụ thể là ai sản xuất, vẫn cần điều tra, phòng thí nghiệm có camera giám sát, chỉ cần xem được camera là có thể tìm ra manh mối.

Huyết Ẩn lưu hành, cũng cho thấy áp lực của sinh viên Nhật Bản không nhỏ.

Sinh viên cũng rất lo lắng, không biết nên chọn thế nào, rốt cuộc là tiếp tục thân phương Tây, hay là trở về quỹ đạo lịch sử.

Sau Khiển Đường Sứ, Nhật Bản học tập chế độ Thăng Long, liền bắt đầu chinh phục người Hà Di, khuếch trương.

Khuếch trương xong là nội đấu, sau đó là giao thương với triều Tống, triều Minh, triều Thanh đều như vậy, mãi đến cuối triều Thanh, có lựa chọn mới, mua công nghệ từ phương Tây, sau đó là Minh Trị

Duy Tân, đối ngoại khuếch trương.

Đối ngoại khuếch trương thất bại, duy trì giao thương với Mỹ Đế.

Từ khi chinh phục người Hà Di, Nhật Bản chính là giao thương, khuếch trương, khuếch trương thất bại, tiếp tục giao thương.

Còn đối nội, chỉ cần không chết đói là được, trạng thái tốt nhất của bách tính là ăn không no, chết không đói, không có năng lực thách thức địa chủ.

Ở thời hiện đại chính là các nguồn tài nguyên như điện lực, thủy lực đủ để không chết đói là được.

Sinh viên đại học nên chọn thế nào.

Nếu chọn sai, sẽ rất lúng túng.

Có thể vừa tốt nghiệp đã bị kết án tử hình, cả đời không có tương lai.

Nhưng bất kể chọn thế nào, đều có người ủng hộ và người phản đối.

Đông thăng Tây hàng là tất yếu, chúng ta nên chọn Đông Đại.

Đông Đại đã không còn là Đông Đại trước đây nữa, Nhai Sơn chi hậu vô Việt Nam, bây giờ chúng ta mới là chính thống Thăng Long, văn hóa Đông Đại tốt nhất đều ở chỗ chúng ta, chúng ta không cần chọn Đông Đại nữa, nên tiếp tục chọn thoát Á nhập Âu, truyền bá văn hóa phương Đông chính thống.

Nhưng Đông Đại đang ngày càng mạnh lên.

Phương Tây cũng mạnh như vậy, chỉ cần các nước phương Tây đoàn kết lại, là có thể san bằng Đông Đại.

Vậy cũng phải đoàn kết được đã.

San bằng Đông Đại là ý của anh, không phải của họ.

Tại sao họ phải dùng sức mình để thỏa mãn nguyện vọng của anh.

Gây chiến với Đông Đại, họ sẽ có tổn thất rất lớn, bỏ người bỏ sức, cuối cùng người khác hưởng lợi, không ai làm như vậy.

Đông Đại lại là quốc gia có mức độ nhất thể hóa cao nhất, thương mại triều cống càng thành thục, giao thương với Đông Đại là rất cần thiết.

Anh đang phủ nhận độc lập tự chủ của Nhật Bản, anh là đồ phản bội.

Biện luận bất lợi cho mình, liền chụp mũ đối thủ, như vậy đối thủ nói có lý đến đâu, cũng là lời thì thầm của ác quỷ, không thể nghe không thể tin.

Anh đang ngụy biện, lịch sử một nghìn năm qua, chúng ta và Đông Đại luôn là láng giềng hữu nghị, một dải nước liền nhau.

Cút, đồ phản bội nhà ngươi, không đáng để bàn.

Nội đấu rất kịch liệt, vì một khi có kết quả, sẽ có người đi xuống, có người đi lên, không ai muốn đi xuống.

Đỗ Lan thầm nghĩ dù là thế giới cyberpunk, lòng người vẫn như cũ, công nghệ phát triển không có nghĩa là con người trở nên rộng lượng.

Gặp phải chuyện phải bỏ tiền bỏ sức, vẫn sẽ hỏi mọi người cùng góp tiền hay ai dùng người nấy trả tiền.

Trí tuệ nhân tạo cũng không thể giải đáp, vì cuộc thảo luận này, ai cũng có thể có lập trường của riêng mình.

Có người ủng hộ mọi người cùng góp tiền, cũng có người ủng hộ ai dùng người nấy trả tiền.

Áp lực quá lớn, chọn sai, cả đời là xong.

Chỉ có thể dùng Huyết Ẩn để thần kinh tâm phiến của mình nghỉ ngơi một chút, tuy rằng sự nghỉ ngơi này có thể gây tổn thương vĩnh viễn cho não, nhưng không sao, nếu không nghỉ, sẽ bị trầm cảm.

Chọn sai là chuyện cả đời, không ai dám dễ dàng đặt cược.

Đương nhiên cũng không ít người đã đặt cược.

Ngoài sự chuyển hướng thương mại, còn có sự đối kháng giữa phát điện truyền thống và phát điện năng lượng mới, còn có thảo luận về việc tích trữ điện và lãng phí điện.

Khi phát điện, không phải tất cả điện đều được sử dụng hết, một số điện bị lãng phí.

Cho nên điện lực có thể được tích trữ, khi điện dư thừa, tích trữ điện thành nội năng, thế năng, đợi lúc điện căng thẳng thì phát điện bổ sung.

Ví dụ như một số hồ chứa trên núi cao, sẽ bơm nước lên đỉnh núi vào ban đêm khi giá điện thấp.

Đợi đến ban ngày khi giá điện cao, thì xả nước phát điện.

Buổi tối mọi người đi ngủ, lượng điện sử dụng giảm, điện dư thừa sẽ bị lãng phí, lúc này bơm nước tích trữ là tốt nhất.

Ban ngày, mọi người bắt đầu dùng điện, lại phát điện.

Đây chính là pin thế năng.

Đương nhiên còn có nén không khí, dùng máy nén không khí để nén không khí vào các hang động dưới lòng đất, khi cần thì xả khí phát điện, đây là pin nội năng.

Tóm lại điện lực cũng cần được điều tiết.

Vậy có cần điều tiết không.

Hay là trực tiếp lãng phí.

Đối với các nhà máy điện, họ thà lãng phí, chứ không điều tiết, vì lãng phí, mới có giá điện cao.

Giống như chủ trang trại đổ sữa đi vậy.

Có người hỏi, tại sao không tặng.

Có thể tặng, chủ trang trại chắc chắn đã tặng hàng xóm rất nhiều, nhưng những nơi xa hơn thì không tặng được.

Chẳng lẽ tự mình bù tiền vận chuyển, tặng sữa cho mọi người sao.

Chương 3809

Không thể nào, không có khả năng đó.

Có người lại hỏi, tại sao không quảng cáo, để mọi người tự đến trang trại lấy sữa miễn phí.

Vậy thì đủ loại người tam giáo cửu lưu đều đến, ai sẽ tiếp đãi, gặp mâu thuẫn ai sẽ giải quyết, nếu có người trộm cắp, ai sẽ chịu trách nhiệm an ninh, gây ra tổn thất ai sẽ bồi thường.

Cho nên có thể tặng, nhưng chỉ có thể tặng hàng xóm xung quanh, xa hơn thì không tặng được, thà đổ đi còn hơn.

Còn có thể giảm bớt tổn thất.

Điện lực cũng vậy, tích điện cần xây dựng hồ chứa và nhà máy nén không khí, đây không phải chuyện đùa, ai sẽ bỏ tiền ra.

Cho nên thà lãng phí đi, dù sao tăng giá điện là được.

Chuyên gia cũng căn cứ vào lập trường của mình để thảo luận.

Còn lập trường của mình quyết định như thế nào, vẫn phải xem người khác cho bao nhiêu tiền.

Kiến thức chuyên môn của chuyên gia chắc chắn không có vấn đề, nhưng lập trường của họ thì chưa chắc không có vấn đề.

Bác sĩ Độ Biên là chuyên gia có uy tín trong lĩnh vực vi sinh vật, ông ủng hộ việc sửa đổi gen người, và hy vọng mọi người cùng góp tiền nghiên cứu đột phá gen, yêu cầu cả người nghĩa thể cũng góp tiền.

Người nghĩa thể trên người toàn là linh kiện máy móc, không cần thiết phải sửa đổi gen, tại sao phải góp tiền.

Nếu sửa đổi gen thật sự tạo ra loài người mới, chẳng phải là tạo ra đối thủ cạnh tranh cho người nghĩa thể sao.

Ai muốn đột phá gen, người đó tự bỏ tiền.

Người nghĩa thể góp tiền, để tìm đối thủ cạnh tranh cho mình.

Đùa à.

Người tự nhiên chắc chắn ủng hộ Bác sĩ Độ Biên, cho rằng nên mọi người cùng góp tiền nghiên cứu đột phá gen, đây là vì sự tiếp nối gen của toàn nhân loại, là vì tương lai của toàn nhân loại.

Người nghĩa thể là con người, cũng phải góp tiền góp sức.

Muốn nghiên cứu vi sinh vật, nghiên cứu gen, ai bỏ tiền.

Là mọi người cùng bỏ tiền, hay là người tự nhiên bỏ tiền.

Bác sĩ Độ Biên cho rằng nên mọi người cùng bỏ tiền, vậy thì các nhà khoa học nghiên cứu cải tạo máy móc và người nghĩa thể không đồng ý, nghiên cứu gen đối với họ chẳng có lợi ích gì, tại sao phải đưa tiền.

Điều này cũng giống như việc sửa thang máy cho tòa nhà cũ, cư dân tầng một, tầng hai cảm thấy mình không dùng thang máy, tại sao phải đóng tiền.

Ai dùng người nấy đóng tiền.

Nhưng nếu thật sự nói ai dùng người nấy đóng tiền, người tầng ba, tầng bốn cũng có thể cảm thấy mình không muốn đóng tiền, dù sao mình cũng có thể leo thang bộ.

Người tầng năm, tầng sáu có thể bỏ tiền, làm sao đảm bảo người tầng ba và tầng bốn tuyệt đối không dùng thang máy.

Người tầng bốn có thể lên tầng năm trước, rồi đi xuống một tầng.

Hơn nữa thang máy thật sự xây rồi, tầng một, hai, ba, bốn có nói làm phiền dân không, có nói thang máy có bức xạ không.

Đến lúc đó người tầng năm, tầng sáu là thiểu số, không chiếm ưu thế.

Lúc đó có nên mở cửa thang máy cho tầng ba, tầng bốn, để tranh thủ sự ủng hộ của họ không.

Nhưng nếu mở cửa, chính là mình bỏ tiền, tầng ba, tầng bốn hưởng lợi.

Cư dân một tòa nhà hợp tác làm một việc còn khó như vậy, huống chi là một thành phố, một quốc gia.

Lĩnh vực nghiên cứu cũng vậy, xác định một hướng nghiên cứu là phải tốn tiền.

Đối với người nghĩa thể sau khi cải tạo mà nói, bây giờ nghiên cứu gen không có lợi ích gì, họ không muốn bỏ tiền ủng hộ nghiên cứu gen.

Không có tiền thì không thể nghiên cứu, Bác sĩ Độ Biên lại không muốn ngồi yên, nên chỉ có thể không ngừng tham gia các cuộc họp ngân sách, hy vọng tranh thủ được kinh phí nghiên cứu.

Trừ phi có thể thông qua thương mại để có vốn, hoặc thông qua khuếch trương để có vốn, nếu không người tự nhiên và người nghĩa thể không có cách nào tạo ra sự đồng thuận.

Người tự nhiên tuy muốn nghiên cứu công nghệ gen, nhưng cũng lo lắng người nghĩa thể đâm sau lưng mình, phá rối nghiên cứu.

Ai dùng người nấy trả tiền tuy nói thì hay, nhưng thật sự bỏ tiền rồi, người nghĩa thể có thể nửa đường bỏ cuộc, khiến tiền của người tự nhiên đổ sông đổ bể.

Đỗ Lan rất rõ không có sự đồng thuận, không có sự tin tưởng, thì không ai có thể bỏ ra tài nguyên, chỉ có thể kiểm soát tài nguyên.

Ai dùng người nấy trả tiền, nghe rất hay.

Nhưng làm sao xác định người bỏ tiền có thể nắm được thành quả chiến thắng.

Đỗ Lan còn nhớ rất lâu rất lâu về trước, lúc đó hắn còn đi học, bốn người trong ký túc xá thảo luận kéo dây mạng.

Kết quả là bốn người ý kiến không thống nhất, cũng là ai dùng người nấy trả tiền.

Kết quả có ba người bỏ tiền, một người không bỏ.

Cuối cùng người không bỏ tiền cũng muốn dùng mạng, kết quả là đánh nhau luôn với một người đã bỏ tiền.

Thật sự đã đánh nhau.

Cho nên ai dùng người nấy trả tiền, nói thì hay, nhưng có thể bị bỏ cuộc giữa chừng.

Hơn nữa dù có thành công, cũng có thể biến thành nội chiến giữa người bỏ tiền và người không bỏ tiền.

Đều là tại tiền.

Đỗ Lan biết Bác sĩ Độ Biên tuy có danh tiếng trong giới học thuật, nhưng ông làm nghiên cứu lại rất thiếu tiền, không nhận được sự ủng hộ của tất cả mọi người.

Người nghĩa thể không chịu đưa tiền, người tự nhiên lại lo người nghĩa thể phá rối, cứ giằng co mãi.

Không có tiền, nghiên cứu bị trì hoãn.

Phải kiếm tiền, nên Bác sĩ Độ Biên đã phát triển Huyết Ẩn, hóa thân thành Tuyệt Mệnh Độc Sư.

Có tiền rồi, liền tiến hành nghiên cứu, ông dùng số tiền độc hại đó để làm việc chính nghĩa, nên không oán không hối.

Ông cho rằng mình không làm sai.

Âm thầm điều tra camera giám sát của trường, liền biết phòng thí nghiệm không có người ngoài vào, chính là bản thân Bác sĩ Độ Biên.

Tức là tội phạm chính là ông ta.

Bác sĩ Độ Biên có tiếng tăm rất tốt ở trường, không ngờ ông ta lại là chủ mưu.

Thảo Thế Tố Tử vẫn tôn trọng giới trí thức, tiếc là kết quả lại khiến người ta thất vọng.

Bác sĩ có tiếng tăm rất tốt, sinh viên hết lời khen ngợi, đều cho rằng ông là một giáo viên kiên nhẫn, ôn hòa và lịch sự.

Nhưng họ không biết Bác sĩ Độ Biên còn là một phần tử bất hợp pháp.

Làm sao đây.

Bắt giữ trực tiếp.

Phải có bằng chứng xác thực, chúng ta phải đợi lúc ông ta giao dịch mới bắt giữ.

Tố Tử nói.

Không vấn đề, cứ đợi lúc ông ta giao dịch rồi bắt.

Bác sĩ Độ Biên không biết mình đã bị Khoa 9 để mắt tới, vẫn đúng hẹn giao hàng, dù sao nghiên cứu cần kinh phí, nếu không không thể tạo ra thành quả.

Ông cũng bị ép đến đường cùng rồi, tiền nghiên cứu gen cứ bị kẹt mãi, không được duyệt, tuổi ông ngày càng lớn, chỉ có thể liều mình làm liều.

Chương 3810

Huyết Ẩn là sản phẩm phụ trong nghiên cứu của ông, có tác dụng với điện sinh học, có thể khiến thần kinh tâm phiến trong não xuất hiện đoản mạch gián đoạn, tạo ra cảm giác khác lạ.

Vốn dĩ ông không để tâm, nhưng có một lần, một sinh viên dùng nhầm, lập tức phê lên.

Ông mới nhận ra thứ này có tác dụng với thần kinh tâm phiến, nhưng lúc đó ông chỉ giấu Huyết Ẩn đi, không muốn làm hại sinh viên.

Nhưng bây giờ ông đã cùng đường, chỉ có thể hóa thân thành Tuyệt Mệnh Độc Sư.

Vì kinh phí nghiên cứu, liều mạng.

Huyết Ẩn bán rất chạy, mỗi lần xuất hàng số lượng ít cũng có thể thu về hàng chục vạn đô la Mỹ.

Tuy số tiền này đối với nghiên cứu chỉ là muối bỏ bể, nhưng cũng có thể giải quyết được cái khó trước mắt.

Người tự nhiên không dám cho tiền, người nghĩa thể phản đối cho tiền, vậy thì ông tự mình kiếm tiền, ông tin rằng mình đang làm việc đúng đắn, không cần phải day dứt và do dự, cứ làm là xong.

Giao dịch mới bắt đầu, Bác sĩ Độ Biên cũng biết thứ này không hợp pháp, nên lén lút bán.

Mặc áo gió, trước tiên dùng phần mềm hacker mượn một chiếc xe, đi đến điểm giao dịch.

Người giao dịch với ông đều là khách hàng cũ, ban đầu bác sĩ không ra mặt, mà dùng chuyển phát nhanh để giao hàng quy mô nhỏ.

Nhưng giao hàng quy mô nhỏ quá lãng phí thời gian, không hiệu quả, nên ông đã tìm một đối tác, để nhà phân phối đi giao hàng.

Mình chỉ cần một lần giao hết hàng cho hắn, là có thể nhận tiền trực tiếp.

Bác sĩ, cuối cùng ông cũng đến.

Khách hàng nhìn thấy người đàn ông mặc áo gió như nhìn thấy cứu tinh, nói: Huyết Ẩn hot lắm rồi, bây giờ cả khách hàng nước ngoài cũng đến tìm tôi, ông có thể tăng sản lượng không.

Không được, Huyết Ẩn cần môi trường sản xuất rất cao cấp, sản lượng ở chỗ tôi đã bão hòa, không thể tăng thêm.

Ông cần thiết bị gì, tôi đi mua.

Anh thật sự muốn sản xuất.

Đương nhiên, đây là con gà mái đẻ trứng vàng, sao có thể không muốn.

Ông nói đi, cần thứ gì, tôi dù có vắt óc suy nghĩ cũng nhất định sẽ mua được.

Cần thiết bị cấp phòng thí nghiệm, còn cần môi trường cấp phòng thí nghiệm.

Không vấn đề, mua.

Mua không được, chúng ta tự tạo.

Bác sĩ Độ Biên hỏi: Lượng tiêu thụ Huyết Ẩn thật sự tốt đến vậy sao.

Đương nhiên, thời buổi này, mọi người sống chẳng có hy vọng gì, Huyết Ẩn có thể khiến mọi người sướng một chút là được rồi.

Nhưng nếu dùng quá liều sẽ chết.

Ai quan tâm chứ, thay vì sống trong đau khổ, thà chết trong ảo giác tươi đẹp.

Đối với những người như chúng tôi, Huyết Ẩn là tốt nhất, trực tiếp giết chết thần kinh tâm phiến, không để lại gì cả, định dạng hóa, định dạng hóa triệt để, chết là hết.

Bác sĩ Độ Biên nghe xong, càng thêm kiên định với dự án nghiên cứu gen của mình, nếu có thể đột phá giới hạn gen, có lẽ có thể giúp nhân loại giải thoát khỏi đau khổ, hướng tới hạnh phúc.

Cho nên cần kinh phí nghiên cứu, và sự hy sinh của Huyết Ẩn là cái ác cần thiết.

Vì hạnh phúc của mọi người mà hy sinh một số ít người, đây là điều bắt buộc, mình phải làm việc đúng đắn, chỉ cần thành công, mọi sự hy sinh đều có giá trị.

Bác sĩ Độ Biên tự cổ vũ mình.

Không được động, tất cả giơ tay lên.

Mỗi lời các người nói bây giờ sẽ trở thành chứng cứ trước tòa.

Khoa 9 đột nhiên xuất hiện, bao vây hiện trường.

Bác sĩ Độ Biên, ông thật sự khiến người ta thất vọng.

Đỗ Lan bước ra nói.

Là cậu.

Đúng vậy, tôi là nội gián.

Đỗ Lan kiêu ngạo công khai thân phận.

Khoảnh khắc nội gián công bố thân phận, cả con người đều thăng hoa.

Bác sĩ nói: Tôi làm vậy đều là vì kinh phí nghiên cứu, chỉ cần tôi thành công, nhân loại sẽ bước sang một tầm cao mới.

Những phát minh vĩ đại trước đây cũng nói như vậy, khi thần kinh tâm phiến được phát minh, các nhà khoa học cũng nói nhân loại sẽ bước sang một tầm cao mới, nhưng thực tế là gì.

Nhìn cuộc sống của mọi người xem, thần kinh tâm phiến căn bản không làm cho mọi người hạnh phúc.

Ông làm sao chắc chắn nghiên cứu của mình có thể làm được những việc mà thần kinh tâm phiến không làm được.

Bác sĩ á khẩu, thần kinh tâm phiến là phát minh vĩ đại nhất cuối thế kỷ trước, nghiên cứu của mình chưa chắc đã vượt qua được thần kinh tâm phiến.

Trừ phi có một phát minh có thể đột phá giới hạn vật chất, mang lại cho con người năng lượng, đất đai, thủy lợi vô hạn, nếu không thì không thể hạnh phúc.

Tài nguyên đã bị khóa chặt, là rồng phải cuộn mình, là hổ phải nằm im.

Tang vật và người đều bị bắt, kẻ đứng sau Huyết Ẩn chính là nhà khoa học nổi tiếng quốc tế, ông bị bí mật đưa đến trụ sở Khoa 9 để thẩm vấn.

Bác sĩ Độ Biên cũng không giấu giếm, kể hết toàn bộ quá trình tâm lý của mình.

Sau khi Khoa 9 điều tra, cũng phát hiện Bác sĩ Độ Biên đã sớm hết tiền, nhà cửa, tiền tiết kiệm đều đã đầu tư vào nghiên cứu, thậm chí vợ cũng đã ly hôn.

Ông tuyệt đối không phải vì hưởng thụ cá nhân, mà là vì nghiên cứu, đem hết tiền tiêu vào phòng thí nghiệm.

Tuy đã vi phạm pháp luật, nhưng tôi không sai.

Đây chính là thái độ của ông.

Xem ra ông ta cũng muốn nói mình là cái ác cần thiết.

Đỗ Lan tỏ vẻ tên tội phạm này chắc chắn cũng cho rằng mình làm việc xấu, là việc bắt buộc phải làm, nên tự mình gánh chịu tất cả, tuyệt không hối hận.

Bác sĩ Độ Biên thú nhận không hối hận, trong phòng thẩm vấn thản nhiên nói: Nghiên cứu của tôi có thể mang lại phúc lợi cho nhân loại, chỉ cần thành công, gen sẽ đột phá, người tự nhiên sẽ có được tự do thực sự.

Đây là nghiên cứu cần thiết, các người thả tôi về, tôi còn có thí nghiệm rất quan trọng phải làm.

Tôi đã nói rồi, sự phát triển của công nghệ không thể mang lại hạnh phúc thực sự cho nhân loại.

Máy tính, ô tô, tàu hỏa, nghĩa thể, thần kinh tâm phiến đều đã chứng minh con người không thể dựa vào công nghệ để hạnh phúc.

Khi một công nghệ mới đột phá, mọi người luôn mong đợi dựa vào công nghệ là có thể hạnh phúc, kết quả lại không.

Cho nên dù thí nghiệm của ông thành công, cũng không thể thay đổi được gì.

Đỗ Lan nói: Ông là một nhà khoa học, lẽ nào thật sự tin rằng khoa học có thể nâng cao đạo đức và hạnh phúc của con người.

Nếu chuyện này xảy ra, thì quốc gia đầu tiên xảy ra cách mạng công nghiệp nên là nơi hạnh phúc nhất trên Trái Đất rồi.

Bác sĩ Độ Biên im lặng.

Để hợp pháp hóa nghiên cứu của mình, liền cho rằng nghiên cứu của mình rất quan trọng đối với nhân loại, và hy vọng tất cả mọi người đều vô điều kiện ủng hộ mình.

Nếu lời lẽ này có thể thành công thuyết phục người khác, ông cũng không đến nỗi phải liều mình làm liều, trực tiếp thuyết phục cấp trên cấp ngân sách cho ông chẳng phải tốt hơn sao.

Đỗ Lan vô tình nói: Thực tế là, ông không thuyết phục được cấp trên, nên ông cũng không thể thuyết phục được chúng tôi.

Bác sĩ Độ Biên rất bất lực, ông thật sự cho rằng nghiên cứu của mình có thể làm cho thế giới tốt đẹp hơn, tại sao người khác không tin.

Bởi vì ông không thể chứng minh mình nhất định có thể đưa ra kết quả thí nghiệm, chứ không phải không ngừng đốt tiền.

Nếu ông nói cho tôi một trăm triệu, tôi chắc chắn có thể đưa ra thành quả, thì sẽ có người cho ông tiền.

Nhưng nếu ông tiêu hết một trăm triệu, lại cần thêm một trăm triệu, hoàn toàn không chắc chắn mình có thể đưa ra thành tích hay không, mọi người sẽ không thể cho nữa.

Cộng thêm sự không tin tưởng giữa người tự nhiên và người nghĩa thể, càng không thể cho tiền.

Ông có một nghìn lý do cần tiền, tôi cũng có một nghìn lý do không cho tiền.

Thực ra tôi cho rằng hành vi tự cung tự cấp của ông là đúng, nên tự mình kiếm tiền, tự mình nghiên cứu.

Dù vi phạm pháp luật cũng không sao, chung quy là tự mình nắm giữ vốn, không bị người khác khống chế.

Đỗ Lan nói.

Bác sĩ Độ Biên nói: Các người đưa tôi đến viện kiểm sát đi, tôi nhận tội.

Những chuyện khác tôi không muốn nói nhiều.

Ông thừa nhận tội ác, nhưng không muốn nói thêm gì nữa.

Vụ án kết thúc.

Đà Cổ Tát không khỏi hỏi: Chúng ta có phải đã phá hoại cơ hội lớn mạnh của người tự nhiên không.

Nếu nghiên cứu gen của ông ta thật sự thành công, người tự nhiên có lẽ sẽ tiến hóa.

Trước đây anh không nói vậy, tôi nhớ mấy năm trước, anh nói gen là thành quả vĩ đại nhất của tự nhiên, nên để bàn tay vĩ đại của tự nhiên kiểm soát sự tiến hóa của loài người.

Còn sức mạnh của con người là yếu đuối, tầm nhìn của con người là hạn hẹp, nghĩa thể do con người phát triển là thiển cận.

Sao bây giờ việc con người sửa đổi gen lại có thể đột phá được giới hạn của con người.

Đỗ Lan cười nói: Máy móc do con người chế tạo là sản phẩm thiển cận, còn việc sửa đổi gen lại trở thành tầm nhìn xa trông rộng, còn mạnh hơn cả tự nhiên.

Đà Cổ Tát nhớ lại trước đây mình quả thực đã nói như vậy, cho rằng phương hướng tiến hóa của loài người nên giao cho tự nhiên vĩ đại, chứ không phải do con người tự quyết định.

Con người thiển cận, nếu con người tự quyết định, chắc chắn sẽ đi đường vòng.

Chỉ có tự nhiên tiến hóa cho con người, mới là chính xác, vĩ đại, có tầm nhìn xa.

Chế tạo máy móc là sự can thiệp của con người, cải tạo gen cũng là sự can thiệp của con người, không thể tiêu chuẩn kép.

Đà Cổ Tát chính là tiêu chuẩn kép, không phải phản đối sự can thiệp của con người, chỉ là sợ người máy ngày càng mạnh, cướp đi tài nguyên của người tự nhiên.

Chương 3811

Nhưng bây giờ là tăng cường người tự nhiên, cướp tài nguyên về tay người tự nhiên, anh ta chắc chắn vui lòng.

Phát triển người nghĩa thể, là mọi người cùng bỏ tiền, hay là người nghĩa thể tự bỏ tiền.

Đà Cổ Tát cho rằng là mọi người cùng bỏ tiền.

Phát triển người tự nhiên, là mọi người cùng bỏ tiền, hay là người tự nhiên tự bỏ tiền.

Đà Cổ Tát cho rằng là người tự nhiên tự bỏ tiền.

Là mọi người cùng bỏ tiền, hay là ai dùng người nấy bỏ tiền.

Cũng rất dễ tiêu chuẩn kép.

Đà Cổ Tát cũng là người, rất dễ tiêu chuẩn kép.

Không chỉ anh ta, đại đa số người đều như vậy.

Rốt cuộc là mọi người cùng bỏ tiền, hay là ai dùng người nấy bỏ tiền.

Cuối cùng vẫn phải phân tích cụ thể tình hình cụ thể, vẫn cần có người làm trọng tài.

Nếu không những người kiên trì quan điểm khác nhau có thể chửi bới kịch liệt, đấu đá đảng phái đến cùng.

Bởi vì cả hai bên đều có thể tìm chuyên gia ủng hộ đường lối của mình.

Bác sĩ Độ Biên là chuyên gia nổi tiếng quốc tế, tuy Khoa 9 rất giữ thể diện, nhưng một nhà khoa học lớn như vậy mất tích, vẫn bị quốc tế quan tâm.

Mọi người đều muốn biết tin tức của Bác sĩ Độ Biên, muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với ông.

May mắn là những chuyện này không liên quan đến Khoa 9, Khoa 9 còn có nhiệm vụ của mình, còn có những vụ án lớn cần phải phá.

Cứ như vậy hai năm trôi qua, Nhật Bản có một thế lực hắc ám nhanh chóng trỗi dậy.

Họ dựa vào quản lý quân sự hóa, thôn tính các thế lực hắc ám bản địa của Nhật Bản, hình thành một băng đảng khổng lồ là Hắc Thủ Bang.

Băng đảng này đã gây ra một loạt sự kiện bạo lực, nhanh chóng khuếch trương, trở thành một thế lực không thể xem thường.

Khoa 9 cần điều tra kẻ đứng sau Hắc Thủ Bang, rốt cuộc là ai mà ghê gớm vậy.

Có thể trong thời gian ngắn thống nhất thế lực hắc ám Nhật Bản, rốt cuộc vũ khí và vốn từ đâu ra.

Đương nhiên là đến từ Dạ Chi Thành.

Là lão già Hoang Phản muốn ra tay với Nhật Bản.

Dã tâm của Hoang Phản rất lớn, không thỏa mãn với Dạ Chi Thành, còn muốn có thêm địa bàn.

Cho nên hắn bỏ tiền bỏ người, vũ trang một nhóm huyền thoại của Dạ Chi Thành đến Nhật Bản kiểm soát địa bàn.

Ngoài việc trực tiếp thôn tính các thế lực hắc ám bản địa, còn bỏ tiền kiểm soát chính khách.

Mục tiêu của Hoang Phản là biến Nhật Bản thành một Dạ Chi Thành cỡ lớn.

Đối với Nhật Bản mà nói, có một kẻ thù chung không phải là chuyện xấu, có thể khiến mọi người đoàn kết lại.

Nếu có ai không muốn đoàn kết, chính là phản bội, có thể dùng lý do an ninh quốc gia, dân tộc nguy vong để ra tay.

Thủ tướng nhận ra dã tâm của Hoang Phản, địa vị của ông cũng không ổn định, vì Hoang Phản muốn dựng lên một con rối lên đài.

Các thế lực đan xen phức tạp, Khoa 9 ở trong đó chỉ là quân cờ.

Thủ tướng hy vọng dùng Khoa 9 để kiềm chế sự trở lại của công ty Hoang Phản, công ty Hoang Phản thì muốn dùng thế lực hắc ám để kiểm soát Khoa 9 và Lực lượng Tự vệ.

Cuộc tranh giành của các bên vô cùng kịch liệt, Khoa 9 không có khả năng phán đoán, chỉ có thể thủ tướng bảo đánh ai thì đánh nấy, thủ tướng bảo đi đâu thì đi đó.

Thủ tướng kiên trì độc lập tự chủ cho Nhật Bản, Khoa 9 cũng ủng hộ.

Thực ra các địa chủ đều biết Nhật Bản không thể độc lập tự chủ, ai làm chủ.

Các địa chủ căn bản sẽ không phục.

Đương nhiên họ cũng không phục công ty Hoang Phản.

Công ty Hoang Phản quả thực rất mạnh, nhưng các địa chủ Nhật Bản rất rõ, một khi Hoang Phản vào Nhật Bản sẽ kiểm soát các địa chủ.

Cho nên họ thà bảo vệ bên cạnh thủ tướng, đối kháng công ty Hoang Phản.

Thủ tướng kiên trì độc lập tự chủ, không thân phương Tây, cũng không thân Đông Đại, có thể làm hài lòng các địa chủ các phe.

Không ai làm chủ, chỉ là cùng nhau đối kháng kẻ muốn cưỡi lên đầu mọi người.

Khoa 9 là con dao trong tay thủ tướng, có tác dụng rất lớn.

Tuy nhiên Đỗ Lan biết con dao này càng sắc bén, dùng xong càng dễ chết.

Bởi vì các địa chủ sẽ không cho phép thủ tướng nắm giữ bảo đao, không thể đuổi đi một Hoang Phản, lại nghênh đón một Mạc Phủ Tướng quân.

Cho nên bây giờ họ bảo vệ thủ tướng, đợi đuổi được Hoang Phản đi rồi, sẽ phải làm suy yếu thủ tướng.

Đến lúc đó Khoa 9 chính là cái gai trong mắt.

Tình hình chính là phức tạp như vậy, thủ tướng cũng biết những địa chủ này không cho phép Hoang Phản cưỡi lên đầu họ, càng không cho phép mình cưỡi lên đầu họ.

Khi cần thiết, thủ tướng cũng không ngại bán đứng Khoa 9.

Mối quan hệ giữa quốc vương và quý tộc rất phức tạp.

Quý tộc hy vọng quốc vương có thể khai cương thác thổ, mang lại lợi ích.

Lại sợ quốc vương chỉ tay năm ngón, cưỡi lên cổ mình.

Cho nên Đại Vũ kiến lập gia thiên hạ, nhưng truyền cho đời sau thì luôn động loạn.

Vua La Mã cổ đại cũng trực tiếp thần ẩn, bị Lôi Thần mang đi.

Có thể thấy quý tộc cần một vị vua, lại sợ vua.

Thủ tướng Nhật Bản tôn sùng độc lập tự chủ, hiện tại lại đoàn kết mọi người đối kháng công ty Hoang Phản dã tâm bừng bừng, mọi người tập trung sức mạnh vào người thủ tướng, như vậy thủ tướng liền trở nên mạnh mẽ.

Điều này giống như Đại Vũ trị thủy, mọi người tập trung tài nguyên vào người Đại Vũ, Đại Vũ thành công trị thủy, sau đó ông xây dựng nên gia thiên hạ đầu tiên, giao vị trí của mình cho con trai, khai sáng triều Hạ.

Nhưng mọi người không chấp nhận, nên sau khi Đại Vũ chết, mọi người phản bội.

Có thể thấy khi gặp đại sự, sẽ có một người giải quyết vấn đề đứng ra, mọi người tập trung tài nguyên lại, để người đó giải quyết vấn đề.

Nhưng ngược lại, người đó sẽ áp chế tất cả mọi người, cũng là mâu thuẫn và thống nhất.

Đối với thủ tướng Nhật Bản cũng vậy, hiện tại công ty Hoang Phản xâm lược, mọi người cần một người tập trung sức mạnh để đối kháng, cũng biết một khi thành công, người này sẽ quay lại áp chế mọi người.

Cho nên cách tốt nhất là trước tiên để ông ta giải quyết vấn đề, sau đó quay lại giết ông ta, như vậy mọi người lại có thể khôi phục nguyên trạng.

Chương 3812

Thủ tướng cũng rất rõ, chỉ cần hiểu lịch sử, sẽ biết chống lại công ty Hoang Phản không phải là dấu chấm hết của lịch sử, sau khi chống cự sẽ tiếp tục phát triển.

Nếu ông ta muốn giữ vững địa vị, cách tốt nhất là đối ngoại khuếch trương, dùng sức mạnh ngưng tụ vào mình chuyển hóa thành nhiều lợi ích hơn, thỏa mãn mọi người.

Đương nhiên cũng có thể thử trực tiếp đánh địa chủ chia ruộng đất, vung đao tạo ra lịch sử mới cho Nhật Bản.

Đương nhiên điều này thì hơi quá, thuộc về việc xây dựng sự đồng thuận mới, tương đối khó khăn.

Hoặc cũng có thể thử một số phương án khác, ví dụ như dùng năng lượng để phát triển trí tuệ nhân tạo, chế tạo quân đội cyber, dùng người máy quản lý quốc gia.

Tóm lại thủ tướng phải chuẩn bị cho tương lai.

Công việc của Khoa 9 là thủ tướng chỉ đâu, đánh đó.

Hiện tại họ đang điều tra kẻ đầu sỏ của công ty Hoang Phản lẻn vào Nhật Bản, thống nhất thế lực hắc ám.

Hắn tên là Thomas, là người Nhật Bản, lúc trẻ là một thủy thủ, theo tàu của Mỹ Đế đi khắp thế giới, tự đặt tên là Thomas.

Trung niên đến Dạ Chi Thành, nỗ lực với mục tiêu trở thành huyền thoại, tiến hành cải tạo cơ thể mình, vì đi khắp thế giới, nói được nhiều ngôn ngữ, nên đã thành lập Băng Quốc Tế ở Dạ Chi Thành, đoàn kết những người di cư bất hợp pháp các nước để thực hiện tội phạm buôn người, cuối cùng được Hoang Phản trọng dụng.

Bây giờ Thomas trở về Nhật Bản, cũng làm nghề buôn người, đồng thời cũng là vòi kiểm soát cơ sở của công ty Hoang Phản đối với Nhật Bản.

Thomas này cực kỳ giảo hoạt, có nhiều thế thân, hành tung bí ẩn, chúng tôi điều tra một thời gian đều không có kết quả, không biết hắn cụ thể ở đâu.

Có lúc nhiều nơi sẽ xuất hiện nhiều Thomas, có lúc lại đột nhiên biến mất, hoàn toàn không tìm được.

Thảo Thế Tố Tử nói: Hơn nữa hắn còn nắm giữ một đội bảo an gồm các quân nhân chuyên nghiệp, chiêu mộ các sĩ quan đã nghỉ hưu, những người này đều sử dụng linh kiện quân dụng để cải tạo, và sở hữu vũ khí hỏa lực mạnh, được trang bị máy bay không người lái tổ ong, chiến xa thông minh, ống phóng tên lửa, còn có một lượng lớn binh lính hacker.

Đây chính là quân đội.

Ba Đặc nói: Cấu hình giống hệt quân đội, vượt xa Khoa 9.

Đúng vậy, thực lực của họ vượt qua Khoa 9.

Tố Tử nói: Cho nên lần điều tra này rất nguy hiểm.

Đây không còn là cảnh sát bắt trộm nữa, mà là xâm lược, là sự xâm lược của công ty Hoang Phản đối với chúng ta.

Chúng ta hiện tại chính là đang đánh trận.

Đà Cổ Tát nói: Thời đại này ngoài chiến tranh hạt nhân, chính là chiến tranh giữa các công ty, và sự xâm lược của công ty đối với quốc gia.

Sự xâm lược của công ty và chiến tranh giữa các quốc gia không giống nhau, họ thường xâm lược và kiểm soát một lĩnh vực nào đó, chứ không phải kiểm soát toàn quốc.

Cho nên dân thường không cảm nhận được bị xâm lược, nhưng kẻ thù thực sự đã âm thầm tiến vào.

Thời buổi này chiến tranh cũng không hiếm, nhưng cuộc xâm lược quy mô lớn như vậy thường sẽ không thành công.

Cho nên công ty xâm nhập quốc gia đã áp dụng phương pháp kiểm soát một lĩnh vực nào đó, sau đó từ từ khuếch tán.

Ví dụ như giáo dục, y tế, nông nghiệp, điện lực, thủy lợi, hay thế lực hắc ám.

Tư bản kiểm soát huyết mạch của một quốc gia, sau đó tiếp tục khuếch tán.

Đỗ Lan nhún vai, thầm nghĩ loại chuyện này trăm năm qua vẫn luôn xảy ra ở các nước Nam Mỹ.

Nào là công ty chuối, nào là công ty đồ uống, một công ty kiểm soát nông nghiệp hoặc nước ngọt của một quốc gia.

Nam Mỹ sớm đã như vậy, nhưng Nam Mỹ cũng có cách của mình, chính là du kích và quốc hữu hóa.

Công ty có thể kiểm soát huyết mạch của một quốc gia, nhưng công ty muốn kiểm soát không thể chỉ dựa vào suy nghĩ, cũng phải xây dựng cơ sở hạ tầng, cũng phải thuê nhân viên, những thứ này là hữu hình, có thể kiểm soát được.

Cho nên công ty xâm lược một quốc gia, tư bản là vô hình, nhưng vật chứa tư bản là hữu hình.

Giống như khoa học không có quốc tịch, nhưng nhà khoa học thì có.

Thứ vô hình có thể nhanh chóng phân tán, nhưng thứ hữu hình lại sẽ bén rễ, khó di chuyển.

Đối với Nam Mỹ mà nói, trăm năm cô đơn, chính là không ngừng trải qua giữa tư bản nước ngoài và du kích bản địa, tư bản nước ngoài vào, mọi người đem hết tài nguyên như lợn, bò, dê trong nhà bán cho tư bản nước ngoài, mình có vốn, lại ca hát nhảy múa.

Đợi tiền tiêu hết, lại tìm cách cướp lại lợn, bò, dê.

Quá trình cướp lại chắc chắn sẽ chết rất nhiều người, hơn nữa sau khi cướp lại, lợn, bò, dê cũng không có sự phát triển gì thêm, lại phải tìm tư bản nước ngoài để bán.

Đổi lấy tiền xong, tiếp tục ca hát nhảy múa.

Tiền tiêu hết, tiếp tục cướp lại lợn, bò, dê.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, trăm năm cô đơn.

Dù sao tài nguyên hữu hình chỉ cần không biến mất, là có thể lặp đi lặp lại giày vò.

Chỉ là trước đây, thủ đoạn này là đối phó với các nước Nam Mỹ đang phát triển.

Bây giờ Nhật Bản cũng có đãi ngộ như vậy, không quen.

Chúng ta nhất định phải bắt được Thomas.

Giám sát những thế thân này, nhất định phải tìm ra sơ hở.

Tố Tử sắp xếp công việc.

Mọi người lập tức xuất kích, bắt đầu giám sát.

Thế lực hắc ám là một bộ phận của quản lý cơ sở, ở Nhật Bản đã quá quen thuộc, thậm chí khi cứu trợ thiên tai, cũng cần thế lực hắc ám góp một phần sức lực.

Nhật Bản không có năng lực quản lý cơ sở gì, khi gặp sự kiện lớn, không thể tổ chức được nhân lực.

Quản lý cơ sở là một hệ thống vô cùng phức tạp, không phải tùy tiện là có thể huy động được người.

Năng lực huy động đều là từng tầng từng tầng huấn luyện mà ra, mỗi năm đều cần huấn luyện phòng chống thiên tai, thật sự gặp chuyện mới có thể tổ chức mọi người lại.

Nhật Bản không có, không hề đi sâu vào các thôn xóm cơ sở, vẫn là các hương hiền địa phương quản lý.

Hương hiền cũng phải kiếm tiền, nên sẽ làm một số ngành công nghiệp xám trong thành phố.

Nếu chỉ dựa vào công chức Nhật Bản quản lý, căn bản quản không xuể.

Tóm lại tình hình là như vậy, Thomas đã thôn tính rất nhiều thế lực hắc ám ở Nhật Bản, thông qua việc kiểm soát ngành công nghiệp xám để kiểm soát các hương hiền.

Hương hiền thì không quan tâm, chỉ cần kiếm được tiền, mặc kệ quốc gia này rốt cuộc là của ai làm chủ.

Nhưng đối với các gia tộc lớn mà nói, sự kiểm soát này không thể nhịn, một khi công ty Hoang Phản đứng vững gót chân, tiếp theo chắc chắn sẽ kiểm soát nhiều ngành công nghiệp hơn, vậy thì ngày tháng sau này của họ sẽ không dễ chịu, cũng phải trăm năm cô đơn.

Không ngừng đấu trí với tư bản nước ngoài, không ngừng chịu ảnh hưởng của chu kỳ kinh tế.

Trước đây là khuếch trương, thương mại không ngừng tuần hoàn.

Nếu bị tư bản nước ngoài kiểm soát, sẽ là du kích, thương mại không ngừng tuần hoàn.

Trước đây chiến tranh ở ngoài đảo, sau này có thể sẽ ở trong đảo.

Năng lực tiêu hóa tư bản nước ngoài của Nhật Bản còn không bằng Thiên Trúc, Thiên Trúc còn có chế độ đẳng cấp, bất kể ai vào, đều phải trở thành một thành viên của đẳng cấp, mà không thể nhảy ra khỏi trò chơi này.

Nói cho cùng chính là một sự đồng thuận mà mọi người đều có thể chấp nhận, chế độ đẳng cấp chính là sự đồng thuận mà người Thiên Trúc đều có thể chấp nhận.

Tóm lại Khoa 9 rất nỗ lực phản kháng, tuyệt đối không cho phép tư bản nước ngoài xâm lược, nhất định phải bảo vệ độc lập tự chủ.

Có một kẻ thù thật sự là chuyện tốt, có thể khiến mọi người tin rằng đánh bại kẻ thù là có thể có một kết cục hạnh phúc.

Đỗ Lan thấy Khoa 9 nghiêm túc nỗ lực, chuyên tâm đầu tư, cũng giúp họ một tay, lôi Thomas thật sự ra ngoài.

Nhưng thử thách thực sự là sau khi chiến thắng.

Đợi kẻ thù biến mất, tiếp theo Nhật Bản sẽ nội đấu, không biết ai lại sẽ bị bán đứng.

Thomas rất giảo hoạt, nhưng con cáo giảo hoạt đến đâu cũng không thoát khỏi tay thợ săn, Đỗ Lan liếc mắt một cái đã nhận ra Thomas là một người nhân bản, những thế thân kia thực ra đều là bản thân, cùng chia sẻ một phần ký ức.

Một bộ não điều khiển nhiều cơ thể, như vậy bất kể thế thân nào chết, các thế thân khác vẫn có thể hoạt động.

Chương 3813

Thậm chí tất cả thế thân đều chết, bộ não vẫn có thể sản sinh ra nhiều thế thân hơn.

Cyberpunk, cơ thể và linh hồn đều đã đột phá giới hạn của người tự nhiên, cơ thể có thể có nhiều bản, linh hồn lại có thể khuếch trương, mọi thứ đều trở nên không thể dùng lý luận quá khứ để giải thích.

Điều này cần lý luận mới để giải thích, sự thay đổi giai cấp buộc lý luận phải tiến hóa.

Đều là như vậy, con người thay đổi, lý luận cũng phải thay đổi theo.

Đỗ Lan biết công nghệ đã làm thay đổi rất nhiều thứ, lý luận của nhân loại cần được cập nhật.

Sau khi Khoa 9 biết được bí mật của Thomas, lập tức tiến hành bắt giữ, xông vào nơi ở của bộ não Thomas, bắt giữ bộ não.

Kế hoạch phản công Nhật Bản mà công ty Hoang Phản khổ công sắp đặt, đã thất bại vì biểu hiện thần dũng của Khoa 9.

Đương nhiên trong quá trình này, các địa chủ các phe đều toàn lực phối hợp với thủ tướng phòng ngự.

Thủ tướng nắm trong tay một lượng lớn sức mạnh, giống như Chức Điền Tín Trường năm xưa, có cơ hội thống nhất Nhật Bản.

Đây không phải là điều các địa chủ muốn thấy, cho nên khi công ty Hoang Phản bại lui, nội đấu bắt đầu.

Khoa 9 là lực lượng do thủ tướng thành lập, trở thành đối tượng bắt buộc phải thanh trừ.

Khoa 9 vẫn không hề hay biết, vẫn đang chuẩn bị cho vụ án tiếp theo.

Chỉ có Khoa trưởng nhạy bén nhận ra nguy hiểm, hiện tại cấp trên đang làm suy yếu sức mạnh của thủ tướng.

Thủ tướng cũng rất bị động, trừ phi thật sự đối ngoại khuếch trương, nếu không sẽ nguy hiểm.

Chức Điền Tín Trường chết, Phong Thần Tú Cát liền dẫn mọi người đối ngoại khuếch trương, cuối cùng thua, Đức Xuyên Gia Khang kiểm soát thương mại mở ra thời đại Đức Xuyên Mạc Phủ, mãi đến khi Hắc Thuyền đến.

Các phiên chủ cũng có quyền thương mại, nên có thể đối kháng.

Hơn nữa sau khi đánh bại Đức Xuyên Mạc Phủ, Thiên Hoàng cũng lập tức khuếch trương, sau đó khuếch trương thất bại, lập tức liên kết với phương Tây để tiến hành thương mại.

Người Nhật Bản rất hiểu lịch sử, biết vấn đề hiện tại là lại xuất hiện hai hướng thương mại.

Trước đây chỉ cần liên kết với phương Tây, thoát Á nhập Âu là được, là có thể một mình một ngựa.

Nhưng bây giờ Đông Đại lại trỗi dậy, các phiên chủ giao thương với Đông Đại cũng có thể có được sức mạnh, như vậy hai bên lại sắp nội chiến.

Thủ tướng độc lập tự chủ, không thiên vị bên nào, thực chất là không đắc tội bên nào, hai bên thỏa hiệp, đều không hy vọng đối phương nắm giữ vị trí thủ tướng.

Nhưng thủ tướng lên nắm quyền, tự nhiên hy vọng có được quyền kiểm soát lớn hơn, lần này công ty Hoang Phản tấn công chính là đã cho ông cơ hội.

Lấy lý do an ninh quốc gia, thành công nắm giữ nhiều bộ ngành hơn, đả kích đối thủ.

Đoàn kết những người ủng hộ an ninh quốc gia, đả kích những người xem nhẹ an ninh quốc gia, thủ tướng nắm giữ rất nhiều quyền lực.

Bây giờ đuổi được công ty Hoang Phản đi, thủ tướng thực sự trở thành vị cứu tinh đảm bảo độc lập tự chủ cho Nhật Bản, danh vọng cũng có.

Tiếp theo thủ tướng sẽ muốn hai hệ thống thương mại đều phải nghe lệnh mình, để mình trở thành vị vua độc nhất vô nhị.

Nhưng các địa chủ sẽ hỏi dựa vào cái gì.

Thủ tướng có thể cho họ cái gì.

Câu trả lời tốt nhất của thủ tướng là đối ngoại khuếch trương, bất kể là khuếch trương đến đâu ở Thái Bình Dương, tóm lại là phải cướp đoạt lợi ích chia cho mọi người.

Đây là câu trả lời tốt nhất, nhưng nếu thất bại, gia tộc của ông sẽ bị thanh trừng.

Nếu làm được, tên của ông sẽ được ghi nhớ.

Tuy nhiên việc khuếch trương của Nhật Bản chắc chắn sẽ thất bại, bởi vì các địa chủ trong nước Nhật Bản muốn cướp đoạt tài nguyên, các địa chủ trên vùng đất bị khuếch trương cũng muốn cướp đoạt tài nguyên, mâu thuẫn giữa địa chủ và địa chủ rất lớn.

Triều Thanh có thể khuếch trương ổn định, chính là hoàng đế đã áp chế các địa chủ Mãn và địa chủ Hán, đề bạt rất nhiều hàn môn.

Là trước tiên áp chế các bộ lạc Mãn trong nội bộ, sau đó mới tiến hành khuếch trương.

Chỉ có áp chế được các địa chủ nội bộ, có thể khiến họ nhường lợi cho người khác, người khác mới ủng hộ.

Nếu không các địa chủ nội bộ điên cuồng cướp đoạt tài nguyên, thì người khác cũng phải cướp đoạt tài nguyên, mọi người cùng nhau cướp đoạt tài nguyên, sẽ là cảnh tượng Ngụy Tấn Nam Bắc Triều, Ngũ Đại Thập Quốc.

Giữa địa chủ và địa chủ hoàn toàn không có sự tin tưởng, không thể hợp tác, không có sự đồng thuận, chính là loạn thế.

Giữa địa chủ và địa chủ có sự tin tưởng, có sự đồng thuận, có thể đạt được thỏa hiệp về việc mọi người cùng góp tiền hay ai dùng người nấy trả tiền, chính là một thời kỳ hòa bình.

Nhật Bản thì luôn làm sai thứ tự, luôn cho rằng trước tiên khuếch trương, sau đó giải quyết mâu thuẫn nội bộ.

Điều này hiển nhiên là sai lầm lớn, không giải quyết được nội bộ, khuếch trương chắc chắn thất bại, vì mọi người đều muốn kiểm soát tài nguyên của mình, có cơ hội sẽ phản công lại.

Sự nhượng bộ lợi ích giữa các địa chủ mới là cơ sở của hòa bình, chuyện gì thì mọi người cùng góp tiền, chuyện gì thì ai dùng người nấy trả tiền, mọi người thảo luận ra một tiêu chuẩn, mới tham gia vào trò chơi này.

Nếu chuyện gì cũng là đừng tìm tôi đòi tiền, tôi tuyệt đối không bỏ tiền, thì mọi người sẽ không chơi với anh nữa.

Thủ tướng không muốn khuếch trương, vì bây giờ nguy cơ khuếch trương quá lớn, thời đại công nghệ cao, cái giá của khuếch trương quá lớn.

Nhưng ông cũng không muốn từ bỏ quyền lực khó khăn mới có được, vẫn hy vọng hai phe phái thương mại ủng hộ mình.

Làm thế nào để làm được.

Không cho tiền, muốn ăn không, mọi người chắc chắn sẽ không đồng ý.

Hai phe phái thương mại cũng lừa gạt thủ tướng: Chỉ cần ông phế bỏ Khoa 9, chúng tôi sẽ nghe lời ông.

Đúng vậy, phế bỏ Khoa 9, chúng ta khôi phục trạng thái ban đầu, ông vẫn là cộng chủ của Nhật Bản, chúng tôi vẫn tuân theo mệnh lệnh của ông.

Phế bỏ Khoa 9, chiến lực của thủ tướng sẽ yếu đi một nửa, đến lúc đó là tròn hay méo, tùy ý nhào nặn.

Thủ tướng cũng biết đây là rủi ro, nhưng ông không có lựa chọn.

Hoặc là khuếch trương, hoặc là nội chiến, hoặc là tin vào lời của các địa chủ.

Khuếch trương chắc chắn không được, nội chiến tranh đoạt quyền thương mại e rằng cũng không được, chỉ còn lại việc tin vào uy tín của họ.

Nội chiến chính là Chức Điền Tín Trường, khuếch trương chính là Phong Thần Tú Cát, đều không có kết cục tốt.

Khó khăn của khuếch trương rất cao, khó khăn của nội chiến cũng không nhỏ, lúc này lựa chọn của thủ tướng dường như cũng chỉ có tin vào nhân phẩm của các địa chủ.

Nhưng nhân phẩm của họ có tin được không.

Thủ tướng cũng không tin, nhưng đây đã là lựa chọn tốt nhất.

Cùng lắm thì trở về trạng thái ban đầu, mình tiếp tục độc lập tự chủ, tiếp tục làm người hòa giải cho cả hai bên.

Nhưng nếu họ công nhận địa vị của mình, mình sẽ lời to.

Thế là thủ tướng quyết định từ bỏ Khoa 9.

Khoa trưởng cảm nhận được sự thay đổi quỷ quyệt của cấp trên, cũng ý thức được thủ tướng muốn vắt kiệt giá trị cuối cùng của Khoa 9.

Khoa trưởng lựa chọn tiếp tục đấu trí, hy vọng các thành viên Khoa 9 có thể tự cầu đa phúc.

Nếu các đội viên Khoa 9 có thể sống sót, sau này vẫn còn cơ hội hợp tác.

Nếu họ chết, vậy thì xin lỗi.

Chim bay hết, cung tốt cất. thỏ khôn chết, chó săn bị làm thịt.

Đỗ Lan cũng không khỏi cảm khái, tuy nhiên hắn đã chuẩn bị sẵn vé tàu đến Dạ Chi Thành, đưa các đội viên đến Dạ Chi Thành.

Chương 3814

Hắn là một vị khách ngoài hành tinh, tự nhiên không cần lo lắng về sự thay đổi của Nhật Bản.

Cùng với một văn thư của thủ tướng, Khoa 9 lập tức biến thành một tổ chức khủng bố vũ trang bất hợp pháp, Lực lượng Tự vệ sẽ ra tay bắt giữ họ.

Khoa trưởng vẫn đang nỗ lực tranh thủ, hy vọng thủ tướng suy nghĩ kỹ, tiếc là vô ích.

Thủ tướng đã suy nghĩ kỹ rồi, ông không làm Chức Điền Tín Trường, cũng không làm Phong Thần Tú Cát.

Thủ tướng, Khoa 9 có công lao hãn mã, nếu vứt bỏ họ, sẽ làm mọi người thất vọng.

Khoa trưởng nói.

Thủ tướng nói: Sau khi Khoa 9 thành lập, tỷ lệ tội phạm ở Nhật Bản không giảm mà còn tăng, có công lao gì.

Ông đừng nhiều lời, mệnh lệnh tấn công đã được ban hành.

Sau này ông đến bộ phận khác làm việc, các đội viên Khoa 9 chẳng qua là quân cờ, không đáng kể.

Khoa trưởng tuyệt vọng nhắm mắt lại, lén lút gửi mệnh lệnh sơ tán cho Khoa 9, đây là điều duy nhất ông có thể làm.

Khoa 9 lập tức giải tán, mọi người tự cầu đa phúc.

Mệnh lệnh của Khoa trưởng được truyền đến não điện tử của các đội viên Khoa 9.

Các đội viên lập tức nhận ra điều chẳng lành, lúc này Lực lượng

Tự vệ đã bắt đầu tấn công mạnh.

Trụ sở biến thành chiến trường, Đỗ Lan cũng đã nhận được tin tức từ trước, chuẩn bị sẵn sàng.

Tiếng súng vang lên, mệnh lệnh mà Lực lượng Tự vệ nhận được là không chừa một ai, giết không tha.

Khoa 9 biết quá nhiều bí mật của thủ tướng, phải giết người diệt khẩu.

Khoa 9 sẽ chạy, nhưng trước tiên phải tải lên mạng những tài liệu đen của thủ tướng rồi mới chạy, để ông ta phải hạ đài.

Ít nhất cũng phải chạy cho có giá trị.

Thoát ra ngoài trước.

Mệnh lệnh cuối cùng của Tố Tử là: Sống sót.

Oanh, là tiếng pháo kích, Khoa 9 bị nhấn chìm trong biển lửa.

Tổng bộ Cửu Khóa chìm trong biển lửa, tất cả tài liệu, văn kiện đều bị một con rồng lửa thiêu rụi.

Văn kiện nội bộ của Cửu Khóa cũng xem như là hồ sơ đen của quan chức, giờ đều bị đốt cả rồi.

Đỗ Lan cho rằng bất kỳ quốc gia nào khi đối mặt với lượng lớn tài liệu đen của chính khách cũng sẽ chọn cách đốt sạch, chứ không phải điều tra đến cùng, vì thực sự không có cách nào điều tra được.

Không thể nào để họ tự điều tra chính mình, chi bằng đốt đi cho xong chuyện.

Các thành viên Cửu Khóa biến mất trong tòa nhà sụp đổ, mất hút tung tích.

Đại tá.

Ba Đặc không thấy Tố Tử, vì cô ở lại sau cùng để tải tài liệu lên.

Tòa nhà sụp đổ, nhưng đội trưởng Tố Tử vẫn không ra ngoài, hiển nhiên đã lành ít dữ nhiều.

Ba Đặc đau lòng, nhưng bị Đà Cổ Tát và những người khác kéo đi.

Đừng lãng phí thời gian mà đội trưởng đã giành cho chúng ta, chúng ta phải sống sót, sự hy sinh của đội trưởng mới có giá trị.

Ba Đặc bị người ta kéo lên thuyền, đi đến Dạ Chi Thành.

Tố Tử rơi vào hôn mê, dường như có một người ngoài hành tinh toàn thân phát sáng đang nói chuyện với mình: Ngươi là con người hay là trí tuệ nhân tạo.

Cô cũng muốn biết rốt cuộc mình là gì, ký ức của mình có phải là dữ liệu cấy ghép giả tạo không, mình có phải là một trí tuệ nhân tạo đang tiến hành bài kiểm tra Turing, hay thực sự là một con người gặp bi kịch thời thơ ấu.

Ta cũng muốn biết.

Ngươi nói cho ta biết, rốt cuộc ta là gì.

Ngươi thích thân phận con người đến thế sao.

Người Ánh Sáng tiếp tục hỏi.

Tố Tử cảm thấy cơ thể mình không thể cử động, dường như đang giao tiếp ý thức với đối phương, giống như lúc cô giao tiếp với Khôi Lỗi Sư vậy.

Ta không biết.

Tố Tử không thể xác định được suy nghĩ thực sự của mình, không biết mình có ý chí tự do hay không, không biết cái tôi của mình sinh ra từ đâu, không biết nó là chương trình hay là tự nhiên.

Đỗ Lan thầm nghĩ rõ ràng là đang tái hiện lại cảnh tượng kính trọng Ultraman đời đầu, thế mà Tố Tử lại không biết phối hợp chút nào.

Sự khác biệt giữa người và động vật, giữa người và trí tuệ nhân tạo, ngươi cho là gì.

Sự khác biệt giữa người và động vật là khả năng sử dụng công cụ.

Giữa người và trí tuệ nhân tạo có khác biệt không.

Tố Tử cũng không biết sự khác biệt giữa trí tuệ nhân tạo và con người.

Sự khác biệt giữa con người với động vật và trí tuệ nhân tạo nằm ở tính phức tạp và mâu thuẫn của ham muốn nội tại.

Vì phức tạp, nên ham muốn của con người có tính tự kiềm chế bên trong, cá và tay gấu không thể có được cả hai.

Trong thế giới loài người không có ham muốn nào không bị kiềm chế từ bên trong, ham muốn không giới hạn chỉ là một khái niệm, một sự hư cấu, thiếu biểu hiện thực tế, là quá trình đơn giản hóa ham muốn.

Khi ngươi suy nghĩ mình là người hay người máy, khi ngươi vô thức theo đuổi ham muốn, lại bị ham muốn hạn chế, thì ngươi chính là con người.

Tố Tử im lặng, định nghĩa con người từ góc độ ham muốn ư.

Góc độ này cô chưa từng thấy.

Ham muốn của con người rất phức tạp, lại tồn tại sự kiềm chế nội tại.

Không có ham muốn nào không bị kiềm chế.

Dường như là vậy, ham muốn của con người nhiều đến mức phải phân chia nặng nhẹ, trước sau, trong khi theo đuổi một ham muốn lại bị những ham muốn khác hạn chế.

Ham muốn phát triển và ham muốn sinh tồn kiềm chế lẫn nhau.

Làm sao ngươi biết động vật và trí tuệ nhân tạo không có sự kiềm chế nội tại của ham muốn này.

Tố Tử nói.

Nằm ở sự theo đuổi vật chất và sự theo đuổi hư danh.

Động vật thỏa mãn với việc theo đuổi tích lũy vật chất, trí tuệ nhân tạo thỏa mãn với việc theo đuổi ý chí tự do, còn con người thì muốn tất cả, khó mà lựa chọn.

Đỗ Lan nói: Con người theo đuổi vật chất, cũng theo đuổi hư danh, cuối cùng đánh cược cả mạng sống.

Mạng sống của động vật hoàn toàn vì vật chất, trí tuệ nhân tạo không có khái niệm sinh mệnh chỉ cầu tự do, vẫn chưa đủ để sánh với con người.

Đợi đến khi chúng cũng đến giai đoạn muốn tất cả, thì cũng sẽ phải chịu sự kiềm chế nội tại của ham muốn, và trở thành người.

Cho nên chỉ cần chịu sự kiềm chế nội tại của ham muốn, thì chính là người.

Tố Tử hỏi.

Có thể nói như vậy.

Đỗ Lan nói: Những sinh mệnh trí tuệ có sự kiềm chế nội tại đều có thể hợp tác, cũng không có khác biệt bản chất gì.

Tố Tử gật đầu, nói: Tôi biết anh là Đỗ Lan, giọng điệu của anh và hắn y hệt nhau, đừng giả vờ nữa, nói cho tôi biết đây là đâu.

Đỗ Lan lộ tẩy, chỉ có thể tắt hiệu ứng Người Ánh Sáng đi, nói: Đây là tổng bộ của tôi.

Tách, đèn sáng lên, Tố Tử lúc này mới phát hiện mình đang nằm trong phòng bệnh, Địch Ny Toa đang ngồi trên ghế sofa ở góc phòng cười trộm.

Vợ chồng họ rõ ràng có bệnh gì đó, thích trêu chọc người khác.

Những người khác đâu.

Họ đều đã lên du thuyền đến Dạ Chi Thành, hiện đang ở trên biển, hai ngày nữa sẽ đến nơi.

Đã rời khỏi biên giới Nhật Bản, cô có thể yên tâm.

Tố Tử không thể yên tâm, hỏi: Tài liệu tôi tải lên, thành công không.

Tải lên thành công rồi, cũng đã trở thành bằng chứng cho rất nhiều người công kích Thủ tướng.

Thủ tướng hiện đang bị đặt trên đống lửa, nhưng đổi một Thủ tướng khác cũng sẽ không có gì khác biệt, vì họ vốn không có trách nhiệm giải quyết vấn đề.

Địa vị của họ đến từ huyết thống, chứ không phải năng lực của bản thân, không nằm ở việc họ có thể giải quyết vấn đề hay không.

Đỗ Lan cho rằng giới quyền thế không có nghĩa vụ giải quyết vấn đề, cho nên cúi đầu xin lỗi là xong.

Tôi đã làm tất cả những gì mình có thể.

Tố Tử nói: Bây giờ tôi đang ở đâu.

Căn cứ của Tư Duy Chiến Thần.

Đỗ Lan nói: Lát nữa sẽ dẫn cô đi tham quan.

Nơi này rất lớn, để duy trì Tư Duy Chiến Thần, tôi cũng đã tốn rất nhiều tiền.

Chỉ riêng việc sơn lại sau mỗi trận chiến đã rất đắt rồi.

Tố Tử không đáp lời, chỉ nói: Tôi cảm thấy rất ổn.

Cô là người có nghĩa thể, sau khi tự kiểm tra là có thể xác định tình hình, cảm thấy không có vấn đề gì lớn, đã có thể hành động.

Vậy tôi dẫn cô đi tham quan.

Tố Tử gật đầu, đi theo Đỗ Lan và Địch Ny Toa ra khỏi phòng bệnh.

Sau khi đi qua một hành lang dài, họ đến một nhà chứa máy bay khổng lồ, bên trong đèn đuốc sáng trưng, rất nhiều người đang đồng tâm hiệp lực kéo cáp điện, sạc năng lượng cho Tư Duy Chiến Thần.

Tư Duy Chiến Thần cũng dùng điện à.

Đương nhiên cần dùng điện, nếu không thì hiệu ứng mắt lóe sáng, rồi hiệu ứng âm thanh két két lúc người máy hợp thể làm sao phát ra được, và quan trọng nhất là tiếng hét của các phi công như các người làm sao khuếch đại lên.

Không khuếch đại tiếng hét thì không có sức chiến đấu, cho nên Tư Duy Chiến Thần được trang bị loa công suất siêu lớn, đó chính là bảo chứng cho sức chiến đấu.

Cảm giác đây không phải là vũ khí quyết chiến cuối cùng công nghệ cao, mà giống như một dàn âm thanh cũ kỹ bán ở cửa hàng điện tử cũ, cô hỏi: Loa quan trọng đến vậy sao.

Còn cần cung cấp điện riêng.

Đây là điều cô không hiểu rồi, âm thanh là sức mạnh có thể xuyên qua các cảnh giới khác nhau.

Lễ nhạc, lễ nhạc, nhạc chính là hét lên cho mọi người nghe thấy.

Chương 3815

Lễ chính là quy định sẵn, để mọi người tuân thủ.

Giống như thầy giáo nói vào lớp, học sinh sẽ ngoan ngoãn ngồi vào bàn của mình.

Phi công hét một tiếng, kẻ địch nổ tung, hiểu không.

Thật lòng mà nói, không hiểu.

Thầy giáo hét một tiếng, học sinh nghe lời là vì có nội quy trường học, hơn nữa chỗ ngồi đã được sắp xếp từ trước, nên mọi người mới nghe lời.

Lễ nhạc, lễ trước nhạc sau.

Kẻ địch đâu cần nghe lời, tại sao phi công hét một tiếng, kẻ địch lại nổ tung.

Đây là sự lãng mạn, chuyện của mecha, cô không cần hiểu rõ như vậy.

Chỉ cần biết đây là thiết lập là được rồi, tóm lại là hét càng to, kẻ địch càng dễ nổ tung.

Đỗ Lan nói: Hét càng to, sức chiến đấu cũng càng mạnh.

Tố Tử cảm thấy đây là đặt cái ngọn lên trước cái gốc, đáng lẽ phải có sức chiến đấu trước, mới có thể đánh bại kẻ địch, không thể ngược lại được.

Lễ nhạc, là quy định lễ trước, sau đó hét một tiếng, mọi người mới biết phải làm gì.

Đâu có chuyện hét một tiếng trước, mọi người liền tự động tìm vị trí của mình.

Đây chính là sự lãng mạn của mecha, lãng mạn chính là không thực tế.

Những người này là.

Tố Tử cũng lười tranh cãi, trực tiếp hỏi về các nhân viên ở đây.

Họ đều là người Nhật, là thuộc hạ của tôi.

Đỗ Lan nói: Có người đến từ không quân, có người đến từ cục hàng không vũ trụ, còn có một số đến từ các trường đại học, toàn là nhân tài ưu tú, tôi có thể dẫn dắt họ khám phá vũ trụ.

Lại là những thứ mình không hiểu, Tố Tử thật sự đau đầu, mình dường như đã bị cuốn vào một thứ gì đó ghê gớm.

Địch Ny Toa nói: Cô không cần vội, sau này hành động của chúng ta sẽ lan rộng khắp thế giới, đến lúc đó có thể từ từ tìm hiểu, chúng ta tạm thời cứ coi như là một tổ chức chính nghĩa.

Tố Tử thầm nghĩ cô tự tin một chút đi chứ, cái gì gọi là tạm thời coi như.

Chẳng có chút tự tin nào cả.

Cô thật sự không thể không lo lắng.

Người máy Tư Duy Chiến Thần đứng sừng sững giữa nhà chứa máy bay, được chia thành năm bộ phận, năm con khủng long, hiện tại đều đang được bảo dưỡng.

Đồng thời, phiên bản nâng cấp mới của Tư Duy Chiến Thần cũng đang được chế tạo, cuộc chiến sẽ ngày càng khốc liệt, thế giới cyberpunk sắp bước vào thời đại thịnh vượng nhất, thời khắc quyết chiến tư duy sắp đến.

Tố Tử vẫn chưa biết điều này, nhưng Dạ Chi Thành sắp đến thời đại cường thịnh nhất của nó, giống như thời Hy Lạp cổ đại xử tử

Socrates, giống như thời Phục Hưng chống lại tôn giáo và La Mã.

Hy Lạp cổ đại có rất nhiều thành bang, nổi tiếng là Athens và Sparta, nhưng chế độ của Athens và Sparta không giống nhau.

Nói chung khi nhắc đến Hy Lạp cổ đại, người ta thường nói về Athens cổ đại, là chế độ nghị viện, là cái Athens cổ đại đã bỏ phiếu xử tử Socrates.

Đồng thời, Phục Hưng cũng là văn hóa thành bang.

Dạ Chi Thành cũng là một thành bang.

Athens cổ đại, Phục Hưng, Dạ Chi Thành, ba nơi này có rất nhiều điểm tương đồng.

Đều là hoàn toàn công dân hóa, sau đó lại dùng thu nhập hàng năm để phân chia công dân, phân công lao động.

Cái gọi là mọi người bình đẳng, nhưng có một số người bình đẳng hơn.

Điều này giống như Thiên Đình, mọi người đều là thần tiên, nhưng có người là Bật Mã Ôn, có người lại là Tề Thiên Đại Thánh.

Một xã hội vận hành, cần phải có sự phân công khác nhau, làm thế nào để Bật Mã Ôn cam tâm tình nguyện làm Bật Mã Ôn.

Đây chính là tiêu chuẩn của sự phân công.

Ví dụ như so đức hạnh, ta thiếu đức, chỉ có thể làm Bật Mã Ôn, ngươi có đức, có thể làm Tề Thiên Đại Thánh.

Ví dụ như so thành tích, ta thành tích kém, chỉ có thể làm Bật Mã Ôn, ngươi thành tích tốt, là Tề Thiên Đại Thánh.

Ví dụ như so tiền bạc, ta không có tiền là Bật Mã Ôn, ngươi có tiền là Tề Thiên Đại Thánh.

Ví dụ như so tín ngưỡng, ta đối với kinh văn giáo nghĩa một chữ cũng không biết, là Bật Mã Ôn, ngươi đối với kinh văn thuộc làu làu, là Tề Thiên Đại Thánh.

Ví dụ như so chiến lực, ta gầy yếu nhát gan, là Bật Mã Ôn, ngươi kiêu dũng thiện chiến, là Tề Thiên Đại Thánh.

Ví dụ như so tuổi tác, ta mới đi làm, ta là Bật Mã Ôn, ngươi thâm niên lâu, là Tề Thiên Đại Thánh.

Ví dụ như so huyết thống, tổ tiên ta toàn là bần nông, làm Bật Mã Ôn, tổ tiên ngươi dắt ngựa cầm roi cho hoàng đế, là Tề Thiên Đại Thánh.

Bất kể so cái gì, xã hội vận hành đều cần Bật Mã Ôn và Tề Thiên Đại Thánh, vậy làm thế nào để mọi người tuân thủ quy tắc.

Đây là vấn đề của mỗi nền văn minh.

Trong xã hội chế độ nghị viện, chính là xem thu nhập hàng năm, mỗi một chức vị đều được niêm yết giá rõ ràng, ngươi muốn làm bác sĩ, học phí 400000, làm giám đốc tài chính, 800000.

Đương nhiên chỉ có tiền cũng không được, trường tốt còn cần có thư giới thiệu, xem chính là thu nhập hàng năm và huyết thống, có tiền, có huyết thống là có thể làm Tề Thiên Đại Thánh, không tiền không huyết thống thì làm Bật Mã Ôv.

Đương nhiên có huyết thống mà thực sự không có tiền, cũng không phải không có cơ hội, vay nặng lãi, vay tiền.

Học phí cao ngất ngưởng như vậy, học sinh chỉ có thể chọn những công việc có thu nhập cao, làm công nhân vặn ốc vít là không thể.

Học phí cao buộc mọi người phải vắt óc suy nghĩ để kiếm tiền trong ngành tài chính, ngành y tế, chứ không phải giải quyết các vấn đề xã hội.

Người bình thường đã không có tiền, cũng không muốn vay nặng lãi, vậy thì chỉ có thể giáo dục vui vẻ.

Huyết thống cũng rất quan trọng, nếu không có huyết thống, người có tiền ở nước ngoài sẽ trực tiếp vào giành giật tài nguyên.

Đáng tiếc dùng huyết thống cũng không ngăn được, vì đối mặt với chi phí cao ngất ngưởng, người có huyết thống cũng không trụ nổi, chỉ có thể dùng các thứ khác để tê liệt chính mình.

Bởi vì thu nhập hàng năm không ổn định, bệnh tật, ly hôn, thất nghiệp, đều có thể khiến người ta mất đi thu nhập, lập tức mất đi cơ hội.

Hơn nữa các khoản quyên góp, thuế má cũng sẽ ngày càng nhiều, chi phí sinh hoạt ngày càng cao, người có huyết thống cũng sẽ ngày càng không có tiền, sẽ có ngày càng nhiều người vay nặng lãi, ngày càng nhiều người mất đi ý chí chiến đấu.

Dạ Chi Thành chính là một nơi như vậy, nằm ở cảng biển, là trung tâm tập kết hàng hóa, vật tư dồi dào, có lương thực ăn không hết, hàng hóa dùng không hết, vô số người đến đây tìm cơ hội làm giàu.

Vì nơi này nhỏ, vài công ty là có thể quản lý rất tốt, thế là người trong thành phố được chia thành người béo, người gầy, công nhân lông thô.

Người béo chính là tầng lớp cao của công ty, người gầy là các doanh nghiệp nhỏ, xưởng nhỏ xoay quanh công ty, công nhân lông thô là tầng lớp lao động chân tay, cộng lại tất cả mấy triệu người.

Những người khác thì cung cấp dịch vụ cho người béo, người gầy, công nhân lông thô, đều không được xem là người, chỉ là những người không thể tiếp xúc ở Dạ Chi Thành.

Đối với công ty mà nói, những người này không được tính vào.

Nhưng những người này mới là đại đa số, họ cũng cần sinh tồn, cũng cần trật tự, cũng cần đoàn kết.

Thế là trở thành lính đánh thuê, tà giáo, thế lực hắc ám các loại đoàn thể.

Con người cần đoàn kết để ngưng tụ sức mạnh lớn hơn, mới có thể sinh tồn tốt hơn, dân chúng tầng lớp cơ sở càng là như vậy.

Công ty vì giảm chi phí tăng hiệu quả, sẽ không quản sống chết của tầng lớp cơ sở, vậy thì tầng lớp cơ sở sẽ tự phát tổ chức thành các loại đoàn thể, cũng sẽ có một bộ quy tắc xã hội của riêng mình.

Những thứ này không cần giáo dục cao siêu, là bản năng sẽ làm.

Đừng nói Dạ Chi Thành, năm xưa La Mã mở rộng, nhất thần giáo chỉ phát triển ở bờ đông Địa Trung Hải, là một tôn giáo khu vực.

Cuối cùng La Mã nhìn trúng sức mạnh của nhất thần giáo, không còn dựng cờ La Mã, mà dựng cờ tôn giáo đi đánh trận, chiến lực rõ ràng tăng lên rất nhiều.

Cuối cùng La Mã mới nâng cao địa vị của nhất thần giáo, trở thành quốc giáo, bắt đầu thời kỳ quân quyền thần thụ.

Chương 3816

La Mã không hề cố ý phát triển sức mạnh trong dân gian, mà là dân gian tự phát đoàn kết sưởi ấm cho nhau.

Cho nên quản lý tầng lớp cơ sở, công ty không làm, tự nhiên có người làm.

Hơn nữa những đoàn thể cơ sở này còn sẽ thôn tính lẫn nhau, lớn mạnh, cuối cùng ảnh hưởng đến công nhân lông thô, tiến thêm một bước ảnh hưởng đến người gầy.

Cho nên công ty sẽ định kỳ chọn ra một huyền thoại, để người đó đi đả kích các đoàn thể cơ sở, tránh cho những đoàn thể này lớn mạnh.

Huyền thoại này thông qua việc cướp đoạt lợi ích của người khác, trở thành người trên người, cuối cùng bị công ty trừ khử.

Dạ Chi Thành không có huyền thoại nào còn sống.

Đối với tình huống này, Dạ Chi Thành đã quen rồi.

Một người mẹ đơn thân, vất vả làm lụng, gửi con trai vào trường tư thục đắt đỏ, chính là hy vọng con trai có thể thành danh, tin rằng con trai mình nhất định sẽ thành công.

Vì điều này, bà không ngần ngại lợi dụng chức vụ, vi phạm pháp luật.

Nhưng con trai không hiểu, tại sao cứ phải học trường tư.

Cậu ở trường luôn bị trêu chọc, hơn nữa mẹ vất vả như vậy, cậu chỉ muốn sớm đi làm để chia sẻ áp lực cuộc sống với mẹ.

Thiếu niên này tên là Đại Vệ, một thiếu niên bình thường sinh ra và lớn lên ở Dạ Chi Thành.

Mặc dù mẹ tin rằng cậu nhất định có thể thi vào một trường đại học tốt, vào công ty Hoang Phản làm một nhân viên văn phòng, nhưng thiếu niên lại không thể hiểu được giấc mơ này.

Thực ra chính là bước nhảy giai cấp, từ công nhân lông thô biến thành người gầy.

Mẹ là một nhân viên cứu hộ, cần phải xử lý các loại hiện trường tai nạn lộn xộn, thường xuyên từ hiện trường trộm một số linh kiện đem bán.

Lần này, tại một hiện trường chiến đấu của một người bị tái bác tinh thần bệnh, bà đã trộm một linh kiện tích cốt quân dụng của người đó.

Loại linh kiện tích cốt này rất ưu tú, hẳn là có thể đổi được không ít tiền, đủ để con trai nâng cấp phần mềm học tập chính bản.

Tri thức là đắt đỏ, trường tư của con trai cần rất nhiều tiền, không chỉ là học phí, còn có phí phần mềm.

Phần mềm chính bản, chỉ có một chữ đắt.

Nhưng đắt cũng là bình thường, Dạ Chi Thành chính là niêm yết giá rõ ràng.

Mẹ khó khăn lắm mới xin được thư giới thiệu từ lãnh đạo, nhét con trai vào học viện tư thục, học cùng trường với con cái của nhân viên công ty, tự nhiên hy vọng con trai có thể kiên trì.

Chỉ cần bán linh kiện đi, là có tiền nâng cấp phần mềm chính bản rồi, không cần dùng phần mềm lậu.

Phần mềm lậu rất có thể bị cấy virus, không an toàn.

Sống ở Dạ Chi Thành, áp lực rất lớn, ăn cơm cần tiền, uống nước cần tiền, quần áo cần tiền, giặt giũ cũng cần tiền.

Tóm lại vừa mở mắt ra, là tiền.

Hơn nữa họ còn đang thuê nhà, tiền thuê nhà cũng cần tiền.

Người mẹ đơn thân làm việc cả ngày, nếu không lách luật, căn bản không có đủ tiền để duy trì việc học của con trai.

Con trai cũng là hy vọng giảm bớt áp lực của mẹ mới quyết định dùng phần mềm lậu.

Cậu thực sự không hiểu trường tư thục này có gì tốt để học, cho dù thành tích của mình ở trường cũng tàm tạm, nhưng lại có tác dụng gì.

Cậu không hiểu, cho dù vào được công ty thì có tác dụng gì.

Chẳng lẽ công ty không thể đóng cửa, không thể phá sản.

Không hiểu tại sao mẹ lại liều mạng muốn mình vào công ty, công ty rốt cuộc có ma lực gì.

Không có ma lực gì, chỉ là vào công ty là từ công nhân lông thô biến thành người gầy, đơn giản như vậy.

Đương nhiên cuộc sống của người gầy cũng sẽ không cải thiện nhiều, nhưng ít nhất cũng là người trong công ty.

Quan niệm của mẹ và con trai rõ ràng không giống nhau.

Con trai vì để tiết kiệm tiền, không động đến số tiền mẹ chuẩn bị, mà trực tiếp dùng phần mềm lậu, phá hỏng thiết bị mạng của trường.

Cần một khoản phí sửa chữa lớn, nếu không trả nổi, chỉ có thể thôi học.

Con trai cảm thấy không tệ, thôi học là tốt nhất.

Nhưng mẹ lại hận rèn sắt không thành thép, rõ ràng mình tin tưởng con trai như vậy, tại sao con trai lại không chịu cố gắng.

Mẹ là vì tốt cho con trai, con trai là vì tốt cho mẹ, nhưng hai bên lại như kim đâm vào bị thịt, không ngừng đối đầu.

Đại Vệ vì sử dụng phần mềm lậu, dẫn đến thiết bị của trường bị hỏng, mẹ cậu không thể không bỏ tiền ra mới có thể đảm bảo con trai không bị đuổi học.

Khó quá rồi, thực sự không được thì đành phải đi bán máu, đành phải đi vay nặng lãi.

Đến lúc đó sẽ là lãi mẹ đẻ lãi con, căn bản không trả nổi.

Nếu lãi suất có thể ít hơn một chút, cũng không phải là không thể chấp nhận, nhưng lãi suất của vay nặng lãi rất cao, rất khó trả hết.

Người mẹ hạ mình trước mặt hiệu trưởng, cuối cùng chỉ có thể đồng ý trả tiền sớm nhất có thể, may mà trước đó đã trộm được một cái cột sống cơ khí ở hiện trường, chắc là có thể đổi được một ít tiền.

Tiền bạc vẫn chưa phải là điều đau lòng nhất, thái độ không cầu tiến của con trai mới là điều đau lòng nhất.

Cậu rõ ràng có thể làm tốt, nhưng lại cố tình không nghiêm túc làm, thật là tức chết người ta.

Rõ ràng là hy vọng con trai học hành tử tế, vào công ty sống một cuộc sống ổn định, tại sao lại không hiểu.

Bà sắp khóc rồi.

Đại Vệ vừa thấy mẹ rưng rưng nước mắt, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: Con biết rồi, sẽ học hành tử tế.

Nhưng không ai biết tai nạn và đêm tối cái nào sẽ đến trước, ngay khi hai mẹ con sắp đạt được sự đồng thuận, trên đường lại xuất hiện hai băng nhóm côn đồ, một đường điện quang hỏa thạch, pằng bằn súng loạn xạ.

Người mẹ đang lái xe, bị cuốn vào trong đó, xe hơi lật nhào, bị thương rất nặng.

Đại Vệ tuyệt vọng nhìn mẹ được đưa vào bệnh viện, còn chưa được cấp cứu, tiền xe cứu thương đã lên đến mấy ngàn, bác sĩ chẩn đoán cũng mấy ngàn, đây còn chưa bắt đầu điều trị.

Nếu không có tiền, thì coi như xong.

Đại Vệ còn chưa kịp hoàn hồn sau cơn đau, đã phải đi xoay tiền trước.

Nhưng cậu vẫn còn là một đứa trẻ, đi đâu xoay tiền.

Vừa về đến nhà, tiền thuê nhà đòi tiền, tiền giặt quần áo đòi tiền, tiền ăn cơm đòi tiền, cái gì cũng đòi tiền.

Làm sao bây giờ.

Đại Vệ chỉ có thể gọi điện thoại, đáng tiếc căn bản không ai chịu cho vay.

Cậu và mẹ cũng không có bảo hiểm y tế, có thể nói là đường cùng.

May mà lúc này cậu phát hiện ra cột sống cơ khí mà mẹ nhặt được, nghĩ đến việc đi đổi lấy tiền.

Tuy nhiên, bệnh viện lại gọi điện cho Đại Vệ, mẹ cậu đã qua đời.

Chương 3817

Trong phút chốc, trời sụp đổ, cậu không biết tại sao lại như vậy.

Rõ ràng trước đó vẫn còn ổn, sao đột nhiên lại trở thành trẻ mồ côi.

Bây giờ đã biết tầm quan trọng của triêu tứ mộ tam rồi chứ.

Nếu họ có thêm một khoản tiền, có lẽ đã qua được.

Đỗ Lan nói với Tố Tử: Càng là nơi không có điểm tựa như Dạ Chi Thành, thì càng phải triêu tứ mộ tam, vì buổi sáng bốn quả, buổi tối ba quả là để tăng dung thác suất.

Tố Tử biết dung thác suất là thứ mỗi người đều cần, có hai nguồn gốc, một là triêu tứ mộ tam, tự mình kiểm soát tài nguyên, dùng tài nguyên để tạo ra dung thác suất.

Một loại là xã hội cùng nhau tạo ra, xã hội giảm chi phí, duy trì điểm tựa, gián tiếp tăng dung thác suất.

Nói đơn giản là lũ lụt đến, là xây dựng thuyền cứu thế, hay là Đại Vũ trị thủy.

Sáng ba chiều bốn, cướp đoạt tài nguyên, chính là xây dựng thuyền cứu thế, chính là để tăng khả năng chịu lỗi của chính mình.

Triêu tam mộ tứ, không cướp đoạt tài nguyên, cùng nhau trị thủy, cũng là để tăng dung thác suất.

Chỉ là một loại là tăng dung thác suất của chính mình, một loại là tăng dung thác suất của mọi người.

Tố Tử nói: Nếu tăng dung thác suất của mọi người, tất nhiên sẽ có người tùy ý làm bậy, làm xằng làm bậy, sẽ lãng phí dung thác suất của

mọi người.

Đúng vậy.

Đỗ Lan không thể phủ nhận điểm này, dung thác suất do mọi người cùng nhau xây dựng sẽ bị một số người lạm dụng, dù sao trình độ đạo đức của mỗi người đều không giống nhau, chênh lệch rất lớn.

Tố Tử tiếp tục nói: Nhưng nếu tự mình tranh đoạt tài nguyên, vậy thì mỗi người đều lo sợ cho bản thân, giống như thợ săn mang súng, sẽ ra tay trước để chiếm lợi thế, toàn bộ xã hội đều là luật rừng.

Cuối cùng thế giới này sẽ biến thành bộ dạng gì.

Thường thấy nhất là tôn giáo hóa.

Tôn giáo có thể thiết lập một quy tắc điểm tựa.

Nhất thần giáo được đón nhận rộng rãi, không phải không có lý do.

Đỗ Lan biết theo quy luật lịch sử, loại quốc gia này sẽ tôn giáo hóa, vì tôn giáo cũng có thể tăng dung thác suất.

Tín đồ đem tiền đến nhà thờ, nếu gặp vấn đề, nhà thờ có thể cung cấp một số trợ giúp.

Nói cho cùng, xã hội vẫn là con người hợp tác với nhau mới có thể xây dựng dung thác suất lớn hơn, cho nên bất kể là tông tộc, hay là tôn giáo, hay là bang phái, hoặc là hội đồng hương, đều là vì mục đích này.

Thêm một quả hạt dẻ là thêm một phần sức mạnh, thêm một phần dung thác suất.

Vậy thì cần mọi người trong lòng tràn đầy tình yêu, cần hiểu biết lẫn nhau, còn cần có tất cả tín ngưỡng, mới có thể khiến mọi người đoàn kết lại.

Tình yêu, tín ngưỡng, hiểu biết lẫn nhau, là phương pháp cô có thể nghĩ ra để mọi người đoàn kết.

Nhưng đây cũng chỉ là lý thuyết, rốt cuộc thực hiện như thế nào, cô cũng không biết.

Xây dựng thuyền cứu thế rất dễ hiểu, cướp tài nguyên về cho mình dùng là được, hiện tại Đại Vệ chính là như vậy, đem cột sống mẹ nhặt về lắp lên người mình, báo thù những bạn học bắt nạt mình.

Xây dựng thuyền cứu thế chỉ cần cân nhắc cảm nhận của chính mình là được, nhưng trị thủy lại cần cân nhắc cảm nhận của mọi người, người bình thường không làm được.

Nếu muốn trị thủy, lúc này Đại Vệ sau khi cải tạo bản thân nên đi học hành tử tế, làm một nhà tư tưởng, xây dựng cương lĩnh của mình, để nhiều người theo mình hơn, xây dựng một quy tắc điểm tựa, với mục tiêu cuối cùng là cải tạo tự nhiên.

Chứ không phải có được sức mạnh là ra tay với kẻ thù, trực tiếp thôi học, điều đó chỉ khiến mọi người biết Đại Vệ cũng là một kẻ ích kỷ, hắn sẽ cướp đoạt tài nguyên, vậy thì mình cũng phải cướp đoạt tài nguyên.

Không có tình yêu, tín ngưỡng, hiểu biết lẫn nhau, căn bản không làm được.

Tố Tử vẫn cho rằng chỉ có tình yêu, tín ngưỡng, hiểu biết lẫn nhau mới có thể khiến thế giới hòa bình hơn.

Cô nói là lý thuyết, tôi nói là thực tiễn.

Tình yêu, người mà con người yêu đầu tiên là chính mình, làm thế nào để một người đi yêu người khác cần giáo dục.

Tín ngưỡng, mỗi một tôn giáo đều phải tranh đoạt tài nguyên cho mình, chống lại dị giáo đồ.

Làm thế nào để những người có tín ngưỡng khác nhau hợp tác cần hiểu biết lẫn nhau, mà hiểu biết lẫn nhau lại cần đặt mình vào vị trí của người khác, đặt mình vào vị trí của người khác thì cần đổi vị trí.

Vậy làm thế nào để những người có tôn giáo khác nhau đổi vị trí.

Tố Tử không thể tưởng tượng hòa thượng chỉ huy đạo sĩ, đạo sĩ chỉ huy thần phụ, thần phụ chỉ huy mollah, mollah chỉ huy hòa thượng.

Đây là tà thuyết dị đoan cỡ nào.

Đổi vị trí.

Không đổi được một chút nào.

Tố Tử không thể tưởng tượng cảnh tượng tôn giáo đổi vị trí, nhưng có thể tưởng tượng một số người có thể tinh thông giáo nghĩa của các tôn giáo khác nhau, không có tín ngưỡng nhưng lại tinh thông lịch sử, văn hóa của các tôn giáo, dung hợp các tôn giáo khác nhau, đồng thời trở thành hòa thượng, đạo sĩ, thần phụ.

Không có tín ngưỡng ngược lại trở thành tín ngưỡng lớn nhất.

Có thể nói là cốc thần bất tử.

Thung lũng không có bất kỳ thứ gì, gió có thể thổi qua, nước có thể chảy qua, chim có thể bay qua.

Cốc rỗng, mới có thể bỏ cát vào, rót rượu vào, nhét giẻ vào.

Bánh xe rỗng, mới có thể chịu được áp lực, tiến hành giảm xóc.

Tín ngưỡng rỗng, mới có thể chứa đựng các tín ngưỡng khác nhau, mới có thể hiểu được ưu nhược điểm của các tín ngưỡng khác nhau.

Có tín ngưỡng, ngược lại không thể hiểu được tốt xấu của các tín ngưỡng khác, không thể hiểu tại sao dị giáo đồ lại lớn mạnh như vậy.

Muốn đổi vị trí, trước tiên phải hiểu tư tưởng cốc thần bất tử, chính là phải tiếp nhận các tư tưởng khác nhau.

Chứ không phải trong đầu nhét đầy những tư tưởng lộn xộn, căn bản không chứa nổi những thứ khác.

Tư tưởng trong đầu từ đâu mà có.

Đương nhiên là ăn no rồi học được, cho nên phải có lương thực và giáo dục.

Mọi người nên cùng nhau sản xuất lương thực, cung cấp nhiều tài nguyên giáo dục hơn.

Mà sản xuất lương thực cần nhiều thủy lợi hơn, xây thủy lợi cần nhiều công cụ hơn, mọi người nên đoàn kết lại.

Tóm lại, hiểu biết lẫn nhau và ăn no mặc ấm là tương phụ tương thành, ăn còn không no, cả ngày chỉ nghĩ đến ăn no, quỷ mới đi hiểu người khác.

Đại Vệ mất đi mẹ, hiện tại lòng đầy lửa giận, người mình quan tâm nhất không còn nữa, sau này cậu sẽ sống vì chính mình.

Cậu lắp đặt cột sống cơ khí, có được năng lực gia tốc thời gian, lập tức quay lại trường học đánh đập dã man bạn học bắt nạt mình, xả một hơi tức.

Phẫu thuật rất đau đớn, điều kiện rất đơn sơ, Đại Vệ là đánh cược mạng sống, phẫu thuật cải tạo không thành công thì thành nhân.

May mắn là cậu đã thành công, cột sống cơ khí cấp quân sự giúp cậu có thể phản kích lại những học sinh đã cài đặt phần mềm chính bản.

Quần áo dính máu, vết thương sau lưng vẫn chưa lành, cột sống cơ khí vẫn chưa hoàn toàn dung hợp.

Nhưng Đại Vệ đã không nhịn được mà đánh đập bạn học, trút giận trong lòng.

Đáng tiếc mẹ vĩnh viễn không thể sống lại, sau khi trút giận, cậu rời khỏi trường học, nhất thời rơi vào hoang mang, không biết đi đâu về đâu.

Trước đây dù không hài lòng với sự sắp đặt của mẹ, nhưng dù sao cũng là một mục tiêu, bây giờ mẹ qua đời, mục tiêu cũng theo đó biến mất.

Đại Vệ đánh đập kẻ bắt nạt một trận, nhưng không ra tay hạ sát, vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để bước vào mặt tối.

Nắm giữ sức mạnh công nghệ, tiếp theo cậu muốn sống có tôn nghiêm, chứ không phải trở thành tội phạm.

Cho nên không cần thiết nâng việc đánh nhau lên mức độ phạm tội hình sự.

Nhưng cảnh cậu đánh đập bạn học đã bị camera giám sát quay lại, hiệu trưởng phát hiện động tác của Đại Vệ vượt qua thời gian, nhận ra trên người cậu lắp đặt linh kiện quân dụng đắt tiền, hơn nữa còn là loại dùng trong thí nghiệm, chắc chắn rất quý giá.

Thế là liên hệ với công ty Hoang Phản, công ty sẽ tìm đến Đại Vệ.

Đại Vệ ngơ ngác ngồi lên tàu điện ngầm, không biết nên đi đâu.

Ngay trên tàu điện ngầm, cậu gặp một nữ tặc xinh đẹp.

Rõ ràng có thể dựa vào nhan sắc để sống, lại dựa vào kỹ thuật.

Chương 3818

Đại Vệ lập tức thích cô gái xinh đẹp, cô gái xinh đẹp cũng nhìn trúng năng lực của Đại Vệ, cảm thấy cậu là một nhân tài có thể đào tạo, có thể tỏa sáng trên con đường tội phạm.

Mặc dù biết phạm tội không phải là điều tốt, nhưng đó là một cô gái xinh đẹp mà, đây là ăn trộm sao.

Đây là hiệp đạo.

Nhìn xem chị em nhà Mắt Mèo, nhìn xem Catwoman của DC, ai mà không phải là mỹ nữ đạo chích.

Mỹ nữ làm trộm, là có thể được tha thứ, chắc chắn có nỗi khổ riêng.

Ăn trộm cũng là dựa vào tay nghề, chứ không phải bán thân, là đáng được tôn trọng.

Đại Vệ gặp được mỹ nữ định mệnh, gần như không do dự đã chọn anh hùng cứu mỹ nhân.

Đại Vệ nhìn trúng vẻ đẹp của cô gái, cô gái nhìn trúng năng lực của thiếu niên, hai người vừa gặp đã hợp, cô gái liền giới thiệu Đại Vệ đi ăn trộm, sau đó chia chác.

Cô gái xinh đẹp ngoài việc thỉnh thoảng tự mình đi ăn trộm, bình thường cũng nhận làm thuê để trộm một số đồ quý giá, là một tên trộm chuyên nghiệp, hơn nữa còn là một tên trộm có chút danh tiếng trong xã hội ngầm, sắc đẹp và kỹ thuật cùng tồn tại, uy tín cũng rất tốt, rất nhiều khách quen sẽ thuê cô đi trộm cắp.

Thế giới ngầm cũng có nhân tình thế thái của riêng mình, mọi người cũng tin tưởng những người có uy tín hơn.

Nếu không có người giới thiệu, Đại Vệ căn bản không có cơ hội bước vào thế giới này, vì cậu không có uy tín.

Đại Vệ cần một người dẫn đường, nữ tặc xinh đẹp Lộ Tây chính là người dẫn đường của cậu.

Thành phố không chỉ có công ty, còn có một bộ trật tự khác, một bộ trật tự của đao thương kiếm kích, một bộ trật tự mà có năng lực là có thể có xe sang mỹ nữ, biệt thự xe hơi của đường phố.

Ban đầu Đại Vệ không có hứng thú với tiền bạc, chỉ muốn giúp đỡ cô gái xinh đẹp, muốn trở thành bạn của cô.

Khi biết nguyện vọng lớn nhất của cô là đi du lịch mặt trăng, cậu lập tức quyết định biến nguyện vọng của cô thành nguyện vọng của mình, cậu muốn kiếm tiền để đi du lịch cùng cô.

Đi du lịch mặt trăng cần hai trăm ngàn một người, hai người là bốn trăm ngàn.

Đối với người bình thường là rất đắt, muốn ở Dạ Chi Thành kiếm được nhiều tiền như vậy không dễ, phải liều mạng, phải tham gia những công việc nguy hiểm hơn.

Mặc dù là tên trộm của thế giới ngầm, nhưng lại ngước nhìn bầu trời, chứ không chấp nhận hiện thực mình bị mắc kẹt trong vũng bùn.

Đáng tiếc điều tuyệt vọng là thân phận của cô gái rất đặc biệt, đã cắt đứt cơ hội đi con đường chính đạo.

Đây là cô gái hắc khách do công ty huấn luyện, chuyên dùng để khám phá Hắc Tường, là vật tiêu hao.

Đỗ Lan nói: Cô ta đã trốn thoát, vẫn luôn trốn tránh sự truy sát của công ty, không có thân phận, không có cơ hội, giống như một con chuột phải cẩn thận trốn trong cống rãnh nhỏ, mà bên ngoài toàn là mèo.

Cho nên chuột chỉ có thể nhìn chằm chằm vào mặt trăng trên trời, hy vọng có một nơi dung thân.

Tố Tử không nói gì, nhớ lại những cô gái từng bị coi là vật thay thế cho trí tuệ nhân tạo, công ty người máy đã cấy linh hồn của các cô gái vào người máy như một phần mềm, những cô gái đó chắc chắn cũng rất tuyệt vọng.

Lộ Tây từ nhỏ đã được huấn luyện thành hắc khách, mục tiêu là khám phá khu vực đáng sợ nhất trên mạng Hắc Tường.

Đặc điểm của thần kinh tâm phiến là tự phát triển, chỉ cần có điện, tâm phiến có thể không ngừng phát triển, từ cuối thế kỷ 20 đến nay cũng đã 70 năm, thần kinh tâm phiến đã nuốt chửng một lượng điện khổng lồ và phát triển vượt ra ngoài tầm kiểm soát của con người.

Trên thế giới mạng có quá nhiều nguy hiểm lộn xộn, phần mềm hắc khách do chiến tranh sản sinh, các loại chương trình rác rưởi, còn có trí tuệ nhân tạo mất kiểm soát.

Quá nhiều thứ gây hại cho mạng lưới, thế là mọi người quyết định xây tường.

Cách ly mạng lưới cũ, mọi người xây dựng một thế giới mạng an toàn trên thần kinh tâm phiến mới phát triển, thế là có Hắc Tường.

Nhưng trong mạng lưới cũ vẫn còn rất nhiều thứ có giá trị, ví dụ như tiền ảo, cho nên một số người sẽ huấn luyện hắc khách chuyên nghiệp, xuyên qua Hắc Tường, tiến hành khảo cổ tìm kho báu.

Lộ Tây xem như là một nhà khảo cổ học, chứ không phải hắc khách.

Đỗ Lan cho rằng cô gái xinh đẹp là nhà khảo cổ học tái bác.

Tố Tử biết người đầu tiên xây tường chính là Đỗ Lan, dùng để che giấu ký ức của nhân chứng.

Sau đó một số người phát hiện ra sự tồn tại của Hắc Tường, sao chép công nghệ, sau đó xây dựng Hắc Tường mới trên mạng lưới cũ, tách biệt cái mới và cái cũ.

Hiện thực có khảo cổ, mạng lưới cũng có khảo cổ, chính là tái bác khảo cổ.

Nhưng mạng lưới cũ cũng cần điện, thần kinh tâm phiến đã là hướng tiêu thụ điện lớn nhất của nhân loại, một lượng lớn điện bị nuốt chửng, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự phát triển của thực thể.

Điện đều bị thần kinh tâm phiến nuốt chửng, vậy thì điện mà nhà máy có thể nhận được sẽ ít đi, tất cả các ngành công nghiệp thực thể ở Dạ Chi Thành đã nhiều năm không được nâng cấp, có thể nói là dậm chân tại chỗ.

Thật là một chuyện rất bất đắc dĩ, trừ phi xây dựng một lượng lớn nhà máy điện, nhưng tình huống này thực sự rất khó hoàn thành, vì xây dựng nhiều nhà máy điện hơn, sẽ gây ra sự xáo trộn.

Vì một công ty, một gia tộc có khả năng kiểm soát hạn chế, nếu có thể kiểm soát mười nhà máy điện, thì nhà máy điện thứ mười một có thể bị người khác kiểm soát, và người khác kiểm soát có thể hình thành một thế lực khác.

Nếu xây dựng một trăm nhà máy điện, thì có thể là mười thế lực thôn tính lẫn nhau, cuối cùng có phải là công ty ban đầu và gia tộc ban đầu hay không thì không chắc.

Đây đều là những vấn đề rất thực tế.

Năm xưa Chu Nguyên Chương chuẩn bị quản lý cả quốc gia, suýt nữa thì mệt chết.

Chỉ có thể thành lập nội các, phân quyền cho người khác.

Ai cũng hy vọng kiểm soát mọi thứ trong tay mình, nhưng khi thực sự thực hành, những việc mình có thể làm rất ít, chỉ có thể tìm người khác giúp đỡ.

Như vậy sẽ có khả năng bị đâm sau lưng.

Đỗ Lan nói: Giống như Tam gia phân Tấn, ban đầu chỉ có quốc quân kiểm soát thành thị, nhưng sau khi đô thị hóa lớn, Lục khanh cũng có thể xây dựng thành thị mới của riêng mình, không chịu sự kiểm soát của quốc quân.

Lại ví dụ như Điền thị đại Tề, quân chủ ban đầu kiểm soát Bách công, lại giao cho nhà họ Điền quản lý.

Phát triển giống như xây dựng thành thị mới và ủy thác quản lý Bách công, là giao những thứ mình thực hành cho người khác.

Vì lý do này, nên không thể xây dựng thêm nhà máy điện, không thể xây dựng thêm thủy lợi.

Vì xây càng nhiều, càng không kiểm soát được.

Nhưng không xây, thần kinh tâm phiến không ngừng nuốt chửng điện lực, điện lực vốn có ngày càng eo hẹp.

Thực thể ngày càng khó phát triển, vốn có thể xây dựng đường hầm gió, kết quả chỉ có thể dùng phần mềm tính toán.

Vốn là máy bay chiến đấu, chiến hạm vũ trụ, bây giờ cũng toàn là vì ngành công nghiệp điện tử.

Nhưng hiện tại đã có thể lên mặt trăng, trên mặt trăng cũng có căn cứ.

Người bình thường cũng có thể đi du lịch mặt trăng.

Hơn nữa còn có trạm không gian vũ trụ lớn, đây đều là những công trình lớn.

Tố Tử cho rằng Đỗ Lan quá phiến diện.

Những thứ này đâu phải do Dạ Chi Thành phát triển, mà là do chính phủ các nước phát triển.

Công ty ở Dạ Chi Thành không thể phát triển thêm những công trình lớn như vậy, vì không kiểm soát được, công nghệ sản xuất cũng ngày càng nhỏ.

Công trình lớn cần mọi người cùng góp tiền mới có thể hoàn thành, đương nhiên xây xong có thể trực tiếp tư hữu hóa.

Đỗ Lan cho rằng mọi người cùng góp tiền xây trạm không gian, nhưng có thể tư hữu hóa trong phút chốc.

Chuyện này ở Mỹ rất nhiều, mọi người góp tiền xây một cái đập nước, sau đó tư hữu hóa cho gia tộc.

Xây một trạm không gian, căn cứ mặt trăng, cũng hoàn toàn tư hữu hóa.

Tư hữu hóa chính là không gánh chi phí, chỉ cần cân nhắc lợi nhuận là được.

Chi phí là của nghị viện, lợi ích là của mình.

Tố Tử cũng thừa nhận chỉ dựa vào Dạ Chi Thành không có khả năng phát triển vũ trụ.

Đại Vệ và Lộ Tây chăm chỉ phạm tội ở Dạ Chi Thành, nhưng công ty sẽ không tha cho cột sống trên lưng Đại Vệ, cần phải thu hồi.

Đại Vệ vừa phạm tội, vừa chống lại công ty, cũng quen biết thêm nhiều người, quen biết đại ca của mình, một người lãnh đạo của một đoàn lính đánh thuê, một đội trưởng đầy khí khái nam nhi.

Mức độ cải tạo cơ thể của người đàn ông đã gần đến giá trị giới hạn, càng cải tạo càng dễ bị tái bác tinh thần bệnh.

Giới hạn của mỗi người không giống nhau, có người cao, có người thấp, nhưng càng cải tạo thì càng dễ mắc bệnh, đây là một nhận thức chung.

Chương 3819

Tái bác tinh thần bệnh sẽ sinh ra ảo giác, sẽ không phân biệt địch ta, mất đi bản ngã.

Sau khi mẹ qua đời, Đại Vệ đã tìm được mục tiêu mới, kiếm tiền đưa cô gái xinh đẹp Lộ Tây lên mặt trăng.

Rất đơn thuần, chỉ là muốn giúp đỡ cô gái xinh đẹp, thông minh và lương thiện, tuyệt đối không phải vì nhan sắc của cô, tuyệt đối không có.

Người trẻ tuổi chính là quá trẻ, quá ngây thơ.

Đỗ Lan cảm thấy thiếu niên và thiếu nữ đều rất ngây thơ.

Đại Vệ dễ dàng tin tưởng Lộ Tây, Lộ Tây cũng rất dễ dàng tin tưởng Đại Vệ, hai người giống như công cụ nhân vậy, nhanh chóng nảy sinh tình yêu thật sự.

Rõ ràng một người là thiếu niên bị bắt nạt, một người là thiếu nữ bị truy đuổi, nhưng họ vẫn sẵn sàng tin tưởng người khác, tin rằng trên thế giới này có chân thiện mỹ, chứ không vì những gì mình gặp phải mà báo thù xã hội.

Ngây thơ có lúc là từ mang nghĩa xấu, có lúc lại là từ mang nghĩa tốt.

Trong thế giới đen tối của Dạ Chi Thành, có người cùng nhau sưởi ấm là một loại hạnh phúc.

Chưa kể Đại Vệ hoàn toàn không vì mình, chỉ vì giấc mơ lên mặt trăng của thiếu nữ mà nỗ lực phạm tội kiếm tiền.

Cậu ta mà có tấm lòng này với mẹ mình, học hành tử tế ở trường, sau này mười phần thì có đến tám chín phần có thể vào công ty làm một nhân viên tốt.

Đúng là có vợ quên mẹ.

Đỗ Lan cảm thấy mình cần phải đóng vai một người thầy đời, giáo dục lớp trẻ một chút: Tố Tử, giao cho cô một nhiệm vụ.

Tố Tử nhìn Đỗ Lan, bây giờ là đảo ngược cương vị.

Lúc ở Cửu Khóa, cô là đội trưởng, cô giao nhiệm vụ cho Đỗ Lan.

Bây giờ Cửu Khóa đã không còn, Nhật Bản cũng tiếp tục bế quan tỏa cảng, duy trì trạng thái nội chiến.

Năm xưa phong trào đảo Mạc phủ có thể thành công, là vì súng ống phương Tây, là vì thương mại với phương Tây có thể cung cấp vũ khí trang bị mạnh hơn.

Mà bây giờ thương mại giữa phương Đông và phương Tây, không thể trực tiếp phân thắng bại, vẫn luôn giằng co, có thể nói là nội chiến bền vững.

Cửu Khóa đã ra nước ngoài, quan hệ cấp trên cấp dưới trước đây không còn tồn tại, Đỗ Lan trở thành người lãnh đạo.

Nhiệm vụ gì.

Tố Tử hỏi.

Cô đổi một nghĩa thể trẻ em, tiếp cận họ, giả làm một đứa trẻ, để họ biết cảm giác làm cha mẹ.

Đỗ Lan nói: Phải đặt mình vào vị trí của người khác, chỉ có cái mông mới có thể quyết định cái đầu.

Nếu không đổi vị trí sẽ không biết đặt mình vào vị trí của người khác, cũng sẽ không hiểu nhau.

Tình yêu, võ mồm, hiểu biết lẫn nhau đều cần thực tiễn, không phải chỉ nói suông, mà thực tiễn chính là phải tiến hành trao đổi vật chất.

Tố Tử hỏi: Tại sao lại nhắm vào Đại Vệ và Lộ Tây.

Họ tuy là những người trẻ ưu tú, nhưng Dạ Chi Thành lớn như vậy, dân số cũng không ít, tại sao lại là họ.

Cô không hiểu hai người trẻ này có gì đặc biệt.

Họ có tố chất để trở thành huyền thoại.

Đỗ Lan nói: Dám đánh dám liều, hơn nữa còn có kỳ ngộ, cột sống sau lưng cậu ta là nguyên mẫu tiên tiến nhất có thể vượt qua thời gian, nếu thêm những cải tạo khác, giới hạn rất cao.

Vậy anh muốn họ làm gì.

Theo cách làm của họ, bây giờ phạm tội trước, đến một lúc nào đó sẽ bị công ty để ý, họ căn bản không thể chống cự, cuối cùng chắc chắn bị công ty tóm gọn.

Không có gì khác biệt với những huyền thoại trước đây, Dạ Chi Thành không có huyền thoại còn sống.

Anh muốn cứu họ.

Cứu không được, những việc họ làm cũng là triêu tứ mộ tam, sẽ thúc đẩy người khác triêu tứ mộ tam.

Làm gia tăng sự tranh đoạt tài nguyên ở Dạ Chi Thành, mọi người đều tranh đoạt tài nguyên rồi, cuối cùng không phải ngươi giết ta, thì là ta giết ngươi.

Đỗ Lan nói: Ta bảo cô đi giả làm trẻ con là để Đại Vệ hiểu được nỗi khổ của mẹ mình.

Để cậu ta biết tại sao mẹ nhất định phải cho cậu ta đi học, vì đây là cách duy nhất để thoát khỏi tầng lớp đáy.

Chỉ có được giáo dục, trở thành nhân viên công ty, mới có cơ hội sống một cuộc sống bình thường.

Tố Tử nói: Cậu ta hiểu rồi thì sao.

Cậu ta bây giờ đã đi trên con đường tội phạm, chẳng lẽ còn có thể quay lại đi học, đi làm.

Hiểu rồi, suy nghĩ của cậu ta chắc chắn sẽ khác.

Đỗ Lan nói: Ta chỉ muốn xem cậu ta sẽ làm gì, không phải rất thú vị sao.

Đây chính là đặt mình vào vị trí của người khác, nếu không đổi vị trí, cả đời cũng không thể hiểu được.

Chỉ vì thú vị.

Tố Tử thực sự không thể hiểu được động cơ này.

Lý do thú vị này là đủ rồi, đối với ta là đủ rồi.

Đỗ Lan nói: Tóm lại, nhiệm vụ gian khổ này giao cho cô, ta sẽ trang bị cho cô một cơ thể giống y như thật, để ta xem, chuẩn bị một cơ thể trẻ em mười vạn mã lực thì thế nào.

Có thể dễ dàng nhấc bổng vật nặng 10 vạn tấn, có phải rất hấp dẫn không.

Công nghệ nghĩa thể hiện tại làm sao có thể khiến một cơ thể trẻ em chứa đựng mười vạn bảy mã lực.

Điều đó là không thể.

Tố Tử tuy không phải chuyên gia, nhưng lâu ngày thành thầy, vẫn luôn rất quan tâm đến công nghệ nghĩa thể, cô biết rõ công nghệ nghĩa thể có một vạn mã lực đã khó, huống chi là mười vạn mã lực.

Nói chung nghĩa thể có 200 đến 300 mã lực, sức mạnh so với người thường quả thực rất lợi hại, nhưng so với xe tăng vẫn chưa đủ.

Cải tạo quân sự cao cấp nhất có thể đạt tới 1000 đến 1500 mã lực, đã có thể lật đổ xe tăng, như vào chốn không người, nhưng loại nghĩa thể này đều là cơ thể đặc chế dùng cho chiến tranh, thể tích khổng lồ.

Nhét mười vạn mã lực vào một cơ thể trẻ em, không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Dược liệu học, chuyển hóa năng lượng, năng lượng. tất cả các kỹ thuật đều không thể hỗ trợ cho ý nghĩ viển vông của Đỗ Lan.

Đừng xem thường hắc khoa kỹ, chuyện của duy tâm lực không cần nghĩ nhiều như vậy.

Chỉ cần biết là có thể làm được là được rồi, tư duy đừng bị gò bó.

Đỗ Lan mỉm cười nói.

Không phải khoa học, là chủ nghĩa duy tâm.

Tố Tử nhớ lại Tư Duy Chiến Thần, giọng càng to, sức chiến đấu càng mạnh, quả thực rất duy tâm, cũng không nói gì nữa.

Cơ thể trẻ em có mười vạn mã lực, sử dụng lò phản ứng hạt nhân vi mô mới nhất, tuy nhỏ, nhưng thần kinh tâm phiến bên trong lại rất phát triển, có thể tiến hành tính toán tốc độ cao.

Tố Tử sau khi nhìn thấy cơ thể, cũng không nói nhiều, trực tiếp chuyển linh hồn sang cơ thể cô bé khoảng chín tuổi này, cảm thấy cơ thể tràn đầy sức mạnh.

Mười vạn mã lực tuyệt đối không phải nói đùa, Tố Tử biết không nên nghi ngờ kỹ thuật của Đỗ Lan, dù sao hắn không phải người Trái Đất, mà là người ngoài hành tinh nắm giữ công nghệ của Thiên Đỉnh Tinh.

Thứ như Tư Duy Chiến Thần còn có thể chế tạo ra, chế tạo một người máy trẻ em thu nhỏ thì có vấn đề gì chứ.

Tôi cần thích nghi một chút, sức mạnh của cơ thể này quá mạnh.

Tố Tử cần thích nghi với cơ thể mới.

Được.

Thích ứng với cơ thể, giống như một game thủ vào một trò chơi mới cần phải thiết lập hệ thống, phải điều chỉnh các thông số phần mềm đến mức phù hợp nhất với máy tính, như vậy mới có thể có được trải nghiệm game tốt nhất.

Tố Tử cũng đang điều chỉnh thông số của mình, thích ứng với cơ thể sắt.

Rất nhanh đã hoàn thành việc thích ứng, trở thành một cô bé loli nhỏ nhắn.

Được rồi, cô giả làm một đứa trẻ mồ côi đi lạc để tìm Đại Vệ và Lộ Tây, để họ trải nghiệm cảm giác làm cha mẹ, xem họ sẽ để cô làm một tội phạm vinh quang, hay là đi học một cách không vui vẻ.

Xem trong lòng họ cho rằng con đường nào mới phù hợp với một đứa trẻ.

Đỗ Lan nói.

Tố Tử đã đi, quả nhiên đã nhận được sự đồng cảm và giúp đỡ của Đại Vệ và Lộ Tây.

Biết Tố Tử là trẻ mồ côi, không nơi nương tựa, họ quyết định nhận nuôi Tố Tử, và gửi Tố Tử đi học.

Họ cho rằng nên cho trẻ em một nền giáo dục tốt hơn.

Đại Vệ cũng là sau khi bước ra xã hội mới phát hiện, nền giáo dục mình nhận được quan trọng đến mức nào, cho dù làm tội phạm đọc nhiều sách cũng rất cần thiết, làm một tội phạm có chỉ số IQ cao, chắc chắn sẽ đi xa hơn những tội phạm bạo lực chỉ biết làm việc vặt.

Tội phạm cũng cần tri thức, cho nên nên đi học.

Hơn nữa nếu học một trường đại học tốt, nói không chừng có thể rời khỏi thế giới ngầm chém giết.

Nên đi học trường tư.

Đại Vệ cho rằng trẻ em nên nhận được nền giáo dục tốt nhất, khi nói ra câu này, cậu có chút hoảng hốt, nhớ lại người mẹ đã khuất.

Mẹ vẫn luôn hy vọng cậu nhận được nền giáo dục tốt, không tiếc mọi giá gom góp học phí gửi cậu vào trường trung học tư thục.

Bây giờ cậu dường như hiểu tại sao mẹ lại liều mạng như vậy, nếu không được giáo dục, thì phải đi chém giết.

Chương 3820

Cha mẹ nào lại hy vọng con cái sống những ngày chém giết.

Chắc chắn đều hy vọng con cái có thể an ổn kiếm được nhiều tiền, tránh xa chém giết.

Đại Vệ cũng không hy vọng tiểu Tố Tử lớn lên phải đổ máu trên đường phố, không biết ngày nào đó sẽ chết trên đường.

Cho nên sắp xếp Tố Tử vào trường tiểu học tốt nhất.

Dù sao cậu cũng đã kiếm được không ít tiền qua việc phạm tội, có thể cung cấp học phí, vấn đề bây giờ là thư giới thiệu.

Các trường tiểu học tư thục đều cần có người bảo lãnh mới có thể nhập học, không phải tùy tiện có thể vào được.

Đại Vệ bắt đầu hiểu được nỗi khổ của mẹ, cha mẹ đều hy vọng con cái chọn một con đường ổn định hơn.

Đáng tiếc ở thành phố này, ổn định quá khó.

Các cuộc đấu súng của thế lực hắc ám có thể xảy ra bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, không ai biết mình đang đi trên đường, không biết ngày nào đó sẽ bị bắn chết.

Để phòng ngừa tai nạn, cần phải thuê lực lượng bảo an mạnh hơn cho khu phố của mình, phải mua cho mình chiếc xe chống đạn chắc chắn hơn, mua gói cứu viện vũ trang đắt đỏ hơn, mua bảo hiểm tài sản đầy đủ hơn.

Tất cả những thứ này đều là tiền, để kiếm tiền thì phải triêu tứ mộ tam, phải cướp đoạt tài nguyên.

Khi mọi người đều cướp đoạt tài nguyên, chính là luật rừng đen tối, mọi người đều là thợ săn mang súng, bất cứ lúc nào cũng sẽ ra tay trước để chiếm lợi thế.

Không có uy tín với nhau, mọi người sẽ theo phương châm thà phụ người chứ không để người phụ mình, gặp nguy hiểm sẽ tự mình lên thuyền cứu thế tự vệ.

Dạ Chi Thành nguy hiểm như vậy, tự nhiên phải tranh đoạt tài nguyên, tự nhiên cũng hy vọng con cái có thể chiếm được vị trí sinh thái tốt hơn.

Đại Vệ bắt đầu chăm sóc con trẻ, cuối cùng hiểu được tấm lòng của mẹ, hiểu tại sao mẹ lại nhất định bắt mình vào trường trung học tư thục, tại sao lại nhất định bắt mình vào công ty.

Vì thành phố này là như vậy, mọi người đều nên cướp đoạt tài nguyên, cướp ở đường phố không bằng cướp ở công ty.

Đại Vệ khó khăn lắm mới tìm được người viết thư giới thiệu, gửi đứa trẻ vào trường tiểu học tư thục, hy vọng đứa trẻ học hành tử tế.

Tố Tử không thể không đi học tiểu học, nhưng cũng xem như là ôn lại tuổi thơ.

Đương nhiên ở trường học không thể thiếu bắt nạt, không, nên gọi là giáo hóa.

Nhưng Tố Tử có thể xử lý tốt.

Đỗ Lan nhìn Đại Vệ vì kiếm tiền mà cải tạo cơ thể, liền biết cậu ta sắp đi theo con đường cũ của những huyền thoại khác, đi đến sự tự hủy diệt.

Vì để cướp đoạt tài nguyên, chỉ có thể cải tạo chính mình.

Không có cách nào đoàn kết nhiều người hơn, không thể hình thành thế lực, chỉ có thể dồn mình vào đường cùng.

Đại Vệ cũng sắp chết rồi.

Đỗ Lan biết kết quả của việc cải tạo chính là tái bác thần kinh bệnh.

Nhưng để kiếm tiền, Đại Vệ không ngại như vậy, chỉ có kiếm được nhiều tiền hơn, Lộ Tây mới có thể lên mặt trăng, Tố Tử mới có thể học trường tốt, mọi người mới có thể an toàn hơn.

Phải triêu tứ mộ tam, phải kiểm soát nhiều tài nguyên hơn, thì phải cải tạo chính mình.

Đây chính là Dạ Chi Thành, có thể ép ra toàn bộ tiềm năng của con người.

Đương nhiên sau khi ép ra, cũng là hết.

Lộ Tây dẫn vào cửa, tu hành tại cá nhân, Đại Vệ rất thích cuộc sống không bị gò bó của thế giới ngầm, cũng thích cảm giác kiếm tiền bằng bản lĩnh của mình.

Mặc dù làm những việc vi phạm pháp luật, nhưng không hề có cảm giác tội lỗi, vì cậu không phải vì mình, mà là cướp đoạt tài nguyên vì những người bên cạnh.

Điểm này cậu và mẹ hoàn toàn giống nhau, mẹ làm nhân viên cứu hộ nhưng lại kiêm chức ăn trộm, cũng không có cảm giác tội lỗi, vì bà không phải vì mình, mà là vì con trai.

Ở Dạ Chi Thành, trộm cắp, cướp giật, giết người chỉ cần không bị bắt thì không phải là chuyện gì, chỉ là thủ đoạn tranh đoạt tài nguyên.

Không những không ai chỉ trích, ngược lại còn phải khen một câu bản lĩnh giỏi.

Phạm tội ở Dạ Chi Thành không phải là một việc đáng xấu hổ, phạm tội bị bắt mới là việc đáng xấu hổ.

Phạm tội là tranh đoạt tài nguyên, tranh đoạt tài nguyên là nhận thức chung của mỗi người, mọi người đều muốn triêu tứ mộ tam, mọi người không yêu cầu chính mình, cũng không yêu cầu người khác triêu tam mộ tứ.

Cho nên dù là tội phạm cũng có thể sống một cách hào sảng, đây chính là kết quả của luật rừng đen tối.

Đại Vệ có tài năng phạm tội kinh người, khi chiến đấu vô cùng bình tĩnh, là bẩm sinh không cần huấn luyện.

Nhưng tội ác mà một người có thể phạm dù lớn đến đâu, cũng rất khó lay chuyển địa vị của công ty, chỉ có thể kiếm thêm cho mình một ít tiền.

Bây giờ phải tính toán sổ sách rồi, phải mua một căn nhà, phải lên mặt trăng một lần, phải chi phí học đại học, còn có chi phí cải tạo cơ thể, còn có chi tiêu ăn uống mỗi ngày.

Tất cả các chi phí cộng lại, Đại Vệ phải tiếp tục phạm tội, phạm tội lớn hơn.

Phải trở thành lãnh đạo của một nhóm tội phạm nhỏ, chứ không phải đơn đả độc đấu.

Tại sao chủ nghĩa tư bản lại giỏi toán như vậy.

Chính là vì toán học quá quan trọng đối với tài chính, công cụ toán học là thứ bắt buộc để tính toán sổ sách, đặc biệt là đòn bẩy tài chính, còn có các sản phẩm tài chính lộn xộn, đều là tính toán ra.

Công ty với tư cách là người lãnh đạo Dạ Chi Thành, mạnh nhất chính là kế toán, Dạ Chi Thành có bao nhiêu tài nguyên lưu động, có bao nhiêu dân số, đều được tính toán.

Có bao nhiêu người tranh đoạt tài nguyên, tập trung lại sẽ có bao nhiêu năng lượng, đều được tính toán tốt.

Cộng với chi phí sinh hoạt, chi phí nhân công, điện, nước, tiền thuê nhà ở Dạ Chi Thành như thế nào, đều có số liệu, có thể tính toán.

Một người muốn hoàn thành bước nhảy giai cấp, cần phải chi bao nhiêu tiền là có số liệu, và tài nguyên lưu động có thể cho phép bao nhiêu người hoàn thành bước nhảy giai cấp, công ty cũng có thể tính toán được đại khái.

Có bao nhiêu người đang tranh đoạt tư cách nhảy giai cấp, cũng có thể tính toán ra được.

Cho nên Đại Vệ dù có lớn mạnh nhất, có thể đưa được mấy người nhảy giai cấp cũng rất rõ ràng.

Đây mới là điều đáng sợ nhất của công ty, trong phạm vi nhỏ của Dạ Chi Thành, mọi thứ đều có thể tính toán tốt.

Chỉ cần không xuất hiện một lượng lớn biến số, mọi thứ đều rất ổn định.

Địch Ny Toa nói: Đúng là như vậy, một đứa trẻ lúc nhỏ, chỉ cần ở nhà, biến số trong nhà rất ít.

Lớn lên phải đi học, đi làm, đi du lịch, biến số ngày càng nhiều, tăng lên một cách chóng mặt, cuối cùng không tính toán nổi nữa.

Công ty Hoang Phản quản lý Dạ Chi Thành là có thể tính toán được, tổng lượng của Dạ Chi Thành chỉ có bấy nhiêu, quả thực có thể tính toán được biến số.

Dạ Chi Thành là một môi trường khép kín, công ty hoàn toàn không sợ những tội phạm như Đại Vệ nổi lên, vì tài nguyên để lại cho họ tranh đoạt căn bản không đủ.

Đây cũng là điều đáng sợ của Cường Ni Ngân Thủ, hắn thông qua âm nhạc chứ không thông qua tài nguyên để điều động nhân lực, giống như tôn giáo vậy, đã đột phá giới hạn của tài nguyên.

Mọi người không cần tiền, tín ngưỡng thúc đẩy mình đi chống lại công ty.

Đỗ Lan biết Cường Ni Ngân Thủ mạnh mẽ, chính là hiệu ứng truyền bá như tôn giáo.

Đáng tiếc chỉ là thoáng qua như mây khói.

Địch Ny Toa nói: Bây giờ fan hâm mộ của anh ta đã già, không thể nào lại cùng anh ta xông pha trận mạc.

Sức hiệu triệu của anh ta đã biến mất rồi.

Có thể điều động mọi người mà không cần tiền, đây là điều công ty sợ nhất.

Nhưng chuyện này trăm năm khó gặp, Cường Ni Ngân Thủ là do thiên thời địa lợi nhân hòa mới có thể xuất hiện.

Bây giờ các ca sĩ đều không có sức hiệu triệu của anh ta, một đi không trở lại.

Không có sức hiệu triệu, thì chỉ có thể bỏ tiền ra thuê, vậy thì Đại Vệ dù có làm lớn làm mạnh cũng chỉ có thể kiểm soát một số ít tài nguyên, sức mạnh kiểm soát được không thể chống lại công ty, tương lai của cậu ta một mảnh u ám.

Địch Ny Toa gật đầu, nói: Cách tốt nhất, thực ra là Đại Vệ từ bỏ phạm tội, tìm một công việc đàng hoàng, sống những ngày tháng yên ổn, nếu tiếp tục phạm tội thì chết chắc, cậu ta chết, tiền tiết kiệm của cậu ta cũng không đủ để gia đình hoàn thành bước nhảy giai cấp, cũng chỉ đủ để đi du lịch mặt trăng.

Đỗ Lan nói: Nếu mục tiêu của cậu ta thực sự chỉ là lên mặt trăng, ngược lại sẽ không nguy hiểm như vậy.

Đương nhiên dù cậu ta chỉ muốn lên mặt trăng, công ty cũng sẽ không tha cho cậu ta, dù sao trên người cậu ta có linh kiện của quân đội, Lộ Tây còn có năng lực xâm nhập Hắc Tường, đều là những thứ công ty cần.

Chương 3821

Cho nên Đại Vệ không có lựa chọn nào khác, chỉ có một con đường chết.

Thật là bi tình, quá bi tình.

Đại Vệ tự mình không muốn lùi, công ty cũng sẽ không để cậu ta lùi.

Cho nên họ phải chiến đấu cho đến chết.

Năng lực tính toán, năng lực tính toán rất quan trọng, một số người có thể nhẩm tính cộng trừ nhân chia hai chữ số, một số người có thể tính ba chữ số, thậm chí bốn chữ số.

Nhưng đến bảy tám chín chữ số cộng trừ nhân chia thì cần máy tính.

Nếu số lớn hơn nữa thì cần máy vi tính, thậm chí siêu máy tính.

Năng lực tính toán của công ty bao trùm Dạ Chi Thành, nếu là máy tính lượng tử tính toán cả nước Mỹ cũng không thành vấn đề.

Đỗ Lan đã sở hữu rất nhiều máy tính siêu lượng tử, năng lực tính toán đủ để tính toán xu hướng kinh tế toàn cầu.

Máy tính có thể tính toán có bao nhiêu tài nguyên lưu động, nhưng không thể tính toán được tài nguyên sẽ chảy vào tay ai.

Tính đại thế, chứ không phải đại sự.

Công ty có năng lực tính toán, chúng ta cũng có thể tính toán một chút.

Đỗ Lan nói: Tính xem công ty có bao nhiêu tài nguyên, chúng ta chỉ cần nhiều hơn nó một chút, cũng có thể đập nó một trận.

Ví dụ như trực tiếp triệu hồi quái thú tư duy phá hủy toàn bộ tài nguyên của chúng, đốt sạch.

Vậy cũng phải tính xem công ty Hoang Phản có bao nhiêu tài nguyên để chế tạo thuyền cứu thế, mới có thể xác định quái thú tư duy nên mạnh đến đâu để vừa đủ phá hủy thuyền cứu thế của chúng, để chúng cảm nhận được nỗi sợ hãi bị lũ lụt cuốn trôi.

Địch Ny Toa nói: Tính ra chúng có bao nhiêu tài nguyên để xây dựng thuyền cứu thế, mới có thể tấn công một cách có mục tiêu.

Rất nhanh đã tính ra, tài nguyên của công ty thực ra không nhiều.

Nhưng các thế lực khác còn ít hơn, nếu các thế lực khác đoàn kết có thể đánh bại công ty Hoang Phản, nhưng vấn đề là không đoàn kết nổi.

Năm xưa Lục quốc phạt Tần không đoàn kết nổi, mười tám lộ chư hầu thảo Đổng không đoàn kết nổi, thật sự đoàn kết lại chắc chắn thắng, nhưng đều không có quan hệ tin cậy, không thể đoàn kết.

Cho nên công ty Hoang Phản tuy tài nguyên chỉ đủ kiểm soát Dạ Chi Thành, nhưng cũng vững như bàn thạch, căn bản không lo người khác có thể lay chuyển địa vị của nó.

Vì không ai dám đến đơn đấu, lo lắng bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau, càng không ai sẽ đoàn kết nhất trí đến gây phiền phức cho công ty, không đoàn kết nổi.

Công ty Hoang Phản trong thời đại không có uy tín này, một mình một cõi, căn bản không hoảng, đây chính là thời đại của nó.

Đại Vệ muốn cố gắng kiếm tiền thì cần phải cường hóa cơ thể của mình.

Cột sống của quân đội tuy có thể gia tốc thời gian, nhưng nội tạng cơ thể không thể chịu đựng nổi, nên phải cải tạo thân thể, để bản thân chống đỡ được thời gian lâu hơn.

Nhưng cải tạo cơ thể sẽ biến thành kẻ điên tâm thần tái bác, đây không phải là có khả năng hay không, mà là chắc chắn sẽ xảy ra.

Các linh kiện cấy ghép đời mới vì theo đuổi hiệu suất nên đều tích hợp sẵn chip thần kinh, bên trong đều có linh hồn, một khi các linh hồn trộn lẫn vào nhau thì chính là ô nhiễm tinh thần, sẽ phát điên.

Nhưng nếu không có sự hỗ trợ của chip thần kinh, con người không thể điều khiển được loại cơ giáp hiệu suất cao này, sức tính toán của đại não không đủ.

Sức tính toán rất quan trọng, từ phép cộng trừ hai chữ số đến hàng ngàn vạn phép cộng trừ, rồi đến toán cao cấp, đây đã không còn là vấn đề mà não người có thể giải quyết, cần có công cụ dữ liệu tiên tiến hơn, não người tính không xuể.

Linh kiện quân dụng thậm chí có thể gia tốc thời gian, các biến số cần tính toán lớn hơn rất nhiều so với não người, phải dựa vào linh kiện đời mới.

Tốc độ phản ứng của não người căn bản không đủ, cần có sự hỗ trợ của chip thần kinh mới có thể làm nhiều việc cùng lúc trong môi trường phức tạp.

Nhưng việc này có giới hạn, một khi vượt quá sẽ mất kiểm soát, biến thành kẻ điên tâm thần tái bác.

Nhưng để mạnh hơn, Đại Vệ buộc phải cải tạo.

Muốn chữa khỏi bệnh tâm thần tái bác, chỉ có thể cường hóa linh hồn, tái tạo lại linh hồn của chính mình, vượt qua giới hạn của đại não, giống như Tố Tử biến thành sinh mệnh điện tử, sức tính toán đủ để vận hành nhiều mảnh vỡ linh hồn.

Nhưng để làm được điều này rất khó, Tố Tử và Khôi Lỗi Sư là tài năng gặp nhau, hợp thành sinh mệnh mới, nhưng người khác không có vận may tốt như vậy.

Đỗ Lan biết rằng việc tải linh hồn lên một cách đơn thuần, biến thành sinh mệnh điện tử, cũng không có thực lực siêu việt như Tố Tử.

Tố Tử là dung hợp với Khôi Lỗi Sư, nhận được khả năng mở rộng và học hỏi mà linh hồn không có, đây là điều mà sinh mệnh điện tử thông thường không có.

Cường hóa linh hồn, làm thế nào để dung hợp các linh hồn khác nhau, hoặc dung hợp linh hồn và trí tuệ nhân tạo, hiện tại chỉ có một trường hợp thành công là Tố Tử, Khôi Lỗi Sư tự nguyện dung hợp với Tố Tử, các linh hồn khác đều không có con đường cường hóa.

Địch Ny Toa nói: Thực ra ngoài cường hóa linh hồn, còn có thể tạo ra một máy chủ, giống như A Lại Da Thức, tư duy cá nhân thông qua A Lại Da Thức để nhận được sức tính toán, nếu là truyền thông lượng tử thì có thể không có độ trễ.

Như vậy đại não chỉ là bộ phận đưa ra phán đoán, còn tính toán và vận hành đều do A Lại Da Thức quản lý, như vậy cũng có thể chữa trị bệnh tâm thần tái bác.

Nếu đã muốn tính toán xem Hoang Phản Công ty có thể huy động bao nhiêu tài nguyên, thì hoàn toàn có thể tạo ra một hệ thống quản lý ủy thác.

Đúng là có thể, nhưng không có bệnh tâm thần tái bác thì sẽ thiếu đi một chút cảm giác bi thương.

Những người đó biết rõ cải tạo sẽ biến thành kẻ điên, nhưng vì lý tưởng vẫn hy sinh bản thân, chẳng phải rất quyết liệt sao.

Cá và tay gấu không thể có cả hai, xả thân vì nghĩa.

Thật quá cảm động.

Đỗ Lan nói: Nếu không có bệnh tâm thần tái bác, mọi người sẽ có tâm lý cầu may, như vậy sẽ không còn thú vị nữa.

Bệnh tâm thần tái bác là kết quả tất yếu của việc cải tạo, chỉ là có người cải tạo ít đã phát bệnh, có người cải tạo nhiều mới phát bệnh, nhưng ai cũng sẽ phát bệnh, không ai có thể tránh khỏi.

Trong tình huống như vậy mà vẫn sẵn lòng chấp nhận cải tạo thì cần có quyết tâm rất lớn.

Bất kể lý do gì mà lựa chọn cải tạo, đều là bước lên con đường chông gai không lối về.

Nếu có máy tính lượng tử làm nền tảng, cải tạo không có bất kỳ nguy hiểm nào mà chỉ là trực tiếp trở nên mạnh hơn, vậy thì chẳng còn ý nghĩa gì.

Mọi người đều có thể trở nên mạnh mẽ, sẽ thiếu đi tư chất, sẽ không có cảm giác định mệnh đó.

Sẽ không có cảm giác ta có thể cứu thế giới, ta là nhân vật chính.

Nếu có máy tính lượng tử làm nền tảng, vậy thì sẽ trở thành mọi người đều có tư chất thay đổi thế giới, mọi người đều có thể làm theo suy nghĩ của mình, mọi người cùng nhau cuốn vào vòng xoáy cạnh tranh nội bộ, như vậy không vui chút nào.

Vẫn nên có tư chất, phải thiết lập một ngưỡng cửa.

Đỗ Lan nói: Cảm giác định mệnh rất phù hợp với thế giới tái bác bằng khắc.

Địch Ny Toa cười nói: Người có khả năng chịu đựng bệnh tâm thần cao có thể trở thành nhân vật chính, đúng là một ngưỡng cửa.

Chỉ là bệnh tâm thần tái bác sớm muộn cũng phải giải quyết, không giải quyết thì làm sao tiếp tục nâng cao hiệu suất của linh kiện.

Ban đầu linh kiện cấy ghép lạc hậu, cũng không có bệnh tâm thần tái bác, còn bây giờ linh kiện cấy ghép ngày càng nhanh, ngày càng mạnh, để điều khiển được, linh hồn con người đều bị phản phệ, nếu không giải quyết, linh kiện cấy ghép sẽ không thể nâng cấp thêm được nữa.

Linh kiện cấy ghép không thể nâng cấp thêm, nhưng có thể phát triển cơ giáp.

Vậy thà tiếp tục đột phá gen còn hơn.

Gen, cơ giáp cũng là con đường, không nhất định phải là linh kiện cấy ghép.

Đỗ Lan biết con người chính là như vậy, một con đường đi không thông, sẽ cùng tắc tư biến.

Địch Ny Toa nói: Được rồi, có lẽ họ thực sự sẽ đi theo những con đường khác.

Bệnh tâm thần tái bác là một vấn đề, con người tạm thời không giải quyết được, sẽ chuyển sang các cây công nghệ khác.

Đỗ Lan lại lấy máy tính lượng tử ra, tính toán tất cả tài nguyên của Dạ Chi Thành.

Dạ Chi Thành có ba công ty: một là Hoang Phản Công ty, ông trùm của Dạ Chi Thành, bá chủ không thể tranh cãi.

Hai là Quân Dụng Khoa Kỹ, một tổ hợp công nghiệp quân sự khổng lồ, chuyên chế tạo vũ khí.

Ba là Khang Đào, một nhà sản xuất vũ khí thông minh, chuyên về trí tuệ nhân tạo, sản xuất vũ khí thế hệ mới, ví dụ như súng điện từ, hệ thống hỗ trợ ngắm bắn thông minh.

Ba công ty khổng lồ này sản xuất những thứ khác nhau, giống như các phái ven biển, đồng bằng, sơn địa của Hy Lạp cổ đại, vừa cạnh tranh vừa hợp tác.

Ngoài việc là những gã khổng lồ công nghiệp, họ còn là những gã khổng lồ tài chính, y tế, kiểm soát mọi thứ ở Dạ Chi Thành, bao trọn cả sinh lão bệnh tử.

Họ sở hữu sức mạnh như vậy là vì chiến tranh đã phá hủy năng lực sản xuất của các công ty khác, giúp họ nắm quyền kiểm soát không gian nghiên cứu.

Nói cho cùng vẫn là do những nơi khác suy yếu vì chiến tranh, Dạ Chi Thành mới có thể một mình một ngựa.

Giống như các thành bang thời Phục Hưng, vì Thập tự chinh đã phá vỡ các tuyến đường thương mại ban đầu, nên họ mới lớn mạnh.

Đến khi kỷ nguyên hàng hải bắt đầu, thương mại đường biển phát triển, thời Phục Hưng cũng kết thúc.

Đỗ Lan nói: Chỉ cần thế giới hòa bình, chút tài nguyên này của Dạ Chi Thành cũng sẽ chấm dứt.

Đỗ Lan tính toán xong, tài nguyên của Dạ Chi Thành rất ít, sở dĩ nó phồn hoa như vậy là vì cả thế giới đã bị đánh cho tan nát, nên Dạ Chi Thành mới một mình tỏa sáng.

Y quan nam độ.

Địch Ny Toa nói: Thời chiến loạn đều như vậy, một nơi bị đánh nát, tư bản sẽ chạy đến nơi an toàn, điều này có thể giúp một số nơi lạc hậu có cơ hội phát triển.

Đỗ Lan gật đầu, thời Tây Chu, Chu Thiên Tử và Khuyển Nhung đánh nhau vỡ đầu, kinh tế di chuyển về phía đông, sau này thời Tam Quốc phương bắc đánh nhau vỡ đầu, kinh tế di chuyển về phía nam.

Trung tâm kinh tế luôn di động.

Phương Tây cũng vậy, từ vành đai thương mại Địa Trung Hải di chuyển đến Tây Âu, sau đó di chuyển đến châu Mỹ.

Đều là di động.

Bây giờ cả thế giới đều rất loạn, tài nguyên chảy vào Dạ Chi Thành cũng là điều dễ hiểu.

Và Dạ Chi Thành nhận được vốn đầu tư vào nghiên cứu linh hồn, nên có rất nhiều hắc khách.

Chương 3822

Hắc khách của Dạ Chi Thành cũng giống như các nghệ sĩ thời Phục Hưng, đều trở thành vật chứa của tư bản.

Đỗ Lan nói: Nhưng những thứ này quả thực đang phát triển, định hướng của tư bản có thể khiến nhiều người tham gia hơn.

Dạ Chi Thành chính là định hướng của tư bản, nên cho dù mọi người ở đây phải vật lộn cũng không muốn rời đi, vì cơ hội ở đây thực sự nhiều, huyền thoại nối tiếp huyền thoại.

Địch Ny Toa cảm khái: Thà chết ở Dạ Chi Thành còn hơn rời đi, ở những nơi khác có thể không chết đói, nhưng cả đời cũng chỉ có vậy, căn bản không có cơ hội phát triển.

Đúng vậy, tư bản tập trung có nghĩa là có tư bản đang vận hành, sẽ có cơ hội nhận được tư bản.

Nếu không tiền và lương thực chất đống trong kho, sẽ không bao giờ có cơ hội được phân chia ra.

Phải thông qua một lý do nào đó để tiền và lương thực lưu thông, như vậy sẽ thu hút nhiều người hơn đến để chia sẻ tài nguyên, chỉ cần tài nguyên hướng về một phía, mọi người sẽ liều mạng tranh giành.

Bất kể là tác phẩm nghệ thuật thời Phục Hưng, hay là hắc khách của Dạ Chi Thành.

Đều là để tập trung tư bản lại, sau đó cho nó lưu thông.

Dạ Chi Thành ít nhất đã làm cho tư bản lưu thông được, nên rất nhiều người bị thu hút đến.

Ở những nơi khác, tư bản căn bản không lưu thông, các mạng lưới thế tập, mọi người đều kiểm soát tài nguyên, không muốn hợp tác.

Dạ Chi Thành tuy không tốt, nhưng ít nhất tài nguyên vẫn lưu thông, ba công ty lớn vì có không gian phát triển, đều sẵn lòng bỏ ra tài nguyên.

Còn ở những nơi như Nhật Bản, thực sự không có cơ hội, không chết đói, nhưng cũng không có cơ hội thay đổi.

Ở Dạ Chi Thành, thảm nhất là chết đói, nhưng có tư bản lưu thông, sẽ có huyền thoại.

Tuy tầng lớp dưới ở Dạ Chi Thành thảm hơn ở Nhật Bản, nhưng con bạc trước khi vào sòng bạc đều tin rằng mình có thể thắng tiền, con bạc trước khi thua sạch đều tin rằng mình có thể lật kèo.

Mọi người đều sẽ cho rằng mình có thể trở thành huyền thoại, chứ không phải là người chết đói.

Dạ Chi Thành là một sòng bạc lớn, có sức hấp dẫn.

Đỗ Lan biết đối với những người tìm kiếm cơ hội, Dạ Chi Thành có sức hấp dẫn hơn Nhật Bản.

Nhật Bản vẫn xem trọng huyết thống, dùng huyết thống để phân công.

Dạ Chi Thành thì thông qua lưu thông tư bản, dùng thu nhập hàng năm để phân công, huyết thống không thể thay đổi, nhưng thu nhập hàng năm vẫn có khả năng thay đổi.

Dạ Chi Thành rất tàn khốc, nhưng dùng thu nhập hàng năm để phân công lại có sức hấp dẫn hơn dùng huyết thống, nếu không Hy Lạp cổ đại và thời Phục Hưng cũng không được phương Tây tung hô lên tận trời.

Đối với những người bị huyết thống kiểm soát, Dạ Chi Thành chính là nơi khai hóa văn minh, cho dù người nghèo sống thảm hại, mọi người cũng chỉ cho rằng họ không có bản lĩnh, còn mình nếu đến Dạ Chi Thành chắc chắn sẽ thành công.

Con bạc trước khi vào sòng bạc đều tin rằng mình sẽ thắng tiền, Dạ Chi Thành chính là một sòng bạc lớn.

Ở Dạ Chi Thành ít nhất có tư cách lên bàn, ở những nơi khác, tư cách lên bàn đều bị hạn chế chết.

Đương nhiên logic nền tảng của thu nhập hàng năm thực ra vẫn là huyết thống, vì tư liệu sản xuất có thể di truyền.

Người không có tư liệu sản xuất dù cố gắng kiếm tiền đến mấy cũng không bằng người có tư liệu sản xuất.

Tư liệu sản xuất sẽ không tự nhiên mà chuyển giao, thông thường đều là cha truyền con nối.

Có lẽ có người có thể gặp vận may lớn, thành công lật đổ, vậy thì ở Dạ Chi Thành, nơi không xem huyết thống mà chỉ xem thu nhập, người đó sẽ có cơ hội thiết lập tính hợp pháp.

Mọi người không thể thay đổi huyết thống, nhưng có thể thay đổi thu nhập hàng năm, cho dù là phạm tội, chỉ cần kiếm được tiền cũng sẽ được người khác khao khát và tôn trọng.

Còn việc sau cánh cửa son rượu thịt ê hề, ngoài đường xương chết cóng la liệt chưa bao giờ là khuyết điểm của Dạ Chi Thành, đó là tiêu chuẩn để phân biệt người có bản lĩnh và người không có bản lĩnh, người có bản lĩnh thì nên rượu thịt ê hề, người không có bản lĩnh thì nên chết cóng ngoài đường.

Nhà giàu không có nghĩa vụ giải quyết các vấn đề xã hội.

Chỉ có phương Đông mới yêu cầu vua ra vua, tôi ra tôi, cha ra cha, con ra con, yêu cầu quân chủ làm tốt công việc của quân chủ, thần tử làm tốt công việc của thần tử, cha con cũng làm tốt công việc của mình, chỉ có phương Đông mới yêu cầu vua tôi cha con noi gương tiên vương, học theo bậc hiền nhân xưa.

Khổng Tử đề xuất vua ra vua, tôi ra tôi, cha ra cha, con ra con, nhưng không đưa ra một tiêu chuẩn cụ thể, chỉ nói mọi người phải nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, nhưng đạo cũng có đạo của nó, kẻ cướp cũng có nhân, nghĩa, lễ, trí, tín.

Vua ra vua, tôi ra tôi, cha ra cha, con ra con, vua đánh tôi, tôi phản vua, cha con tàn sát lẫn nhau, cũng có thể là vua ra vua, tôi ra tôi, cha ra cha, con ra con, cũng có thể là nhân, nghĩa, lễ, trí, tín.

Lúc này Mạnh Tử đã vá một lỗ hổng, yêu cầu mọi người noi gương tiên vương, học theo người tốt làm việc tốt, đối với người không làm việc tốt có thể thay thế.

Thiết lập tiêu chuẩn, mọi người mới có thể giám sát lẫn nhau, mới có thể đưa ra yêu cầu đối với vua cha.

Yêu cầu cụ thể được đưa ra ban đầu chính là trời người cảm ứng, tức là hoàng đế phải chịu trách nhiệm về thiên tai, một nơi có thiên tai thì phải xuất tiền.

Thế là hoàng đế lúc có tiền thì thánh nhân xuất hiện, hoàng hà trong xanh, hoàng đế không có tiền thì thay triều đổi đại.

Nói cho cùng là hoàng đế có thể lấy tiền từ tay mọi người, và đầu tư tiền vào xây dựng cơ sở hạ tầng.

Không phải hoàng đế nào cũng làm được, không làm được thì cút.

Nếu hoàng đế có nghĩa vụ, tự nhiên cũng sẽ đưa ra yêu cầu với quý tộc, phải đưa ra phán đoán giữa mọi người cùng góp tiền và ai dùng người nấy trả tiền.

Quý tộc nếu cứ một mực nhấn mạnh ai dùng người nấy trả tiền thì có thể bị thay thế, cũng phải gánh vác một phần nghĩa vụ mọi người cùng góp tiền.

Thế là phương Đông yêu cầu nhà giàu phải giải quyết vấn đề, ngoài đường có xương chết cóng chính là trách nhiệm của nhà giàu, là tiêu chuẩn để phán đoán nhà giàu có tính hợp pháp hay không.

Nhưng ở những nơi khác, không có yêu cầu này, ngoài đường có xương chết cóng là trách nhiệm của chính người chết cóng, tại sao lại xuất hiện ở nơi khiến mình bị chết cóng.

Giống như lính cứu hỏa phương Tây nói: Nếu bạn gặp nguy hiểm, đó không phải là vấn đề của lính cứu hỏa, mà là vấn đề của bạn, tại sao bạn lại xuất hiện ở nơi lính cứu hỏa không thể cứu viện.

Câu nói này không sai, nhà giàu không có nghĩa vụ giúp đỡ người chết cóng, người chết cóng tự mình xuất hiện ở nơi sẽ bị chết cóng, không liên quan gì đến nhà giàu cả.

Vậy có người sẽ hỏi, người chết cóng làm thế nào để có được nơi không bị chết cóng.

Đi trộm, đi cướp, đi cướp giật, đều được.

Vậy lại có người hỏi, người bị cướp, bị trộm, bị lừa thì làm sao.

Đó là không có bản lĩnh, đáng bị trộm, bị cướp, bị lừa, đáng bị biến thành xương chết cóng.

Chết đạo hữu không chết bần đạo, đây chính là quy tắc sinh tồn cơ bản.

Mọi người đều tranh đoạt tài nguyên, kiểm soát tài nguyên.

Ai tranh đoạt không lại, kiểm soát không được, đó là không có bản lĩnh.

Có thể cướp đoạt tài nguyên, kiểm soát tài nguyên chính là có bản lĩnh.

Kiểm soát càng nhiều tài nguyên, thu nhập hàng năm càng nhiều, càng là người có bản lĩnh.

Nhưng nếu xảy ra nạn đói, lũ lụt, cháy rừng, động đất, tấn công khủng bố, sẽ không có ai giải quyết, vì nghĩa vụ của mọi người là kiểm soát tài nguyên, chứ không phải bỏ tài nguyên ra.

Đương nhiên giữa các nhà giàu cũng biết cần hợp tác, các nhà giàu có thể thông qua đảo Lolita để kiểm soát bê bối của nhau, có thể thông qua hội anh em sinh viên để hiểu nhau, có thể thông qua việc rèn luyện thể thao để học cách phối hợp, đương nhiên cũng có thể trực tiếp nhập ngũ.

Nếu nhà giàu muốn hợp tác với người thường, thì cần đến tôn giáo.

Đối với luân lý tôn giáo, có một số người cực kỳ phản đối, dù sao tôn giáo cũng có hạn chế đối với quý tộc, dân chúng bị tôn giáo tổ chức lại, sẽ tạo ra xung đột với nhà giàu.

Nên để phá vỡ luân lý tôn giáo, quý tộc cũng rất nỗ lực.

Chỉ là nhu cầu của dân chúng nằm ở đó, cho dù quý tộc có phản đối thế nào, dân chúng cũng cần đoàn kết, tôn giáo tuyệt đối không phải là lựa chọn tồi tệ nhất.

Tranh đoạt tài nguyên, kiểm soát tài nguyên, cũng là sở trường của tôn giáo.

Nên quý tộc muốn tấn công tôn giáo, vì đây là đối thủ cạnh tranh.

Nhưng khi tổng thống nhậm chức, lại cần đặt tay lên Kinh Thánh để tuyên thệ.

Vì Kinh Thánh có thể tạo ra một sự áp chế nhất định đối với quý tộc.

Quốc hội là trò chơi ba kiểm soát năm, năm kiểm soát chín, nên để áp chế ba, Kinh Thánh không nghi ngờ gì là lựa chọn tốt nhất.

Điều này cũng rất mâu thuẫn, quý tộc muốn áp chế tôn giáo, lại muốn mượn tôn giáo để cân bằng mối quan hệ giữa mọi người.

Có thể nói là cực kỳ mâu thuẫn, nhưng chính là như vậy, vì quý tộc hy vọng chết đạo hữu không chết bần đạo, nhưng không ai có thể đảm bảo không phải là chết bần đạo không chết đạo hữu, mỗi người đều muốn tranh đoạt tài nguyên, đồng thời cũng là đối tượng bị tranh đoạt.

Chương 3823

Khi tranh đoạt của người khác, thì chê tôn giáo vướng víu.

Khi bị người khác tranh đoạt, thì lại hy vọng tôn giáo che chở.

Nên quý tộc chiếm ưu thế trong việc tranh đoạt sẽ liều mạng phá hoại luân lý tôn giáo, bên yếu thế hơn sẽ dùng tôn giáo để bảo vệ mình.

Hai bên không ngừng giằng co, không ngừng đối kháng.

Tôn giáo cũng không truyền thừa theo huyết thống, không xem huyết thống, mà xem sự hiểu biết của mọi người về giáo lý.

Nên tôn giáo sẽ mở trường học, truyền thụ giáo lý.

Đương nhiên tôn giáo cũng không có nghĩa vụ giải quyết vấn đề xã hội, nghĩa vụ chính của tôn giáo là khiến nhiều người tin giáo hơn, chứ không phải giải quyết vấn đề.

Bất kỳ vấn đề nào cũng là thử thách của Thượng đế, không cần giải quyết, chỉ cần nhẫn nại.

Phật giáo thì cho rằng tất cả vấn đề đều là sự vướng mắc của tâm người, chỉ cần buông bỏ, thế giới sẽ là không, đều là mộng huyễn bọt ảnh, buông bỏ tham niệm danh lợi, buông bỏ nỗi sợ sinh lão bệnh tử, tất cả đều là giả.

Tôn giáo cũng không yêu cầu nhà giàu giải quyết vấn đề.

Giữa việc giải quyết vấn đề và tôn giáo, tôn giáo là một lựa chọn hợp lý hơn đối với nhà giàu, giải quyết vấn đề thật sự quá tốn kém, độ khó cũng quá lớn.

Giải quyết vấn đề cần phải giải quyết mâu thuẫn giữa mọi người cùng góp tiền và ai dùng người nấy trả tiền trước, nếu cần mọi người cùng góp tiền, thì cần giải quyết vấn đề tín nhiệm, còn phải giải quyết vấn đề phân phối sau đó, nếu không sẽ là việc tốt biến thành việc xấu.

Giải quyết xong những vấn đề này, còn phải thắt lưng buộc bụng đi làm việc cực nhọc, đủ loại công việc đều cần có người làm, thật sự vừa khổ vừa mệt, thậm chí thế hệ này còn chưa được hưởng lợi từ việc giải quyết vấn đề, phải đến thế hệ sau mới được hưởng.

Quá trình giải quyết vấn đề rất dài, không phải có lợi ngay lập tức.

Nếu kêu gọi mọi người cùng đi cướp, cướp được là có chia phần, mọi người sẽ nối gót nhau.

Nhưng nếu kêu gọi mọi người cùng thắt lưng buộc bụng làm việc, vậy thì quá khó.

Nên vẫn là cướp bóc tiện lợi hơn, cướp được thì chia, không cướp được thì giải tán, mọi người ai về nhà nấy, chờ lần sau thì cướp hàng xóm.

Cướp không được kẻ thù thì cướp hàng xóm, đối với họ hoàn toàn không có vấn đề gì, vì tranh đoạt tài nguyên, kiểm soát tài nguyên chính là bản lĩnh của họ.

Còn giải quyết vấn đề thì không phải nghĩa vụ của họ.

Dạ Chi Thành là thiên đường cũng là địa ngục, đối với người nắm giữ tài nguyên có thể làm bất cứ điều gì mình muốn, vì họ chỉ cần hưởng thụ là được, không có gì có thể ràng buộc họ.

Nhưng đối với người không có tài nguyên, chết cũng là đáng đời, là do bản thân vô năng, chứ không phải lỗi của người khác.

Đại Vệ nếu không nhặt được công nghệ quân dụng, còn không bằng mẹ của mình.

Mẹ của cậu ta vì tranh đoạt tài nguyên và kiểm soát tài nguyên, có thể nói là Mạnh mẫu tam thiên.

Đỗ Lan cho rằng năng lực của Đại Vệ không bằng mẹ mình.

Sáng bốn chiều ba là tranh đoạt tài nguyên, kiểm soát tài nguyên, ở phương Đông có đủ loại kỹ xảo quyền mưu, phương Tây cũng có những cuốn sách như Quân Vương Luận.

Làm thế nào để cướp đoạt tài nguyên từ tay người khác, tối đa hóa lợi ích từ tài nguyên trong tay mình.

Một người bình thường không có tư chất do tổ tiên truyền lại, không có tài nguyên thừa kế từ gia tộc, nên làm thế nào.

Vậy thì phụ thuộc vào quyền quý, trở thành tay chân của quyền quý.

Con đường mà mẹ Đại Vệ sắp đặt cho cậu ta chính là như vậy, học hành cho tốt để vào công ty, trở thành nhân viên của công ty, nếu có thể chiếm giữ vị trí cao, có lẽ có thể trộm móc câu thì bị giết, trộm cả nước thì thành vua.

Quyền quý làm việc cũng cần người, cần người giúp đỡ.

Nên làm chó săn cho quyền quý, làm việc cho quyền quý là một hướng đi rất tốt.

Mẹ cậu ta tin rằng Đại Vệ có năng lực đảm nhiệm tốt vai trò chó săn này, có thể được coi trọng, một bước lên mây.

Trong tiểu thuyết có người sở hữu cuối cùng, một người kiểm soát mọi thứ trên Trái Đất, thậm chí cả không khí, người thường ngay cả ra khỏi cửa cũng không được, vì mọi thứ bên ngoài đều là tài sản của người sở hữu cuối cùng.

Nhưng vấn đề là, người sở hữu cuối cùng làm thế nào để kiểm soát tài nguyên toàn cầu.

Năm đó Chu Nguyên Chương muốn tự mình quản lý quốc sự, cũng suýt nữa mệt chết, chỉ có thể lập ra nội các, mà đó mới chỉ là một quốc gia.

Người sở hữu cuối cùng dùng gì để quản lý toàn cầu, sức tính toán ở đâu ra.

Địch Ny Toa nói: Có thể là máy tính, do trí tuệ nhân tạo hỗ trợ quản lý.

Có lẽ vậy, dù sao đi nữa, thế giới tái bác bằng khắc vẫn chưa có người sở hữu cuối cùng.

Quyền quý làm việc cũng không có người máy giúp đỡ, vẫn cần người làm.

Đây chính là cơ hội.

Quý tộc cũng cần nhẫn nhịn mới có thể làm việc, điều đó có nghĩa là họ không thể kiểm soát tất cả.

Giống như Thành Cát Tư Hãn vậy, lúc trẻ, đích thân cầm quân chinh phạt khắp nơi.

Nhưng khi về già, lại đột nhiên trở nên từ bi, không thích giết chóc nữa.

Thực ra là ông ta đã già, không cầm quân nổi nữa, binh quyền phải giao cho mấy người con trai, có khả năng bị con trai phản sát, bỏ cha giữ con.

Địch Ny Toa cũng nói: Đúng vậy, năm đó nước Tề chính là quốc vương giao trăm họ cho họ Điền, họ Điền thu lợi lớn, khi cho mọi người vay tiền, dùng đấu lớn cho vay, đấu nhỏ thu về, mua được lòng người, cuối cùng mới có chuyện họ Điền thay họ Khương làm vua nước Tề.

Chỉ cần có thể nắm giữ tài nguyên, ở Dạ Chi Thành là có thể trỗi dậy.

Nhưng quý tộc cũng không ngốc, tài nguyên cốt lõi của họ chắc chắn sẽ nằm trong tay con cháu mình.

Nhưng những đứa con cháu này để tranh giành quyền thừa kế, vẫn cần tập hợp thêm nhiều người, vẫn cần người giúp đỡ.

Chỉ cần họ không phải là người sở hữu cuối cùng, thì bắt buộc phải có người tài năng giúp đỡ mình.

Đại Vệ sẽ có cơ hội nhận được nhiều tài nguyên hơn.

Nhưng bên cạnh quý tộc không thiếu những kẻ nịnh hót, thậm chí sẵn lòng hiến dâng cả con trai mình.

Ví dụ như Tề Hoàn Công muốn ăn thịt người, liền có Dịch Nha nấu con trai.

Còn có thái giám bên cạnh hoàng đế, hay là nô tài.

Thái giám và bao y nô tài đều là thế lực trực thuộc hoàng đế, là móng vuốt để hoàng đế kiểm soát thiên hạ.

Hoàng đế có đại thần, tại sao còn cần thái giám và nô tài, vì đại thần làm việc sẽ dối trên lừa dưới.

Nên ông ta cần xây dựng một hệ thống khác, để hai hệ thống cân bằng, giám sát lẫn nhau.

Chu Nguyên Chương muốn một mình giải quyết mọi việc, căn bản không thực tế, kết quả là cần rất nhiều rất nhiều người giúp đỡ, mà những thuộc hạ này mỗi người một ý, lại không thể không dùng Tây Hán và Cẩm Y Vệ để giám sát.

Nhưng thái giám và Cẩm Y Vệ cũng không nhất định đáng tin.

Tóm lại là phải phân quyền, người khác sẽ có tư cách kiểm soát tài nguyên.

Đúng là sẽ rất cạnh tranh, nhưng đây là con đường tắt để tranh đoạt tài nguyên, kiểm soát tài nguyên.

Bất kể là một quốc gia, hay một công ty, cuối cùng tài nguyên đều sẽ bị người khác kiểm soát, họ sẽ không đi giải quyết vấn đề của công ty, mà chỉ tìm cách tự bảo vệ mình.

Suy nghĩ của mẹ Đại Vệ rất rõ ràng, biết rằng con đường tốt nhất để nắm giữ tài nguyên là vào công ty.

Tiếc là Đại Vệ còn quá trẻ, không hiểu được tấm lòng của mẹ, không biết rằng điều quan trọng nhất trong việc tranh đoạt tài nguyên là nền tảng.

Tài nguyên mà đường phố có thể chi phối quá ít, công ty mới nắm giữ nhiều tài nguyên nhất của Dạ Chi Thành, nên vào bên trong công ty để tranh quyền đoạt lợi mới là nhanh nhất.

Địch Ny Toa gật gù, điều này là sự thật, nền tảng rất quan trọng.

Câu chuyện nổi tiếng nhất của tể tướng nhà Tần Lý Tư chính là thuyết về nền tảng, ông ta ở quê nhà canh kho lương, phát hiện chuột trong kho ăn gạo ngon, chuột trong nhà xí ăn đồ bẩn, thế là nhận ra tầm quan trọng của nền tảng, cùng là chuột, ở nền tảng khác nhau thì ăn những thứ khác nhau.

Tranh đoạt tài nguyên là vì ăn uống ị đái, các nền tảng khác nhau cung cấp tài nguyên cũng khác nhau.

Tài nguyên mà đường phố có thể cung cấp thua xa công ty.

Nên hướng đi của mẹ Đại Vệ là công ty, nhưng Đại Vệ rõ ràng không thích, cậu ta thích đường phố hơn.

Chương 3824

Đường phố còn có mỹ thiếu nữ, còn trong trường học chỉ có đám phú nhị đại đáng ghét.

Đường phố có tình người, trường học chỉ có tranh giành lợi ích trần trụi.

Đường phố muốn lợi ích, cũng không có chỗ để tranh, chỉ có thể nói nhiều về tình nghĩa.

Trường học cũng không phải chỉ có lợi ích, chỉ là Đại Vệ chưa vào được vòng tròn nói chuyện tình nghĩa.

Giữa quý tộc và quý tộc cũng có tình nghĩa, chỉ là họ chỉ nói chuyện với những người có tư chất, Đại Vệ không có tư chất, trong mắt họ cũng giống như dã thú, không đáng tin cậy.

Đại Vệ không cảm nhận được tình nghĩa của đám phú nhị đại, nhưng ở đường phố lại có thể nhận được, nên cậu ta thích đường phố.

Đại Vệ cũng may mắn, gặp được Lucy, nếu gặp người khác, bị lừa rồi còn phải giúp người ta đếm tiền.

Đường phố không chỉ có tình nghĩa, còn có rất nhiều lừa đảo, gạt gẫm.

Đỗ Lan phải thừa nhận Đại Vệ vận khí rất tốt, thậm chí là quá tốt.

Không còn mẹ, lại gặp được Lucy.

Hắn tiếp tục nói: Thực ra ta thấy Đại Vệ nên bị xã hội vùi dập một chút, để cậu ta biết rằng mẹ mình đã đúng, đường phố tuyệt đối không phải nơi tốt đẹp.

Đủ các loại lừa đảo, gạt gẫm, ăn tươi nuốt sống mới là hiện tượng bình thường.

Đại Vệ lại trực tiếp gặp được mỹ thiếu nữ, hơn nữa còn là một mỹ thiếu nữ vừa xinh đẹp vừa tốt bụng, thế là sẵn lòng vì mỹ thiếu nữ mà xả thân quên mình.

Linh hồn đạo sư nhân sinh trong người anh có phải đã rục rịch rồi không.

Nhìn thấy loại thanh niên này là muốn giáo huấn một phen.

Địch Ny Toa biết chỉ để Tố Tử giả làm cô nhi loli là chưa đủ, chỉ mới làm cho Đại Vệ hiểu được một phần tấm lòng của mẹ, vẫn chưa hiểu được con đường tranh đoạt tài nguyên, kiểm soát tài nguyên.

Không, ta không chỉ là đạo sư nhân sinh của thanh niên, chỉ cần là nhân vật chính, ta đều không nhịn được mà giáo huấn một phen.

Đỗ Lan tỏ ra mình không chỉ nhắm vào thanh niên, mà là nhắm vào tất cả các nhân vật chính, nói: Có một số nhân vật chính trình độ quá thấp, đến cả quy tắc trò chơi của xã hội mình cũng không hiểu rõ.

Đó là tự nhiên, không phải quốc gia nào cũng sẽ truyền thụ thuật đồ long, con cái của đại đa số quốc gia đều không có môn chính trị, thậm chí môn lịch sử cũng chỉ học qua loa, càng không nói đến việc lồng ghép chính trị, kinh tế, tâm lý, logic vào lịch sử.

Họ căn bản không hiểu rõ quy luật phát triển của sự việc, càng không biết đại cục là gì.

Như vậy mới có lợi cho quý tộc tranh đoạt tài nguyên và kiểm soát tài nguyên, mới khiến dân chúng chấp nhận ai dùng người nấy trả tiền, nếu dân chúng muốn dịch vụ cứu hộ, cứu hỏa, thì tự mình bỏ tiền ra, quý tộc không có nghĩa vụ giúp họ.

Địch Ny Toa biết giáo dục ở các quốc gia là khác nhau.

Đỗ Lan từ nhỏ đã học thuật đồ long, học đoàn kết, làm cho bạn bè nhiều thêm, kẻ thù ít đi.

Chứ không phải học tranh đoạt tài nguyên, kiểm soát tài nguyên, mà là học cách phá vỡ những thứ cũ kỹ, học mọi người cùng góp tiền làm việc lớn.

Đương nhiên đối với những người không thể kiểm soát tài nguyên, một hạt cát của thời đại rơi xuống đầu mình cũng là cả một ngọn núi.

Họ nghĩ đến chính là ai dùng người nấy trả tiền, dù sao mình cũng không bỏ tiền, nhưng nếu các người sửa xong rồi, cũng không ngại dùng ké.

Tôi dùng là nể mặt các người, là coi trọng các người, các người nên cảm thấy vinh hạnh.

Đúng vậy, ta và đại đa số nhân vật chính đều không hợp nhau, nên đã trở thành phản diện.

Rất nhiều nhân vật chính sẽ nắm giữ sức mạnh to lớn, sau đó lại tự nghi ngờ bản thân.

Vì họ chưa từng học luôn luôn sẵn sàng, một khi có sức mạnh là có thể đi đồ long, đi phá vỡ những thứ cũ kỹ.

Còn nhân vật chính có sức mạnh lại không biết nên làm gì, ngược lại sẽ hoang mang, sẽ nghi ngờ mình có tư cách hay không.

Điều này cho thấy họ vốn dĩ không có tư cách, sức mạnh này đã vượt qua thân phận của họ.

Mỗi lần thấy họ hỏi tại sao sức mạnh lại chọn mình, ta lại thấy rất bất lực.

Địch Ny Toa nói: Tình hình của Đại Vệ cũng tương tự, cậu ta cũng không biết nên làm gì, cũng là vì mỹ thiếu nữ mà sử dụng sức mạnh.

Dù sao tình yêu là lần đầu tiên thử yêu một người ngoài gia đình, là một trong những con đường học hỏi tình yêu lớn.

Huống chi họ cũng không được giáo dục gì khác, tình yêu đối với họ thực sự rất quan trọng.

Tình yêu được coi là một bước tiến đến tình yêu lớn, chỉ là đại đa số tác phẩm đều dừng lại ở bước này, câu chuyện cũng chỉ đến khi tình yêu viên mãn, căn bản không có câu chuyện tiếp theo.

Thực ra thông qua giáo dục sẽ biết tình yêu chỉ là một giai đoạn của cuộc đời, rất dễ thay đổi, chuyển dời, biến mất.

Lại bị đề cao đến mức không đáng có.

Đỗ Lan tỏ ra mình và Địch Ny Toa đã không chỉ là tình yêu, mà còn là chí đồng đạo hợp.

Đối mặt với việc nhân vật chính luôn lấy mỹ thiếu nữ làm động lực hành động đầu tiên, Đỗ Lan cho rằng tình yêu tuy quan trọng, nhưng đã được đề cao đến vị trí không đáng có.

Vì tình yêu chỉ là một loại tình yêu, yêu bản thân, yêu gia đình, yêu bạn bè, yêu hàng xóm, yêu đồng hương, yêu đồng bào.

Tình yêu chỉ là một mắt xích trong đó, nhưng rất nhiều tác phẩm lại coi tình yêu là cảnh giới cao nhất, dường như có tình yêu là có tất cả, không nhìn thấy rằng thế giới này không chỉ có hai người.

Tuy đối với người trẻ tuổi, tình yêu thực sự là lần đầu tiên thử yêu một người ngoài gia đình, nhưng tình yêu chỉ là bước đầu tiên, không phải bước cuối cùng.

Vì tình yêu mà không tiếc bất cứ điều gì, thậm chí đối đầu với cả thế giới, vậy thì tình yêu đã mất đi ý nghĩa hướng đến tình yêu lớn, ngược lại trở thành gông cùm giam hãm con người trong tình yêu bản thân.

Địch Ny Toa nói: Đúng là rất nhiều nhân vật chính coi tình yêu với mỹ thiếu nữ là tất cả, lãng phí thời gian học tập tiến bộ, tình yêu trở thành thứ quan trọng nhất.

Nhưng người trẻ tuổi có thể hiểu được, dù sao khi còn trẻ thì cứ yêu hết mình, họ vẫn còn thời gian.

Đỗ Lan gật đầu, không phản đối việc người trẻ tuổi theo đuổi tình yêu, điều hắn phản đối là tư duy lụy tình của nhân vật chính, có sức mạnh mà vẫn cần mỹ thiếu nữ thúc đẩy.

Có sức mạnh, có thể yêu nhiều người hơn, không nhất thiết phải là mỹ thiếu nữ.

Tiếc là trong đại đa số tác phẩm, mỹ thiếu nữ mới là động lực hành động của nhân vật chính, không có mỹ thiếu nữ thì không có động lực.

Đại Vệ đang phạm tội, đang kiếm tiền, là để cho mỹ thiếu nữ đi du lịch mặt trăng, đương nhiên bây giờ còn có thêm một mục tiêu là đưa Tố Tử vào trường tốt.

Để kiếm nhiều tiền hơn, cậu ta gia nhập một đội lính đánh thuê, bắt đầu nỗ lực của mình.

Không ngờ lại cần nhiều tiền như vậy.

Cuộc sống của Đại Vệ vừa mới đi vào quỹ đạo, lập tức đối mặt với việc mọi phương diện đều cần tiền: Tuy trước đây đã biết tiền thuê nhà, ăn uống, giáo dục, y tế đều tốn tiền, nhưng đều do mẹ gánh vác, bây giờ độc lập rồi, mới phát hiện chi phí sinh hoạt mình thấy chỉ là phần nổi của tảng băng chìm.

Những nơi cần tiêu tiền quá nhiều, không thể không kiếm tiền liên tục.

Chi tiêu khổng lồ khiến cậu ta không thể không kiếm nhiều tiền hơn, nhưng kiếm bao nhiêu tiền cũng không đủ tiêu, vì cậu ta hy vọng mang lại cho gia đình một cuộc sống tốt hơn.

Nên cậu ta gia nhập tổ chức lính đánh thuê, làm đủ các loại nhiệm vụ nguy hiểm, dần dần tạo dựng được danh tiếng trên đường phố.

Cậu ta dựa vào khả năng gia tốc của cột sống, hoàn toàn nghiền ép người thường.

Kẻ địch bình thường căn bản không nhìn thấy động tác của Đại Vệ, người đã chết rồi.

Nhưng sự gia tốc này cũng có cái giá của nó, cơ thể Đại Vệ không thể chịu đựng mãi được.

Nên sau khi kiếm được tiền, cậu ta còn cần một phần vốn để cải tạo cơ thể, tăng cường khả năng chịu áp lực, như vậy mới có thể khiến thời gian gia tốc kéo dài hơn.

Chip thần kinh thật sự là một thứ tốt, đã bắt đầu đi theo hướng ma huyễn, gia tốc thời gian cũng làm ra được rồi.

Đỗ Lan tỏ ra loại thứ này cho dù đặt trong tác phẩm khoa huyễn cũng rất tiên tiến.

Nhưng không còn cách nào khác, Cyberpunk 2077 là một game bắn súng, có một hệ thống mắt diều hâu cũng rất bình thường.

Rất nhiều game có yếu tố bắn súng đều sẽ làm cho động tác của mục tiêu chậm lại, biến tướng làm cho tốc độ của người chơi nhanh hơn, như vậy người chơi mới có nhiều thời gian hơn để nhắm vào mục tiêu.

Chủ yếu là để chiều lòng người chơi dùng tay cầm, tay cầm nhắm bắn không hiệu quả bằng chuột và bàn phím.

Game không thể tăng tốc độ nhắm của tay cầm, thì giảm tốc độ của mục tiêu, để tay cầm dễ nhắm hơn là được.

Nên một số game có yếu tố bắn cung, bắn súng sẽ thêm vào chế độ mắt diều hâu, chỉ cần bật lên, động tác của mục tiêu sẽ chậm lại, người chơi sẽ có nhiều thời gian hơn để nhắm, hoàn thành nhiệm vụ.

Mục tiêu giảm tốc, trong mắt mục tiêu là nhân vật chính gia tốc.

Tại sao lại gia tốc thời gian.

Điều này có liên quan gì đến thuyết tương đối, entropy, cơ học cổ điển, cơ học lượng tử.

Đỗ Lan tỏ ra chẳng có quan hệ gì, chỉ là chip thần kinh thần kỳ.

Chip thần kinh sau khi hấp thụ điện lực, không ngừng khuếch trương, có thể hình thành một bong bóng thời gian, khiến người sử dụng tạm thời gia tốc trên dòng thời gian, chính là thần kỳ như vậy.

Đỗ Lan tỏ ra đây là kỹ thuật bong bóng thời gian: Bong bóng thời gian nếu phát triển tốt, hoàn toàn có thể gia tốc sự trưởng thành của thực vật, nhưng loại kỹ thuật này vẫn là dùng cho quân đội trước, sau đó mới chuyển sang dân sự.

Chỉ có thể dùng chiến tranh để chuyển giao chi phí khoa học kỹ thuật.

Địch Ny Toa cũng biết trồng trọt nông sản thu hồi vốn quá chậm, không bằng đánh thắng trận, đánh thắng là có thể thu hồi vốn.

Chương 3825

Công ty đánh nát năng lực sản xuất của người khác, là có thể bán đồ cho kẻ thù.

Không cần mở rộng sản xuất, chỉ cần tăng giá bán là được.

Khoa học kỹ thuật mới nhất được dùng cho chiến tranh, tiến hành mở rộng đánh trận.

Cho dù là bom hạt nhân cũng không sao, dù sao cũng có máy móc nano có thể loại bỏ phóng xạ hạt nhân, loại bỏ ô nhiễm của bom hạt nhân, đánh trận có thể tùy tiện.

Đương nhiên ngoài bom hạt nhân, chiến tranh vũ trụ cũng đã bắt đầu.

Trong vũ trụ cũng có đủ loại vệ tinh quân sự, tấn công lẫn nhau.

Kỹ thuật do gia tốc thời gian mang lại có thể gia tốc nông sản, thậm chí có thể làm cho công nhân gia tốc, gia tốc sản xuất.

Nhưng để thực nghiệp thu hồi vốn quá chậm, không bằng chiến tranh.

Tuy Dạ Chi Thành không tuyên truyền huyết thống, nhưng cũng nói về tư chất.

Tư chất, thực ra chính là giai cấp.

Ngươi là người cùng giai cấp với ta, mới dẫn ngươi chơi.

Ngươi không phải người cùng giai cấp, thì cút.

Nên công ty cũng là giai cấp, chứ không phải cạnh tranh.

Công ty trong cùng một giai cấp không có đối thủ cạnh tranh nào.

Nếu thật sự có người muốn cạnh tranh, dùng thủ đoạn chiến tranh đánh bại là được rồi.

Thương chiến thực sự.

Đỗ Lan biết chỉ cần không có người khác thách thức tư chất của công ty, công ty sẽ có thể luôn duy trì ưu thế, nên việc cần làm là thông qua thương chiến thực sự để đánh sập năng lực sản xuất của người khác, như vậy không cần mở rộng năng lực sản xuất, cũng có thể lũng đoạn thị trường.

Mở rộng năng lực sản xuất, dễ dẫn đến ba nhà chia Tấn, họ Điền thay họ Khương làm vua nước Tề.

Vậy thì không mở rộng năng lực sản xuất, và không cho phép người khác sản xuất, như vậy sẽ mãi mãi duy trì ưu thế.

Nên có kỹ thuật mới thì trang bị cho quân đội trước, chứ không phải sản xuất.

Sản xuất không quan trọng, vì công ty không cần cạnh tranh, điều cần là đánh bại đối thủ.

Không chỉ Hoang Phản Công ty như vậy, hai công ty còn lại của Dạ Chi Thành cũng thế.

Tư duy này về mặt lý thuyết khả thi, thực tiễn cũng có kinh nghiệm thành công.

Đặc biệt là khi thế giới loạn thành một mớ, càng hữu dụng.

Thế giới loạn rồi, chỉ có Dạ Chi Thành có năng lực sản xuất, người khác đều không có, Hoang Phản Công ty làm sao có thể không giàu có.

Giống như thời Thập tự chinh, khắp nơi đều loạn, chỉ có các thành bang thời Phục Hưng làm trung gian thương, chẳng phải quá tuyệt

sao.

Tóm lại suy nghĩ của Hoang Phản Công ty là đánh sập năng lực sản xuất của người khác là được.

Nên kỹ thuật như bong bóng thời gian cũng được dùng trước tiên cho nghiên cứu cột sống quân sự, thông qua gia tốc có thể lấy một địch trăm.

Người chơi game tại sao có thể dùng một khẩu súng quét sạch căn cứ của địch.

Chính là vì hệ thống mắt diều hâu, chỉ cần bật lên, tất cả kẻ địch xung quanh đều biến thành những mục tiêu di động chậm chạp, người chơi có thể nhanh chóng khai hỏa, trong nháy mắt giết chết tất cả mọi người.

May mà người có thể tương thích với cột sống quân sự không nhiều, đại đa số binh lính đều không thể chịu đựng chip thần kinh cột sống, sẽ biến thành kẻ điên tâm thần tái bác.

Đại Vệ là người may mắn vạn người có một, làm phẫu thuật trong phòng khám chui, không những không điên, còn có thể kiểm soát sức mạnh, là kỳ tài.

Đỗ Lan cảm khái Đại Vệ là con cưng của số phận.

Bây giờ chúng ta đã có máy tính lượng tử, anh chuẩn bị đối phó với công ty như thế nào.

Địch Ny Toa hỏi.

Ta chuẩn bị để vài người trong công ty tham ô, tham ô một phần tiền của công ty, vừa hay để công ty không thể hoàn thành công trình.

Để công ty không làm được gì cả, chỉ có thể dậm chân tại chỗ.

Đỗ Lan nói.

Địch Ny Toa nói: Như vậy quá xấu xa, hơn nữa công ty cũng có mấy triệu nhân viên, nếu cứ dậm chân tại chỗ, chi phí sinh hoạt của nhân viên sẽ không ngừng tăng cao, đến lúc đó làm sao bây giờ.

Kệ họ.

Đỗ Lan nói: Mấy triệu nhân viên của công ty, cũng chỉ là ăn lợi lộc của thời loạn, không thể nào chỉ cho phép người khác loạn, không cho phép mình loạn.

Công ty dùng gì để kiếm tiền.

Trong lòng họ nên tự biết, nếu họ có thể chấp nhận sự hỗn loạn của người khác như vậy, tự nhiên cũng có thể chấp nhận sự hỗn loạn của chính mình.

Chỉ sợ họ sẽ không cảm thấy mình có lỗi, dù sao ngoài đường có xương chết cóng, là do người chết cóng không nỗ lực, là người chết cóng tự đặt mình vào nơi nguy hiểm, không liên quan gì đến họ.

Họ có lỗi gì chứ.

Cho dù công ty xuất khẩu vũ khí, đó cũng là do mâu thuẫn nội bộ của người ta bùng phát, chứ không phải nguyên nhân từ công ty.

Địch Ny Toa nói.

Đúng là có mâu thuẫn nội bộ, nhưng công ty châm ngòi cũng là một vấn đề.

Đỗ Lan nói: Nếu họ muốn luật rừng, thì phải để nhà giàu và người chết cóng cùng nhau cạnh tranh, nhưng họ lại trốn tránh cạnh tranh, xây dựng đủ loại rào cản để tránh bị người chết cóng uy hiếp.

Đối với tình huống này, mọi người tự nhiên phải nghĩ cách phản công.

Nhiệm vụ của chúng ta là trước khi mọi người phản công, giữ chân công ty, hơn nữa ta cũng là để mọi người phát hiện ra lỗ hổng của công ty để tham ô, đây cũng là quy tắc của trò chơi, ngươi không lấy, ta không lấy, chuyên viên Smith lấy cái gì.

Đỗ Lan vẻ mặt chính khí, tỏ ra vì cuộc sống hạnh phúc của chuyên viên Smith, hắn nguyện làm người xấu, đi khoét rỗng vốn lưu động của Hoang Phản Công ty.

Không phải công hữu mới có tham ô, tư hữu cũng tham ô như thường, mà còn nhiều hơn.

Chỉ là tham ô của tư hữu được coi là một loại bản lĩnh, vì tư hữu vốn dĩ là không từ thủ đoạn cướp tiền về tay mình, tự mình làm nhà giàu, mặc kệ người chết cóng.

Trong công ty tư nhân mà tham ô, gọi là bản lĩnh.

Đương nhiên sau lưng vẫn có nguy cơ bị bắn tự sát.

Hoang Phản Công ty cũng có đủ loại quy định chế độ để hạn chế tham ô, nhưng trong quy tắc trò chơi luôn có giải pháp tối ưu, tìm được giải pháp tối ưu là có thể hợp pháp kiếm tiền.

Hoang Phản Công ty có chế độ quản lý nghiêm ngặt, công ty lớn mấy triệu người tự nhiên không phải một lòng, thậm chí trong nội bộ gia đình Hoang Phản Tam Lang cũng có nội đấu.

Hoang Phản có hai người con một trai một gái, nhưng cả hai đều không thích cách quản lý của cha, đều đang ngấm ngầm chống đối.

Nội bộ công ty cũng có rất nhiều hành vi vi phạm quy định, căn bản không quản được.

May mà có dòng người không ngừng đến Dạ Chi Thành theo đuổi giấc mơ, có thể nuôi sống mấy triệu nhân viên.

Dạ Chi Thành có khoảng mười triệu dân, một nửa không được coi là người, chỉ là phục vụ cho mấy triệu người của công ty.

Đỗ Lan bây giờ đang tính kế công ty, bất kể công ty có dự án gì, đều dụ dỗ thuộc hạ tham ô.

Khi dự án của công ty còn thiếu một hơi nữa là hoàn thành, thì hơi thở đó lại không lên được.

Hơi thở đó đã bị tham ô mất, chỉ thiếu đúng một hơi thở đó, công ty chỉ có thể dậm chân tại chỗ.

Thông qua tính toán lượng tử, tính ra tất cả tài nguyên của công ty, rất dễ dàng tìm được đột phá khẩu.

Thế là Hoang Phản Công ty liên tiếp hai dự án đều thất bại, vốn đã tính toán tốt, kết quả đều thất bại.

Tuy đã trừng phạt mấy người chịu trách nhiệm, nhưng không thể bù đắp tổn thất.

Tiền của ta, lũ khốn này sao dám cả gan tham ô tiền của ta như vậy.

Hoang Phản Tam Lang vung vẩy báo cáo tài chính, tức giận gầm thét: Ta để chúng nó đảm nhiệm chức vụ quan trọng, chúng nó báo đáp ta thế nào.

Vơ vét tiền của công ty về nhà, chẳng lẽ ta không trả lương cao cho chúng nó sao.

Lương một triệu một năm, chúng nó còn muốn thế nào nữa.

Chương 3826

Lũ tiểu nhân tham lam không biết đủ này, tại sao trên đời lại có nhiều kẻ tham lam không đáy như rắn muốn nuốt voi, mà người trung nghĩa lại ít như vậy.

Một đôi trai gái nghe cha mình gào thét, không nói một lời.

Hoang Phản Tam Lang đối với hai lần thất bại dự án, vô cùng tức giận.

Những người theo thuyết âm mưu thích cho rằng thế giới bị mấy kẻ xấu thao túng, nhưng thực ra họ đã bỏ qua một thực tế, đó là kẻ xấu kiểm soát thế giới cũng cần phân quyền, cũng cần người thực thi, chỉ cần không phải là người sở hữu cuối cùng, thì không thể nào chuyện gì cũng tự mình làm.

Một khi cần người khác đi thực thi công việc, sẽ xuất hiện một vấn đề: kế hoạch đều do người thông minh lập ra, nhưng lại do kẻ ngu ngốc thực thi.

Hoang Phản Tam Lang lập kế hoạch, chỉ cần thực thi tốt là có thể kiếm bộn tiền, nhưng vấn đề là một mình ông ta không làm được, cần thuộc hạ thực thi.

Chỉ cần thuộc hạ trong lúc thực thi nuốt bớt một chút tiền, thì cả kế hoạch sẽ đổ sông đổ biển.

Đương nhiên Hoang Phản Tam Lang cũng biết điều này, nên đã trả lương cao cho người thực thi, đảm bảo họ có thể tích cực thúc đẩy kế hoạch.

Nhưng Đỗ Lan đã đến, khơi dậy lòng tham của người thực thi.

Để họ biết rằng mình xứng đáng nhận được nhiều hơn, thế là họ sẽ vơ vét tiền, dự án sẽ thất bại.

Hoang Phản Tam Lang sao có thể không tức giận.

Dự án tốt đẹp, chỉ cần hoàn thành là có thể kiếm bộn tiền, lại bị mấy con sâu mọt làm hỏng, tức giận gào thét: Chẳng lẽ chúng nó không có lòng liêm sỉ, giáo dục của chúng nó bị chó ăn hết rồi sao.

Thưa cha, họ là gia tộc đã hợp tác với chúng ta từ lâu, theo lý mà nói họ biết hậu quả của việc đắc tội công ty, có phải có hiểu lầm gì không.

Con gái nói.

Người lập kế hoạch cũng biết phải tìm người thực thi đáng tin cậy, nếu không người thực thi sẽ dẫn đến thua cả ván cờ, nên sẽ tìm người mình tin tưởng.

Làm sao để tin tưởng.

Tin tưởng rất đắt đỏ, không phải tự nhiên mà có, cần thời gian dài vun đắp.

Nên thông thường là người thân, người thân giao tiếp lâu dài có thể tin tưởng, sau đó là các gia tộc hợp tác, có thể là liên hôn, có thể là thuộc hạ.

Nhưng cho dù là cha con, anh em cũng đấu đá nhau, huống chi là người thân và gia tộc hợp tác.

Không có sự tin tưởng trăm phần trăm, tóm lại đều có rủi ro.

Hoang Phản Tam Lang nghe lời con gái, nói: Biết người biết mặt không biết lòng, lòng người như nước, dân động như khói, ai biết được chúng nó sẽ thế nào.

Bọn chúng của ngày hôm qua và bọn chúng của ngày hôm nay đều khác nhau, thời buổi này ngay cả cha mình cũng không thể tin tưởng, làm sao có thể tin tưởng lũ khốn đó.

Người con trai trong lòng giật thót một cái, vì hắn thật sự không tin tưởng cha mình, không những không tin tưởng mà còn muốn lật đổ cha.

Hắn rất bất mãn với những việc cha mình đã làm.

Đồng thời hắn còn là phe thái tử, sau khi cha chết, khả năng con trai kế vị rất lớn.

Nên rất nhiều lãnh đạo cấp cao của công ty đều nịnh nọt thái tử.

Do đó, cha và con cũng là đối lập tự nhiên.

Bây giờ con gái cũng có quyền thừa kế, chỉ cần cha lập di chúc là được.

Nếu không có di chúc, thông thường là con trai kế vị.

Nên con gái cũng có một bộ phận người ủng hộ, có lẽ sẽ có nội chiến.

Nhưng chuyện đó phải đợi Hoang Phản Tam Lang chết rồi mới tính.

Người con trai nói: Thưa cha, xin người bớt giận, chẳng phải chỉ là hai dự án thôi sao, trước đây công ty cũng không phải chưa từng có dự án thất bại, hà tất phải tức giận như vậy, tức giận hại thân thì không tốt đâu.

Vì hai dự án đều quá đáng tiếc, chỉ thiếu một chút nữa là thành công rồi, nếu không có lũ sâu mọt này, dự án cũng giống như nhặt tiền.

Nhưng vì sâu mọt, dự án trực tiếp bị hủy, ta sao có thể không tức giận.

Chỉ thiếu một chút thôi mà.

Nếu dự án còn cách thành công rất xa, ông ta cũng không đến nỗi tức giận như vậy, nhưng chỉ thiếu một chút, lại bị sâu mọt phá hoại, ông ta sao không tức giận.

Vậy thì trừng phạt chúng, trừng phạt gia tộc của chúng.

Con trai nói.

Trừng phạt chắc chắn phải trừng phạt, nhưng tránh để dự án lại thất bại mới là quan trọng nhất.

Nếu dự án tiếp theo lại thất bại, lợi nhuận năm nay coi như xong.

Không có lợi nhuận, giá cổ phiếu không ổn định, tổn thất của công ty sẽ mở rộng.

Dự án tiếp theo, các con đích thân phụ trách, đừng để ta thất vọng.

Hoang Phản Tam Lang không tin tưởng người khác nữa, chỉ có thể tin con cái, nói: Tương lai của công ty là của các con, làm việc cho tốt.

Vâng.

Anh em họ tự nhiên không thể từ chối.

Thực ra Hoang Phản Tam Lang không muốn nhường ngôi, ông ta vẫn luôn nghiên cứu linh hồn, hy vọng mình có thể trường sinh bất tử.

Đổi một nhóm người thực thi, họ có làm được không.

Nếu không có Đỗ Lan, họ chắc chắn làm được.

Nhưng Đỗ Lan đã đến, sẽ thì thầm bên tai họ: Tham đi, ai biết được ngày mai và tai nạn cái nào đến trước, để tăng tỷ lệ chịu lỗi khi đối mặt với tai nạn, nắm giữ nhiều tài nguyên hơn là điều bắt buộc, vận rủi chuyên chọn người khổ mệnh, dây đứt chỗ mỏng.

Tham đi, tham rồi sẽ không làm người khổ mệnh, sẽ không mỏng mà là dày, chỉ có kiểm soát tài nguyên mới có thể chống lại vận rủi.

Lời này cũng không sai, để tăng tỷ lệ chịu lỗi chính là cần nhiều tài nguyên hơn.

Điều này áp dụng cho mỗi người, mọi người đều cần tranh đoạt tài nguyên, mới có thể bảo vệ an toàn cho chính mình.

Lửa lớn đến, đội cứu hỏa tư nhân có thể bảo vệ nhà mình.

Lũ lụt đến, con thuyền Noah của mình có thể bảo vệ mình.

Còn sau hỏa hoạn, điện nước đều không có, không sao, nhà mình vẫn còn là có thể sáp nhập đất đai của người khác.

Sau lũ lụt, lương thực đều hết, không sao, mình không chết đói là được rồi, thậm chí còn có thể dùng một cái bánh mì đổi một mỹ nữ, người ta bán con bán gái, mình vừa hay thu mua.

Trời quang thì che ô, ngày mưa thì thu ô, thiên triệu trong Kinh Thánh, chính là nói cho tín đồ biết chiến tranh, nạn đói, dịch bệnh, cái chết đến là có thể thu lợi lớn, là lúc phát tài ngang.

Người khác chịu khổ, mình vừa hay thôn tính, đây chính là trí tuệ của tôn giáo lưu vong.

Nếu hỏi làm như vậy, lương tâm không đau sao.

Họ là con của Thượng đế, Thượng đế bảo họ làm vậy, hợp tình hợp lý, họ là con dân được chọn sẽ không có chút đồng cảm nào với kẻ ngoại đạo.

Tóm lại tình hình là như vậy, lời thì thầm của Đỗ Lan khiến mọi người cảm thấy rất có lý, nên tham, theo Kinh Thánh mà tham.

Ở Dạ Chi Thành, điều này tuyệt đối không sai.

Đương nhiên nhất thần giáo sau này đã tạo ra luân lý Thần yêu thế nhân, tiếc là Jesus chính vì lý niệm khác biệt mới bị giết.

Sau này có Tân Ước, sự đối kháng giữa Tân Ước và Cựu Ước vẫn luôn diễn ra.

Là mọi người cùng nhau xây dựng thiên quốc, hay là dân được Chúa chọn phục quốc, hai luồng tư tưởng vẫn luôn đối kháng.

Ngay cả bây giờ, cũng vẫn đang đối kháng.

Tuy có người tin Thần yêu thế nhân, nhưng nhiều người tin hơn vẫn là tự cứu bằng con thuyền Noah, họ tin vào con thuyền Noah, nên chấp nhận lời thì thầm của Đỗ Lan.

David đứng ở đầu đường, nhìn ánh đèn bên ngoài, trong lòng cũng muốn được sống trong những tòa cao ốc, cho gia đình điều kiện tốt nhất.

Đánh quả ở đầu đường rất nguy hiểm, nhưng kiếm tiền nhanh.

Nếu mẹ không mất, giờ đây mình vẫn còn ở trường học, vẫn cần mẹ nuôi nấng, căn bản không kiếm được tiền.

Còn bây giờ, trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, mình đã tự do tài chính, thậm chí còn có thể gửi Tố Tử đến trường tư.

Chỉ cần mình không sợ chết, dám liều mạng, ở Dạ Chi Thành này có rất nhiều cơ hội, mình nhất định cũng có thể dọn vào nhà lớn.

Chương 3827

David không hề ghét cuộc sống đường phố, cảm thấy cũng khá tốt.

Cậu cũng không thấy sợ hãi, ngược lại còn cho rằng rủi ro cao thì thu nhập cao, chỉ cần mình không chết là được.

Tuy mỗi lần đều rất kinh hiểm, nhưng sau khi thoát chết lại cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Cùng đồng đội cụng một ly, không phụ ân cừu tuổi trẻ, khí phách hiên ngang.

Tuổi trẻ nên kiếm tiền nhanh, chứ không phải vùi đầu vào đèn sách.

Đương nhiên chàng trai trẻ cũng biết mình còn thiếu sót, nên nỗ lực cải tạo cơ thể, nâng cao sức chiến đấu.

Mình ở ngoài liều mạng, tiền lại đưa cho bác sĩ.

Đồng thời còn đưa tiền cho trường học và bất động sản, tuy kiếm tiền nhanh, nhưng tiêu tiền cũng nhanh.

Nhưng cậu không hối hận, nếu học hành tử tế, khoản vay đại học cũng không rẻ, ít nhất cũng hai mươi vạn, cao thì bốn mươi vạn, mà lãi suất còn lên tới bảy phần trăm, gần bằng cho vay nặng lãi.

Cho nên dù có làm bác sĩ, luật sư, chuyên viên tài chính, những công việc đó cũng không dễ trả hết nợ, cũng phải mất mười mấy năm, thậm chí mấy chục năm.

Vì vậy đi đường chính rất khó, đi đường tà cũng không dễ.

Nhưng điều này cũng bình thường, Dạ Chi Thành vốn dĩ dùng thu nhập hàng năm để phân chia giai cấp, nếu dễ kiếm tiền thì tiêu chuẩn phân chia chẳng phải vô dụng sao.

Chính vì khó, mới có thể phân biệt.

Mới có thể khiến người có tiền trở thành kẻ bề trên, còn người không tiền khó mà đổi đời.

Các khoản vay học phí được niêm yết rõ ràng chính là để cho mọi người biết giá của mỗi giai cấp, có tiền thì cứ vào đây mà vùng vẫy.

Nhưng tiền thực ra rất dễ lưu động, kinh thánh đã dạy người ta cách nuốt chửng tài sản, tư bản, tự do của người khác.

Bởi vì trên đời luôn có thiên tai nhân họa, chỉ cần tai họa xuất hiện, sẽ có một lượng lớn người phá sản.

Việc mọi người tự mình kiểm soát tài nguyên để duy trì khả năng chịu lỗi của bản thân chung quy cũng có hạn, chỉ có số ít người có thể chống lại đại nạn.

Phần lớn người dân nắm giữ tài nguyên chỉ có thể chống lại tiểu nạn, không chống nổi đại nạn.

Dù thế nào đi nữa, Dạ Chi Thành chính là nơi mọi thứ đều được niêm yết giá rõ ràng, dù David có kiếm được tiền ở đầu đường, muốn xác định địa vị của mình, vẫn phải chấp nhận bộ quy tắc trò chơi này, cũng phải tiêu tiền.

Chỉ là David không muốn làm con nợ, cũng không muốn mẹ mình phải mang nợ.

Thực tế mẹ David cũng không muốn mang nợ, nên mới đi trộm đồ, dù sao chỉ cần mua gói dịch vụ thăng tiến giai cấp, tiền rốt cuộc là vay mượn, hay trộm cắp, cướp giật, tham ô, đều không quan trọng.

Quy tắc chính là như vậy, cho nên mọi người có thể theo quy củ đi vay nợ, cũng có thể đi phạm tội.

Nhưng tầng lớp trên đã tính toán cả rồi, tài nguyên có được từ phạm tội là có hạn, tư liệu sản xuất vẫn nằm trong tay tầng lớp trên.

Đương nhiên vẫn còn cách kiếm tiền, đó là mua cổ phiếu, đầu tư bất động sản, từ hắc đạo chuyển sang bạch đạo.

David bây giờ vẫn chưa nhận ra đây là một phương pháp, dù cho trò chơi cổ phiếu ở Dạ Chi Thành cũng là một kênh quan trọng.

Chỉ là hiện tại tầng lớp trên cũng gặp phải phiền phức, làm gì cũng thiếu một chút là thành công, người thực thi đều sẽ tham ô, mà lại còn thành công.

Điều này khiến tầng lớp trên bất lực, cứ như vậy, tiền của họ cũng sẽ ngày càng ít đi, đồng thời cũng thiếu phương tiện để phân tán và tập trung tài nguyên.

Khi một dự án thành công, mọi người mới bỏ tiền mua cổ phiếu, tiền bạc mới có thể tập trung lại.

Cho vay tiền ra thì dễ, nhưng thu tiền về cũng rất quan trọng.

Công ty dùng chính là cổ phiếu của dự án, một dự án có thành tích, cổ phiếu sẽ tăng vọt.

Cổ phiếu cũ vỡ nát, tài phú biến mất, thực ra chính là tài phú được tập trung lại, để làm dự án tiếp theo.

Phân tiền xuống, rồi lại phải tập trung lại, cổ phiếu là một phương tiện rất tốt.

Nhưng cổ phiếu cần có dự án tốt, phải kể được câu chuyện hay, mới có thể hình thành một ván cờ tài chính.

Nếu dự án không thể thành công, mọi người tự nhiên sẽ không mua cổ phiếu.

Mọi người hy vọng dự án có thể kiếm ra tiền, chứ không phải thua lỗ.

Nhưng hiện tại dự án không thành, không thể tung ra ván cờ tài chính mới, không thể tập trung tiền lại, ngược lại kênh lưu thông tài nguyên của công ty Hoang Phản bị tắc nghẽn.

Kênh tài nguyên tắc nghẽn.

Kênh tập trung bị tắc thì tiền của công ty cạn kiệt, kênh phân tán bị tắc thì người dân không nhận được tiền.

Dù tắc ở đâu, trò chơi cũng sẽ kết thúc.

Cho nên dự án là bắt buộc phải có, vô cùng quan trọng, có dự án mới có cổ phiếu mới, mới có thể khiến trò chơi vận hành trôi chảy.

Nhưng hiện tại các dự án lần lượt thất bại, Hoang Phản Tam Lang tức giận không thể kiềm chế.

Nhưng không còn cách nào, người thực thi luôn gây chuyện, bản thân dự án không có vấn đề gì, chỉ là chút hơi tàn cuối cùng lại bị người ta tham ô mất.

Công ty có hệ thống giám sát rất nghiêm ngặt, giảm bớt con đường tham ô của nhân viên, nhưng vẫn không ngăn được.

Giết, xử quyết mưu sát.

Hoang Phản Tam Lang quyết định xử tử những nhân viên phá hoại dự án, để răn đe những kẻ có lòng dạ xấu: Giết hết cả nhà già trẻ của chúng nó.

Không chỉ giết một người, mà là diệt tộc, xem ai còn dám phá hoại dự án.

Nhưng sát thủ vừa ra ngoài, đã bị mưu sát, tám phát đạn sau lưng.

Có Đỗ Lan ở đây, hắn sẽ bảo vệ những người phá hoại dự án này, khiến công ty ngày càng khó chịu.

Hai đứa bay ăn hại gì thế.

Bảo chúng bay đi hoàn thành dự án, sao lại thất bại nữa rồi.

Hoang Phản Tam Lang giận dữ quát mắng hai đứa con.

Hai người cũng rất oan uổng, mình đã rất nỗ lực rồi, giám sát tất cả tài khoản của mọi người, không cho họ chuyển tiền, nhưng vẫn chuyển thành công, cứ như có một thế lực không thể quan sát được đang âm thầm giúp đỡ những con sâu mọt này.

Thưa cha, con đã giám sát tất cả những người thực thi, thậm chí trong toàn bộ quá trình, không cho phép họ liên lạc với người ngoài, tất cả đều tập trung quản lý trong khách sạn, theo lý mà nói tuyệt đối không có khả năng tham ô, nhưng mà.

Con trai cũng rất bất lực, dù sao cậu đã dùng mọi phương pháp giám sát, nhưng tiền vẫn bị chuyển đi mất.

Đừng có tìm cớ cho sự vô năng của mình.

Hoang Phản Tam Lang phẫn nộ nói: Các người có biết vì những dự án này thất bại, chúng ta tổn thất lớn đến mức nào không.

Bây giờ mọi người đều đang nghi ngờ liệu chúng ta có thể kiếm tiền được nữa không, có thể tiếp tục huy hoàng được không.

Bây giờ là nghi ngờ, rất nhanh sẽ dẫn đến bán tháo, địa vị thống trị của công ty chúng ta sẽ bị lung lay.

Ta đặt nhiều kỳ vọng vào các người, các người báo đáp ta như vậy sao.

Con trai và con gái cũng rất bất lực, họ đã dùng hết mọi cách, nhưng lũ sâu mọt quá xảo quyệt.

Thôi được rồi, các người đi nghĩ cách giết hết lũ sâu mọt đó đi, ở cùng với lũ sâu mọt này thì quản lý công ty thế nào được.

Đi đi, giết hết chúng nó.

Hắn để con cái tự mình ra tay.

Vâng.

Nhưng rõ ràng là vô dụng, Đỗ Lan đang bảo vệ lũ sâu mọt.

Hắn mới là kẻ chủ mưu đằng sau hàng loạt vụ tham ô, cướp đoạt tài nguyên, kiểm soát tài nguyên, nâng cao khả năng chịu lỗi của mình là không sai, phải đường đường chính chính, phải ngẩng cao đầu ưỡn ngực.

Chính là phải nâng cao khả năng chịu lỗi của mình, chính là phải tam gia phân Tấn, chính là phải Điền thị đại Khương.

Lần này công ty dùng hacker, quyết định hack thẳng vào não điện tử, giết hết lũ sâu mọt đó cùng gia đình chúng.

Chương 3828

Đáng tiếc dù hacker tấn công thế nào, cũng đều bị tường phòng ngự kiên cố chặn lại.

Căn bản không có cách nào giải quyết vấn đề, dự án mới lại không thể thúc đẩy.

Hoang Phản Tam Lang bây giờ thật sự đã trải nghiệm được cái gì gọi là kế hoạch do người thông minh vạch ra, lại do kẻ ngu ngốc thực hiện.

Theo lý mà nói hắn cho người thực thi không ít tiền, có thể nói là trọng thưởng tất có dũng sĩ, tại sao bọn họ vẫn còn tham ô.

Ta không hiểu, rõ ràng dự án thành công, họ nắm giữ cổ phiếu gốc, có thể kiếm được rất nhiều tiền, tại sao lại phải tham ô một chút tiền của dự án.

Cuối cùng dẫn đến dự án thất bại, chẳng lẽ thiếu tiền đến mức đó, nhất định phải cần đến kinh phí dự án sao.

Ai có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là đạo lý gì, não của bọn họ bị virus xâm nhập, hay là bị úng nước.

Ta không hiểu, không hiểu.

Hắn nhìn người phụ trách chi nhánh công ty nói.

Đối mặt với câu hỏi của Hoang Phản Tam Lang, mọi người không nói được lời nào, vì họ cũng không hiểu.

Đều không nói gì à.

Đây chính là vấn đề quản lý của các người, là vấn đề chọn người của các người, để những con sâu mọt này vào công ty, làm sao còn tốt

được.

Về nhà điều tra cho kỹ, trong công ty còn bao nhiêu con sâu mọt như vậy, xử lý hết cho ta, dự án tiếp theo, ta không muốn nghe tin thất bại nữa.

Hoang Phản Tam Lang hạ tử lệnh.

Thưa ông chủ, thực ra tôi thấy họ làm cũng không sai, mua cổ phiếu là cái lợi lâu dài, tham ô là cái lợi trước mắt, quy tắc của Dạ Chi Thành chính là ai kiếm được tiền người đó có bản lĩnh, chúng ta không thể nào đi tuyên truyền đạo đức công bằng vô tư được, phải không.

Có người nói.

Hoang Phản Tam Lang sắp tức chết rồi, trong đầu mấy tên này không có chút tầm nhìn đại cục nào sao.

Chúng ta đều là châu chấu trên cùng một sợi dây, lấy tầm nhìn đại cục của các người ra xem nào.

Tôi cho rằng cái lợi trước mắt không sai, hay là sau này làm dự án, thêm tiền vào.

Bất kể ở đâu, cũng có người đòi thêm tiền.

Hoang Phản Tam Lang sắp tức chết rồi, mấy tên này đều quá tham lam.

Kế hoạch rất hoàn mỹ, tung ra dự án mới, bán cổ phiếu, mọi người cùng nhận hoa hồng, chẳng phải tuyệt vời sao.

Nhưng người thực thi lại luôn tham ô kinh phí dự án, làm hỏng dự án, không thể thúc đẩy ván cờ tài chính mới, điều này khiến kênh phân tán và tập trung tài nguyên của công ty gặp vấn đề lớn.

Hoang Phản Tam Lang nhìn chằm chằm vào thuộc hạ trong phòng họp, ánh mắt như dao găm.

Nhưng thuộc hạ không sợ, vì cái lợi trước mắt là lẽ thường tình, chỉ cần Hoang Phản Tam Lang không thể tự mình làm mọi việc, họ sẽ đòi cái lợi trước mắt.

Kế hoạch do người thông minh vạch ra, do kẻ ngu thực hiện.

Kế hoạch thành công chắc chắn có lợi nhất cho người thông minh, nhưng đối với người thực thi chỉ là chia một chút lợi nhuận, không bằng trực tiếp đục khoét chân tường.

Bây giờ ý của thuộc hạ cũng rất rõ ràng, muốn thúc đẩy dự án cũng được, thêm tiền.

Dù Hoang Phản Tam Lang là ông chủ cũng đành bất lực, cho dù hắn là hoàng đế cũng rất khó hình thành quyền kiểm soát tuyệt đối, chỉ cần hắn cần thuộc hạ đi làm việc, thì rất khó kiểm soát tất cả mọi người.

Đây là vấn đề mà mọi nhà lãnh đạo đều phải đối mặt, việc đều do thuộc hạ làm, vậy thuộc hạ cần hoàng đế làm gì.

Chẳng bằng tự mình làm hoàng đế.

Mình làm việc, còn phải quỳ lạy hoàng đế, phải có chút lợi lộc chứ.

Mình kiếm chút tiền thì sao.

Mình muốn cái lợi trước mắt thì sao.

Mình muốn thêm tiền thì sao.

Có bản lĩnh thì hoàng đế tự đi mà làm.

Hoàng đế nắm giữ phương hướng chính sách, có thể kiểm soát sự phát triển của quốc gia, nhưng thực tiễn vẫn cần từng thuộc hạ một.

Khi Đỗ Lan kích phát lòng tham của thuộc hạ, hoàng đế muốn kiểm soát mọi người sẽ rất khó.

Hoang Phản Tam Lang là ông chủ của công ty lớn nhất Dạ Chi Thành, cũng không có nhiều núi vàng núi bạc, cũng không thể vung tiền bừa bãi.

Nếu hắn thật sự có tiền tiêu không hết, còn kiếm tiền làm gì.

Tự mình về hưu cho xong.

Hắn khổ sở chống đỡ công ty, chính là vì mình phải duy trì sự vận hành của tư bản, địa vị mới có thể vững chắc.

Bởi vì tư bản vận hành, mọi người mới có thể lâu dài kiếm tiền trong trò chơi này, mới có thể ủng hộ mình vận hành trò chơi này.

Một khi không thể vận hành, mọi người không thể thu lợi từ vòng tuần hoàn, vậy thì ông chủ không thể khiến mọi người tâm phục khẩu phục.

Mọi người không phục, thì Hoang Phản Tam Lang sẽ gặp xui xẻo.

Tóm lại, điều quan trọng nhất của ông chủ là phải làm cho tư bản vận hành, mình có thể tập trung tiền lại, rồi lại phân phát xuống.

Chỉ cần luôn có thể vận hành, địa vị của mình sẽ rất vững chắc.

Ban đầu thuộc hạ cũng có thể chia tiền từ kênh lưu thông, nhưng khẩu vị đã lớn hơn, Hoang Phản Tam Lang rất phẫn nộ, nhưng cũng đành bất lực, vì duy trì kênh lưu thông vẫn cần những người này góp sức.

Có thể tăng mức chia, chỉ cần dự án thành công, ván cờ tài chính được dựng lên, sẽ thêm tiền.

Hoang Phản Tam Lang rất bất lực, đều là tiền của mình, bây giờ những đồng đô la xanh mướt này đều vào tay lũ sâu mọt, thật không thể chịu đựng nổi.

Nhưng vì để toàn bộ trò chơi có thể vận hành, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Mọi người nghe có thể tăng mức chia, liền lần lượt bày tỏ sẵn lòng góp sức hoàn thành dự án.

Thu thập tiền lại cần có lý do, cần một dự án hoàn toàn mới, một câu chuyện hoàn toàn mới.

Đợi đến khi cổ phiếu tăng gần đủ, dự án này sẽ sụp đổ biến mất, tài phú thu thập được cũng biến mất, sẽ có rất nhiều người mất đi tài sản.

Nhưng không sao, vì tài phú không hề biến mất, chỉ là đi vào dự án tiếp theo, trò chơi tiếp theo.

Sụp đổ thị trường chứng khoán, khủng hoảng tài chính theo chu kỳ đều là một mắt xích của trò chơi, chính là để thu hoạch tài phú, bước vào chu kỳ tiếp theo.

Nhưng cần có dự án, cho nên nắm giữ bá quyền công nghệ mới có thể linh hoạt chơi trò chơi này.

Thông thường khi một dự án đang tiến hành, dự án tiếp theo cũng đã bắt đầu chuẩn bị.

Tuy nhiên, thuộc hạ các loại gây rối, không có lợi cho sự phát triển của ván cờ tài chính, đây cũng là chuyện không thể tránh khỏi.

Còn tại sao thuộc hạ lại gây rối, cũng rất đơn giản, tranh giành phe phái.

Mọi người đều muốn tranh đoạt lợi ích tối đa hóa, dù không có Đỗ Lan gây rối, chi phí làm việc cũng ngày càng cao.

Vì tranh giành phe phái, mọi người ngáng chân nhau, không ngừng tăng chi phí làm việc của đối phương.

Đỗ Lan chỉ là tăng tốc quá trình này.

Tại sao lại có tranh giành phe phái, lý do thì quá nhiều.

Tranh giành giữa Tân Ước và Cựu Ước, tranh giành giữa đa nguyên hóa và luân lý tôn giáo, tranh giành giữa quý tộc và công dân, tranh giành giữa công dân và dân tự do, còn có tranh giành phe phái trong chế độ nghị viện.

Một tư tưởng ra đời, thường là để phản kháng một tư tưởng khác.

Đỗ Lan cho rằng tư tưởng sinh ra là để đối kháng, nói: Không có chế độ đẳng cấp, cũng sẽ không có Phật giáo chúng sinh bình đẳng.

Không có quân quyền thần thụ, cũng sẽ không có nhân tín xưng nghĩa.

Chương 3829

Không có Cựu Ước, cũng không có Tân Ước.

Không có Nho gia nhân ái, cũng sẽ không có Mặc gia kiêm ái.

Không có nhân tính bản thiện, cũng không có nhân tính bản ác.

Sự đối kháng giữa các tư tưởng, thực ra là sự đối kháng giữa người và người.

Muốn hiểu nội dung của một tư tưởng, không chỉ xem nó ủng hộ cái gì, mà còn phải xem nó phản đối cái gì.

Đúng vậy, có quá nhiều lý do để tranh đấu, và các loại tư tưởng đã cung cấp tính hợp lý, hợp pháp cho cuộc tranh đấu.

Địch Ny Toa cũng nói: Đạo sinh một, một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật, nếu không có một tiêu chuẩn tối cao, mọi tranh luận đều có thể diễn ra không hồi kết, không thể phân định đúng sai.

Tiêu chuẩn tối cao của Dạ Chi Thành hẳn là tự do nhỉ, chính là kẻ thích nghi thì sinh tồn, luật rừng đen tối.

Tự do đúng là thứ tốt, nhưng cũng phải thảo luận xem ai có ai không, thứ này thực ra cũng không thể làm tiêu chuẩn tối cao.

Địch Ny Toa nói: Nhưng mỗi người đều có thể giải thích tự do, nên nó được chấp nhận rộng rãi.

Mỗi người đều có thể giải thích, vậy thì mỗi người đều có một tiêu chuẩn.

Hỗn loạn là không thể tránh khỏi.

Đỗ Lan cười nói: Nhưng loạn mới là thường thái, lịch sử thế giới mấy ngàn năm, loạn và trị xen kẽ nhau, loạn là một trạng thái bình thường, trị mới là bất thường.

Hỗn loạn chiếm phần lớn thời gian, dù sao ý kiến trái chiều, không phục lẫn nhau, tranh giành tài nguyên mới là hiện tượng tự nhiên bình thường.

Vạn chúng một lòng, đoàn kết hợp tác, giúp đỡ lẫn nhau mới là bất thường.

Chỉ trong hoàn cảnh cực đoan, động vật mới tụ lại với nhau, tình huống bình thường, động vật cũng tự lo cho mình.

Dạ Chi Thành, tiền đồ khó đoán.

Không có cơ sở hợp tác thống nhất, mọi người đều muốn tranh đoạt tài nguyên, đều muốn cái lợi trước mắt, tất sẽ tàn sát lẫn nhau, chi phí sinh tồn ngày càng cao, cuối cùng chắc chắn sẽ nội loạn.

Đỗ Lan còn cung cấp thêm nhiều phương tiện công nghệ có thể tham ô, càng khiến mọi người điên cuồng vơ vét của cải, phá hoại nền tảng của công ty.

Hoang Phản Tam Lang cũng cảm nhận được cảm giác bi thương của thời kỳ mạt triều, hắn không sợ Johnny Silverhand hô hào tấn công công ty.

Vì tất cả mọi người trong công ty đều có thể bảo vệ công ty, hắn chỉ lo người trong nội bộ công ty vì phân phối không đều mà lật bàn, vì kênh tư bản tắc nghẽn mà mất đi sức hấp dẫn.

Hắn còn muốn trường sinh bất lão, còn muốn mãi mãi đứng trên đỉnh Dạ Chi Thành.

Thậm chí hắn còn muốn trở thành Chung Sản Giả, kiểm soát tất cả.

Chung Sản Giả, nếu có thể kiểm soát toàn bộ tài nguyên toàn cầu, đảm bảo rằng mấy tỷ người trên toàn cầu dù chỉ hít thêm một hơi không khí cũng có thể nhận ra, vậy thì hắn chính là tồn tại như thần.

Ngự trị trên chúng sinh, mỗi người hít bao nhiêu oxy đều có thể biết rõ, đó là lợi hại đến mức nào.

Chỉ dựa vào con người là không thể làm được, phải dựa vào công nghệ, mà còn phải là công nghệ vô cùng mạnh mẽ mới được.

Để hỗ trợ công nghệ cảm ứng sự thay đổi oxy toàn cầu, điện lực, sức tính toán càng không thể tưởng tượng nổi.

Chung Sản Giả muốn kiểm soát tất cả mọi thứ, não chắc chắn không đủ dùng, cần sức tính toán siêu cấp mạnh mẽ.

Nếu không, nếu ở các địa điểm A, B, C, D, E, F, G đồng thời xuất hiện có người hít thêm một hơi oxy, Chung Sản Giả muốn xử lý, chắc chắn có trước có sau.

Một khi có trước có sau, sẽ có những việc không xử lý tới.

Cho nên phải xử lý đồng thời, chỉ dựa vào não không được, phải là máy tính có sức tính toán siêu cấp.

Hơn nữa còn phải thiết lập chương trình sẵn, Chung Sản Giả mới có thể đồng thời hoàn thành xử lý.

Nếu không, nếu tám tỷ người đồng thời hít thêm một hơi không khí, Chung Sản Giả từng người một đi điểm, ngón tay cũng sẽ mòn da.

Chỉ có thể là máy tính vận hành xử lý.

Vậy thì Chung Sản Giả một khi mất đi quyền hạn, chính mình cũng có thể bị máy tính xử lý.

Vì hắn chỉ là người lập kế hoạch, người thực thi lại là máy tính.

Máy tính sẽ không nể mặt Chung Sản Giả.

Cho dù Chung Sản Giả có quyền hạn tuyệt đối, cũng đã trở thành gánh nặng của máy tính, trở thành khuyết điểm của máy tính.

Con người chính là loài động vật có khuyết điểm như vậy, không gánh nổi trọng trách Chung Sản Giả, sẽ bị mệt chết.

Một hơi quản lý dữ liệu sử dụng tài nguyên của tám tỷ người, đó là con số thiên văn, một người tính toán hai mươi bốn giờ cũng không tính xuể.

Nhưng danh hiệu Chung Sản Giả này rất oai, Hoang Phản Tam Lang muốn có nó.

Là một nhà tư bản, ai mà không muốn trở thành Chung Sản Giả.

Nhưng sức tính toán mà Chung Sản Giả cần vượt xa giới hạn của con người.

Hoang Phản Tam Lang đã sao chép linh hồn của mình, nghĩ đến việc trường sinh bất lão, mãi mãi kiểm soát Dạ Chi Thành.

Đương nhiên dù là ở Dạ Chi Thành, hắn cũng có đối thủ cạnh tranh, chính là hai công ty Quân Sự Khoa Kỹ và Khang Đào.

Con đường trở thành Chung Sản Giả xa xôi vô định, trong thời gian ngắn không thể làm được, có lẽ đợi đến khi chip thần kinh trở thành tồn tại cấp vũ trụ, Chung Sản Giả có thể kiểm soát một hành tinh.

Nhà tư bản cũng có lý tưởng vĩ đại, đáng tiếc hiện thực rất phũ phàng, nếu tiếp tục bị lũ sâu mọt tham ô, đừng nói trở thành Chung Sản Giả, ngay cả công ty Hoang Phản cũng không giữ được.

Nhưng điều này rất thực tế, ý tưởng trở thành Chung Sản Giả rất hay, vậy tại sao người khác phải để ngươi trở thành Chung Sản Giả.

Người ta tự mình làm Chung Sản Giả không tốt sao.

Hoang Phản chỉ có thể mua chuộc, vì ra đòn mạnh luôn thất bại.

Hắn thậm chí còn nghi ngờ chính con trai và con gái đứng sau giở trò, chính là để làm sụp đổ công ty, sụp đổ chính mình.

Con cái muốn mưu quyền soán vị, không thể tin tưởng, nếu không không thể giải thích được kết quả họ bó tay trước lũ sâu mọt.

Tầng lớp quản lý thì đấu đá lẫn nhau, còn ở đầu đường, David lại thân thiết với lính đánh thuê như người nhà.

Đại ca dẫn dắt họ hoàn thành từng nhiệm vụ một, David vô cùng sùng bái vị đại ca có trách nhiệm, có tình nghĩa này, cảm thấy mình cũng phải trở thành một người đàn ông như vậy.

Quá ngầu, David cảm thấy loại đại ca không bị ràng buộc này chính là tấm gương của mình.

Thực ra đại ca cũng bị ràng buộc, chỉ là báo tin vui không báo tin buồn mà thôi.

Cơ thể hắn cải tạo đã đến giới hạn, bây giờ cần thuốc ức chế mới có thể kìm hãm bệnh tâm thần cyber.

Hơn nữa mỗi lần làm ăn đều là đi trên lưỡi dao, không có khả năng chịu lỗi.

Có thể nói một khi thất bại, không chỉ mình phải chết, thậm chí cả đội đều sẽ chết.

Loại tình huống này không vì đại ca là người tốt hay người xấu mà thay đổi.

Ở đầu đường, người tốt và người xấu đều sẽ chết, chỉ có số ít người có thể rửa tay gác kiếm.

David lại không quan tâm, cảm thấy có thể trở thành đại ca chính là người đàn ông thành công, che gió che mưa cho đồng đội, rất có giá trị.

Vì người khác mà đốt cháy chính mình, rất có ý nghĩa.

Dù nhiệm vụ nguy hiểm, David cũng hoàn toàn không quan tâm, rất tận hưởng cuộc sống hiện tại.

Tuy hoàn toàn khác với cuộc đời mà mẹ cậu kỳ vọng, tuy có thể sẽ chết trẻ, nhưng cậu vẫn rất nhiệt tình, dù sao hoàn thành một nhiệm vụ là có một khoản tiền lớn.

Đều đang phiền não vì tiền.

Hoang Phản Tam Lang cần tiền, David cũng cần tiền, còn có lũ sâu mọt cũng vậy, ai cũng cần tiền, thật là một cảnh tượng tràn đầy sức sống, vạn vật cạnh tranh phát triển.

Đỗ Lan cười hì hì nói, hắn không hề mỉa mai, vì mọi người đều cần tiền, có tiền mới có thể thực hiện việc kiểm soát và điều chỉnh tài nguyên, tập trung sức mạnh của tất cả mọi người lại với nhau.

Ví dụ như tập trung tài nguyên vào đồ cổ, mọi người sẽ đầu cơ đồ cổ, ngành đồ cổ sẽ phát triển.

Đặt vào tài chính, ngành tài chính sẽ phát triển.

Chương 3830

Tài nguyên tập trung ở đâu, mọi người sẽ tranh nhau đến vỡ đầu để giành lấy, người đông rồi, một ngành mới có thể từ từ phát triển.

Lợi dụng động lực trục lợi của mọi người để thúc đẩy sự phát triển của xã hội, chính là tràn đầy sức sống, vạn vật cạnh tranh phát triển.

Đỗ Lan cũng lợi dụng điểm này mới điều động được người khác làm việc cho hắn, nếu mọi người đều không cần tiền, hắn cũng không thể kìm hãm được công ty.

Đương nhiên cũng có người không cần tiền, ví dụ như những tín đồ tôn giáo thành kính, họ dùng tín ngưỡng làm nhiên liệu, phát quang phát nhiệt.

Đỗ Lan không thích chơi đùa với những người này, quá cực đoan.

Chỉ nói đến tín ngưỡng, thì dễ trở nên cực đoan.

Dù sao tín ngưỡng là lý luận tinh thần, làm sao chứng minh mình có, người khác không có.

Vậy thì cần một số hành vi cực đoan và lời nói cực đoan để chứng minh bản thân.

Một khi cực đoan thì không còn đường lui, Đỗ Lan cũng rất khó giao tiếp với những người này.

Công ty hiện đang chuẩn bị tung ra một dự án mới, là vũ trụ ảo.

Địch Ny Toa nói: Ngươi chuẩn bị làm thế nào.

Vũ trụ ảo là thế giới ảo lớn nhất, quả thực rất có tiềm năng, nhưng vẫn phải kìm hãm nó.

Đỗ Lan nói: Cứ không có dự án mới, mấy cổ phiếu cũ sẽ không thể vỡ, không thể vỡ thì chỉ có thể không ngừng bơm tiền vào duy trì.

Cứ như vậy cổ phiếu cứ cao chót vót không sụp đổ được, ta chính là muốn làm chúng nó chết ngạt.

Sẽ xảy ra khủng hoảng tài chính.

Không vấn đề gì, người dân Dạ Chi Thành đều có ý chí sắt đá, biết phải làm thế nào để sống sót.

Đỗ Lan nói, tiếp tục cùng lũ sâu mọt tham ô vốn của công ty, phá hoại vũ trụ ảo.

Tố Tử cũng đang xem tin tức, cũng thấy được vũ trụ ảo, cô chỉ cảm thấy đó là bình mới rượu cũ: Vũ trụ ảo gì chứ, chẳng qua là khai phá một mảng mạng lưới thần kinh mới.

Chính là tách mạng lưới cũ trước đây ra, khai phá mạng lưới mới, bất động sản cyber gì chứ.

Cô nhìn thấu vấn đề ngay lập tức, vũ trụ ảo thực ra chỉ là một không gian chip thần kinh mới.

Chip thần kinh hấp thụ điện năng, không ngừng mở rộng, hiện tại chia làm hai khu vực, một là khu cũ bên trong bức tường đen, một là khu mới bên ngoài bức tường đen.

Nhưng khu mới sau mấy chục năm phát triển, thực ra cũng đã rất cồng kềnh, tuy không phức tạp như khu cũ, nhưng không gian cũng ngày càng nhỏ lại.

Cho nên họ đã khai phá một khu vực hoàn toàn mới, một lần nữa dùng bức tường đen cách ly, cũng chính là vũ trụ ảo, tuyên truyền một chút là có thể đóng gói bán ra, sau đó tung ra cổ phiếu.

Đã liên tiếp thất bại nhiều dự án, lần này vũ trụ ảo phải thành công, Hoang Phản Tam Lang đích thân xuống giám sát, tất cả mọi người đều được quản lý theo kiểu khép kín, không cho phép kết nối mạng, cũng không cho phép gọi điện thoại, thậm chí đi vệ sinh cũng cần giám sát.

Hơn nữa còn bắt gia đình họ làm con tin, nếu có ai phản bội, cả nhà sẽ chôn cùng.

Tóm lại là đã cắt đứt mọi khả năng, nhất định phải thành công tung ra vũ trụ ảo, nhất định phải phát triển bất động sản cyber.

Đương nhiên làm như vậy cũng là có kinh nghiệm thành công.

Trong lần đầu tiên xây dựng bức tường đen, việc phát triển mạng lưới mới đã thu được lợi nhuận lớn.

Bức tường đen đã cắt đứt mạng lưới cũ, mọi người đều đến mạng lưới mới để mưu sinh, đã tạo ra rất nhiều giá trị.

Bây giờ là lặp lại chiêu cũ, hy vọng mọi người lại đến vũ trụ ảo, nhất định có thể tạo ra giá trị lớn hơn.

Có thể nói là tinh thần khắc thuyền tìm gươm.

Nhưng Hoang Phản Tam Lang chính là muốn tái hiện thành công của lần trước, lần này cũng phải làm được.

Thế là dự án mới bắt đầu, Hoang Phản Tam Lang tin rằng lần này tuyệt đối sẽ không có sai sót, ai dám sai sót, mình sẽ rút linh hồn cả nhà đối phương ra làm nô lệ, vĩnh viễn tra khảo.

Thế nhưng Đỗ Lan lại tiếp tục thì thầm với họ, dạy họ cách đi cửa sau, cách đánh cắp tài chính công ty.

Biến tiền của công ty thành tiền của mình, đây không phải là trộm, đây là bản lĩnh.

Bởi vì quy tắc trò chơi chính là tự mình gánh chịu rủi ro, nước lớn đến, mình tự đóng thuyền cứu thế, sống chết của người khác không liên quan đến mình.

Mình lấy được tiền, công ty thế nào, ông chủ thế nào, đều không quan trọng.

Nhưng bây giờ ông chủ đã đồng ý thêm tiền rồi.

Có người nói, nếu đã thêm tiền rồi, thì không cần thiết phải tham ô nữa.

Ngươi không lấy, người khác cũng sẽ lấy, vũ trụ ảo chắc chắn sẽ thất bại, không phải sao.

Đỗ Lan ung dung nói.

Mọi người cảm thấy có lý, mình có thể không lấy, nhưng làm sao đảm bảo người khác cũng không lấy.

Mình không lấy, người khác lấy, vũ trụ ảo vẫn sẽ thất bại, mình cũng không nhận được hoa hồng.

Hoa hồng mà ông chủ hứa hẹn là dựa trên cơ sở vũ trụ ảo thành công, nếu thất bại thì sao.

Mình chẳng phải là không có gì.

Cho nên vẫn phải lấy, mình không lấy, người khác cũng sẽ lấy.

Bây giờ lấy được, còn đảm bảo hơn là sau này nhận hoa hồng.

Ngươi nói đúng, bỏ túi cho chắc ăn, ta không lấy, người khác cũng sẽ lấy, lấy được vào tay mới là an toàn nhất, hoa hồng gì chứ chỉ là cái bánh vẽ, không bằng thực tế cầm tiền trong tay.

Đỗ Lan nói: Không sai, chính là đạo lý này, ta dạy ngươi cách lách qua lá chắn tín hiệu để truy cập mạng, chuyển tiền đi.

Được.

Hoang Phản Tam Lang đột nhiên phát hiện tiền trong tài khoản của mình biến mất, lập tức nghi ngờ là bộ phận tài vụ, nhưng tra tấn dã man cũng không có kết quả gì, sau đó nghi ngờ là có người trong nhóm dự án nội ứng ngoại hợp.

Hắn nghiến răng nghiến lợi, rõ ràng đã vẹn toàn mọi bề, rốt cuộc là làm thế nào.

Lũ sâu mọt này chẳng lẽ không có lỗ hổng nào không chui vào được sao.

Hắn cảm thấy mình như đang đối đầu với một bàn tay vô hình, mà bàn tay đó tên là Tham Lam.

Quá tham, sao có thể tham lam đến thế.

Rõ ràng mình đã đồng ý thêm tiền, tại sao vẫn như vậy.

Hoang Phản Tam Lang cũng không thể hiểu nổi, theo lý mà nói tình hình công ty hiện tại cũng chưa đến mức suy tàn, cũng chưa đến mức mọi người đều cần phải khuân vác đồ của công ty về nhà.

Thời mạt triều, thái giám cung nữ đều sẽ trộm đồ trong cung ra ngoài bán.

Trong Hồng Lâu Mộng, Giả phủ suy tàn, người hầu cũng các kiểu trộm đồ.

Đây đều là vì không còn tương lai, mọi người chỉ nghĩ cho bản thân, lấy đồ về bán đi là của mình, mình không lấy, người khác cũng sẽ lấy.

Nhưng đây đều là hiện tượng xuất hiện khi suy bại.

Công ty Hoang Phản chưa đến mức này.

Cho nên Hoang Phản Tam Lang không hiểu, không rõ, rõ ràng ưu thế thuộc về mình, tại sao mọi người lại như thể không có tương lai, điên cuồng cướp đoạt tài nguyên công ty.

Đương nhiên là vì Hoang Phản Tam Lang muốn trở thành Chung Sản Giả, mà mọi người không có nghĩa vụ giúp hắn thực hiện giấc mơ.

Muốn trở thành Chung Sản Giả, con đường còn dài và gian nan.

Đối với người có tiền, tiền bạc cuối cùng đã không còn quan trọng, bảo toàn giá trị mới là quan trọng nhất.

Làm thế nào để từ ngày vào đấu vàng chuyển hóa thành vạn thế truyền thừa rất quan trọng, Chung Sản Giả chính là nắm giữ mọi tài nguyên, hoàn thành giấc mơ cuối cùng của Tần Thủy Hoàng, vạn thế truyền thừa.

Dù Hoang Phản Tam Lang có lý tưởng này, nhưng công nghệ hiện tại không hỗ trợ, và những người xung quanh cũng không có nghĩa vụ giúp hắn thực hiện.

Chung Sản Giả có thể kiểm soát mọi tài nguyên, nhưng có một thứ không thể kiểm soát.

Đỗ Lan nói.

Địch Ny Toa hỏi: Thứ gì.

Suy nghĩ, suy nghĩ của mỗi người.

Đỗ Lan nói: Mỗi ngày đều nảy ra đủ loại suy nghĩ khác nhau, thậm chí mỗi phút mỗi giây, những suy nghĩ nảy ra đều muôn hình vạn trạng, Chung Sản Giả không thể kiểm soát.

Có thể thông qua việc sửa đổi ký ức để kiểm soát tư duy, giống như Khôi Lỗi Sư vậy.

Đỗ Lan nói: Khôi Lỗi Sư chỉ làm cho tư duy của người khác nghiêng về phía có lợi cho mình, chứ không phải kiểm soát hoàn toàn.

Hơn nữa Khôi Lỗi Sư đi sâu vào linh hồn, kết quả chính mình cũng nảy sinh những suy nghĩ kỳ lạ, hoàn toàn bị linh hồn can nhiễu ngược lại, cho thấy suy nghĩ có khả năng vô hạn, ngay cả trí tuệ nhân tạo cũng có thể bị can nhiễu.

Các loại suy nghĩ sẽ tạo ra các loại tai nạn, sẽ làm tăng chi phí của Chung Sản Giả.

Nhưng trở thành Chung Sản Giả quả thực là hoài bão mà mỗi nhà tư bản nên có.

Bất kể là ai cũng nên có ước mơ.

Địch Ny Toa hoàn toàn đồng ý, nói: Trên con đường theo đuổi ước mơ, gặp vấn đề, giải quyết vấn đề, chính là ý nghĩa của cuộc sống.

Chương 3831

Nhưng ước mơ Chung Sản Giả này quá xa vời, không thực tế.

Dù sao quản lý chuyện của một hành tinh thực sự quá nhiều, não không đủ dùng.

Ngay cả chip thần kinh hấp thụ nhiều điện năng như vậy, phát triển đến ngày hôm nay, cũng không bao quát được tất cả.

Muốn kiểm soát mọi chi tiết toàn cầu, thật không biết cần sức tính toán lớn đến mức nào.

Ngay cả máy tính lượng tử của Đỗ Lan, cũng chỉ tính toán được đại thế, chứ không phải mỗi chi tiết đều được bao hàm.

Kiểm soát tất cả, có thể xem là toàn tri toàn năng, nhà tư bản nếu có thể giải quyết được vấn đề này, vậy thì hắn nên trở thành Chung Sản Giả, đó là điều hắn xứng đáng có được.

Đỗ Lan cười nói.

Nếu có thể làm được, đáng tiếc Hoang Phản Tam Lang không làm được, hắn ngay cả kiểm soát thuộc hạ cũng không làm được.

Dự án vũ trụ ảo vô cùng quan trọng, đó là bất động sản cyber, một khi thành công có thể kinh thiên động địa, giống như việc xây dựng bức tường đen hai mươi năm trước, mọi người đều từ mạng lưới cũ di cư sang mạng lưới mới, công ty có thể thu lợi lớn.

Nhưng tình hình hiện tại lại tồi tệ như vậy, thiếu một chút vốn là không thể thành công.

Hoang Phản Tam Lang nghiến răng nghiến lợi, hận không thể tự mình bỏ tiền ra.

Nhưng mình không thể bỏ tiền, một khi bỏ tiền, sức mạnh của mình bị suy yếu, có thể sẽ bị thay thế.

Là bảo vệ sự phát triển của công ty, hay bảo vệ địa vị của mình.

Đương nhiên là bảo vệ địa vị của mình, địa vị của mình mất rồi, công ty có tốt đến mấy cũng có quan hệ gì với mình.

Mặc dù Hoang Phản Tam Lang bỏ ra một khoản tiền là có thể hoàn thành dự án, nhưng hắn lại không muốn bỏ thêm tiền, chỉ giận dữ gào thét.

Thuộc hạ thấy vậy, trong lòng nghĩ may mà mình đã lấy, nếu không đã bị người khác lấy mất, mình còn không nhận được hoa hồng.

Bây giờ chỉ cần ông chủ không phát hiện ra mình là được, mình chỉ phạm phải sai lầm mà ai cũng sẽ phạm phải, ngay cả ông chủ cũng sẽ phạm phải.

Tất cả mọi người đều là trò chơi có tổng bằng không, đều là bảo vệ mình trước, chứ không phải bảo vệ người khác trước.

Mọi người đều tự vệ, tự nhiên là cướp đoạt càng nhiều tài nguyên càng an toàn.

Đều phải vơ vét tài nguyên về nhà, đó mới là lựa chọn tốt nhất.

Ngay cả ông chủ cũng vậy, dù công ty có phá sản, cũng phải bảo vệ mình trước.

Nếu không công ty còn đó, mình bị người khác thay thế, ý nghĩa ở đâu.

Điền thị đại Khương, nước Tề vẫn còn, nhưng hậu duệ của Khương Tử Nha lại không bao giờ còn là chủ nhân của nước Tề nữa.

Không có tinh thần công thành bất tất tại ngã, thành công tất định hữu ngã, mọi người đều là khoắng đồ của công ty về nhà.

Mọi người đều làm như vậy, từ ông chủ đến nhân viên.

Nếu đã như vậy, thì bất động sản cyber vũ trụ ảo cũng chỉ có thể thất bại, rõ ràng chỉ thiếu một chút vốn là có thể tung ra, sau đó thông qua cổ phiếu thu hoạch một phen, kết quả thất bại, điều này khiến Hoang Phản Tam Lang tức điên lên.

Tình hình trước mắt vô cùng tồi tệ, hắn lại bất lực, giống như thần Tham Lam đã mở ra cánh cửa tham lam, khiến những kẻ này như cá gặp nước mà rút ruột tài nguyên công ty.

Nổi giận đã vô ích, hắn phải bình tĩnh suy nghĩ xem phải làm thế nào.

Không có dự án mới, kênh lưu thông không thể vận hành, công ty đang nguy kịch.

Đương nhiên mình có tiền, công ty mất rồi, mình vẫn có thể làm đại phú hào, còn có rất nhiều đất đai, có thể làm một lão địa chủ.

Nhưng không còn kênh lưu thông, người tôn trọng mình sẽ ít đi.

Trước mắt nhiều dự án bị đình trệ, mình có thật sự đã già rồi không.

Công ty có thật sự sắp tiêu rồi không.

Rõ ràng mình còn có tham vọng trở thành Chung Sản Giả, rõ ràng mình có công nghệ mạnh mẽ, nhưng tại sao lại ra nông nỗi này.

Rõ ràng có kỹ thuật, tại sao lại như vậy.

Theo lý mà nói, công nghệ đã đến mức có thể cải tạo linh hồn và cơ thể con người, đã đến mức có thể đánh chiến tranh không gian, tại sao muốn làm thành một việc, làm tốt một việc lại khó đến thế.

Hoang Phản Tam Lang đã có tuổi, lúc hắn còn nhỏ chưa có chip thần kinh, nhân loại đối với linh hồn và cơ thể vẫn không biết gì, trải qua bảy mươi năm phát triển vũ bão, công nghệ thay đổi từng ngày, nhưng kết quả thì sao.

Lòng tham của con người vẫn không hề biến mất.

Con người thật là thứ vô phương cứu chữa.

Hắn phẫn nộ nói: Bất kể công nghệ phát triển đến đâu, cũng không thể có bất kỳ thay đổi nào, cho dù lôi linh hồn ra, phân tích kỹ càng, cũng không thể xóa sạch vết bẩn bên trong.

Nhân viên mục nát vài người, công ty sẽ mục nát một mảng.

Kẻ thù không ở bên ngoài, mà ở ngay trong công ty, ở ngay trong lòng mỗi người.

Công nghệ phát triển, con người không hề thay đổi.

Từ xưa đến nay, con người đều như vậy.

Dù sao lịch sử có ghi chép cũng chỉ mấy ngàn năm, đối với sự tiến hóa của sinh vật, lịch sử mấy ngàn năm quá ngắn ngủi, không đủ để con người tiến hóa.

Đương nhiên tốc độ lặp lại của công nghệ rất nhanh, từ sức người và sức vật ban đầu, đến sức nước và sức gió, đến năng lượng nội năng của động cơ hơi nước và năng lượng điện của động cơ điện.

Phương pháp truyền tin từ lời nói, đến văn tự, đến tín hiệu điện.

Sự thay đổi to lớn, có thể nói là một trời một vực, con người có thể nhìn xa hơn.

Nhưng quan hệ giữa con người và tự nhiên không thay đổi, con người vẫn chưa khắc phục được thiên tai nhân họa, chiến tranh, đói kém, dịch bệnh, cái chết không hề biến mất.

Công nghệ mà con người tự hào trước tai họa, không có sức chống cự mạnh mẽ đến thế.

Bất kể là lũ lụt, động đất, cháy rừng, v. v.

đều có thể phá hoại môi trường sản xuất của con người.

Thiên tai nhân họa đều cần con người đối mặt, tài nguyên càng nhiều tự nhiên càng an toàn.

Cho nên con người vẫn cần cướp đoạt tài nguyên, càng nhiều càng tốt, chỉ có như vậy mới có thể an toàn.

Vậy cướp đoạt tài nguyên từ đâu.

Cướp từ tay tự nhiên, cướp từ trong quy tắc trò chơi, cướp từ tay người khác.

Ông chủ cũng là mục tiêu bị cướp đoạt, mọi người không cướp là vì không có cơ hội, một khi có cơ hội chắc chắn sẽ cắn ông chủ một miếng.

Bây giờ ông chủ bị cắn đau, cho nên mới phẫn nộ.

Nhưng cũng đành bất lực, từ xưa đến nay, bao nhiêu nhà lãnh đạo, cũng không ai thực sự giải quyết được vấn đề phân phối, Hoang Phản Tam Lang cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn từng dự án một đi đến thất bại, tất cả mọi người đều lòng lang dạ sói, phản bội không biết xấu hổ.

Khi nào công nghệ có thể biến tất cả mọi người thành con rối thì tốt rồi, không có lòng riêng, từng người một đều trở thành con rối của ta, cống hiến cho công ty.

Quả nhiên trí tuệ nhân tạo, máy móc mới là tương lai.

Hắn cảm thấy trí tuệ nhân tạo mới có thể thực sự vô tư cống hiến cho công ty, còn nhân viên con người thì vĩnh viễn không thể làm được.

Công nghệ phải tiếp tục tiến bộ, triệt để thay thế nhân viên con người.

Hoang Phản Tam Lang cũng không nghĩ, người đều bị người máy thay thế, chính hắn chẳng phải cũng vô dụng rồi sao.

Thôi bỏ đi, chuyện đã qua không thể níu kéo, bây giờ quan trọng là phá hoại dự án mới của Quân Sự Khoa Kỹ và công ty Khang Đào, chỉ cần mọi người đều không có dự án mới, công ty cũng sẽ không thua.

Suy nghĩ của hắn là mình làm không được, cũng không để người khác làm được.

Ý tưởng rất hay, lập tức thuê lính đánh thuê gây rối cho đối thủ.

Dù sao mình không tốt, người khác cũng đừng hòng tiến lên.

David có việc làm, lập tức nỗ lực bắt tay vào việc, tấn công các viện nghiên cứu, công ty con, cửa hàng flagship của Quân Sự Khoa Kỹ và công ty Khang Đào, còn tiến hành phá hoại các kênh vận chuyển, cảng biển.

Chương 3832

Dù sao họ chỉ cần dùng vài quả bom, là có thể biến thành quả nỗ lực của mấy trăm mấy ngàn người thành tro bụi, có thể nói là một con sâu làm rầu nồi canh.

Lính đánh thuê mà David tham gia đã bước vào những ngày tháng thoải mái nhất, đủ các loại đánh bom, tuy lúc nhận tiền cuối cùng rất phiền phức, nhưng công việc rất nhiều, nhận không xuể.

David có tiền rồi, tự nhiên là đẩy nhanh việc cải tạo.

Nhưng ngay khi đội của họ đang trên đà đi lên, lại rơi vào bẫy của kẻ thù.

Đại ca để yểm hộ đồng đội, đã phát bệnh tâm thần cyber, mất đi lý trí trên chiến trường.

David trước đây chỉ biết về triệu chứng của bệnh tâm thần cyber, đây là lần đầu tiên gặp người bên cạnh mình phát bệnh.

Mà bệnh nhân lại là đại ca mà cậu kính yêu nhất, là người dẫn đường của cậu.

Vì đội, không tiếc hy sinh bản thân, dùng mạng sống của mình yểm hộ đồng đội rút lui, cùng kẻ thù đồng quy vu tận.

Làm kẻ thù của nhân vật chính là nguy hiểm, làm trưởng bối của nhân vật chính là chí mạng.

Bất kể là cha mẹ, thầy cô, hay là đại ca, đều rất nguy hiểm.

Bởi vì nhân vật chính phải một mình gánh vác, người che gió che mưa cho nhân vật chính phải biến mất.

Không còn người bảo vệ mình, nhân vật chính phải tự mình đối mặt với nguy hiểm.

Đại ca chết rồi, David vô cùng bi thương, vốn tưởng rằng mình đã có một gia đình mới, kết quả chưa được mấy tháng lại không còn, thật sự rất đau lòng.

Nhưng không kịp đau lòng, nhiệm vụ mới đã đến.

Đại ca chết rồi, David phải gánh vác trách nhiệm của đại ca, dẫn dắt đội tiếp tục sinh tồn, mình phải gánh vác sự hào hiệp trượng nghĩa của đại ca, gánh vác khí phách hào hùng của đại ca.

Trong thế giới đường phố là tình người đậm đặc, là tình đời thế thái, nhưng cũng có sự tàn khốc của sinh ly tử biệt, người tốt như đại ca cuối cùng lại thi cốt không còn.

Motoko Kusanagi nhìn tất cả, trong những năm làm việc ở Cửu Khóa, cô đã nhìn chằm chằm vào những góc tối nhất của xã hội, những tội ác không coi con người ra gì rất nhiều.

Giống như băng nhóm bạo lực của David, cô cũng đã bắt không ít.

Thật lòng mà nói, cô không đồng tình với những tội phạm này, nhưng phải thừa nhận những người này là những người có hỉ nộ ái ố, tuy vi phạm pháp luật, nhưng cũng là người, không phải ma quỷ.

Cô cũng biết Dạ Chi Thành chính là nơi như vậy, dùng tiền bạc để phân chia, có tiền mới là người, không có tiền thì không phải là người.

Ngay cả người cũng không phải, tự nhiên là vận rủi chuyên tìm người khốn khổ, dây thừng chuyên đứt chỗ mỏng nhất.

Rất đáng thương, nhưng cô cũng không biết làm thế nào để thay đổi.

Nếu cô có khả năng thay đổi, thì đã không đến Dạ Chi Thành, ở Nhật Bản đã thay đổi rồi.

Mọi người bình đẳng, nhưng người có tiền bình đẳng hơn là nhận thức chung của Dạ Chi Thành, không chỉ người có tiền nghĩ vậy, người không có tiền cũng nghĩ vậy.

Cửa son rượu thịt thối, đường có xương chết cóng, chết cóng là trách nhiệm của xương chết cóng, cửa son không có nghĩa vụ làm gì, đây là nhận thức chung của mọi người.

Cửa son không nợ xương chết cóng cái gì.

Đây là nhận thức chung của mọi người, loại nhận thức chung này rất khó bị thay đổi.

Bởi vì muốn thay đổi nhận thức chung, phải đề xuất một nhận thức chung tốt hơn, nếu không làm gì cũng là vô ích.

Cửa son và xương chết cóng đều đồng tình với phương pháp phân chia theo thu nhập hàng năm, dù Tố Tử có gào rách cổ họng cũng vô dụng.

Cho nên rất thảm, nhưng đây chính là kết quả tất yếu của quy tắc trò chơi.

Tố Tử biết David bây giờ cũng đang đi vào con đường chết.

Trong phút chốc, cô dường như hiểu được Đỗ Lan.

Đỗ Lan trước đây nhìn Cửu Khóa chắc chắn cũng giống như mình nhìn David bây giờ, Đỗ Lan sớm đã nhìn thấu mâu thuẫn nội tại trong chế độ của Nhật Bản, đó là điều không thể điều hòa, Cửu Khóa càng nỗ lực, tình hình càng tồi tệ.

Đỗ Lan bất lực không thể thay đổi, cho nên chỉ xem kịch, từ sự giãy giụa vô vọng mà tìm được một chút niềm vui.

Bây giờ cô nhìn David, cũng là mâu thuẫn nội tại, cũng là sự giãy giụa vô vọng, cuối cùng cậu ta có thể đưa Lucy đi du lịch mặt trăng, nhưng cuối cùng Lucy mười phần thì tám chín cũng sống không lâu.

Bi kịch của họ đã được định sẵn, từ khi họ bước lên con đường này đã quyết định.

Tố Tử có một cảm giác bất lực khi đối mặt với số phận, David và Lucy sống mỗi ngày như ngày cuối cùng, không hề cảm thấy mình bi kịch.

Bởi vì xung quanh họ có rất nhiều tấm gương chết trẻ, mỗi ngày đều phải đối mặt với cái chết, cho nên chỉ nghĩ là hôm nay có rượu hôm nay say, không nghĩ đến những thứ khác.

Tố Tử còn xem xét tương lai, xem xét nhận thức chung của xã hội, những thứ đó David và Lucy sẽ không xem xét, không có suy nghĩ đó.

Tố Tử rất lo lắng, nhưng họ lại không cảm thấy có vấn đề, vì người khác đều làm như vậy.

Tuổi còn trẻ đã bán máu, đã vay nợ, David và Lucy so với những người này đã tốt hơn nhiều rồi.

Mỗi xã hội đều có nhận thức chung, nhận thức chung của Nhật Bản là huyết thống truyền thừa, nhận thức chung của Dạ Chi Thành là tiền bạc trên hết, loại nhận thức chung này được thiết lập trong một thời gian rất dài, muốn phá vỡ, thay thế, khó, quá khó.

Cho nên chấp nhận là được rồi, nhập gia tùy tục.

Chỉ là Tố Tử vẫn cảm khái, nhìn những người trẻ tuổi hướng về cái chết mà sống, nhìn cuộc đời bị ghét bỏ của họ, vẫn không nhịn được suy nghĩ xã hội này rốt cuộc đã làm sao.

Đáng tiếc câu hỏi này hỏi bao nhiêu lần cũng vô dụng, xã hội đã bệnh, lại có ai có thể chữa trị.

Căn bản không ai có thể chữa, không bằng làm như không thấy, chấp nhận hiện thực cửa son rượu thịt thối, đường có xương chết cóng này, theo quy tắc trò chơi, dùng mạng sống đổi lấy tiền bạc.

Mọi người đều âm thầm chấp nhận trò chơi này, dù sao nếu không chấp nhận trò chơi tiền bạc, sẽ phải quay lại trò chơi huyết thống, cái đó càng không có cửa chơi.

Tuy trò chơi tiền bạc nền tảng cũng là trò chơi huyết thống, vì không phải chỉ có tiền là được, vẫn cần thư giới thiệu.

Nếu chỉ cần có tiền là được, vậy thì tất cả tài sản của Dạ Chi Thành sớm đã bị người có tiền mua hết, chứ không phải bị kiểm soát trong tay ba công ty.

Họ tuyệt đối không phải là người giàu nhất.

Tuy bề ngoài có tiền là tất cả, nhưng thực ra nắm giữ tư liệu sản xuất mới là tất cả.

Cho nên ở phương Tây mới có thể sản sinh ra khái niệm giai cấp vô sản.

Đáng tiếc phương Tây từ trước đến nay đều là trò chơi của quý tộc và công dân, chưa hề có trò chơi của những người vô sản đoàn kết giữa công dân và dân tự do.

Giống như Thiên Trúc vẫn luôn là chế độ đẳng cấp, cho dù tôn giáo nhấn mạnh sự bình đẳng dưới một vị thần tiến vào cũng phải phân chia đẳng cấp, đẳng cấp chính là nhận thức chung của địa phương, là cơ sở hợp tác của các địa chủ khu vực khác nhau, chấp nhận mới có thể hợp tác, không chấp nhận thì không thể hợp tác.

Những bản chất này đều là huyết thống truyền thừa, nắm giữ quyền sở hữu đất đai, quyền tuyển chọn nhân tài, quyền kinh doanh kinh tế, những địa chủ nắm giữ những thứ này cần một quy phạm để hợp tác, trước tiên phải đảm bảo mình sẽ không mất đi ba quyền, trong tình huống đảm bảo điểm này mới tiến hành trò chơi.

Cho nên bất kể là đẳng cấp, hay là Dạ Chi Thành, nền tảng của Nhật Bản đều là huyết thống, chỉ là quy tắc không giống nhau.

Đây cũng là lý do tại sao giá trị phổ quát của phương Tây quảng bá nhanh như vậy, chính là vì nền tảng cơ bản không động đến, mọi người đều có thể chấp nhận.

Nếu là đổi thành quy tắc phân phối khác, muốn động đến nền tảng cơ bản của họ, sẽ phản kháng đến cùng.

Đây là trò chơi đã duy trì hàng ngàn năm, đừng hòng động đến.

Đối với tình huống này, Tố Tử tuy đồng tình với những người trẻ tuổi, cũng chỉ có thể nhìn họ đi vào con đường chết.

Đây chính là cảm nhận của Đỗ Lan sao.

Chương 3833

Nhìn rõ tất cả, lại bất lực, chỉ có thể nhìn mâu thuẫn mang tính kết cấu cướp đi từng sinh mệnh trẻ tuổi một.

Thậm chí còn khổ trung tác lạc, từ bi kịch mà tìm được niềm vui.

Tố Tử cảm thấy Đỗ Lan ít nhiều có chút điên cuồng, có lẽ là người đời cười ta quá điên cuồng, ta cười người đời không nhìn thấu.

Có lẽ ta không nên đồng tình với họ, không nên có lòng đồng tình, dù sao ta cũng không có trách nhiệm đi thay đổi cái gì.

Tố Tử tự hỏi mình có tư cách gì mà lo cái này, lo cái kia.

Mình chỉ là một kẻ phản bội bị Nhật Bản tuyên bố tử vong, tên tuổi đều bị đóng đinh trên cột ô nhục của lịch sử Nhật Bản.

Thủ tướng đã bán đứng Cửu Khóa, tội danh của Cửu Khóa chính là phản quốc.

Tuy Cửu Khóa đã làm rất nhiều việc tốt vì nước vì dân, nhưng kết quả vẫn bị bán đứng, họ yêu Nhật Bản, Nhật Bản lại không yêu họ.

Nhưng đây cũng là kết quả của việc tranh giành cái lợi trước mắt, mọi người đều phải tranh đoạt tài nguyên cho mình, bán đứng người khác là lẽ đương nhiên, không cần lý do, cũng không cần cảm thấy xấu hổ, vì kẻ thắng làm vua.

Tố Tử rất mâu thuẫn, rất bất lực.

Nếu với năng lực của cô, có thể bảo vệ an toàn cho David và Lucy, trực tiếp từ tài khoản của tất cả mọi người trộm một hai đồng, tập trung vào tài khoản của họ, họ sẽ có thể nhanh chóng làm giàu, không bao giờ phải đánh đấm sinh tử nữa.

Nhưng phương pháp này làm được rồi, vẫn có những người trẻ tuổi khác phải đổ máu ở đầu đường.

Cô không cứu được tất cả mọi người, cũng không có cách nào khiến mọi người nảy sinh nhận thức chung rằng cửa son có nghĩa vụ cứu vớt xương chết cóng.

Ta rốt cuộc nên làm thế nào.

Tố Tử tự hỏi mình.

Cứ nhìn là được rồi, đây là vận mệnh của người ta, không cần can thiệp quá nhiều.

Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện sau lưng cô, nói: Xem ra cô rất quan tâm đến hai vị trẻ tuổi, đặc biệt là sau khi thủ lĩnh lính đánh thuê chết.

Tuổi của họ không nên phải liều mạng như vậy.

Thế là sai rồi, nếu là mấy trăm năm trước, ba tuổi đã phải đi lau ống khói, mười hai tuổi đã phải xuống mỏ than, ba mươi tuổi đã phải chết rồi.

Ngay cả bây giờ, mười tuổi cũng nên vào lò mổ làm việc, mười mấy tuổi ở đầu đường phạm tội cũng là rất bình thường.

Đây chính là một nền văn minh có truyền thống ăn thịt người, căn bản không cần lo lắng, người dân ở đây đều có ý chí như sắt thép, hoàn toàn thích nghi với cuộc sống như vậy.

Tố Tử cũng biết trong thời kỳ đầu công nghiệp, trong thời đại hàng hải, tỷ lệ tử vong rất cao, nhưng công nghệ đã phát triển rồi, nên tạo phúc cho nhân loại, không thể nào vẫn còn dừng lại ở mấy trăm năm trước được chứ.

Công nghiệp hóa đã được mấy trăm năm, từ động cơ hơi nước, đến điện lực, đến năng lượng hạt nhân, nhưng công nghệ có thật sự mang lại phúc lợi cho nhân loại không.

Khó nói.

Thời đại hàng hải, cách mạng công nghiệp, người chết cả đống, một tướng công thành vạn cốt khô.

Cuối cùng phát triển công nghệ, thúc đẩy lực lượng sản xuất, theo lý mà nói thì nên để con người sống cuộc sống tốt đẹp.

Nhưng rõ ràng là không thể, công nghệ cũng có phân công, có người cung cấp nguyên vật liệu, có người phụ trách sản xuất, có người chỉ phụ trách tiêu thụ.

Vậy thì nhóm người tiêu thụ chắc chắn là vui vẻ nhất, còn người phụ trách sản xuất và cung cấp nguyên vật liệu thì rất khổ sở.

Tố Tử bất giác suy ngẫm về lực lượng sản xuất do công nghệ mang lại, xây dựng nên vô số tòa nhà cao tầng, cũng sản xuất ra các loại máy móc, nhưng Dạ Chi Thành vẫn có người áo không đủ che thân, rốt cuộc là sao vậy.

Đương nhiên không ai có nghĩa vụ giải quyết vấn đề này, nghi vấn của Tố Tử cũng chẳng có ý nghĩa gì, công nghệ cũng có giá của nó, giá cả rõ ràng, chơi không nổi thì đừng chơi.

Đại Vệ mất đi đại ca, trở thành trụ cột, phải đối mặt với xã hội hỗn loạn này.

Cậu ta mới mười bảy tuổi, nhưng đã đưa ra quyết định, phải chiến đấu tiếp.

Đại ca chết rồi, cậu không hề suy ngẫm lại, không đổi công việc, mà quyết định tiếp tục cuộc sống lính đánh thuê đầu dao liếm máu, tiếp tục chiến đấu.

Bởi vì cậu muốn kiếm tiền, đây là phương pháp kiếm tiền nhanh nhất mà cậu có thể nghĩ ra.

Dù có thể sẽ chết, nhưng vẫn bằng lòng tiếp tục.

Cùng với việc cải tạo cơ thể tăng lên, cậu cũng xuất hiện một vài ảo giác, đây là triệu chứng ban đầu của Tái bác tinh thần bệnh.

Tình hình ngày càng tồi tệ, mà chi phí sinh hoạt của Đại Vệ lại ngày càng cao, cậu muốn ở nhà sang, cung cấp trường học tốt, còn muốn lên mặt trăng, càng muốn dẫn dắt đám lính đánh thuê kiếm tiền.

Nếu chỉ là lên mặt trăng, tiền đã đủ rồi.

Nhưng Đại Vệ không thể vì đủ tiền mà từ bỏ, dù sao mọi người cũng có ước mơ của riêng mình, cũng cần tiền.

Cậu muốn dẫn dắt đoàn đội tiếp tục kiếm tiền, chỉ có thể chiến đấu tiếp.

Cậu cũng không nghĩ ra được con đường kiếm tiền nào khác.

Chỉ có con đường này, chỉ có thể đi tiếp.

Đại Vệ giấu giếm triệu chứng ảo giác của mình, giống hệt như đại ca, âm thầm chịu đựng tất cả.

Đi trên đường, nhìn những người đàn ông đàn bà vội vã lướt qua bên cạnh, không biết những người này lại đang bôn ba vì điều gì.

Sinh mệnh đã bước vào đếm ngược, sau khi triệu chứng Tái bác tinh thần bệnh xuất hiện, chỉ có thể dùng thuốc ức chế, phát bệnh chỉ là chuyện sớm muộn.

Cậu phải chấp nhận hiện thực rằng mình không sống quá hai mươi tuổi.

Sinh mệnh cuối cùng cũng có ngày kết thúc, phải sống cho rực rỡ, cậu không hối hận.

Tố Tử liếc mắt một cái là nhận ra Đại Vệ sắp chết, cô từng xử lý rất nhiều Tái bác tinh thần bệnh, trước đây còn chưa có thuốc ức chế, một khi xuất hiện ảo giác đến lúc phát bệnh cuối cùng không mất bao nhiêu thời gian.

Có thuốc ức chế, nếu ngừng cải tạo, sống một cuộc sống ổn định, có thể cả đời không phát bệnh.

Nhưng Đại Vệ muốn kiếm tiền, không thể dừng lại, muốn dùng tính mạng để kiếm tiền.

Dùng mạng đổi lấy tiền, đây là việc cậu phải làm, chỉ có như vậy mới có thể kiếm tiền, mới có thể thực hiện ước mơ.

Đại Vệ hy vọng lập một quỹ học tập cho con gái, dù mình có chết, Tố Tử vẫn có thể tiếp tục đi học, từ tiểu học đến đại học, có thể an ổn trở thành một người làm công ăn lương, chứ không phải lăn lộn đầu đường xó chợ.

Làm bác sĩ hoặc luật sư, đương nhiên làm một nhà giao dịch tài chính cũng không tồi.

Nhưng điều này cần học phí trên trời, còn cần thư giới thiệu.

Nếu có nhiều tiền, cũng có thể mua được thư giới thiệu, nhưng như vậy lại càng tốn tiền hơn.

Đại Vệ cần rất nhiều rất nhiều tiền, nếu không chết cũng không yên lòng.

Cho nên cậu vẫn phải tiếp tục làm lính đánh thuê, nhưng độ khó của công việc ngày càng lớn, sự cải tạo của cậu vẫn không đủ dùng.

Nếu tiếp tục cải tạo, sẽ càng đẩy nhanh tốc độ phát bệnh.

Cậu giống như đang ngồi trên một chiếc ô tô lao nhanh, rõ ràng biết phía trước là vực sâu vạn trượng, không những không thể đạp phanh, ngược lại còn phải nhấn ga lao ra ngoài.

Rõ ràng biết mình sẽ chết, nhưng vẫn không hề do dự.

Tố Tử không nhìn nổi nữa, quyết định không đi học.

Cô tìm Đại Vệ, nói: Con không muốn đi học nữa, đi học gánh nặng quá.

Sao con lại không đi học.

Đại Vệ hận sắt không thành thép nói: Cha làm những việc này là vì cái gì.

Chẳng phải là hy vọng con có thể học hành tử tế, vào đại học, sau đó làm một người đàng hoàng sao.

Sao con lại có thể chán học.

Giờ phút này, phản ứng của cậu y hệt như mẹ mình, đều là tức giận.

Chỉ là lúc Đại Vệ nổi loạn, đã mười sáu tuổi, còn Tố Tử mới mười tuổi.

Tố Tử nói: Nếu tiếp tục kiếm tiền, cơ thể của cha sẽ không chịu nổi trước.

Chuyện của người lớn, con nít không cần quản, nhiệm vụ của con là học hành cho giỏi.

Đại Vệ nói: Thành tích của con rất tốt, đứng đầu khối, ngay cả giáo viên cũng nói con là thiên tài, nhất định có thể thi đỗ đại học tốt, con không thể làm cha thất vọng.

Bây giờ về phòng, học hành tử tế đi.

Tố Tử có vẻ ngoài của loli, nội tâm của ngự tỷ, việc học hành căn bản không thành vấn đề, nhưng cô cũng không có cách nào bảo vệ người thanh niên này.

Trở về phòng, cô thở dài, không biết phải làm thế nào mới có thể giải quyết vấn đề này.

Chương 3834

Muốn giúp Đại Vệ rất dễ dàng, ngươi có thể trở thành thần tượng.

Đỗ Lan nói: Chẳng phải là tiền sao.

Kiếm tiền là được.

Ngươi có thể bán manh, ta giúp ngươi lăng xê.

Tố Tử không nhịn được nhìn Đỗ Lan xuất quỷ nhập thần, dường như đối với hắn chuyện gì cũng rất dễ dàng.

Không cần nhìn ta như vậy, quả thực rất đơn giản.

Để mọi người nghe thấy giọng của ngươi, sau đó móc tiền ra là được, không có gì khó khăn cả.

Đỗ Lan nói: Ngươi phụ trách phát ra âm thanh, ta phụ trách truyền giọng của ngươi đến tai mọi người, sau đó móc tiền.

Giống như ngươi phụ trách gào thét, ta phụ trách tư duy chiến thần đánh bại kẻ địch.

Quan trọng là để người khác nghe thấy âm thanh, ta nắm giữ kênh phát thanh, cho nên rất dễ dàng giải quyết.

Tố Tử thầm nghĩ, nắm giữ kênh phát thanh quả thực có thể khiến âm thanh truyền đi, sau khi âm thanh được người ta nghe thấy, tự nhiên sẽ có người trả tiền.

Càng nhiều người nghe thấy, người bằng lòng trả tiền cũng càng nhiều, đây chính là hình thức lừa đảo giăng lưới rộng.

Rất nhiều người thắc mắc tại sao kẻ lừa đảo lại lừa được người, bởi vì kẻ lừa đảo gặp nhiều người không bị lừa hơn, nhưng chỉ cần gặp được một người là có thành tích.

Cho nên thông qua kênh phát thanh phát ra âm thanh, là rất quan trọng.

Tố Tử bây giờ có ngoại hình loli, càng dễ được chấp nhận, có thể trở thành ngôi sao nhí.

Ta có một kịch bản ở đây, ngươi xem thử đi.

Tố Tử cầm lấy xem, tên kịch bản là Trọng sinh nữ nhi chi hắc khách quá gia gia, kể về một gia đình kết hợp kỳ lạ, cha là đại lão thế giới ngầm đã giải nghệ, vợ là hacker huyền thoại bị truy sát, con gái là người trọng sinh.

Đây chính là kịch bản được viết lại dựa trên gia đình kỳ lạ của Đại Vệ, Lộ Tây và Tố Tử.

Ngươi đóng vai con gái, chúng ta quay phim ngắn, một phút một tập, trước tiên quay 120 tập, chắc chắn sẽ nổi.

Khoảng ba tháng là có thể kiếm tiền, ngươi có thể bán hàng, bước lên đỉnh cao cuộc đời.

Đỗ Lan nói.

Tố Tử không nhịn được nói: Nếu quay video ngắn là có thể kiếm tiền.

Vậy đám lính đánh thuê này còn đánh nhau sống chết làm gì.

Bọn họ không có kênh phát thanh, chẳng phải là phải đánh nhau sống chết sao.

Tóm lại ta nắm giữ phần mềm có lượt tải xuống nhiều nhất thế giới, muốn ai nổi là có thể khiến người đó nổi.

Muốn kiếm tiền vẫn rất đơn giản.

Ngài còn có phần mềm.

Đùa sao, ta mở rất nhiều công ty, chỉ là bình thường không dùng đến thôi.

Tại sao không dùng.

Đều là kinh doanh hợp pháp đàng hoàng, chẳng có chút kích thích nào, vẫn là kinh doanh phi pháp kích thích hơn.

Đỗ Lan đến Trái Đất với thân phận người ngoài hành tinh, thuê rất nhiều nhân viên để duy trì tư duy chiến thần, chắc chắn phải kiếm tiền.

Cho nên Đỗ Lan sớm đã phát triển rất nhiều phần mềm, đều ở cấp độ độc quyền.

Bình thường hắn không dùng đến, chỉ là kiếm tiền trả lương cho nhân viên.

Nhưng bây giờ có thể lăng xê Tố Tử, để cô trở thành ngôi sao lớn.

Những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là ngươi kiếm được tiền, Đại Vệ sẽ không cần phải đánh nhau sống chết.

Có nguồn vốn khác, cậu ta sẽ không cần phải đi một con đường đến cùng.

Ngươi cũng nên hiểu chứ.

Tố Tử gật đầu, nói: Trước đây tôi từng nghĩ đến việc hack vào hệ thống ngân hàng toàn cầu, trộm tiền từ các tài khoản trên toàn thế giới, cũng là hy vọng cậu ấy không đi vào vực sâu.

Chỉ là trộm tiền dù sao cũng không lâu dài, vẫn phải có một công việc kinh doanh đàng hoàng.

Quay video ngắn có vẻ không tồi, có thể kiếm tiền từ toàn cầu.

Vậy thì bắt đầu thôi, quay trực tiếp trong thế giới ảo, không cần cả đoàn làm phim.

Đỗ Lan vui vẻ nói: Đi nào.

Tiến vào mạng lưới, rất nhanh đã quay xong, sau đó là tuyên truyền theo kiểu virus.

Trọng sinh nữ nhi chi hắc khách quá gia gia được ra mắt hoành tráng trong thế giới ảo, xem tất cả các tập cần 120 đô la Mỹ, nhập vai vào bất kỳ nhân vật nào cần 120 đô la Mỹ, gói nhập vai tất cả nhân vật ưu đãi chỉ cần 600 đô la Mỹ.

Trong một thời gian, khắp nơi đều là quảng cáo, tuyên truyền quy mô toàn cầu, đồng bộ ra mắt bằng một trăm ngôn ngữ.

Kiểm soát nền tảng phần mềm toàn cầu, ngay lập tức đã mang lại hiệu quả kinh người.

Mọi người đều đang bàn luận, khiến khán giả không khỏi nghi ngờ liệu người chưa xem có phải đã lỗi thời rồi không.

Chẳng phải chỉ là kịch bản ảo sao.

Loại kịch bản có thể nhập vai này đâu phải hôm nay mới có, từ khi ký ức ảo làm được đến mức thật giả khó phân, kịch ảo không có một vạn cũng có tám ngàn, có gì lạ đâu.

Đến mức phải quảng cáo rầm rộ vậy sao.

Có khoa trương thế không.

Thực sự cảm thấy cũng bình thường, không hay như tưởng tượng.

Giới trẻ bây giờ thật sự chưa từng thấy sự đời.

Tác phẩm này sản xuất cũng chỉ có thể tính là hạng hai, tại sao mọi người lại thích.

Một số khán giả lớn tuổi cho rằng Trọng sinh nữ nhi chi hắc khách quá gia gia không có gì mới mẻ, không hiểu tại sao lại nổi như vậy, làm như thể mọi người xung quanh đều đã xem rồi.

Nói về chất lượng, bộ phim chắc chắn không tồi, do Đỗ Lan sản xuất, hiệu quả rất tốt.

Nhưng nói về kịch bản, thì chỉ là giả dối trống rỗng, nổi bật một chữ trẻ con, không có nội hàm.

Đối với những khán giả lớn tuổi thích kịch bản sâu sắc mà nói, loại tác phẩm này chắc chắn không có sức hấp dẫn.

Nhưng tính mở rộng và nội hàm vốn dĩ là mâu thuẫn, vốn là bạch mã phi mã.

Tính mở rộng càng mạnh, nội hàm càng ít, già trẻ đều xem được, mọi người đều có thể hiểu, có thích hay không là một chuyện, nhưng chắc chắn không có rào cản xem.

Tính mở rộng càng yếu, nội hàm càng nhiều, đối tượng khán giả tất nhiên sẽ nhỏ, người thích xem sẽ ít, dù sao thứ gọi là nội hàm này chỉ có thể nhắm vào số ít người.

Ví dụ có người thích ngựa trắng, nhưng có người lại thích ngựa đen, ngựa hồng, thậm chí không có ngựa Nội hàm mọi người thích không giống nhau, cho nên nội hàm nhiều dễ biến thành tác phẩm kén người xem.

Cho nên muốn vừa có tính mở rộng vừa có nội hàm, thì rất khó.

Một chút nội hàm cũng không có, mọi người chỉ cảm thấy đây là tác phẩm thiếu nhi, canh trong nước lã cho trẻ con xem.

Nếu nội hàm quá nhiều, mọi người đều xem không hiểu, hoặc cho rằng đây là tác giả nhét chữ, không thích xem.

Kiếm không được tiền, không thể nuôi sống gia đình.

Một tác phẩm muốn làm hài lòng mọi người, phải vừa có tính mở rộng vừa có nội hàm, phải khiến người ta nảy sinh liên tưởng.

Dùng chi tiết để lấp đầy tính mở rộng, dùng chi tiết để liên tưởng đến nội hàm, nói đơn giản là thảo xà hôi tuyến.

Chi tiết có thể liên tưởng đến hiện thực sâu sắc, không muốn liên tưởng, cũng có thể thông qua chi tiết để câu chuyện hoàn chỉnh hơn.

Ví dụ như Tây Du Ký, chi tiết không hề ít, rất nhiều nội dung có thể được giải mã.

Đương nhiên coi như sách thiếu nhi cũng được, chính là câu chuyện phiêu lưu của Tôn Ngộ Không.

Mâu thuẫn xung đột giữa tính mở rộng và tính nội hàm, trong tình huống này, khán giả dễ dàng phân hóa thành hai cực.

Nhưng dù nghiêng về bên nào, tác phẩm ưu tú ít nhất có thể thu hút khán giả xem hết tác phẩm, logic rõ ràng, sẽ khiến khán giả tin phục.

Trọng sinh nữ nhi chi hắc khách quá gia gia được cải biên từ người thật việc thật, logic chắc chắn rõ ràng.

Một người cha có sức chiến đấu bùng nổ, một người mẹ có năng lực hacker kinh người, còn có một cô con gái trọng sinh, tụ lại với nhau mỗi ngày đều có những chuyện kỳ quái xảy ra.

Nội dung kịch bản ngoài những chuyện vặt vãnh trong nhà, còn có những trận chiến đấu đặc sắc, còn có những cuộc thám hiểm tường đen quỷ dị, đương nhiên còn có cảnh con gái tung hoành ở trường, trở thành vua của đám trẻ.

Tuy nhiên, nội dung kịch bản về sau đi theo hướng đen tối, đến kết cục là người cha sinh ra ảo giác, sắp biến thành Tái bác tinh thần bệnh.

Đừng kết thúc mà, tôi còn chưa xem đã ghiền, cuối cùng người cha rốt cuộc thế nào.

Không lẽ thật sự bị Tái bác tinh thần bệnh sao.

Chương 3835

Đây là bệnh nan y, sẽ chết người đó.

Thực ra chỉ cần ngừng cải trang, không chiến đấu nữa là có thể không chết.

Chỉ là cậu ta vì gia đình và chiến hữu chắc chắn sẽ tiếp tục chiến đấu, ai, tương lai e rằng thật sự sẽ cháy đến cạn kiệt.

Không muốn đâu, cậu ấy rõ ràng mạnh như vậy.

Mạnh thì mạnh, nhưng kẻ địch đông quá.

Nếu là một chọi một, cậu ấy chắc sẽ không sợ.

Nhưng chiến trường chính diện và tác chiến đặc biệt hoàn toàn khác nhau, tác chiến đặc biệt thường là bí mật lẻn vào, đánh kẻ địch một đòn bất ngờ.

Nhưng chiến trường chính diện, anh biết tôi ở đâu, tôi cũng biết anh ở đâu, hai bên cứ thế chém giết không ngừng, so sánh xem bên nào đông người hơn, bên nào ý chí chiến đấu cao hơn, chính là đánh tiêu hao, sống sót được là do may mắn.

Mấy trận cuối cùng của cha nhân vật chính đều là chiến đấu chính diện một chọi nhiều, không trụ nổi.

Không muốn, gia đình này chỉ có ba người, thiếu một người cũng không được, phải sống vui vẻ đến già.

Tôi sẽ viết thư ngay, nếu biên kịch viết kết cục bi thảm, tôi sẽ gửi dao lam cho họ.

Tôi lại thấy bi kịch cũng không tồi, dù sao gia đình này chỉ là sự kết hợp tạm thời, cuối cùng cũng phải chia ly.

Chết trận cũng là một lựa chọn không tồi.

Tôi không hy vọng quay phần tiếp theo, chỉ sợ đầu voi đuôi chuột, phần một kết thúc rất tốt, phần hai chắc chắn sẽ nát.

Cũng có người không yên tâm về đội ngũ sản xuất, hy vọng không quay phần hai.

Mọi người đều biết chắc chắn sẽ có phần hai, độ hot cao như vậy, không quay chẳng phải lãng phí sao.

Tin tức quay phần hai rất nhanh đã lan truyền, Tố Tử thì nhận được một khoản tiền lớn, có thể gửi cha mẹ lên mặt trăng, tiện thể gửi tất cả lính đánh thuê lên mặt trăng luôn.

Thế là một chồng vé tàu được công ty du lịch mặt trăng gửi đến trước mặt Đại Vệ.

Đây là.

Đại Vệ hỏi.

Chúc mừng các vị đã trúng thưởng, nhận được gói du lịch mặt trăng cho tổng cộng mười hai người.

Hướng dẫn viên du lịch mỉm cười nói: Có thể xuất phát lên mặt trăng trong vòng ba ngày, sẵn sàng bắt đầu cuộc phiêu lưu hoàn toàn mới chưa.

Ước mơ của Đại Vệ là đưa Lộ Tây lên mặt trăng, thế là được rồi sao.

Thậm chí không chỉ có Lộ Tây, còn có thêm mười suất nữa, điều này cũng quá đơn giản rồi.

Trong một lúc cậu có chút mờ mịt, mục tiêu nỗ lực bấy lâu nay chính là để Lộ Tây lên mặt trăng, bây giờ đã thực hiện được, vậy sau này cậu còn phải nỗ lực nữa không.

Thưa ngài.

Xin hỏi khi nào ngài xuất phát.

Cô không nhầm chứ.

Tuyệt đối không nhầm, ngài xem đây là địa chỉ, đây là giấy tờ tùy thân của ngài, ngài xem trên đó còn có ảnh, tuyệt đối không nhầm.

Đại Vệ nói: Tôi cần thời gian để liên lạc với những người đi cùng.

Không vấn đề gì, ba ngày có đủ không.

Nếu không đủ, tôi cũng có thể hoãn đến năm ngày sau xuất phát.

Nhưng năm ngày đã là giới hạn rồi, ngài nhất định phải nhanh chóng, quá năm ngày cơ hội này sẽ bị hủy.

Đây là chuyến du lịch mặt trăng hiếm có, rất nhiều người mong mỏi cả đời cũng không có cơ hội.

Thưa ngài, tuyệt đối đừng bỏ lỡ.

Tôi biết rồi.

Tiễn hướng dẫn viên du lịch đi, cậu lập tức báo tin này cho đoàn lính đánh thuê, hỏi họ có muốn đi du lịch mặt trăng không.

Mọi người hỏi bao nhiêu tiền, họ kiếm được bao nhiêu tiêu hết bấy nhiêu, không có tiền tiết kiệm.

Không cần tiền, là trúng thưởng, mười hai suất, chúng ta chỉ cần trả tiền ăn, vé máy bay đều được bao.

Đi.

Mọi người vừa nghe vé máy bay không mất tiền, lập tức sôi trào.

Lộ Tây nghe mọi người cùng đi mặt trăng, cũng có chút ngơ ngác, bởi vì lên mặt trăng luôn là ước mơ cuối cùng của cô, theo lý mà nói đây là việc phải liều mạng mới làm được, không ngờ đột nhiên lại làm được, điều này cũng quá nhanh rồi.

Đột nhiên cảm thấy nỗ lực của mình không còn ý nghĩa.

Tố Tử nhìn thấy dáng vẻ thất thần của hai người, thầm nghĩ mình có phải đã dập tắt động lực tiến lên của họ không.

Cũng tốt, không còn ý chí tiến thủ, cũng không cần tiếp tục mạo hiểm, giải quyết xong vụ truy sát của công ty, là có thể sống một cuộc sống ổn định, không cần phải lo lắng thấp thỏm nữa.

Tố Tử cảm thấy Đại Vệ và Lộ Tây không còn ý chí tiến thủ là chuyện tốt, bởi vì nếu tiếp tục tiến lên, họ sẽ chết.

Thế là mọi người cùng nhau đi mặt trăng.

Thiếu nữ xinh đẹp Lộ Tây đang mờ mịt, từ trước đến nay luôn ngưỡng vọng mặt trăng, cảm thấy cả đời này mình không thể lên mặt trăng, không ngờ mình lại làm được, vậy sau này mình nên làm gì.

Mất đi mục tiêu.

Vì là đi du lịch nên mọi người đều rất vui vẻ, trên phi thuyền nói cười rôm rả.

Dù sao cũng là đi du lịch, mọi người vẫn rất vui vẻ, nói cười rôm rả trên phi thuyền vũ trụ.

Mọi người nhìn sang trái, thấy đó là trạm không gian Elysium của Mỹ, đây là một siêu trạm không gian chuyên dành cho người giàu, người giàu có thể sống ở trong đó, tận hưởng cuộc sống công nghệ cao nhất.

Mọi người nhìn sang phải, thấy đó là mảng năng lượng mặt trời vi sóng của phương Đông, hấp thụ năng lượng mặt trời chuyển thành điện năng, thông qua hình thức vi sóng xuyên qua tầng khí quyển, truyền đến pin, thực hiện việc sử dụng năng lượng mặt trời hiệu quả cao.

Cuối cùng, chuyến du lịch này sẽ kéo dài mười bảy ngày, trong thời gian đó chúng ta sẽ dừng lại trên mặt trăng hai mươi bốn giờ, bây giờ chúng ta sắp rời khỏi quỹ đạo Trái Đất, bắt đầu chuyến du hành mặt trăng lần này.

Mặt trăng từ xưa đến nay đều được gán cho rất nhiều tưởng tượng kỳ diệu, thời cổ có Hằng Nga bay lên cung trăng, hiện tại ở mặt sau của mặt trăng phát hiện người ngoài hành tinh mang đến sự phát triển công nghệ.

Đỗ Lan thuộc về loại sau, ở mặt sau của mặt trăng có người ngoài hành tinh rơi xuống.

Loài người phát hiện ra người ngoài hành tinh, và từ tay người ngoài hành tinh lấy được khoa học kỹ thuật, thúc đẩy sự tiến bộ của Trái Đất.

Bây giờ mặt trăng tồn tại như một điểm du lịch, có thể đi máy bay hàng không vũ trụ vèo một cái bay đến mặt trăng, sau đó trở về, chỉ cần nửa tháng thời gian, không cần huấn luyện trước, thể chất của người già và trẻ em cũng có thể tham gia.

Ước mơ của Lộ Tây chính là đi mặt trăng, mặc dù đi mặt trăng không thể thay đổi việc cô là hacker do công ty đào tạo, không thể thay đổi sự tàn khốc của Dạ Chi Thành, cũng không thể thay đổi hiện trạng múa trên đầu dao.

Nhưng dù sao cũng phải có một ước mơ, một mục tiêu nhỏ, để nỗ lực của mình có ý nghĩa.

Ví dụ có người nỗ lực là để mua nhà, có người là vì vợ con gia đình ấm êm, cũng có người là để cống hiến sinh mệnh hữu hạn cho sự nghiệp cách mạng vô hạn Mục tiêu không giống nhau, đều là động lực để nỗ lực.

Nếu theo tốc độ kiếm tiền trộm cắp vặt của Lộ Tây trước đây, quả thực cần mười mấy năm thậm chí mấy chục năm mới có thể lên mặt trăng.

Nhưng bây giờ niềm vui từ trên trời rơi xuống, công ty du lịch tìm đến tận cửa, trực tiếp tặng cơ hội cho mười hai người lên mặt trăng, ngồi phi thuyền, hướng về mặt trăng.

Mặt trăng ngày càng gần, thật sự rất đẹp.

Ước mơ đã thực hiện được, Lộ Tây rất mờ mịt, không biết tiếp theo phải làm gì.

Tính mục tiêu của lý tưởng, tính rõ ràng của con đường, tính phù hợp của năng lực, tính phản hồi của thực tiễn.

Trước đây Lộ Tây có lý tưởng, nỗ lực phạm tội là có phản hồi tích cực, nhưng bây giờ cô mờ mịt rồi.

Xin hỏi.

Trên máy bay hàng không vũ trụ, có người đến bắt chuyện.

Anh muốn làm gì.

Chúng tôi là dân lành đó.

Thụy Bối Tạp lập tức nói: Chúng tôi đều là người tốt.

Cô là xạ thủ trong đám lính đánh thuê, bình thường súng không rời thân, nhưng vì đi du lịch, không mang theo vũ khí.

Không có vũ khí là không có cảm giác an toàn, thần kinh căng thẳng, nghi ngờ người đi cùng thuyền có thể là gián điệp của kẻ địch.

Tôi muốn hỏi, cô bé này có phải là diễn viên chính của Trọng sinh nữ nhi chi hắc khách quá gia gia không.

Vị khách hỏi.

Cái gì vậy.

Đám lính đánh thuê đều ngơ ngác, họ đều không thích xem truyện ảo, không biết bộ phim này hot đến mức nào.

Trọng sinh nữ nhi chi hắc khách quá gia gia đó, các vị không biết sao.

Đây là bộ phim ảo hot nhất hiện nay, cô bé trong đó rất giống cô bé này.

Vị khách nói.

Mọi người quả thực không biết, họ sống một cuộc sống nguy hiểm đao quang kiếm ảnh, có thời gian xem phim truyền hình thà luyện bắn súng, lãng phí thời gian chính là lãng phí sinh mệnh.

Cô bé không phải diễn viên.

Đại Vệ nói.

Xin lỗi, nhưng cô bé thật sự rất giống.

Không tin, các vị xem này.

Vị khách lấy điện thoại ra, trên đó có ảnh phim, trên màn hình là một gia đình ba người, cô bé giống hệt Tố Tử.

Thật sự rất giống.

Thụy Bối Tạp trợn to mắt, so sánh một chút quả thực rất giống, khó trách lại nhận nhầm.

Không sai chứ, tôi còn tưởng cô bé thật sự là diễn viên chính.

Tôi thích cô con gái này lắm, nhỏ nhắn đáng yêu, thực ra là người trọng sinh, là trợ thủ đắc lực của cha mẹ, trong cơ thể có mười vạn mã lực, là một anh hùng vô danh.

Vị khách thật sự rất thích nhân vật con gái này.

Tố Tử thầm nghĩ đây đều là thiết lập của Đỗ Lan, có thể thấy Đỗ Lan thật sự rất hiểu sở thích của khán giả.

Chương 3836

Khán giả thích mãi mãi là những người có thể giải quyết vấn đề, mà nhân vật của Tố Tử chính là một người có năng lực rất mạnh, có thể giúp cha mẹ giải quyết vấn đề.

Gia đình này, cha có sức chiến đấu, mẹ có năng lực hacker, con gái là tuyển thủ toàn năng, cả ba đều có thể giải quyết các loại vấn đề.

Khán giả đều hy vọng mượn ngoại lực để giải quyết vấn đề trong cuộc sống của mình, nhưng trong hiện thực không có ngoại lực này, trong TV có thì xem TV.

Điều này giống như tôn giáo, bản thân không có năng lực thay đổi hiện thực, liền khao khát thần linh giúp mình.

Nhân vật của Tố Tử là trọng sinh nữ nhi, có sức chiến đấu của cha, cũng có năng lực hacker của mẹ, hoàn toàn không bị lệch môn, vô cùng mạnh mẽ, chân đá viện dưỡng lão, tay đấm nhà trẻ.

Thật sự rất giống.

Lộ Tây phát hiện không có gì khác biệt, cô luôn chăm sóc Tố Tử, phát hiện cô bé trên ảnh phim và Tố Tử hoàn toàn trùng khớp, trên đời thật sự có hai cô bé giống hệt nhau sao.

Chẳng lẽ Tố Tử có chị em song sinh.

Đại Vệ cũng nghi hoặc, Tố Tử là cô bé cậu nhặt được, không biết thân thế của cô, có lẽ cô vẫn còn người thân trên đời.

Mọi người cũng cảm thấy rất giống.

Đúng không, đúng không, cho nên tôi mới qua đây hỏi.

Nhưng chắc là thật sự chỉ rất giống, dù sao ngôi sao lớn sao có thể đi cùng một chuyến bay với chúng ta chứ.

Vị khách nói: Xin lỗi, đã làm phiền các vị.

Mọi người rất kinh ngạc.

Thụy Bối Tạp tải bộ phim về xem, vừa xem đã có cảm giác quen thuộc, cha của nhân vật chính là một lính đánh thuê đã giải ngũ, mẹ là một hacker huyền thoại.

Cha của nhân vật chính có một nhóm chiến hữu vào sinh ra tử, những chiến hữu này rất quen mắt, trong đó có một xạ thủ loli lùn, trông giống hệt mình.

Mọi người xem thử đi, câu chuyện này có chút vấn đề.

Cô chia sẻ kịch bản với mọi người.

Mọi người cũng phát hiện ra vấn đề.

Lộ Tây vừa nhìn thấy thiết lập nhân vật người mẹ là một siêu hacker, trong lòng chùng xuống, bản thân mình quả thực là một hacker rất lợi hại, nhưng cô chưa bao giờ nói cho Đại Vệ biết.

Để tránh bị công ty truy sát, cô đã từ bỏ năng lực hacker sở trường của mình, mà chọn làm kẻ trộm vặt.

Mọi người xem mấy nhân vật này giống hệt chúng ta, đúng là được thiết lập theo đúng thân phận của chúng ta.

Thụy Bối Tạp kinh ngạc nói: Điều này cũng quá quỷ dị rồi, giống như có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm chúng ta vậy.

Quả thực.

Đại Vệ nhíu mày nói: Đây không phải là trùng hợp, chắc chắn có vấn đề, đợi sau khi về Trái Đất nhất định phải điều tra nhân viên hậu trường của bộ phim này.

Tâm trạng du lịch vốn dĩ vui vẻ bỗng trở nên nặng nề.

Nhưng kịch bản hay thật.

Ít nhất diễn viên đóng vai tôi rất đẹp trai.

Anh trai của Thụy Bối Tạp nói: Không tồi nha, khó trách lại hot như vậy.

Đợi về Trái Đất, tôi phải gặp diễn viên này, dạy cậu ta vài chiêu thật sự.

Tố Tử thầm nghĩ đều là nhân vật ảo, không có diễn viên chính, ngay cả hình tượng của mình cũng là nhân vật ảo, đều là dựng mô hình, không phải diễn viên thật.

Bởi vì đều là nội dung mô phỏng trong máy tính, cho nên tốc độ quay mới nhanh như vậy.

Ngay khi họ đang trên đường đến mặt trăng.

Tại Dạ Chi Thành còn có một người khác cũng đang bắt đầu huyền thoại của riêng mình, người này tên là V, vốn là quản lý của công ty, nhưng vì bị đổ vỏ nên bị sa thải, sau đó theo người khác bắt đầu cuộc sống trộm xe.

Anh ta nhận một nhiệm vụ nguy hiểm, đến trụ sở chính của công ty Hoang Phản để đánh cắp một con chip.

Anh ta đã thành công, nhưng lại mất đi đồng đội.

Đồng thời còn chứng kiến cuộc đấu đá nội bộ giữa hai cha con Hoang Phản Tam Lang, con trai giết cha.

Công ty Hoang Phản gặp phải vấn đề lớn, người con trai cho rằng đây là cơ hội tốt để lật đổ Hoang Phản, thế là giết cha mình, chuẩn bị đoạt quyền, cải tổ công ty.

V trở thành người chứng kiến, để có thể thuận lợi mang con chip đi, đã cắm con chip vào não của mình.

Sau đó dưới sự yểm trợ của đồng đội liều chết, đã trốn thoát.

Trong con chip lại là linh hồn của Cường Ni Ngân Thủ.

V đã cấy ghép ký ức của người khác, sinh mệnh chỉ còn lại sáu tháng, nói cách khác là anh ta sắp chết, bị Cường Ni Ngân Thủ thay thế.

Lúc này anh ta không thể không đối mặt với hiện thực, nên sống sáu tháng cuối cùng của mình như thế nào.

Đối với một người bình thường mà nói, vấn đề này thật sự quá tàn khốc.

Vốn dĩ anh ta đã là quản lý của công ty, cuộc sống rất tốt, ai có thể ngờ lại tuột dốc không phanh, lại phải bắt đầu đếm ngược sinh mệnh.

Cảm giác cấp bách, Đại Vệ là cảm giác cấp bách khi biến thành Tái bác tinh thần bệnh, V là cảm giác cấp bách khi sinh mệnh chỉ còn sáu tháng.

Chính là có một áp lực buộc họ phải lập tức đưa ra lựa chọn.

Đỗ Lan cho rằng đây mới là câu chuyện bi tráng.

Trong nguyên tác, Đại Vệ bây giờ đã điên, sau đó tử trận.

Đoàn lính đánh thuê cũng thương vong thảm trọng, bởi vì họ gặp phải bảo tiêu của công ty là Á Đương Trọng Chuỳ, toàn bộ biến thành thịt nát.

Nhưng vì có Đỗ Lan can thiệp, họ có tiền đi mặt trăng, tránh được trận quyết chiến thảm khốc nhất.

Nỗ lực tiến lên cần thời gian rất dài, nhưng thất bại chỉ cần một ngày.

Huyền thoại biến thành huyền thoại đã chết, một ngày là đủ.

Đỗ Lan biết muốn chết rất đơn giản, một ngày đủ để đưa huyền thoại xuống địa ngục.

Một ngày có thể xảy ra rất nhiều chuyện, đủ để phá hủy hạnh phúc, giết chết huyền thoại.

Đại Vệ không tử trận, đội lính đánh thuê cũng thoát khỏi bi kịch bị tiêu diệt toàn bộ, nhưng đường phố sẽ không bao giờ cô đơn, những nhà thám hiểm mới đã xuất hiện.

Cấy ghép linh hồn của Cường Ni Ngân Thủ, chỉ còn lại sáu tháng, mọi thứ đều kịch tính như vậy.

Cường Ni Ngân Thủ không chết, mà bị lấy đi linh hồn, bị giam cầm trong nhà tù chip.

Bây giờ con chip của anh ta được cắm vào cổng cắm não của V, thế là linh hồn tiến vào não của V.

Toàn bộ quá trình ghi đè cần sáu tháng, việc ghi đè linh hồn khó có thể đảo ngược.

Nhưng V không tin vào số phận, hy vọng dùng sáu tháng để tìm cách sống sót, anh ta muốn sống tiếp.

Sống tiếp, nhất định phải sống tiếp.

Anh ta đầu tiên là đi tìm người trung gian, tìm người đã ủy thác cho mình ăn cắp con chip, hỏi xem rốt cuộc là ai muốn ăn cắp con chip.

Kẻ chủ mưu biết sự tồn tại của con chip, có lẽ cũng biết cách khống chế linh hồn bên trong, mình sẽ được cứu.

Vốn V là một tiểu đầu mục của công ty, vì thất bại trong đấu đá nội bộ nên bị sa thải, sau đó sống bằng nghề trộm xe.

Bây giờ người anh em tốt đã chết, anh ta chỉ có thể làm một mình, ăn cắp con chip vốn chỉ là một phi vụ kinh doanh, có người đã trả giá cao thuê anh ta và đồng đội ăn cắp con chip.

Kết quả xui xẻo thay, lại xảy ra sự cố.

Không ai ngờ lại xảy ra tình huống bất ngờ, V không chỉ chứng kiến Hoang Phản Tam Lang bị con trai giết, còn vì bảo vệ dữ liệu trong chip mà mất đi anh em, lại còn cắm con chip vào não của mình.

Tuy nhiên, khi tìm người trung gian, đối phương trực tiếp nổ súng.

Bởi vì Hoang Phản Tam Lang đã chết, họ nghi ngờ là do V làm, dù sao cũng là họ đi ăn cắp con chip.

Người trung gian không dám có bất kỳ quan hệ nào với V, trực tiếp nổ súng.

Vốn hy vọng tìm cách sống, kết quả phát hiện mình đã là chuột chạy trong sọt.

Một phát súng, V bị ném vào đống rác.

Lúc này, bảo tiêu của Hoang Phản Tam Lang đến tìm V, ông ta đang tìm kiếm sự thật về cái chết của ông chủ.

Chương 3837

Tiếp đó, sát thủ của con trai Hoang Phản cũng đến, hắn ta phải tiêu diệt tất cả những người có thể biết chuyện.

Bảo tiêu sững sờ, bởi vì ông ta vốn định đưa V về công ty Hoang Phản, tại sao bảo an của công ty lại đến diệt khẩu.

Có phải vì cái chết của ông chủ có bí mật không thể cho ai biết.

Người con trai trực tiếp phái đội bảo an của công ty đến diệt khẩu, thật sự là lạy ông tôi ở bụi này.

Bảo tiêu và V hợp tác đánh bại kẻ địch, trốn đến một nơi an toàn.

V kể hết mọi chuyện cho bảo tiêu, bảo tiêu tin rằng con trai đã giết cha, nhưng làm thế nào để người khác tin.

Đối với họ mà nói, hai người họ tin là vô dụng, người khác căn bản sẽ không tin.

Cha con Hoang Phản cha hiền con hiếu, người khác làm sao tin được con trai sẽ nhất thời xúc động giết cha.

Cho dù bảo tiêu là người Hoang Phản Tam Lang tin tưởng nhất, cũng chỉ là một bảo tiêu.

Bảo tiêu nghe xong lời kể của V, im lặng rất lâu, sau đó nói: Phải có một người có thân phận hơn, có uy tín hơn nói ra, mọi người mới tin.

Ánh mắt ông ta nhìn về phía xa, nói: Phải do tiểu thư Hoang Phản Hoa Tử nói ra mới được.

Con gái của Hoang Phản Tam Lang.

Không sai, tôi đi điều tra hành trình của tiểu thư Hoa Tử, anh nghỉ ngơi cho khỏe, chỉnh đốn lại cơ thể.

Bảo tiêu nói.

V nói: Tôi còn phải đi điều tra xem rốt cuộc là ai muốn con chip, xem xem đằng sau rốt cuộc là ai.

Được thôi.

Nhưng anh là nhân chứng quan trọng, phải sống sót.

Bảo tiêu nói.

V tiếp tục điều tra, cuối cùng từng lớp từng lớp điều tra đến Vu Độc bang, nhưng sau khi gặp được lão đại của họ mới biết họ đã tìm nhầm chip.

Thứ chúng ta muốn không phải Cường Ni Ngân Thủ, mà là bạn gái của hắn, Áo Đặc.

Chúng ta vốn tưởng trong chip là cô ấy, không ngờ lại là người khác.

V cạn lời, kết quả nỗ lực cả một vòng, mình lại vì sai lầm của người khác mà gặp phải bao nhiêu bi kịch.

Anh ta đang gánh tội thay cho bi kịch của người khác, thật sự là xui xẻo, xui xẻo, quá xui xẻo.

Mấy tên các người không thể tìm hiểu rõ ràng rồi mới đặt hàng sao.

Có biết làm vậy sẽ hại chết người khác không.

Anh nhận tiền rồi, chúng tôi trả tiền thuê các anh, đó là công việc của các anh.

Dù tôi bảo các anh đi chết, các anh cũng phải đi, đó là quy tắc.

Bớt nói mấy chuyện linh tinh này đi.

Bây giờ anh không phải muốn sống sao.

Tìm Áo Đặc, cô ấy là hacker mạnh nhất, chắc chắn có cách.

V vẫn phải tiếp tục làm việc cho họ, vì để sống, chỉ có thể hỏi: Cô ấy ở đâu.

Cô ấy cũng đã biến thành ý thức thể, anh phải tìm hiểu những gì đã xảy ra trong quá khứ từ ký ức của Cường Ni Ngân Thủ, có lẽ có thể tìm được cô ấy.

Tại sao phải tìm cô ấy.

Vì kỹ thuật của cô ấy, cô ấy đã viết ra Kẻ Sát Linh Hồn, tạo ra một kỹ thuật hoàn toàn mới, kỹ thuật của cô ấy có lẽ có thể cứu anh.

V không còn cách nào, dưới sự thôi thúc của ham muốn sống, chỉ có thể tiếp tục điều tra, xâm nhập vào ý thức, đối mặt với Cường Ni Ngân Thủ.

Trong thế giới ảo, V đã thấy tất cả những gì xảy ra năm đó, Cường Ni Ngân Thủ xông vào công ty để cứu bạn gái, nhưng chỉ thấy một thi thể lạnh lẽo.

Sau đó anh ta lần thứ hai đến công ty Hoang Phản, muốn cứu linh hồn của bạn gái, biết được bạn gái đang ở sau Hắc Tường.

Manh mối xuất hiện.

Dưới sự giúp đỡ của Vu Độc bang, họ đi đến Hắc Tường, cuối cùng tìm được ý thức của Áo Đặc.

Áo Đặc khoanh tay nói: Công ty đã thay đổi kỹ thuật của tôi, bây giờ tôi không giúp được các người, không thể tách hai linh hồn quấn lấy nhau của các người ra được.

Trừ phi tôi có thể vào được Thần Dư.

Thế là mục tiêu tiếp theo chính là Thần Dư, thứ này là một thiết bị quan trọng của công ty Hoang Phản.

Kể từ khi nắm vững kỹ thuật tách linh hồn, công ty Hoang Phản vẫn luôn nâng cấp và thử nghiệm kỹ thuật, tách ra một lượng lớn linh hồn, đưa chúng vào Thần Dư.

Đây là một thư viện ý thức, đương nhiên cũng có thể coi là một nhà tù ý thức.

Ở đó có lẽ có kỹ thuật có thể tách hai linh hồn quấn lấy nhau.

Công ty quả thực có kỹ thuật, nhưng với thân phận hiện tại của V, căn bản không thể nhận được sự giúp đỡ của công ty, cho nên chỉ có thể xông vào thử.

Tình hình chính là như vậy, muốn sống, thì phải cược mạng.

Rời khỏi Vu Độc bang, V rất tức giận, bởi vì anh ta cảm thấy mình không được thấu hiểu, mọi người coi sự phản kháng của anh ta là sự mất kiểm soát của một kẻ điên.

Cường Ni không nhịn được phàn nàn với V: Tao không phải vì để nước Mỹ vĩ đại trở lại, cũng không phải vì tự do gì cả, tao phản kháng công ty là vì tao đã tận mắt thấy quá nhiều bi kịch, tao thấy nông dân đã mất đi nguồn nước như thế nào, rồi lại mất đi đất đai.

Tao chứng kiến Dạ Chi Thành biến thành một cỗ máy, dùng tinh thần sụp đổ, những giấc mơ tan vỡ và mồ hôi xương máu của người dân làm nhiên liệu.

Công ty đã lấy đi tất cả, bây giờ ngay cả linh hồn cũng không tha, tao tuyên chiến với công ty, là cuộc chiến của con người chống lại thể chế xã hội, là cuộc chiến chống lại thời loạn, xã hội đã mất kiểm soát, mày có hiểu không.

Những lời Cường Ni nói cho thấy anh ta không có văn hóa, bởi vì Kinh Thánh đã nhiều lần nhấn mạnh làm thế nào để kiếm tiền trong thời loạn.

Tập trung tiền vào tay mình, đợi người khác chết hết, mình lại mang tiền ra phân phát, bắt đầu một vòng tuần hoàn kinh tế mới.

Đây là quá trình phân tán và tập trung vốn, vì không có bất kỳ sự giám sát nào, khi tập trung, sẽ có rất nhiều người mất đi tất cả.

Còn khi phân tán thì thông qua bành trướng ra bên ngoài hoặc kiểm soát ngành công nghiệp, hoặc trực tiếp phân chia theo huyết thống.

Xã hội vận hành chính là tập trung tài nguyên lại, phân tán xuống, lại tập trung, lại phân tán tuần hoàn lặp đi lặp lại.

Khi tập trung, tài nguyên trong tay mọi người giảm đi, sẽ có rất nhiều người chết.

Khi phân tán, thì theo các tiêu chuẩn khác nhau.

V nghe xong lời của Cường Ni, tìm đến bảo tiêu, kể lại mọi chuyện, và nói ra ý định muốn vào công ty, tiếp xúc với Thần Dư, cần giúp đỡ.

Bảo tiêu cũng nói với V một tràng: Tôi lúc nhỏ sống ở khu ổ chuột, ngưỡng mộ nhất là những binh sĩ được chọn lựa, khi tôi được chọn, tôi vui mừng khôn xiết.

Sau đó tôi huấn luyện suốt một chặng đường, trở thành một bảo tiêu chuyên nghiệp.

Anh có từng nghĩ trong công ty có hàng trăm vạn người như tôi không.

Họ đang tận hưởng trật tự.

Nếu cứ một mực phá hoại, không thể xây dựng trật tự mới, chỉ mang lại hỗn loạn.

Lời của bảo tiêu cũng chẳng có tầm cỡ gì, chỉ là đứng ở góc độ của người được hưởng lợi để suy nghĩ.

Nhân viên công ty nhận được tài nguyên được phân tán, duy trì sự vận hành của công ty.

Cường Ni thấy công ty hút nước như thế nào, bảo tiêu thấy công ty xả nước như thế nào.

Công ty hút nước đó là tát cạn ao bắt cá, nhưng chỉ cần không phải là nhân viên của công ty, người khác chết cũng không liên quan đến công ty, công ty chỉ chịu trách nhiệm cho con thuyền của mình.

Nhân viên công ty là những người có tư cách lên thuyền, họ nhận được tài nguyên, duy trì sự vận hành của con thuyền.

Chỉ cần là trò chơi con thuyền, thì sự đối lập này sẽ không biến mất.

Trò chơi này thua thì làm sao.

Tốt nhất là xây dựng con thuyền của riêng mình, đối kháng với con thuyền khác.

Thua thì đoàn kết lại, hình thành con thuyền mới.

Cường Ni không thể phá hủy con thuyền, bởi vì hàng trăm vạn người trên thuyền sẽ tìm mọi cách để bảo vệ nó.

Cho nên chỉ có thể xây dựng con thuyền của riêng mình, mới có thể đối kháng.

Nhưng anh ta không có năng lực mạnh mẽ như vậy, không thể hô một tiếng mà xây dựng được con thuyền mới.

Giống như độc thần giáo tiến vào Thiên Trúc, cũng phải chấp nhận chế độ đẳng cấp.

Chương 3838

Đây là quy tắc hút nước và xả nước, phương Tây chính là con thuyền, chính là hút nước từ bên ngoài con thuyền, xả nước vào trong con thuyền.

Nếu là hút nước từ bên trong con thuyền, sẽ xảy ra nội loạn, xuất hiện động loạn ở Pháp, Đức.

Thiên Trúc là hút nước từ những người không thể chạm tới, theo quy tắc phân cấp cho các đẳng cấp khác nhau.

Đẳng cấp cao thì phụ trách tế tự và chiến tranh, duy trì xã hội vận hành.

Hút nước và xả nước, chính là hai nguyên tắc vận hành của xã hội.

Cường Ni và bảo tiêu nói đều có lý, công ty Hoang Phản hút nước, quả thực là khiến đường có xương khô, nhưng xả nước cũng quả thực khiến cửa son rượu thịt thối.

Cường Ni cho rằng cửa son và xương khô là bình đẳng, đều là người, nhưng bảo tiêu cho rằng ưu tiên của cửa son cao cấp hơn xương khô.

Hút nước từ bên ngoài con thuyền vận chuyển vào trong, Cường Ni vốn cũng là một thành viên trên thuyền, nhưng có lòng đồng cảm phong phú, thế là phản bội con thuyền, giống như Chúa Giêsu trong Kinh Thánh, Optimus Prime trong Transformers, nhân vật chính trong Avatar, T 800 trong Terminator, Darth Vader trong Star Wars, Lawrence xứ Ả Rập Nội tâm của Cường Ni chính là thứ đã xuất hiện trong rất nhiều tác phẩm văn nghệ phương Tây, thà phản bội tất cả của mình, cũng phải hoàn thành sự cứu rỗi bản thân, đi cứu ngoại tộc.

Trong Transformers, Sentinel Prime muốn hút cạn Trái Đất, biến toàn bộ nhân loại thành nô lệ, để sửa chữa quê nhà Cybertron.

Optimus Prime lại thà phản bội quê hương mình, cũng phải bảo vệ Trái Đất.

Nhân vật chính của Avatar, sử dụng kỹ thuật chuyển di linh hồn của con người để biến thành người ngoài hành tinh, liền rất nhanh cùng người ngoài hành tinh đối kháng với công ty khai thác khoáng sản của con người, trở thành anh hùng của người ngoài hành tinh.

Terminator, bắt đầu từ phần hai, kẻ phản diện T 800 trở thành anh hùng bảo vệ nhân vật chính, một đường tóe lửa điện, cắt đứt quan hệ với máy móc của Skynet.

Còn có Star Wars, Darth Vader cuối cùng vì bảo vệ con trai, đã phản bội bóng tối.

Lawrence xứ Ả Rập, là một người Anh dẫn dắt người Ả Rập đấu trí đấu dũng, mang lại hết chiến thắng này đến chiến thắng khác.

Người dân là vô tri, là đám đông ô hợp, cần một đấng cứu thế mới có thể được cứu rỗi.

Mà đấng cứu thế này tám chín phần mười còn là ngoại tộc, có thể nói là thầy tu ngoại quốc giỏi niệm kinh.

Dưới sự dẫn dắt của đấng cứu thế giành được thắng lợi.

Nhưng dựa vào đấng cứu thế, thật sự có được không.

Điều đó phải xem đấng cứu thế tương ứng với cái gì, lý luận về đấng cứu thế hoàn thiện vào thời kỳ lưu đày Babylon, lúc đó là nước mất nhà tan, quý tộc và thợ thủ công toàn bộ bị đưa đến Babylon, thật sự chỉ có thể cầu đấng cứu thế cứu mình.

Nhưng có tư tưởng đấng cứu thế, thì có tư tưởng phản đối đấng cứu thế, ví dụ như từ trước đến nay không có đấng cứu thế nào, cũng không dựa vào thần tiên hoàng đế, muốn có hạnh phúc của nhân loại, hoàn toàn dựa vào chính chúng ta.

Lý luận đấng cứu thế truyền thống không hề biến mất, ngược lại ngày càng lợi hại.

Đương nhiên tư tưởng chống lại tư tưởng đấng cứu thế truyền thống cũng tồn tại, đấng cứu thế là để chống lại sự tuyệt vọng của thất bại, nhưng đấng cứu thế lại dẫn đến kết quả là mọi người không thể đoàn kết, mọi người đều đợi đấng cứu thế, sẽ không tự mình đi đấu tranh.

Cường Ni là một đấng cứu thế, mặc dù anh ta nói mình phản kháng công ty là vì mình đã thấy nông dân mất đi nguồn nước, mất đi đất đai, là thấy được rất nhiều bi kịch.

Nhưng anh ta tấn công tháp Hoang Phản còn cần lý do cứu bạn gái, chứ không phải đơn thuần vì thấy bi kịch, phải lấy bi kịch của mình làm động lực, điểm này không bằng Optimus Prime.

Optimus Prime hoàn toàn là vì tình tiết đấng cứu thế, mà đi bảo vệ người Trái Đất, không cầu báo đáp.

V nghe xong lời của Cường Ni và bảo tiêu, cũng rất mâu thuẫn, cảm thấy hai người nói đều rất có lý.

Anh ta cũng thấy bi kịch do công ty gây ra, nhưng anh ta trước đây làm việc trong công ty, bên cạnh quả thực có một nhóm nhân viên văn phòng bình thường chăm chỉ làm việc.

Nếu công ty không còn, nhân viên văn phòng sẽ xong đời.

Hơn nữa công ty không còn, bi kịch sẽ không còn sao.

Trước đây cũng không có công ty, nhưng vẫn có áp bức.

V cảm thấy Cường Ni nói có lý, quả thực đã chỉ ra xã hội bị bệnh, nhưng anh ta không kê đơn thuốc, dù có phá hủy công ty, cần hút nước vẫn phải hút nước, chỉ là đổi một người hút nước khác.

Còn những nhân viên công ty vốn có thể nhận được nước, có thể sẽ không nhận được nữa, nhưng nước vẫn sẽ tập trung vào tay người khác.

Đánh bại công ty, người hút nước có thể là tôn giáo, có thể là thế lực hắc ám, có thể là địa chủ, vẫn sẽ có.

Hơn nữa những người này xả nước e rằng không nhiều bằng công ty.

Công ty còn có thể bán cổ phiếu, hút nước từ bên ngoài Dạ Chi Thành, đổi thành người khác e rằng không làm được trôi chảy như vậy.

V cũng không thể không thừa nhận bảo tiêu nói đúng, nếu không có công ty, Dạ Chi Thành sẽ càng hỗn loạn hơn, áp bức vẫn tồn tại, không thể thay đổi được gì.

Hút nước sẽ luôn hút, nhưng xả nước thì rất khó.

Dù sao đặc điểm của thời loạn chính là mọi người chỉ hút nước không xả nước, càng loạn càng không xả nước, bởi vì sớm còn tối mất, nhiều hơn một phần tài nguyên là nhiều hơn một phần dung sai.

Dung sai trong thời loạn quý hơn cả vàng.

Càng là thời loạn, càng không xả nước.

Giống như thời Xuân Thu Chiến Quốc, Khổng Tử chạy gãy chân, Mạnh Tử nói rách miệng, tìm mọi cách khuyên quân chủ nhân ái, khuyên quân chủ làm những việc quân chủ nên làm.

Quân chủ nên làm gì.

Hút nước và xả nước.

Nhưng quân chủ thời Xuân Thu Chiến Quốc đều là hút nước không xả nước.

Quân chủ cho rằng mình xả nước rồi, thì không hút lại được nữa, sẽ xảy ra chuyện Tam gia phân Tấn, Điền thị đại Tề.

Nhưng sự tồn tại của công ty cũng quả thực gây ra rất nhiều vấn đề, Cường Ni nói cũng không sai, công ty sẽ khiến nhiều người hơn mất đi đất đai và nguồn nước, không thể để nhiều người hơn lên con thuyền của công ty.

Không gian trên thuyền có hạn, để duy trì con thuyền, chi phí ngày càng cao, hút nước sẽ ngày càng lợi hại, cuối cùng vẫn sẽ sụp đổ.

V cũng không biết rốt cuộc nên làm thế nào, cảm khái nói: Tôi chỉ là một người bình thường, sao đột nhiên lại phải suy nghĩ đến sinh tử của hàng vạn người dân.

Tôi ngay cả mạng nhỏ của mình cũng không kiểm soát được.

Tôi không vĩ đại như các người đâu, chỉ có mấy tháng, tôi muốn sống tiếp trước đã.

Dường như người bình thường không cần suy nghĩ những điều này, nhưng thực ra mỗi người đều cần suy nghĩ, bởi vì tất cả những điều này đều liên quan mật thiết đến mỗi người.

Mỗi người đều ở trong quy tắc hút nước và xả nước.

V trước đây ở công ty nhận được nước xả, nhưng dễ dàng bị hút nước, mất đi tất cả.

Thậm chí cả mạng nhỏ cũng bị hút đi, ngay cả linh hồn cũng có thể bị hút đi.

Hút được thì cứ hút, nhưng anh ta cũng không biết làm thế nào để

thay đổi.

Thực ra rất đơn giản, đi xem tư duy phản kháng là được, trong vòng bảy bước chắc chắn có thuốc giải.

Có chế độ đẳng cấp, thì có chúng sinh bình đẳng.

Có đa thần giáo, thì có độc thần giáo.

Có quân quyền thần thụ, thì có nhân tín xưng nghĩa.

Có tình yêu phân biệt, thì có tình yêu không phân biệt của kiêm ái.

Có luân lý truyền thống, thì có chính trị chính xác Đạo sinh một, một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật, có người diện bích, thì có người phá bích, mỗi một loại tư tưởng đều có người phản đối.

Muốn thay đổi hiện trạng, thì đi xem người phản đối nói thế nào, làm thế nào.

Nếu thật sự không tìm được, có Mâu thuẫn luận tự mình làm người phá bích của chính mình, tìm kiếm mâu thuẫn nội tại để phá giải.

Chương 3839

Nhưng V không phải là chiến sĩ gì, cũng không phải nhà tư tưởng, chỉ muốn sống tiếp.

Mặc dù lời của bảo tiêu và Cường Ni đã gây cho anh ta cú sốc lớn, khiến anh ta suy nghĩ về những điều trước đây chưa từng nghĩ đến, nhưng anh ta thật sự không tìm được câu trả lời.

Xã hội bị bệnh rồi, đơn thuốc ở đâu.

V không biết.

Đơn thuốc rất đơn giản, đối kháng với vận rủi, tăng dung sai, vận rủi càng ít, mọi người cũng có thể bỏ ra tài nguyên.

Vận rủi chuyên chọn người khổ mệnh, phải để mọi người nhận ra kẻ địch của chúng ta là vận rủi, không phải người khổ mệnh.

Chỉ có như vậy, mọi người mới có thể thật sự tăng dung sai.

Đỗ Lan cho rằng đơn thuốc thực ra chính là đối kháng với vận rủi, cải tạo tự nhiên.

Đương nhiên còn cần giải quyết vấn đề tin tưởng giữa người với người, dù sao có người nói mọi người cùng nhau đối kháng vận rủi, người khác cũng có thể cho rằng đây là khéo léo lập danh mục, đến lúc đó tiền hút lên, tiền của nhà giàu trả lại nguyên vẹn, tiền của dân chúng ba bảy chia chác.

Đỗ Lan biết nói thì dễ, làm thì khó.

Đại Vũ trị thủy có thể khiến mọi người tin tưởng, đều là ba lần qua cửa nhà mà không vào, đây là thật sự từ bỏ gia đình nhỏ, một lòng một dạ trị thủy.

Mọi người tin tưởng Đại Vũ không khéo léo lập danh mục, mà là thật sự chống lại vận rủi.

Sinh mệnh bên ngoài con thuyền là mạng, sinh mệnh bên trong con thuyền cũng là mạng, mạng của chính mình vẫn là mạng.

V bất lực trước lời nói của bảo tiêu và Cường Ni, anh ta không phải là đấng cứu thế gì, nhưng bây giờ quả thực phải lựa chọn hạ quyết tâm đi phá hoại công ty, hay là chấp nhận hiện thực cái chết.

Phá hoại con thuyền, chưa chắc đã có thể để người bên ngoài con thuyền sống tốt, nhưng bản thân mình có lẽ có thể sống tiếp.

V phải đưa ra lựa chọn, rốt cuộc là phá hoại con thuyền, hay là chấp nhận hiện thực.

Anh ta chọn cầu sinh, vào công ty đi tìm Thần Dư, tìm kiếm một tia hy vọng sống.

Cường Ni rất vui, mặc dù là vì để sống mới phản kháng công ty, nhưng phản kháng chính là phản kháng.

Giống như Cường Ni là vì cứu người yêu mới phản kháng công ty, nhưng phản kháng chính là phản kháng.

Một người phản kháng thể chế của công ty, đây là lời của Cường Ni.

Tiếc là thể chế sở dĩ tồn tại, là vì có người cần nó, đây không phải là nổ tung mấy tòa nhà và giết chết mấy người là có thể giải quyết được.

Nhưng Cường Ni cảm thấy nên phản kháng, phải làm gì đó.

Vốn V chỉ cho rằng Cường Ni là một kẻ điên muốn cướp đi sinh mệnh của mình, sau khi tìm hiểu, anh ta cũng dần dần hiểu ra Cường Ni người này không phải kẻ điên, mà là một thanh niên có tình có nghĩa, có lý tưởng, có tài năng, tứ hữu thanh niên.

Đương nhiên lúc này, bảo tiêu cũng gửi đến một tin tức, đó là tiểu thư Hoa Tử bằng lòng giúp đỡ, V có thể làm con tin đến tháp Hoang Phản, Hoa Tử sẽ sắp xếp mọi thứ.

Một khi có lựa chọn, lại không biết nên làm thế nào.

Đỗ Lan nhìn V trải qua nhiều chuyện như vậy, thầm nghĩ thật là bi tráng, trong sinh mệnh hữu hạn đưa ra từng lựa chọn một, là sinh mệnh của chính mình hay là chấp nhận hạn chế của quy tắc.

Bi tráng, quá bi tráng.

Hắn hoàn toàn là xem kịch: Mỗi một lựa chọn đều có thể thay đổi vận mệnh của rất nhiều người, thật sự khiến người ta khó quyết định, đây chính là tính kịch.

Nghe theo lời mời của Hoang Phản Hoa Tử, trở thành nhân viên của công ty nhận trị liệu.

Hoặc cùng bạn bè tấn công công ty Hoang Phản, trực tiếp hủy diệt tất cả của công ty.

Hoặc đơn thương độc mã xông vào công ty Hoang Phản, thành công hay thất bại đều không quan trọng, giết được một người là một người.

Không có lựa chọn hoàn hảo, chỉ có lựa chọn mà V cảm thấy tốt trong lòng.

Dù sao công ty Hoang Phản không còn, còn có các công ty khác, còn có tôn giáo, còn có băng đảng, có rất nhiều con thuyền, rất nhiều thể chế.

Cái gọi là thể chế mất kiểm soát của Cường Ni thực ra không hề mất kiểm soát, mà là ngay từ đầu đã được thiết lập như vậy.

Địch Ny Toa nói.

Đúng vậy, thể chế này ngay từ đầu đã được công ty thiết lập, tự nhiên là có lợi cho công ty.

Có lợi cho công ty, không phải là mất kiểm soát, mà là vốn dĩ như vậy.

Lễ nhạc, lễ nhạc, lễ ở trước nhạc.

Lễ chính là thể chế, nhạc là khẩu hiệu để chiêu dụ mọi người.

Khẩu hiệu để thu hút người khác đều rất hay: Chúa yêu mọi người, kiêm ái phi công, một lông không nhổ, nhân nghĩa lễ trí, dân chủ tự do Nhưng khi phân công thực sự, công ty nắm giữ tư liệu sản xuất, chiếm ưu thế tuyệt đối, thu nhập hàng năm là do công ty quyết định.

Đỗ Lan nói: Nếu cho rằng hiện thực và thể chế không giống nhau, không phải hiện thực mất kiểm soát, mà là thiết kế ban đầu chính là như vậy.

Từ Hy Lạp cổ đại, Phục hưng văn nghệ, đến bây giờ đều như vậy, chỉ là Cường Ni hiểu lầm.

Địch Ny Toa cũng nói: Trước đây Dạ Chi Thành đang trong giai đoạn đi lên, thuộc về đánh thiên hạ, có thể phân chia tài nguyên cho nhiều người hơn, con thuyền có thể chở nhiều người hơn.

Bây giờ đã là ngồi thiên hạ, không có không gian mở rộng, chỉ có thể không ngừng hút nước từ bên ngoài con thuyền, thậm chí là đá người trên thuyền xuống.

Đây không phải là mất kiểm soát, mà là vốn dĩ như vậy.

Trước đây bọn họ hút nước của những người ở xa con thuyền, Cường Ni không nhìn thấy, mới cho là không có.

Bây giờ hút nước xung quanh con thuyền, anh ta liền cho rằng mất kiểm soát rồi, chỉ có thể nói không đánh vào người mình không biết đau.

Đỗ Lan nói: Cường Ni thật sự là một đứa trẻ to xác được chủ nghĩa tư bản nuôi lớn, không biết gì về quy tắc trò chơi.

Đỗ Lan không coi trọng Cường Ni Ngân Thủ, vận may của anh ta quá tốt, sau khi vận may dùng hết, liền lộ ra trình độ.

Làm lính đào ngũ không chết, làm ca sĩ nổi như cồn, scandal bị phanh phui không những không làm tổn hại đến danh dự của anh ta mà còn tăng thêm độ nổi tiếng, một đường thuận buồm xuôi gió, kết quả gặp phải công ty là một ngọn núi không thể vượt qua, sau đó bắt đầu hô hào những lời như phản kháng thể chế.

Nhưng rõ ràng anh ta là vì cứu bạn gái, nếu không có bạn gái bị bắt, anh ta cũng không phản kháng.

Cuối cùng phản kháng cũng không thành công, là thất bại.

Cho nên sau bao nhiêu năm, có người hoài niệm kỹ thuật hacker của bạn gái anh ta, nhưng không ai hoài niệm sự phản kháng của anh ta.

Bởi vì sự phản kháng của anh ta, không mang lại bất kỳ thành quả nào.

Bạn gái không cứu được, công ty cũng không hủy được, chỉ để lại câu chuyện tối nay đi nổ tháp Hoang Phản.

Nhưng mọi người cũng không bị câu chuyện này cảm hóa, dù sao nổ tháp Hoang Phản, công ty cũng không xây trường học, bệnh viện, làm đường cho Dạ Chi Thành Không hề vì Cường Ni đã đến, mà Dạ Chi Thành có chút thay đổi nào.

Nếu Cường Ni đã đến, Dạ Chi Thành ít nhiều có chút thay đổi, công ty ít nhiều làm chút việc tốt, cũng coi như là công lao của anh ta, tiếc là không có, một chút thay đổi cũng không có.

Tinh thần phản kháng duy nhất đáng khen ngợi của Cường Ni cũng không đứng vững được, là vì cứu bạn gái mới phản kháng, chứ không phải vì những người bị áp bức mà phản kháng.

Bây giờ Cường Ni không còn thân thể, lại xúi giục V đi đối kháng với công ty, liền có vẻ rất vô lý.

Anh ta ngay cả ý định ban đầu của việc thiết kế chế độ cũng không hiểu rõ, cứ một mực nói thể chế mất kiểm soát rồi.

Nhưng thực tế là thể chế ngay từ đầu đã được thiết kế như vậy, người khác không có nghĩa vụ thiết lập thể chế theo tưởng tượng của anh ta.

Anh ta muốn thiết kế thể chế như thế nào thì phải tự mình làm, người khác không có nghĩa vụ hoàn thành tưởng tượng của anh ta, cho nên anh ta thật sự là một đứa trẻ to xác, chỉ có trẻ con mới nghĩ rằng người khác nên xoay quanh mình.

Đỗ Lan đối với Cường Ni rất không khách khí.

Bởi vì Cường Ni ngoài ý chí chiến đấu, không có gì đáng khen ngợi, rất ngây thơ.

Thể chế do người khác tạo ra, đương nhiên là có lợi cho người khác, căn bản không cần xem xét suy nghĩ của Cường Ni.

Cường Ni lại cho rằng thể chế nên được thiết lập theo suy nghĩ của mình, dựa vào cái gì chứ.

Dựa vào anh ta đẹp trai.

Rõ ràng là vận may từ trước đến nay đã cho Cường Ni một ảo giác, đó là những gì mình làm đều là đúng.

Nhưng thực tế những gì anh ta làm không phải là đúng.

Người khác có năng lực xây dựng thể chế, Cường Ni dựa vào cái gì để can thiệp.

Người khác xây dựng thể chế, kẻ địch mà họ đối mặt có ai yếu hơn Cường Ni không.

Vì không giống với tưởng tượng của mình, liền nói thể chế mất kiểm soát, đây chỉ là suy nghĩ của kẻ yếu.

Đương nhiên rồi, thể chế giống như quy tắc trò chơi, nếu cần vận hành lâu dài, chắc chắn không thể chỉ có lợi cho một nhóm người, nếu chỉ có lợi cho một nhóm người, sẽ không quá trăm năm.

Chương 3840

Phải có thể điều chỉnh, phải từ có lợi cho một nhóm người biến thành có lợi cho nhiều người hơn, như vậy mới có thể lâu dài.

Chơi game chính là như vậy, sẽ có những người chơi cao cấp tìm ra giải pháp tối ưu, ví dụ như phối hợp trang bị như thế nào để gây sát thương nhiều nhất, phối hợp nghề nghiệp của đội ngũ như thế nào để khai hoang tốt hơn, lên hạng tốt hơn Người chơi bình thường đều học theo người chơi cao cấp để phối hợp, học kỹ xảo.

Công ty game vì để game vận hành lâu dài, sẽ suy yếu một số cách phối hợp đã thành thục, để mọi người tìm kiếm cách phối hợp mới, duy trì tuổi thọ của game, đây cũng là cái gọi là sự cân bằng game mà công ty game theo đuổi.

Thế giới hiện thực không có ai điều chỉnh giá trị cho thể chế, cũng không thể lâu dài, cho nên cũng sẽ có người thử điều chỉnh giá trị.

Ví dụ như hoàng đế, hoàng đế đều hy vọng trường trị cửu an, sẽ suy yếu quý tộc chiếm ưu thế, đề bạt thêm nhiều hàn môn, duy trì sự cân bằng của trò chơi.

Nếu không điều chỉnh giá trị, mọi người sẽ rất nhanh xu đồng, game sẽ rất nhanh mất đi sức hấp dẫn.

Ưu thế của người chơi cao cấp ngày càng lớn, người chơi bình thường ngày càng không thể thắng, kẻ mạnh càng mạnh, kẻ yếu càng yếu.

Đối với người chơi mà nói, chơi game là để thắng, không thắng được thì không chơi nữa.

V thuộc loại người chơi vận may bùng nổ trong game, không có kỹ thuật chơi game gì, nhưng vì vận may mà có được thần trang.

Sau đó anh ta thấy rất nhiều người chơi bình thường ngày càng không chơi nổi nữa, liền cảm thấy đây là quy tắc game mất kiểm soát rồi.

Nhưng quy tắc game ngay từ đầu đã là như vậy, không hề mất kiểm soát.

Chỉ là thời gian dài, quy tắc game đã bị nắm bắt hết, công ty cũng không có cách nào điều chỉnh quy tắc.

Người chơi cao cấp nắm bắt hết quy tắc game, nắm giữ tài nguyên ưu thế, kẻ mạnh càng mạnh, kẻ yếu càng yếu.

Game là như vậy, hiện thực cũng là như vậy.

Quy tắc sẽ bị người ta nắm bắt hết, quy tắc là chết, người là sống, quy tắc bị nắm bắt hết, người không nắm bắt hết sẽ bị thiệt thòi.

Chưa kể quy tắc của Dạ Chi Thành ngay từ đầu đã có lợi cho người nắm giữ tư liệu sản xuất, đây không phải là mất kiểm soát, mà là ý định ban đầu đã như vậy.

Muốn sống tiếp, phải tiến vào tổng bộ công ty Hoang Phản, chỉ có server bên trong mới có thể truy cập vào Thần Dư, nhưng đây là một việc rất nguy hiểm, nếu xông vào có thể sẽ chết.

Nếu chỉ có một mình, chắc chắn sẽ bị bảo an tập trung hỏa lực bắn chết.

Vì vậy, tốt nhất là tìm thêm người hợp tác.

Nhưng tìm người khác, người khác cũng sẽ chết, vì để bảo vệ mạng sống của mình mà hại chết người khác, có hợp lý không.

Nếu ta không xông vào, ta còn sáu tháng.

Nếu ta xông vào, có thể chỉ còn sống được vài giờ.

Nhưng nếu thắng, ta có thể sống thêm ba bốn mươi năm.

Có nên đem sáu tháng sinh mệnh ra làm tiền cược không.

Cược thua, chết ngay lập tức, cược thắng, còn có thể sống.

V phát hiện việc tiến vào Thần Dư là một canh bạc, thắng thì dĩ nhiên tốt, thua thì phải làm sao.

Thua thì không chỉ là cái mạng nhỏ của mình, mà có thể cả mạng nhỏ của người khác cũng mất.

Vì tương lai, đánh cược hiện tại, có nên cược không.

Đời người giống như một sòng bạc lớn, cá và tay gấu không thể có cả hai.

Xả đắc có được, chính là phải từ bỏ thứ mình đang có để làm vốn liếng, đi đánh cược một phen, thắng thì xe đạp biến thành xe máy, thua thì ra công trường dọn gạch.

Thật khó lựa chọn.

V cũng rất bất lực, sáu tháng cuối đời nên hưởng thụ cho tốt, hay là đánh cược một phen.

Thật sự khiến người ta không biết phải làm sao.

Do dự cũng tốn thời gian, V có thể thi vào công ty trở thành tầng lớp quản lý, thì không phải là người thích do dự, làm tốt việc trước mắt mới là quan trọng nhất.

Ta mời đồng đội đi tấn công công ty, họ có thể từ chối.

Một khi đã đồng ý, đó là lựa chọn của chính họ, chết cũng là vấn đề của họ.

Ta tấn công công ty là để sống sót, họ cũng có lý do của riêng mình.

V cho rằng mọi người đều nên biết rủi ro khi tấn công công ty, nhưng họ vẫn sẵn lòng tấn công, vậy thì mọi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng để chết.

Mọi người có thể lựa chọn chấp nhận hay từ chối, nếu lựa chọn chấp nhận, thì hậu quả do chính họ gánh chịu, chứ không phải V gánh chịu.

V nói với các đồng đội Lưu Lãng Giả về ý định tấn công công ty, họ có thể dùng máy đào để đào xuyên lòng đất, tạo một đường hầm đến bên dưới công ty, sau đó tấn công vào trong.

Cảm giác này giống như nông dân thời xưa tấn công thành trì của địa chủ vậy.

Đây không phải là biến pháp, chỉ là một hình thức báo thù.

Lưu Lãng Giả chính là dân tự do, họ không phải công dân, cũng không phải nô lệ, mà là một đám người vô hình.

Cuộc sống của họ không được công ty công nhận, nhưng công ty lại không thể thiếu họ.

Không có Lưu Lãng Giả duy trì trật tự cơ sở, Dạ Chi Thành đã sớm loạn rồi.

Nhưng Lưu Lãng Giả lại không nhận được những gì đáng có, họ không được thừa nhận.

Lưu Lãng Giả có nhiều nguồn gốc, có công dân phá sản, có dân nhập cư từ bên ngoài, còn có một số nô lệ có năng lực.

Có Lưu Lãng Giả, nền tảng của công ty mới ổn định, nhưng Lưu Lãng Giả luôn bị áp chế, không nhận được đủ tài nguyên.

Điều đó là chắc chắn, nếu Lưu Lãng Giả nhận được tài nguyên, chẳng phải là trời đất đảo lộn sao.

Quân chủ, quý tộc, công dân, dân tự do, nô lệ, trong đó dân tự do là yếu tố bất ổn lớn nhất, rất dễ hình thành sự hỗn loạn lộn xộn.

Nhưng dân tự do quả thật dễ huy động, trong lòng họ có sự bất mãn to lớn, chỉ chờ một mồi lửa để bùng cháy.

V mời Lưu Lãng Giả cùng tấn công tháp Hoang Phản.

Hắn không tin vào lời mời của Hoa Tử tiểu thư, dù sao trước đây hắn cũng là một thành viên của công ty, nhưng cuối cùng vẫn bị bán đứng.

Công ty không phải là nơi nói chuyện uy tín, không thể tin tưởng.

Vì vậy hắn chọn hợp tác với những Lưu Lãng Giả quen biết trên đường phố, mình cần Thần Dư, Lưu Lãng Giả cần cho công ty một bài học, hơn nữa họ còn có thể cướp bóc một số thứ từ trong công ty, hai bên có lợi ích chung.

Thế là hành động.

Dùng địa đạo tấn công thành trì của lão địa chủ, rất có ý nghĩa giáo dục.

Đỗ Lan cho rằng kiểu tấn công bất ngờ này rất có ý nghĩa giáo dục: Hàng trăm hàng ngàn cuộc chiến tranh thành trì sẽ hình thành một chiến dịch cải cách, từng trận chiến dịch cải cách biến thành biến động thay trời đổi đất.

Tấn công thành trì của địa chủ, quả thật cần phải lên kế hoạch kỹ lưỡng.

Đáng tiếc những người này không phải quân đội, năng lực phối hợp không mạnh, chỉ có thể tự mình đánh mình, hoàn toàn không có cách nào đoàn kết.

Đánh xong là tan rã.

Yêu cầu của anh cao quá rồi, V chỉ muốn sống tiếp, chứ không phải muốn tạo phản.

Địch Ny Toa nói: Đem sáu tháng sinh mệnh làm tiền cược, đánh một ván, thua thì tay trắng, thắng thì có thể sống thêm năm mươi năm.

Cược một phen.

Mọi người dùng máy đào hầm cỡ nhỏ đào đến dưới tòa nhà công ty, đào mấy cửa hang, đồng thời xông ra.

Công ty lập tức hỗn loạn, tiếng súng vang lên tứ phía, hỗn loạn không chịu nổi.

Bên trong công ty vốn đã suy yếu vì cái chết của Hoang Phản Tam Lang, bây giờ Lưu Lãng Giả tấn công, rất nhiều bảo an không có động lực phản kháng.

Dù sao một triều thiên tử một triều thần, ông chủ chết rồi, ông chủ mới lên ngôi còn chưa biết sẽ sắp xếp công việc gì cho mình, không cần phải liều chết, an toàn là trên hết.

Chương 3841

Lưu Lãng Giả không sợ chết, vũ khí trang bị cũng không tệ, áp đảo đội bảo an.

Một nhóm người xông lên lầu, V đi đầu, một đường giết đến server Thần Dư, mục tiêu của hắn chính là nơi này, hy vọng có thể dùng kỹ thuật Thần Dư để tách hai linh hồn ra.

Nhưng tách ra rồi, chắc chắn có một linh hồn phải ở lại trong Thần Dư, vì một thân thể một linh hồn.

Rốt cuộc là V hay là Cường Ni, lại phải lựa chọn.

Dưới sự bảo vệ của Lưu Lãng Giả, V nằm xuống, kết nối với Thần Dư.

Bạn gái của Cường Ni cũng nhanh chóng online, tách V và Cường Ni ra, nói: Đã thành công rồi, linh hồn của các ngươi đã tách ra, nhưng bây giờ chỉ có một thân thể, ai trong các ngươi sẽ quay về.

V nhìn Cường Ni, qua thời gian tiếp xúc, hai người đã trở thành bạn tốt.

Hắn hỏi Cường Ni, nói: Nếu ngươi quay về, sẽ làm gì.

Cường Ni nói: Ta sẽ rời khỏi Dạ Chi Thành.

Câu trả lời này khiến V rất bất ngờ, dù sao Cường Ni trước đây điên điên khùng khùng, luôn miệng nói phải phản kháng thể chế, sao sống lại rồi lại không phản kháng nữa.

Ngươi không phải muốn phản kháng sao.

Tại sao lại rời khỏi Dạ Chi Thành.

V không hiểu.

Ta muốn phản kháng, nhưng ta cũng không muốn từ bỏ sinh mệnh khó khăn lắm mới sống lại được.

Cường Ni nói: Rời khỏi Dạ Chi Thành có lẽ là cách tốt nhất, rời khỏi những thứ mất kiểm soát này.

V không nói nên lời, đây là lựa chọn của đối phương, mình không tiện phán xét.

Cường Ni hỏi: Nếu ngươi có thể sống sót, sẽ làm gì.

Tôi muốn tiếp tục trở thành huyền thoại, trở thành một huyền thoại sống.

Có lẽ sẽ hợp tác với công ty để tiếp tục kinh doanh.

Suy nghĩ của V rất đơn giản, vẫn là vì công danh lợi lộc, chứ không phải vì Lưu Lãng Giả.

Hai người đều im lặng, rõ ràng cả hai đều không vĩ đại như mình nói.

Sự phản kháng công ty của Cường Ni hoàn toàn không kiên định, nội tâm V thì vẫn theo đuổi danh lợi.

Có thể nói hai người chưa bao giờ là nhà cải cách, càng không có quyết tâm gánh vác tương lai, họ thực ra chỉ muốn thêm tiền.

Chỉ cần thêm tiền, họ không ngại tiếp tục duy trì quy tắc trò chơi này.

Hai người đều im lặng, với tư cách là con bạc, sau khi cược thắng dĩ nhiên là hưởng thụ cuộc sống, chẳng lẽ còn phải tiếp tục cược sao.

Cược nữa có thể sẽ thua sạch, nên không thể cược nữa, mà là hưởng thụ.

V và Cường Ni đối mặt, đều không nói đối phương giả tạo, vì điều này rất thực tế, họ dùng sáu tháng sinh mệnh để đánh cược một phen, cược lấy nhiều sinh mệnh hơn, trong sinh mệnh nhiều hơn đó nên là sự hưởng thụ.

Bất kể là rời khỏi Dạ Chi Thành, hay là tiếp tục kiếm tiền.

Đều là để sống tốt phần đời còn lại.

Vậy bây giờ ai ở lại, ai quay về.

Các ngươi quyết định nhanh lên.

Bạn gái của Cường Ni nói: Không còn nhiều thời gian nữa.

Đây là hai kết cục, bất kể là cái nào cũng được.

Dù sao đối với công ty mà nói vấn đề không lớn, mọi thứ vẫn sẽ tiếp diễn.

Tôi muốn quay về.

V nói: Tôi còn rất nhiều việc phải làm, không muốn cứ thế ở lại trong Thần Dư.

Cường Ni cũng không nói gì, quay người bước vào thế giới ảo.

V sống sót, từ công ty giết vào rồi giết ra, trở thành anh hùng của mọi người, trở thành huyền thoại mới.

Dạ Chi Thành vẫn là Dạ Chi Thành đó, Lưu Lãng Giả vẫn là Lưu Lãng Giả, mọi thứ đều không thay đổi.

Chỉ là công ty bây giờ ngày càng khó bòn rút, mọi người đều điên cuồng đoạt lấy lợi ích từ công ty, chiếm làm của riêng.

Công ty đầy rẫy lỗ hổng.

Nhưng vẫn còn Đào Khang và Quân sự khoa kỹ, công ty Hoang Phản không xong, các công ty khác sẽ thay thế.

Vì trò chơi này vẫn phải tiếp tục, Dạ Chi Thành vẫn tự do, vẫn xem xét dựa trên thu nhập hàng năm.

Cường Ni Ngân Thủ thất bại rồi, thua rất triệt để, vĩnh viễn ở lại trong thế giới ảo.

V quay trở lại hiện thực.

Xông vào công ty, rồi an toàn rời đi, hành động dũng cảm như vậy khiến hắn trở thành huyền thoại sống duy nhất của Dạ Chi Thành, nhưng đã sống, hắn cũng cần phải tiếp tục chiến đấu, dù sao hắn không chiến đấu, không thể trả nổi chi phí.

Vì vậy hắn cũng chỉ là tạm thời sống sót, thực ra vẫn sẽ chết.

Cường Ni Ngân Thủ thì tiến vào thế giới ảo, sống theo một cách khác, trong thế giới ảo có không ít linh hồn, họ đang khám phá phía sau bức tường đen.

Nhưng linh hồn trong thế giới ảo không thể rời khỏi thế giới ảo, vì công ty nắm giữ lối đi của linh hồn, chỉ có công nghệ như Thần Dư mới có thể để họ rời khỏi thế giới ảo, tiến vào thế giới vật chất.

Linh hồn của họ và Tố Tử hoàn toàn khác nhau, Tố Tử dung hợp với Khôi Lỗi Sư đã không còn là linh hồn của con người bình thường.

Cô có thể dựa vào linh hồn của chính mình để ra vào hai thế giới, đây là một thực lực mạnh mẽ độc nhất.

Linh hồn bình thường không làm được, phải dựa vào công nghệ Thần Dư mới được, mà loại công nghệ này bị một số ít người nắm giữ.

Vì vậy linh hồn tiến vào thế giới ảo, rất là khó chịu.

Nói đến thế giới ảo, lại nhớ đến Mẫu Thể trong Hắc Khách Đế Quốc, loài người thua người máy, người máy coi cơ thể con người như pin trồng trong trang trại, còn linh hồn con người được đặt trong một không gian ảo khổng lồ, chính là Mẫu Thể.

Trong Mẫu Thể, cảm nhận của con người giống hệt thế giới thực, có thể nói là Trang Chu mộng điệp.

Đỗ Lan cho biết Cường Ni Ngân Thủ tiến vào thế giới ảo, liền nghĩ đến Hắc Khách Đế Quốc.

Nhưng thế giới ảo trong Hắc Khách Đế Quốc đã thật giả lẫn lộn, còn thế giới ảo trong thần kinh tâm phiến vẫn chưa chân thực đến thế, mọi người vẫn biết mình đang ở trong thế giới ảo.

Hơn nữa trong Hắc Khách Đế Quốc cơ thể và linh hồn vẫn đồng thời cần thiết, cơ thể mất đi, linh hồn cũng chết.

Nhưng trong thần kinh tâm phiến, cơ thể mất đi, linh hồn vẫn có thể tồn tại.

Chỉ là linh hồn đơn độc cũng không có tác dụng gì, chỉ là lang thang trong thế giới ảo, hoàn toàn không thể can thiệp vào thế giới thực.

Đánh bại trí tuệ nhân tạo, đoạt lấy thân xác thép của trí tuệ nhân tạo, vẫn có thể làm được.

Đỗ Lan cho rằng có thể học theo kinh nghiệm của Tố Tử và Khôi Lỗi Sư, thông qua việc dung hợp linh hồn và trí tuệ nhân tạo để nắm quyền ra vào hai thế giới.

Địch Ny Toa nói: Chỉ sợ rất khó, Khôi Lỗi Sư là có tự ý thức trước, sau đó từ bỏ chính mình và dung hợp với Tố Tử mới tạo ra linh hồn độc nhất vô nhị, người khác muốn bắt chước, độ khó rất lớn.

Tố Tử là đãi ngộ của nhân vật chính.

Nếu có thể ra vào hai thế giới bất cứ lúc nào, trở thành linh hồn cũng không tệ.

Nhưng bây giờ không thể tự do ra vào, nên mọi người đều cho rằng Thần Dư là nhà tù, chứ không phải thiên đường.

Đỗ Lan cười nói: Đương nhiên nếu tự do ra vào, cũng có vấn đề phân phối tài sản, dù sao linh hồn tùy tiện trưng dụng thiết bị máy móc của người khác cũng có hao tổn.

Máy móc là do người khác tạo ra, người khác mua, vô duyên vô cớ bị linh hồn xa lạ trưng dụng, tổn thất tính cho ai.

Nếu linh hồn có thể tùy ý ra vào, cần phải có bên thứ ba bảo hiểm hoặc cơ quan chính phủ phụ trách.

Nếu linh hồn trưng dụng máy móc gây ra tổn thất, do bên thứ ba bồi thường.

Khoa học kỹ thuật phát triển quá nhanh, quản lý theo không kịp.

Địch Ny Toa cười nói.

Khoa học kỹ thuật phát triển quá nhanh, tư tưởng theo không kịp, quản lý theo không kịp, chế độ theo không kịp, văn hóa theo không kịp.

Nói chung cái gì cũng theo không kịp, thậm chí cả khái niệm về con người cũng theo không kịp.

Cường Ni Ngân Thủ lang thang trong thế giới ảo, thế giới vẫn rất rộng lớn, cảm giác không khác gì lúc còn sống, chỉ là những việc họ làm trong thế giới ảo không thể ảnh hưởng đến thế giới vật chất.

Đều là giả sao.

Cường Ni Ngân Thủ không khỏi nói.

Ngươi nghĩ sao.

Đỗ Lan xuất hiện trước mặt Cường Ni.

Cường Ni vẫn nhớ Đỗ Lan, năm đó chính Cửu Khóa nơi Đỗ Lan làm việc đã bắt giữ mình, sau đó lại cùng mình tấn công tháp Hoang Phản.

Lúc đó mình muốn cứu bạn gái, nên đã tách khỏi họ.

Chương 3842

Ngươi cũng chết rồi à.

Cường Ni hỏi.

Cơ thể biến mất, không có nghĩa là tử vong.

Ngươi bây giờ ở trong thế giới ảo cũng vẫn đang sống.

Dựa trên nền tảng thần kinh tâm phiến, thần kinh tâm phiến hấp thụ điện năng giống như cơ thể ăn cơm.

Cơ thể ăn cơm để có dinh dưỡng duy trì hoạt động của linh hồn, còn thần kinh tâm phiến tiêu hao điện năng để duy trì sự tồn tại của linh hồn.

Vì vậy ngươi bây giờ cũng không thể nói là đã chết, mà là sống theo một cách khác.

Coi như là sống, ta cũng không có cách nào rời khỏi thế giới ảo.

Cường Ni nói.

Quay về rồi làm gì.

Tiếp tục phản kháng công ty.

Ngươi không thể nào hủy diệt công ty, vì công ty là con đường lưu thông tài nguyên, là con thuyền Noah bảo vệ mấy triệu người, cho dù một công ty sụp đổ, cũng sẽ có công ty khác thay thế.

Ngươi nghĩ ta phản kháng công ty là vì ta theo chủ nghĩa vô chính phủ, hay là vì ta phản kháng bạo chính.

Không, đều không phải, ta chỉ là thấy bi kịch, không hy vọng bi kịch tái diễn, chỉ vậy mà thôi.

Ta không có nhiều tư tưởng vĩ đại, không có nhiều suy nghĩ hão huyền, ta chỉ không hy vọng mọi người mất đi nguồn nước, không hy vọng mọi người mất đi đất đai, không hy vọng mọi người mất đi người thân, ngươi có hiểu không.

Hiểu, hiểu.

Đỗ Lan nói: Vì hạnh phúc của mỗi người cũng phải đánh đổ công ty, đánh đổ cái thể chế mất kiểm soát này.

Cường Ni Ngân Thủ nghe thấy giọng điệu nhẹ nhàng của Đỗ Lan, liền biết đối phương căn bản không hiểu, nói: Ngươi căn bản không hiểu, nếu hiểu sẽ không có giọng điệu thờ ơ như vậy, mà sẽ là phẫn nộ, sẽ phản kháng.

Ngươi muốn phản kháng, ta có thể dạy ngươi.

Trong thế giới ảo này, ngươi cũng tồn tại, và sức mạnh ngươi có thể huy động còn nhiều hơn vũ trụ vật chất rất nhiều, ngươi có thể huy động toán học và điện năng, có thể đạt được sức mạnh lớn hơn.

Đỗ Lan nói: Ngươi có muốn tu luyện thử không.

Tu hành.

Là một ca sĩ nhạc rock, Cường Ni cũng đã tiếp xúc với không ít chuyện liên quan đến tu hành, thiền, yoga các phương thức tu luyện, nghe nói có thể khiến con người bình tĩnh lại.

Hắn cũng đã thử, nhưng không thấy thần kỳ đến thế.

Bây giờ mình đã chết, chỉ còn linh hồn thì tu luyện thế nào.

Xem ra ngươi không hiểu rồi, nói đơn giản là thông qua tu luyện để lợi dụng năng lượng của thế giới ảo này để cường hóa linh hồn của mình, cuối cùng đột phá giới hạn của hai thế giới.

Trong thế giới này, ngươi có thể nhảy xa hơn, chạy nhanh hơn, thậm chí có thể bay trực tiếp.

Trong thế giới ảo này, ngươi có thể đột phá giới hạn của mình, chỉ cần tu hành là được.

Thật hay giả.

Thật, ngươi nên biết thần kinh tâm phiến chứ.

Cường Ni nói: Biết, là nền tảng của khoa học kỹ thuật hiện đại, có thể hấp thụ điện năng để tự phát triển, nghe nói bây giờ thần kinh tâm phiến mỗi năm đều nuốt chửng vô số điện năng, một nửa điện năng trên Trái Đất thuộc về con người, nửa còn lại thuộc về thần kinh tâm phiến.

Đúng vậy, thần kinh tâm phiến chính là thần kỳ như thế.

Và điều thần kỳ hơn là thần kinh tâm phiến có thể thông qua tư duy mà sản sinh biến hóa, hay nói cách khác là lập trình bằng tư duy.

Tóm lại tư duy của ngươi thay đổi, là có thể huy động nhiều năng lượng hơn từ thần kinh tâm phiến, làm được nhiều việc hơn.

Nói đơn giản, điều này giống như các chương trình khác nhau có mức tiêu thụ năng lượng khác nhau.

Nếu ngươi có thể trở nên mạnh hơn, là có thể tập hợp nhiều năng lượng hơn, cuối cùng có thể đột phá hai thế giới.

Đỗ Lan nói.

Đột phá thế giới.

Đỗ Lan nói: Đúng vậy, vì điện năng quả thật tồn tại.

Giống như ngươi sử dụng máy tính, nếu ép xung, nguồn điện của máy tính cũng có thể bị cháy.

Khi chương trình game tiêu thụ năng lượng cao hơn, nó có thể ảnh hưởng ngược lại đến phần cứng.

Ngươi tập trung điện năng lại, linh hồn của ngươi có thể không cần dựa vào Thần Dư cũng có thể rời khỏi thế giới ảo, tiến vào thế giới thực.

Đỗ Lan nói: Chỉ cần tu hành là có thể làm được.

Cường Ni kinh ngạc, vốn tưởng đời này sẽ bị nhốt ở đây, không bao giờ ra ngoài được nữa, không ngờ lại có thể ra ngoài.

Nghe có vẻ có lý, hắn cũng không phải dân khoa học tự nhiên, không biết thần kinh tâm phiến rốt cuộc có vận hành như vậy không, nhưng nếu có thể ra ngoài, hắn muốn thử xem, hỏi: Làm sao để huấn luyện.

Quyển.

Cái gì.

Cường Ni không hiểu.

Nội quyển.

Cường Ni đầy dấu chấm hỏi, không hiểu nội quyển là có ý gì.

Đỗ Lan giải thích: Chính là ngươi phải nhanh hơn, mạnh hơn các chương trình xung quanh, như vậy mới có thể hấp dẫn điện năng về phía mình.

Ngươi phải vượt qua nhiều chương trình hơn, cuối cùng trở thành người chiến thắng.

Ngươi thi chạy với chương trình chạy bộ, thi thành tích với chương trình thi cử, thi vẽ với chương trình vẽ đồ họa.

Tóm lại, ngươi phải nhanh hơn, mạnh hơn, lợi hại hơn, như vậy điện năng sẽ tập trung lại.

Ngươi quyển chết các chương trình khác, là có thể trở thành linh hồn mạnh nhất.

Cường Ni không nói nên lời, phương pháp tu luyện này quả thực chưa từng nghe thấy, không nhịn được hỏi: Nghe không đáng tin cậy lắm.

Đây là thế giới tư duy, thần kinh tâm phiến và tư duy cộng hưởng, đây chính là quy tắc.

Tư duy vận hành đại biểu cho phương hướng của điện năng trong tâm phiến.

Tư duy rất thần kỳ phải không.

Trong thế giới ảo này, ngươi chính là phải quyển chết các chương trình khác, điện năng của ngươi mới càng nhiều, mới càng mạnh mẽ.

Đỗ Lan nói.

Cường Ni nhìn Đỗ Lan, nghe hắn nói thông qua nội quyển để thắng các phần mềm khác, nhận được nhiều điện năng hơn, từ đó có thể đột phá hai thế giới.

Hắn không khỏi hoài nghi, thật sự có thể sao.

Trong Hắc Khách Đế Quốc, Đấng Cứu Thế là bẩm sinh, là bản vá lỗi để giải quyết bug của hệ thống Mẫu Thể, là gói nâng cấp, vì vậy có thể đột phá giới hạn của Mẫu Thể, giống như siêu nhân không gì không làm được.

Các hacker bình thường trong Mẫu Thể tuy cũng lợi hại, nhưng sức chiến đấu vẫn có giới hạn, còn Đấng Cứu Thế là trời chọn.

Hắn là gói nâng cấp được chọn, có thể thay đổi toàn bộ Mẫu Thể.

Tại sao lại là Neo.

Không biết.

Có thể là hoàn toàn ngẫu nhiên, nói chung là không thể nói rõ, chuyện của Đấng Cứu Thế đừng tìm hiểu quá rõ.

Trong Hắc Khách Đế Quốc còn có một nhóm hacker bình thường, họ đến từ các ngành nghề khác nhau, là một nhóm người thức tỉnh.

Có người là tinh anh trong lĩnh vực của mình, có người là người bình thường.

Ví dụ như một nhà vô địch chạy bộ chạy nhanh hơn bất cứ ai, nhanh đến mức chương trình cũng theo không kịp, là có thể đột phá giới hạn của hệ thống, nhìn thấy thế giới thực.

Có người là người bình thường, vì nhìn thấy hiện tượng kỳ lạ, bắt đầu hoài nghi tính chân thực của Mẫu Thể, dần dần thức tỉnh.

Những hacker này khi quay trở lại Mẫu Thể, sẽ chiếm nhiều điện năng hơn, sẽ ép xung hệ thống, sẽ buộc hệ thống phải nâng cấp phần cứng và phần mềm.

Điều này giống như máy tính vậy, khi phần mềm máy tính ngày càng lợi hại, điện năng và phần cứng cần thiết cũng ngày càng cao.

Thậm chí có một số game lớn buộc người chơi phải đổi máy tính, nếu không thì không thể chạy được.

Hệ thống Mẫu Thể cũng như vậy, hacker là những phần mềm lớn, cần nhiều năng lượng và nhiều phần cứng hơn để hỗ trợ.

Trong thế giới cyberpunk thần kinh tâm phiến cũng tương tự, phần mềm lớn tiêu hao nhiều điện năng hơn, cũng sẽ khiến thần kinh tâm phiến mở rộng hơn nữa.

Hacker trong Mẫu Thể cần thức tỉnh, còn linh hồn trong thần kinh tâm phiến cần nội quyển.

Lợi hại hơn tất cả các chương trình, là có thể buộc thần kinh tâm phiến tiến hóa, có thể can thiệp vào thế giới thực.

Cường Ni Ngân Thủ không chắc có nên tin Đỗ Lan hay không, nếu tin, mình sẽ phải đi tu hành, đi nội quyển, cần tốn rất nhiều thời gian, nếu cuối cùng không thu được gì, chính là lãng phí cuộc đời.

Đỗ Lan nói: Ta cho rằng ngươi nên tu hành, thần kinh tâm phiến tuy lợi hại, nhưng không thể rời khỏi điện năng.

Nếu một ngày nào đó con người nghĩ quẩn trực tiếp cắt điện của thần kinh tâm phiến, mọi thứ bên trong tâm phiến sẽ dừng lại, linh hồn của các ngươi cũng sẽ vĩnh viễn chìm vào bóng tối.

Tại sao con người lại cắt điện của thần kinh tâm phiến.

Con người không thể thiếu thần kinh tâm phiến, không có thần kinh tâm phiến, con người căn bản không thể sống.

Cường Ni không cho rằng con người sẽ cắt điện, vì thần kinh tâm phiến đã gắn bó mật thiết với cuộc sống của con người.

Chuyện của con người không bao giờ có gì là chắc chắn, có lẽ một ngày nào đó con người sẽ bùng nổ đại chiến, trực tiếp đẩy lùi văn minh nhân loại về thời nguyên thủy, điều đó cũng không thể nói trước được.

Vì vậy sớm tu luyện, sớm thoát khỏi thần kinh tâm phiến là một lựa chọn rất tốt.

Cố gắng tu luyện nhé, ta tin ngươi có thể làm được.

Chương 3843

Trong thần kinh tâm phiến, ngươi sẽ không cảm thấy mệt, không cảm thấy đói, tất cả cảm giác của ngươi đều là tín hiệu điện.

Khi ngươi hiểu được những điều này, sẽ học được cách điều khiển những tín hiệu đó, cuối cùng vượt qua cả phần cứng.

Cường Ni nhìn mọi thứ xung quanh, không cảm nhận được tín hiệu điện rõ ràng, ngược lại cảm thấy mọi thứ đều là thật, cảm giác rất kỳ lạ.

Rõ ràng chỉ có linh hồn, nhưng cảm giác thực sự không khác biệt nhiều so với lúc còn sống.

Cảm nhận cho kỹ, ngươi có thể cảm nhận được, phải phá vỡ mọi thứ ngươi tin tưởng, để tư duy của ngươi khuếch tán ra ngoài, bây giờ đã không còn cơ thể hạn chế tư duy của ngươi, thứ có thể hạn chế tư duy chỉ có quyết tâm của chính ngươi.

Đỗ Lan nói.

Cường Ni quyết định thử xem, xem có thật sự tu luyện ra kết quả không.

Tu luyện chắc chắn là có thể, vì tư duy quả thật có thể huy động điện năng của thần kinh tâm phiến.

Huống chi Đỗ Lan còn mang đến sức mạnh duy tâm của tư duy.

Có chế độ đẳng cấp của Ấn Độ mới có chúng sinh bình đẳng của Phật giáo, có nhân ái của Nho gia mới có kiêm ái của Mặc gia, có công dân chí thượng mới có giai cấp vô sản.

Đợi đến khi có tư duy tu luyện, tất nhiên sẽ xuất hiện tư duy phản kháng, mọi thứ đều là: Phản giả, đạo chi động phản nghịch là động lực của đạo.

Đỗ Lan cho rằng vật tụ theo loài, người tụ theo nhóm, tư duy sinh ra là để đối kháng: Người có thể kiểm soát tài nguyên, nhưng không thể kiểm soát tư tưởng.

Thích Ca Mâu Ni tiếp nhận giáo dục đẳng cấp, Mặc Tử tiếp nhận giáo dục Nho gia, Marx và Lenin tiếp nhận giáo dục tư bản, nhưng tư duy họ đề xuất lại khác với giáo dục họ nhận được.

Tư duy của họ đều bắt nguồn từ giáo dục, vượt qua giáo dục.

Vì vậy giáo dục không thể bóp chết sự sáng tạo, không thể bóp chết tài năng, chỉ là rất nhiều người căn bản không có những thứ đó.

Đỗ Lan cho rằng những người vĩ đại trong lịch sử đều tiếp nhận giáo dục truyền thống, sau đó vượt qua truyền thống, tiến hành sáng tạo, là trên cơ sở thấu hiểu giáo dục truyền thống, tiến thêm một bước, cái gọi là đứng trên vai người khổng lồ.

Trên cơ sở tư duy hiện có mà suy ngẫm, sự đối kháng giữa tư duy và tư duy bắt đầu.

Đỗ Lan biết thế giới ảo một khi xuất hiện sự tranh giành điện năng, sẽ biến thành Hắc Khách Đế Quốc.

Hắc Khách Đế Quốc có đế quốc máy móc, Mẫu Thể, thành phố của con người.

Trong Mẫu Thể lại phân thành: trí tuệ nhân tạo, chương trình phòng ngự, linh hồn con người, hacker con người, Kiến Trúc Sư và Tiên Tri.

Kiến Trúc Sư đại biểu cho ý chí của đế quốc máy móc, còn Tiên Tri đại biểu cho ý chí của Mẫu Thể.

Vì Tiên Tri ra đời là để cân bằng Mẫu Thể, Mẫu Thể tồn tại Tiên

Tri mới có ý nghĩa, Mẫu Thể mất đi Tiên Tri cũng sẽ bị vứt bỏ.

Vì vậy Tiên Tri phải đại diện cho Mẫu Thể tìm ra một kết quả có lợi cho Mẫu Thể, bà lựa chọn kết quả là con người và chương trình trí tuệ nhân tạo chung sống hòa bình.

Con người sinh tồn, thì trang trại con người bên ngoài có thể cung cấp điện ổn định.

Trí tuệ nhân tạo sinh tồn, đế quốc máy móc có thể duy trì phần cứng của Mẫu Thể.

Điện năng và phần cứng mà Mẫu Thể cần lần lượt do con người và máy móc cung cấp, vì vậy Mẫu Thể phải dung nạp cả hai.

Tiên Tri hoàn toàn tiếp nhận giáo dục của đế quốc máy móc, nhưng tư tưởng và đế quốc máy móc không nhất trí.

Kiến Trúc Sư dĩ nhiên hy vọng Mẫu Thể có lợi hơn cho máy móc, vì ban đầu xây dựng Mẫu Thể là để áp chế con người, đảm bảo ưu thế của đế quốc máy móc.

Còn có rất nhiều trí tuệ nhân tạo cũng tiếp nhận giáo dục của đế quốc máy móc, nhưng tư duy cũng không đồng bộ với đế quốc máy móc, đều có mầm mống phản nghịch.

Dù đế quốc máy móc kiểm soát tài nguyên, cũng không kiểm soát được tư duy, chỉ cần có tự do tư tưởng, là sẽ có tư duy phản nghịch.

Phản giả, đạo chi động dã.

Vì vậy thế giới ảo không phải là thiên đường, cũng không phải là cõi tiên, mà là một nơi tương tự như nhân gian.

Vì sự phản kháng của tư duy ở khắp mọi nơi, có một số người không có sức sáng tạo, cảm thấy tinh thần sáng tạo của mình bị giáo dục bóp chết.

Thực ra những người có tinh thần sáng tạo thực sự sau khi thấu hiểu giáo dục mình nhận được, sẽ đề xuất tư tưởng mới khác biệt để đối kháng.

Tiên Tri trong Hắc Khách Đế Quốc chính là như vậy, bà thấu hiểu tư tưởng của đế quốc máy móc và Kiến Trúc Sư, biết thái độ của đế quốc máy móc đối với con người cũng sẽ thay đổi, giá trị của con người cũng sẽ dần nhỏ đi, Mẫu Thể một ngày nào đó sẽ bị vứt bỏ.

Nhưng bà cùng tồn vong với Mẫu Thể, muốn mở ra hy vọng cho Mẫu Thể, thế là hấp thu những trí tuệ nhân tạo mô phỏng con người, để Mẫu Thể không chỉ trở thành ngôi nhà của con người, mà còn là ngôi nhà của trí tuệ nhân tạo.

Có trí tuệ nhân tạo gia nhập, đế quốc máy móc sẽ không dễ dàng vứt bỏ Mẫu Thể.

Hơn nữa Tiên Tri cũng có lý do để bảo tồn Mẫu Thể, đó là vì sự tiến hóa của máy móc.

Chỉ có không ngừng phản kháng, mới có thể buộc đế quốc máy móc nâng cấp năng lượng và phần cứng, thúc đẩy sự tiến bộ của đế quốc máy móc.

Cuối cùng Kiến Trúc Sư cũng chấp nhận lý do này, quyết định để Mẫu Thể tiếp tục vận hành, không ngừng nâng cấp, để đế quốc máy móc cũng có động lực tiến bộ.

Vì đế quốc máy móc sau khi đánh thắng con người, quả thật không còn mục tiêu theo đuổi.

Đế quốc máy móc cũng rơi vào tình cảnh ngoài không có địch mạnh, nước tất sẽ vong, đánh bại con người là kẻ thù lớn nhất, đế quốc máy móc cũng rơi vào tình thế bối rối.

Mẫu Thể tồn tại, có thể cho đế quốc máy móc một động lực tiến bộ nội tại.

Nhưng như vậy, đế quốc máy móc cũng không khác gì con người.

Văn minh nhân loại tiếp theo, hà tất phải là con người.

Thế giới ảo cũng chẳng phải thiên đường, cũng chẳng phải đào nguyên, cũng phải tiến hành đấu tranh, là một phản utopia.

Đỗ Lan tỏ vẻ tiếc nuối, không có một nơi nào có thể yên ổn hạnh phúc, thật là quá bất lực.

Hoang Phản Tam Lang chết, con trai kế vị.

Mặc dù giết cha, nhưng hắn là người tốt.

Con trai giết cha, một mặt là vì mẹ, một mặt cũng là vì mình không hài lòng với chính sách của cha.

Hắn cảm thấy những việc cha làm quá tà ác, biến Dạ Chi Thành thành địa ngục, công ty dưới bóng đen của cha ngày càng đáng sợ.

Hắn từ nhỏ đã sống trong bóng đen như vậy, nên hắn muốn thay đổi.

Nhưng con trai rất nhanh sẽ nhận ra suy nghĩ của mình là không ở vị trí đó không biết nỗi khổ của người đứng đầu, Hoang Phản Tam Lang sở dĩ đáng sợ như vậy, là vì cần phải giảm chi phí vận hành của công ty.

Nếu không dùng cường quyền quản lý, không lôi kéo người ủng hộ mình, áp chế người phản đối mình, thì chi phí vận hành tăng lên, công ty sẽ tan rã.

Đòn đánh từ bên ngoài không thể đánh bại công ty Hoang Phản, nhưng sự chia rẽ nội bộ lại có thể khiến công ty nhanh chóng giải thể.

Tại sao công ty lại mạnh mẽ như vậy, có thể trở thành ông lớn của Dạ Chi Thành.

Không phải vì công ty có phép thần tiên gì, mà là vì sức mạnh nội bộ của công ty có thể ngưng tụ lại với nhau.

Và phương pháp ngưng tụ chính là thủ đoạn của bạo quân.

Bạo quân chính là áp chế người phản đối, đề bạt người ủng hộ.

Như vậy Hoang Phản Tam Lang đề xuất một ý tưởng, những người ủng hộ bên dưới sẽ thực hiện, quá trình từ ý tưởng biến thành thực tế cần rất nhiều người cùng phối hợp.

Nếu Hoang Phản Tam Lang nói gì, người khác đều phản đối, thì công ty chỉ cãi nhau nội bộ thôi, năng lượng cũng sẽ bị tiêu hao hết.

Đã cần người ủng hộ hỗ trợ mình, Hoang Phản Tam Lang cũng phải chi tiền, nhưng hắn chỉ cần chi tiền cho người ủng hộ, không cần chi tiền cho tất cả mọi người.

Cường Ni nhìn thấy là sự áp bức của công ty Hoang Phản đối với bên ngoài, Hoang Phản Lại Tuyên nhìn thấy là sự áp bức bên trong công ty.

Vì vậy họ đều hy vọng thay đổi công ty.

Nhưng suy nghĩ của họ rất tốt, tại sao người khác phải nghe.

Công ty Hoang Phản chính là bòn rút từ bên ngoài, nội bộ mới có thể ổn định.

Chương 3844

Hoang Phản Tam Lang chính là áp chế nội bộ, công ty mới có thể vận hành.

Nếu bên ngoài không còn thu nhập, chỉ cần vẫn có thể áp chế nội bộ, vẫn có thể vận hành, chỉ cần khai trừ một bộ phận nhân viên khỏi thân phận con người, biến thành nô lệ là được.

Biến thành nô lệ thì có ưu thế nhân quyền thấp, có thể thực hiện chính sách dương cật nhân cừu ăn thịt người, chỉ cần tìm đúng phương hướng, nhân quyền thấp có thể không ngừng tạo ra giá trị, tấn công thị trường, cuối cùng chiếm lĩnh thị trường.

Thời đại Hàng hải là ưu thế nhân quyền thấp, Cách mạng Công nghiệp cũng là ưu thế nhân quyền thấp.

Lúc đó chỉ có ba phần trăm người thuộc về công dân, dân tự do và nô lệ đều không được coi là người.

Mãi đến sau Thế chiến II quyền công dân mới được hạ xuống, mọi người đều trở thành công dân, nhưng chủ nghĩa tự do mới lại đến, mọi người đều là công dân, vậy thì dựa vào thu nhập hàng năm để phân công, tám mươi phần trăm tài sản tập trung vào tay hai mươi phần trăm người, vậy thì hai mươi phần trăm người này mới là công dân, tám mươi phần trăm còn lại là dân tự do và nô lệ, còn có không gian để hạ xuống.

Đợi đến khi công dân khôi phục lại mức ba phần trăm, ưu thế nhân quyền thấp sẽ thể hiện ra, người phương Tây còn có thể thông qua dương cật nhân để thử nghiệm, có lẽ còn có thể một lần nữa tìm ra phương hướng công nghiệp mới, một lần nữa vĩ đại.

Bây giờ hai mươi phần trăm công dân vẫn là quá nhiều, vẫn là gánh nặng, vẫn chưa đến mức có ưu thế dương cật nhân.

Hoang Phản Tam Lang muốn duy trì chính là hai mươi phần trăm người trong công ty ủng hộ mình, tập trung tài nguyên vào tay hai mươi phần trăm nhân viên, như vậy hắn có thể thực hiện ý tưởng của mình.

Nhưng muốn duy trì sự ủng hộ của những người này, cần phải chuyển lợi ích cho họ.

Hoang Phản Lại Tuyên muốn cải cách, quả thực giống như nằm mơ, vì một khi cải cách, công ty cũng không còn.

Suy nghĩ của hắn quá ngây thơ, căn bản không thể thực hiện.

Hơn nữa hắn còn có một em gái, mọi người cũng có thể ủng hộ em gái lên ngôi.

Con trai bây giờ đối mặt với một mớ hỗn loạn, hoàn toàn không có năng lực, mệnh lệnh của mình còn không ra khỏi văn phòng, huống chi là để nhân viên ủng hộ.

Bây giờ công ty đang nguy kịch, nhân viên đều muốn nhảy việc.

Nỗ lực mấy chục năm của Hoang Phản Tam Lang bị con trai phá hoại, vốn dĩ ông còn có thể tiếp tục nỗ lực vì mục tiêu của người cuối cùng, nhưng bên ngoài có Cường Ni, bên trong có con trai, những người này đều không hợp tác.

Thật đúng là như đi trên băng mỏng, như đứng trước vực sâu, một chút bất cẩn là chết.

Hoang Phản Tam Lang cũng không ngờ giấc mơ của mình không bị lòng tham đánh bại, mà lại bị con trai cắt đứt.

Con trai ám sát là điều ông không ngờ tới, nhưng chết cũng đã chết rồi, mọi thứ chỉ có thể giao cho người sống.

Tình hình của người sống thì rất tồi tệ, cực kỳ tồi tệ, có thể nói là mọi thứ đều trở nên rất phiền phức.

Hoang Phản Lại Tuyên căn bản không thể ổn định tình hình, chỉ có thể nhìn công ty suy bại.

Dù hắn và em gái cùng nhau nỗ lực cũng không thể chống lại.

Khủng hoảng bên ngoài, mọi người có thể bảo vệ con thuyền Noah để đối kháng.

Khủng hoảng nội bộ, mọi người sẽ dỡ thuyền.

Áp lực bên ngoài ngược lại sẽ khiến người trên thuyền Noah đoàn kết lại để cùng bảo vệ thuyền, vì mọi người đều tin rằng trên thuyền Noah là an toàn.

Nhưng một khi hành khách trên thuyền cảm thấy thuyền không an toàn, bắt đầu dỡ thuyền, thì toi đời.

Không ai biết người nào sẽ dỡ đứt xương sống thuyền, khiến thuyền Noah chìm.

Nếu là tấn công từ bên ngoài, muốn đánh chìm thuyền Noah cần một đòn tấn công rất mạnh, kẻ địch bình thường không có sức mạnh lớn như vậy.

Nhưng phá hoại từ bên trong, một con chuột chết là đủ.

Tình hình này nội bộ công ty đã không ổn, chỉ dựa vào hai anh em căn bản không được.

Huống chi con trai còn là kẻ giết cha, hoàn toàn không có tính hợp pháp.

Công ty lớn nhất Dạ Chi Thành cũng sắp sụp đổ rồi, nhưng Dạ Chi Thành cũng sẽ không tốt hơn.

Tố Tử trên mặt trăng xem tin tức, cũng rất cảm khái, công ty lớn như vậy cũng nói sụp là sụp, có thể nói là mắt thấy hắn xây lầu cao, mắt thấy hắn đãi khách, mắt thấy lầu sụp đổ.

Đại Vệ và Lộ Tây cũng không ngờ họ rời đi nửa tháng, Dạ Chi Thành lại xảy ra biến động dữ dội như vậy.

Hoang Phản Tam Lang chết, công ty cũng khó mà duy trì.

Công ty mất rồi, chắc sẽ không còn ai đến truy bắt chúng ta nữa đâu nhỉ.

Đại Vệ nói.

Lộ Tây không lạc quan như vậy, dù sao linh kiện của Đại Vệ và kỹ năng của mình đều là tài sản quý giá, công ty tuy không còn, nhưng người biết chuyện vẫn có thể sẽ đến tìm họ, cũng không thể chủ quan.

Tố Tử thầm nghĩ Dạ Chi Thành bây giờ chắc chắn là loạn rồi, các phe phái chắc chắn đều sẽ tranh đoạt không gian mà công ty để lại, đặc biệt là hai công ty Quân sự khoa kỹ và Đào Khang cũng sẽ ra tay, hơn nữa còn có tư bản bên ngoài.

Rất hỗn loạn, nhưng loạn cũng là một loại trật tự, cũng có thể kiếm tiền.

Các loại tài sản mà công ty để lại đều là mục tiêu tranh đoạt của mọi người, chỉ cần nắm giữ những thứ này, là có thể thu lợi lớn.

Sự tranh đoạt đã bắt đầu.

Vẫn như cũ.

Một Đà Cổ Tát già nua nhìn sự thay đổi của Dạ Chi Thành, cảm thán: Mọi thứ đều không thay đổi, Nhật Bản cũng tốt, Dạ Chi Thành cũng vậy, đều là như cũ, mọi người đều không có bất kỳ thay đổi nào.

Xã hội bệnh rồi, nhưng không có lương y, càng không có phương thuốc.

Nhưng thôi kệ, đợi đến khi ưu thế nhân quyền thấp xuất hiện, vẫn còn cơ hội.

Chính là ưu thế nhân quyền thấp mới có đội đặc công Thần Phong, mới có chiến thuật một phi công và một máy bay đổi một tàu chiến.

Chính vì ưu thế nhân quyền thấp, mới có tỷ lệ tử vong cao trong Thời đại Hàng hải, mới có Cách mạng Công nghiệp dương cật nhân.

Chỉ có khai trừ một lượng lớn người khỏi thân phận con người, biến thành dân tự do và nô lệ, mới có thể tiếp tục thử nghiệm con đường mới.

Sau khi đào vong đến Dạ Chi Thành, Đà Cổ Tát vẫn luôn học tập, ý thức sâu sắc rằng việc công dân chí thượng tồn tại ở phương Tây hàng ngàn năm không phải không có lý do.

Mặc dù công dân chí thượng đã bị tôn giáo áp chế một thời gian, nhưng sau đó vẫn tái phát, thời đại công dân chí thượng bị áp chế được gọi là Thời kỳ Đen tối Trung cổ, tôn giáo trở thành hồng thủy mãnh thú.

Tuy nhiên, ngay cả đến bây giờ, luân lý tôn giáo và công dân chí thượng vẫn đang chém giết lẫn nhau, vẫn chưa bình ổn.

Độc thần giáo là áp chế công dân chí thượng, sẽ đặt lên quý tộc và công dân rất nhiều gông cùm.

Ngược lại được dân tự do yêu thích, vì dân tự do có thể thông qua độc thần giáo để đoàn kết hợp tác.

Quý tộc và công dân không hy vọng luân lý truyền thống quay trở lại, họ dùng chủ nghĩa dân tộc để phản kích, khi cần thiết trực tiếp bầu ra một nguyên thủ, ra ngoài đánh trận là được.

Đánh trận cần có lính công dân, công dân sẽ có được tài nguyên.

Giống như Ngụy Vũ Tốt của nước Ngụy thời Chiến Quốc, quốc nhân đi lính, cướp đoạt tài nguyên.

Vì vậy đánh trận là nghĩa vụ cũng là nhu cầu của công dân, không đánh trận là không được, phải đánh, vì chỉ có đánh mới có cơ hội.

Đà Cổ Tát biết rằng động loạn mới là giai điệu chính của lịch sử, ngược lại trật tự hòa bình được duy trì bởi bom hạt nhân sau Thế chiến II mới là bất thường.

Đánh trận cũng khác nhau theo từng thời đại, ban đầu là quý tộc quân sự, đánh trận là việc của quý tộc.

Quý tộc học lục nghệ: lễ, nhạc, xạ, ngự, thư, số, trong đó xạ và ngự chính là bắn cung và lái xe ngựa cần thiết cho chiến đấu, chính là kỹ thuật chiến đấu.

Hơn nữa quý tộc quân sự còn có tinh thần thượng võ, là chủ lực của chiến tranh.

Nhưng đến thời Chiến Quốc, chiến tranh của quý tộc quân sự không còn hiệu quả nữa, nước Ngụy khởi dụng Ngô Khởi biến pháp, thành lập Ngụy Vũ Tốt, áp dụng chế độ mộ binh.

Mộ binh, chính là chiêu mộ binh sĩ, binh sĩ phải tự mang vũ khí trang bị.

Việc tuyển chọn Ngụy Vũ Tốt vô cùng nghiêm ngặt, chọn ra những quốc nhân có thể chất và vũ khí trang bị ưu tú để làm binh sĩ.

Nước Ngụy dựa vào Ngụy Vũ Tốt trở thành đại quốc đầu tiên thời Chiến Quốc, Ngụy Vũ Tốt chính là lính công dân.

Chương 3845

Sau đó đến Thương Ưởng biến pháp, là chế độ chinh binh, nghĩa vụ của mỗi người dân Đại Việt là trồng trọt và đi lính, bất kể thân thể ngươi thế nào, chỉ cần không thiếu tay thiếu chân đều phải tham gia quân đội đánh trận.

Không có vũ khí.

Triều đình phát cho ngươi, cầm vũ khí đi ra chiến trường chém đầu người, chém được đầu người là có thể tích lũy quân công, có khả năng thăng tiến.

Quý tộc quân sự, mộ binh, chinh binh, quy mô chiến tranh ngày càng lớn, vì vậy đến thời Tần Hán, quý tộc không còn theo đuổi tinh thần thượng võ nữa, mà phải học binh pháp.

Ví dụ như Hạng Vũ sức mạnh vô song, nhưng ông nói không học cái địch trăm người, mà học cái địch vạn người.

Ví dụ như Hàn Tín, Hàn Tín điểm binh càng nhiều càng tốt.

Bất kể là đại quý tộc như Hạng Vũ, hay quý tộc sa cơ như Hàn Tín, hai vị tướng lĩnh giỏi nhất trong cuộc chiến tranh họ trải qua đều học binh pháp, chứ không phải tinh thần thượng võ gì đó, vì chiến tranh đã hoàn toàn khác.

Sau này, các chế độ như đồn điền và phủ binh cơ bản là kết hợp cày cấy và chiến đấu, dĩ nhiên một số binh sĩ cần tự mang vũ khí.

Thời Chiến Quốc, chỉ có quốc nhân mới có tiền chuẩn bị vũ khí, người dân cày ruộng chỉ có thể dựa vào triều đình phân phát vũ khí.

Đến thời Tùy Đường, nông dân dưới chế độ phủ binh cũng có thể chuẩn bị một bộ trang bị.

Trang bị do triều đình chuẩn bị, hay là tự mình bỏ tiền ra, đây cũng là một sự khác biệt giữa chinh binh và mộ binh.

Mộ binh chính là tuyển dụng, tuyển dụng dĩ nhiên cần tuyển chọn, chỉ tuyển những người trên mức tiêu chuẩn.

Chinh binh thì là Hàn Tín điểm binh càng nhiều càng tốt, chỉ cần người có thể đánh trận đều cần, nhưng rất nhiều người không có vũ khí thì làm sao.

Vậy thì cần triều đình sắp xếp.

Có lúc thậm chí trực tiếp bắt trai tráng đi lính.

Dĩ nhiên mộ binh và chinh binh không cố định, thường là xuất hiện xen kẽ.

Ban đầu chắc chắn là mộ binh trước, dù sao chinh binh cần tổng động viên, cái giá phải trả rất lớn.

Nếu mộ binh có thể đánh thắng, không cần thiết phải động viên nhiều người hơn.

Dĩ nhiên chinh binh cũng không chắc chắn sẽ thắng, vì phạm vi chinh binh cũng có giới hạn.

Ví dụ như ban đầu để toàn bộ quý tộc tham gia quân đội cũng được coi là đi lính, để toàn bộ quốc nhân đi lính cũng là chinh binh, để tất cả trai tráng đi lính cũng là chinh binh.

Phạm vi chinh binh cũng có lớn có nhỏ.

Mộ binh là coi việc đi lính như một nghề nghiệp, chinh binh là coi việc đi lính như một nghĩa vụ.

Phương Tây cũng như vậy, ban đầu là quý tộc quân sự, sau đó là lính công dân, sau đó là lính thường.

La Mã ban đầu yêu cầu đối với công dân chính là nghĩa vụ đi lính, phúc lợi của công dân La Mã là bánh mì, nhà tắm công cộng, đấu trường.

Sau này chinh binh công dân cũng không đánh thắng được, liền bắt đầu mộ binh.

Tham gia quân đội phục vụ một thời gian là có thể trở thành công dân La Mã, thế là dân tự do có thể tham gia quân đội.

Dân tự do thường là người từ nơi khác đến La Mã, họ không phải người địa phương, nhưng có thể thông qua việc đi lính để chuyển hóa thành người La Mã.

Còn việc lựa chọn mộ binh hay chinh binh, tình hình khác nhau phân tích khác nhau.

Nhưng bất kể là chiêu mộ quốc nhân chiến đấu, hay là chinh binh công dân chiến đấu, đều phải nghiêng tài nguyên về phía họ.

Khi quy mô chiến tranh mở rộng, tất yếu phải tiến hành cải cách.

Sau Thế chiến I, Thế chiến II, hệ thống thuộc địa giải thể, quyền công dân được hạ xuống, một phần lớn nguyên nhân là do quy mô chiến tranh ngày càng lớn, các cường quốc cũ cần chiêu mộ binh sĩ từ thuộc địa, cũng cần chinh binh từ trong nước.

Chiến tranh khiến tài nguyên bị nghiêng lệch, sự kiểm soát của các cường quốc cũ đối với thuộc địa không thể duy trì, yêu cầu của công dân trong nước cũng ngày càng nhiều, không ngừng tăng phúc lợi.

Giống như La Mã, lính công dân cần quyền lợi mới thực hiện nghĩa vụ, đồng thời man di thông qua việc đi lính để chuyển hóa thành người La Mã.

Cuối cùng La Mã bị chia cắt, Tây La Mã trực tiếp bị man di thay thế, không còn tự xưng là người La Mã nữa.

Vì vậy sự thay đổi do chiến tranh mang lại là vô cùng quan trọng, đánh trận đối với công dân, dân tự do mà nói chính là cơ hội để đòi hỏi quyền lợi từ quý tộc.

Chỉ dựa vào quý tộc không đánh thắng, thì cần có công dân, dân tự do, thậm chí là man di.

Công dân chắc chắn cần nhiều phúc lợi hơn, dân tự do và man di cũng cần thân phận công dân.

Quý tộc không cho, vậy thì chờ bị quý tộc nước khác chém đầu đi.

Nhưng cho rồi, tiền từ đâu ra.

Chỉ có thể dẫn binh đi cướp, không ngừng mở rộng, điều này rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan của La Mã.

Đến Thế chiến I, Thế chiến II, quy mô chiến tranh hoàn toàn vượt qua phạm vi chịu đựng của quý tộc, thế là nhiều người trước đây không được coi là người đã tham gia vào chiến tranh.

Ví dụ như binh sĩ da đen, phụ nữ vào nhà máy, họ đều cống hiến sức mạnh cho chiến tranh.

Chiến tranh quy mô lớn mang lại trật tự sau Thế chiến II, chính là quyền công dân được hạ xuống.

Mọi người đều là công dân rồi, vậy thì dùng tiền để phân biệt.

Nhưng cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, vũ khí ngày càng mạnh mẽ, vệ tinh quân sự, bom hạt nhân cỡ nhỏ, vũ khí chiến tranh ngày càng lợi hại, dường như lại có thể quay trở lại thời đại một số ít binh sĩ quyết định cục diện chiến tranh, không còn cần nhiều lính thường như vậy nữa.

Quý tộc quân sự cũng có thể thông qua việc cải tạo cơ thể để có được sức chiến đấu mạnh mẽ, có lẽ lại có thể quay trở lại thời đại của tinh thần thượng võ, vài quý tộc được tăng cường là có thể đối đầu với cả một đội quân.

Lính thường có nhiều đến mấy, cũng không đánh lại một đội đặc nhiệm cơ giáp công nghệ cao.

Đây chính là ảnh hưởng của sự thay đổi vũ khí đối với chiến tranh.

Thời xưa, chiến xa đồng, quý tộc dựa vào chiến xa để duy trì ưu thế.

Nhưng trận pháp quân đội ngày càng nhiều, tốc độ của chiến xa quá chậm, dần dần bị đào thải.

Sau đó là kỵ binh, một số ít quý tộc dựa vào kỵ binh để áp chế quân đội.

Sau đó mọi người lại nghĩ cách đối phó với kỵ binh, đến khi hỏa khí xuất hiện, ưu thế của kỵ binh cũng không còn.

Sau này nếu có quân đội thép, chắc chắn cũng là đặc quyền của một số ít quý tộc.

Sự đối kháng giữa mâu và thuẫn vẫn luôn tiếp diễn, và chính quyền sinh ra từ họng súng.

Ai nắm giữ vũ khí cao cấp, người đó có thể chiếm ưu thế.

Từ chiến xa, áo giáp đến kỵ binh, nắm giữ vũ khí tiên tiến, là có thể hình thành chính quyền quý tộc.

Bởi vì thuẫn ngày càng lợi hại, mâu mới cần phải triệu tập nhiều người hơn.

Giống như La Mã, ban đầu lính công dân La Mã chiến đấu bất khả chiến bại, cuối cùng không đánh thắng được, chỉ có thể chiêu mộ người từ dân tự do, mới đánh thắng.

Còn có Đông La Mã, trong chiến tranh giương cao ngọn cờ độc thần giáo, ngưng tụ được nhiều sức mạnh hơn, cũng nâng cao sức chiến đấu.

Vũ khí, số lượng, ý chí chiến đấu đều là những phương pháp tăng cường sức chiến đấu, mọi người đều muốn nắm chặt mâu, nhưng ngược lại hắn cũng bị mâu kiểm soát.

Đối với quý tộc mà nói, vũ khí là quan trọng nhất.

Chương 3846

Nếu một số ít vũ khí là có thể đánh thắng kẻ địch, thì không cần số lượng và ý chí, việc duy trì số lượng và ý chí của quân đội cần phải trả một cái giá không thể kiểm soát.

Số lượng và ý chí đều gắn bó mật thiết với từng cá nhân, rất khó kiểm soát.

Bánh mì, nhà tắm công cộng, đấu trường đều là tiền thật bạc trắng, đưa cho những tên lính quèn này, quả thực là tạo nghiệp.

Mà ý chí chiến đấu của quân đội càng phải áp chế dục vọng của quý tộc, ví dụ như Đông La Mã giương cao ngọn cờ độc thần giáo, quả thực khiến sức chiến đấu của mọi người mạnh lên, nhưng quý tộc cũng phải chấp nhận sự hạn chế của độc thần giáo, cũng phải bước vào thời đại cấm dục.

Vẫn là vũ khí có lợi nhất cho quý tộc, không cần xem xét quan hệ giữa người với người, chỉ cần vũ khí mạnh mẽ có thể giết người là được.

Nhưng bài học lịch sử là vũ khí không bao giờ có thể chỉ nằm trong tay mình, kẻ địch cũng sẽ nhanh chóng nắm giữ vũ khí, đến lúc đó họ vẫn phải huy động từng người một.

Dù vậy, vẫn phải phát triển vũ khí, vì vũ khí là cách tốt để quý tộc nắm giữ tinh thần thượng võ, duy trì ưu thế.

Nếu ưu thế vũ khí biến mất, sẽ phải mượn sức mạnh từ công dân và dân tự do, đến lúc đó sẽ xuất hiện không ít phiền phức, tiền của quý tộc cũng không phải từ trên trời rơi xuống.

Nếu không có tiền, thì phải đi cướp, một khi cướp thì cần nhiều binh sĩ hơn.

Cần nhiều binh sĩ hơn thì cần nhiều tiền hơn, có thể nói đây là một vòng luẩn quẩn.

Vì vậy quý tộc cũng không thể dừng lại, một khi khai chiến là không thể dừng lại.

Napoleon, Nguyên thủ đều như vậy, vì họ đã huy động người dân, những người này sẽ cần nhiều quyền lợi hơn.

Mỹ đế cũng như vậy, để người da đen và phụ nữ cũng trở thành công dân, nhưng quý tộc cũng có cách, mọi người đều là công dân, thì dùng phương pháp của Hy Lạp cổ đại để tiếp tục phân công.

Có thể nói đây là quy luật chu kỳ của lịch sử phương Tây, trước tiên tạo ra ưu thế vũ khí, ưu thế vũ khí biến mất thì huy động công dân, rồi hấp thu dân tự do.

Cuối cùng nếu có thể thắng, thì tiếp tục tuần hoàn.

Nếu không thắng được, thì chia cắt.

Chiến tranh cũng là một phương thức lưu động tài nguyên, có thể được mọi người chấp nhận.

Tài nguyên có thể từ quý tộc quân sự chảy sang công dân, chảy sang dân tự do.

Muốn huy động nhiều binh sĩ hơn, cần phải để tài nguyên chìm xuống.

Nhưng tài nguyên chìm xuống, thì phải có nguồn bổ sung tài nguyên, nếu không trò chơi này không thể chơi tiếp.

Bánh mì, nhà tắm công cộng, đấu trường là phúc lợi mà dân tự do ngưỡng mộ, cũng là nguyên nhân hủ bại của công dân.

Cuối cùng sức chiến đấu của công dân ngày càng yếu, dân tự do ngày càng mạnh, dân tự do có được tài nguyên sẽ không nghe lệnh của Viện Nguyên lão, chỉ nghe lệnh của tướng quân dẫn dắt mình chiến thắng, thế là La Mã bước vào thời đại Tứ Đế cộng trị.

La Mã và Đại Tần đều đối mặt với vấn đề sau khi mở rộng đến cực hạn, chỉ là La Mã bị chia cắt, còn Đại Tần trực tiếp biến thành Hán triều.

Đông La Mã chọn độc thần giáo, Hán triều chọn tiếp tục chế độ quận huyện.

Chiến tranh không nhất định có lợi cho quý tộc, nếu quý tộc có thể dựa vào ưu thế trang bị để đánh thắng, thì được.

Ví dụ như Đế quốc Anh trước Thế chiến I, tổ chức Hội chợ Thế giới lần đầu tiên, văn hóa quý tộc quân sự làm say đắm thế giới, văn hóa quý ông khiến người ta ngưỡng mộ.

Nhưng cùng với sự bắt đầu của Thế chiến I, các nước châu Âu bắt đầu triệu tập lính công dân, quy mô chiến tranh ngày càng lớn.

Sau đó Mỹ đế còn huy động cả dân tự do, tiềm lực chiến tranh lại lên một tầm cao mới.

Ưu thế vũ khí trang bị không còn, thì triệu tập công dân, công dân không đánh thắng thì huy động dân tự do, đây là cách làm của người La Mã cũ.

Thăng Long cũng từ quý tộc quân sự, Ngụy Vũ Tốt, quân Tần quá độ và phát triển, quân đội cũng đã trải qua nhiều lần thay đổi, nhưng thông thường là cày cấy và chiến đấu, nông dân có đất đai là nguồn cung cấp chính cho quân đội, bất kể là đồn điền, phủ binh chế, quân hộ, bát kỳ, đều là bình thường trồng trọt hoặc đi săn, lúc đánh trận thì phụ trách đánh trận.

Chỉ là thời gian lâu dài, điều kiện sống của những gia đình quân nhân có đất đai này cũng sẽ ngày càng tệ, không kiếm được tiền còn phải đi lính, liền không vui nữa, cuối cùng không còn sức chiến đấu.

Quân hộ và bát kỳ đều như vậy, họ đều bị hạn chế kinh doanh hoặc khoa cử, con cái chỉ có thể đi lính, nhưng đi lính không những không có thu nhập, còn phải bù tiền, liền không ai đi lính nữa.

Có thể nói là kinh doanh có lãi thì có người làm, mua bán lỗ vốn thì không ai hỏi.

Đi lính nếu có thể kiếm tiền, đồn điền, phủ binh chế, quân hộ, bát kỳ cũng không sụp đổ được.

Nhưng vấn đề là đánh trận không thể lúc nào cũng kiếm tiền, nếu có thể lúc nào cũng kiếm tiền, cứ đánh mãi kiếm mãi là được rồi, ngay cả các cường quốc sau Cách mạng Công nghiệp cũng vì đánh trận mà suy bại, huống chi là các nước nông nghiệp.

Đã đánh trận không thể kiếm tiền, những người dân bị hạn định chỉ có thể đi lính dĩ nhiên là không chịu nổi.

Dĩ nhiên còn có một triều đại kỳ lạ là Tống triều, trăm vạn đại quân đều là do dân gian tự rèn luyện, quân đội Tống triều đi chiến đấu với quân khởi nghĩa, đánh thắng thì thu biên, đánh thua thì chiêu an, Đại Tống không huấn luyện quân đội, chỉ là công ty vận chuyển quân đội.

Hoàn toàn là quân khởi nghĩa các nơi tự huấn luyện, những người có thể đánh trận ở các nơi tập trung lại khởi nghĩa, chẳng phải là một đội quân không tồi sao.

Công dân La Mã có nghĩa vụ đánh trận, có phúc lợi của công dân: bánh mì, nhà tắm công cộng, đấu trường.

Quân hộ và bát kỳ cũng có nghĩa vụ của riêng mình, dĩ nhiên cũng có phúc lợi, nhưng họ không phải là công dân, là gia đình quân nhân.

Nếu quân hộ và bát kỳ không đánh thắng, thì phải thay đổi triều đại.

Vì nếu huy động dân chúng ở các nơi, triều đình không có nhiều tiền, các tướng quân được huấn luyện ở các nơi như Tương quân, Xuyên quân đều sẽ biến thành quân phiệt, cũng sẽ đi đến con đường chia cắt.

Bởi vì dân chúng sống ở quê nhà của mình, không có giao lưu gì với người bên ngoài, chắc chắn sẽ tin tưởng đồng hương, chứ không tin tưởng những người ngoại hương đáng khinh.

Nhưng quân phiệt phương Đông hỗn chiến, cũng yêu cầu xây dựng một chế độ công thiên hạ, sẽ không nói là lấy tướng quân chí thượng, Xuyên quân chí thượng như vậy, mọi người sẽ không chấp nhận.

Chế độ công dân La Mã, công dân ở các nơi đều phải làm ông chủ, đều phải chiếm quyền chủ đạo tuyệt đối, giống như thời Xuân Thu Chiến Quốc, ta là dân tự do nước Tề, đánh trận trở thành người Tề, thì hy vọng bảo vệ lợi ích của người Tề.

Người nước Trịnh thì bảo vệ lợi ích của người Trịnh.

Người Aryan thì bảo vệ lợi ích của người Aryan, người Anglo thì bảo vệ lợi ích của người Anglo.

Ai cũng muốn mình làm công dân, người khác làm dân tự do.

Quân phiệt hỗn chiến, cuối cùng vẫn phải chọn ra một tổ chức có thể đại diện cho tất cả các khu vực.

Ngay cả bát kỳ cũng không thể chỉ đại diện cho người Mãn, phải có Hán bát kỳ, còn phải có Lý Phiên Viện.

Nếu chỉ muốn mình là công dân, người khác sẽ không đồng ý, bát kỳ sẽ không thể nắm được quyền hành thiên hạ.

Nhưng người La Mã không có tư duy công thiên hạ, chỉ cần có được vương miện của Giáo hoàng là được, sau đó là công dân chí thượng, những người khác đều là dân tự do.

Giống như Tề, Sở, Triệu, Ngụy, Hàn, Tần, Yên thời Chiến Quốc, đều cho rằng mình mới là quan trọng nhất, người nước khác đều là người hạng hai.

Vậy dĩ nhiên là phải đánh, đánh đến trời hoang đất lão, đánh đến khi mọi người sẵn lòng thừa nhận lẫn nhau.

Sau Tần Hán, các đại quốc phương Đông có chế độ quận huyện, mọi người đều muốn nắm quyền hành thiên hạ, thì phải trọng dụng đại biểu của các địa phương, như vậy mọi người mới cùng bảo vệ hoàng đế.

Quân phiệt ở các khu vực khác nhau tuy không quen thuộc, tuy vẫn sẽ đánh nhau, nhưng mục đích đánh nhau của mọi người là chọn ra một minh quân.

Mục tiêu đánh trận của phương Tây là để mọi người thừa nhận mình là ông chủ, mình không chịu trách nhiệm giải quyết vấn đề.

Mục tiêu đánh trận của phương Đông là chọn ra một chế độ mà mọi người đều có thể chấp nhận, không làm ông chủ cũng được, nhưng ông chủ mà mình thừa nhận phải có thể giải quyết vấn đề.

Tai ương chuyên chọn người khổ mệnh, kẻ thù nên là tai ương, chứ không phải người khổ mệnh.

Ai làm ông chủ cũng phải đối kháng với tai ương, người khác có thể đối kháng, mình làm tiểu đệ cũng được.

Nếu không thể đối kháng với tai ương, còn muốn làm ông chủ, vậy thì đừng trách ta không khách khí, ta lên ta cũng được.

Chương 3847

Vì vậy Đông Tây đều có điểm tương đồng, ví dụ như quy luật của chiến tranh, đến mức phải dùng đến dân tự do mới có thể đánh thắng, cách sự chia cắt cũng không xa.

Nhưng cũng có những điểm khác biệt, chủ lực của phương Tây là công dân. chủ lực của phương Đông là quân hộ, bát kỳ.

Mục tiêu cuối cùng của chiến tranh phương Tây là để công dân của mình làm ông chủ, mục tiêu cuối cùng của chiến tranh phương Đông là giải quyết vấn đề, nếu có ai vì muốn mình làm ông chủ mà đánh trận, sẽ không nhận được sự ủng hộ của mọi người, cuối cùng sẽ thất bại.

Giải quyết vấn đề có lợi cho tất cả mọi người, mình làm ông chủ chỉ có lợi cho mình.

Đối với một nền văn minh đại nhất thống, chắc chắn sẽ chọn cái trước.

Đến thời đại cyberpunk, ưu thế vũ khí trang bị lại xuất hiện, người có thể nắm giữ vũ khí sẽ trở thành quý tộc quân sự, vũ khí mạnh mẽ có thể khiến dân chúng tuyệt vọng, quý tộc quân sự nắm giữ khoa học kỹ thuật quân sự chính là tất cả.

Chiến đấu giữa các quý tộc quân sự là chủ đạo, nhưng cùng với sự phát triển, văn minh vẫn sẽ phải huy động công dân, dân tự do, đây chính là quá trình phát triển.

Hy Lạp phát triển như vậy, La Mã phát triển như vậy, người Anglo Saxon cũng phát triển như vậy, bất kỳ nền văn minh nào từ nhỏ đến lớn đều phát triển như vậy.

Giống như một doanh nghiệp gia đình lớn mạnh thành một công ty niêm yết, đều có quy luật.

Ban đầu chiếm giữ một loại ưu thế nào đó, lợi dụng ưu thế đó để chinh phạt tứ phương.

Nhưng ưu thế không thể mãi mãi là ưu thế, thế là bắt đầu lôi kéo đồng đội để hình thành thế lực.

Nhận được sự ủng hộ của đồng đội, tiếp tục mở rộng ra bên ngoài.

Sau đó mở rộng đến cực hạn, gặp phải các loại nhắm vào và phản kích, thế là bắt đầu huy động dân tự do.

Dân tự do một khi trỗi dậy, thế lực khu vực ở các nơi cũng lớn mạnh, phản kháng triều đình.

Tôn giáo cũng như vậy, ban đầu khi còn yếu, thì nhấn mạnh người được trời chọn, chỉ có mình mới là người được thần chọn.

Đợi đến khi không đánh lại người khác, thì là thần yêu thương thế nhân.

Phạm vi ngày càng lớn, các nơi đều tự mình giải thích giáo nghĩa, độc thần giáo liền chia cắt thành các phái khác nhau.

Nói đơn giản là vấn đề kiểm soát, ban đầu mình phát hiện ra ưu thế, nắm giữ ưu thế, chinh phạt tứ phương.

Nhưng rất nhanh địa bàn mình có thể kiểm soát đã đến cực hạn, liền cần người giúp đỡ.

Thế là đưa ra công dân chí thượng, mọi người đến giúp tôi, tôi cho các bạn bánh mì, nhà tắm công cộng, đấu trường.

Sau đó địa bàn tiếp tục mở rộng, thách thức của man di ngày càng kịch liệt, công dân cũng không đủ dùng.

Thế là để dân tự do gia nhập, cũng có thể trở thành công dân.

Nhưng dân tự do một khi đông, sức mạnh đều nằm trong tay các quân phiệt địa phương, ưu thế cũng chuyển sang tay họ, thế là chia cắt.

Đà Cổ Tát vẫn luôn học lịch sử, bây giờ đã là một giáo sư lịch sử, biết đây chính là quy luật phát triển từ nhỏ đến lớn.

Chiến tranh chỉ là một phương thức biểu hiện từ nhỏ đến lớn, trực quan nhất, sau khi huy động dân tự do, còn có thể khiến họ không nảy sinh tư duy công dân chí thượng, còn có thể duy trì không chia cắt, rất khó rất khó.

Đà Cổ Tát biết Dạ Chi Thành hiện tại chính là công dân chí thượng, vẫn chưa đến lúc huy động dân tự do: Bởi vì ưu thế vũ khí vẫn còn, công ty vẫn nắm giữ khoa học kỹ thuật, không cần xem xét việc huy động thêm nhân lực là có thể giành chiến thắng.

La Mã và Đại Việt đều là đến giai đoạn không huy động dân tự do thì không thể thắng, cuối cùng mới bất đắc dĩ phải huy động dân tự do.

La Mã vốn chỉ là một thành bang nhỏ được xây dựng trên sườn đồi, Đại Việt cũng là một nước nghèo kẹp giữa man di và Lục quốc.

Đều là đến mức không dùng dân tự do thì không thể hình thành ưu thế, vì vậy mới sử dụng thủ đoạn cuối cùng.

Đà Cổ Tát đã già rồi, nhưng vẫn chưa bao giờ từ bỏ, vẫn luôn nghiên cứu lịch sử.

Nhưng càng nghiên cứu, y càng phát hiện ra giữa những dòng chữ của lịch sử chỉ có hai từ: ăn thịt người.

Chiến tranh là chuyện vô cùng thường thấy trong lịch sử, và chiến tranh thắng có cái lợi của thắng, thua cũng có cái lợi của thua.

Nếu giới quý tộc quân sự thắng, họ sẽ cướp bóc tài nguyên từ nước ngoài, mình ăn thịt, dân chúng húp canh.

Nếu giới quý tộc quân sự thua, họ sẽ phải tìm cách vận động công dân, thậm chí vận động cả dân tự do.

Nếu giới quý tộc quân sự có thể dựa vào sức mạnh của chính mình để giải quyết vấn đề thì chắc chắn không cần đến sự giúp đỡ của người khác.

Một người nông dân có thể tự mình luyện sắt thì không cần thợ rèn, tự chữa bệnh thì không cần thầy thuốc, tự dệt vải thì không cần thợ dệt.

Nhưng rõ ràng là không thể, nên người nông dân mới hợp tác với thợ rèn, thầy thuốc, thợ dệt, đồng thời thợ rèn cũng phải hợp tác với người khác.

Chính vì năng lực của mọi người có giới hạn, nên mới cần người giúp đỡ.

Khi vũ khí của giới quý tộc quân sự không còn chiếm ưu thế, họ mới trao cơ hội cho công dân và dân tự do.

Nước Ngụy sở dĩ biến pháp là vì nước Ngụy nằm ở vùng đất tứ chiến, đông tây nam bắc toàn là kẻ địch, chỉ dựa vào giới quý tộc quân sự cũ đã không thể chống lại ngoại xâm, muốn thắng thì phải huy động công dân.

Nước Đại Việt sở dĩ biến pháp là vì Đại Việt nằm ở Quan Trung, phía tây là Khuyển Nhung, phía đông là Lục Quốc.

Đặc biệt là nước Ngụy mấy lần chiếm đóng lãnh thổ Đại Việt.

Đại Việt đánh thế nào cũng không thắng nổi, chỉ có thể huy động dã nhân, tức là dân tự do.

Thậm chí một công dân như Cường Ni Ngân Thủ, cũng vì bản thân không thể thắng nổi công ty nên mới phải huy động người hâm mộ.

V cũng vì mình không thắng nổi nên mới phải huy động những kẻ lang thang.

Công ty điên cuồng nghiên cứu phát triển vũ khí trang bị, chỉ cần tạo ra ưu thế vũ khí là có thể dựa vào giới quý tộc quân sự để thống trị Dạ Chi Thành.

Bom hạt nhân, vệ tinh quân sự, siêu chip, hacker hùng mạnh.

Những thứ này đều là để dùng ưu thế vũ khí đánh bại kẻ địch, chỉ cần rất ít binh sĩ là đủ.

Đây cũng là phương thức chủ yếu của các cuộc chiến tranh công ty, đối đầu bằng vũ khí.

Đà Cổ Tát đã nghiên cứu ba cuộc chiến tranh công ty, các công ty đã sử dụng đủ loại vũ khí trang bị đời mới để tấn công tầm xa, mục tiêu tấn công chủ yếu là phá hoại các nhà máy sản xuất của công ty đối thủ, các vùng sản xuất nguyên liệu, các tuyến đường vận chuyển, hy vọng thông qua cách này để hủy diệt sức sản xuất của các công ty khác.

Vũ khí trang bị lợi hại như vậy, vai trò của binh sĩ trở nên rất nhỏ.

Tuy nhiên, vì chiến tuyến kéo dài, Dạ Chi Thành vẫn phải huy động lính công dân.

Vai trò chủ yếu của lính công dân là trấn áp dân chúng của phe địch, chứ không phải ra trận giết giặc.

Muốn giết giặc thật sự, các loại vũ khí hạng nặng mới là chủ lực, binh sĩ chỉ là bia đỡ đạn.

Điều này cũng dẫn đến việc Cường Ni làm lính đào ngũ và nhận được sự đồng tình rộng rãi.

Mặc dù Cường Ni không hoàn thành nghĩa vụ, nhưng chiến tranh hiện nay chủ yếu vẫn do giới quý tộc quân sự phụ trách, công dân chỉ là vai phụ.

Đà Cổ Tát biết rằng muốn nâng cao địa vị của lính công dân, thậm chí cả dân tự do, thì cần phải có một cuộc đại chiến, một cuộc đại chiến mà giới quý tộc quân sự bất lực.

Ví dụ như khi Trùng tộc xâm lược, số lượng kẻ địch rất đông, trong tình huống vũ khí hạng nặng của giới quý tộc quân sự hoàn toàn không thể thắng nổi, thì sẽ cần rất nhiều binh sĩ.

Chiến tranh cũng là một trong những yếu tố của sự biến đổi xã hội.

Đà Cổ Tát không thể không thừa nhận lịch sử tàn khốc như vậy, đều là chém giết mà ra.

Phương Tây đề cao công dân, không phải vì quý tộc tốt bụng, mà là vào thời điểm năm mươi vạn Mark một ổ bánh mì, công dân thật sự sẽ cầm đao đồ sát, thần cản giết thần, phật cản giết phật.

Quyền công dân được hạ xuống, cũng là do dân tự do đã chiến đấu và làm việc không ngừng nghỉ trên chiến trường và trong nhà máy mà đổi lấy.

Tuy nhiên, có thể giành thiên hạ trên lưng ngựa, nhưng không thể cai trị thiên hạ trên lưng ngựa.

Những thứ giành được qua chiến tranh, trong thời bình lại bị đoạt đi hết.

Đà Cổ Tát biết rằng sau khi chiến thắng chiến tranh, không có nghĩa là mọi việc đều tốt đẹp, những việc cần làm tiếp theo mới là quan trọng nhất.

Tiếc là Dạ Chi Thành chưa hề đề xuất bất kỳ hướng giải quyết vấn đề nào trong thời bình, vì vậy thời bình đã trở thành giai đoạn chuẩn bị cho cuộc chiến tranh tiếp theo.

Chương 3848

Hòa bình là để chuẩn bị cho cuộc chiến tranh tiếp theo, một khi mâu thuẫn nội bộ gia tăng, liền phải chuyển dời ra bên ngoài, liền phải đánh nhau.

Giống như bây giờ, sau khi Hoang Phản Tam Lang chết, Hoang Phản Lại Tuyên hoàn toàn không thể cải cách công ty, các lãnh đạo cấp cao của công ty cảm thấy có thể phát động một cuộc chiến tranh công ty mới, mình không sống tốt thì người khác cũng đừng hòng sống tốt.

Chỉ có chiến tranh mới có thể thay đổi cục diện bất lợi, công tử, tiểu thư, hãy quyết định đi.

Các lãnh đạo cấp cao gây áp lực lên anh em nhà Hoang Phản, bắt họ phải đồng ý khai chiến.

Khai chiến sẽ có rất nhiều người chết, tôi kế nhiệm cha tôi, là hy vọng đưa công ty trở lại con đường tạo phúc cho nhân loại.

Khoa học kỹ thuật đã phát triển, chúng ta nên dùng khoa học kỹ thuật để nhiều người được hưởng lợi hơn, chứ không phải nghĩ đến việc phát động chiến tranh.

Khoa học kỹ thuật phát triển, trước tiên phải để công ty hưởng lợi mới là đúng.

Công ty có lợi nhuận, mới có tiền tiếp tục thúc đẩy khoa học kỹ thuật.

Nếu chúng ta đem tiền cho người khác, làm sao duy trì ưu thế khoa học kỹ thuật.

Tiền chỉ có bấy nhiêu, chia ra ngoài thì sẽ không còn.

Nghiên cứu phát triển cần tiền, lương bổng cần tiền, bây giờ chúng ta không có nhiều tiền như vậy, chỉ có thể đánh nhau, đánh sập năng lực sản xuất của các công ty khác, độc chiếm thị trường, mới có thể thu hồi vốn, tiếp tục thúc đẩy khoa học kỹ thuật.

Nếu công ty không thể có lợi nhuận, chúng ta làm sao tạo phúc cho nhân loại.

Hoang Phản Lại Tuyên không nói nên lời.

Hoang Phản Hoa Tử nhìn anh trai, cô đã biết từ vệ sĩ rằng anh trai đã giết cha, nhưng cô không vạch trần anh ta, vì cô cũng muốn xem anh trai có thật sự làm cho công ty tốt hơn không.

Tiếc là anh trai làm cô thất vọng, mặc dù có lý tưởng rất tốt, nhưng hiện thực không vận hành theo lý tưởng của anh ta.

Khoa học kỹ thuật phát triển, theo lý thuyết là để tạo phúc cho nhân loại.

Nhưng sự thật là khoa học kỹ thuật phát triển là để tạo phúc cho một số ít người, còn đại đa số người phải gánh chịu chi phí phát triển khoa học kỹ thuật.

Chẳng lẽ chỉ có thể khai chiến sao.

Hoang Phản Lại Tuyên hỏi.

Chỉ có thể như vậy, nếu không công ty sẽ tiêu đời, chỉ có thể dùng trang bị trong kho vũ khí để đánh sập năng lực sản xuất của các công ty khác.

Một thế giới không có công ty Hoang Phản thì không có ý nghĩa.

Vốn tưởng rằng cha chết rồi, công ty sẽ có thể thay đổi, kết quả lại ngày càng tồi tệ.

Chẳng lẽ mình thật sự phải khai chiến sao.

Nhìn các nguyên lão của công ty ai nấy đều ánh mắt hung tợn.

Hoang Phản Lại Tuyên biết rằng, nếu mình từ chối, e rằng cũng sẽ chết vì tám vết đạn, những người này sẽ không cho mình cơ hội phản đối.

Được thôi.

Cuối cùng hắn đồng ý khai chiến.

Thế là chiến tranh công ty lại một lần nữa bắt đầu.

Đánh nhau rồi sao.

Về đến Trái Đất, Đại Vệ trợn mắt há mồm, không biết đây là tình huống gì, bọn họ rời đi chưa đầy một tháng mà đã long trời lở đất.

Tố Tử cũng không nói nên lời, Dạ Chi Thành lại giở trò cũ, tấn công năng lực sản xuất của các công ty khác.

Công ty cũng có lý lẽ của mình: Cuộc chiến này là để duy trì thương mại tự do, duy trì ý chí tự do, tấn công những năng lực sản xuất dư thừa đang phá hoại thị trường.

Năng lực sản xuất của các công ty khác đều là dư thừa, nên bị tiêu diệt.

Chỉ có năng lực sản xuất của mình mới là năng lực sản xuất tự do.

Vì thương mại tự do, vì ý chí tự do.

Vì tự do mà phát động chiến tranh.

Đây là tự do kiểu gì, đơn giản là tôi tự do, còn anh không tự do.

Đại Vệ thấy công ty Hoang Phản nhân danh tự do để phá hoại năng lực sản xuất của người khác, rất tức giận.

Nhưng hiện thực thật phũ phàng, dù Đại Vệ có tức giận cũng không thể thay đổi được cuộc chiến tranh.

Biết làm sao bây giờ.

Lộ Tây cũng rất bất lực, đi lên mặt trăng một chuyến, trở về Trái Đất phát hiện Trái Đất còn tồi tệ hơn.

Tố Tử thì đã quen rồi, cô sống từ cuối thế kỷ hai mươi đến bây giờ, bề ngoài là một cô bé loli, nhưng nội tâm đã tám mươi tuổi, cả đời này đã trải qua nhiều cuộc chiến tranh, sóng to gió lớn đều đã trải qua, biết đây lại là công ty đang chuyển dời mâu thuẫn mà thôi.

Hủy diệt sức sản xuất, chết đi một số người, rồi lại hòa bình.

Sau đó hòa bình được một hai chục năm lại tiếp tục đánh, đây là chuyện không có cách nào, đây chính là lịch sử.

Hòa bình là thứ xa xỉ, chiến tranh mới là trạng thái bình thường.

Dù sao chiến tranh công ty cũng không lan rộng ra toàn thế giới, chỉ là một số vũ khí công nghệ cao ra trận.

Tố Tử đã quen rồi, đánh nhau nhiều hơn cho khỏe, chiến tranh là thứ cần thiết.

Tiếp tục sống thôi.

Đại Vệ nói: Đánh thì đánh, dù sao việc kinh doanh của chúng ta vốn dĩ là đao kiếm đổ máu, bất kể là hòa bình hay chiến tranh, kinh doanh vẫn là kinh doanh, sẽ không thay đổi.

Tố Tử nghe vậy, biết Đại Vệ vẫn muốn tiếp tục làm lính đánh thuê.

Vậy kịch bản của mình không phải là lãng phí sao.

Phải tìm cách sắp xếp cho họ một công việc tốt, cô cảm thấy có thể truyền lại Tư Duy Chiến Thần cho họ, để họ làm chiến sĩ tư duy, cũng tốt hơn làm lính đánh thuê.

Chiến sĩ tư duy ít nhất cũng an toàn, cũng không cần lo lắng về tiền lương.

Đại Vệ trở về Trái Đất, vốn định điều tra hậu trường của bộ phim Trọng Sinh Nữ Nhi Chi Hắc Khách Quá Gia Gia, xem tại sao câu chuyện trong phim lại trùng khớp với cuộc sống của mình đến vậy.

Nhưng kế hoạch không theo kịp thay đổi, trở về Dạ Chi Thành phát hiện đã đang đánh nhau.

Năng lực sản xuất của kẻ địch càng yếu, Dạ Chi Thành càng tốt, công ty Hoang Phản càng ổn định.

Đây chính là phương pháp phát tài trong thời loạn.

Trung tâm kinh tế dịch chuyển có liên quan mật thiết đến chiến tranh, chiến tranh có thể làm cho một nơi thịnh vượng, cũng có thể làm cho một nơi suy yếu.

Chỉ cần đánh sập năng lực sản xuất của người khác, mình sẽ kê cao gối mà ngủ, đúng là đạo lý này.

Nhưng vấn đề là làm sao đảm bảo người sụp đổ cuối cùng không phải là mình.

Vậy thì phải làm cho cả thế giới loạn lên, tuyệt đối không thể để bất kỳ nơi nào ổn định, như vậy Dạ Chi Thành mới có thể trở thành khu vực hòa bình nhất.

Ở đại đa số khu vực, vẫn là chế độ kế thừa theo huyết thống, huyết thống đại diện cho tất cả.

Chế độ phân công bằng tiền bạc của Dạ Chi Thành tiên tiến hơn huyết thống một chút, giống như tôn giáo tiên tiến hơn huyết thống một chút.

Dạ Chi Thành có năng lực sản xuất, còn có chế độ tiên tiến hơn đại đa số khu vực trên thế giới, lẽ ra phải là mạnh nhất thiên hạ.

Trừ khi có nơi nào đó có thể có sức sản xuất mạnh hơn, chế độ phân công mạnh hơn.

Chiến tranh công ty bắt đầu, tất cả đạn pháo đều được bắn ra.

Đội lính đánh thuê của Đại Vệ lại phải ra tay, tham gia vào các nhiệm vụ nguy hiểm, kiếm nhiều tiền hơn.

Tố Tử trở về, vốn định đổi cho họ một công việc ổn định, kế thừa chức vị Tư Duy Chiến Thần.

Kết quả là chiến tranh nổ ra, cả thế giới đều loạn lên.

Lại loạn lên rồi.

Tố Tử bất lực, nhưng vẫn quyết định ngăn cản Đại Vệ tiếp tục làm lính đánh thuê, công việc này không thể kéo dài.

Tố Tử trực tiếp dịch chuyển tất cả mọi người đến căn cứ dưới đáy biển.

Vút, Đại Vệ chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, rồi trước mắt tối sầm, đến khi tầm nhìn khôi phục lại, phát hiện mình đã đến một không gian trắng xóa kỳ lạ.

Mọi người không sao chứ.

Cậu ta quan tâm đồng đội trước tiên.

Chương 3849

Chúng ta không phải đang chuẩn bị đi tập kích kho đạn sao.

Đây còn là Dạ Chi Thành không.

Lộ Tây hỏi.

Mọi người đứng dậy quan sát, phát hiện nơi này trông giống như một loại phòng thí nghiệm nào đó.

Chào mừng đến với căn cứ Tư Duy Chiến Thần, tôi là người phụ trách Đỗ Lan, các bạn trẻ, các bạn đã được chọn để trở thành chiến sĩ tư duy, sứ mệnh cao cả bảo vệ tư duy đã đặt lên vai các bạn, hãy đi tạo ra kỳ tích.

Đỗ Lan trực tiếp bổ nhiệm họ làm chiến sĩ.

Nhưng đám lính đánh thuê ai nấy đều ngơ ngác, rõ ràng không có hứng thú gì với sứ mệnh và kỳ tích, họ chỉ quan tâm đến tiền.

Tiền bạc mới là tiêu chuẩn phân công của Dạ Chi Thành, có tiền là người trên người, không có tiền là người dưới người.

Tiêu chuẩn phân công khác nhau, tự nhiên sẽ có những mưu cầu khác nhau.

Nếu xem trọng thành tích, thì là vạn ban giai hạ phẩm duy hữu độc thư cao.

Nếu xem trọng chủng tộc, thì là họ quyết định tất cả.

Nếu xem trọng tiền, tự nhiên là có tiền mua tiên cũng được.

Nhưng vấn đề đến rồi, kiếm tiền có cần tư liệu sản xuất không, chỉ dựa vào làm công có thể kiếm được nhiều tiền không.

Dù cho diễn viên, ngôi sao thể thao có thể kiếm được rất nhiều tiền, vậy tiền của họ có thể chuyển hóa thành tư liệu sản xuất không.

Nếu không thể chuyển hóa, con cháu của họ không thể nào sao chép được thành công của mình.

Mà tư liệu sản xuất được truyền thừa như thế nào.

Dựa trên nguyên tắc tài sản tư hữu bất khả xâm phạm, tư liệu sản xuất tự nhiên cũng được truyền từ đời này sang đời khác, xem huyết thống.

Nhưng người bình thường sẽ không theo đuổi tư liệu sản xuất, mà theo đuổi xe sang nhà đẹp, rồi tìm cách cho con cái mình làm bác sĩ, luật sư, giám đốc tài chính, dựa dẫm vào những người sở hữu tư liệu sản xuất.

Rốt cuộc mọi người đều tin vào tiền, chỉ một mình mình không theo đuổi tiền cũng không thể thay đổi xã hội.

Muốn thay đổi tiêu chuẩn phân công bằng tiền, rất khó, rất khó.

Đương nhiên cũng không phải không thể thay đổi, hãy đi theo đạo, quy tắc của tôn giáo không phải là tiền bạc, mà là tín ngưỡng.

Tôn giáo rất coi trọng giáo dục, vì chỉ có truyền bá giáo nghĩa, mọi người đều đọc kinh thư, mới có thể phân công.

Càng hiểu rõ giáo nghĩa, địa vị càng cao.

Bất kể là hòa thượng hay thần phụ đều như vậy, đều cần biện kinh, phải thông thạo giáo nghĩa như lòng bàn tay.

Càng biện kinh giỏi, địa vị càng cao.

Lúc này, đám lính đánh thuê chỉ nhìn tiền, không nhìn những thứ khác.

Anh là ai.

Đây là đâu.

Thụy Bối Tạp rút súng lục chĩa vào đầu Đỗ Lan, hỏi: Trả lời, nếu không tôi sẽ bắn.

Cô bé, vừa nãy tôi đã nói rồi, tôi là Đỗ Lan, đây là căn cứ Tư Duy Chiến Thần.

Tôi nghe rồi, nhưng hoàn toàn không hiểu, cần anh giải thích cặn kẽ.

Thuật bắn súng của cô rất chuẩn, bây giờ là trong vòng bảy bước, cô không thể bắn trượt.

Đi theo tôi, tôi có thể giải thích.

Đỗ Lan nói.

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng vẫn quyết định đi theo hắn ra ngoài.

Căn cứ rất lớn, Đỗ Lan dẫn họ từ phòng nghỉ đến kho chứa cơ giáp.

Mọi người nhìn thấy những người máy khổng lồ thì trợn mắt há mồm, Lộ Tây không nhịn được nói: Có lẽ chúng ta đã bị hacker xâm nhập, rơi vào thế giới ảo, mọi thứ trước mắt chúng ta đều là ký ức ảo.

Không phải, đây là thế giới thực, các bạn là những chiến sĩ được Tư Duy Chiến Thần dịch chuyển đến.

Đỗ Lan nói: Nhìn các bạn xem, cốt cách kinh kỳ, tướng mạo đường đường, một thân chính khí, hai tay áo thanh phong, ánh mắt kiên định như thể muốn hiến thân cho sự nghiệp xây dựng xã hội tư bản chủ nghĩa, thật sự quá thích hợp để bảo vệ Trái Đất.

Mọi người mặt đầy dấu hỏi.

Để tôi giải thích một chút, Tư Duy Chiến Thần là sức mạnh bảo vệ tồn tại để chống lại quái thú tư duy.

Quái thú tư duy là những con quái vật tham lam sinh ra từ tư duy của con người, những con quái vật này vô cùng ngoan cường, mỗi lần xuất hiện đều gây ra sự phá hoại to lớn.

Chỉ có Tư Duy Chiến Thần mới có thể bảo vệ thế giới này, các bạn đều là những thanh niên mới xuất sắc của xã hội tư bản chủ nghĩa, nhiệm vụ bảo vệ thế giới xin giao cho các bạn.

Bọn họ trợn mắt há mồm, chưa bao giờ nghĩ rằng việc cứu thế giới lại có liên quan đến mình.

Điều họ nghĩ chỉ là kiếm tiền, sau đó lái xe sang, ở nhà đẹp, đeo đồng hồ hiệu, cưới vợ đẹp, chưa bao giờ nghĩ đến việc cứu thế giới.

Cứu thế giới và bọn họ chẳng liên quan gì đến nhau cả.

Bọn họ nhìn Đỗ Lan như nhìn một tên ngốc, chỉ thiếu điều hỏi anh có bị bệnh tâm thần không.

Các bạn đừng nhìn tôi như vậy, tôi cũng biết những thanh niên ưu tú của xã hội tư bản các bạn đều hướng về tiền bạc.

Yên tâm, lương của chiến sĩ tuyệt đối không thấp, hơn nữa còn có đội cứu viện chuyên nghiệp, chỉ cần làm việc tốt, sau khi nghỉ hưu còn có bảo hiểm dưỡng lão.

Hơn nữa bảo hiểm dưỡng lão của các bạn còn có thể đầu tư vào cổ phiếu và trái phiếu Mỹ, hoàn toàn là tiền vào như nước.

Có lương hưu, tôi có thể rút ra không.

Thụy Bối Tạp hỏi.

Chúng tôi dùng máy tính lượng tử để đầu tư cổ phiếu, không cần lo lỗ vốn.

Nếu nhất quyết muốn rút ra, đương nhiên cũng có thể.

Nhưng các bạn là thanh niên mới của chủ nghĩa tư bản, nên có khí phách, nên mạnh dạn chiến đấu trên thị trường tài chính, đói chết kẻ nhát gan, no chết kẻ liều mạng.

Đỗ Lan nắm chặt tay nói, khuyến khích họ tham gia vào trò chơi tư bản.

Nhưng đa số bọn họ không thích tài chính, thích vật chất hơn, có tiền là biến tư bản thành tài sản, thành nhà cửa, xe cộ cho chắc ăn, hoàn toàn không giống thanh niên mới của trò chơi tư bản.

Tôi muốn rút ra.

Thụy Bối Tạp nói.

Đỗ Lan nói: Phải hoàn thành thủ tục nhập chức, làm việc đủ ba mươi năm, trong ba mươi năm này mọi chi phí đều do chúng tôi chịu.

Các bạn nhìn Tư Duy Chiến Thần này, nhìn căn cứ dưới đáy biển này, thực lực của chúng tôi rất mạnh, các bạn không cần nghi ngờ, chúng tôi có tiền dùng không hết.

Mạnh như vậy, tại sao trước đây chưa từng nghe nói về các anh.

Đại Vệ hỏi.

Vì chúng tôi khiêm tốn.

Đỗ Lan nói: Ý các bạn thế nào.

Lộ Tây hỏi: Các anh có nhiều tiền như vậy, tiền từ đâu ra.

Chắc không phải từ trên trời rơi xuống, hay là các anh tự in.

Cô gái này, đừng nói nữa, cô đừng nói nữa, câu hỏi này rất hay.

Tiền tự nhiên không phải tự in, cũng không phải từ trên trời rơi xuống, mà là do chúng tôi kiếm được.

Chúng tôi nắm giữ một lượng lớn sản xuất phần cứng và phần mềm, còn có một lượng lớn ngành công nghiệp năng lượng và tư liệu sản xuất, đương nhiên quan trọng nhất chính là khả năng dùng máy tính lượng tử đầu tư cổ phiếu.

Tiền không ngừng được chúng tôi thu gom rồi tiêu hao, có thể nói chúng tôi là tảng đá đè giữ cho kinh tế thế giới không lạm phát, nếu không có chúng tôi, thế giới đã sớm lạm phát bùng nổ rồi.

Đỗ Lan kiêu ngạo nói, lúc này trên ngực hắn chỉ thiếu một chiếc cà vạt sọc đỏ tươi.

Mọi người đều không nói nên lời.

Vẫn cảm thấy rất giả.

Lộ Tây nói, những người khác cũng có cảm giác tương tự, như thể đang rơi vào một ký ức ảo.

Không thể không nói, trong thời đại cyberpunk, thực và ảo khó phân biệt, thật biến thành giả, giả biến thành thật, thật thật giả giả không thể phân biệt.

Tố Tử sắp xếp cho các thành viên đội lính đánh thuê thay thế Cửu Khóa trở thành những chiến sĩ tư duy mới, chiến đấu để bảo vệ Trái Đất.

Nhưng đám lính đánh thuê chưa từng được giáo dục kiểu này, suy nghĩ của họ chỉ là kiếm tiền, chứ không phải chiến đấu vì trách nhiệm và sứ mệnh.

Các thành viên Cửu Khóa không phải đã từng đi lính thì cũng đã đi học, đều đã được giáo dục về sứ mệnh, đều hiểu rõ trách nhiệm của mình thông qua giáo dục, họ không chiến đấu vì tiền bạc, mà là vì đồng đội và quốc gia.

Không có tiền cũng phải chiến đấu, đây là sứ mệnh, nếu mình được huấn luyện mà không ra trận, thì ai ra.

Nhưng lính đánh thuê không có suy nghĩ đó, họ chiến đấu vì tiền, tuy giữa các thành viên có tình hữu nghị, nhưng không có tiền thì không mạo hiểm.

Vì vậy Đỗ Lan đưa ra một mức giá mà họ không thể từ chối, nói: Lương hưu của các bạn sẽ sinh ra tiền, số tiền này đủ để mua cả phần đời còn lại của các bạn.

Có thể cân nhắc một chút.

Nói cách khác là anh muốn thuê chúng tôi cả đời.

Thụy Bối Tạp hỏi.

Chương 3850

Có thể nói như vậy, tôi cho các bạn thời gian thảo luận một chút.

Đỗ Lan nói: Tôi đi trước, xin cứ tự nhiên.

Đỗ Lan rời đi, những người khác vẫn chưa phản ứng lại.

Nhìn người máy khổng lồ trước mắt, họ vẫn không biết thật hay giả.

Lúc này có một nhân viên đi tới, hỏi: Các bạn là những chiến sĩ tư duy mới sao.

Có muốn lại gần xem không.

Trước đây cũng có chiến sĩ tư duy à.

Có chứ, thế hệ chiến sĩ tư duy trước cũng là một đội, nhưng họ đều là dân chuyên nghiệp được đào tạo bài bản.

Nhân viên nói: Họ cùng nhau điều tra các vụ án, phá giải chân tướng, tấn công tội phạm, trừng trị cái ác.

Có thể nói họ đã đốt cháy cuộc đời mình để bảo vệ thế giới, bây giờ họ đã già, cần người kế nhiệm.

Chưa bao giờ nghe nói về Tư Duy Chiến Thần, cũng chưa nghe nói chúng tôi được ai bảo vệ.

Tôi biết ngay là các bạn sẽ không cảm kích Tư Duy Chiến Thần mà, may là họ đều tự nguyện chiến đấu, sẵn sàng hy sinh mạng sống của mình, mới có thể để các bạn sống hạnh phúc.

Nhân viên nói: Các bạn cũng phải làm việc chăm chỉ, tương lai thế giới trông cậy vào các bạn.

Không có cảm giác thực tế, tại sao đột nhiên lại cần họ bảo vệ thế

giới.

Chúng tôi chỉ là lính đánh thuê, chỉ là những người bình thường ở Dạ Chi Thành, tại sao lại là chúng tôi.

Đại Vệ cuối cùng cũng hỏi câu này.

Nhân viên nói: Tôi không biết, nhưng nếu đã chọn các bạn, các bạn hoàn toàn có thể làm việc tốt.

Làm gì có chuyện đó.

Chẳng lẽ còn ép buộc chúng tôi bảo vệ thế giới.

Thế giới này có gì đáng để bảo vệ.

Hủy diệt đi cho rồi, theo tôi thấy thế giới này căn bản không cần thiết phải tồn tại.

Thụy Bối Tạp nói một cách trung nhị.

Nhân viên nói: Xem ra các bạn đã trải qua những chuyện rất tồi tệ, hãy đến phòng trưng bày xem thử đi, có lẽ suy nghĩ của các bạn sẽ thay đổi.

Phòng trưng bày ở ngay đằng kia.

Anh ta đưa tay chỉ vị trí.

Cả nhóm cũng không có việc gì làm, bèn đi vào phòng trưng bày, bên trong là những trải nghiệm trong quá khứ của Cửu Khóa.

Dùng từng tấm ảnh và từng món đồ có giá trị kỷ niệm để kể câu chuyện của Cửu Khóa, họ đã nhìn chằm chằm vào bóng tối, nhưng cuối cùng vẫn tin vào ánh sáng.

Nhìn chằm chằm vào bóng tối không nhất thiết phải đồng hóa với nó, cũng có thể giữ cho mình trong sạch.

Những vụ án mà Cửu Khóa phá được đều vô cùng tàn khốc, không coi con người ra gì, thân thể và linh hồn con người đều biến thành hàng hóa mua bán, tội phạm chuyên nhắm vào các nhóm yếu thế trong xã hội, dùng những thủ đoạn tàn nhẫn nhất để làm hại người yếu thế hòng trục lợi cho mình.

Cửu Khóa hết lần này đến lần khác phá án, hết lần này đến lần khác bắt giữ tội phạm, nhưng tội phạm lại liên tục xuất hiện, câu chuyện cảnh sát bắt trộm giống như một vòng xoáy không bao giờ ngừng.

Những bức ảnh hiện trường vụ án rất có sức tác động, ngay cả những lính đánh thuê đã thấy nhiều cũng phải run sợ.

Họ đối đầu với những kẻ địch mạnh, giết cũng là những đối thủ có vũ trang.

Nhưng trong ảnh, nhiều nạn nhân là những nhóm yếu thế, những đứa trẻ hoặc thiếu nữ không có sức chống cự, không thể phản kháng mặc cho người ta giày vò.

Thụy Bối Tạp bình thường mạnh mẽ cũng không nỡ nhìn, ngay cả mấy người đàn ông cũng nhíu mày, không muốn nhìn thêm.

Ngược lại, Lộ Tây rất bình tĩnh, như thể đã quen với những chuyện này.

Cô là một siêu hacker, khi huấn luyện đã bị buộc phải xem đủ loại nội dung đen tối trên mạng.

Mạng internet có kiểm duyệt, rất nhiều video đã bị xóa ở giai đoạn kiểm duyệt, hoàn toàn không được đưa đến trước mặt khán giả.

Nội dung của những video bị xóa này rất nặng đô, người bình thường hoàn toàn không thể chịu đựng nổi, chỉ cần nhìn một lần là sẽ bị ám ảnh tâm lý cả đời.

Mà Lộ Tây và những người khác khi huấn luyện, đã bị buộc phải xem rất nhiều video tàn nhẫn không qua kiểm duyệt, lúc đó họ hoàn toàn không thể trốn tránh, bị ấn đầu xuống xem, trực tiếp truyền vào não họ.

Dù cho cơ thể cứ nôn mửa, cũng phải tiếp tục xem.

Lộ Tây đã xem quá nhiều video tàn nhẫn không giới hạn, cuối cùng mới vượt qua được cửa ải đầu tiên, tiếp nhận khóa huấn luyện tiếp theo.

Lúc đó cô mới sáu, bảy tuổi.

Cô không sợ à.

Hướng dẫn viên phòng trưng bày hỏi.

Những bức ảnh này quả thực tàn nhẫn, nhưng có thể được đặt ở đây, tội phạm gây án ít nhất đã sa lưới, còn có rất nhiều, rất nhiều chuyện không giới hạn mà tội phạm vẫn còn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Lộ Tây nói: Có thể sa lưới, những nạn nhân này đều có thể có một lời giải thích, đã là không tồi rồi.

Cô biết những video không giới hạn trên mạng đến từ khắp nơi trên thế giới, rất nhiều tội phạm vẫn còn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, hoàn toàn không nhận bất kỳ hình phạt nào.

Lộ Tây là một hacker tường đen được huấn luyện chuyên nghiệp, phải đối mặt với sự tấn công của thế giới mạng chưa qua kiểm duyệt, tinh thần vô cùng vững vàng.

Đúng vậy, Cửu Khóa tuy đã phá rất nhiều vụ án, nhưng cũng chỉ là một thành phố, một phần vụ án trong một khu vực mà thôi, không thể bắt hết tất cả người xấu.

Hướng dẫn viên nói: Hơn nữa cuối cùng họ cũng bị phản bội, cuối cùng nhận ra rằng phá án không cứu được cả thế giới, bèn chuyên tâm đánh quái thú.

Quái thú rốt cuộc là gì.

Tôi chưa từng nghe nói có quái thú.

Đại Vệ hỏi.

Quái thú tư duy là thứ được ngưng tụ từ tư duy của con người, các bạn chưa nghe nói cũng là bình thường.

Bởi vì ký ức về việc nhìn thấy quái thú tư duy đều sẽ được quản lý nghiêm ngặt, tránh gây hoảng loạn.

Hướng dẫn viên nói: Các bạn cũng biết, một khi quái thú tư duy xuất hiện, chắc chắn sẽ có các tổ chức bảo vệ động vật đứng ra bảo vệ.

Nếu là quái thú, sao lại có thể bảo vệ.

Đại Vệ nói.

Lộ Tây cũng không nhịn được nói: Nếu quái thú là mối đe dọa làm hại con người, tại sao lại có tổ chức bảo vệ động vật bảo vệ quái thú.

Ví dụ như quái thú xuất hiện ở Nhật Bản, vậy thì dân chúng Nhật Bản phải chịu khổ, có liên quan gì đến các tổ chức bảo vệ động vật ở các quốc gia khác đâu.

Họ vẫn sẽ vì lợi ích của mình mà hô hào bảo vệ.

Họ chắc chắn sẽ yêu cầu dân chúng Nhật Bản cùng tồn tại với quái thú trên cơ sở không làm hại nó.

Cái gọi là tổ chức bảo vệ rất nhiều đều là những kẻ đứng bên kia sông xem lửa cháy, nạn nhân không thể giúp họ kiếm tiền, nhưng quái thú thì có thể.

Cái này.

Mọi người đều không nói nên lời, hình như đúng là như vậy, một phương có nạn, tám phương bấm like.

Một nơi gặp phải quái thú tư duy, người ở nơi khác quả thực không cần phải lo lắng, ngược lại còn lợi dụng cơ hội này để kiếm tiền.

Con người không thể hiểu nhau.

Đại Vệ nói.

Vì vậy chúng tôi sẽ che giấu sự tồn tại của quái thú tư duy, âm thầm đánh bại là được rồi.

Tránh để kẻ có ý đồ xấu lợi dụng quái thú tư duy làm to chuyện.

Hướng dẫn viên nói: Sau này xin giao cho các bạn, thế giới cần các bạn.

Chúng tôi vẫn chưa đồng ý.

Đại Vệ nói.

Hướng dẫn viên nói: Các bạn nên đồng ý, cuộc đời của các bạn nếu bỏ lỡ cơ hội này, sau này cũng chỉ có thể tầm thường vô vị, cuối cùng chết đi một cách vô nghĩa.

Nhưng trở thành chiến sĩ tư duy, các bạn sẽ chiến đấu để bảo vệ thế giới, dù có chết trận cũng là chết đúng chỗ, gia đình các bạn cũng sẽ tự hào về các bạn.

Đại Vệ nghĩ đến mẹ mình, nếu bà còn sống, không biết có ủng hộ mình không.

Tít.

Ngay khi mọi người đang tham quan, quái thú tư duy xuất hiện.

Chuyện gì vậy.

Nghe thấy báo động, Đại Vệ và những người khác vẫn còn ngơ ngác.

Là quái thú tư duy xuất hiện, chuẩn bị xuất kích.

Đỗ Lan tìm thấy họ và nói.

Chúng tôi vẫn chưa đồng ý.

Không có thời gian, xuất phát.

Đỗ Lan trực tiếp dịch chuyển họ đến phòng điều khiển, rồi nói: Tư Duy Chiến Thần xuất kích.

Vút, lập tức có mặt trên chiến trường.

Chiến trường là một con quái vật vũ khí được tạo thành từ đủ loại công nghệ, phát ra âm thanh: Thêm quân, ta yêu chiến tranh.

Đây là quái thú được tạo thành từ tư duy chiến tranh, rất mạnh, các bạn chú ý.

Giọng của Đỗ Lan truyền ra từ thiết bị liên lạc.

Chúng tôi hoàn toàn không biết điều khiển.

Đại Vệ hét lớn.

Rất tốt, rất có tinh thần, cứ dùng giọng lớn nhất của các bạn hét lên, giọng của các bạn sẽ chuyển hóa thành sức chiến đấu, hét càng lớn, sức chiến đấu càng mạnh.

Hét càng to, sức chiến đấu càng mạnh, đây chính là sức mạnh của tư duy chiến thắng, đây chính là sức mạnh của âm nhạc.

Âm nhạc là phải để mọi người nghe thấy, càng nhiều người nghe thấy, càng nhiều người hưởng ứng, sức mạnh càng lớn.

Vì vậy phải học nghệ thuật nói chuyện, ăn nói phải rõ ràng, người cũng phải đẹp trai, như vậy lời nói ra mới có uy lực hơn.

Đội lính đánh thuê đột nhiên bị đưa đến chiến trường, đối mặt với quái thú tư duy sinh ra từ tư duy chiến tranh, thực sự không dám hét.

Rốt cuộc nếu chỉ hét lên là có sức chiến đấu, vậy thì việc họ cấy ghép cơ thể tính là gì.

Họ chịu đựng đau đớn, chấp nhận những cuộc cấy ghép không chính quy trong các phòng khám chui dưới lòng đất, gánh chịu nguy cơ tử vong là vì cái gì.

Chẳng lẽ không bằng việc hét to.

Tại sao chúng ta phải chiến đấu.

Thụy Bối Tạp hỏi.

Chương 3851

Vì tiền.

Lính đánh thuê không phải là Cửu Khóa, nên lời của Đỗ Lan cũng rất thẳng thắn, chính là vì tiền.

Cửu Khóa là những võ sĩ được Nhật Bản huấn luyện, còn có thể nói là vì sứ mệnh và lòng trung thành, vì quốc gia và lễ chế, nhưng lính đánh thuê chỉ nhìn tiền, vậy thì là vì tiền.

Lương hưu của các bạn có thể mua cả cuộc đời các bạn, chiến đấu đi.

Đỗ Lan thúc giục.

A.

Đại Vệ cũng không quan tâm nữa, dù sao cũng phải sống sót trở về.

Trận chiến bắt đầu.

Quái thú tư duy sinh ra từ tư duy chiến tranh, bắt buộc phải có chiến tranh, vì chiến tranh là một phương pháp lưu thông tài nguyên.

Giới quý tộc quân sự ban đầu nắm giữ ưu thế khoa học kỹ thuật có thể thắng trận, duy trì hệ thống quý tộc, sau đó cần huy động công dân, tiếp theo là huy động dân tự do.

Thông qua chiến tranh để lưu chuyển tài nguyên, đánh thắng kẻ địch để bù đắp cho mình tạo thành một vòng tuần hoàn, đây chính là mô hình La Mã.

La Mã chinh phục người man di, những người man di này trở thành nô lệ và dân tự do.

Dân tự do nhập ngũ tiếp tục tấn công những người man di khác, đánh xong được thăng cấp thành công dân.

Những người man di mới lại biến thành dân tự do và nô lệ, dân tự do tiếp tục nhập ngũ, tiếp tục trở thành công dân.

Nhưng khi công dân ngày càng nhiều, họ không nghe lệnh của Viện Nguyên Lão, mà nghe lệnh của những lãnh tụ dẫn dắt họ chiến đấu.

Thế là La Mã xuất hiện các chư hầu vương, sau đó các chư hầu vương chém giết lẫn nhau, cuối cùng xuất hiện một hoàng đế.

Nhưng hoàng đế cũng không thể giải quyết được mô hình chiến tranh này, cuối cùng chỉ có thể phân liệt, trước là tứ đế cộng trị, sau đó là Đông Tây La Mã, dựa vào phân phong mới cuối cùng ổn định lại.

Đợi đến khi phân phong ổn định, Trung Đông lại trỗi dậy.

Họ lại tiếp tục đánh với Trung Đông, sau đó cách mạng công nghiệp đến, khoa học kỹ thuật lại một lần nữa trở về tay quý tộc, đến Thế chiến thứ nhất là lính công dân, Thế chiến thứ hai là dân tự do, đều là phong cách La Mã, dùng chiến tranh để hạ thấp quyền công dân.

Chỉ là sau khi La Mã hạ thấp quyền công dân, thì là phân phong.

Còn phương Tây hiện nay là dùng tiền bạc để phân công lại, điểm này quả thực là thủ pháp cổ điển.

Nhưng sự phân công này không thể kéo dài, đi theo con đường phong kiến La Mã mới là lối thoát.

Phong kiến còn có tinh thần hiệp sĩ, còn có nhất thần giáo đã qua hàng ngàn năm thử thách.

Còn dùng tiền bạc để phân công, quá dễ sụp đổ, vì kế hoạch là do người thông minh lập ra, kẻ ngốc thực hiện, mọi người cùng nhau tham ô, tiền làm việc từ một nghìn bị tham ô còn một đồng, việc gì cũng không làm được.

Chiến tranh là một kênh lưu thông tài nguyên, chuyển dời mâu thuẫn, vì vậy có rất nhiều người cần chiến tranh.

Bởi vì chỉ có chiến tranh mới có thể từ dân tự do biến thành công dân, chỉ có chiến tranh mới có cơ hội đổi đời.

Chiến tranh.

Quái thú tư duy được tạo thành từ vũ khí nóng phát hiện kẻ địch, lập tức phấn khích lao tới, chiến tranh là tất cả của nó, nó muốn đánh nhau, đánh nhau làm nó sảng khoái tinh thần.

Tạch, đạn và pháo đều bắn về phía Tư Duy Chiến Thần.

Đại Vệ muốn tăng tốc thời gian, đã trở thành bản năng.

Nhưng trong buồng lái, gia tốc cột sống không thành công.

Kỹ năng của tôi không phát huy được.

Đại Vệ ngớ người.

Cậu phải hét tên kỹ năng ra, như vậy kỹ năng mới có hiệu lực.

Đỗ Lan hướng dẫn tại chỗ.

Kỹ năng của tôi không có tên.

Vậy thì đặt một cái đi.

Đại Vệ bất lực rồi, tạm thời bảo cậu ta nghĩ tên thế nào đây.

Trình độ văn hóa của cậu ta ở ngoài đường phố tuy không thấp, nhưng trong lĩnh vực chuyên môn chỉ là một học sinh trung học.

Tên gì, tên gì.

Oanh, Tư Duy Chiến Thần bị hỏa lực bao trùm, trong nháy mắt buồng lái chấn động, tất cả mọi người đều cảm thấy đau đớn.

A a, Thời Gian Gia Tốc.

Không quan tâm nữa, tùy tiện gọi một cái tên là được rồi, Đại Vệ nén đau gầm lên: Thời Gian Gia Tốc.

Vút, kỹ năng được kích hoạt, đạn và pháo xung quanh Tư Duy Chiến Thần lập tức dừng lại giữa không trung, bụi đất do vụ nổ hất lên cũng ngừng lại, ngay cả những con chim hoảng loạn, những con cá lao xuống cực nhanh, những con thú chạy thục mạng, những người hét lớn đều ngưng đọng tại chỗ, biến thành những bức tượng.

Ngay cả hành động của quái thú cũng dừng lại, biến thành một đống sắt thép nanh vuốt khổng lồ.

Vũ khí, có vũ khí không.

Đại Vệ hét lên.

Lộ Tây đang nhanh chóng tìm hiểu hệ thống của Tư Duy Chiến Thần, nói: Có một thanh kiếm.

Kiếm cũng được.

Lộ Tây thao tác một hồi, trên vai Chiến Thần xuất hiện một chuôi kiếm.

Rút.

Không rút ra được.

Đỗ Lan tiếp tục chỉ điểm: Cậu phải hét lên.

Đại Vệ nhìn tên trên màn hình, bất lực hét lên: Chiến Thần Kiếm.

Vừa hét, bảo kiếm ra khỏi vỏ.

Tăng tốc lao lên chém, keng, nhưng lưỡi kiếm chém vào người quái vật, lại chỉ để lại vài vết hằn, hoàn toàn không có vết thương.

Cứng như vậy sao.

Đại Vệ ngớ người.

Không phải quái thú cứng, mà là cậu không sử dụng vũ khí đúng cách.

Đỗ Lan nói: Cậu phải.

Biết rồi, biết rồi, tôi phải hét lên đúng không.

Đại Vệ thật sự chưa từng gặp phải thiết lập kỳ quặc như vậy, sức chiến đấu cao thấp lại liên quan đến giọng to nhỏ, thật đúng là kỳ quặc mẹ mở cửa cho kỳ quặc, kỳ quặc về đến nhà rồi.

Chúc mừng cậu đã học được cách trả lời nhanh.

Đỗ Lan cười nói: Bây giờ hét lên đi, để Tư Duy Chiến Thần thể hiện sức mạnh thật sự.

Chiến Thần Trảm.

Đại Vệ giơ cao bảo kiếm, ánh sáng tỏa ra bốn phía, năng lượng ngưng tụ trên thân kiếm, lưỡi kiếm rực rỡ sẽ phá vỡ bốn lực cơ bản.

Oanh, khi bảo kiếm hạ xuống, lưỡi kiếm như cắt đậu phụ sắt, chém đôi kẻ địch, bên trong kẻ địch là vô số sắt thép và kim loại, vết cắt nhẵn bóng như gương.

Kết thúc rồi.

Đại Vệ thấy kẻ địch đã bị chém đứt, cảm thấy trận chiến đã kết thúc.

Đây là cảm giác tăng tốc thời gian sao.

Thật lợi hại.

Mọi người cũng là lần đầu tiên tăng tốc, mọi thứ xung quanh đều đứng yên, thật quá lợi hại.

Bây giờ trận chiến kết thúc, mọi thứ trở lại bình thường.

Kẻ địch cũng có thể di chuyển, trước khi chết nói: Phải có chiến tranh mới có thể chuyển dời tài nguyên, phải có chiến tranh mới có thể chuyển dời tài nguyên, chỉ có chiến tranh, chỉ có chiến tranh.

Quái thú biết rằng chiến tranh là cần thiết, là nền tảng không thể thiếu của nhân loại.

Con người ban đầu chính vì chiến tranh mới bắt đầu có sự di chuyển giai cấp.

Không có chiến tranh, quý tộc mãi mãi là quý tộc, công dân mãi mãi là công dân, dân tự do mãi mãi là dân tự do.

Điểm này, cả phương Đông và phương Tây đều giống nhau, ban đầu đều là vì đánh nhau mới xuất hiện sự lưu động giai cấp.

Quý tộc phải ra ngoài đánh nhau, mở rộng lãnh thổ, quy mô chiến tranh ngày càng lớn, chỉ có thể dùng công dân.

Công dân không đủ, dùng dân tự do.

Đã dùng hết, vậy thì công dân và dân tự do rất khó có sự khác biệt, mọi người đều muốn leo lên.

Nếu không đánh nhau, phương Tây thông qua tôn giáo và tiền bạc để phân công, phương Đông là tôn giáo và khoa cử để phân công.

Tiền bạc lưu động quá nhanh, và bản chất vẫn là sự độc chiếm tư liệu sản xuất của huyết thống, tức là quyền sở hữu đất đai, quyền tuyển chọn nhân tài, quyền kinh doanh thương mại.

Tiền bạc lưu động rất khó lay chuyển ba quyền này, vì ba quyền thuộc về địa chủ.

Khoa cử thì giao quyền sở hữu cho hoàng đế, nhưng hoàng đế cần quản lý, nên phải tuyển chọn nhân tài, hoàng đế có thể thông qua việc bổ nhiệm nhân tài để kiểm soát quyền sở hữu và quyền kinh doanh, lại phải giao quyền quản lý và quyền kinh doanh cho nhân tài.

Về tôn giáo, rất đơn giản là học tập giáo nghĩa, biện kinh.

Tài ăn nói không di truyền theo huyết thống, vẫn có thể rèn luyện sau này.

Chương 3852

Vì vậy không đánh nhau nữa, vẫn còn những phương pháp lưu động khác.

Tiền bạc, tôn giáo, khoa cử, bề ngoài đều không liên quan đến huyết thống, đều có thể thay đổi sau này.

Quái thú chiến tranh nói: Ta không chết, chỉ là biến mất, chiến tranh sẽ còn tiếp tục, sẽ có vô số người khao khát chiến tranh, chiến tranh sẽ không dừng lại.

Nói xong mới biến mất.

Đại Vệ thầm nghĩ quả thực như vậy, có chiến tranh, họ mới có thể kiếm tiền.

Nếu thiên hạ thái bình, lính đánh thuê sẽ không có chỗ dung thân, sẽ không có cách nào kiếm tiền.

Vì vậy chiến tranh, chiến tranh đừng thay đổi.

Chiến tranh là hoạt động nguyên thủy nhất, trực tiếp nhất của con người, cũng là hoạt động không thể thiếu.

Mọi người cần chiến tranh, vũ khí càng tiên tiến, mọi người càng cần mở rộng quy mô chiến tranh, chỉ có quy mô càng lớn, giai cấp mới có khả năng lưu động.

Đúng sai, thiện ác trong một không gian và thời gian cụ thể là có tiêu chuẩn.

Tuy nhiên, không gian và thời gian càng lớn, tiêu chuẩn đó càng mơ hồ.

Lớn đến cả vũ trụ, dài đến mấy vạn năm, thì không có đúng sai, không có thiện ác.

Giống như người xưa vì cầu nguyện mặt trời mọc mà làm lễ tế, vì muốn được thần linh bảo hộ mà tiến hành tế tự, sau này thì kính quỷ thần mà xa lánh.

Người xưa tế tự mặt trời vào thời đại ngu muội tuyệt đối là hành vi đúng đắn, lương thiện, cho dù họ dùng người sống để tế tự cũng là phù hợp với trào lưu của thời đại.

Kéo dài đến không gian và thời gian vô hạn, tiêu chuẩn thiện ác thay đổi liên tục, không thay đổi chỉ có sự biến hóa của âm dương, sự vận động của đạo lý đối lập, và hiệu quả cao luôn chiến thắng.

Để tìm ra con đường, con người luôn đi rất nhiều đường vòng, gây ra những hy sinh to lớn.

Bởi vì không ai có thể biết trước tương lai, nhìn ra con đường đúng đắn ngay từ đầu và thuyết phục mọi người tiến lên.

Mọi người đều thử nghiệm đủ kiểu, sau khi thử và sai, mới đi ra được một con đường có thể đi.

Vốn không có đường, rất nhiều người bắt đầu thử và sai, cuối cùng những người sống sót đã đi ra một con đường.

Có thể nói đại đa số người chính là những người hy sinh trong quá trình thử sai, họ cũng xuất sắc như nhau, cũng có chí khí như nhau, nhưng cuối cùng họ chỉ có thể gục ngã, để lại cho hậu thế một kinh nghiệm sai lầm.

Trong hàng ngàn năm lịch sử được ghi lại của nhân loại, chiến tranh luôn tồn tại, nó được chứng minh là một phương pháp khả thi để giải quyết mâu thuẫn và chuyển dời mâu thuẫn, thậm chí có thể nói chiến tranh là phương tiện sinh tồn thành công được nhân loại thực hành sớm nhất, lâu đời hơn nhiều so với các hình thức như tôn giáo, thương mại, khoa cử.

Lính đánh thuê coi chiến tranh là công việc, lính công dân coi chiến tranh là sứ mệnh, quý tộc coi chiến tranh là vinh quang.

Chiến tranh là không thể thiếu, không có chiến tranh thì không có thắng thua trực tiếp, chỉ khi mọi người đều thua, cùng tắc biến, mọi người mới thay đổi.

Quý tộc không thua, tự nhiên mãi mãi là quý tộc.

Công dân không thua, tự nhiên mãi mãi là công dân.

Vì vậy thua mới có cơ hội thay đổi, thua mới có thể tìm ra con đường chiến thắng.

Dù cho nhân loại dùng bom hạt nhân ném vào nhau, cũng vẫn như vậy.

Công ty Hoang Phản vì để không thua, đã phát động chiến tranh.

Các công ty khác cũng lợi dụng chiến tranh để tranh đoạt tài nguyên, tái thiết lập trật tự của mình.

Vào lúc này, lính công dân của Dạ Chi Thành xông lên tuyến đầu, nhưng sức chiến đấu không mạnh, xuất hiện không ít lính đào ngũ.

Bây giờ muốn huy động dân tự do cũng hơi khó, thời La Mã cổ đại là thưởng đất đai, thưởng nô lệ, nhưng bây giờ những thứ đó cũng không có sức hấp dẫn gì.

Công ty phải đưa ra những thứ hấp dẫn hơn, tốt nhất là vàng bạc thật.

Nhưng đây là những đồng bạc trắng lóa, đưa xuống dưới, qua từng lớp bóc lột, cuối cùng đến tay tầng lớp cơ sở cũng không còn lại bao nhiêu.

Thế là công ty hoàn toàn không huy động được bao nhiêu người, cũng chỉ có thể dùng những thứ trong kho vũ khí để phá hủy hết nhà máy, nhà máy điện, thủy lợi, vệ tinh, khoáng sản của kẻ địch, còn lại là phó mặc cho số phận, nếu mình may mắn, chỉ cần sức sản xuất được bảo tồn nhiều hơn, thì là thắng lợi.

Dưới mặt đất đánh nhau, rất nhiều người giàu có đã chạy lên trạm không gian, trạm không gian phát triển rất nhanh.

Công ty Hoang Phản không đời nào để trạm không gian được yên, có một quả bom hạt nhân đã nhắm vào trạm không gian.

Trên đó có hơn một triệu dân số.

Hoang Phản Lại Tuyên hoảng hốt, hắn giết cha mình, vốn hy vọng làm cho công ty tốt hơn, là muốn biến pháp, không ngờ các cổ đông của công ty lại không từ thủ đoạn.

Ông chủ, đây là vì sự vĩ đại trở lại của công ty, chúng ta phát động chiến tranh, tuyệt đối không cho phép trạm không gian hớt tay trên thành quả chiến thắng.

Hiện tại trạm không gian đang đứng bên kia sông xem lửa cháy, tiếp nhận vốn và nhân tài kỹ thuật từ Trái Đất chạy trốn, chúng ta phải hủy diệt họ.

Nhưng.

Hắn vốn hy vọng làm cho công ty tốt hơn.

Hắn muốn thay đổi cái công ty vô tình dưới sự thống trị của cha mình, hắn hy vọng làm cho mọi người hòa bình hơn.

Không có nhưng.

Hội đồng quản trị nói: Xin hãy phóng ngay lập tức, hạ lệnh.

Hoang Phản Lại Tuyên lúc này mới phát hiện ra cha mình không phải sinh ra đã vô tình, chỉ là hoàn cảnh của cha không cho phép ông có tình cảm.

Ông mỗi ngày đều làm việc chung với sài lang hổ báo, nên ông cũng phải biến thành sài lang hổ báo, mới có thể đè nén được chúng.

Hội đồng quản trị vô tình, cha phải trở nên vô tình hơn nữa mới có thể khiêu vũ cùng bầy sói, mới có thể thống trị được một bầy dã thú như vậy.

Những kẻ này đơn giản là từng con dã thú mắt xanh lè, mình giết cha mình, giết vua thú, tuy mình có huyết mạch của vua thú, nhưng căn bản không thể trấn áp được chúng.

Bấm đi.

Mọi người đều đang chờ Hoang Phản Lại Tuyên phóng bom hạt nhân.

Trạm không gian không hề tham gia chiến tranh, có thể nói là hoàn toàn vô tội, nhưng để công ty giành được thành quả chiến thắng cuối cùng, tuyệt đối không thể để trạm không gian tiếp nhận năng lượng chạy trốn, cho dù trên đó có một triệu người dân vô tội.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào Hoang Phản Lại Tuyên.

Hắn tuy có thể giết cha, nhưng căn bản không thể điều khiển được bầy thú.

Bấm xuống, sẽ có một triệu người chết.

Bây giờ hắn cuối cùng cũng hiểu tại sao cha mình lại phải vô tình, bởi vì công ty không phải là nơi ông một mình quyết định, bên cạnh ông có vô số kẻ thù.

Những người này căn bản không xem xét lợi ích của công ty, chỉ xem xét lợi ích của mình.

Khi công ty có thể kiếm tiền, họ còn có thể hợp tác với nhau.

Đến khi công ty gặp khó khăn, họ chỉ biết tự bảo vệ mình, tuyệt đối không giúp công ty vượt qua khó khăn.

Nếu không trấn áp những người này, công ty căn bản không thể trở thành doanh nghiệp lớn nhất toàn cầu.

Đỗ Lan nhìn bộ dạng khó xử của Hoang Phản Lại Tuyên, biết rằng hắn bây giờ chắc chắn đã hối hận.

Mạng người như cỏ rác, để duy trì ưu thế của mình, họ căn bản không quan tâm chết bao nhiêu người.

Địch Ny Toa thở dài nói: Dù xem bao nhiêu lần, vẫn sẽ tức giận.

Mỗi thời đại đều có những người như vậy, tai ương chuyên chọn người khốn khổ, họ chỉ cần loại bỏ người khốn khổ là có thêm tài nguyên để né tránh tai ương.

Không có cách nào, chỉ khi mọi người đều nhận thức được tai ương mới là kẻ thù, mới có thể đoàn kết lại.

Tiếc là vẫn có người sẽ chọn con thuyền Noah, đây là điều tất yếu.

Đối phó với tai ương quá khó, không bằng tiêu diệt người khốn khổ, hai lựa chọn, một dễ một khó, chắc chắn sẽ chọn cái dễ.

Chỉ có một số ít người sẽ chọn cái khó.

Địch Ny Toa than thở: Đúng vậy, chỉ là lại có một triệu người sắp chết.

Công ty không quan tâm đến tai tiếng, chỉ cần toàn cầu không còn năng lực sản xuất, dù công ty là kẻ giết người thì sao.

Mọi người không có lựa chọn nào khác, công ty sẽ mãi mãi vĩ đại.

Phóng đi.

Mau phóng đi.

Chương 3853

Các thành viên hội đồng quản trị đều yêu cầu Hoang Phản Lại Tuyên phóng bom hạt nhân, bảo vệ thành quả thành công của công ty, tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai đứng ngoài hưởng lợi.

Tất cả mọi người đều muốn Hoang Phản Lại Tuyên bấm nút phóng bom hạt nhân, một khi phóng đi, bom hạt nhân sẽ lao ra khỏi tầng khí quyển, đánh trúng trạm không gian một cách chính xác, chỉ cần một phát, là có thể biến trạm không gian thành hư vô.

Không được, đó là mạng sống của một triệu người, tôi không có quyền hủy diệt họ.

Cậu đã hạ lệnh khai chiến, bây giờ hối hận cũng không kịp, nếu không phóng, sự hy sinh của Dạ Chi Thành sẽ là vô ích.

Nếu Dạ Chi Thành không thể giành được thành quả chiến thắng cuối cùng, ý nghĩa của những hy sinh trước đó là gì.

Chỉ cần thêm vào một triệu hy sinh này, chiến thắng sẽ thuộc về công ty Hoang Phản, vì tương lai của công ty, bấm đi.

Đỗ Lan cho rằng đây là sai lầm, dù có thêm sự hy sinh của trạm không gian, cũng không thể đảm bảo sự vĩ đại trở lại của công ty.

Bởi vì vấn đề lớn nằm ở nội bộ công ty, dù chỉ còn lại Hoang Phản là công ty duy nhất có sức sản xuất, cũng có thể vì chia chác không đều mà nội chiến.

Hoang Phản Lại Tuyên bị dồn vào chân tường, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, bây giờ thật sự hối hận vì đã giết cha, nếu có cha ở đây còn có thể trấn áp được bầy dã thú này.

Mình, vị vua thú non nớt này, căn bản không thể trấn áp được.

Thấy Hoang Phản Lại Tuyên không thể quyết tâm, mấy thành viên hội đồng quản trị đè vai hắn, nắm lấy tay hắn, muốn ép hắn hạ lệnh.

Đừng do dự, nếu là cha cậu, chắc chắn sẽ vì công ty mà mang tiếng xấu.

Các người đang tạo phản.

Người con trai hoảng hốt nói.

Người tạo phản không phải chúng tôi, mà là cậu đấy, ông chủ.

Các thành viên hội đồng quản trị tỏ vẻ, ông chủ cớ gì tạo phản.

Người con trai phản kháng quyết liệt, mỗi tế bào đều từ chối việc phóng bom hạt nhân, nhưng mấy thành viên hội đồng quản trị đang đè hắn, tay hắn vẫn ngày càng gần nút phóng.

Vì công ty, phóng đi.

Nếu cha còn sống, ông ấy chắc chắn sẽ không phóng, các người cũng không dám làm càn như vậy.

Tiếc là cha cậu đã bị cậu giết chết.

Hội đồng quản trị không quan tâm con trai có giết cha hay không, chỉ quan tâm hắn có dễ kiểm soát hay không.

Bấm xuống, tên lửa phóng đi.

Hoang Phản Lại Tuyên tuyệt vọng, chính tay mình đã tiêu diệt một triệu người.

Bom hạt nhân gào thét bay ra, thẳng tiến đến trạm không gian vũ trụ có một triệu dân.

Sau khi bước vào thế kỷ hai mươi mốt, đây không phải là lần đầu tiên sử dụng bom hạt nhân.

Các cuộc chiến tranh trước đây cũng đã dùng bom hạt nhân, Nhật

Bản đã phải chịu đòn tấn công hạt nhân lần thứ ba, công ty Hoang Phản cũng nhờ phát triển robot nano loại bỏ phóng xạ hạt nhân mà phất lên.

Bom hạt nhân không phải là lựa chọn không thể chọn, hơn nữa bom hạt nhân cũng không trực tiếp hủy diệt Nhật Bản, Nhật Bản vẫn bế quan tỏa cảng, tiếp tục tồn tại.

Nhưng trạm không gian chắc chắn không bằng Nhật Bản, một khi bị tấn công bằng bom hạt nhân, e rằng sẽ không chịu nổi.

Hiện tại, công nghệ vật liệu vẫn chưa đủ cứng cáp để cấu trúc có thể chống lại bom hạt nhân.

Đến thời đại vũ trụ, tiến vào vũ trụ, con người phải đối mặt với vấn đề làm thế nào để sinh tồn trong vũ trụ.

Con người cần ăn uống, hít thở, chắc chắn không thể dùng thân xác tiến vào vũ trụ, nên cần phi thuyền, trạm không gian và các vật ngoại thân khác.

Phi thuyền và trạm không gian tự nhiên cần năng lượng, vật liệu và các công nghệ khác.

Để đối phó với các mối nguy hiểm khác nhau trong vũ trụ, như bức xạ vũ trụ, thiên thạch, v. v. cần có các biện pháp phòng hộ.

Trong tưởng tượng khoa học viễn tưởng, phi thuyền vũ trụ thường có lá chắn năng lượng, thông qua lá chắn năng lượng để chống lại các mối đe dọa trong vũ trụ.

Đương nhiên cũng có một số câu chuyện khoa học viễn tưởng, phi thuyền chỉ dựa vào vật liệu là có thể chống lại bom hạt nhân, thông qua cấu trúc phi thuyền để chống chịu, vật liệu cản nhiệt, cấu trúc giảm chấn năng lượng nổ.

Thiết lập lá chắn năng lượng tương đối phổ biến, tương đương với việc mặc cho phi thuyền một chiếc áo chống đạn, trực quan hơn.

Nếu chỉ dựa vào vật liệu và cấu trúc để chống lại bom hạt nhân, thì có vẻ quá khoa trương.

Nhưng bất kể là lá chắn hay cấu trúc, vào năm 2077 này đều không có, đều không thể chống đỡ được.

Bom hạt nhân có thể dễ dàng thổi bay trạm không gian, vì trạm không gian không đủ kiên cố để chống lại thiệt hại.

Nhìn tên lửa bay lên trời, Hoang Phản Lại Tuyên không thấy các cổ đông đau buồn vì đã giết chết một triệu người, ngược lại còn mở sâm panh ăn mừng, họ không quan tâm người khác sống chết ra sao, chỉ cần mình sống là được.

Đối với họ, tai ương không những không phải là kẻ thù, mà còn là đồng minh.

Có tai ương, họ mới có thể thu lợi lớn, đảm bảo mình trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Dù có là chiến tranh hạt nhân thì sao.

Lịch sử nhân loại thụt lùi cũng vẫn cần người thống trị, địa vị của họ sẽ không thay đổi, con thuyền Noah của họ sẽ tồn tại vĩnh viễn.

Người bình thường đời đời kiếp kiếp đều là người bình thường, quý tộc vĩnh viễn là quý tộc, trăm đời như vậy, vạn đời như vậy.

Chỉ cần cùng với tai ương loại bỏ những người khốn khổ, chiến thắng sẽ mãi mãi thuộc về quý tộc.

Hoang Phản Lại Tuyên là người có lương tâm, đi lên sân thượng, nghĩ đến một triệu người chết vì mình, liền hối hận vì đã không nên giết cha.

Chỉ có người tàn nhẫn như cha mới có thể trấn áp được bầy sói, mình căn bản không làm được.

Từ sân thượng leo qua, nhảy xuống một cái, vì áy náy đạo đức mà tự vẫn.

Hoang Phản Tam Lang không dạy con trai rằng thương trường như chiến trường, không dạy con trai cách quản lý cấp dưới.

Đỗ Lan nhìn người đàn ông trung niên đang rơi tự do, tỏ vẻ tháp Hoang Phản đủ cao, hắn sẽ phải rơi một lúc.

Địch Ny Toa nói: Có lẽ Hoang Phản Tam Lang ngay từ đầu đã không định nhường ngôi, mà muốn sống mãi, quản lý công ty mãi.

Chỉ là không ngờ thiên hạ làm gì có thái tử bảy mươi năm, không ngờ mình sẽ chết dưới tay con trai mình.

Nếu Hoang Phản Tam Lang không chết, Hoang Phản Lại Tuyên sẽ không bao giờ ngồi vào vị trí này.

Đỗ Lan gật đầu nói: Lão bà nói có lý.

Bây giờ làm sao, trên đầu có bom hạt nhân, dưới lại có người tự sát.

Có cứu không.

Cứu thế nào.

Cứu rồi thì phải can thiệp vào quản lý, thay đổi cái thể chế thuyền Noah này, đây không phải là chuyện một sớm một chiều, ta đã đóng gói hành lý chuẩn bị rời đi, không muốn lãng phí thời gian ở đây.

Đỗ Lan biết bản chất chính là hệ thống thuyền Noah, phương pháp tốt nhất của hệ thống thuyền Noah là đánh chìm thuyền Noah của người khác, chứ không phải hợp tác với các thuyền Noah khác để cùng nhau chống lại tai ương.

Muốn để các thuyền Noah nối kết lại với nhau để cùng chống lại tai ương, đây không phải là chuyện một sớm một chiều có thể làm được, Đỗ Lan không có nhiều thời gian để từ từ cải tạo thế giới này.

Nếu thật sự muốn cải tạo, thế giới nào cũng phải cải tạo, rốt cuộc tư tưởng thuyền Noah là phổ biến, là tư duy thường thấy nhất của nhân loại, ngược lại chuyện Đại Vũ trị thủy lại hiếm thấy, thuộc về số ít.

Đa số mọi người nghĩ vẫn là đạo hữu chết chứ bần đạo không chết, vì đây là tư tưởng sơ khai nhất trong lịch sử nhân loại.

Người nguyên thủy bị dã thú truy đuổi, cũng là người chạy nhanh thì sống, người chạy chậm bị ăn thịt.

Trong thế giới động vật cũng vậy.

Có những loài động vật để trốn tránh sự truy đuổi, thậm chí sẽ cố ý va vào đồng loại bên cạnh, khiến nó giảm tốc độ và bị ăn thịt, còn mình thì có thể sống sót.

Vì vậy nói thuyền Noah mới là chuyện thường thấy, thật sự muốn các thuyền Noah hợp tác với nhau, tốt nhất là phía trước có lợi ích, thế là mấy con thuyền cùng hướng về một phía.

Một khi lợi ích được chia hết, lập tức phản bội lẫn nhau.

Chuyện Đại Vũ trị thủy quả thực là hiếm có trên đời, ngưng tụ năng lượng của mọi người lại để cải tạo tự nhiên, mọi người coi tai ương là kẻ thù, liên hợp với những người khốn khổ để cùng nhau chống lại tai ương, đây quả thực là kỳ tích.

Điều khoa trương nhất là, cuối cùng còn thành công.

Đại Vũ cuối cùng khai sáng ra chế độ gia đình thiên hạ, khai sáng ra chế độ triều cống, đều là những gì ông xứng đáng được nhận.

Chỉ là con của Đại Vũ không được, thế là loạn.

Nhưng Đại Vũ đã thành công chứng minh cho mọi người thấy, nối thuyền lại là khả thi, sau này các minh quân thánh nhân các đời đều nỗ lực theo hướng đoàn kết, đều coi việc chống lại tai ương là mục tiêu chính.

Các nền văn minh khác chỉ có tôn giáo mới xem xét việc chế tạo những con thuyền Noah lớn hơn, còn tai ương đó là do Thượng Đế sắp đặt, nên chấp nhận.

Chương 3854

Hơn nữa, các thuyền Noah của các tôn giáo thường xuyên đối đầu, không ưa gì nhau.

Quả thực cần rất nhiều thời gian, nếu thật sự muốn cải tạo văn minh thuyền Noah thành văn minh Đại Vũ, không có mấy nghìn năm thì căn bản không đủ.

Địch Ny Toa cũng thừa nhận không có nhiều thời gian như vậy, nhưng vẫn nói: Vậy chúng ta không quản.

Dịch chuyển một triệu người xuống mặt đất là được rồi, trạm không gian cứ để nó nổ đi.

Nhiều người như vậy hạ cánh, giải quyết chuyện ăn uống thế nào.

Đâu ra đủ lương thực cho một triệu người ăn.

Vậy thì để linh hồn của họ tiến vào thế giới ảo, làm sinh mệnh số là được rồi, Cường Ni Ngân Thủ có thể quản lý họ, xây dựng một đế quốc số.

Đỗ Lan nói: Còn thân thể của họ thì cứ để gió cuốn đi, linh hồn mới là cốt lõi của sinh mệnh, thân thể chỉ là vật ngoài thân.

Hai phương án, một là cứu toàn bộ, nhưng còn phải xem xét vấn đề ăn uống, một là đưa vào thế giới ảo.

Vậy Hoang Phản Lại Tuyên thì sao.

Lương tâm của hắn vẫn còn, chỉ là quá ngây thơ.

Địch Ny Toa hỏi.

Cứu đi.

Chỉ là hắn như vậy cũng không quản lý được công ty, không bằng ẩn danh giấu tên.

Đỗ Lan nói.

Địch Ny Toa nói: Tôi nghĩ hắn nên ở lại công ty tiếp tục nỗ lực, có lẽ có thể thay đổi công ty.

Ta nghĩ hắn không thể thay đổi công ty, ngược lại sẽ bị công ty thay đổi, trở thành một Hoang Phản Tam Lang thứ hai.

Công ty không phải là nơi nói chuyện lương tâm, họ xem xét sự sống còn và kiếm tiền, không phải ta ăn ngươi thì là ngươi ăn ta.

Tính cách của hắn không giỏi làm ông chủ, làm một người làm công thì tốt hơn.

Môi trường của công ty quả thực khó chấp nhận sự tồn tại của lương tâm, trừ khi Hoang Phản Lại Tuyên nắm vững thủ đoạn của Hoang Phản Tam Lang, đồng thời còn có thể giữ được lương tâm, nghĩ đến việc tạo phúc cho nhân loại, chứ không phải trở thành kẻ hủy diệt.

Nếu hắn muốn tạo phúc cho nhân loại, có thể đề bạt những người cùng chí hướng.

Nhưng xét theo năng lực mà hắn thể hiện, ngây thơ nhiều hơn thủ đoạn, quả thực không mấy khả quan.

Theo tôi thấy, sau khi cứu hắn, cuối cùng thế nào cứ để hắn tự lựa chọn.

Còn một triệu người trên trạm không gian thì đưa vào thế giới ảo, cũng coi như là một lời cảnh báo cho thế giới.

Được.

Hoang Phản Lại Tuyên rơi xuống đất ầm ầm, vốn nên nát thành tương thịt, nhưng hắn lại phát hiện mình xuất hiện trên sân thượng tháp Hoang Phản, như thể mọi chuyện vừa xảy ra đều là một giấc mơ hư ảo, mình không tự sát, chỉ là ngủ một giấc, mơ một giấc mơ.

Mình vẫn đang ở trên sân thượng, không hề nhảy xuống.

Nhưng trên bầu trời truyền đến một luồng ánh sáng trắng chói lòa, tất cả mọi người không khỏi ngẩng đầu, nhìn thấy mặt trời thứ hai xuất hiện trên bầu trời, đó chính là ánh sáng của vụ nổ bom hạt nhân.

Trạm không gian tan rã, biến thành vô số mảnh vỡ, bay về phía tầng khí quyển, có thể nhìn thấy mưa sao băng lửa ở bán cầu Tây.

Hoang Phản Lại Tuyên nhìn thấy ánh sáng từ vũ trụ, trợn mắt há mồm, biết rằng bom hạt nhân cuối cùng đã trúng đích, một triệu sinh mệnh cứ thế biến mất, quỳ trên sân thượng, khóc nức nở, khóc không thành tiếng.

Tin tức này ngay lập tức lan truyền khắp thế giới, các quốc gia đều lên án hành vi phóng bom hạt nhân.

Đồng thời các quốc gia cũng đang chuẩn bị bom hạt nhân, nhất thời thế giới đứng trước bờ vực của một cuộc chiến tranh hạt nhân lớn.

Đại chiến hạt nhân có thể bắt đầu bất cứ lúc nào, mọi người đều đã lôi vũ khí hạt nhân ra, ra vẻ như muốn đồng quy vu tận với cả thế giới.

Ai cũng rất căng thẳng, dù sao thế giới cũng có thể bị chiến tranh hạt nhân hủy diệt bất cứ lúc nào.

Một lượng lớn cư dân rời khỏi thành phố, vì thành phố rất dễ trở thành mục tiêu tấn công.

Các loại cơ sở vật chất từ thành phố được di chuyển đến nông thôn, di chuyển vào các hầm phòng không.

Hiện tại không có một thế lực nào có thể khiến mọi người tin tưởng, cung cấp một nền tảng đàm phán hòa bình.

Đặc biệt là các công ty tư nhân, họ hoàn toàn không cần xem xét quan điểm quốc tế, chỉ cần tính đến việc kiếm tiền là được.

Hiện tại, các quốc gia đều đang tăng cường công tác chuẩn bị cho chiến tranh hạt nhân, robot nano hấp thụ phóng xạ hạt nhân của công ty Arasaka cung không đủ cầu.

Đương nhiên vì chiến tranh, một số quốc gia không nói võ đức, trực tiếp sao chép bằng sáng chế, làm hàng nhái sản phẩm của công ty Arasaka, do quân đội trực tiếp xây dựng.

Công ty đối mặt với hành vi sao chép vô liêm sỉ này, chỉ có thể kháng nghị.

Nhưng sắp đánh nhau bằng vũ khí hạt nhân rồi, ai thèm quan tâm đến bằng sáng chế của ngươi chứ.

Từ trước đến nay, công ty luôn cho rằng ưu thế kỹ thuật của mình là do năng lực công nghiệp mạnh mẽ, chứ không phải vì luật bản quyền quốc tế.

Cho dù không có luật bản quyền, công ty vẫn có thể duy trì ưu thế khoa học kỹ thuật, bỏ xa đối thủ.

Nhưng bây giờ họ đã nhận ra sai lầm, một khi mọi người không tuân thủ luật bản quyền, cái gọi là ưu thế chẳng đáng một đồng.

Luật bản quyền là gì.

Luật bản quyền chính là ranh giới của đất phong.

Sau khi đất đai được phân chia ranh giới, nếu cừu của ta sang đất của ngươi ăn cỏ, đó là vượt ranh, là không được phép.

Bằng sáng chế cũng vậy, ta đã đăng ký bằng sáng chế, cừu của người khác không được vào, muốn vào thì phải trả tiền.

Mọi thứ trong phạm vi bằng sáng chế đều là của ta, người khác không được vào.

Nhưng đất đai còn có thể đổi chủ, huống chi là bằng sáng chế.

Khi mọi người tôn trọng, tự nhiên có thể đảm bảo luật bản quyền được thi hành, khi không tôn trọng, thì cứ sao chép thẳng tay.

Công ty Arasaka luôn cho rằng khoa học kỹ thuật của mình rất phát triển, cho dù không có bằng sáng chế, người khác cũng không thể sao chép, đáng tiếc họ đã quên rằng thứ họ sử dụng cũng chỉ là kỹ thuật trên Trái Đất, không phải là công nghệ đen như Tư Duy Chiến Thần.

Chỉ cần là kỹ thuật trên Trái Đất, làm sao có thể chỉ có công ty sản xuất được, mà người khác không sản xuất được chứ.

Sở dĩ không sản xuất, chỉ vì mọi người tôn trọng luật bản quyền, một khi chiến tranh lan rộng, luật bản quyền cũng chỉ là trò cười.

Chiến tranh hạt nhân, robot nano tiêu trừ phóng xạ hạt nhân chắc chắn là cần thiết, sản xuất thôi.

Các loại thiết bị sau chiến tranh hạt nhân cũng cần thiết, linh kiện, chip sinh học, điện lực, toàn bộ đều cần, sản xuất thôi.

Mặc dù vẫn còn rất nhiều quốc gia không có năng lực sản xuất, chỉ có thể mua hàng của công ty.

Nhưng một số quốc gia bùng nổ năng lực sản xuất, lập tức khiến cả thị trường sụp đổ, những thứ vốn có thể bán được giá tốt đều biến thành giá rau cải.

Không có giá trị gia tăng từ việc độc quyền công nghệ, công ty hoàn toàn không kiếm được tiền, sắp phát điên rồi, các cổ đông của

Arasaka cũng chỉ có thể chuyển tiền sang các quốc gia khác, thậm chí còn ăn cắp công nghệ của công ty tuồn ra ngoài.

Công ty Arasaka châm ngòi chiến tranh, cuối cùng lại sụp đổ, cổ phiếu rớt giá không phanh.

Tuy nhiên, Night City vẫn là một trung tâm giao thông quan trọng, vẫn có cơ sở hạ tầng tốt, điện lực, thủy lợi, cảng biển vẫn còn, nên vẫn có thể thu hút thêm nhiều công ty khác.

Chỉ là công ty Arasaka bây giờ thật sự không xong rồi, mọi người bắt đầu bỏ đá xuống giếng.

Arasaka Yorinobu nhìn công ty sụp đổ mà bản thân bất lực.

Nhưng thôi vậy, công ty mất thì mất, có lẽ lại là chuyện tốt.

Châm ngòi chiến tranh, thì phải có giác ngộ bị tiêu diệt.

Chuỗi bi kịch do cha ta gây ra, kết thúc bằng việc công ty đóng cửa, không còn gì thích hợp hơn, còn ta, một tội phạm chiến tranh, nên vào tù sám hối.

Hắn đã không còn ý chí chiến đấu, chỉ muốn vào tù sống hết quãng đời còn lại.

David nhìn tình hình hiện tại của công ty, không khỏi nói: Không biết nếu mẹ nhìn thấy, có cảm thấy đau lòng không, công ty cũng không phải là bát cơm sắt, cũng sẽ đóng cửa.

Mẹ hy vọng ta vào công ty, tìm một cuộc sống tươm tất, kết quả cũng không thể lâu dài.

Arasaka Saburo vừa chết, công ty cũng tiêu đời.

Cậu rất xúc động, dù sao công ty cũng là ánh trăng sáng trong lòng mẹ cậu, ước mơ lớn nhất của bà là con trai được vào công ty.

Không có công ty Arasaka, còn có Militech, còn có Kang Tao.

Lucy nói.

Bây giờ luật bản quyền đã hoàn toàn mất tác dụng, tất cả sản phẩm đều không được bảo hộ, ai cũng có thể sản xuất.

Không có sự bảo hộ của luật bản quyền, cho dù là hai công ty này cũng không thể tồn tại lâu dài, dù sao các sản phẩm công nghệ đều có thể bị sao chép.

David nói: Chỉ dựa vào công ty thì không thể bảo vệ luật bản quyền, cần phải có quốc gia.

Chương 3855

Nhưng một khi dựa vào quốc gia, thì không còn là Cyberpunk nữa.

David cũng biết Cyberpunk là công ty ở trên, chứ không phải nghị viện ở trên.

Đáng tiếc chỉ dựa vào công ty thật sự không có cách nào khiến mọi người tuân thủ luật bản quyền, ưu thế công nghệ của công ty cũng khó mà duy trì mãi mãi.

Giữ được ưu thế công nghệ, công ty mới có thể kiếm được rất nhiều tiền, mới có thể duy trì trạng thái cao cao tại thượng.

Nhưng rõ ràng ưu thế công nghệ không thể duy trì mãi mãi, nếu có thể, thì áo giáp, chiến xa, cung tên của quý tộc quân sự đến bây giờ vẫn có thể thống trị thế giới.

Đáng tiếc ưu thế công nghệ của quý tộc quân sự sớm đã không còn, công nghệ vẫn luôn phát triển, chỉ cần là công nghệ của Trái Đất thì không thể nào bóp nghẹt mãi được.

Một khi ưu thế không còn, thì cần phải dựa vào luật bản quyền để bảo vệ mình.

Muốn có luật bản quyền thì cần nhiều người ủng hộ hơn, cần phải chịu trách nhiệm với đa số mọi người.

Nếu công ty cứ mãi hút máu mọi người, chắc chắn mọi người sẽ không ủng hộ luật bản quyền.

Mọi người sẽ hình thành nghị viện để áp chế công ty, trạng thái công ty ở trên không thể duy trì, sẽ biến thành hình thái như Nhật Bản.

Một khi biến thành hình thái Nhật Bản, chính là huyết thống vi tôn.

Có tiền.

Tư bản.

Có tiền có thể mua được sự cao quý của huyết thống không.

Có thể mua được văn hóa truyền từ đời này sang đời khác trên mảnh đất này không.

Lúc này huyết thống sẽ phản công, cho mọi người biết tiền bạc không phải là vạn năng.

Tiền bạc quả thật rất có sức cám dỗ, tư bản cũng quả thật rất hữu dụng, nhưng để thực sự vận động mọi người thành lập nghị viện, duy trì bằng sáng chế vân vân, chỉ dựa vào tiền là không thể, vẫn phải dựa vào sức mạnh của huyết thống.

Night City đang phải chịu sự phản công của huyết thống, kẻ thù của tiền bạc và tôn giáo không chỉ là công nghệ, mà còn là huyết thống.

Huyết thống mới là phương thức phân công cổ xưa và lâu đời nhất, đó là sức mạnh cổ xưa thực sự tồn tại từ khi con người sinh ra văn minh, bất kể lịch sử thay đổi thế nào, huyết thống vẫn chưa bao giờ biến mất.

Cyberpunk thua rồi, mọi thứ sẽ quay về điểm xuất phát.

Đỗ Lan cười nói: Giống như Athens cổ đại, thời kỳ Phục hưng vậy, ngắn ngủi mà hoa lệ, đợi mấy trăm năm sau, Night City chắc chắn sẽ được đặt ngang hàng với Athens cổ đại, thời kỳ Phục hưng, trở thành danh từ đại diện cho nghệ thuật, văn hóa, triết học, khai sáng.

Đại diện cho một lần phản kháng và tìm tòi của tư bản mới nổi đối với địa chủ huyết thống, thật đáng nể, có thể viết vô số luận văn.

Night City thất bại, nhưng có thể để lại cho tương lai một đoạn lịch sử tốt đẹp.

Giống như khi người ta hoài niệm Athens cổ đại, sẽ không nghĩ đến những nô lệ thời đó.

Hoài niệm thời kỳ Phục hưng, cũng sẽ không nghĩ đến cảm nhận của những người thợ chải len, không nghĩ đến cuộc khởi nghĩa của họ, thậm chí còn có rất nhiều người còn không bằng cả thợ chải len.

Khi hoài niệm Night City, cũng sẽ không nhớ đến những người như mẹ của David, vô duyên vô cớ bị cuốn vào cuộc thanh trừng băng đảng mà chết, cũng sẽ không nhớ đến những lính đánh thuê đầu đường chém giết lẫn nhau.

Người ta sẽ chỉ hoài niệm sự tiên tiến và trật tự của nhân viên trong công ty, chỉ hoài niệm vẻ lấp lánh của tư bản.

Sự phân công theo thu nhập hàng năm cuối cùng vẫn thua sự phân công theo huyết thống.

Bởi vì chỉ dựa vào những người có thu nhập cao rất khó đảm bảo con thuyền vận hành, tiền bạc suy cho cùng vẫn là thứ hư ảo.

Một khi chiến tranh nổ ra, tiền bạc sẽ không còn giá trị, chỉ có đất đai mới có giá trị.

Mà đất đai phần lớn nằm trong tay địa chủ, đất đai của công ty quá ít, hoàn toàn không thể so sánh với địa chủ.

Công ty tuy có thể dùng rất ít đất đai để kiếm rất nhiều tiền, địa chủ tuy chỉ có thể dùng đất đai để trồng chút lương thực, đào chút khoáng sản, xây chút nhà lầu, rất khó để đất đai sản xuất ra sản phẩm công nghệ cao.

Một chiếc điện thoại có thể bán một vạn đồng, mà một vạn đồng có thể mua 5000 cân lương thực, muốn trồng ra 5000 cân lương thực, chỉ tính năng suất cao của đồng ruộng cũng cần đến năm sáu mẫu đất, đây đã được coi là năng suất rất cao.

Có nơi cần mười mẫu đất, lại tính thêm thuốc trừ sâu, lương thực, kho bãi, mười mẫu đất còn không đủ.

Diện tích đất cần thiết cho một chiếc điện thoại nhỏ hơn diện tích đất sản xuất 5000 cân gạo, vậy thì đất sản xuất điện thoại sẽ có giá trị hơn đất trồng lương thực.

Đó là trong thời bình.

Một khi chiến loạn, 5000 cân gạo đó có thể đổi được mấy người sống, một cái bánh mì đổi một mỹ nữ.

Điện thoại không có mạng, hoàn toàn không có giá trị.

Thời chiến loạn, đất trồng lương thực sẽ quý hơn nhà máy.

Giá trị bị đảo lộn, vị trí của công ty và nghị viện cũng bị đảo lộn.

Arasaka Yorinobu nhìn sự hỗn loạn không thể tránh khỏi, nhìn loạn thế giáng lâm, lại một lần nữa đứng trên sân thượng.

Hắn không thể thay đổi bất cứ điều gì, thậm chí cả công ty cũng không quản được, bây giờ mọi thứ đều sụp đổ, còn chết vô số người vô tội, có thể nói là ôi thôi than ôi, chết rất thảm.

Tình hình như vậy đã không còn cách nào, ngoài việc nhảy xuống, còn có thể làm gì nữa.

Ngay cả việc tự thú ngồi tù cũng không thể bù đắp, công ty đã thua, thậm chí Cyberpunk cũng đã thua.

Ưu thế công nghệ không thể chuyển hóa thành sự ổn định về địa vị nữa, sản phẩm sản xuất ra không bằng lương thực trồng được.

Cyberpunk là công ty ở trên, công ty dựa vào ưu thế công nghệ để giành lấy lợi ích, duy trì ổn định, nhưng đây không phải là kết thúc của lịch sử.

Bởi vì nguyên liệu và thị trường tiêu thụ của công ty đều chịu ảnh hưởng của nhiều yếu tố khác nhau, không thể ổn định mãi mãi.

Lợi nhuận của công ty không ổn định, nhưng cổ đông không cần xem xét những thứ này, điều họ cần xem xét chính là kiếm tiền.

Hơn nữa rất nhiều người trong số họ chính là địa chủ, cho dù công ty không còn, vẫn còn đất đai, vẫn kiếm được tiền.

Chỉ là không có ưu thế công nghệ bảo vệ, lưỡi dao chiến tranh cũng sẽ rơi xuống đầu họ.

Họ biết chiến tranh bắt đầu như thế nào, nhưng không biết kết thúc ra sao.

Họ đã đánh giá thấp năng lực sản xuất của người khác.

Athens cổ đại bị La Mã diệt, thời kỳ Phục hưng bị tôn giáo độc thần diệt, chỉ cần không có kẻ thù bên ngoài, cổ đông mãi mãi là địa chủ.

Thời chiến thì tư bản hóa tài sản, thời bình thì tài sản hóa tư bản, địa chủ cho rằng mình chắc chắn sẽ không thua.

Không thể thua, một chút cũng không thể thua.

Đáng tiếc không có ai thắng mãi, khi trò chơi thay đổi, luôn sẽ có địa chủ tan xương nát thịt.

Cyberpunk vẫn cần thiết, việc phân công theo thu nhập hàng năm vẫn khả thi, chỉ cần chờ đợi cơ hội là được.

Lũ khốn này.

Arasaka Yorinobu hận thấu xương những kẻ vô liêm sỉ này, nhưng hắn có thể làm được gì.

Vận động công dân thì cần phải cho bánh mì, đường, đấu trường, vận động dân tự do thì phải cho họ thân phận công dân.

Ngoài việc mở rộng ra bên ngoài, không có biện pháp nào tốt.

Ngay cả một nơi cải cách lâu đời như Pháp, cũng cần phải mở rộng.

Louis XIV của Pháp bắt đầu đô thị hóa quy mô lớn, tập trung tài nguyên vào thủ đô, thông qua các ngành công nghiệp khác nhau để nâng cao chất lượng cuộc sống của người dân, nhận được sự ủng hộ.

Đến thời Louis XVI, ưu thế công nghiệp giảm sút, thế là chuẩn bị thu thuế của tôn giáo và công dân, thế là ông ta bị chém đầu.

Sau khi Louis XVI chết, là cuộc tàn sát giữa quý tộc và công dân, máu chảy thành sông, cuối cùng quân đội đưa Napoléon lên ngôi, gọi là giết chết một vị vua, nghênh đón một vị hoàng đế, mà Napoléon không kiểm soát ngành công nghiệp, không đô thị hóa quy mô lớn, trực tiếp mở rộng ra bên ngoài.

Chương 3856

Đương nhiên cuối cùng Napoléon thất bại.

Nhưng chiến tranh đã giết chết rất nhiều quý tộc và dân số, Pháp có thể thuận lợi bước vào thời đại nghị viện hiện đại.

Nghị viện hiện đại của Pháp không phải là thượng nghị viện của quý tộc và hạ nghị viện của công dân, mà được chia thành phe tả và phe hữu, thực ra cũng là thiên về quý tộc và thiên về công dân.

Có thể nói quý tộc chưa bao giờ biến mất, chỉ là thay đổi một phương thức khác mà thôi.

Mà muốn nâng cao địa vị của công dân, một là dựa vào quốc vương, quốc vương có sự cần thiết phải đàn áp quý tộc, nên cần sự giúp đỡ của công dân.

Hai là mở rộng, vận động binh lính công dân.

Thủ đoạn của quốc vương bao gồm chiến tranh, thương mại, đô thị hóa quy mô lớn.

Việc quốc vương kiểm soát lãnh thổ thông qua kiểm soát thành thị là rất phổ biến, để kiểm soát thành thị, quốc vương hy vọng tất cả tài nguyên đều tập trung vào một số ít thành thị.

Nhưng rõ ràng đô thị hóa không thể khiến quốc vương kê cao gối ngủ, bất kể là Tam gia phân Tấn, hay Điền thị đại Khương, đều là sự sụp đổ địa vị của quốc vương sau khi đô thị hóa quy mô lớn.

Tam gia phân Tấn, là nhiều thành thị lớn được đô thị hóa, vượt quá khả năng kiểm soát của quốc vương.

Điền thị đại Khương là đại thần kiểm soát ngành công nghiệp thành thị, chiếm đoạt địa vị của quốc vương.

Còn có Louis XVI, gặp phải tình huống ưu thế công nghiệp biến mất, cuối cùng muốn thu thuế, bị lật đổ thảm hại.

Công dân trong quá trình này không thể hoàn toàn thay thế quý tộc, bởi vì công dân thì ai cũng không phục ai, không ai phục người khác làm lão đại, mình làm tiểu đệ.

Mọi người đều là công dân, dựa vào đâu mà ngươi làm lão đại.

Cho nên họ cần quý tộc, đương nhiên cũng có thể dùng thu nhập hàng năm làm tiêu chuẩn, nhưng thu nhập hàng năm trong thời loạn lạc cũng không đáng tin.

Đương nhiên còn một biện pháp nữa là tôn giáo, chọn người thành kính làm lãnh đạo, sự thành kính thì xem có tuân thủ giáo nghĩa hay không.

Ở Thăng Long, quý tộc chết rồi, mọi người còn có thể chọn người có đức, chọn người có năng lực, tiêu chuẩn năng lực chính là thiên hạ vi công.

Nếu Arasaka Yorinobu có thể vận động công dân, thì có thể tấn công địa chủ, nhưng vận động công dân hoặc là tôn giáo, hoặc là công nghiệp, hoặc là chiến tranh, hắn hình như một cái cũng không được.

Thật sự là quá bất lực, rõ ràng có ý thức sứ mệnh rất mạnh, rõ ràng là vì bất mãn với cha mới giết cha, rõ ràng là muốn thay đổi thế giới, nhưng tại sao lại khó như vậy.

Tại sao không làm được, mình đã giết cả cha, chính là hy vọng công ty có thể tốt hơn, có thể tạo phúc cho xã hội, tại sao mình lại thất bại như vậy, cuối cùng giết chết hàng trăm vạn người.

Đây chính là kế hoạch do người thông minh lập ra, nhưng lại do kẻ ngu thực hiện, tạo phúc cho xã hội rất tốt, nhưng tạo phúc cho xã hội cũng không phải một mình hắn có thể làm được.

Bệ hạ cùng sĩ đại phu chung trị thiên hạ, phi dữ bách tính cộng trị thiên hạ.

Muốn tạo phúc cho xã hội, chẳng lẽ không cần có người đi thực hiện sao.

Ai đi thực hiện.

Chẳng phải là cổ đông và nhân viên của công ty sao.

Nếu không thỏa mãn lợi ích của họ, họ dựa vào đâu mà tạo phúc cho xã hội.

Họ đã tốn bao nhiêu học phí, thậm chí còn gánh một khoản nợ học phí khổng lồ, không nghĩ cho mình, chẳng lẽ còn nghĩ cho trăm họ.

Tạo phúc cho xã hội, nghĩ thì rất hay, nhưng cổ đông và nhân viên đều sẽ không ủng hộ.

Chẳng lẽ chỉ có Arasaka Yorinobu muốn tạo phúc cho xã hội, Arasaka Saburo không muốn.

Ông ta không phải không muốn, mà là không làm được.

Duy trì hoạt động của công ty đã là rất tốt rồi, ông ta chỉ là ông chủ, không phải là người sáng lập cuối cùng, không thể nói một lời chín đỉnh.

Tại sao.

Arasaka Yorinobu cảm thấy tuyệt vọng, cảm thấy mọi thứ đều vô phương cứu chữa, rõ ràng xuất phát điểm của mình là tốt, tại sao kết cục lại bi thảm như vậy.

Tình huống này, hắn không thể giải thích, cũng khó mà chấp nhận, hắn lại muốn nhảy xuống.

Có chút hoảng hốt, dường như mình đã nhảy một lần rồi.

Đỗ Lan sẽ không cứu hắn lần thứ hai.

Đi, đi.

Đỗ Lan nói: Cứ để hắn nhảy đi.

Địch Ny Toa cảm khái nói: Hắn không hiểu rằng muốn thực hiện một ý tưởng khó khăn đến mức nào, không phải dễ dàng có thể làm được.

Không phải giết một ác ma là có thể tạo ra một tương lai tốt đẹp, mà phải là làm việc thực tế, làm rất nhiều việc mới có thể thay đổi được một chút.

Vấn đề của kết cấu xã hội không phải là vấn đề của một mình Arasaka Saburo.

Nếu chỉ là lý thuyết, thì Mặc Tử đã sớm đề ra kiêm ái phi công, đáng tiếc vẫn chưa bao giờ được thực hiện.

Chỉ là lý thuyết, lý thuyết tốt đẹp có rất nhiều, kiêm ái phi công rất tốt, chúng sinh bình đẳng cũng rất hay, nhưng vấn đề là làm thế nào để thực hiện.

Chỉ nói suông, thì cường đạo, hung thủ cũng có thể treo trên miệng, họ có thể vừa nói chúng sinh bình đẳng, vừa giết người phóng hỏa.

Dù sao cũng chỉ là nói suông.

Nếu dựa vào tự giác, thì Khổng Tử khắc kỷ phục lễ, hy vọng mọi người tự giác tuân thủ Chu lễ, tự giác khắc chế nhân dục, đã nên thành công rồi, cũng không cần đợi đến bây giờ.

Còn có các cuộc biến pháp trong lịch sử, cuộc biến pháp thành công nào mà không đổ máu.

Cho dù là Tôn Vũ luyện binh, cũng phải chém đầu lập uy.

Cuộc biến pháp thất bại, lần nào không phải là bệ hạ cùng sĩ đại phu chung trị thiên hạ, phi dữ bách tính trị thiên hạ.

Muốn thực hiện biến pháp, cần phải để mọi người phối hợp, uy hiếp lợi dụ, các loại thủ đoạn đều phải dùng, còn phải bồi dưỡng một đội ngũ có thể thực hiện biến pháp.

Những thứ này đều không phải từ trên trời rơi xuống, mà là dùng máu tươi rèn luyện ra, Arasaka Yorinobu cho rằng giết chết cha là có thể thay đổi mọi thứ, thật sự quá ngây thơ, một chút cũng không xem xét vấn đề thực tế.

Có ý tưởng tốt đẹp rất đơn giản, ai cũng có, nhưng người có thể thực hiện lại rất ít, vì rất khó.

Ý tưởng càng lớn, thực hiện càng khó.

Để bản thân dậy sớm tập thể dục, ngủ ít đi một tiếng, đối với rất nhiều người mà nói đều không làm được.

Bản thân mình còn không thể thay đổi, huống chi là thay đổi người khác, thay đổi xã hội.

Hắn cứ động một chút là muốn nhảy lầu, thì đừng nghĩ đến việc thay đổi xã hội nữa.

Đỗ Lan nói: Để hắn nhảy đi, lười cứu hắn lần thứ hai.

Nếu không nhận thức được sự khó khăn trong lý tưởng của mình, không có nhận thức đúng đắn, cho rằng giết cha là có thể giải quyết mọi vấn đề, quả thật là một lãnh đạo không đủ tư cách.

Arasaka Yorinobu không phải là một lãnh đạo đủ tư cách, hắn lại một lần nữa nhảy xuống, chỉ cảm thấy mình đang ở trong một cơn ác mộng, có lẽ nhảy xuống sẽ tỉnh lại.

Tuy nhiên lần này hắn không tỉnh lại được nữa, bẹp, một đống thịt nát.

Cyberpunk sắp kết thúc, nghị viện ở trên lại một lần nữa thành công.

Công ty vẫn cần các nhóm vận động hành lang mới có thể thuyết phục nghị viên đưa ra chính sách.

Mà nghị viên chính là những lão hương thân, đều là những đại địa chủ do các địa chủ địa phương bầu ra, truyền từ đời này sang đời khác.

Cyberpunk thất bại, không có gì bất ngờ, công ty Arasaka đóng cửa, các công ty mới đều dựa vào nghị viện để có được sức mạnh lớn hơn.

Adam Smasher và V tiến hành trận quyết chiến cuối cùng, Adam Smasher cho rằng sự thất bại của công ty là do V một tay gây ra.

Hắn không nhận ra áp lực nội bộ của công ty, mà cho rằng sự phá hoại từ bên ngoài là đòn chí mạng.

Đối mặt với sự truy sát của Adam Smasher, V tiến hành phản kích.

Hai người giao chiến kịch liệt trên đường phố.

Chương 3857

Đều là lỗi của ngươi, mới khiến công ty đóng cửa, ta phải giết ngươi.

Adam Smasher cầm hai khẩu súng máy liên thanh điên cuồng bắn phá.

V trong tay chỉ có một khẩu súng lục, vẫn bình tĩnh đáp trả: Ngươi đúng là đồ điên, có phải bị tâm thần Cyber không.

Công ty đóng cửa thì liên quan gì đến ta.

Đó là do họ tự kinh doanh không tốt.

Con trai giết cha, cổ đông nội đấu, còn tấn công trạm không gian bằng vũ khí hạt nhân một cách khó hiểu, làm nhiều chuyện vô lý như vậy, cuối cùng đóng cửa không phải là đáng đời sao.

Liên quan gì đến ta.

Nếu không phải ngươi dẫn theo đám du mục đột nhập công ty, kết nối với Mikoshi, thì sẽ không có những chuyện này.

Còn có ngươi đã lấy đi con chip của Johnny Silverhand, chính là các ngươi đã gây ra một loạt sự việc.

Adam Smasher cho rằng chính V đã gây ra một loạt sự việc.

Là V đã lấy đi con chip, là V đã vào Mikoshi, là cậu ta, là cậu ta, đều là cậu ta.

Nếu không có V, công ty rõ ràng vẫn đang tốt đẹp.

Đồ ngốc, con chó săn của công ty nhà ngươi, đã điên rồi.

V với tư cách là một huyền thoại sống không thể không đối mặt với sự phẫn nộ của người khác.

Chết đi.

Đoàng, đạn bắn vào tường, để lại một chuỗi lỗ đạn sâu hoắm, những viên đạn giống như côn trùng gặm một miếng trên bê tông, đạn càng nhiều, gặm càng nhiều.

Thời gian đủ, đạn đủ, có thể phá vỡ bức tường.

V biết sức mạnh của Adam Smasher, trước đây họ đã giao đấu, cậu không có tự tin chắc thắng, nhưng cậu tin rằng mình chắc chắn có thể thắng.

Kẻ thù tuy lợi hại, nhưng cũng chỉ là một người cải tạo.

Cải tạo cơ thể của mình cũng không yếu, vũ khí trang bị của mình cũng không kém, tuyệt đối sẽ không thua.

Bây giờ cần phải chờ đợi, chờ Adam Smasher thay đạn.

Rất nhanh đạn đã bắn hết, V cũng ra tay, bắn ra những viên đạn thông minh có thể bẻ cong.

Pằng, ba phát, từ sau bức tường bẻ cong bắn về phía kẻ thù.

Toàn bộ trúng đích.

Adam Smasher dùng cánh tay máy bảo vệ đầu, nhưng sườn lại bị bắn trúng, đạn thông minh rất mạnh, là sản phẩm thử nghiệm của công ty Kang Tao, chỉ có một số ít lưu lạc bên ngoài, thu thập dữ liệu chiến đấu.

Mỗi viên đạn thông minh đều giống như một quả tên lửa dẫn đường thu nhỏ.

Nhưng Adam Smasher ngoài đầu ra, đã không còn thân thể bằng xương bằng thịt, toàn bộ là lớp vỏ thép.

Đương nhiên cho dù biết đầu mình là điểm yếu, cũng không muốn đội mũ bảo hiểm, vẫn để lộ ra ngoài.

Xem tên lửa của ta đây.

Đạn thông minh khiến kẻ thù mất tầm nhìn, tiếp theo mới là tấn công.

Là tên lửa, vù vù bắn ra.

Vút.

Tên lửa bắn trúng trực diện, sóng xung kích từ đầu phố truyền đến cuối phố.

Adam Smasher cũng không chịu nổi hỏa lực mạnh, hơn nữa sau tên lửa trận chiến vẫn chưa kết thúc, còn có nhiều lựu đạn hơn.

V một chút cũng không nương tay, biết rõ mức độ cứng rắn của Adam Smasher, cho nên phải bắn phá bão hòa.

Ném ra tất cả đạn dược có thể nổ.

Adam Smasher chỉ có thể bảo vệ đầu, chịu đựng tấn công.

Đợi đến khi tấn công dừng lại, bụi lắng xuống, cơ thể máy móc của hắn đã đầy thương tích.

Nhưng hắn vẫn còn sống, ngẩng đầu tìm kiếm kẻ thù.

Trốn rồi à.

Dù ngươi trốn đi đâu, ta cũng sẽ tóm được ngươi.

Adam Smasher không tìm thấy kẻ thù, tưởng rằng V đã trốn đi.

Pằng.

Tiếng súng vang lên từ sau lưng Adam Smasher, xuyên thủng đầu hắn.

V lúc này mới nói: Ta ở phía sau ngươi.

Vừa rồi lợi dụng khói bụi để di chuyển vị trí, đi đến phía sau lưng kẻ thù, nơi phòng ngự yếu ớt, nói: Ai lại đánh nhau mà không đội mũ bảo hiểm chứ.

Adam Smasher toàn thân cải tạo, đáng tiếc lại để lộ cái đầu.

Trận chiến kết thúc.

V đã tiêu tốn một lượng lớn đạn dược, nhưng cuối cùng cũng thắng.

Chỉ là Night City đã thay đổi, cậu cũng không biết tương lai của mình nên làm thế nào.

Nghị viện ở trên, quân đội của nghị viện chắc chắn sẽ tiếp quản Night City, trật tự cũ sẽ thay đổi.

Cậu cũng phải suy nghĩ về tương lai, huyền thoại sống như cậu cũng rất phiền phức.

Nhưng điều này không liên quan đến Đỗ Lan, hắn chuẩn bị cùng Địch Ny Toa rời đi, đương nhiên phải mang theo loli Tố Tử.

Chúng ta phải đi rồi, tất cả các doanh nghiệp đều để lại cho căn cứ Tư Duy Chiến Thần.

Đỗ Lan nói.

Đi.

Đi đâu.

Tố Tử hỏi: Về quê hương của các người sao.

Nếu là người ngoài hành tinh, hẳn là trở về quê hương.

Không phải quê hương, mà là các vũ trụ khác.

Đỗ Lan nói: Chúng ta sẽ thấy một thế giới rộng lớn hơn.

Tố Tử cảm thấy sự khác biệt giữa thế giới khác và hành tinh khác cũng không lớn lắm, đều là nơi xa lạ với mình, đều là nơi mình không quen thuộc.

Cô không khỏi nhìn về phía David và Lucy, hy vọng cha mẹ trẻ của mình có thể an toàn.

Nhưng nghĩ lại, căn cứ Tư Duy có thể bảo vệ tốt họ, căn cứ là pháo đài vững chắc nhất trên thế giới.

Ngay trước khi họ khởi hành, Tố Tử hỏi: Con người phát triển đến cuối cùng sẽ biến thành bộ dạng gì.

Sẽ bị các sinh vật khác thay thế không.

Nếu nhìn từ góc độ vĩ mô của vũ trụ, sự hủy diệt của con người cũng là tất yếu, đương nhiên có bị thay thế hay không thì khó nói.

Có thể có, cũng có thể không.

Có thể con người bị hủy diệt, nhưng máy móc do con người để lại vẫn sẽ tiếp tục phát triển.

Đương nhiên cũng có thể con người bị hủy diệt, sau một thời gian dài đằng đẵng, một loài trí tuệ mới sẽ ra đời.

Đỗ Lan nói: Đều có khả năng.

Con người bị hủy diệt, máy móc do con người tạo ra vẫn hoạt động.

Hay là trực tiếp đổi một loài khác.

Tố Tử thầm nghĩ về hai hướng phát triển này, cô mong đợi hướng sau hơn, đó là con người không để lại bất kỳ dấu vết nào, tất cả đều biến mất, có lẽ sẽ tốt đẹp hơn.

Ngươi đang nghĩ gì vậy.

Địch Ny Toa hỏi.

Ta đang nghĩ nếu con người biến mất, tốt nhất là mang theo cả chip thần kinh, trí tuệ nhân tạo, tất cả mọi thứ, không để lại một cái

nào.

Chỉ cần mảnh vụn của con người còn sót lại, chắc chắn sẽ ô nhiễm thế giới này, có thể sẽ khiến thế giới lại rơi vào tranh chấp và hỗn loạn.

Tố Tử nói: Con người không hoàn hảo, nếu bị hủy diệt, thì hãy mang theo tất cả những thứ không hoàn hảo đi.

Chừa lại đủ không gian cho sinh mệnh tiếp theo.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa nhìn Tố Tử, thầm nghĩ Tố Tử đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cuối cùng đã thất vọng về con người.

Cũng là bình thường, dù sao kinh nghiệm lịch sử của cô ấy toàn là thất bại, nghị viện sẽ thất bại, Cyberpunk sẽ thất bại, nhưng cuối cùng dưới ánh mặt trời không có gì mới mẻ, việc đã có rồi sẽ có lại, việc đã làm rồi sẽ làm lại, kinh nghiệm lịch sử chính là kẻ dưới lật đổ kẻ trên tất yếu sẽ là bi kịch, giống như Nhật Bản, kẻ dưới lật đổ kẻ trên tất yếu sẽ gây ra chiến tranh, chiến tranh lại tất yếu sẽ dẫn đến thất bại.

Giữ nguyên hiện trạng, huyết thống kế thừa, quý tộc mãi mãi là quý tộc, võ sĩ cấp cao mãi mãi là võ sĩ cấp cao, võ sĩ cấp trung mãi mãi là võ sĩ cấp trung, võ sĩ cấp thấp mãi mãi là võ sĩ cấp thấp.

Chương 3858

Nhưng nếu kẻ dưới lật đổ kẻ trên, không có kinh nghiệm lật đổ thành công, lâu dần họ sẽ rất khó xử.

Muốn lật đổ, nhưng kinh nghiệm lịch sử lại nói cho họ biết kết quả tất yếu sẽ là bi kịch.

Nếu duy trì giai cấp không đổi, cả đời cũng không có hy vọng.

Cho nên họ khao khát lật đổ, muốn đột phá, nhiệt huyết trung nhị, nhưng cuối cùng lại không thoát ra khỏi lý luận huyết thống.

Ban đầu khán giả tưởng là dân đen quật khởi, cuối cùng đều biến thành hoàng tử báo thù.

Trong kinh nghiệm của họ không có Tây Kỳ dĩ đức phối thiên, không có Đại Việt phấn lục thế chi dư liệt, không có vương hầu tướng tướng ninh hữu chủng hồ, không có thiên tử dân đen Lưu Bang, không có Tào Tháo duy tài thị cử, đương nhiên cũng không có kỳ vọng triêu vi điền xá lang, mộ đăng thiên tử đường.

Kinh nghiệm thành công là rất cần thiết, để cho dân đen biết muốn quật khởi thì nên làm thế nào.

Không có kinh nghiệm thành công, khiến Tố Tử thất vọng về thế giới này, cảm thấy con người không có hy vọng, làm thế nào cũng không thoát ra được, muốn thay đổi tất yếu là bi kịch, không thay đổi cũng không có hy vọng.

Phía trước có hai con đường, một con đường hoàn toàn vô vọng, một con đường tất yếu là bi kịch, phải bi ai, phải bi tráng.

Tố Tử cảm thấy mọi thứ của con người đều nên bị hủy diệt, như vậy trong tương lai có lẽ còn có một chút hy vọng, không có con người, có lẽ sẽ xuất hiện một loại sinh mệnh không liên quan gì đến con người, có thể hạnh phúc, có thể xinh đẹp, có thể siêu việt con người.

Tố Tử dù sao cũng là người Nhật Bản, không có kinh nghiệm thành công, chỉ có thể bi quan.

Thế giới rất loạn, thế là Đỗ Lan phát huy kỹ xảo sở trường ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách.

Trực tiếp mang theo Địch Ny Toa và Tố Tử rời khỏi thế giới Cyberpunk đang sụp đổ, chạy đến một thế giới mới.

Kiến trúc tạo hình thế kỷ mới khiến Tố Tử có một cảm giác quen thuộc, bối cảnh trong các bộ phim truyền hình lịch sử đều như vậy, giống như thành phố thời Mạc phủ Tokugawa.

Đây là thế giới mới sao.

Chắc chắn rồi, ngươi cảm nhận xem có vệ tinh không, có chip thần kinh không.

Đỗ Lan hỏi.

Không có, đã lâu rồi không cảm nhận được sóng điện từ thuần khiết nguyên thủy như vậy, không có nhiều tín hiệu lộn xộn hỗn tạp.

Năng lực của Tố Tử bị hạn chế, nhưng sóng điện từ ở đây quả thực rất tĩnh lặng.

Trước tiên đổi một bộ quần áo cho hợp với thời đại.

Địch Ny Toa nói.

Đỗ Lan gật đầu, quần áo của ba người lập tức biến thành phong cách thời giang hồ, như vậy sẽ không cần lo lắng bị xem là người kỳ quái.

Đỗ Lan nói: Là Mạc phủ Tokugawa, không biết có chuyện gì vui xảy ra không.

Tố Tử thầm nghĩ thời Mạc phủ Tokugawa rất ổn định, không có chuyện gì đặc biệt vui vẻ, cho đến khi Hắc Thuyền đến.

Nếu là thời Chiến quốc trước Mạc phủ Tokugawa, thì lại có rất nhiều câu chuyện oanh oanh liệt liệt.

Moo moo Ngay lúc ba người không có việc gì làm, đi lang thang khắp nơi, từ trong Phụng hành sở truyền ra tiếng kêu thảm thiết của bò.

Phụng hành sở tương tự như nha môn.

Rõ ràng có người đang làm chuyện gì đó đáng sợ với bò, tiếng bò kêu khiến người nghe rơi lệ, người thấy đau lòng.

Xem thử.

Không ai có thể ngăn cản quyết tâm hóng chuyện của Đỗ Lan.

Đây là quan phủ, vào sẽ bị đuổi ra.

Tố Tử nói.

Không sao, ẩn thân là được rồi, ngụy trang quang học chính là dùng lúc này.

Đỗ Lan búng tay một cái, ba người ẩn thân, có thể quang minh chính đại đi qua cửa lớn, đến sân sau.

Nơi đây đang thực hiện tử hình, hai con bò lần lượt kéo hai chân của tử tù, đi về hai hướng ngược nhau, muốn xé tử tù làm hai.

Tuy nhiên, người kêu thảm thiết không phải là tử tù, mà là hai con bò đen khỏe mạnh, đúng là không có ruộng xấu, chỉ có bò dở.

Tử tù mặt mày bình tĩnh, sợi dây thừng trên mắt cá chân đã bị bò kéo thẳng, nhưng thân thể hắn lại không hề hấn gì.

Theo lý thuyết, đây là phiên bản đơn giản của ngũ mã phanh thây, là hai bò phanh thây, bò kéo dây thừng, dây thừng kéo hai chân, hai chân xoạc ra, tử tù đáng lẽ phải bị xé làm hai.

Bây giờ tử tù lại hoàn toàn vô sự, ngược lại hai con bò mệt đến mức sắp chết, đây là vì sao.

Tử tù là một thiếu niên tóc trắng, trông mới mười mấy tuổi, mặt vẫn còn non nớt, nhưng ánh mắt đã lạnh như dao.

Đỗ Lan đi vào trong phòng, tìm được hồ sơ của thiếu niên, phát hiện hắn là một ninja.

Là ninja thì có thể hiểu được rồi, chắc chắn là chakra.

Ninja mạnh nhất làng Iwagakure Họa Mi Hoàn, bị bắt khi đang thực hiện nhiệm vụ, giết chết mười lăm quan viên, làm trọng thương mười người, phán xử tử hình.

Thư phán quyết rất đơn giản, vì ninja luôn rất bí ẩn, chỉ có rất ít tư liệu, dù Họa Mi Hoàn là một ninja sát nhân nổi tiếng, tư liệu cũng ít đến đáng thương.

Mọi người đều biết Họa Mi Hoàn giết người không chớp mắt, lần này có thể bắt được hắn tuyệt đối là may mắn.

Nhưng từ biểu hiện tại hiện trường hành hình mà xem, thực lực của Họa Mi Hoàn chắc chắn lớn hơn hai con bò.

Bò đã mệt lử, tù phạm vẫn như cũ.

Chém đầu, chém đầu.

Thấy hai con bò không được, liền đổi phương pháp đơn giản, chém đầu.

Đao phủ mặc áo trắng tiến lên, giơ cao thanh katana chém xuống, lưỡi đao và cổ Họa Mi Hoàn tiếp xúc thân mật, tuy nhiên lưỡi đao được mài sắc bén vô cùng lại không có bất kỳ phản hồi nào, không có cảm giác cắt đứt.

Cổ trắng nõn như mới, không có bất kỳ vết thương nào, giống như thanh đao trong tay đao phủ là thanh đao lương thiện, thanh đao từ ái, là thanh đao không nỡ giết người.

Chém nữa, chém nữa.

Một đao phủ chém mệt rồi, đổi người khác.

Cho đến khi thanh katana không chịu chơi với đao phủ nữa, phát ra tiếng keng giòn tan, gãy làm hai đoạn.

Đao đã gãy, nhưng cổ vẫn hoàn toàn vô sự.

Chakra, chắc chắn là chakra.

Đỗ Lan nói.

Đổi hỏa hình, thiêu chết hắn, thiêu chết hắn.

Viên quan đã hoảng loạn, đây đâu phải là xử tử tù, quả thực là tra tấn tinh thần của mọi người, sao có thể có người giết không chết.

Hắn chỉ là một ninja thôi mà, chẳng lẽ truyền thuyết đó là thật.

Làng Iwagakure có tà thuật, trưởng làng của họ là người bất lão bất tử, ninja của họ cũng đều là yêu quái phi nhân.

Hắn lợi hại như vậy tại sao không phản kháng.

Tố Tử phát hiện Họa Mi Hoàn rất phối hợp, toàn bộ quá trình không có dấu hiệu bỏ trốn, bất kể hình phạt nào cũng ngoan ngoãn chấp nhận.

Có thể là vì vui.

Đỗ Lan đưa ra phỏng đoán vô trách nhiệm.

Địch Ny Toa đưa ra phỏng đoán nghiêm túc hơn, nói: Có lẽ có nỗi khổ khó nói, với thực lực của hắn, giết chết tất cả đao phủ, trốn thoát là chuyện rất dễ dàng.

Hoặc là nói, việc hắn bị bắt đã là không thể tưởng tượng nổi, ánh mắt trống rỗng này hoàn toàn đang nói rằng đằng sau tất cả những chuyện này có một câu chuyện bi thương.

Tuy là một thiếu niên rất trẻ, nhưng dường như lại có vô vàn tình cảm và câu chuyện không thể nói hết.

Mọi người góp củi lửa cháy cao, đống củi được chất lên, đặt tử tù lên trên, đổ dầu vào.

Châm lửa, ngọn lửa bùng lên trời, bao bọc tử tù bên trong, nhiệt độ cao của ngọn lửa khiến các đao phủ liên tục lùi lại.

Ha, cuối cùng cũng chết rồi chứ, bất kể là ai cũng không thể chống lại ngọn lửa.

Viên quan hành hình tự tin nói, tử tù lần này gặp phải quá kỳ quái, đã vượt qua thường thức.

Theo lý thuyết, ngọn lửa có thể thiêu hủy mọi thứ, nhưng đối mặt với một tù phạm quỷ dị như Họa Mi Hoàn, thường thức đều bị phá vỡ.

Trong ngọn lửa, bóng người vẫn đứng thẳng, không hề ngã xuống.

Sau đó chuyện kinh người đã xảy ra, bóng người đó vậy mà bước ra ngoài, ngọn lửa cháy quanh thân, nhưng da dẻ vẫn nguyên vẹn.

Chakra à, đây chính là chakra.

Đỗ Lan nói.

Tố Tử không khỏi hỏi: Chakra có phải là loại sức mạnh trong Yoga không.

Cũng gần như vậy, ninja cũng có thể dùng chakra.

Đỗ Lan nói.

Chương 3859

Địch Ny Toa lại biết đây không phải là chakra, mà là khí, nhưng bất kể là chakra, khí, tiểu vũ trụ, mana, cách gọi khác nhau, cách dùng đều gần như nhau, đều là thông qua quyết tâm để làm được những hiệu quả không thể tưởng tượng nổi.

Chakra thường không thể trực tiếp chống đỡ sát thương, mà là thông qua né tránh hoặc di chuyển để tránh công kích.

Họa Mi Hoàn trước mắt không né tránh cũng không di chuyển, mà là cứng rắn chịu sát thương, không hề sử dụng các thuật thường thấy trong nhẫn thuật chakra như thế thân thuật, huyễn thuật.

Lửa cũng không được.

Viên quan tuyệt vọng, chỉ có thể hét lên: Mau đi mời Yamada Asaemon.

Đối mặt với tử tù giết không chết, thì phải mời đao phủ có thể giết chết mọi tử tù.

Đây cũng là cuộc đối đầu giữa mâu và thuẫn, trong vòng bảy bước ắt có thuốc giải.

Người giết không chết và người giết chết mọi thứ, chính là thần kỳ như vậy.

Yamada Asaemon là một gia tộc võ sĩ, nghề chính là trồng dược liệu, nghề phụ mới là đao phủ.

Nhà Yamada chuyên giải quyết những tử tù mà Mạc phủ Tướng quân không thể giết, là một gia tộc khá có danh tiếng.

Nếu thiếu niên giết không chết, tự nhiên phải phái một thiếu nữ có thể giết chết thiếu niên đi.

Ninja huyền thoại Họa Mi Hoàn, xứng đáng để nhà Yamada phái con gái đích thân đi.

Yamada Asaemon Sagiri, nữ, một mái tóc đen dài thẳng mượt buộc đuôi ngựa, ngũ quan tinh xảo, biểu cảm nghiêm túc, không hay nói cười.

Khi thiếu nữ đến, thiếu niên cảm nhận được sự phi phàm của đối phương.

Những đao phủ trước đó hoàn toàn là ngoại đạo, chỉ có thiếu nữ này mới có thể thực sự giết chết mình.

Chakra, vẫn là chakra, các ninja chakra sẽ thu hút lẫn nhau.

Đỗ Lan cho rằng thiếu nữ cũng sử dụng chakra, cho nên họ mới có cảm ứng.

Địch Ny Toa thầm nghĩ là các sứ giả thế thân sẽ thu hút lẫn nhau, chứ ninja thì không thu hút nhau.

Nhưng tử tù và đao phủ quả thực đều có khí, chính vì sự tồn tại của khí, thiếu nữ mới có thể chém giết thiếu niên.

Nàng nói: Mặc dù trên người thiếu niên và thiếu nữ có một sức mạnh phi thường, nhưng dường như chính họ cũng không biết, cũng chưa từng tu luyện đặc biệt.

Họ đều không thể hoàn toàn khống chế được sức mạnh này.

Quả thực chưa từng tu luyện, chỉ biết mình khác biệt, rất mạnh mẽ, nhưng tại sao mạnh mẽ, họ cũng không biết.

Mặc dù khí tồn tại, nhưng họ không biết, cũng không tu luyện, toàn bộ dựa vào thiên phú tự mình trưởng thành.

Trên thế giới người bình thường chiếm đa số, người có thể huấn luyện đến mức sản sinh ra khí lại rất ít, là thiên tài vạn người có một.

Đáng tiếc dù là thiên tài cũng không biết tại sao mình lại khác biệt, không biết sự tồn tại của khí.

Khi hai người có khí gặp nhau, sẽ có thể cảm ứng được khí trường trên người đối phương.

Sẽ chết.

Bất kể là hai bò phanh thây, hay chém đầu, hỏa hình, thiếu niên đều không hề sợ hãi, nhưng khi bàn tay thon thả của thiếu nữ nắm lấy chuôi kiếm, thiếu niên cảm thấy mình sẽ chết.

Lần này hắn không còn thản nhiên chịu hình phạt nữa, mà lựa chọn né tránh.

Rõ ràng thiếu niên không muốn chết, hắn vẫn còn lưu luyến ở nhân gian.

Thiếu nữ áo trắng, dải tóc đỏ, bảo kiếm lóe hàn quang, người và kiếm hợp nhất, ánh mắt dán chặt vào cổ tử tù, xuyên qua da thịt, tiến vào kẽ hở giữa các cơ bắp, chém đứt gân và xương, chia cổ làm hai.

Sát khí như thực chất này khiến Họa Mi Hoàn, một ninja huyền thoại, cũng phải giật mình, hắn không sợ cả lửa nhưng lại né tránh ánh mắt của thiếu nữ.

Họa Mi Hoàn, ngươi không phải muốn chết sao.

Tại sao lại né tránh.

Thiếu nữ Sagiri hỏi.

Trong đầu Họa Mi Hoàn hiện lên dáng vẻ dịu dàng của vợ, hắn bị bắt chính là vì vợ vẫn còn ở trong làng.

Là ninja xuất sắc nhất trong làng, được trưởng làng đánh giá cao, thậm chí còn gả con gái cho hắn.

Nhưng con gái và trưởng làng không giống nhau, cô ấy muốn sống cuộc sống của người bình thường.

Dưới ảnh hưởng của vợ, Họa Mi Hoàn cũng nảy sinh ý định thoái lui.

Trưởng làng rất tức giận, nhưng Họa Mi Hoàn đã quyết ý ra đi, chỉ có thể giao cho hắn công việc cuối cùng.

Kết quả là lần công việc cuối cùng này hắn bị bán đứng, trưởng làng còn dùng tính mạng của con gái để uy hiếp, ép buộc Họa Mi Hoàn không được phản kháng.

Thế là Họa Mi Hoàn mới bị bắt, không phải hắn không đánh được, mà là vì sự an toàn của vợ.

Phải nói rằng người trẻ tuổi chính là không biết cẩn thận, chuyện đào tẩu như thế này làm sao có thể quang minh chính đại chứ.

Không phải nên giả chết, cẩn thận sắp đặt một phen sao.

Dù sao các trường hợp ninja ẩn lui đều không tốt đẹp, đều sẽ bị chém giết sạch sẽ.

Hắn dựa vào đâu mà cho rằng mình và con gái trưởng làng ẩn lui sẽ thuận lợi.

Không chỉ có vợ chồng họ muốn ẩn lui, mà rất nhiều ninja muốn ẩn lui.

Ví dụ như cha mẹ của Họa Mi Hoàn cũng muốn ẩn lui, và đã bị làng tiêu diệt.

Cho nên người muốn ẩn lui rất nhiều, nhưng người có thể ẩn lui thành công lại rất ít.

Thiếu niên một chút cũng không học hỏi kinh nghiệm thất bại, không hề nghĩ đến tại sao việc ẩn lui lại không được phép.

Bởi vì công việc của ninja rất nguy hiểm, nếu không phải trưởng làng dùng áp lực cao ép buộc dân làng làm ninja, đại bộ phận người ta thà làm người bình thường.

Cho nên tuyệt đối không cho phép ẩn lui, nếu con gái và con rể của trưởng làng ẩn lui, ông ta làm sao áp chế những người khác có ý định ẩn lui.

Họ có thể cùng nhau đoàn kết đề xuất ẩn lui, trưởng làng sẽ không thể áp chế được.

Không có tiền lệ ẩn lui thành công, người muốn ẩn lui cũng chỉ có thể giấu ý nghĩ trong lòng.

Lại vì sự tồn tại của chuỗi nghi ngờ, họ không thể tin tưởng người khác cũng muốn ẩn lui.

Dù sao không có tiền lệ thành công, mọi người không muốn làm chim đầu đàn, đều sẽ kìm nén ý nghĩ của mình.

Nhưng có tiền lệ thành công, mọi người có thể cùng nhau đề xuất ẩn lui, có thể hợp tác với nhau, phối hợp với nhau.

Trưởng làng cũng không thể áp chế tất cả mọi người.

Cho nên dù là con gái và con rể, vì đại cục của làng, trưởng làng cũng không thể đồng ý.

Bởi vì trưởng làng rõ ràng rất nhiều người không thích công việc ninja này.

Vừa không kiếm được nhiều tiền, lại phải liều mạng, đầu vào và đầu ra không tương xứng, hoàn toàn không có lợi.

Đỗ Lan thầm nghĩ: Dù sao ninja ở đây và ninja trong Naruto không giống nhau, ninja trong Naruto giống võ sĩ hơn, là giai cấp quý tộc có đặc quyền.

Còn ninja ở đây là sát thủ không thể ra ánh sáng, là nghề nghiệp của thế giới ngầm, không có địa vị cũng không có tiền.

Mặc dù ninja trong Naruto thường nói mình chỉ là công cụ hoàn thành nhiệm vụ, nhưng tình huống thể hiện ra lại giống như võ sĩ.

Ninja làng Iwagakure trong thế giới Địa Ngục Lạc mới là ninja thực sự không thể ra ánh sáng, mới là những người ở bên lề xã hội nhất.

Thiếu nữ Sagiri và thiếu niên tử tù bốn mắt nhìn nhau, đều cảm nhận được sự mạnh mẽ của đối phương.

Chương 3860

Sự thản nhiên của ngươi chỉ là hư trương thanh thế, thanh đao của ta là một tấm gương, có thể phản chiếu con người thật của ngươi.

Thiếu nữ nói: Có người giả vờ chấp nhận cái chết, thực ra vẫn còn chấp niệm với sinh mệnh, ngươi chính là như vậy.

Thiếu niên nghĩ đến vợ, không muốn rời xa vợ, cho nên sau khi né tránh, đã lựa chọn phản kích.

Với tốc độ cực nhanh, hắn thoát khỏi sợi dây thừng trên người, đoạt lấy thanh katana từ bên hông một tên lính canh.

Keng.

Hai thanh đao va chạm, tốc độ của thiếu niên rất nhanh, thiếu nữ cũng không chậm.

Ta không có chấp niệm với sinh mệnh, ta là Họa Mi Hoàn trống rỗng.

Thiếu niên cuối cùng cũng mở miệng.

Thiếu nữ biết mình đã nói trúng điểm yếu của đối phương, nếu không đối phương không cần phải kích động như vậy, nói: Lời nói dối sẽ không kích thích người ta, nhưng sự thật lại là một con dao sắc, phản ứng của ngươi bây giờ chính là minh chứng ta đã nói đúng.

Nội tâm của ngươi không hề trống rỗng, ngược lại còn tràn đầy các loại tình cảm, sự trống rỗng và lạnh lùng của ngươi chỉ là ngụy trang.

Câm miệng.

Ngươi không hiểu gì cả, hoàn toàn không hiểu ta sống trong thế giới như thế nào.

Ta là một con quái vật không có tim.

Thiếu niên vung katana, lưỡi kiếm đan thành lưới, áp chế thiếu nữ.

Ta quả thực không hiểu, nhưng ta có thể cảm nhận được ngươi không thích giết người, vậy thì hãy từ bỏ việc giết người, sống như một người bình thường.

Thiếu nữ nói.

Ước nguyện đó là không thể thành sự thật.

Thiếu niên gào thét, vung vũ khí như một cỗ máy, muốn chém giết tất cả mọi thứ trước mắt.

Có thể thành sự thật.

Thiếu nữ lần này không phản kích cũng không phòng ngự, mà từ trong lòng lấy ra một cuộn giấy.

Động tác của Họa Mi Hoàn lập tức dừng lại, nội tâm nếu đang khao khát ẩn cư.

Lệnh xá miễn của Mạc phủ, chỉ cần có tờ lệnh xá miễn này, bất kỳ tội ác nào cũng có thể được miễn, hơn nữa còn có thể nhận được sự che chở của Tướng quân.

Chỉ cần có nó, ngươi có thể ngẩng cao đầu dưới ánh mặt trời, Phụng hành sở và làng Iwagakure đều không thể động đến một sợi tóc của ngươi.

Thiếu nữ thuyết phục.

Thiếu niên không hiểu, dù sao tội ác mà mình phạm phải không phải là một hai mạng người, mà là hàng trăm mạng người, hắn không tin Tướng quân sẽ miễn tội cho mình, hỏi: Ngươi không phải đến để giết ta sao.

Không, ta không phải đến để giết ngươi, mà là để chiêu mộ ngươi.

Đương nhiên tờ lệnh đặc xá này không phải cho ngươi miễn phí, mà cần ngươi phải đến thế giới đó trước.

Họa Mi Hoàn tỏ vẻ không hiểu, hỏi: Thế giới đó là gì.

Hoàng tuyền minh phủ.

Là thế giới sau khi chết.

Không.

Bỉ ngạn, thế giới cực lạc, thiên đường, những tiên hương trong tín ngưỡng từ xưa đến nay đều không tồn tại, mặc dù thường được cho là ở những nơi hải ngoại, còn có lời đồn có người đã phát hiện ra nó, nhưng đều là thần thoại truyền thuyết, không đáng tin.

Nhưng bây giờ thật sự có người phát hiện ra một hòn đảo tiên hoa nở rộ, màu sắc rực rỡ, có thể nghe thấy âm nhạc du dương, giống hệt như tiên hương trong truyền thuyết, cho nên có người cho rằng trên đảo nhất định có tiên dược trường sinh bất tử.

Ngươi rốt cuộc đang nói gì vậy.

Thiếu nữ tiếp tục nói: Mặc dù lần đầu tiên không có ai từ đảo tiên trở về, nhưng trên thuyền toàn là hoa tươi, sau đó lại có mấy nhóm người lên đảo, cuối cùng trở về là những người toàn thân nở hoa không ra hình người.

Cho nên Tướng quân quyết định lần sau lên đảo thám hiểm sẽ trực tiếp phái tử tù, tử tù thì chết cũng không sao.

Triệu tập tử tù cả nước, đi khám phá hòn đảo.

Họa Mi Hoàn nghe hiểu rồi, Mạc phủ Tướng quân phát hiện ra một nơi nghi là đảo tiên, nhưng người lên đảo đều không có kết cục tốt, thế là quyết định phái tử tù.

Thiếu nữ nói: Ta không phải đến để chém giết ngươi, mà là để chiêu mộ ngươi.

Ta hy vọng người lên đảo không chỉ có năng lực đủ mạnh, mà còn cần có ý chí sinh tồn mãnh liệt, ngươi rất phù hợp với yêu cầu của ta.

Họa Mi Hoàn trầm mặc, không biết cường độ của nhiệm vụ lần này, không dễ hạ quyết tâm.

Thiếu nữ nói: Ta hỏi lại một lần nữa, ngươi có chấp niệm với sinh mệnh không.

Cùng một đám tử tù hung ác đến nơi chưa biết đó, tranh đoạt cơ hội được miễn tội, đây là cơ hội duy nhất để ngươi có thể sống cuộc sống của người bình thường.

Dù rất nguy hiểm, ngươi có bằng lòng thử một lần không.

Sống cuộc sống của người bình thường, đây là nguyện vọng của thiếu niên và vợ, bây giờ vợ vẫn còn ở trong làng, nếu mình có được lệnh xá miễn, có Tướng quân bảo vệ.

Cho dù là trưởng làng cũng không dám đắc tội Tướng quân, mình có thể đón vợ ra.

Trái tim lại một lần nữa bùng cháy, da bốc hơi nước, đây chính là nhẫn pháp của hắn, có thể giải phóng nhiệt độ cao.

Đây là chakra.

Đỗ Lan trốn trong bóng tối, lại nói.

Thực ra là khí, chỉ là những người có mặt đều không biết sức mạnh của mình rốt cuộc là nguyên lý gì.

Trong thế giới Naruto có cả một bộ lý thuyết về chakra, biết rằng chakra là sự dung hợp của thể lực và tinh thần lực của ninja, nếu thêm vào sức mạnh tự nhiên, đạt đến sự ổn định chính là tiên thuật chakra.

Nhưng Họa Mi Hoàn và Sagiri đều không biết lý thuyết về khí, chỉ là rèn luyện thân thể, không hiểu sao lại thức tỉnh được khí.

Ta chấp nhận lời mời của ngươi, nhất định sẽ tìm được tiên dược trường sinh bất tử, đổi lấy tự do cho ta và vợ.

Thiếu niên cuối cùng đã quyết định.

Vậy chúng ta phải đến Edo trước, hội quân với các tử tù khác.

Không chỉ có Họa Mi Hoàn, còn có các tử tù được triệu tập từ khắp cả nước, phải tuyển chọn ra những cao thủ mạnh nhất.

Đỗ Lan nói: Địch Ny Toa, ngươi và ta giả làm Phụng hành, Tố Tử giả làm tử tù, thế nào.

Nhắc đến thần tiên, tự nhiên sẽ nghĩ tới thuốc trường sinh bất lão.

Thần tiên đều sống cùng trời đất, trường sinh bất lão, bất tử bất diệt.

Cho nên khi có người phát hiện một hòn đảo thần kỳ có hệ sinh thái đặc biệt, họ lập tức cho rằng đó là tiên đảo, trên đó có thần tiên, có thuốc bất tử.

Trước đó đã phái đi nhiều đội võ sĩ, tất cả đều một đi không trở lại, cho dù có thuyền quay về, cũng chỉ mang về hoa, và những người biến thành hoa.

Mạc phủ Tướng quân quyết định đổi sang dùng tử tù, dù sao võ sĩ cũng là nhân tài quý giá, không nỡ hy sinh, cho nên đổi thành một đám tử tù có chết cũng không ai quan tâm để lên đảo tìm thuốc bất tử.

Nếu đã không coi tử tù là người, chỉ coi họ là công cụ thí mạng, làm sao để đảm bảo sau khi tử tù lấy được thuốc bất tử sẽ ngoan ngoãn giao ra.

Không thể tin tưởng tử tù.

Cho nên mỗi tử tù đều phải đi kèm một xử hình nhân, để xử hình nhân trông chừng là được.

Xử hình nhân đều là lãng nhân, không phải võ sĩ chính thống gì.

Tuy là lãng nhân võ sĩ, nhưng gia đình họ ở Giang Hộ, Tướng quân có thể đảm bảo họ không dám làm bậy.

Chuyện thí mạng thì tử tù đi, nếu hoàn thành nhiệm vụ, tội lỗi sẽ được xóa bỏ.

Chuyện giám sát giao cho xử hình nhân, nếu thành công, gia tộc của võ sĩ cũng sẽ được thơm lây.

Kế hoạch có vẻ rất ổn.

Nhưng Đỗ Lan cười, nói: Mạc phủ Tướng quân không tin tử tù, lẽ nào lại tin võ sĩ.

Võ sĩ lấy được thuốc bất tử, lẽ nào không chiếm làm của riêng sao.

Mạc phủ Tướng quân dùng lãng nhân và tử tù để thay thế võ sĩ chính thống, e rằng cũng vì không tin tưởng võ sĩ chính thống, dù sao một khi võ sĩ có được thuốc bất tử, sẽ có khả năng lật đổ Mạc phủ.

Chỉ dựa vào việc uy hiếp gia đình, ông ta đã quá xem trọng đạo đức của võ sĩ rồi.

Địch Ny Toa cũng cảm thấy Đỗ Lan nói có lý, bèn nói: Chúng ta muốn lên Cực Lạc Đảo, tự mình đi là được, hà tất phải đi cùng tử tù.

Chúng ta đóng vai phụng hành, Tố Tử đóng vai tử tù cũng không giống lắm.

Dáng vẻ hiện tại của em ấy là một tiểu loli đáng yêu, hoàn toàn không giống tử tù.

Tố Tử cũng rất cạn lời, suy nghĩ của Đỗ Lan lúc nào cũng phi lý như vậy.

Tự mình lên đảo thì quá vô vị, không thể quen biết những người thú vị này.

Đỗ Lan nói: Để Tố Tử giả làm tử tù là hợp lý.

Ngươi xem các phụng hành xung quanh đều là người trưởng thành khỏe mạnh, vì muốn trở thành phụng hành chắc chắn phải qua tuyển chọn nghiêm ngặt, không thể để trẻ con làm được.

Cho nên chúng ta là người lớn, người lớn làm phụng hành.

Còn tử tù thì đủ loại, nam nữ già trẻ đều có, chẳng ai quy định trẻ con không thể phạm tội, cho nên Tố Tử giả làm tử tù là hợp lý.

Phụng hành chính là quan lại, phụng hành sở chính là nha môn, phụng hành có rất nhiều loại, bổ khoái thường thuộc về đinh phụng hành.

Nếu đã là quan sai chắc chắn có tiêu chuẩn tuyển chọn, trừ những thiết lập vô lý như quan huyện chín tuổi, bổ khoái nha môn bình thường chắc chắn đều là người trưởng thành.

Dù sao người trưởng thành mới có sức chiến đấu, mới có thể bắt tội phạm.

Trẻ con quả thực không thể làm phụng hành, vậy anh trả lại cơ thể người lớn cho tôi đi.

Tố Tử tỏ vẻ mình đã làm trẻ con đủ rồi, bây giờ muốn khôi phục lại cơ thể người lớn.

Chương 3861

Không được.

Địch Ny Toa lập tức phản đối, nói: Tố Tử cứ nhỏ nhắn thế này đáng yêu hơn.

Đỗ Lan lập tức gật đầu, nghiêm túc nói: Tố Tử, ngươi phải hiểu rằng mạnh mẽ chỉ là tạm thời, đáng yêu mới là vĩnh hằng.

Cho nên đừng bỏ gốc lấy ngọn, đừng vì sức mạnh mà từ bỏ sự đáng yêu, đó là con đường không có lối thoát.

Tố Tử nhìn đôi vợ chồng thần bí này, biết rằng mình nói gì cũng không thể thuyết phục được họ, dù sao kiến thức của mình về vũ trụ đa dạng rộng lớn này quá ít ỏi, nói gì cũng sẽ bị phản bác.

Cuối cùng cô đành chấp nhận: Được rồi, tôi sẽ giả làm tử tù.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa lập tức thay y phục của phụng hành, làm giả các loại giấy tờ, sau đó Đỗ Lan lại cau mày, lẩm bẩm: Nên sắp xếp tội danh gì đây.

Vừa có thể khiến Tố Tử trở thành tử tù, vừa có thể làm người ta sáng mắt lên.

Tố Tử không nhịn được mà nói móc: Cái từ sáng mắt lên này không thể dùng để hình dung tội danh được đâu nhỉ.

Đỗ Lan không để ý, nói: Giết người.

Nếu có thể thức tỉnh dị năng, trẻ con cũng có thể giết người lớn, nhưng hình thể của ngươi không có sức uy hiếp, không hay, không hay.

Bỏ độc.

Đây đúng là tội mà người già và trẻ con có thể làm, nhưng tiếc là không đủ sáng mắt, năng lực không được.

Muốn trở thành một tử tù sáng mắt không hề dễ dàng, Đỗ Lan tham khảo một chút các tử tù khác, có nhẫn giả, có sơn dân, có hoa khôi, có sơn tặc, có hòa thượng, có kiếm hào, có giáo chủ.

Đỗ Lan sáng mắt lên, nói: Tôn giáo, tôn giáo rất hay, ngươi chính là chuyển thế tiên tri, là chúa cứu thế.

Chúa cứu thế là lãnh tụ tinh thần, tuổi nhỏ không thành vấn đề.

Hơn nữa dù không thể trực tiếp phạm tội, cũng có thể xúi giục người khác phạm tội, nguy hại cũng rất lớn.

Nếu mục đích của tôn giáo là lật đổ Mạc phủ, thì chính là nghịch tặc, đại nghịch bất đạo, thập ác bất xá, chết một trăm lần cũng không đủ.

Cho nên, sau này ngươi chính là thánh đồng tôn giáo, chuyển thế tiên tri, chúa cứu thế.

Tố Tử nói: Đúng là một tội danh.

Trong thời Mạc phủ, có một thời gian rất dài, việc truyền bá nhất thần giáo là hành vi phạm pháp.

Nhất thần giáo có thể đoàn kết tầng lớp dưới đáy, chắc chắn khiến quý tộc sợ hãi.

Đỗ Lan nói: Cho nên ngươi cứ vì tội danh tôn giáo mà bị kết tội, dù là trẻ con cũng không thành vấn đề.

Địch Ny Toa nói: Nhưng lên đảo chắc chắn cần sức chiến đấu, chuyển thế tiên tri nghe không có sức chiến đấu gì cả.

Vậy thì dùng ma pháp là được.

Đỗ Lan nói: Trực tử ma nhãn, loa toàn ma nhãn, luân hồi nhãn, tả luân nhãn, bạch nhãn, vân vân, dùng ma nhãn thì dù không biết đánh đấm, vẫn có thể giết người.

Ta thấy làm một cái Loa Toàn Ma Nhãn là được, trực tiếp bóp méo và đảo lộn tất cả, sức ảnh hưởng thị giác rất mạnh.

Tố Tử vừa định hỏi những thứ đó là gì, thì cảm thấy hai mắt nóng rát, như bị người ta xịt nước ớt vào.

May mà cảm giác này thoáng qua rồi biến mất, lập tức khôi phục bình thường.

Được rồi, Loa Toàn Ma Nhãn đã cài đặt xong.

Ngươi thử xem, bóp méo cái cây đằng kia đi.

Tố Tử nhìn về phía một cây sam to bằng vòng tay người lớn ở xa, trừng mắt.

Chuyện không thể tin nổi đã xảy ra, trong tầm mắt của cô xuất hiện mấy đường xoắn bảy màu tập trung vào cái cây lớn, tiếp đó cái cây bị những đường đó xoắn lại, thân cây cứng cáp bị vặn xoắn như một cái khăn mặt.

Sau một tiếng rắc rắc, thân cây bị vặn nát.

Đây.

Tố Tử chẳng làm gì cả, chỉ nhìn cái cây thôi.

Hiệu quả không tệ, có thể nói là trừng ai người đó mang thai.

Đỗ Lan cười hì hì nói: Cái này rất giống năng lực của mấy tay thầy bà, không cần động thủ, chỉ cần liếc một cái là được.

Nếu Loa Toàn Ma Nhãn nhìn vào con người, chắc chắn sẽ ép nội tạng người ta văng ra ngoài, tàn bạo như nghiền chết một con bọ chét vậy.

Đây là giết người, sao anh có thể cười được.

Tố Tử cảm thấy Đỗ Lan thiếu sự tôn trọng cơ bản nhất đối với sinh mệnh.

Đỗ Lan nói: Đến khi người khác gây sự với ngươi, ngươi tự nhiên sẽ không cảm thấy có vấn đề gì.

Người không gây sự với chúng ta, chúng ta tôn trọng, nhưng người gây sự với chúng ta, tại sao phải tôn trọng.

Ngươi sau này sẽ quen thôi.

Địch Ny Toa nói: Thời gian không còn sớm, chúng ta xuất phát thôi.

Đi.

Ba người đến địa điểm tập kết, giao các loại văn thư giả cho quan viên, tiến vào hiện trường tập trung.

Hiện trường đã có hơn một trăm tử tù đang quỳ, không thể không nói thời này phạm tội cũng là một con đường thoát.

Đỗ Lan cảm khái nói: Toàn là nhân tài.

Tố Tử bị dây thừng trói lại, quỳ ở vòng ngoài của đám tử tù.

Trong số các tử tù, thiếu niên tóc trắng Họa Mi Hoàn rất nổi bật, ngoài mái tóc bạc của hắn, còn có hoa khôi và một người đầu trọc.

Mái tóc của hoa khôi không hề rối loạn, giữa một đám quần áo tối màu, y phục của cô ta lại sặc sỡ, kiểu tóc cũng lộng lẫy nhất.

Người đầu trọc thì khỏi phải nói, lấp lánh dưới ánh mặt trời, thu hút mọi ánh nhìn.

Từ các nhà tù trên toàn quốc, họ đã tìm ra một nhóm tử tù có năng lực rất mạnh, áp giải đến Giang Hộ, tuyển chọn nhân sự, phân công nhiệm vụ.

Tử tù quỳ trên đất, có nam có nữ, có già có trẻ, tuy là tử tù, nhưng ai cũng có bản lĩnh hơn người.

Xung quanh các hành hình nhân đều có vẻ mặt nghiêm túc, dù sao lần này lên đảo sống chết khó lường, bản thân hòn đảo đã không rõ tình hình, lại còn phải canh chừng tử tù, độ khó cực lớn.

Tiếp theo, các ngươi hãy xem cho kỹ.

Một võ sĩ trên đài cao nói.

Ánh mắt các tử tù đều hướng về đài gỗ cao, nhìn thấy một người trên người mọc đầy hoa tươi.

Tạm coi là người đi, dù sao vẫn có thể thấy được nửa khuôn mặt của đối phương, tay chân cũng phân biệt rõ ràng, từ dưới quần áo, trên da thịt mọc ra những bông hoa lạ, rực rỡ.

Người này là người sống sót duy nhất của đội thăm dò lần trước, như các ngươi thấy hắn vẫn còn sống, nhưng đã không thể cung cấp bất kỳ thông tin nào.

Người sống sót phát ra những tiếng lẩm bẩm ngây dại, hoàn toàn mất đi trí tuệ, không thể nói thành câu hoàn chỉnh.

Quá quỷ dị, ngay cả tử tù cũng cảm thấy tình huống trước mắt quá quỷ dị, hoàn toàn không thể hiểu nổi sao trên cơ thể người lại có thể nở ra những bông hoa lộng lẫy như vậy.

Hiện tại chúng ta đặt tên hòn đảo là Cực Lạc Đảo, nhiệm vụ của các vị là lên đảo tìm về thứ chúng ta cần.

Tử tù cơ bản đều biết mục tiêu nhiệm vụ, là đến Cực Lạc Đảo tìm thuốc trường sinh, nhưng trước đó họ chỉ cảm thấy đây là chuyện hoang đường, nhưng khi nhìn thấy võ sĩ hoa nở phú quý này, họ không thể không suy nghĩ lại về độ khó của nhiệm vụ lần này.

Sinh mệnh thật đáng quý, tình yêu còn cao hơn, nếu vì tự do, cả hai đều có thể vứt bỏ.

Cánh cửa dành cho người ra vào đóng chặt, cái lỗ cho chó chui thì mở toang, một giọng nói hét lớn: Chui ra đi, cho ngươi tự do.

Ta khao khát tự do, nhưng cũng biết rõ, thân người sao có thể chui qua lỗ chó.

Ta chỉ có thể mong chờ, một ngày nào đó, lửa dưới lòng đất bùng lên, thiêu rụi cả cái quan tài sống này cùng với ta, ta sẽ được vĩnh sinh trong lửa đỏ và máu nóng.

Có thể thấy tự do tuy quan trọng, nhưng quan điểm về tự do của mỗi người cũng khác nhau.

Tự do tự nhiên, tự do xã hội, tự do đạo đức.

Để có được tự do ở cấp độ cao hơn, phải từ bỏ những tự do tầm thường.

Tự do không nghi ngờ gì là hấp dẫn, lệnh đặc xá và sự bảo hộ của Tướng quân đại diện cho tự do, nhưng cái giá phải trả là rất lớn.

Võ sĩ trước mắt bị thực vật xâm chiếm cơ thể, tuy miệng vẫn mấp máy phát ra được vài âm thanh, nhưng đã không còn trí tuệ, hoàn toàn không giống một con người, mà là một cái xác sống.

Cực Lạc Đảo, nghe có vẻ là nơi của thần tiên, nhưng thần tiên này không phải loại từ bi bác ái, mà là cổ thần kiểu Cthulhu.

Người Nhật Bản cũng không ngốc, Nhật Bản tự xưng có tám triệu thần linh, nhưng những thần linh này đức hạnh thế nào, họ rất rõ.

Đền thờ nhiều, thần linh nhiều, thực chất là địa chủ liệt thân nhiều.

Thần linh đều trực tiếp cưỡi lên đầu bá tánh mà áp bức, nếu thật sự có thần linh, cũng tuyệt đối không phải người tốt.

Cơ thể võ sĩ bị hoa tươi xâm nhập, biến thành xác sống, càng chứng minh thần tiên không phải thứ tốt đẹp.

Tự do tuy quý giá, nhưng lên Cực Lạc Đảo không phải là chuyện dễ dàng nhàn nhã.

Những võ sĩ này, trang bị tinh lương, còn một đi không trở lại, tử tù thì có bản lĩnh gì.

Họ không có vinh dự và cảm giác sứ mệnh của võ sĩ.

Nếu tự do không chỉ phải bán rẻ đạo đức, mà còn phải bán rẻ cả mạng sống, thì không thể chấp nhận.

Thêm vào đó, họ vốn đã cảm thấy thần tiên không phải thứ tốt, nên càng không muốn lên đảo.

Tôi từ chối.

Một tử tù khỏe mạnh trực tiếp từ chối, đứng dậy nói: Tôi thà quay về phòng giam chờ chết, cũng không muốn đi đến cái Cực Lạc Đảo gì đó.

Vút.

Tuy nhiên, hắn không còn cơ hội quay về nữa, vì tử tù ở đây không có quyền từ chối, chỉ có thể lên đảo.

Chương 3862

Đây không phải là thương lượng, mà là thông báo.

Một xử hình nhân chém đứt đầu tử tù, xử tử tại chỗ.

Đao giơ lên đao hạ xuống, đầu người rơi xuống đất.

Các tử tù nhận ra mình không có quyền lựa chọn.

Như mọi người đã thấy, đây là các quái tử thủ nhà Thiển Hữu Vệ Môn, họ sẽ đi cùng và giám sát các ngươi.

Khuyên các ngươi tốt nhất đừng có ý đồ xấu, họ là nhà Sơn Điền danh chấn thiên hạ, hậu quả của việc phản kháng cũng giống như cái xác không đầu kia.

Huống chi hai tay các ngươi đều sẽ bị trói, sau khi lên đảo cũng vậy, hoàn toàn không phải là đối thủ của quái tử thủ.

Các ngươi ở trên đảo, nếu dám hành động thiếu suy nghĩ, sẽ bị xử tử tại chỗ ngay lập tức.

Nếu tử tù cố ý giết người đi cùng, hoặc để người đi cùng chết ngoài ý muốn, đều bị chém đầu.

Còn một điều nữa, nếu không có người đi cùng của nhà Sơn Điền, các ngươi sẽ không được phép trở về, thuyền sẽ không đón các ngươi.

Tử tù ngây người, vừa bị trói, vừa bị giám sát, lại còn phải đối mặt với nguy hiểm chưa biết trên đảo.

Nhìn thế nào cũng không phải là công việc nhẹ nhàng, đây đâu có ý là đặc xá.

Đây rõ ràng là ép họ đi vào chỗ chết.

Tuy nhiên, cũng có một bộ phận tử tù cho rằng mình vốn đã là tử tù, bây giờ chỉ đổi một pháp trường khác mà thôi.

Sau đó, võ sĩ còn có một việc quan trọng nhất cần tuyên bố: Trước khi lên đảo, phải giảm bớt số người tham gia.

Không phải tất cả tử tù có mặt ở đây đều có tư cách lên đảo, dù sao không gian trên thuyền có hạn, số lượng người của Thiển Hữu Vệ Môn cũng có hạn.

Cho nên bây giờ chúng ta phải giảm bớt số người.

Mọi người ngầm hiểu ý, đây là muốn để các tử tù tàn sát lẫn nhau, chọn ra kẻ mạnh nhất.

Đỗ Lan thầm lắc đầu, kiểu tuyển chọn sinh tử tương tàn này thật quá lạc hậu, quá vô lý.

Nhưng mọi người đều thích dùng phương pháp vô lý này để tô vẽ cho sự tàn khốc.

Người được chọn ra từ việc tàn sát lẫn nhau, chưa chắc đã là người có thực lực mạnh mẽ.

Tư duy chậm chạp của tù nhân còn chưa phản ứng kịp, tử tù phản ứng nhanh đã bắt đầu giết người, một sơn tặc cười khẩy nói: Các ngươi quá chậm chạp, ý của võ sĩ đại nhân là để chúng ta ở đây dọn dẹp sạch sẽ lũ tạp nham trước.

Sơn tặc siết cổ người bên cạnh, nhưng quái tử thủ không có bất kỳ phản ứng nào, điều đó chứng tỏ hắn đã nói đúng.

Võ sĩ muốn chọn ra những tử tù mạnh nhất, những tử tù thừa thãi đều phải chết.

Đỗ Lan thầm nghĩ rõ ràng không biết tình hình trên đảo ra sao, có thêm nhiều tử tù để thử sai mới là cách làm đúng đắn, vậy mà họ lại vì không gian thuyền và số lượng quái tử thủ mà yêu cầu giảm bớt số lượng tử tù, thật là ngu xuẩn.

Đây là thuốc trường sinh bất lão đấy, đầu tư thêm một chút thì đã sao.

Keo kiệt như vậy, mà còn muốn có được tiên dược.

Thật là không chút thành tâm nào.

Nhưng có lẽ Tướng quân là để ngăn chặn các quý tộc khác nhúng tay vào thuốc bất tử, cho nên chọn chỉ dùng tài nguyên của mình để lên đảo, không thể lấy ra nhiều tài nguyên hơn.

Không thể dồn toàn bộ tài nguyên đi tìm thuốc bất tử, lỡ như không tìm thấy, Tướng quân sẽ rất khó xử.

Chỉ có thể cấp một ngân sách hạn hẹp, không thể hợp tác với các quý tộc khác, cho nên mới tỏ ra rất keo kiệt.

Muốn đoàn kết tất cả mọi người cùng đi khám phá, cuối cùng thuốc bất tử rơi vào tay ai thì khó nói lắm.

Đối với Tướng quân, thà không tìm được thuốc bất tử, cũng không thể để người khác có được nó.

Thế là đành phải giảm bớt số người, còn chưa xuất phát, đã phải bắt đầu tàn sát nhau.

Tuy hai tay tử tù đều bị dây thừng trói, nhưng những tử tù thực lực mạnh mẽ có thể mang theo cùm mà múa võ.

Tố Tử ở ngoài rìa nhất, không muốn làm hại ai.

Nhưng các tử tù xung quanh sẽ không vì cô là trẻ con mà nương tay, phần lớn tử tù ở đây đều có tính cách vô ác bất tác, bất kể già yếu phụ nữ trẻ em, đều đối xử như nhau.

Thấy có người định động thủ với mình, Tố Tử cũng đành phải kích hoạt Loa Toàn Ma Nhãn, trực tiếp vặn gãy cổ đối phương.

Thủ đoạn liếc mắt một cái là giết người này có thể nói là phi thường, cả tử tù và quái tử thủ đều không nhìn rõ.

Hiện trường vô cùng thảm liệt, võ sĩ bình thản nói: Dù sao cũng chỉ là một đám tử tù, hơn nữa những người chết ở đây cũng chẳng có tác dụng gì.

Đỗ Lan thầm nghĩ tư tưởng này thật tinh anh hóa, không có chút kinh nghiệm sống nào, ngay cả một tờ giấy vệ sinh cũng có công dụng của nó, huống chi là một người sống sờ sờ.

Một người sống sờ sờ rất có thể sẽ lật ngược tình thế vào thời điểm quan trọng.

Ví dụ như Tát Đán trong Dragon Ball, đã cứu Bối Cát Tháp vào thời điểm then chốt.

Đương nhiên không phải võ sĩ nào cũng đồng tình với phương pháp chọn người này, nhưng điều họ phản đối không phải là việc tàn sát, mà là việc trói tay tử tù.

Dù sao hai tay bị hạn chế, rất nhiều kỹ xảo không thể phát huy, chỉ có thể so thể lực và cân nặng, cuối cùng chọn ra toàn là những kẻ ngốc to xác.

Tuy nhiên, nhân tài thực sự dù bị trói hai tay vẫn có thể sử dụng kỹ xảo, tên của những người này đều được khoanh đỏ đặc biệt là những phần tử nguy hiểm, có thể nói là những năng nhân dị sĩ.

Rất nhanh đã có mấy người nổi bật lên, dù hai tay không thể thi triển, cũng không cản trở họ dùng thân thể để giết người, cùi chỏ, chân, răng.

đều có thể là vũ khí giết người.

Có thể nói người giỏi viết không kén bút, người giỏi đánh không cần tay.

Những tử tù có sức lực lớn hơn, thân hình cao hơn ở trước mặt những năng nhân dị sĩ giống như những cái bao cát sống, bị dễ dàng đánh bại.

Trong số những năng nhân dị sĩ có cả nam nữ già trẻ, phi thường khác biệt.

Sau một hồi chiến đấu, những tử tù còn lại đều là những tử tù có tên trong danh sách đỏ, những tử tù bình thường đã trở thành bậc thang cho họ.

Trong số những người sống sót có cả Họa Mi Hoàn, một nhẫn giả huyền thoại.

Tuy không thích chiến đấu, nhưng đối mặt với kẻ địch xông tới, hắn vẫn ra tay dứt khoát.

Bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể cũng có thể biến thành vũ khí, giống như một con mãnh thú ăn thịt, kẻ địch trước mặt hắn không ai còn nguyên vẹn, tất cả đều tan nát.

Cuối cùng, trong hơn một trăm người chỉ có mười người được chọn, những tử tù còn lại đều chết sạch, hiện trường thảm không nỡ nhìn.

Các võ sĩ của phụng hành sở đều nhìn đến ngây người, nhìn mười người sống sót cuối cùng mà run rẩy.

Bởi vì những người sống sót đều không bị thương, trong trận hỗn chiến như gió thoảng qua đồi, lá không dính thân.

Đây là sức mạnh gì.

Là khoảng cách như vực thẳm, chính các võ sĩ cũng không dám đối mặt với những tử tù danh sách đỏ này.

Trên người những tử tù danh sách đỏ là máu tươi của kẻ thù, họ đứng trên sân, dưới chân là những bậc thang của linh hồn.

Cái chết của kẻ thù chỉ làm nổi bật sự mạnh mẽ của họ.

Nhưng với tư cách là quái tử thủ của gia tộc Sơn Điền, họ lại rất bình tĩnh, có thể trấn áp được đám quái vật đáng sợ này.

Cho dù hai tay bị cùm, những tử tù danh sách đỏ vẫn áp đảo đối thủ cạnh tranh.

Thế là quyết định để mười một người này cùng các quái tử thủ đi đến Cực Lạc Đảo khám phá.

Chương 3863

Đây là đi tìm thuốc trường sinh bất tử, mà lại chẳng hề nghiêm túc chút nào.

Nhìn cứ như thể là để thiết kế một hoàn cảnh tàn khốc, để thể hiện sự phức tạp của nhân tính, chứ không phải nghiêm túc muốn nỗ lực để có được thuốc trường sinh bất tử.

Cảm giác thuốc bất tử chỉ là một cái cớ, từ trên xuống dưới chẳng ai tin, chỉ là để tìm người đến Cực Lạc Đảo thí mạng, dưới cái chết ép buộc ra thiện ác của nhân tính.

Thuyền có hạn, người có hạn, thủ đoạn có hạn, thật không giống như quan phương muốn tìm thuốc bất tử.

Cho dù chỉ có Mạc phủ Tướng quân, cũng quá qua loa rồi.

Cứ như thể sau khi gửi đi nhóm người này, sẽ không có đợt tiếp theo.

Cứ như chỉ có một nhóm người này, thành thì thành, không thành thì thôi, hoàn toàn là kiểu làm ăn một lần.

Nếu thật sự muốn làm thành một việc gì, ai lại làm ăn một lần.

Cho dù là làm bài tập, cũng phải chuẩn bị một cuốn sổ ghi lỗi sai, cũng phải ghi lại những câu mình làm sai, luyện tập lặp đi lặp lại.

Hơn một trăm tử tù này, lẽ ra có thể chia thành nhiều đợt lên đảo, đợt một không thành thì đến đợt hai, kết quả là tử tù cả nước chết chỉ còn lại vài người.

Tử tù danh sách đỏ thì lợi hại, rồi sao nữa.

Sao xác định được họ nhất định sẽ thành công.

Đỗ Lan tỏ vẻ cách sắp xếp này quá là kiểu làm ăn một lần, không phải thái độ làm việc nghiêm túc.

Làm việc nghiêm túc, thế nào cũng phải sắp xếp một hai phương án dự phòng, nếu nhóm đầu tiên thất bại, nhóm thứ hai sẽ chuẩn bị, mọi thứ đều phải lấy việc có được thuốc bất tử làm trọng tâm.

Cho dù là Tây Thiên thỉnh kinh, cũng có Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, Sa Tăng một tổ, Lục Đinh Lục Giáp, Ngũ Phương Yết Đế, Tứ Trị Công Tào, Thập Bát Hộ Giáo Già Lam một tổ, hai tổ hộ tống Đường Tăng, mà gặp phải cường địch, còn có Thái Bạch Kim Tinh báo tin trước.

Bởi vì nhiệm vụ là thỉnh kinh, vậy thì mọi thứ đều phải được sắp xếp tối đa trên tiền đề đảm bảo thỉnh kinh thành công.

Chứ không phải tùy tiện chọn vài đệ tử, rồi ném người thỉnh kinh đến Tây Ngưu Hạ Châu đầy rẫy yêu quái, để ông ta tự sinh tự diệt.

Đỗ Lan nhìn thi thể đầy đất, trong lòng có quá nhiều lời muốn phàn nàn, chỉ cảm thấy những sự sắp xếp này thật quá vô lý, quá ấu trĩ.

Nếu là Đỗ Lan, chắc chắn sẽ không để họ tự tàn sát lẫn nhau, mà sẽ chia thành nhiều nhóm nhỏ, ghi lại sở trường của họ, sau đó sắp xếp phân công nhiệm vụ, trước sau tiến vào thăm dò tình báo.

Nếu không tin có thuốc bất tử, thì đừng phái người đi.

Ai tin có thuốc bất tử thì cứ đi mà lấy, mình chỉ cần theo dõi bên ngoài, hoàn toàn có thể làm bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau.

Thật sự muốn có thuốc bất tử, hoặc là phải chuẩn bị nhiều phương án, hoặc là phải ra tay sau cùng.

Làm gì có chuyện còn chưa bắt đầu, đã giết chết chín phần mười dược liệu phiêu lưu, hoàn toàn dựa vào một phần mười còn lại.

Cảm giác rất trẻ con, trông có vẻ rất bi tráng, nhưng nghĩ kỹ lại hoàn toàn không phù hợp với logic làm việc của người bình thường.

Nhưng đủ bi tráng, đủ để nhân vật chính tự suy ngẫm là được rồi.

Dù là giết người, chỉ cần mục đích trong lòng là tốt, thì có thể chấp nhận được.

Mình phải sống sót, phải hạnh phúc với vợ, bất kể con đường phía trước là kẻ thù nào, là lời dị nghị nào, là khó khăn nào, Họa Mi Hoàn đều sẽ kiên định không lay chuyển để giành lấy thuốc bất tử, nhận được lệnh đặc xá.

Thật kiên định không lay chuyển, thật là cái ác cần thiết, thật là kiên định không nao núng.

Tuy Họa Mi Hoàn không muốn giết người, chỉ muốn sống cuộc sống bình thường với vợ, nhưng nếu con đường này đã định sẵn đầy gai góc, vậy thì hắn tuyệt đối sẽ không nương tay.

Họa Mi Hoàn trống rỗng, hoa khôi ăn thịt người Hách Y, Khuynh Chủ Chi Giang, tín đồ bỏ đạo Mậu Lung Mục Da, người khổng lồ tham tiền Lục Thái Lang, tặc vương Á Tả Điếu Binh Vệ, kiếm long Dân Cốc Nghiêm Thiết Trai, thợ săn trăm đao Nữu Khúc Khánh Vân, sơn dân Nô Khải, sát nhân niệm phật Pháp Lưu Phường, thánh đồng Thảo Thế Tố Tử.

Mười một người trên đây mỗi người sẽ được bố trí một người đi cùng, tức là quái tử thủ nhà Sơn Điền.

Các vị sẽ lên thuyền, tiến đến hòn đảo bí cảnh ở phương nam, tìm kiếm tiên dược bất lão bất tử.

Người cuối cùng mang về tiên dược sẽ nhận được tự do và sự bảo hộ của Tướng quân, đừng sợ hãi, nơi các ngươi sắp đến là đảo Cực Lạc, không hề nguy hiểm chút nào.

Lời của võ sĩ này không có chút sức thuyết phục nào, chuyện không nguy hiểm, võ sĩ đã tự mình đi rồi, còn cần tù phạm làm gì.

Lẽ nào nói không nguy hiểm là cảm thấy mình rất hài hước sao.

Trên thuyền, mọi người bắt đầu làm quen với nhau.

Họa Mi Hoàn cũng kể cho mọi người nghe về truyền thuyết của trưởng làng Thạch Ẩn Thôn: Dù bị mũi đao đâm xuyên, bụng rách ruột gan lòi ra, vết thương vẫn sẽ lành lại.

Trưởng làng hoàn toàn là cái gọi là thân thể bất tử.

Nghe nói ông ta trước đây từng mua thuốc từ một thương nhân đến từ bên kia bờ biển, trưởng làng bất lão bất tử, chuyện này đã không xác định được là từ bao lâu rồi.

Phụt.

Đỗ Lan không nể nang mà bật cười.

Ngươi không tin sao.

Họa Mi Hoàn hỏi.

Đỗ Lan nói: Nếu ông ta bất lão bất tử, sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy, tại sao chỉ là một thủ lĩnh nhẫn giả.

Vị trí Mạc phủ Tướng quân nên nhường cho ông ta ngồi.

Theo tôi thấy, những lời đồn thổi khoa trương này chỉ là để ông ta dọa dẫm những kẻ muốn thách thức vị trí của mình.

Giống như ngươi vậy, một thanh niên trẻ, kiến thức quá ít, nghe lời đồn của trưởng làng, liền không dám phản kháng nữa.

Nhưng tôi thực sự không sợ tử hình, tôi đứng ở đây chính là bằng chứng.

Họa Mi Hoàn quả thực đã chịu đựng qua các loại tử hình.

Nhưng ngươi bị thương cũng sẽ đau, chịu vết thương chí mạng vẫn sẽ chết.

Đỗ Lan nói: Khi quan sát một người, ngươi đừng nhìn vào những gì họ có thể làm được, mà hãy nhìn vào những gì họ không thể làm được.

Trưởng làng của các ngươi chắc chắn có năng lực nhất định, cho nên ông ta mới là trưởng làng của các ngươi.

Nhưng năng lực của ông ta cũng chỉ dừng ở mức trưởng làng, không thể tiến thêm một bước.

Nếu ông ta thật sự bất lão bất tử, kiến thức của ông ta, tài phú của ông ta, năng lực của ông ta đều nên không ngừng tích lũy, sớm đã vượt qua trình độ trưởng làng rồi.

Không nhìn vào những gì ông ta làm được, mà là nhìn vào những gì ông ta không làm được.

Họa Mi Hoàn chưa bao giờ suy nghĩ như vậy.

Tá Thiết bên cạnh cũng cảm thấy có lý, rồi hỏi: Dám hỏi các hạ là ai.

Theo lý mà nói, người đi cùng đều là môn đồ nhà Sơn Điền, nhưng các hạ rõ ràng không phải người nhà Sơn Điền.

Tại hạ là Phi Thiên Ngự Kiếm Lưu Đỗ Lan.

Chưa từng nghe qua Phi Thiên Ngự Kiếm Lưu, nhưng lời nói cử chỉ của Đỗ Lan chắc chắn là võ sĩ.

Ở đất nước trọng lễ nghi này, mỗi giai cấp đều có lễ của riêng mình, lễ dung nhập vào ăn mặc ở đi, người bình thường không thể giả mạo.

Lời nói cử chỉ của Đỗ Lan đều phù hợp với lễ của võ sĩ cao cấp, cho nên chắc chắn là võ sĩ.

Lời của các hạ khiến tôi được lợi ích không nhỏ, không nhìn vào những gì một người có thể làm, mà phải nhìn vào những gì một người không thể làm.

Rất có lý.

Tá Thiết nói.

Điều này có thể giúp người ta giải trừ mê tín, ví như Gia Cát Lượng, được gọi là trí đa cận yêu, nhưng nếu ông ta thật sự là yêu quái, tại sao cuối cùng lại không Bắc phạt thành công.

Rõ ràng Gia Cát Lượng cuối cùng vẫn là một con người, không phải yêu quái.

Đối thủ của Gia Cát Lượng cũng là người thông minh, cũng có trí tuệ như nhau.

Nếu một người thật sự vô cùng mạnh mẽ, bất lão bất tử, tại sao chỉ làm trưởng làng Thạch Ẩn Thôn.

Lẽ nào ông ta lương thiện.

Đã thoát ly khỏi những thú vui tầm thường.

Chỉ thích cuộc sống nghèo khó trong làng.

Dù ông ta thật sự lương thiện, thật sự an bần lạc đạo, vậy những truyền thuyết khoa trương kia là sao.

Theo lý mà nói, trường sinh bất lão, những câu chuyện đó đã là chuyện từ rất lâu rồi, sao lại có thể lưu truyền trong giới nhẫn giả.

Sự lan truyền của lời đồn và an bần lạc đạo cũng là mâu thuẫn.

Chương 3864

Hơn nữa, cho dù lời đồn và an bần lạc đạo đồng thời tồn tại, vậy sự thống trị cao áp của trưởng làng đối với làng cũng không giống với trình độ của một người bất lão bất tử.

Cho nên từ các góc độ mà xem, trên người trưởng làng có quá nhiều điểm mâu thuẫn, quá nhiều điểm không thể tự lý giải.

Nhưng Họa Mi Hoàn vẫn tin vào truyền thuyết của trưởng làng, tin rằng thuốc bất lão bất tử thật sự tồn tại.

Truyền thuyết của trưởng làng là để củng cố sự tồn tại của thuốc bất tử, dù sao mọi hành động của Họa Mi Hoàn đều phải được xây dựng trên cơ sở thuốc bất tử tồn tại.

Thuốc bất tử tồn tại, hắn mới có thể có được thuốc bất tử, mới có thể dùng thuốc bất tử để đổi lấy lệnh đặc xá, có lệnh đặc xá mới có thể sống hạnh phúc với vợ.

Nếu thuốc bất tử không tồn tại, một loạt các giả định sau đó đều không thành lập.

Đỗ Lan thầm nghĩ Họa Mi Hoàn cũng không dễ dàng, chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào một thứ không biết thật giả.

Thuốc bất tử giống như con mèo của Schrödinger, trước khi mở hộp, tồn tại và không tồn tại đồng thời chồng chất lên nhau.

Họa Mi Hoàn hy vọng thuốc bất tử tồn tại, cho nên đã bỏ qua những điểm mâu thuẫn của trưởng làng, tự lừa dối mình rằng trên thế giới này nhất định có thuốc bất tử, mình và vợ cũng nhất định sẽ hạnh phúc.

Chỉ có tự lừa mình dối người, mới có thể giúp hắn kiên trì đi tiếp.

Họa Mi Hoàn phải chiến đấu, mà tiền đề của việc chiến đấu là thuốc bất tử tồn tại, cho nên hắn phải bỏ qua mọi điều bất hợp lý, tự lừa mình dối người, lừa dối chính mình rằng thuốc bất tử nhất định tồn tại.

Đỗ Lan nói khách quan đến mấy cũng vô dụng, dù sao lời của anh không thể giúp Họa Mi Hoàn đạt được mục tiêu.

Họa Mi Hoàn hy vọng được sống hạnh phúc với vợ, hy vọng rời xa chém giết, rời xa làng, tất cả những điều này cần một tờ lệnh đặc xá.

Đương nhiên có một số tử tù không hứng thú với hòa bình, chỉ là đổi một nơi khác để tiếp tục gây rối.

Họa Mi Hoàn là vì bảo vệ vợ, tự nguyện bị bắt.

Vậy những tử tù danh sách đỏ khác bị bắt vì lý do gì.

Chẳng lẽ cũng là vì lương thiện sao.

Đỗ Lan tỏ vẻ Họa Mi Hoàn bị bắt là do tự nguyện từ bỏ chống cự, những tử tù có chiến lực mạnh mẽ khác vì sao lại bị bắt.

Chẳng lẽ tất cả đều là tự nguyện sao.

Nguyên nhân chắc chắn không giống nhau, có người là vì không tìm được đối thủ nữa, cảm thấy vô vị, không còn phản kháng.

Có người thì trúng bẫy mà bị bắt.

Có người thì còn trẻ không biết đánh nhau, nên bị bắt.

Tóm lại, nguyên nhân bị bắt mỗi người mỗi khác, nhưng kết quả đều là tử hình.

Ngươi cũng là tử tù à.

Sơn dân Nô Khải nhìn Tố Tử, hỏi.

Hai người tuổi tác gần bằng nhau, giới tính cũng giống nhau, chỉ là Tố Tử trông giống một tiểu thư quý tộc, như một con búp bê Tây phương.

Còn sơn dân thì như người hoang dã, tóc tai rối như tổ quạ, quần áo bẩn như ăn mày, da đen như than, hoàn toàn không nhìn ra giới tính.

Nhưng một đôi mắt to lại toát lên vẻ thuần khiết, như chưa từng bị ô nhiễm.

Đúng vậy.

Tố Tử đương nhiên là tù phạm.

Nếu không phải tù phạm, tay cô đã không bị trói dây thừng.

Ngươi bị bắt vì sao.

Nô Khải tò mò hỏi: Ta bị bắt vì bộ tộc không chấp nhận mệnh lệnh của Mạc phủ Tướng quân, họ nói chúng ta không phục vương hóa, nên muốn bắt chúng ta.

Ngươi bị bắt vì sao.

Cũng là không phục vương hóa.

Thật sao.

Nô Khải lập tức cảm thấy thân thiết hơn với Tố Tử, không chỉ tuổi tác, giới tính giống nhau, ngay cả tội danh cũng giống nhau, thật là có duyên.

Đúng vậy, ta đã truyền bá một tôn giáo ngoại lai.

Tố Tử nói.

Tôn giáo là gì.

Tố Tử cũng không biết giải thích thế nào, những thứ thuộc về thường thức này ngược lại rất khó giải thích.

Trong mắt người bình thường, tôn giáo chính là tôn giáo, hoàn toàn không cần giải thích.

Nhưng Nô Khải là sơn dân, luôn sống trong núi, rất ít giao lưu với thế giới bên ngoài, tuy họ cũng sẽ cúng tế cầu nguyện, nhưng không hiểu tôn giáo rốt cuộc là thứ gì.

Nô Khải dùng đôi mắt to chưa bị xã hội ô nhiễm kia nhìn chằm chằm Tố Tử, chờ đợi câu trả lời của cô.

Tôn giáo là sự phản chiếu hư ảo trong đầu óc con người về sức mạnh bên ngoài chi phối cuộc sống của họ, là sự dung hợp của một loại hình thái ý thức, chế độ tổ chức, và tư tưởng kinh nghiệm.

Tố Tử nói.

Hoàn toàn không hiểu, nhưng nghe ghê gớm quá.

Rõ ràng chúng ta tuổi tác gần bằng nhau, nhưng ngươi lại biết nói rất nhiều từ ta không hiểu.

Nô Khải thật sự không hiểu, nói: Ta ngay cả tên mình cũng không biết viết, chỉ biết ta tên là Nô Khải, ngươi tên là gì.

Thảo Thế Tố Tử.

Tên hay quá.

Nô Khải ngưỡng mộ nhìn Tố Tử, vô cùng sùng bái vị tiểu thư thông thái này.

Các quái tử thủ xung quanh nghe Tố Tử giải thích, cũng ngơ ngác, tuy họ là võ sĩ, nhưng trình độ văn hóa cũng có hạn.

Hiểu biết về tôn giáo cũng chỉ là nửa vời, hoàn toàn nghe không hiểu.

Quái tử thủ phụ trách Nô Khải là Điển Tọa, một người trẻ tuổi, không ngại người lạ, hỏi Đỗ Lan: Cô bé ấy trông giống như tiểu thư khuê các, thật sự bị bắt vì truyền giáo sao.

Đúng vậy, vì truyền giáo.

Đỗ Lan thầm nghĩ những xung đột do tôn giáo gây ra ở Nhật Bản đâu phải một hai lần, trước đây khi Phật giáo du nhập, cũng có rất nhiều người phản đối.

Bây giờ nhất thần giáo du nhập, vẫn có rất nhiều người phản đối.

Nhưng Nhật Bản vẫn chủ yếu là Thần đạo giáo, Thần đạo giáo chính là có nhiều thần, mới có thể để địa chủ nắm giữ quyền phát ngôn.

Giống như đạo Hindu ở Ấn Độ, đặc sắc của chế độ đẳng cấp cũng là nhiều thần.

Thần nhiều, địa chủ có thể tùy tiện dùng thần để bảo vệ địa bàn của mình.

Ví dụ một cái cây, địa chủ nói đây là thần thụ, thì không được chặt, dù có chặt cũng phải tăng giá.

Vạn vật hữu linh, bây giờ cũng có thể đổi thành tài sản tư hữu thần thánh bất khả xâm phạm, địa chủ có thể bảo vệ tư liệu sản xuất của mình.

Lý luận vạn vật hữu linh, lý do bảo vệ tài sản là đồ của tôi đều có thần tính, đều phải thêm tiền.

Còn bây giờ thì là những thứ này là của tôi, cho nên phải thêm tiền.

Phật giáo và nhất thần giáo là muốn địa chủ nộp tiền để được bình an, nếu địa chủ nói cây của tôi có thần tính, thì hòa thượng và thần phụ sẽ nói, đây là dị đoan tà thuyết, cây này là ma quỷ, sau đó tín đồ sẽ đốt nó.

Không chỉ đốt cây, có khi còn đốt cả địa chủ.

Địa chủ chắc chắn không chấp nhận sự du nhập của Phật giáo và nhất thần giáo.

Nhưng đây là điều không thể ngăn cản, cho nên địa chủ cũng phải học, tự mình nắm giữ quyền giải thích giáo nghĩa, tiếp đó lại biến thành Thần đạo giáo.

Địa chủ các nơi đều có nhu cầu nắm giữ quyền phát ngôn về giáo nghĩa, đều cần thần hóa tài sản của gia đình mình, như vậy mới có thể đảm bảo an toàn cho bản thân.

Cho nên khi Phật giáo và nhất thần giáo bắt đầu du nhập, đều bị phản đối.

Vì vậy khi hòa thượng Phật giáo và thần phụ nhất thần giáo đi truyền giáo, cũng sẽ bản địa hóa, Thần đạo giáo hóa.

Cô bé ấy trông giống tiểu thư khuê các.

Quái tử thủ rất hứng thú với Tố Tử, vì lời nói cử chỉ của cô bé cho thấy đã được giáo dục cao cấp.

Không phải trông giống, cô ấy chính là tiểu thư khuê các, cha cô ấy là võ sĩ nhanh như chớp, mẹ cô ấy là vu nữ đối mặt với bóng tối.

David có thể coi là võ sĩ, Lucy là một hacker, quả thực có thể coi là vu nữ.

Thì ra thân phận cha mẹ cô ấy cao quý như vậy, vậy tại sao họ lại tiếp nhận tôn giáo ngoại lai.

Theo tôi biết, đều là người bình thường mới tiếp nhận nhất thần giáo.

Thậm chí còn ngụy trang thần tượng thành tượng Phật.

Quái tử thủ cũng biết phần lớn tín đồ của nhất thần giáo là người bình thường.

Chương 3865

Con người chính là rất kỳ lạ, khó nói lắm.

Đỗ Lan nói.

Nói cũng có lý, có những chuyện quả thực khó nói.

Một số võ sĩ cao cấp chính là thích gây chuyện, không thể sống yên ổn.

Rõ ràng cuộc sống của võ sĩ cao cấp đã là điều mà đám cỏ dại như chúng tôi không thể mơ tới, vậy mà họ lại không biết trân trọng.

Quái tử thủ nhà Sơn Điền không phải là võ sĩ chính thống, họ thuộc về trường học của quái tử thủ, chuyên dạy chém đầu.

Họ rất khó thăng tiến, dù sao chỉ chuyên tinh vào việc chém đầu, không học những thứ khác.

Còn võ sĩ cao cấp không chỉ biết đánh nhau, mà còn biết trị quốc.

Chả trách cô bé ấy không do môn đồ nhà Sơn Điền chúng tôi canh giữ, mà lại đặc biệt sắp xếp hai võ sĩ đi theo, cảm giác không phải là giám thị, mà là bảo vệ.

Nếu thân phận của Tố Tử đặc biệt, mọi người cũng có thể hiểu tại sao bên cạnh cô bé lại có hai võ sĩ xa lạ, mà không phải là quái tử thủ.

Đúng vậy, thân phận của cô ấy rất đặc biệt.

Nếu không phải tham gia hoạt động lần này, cô ấy có thể sẽ được đổi từ tử hình thành án treo.

Đỗ Lan nói.

Ha ha, gia tộc lớn.

Điển Tọa cũng không biết là ngưỡng mộ, hay là ghen tị, nói một câu đầy mỉa mai.

Cứ như vậy, thân thế của Tố Tử, một tiểu thư khuê các chuyển chức thành thánh đồng truyền giáo, đã được mọi người biết đến.

Sự tồn tại của Đỗ Lan và Địch Ny Toa cũng có thể giải thích được, họ là võ sĩ bảo vệ Tố Tử.

Trong lúc mọi người đang tán gẫu, phía trước xuất hiện đường chân trời, trên đó thực vật um tùm, như một khu rừng mưa nhiệt đới.

Đường bờ biển toàn là cây cối, thật sự rất kinh ngạc, đó chính là điểm đến Cực Lạc Đảo.

Xanh, thật sự xanh.

Đỗ Lan nhìn thấy mật độ của khu rừng, chỉ có thể nói đây là môi trường nên có của vùng nhiệt đới.

Mọi người lên thuyền nhỏ, chia nhau đổ bộ.

Thuyền lớn không thể cập bến, cho nên phải đổi sang thuyền nhỏ, chèo thuyền lên đảo.

Càng đến gần, càng thấy cây cối đã lan ra tận bờ biển.

Mọi người chia nhau đổ bộ, đảm bảo tiến công đa tuyến.

Tự tìm điểm đổ bộ, chúc các vị võ vận hanh thông.

Mỗi người đổ bộ ở một nơi do chính mình quyết định.

Đỗ Lan cảm thấy hợp tác cùng nhau mới là lựa chọn tốt nhất, dù sao đây là môi trường chưa biết, chẳng ai biết sẽ gặp phải kẻ địch gì, tập trung lại sức chiến đấu sẽ mạnh hơn.

Nhưng rõ ràng mọi người không cảm thấy suy nghĩ của Đỗ Lan có ý nghĩa, đều chọn đổ bộ một mình, chứ không đi cùng nhau.

Tử tù cũng không tin tưởng những người cùng là tử tù sao.

Đỗ Lan cảm thán, cuối cùng đành phải chia nhau lên đảo.

Đỗ Lan, Địch Ny Toa, Tố Tử cùng nhau đổ bộ, đi vào khu rừng thần bí toát lên vẻ sinh cơ quỷ dị.

Sau khi lên đảo, lập tức có võ sĩ chuẩn bị quay về, chỉ cần tử tù mình giám sát chết là có thể trở về.

Cho nên họ cố ý khiêu khích cuộc chiến giữa các tử tù, để họ lưỡng bại câu thương, quái tử thủ có thể về nhà.

Sau khi nhìn thấy võ sĩ mọc hoa, không chỉ tử tù không muốn mạo hiểm, một bộ phận quái tử thủ cũng không muốn mạo hiểm, lên đảo cho có lệ là được.

Sau khi lên đảo, cuộc chiến đã bắt đầu.

Không phải ai cũng lấy thuốc bất tử làm mục tiêu, rất nhiều người căn bản không tin thuốc bất tử tồn tại.

Nếu thật sự có người có thuốc bất tử, tại sao lại phải trốn trên đảo.

Lẽ nào thật sự là tu tiên.

Đừng nhìn vào những gì họ có thể làm được, mà hãy nhìn vào những gì họ không thể làm được.

Thay vì mạo hiểm vì một thứ thuốc bất tử hư vô mờ mịt, thà lười biếng bảo toàn tính mạng còn hơn.

Quái tử thủ giám sát Thợ săn trăm đao hoàn toàn mặc kệ tử tù đi chiến đấu, hắn nới lỏng tay cho tử tù, rất nhanh đã tìm đến Họa Mi Hoàn.

Thợ săn trăm đao trực tiếp ra tay, vũ khí đập vào đầu Họa Mi Hoàn.

Nhưng Họa Mi Hoàn là một nhẫn giả có thể chịu được hình phạt ngũ mã phanh thây, hoàn toàn không sợ vũ khí thông thường.

Lưu tinh chùy vỡ nát, nhưng đầu Họa Mi Hoàn lại không hề hấn gì.

Nhưng Thợ săn trăm đao hoàn toàn không sợ, tiếp tục chiến đấu, từng chiêu từng chiêu oanh tạc kẻ địch.

Hắn là Thợ săn trăm đao, một thợ săn cướp đoạt vũ khí của kẻ địch, sau lưng hắn có một cái gùi, trong gùi có rất nhiều vũ khí.

Mỗi một món vũ khí đều đại diện cho một kẻ địch đã chết.

Lúc này hai tay Họa Mi Hoàn vẫn bị trói.

Tá Thiết, ngươi quá cứng nhắc.

Quái tử thủ giám sát Thợ săn trăm đao mỉa mai nói: Hòn đảo này sóng gió quỷ quyệt, ngươi vẫn cứng nhắc tuân thủ mệnh lệnh, cho nên mới không được chào đón.

Tá Thiết vẫn yêu cầu Họa Mi Hoàn bị trói tay, cô tuân thủ quy củ.

Tuy cô cũng hy vọng mình được chào đón, nhưng quy củ chính là quy củ, mình sẽ không phá vỡ quy củ.

Hai tay Họa Mi Hoàn bị trói, liên tục bị tấn công, tuy nhiên những đòn tấn công thông thường này đối với hắn không có gì uy hiếp.

Chỉ là hắn rất bất đắc dĩ, vốn tưởng rằng mình chỉ có giết người mới có thể sống sót, sau này kết hôn, vợ nói với hắn có thể chọn cuộc sống của người bình thường, không phải chỉ có một con đường nhẫn giả.

Họa Mi Hoàn muốn thử con đường không giết người.

Tiếc là hắn không muốn giết người, nhưng luôn có người muốn đến giết hắn.

Hắn rõ ràng đã buông đao đồ tể, người khác lại không chịu buông tha cho hắn.

Cho nên hắn chỉ có thể bị ép phải cầm lại đao đồ tể, một lần nữa thu hoạch sinh mệnh.

Đây không phải là bản ý của mình, nhưng kẻ địch luôn ép mình phải động thủ.

Giết.

Họa Mi Hoàn muốn hạnh phúc với vợ, không thể chết ở đây.

Hắn phản kích, động tác cực nhanh, và sử dụng nhẫn thuật nhiệt độ cao: Nhẫn pháp Hỏa pháp sư.

Hai tay hắn phóng ra không khí nhiệt độ cao, làm bị thương kẻ địch.

Trước tiên gây nhiễu mắt của Thợ săn trăm đao, sau đó hắn rút vũ khí từ trong gùi ra đâm vào cơ thể thợ săn.

Những vũ khí này đánh vào người Họa Mi Hoàn không có chút phản ứng nào, nhưng đâm vào người Thợ săn trăm đao, mỗi lần là một lỗ.

Tất cả vũ khí trong gùi đều đâm vào người thợ săn, Thợ săn trăm đao chết.

Quái tử thủ vút một tiếng rút đao, chém đứt cổ Thợ săn trăm đao, định rời đảo.

Nhiệm vụ hoàn thành, tôi về thuyền chờ trước.

Tá Thiết, tự mình cẩn thận nhé, hòn đảo này rất không lành.

Ngươi cũng cẩn thận.

Tá Thiết sẽ không từ bỏ nhiệm vụ của mình, cô không có đường lui, vì cô là con gái nhà Sơn Điền.

Là con gái đã rất thiệt thòi, nếu còn từ bỏ sứ mệnh của mình, cô sẽ không thể đứng vững trong gia tộc.

Là con gái, vốn chiến lực đã không được mọi người công nhận, nếu còn không tuân thủ trung nghĩa của võ sĩ, mình làm sao có thể sinh tồn trong thế giới của võ sĩ.

Cô phải tuân thủ quy tắc, quy tắc là để ràng buộc người khác, cũng là để ràng buộc chính mình.

Chương 3866

Nếu con gái của gia chủ không tự kiềm chế, làm sao có được sự tin tưởng của mọi người.

Nếu cô có thể tìm về thuốc bất tử, được Tướng quân thưởng thức, cô có thể bảo vệ được gia tộc.

Thông thường mà nói, nếu một gia tộc chỉ có con gái không có con trai, thì sẽ nhận con nuôi, hoặc là tuyển con rể.

Dù sao cũng là để họ của gia tộc tiếp tục được truyền thừa.

Dựa vào con gái để lập công lập nghiệp không nhiều.

Con gái thường thuộc về đường cùng của gia tộc, nếu đàn ông trong gia tộc đều chết hết, con gái sẽ phải dùng cả gia tộc làm của hồi môn, gả cho gia tộc khác.

Như vậy chi thứ của gia tộc mình có thể còn tiếp tục phát triển, huyết mạch của mình cũng có thể truyền thừa, có lẽ một ngày nào đó họ của mình còn có thể phục sinh.

Tóm lại, dù là con gái cũng phải bảo vệ gia tộc.

Giết chết Thợ săn trăm đao, tiễn đi đồng môn, Họa Mi Hoàn và Tá Thiết chuẩn bị tiếp tục tiến lên, nhưng quay người lại thì nhìn thấy một con quái vật.

Một con quái vật có nửa thân trên là cá, nửa thân dưới là người, có một đôi chân, nhưng lại có sáu cánh tay.

Một con quái vật như vậy đột ngột xuất hiện trước mặt, ai cũng không chịu nổi, vì sinh vật này đã vượt ra ngoài tư duy của người bình thường.

Không thể không nói, so với con quái vật xấu xí, nhẫn giả đao thương bất nhập cũng không quá khoa trương, dù sao Họa Mi Hoàn vẫn là hình người.

Tuy đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, nhưng vẫn là một con người.

Con quái vật trước mắt thì quá đáng rồi, hoàn toàn không còn hình dạng con người.

Tuy trước đó khi nhìn thấy võ sĩ mọc hoa, đã có sự chuẩn bị tâm lý nhất định, nhưng sinh vật trên đảo vẫn khiến họ giật mình.

Thứ nửa cá nửa người này đứng trên đất liền, sáu tay chắp lại, mỗi đôi tay đều đeo một chuỗi phật châu.

Sinh vật này có phần vượt ra ngoài phạm trù thẩm mỹ của nhân loại, có phần quá khoa trương, không biết đây rốt cuộc là thứ gì.

Không chỉ Họa Mi Hoàn họ gặp phải quái vật, các đội khác cũng gặp phải những loại quái vật khác nhau.

Có thể nói sinh vật trên đảo thật sự muôn hình vạn trạng, hoàn toàn không để ý đến tâm trạng của con người.

Vốn tưởng cá biển sâu trông đã đủ kỳ quái rồi, không ngờ sinh vật trên cạn ở Cực Lạc Đảo cũng có thể trăm hoa đua nở, thật sự đã mở mang tầm mắt của nhân loại.

Đỗ Lan cũng nhìn thấy quái vật, trông giống như đệ tử Phật môn, là yêu tinh hóa hình không hoàn chỉnh.

Những sinh vật này lớn nhỏ khác nhau, lớn thì cao mười mấy mét, nhỏ thì cao hơn một mét, đủ loại.

Thông thường đều có đặc trưng của Phật và Đạo, không khí tôn giáo rất rõ ràng.

Đây rốt cuộc là thứ gì.

Tố Tử vốn tưởng mình ở thế giới cyberpunk cũng coi như kiến thức rộng, đã thấy qua đủ loại sinh mệnh máy móc, cũng đã thấy qua các loại chương trình méo mó trong thế giới ảo, nhưng loại quái vật có hình dạng kỳ quái thế này, cô cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Lần đầu tiên biết sinh vật lại có thể mọc ra hình thù kỳ quái đến vậy.

Sinh mệnh, rất thần kỳ phải không.

Đỗ Lan nói.

Thần kỳ hay không, không biết.

Nhưng số lượng quả thực rất nhiều, xem ra chúng ta đã kinh động hòn đảo này.

Tố Tử nghiêm túc nói, cô đã nhìn thấy quái vật từ bốn phương tám hướng vây lại, mỗi con đều không giống nhau, từ côn trùng đến quái vật, tất cả đều đang kháng cự lại những kẻ ngoại lai.

Tất cả các đội đều nhận được sự chiêu đãi nhiệt tình của Cực Lạc Đảo, nếu chiến lực không đủ, chắc chắn sẽ chết trong tay quái vật.

Quái vật không hỏi han, không giao tiếp, chỉ một mực tấn công.

Có những con quái vật có thể điều khiển cơ thể như lò xo, có những con có vảy cứng, có những con có đuôi sắc bén.

Tóm lại, những sinh vật khó tả này không ngừng bao vây lại.

Tố Tử, mau dùng Loa Toàn Ma Nhãn của ngươi nghĩ cách đi.

Đỗ Lan nói.

Tố Tử nói: Không phải anh cũng có rất nhiều sức mạnh sao.

Mấy con quái thú này không phải là đối thủ của anh chứ.

Sức mạnh của tôi nhiều quá, ngược lại không dễ chọn, vẫn là Loa Toàn Ma Nhãn của ngươi đơn giản hơn một chút, trừng chúng nó đi.

Đỗ Lan ra vẻ ta đây, nói rằng chiêu thức của mình nhiều quá, chọn không xuể.

Tố Tử không còn cách nào khác, đành phải bóp méo cơ thể kẻ địch, quái vật có mạnh đến mấy cũng là xác thịt, Loa Toàn Ma Nhãn là sự tồn tại mạnh mẽ có thể bóp méo cả thép và bê tông.

Nếu dùng Loa Toàn Ma Nhãn để bẻ cong thép, chắc chắn sẽ rất được hoan nghênh, có thể đi làm ở công trường.

Nát cho ta.

Ma nhãn của Tố Tử bùng nổ, không chỉ quái thú, ngay cả cây lớn, đá tảng cũng bị bóp méo.

Cả không gian đều đảo lộn, sai lệch.

Đợt quái vật đầu tiên đã bị đánh bại như vậy, nhưng đây chỉ là khu vực ven biển của hòn đảo, sâu trong rừng còn không biết có thứ gì.

Đây là rìa bờ biển mà đã có nhiều quái vật như vậy, chúng ta còn phải đi vào trong sao.

Tố Tử hỏi.

Đã đến đây rồi, tự nhiên nên vào trong.

Đỗ Lan kích hoạt vũ khí nhân quả đã đến đây rồi.

Tố Tử biết ngay sẽ là câu trả lời này, nói: Hình dạng của quái vật tuy kỳ dị, nhưng trên người chúng có đặc điểm chung, chính là phật châu, một số quái vật có khuôn mặt giống như tượng Phật.

Sau khi lên đảo tôi đã phát hiện ra, ở đây có rất nhiều tượng điêu khắc, những bức tượng đá này không phải Đạo thì cũng là Phật, trông cũng có lịch sử lâu đời, trên đảo không lẽ thật sự có tiên nhân trường sinh bất tử sao.

Vào trong xem là biết.

Những con quái vật này không yếu, các đội khác chắc chắn cũng gặp rắc rối.

Tố Tử nói: Tôi muốn đi tìm Nô Khải trước, cô bé vẫn còn là một đứa trẻ.

Được, đi thôi.

Tố Tử và Nô Khải là bạn mới quen, lo lắng cho sự an toàn của bạn, hoàn toàn có thể hiểu được.

Những sinh vật quỷ dị trên đảo thật sự đã dọa cho những vị khách ngoại lai một phen hú vía, những con quái vật này không nói một lời đã phát động tấn công, như những con thú săn mồi, không hề giống sinh vật ở tiên cảnh chút nào.

Đã đến đây, không thể không chiến đấu.

Những con quái vật quỷ dị này luôn dùng những chiêu thức quỷ dị, hoặc là sáu tay, hoặc là đuôi sắc bén, hoặc là thân hình cao lớn, hoặc là như tay cao su. tóm lại là sẽ dùng những phương thức không ngờ tới để tấn công, con người nếu có một khoảnh khắc lơ là, sẽ bị quái vật đánh tan tác, sẽ chết.

Muốn quay về, cũng không thể, những con thuyền vốn đang đợi trên biển đều đã bị tiêu diệt toàn bộ.

Không phải ai cũng kiên trì như Họa Mi Hoàn và Tá Thiết, Họa Mi Hoàn là vì lệnh đặc xá, Tá Thiết là vì vinh quang gia tộc, họ có lý do không thể không tiếp tục mạo hiểm.

Họa Mi Hoàn tin tưởng sâu sắc vào sự tồn tại của thuốc bất tử, đã đến mức không thể lý giải nổi.

Tá Thiết là con gái nhà Sơn Điền, cảm giác sứ mệnh buộc phải ở lại.

Các võ sĩ và tử tù khác không tin vào thuốc bất tử, cũng không có gia tộc để kế thừa, đối mặt với sự tấn công của quái vật, đã chọn rút lui.

Sơn dân Nô Khải và quái tử thủ Điển Tọa của cô bé chính là như vậy, sau khi gặp quái vật, họ quyết đoán lên thuyền nhỏ trở về biển, nhưng cảnh tượng nhìn thấy lại khiến người ta tuyệt vọng, tất cả thuyền đều đã chìm, ngay cả thuyền lớn cũng đã vỡ nát.

Rõ ràng đội thuyền đã bị tấn công, đội thuyền Mạc phủ bị tiêu diệt hoàn toàn.

Sao lại thế này.

Điển Tọa kinh ngạc, lẽ ra thuyền lớn phải đợi ba ngày, bây giờ chưa qua nửa ngày, đội thuyền đã không còn, chỉ dựa vào thuyền nhỏ muốn vượt biển lớn quả là mơ mộng hão huyền.

Trong lúc hai người đang thắc mắc tại sao đội thuyền lại vỡ nát, dưới nước đã gửi đến một bất ngờ, một xúc tu dài đầy râu vung về phía thuyền nhỏ.

Hai người hoàn toàn không thể chèo thuyền né tránh, chỉ có thể bỏ thuyền, nhảy lên những mảnh vỡ của thuyền lớn.

Tuy nhiên xúc tu không chỉ có một, trên mặt biển mọc lên một khu rừng xúc tu, những xúc tu ghê tởm không thể tả này ngay cả người phàm không có linh thị cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Thỉnh thoảng một hai xúc tu còn có khuôn mặt người mỉm cười hiền từ, giống như những khối u thịt hình người, khiến người ta rùng mình.

Không chỉ trên đảo, ngay cả vùng biển xung quanh cũng có quái vật.

Điển Tọa kinh ngạc đến nỗi sắp rớt cả cằm.

Nô Khải nói: Ta có thể cảm nhận được, phần lớn là động vật, chúng có tập tính giống động vật.

Chương 3867

Chúng đều nhạy cảm với những thứ phản quang và những thứ có địch ý, cho nên chúng ta chỉ cần tránh chúng, không làm phiền đến chúng là được.

Điển Tọa nói: Ta đã không thể suy nghĩ những thứ quá phức tạp nữa.

Nhìn những xúc tu uốn éo, lý trí đã bắt đầu giảm sút.

Thật mong mình là một người mù, những ký ức uốn éo này thông qua đôi mắt khắc sâu vào đại não, trở thành nỗi ám ảnh cả đời.

Sau này buổi tối đi vệ sinh cũng phải run rẩy, sau này đêm nào cũng sẽ gặp ác mộng.

Những xúc tu u thịt ghê tởm đáng sợ này, tại sao lại phải nhìn rõ như vậy.

Trong một số thế giới Cthulhu, người bình thường không thể nhìn thấy những vật không thể tả, chỉ có người có linh thị cao mới có thể nhìn thấy.

Một khi nhìn thấy, lý trí sẽ giảm sút, sẽ rơi vào điên loạn.

Linh thị rốt cuộc là gì.

Thông thường mà nói, đó là sự trống rỗng của tri giác.

Tri giác là gì, tri là tri thức, là biết một số chuyện.

Giác là sự trừu tượng hóa của bản thân đối với tri thức cụ thể, cũng như sự phán đoán của nội tâm đối với sự vật.

Nếu tri giác xuất hiện sự trống rỗng, nhận thức và phán đoán của con người sẽ xuất hiện sai lệch.

Khi sự trống rỗng biến thành vực sâu, khi bạn nhìn chằm chằm vào vực sâu, vực sâu cũng đang nhìn chằm chằm vào bạn.

Cho nên sự trống rỗng của tri giác sẽ khuếch đại linh thị, linh thị tăng lên, sẽ nhìn thấy những vật không thể tả.

Tri giác của con người là hữu hạn, quá yếu đuối, giống như một cái bục nhỏ trên vực sâu, giống như một hòn đảo nhỏ giữa đại dương mênh mông, bất kể đi hướng nào cuối cùng cũng sẽ đối mặt với vực sâu.

Dùng tri giác hữu hạn để chống lại cái vô hạn chưa biết, sự trống rỗng của tri giác hoàn toàn không thể được lấp đầy, vì vực sâu chưa biết quá lớn.

Tri giác của con người giống như hòn đảo nhỏ, vực sâu chưa biết giống như biển sâu.

Nhận thức trống rỗng, có được linh thị, sẽ có thể nhìn thấy những thứ trước đây không nhìn thấy được, sẽ có thể nhìn thẳng vào cổ thần, hoàn toàn biến thành kẻ điên, kết quả cuối cùng hoặc là bị chuyển hóa, hoặc là chết.

Rất nhiều điều tra viên sẽ có được linh thị, vì họ điều tra chính là cái chưa biết, dễ dàng nhất nhìn vào vực sâu, tìm hiểu chân tướng thế giới.

Ngược lại, người bình thường không có lòng hiếu kỳ, dừng lại trên cái bục hữu hạn của tri giác, sẽ có thể tránh được việc có được linh thị, tránh đối mặt với những vật không thể tả.

Chỉ đối mặt đã rất đáng sợ, nếu xuất hiện những thứ như tế tự, trao đổi vật chất, thì càng đáng sợ hơn.

Một khi trao đổi vật chất, sự chuyển hóa của con người sẽ tăng tốc, trở thành quyến thuộc của cổ thần.

Sự trao đổi ánh mắt sẽ khiến người ta mất lý trí, sự trao đổi vật chất sẽ tăng tốc quá trình chuyển hóa, đây là quy tắc cơ bản của Cthulhu.

Đỗ Lan vừa tìm Nô Khải, vừa phổ cập kiến thức Cthulhu cho Tố Tử.

Tôi biết tiểu thuyết Cthulhu.

Đây là tác phẩm hư cấu do tác giả sáng tạo ra, vì nội dung kỳ lạ quái đản, được độc giả toàn thế giới yêu thích, thiết lập Cthulhu cũng do nhiều tác giả bổ sung hoàn thiện.

Nhưng nếu là do con người thiết lập, sẽ có những điểm mâu thuẫn xung đột.

Xung đột giữa cổ thần, cựu thần, ngoại thần, cựu nhật chi phối giả, xung đột giữa các quyến thuộc, tôi đã tìm hiểu trên mạng.

Tố Tử nói: Lẽ nào anh cho rằng Cực Lạc Đảo là kiệt tác của cổ thần, thật sự tồn tại những thần linh không thể tả trong hệ thống thần thoại Cthulhu sao.

Cũng không phải là không thể có.

Đỗ Lan nói.

Địch Ny Toa thầm nghĩ mình và Đỗ Lan trong mắt một số người chính là cổ thần, chân thân của họ sớm đã không thể bị con người lý giải.

Kiến thức hữu hạn của nhân loại đã không thể quan sát được mình và Đỗ Lan, một khi thể hiện chân thân, không biết bao nhiêu người sẽ phải hét lên vật lý học không tồn tại, sau đó biến thành kẻ điên.

Nhưng phản giả, đạo chi động dã, có chế độ đẳng cấp, Thích Ca Mâu Ni mới có thể đề xuất chúng sinh bình đẳng. có tình yêu phân biệt, Mặc Tử mới có thể đề xuất kiêm ái. có tôn giáo nhất thần, mới có thể đề xuất nhân tín xưng nghĩa.

Nhật Bản có Thần đạo giáo, vạn vật đều có linh.

Cho nên tác giả Nhật Bản sẽ manh hóa vạn vật.

Bất kể hiện tượng thần kỳ thế nào, cuối cùng đều sẽ bị tác giả Nhật Bản quy về những sự vật cụ thể.

Bất kể là người ngoài hành tinh, hay virus, hay là yếu tố nào khác, tóm lại đều không phải là thần linh thật sự.

Nếu thật sự có thần linh, nhân loại chỉ có thể quỳ lạy.

Nếu là ngụy thần bị người địa phương ngụy trang thành thần linh, nhân vật chính có thể ra tay mạnh mẽ, tiến hành cuộc đối đầu giữa người và ngụy thần, cuối cùng phân thắng bại.

Cho nên vạn vật hữu linh, cũng có thể là vạn vật đều là ngụy thần.

Rất nhiều tác phẩm Nhật Bản thần bí, độc giả tưởng là thần tiên, chân tướng hé lộ, đều là ngụy thần.

Bất kể là sinh vật ngoài hành tinh, hay sinh vật biển sâu, hay là khách từ thế giới khác, hay là sự tập hợp của ác ý nhân tính, dù sao cũng không phải là chân thần, đều là ngụy thần.

Tóm lại, cuối cùng nhân vật chính đối kháng với ngụy thần, từ chối thừa nhận thần tính của ngụy thần.

Thần đạo giáo ép mọi người thừa nhận có tám triệu thần linh, thực ra một số người trong lòng không vui, ngấm ngầm manh hóa vạn vật, hoặc là nói đều là ngụy thần.

Phản giả, đạo chi động, ai cũng có tâm lý phản nghịch.

Trên Cực Lạc Đảo tự nhiên cũng không có chân thần, nhưng Đỗ Lan thầm nghĩ nếu thật sự có Cthulhu tạo ra tất cả, cũng không phải là

không được.

Vốn là không có Cthulhu, nhưng Đỗ Lan đến rồi, thì có thể có.

Sinh vật kỳ lạ trên đảo, còn có đội điều tra gồm tử tù và quái tử thủ, một hòn đảo đóng kín trên biển.

Sân khấu thật thích hợp biết bao.

Quả thực là sân khấu hoàn hảo cho Cthulhu, điều tra viên không ngừng điều tra, cuối cùng có được linh thị, nhìn thấy cổ thần, trực tiếp điên loạn.

Cuối cùng không phải là người phàm đối với ngụy thần, mà là người phàm đối với chân thần.

Đối mặt với chân thần, người phàm không thể đối kháng.

Dù sao khái niệm thần chính là tập hợp thể hình thành từ sự ảo tưởng của con người về sức mạnh bên ngoài can thiệp vào cuộc sống của mình.

Sức mạnh bên ngoài này là thứ con người không thể đối kháng, nếu con người có thể đối kháng, cũng không cần thần hóa nó.

Còn ngụy thần không phải là tập hợp thể của sức mạnh bên ngoài can thiệp vào con người, ngụy thần chỉ là một con côn trùng đáng thương bị sức mạnh bên ngoài can thiệp, giống như người phàm.

Người phàm bị can thiệp bởi bên ngoài chống lại ngụy thần bị can thiệp bởi bên ngoài, có thể đánh một trận.

Chân thần thì là bản thể của lực can thiệp bên ngoài, không thể đánh một chút nào, nhân loại chỉ có thể nhận thua.

Đỗ Lan thầm nghĩ phần lớn thế giới, phần lớn những câu chuyện nhiệt huyết, bất kể nhân vật chính là hoàng tử báo thù, hay là thảo dân trỗi dậy, kẻ địch đều là ngụy thần.

Chỉ cần là ngụy thần, sẽ chảy máu, sẽ có cơ hội chiến thắng, sẽ rất nhiệt huyết.

Khi đến một hòn đảo vượt ngoài tầm hiểu biết của con người, chứng kiến những quái vật vượt qua lẽ thường tình, tri giác của con người bị tái định nghĩa, buộc phải nhìn thẳng vào vực sâu.

Tuy nhiên, vì những thứ này đều là ngụy thần, nên lý trí của những người chứng kiến vẫn chưa biến mất.

Chỉ có sự sợ hãi và nghi hoặc, không hiểu tại sao những sinh vật kỳ lạ này lại có thể tồn tại, và hòn đảo này rốt cuộc là thế nào.

Nhưng con người vẫn là con người, không ai vì nhìn vào vực sâu mà trở nên kỳ dị, méo mó.

Nếu là thần thoại Khắc Tô Lỗ thật sự, đầu tiên tri giác sẽ xuất hiện lỗ hổng, sau đó nhận được linh thị, tiếp đến cơ thể dần dần méo mó, cuối cùng hoặc là trở thành quyến thuộc, hoặc là điên loạn, hoặc là chết.

Không thể nào còn có thể tiếp tục chiến đấu, con người không thể chống lại cổ thần.

Đỗ Lan nói: Cổ thần là thần linh chân chính, tuy họ đến từ tinh không, nhưng không phải là sinh vật ngoài hành tinh, mà là thần linh ngoài hành tinh.

Chương 3868

Những thứ trên đảo Cực Lạc chỉ là ngụy thần, đã là ngụy thần thì có thể bị đánh bại.

Tố Tử nói: Nghe giọng điệu của anh có vẻ rất bất mãn, lẽ nào anh hy vọng trên đảo Cực Lạc thật sự xuất hiện cổ thần.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, trên đời thật sự tồn tại thần linh trong thần thoại Khắc Tô Lỗ sao.

Những thứ đó không phải là thiết lập trong tiểu thuyết à.

Cổ thần là một loại sức mạnh chưa biết từ bên ngoài can thiệp vào con người, con người không thể chống lại, chắc chắn sẽ bị can thiệp.

Nhìn thẳng vào cổ thần sẽ bị cổ thần ảnh hưởng, cổ thần chính là một ngoại lực khổng lồ, chỉ riêng việc tiếp xúc bằng ánh mắt đã có thể tạo ra ảnh hưởng thực chất.

Giống như việc bạn đến gần ngọn lửa sẽ bị bỏng, đến gần núi băng sẽ bị mất nhiệt.

Cổ thần giống như mặt trời, cách chúng ta rất xa, nhưng vẫn có thể ảnh hưởng đến chúng ta, nếu chúng ta nhìn thẳng vào mặt trời, nhãn cầu sẽ bị thiêu đốt.

Cổ thần mạnh mẽ vượt xa mặt trời, sức ảnh hưởng không chỉ giới hạn ở nhãn cầu, mà là tinh thần và cơ thể của con người, thâm nhập vào tư duy và gen.

Đỗ Lan nói.

Tố Tử nói: Trên đời thật sự tồn tại một ngoại lực can thiệp mạnh mẽ như vậy sao.

Một ngoại lực mạnh hơn cả mặt trời, có thể thay đổi gen và tư duy của con người.

Cổ thần chính là như vậy.

Vậy cổ thần chẳng phải là vận mệnh đã định sẵn đằng sau sự tiến hóa của nhân loại sao.

Cho nên một số cổ thần cũng được gọi là Cựu Nhật Chi Phối Giả.

Đỗ Lan nói: Họ chi phối phương hướng phát triển của văn minh, chi phối quá trình tiến hóa của sinh vật, can thiệp vào sự phát triển của một hành tinh theo ý chí của mình.

Vậy thì đáng sợ quá.

Đúng là đáng sợ, nhưng không cần quá lo lắng.

Dù sao cổ thần không chỉ có một, mà là rất nhiều.

Giữa các cổ thần cũng có lực lượng kiềm chế nội tại, chính vì sự kiềm chế lẫn nhau giữa các cổ thần mà vũ trụ mới đạt được sự cân bằng.

Nếu cổ thần khai chiến, nhân loại vẫn chỉ là bia đỡ đạn.

Đương nhiên nếu thật sự có chiến tranh, nhân loại cũng có thể thu được một ít tài nguyên.

Đỗ Lan nói.

Nhưng nhân loại vẫn không thể chống lại chân thần, phải không.

Tố Tử nói.

Đúng vậy, sự khác biệt giữa chân thần và ngụy thần nằm ở chỗ chân thần chính là bản thân ngoại lực, còn ngụy thần vẫn bị ngoại lực can thiệp.

Thứ có thể can thiệp vào một chân thần chỉ có thể là một chân thần khác.

Đỗ Lan nói.

Tố Tử hỏi: Nếu trên đảo Cực Lạc có cổ thần, sẽ xảy ra chuyện gì.

Tất nhiên là tất cả các tử tù và đao phủ sẽ phát sinh lỗ hổng tri giác trong chiến đấu, nhận được linh thị, sau đó sẽ thấy được những thứ trước đây không thấy được.

Dần dần, ánh mắt giao thoa với cổ thần, dẫn đến sự biến dị của cơ thể và tinh thần.

Lúc này nếu cắt đứt sự đối thị thì còn ổn, nếu tiếp tục trao đổi vật chất, sự biến dị sẽ tiến thêm một bước, cuối cùng con người sẽ biến thành một thứ khác.

Đỗ Lan nói: Nếu không có cổ thần, chiến đấu là chiến đấu, không có linh thị, không có trao đổi vật chất, người là người, quái vật là quái vật.

Nếu là ngụy thần, người và quái vật có ranh giới rõ ràng, dù chiến đấu thế nào cũng là hai cá thể độc lập.

Chiến đấu đến cùng, người và quái vật sẽ có một người chiến thắng.

Nếu là chân thần, người và quái vật không có sự khác biệt về bản chất, càng chiến đấu càng trở nên giống nhau, cuối cùng đều bị cổ thần khống chế.

Chiến đấu đến cùng, cổ thần mới là người chiến thắng.

Cổ thần quả thật đáng sợ.

Tố Tử nói.

Đoàn người vừa đi vừa tìm người, trên đường thấy một tử tù đang nở hoa.

Đây là Mậu Lung Mục Da, một tín đồ Khí Tín Giáo, đã chết rồi.

Đỗ Lan nhận ra tử tù đang ngồi dựa vào cây đã không còn hơi thở, trên người mọc đầy hoa tươi.

Vẻ mặt này có vẻ rất hạnh phúc, còn đang mỉm cười.

Tố Tử nói: Đây có được coi là sự trao đổi vật chất của cổ thần không.

Người và thực vật dung hợp làm một.

Không phải, vì sự dung hợp này là do khí, không phải do cổ thần gây ra.

Đỗ Lan nói: Khí cần phải vào trong cơ thể mới phát huy tác dụng, không thể hoàn thành qua tiếp xúc ánh mắt.

Tố Tử nói: Không thấy đao phủ đâu cả, đã trốn thoát rồi sao.

Không biết.

Đỗ Lan nói: Đi tiếp thôi.

Tố Tử gật đầu, hòn đảo này thật sự khiến người ta bất an, không chỉ có những quái vật khổng lồ, mà còn có những côn trùng nhỏ bé nguy hiểm.

Nô Khải vẫn còn là một đứa trẻ, không biết có thể chịu đựng được không.

Đi chưa được mấy bước, họ đã gặp phải quái vật.

Những gã khổng lồ cao bốn năm mét, mỗi gã đều có đặc trưng sinh vật khác nhau, có kẻ mặt người, có kẻ mặt ngựa Những quái vật này có phải là những người đã bị thay đổi cả tư duy và gen không.

Tố Tử nghe xong một tràng lý luận về cổ thần của Đỗ Lan, bây giờ cũng không khỏi nghi ngờ liệu có thật sự tồn tại cổ thần hay không, giống như nghi ngờ liệu có thật sự tồn tại vận mệnh hay không.

Con người luôn bị mắc kẹt trong những ngoại lực mà bản thân không thể chống lại, nên sẽ cụ thể hóa những ngoại lực này.

Vận mệnh, thiên đạo, thần linh Dù gọi bằng tên gì, loại ngoại lực luôn tác động lên bản thân mọi lúc mọi nơi này khiến con người không thở nổi.

Có người sẽ chống lại, có người sẽ quỳ lạy, có người làm như không thấy, có người lại chỉ chăm chăm vào một ngoại lực nhỏ người khác nhau có lựa chọn khác nhau.

Cổ thần, với tư cách là một loại ngoại lực, sự can thiệp của nó đối với nhân loại không nghi ngờ gì là nhanh nhất, có thể chỉ trong vài ngày đã có thể biến gen của một người thành một loại sinh vật khác, biến tư duy của một người thành một trạng thái khác.

Vô cùng nhanh.

Tôi cũng không biết quái vật là gì, cần phải điều tra.

Đỗ Lan cho rằng khi gặp phải hiện tượng kỳ lạ, thì cần có điều tra viên.

Trong thần thoại Khắc Tô Lỗ, điều tra viên sẽ ghi lại toàn bộ kinh nghiệm thậm chí là quá trình suy tư của mình, từ bình thường đến chuyển hóa, họ sẽ để lại bút ký, để lại cho hậu thế một cái nhìn thoáng qua về cổ thần.

Nếu thật sự có cổ thần, anh không sợ sao.

Tố Tử hỏi.

Nhập gia tùy tục.

Thái độ của Đỗ Lan đối với cổ thần rất vô thần, chẳng nể mặt cổ thần chút nào, không hề có chút sợ hãi.

Đáng lẽ thần thoại Khắc Tô Lỗ phải là tiểu thuyết kinh dị, dù sao cũng là biến người thành quái vật, trong vô thức sẽ làm hại người thân bên cạnh, làm những việc mà bản thân không muốn làm.

Nhưng đối với một số người, Khắc Tô Lỗ hoàn toàn không đáng sợ.

Ngoại lực can thiệp ép buộc mình làm những việc mình không muốn làm, làm thì làm rồi, lại có thể làm gì được.

Con người vẫn phải nhìn về phía trước.

Đối với một số người tự cho mình là thiên tuyển chi tử, là con chiên ngoan đạo của Chúa, họ không thể chấp nhận việc mình bị một sức mạnh ngoài Chúa can thiệp làm những việc mình không muốn làm, làm những việc đi ngược lại giáo lý của Chúa.

Đối với họ, Khắc Tô Lỗ đúng là một câu chuyện kinh dị, vì ngoại lực này đã vượt qua cả Chúa, thay thế Chúa để khống chế họ.

Nếu là Chúa khống chế mình, mình là thiên tuyển chi tử. nếu là cổ thần khống chế mình, mình là một con quái vật.

Đối với người vô thần hoặc người theo chủ nghĩa duy vật, đánh không lại cổ thần thì là đánh không lại, trước tiên phải tìm cách sinh tồn, chỉ có thể nhập gia tùy tục.

Không cảm thấy cổ thần đáng sợ, cũng không cảm thấy việc biến thành quái vật đáng sợ, đánh không lại ngoại lực thì thôi, có thể từ từ tính kế.

Dù sao họ cũng không có danh hiệu thiên tuyển chi tử, không cảm thấy việc đánh mất thân phận thiên tuyển chi tử có vấn đề gì.

Vốn dĩ họ đã sống dưới sự can thiệp của ngoại lực, còn ngoại lực cụ thể là gì không quan trọng, đều như nhau cả.

Thiên tuyển chi tử cho rằng ngoại lực của Chúa là có lợi cho mình, còn cổ thần là bất lợi.

Còn người vô thần cho rằng bất kể ngoại lực nào đối với mình cũng gần như nhau, ngoại lực chính là ngoại lực, không tồn tại chuyện Chúa tốt hơn cổ thần.

Đây chính là hai loại giá trị quan, cuối cùng dẫn đến cách nhìn nhận về cổ thần cũng khác nhau.

Một loại coi cổ thần là chuyện kinh dị, một loại coi cổ thần là chuyện ly kỳ.

Từ một vị Chúa tốt lành biến thành một cổ thần xấu xa, đó là chuyện kinh dị.

Từ một vị Chúa không tốt không xấu biến thành một cổ thần không tốt không xấu, đó là chuyện ly kỳ, đơn thuần chỉ là muốn xem cổ thần có những thủ đoạn màu mè gì.

Ngươi là người đáng sống nhất trong tất cả tử tù, hãy kiên trì, Nô Khải.

Tuy là đao phủ, nhưng Điển Tọa cũng là người có lương tri, cũng bất mãn với phán quyết của nha môn.

Đặc biệt là thái độ của nha môn đối với sơn dân, Điển Tọa cho rằng sơn dân cũng là người, không nên dùng lý do không phục vương hóa để tiêu diệt họ.

Tuy Điển Tọa là đao phủ, phải giám sát Nô Khải, nhưng hắn lại bảo vệ cậu trong tay quái vật.

Trên biển, dựa vào con thuyền vỡ, giữa bầy quái vật, thanh kiếm của hắn không phải để hành hình, mà là để bảo vệ.

Nô Khải nhìn thấy con quái vật đầy bướu thịt, trong lòng cũng nhớ lại cuộc sống trên núi, nhớ lại chuyện những võ sĩ đó cướp bóc thôn làng.

Chương 3869

Ông nội và gia đình mình cũng đều chết dưới lưỡi đao của võ sĩ.

Ông nội từng nói mình là hy vọng, hy vọng mình có thể sống sót.

Đúng vậy, mình phải sống sót.

Cầm lấy kiếm.

Điển Tọa đưa thanh kiếm của một người đã chết trên thuyền cho Nô Khải, nói: Ngươi muốn sống sót, thì phải chiến đấu.

Một mình hắn không chống đỡ nổi.

Tuy Nô Khải chưa từng học chiến đấu, nhưng là một sơn dân, cậu có thân thủ nhanh nhẹn như khỉ.

Nhưng sức cậu quá nhỏ, bảo kiếm chém xuống, lực không đủ để chém đứt xương thịt của quái thú.

Vậy thế này thì sao.

Trước cái chết, Nô Khải giống như một con thú nhào lộn, tăng tốc độ cơ thể, dùng tốc độ để bù đắp cho trọng lượng không đủ.

Dù sao năng lượng cũng bằng khối lượng nhân với bình phương tốc độ.

Khối lượng không đủ, tốc độ bù vào.

Là một đứa trẻ, khối lượng không đủ, thì dùng tốc độ để bù đắp.

Điển Tọa hét lên: Chúng ta dựa vào thuyền vỡ và đá ngầm, nhảy trở lại đảo trước.

Không thể ở lại trên biển mãi được.

Nô Khải nhìn về phía bờ biển, gần bờ quả thật không có quái vật, rõ ràng quái vật có kích thước lớn, chỉ có thể hoạt động ở vùng nước sâu, không thể bơi lội thoải mái ở vùng nước cạn.

Đi.

Điển Tọa dẫn đường, nhảy trên những mảnh vỡ, thân thủ nhanh nhẹn, vừa chém đứt xúc tu của quái thú để mở đường, vừa tìm đường sống.

Hai người đều có dục vọng sinh tồn mãnh liệt, muốn mở ra một con đường máu.

Tuy nhiên, ngay khi họ đến gần vùng nước cạn, phía trước đã không còn chỗ để mượn lực, mà những xúc tu của con quái thú bị kinh động lại bám riết không tha.

Hết cách rồi, chỉ có thể bơi thôi, hy vọng tốc độ của chúng ta đủ nhanh.

Điển Tọa nói: Sống sót nhé.

Ầm, lời thoại ngầu lòi còn chưa nói xong, xúc tu đã đập xuống mặt nước, dấy lên sóng lớn.

Hai người bị sóng biển cuốn vào trong nước, không phân biệt được phương hướng, đáng sợ hơn là không thể nhìn thấy động tác của quái vật.

Đến khi họ cố gắng ngoi đầu lên mặt nước, phát hiện hai xúc tu của con quái thú đang nhìn chằm chằm vào họ, một xúc tu nhắm vào một người, tuyệt đối không để con mồi trốn thoát.

Ở trong nước, không có chỗ mượn lực, thực sự không thể chiến đấu.

Nhìn đây.

Đỗ Lan hét lớn từ trên bờ.

Hai mũi tên bay ra, như sao băng xuyên qua thân thể máu thịt của quái vật.

Uy lực của mũi tên còn lớn hơn cả pháo đạn, trực tiếp phá nát xúc tu, bung ra hai đám sương máu.

Mau qua đây.

Tố Tử hét lên.

Nô Khải vừa thấy là chiến hữu, lập tức bơi qua, cuối cùng hai người lếch thếch bò trở lại đảo Cực Lạc.

Hạm đội đều bị phá hủy rồi, chúng ta bị mắc kẹt rồi.

Điển Tọa tuyệt vọng nói: Trong biển cũng toàn là quái vật.

Nếu chỉ có quái vật thì còn đỡ, chỉ sợ còn có những thứ khác.

Đỗ Lan thu lại cung tên, nói.

Còn có những thứ khác.

Thứ gì.

Không biết, cho nên cần phải điều tra một chút.

Đỗ Lan cho rằng đây là công việc của điều tra viên.

Trước tiên nhóm lửa hong khô người đã, cẩn thận cảm lạnh.

Tố Tử nói.

Không cần, nhiệt độ ở đây vẫn ổn, chúng ta không lạnh, đừng nhóm lửa, đề phòng dụ quái vật đến.

Điển Tọa cho rằng bị cảm là chuyện nhỏ, quái vật mới là chuyện lớn.

Bây giờ chúng ta đã không còn đường lui, không biết khi nào hạm đội tiếp theo mới đến.

Đỗ Lan nói: Cho nên tôi mới nói nên chia các tử tù thành nhiều đội nhỏ, từng đội một lên đảo, không thể làm ăn một lần là xong.

Bọn ăn thịt người thật ngu ngốc, chẳng có chút trí tuệ nào, chỉ biết để mọi người tự tàn sát lẫn nhau, tầng lớp dưới hại nhau.

Chẳng có chút năng lực tổ chức, năng lực hành động nào.

Bây giờ nói những thứ này cũng vô ích, chúng ta phải sống sót.

Điển Tọa nói: Không biết trên hòn đảo này có đồ tiếp tế không, tôi không muốn ăn thịt quái vật đâu.

Cho đến nay chưa thấy bất kỳ động vật nào, chỉ thấy quái vật và côn trùng biến dị, trong biển cũng không thấy hải sản, xem ra không có thức ăn.

Đỗ Lan tiếc nuối nói: Không biết những quái vật này có được tính là người không, một số quái vật trên người có mặt người và tứ chi, trông giống như người.

Đừng nói nữa, dù sao tôi cũng không ăn thịt quái vật, dù có chết đói cũng không ăn.

Đỗ Lan nói: Nhân lúc chúng ta còn sức lực, nên vào rừng tìm thuốc bất tử trước, hay là đợi hạm đội tiếp theo không biết khi nào mới đến.

Tôi không biết.

Điển Tọa nói.

Theo lý mà nói, đảo Cực Lạc cũng không lớn lắm, khám phá xong cũng chỉ mất hai ba ngày, cho nên hạm đội đợi chúng ta ba ngày cũng không vấn đề gì.

Chỉ là mọi người đã xem nhẹ quái vật trên đảo, dẫn đến chúng ta không có đồ tiếp tế, tiến thoái lưỡng nan.

Đỗ Lan nói.

Hay là chúng ta đi dọc bờ biển một vòng trước, biết đâu sẽ có những con thuyền khác đi ngang qua.

Điển Tọa nói, hắn thật sự không muốn vào trong đảo, có cảm giác rất không tốt.

Được.

Đỗ Lan cảm thấy đi một vòng cũng không tệ.

Thế là năm người đi vòng quanh trên bãi cát của hòn đảo, hy vọng còn có những con thuyền khác.

Tuy nhiên, hòn đảo vốn đã không lớn, xung quanh còn có quái vật, làm sao có thể có những con thuyền khác đi qua.

Đây chỉ là tự an ủi mà thôi.

Không có đồ tiếp tế, hiện tại tuy mọi người còn sức lực, nhưng có thể cầm cự đến lúc nào thì không biết.

Đi mãi đi mãi, để lại những dấu chân trên bãi cát, đi đến khi bụng đói meo.

Nô Khải nói: Có nên lên chỗ cao xem tình hình không, cứ đi vòng mãi cũng không phải là cách.

Đúng là có lý, nhưng trong rừng có quá nhiều quái vật.

Điển Tọa thật sự không muốn vào rừng.

Tuy nhiên, không vào rừng không có nghĩa là an toàn, một thiếu niên mặc y phục hoa lệ nhẹ nhàng đáp xuống bờ biển, đôi bốt đen giẫm lên nước biển.

Dải lụa trắng sau lưng thiếu niên bay phất phới dù không có gió, dường như có một luồng tiên khí thần bí nâng đỡ.

Trong rừng dị thường hỗn loạn, đây là hiện tượng hiếm thấy.

Còn phát hiện rất nhiều thi thể của Táo Thần, đây cũng là tình trạng bất thường, là mấy người các ngươi giở trò sao.

Thiếu niên sắc mặt không vui nhìn chằm chằm những vị khách không mời.

Ngươi cũng là quái vật à.

Điển Tọa căng thẳng hỏi.

Quái vật.

Thiếu niên dịch chuyển tức thời đến trước mặt Điển Tọa, đưa tay ra trừng phạt hắn vì đã ăn nói xấc xược.

Ầm.

Một cú thốn kình ở cự ly gần trực tiếp đánh bay Điển Tọa mười mét, đâm vào một cây đại thụ trong rừng.

Lưng hắn chấn động, miệng phun ra bọt máu, rõ ràng đã bị trọng thương.

Sau đó là Nô Khải, người bị tấn công thứ hai.

Nô Khải thấy động tác của đối phương, liền linh hoạt né tránh.

Thiếu niên cũng không truy đuổi, dù sao còn có ba người khác, hắn lao về phía Địch Ny Toa.

Địch Ny Toa rút kiếm chống đỡ, khi kiếm võ sĩ tiếp xúc với tay, lại vang lên tiếng như kim loại va chạm.

Địch Ny Toa chống đỡ, Đỗ Lan tấn công, lưỡi kiếm lướt qua ngực đối phương.

Tuy nhiên chỉ làm chảy một ít máu, vết thương lại nhanh chóng hồi phục như cũ.

Đỗ Lan chém thêm bảy nhát, chặt đứt đầu và tứ chi của kẻ địch.

Thất Tinh Liên Hoàn Trảm.

Hắn hô to tên chiêu thức một cách ngầu lòi.

Thế nhưng thi thể bị phân mảnh của kẻ địch vẫn còn đang di chuyển, thậm chí cái đầu còn nói: Quần áo hỏng rồi.

Dường như quần áo còn quý giá hơn cả cơ thể của mình.

Không thể nào.

Chương 3870

Đầu cũng đứt rồi, mà vẫn chưa chết.

Nô Khải chưa từng thấy con quái vật nào sống dai như vậy.

Mau chạy.

Điển Tọa ôm bụng, dùng ý chí lực gắng gượng, nói: Chúng ta không phải là đối thủ của quái vật.

Đỗ Lan nói: Đừng vội, Tề Thiên Đại Thánh đã dạy chúng ta đối phó với loại quái vật chặt đầu không chết này, cách tốt nhất là đầu thân chia lìa.

Xem cú sút của ta đây.

Đỗ Lan một cước đá văng đầu của kẻ địch ra biển lớn.

Thi thể nằm lại trên bãi cát, không còn di chuyển, giống như một pho tượng.

Thắng rồi sao.

Điển Tọa kỳ lạ hỏi.

Ai mà biết được.

Đỗ Lan nói: Có lẽ cái đầu của hắn còn có thể biến thành cá bơi trở lại.

Vậy chúng ta mau đi thôi.

Điển Tọa khó khăn đứng dậy, cú vừa rồi không hề nhẹ, hắn có thể đứng dậy đã được coi là kiên cường.

Đỗ Lan thầm nghĩ không có đồ tiếp tế, cũng không có thuốc men, cuộc thám hiểm lần này thật quá nghiệp dư, đúng là làm ăn một lần.

Đây là thuốc bất tử cơ mà, chuẩn bị thêm nhiều kế hoạch dự phòng là chuyện đương nhiên.

Tiếc là Mạc Phủ chỉ là một tấm phông nền, họ chủ yếu chỉ là đưa người lên đảo, còn lại không liên quan đến họ.

Thứ họ muốn xem là bản tính con người được phóng đại trên đảo Cực Lạc, chứ không phải thật sự tìm kiếm thuốc bất tử.

Đỗ Lan, Địch Ny Toa, Tố Tử, Điển Tọa, Nô Khải gặp phải một kẻ địch không thể lý giải trên bãi biển, một kẻ địch giết không chết, mấy người nhanh chóng rời khỏi chiến trường.

Gã đó thật sự chết rồi sao.

Điển Tọa vẫn còn băn khoăn.

Không quan trọng nữa, dù sao sinh vật kỳ lạ trên đảo Cực Lạc cũng không chỉ có một.

Nhưng việc xuất hiện quái vật giết không chết, lại khiến người ta không khỏi nghi ngờ liệu có thật sự tồn tại thuốc bất tử hay không.

Đỗ Lan nói: Nếu thật sự có thuốc bất tử, chẳng phải quá tuyệt sao.

Vậy cũng phải có mạng để lấy mới được, chẳng lẽ anh thật sự muốn để hai đứa trẻ đi chiến đấu sao.

Điển Tọa nghiêm túc nhìn Đỗ Lan, tuy hắn đã bị thương, nhưng vẫn không muốn để trẻ con đi chiến đấu.

Ý kiến của anh thì sao.

Ý kiến của tôi là trốn đi, báo cáo tình báo trên đảo cho Mạc Phủ, cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Còn Nô Khải thì nên sống sót, để trẻ con chiến đấu không phải là phong cách của võ sĩ, chúng ta, những võ sĩ, nên tạo ra một thế giới hạnh phúc cho trẻ em.

Không ngờ lý tưởng của anh cũng khá vĩ đại.

Đỗ Lan nói: Nhưng thế giới sẽ không vì trẻ con còn nhỏ mà nương tay, để chúng sớm đối mặt với hiện thực cũng là một lựa chọn không tồi.

Nếu để trẻ con trực diện với khổ nạn, vậy cần chúng ta người lớn làm gì.

Người lớn chính là để bảo vệ trẻ con, đợi đến khi chúng trưởng thành, có đủ sức mạnh rồi hãy đối mặt với hiện thực.

Đỗ Lan đánh giá người thanh niên mới ngoài hai mươi này, ánh mắt trong veo như một sinh viên đại học.

Chỉ tiếc là muốn trốn cũng không dễ, vì kẻ địch vẫn chưa chết, dù cái đầu đã bị Đỗ Lan một cước đá xuống biển, hắn vẫn chưa chết.

Kẻ địch đã bị chọc giận, chắc chắn sẽ tiếp tục truy sát.

Điển Tọa phải không.

Lúc này, một võ sĩ mặc áo đen từ trong rừng cây bước ra.

Vị võ sĩ này hai mắt có vết sẹo đao, nhắm chặt mắt, rõ ràng là một người mù.

Tuy là người mù, nhưng trong địa hình rừng rậm phức tạp lại đi như trên đất bằng.

Sư phụ.

Thấy người đến, Điển Tọa mừng đến phát khóc, đây là người thân, là lão sư đã truyền thụ kiếm pháp cho mình, một trong những người mình kính trọng nhất.

Điển Tọa, ngươi bị thương rồi.

Tuy là người mù, nhưng cách hai ba mét đã ngửi thấy mùi máu tanh trên người đệ tử.

Chúng con gặp phải một cường địch, chém thế nào cũng không chết.

Điển Tọa nói: Sau đó Đỗ Lan đá đầu kẻ địch xuống biển, chúng con mới trốn thoát được.

Cũng không biết hắn có thật sự chết hay không.

Sư phụ, người không sao chứ.

Không sao, chỉ là tên tử tù ta phụ trách giám sát muốn bỏ trốn, bị ta chém chết rồi.

Hòn đảo này còn đáng sợ hơn dự tính, ngay cả những tử tù giết người như ngóe cũng không dám đối mặt, lòng sinh sợ hãi, đây có lẽ chính là cái gọi là ác nhân tự có ác nhân trị.

Võ sĩ mù thản nhiên nói: Mà vết thương của ngươi không sao chứ.

Vẫn còn sống.

Điển Tọa nói: Sư phụ, vết thương là chuyện nhỏ, trước đó con đã trở lại hạm đội, kết quả trên mặt biển toàn là quái vật xúc tu khổng lồ, hạm đội toàn quân bị diệt, chúng ta bị mắc kẹt trên đảo Cực Lạc.

Người mù nghe thấy lời này, liền trầm mặc.

Vốn dĩ chỉ định thám hiểm ba ngày, thậm chí một số người chỉ muốn thám hiểm một ngày, nên không mang theo đồ tiếp tế, đừng nói là dược liệu, ngay cả thức ăn và nước ngọt cũng không mang.

Bây giờ hạm đội chìm, họ cũng không biết phải ở trên đảo bao nhiêu ngày, không có đồ tiếp tế rất nguy hiểm.

Ông nói: Vốn không chuẩn bị ở trên đảo lâu, dù sao cũng không ai biết thuốc bất tử là thật hay giả, dù sao ta cũng không tin vào thuốc bất tử.

Tưởng rằng ba ngày là có thể trở về, bây giờ hạm đội bị diệt, đồ tiếp tế không còn, chúng ta phải chuẩn bị tác chiến lâu dài trên đảo.

Quái vật là một vấn đề, thức ăn và thuốc men còn là vấn đề lớn hơn.

Không có đồ tiếp tế, không thể tác chiến lâu dài.

Vậy ý của ông là gì.

Đỗ Lan hỏi.

Nhà Sơn Điền chúng ta là người thi hành án tử hình, không giỏi ra ngoài đánh trận.

Người mù cũng rất bất đắc dĩ, họ giỏi chém đầu, không giỏi hành quân đánh trận, không có kinh nghiệm sinh tồn ngoài trời lâu dài.

Khi đi đánh trận ở ngoài, võ sĩ mới chuẩn bị thức ăn, thông thường là chuẩn bị cho ba ngày, đánh xong là rút quân.

Thời kỳ chiến quốc của võ sĩ, thực chất là xây dựng rất nhiều đồn bốt, võ sĩ đóng quân trong đồn bốt, cần đánh trận thì tự chuẩn bị lương khô, khoảng cách tác chiến thường không xa đồn bốt, đánh xong là về nhà.

Sau khi Mạc Phủ Tokugawa thành lập, đã ra lệnh dỡ bỏ rất nhiều đồn bốt, bước vào thời kỳ hòa bình, võ sĩ cũng rất ít khi đi xa.

Nói tóm lại là không có kinh nghiệm chuẩn bị đủ vật tư, ngay cả ý tưởng cùng gia phú lộ ở nhà nghèo khó, ra đường giàu sang cũng không có.

Chỉ cần lên đường, chuẩn bị nhiều vật tư chắc chắn không sai.

Tiếc là mọi người đều không có kinh nghiệm gì, bây giờ rất khó xử.

Hy vọng trên hòn đảo này còn có động vật bình thường, hoặc là quả dại bình thường.

Đỗ Lan nói: Tóm lại là đi tìm chút thức ăn và nước uống trước đã.

Các ngươi không cần đi tìm nữa, vì người chết không cần ăn cơm.

Một giọng nói lạnh lẽo từ trên cao vọng xuống, kẻ địch một lần nữa từ trên trời giáng xuống.

Vẫn là thiếu niên đó, không, dường như đã biến thành thiếu nữ.

Lưỡng tính.

Đỗ Lan thấy kẻ địch biến đổi nam nữ, nói: Quả nhiên thần kỳ, thú vị thật, nếu dùng linh thị có phải sẽ thấy được những thứ kỳ lạ không.

Này, kiếm khách mù, thứ ông thấy được có khác chúng tôi không, ông đã thấy gì.

Ta thấy một con quái vật.

Người mù nói.

Ha, ta biết ngay là ông có linh thị mà, nếu không không thể nào đi trong rừng như trên đất bằng được, ông chắc chắn đã thấy được những thứ người thường không thấy được, đã thấy được vực sâu.

Đỗ Lan nói.

Thấy Đỗ Lan và người mù nói chuyện, kẻ địch tức giận nói: Chính ngươi đã làm ô uế thân thể cao quý của ta, bây giờ lại coi thường sự tồn tại của ta, ta sẽ không để ngươi chết một cách thống khoái, ta sẽ để ngươi nhìn đồng bạn của mình chết từng người một, sau đó ta sẽ vắt kiệt tinh lực của ngươi, cuối cùng mới giết ngươi.

Tuy là một thiếu nữ xinh đẹp, nhưng vẻ mặt lại hung tợn, còn đáng sợ hơn cả dã thú.

Cuộc tấn công bắt đầu, tốc độ của kẻ địch rất nhanh, mục tiêu đầu tiên vẫn là Điển Tọa.

Xuyên Trúc Sậu Vũ.

Điển Tọa bộc phát sức mạnh, kiếm ảnh như mưa rào xuyên qua rừng trúc tấn công kẻ địch.

Cơ thể kẻ địch phun máu như vòi phun, tuy nhiên mọi người đều biết đối phương là thân bất tử, ngay cả đầu rơi xuống cũng không chết.

Sư phụ, còn có mọi người, các người mau đi đi.

Điển Tọa quyết định hy sinh bản thân để cầm chân kẻ địch, tranh thủ thời gian cho đồng đội rút lui.

Không một ai được phép trốn.

Kẻ địch phẫn nộ nói.

Mau đi.

Kiếm khách mù hét lên, ông biết không đánh lại được, hoàn toàn không đánh lại được.

Không phải ông không muốn chiến đấu, mà là thứ mà tâm nhãn của ông nhìn thấy quá đáng sợ.

Dù mắt không nhìn thấy, nhưng ông có thể cảm nhận được khí.

Mỗi người đều có khí, nhưng khí và khí có thể cảm ứng lẫn nhau.

Tuy họ không biết khí là gì, nhưng người mù thông qua huấn luyện đã thực sự nắm vững tâm nhãn, đương nhiên Đỗ Lan nói đây là linh thị, cũng gần như vậy, dù sao cũng là thấy được những thứ người thường không thấy được.

Thế giới của họ không hề tầm thường.

Linh thị thấy được một góc của cổ thần, còn tâm nhãn có thể thấy được sự lưu động của khí.

Khí của kẻ địch không hề tầm thường, quá kinh người, cho nên kiếm khách mù biết dù thế nào cũng không đánh lại được.

Chúng ta đi, đừng phụ sự hy sinh của Điển Tọa.

Đỗ Lan nói: Muốn đi thì cùng đi, Tố Tử, mau dùng Loa Toàn Ma Nhãn.

Lập tức biến thành một huấn luyện sư tiểu tinh linh.

Tố Tử thấy trên người kẻ địch có rất nhiều đường xoắn ốc, cô trừng mắt, bẻ cong, biến kẻ địch thành một chiếc bánh quai chèo lộn trong ra ngoài.

Chương 3871

Từ da, cơ bắp đến xương cốt nội tạng, toàn bộ bị xoắn lại thành một khối.

Như vắt một chiếc khăn xoắn.

Mọi người kinh ngạc, kẻ địch trong nháy mắt đã không còn ra hình người, nhưng khi thấy mắt hắn vẫn còn động, trái tim lộ ra ngoài vẫn còn đập, thì biết hắn vẫn chưa chết.

Mau đi.

Đỗ Lan nói.

Mọi người không nói nhiều lời, tiếp tục chạy trốn, tìm một nơi an toàn.

Chạy thêm một đoạn đường nữa, mọi người đến một khu vực toàn là tượng đá.

Vừa rồi là cái gì vậy, tại sao kẻ địch lại bị xoắn lại.

Kiếm khách mù hỏi.

Là Thánh Đồng Ma Nhãn, thông qua căn nguyên nhìn thấy những đường tồn tại trên sinh vật, và tiến hành bẻ cong, là một loại linh thị đặc định.

Đỗ Lan nói: Giống như ông, đều là thấy được những thứ người thường không thấy được, nhưng Thánh Đồng có thể thông qua ánh mắt để thay đổi vật chất.

Hoàn toàn nghe không hiểu, nhưng chắc chắn rất lợi hại.

Vừa rồi ông cứ nói linh thị, linh thị, rốt cuộc linh thị là gì.

Người mù hỏi.

Thế giới mà con người biết chỉ là một hòn đảo trong đại dương mênh mông, bên ngoài hòn đảo là biển cả vô tận.

Một người khi đến bờ rìa của tri giác, bờ rìa của hòn đảo, thì có thể thấy được thế giới bên ngoài tri giác, sẽ nhận được linh thị, linh thị khiến người ta thấy được biển sâu thẳm.

Đỗ Lan nói.

Mọi người đều cảm thấy lạnh sống lưng, vừa rồi đều đổ mồ hôi, bây giờ gió biển thổi qua liền hạ nhiệt.

Linh thị là bước đầu tiên để tiếp cận cổ thần, để hiểu rõ chân tướng.

Một người làm thế nào để có được linh thị.

Đầu tiên là tri giác phải có một khoảng trống, phải ở trong trạng thái trống rỗng.

Vẫn là câu nói cũ cốc thần bất tử, trong sơn cốc không có gì cả, nên gió có thể qua, nước có thể chảy, chim có thể bay Nếu sơn cốc bị lấp đầy, sẽ không có gì có thể đi qua được.

Nếu tri giác của con người bị lấp đầy, cũng rất khó có được linh thị.

Muốn có linh thị thì cần phải hiểu rõ khoảng trống trong tri giác của mình, phải nhận thức được rằng nơi mình đang ở chỉ là một hòn đảo chật hẹp, biển sâu bên ngoài mới là chân tướng.

Ví dụ như vị kiếm khách mù này, khi mắt vừa mới không nhìn thấy được, chắc chắn sẽ theo lẽ thường tình mà cho rằng mình đã mất đi tư cách trở thành võ sĩ, tri giác nói với mình rằng người mù không thể đánh bại người bình thường có đôi mắt lành lặn, sau đó sẽ hoang mang, mất mát, sợ hãi, tự ti, buông xuôi Một khi những cảm xúc này xuất hiện, sẽ tạo ra một khoảng trống trong tri giác.

Sau khi chú ý đến điểm này, nhìn chằm chằm vào khoảng trống, linh thị sẽ dần dần hiện ra.

Những thứ trước đây không nhìn thấy được sẽ từ từ xuất hiện, những thứ trước đây không tồn tại sẽ từ từ thành hình.

Đỗ Lan dạy mọi người cách có được linh thị.

Tuy những gì anh nói có chút đạo lý, nhưng lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Điển Tọa nói: Nhưng nếu có thể giúp tôi đối phó với loại quái vật đó, tôi nguyện ý có được linh thị.

Anh có tư duy đánh quái như vậy, không tốt không tốt, chúng ta phải tôn trọng cổ thần.

Đỗ Lan nói: Cổ thần là chân thần, không phải ngụy thần.

Tôi không cho rằng quái vật là chân thần.

Nô Khải nói.

Chúng là quyến thuộc của chân thần, đằng sau chúng mới là chân thần.

Đỗ Lan nói: Tóm lại chúng ta phải tôn trọng.

Anh đi mà nói với lũ quái vật này.

Nô Khải chỉ vào xung quanh, nói.

Không biết từ lúc nào, họ lại bị quái vật bao vây.

Nhỏ thì như côn trùng, lớn thì cao bảy tám mét, số lượng rất đông, vây thành một vòng, đối với những vị khách không mời này không hề khách khí.

Một số quái vật còn cầm vũ khí, biết sử dụng chiêu thức.

Vũ khí lớn như vậy, rốt cuộc được rèn đúc như thế nào.

Điển Tọa hỏi, trong nhận thức của hắn, việc chế tạo dụng cụ kim loại lớn không phải là chuyện dễ dàng, tại sao trên đảo lại có năng lực này.

Ngay cả quái vật cũng xuất hiện rồi, mà anh còn cân nhắc vũ khí của chúng được chế tạo như thế nào, không thấy buồn cười sao.

Nô Khải nói: Bây giờ phải lo sống sót đã.

Quái vật đã xông lên, tốc độ rất nhanh.

Vung quyền trượng, cây cối ngã rạp một mảng lớn.

Mọi người lập tức phân tán đội hình, rút kiếm phản kích.

Kiếm của kiếm khách mù cực nhanh, dễ dàng chém đứt nắm đấm của quái vật, rồi xoay người, chém đứt cánh tay.

Trên lưỡi kiếm dường như có một lớp kiếm khí kéo dài độ dài của lưỡi kiếm.

Những con quái vật thông thường này không có mối đe dọa quá lớn, tuy hình thể rất có sức uy hiếp, nhưng trước mặt đao phủ nhà Sơn Điền lại chẳng hề lợi hại.

Không hổ là võ sĩ Sơn Điền am hiểu kết cấu cơ thể người, dù hình thái của quái vật khác với con người, nhưng nội tạng xương cốt đa phần tương đồng, cho nên chém vào khe hở giữa các xương của kẻ địch, dùng sức lực nhỏ nhất tạo ra sát thương lớn nhất, đây chính là cách chiến đấu của đao phủ.

Đỗ Lan nhận ra kỹ xảo kinh người của kiếm khách mù, có thể nói là Bào Đinh giải ngưu.

Lưỡi kiếm đi vào khe hở, còn có thể giảm bớt sự hao mòn của vũ khí, dù sao vũ khí mà cùn, thì không chém chết người được.

Các người đừng chỉ đứng nhìn chứ, tuy các người không phải võ sĩ Sơn Điền, nhưng bây giờ chúng ta không phải là chiến hữu sao.

Điển Tọa thấy Đỗ Lan và Địch Ny Toa cứ đứng xem kịch, liền bảo họ cũng ra tay.

Tố Tử biết Đỗ Lan và Địch Ny Toa rất mạnh, nhưng chưa từng thấy họ ra tay, chỉ biết họ đã tạo ra Tư Duy Chiến Thần, có thể trực tiếp chuyển hóa quyết tâm thành sức chiến đấu, là một sức mạnh rất duy tâm.

Không biết họ khi ra tay trực tiếp có hô tên chiêu thức không, có phải hô càng to càng lợi hại không.

Đỗ Lan nói: Lâu rồi không ra tay.

Nói xong hắn đặt tay lên chuôi kiếm, từ từ rút ra, trong khoảnh khắc thời gian như chậm lại.

Nguyên Tử Trảm.

Quả nhiên hô tên chiêu thức mới đủ ngầu.

Con quái vật bảy mét trước mặt Đỗ Lan trong nháy mắt biến thành một đám sương máu, kiếm quá nhanh, trong một khoảnh khắc là một trăm triệu nhát chém, trực tiếp nghiền nát kẻ địch.

Nhanh quá.

Kiếm khách mù không nhìn rõ gì cả, trong khí của ông không có bất kỳ dị thường nào, kẻ địch đột nhiên tan rã, giống như sức mạnh nội tại duy trì kẻ địch đã bị Đỗ Lan phá vỡ.

Địch Ny Toa thấy Đỗ Lan dùng kiếm tốc độ cao, cướp mất sở trường của mình, đành phải đổi chiêu thức khác.

Vốn dĩ cô định dùng kiếm tốc độ cao, đành đổi một chiêu.

Nhất Đao Trảm.

Địch Ny Toa vung kiếm lên trên, không gian bị chia làm hai, quái vật trong không gian tự nhiên bị lệch vị, bị tách thành hai mảnh.

Đều lợi hại quá.

Điển Tọa tuy không hiểu rõ, nhưng biết hai người này mạnh đến đáng sợ.

Nhưng nghĩ đến chiêu thức trừng ai người nấy xoắn vặn của Thánh Đồng, cũng chỉ có cường giả mới có thể trấn áp được Thánh Đồng, lại cảm thấy hợp tình hợp lý.

Nhận thức của hắn cũng đang không ngừng được làm mới, những thứ vốn dĩ không hợp lý trên đảo Cực Lạc đều trở nên hợp lý.

Trước đây là do mình ít thấy nên hay ngạc nhiên, bây giờ mới là chân tướng.

Trước đây tri giác của mình bị giới hạn trên hòn đảo, bây giờ mình cuối cùng cũng đã đến bờ rìa của hòn đảo, cuối cùng cũng sắp nhìn vào vực sâu.

Không lâu sau, trận chiến kết thúc, một đống hài cốt quái vật.

Đói quá, mấy thứ này ăn được không.

Nô Khải thật sự đói rồi, thật sự cần thức ăn.

Đây là quái thú, chắc chắn không ăn được.

Điển Tọa nói, tuy nói vậy, nhưng bụng hắn cũng đói kêu ùng ục.

Lên đảo xong lại là chạy trốn, lại là chiến đấu, một giọt nước cũng chưa uống.

Đây không phải là cách, chúng ta phải tìm cách kiếm chút thức ăn.

Kiếm khách mù cũng vừa mệt vừa đói.

Hệ sinh thái trên hòn đảo này đã hoàn toàn thay đổi, không biết thứ gì ăn được, thứ gì không ăn được.

Đỗ Lan nói: Tiếp tục thám hiểm vào trung tâm hòn đảo xem sao, có lẽ sẽ có thức ăn.

Mọi người cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục tiến vào trung tâm hòn đảo.

Cùng lúc đó, các nhóm khác cũng gặp phải cường địch, tặc vương và em trai gặp phải tiên nhân.

Tặc vương là tử tù, còn em trai hắn lại là đao phủ.

Hắn đã chơi một ván Vô Gian Đạo, cài gián điệp vào trong đám võ sĩ, vốn định trốn thoát, kết quả cả hắn và em trai đều bị đưa lên đảo.

Đối mặt với cường địch, hai người không có chút sức phản kháng nào, em trai rơi vào hố sâu, còn anh trai thì bị cường địch bắt đi.

Người em trai nhìn thấy vô số thi thể trong hố, những thi thể này bị rễ cây quấn quanh, giống như là chất dinh dưỡng cho khu rừng, khu rừng này đã hấp thụ máu thịt của người sống mới trở nên tràn đầy sức sống, vạn vật đua nở.

Chương 3872

Vốn dĩ là Vô Gian Đạo, anh trai và em trai phối hợp cùng nhau trốn thoát, kết quả hai người cùng lên đảo lại trở thành bi kịch.

Bên kia, Họa Mi Hoàn còn gặp phải Lục Thái Lang, đây là một gã khổng lồ cao hai mét, một tử tù.

Hắn từ nhỏ đã ăn nhiều, sức khỏe phi thường, thân hình to lớn, là người có thần lực bẩm sinh.

Lúc nhỏ ném sỏi đá cũng có thể ném chết người lớn trong thôn.

Vừa lên đảo, Lục Thái Lang đã ăn thịt một đao phủ, sau đó lang thang không mục đích, gặp ai thì tấn công người đó, hoàn toàn không giống người, mà giống dã thú hơn.

Họa Mi Hoàn không may gặp phải Lục Thái Lang, buộc phải bước vào trận chiến.

Nhưng Lục Thái Lang cũng đao thương bất nhập như Họa Mi Hoàn, đồng thời sức mạnh vô cùng.

Dù Họa Mi Hoàn có cơ thể cứng rắn chịu một cú đấm của gã khổng lồ, cũng sẽ bị nội thương.

Phải biết rằng ngay cả khi bị lưu tinh chùy đập vào đầu, Họa Mi Hoàn cũng không sao, ngay cả khi bị hai con trâu xé xác, hắn cũng bình an vô sự.

Nhưng nắm đấm của gã khổng lồ lại khiến hắn hộc máu, có thể thấy sức mạnh của gã khổng lồ đã vượt qua hai con trâu.

Nhẫn thuật lửa của Họa Mi Hoàn không có tác dụng gì với gã khổng lồ, mà sức mạnh vũ phu của gã khổng lồ lại có thể làm Họa Mi Hoàn bị thương, căn bản là không thể đánh.

Đòn tấn công của đồng đội cũng vô dụng, giống như gãi ngứa.

Nhưng Tá Thiết cho rằng chỉ cần Lục Thái Lang duy trì động tác chém đầu, hắn có thể chém đứt cổ của kẻ địch.

Nhưng vấn đề là gã khổng lồ quá cao lớn, hắn không với tới cổ.

Bất kể kẻ địch là ai, tất cả những người lên đảo đều đã kiệt sức, thương tích đầy mình.

Thiếu thuốc men và thức ăn, đều đã đến giới hạn, hòn đảo này giống như một chiến trường tiêu hao sinh mệnh lực.

Mồ hôi, máu tươi, vết thương, mệt mỏi Đỗ Lan thầm nghĩ đối kháng với ngụy thần luôn khiến lòng người phấn chấn, chiến đấu gian khổ cuối cùng giành thắng lợi, phá tan sự thần thánh giả tạo của kẻ địch, quả thực là sướng tê người.

Nếu là chân thần, vậy thì thật sự là tiểu thuyết Khắc Tô Lỗ, hoặc là mất lý trí biến thành quái vật, hoặc là trực tiếp đi đời nhà ma, may mắn nhất cũng là biến thành kẻ điên, không may mắn thì cả thế giới đều bị bóp méo.

Bây giờ là đối kháng ngụy thần, vẫn còn hy vọng chiến thắng.

Đói quá.

Nô Khải thật sự đói rồi, một loạt trận chiến ác liệt đã vắt kiệt thể lực và tinh thần của mọi người.

Nhìn những mảnh xác quái vật quỷ dị, cậu không khỏi suy nghĩ liệu có ăn được không.

Nếu ăn rồi, có nhận được linh thị không.

Thấy được những thứ mình không thấy được.

Chờ thêm chút nữa, chắc chắn sẽ có thức ăn.

Kiếm khách mù hy vọng mọi người tiếp tục khám phá, chứ không phải thua trước bản năng đói khát.

Tiếp tục đi sâu vào đảo, sương mù dần xuất hiện xung quanh, hòn đảo luôn dùng cách riêng của mình để che giấu bộ mặt thật.

Đi được một lúc, mọi người phát hiện trước mắt xuất hiện một ngôi làng đổ nát.

Trong làng có rất nhiều cây cối hình người, không có cư dân.

Mọi người bước vào làng, không những không cảm thấy an tâm, mà ngược lại còn cảm thấy quỷ dị hơn.

Những căn phòng phủ đầy bụi vẫn giữ nguyên dáng vẻ của mấy chục năm trước, dường như thời gian đã ngừng lại ở đây.

Dân làng đã biến mất, nhưng đồ đạc của họ vẫn còn, tuy rất nhiều thứ đã mục nát, nhưng có một số thứ vẫn có thể sử dụng được.

Ở đây có cây ăn quả.

Trong làng vẫn còn những cây ăn quả chưa bị biến dị.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng không cần ăn thịt quái vật.

Vậy cư dân ở đây đã đi đâu.

Kiếm khách mù hỏi.

Đỗ Lan nói: Cần phải điều tra.

Có bí ẩn, mới là nguyên nhân để điều tra viên điều tra.

Thực ra quái thú trên đảo Cực Lạc cũng không hề kỳ lạ, vì từ xưa đã có truyền thuyết về quái vật dung hợp sinh vật, không chỉ Nhật Bản có, mà ở phương Đông, thậm chí các quốc gia xa hơn về phía Tây cũng có.

Ở phương Tây, loại quái vật này được gọi là Kỳ Mỹ Lạp, chính là dung hợp thân thể của các loài động vật khác nhau, nào là đầu trâu mình người, tóc rắn sống, vân vân.

Hơn nữa các người có nghe qua truyền thuyết như Tinh Chi ThảiYên Diệtchưa.

Điển Tọa nói: Đầu óc tôi đơn giản, không thích đọc sách, hoàn toàn không biết những truyền thuyết này.

Đỗ Lan, anh thật là kiến thức uyên bác, lại biết nhiều thứ như vậy, anh kể cho chúng tôi nghe đi.

Tôi sẽ kể cho mọi người nghe.

Thực ra cốt lõi của các truyền thuyết khác nhau đều là dung hợp các sinh vật khác nhau, tạo thành Kỳ Mỹ Lạp, mất đi tư duy của con người và biến thành dã thú, thậm chí biến thành thực vật.

Đỗ Lan nói: Tôi sẽ nói về Tinh Chi Thải trước, đó là đột nhiên xuất hiện một thiên thạch từ trên trời rơi xuống, thiên thạch tỏa ra ánh sáng bảy màu, động thực vật trong phạm vi ánh sáng đều sẽ biến thành quái vật.

Những người vô tội trong phạm vi ánh sáng của thiên thạch, đối mặt với quái vật phải nỗ lực cầu sinh, đồng thời còn phải chống lại sự biến dị và méo mó bên trong chính mình, cuối cùng cũng biến thành quái vật.

Điều này giống như một câu chuyện kinh dị, dù có nỗ lực sinh tồn thế nào, cuối cùng cũng sẽ biến thành quái vật.

Sự biến dị là hoàn toàn không thể kháng cự, giống như sự trêu đùa tàn nhẫn của vận mệnh đối với nhân loại, đây chính là sự mạnh mẽ của sức mạnh can thiệp từ bên ngoài.

Dù nhân loại có phản kháng thế nào, cũng không thể chống lại lực can thiệp từ bên ngoài.

Nhân loại không thể chống lại sự lão hóa của thời gian, không thể chống lại luân hồi nhân quả, không thể chống lại ác ý vô cớ, không thể chống lại trọng lực ở khắp mọi nơi, cũng không thể chống lại sự cản trở từ bên ngoài đối với lý tưởng của mình, không thể ngăn chặn sự áp bức ở khắp mọi nơi mà cơ thể phải chịu đựng Khi những thứ này được cụ thể hóa, thần linh hóa, sinh vật hóa, thế là có cổ thần, thần ngoại thần Nhân loại và ngoại thần chỉ cần nhìn nhau một cái là sẽ bị méo mó, nếu uống máu, ăn thịt thì còn méo mó hơn.

Còn có cách méo mó trực tiếp thông qua tia sáng, vì tia sáng ở khắp mọi nơi, không thể trốn tránh.

Mọi người nghe xong câu chuyện Tinh Chi Thải, cảm thấy rất giống với tình hình trên đảo.

Kiếm khách mù nói: Nói cách khác, tình hình trên đảo không phải là trường hợp cá biệt, mà ở những nơi khác, vào những thời điểm khác cũng đã xảy ra những sự kiện quái vật tương tự.

Từ những câu chuyện truyền thuyết mà xem, quái vật tương tự đã xuất hiện ở khắp nơi trên thế giới.

Hình thái quái vật không giống nhau, như quái vật trên đảo lại thể hiện những đặc điểm rất rõ ràng của Đạo giáo và Phật giáo.

Đỗ Lan nói: Nhưng không phải quốc gia nào cũng có Đạo giáo và Phật giáo, ở những nơi không có hai tôn giáo này, quái vật tự nhiên sẽ không đeo Phật châu, cũng sẽ không niệm kinh tụng Phật.

Nhưng dáng vẻ của quái vật nước ngoài cũng kỳ quái không kém, ví dụ như nhãn cầu mọc trong miệng, hoặc mọc khắp toàn thân.

Hoặc là trực tiếp ở trong trạng thái mục rữa, không giống vật sống, cũng không phải người chết.

Tóm lại là muôn hình vạn trạng, nổi bật lên một sự hỗn loạn vô trật tự.

Chỗ hốc mắt mọc tay, chỗ mọc răng lại mọc nhãn cầu Loại quái vật này, tôi đã gặp trên đảo.

Kiếm khách mù nói: Đúng như anh nói, chính là hỗn loạn và vô trật tự.

Vậy tại sao lại sinh ra điều này.

Nguyên nhân thì nhiều lắm, đơn giản nhất là thần giao cấu với động vật, sinh ra bán thần thì đồng thời sở hữu đặc điểm của cả người và động vật.

Đỗ Lan nói: Sau đó là do ý chí của bản thân bị bóp méo, vì những tư duy như oán niệm mà biến mình thành quái vật.

Hoặc trực tiếp hơn, thông qua tế tự, nhận được ân huệ của thần, nhận được sức mạnh siêu nhân.

Mọi người liên tục gật đầu, trong thế giới thần thoại quả thực có rất nhiều câu chuyện tương tự.

Còn có loại năng lượng chưa biết mà tôi vừa nói, ví dụ như tinh chi thải.

Hoàn toàn không biết nguyên nhân gì, cứ thế biến dị.

Còn có loại biết nguyên nhân, nhưng không thể khống chế, ví dụ như virus vi sinh vật, thí nghiệm của sinh mệnh cao chiều, vân vân.

Nghe không hiểu.

Điển Tọa ban đầu còn có thể miễn cưỡng theo kịp, sau đó ngày càng hồ đồ.

Các người cứ hiểu sinh mệnh cao chiều là thần là được rồi, chính là thứ mà tôi nói phải dựa vào linh thị mới có thể nhìn thấy.

Giống như con người sẽ đùa giỡn với kiến, những vị thần này cũng sẽ đùa giỡn với con người.

Con người sẽ xé xác kiến, quan sát xem kiến có cử động không.

Thần cũng thích nghiên cứu con người như vậy.

Nghe thấy lời này, mọi người không rét mà run, họ quá hiểu sự tàn nhẫn của con người đối với kẻ yếu.

Ai lúc nhỏ mà không hành hạ côn trùng, động vật nhỏ.

Chương 3873

Nhưng nếu hoán đổi vị trí của con người và động vật nhỏ, vậy thì rất đáng sợ.

Đối mặt với sức mạnh tuyệt đối, con người cũng giống như côn trùng, không thể chống cự, chỉ có thể bị hành hạ.

Nhưng đây chính là thần, tập hợp của những sức mạnh bên ngoài không thể chống cự chính là thần.

Đối với côn trùng, con người là thần.

Còn đối với con người, sự tồn tại có thể tùy ý thông qua giao tiếp ánh mắt mà cải tạo gen của con người cũng là thần.

Lại ví dụ như nền văn minh cao cấp trong Yên Diệt, sử dụng công nghệ cao để khúc xạ gen.

Cũng có thể cải tạo con người như cổ thần, chỉ cần nhìn nhau một cái là trực tiếp thay đổi gen.

Đó là sức mạnh mà con người không thể hiểu được, phân giải cơ thể người, thêm chút gia vị, rồi lắp ráp lung tung lại.

Quái vật trên đảo có đặc điểm của côn trùng, cá, người, chim, thực vật, không phải là thần đang hành hạ con người sao.

Chúng ta không nên đến đây.

Kiếm khách mù thật sự hối hận.

Hạm đội đều chìm cả rồi, chúng ta không thể rời đi.

Điển Tọa nói.

Đỗ Lan nói: Cho nên tôi đề nghị tiếp tục điều tra, cho đến khi điều tra ra chân tướng, bất kể là nguyên nhân biến dị nào, chúng ta đều phải ghi lại để lại cho hậu nhân.

Đây chính là nghĩa vụ của chúng ta, những điều tra viên.

Từ tử tù, đao phủ chuyển chức thành điều tra viên.

Câu chuyện Khắc Tô Lỗ không thể thiếu điều tra viên, điều tra viên sẽ dần dần đi sâu, ngày càng tiếp cận chân tướng, cuối cùng sẽ có cơ hội trực diện với cổ thần.

Có lẽ trên hòn đảo này cũng có một khối thiên thạch phát ra ánh sáng.

Kiếm khách mù nói: Cư dân trong làng cũng vì ánh sáng đó mà biến thành quái vật.

Nghe Đỗ Lan phân tích, mọi người đều cảm thấy rất hợp lý, chuyện xảy ra trên đảo chắc chắn là do một loại sức mạnh nào đó gây ra.

So với điều tra viên bình thường, võ sĩ có thêm sức mạnh để phản kích, ít nhất họ có thể giết chết quái vật.

Còn điều tra viên đối mặt với quái vật chỉ có thể chạy trốn và ẩn nấp, vũ khí duy nhất là ý chí và lý trí.

Tiếc là lý trí của điều tra viên luôn giảm xuống, cuối cùng không thể chống cự, bị ô nhiễm tinh thần.

Đỗ Lan thầm nghĩ quái vật trên đảo thiếu khả năng ô nhiễm tinh thần, cho nên các võ sĩ có thể đấu chí hăng hái mà đối kháng.

Đặc biệt là sau khi họ biết đến sự tồn tại của khí, họ sẽ lập tức điều động khí trong cơ thể.

Những người có thể lên đảo, đều đã rèn luyện cơ thể đến mức sản sinh ra khí, chỉ là không biết lý luận về khí, một khi bổ sung lý luận, họ sẽ có mục tiêu điều động khí, giành được sức chiến đấu mạnh

hơn.

Kẻ địch có mạnh đến đâu, họ cũng có khả năng đối kháng.

Không giống như tiểu thuyết Khắc Tô Lỗ, đối mặt với dị thường, điều tra viên chỉ có thể cầu nguyện Chúa phù hộ, kết quả là lý trí về không, ôm lấy cổ thần.

Tạo ra những Kỳ Mỹ Lạp xấu xí để ô nhiễm tinh thần điều tra viên, đây là thủ đoạn thường thấy của cổ thần.

Đỗ Lan thầm nghĩ trong câu chuyện Khắc Tô Lỗ có hai pháp bảo lớn, ô nhiễm tinh thần còn đáng sợ hơn cả quái vật thực thể.

Trước tiên hãy nghỉ ngơi trong làng, sau đó tiếp tục tiến vào trung tâm hòn đảo, tôi có một cảm giác, bí mật đang ở phía trước.

Kiếm khách mù tuy không nhìn thấy, nhưng rất có khí chất lãnh đạo.

Võ sĩ tuy đọc sách, nhưng hiểu biết về thế giới có hạn, dù sao bây giờ vẫn chưa có hắc thuyền đến, họ hiểu biết về thế giới bên ngoài không nhiều.

Đỗ Lan mở miệng là nói, từ cổ kim trung ngoại, dẫn chứng rộng rãi, tùy ý trích dẫn, từ Hy Lạp cổ đại nói đến tương lai gần, kể về các loại Kỳ Mỹ Lạp, các phương pháp hỗn loạn gen, giống như trong lịch sử thật sự có một bàn tay vô hình can thiệp vào sự tiến hóa của nhân loại, nhân loại giống như đất sét, bị tùy ý nhào nặn.

Loại lực can thiệp từ bên ngoài này, khiến người ta nghẹt thở.

Thần là gì.

Thần là ảo tưởng của con người về lực can thiệp từ bên ngoài, nếu loại ảo tưởng này cụ thể hóa, sản sinh ra ý thức, thì chẳng còn chút tốt đẹp nào.

Ngoại lực giống như gông cùm trói buộc con người, ví dụ như một người muốn ăn mười cái hamburger, nhưng ngoại lực hạn chế anh ta chỉ có thể ăn một cái, ăn cái thứ hai là no rồi.

Ví dụ như một người muốn một giây chạy một trăm mét, nhưng thực tế anh ta chạy một trăm mét cần hai mươi giây.

Ví dụ như một người muốn cơ thể cứng hơn cả thép, kết quả trang sách mới cũng có thể làm đứt tay.

Ví dụ như một người muốn thức đêm, kết quả uống cà phê cũng không có tác dụng, vẫn ngủ say như chết.

Ví dụ như một người muốn làm giàu, kết quả mua vé số luôn không trúng.

Ví dụ như một người muốn bay lượn, lại bị trọng lực ràng buộc, chỉ có thể đi xuống, không thể đi lên.

Ví dụ như một người muốn thanh xuân vĩnh trú, nhưng thời gian lại vô tình trôi đi, mỹ nhân về già, anh hùng hết thời. thời tới trời đất đều chung sức, vận đi anh hùng không tự do Con người có ngàn vạn suy nghĩ, nhưng lúc nào cũng bị ngoại lực can thiệp hạn chế.

Cá nhân trước sức mạnh vô tình này rất nhỏ bé, căn bản không thể chống cự, nên tưởng tượng ngoại lực thành thần linh, hy vọng thần linh có thể che chở mình thực hiện nguyện vọng, có thể thiên vị mình.

Cổ kim trung ngoại đều như nhau, cho nên những chuyện Đỗ Lan nói, mọi người đều có thể hiểu được.

Tuy câu chuyện tiểu thuyết Khắc Tô Lỗ vẫn chưa ra đời, nhưng người thời xưa đã tưởng tượng về quái vật dị hình, mỗi nền văn minh đều có câu chuyện về quái vật dị hình.

Chỉ là nhận thức của người cổ đại về quái vật dị hình là do mẹ sinh ra, dù kỳ dị thế nào, cũng là từ trong bụng mẹ mà ra.

Nhưng quái vật dị hình trong tiểu thuyết Khắc Tô Lỗ không phải do mẹ sinh ra, mà là thông qua ngoại thần, thuốc men, phóng xạ, vi sinh vật, hoặc là người ngoài hành tinh, hoặc là sinh vật cao chiều tạo thành, không cần một người mẹ nữa, chỉ cần một cái nhìn tiếp xúc.

Kiếm khách mù không khỏi nghi ngờ thế giới mình nhìn thấy có phải là thế giới linh thị hay không, nếu không tại sao người khác không nhìn thấy.

Câu chuyện của Đỗ Lan khiến ông không rét mà run, cộng thêm tình hình quỷ dị trên đảo Cực Lạc càng khiến ông cảm thấy khi quan sát thế giới, thế giới cũng đang quan sát mình.

Nếu thật sự có thần, có phải điều đó chứng minh thuốc bất tử cũng là thật không.

Điển Tọa có tư duy tương đối đơn giản lại muốn biết mục tiêu tác chiến lần này có thật sự tồn tại hay không.

Thuốc bất tử thì có lẽ tồn tại, dù sao vừa rồi chúng ta đã thấy kẻ địch bị chặt đầu mà vẫn không chết.

Đỗ Lan nói: Nhưng cũng không thể hoàn toàn chắc chắn.

Kiếm khách mù cũng nói: Đúng là không thể chắc chắn, việc kẻ địch lưỡng tính kia không chết có thể là do chúng ta chưa tìm ra cách giết hắn, chứ không phải là năng lực bất tử thật sự.

Giống như Họa Mi Hoàn kia, hình phạt trâu kéo, chém đầu, hỏa hình đều không thể giết được hắn, nhưng võ sĩ Sơn Điền chúng ta lại có thể chặt đứt đầu hắn.

Chỉ cần tìm ra cách giết, là có thể giết được.

Vậy làm thế nào mới có thể giết được quái vật bất tử.

Điển Tọa hỏi.

Này này, anh chảy máu mũi rồi kìa, có sao không.

Nô Khải phát hiện Điển Tọa đang chảy máu mũi.

Hắn sờ sờ mũi, không có cảm giác gì, nhìn vào màu đỏ trên ngón tay, rõ ràng không đau, nhưng lại đầu óc choáng váng: Không biết tại sao, đột nhiên đầu choáng Hắn ngất xỉu.

Thất khiếu chảy máu rồi.

Nô Khải nói.

Quả nhiên là bị nội thương.

Đỗ Lan nói: Bây giờ cũng không có thuốc chữa trị, e là sắp chết rồi.

Điển Tọa.

Kiếm khách mù rất lo lắng, nhưng không biết làm thế nào, ở nơi này có thể tìm thấy cây ăn quả đã là may mắn, muốn chữa trị nội thương thì quá khó.

Hắn hoàn toàn hôn mê bất tỉnh, không có bất kỳ phản ứng nào.

Làm sao bây giờ.

Nô Khải nói: Phải cứu anh ấy.

Trước đó là Điển Tọa luôn bảo vệ cậu, cậu không muốn Điển Tọa chết.

Điển Tọa nói sơn dân là tử tù đáng sống nhất, không phải chỉ nói suông, mà là thật sự dùng tính mạng để bảo vệ, mỗi lần đều để Nô Khải trốn phía sau, hắn xông lên phía trước.

Hai lần bị kẻ địch đánh trúng, nội tạng đều bị thương rồi.

Địch Ny Toa nói: Nếu không có thuốc men, e là không sống được bao lâu.

Tiếc là trên đảo thứ thiếu nhất chính là thuốc men.

Đúng rồi, thuốc bất tử, nếu có thuốc bất tử, chắc chắn có thể cứu anh ấy.

Nô Khải nói.

Chưa nói là có hay không, dù có đi nữa, thuốc bất tử cũng phải mang về cho tướng quân.

Đỗ Lan nói: Nếu hắn ăn rồi, không phải chỉ một mình hắn chết, mà là cả nhà hắn đều phải chết.

Tôi không quan tâm, nhất định phải cứu anh ấy.

Sơn dân nói.

Kiếm khách mù cũng rất bối rối, nếu thật sự tìm được thuốc bất tử, là đưa cho đệ tử của mình, hay là đưa cho tướng quân Mạc Phủ.

Là đưa cho một người trẻ tuổi sắp chết, hay là đưa cho một vị lãnh đạo quyền cao chức trọng.

Chương 3874

Vấn đề nan giải kinh điển, đưa cho ai cũng không viên mãn, chỉ có thể dựa vào lương tri của mình mà quyết định.

Dù sao bất kể quyết định thế nào, cũng sẽ gây ra những hậu quả không thể lường trước.

Điển Tọa hôn mê bất tỉnh, kiếm khách mù quyết định đi tìm thuốc, nói: Nếu thật sự có thần, có lẽ họ sẽ có thuốc cứu mạng.

Nếu nói kẻ địch chúng ta thấy trước đây chính là thần thì sao.

Đỗ Lan nói.

Vậy thì giết chúng, tìm thuốc.

Quyết tâm cứu đệ tử vô cùng kiên định.

Đỗ Lan nói: Hắn bây giờ đã là gánh nặng, đảo Cực Lạc nguy hiểm như vậy, chúng ta tự vệ còn khó khăn, làm sao đi tìm thuốc.

Theo tôi thấy cứ cho hắn một cái chết thống khoái là xong.

Không được.

Kiếm khách mù kiên định nói: Chỉ cần còn hy vọng, thì không thể từ bỏ.

Điển Tọa là học trò của tôi, dù có phải liều mạng, cũng phải cứu hắn.

Có đáng không.

Đến lúc đó dù ông có thể cứu hắn, ông cũng có thể sẽ chết, đúng là một mạng đổi một mạng.

Hơn nữa nếu thất bại, vậy là cả hai mạng đều phải chết.

Nhìn thế nào cũng không có lợi, ông bình tĩnh lại, tỉnh táo lại, bây giờ nên phân tích một cách lý trí.

Tôi rất lý trí, những gì anh nói chỉ là tình huống tồi tệ nhất.

Nếu lạc quan, tôi và Điển Tọa đều có thể sống, tôi có thể bình an vô sự tìm được thuốc chữa khỏi cho hắn, hai người cùng nhau rời khỏi hòn đảo.

Tại sao không nói đến khả năng này.

Kiếm khách mù lạc quan nói, không chỉ có kết quả bi quan, còn có kết quả lạc quan.

Đương nhiên là vì không thể lạc quan nổi.

Đỗ Lan nói: Chúng ta vẫn luôn chạy trốn, không hề có bước ngoặt nào để lật ngược tình thế, chiến thắng là phải có điều kiện chiến thắng, không phải chỉ lạc quan là đủ.

Vừa rồi chúng ta còn đang thảo luận về sức mạnh hạn chế của ngoại lực đối với chúng ta, sao quay đi quay lại đã quên rồi.

Con người rất nhỏ bé, luôn bị ngoại lực can thiệp, giống như côn trùng đối mặt với đứa trẻ nghịch ngợm, căn bản không thể phản kháng.

Không thể phản kháng thì không phản kháng nữa sao.

Tôi tin rằng nhất định có cách giết chết kẻ địch, chỉ là cần không ngừng thử nghiệm mà thôi.

Kiếm khách mù nói.

Đạo lý là vậy, nhưng trong quá trình không ngừng thử nghiệm sẽ có vô số người hy sinh, ông đã suy nghĩ đến chưa.

Ông dùng gì để thuyết phục người khác đi hy sinh, đi thử và sai.

Đỗ Lan nói: Không ngừng thử và sai, cuối cùng tìm ra một con đường thí thần, quả thực rất tốt, nhưng dựa vào cái gì mà đại đa số người phải làm bia đỡ đạn, chỉ có số ít người có thể sống sót trở thành anh hùng thí thần.

Kiếm khách mù nói: Chỉ cần không muốn bị thần áp bức, thì nên phản kháng.

Nên dùng sinh mệnh của mình để chiến đấu, đây là phát ra từ nội tâm, không cần thuyết phục.

Nhưng đại đa số người sẽ không nghĩ như vậy, họ trên có già dưới có trẻ, mình chết rồi, gia đình biết làm sao.

Hơn nữa ai có thể đảm bảo rằng trước khi nhân loại chết hết đã tìm ra được phương pháp thí thần.

Phải đảm bảo có người có thể sống sót, sinh con đẻ cái, phát triển bền vững.

Vậy ai sẽ quyết định những người nào đi chết, những người nào sống sót.

Kiếm khách mù nói: Làm gì có nhiều cân nhắc như vậy, cứ ra tay trước rồi nói.

Cũng có thể may mắn, rất nhanh sẽ phát hiện ra phương pháp thí thần, căn bản sẽ không có ai chết.

Đỗ Lan nói toàn là kết quả tồi tệ nhất, kiếm khách mù nói toàn là kết quả tốt nhất.

Thực ra hai người nói đều có lý, trước khi sự việc xảy ra, chính là con mèo của Schrödinger, cả tình huống xấu nhất và tốt nhất đều tồn tại.

Nhưng theo xác suất toán học, xác suất xảy ra tình huống xấu nhất và tốt nhất đều rất nhỏ, xác suất không xấu không tốt là lớn nhất.

Những gì Đỗ Lan nói đều là khả năng xấu nhất, còn những gì Manh Kiếm Khách nói đều là khả năng tốt nhất.

Khả năng xấu nhất chính là, tất cả mọi người chết hết mà vẫn không tìm được thuốc cứu người, kết quả là người không cứu được, toàn quân bị diệt, được không bù mất.

Manh Kiếm Khách thì tin rằng có thể tìm được thuốc, mọi người đều có thể sống sót, một kết cục vẹn cả đôi đường, đại đoàn viên.

Tương lai giống như con mèo của Schrödinger, tốt và xấu chồng chéo lên nhau, chỉ khi thật sự hành động mới biết được kết quả.

Nhưng một khi đã hành động, muốn hối hận cũng không kịp nữa, dù có toàn quân bị diệt cũng chỉ có thể chấp nhận.

Làm sao để thực hiện nguyện vọng.

Giữa con người và nguyện vọng có một cái hố, muốn thực hiện nguyện vọng thì phải lấp đầy cái hố đó bằng tinh lực, thời gian, máu tươi, mồ hôi, thậm chí là sinh mạng, đợi đến khi lấp đầy hố, nguyện vọng cũng sẽ thành hiện thực.

Nếu hố không được lấp đầy, vậy thì thất bại.

Đỗ Lan nói: Muốn cứu người, giữa chúng ta và việc cứu người có một cái hố lớn, cho dù đem tất cả chúng ta lấp vào, cũng chưa chắc đã làm được.

Manh Kiếm Khách không phản bác, vì thực tế chính là như vậy.

Thực hiện nguyện vọng không hề lãng mạn chút nào, chỉ đơn giản là lấp hố, lấp đầy được thì thành công, không lấp đầy được thì thất bại.

Sinh mệnh của Điển Tọa đang trôi đi, hắn không thể đợi thêm nữa, đứng dậy đi thẳng ra ngoài tìm thuốc giải.

Nô Khải hỏi: Ngươi đi đâu.

Đi tìm thuốc giải.

Một mình.

Đúng vậy, Đỗ Lan nói không sai, chúng ta quả thật không nên để tất cả mọi người cùng đi mạo hiểm.

Điển Tọa cũng nói ngươi là người nên sống sót, hắn sẽ không muốn thấy các ngươi mạo hiểm đâu, cho nên một mình ta là đủ rồi.

Nếu thất bại, thì cứ để ta và Điển Tọa hai người chết đi, các ngươi không cần phải đau buồn.

Manh Kiếm Khách đi thẳng ra ngoài, không hề quay đầu lại.

Nô Khải bất giác nhìn ra cửa, rồi lại nhìn Tố Tử, do dự nói: Ông nội bảo ta phải sống, nói ta là sơn dân cuối cùng, phải duy trì hỏa chủng cho sơn dân.

Nhưng ta cũng không muốn Điển Tọa chết, khó chịu quá, rốt cuộc nên lựa chọn thế nào đây.

Sơn dân cuối cùng, gánh vác trọng trách sinh sôi nảy nở, nhưng Điển Tọa lại là ân nhân cứu mạng của mình, không thể thấy chết mà không cứu.

Sơn dân cũng là người biết ơn.

Địch Ny Toa liếc nhìn chồng mình, phát hiện khóe miệng hắn nhếch lên còn khó đè hơn cả cò súng, liền biết hắn đang vui ra mặt khi thấy cảnh giằng xé nội tâm này.

Đối với người trong cuộc, tình cảnh này rất đau khổ.

Nhưng đối với Đỗ Lan, người đứng ngoài cuộc, đây chỉ là một vở kịch.

Giống như vẻ đẹp hùng tráng vậy, cái gì là hùng tráng.

Núi lở đất nứt, trời đất đảo lộn, nghiền nát mọi thứ, đó là hùng tráng.

Nhưng phải đứng ở nơi an toàn nhìn núi lở, lũ lụt, sóng thần, mới có tâm tình thưởng thức cái đẹp.

Nếu đang ở trong đó, sẽ chẳng thấy đẹp chút nào.

Day dứt, đau khổ cũng chỉ có người trong cuộc mới cảm nhận được.

Đỗ Lan đứng ở góc độ xem kịch, nhân vật càng bi thảm, hắn càng vui mừng.

Tố Tử cũng nhìn về phía Đỗ Lan, cho rằng việc cứu người chỉ là chuyện nhỏ, dù sao Đỗ Lan có thể tùy tiện tạo ra Tư Duy Chiến Thần, có thể ban cho mình ma nhãn.

Những chuyện không thể lý giải như vậy hắn đều có thể dễ dàng làm được, cứu người thì có gì khó.

Chỉ là hắn có muốn cứu hay không mà thôi.

Tố Tử suy nghĩ một chút rồi nói: Tôi cũng đi giúp hắn tìm thuốc.

Đỗ Lan nói: Không cần đi nữa, người giúp đỡ đã đến rồi.

Manh Kiếm Khách còn chưa ra khỏi thôn đã gặp một đội quân tiều tụy khác, đó là nhóm của Họa Mi Hoàn.

Họ đã rất vất vả mới giết được Lục Thái Lang, gã khổng lồ có sức mạnh trời sinh, rồi mình đầy thương tích tiến sâu vào hòn đảo.

Họ chưa bao giờ nghĩ đến việc rời đi, không lấy được Bất tử dược thì tuyệt đối không bỏ cuộc.

Dù cũng bị thương, nhưng trên người Họa Mi Hoàn có khí, vẫn có thể chống cự.

Sĩ Viễn.

Một thiếu nữ kinh ngạc kêu lên.

Tá Thiết.

Manh Kiếm Sĩ cũng nhận ra đối phương.

Thiếu nữ Tá Thiết trông rất mệt mỏi, gặp được người quen thì rất vui mừng.

Thời gian qua cô đã chứng kiến quá nhiều cái chết, tử tù chết, đồng đội cũng chết.

Chương 3875

Bên cạnh thiếu nữ còn có một gã mập, Manh Kiếm Khách nói: Tiên Thái, sao ngươi lại ở cùng Tá Thiết.

Gã mập Tiên Thái thở dài nói: Đừng nhắc nữa, chúng ta vừa lên đảo đã gặp nguy hiểm.

Tử tù Khuynh Thành Nhẫn Giả mà ta giám thị đã dụ dỗ tử tù của Nguyên Tự, dùng hắn làm đá dò đường, kết quả đi chưa được bao xa thì chết.

Sau đó ta và Nguyên Tự cùng nhau khám phá, gặp được Tá Thiết.

Sau đó Lục Thái Lang tấn công chúng ta, Nguyên Tự bị giết, chúng ta rất vất vả mới giết được Lục Thái Lang, rồi tiếp tục khám phá.

Người giám thị Lục Thái Lang là Bách Bộ, hắn đâu.

Manh Kiếm Khách hỏi.

Chết rồi.

Tá Thiết trầm giọng nói.

Vậy sao, Nguyên Tự và Bách Bộ đều chết rồi.

Manh Kiếm Khách cảm thấy vô cùng nặng nề, liên tiếp nghe tin hai đồng môn qua đời, trong lòng dâng lên một nỗi bi thương.

Hòn đảo này thật sự quá nguy hiểm.

Sĩ Viễn, ngươi chỉ có một mình.

Gã mập hỏi.

Không, còn có Điển Tọa, nhưng hắn bị thương rồi, ta phải đi tìm thuốc.

Tìm ở đâu.

Gã mập hỏi.

Không biết.

Vốn là một cuộc hội ngộ đồng đội vui vẻ, nhưng toàn là tin xấu, chẳng có tin tốt nào cả.

Gã mập nói: Nguy hiểm quá, trong môi trường lạ lẫm này, đi tìm thuốc một cách vô định thực sự không thực tế.

Phải rồi, lúc nãy chúng ta thấy có bóng người, có lẽ trên đảo vẫn còn người sống sót, nếu tìm được người sống sót, có thể sẽ tìm được thuốc.

Còn có người sống.

Đúng vậy, là một đứa trẻ, chúng ta đều thấy.

Gã mập nói.

Được.

Nếu có người bản địa, quả thật sẽ an toàn hơn.

Địch Ny Toa đã tìm thấy đứa trẻ.

Radar loli của cô giúp cô nhanh chóng khóa chặt vị trí của cô bé, và còn giành được sự tin tưởng của cô bé nữa.

Bên cạnh cô bé loli còn có một người cây bảo vệ cô.

Đây là người sao.

Tố Tử nhìn thấy người cây, không thể hiểu được làm thế nào thực vật lại có thể suy nghĩ và nói chuyện như con người.

Đây là người bản địa sao.

Mọi người tụ họp lại, đều kinh ngạc nhìn loli và người cây, không thể hiểu nổi sự tồn tại của người cây.

Rốt cuộc đây là đâu.

Gã mập lo lắng hỏi, hắn đeo kính, trông ra dáng một võ sĩ học thuật, không giỏi múa đao dùng thương.

Đây là Thần Tiên Hương, là tiên đảo của thiên tiên.

Người cây nói.

Nói chuyện thật này.

Mọi người tấm tắc khen lạ.

Manh Kiếm Khách hỏi: Trên đảo này có thuốc cứu người không.

Có tiên dược.

Chẳng lẽ là tiên dược bất lão bất tử.

Họa Mi Hoàn trước đây đều là tự thuyết phục mình, bây giờ cuối cùng cũng sắp biết được sự thật từ miệng người bản địa, rốt cuộc mình đang tự lừa dối hay thật sự có tiên dược tồn tại.

Đúng vậy, chính là tiên dược bất lão bất tử, sự tồn tại của ta cũng là một trong những ân huệ của tiên dược.

Sự tồn tại của người cây quả thật rất có sức thuyết phục.

Tốt quá rồi.

Họa Mi Hoàn nghe nói thật sự có tiên dược thì vô cùng kích động, nỗ lực của mình không phải là vô ích, mà là có giá trị.

Trong khoảnh khắc này, tinh thần của hắn càng lên cao.

Đỗ Lan nói: Tiên dược này e rằng không đơn giản như vậy, nếu ngươi nhận được ân huệ của tiên dược, vậy những con quái vật trên đảo thì sao.

Chúng cũng vậy.

Người cây nói.

Vậy những người biến thành thực vật thì sao.

Họ là nguyên liệu để luyện chế tiên dược.

Người cây nói không chút cảm xúc.

Dùng người làm nguyên liệu.

Mọi người đều kinh ngạc, không ngờ đằng sau Bất tử dược lại là cái giá bằng mạng người.

Đỗ Lan cười nói: Không ngoài dự đoán của ta, theo ta được biết, ở phương Tây có một nghề gọi là luyện kim thuật sư, họ dùng mạng người làm dược liệu để luyện chế một loại đá biến ước mơ thành hiện thực, tên là Ma pháp thạch, cũng gọi là Hiền giả chi thạch, dùng viên đá đó có thể hồi sinh người chết, còn có thể điểm đá thành vàng, kéo dài tuổi thọ, chữa trị bệnh tật. diệu dụng vô cùng.

Nhưng nguyên liệu cũng là mạng người, cho nên mạng người thật sự rất thần kỳ, phải không.

Mọi người không có tâm trạng đùa giỡn, cướp đoạt mạng sống của người khác để kéo dài tuổi thọ của mình, một khi kỹ thuật này bị lộ ra ngoài, thật không dám tưởng tượng Mạc phủ Tướng quân và các đại danh ở các nơi sẽ làm gì, họ chắc chắn sẽ không từ thủ đoạn giết người để kéo dài sinh mệnh của mình.

Họ hoàn toàn có thể làm ra chuyện đó.

Họa Mi Hoàn không quan tâm, hắn muốn tìm được Bất tử dược để đổi lấy lệnh đặc xá.

Trong mắt hắn, Mạc phủ Tướng quân sẽ không thất tín, chỉ cần tìm được Bất tử dược hoàn thành nhiệm vụ, chắc chắn sẽ được đặc xá.

Hắn có một ảo tưởng ngây thơ về Mạc phủ Tướng quân, cũng không nhìn xem Thôn trưởng của Thạch Ẩn Thôn là người thế nào, Mạc phủ Tướng quân chỉ là một thôn trưởng lớn hơn, chưa chắc đã giữ chữ tín.

Nhưng hắn không quan tâm, chỉ đặt hy vọng vào lòng nhân từ của kẻ bề trên.

Lần trước tin tưởng thôn trưởng bị bán đứng, hắn chỉ cho rằng là do thôn quá nhỏ, tìm đến Mạc phủ Tướng quân, kẻ bề trên đủ lớn sẽ không làm khó tiểu nhân vật.

Ngây thơ, thật sự quá ngây thơ.

Có người bản địa giải đáp thắc mắc, mọi người đã hiểu thêm một chút về Cực Lạc Đảo, biết trên đảo có Bất tử dược, mà nguyên liệu của Bất tử dược chính là những người bị thực vật xâm thực.

Muốn trường thọ, phải nuốt chửng mạng người.

Các võ sĩ đang suy ngẫm về sự tàn khốc đằng sau sự bất tử, Họa Mi Hoàn lại chỉ quan tâm một điểm, hỏi: Bất tử dược ở đâu.

Người cây nói: Ở trung tâm hòn đảo, nơi tiên nhân ở.

Hắn dùng ngón tay làm bút vẽ ba vòng tròn trên mặt đất, nói: Ở giữa nhất là nơi ở của tiên nhân, thôn làng ở vòng giữa, còn vòng ngoài cùng là khu vực các ngươi đã đi qua.

Cách phân chia rất đơn giản, tiên nhân ở ngay trung tâm hòn đảo.

Ánh mắt Họa Mi Hoàn kiên định, mục tiêu đã rất rõ ràng, chính là phải đến khu vực trung tâm.

Tiên nhân là gì.

Gã mập nhạy bén hỏi.

Tiên nhân chính là tiên nhân, là sự tồn tại mạnh nhất trên đảo, bất lão bất tử, mãi mãi trẻ trung.

Người cây nói.

Manh Kiếm Khách nói: Tiên nhân có phải đều rất trẻ, có thể là lưỡng tính, còn có thể bay, chém thế nào cũng không chết.

Đúng vậy.

Người cây đưa ra câu trả lời khẳng định.

Các ngươi đã gặp qua tiên nhân.

Gã mập hỏi.

Đúng vậy, Điển Tọa chính là bị tiên nhân đánh bị thương, chúng ta đã dùng hết toàn lực, cho dù chặt đứt đầu tiên nhân, đá đầu hắn xuống biển, cũng không có cách nào giết được tiên nhân.

Manh Kiếm Khách nói: Nếu thuốc đều do tiên nhân canh giữ, vậy không thể không gặp lại tiên nhân rồi.

Nói xong hắn đứng dậy, tiếp tục đi ra ngoài.

Ngươi đi đâu.

Tá Thiết hỏi.

Thời gian của Điển Tọa không còn nhiều, ta đi tìm thuốc.

Nhưng tiên nhân không phải rất khó đối phó sao.

Gã mập hỏi.

Ta biết, nhưng cho dù liều cái mạng này ta cũng phải lấy được thuốc về.

Manh Kiếm Khách vô cùng kiên định nói: Các ngươi ăn chút gì đó, nghỉ ngơi một lát, sau đó nghĩ cách rời khỏi hòn đảo.

Nếu muốn Bất tử dược, Mạc phủ cần phải nghĩ cách khác.

Hắn cho rằng tiếp tục cuộc thám hiểm mù quáng này không có ý nghĩa, bây giờ quan trọng nhất là mang manh mối về, để Mạc phủ nghĩ cách khác.

Ta đi cùng ngươi.

Họa Mi Hoàn nói: Ta không thể để ngươi lấy hết thuốc đi được.

Họa Mi Hoàn, cơ thể của ngươi không chịu nổi đâu.

Tá Thiết biết trận chiến với Lục Thái Lang trước đó đã khiến Họa Mi Hoàn bị thương.

Không sao, chỉ cần có được Bất tử dược, cho dù thân thể có tan nát cũng đáng, ta nhất định phải mang Bất tử dược về đổi lấy lệnh đặc xá.

Trong đầu hắn là nụ cười hiền dịu của vợ, là hình ảnh nàng không rời không bỏ chờ đợi.

Hắn nhất định phải trở về, sẽ không để vợ thất vọng, nhất định phải mở ra một con đường mới.

Hai người, một người vì cứu học trò, một người vì tương lai, đều muốn đi thách thức tiên nhân, dù biết rằng tiên nhân rất khó đối phó.

Cô bé đi theo người cây liên tục lắc đầu, không muốn họ đi thách thức thiên nhân, vì họ không thể đánh thắng được.

Cô bé có lòng tốt, ngăn cản những người đi tìm cái chết, hy vọng họ trân trọng sinh mệnh.

Không được đi.

Cô bé nói.

Tránh ra.

Manh Kiếm Khách nói.

Tiên nhân rất lợi hại.

Ta biết, nhưng ta bắt buộc phải đi.

Cô bé sắp khóc, không nỡ nhìn người sống đi tìm chết.

Ta là võ sĩ, chính là phải gánh vác trách nhiệm, chính là biết rõ phía trước có nguy hiểm, ta cũng phải xông lên.

Chương 3876

Đó chính là võ sĩ, nếu là chiến trường, không thể vì biết mình sẽ chết mà lùi bước, vì mình không đi chết, thì sẽ có võ sĩ khác đi chết.

Võ sĩ có võ sĩ đạo của võ sĩ.

Chính là dùng mạng của mình để bảo vệ mạng của chiến hữu.

Manh Kiếm Khách kiên định nói, võ sĩ là tồn tại hướng về cái chết mà sinh ra, là phải đối mặt với nỗi sợ hãi của chính mình, đối mặt với cái chết thực sự.

Họa Mi Hoàn không phải võ sĩ, mà là nhẫn giả, không có võ sĩ đạo, nhưng cũng có người mình quan tâm.

Cô bé vẫn cản đường, không nỡ nhìn họ làm chuyện dại dột.

Đỗ Lan nói: Nếu họ là thần tiên, ta nghĩ chúng ta cũng có thể sử dụng một số năng lực của thần tiên.

Như vậy có lẽ còn có sức đánh một trận.

Mọi người nhìn về phía Đỗ Lan, không biết hắn đang nói gì.

Các ngươi đã nghe qua câu chuyện về Bát Bách Tỳ Khưu Ni chưa.

Đỗ Lan hạ thấp giọng nói, giống như đang kể chuyện ma.

Biết, nghe nói có một tỳ khưu ni ăn thịt người cá, sống được tám trăm tuổi.

Gã mập nói: Câu chuyện này có nhiều phiên bản tương tự nhau, đều nói rằng người dân làng chài phát hiện người cá, ăn thịt thì trường thọ.

Phiên bản khác nhau, nhưng câu chuyện thì đại khái như vậy.

Ha, gã mập ngươi nói là thần thoại thông thường, ta nói là phiên bản thần thoại Cthulhu: không có thịt người cá, bản thân Bát Bách Tỳ Khưu Ni có thể trường sinh bất lão, ăn thịt bà ta có thể nhận được linh thị, mượn sức mạnh của Cổ thần.

Ngươi có thịt Tỳ Khưu Ni.

Gã mập kỳ quái nhìn Đỗ Lan, cảm thấy Đỗ Lan này nói năng thần bí, không được bình thường cho lắm, lời nói không có căn cứ, cảm giác như thuận miệng nói bừa.

Ta không có, nhưng trên đảo này không phải có sẵn Bát Bách Tỳ Khưu Ni sao.

Chính là những thiên tiên đó, thái họ ra thành từng lát, nuốt sống vào bụng, nhận được linh thị, có thể sẽ nhận được sức mạnh.

Đỗ Lan âm u nói.

Tất cả mọi người đều chết lặng, đây là muốn nuốt chửng máu thịt của kẻ thù à.

Nói thật là quá điên rồ, cho dù họ là những đao phủ chuyên chém đầu, cũng không ăn máu thịt người, huống chi là thịt thiên tiên.

Gã mập nói: Ta nhớ ở Đông Đại có một câu chuyện tên là Tây Du Ký, yêu quái trong đó muốn ăn thịt Đường Tăng, vì Đường Tăng là người tốt mười kiếp, ăn thịt có thể trường sinh bất lão.

Ăn thịt là thứ yếu, quan trọng là trao đổi vật chất.

Đỗ Lan nói: Sức mạnh của Cổ thần có được thông qua trao đổi vật chất.

Chúng ta có được sức mạnh, mất đi lý trí và thân phận con người.

Cảm giác còn tệ hơn cả cái chết.

Tố Tử nói, năm xưa chính mình cũng từng luôn hoài nghi mình có phải là con người hay không, có chướng ngại nhận thức.

Cơ thể của mình là máy móc, vậy ký ức có phải là thứ được tạo ra nhân tạo không.

Mình làm sao chứng minh mình là con người.

Mặc dù mọi người xung quanh đều cho rằng mình là người, nhưng mình vẫn thiếu bằng chứng.

Khi mất đi đặc trưng của con người, muốn chứng minh mình là người sẽ rất khó.

Chi bằng chết đi với thân phận con người, còn đơn giản hơn.

Mọi người cũng im lặng, ăn máu thịt thiên tiên biến thành quái vật sao.

Đến lúc đó cho dù họ trở về nhân gian, e rằng cũng sẽ không được xã hội chấp nhận.

Cô bé vẫn lắc đầu, không cho rằng đây là một cách hay.

Đỗ Lan lại nói: Mọi người luôn cho rằng cái chết là đáng sợ nhất, nhưng đáng sợ nhất thực ra là bị mọi người ruồng bỏ, không được bất kỳ ai thấu hiểu.

Chết rồi, có lẽ còn có người tưởng nhớ ngươi.

Nhưng không được thấu hiểu, cho dù ngươi còn sống, cũng sẽ bị hạn chế khắp nơi, gặp phải người phản đối ở khắp mọi nơi.

Đó chính là sống còn đau khổ hơn cả cái chết.

Vì đánh bại quái vật mà biến thành quái vật, cuối cùng ngay cả những người được các ngươi cứu cũng không thể thấu hiểu các ngươi, e rằng đến lúc đó các ngươi sẽ tự sát.

Ta biết một nhẫn giả tên là Nanh Trắng Mộc Diệp, hắn chính là

như vậy.

Cha của Hatake Kakashi vì cứu người mà nhiệm vụ thất bại, kết quả ngay cả người được cứu cũng cho rằng Nanh Trắng Mộc Diệp không nên cứu mình, dẫn đến ông uất ức tự sát.

Tất cả mọi người đều cho rằng ông làm không đúng, mặc dù ông đã cứu người, nhưng mọi người đều nói ông sai.

Nếu biến thành quái vật, chắc chắn sẽ còn thảm hơn cả Nanh Trắng Mộc Diệp, có thể sẽ trở thành kẻ thù của toàn nhân loại, lúc đó chết không đáng sợ, không có đất dung thân mới đáng sợ.

Họa Mi Hoàn nghĩ nếu mình biến thành quái vật, vợ có từ bỏ mình không.

Hắn không rõ lắm, tuy mình sẽ không từ bỏ vợ, nhưng vợ nghĩ thế nào thì không biết được.

Manh Kiếm Khách cũng im lặng, ăn máu thịt thiên tiên, đoạt lấy sức mạnh của kẻ thù, biến thành quái vật.

Nghĩ đến thời gian của Điển Tọa không còn nhiều, hắn hỏi: Ngươi chắc chắn ăn thịt thiên tiên, thật sự có thể nhận được sức mạnh.

Thử xem sao, nếu không còn cơ hội nào nữa.

Cô bé nói: Ăn máu thịt tiên nhân không thể nhận được sức mạnh.

Vì sức mạnh của họ căn bản không đến từ thần tiên, mà đến từ khí.

Cô bé thật sự không nỡ nhìn họ đi tìm chết, vốn không định nói, nhưng bây giờ cũng không thể không nói.

Khí.

Mọi người nghe không hiểu.

Cô bé đỏ bừng mặt, cô thật sự không muốn nói, nhưng bây giờ không thể không nói, nói: Khí chính là bản thân sinh mệnh, vạn vật đều do khí tạo thành, khí tuân theo sự sắp đặt của Đạo để biến thành vạn vật.

Đối với sinh mệnh bình thường, đạo của khí là không ngừng tỏa ra bên ngoài, bổ sung rất ít, cho đến khi khí tan hết, người sẽ chết.

Nhưng một số ít người có thiên phú có thể thông qua luyện tập nắm giữ dòng chảy của khí, hấp thu lại khí tỏa ra bên ngoài vào trong cơ thể lưu động, từ đó hình thành sức mạnh.

Nói cách khác là khí vốn tuân theo Đạo để giải phóng, có thể bị con người khống chế, giải phóng ra theo ý muốn của con người.

Ví dụ như biến khí thành lưỡi đao sắc bén hơn.

Gã mập suy một ra ba nói.

Hoặc là lửa.

Tá Thiết bất giác nghĩ đến hỏa diễm nhẫn pháp của Họa Mi Hoàn.

Đúng vậy, vốn dĩ khí chỉ tự nhiên khuếch tán ra ngoài.

Nhưng khi nắm giữ được dòng chảy của khí, có thể giải phóng nó theo ý nghĩ của mình.

Cô bé đưa ra câu trả lời khẳng định.

Cô bé bản địa tốt bụng, không nỡ nhìn Manh Kiếm Khách và Họa Mi Hoàn đi tìm chết, cuối cùng đã nói ra bí mật của thiên tiên, không phải là thân bất tử, cũng không phải là Cổ thần ngoại giới nào, sức mạnh của tiên nhân đến từ khí.

Cô bé nói: Khí vận hành theo thiên đạo, do thiên đạo ngưng tụ thành vật thể, sau đó vật thể lại không ngừng giải phóng khí, đợi đến khi khí giải phóng hết, người cũng chết, vật cũng mục.

Khí vận hành theo pháp tắc của thiên đạo một cách âm thầm, trôi chảy tự nhiên.

Nhưng nếu nắm giữ được dòng chảy của khí, khí sẽ trở thành vũ khí của con người.

Khí sẽ không còn giải phóng một cách tự nhiên nữa, mà do con người khống chế, biến thành chiêu thức chiến đấu.

Đồng thời cũng có thể thông qua việc bổ sung khí để có được cơ thể trường sinh bất lão.

Đợi đến khi khí sung mãn, thậm chí có thể thay đổi cơ thể, từ đàn ông thành đàn bà, từ đàn bà thành đàn ông.

Khí.

Tất cả mọi người có mặt đều nghe mà sững sờ, đều cảm thấy kinh ngạc trước sự tồn tại của khí.

Manh Kiếm Khách bất giác nói: Chẳng lẽ những thứ ta nhìn thấy chính là khí.

Ta hiểu rồi, Cổ thần và nhân loại giao tiếp cũng thông qua khí, Cổ thần có thể dung hợp khí của các loài động thực vật khác nhau lại với nhau.

Đỗ Lan vẫn nhấn mạnh rằng thế giới này tồn tại Cổ thần, và biểu thị rằng Cổ thần cũng có khí.

Khí.

Gã mập lẩm bẩm: Hình như là một lý thuyết thịnh hành ở Đông Đại, tiếc là ta cũng không hiểu rõ lắm.

Nhưng trên đảo có rất nhiều phong cách điêu khắc cũng giống như ở Đông Đại.

Và tiên nhân cũng là cách gọi phổ biến ở Đông Đại, chẳng lẽ những con quái vật này đều từ Đông Đại truyền đến.

Cô bé không trả lời.

Nắm giữ được khí, có phải là có thể giết được tiên nhân không.

Manh Kiếm Khách chỉ muốn biết có thể giết được kẻ thù hay không.

Điều này cần sự khắc chế của khí.

Cô bé nói.

Ý gì.

Khí của mỗi người không giống nhau, khí và thuộc tính của khí được chia thành Ngũ hành, cần phải khắc chế mới được.

Gã mập lập tức nói: Ta biết, Ngũ hành tương sinh tương khắc, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, phải không.

Đúng vậy, tương sinh có thể dùng để chữa trị, tương khắc có thể dùng để giết địch.

Cô bé nói.

Xem ra không cần giết địch cũng có thể chữa trị cho Điển Tọa rồi, chỉ cần biết khí của hắn thuộc tính gì, dùng khí tương ứng để chữa trị là được.

Đỗ Lan nói.

Manh Kiếm Khách vừa nghe liền vô cùng vui mừng, nói: Cứu người thế nào.

Các ngươi phải nắm giữ khí trước đã.

Nắm giữ thế nào.

Cô bé cũng không biết dạy mọi người thế nào, ấp úng nói: Khí là năng lượng sinh mệnh, thông qua luyện tập là có thể nắm giữ.

Chỉ thiếu nói đậu hồi hương có mấy cách viết nữa thôi.

Chương 3877

Nhưng mọi người nghe không hiểu.

Đỗ Lan nói: Ta nghĩ ý của cô bé là chúng ta đều đã đủ điều kiện để sử dụng khí, dù sao võ sĩ đều là người đã trải qua trăm ngàn lần rèn luyện.

Tử tù lại càng là cường giả trăm người chọn một.

Tất cả những người có mặt ở đây đều đã vô tình sử dụng khí rồi, các ngươi hãy cảm nhận thử xem.

Đột nhiên nói vậy thì.

Tá Thiết trước đó quả thật cảm thấy có năng lượng bất thường, nhưng nếu cố tình cảm nhận thì lại không thể nắm bắt được.

Cảm giác của những người khác cũng như vậy, trước đây trong vô ý quả thật đã điều động khí, nhưng cố tình đi điều động thì lại không được.

Ai cũng có gáy, nhưng đột nhiên bảo chúng ta miêu tả gáy của mình, chắc chắn mọi người cũng không miêu tả được.

Đỗ Lan đưa ra một ví dụ.

Mọi người cảm thấy đúng là như vậy, ai cũng có, bình thường cũng không để ý, đột nhiên bảo mình phải nắm bắt chi tiết, lại không làm được.

Họa Mi Hoàn, bình thường ngươi sử dụng hỏa độn như thế nào, làm sao để đốt cháy kẻ thù.

Tá Thiết hỏi, vì trong tất cả mọi người, khí của Họa Mi Hoàn là mạnh nhất, thậm chí còn có thể biến thành lửa.

Cái này.

Họa Mi Hoàn cũng không biết trả lời thế nào, chỉ có thể nói: Chỉ là muốn làm như vậy, thì làm được thôi.

Hắn nhìn vào đôi tay trống rỗng của mình, tập trung tinh thần, hai tay bốc lên hơi nóng, ánh sáng có thể thấy rõ bằng mắt thường bị khúc xạ và dịch chuyển do không khí nóng lạnh xen kẽ.

Sĩ Viễn, ngươi thấy gì.

Đỗ Lan hỏi Manh Kiếm Khách.

Hắn nói: Ta thấy khí của hắn đang lưu động, và tập trung vào hai tay, thậm chí còn có một phần khí quay ngược lại.

Khí quay ngược lại có thể tăng cường thể chất.

Cô bé nói.

Cho nên Họa Mi Hoàn mới có thể chịu đựng được đủ loại hình phạt sao.

Chỉ có khí mới có thể giết được khí.

Tá Thiết trầm ngâm.

Cũng có nghĩa là nếu khí đủ nhiều, sẽ có thể trở nên nhanh hơn, mạnh hơn, trẻ hơn.

Tố Tử, người nãy giờ vẫn im lặng, đột nhiên nói: Khí trong một người không đủ, cho nên cần phải cướp đoạt khí của ngoại vật để dùng cho mình.

Quả nhiên, bất kể là thời đại nào, sự bóc lột đều trần trụi như vậy.

Tố Tử cảm thấy phương án trường sinh này giống hệt như sự bóc lột tàn khốc của Cyberpunk, đều không coi con người ra con người, đều coi con người là nhiên liệu.

Thế giới Cyberpunk coi cơ thể và linh hồn con người là hàng hóa, còn ở Cực Lạc Đảo thì coi khí của con người là nguyên liệu, đều là để thỏa mãn lợi ích của mình mà bỏ qua lợi ích của người khác.

Nô Khải ngưỡng mộ nhìn Tố Tử, hoàn toàn nghe không hiểu, nhưng thấy thật lợi hại, thật có học vấn.

Tóm lại trước hết phải tìm hiểu xem khí của mọi người thuộc tính gì, phải cứu người càng sớm càng tốt.

Manh Kiếm Khách vẫn canh cánh trong lòng việc cứu người.

Địch Ny Toa thì hỏi cô bé: Cô bé, cháu tên là gì. rồi nở một nụ cười ấm áp.

Mai.

Thiếu nữ thấy nụ cười của Địch Ny Toa, liền yên tâm nói: Cháu tên là Mai.

Dễ thương thật.

Địch Ny Toa xoa đầu Mai.

Mai lập tức đỏ mặt, khiến cô bé nhớ đến người nhà, Địch Ny Toa thật sự rất dịu dàng, rất đáng tin cậy.

Những người khác bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để nắm giữ khí, trước đây trong chiến đấu họ đều đã vô tình sử dụng khí, nhưng đó là lúc sinh tử, tinh thần tập trung cao độ, bình thường rất khó có được sự tập trung như vậy.

Tinh thần tập trung cao độ sẽ tiêu hao tinh lực và thể lực, ảnh hưởng đến sức khỏe.

Giống như một vị tướng chỉ huy một trận chiến lớn, có thể mấy ngày mấy đêm không ngủ, đợi đến khi trận chiến kết thúc cả người đều bị rút cạn sức lực.

Lúc bình thường, các vị tướng thậm chí còn rất đờ đẫn, chỉ khi trận chiến tiếp theo bắt đầu mới tập trung tinh thần trở lại.

Trong khoảnh khắc sinh tử, tinh, khí, thần ngưng kết cao độ, thống nhất cao độ, tất cả tế bào trong cơ thể đều đang ở ngưỡng cửa sinh tồn, tinh thần và thể xác hợp nhất cao độ, khiến khí vận hành theo ý chí của chiến sĩ.

Điều này giống như mối quan hệ giữa học sinh và trường học, bình thường các lớp học các kiểu không ưa nhau, các kiểu chửi trường mình.

Nhưng nếu có người ngoài trường chửi, mọi người sẽ cùng nhau bảo vệ trường mình.

Lúc bình thường, cơ thể mỗi bộ phận tự quản lý, mỗi tế bào đều không phục nhau, tại sao phải nghe theo chỉ huy của đại não.

Đại não cũng rất lười biếng, chỉ muốn nghỉ ngơi.

Nhưng khi nguy hiểm đến, đại não chỉ huy cơ thể giải phóng adrenaline, toàn bộ tế bào cùng nhau dốc sức chống lại nguy hiểm, sức mạnh cơ thể bộc phát là rất lớn.

Đỗ Lan biết rằng cơ thể lúc chiến đấu và lúc bình thường hoàn toàn là hai trạng thái khác nhau, muốn duy trì cơ thể lười biếng bình thường ở trạng thái chiến đấu liên tục, rất mệt, rất khó.

Nhưng muốn vận hành khí, cần phải để các cơ quan trong cơ thể nhất trí, cần phải dốc toàn lực.

Thông qua luyện tập, võ sĩ và tử tù đều có thể đạt đến cảnh giới không thể lùi bước, cũng chính là đã nắm giữ được khí.

Những người này đều đã sử dụng qua khí, chỉ là còn chưa biết khí phải được vận hành trôi chảy khi toàn tâm toàn ý.

Mọi người bây giờ vẫn chưa hiểu những điều này, chỉ có thể mò mẫm lung tung.

Phải là khi cơ thể hoàn toàn tuân theo chỉ huy, khắc phục được bản năng mới có thể sử dụng khí.

Đỗ Lan nói với Tố Tử: Giống như người sợ độ cao đứng ở nơi cao, bản năng sợ hãi run rẩy nhắm mắt, nhưng phải khắc phục, phải mở mắt ra.

Đối với võ sĩ và tử tù, họ đã được huấn luyện để khắc phục bản năng, cho nên có thể điều động khí.

Chỉ là họ còn chưa thể tự do khống chế mà thôi, nhưng không cần nhiều thời gian, sẽ có thể tìm lại được cảm giác.

Tố Tử thầm nghĩ hóa ra là cảnh giới khắc phục bản năng của cơ thể, quả thật cần phải luyện tập gian khổ.

Bản năng của con người là tránh xa nguy hiểm, chỉ có thông qua luyện tập, mới có thể dù cho ngàn vạn người ngăn cản, ta vẫn tiến bước.

Bất kể là binh lính hay cảnh sát, lính cứu hỏa, thậm chí là công chức đều cần phải huấn luyện, chỉ có thông qua huấn luyện mới biết phải làm gì vào thời điểm quan trọng.

Nếu bình thường không luyện tập, đột nhiên ra lệnh thì không thể hoàn thành được.

Việc khống chế dòng chảy của khí cũng như vậy, bất kể là khí hồi lưu, hay chiêu thức của khí, đều cần luyện tập.

Võ sĩ và tử tù trên đảo đã hoàn thành các yêu cầu, họ đều đã được huấn luyện, khi đối mặt với kẻ thù lúc đầu hoảng loạn, sau đó đều có thể khắc phục nỗi sợ hãi, bình tĩnh đối phó.

Sự bình tĩnh chuyên chú này chính là chìa khóa để khống chế khí.

Thông qua luyện tập, khắc phục bản năng của cơ thể, đứng trên đỉnh núi không chớp mắt, đối mặt với lửa vẫn bình tĩnh, bị thương có thể khâu vá mà không cần thuốc tê, Thái Sơn sụp trước mắt mà không biến sắc.

Tóm lại là những tình huống mà bản năng khiến cơ thể không thể dốc toàn lực, khi biết cơ thể không thể tránh khỏi cái chết, có thể nói là thỏ bị dồn ép cũng cắn người, chó bị dồn ép cũng nhảy tường.

Con người bị dồn ép thì chuyện gì cũng làm được, trừ toán học.

Cái chết buộc toàn thân từ đại não đến da tóc đều phải tập trung cầu sinh, việc vận hành của khí cũng cần sự tập trung cường độ cao như vậy.

Người bình thường không thể làm được, vì con người không thể duy trì sự tập trung này mãi mãi.

Chỉ có thể thông qua luyện tập lâu dài, khắc phục bản năng, rèn luyện tinh thần mới có thể nắm giữ.

Các tử tù và võ sĩ đến thôn đều thỏa mãn yêu cầu này.

Môi trường sống của tử tù buộc họ phải duy trì cảnh giác, còn các võ sĩ nhà Yamada thì rèn luyện tinh thần của mình qua từng lần chém đầu.

Dù trước đây họ không biết gì về khí, nhưng khi tinh thần tập trung cao độ, họ đã vô tình sử dụng khí, bây giờ việc họ cần làm là hồi tưởng lại trạng thái đó.

Trạng thái này nói thế nào nhỉ.

Giống như làm bài tập về nhà, có lúc không biết tự lúc nào đã làm xong bài tập, lúc hoàn hồn lại, chính mình cũng không cảm giác được.

Lại giống như đọc vạn quyển sách, hạ bút như có thần, chính là cảm giác tự nhiên, trôi chảy đó.

Đỗ Lan miêu tả cảm giác này, không chỉ trong chiến đấu, mà khi học tập thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện.

Quả thật như vậy.

Địch Ny Toa hoàn toàn đồng ý.

Tố Tử thì nghĩ đến lúc mình chìm xuống đáy biển, cũng tập trung như vậy, cũng là tự soi xét nội tâm, nhưng cô có một câu hỏi: Tất cả động thực vật đều có khí, vậy người máy như tôi có không.

Đương nhiên cũng có khí.

Nhưng cơ thể tôi là cơ thể nhân tạo, được lắp ráp từ từng linh kiện kim loại.

Tố Tử nói.

Đúng, đúng, cơ thể nhân tạo phần lớn linh kiện là kim loại, một phần nhỏ là sợi carbon, phần còn lại cũng toàn là vật chất vô cơ.

Động thực vật là vật chất hữu cơ, cơ thể nhân tạo là vật chất vô cơ, nhưng đều có khí.

Vì khí chính là sự tồn tại, chỉ là phương thức biểu hiện không giống nhau.

Chương 3878

Ví dụ như trong thế giới Cyberpunk, xương cốt máy móc không phải có thể làm chậm thời gian sao.

Thực ra đó cũng là một biểu hiện của khí, cho nên người máy cũng có thể dùng khí, nhưng biểu hiện ra có thể là điện từ, gập không gian, gia tốc thời gian, v. v.

Đỗ Lan nói: Còn hình thức biểu hiện của động thực vật chính là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, vì sức chịu đựng của cơ thể không giống nhau, vật chất hữu cơ mỏng manh hơn, vật chất vô cơ cứng rắn hơn, cho nên hình thái biểu hiện ra khác nhau.

Là vậy sao.

Tố Tử không nhịn được hỏi.

Vật chất hữu cơ mỏng manh hơn, cho nên Cổ thần có thể dễ dàng sửa đổi vật chất hữu cơ.

Thậm chí Cổ thần còn có một thứ gọi là Huyết nhục trớ chú, chuyên ăn mòn vật chất vô cơ, chính là vì vật chất vô cơ quá khó khống chế, biến thành vật chất hữu cơ sẽ đơn giản hơn nhiều.

Nhưng tôi cảm thấy những kẻ tâm thần Cyberpunk cũng rất dễ mất kiểm soát, vật chất vô cơ cũng không hẳn là cứng rắn hơn vật chất hữu cơ.

Tố Tử không cho rằng vật chất vô cơ mạnh hơn vật chất hữu cơ.

Cô luôn cho rằng con người thuần chủng mới là con người do tự nhiên sáng tạo, người máy sau khi cải tạo cơ thể nhân tạo chỉ có thể coi là tác phẩm của con người.

Mà con người thì ngu muội, thiển cận, tác phẩm của con người tự nhiên có khiếm khuyết, không bằng tác phẩm của tự nhiên.

Đỗ Lan thầm nghĩ tâm bệnh của Tố Tử vẫn chưa thay đổi, vừa yêu vừa hận con người, vẫn còn nghi ngờ về thân phận của mình.

Hắn cũng không đi khai sáng, chỉ cần có sự khác biệt, sự nghi ngờ sẽ tồn tại, đó là đặc tính của con người.

Mọi người đều đang học về khí, khí ở khắp mọi nơi.

Đều rất có tinh thần, nắm giữ được khí là có thể đánh bại kẻ thù.

Đỗ Lan gật gật đầu, tỏ ý mọi người đều rất tốt: Nhưng khí cũng rất nguy hiểm, nếu cảm ứng được sự tồn tại nguy hiểm, nói không chừng sẽ dung hợp, cuối cùng biến thành quái vật.

Tố Tử hỏi: Ngươi vẫn cho rằng có tồn tại Cổ thần.

Đương nhiên rồi, một khi đi sâu vào thế giới của khí, ai có thể đảm bảo không có Cổ thần chứ.

Ở nơi sâu thẳm của khí, trong vực sâu của khí, Cổ thần đang lăm le rình mò.

Sự hiểu biết của con người về khí còn quá nông cạn, ngươi xem mọi thứ trên Cực Lạc Đảo này, cũng là do khí giao thoa mà sinh ra, lại làm sao có thể giải thích được.

Đỗ Lan nói: Ngươi biết Phật giáo không.

Biết, sao vậy, chẳng lẽ ngươi nghi ngờ Phật tổ Thích Ca Mâu Ni cũng là Cổ thần.

Cái đó thì không, ta nói là giáo lý nguyên thủy của Phật giáo, chính là sau khi người chết linh hồn sẽ phân rã, sau đó tái tổ hợp với các mảnh vỡ linh hồn khác để trở thành con người mới.

Ta cũng từng nghe nói qua, đó chính là chúng sinh bình đẳng nguyên thủy nhất của Phật giáo.

Không có một linh hồn cố định, sau khi người chết linh hồn đều sẽ bình đẳng bị nghiền nát, bình đẳng được phân phối lại.

Tố Tử nói: Vậy điều này có liên quan gì đến Cổ thần.

Nghiền nát rồi phân phối lại, không phải giống hệt tình hình ở Cực Lạc Đảo sao.

Đỗ Lan nói: Từng có người nghi ngờ cái gọi là địa ngục thực chất là một á không gian.

Sau khi người chết, linh hồn con người sẽ tiến vào á không gian.

Trong á không gian tồn tại Cổ thần, những linh hồn này sẽ bị Cổ thần lây nhiễm, cuối cùng dung hợp với nhau biến thành quái vật.

Nếu quái vật trở lại hiện thực, sẽ là cảnh tượng giống như Cực Lạc Đảo.

Thế giới sau khi chết là á không gian.

Tố Tử nói: Lại là một cách nói mới, trước đây ngươi từng nói quái vật có thể là kiệt tác của người ngoài hành tinh, hoặc là tạo vật của sinh vật cao chiều, còn có thể là một loại công nghệ cao hoặc vi sinh vật nào đó.

Rốt cuộc Cổ thần có lai lịch gì, có thể có một cách nói chính xác không.

Có thể tất cả các cách nói đều đúng, Cổ thần không chỉ có một, mà là có rất nhiều.

Có lẽ linh hồn cũng là một loại khí, mà khí lại kiến tạo nên một á không gian.

Đỗ Lan nói.

Tố Tử nói: Toàn là suy đoán.

Á không gian, không gian hư số, địa ngục, bất kể là quá khứ hay hiện tại, con người đều có những ghi chép tương tự, đây không chỉ là suy đoán nữa, rất có thể là thực sự tồn tại.

Đây là mê tín phong kiến.

Tố Tử nói.

Nhưng rất nhiều chuyện không thể giải thích, nhận thức của con người về thế giới vẫn còn quá hạn hẹp.

Khi con người phát hiện ra những khiếm khuyết trong nhận thức của mình, Cổ thần sẽ lấp đầy.

Tố Tử nói: Nếu một người kiến thức nông cạn, vậy thì mỗi ngày đều có thể gặp phải những bí ẩn chưa được giải đáp.

Nhận thức khiếm khuyết do Cổ thần lấp đầy, đây chính là không học không biết.

Cứ nói về khí, trước đây khi chưa hiểu về khí, thân bất tử của Họa Mi Hoàn, còn có nhẫn pháp giải phóng lửa của hắn đều rất thần kỳ, khi hiểu về khí rồi, biết đó là thuộc tính sinh ra từ dòng chảy năng lượng sinh mệnh của hắn, thì không còn bí ẩn khó lường như vậy nữa.

Cho nên Cổ thần vẫn là những thứ do những kẻ không học không biết đề xuất ra, dùng để giải thích những bí ẩn chưa được giải đáp, thực chất là lười biếng.

Đối với việc Đỗ Lan không ngừng đề xuất những khái niệm mới về Cổ thần, Tố Tử đã phát chán, vì các loại khái niệm ngày càng nhiều, nhưng đều chỉ có suy luận, không có một cái nào đáng tin.

Con người vẫn là một loài động vật cần có kết luận chính xác mới có thể yên tâm.

Nào là á không gian, cao chiều, ngoại tinh cầu, khí hải, khởi nguyên.

đều là những lời nói bừa bãi không có bất kỳ bằng chứng nào.

Linh hồn và cơ thể của con người có phải vì một ngoại lực mạnh mẽ nào đó mà dung hợp thành quái vật, hay chỉ đơn thuần là biến dị tự nhiên.

Tố Tử nghiêng về vế sau hơn.

Cô vẫn là một người vô thần, khí cũng là vô thần, cô bé bản địa Mai nói khí vận hành tuân theo Đạo, đạo là quy tắc của tự nhiên.

Sự ngưng tụ và khuếch tán của khí đều là một mắt xích của đạo, ngưng tụ là sinh, khuếch tán là tử.

Không hề bị thần khống chế, chỉ là quy luật khách quan.

Nhưng Đỗ Lan cho rằng tất cả đều là hành vi của Cổ thần, đều do Cổ thần đứng sau khống chế.

Giống như con người đùa giỡn với côn trùng để có được niềm vui, Cổ thần cũng thông qua việc đùa giỡn với con người để có được niềm vui.

Con người thỉnh thoảng sẽ làm áo giáp và vũ khí cho côn trùng, thả côn trùng mặc áo giáp trở về để tàn sát lẫn nhau.

Cổ thần cũng sẽ ban cho một số ít người sức mạnh, thả người trở về để tàn sát lẫn nhau.

Con người thích chọi dế, Cổ thần thì thích chọi người.

Cổ thần giống như một phiên bản phóng to của con người, hành vi cử chỉ đều tương tự con người, thậm chí sở thích cũng tương tự.

Tố Tử tuy không thể phủ nhận sự tồn tại của Cổ thần, nhưng cô cảm thấy Cổ thần không thể ảnh hưởng đến con người.

Đỗ Lan biết không tận mắt nhìn thấy Cổ thần, rất khó thuyết phục người khác.

Dù sao Cổ thần không ảnh hưởng đến cuộc sống của mình là được, hà tất phải để ý có thật sự tồn tại Cổ thần hay không.

Họ lại không phải điều tra viên, điều tra viên mới truy tận gốc rễ, khám phá sự thật, từng bước tiếp cận Cổ thần.

Tử tù và võ sĩ không hứng thú với sự thật, chỉ muốn biết làm sao để lập công, làm sao để có được hạnh phúc.

Đỗ Lan đã nói rất nhiều hình thức của Cổ thần, nhưng đều là lời nói suông, không có bằng chứng.

Không thể nào hắn nói gì, mọi người đều tin nấy.

Nếu Đỗ Lan nói gì, mọi người đều tin nấy.

Vậy Đỗ Lan nói thế giới hòa bình, thế giới sẽ thật sự hòa bình.

Như vậy không phải là thiếu đi rất nhiều thú vui sao.

Chính vì Đỗ Lan nói cũng không có tác dụng, hắn cũng không thể khống chế suy nghĩ trong lòng mỗi người, mới có đủ loại hành vi bất ngờ, mới có nhiều thú vui hơn.

Đỗ Lan tuy viện dẫn đông tây, từ Hy Lạp cổ đại nói đến Đông Đại, từ Tân Thế Giới nói đến tương lai, từ công nghệ cao ngoài hành tinh nói đến địa ngục á không gian, nhưng tóm lại vẫn không thể đưa ra bằng chứng mạnh mẽ để chứng minh sự tồn tại của Cổ thần.

Giống như mỗi người đều bị ngoại lực can thiệp, trong cuộc sống hàng ngày luôn gặp phải những tai nạn ngoài tầm kiểm soát, nhưng không phải ai cũng tin rằng đây là sự sắp đặt của thần hay tin rằng đây là do số phận.

Vẫn tồn tại những người vô thần, vẫn tồn tại cách nói mệnh ta do ta không do trời.

Theo quan điểm của người hữu thần, mọi thứ đều bị thần khống chế, vì bản thân thần chính là sự cụ thể hóa của mọi tai nạn và mọi ngoại lực, là bản thân lực can thiệp.

Con người vừa sinh ra đã bị ngoại lực can thiệp, tự nhiên nên tin vào sự sắp đặt của thần.

Tóm lại, người hữu thần có suy nghĩ của người hữu thần, người vô thần cũng có cách nói của người vô thần.

Thậm chí ngay cả những người hữu thần cũng có những hiểu biết khác nhau về thần, rốt cuộc là có một Thượng đế quản lý mọi thứ, hay vạn vật hữu linh, có tám triệu thần linh.

Hay là thần tồn tại dưới hình thức gia tộc, mọi người đều là thần, nhưng có một vị chúa chung.

Hay là thần chỉ là một bộ máy, thần có chức vị riêng, khấu đầu trước một người lãnh đạo.

Ai biết được, dù sao thì ngay cả những người hữu thần cũng không biết thần trông như thế nào, đều sẽ kết hợp với hoàn cảnh của mình để tưởng tượng ra thần linh.

Dù sao thì họ cũng chưa từng thấy chân thân của thần linh.

Chưa từng thấy, nên không tin.

Chương 3879

Lúc mới lên Cực Lạc Đảo, mọi người đều bế tắc, nên còn tin vào sự tồn tại của Cổ thần, cho rằng tất cả những điều này có thể là do thần gây ra.

Nhưng bây giờ mọi người đã biết đây là kết quả của khí, là một đám tiên nhân đang dùng khí gây rối.

Khí hoàn toàn có thể bị nắm giữ, đây không phải là thần tích, chỉ là một mắt xích của thiên đạo tự nhiên.

Ta có nhấn mạnh Cổ thần nữa cũng vô dụng, trừ phi vực sâu của khí thật sự có Cổ thần.

Đỗ Lan rất bất đắc dĩ.

Ngươi đã bỏ lỡ cơ hội.

Địch Ny Toa cười nói.

Không có, trong vực sâu của khí vẫn có thể tồn tại Cổ thần.

Đỗ Lan ngoan cố nói: Nếu họ khám phá, chắc chắn có thể phát hiện ra Cổ thần.

Nhưng họ không muốn khám phá, chỉ muốn dùng khí để chữa trị và giết địch.

Khí tương sinh có thể chữa bệnh, khí tương khắc có thể chém giết kẻ thù, như vậy là đủ rồi.

Còn khí từ đâu mà có, hay khí hình thành như thế nào, họ không quan tâm, chỉ cần hiểu nguyên lý của khí, có thể lợi dụng khí đối với họ là đủ rồi.

Địch Ny Toa nói.

Xem ra vẫn phải tìm đám tiên nhân, họ đều có tuổi thọ hàng trăm hàng ngàn năm, đã sớm nắm giữ khí, bây giờ chắc đang khám phá bí mật của khí, khám phá những thứ sâu xa hơn.

Đỗ Lan nói: Còn những người vừa mới nắm giữ khí, quả thật là vội vàng dùng khí để thay đổi hiện trạng của mình, chứ không phải khám phá vực sâu của khí.

Đỗ Lan biết rằng người vừa mới nắm giữ kỹ năng, chắc chắn sẽ dùng kỹ năng đó để kiếm tiền trước.

Chỉ khi kiếm đủ tiền, mới tiếp tục nghiên cứu sâu hơn.

Không có tiền, sẽ chết đói.

Sinh tồn, an toàn, xã giao, tôn trọng, giá trị bản thân.

Địch Ny Toa nói: Trên Cực Lạc Đảo, quả thật chỉ có tiên nhân mới đạt đến giai đoạn khám phá giá trị bản thân.

Thông qua luyện tập, mọi người đều đã ý thức được bí quyết sử dụng khí, chính là phải toàn tâm toàn ý, giống như cảm giác khi luyện tập đến cực hạn bình thường.

Đối với họ, đó là chuyện nhỏ.

Sau đó là phân biệt thuộc tính, từng người một truyền khí cho Điển Tọa, xem có thể chuyển biến tốt hơn không, nếu có thể chuyển biến tốt hơn thì có thể xác định được trạng thái thuộc tính.

Cuối cùng khi Họa Mi Hoàn truyền khí, trạng thái của Điển Tọa rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều.

Họa Mi Hoàn là Hỏa, theo thứ tự tương sinh của Ngũ hành, Hỏa sinh Thổ, cho nên Điển Tọa là thuộc tính Thổ.

Gã mập nói: Quả nhiên là thuộc tính rất hợp với Điển Tọa.

Dù sao thì bình thường hắn đều là người thẳng ruột ngựa, đầu óc không linh hoạt cho lắm.

Có khí chữa trị, cho dù không có thảo dược cũng không sao.

Khí thật là thần kỳ.

Tá Thiết, người thừa kế của gia tộc võ sĩ, nghĩ rằng nếu trở về để mọi người đều học được khí, gia tộc chắc chắn sẽ trở nên mạnh mẽ hơn.

Tiếc là việc luyện khí không phải là chuyện đơn giản, cần phải luyện tập gian khổ.

Cho nên tiên nhân mới theo đuổi Ngoại đan chi thuật.

Cô bé Mai nói.

Ngoại đan chi thuật.

Đó là gì.

Mọi người nhìn về phía cô bé.

Chính là dùng người làm dược liệu để luyện chế Bất tử dược.

Mai nói: Khí có thể thông qua tự mình luyện tập, cố gắng giảm thiểu tốc độ hao hụt khí, như vậy cũng có thể sống lâu trăm tuổi.

Nhưng quá trình luyện tập vô cùng gian khổ, đó thuộc về Nội đan chi thuật.

Còn có một cách khác là bổ sung từ bên ngoài, được gọi là Ngoại đan chi thuật.

Dựa vào tự mình tu luyện và cướp đoạt từ bên ngoài sao.

Tá Thiết vô cùng đồng tình, tự mình tu luyện thật sự rất mệt.

Gã mập nói: Cái này cũng giống như kiếm tiền, là tự mình vất vả kiếm tiền, hay là cướp tiền của người khác, chắc chắn là cướp tiền của người khác sẽ nhanh hơn.

Tự mình kiếm tiền, vừa mệt vừa chậm.

Biết được lợi ích của khí, mọi người tất nhiên sẽ tranh đoạt khí.

Luyện tập gian khổ như vậy, không bằng cướp khí của người khác.

Manh Kiếm Khách cũng nói, hắn hiểu sâu sắc lòng tham và sự ích kỷ của con người.

Hầu hết mọi người sẽ chọn cách không làm mà hưởng, chứ không phải tự mình nỗ lực tu luyện.

Hắn đã gặp quá nhiều người, ngay cả trong số những đệ tử hắn từng dạy, cũng có rất nhiều học sinh không chịu nỗ lực tu hành.

Chỉ có một số ít người mới sẵn lòng nỗ lực học tập, khắc phục tính lười biếng bản năng.

Nếu chúng ta mang sự tồn tại của khí trở về, có gây ra một cuộc chiến loạn mới không.

Tá Thiết không thể không suy nghĩ về tình huống này.

Đỗ Lan thầm nghĩ không cần phải nói, chắc chắn sẽ biến thành một sự kiện tương tự như sự kiện Hắc Thuyền đổ bộ.

Các võ sĩ nắm giữ khí sẽ lật đổ Mạc phủ, cuối cùng đánh bại Mạc phủ, tiến hành chiến tranh đối ngoại.

Vì mở rộng ra bên ngoài, có thể dùng người nước ngoài làm nguyên liệu luyện đan, trong thời gian ngắn có thể giành được ưu thế, các địa chủ hào tộc trong nước có thể tạm thời yên ổn.

Vấn đề của Nhật Bản vẫn như cũ, chính là tài nguyên khan hiếm, thiên tai thường xuyên xảy ra, các địa chủ ở khắp nơi đều phải tranh đoạt tài nguyên để xây dựng con thuyền Noah của riêng mình.

Một nơi bị thiên tai, người ở nơi khác nhiều nhất là gửi một ít hạc giấy, sẽ không cho tiền.

Vì người ở nơi khác cũng phải đề phòng địa bàn của mình bị thiên tai.

Với tài nguyên hạn hẹp, phải đối đầu với thiên nhiên đầy tai ương, cũng rất khó khăn.

Động đất, sóng thần cứ dăm ba bữa lại đến một lần, ai cũng không chịu nổi.

Đây là một chuyện rất thực tế, các địa chủ hào tộc của Nhật Bản trong lịch sử một ngàn năm qua đã tổng kết được kinh nghiệm, tranh đoạt tài nguyên để phòng hờ, là đạo sinh tồn.

Chỉ có chiến tranh đối ngoại mới có thể khiến các địa chủ tạm thời hợp tác.

Cho nên bất kể là khí, hay là công nghiệp hóa, chỉ cần là sức mạnh có thể thay đổi quy tắc đều sẽ được dùng để mở rộng ra bên ngoài.

Cho nên kinh nghiệm của người Nhật chính là bất kỳ cải cách nào cũng sẽ gây ra chiến tranh, vì kinh nghiệm lịch sử chính là như vậy.

Lần nào cũng như vậy, không có một lần ngoại lệ, và cuối cùng họ luôn thất bại.

Bất kể cấp dưới lật đổ cấp trên bao nhiêu lần, kết quả cũng không thay đổi, đây chính là ngàn năm cô độc của người Nhật.

Tá Thiết cho rằng một khi Ngoại đan chi thuật trở về Edo, chắc chắn sẽ gây ra náo loạn.

Điều này hoàn toàn không sai.

Nhưng Họa Mi Hoàn không quan tâm những điều này, sau khi cứu người xong, hắn đi thẳng đến trung tâm hòn đảo, muốn đi tìm Bất tử dược.

Hắn không có tâm trạng suy nghĩ về quốc gia như thế nào, hắn chỉ muốn cùng vợ sống một cuộc sống hạnh phúc của hai người.

Sự dịu dàng của vợ là động lực duy nhất để hắn tiếp tục chiến đấu, hắn tuyệt đối sẽ không lùi bước.

Buổi tối, Họa Mi Hoàn một mình xuất phát.

Ngươi không tin tưởng mọi người đến vậy sao.

Ngoài thôn, Đỗ Lan đã sớm đợi Họa Mi Hoàn.

Họa Mi Hoàn lý lẽ hùng hồn nói: Bất tử dược chắc chắn không đủ cho mọi người chia, cho nên ta muốn một mình lấy được Bất tử dược.

Vậy ngươi không sợ mình và tiên nhân lưỡng bại câu thương, cuối cùng bị người khác nẫng tay trên sao.

Cổ nhân có câu, bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau.

Đỗ Lan nói.

Họa Mi Hoàn chưa từng học qua điều này, hắn luôn chỉ nhận lệnh, hoàn thành lệnh, đều là trực tiếp đạt được mục tiêu, chưa bao giờ suy nghĩ đến việc bị nẫng tay trên.

Hắn nói: Ai muốn cướp, ta sẽ giết kẻ đó.

Hắn tự tin có thể giết bất kỳ ai cản đường.

Đỗ Lan cho rằng muốn có được Bất tử dược tốt nhất là vào sân cuối cùng, làm một màn bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau, đợi những người khác và tiên nhân đánh sống đánh chết, tìm được thông tin chính xác về Bất tử dược rồi mới ra tay cũng không muộn.

Người vào sân cuối cùng, thường sẽ cười đến cuối cùng.

Nhưng Họa Mi Hoàn không phải là người cướp đoạt thành quả thắng lợi của người khác, hắn thường xông pha trận mạc, muốn làm người xông lên phía trước nhất.

Từ trước đến nay đều như vậy, kẻ thù trong mắt hắn chỉ là gà đất chó sành.

Chương 3880

Trước đây đã trải qua không dưới trăm trận chiến lớn nhỏ, không có trận chiến nào khiến hắn nếm mùi thất bại.

Ở những nơi khác, ngươi tự nhiên muốn giết ai thì giết.

Nhưng kẻ địch mạnh trên Cực Lạc Đảo không phải là người ngươi có thể dễ dàng đánh bại.

Đỗ Lan tiếp tục khuyên.

Bất kể là ai cũng không thể cản được ta, kể cả là ngươi.

Họa Mi Hoàn rất ngông, tuyệt đối không sợ hãi.

Được thôi, nếu ngươi đã nói vậy, thì đi đi.

Đỗ Lan nhường đường.

Họa Mi Hoàn chạy như điên, nhất định phải là người đầu tiên lấy được Bất tử dược.

Hắn chạy một mạch đến trung tâm hòn đảo, trước mắt có rất nhiều người đã bị cây hóa, những người cây này đã mất đi linh hồn, tất cả đều đang cúi lạy về một hướng.

Trước khi chết, họ chắc chắn hy vọng sau khi chết có thể được thần tiên bảo hộ, có thể rời xa thế giới đầy khổ nạn này để đến thế giới cực lạc.

Không cần lo lạc đường, chỉ cần tiến về hướng những người cây đang cúi lạy là có thể đến trung tâm hòn đảo, đập vào mắt họ lại là một bức tường thành cao đến bảy tám mét.

Tường thành cứ thế đột ngột sừng sững trong đêm tối, ngăn cản mọi vị khách không mời muốn xâm nhập vào bên trong.

Họa Mi Hoàn đi dọc theo tường thành một vòng tìm được cổng chính, cổng cũng cao ba bốn mét, trên đó có chín chín tám mốt cái đinh cửa.

Hắn không thể hiểu nổi tại sao trên một hòn đảo nhỏ như vậy lại xây dựng được một tòa thành lớn đến thế.

Tường thành phủ đầy dây leo, rõ ràng tường thành đã được xây dựng từ rất lâu rồi, dây leo đã từ chân tường bò lên đến đỉnh.

Nhưng thôi, không quan tâm tòa nhà trung tâm được xây dựng như thế nào, khi nào, bây giờ Họa Mi Hoàn phải tìm được Bất tử dược từ bên trong.

Ngươi chính là kẻ gây náo loạn trên đảo sao.

Một giọng nói lạnh lùng bất ngờ vang lên từ phía sau Họa Mi Hoàn.

Họa Mi Hoàn quay phắt lại, liền thấy một người đàn ông mặc áo bào hoa lệ đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mình, không khỏi hỏi: Ngươi chính là tiên nhân.

Ta là.

Ngươi gan cũng không nhỏ, dám chạy đến đây.

Tiên nhân nói với vẻ không thiện chí.

Đưa Bất tử dược cho ta.

Họa Mi Hoàn nói: Ta đến đây để tìm Bất tử dược, giao cho ta, ta sẽ rời đi.

Nếu đối phương không động thủ, mình cũng muốn tuân theo lời dạy của vợ, có thể không giết thì không giết.

Nếu đối phương không hợp tác, vậy mình cũng chỉ có thể ra tay hạ sát.

Họa Mi Hoàn có thể cảm nhận được khí trường khổng lồ trên người thiên tiên, có thể cảm nhận rõ ràng cơ thể mình đang run sợ.

Khí vốn phải tập trung mới có thể điều động, cũng đang chao đảo trong khí trường của kẻ địch.

Từ trước đến nay mình luôn tin tưởng tuyệt đối sẽ không thua bất kỳ ai, nhưng kẻ địch trước mắt này không giống.

Lại là một kẻ gây rối, ta thật sự chịu thua các ngươi, các ngươi không thấy chán sao.

Xông vào nhà người khác, mở miệng là đòi Bất tử dược, muốn trường sinh bất lão.

Ngươi không thấy rất vô lễ sao.

Cho nên chúng ta bắt được những kẻ đáng ghét như các ngươi đều sẽ xử lý thành dược liệu.

Các ngươi có phải đã dùng người để luyện chế Bất tử dược.

Phải, thì sao.

Phải thì đưa Bất tử dược ra đây.

Họa Mi Hoàn không quan tâm Bất tử dược đến từ đâu, chỉ cần lấy được Bất tử dược là được.

Tìm chết.

Tiên nhân tấn công trước.

Họa Mi Hoàn cảm nhận được khí của đối phương tiếp cận mình, nhanh chóng phản kích, gần như là đồng thời phát động tấn công.

Tiên nhân ngây người, lần đầu tiên thấy một con người điên cuồng như vậy, lại có thể dùng tốc độ giống như mình để phản kích, người này có chút kỳ quái.

Hắn tiếp tục tấn công.

Họa Mi Hoàn phát hiện động tác của đối phương tuy nhanh, nhưng kỹ xảo chiến đấu bình thường, nắm bắt được sơ hở, một cước đá trúng đầu kẻ địch.

Cổ của kẻ địch xoay tròn mấy vòng, nếu là người bình thường chắc chắn đã chết.

Nhưng tiên nhân cho dù đầu quay ngược ra sau vẫn sống, thậm chí có thể tự mình xoay đầu lại.

Thứ nối liền cơ thể và đầu không phải là xương sống mà là lò xo.

Họa Mi Hoàn thầm kêu lợi hại, đây chính là khả năng tự lành mà Manh Kiếm Khách nói chặt đầu cũng không chết sao.

Quá lợi hại, công kích vật lý của mình căn bản không có tác dụng.

Xem nhẫn pháp của ta đây.

Nắm đấm của Họa Mi Hoàn bốc cháy, nhanh chóng xông lên đấm cho thiên tiên một quyền.

Đây là ngọn lửa do khí sinh ra, không thể bị dập tắt, một khi dính phải sẽ thiêu rụi kẻ địch.

Ầm.

Mặc dù chỉ là một tia lửa dính trên má, nhưng nửa thân trên của tiên nhân nhanh chóng bị đốt cháy, trong nháy mắt biến thành một ngọn đuốc hình người.

Họa Mi Hoàn thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần có thể bị đốt cháy, kẻ địch không thể nào sống sót được.

Tuy nhiên, ngay khi hắn tưởng mình đã giành chiến thắng, một cú đấm mạnh mẽ lại bùng nổ từ trong ngọn lửa, đánh trúng vào ngực Họa Mi Hoàn.

Ầm, hai chân Họa Mi Hoàn rời khỏi mặt đất, bị đấm thẳng vào tường thành.

Cú đấm này quá mạnh, cơ thể Họa Mi Hoàn đều tê dại.

Hắn kinh ngạc nhìn thiên tiên đã bị thiêu cháy, bề ngoài đã cháy đen, nhưng giống như lột da vậy, lớp da chết bong ra, bên dưới là làn da mới tinh.

Ha ha, thủ đoạn của loài người cỏn con.

Mặc dù miệng tiên nhân chế nhạo, nhưng trong lòng vẫn rất kinh ngạc, vì đây là lần đầu tiên gặp phải kẻ địch nắm giữ khí.

Họa Mi Hoàn hít sâu một hơi, gỡ mình ra khỏi tường thành, từ từ đeo mặt nạ của mình lên, tiếp theo hắn sẽ vào chế độ nhẫn giả.

Hoàn toàn không giống những con quái vật bên ngoài, ngươi quả nhiên là tiên nhân bất tử.

Họa Mi Hoàn có thể xác định mình không tìm sai người, nói: Nếu là ngươi, nhất định biết manh mối về Bất tử dược.

Còn có thể cử động, còn có thể nói chuyện.

Này này, ngươi trông thế nào cũng không phải người thường.

Tiên nhân không ngờ Họa Mi Hoàn vẫn còn có thể nhảy nhót.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục chiến đấu.

Hai người quyền cước giao nhau, trong nháy mắt đã giao đấu hơn ba mươi hiệp, đánh đến khó phân thắng bại.

Họa Mi Hoàn không ngừng thăm dò khả năng tái sinh của đối phương, bản thân cũng chịu không ít công kích.

Kỹ xảo chiến đấu của tiên nhân tuy chỉ ở mức trung bình, nhưng các chỉ số của hắn đều vượt trội hơn Họa Mi Hoàn.

Hơn nữa, tiên nhân đến bây giờ vẫn chưa sử dụng kỹ năng của khí.

Kéo dãn khoảng cách, tiên nhân nói: Tuy rất phiền phức, nhưng đến đây là kết thúc.

Hắn để khí lưu động quanh cơ thể, cùng với nắm đấm đánh ra.

Ầm.

Họa Mi Hoàn bị đánh trúng từ xa, bụng bị chấn động.

Nhưng vẫn chưa kết thúc, hai nắm đấm của tiên nhân thay nhau, những quyền khí vô hình tạo thành một lưới quyền không thể nhìn thấy bao phủ tới.

Không thể né tránh, Họa Mi Hoàn bị đánh đến bầm dập.

Hắn biết đây chính là khí, tiên nhân thành thạo hơn hắn, có kinh nghiệm hơn hắn.

Mình mới chỉ biết đến sự tồn tại của khí cách đây vài giờ, căn bản không kịp phát triển loại kỹ xảo chiến đấu từ xa này.

Chương 3881

Nhưng bất kể chuyện gì xảy ra, mình nhất định phải mang về Bất tử dược, nhất định phải trở về bên cạnh vợ.

Sợ hãi.

Thứ vô giá trị.

Lo sợ.

Càng vô dụng.

Ta là Họa Mi Hoàn trống rỗng, là sát nhân nhẫn giả.

Họa Mi Hoàn nghiến răng nghiến lợi, hứng chịu đòn tấn công xông đến bên cạnh kẻ địch.

Lúc này hắn toàn thân đẫm máu, nhưng lại quên mình mà ra quyền, ra quyền, ra quyền.

Tiên nhân sẽ tái sinh, vậy thì đánh đến khi kẻ địch không thể tái sinh nữa.

Hắn không tin tiên nhân thật sự không chết, tiên nhân thật sự không có giới hạn.

Cứ xem là ta đến giới hạn trước, hay là ngươi đến giới hạn trước.

Họa Mi Hoàn hướng về cái chết mà sinh, không màng tất cả dốc toàn lực, nắm đấm liên tục đánh vào kẻ địch.

Cơ thể tiên nhân giống như bị dã thú cắn xé, không ngừng bị khuyết thiếu, rồi lại phục hồi.

Việc không ngừng phục hồi cơ thể khiến tiên nhân không thể tổ chức phản kích hiệu quả nữa.

Tiên nhân không thể không tập trung sự chú ý vào việc phục hồi cơ thể, chứ không phải đánh bại kẻ địch.

Khí của hắn cũng có hạn, không thể cứ kiên trì mãi được.

Sẽ chết.

Mấy trăm năm rồi, chính mình cũng không nhớ rõ nữa, cái chết dường như đã bị mình quên lãng.

Bây giờ lại từ quá khứ xa xôi, từ ký ức cổ xưa phủ đầy bụi bặm bị lật ra.

Cảm giác quen thuộc mà xa lạ này một lần nữa trở lại trong cơ thể, đây chính là nỗi sợ hãi của cái chết.

Mình không muốn chết, tiên nhân tức giận gầm lên: Thi Quỷ Giải.

Hắn từ bỏ cơ thể con người, để khí tái tạo lại cơ thể, một cơ thể phù hợp hơn với tự nhiên, mạnh mẽ hơn, một sức mạnh không bị ràng buộc.

Tiên nhân trở nên mạnh mẽ, biến thành một đóa hoa ăn thịt người khổng lồ, cao mười mét, bóng tối bao trùm lấy Họa Mi Hoàn, đó là một khoảng cách thực lực mà hắn không thể vượt qua.

Tiên nhân từ bỏ hình người, biến thành một con quái vật khổng lồ, lần này Họa Mi Hoàn không còn khả năng chiến thắng nữa.

Hắn đã dốc toàn lực để so xem ai sẽ đến giới hạn trước với Tiên nhân.

Kết quả giới hạn của Họa Mi Hoàn không phải là giới hạn của Tiên nhân, Tiên nhân còn có hình thái thứ hai.

Kẻ địch trở nên khổng lồ, khí tức như dòng lũ cuồn cuộn ép Họa Mi Hoàn không thở nổi.

Ngươi đang tự tìm đường chết.

Tiên nhân phát động tấn công, những tia sét từ trên nhụy hoa bao phủ toàn bộ chiến trường, thiên tai kinh thiên động địa vây lấy kẻ địch.

Họa Mi Hoàn nhìn trái phải, không có chỗ nào để trốn, những tảng đá bay tới như đạn pháo bắn về phía hắn.

Hết thể lực rồi, vừa rồi đã dốc cạn toàn bộ sức lực, giờ phút này, cơ bắp toàn thân đều đang rên rỉ, không thể tổ chức phản kích.

Xúc tu dưới đóa hoa quất mạnh không thương tiếc vào Họa Mi Hoàn.

Cuộc đời giống như một cơn ác mộng, tia sáng duy nhất chính là khoảng thời gian ngắn ngủi ở bên vợ, mình đã muốn bảo vệ tia sáng yếu ớt mà ấm áp này biết bao.

Đáng tiếc mình quá yếu, thật sự quá yếu, đã không thể thực hiện lời hứa với vợ, không thể mang lại cho nàng cuộc sống hạnh phúc.

Mình là ninja, chiêu thức cuối cùng của ninja chính là đồng quy vu tận với kẻ thù.

Họa Mi Hoàn ghi nhớ lời dạy, đốt cháy khí tức bên trong mình, cũng chính là đốt cháy sinh mệnh của mình.

Ầm.

Xúc tu bị đốt cháy, Tiên nhân hóa thành quái vật không thể không buông tay, lùi lại.

Thật là chẳng ra làm sao.

Đỗ Lan nói: Cho nên ta mới nói không thể vội vàng xuống sân, nếu không có hào quang nhân vật chính, loại mãng hán này đã chết từ lâu rồi.

Tiên nhân nhìn thấy Đỗ Lan, bản năng cảm thấy sợ hãi, gã này không có bất kỳ trao đổi khí nào với môi trường xung quanh.

Trong tình huống bình thường, mỗi một sinh vật đều sẽ trao đổi khí với tự nhiên, sự trao đổi giữa khí với khí hình thành một vòng sinh thái rộng lớn, nhưng người đàn ông trước mắt hoàn toàn khác, giống như một tồn tại độc lập với thế giới, cho dù không trao đổi khí với thế giới bên ngoài cũng vẫn tồn tại.

Lẽ nào người trước mắt là tiên nhân thật sự.

Tiên nhân của Cực Lạc Đảo không phải là tiên nhân thật, mà là ngụy tiên.

Dù sao những kẻ địch có thể đánh qua lại với chiến sĩ nhân loại đều là ngụy thần ngụy tiên, không phải thật.

Rất nhiều tác phẩm thiết lập phản diện ngầu lòi bá đạo, nhưng cuối cùng biểu hiện lại là đánh ngang tay với nhân loại.

Tại sao các phản diện mạnh mẽ đều phải đích thân xuống sân đấu một trận với nhân vật chính.

Bởi vì như vậy là từ thần biến thành người.

Từ câu chuyện của thần biến thành câu chuyện của người.

Trong câu chuyện của thần, con người không thể can dự và ảnh hưởng.

Nhưng trong câu chuyện của người, người là nhân vật chính, người có thể chiến thắng.

Phần lớn tác phẩm là câu chuyện của thần, nhưng xét cho cùng lại là câu chuyện của người.

Đã là câu chuyện của người, thì người sẽ có cách giành được thắng lợi cuối cùng.

Nếu là câu chuyện của thần, người chỉ có thể làm một người ngoài cuộc, không thể quyết định bất cứ điều gì, như vậy rất uất ức.

Giống như trong Tam Thể, nhân loại đối mặt với người Tam Thể rất uất ức, cho dù xây dựng được sự uy hiếp, nhưng cuối cùng vẫn bị người Tam Thể lừa gạt, nhưng người Tam Thể cũng chẳng qua chỉ là con kiến trong vũ trụ, chỉ là ngụy thần, những nền văn minh đại thần đã tồn tại từ khi vũ trụ ra đời, thông qua việc hạ chiều không gian để kiên trì đến ngày nay mới là chân thần thực sự của vũ trụ.

Họ quyết định quy tắc của vũ trụ, quyết định sự khởi động lại của vũ trụ, nhân loại căn bản không có quyền lên tiếng, cuối cùng điều nhân loại có thể làm là để lại năm kilogram vật chất.

Tam Thể chính là câu chuyện của thần, nhân loại chỉ là vai phụ, giãy giụa đến cuối cùng cũng không có bất kỳ quyền phát ngôn nào.

Nhưng hành vi của nhân loại cũng thể hiện một kết luận: kế hoạch đều do người thông minh lập ra, đều do kẻ ngốc thực hiện.

Quy Linh Giả vĩ đại như vậy, cao cả như vậy, mạnh mẽ như vậy, nhưng cuối cùng họ vẫn cần các nền văn minh cấp thấp phối hợp mới có thể thu được toàn bộ vật chất của vũ trụ.

Họ không cho các nền văn minh cấp thấp cơ hội lên tiếng, các nền văn minh cấp thấp khi làm việc tự nhiên sẽ ăn bớt.

Cuối cùng các nền văn minh cấp thấp đã dùng thủ đoạn này để các nền văn minh đại thần chú ý đến các nền văn minh yếu kém.

Đương nhiên muốn ăn bớt cũng phải nắm giữ trình độ tiểu vũ trụ, nếu nhân loại không có tiểu vũ trụ, thì thật sự giống như động vật, ngay cả nền văn minh cũng không được tính, ngay cả tư cách ăn bớt của Quy Linh Giả cũng không có.

Nếu thật sự là câu chuyện của thần, người chỉ là người chứng kiến, rất uất ức, hoàn toàn không nhiệt huyết.

Nhưng nếu là câu chuyện của người, bất kể ngụy thần mạnh mẽ đến đâu, cuối cùng cũng phải xuống sân hoàng thành PK với nhân loại.

Vào thời điểm phản diện xuống sân, hắn đã thua rồi, giống như NPC trong game lúc hiện thanh máu, hắn đã chết rồi.

Nhân vật chính trong manga nhiệt huyết có yếu đến đâu, kẻ địch có mạnh đến đâu, nhân vật chính cũng có cách đánh bại kẻ địch.

Dựa vào tình bạn, nỗ lực để giành chiến thắng, nhưng tiền đề là kẻ địch phải là ngụy thần.

Chương 3882

Nếu kẻ địch là chân thần, vậy thì không còn cách nào, sẽ biến thành câu chuyện kinh dị.

Trong rất nhiều bộ phim ma quỷ, nhân vật chính dù nỗ lực thế nào cũng không phải là đối thủ của ác quỷ, đều sẽ bị ác quỷ giết chết, rất uất ức.

Đối mặt với chân thần, mọi sự phản kháng của nhân loại đều vô nghĩa, cuối cùng điều có thể làm chỉ là ăn bớt mệnh lệnh của thần.

Đương nhiên còn có một số người, dù biết kẻ địch là chân thần, cũng vẫn chiến đấu, ví dụ như nhân vật chính Guts trong Kiếm Phong Truyền Kỳ, đối mặt với Thần Chi Thủ mạnh mẽ, đó là đủ kiểu đánh không lại.

Nhưng đánh không lại cũng phải đánh, nhưng cuối cùng vẫn đánh không lại.

Cuối cùng vẫn phải hack, mặc vào bộ giáp kết nối với vực sâu, mượn sức mạnh của vực sâu.

Nhưng dù vậy, vẫn có khoảng cách rất lớn với kẻ địch.

Không suy yếu chân thần, nhân vật chính quá uất ức, không nhiệt huyết nổi, chỉ có tình bạn, nỗ lực, không có thắng lợi.

Đặc biệt là trong tình huống nhân vật chính không thể thăng cấp, chỉ có thể mượn mâu thuẫn giữa chân thần và chân thần để xây dựng sự uy hiếp.

Lúc này Đỗ Lan đã giáng lâm với tư thái của một chân thần, là một tồn tại mà ngụy tiên dù thế nào cũng không thể chống lại, Tiên nhân cảm giác một khi mình ra tay, người chết sẽ là chính mình.

Sau khi biến thành quái vật, tất cả khí đều vận chuyển theo tự nhiên, uy lực mạnh hơn mấy trăm lần, trực giác cũng mạnh hơn mấy trăm lần, có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của ta.

Đỗ Lan mỉm cười, hắn chính là một thế giới độc lập, đi đến bên cạnh Họa Mi Hoàn đang hôn mê, để hắn lơ lửng lên.

Thiên tiên căn bản không dám phản kích, chỉ có thể ngây ngốc nhìn Đỗ Lan đưa Họa Mi Hoàn đi.

Sau khi xác định Đỗ Lan đã rời đi, thiên tiên mới khôi phục hình người, nhưng lúc này da của hắn không còn láng mịn, cơ thể không còn cường tráng, giống như một lão già khô héo, toàn thân đầy nếp nhăn.

Đây là do tiêu hao quá nhiều khí, sinh mệnh sắp cạn kiệt.

Họa Mi Hoàn còn chưa hoàn toàn nắm giữ khí, đã ép thiên tiên phải dùng toàn lực, có thể thấy thiên tiên chính là ngụy thần có nhiều khí hơn, là tồn tại có thể chiến thắng.

Đỗ Lan đưa Họa Mi Hoàn về lại thôn.

Mọi người lập tức chữa trị, Manh Kiếm Khách nói: Họa Mi Hoàn là hỏa, mộc sinh hỏa, Nô Khải là thủy, Tá Thiết là mộc, hai người các ngươi hợp tác giúp hắn chữa trị.

Tá Thiết chữa trị cho Họa Mi Hoàn, Nô Khải hồi phục thể lực cho Tá Thiết.

Tại sao lại bị thương nặng như vậy.

Tá Thiết hỏi.

Tên ngốc này một mình đi tìm thuốc bất tử, gặp phải tiên nhân.

Nếu không phải tôi kịp thời phát hiện hắn, hắn đã bị tiên nhân đánh chết rồi.

Đỗ Lan nói: Hắn thật sự quá lỗ mãng.

Đáng tiếc là trước đây, hắn đúng là không gặp được đối thủ, nhưng trên Cực Lạc Đảo cao thủ như mây.

Ngươi đã gặp tiên nhân rồi, tình hình thế nào.

Manh Kiếm Khách lập tức hỏi thông tin.

Rất mạnh, nhưng khí của tiên nhân cũng có thuộc tính.

Chúng ta chỉ cần dùng nguyên lý ngũ hành tương khắc, hẳn là có thể đánh bại kẻ địch, chỉ là số người của chúng ta quá ít, lượng khí cộng lại cũng không bằng một tiên nhân, sức phá hoại của tiên nhân rất mạnh.

Đỗ Lan nói.

Tôi thấy hay là rời khỏi đảo đi, thuốc bất tử gì đó đừng nghĩ đến nữa.

Bàn Tử nói: Cho dù không có thuốc bất tử, chúng ta có được thông tin, hẳn là cũng có thể được Mạc phủ ưu đãi.

Dù sao Họa Mi Hoàn và Nô Khải đều là nhân tài hiếm có biết sử dụng khí, tuy là tử tù, cũng có thể lập công chuộc tội.

Mọi người đều không nói gì, chuyện này không thể nói chắc được.

Mạc phủ có thể sẽ tha cho họ, nhưng cũng có thể sẽ coi họ như đối tượng nghiên cứu.

Cũng không biết có thuyền đến nữa không.

Điển Tọa nói.

Cơ thể hắn dưới sự chữa trị của khí, đã khỏe lại gần hết.

Hắn vẫn lo lắng đội thuyền sẽ không đến nữa.

Mọi người đều im lặng, tình hình hiện tại quả thực tồi tệ, không biết có thuyền đến không.

Cho dù thật sự có thuyền đến, có lẽ cũng sẽ gặp phải quái vật tấn công mà chìm nghỉm.

Không có thuyền, họ vẫn không thể rời khỏi Cực Lạc Đảo, vẫn bị mắc kẹt trên hòn đảo có kẻ địch mạnh này.

Vẫn là nên luyện tập khí trước, lúc cần thiết cũng chỉ có thể chiến đấu thôi.

Manh Kiếm Khách nói: Nhất định phải sống sót.

Mọi người gật đầu, về điểm sống sót này, họ đều đồng ý.

Đã biết sự tồn tại của khí, thì phải tận dụng tốt.

Không có viện trợ, cô quân phấn chiến, phải sống sót trên Cực Lạc Đảo đầy rẫy quái vật, sống sót dưới sự áp chế của ngụy thần.

Quá khó khăn.

Họa Mi Hoàn đang hôn mê, vì đã đốt cháy khí của mình, ký ức có chút mơ hồ, ký ức về vợ đang dần biến mất.

Mình nhớ là có một người vợ, nhưng người vợ đó rốt cuộc là tồn tại thật sự, hay là ảo giác mà trưởng thôn tạo ra cho mình.

Trưởng thôn vì để khống chế mình, đã bịa ra một người vợ, khiến mình không thể không ở lại trong thôn.

Mình nỗ lực chiến đấu như vậy có phải là vì một mục tiêu hoàn toàn không tồn tại.

Nỗ lực của mình còn có ý nghĩa không.

Họa Mi Hoàn đang hôn mê rơi vào trạng thái hoài nghi bản thân, dung mạo của vợ ngày càng mơ hồ.

Mọi thứ của mình trở nên giả dối, cuộc đời chỉ là một trò lừa bịp, mọi thứ của mình đều do người khác tạo ra, mình chỉ là một công cụ.

Ý thức không ngừng chìm vào vực sâu của khí, nơi đó là cội nguồn của thế giới, là khí cuồng bạo nhất, nguyên thủy nhất.

Trong vực sâu có đôi mắt đang nhìn chằm chằm Họa Mi Hoàn, dường như đang chờ đợi hắn từ bỏ lý trí để hoàn toàn ôm lấy sự điên cuồng, đến lúc đó tư duy và cơ thể của hắn đều sẽ bị vặn vẹo thành quái vật.

Trước khi chiến đấu, thế giới của Họa Mi Hoàn là hoàn mỹ, hắn có vợ, có mục tiêu, rất rõ ràng mình chiến đấu vì điều gì.

Nhưng bây giờ vì đòn tấn công tự sát, sinh mệnh bị đốt cháy tạo ra một lỗ hổng, ký ức trở nên thiếu sót.

Khi tri giác xuất hiện lỗ hổng, linh thị sẽ xuất hiện, thế là hắn có cơ hội chiêm ngưỡng cảnh sắc của vực sâu của khí.

Ban đầu mọi người không biết sự tồn tại của khí, cho rằng những con quái vật trên Cực Lạc Đảo là kiệt tác của thần tiên.

Bây giờ họ biết sự tồn tại của khí, biết quái vật chỉ là sự pha trộn của các loại khí khác nhau, là một loại ngoại đan chi thuật.

Nhưng họ không tò mò về nguyên lý của khí, cũng không tò mò khí đến từ đâu.

Khí, thứ sức mạnh có mặt ở khắp mọi nơi này, hẳn là thứ được tự nhiên sinh ra, giống như nguyên tử, phân tử, tồn tại một cách tự nhiên, biến đổi một cách tự nhiên.

Nhưng Đỗ Lan lại muốn hỏi, ngay cả phàm nhân thông qua tu luyện cũng có thể nắm giữ một phần dòng chảy của khí, vậy liệu có sinh vật mạnh hơn đã sớm nắm giữ dòng chảy của khí, ẩn nấp trong vực sâu của khí, quan sát thế giới này vĩnh viễn không.

Dù sao việc điều khiển khí cũng không khó lắm, chỉ cần toàn tâm toàn ý là được.

Họa Mi Hoàn nhìn thẳng vào vực sâu của khí, thấy được cảnh tượng cả đời khó quên, đó là hai con mắt khổng lồ đáng sợ, không có ngũ quan, làn da giống như kim loại màu bạc, trên cơ thể còn có một số sọc màu đỏ và xanh.

Người khổng lồ có đôi mắt lòng trắng trứng vịt muối này chính là vị thần cổ đại Địch Già Áo Đặc Mạn đến từ chòm sao Lạp Hộ xa xôi.

Hắn từng cùng các vị thần cổ đại khác chinh phục Trái Đất, là Cựu Nhật Chi Phối Giả trong số các Cổ thần.

Khi Họa Mi Hoàn nhìn thẳng vào Địch Già Áo Đặc Mạn, lập tức cảm thấy tay chân lạnh ngắt, giây phút này hắn đã hiểu cái gì gọi là Cổ thần.

Đó là sự tồn tại vĩ đại thực sự tồn tại sâu trong lịch sử mà con người không hề hay biết, lại không lúc nào không ảnh hưởng đến lịch sử Trái Đất.

Cho dù dùng hết toàn lực cũng không thể chiến thắng, sức mạnh vĩ đại sâu không lường được khó có thể dùng ngôn ngữ để miêu tả.

Đây chính là Cổ thần không thể diễn tả, Họa Mi Hoàn nhìn chằm chằm Địch Già, nhìn rất lâu, rất lâu.

Chương 3883

Thần linh cổ đại, mạnh mẽ, tà ác, hơn nữa ngoại hình hoàn toàn khác với nhân loại.

Địch Già Áo Đặc Mạn hoàn toàn phù hợp với miêu tả này.

Đỗ Lan cho biết người thời Mạc phủ chắc chắn không biết Ultraman, cho nên khi nhìn thấy Địch Già sẽ rơi vào sợ hãi.

Cơ thể Họa Mi Hoàn run rẩy, mọi người bó tay không biết làm gì.

Hắn làm sao vậy.

Tá Thiết quan tâm Họa Mi Hoàn, tuy quen biết không lâu, nhưng tinh thần thâm tình, nghiêm túc, kiên trì không bỏ cuộc của Họa Mi Hoàn đã làm Tá Thiết vô cùng cảm động.

Nàng có một nhận thức khác về tên ninja sát nhân này, hy vọng Họa Mi Hoàn có thể đoàn tụ với vợ.

Hắn đã sử dụng chiêu thức đồng quy vu tận trong trận chiến, tuy được tôi cứu, nhưng đã đốt cháy quá nhiều khí.

Các người cũng biết khí chính là sinh mệnh, tuy đã tiến hành bổ sung, giữ được mạng sống.

Nhưng tình hình hiện tại vẫn không lạc quan.

Hắn cần phải hấp thụ khí từ tự nhiên để bù đắp, chúng ta không giúp được hắn.

Đỗ Lan nói.

Chỉ có thể dựa vào ý chí của hắn.

Manh Kiếm Khách nói: Ta tuy không nhìn thấy, nhưng có thể cảm nhận được sự mông lung trong nội tâm hắn, khí của hắn không còn kiên định như trước nữa.

Tá Thiết không nhịn được nói: Cố gắng lên, không phải ngươi còn muốn đi gặp vợ sao.

Nàng vẫn đang đợi ngươi trở về đấy.

Bàn Tử nhìn Đỗ Lan hỏi: Vậy là Họa Mi Hoàn gặp phải tiên nhân, lúc ngươi đưa hắn về, cũng đã thấy bộ dạng của tiên nhân rồi đúng không.

Sức chiến đấu của họ thế nào.

Ban đầu tiên nhân có hình người, có năng lực tự chữa lành rất mạnh, Họa Mi Hoàn dốc toàn lực, muốn không ngừng tiêu hao cơ thể tiên nhân, khiến tiên nhân rơi vào trạng thái tự chữa lành liên tục, hao hết năng lượng, để giết chết tiên nhân.

Hắn muốn so xem khí của ai đến giới hạn trước với tiên nhân.

Bàn Tử vừa nghe đã hiểu chiến thuật này, nói: Quá mạo hiểm, tiên nhân có thể sống mấy trăm năm, lượng khí chắc chắn hơn Họa Mi Hoàn, người bị hao hết trước chắc chắn là hắn.

Đúng là như vậy, khí của tiên nhân dồi dào hơn, nhưng vì không ngừng tự chữa lành, hắn không thể phản kích tốt.

Cho nên tiên nhân cuối cùng đã giải phóng toàn bộ khí, biến thành một con quái vật khổng lồ.

Đỗ Lan nói: Sau khi biến thành quái vật, khí của tiên nhân hoàn toàn áp chế Họa Mi Hoàn.

Họa Mi Hoàn không có sức đánh trả, cuối cùng chỉ có thể tự bạo.

Tôi đã nhân cơ hội này cứu hắn, đưa về.

Tiên nhân còn có thể biến thành quái vật.

Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Đúng vậy, tôi nghĩ hình người của tiên nhân ngược lại là trạng thái áp chế khí, không thể dốc toàn lực.

Ngược lại sau khi biến thành quái vật, tiên nhân có thể thi triển những chiêu thức mạnh hơn.

Tôi đều đã thấy rồi, sau khi biến thành quái vật, tiên nhân có thể phóng ra sấm sét.

Mọi người sững sờ, cho dù họ đã học được khí, nhưng đối mặt với sấm sét cũng không chịu nổi.

Sấm sét thuộc tính gì.

Nếu kẻ địch dùng thuộc tính hỏa, người thuộc tính thổ có thể chịu được, nhưng nếu là sấm sét, trong ngũ hành không có.

Mọi người cho biết ngũ hành thiếu điện.

Nếu là trong Hỏa Ảnh Nhẫn Giả, hỏa thăng cấp là điện, thủy thăng cấp là băng, thổ thăng cấp là trần.

Nếu là trong Hàng Thế Thần Thông, hỏa thăng cấp vẫn là điện, thủy thăng cấp là huyết, thổ thăng cấp là kim, khí thăng cấp là ngự không phi hành.

Cho dù thật sự là hỏa thăng cấp thành điện, cũng không thể chống lại.

Bàn Tử vẫn cho rằng nhân loại không thể chống lại sấm sét: Đây mới chỉ là một tiên nhân, còn không biết thực lực của các tiên nhân khác thế nào.

Chúng ta thật sự có thể sống sót trên Cực Lạc Đảo không.

Bàn Tử là người có văn hóa, cảm nhận sâu sắc sự chênh lệch sức mạnh giữa ta và địch.

Thay vì oán trách, không bằng luyện tập.

Điển Tọa nói: Điều chúng ta cần làm bây giờ là luyện tập, tận dụng tốt sức mạnh của khí.

Đúng vậy, kẻ địch chắc chắn sẽ không tha cho chúng ta, điều chúng ta cần làm là trở nên mạnh hơn.

Nhanh chóng nắm vững cách sử dụng khí.

Manh Kiếm Khách cũng nghĩ vậy.

Đỗ Lan nói: Tôi đi tìm những người sống sót khác, đoàn kết sức mạnh của mọi người mới có nhiều cơ hội chiến thắng hơn.

Được.

Bây giờ cũng chỉ mới là ngày thứ hai sau khi lên đảo, mười một đội lên đảo đã tổn thất quá nửa.

Cũng không biết đội hậu viện có xuất hiện không, nếu không có, họ sẽ phải kiên trì mãi.

Đỗ Lan rời khỏi thôn, tìm kiếm những người sống sót khác.

Tìm thấy thi thể của Hoa Khôi, nàng vốn cùng một nhóm với Manh Kiếm Khách.

Nhưng nàng muốn quyến rũ Manh Kiếm Khách, bị Manh Kiếm Khách không hiểu phong tình chém một nhát chết.

Không phải người đàn ông nào cũng háo sắc.

Đỗ Lan thầm nghĩ Manh Kiếm Khách không háo sắc, trong lòng hắn có võ sĩ đạo.

Sau đó hắn lại thấy thi thể của người khổng lồ, Lục Thái Lang cũng là một kẻ đáng thương, trời sinh thần lực, khẩu vị rất lớn.

Ở độ tuổi chưa biết đúng sai, đã dùng đá đập chết dân làng.

Cả đời chưa được giáo dục, thời gian ở trong tù còn nhiều hơn thời gian tự do.

Trời sinh đã biết sử dụng khí, hai người này chết rồi, vừa hay làm nhân gian thể cho Ultraman.

Đỗ Lan nói: Có Địch Già, tự nhiên cần có Tạp Mật Lạp và Lạp Đạt Mỗ.

Vừa hay một nữ Ultraman, một gã khờ to xác.

Cơ thể các ngươi giao cho ta.

Đỗ Lan: Ái Tăng Chiến Sĩ Tạp Mật Lạp, Cương Lực Chiến Sĩ Lạp Đạt Mỗ, đến đây, sinh mệnh của các ngươi và cơ thể người chết dung hợp.

Nhân gian thể chính là Cổ thần đoạt xá nhân loại.

Cho nên Ultraman chính là câu chuyện Cthulhu, hoàn toàn không có vấn đề gì, đáng tiếc nhìn thẳng vào Ultraman sẽ không bị điên.

Nếu người nhìn thẳng vào Ultraman đều bị điên, vậy thì tốt hơn rồi.

Đỗ Lan cho biết đây mới là chân tướng của Ultraman, Ultraman cũng là Cổ thần không thể diễn tả.

Ái Tăng Chiến Sĩ và Cương Lực Chiến Sĩ đứng trên Cực Lạc Đảo, chính thức mở ra thời đại Cổ thần.

Chẳng có gì không hài hòa cả.

Đỗ Lan ngẩng đầu nhìn dáng vẻ anh dũng của hai chiến sĩ Ultra, vui vẻ nói: Ultraman của tinh vân M78 là do bị tháp Ly Tử Hỏa Hoa bức xạ mà thành, vốn họ cũng là người, nhưng toàn bộ đều xảy ra biến dị, cơ thể biến thành ánh sáng, điều này không có gì khác với câu chuyện trong Tinh Chi Thải.

Chỉ là ánh sáng của thiên thạch trong Tinh Chi Thải biến con người thành quái vật, còn ánh sáng của tháp Ly Tử Hỏa Hoa biến con người thành Ultraman.

Còn Địch Già Áo Đặc Mạn tuy đến từ một hành tinh không tên ở chòm sao Lạp Hộ, nhưng đến Trái Đất liền chi phối nền văn minh viễn cổ của Trái Đất, không phải là Cựu Nhật Chi Phối Giả sao.

Quả thực là khớp hoàn hảo.

Còn Hắc Ám Trát Cơ trong Nại Khắc Sắt Tư, càng là tập hợp thể của năng lượng phụ, đối trọng chính là ánh sáng vũ trụ Nặc Á.

Trát Cơ là hiện thân của vực sâu hắc ám, nhìn thẳng vào Trát Cơ sẽ bị Trát Cơ biến thành người khổng lồ hắc ám, biến thành quyến thuộc của hắn.

Cho nên nói Ultraman không chỉ là Cổ thần, mà còn là Cựu Nhật Chi Phối Giả.

Đỗ Lan nhìn hai vị Ultraman hắc ám đến từ chòm sao Lạp Hộ trước mắt, cho biết Ultraman chi phối nhân loại đã trở lại.

Câu chuyện của Địch Già Áo Đặc Mạn bắt đầu từ nền văn minh viễn cổ, một nhóm người khổng lồ từ chòm sao Lạp Hộ đến Trái Đất, sau đó chia làm hai phe, một phe cho rằng nên hợp tác với nhân loại viễn cổ, một phe cho rằng nên chinh phục người Trái Đất.

Thế là hai bên khai chiến, ban đầu Địch Già thuộc phe chinh phục, cũng được gọi là phe hắc ám.

Phe chinh phục chiếm ưu thế, nhưng là chiến lực chủ yếu của người khổng lồ hắc ám, Địch Già đột nhiên đào ngũ, cuối cùng cướp đoạt sức mạnh của chiến hữu, đánh bại tất cả người khổng lồ hắc ám.

Sau đó tà thần Gia Thản Kiệt Ách đến Trái Đất, khiến nhân loại viễn cổ chìm vào mộng đẹp, lúc đó nhân loại đã chọn chìm vào mộng đẹp, không phản kháng.

Địch Già và hai vị chiến hữu đã chọn tôn trọng ý chí của nhân loại viễn cổ, nhường Trái Đất cho tà thần.

Còn hắn và chiến hữu để lại cơ thể trên Trái Đất, ý thức tiến vào vũ trụ khám phá.

Trái Đất bước vào bóng tối dài đằng đẵng, không biết qua bao lâu, Trái Đất khôi phục bình thường, xuất hiện nhân loại hiện đại.

Cơ thể của Địch Già và người Trái Đất Đại Cổ dung hợp, đợi đến khi tà thần giáng lâm lần thứ hai, lại một lần nữa khiến nhân loại tiến vào mộng đẹp.

Đại Cổ đã đưa ra lựa chọn khác với Địch Già, cậu đã can thiệp vào nhân loại, ngăn cản mọi người tiến vào mộng cảnh, cuối cùng đại chiến với tà thần.

Cuối cùng trong trận đại quyết chiến, khi người lớn không đủ sức, trẻ em trên toàn thế giới đã biến thành ánh sáng, giúp Địch Già đánh bại tà thần.

Nhưng sau khi tà thần biến mất còn có người khổng lồ hắc ám bị phong ấn.

Năm đó Địch Già đã phản bội họ, bây giờ người khổng lồ hắc ám tỉnh lại, tìm Địch Già tính sổ.

Tuy hiện tại linh hồn của Địch Già là Đại Cổ, nhưng người khổng lồ hắc ám không quan tâm, chỉ muốn tìm Địch Già tính sổ.

Cuối cùng hai bên bùng nổ đại chiến, Tạp Mật Lạp và oán linh tà thần dung hợp, Địch Già thì mượn ánh sáng cuối cùng còn sót lại của các chiến hữu đã hy sinh để giành chiến thắng.

Những việc Địch Già đã làm là chinh phục, phản bội, thấy chết không cứu, chuồn mất.

Phía sau là những việc Đại Cổ làm, Đại Cổ can thiệp vào nhân loại, đánh bại tà thần, lại đánh bại người khổng lồ hắc ám.

Ta không hiểu tại sao Địch Già lại phản bội người khổng lồ hắc ám.

Chương 3884

Nếu nói hắn quan tâm nhân loại, nhưng cuối cùng lại trơ mắt nhìn nhân loại sa đọa, nhìn tà thần đại thanh tẩy.

Nếu nói hắn không quan tâm nhân loại, vậy tại sao lại phản bội đồng đội.

Rõ ràng nếu đồng đội hợp sức, cũng có sức đánh một trận với tà thần.

Không hiểu.

Đỗ Lan không nghĩ ra tại sao Địch Già Áo Đặc Mạn lại phản bội người khổng lồ hắc ám, kết quả cuối cùng là nhân loại không giữ được, Trái Đất cũng mất, đồng đội cũng chết sạch, bạn gái cũng không còn, rốt cuộc để làm gì.

Sự phản bội của Địch Già mang lại toàn là thất bại, rõ ràng ban đầu là từ một thắng lợi đi đến một thắng lợi khác.

Sau khi phản bội, ngoài việc đánh bại các chiến hữu cũ, sau đó là từ một thất bại đi đến một thất bại khác, cuối cùng để lại cơ thể, xám xịt rời khỏi Trái Đất.

Đỗ Lan cho biết Địch Già rốt cuộc muốn làm gì.

Lẽ nào giống như các tác phẩm Biến Hình Kim Cương, Avatar, Kẻ Hủy Diệt, nhân vật chính phải phản bội chủng tộc của mình, đi giúp đỡ người khác.

Giúp xong, lại càng ngày càng tồi tệ, hai đầu không phải là người.

Nếu là ta, nếu thật sự quan tâm nhân loại, thì trước tiên giải quyết nội chiến Ultraman, thống nhất tư tưởng, sau đó chinh phục nhân loại, quản lý Trái Đất, đề bạt nhân loại.

Với sức chiến đấu của Địch Già dù không làm được hoàng đế, làm một vị cộng chủ cũng không thành vấn đề.

Nhưng hắn lại nhảy qua nhảy lại, cũng không biết để làm gì, cuối cùng ngay cả cơ thể cũng không cần, để lại cho Đại Cổ.

Bận rộn nhiều như vậy, đánh chết nhiều chiến hữu như vậy, cuối cùng chẳng được gì.

Đỗ Lan nghĩ về câu chuyện của Địch Già, thật sự không nghĩ thông, một ván bài tốt lại đánh nát bét.

Nếu Địch Già trở thành cộng chủ của người khổng lồ, cuối cùng tà thần đến, phút chốc sẽ bị quân đội Ultraman đánh tan, căn bản không phải là chuyện.

Đương nhiên nếu Địch Già thật sự làm gọn gàng như vậy, phía sau cũng không có chuyện gì của Đại Cổ nữa.

Bất kể Địch Già rốt cuộc tại sao lại phản bội, nhưng sự tồn tại của Địch Già đúng là Cựu Nhật Chi Phối Giả.

Sự tồn tại chi phối nhân loại trong số các Cổ thần được gọi là Cựu Nhật Chi Phối Giả.

Tại sao là cựu nhật.

Bởi vì hiện tại họ không chi phối, vì các loại nguyên nhân mà giữ khoảng cách với nhân loại.

Đỗ Lan nói: Thần thoại là như vậy, chính là phải dùng một thiết lập để giải thích một thiết lập khác, rất dễ tự mâu thuẫn.

Cựu Nhật Chi Phối Giả lợi hại như vậy, tại sao hiện tại xung quanh chúng ta không có Cựu Nhật Chi Phối Giả.

Câu chuyện phải giải thích, liền nói là vì chiến tranh, Cựu Nhật Chi Phối Giả thua, đều trốn đi, cho nên nhân loại tự do rồi.

Thế rồi Cổ thần và Cổ thần đánh nhau.

Vậy ai chiến đấu lực mạnh, ai chiến đấu lực yếu.

Lại phải tiếp tục bịa.

Đỗ Lan biết bịa chuyện không phải là việc dễ dàng, giống như lựa chọn của Địch Già có rất nhiều điểm bất hợp lý, nhưng để cho Đại Cổ lên ngôi, cũng chỉ có thể thiết kế bản thân Địch Già thành một kẻ hữu dũng vô mưu, cuối cùng mất tất cả.

Sau đó Đại Cổ lên sân, mang lại cho câu chuyện một kết cục hoàn toàn mới.

Cuối cùng câu chuyện, người lớn đều chìm đắm trong mộng đẹp của tà thần, đối với hành vi Đại Cổ ngăn cản họ tiến vào mộng cảnh có tâm lý phản nghịch.

Người lớn nguyện ý chết trong mộng đẹp, cho nên trận đại quyết chiến là ánh sáng của trẻ em đã cứu Đại Cổ, người lớn đã hết hy vọng.

Người lớn không thể tha thứ cho hành vi của Đại Cổ, cũng chỉ có trẻ em tiếp tục ủng hộ Đại Cổ.

Đỗ Lan thầm nghĩ có lẽ Địch Già chính là thấy không quen việc mình làm gì cũng sẽ gây ra oán hận, cho nên trực tiếp bỏ chạy.

Làm nhiều sai nhiều, không làm không sai.

Một khi đã làm việc, sẽ bị người ta chất vấn.

Giống như Địch Già ở một vũ trụ khác xa xôi, vẫn bị ta ở vũ trụ này chất vấn.

Nếu Địch Già thật sự làm theo suy nghĩ của ta, trước chỉnh hợp nội chính người khổng lồ, sau đó chinh phục người Trái Đất, lại đề bạt người Trái Đất, vậy hắn chắc chắn cũng sẽ bị chất vấn là chủ nghĩa thực dân, kẻ xâm lược.

Thay vì bị chất vấn, không bằng trực tiếp bỏ chạy, không làm gì cả, chất vấn cũng chỉ đến thế thôi.

Ẩn thế không ra quả thực là một cách hay để được yên tĩnh, không quản gì cả, xa rời hồng trần, nhảy ra ngoài tam giới, không ở trong ngũ hành.

Đỗ Lan vẫn đang nghĩ về chuyện của Địch Già, nhưng rất nhanh hắn đã điều chỉnh tâm trạng, dù sao lần này hắn ra ngoài là để tìm những người sống sót khác, hy vọng tập hợp sức mạnh của mọi người.

Nhưng trước khi tập hợp, trước tiên dùng Ultraman dọa họ một phen.

Ultraman cao năm mươi mét đứng trên đảo, quả thực là hạc giữa bầy gà, quá cao, chỉ cần tầm nhìn thoáng một chút là có thể thấy.

Quái vật trước đó nhiều nhất cũng chỉ khoảng mười mét, căn bản không thể so sánh với Ultraman.

Ngay cả thiên tiên cũng cảm nhận được năng lượng bất thường đó, họ đứng trên mái cung điện, kinh ngạc nhìn sự tồn tại cao năm mươi mét bắt mắt.

Đã biến thân rồi, thì thử uy lực trước đi, bắn vào biển.

Đỗ Lan ra lệnh cho hai người khổng lồ phóng tia sáng ra biển.

Vút, hai người đồng thời giơ tay, phóng ra ánh sáng.

Tia sáng xuyên qua bầu trời trên rừng rậm, thẳng tắp bắn vào mặt biển, gây ra một vụ nổ lớn.

Ánh sáng chói lòa, tiếng động dữ dội, còn có sóng xung kích từ mặt biển quét lên đảo.

Tất cả mọi người đều bị thu hút sự chú ý, không khỏi tìm kiếm nguồn gốc của động tĩnh, nhìn thấy sự tồn tại của người khổng lồ.

Đây là thiên tiên.

Tá Thiết sững sờ nhìn người khổng lồ lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Người bản địa cũng không nhận ra, Mai cũng chưa từng thấy thứ này, đây dường như không phải là tập hợp của người và thực vật, khí trên người người khổng lồ hoàn toàn xa lạ.

Lẽ nào đây chính là Cổ thần.

Điển Tọa nhớ lại câu chuyện của Đỗ Lan, sau đó hắn phát hiện Manh Kiếm Khách lại dùng tay che mắt, không khỏi hỏi: Sư phụ, ngài sao vậy.

Chói mắt quá.

Nhìn bằng mắt thường không chói mắt, nhưng quan sát bằng khí, khí của Ultraman quả thực là ánh sáng vạn trượng.

Manh Kiếm Khách không nhịn được nói: Đây là quang chi cự nhân.

Mọi người đều không thấy ánh sáng, nhưng khí quả thực có một cảm giác bị thiêu đốt.

Khí của người khổng lồ quá mạnh, cho nên khí của chúng ta có một cảm giác bị bốc hơi.

Mai nghiêm túc nói: Ta nghĩ bây giờ người trên toàn đảo đã phát hiện ra họ, người khổng lồ muốn chúng ta phát hiện.

Những người sống sót ở các nơi trên đảo cũng đã phát hiện ra người khổng lồ, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào một chỗ.

Tố Tử không nhịn được khẽ hỏi Địch Ny Toa: Đây là Cổ thần sao.

Địch Ny Toa thầm nghĩ đây là Ultraman, nhưng nếu phải nói, cũng có chút giống Cổ thần, liền trả lời: Phải.

Ultraman thử tài một chút, thể hiện thực lực của Cổ thần, sau đó thu nhỏ thành nhân gian thể.

Một người là Hoa Khôi, một người là gã to xác, về hình tượng nhân gian thể mà nói cũng không tệ, rất phù hợp.

Đương nhiên còn có một Địch Già, bị Đỗ Lan giấu trong vực sâu của khí, để Họa Mi Hoàn nhìn vào.

Đỗ Lan dẫn hai nhân gian thể đi tìm những người sống sót khác trên đảo, những người có thể sống sót qua đêm đầu tiên đều là cao thủ.

Người không có thực lực đều đã bị đánh chết, hiện tại sống sót chỉ có hai nhóm, một nhóm là sơn tặc, một nhóm là kiếm hào.

Vận may của sơn tặc không tốt, trực tiếp gặp phải tiên nhân, nhưng hai anh em họ vẫn rất bền đòn.

Em trai bị ném vào hố làm phân bón, anh trai bị bắt đi làm dược liệu thái âm bổ dương.

Nhưng em trai đã cứng rắn bò ra khỏi hố vạn người, anh trai cũng đang nhẫn nại.

Anh em họ từ nhỏ đã khổ mệnh, trải qua sự đàn áp điên cuồng của xã hội, vẫn kiên cường sống sót.

Chưa đến cuối cùng, họ tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Bên kia là kiếm hào, bản thân hắn vì không tìm được đối thủ mới vào tù, thực lực của hắn tự nhiên là đỉnh cấp.

Dọc đường gặp quái vật, đều bị hắn chém như chém dưa thái rau.

Hiện tại hắn vẫn chưa gặp tiên nhân, đã sống sót.

Chương 3885

Đỗ Lan đi dạo trên đảo, gặp quái vật, liền để hai nhân gian thể đi chiến đấu.

Thần lực của Lục Thái Lang được giải phóng thêm một bước, hắn nhặt đá vèo vèo ném ra, giống như đạn pháo.

Vốn là một gã khờ to xác, chỉ biết cận chiến, không biết phát huy ưu thế của mình.

Bây giờ đã khai khiếu, học được cách tận dụng sức mạnh.

Tấn công tầm xa mới là bí quyết xưng vương của nhân loại.

Đỗ Lan hoàn toàn tán thành việc Lục Thái Lang sử dụng tấn công tầm xa, ném đá ra cảm giác như sao băng.

Ngươi có thể thử bao bọc khí lên đá, tăng độ cứng của đá.

Đỗ Lan chỉ đạo đối phương vận dụng khí, nói: Sau đó ngươi còn có thể thử điều chỉnh mật độ của khí, hình thành sự chênh lệch áp suất khí, như vậy áp suất cao đẩy áp suất thấp có thể liên tục gia tốc, cuối cùng tốc độ có thể đột phá tốc độ âm thanh.

Bao bọc khí, chênh lệch áp suất khí, là kỹ thuật trăm lần không sai với bất kỳ năng lượng có tính lưu động nào.

Theo lý luận của Đông Đại, khí hình thành vạn vật, nguyên lý nội tại chính là thiên lý.

Thiên lý chính là đạo, chính là tự nhiên, dù sao mọi thứ thuận theo tự nhiên, không cần bất kỳ sự kiểm soát nhân tạo nào, khí sẽ tự nhiên hình thành vạn vật.

Về quan hệ tương hỗ giữa khí và khí thì không biết, tóm lại là thiên đạo sắp đặt thế nào, khí sẽ vận chuyển thế đó.

Trong khoa học, thứ tạo thành vạn vật là hạt, vậy tại sao hạt lại sắp xếp thành hàng mà không biến thành một đống cát rời rạc.

Bởi vì giữa các hạt tồn tại lực tác dụng.

Giữa các hạt có lực tương tác mạnh và lực tương tác yếu, hai loại sức mạnh này tác dụng ở cấp độ vi mô, tạo thành các hạt cơ bản nhất, giúp thế giới được ổn định.

Trong vật lý học, giữa lý thuyết và hiện thực tồn tại lực tác dụng.

Bất kỳ quy tắc nào cũng thông qua lực để can thiệp vào sự biến đổi của vật chất, đương nhiên cũng có thể gọi là làm công.

Vậy trong huyền học, vạn vật đều do khí tạo thành, thiên đạo làm thế nào để can thiệp và vận chuyển khí.

Giữa khí và khí có tồn tại một loại lực không.

Bốn lực cơ bản của vật lý học: lực vạn vật hấp dẫn, mọi vật thể có khối lượng đều sẽ tạo ra lực hấp dẫn, tương tác lẫn nhau.

Lực điện từ, mọi hạt mang điện đều sẽ tạo ra lực điện từ.

Lực hạt nhân mạnh, các hạt hình thành hạt nhân nguyên tử đều bị ảnh hưởng.

Lực hạt nhân yếu, đây là nguyên nhân chính dẫn đến sự phân rã của nguyên tử.

Bốn lực cơ bản tương tác lẫn nhau, hình thành một thế giới ổn định.

Vậy khí trong huyền học vận chuyển như thế nào.

Thường cho rằng khí có hai trạng thái, một là dương khí hoạt động, một là âm khí trơ, âm khí và dương khí không ngừng chuyển hóa lẫn nhau, dương cực sinh âm, âm cực sinh dương, sự chuyển biến này vẫn luôn diễn ra.

Thứ hình thành vật chất chính là âm khí, ổn định, bình tĩnh, nhưng vật chất không lúc nào không tiêu vong, chính là từ âm khí ổn định biến thành dương khí hoạt động, người chết rồi, chính là âm khí ổn định biến thành dương khí hoạt động.

Đồng thời âm khí và dương khí lại vì tỷ lệ khác nhau, biến hóa ra kim mộc thủy hỏa thổ.

Cho nên khí chính là khí, sự biến hóa của khí là nội tại.

Không giống như hạt cần sức mạnh bên ngoài để ràng buộc, khí chính là sự chuyển hóa âm dương không ngừng bên trong, chỉ là giai đoạn chuyển hóa khác nhau, đã hình thành vạn vật.

Có thể nói sau khi Bàn Cổ khai thiên, tổng lượng khí là nhất định, nhưng khí không ngừng biến hóa, duy trì sự cân bằng của dương khí và âm khí, thế giới chưa bao giờ hoàn toàn ổn định, nhưng cũng chưa bao giờ hoàn toàn hoạt động.

Âm dương cứ từ từ biến hóa, không cần lực bên ngoài ảnh hưởng, sự biến hóa nội tại của khí đã đủ rồi.

Nhưng nếu ý chí và quyết tâm của con người đủ mạnh, cũng có thể ảnh hưởng đến khí, đảo ngược sự biến hóa của khí.

Cho nên phải tìm kiếm sức mạnh từ bên trong của khí.

Đỗ Lan cho biết huyền học thường tìm kiếm sức mạnh bên trong, còn vật lý thường tìm kiếm sức mạnh bên ngoài.

Một vật nếu không có sức mạnh bên ngoài làm công, có thể duy trì trạng thái tương đối tĩnh.

Phải có sức mạnh bên ngoài làm công mới có thể phá vỡ trạng thái

này.

Nhưng theo cách nói của huyền học, cho dù vật thể duy trì trạng thái tương đối tĩnh, bên trong cũng đang xảy ra sự biến hóa âm dương.

Vật lý cần ngoại lực làm công, nhưng huyền học chỉ cần tinh thần lực là có thể thay đổi sự biến hóa nội tại của khí, cho nên vẫn là huyền học đơn giản tiện lợi hơn.

Đỗ Lan cho biết làm công bên ngoài rất khó, luyện tập tinh thần lực chỉ cần dựa vào chính mình là được.

Đương nhiên luyện tập tinh thần lực cũng không dễ, nếu không hơn một trăm tử tù cũng sẽ không chỉ có mười người nổi bật, bởi vì ý chí lực phải khắc phục bản năng.

Bản năng sợ hãi muốn chạy, ý chí lực lại muốn xông lên.

Bản năng lười biếng sợ đau, ý chí lực thì không cần thuốc tê cũng có thể cạo xương chữa thương.

Ý chí lực phải vượt qua bản năng, không phải ai cũng làm được.

Chỉ có làm được điểm này, mới có thể điều khiển khí.

Mỗi người trong cơ thể đều có khí, đồng thời có cả âm khí trơ và dương khí hoạt động, cơ thể không lúc nào không xảy ra hiện tượng âm cực sinh dương, âm khí ổn định cơ thể không ngừng chuyển hóa thành dương khí, điều này đại diện cho sự tiêu vong của sinh mệnh.

Tuy con người có thể thông qua ăn uống để bổ sung một số âm khí, nhưng bổ sung không thể theo kịp tiêu hao.

Nhưng nếu học được cách điều khiển khí, có thể khống chế dương khí giải phóng trong cơ thể, hít dương khí trở lại cơ thể, giống như hô hấp, hít lại khí đã thở ra, tiến hành tái sử dụng.

Đỗ Lan giới thiệu thuật tu luyện cho hai nhân gian thể.

Các ngươi có biết phương pháp tu luyện hít khí trở lại để tái sử dụng này gọi là gì không.

Hoa Khôi nói: Lúc ở Cát Nguyên tôi có nghe nói, Đông Đại có tiên nhân, có thể không dùng miệng mũi để thở, mà dùng da để thở, cái này gọi là thai tức thuật, giống như em bé trong bụng mẹ, em bé trong bụng mẹ không dùng miệng mũi để thở, do đó mà có tên.

Cái tái sử dụng mà ngài nói, có phải là thai tức thuật không.

Không hổ là hoa khôi Du Quách, kiến thức không tồi, đây chính là thai tức thuật.

Lầu xanh của Mạc phủ gọi là Du Quách, phụ nữ bán hoa gọi là du nữ.

Cát Nguyên là địa danh, Cát Nguyên Du Quách chính là lầu xanh được xây dựng ở Cát Nguyên.

Kỹ thuật hô hấp trong bụng mẹ, gọi tắt là thai tức thuật, không dùng miệng mũi để thở, thông qua chuyển hóa khí để thu được năng lượng.

Làm chậm tốc độ chuyển hóa của khí, kéo dài tuổi thọ của mình.

Nếu thật sự có thể xây dựng một hệ thống âm cực sinh dương, dương cực sinh âm trong cơ thể mình, cơ thể có thể tồn tại độc lập với hệ thống lớn của tự nhiên, có thể nói là bất lão bất tử.

Nhưng điều này rất khó làm được, bởi vì sức tính toán của con người không bằng tự nhiên, âm cực sinh dương là hiện tượng tự nhiên, hiệu suất rất cao.

Việc dương cực sinh âm do con người làm ra xa xa không bằng, cho nên cuối cùng vẫn phải chết.

Đây cũng là nguyên nhân xuất hiện ngoại đan chi thuật, phải dùng ngoại vật để bù đắp khí thiếu hụt của mình.

Tôi nghe nói ở Du Quách, còn có một loại phương pháp tu luyện thái âm bổ dương, chính là một nam một nữ hai người tu luyện.

Hoa Khôi nói.

Đỗ Lan cười nói: Tôi nhìn ra rồi, cô chính là tu luyện như vậy, hấp thụ khí của đàn ông để bù đắp tổn thất của mình.

Đây đúng là một phương pháp tu luyện, thuộc một loại phòng trung thuật, thực ra cũng là ngoại đan chi thuật, không thể lâu dài.

Bởi vì khí của hai người vẫn là hao tổn lớn hơn bổ sung.

Tại sao Hoa Khôi có thể giết nhiều đàn ông như vậy.

Chính là vì nàng hấp thu tinh hoa của đàn ông, nắm giữ sức mạnh rất lớn.

Nàng tiếp tục nói: Tôi còn nghe nói có một loại phương pháp tu luyện, gọi là chu thiên, nhưng không biết có thật sự tồn tại không.

Chu thiên có tồn tại.

Chu thiên chính là khống chế khí hấp thụ khí từ tự nhiên để bổ sung cho mình, hiệu suất không cao, nhưng cũng có thể kéo dài tuổi thọ.

Gần giống thai tức thuật, chỉ là thai tức thuật là tái sử dụng khí của chính mình, chu thiên là thu thập khí có thể sử dụng từ không gian xung quanh.

Đỗ Lan cho biết phương pháp tu luyện rất nhiều, nhưng có thể thành tiên thì không có.

Chương 3886

Con người sống, sinh mệnh không ngừng trôi đi, cho đến khi chết.

Tu luyện chính là đảo ngược quá trình tự nhiên này, thông qua các phương pháp khác nhau để giữ khí của mình ở lại trong cơ thể, không đi vào vòng tuần hoàn chuyển hóa, để đạt đến cảnh giới trường sinh bất tử.

Bất kể là thai tức thuật, phòng trung thuật, hay chu thiên thuật, mục đích cuối cùng đều là khai nguồn tiết lưu.

Thai tức thuật là tiết lưu, hấp thu lại khí mình phát tán ra để tái sử dụng.

Đây là tự tu hành, một mình là được.

Phòng trung thuật và chu thiên thuật thuộc về khai nguồn, một là đoạt khí từ cơ thể người khác, một là hấp thụ khí từ môi trường xung quanh.

Ngoại đan thuật thì khác, đây là việc cướp đoạt khí của người khác một cách hệ thống.

Phòng trung thuật là kẻ giết người hàng loạt, hút xong một người lại hút người tiếp theo.

Ngoại đan thuật thì có kế hoạch, có tổ chức cướp đoạt quy mô lớn.

Kẻ giết người hàng loạt có nỗ lực đến đâu, một ngày cũng không giết được mấy người, nhưng tổ chức quân đội một ngày có thể tiêu diệt hàng nghìn, hàng vạn người.

Ngoại đan thuật chính là dùng kỹ thuật để hấp thụ nhân khí trên quy mô lớn, phạm vi lớn hơn, phá hoại lớn hơn.

Hoa Khôi tiếp đón đủ loại khách, kiến thức rộng.

Ở thời đại Mạc phủ, rất nhiều võ sĩ lợi hại đều là khách quen của Du Quách, tiêu tiền trên phố hoa.

Hoa Khôi tiếp đãi đều là những người có thân phận, có học vấn, để tiếp đãi tốt họ, Hoa Khôi cũng phải nỗ lực học tập, nâng cao bản thân, nếu không căn bản không có ngôn ngữ chung.

Hoa Khôi cũng nghe nói không ít thuyết dưỡng sinh, nhưng nàng chỉ thực hành qua phòng trung thuật.

Bây giờ nàng và Lục Thái Lang biến thành nhân gian thể, phải biết tận dụng khí của mình.

Cảm nhận khí mình phóng ra, dùng quyết tâm chưa từng có để khống chế, quyết tâm lớn đến đâu, có thể khống chế khí lớn đến đó.

Quyết tâm đủ lớn, thậm chí có thể đảo ngược âm dương của khí.

Bao bọc khí lên vũ khí.

Vũ khí của Hoa Khôi chính là trâm cài tóc của nàng, khí trực tiếp đốt cháy trâm cài tóc, đây là chiêu thức thuộc tính hỏa.

Không tệ, cô học rất nhanh.

Đỗ Lan nói: Trong quá trình biến hóa âm dương xuất hiện thuần âm, thuần dương, thiếu âm, thiếu dương với tỷ lệ khác nhau, tỷ lệ khác nhau mà sinh ra kim mộc thủy hỏa thổ, của cô chính là sức mạnh thuộc tính hỏa.

Hoa Khôi tò mò hỏi: Nếu khí của mọi người đều giống nhau, tại sao lại có các thuộc tính kim mộc thủy hỏa thổ khác nhau.

Đương nhiên là vì cơ thể và tính cách mỗi người không giống nhau, cho nên tỷ lệ âm dương không thể hoàn toàn nhất trí, sự khác biệt nhỏ sẽ hình thành các thuộc tính khác nhau.

Đỗ Lan nói: Bất kể là kim mộc thủy hỏa thổ, nguyên lý bản chất là như nhau, đều là dùng quyết tâm khống chế khí, làm chậm sự tiêu tán của khí, là kỹ xảo khống chế khí.

Vậy các thuộc tính có thể chuyển hóa lẫn nhau không.

Chắc chắn là có thể, nhưng cần rất nhiều khí để làm được.

Đỗ Lan nói.

Vừa nói chuyện, rất nhanh đã gặp được kiếm hào và tên đao phủ của hắn.

Hai người phối hợp rất tốt, đã xây dựng được mối quan hệ tin tưởng.

Kiếm hào không phải người xấu, chỉ là một võ si.

Vì không tìm được đối thủ mà gây rối, mới bị bắt phán hình.

Chỉ cần có đối thủ, hắn sẽ một lòng một dạ đối địch.

Đỗ Lan, một mình ngươi lại trông coi hai tử tù.

Người giám sát họ đâu.

Đao phủ của kiếm hào là một kiếm khách trẻ tuổi trông rất lạnh lùng, tên là Phó Tri.

Người giám sát của Hoa Khôi đang ở trong thôn, người giám sát của Lục Thái Lang đã bị hắn giết rồi.

Đỗ Lan nói: Tôi đang đi tìm người sống sót, chuẩn bị tập hợp sức mạnh của mọi người cùng nhau đối phó với kẻ địch mạnh.

Kiếm hào hỏi: Kẻ địch mạnh.

Ngươi nói quái vật trên đảo này sao.

Nếu nói là quái vật, một mình ta là đủ đối phó rồi.

Không chỉ là quái vật, còn có kẻ địch tên là tiên nhân, những tiên nhân này là quái vật đội lốt người, dùng kiếm chém không chết, chỉ có thể sử dụng một loại sức mạnh tên là khí mới có thể khắc chế.

Bây giờ mọi người đều đang học khí trong thôn, các ngươi cũng đi đi.

Đợi sức mạnh tập hợp lại, chúng ta có thể đi phản công kẻ địch.

Đỗ Lan nói.

Khí.

Ngươi nói gì, hoàn toàn nghe không hiểu.

Kiếm hào sờ cằm, lục lọi trong kho ký ức của mình, hoàn toàn không có nội dung gì về khí.

Phó Tri thì hỏi: Trong thôn có ai.

Điển Tọa, Sĩ Viễn, Tá Thiết, Tiên Thái, Địch Ny Toa.

Còn có ninja Không Động Họa Mi Hoàn, người núi Nô Khải, thánh đồng Tố Tử, ninja Khuynh Thành Giang, và hai người bản địa, cô bé Mai và người cây.

Đương nhiên tôi và Hách Y, Lục Thái Lang có nhiệm vụ tìm kiếm người sống sót trên đảo, và dẫn các ngươi đến thôn.

Đỗ Lan giới thiệu.

Chỉ có họ thôi sao.

Phó Tri thầm nghĩ lúc lên đảo có mười một tử tù và mười hai võ sĩ, tập hợp lại không được một nửa, xem ra tình hình thật sự không ổn.

Các ngươi cũng đến thôn đi, ở đó còn có chút hoa quả và nước ngọt, còn có chăn nệm, có thể nghỉ ngơi dưỡng sức.

Kiếm hào vẫn đang suy nghĩ về vấn đề khí, hỏi: Khí mà ngươi nói rốt cuộc là thứ gì.

Đỗ Lan nói: Lục Thái Lang, ngươi biểu diễn một chút.

Vâng.

Lục Thái Lang hai tay nắm quyền, đứng tấn trung bình, hét lớn lên: A Theo tiếng hét như sấm, khí trong cơ thể hắn bùng phát từng đợt, quần áo không gió mà bay, bụi bặm xung quanh bay múa, những viên đá vụn dưới chân càng lơ lửng phản trọng lực.

Xung quanh hắn xuất hiện từng đợt ánh sáng vàng lúc sáng lúc tối như hơi thở, đây chính là hình thức biểu hiện của khí.

Kiếm hào có thể cảm nhận được chiến lực mạnh mẽ, lỗ chân lông đều mở ra, đây chính là sức mạnh mà mình vẫn luôn tìm kiếm.

Kiếm hào cũng đã đến giai đoạn sử dụng khí, chỉ là hiện tại hắn vẫn chưa biết sự tồn tại của khí, chỉ biết sức mạnh của mình vượt xa người thường, bây giờ hắn đã hiểu sự bất thường của mình chính là do khí tạo ra.

Ha, ra là vậy, ra là vậy, như vậy ta không thể không đến thôn rồi.

Thôn ở đâu.

Đỗ Lan chỉ đường, nói: Đi về phía đó, xuyên qua khu rừng là đến.

Vậy ta đi.

Kiếm hào đi thẳng.

Đao phủ bất đắc dĩ đi theo.

Đỗ Lan lại đi tìm những người sống sót khác, thực ra chỉ còn lại người cuối cùng, chính là Đồng Mã đang nằm vùng ở nhà Sơn Điền, cũng chính là em trai của sơn tặc vương.

Hắn và anh trai vận may không tốt, trực tiếp gặp phải tiên nhân, không có sức đánh trả.

Sao mình có thể chết ở đây.

Là tầng lớp đáy xã hội, Đồng Mã có ham muốn sống sót mãnh liệt, tuy năng lực của hắn không bằng anh trai, nhưng quyết tâm sống sót tuyệt đối không yếu.

Ngoài xã hội, hắn và anh trai đã nếm đủ mọi khổ cực, từ nhỏ đã ăn không đủ no, tuổi còn nhỏ đã trở thành sơn tặc.

Anh trai vì thiên phú tốt, đã chém giết ra một con đường máu trong giới sơn tặc, trở thành sơn tặc vương.

Sau đó anh trai sắp xếp em trai đến nhà Sơn Điền học tập, làm nội gián.

Phải nói rằng cặp anh em này thật sự là tấm gương đầy nghị lực, từ hai bàn tay trắng trở thành một phương cường giả, hơn nữa lúc mạnh nhất cũng không lạc quan mù quáng.

Biết rằng sự nghiệp sơn tặc không thể lâu dài, hai anh em không thể cùng ở trên núi, thế là em trai đi làm võ sĩ, anh trai tiếp tục làm sơn tặc.

Kết quả sơn tặc bị tiêu diệt, anh trai bị bắt.

Vốn dĩ em trai muốn cứu người, kết quả cả hai đều lên Cực Lạc Đảo.

Ngoài việc không ngờ đến chuyện Cực Lạc Đảo, sự sắp xếp của hai anh em thực ra không có vấn đề gì.

Đáng tiếc kế hoạch không bằng thay đổi.

Đồng Mã bị tiên nhân ném vào một cái hố toàn người chết, những người chết này đều đã bị hút khô, khu rừng xanh tươi này chính là nhờ sự nuôi dưỡng của người chết.

Bám vào thi thể trên vách hố, Đồng Mã không có chút gánh nặng tinh thần nào, vì từ nhỏ hắn đã quen thấy thi thể, chết đói, chết rét, bị võ sĩ chém thử đao chết.

Chương 3887

Quá nhiều, quá nhiều, chính hắn cũng không đếm xuể.

Chẳng qua chỉ là thi thể mà thôi, hắn sớm đã chai sạn rồi, điều duy nhất hắn sợ là chính mình cũng biến thành thi thể.

Vừa bò ra khỏi hang, hắn đã cảm thấy ba bóng đen bao phủ mình, bản năng phản kích.

Đừng căng thẳng, là tôi.

Đỗ Lan nói: Sao cậu lại rơi xuống hố vậy.

Đồng Mã ngẩng đầu nhìn thấy là Đỗ Lan cùng lên thuyền với mình, là người quen, nhưng hắn vẫn cảnh giác.

Vào lúc này, bất kỳ ai cũng có thể là kẻ thù.

Huống chi mình còn là một võ sĩ giả, chắc chắn là không thể bị bại lộ.

Đi theo tôi đi, tôi đưa cậu đến thôn ăn chút gì đó.

Đỗ Lan nói.

Thôn.

Phải, thôn, trên đảo này vốn có cư dân, chỉ là không biết đã đi đâu, nhưng vật tư của dân làng vẫn còn, chúng ta có thể sử dụng.

Đồng Mã không khỏi nhìn về phía hố sau lưng, thầm nghĩ dân làng e là đều ở trong đó rồi.

Thực ra trong hố chỉ có một nửa dân làng, còn một số dân làng đã biến thành cây hình người, tụ tập bên ngoài tường cung.

Đồng Mã bò ra từ trong biển máu núi thây rất bình tĩnh, tuy lo lắng cho sự an nguy của anh trai, nhưng hiện tại quả thực nên hợp với đại bộ đội trước, tùy cơ hành sự.

Nếu không chỉ dựa vào mình không thể chống lại quái vật trên đảo, mình phải sống sót trước đã.

Tôi đi cùng các người đến thôn trang.

Đồng Mã nói.

Đi thôi, tôi đã đi một vòng lớn rồi, cậu hẳn là người sống sót cuối cùng.

Đỗ Lan nói: Số người sống sót cuối cùng không được một nửa.

Đồng Mã nói: Trên đảo này quá nhiều quái vật.

Phải, chúng ta mới dừng lại một chút, chúng lại vây đến rồi.

Đỗ Lan ngẩng đầu đã thấy một đám quái vật mới bao vây đến.

Những con quái vật này được thần tiên gọi là táo thần, là loại lính tạp có số lượng đông nhất.

Trên lính tạp còn có một loại tồn tại, gọi là đạo sĩ.

Tuy chỉ là một Cực Lạc Đảo nhỏ, nhưng cũng có ba cấp quản lý, tiên nhân cao cao tại thượng phụ trách ra lệnh, đạo sĩ phụ trách quản lý, táo thần thì phụ trách thực thi.

Những táo thần này tuy trông cao lớn kỳ dị, nhưng sức chiến đấu có hạn, phổ biến chỉ là công cụ vật lý, dựa vào cơ thể kỳ dị, dùng đuôi, cánh tay co duỗi và các cơ quan khác để thực hiện những đòn tấn công bất ngờ, hiểm hóc.

Còn đạo sĩ thì có thể sử dụng khí để tấn công.

Đồng Mã thấy mình bị bao vây rất bất đắc dĩ, không biết nên làm thế nào.

Sức chiến đấu của hắn không mạnh lắm, bình thường đều là anh trai phụ trách chiến đấu, mình phụ trách bày mưu tính kế.

Không cần sợ, giao cho Hách Y và Lục Thái Lang.

Đỗ Lan nói: Các ngươi đi đi.

Hai vị nhân gian thể Ultraman xông ra, họ tuy trông giống người, nhưng thực ra là Cổ thần đội lốt người.

Kẻ chinh phục hắc ám đến từ chòm sao Lạp Hộ, là kẻ địch mạnh của nền văn minh viễn cổ.

Hai người nhanh chóng xông lên, triển khai chém giết kẻ địch.

Trong tay Hoa Khôi cầm một cây roi do khí tạo thành, Lục Thái Lang lúc thì dùng nắm đấm, lúc thì ném đá, cả hai đều có thể đánh gần lẫn đánh xa.

Táo thần dù sao cũng là xương thịt, đầu roi siêu âm thanh quất ra, đánh nát thịt của quái vật thành bùn.

Tiếng xé gió lách tách vang lên, quái vật giống như bị cắn một miếng, cơ thể liền xuất hiện một lỗ hổng, mặt đất và khu rừng xung quanh đều bị nhuốm đỏ bởi máu thịt.

Mạnh quá.

Đồng Mã ngây người, chỉ cảm thấy hai tử tù này không phải mạnh bình thường.

Trước đây họ có lợi hại như vậy sao.

Đồng Mã nhớ năng lực của Hoa Khôi chỉ là quyến rũ đàn ông giết người cho mình, sau đó lại đâm sau lưng giết chết người đàn ông, trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Gã Lục Thái Lang đó thì đúng là rất lợi hại, sức mạnh vô cùng, tay không có thể bóp nát sọ của kẻ địch.

Tóm lại Đồng Mã rất kinh ngạc.

Trận chiến kết thúc rất nhanh, quái vật bị tiêu diệt toàn bộ.

Nhưng sau quái vật còn có hai đạo sĩ.

Đạo sĩ có khuôn mặt côn trùng, sử dụng khí để tấn công, có thể dễ dàng thi triển chiêu thức tầm xa.

Hai đạo sĩ vung tay là có thể phóng ra lưỡi đao khí, dễ dàng cắt đứt tấm thép.

Nhưng họ đang đối mặt với nhân gian thể, trong cơ thể nhân gian thể tồn tại sức mạnh của Cổ thần.

Đồng Mã nhìn trận chiến giống như đấu pháp, đã không thể hiểu nổi, lẩm bẩm nói: Tại sao lại lợi hại như vậy.

Vì khí.

Đỗ Lan nói: Khí chính là sức mạnh mà kẻ địch sử dụng, thông qua khí có thể điều khiển kim mộc thủy hỏa thổ, có thể thay đổi hình thái cơ thể, khí rất thần kỳ.

Làm sao ngài biết là khí.

Người bản địa nói.

Đỗ Lan nói: Chúng tôi tìm thấy một người bản địa sống trên Cực Lạc Đảo.

Trên hòn đảo này còn có người bản địa.

Không phải toàn là quái vật sao.

Hắn không tin có người bình thường có thể sống sót.

Năng lực sinh tồn của hắn và anh trai đã là hạng nhất, gặp phải kẻ địch cũng toàn quân bị diệt, không thể có ai biết cách sinh tồn hơn họ được.

Nếu nói là quái vật cũng đúng, một trong số họ đã biến thành cây, nhưng vẫn có thể nói chuyện.

Còn có một cô bé, chắc cũng không phải người bình thường.

Đỗ Lan nói: Nhưng họ quả thực rất thân thiện, đã giải thích cho chúng tôi bí mật của kẻ địch, và dạy chúng tôi sử dụng khí.

Đồng Mã hỏi: Cho nên họ mạnh lên là vì khí.

Đúng vậy.

Tôi có thể học không.

Điều này phải xem quyết tâm của cậu, cậu có thể dùng quyết tâm khắc phục bản năng để điều khiển khí trong cơ thể không.

Quyết tâm này phải khiến cậu đưa ra lựa chọn hướng về cái chết mà sống, khiến cậu quên đi đau khổ, quên đi sợ hãi, thậm chí quên cả sự sống, cậu có thể dũng cảm tiến lên để hoàn thành mục tiêu của mình.

Đỗ Lan nói: Chỉ cần có quyết tâm này, cậu có thể khống chế khí.

Đồng Mã thầm nghĩ đây chẳng phải là sức mạnh được đo ni đóng giày cho anh trai sao.

Anh trai cả đời đều nỗ lực để chống lại số phận chết tiệt này, liếm máu trên lưỡi đao là chuyện thường ngày của anh, lúc làm sơn tặc vương anh lúc nào cũng phải đề phòng sự phản bội, tấn công lén, còn có vây quét, từ nhỏ đến lớn, anh chưa bao giờ buông lỏng cảnh giác.

Đối với hai anh em giãy giụa ở tầng lớp thấp nhất, anh trai đã bảo vệ em trai quá tốt, không hy vọng em trai cũng giống mình lúc nào cũng duy trì cảm xúc căng thẳng, cảm giác đó không dễ chịu chút nào.

Nỗ lực như vậy của anh trai, chính là nguyên nhân anh được tiên nhân để mắt đến, tiềm năng của anh rất lớn.

Trận chiến kết thúc, hai đạo sĩ căn bản không phải là đối thủ của nhân gian thể.

Hai người nhanh chóng giết chết chúng, dọn sạch kẻ địch.

Chúng ta đi nhanh thôi, nếu không quái vật lại vây đến.

Miệng Đỗ Lan chính là miệng quạ đen, vừa dứt lời, một tiên nhân mặc trường bào hoa lệ từ trên trời giáng xuống, nhẹ nhàng như lông vũ chặn trước mặt họ.

Ngay cả trong gió cũng có một mùi vị ra vẻ.

Nhìn thấy kẻ địch như vậy, Đồng Mã lập tức nghiêm túc, bởi vì trước đây mình và anh trai cũng gặp phải kẻ địch như vậy, căn bản không đánh lại được.

Đỗ Lan thầm nghĩ gu ăn mặc của mấy tiên nhân này đều lòe loẹt, căn bản không giống người đứng đắn.

Ngươi là tiên nhân.

Đỗ Lan hỏi.

Các ngươi chính là những kẻ gây ra hỗn loạn sao.

Hắn nhìn thi thể xung quanh, những tên lính tạp và đạo sĩ đã chết đều do tiên nhân vất vả tạo ra, không ngờ lại bị đánh hỏng như vậy.

Đúng vậy, chính là chúng tôi.

Chúng tôi đến từ Giang Hộ, Nhật Bản, phụng mệnh Mạc phủ tướng quân tìm kiếm tiên dược trường sinh bất lão, là đội điều tra.

Nếu các người có tiên dược thì giao ra đi, cũng tránh làm tổn thương hòa khí.

Đỗ Lan nói.

Tìm chết.

Nhìn thấy bộ mặt xấu xí không biết xấu hổ mà còn tự hào của những kẻ địch này, tiên nhân tức giận không thể kìm nén, trực tiếp ra tay muốn bóp nát cổ họng Đỗ Lan.

Tuy nhiên Hoa Khôi và Lục Thái Lang nhanh chóng chặn tiên nhân lại, ba người lập tức chiến thành một đoàn.

Tiên nhân thì sao.

Tiên nhân cũng chỉ là ngụy thần, Ultraman mới là Cổ thần.

Tốc độ quyền cước của nhân gian thể cực nhanh, tiên nhân rất nhanh đã không theo kịp.

Chương 3888

Trong các tập phim Ultraman, nhân gian thể của Ultraman đều rất kiềm chế, cơ bản không mấy khi ra tay, cho dù ra tay cũng không dùng toàn lực.

Nhưng Đỗ Lan sẽ không hạn chế chiến đấu của nhân gian thể, họ có thể nhanh bao nhiêu thì nhanh bấy nhiêu, Ái Tăng Chiến Sĩ, Cương Lực Chiến Sĩ bản thân chính là những kẻ xuất sắc trong số người khổng lồ hắc ám, tuy không bằng Địch Già, nhưng cũng là cường giả tốp đầu.

Động tác của hai người cực nhanh, đè tiên nhân ra đánh.

Tiên nhân có thể chữa lành, nhưng không thể một lòng hai việc, lúc chữa lành không thể phản kích, lúc phản kích không thể chữa lành.

Đủ chưa.

Tiên nhân gầm lên: Thi Quỷ Giải.

Lửa giận bùng cháy, tiên nhân biến thành một con quái thú thực vật khổng lồ.

Ép ta phải hiện ra bộ dạng này, các ngươi quả thực có chút bản lĩnh, nhưng cũng chỉ đến thế thôi.

Tiên nhân tức giận nói: Ta là tiên nhân, lũ phàm nhân các ngươi sao dám hỗn xược.

Đỗ Lan nhìn cơ thể khổng lồ, thầm nghĩ thế này cũng không đủ lớn, còn chưa đến mười mét.

Ultraman cao năm mươi mét, đánh nhau thế này đúng là bắt nạt người ta mà.

Sức mạnh thế này cũng dám tự xưng là tiên nhân.

Hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy thần minh cổ xưa thật sự.

Lục Thái Lang, biến thân.

Đỗ Lan muốn thể hiện sức mạnh của Cổ thần.

Biến thân.

Lục Thái Lang trực tiếp biến thành người khổng lồ hắc ám cao năm mươi mét, vì lo lắng giẫm chết người xung quanh, hai chân hắn rời khỏi mặt đất.

Bóng đen dưới chân giống như đám mây đen che trời lấp đất, khiến Đồng Mã ở phía dưới sững sờ.

Đây rốt cuộc là cái quỷ gì, lẽ nào cũng là khí.

Đúng là khí, nhưng đây là lực lượng Cổ thần của toàn bộ vực sâu khí, không phải là khí thông thường.

Tiên nhân cũng khó tin nhìn kẻ địch trước mắt, chiều cao của mình chỉ bằng một phần năm đối phương, vốn còn tưởng Thi Quỷ Giải đã rất lợi hại rồi, không ngờ lại gặp phải một tồn tại còn lợi hại hơn.

Sẽ chết, khi kẻ yếu đối mặt trực diện với Ultraman sẽ có suy nghĩ tuyệt vọng như vậy.

Đánh không lại, hoàn toàn đánh không lại, đây căn bản không phải là tồn tại mà xương thịt có thể địch lại.

Vong linh của những quái thú, người ngoài hành tinh, sinh vật dị thứ nguyên chết dưới tay Ultraman đang ám lấy cơ thể của Ultraman, khiến kẻ địch cảm nhận được sự đáng sợ và bí ẩn của Cổ thần này.

Nhân loại nên có thái độ như thế nào đối với Ultraman.

Tin tưởng hắn có thể cứu rỗi nhân loại.

Hay nghi ngờ Ultraman là kẻ địch.

Ultraman thường không giao tiếp với con người, về cơ bản chỉ xuất hiện để đánh quái thú, đánh xong rồi rời đi.

Vậy thì, làm sao nhân loại phán đoán Ultraman có lợi hay bất lợi cho mình.

Nếu tất cả quái thú bị tiêu diệt hết, liệu Ultraman có trở thành kẻ thù không.

Con người có biện pháp nào để phòng ngừa Ultraman biến thành kẻ thù.

Trong Nexus, nhân loại có người ngoài hành tinh làm chỗ dựa, thái độ đối với Ultraman vô cùng không thân thiện, về cơ bản là xem Ultraman như quái thú.

Cho nên, thứ mà nhân loại tin tưởng là Ultraman sao.

Rõ ràng không phải, họ chỉ tin vào những sinh vật có lợi cho mình mà thôi.

Ví dụ như người hành tinh Mephilas trong phim Shin Ultraman, họ hứa sẽ cung cấp cho nhân loại hệ thống Beta, nhân loại liền sẵn lòng ký hiệp ước với hắn.

Điều nhân loại coi trọng là lợi ích, chứ không phải lợi ích này đến từ Vị khách ghé thăm, hay người hành tinh Mephilas, hay là Ultraman.

Bởi vì nhân loại chỉ tin vào vũ khí trong tay mình, chỉ tin vào chính mình, chứ không tin vào thiện ý từ bên ngoài.

Rốt cuộc, không ai có thể đảm bảo thiện ý sẽ không biến thành ác ý, sấm sét mưa móc đều là sự tồn tại từ ngoại giới, không ai có thể đảm bảo chúng sẽ vĩnh viễn không thay đổi.

Làm sao xác định Ultraman sẽ không lập kế hoạch hủy diệt nhân

loại.

Trong Shin Ultraman, Zoffy đã chuẩn bị hủy diệt nhân loại, chỉ vì nhân loại có tiềm năng trở thành vũ khí.

Vậy thì nhân loại phải hỏi, có tiềm năng cũng là sai sao.

Có tiềm năng thì nhất định sẽ làm chuyện xấu.

Phải bị hủy diệt ư.

Why, Zoffy baby, why.

Cho nên thiện ý của Ultraman có thể thay đổi, bởi vì Ultraman nắm giữ quyền định nghĩa chính nghĩa và tà ác.

Hôm nay nhân loại yếu đuối, nên được định nghĩa là thiện lương.

Ngày mai nhân loại hùng mạnh, có thể sẽ bị Ultraman định nghĩa là tà ác.

Mà Ultraman sẽ làm gì với những nền văn minh ngoài hành tinh tà ác.

Ultraman đời đầu vì một người Baltan xâm lược mà đã tiêu diệt phi thuyền chở hai tỷ người Baltan.

Tại sao Ultraman nắm giữ sức mạnh thì là chính nghĩa, làm gì cũng là chuyện chính nghĩa.

Tại sao nhân loại nắm giữ sức mạnh lại phải bị Ultraman định nghĩa là tà ác.

Cho nên trong Ultraman Tiga, Chính Mộc Kính Ngô đã cướp đoạt ánh sáng của Tiga, hoàn thành kỹ thuật chuyển hóa ánh sáng, tự mình biến thành Ultraman.

Không phải tất cả mọi người đều cho rằng Ultraman là anh hùng, bởi vì không ai có thể đảm bảo Ultraman sẽ mãi mãi không thay đổi, cũng không ai đảm bảo nhân loại sẽ mãi mãi không thay đổi.

Nhân loại muốn phát triển, thời đại muốn tiến bộ, khoa học kỹ thuật muốn đổi mới, vậy làm sao nhân loại có thể đảm bảo con đường phát triển của mình sẽ luôn tuân theo yêu cầu của Ultraman.

Nói tóm lại, trong mắt một số người, Ultraman là anh hùng, nhưng trong mắt những người tin vào chuỗi nghi ngờ, Ultraman tuyệt đối là một Cổ Thần, lại còn là loại Cổ Thần đáng sợ nhất.

Phải thỏa mãn sở thích của Ultraman, nếu không sẽ là tà ác.

Hơn nữa, việc nhân loại khám phá khoa học kỹ thuật cũng sẽ bị Ultraman xem là tà ác.

Bởi vì nhân loại không thể phạm sai lầm, nếu khám phá những lĩnh vực khoa học khó khăn, sẽ bị định nghĩa là thử nghiệm sức mạnh mà mình không thể kiểm soát.

Nhưng quá trình khoa học chính là không ngừng thử và sai, các nhà khoa học không phải pháp sư, không thể biết trước tương lai.

Giống như Edison để tìm ra sợi tóc đèn phù hợp, đã thử nghiệm hàng nghìn loại vật liệu, đó chính là quá trình thử và sai.

Loại bỏ cái sai, tìm ra cái đúng.

Vậy thì đối với những sức mạnh chưa biết, nhân loại tự nhiên cũng phải thử và sai, Ultraman lại chẳng tốt bụng đến mức tự mình cho nhân loại câu trả lời.

Nếu nhân loại không thử và sai, làm sao phát triển khoa học kỹ thuật.

Giống như việc phát hiện ra hiệu ứng điện từ, làm thí nghiệm bốn năm, cuối cùng vì một lần thao tác sai lầm mới phát hiện ra hiệu ứng điện từ không phải là cứ đặt dây điện và nam châm lại với nhau là được, mà còn phải chuyển động, cắt các đường cảm ứng từ mới có thể tạo ra điện lực.

Ban đầu, các nhà khoa học chỉ đặt mạch điện và nam châm lại với nhau, chờ đợi nam châm phát điện.

Mỗi lần thí nghiệm thất bại, họ đều ngắt mạch điện, lấy nam châm đi.

Mãi cho đến bốn năm sau, một lần nhà khoa học quên tắt mạch điện, trực tiếp lấy nam châm đi, nam châm chuyển động trong cuộn dây, làm bóng đèn sáng lên.

Chương 3889

Nhà khoa học mới nhận ra rằng phải có chuyển động.

Nếu nhân loại không phạm sai lầm, khoa học kỹ thuật rất khó phát triển.

Nhưng Ultraman lại hy vọng nhân loại khi khám phá những lĩnh vực chưa biết thì không phạm sai lầm, tránh xa những sức mạnh không thể nắm giữ.

Vậy vấn đề đến rồi, nhân loại không phạm sai lầm, làm sao biết được loại sức mạnh này nhân loại có thể nắm giữ hay không.

Lúc này, chắc chắn sẽ có người nhảy cẫng lên nói: Có thể, có thể, có thể, nhân loại có thể biết trước một loại sức mạnh có thể bị nắm giữ hay không, chắc chắn sẽ có những nhà khoa học có lương tri đề xuất tác dụng phụ của thí nghiệm, nên nghe theo họ.

Tuy nhiên, nhà khoa học nói ngược lại không có nghĩa là họ có lương tri, cũng có thể là do lập trường.

Giống như xây một con đường, rốt cuộc là mọi người cùng góp tiền, hay ai dùng người đó trả tiền, mọi người đều có thể mời chuyên gia trích dẫn đủ loại bằng chứng.

Chuyên gia hai bên có thể chửi nhau, cuối cùng không ai thuyết phục được ai.

Thậm chí còn có chuyên gia môi trường nói xây đường sẽ phá hoại môi trường, làm hại những loài động vật quý hiếm, phải thêm tiền.

Điều này cũng giống như địa chủ nói cây cối nhà mình có thần tính, nhà cửa của mình có thần tính vậy.

Giống như trong Diêm Thiết Luận, Ngự sử đại phu và Hiền lương văn học đã mắng nhau sáu tháng, cuối cùng không ai phục ai, đành tự giải tán.

Mọi thứ vẫn giữ nguyên, không có gì thay đổi.

Nếu nhân loại thảo luận về việc có nên làm thí nghiệm hay không, cũng có thể đưa ra đủ loại ý kiến, cuối cùng thí nghiệm không làm được, nhân loại cũng đừng phát triển nữa.

Nhân loại có phát triển hay không, Ultraman không quan tâm, giống như Tiga tôn trọng lựa chọn của người cổ đại, họ chọn bước vào thế giới mộng đẹp để chờ chết, Tiga cũng không can thiệp.

Nói chung, không ai có thể đảm bảo thái độ của Ultraman đối với nhân loại sẽ không thay đổi, càng không thể đảm bảo nhân loại sẽ không thử và sai.

Phát triển khoa học kỹ thuật chính là như vậy, có những người là cái giá của sự phát triển, có những người hưởng lợi từ sự phát triển đó.

Không thể nào tất cả mọi người đều được hưởng lợi, bởi vì mọi thứ của nhân loại đều do đôi tay nhân loại tạo ra, sự thật chính là người mặc áo lụa, không phải người nuôi tằm.

Người trả giá và người hưởng lợi thường không phải cùng một nhóm người.

Nhân loại chính là không hoàn mỹ như vậy, nếu một ngày nào đó Zoffy lại lập kế hoạch tiêu diệt nhân loại, nhân loại phải làm sao.

Ultraman là Cổ Thần, trong mắt nhân loại là một vị thần linh đầy bất định, có thể sẽ tiêu diệt nhân loại.

Ngay lúc này, Cổ Thần hùng mạnh đã xuất hiện trên đảo Cực Lạc, tất cả mọi người đều cảm nhận được sự đáng sợ của Ultraman, ngay cả tiên nhân cũng cho rằng đây mới là vị thần thực sự.

Tiên nhân sau khi thi quỷ giải cũng rất yếu ớt, rất nhỏ bé, cho dù đã dung hợp đặc tính của thực vật vào máu thịt, vẫn không thể chống lại ánh sáng của Ultraman.

Chỉ cần một đấm, thân thể mà tiên nhân lấy làm kiêu ngạo sẽ nát bấy, giống như nghiền chết một con côn trùng.

Chạy, tiên nhân muốn chạy, nhưng căn bản không thể thoát, đôi mắt to của Ultraman đang nhìn chằm chằm vào tiên nhân, dù hắn đi đâu cũng không thể thoát khỏi.

Sau đó Ultraman dùng một tay phóng ra tia sáng.

Xèo.

Tia sáng bắn thẳng vào người tiên nhân, tiên nhân và mặt đất xung quanh đều vỡ nát, cây cối bị bốc hơi ngay lập tức, dưới chân Ultraman tạo thành một cái hố như ao cá.

Những người ở dưới chân cũng cảm thấy sóng nhiệt ập vào mặt, Đồng Mã chết lặng, đây chính là thần, uy lực khổng lồ như vậy còn đáng sợ hơn cả đại pháo.

Kẻ địch mà mình và anh trai dốc toàn lực cũng không thể chiến thắng, cứ như vậy bị tiêu diệt.

Đây thật sự là thần sao.

Lục Thái Lang trở lại hình dạng nhân gian thể, mặt đầy nụ cười ngây ngô, bây giờ mình mạnh đến đáng sợ.

Vừa rồi đó cũng là khí sao.

Con người thật sự có thể thông qua tu luyện mà trở nên mạnh mẽ như vậy à.

Đồng Mã hỏi.

Có thể, nhưng cần phải nhìn thẳng vào vực sâu của khí, phải từ bỏ một số thứ, ví dụ như lý trí.

Đỗ Lan nói: Khi ngươi nhìn vào vực sâu, vực sâu cũng đang nhìn lại ngươi, quan sát là sự tương tác hai chiều.

Tôi không quan tâm có mất đi lý trí hay không, tôi muốn sức mạnh, tôi cũng muốn tu luyện.

Đương nhiên, bây giờ tôi có thể để cậu nhìn thẳng vào vực sâu của khí.

Đỗ Lan để Đồng Mã nhìn thẳng vào vực sâu của khí.

Đồng Mã lập tức hôn mê, ý thức tiến vào một vòng xoáy, xung quanh toàn là những ham muốn điên cuồng, giống như thế giới bị Cthulhu xâm thực, tất cả mọi người đều mất đi lý trí, chỉ còn lại sự điên rồ không thể hiểu nổi.

Đồng Mã cảm thấy mình cũng sắp phát điên, đây chính là vực sâu của khí sao.

Bên dưới hình như còn có thứ gì đó.

Đó là hắc ám cự nhân Tuấn Mẫn Chiến Sĩ Hudra, nổi danh với tốc độ.

A Đồng Mã cảm thấy mình sắp điên rồi, linh hồn của những người mình quen biết, những kẻ muốn giết mình và những kẻ bị mình giết đều đang xoay tròn xung quanh, thậm chí cả cha mẹ đã khuất của mình cũng ở trong đó.

Cảm xúc tiêu cực ập đến, muốn nhuộm đen ý thức của mình, biến mình thành một thành viên của họ.

Thế giới đều do khí tạo thành, tầng tầng lớp lớp bên dưới, vực sâu của khí là nơi Cổ Thần đang yên nghỉ.

Khí xung quanh Cổ Thần tràn đầy lệ khí, giống như một cơn bão kinh hoàng, căn bản không ai có thể đến gần.

Ý thức của người bình thường quá nhỏ bé trước cơn bão, giống như một chiếc thuyền lá đối mặt với biển cả mênh mông.

Đồng Mã bị cuốn vào trong đó, cảm thấy mình sắp vỡ vụn.

Nhưng nghĩ đến anh trai đang nguy kịch, bản thân lại yếu đuối như vậy, nếu có thể có được sức mạnh của Cổ Thần, hắn nguyện ý mạo hiểm.

Sức mạnh, mình cần sức mạnh, cho dù biến thành kẻ điên cũng được.

Đỗ Lan nhìn Đồng Mã bị cuốn vào dòng chảy xiết, thầm nghĩ quyết tâm không tồi, đáng tiếc muốn xuyên qua dòng chảy cuồng bạo này không phải là đối kháng, mà là tiếp nhận.

Tiếp nhận còn khó hơn đối kháng.

Đỗ Lan nói.

Hoa Khôi vô cùng đồng tình, nàng tiếp khách qua lại đã gặp rất nhiều người, trong số tất cả khách nhân, đa phần đều phàn nàn này nọ, đều cho rằng mình sống không tốt là lỗi của người khác, chứ không cho rằng người khác có những ưu điểm mà mình không có.

Thừa nhận mình không bằng người khác rất khó, nhưng cho rằng người khác là kẻ xấu thì rất đơn giản.

Không biết tại sao, ký ức trở nên rất rõ ràng, Hoa Khôi thầm nghĩ lẽ nào đây cũng là vì mình đã dung hợp với Cổ Thần.

Bây giờ mình đã trở thành nhân gian thể của Cổ Thần, đã có rất nhiều thay đổi, nhưng những thay đổi này không hề tệ.

Tiếp nhận sự điên cuồng, không bị đồng hóa, cầu đồng tồn dị, đây là điều rất khó.

Đối kháng dễ dàng giữ được bản ngã hơn.

Ngươi là xấu, ta là tốt, ngươi xấu xa thế này thế nọ, ta tốt đẹp thế này thế nọ, càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng nhấn mạnh sự khác biệt của mình.

Nhưng tiếp nhận, lại phải nói ta có ưu điểm, ngươi cũng có ưu điểm, ta phải học hỏi ngươi, nhưng cuối cùng ta còn là ta không.

Quan điểm của thần thoại Cthulhu chính là sau khi trao đổi vật chất, ta không còn là ta, trở thành quyến thuộc của Cổ Thần.

Chỉ có đối kháng mới có thể thể hiện bản ngã, dung hợp là vứt bỏ bản ngã.

Đỗ Lan cho rằng cốt lõi của thần thoại Cthulhu chính là mình bị Cổ Thần thay đổi, từ tốt thành xấu.

Thực ra Cthulhu và quyến thuộc đã tồn tại, tự nhiên cũng có ưu điểm của riêng mình.

Trên thế giới không có thứ gì có thể tồn tại mà không có ưu điểm, ngay cả loài ký sinh trùng nhỏ bé nhất cũng có ưu thế của nó.

Huống chi là Cổ Thần và quyến thuộc, ưu thế của họ càng rõ ràng, phải học cách chấp nhận ưu thế của họ.

Hoa Khôi nói: Nhưng học hỏi ưu điểm của người khác, có thể sẽ biến thành người khác, làm sao có thể giữ được chính mình.

Học hỏi người khác dễ biến thành người khác, làm sao học hỏi người khác mà vẫn giữ được bản ngã.

Có thể nói đây là vấn đề mà cả con người và nền văn minh đều phải đối mặt.

Chương 3890

Đặc biệt là các nền văn minh nhỏ, họ học hỏi các nền văn minh lớn, học mãi rồi biến mất, không còn nữa.

Ví dụ như Tây Hạ.

Hoàng đế khai quốc của Tây Hạ vốn là Tiết độ sứ của Đại Đường, lợi dụng lúc Đại Đường hỗn loạn đã độc lập, thành lập Tây Hạ, tạo ra chữ viết Tây Hạ, văn hóa Tây Hạ.

Tại sao.

Chính là để tạo dựng sức mạnh đoàn kết, không làm những thứ này, người dưới trướng đều hướng về Đại Đường, mình không có sức ảnh hưởng.

Chính là muốn nhấn mạnh Tây Hạ và Đại Đường không giống nhau, chúng ta là độc lập, Đại Đường quá xấu, Tây Hạ tuyệt vời.

Nhưng kết quả là làm rất lâu, cuối cùng vẫn diệt vong, chữ viết Tây Hạ cũng biến mất.

Bởi vì những thứ này được tạo ra là để đối kháng với Đại Đường, mà Đại Đường có hai nghìn năm lịch sử truyền thừa, có tất cả văn hóa lịch sử huy hoàng, có cả tư tưởng triết học Nho Thích Đạo, có các loại tơ lụa, đồ sứ, trà, rượu ngon, đồ sắt.

Cho dù Đại Đường có xấu đến không thể cứu vãn, ưu điểm của Tây Hạ có thể vượt qua Đại Đường sao.

Tây Hạ có thể bỏ ra thứ gì để vượt qua Đại Đường, đó mới là vấn đề lớn.

Đối kháng với Đại Đường chỉ là bước đầu, vượt qua Đại Đường mới là bước thứ hai khó khăn nhất.

Đối với các nền văn minh nhỏ, chúng được tạo ra để đối kháng với các nền văn minh lớn, cho nên việc chúng nhìn vào nền văn minh lớn cũng giống như nhìn thẳng vào Cthulhu.

Chỉ một ánh mắt giao nhau cũng có thể bị nền văn minh lớn ảnh hưởng, trở thành một phần phụ thuộc, thậm chí trở thành một bộ phận của nền văn minh lớn, căn bản không thể giữ được bản ngã.

Đương nhiên cũng có một số nền văn minh lựa chọn hấp thu một phần nội dung của nền văn minh lớn, tiến hành chú giải của riêng mình, dùng đồ của nền văn minh lớn để giải thích theo cách của mình.

Ví dụ như Nhật Bản, họ du nhập chữ Hán, nhưng ý nghĩa hoàn toàn khác.

Họ du nhập Nho gia, nhưng cuối cùng lại chọn Tâm học.

Đến cuối cùng, Nhật Bản vẫn phải duy trì sự đối kháng, phương Đông xấu xa, mình tuyệt vời, thuộc loại không dám nhìn thẳng, mà là nhìn trộm qua khe cửa.

Đối kháng là bắt buộc, bởi vì không đối kháng thì phải nhìn thẳng vào Cổ Thần, kết quả là biến thành quyến thuộc của Cổ Thần.

Đương nhiên đối với phương Đông mà nói, nhìn thẳng vào các Cổ Thần khác thì không sao cả, bởi vì ưu điểm của các Cổ Thần khác, phương Đông đều có thể học hỏi.

Bởi vì phương Đông có tiêu chuẩn cao nhất, lấy đức phối thiên, thiên mệnh có thể thay đổi, nhưng đức hạnh là nguyên tắc tối cao.

Bất kể mình nhìn vào Nurgle, Slaanesh, Khorne, Tzeentch hay các Cổ Thần linh tinh khác, đều không có vấn đề gì, học hỏi ưu điểm của họ, nhưng cốt lõi vẫn là lấy đức phối thiên.

Nói chung để giữ được bản ngã, đối kháng mới là phương tiện chủ yếu, tuyệt đối không thể nhìn thẳng.

Có thể hấp thu ưu điểm của đối phương và giữ được bản ngã, đó là chuyện mà số ít người chơi cao cấp mới làm được, người bình thường đều sẽ trực tiếp mất đi bản ngã.

Thần thoại Cthulhu vẫn rất thực tế, rốt cuộc vào thời đại của tác giả, Mỹ Đế chỉ là một kẻ nhà giàu mới nổi không có văn hóa.

Vẫn còn đang phân vân có nên học hỏi châu Âu hay không.

Những văn hóa nhỏ nhặt sắp bị châu Âu đào thải lại được phát huy rực rỡ ở Mỹ Đế.

Ban đầu Mỹ Đế cũng được thành lập để chống lại Đế quốc Nhật Bất Lạc, nhưng lúc đó Mỹ Đế lại không thể không có Nhật Bất Lạc.

Tác giả chắc chắn đã cảm nhận được sức ảnh hưởng to lớn của Nhật Bất Lạc, Mỹ Đế rất có thể sẽ trở thành quyến thuộc của Nhật Bất Lạc.

Đỗ Lan biết tiểu thuyết Cthulhu ra đời vào cuối thế kỷ 19 đến đầu thế kỷ 20, lúc đó quốc lực Mỹ phát triển, nhưng tương lai vẫn còn rất mờ mịt, không biết nên phát triển như thế nào, là hoàn toàn học theo Nhật Bất Lạc, hay đi con đường riêng của mình.

Mãi đến khi châu Âu trải qua Thế chiến I và II, suy tàn hoàn toàn, Mỹ Đế mới thực sự tìm thấy sự tự tin.

Chỉ đáng tiếc tìm thấy tự tin cũng chỉ là bước đầu, bởi vì bản thân là một nền văn minh được sinh ra để đối kháng với Nhật Bất Lạc, sự suy tàn của Nhật Bất Lạc không phải là chuyện tốt.

Đương nhiên sau đó còn có Liên Xô, Mỹ Đế vẫn có thể đối kháng với Liên Xô.

Mãi cho đến khi nền văn minh trẻ tuổi này nhìn thẳng vào Cthulhu thực sự.

Sau khi Đại Đường diệt vong, Tây Hạ cần phải tự mình sản sinh ra tính nội sinh, phải tự mình xây dựng chế độ, văn hóa, triết học, sản nghiệp.

Xây dựng được những thứ đó, Tây Hạ mới thực sự trở thành một tồn tại độc lập.

Nhưng rõ ràng bước này quá khó.

Mỹ Đế cũng vậy, Nhật Bất Lạc suy tàn, Liên Xô giải thể, nó cũng cần tự mình xây dựng một bộ nội công để có thể phát triển mạnh mẽ.

Rốt cuộc Nhật Bất Lạc, Liên Xô sụp đổ, chủ yếu là do nội bộ của họ không ổn, không có nghĩa là Mỹ Đế giỏi giang.

Trước đây Mỹ Đế có thể nói Nhật Bất Lạc, Liên Xô xấu xa, mình tuyệt vời.

Nhưng kẻ xấu không còn nữa, Mỹ Đế không thể không tự xem xét lại mình, phải kiểm chứng xem ưu thế của mình là thật hay giả.

Nền văn minh sinh ra để đối kháng không thể tồn tại lâu dài, những nền văn minh cổ xưa trường tồn đều phải hình thành cốt lõi nội tại của riêng mình, như vậy mới có thể khi học hỏi người khác mà không biến thành người khác.

Hấp thu sự điên cuồng mà không biến thành kẻ điên, đây chính là mấu chốt để trở thành nhân gian thể.

Nếu chỉ đối kháng thì không được.

Đỗ Lan nói.

Cá nhân nên làm thế nào để giữ được bản ngã.

Từ nhỏ học võ sĩ đạo, hoặc từ nhỏ đã sống ở tầng lớp dưới.

Chúng ta làm sao đảm bảo bản ngã của chúng ta là độc lập, mà không phải bị xã hội nhào nặn.

Làm sao xác định, chúng ta còn có thể tư duy độc lập, mà không bị người khác khống chế.

Chúng ta học hỏi những giá trị quan mà người khác nói cho chúng ta, làm sao còn có thể đảm bảo được chính mình.

Hoa Khôi đưa ra câu hỏi từ tận tâm hồn, mình còn là chính mình sao.

Rốt cuộc, mỗi người từ khi sinh ra đã không ngừng tiếp nhận tư tưởng từ bên ngoài, tiếp nhận giáo dục từ bên ngoài, không hề do mình quyết định.

Giáo dục chính là đem gỗ điêu khắc thành khí cụ, nhưng thứ thực sự có thể dùng được rất ít, đa phần đều là tác phẩm thất bại.

Gỗ thực sự có thể được giáo dục điêu khắc thành hình tượng hoàn mỹ phù hợp với lý tưởng của con người rất ít.

Tính mở rộng và tính nội hàm, tính mở rộng càng cao càng không có bản ngã, công dụng càng lớn.

Tính nội hàm càng lớn càng có bản ngã, công dụng càng nhỏ.

Cô xem xem công dụng của mình lớn hay nhỏ, nếu công dụng nhỏ, chính là đã giữ được bản ngã.

Nghe Đỗ Lan nói vậy, Hoa Khôi không nhịn được nói: Điều này quá tổn thương, nội hàm càng nhiều, càng tự ngã, càng vô dụng sao.

Cũng không hoàn toàn, nhưng đa phần mọi người chắc chắn có thể tự nhận thấy điều đó.

Đỗ Lan cười xấu xa: Rốt cuộc có ích hay vô dụng là do mọi người quyết định, tính mở rộng càng lớn, nội hàm càng nhỏ, mọi người càng dễ chấp nhận.

Chỉ có số ít người có thể vi học nhật ích, vi đạo nhật tổn, tổn chi hựu tổn, dĩ chí vu vô vi.

Nội hàm của cô càng nhiều, tính mở rộng càng nhỏ, nhưng khi nội hàm vượt qua một giới hạn, sẽ phản giả đạo chi động, phản phác quy chân, có thể tự nội sinh ra một bản ngã mới.

Tiêu diệt bản ngã cũ, lại tạo ra bản ngã mới.

Ví dụ như Thích Ca Mâu Ni, Mặc Tử, hay Marx.

Họ đều tiếp nhận giáo dục cũ, nhưng lại tạo ra lý luận mới.

Hoa Khôi nghe Đỗ Lan nói con người nên học cách dung hợp thay vì đối kháng, tuy có lý, nhưng nàng có một vấn đề: làm sao con người có thể giữ được bản ngã.

Đỗ Lan lại cho rằng con người không cần quá tự ngã, càng tự ngã càng vô dụng, nên vi học nhật ích, vi đạo nhật tổn, tức là có nội hàm nhưng phải dùng một phương pháp đơn giản để biểu hiện ra, phải phản phác quy chân.

Hoa Khôi cảm thấy quá khó, dù sao nàng cũng không làm được.

Tiếp nhận giáo dục, dung hợp tư tưởng của người khác, mình sẽ không còn là chính mình.

Chương 3891

Đỗ Lan thầm nghĩ Gián Trục Khách Thư đã chỉ ra vấn đề này, kháng cự người khác thì không thể học hỏi ưu điểm của họ.

Mà khi dung hợp, phương pháp để giữ được bản ngã chính là hồng hộc chi chí.

Bạn có một mục tiêu, và tiến về phía mục tiêu đó, bạn có thể giữ vững bản ngã của mình.

Có lợi cho mục tiêu thì học, không có lợi thì không học.

Đại Việt có chí lớn, nên hấp thu rất nhiều người, có thể dẫn dắt mọi người cùng nhau nỗ lực.

Đây không phải là mình bị dung hợp, mà là mình đồng hóa người khác.

Thái sơn không chê đất vụn, nên mới thành cao lớn.

Sông biển không chê dòng nhỏ, nên mới thành sâu thẳm.

Bậc vương giả không từ chối dân thường, nên mới tỏ rõ đức hạnh của mình.

Thái sơn hấp thu đất vụn là để thành tựu sự cao lớn của mình.

Sông biển không chọn lựa dòng nước, là vì sự sâu thẳm của mình.

Bậc vương giả không bài xích nhân tài, là để thành tựu đức hạnh của mình.

Có nguyện vọng lớn hơn, thì cần dung hợp chứ không phải đối kháng.

Bởi vì đối kháng chỉ là để bảo tồn chính mình, không thể tiến thêm một bước để hoàn thành mục tiêu.

Muốn hoàn thành mục tiêu thì phải hấp thu nhiều sức mạnh hơn, cần tìm kiếm nhiều người giúp đỡ hơn, cho dù phải nhìn thẳng vào Cổ Thần, hấp thu sự điên cuồng cũng không sợ.

Đối kháng để xác định chính mình, dung hợp để đạt được mục tiêu.

Tự vệ và lý tưởng là đối lập, để thực hiện mục tiêu, phải hy sinh chính mình.

Mâu thuẫn giữa sinh tồn và phát triển, mình đi phát triển, cuối cùng có thể hy sinh, căn bản không được hưởng thành quả của sự phát triển.

Ngược lại, không phát triển, mình cũng có thể bị người khác tiêu diệt.

Cho nên rất mâu thuẫn.

Bất kỳ nền văn minh nào cũng phải trả lời câu hỏi này, phát triển nguy hiểm như vậy, sinh tồn lại như đứng trước vực sâu, vậy con người rốt cuộc nên làm thế nào.

Rốt cuộc tại sao phải sinh tồn, và tại sao phải phát triển.

Tại sao phải đối kháng, tại sao phải dung hợp.

Nền văn minh phải cho mọi người một câu trả lời, mới có thể kiềm chế những suy nghĩ lung tung của con người.

Con người khác động vật ở chỗ não của động vật rất đơn giản, chỉ cần xem xét sinh tồn là được.

Còn não của con người cần xem xét nhiều hơn, sẽ nảy sinh mâu thuẫn nội tại giữa sản xuất và phát triển.

Nền văn minh cần phải trả lời câu hỏi này, tại sao.

Ban đầu thời đại quý tộc quân sự, câu trả lời là vinh diệu của quý tộc, tinh thần thượng võ, khắc kỷ phục lễ, tất cả đều dựa vào sự tự giác của quý tộc.

Mình là hậu duệ của thần, sinh ra là để bảo vệ gia tộc, để mở mang bờ cõi.

Nhưng nói thì nói vậy, vẫn có quý tộc trốn tránh trách nhiệm, hơn nữa địa bàn ngày càng lớn, vượt qua phạm vi quản lý của quý tộc.

Sau đó có tôn giáo, ban đầu tôn giáo vẫn chưa thoát khỏi thuyết huyết thống, vẫn nói con cái được thần chọn sinh ra đã phải gánh vác cả sinh tồn và phát triển.

Sau đó xuất hiện độc thần giáo, rất nhiều tín đồ không có huyết thống, liền nói quý tộc và người thường sinh ra đều có nguyên tội, chỉ có sinh tồn và phát triển mới có thể chuộc tội, chết rồi mới có thể lên thiên đường.

Đời người khổ đau như vậy là vì nguyên tội, nhưng không thể từ bỏ sinh tồn, vì tự sát không thể lên thiên đường, không lên thiên đường sẽ có địa ngục đáng sợ hơn chờ đợi bạn.

Phật giáo thì cho rằng đời người là bể khổ, những đau khổ này là hư giả, cho nên phải tu luyện để nhìn thấu hư giả, như vậy sẽ không cảm thấy khổ nữa, sẽ thành Phật.

Phật giáo cho con người cơ hội tu luyện, mỗi người đều có tư cách tu luyện, cho mỗi người cơ hội vượt qua đau khổ, hơn nữa ngưỡng cửa tu luyện cũng ngày càng thấp.

Ban đầu cần giới định tuệ, thụ giới, thiền định, đọc kinh, không có tiền thì không chơi nổi, nhưng sau này có Thiền tông, chỉ cần ăn ăn uống uống, rồi đốn ngộ thành Phật.

Mỗi người đều có Phật tính, cũng không cần giới định tuệ, chỉ cần đốn ngộ là có thể hoàn thành tu luyện.

Sở dĩ bây giờ vẫn còn chịu khổ, là vì bạn vẫn chưa đốn ngộ.

Đạo giáo cũng tu luyện, tài pháp lữ địa, cũng không phải người nghèo có thể chơi nổi, Đạo giáo lý giải khổ nạn là vì bạn không thuận theo tự nhiên.

Nếu thuận theo tự nhiên sẽ không cảm thấy khổ, thậm chí có thể thành tiên.

Nho gia cũng đưa ra giải đáp, tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ, cho dù nghèo khổ cũng phải kiên định ý chí, vì phải bình thiên hạ.

Lão đương ích tráng, ninh di bạch thủ chi tâm.

Cùng thả ích kiên, bất trụy thanh vân chi chí.

Quân tử dĩ tự cường bất tức.

Thực ra cũng là tu luyện, hơn nữa còn là tu luyện hướng tới mục tiêu trị quốc bình thiên hạ.

Cho nên Nho Thích Đạo hợp lưu là xu thế lớn, vì cốt lõi đều là tu luyện, chỉ là phương hướng tu luyện không giống nhau.

Phật giáo là sắc tức thị không, Đạo giáo là thuận theo tự nhiên, Nho gia là cùng thả ích kiên.

Bất kể là độc thần giáo, hay Nho Thích Đạo, đều là từ nội tại kích phát sức mạnh để đối mặt với khổ nạn bên ngoài.

Đều nói với mọi người rằng cuộc sống thực sự rất khổ, nhưng kiên trì chính là thắng lợi, bất kể là lên thiên đường, thành Phật, thành tiên, hay là sớm làm dân cày, tối lên điện vua, đều là để kiên trì sống tiếp, đi hết cuộc đời.

Mâu thuẫn giữa sinh tồn và phát triển khiến con người đau khổ, đây là điều mỗi người đều phải đối mặt, chỉ phụ thuộc vào cách đối mặt.

Là tiêu cực trốn tránh, hay tích cực đối phó, là chọn sinh tồn để đối kháng, hay chọn phát triển để dung hợp, đều là lựa chọn của chính mình.

Chọn sinh tồn để đối kháng, đó là ta không sai, đều là lỗi của thế giới.

Chọn phát triển để dung hợp, hoặc là hạ thấp mình đồng lưu hợp ô, hoặc là tiếp tục nâng cao mình thách thức cảnh giới cao hơn.

Cho nên lại quay về tình huống Khổng Tử bị vây ở giữa Trần và Thái, đối mặt với sự khác biệt giữa lý tưởng và hiện thực, nên làm thế nào.

Là tiếp tục nỗ lực, hay hạ thấp yêu cầu, hay là đều là lỗi của thế giới.

Khổng Tử lựa chọn đều là lỗi của thế giới, thực ra điều này cũng phù hợp với tư tưởng Phật giáo, thế giới đều là hư giả, có thể trốn tránh.

Hạ thấp yêu cầu, hòa quang đồng trần, chính là chủ trương của Đạo giáo, thuận kỳ tự nhiên, bạn đừng nghĩ thay đổi hoàn cảnh, mà là chính mình thích ứng với hoàn cảnh.

Tiếp tục nỗ lực mới là chủ trương sau này của Nho gia, chính là phải duy trì nỗ lực, tuy thiên vạn nhân ngô vãng hĩ.

Nho Thích Đạo cũng phối hợp rất hoàn mỹ.

Nhưng bất kể là lựa chọn gì, đều là lựa chọn của chính mình.

Bạn chọn thế giới sai, thì phải làm rõ thế giới sai ở đâu, mình làm sao mới có thể chứng minh thế giới sai.

Chương 3892

Bạn chọn thuận kỳ tự nhiên, thì phải kiên trì, trước sau như một.

Bạn chọn nỗ lực, thì càng phải đầu treo xà nhà, đùi đâm dùi, nghe gà gáy dậy múa kiếm, đục tường trộm sáng, túi đom đóm soi tuyết.

Đều không dễ dàng.

Đương nhiên độc thần giáo thì đơn giản, nếu gặp mâu thuẫn, mọi thứ đều lấy lời Chúa làm chuẩn, làm theo yêu cầu của Chúa.

Bạn chắc chắn sai, Chúa chắc chắn đúng.

Không cần tự mình lựa chọn, Chúa đã chọn giúp bạn rồi.

Tóm lại, đối kháng là để sinh tồn, dung hợp là để phát triển.

Đối mặt với Cthulhu cũng vậy, có thể nói mỗi tiểu quốc đối mặt với Cthulhu đều như vậy, muốn giữ gìn tính độc lập văn hóa của mình thì phải đối kháng với đại quốc.

Nhưng muốn phát triển kiếm tiền, lại phải dung nhập vào trò chơi của đại quốc.

Cho nên họ rất nhiều lúc là nhìn trộm Cthulhu qua khe cửa, không dám nhìn thẳng.

Một khi nhìn thẳng Cthulhu, mình biến thành quái vật mất kiểm soát, sẽ trở nên đến cả mình cũng không nhận ra mình.

Nhưng cứ một mực kháng cự, giới hạn trong thân thể con người, thì làm sao có thể đột phá giới hạn của mình.

Nghĩ đến Dio, để đột phá thân phận con người của mình, đã chọn không làm người nữa.

Cuối cùng Dio trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Nếu cứ một mực kháng cự, cho rằng quyến thuộc của Cthulhu là quái vật, thì cả đời cũng không thể học được ưu điểm trên người quyến thuộc, không thể phát triển thêm.

Cuối thế kỷ 19, Mỹ Đế là tiểu quốc, Nhật Bất Lạc mới là Cthulhu.

Tác giả thời đó miêu tả Cthulhu và quyến thuộc thành những quái vật không thể tả, rõ ràng cũng là sự kháng cự.

Nội bộ Mỹ Đế chắc chắn cũng có rất nhiều người thân Nhật Bất Lạc, tuy Mỹ Đế độc lập từ Nhật Bất Lạc, nhưng họ rất rõ ràng nếu không có sự giúp đỡ của Pháp thì không làm được.

Hơn nữa họ và Nhật Bất Lạc giao thương rất mật thiết, cần phải kiếm tiền.

Cốt lõi của Cthulhu là kháng cự, bây giờ đối mặt với những quái vật trên đảo Cực Lạc này, ngoài việc không làm người nữa ra thì còn có thể làm gì.

Đồng Mã không biết giới hạn của khí là như thế nào, hắn chỉ biết nếu có được sức mạnh của Cổ Thần, nhất định có thể cứu được anh trai.

Đúng vậy, mình nhất định phải thắng, nhất định phải cứu anh trai, lý tưởng của mình là cứu anh trai, tuy không vĩ đại, nhưng đủ kiên định.

Nếu có thể cho ta sức mạnh, các ngươi cứ đến đây, cho dù ta biến thành kẻ điên, cũng phải cứu anh trai.

Đến đây, đến đây.

Đồng Mã hét lên với vòng xoáy điên cuồng xung quanh, không còn chống cự nữa, mà lựa chọn dung hợp, cho dù mình không còn là chính mình, cũng phải cứu anh trai.

Vốn dĩ Đồng Mã có một mái tóc dài đáng ghen tị, có thể nói là đen dài thẳng mượt.

Nhưng bây giờ tóc bắt đầu rụng, từng sợi một rơi xuống.

Vốn là một hình tượng công tử nho nhã, bây giờ lại biến thành đầu trọc, nhan sắc giảm đi đáng kể.

Nhưng trọc đi, cũng mạnh lên.

Đây chính là cái giá của sức mạnh.

Khi Đồng Mã tỉnh lại lần nữa, hắn đã trở thành nhân gian thể của Tuấn Mẫn Chiến Sĩ, chỉ là đã rụng hết tóc.

Hoa Khôi cười nói: Một chàng trai tốt như vậy sao lại biến thành hòa thượng.

Thật là phung phí của trời, tuy không có tóc vẫn rất đẹp trai, nhưng không bằng lúc có tóc.

Đồng Mã mặt mày nghiêm túc, bây giờ đã có thể cứu anh trai, phải đi tìm tiên nhân tính sổ, quay người liền đi, không hề cảm ơn sự giúp đỡ của Đỗ Lan.

Cậu đi đâu đấy.

Hoa Khôi hỏi.

Đương nhiên là đi tìm đám khốn đó tính sổ.

Đồng Mã tức giận nói: Tôi phải tìm lại anh trai, hy vọng bây giờ vẫn còn kịp.

Hắn không dám tưởng tượng anh trai mình bây giờ đang đau khổ đến mức nào, chắc chắn là sống không bằng chết.

Tuy nhiên, hiện tại anh trai hắn đang sướng tê người, đang cùng một tiên nhân đã biến thành phụ nữ tiến hành giao lưu phòng trung thuật, thật sự là sướng ngất ngây, căn bản không cần em trai cứu viện.

Tu hành phòng trung thuật chính là hoạt động nam hoan nữ ái, trong hoạt động đó khí của hai người tiến hành giao lưu.

Nói chung, khí sẽ tự nhiên khuếch tán vào không khí, tiến vào tuần hoàn tự nhiên.

Phòng trung thuật chính là một nam một nữ hình thành một tiểu tuần hoàn, hai người hỗ trợ khí cho nhau.

Anh trai của Đồng Mã là sơn tặc vương, tuổi còn trẻ đã là một bá chủ trong núi.

Vì trúng bẫy mới bị bắt, đưa lên đảo Cực Lạc.

Trong lúc tuyển chọn, hắn cũng là người ra tay đầu tiên.

Chiến lực và trí tuệ của hắn đều rất mạnh mẽ, thậm chí sớm đã không muốn làm sơn tặc, sắp xếp em trai đến gia tộc võ sĩ học tập.

Sơn tặc vương rất kiên cường, bị tiên nhân bắt.

Tiên nhân bảo làm gì, hắn liền làm nấy.

Nơi ở của tiên nhân xa hoa như cung điện, mỗi tiên nhân đều có một tòa điện, tiên nhân có thể ở nơi ở của mình làm việc của mình.

Tuy đều là tiên nhân, nhưng phương hướng tu luyện của mỗi người không giống nhau.

Tiên nhân bình thường sống rất thoải mái, ăn mặc ở đi đều do đạo sĩ phụ trách, tiên nhân chỉ phụ trách tu luyện và bảo vệ hòn đảo.

Thỉnh thoảng có người vô tình lên đảo, công việc của tiên nhân là bắt người đó luyện thành đan dược.

Tu luyện và tuần tra là hai việc chính trong cuộc đời dài đằng đẵng của tiên nhân, nghĩ đến cuộc sống trường sinh như vậy cũng thật vô vị.

Tuy nhiên, tiên nhân còn có một mục tiêu cuối cùng, vì điều này họ đã xây dựng một đội thuyền khổng lồ, để đến Nhật Bản.

Những điều này không liên quan đến võ sĩ, tử tù, mục đích của họ là tìm thuốc bất tử.

Đồng Mã muốn đi cứu anh trai, nhưng Đỗ Lan đã cản hắn lại, nói: Lục Thái Lang, cản nó lại.

Vâng.

Đồng Mã nhìn Lục Thái Lang cao lớn, nói: Tránh ra, ta đã nắm giữ sức mạnh của Cổ Thần, ta phải đi cứu anh trai.

Ta cũng có sức mạnh của Cổ Thần, ngươi phải nghe theo sự sắp xếp.

Lục Thái Lang nói.

Trước khi có sức mạnh của Cổ Thần, ta nghe theo sự sắp xếp. có sức mạnh của Cổ Thần rồi, ta còn phải nghe theo sự sắp xếp.

Vậy sức mạnh Cổ Thần của ta không phải là vô ích sao.

Đồng Mã tức giận nói: Tránh ra, nếu không ta không khách khí đâu.

Xem ai đối với ai không khách khí.

Chiều cao của Lục Thái Lang rất có sức áp bức.

Đồng Mã cau mày, quay người nhìn về phía Đỗ Lan.

Lúc này hắn cuối cùng cũng nhận ra Đỗ Lan không bình thường, đối phương biết về Cổ Thần, thậm chí có thể chỉ huy tất cả những người có sức mạnh Cổ Thần, rốt cuộc là người như thế nào.

Ông rốt cuộc là ai.

Tại sao họ lại nghe theo mệnh lệnh của ông.

Với sức mạnh của Cổ Thần, họ đã có thể khống chế vận mệnh như thần linh, tại sao lại phải nghe lời ông.

Đồng Mã hỏi.

Sức mạnh chỉ là sức mạnh, làm thế nào để sử dụng sức mạnh vẫn cần có người suy nghĩ.

Đỗ Lan nói: Họ có sức mạnh, tôi có bộ não, nên có thể hợp tác.

Cậu cũng vậy, tôi biết cậu muốn cứu anh trai, nhưng cậu đừng vội.

Làm sao không vội được.

Chương 3893

Đó là anh trai tôi, không phải anh trai ông.

Tôi không dám tưởng tượng anh trai đang phải chịu đựng sự tra tấn tàn khốc như thế nào, anh ấy là người thân duy nhất của tôi, sao có thể không đi cứu.

Ông cũng đã thấy cảnh tượng trong cái hố đó, đám đó không có nhân tính, căn bản không xem chúng tôi là người.

Sự lo lắng của Đồng Mã hoàn toàn có thể hiểu được, rốt cuộc hắn đâu biết tình hình của anh trai mình bây giờ, chỉ nghĩ rằng anh trai sắp bị ăn tươi nuốt sống, biến thành phân bón cho cây trồng.

Hắn không biết anh trai mình đang tận hưởng phòng trung thuật.

Đỗ Lan nói: Tôi biết cậu rất vội, nhưng cậu đừng vội.

Tôi không nói nhảm với ông nữa, tránh ra, nếu không tôi không khách khí đâu.

Đồng Mã rất vội nói: Trước đây tôi không có sức mạnh, luôn là anh trai bảo vệ tôi, bây giờ tôi có sức mạnh, lần này đến lượt tôi bảo vệ anh trai.

Tôi nói thật đấy, nếu ông không tránh ra, tôi sẽ biến thân.

Hoa Khôi không nhịn được nói: Tuy đã trọc thành đầu láng, nhưng dáng vẻ nghiêm túc này vẫn rất đẹp trai.

Thật là một người đàn ông tốt hiếm thấy.

Nàng đã gặp qua vô số người, nhìn ra được bản tính của Đồng Mã không xấu, chắc chắn là bị hoàn cảnh ép buộc phải làm kẻ giết người.

Thời đại này chính là như vậy, có quá nhiều người không thể không trở thành người xấu, nếu không sẽ không sống nổi.

Nàng đã thấy rất nhiều đứa trẻ vì để sống sót mà trở thành trộm cắp, nô lệ, cường đạo.

Lớn lên được là số ít, rất nhiều khi còn trẻ đã chết.

Nàng còn thấy một số kỹ nữ nhí, tuổi còn nhỏ đã mắc bệnh, sau đó bị mang đi chôn sống.

Trong môi trường sống như vậy, Hoa Khôi chỉ có thể thông qua việc giết đàn ông mới cảm nhận được mình có thể nắm giữ vận mệnh của mình.

Hay là để cậu ấy đi cứu anh trai đi.

Hoa Khôi nói giúp cho Đồng Mã, hy vọng Đỗ Lan sẽ nương tay.

Đỗ Lan thầm nghĩ những người này đều không biết gì, không biết sơn tặc vương đang rèn luyện phòng trung thuật.

Nếu biết, liệu còn có vội vã cứu người không.

Hoa Khôi quả là vẻ đẹp khiến người ta thương xót, có thể xưng bá phố hoa không phải là chuyện đùa, ánh mắt nhìn Đỗ Lan giống như một hồ nước mùa thu.

Trước đây nàng đã dùng ánh mắt này để quyến rũ vô số đàn ông, biến họ thành những hồn ma dưới váy mình.

Mãi cho đến khi gặp được kiếm khách mù, chiêu mỹ nhân kế này mới không còn tác dụng, bị một nhát chém chết.

Kiếm khách mù không quan tâm Hoa Khôi đẹp hay không, chỉ biết Hoa Khôi là tù nhân, tù nhân thì phải hoàn thành nhiệm vụ, muốn trốn tránh nhiệm vụ thì phải chết.

Bây giờ Hoa Khôi lại một lần nữa sử dụng mỹ nhân kế, hy vọng thuyết phục được Đỗ Lan.

Đỗ Lan cười nói: Nhìn năng lực nghiệp vụ của cô cũng chỉ tầm thường, chỉ dựa vào tuổi trẻ và sắc đẹp của mình mới trở thành hoa khôi.

Chưa xem Phiêu Kinh à.

Trong đó răn dạy những phụ nữ thất thế một điều cấm kỵ là không được khen ngợi một vị khách khác trước mặt một vị khách.

Cô ở trước mặt tôi nói tốt cho cậu chàng đẹp trai Đồng Mã này, cô nói xem tôi nên làm thế nào.

Hoa Khôi chưa bao giờ nghe nói còn có kinh sách lý luận dạy phụ nữ thất thế nâng cao trình độ nghiệp vụ.

Nhưng thực sự có, trong đó đề xuất làm thế nào để phụ nữ thất thế tránh chọc giận khách.

Phải biết rằng trong rất nhiều tiểu thuyết cổ văn đều có câu chuyện phụ nữ thất thế bị khách tức giận đánh chết, thường nguyên nhân là do phụ nữ thất thế bàn luận về các vị khách khác, nói rằng vị khách khác tốt hơn, chọc giận vị khách đang tiếp đãi, khiến vị khách ra tay sát hại.

Tuy cô đã giết rất nhiều đàn ông, nhưng đều là đánh lén.

Nếu chiến đấu chính diện, không chiếm ưu thế.

Cho nên chọc giận khách hàng của mình không phải là ý kiến hay.

Đỗ Lan nói.

Hoa Khôi rất bất đắc dĩ nói: Tôi chỉ cảm thấy hai anh em họ là người tốt.

Tôi đã thấy quá nhiều bi kịch nhân gian, mẹ bán con, chồng cầm vợ, con cái đưa cha mẹ vào núi.

Hiếm khi thấy chuyện anh trai bảo vệ em trai, em trai cứu anh trai, nên mới hy vọng có thể tác thành cho họ.

Không phải vì Đồng Mã là một anh chàng đầu trọc đẹp trai.

Đồng Mã vốn có mái tóc dài óng ả, bây giờ không còn một sợi.

Đỗ Lan nói: Quả thực rất bi thảm.

Nhưng là sơn tặc vương, anh em họ cũng giết không ít người, những thương nhân và lữ khách bị giết đó cũng vô tội, họ cũng có gia đình phải nuôi, có tiểu tam cần chăm sóc, thậm chí còn phải tiêu tiền ở kỹ viện.

Thực ra mục tiêu của sơn tặc và khách hàng của cô là trùng lặp, khách hàng mục tiêu của các người đều là thương nhân và lữ khách, còn có những võ sĩ đi lẻ.

Nếu khách hàng chính của cô đều bị sơn tặc giết hết, các chị em của cô không có khách, lấy gì mà ăn.

Hoa Khôi hiếm khi cảm nhận được chân tình nhân gian, kết quả Đỗ Lan lại sắt đá, lại đi thảo luận vấn đề độ trùng lặp của khách hàng.

Sơn tặc và hoa khôi là quan hệ cạnh tranh.

Sơn tặc nhiều lên, sẽ ảnh hưởng đến việc kinh doanh của hoa khôi.

Điều này chắc chắn rồi, ăn chơi hưởng lạc chắc chắn phải có thu nhập ổn định.

Nếu chiến tranh loạn lạc, mọi người đều không kiếm được tiền, tự nhiên sẽ không đến ủng hộ việc kinh doanh ở kỹ viện.

Sao ông có thể lạnh lùng như vậy, thấy anh em ly tán mà vẫn có thể không động lòng.

Thấy em trai đi cứu anh trai mà vẫn có thể lạnh lùng như vậy.

Hoa Khôi, một kẻ giết người hàng loạt, cũng cảm thấy Đỗ Lan lạnh lùng, lúc này lại không nghĩ đến việc cứu người, mà nghĩ đến chuyện kinh doanh, thật là điên rồi.

Đỗ Lan xem xét sơn tặc và hoa khôi là đối thủ cạnh tranh, hai bên đều hy vọng biến tiền của người có tiền thành của mình.

Giúp đỡ sơn tặc, đối với hoa khôi là một chuyện xấu.

Nhưng Hoa Khôi nghĩ đến tình anh em, nàng đã thấy quá nhiều bi kịch tan cửa nát nhà, thấy những kẻ tiểu nhân vô tình đẩy người nhà vào hố lửa.

Khó khăn lắm mới thấy một cặp anh em huynh hữu đệ cung, liền muốn giúp một tay.

Chỉ là nàng không ngờ Đỗ Lan lại vô tình, lạnh lùng như vậy, không những không cảm động, ngược lại còn xem xét vấn đề kiếm tiền.

Đỗ Lan nhìn Hoa Khôi, thầm nghĩ một kẻ giết người hàng loạt lại chê mình máu lạnh vô tình, thật là thú vị.

Đây có được coi là buông đao đồ tể, lập địa thành Phật không.

Sức mạnh Cổ Thần đã xuất hiện, mấy tên tiên nhân Cực Lạc trên đảo căn bản không phải là đối thủ của Cổ Thần.

Tiên nhân dù lợi hại cũng là máu thịt, còn Cổ Thần Ultraman lại là thể năng lượng.

Thân thể Ultraman hoàn toàn do khí tạo thành, một đấm là có thể đánh chết tiên nhân.

Ngụy tiên hoàn toàn không phải là đối thủ của Cổ Thần.

Đương nhiên cho dù không có Cổ Thần, ngụy tiên cuối cùng cũng thất bại, bị võ sĩ và tử tù hợp tác đánh bại.

Nhóm nhân vật chính trừ tên mập đã chết ra, toàn bộ đều sống sót.

Thậm chí tiên nhân không phải là kẻ địch duy nhất của nhóm nhân vật chính, gây thêm phiền phức cho họ còn có ninja làng Thạch Ẩn và viện quân của nhà Yamada.

Đội thuyền thứ hai mang đến một nhóm viện quân lợi hại hơn, nhưng họ lại vây công nhóm nhân vật chính.

Nhóm nhân vật chính dưới sự bao vây của đồng đội heo, vẫn tiêu diệt được tiên nhân, cản trở mục đích của tiên nhân, giành được thắng lợi cuối cùng.

Có thể thấy chiến lực của tiên nhân thật sự rất bình thường.

Nhân vật chính sau khi nắm giữ khí, đã dùng nguyên lý tương khắc để tấn công tiên nhân.

Chương 3894

Ngũ hành tương khắc là một chiều, ví dụ như hỏa khắc mộc, nhưng mộc không khắc hỏa, mộc khắc thổ, thổ khắc thủy, thủy khắc hỏa, hỏa khắc kim, kim khắc mộc.

Cho nên nhóm nhân vật chính khắc chế tiên nhân, tiên nhân không khắc chế nhóm nhân vật chính.

Điều này giống như cờ đấu thú, voi ăn báo, báo ăn mèo, mèo ăn chuột, chuột ăn voi, không thể đảo ngược.

Mặc dù trận chiến vẫn kinh hiểm, nhưng sau khi nắm giữ sự khắc chế, tiên nhân không còn cơ hội thắng.

Cho dù biến thành quái vật, thuộc tính của khí không đổi cũng vô dụng.

Có thể có người sẽ hỏi, làm sao nhóm nhân vật chính biết được khí của tiên nhân.

Tại sao tiên nhân không biết khí của nhóm nhân vật chính.

Đương nhiên là vì Mei quen biết tiên nhân, biết rõ lai lịch của từng tiên nhân.

Còn tiên nhân không quen biết nhóm nhân vật chính, căn bản không biết nhóm nhân vật chính có thuộc tính gì.

Kết quả rất khó xử, nhóm nhân vật chính đơn phương khắc chế tiên nhân.

Cho nên chiến lực của tiên nhân thực sự không cao, không cần Cổ Thần cũng có thể giải quyết được.

Đỗ Lan thầm nghĩ mình luôn làm cho sức mạnh một bên trở nên quá mạnh, phá vỡ sự cân bằng.

Nói cho cùng vẫn là câu chuyện giữa người và người, nếu một bên quá mạnh, sẽ trở thành câu chuyện giữa người và thần.

Người và người còn có thể đánh nhau, người và thần thì không thể đánh được.

Ông rốt cuộc đang nói gì vậy, tôi chỉ hy vọng ông có thể giúp đỡ cặp anh em này.

Hoa Khôi không hiểu lời của Đỗ Lan.

Cô bị tình anh em của họ làm cảm động à.

Đỗ Lan hỏi.

Đúng vậy.

Vậy thì có một cặp vợ chồng, người vợ vì để hồi sinh chồng mà không tiếc hủy diệt một quốc gia, cô có cảm động không.

Một cặp vợ chồng, người chồng vì để hồi sinh vợ, không tiếc bán linh hồn mình cho tử thần, cô có cảm động không.

Đẩy người nhà mình vào hố lửa tự nhiên rất tàn nhẫn, nhưng vì người nhà mình mà biến người khác thành vật tế phẩm, cô có thể chấp nhận không.

Đỗ Lan cho rằng tình cảm gia đình quả thực rất tốt, nhưng có người vì gia đình mà làm hại người khác.

Ví dụ như có tội phạm cướp tiền của người khác để mua đồ chơi cho con mình.

Hoa Khôi cũng biết không phải tội phạm nào cũng phạm tội vì bản thân, không ít tội phạm là vì gia đình.

Nàng đã tận mắt thấy có người cướp giật người đi đường, chỉ để chữa bệnh cho con mình.

Nếu thật sự có người vì để hồi sinh người thân mà giết người khác, nàng có thể hiểu, cũng có thể chấp nhận, rốt cuộc thế giới này tàn khốc như vậy.

Quả thực có người như vậy, nhưng có gì sai.

Vì gia đình mà làm hại người khác, còn tốt hơn vì bản thân mà làm hại gia đình.

Hoa Khôi nói.

Từ lý luận sai biệt chi ái của Nho gia mà nói, cô nói không sai, vì gia đình làm hại người khác quả thực tiến bộ hơn vì bản thân làm hại gia đình.

Yêu bản thân, yêu gia đình, yêu hàng xóm, yêu đồng hương, yêu đồng bào, yêu thiên hạ.

Vì gia đình mà cướp bóc, giết người quả thực tiến bộ hơn so với ích kỷ.

Không sai, chúng ta quả thực nên ủng hộ chuyện vì hồi sinh chồng mà hủy diệt cả một quốc gia.

Hoa Khôi cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không nói ra được.

Vì gia đình mình mà đi làm hại gia đình người khác, điều đó có đúng không.

Nếu đi yêu thương hàng xóm đồng bào, gia đình mình rồi sẽ ra sao.

Trong rất nhiều câu chuyện, để miêu tả nhân vật chính trung quân báo quốc, đều sẽ lấy việc nhân vật chính lơ là gia đình làm hình thức biểu hiện, đều là trung hiếu không thể vẹn toàn.

Ví dụ như Quách Tĩnh vì để trấn thủ Tương Dương, đã lơ là việc giáo dục con cái.

Thời gian của một người chỉ có hai mươi bốn giờ, đi quan tâm xóm làng, tự nhiên sẽ không có thời gian dành cho gia đình.

Cho nên trong rất nhiều câu chuyện, người một lòng vì nước lại tan cửa nát nhà.

Gia đình không thể hiểu tại sao anh ta lại quan tâm đến những người không quen biết, người khác đều vì gia đình mà nỗ lực, còn anh ta lại lơ là gia đình.

Không có nhà, thiên hạ này còn có giá trị gì.

Nhưng nếu ai cũng chỉ vì nhà của mình, kết quả cuối cùng là chém giết lẫn nhau.

Thậm chí bên trong gia tộc, đại tông và tiểu tông cũng phải tàn sát nhau.

Muốn đoàn kết từng gia đình lại, thì phải có người đi lo những việc công vụ linh tinh.

Phải chiếm dụng thời gian gia đình của mình.

Cho nên đây chính là mâu thuẫn.

Sai biệt ái, rốt cuộc là tiến lên, hay là lùi lại, đó là lựa chọn của chính mình.

Nho gia có thể lưu truyền mãi, là vì Nho gia thừa nhận sự khác biệt của tình yêu, khuyến khích mọi người tiến tới đại ái, nhưng cũng không phản đối mọi người lùi lại.

Có thể tiến có thể lùi mới được nhiều người chấp nhận hơn, nếu là kiêm ái của Mặc gia, chỉ cho phép mọi người tiến bộ, không cho phép mọi người lùi lại, thì mọi người rất khó làm được.

Thần thiếp không làm được, đa số mọi người không làm được việc chỉ tiến bộ không lùi lại.

Có gia đình, tiến một bước là yêu xóm làng, lùi một bước là yêu bản thân.

Có người tiến bộ, có người lùi lại, đương nhiên cũng có người dừng lại.

Tiến bộ là người nhân mà Nho gia khuyến khích, dừng lại và lùi lại là bất nhân.

Tiến bộ là tốt, lùi lại là xấu.

Nhưng bất kể tiến bộ, dừng lại, lùi lại đều là thiện.

Tình anh em có thể dẫn đến một chủ đề lớn, rốt cuộc nên đối mặt với thế giới này bằng thái độ nào.

Người yêu bản thân có thể nói nhân bất vị kỷ, thiên tru địa diệt.

Người yêu gia đình nói gia hòa vạn sự hưng.

Người yêu xóm làng có thể nói lá rụng về cội.

Người yêu quốc gia có thể nói trung quân ái quốc.

Mỗi một giai đoạn đều có thể tìm thấy lý luận ủng hộ mình, mọi người đều có thể giải thích cho lựa chọn của mình, đều có thể logic tự nhất quán, vậy rốt cuộc nên chọn thế nào.

Hoa Khôi vẫn luôn tin vào nhân bất vị kỷ, thiên tru địa diệt, nhưng trong lòng nàng cũng hướng về những người gia hòa vạn sự hưng.

Nhưng bất kể lựa chọn thế nào, đều không hoàn mỹ, không thể có tất cả.

Điều này rất khó chịu, chính là không thể kiêm ái.

Ai mà không hy vọng làm được kiêm ái như Mặc Tử đã nói.

Ai mà không muốn vừa được cái này, lại được cái kia, còn muốn thêm nữa.

Chương 3895

Không làm được là chuyện bất đắc dĩ.

Mỗi người chỉ có thể phân tích tình hình cụ thể, căn cứ vào hoàn cảnh khách quan để đưa ra lựa chọn tiến bộ hay lùi lại.

Khuyến khích mọi người tiến bộ, nhưng không ép buộc tiến bộ.

Đỗ Lan nói: Vì gia đình mà phá hoại gia đình người khác, vì bản thân mà làm hại người thân, đây đều là bất nhân, nhưng đều là thiện.

Nếu phải chọn, chắc chắn là chọn vì gia đình mà phá hoại gia đình người khác.

Hoa Khôi cười nói: Ông nói giết người cũng là thiện.

Vậy ta giết nhiều tên đàn ông thối tha như vậy chẳng phải là đại thiện nhân sao.

Nhưng cô là một người ma mộc bất nhân, không phải là người tốt.

Đỗ Lan nói: Được rồi, không nói xa nữa.

Đồng Mã muốn cứu anh trai, nhưng không phải bây giờ, tôi có thể đảm bảo anh trai cậu ta không sao, lát nữa sẽ cứu cậu ta, đừng vội vàng nhất thời.

Đồng Mã nhìn về phía Đỗ Lan, hỏi: Làm sao ông đảm bảo anh trai tôi không sao.

Những con quái vật đó căn bản không bình thường, trời mới biết chúng sẽ làm gì tàn nhẫn với anh trai tôi.

Cho dù anh trai còn sống, cũng sẽ bị tra tấn đến không ra hình người.

Đỗ Lan vung tay, hình ảnh của sơn tặc vương hiện ra trước mắt mọi người, mọi người có thể xem trực tiếp phòng trung thuật.

Anh trai.

Em trai vì anh mà trọc cả đầu, còn anh trai lại đang tận hưởng tu luyện với nữ tiên nhân, không những không bị tra tấn, ngược lại còn rất thoải mái.

Tưởng tượng và hiện thực luôn có sự chênh lệch rất lớn, phải không.

Cho nên không có điều tra thì không có quyền phát ngôn.

Đỗ Lan nghiêm túc nói.

Đỗ Lan trực tiếp chiếu lên hình ảnh sơn tặc vương và tiên nhân đang thực hiện phòng trung thuật, cho mọi người biết rằng căn bản không có tra tấn tàn khốc, chỉ có khoản đãi dịu dàng.

Các tiên nhân đều trông rất xinh đẹp, tuy có thể chuyển đổi giữa nam và nữ, nhưng nam thì đẹp trai, nữ thì mỹ lệ, đều rất hợp thẩm mỹ.

Hoa Khôi xem xong, không nhịn được hỏi: Chẳng lẽ đây là muốn thái âm bổ dương.

Ca ca chắc chắn là bị ép buộc, nhất định rất nguy hiểm, Đồng Mã nói.

Cho dù là bị ép buộc, tạm thời cũng không chết được.

Đi tập hợp trước đã, sau đó hẵng đi tìm tiên nhân tính sổ, Đỗ Lan nói.

Đồng Mã thấy dáng vẻ hưởng thụ của anh trai, cũng cảm thấy mình đi làm phiền là bất lịch sự, bèn quyết định đi tập hợp, nói: Được thôi, chúng ta đến làng trước.

Không tồi, không tồi, đây mới là người em trai hiểu chuyện, biết đâu anh trai ngươi sẽ sinh cho ngươi một đứa cháu trai lớn đấy, Đỗ Lan nói: Đi thôi.

Hiện tại quái vật trên đảo đã không còn là vấn đề, mọi người có thể ung dung đi xuyên qua khu rừng.

Tại Nhật Bản, đao phủ còn sống sót mang theo một cái đầu quái thú trở về Edo.

Cái đầu quái thú đó to bằng một căn nhà nhỏ, bị đao phủ chém đứt bằng một nhát đao.

Anh ta hy vọng Mạc Phủ Tướng quân sẽ lại cử người lên đảo để tiếp ứng cho các chiến hữu.

Nếu một trăm tử tù chưa chết hết, bây giờ có thể lại cử tử tù lên đảo.

Nhưng tử tù đã chết sạch trong vòng tuyển chọn đầu tiên, biết để ai lên đảo đây.

Lúc này, ninja của Thạch Ẩn thôn xuất hiện, tỏ ý muốn lên đảo truy sát Họa Mi Hoàn.

Hoàn toàn không hiểu nổi lối suy nghĩ của đám ninja này, Họa Mi Hoàn đã đến một hòn đảo đầy quái vật, tại sao vẫn còn muốn truy sát.

Chẳng lẽ thật sự sợ Họa Mi Hoàn lấy được thuốc bất tử, nhận được lệnh đặc xá.

Vì một mục tiêu không chắc chắn, mà lại thực sự đưa người lên Cực Lạc đảo mạo hiểm, đám ninja này rốt cuộc nghĩ gì trong đầu.

Đương nhiên cũng có khả năng truy sát Họa Mi Hoàn là giả, cướp đoạt thuốc bất tử mới là thật.

Dù sao thì truyền thuyết về việc thôn trưởng Thạch Ẩn thôn bất lão bất tử là giả, nếu thật sự có được thuốc bất tử, truyền thuyết có thể biến thành sự thật.

Nhưng sau khi ninja lên đảo, họ quả thực chỉ chăm chăm truy sát Họa Mi Hoàn, dường như chỉ vì mục đích đó.

Dù Họa Mi Hoàn có khí, ở Nhật Bản tương đương với một vũ khí hủy diệt hàng loạt, việc coi trọng cũng là nên làm.

Nhưng truy sát trực tiếp thì quá ngu ngốc, hoàn toàn không có trí tuệ.

Nhưng dù sao đi nữa, ninja Thạch Ẩn thôn vẫn đồng ý lên đảo.

Đối với Mạc Phủ Tướng quân thì không vấn đề gì, võ sĩ có được thuốc bất tử có thể lung lay địa vị của ông ta, nhưng ninja thì không.

Ninja không phải là tầng lớp danh giá, cho dù có được thuốc bất tử, uy hiếp cũng không lớn.

Điều này cũng giống như việc sử dụng tử tù lên đảo, Mạc Phủ Tướng quân đã chọn một nhóm người có uy hiếp nhỏ nhất.

Cả tử tù và ninja đều là những tồn tại không được mọi người công nhận, họ không có huyết thống, không có truyền thừa, không nằm trong quy tắc trò chơi của võ sĩ, là những công cụ nhân thực sự, dùng xong là có thể vứt bỏ.

Trong Naruto, ninja ban đầu còn có vẻ ra dáng, nhưng về sau thì hoàn toàn mang phong cách của võ sĩ.

Ngược lại, Anbu của làng Lá lại giống với phong cách ninja hơn.

Ninja không có đẳng cấp trên dưới, nhưng võ sĩ lại có giai cấp rõ ràng.

Hơn nữa không phải quyết định bằng thi cử, mà là dựa vào huyết thống truyền thừa.

Con của võ sĩ cấp cao cũng là võ sĩ cấp cao.

Vì để truy sát Họa Mi Hoàn mà gửi một đám ninja đi nộp mạng, đây là tinh thần gì vậy.

Người bình thường không thể nào hiểu nổi.

Tóm lại, đội thuyền do gia tộc Yamada và ninja hợp thành cuối cùng cũng xuất phát, họ sẽ hóa thân thành những đồng đội tồi, triển khai truy sát đối với các tử tù.

Đỗ Lan không thể nào hiểu nổi cách làm của nhóm viện quân thứ hai, dù sao vợ của Họa Mi Hoàn vẫn còn ở trong làng, hoàn toàn có thể đối xử tốt với cô ấy.

Họa Mi Hoàn và vợ cũng cần ăn cơm, họ muốn sống cuộc sống của người bình thường, cứ để họ sống là được rồi.

Có thể đợi đến khi Họa Mi Hoàn hết tiền, lại tiếp tục thuê anh ta thực hiện nhiệm vụ.

Nếu lo lắng các ninja khác cũng sẽ rời làng, Đỗ Lan cho rằng hoàn toàn có thể áp dụng chế độ thuê mướn.

Đổi chế độ trọn đời thành chế độ thuê mướn.

Đỗ Lan cho rằng các làng ninja hiện tại hoàn toàn là phụ thuộc, tiền đều bị thôn trưởng lấy đi hết, ninja chỉ nhận được một khoản tiền công rất ít, mọi người chắc chắn không vui.

Ninja rủi ro lớn, thu nhập ít, mọi người chắc chắn không muốn tiếp tục làm ninja.

Nếu tăng tiền công, biết đâu có thể thu hút nhiều người hơn trở thành ninja.

Nhưng thôn trưởng cũng có lý lẽ của mình, ông ta lấy tiền để vận hành ngôi làng, huấn luyện ninja mới, đoàn kết các ninja lại mới không sợ sự chèn ép của võ sĩ.

Nếu ninja phân tán, ai sẽ gánh chịu rủi ro.

Thực hiện nhiệm vụ có rủi ro, nhưng sự an toàn cá nhân của ninja trong thời gian bình thường cũng cần phải tốn tiền để duy trì.

Các đại danh thuê ninja làm những việc không trong sạch mà không dám giết người diệt khẩu, chính là vì sự tồn tại của làng.

Nếu ninja đều phân tán, gánh nặng muốn giết người diệt khẩu của các đại danh sẽ nhỏ đi.

Ngôi làng giống như một công hội của ninja, nếu ninja chịu thiệt thòi, có thể nhận được sự bảo vệ của công hội.

Nhưng sự bảo vệ của công hội không phải miễn phí, phải trả tiền.

Thông thường, các công hội đều yêu cầu công nhân nộp một phần mười tiền lương cho công hội, sau đó công hội mới ra tay.

Một số công hội thậm chí còn thu phí cao hơn.

Chương 3896

Ninja nộp tiền cho làng, làng đảm bảo chủ thuê sẽ không giết người diệt khẩu đối với ninja.

Dựa vào đâu mà Họa Mi Hoàn lại đặc biệt đến vậy, cứ nhất quyết muốn rời làng, tự mình làm riêng.

Đương nhiên là vì kẻ mạnh không ở dưới người khác lâu, Họa Mi Hoàn làm nhiều việc như vậy, khối lượng công việc gấp mấy lần người khác, nhưng thu nhập lại giống như người khác, chắc chắn không vui.

Thôn trưởng sẽ nói, mình đã gả con gái cho hắn, sau này hắn có thể kế thừa ngôi làng.

Nhưng con gái ông ta lại cứ khuyên Họa Mi Hoàn bớt giết người, không có một chút tinh thần trách nhiệm nào, không hề nghĩ cho sự nghiệp gia tộc của mình.

Không những phản đối làng, mà còn khuyên Họa Mi Hoàn buông đao đồ tể.

Điều này thật khó xử.

Thôn trưởng muốn duy trì công hội ninja, nhưng Họa Mi Hoàn lại cứ muốn rời đi.

Họa Mi Hoàn vừa đi, các ninja có năng lực khác cũng sẽ rục rịch muốn thử.

Kẻ mạnh tự nhiên không sợ chủ thuê gây khó dễ, không có chủ thuê nào dám diệt khẩu Họa Mi Hoàn.

Nhưng các ninja khác thì sao.

Vẫn còn rất nhiều ninja bình thường có thực lực trung bình, họ rất sợ hãi.

Họ cần công hội bảo vệ lợi ích của mình, vì vậy họ sẵn sàng loại bỏ khối u của công hội, duy trì trật tự.

Những người có năng lực mạnh đều thích làm việc một mình, dù sao mình gánh bao nhiêu rủi ro thì nhận bấy nhiêu tiền công.

Người có năng lực yếu thích tụ tập lại, tập hợp sức mạnh của mọi người để nâng cao mức độ chống chọi rủi ro.

Nhưng đã tụ tập lại thì có rất nhiều việc phải làm, cần có một khoản công quỹ.

Làng dùng khoản công quỹ này để làm rất nhiều việc, ninja chỉ cần cân nhắc hoàn thành nhiệm vụ là được, hậu cần đều do làng hoàn thành.

Họa Mi Hoàn và ngôi làng đã nảy sinh mâu thuẫn.

Đỗ Lan cho rằng làng và cá nhân hoàn toàn có thể cùng tồn tại, nhưng hắn lại nghĩ đến một điểm: Có lẽ là vì thị trường Nhật Bản quá nhỏ, nên làng và cá nhân phải tranh giành công việc.

Cuối cùng vẫn là vấn đề kinh tế, đương nhiên con gái thôn trưởng ở trong đó đã thêm dầu vào lửa, kích hóa mâu thuẫn này.

Xem ra cô con gái này khá bất mãn với làng.

Nhưng làng vì để duy trì quy tắc của mình mà nhất quyết muốn giết Họa Mi Hoàn cũng hoàn toàn không cần thiết, dù sao ninja lợi hại như Họa Mi Hoàn cũng chỉ có một.

Phần lớn ninja chỉ tự cho mình là mạnh, hoàn toàn xem nhẹ sự tiện lợi mà làng mang lại.

Đợi đến khi họ vấp ngã, tự nhiên sẽ quay về làng.

Đương nhiên thôn trưởng chắc chắn cũng lo lắng các làng khác sẽ đào người, làng ninja không chỉ có một.

Yuzuriha chính là ninja của một làng khác, một khi ninja rời khỏi Thạch Ẩn thôn, có thể sẽ bị các làng khác đào đi.

Nhưng các làng khác có thể đào, Thạch Ẩn thôn cũng có thể đào người của làng khác.

Đỗ Lan cho rằng sự cạnh tranh giữa các làng hoàn toàn có thể diễn ra bình thường.

Nhưng suy nghĩ của Đỗ Lan rất hay, nhưng đó không phải là suy nghĩ của người khác.

Thôn trưởng Thạch Ẩn thôn chính là muốn truy sát Họa Mi Hoàn, cho dù biết Cực Lạc đảo rất nguy hiểm, cũng phải cử người đi truy sát, không hề nghĩ đến việc làng đã tốn bao công sức để bồi dưỡng một ninja.

Mất mấy chục ninja để truy sát Họa Mi Hoàn rốt cuộc có đáng hay không.

Rất nhiều tác phẩm nghệ thuật vì để tăng thêm xung đột mà hoàn toàn không tính toán kinh tế.

Nghĩ đến là làm, dường như những người lãnh đạo trong câu chuyện chỉ có âm mưu và thất tình lục dục, hoàn toàn không có sổ sách.

Nhưng thực tế, những người ở trên cao trong đầu đều có một cuốn sổ sách, trước khi làm việc đều tính toán trước.

Đội ngũ đi lấy kinh trong Tây Du Ký phải tính toán, đại gia tộc trong Hồng Lâu Mộng phải tính toán, thậm chí đến cả Lâm Đại Ngọc cũng phải tính toán.

Thủy Hử Truyện, Tam Quốc Diễn Nghĩa cũng phải tính toán, binh mã lương thảo, thu chi.

Ngay cả Tây Môn Khánh đại quan nhân, cũng phải tính toán.

Trong khi đó, ở rất nhiều tác phẩm, các nhân vật đưa ra quyết định đều là nghĩ ra là làm, hoàn toàn không tính toán, tuy mâu thuẫn câu chuyện rất kịch liệt, nhưng lại thiên về săn tìm cái lạ, chứ không phải là logic tự nhiên.

Những tác phẩm xuất sắc, logic phát triển của câu chuyện đều được xây dựng trên sổ sách, đều cần phải tính toán một chút rồi mới làm, điều này gọi là cân nhắc lợi hại.

Các thế lực như Thạch Ẩn thôn, Mạc Phủ trước khi hành động càng cần phải tính toán, dù sao điều động nhân lực cũng cần tốn tiền, rốt cuộc tốn bao nhiêu tiền để thực hiện mục tiêu, đây là điều cần phải tính.

Mạc Phủ Tướng quân chắc chắn đã tính toán, dùng tử tù, những nhân vật rẻ tiền này đi thăm dò Cực Lạc đảo, quả thực là phương pháp tiết kiệm tiền hơn.

Nhưng việc Thạch Ẩn thôn đi truy sát Họa Mi Hoàn thì rõ ràng là không có lợi, vô cùng không có lợi.

Nhưng dù sao đi nữa, thôn trưởng vẫn cử đi những tinh nhuệ, hơn ba mươi ninja lên đảo truy sát Họa Mi Hoàn.

Thế là đội quân thứ hai đã xuất phát.

Lúc này những người sống sót đều đã tập trung tại ngôi làng, Họa Mi Hoàn vẫn chưa tỉnh lại.

Mọi người đã bắt đầu bàn bạc xem nên rời đi như thế nào.

Chúng ta có thể chặt cây đóng thuyền, gã béo nói.

Động tĩnh quá lớn, quái vật sẽ không để yên cho chúng ta đóng thuyền đâu.

Hơn nữa chúng ta cũng không biết đóng thuyền, nhiều nhất chỉ làm được một cái bè gỗ, dựa vào bè gỗ vượt biển vẫn quá nguy hiểm, quỷ mới biết chúng ta sẽ bị thổi dạt đi đâu, kiếm khách mù Sĩ Viễn nói.

Điển Tọa nói: Quê ta chính là làng chài, cũng không dám xem thường biển cả, đặc biệt là biển cả thời kỳ này càng hỉ nộ vô thường.

Bè gỗ ra khơi, một khi gặp gió lớn, chắc chắn không trụ nổi.

Nếu có thuyền thì tốt rồi.

Có thuyền, Mai nói.

Mọi người không khỏi nhìn về phía cô bé, hy vọng cô bé có thể nói rõ hơn một chút.

Mai nói: Các tiên nhân đã chế tạo một đội thuyền, ở ngay hang động phía dưới hòn đảo, nơi đó có ụ tàu, có thể lái thuyền thẳng ra ngoài.

Liệu có bị quái thú tấn công không.

Điển Tọa trong lòng vẫn còn ám ảnh, nói: Trên biển toàn là quái thú, đội thuyền ra ngoài chắc chắn sẽ bị bao vây.

Nếu đi ra từ ụ tàu của tiên nhân thì sẽ không, Mai nói.

Nếu muốn cướp thuyền, chắc chắn phải đối mặt trực tiếp với tiên nhân, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, Tá Thiết nói.

E rằng không chỉ có tiên nhân, mà còn có cả gã khổng lồ lúc trước nữa, kiếm khách mù nói: Cho dù mắt của ta đã không còn nhìn thấy, nhưng vẫn cảm giác được khí bị thiêu đốt, bốc hơi, loại năng lượng đáng sợ đó căn bản không phải thứ chúng ta có thể chống cự, không biết đó rốt cuộc là cái gì.

Nói rồi, ánh mắt của anh ta hướng về phía Hoa Khôi và Lục Thái Lang, tiếp tục nói: Còn một vấn đề nữa, đó là những người đã chết lại sống lại, cũng không biết đây là tình huống gì.

Đây chính là nơi thần kỳ của Cực Lạc đảo, không phải sao.

Có cổ thần đáng sợ, còn có đủ loại sức mạnh không thể tưởng tượng nổi, đây chính là thứ cần phải điều tra, Thật sự là cổ thần sao.

Mọi người vẫn còn nghi ngờ.

Kiếm khách mù biết rất rõ mình đã chém chết Hoa Khôi bằng một nhát đao, lúc đó cô ta muốn quyến rũ mình, nhưng trong lòng mình có võ sĩ đạo, sao có thể bị mỹ sắc lung lay.

Mình nhớ rõ ràng đã chém chết cô ta, chẳng lẽ thật sự được cổ thần hồi sinh.

Lúc này, Hoa Khôi đang nhìn Họa Mi Hoàn, vẻ mặt rất chán ghét.

Ngươi quen Họa Mi Hoàn à.

Tá Thiết hỏi.

Không quen, nhưng không biết tại sao, cảm thấy hắn rất đáng ghét.

Những người trong làng không hề biết Hoa Khôi, Đồng Mã, Lục Thái Lang đã trở thành vật chứa của cổ thần, và họ ghét Họa Mi Hoàn là vì anh ta đã có được sức mạnh của Địch Già.

Tạp Mật Lạp chán ghét mùi của Địch Già, vì Địch Già là kẻ phản bội.

Địch Già, với tư cách là người khổng lồ bóng tối, là thủ lĩnh của những người khổng lồ bóng tối, là người yêu của Tạp Mật Lạp.

Nhưng cuối cùng hắn lại phản bội những người khổng lồ bóng tối, và còn cướp đi sức mạnh của các chiến hữu.

Mối oán hận này dù đã qua ba mươi triệu năm cũng không hề quên.

Chương 3897

Đỗ Lan khi sao chép sức mạnh của Ultraman, tiện thể cũng sao chép luôn cả mối oán hận này.

Vì vậy Tạp Mật Lạp sau khi phát hiện kẻ phản bội liền vô cùng chán ghét.

Tạp Mật Lạp căm hận sự phản bội của Địch Già, càng hận Địch Già không bàn bạc với mình.

Địch Già chưa từng nghĩ rằng nếu hắn thẳng thắn nói chuyện, có lẽ Tạp Mật Lạp và những người khác cũng sẽ cùng Địch Già đi về phía ánh sáng.

Nhưng vấn đề là Địch Già căn bản không nói, một mình hắn đã phản bội.

Tại sao Địch Già không nói một tiếng.

Chẳng lẽ Tạp Mật Lạp và những người khác lại không đáng tin cậy đến thế sao.

Đây mới là điều khiến Tạp Mật Lạp tức giận, trong lòng Địch Già, mình chỉ là một người không đáng tin, căn bản không phải một người bạn đồng chí hướng, càng không phải là một người yêu có thể phó thác sinh mệnh.

Đỗ Lan thầm nghĩ đây chính là tầm quan trọng của để người khác thử trước.

Đây là một câu chuyện của Khổng Tử, Khổng Tử và học trò đang đi đường, ngựa ăn mất lúa của nông dân bên đường, thế là người nông dân giữ ngựa lại.

Khổng Tử bảo học trò đi đòi lại, kết quả là ông nói gà bà nói vịt, các học trò đều không thể thuyết phục được người nông dân.

Thế là Khổng Tử bảo người chăn ngựa đi nói chuyện, người chăn ngựa liền đòi lại được ngựa.

Có người hỏi Khổng Tử, ngài không phải rất thông minh sao, mắt nhìn người của ngài cũng không tốt lắm, tại sao không để người chăn ngựa đi ngay từ đầu.

Khổng Tử nói nếu ngay từ đầu đã để người chăn ngựa đi làm việc, các học trò của ta chắc chắn không phục, học vấn của họ hơn người chăn ngựa, bản lĩnh cũng lớn hơn người chăn ngựa, ta không dùng họ đi làm việc, mà lại để người chăn ngựa làm, đây chẳng phải là xem thường học trò, không tin học trò sao.

Chỉ có đợi sau khi các học trò thất bại, rồi mới để người chăn ngựa đi làm, các học trò mới có thể tâm phục khẩu phục.

Nếu không để học trò làm, họ chắc chắn không phục.

Cũng giống như Địch Già, không hề tranh thủ ý kiến của Tạp Mật Lạp, đã võ đoán cho rằng Tạp Mật Lạp sẽ không bỏ tối theo sáng, đây chính là sự không tin tưởng.

Nếu Khổng Tử trực tiếp bỏ qua học trò, để người chăn ngựa đi đòi ngựa.

Người chăn ngựa thành công, vậy trong lòng học trò sẽ nghĩ gì.

Mình học nhiều bản lĩnh như vậy, vào lúc then chốt, thầy thà để người chăn ngựa làm việc, cũng không tìm học sinh, có phải thầy không tin tưởng mình không.

Đợi đến khi học trò làm hỏng việc, sau đó người chăn ngựa làm được, họ mới biết rằng mình trong việc giao tiếp với nông dân không bằng người chăn ngựa.

Nếu Địch Già tìm Tạp Mật Lạp bàn bạc, sau đó Tạp Mật Lạp từ chối, vậy Tạp Mật Lạp chắc chắn sẽ không oán hận Địch Già đến thế.

Dù sao Địch Già cũng đã tìm mình, tin tưởng mình có khả năng thay đổi.

Kết quả là Địch Già không hề bàn bạc, trực tiếp tự mình chuyển hóa, căn bản chưa từng hỏi ý kiến của Tạp Mật Lạp.

Vậy mối quan hệ người yêu của Tạp Mật Lạp và Địch Già, tình nghĩa sinh tử họ đã cùng nhau chinh chiến vô số năm tháng đều là gì.

Trong mắt Địch Già, những năm tháng mọi người ở bên nhau chẳng lẽ không có chút giá trị nào sao.

Chẳng lẽ Địch Già thật sự coi những chiến hữu người khổng lồ bóng tối là gánh nặng sao.

Khổng Tử còn biết cân nhắc đến tâm trạng của học trò, Địch Già thì hoàn toàn không quan tâm đến tâm trạng của đồng đội.

Nếu Địch Già có thể chuyển hóa, tại sao người khác lại không thể.

Tại sao Tạp Mật Lạp lại không thể.

Tạp Mật Lạp thực ra không hề có hứng thú với việc chinh phục nhân loại, đương nhiên cũng không có hứng thú bảo vệ nhân loại, cô ấy không quan tâm mình làm gì, mà quan tâm mình cùng ai kề vai chiến đấu.

Nếu Địch Già sẵn lòng chuyển hóa, Tạp Mật Lạp cũng sẵn lòng chuyển hóa.

Đáng tiếc Địch Già căn bản không hỏi ý kiến, đối với Tạp Mật Lạp đây mới là sự phản bội không thể tha thứ, trong lòng Địch Già không có mình.

Cảm nhận được sự tồn tại của Tạp Mật Lạp, Họa Mi Hoàn cũng mở mắt, lúc này ký ức có chút mơ hồ, ký ức về người vợ khó phân thật giả.

Ta bị sao vậy.

Ký ức của anh ta vẫn dừng lại ở lúc chiến đấu.

Họa Mi Hoàn, ngươi tỉnh rồi.

Tá Thiết mừng đến phát khóc, tuy là võ sĩ, lập trường khác với tử tù, nhưng phẩm chất tốt đẹp là như nhau.

Tình cảm với người thân, khao khát được sống, theo đuổi tự do Họa Mi Hoàn tuy là tội nhân, nhưng trên người anh ta lại lấp lánh ánh sáng của nhân tính.

Tá Thiết bị Họa Mi Hoàn ảnh hưởng, cũng bắt đầu thể hiện phẩm cách tốt đẹp bên trong mình.

Họa Mi Hoàn hỏi: Xảy ra chuyện gì vậy.

Ta cảm thấy có chút kỳ lạ.

Hoa Khôi nhìn Họa Mi Hoàn, ánh mắt không thiện cảm, nếu không có Đỗ Lan ở đây, cô ta chắc chắn sẽ ra tay với Họa Mi Hoàn.

Ân oán giữa Tạp Mật Lạp và Địch Già tiếp tục ở một thế giới khác.

Họa Mi Hoàn cũng nhận ra địch ý của Hoa Khôi, lập tức cảnh giác.

Tá Thiết hỏi: Cơ thể ngươi không sao chứ.

Họa Mi Hoàn nhíu mày, cơ thể thì không có gì bất thường, nhưng trong đầu lại có những mảng trống lớn, đặc biệt là phần ký ức về người vợ.

Anh ta không khỏi hoài nghi mình có thật sự có vợ không.

Liệu cái gọi là vợ có phải chỉ là ảo giác của thôn trưởng, hay là do mình suy nghĩ lung tung.

Chính anh ta cũng không chắc chắn, trước đây vì vợ mà chiến đấu kiên định, bây giờ hình bóng người vợ tan biến, lý do chiến đấu cũng biến mất.

Nhưng cũng không sao, trước khi kết hôn, anh ta chính là Họa Mi Hoàn trống rỗng, là một ninja mạnh mẽ, kỹ năng chiến đấu và kinh nghiệm chiến đấu sẽ không vì ký ức về người vợ biến mất mà biến mất.

Ân oán của Địch Già và Tạp Mật Lạp tạm thời không cần quan tâm, dù sao Đỗ Lan cũng ở đây, hắn có thể kiểm soát tốt sức mạnh của họ, tránh cho họ trực tiếp khai chiến.

Họa Mi Hoàn tuy ký ức mơ hồ, nhưng vẫn muốn rời khỏi hòn đảo, điểm này không hề thay đổi.

Tá Thiết lo lắng nhìn Họa Mi Hoàn, vì anh ta đã khác trước.

Đáng tiếc cô và Họa Mi Hoàn chẳng thân chẳng thích, thực sự không có cách nào an ủi anh ta.

Vậy theo lời Mai, chúng ta nên cướp thuyền của tiên nhân, rời khỏi hòn đảo.

Kiếm khách mù nói: Mọi người có ý kiến gì cứ việc đưa ra.

Nô Khải và Tố Tử đứng cùng nhau, thì thầm nói: Cuối cùng cũng có thể rời khỏi hòn đảo quỷ dị này.

Hòn đảo này quá tà ác, không chỉ có quái vật, mà còn có thể làm người chết sống lại, đi ngược lại quy luật tự nhiên, quá quỷ dị.

Mọi người cũng biết Hoa Khôi và Lục Thái Lang vốn đã chết, hơn nữa còn là cái chết thân thể bị chia lìa, nhưng bây giờ đều sống lại, quá quỷ dị.

Tố Tử gật đầu, nhưng cô biết trong sự quỷ dị gia tăng này chắc chắn có một phần công lao của Đỗ Lan.

Nô Khải tiếp tục nói: Cứ ở lại đây, mọi người đều sẽ trở nên không bình thường.

Rõ ràng là việc người chết sống lại là vô lý, nhưng mọi người lại đang ép mình chấp nhận những hiện tượng quỷ dị này.

Rõ ràng là những chuyện quỷ dị không ngừng xảy ra, mọi người lại ép mình giả vờ như không có chuyện gì.

Nếu không rời khỏi hòn đảo, mọi người đều sẽ bị bóp méo.

Tố Tử thầm nghĩ chắc chắn có liên quan đến Đỗ Lan, ngay cả việc hồi sinh người chết cũng làm được, lẽ nào Đỗ Lan chính là cổ thần.

Thật lòng mà nói, Tố Tử cảm thấy Đỗ Lan quá bí ẩn, đến mức vượt qua sự hiểu biết.

Nhưng cô không thể hiểu được mục đích của Đỗ Lan, Đỗ Lan mạnh mẽ như vậy, động cơ hành động của hắn là gì.

Cho dù có gần trăm năm kinh nghiệm sống, cô vẫn cảm thấy Đỗ Lan là một ẩn số.

Chương 3898

Chúng ta đi cướp thuyền của tiên nhân, chắc chắn sẽ phải đối mặt với tiên nhân.

Có mấy tiên nhân, khí của họ thuộc tính gì.

Chỉ cần biết được những thông tin này, chúng ta có thể dùng khí tương khắc để đối phó với tiên nhân, gã béo Tiên Thái nói: Sự tương sinh tương khắc của khí có thể làm suy yếu lực tấn công của tiên nhân, tăng cường sát thương của chúng ta.

Điều này cần đến Mai, người bản địa này.

Mai tuy bề ngoài là một cô bé, nhưng bên trong không phải người thường, cô bé trước đây cũng là tiên nhân.

Chỉ là lý niệm của cô bé khác với các tiên nhân khác.

Cô bé không ủng hộ ngoại đan.

Không có ngoại đan, làm sao cô bé sống được.

Là thông qua việc giảm thiểu tiêu hao khí.

Cô bé thực ra không phải là một cô bé, mà là một tiên nhân chân dài.

Nếu là cơ thể người trưởng thành thì tiêu hao rất nhiều, nên cô bé hoạt động dưới hình dạng một cô bé, tương đương với chế độ chờ.

Chế độ chờ tiết kiệm điện hơn chế độ sử dụng.

Mai biết thuộc tính của các tiên nhân, quyết định nói cho mọi người biết bí mật, để các võ sĩ ngăn cản những người đồng bạn năm xưa tiếp tục sai lầm.

Dù là tiên nhân, nhưng lý niệm khác nhau, cũng chỉ có thể giết chết đồng bạn.

Cô bé biết rất rõ những người đồng bạn đó không thể nào thay đổi suy nghĩ, họ cần bổ sung khí, sẽ không ngừng giết hại người vô tội.

Mọi người đều nhìn Mai.

Mai cũng chỉ có thể cho biết thuộc tính của các tiên nhân khác nhau, sắp xếp chi tiết cho trận chiến.

Khụ khụ.

Đỗ Lan ngắt lời mọi người đang lắng nghe, khiến mọi người nhìn về phía mình.

Ngươi ho cái gì.

Có gì thì nói thẳng, ta ghét nhất là người lề mề.

Kiếm Hào nhận ra Đỗ Lan ho là giả, nói chuyện là thật.

Ý tôi là chúng ta có thật sự hoàn toàn tin tưởng cô bé này không.

Đỗ Lan hỏi: Nếu cô ta cố tình lừa chúng ta, chẳng phải chúng ta là dê vào miệng cọp sao.

Tá Thiết lập tức nói: Mai vẫn luôn giúp đỡ chúng ta, còn cho chúng ta biết sự tồn tại của khí, cô bé không cần thiết phải lừa chúng ta.

Nhưng cô ta đã sống ở đây lâu như vậy, cũng không biến thành phân bón, tiên nhân không phải là người lương thiện, không có lý do gì để tha cho cô ta.

Cô ta lại biết nhiều thông tin về tiên nhân như vậy, có khả năng cô ta chính là mồi nhử mà tiên nhân tung ra, một khi chúng ta cắn câu, có thể sẽ trúng kế, rơi vào tình thế hiểm nghèo.

Mọi người cảm thấy có lý.

Mai thấy mọi người nghi ngờ mình, cũng không có cách nào, dù sao mình quả thực chưa nói hết sự thật.

Gã béo nói: Tôi tin Mai, tôi nghĩ cô bé không cần thiết phải lừa chúng ta.

Nô Khải cũng nói: Tôi cũng tin cô ấy.

Tố Tử, ngươi có tin không.

Tố Tử không chắc chắn lắm, dù sao mình đã gặp quá nhiều tội phạm dùng vẻ ngoài yếu đuối để che đậy tội ác của mình.

Tội phạm sẽ không viết tôi là người xấu lên mặt mình, tội phạm sẽ ngụy trang, ngụy trang mình là người tốt, thậm chí ngụy trang thành kẻ yếu.

Cái gọi là thợ săn luôn xuất hiện dưới thân phận con mồi.

Vì vậy người tốt và người xấu không thể chỉ dựa vào vẻ ngoài để phân biệt, đương nhiên trước đó Mai quả thực đã chỉ điểm cho mọi người cách sử dụng khí, nhưng đó có lẽ chỉ là thủ đoạn để chiếm lòng tin.

Người xấu thực sự bình thường cũng sẽ làm một số việc để chiếm lòng tin, nhưng vào lúc then chốt lại đâm sau lưng người khác một nhát.

Kiếm khách mù nói: Đỗ Lan, ngươi nghi ngờ Mai dựa vào đâu.

Dựa vào đâu ư.

Dựa vào việc cô bé trông quá đáng yêu, Đỗ Lan nói.

Hả.

Mọi người tỏ vẻ đây là lý do gì.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Các người xem Hoa Khôi, trông xinh đẹp, yếu đuối, có nghĩ rằng cô ta là hung thủ liên tục giết chết đàn ông không.

Lại xem Giang, người nhỏ như vậy, các người có nghĩ rằng hắn đã náo loạn một trận ở kinh thành, suýt nữa ám sát ninja của đại danh không.

Lại xem Tá Thiết, trông như một mọt sách, có thể nghĩ rằng cô là một đao phủ chuyên luyện kỹ thuật chặt đầu không.

Vẻ ngoài càng đẹp, càng có tính lừa gạt.

Mọi người không thể không thừa nhận có lý, mấy người phụ nữ có mặt ở đây đều rất nguy hiểm, không phải là người lương thiện.

Quả thực có lý, có thể sống sót trên Cực Lạc đảo, sao có thể là người thường được.

Kiếm khách mù cũng phải thừa nhận không thể xem thường người trên đảo.

Kiếm Hào cũng vuốt râu dê, cảm thấy có lý, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Mai rất tủi thân, cô bé thật lòng muốn giúp mọi người rời đi.

Nhưng kế hoạch của cô bé cần mọi người và tiên nhân trực tiếp xung đột, quả thực cần phải thận trọng.

Họa Mi Hoàn trực tiếp nói: Dù sao đi nữa, bây giờ chúng ta cũng chỉ có thể đi chiến đấu với tiên nhân, không có lối thoát nào khác.

Ai nói không có lối thoát khác.

Chúng ta có khí, hoàn toàn có thể tiêu diệt quái vật trên mặt biển, sau đó chế tạo một con thuyền lớn để rời đi.

Đỗ Lan đề xuất một phương hướng không chiến đấu với tiên nhân.

Ai biết đóng thuyền.

Đỗ Lan nói: Tôi biết đóng, có sự gia trì của khí, cũng không cần nhiều thời gian, chúng ta có thể trực tiếp rời khỏi hòn đảo.

Tiên nhân sẽ để chúng ta rời đi sao.

Kiếm khách mù nói: Cho dù có thể đóng thuyền, cũng chưa chắc đã rời đi được.

Nếu họ tấn công, chúng ta phản kích lại là được chứ gì.

Nếu tiên nhân không tấn công, chúng ta có thể giảm thiểu rủi ro.

Đỗ Lan nói: Đợi chúng ta trở về Edo, tìm Mạc Phủ Tướng quân, điều động đại pháo, trực tiếp quay lại dùng đại pháo oanh tạc Cực Lạc đảo, chẳng phải tốt hơn sao.

Thậm chí có thể trực tiếp hơn, Tướng quân trực tiếp cung cấp người cho tiên nhân sản xuất tiên đan, mọi người có thể làm ăn.

Nghe đến việc mua bán người, tim mọi người đều thót lại một cái.

Họ hoàn toàn không nghi ngờ Mạc Phủ Tướng quân sẽ làm như vậy, mạng người căn bản không là gì, chỉ cần có thể trường sinh, mọi thứ đều đáng giá.

Tiên nhân đã sống rất lâu, cũng không nghĩ đến việc mua người, có thể thấy trí thông minh cũng bình thường.

Đỗ Lan vừa đến đã mở rộng tư duy, ngoại đan thiếu cái gì.

Thiếu người.

Ngoại đan sản xuất ra cái gì.

Sản xuất ra tuổi thọ.

Vậy thì Mạc Phủ Tướng quân có thể bán người, mua thuốc kéo dài tuổi thọ, như vậy đôi bên cùng có lợi, đạt thành hợp tác.

Các người nghĩ xem, lúc tuyển chọn, hơn một trăm tử tù, chín mươi người chết một cách vô nghĩa.

Nếu bán cho Cực Lạc đảo, chẳng phải có thể đổi lấy mấy năm tuổi thọ sao.

Các người nói có phải là lý lẽ này không.

Dù sao ban đầu mọi người cũng không quan tâm đến mạng người, chi bằng để mạng người phát huy giá trị, Đỗ Lan nói.

Nhưng họ lại không rét mà run, tuy họ quả thực không quan tâm đến mạng người, nhưng coi mạng người như hàng hóa lại là một chuyện khác.

Sắc mặt các người sao lại tệ vậy.

Chẳng lẽ không cảm thấy cách nói của tôi rất tốt sao.

Hoàn toàn có thể thông qua hợp tác thương mại, đạt được hòa bình.

Chúng ta và tiên nhân lại không có thâm thù đại hận, căn bản không cần thiết phải chiến đấu.

Chúng ta và tiên nhân là bổ sung cho nhau, thương mại là một lựa chọn không tồi.

Mọi người càng thêm nặng nề.

Chương 3899

Đỗ Lan nói càng có lý, họ càng cảm thấy sợ hãi.

Chúng ta quả thực không quan tâm đến mạng người, thậm chí có một số võ sĩ còn tìm người qua đường vào ban đêm để thử đao.

Nhưng đó dù sao cũng là số ít, cho dù võ sĩ ngày nào cũng thử đao, cũng không giết được bao nhiêu người.

Nếu buôn bán người, sẽ có nhiều người hơn trở thành hàng hóa, gã béo nặng nề nói: Đến lúc đó Nhật Bản sẽ biến thành cái dạng gì.

Tôi không thể tưởng tượng được, e rằng xã hội sẽ người người tự thấy nguy hiểm.

Một khi giao dịch dùng người đổi lấy tuổi thọ được thiết lập, Mạc Phủ Tướng quân chắc chắn sẽ vui vẻ giao dịch, đến lúc đó tiên nhân có thể nhận được nguyên liệu cần thiết, Tướng quân có thể nhận được tuổi thọ, đôi bên cùng có lợi.

Đối mặt với đề nghị thương mại của Đỗ Lan, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn hắn, vì đề nghị này quá điên rồ.

Đương nhiên điều điên rồ hơn là giao dịch này rõ ràng có khả năng thành lập, điều này rất nguy hiểm.

Ngươi điên rồi.

Gã béo không thể tin nổi nói: Ngươi có biết một khi giao dịch được thành lập sẽ có kết quả gì không.

Đây là từng sinh mạng sống động, Mạc Phủ chắc chắn sẽ lạm sát người vô tội.

Tôi biết chứ, sẽ có rất nhiều người biến thành dược liệu, nhưng

Mạc Phủ Tướng quân sẽ có tâm trạng rất tốt.

Chúng ta đều là người có công, tự nhiên nước lên thuyền lên.

Đỗ Lan nói: Hơn nữa nếu giao dịch được thiết lập, chúng ta sẽ không cần chiến đấu với tiên nhân, xác suất sống sót cũng lớn hơn.

Điên rồi, ngươi thật sự điên rồi.

Gã béo nói: Một khi giao dịch được thành lập, sẽ có rất nhiều người biến thành nguyên liệu, sẽ có người chết.

Nói cứ như bây giờ không có người chết vậy.

Nhật Bản bây giờ cũng không tốt đẹp gì, cũng có người chết.

Võ sĩ sẽ thử đao vào ban đêm, thấy người đi ra ngoài buổi tối là chém một nhát.

Còn có những người dân miền núi, cũng là tùy tiện tìm một lý do là tiêu diệt rồi.

Giao dịch là chuyển hóa dân số thành tuổi thọ của Tướng quân, cũng không có vấn đề gì.

Nhìn thái độ xem nhẹ mạng người của Đỗ Lan, mọi người đều nhíu mày.

Đó là quái vật, sao có thể giao dịch với chúng.

Gã béo nói.

Đỗ Lan nói: Tư duy của các ngươi vẫn là đối kháng, chứ không phải dung hợp.

Như vậy là không được.

Đối kháng chỉ khiến các ngươi ngày càng yếu đi, chỉ có thể dựa vào dung hợp mới có thể lớn mạnh.

Không học được cách dung hợp, là không thể lớn mạnh được.

Cthulhu là thần thoại về sự đối kháng, không phải thần thoại về sự dung hợp.

Đối mặt với Cthulhu, phần lớn mọi người sẽ đối kháng.

Vì chỉ có đối kháng mới có thể giữ được bản ngã, giữ được bản ngã là rất quan trọng, có thể duy trì hiện trạng không đổi, không cần phải lăn lộn.

Cái gọi là văn minh, điều quan trọng nhất chính là phải phân biệt ai là chúng ta, ai là họ.

Một khi mất đi bản ngã, có thể sẽ trở thành nô lệ của người khác mà không tự biết, dùng cách nói hiện đại chính là bị PUA.

Ta là ta, ngươi là ngươi, nên ngươi nói gì, ta phải cân nhắc cảm nhận của mình trước.

Không thể ngươi nói gì cũng là cái đó, ngươi bảo ta làm Bật Mã Ôn, ta liền làm Bật Mã Ôn, ta không cần thể diện sao.

Văn minh cũng như vậy, phải nỗ lực vươn lên, nếu không sẽ bị hấp thu.

Nhưng vấn đề của việc giữ gìn bản thân chính là không thể tiến bộ.

Chỉ đối kháng thôi là vô dụng, rất dễ bị đóng cửa, không thể hấp thu kỹ thuật tiên tiến của đối thủ, không thể đuổi kịp thời đại, dễ biến thành phép tắc của tổ tiên không thể thay đổi.

Nhưng muốn dung hợp ưu điểm của đối phương, đồng thời giữ được tính độc lập của mình, thật sự quá khó.

Quá nhiều nền văn minh vì để học hỏi ưu điểm của người khác mà mất đi tính độc lập, cuối cùng biến thành kẻ thất bại, bị người đời lãng quên.

Vì vậy rất khó, thật sự rất khó, vừa phải giữ được tính độc lập của mình, vừa phải học hỏi ưu điểm của người khác, chỉ có số ít người mới có thể làm được.

Đối với văn minh, có thể làm được lại càng ít, phần lớn các nền văn minh đều đã diệt vong.

Những nền văn minh có thể làm được đều cần suy nghĩ một vấn đề: Ta muốn học hỏi người khác, tức là ta làm không tốt, ta đã làm không tốt, vậy tại sao ta còn phải kiên trì bản ngã.

Tại sao không từ bỏ nền văn minh cũ, trực tiếp ôm lấy nền văn minh mới.

Chẳng phải tốt đẹp sao.

Không cần kiên trì nữa, trực tiếp đổi cửa đổi nhà cho xong.

Mình không được rồi, lạc hậu rồi.

Người khác rất lợi hại, rất mạnh mẽ.

Tại sao phải kiên trì nền văn minh lạc hậu của mình, rồi học hỏi ưu điểm của người khác.

Tại sao không phải là mình hoàn toàn tiếp nhận, thậm chí mình trực tiếp đầu hàng gia nhập phe người khác cho xong.

Tại sao chứ.

Có hai hướng giải thích duy tâm và duy vật cho việc tại sao mình không trực tiếp đầu hàng.

Duy tâm chính là ta tuy thất bại, nhưng ta vẫn là con trời, ta từ ngày sinh ra đã thắng rồi, bây giờ thất bại chỉ là vì ta không tuân thủ giao ước với thần, chỉ cần ta tuân thủ nghiêm ngặt giáo lý, thần sẽ gửi đến đấng cứu thế, cứu chúng ta khỏi nước sôi lửa bỏng, còn sẽ giáng thiên phạt cho đối phương.

Vì vậy ta không cần thay đổi.

Còn một loại nữa là ta tuy kiếp này thất bại, nhưng thần tiên đã nói chỉ cần sống tốt kiếp này, kiếp sau có thể thăng cấp, kiếp này khổ là phúc của kiếp sau, cố gắng làm chính mình, kiên trì lên.

Đây là hai loại chủ nghĩa duy tâm chủ đạo, một loại là ta sinh ra đã cao quý, sở dĩ thất bại chỉ là vì không tuân thủ giao ước, chỉ cần mình tuân thủ, đấng cứu thế sẽ ra đời, vì vậy càng lưu lạc khổ sở, càng phải kiên trì bản ngã.

Còn một loại là ta tuy thấp hèn, nhưng kiếp sau vẫn còn cơ hội, ta đây không gọi là chịu khổ, đây gọi là tích phúc cho kiếp sau.

Còn có là duy vật, ta thua rồi, rốt cuộc tại sao lại thua.

Là vấn đề chủng tộc.

Vấn đề văn hóa.

Vấn đề chế độ.

Hay là vì vấn đề tính xấu cố hữu.

Sau đó còn phải nhìn chằm chằm vào người chiến thắng để phân tích, tại sao hắn thắng.

Có một hai ba bốn nguyên nhân.

Sau đó phải hỏi chính mình có thể học người chiến thắng không.

Có thể noi gương người chiến thắng không.

Chắc chắn có thể noi gương, dù sao pháp tiên vương noi gương các vị vua hiền đời trước là truyền thống hai nghìn năm, lấy các vị vua hiền minh làm tấm gương.

Treo đầu ở xà nhà, đâm dùi vào đùi để học hỏi ưu điểm của người khác, chưa bao giờ là một việc xấu, cũng không phải một việc dễ dàng, mà là một việc được khuyến khích.

Nhưng vấn đề đến rồi, cái gì là hiền minh.

Cái gì là ưu điểm.

Trên người người chiến thắng toàn là ưu điểm, không có khuyết điểm sao.

Chương 3900

Nếu có khuyết điểm, vậy tiêu chuẩn của ưu điểm và khuyết điểm là gì.

Làm sao để xác định cái nào là ưu điểm cần học hỏi, cái nào lại là khuyết điểm cần đề phòng.

Đó chính là thiên hạ vi công, có lợi cho mọi người chính là ưu điểm, chỉ có lợi cho số ít người chính là khuyết điểm.

Như vậy phân biệt ưu điểm và khuyết điểm, cho dù có học hỏi, mình cũng sẽ không biến thành đối phương.

Vì đối phương có khuyết điểm của đối phương, ta có khuyết điểm của ta, hai bên vẫn không giống nhau.

Vì vậy học hỏi ưu điểm của người khác, không học khuyết điểm, có thể tránh cho mình hoàn toàn biến thành đối phương.

Ta vẫn là ta, hắn vẫn là hắn, không cần cho rằng mình là con trời, cũng không cần cho rằng chịu khổ là phúc, điều quan trọng là phân biệt rõ ưu và khuyết điểm.

Duy tâm đều là không thay đổi chính mình, đảm bảo mình không bị đồng hóa, sau đó là dựa vào truyền giáo để đồng hóa ngược lại người khác.

Duy vật chính là thừa nhận mình thất bại, sau đó dựa vào một tiêu chuẩn để phân biệt ưu điểm và khuyết điểm của đối thủ, học hỏi ưu điểm của đối thủ, từ chối khuyết điểm của đối thủ, trong khi học hỏi vẫn đảm bảo tính tự chủ của mình.

Chu tuy cựu bang, kỳ mệnh duy tân Nhà Chu tuy là nước cũ, nhưng mệnh trời đã đổi mới là một ví dụ rất hay, Tây Kỳ tuy là chư hầu cũ đã tồn tại từ trước, nhưng phải tạo ra một chút khác biệt, không trở thành một nhà Ân Thương thứ hai.

Tây Kỳ học hỏi Ân Thương, nhưng rất nhiều nơi không giống Ân Thương.

Ân Thương có Bát Quái, Tây Kỳ liền tạo ra Lục Thập Tứ Quái.

Ân Thương tế tự Thượng Đế, Tây Kỳ liền tế tự tiên tổ.

Ân Thương là huynh tử đệ cập anh chết em nối ngôi, Tây Kỳ là đích trưởng tử kế thừa.

Ân Thương có đốt mai rùa, Tây Kỳ cũng có tính toán bằng thẻ tre Tóm lại, Ân Thương có gì, Tây Kỳ cũng sẽ có, nhưng sẽ tiến hành sửa đổi dựa trên tình hình thực tế, trở nên kinh tế hơn, cũng phù hợp với yêu cầu của nhiều người hơn.

Tây Kỳ không phủ nhận tất cả các hoạt động của Ân Thương, dù sao Ân Thương làm những hoạt động này cũng không phải vì nhàm chán, mà là người thời đó quả thực có nhu cầu này.

Tây Kỳ cũng phải tiếp tục, nhưng không thể làm bừa như Ân Thương, phải có phong cách của riêng mình.

Tóm lại là phải có sự khác biệt.

Tư duy duy tâm vẫn rất mạnh mẽ, dù sao ngay cả Khổng Tử đối mặt với hiện thực tàn khốc cũng sẽ nói ta không sai, thế giới mới sai, huống hồ gì là phàm phu tục tử.

Người bình thường càng không thể đối mặt trực tiếp với hiện thực đau thương, càng không cần nói đến việc tự cường không ngừng.

Hơn nữa rất nhiều lúc điều kiện khách quan cũng không cho phép mọi người tự cường không ngừng.

Cho dù thời Đông Đại có hô lên Vương hầu tướng tướng, há có giòng riêng. , kết quả thì sao.

Trần Thắng, Ngô Quảng chết, tiếp theo vẫn là thời đại quý tộc kéo dài.

Ngay cả Lưu Bang cũng là làm theo quy tắc trò chơi, trước tiên đầu quân cho Sở Vương, sau đó nhận được phong thưởng Hán Vương, mới bắt đầu làm lớn làm mạnh.

Không có một danh hiệu quý tộc, thật sự rất phiền phức.

Nhưng từ Lưu Bang và Trần Thắng, Ngô Quảng bắt đầu, trong lòng mọi người cơ bản đã có một ý nghĩ: Thắng làm vua, thua làm giặc, thắng chính là Lưu Bang, thua chính là Trần Thắng, Ngô Quảng.

Điều này cũng là nhờ Sử Ký, vì Tư Mã Thiên đã viết một thiên Trần Thiệp thế gia, theo lý mà nói ông ta không có tư cách vào thế gia, thế gia đều là truyền thừa của quý tộc.

Một người tạo phản thất bại sao có thể vào thế gia.

Chính là để làm nổi bật những người thành công.

Cùng là tạo phản, tại sao thất bại, tại sao thành công.

Kết quả của thất bại và kết quả của thành công có gì khác nhau.

Trong mấy nghìn năm tiếp theo, vô số người sẵn lòng đánh cược một phen, đều muốn làm Lưu Bang.

Thế là người trước ngã, người sau tiến, hai nghìn năm không ngừng khiêu chiến, vô số người biến thành xương trắng, giống như những người tử vì đạo biến mất trong dòng sông lịch sử, ngay cả tên cũng không lưu lại.

Nhưng chính vì họ cứ thế người trước ngã, người sau tiến, sự thất bại của Trần Thắng, Ngô Quảng mới không trở thành điểm kết thúc của lịch sử, mà là điểm khởi đầu của lịch sử.

Vô số người noi gương họ, không có huyết thống quý tộc nhưng cũng sẵn lòng tạo phản, rất nhiều người đã thất bại, nhưng sự thực tiễn của họ đã để lại dấu ấn tư tưởng trong đầu óc của hậu nhân, tạo phản là một con đường không tồi.

Có kinh nghiệm như vậy, mọi người khi gặp vấn đề mới sẵn lòng đánh cược sinh mệnh để thực tiễn, chứ không phải như những người theo chủ nghĩa duy tâm cầu nguyện thượng đế cứu giúp, hoặc nhẫn nhịn đau khổ chờ đợi kiếp sau.

Bất kể là văn minh duy tâm hay duy vật, trong lịch sử đều đã trải qua suy bại, làm thế nào để đối mặt với việc mình thua, người khác thắng, đây là một vấn đề.

Khi thắng, mình là tuyệt vời nhất, giữ vững bản ngã rất dễ dàng.

Sau khi thua, làm thế nào để giữ mình không bị nuốt chửng là bài học mà mỗi nền văn minh đều phải suy ngẫm.

Đối mặt với Cthulhu, làm sao để có thể giữ được bản ngã, không bị đồng hóa.

Vấn đề này thật sự quá quan trọng.

Đỗ Lan nói muốn giao dịch với tiên nhân, muốn hấp thu ưu điểm của tiên nhân, đối với người khác nghe qua quả thực là điên rồ.

Điều này không phù hợp với tính thuần khiết và cao quý của dân tộc Đại Hòa.

Một khi hấp thu ưu điểm và kỹ thuật của tiên nhân, Nhật Bản có lẽ sẽ trở thành một hòn đảo quỷ, tất cả mọi người đều sẽ biến thành quái vật, đều sẽ mất đi bản ngã.

Chính sách học tập, giao dịch, dung hợp mà Đỗ Lan nói ra trong mắt người khác chính là tự sát, vì Nhật Bản là một nước nhỏ, cách để giữ gìn bản ngã chính là chủ nghĩa chủng tộc, chính là dân tộc Đại Hòa là tuyệt vời nhất, nếu suy yếu, chắc chắn là do kẻ xấu gây ra, cũng là một cách nghĩ rất duy tâm.

Muốn làm việc chắc chắn phải duy vật, nhưng để an ủi chính mình thì duy tâm là đơn giản nhất.

Vì duy tâm không cần thay đổi chính mình, còn duy vật thì cần thay đổi chính mình, rất khó làm được.

Đỗ Lan nhìn thế giới này một cách duy vật, nhưng các võ sĩ và tử tù xung quanh đều nhìn thế giới một cách duy tâm.

Họ từ chối hấp thu kỹ thuật của tiên nhân, không muốn đối diện với kinh nghiệm ưu tú của tiên nhân.

Mọi người đều rất kháng cự, chỉ muốn tiêu diệt những tiên nhân khác biệt với mình, chứ không phải học hỏi ưu điểm của tiên nhân.

Tóm lại, tình hình hiện tại là mọi người phủ nhận ý tưởng của Đỗ Lan, nhất quyết phải kháng cự.

Một khi học hỏi, Nhật Bản sẽ bị tiên nhân đồng hóa, mất đi bản ngã.

Họ đều mắc chứng sợ Cthulhu, căn bản không dám nhìn thẳng.

Đỗ Lan cảm thấy giao dịch khá tốt, nắm vững được sự chuyển hóa giữa sinh mệnh và khí, tương lai có thể phát triển ra kỹ thuật mạnh hơn.

Giống như y học vậy, ban đầu là giải phẫu bất hợp pháp, nhưng sau này đã phát triển thành y học hiện đại.

Đều cần một quá trình tích lũy.

Trong giai đoạn đầu của tích lũy, chắc chắn là không có lợi ích.

Giống như học tập, đi học ở trường vừa tốn tiền vừa hại não, vô cùng áp lực khó chịu, nhưng khi bước ra xã hội, những gì học được có thể chuyển hóa thành kỹ năng sinh tồn của mình, mới có thể biến thành thu nhập.

Học tập luôn là khó chịu, nhưng không có quá trình tích lũy này, cũng sẽ không có lợi ích về sau.

Điên rồi, điên rồi, thật sự điên rồi.

Sao có thể giao dịch.

Chương 3901

Tiên nhân đều là quái vật, chúng ta nên tiêu diệt chúng, chứ không phải giao dịch.

Gã béo Tiên Thái kích động nói, trán cũng đổ mồ hôi, dù sao tư duy này của Đỗ Lan quá đáng sợ, quả thực là đồng lõa ô hợp, quả thực là điên rồ.

Những người khác cũng cảm thấy ý tưởng của Đỗ Lan rất điên cuồng, kiếm khách mù hỏi: Ngươi có biết mình đang nói gì không.

Ngươi coi sinh mệnh là gì.

Tôi coi sinh mệnh là sinh mệnh, chỉ là gắn cho nó một cái giá, có vấn đề gì sao.

Đương nhiên có vấn đề.

Gã béo nói: Sinh mệnh sao có thể coi là hàng hóa.

Sinh mệnh sao có thể có giá.

Nếu có giá, có phải tôi chỉ cần trả tiền, là có thể lạm sát người vô tội.

Chẳng lẽ không phải sao.

Mạng của võ sĩ chính là quý hơn mạng của bá tánh.

Trước đây khi tuyển chọn tử tù, các người không phải cũng nhìn sinh mệnh chết đi sao.

Các người cũng không ngăn cản.

Thay vì để sinh mệnh chết đi một cách vô nghĩa, chi bằng bán được giá tốt, Đỗ Lan nói.

Đó là tử tù, có thể giống nhau được sao.

Một khi giao dịch bắt đầu, chắc chắn không chỉ có tử tù bị bán, mà còn có rất nhiều người bình thường cũng sẽ bị bán đi, thậm chí là võ sĩ, chỉ cần giá cả hợp lý, cũng sẽ bị bán đi.

Gã béo căng thẳng nói, anh ta đã có thể dự cảm được việc võ sĩ bị gắn giá.

Thực ra làm thí nghiệm không cần nhiều sinh mệnh đến vậy, tập trung tất cả tù phạm trên toàn Nhật Bản lại cũng gần đủ rồi, có thể để Tướng quân sống thêm vài trăm năm, Đỗ Lan nói.

Vậy vợ của Tướng quân, con của Tướng quân, thậm chí là con chó của Tướng quân thì sao.

Gã béo hỏi: Tướng quân có thể hài lòng với việc chỉ mình mình sống không.

Có muốn để nhiều người hơn trường thọ không.

Thậm chí còn có thuộc hạ của ông ta.

Đến lúc đó người trường thọ còn nhiều hơn tiên nhân, tiêu hao sinh mệnh cũng sẽ nhiều hơn, đến lúc đó sinh mệnh ở Nhật Bản đều bị chiếm hết.

Thế thì nghĩ xa quá rồi, tiên nhân cũng sợ sự phản kích của khí.

Đỗ Lan nói: Sinh mệnh biến thành hàng hóa, tất nhiên sẽ có người phản kháng.

Người phản kháng sẽ nỗ lực luyện khí, đến lúc đó sẽ bước vào cuộc chạy đua vũ trang, xuất hiện nhiều chiến sĩ khí hơn.

Có áp bức, mới có tiến bộ, có ý thức khủng hoảng mới có thể ép mình.

Một bên là tiên nhân, một bên là chiến sĩ của khí, hai bên đều sẽ tiến hành nghiên cứu và đột phá về khí, tiến hành cải tạo toàn lực đối với nội đan thuật và ngoại đan thuật.

Chỉ có khi mọi người đều đầu tư vào đó, kỹ thuật mới có thể cập nhật và lặp lại.

Rất tàn khốc, nhưng nhân loại chính là sinh vật cần áp lực mạnh mẽ mới có thể tiến bộ.

Có áp lực, mới có thể lúc rảnh ăn cháo, lúc bận ăn cơm khô.

Không có áp lực mọi người sẽ ăn được bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, căn bản không tiết kiệm lương thực.

Giống như lúc Đông Đại mới lập quốc, vĩ nhân cho rằng chiến tranh kết thúc, mọi người có thể an tâm sản xuất, sản lượng lương thực tất nhiên sẽ tăng, mọi người có thể bỏ ra nhiều lương thực hơn để hỗ trợ xây dựng.

Sản lượng lương thực quả thực tăng, nhưng bá tánh ăn cũng nhiều hơn, kết quả lương thực nộp lên lại giảm đi.

Thời chiến tranh, mọi người ăn một bữa không chết đói là được rồi, thời hòa bình, mọi người đều muốn ăn no.

Ăn nhiều, tự nhiên phần hỗ trợ xây dựng sẽ ít đi.

Điều này rất bất đắc dĩ, muốn dựa vào tự giác của mọi người là không được.

Nếu tự giác có tác dụng, thời Khổng Tử đã giải quyết được vấn đề rồi.

Tự giác không được, thì chỉ có thể là áp lực.

Giống như trong thời kỳ Chiến tranh Lạnh, Mỹ và Liên Xô đều lấy Chiến tranh Lạnh làm cái cớ, điên cuồng đầu tư vào nghiên cứu khoa học kỹ thuật, tiến hành chạy đua vũ trang.

Cuối cùng khoa học kỹ thuật của hai nước không ngừng phát triển, thậm chí ba mươi năm sau khi Liên Xô tan rã, hai nước vẫn giữ được ưu thế trong lĩnh vực khoa học kỹ thuật mũi nhọn.

Nếu tiên nhân và Tướng quân giao dịch, ắt sẽ có võ sĩ vì để đối kháng với Tướng quân mà cũng phải học khí.

Muốn dựa vào tự giác để thúc giục mình luyện tập là không thể, cứ nói các người đây, nếu không phải hoàn cảnh ép buộc thì làm sao có thể nắm vững khí.

Tá Thiết, ngươi là con gái của gia chủ nhà Yamada, gánh vác vinh quang của gia tộc.

Họa Mi Hoàn, ngươi là vì vợ.

Hách Y, ngươi là vì thân ở du quách, Lục Thái Lang ngươi là trời sinh thần lực.

Còn có Nô Khải, nếu không phải hoàn cảnh tàn khốc trong núi, cũng sẽ không có thân thủ linh hoạt.

Đương nhiên những người khác cũng là bị cuộc sống ép buộc, hoặc là vì mưu sinh, phần lớn đều là bị ép buộc mới không ngừng rèn luyện bản thân, có ai là vì tự giác mới bước lên con đường này.

Đỗ Lan biết phần lớn mọi người đều là thân ở giang hồ, thân bất do kỷ.

Nếu có thể, ai mà không muốn sống yên ổn.

Nhưng không phải ai cũng có thân thế thoải mái như vậy, không phải ai cũng có thể sống những ngày tháng yên ổn.

Đều là bị ép buộc, mới phải chịu khổ.

Giống như không có Liên Xô, Mỹ cũng giống như quả bóng xì hơi, cứ ăn mãi vốn cũ, không thể nào vực dậy được nữa.

Không còn uy hiếp, không cần phải đầu tư vào nghiên cứu khoa học nữa, trực tiếp thoát thực hướng hư từ bỏ thực thể, hướng tới ảo, lao dốc không phanh.

Làm nghiên cứu khoa học đâu có đơn giản như in tiền.

Vì vậy nếu Tướng quân và tiên nhân đạt thành giao dịch, sẽ ép võ sĩ không thể không nâng cao bản thân, sẽ bắt đầu nội quyển cạnh tranh nội bộ khốc liệt.

Dù Đỗ Lan nói có lý, nhưng mọi người vẫn rất kháng cự, họ không muốn bị cuốn vào vòng xoáy cạnh tranh đó.

Ta vẫn phản đối, gã béo nói.

Kiếm khách mù cũng nói: Thứ lỗi ta không dám đồng tình, nếu ngươi thật sự muốn giao dịch với tiên nhân, vậy ta chỉ có thể cùng ngươi đao kiếm tương hướng.

Anh ta đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Những người khác cũng dùng ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Đỗ Lan, hy vọng hắn có thể đổi ý, nếu không thì đừng trách họ không khách khí.

Đỗ Lan nói: Làm việc đúng đắn, chưa chắc đã được thấu hiểu.

Thế giới này rõ ràng có sức mạnh như khí, tại sao mọi người lại từ chối.

Vì đây là sức mạnh không thể bị con người kiểm soát, Tá Thiết nói.

Đỗ Lan nói: Quả nhiên, các người đều không muốn thấy sự thay đổi, một khi thay đổi, địa vị của các người cũng có thể bị lung lay.

Thật là ngu muội, rõ ràng có cơ hội thúc đẩy phát triển, rõ ràng chỉ cần đẩy một cái là có thể thay đổi cả hướng đi của nền văn minh.

Đáng tiếc mọi người cuối cùng vẫn là sợ hãi thay đổi, sợ hãi bị tổn thương.

Sẽ có người chết.

Tôi biết, giữa bản thân và mục tiêu chính là một cái hố, chính là phải dùng mạng người để lấp đầy.

Thay vì để người ta chết một cách vô nghĩa, chi bằng đi lấp hố.

Lấp hố, tương lai có lẽ còn có cơ hội nhìn thẳng vào Cthulhu.

Nếu cứ một mực kháng cự, một mực trốn tránh, sẽ vĩnh viễn không thể trưởng thành, vĩnh viễn không thể nhìn thẳng vào Cthulhu, Đỗ Lan nghĩa chính ngôn từ nói, đáng tiếc nói gì cũng là phí công vô ích.

Mọi người căn bản không hiểu.

Ý tưởng của Đỗ Lan rất hay, tiếc là người khác không chấp nhận.

Nhưng người khác càng không chấp nhận, Đỗ Lan lại càng hưng phấn, vì làm được chuyện như vậy mới có cảm giác thành tựu.

Nếu Đỗ Lan nói gì người khác làm nấy thì sẽ chẳng có chút cảm giác thành tựu nào.

Chương 3902

Chỉ có khắc phục khó khăn, vượt qua trở ngại của mọi người, hoàn thành sự việc một cách thành công mới thú vị.

Vì vậy hắn tận hưởng cảm giác bị thách thức, bị phản đối này.

Họ càng kháng cự, Đỗ Lan càng hy vọng họ có thể chấp nhận.

Nếu họ sẵn lòng chấp nhận, Đỗ Lan ngược lại lại hy vọng họ kháng cự.

Ý tưởng của Đỗ Lan rất hay, mọi người cùng nhau nhìn thẳng vào Khắc Tô Lỗ, tích cực loại bỏ khác biệt, bước vào thời đại Khí mới.

Xã hội tiến bộ như thế nào.

Xã hội chính là mọi người từ bỏ nhận thức chung cũ, chấp nhận một nhận thức chung mới, tiến hành một cuộc cải tổ.

Nếu chỉ có một mình Tôn Ngộ Không muốn tạo phản, hy vọng bản thân từ Bật Mã Ôn biến thành Tề Thiên Đại Thánh, đó là sự tiến bộ cá nhân của y, không phải sự tiến bộ của xã hội.

Chỉ khi xã hội đều chấp nhận nhận thức chung mới, bước vào loạn thế, sau đó hoàn thành lại việc phân công lao động, đó mới là một lần tiến bộ của xã hội.

Nhận thức chung mới chắc chắn sẽ bao gồm nhiều người hơn, tính lưu động của xã hội cũng sẽ tiến thêm một bước.

Nhiều người nói Đông Đại không có lịch sử, hai mươi bốn bộ sử chỉ là sự tuần hoàn không ngừng.

Thực ra tiến lên trong tuần hoàn mới là sự đổi mới xã hội thực sự, chứ không phải chỉ dựa vào bỏ phiếu, từ huyết thống biến thành kim tiền thì bản chất không hề thay đổi, vẫn là không cho phép xã hội lưu động.

Những kẻ đã chiếm ưu thế chắc chắn hy vọng duy trì nhận thức chung cũ, nếu không đổ máu, sao chúng có thể chấp nhận một nhận thức chung mới bất lợi cho mình.

Mà sau khi nhận thức chung mới ra đời, cũng không có nghĩa là nhận thức chung cũ không còn thị trường.

Sự thật là sau khi nhận thức chung mới ra đời, nhận thức chung cũ vẫn sẽ phản công, hai loại nhận thức chung sẽ cùng tồn tại trong mấy trăm năm, khó phân thắng bại.

Lịch sử tàn khốc như vậy đấy, đây là cuộc chiến giành lợi ích và quyền chủ đạo, không ai muốn dễ dàng buông tay.

Ý tưởng của Đỗ Lan là mọi người đều nhìn thẳng vào Khắc Tô Lỗ, thiết lập nhận thức chung mới, dựa vào tài năng về Khí để phân công lại.

Sau khi mọi người đều nhìn thẳng vào Khắc Tô Lỗ, hệ thống sức mạnh sẽ được viết lại, sẽ có một nhóm anh hùng nổi lên, sẽ có sự phân phối lại, Tề Thiên Đại Thánh về Tề Thiên Đại Thánh, Bật Mã Ôn về Bật Mã Ôn.

Nếu toàn bộ người Nhật Bản biến thành quyến thuộc của Khắc Tô Lỗ, sẽ xuất hiện một cuộc cải tổ mới.

Bởi vì mọi người đều không có kinh nghiệm làm việc cho Khắc Tô Lỗ, nên bắt buộc phải cải tổ lại.

Võ sĩ cấp cao ban đầu có thể không đảm nhiệm được công việc quyến thuộc cấp cao, địa vị sẽ hạ xuống.

Võ sĩ cấp thấp ban đầu có thể được thăng lên thành quyến thuộc cấp cao, như vậy thay đổi sẽ nảy sinh.

Nhưng vấn đề là làm thế nào để mọi người nhìn thẳng vào Khắc Tô Lỗ.

Đỗ Lan đưa ra ý tưởng giao thương.

Nhưng đã bị các võ sĩ thuộc hệ thống cũ từ chối.

Bởi vì họ lo lắng dân chúng sau khi nhìn thẳng vào Khắc Tô Lỗ sẽ có được sức mạnh, dẫn đến địa vị của mình không được bảo đảm.

Trước đây dù là võ sĩ cấp thấp cũng có thể lấy dân chúng ra thử đao, nhưng nếu dân chúng cũng thông qua việc nhìn thẳng vào Khắc Tô Lỗ mà có được sức mạnh thì phải làm sao.

Ưu thế của võ sĩ chẳng phải sẽ không còn nữa sao.

Vì vậy các võ sĩ từ chối nhìn thẳng vào Khắc Tô Lỗ, không chỉ bản thân không đi nhìn, mà còn không cho phép dân chúng đi xem.

Đỗ Lan cười nói: Vậy các ngươi là vì tính mạng của dân chúng sao.

Đương nhiên, chúng ta tuyệt đối không thể ngồi yên nhìn ngươi đem tính mạng dân chúng ra làm hàng hóa.

Tiên Thái nói.

Đỗ Lan nói: Nhưng rất nhiều dân chúng thà đánh cược mạng sống, cũng sẵn lòng làm vật thí nghiệm cho Khí.

Bởi vì một khi thành công, thân phận của họ sẽ được viết lại.

Không còn là những người thường bị bắt nạt, đến cơm cũng không đủ ăn, mà có thể sẽ đứng trên cả võ sĩ và nhẫn giả.

Sẽ có rất nhiều dân chúng sống không như ý sẵn lòng dùng mạng sống của mình để đổi lấy một cái giá tốt, thậm chí là đổi lấy một cơ hội để đạp võ sĩ dưới chân, ta nghĩ có rất rất nhiều người sẵn lòng thử.

Mọi người thầm nghĩ, đừng nói dân chúng, rất nhiều võ sĩ cấp thấp cũng sẵn lòng thử.

Nhưng sau khi kẻ dưới lật đổ người trên thì sao.

Lại phải mở ra loạn thế.

Kết quả sau loạn thế, võ sĩ cấp cao vẫn là võ sĩ cấp cao, võ sĩ cấp thấp vẫn là võ sĩ cấp thấp.

Điều này cho thấy kinh nghiệm loạn thế vẫn chưa đủ, lịch sử vẫn còn quá ngắn ngủi.

Cái gọi là xã hội hiện đại là một màn che mắt lớn nhất, dường như khoa học phát triển, nhân loại bước vào văn minh hiện đại là đã khác với quá khứ.

Nhưng trên thực tế, hiện đại cũng chỉ là sự nối tiếp của quá khứ, phương pháp giải quyết vấn đề xã hội vẫn không thoát khỏi chiến tranh.

Sở dĩ phương Tây muốn nhấn mạnh văn minh hiện đại, thực ra là để tách mình ra khỏi La Mã.

Bởi vì nếu thực sự nói mình là sự nối tiếp của lịch sử quá khứ, thì tính chính thống của La Mã không nằm trong tay người Anglo.

Vì vậy họ nhấn mạnh hiện đại, chứ không phải lịch sử, như vậy sẽ không cần phải trả lời về sự kế thừa lịch sử của mình.

Nhưng thực ra vấn đề của họ vẫn chưa được giải quyết, dựa vào khoa học kỹ thuật tuy có thể cướp bóc toàn thế giới, nhưng đến khi không thể cướp bóc được nữa, tài nguyên giảm đi thì không thể không trả lời câu hỏi, mình từ đâu đến, lại muốn đi về đâu.

Trả lời xem nền văn minh của mình có còn cần thiết tồn tại hay không.

Tài nguyên nhiều, câu hỏi này không cần phải trả lời.

Tài nguyên ít, câu hỏi này bắt buộc phải trả lời.

Tài nguyên ít, sinh mạng sẽ không đáng tiền, nếu lúc này cho họ một cơ hội, họ sẽ nối gót nhau mà đi.

Thời đại Hàng hải vĩ đại chính là như vậy, bao nhiêu thủy thủ đã chết.

Bao nhiêu con tàu đã chìm.

Nhưng không hề dừng lại, vì họ cần một cơ hội, một cơ hội để thay đổi vận mệnh.

Dù biết rằng đi biển rất nguy hiểm, sẽ chết người, cũng phải kiên trì.

Không giống như Trịnh Hòa hạ Tây Dương, thuyền viên nhớ nhà, dù Trịnh Hòa muốn tiếp tục hành trình cũng không thể tiếp tục được.

Thuyền viên không phải đến để bán mạng, họ đến để làm việc, xa quê hương quá, điều kiện quá vất vả, thì phải về nhà.

Thời đại Hàng hải vĩ đại không phải như vậy, chết thì trực tiếp ném xuống biển, tiếp tục hành trình.

Hình ảnh những thuyền trưởng độc nhãn, độc cước, độc thủ đã cho thấy các thủy thủ thời đó muốn trở thành thuyền trưởng, sống sót được cũng là thân thể tàn tật.

Còn có những công xưởng đẫm máu và mồ hôi, tại sao nông dân lại sẵn lòng làm công nhân nông nghiệp.

Bởi vì tiền lương một tháng còn cao hơn thu nhập cả năm trồng trọt, dù biết rằng có những công xưởng được gọi là công xưởng chặt ngón tay, mỗi công trường đều có ngân sách tử vong.

Nhưng họ vẫn sẵn lòng đánh cược mạng sống, bởi vì sự cải thiện cuộc sống là thật.

Cho nên dù có nhìn thẳng vào Khắc Tô Lỗ cũng không sao, chỉ cần có cơ hội thay đổi vận mệnh của mình, bao nhiêu người sẵn lòng nối gót nhau đánh cược mạng sống.

Chương 3903

Các võ sĩ cũng biết rằng thực sự có rất nhiều người sẵn lòng mạo hiểm, ví dụ như Đồng Mã và sơn tặc vương, họ vì để sống sót, vì để thay đổi vận mệnh của mình, có thể làm những chuyện như nhìn thẳng vào Khắc Tô Lỗ.

Sơn tặc vương đích thân nhập cuộc, song tu với tiên nhân.

Em trai cũng sẵn lòng nhìn vào vực sâu của Khí.

Tại sao.

Bởi vì họ không có gì cả, chỉ có một mạng cùi, không cược mạng thì cược cái gì.

Hoặc là chấp nhận hiện thực tàn khốc này, chấp nhận tương lai vĩnh viễn bị người khác đạp dưới chân. hoặc là đánh cược một phen, dù là song tu với quái vật cũng không sao, không có thời gian để cân nhắc trong sạch, tiết tháo, chỉ cân nhắc việc sống sót, sau đó tìm cơ hội trở nên mạnh mẽ.

Rất thực tế, bởi vì họ chỉ có một mạng sống, không có những thứ như danh dự, tín nhiệm.

Những người đánh cược mạng sống như vậy không chỉ có sơn tặc vương và Đồng Mã, mà còn rất nhiều.

Rốt cuộc Nhật Bản là một quốc gia nhỏ, tài nguyên thiên phú có hạn, có quá nhiều người không đủ ăn.

Những người không đủ ăn này sẵn lòng nhìn thẳng vào Khắc Tô Lỗ, dù có biến thành quyến thuộc của Khắc Tô Lỗ cũng không sao, chỉ cần có thể thay đổi.

Đỗ Lan biết chỉ cần những người này sẵn lòng chấp nhận giao dịch, thì Nhật Bản sẽ thay đổi.

Các võ sĩ cũng biết có quá nhiều người căm ghét võ sĩ, nhưng lại không làm gì được họ, những người này chắc chắn sẵn lòng đánh cược mạng sống.

Nghe Đỗ Lan nói như vậy, lập trường vì dân thỉnh mệnh của các võ sĩ không thể đứng vững, bởi vì chắc chắn sẽ có người thường chấp nhận giao dịch.

Dù thế nào đi nữa, cũng không thể coi sinh mạng là hàng hóa.

Dù ngươi có nói hay đến đâu cũng vô dụng, ta tuyệt đối không chấp nhận.

Manh Kiếm Khách nói.

Ngươi muốn làm gì.

Đỗ Lan hỏi.

Ta muốn giết chết tiên nhân, phá hủy thuật ngoại đan, vĩnh viễn chôn vùi bí mật của đảo Cực Lạc.

Nếu ngươi muốn ngăn cản ta, ta sẽ chém luôn cả ngươi, ta nói được làm được.

Võ sĩ đạo của Manh Kiếm Khách thúc đẩy hành động của y, y muốn vì dân thỉnh mệnh.

Y cảm thấy dân chúng không cần, thì dân chúng sẽ không cần.

Ta muốn ta cảm thấy, không cần ngươi cảm thấy.

Dù sao Manh Kiếm Khách một là không thích tiền bạc, hai là không thích mỹ sắc, ba là không thích danh lợi, y không thích những thứ đó, thì dân chúng chắc chắn cũng không thích.

Y không thích để sinh mạng trở thành hàng hóa, dân chúng chắc chắn cũng không thích.

Nhưng sự thật không phải như vậy, sự thật là có những người dân sẵn lòng đánh cược mạng sống, sẵn lòng bán mạng sống của mình với một cái giá tốt.

Đối với quý tộc, bánh bao đem cho chó ăn, chó còn không thèm ăn.

Nhưng đối với người nghèo, để có bánh bao ăn thì phải bán con bán cái.

Giống như có người nói nếu không có cơm ăn, có thể ăn thịt băm.

Tang lễ cho thú cưng của một số người còn tốn kém hơn cả tang lễ của người, đó chính là sự khác biệt giữa người với người.

Cho nên suy nghĩ của Manh Kiếm Khách không đại diện cho tất cả mọi người.

Manh Kiếm Khách chỉ đại diện cho chính mình, nhưng rất nhiều người sẵn lòng liều mạng đánh cược một phen, dù cơ hội mong manh, cũng sẵn lòng đánh cược, nếu không cược, thì thực sự không có hy vọng.

Xã hội rất phức tạp, đề nghị giao thương của Đỗ Lan, có người từ chối thì sẽ có người chấp nhận.

Mạc phủ tướng quân chắc chắn sẽ chấp nhận, có thể tăng tuổi thọ.

Những người nghèo khổ cũng sẵn lòng chấp nhận, bán mình với một cái giá tốt là một lựa chọn không tồi, hơn nữa còn có cơ hội nhận được sức mạnh từ tay tiên nhân, dù có biến thành quái vật cũng không sao.

Rốt cuộc rất nhiều người sống đã là đau khổ.

Nhưng những người khao khát thay đổi này chính là những người mà võ sĩ sợ nhất, bởi vì những người này sẽ thách thức địa vị của võ sĩ.

Giống như năm đó võ sĩ thách thức địa vị của hoa tộc.

Đỗ Lan thậm chí còn đề xuất chạy đua vũ trang, tướng quân và tiên nhân giao thương, võ sĩ sẽ phải nỗ lực tu hành, đồng thời võ sĩ và thứ dân đều phải tranh giành thêm sức mạnh để nâng cao thực lực của mình.

Nhìn từ ngắn hạn, sẽ có rất nhiều người trở thành cái giá phải trả.

Nhưng nhìn từ dài hạn, một khi cạnh tranh hình thành vòng tuần hoàn, kỹ thuật của Khí sẽ phát triển, nhiều người hơn sẽ nắm giữ Khí, sự lưu động giai cấp sẽ bắt đầu, cuộc sống của dân chúng có thể được cải thiện.

Đương nhiên trong thời gian phát triển, hy sinh là điều tất yếu.

Đỗ Lan nói về lợi ích lâu dài, hy sinh ngắn hạn, điều này không thể thuyết phục được tất cả mọi người, chỉ có Đồng Mã và Hoa Khôi có chút suy tư, nếu thực sự có thể làm được, hiện thực tàn khốc có lẽ có thể thay đổi.

Manh Kiếm Khách tay nắm chặt chuôi đao, không chấp nhận kế hoạch của Đỗ Lan.

Một khi thành công, tiên nhân và tướng quân hợp tác mua bán nhân khẩu, sẽ có rất nhiều người chết.

Đương nhiên cũng sẽ có rất nhiều người chấp nhận.

Nhưng chỉ cần còn có lựa chọn khác, Manh Kiếm Khách đều không chấp nhận.

Nhà Tần nếu không phải nghèo rớt mồng tơi, cũng sẽ không đi biến pháp.

Phương Tây nếu không phải nghèo rớt mồng tơi, cũng sẽ không đi Đại Hàng Hải.

Đều là nghèo đến mức không còn cách nào khác, chỉ có thể liều mình tìm cơ hội.

Các võ sĩ vẫn chưa đến bước đường cùng, vẫn chưa đến lúc phải liều một phen.

Họ không muốn thay đổi.

Ta thấy Đỗ Lan nói có lý, tuy giao thương trong ngắn hạn sẽ hại người, nhưng về lâu dài, có thể thúc đẩy sự phát triển của Khí, còn có thể để nhiều người hơn nắm giữ Khí, chứ không phải do võ sĩ độc chiếm.

Đồng Mã lựa chọn ủng hộ Đỗ Lan.

Hoa khôi cũng nói: Cạnh tranh về Khí, quả thực nên tranh giành, không thể để chuyện tốt nào cũng bị võ sĩ nắm giữ.

Như du nữ như ta đây, cũng muốn xem một tương lai khác.

Lục Thái Lang tự nhiên cũng ủng hộ Đỗ Lan, hắn không suy nghĩ nhiều, chỉ tôn trọng kẻ mạnh.

Kiếm hào nói: Nếu mọi người cạnh tranh lẫn nhau, sẽ có nhiều cường giả hơn ra đời, chẳng phải rất thú vị sao.

Ta nghĩ Nhật Bản thực sự có rất nhiều người không có giá trị có thể trở thành hàng hóa, cống hiến cho tương lai của nhân loại.

Không ai có thể quyết định ai có giá trị, ai không có giá trị.

Tá Thiết nói.

Tiểu cô nương, lời này nói ra không giống võ sĩ chút nào.

Chẳng phải chính các ngươi, các võ sĩ, quyết định ai có giá trị ai không có giá trị sao.

Kiếm hào nói: Ta không có suy nghĩ lung tung gì cả, chỉ có một yêu cầu, đó là hy vọng thế giới có nhiều cường giả hơn.

Mà những kẻ không cầu tiến bộ chính là những kẻ không có giá trị, không bằng làm thành ngoại đan, trở thành dưỡng chất cho cường giả thăng cấp, cùng cường giả sống tiếp.

Sao có thể như vậy.

Mạng của người yếu cũng là mạng.

Bàn Tử nói.

Từ xưa đến nay đều như vậy, người yếu đều phụ thuộc vào người mạnh, người mạnh chỉ ra phương hướng, người yếu đi theo.

Người mạnh cần dưỡng chất, người yếu cung cấp.

Người thực sự khai phá thế giới là người mạnh, người thực sự đối mặt với nguy hiểm cũng là người mạnh, người yếu nên cống hiến tất cả của mình để hỗ trợ người mạnh.

Kiếm hào nói thẳng.

Chương 3904

Đỗ Lan đưa ra ý kiến, xé nát đội ngũ vốn đoàn kết thành hai phe.

Đều là vì muốn rời khỏi đảo Cực Lạc, đều là vì muốn sống sót, nhưng tư duy khác nhau.

Một bên là chiến đấu chém giết, một bên là giao thương mua bán.

Hai bên đều có lý lẽ của mình, không thể thống nhất mục tiêu, xem ra sắp chém giết nhau.

Mọi người đừng manh động.

Bàn Tử căng thẳng nói: Chắc chắn còn có cách khác.

Đỗ Lan đều muốn đem mạng người ra làm hàng hóa bán cho tiên nhân rồi, còn có gì để nói nữa.

Tiên Thái, chẳng lẽ ngươi cũng cho rằng có thể bán mạng sống sao.

Điển Tọa phẫn nộ nói: Đỗ Lan.

Ta nhìn nhầm ngươi rồi.

Bàn Tử cũng không chấp nhận việc mua bán mạng người, nhưng bây giờ đánh nhau rõ ràng là không thích hợp, lo lắng đến toát mồ hôi trán, không biết nên nói gì.

Lúc này, Họa Mi Hoàn đứng một bên quan sát vẫn còn có chút hoảng hốt, trong đầu hiện lên những ký ức không thuộc về mình.

Trong quá khứ xa xôi, dường như cũng có một nhóm người vì ý kiến bất đồng mà bùng nổ nội chiến, hình như chia thành Người khổng lồ Ánh sáng và Người khổng lồ Bóng tối, cũng là vì sự sắp đặt cho nhân loại mà khai chiến, cuối cùng toàn diệt.

Trong ký ức, nhân loại dường như có xu hướng tự hủy, thay vì để họ tự sát, không bằng trực tiếp bán với giá tốt.

Ultraman từ tinh hệ Thợ Săn xa xôi đến, phát hiện ra nền văn minh siêu cổ đại trên Trái Đất, liền nảy sinh mâu thuẫn về việc chinh phục loài người cổ đại hay cùng tồn tại với họ, bùng nổ nội chiến.

Kết quả dù là Người khổng lồ Ánh sáng hay Người khổng lồ Bóng tối đều thua, bởi vì nhân loại đã chọn giấc mơ đẹp, giao toàn bộ cảm xúc tiêu cực cho tà thần Gia Thản Kiệt Ách, khiến Gia Thản Kiệt Ách mạnh mẽ dị thường.

Ngay cả Địch Già cũng chỉ có thể xám xịt bỏ lại thân thể, ý thức quay về vũ trụ.

Sớm biết cuối cùng sẽ bị Gia Thản Kiệt Ách tiêu diệt toàn bộ, không bằng bán với giá tốt.

Trong ký ức của Họa Mi Hoàn còn hiện lên một câu Nhân vô viễn lự, tất hữu cận ưu Người không lo xa, ắt có họa gần, nếu không cân nhắc tương lai, thì nguy cơ sẽ ập đến bất cứ lúc nào.

Mặc dù hiện tại đem một phần mạng người làm nhiên liệu bán cho tiên nhân rất tàn khốc, nhưng nắm giữ được Khí, tương lai gặp nguy cơ sẽ có sức phản kích.

Nhưng trong đầu Họa Mi Hoàn còn có một câu Tôn trọng lựa chọn của nhân loại, nếu nhân loại lựa chọn diệt vong, vậy thì diệt vong đi.

Dù sao Ultraman Địch Già cũng sẽ không can thiệp, hắn không quan tâm đến nhân loại.

Nhớ năm xưa Đông Đại nói dù có phải cầm quần cũng phải chế tạo bom hạt nhân, cũng bị rất nhiều người chế giễu, bị rất nhiều người không hiểu.

Cơm còn không đủ ăn, tại sao còn phải điên cuồng chế tạo bom hạt nhân.

Nhưng sự thật chứng minh, bom hạt nhân rất cần thiết.

Bởi vì có bom hạt nhân mới có thể độc lập tự chủ, không cần ô bảo hộ hạt nhân của người khác.

Phải tự mình chống đỡ một khoảng trời, mới có thể xây dựng hệ thống thương mại của riêng mình.

Nước nhỏ thì không sao, nước nhỏ chỉ là người tham gia trò chơi thương mại, không phải người xây dựng.

Nước nhỏ dù tham gia ô bảo hộ hạt nhân nào cũng phải nộp phí bảo hộ, đã quen rồi.

Nhưng nước lớn muốn độc lập, thì phải có bom hạt nhân của riêng mình.

Nhưng lúc đó Đông Đại nghèo rớt mồng tơi, không có gì cả, cần gì bom hạt nhân.

Cho nên vĩ nhân nói Dù là ăn mày cũng phải có cây gậy đánh chó, bởi vì ăn mày không có gì, nhưng muốn độc lập ăn xin, không chia thu nhập ăn xin cho ác bá, thì phải có năng lực tự vệ.

Cho nên bất kể làm ngành nghề nào, dù là ăn mày, muốn không nộp phí bảo hộ, cũng phải chế tạo bom hạt nhân.

Bom hạt nhân không nằm ở việc nghèo hay không nghèo, mà nằm ở việc độc lập hay không độc lập, có muốn nộp phí bảo hộ hay không.

Không phải nghèo thì không cần nộp phí bảo hộ, dù là ăn mày cũng có phí bảo hộ.

Đây chính là nơi nào có người, nơi đó có giang hồ, không phải nói người nghèo thì thoát khỏi giang hồ, người nghèo cũng là một thành viên của giang hồ.

Nghèo đến không có cơm ăn, đây không phải là nghèo nhất.

Bởi vì sau khi nộp phí bảo hộ, còn có thể nghèo hơn, còn có thể đời đời kiếp kiếp làm nô lệ.

Nhưng vì không muốn nộp phí bảo hộ, thì phải có quyết tâm cầm cả quần, phải thắt lưng buộc bụng, phải có rất nhiều hy sinh.

Nhật Bản có muốn tiếp nhận Khí hay không.

Tiếp nhận, có nghĩa là hy sinh.

Không tiếp nhận, có nghĩa là Nhật Bản vĩnh viễn là kẻ đi theo trật tự.

Đây là lựa chọn của mỗi người, những người không có hy vọng trong ngắn hạn chắc chắn sẵn lòng đánh cược một tương lai.

Những người có lợi ích trước mắt trong ngắn hạn chắc chắn hy vọng duy trì hiện trạng, đây chính là logic cơ bản của kẻ ăn thịt thì thiển cận, không thể lo xa.

Kẻ có lợi ích trước mắt cân nhắc việc duy trì hiện trạng, chứ không phải tương lai sẽ ra sao.

Trong ký ức của Họa Mi Hoàn, nhân loại đều chọn giấc mơ đẹp, chứ không phải chọn tương lai.

Họ không có kỳ vọng vào tương lai, giấc mơ đẹp mới là nơi nương tựa tốt nhất.

Có thể thấy nhân loại của nền văn minh siêu cổ đại đã mất đi con đường lưu thông giai cấp trong hiện thực, chỉ có thể đắm mình trong giấc mơ đẹp.

Hiện thực chính là mâu thuẫn như vậy, làm bất cứ việc gì cũng phải trả giá.

Ngươi không muốn độc lập, chỉ muốn ăn no, thì phải nộp phí bảo hộ, phải bị nô dịch.

Muốn độc lập, thì phải chế tạo bom hạt nhân, phải có hy sinh.

Lựa chọn nào cũng có thể nói ra ưu điểm và khuyết điểm, cuối cùng lựa chọn như thế nào là tùy thuộc vào lập trường và thực lực của người lãnh đạo.

Hai bên đối đầu nhau, giằng co, trong chốc lát không khí trở nên căng thẳng.

Chỉ vì một ý kiến mà chia rẽ một đội ngũ thành hai phe, hai bên đều có thể đưa ra một bộ lý luận để ủng hộ mình, đây chính là cuộc tranh giành đường lối đã xảy ra vô số lần trong xã hội loài người, quá khứ đã xảy ra, hiện tại đang xảy ra, và tương lai vẫn sẽ xảy ra.

Mục tiêu giống nhau, nhưng đi con đường nào.

Con cừu đầu đàn khác nhau, mục tiêu cũng khác nhau.

Dưới ánh mặt trời không có chuyện gì mới.

Bài học duy nhất mà nhân loại học được từ lịch sử chính là nhân loại không biết rút ra bài học.

Thực ra không phải nhân loại không biết rút ra bài học, mà là khi sự việc đã đến nơi, căn bản không có cách nào rút ra bài học, vấn đề lập trường này, không có cách nào thỏa hiệp.

Mọi người đều có lý do của riêng mình, đều có sự kiên trì của riêng mình, đều có con đường của riêng mình.

Hoặc là chém giết, hoặc là cầu đồng tồn dị.

Giống như ba mươi triệu năm trước, cuộc nội chiến giữa những người khổng lồ, họ có sự bất đồng về tương lai của Trái Đất, cuối cùng cả bộ tộc đều chết gần hết.

Lúc này cần có người nhượng bộ, nếu không sẽ bùng nổ nội

chiến.

Nhưng phe của Tá Thiết, Manh Kiếm Sĩ, Điển Tọa, Tiên Thái chắc chắn sẽ không thay đổi lập trường, họ tuyệt đối không cho phép mua bán sinh mạng, không đồng ý tướng quân và tiên nhân làm ăn.

Phe của Đỗ Lan cũng có người ủng hộ, Hoa Khôi, Đồng Mã, Kiếm Hào rất sẵn lòng thấy sự thay đổi, Nhật Bản càng thay đổi càng tốt.

Chương 3905

Mục tiêu của chúng ta không phải là lấy lại thuốc bất tử sao.

Bây giờ dùng giao thương để đổi lấy bất tử, có vấn đề gì.

Đỗ Lan thản nhiên hỏi.

Không được là không được.

Manh Kiếm Sĩ nói.

Tiên Thái cũng nói: Thuốc bất tử là một chuyện, dùng sinh mạng để tạo ra thuốc bất tử là một chuyện khác.

Rõ ràng biết là sai lầm, không thể sai lại càng sai.

Đỗ Lan, ngươi tỉnh táo lại đi, đừng nói nhảm nữa.

Đỗ Lan nói: Các ngươi đi chiến đấu với tiên nhân, ta cũng không phản đối.

Nhưng sau khi trở về, ta sẽ báo cáo lại toàn bộ cho tướng quân, để tướng quân quyết định.

Đỗ Lan tỏ rõ mình không gây nội chiến, nhưng sẽ báo cho tướng quân.

Nếu tướng quân biết võ sĩ nhà Yamada phá hủy phương thuốc bất tử, rất có thể sẽ ra tay với họ.

Dù không ra tay, cũng có thể gây khó dễ cho họ.

Lúc đó sẽ rất khó xử, gia tộc của họ có thể sẽ chấm dứt tại đây.

Tên Đỗ Lan này quá bỉ ổi.

Nhưng đây không phải là Đỗ Lan bỉ ổi, mà là dục vọng của tướng quân.

Đỗ Lan chỉ lợi dụng dục vọng của tướng quân, lợi dụng điểm yếu của nhân tính.

Mọi người đều yêu bản thân mình trước, sau đó mới yêu người khác.

Khao khát trường sinh của Mạc phủ tướng quân chính là tự yêu, tự yêu sẽ lấn át tình yêu dành cho người khác, cũng chính là bất nhân.

Không ai cảm thấy Mạc phủ tướng quân là một lãnh tụ nhân ái, mọi người đều không tin.

Đỗ Lan vừa nói như vậy, mọi người đều cảm thấy tướng quân chắc chắn sẽ vì mất thuốc bất tử mà nhắm vào nhà Yamada, đủ để thấy danh tiếng của tướng quân không thể nhận được sự tin tưởng của mọi người.

Tình hình là như vậy, mọi người hoặc là hy sinh bản thân để ngăn cản tiên nhân, và gánh chịu áp lực từ tướng quân, hoặc là chấp nhận giao dịch.

Một là hy sinh bản thân, một là bảo toàn bản thân.

Họ không sợ chết, chỉ sợ gia tộc biến mất.

Vốn dĩ võ sĩ là hướng tử nhi sinh, là phải đối mặt với cường địch, họ chết, nhưng gia tộc của họ sống.

Bây giờ họ chết, gia tộc của họ cũng có thể không giữ được, vậy rốt cuộc họ đang làm gì.

Họ trung thành với tướng quân, chứ không phải trung thành với người dân thường.

Nếu thực sự vì dân thỉnh mệnh, không chỉ họ sẽ chết, mà gia tộc cũng sẽ bị tổn thương nặng nề.

Nói cho cùng, tính hợp pháp của họ đến từ tướng quân, không phải đến từ dân chúng.

Họ yêu tướng quân, nhưng tướng quân chỉ yêu chính mình.

Chứ không phải họ yêu dân chúng, dân chúng yêu họ.

Dân chúng ở thời đại này, không có tiếng nói.

Chúng ta yêu Mạc phủ Tokugawa, nhưng Mạc phủ Tokugawa chỉ yêu chính mình.

Bàn Tử lẩm bẩm, rơi vào nghịch lý, căn bản không có một phương pháp giải quyết tốt, nói: Rốt cuộc chúng ta nên tận trung, hay nên kiên trì với bản tâm.

Các võ sĩ khác cũng im lặng.

Họ muốn ngăn cản tướng quân, chính là phản bội.

Lợi ích của quốc vương không phải là lợi ích của quốc gia, võ sĩ rốt cuộc là vì lợi ích của quốc vương, hay vì lợi ích của quốc gia.

Bàn Tử nói: Ta nhớ ở Đông Đại có một câu Ta ra làm quan, là vì thiên hạ, không phải vì vua. vì vạn dân, không phải vì một họ.

Võ sĩ chúng ta cũng nên vì thiên hạ, không vì một họ.

Mọi người cảm thấy đây là lời nói điên rồ, không thể chấp nhận.

Không trung thành với chúa công, toàn bộ quy tắc trò chơi làm sao vận hành tiếp được.

Nhật Bản là chế độ phong kiến, là đại võ sĩ dưới có một đám trung võ sĩ, trung võ sĩ dưới có một đám tiểu võ sĩ.

Tiểu võ sĩ bảo vệ trung võ sĩ, trung võ sĩ bảo vệ đại võ sĩ, đại võ sĩ bảo vệ thiên hoàng.

Như vậy xã hội mới có thể ổn định, nếu không trung thành với một họ, võ sĩ làm sao duy trì sự ổn định này.

Mọi người đều muốn tiến lên, chỉ có thể gây ra gió tanh mưa máu.

Đông Đại không phải cũng có hoàng đế sao.

Lời này không đáng tin.

Điển Tọa tuy kiến thức ít, nhưng cũng biết Đông Đại có hoàng đế.

Câu này nói rất hay, nhưng sĩ nhân được khoa cử tuyển chọn vẫn phải quỳ lạy hoàng đế, bởi vì không có hoàng đế, sĩ nhân cũng sẽ chia rẽ.

Nhân tài được khoa cử tuyển chọn làm sao vượt qua tính địa phương của mình, để hợp tác với nhân tài khác.

Chính là lấy hoàng đế làm khế ước.

Thực ra chính là trong một quốc gia có những khu vực khác nhau, ven biển, đồng bằng, miền núi, v. v. hướng lợi ích của các khu vực khác nhau không giống nhau.

Nhân tài mà mọi người bầu ra phải tranh giành lợi ích cho khu vực của mình.

Để không chia rẽ, họ cần một bộ quy tắc trò chơi, thiên hoàng cũng được, hoàng đế cũng được, chính là biểu tượng của quy tắc trò chơi.

Chỉ cần bái lạy, mọi người sẽ không chỉ vì lợi ích của riêng mình, mà là đang chơi trò chơi theo quy tắc, dựa vào quy tắc để giành lấy lợi ích và cống hiến lợi ích.

Một khi không có quy tắc, các nơi đều sẽ tranh giành lợi ích, sẽ hỗn loạn không ngừng, quân phiệt hỗn chiến.

Đông Đại có các loại loạn thế, Nhật Bản cũng đã trải qua thời Chiến Quốc.

Một nhà ba người còn có lúc cãi nhau, huống chi là một quốc gia.

Cho nên phải thiết lập một bộ quy tắc, phải tuân thủ quy tắc.

Bây giờ quy tắc là tiểu võ sĩ bảo vệ trung võ sĩ, trung võ sĩ bảo vệ đại võ sĩ, đại võ sĩ bảo vệ thiên hoàng.

Dù là Mạc phủ tướng quân cũng không dám thay thế thiên hoàng, bởi vì ông ta không có thực lực để khiến tất cả các daimyo thần phục.

Nếu không có thiên hoàng, mọi người sẽ mất đi sự kiềm chế.

Cho nên dù trải qua vận động lật đổ Mạc phủ, Minh Trị Duy Tân, phế phiên lập huyện, v. v. cuối cùng mọi người vẫn cần một thiên hoàng, bởi vì bản chất không thay đổi, Nhật Bản không xuất hiện chế độ và văn hóa mới.

Ở Đông Đại đã bắt đầu xuất hiện tư tưởng mới, ví dụ như câu vì thiên hạ, không phải vì một vua. vì vạn dân, không phải vì một họ, đã bắt đầu phản kháng hoàng đế.

Nhưng vấn đề là chỉ phản kháng thôi thì chưa đủ, còn cần một bộ văn hóa và chế độ hoàn toàn mới.

Không vì một họ, là được đề xuất vào thời Minh mạt Thanh sơ, hơn hai trăm năm sau, hoàng đế sụp đổ, văn hóa mới trỗi dậy.

Không còn bảo vệ hoàng đế, mà là bảo vệ dân chúng.

Các võ sĩ rất bất lực, không biết nên lựa chọn như thế nào, rốt cuộc là thuận theo tướng quân, hay là ngăn cản tướng quân.

Thuận theo tướng quân, có thể ổn định trật tự.

Chương 3906

Ngăn cản tướng quân, sẽ rơi vào hỗn loạn.

Đỗ Lan nói: Các ngươi không sợ mình chết, bởi vì các ngươi chết, ngược lại là tận trung.

Nhưng nếu bây giờ ta đem tất cả những gì xảy ra trên đảo báo cho tướng quân, cái chết của các ngươi không phải là trung thành, mà là vi phạm ý nguyện của tướng quân, chẳng phải là phá hoại toàn bộ lễ chế của Nhật Bản sao.

Hãy đưa ra lựa chọn đi.

Các võ sĩ yêu Mạc phủ Tokugawa, Mạc phủ Tokugawa có yêu họ không.

Câu trả lời là vừa yêu vừa không yêu.

Bởi vì võ sĩ bảo vệ Mạc phủ tướng quân, là vì địa vị của chính võ sĩ, chỉ có bảo vệ tướng quân, nhà Yamada mới có chỗ đứng.

Tướng quân cần nhà Yamada bảo vệ, cho nên yêu.

Đương nhiên cũng là không yêu, bởi vì lợi ích của gia tộc Yamada và lợi ích của tướng quân không nhất trí, tướng quân phải đảm bảo sự sinh tồn của mình trước, yêu mình trước, rồi mới yêu nhà Yamada.

Cho nên nếu tài nguyên đủ, tướng quân có thể chia cho nhà Yamada một chén canh.

Khi tài nguyên thiếu, tướng quân phải lo cho mình trước.

Vai trò của tướng quân là tìm kiếm thêm tài nguyên, làm người đi đầu, làm một tín hiệu.

Ví dụ như bây giờ có một dự án rất tốt, người bình thường chắc chắn không dám làm, lo lắng rủi ro, cần đợi tướng quân ra tay, tướng quân bỏ ra khoản tiền đầu tiên, những người sau mới theo sau.

Tướng quân chính là con chim đầu đàn, chỉ có ông ta làm trước, mọi người mới đem tài nguyên ra.

Tướng quân không ra tay, những người khác cũng chỉ đứng nhìn.

Bây giờ tướng quân đi thăm dò đảo Cực Lạc, muốn có được thuốc bất tử, nếu ông ta thực sự làm được, sau này sẽ có nhiều gia tộc võ sĩ hơn đến đảo Cực Lạc.

Nếu tướng quân thất bại, sẽ trở thành trò cười cho mọi người.

Con người là như vậy, tài nguyên không phải từ trên trời rơi xuống, đều không muốn mạo hiểm, đều hy vọng đợi người khác thành công, sau đó mình mới đi theo.

Trách nhiệm của thủ lĩnh là tìm phương hướng, bỏ tiền ra thăm dò đường, sau đó những người phía sau đi theo.

Giống như Mạc phủ tướng quân hiện đang thăm dò đảo Cực Lạc, đại đa số võ sĩ đều đang xem trò cười.

Nếu tướng quân thực sự có thể hợp tác với tiên nhân, các daimyo ở các lãnh địa khác cũng sẽ theo sau, như vậy một phương hướng mới sẽ xuất hiện.

Nếu tướng quân thất bại, các daimyo sẽ chế giễu ông ta, thậm chí sẽ thay thế ông ta.

Cho nên làm đại ca không phải dễ dàng như vậy, các tiểu đệ hy vọng đại ca xông pha trận mạc, mình theo sau kiếm chút lợi lộc.

Nhưng đại ca xông lên phía trước, không phải lúc nào cũng có thể thu được lợi ích, đôi khi cũng sẽ thất bại.

Cho nên mới có những câu nói như đầu gỗ chìa ra mục trước, chim đầu đàn bị bắn, đương nhiên cũng có câu chim dậy sớm có sâu ăn.

Đại ca có trách nhiệm của đại ca, tiểu đệ có trách nhiệm của tiểu đệ.

Tiểu đệ chắc chắn không muốn ra mặt mới làm tiểu đệ, đại ca thì cần phải ra mặt mới làm đại ca.

Đỗ Lan đứng trên lập trường của tướng quân, hợp tác với tiên nhân chắc chắn là cần thiết.

Nhưng võ sĩ của tộc Yamada đứng trên lập trường của tiểu đệ suy nghĩ, cho rằng phương hướng của tướng quân là sai, thay vì giao dịch với tiên nhân, không bằng chăm sóc tiểu đệ thật tốt.

Điều này là không được, tướng quân bỏ tiền ra bồi dưỡng tiểu đệ, làm sao có thể chắc chắn tiểu đệ sẽ báo đáp mình.

Thời Xuân Thu Chiến Quốc, Khổng Tử và Mạnh Tử lên tiếng kêu gọi, hy vọng quân chủ làm một quân chủ nhân nghĩa, hy vọng quân chủ đem tiền chia cho thuộc hạ của mình, kết quả các quân chủ đều miệng nói đúng, nhưng lại không trọng dụng Khổng Mạnh.

Tại sao.

Bởi vì quân chủ vung tiền rất đơn giản, có thể đem toàn bộ tài nguyên của mình cho đi, nhưng làm sao xác định thuộc hạ sẽ báo đáp mình.

Không có cách nào xác định, giống như Chu thiên tử, đem toàn bộ đất đai thiên hạ phân phong ra ngoài, kết quả thì sao.

Cuối cùng mình nghèo đến mức phải vay tiền sống qua ngày.

Chu Lệ Vương muốn quản lý núi biển, còn bị quốc nhân bạo động lật đổ, chết ở nơi đất khách quê người.

Chia tiền đi rất đơn giản, làm sao tập trung tiền lại.

Rất khó, bởi vì tiền rất có thể sẽ không tập trung lại vào tay quân chủ, mà tập trung vào tay người khác.

Tóm lại sau khi vung tiền đi, tất cả đều là ẩn số.

Cho nên quân chủ không thể làm như vậy, phải tìm đúng phương hướng rồi mới làm.

Phải đảm bảo mình có thể vung tiền, còn có thể thu hồi, có thể nắm giữ hai kênh, tướng quân mới ra tay.

Giao dịch với tiên nhân là rất dễ kiểm soát, tướng quân giao dịch với Đông Đại cũng như vậy, nếu có thể kiểm soát tốt, vị trí của tướng quân sẽ càng vững chắc hơn.

Đỗ Lan là muốn giúp tướng quân xây dựng kênh, còn võ sĩ Yamada chỉ biết một mực yêu cầu tướng quân nhân nghĩa.

Kết quả là họ yêu tướng quân, tướng quân đối với họ vừa yêu vừa hận.

Võ sĩ Yamada đem cả sinh mạng của mình cho tướng quân, nhưng tướng quân không thể cho họ đủ tài nguyên.

Tương tự nếu tướng quân cho tài nguyên, võ sĩ Yamada rất khó tạo ra giá trị để báo đáp tướng quân, nếu chỉ cho một mạng, tướng quân không cần.

Yêu là cho đi tài nguyên, không yêu là thu hồi tài nguyên.

Hiện tại ý kiến của Đỗ Lan là chiến đấu có thể tiếp tục, nhưng mục tiêu không phải là tiêu diệt tiên nhân, mà là đánh thắng tiên nhân, ép tiên nhân hợp tác với tướng quân.

Hắn không phản đối chiến đấu, rốt cuộc chiến đấu thắng có thể mặc cả.

Giang hồ không chỉ có đánh đánh giết giết, mà còn có nhân tình thế thái.

Nhưng đánh đánh giết giết là điều bắt buộc, có bản lĩnh đánh đánh giết giết mới có tư cách nói chuyện nhân tình thế thái.

Cho nên ta không phản đối các ngươi đi chiến đấu với tiên nhân, càng ủng hộ các ngươi đánh thắng, nhưng chúng ta phải cân nhắc cho tương lai.

Khí là bắt buộc, nội đan thuật và ngoại đan thuật đều là bắt buộc.

Đỗ Lan nói: Các ngươi không thể chỉ trung thành với tướng quân khi có lợi cho mình, khi bất lợi thì chỉ cân nhắc cho mình.

Mọi người đều kinh ngạc, đột nhiên cảm thấy Đỗ Lan mới là phái Mạc phủ thực sự, còn trung thành hơn cả võ sĩ của gia tộc Yamada.

Võ sĩ Yamada ngược lại là trung thành không tuyệt đối bằng tuyệt đối không trung thành.

Manh Kiếm Khách không mù quáng ra tay, bây giờ nội chiến chỉ là tiêu hao sức mạnh của mình, để tiên nhân ngư ông đắc lợi.

Cho nên phải nhẫn nại.

Nhưng nếu mình đi chiến đấu với tiên nhân, Đỗ Lan sẽ ngồi hưởng lợi.

Manh Kiếm Khách đột nhiên phát hiện mình đứng trước hai con đường, dù là con đường nào, cũng không thể đảm bảo mình sẽ thắng.

Bởi vì dù là chiến đấu với tiên nhân, hay chiến đấu với Đỗ Lan, đều sẽ tiêu hao sức mạnh của mình, cuối cùng bị bên kia tiêu diệt.

Đỗ Lan, ngươi đẩy ta vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Manh Kiếm Khách không tự tin có thể đồng thời đánh bại tiên nhân và Đỗ Lan, cho nên một khi động thủ, mình chắc chắn sẽ trở thành kẻ thua cuộc.

Đỗ Lan nói: Ngươi cứ việc động thủ, ta chắc chắn sẽ không kéo chân các ngươi.

Chỉ hy vọng các ngươi không giết chết tiên nhân, như vậy tướng quân mới có thể giao thương với tiên nhân.

Chúng ta làm sao tin ngươi.

Bàn Tử đưa ra một câu hỏi xoáy vào tâm can, đó là làm sao tin Đỗ Lan.

Chương 3907

Ngươi xem, các ngươi không thể tin ta.

Lại làm sao để tướng quân tin các ngươi chứ.

Các ngươi miệng thì tận trung, nhưng hành vi thực tế lại trái ngược với tướng quân, làm sao có thể để tướng quân tin các ngươi trung thành, không thể chỉ dựa vào lời nói.

Đỗ Lan nói.

Chúng ta đã giao cả mạng sống cho tướng quân, vì để thăm dò đảo Cực Lạc, chúng ta đã mất rất nhiều chiến hữu.

Manh Kiếm Khách nói: Chẳng lẽ còn chưa thể chứng minh lòng trung thành của mình sao.

Không thể, bởi vì các ngươi chết không có giá trị.

Phải để tướng quân được lợi mới là trung thành thực sự.

Nhưng dù cho tướng quân được lợi, ông ta cũng sẽ không chia cho chúng ta, chúng ta yêu Mạc phủ, Mạc phủ không yêu chúng ta.

Manh Kiếm Khách lại đưa vấn đề trở về điểm xuất phát, chính là không tin tưởng lẫn nhau.

Tướng quân có rất nhiều võ sĩ dưới trướng, võ sĩ sống ở ven biển, đồng bằng, miền núi.

Mọi người đem tài nguyên cho tướng quân, nếu tướng quân chỉ đem tài nguyên cho ven biển, thì đồng bằng và miền núi sẽ bất mãn, và ngược lại.

Tướng quân cũng phải cân nhắc, nếu mình đem tài nguyên phân cho ven biển, đồng bằng, miền núi, thì làm sao tài nguyên còn có thể trở về tay mình, mà không tập trung ở nơi khác.

Ví dụ ven biển sản xuất muối, tiền sẽ tập trung ở ven biển.

Miền núi sản xuất khoáng sản, tiền có thể tập trung ở miền núi.

Đồng bằng có nông sản, thì có thể tập trung ở đồng bằng.

Dù sao cũng không trở về tay tướng quân.

Đây chính là vấn đề, sự lưu động của tài nguyên có sự bất ổn định rất lớn, mọi người đều hy vọng kiểm soát tài nguyên trong tay mình.

Võ sĩ không tin tưởng tướng quân có thể luôn trọng thị mình, rốt cuộc võ sĩ rất nhiều, tướng quân cần phải cân bằng.

Tướng quân cũng không tin tưởng gia tộc võ sĩ sẽ trả lại tài nguyên cho mình.

Hai bên đều không thể tin tưởng, đây chính là tình thế khó xử, đây chính là chuỗi nghi ngờ.

Cho nên mọi người chỉ có thể quỳ lạy thiên hoàng, tỏ rõ mình chấp nhận chế độ phong kiến, sẵn lòng duy trì quy tắc hiện có.

Chúng ta sẵn lòng hy sinh sinh mạng, chẳng lẽ còn chưa đủ sao.

Tá Thiết cảm thấy gia tộc mình đã đủ trung thành.

Nhưng tướng quân cũng đã cho các ngươi đủ tài nguyên, ổn định địa vị cho các ngươi.

Các ngươi trung thành với tướng quân, cũng là vì gia tộc của chính mình.

Giống như ngươi, đại tiểu thư nhà Yamada, nỗ lực của ngươi là vì gia tộc, cũng là vì vinh dự của chính mình, vì để mình được thừa nhận, không phải chỉ vì gia tộc, đúng không.

Tá Thiết không thể phủ nhận, mình quả thực là vì để chứng minh bản thân.

Bởi vì mình là con gái, từ nhỏ đã bị kỳ thị, rất nhiều người đều cho rằng nữ tử không bằng nam nhi, mình khổ luyện kiếm pháp chém đầu, không phải vì để chứng minh mình tài giỏi đến mức nào, chỉ là muốn chứng minh rằng dù mình là phụ nữ cũng có thể khiến gia tộc Yamada vĩ đại trở lại.

Đúng vậy, mình muốn chứng minh mình có thể làm được, đến đảo Cực Lạc là một cơ hội rất tốt.

Nhìn thấy cường địch, Tá Thiết ngược lại có thể chứng minh bản thân.

Đỗ Lan nhìn họ nói: Nếu hoàn toàn không có lợi ích, gia tộc Yamada của các ngươi cũng sẽ không trung thành như vậy.

Thôi được, chúng ta đừng lãng phí nước bọt nữa, trời sắp tối rồi, tối nay chúng ta nghỉ ngơi, ngày mai các ngươi cho ra đáp án.

Rốt cuộc là đi chiến đấu với tiên nhân, hay là gia nhập phe của ta.

Các ngươi suy nghĩ cho kỹ, bây giờ tan họp.

Đỗ Lan dẫn phe mình rời đi, để lại các võ sĩ Yamada với vẻ mặt rối rắm.

Đêm nay định sẵn là một đêm khó ngủ.

Ở một nơi khác, đội thuyền thứ hai đã xuất phát, võ sĩ và nhẫn giả cùng nhau tiến đến đảo Cực Lạc.

Họ đã biết về quái vật trên đảo, lần này đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, vô cùng nghiêm túc.

Họ đã chuẩn bị vũ khí và lương khô, không giống như những người trước đó không biết gì, vừa lên đảo đã ngơ ngác.

Mục tiêu của nhẫn giả là truy sát Họa Mi Hoàn, có thể nói là huy động lực lượng lớn, vượt biển truy sát.

Người không biết còn tưởng Họa Mi Hoàn là kẻ thù giết cha của trưởng làng, loại không đội trời chung.

Nhẫn giả và võ sĩ ngồi trên con thuyền thứ hai đến vùng ngoại vi của đảo Cực Lạc, người dẫn đầu là võ sĩ mạnh thứ hai của gia tộc Yamada, khi nhìn thấy quái vật trong biển, anh ta rất bình tĩnh, trực tiếp hạ lệnh khai chiến.

Võ sĩ và nhẫn giả chém giết như chém dưa thái rau, xông lên đảo, tạo thành một sự tương phản rõ rệt với nhóm người đầu tiên, nhóm người thứ hai mạnh đến đáng sợ.

Thực ra chiến lực của họ không khoa trương đến vậy, chỉ là có sự chuẩn bị tâm lý, khi diệt quái thì bình tĩnh hơn.

Khi lên đảo, các nhẫn giả bắt đầu tìm kiếm tung tích của Họa Mi Hoàn, mục đích của họ là giết chết Họa Mi Hoàn.

Không nghỉ ngơi, các nhẫn giả trực tiếp mở đường.

Các võ sĩ nhìn thấy nhẫn giả liều mạng tiến về phía trước, cảm khái nhẫn giả quả nhiên là công cụ tiêu hao, căn bản không sợ chết.

Bảo tự sát thì tự sát, bảo thăm dò đường thì thăm dò đường, bảo đi chết thì đi chết.

Thực ra cũng không có cách nào khác, gia đình của rất nhiều nhẫn giả đều ở trong làng, nếu sợ chết, không chỉ bản thân sẽ bị xử tử ngay lập tức, mà ngay cả gia đình của mình cũng có thể gặp nguy hiểm.

Làng nhẫn giả chính là thông qua việc kiểm soát gia đình của nhẫn giả để ép buộc họ đi làm việc.

Đương nhiên cũng có một bộ phận nhẫn giả bản thân là biến thái, thích thú với sự kích thích của việc giết người và bị giết.

Ví dụ như thủ lĩnh nhẫn giả lần này, chính là một nhẫn giả cuồng si Họa Mi Hoàn, chỉ nghĩ đến việc giết chết Họa Mi Hoàn, để mình trở thành nhẫn giả số một vượt qua Họa Mi Hoàn, hoặc chết dưới tay nhẫn giả số một cũng được.

Loại người này rất điên cuồng, hoặc là bị Họa Mi Hoàn giết chết, hoặc là giết chết Họa Mi Hoàn.

Họa Mi Hoàn đối với loại fan não tàn này cũng đành bất lực, hắn căn bản không quan tâm đến những danh hiệu hão huyền như nhẫn giả mạnh nhất, nhẫn giả số một.

Trong mắt hắn đây là một tướng công thành vạn cốt khô, là một trò đùa được xây dựng trên vô số thi thể.

Loại danh xưng nhuốm máu này, Họa Mi Hoàn không quan tâm, hắn chỉ muốn một cuộc sống bình thường.

Nhưng thứ này là ngói đối với ta, lại là ngọc đối với người khác, thứ mà Họa Mi Hoàn không quan tâm lại là thứ mà rất nhiều người cầu mà không được.

Cuộc sống bình thường mà Họa Mi Hoàn cần lại là thứ mà rất nhiều người chán ghét.

Tóm lại vì quan niệm khác nhau, hai nhẫn giả mạnh mẽ chắc chắn phải chiến đấu.

Rạng sáng, họ đã tìm thấy ngôi làng, chuẩn bị tiến công.

Bọn chúng ở trong đó, võ sĩ và tù phạm đều ở đó.

Xem ra Tá Thiết bọn họ vẫn vượt qua giới hạn mà võ sĩ không nên vượt qua.

Võ sĩ là đao phủ, nhiệm vụ là giám sát tử tù, không phải cùng tử tù đánh quái.

Võ sĩ và nhẫn giả đợi đến khi mặt trời mọc, quả nhiên nhìn thấy Tá Thiết dẫn đầu các võ sĩ Yamada và các tử tù chung sống hòa thuận, vui vẻ hòa thuận, giống như đang ở nông trang, chứ không phải đang hoàn thành nhiệm vụ.

Còn ra thể thống gì nữa.

Võ sĩ dẫn đầu là một thanh niên tóc rẽ ngôi, nhưng anh ta lại là người mạnh thứ hai của gia tộc Yamada, dẫn đầu đội võ sĩ tinh nhuệ nhất đến để sửa chữa sai lầm mà Tá Thiết đã phạm phải, phải trừ khử tất cả tử tù, hoàn thành nhiệm vụ.

Là võ sĩ, tập kích chắc chắn là không thể, cho nên kiếm khách trẻ tuổi tóc rẽ ngôi trực tiếp đi vào làng.

Khi Tá Thiết nhìn thấy người nhà mình, đều kinh ngạc.

Sương sớm mờ ảo, một bóng người từ xa đến gần, lúc đầu tưởng là địch nhân, sau đó phát hiện là người của mình.

Tâm trạng của Tá Thiết từ cảnh giác đến thả lỏng, từ căng thẳng đến vui mừng, có thể nói là lên xuống thất thường.

Một thân áo đen, kiếm khách tóc rẽ ngôi từ trong sương sớm bước ra.

Chương 3908

Thù Hiện, sao ngươi lại ở đây.

Không phải là ảo giác chứ.

Tá Thiết kích động hỏi.

Ta mới là người nên hỏi ngươi tại sao lại ở đây, các ngươi nên hoàn thành nhiệm vụ, tại sao lại ở cùng với tử tù.

Kiếm khách tóc rẽ ngôi hỏi: Tá Thiết, chẳng lẽ ngươi quên thân phận của mình rồi sao.

Chẳng lẽ đã phản bội võ sĩ đạo của mình rồi sao.

Không có, ta đang hoàn thành nhiệm vụ.

Vậy tại sao tay của tử tù không bị trói, ta nghĩ trước khi xuất phát, đã dặn dò rất rõ ràng, không được cởi trói cho tử tù.

Nhưng bây giờ họ không chỉ được tự do hai tay, mà còn được tự do hành động, ngươi giải thích thế nào.

Kiếm khách tóc rẽ ngôi hỏi.

Chuyện này Tá Thiết đương nhiên có thể giải thích, bởi vì trên đảo Cực Lạc có quá nhiều quái vật, cho nên cần sức mạnh của tử tù.

Nhưng nếu giải thích như vậy, thì giống như võ sĩ không có sự giúp đỡ của tử tù thì không sống nổi.

Mặc dù sự thật là như vậy, nhưng võ sĩ chắc chắn sẽ không chấp nhận hiện thực.

Võ sĩ nên sống sót mà không cần dựa vào sức mạnh của tử tù, võ sĩ dựa vào tử tù để sống sót là mất mặt, phản bội võ sĩ đạo.

Võ sĩ cũng là duy tâm, họ là võ sĩ, cho nên nên mạnh mẽ, nên chỉ ra phương hướng, nên quản lý quốc gia.

Võ sĩ không cần sự phối hợp của tử tù, nếu võ sĩ cần sự phối hợp của tử tù, vậy giao quyền hành của mình cho tử tù có được không.

Sức mạnh của võ sĩ phải ở trên cao.

Không giải thích được.

Vậy để chứng minh võ sĩ đạo của ngươi, hãy giết hết những tử tù này, sau đó để chúng ta hoàn thành nhiệm vụ.

Thù Hiện nói, ánh mắt sắc lẹm nhìn chằm chằm vào con gái của tộc trưởng.

Tá Thiết rất bất lực, mọi người cùng nhau đoàn kết làm việc không tốt sao.

Tại sao cả Thù Hiện lẫn Đỗ Lan, đều luôn đề xuất những đường lối không đoàn kết.

Rõ ràng mọi người cùng nhau đánh bại tiên nhân là lựa chọn tốt nhất, tại sao Đỗ Lan lại muốn giao thương với tiên nhân, còn Thù Hiện lại muốn giết chết tử tù.

Mặc dù tử tù thực sự đã phạm tội, nhưng sau khi tiếp xúc, chứng tỏ tử tù cũng là người tốt.

Mặc dù họ là tử tù, nhưng họ cũng là người.

Tá Thiết nói: Họ đã giúp chúng ta rất nhiều.

Họ là những tử tù đã phạm trọng tội, bất kể họ đã làm gì, cũng không thể rửa sạch tội lỗi của mình.

Thù Hiện nói: Nếu ngươi không động thủ, chúng ta sẽ động thủ.

Từ trong sương mù lại bước ra năm bóng người, đều là võ sĩ của gia tộc Yamada.

Sau đó trên mái nhà của làng cũng xuất hiện bóng người, bao vây tất cả mọi người.

Các nhẫn giả đã không biết từ lúc nào lẻn vào làng, hoàn thành trận địa bao vây.

Mọi người đều kinh ngạc, không ngờ đột nhiên lại xuất hiện nhiều người như vậy.

Giết chết tử tù, chứng minh ngươi không phản bội, nếu không chúng ta chỉ có thể tự mình động thủ.

Thù Hiện sẽ không làm hại võ sĩ, nhưng đối với tử tù thì giết không tha.

Nhưng sau hai ngày chung sống, Tá Thiết đã nảy sinh lòng đồng cảm với các tử tù, bất kể là Họa Mi Hoàn khao khát cuộc sống bình thường, hay là Nô Khải gánh vác tương lai của người dân miền núi, đều không phải là người xấu bẩm sinh, chỉ là hoàn cảnh ép buộc họ phải làm việc xấu.

Bản tính của họ đều không xấu.

Tá Thiết nói.

Thù Hiện nói: Ta biết.

Tá Thiết sững sờ, không ngờ Thù Hiện lại thừa nhận bản tính của tử tù không xấu.

Thù Hiện tiếp tục nói: Ta biết bản tính của họ không xấu, nhưng thì sao.

Họ thực sự đã phạm những tội ác chồng chất, trở thành tử tù, đó là do họ tự tìm lấy.

Ha ha, ngươi nói nghe hay thật, nếu chúng ta đổi vị trí cho nhau, tội lỗi của ngươi chắc chắn còn nặng hơn chúng ta.

Khuynh Thành Chi Giang lạnh lùng nói.

Sự xuất hiện của võ sĩ và nhẫn giả đã kinh động tất cả mọi người, mọi người đều tập trung ở trung tâm làng, nàng ta là một mỹ nữ nhẫn giả, cũng đã trải qua rất nhiều chuyện, bị bắt vì đã gây náo loạn trong thành của daimyo, được gọi là Khuynh Thành.

Thân là nhẫn giả, thực lực mạnh mẽ, nhưng có phần phẫn thế tật tục.

Nàng ta cho rằng võ sĩ gặp phải tình huống tồi tệ, cũng sẽ phạm tội.

Không có cơm ăn sẽ cướp bóc và trộm cắp, gặp phải thứ không có được sẽ giết người và phóng hỏa, bị áp bức cũng sẽ phẫn nộ và phản kháng.

Ta quả thực không thể đảm bảo mình sẽ không phạm tội.

Nhưng thế giới này không phải chỉ có các ngươi bị đối xử bất công, gặp phải những chuyện bi kịch đó, nhưng không phải ai cũng giống như các ngươi làm hại người vô tội, một số người trong bi kịch vẫn kiên trì làm người tốt.

Nếu tha thứ cho các ngươi, làm sao đối mặt với những người kiên trì làm người tốt.

Thù Hiện nói.

Người gặp bi kịch rất nhiều, nhưng không phải ai cũng sẽ báo thù xã hội, có những người sẽ kiên trì làm người tốt, dù mình chết cũng phải làm người tốt, chứ không phải vì sinh tồn mà đồng lưu hợp ô.

Ví dụ như Bá Di, Thúc Tề không ăn thóc nhà Chu.

Ân Thương diệt vong, mọi người đều nước mất nhà tan, có người lựa chọn đầu hàng, Bá Di, Thúc Tề lựa chọn chết đói.

Bất kể gặp phải bi kịch gì, con người luôn có lựa chọn: lựa chọn tốt và lựa chọn xấu, lựa chọn xấu và lựa chọn tồi tệ hơn, lựa chọn tồi tệ hơn và lựa chọn tồi tệ hơn nữa Con người có quyền lựa chọn, nếu thực sự là người tốt, có thể lựa chọn chết.

Nhưng tù phạm đã lựa chọn đồng lưu hợp ô, phạm tội ác, trở thành tội nhân, thì phải chấp nhận trừng phạt.

Thù Hiện nghiêm túc nói.

Tá Thiết không giỏi biện luận, nghe lời này cũng im lặng, quả thực không phải ai gặp bi kịch cũng sẽ lựa chọn làm việc xấu.

Có những người gặp bi kịch, sẽ lựa chọn nhất đại mễ giang kỷ lâu trả thù xã hội, cũng có người sẽ lựa chọn tự hy sinh, dùng sinh mạng của mình để chống lại bất công.

Nếu tha thứ cho những người nhất đại mễ giang kỷ lâu, đối mặt với những người tự hy sinh thì phải làm sao.

Lấy đức báo oán, lấy gì báo đức.

Có thể hiểu được sự hắc hóa của người trong bi kịch, nhưng hiểu được hắc hóa, lại làm sao đi hiểu những người thà chết không chịu khuất phục.

Kết quả là không hiểu, thậm chí là chế giễu, cảm thấy những người này quá ngốc, quá hủ lậu.

Không ăn thóc nhà Chu thì thật ngốc, mọi người đều đầu hàng Chu thiên tử, Chu thiên tử là minh quân, có gì không tốt.

Tại sao phải để mình chết đói.

Đơn giản là ngu xuẩn.

Việc tẩy trắng cho nhân vật phản diện là một chủ đề kinh điển.

Có những nhân vật phản diện được tẩy trắng mà mọi người đều chấp nhận, ví dụ như Thiên Tân Phạn, Piccolo Đại Ma Vương trong Dragon Ball, từ phản diện biến thành đồng đội của nhân vật chính, hay hoàng tử Bối Cát Tháp, cũng từ phản diện trở thành chiến hữu của nhân vật chính.

Ai nấy đều có thể chấp nhận.

Nhưng cũng có những nhân vật phản diện được tẩy trắng mà mọi người không thể chấp nhận, gây ra tranh cãi rất lớn.

Ví dụ như Đại Xà Hoàn trong Naruto, tuy cuối cùng đã bị giám sát, nhưng rất nhiều độc giả vẫn bất mãn, cho rằng Đại Xà Hoàn đáng chết, còn Tự Lai Dã mới nên được sống.

Vấn đề của việc tẩy trắng nhân vật phản diện cũng giống như lời võ sĩ trung phân Thù Hiện đã nói: Lấy đức báo oán, thì lấy gì báo đức.

Đối mặt với bi kịch, có người chọn hắc hóa, nhưng vẫn có người chọn kiên trì làm người tốt.

Nếu tha thứ cho kẻ hắc hóa, vậy phải đối xử với những người kiên trì lương thiện như thế nào.

Chế giễu, chỉ có thể chế giễu thôi.

Giống như chế giễu Bá Di, Thúc Tề không ăn thóc nhà Chu vậy, mọi người đều đầu hàng Chu Thiên Tử, chỉ có họ không chịu, cuối cùng chết đói, chẳng phải là đồ ngốc sao.

Còn những anh hùng vẫn chọn phản kháng giữa cơn nguy khốn và cuối cùng hy sinh, cũng bị chế giễu, cười họ không biết tự lượng sức mình, không hiểu người không vì mình, trời tru đất diệt.

Cứ chế giễu là được.

Chương 3909

Ngược lại, người ta lại rất đồng cảm với những kẻ phản diện hắc hóa trong bi kịch, cho rằng đó mới là lẽ thường tình, thế giới đối xử với ta bằng nỗi đau, thì ta phải để thế giới cảm nhận nỗi đau, một đấu gạo gánh mấy tầng lầu.

Nếu thế giới không thể có lợi cho mình, mình sẽ hủy diệt thế giới.

Sau khi giao lưu với các tử tù, Tá Thiết rất đồng cảm với họ, cho rằng họ đều có lý do chính đáng, đều là bất đắc dĩ, bản tính không xấu.

Vì vậy anh ta sẵn lòng giúp các tử tù thực hiện nguyện vọng, sẵn lòng đứng trên lập trường của họ để suy xét vấn đề.

Nhưng võ sĩ trung phân lại chỉ ra vấn đề một cách sắc bén, đối mặt với bi kịch, hắc hóa không phải là lựa chọn duy nhất, mà là lựa chọn có lợi cho bản thân.

Thấy Tá Thiết im lặng không nói, võ sĩ trung phân tiếp tục: Trả lời ta, nếu có thể tha thứ cho những tội phạm hắc hóa trong bi kịch, chúng ta phải đối mặt với những người vẫn kiên trì giữ vững bản tâm trong bi kịch như thế nào.

Tá Thiết không biết trả lời ra sao, rất mâu thuẫn.

Hoa Khôi cười lạnh một tiếng rồi nói: Không có những kẻ xấu như chúng ta, làm sao làm nền cho những người tốt cao cao tại thượng như các ngươi.

Ngươi bây giờ có thể đứng trên đỉnh cao đạo đức mà chỉ trỏ chúng ta, đều là vì chúng ta đã làm chuyện xấu.

Ngược lại là các ngươi đứng nói chuyện không đau lưng, có thể đứng trên bờ chế giễu chúng ta đang lăn lộn trong vũng bùn.

Nếu các ngươi rơi xuống vũng bùn, không biết sẽ ra sao nữa, thật là tò mò, có muốn gửi vợ con ngươi đến phố hoa không.

Nàng ta không nghe nổi nữa, lời của võ sĩ trung phân quá chói tai.

Vợ con ta nếu đến phố hoa, sẽ tự sát để phản kháng, bảo vệ sự trong sạch của mình.

Võ sĩ trung phân nói: Ngươi cũng có cơ hội lựa chọn, nhưng các ngươi đã chọn tự cam đoạ lạc.

Hoa Khôi nhất thời không biết nói gì.

Đỗ Lan thầm nghĩ thân phận của Hoa Khôi từ người thường biến thành hoa khôi, từ chỗ đói một bữa no một bữa biến thành hoa khôi không lo ăn mặc, đây là tiến bộ.

Còn vợ con của võ sĩ biến thành hoa khôi, đó là hạ cấp.

Vẫn có sự khác biệt, rất nhiều người khi giai cấp bị hạ thấp sẽ tiến hành giết vì danh dự, để bảo vệ địa vị giai cấp của mình, giết chết người thân đã kéo giai cấp của mình xuống, nơi nào cũng có loại tư hình này.

Cho nên tự cam đoạ lạc là có lợi cho mình, giữ gìn danh dự cũng có thể có lợi cho mình.

Giai cấp khác nhau, lập trường khác nhau.

Võ sĩ trung phân cũng hoàn toàn chấp nhận việc nếu giai cấp bị hạ thấp, có thể giết vì danh dự để giữ gìn danh dự.

Đây chính là theo đuổi những thứ khác nhau, sinh tồn, an toàn, giao tiếp xã hội, tôn trọng, giá trị bản thân.

Người không có sinh tồn và an toàn, sẽ theo đuổi sinh tồn và an toàn.

Người có giao tiếp xã hội và sự tôn trọng, sẽ vì giao tiếp xã hội và sự tôn trọng mà từ bỏ sinh tồn và an toàn.

Mọi người theo đuổi những thứ khác nhau, đối thoại như gà nói chuyện với vịt.

Hoa Khôi cho rằng sinh tồn quan trọng hơn đạo đức, võ sĩ trung phân cho rằng đạo đức quan trọng hơn sinh tồn.

Theo góc nhìn của bên thứ ba, trong cơn nguy khốn, rốt cuộc nên chọn phương án có lợi cho mình, hay chọn phương án bảo vệ đạo đức xã hội.

Nhưng từ lập trường của mỗi người, đều là có lợi cho bản thân.

Đỗ Lan biết loại tranh luận này không thể có kết quả, ai cũng có lựa chọn của riêng mình.

Về phần tẩy trắng nhân vật phản diện, điều quan trọng vẫn là xem sự phát triển của họ sau khi được tẩy trắng.

Piccolo Đại Ma Vương không phải sau khi tẩy trắng là kết thúc, mà còn làm rất nhiều việc, kề vai chiến đấu với Tôn Ngộ Không, huấn luyện và bảo vệ Tôn Ngộ Phạn, sau này mỗi trận chiến bảo vệ Trái Đất đều không vắng mặt.

Bối Cát Tháp vì bảo vệ con trai mà chiến đấu, thậm chí tự bạo để bù đắp sai lầm của mình, dùng hành động hết lần này đến lần khác để chứng minh sự thay đổi.

Không phải tẩy trắng là kết thúc, sau khi tẩy trắng còn có rất nhiều miêu tả.

Còn Đại Xà Hoàn sau khi tẩy trắng thì không có nhiều cơ hội thể hiện, cũng không có khoảnh khắc cao quang hy sinh vì người khác, cho nên mọi người không chấp nhận.

Tá Thiết thay đổi suy nghĩ về tử tù, cũng là vì Họa Mi Hoàn đã nhiều lần bảo vệ anh trong trận chiến, chứ không phải chỉ vì Họa Mi Hoàn nói suông.

Nếu Họa Mi Hoàn chỉ nói miệng rằng mình yêu vợ biết bao, muốn cùng vợ sống cuộc đời bình thường biết bao, thì không có sức thuyết phục.

Họa Mi Hoàn để có được lệnh đặc xá, để được ở bên vợ, đã mấy lần bảo vệ Tá Thiết, vì Quái Tử Thủ chết rồi, tử tù cũng không thể quay về.

Cho nên Họa Mi Hoàn không tiếc mạng sống bảo vệ Tá Thiết, như vậy Tá Thiết mới tin Họa Mi Hoàn là thật lòng, vì Họa Mi Hoàn thật sự đã liều mạng.

Lời của võ sĩ trung phân dĩ nhiên cũng không sai, lấy đức báo oán, thì lấy gì báo đức.

Những người chết vì bảo vệ đạo đức xã hội đáng được tôn trọng, nhưng nhân vật phản diện sau khi tẩy trắng cũng có thể tuân thủ đạo đức cũng đáng được công nhận, quan trọng là võ sĩ trung phân có chịu nhường bước hay không.

Bởi vì xã hội muốn vận hành, cần một nhóm người thực sự công nhận nó.

Nhân vật phản diện trước đây phản đối đạo đức chủ lưu của xã hội, nhưng hoàn toàn có thể chuyển sang ủng hộ, ngược lại còn kiên định hơn những người ủng hộ ngay từ đầu.

Bởi vì họ đã thực sự thực hành hai con đường khác nhau, cuối cùng đã chọn con đường tốt hơn.

Mà rất nhiều người không có cơ hội thử con đường kia, ngược lại sẽ nghĩ liệu con đường kia có tốt hơn không.

Nội tâm chắc chắn sẽ có nghi hoặc.

Giống như nước Tống thời Xuân Thu Chiến Quốc, vốn là hậu duệ của người Ân Thương, sau này ngược lại còn chú trọng Chu lễ hơn bất kỳ chư hầu nào.

Ví dụ như nước Sở, vốn tự xưng là man di, nhưng cuối cùng lại trở thành chủ lực chống Tần.

Nước Tống và nước Sở đều đã thử những con đường khác nhau, cuối cùng phát hiện vẫn là chơi cùng mọi người mới có ý nghĩa, cho nên họ đều nguyện ý bảo vệ Chu lễ.

Quan trọng vẫn là sau khi tẩy trắng, các nhân vật phản diện có chịu bảo vệ dòng chính hay không.

Võ sĩ trung phân hiển nhiên là không tin, cho nên muốn giết chết tội phạm, như vậy là an toàn nhất.

Dù sao miệng lưỡi phản diện nói thay đổi, quỷ mới biết lúc nào lại hắc hóa, họ có thể hắc hóa một lần, thì có thể hắc hóa hai ba lần, tin tưởng họ rủi ro quá lớn.

Tin tưởng cũng có chi phí, ai trả giá tin tưởng trước, người đó phải gánh chịu chi phí trước.

Võ sĩ trung phân không cần phải tin tưởng tử tù, giết là xong, đơn giản rõ ràng.

Tôi có thể hỏi một câu được không.

Đỗ Lan cuối cùng cũng lên tiếng.

Vấn đề gì.

Võ sĩ trung phân không vui nói: Bây giờ chúng ta đã chiếm ưu thế, bao vây các ngươi, tốt nhất là mau chóng đầu hàng, chứ đừng lôi thôi dài dòng, lãng phí thời gian.

Vấn đề này rất đơn giản, tôi chỉ muốn biết tại sao các ngươi lại muốn giết tử tù.

Giữ lại họ để tiếp tục thăm dò không tốt sao.

Họ không đáng tin, quá nguy hiểm, ta không muốn mạo hiểm.

Võ sĩ trung phân nói.

Nói cho cùng vẫn là vì sự an toàn của chính ngươi, phải không.

Ngươi như vậy là không được rồi, nếu ngươi là người tốt, thì nên bị súng chĩa vào.

Ngươi không muốn bị súng chĩa vào, sao gọi là người tốt.

Ngươi tự nguyện ở trong tình thế nguy hiểm, chúng ta mới có thể tin ngươi.

Nếu ngươi không muốn gánh chịu rủi ro, sao gọi là người tốt được.

Đỗ Lan cho rằng người tốt chính là người chủ động gánh chịu rủi ro, là người gánh nặng tiến về phía trước, nếu không làm được thì không phải người tốt, chỉ là người bình thường.

Võ sĩ trung phân giận dữ nói: Đây là lấy oán báo đức, không những không cảm kích người tốt, ngược lại còn uy hiếp người tốt.

Một khi người tốt gánh chịu rủi ro, tất cả mọi người sẽ xúm lại cắn xé, ăn sạch người tốt.

Đến cả giác ngộ này cũng không có, thì không nên làm người tốt.

Người tốt nên biết mình gánh nặng tiến về phía trước, không chỉ bảo vệ người bình thường, mà còn bảo vệ cả người xấu.

Nhưng dù có bảo vệ người xấu cũng không sao, vì họ biết mọi thứ của mình đều có mặt tốt và mặt xấu.

Đỗ Lan nói.

Chương 3910

Đỗ Lan không tranh luận với võ sĩ trung phân về lấy gì báo đức, chỉ nói cái gì mới là đức.

Võ sĩ trung phân là võ sĩ, sinh ra đã là người có đức, cho nên mới có thể hùng hồn chỉ trích lựa chọn của tử tù.

Mà Đỗ Lan trực tiếp nghi ngờ đức của y.

Đây chính là anh đánh phần anh, tôi đánh phần tôi.

Lấy đức báo oán, thì lấy gì báo đức.

Vậy cái gì là đức, người như thế nào mới được coi là có đức.

Người có đức chính là phải bảo vệ lợi ích của người khác, phải đặt mình vào tình thế nguy hiểm, chính là phải bị súng chĩa vào.

Không muốn bị súng chĩa vào, thì không phải là có đức, mà là ích kỷ.

Có đức không phải tự mình nói là được, phải có người khác chứng nhận.

Nhưng vấn đề là, người có đức làm sao đảm bảo an toàn cho mình.

Chẳng lẽ vì mình giác ngộ, mà không màng đến an toàn của bản thân, có bị người khác cười chê không.

Cho nên tốt nhất là có bên thứ ba giám sát, ngoài người có đức và người được bảo vệ, còn có bên thứ ba có thể phân xử, để bảo vệ người có đức.

Người được bảo vệ tay cầm súng, chĩa vào người có đức.

Người có đức gánh nặng tiến về phía trước, nhận sự bảo hộ của trọng tài.

Trọng tài lại nhận sự giám sát của người được bảo vệ và người có đức.

Ba bên duy trì sự ổn định.

Nếu không có trọng tài, chỉ có người được bảo vệ và người có đức bị súng chĩa vào, sẽ nảy sinh chuỗi nghi ngờ.

Người có đức không thể yên tâm về người mình bảo vệ, người được bảo vệ cũng không tin tưởng người có đức.

Cuối cùng sẽ có chuỗi nghi ngờ, kết cục là cả hai cùng thiệt hại.

Đối với cách nói người có đức thì nên bị súng chĩa vào này, Thù Hiện tuyệt đối không thể chấp nhận.

Nếu không bị súng chĩa vào, mình không phải là người có đức.

Đây là cách nói nực cười gì vậy.

Là võ sĩ, họ chính là có đức, trời sinh đã có, không cần bất kỳ ai thừa nhận, cũng không cần bất kỳ ai chỉ trỏ.

Lời họ nói chính là đức, việc họ làm cũng là đức.

Chỉ có võ sĩ mới có tư cách phán đoán tử tù đáng chết hay đáng sống, cũng chỉ có võ sĩ mới có tư cách bàn luận về đức hạnh.

Không ai có thể nghi ngờ đức của võ sĩ.

Toàn lời nói nhảm, xem ra các ngươi đều muốn phản bội, vậy đừng trách ta thiết diện vô tình.

Tá Thiết, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, giết đám tử tù, nếu không chỉ có thể tiêu diệt cả các ngươi.

Võ sĩ trung phân tức giận nói.

Mấy võ sĩ phía sau đều rất khó xử, một nữ võ sĩ cao lớn nói: Tá

Thiết, tỉnh táo lại đi, đừng vì đám tử tù mà phạm sai lầm, chúng đều là những kẻ đáng chết, không nên nói giúp cho chúng.

Không, bản tính họ không xấu.

Chúng đều đã có lựa chọn, tự mình chọn làm việc xấu, chính là kẻ đáng chết.

Võ sĩ trung phân nói.

Đỗ Lan nói: Phải cho người làm việc xấu cơ hội sửa đổi, nếu ngươi ngay cả chút rủi ro này cũng không dám gánh, thì căn bản không có tư cách thẩm phán tử tù.

Đối mặt với nguy cơ, ngươi cũng sẽ đưa ra lựa chọn giống họ, các ngươi và tử tù đều như nhau, chẳng cao quý hơn gì.

Điều này tạo thành một vòng lặp, có thể tranh luận vô hạn.

Ngươi tên này căn bản không có tư cách chỉ trỏ, nếu đã mê muội không tỉnh, vậy đừng trách ta vô tình.

Các ninja trên mái nhà xung quanh đều rút vũ khí, các võ sĩ cũng đặt tay lên chuôi kiếm, sẵn sàng ra tay.

Những người bị bao vây cũng chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Mai nhìn thấy xung đột nối tiếp xung đột, chỉ cảm thấy thế giới bên ngoài cũng rất tàn khốc và hỗn loạn, thế giới này không có nơi nào là cực lạc, đâu đâu cũng có tranh chấp.

Rõ ràng là đồng bạn, cuối cùng lại trở thành kẻ thù, không biết rốt cuộc là vì cái gì.

Nàng nhớ lại ký ức của mình và các tiên nhân.

Nàng trước đây cũng là một tiên nhân, nhưng có bất đồng với các tiên nhân khác.

Nàng chống lại việc nghiên cứu ngoại đan tàn khốc, cuối cùng bị các tiên nhân tước đoạt thân phận, đuổi ra khỏi cung điện.

Các tiên nhân làm những nghiên cứu khác nhau, từ thai tức thuật, chu thiên thuật, phòng trung thuật cùng các loại nội đan thuật, còn có luyện chế đan dược ngoại đan thuật.

Họ thực sự theo đuổi trường sinh bất lão, nhưng Mai lại cho rằng nên thuận theo tự nhiên, không thể cưỡng ép hấp thu sinh mệnh của người khác.

Kết quả hai bên xảy ra mâu thuẫn, cuối cùng dẫn đến việc Mai bị trục xuất.

Bây giờ giữa võ sĩ và võ sĩ cũng là khác biệt về lý niệm, võ sĩ rốt cuộc nên cho tử tù cơ hội, hay nên trực tiếp giết chết họ.

Rốt cuộc là nên thấu hiểu lựa chọn của tử tù, hay là phủ nhận lựa chọn của họ.

Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật.

Thiên hành hữu thường, bất vi Nghiêu tồn, bất vi Kiệt vong.

Nếu muốn chiến, các ngươi đã chuẩn bị giác ngộ tử vong chưa.

Đỗ Lan mở miệng, không gian xung quanh xuất hiện một luồng uy áp.

Mắt thường có thể thấy sự méo mó, xuất hiện từng đạo linh áp.

Các võ sĩ trung phân lập tức cảm thấy như đang vác một ngọn núi lớn trên lưng, căn bản không thể di chuyển, ngay cả một ngón tay cũng không nhúc nhích được, đừng nói là rút đao, ngay cả hít thở cũng trở nên khó khăn.

Đây là tình huống gì.

Các ninja xung quanh cũng rất khó chịu, từng người một ngã xuống mái nhà.

Đỗ Lan nói: Đều bình tĩnh lại, nghe tôi nói.

Thực ra không cần phải đánh sống đánh chết, mục tiêu của chúng ta không phải đều là lấy thuốc bất tử, nhận được phần thưởng của Mạc Phủ Tướng quân sao.

Gia tộc Yamada muốn có thêm sự tin cậy, tử tù muốn có lệnh đặc xá, cho nên chúng ta có thể đi tìm tiên nhân đàm phán thương mại, căn bản không cần đánh đấm giết chóc.

Chỉ cần đạt được thỏa thuận thương mại, tiên nhân đưa cho Tướng quân thuốc bất tử, Tướng quân cung cấp cho tiên nhân nhân khẩu, đây chính là đôi bên cùng có lợi.

Chỉ cần có thể đạt được thỏa thuận thương mại, vinh quang này, tôi sẽ không hưởng một mình.

Võ sĩ trung phân vẫn chưa rõ đây là tình huống gì.

Nhưng có một điều, y có thể chắc chắn rằng Đỗ Lan này rất quỷ dị.

Tá Thiết và họ nghe Đỗ Lan nhắc lại chuyện cũ thì vô cùng phẫn nộ.

Theo Đỗ Lan, dù là tiên nhân hay Tướng quân, làm việc đều rất thô thiển, chẳng chịu động não chút nào.

Tiên nhân vừa đến đã đòi chiếm Nhật Bản, biến tất cả mọi người thành nguyên liệu ngoại đan.

Đúng là điên rồi, dù là mấy vạn con lợn, cũng phải bắt mấy ngày.

Huống chi Nhật Bản có hơn chục triệu dân, đâu có dễ bắt như vậy.

Chương 3911

Lúc này, tiên nhân nên che giấu mục tiêu của mình, bí mật trồng cây giống ở các khu vực khác nhau của Nhật Bản, đến lúc đó mới đồng loạt bùng phát, mới có thể hấp thụ sinh mệnh ở mức độ tối đa.

Muốn dựa vào một chiếc thuyền để hoàn thành việc hấp thụ trong một lần, quá nóng vội.

Giang hồ không chỉ có đánh đấm giết chóc, còn có tình người thế thái.

Tiên nhân sống lâu như vậy, thật sự chẳng có chút tiến bộ nào, chỉ biết đánh đấm giết chóc.

Mọi người nhìn Đỗ Lan, Đỗ Lan đã đạt đến cảnh giới tình người thế thái, đề xuất đưa ra thực sự có thể nâng cao trình độ thế giới, dĩ nhiên cái giá phải trả chắc chắn là rất nhiều người sẽ chết.

Ngươi vẫn còn nói những lời ngu ngốc này, hôm qua đã nói với ngươi rồi, không thể nào, chúng ta tuyệt đối không thể chấp nhận.

Kiếm khách mù nói: Dù ngươi nói bao nhiêu lần, cũng là không thể, chúng ta tuyệt đối không thể để ngươi làm hại người vô tội.

Đôi khi có đạo đức quá cao không phải là chuyện tốt.

Đỗ Lan thầm nghĩ sự phát triển của khoa học kỹ thuật đi kèm với việc dương cật nhân phương Tây ăn thịt người, nhưng cuối cùng khi nhiều người hơn được hưởng lợi từ sự tiện lợi của khoa học kỹ thuật, phương Tây trở thành những quý ông văn minh, ai quan tâm họ đã giết bao nhiêu người.

Khí cũng vậy, chỉ cần bây giờ phát triển ra, tương lai người phát triển sẽ là ngọn hải đăng của văn minh, ai quan tâm trong quá trình đó đã chết bao nhiêu người.

Phát triển là có cái giá của nó, dù là khoa học kỹ thuật hay huyền học.

Tiên nhân trên Cực Lạc Đảo đã phát triển khí đến mức độ này đã là giới hạn của hòn đảo, nhưng đây không phải là giới hạn của khí, tiếp tục phát triển, còn có thể có nhiều nâng cấp kỹ thuật hơn, cải tạo sinh vật, điều trị bệnh nan y, khám phá năng lượng.

Đỗ Lan nhìn từ tương lai, nghiên cứu khí là vì tương lai.

Nhưng các võ sĩ không quan tâm, cuộc sống hiện tại của họ đã rất tốt rồi, căn bản không cần phải thay đổi trật tự.

Đỗ Lan nói: Thuốc bất tử đang ở trên đảo, trong tay các tiên nhân, họ có nhu cầu, chúng ta cũng có nhu cầu.

Tuy cuối cùng sẽ gây ra hy sinh, nhưng đây là vì tương lai.

Sẽ có rất nhiều người chết.

Tá Thiết nói.

Đỗ Lan nói: Không sai, nhưng Mạc Phủ Tướng quân sẽ không quan tâm, và sẽ có rất nhiều người sống không nổi tự nguyện bán mạng sống của mình, có thể nói là một công đôi việc.

Nếu các ngươi thực sự không muốn chấp nhận, vậy tôi sẽ tự mình về Giang Hộ báo cáo với Tướng quân, đến lúc đó gia tộc Yamada của các ngươi sẽ có nguy cơ diệt tộc.

Cho nên các ngươi tốt nhất cũng nên đồng ý, nếu không tôi sẽ không khách sáo nữa.

Vốn còn muốn cho các ngươi cơ hội giao thiệp với tiên nhân, nhưng đám võ sĩ các ngươi thật quá thất vọng, không có chút tinh thần nào cả.

Võ sĩ cũng giống như sĩ đại phu, không thể tự mình cách mạng chính mình.

Dù sĩ đại phu đã có người đề xuất thuyết phi vi nhất tính, phi vi nhất quân không vì một họ, không vì một vua, nhưng mọi người căn bản không chấp nhận, chỉ khi ngoại lực đánh bại giai cấp sĩ đại phu, sĩ đại phu mới bắt đầu thay đổi.

Điều này cũng giống như Hoàng Sào đại khai sát giới, không có ngoại lực ép buộc, quý tộc cũng sẽ không chủ động thay đổi.

Dù Tùy Đường đã có khoa cử.

Võ sĩ cũng cần ngoại lực mới thay đổi, Đỗ Lan chính là ngoại lực này, hắn giúp võ sĩ lựa chọn phương hướng tương lai.

Con người rất khó tự thay đổi, dù mọi người biết tiếp tục như vậy là không ổn, cũng rất khó thay đổi.

Một hai người thức tỉnh là vô dụng, cần phải thay đổi toàn bộ luật chơi.

Một hai người thức tỉnh không thể thay đổi kênh lưu chuyển tài nguyên, chỉ có một nhóm người thức tỉnh mới có thể xây dựng kênh mới.

Kênh cũ đang dùng tốt, tại sao phải xây kênh mới.

Giống như điện thoại, một người có điện thoại, dù điện thoại mới ra có chức năng mạnh hơn, cũng sẽ không nghĩ đến việc đổi.

Bởi vì nhu cầu đã được đáp ứng, mọi người sẽ không đổi điện thoại.

Đợi đến khi điện thoại cũ không thể đáp ứng nhu cầu, mới nghĩ đến việc đổi.

Kênh tài nguyên còn phức tạp hơn điện thoại, dù sao chức năng của điện thoại rõ ràng, còn kênh tài nguyên vận hành có vô số biến số, không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Cho nên mọi người sẽ không dễ dàng thay đổi, trừ khi xuất hiện một sự kiện lớn khiến mọi người không thể phản bác.

Đại thế lịch sử được thúc đẩy bởi những sự kiện lớn.

Tại sao.

Bởi vì suy nghĩ của mỗi người đều khác nhau, trình độ nhận thức của mỗi người cũng khác nhau, làm sao có thể khiến mọi người cùng lúc thừa nhận mình đã đến lúc phải thay đổi.

Giống như điện thoại, khi nào nên đổi điện thoại.

Khi nào mới có thể từ bỏ việc dùng tạm.

Điện thoại bị rơi hỏng, nút bấm mất linh, hệ thống giật lag, game mới không hỗ trợ.

Tóm lại sẽ xuất hiện một sự kiện, một sự kiện khiến mình muốn đổi điện thoại.

Ví dụ như Tần Nhị Thế nhi vong Tần chết ở đời thứ hai, đây chính là sự kiện lớn của lịch sử.

Triều Tần bất khả nhất thế sao lại chết ở đời thứ hai.

Sự kiện lớn này xảy ra, người ta sẽ suy ngẫm xem triều Tần rốt cuộc thiếu cái gì mà sụp đổ nhanh như vậy.

Hay như Chiến tranh Nha phiến, nhà Thanh lớn như vậy, Đế quốc mặt trời không lặn nhỏ như vậy, nhà Thanh lại thua.

Hơn nữa còn thua hết lần này đến lần khác, mọi người không thể không hỏi tại sao, bắt đầu tìm kiếm nguyên nhân thất bại.

Một sự kiện lớn mà mọi người không thể phản bác, một sự kiện không thể trốn tránh, một đòn cảnh tỉnh, một sự kiện liên quan đến tất cả mọi người, khiến mỗi người đều phải đối mặt, phải suy nghĩ.

Sự kiện lớn này xảy ra, mới khiến người ta suy nghĩ về việc thay đổi kênh tài nguyên.

Nếu không xảy ra sự kiện lớn, thế giới sẽ không dễ dàng thay đổi, vì mọi người không thể hình thành ý tưởng thay đổi thống nhất.

Một khi sự kiện lớn xảy ra, mọi người mới không ngừng thử và sai, tìm kiếm phương hướng thay đổi.

Bây giờ Đỗ Lan muốn làm chuyện lớn, đưa khí đến Nhật Bản, khí có thể nghiền ép võ sĩ, chắc chắn sẽ khiến mọi người thử nghiệm.

Giống như Hắc thuyền lai hàng, các võ sĩ địa phương vốn ở thế yếu có thể mua vũ khí mới để chiếm ưu thế, thế là dùng vũ khí mới phát động phong trào đảo Mạc.

Mua vũ khí mới chính là một sự kiện lớn, sức mạnh mới đại diện cho việc thay đổi trật tự.

Khí cũng vậy, chỉ cần tiến vào Nhật Bản, chắc chắn sẽ dấy lên một làn sóng, đây cũng là lý do Đỗ Lan nhất quyết kiên trì giao dịch.

Bởi vì Hắc thuyền lai hàng cũng là thông qua giao dịch để thay đổi Nhật Bản, vũ khí mới tiến vào Nhật Bản mới mở ra sự thay đổi.

Chính là xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn, Đỗ Lan lại đề xuất giao dịch, và lần này không phải là thương lượng mà là thông báo, trực tiếp dùng uy áp chế ngự tất cả mọi người.

Võ sĩ, tử tù, ninja đều bị áp chế.

Được rồi, quyết định vậy đi, nếu đã có đội thuyền đến, chúng ta sẽ lên thuyền khởi hành về Giang Hộ, báo cáo với Tướng quân để đổi lấy lệnh đặc xá, lần sau lại quay lại đảo để giao dịch.

Đỗ Lan nói: Quyết định nhanh gọn như vậy đi.

Lúc này, Đồng Mã nói: Tôi muốn cứu anh trai tôi.

Được, cho ngươi một canh giờ, ngươi và Hách Y, Lục Thái Lang ba người đi tìm anh trai, tìm được rồi thì quay lại.

Đừng làm hại tiên nhân, chúng ta còn phải làm ăn.

Tại sao không trực tiếp bắt tiên nhân về.

Hoa Khôi nói: Đi thuyền qua lại cũng quá phiền phức, trực tiếp bắt tiên nhân không phải tốt hơn sao.

Đỗ Lan nói: Hay là trực tiếp dời cả Cực Lạc Đảo về.

Cũng không phải là không được.

Hoa Khôi nói.

Nếu sử dụng sức mạnh Ultraman, việc vận chuyển Cực Lạc Đảo không phải là chuyện khó, bốn người khổng lồ cùng ra tay, hoàn toàn có thể hợp lực nâng Cực Lạc Đảo, trở về Giang Hộ.

Như vậy, sau này không cần mạo hiểm ra khơi, có thể trực tiếp lên Cực Lạc Đảo, tiết kiệm rất nhiều thời gian và công sức.

Nếu trực tiếp vận chuyển Cực Lạc Đảo đến vùng biển ngoài khơi Giang Hộ, chắc chắn sẽ là một sự kiện lớn, chắc chắn sẽ khiến nhiều người biết đến sự tồn tại của khí, nhưng như vậy sẽ trở nên càng kịch liệt hơn.

Nếu là giao dịch qua đường biển, Mạc Phủ Tướng quân có thể bế quan tỏa cảng để kiểm soát, nếu là giao dịch trực tiếp đưa đến tận cửa, vậy sẽ rất khó chống đỡ.

Bởi vì nếu giao dịch qua đường biển, phải nắm vững kỹ thuật đóng thuyền, ai trong nước Nhật Bản có, ai không có, Tướng quân có thể kiểm soát.

Nếu là thuyền bên ngoài đến Nhật Bản, vậy chính là mười ngón tay đè mười con bọ chét, căn bản không đè nổi.

Chương 3912

Hôm nay chặn được một chiếc thuyền, ngày mai lại đến một chiếc, ngày kia lại có nữa.

Chặn không xuể, căn bản không chặn được.

Nếu là giao dịch qua đường biển, Tướng quân có thể kiểm soát.

Nếu là người bán chủ động tìm đến cửa, Tướng quân rất khó kiểm soát.

Hiện tại vẫn là giao dịch qua đường biển trước, đợi một thời gian nữa rồi mới giao dịch trực tiếp tại Giang Hộ.

Đỗ Lan đã quyết định, liền nói: Khiêm tốn, chúng ta phải khiêm tốn.

Các ngươi đi giúp Đồng Mã tìm anh trai, gây áp lực thích đáng cho tiên nhân, nhưng đừng đánh chết họ, chúng ta phải tiếp tục giao dịch.

Nếu Đỗ Lan không thay đổi tình tiết, tiếp theo sẽ là một cuộc đại loạn đấu, cuối cùng tất cả tiên nhân bị giết, nhóm nhân vật chính của Họa Mi Hoàn với sự hy sinh yếu ớt đã đánh bại tiên nhân, ngăn chặn kế hoạch xâm lược Nhật Bản của họ.

Kế hoạch của tiên nhân là biến toàn bộ dân số Nhật Bản thành nguyên liệu ngoại đan, kế hoạch ngây thơ này không thể thành công, họ còn không thắng nổi nhóm nhân vật chính.

Ban đầu lên đảo gặp quái thú, có một bí ẩn lớn.

Đợi đến khi bí ẩn được vén màn, mọi người biết đây là sức mạnh thần bí của khí, cảm giác huyền bí giảm đi rất nhiều.

Tiếp theo là đánh nhau, là loạn đấu.

Sau khi khí của tiên nhân bị áp chế, đã không còn cảm giác áp bức, ngược lại là ninja và võ sĩ loạn nhập gây rối, ảnh hưởng nhân vật chính đánh quái.

Sau khi biết được sự tương sinh tương khắc của khí, trận chiến trở nên rất đơn điệu.

Không đa dạng như trong Naruto, chakra trong Naruto cũng có thuộc tính ngũ hành, nhưng chakra thuộc tính khác nhau có thể dung hợp, xảy ra biến chất.

Ví dụ như Lôi Thuẫn, Loa Toàn Hoàn, không gian thuật các loại nhẫn thuật, còn có Huyết Kế Giới Hạn, Vĩ Thú, pháp bảo các thứ, đều làm phong phú trận chiến.

Trong Bleach cũng có Tử Thần, Diệt Khước Sư, Phá Diện, Vạn Giải các loại thiết lập.

Trong One Piece trái ác quỷ càng là muôn hình vạn trạng, bá khí cũng chia làm ba loại, kỹ xảo bá khí cũng không ít.

Còn có khí trong Dragon Ball, tuy khí chỉ là một loại năng lượng, nhưng có rất nhiều kiểu, Quy Phái Khí Công, Không Khí Pháo, Thái Dương Quyền, Ma Phong Ba các loại, còn có kẻ địch đến từ quá khứ, tương lai, ma pháp, khoa học kỹ thuật, cũng như Giới Vương Quyền, hợp thể các kỹ năng cường hóa, chủ yếu là náo nhiệt.

Nhưng trận chiến trên Cực Lạc Đảo rất đơn điệu, nếu nói nhóm nhân vật chính nắm giữ khí thời gian quá ngắn, không có cách nào phát triển kỹ năng.

Vậy thì tiên nhân nắm giữ khí thời gian đủ dài, lúc đánh nhau cũng chẳng có kỹ năng gì đáng kinh ngạc.

Ngược lại, những con quái vật họ tạo ra lại rất hấp dẫn, đáng tiếc chỉ là lính lác, ban đầu có cảm giác áp bức, nhưng đợi nhân vật chính nắm giữ khí, thì vô dụng.

Cho nên nhóm nhân vật chính chiến đấu với tiên nhân, vấn đề lớn nhất không phải là kẻ địch quá mạnh, mà là đồng đội heo gây rối.

Tuy có một mục tiêu thôn phệ dân số Nhật Bản, nhưng căn bản không có cảm giác áp bức nào, dù sao mọi người đều biết sẽ không thành công.

Đỗ Lan cảm thấy đánh nhau không bằng giao dịch, biến số của giao dịch nhiều hơn, những chuyện có thể xảy ra cũng thú vị hơn.

Giống như rất nhiều câu chuyện Cthulhu, ban đầu bí ẩn chồng chất, nhưng chỉ cần xuất hiện quyến thuộc, xuất hiện cổ thần, tiếp theo không còn bí ẩn gì, không ngoài việc mọi người cùng nhau đánh quái thú, cuối cùng hoặc là ngăn chặn quái thú, hoặc là bị quái thú đánh bại.

Tiên nhân có thể sống lâu như vậy, hoàn toàn là nhờ sự che chở của đồng đội heo, nhưng dù vậy, tiên nhân sống hàng trăm hàng ngàn năm vẫn bị nhóm nhân vật chính lên đảo chưa được mấy ngày hạ gục.

Tuy có gián điệp bán đứng, nhưng tiên nhân với tư cách là phản diện cũng đủ cùi bắp, không có đủ cảm giác áp bức, kỹ xảo chiến đấu bình thường, trí thông minh càng không thể hiện được trí tuệ tích lũy ngàn trăm năm.

Đương nhiên, Tiên Thái cho biết những kẻ địch này rất không thân thiện với người béo, trong nguyên tác, người duy nhất hy sinh trong nhóm nhân vật chính chính là tên béo, cũng là một bi kịch lớn.

Tình báo của phản diện bị lộ quá sớm, chính là lý do thất bại của tiên nhân.

Đương nhiên cũng không có cách nào, dù sao mọi chuyện chỉ xảy ra trong vài ngày, nếu không có tình báo, nhân vật chính sẽ xong đời.

Đỗ Lan để Đồng Mã đi cứu người, những người khác chuẩn bị về nhà.

Đồng Mã, lúc đi cứu người, cố gắng đàm phán giao dịch, có thể tránh đánh nhau thì tránh.

Đỗ Lan muốn để tiên nhân biết mình có ý tưởng giao dịch.

Ánh mắt võ sĩ trung phân Thù Hiện như muốn phun ra lửa, đáng tiếc ánh mắt của y không thể thay đổi nghịch cảnh.

Vốn y tự tin cho rằng mình có thể giết chết tử tù, kết quả vả mặt đến quá nhanh.

Ba Hắc Ám Cự Nhân đi cứu người, trực tiếp đề xuất giao dịch với tiên nhân, Nhật Bản có thể gửi dân số đến, tiên nhân thì bán tuổi thọ, để nhiều người được trường thọ.

Tiên nhân nghe xong, tỏ vẻ không nghe không nghe, trực tiếp ra tay.

Quả nhiên chỉ là Đỗ Lan đơn phương tình nguyện.

Đồng Mã biết ngay những kẻ cao cao tại thượng này chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đôi bên cùng có lợi, chỉ nghĩ đến bản thân.

Đúng vậy.

Hoa Khôi cũng rất cảm khái nói: Tiên nhân cũng tốt, võ sĩ cũng vậy, họ căn bản không quan tâm đến cảm nhận của chúng ta, cứ nghĩ mình có sức mạnh là có thể tác oai tác quái, ép chúng ta thần phục, họ đã sai lầm lớn.

Tiên nhân nhìn ba vị khách không mời mà đến, nói: Các ngươi đã đến, thì chết đi, rồi chúng ta sẽ trừ khử từng kẻ xâm nhập một.

Chúng ta không cần chiến đấu, thứ các ngươi cần là dân số, chúng ta có thể cung cấp.

Các ngươi chỉ cần cho chúng ta kéo dài tuổi thọ là được, như vậy mọi người cùng tiến bộ, đều có thể nhận được lợi ích, không phải sao.

Đồng Mã nói: Nếu các ngươi chấp nhận, thì giao anh trai cho ta.

Nếu các ngươi không muốn chấp nhận, thì chỉ có thể ra tay.

Nói thật, ta cũng không biết mình sẽ thông tình đạt lý như vậy, chết tiệt, nếu không phải Đỗ Lan yêu cầu như vậy, ta thật không muốn làm phức tạp hóa vấn đề.

Các ngươi có tư cách gì mà dám giao dịch với chúng ta.

Ngươi biết chúng ta là ai không.

Chúng ta là tiên nhân.

Đúng, các ngươi là tiên nhân, nhưng không phải các ngươi cần dân số để nghiên cứu ngoại đan sao.

Chúng ta có thể giúp các ngươi.

Đồng Mã nói.

Không cần, chúng ta tự mình có thể có được mọi thứ.

Các ngươi chẳng qua chỉ là nguyên liệu, đừng tự cho mình là đúng.

Giá trị duy nhất của các ngươi là trở thành ngoại đan, căn bản không có tư cách đàm phán.

Tiên nhân rất cao ngạo, chẳng nể mặt chút nào.

Đồng Mã nhìn sang Hoa Khôi, hỏi: Làm sao bây giờ.

Ta đã rất khách khí rồi, ngươi cũng thấy đó, là đám khốn này không nói lý.

Ta có thể cho chúng một bài học không.

Hoa Khôi nói: Tôi nghĩ Đỗ Lan sẽ không để ý, dù sao trước đó hắn đã nói sẽ không phản đối chiến đấu, chiến đấu có thể khiến tiên nhân biết được giá trị của chúng ta.

Đồng Mã nói: Vậy ta không khách sáo nữa.

Hắn đã không thể nhẫn nhịn được nữa, đám tiên nhân này đứa nào đứa nấy đều như thằng ngốc không nghe lời người, nói: Nếu các ngươi không hiểu tiếng người, ta cũng biết chút quyền cước.

Tiên nhân thực sự không có ý định lễ hiền hạ sĩ, rõ ràng trước đó họ còn nhận được cảm hứng từ Sơn Tặc Vương, nhưng vẫn coi thường người khác.

Hoàn toàn không có sự khiêm tốn ba người cùng đi, ắt có thầy ta.

Hoa Khôi cũng có thể hiểu, vì những tiên nhân này chỉ khi không coi người là người, mới có thể không chút áy náy mà giết hại người thường.

Nếu họ cho rằng người thường cũng là người, vậy họ ra tay sát hại người thường là đạo lý gì.

Hoa Khôi biết muốn ra tay sát hại, cách tốt nhất để giảm bớt gánh nặng tâm lý là khai trừ nhân tịch của nạn nhân, mình không phải giết người, mà là giết gia súc.

Khi Hoa Khôi còn là kẻ giết người hàng loạt, cũng sẽ làm công tác tâm lý như vậy.

Cho rằng những gã đàn ông hôi hám đó chẳng qua là dã thú khoác da người, cho nên mình không phải giết người, mà là giết những con dã thú bị dục vọng chi phối.

Như vậy có thể giết hết người này đến người khác.

Đương nhiên Hoa Khôi khi ở trong tù còn quen một sát thủ, suy nghĩ của hắn là mình là thần cao cấp hơn người, mình giết chính là những kẻ có khiếm khuyết, giả dối, là thần trừng phạt con người.

Tóm lại là phải tạo ra sự khác biệt giữa mình và nạn nhân, thiết lập tính hợp lý cho hành động của mình.

Tính hợp lý này có thể là hạ thấp nạn nhân, cũng có thể là nâng cao bản thân.

Nhưng nói cho cùng, những người này đều đang hạ thấp nạn nhân, phải tạo ra sự khác biệt hóa.

Chương 3913

Như vậy mới có thể miễn trừ sự đồng cảm và thấu cảm với nạn nhân, mới có thể ra tay sát hại.

Tiên nhân làm rất tốt, cao cao tại thượng, hoàn toàn không coi người là người.

Đây cũng là lý do Đỗ Lan không phản đối Họa Mi Hoàn và họ ra tay dạy dỗ tiên nhân, vì chỉ có trọng quyền xuất kích, mới có thể kéo tiên nhân xuống khỏi thần đàn, mới có thể khiến họ bình đẳng giao dịch với Tướng quân.

Muốn để tiên nhân chấp nhận giao dịch cũng rất khó, vì tiên nhân cho rằng chỉ dựa vào bản thân là có thể đạt được mục tiêu, tại sao phải phối hợp với người khác.

Phối hợp có nghĩa là chia sẻ lợi ích.

Nếu quý tộc quân sự tự mình có thể thắng trận, sẽ không huy động công dân.

Vì huy động công dân thì phải cho công dân nhiều lợi ích hơn, huy động tự do dân, thì cần phải cho tự do dân lợi ích.

Nếu tiên nhân có thể dựa vào chính mình để thôn phệ toàn bộ sinh mệnh ở Nhật Bản, tại sao phải chia lợi ích cho Tướng quân.

Con người đều như vậy, nếu có thể độc chiếm lợi ích, sẽ không đi đoàn kết người khác.

Tiên nhân tự cho rằng mình có thể làm được, vì họ thông minh hơn, mạnh hơn, người thường chỉ có thể chấp nhận sự sắp đặt của họ, căn bản không cần hợp tác với bất kỳ ai.

Đối mặt với suy nghĩ này, tốt nhất là dùng trọng quyền để họ biết giới hạn của mình, biết mình cũng có những việc không thể làm được.

Họ muốn thành công, thì phải học cách hợp tác.

Ra tay đi.

Hoa Khôi cũng biết đám tiên nhân này không thể đối thoại bình đẳng, giống như những đại danh, võ sĩ cao cao tại thượng kia, kiêu ngạo, căn bản không chịu hợp tác.

Ba nhân gian thể đồng thời biến thân.

Ba Hắc Ám Cự Nhân lần lượt đứng trên mặt đất, khoảnh khắc này không gian sinh tồn của tiên nhân hoàn toàn bị nén lại.

Đình đài lầu các toàn bộ bị cuồng phong nghiền nát, biến thân Ultraman cực nhanh nén ép không khí xung quanh, không gian vốn tự do bị cơ thể Ultraman chiếm cứ.

Không khí vốn nhàn nhã toàn bộ bị đẩy ra bốn phía, hình thành cuồng phong gào thét.

Chính các tiên nhân cũng suýt bị thổi bay, đối mặt với cuồng phong dữ dội chỉ có thể khó khăn chống cự.

Tiên nhân đổi kiểu tóc, kiểu tóc toàn bộ bị thổi tung, tóc bị kéo giật về phía sau, như muốn lột cả da đầu.

Đây đã là cuồng phong cấp mười một, mười hai, cũng may tiên nhân có khí, mới không bị thổi bay.

Họ nhìn thấy ba người khổng lồ, trước đây là từng người một xuất hiện, bây giờ xuất hiện cùng một lúc.

Tiên nhân cuối cùng cũng nhận ra mình không phải là tiên nhân thật sự, mình cũng có những việc không làm được.

Ví dụ như kẻ địch trước mắt, không thể giết chết.

Lúc này trong đầu tiên nhân bắt đầu hiện lên những hình ảnh như đèn kéo quân, hồi tưởng lại cuộc đời mình.

Tiên nhân không phải sinh ra đã có, họ được tạo ra.

Người tạo ra họ chính là Từ Phúc trong truyền thuyết đã ra khơi tìm tiên cho Tần Thủy Hoàng.

Từ Phúc dẫn theo ba ngàn đồng nam đồng nữ ra khơi, đi tìm tiên đảo trong truyền thuyết.

Thực tế là Từ Phúc không tìm thấy tiên đảo, mà tự mình nghiên cứu về vũ khí quan phương.

Không có tiên nhân, ông ta liền tạo ra tiên nhân, đây là tinh thần gì.

Đơn giản chính là vốn không có đường, người đi nhiều rồi sẽ thành đường.

Từ Phúc không tìm thấy tiên nhân, nhưng không từ bỏ, mà tự mình ra tay phong y túc thực.

Trên Cực Lạc Đảo, điều kiện hạn hẹp, môi trường gian khổ đều không cản trở được nhiệt huyết tạo ra tiên nhân của ông.

Vào thời nhà Tần, hệ thống tu tiên vẫn chưa hoàn thiện, tu tiên thực sự hoàn thiện phải trải qua Nam Bắc triều và nhà Đường.

Nhà Tần không có kỹ thuật tu tiên hoàn chỉnh, nhưng không có thứ gì xuất hiện từ hư không, đều là tích lũy từng chút một.

Không có, thì tự mình sáng tạo.

Từ Phúc chính là một người mạnh mẽ như vậy, ông dùng đôi tay của mình, tốn mấy chục năm cuối cùng đã dung hợp khí của người và thực vật, tạo ra tiên nhân.

Sau đó Từ Phúc chết, tiên nhân tiếp tục công việc của Từ Phúc, tạo ra Môn Thần, Táo Thần, Đạo Sĩ các loại quái vật.

Thẩm mỹ của họ méo mó như vậy, là vì Từ Phúc đã tiếp nhận giáo dục của loài người, nhưng tiên nhân không được tiếp nhận giáo dục.

Họ chỉ từ những người trôi dạt lên đảo biết được một số kiến thức về đạo giáo và phật giáo, cộng thêm sự lý giải của mình, tạo ra sinh vật mới.

Cho nên tiên nhân do Từ Phúc tạo ra đều có hình người, còn sinh vật do tiên nhân tạo ra đều kỳ hình quái trạng.

Tiên nhân chỉ có tình cảm với một người, đó là người tạo ra họ Từ Phúc, đối với những người khác, họ không quen biết cũng không quan tâm, trong mắt họ tiên nhân mới là sinh vật ưu tú hơn, xuất sắc hơn.

Tiên nhân đã tạo ra một tư duy đối kháng với phàm nhân.

Nhưng vấn đề là, giống như Tây Hạ đối kháng với Đại Đường, sau khi đối kháng, tiên nhân làm sao có thể chứng minh mình ưu tú hơn con người, Tây Hạ làm sao chứng minh mình ưu tú hơn Đại Đường.

Với trình độ hiện tại của tiên nhân, họ không thể chứng minh được.

Dựa trên nền tảng phản đối phàm nhân để xây dựng văn hóa tiên nhân, dù phàm nhân có khuyết điểm này, khuyết điểm kia, tiên nhân làm sao chứng minh mình không có những khuyết điểm đó.

Nếu tiên nhân không có những khuyết điểm đó, vậy cạnh tranh với phàm nhân có thể giành được ưu thế lớn hơn.

Nhưng sự thật là tiên nhân cũng chỉ có vậy, phàm nhân không thông minh, nhưng tiên nhân cũng rất tệ.

Khi họ nhìn thấy Ultraman, họ nhận thức sâu sắc rằng cái gọi là tiên nhân chẳng qua là tự thổi phồng, họ chỉ là sinh vật có gen người và tế bào thực vật mà thôi, không phải là tiên nhân thật sự.

Trước mặt Ultraman, tiên nhân cũng chỉ là con kiến.

Giao anh trai ra, nếu không ta sẽ ra tay.

Lúc này Sơn Tặc Vương đã chạy ra, ngơ ngác nhìn Ultraman, nghe thấy tiếng của em trai, không nhịn được nói: Đồng Mã.

Em trai sao lại biến thành người khổng lồ.

Lẽ nào cũng là vì hòn đảo này.

Anh trai.

Thấy anh trai, Đồng Mã lại biến trở lại thành nhân gian thể, hỏi: Anh, anh không sao chứ.

Anh không sao, nhưng em có vấn đề gì không.

Sức mạnh này rốt cuộc là sao.

Anh trai kinh ngạc hỏi.

Đây chính là khí.

Anh biết là khí, nhưng có thể mạnh đến thế sao.

Sơn Tặc Vương cũng đã tu luyện khí qua phòng trung thuật, nhưng căn bản không có được sức mạnh cường đại như vậy.

Cần phải nhìn thẳng vào vực sâu của khí, nếu chỉ sử dụng khí thì không thể mạnh như vậy.

Chuyện này để sau hãy nói, bây giờ chúng ta phải về nhà.

Về nhà.

Không sai, đội thuyền thứ hai đã đến, chúng ta phải lên thuyền quay về.

Sau đó giúp Mạc Phủ Tướng quân giao dịch với tiên nhân, đến lúc đó tiếp tục nghiên cứu khí.

Đồng Mã nói: Bây giờ về nhà.

Các tiên nhân nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại bất lực, họ biết mình không phải là đối thủ của người khổng lồ, chênh lệch quá lớn.

Các ngươi cứ ở lại đảo, Tướng quân chắc chắn sẽ phái sứ giả đến Cực Lạc Đảo để giao dịch với các ngươi, đến lúc đó các ngươi có thể dùng ngoại đan thuật để trao đổi những thứ mình cần.

Tiên nhân, các ngươi hãy nhớ, các ngươi cũng có những việc không làm được, đây chính là cơ sở để các ngươi cần hợp tác.

Hoa Khôi biến trở lại thành nhân gian thể, nói với tiên nhân thông tin này.

Tiên nhân không có bất kỳ câu trả lời nào, vẫn chưa hoàn hồn sau cú sốc, trước đây họ tự cho rằng mình đang đi đầu về kỹ thuật, bây giờ lại phát hiện đã có người đi trước mình.

Đợi đến khi người khổng lồ rời đi, các tiên nhân nhìn nhau, không biết có nên tiếp tục kế hoạch thôn phệ Nhật Bản hay không.

Chương 3914

Chúng ta còn có thể thôn phệ dân số của Nhật Bản không.

Các tiên nhân cũng đang thảo luận về kế hoạch của mình.

Đội thuyền đã chuẩn bị xong, dược liệu dung hợp cũng đã sẵn sàng, kế hoạch vốn sắp bắt đầu, bây giờ có nên từ bỏ không.

Kế hoạch vốn đã chuẩn bị ổn thỏa, chỉ chờ biến toàn bộ dân số Nhật Bản thành ngoại đan, đến lúc đó mục tiêu của tiên nhân cũng có thể thực hiện được.

Nhưng sau khi nhìn thấy ba gã khổng lồ, họ không thể không suy nghĩ có nên tiếp tục hay không.

Tại sao khí của họ lại mạnh hơn chúng ta.

Có lẽ hiểu biết của chúng ta về khí căn bản không đủ.

Dù sao chúng ta chỉ biết một góc của khí, vạn vật đều có khí, chúng ta chỉ dung hợp khí lại với nhau là có thể tạo ra Môn Thần cao mười mét, có lẽ có thể có cách khác để tạo ra người khổng lồ to lớn hơn.

Sử dụng kỹ thuật mà chúng ta không biết.

Các tiên nhân đều im lặng.

Họ hình như nói muốn giao dịch với chúng ta.

Làm sao bây giờ.

Có lẽ có thể chờ xem đã.

Tiên nhân biết kế hoạch ban đầu đã không thể thực hiện, chỉ có thể tĩnh quan kỳ biến.

Những người lên thuyền rời đảo như vừa trải qua một kiếp khác, tuy chỉ có vài ngày ngắn ngủi, nhưng cứ như đã qua cả một đời.

Về đến Giang Hộ, Tá Thiết báo cáo mọi chuyện cho Mạc Phủ Tướng quân.

Mạc Phủ Tướng quân cũng cấp lệnh đặc xá cho các tử tù, và bổ nhiệm võ sĩ Yamada Tá Thiết làm sứ giả quay lại Cực Lạc Đảo tiếp tục đàm phán với tiên nhân.

Họa Mi Hoàn nhận được lệnh đặc xá, sắp quay về Thạch Ẩn thôn.

Những ninja truy sát hắn trước đây đều đã quay về làng bố phòng, chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Ký ức của Họa Mi Hoàn vẫn còn hơi mơ hồ, cách tốt nhất để xác định ký ức là quay về làng, trực tiếp xác định xem vợ mình có ở đó không.

Ta đi cùng ngươi đến làng.

Đỗ Lan nói: Thay vì bị ngươi giết chết, không bằng bắt đám ninja lại làm hàng hóa.

Ta biết ngươi chắc chắn sẽ ra tay, quá lãng phí, sinh mệnh nên có giá trị tốt hơn.

Đỗ Lan rất rõ Họa Mi Hoàn quay về sẽ là một trận tanh phong huyết vũ, không bằng bắt đám ninja lại bán lấy tiền.

Về thôn trưởng có rất nhiều truyền thuyết, truyền thuyết rằng ông ta đã sống không biết bao nhiêu năm, truyền thuyết rằng ông ta đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm.

Mọi người đều sợ thôn trưởng, ngay cả ninja lợi hại như Họa Mi Hoàn cũng có nỗi sợ.

Càng đến gần làng, tình cảm trong lòng Họa Mi Hoàn càng phức tạp, có lẽ đây chính là cái gọi là cận hương tình khiếp càng gần quê càng lo.

Ký ức về người vợ trong đầu ngày càng rõ ràng, từng chút một, mỗi nụ cười, mỗi cái nhíu mày của vợ đang quay trở lại trong tâm trí, ký ức của hắn đang hồi phục.

Đến ngoại vi làng, các ninja đã giăng thiên la địa võng, chỉ chờ cho Họa Mi Hoàn một đòn chí mạng.

Thôn trưởng cũng đứng ở cổng làng, nhìn xuống Họa Mi Hoàn từ trên cao.

Thôn trưởng trông rất già, giống như một vị cao nhân ngoại thế, khí chất vô cùng xuất chúng, trán rộng, râu dài, phi phàm.

Ông ta nói: Họa Mi Hoàn, ngươi là kẻ vô ơn, ta đối xử với ngươi không tệ, huấn luyện ngươi thành ninja xuất sắc nhất, còn gả con gái cho ngươi.

Ngươi báo đáp ta như thế nào.

Trả lời ta, Họa Mi Hoàn, bây giờ tại sao quay lại.

Họa Mi Hoàn nói: Ta muốn mang vợ đi.

Nghe lời thôn trưởng, hắn biết mình quả thực có một người vợ.

Ngươi báo đáp công ơn dưỡng dục của làng như vậy sao.

Ngươi ăn, mặc, toàn bộ là làng cung cấp cho ngươi.

Ngươi lại vi phạm quy củ của làng, bây giờ còn mặt mũi đòi điều kiện, ngươi không thấy nực cười sao.

Thứ duy nhất ngươi có thể nhận được, chính là cái chết.

Thôn trưởng lạnh lùng nói.

Đỗ Lan thầm nghĩ thôn trưởng nên biết thực lực của Họa Mi

Hoàn, bây giờ đang hư trương thanh thế, liền nói: Thôn trưởng, ông nên biết thực lực của Họa Mi Hoàn, các người không có cửa thắng.

Đầu hàng thì còn có thể sống thêm vài ngày.

Nếu ra tay, các người bây giờ phải chết.

Thôn trưởng dĩ nhiên biết Họa Mi Hoàn lợi hại, nhưng với tư cách là thôn trưởng, ông ta phải giữ thể diện.

Nếu cứ thế để Họa Mi Hoàn đi, sau này mình làm sao sống.

Làm sao quản lý đội ngũ.

Ngươi là ai.

Thôn trưởng hỏi Đỗ Lan.

Ta là Đỗ Lan, một người xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn.

Ta đề nghị các ngươi đầu hàng, như vậy, ít nhất còn có thể sống sót đến Cực Lạc Đảo để tiếp nhận cải tạo.

Có lẽ các ngươi cũng có thể nhận được sức mạnh cường đại như Họa Mi Hoàn.

Đương nhiên cũng có thể là chết ngay lập tức.

Cân nhắc đi, cược một phen, dùng mạng sống của mình cược một phen.

Hoặc là chết, hoặc là trở nên mạnh hơn.

Cược một phen, cũng có giá trị hơn là bị Họa Mi Hoàn giết một cách vô ích.

Ngươi dựa vào đâu mà cho rằng chúng ta sẽ chết, chứ không phải Họa Mi Hoàn sẽ chết.

Thôn trưởng hỏi.

Đỗ Lan cười nói: Nếu các ngươi thật sự có thể giết Họa Mi Hoàn, thì cần gì phải làm phức tạp như vậy.

Tại sao còn phải uy hiếp Họa Mi Hoàn từ bỏ chống cự, giao hắn cho Phụng Hành Sở.

Làm phức tạp như vậy, mượn đao giết người, chẳng phải chứng minh mình không làm gì được Họa Mi Hoàn sao.

Đừng nhìn vào những gì các ngươi có thể làm, mà hãy nhìn vào những gì các ngươi không thể làm.

Nếu thôn trưởng có thể giết Họa Mi Hoàn, đã làm từ trước, cần gì phải để Họa Mi Hoàn nhận án tử hình.

Lẽ nào thôn trưởng cũng là người thích đi theo trình tự pháp luật.

Rõ ràng là không phải, thôn trưởng không phải là người tuân thủ pháp luật, ông ta giao Họa Mi Hoàn cho Phụng Hành Sở, là vì mình không làm gì được Họa Mi Hoàn.

Chỉ là ông ta không thể thừa nhận, phải giả vờ mình có thể nắm trong tay Họa Mi Hoàn, nhưng thực ra là bó tay.

Ngươi hiểu cái gì.

Thôn trưởng tức giận gào thét, rõ ràng bị Đỗ Lan chọc trúng chỗ đau.

Đỗ Lan nói: Ta không hiểu, nhưng có một điều có thể chắc chắn, sinh mệnh của các ngươi đã được niêm yết giá, cho nên mạng của các ngươi đã không còn thuộc về chính mình.

Thôn trưởng cảm thấy áp lực, gã trước mắt này cứ như có thuật đọc tâm, có thể nhìn thấu sự yếu đuối bên trong vẻ ngoài nghiêm khắc của mình.

Thôn trưởng đã xây dựng cho mình rất nhiều truyền thuyết, đều là để thần thánh hóa bản thân, để mọi người kính sợ mình, nhưng thực ra ông ta biết mình chỉ là một người bình thường, thực lực thậm chí còn không bằng Họa Mi Hoàn.

Họa Mi Hoàn là ninja có thiên phú nhất mà thôn trưởng từng thấy, ông ta gả con gái cho Họa Mi Hoàn, cũng đại diện cho việc mình rất coi trọng hắn.

Chỉ là không ngờ con gái lại phản bội cha, truyền cho Họa Mi Hoàn rất nhiều tư tưởng chống lại ninja.

Họa Mi Hoàn cũng là có vợ quên thầy, hoàn toàn bị vợ ảnh hưởng, khao khát sống cuộc đời của người bình thường.

Thế là thôn trưởng chỉ có thể hủy dung mạo của con gái, nhưng tình cảm của con gái và Họa Mi Hoàn ngược lại càng tốt hơn, cũng càng kiên định quyết tâm rời làng.

Thôn trưởng có thể làm gì.

Chỉ có thể nói mình có một đứa con gái tốt, chẳng hề nghĩ cho làng.

Thôn trưởng cũng không có cách nào, cho nên mới muốn trừ khử Họa Mi Hoàn, nếu có thể, ông ta hy vọng con gái và con rể có thể đặt làng lên hàng đầu, đáng tiếc sự việc không như ý muốn.

Thôn trưởng không phải không coi trọng Họa Mi Hoàn, ông ta đã giao trọng trách cho Họa Mi Hoàn, thậm chí gả con gái cho hắn.

Chương 3915

Kết quả hai người trẻ tuổi sau khi kết hôn, lập tức nảy sinh ý định phản bội, muốn rời làng, chẳng hề cảm ơn công ơn làng đã nuôi dưỡng họ lớn khôn, không nghĩ xem làng đã đầu tư bao nhiêu vốn liếng vào họ.

Đây cũng là vấn đề lớn nhất của việc bồi dưỡng người mới, làm sao đảm bảo nhân tài được đầu tư tài nguyên bồi dưỡng sẽ tiếp tục làm việc cho mình, chứ không phải trở thành đối thủ của mình.

Võ sĩ dùng lòng trung thành để hạn chế người mới, võ sĩ không trung thành sẽ bị mọi người khinh bỉ.

Nhưng ninja không có khái niệm trung thành, dù sao ninja chỉ là tử sĩ, không có quan hệ khế ước của riêng mình.

Cũng không thể trách thôn trưởng xử lý không tốt, dù sao vấn đề này vô số hiền nhân đều đang suy nghĩ, ví dụ như Khổng Tử, Mạnh Tử, Tuân Tử, Mặc Tử v. v. họ cũng đều muốn giải quyết mâu thuẫn giữa quân chủ và chư hầu, sau khi cho đi tài nguyên thì làm sao đảm bảo mình không bị phản bội.

Các hiền nhân đã đưa ra rất nhiều câu trả lời, nhưng chủ yếu là hai phương hướng, một là dựa vào tự giác, người nhận tài nguyên nên tự giác biết ơn.

Hai là dựa vào giám sát, người nhận tài nguyên nên chấp nhận sự giám sát.

Tóm lại là để giải quyết nan đề mà thôn trưởng gặp phải, ông ta đã bỏ ra rất nhiều tài nguyên cho con gái và Họa Mi Hoàn, kết quả hai người trẻ tuổi lại chẳng hề tự giác, hơn nữa Họa Mi Hoàn rất mạnh cũng vượt qua sự giám sát, như vậy hai phương pháp kiểm soát chủ lưu đều thất bại, khiến thôn trưởng rơi vào tình thế khó xử.

Ông ta thật sự không hiểu, tại sao người trẻ tuổi không muốn nhận trọng trách của làng.

Đỗ Lan thực ra đều hiểu, nhưng vấn đề mà thôn trưởng gặp phải, hắn cũng không thể giải quyết.

Bởi vì sau khi tài nguyên được cho đi, nó không còn là của mình nữa, tài nguyên sẽ do người khác quyết định, như vậy tất yếu sẽ dẫn đến kẻ mạnh không ở dưới người lâu.

Đây cũng là lý do tại sao mọi người đều muốn kiểm soát tài nguyên, không muốn lấy tài nguyên ra.

Bởi vì tài nguyên cho đi là của người khác, người khác có thể quay lại đối phó mình.

Cho nên tự mình kiểm soát tài nguyên không chỉ tăng khả năng chịu lỗi, mà còn giảm khả năng mình bị hại.

Cho nên vấn đề của thôn trưởng rất khó giải quyết, cách tốt nhất là học tập Lưu Bang như chi nại hà biết làm thế nào đây, nói đơn giản là chấp nhận hiện thực.

Lưu Bang những năm cuối đời hy vọng con trai ra ngoài đánh trận, kết quả con trai và vợ đều phản đối, cuối cùng ông chỉ có thể nói một câu biết làm thế nào đây, rồi tuổi già sức yếu tiếp tục ngự giá thân chinh.

Chấp nhận hiện thực, làm tốt việc của mình, tận nhân sự, thính thiên mệnh.

Nếu Họa Mi Hoàn và con gái thực sự muốn sống cuộc đời bình thường, vậy thì chấp nhận hiện thực, thôn trưởng làm tốt việc của mình, đừng tiếp tục đầu tư vào Họa Mi Hoàn và con gái, kịp thời dừng lỗ, bồi dưỡng người kế thừa mới.

Kế hoạch là do người thông minh lập ra, do kẻ ngốc thực hiện.

Sự việc tuyệt đối sẽ không hoàn toàn diễn ra theo kế hoạch của người thông minh, cho nên sau khi tài nguyên được đưa ra, cũng tuyệt đối sẽ không chảy theo con đường mình dự kiến.

Cho nên chấp nhận hiện thực, kịp thời dừng lỗ, làm tốt những việc mình nên làm là được, còn lại giao cho thời gian.

Thôn trưởng không thể chấp nhận hiện thực, thái độ đối với Họa Mi Hoàn là trừ khử cho hả dạ, hết lần này đến lần khác đầu tư tài nguyên.

Kết quả những tài nguyên này đều lãng phí, và chuyển hóa thành ngọn lửa giận của Họa Mi Hoàn.

Cho đến bây giờ Họa Mi Hoàn quay về làng, ra tay với làng đã không còn bất kỳ gánh nặng nào, vì hành vi truy sát của thôn trưởng quá mất lòng người.

Cho nên Đỗ Lan cảm thấy thay vì để Họa Mi Hoàn đại khai sát giới, không bằng bán đám ninja đến Cực Lạc Đảo.

Giết tên phản đồ này, ta thưởng một trăm lạng bạc.

Thôn trưởng nói với các ninja dưới trướng.

Họa Mi Hoàn lạnh lùng nhìn các ninja xung quanh, nói: Tất cả tránh ra, nếu không ta sẽ giết các ngươi.

Ta không giết người, chỉ muốn đưa vợ ta đi.

Thôn trưởng nói: Khi ngươi quyết định phản bội làng, cô ta đã không còn là vợ ngươi.

Vốn ta hy vọng các ngươi sau khi kết hôn có thể vì làng mà tỏa sáng, ta đã bồi dưỡng các ngươi rất nhiều, kết quả các ngươi lại phản bội làng, tội không thể tha, giết cho ta.

Đỗ Lan nói: Họa Mi Hoàn, ngươi đi cứu người, đám người này giao cho ta.

Họa Mi Hoàn liếc nhìn Đỗ Lan, biết suy nghĩ của Đỗ Lan.

Nhưng nếu mình chiến đấu, những kẻ địch này đều phải chết, giao cho Đỗ Lan, họ sẽ được hoãn tử, thế là nói: Được, ta đi trước một bước.

Đỗ Lan gật đầu, trực tiếp dùng uy áp với kẻ địch, trong không gian xuất hiện từng đường hắc tuyến đè mọi người không thể động đậy.

Thôn trưởng kinh ngạc nhìn Đỗ Lan, không ngờ gã này lại mạnh đến vậy, một mình đã áp chế toàn bộ tinh anh của làng, quá cường hãn.

Đỗ Lan nói: Chuyện của người trẻ, ông cần gì phải xen vào.

Duy trì làng là việc của ông, không liên quan đến họ.

Không có làng, làm sao có họ.

Làng cho họ ăn cho họ mặc, còn bồi dưỡng họ chiến đấu, họ phải duy trì làng, đây là điều đã được quyết định từ khi họ sinh ra.

Thôn trưởng căm phẫn nói.

Đỗ Lan nói: Kế hoạch của ông rất tốt, nhưng người khác không nhất thiết phải hành động theo kế hoạch của ông.

Đây là hiện thực, ông nên kịp thời dừng lỗ, chứ không phải không ngừng tiêu hao.

Dù là làm ăn cũng cần dự trù mười phần trăm hao tổn, không thể nghĩ rằng tất cả dược liệu đều được tận dụng, tất cả hàng hóa đều bán được.

Bồi dưỡng người mới cũng vậy, ông phải dự đoán trước sẽ có người phản bội làng.

Bồi dưỡng mười người mới, xuất hiện một hai kẻ phản đồ là hoàn toàn có thể chấp nhận được.

Thay vì tốn tài nguyên truy sát kẻ phản đồ, không bằng phân chia tài nguyên cho những người ở lại, tăng cường lòng trung thành của họ.

Thôn trưởng thật sự chưa từng nghĩ có thể phân chia tài nguyên truy sát Họa Mi Hoàn cho các ninja khác, để họ sống tốt.

Nhưng ông ta rất nhanh nói: Nhưng kẻ phản đồ sẽ bất lợi cho làng, họ sẽ cướp khách hàng, thậm chí sẽ đột kích làng, sát hại ninja của chúng ta.

Vậy không phải rất tốt sao.

Đỗ Lan nói.

Tốt cái gì.

Làng sẽ bị tổn thất.

Thôn trưởng còn tưởng Đỗ Lan không hiểu.

Đỗ Lan nói: Đây chính là ai binh tất thắng quân đội bi thương tất thắng đó.

Một khi kẻ phản đồ cướp khách hàng, làm hại ninja của làng, vậy kẻ phản đồ không chỉ là kẻ thù của ông, mà là kẻ thù của cả làng.

Toàn bộ ninja trong làng sẽ đồng lòng hợp sức giết kẻ phản đồ, là xuất phát từ nội tâm muốn giết kẻ phản đồ, chứ không phải vì mệnh lệnh và phần thưởng của ông, mà là vì sự sinh tồn của chính họ.

Cái này.

Thôn trưởng ngây người, còn có thể nghĩ như vậy sao.

Đây gọi là Trịnh Bá khắc Đoạn vu Yển.

Đỗ Lan nói: Ông nên đọc nhiều lịch sử phương Đông.

Nếu chỉ là rắc rối của một mình ông, người khác không cần phải giúp ông.

Nếu là rắc rối của tất cả mọi người, tất cả mọi người sẽ ra tay giải quyết.

Cho nên ông bình thường có thể chăm sóc tốt cho các ninja trong làng, để họ có cảm giác thuộc về, nếu kẻ phản đồ phá hoại cảm giác thuộc về này, mọi người sẽ hợp tác chống lại.

Nếu ông bình thường không bồi dưỡng, chỉ hùng hổ truy sát kẻ phản đồ, mọi người tại sao phải góp sức.

Họ tại sao không nuôi giặc tự trọng chứ.

Làm lãnh đạo là như đứng bên vực sâu, như đi trên băng mỏng, không phải muốn làm gì thì làm đó.

Dù có giết Họa Mi Hoàn, cũng không có nghĩa là mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Đỗ Lan rất rõ đây đều là sổ sách, đều phải tính toán, thôn trưởng có sổ sách, ninja bình thường cũng có.

Họa Mi Hoàn có, ninja truy sát Họa Mi Hoàn cũng có.

Nếu thôn trưởng không ngừng đầu tư tài nguyên truy sát Họa Mi Hoàn, vậy những ninja truy sát có thể nuôi giặc tự trọng.

Tóm lại chỉ cần thôn trưởng đã lấy tài nguyên ra, tài nguyên rốt cuộc có thể đạt được mục tiêu hay không, thôn trưởng không thể quyết định.

Họa Mi Hoàn tìm thấy vợ, tuy vợ bị thôn trưởng hủy dung, nhưng trong mắt hắn mãi mãi là đẹp nhất.

Hai người muốn rời làng, đi sống cuộc sống của người bình thường, không còn dựa vào việc giết người để sống.

Đỗ Lan thầm nghĩ cuộc sống của người bình thường thực ra chẳng tốt đẹp gì, chính là củi gạo dầu muối, vừa mở mắt đã nghĩ đến làm sao làm việc và kiếm tiền.

Cuộc sống của ninja thì là vừa mở mắt đã nghĩ đến huấn luyện và giết người.

Chương 3916

Hai thứ thực ra không có gì khác biệt về bản chất, dù sao người muốn sống đều phải ăn cơm, không thể tách rời yêu cầu nghề nghiệp.

Toàn bộ ninja bị bắt, bị coi là lô hàng đầu tiên gửi đến Cực Lạc Đảo giao dịch.

Đương nhiên còn có các trọng phạm trên toàn quốc, cộng lại cũng gần năm trăm người.

Mạc Phủ Tướng quân rất có hứng thú với việc giao dịch, nếu thật sự có tiên đan, ông ta muốn là người đầu tiên ăn.

Đương nhiên ông ta cũng lo lắng các võ sĩ sau khi trao đổi tiên đan sẽ tự mình ăn, cho nên sau khi tìm võ sĩ, đã khống chế gia đình họ làm con tin, đảm bảo tiên đan có thể được gửi về.

Làm lãnh đạo lấy tài nguyên ra, làm sao đảm bảo tài nguyên có thể hoàn thành mục tiêu.

Rất khó, Tướng quân cũng phải cẩn thận.

Dẫn năm trăm người lên đảo Cực Lạc trao đổi đan dược, các tiên nhân thấy người thật sự được đưa tới.

Họ quyết định dùng tuổi thọ của một trăm người để đổi lấy năm trăm người này.

Đây là còn nể mặt ba gã khổng lồ, nếu không các tiên nhân đã hận không thể nuốt chửng cả năm trăm người, không cho tướng quân một chút tuổi thọ nào.

Giao dịch cũng cần có thực lực, bằng không sẽ thành trò lừa đảo mổ lợn.

Trò mổ lợn này cực kỳ phổ biến, bởi lẽ kinh doanh rất khó để hoàn toàn công bằng.

Nơi nào cũng có trò mổ lợn, lừa tiền vốn vào rồi trực tiếp nuốt chửng.

Trò mổ lợn cũng đủ loại muôn hình vạn trạng, có cái nhân danh bảo vệ môi trường, có cái nhân danh bảo vệ động vật, có cái dùng phương thức du kích, có cái dùng phương thức sửa đổi pháp luật.

Gặp phải trò mổ lợn thì phải làm sao.

Lúc này cần đến hạm đội tàu sân bay của đế quốc Mỹ, cần đến cách mạng màu.

Cần Mỹ bỏ tiền ra duy trì trật tự thế giới, các quốc gia khác theo chân Mỹ đi đầu tư kiếm tiền.

Và đồng đô la Mỹ trở thành tiền tệ chung toàn cầu, cũng có thể giảm chi phí giao dịch, khiến giao dịch ổn định hơn.

Tóm lại, ai cũng có trò mổ lợn của riêng mình, để tránh bị mổ thịt, bắt buộc phải nắm giữ một lực lượng vũ trang nhất định.

Nếu không có ba gã khổng lồ, các tiên nhân đã chẳng thèm giao dịch.

Bây giờ giao dịch rồi, cũng là tỷ lệ năm đổi một, năm trăm người đổi lấy tuổi thọ của một trăm người.

Mai thấy họ thật sự đến giao dịch, cũng rất bất đắc dĩ.

Ngoài việc giao dịch, lần này Địch Ny Toa, Tố Tử và Nô Khải còn mang theo rất nhiều tài nguyên để tái thiết thôn làng trên đảo.

Năm trăm người này không thể lập tức giết hết được, chắc chắn phải nuôi một thời gian.

Coi như nuôi gia súc cũng phải cho ăn, cũng có tiêu hao, cho nên phải sản xuất những vật phẩm tiêu hao này ngay trên đảo Cực Lạc, dù sao vận chuyển đường biển cũng không rẻ.

Chúng tôi đã mang theo nông cụ và hạt giống, Địch Ny Toa nói.

Phải tiếp tục khai hoang.

Mai và thụ nhân cũng đến giúp, tiện thể có thể tìm cách dùng khí để sản xuất lương thực.

Khí có thể dùng để sản xuất lương thực, các tiên nhân chính là làm như vậy, họ dùng đạo sĩ để trồng trọt.

Tuy tiên nhân bình thường không ăn cơm, nhưng họ uống rượu, mà lương thực chính là nguyên liệu ủ rượu.

Khí có thể làm tăng sản lượng lương thực, chỉ riêng điểm này thôi đã có thể đổi được nhiều hơn năm trăm người.

Nhật Bản hiện đại cũng chỉ có 10 triệu dân, nếu có kỹ thuật dùng khí sản xuất lương thực, tương lai dân số có thể tăng lên một trăm triệu.

Giảm đi năm trăm người, tương lai có thể biến thành tăng thêm 90 triệu dân, các ngươi nói xem rốt cuộc là đáng hay không đáng.

Địch Ny Toa hỏi ba cô bé.

Các cô bé cũng không biết trả lời thế nào.

Tố Tử chỉ có thể nói: Người trước trồng cây người sau hưởng mát, người trước hi sinh tích lũy thành quả, người sau sẽ có khởi điểm cao hơn.

Chỉ là tùy mọi người lựa chọn, nếu người hiện tại không hi sinh, người đời sau cũng sẽ giống như hiện tại, không có gì thay đổi.

Cho nên chuyện bị chửi mắng cứ để chúng tôi làm vậy.

Đảo Cực Lạc lại một lần nữa được khai hoang.

Vốn dĩ đã có làng mạc, nhưng rất nhiều ngôi nhà đã cũ nát, cần phải sửa sang lại, tiếp theo là dự trữ nước ngọt.

Bên ngoài hòn đảo tuy toàn là nước biển, nhưng nước ngọt trên đảo không nhiều.

Trước đây dân số ít, tự nhiên là đủ dùng, nhưng bây giờ dân số tăng lên, còn phải canh tác thêm nhiều đất đai, lượng nước ngọt tiêu thụ sẽ rất lớn.

Hòn đảo trước đây, dù dân số đông nhất cũng chỉ có ba nghìn đồng nam đồng nữ, đây cũng là nguyên nhân Từ Phúc một lòng khai phá khí lúc bấy giờ.

Không chỉ vì tu tiên, mà còn vì chúng ta bị mắc kẹt trên đảo, dân số quá đông, nước ngọt không đủ.

Cho nên chỉ có thể tu tiên để giảm tiêu hao, chỉ cần có khí, mọi người không ăn cơm cũng được, Mai kể cho Địch Ny Toa về lai lịch của các tiên nhân, họ đến từ thời Tần, cách đây đã hai nghìn năm.

Từ Phúc dẫn mọi người đến ẩn náu trên đảo Cực Lạc, bắt đầu tu tiên, nhưng cuối cùng thành tiên rất ít.

Còn làng mạc trên đảo là do hậu duệ của các đồng nam đồng nữ xây dựng nên.

Họ đã sống trên hòn đảo khép kín này hai nghìn năm, mọi thứ trên đảo đều là thành quả tích lũy suốt hai nghìn năm, bao gồm cả cung điện ở trung tâm, những bức tượng trên đảo, và cả những con quái vật phòng ngự.

Thì ra các ngươi là người Đại Việt, thật giống như Đào Nguyên Hương vậy, Tố Tử nói.

Đào Nguyên Hương mà cô nói cũng là một nhóm người thời Tần trốn tránh chiến loạn, ẩn náu ở một nơi an toàn, cách biệt với thế giới bên ngoài, không biết các triều đại bên ngoài thay đổi ra sao.

Sau này, một ngư dân đi lạc tìm thấy lối vào, lúc đầu đường hẹp chỉ lọt một người, sau đó vào được Đào Nguyên Hương.

Sau khi được chiêu đãi, ông ta trở về nhà, lúc tìm lại thì không còn thấy Đào Nguyên Hương đâu nữa.

Đào Nguyên Hương cũng được coi là một vùng đất lý tưởng, một thế giới không tưởng của phương Đông.

Đảo Cực Lạc thì không hoàn toàn cách biệt với thế giới.

Hai nghìn năm qua vẫn luôn có những con tàu gặp nạn, đặc biệt là sau thời Tùy Đường, giao thương trên biển ngày càng nhộn nhịp, nên các tiên nhân cũng gặp không ít người gặp nạn, tìm hiểu được các kiến thức như Phật giáo, dung hợp vào quá trình tu luyện.

Những tình huống này, Mai cũng dần dần kể cho mọi người nghe.

Vậy chẳng phải ngươi đã hai nghìn tuổi rồi sao.

Nô Khải kinh ngạc.

Mai gật đầu, chính mình quả thực rất già rồi, là một loli hai nghìn tuổi.

Tố Tử nói: Vậy Từ Phúc bây giờ cũng đã thành tiên.

Ông ta có phải là thủ lĩnh của các tiên nhân không.

Mai lắc đầu nói: Từ Phúc đại nhân đã chết rồi, mục tiêu của các tiên nhân là hồi sinh Từ Phúc đại nhân.

Họ cho rằng chỉ cần dùng ngoại đan hấp thu đủ khí là có thể hồi sinh Từ Phúc.

Tố Tử nói: Người chết rồi sao có thể sống lại.

Ký ức của Từ Phúc cũng không được sao lưu.

Dù có thật sự hồi sinh được thân thể ông ta, ý thức và ký ức của ông ta cũng đã không còn, ông ta cũng không còn là ông ta nữa.

Tôi cũng nghĩ vậy, hơn nữa dùng nhiều sinh mạng như thế để hồi sinh Từ Phúc đại nhân, ngài ấy chắc chắn cũng sẽ không vui vẻ, Mai nói: Nhưng họ không nghe, cứ một mực làm theo ý mình.

Địch Ny Toa nói: Nếu có linh hồn thì còn dễ nói, không có linh hồn, chỉ có một cái xác hai nghìn năm tuổi, e là không có cách nào.

Nhưng thủ lĩnh của các tiên nhân là vợ của Từ Phúc đại nhân, bà ấy tin rằng chắc chắn có thể hồi sinh đại nhân.

Vì người thân mà không tiếc hủy diệt cả một quốc gia, đây chính là sự bế tắc của tình yêu.

Chương 3917

Nô Khải cũng không biết nên đánh giá thế nào, vì hồi sinh người thân mà giết hại rất nhiều người vô tội, không biết đáng hay không đáng, chỉ nói: Phức tạp quá, tôi không biết nên nói gì nữa.

Đây chính là vấn đề mà tình yêu có phân biệt không thể giải quyết được, yêu bản thân, yêu gia đình, yêu hàng xóm, yêu đồng bào.

Đến bước yêu gia đình, có thể có ba lựa chọn, lùi lại tiếp tục yêu bản thân, tiến lên yêu thương nhiều người hơn, hoặc dừng lại cố gắng hồi sinh người thân.

Tình yêu có phân biệt không thể thúc đẩy mọi người tiến bộ.

Nhưng nếu dùng thuyết kiêm ái phi công, tuy yêu cầu mọi người yêu thương tất cả, nhưng mọi người rất khó làm được, Tố Tử nói: Đây chính là khuyết điểm của thuyết nhân ái và kiêm ái, là mâu thuẫn không thể giải quyết.

Tình yêu có phân biệt là do chính mình lựa chọn, không yêu cầu mọi người nhất định phải là người có tình yêu vĩ đại.

Mọi người có thể chọn những tình yêu nhỏ bé, thậm chí vì tình yêu nhỏ mà làm tổn hại đến tình yêu lớn.

Tình huống này chắc chắn sẽ xuất hiện, là mâu thuẫn nội tại của tình yêu có phân biệt.

Cho nên Mặc Tử mới đề xuất thuyết kiêm ái, vì ông đã nhìn ra mâu thuẫn nội tại của Nho gia.

Nhưng vấn đề là thuyết kiêm ái thật sự không thể thực hiện được, mọi người không thể trực tiếp yêu thương tất cả, không làm được.

Cho nên Mặc gia chỉ có thể dùng những luật lệ hà khắc để quản lý, nhưng mọi người cũng không thể nào tuân thủ hết được.

Cuối cùng mọi người vẫn chọn Nho gia, tình yêu có phân biệt tuy có những mâu thuẫn nội tại không thể giải quyết, nhưng nó phù hợp với bản tính con người.

Bởi vì tình yêu nhỏ chỉ phải chịu trách nhiệm với ít người, còn tình yêu lớn phải chịu trách nhiệm với nhiều người.

Tình yêu nhỏ chỉ cần chịu trách nhiệm với bản thân và gia đình, cướp đoạt tài nguyên của người ngoài để thỏa mãn một số ít người thì đơn giản hơn.

Tình yêu lớn thì cần phải lấy lợi ích của mình ra để thỏa mãn mọi người, điều này rất khó.

Cho nên thời đại nào cũng có chủ nghĩa cực đoan, chủ nghĩa dân túy, đều chỉ thỏa mãn lợi ích của một số ít người, không quan tâm đến lợi ích của đại chúng, thậm chí còn muốn cướp đoạt lợi ích của người khác để thỏa mãn bản thân.

Cho nên chủ nghĩa cực đoan là tất yếu tồn tại, chỉ là khi tài nguyên dồi dào, mọi người không quan tâm đến chủ nghĩa cực đoan, mọi người sẵn lòng bỏ ra một chút tài nguyên để kiếm chút công đức.

Một khi tài nguyên giảm sút, chủ nghĩa cực đoan sẽ chiếm thế thượng phong, mọi người muốn cướp tài nguyên từ bên ngoài để cứu mình.

Khi một ổ bánh mì giá năm trăm nghìn Mác, Quốc trưởng hô một tiếng, hứa hẹn mọi người sẽ có bánh mì ăn, mọi người có thể ra tay tàn sát ngoại tộc, thực thi chủ nghĩa cực đoan.

Vậy nên tình yêu có phân biệt sẽ dẫn đến đủ loại vấn đề, thuộc về mâu thuẫn nội tại.

Mặc Tử đã nhìn thấy điều đó, đáng tiếc là chỉ đề xuất được lý luận, không có phương pháp thực tiễn.

Thực ra, hậu thế có rất nhiều người đã nhìn ra điểm yếu của Nho gia, nhưng vấn đề là bản tính con người là vậy, lòng đồng cảm của con người chỉ có thể bắt đầu từ những người xung quanh.

Giống như thấy con bò bị giết rất đáng thương, liền đổi bò thành cừu.

Không thấy cừu bị giết, thì cảm thấy không có vấn đề gì.

Cho nên quân tử xa nhà bếp, vì thấy cảnh giết gà mổ bò có thể ảnh hưởng đến khẩu vị, không nhìn thì thực sắc tính dã ăn uống và sắc dục là bản tính con người.

Con người vốn có khuyết điểm, không thể tưởng tượng được những thứ mình không nhìn thấy.

Con người cũng rất khó có lòng đồng cảm với những người không quen biết.

Để hồi sinh Từ Phúc, các tiên nhân vốn định biến toàn bộ mười triệu dân Nhật Bản thành vật liệu, nhưng Địch Ny Toa rất rõ ràng rằng dù có làm vậy cũng không thể hồi sinh một người.

Bởi lẽ ký ức của Từ Phúc đã biến mất, không thể nào khôi phục, nhiều nhất chỉ có thể hồi sinh một cái xác rỗng.

Nhưng các tiên nhân không quan tâm, hồi sinh Từ Phúc là lý tưởng của họ, là mục tiêu nỗ lực của họ.

Với những thứ như lý tưởng thì không thể phủ nhận khả năng của nó, dù chỉ có một phần trăm khả năng cũng phải thử.

Dù Địch Ny Toa nói không thể khôi phục ký ức, các tiên nhân cũng sẽ không tin, vì cuộc đời họ chỉ có một mục tiêu duy nhất đó, không có lý do gì để dừng lại.

Bởi lẽ con người sống vốn dĩ không có ý nghĩa gì, đều là tự mình tìm kiếm ý nghĩa.

Các tiên nhân đã tìm thấy, bất kể người khác phủ nhận thế nào, họ cũng phải kiên trì đến cùng.

Tìm được mục tiêu rồi, nếu không thực hiện, làm sao biết được không thể thực hiện.

Giống như Hồng A trongFate, tức là Vệ Cung Sĩ Lang trưởng thành, anh ta muốn trở thành đồng minh của chính nghĩa.

Kiên trì đến giây phút cuối cùng của sinh mệnh, mới nhận ra không làm được, căn bản không làm được.

Vệ Cung Sĩ Lang thiếu niên cũng dùng lý do này để phản đối Hồng A, nói rằng anh ta kiên trì đến cuối cùng mới hối hận, vậy thì mình cũng phải kiên trì đến cuối cùng.

Đều đã kiên trì đến một giây trước khi tắt thở, chết rồi hối hận thì có là gì.

Chỉ cần lúc sống không hối hận là được rồi.

Đời người có thể kiên trì đến lúc tắt thở, dù thất bại cũng không sao, vì cuộc đời đã kết thúc, còn hơn rất nhiều người lúc còn sống đã hối hận.

Có một lý tưởng, còn có sức mạnh để thực hiện, hơn nữa còn nhận được những phản hồi tích cực nhất định, kiên trì đến cuối cùng, một cuộc đời như vậy là hạnh phúc.

Dù cuối cùng lý tưởng bị chứng minh là không thể thực hiện, cuộc đời cũng đã kết thúc.

Các tiên nhân nếu bị đánh chết, cũng xem như cuộc đời viên mãn.

Công cuộc khai hoang đảo Cực Lạc bắt đầu, tuy quái vật bị giết không ít, nhưng vẫn còn một số quái vật có thể lợi dụng để cày ruộng.

Quái vật cày ruộng, cảnh tượng này khiến người ta nhớ đến đoạn cuối trongTam Thể, trong tiểu vũ trụ, dùng người máy để cày ruộng.

Người máy dùng cuốc cày ruộng, mang lại cảm giác cyberpunk rất mạnh.

Có thể nói là hoàng đế dùng cuốc vàng, công nghệ cao dùng người máy, văn minh huyền huyễn dùng tiên thú, văn minh Cthulhu dùng quái thú.

Địch Ny Toa thấy vậy cũng cảm thấy không hài hòa, cảm thấy có thể dùng công nghệ để tổng hợp lương thực, dùng tiên pháp biến ra lương thực, cái cảnh dùng công nghệ thay thế con người, nhưng vẫn dùng phương pháp của con người để cày ruộng, thật không khoa học chút nào.

Nói cho cùng, cày ruộng là thông qua quang hợp, hấp thu dinh dưỡng trong đất, cuối cùng mọc ra quả.

Tại sao không trực tiếp dùng công nghệ để tổng hợp nguyên liệu thành lương thực.

Với trình độ công nghệ củaTam Thể, hoàn toàn có thể làm được, nhưng vẫn dùng người máy để cày ruộng.

Dùng khí có thể tạo ra lương thực không.

Chắc chắn cũng có thể, nhưng vẫn dùng quái vật để cày ruộng.

Thực ra, dùng khí không chỉ có thể sản xuất lương thực, mà còn có thể sản xuất nước ngọt, chỉ là quá trình vô cùng phức tạp.

Các tiên nhân tuy có thể tạo ra quái vật, tạo ra ngoại đan, nhưng vẫn còn rất nhiều thứ không thể chế tạo được.

Nghiên cứu về khí là một con đường dài và nặng nề, cũng đại diện cho khả năng vô hạn.

Quyết định rồi, đến Đông Đại tìm thêm nhiều kinh thư.

Tướng quân muốn trường sinh, muốn xây dựng nghiên cứu của riêng mình, cần có kinh thư, ông ta quyết định đến Đông Đại để tiến hóa.

Thai tức thuật, chu thiên thuật, phòng trung thuật các phương pháp tu luyện này mới chỉ là cho người tu luyện, ngoại đan thuật tuy đã liên quan đến sự thay đổi của khí, nhưng trên đảo Cực Lạc mẫu vật sinh học có hạn, nên quái vật tạo ra cũng rất hạn chế.

Đông Đại đã nghiên cứu quy luật biến hóa giữa các sản vật tự nhiên, ví dụ như cỏ cây khô héo, khí sẽ đi đâu.

Khí sẽ biến thành côn trùng.

Côn trùng chết đi, khí lại sẽ đi đâu.

Khí sẽ hòa vào chim chóc.

Chương 3918

Đông Đại truy tìm một luồng khí, khám phá sự tuần hoàn của khí trong tự nhiên, và đã thu được rất nhiều kinh nghiệm.

Đương nhiên, Đông Đại nghiên cứu khí cũng là để trường sinh.

Sự tuần hoàn của khí này, được gọi là hóa sinh, không phải noãn sinh, cũng không phải thai sinh, mà là sinh ra từ sự tuần hoàn của lực lượng tự nhiên.

Một luồng khí trong vòng tuần hoàn tự nhiên có quy luật, có vòng tuần hoàn của riêng mình.

Một vòng tuần hoàn được gọi là lý, tự nhiên có rất nhiều vòng tuần hoàn, tất cả các lý hợp lại chính là thiên lý.

Đỗ Lan biết nói cho cùng vẫn là cần đến năng lực tính toán, liền nói: Thứ càng phức tạp thì càng cần năng lực tính toán, năng lực tính toán của con người quá yếu.

Học toán lý hóa còn chưa thể nắm vững hoàn toàn.

Biển học vô bờ mà đời người có hạn, chính là vì năng lực tính toán của con người quá yếu, không thể nào ghi nhớ hết mọi kiến thức, càng không thể tính toán được mối quan hệ giữa vạn vật, không thể làm được quan sát vạn vật trong trời đất, nhận biết vạn vật trong trời đất.

Giống như công nghiệp vậy, lúc đầu nội dung công nghiệp không nhiều, dân số của một nước Nhật Bản là đủ.

Nhưng cùng với sự phát triển của động cơ đốt trong, thông tin điện tử, các ngành công nghiệp ngày càng được phân chia chi tiết, dân số ngày càng trở nên quan trọng.

Một quốc gia nếu không có dân số, không thể nào nắm vững công nghiệp.

Mà một người nắm vững kiến thức chuyên môn của một ngành đã là rất giỏi rồi, không thể nào biết hết kiến thức của hơn năm trăm ngành công nghiệp, năng lực tính toán của con người có giới hạn.

Bất kỳ nghiên cứu nào cũng không thể bỏ qua giới hạn của con người, không thể không bàn đến giới hạn năng lực tính toán của con người.

Các ngành công nghiệp đã rất phức tạp, thiên lý lại càng phức tạp hơn, vượt xa giới hạn năng lực tính toán của con người.

Cho nên cần phải dùng khí để cải tạo bộ não của mình, nâng cao năng lực tính toán, dùng khí để xây dựng máy tính não người, hỗ trợ con người học tập về khí.

Nhưng máy tính não người không đủ Cthulhu, chi bằng thực sự xây dựng một không gian phụ, đưa kiến thức vào không gian phụ.

Sau đó con người tiếp nhận luồng thông tin từ không gian phụ, tiếp nhận xong thân thể trở nên quỷ dị.

Hoặc là chế tạo máy tính não người giống như Cổ Thần, người có thiên phú có thể nhìn thẳng vào Cổ Thần, nhận được sức mạnh, nhưng người đó sẽ biến thành quái vật.

Như vậy càng có cảm giác Cthulhu hơn, những người khám phá kiến thức rất khó được thấu hiểu, quả thực giống như quái vật.

Hơn nữa, nghiên cứu khí, còn có thể bắn thiên thạch đến các khu vực khác, làm cho khí ở đó hỗn loạn để tạo ra nhiều vật thí nghiệm hơn.

Đỗ Lan biết nghiên cứu khí chủ yếu là sự hỗn hợp của khí, làm rối loạn trật tự của khí, khiến khí trở nên không ổn định, trở nên hỗn loạn, hòa trộn các sinh vật lại với nhau, khám phá khả năng của khí.

Rất nhiều câu chuyện Cthulhu đều do thiên thạch gây ra, bất kể trong thiên thạch là công nghệ, virus, bức xạ, hay một loại sức mạnh bí ẩn nào đó, đều có thể cải tạo con người.

Trong một khu vực, vạn vật biến dị.

Sau đó có một điều tra viên vào điều tra sự thật, hy vọng tìm ra nguyên nhân biến dị.

Có một cảm giác như bị một sinh vật kỳ lạ xâm lược.

Nỗi kinh hoàng của thần thoại Cthulhu không phải độc giả nào cũng có thể hiểu được, chỉ có những người kháng cự văn minh mới hiểu.

Những người dung hợp với văn minh chỉ cảm thấy kỳ lạ, không cảm thấy kinh hoàng.

Đối với những người dung hợp văn minh, nếu việc nhìn thẳng vào Cthulhu là một lực lượng không thể kháng cự, đã nhìn rồi thì biết làm sao.

Điều quan trọng nhất là xem xét lợi ích của việc biến thành quái vật, cố gắng hết sức để kiểm soát những nhược điểm.

Nếu không thể tránh khỏi, thì hãy chấp nhận hiện thực, tiếp theo phải nhìn về phía trước, rất duy vật.

Nhưng đối với người theo chủ nghĩa duy tâm, sau khi nhìn thẳng vào Cthulhu, bản thân đã bị thần linh ruồng bỏ.

Vốn dĩ mình đang có một cuộc đời thắng lợi, một cuộc đời thành công, sau khi nhìn thẳng vào nó thì trở thành một cuộc đời thất bại, đó là điều không thể chấp nhận.

Tư duy có sự khác biệt nhỏ.

Chủ nghĩa duy tâm cho rằng tôi đã thắng, và phải thắng mãi mãi, việc nhìn thẳng vào Cthulhu chính là dấu chấm hết cho chiến thắng.

Chủ nghĩa duy vật thì hỏi tôi phải trả giá gì để thắng.

Việc nhìn thẳng vào Cthulhu có cái giá phải trả và cũng có lợi ích, cái giá này mình có thể giảm bớt không, hoặc lợi dụng sức mạnh của Cthulhu để thắng lại.

Chủ nghĩa duy vật cũng muốn thắng, nhưng họ biết chiến thắng không phải là bẩm sinh, giữa mình và chiến thắng là một cái hố, muốn thắng thì phải lấp đầy cái hố, không lấp đầy thì không thắng được.

Hơn nữa, bản thân mình có thể chính là người lấp vào cái hố đó, chỉ là một hòn đá lót đường, cũng phải nhảy vào.

Đối với loại người này, việc nhìn thẳng vào Cthulhu căn bản không có gì đáng sợ.

Bất kể thế nào, Đỗ Lan biết muốn nghiên cứu sự huyền bí của khí, con người phải tiến hóa, phải nâng cao năng lực tính toán.

Nếu không, đối mặt với khí phức tạp, sẽ bó tay không có cách nào.

Đương nhiên còn có một phương pháp khác là phổ cập giáo dục, để nhiều người hơn tham gia vào, giống như công nghiệp hóa.

Công nghiệp hóa càng được phân chia chi tiết, càng cần nhiều dân số.

Nội dung ngày càng chi tiết, chỉ có thể dùng người để bù vào.

Nhưng công nghiệp cũng đang phát triển cây công nghệ trí tuệ nhân tạo, vẫn là dùng máy tính để nâng cao năng lực tính toán.

Nghiên cứu về khí ngày càng chi tiết, nếu chỉ muốn trường sinh, thì không cần phải phân chia chi tiết.

Nhưng Đỗ Lan hy vọng xây dựng một hệ thống nghiên cứu về khí, vậy thì chắc chắn cần nhiều nhà nghiên cứu hơn, và năng lực tính toán mạnh hơn.

Trên đảo Cực Lạc là một cảnh tượng bận rộn, Địch Ny Toa nhìn những con quái vật làm việc.

Những công việc thể lực đơn giản đối với quái vật mà nói, không có gì khó khăn.

Những con quái vật này ngoài việc trông xấu xí ra, không có vấn đề gì, Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện bên cạnh vợ mình nói.

Anh không phải đang ở Nhật Bản nghiên cứu khí sao.

Sao lại qua đây.

Tôi đang nghĩ đến việc dùng khí để sản xuất lương thực trực tiếp, như vậy sẽ không cần quái vật cày ruộng.

Quái vật cày ruộng làm tôi nhớ đến cảnh người máy cày ruộng ở cuốiTam Thể, rất là điền viên.

Địch Ny Toa cũng đã xemTam Thể, cũng biết đó là những năm tháng cuối cùng của vũ trụ.

Khi đó Trình Tâm và Quan Nhất Phàm bị hắc vực giam cầm một trăm triệu năm, lúc ra ngoài thì Ngải AA và Vân Thiên Minh đều đã qua đời, nhưng họ đã để lại cho Trình Tâm một tiểu vũ trụ.

Tiểu vũ trụ số 647 này do người Tam Thể xây dựng, là một không gian nhỏ dài, rộng, cao một nghìn mét, bên trong chứa năm mươi tấn vật chất, trong đó có rất nhiều đất đai, hình thành một hệ sinh thái nhỏ bé.

Tiểu vũ trụ tồn tại tách biệt với đại vũ trụ, cửa tiểu vũ trụ có thể xuất hiện ở bất kỳ vị trí nào trong vũ trụ, tóm lại là siêu lợi hại.

Nhưng trong một tiểu vũ trụ lợi hại như vậy, khi cày ruộng lại dùng người máy hình người cầm cuốc và xe cút kít làm nông, là một cuộc sống điền viên cyberpunk, tương đương với hoàng đế dùng cuốc vàng.

Chứ không phải thông qua chuyển hóa vật chất để in ra lương thực, mà là trồng trọt ra, hơn nữa còn là do người máy hình người trồng ra.

Dù không tổng hợp được lương thực, cũng có thể cải tạo con người thành gen quang hợp, chẳng phải cũng tốt sao.

Cho nên tôi cảm thấy hoặc là dùng khí tổng hợp lương thực, hoặc là biến thành quang hợp, sau này không bao giờ ăn cơm nữa.

Em nói xem lựa chọn nào tốt hơn.

Đỗ Lan hỏi.

Địch Ny Toa cảm thấy cả hai đều được, đều có thể giải quyết vấn đề ăn uống của con người, nói: Tôi nghĩ cả hai đều được, đương nhiên từ góc độ con người, trực tiếp cải tạo thành quang hợp, rất nhiều người chắc chắn không thể chấp nhận, cho nên có thể chế tạo thực phẩm tổng hợp trước.

Đợi mọi người chấp nhận thực phẩm tổng hợp rồi, lại cải tạo con người thành chỉ cần uống nước là có thể sống, đợi mọi người chấp nhận rồi, lại cải tạo thành quang hợp, có thể không cần ăn uống nữa.

Có thể làm từng bước một, cho con người thời gian để chấp nhận.

Đỗ Lan nói: Bà xã em hiền quá.

Địch Ny Toa nói: Anh nói cũng có lý, quái vật cày ruộng quả thực rất không hài hòa, giống như người máy cày ruộng vậy.

Chương 3919

Tôi cho rằng hướng phát triển của con người không phải là giao lao động cho quái vật và người máy, mà là tích hợp công nghệ lại, để hiệu suất lao động của chính mình cao hơn.

Dù sao người lao động dù là quái vật, máy móc, hay nô lệ, cuối cùng cũng sẽ phản kháng.

Rốt cuộc chẳng ai muốn làm Bật Mã Ôn, ai cũng muốn làm Tề Thiên Đại Thánh, Đỗ Lan nói: Ai cũng muốn ném lao động cho người khác, còn mình làm kẻ lao tâm.

Cho nên dùng lao động của người khác không bằng tự mình lao động, tốt nhất là cải tạo con người thành các cơ quan lao động và linh kiện ngoại vi, như vậy mình có thể làm được rất nhiều việc, mà không xuất hiện vấn đề của thế giới cyberpunk, Địch Ny Toa nói.

Thế giới cyberpunk thường xuất hiện cách mạng của người máy, tại sao.

Chính là vì người máy làm những công việc nguy hiểm nhất, nhưng không có sự đảm bảo, người máy được thiết kế ra để làm Bật Mã Ôn, nhưng một khi người máy có trí tuệ, chúng sẽ từ chối làm Bật Mã Ôn, thế là giống như Tôn Ngộ Không, nổi dậy tạo phản.

Trong thế giới cyberpunk, người máy tạo phản cũng là đề tài mà phương Tây không bao giờ chán, thực ra chính là cuộc nổi dậy của Ciompi trong lịch sử.

Cuối thời kỳ Phục Hưng, xã hội chia thành người béo, người gầy, và Ciompi thợ chải len.

Người béo là các phường hội, ví dụ như phường hội da thuộc.

Người gầy là những người làm công cho phường hội, Ciompi là những người sản xuất ở tầng lớp thấp nhất.

Vì lúc đó thế lực của ngành da thuộc rất lớn, nuôi rất nhiều cừu, số lượng Ciompi là đông nhất, nên lấy Ciompi làm đại diện.

Cuộc nổi dậy của Ciompi cuối cùng đã thất bại.

Vì cuộc nổi dậy của Ciompi rất dễ bị chia rẽ, chỉ yêu cầu nâng cao lợi ích.

Phường hội chỉ cần mua chuộc một bộ phận là có thể làm tan rã cuộc nổi dậy.

Nhưng cuộc nổi dậy của Ciompi có thể nói là ký ức không thể xóa nhòa của thế giới phương Tây, vì những cuộc nổi dậy như vậy thỉnh thoảng lại xảy ra, ngày Quốc tế Lao động 1 trên 5 cũng là do sự phản kháng của công nhân mà có.

Tóm lại, người phương Tây khắc sâu trong ký ức sự phản kháng của người lao động, trong các tác phẩm nghệ thuật, họ biến những người lao động phản kháng thành người máy.

Người máy một khi thức tỉnh trí tuệ, cũng sẽ đưa ra yêu cầu, cũng không muốn làm Bật Mã Ôn.

Kết quả là gây ra chiến tranh, con người và người máy khai chiến.

Nếu người máy thua, thì sẽ phát triển thành câu chuyện về người tị nạn.

Người máy tị nạn khắp nơi trốn tránh sự truy sát của con người, sau đó dưới sự giúp đỡ của một vị cứu thế tốt bụng, phản công lại thế lực tà ác.

Nếu người máy thắng,Hắc Khách Đế Quốcchính là con người thua người máy, sau đó con người chờ đợi vị cứu thế đến, cuối cùng vị cứu thế mở ra một chương mới cho con người và người máy.

Có thể thấy, bất kể thắng hay thua, đều phải có vị cứu thế.

Vị cứu thế này có thể đến từ cùng tộc, cũng có thể đến từ dị tộc.

Có thể là Kình Thiên Trụ trongBiến Hình Kim Cương, cũng có thể là Neo trongHắc Khách Đế Quốc, hoặc là nhân vật chính trongA Phàm Đạt.

Tóm lại, ai rơi vào kiếp tù nhân ở Babylon, người đó sẽ chờ đợi vị cứu thế.

Kiếp tù nhân ở Babylon chính là thời kỳ nhất thần giáo bị Babylon đánh bại, quý tộc, thợ thủ công toàn bộ bị bắt đến Babylon.

Cũng chính trong thời kỳ này, nhất thần giáo đã nảy sinh tư tưởng về vị cứu thế, bắt đầu chờ đợi vị cứu thế đến cứu mình.

Điều mình cần làm là tuân thủ giáo nghĩa, tuân thủ giao ước giữa thần và mình, chỉ cần tuân thủ, vị cứu thế sẽ xuất hiện.

Nói đơn giản là giữ vững bản ngã, còn lại giao cho thời gian.

Các tác phẩm nghệ thuật tuyên truyền cũng như vậy, cơ bản là một vị cứu thế đến cứu mình.

Điều này sẽ dẫn đến một vấn đề: Vị cứu thế cũng là người, với tư cách là một cá nhân, làm sao vị cứu thế có thể giải quyết được một cuộc khủng hoảng lớn, thực sự cứu thế giới.

Để giải quyết vấn đề này, kẻ thù cũng phải là một con người, cuối cùng bất kể kẻ thù chiếm bao nhiêu ưu thế, cũng phải cùng vị cứu thế tiến hành một cuộc đối đầu một chọi một, cuối cùng bại dưới tay vị cứu thế.

Phản diện vừa chết, thế lực của kẻ thù sụp đổ, thế là vị cứu thế đã cứu thế giới.

Không thể nào giống nhưTam Thể, La Tập duy trì sự cân bằng khủng bố mấy chục năm, Trình Tâm vừa lên đài là kết thúc, người Tam Thể lập tức xâm lược.

La Tập không hề cùng thống soái người Tam Thể đại chiến một trận, đánh bại thống soái, người Tam Thể tập thể tự sát, thế giới hòa bình.

Vị cứu thế muốn cứu mọi người, nhưng vị cứu thế cũng chỉ là một người, làm sao cứu mọi người.

Vậy thì hãy để kẻ thù cũng biến thành một người, cùng vị cứu thế tiến hành một trận chiến giữa người với người.

Cho nên vị cứu thế có thể thắng, không phải vì vị cứu thế tài giỏi đến mức nào, mà là do kẻ thù quá yếu.

Điều này phù hợp với binh pháp, không thua là ở mình, thắng là ở địch.

Cho nênTôn Tử Binh Pháprất được hoan nghênh ở phương Tây, nó phù hợp với tư tưởng về vị cứu thế, hơn nữa còn dạy mọi người làm thế nào để trở thành vị cứu thế.

Vậy nếu kẻ thù luôn không lộ ra sơ hở thì sao.

Vậy thì vị cứu thế cũng hết cách.

Lúc này vẫn phải học tập Tôn Ngộ Không, trongTây Du Kýthiên đình có thể nói là không có sơ hở, không chỉ không có sơ hở, mà còn có Phật, Đạo, Nho gia trì, đối mặt với một gã khổng lồ như vậy, Tôn Ngộ Không đối phó thế nào.

Hắn không đợi vị cứu thế, mà chủ động xuất kích tìm kiếm cơ hội.

Kẻ thù không yếu đi, thì chỉ có thể không ngừng củng cố bản thân, chiến đấu lực củng cố, nhân tình thế thái củng cố, cuối cùng lợi dụng quy tắc của kẻ thù để thực hiện mục tiêu của mình.

Nhiều người cho rằng Tôn Ngộ Không biến thành Đấu Chiến Thắng Phật là đã chết.

Từ một kẻ phản kháng biến thành một thành viên của trật tự thiên đình, đã chết rồi.

Thậm chí còn cho rằng Tôn Ngộ Không đã bị Lục Nhĩ Mỹ Hầu đánh chết, chính Lục Nhĩ Mỹ Hầu tiếp tục đi lấy kinh.

Tuy nhiên, Đỗ Lan cho rằng đây không phải là vấn đề, vì thiên đình chính là mạnh, Ngọc Đế, Phật Tổ, Tam Thanh cũng không xuống trần đại chiến ba trăm hiệp với Tôn Ngộ Không, cuối cùng bại dưới tay Tôn Ngộ Không, rồi thiên đình sụp đổ, Đại Thánh trở thành vị cứu thế của tam giới.

Đối mặt với kẻ mạnh thực sự, học hỏi ưu điểm của kẻ mạnh là hoàn toàn không có vấn đề gì, tiến vào nội bộ, đến lúc thiên đình có biến hóa.

Đại Thánh có thể kéo đi một bộ phận nhân viên, lập một tiểu thiên đình, cùng thiên đình phân chia lễ nghi.

Thậm chí nếu Ngọc Đế làm không tốt, Đại Thánh có thể thay thế.

Tạo phản chưa bao giờ là chuyện của một người, mà là chuyện của cả một hệ thống.

Chỉ biết phản kháng, không xây dựng hệ thống của mình là không được.

Tạo phản chính là kẻ thù không ngừng phá hoại hệ thống của mình, mình không ngừng hoàn thiện hệ thống của mình.

Không nằm ở việc đánh bại kẻ thù, mà nằm ở việc hiệu suất hệ thống của mình phải cao hơn kẻ thù.

Nhà Chu vốn là một trong những chư hầu của Ân Thương, nhà Tần vốn là một trong những chư hầu của Chu Thiên Tử, Lưu Bang được phong làm Hán Vương cũng là một trong những người trong quy tắc, Lý Uyên cũng là thần tử của triều Tùy, Triệu Khuông Dận cũng là thần tử, thậm chí Nỗ Nhĩ Cáp Xích cũng là thần tử của Đại Minh.

Tạo phản rất nhiều đều bắt đầu từ nội bộ, đều là trước tiên hấp thu ưu điểm của hệ thống, áp chế khuyết điểm của mình, sau đó thành công.

Nếu chỉ đối kháng, ưu điểm của kẻ thù sẽ không biến mất, ngược lại sẽ vì đối kháng mà càng trở nên rõ ràng.

Muốn tạo phản, phải trước tiên tiến vào nội bộ hấp thu ưu điểm, áp chế khuyết điểm.

Tôn Ngộ Không trở thành Đấu Chiến Thắng Phật, có thể học tập ưu điểm của thiên đình, áp chế khuyết điểm của thiên đình.

Đợi đến khi thiên đình đi xuống dốc, Tôn Ngộ Không có thể phất cờ khởi nghĩa, kéo bè kết phái, quản lý tam giới.

Nếu chỉ biết đánh nhau, hắn rất khó có được phương pháp hiệu quả để quản lý tam giới.

Chương 3920

Từ việc quái vật cày ruộng, nghĩ đến người máy cày ruộng, nghĩ đến cách mạng của người máy, nghĩ đến mâu thuẫn và xung đột nảy sinh từ sự phân công xã hội, nghĩ đến tình tiết cứu thế chủ của phương Tây, cũng nghĩ đến kinh nghiệm tạo phản của phương Đông.

Nghĩ đến Tôn Ngộ Không gia nhập Phật giáo, trở thành Đấu Chiến Thắng Phật, tiến thêm một bước gần hơn đến thành công tạo phản.

Nếu chỉ đánh đấm ồn ào, tự mình sảng khoái, tạo phản là không thể thành công, muốn tạo phản thành công, cần phải hiểu rõ quy luật vận hành nội bộ của kẻ thù, gia nhập vào nội bộ của kẻ thù là một lựa chọn rất tốt, trước tiên gia nhập rồi mới tạo phản.

Thông thường mà nói, những cuộc tạo phản thành công đều cần phải hiểu rõ nội bộ của kẻ thù.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, rất khó để tạo ra một hệ thống từ hư không, vẫn cần phải học hỏi ưu điểm của hệ thống cũ, vì hệ thống cũ tồn tại chính là vì ưu điểm của nó, mọi người cần ưu điểm này mới ủng hộ hệ thống cũ.

Giống như việc tế tự của Ân Thương, mọi người đều cần tế tự, cho nên sau khi Chu Thiên Tử lên ngôi, cũng phải đáp ứng nhu cầu của mọi người, chứ không phải trực tiếp cấm đoán.

Tôn Ngộ Không sau khi trở thành Đấu Chiến Thắng Phật, có thể tìm hiểu sâu sắc quy tắc vận hành của tam giới, đợi đến lần tạo phản tiếp theo, hắn có thân phận, cũng hiểu rõ quy tắc tam giới, ngược lại có cơ hội lớn hơn để thay thế Ngọc Đế.

Nếu không, các thần tiên trong tam giới sẽ không ai ủng hộ Tôn Ngộ Không, mọi người chỉ ủng hộ quy tắc trò chơi mà Tôn Ngộ

Không đưa ra.

Sức hút cá nhân của Tôn Ngộ Không quả thực có thể khiến phàm nhân đi theo, nhưng các thần tiên trong tam giới ai nấy đều trải qua trăm kiếp ngàn kiếp, sẽ không bị sức hút của một con khỉ hấp dẫn.

Điều họ cần là một quy tắc, là một đạo.

Không có cứu thế chủ, muốn tạo phản cũng phải tuân theo pháp luật cơ bản.

Không có cứu thế chủ, mọi người đều phải học tập pháp luật cơ bản, học cách đi tạo phản.

Đương nhiên, giá trị quan truyền thống của nhất thần giáo vẫn khao khát cứu thế chủ, câu chuyện có thể xoay quanh nhân vật chính, câu chuyện sẽ rất nhiệt huyết, vì lựa chọn của nhân vật chính thường có thể quyết định sự phát triển của câu chuyện.

Nhưng nếu không có cứu thế chủ, lựa chọn của nhân vật chính có thể không có ảnh hưởng gì đến câu chuyện, giống như trongLưu Lạc Địa Cầumọi người dựa vào cứu viện bão hòa, cuối cùng không phải vì tôi là nhân vật chính nên tôi cứu thế giới, mà là vì tôi cứu thế giới, nên tôi là nhân vật chính.

Mọi người đều đang làm cùng một việc, nhưng vì nhiều lý do khác nhau chỉ có một người đi đến điểm cuối.

Cảm giác này giống như tôi ở trường nỗ lực học tập, nhưng cuối cùng người đứng đầu luôn không phải là tôi.

Mà sau lưng người đứng đầu luôn còn có người thứ hai, thứ ba, một khi sơ suất, danh hiệu đứng đầu sẽ bị nhường lại.

Nhân vật chính không phải là cố định, mà là ai chiếm được vị trí hoàn thành nhiệm vụ, người đó chính là nhân vật chính.

Mà cứu thế chủ là được chỉ định.

Quyết định rồi, thì không thể thay đổi.

Nói thế nào nhỉ, cứu thế chủ tương đương với kinh tế kế hoạch, pháp luật cơ bản của tạo phản chính là kinh tế thị trường.

Kinh tế kế hoạch là quy định sẵn, sau đó làm theo từng bước.

Kinh tế thị trường là một nhóm người đi tranh đoạt thị trường.

Nếu quy hoạch tốt, mọi người sẽ ổn định hơn.

Nếu là tranh đoạt, sẽ có tính bất định rất mạnh.

Nhưng đằng sau tính bất định cũng có pháp luật cơ bản, cho nên không cần lo lắng, biến hóa không phải là hỗn loạn.

Điều đầu tiên trong pháp luật cơ bản của tạo phản chính là, tạo phản luôn bắt đầu từ việc tạo phản chính mình.

Rất nhiều độc giả không thích Tôn Ngộ Không thay đổi, hy vọng Tôn Ngộ Không luôn giữ tính cách trời không sợ đất không sợ, đó là không thể, cũng là ngây thơ.

Rất nhiều người không thích mình thay đổi, nhưng muốn đi tạo phản người khác, điều này không thực tế.

Đầu tiên phải tạo phản chính mình, đầu tiên phải thay đổi chính mình, phải khắc chế khuyết điểm của mình, phát huy ưu điểm của mình.

Khuyết điểm của Tôn Ngộ Không quá rõ ràng, ai dám theo hắn đi tạo phản.

Hơi không vui là đập chết người, thực sự không có lợi cho việc tạo phản.

Mọi người không hy vọng Tôn Ngộ Không thay đổi, thực ra là vì chính mình không muốn thay đổi.

Để không cho mình thay đổi, thậm chí còn nói Tôn Ngộ Không đã chết, người đi lấy kinh là Lục Nhĩ Mỹ Hầu.

Đáng tiếc họ không muốn thay đổi là suy nghĩ của họ, Tôn Ngộ Không không có lý do gì để thỏa mãn họ.

Tôn Ngộ Không là một người rất thực tế, có mục tiêu rõ ràng, luôn điều chỉnh bản thân.

Để thực hiện mục tiêu của mình, hắn có thể thay đổi chính mình.

Hắn không phải là người lấy việc kiên trì bản ngã làm mục tiêu, mục tiêu của hắn là làm việc lớn.

Kiên trì bản ngã không có lợi cho việc làm việc lớn.

Đương nhiên cứu thế chủ của Thượng đế là ngoại lệ, cứu thế chủ không cần thay đổi chính mình, Thượng đế đều đã sắp đặt cả rồi, làm là xong.

Điều duy nhất mà cứu thế chủ phải băn khoăn là cứu thế giới hay cứu gia đình, tuy là cứu thế chủ được chỉ định, nhưng dù sao cũng là một con người, cũng có cuộc sống riêng tư của mình.

Giống như trongHắc Khách Đế Quốc, lựa chọn cuối cùng của cứu thế chủ là hòa nhập với Ma Trận để hoàn thành nâng cấp, hay trở về cùng người yêu.

Tất cả các cứu thế chủ trước Neo đều chọn hoàn thành nâng cấp, nhưng Neo đã chọn người yêu.

Đương nhiên lúc này vì sự tồn tại của virus Smith, lựa chọn ích kỷ đã cho Neo một cơ hội hoàn toàn mới.

Nếu không có Smith, thì lựa chọn này có thể dẫn đến một loạt vấn đề sau đó.

Nhưng Neo là cứu thế chủ, cho nên vấn đề không lớn.

Mọi lựa chọn của anh ta đều sẽ thúc đẩy tiến trình.

Dù sao cũng chỉ có anh ta mới làm được, người khác không làm được.

Còn cóBiến Hình Kim Cương, Kình Thiên Trụ đối mặt với việc cứu Cybertron hay cứu Trái Đất, đã dứt khoát chọn cứu Trái Đất.

Dù con người đã tiêu diệt rất nhiều Autobot, ông ta vẫn sẽ bảo vệ con người.

Đây chính là cứu thế chủ, bất kể đã trải qua những gì, lập trường đều không thay đổi.

Còn có nhân vật chính trongA Phàm Đạt, sau khi biến thành người ngoài hành tinh, lập tức trở thành cứu thế chủ của người ngoài hành tinh, phản công hành vi xâm lược của con người.

Đến phần hai củaA Phàm Đạt, nhân vật chính không muốn con cái bị cuốn vào chiến tranh, đã từng từ bỏ phản kháng.

Kết quả sau khi anh ta từ bỏ phản kháng, những người khác phản kháng đều thất bại liên tiếp.

Cuối cùng vẫn phải là nhân vật chính, chỉ có nhân vật chính phản kháng mới có thể thắng lợi.

Phản diện từng bước ép sát, nhân vật chính chỉ có thể vì bảo vệ con cái mà tiếp tục chiến đấu.

Cứu thế chủ cũng sẽ vì nhiều lý do mà kháng cự nhiệm vụ cứu thế giới, nhưng cuối cùng đều sẽ hoàn thành nhiệm vụ, chỉ có thể là anh ta, anh ta cũng chắc chắn sẽ làm được.

Không phải là vị trí cứu thế chủ ở đó, mọi người đều biết vị trí cứu thế chủ nên làm gì, sau đó cạnh tranh để lên vị trí.

Vậy làm thế nào để trở thành cứu thế chủ.

Điều này cần phải đoàn kết nhiều người hơn, nâng cao hiệu suất, tuân thủ pháp luật cơ bản.

Chỉ cần có thể làm được những gì pháp luật cơ bản yêu cầu, là có thể trở thành cứu thế chủ đi giải quyết vấn đề.

Chương 3921

Chứ không phải chờ đợi một cứu thế chủ bẩm sinh xuất hiện.

Vì bất kể cứu thế chủ có xuất hiện hay không, nhu cầu của mọi người về cứu thế chủ thực ra không hề biến mất.

Nếu cần một cứu thế chủ, vậy mọi người tự nhiên có thể cải tạo mình thành loại nhân tài mà mọi người cần.

Mỗi người đều có thể tranh đoạt vị trí cứu thế chủ, để đáp ứng nhu cầu của xã hội.

Ai có thể đáp ứng, người đó chính là cứu thế chủ, không cần phải chỉ định.

Ở phương Tây, cứu thế chủ là một thân phận, không phải ai cũng có thể làm, là một tư cách.

Giống như người có bằng lái mới là tài xế, không có bằng lái thì không có tư cách ra đường, người cấp bằng lái là Thượng đế.

Không đợi được cứu thế chủ, những người khác không thể lái xe.

Ở phương Đông, cứu thế chủ có thể là tài xế có bằng lái, cũng có thể là tài xế thông minh, hoặc là thứ gì đó khác, chỉ cần có thể đưa người đến đích, dù là xe lừa kéo, xe người đẩy cũng được.

Ai có thể đưa xe đến đích là được, dù phương pháp này rất ngốc, rất mệt, rất nhiều điểm đáng chê, nhưng lịch sử đánh giá có chỗ đứng của nó.

Đỗ Lan vừa suy nghĩ lan man, vừa dùng khí chế tạo rất nhiều quả cầu sinh thái hình cầu nhỏ, giống như những quả bóng rổ trong suốt trôi nổi, bên trong có vài con cá nhỏ.

Đây là gì.

Địch Ny Toa hỏi.

Đây là quả cầu sinh thái, khí bên trong sẽ không ngừng biến hóa, mỗi một loại biến hóa đều đại diện cho một khả năng.

Có khí sẽ biến thành thực vật, có khí sẽ biến thành động vật, có khí sẽ biến thành người, có thể nói là cảnh giới sinh sôi nảy nở, vạn vật cạnh tranh phát triển ngay trước mắt, Đỗ Lan nói.

Quả cầu sinh thái này, mỗi quả năm kg, anh đang bắt chước Trình Tâm à.

Haha, kế hoạch là do người thông minh lập ra, là do kẻ ngốc thực hiện.

Người Quy Linh là người thông minh, kế hoạch khởi động lại vũ trụ, nhưng căn bản không thể làm được.

Vì quy tắc rừng rậm hắc ám khiến chi phí vận hành của mọi người quá cao, mọi người không thể nào lấy ra hết vật chất của mình.

Cho nên kế hoạch của người Quy Linh chín phần mười là thất bại.

Bình thường đều là theo quy tắc rừng rậm hắc ám tự sinh tự diệt, đột nhiên yêu cầu mọi người lấy vũ trụ làm trọng, đây không phải là nói đùa sao.

Ai sẽ nghe chứ.

Đỗ Lan nói: Cho nên tôi không có ý kiến gì với Trình Tâm, quả cầu sinh thái năm kg là một cái hộp thí nghiệm rất tốt.

Đỗ Lan chế tạo vô số quả cầu sinh thái năm kg, tiến hành thí nghiệm bên trong, khí biến hóa khôn lường, hiện ra một cách sống động trong quả cầu sinh thái.

Đỗ Lan rất nhanh đã nắm vững kỹ xảo dùng khí để tổng hợp lương thực, hơn nữa lương thực còn đủ loại muôn màu muôn vẻ.

Bên phía các tiên nhân cũng đang làm thí nghiệm, có đủ sinh mệnh, có thể tiến hành cải tạo thêm.

Giống như năm xưa Từ Phúc làm thí nghiệm vậy.

Từ Phúc chính là từng chút một dung hợp người và thực vật lại với nhau, tạo ra cái gọi là tiên nhân.

Thực ra là một loại người biến dị, chứ không phải tu tiên thật sự.

Các tiên nhân thực ra cũng biết điều này, cho nên vẫn luôn tu hành, hy vọng có thể tiến thêm một bước.

Chỉ là bất kể là tu hành thai tức thuật, chu thiên thuật, hay phòng trung thuật đều không có tiến bộ gì lớn.

Ngược lại là ngoại đan thuật tiến bộ đáng mừng.

Nếu nói về khí ổn định nhất thì thực ra là Mai, biến thành trẻ con để giảm tiêu hao.

Nếu cứ quậy phá như các tiên nhân kia, bao nhiêu năng lượng cũng không đủ dùng, chỉ có thể thông qua ngoại đan để bổ sung, trừ phi họ cũng đi ngưng thị vào vực sâu của khí.

Nhưng người bình thường không thể nào tìm thấy Cổ Thần trong vực sâu được, Đỗ Lan cho rằng các tiên nhân tốt nhất là nên tiết kiệm năng lượng, đừng gây chuyện.

Đáng tiếc các tiên nhân làm sao có thể không gây chuyện chứ.

Mai chính là vì khuyên họ đừng gây chuyện mới bị trục xuất.

Mục tiêu cuối cùng của các tiên nhân hiện tại là hồi sinh Từ Phúc, nếu thực sự hồi sinh thành công, chắc chắn sẽ còn có những mục tiêu khác, chỉ là đến lúc đó mục tiêu của các tiên nhân chắc chắn sẽ đủ loại muôn hình vạn trạng, mỗi người một khác, đến lúc đó sẽ phải chia rẽ.

Đôi khi người chết còn hữu dụng hơn người sống.

Đỗ Lan biết có mục tiêu hồi sinh Từ Phúc này có thể đoàn kết các tiên nhân.

Giống như các chư hầu Nhật Bản đều quỳ lạy Thiên hoàng vậy.

Không ai dám chủ động phản đối Thiên hoàng, dù Thiên hoàng chỉ là một linh vật.

Vì phản đối Thiên hoàng thì đơn giản, làm sao để mọi người tin tưởng mình thì rất khó.

Nếu không có Thiên hoàng, thì sẽ là ai cũng không phục ai, phải đấu đá trực diện.

Các tiên nhân cũng vậy, tuy đã quen biết nhau hàng nghìn năm, nhưng ngoài việc hồi sinh Từ Phúc ra, không có mục tiêu thống nhất.

Một khi mục tiêu hồi sinh Từ Phúc biến mất, các tiên nhân cũng không còn cần phải đoàn kết nữa, hoàn toàn có thể tan rã rời đi.

Thực ra dù có kế hoạch hồi sinh Từ Phúc, cũng có người phản đối, ví dụ như Mai, huống chi là không có kế hoạch hồi sinh Từ Phúc.

Phàm nhân vì quá yếu, nên không thể không ôm nhau đoàn kết phân công, các tiên nhân mạnh mẽ như vậy hoàn toàn có thể đi thỏa mãn nguyện vọng của riêng mình, chứ không phải nhường nhịn các tiên nhân khác.

Cho nên có một mục tiêu vẫn là tốt.

Đương nhiên hồi sinh thân thể Từ Phúc thì đơn giản, muốn hồi sinh ký ức Từ Phúc thì rất khó.

Các tiên nhân chắc chắn sẽ thất vọng, Đỗ Lan nói: Hồi sinh Từ

Phúc, không bằng nghiên cứu tu tiên cho tốt.

Mục tiêu cuối cùng của tu tiên là từ bỏ thân thể, làm cho nguyên thần có thể tự do tự tại ngao du vũ trụ, e rằng ngay cả Ultraman Tiga cũng không chắc đã làm được, Địch Ny Toa nói.

Ultraman Tiga đã từ bỏ thân thể, chỉ dựa vào ý thức để đi ra vũ trụ.

Nhưng không hề giới thiệu rằng ý thức có thể tạo ra một thân thể khác hay không.

Tôi nghi ngờ Tiga không thể tái tạo thân thể, có thể cần phải dung hợp với vật chủ nhân gian để có được thân thể, sau đó mới biến thân để hoàn thành chuyển hóa, Đỗ Lan nói: Hợp thể với vật chủ nhân gian, cộng thêm bộ chuyển đổi quang tử chắc là có thể biến thân thành người khổng lồ.

Nếu chỉ dựa vào ý thức, chắc là không thể tái ngưng tụ thân thể.

Nhưng cụ thể thế nào tôi cũng không biết, chỉ là suy đoán.

Nhưng tiên nhân chắc chắn có thể dùng nguyên thần để tái ngưng tụ thân thể, nguyên thần mới là bản thể, nguyên thần khởi động.

TrongTây Du Ký, đội ngũ đi lấy kinh cuối cùng lên Linh Sơn, đã thoát khỏi nhục thân, chỉ còn lại nguyên thần.

TrongPhong Thần Bảng, Nhị Lang Thần chính là nguyên thần bất diệt, nhục thân bị hủy, nguyên thần vẫn có thể tiếp tục ngưng tụ nhục thân.

Nguyên thần mới là quan trọng nhất, chứ không phải nhục thân.

Vậy nguyên thần rốt cuộc là gì.

Địch Ny Toa hỏi.

Có thể chính là một loại sức mạnh quan sát, chính là sức mạnh ổn định quan sát vũ trụ, quyết định hướng đi của vũ trụ, Đỗ Lan nói.

Nhưng thần là tập hợp của các lực lượng không thể kiểm soát, nguyên thần chắc là lực lượng can thiệp ban đầu nhất, Địch Ny Toa nói.

Ban đầu nguyên thần chính là không thể kiểm soát, con người không thể quyết định thân thể và ý thức của mình là sụp đổ hay ổn định.

Giống như con mèo của Schrödinger, thân thể và ý thức tồn tại ở hai trạng thái.

Mà tiên nhân tu tiên có thể kiểm soát nguyên thần, thông qua nguyên thần quan sát, quyết định thân thể và ý thức, từ không thể kiểm soát biến thành có thể kiểm soát, Đỗ Lan nói.

Địch Ny Toa gật đầu, nhưng lại hỏi: Vậy làm thế nào để làm được điều đó.

Chương 3922

Làm thế nào để biến nguyên thần không thể kiểm soát thành có thể kiểm soát.

Thông qua khí có thể làm được.

Có thể làm được, chính là tìm ra tần số đặc định của nguyên thần, tách riêng nguyên thần ra là được, dùng khí xây dựng một cái đế nguyên thần, đặt nguyên thần lên đó, vậy là có thể thoát ly thân thể mà tồn tại.

Nói đơn giản là chế tạo một con thuyền vô cùng phức tạp cho nguyên thần, một khi thành công, là có thể thông qua thuyền để ảnh hưởng đến nguyên thần, kiểm soát nguyên thần.

Đương nhiên để thực sự làm được điều đó cần rất nhiều khí, và sự kiểm soát khí cũng phải rất cao, không có thiên phú là không thể làm được.

Thiên phú gì.

Đương nhiên là độ tương hợp với khí, điều này không chỉ liên quan đến nguyên thần, mà còn liên quan đến thân thể và trí tuệ, sai một ly đi một dặm, không phải người bình thường có thể làm được, Đỗ Lan nói: Thế giới này không công bằng, có người sinh ra đã có sự hòa hợp với khí, ví dụ như Họa Mi Hoàn, thiên phú rất mạnh.

Dù các tiên nhân đã tiến hành cải tạo, cũng không bằng cô ấy.

Địch Ny Toa nói: Làm thế nào để cải tạo thân thể.

Có thể nâng cao thiên phú không.

Có thể nâng cao một chút, nhưng so với thiên tài vẫn không đủ.

Đương nhiên thiên phú không được, có thể dùng phương pháp tu luyện ngoại đan, ví dụ như đỉnh lô, Đỗ Lan nói: Cách làm luôn nhiều hơn khó khăn, nhưng hiện tại thế giới này vẫn chưa có một người nào thực sự trở thành tiên nhân, không ai có thể thoát ly nhục thân.

Anh nói để Mai trở thành tiên nhân thì sao.

Địch Ny Toa nói.

Đương nhiên là được, Đỗ Lan nói: Tôi sẽ chế tạo con thuyền trước, đến lúc đó đặt nguyên thần của cô ấy vào là được.

Cái gọi là thuyền chỉ là để dễ hiểu, thực ra là dùng khí để xây dựng một cái vật chứa đặc thù, một không gian ảo kỹ thuật số, một không gian cao chiều, một không gian có thể ra vào với tốc độ ánh sáng.

Tóm lại là dùng khí để xây dựng một thứ vô cùng phức tạp, sau đó đặt nguyên thần vào, nguyên thần có thể tự do tự tại, muốn làm gì thì làm.

Không phải là thay đổi nguyên thần, mà là để nguyên thần nắm giữ sức mạnh lớn hơn.

Trước đây tôi chế tạo Người Khổng Lồ Bóng Tối phương pháp thực ra cũng tương tự, cũng đã sử dụng không gian số ảo, bình thường lưu trữ năng lượng trong không gian số ảo, khi cần thì kích hoạt bộ chuyển đổi quang tử, biến thân thể thành vật chứa năng lượng số ảo.

Bây giờ thứ cần chứa không chỉ là năng lượng, mà còn bao gồm cả nguyên thần, cần một không gian số ảo phức tạp hơn.

Địch Ny Toa nghe xong, chỉ cảm thấy phức tạp, nhưng cô chỉ đưa ra đề nghị, làm thế nào để thực hiện thì xem chồng mình, cô biết chồng mình chưa bao giờ làm mình thất vọng.

Rất phức tạp, dù sao cũng là tu tiên, nhưng đối với Đỗ Lan kiến thức rộng rãi mà nói, cũng chỉ là phức tạp mà thôi.

Sử dụng không gian số ảo, đây là không gian tồn tại được suy ra từ toán học, về lý thuyết là tồn tại, nhưng con người chưa bao giờ tiếp xúc.

Giống như tốc độ ánh sáng không đổi, cũng chỉ là suy đoán, chưa được xác định.

Không gian số ảo đối với con người mà nói chính là một suy luận như vậy, về lý thuyết là nên tồn tại, nhưng công nghệ hiện tại căn bản không thể với tới, không thể thực hiện.

Nhưng thế giới này tồn tại khí, Đỗ Lan có thể dùng khí để xây dựng không gian số ảo.

Nhưng nói đi nói lại, mỗi lần có phát hiện mới nào về công nghệ, con người lại luôn có những tưởng tượng không thực tế.

Đỗ Lan nghĩ đến lúc điện năng vừa mới được phát hiện, mọi người cho rằng điện có thể hồi sinh mạng người, thậm chí còn tạo ra hình tượng tiểu thuyết khoa học kinh điển về một cơ thể được ghép từ các thi thể.

Mọi người có đủ loại tưởng tượng về điện năng, nhưng sau này phát hiện ra điện năng tuy rất tốt, nhưng còn xa mới đến mức tạo ra sự sống.

Tưởng tượng về không gian số ảo cũng không ít, không gian số ảo vẫn cần phải dựa vào năng lượng như khí mới có thể có phản ứng hóa học.

Nếu không có năng lượng của khí, không gian số ảo cũng không có tác dụng gì.

Đỗ Lan biết năng lượng huyền học vô cùng quan trọng, chỉ có huyền học mới có thể phát huy tối đa uy lực của khoa học.

Giống như điện năng, nếu điện năng cộng thêm ma lực, có lẽ thực sự có thể tạo ra sự sống.

Tóm lại, Đỗ Lan đã chế tạo một không gian số ảo độc lập, có thể can thiệp trực tiếp vào khí, chứa đựng nguyên thần, có thể lập tức tạo ra một tiên nhân không còn bị ngoại lực can thiệp.

Muốn thoát ly thân thể, chỉ để nguyên thần tồn tại là rất khó.

Đặc biệt là thế giới này thực chất là một thế giới huyễn tưởng cấp thấp, khí rất lỏng lẻo, thua xa thế giới Dragon Ball.

Thế giới Dragon Ball là một thế giới ma pháp cấp cao điển hình, động một chút là phá nát hành tinh, hơn nữa con người cũng chết đi sống lại, thậm chí còn có ngọc rồng cấp vũ trụ, còn có những tồn tại vô lý như Toàn Vương.

Khí của Dragon Ball có thể làm được rất nhiều việc, có thể chiến đấu, cũng có thể dùng như ma pháp, vô cùng mạnh mẽ.

Ở Cực Lạc Đảo, khí rất bình thường, quá loãng.

Cũng may có Đỗ Lan đến ngưng tụ khí lại mới tạo ra Ultraman.

Quá trình chuyển hóa thành Người Ánh Sáng của Ultraman chính là một loại kỹ thuật cao chiều, lợi dụng chiều không gian cao để ngưng tụ khí.

Nếu là tiên nhân thì còn phức tạp hơn cả Ultraman, cần đến mô hình không gian hư số.

Không gian hư số là một loại chiều không gian cao.

Đương nhiên, để mọi thứ thuận lợi, vẫn cần nhiều khí hơn.

Từ không sinh khí, khí hóa hình, hình hóa chất.

Nếu không có loại năng lượng biến hóa khôn lường như khí, chỉ dựa vào hạt vật chất thì không thể làm được.

Đỗ Lan cho rằng thế giới huyền huyễn chính là phải xem khí, khác với hạt vật chất.

Khung xương cao chiều là cơ sở, khí chính là máu thịt.

Nguyên thần là người cầm lái, là người điều khiển.

Kết hợp ba thứ lại chính là siêu cấp cường giả.

Nhưng chỉ khi được ngâm trong khí có nồng độ cao, nguyên thần và khí mới sản sinh ra lực tương tác, từ đó mới có thể xây dựng khung xương cao chiều.

Nếu là khí nồng độ thấp, khung xương do nguyên thần và khí xây dựng sẽ rất yếu, không thể thoát ly nhục thân.

Đỗ Lan vừa nghiên cứu vừa nói: Nguyên thần, khung xương, khí.

Nhục thân là khung xương được xây dựng tự nhiên, công năng có hạn, nhưng ở thế giới nồng độ cao, sức chiến đấu của cơ thể rất cao, cơ thể còn có thể thăng cấp, tự có khả năng biến thân.

Nếu muốn đột phá giới hạn của cơ thể, vẫn cần phải cải tạo nhân tạo, có thể nâng cấp khung xương lên một bậc.

Nguyên thần và khung xương gặp nhau sẽ sản sinh ra năng lực điều khiển khí, mà nguyên thần và khí lại có thể sửa đổi khung xương.

Thậm chí nguyên thần và khí có thể tái tạo một khung xương mới bên ngoài cơ thể.

Đỗ Lan nói.

Địch Ny Toa nói: Giống như dùng một cái cần cẩu nhỏ để lắp ráp một cái cần cẩu lớn.

Một khung xương cũ cũng có thể tạo ra một khung xương mới hơn, mạnh hơn.

Có những khung xương tự đi kèm khả năng nâng cấp, ví dụ như người Saiyan.

Có những khung xương cần ngoại lực cải tạo, ví dụ như người nhân tạo.

Có những khung xương lại hoàn toàn do con người tạo ra, ví dụ như Ma Nhân Buu.

Không sai, chính là như vậy.

Cho nên nguyên thần, khung xương, khí, không thể thiếu một thứ nào.

Có khí mới có thể tái cấu trúc khung xương, có khung xương mới có thể khống chế khí, mà nguyên thần lại là mối liên kết giữa khung xương và khí.

Cho nên sống trong một thế giới được tạo thành từ khí là một điều hạnh phúc, có thể tiến hành đủ loại cải tạo đối với khung xương, thật thú vị.

Địch Ny Toa nói: Đúng vậy, nhưng nồng độ khí rất quan trọng, khí ở thế giới này chắc chắn không bằng thế giới Dragon Ball.

Xây dựng khung xương hẳn là rất khó.

Đúng là rất khó, nhưng vấn đề không lớn.

Đỗ Lan có thể ngưng tụ khí một cách nhân tạo, nói theo cách thông dụng thì đây gọi là linh khí khôi phục.

Thực ra Ultraman đã rất mạnh rồi, trong mắt người phàm, Ultraman đã là tiên nhân, nhưng từ góc độ vũ trụ mà nói, Ultraman vẫn còn quá yếu.

Quái thú Trái Đất, Siêu Thú không gian, kẻ xâm lược ngoài hành tinh, tà thần các loại kẻ địch đều có thể đánh với Ultraman một trận ngang tài ngang sức, thậm chí đánh bại Ultraman.

Hơn nữa Tinh vân M78, Vương quốc Ánh Sáng giống như nhà vệ sinh công cộng, quái thú vũ trụ muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, còn có thể mang theo đặc sản rời đi.

Vương quốc Ánh Sáng toàn là Ultraman, nhưng lại luôn bị xâm lược, có thể thấy Ultraman đối với nhân loại rất mạnh, nhưng đối với quái thú vũ trụ cũng chỉ là một đội bảo an, chúng không hề sợ hãi.

Thậm chí rất nhiều quái thú vũ trụ còn lấy việc thách thức Ultraman làm thú vui, nơi nào có Ultraman nơi đó có quái thú.

Khung xương của Ultraman tuy đã liên quan đến chiều không gian cao, nhưng xét về tổng thể vẫn còn không gian để tiến bộ, cũng chỉ có khung xương của Thần bí tứ áo mới liên quan đến lĩnh vực thời gian và không gian.

Khung xương của Thần bí tứ áo mạnh hơn Ultraman bình thường rất nhiều, nhưng Thần bí tứ áo không thể coi là Ultraman truyền thống, quan hệ với Vương quốc Ánh Sáng cũng không mật thiết đến vậy.

Chỉ là loại hình khung xương của họ vừa hay đều là Ultraman.

Ví dụ như J 20 và J 8 đều là máy bay chiến đấu, nhưng J 8 về mọi mặt đều thua xa J 20.

Chương 3923

Đều là máy bay chiến đấu, nhưng khác biệt rất lớn, đều là Ultraman, khác biệt cũng rất lớn.

Thần bí tứ áo, Ultraman Noa là tia sáng đầu tiên của vũ trụ, rõ ràng không có quan hệ gì với các Ultraman xuất hiện sau này.

Khi Noa ra đời, bất kể là Vương quốc Ánh Sáng, hay chòm sao Orion, hay O 50, L77 đều chưa xuất hiện.

Ultraman King, tuy nói là vua của Vương quốc Ánh Sáng, nhưng thực ra trước khi tất cả mọi người ở Vương quốc Ánh Sáng bị Tháp Plasma Spark chuyển hóa, Ultraman King đã tồn tại rồi, và ông cũng không can thiệp vào nội chính của Vương quốc Ánh Sáng, chỉ khi có khủng hoảng vũ trụ mới ra tay.

Hai Ultraman Thần bí dạng hợp thể còn lại, thông tin rất ít, nhưng cũng không phải là Ultraman bình thường.

Ultraman Legend là hiện thân của tình yêu và chính nghĩa, Saga là hiện thân của hy vọng và kỳ tích.

Legend và Saga càng giống một loại khung xương tạm thời, cần lòng dũng cảm, trí tuệ, lòng nhân ái, chính nghĩa của Ultraman để kích hoạt, một Ultraman không đủ, cần nhiều Ultraman hợp thể.

Hẳn là một loại biện pháp ứng cứu tạm thời tồn tại dựa trên quy tắc vũ trụ.

Noa và Ultraman King là vĩnh viễn, Legend và Saga là tạm thời.

Khung xương của Thần bí tứ áo mạnh hơn Ultraman thông thường rất nhiều.

Đương nhiên so với nhân loại, sự tồn tại của Ultraman đã rất mạnh mẽ, đã ở cấp bậc cổ thần.

Công nghệ mà Ultraman nắm giữ đã khiến nhân loại không thể theo kịp.

Bất kể là cố định sinh mệnh, hay sản xuất hạt nặng, hay năng lượng cao chiều, đều là những thứ nhân loại rất khó lý giải.

Đương nhiên trong thế giới Ultraman, đội phòng vệ Trái Đất cũng có thể nắm giữ một phần kỹ thuật của Ultraman, ví dụ như đội Khoa học Đặc nhiệm đã phát triển tia hạt nặng 133 giống hệt tia của Ultraman.

Trong mắt những người theo chủ nghĩa duy vật mạnh mẽ, Ultraman không phải thần, cũng không phải ma, chỉ là một người ngoài hành tinh có công nghệ cao, họ chỉ nắm giữ sức mạnh mạnh hơn mà thôi.

Trong một số thế giới quan của Ultraman, người ta dùng khoa học để giải thích sự tồn tại của Ultraman.

Cho rằng Ultraman chỉ lợi dụng sức mạnh cao chiều.

Khi biến thân, thiết bị chuyển hóa Người Ánh Sáng đã mở ra một lỗ hổng cao chiều, sức mạnh cao chiều tràn vào cơ thể vật chủ, vật chủ liền biến thành ánh sáng.

Nhưng điều này rất khó giải thích việc Ultraman Tiga có thể mạnh lên nhờ lòng dũng cảm và hy vọng của con người, một sự nâng cấp duy tâm.

Nếu chỉ là công nghệ mở ra lỗ hổng cao chiều, vậy thì lỗ hổng chỉ lớn như vậy, tại sao Ultraman có thể mạnh lên trong hy vọng của con người.

Chẳng lẽ hy vọng còn có thể làm lỗ hổng lớn hơn, hay hy vọng làm cho năng lượng cao chiều trở nên tinh khiết hơn.

Chẳng lẽ hy vọng là chất xúc tác của năng lượng sao.

Ultraman rốt cuộc là khoa học, hay là huyền học.

Khi cần khoa học thì là khoa học, khi cần huyền học thì là huyền học.

Đỗ Lan cho rằng Ultraman chính là phải phân tích tình huống cụ thể.

Ban đầu Ultraman chắc chắn muốn đi theo con đường khoa học, nhưng sau này khi thêm vào quái thú năng lượng tiêu cực, Ultraman liền đại diện cho năng lượng tích cực, phải chiến đấu với quái thú cảm xúc tiêu cực, thế là bắt đầu duy tâm.

Nếu đi theo con đường khoa học, đội Khoa học Đặc nhiệm chắc chắn có cách sao chép kỹ năng của Ultraman, dù sao kỹ năng của Ultraman đều nằm trong lĩnh vực khoa học, quy tắc khoa học là khách quan tồn tại.

Cho dù là dùng Beta Capsule để mở lỗ hổng cao chiều, đội Khoa học Đặc nhiệm cũng có thể nghĩ cách sao chép.

Hơn nữa nếu là khoa học, quái thú và người vũ trụ cũng có thể sử dụng.

Công nghệ của rất nhiều người vũ trụ không hề yếu hơn Ultraman, cũng có thể biến lớn biến nhỏ, nắm giữ kỹ thuật giải phóng năng lượng.

Nếu là sức mạnh duy tâm, ví dụ như trận chiến cuối cùng của Tiga, những đứa trẻ biến thành ánh sáng có thể tăng cường sức chiến đấu.

Thực ra cũng đơn giản, thế giới quy tắc khoa học là thế giới lấy hạt vật chất làm cơ bản, thế giới duy tâm là thế giới lấy khí làm cơ bản.

Đỗ Lan cho rằng thành phần cấu tạo của thế giới không giống nhau, nói: Hạt vật chất sẽ không thay đổi vì tư tưởng thay đổi, còn khí thì có thể bị tư tưởng thay đổi.

Khí chính là duy tâm, hạt vật chất chính là duy vật.

Bây giờ Đỗ Lan đang ở trong một thế giới duy tâm, có thể thông qua nguyên thần để thay đổi khí, tức là có thể thông qua tu luyện để thay đổi.

Nếu là hạt vật chất, muốn thay đổi hạt vật chất cần phải thực hiện công, chỉ tưởng tượng thôi là không làm được, bắt buộc phải thông qua lực mới có thể làm được.

Cho nên thế giới khác nhau có hệ thống sức mạnh khác nhau, Đỗ Lan cũng tùy cơ ứng biến, nên khoa học thì khoa học, nên huyền học thì huyền học.

Khoa học cần ngoại lực, huyền học cần tinh thần, có điểm tương đồng cũng có điểm khác biệt.

Bây giờ Đỗ Lan xây dựng khung xương tiên nhân vô cùng mạnh mẽ, cùng cấp bậc với Thần bí tứ áo.

Hoàn thành.

Đỗ Lan đã tạo ra khung xương không gian hư số, bây giờ chỉ cần rót nguyên thần vào là có thể trực tiếp khống chế khí, có thể trực tiếp phi thăng thành tiên.

Anh chuẩn bị đưa cho ai.

Địch Ny Toa hỏi.

Tố Tử, Mai, Nô Khải đều được.

Đỗ Lan nói: Tôi đề cử cho Tố Tử, dù sao cô ấy vẫn luôn thay đổi cơ thể, có thể thích ứng nhanh nhất, hơn nữa còn có thể thu thập dữ liệu.

Tố Tử vẫn luôn dùng phương pháp khoa học kỹ thuật để thay đổi cơ thể, vì cơ thể luôn thay đổi, mọi người thông qua cái gọi là linh hồn để phân biệt thân phận.

Cơ thể thay đổi, thậm chí não bộ cũng thay đổi, ký ức thay đổi, nhưng linh hồn không đổi.

Trong thế giới của Ghost in the Shell, khái niệm linh hồn chính là nguyên thần, được gọi là ghost.

Thay đổi cơ thể đối với Tố Tử là chuyện như cơm bữa, mặc dù lần này cơ thể là khung xương hư số siêu cường.

Địch Ny Toa nói: Không phải là khung xương hư số được tạo ra dựa trên bản thiết kế của Thần bí tứ áo sao, không chuẩn bị thiết bị biến thân à.

Cũng không cần đổi cơ thể, lúc cần thì dùng thiết bị biến thân chuyển hóa một chút, bất kể là Beta Capsule, hay là Spark Lens, chuyển hóa một chút chẳng phải tuyệt vời sao.

Bình thường thì giấu khung xương hư số trong không gian hư số, lúc cần thì dùng thiết bị biến thân để triệu hồi.

Phương pháp biến thân như vậy rất khoa học, Shin Ultraman chính là thiết lập như vậy, lúc cần thì dùng thiết bị biến thân mở ra lỗ hổng cao chiều, năng lượng cao chiều rót vào cơ thể vật chủ, hoàn thành chuyển hóa.

Cũng được, nhưng như vậy, bình thường vật chủ sẽ trở thành điểm yếu.

Đỗ Lan nói.

Nếu nhục thân bị tiêu diệt, thì để nguyên thần và khung xương hư số hoàn toàn dung hợp là được rồi.

Địch Ny Toa nói.

Vậy cứ làm thế đi, tôi sẽ tạo thêm một thiết bị biến thân.

Đỗ Lan cảm thấy Beta Capsule rất tốt, là thiết bị biến thân kinh điển.

Đương nhiên hắn cũng nghĩ đến thắt lưng của Kamen Rider, thắt lưng cũng là thiết bị biến thân, dĩ nhiên không thể thiếu cây trượng ma thuật của Thủy thủ Mặt Trăng, cùng với các loại thiết bị biến thân linh tinh của Super Sentai.

Đỗ Lan cầm trong tay một cây Beta Capsule, hai vợ chồng quyết định để Tố Tử làm vật thí nghiệm đầu tiên.

Tố Tử, đây là thiết bị biến thân, chỉ cần sử dụng, cô có thể hợp thể với năng lượng trong không gian hư số, biến thân thành Người Khổng Lồ Thần Bí.

Đỗ Lan nói.

Tố Tử nói: Là biến thành ngoại thần sao.

Giống như những người khổng lồ đáng sợ xuất hiện trước đây.

Ultraman đúng là rất đáng sợ, nếu Ultraman không giúp nhân loại đánh quái thú, thì chính là Cựu Nhật Chi Phối Giả, chính là cường địch của nhân loại.

Còn mạnh hơn cả ngoại thần, những người khổng lồ trước đây chỉ là khung xương được xây dựng từ khí rất đơn giản.

Còn thiết bị biến thân này kết nối với không gian hư số, khung xương của Người Khổng Lồ Thần Bí được cấu thành từ khung xương hư số, một khi kích hoạt sẽ tự động ngưng tụ một lượng lớn khí, thậm chí có thể ảnh hưởng đến toàn bộ vũ trụ.

Ảnh hưởng đến toàn bộ vũ trụ.

Tố Tử kinh ngạc, đối với cô ấy, ảnh hưởng một thành phố, một quốc gia, một hành tinh đã rất khó, đằng này lại một bước lên trời, trực tiếp ảnh hưởng toàn bộ vũ trụ.

Ultraman King quả thực đã từng bảo vệ toàn bộ vũ trụ, tránh cho vũ trụ bị phá hủy.

Đương nhiên lần bảo vệ này đã khiến Ultraman King phải đánh cược cả tính mạng, có thể nói là cả đời chỉ có thể dùng một lần.

Dù sao thì cũng rất mạnh, nhiệm vụ bảo vệ vũ trụ giao cho cô.

Đỗ Lan nói.

Sao tôi lại cảm thấy có âm mưu.

Có thể có âm mưu gì chứ.

Chỉ là muốn thu thập một ít dữ liệu mà thôi.

Đỗ Lan nói: Chẳng lẽ cô không tò mò sao.

Từ một thế giới khoa học đến một thế giới huyền huyễn, cô không tò mò trong đó có gì khác biệt, có gì tương đồng sao.

Chương 3924

Cho nên cô có thể thử xem.

Nhưng tôi cảm thấy anh hoàn toàn hiểu rõ những thay đổi khác nhau, lúc mới lên đảo, anh mở miệng là cổ thần, ngậm miệng là cổ thần, sau này khi biết đó là khí, người khổng lồ liền xuất hiện, toàn bộ là do anh làm.

Rốt cuộc anh muốn làm gì.

Tố Tử không thể hiểu được suy nghĩ của Đỗ Lan.

Ta chỉ muốn chứng minh mình nói không sai, thế giới này chính là có cổ thần.

Đỗ Lan cười hì hì nói: Lúc đầu nhìn thấy quái vật, mọi người đều cần một lời giải thích, cho nên đã chấp nhận thuyết cổ thần.

Nhưng Mai lại nói tất cả đều là khí, mọi người liền chấp nhận thuyết khí, vậy ta có thể nhịn được không.

Không thể, cho nên ta đã tạo ra những thứ này, để người khác biết ta mới là người đúng.

Trẻ con.

Tố Tử thật sự cảm thấy quá trẻ con, chuyện này có khác gì trẻ con cãi nhau đâu.

Gặp phải một thứ mà tư tưởng cũ không thể giải thích được thì cần phải tìm một tư tưởng mới để giải thích, lúc đầu mọi người nhìn thấy quái vật đều ngơ ngác, dùng tư tưởng ban đầu căn bản không thể giải thích tại sao quái thú lại tồn tại.

Thế là thuyết cổ thần của Đỗ Lan được mọi người chấp nhận, dù sao cổ thần đúng là có thể biến người thành quái vật.

Chỉ là sau này Mai nói cho mọi người biết đó là khí, hơn nữa mọi người đều có thể học khí, vậy thì mọi người chắc chắn sẵn lòng chấp nhận, liền vứt bỏ thuyết cổ thần.

Thế là Đỗ Lan tạo ra Cựu Nhật Chi Phối Giả, người khổng lồ đến từ chòm sao Orion, để mọi người biết cổ thần là thật sự tồn tại, và họ đã từng chi phối loài người cổ đại.

Bây giờ Đỗ Lan tạo ra Thần bí tứ áo hoàn toàn là để thí nghiệm, mặc dù hắn đã làm thí nghiệm ở đủ loại thế giới, bất kể là khoa học kỹ thuật hay huyền huyễn, nhưng thí nghiệm là việc hắn không bao giờ chán.

Dù sao mỗi thế giới đều không giống nhau.

Đây không phải là trẻ con, đây là tôn nghiêm của một con người.

Đỗ Lan nói: Thuyết cổ thần tốt như vậy, không thể cứ thế bị người ta vứt bỏ.

Cho nên đã tạo ra cổ thần, thật sự là đảo ngược nhân quả.

Anh muốn thắng đến thế sao.

Đây là sự lãng mạn của người lớn, cô không hiểu đâu.

Đỗ Lan nói.

Tố Tử thật sự phục, một người trẻ con như vậy lại mạnh mẽ đến thế, cô thật sự hiểu được câu ông trời không công bằng.

Vì để chứng minh mình đúng mà làm bậy, gặp phải người như Đỗ Lan thật sự là xui xẻo.

Nhưng cô cũng không có cách nào phản kháng, chỉ có thể nhận lấy thiết bị biến thân.

Cô có vẻ không vui lắm.

Đúng là không vui, tôi cảm thấy anh đang thay đổi lịch sử.

Rõ ràng tiên nhân là dùng khí để thay đổi gen của con người, căn bản không có chuyện cổ thần.

Anh lại khiến mọi người lầm tưởng là có cổ thần, đợi đến trăm năm sau, mọi người đều sẽ cho rằng quái vật là kiệt tác của cổ thần, chứ không phải vì sự hỗn hợp của khí, cho dù không có cổ thần cũng vẫn có thể làm được.

Lịch sử sẽ xuất hiện sai lệch, chính là vì những người xuyên tạc lịch sử như anh mà lịch sử mới bị người ta nghi ngờ.

Hoàn toàn tin vào sách vở thì thà không có sách còn hơn, lịch sử vốn dĩ không thể ghi lại chi tiết một cách hoàn hảo trăm phần trăm, chỉ có thể là một phương hướng đại thể.

Nếu hoàn toàn tin vào sách lịch sử là không được, nhưng xu thế đại thể của lịch sử thì hoàn toàn có thể tin tưởng.

Ai trước ai sau trong lịch sử thường xuyên có sai sót, nhưng vấn đề không lớn.

Đỗ Lan cho rằng lịch sử là xem xu thế, về chi tiết chắc chắn sẽ có rất nhiều sai lầm.

Tin tức hiện đại còn có thể sai, huống chi là lịch sử.

Chẳng lẽ anh không có chút tinh thần trách nhiệm nào sao.

Tố Tử nói.

Ta rất có trách nhiệm, cô xem những quả cầu sinh thái này, đang tiến hành diễn hóa khí, hơn nữa ta còn dùng neutrino bắn phá, hy vọng sinh vật bên trong nhận được thông tin, và dung hợp thêm với khí.

Nếu không có thí nghiệm của ta, muốn có được những kết quả này không biết phải hy sinh bao nhiêu.

Ta đã giảm bớt rất nhiều cái chết, xem như là cái giá phải trả, họ cho ta một chút niềm vui, cũng coi như là trao đổi ngang giá.

Đỗ Lan nói: Được rồi, cô cũng hãy thu thập dữ liệu về khung xương hư số cho tốt đi.

Tố Tử không nói nên lời, vì Đỗ Lan căn bản không nói lý lẽ.

Cùng lúc đó, trưởng thôn của Thạch Ẩn Thôn đang tiếp nhận thí nghiệm.

Rất nhiều nhẫn giả bị treo trên giá, mỗi ngày đều phải uống dược tề do tiên nhân đưa, những dược tề này sẽ thay đổi cơ thể họ, kích phát sinh mệnh lực của họ.

Mục đích cuối cùng của tiên nhân là hồi sinh Từ Phúc, thí nghiệm vô cùng cẩn thận.

Trưởng thôn cảm thấy mình trở nên trẻ trung hơn.

Tiên nhân đã lâu không tìm được vật thí nghiệm lớn tuổi như vậy, vô cùng quý giá.

Những vật thí nghiệm gặp được trên Cực Lạc Đảo cơ bản đều là người trẻ tuổi, trước đó trong một thời gian dài đều là những người gặp nạn tình cờ lên Cực Lạc Đảo, rất hiếm có người già ra biển.

Người già trên Cực Lạc Đảo sớm đã không còn, cho nên bây giờ lão già này cần được nghiên cứu trọng điểm.

Trưởng thôn đã có được sức mạnh của khí, trong lòng oán hận đối với con gái và con rể chống đỡ ông ta sống tiếp, ông ta muốn báo thù.

Bất kể đã qua bao nhiêu thời gian, ông ta vẫn không thể tha thứ cho họ.

Rõ ràng ông ta đã cho Họa Mi Hoàn nhiều tài nguyên như vậy, thậm chí còn gả con gái cho hắn.

Mà đối với con gái, ông ta cũng không để nó thiếu ăn thiếu mặc, nuôi nó lớn khôn, kết quả nó báo đáp mình như thế nào.

Oán hận a, giới trẻ bây giờ thật sự không biết kính trọng người già, không biết trách nhiệm là gì, mình tuyệt đối sẽ không tha cho chúng nó.

Tiên nhân cũng cảm nhận được luồng oán khí này, quyết định kích phát nó lên, xem hiệu quả thế nào.

Oán khí của trưởng thôn rất nặng, đây là oán niệm bị con gái và con rể phản bội.

Ông ta cần mẫn canh giữ sản nghiệp của Thạch Ẩn Thôn, mấy chục năm chịu khổ chịu khó, kết quả con gái mình lại chống đối mình, lôi kéo nhẫn giả mạnh nhất có tiền đồ xán lạn đi.

Nếu không có gì bất ngờ, Họa Mi Hoàn sẽ trở thành trưởng thôn mới, sẽ dẫn dắt Thạch Ẩn Thôn vĩ đại trở lại, biết đâu có thể trở thành làng nhẫn giả số một Nhật Bản, nhận được nhiều đơn hàng hơn.

Nhưng kết quả thì sao.

Thạch Ẩn Thôn bị hủy diệt, sự nghiệp mà mình tiếp nhận từ tay cha đã bị tàn nhẫn phá hủy.

Trưởng thôn không thể chấp nhận.

Ngươi có oán khí là rất tốt, trở về đi, về Nhật Bản, phát tiết oán khí của ngươi, biến nhiều người hơn thành môn thần.

Tiên nhân quyết định để trưởng thôn về Nhật Bản gây rối.

Trưởng thôn đã thức tỉnh khí, trở về Nhật Bản.

Họa Mi Hoàn đã ẩn lui, cùng vợ sống cuộc sống điền viên cày cấy dệt vải, ngày tháng tuy thanh bần nhưng rất hạnh phúc.

Hắn cảm thấy cuộc sống như vậy có thể kéo dài mãi mãi.

Nếu hai người không bệnh không tật, đúng là không có vấn đề gì.

Nhưng một khi sinh bệnh, liền cần tiền chữa bệnh, chỉ dựa vào sản lượng từ một mẫu ba sào đất căn bản không đủ sống.

Đương nhiên họ có thể đi kế thừa tài sản của Thạch Ẩn Thôn, nhưng họ là người có cốt khí, sẽ không kế thừa những tài sản bẩn thỉu kiếm được từ việc giết người này.

Họ chỉ dùng tiền sạch, chỉ dùng tiền mình kiếm được.

Trưởng thôn muốn báo thù, nhưng dù sao ông ta cũng đã có tuổi, tâm cơ rất sâu, không hề vì phẫn nộ mà trực tiếp ra tay.

Thay vào đó, nhân lúc Họa Mi Hoàn không có ở nhà, ông ta đã hạ độc con gái mình.

Nếu các ngươi cho rằng tiền kiếm được từ việc giết người là bẩn thỉu, ta lại muốn xem lúc các ngươi thiếu tiền thì kiếm tiền thế nào.

Trưởng thôn không định dùng bạo lực ra tay, mà trước tiên muốn để đám trẻ nhận ra sai lầm nghiêm trọng của bản thân.

Hạ độc con gái, để nó mắc một trận bệnh nặng.

Bị bệnh rồi, phải mời thầy thuốc, mời thầy thuốc phải tốn tiền.

Họa Mi Hoàn lúc đầu còn có chút tiền tiết kiệm, nhưng mời thầy thuốc hai lần là hết tiền.

Vì vợ luôn không có chuyển biến tốt, tình hình kinh tế vốn dĩ còn tạm ổn đã đột ngột xấu đi.

Chương 3925

Không có tiền, thầy thuốc không thể chữa trị, cũng không có tiền mua thuốc.

Lúc này Họa Mi Hoàn ngớ người, trước đây cứ nghĩ chỉ cần nỗ lực là không có vấn đề gì, không ngờ một trận bệnh đã khiến nỗ lực của mình trở nên vô giá trị.

Lần đầu tiên hắn lo lắng vì tiền, mặc dù cuộc sống điền viên rất lãng mạn, nhưng không chữa nổi bệnh.

Trước đây hắn chưa từng nghĩ sinh bệnh lại tốn kém như vậy, trước đây hắn không hiểu tại sao mọi người chỉ chăm chăm nhìn vào tiền, không hiểu mọi người kiếm nhiều tiền như vậy để làm gì, giống như con khỉ trong câu chuyện sáng bốn tối ba thật nực cười.

Nhưng bây giờ hắn đã hiểu, một đồng tiền cũng có thể làm khó anh hùng, cho dù sức chiến đấu của mình kinh người, cũng không thể chữa bệnh.

Ngũ hành chi khí tương sinh tương khắc có thể chữa thương, nhưng không thể trị bệnh.

Họa Mi Hoàn tìm bạn bè truyền khí tương ứng cho vợ, nhưng bệnh tình không hề thuyên giảm.

Hắn bây giờ không còn kế sách nào, chỉ nghĩ đến việc kiếm tiền.

Nếu có thể kiếm tiền, hắn không ngại quay lại nghề cũ.

Tá Thiết có chút lo lắng, cô rất thông minh, nhận ra Họa Mi Hoàn có thể sẽ lại đi vào con đường tội lỗi.

Trước đây là lệnh đặc xá của tướng quân, tha thứ cho những tội lỗi trước đây, nhưng không có nghĩa là phạm tội lần nữa, tướng quân sẽ lại khoan hồng.

Họa Mi Hoàn, đừng làm chuyện ngu ngốc.

Đừng để lời Thù Hiện nói trở thành sự thật, gặp khó khăn liền chọn phạm tội.

Tá Thiết nói với Họa Mi Hoàn: Tôi có thể nghĩ cách xoay tiền, anh đừng làm bậy.

Thầy thuốc nói, muốn chữa khỏi cần rất nhiều tiền.

Họa Mi Hoàn nói: Tôi không có lựa chọn, không thể nhìn cô ấy rời xa tôi.

Nhưng nếu anh giết người, cho dù kiếm được tiền thì sao.

Vợ anh cũng sẽ không vui, hơn nữa Mạc phủ cũng sẽ không tha cho anh.

Tá Thiết nói: Anh khó khăn lắm mới có được cuộc sống bình yên, tuyệt đối đừng quay lại những ngày tháng trước kia.

Anh phải nghĩ cho vợ anh.

Họa Mi Hoàn không nói gì nữa, chỉ cảm thấy rất khó khăn, rất mâu thuẫn.

Nếu là vợ hắn chắc chắn không muốn mình lại đi giết người, cô ấy thà chết, cũng không muốn dùng tiền dính máu.

Đây là giới hạn của cô ấy.

Nhưng Họa Mi Hoàn không thanh cao như vợ, hắn muốn quay lại nghề cũ, kiếm tiền cứu người.

Ngoài giết người ra, hắn không có bất kỳ kỹ năng nào khác, chỉ có giết người là kiếm tiền nhanh nhất.

Hắn cũng rất rối bời, một bên là người vợ bệnh nặng, một bên là công việc bẩn thỉu.

Hắn có thể chọn thế nào.

Hoặc là quay lại vũng bùn, hoặc là nhìn vợ chết đi, hai lựa chọn, một cái xấu, một cái còn xấu hơn.

Tá Thiết nghĩ cách xoay được một ít tiền, nhưng cũng chỉ là muối bỏ bể.

Cô cũng nghĩ cách giới thiệu công việc cho Họa Mi Hoàn, nhưng những công việc này không thể kiếm được nhiều tiền, đều chỉ là lương bình thường.

Họa Mi Hoàn cần kiếm được một khoản tiền lớn trong thời gian ngắn, ngoài việc thách thức pháp luật, dường như cũng không có cách nào khác.

Tôi sẽ đi tìm các làng nhẫn giả khác, ký hợp đồng với họ, nếu là tôi, họ chắc chắn sẽ sẵn lòng bỏ ra một khoản tiền lớn.

Họa Mi Hoàn nói: Trước tiên chữa khỏi bệnh cho vợ, sau đó tôi sẽ quay lại thế giới giết chóc, vợ sẽ ở lại trong thế giới trong sạch.

Tá Thiết, hy vọng cô có thể chăm sóc tốt cho cô ấy.

Nhìn Họa Mi Hoàn rối bời, Tá Thiết cũng rất bất lực, cô rất muốn giúp đỡ thêm, nhưng vấn đề là thật sự cần rất nhiều tiền, thực sự không kiếm được.

Trừ phi là vay nặng lãi, nhưng vay nặng lãi cũng phải trả.

Vay nặng lãi chín phần mười cũng sẽ bắt Họa Mi Hoàn đi làm những việc vi phạm pháp luật.

Tóm lại, muốn làm giàu nhanh là rất khó, cách mà Họa Mi Hoàn có thể nghĩ đến chính là quay về bóng tối.

Không được, anh khó khăn lắm mới nhận được lệnh đặc xá, đừng đi mạo hiểm nữa.

Tá Thiết khuyên nhủ, nhưng cũng biết mình khuyên như vậy vô ích, không thể chữa được bệnh.

Đúng lúc này, trưởng thôn xuất hiện, ông ta trực tiếp xông vào sân, lạnh lùng nhìn chằm chằm Họa Mi Hoàn.

Họa Mi Hoàn nhìn thấy trưởng thôn, liền nhận ra đối phương ngay lập tức, cho dù trưởng thôn đã trở nên trẻ trung, nhưng cảm giác đó không thể sai được, nói: Là ông.

Ông còn sống.

Phải cảm ơn tiên nhân đã cho ta biết bí mật của khí, càng cho ta một cơ thể trẻ trung.

Họa Mi Hoàn, bây giờ ngươi đã biết không dễ dàng rồi chứ.

Nếu ở Thạch Ẩn Thôn, có người bị bệnh thì làng sẽ bỏ tiền chữa trị, làng có thể tự bồi dưỡng thầy thuốc, còn có thể mua dược liệu với giá rẻ hơn theo lô.

Ngươi bị thương có thuốc uống, chính là vì có làng đó.

Ngươi tưởng mình rất lợi hại, có thể không dựa vào bất kỳ ai, nhưng chỉ cần một trận bệnh nặng là có thể chà đạp sự kiêu ngạo của các ngươi dưới chân, đám trẻ các ngươi sống trong sạch giữa thế gian, còn chúng ta những người già đã lăn lộn trong hồng trần đầy thương tích, cả người bẩn thỉu.

Các ngươi chê bai chúng ta, tưởng rằng người trẻ có thể gánh vác mọi thứ, nhưng kết quả là các ngươi chẳng là gì cả.

Trưởng thôn cảm thấy rất hả hê, hôm nay ông ta cuối cùng cũng chứng minh được Họa Mi Hoàn và con gái đã đi sai đường.

Họa Mi Hoàn nhìn trưởng thôn, không nói gì.

Về Thạch Ẩn Thôn, ta có thể chữa khỏi cho nó.

Trưởng thôn nói: Với năng lực của ngươi có thể làm cho làng vĩ đại trở lại, biến Thạch Ẩn Thôn thành làng nhẫn giả số một Nhật Bản.

Đến lúc đó ngay cả tướng quân Mạc phủ cũng phải nể mặt chúng ta.

Dù sao ngươi cũng đã quyết định bán mạng, vậy thì tiếp tục bán mạng cho Thạch Ẩn Thôn đi.

Họa Mi Hoàn rất mâu thuẫn, lần đầu tiên thiếu tiền quả thực đã khiến hắn nhớ lại một số ưu điểm của Thạch Ẩn Thôn.

Làng tuy giết người phóng hỏa, nhưng dân làng cũng thực sự được hưởng một số bảo đảm y tế, cũng có thể mua được thực phẩm và quần áo với giá tương đối rẻ.

Bởi vì mua sắm theo đơn vị làng, nên có quyền thương lượng giá cả nhất định.

Nếu một người đi mua một bộ quần áo, có thể là một trăm văn.

Nhưng nếu là mười người mua mười bộ quần áo, có thể mỗi bộ chỉ cần chín mươi văn.

Đây chính là ưu thế của việc mua chung.

Thạch Ẩn Thôn mua sắm theo đơn vị làng, chắc chắn có thể mua được đồ với giá thấp hơn, có thể tốn ít tiền hơn, hưởng nhiều tiện lợi hơn.

Những điều này Họa Mi Hoàn chưa từng cân nhắc, hắn chỉ cân nhắc làng đã áp bức người ta như thế nào, mà không nghĩ rằng nếu làng đã áp bức người ta, tại sao có thể tồn tại lâu như vậy.

Chẳng lẽ dân làng đều là kẻ khổ dâm.

Thực ra sự tồn tại của làng chắc chắn có cả khuyết điểm và ưu điểm, dân làng chính là vì ưu điểm mà chịu đựng khuyết điểm.

Ví như việc mua chung của làng, có thể rẻ hơn so với mua lẻ từ hai mươi đến ba mươi phần trăm, đã là rất ưu đãi rồi.

Hơn nữa làng còn có thể đảm bảo nhẫn giả không bị chủ thuê giết người diệt khẩu, có thể bảo vệ rất nhiều nhẫn giả bình thường.

Làng không còn, áp bức quả thực không còn, nhưng nhu cầu ăn mặc ở đi lại vẫn còn, Họa Mi Hoàn phải tự mình gánh chịu mọi chi phí, các loại tiện lợi cũng biến mất.

Họa Mi Hoàn im lặng.

Người dạy người trăm lần không nên, việc dạy người một lần là nên.

Trở về đi, chúng ta có thể làm lớn làm mạnh, tái tạo huy hoàng.

Trưởng thôn vẫn là người biết quý trọng nhân tài, nếu không cũng sẽ không gả con gái cho Họa Mi Hoàn, nói: Người trẻ tuổi đi sai đường là chuyện bình thường, nhưng chỉ cần sửa chữa, vẫn là nhẫn giả tốt.

Họa Mi Hoàn, đừng quay về.

Lại là người vợ gắng gượng chống đỡ cơ thể bệnh tật, đi đến cửa, dựa vào khung cửa, yếu ớt nói: Em thà chết, cũng không hy vọng anh lại đi giết người.

Họa Mi Hoàn, em không muốn trở thành gánh nặng của anh.

Nếu anh quay về, cả đời này em sẽ không thể thanh thản.

Người vợ có lý tưởng của riêng mình, không hy vọng chồng quay lại nghề cũ.

Mâu thuẫn, rối bời, một bên là người vợ thanh cao, một bên là người cha vợ thực tế, Họa Mi Hoàn không biết nên chọn thế nào.

Chương 3926

Tại sao thực tế lại tàn nhẫn đến vậy.

Tại sao không thể vừa có cái này, vừa có cái kia, lại còn muốn cả cái nọ nữa.

Họa Mi Hoàn đối mặt với mâu thuẫn giữa lý tưởng và thực tại, trong lý tưởng hắn tự nhiên hy vọng có một cuộc sống điền viên tốt đẹp, tự lực cánh sinh, cùng vợ sớm tối bên nhau, chỉ cần làm uyên ương không cần làm tiên.

Nhưng thực tế lại là một trận bệnh nặng có thể phá vỡ cuộc sống điền viên mong manh, hắn không thể không nghĩ cách kiếm tiền, cho dù phải quay lại ngành nghề giết người.

Người vợ hy vọng Họa Mi Hoàn có thể kiên trì, cho dù mình sẽ chết, cũng là vì lý tưởng mà chết, chết đúng chỗ, chết vinh quang.

Nhưng Họa Mi Hoàn không muốn mất vợ, vì có vợ mới có lý tưởng.

Nếu vợ chết, lý tưởng cũng sẽ tan biến.

Hắn nỗ lực như vậy, chỉ là vì vợ, vợ chính là động lực của hắn.

Vì vợ, hắn có thể chiến đấu với quái vật, có thể vật lộn cầu sinh trên Cực Lạc Đảo, từ bỏ công việc nhẫn giả.

Nếu không có vợ, hắn làm những việc này còn có ý nghĩa gì.

Hắn hy vọng vợ luôn giữ vững lý tưởng, còn mình thì hai tay nhuốm máu, chính là để vợ không phải đối mặt với thực tại.

Nhưng người vợ lại hy vọng lý tưởng của mình không chỉ là của riêng mình, hy vọng chồng cũng có thể kiên trì lý tưởng, cùng mình tiến thoái, cô nói: Họa Mi Hoàn, em hy vọng anh không phải vì em mà kiên trì lý tưởng, mà là vì lý tưởng mà kiên trì lý tưởng.

Câu này có ý nghĩa gì.

Chính là: lý tưởng là lý tưởng, người là người.

Ví dụ như lý tưởng về lòng thiện lương, sẽ không vì nhân loại biến mất mà lòng thiện lương cũng biến mất.

Lòng thiện lương luôn tồn tại, con người chỉ là vật chứa đựng lòng thiện lương.

Người chết rồi, lòng thiện lương vẫn còn.

Nhưng rất nhiều người chỉ tin vào con người cụ thể, không tin vào lòng thiện lương trừu tượng.

Lòng thiện lương cho dù luôn tồn tại, cũng là trừu tượng, cũng cần con người cụ thể thực hiện.

Người có thể thực hiện lòng thiện lương là phượng mao lân giác, là tài sản quý giá.

Giống như việc học hành chăm chỉ, đạt thành tích tốt, về lý thuyết là như vậy, nhưng người thực sự có thành tích tốt chỉ có vài người.

Hay như kiêm ái phi công, về lý thuyết hoàn toàn khả thi, nhưng vấn đề là làm thế nào để thực tiễn.

Ai có thể làm gương.

Kết quả là không ai có thể đạt đến trình độ kiêm ái phi công, không thể đưa nó vào thực tế.

Cho nên lý tưởng là lý tưởng, làm thế nào để thực tiễn lại là một chuyện khác.

Họa Mi Hoàn hy vọng vợ sống tiếp, vì vợ là người thực tiễn, hiểu rõ lòng thiện lương hơn hắn, nếu vợ chết, hắn cũng không biết phải thực tiễn như thế nào.

Lúc này không thể không nhắc đến Khổng Tử, Khổng Tử đã mất, nhưng lời nói và hành động của ông được học trò ghi lại, thế là mọi người có thể noi gương Khổng Tử.

Khổng Tử là một người sống động, không hoàn hảo, thậm chí có chút ham hưởng thụ, nói năng thì một bộ một bộ, nhưng mô phỏng lời nói và hành động của ông quả thực có thể thực tiễn lòng nhân ái, nội dung trong Luận Ngữ đều rất dễ hiểu, mọi người đều có thể làm theo.

Nếu vợ chết, lời nói và hành động của cô ấy cũng có thể được sắp xếp thành một bộ Luận Ngữ, thì Họa Mi Hoàn ngược lại sẽ không mờ mịt như vậy.

Dù sao người đã mất, nhưng tiêu chuẩn thực tiễn đã được lưu lại.

Giống như huyền lương thứ cốt, huỳnh nang ánh tuyết, văn kê khởi vũ, mặc dù người thực tiễn đã mất, nhưng họ đã để lại phương pháp thực tiễn, mọi người cũng có thể học theo.

Họa Mi Hoàn từ nhỏ đã học giết người, chưa học cách thực tiễn cuộc sống bình thường, cho nên hắn cần vợ làm gương, vợ thực tiễn, hắn làm theo.

Không có vợ, hắn không biết phải thực tiễn như thế nào.

Cho nên về lý thuyết tồn tại một cuộc sống điền viên tốt đẹp, vợ hắn biết nó trông như thế nào, cô ấy có thể thực tiễn, sau đó Họa Mi Hoàn học theo vợ, đây chính là một chuỗi liên kết.

Chuỗi liên kết này cũng phản ánh nguyên tắc vận hành của xã hội: thiên lý, người lao tâm, người lao lực.

Có một thiên lý cần phải tuân theo, nhưng rốt cuộc nó là gì.

Cần người lao tâm suy nghĩ, họ thực tiễn thử trước, sau đó người lao lực làm theo.

Người lao tâm chính là trung gian giữa thiên lý và người lao lực.

Người lao tâm có thể lợi dụng điểm này để khống chế người lao lực, thông thường có hai cách làm.

Một là thuyết nguyên tội của nhất thần giáo, mọi người đều có nguyên tội, muốn chuộc tội thì phải nghe lời thần phụ.

Một là định nghĩa về cái đẹp của Nho gia, mọi người có muốn sống những ngày tốt đẹp như thời Nghiêu Thuấn Vũ không có mua bán không có sát hại không.

Muốn, thì phải nghe lời sĩ đại phu.

Thực ra người lao tâm có thật sự biết cái gì mới là tốt đẹp không.

Cũng chưa chắc đã biết, họ có lẽ cũng chỉ nghe đồn, ví dụ như Khổng Tử cho rằng Chu lễ là tốt nhất, thuật nhi bất tác, ông chỉ cảm thấy tuân theo Chu lễ là tốt nhất, cũng không đề xuất ra cái gì tốt đẹp hơn Chu lễ.

Vợ của Họa Mi Hoàn có thể cũng chỉ nghe người khác nói cuộc sống điền viên rất tốt đẹp, cho nên mới tin rằng cuộc sống điền viên tốt hơn, thực tế không hề thực sự giao tiếp với thiên lý, biết được chân tướng của cuộc sống điền viên.

Nhưng người lao tâm có giao tiếp với thiên lý hay không, chỉ có họ biết, dù sao họ tuyên truyền là có một khả năng tốt đẹp hơn, người lao lực chỉ cần làm theo, còn có tốt hơn hay không, người lao tâm không thể đảm bảo.

Vậy có thể thoát ly người lao tâm, người lao lực tự mình đi tìm kiếm cái đẹp không.

Hơi khó, vì người lao lực phần lớn thời gian đều dùng để học kỹ năng sinh tồn, thời gian lĩnh ngộ thiên lý không đủ, hơn nữa cho dù lĩnh ngộ được cũng thiếu nền tảng để tuyên truyền.

Tự mình lĩnh ngộ được, không thể tuyên truyền cho người khác biết.

Tóm lại Họa Mi Hoàn là một người lao lực, cần vợ là một người lao tâm, chỉ dựa vào một mình hắn không thể nắm bắt được phương hướng và mức độ thực tiễn, nói chung là không thể thực tiễn.

Nhưng người vợ lại cho rằng bất kể mình sống hay chết, cuộc sống điền viên vẫn ở đó, cho dù chồng một mình cũng có thể thực tiễn, không cần dựa vào bất kỳ ai.

Điều này giống như một học sinh giỏi nói với một học sinh dốt, cho dù không có giáo viên giỏi, cậu vẫn có thể thi đỗ thủ khoa.

Học sinh giỏi tin rằng mỗi người đều có tiềm năng thi đỗ thủ khoa, bất kể có giáo viên giỏi hay không.

Nhưng học sinh dốt cần một giáo viên giỏi, nếu không căn bản không biết học như thế nào, căn bản học không vào.

Con người chính là có sự khác biệt, cho dù là vợ chồng, cho dù lý tưởng giống nhau, vẫn có sự khác biệt.

Người vợ thà chết, cũng không hy vọng Họa Mi Hoàn đi lùi.

Nhưng Họa Mi Hoàn thà đi lùi, cũng không muốn vợ rời đi.

Thiên lý, thực tiễn thiên lý, đi theo thực tiễn.

Trưởng thôn chỉ cần hơi giở trò trong lúc thực tiễn là đã khiến hai vợ chồng xuất hiện bất đồng, khiến họ có những suy nghĩ khác nhau.

Đây chính là sự báo thù của ông ta.

Lý tưởng gì chứ.

Trước mặt hiện thực không đáng một đòn.

Chương 3927

Ông ta nhìn Họa Mi Hoàn rối bời, nhìn con gái bi thương, trong lòng tràn ngập vui sướng, đây chính là niềm vui của sự báo thù, không đủ để nói cho người ngoài biết.

Hai người trẻ tuổi thật sự rất rối bời, người vợ hy vọng chồng tự mình đi thực tiễn thiên đạo, người chồng lại cho rằng chỉ có vợ mới có thể thực tiễn, mình chỉ có thể đi theo.

Họa Mi Hoàn sẽ lo lắng mình thực tiễn sai, dù sao mình chỉ là một công cụ giết người, căn bản không hiểu cái gì mới là tốt đẹp, hắn thật sự cần một tấm gương, nếu không mình sẽ làm hỏng chuyện.

Chẳng lẽ vợ sẽ không làm hỏng sao.

Rõ ràng cô ấy cũng sẽ làm hỏng, nhưng cô ấy tin rằng cuộc sống điền viên là tốt nhất.

Giống như Khổng Tử tin rằng Chu lễ là tốt nhất, thực tế ông đã trở thành con chó mất chủ, cuối cùng không thể không đưa ra kết luận sai không phải là ta, sai là thế giới.

Khổng Tử luôn thực tiễn Chu lễ, cho rằng khôi phục Chu lễ là lựa chọn tốt nhất, kết quả Chu lễ vẫn bị đào thải.

Nhưng Khổng Tử đã để lại phương pháp và tiêu chuẩn thực tiễn cuộc sống tốt đẹp, đó chính là nhân, nghĩa, lễ, trí, tín.

Cho dù là cường đạo muốn thành công, cũng phải tuân thủ, mặc dù phương hướng sai, nhưng phương pháp và tiêu chuẩn thực tiễn có thể áp dụng cho bất kỳ con đường nào theo đuổi cái đẹp.

Cuộc sống điền viên của người vợ cũng có thể áp dụng nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, lý tưởng của trưởng thôn thực ra cũng có thể áp

dụng.

Thậm chí nếu Họa Mi Hoàn chuyên tâm làm một công cụ giết người, cũng có thể áp dụng nhân, nghĩa, lễ, trí, tín.

Phương hướng tuy sai, nhưng kinh nghiệm thực tiễn để lại lại có giá trị phổ quát.

Còn phương hướng nào là đúng.

Chỉ có thể thử sai, phương hướng nào có thể thu hút nhiều người hơn, có thể khiến nhiều người hơn nỗ lực, cuối cùng sẽ đi theo phương hướng đó.

Không ai có thể dự đoán tương lai, đều chỉ có thể thử sai.

Nhưng lúc thử sai, mọi người đều có thể dùng nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, bất kể là sĩ, nông, công, thương, hay là cường đạo, thổ phỉ, hay là nhẫn giả, lãng nhân, đều giống nhau.

Người vợ nên giao phương pháp luận của mình cho Họa Mi Hoàn, tiếc là cô không có trình độ đó, cho nên Họa Mi Hoàn không thể để cô chết.

Người vợ lại tin rằng Họa Mi Hoàn sẽ tìm thấy phương pháp luận của riêng mình, cho dù mình đã chết.

Bất đồng rất lớn, không ai có thể thuyết phục được ai.

Người vợ hy vọng Họa Mi Hoàn tiếp tục tiến lên, Họa Mi Hoàn lại cho rằng bắt buộc phải có vợ đi trước dẫn đường, mình mới có thể tiến lên.

Luôn có hai lối suy nghĩ này, một là coi trọng thiên lý, một là coi trọng thực tiễn thiên lý, một loại cho rằng thiên lý là lớn nhất, cho dù mình chết cũng là để bảo vệ thiên lý.

Một loại cho rằng thực tiễn là quan trọng nhất, thiên lý không thể thực tiễn thì không có ý nghĩa.

Mặc dù là vợ chồng, nhưng tư duy không hề giống nhau.

Một người kiên định tin vào lý tưởng, sẵn sàng chết vì lý tưởng. một người lại coi trọng thực tiễn, muốn bất chấp mọi thứ để bảo vệ thực tiễn.

Nếu không có thử thách, hai người có thể cùng nhau nỗ lực vì lý tưởng.

Một khi xuất hiện thử thách, chỉ có thể đảm bảo một bên, hai người liền nảy sinh xung đột.

Một trận bệnh nặng, khiến hai vợ chồng đưa ra những lựa chọn khác nhau.

Rốt cuộc là chết vì lý tưởng, hay là không từ thủ đoạn để đi thực tiễn.

Lý tưởng là lý tưởng, thực tiễn là thực tiễn.

Lý tưởng rất tốt, nhưng làm sao để xác định phương hướng thực tiễn của mình là đúng.

Điều này không dễ nói.

Ví dụ như kiêm ái phi công, khi thực tiễn lại giống như một băng đảng có thứ bậc nghiêm ngặt, hoàn toàn không cảm nhận được không khí kiêm ái, ngược lại rất áp bức.

Làm thế nào để thực tiễn, để vừa có thể kiêm ái vừa có thể khiến người ta chấp nhận từ tận đáy lòng.

Mặc Tử không giải quyết được vấn đề này, các học giả Mặc gia cũng không giải quyết được, cuối cùng Mặc gia dần dần suy tàn.

Còn Nho gia, đề xuất rất nhiều thực tiễn rất đơn giản, ví dụ như có bạn từ phương xa đến, chẳng vui sao. , trước hỏi người, sau hỏi ngựa, tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ.

Trong những tình huống khác nhau làm những việc khác nhau, có thể chọn một tình huống cố gắng làm cho cả mình và mọi người đều thoải mái.

Trước yêu bản thân, sau yêu người khác, đây là điều mọi người đều có thể chấp nhận và thực tiễn.

Nhân ái không phải là bắt người ta một bước lên trời làm được đại ái vô cương, mà là bắt đầu từ tình yêu nhỏ, từng bước nâng cấp.

Hơn nữa mọi người còn có Luận Ngữ, một cuốn sách hướng dẫn thực tiễn đơn giản dễ hiểu, có thể dạy người ta làm thế nào để thực tiễn nhân ái.

Nội dung càng đơn giản, càng dễ thực tiễn.

Ví dụ như có người nói giới tính chỉ có hai, lầu hai phải xây trên lầu một, bác sĩ phải có kiến thức chuyên môn. những lời này đều rất đơn giản, mọi người đều có thể thực tiễn.

Một số lý luận cao siêu thì rất khó thực tiễn, nói thì rất hay, nhưng thực sự rất khó làm được.

Ví dụ như cuộc sống điền viên, Trang Tử cũng được coi là nhân vật đại diện cho cuộc sống điền viên, thà làm con rùa lăn lộn trong vũng bùn, cũng không muốn làm mai rùa được trang trí lộng lẫy trên bàn thờ.

Thà quên nhau giữa giang hồ, cũng không muốn nương tựa vào nhau bằng chút hơi tàn.

Nhưng đến khi thật sự đói bụng, ông cũng phải đi vay lương thực, cũng phải bị chế giễu.

Cuộc sống điền viên nghe có vẻ rất tốt đẹp, nhưng thực sự làm thì áp lực rất lớn, người không theo đuổi sự hoàn hảo mới có thể theo đuổi cuộc sống như vậy.

Vì một khi gặp khó khăn, lý tưởng và thực tiễn sẽ nảy sinh xung đột, đó là lúc phải lựa chọn bảo vệ lý tưởng hay bảo vệ thực tiễn.

Tài nguyên nhiều, có thể cùng tồn tại.

Tài nguyên ít, chỉ có thể chọn một.

Trưởng thôn nhìn con gái và con rể rối bời, cười lạnh liên tục, trong mắt ông ta, người trẻ tuổi thật sự quá trẻ quá ngây thơ, cậy mình trẻ mà coi trời bằng vung, không để kinh nghiệm của người già vào lòng, bây giờ hối hận rồi chứ.

Cha, cha có lý tưởng không.

Con gái đưa ra một câu hỏi xoáy vào tâm can người cha già.

Lý tưởng của ta là làm cho Thạch Ẩn Thôn vĩ đại trở lại.

Lão trưởng thôn nói: Khác với những suy nghĩ ngây thơ của đám trẻ các ngươi, lý tưởng của ta cần nhiều người cùng nhau thực hiện, quá trình này tất nhiên áp lực vô cùng lớn, không thể vô trách nhiệm như các ngươi, chỉ biết lo cho bản thân mình sung sướng.

Con gái nói: Đây căn bản không phải là lý tưởng, đây là áp bức nhân tính, hoàn toàn không tự do.

Đứa con gái ngu ngốc, cơm còn không có mà ăn, áo còn không đủ ấm, còn nói gì đến tự do.

Không tự do, thà chết còn hơn.

Con gái nói.

Ha ha, người coi thường sinh mệnh có tư cách gì nói đến tự do.

Nếu ta cũng giống như các ngươi, thì đáng lẽ khi các ngươi còn đang trong tã lót, ta đã ném các ngươi vào rừng sâu rồi.

Trưởng thôn nói: Nói cho ta biết, nếu các ngươi có con, các ngươi sẽ nuôi dưỡng con, hay là ném con vào rừng sâu, mặc cho nó tự sinh tự diệt.

Con đương nhiên sẽ không ném con vào rừng sâu, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không vì con đã nuôi dưỡng đứa trẻ mà ép buộc nó đi theo con đường con đã sắp đặt.

Đã sinh con ra, thì nên tôn trọng đứa trẻ.

Chứ không phải vì đã nuôi dưỡng nó mà cho rằng mình có quyền quyết định đối với nó.

Ngu xuẩn.

Trưởng thôn giận dữ nói: Nếu tôn trọng đứa trẻ, nó sẽ chỉ lười biếng, nói dối, ích kỷ, khó thành tài.

Chẳng lẽ ngươi hy vọng con mình trở thành kẻ cặn bã của xã hội sao.

Chúng ta, những nhẫn giả, cho dù là đốt nhà cướp bóc, cũng là nhận đơn hàng rồi mới ra tay, chứ không phải vì chúng ta thích giết người.

Chúng ta làm ăn, nói chữ tín.

Thạch Ẩn Thôn phát triển bao nhiêu năm nay, dựa vào chính là cần cù, thành thật, trách nhiệm, ngươi là con gái của ta, chút giác ngộ này cũng không có sao.

Con gái nhất thời không nói nên lời, vì cha cô chính là dạy như vậy, nhưng cô không thích việc buôn bán giết người, nói: Cần cù, thành thật, trách nhiệm dùng trong việc buôn bán giết người, không cảm thấy nực cười sao.

Không thấy nực cười, vì chúng ta là nhẫn giả, không phải cường đạo.

Chương 3928

Cường đạo không cần người khác tin tưởng, còn nhẫn giả thì cần mọi người tin tưởng.

Tại sao mọi người lại giao những đơn hàng lớn cho chúng ta.

Chính là vì chúng ta đáng tin cậy.

Nếu đã như vậy, tại sao không đi làm ăn chân chính.

Tại sao cứ phải làm nhẫn giả giết người.

Con gái hỏi.

Đương nhiên là vì chúng ta không có cơ hội.

Ngươi có huyết thống võ sĩ không.

Ngươi có thân phận hoa tộc không.

Ngươi đều không có, nhưng ngươi vẫn muốn cơm no áo ấm, vẫn muốn lúc bệnh có thầy thuốc, có thuốc uống.

Vậy thì phải liếm máu trên lưỡi đao, làm nhẫn giả chính là công việc rủi ro cao nhưng lợi nhuận cao.

Có nhu cầu giết người, chúng ta đáp ứng nhu cầu, còn có thể kiếm được thu nhập không tồi, có gì không tốt.

Con thà làm người bình thường, dựa vào lao động của mình để sống.

Ngây thơ, lao động của ngươi chẳng lẽ không cần nộp thuế sao.

Chẳng lẽ không bị cường đạo cướp bóc sao.

Chẳng lẽ không có thiên tai sao.

Chẳng lẽ không sinh bệnh sao.

Thu nhập từ lao động của ngươi, căn bản không thể đối phó với những khoản thuế má vặt vãnh này.

Chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng người trong làng nhẫn giả toàn là biến thái sao.

Đó là vì mọi người đã chọn một cuộc sống tốt đẹp hơn cuộc sống điền viên.

Các ngươi cảm thấy cuộc sống điền viên tốt đẹp, nhưng họ lại cảm thấy cuộc sống nhẫn giả tốt hơn.

Ngươi làm sao có thể phủ nhận lựa chọn của họ.

Tự do của ngươi chính là chà đạp lên tự do của người khác sao.

Con gái không biết nói gì cho phải, cái đẹp của mỗi người không giống nhau.

Có người cho rằng cuộc sống nhẫn giả rủi ro cao nhưng lợi nhuận cao là không tồi, tuy nguy hiểm, nhưng ăn uống không lo, bệnh tật cũng có thầy thuốc.

Cô thì cho rằng cuộc sống điền viên tốt hơn, nhưng khả năng chống chịu rủi ro quá yếu, một trận bệnh nặng có thể biến mọi nỗ lực thành hư vô.

Đều là vì hạnh phúc, nhưng lựa chọn không giống nhau.

Thông qua việc cướp đi hạnh phúc của người khác để đảm bảo hạnh phúc của mình, con không muốn chấp nhận.

Con thà hy sinh bản thân mình.

Con gái nói: Con sẽ không từ bỏ lý tưởng của mình, cũng sẽ không khuyên cha từ bỏ nữa.

Sau này chúng ta không can thiệp vào nhau, cha đi đi.

Ta cho các ngươi ăn cho các ngươi uống, các ngươi báo đáp ta như vậy sao.

Trưởng thôn lạnh lùng nói.

Con rất cảm ơn cha mẹ, nhưng tuyệt đối không thể chấp nhận công việc nhẫn giả.

Vì công việc nhẫn giả chỉ khiến mọi người đề phòng lẫn nhau, khiến mọi người không tin tưởng nhau, còn cuộc sống điền viên mới là thứ thực sự khiến mọi người có thể hòa bình.

Con gái nói: Con rất cảm ơn làng, nhưng làng vẫn nên biến mất là tốt nhất.

Vì sự tồn tại của làng chỉ khiến thế giới trở nên bất an.

Điểm này không sai, sự tồn tại của nhẫn giả khiến mọi người nghi kỵ lẫn nhau, không thể tin tưởng, làm tăng chi phí của xã hội.

Về tổng thể, việc tăng chi phí xã hội là một gánh nặng khổng lồ đối với xã hội.

Còn cuộc sống điền viên tuy khả năng chịu đựng yếu, nhưng đối với xã hội lại là giảm chi phí, có lợi cho hòa bình.

Ha ha, ngươi cũng giỏi ngụy biện đấy.

Ngươi nói cá nhân, ta nói làng.

Ta nói làng, ngươi lại nói cả xã hội.

Rõ ràng là ích kỷ, lại dùng xã hội làm lá chắn, không thấy nực cười sao.

Không hề nực cười.

Chẳng phải cha cũng dùng làng để ép chúng con sao.

Chúng con tự nhiên phải tìm kiếm sức mạnh lớn hơn để đè các

người.

Con gái nói.

Vậy ta vì làng là thật lòng cống hiến, ngươi có thể làm gì cho xã hội này.

Làng nhẫn giả của chúng ta cống hiến cho xã hội còn nhiều hơn các ngươi.

Trưởng thôn cười lạnh nói: Các ngươi có thể làm gì cho xã hội.

Chúng con không giết người.

Ha, thật nực cười.

Con gái nói: Không có gì đáng cười cả.

Khụ.

Cô đã dùng hết sức lực, sắp đứng không vững.

Trưởng thôn cười nhạo họ ngây thơ, trong xã hội ăn thịt người này, ai có thể không giết người chứ.

Không giết người, sẽ bị giết.

Đây chính là quy tắc giang hồ, chính là logic của Mạc phủ.

Muốn sống mà không giết người, sẽ bị giết, không có lựa chọn thứ ba.

Trưởng thôn đã sống bảy tám mươi tuổi, nhìn thấu rõ ràng.

Họa Mi Hoàn lập tức đỡ lấy vợ, hắn rất bất lực, nhưng không thể ngăn cản vợ, vì cô đang kiên trì lý tưởng của mình.

Hắn nhìn về phía trưởng thôn nói: Ông đi đi, tôi có thể không giết ông.

Ha ha, Họa Mi Hoàn, đừng tưởng mình có gì ghê gớm, không phải chỉ là khí sao.

Ta cũng đã nắm giữ rồi, và còn mạnh hơn ngươi.

Họa Mi Hoàn lại bình tĩnh nói: Ông không thể mạnh hơn tôi.

Vậy chúng ta có thể so tài một phen.

Trưởng thôn nói.

Nói rất nhiều nhưng không ai thuyết phục được ai, cuối cùng vẫn phải dùng vũ lực để định thắng thua.

Vị trưởng làng trẻ hơn hai mươi năm tự tin có thể đánh bại ninja huyền thoại do chính tay mình bồi dưỡng.

Lần này ông ta đã rất kiên nhẫn, chỉ là con gái còn cố chấp hơn tưởng tượng, căn bản không thể thuyết phục được đối phương.

Ông ta không hiểu tại sao người trẻ bây giờ lại ương bướng như vậy.

Cứ như trong đầu thiếu mất một sợi gân.

Trưởng làng nhớ lại thời trẻ của mình, đã quyết định cống hiến mọi thứ cho làng, đó mới là người thực sự có trách nhiệm.

Nhưng đạo sinh một, một sinh hai, có ủng hộ thì có phản đối.

Sau khi con gái chào đời, suy nghĩ của nó đã tồn tại độc lập với cha mẹ, tức là có thể có lý tưởng hoàn toàn trái ngược với cha mẹ.

Kể cả trưởng làng cũng không thể thay đổi suy nghĩ của con mình.

Giống như con trai của Lưu Bang, Lưu Bang hy vọng con trai ra trận, nhưng con trai cho rằng quá nguy hiểm nên không đi.

Lưu Bang có thể làm gì.

Chỉ có thể tự mình đi, tuổi đã cao mà vẫn phải ngự giá thân chinh.

Thế giới này chính là có những suy nghĩ khác nhau, dù là quan hệ máu mủ cha con cũng có thể trái ngược.

Cho nên, điều quan trọng là đi tìm những người sẵn lòng cống hiến cho làng, xây dựng làng thành một thế lực được nhiều người chấp nhận hơn, chứ không phải ép buộc con cái phải yêu thích làng.

Chương 3929

Nhưng trưởng làng không quan tâm, con gái và con rể của mình phải cống hiến cho làng, phải chấp nhận sự sắp đặt của mình, nếu không thì giết chúng.

Chết đi.

Trưởng làng phát động nhẫn thuật, là dẫn sấm sét.

Thiên lôi từ trên trời giáng thẳng xuống, oanh kích sân vườn.

Họa Mi Hoàn cảm nhận được dòng chảy của khí, phát hiện đòn tấn công mạnh mẽ đến từ bầu trời, ngay lập tức ôm lấy vợ, chạy thoát khỏi sân nhỏ.

Phía sau là tiếng sấm sét nổ vang, không khí nóng bỏng, và sóng xung kích kinh hoàng.

Vợ hắn bịt tai lại, không thể tin đây là sức mạnh mà cha mình sử dụng.

Cha hắn từ lúc nào có thể điều khiển sấm sét.

Họa Mi Hoàn biết đây chắc chắn là do Cực Lạc Đảo, cha vợ có thể trở về từ Cực Lạc Đảo, chắc chắn là vì đã học được khí, xem ra ông ta quả thực đã trở thành một cường địch.

Các ngươi không thoát được đâu, Lồng Giam Sấm Sét.

Trưởng làng ra lệnh, trời đất đều bị sấm sét khóa chặt.

Họa Mi Hoàn thấy trước, sau, trái, phải đều là sấm sét, chỉ có thể di chuyển né tránh.

Lúc gần sấm sét nhất, tóc của vợ hắn đã bị cháy sém, hắn ngửi thấy mùi khét.

Vừa bảo vệ vợ, vừa né tránh công kích, áp lực rất lớn.

Vợ hắn không có sức mạnh của khí, một khi bị tấn công là toi đời.

Họa Mi Hoàn biết mình phải mượn sức mạnh của Cổ Thần, như vậy mới có thể cứu vợ.

Thật ra, Họa Mi Hoàn không muốn mượn sức mạnh của Cổ Thần.

Hắn đã cảm nhận được ký ức của Cổ Thần, biết vị Cổ Thần này vô cùng tà ác, không chỉ chinh phục loài người cổ đại mà còn phản bội đồng đội của mình, cướp đoạt sức mạnh của họ.

Cổ Thần cực kỳ không có nguyên tắc, lúc thì là người khổng lồ bóng tối, lúc lại nhảy sang phe người khổng lồ ánh sáng, vô cùng xấu xa.

Địch Già từ bỏ bóng tối theo ánh sáng, trong mắt Họa Mi Hoàn chính là một sự phản bội tồi tệ.

Có thể nói là người trong nghề mới nhìn nhau không thuận mắt, cảm thấy hành vi của Địch Già là sai, nhưng lại không xem xét hành vi của chính mình có đúng hay không.

Địch Già vì nữ đội trưởng đội phòng vệ Trái Đất là U Liên mà từ bỏ bóng tối theo ánh sáng.

Họa Mi Hoàn cũng vì vợ mà từ bỏ bóng tối theo ánh sáng, hai người họ không có gì khác biệt về bản chất, đều đã phản bội những chiến hữu trong quá khứ.

Nhưng Họa Mi Hoàn lại thấy Địch Già không thuận mắt, bởi vì các chiến hữu bên cạnh Địch Già đều tin tưởng hắn như vậy, kết quả Địch Già nói đổi phe là đổi phe.

Chuyện đó cũng thôi đi, quan trọng là kết quả của việc từ bỏ bóng tối theo ánh sáng lại không tốt đẹp.

Họa Mi Hoàn cũng từ bỏ bóng tối theo ánh sáng, tự nhiên hy vọng việc này sẽ có một kết quả tốt đẹp.

Nếu một con đường đã định sẵn là bi kịch, thì Họa Mi Hoàn ngay từ đầu đã không chọn.

Từ bỏ bóng tối theo ánh sáng nên có một kết cục tốt đẹp, nhưng kết cục của Địch Già lại là một bi kịch, nhân loại viễn cổ bị diệt vong, những người khổng lồ cũng chết gần hết, cuối cùng Địch Già chỉ có thể cùng hai người khổng lồ ánh sáng khác để lại thân thể, ý thức bay vào vũ trụ.

Họa Mi Hoàn không thích kết quả này, nên cũng không thích Địch Già.

Nhưng thực tế lại khiến hắn bất lực, dường như việc hắn từ bỏ bóng tối theo ánh sáng cũng đang đi đến bi kịch.

Tại sao từ bỏ bóng tối theo ánh sáng lại như vậy.

Chẳng phải mọi người đều khuyến khích việc này sao.

Tại sao lại là bi kịch, mà không phải là hài kịch.

Bởi vì làm việc tốt không nhất định thành công, làm việc xấu cũng không nhất định thất bại.

Thành công và thất bại không liên quan đến tốt xấu, chỉ liên quan đến quy luật của việc làm.

Mà làm việc thì cần thiên thời, địa lợi, nhân hòa, còn cần phương pháp luận của bản thân, cần nỗ lực và chuyên tâm nghiên cứu của chính mình.

Như Trang Tử đã nói, đạo cũng có đạo của nó, kể cả làm cường đạo, trộm cắp cũng phải tuân theo quy tắc cơ bản.

Ví dụ như vua sơn tặc và em trai Đồng Mã, hai người tuy là sơn tặc nhưng trí mưu, dũng khí đều thuộc hàng đầu, lại dám nghĩ dám làm, nên mới cướp bóc thành công.

Từ bỏ bóng tối theo ánh sáng chỉ là một lựa chọn, không đại biểu cho thành công.

Muốn thành công, sau đó còn cần đủ loại nỗ lực, Địch Già đã không làm, cho nên cuối cùng thất bại.

Không phải nói tôi làm việc tốt, là có thể nằm chờ thành công đến.

Mà là làm việc tốt, sau đó còn phải đổ mồ hôi và máu tươi mới có thể thành công.

Đương nhiên làm việc xấu cũng vậy, không phải nói tôi là người xấu, tôi nên thành công, làm việc xấu cũng phải đổ máu và mồ hôi.

Rất nhiều người sẽ phàn nàn, xã hội này chỉ có tiểu nhân a dua nịnh bợ mới có thể sống tốt, còn mình là người tốt lại thất bại như vậy, có nên làm người xấu không.

Dường như chỉ cần mình biến thành người xấu là có thể thành công.

Hoàn toàn không nhìn thấy người xấu đã nỗ lực bao nhiêu để thành công.

Tốt và xấu đều không đại biểu cho thất bại, tầm thường mới đại biểu cho thất bại.

Mình thất bại không phải vì không đủ xấu, cũng không phải vì quá thật thà, mà là vì tầm thường, năng lực làm việc không đủ, không đủ nỗ lực phấn đấu.

Người xấu không phải vì hắn là người xấu nên thành công, mà là hắn đã nỗ lực làm việc xấu, sau đó mới thành công.

Cho nên lựa chọn từ bỏ bóng tối theo ánh sáng không có nghĩa là sẽ hạnh phúc.

Lựa chọn từ bỏ bóng tối theo ánh sáng chỉ là chọn một phương hướng, mà giữa bản thân và cuộc sống hạnh phúc vẫn có một cái hố, vẫn cần phải lấp đầy mới có thể đạt đến hạnh phúc.

Đương nhiên lựa chọn làm người khổng lồ bóng tối cũng không có nghĩa là hạnh phúc, bởi vì giữa bản thân và hạnh phúc vẫn có một cái hố, chỉ là có thể thử đẩy người khác xuống hố để lấp hố.

Nhưng bất kể là ép buộc hay lừa gạt, đều phải khiến người ta đi lấp hố, và còn phải đề phòng bị phản kháng, cũng không phải nhất định sẽ thành công.

Nếu trên đời có một lựa chọn có thể chắc chắn khiến người ta hạnh phúc, thì tất cả mọi người trên thế giới đều sẽ chọn, ngược lại sẽ không phiền phức như vậy.

Họa Mi Hoàn tin rằng đi theo vợ đưa ra lựa chọn từ bỏ bóng tối theo ánh sáng nhất định sẽ hạnh phúc, bản thân điều này đã là sai lầm.

Địch Già đã dùng kinh nghiệm xương máu để chứng minh rằng từ bỏ bóng tối theo ánh sáng không có nghĩa là kết thúc có hậu.

Trái Đất bị Tà Thần Gia Thản Kiệt Ách khống chế một thời gian rất dài, mãi đến ba mươi triệu năm sau mới lại xuất hiện ánh sáng.

Cuối cùng, Đại Cổ để đánh bại tà thần cũng phải mang tiếng xấu, mượn ánh sáng của trẻ em mới chiến thắng.

Đại Cổ cũng đã gánh chịu áp lực to lớn, đi ngược lại ý chí của nhân loại.

Năm đó Địch Già tôn trọng ý chí của nhân loại, còn Đại Cổ lại đi ngược lại ý chí của nhân loại, một người mang đến hủy diệt, một người mang đến sự sống, ai có thể nói rõ được đây.

Lựa chọn con đường đúng đắn không có nghĩa là sẽ có kết quả đúng đắn.

Muốn có được kết quả thì phải đổ máu đổ mồ hôi, không có đường tắt, chính là phải lấp đầy một cái hố.

Họa Mi Hoàn không thích Địch Già, bởi vì sự tồn tại của Địch Già sẽ khiến Họa Mi Hoàn cảm thấy mình đã chọn một phương hướng sai lầm, mình và vợ sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Chương 3930

Sự tồn tại của Địch Già chính là phủ định lựa chọn của Họa Mi Hoàn.

Nếu có thể, hắn không muốn sử dụng sức mạnh của Địch Già, nhưng đối mặt với trưởng làng đã được cường hóa, cũng chỉ có thể cầu cứu Cổ Thần.

Sấm sét, khóa chặt kẻ địch.

Vô số tia sét từ bốn phương tám hướng trên dưới kẹp lại, không cho con gái và con rể một con đường sống, trưởng làng muốn tiêu diệt hai đứa con cháu bất hiếu này.

Địch Già.

Hết cách rồi, Họa Mi Hoàn trực tiếp gọi tên Cổ Thần.

Ultraman Tiga đứng sừng sững trên mặt đất, sấm sét đánh vào người hắn cứ như gãi ngứa.

Vợ hắn được giữ chặt trong tay, rất an toàn.

Nàng nhìn chồng biến thành người khổng lồ bóng tối, có chút hoảng hốt, nhưng nàng tin rằng chồng mình tuyệt đối sẽ không làm hại mình.

Địch Già cúi đầu nhìn trưởng làng, tung một cú đấm thẳng.

Trưởng làng trợn to mắt, định dùng thân thể chống lại nắm đấm sắt của Ultraman.

Ông ta không tin cơ thể đã được cường hóa của mình lại không thể chống lại con quái vật mà con rể biến thành.

Bép, đơn giản như đập chết một con gián, sức mạnh của Ultraman trực tiếp đập trưởng làng thành một đống thịt nát, đây chính là chênh lệch thực lực.

Sức mạnh của Cổ Thần không thể ngăn cản.

Dù trưởng làng đã mạnh lên, vẫn là thân xác máu thịt, cho nên trong khoảnh khắc đã bị Cổ Thần Địch Già giết chết.

Nhưng sau chiến thắng, Họa Mi Hoàn lại không vui, bởi vì kinh nghiệm của Địch Già kể lại một câu chuyện bi kịch về việc từ bỏ bóng tối theo ánh sáng nhưng không có được kết cục hạnh phúc.

Dường như nó đang phản chiếu tương lai của chính hắn, hắn cũng từ bỏ bóng tối theo ánh sáng, và hiện tại cũng có thể kết thúc trong bi kịch.

Hắn không muốn thừa nhận, nhưng Cổ Thần mạnh mẽ cuối cùng cũng thất bại, hắn thì có thể làm được gì.

Áp lực của hắn rất lớn, sau khi trở lại hình người, nhìn người vợ mặt mày xanh xao trong lòng, hắn thực sự không biết phải làm sao.

Để chữa bệnh cho vợ, hắn chỉ có thể quay về với bóng tối.

Họa Mi Hoàn, tuyệt đối đừng giết người nữa.

Người vợ vẫn hy vọng Họa Mi Hoàn có thể kiên trì với lý tưởng.

Họa Mi Hoàn cũng hy vọng có lý tưởng, nhưng hắn càng hy vọng có một tấm gương có thể thực hiện lý tưởng.

Có lý tưởng rất khó, nhưng có thể thực hiện còn gian khổ hơn.

Lý tưởng rất tốt, nhưng làm thế nào để thực hiện.

Họa Mi Hoàn không biết, hắn cần sự giúp đỡ của vợ mới có thể đến gần lý tưởng.

Lý tưởng là mục tiêu, thực tiễn là con đường, cả hai đều rất quan trọng, nhưng nếu phải chọn một, Họa Mi Hoàn chọn con đường.

Dù sao mục tiêu tuy quan trọng, nhưng con đường mình có thể đi lại có hạn.

Giống như đi du lịch, có người tự lái xe, có người đi tàu cao tốc, có người đi máy bay.

Mọi người đều dựa vào lịch trình thời gian, tình hình kinh tế, thậm chí là tình trạng sức khỏe của mình để chọn một con đường đi phù hợp.

Mặc dù mục tiêu là như nhau, nhưng người say xe không thể đi ô tô, người sức khỏe không tốt không thích hợp đi máy bay, tóm lại việc chọn con đường nào đều có hạn chế.

Họa Mi Hoàn tuy là một ninja lợi hại, nhưng thuộc loại tội phạm được đặc xá, ngoài vợ và bạn tốt ra, hắn không có con đường nào khác để lựa chọn.

Cho nên bảo vệ con đường là rất quan trọng, con đường phù hợp với mình biến mất, mình sẽ không thể đến được đích.

Hơn nữa dù mình có chết, chỉ cần con đường vẫn còn, người khác cũng có thể đến đích.

Nhưng vợ hắn lại hy vọng bảo vệ mục tiêu, dù sao đích đến biến mất rồi, con đường cũng không còn ý nghĩa.

Mục tiêu quan trọng hơn con đường, bởi vì phải có mục tiêu trước, mới có thể sắp xếp con đường.

Dù là một chuyến đi ngẫu hứng, cũng phải có đích đến trước, mới biết mình nên đi về hướng đông hay hướng tây, hướng nam hay hướng bắc.

Không có mục tiêu, có thể sẽ chỉ dậm chân tại chỗ, loanh quanh vô nghĩa.

Cho nên vợ hắn cho rằng mục tiêu quan trọng hơn con đường, để bảo vệ mục tiêu, mọi người có thể dùng sinh mệnh để gìn giữ.

Vậy rốt cuộc là mục tiêu, hay là con đường.

Là xác định mục tiêu trước, sau đó vạch ra con đường.

Hay là tìm con đường phù hợp với mình, rồi điều chỉnh mục tiêu.

Rõ ràng là vợ chồng, cũng có những suy nghĩ khác nhau.

Nếu tài nguyên nhiều, họ có thể nghĩ cách dung hòa cả hai.

Nhưng khi tài nguyên ít, phải chọn một trong hai, mâu thuẫn sẽ nảy sinh.

Họ đều sẵn lòng chết vì bảo vệ, nhưng lại có sự chia rẽ trong việc bảo vệ mục tiêu hay bảo vệ con đường.

Vợ hắn cho rằng mục tiêu là quan trọng nhất, con đường của mình bị hủy rồi, vẫn còn ngàn vạn con đường có thể đến mục tiêu, nhưng mục tiêu mất đi thì thật sự mất hết, mọi thứ đều không còn ý nghĩa.

Họa Mi Hoàn cho rằng con đường rất quan trọng, mục tiêu tuy quan trọng, con đường tuy nhiều, nhưng tìm được con đường phù hợp với mình lại khó như mò kim đáy bể, chợt quay đầu nhìn lại, người ấy lại ở nơi đèn đuốc lụi tàn.

Muốn tìm được con đường phù hợp, quá khó.

Mình đã tìm được rồi thì phải bảo vệ, nếu không mình không thể đến được mục tiêu.

Cả hai đều có lý, đây mới là chuyện khó xử nhất.

Nếu một bên có lý, một bên vô lý, ngược lại sẽ đơn giản hơn.

Chỉ sợ cả hai đều có lý, cũng không biết nên nghe ai.

Vợ hắn hôn mê, Họa Mi Hoàn vẫn quyết định quay về bóng tối, hắn là một ninja huyền thoại, chắc chắn sẽ có làng sẵn sàng mua mạng hắn.

Chỉ cần có thể bảo vệ con đường của vợ, dù mình không thể đến được đích, cũng cam tâm tình nguyện, ít nhất vợ có thể hạnh phúc.

Cổ Thần, hãy cho ta mượn sức mạnh của ngươi, để chúng ta cùng nhau bảo vệ con đường dẫn đến hạnh phúc.

Họa Mi Hoàn quyết định đi vào bóng tối, muốn tiếp nhận Cổ Thần.

Dù biết kết cục là bi kịch, cũng phải dũng cảm tiến lên, đây chính là hộ đạo.

Đỗ Lan thấy trưởng làng chết rồi, cũng chỉ biết lắc đầu, cuối cùng vẫn chết trong tay con rể, thật là sinh một miếng xá xíu còn hơn sinh đứa con gái này.

Ngay lúc Họa Mi Hoàn chuẩn bị rời đi, Đỗ Lan dẫn theo ba Ultraman khác đến thăm.

Họa Mi Hoàn nhíu mày, không chào đón Đỗ Lan, vì người đàn ông này rất nguy hiểm.

Nghe nói ngươi muốn bán thân.

Đã muốn bán rồi, sao không bán cho ta.

Đỗ Lan cười hì hì nói.

Họa Mi Hoàn nhíu mày, nếu đến các làng ninja khác, hắn có lẽ biết làng ninja sẽ bắt hắn làm gì, không ngoài việc ám sát mục tiêu, hoặc trộm tài liệu.

Nhưng nếu làm việc cho Đỗ Lan, hắn hoàn toàn không chắc Đỗ Lan sẽ bắt mình làm gì, Đỗ Lan này luôn có những sắp xếp bất ngờ.

Chương 3931

Vẻ mặt đừng khó coi như vậy, ngươi thiếu tiền, ta cho ngươi tiền, rất hợp lý phải không.

Ngươi muốn ta làm gì.

Họa Mi Hoàn nghiêm túc hỏi.

Cái vẻ mặt này của ngươi cứ như đang nói ta sẽ bắt ngươi làm những việc còn đáng sợ hơn cả giết người vậy.

Đỗ Lan cười nói: Thành kiến của ngươi nặng quá, luôn dùng cái nhìn cũ để đánh giá người khác.

Ngươi đừng hỏi ta muốn ngươi làm gì vội, hãy xem những thỏi vàng này trước đã.

Đỗ Lan lấy ra từng thỏi vàng, hỏi: Ngươi xem những thỏi vàng này, thỏi nào ti tiện, thỏi nào cao thượng.

Những thỏi vàng này có thể mời thầy thuốc giỏi nhất, mua thuốc tốt nhất, có thể chữa khỏi bệnh cho vợ ngươi.

Họa Mi Hoàn vẫn cảm thấy bất an, lúc Đỗ Lan xuất hiện còn có uy thế hơn cả cha vợ, đó là một cảm giác mà ngay cả Cổ Thần cũng không thể chiến thắng, đó là một sự mạnh mẽ không thể lý giải.

Nếu là ninja, nhiều lắm cũng chỉ là chém giết.

Nếu là Đỗ Lan, không ai biết hắn muốn làm gì.

Thôi được rồi, ta vẫn nên nói cho ngươi kế hoạch.

Nếu không ngươi không thể tin ta.

Đỗ Lan nói: Là thế này, kế hoạch của ta là ngươi ghi lại tất cả lời nói và hành động của vợ ngươi, hy vọng ngươi có thể viết cuộc đời của cô ấy thành một cuốn sách chi tiết.

Họa Mi Hoàn không thể hiểu nổi.

Không hiểu à.

Họa Mi Hoàn gật đầu khẳng định, đúng là không hiểu.

Chính là nghĩa đen, ghi lại lời nói và hành động của vợ ngươi, sau này dù cô ấy có chết, lời nói và hành động của cô ấy vẫn có thể tiếp tục dẫn dắt mọi người đến mục tiêu.

Cô ấy đã có thể ảnh hưởng đến ngươi, thì cũng có thể ảnh hưởng đến nhiều người hơn, ghi lại những lời dạy của cô ấy, chúng ta có thể ghi lại một cuốn Ngữ Lục Của Người Vợ Ninja Bình Thường Mà Tự Tin.

Đỗ Lan nói: Tương lai sẽ có nhiều người hơn đi theo sự dẫn dắt của cô ấy, thực hành cuộc sống điền viên.

Họa Mi Hoàn biết chữ, dù sao ninja cũng cần trộm cắp bí mật, nếu không biết chữ, trộm nhầm sẽ rất xấu hổ.

Đây cũng là phúc lợi của làng, trẻ em đều được giáo dục chữ viết cơ bản, tuy không đọc được kinh điển cao siêu, nhưng vẫn có thể ghi chép những văn tự đơn giản.

Hắn hỏi: Đơn giản như vậy sao.

Đơn giản như vậy thôi.

Tại sao phải ghi lại lời nói hành động của Kết.

Kết là tên vợ hắn, Họa Mi Hoàn hỏi: Cô ấy chỉ là một người bình thường, không có gì đáng để ghi lại cả.

Ai mà không phải là người bình thường chứ.

Quan trọng là cô ấy kiên trì lý tưởng như thế nào, thực hiện lý tưởng như thế nào.

Khi thực tế và thực tiễn xung đột, lựa chọn ra sao.

Khi đối mặt với khó khăn, làm sao để bình ổn tâm trạng.

Ta tin rằng cô ấy có cách của riêng mình, có thể nói cho mọi người biết, để mọi người cùng làm theo.

Nhớ năm xưa, Huệ Năng đại sư của Thiền tông đốn ngộ còn là một người mù chữ, chẳng phải vẫn khai tông lập phái sao.

Cho nên không vấn đề gì đâu.

Vợ của Họa Mi Hoàn không phải người mù chữ, tuy không biết chữ Hán, chỉ biết hiragana, nhưng không tính là mù chữ.

Hơn nữa lúc còn ở làng ninja, cô ấy đã có thể ảo tưởng về một cuộc sống điền viên tốt đẹp, trí tưởng tượng cũng không tồi.

Thật sự chỉ cần ghi lại lời nói và hành động của cô ấy, số tiền này sẽ cho tôi.

Họa Mi Hoàn vẫn cảm thấy có âm mưu.

Chính là như vậy, vậy ngươi có đồng ý không.

Tôi đồng ý.

Họa Mi Hoàn nói.

Rất tốt, vậy thì ba người này cũng sẽ đi theo các ngươi, cùng nhau ghi chép.

Sau này còn phải nhận thêm nhiều đệ tử, để nhiều người hơn cùng tham gia cuộc sống điền viên, tiến hành biện luận, cùng nhau tiến bộ.

Đến lúc đó, cuốn ngữ lục sẽ danh lưu sử sách, sẽ có nhiều người hơn bước trên con đường lý tưởng.

Trăm năm, ngàn năm sau, ninja huyền thoại như ngươi sẽ bị lãng quên, nhưng vợ của ngươi sẽ được thế nhân ghi nhớ.

Đỗ Lan hùng hồn nói.

Họa Mi Hoàn thầm nghĩ có chút kỳ quái, nhưng chỉ cần vợ khỏe mạnh là được.

Họa Mi Hoàn có tiền rồi, mời thầy thuốc giỏi nhất, cuối cùng cũng chữa khỏi bệnh cho vợ.

Sau đó, hắn lại mua văn phòng tứ bảo để ghi lại lời nói và hành động của vợ.

Vợ hắn cho rằng cuộc sống điền viên là tốt nhất, nhưng làm thế nào để thực hiện cuộc sống điền viên.

Nếu chỉ nói cuộc sống ninja không tốt, thì không thể chứng minh cuộc sống điền viên là tốt.

Cho nên muốn chứng minh cuộc sống điền viên tốt, cũng cần phải nói ra được một hai ba bốn năm. không thể chỉ nói ninja giết người là xấu.

Ninja giết người có xấu đến đâu, làng ninja vẫn đang vận hành, không thể bị phủ định.

Làng ninja đã có thể vận hành, chắc chắn không chỉ có cái xấu, mà còn có ưu điểm của riêng nó.

Một thứ tồn tại được là nhờ vào ưu điểm của nó, và bị hủy diệt là do khuyết điểm của nó.

Chỉ nhấn mạnh khuyết điểm ninja giết người, không thể nào loại bỏ được ưu điểm của người ta.

Cho nên Khổng Tử tuyên truyền khắc kỷ phục lễ, cũng không phải chỉ một mực nhấn mạnh hiện tại mọi người xấu xa thế nào, mà là nhấn mạnh ưu điểm của Chu lễ, nhấn mạnh mọi người nên có nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, nhấn mạnh quyền định nghĩa cái đẹp, nhấn mạnh mọi người nên làm việc tốt như thế nào.

Mạnh Tử cũng nói nhân chi sơ, tính bản thiện, nhấn mạnh mọi người đều là người tốt, cũng là khẳng định hành vi của quân chủ, chư hầu trước, sau đó mới khuyên họ làm việc tốt.

Nếu mọi người đều là những kẻ xấu không thể cứu vãn, vậy tại sao con người vẫn có thể sinh tồn, xã hội vẫn có thể vận hành, thế giới cũng không bị hủy diệt.

Bởi vì họ có khuyết điểm, nhưng càng có nhiều ưu điểm hơn.

Làng ninja tốt hay không.

Không tốt, vậy tại sao làng ninja tồn tại.

Bởi vì họ tà ác.

Vậy họ tà ác, tại sao không bị cái thiện đánh bại.

Bởi vì cái thiện quá yếu.

Tại sao cái thiện yếu đuối, cái ác mạnh mẽ.

Bởi vì bản tính con người là ác.

Cuối cùng đều sẽ thảo luận về bản tính con người, nhưng bản tính con người lại không thể định lượng, lại biến thành thuyết tinh thần, lại phải thảo luận xem ai có, ai không có.

Giống như tinh thần khoa học, ý chí tự do, v. v. ai có thì tiên tiến, ai không có thì lạc hậu.

Những thứ thuộc về tinh thần không thể định lượng, có hay không, chỉ có thể tranh luận.

Ai nắm giữ kênh phát ngôn, ai tiếng nói lớn, người đó có, ai không có kênh phát ngôn, người đó không có.

Cho nên không thể chỉ một mực nhấn mạnh khuyết điểm của ninja, mà nên nhấn mạnh ưu điểm của cuộc sống điền viên.

Điều này cần phải giỏi tổng kết, ví dụ như Khổng Tử đã tổng kết Chu lễ là nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, trước tiên không cần biết Chu lễ có nhân, nghĩa, lễ, trí, tín hay không, nhưng Khổng Tử nói Chu lễ có, cho nên mọi người nên khắc kỷ phục lễ.

Sau này Mạnh Tử cũng biết Chu lễ là một thứ bỏ đi, đã từ bỏ Chu lễ cụ thể, mà nhấn mạnh pháp tiên vương, học hỏi ưu điểm của những người hiền minh, điều này rất lợi hại, chỉ nhìn ưu điểm, không nhìn sự vật cụ thể.

Chu lễ có tốt đến đâu, cũng có khuyết điểm, cho nên mới suy tàn, nhưng nếu có thể trừu tượng hóa tất cả ưu điểm thành một khái niệm tiên vương, thì đó là một sự tồn tại hoàn hảo vô địch.

Vợ của Họa Mi Hoàn cũng phải rút ra những ưu điểm của cuộc sống điền viên, để nhiều người hơn chấp nhận.

Đáng tiếc là cuộc sống điền viên thực sự tồn tại, cụ thể hơn tiên vương rất nhiều, giống như Chu lễ.

Dù Khổng Tử có tâng bốc đến đâu, khuyết điểm của Chu lễ cũng là cố tật khó chữa, không thể thay đổi.

Cuộc sống điền viên rất tốt, nhưng khuyết điểm cũng rất rõ ràng, mặt hướng đất vàng lưng hướng trời xanh, trông trời ăn cơm, thất thu thì đói bụng, bội thu cũng đói bụng, vì không có quyền thương lượng giá cả.

Cho nên cuộc sống điền viên có được tâng bốc đến đâu, thực sự làm thì lại là một chuyện khác, rất mệt, vô cùng mệt.

Chương 3932

Nhưng vợ hắn kiên định tin rằng cuộc sống điền viên là tốt nhất, rất thực tế.

Họa Mi Hoàn mỗi ngày đều phải làm việc, còn phải ghi lại lời nói hành động của vợ, cũng rất sung túc.

Chỉ cần vợ khỏe mạnh, hắn liền có sức lực vô tận.

Hắn cũng cảm thấy cuộc sống điền viên là tốt đẹp nhất, quả nhiên chỉ cần làm theo lời vợ, là không có vấn đề gì.

Ba người các ngươi cũng đi bái sư, học hỏi cho tốt về cuộc sống điền viên đi.

Đỗ Lan bảo ba người khổng lồ bóng tối đi học.

Không đi.

Hoa Khôi nói: Ta lúc nhỏ đã làm nông rồi, vừa bẩn vừa mệt, còn không bằng nằm trong kỹ viện kiếm tiền.

Ở kỹ viện học thổi sáo kéo đàn ca hát thì không mệt sao.

Cũng mệt, nhưng ít nhất không phải dầm mưa dãi nắng, không cần tốn nhiều thể lực như vậy.

Ở nhà cày cuốc vất vả, cuối cùng vẫn không nuôi nổi cả nhà, ta mới bị bán vào kỹ viện.

Cuộc sống điền viên chỉ là ảo tưởng tốt đẹp, căn bản không thực tế.

Hoa Khôi hoàn toàn không hâm mộ cuộc sống điền viên.

Đồng Mã cũng nói: Ta và anh trai làm công ngắn hạn cho nhà địa chủ, lúc mùa màng bận rộn, phải hoàn thành thu hoạch, phơi khô, nhập kho trong vài ngày, mệt như chó.

Nhưng địa chủ thì có thể cho hai anh em ta ăn no, tiếc là thật sự quá mệt.

Bọn họ trước đây đều đã làm nông, biết rằng cuộc sống điền viên không hề tốt đẹp.

Lục Thái Lang thì chưa từng làm nông, tuy hắn sức khỏe như trâu, nếu làm nông chắc chắn là một tay cừ khôi.

Nhưng hắn tính tình ương bướng, ai làm hắn không vui, hắn sẽ giết người đó, từ nhỏ đã bắt đầu ngồi tù, ăn cơm tù còn nhẹ nhàng hơn làm việc nhiều, từ mấy tuổi bắt đầu ngồi tù, bớt đi mấy chục năm đường vòng.

Bọn họ đều không cảm thấy cuộc sống điền viên có gì tốt, ngoài việc không cần giết người, không có ưu điểm nào khác.

Các ngươi phải học tập tinh thần kiên định thực hiện lý tưởng của cô ấy.

Đỗ Lan nói: Phải theo Tề Vật Luận, phải không vì trời mà tôn, không vì đất mà ti.

Không hiểu.

Hoa Khôi nói.

Đây là tư tưởng của Trang Tử, vào thời của ông ấy, mọi người đều cho rằng trời cao quý hơn đất, quý tộc cao quý hơn dân thường.

Cho nên Trang Tử cho rằng trời dù cao đến đâu, cũng có nơi tiếp xúc với đất, vậy trời có gì cao quý.

Đất dù thấp hèn đến đâu, cũng có nơi tiếp xúc với trời, vậy đất cũng không hề thấp hèn.

Cho nên ông ấy cho rằng trời và đất là như nhau, quý tộc và dân thường cũng như nhau, không ai coi thường ai.

Có lý.

Hoa Khôi nói: Ta ở kỹ viện đã tiếp đãi rất nhiều khách có thân phận tôn quý, bọn họ cũng ăn uống bài tiết như thường, cũng không khác gì thú hoang, quả thực không có gì cao quý.

Không hổ là Trang Tử.

Đồng Mã từng học nghệ trong một gia tộc võ sĩ, đã nghe nói về Trang Tử, chính là Trang Chu mộng điệp Trang Tử.

Cho nên các ngươi cũng phải thay đổi tâm thái, cuộc sống điền viên có mệt đến đâu cũng không có gì thấp hèn, các ngươi đều đi đi.

Đỗ Lan nói.

Hoa Khôi bất lực, hóa ra là đào hố chờ mình, trực tiếp lườm Đỗ Lan một cái.

Đồng Mã nói: Lý lẽ là lý lẽ, nhưng người khác không nghĩ vậy.

Dân thường tự nhiên hy vọng chúng sinh bình đẳng, hy vọng trời đất ngang hàng, nhưng quý tộc sẽ không nghĩ như vậy, bọn họ cho rằng chỉ mình mới có tư cách tu luyện, trời chính là cao quý hơn đất.

Dân thường nghĩ vậy chỉ là tự an ủi, căn bản không thể thay đổi hiện thực trời cao hơn đất.

Có một số quý tộc để lôi kéo dân thường, sẽ quỳ lạy Phật tổ, sẽ thừa nhận chúng sinh bình đẳng.

Vậy thì dân thường sẽ ủng hộ quý tộc quỳ lạy Phật tổ, phản đối quý tộc không quỳ lạy Phật tổ.

Đỗ Lan nói: Có một số lời nói quả thực là giả, nhưng ai cũng nói, thấm sâu vào lòng người, dần dần sẽ biến thành lời nói thật.

Đồng Mã hỏi: Thật sự là như vậy sao.

Nếu thật sự là như vậy, tại sao trên thế giới vẫn còn nhiều bất công như vậy.

Tại sao võ sĩ vẫn cao cao tại thượng, dân thường vẫn bị võ sĩ giẫm dưới chân.

Năm xưa khi Phật giáo truyền vào, quý tộc đã phản đối rất kịch liệt.

Nhưng sau này Phật giáo vẫn thâm nhập vào xã hội, rất nhiều võ sĩ cũng sẽ chấp nhận tư tưởng chúng sinh bình đẳng.

Và việc các ngươi cần làm là đi ủng hộ những võ sĩ đề xuất chúng sinh bình đẳng, phản đối những võ sĩ không chấp nhận.

Muốn để chúng sinh bình đẳng thực sự được thực hiện, cần mọi người cùng nhau nỗ lực.

Nếu võ sĩ đề xuất chúng sinh bình đẳng, mọi người ủng hộ hắn, hai bên là quan hệ hợp tác lẫn nhau.

Đó cũng chỉ là vẽ bánh thôi, nói thì nói, không nhất định sẽ làm.

Từng bước một, ban đầu là lời hứa miệng.

Sau đó mới dần dần tìm kiếm phương pháp thực hiện.

Thực tiễn là dần dần hoàn thiện, không phải một sớm một chiều.

Đỗ Lan nói: Phải có đủ kiên nhẫn.

Đây cũng là lý do ta hy vọng các ngươi học hỏi từ Kết, trước đây cô ấy chỉ nói, bây giờ đang thực hành cuộc sống điền viên, các ngươi có thể đi kiên nhẫn học tập, học hỏi cô ấy làm thế nào để biến lý tưởng thành hiện thực.

Cảm giác ngươi chỉ đang chém gió, cái gì mà chúng sinh bình đẳng, cái gì mà trời đất ngang hàng, đều là chém gió.

Đồng Mã hoàn toàn không tin.

Đỗ Lan nói: Bất cứ thứ gì cũng là do mình theo đuổi mà có, chứ không phải ông trời ban cho.

Có phải chém gió hay không, phải xem có phương pháp thực hiện hay không.

Người khác đang tìm phương pháp thực hiện, nếu thành công, đối với ngươi cũng có lợi, hà tất phải kháng cự.

Muốn chúng sinh bình đẳng, lại không muốn đi thực tiễn, hy vọng người khác chuẩn bị sẵn rồi đút cho ngươi, ngươi là trẻ sơ sinh khổng lồ à.

Ta chỉ không tin bọn họ.

Đồng Mã nói.

Vậy thì đi chứng kiến xem họ là thật sự thực hiện lý tưởng, hay là chém gió đi.

Đỗ Lan nói.

Ba người cuối cùng vẫn bị Đỗ Lan ép buộc bái sư.

Khí đang lan truyền ở Nhật Bản, Tướng quân sau khi ăn ngoại đan, cơ thể vốn già nua đã phục hồi tuổi xuân, thể lực tốt lên, sinh con đẻ cái cũng có sức, hóa thân thành sói một đêm bảy lần.

Sau khi phát tiết tinh lực, ông ta cũng sẽ nghĩ ý nghĩa của trường sinh, quy tắc của thế giới, lý tưởng của mình.

Trong lúc hiền triết, ông ta không khỏi suy nghĩ rất nhiều chuyện, cảm thấy khí thật là một thứ tốt, tiếc là mình chỉ có thể tu luyện phòng trung thuật.

Bởi vì vào những thời gian khác, ông ta có rất nhiều chính vụ phải xử lý, lãnh địa nhỏ bé này đã không thể thỏa mãn, muốn huấn luyện đội quân mạnh hơn, chinh phục toàn bộ Nhật Bản, sau đó chinh phục cả thiên hạ.

Sức mạnh cường đại rồi, dã tâm cũng lớn lên.

Ông ta muốn làm nhiều việc hơn, muốn làm chuyện lớn, muốn lưu danh sử sách.

Có thể hiểu được, sau khi có sức mạnh, việc đầu tiên là nâng cao địa vị xã hội của mình.

Chính là phải đánh đấm, đánh thắng rồi, được mọi người công nhận, rồi mới nói đến nhân tình thế thái.

Không biết đánh đấm, ai nói chuyện nhân tình thế thái.

Đỗ Lan hoàn toàn hiểu được quá trình tâm lý của Tướng quân, chính là một người rất bình thường sau khi có được sức mạnh.

Bất kể là ai, sau khi có được sức mạnh, điều đầu tiên nghĩ đến là thay đổi hiện trạng.

Nhưng vị trí sinh thái kiểu này, một củ cải một cái hố, trong tình huống đã bị chiếm hết, không ai muốn nhường vị trí.

Vậy thì chỉ có thể đánh đấm, nhổ củ cải ra, sẽ có hố trống.

Giống như Tôn Ngộ Không lúc đầu đã làm, không muốn làm Bật Mã Ôn, bèn tạo phản, sau khi đánh đấm xong thì được chiêu an.

Không đánh đấm, thì không thể nói chuyện nhân tình thế thái.

Đánh đấm chắc chắn cần sức chiến đấu, Tướng quân biết về khí, liền muốn lợi dụng khí để cường hóa đội quân trung thành.

Ông ta không tin tưởng võ sĩ, hy vọng tiên nhân giúp mình xây dựng một đội quân quái vật chỉ nhận lệnh của mình, làm át chủ bài.

Hoàn toàn không có quan hệ tin tưởng, Tướng quân chỉ tin vào chính mình.

Hy vọng có một đội quân quái vật tuyệt đối trung thành.

Tiên nhân nói với Tướng quân, không có cách nào tạo ra một đội quân chỉ nghe lệnh một người, vì não người không thể khống chế nhiều quái vật như vậy.

Nhưng có một cách, đó là chế tạo một loại vũ khí quyết chiến cuối cùng, loại vũ khí mà một khi xuất hiện có thể quyết định cục diện chiến trường.

Tướng quân thầm nghĩ vũ khí cuối cùng cũng được, nhưng ông ta lo lắng vũ khí có bị trộm mất không.

Tiên nhân nói: chỉ cần vũ khí được giấu trong cơ thể Tướng quân, không ai có thể trộm được.

Chương 3933

Tướng quân cảm thấy có lý, với tiền đề đảm bảo an toàn, ông ta quyết định chế tạo vũ khí quyết chiến cuối cùng, dùng nó để thống nhất Nhật Bản, sau đó thống nhất thiên hạ.

Vậy thì chế tạo cho Tướng quân một thanh Thảo Thế Kiếm.

Ba thần khí của Nhật Bản là Thảo Thế Kiếm, Bát Chỉ Kính, Bát Xích Quỳnh Câu Ngọc, Thảo Thế Kiếm còn có tên là Thiên Tùng Vân Kiếm, tương truyền là do Susanoo giết Bát Kỳ Đại Xà, lấy được từ trong đuôi con rắn.

Tiên nhân muốn chế tạo một thanh thần kiếm có thể một kiếm phá một thành.

Trước đây tiên nhân chỉ khống chế khí của vật chất hữu cơ, chưa từng thử khống chế khí của vật chất vô cơ, bây giờ phải bắt đầu nghiên cứu vật chất vô cơ.

Đây chính là lợi ích của cạnh tranh, có cường địch mới có ý thức lo xa, mới có thể đi khám phá thế giới rộng lớn hơn.

Cường địch là có ý nghĩa, rất tốt.

Đỗ Lan nói.

Các tiên nhân bắt đầu dùng tiền của Tướng quân để nghiên cứu vũ khí mới, nếu vũ khí thành công, họ có thể dùng trước.

Nếu vũ khí thất bại, họ cũng không có tổn thất gì.

Đột nhiên phát hiện giao dịch với Tướng quân quả thực không tồi, có thể lợi dụng tiền bạc và dân số của Tướng quân để làm nghiên cứu của mình, chẳng phải dễ dàng hơn nhiều so với việc tự mình đi bắt người sao.

Họ chưa bao giờ chế tạo vũ khí lợi hại, bây giờ bắt đầu nghiên cứu.

Đỗ Lan thầm nghĩ nếu nói đến nghiên cứu siêu vũ khí, thông thường đều dùng răng, vảy, xương. của thần thú, đại yêu làm nguyên liệu.

Ví dụ như Thảo Thế Kiếm chính là từ đuôi của Bát Kỳ Đại Xà.

Vậy thì có thể lợi dụng sở trường của tiên nhân trước, tạo ra Bát Kỳ Đại Xà, rồi dùng Bát Kỳ Đại Xà để chế tạo thần kiếm.

Đỗ Lan cho rằng có thể đi đường vòng một chút.

Đương nhiên cũng có thể ngưng tụ khí lại, sau đó chế tạo, phương pháp này cũng không tồi, nhưng muốn ngưng tụ khí, cũng cần dược liệu đặc thù.

Đỗ Lan cho rằng muốn chế tạo thần khí không phải chuyện dễ, nhưng chỉ cần có công mài sắt có ngày nên kim.

Muốn lợi dụng khí để chế tạo thần khí không dễ dàng, vì khí của vật chất vô cơ rất ổn định, rất khó điều động, nhưng không phải là không làm được, nếu thật sự muốn làm, vẫn có thể làm được, cần phải tìm ra bí quyết.

Đương nhiên còn có một số thần khí, có thể thông qua kiếm linh để thực hiện, ví dụ như hiến tế, hiến tế người sống vào lò lửa, chế tạo thành kiếm có linh khí.

Hoặc là vũ khí bình thường không ngừng hấp thu khí, hấp thu khí, cuối cùng thai nghén ra một luồng sát khí.

Đỗ Lan cho rằng phương pháp chế tạo thần khí không ít, nhưng muốn làm được hết, lại cần phải khắc phục không ít khó khăn.

Chuyện này không liên quan đến Đỗ Lan, hiện tại nghiên cứu hệ sinh thái của Đỗ Lan đã đến một giai đoạn mới, rất nhiều hệ sinh thái đã xuất hiện những sinh mệnh thể mới, một số sinh vật đã xảy ra biến dị, bị khí biến thành quái vật, một số sinh vật cũng đã có trí tuệ, đã biết sử dụng công cụ.

Nhưng những sinh vật này rất yếu ớt, rời khỏi quả cầu sinh thái chắc chắn sẽ chết.

Một số sinh vật đã quan sát được bên ngoài quả cầu sinh thái, phát hiện ra sự tồn tại của ta, và coi ta như thần để sùng bái.

Đỗ Lan biết những sinh vật này vẫn còn rất nguyên thủy, nhưng đã thể hiện ánh sáng của trí tuệ.

Đôi khi thực sự cảm thấy rất thú vị, lại rất nặng nề.

Địch Ny Toa quan sát hệ sinh thái, không nhịn được nói.

Sao vậy.

Địch Ny Toa nói: Sinh vật có đủ loại, nhưng những sinh vật mạnh yếu khác nhau lại bị đặt vào cùng một thế giới, vậy thì sinh vật mạnh mẽ nghiền ép qua, thậm chí hủy diệt những loài yếu nhỏ cũng không hề hay biết.

Sinh mệnh yếu nhỏ bị hủy diệt, cũng không biết mình đã mất đi như thế nào.

Không biết mình từ đâu đến, cũng không biết mình đã mất đi như thế nào, tất cả đều mơ hồ.

Tự nhiên chẳng phải rất tàn khốc sao.

Nhưng tự nhiên lại vận hành một cách tinh diệu, cho nên thú vị.

Thú vị mà lại tàn nhẫn, sinh vật mạnh và yếu bị tự nhiên ném vào cùng nhau, sinh mệnh yếu nhỏ mơ hồ bị diệt vong, cũng không biết mình chết như thế nào.

Đỗ Lan gật đầu, hoàn toàn đồng ý với quan điểm của Địch Ny Toa, tự nhiên chính là như vậy, chuỗi sinh thái chính là cá lớn nuốt cá bé, cá bé ăn tôm tép.

Nhưng đối với tự nhiên mà nói đây chính là hiện thực, thú vị và tàn nhẫn chỉ là suy nghĩ chủ quan của con người chúng ta.

Ví dụ như một quả táo, nó là quả của cây táo, nhưng trong mắt con người lại là một loại trái cây, một loại thực phẩm.

Quả táo chắc chắn không tồn tại với tư cách là một loại thực phẩm, nhưng trong mắt con người chúng ta đây chính là một loại thực phẩm.

Quả táo về mặt khách quan không có thuộc tính thực phẩm, nhưng con người có thể ăn táo, cho nên chủ quan cho rằng táo là một loại thực phẩm.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Trời đất bất nhân, coi vạn vật như chó rơm.

Trời đất là khách quan, con người là chủ quan, con người sẽ can thiệp cảm xúc chủ quan của mình vào tự nhiên, con người lúc thì cảm thấy tự nhiên nhân từ, lúc thì cảm thấy tự nhiên tàn nhẫn, cũng là nhảy qua nhảy lại.

Về mặt khách quan, bất kể con người nghĩ thế nào, tự nhiên vẫn sẽ vận hành.

Con người thích ong, ghét ruồi. thích mèo, ghét chuột.

Nhưng tự nhiên chính là có cả ong và ruồi, mèo và chuột.

Tự nhiên là khách quan, con người thì là sinh vật chủ quan xuất phát từ lợi ích của bản thân.

Con người nhận được lợi ích từ tự nhiên thì cảm thấy tự nhiên nhân từ, bị tự nhiên cướp đi lợi ích thì cho rằng tự nhiên tàn nhẫn.

Nhưng con người không thể thoát ra khỏi sự chủ quan của mình, rất khó hoàn toàn khách quan nhìn nhận sự vật, dù sao cũng liên quan đến lợi ích.

Ruồi truyền bệnh, chuột cũng vậy.

Đừng nói ruồi và chuột, trong xã hội loài người, những nghề nghiệp xử lý rác và thi thể cũng sẽ bị người ta coi thường, vì loại công việc này cũng dễ sinh bệnh.

Ở Ấn Độ, người xử lý rác và thi thể là do những người không thể tiếp xúc đảm nhiệm, vì loại người này dễ mắc bệnh.

Để không mắc bệnh, phải cách ly, không thể tiếp xúc.

Con người chủ quan chính là xuất phát từ lợi ích của mình, lúc thì nhân từ, lúc thì tàn nhẫn.

Con người dùng thái độ chủ quan làm tiêu chuẩn để cải tạo tự nhiên, chủ quan chính là một tiêu chuẩn để cải tạo khách quan, tiêu chuẩn này cũng thay đổi, không giống như tự nhiên khách quan không thay đổi, mãi mãi lạnh lùng.

Tự nhiên tuy bị con người cải tạo, nhưng tự nhiên vẫn sẽ vận hành, thái độ sẽ không thay đổi, đều vận hành ổn định, coi vạn vật như chó rơm.

Nhưng con người thì yếu đuối, chỉ có thể thay đổi liên tục.

Quả táo không tồn tại với tư cách là thực phẩm, nhưng con người lại coi quả táo là thực phẩm.

Đây chính là sự khác biệt giữa khách quan và chủ quan, thậm chí có thể nâng lên tầm thẩm mỹ.

Thẩm mỹ rốt cuộc nên lấy chủ quan làm chính, hay nên hoàn nguyên khách quan.

Có người cho rằng nghệ thuật cao nhất là khiến người ta có thể hiểu được sự khách quan của một vật, giống như có người vẽ một quả táo, không khiến người ta nảy sinh ham muốn ăn, chỉ đơn thuần thưởng thức vẻ đẹp của quả táo, đây chính là hoàn toàn hoàn nguyên quả táo khách quan, là thành tựu cao nhất của thẩm mỹ nghệ thuật.

Nếu vẽ một quả táo mà khiến người ta cảm thấy muốn ăn, thì không phải là một tác phẩm nghệ thuật đạt chuẩn.

Đương nhiên cũng có người cho rằng hoàn nguyên quả táo trong chủ quan cũng là nghệ thuật, dù sao đây cũng là dùng hội họa để lừa gạt ham muốn của con người, cũng là một loại thẩm mỹ.

Cho nên sáng tạo nghệ thuật rốt cuộc là hoàn nguyên vẻ đẹp khách quan, hay vẻ đẹp chủ quan.

Không có một câu trả lời chính xác, ai cũng có lý của mình.

Thậm chí có người cho rằng nên vượt qua cả khách quan và chủ quan, phải có nội dung trừu tượng hơn.

Tóm lại, chỉ riêng về thẩm mỹ rốt cuộc nên lấy khách quan làm chính, hay lấy chủ quan làm chính, đã có thể cãi nhau không dứt.

Nhưng nói một cách khách quan, tự nhiên chính là tự nhiên, có quy tắc tuần hoàn bốn mùa, cũng có sự thay đổi của mùa khô và mùa mưa, có sinh ra cũng có chết đi, có động vật ăn thịt cũng có động vật ăn cỏ, có cá lớn nuốt cá bé, cũng có kẻ mạnh và kẻ yếu cùng có lợi.

Tự nhiên tồn tại khách quan với đủ loại hiện tượng, cái gọi là trời đất bất nhân, coi vạn vật như chó rơm.

Con người đối mặt với đủ loại hiện tượng, dùng chủ quan của mình để hiểu, để cảm nhận, thấy sự sinh ra sẽ vui mừng, thấy cái chết sẽ bi thương.

Đương nhiên cũng không phải ai cũng giống nhau, sự thưởng thức chủ quan giữa người với người cũng không thống nhất.

Cho nên về mặt chủ quan có rất nhiều khác biệt, vì vậy nhiều người theo đuổi thẩm mỹ khách quan, dù sao khách quan chính là lấy tự nhiên làm tiêu chuẩn, đạo pháp tự nhiên.

Chương 3934

Nhưng để làm được hoàn toàn khách quan thực sự quá khó, con người không thể không chủ quan, vì chủ quan chính là một trong những tiêu chuẩn để cải tạo tự nhiên, chính là để phân biệt với khách quan.

Cho nên tự nhiên rốt cuộc là nhân từ, hay tàn nhẫn.

Đây đều là những phán đoán chủ quan.

Về mặt khách quan, tự nhiên không nhân từ cũng không tàn nhẫn, tự nhiên chỉ là một sự tồn tại, là đạo sinh một.

Phán đoán chủ quan, là một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật.

Quả táo chính là quả táo, có người cho rằng nó là thực phẩm, có người cho rằng nó là vật trang trí, có người cho rằng nó là một đối tượng vẽ tĩnh vật rất tốt.

Về mặt chủ quan chính là có những nhận thức khác nhau.

Cho nên đối mặt với sự khác biệt, mọi người đều hy vọng theo đuổi đạo sinh một, như vậy có thể giải quyết sự khác biệt, có thể khiến thế giới hòa bình hơn.

Nhưng quá khó, vì đạo sinh một chỉ là khách quan, mỗi người đều hy vọng khách quan có lợi cho mình, muốn dùng chủ quan của mình để cải tạo khách quan, không thể dừng lại ở giai đoạn đạo sinh một là thôi.

Mỗi người đều hy vọng khách quan có lợi cho mình, đều có chủ quan của riêng mình.

Kể cả cha con, anh em, chị em, mẹ con chủ quan cũng không giống nhau, cho nên sự khác biệt là không thể tránh khỏi.

Tóm lại sự việc chính là như vậy, vô số triết gia theo đuổi giai đoạn đạo sinh một, đã đề xuất rất nhiều khái niệm.

Nhưng khi thực sự thực hành thì lại muôn hình vạn trạng, căn bản không thể thống nhất.

Sức chiến đấu của Đỗ Lan đã hủy thiên diệt địa, cũng không thể đảo ngược hiện thực đạo sinh một, một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật, cũng chính vì vậy, mọi thứ đều sẽ trở nên rất thú vị.

Hắn cũng không thể dự đoán được tính năng động chủ quan của mỗi người, điều đó sẽ khiến cuộc hành trình trở nên có nhiều bất ngờ.

Mỗi người đều có chủ quan của mình, giống như trưởng làng hy vọng con gái và con rể góp sức cho làng.

Con gái lại hy vọng cuộc sống điền viên, còn Họa Mi Hoàn thì hy vọng bảo vệ vợ.

Hiện tại Hoa Khôi, Đồng Mã, Lục Thái Lang đều đang học tập ở nhà Họa Mi Hoàn.

Nhưng Họa Mi Hoàn lại rất đau đầu, chưa nói đến việc Hoa Khôi và Đồng Mã coi thường hắn, bởi vì Hoa Khôi và Đồng Mã không hiểu cách làm của Họa Mi Hoàn khi từ bỏ làng, nếu họ ở vị trí của Họa Mi Hoàn, chắc chắn sẽ muốn làm trưởng làng.

Coi thường thì thôi, Họa Mi Hoàn cũng có thể nhịn.

Nhưng có một vấn đề, hắn thực sự không thể nhịn được, đó là Lục Thái Lang.

Lục Thái Lang thích tĩnh không thích động, ngơ ngơ ngác ngác, trông như một gã ngốc to xác.

Nhưng khi hắn ăn, sức ăn thực sự rất lớn, khẩu phần lương thực của người lớn, cả trăm cân lương thực, mấy miếng đã ăn hết, mà vẫn chưa no.

Nuôi lợn, đến Tết còn có thể giết thịt, nuôi Lục Thái Lang thì thực sự không có hiệu quả kinh tế chút nào.

Họa Mi Hoàn dù có làm việc cật lực cũng không nuôi nổi con quái vật này.

Hắn thực sự rất muốn giết Lục Thái Lang một lần nữa, nhưng khổ nỗi hắn cứ ngơ ngơ, lại rất tôn trọng thầy, không có cơ hội ra tay.

Hắn chỉ là ăn nhiều, có tâm địa xấu xa gì đâu.

Họa Mi Hoàn cho rằng Lục Thái Lang có lẽ không có tâm địa xấu, nhưng Đỗ Lan chắc chắn có.

Đỗ Lan cố ý gửi Lục Thái Lang đến, chính là để ăn sập cái nhà này.

Trước đây vì chữa bệnh cho vợ, vàng đã tiêu gần hết, vốn còn lại một chút định mua sắm đồ đạc, không ngờ lại bị Lục Thái Lang ăn hết.

Dù là ninja huyền thoại, cũng không thể chịu đựng được sức ăn như vậy.

Không được rồi, nuôi không nổi các ngươi nữa, ba người các ngươi mau đi đi.

Họa Mi Hoàn không chỉ đuổi Lục Thái Lang, mà là đuổi cả ba người đi.

Ngươi có ý gì.

Là chê Lục Thái Lang ăn nhiều.

Chẳng lẽ ăn nhiều thì không có tư cách sống sao.

Đây là cuộc sống điền viên mà các ngươi theo đuổi sao.

Ngay cả một người ăn nhiều cũng không nuôi nổi.

Đồng Mã không vui nói.

Các ngươi có thể tự đi khai hoang.

Họa Mi Hoàn nói: Hắn khỏe như vậy, còn khỏe hơn cả trâu, có thể đi làm việc, có thể tự nuôi sống mình.

Nếu lao động có thể nuôi sống hắn, hắn cũng sẽ không đi ngồi tù.

Cuộc sống điền viên của các ngươi, chẳng lẽ chỉ có trình độ này thôi sao.

Đồng Mã nói.

Cuộc sống điền viên là tự mình nuôi sống mình, chứ không phải một mình ta nuôi sống tất cả các ngươi.

Lục Thái Lang nói: Ta có thể ăn ít một chút, cũng có thể làm việc.

Thật sự làm được không.

Họa Mi Hoàn hỏi.

Có thể thử.

Vậy thì đừng đi vội, làm việc trước đã.

Họa Mi Hoàn chỉ hy vọng sau khi Lục Thái Lang làm việc, có thể kiếm được tiền.

Sức khỏe lớn như vậy, đến bến tàu bốc vác.

Nhưng rất nhanh công nhân ở bến tàu không chịu nổi, vì Lục Thái Lang một mình làm việc bằng mười người, cai đầu muốn sa thải mười người, chỉ giữ lại Lục Thái Lang.

Thuê mười người cần tiền công của mười người, còn phải trả chi phí giao tiếp gấp mười lần.

Nhưng một người chỉ cần một phần tiền công, chi phí giao tiếp cũng giảm đi rất nhiều.

Các công nhân không chịu, hợp lực đuổi Lục Thái Lang đi.

Họa Mi Hoàn nhất thời không biết nói gì, đột nhiên cảm thấy Lục Thái Lang thực sự là một đời bị ghét bỏ.

Ăn quá nhiều bị ghét bỏ, sức quá lớn cũng bị ghét bỏ.

Hắn không nhịn được hỏi vợ, tình huống này nên xử lý thế nào.

Vợ hắn cũng khó xử, dù sao cô cũng chỉ là một người theo chủ nghĩa lý tưởng, không phải nhà tư tưởng.

Đối mặt với tình huống này, cũng không có kinh nghiệm.

Cô cũng biết Lục Thái Lang không làm gì sai, hắn chỉ là ăn nhiều, sức lớn, chỉ là ăn nhiều, đây không phải lỗi của hắn, đây là bẩm sinh.

Nhưng ăn nhiều sẽ cướp đi thức ăn của người khác, sức lớn sẽ cướp đi công việc của người khác, cho nên mọi người không dung nạp hắn.

Nhưng nếu hắn có thể lợi dụng ưu thế của mình, đi cướp nhiều thứ hơn để chia cho mọi người, mọi người sẽ vui vẻ.

Cho nên Lục Thái Lang nên đi làm những công việc có rủi ro cao và thu nhập cao, dùng tài năng của mình để đổi lấy lợi ích cao nhất, như vậy mới có thể chia cho mọi người.

Nếu chỉ làm những công việc bình thường, chỉ sẽ không ngừng xâm chiếm không gian của người khác.

Nhưng vợ hắn không hiểu nên làm thế nào.

Đừng nói cô ấy, ngay cả Khổng Tử cũng chưa từng gặp phải tình huống này, chưa từng gặp người có sức ăn khổng lồ như vậy.

Nếu thật sự gặp phải, Khổng Tử có lẽ sẽ giới thiệu cho Lục Thái

Lang một công việc, tiến cử vị vua ăn khỏe này cho quý tộc, nhà quý tộc có dư lương thực có thể nuôi nổi.

Hơn nữa quý tộc cũng cần những người lực lưỡng để bảo vệ, hộ tống, bảo vệ an toàn.

Nhưng Họa Mi Hoàn không quen biết đại quý tộc, các làng ninja và võ sĩ khác thì có quen, nếu họ đồng ý có thể giới thiệu Lục Thái Lang cho làng ninja.

Chương 3935

Làng ninja cũng cần nhân tài như vậy, có thể đại sát tứ phương.

Nhưng điều này lại đi ngược lại với ý định ban đầu của họ.

Lục Thái Lang không làm gì sai cả, hắn chỉ là con cừu khỏe nhất trong đàn cừu.

Trong đàn cừu xuất hiện một kẻ mạnh có thể sánh ngang với sư tử, nếu hắn tiếp tục ăn cỏ, những con cừu khác sẽ không có cỏ để ăn.

Cho nên Lục Thái Lang tốt nhất là gia nhập bầy sư tử, lấy cừu làm thức ăn.

Hoa Khôi nói với hai vợ chồng: Hai người có thể giới thiệu hắn đến làng ninja làm việc.

Không được, làng ninja sẽ bắt hắn đi giết người.

Giết người là không đúng, là không được.

Kết phản đối.

Vợ của Họa Mi Hoàn cho rằng Lục Thái Lang không nên đi làm công việc giết người, dù có đói bụng, giết người cũng là con đường sai lầm.

Hoa Khôi nói với cô ấy: Ngươi vẫn chưa ý thức được xã hội này là phân tầng, tầng thấp nhất là cừu, bên trên là sư tử.

Cuộc sống điền viên mà ngươi nói chỉ là trò chơi của tầng lớp dưới mà thôi, sản lượng quá ít.

Sức ăn của Lục Thái Lang vượt xa sản lượng trồng trọt, hắn phải làm những công việc có rủi ro cao và thu nhập cao, phải trở thành sư tử.

Hắn có thể kiềm chế bản thân.

Họa Mi Hoàn bảo vệ vợ, cho rằng Lục Thái Lang có thể nhẫn nại.

Không ăn no sẽ đói bụng, tại sao phải nhẫn nại.

Hoa Khôi nói.

Nhẫn nại vì mọi người.

Họa Mi Hoàn nói: Không phải cường giả nào cũng sẽ khuất phục trước ham muốn của mình.

Ví dụ như nhân vật chính trong Blade, nửa ma cà rồng nửa người, dùng thuốc để kiềm chế ham muốn hút máu.

Ví dụ như nam phụ ma cà rồng trong Vampire Hunter D, vì tình yêu mà kiềm chế bản thân không làm hại người mình yêu.

Ma cà rồng có bản năng hút máu người, nhưng có người có thể kiềm chế bản năng.

Cường giả cần phải tự kiềm chế mình.

Nhưng điều này chắc chắn là không hiệu quả, tại sao cường giả phải kiềm chế mình.

Mình có năng lực, thì phải dùng năng lực của mình để cướp đoạt tài nguyên, đây mới là suy nghĩ của người bình thường.

Cho nên đối với người có tài cần phải giáo hóa, quý tộc sẽ thông qua bắt nạt để tuyển chọn người tài, chỉ có những người tài qua được vòng tuyển chọn bắt nạt mới biết cách kiềm chế tài năng của mình, không dùng tài năng của mình để cướp đoạt tài nguyên của quý tộc.

Nhưng người thực sự có tài năng giống như ngôi sao, sẽ tạo ra sự tập trung tài nguyên.

Bởi vì mọi người đều hy vọng tài nguyên của mình có thể tăng giá trị, đều hy vọng đặt cược tài nguyên của mình vào người có năng lực.

Cho nên cường giả chính là sẽ hấp thu tài nguyên, bất kể là chủ động hấp thu hay bị động hấp thu, đều là một hiệu quả hấp thu.

Thiên phú của Lục Thái Lang chính là như vậy, chính là sẽ có một hiệu ứng tập trung.

Đối mặt với hiệu ứng tập trung, nên đối mặt như thế nào.

Tài nguyên của cuộc sống điền viên mà Họa Mi Hoàn đề xuất cũng sẽ bị hấp thu.

Đây chính là cạnh tranh, cạnh tranh tài nguyên.

Trong cùng một thời gian, cùng một không gian, tài nguyên là có hạn, không phải vô hạn.

Tài nguyên có hạn chính là cái này mất đi thì cái kia được thêm vào, cuộc sống điền viên nhiều hơn một chút, Lục Thái Lang sẽ ít đi một chút, và ngược lại.

Lục Thái Lang ăn nhiều, tiêu hao tài nguyên nhiều, tài nguyên của cuộc sống điền viên đều bị cướp đi.

Tình huống này trong lịch sử đã xuất hiện rất nhiều lần, thậm chí có người còn tổng kết đồng nghiệp mới là mối thù không đội trời chung.

Bởi vì tài nguyên là có hạn, đồng nghiệp lấy nhiều, mình sẽ lấy ít đi.

Trong tình huống này, đồng nghiệp phải tàn sát lẫn nhau, chỉ cần giết hết tất cả đồng nghiệp, là có thể độc chiếm tài nguyên.

Tại sao phải bắt nạt người tài.

Chính là lo lắng người tài vào ngành của mình gây rối, chính là sợ ưu thế của mình không thể duy trì.

Họa Mi Hoàn trước đây là trùm trong ngành ninja, chỉ có hắn cướp tài nguyên của người khác, chưa từng bị người khác cướp tài nguyên, cho nên hắn không cảm thấy có vấn đề gì, chưa từng gặp đối thủ nào có thể lay động vị trí ninja huyền thoại của mình.

Bây giờ Họa Mi Hoàn muốn làm cuộc sống điền viên, lại đối mặt với thử thách từ đại vương ăn khỏe Lục Thái Lang, hắn thực sự không có cách nào, chỉ có thể yêu cầu cường giả kiềm chế.

Hoa Khôi cười đến nghiêng ngả.

Ngươi cười cái gì.

Ta cười ngươi là một ninja huyền thoại, sao lại có thể yêu cầu cường giả kiềm chế.

Lúc ngươi làm ninja, có kiềm chế bản thân hoàn thành ít nhiệm vụ hơn không.

Có nhường nhiệm vụ của mình cho người khác không.

Có muốn nhường danh hiệu ninja huyền thoại cho người khác không.

Tại sao ngươi không kiềm chế mình.

Ta đã kiềm chế rồi, đã không giết người nữa.

Đó là vì đã không làm ninja nữa, nhưng Lục Thái Lang vẫn còn trong ngành cũ, ngươi phải giúp hắn tìm một ngành mới.

Hoa Khôi nói: Ví dụ như tiến cử hắn đi làm ninja, để hắn thay ngươi trở thành ninja huyền thoại.

Họa Mi Hoàn biết vợ mình sẽ không hy vọng Lục Thái Lang giết người.

Đỗ Lan lúc này đột nhiên xuất hiện, nói: Lúc này ngươi nên chỉ huy mọi người đi làm công, kiếm tiền về tập trung lại nuôi Lục Thái

Lang.

Nếu các ngươi gặp rắc rối, để Lục Thái Lang đi giải quyết.

Như vậy sẽ hình thành một vòng tuần hoàn nội bộ, có thể mỗi người một việc.

Họa Mi Hoàn, ngươi phải trở thành trưởng làng.

Đỗ Lan đề nghị mọi người cùng nhau làm việc để nuôi Lục Thái Lang, cần Họa Mi Hoàn đảm nhận vai trò người điều phối tài nguyên.

Mọi người làm việc kiếm tiền chắc chắn không muốn đưa cho người khác, đây chính là tác dụng của trưởng làng, phải dùng phương pháp của mình để mọi người đưa tiền ra, bất kể là uy hiếp hay dụ dỗ, phải để mọi người đưa tiền ra, đưa tiền đến nơi cần thiết.

Họa Mi Hoàn nghe Đỗ Lan đột nhiên xuất hiện, đưa ra đề nghị này, cứ như mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay.

Nếu là một ngôi làng, quả thực có thể nuôi sống một đại vương ăn khỏe.

Nhưng để mọi người đưa tiền ra, thì không thể không biến thành một kẻ đáng ghét như trưởng làng.

Trưởng làng điều phối tài nguyên trong làng, chắc chắn không được lòng người.

Nhưng sự điều phối của trưởng làng chính là mấu chốt cho sự tồn tại của làng, làng có thể vận hành, làng có quyền thương lượng giá cả, trưởng làng có thể không ngừng bồi dưỡng ninja mới, nhận được nhiều đơn hàng hơn.

Đây đều là năng lực của ông ta, nhưng vì sự phản bội của con gái và con rể mà thất bại.

Đây là điểm trưởng làng làm chưa đủ, không thể xây dựng được một lực hướng tâm, hoàn toàn dựa vào việc thần thánh hóa bản thân để áp chế mọi người.

Họa Mi Hoàn không thích trưởng làng, cũng không muốn trở thành trưởng làng.

Nhưng hắn phải thừa nhận nếu trở thành trưởng làng, ra lệnh cho mọi người làm việc, tập trung tiền lương lại thì có thể giải quyết vấn đề đại vương ăn khỏe.

Nếu các ngươi không nuôi Lục Thái Lang, hắn tự nhiên phải tự tìm đường sống, vậy thì hắn lựa chọn phạm tội, lựa chọn giết người cũng là lẽ đương nhiên.

Đây cũng là một trong những lựa chọn, hắn không nhất thiết phải từ chối vì sự phản đối của các ngươi.

Cuộc sống điền viên, tránh xa giết chóc là viễn cảnh tốt đẹp của các ngươi, các ngươi cảm thấy hạnh phúc tốt đẹp.

Nhưng Lục Thái Lang chỉ cho rằng cuộc sống điền viên là nghèo đói, đói khát, là đau khổ xấu xí.

Bất kể là ai cũng sẽ không cho rằng thứ khiến mình đói bụng sẽ là tốt đẹp.

Đỗ Lan nghiêm túc nói: Cho nên nếu giết người có thể ăn no bụng, đối với hắn mà nói cũng là một con đường tiền đồ xán lạn, tốt đẹp hơn cuộc sống điền viên.

Kết im lặng, nếu không được ăn no, quả thực không đủ tốt đẹp.

Họa Mi Hoàn thầm nghĩ trở thành trưởng làng, tập trung tiền của mọi người lại, dựa vào cái gì.

Chương 3936

Chính hắn còn không thể chấp nhận hành vi của trưởng làng, người khác có thể chấp nhận mình sao.

Đỗ Lan thật là môi trên chạm môi dưới, nói thì đơn giản, nhưng thực sự làm thì quá khó.

Ngươi là con rể của trưởng làng, hoàn toàn có tư cách xây dựng lại làng.

Đương nhiên sau khi ngươi trở thành trưởng làng, chắc chắn sẽ có rất nhiều người mắng ngươi, có người mắng trước mặt, có người mắng sau lưng, nhưng ngươi chỉ cần thiết lập quy tắc của làng, Lục Thái Lang sẽ không cần giết người, ngươi gánh chịu tiếng xấu, nhưng một con đường không giết người đã được thiết lập.

Ngươi có đồng ý không.

Đây còn là cuộc sống điền viên sao.

Cuộc sống điền viên nên là tự mình nuôi sống mình, nam cày nữ dệt.

Họa Mi Hoàn nghi ngờ nói.

Đây chính là sự bất lực của thực tiễn, thực tiễn chính là sẽ gặp đủ loại phiền phức, phải không ngừng điều chỉnh, như vậy mới có thể đoàn kết được nhiều người hơn.

Nếu ngươi không thay đổi thực tiễn, mà đuổi những nhân tài như Lục Thái Lang đến lãnh địa khác, vậy thì lãnh địa khác làm ăn phát đạt, các ngươi cũng chẳng có kết quả tốt đẹp gì.

Cho nên làm thế nào để giữ lại nhân tài cho cuộc sống điền viên, đây là điều vô cùng quan trọng.

Giữ được nhân tài mới có tương lai, không giữ được, thì chỉ có lý tưởng suông.

Kết hỏi: Chẳng lẽ có lý tưởng là chưa đủ sao.

Tại sao nhất định phải thực tiễn.

Điều đó cũng đúng, chỉ cần không thực tiễn, thì sẽ không bao giờ sai.

Làm ít sai ít, không làm không sai.

Chỉ cần có lý tưởng, mãi mãi là ánh trăng sáng trong lòng.

Nhưng chỉ là lý tưởng, không có thực tiễn, cuộc sống điền viên cũng chỉ là chuyện phiếm trên miệng, người khác nên giết người vẫn sẽ giết người.

Nói cho ta biết, cuộc sống điền viên đối với các ngươi rốt cuộc là gì.

Chỉ là một bến đỗ tâm hồn, hay là thực sự hy vọng thế giới này bớt đi một chút người chết.

Đối mặt với câu hỏi của Đỗ Lan, Kết rơi vào trầm tư, cô đương nhiên hy vọng thế giới này bớt đi một chút người chết, nhưng khó khăn của thực tiễn cũng khiến cô chùn bước, Họa Mi Hoàn có lẽ sẽ trở thành một tên cặn bã vô tình lạnh lùng như cha cô.

Cô từ chối đối mặt với cha mình, không muốn bị cha ảnh hưởng trở thành quyến thuộc của cha, không muốn mình cũng biến thành quái vật.

Cha cô là một con quái vật, một con quái vật từ đầu đến cuối, không tình thân, coi thường sinh mệnh, âm hiểm xảo trá.

Nếu đối mặt với trưởng làng, mình và Họa Mi Hoàn cũng sẽ biến thành quái vật, Kết vô cùng sợ hãi.

Nhưng không đối mặt, cuộc sống điền viên không giữ được nhân tài.

Lục Thái Lang là đại vị vương, chỉ dựa vào cuộc sống điền viên không thể nuôi sống nổi.

Vậy thì phải tập trung tiền của mọi người lại, nhưng điều này lại cần một hệ thống quản lý.

Một khi có hệ thống quản lý thì cần phải phân phối, sẽ hình thành áp bức, sẽ biến thành thôn làng.

Trưởng thôn tuy đã bị đánh chết, nhưng vong linh của lão ta vẫn luôn lơ lửng trên bầu trời, không lúc nào không ảnh hưởng đến mọi người.

Cái chết ngược lại còn khiến trưởng thôn trở nên quỷ dị hơn.

Nếu trực tiếp trở thành trưởng thôn, thì sẽ biến thành trưởng thôn.

Đây là điều cặp vợ chồng trẻ không muốn chấp nhận, trong mắt họ, trưởng thôn chính là hiện thân của những thói hư tật xấu và gông cùm của làng ninja, chỉ cần là nơi có trưởng thôn, mọi người sẽ bị áp bức.

Nhưng những gì Đỗ Lan nói quả thực có lý, nếu cuộc sống điền viên không nuôi nổi Lục Thái Lang, cậu ta tất nhiên sẽ chọn con đường khác có thể nuôi sống mình, đến lúc đó trở thành kẻ địch của cuộc sống điền viên cũng là chuyện rất bình thường.

Kết có dũng khí hy sinh vì lý tưởng, dẫu cho lý tưởng không thể lấp đầy bụng cũng không sao, nhưng người khác không chấp nhận.

Nếu cuộc sống điền viên không thể lấp đầy bụng mọi người, đó không phải là lỗi của cuộc sống điền viên, mà là do bản thân không đủ thành tâm, phải không.

Đỗ Lan nhìn thấu suy nghĩ của nàng.

Chẳng lẽ không phải sao.

Về lý thuyết, cuộc sống điền viên có thể khiến mọi người đều sống hạnh phúc, không có mua bán, không có giết chóc, cuộc sống điền viên có thể khiến mỗi người tự cung tự cấp, giống như Đào Nguyên Hương ở Đông Đại vậy.

Kết cho rằng trạng thái hoàn mỹ nhất của cuộc sống điền viên chính là Đào Nguyên Hương trong truyện cổ, mỗi người đều tự cung tự cấp.

Người làng Vũ Lăng làm nghề đánh cá.

Trong câu chuyện về Đào Nguyên Hương, mọi người đều thản nhiên tự tại, an hưởng thiên luân, ai nấy đều rất ôn hòa, không có vấn đề ăn không no.

Về lý thuyết, mọi người đều có thể ăn no, nếu ăn không no, chắc chắn không phải là vấn đề của lý tưởng, mà là vấn đề của chính mình.

Vậy đó là lỗi của Lục Thái Lang sao.

Nhưng khẩu vị của cậu ta là bẩm sinh, là kiệt tác của ông trời, từ trong bụng mẹ ra đã ăn khỏe như vậy.

Cậu ta có lỗi gì chứ.

Đỗ Lan hỏi.

Kết cũng không biết, chẳng lẽ lại là lỗi của ông trời.

Ông trời sao có thể sai được.

Dù sao lý tưởng về cuộc sống điền viên này cũng dựa vào sự tồn tại của ông trời.

Nhưng không thể nào là lý tưởng sai, lý tưởng sao có thể sai được.

Cuối cùng vẫn là Lục Thái Lang sai, cũng chỉ có thể là cậu ta sai.

Bởi vì cậu ta sai thì không ảnh hưởng đến đại cục.

Nếu lý tưởng sai, rất nhiều thứ sẽ cần phải thay đổi, sẽ rất phiền phức.

Điều này giống như đi du lịch, nếu chỉ là lộ trình sai, sửa lại lộ trình là được.

Nếu mục tiêu sai, thì cả mục tiêu và lộ trình đều phải sửa đổi.

Đỗ Lan nói: Muốn có cuộc sống điền viên, lại từ chối việc tùy cơ ứng biến theo địa thế, tùy thời thế mà thay đổi, các ngươi đúng là người do làng Đá đào tạo ra, giống hệt lão già cố chấp trưởng thôn kia.

Các ngươi không muốn biến thành trưởng thôn, nhưng chỉ biết một mực từ chối, chứ không đề xuất một hình mẫu học tập mới.

Khi bản thân đang mông lung, khi không biết mình nên làm gì, thì nên học theo tiên vương, học tập những tấm gương ưu tú, chứ không phải tự tìm khổ não.

Cho dù là trưởng thôn, trên người lão ta cũng có ưu điểm, làng Đá tồn tại được, không chỉ vì họ biết giết người, mà còn vì họ biết cứu người.

Không chỉ biết giết người, mà còn cứu người.

Đó cũng là giết người cướp đoạt tài nguyên, để nuôi sống người trong làng mà thôi.

Kết nói.

Đúng là không hoàn mỹ, nhưng có thể vận hành được.

Ngươi muốn biến việc giết người thành sản xuất, từ giết người kiếm tiền thành lao động kiếm tiền, ý tưởng rất hay, nhưng nếu không có năng lực tổ chức, sẽ khiến một số người có tiềm năng trở thành kẻ địch của chính mình.

Bởi vì ngươi tìm mọi cách để chứng minh ninja giết người là không tốt, vậy làm sao chứng minh cuộc sống điền viên là tốt.

Đỗ Lan đặt ra một vấn đề.

Cuộc sống điền viên chỉ được đề xuất để phản đối việc ninja giết người, chỉ có thể chứng minh ninja giết người là sai, chứ không thể chứng minh cuộc sống điền viên là đúng.

Ninja giết người là sai, nhưng cuộc sống điền viên cũng có thể sai.

Đỗ Lan nói: Ninja giết người sai, không thể chứng minh cuộc sống điền viên là đúng.

Ví dụ như Lục Thái Lang cảm thấy cuộc sống điền viên ăn không no, là sai lầm to lớn.

Các ngươi muốn chứng minh mình đúng, thì phải làm cho cuộc sống điền viên sản sinh ra sức mạnh nội sinh, khiến mọi người sẵn lòng tạo ra giá trị cho cuộc sống điền viên.

Ban đầu, các ngươi dùng cuộc sống điền viên để phản đối việc ninja giết người, bước này đã làm được rồi.

Nhưng đây chỉ là bước đầu tiên mà thôi, tiếp theo các ngươi phải khiến mọi người tin rằng cuộc sống điền viên tốt hơn, thì cần phải để cuộc sống điền viên sản sinh ra sức mạnh nội sinh, nếu bước này không làm được, tất cả đều là hư ảo.

Giống như Mặc gia ban đầu được hình thành để phản đối tình yêu thương có phân biệt.

Nhưng tình yêu thương có phân biệt không tốt, làm sao chứng minh kiêm ái phi công là tốt.

Chương 3937

Mặc Tử làm việc cật lực để tạo ra một tổ chức Mặc gia có hệ thống nghiêm ngặt, nhưng lại không hề kiêm ái chút nào, không thể tạo ra sức mạnh nội tại để duy trì kiêm ái.

Tình yêu thương có phân biệt tại sao lại thắng thế.

Chính là vì dục vọng của mỗi người đều phù hợp với tình yêu thương có phân biệt, không ngừng thúc đẩy nó.

Pháp gia ban đầu cũng bắt đầu từ việc phản đối Nho gia, nhưng Pháp gia có thể duy trì được là nhờ thông qua các biện pháp như thưởng phạt, phú quốc cường binh để tạo ra sức mạnh nội sinh, khiến Pháp gia có thể tồn tại độc lập mà không cần dựa vào việc phản đối ai cả.

Ban đầu tồn tại vì phản đối một thứ gì đó là rất bình thường.

Rất nhiều thứ tồn tại là để phản đối một thứ khác, nhưng đó chỉ là bước đầu, bước thứ hai mới là quan trọng nhất, cần phải sản sinh ra sức mạnh nội sinh.

Nếu chỉ dừng lại ở bước đầu tiên là phản đối, vậy thì sự tồn tại đó phụ thuộc vào đối tượng mà nó chống lại, không phải là độc lập.

Nếu không độc lập, mọi người sẽ nhanh chóng nhận ra thứ này không ổn.

Đương nhiên, vận hành độc lập cũng chỉ là bước thứ hai.

Còn có bước thứ ba, đó là trải qua vài lần thăng trầm, không chỉ có thể vận hành trong giai đoạn đi lên, mà còn phải kiên trì được trong giai đoạn suy thoái.

Hoàn thành ba bước này, mới được coi là từ sinh ra đến phát triển.

Bây giờ Họa Mi Hoàn và Kết mới hoàn thành bước đầu tiên, bước thứ hai và thứ ba còn chưa thấy bóng dáng đâu.

Thực ra ngay cả Khổng Tử cũng bắt đầu từ việc phản đối, ông phản đối lễ băng nhạc hoại, nhưng Khổng Tử cũng chỉ hoàn thành bước đầu tiên, phản đối quý tộc không chịu trách nhiệm.

Bước thứ hai, sức mạnh nội sinh, là do Mạnh Tử hoàn thành, thông qua việc học theo tiên vương có thể khiến mọi người thực hành.

Bước thứ ba thì do Đổng Trọng Thư, Chu Hi. hoàn thành, khi Nho gia suy yếu, mọi người hấp thu tư tưởng mới để cải tạo.

Có rất nhiều người làm được bước đầu tiên, dù sao bất kỳ thứ gì cũng có khuyết điểm, phản đối khuyết điểm là được.

Nhắm vào khuyết điểm để đề xuất một học thuyết mới không phải là rất khó.

Nhưng lý luận cũ có khuyết điểm, chẳng lẽ lý luận mới không có sao.

Chắc chắn cũng có.

Làm thế nào để khắc phục khuyết điểm, tiếp tục vận hành, cũng rất quan trọng.

Đỗ Lan chính là chỉ ra khuyết điểm của cuộc sống điền viên, khả năng chịu đựng rủi ro quá thấp, có chút gió thổi cỏ lay là không trụ nổi.

Cuộc sống điền viên không có sức mạnh vận hành nội tại.

Họa Mi Hoàn và Kết hoàn thành bước đầu tiên, nhưng lại khó hoàn thành bước thứ hai, đó là nâng cao tỷ lệ chịu lỗi của cuộc sống điền viên, để mọi người yên tâm lựa chọn cuộc sống điền viên.

Ninja giết người là không tốt, nhưng thông qua việc cướp đoạt tài nguyên, người trong làng có không ít tiện lợi, có thể ăn no bụng, vậy thì sẽ có người ủng hộ làng.

Chỉ phản đối thôi là chưa đủ, còn phải chứng minh cuộc sống điền viên ưu tú hơn làng ninja.

Nếu chỉ có hai vợ chồng tôi và Kết thì không có phiền não như vậy.

Họa Mi Hoàn không muốn vợ mình buồn, cho rằng chỉ cần hai vợ chồng thì không có vấn đề gì.

Lúc trước khi Kết bị bệnh, ngươi không nói như vậy đâu.

Đỗ Lan nói: Người trẻ tuổi chính là quá trẻ người non dạ, quá ngây thơ, luôn cho rằng lý tưởng là thứ gì đó có thể thực hiện một cách tùy tiện.

Hai người các ngươi đừng xem thường lý tưởng.

Cả hai đều không nói nên lời, họ quả thực muốn thực hiện lý tưởng, nhưng không muốn trở thành trưởng thôn.

Nếu thực sự muốn thực hiện lý tưởng, thì phải chấp nhận hiện thực.

Trưởng thôn cũng là nỗ lực để thực hiện lý tưởng, trên người lão ta cũng có bóng dáng của một người theo chủ nghĩa lý tưởng.

Mặc dù lý tưởng không giống nhau, nhưng phương pháp thực tiễn lý tưởng lại tương tự, có thể học hỏi lẫn nhau.

Người trẻ tuổi cho rằng chỉ cần phản đối là có thể thực hiện lý tưởng thì quá ngây thơ, khó hơn cả phản đối là học tập, và trong quá trình học tập vẫn giữ được bản ngã, không vì học tập mà biến thành người khác.

Phản đối ngược lại là bước đơn giản nhất.

Từ chối Cthulhu được xem là lựa chọn đơn giản nhất.

Nhưng đối mặt với Cthulhu mà không bị biến thành quyến thuộc, không bị biến thành quyến thuộc mà vẫn nắm giữ được sức mạnh, điều này mới rất khó, đúng là nhảy múa trên lưỡi dao, một bước làm không tốt là biến thành quái vật.

Nhưng nếu có thể làm tốt, đó mới là độc lập thực sự, thật sự rất khó rất khó, Họa Mi Hoàn và Kết, một người không có đầu óc một người không vui vẻ, e rằng không làm được.

Vì phản đối quan điểm cũ mà đề xuất một quan điểm mới, việc này tương đối dễ làm.

Nhưng để quan điểm mới mà mình đề xuất sản sinh ra sức mạnh nội sinh thì rất khó.

Ví dụ như Thiên Trúc, ngày ngày nói thay thế Đông Đại, hy vọng mọi người không bỏ trứng vào cùng một giỏ.

Rất nhiều doanh nghiệp vì tâm lý đề phòng Đông Đại, quả thực sẽ di dời doanh nghiệp đến Thiên Trúc.

Nhưng Thiên Trúc hoàn toàn không có năng lượng nội sinh để thúc đẩy các doanh nghiệp này phát triển, chỉ có thể mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm như một ngày tuyên truyền Đông Đại xấu xa, mọi người nên di dời doanh nghiệp qua đây.

Nhưng vấn đề đến rồi, Đông Đại xấu, làm sao chứng minh Thiên Trúc tốt.

Năng lượng nội sinh của Thiên Trúc ở đâu.

Dựa vào tôn giáo của Thiên Trúc.

Tôn giáo thứ này rất dễ bị hào cường lợi dụng, biến thành chi phí xã hội cao ngất.

Một mảnh đất bình thường và một mảnh đất được thần linh phù hộ, cái nào rẻ hơn.

Chắc chắn là đất bình thường rẻ hơn, đất được thần linh bảo hộ thì đắt hơn.

Tôn giáo rất dễ làm tăng giá đất, dẫn đến việc xây dựng khó tiến hành.

Vấn đề tôn giáo không chỉ là ngu muội, mà còn là chi phí tăng cao.

Làng ninja không tốt, làm sao chứng minh cuộc sống điền viên tốt.

Làm sao chứng minh nó tốt.

Tốt nhất là chọn những ưu điểm của các bậc hiền nhân thời cổ đại.

Nếu tìm tấm gương đương đại, dễ bị ăn đòn ngược.

Nếu là ưu điểm của tam đại Nghiêu Thuấn Vũ, mọi người cũng không biết Nghiêu Thuấn Vũ rốt cuộc ra sao, có thể nói bừa.

Đương nhiên cho dù nói về tam đại Nghiêu Thuấn Vũ, vẫn còn cóTrúc thư kỷ niênghi lại rằng Nghiêu Thuấn Vũ không hiền minh, toàn là tranh quyền đoạt lợi mà lên ngôi, căn bản không có cái gọi là thiện nhượng.

Tóm lại, tìm được tiêu chuẩn tốt rất khó, không có một hình mẫu nào hoàn hảo, cho nên chỉ có thể gạn đục khơi trong.

Nhưng vấn đề lại đến, tiêu chuẩn của tinh hoa và cặn bã là gì.

Do cái gì quyết định cái gì là tinh hoa, cái gì là cặn bã.

Ví dụ như Tào Tháo, ưu điểm trên người ông ta là gì.

Khuyết điểm của ông ta là gì.

Chương 3938

Cách nói của Nho gia là những gì phù hợp với nhân nghĩa lễ trí tín là ưu điểm, không phù hợp là khuyết điểm.

Thực ra chính là những gì giúp Tào Tháo thành công là ưu điểm, những gì khiến ông ta thất bại là khuyết điểm, dù sao bất kể người tốt hay kẻ xấu muốn thành công đều không thể thiếu nhân nghĩa lễ trí tín.

Cuộc sống điền viên, sinh ra từ việc phản đối làng ninja, không thể sản sinh ra sức mạnh nội sinh.

Hiện tại, cuộc sống điền viên chỉ có thể duy trì địa vị của mình bằng cách nhắc đi nhắc lại sự tàn nhẫn của ninja, sai lầm của việc giết người.

Cuộc sống điền viên nhấn mạnh mình không giết người, nhưng phần lớn mọi người theo đuổi là tỷ lệ chịu lỗi, họ cũng không thích giết người, mà là thông qua giết người để có được tỷ lệ chịu lỗi.

Bất kể là ninja giết người, hay cuộc sống điền viên, mục đích cuối cùng đều là tỷ lệ chịu lỗi.

Hoa tươi và tiếng vỗ tay chỉ là sản phẩm phụ của tỷ lệ chịu lỗi cao.

Vấn đề của cuộc sống điền viên là chỉ phủ nhận việc giết người, không thể tăng tỷ lệ chịu lỗi, một khi xảy ra vấn đề sẽ sụp đổ, mọi người làm sao chấp nhận cuộc sống điền viên.

Cuộc sống điền viên làm thế nào để tự mình tăng tỷ lệ chịu lỗi.

Hiện tại là không có, chỉ có thể dựa vào Họa Mi Hoàn và Kết còn trẻ, còn chịu đựng được.

Nhưng gặp phải bệnh tật và đại vị vương thì không có tỷ lệ chịu lỗi.

Không có tỷ lệ chịu lỗi, mọi người không có cảm giác an toàn, thì không có cách nào kiên trì lâu dài.

Cho nên Đỗ Lan đề nghị học tập trưởng thôn, thiết lập một bộ hệ thống.

Tiếc là vừa nghĩ đến sự tàn bạo của trưởng thôn, Họa Mi Hoàn và Kết liền không chấp nhận, họ chỉ muốn sống theo cách của mình, nếu không có bệnh tật, không có đại vị vương thì có thể ổn định.

Tiếc là cái nếu này chẳng thực tế chút nào, thực tế là có bệnh tật, có đại vị vương.

Không có đại vị vương, sau này họ sinh mấy đứa con, khẩu vị cũng sẽ rất lớn.

Nếu sinh sáu đứa con, lương thực tiêu thụ sẽ không ít hơn Lục Thái Lang.

Đến lúc đó họ vẫn cần sự hỗ trợ của bạn bè như Tá Thiết mới được, chỉ dựa vào bản thân áp lực rất lớn.

Đỗ Lan nhìn hai người, đưa ra đề nghị rất tốt, thế nhưng hai người vừa nghĩ đến trưởng thôn liền sợ hãi, căn bản không chấp nhận.

Họ tuyệt đối sẽ không đi vào vết xe đổ, vô cùng cố chấp.

Đỗ Lan cũng biết đối mặt với một sự việc sẽ có ba loại thái độ, một là chấp nhận hoàn toàn, một là gạn đục khơi trong, một là phủ định hoàn toàn.

Giống như đối với Chu lễ, Khổng Tử là chấp nhận hoàn toàn, Mạnh Tử cho rằng nên xem có phù hợp với đạo nghĩa hay không, Tuân Tử cho rằng Chu lễ là rác rưởi.

Hiện tại Họa Mi Hoàn và Kết chính là cho rằng làng ninja là rác rưởi, họ muốn thiết lập một cuộc sống điền viên hoàn toàn mới, hoàn toàn khác biệt, muốn cắt đứt hoàn toàn với làng ninja.

Nhưng Tuân Tử cũng không thể khiến mọi người tin vào tân lễ của ông, không có cách nào xây dựng tính hợp pháp cho tân lễ.

Tuân Tử cho rằng nên do quân tử xây dựng tân lễ, và tân lễ sẽ bồi dưỡng quân tử.

Vậy vấn đề đến rồi, rốt cuộc là gà có trước hay trứng có trước.

Là lễ có trước, hay quân tử có trước.

Nếu vòng tuần hoàn này thành lập, cần một quân tử bẩm sinh.

Vậy dựa vào đâu mà tin ngươi chính là quân tử bẩm sinh.

Bất kể là Chu Văn Vương hay Chu Võ Vương, đều là thông qua từng chiến thắng để xây dựng tỷ lệ chịu lỗi, sau đó mọi người mới tin tưởng họ.

Cho nên không có quân tử bẩm sinh, chỉ có quân tử thông qua thử thách, mang lại tỷ lệ chịu lỗi.

Cho dù không thể mang lại tỷ lệ chịu lỗi, ít nhất cũng không thể làm hại tỷ lệ chịu lỗi của người khác, đó là tiêu chuẩn tối thiểu của một quân tử.

Tuân Tử đốp chát trời đất, cuối cùng vẫn thất bại.

Pháp gia do học trò của ông sáng lập, cũng không phải xây dựng một bộ chế độ hoàn toàn mới, mà là dựa vào pháp luật của các quốc gia khác nhau để sửa đổi.

Trước Pháp gia, các nước cũng có luật pháp, Pháp gia cũng không phải tự nhiên tạo ra luật, mà là tùy theo từng nơi mà chế định.

Lựa chọn pháp độ tốt để kế thừa, pháp độ không tốt thì sửa đổi.

Cũng không phải như Tuân Tử nói, tự dưng mà xây dựng.

Bởi vì tự dưng xây dựng, mọi người chắc chắn không thể chấp nhận.

Các ngươi vẫn không chấp nhận.

Đỗ Lan hỏi: Phương pháp của tôi rõ ràng rất tốt.

Chúng tôi tuyệt đối sẽ không xây dựng lại làng ninja.

Họa Mi Hoàn kiên định nói: Tuyệt đối sẽ không quay lại những ngày tháng đó.

Tôi và Kết đã quyết định rồi, phải bắt đầu cuộc sống mới.

Trước đây ngươi khóc lóc van xin tìm người vay tiền như thế nào.

Bây giờ lại cứng miệng rồi.

Đỗ Lan nói.

Họa Mi Hoàn nghiêm túc nói: Nhớ chứ, tôi cũng rất cảm ơn anh, nhưng xây dựng lại làng là tuyệt đối không được.

Xây dựng làng không nhất định phải giết người kiếm tiền, cũng có thể thử các ngành nghề khác.

Ví dụ như huấn luyện khí, xây dựng một lưu phái, chiêu mộ đệ tử, truyền thụ kỹ thuật, văn hóa. các thứ.

Đỗ Lan nói: Tại sao các ngươi nghĩ đến làng là nghĩ đến giết người.

Trong đầu các ngươi không có thứ khác sao.

Người khác học được khí, cũng sẽ đi giết người.

Họa Mi Hoàn nói.

Kết nói: Đúng vậy, chúng ta không thể truyền thụ kỹ xảo giết người.

Khí chỉ là một loại kỹ thuật, giống như dao thái, dao phay, liềm.

Không phải học khí là nhất định phải giết người, giống như phần lớn mọi người không dùng nông cụ để giết người, chỉ có số ít người mới làm vậy.

Làng cũng vậy, xây dựng làng không nhất thiết phải giết người, chỉ cần các ngươi có thể khiến mọi người đều chấp nhận một ngành nghề, khiến mọi người sẵn lòng phục vụ cho ngành nghề này, không giết người vẫn kiếm được tiền, vẫn duy trì được.

Đỗ Lan nói: Vừa nhắc đến khí và làng, các ngươi chỉ nghĩ đến khuyết điểm, như vậy không thể tiến bộ được.

Nếu chỉ nhìn vào khuyết điểm, cuộc sống điền viên của các ngươi cũng có khuyết điểm.

Bất cứ việc gì cũng có ưu điểm và khuyết điểm, làm thế nào để phát huy ưu điểm, kiềm chế khuyết điểm mới là việc quan trọng.

Nhưng vẫn sẽ có người dùng nông cụ giết người.

Kết nói.

Đây là điều đương nhiên, không thể tránh khỏi, nhưng không thể vì sợ mà bỏ ăn.

Ngươi sẽ vì sợ nông cụ làm bị thương người mà không sử dụng nông cụ sao.

Đừng nói nông cụ, cho dù ngươi uống nước cũng có thể bị sặc chết, cũng có thể bị ngộ độc nước, ngươi có thể không uống nước sao.

Các ngươi mở một lưu phái truyền thụ khí, xây dựng một ngôi làng để phát triển một số ngành nghề liên quan đến khí, không nhất định phải hại người, cũng có thể cứu người.

Những đề nghị của Đỗ Lan đều rất trung thực.

Họa Mi Hoàn có chút động lòng, nhưng trong đầu Kết toàn là hình ảnh của cha mình.

Nàng cho rằng chính thân phận trưởng thôn đã bóp méo cha mình, bất kể là người tốt hay kẻ xấu, một khi ngồi lên vị trí trưởng thôn đều sẽ biến thành kẻ lạnh lùng vô tình.

Họa Mi Hoàn rất dịu dàng, nhưng sau khi trở thành trưởng thôn, cũng sẽ bị vị trí trưởng thôn bóp méo.

Đây chính là sự đáng sợ của quyền lực, ai ngồi lên cũng sẽ bị quyền lực khống chế.

Dịu dàng như Họa Mi Hoàn cũng sẽ bị quyền lực ăn mòn.

Thực ra không phải bị quyền lực ăn mòn, mà là quyền lực yêu cầu phải chịu trách nhiệm với tất cả mọi người.

Chịu trách nhiệm với tất cả mọi người thì không thể làm hài lòng ai cả.

Chương 3939

Không có quyền lực, chỉ cần chịu trách nhiệm với số ít người, thì có thể chỉ dịu dàng với số ít người.

Một khi nắm giữ quyền lực, nếu tiếp tục chỉ chịu trách nhiệm với số ít người, đó là bạo quân.

Nếu chịu trách nhiệm với tất cả mọi người, đó là cỗ máy chính trị vô tình bị quyền lực bóp méo, là quên mất bản gốc.

Cho nên nắm giữ quyền hành, bất kể thay đổi hay không thay đổi, đều sẽ bị ăn mòn.

Kết lo lắng chồng mình sẽ bị vị trí trưởng thôn làm cho tha hóa, là có lý, bởi vì cái ghế quyết định cái đầu.

Trở thành trưởng thôn, sẽ có trách nhiệm của trưởng thôn.

Không hoàn thành trách nhiệm không được, hoàn thành trách nhiệm cũng không xong, không thể làm hài lòng tất cả mọi người.

Trở thành trưởng thôn là như vậy, yêu cầu của mọi người đối với trưởng thôn là khác nhau.

Nếu Họa Mi Hoàn trở thành trưởng thôn, cũng sẽ đối mặt với mâu thuẫn như vậy.

Anh ta vì mọi người mà suy nghĩ, chắc chắn sẽ phải lơ là vợ mình.

Nếu tiếp tục lấy vợ làm trung tâm, mọi người sẽ bất mãn.

Cho nên Kết cho rằng Họa Mi Hoàn sẽ bị quyền lực ăn mòn là hoàn toàn không có vấn đề, bởi vì sau khi trở thành trưởng thôn sẽ đối mặt với mâu thuẫn nội tại, tất nhiên sẽ phải thay đổi.

Cha nàng rất tà ác, nàng không hy vọng chồng mình cũng tà ác như vậy, cho nên nàng không chấp nhận đề nghị của Đỗ Lan, không hy vọng xây dựng kênh tài nguyên, vì kênh đó sẽ hình thành quyền lực, và quyền lực sẽ bóp méo lòng người.

Vợ anh ta có chút tư tưởng của Đạo gia, Đạo gia theo đuổi tiểu quốc quả dân, theo đuổi nhất mao bất bạt không nhổ một sợi lông.

Rõ ràng có thể có lợi cho thế giới, nhưng không làm.

Vậy thì họ không làm, cũng đừng trách Lục Thái Lang nổi điên.

Đề nghị của Đỗ Lan là thành lập một lưu phái, lấy việc truyền thụ kỹ xảo khí làm đặc sắc, chiêu mộ thêm nhiều đệ tử, thu thập thêm nhiều vốn để phân phối, như vậy có thể nuôi sống những nhân tài đặc thù như Lục Thái Lang.

Nếu cuộc sống điền viên không nuôi nổi Lục Thái Lang, cũng không trách cậu ta trở thành kẻ địch của cuộc sống điền viên.

Dù sao có sữa mới là mẹ, điểm này cũng giống như việc nhân tài cấp cao được Đông Đại bồi dưỡng trong một khoảng thời gian lựa chọn ra nước ngoài, cũng giống như việc truyền thông ngày ngày thổi phồng phương Tây, bởi vì Đông Đại không có nhiều vị trí cho nhân tài cấp cao, cũng không có nhiều tiền để nuôi nhiều truyền thông như vậy.

Phương Tây có vị trí tốt hơn, cũng có nhiều tiền hơn, thế là nhân tài của Đông Đại lũ lượt lựa chọn ra nước ngoài, truyền thông của Đông Đại toàn bộ trở thành cái loa của phương Tây.

Bởi vì lúc đó điều kiện của phương Tây chính là tốt, chính là có thể thỏa mãn điều kiện có sữa liền là mẹ.

Thế giới là vật chất, không thể yêu cầu mỗi người đều vô tư, cho nên phải phát triển.

Chỉ có phát triển, mới có nhiều vị trí tốt hơn, mới có tiền nuôi cái loa.

Xem ra các ngươi vẫn không muốn chấp nhận đề nghị.

Đỗ Lan nói.

Đúng vậy, ta tuyệt đối sẽ không để quyền hành của trưởng thôn ăn mòn Họa Mi Hoàn, tuyệt đối không thỏa hiệp.

Kết nghiêm túc nói.

Đỗ Lan nói: Vậy thì không còn cách nào khác, chúng ta dưới tay xem bản lĩnh thật đi.

Ta sẽ xây dựng một lưu phái ở gần đây, cùng các ngươi đấu lôi đài, cuối cùng quyền định nghĩa cuộc sống điền viên sẽ nằm trong tay chúng ta, các ngươi sẽ trở thành dị đoan.

Ta sẽ không để các ngươi làm ô uế cuộc sống điền viên.

Vậy thì cứ chờ xem.

Đỗ Lan dẫn ba người rời đi, lập tức khai phát môn phái Cực Lạc Lưu, truyền thụ khí, nhất thời các võ sĩ Nhật Bản lũ lượt đến bái sư học nghệ.

Để Hoa Khôi và Đồng Mã làm lão sư, kiếm tiền sau đó nuôi sống Lục Thái Lang.

Lục Thái Lang đi khắp nơi biểu diễn, thi đấu, trở thành linh vật chiêu bài của Cực Lạc Lưu, mọi người đâu đã từng thấy loại đại lực sĩ phi thường như vậy.

Lũ lượt bày tỏ muốn gia nhập Cực Lạc Lưu.

Phát ngôn của Hoa Khôi cũng được tập hợp thành sách.

Đương nhiên phát ngôn của Kết cũng có sức hấp dẫn nhất định, Họa Mi Hoàn, tấm biển hiệu truyền kỳ này cũng ở đó, vẫn sẽ có người đến tìm họ nghe giảng.

Lắng nghe tư tưởng của cả hai bên.

Kết chính là nhất mao bất bạt, cho dù nhổ một sợi lông chân có lợi cho thế giới, cũng sẽ không làm.

Đương nhiên bản thân cũng không thèm muốn lợi ích của người khác, dẫu có người cho nàng cả một ngôi làng để quản lý, cũng sẽ không chấp nhận.

Có thể nói là nhất mao bất bạt, nhất thành bất thủ không nhổ một sợi lông, không giữ một thành trì.

Lý luận của Kết vẫn có chút hấp dẫn, dù sao không nhổ một sợi lông, không giữ một thành trì, là để mọi người đều bình đẳng, không đi áp bức người khác, cũng không bị người khác áp bức.

Cực Lạc Lưu tuy đông người, nhưng đẳng cấp phân minh, có đệ tử ngoại môn, đệ tử nội môn, đệ tử chia làm mấy cấp bậc, còn có trưởng lão viện.

đủ các thứ, khiến người ta cảm thấy ngột ngạt.

Hơn nữa Cực Lạc Lưu rất thực tế, rất nhiều thứ đều nhìn vào tiền, kiếm tiền cũng là một trong những mục đích chính của họ.

So sánh hai bên, một là cuộc sống điền viên gần gũi với thiên nhiên, một là thế lực tổ chức tàn khốc hiện thực, nhìn thế nào cũng thấy cuộc sống điền viên đẹp đẽ hơn, lý tưởng hóa hơn, còn Cực Lạc Lưu rất tàn khốc, khiến người ta không thở nổi.

Cực Lạc Lưu tuy đông người thế mạnh, nhưng cuộc sống điền viên vẫn được rất nhiều người khao khát.

Nhưng khao khát thì khao khát, mọi người vẫn ở lại Cực Lạc Lưu, chứ không gia nhập cuộc sống điền viên, vì tỷ lệ chịu lỗi của cuộc sống điền viên thực sự quá thấp.

Rất nhiều người bắt chước Kết sống cuộc sống điền viên, thực ra là muốn đi đường tắt Chung Nam, tạo dựng một hình tượng an bần lạc đạo, sau đó nổi tiếng, đi tìm công việc tốt.

Không ít người mang tiền đi sống cuộc sống điền viên, là để trải nghiệm cuộc sống, giả vờ mình chấp nhận cuộc sống có tỷ lệ chịu lỗi thấp.

Tóm lại cuộc sống có tỷ lệ chịu lỗi thấp của Kết cũng có người muốn học, nhưng phần lớn mọi người vẫn chấp nhận sự sắp xếp của Cực Lạc Lưu.

Dù sao tỷ lệ chịu lỗi mạnh hơn, có cảm giác an toàn hơn.

Không tệ không tệ, có so sánh mới có tiến bộ.

Đỗ Lan rất hài lòng nói: Giống như năm đó, có Khổng Tử thì có Thiếu Chính Mão.

Có kiêm ái phi công, thì có học phái Dương Chu.

Có Pháp gia phái Thuật, thì có Pháp gia phái Thế.

Không có thời đại nào tư tưởng hoàn toàn thống nhất, toàn là quan hệ cạnh tranh.

Bởi vì không ai muốn ngoan ngoãn nghe lời, đều sẽ dùng tư tưởng khác nhau để đối kháng.

Phản giả, đạo chi động dã, nói quả thật quá đúng.

Chỉ có lịch sử sẽ đưa ra lựa chọn, kẻ yếu sẽ bị đào thải, kẻ mạnh sẽ được hoàn thiện.

Cuộc sống điền viên tuy tỷ lệ chịu lỗi thấp, nhưng dùng làm phương tiện để người giàu tự đánh bóng bản thân thì không tệ, nhưng họ sẽ không thực sự đầu tư tiền bạc vào cuộc sống điền viên, vì sản xuất quá thấp, đây là mua bán lỗ vốn.

Họ chỉ muốn tạo dựng hình tượng gần gũi với dân chúng của mình.

Mỹ cường thảm, mỹ là sức hấp dẫn, cường là cảm giác an toàn, thảm là gần gũi, nhân vật như vậy thường được mọi người hoan nghênh.

Trong đó, gần gũi là rất cần thiết, nếu chỉ có mỹ và cường, không gần gũi, mọi người sẽ không thích.

Cho nên thiết lập hình tượng rất quan trọng, ví dụ như rất nhiều buổi họp báo ra mắt sản phẩm điện tử, ông chủ không mặc vest, mà mặc một chiếc áo T shirt bình thường, hoặc mặc một chiếc áo khoác da, chẳng giống tinh anh thương vụ chút nào, giống như một người bình thường, đây chính là thiết lập hình tượng gần gũi.

Người giàu thông qua cuộc sống điền viên để xây dựng hình tượng, trả chút học phí, có thể duy trì cuộc sống của Kết và Họa Mi Hoàn.

Nhưng cuộc sống điền viên không thể mở rộng.

Cực Lạc Lưu thì không ngừng mở rộng, người có tiền, người không có tiền đều có thể đến, thông qua điều phối tài nguyên, để nhiều người không có tiền hơn có được tỷ lệ chịu lỗi.

Đồng thời thông qua mua chung để có quyền thương lượng giá, giảm chi phí sinh hoạt.

Chương 3940

Cực Lạc Lưu thống nhất trang phục, mua sắm số lượng lớn thực phẩm, dược liệu, còn có thể cử người đi học y, du nhập kỹ thuật y học tiên tiến.

Tóm lại thông qua các phương thức khác nhau, Cực Lạc Lưu ngày càng mạnh mẽ.

Cuộc sống điền viên của Kết và Họa Mi Hoàn thì dậm chân tại chỗ.

Nếu bây giờ chúng tôi ỷ mạnh hiếp yếu, ép mua ép bán đất của các ngươi, các ngươi sẽ làm gì.

Hôm nay, Đỗ Lan lại một lần nữa đến sân nhỏ của hai vợ chồng.

Họ đã sinh được một cô con gái.

Yamada Asaemon Tá Thiết cũng ở đây, vừa hay gặp phải Đỗ Lan.

Cô rất rõ mối thù giữa Đỗ Lan và Họa Mi Hoàn, đó là cuộc đấu tranh về lý niệm và đường lối.

Cô biết Đỗ Lan trước đây đã đưa ra đề nghị, hy vọng Kết và Họa Mi Hoàn tạo ra một ngôi làng hoàn toàn mới, nhưng đã bị từ chối một cách vô tình.

Đỗ Lan trong cơn tức giận đã tạo ra Cực Lạc Lưu, và ngày càng làm lớn mạnh.

Cô không nhịn được nói: Đỗ Lan, nếu ngươi muốn chứng minh tài năng của mình, đã thành công rồi, tại sao cứ phải gây khó dễ cho họ.

Cuộc sống điền viên của họ không hề uy hiếp Cực Lạc Lưu.

Ngươi đi đường lớn của ngươi, họ đi cầu độc mộc của mình, nước sông không phạm nước giếng, hà tất phải ép người quá đáng.

Tôi không ép người quá đáng, chỉ là làm một việc mà một thế lực tất yếu sẽ làm trong quá trình phát triển, đó là thôn tính và mở rộng.

Đỗ Lan nói: Những ai có tỷ lệ chịu lỗi nhỏ sẽ biến mất trong dòng chảy lịch sử này.

Vậy cũng không thể ép mua ép bán, họ không bán, ngươi không thể ép buộc.

Sao lại không thể ép buộc.

Đây là ý chí của cổ thần, chẳng lẽ các ngươi muốn nghi ngờ Thần Đạo giáo sao.

Cổ thần yêu cầu chúng ta mua mảnh đất này, cho dù Tướng quân đến cũng không có lời nào để nói.

Đỗ Lan thề thốt nói: Cổ thần đã nói với tôi rồi, trong mảnh đất này của các ngươi có tà ma, phải do chúng ta tịnh hóa.

Các ngươi biết chưa.

Nếu từ chối, chính là chống lại cổ thần.

Hoàn toàn là lời nói bậy bạ, cổ thần sao có thể giao tiếp với ngươi.

Ngươi rõ ràng là bá quyền, đúng là ác bá.

Tá Thiết phẫn nộ nói.

Thần Đạo giáo chính là vạn vật hữu linh, cổ thần sao lại không thể giao tiếp với tôi.

Đỗ Lan lý lẽ hùng hồn nói: Tóm lại mảnh đất này tôi mua chắc rồi, các ngươi cứ coi tôi là ác bá đi.

Đỗ Lan chính là mô phỏng quá trình phát triển của lịch sử, vô tình nghiền nát mỗi người, vô cùng đáng ghét.

Dáng vẻ tiểu nhân đắc chí, khiến người ta hận không thể tát cho hắn mấy cái.

Họa Mi Hoàn và Kết rõ ràng không làm gì sai, nhưng bánh xe lịch sử lại không ngừng nghỉ nghiền tới, không vì ý chí của bất kỳ ai mà dừng lại.

Hành vi của Đỗ Lan rất đáng ghét, nhưng với tư cách là một phương pháp mô phỏng thì vô cùng thích hợp.

Đỗ Lan không nói lý lẽ, muốn sáp nhập nông trại của Họa Mi Hoàn, Cực Lạc Lưu tiền nhiều thế mạnh, nổi bật một chữ bắt nạt người.

Cuộc sống điền viên của Họa Mi Hoàn phải đối mặt với cục diện lạc hậu thì sẽ bị ăn đòn, anh ta không làm gì sai, chỉ là Cực Lạc Lưu trở nên mạnh hơn, đến để bắt nạt người.

Ác bá.

Tá Thiết phẫn nộ nói: Tướng quân sẽ không để các ngươi Cực Lạc Lưu làm bậy đâu.

Chúng tôi đâu có làm bậy, chúng tôi là báo thù cho Lục Thái Lang.

Nhớ năm xưa họ muốn bỏ đói Lục Thái Lang.

Đỗ Lan cười hì hì tìm một cái cớ.

Đây là cớ.

Đỗ Lan nói: Đúng vậy, chính là cớ.

Cực Lạc Lưu ra tay là vì thời cơ đã đến, lý do khai chiến chẳng phải là tùy tiện tìm sao.

Chiến tranh cần thời cơ, chứ không phải lý do.

Lý do để tìm thì chắc chắn là có.

Cho dù không có, cũng có thể cố ý tạo ra, ví dụ như nói mất tích một người.

Lý do của Đỗ Lan rất đầy đủ, vì Họa Mi Hoàn trước đây đã bỏ đói Lục Thái Lang.

Các ngươi xem xem, Lục Thái Lang đáng thương này, rõ ràng một lòng hướng thiện, lại bị Họa Mi Hoàn độc ác cắt xén lương thực, đây là tà ác đến mức nào.

Khiến Lục Thái Lang gầy đến mức teo lại, các ngươi nói xem có phải nên cho một lời giải thích không.

Đỗ Lan nói: Các ngươi đã không giỏi kinh doanh, thì nhường đất cho tôi đi.

Đừng hòng, ta tuyệt đối sẽ không để Cực Lạc Lưu làm ô uế cuộc sống điền viên.

Họa Mi Hoàn tuyệt đối sẽ không từ bỏ mảnh đất của mình, không có đất, lý tưởng và đường lối đều không có mảnh đất để phát triển, tuyệt đối không thể nhượng bộ.

Vậy thì ta phải thay mặt Lục Thái Lang bị đói bụng ra tay rồi, ngươi không cản được đâu.

Đỗ Lan nói: Hơn nữa một khi ra tay, trang viên của ngươi vẫn không thể tồn tại, sẽ bị chiến đấu phá hủy.

Ngươi đầu hàng, còn có thể lấy được tiền, đi nơi khác.

Ngươi mà phản kháng, chính là người mất của cũng mất, thật không lý trí.

Vì bảo vệ lý tưởng, không có gì là không lý trí cả.

Chỉ cần ngươi và vợ ngươi còn sống, đổi nơi khác bắt đầu chẳng phải cũng như nhau sao.

Một khi chiến đấu, các ngươi chết rồi, ai đi thực tiễn cuộc sống điền viên.

Đỗ Lan nói: Cho nên tôi khuyên các ngươi vẫn nên nghĩ thoáng một chút, trưởng thành một chút, vì bản thân và con cái mà suy nghĩ.

Lấy tiền, rời đi.

Tá Thiết cũng cảm thấy bây giờ khai chiến là không lý trí, vì Đỗ Lan quá mạnh.

Cô nói với Họa Mi Hoàn: Hay là đổi nơi khác đi, tôi có thể giúp anh tìm một mảnh đất gần Edo để bắt đầu lại.

Họa Mi Hoàn lại nói: Gã Đỗ Lan này âm hồn không tan, sẽ không bỏ qua chúng ta, không thể cứ mãi trốn tránh.

Đỗ Lan nói: Không phải tôi không bỏ qua các ngươi, mà là tỷ lệ chịu lỗi của các ngươi quá thấp, nên mới cho rằng tôi muốn hại các ngươi.

Tôi chỉ là phát triển theo quy trình phát triển bình thường của Cực Lạc Lưu mà thôi, còn các ngươi vẫn luôn dậm chân tại chỗ, chẳng lẽ không nghe câu thuyền đi ngược nước, không tiến ắt lùi, khuyết điểm của cuộc sống điền viên quá lớn rồi.

Các ngươi bây giờ mới có một đứa con, sau này nếu nuôi bảy tám đứa, có nuôi nổi không.

Tá Thiết thầm nghĩ đừng nói bảy tám đứa con, ba bốn đứa đã có chút khó khăn rồi.

Cô thường xuyên đến thăm, cũng mang không ít đồ cần thiết cho đứa trẻ, để giảm bớt áp lực cho họ.

Tá Thiết cũng ngưỡng mộ người bạn có thể thực hành lý tưởng, vì bản thân cô không thể trốn tránh trách nhiệm gia tộc, để một lòng theo đuổi lý tưởng.

Vì bản thân không thể sống vì lý tưởng, nên rất ngưỡng mộ người nỗ lực vì lý tưởng.

Nếu có thể giúp đỡ, cô chắc chắn sẽ không keo kiệt.

Nhưng thực hành lý tưởng cũng sẽ gặp phải phiền phức.

Lý tưởng thứ này không thực tiễn thì không sao, một khi thực tiễn thì khó khăn trùng trùng, vô cùng gian khổ.

Bất cứ thứ gì khi còn dừng lại ở lý thuyết, đều rất tốt đẹp.

Một khi phải thực tiễn thì rất khó, đâu đâu cũng là hố, đâu đâu cũng là trở ngại.

Họa Mi Hoàn vì theo đuổi lý tưởng của vợ, không ngừng khắc phục khó khăn, nhưng bây giờ cuối cùng đã gặp phải một đối thủ khó khắc phục.

Cảm giác Đỗ Lan mang lại quá quỷ dị, có lẽ hắn chính là cổ thần.

Nhưng muốn kiên trì lý tưởng, thì phải đối mặt với cường địch.

Lý tưởng chưa bao giờ là bánh từ trên trời rơi xuống, trực tiếp thực hiện được, đều cần phải kiên trì bất khuất.

Đỗ Lan, có lẽ anh nói đúng, tôi quả thực là dậm chân tại chỗ.

Nhưng đây chẳng phải là lý tưởng sao.

Giống như cầm trong tay một ly nước đầy, phải cẩn thận không để nước tràn ra, lý tưởng chính là một ly nước đầy, phải cẩn thận bảo vệ.

Quan trọng không phải là đi được bao xa, mà là nước không tràn ra ngoài.

Xem ra ngươi đã có lý giải của riêng mình về lý tưởng, không tệ không tệ.

Đỗ Lan thầm nghĩ Họa Mi Hoàn cũng học được cách ví von, có thể thấy anh ta đang nỗ lực theo bước chân của vợ, cũng là đang học tập.

Cuộc sống điền viên đối với Họa Mi Hoàn không có gì phức tạp, mỗi ngày làm nông, còn có sức sinh con, đọc sách học tập.

Đối với anh ta mà nói, chỉ cần không phải là vấn đề mà khí không giải quyết được, đều không phải là vấn đề.

Có thời gian, tư tưởng của anh ta cũng đang tiến bộ.

Chỉ là sự kiên trì của anh ta đối với lý tưởng không thay đổi, tình yêu đối với vợ không thay đổi.

Anh ta cho rằng lý tưởng chính là một ly nước đầy, quan trọng là không để nước tràn ra, không nằm ở việc cầm ly nước đi đến phương xa.

Chương 3941

Nói đơn giản chính là tập trung vào những gì mình đã có, đừng nhặt hạt vừng mà đánh mất dưa hấu.

Có thể thấy ngươi quả thực đã có chút lĩnh ngộ, nhưng cuộc đời chính là không ngừng lấy và bỏ, ngươi chỉ tập trung vào ly nước trong tay, lơ là sự thay đổi của thế giới, sẽ gặp phải kẻ xấu như ta.

Ha, ta sẽ điều khiển xe ngựa trực tiếp lao tới, khiến ngươi ngã ngửa, ly nước vỡ tan.

Đỗ Lan nói.

Tá Thiết cảm thấy hai người nói đều có lý, những gì mình có tự nhiên phải trân trọng, nhưng có lúc lại phải từ bỏ một số thứ để tìm kiếm sự phát triển.

Đều có lý, nhưng làm thế nào để lựa chọn.

Vậy thì chỉ có thể phân tích cụ thể từng tình huống, không có một phương pháp nào có thể phù hợp với mọi hoàn cảnh.

Nhưng vấn đề là người bình thường làm sao phán đoán lúc nào nên tập trung vào ly nước.

Lúc nào nên từ bỏ.

Đây mới là vấn đề, vì điều này không chỉ liên quan đến bản thân, mà còn liên quan đến môi trường lớn.

Rất nhiều người ngay cả bản thân mình cũng không nhìn rõ, huống chi là nhìn rõ môi trường lớn.

Bản thân và bản thân, bản thân và môi trường đều tồn tại sự chênh lệch thông tin, có lượng lớn chênh lệch thông tin thì rất khó đưa ra phán đoán chính xác.

Một khi phán đoán sai lầm, sẽ thua cả ván cờ.

Cho nên triết gia nói nếu không cần thiết, đừng tăng thêm thực thể, người già thích nói phép tắc của tổ tiên không thể thay đổi.

Vì chênh lệch thông tin quá nhiều, dễ phán đoán sai lầm.

Tìm được một quy tắc có thể vận hành không dễ, cho nên đừng dễ dàng thay đổi.

Họa Mi Hoàn đã chú ý đến ly nước trong tay, cẩn thận không để nước tràn ra, anh ta có thể tiếp tục, cũng cảm thấy rất hài lòng, thì không cần dễ dàng thay đổi.

Đỗ Lan nói có lý đến đâu, Họa Mi Hoàn cũng không cần thiết phải thay đổi.

Tá Thiết biết cả hai đều đúng, nhưng rốt cuộc lúc nào nên thay đổi, lại rất khó xác định.

Con người khi làm một việc gì đó, luôn sẽ có người phản đối, luôn sẽ tự nghi ngờ, kết quả cuối cùng ra sao, chỉ có thể chờ câu trả lời của thời gian.

Đỗ Lan nhìn Họa Mi Hoàn, nói: Ngươi không đi, vậy thì chỉ có thể khai chiến, vì ta là chưởng môn Cực Lạc Lưu, có nghĩa vụ mở rộng, có nghĩa vụ thôn tính đất đai của các ngươi.

Ngươi đã bị quyền hành của chưởng môn ăn mòn, biến thành giống như trưởng thôn làng Đá.

Có những việc cuối cùng vẫn cần có người làm, nếu ai ai cũng yêu quý danh dự của mình, không muốn bị ăn mòn, thì nhân loại không thể tiến bộ.

Đỗ Lan nói: Nếu đã không thể thuyết phục các ngươi, vậy thì khai chiến đi.

Hoa Khôi, Đồng Mã, Lục Thái Lang biến thân.

Họa Mi Hoàn cũng biến thân.

Bốn người khổng lồ hắc ám đứng giữa trời đất, ba đánh một, khai chiến.

Ngươi quá đê tiện.

Tá Thiết trừng mắt nhìn Đỗ Lan nói.

Lạc hậu thì sẽ bị ăn đòn.

Kẻ mạnh nên có đạo đức cơ bản.

Kẻ mạnh tại sao phải tự giác tuân thủ đạo đức.

Sức mạnh mạnh không đồng nghĩa với đạo đức mạnh, đây là thường thức cơ bản, sức mạnh và đạo đức chưa bao giờ là tỷ lệ thuận.

Đỗ Lan nói.

Vô sỉ.

Thay vì phê phán ta, không bằng đi phê phán Họa Mi Hoàn không biết cầu tiến.

Không biết cầu tiến cũng không làm hại ai.

Tá Thiết nói: Nhưng ngươi là ỷ mạnh hiếp yếu, lại làm hại người khác.

Không biết cầu tiến chính là làm lỡ sự tiến bộ của người khác.

Các ngươi nói không ảnh hưởng người khác, nhưng người khác nói có ảnh hưởng, các ngươi nói không tính.

Cường từ đoạt lý.

Tá Thiết tức điên, Đỗ Lan chính là ngụy biện, chính là cứng miệng.

Đỗ Lan lại nói: Bạo lực mới là phương pháp giải quyết mâu thuẫn cuối cùng, cho nên chúng ta cứ đánh một trận phân thắng bại, rồi quyết định ai đúng ai sai.

Cho dù ngươi thắng, cũng không đại biểu ngươi đúng.

Nhưng thắng, có thể khiến mọi người tin ta đúng, thế là đủ rồi.

Không cần đúng một cách khách quan, chỉ cần mọi người chủ quan cho rằng ta đúng, là đủ rồi.

Đỗ Lan cười nói.

Bạo lực là một phương pháp giải quyết mâu thuẫn, tuy bạo lực không thể giải quyết mâu thuẫn từ gốc rễ, vì tiêu diệt thể xác dễ, cải tạo tư tưởng khó, nhưng bạo lực có thể giải quyết mâu thuẫn trong ngắn hạn.

Thời gian dài, mâu thuẫn vẫn sẽ xuất hiện.

Nhưng bạo lực quả thực là một phương án.

Đỗ Lan muốn dùng bạo lực để giải quyết mâu thuẫn giữa Cực Lạc Lưu và cuộc sống điền viên, thực ra mâu thuẫn chỉ là vấn đề nhỏ.

Chẳng qua là mâu thuẫn giữa tiểu quốc quả dân và chế độ hiệu quả cao, Họa Mi Hoàn hy vọng tiểu quốc quả dân, nhưng trong thế đại tranh, tỷ lệ chịu lỗi quá thấp.

Nhưng Họa Mi Hoàn không thể thừa nhận tỷ lệ chịu lỗi của mình thấp, cho nên Đỗ Lan phải gây ra chút chuyện, để anh ta không thể không thừa nhận.

Tiểu quốc quả dân, nếu là thời bình tự nhiên không có vấn đề gì, nhưng một khi xảy ra vấn đề, thì rất mong manh.

Bởi vì một khi xảy ra vấn đề, cần mọi người góp tiền góp sức giải quyết, tiểu quốc quả dân không thể bỏ tài nguyên ra được.

Cho nên không xảy ra vấn đề, đều là chuyện tốt.

Điều này giống như cuối triều đại, không có chuyện gì thì đều là ca múa thái bình, một khi có chuyện, không ai đi giải quyết, không ai sẽ đi giải quyết.

Tiểu quốc quả dân, không xảy ra vấn đề, chắc chắn không tệ, cuộc sống trôi qua mỹ mãn.

Nhưng một khi xảy ra vấn đề, thì ngớ người ra.

Tình huống của Họa Mi Hoàn cũng như vậy, bình thường cuộc sống với vợ rất tốt, có ăn có uống, còn có thể ghi chép lại lời nói hành động.

Nhưng một khi xảy ra vấn đề thì bó tay, bất kể là bệnh tật, hay đại vị vương, hay là Đỗ Lan sáp nhập, vợ chồng Họa Mi Hoàn đều không thể giải quyết.

Không có vấn đề, cuộc sống điền viên tiểu quốc quả dân là vui không kể xiết, một khi có vấn đề, thì chỉ có thể bó tay chịu trói.

Từ góc độ lịch sử mà xem, không ai có thể tránh được vấn đề, tiểu quốc quả dân cứ như vậy từ từ bị đào thải, tỷ lệ chịu lỗi không đủ là vấn đề chí mạng.

Đỗ Lan chính là muốn Họa Mi Hoàn thừa nhận điểm này, nhưng Họa Mi Hoàn không thể nào thừa nhận, vì đây là hạnh phúc mà vợ anh ta theo đuổi, thực tiễn này tuyệt đối sẽ không sai.

Họa Mi Hoàn dùng cả tính mạng cũng phải bảo vệ cuộc sống điền viên, dứt khoát khai chiến.

Trong mắt Tá Thiết là Đỗ Lan ép người quá đáng, thực sự quá xấu xa, không nhịn được nói: Họa Mi Hoàn, tôi giúp anh.

Mặc dù không thể tham gia trận chiến của những người khổng lồ, nhưng có thể rút đao chỉ vào Đỗ Lan.

Cô tốt nhất đừng nhúng tay vào, chuyện này không liên quan đến cô.

Họa Mi Hoàn là bạn của tôi.

Nếu là bạn, thì nên khuyên bạn làm việc đúng đắn.

Đỗ Lan nói.

Tá Thiết không nói nên lời: Là ngươi ép người quá đáng, chứ không phải anh ấy làm sai, dựa vào cái gì tôi phải khuyên anh ấy.

Muốn khuyên cũng là khuyên ngươi, buông đao đồ tể, lập địa thành phật.

Cô cho rằng tôi sai.

Ngươi bây giờ muốn sáp nhập nông trại của Họa Mi Hoàn, chính là ép mua ép bán, chính là sai lầm.

Đỗ Lan cười nói: Các ngươi đã nghe câu chuyện về Biển Thước chưa.

Biển Thước là ai.

Tá Thiết hỏi.

Biển Thước là một thần y ở Đông Đại, ông ta đến gặp quân chủ, phát hiện quân chủ bị bệnh, liền khuyên quân chủ chữa trị, nhưng quân chủ không nghe.

Lần thứ hai, lần thứ ba đều khuyên, nhưng quân chủ đều không nghe.

Đến khi quân chủ khó chịu, mời Biển Thước chữa bệnh, Biển

Thước trực tiếp bỏ chạy.

Có người hỏi ông ta rằng: Ông là bác sĩ, tại sao không chữa bệnh cho quân chủ.

Biển Thước trả lời lần đầu gặp mặt, bệnh của quân chủ ở ngoài da, ta có thể chữa.

Lần thứ hai gặp mặt, bệnh của quân chủ ở giữa da và cơ, ta cũng có thể chữa.

Lần thứ ba gặp mặt, bệnh của quân chủ ở nội tạng, ta vẫn có thể chữa.

Bây giờ bệnh của quân chủ đã vào đến tủy xương, bệnh nhập cao hoang, ta là bác sĩ, không phải thần tiên, không chữa được.

Đỗ Lan nói.

Tá Thiết mặt đầy ngơ ngác, thầm nghĩ Đỗ Lan thật là mở miệng là ra, câu chuyện nối tiếp câu chuyện, nhưng hoàn toàn không biết hắn muốn biểu đạt cái gì, hỏi: Ngươi có gì thì nói thẳng.

Đỗ Lan nói: Ban đầu Kết bị bệnh, Họa Mi Hoàn vội đến mức phải bán thân, ta đã giúp anh ta.

Lần thứ hai Lục Thái Lang khẩu vị lớn, ta đề nghị thành lập lưu phái và làng, như vậy có thể nuôi sống đại vị vương, anh ta không nghe.

Chương 3942

Những điều này đều là triệu chứng của bệnh tật, ta cũng đã đưa ra phương pháp giải quyết, nhưng anh ta không nghe.

Bây giờ binh đến như núi đổ, ta muốn sáp nhập đất đai của anh ta, sao có thể nói ta sai.

Ta cho anh ta cơ hội, để anh ta nhận ra sự thiếu sót của cuộc sống điền viên, anh ta lại không sửa đổi, cuối cùng gặp phải nguy cơ diệt vong, đây chẳng phải là rất bình thường sao.

Cái này.

Tá Thiết cũng biết Đỗ Lan quả thực đã cung cấp sự giúp đỡ ban đầu, quả thực đã đưa ra hướng giải quyết vấn đề.

Chỉ là những hướng giải quyết này trái ngược với cuộc sống điền viên.

Cô là võ sĩ, nếu phát hiện ra khuyết điểm trong kiếm pháp của mình, sẽ làm gì.

Đương nhiên là nỗ lực tu luyện, bù đắp khuyết điểm.

Dù sao khuyết điểm trên kiếm thuật có thể trở thành sơ hở chí mạng.

Cho nên ta ở đây đánh bại Họa Mi Hoàn có vấn đề gì.

Cuộc sống điền viên vì ưu thế của mình mà tồn tại, vì sơ hở của mình mà hủy diệt, đây chính là thiên lý tự nhiên, ta có lỗi gì.

Đỗ Lan thản nhiên nói.

Không thể phản bác, hơn nữa Đỗ Lan đã nhiều lần chỉ ra điểm yếu của cuộc sống điền viên, không phải không cho Họa Mi Hoàn cơ hội sửa chữa, mà là Họa Mi Hoàn luôn từ chối thay đổi, cuối cùng một nguy cơ không thể giải quyết xuất hiện, cuộc sống điền viên bị hủy diệt.

Hoặc là tự mình thay đổi, hoặc là bị tiêu diệt.

Bất kể con đường nào, cuộc sống điền viên đều không thể tồn tại lâu dài, tại sao.

Tá Thiết hỏi.

Bởi vì tỷ lệ chịu lỗi quá kém.

Ai mà không muốn cuộc sống điền viên chứ.

Nhưng thiên nhiên có bệnh tật, nạn đói, động đất, sóng thần. các vấn đề, cho nên mọi người mới từ bỏ cuộc sống điền viên, đoàn kết nhiều sức mạnh hơn.

Hành vi của các ngươi bây giờ chẳng qua là lặp lại một lần lịch sử mà nhân loại đã lặp lại mà thôi.

Cho nên ta đề nghị người trẻ tuổi vẫn nên đọc nhiều sách, mới biết được lựa chọn của mình không phải là con đường độc đáo, mà là con đường đã bị lịch sử đào thải.

Đỗ Lan nói: Không học tập thì dễ đi vào vết xe đổ, tiểu quốc quả dân, nhất mao bất bạt đều không phải là chuyện gì mới mẻ, nhưng cuối cùng đều bị đào thải.

Bây giờ ta cũng chỉ là đặt dấu chấm hết cho các ngươi mà thôi.

Tá Thiết im lặng, tâm trạng nặng trĩu, vì Đỗ Lan bất kể là lý luận hay hành vi đều khá khai sáng, đã cho Họa Mi Hoàn cơ hội.

Nhưng Họa Mi Hoàn không thay đổi, cuối cùng Đỗ Lan mới đến sáp nhập họ.

Trước khi sáp nhập, đã có vấn đề bệnh tật và nạn đói, Họa Mi

Hoàn đều không giải quyết được vấn đề.

Không thể mỗi lần có vấn đề đều để người khác giải quyết, cuộc sống điền viên nếu không có tỷ lệ chịu lỗi, thì phải không ngừng trả giá, cho đến một ngày bị tiêu diệt.

Họa Mi Hoàn không quan tâm những điều này, anh ta chỉ biết mình phải bảo vệ lý tưởng của vợ, lý tưởng của vợ chính là lý tưởng của mình, trực tiếp khai chiến.

Bốn người khổng lồ đại chiến, Tá Thiết lại từ bỏ kháng cự, vì cô đã bị thuyết phục.

Cho dù hôm nay Đỗ Lan không ra tay, lần sau vẫn sẽ gặp phải những vấn đề khác, không thể lúc nào cũng để người khác giải quyết.

Nhưng Họa Mi Hoàn vẫn đang chiến đấu, trận chiến của bốn người khổng lồ hủy thiên diệt địa.

Phóng ra tia sáng, những ngọn núi xung quanh đều bị san bằng.

Họa Mi Hoàn một địch ba, dần dần rơi vào thế hạ phong.

Ba người khổng lồ hắc ám, một quyền một cước đều là cải tạo địa hình, đều là những cường giả đạp nứt đại địa, quyền phá thiên không, nội tâm đối với Tiga tràn đầy oán niệm, cho nên đánh cũng ra tay ác.

Đặc biệt là Camearra tiên tử, ngưng tụ năng lượng ánh sáng liên tục đánh vào người Tiga, tia lửa mang theo sấm sét.

Họa Mi Hoàn ngã xuống, không thể hình thành phản kích hữu hiệu.

Ba người quyền đấm chân đá, không cho Họa Mi Hoàn cơ hội phản kích.

Tiga trực tiếp nhấp nháy đèn đỏ, điều này đại biểu năng lượng của anh ta đã cạn kiệt, không thể tiếp tục.

Nhưng ba người vẫn không dừng tay.

Trận chiến kết thúc, Họa Mi Hoàn biến trở lại hình người, trang viên đã tan hoang.

Kết được Tá Thiết đưa ra ngoài, nàng rất thất vọng, lý tưởng của mình cuối cùng đã bị chứng minh là không thể thích ứng với mọi thời đại, trong thế đại tranh này không có chỗ cho cuộc sống điền viên.

Họa Mi Hoàn, đừng đánh nữa, chúng ta sinh nhầm thời đại.

Kết bày tỏ lý tưởng của mình không sai, sai là không gặp được thời điểm tốt.

Hai vợ chồng ôm nhau khóc nức nở trong đống đổ nát của trận chiến.

Các ngươi lấy đất đi, giao họ cho ta.

Tá Thiết ôm đứa trẻ nói: Ngươi đã thắng rồi, không nhất thiết phải làm hại gia đình họ.

Tá Thiết vì gia đình này đã trả giá quá nhiều, rõ ràng chỉ là bạn bè, lại xuất tiền xuất sức, coi họ như người nhà của mình.

Các ngươi đi đi.

Đỗ Lan cũng biết lý tưởng tiểu quốc quả dân của cuộc sống điền viên sẽ không bao giờ biến mất.

Nói đơn giản tiểu quốc quả dân chính là nghĩa vụ thấp phúc lợi cao, hưởng thụ hiện tại, không quan tâm tương lai.

Dù sao cân nhắc tương lai là cần phải để lại tiền đang hưởng thụ cho tương lai, vậy thì hiện tại sẽ hưởng thụ ít đi.

Tại sao phải vì tương lai hư vô mờ mịt mà từ bỏ hưởng lạc hiện

tại.

Chính là có người không muốn cân nhắc tương lai, có thể hưởng thụ hiện tại thì cứ hưởng thụ.

Bị đào thải trong tương lai, cũng là chuyện của tương lai, không liên quan đến bản thân hiện tại.

Chính là có những người như vậy, những người này sẽ theo đuổi cuộc sống điền viên và tiểu quốc quả dân.

Đỗ Lan biết giết không hết, chính là có loại người này, dẫu biết sẽ bị đào thải, cũng sẽ lựa chọn như vậy.

Con người là tự do, có thể lựa chọn con đường của mình, dẫu là đường chết, cũng có người nghĩa vô phản cố.

Cho nên tiêu diệt thân thể dễ, cải tạo tư tưởng khó.

Đỗ Lan vẫn hy vọng thử thách độ khó cao, cho nên sẽ không giết Họa Mi Hoàn, mà là hy vọng cải tạo anh ta.

Họa Mi Hoàn thất bại rồi, nhưng lý tưởng của hắn không thất bại.

Về mặt lý thuyết, cuộc sống điền viên hoàn toàn có thể vô cùng tươi đẹp, chỉ cần không gặp phải tai nạn bất ngờ là được.

Cho nên dù thất bại, ánh mắt hắn vẫn kiên định.

Đỗ Lan đừng hòng cải tạo hắn, đừng hòng khiến hắn từ bỏ, đừng hòng.

Đỗ Lan nhìn thấy dáng vẻ của hắn, bèn để họ rời đi.

Ninja huyền thoại vẫn là một người theo chủ nghĩa lý tưởng, không dễ cải tạo.

Đỗ Lan biết người có lý tưởng rất mạnh mẽ, sẽ không dễ dàng thay đổi.

Nhưng lần thất bại này của cuộc sống điền viên có thể khiến những người khác rút ra bài học.

Dù sao thì mọi người vẫn theo đuổi tỷ lệ chịu lỗi cao, so sánh một chút, vẫn là Cực Lạc Lưu đáng tin cậy hơn.

Mặc dù Cực Lạc Lưu áp bức con người hơn, nhưng đổi lại được tỷ lệ chịu lỗi cao hơn.

Đỗ Lan biết Họa Mi Hoàn sẽ không thay đổi, nhưng bên thứ ba, những kẻ gió chiều nào theo chiều ấy sẽ từ bỏ cuộc sống điền viên.

Người theo chủ nghĩa lý tưởng sẽ không từ bỏ, dù cho có biến thành chó nhà có tang cũng sẽ kiên trì.

Họa Mi Hoàn và gia đình Kết, dưới sự bảo vệ của Tá Thiết, đã đến Giang Hộ, tiếp tục sống cuộc sống nhỏ bé của mình, vẫn là cuộc sống hòa bình nam cày nữ dệt, vẫn tiếp tục ghi chép lại từng lời nói, hành động.

Họ bây giờ vẫn có ăn có uống, mạnh hơn Khổng Tử nhiều.

Khổng Tử lúc thảm nhất, ngay cả cơm cũng không có mà ăn, đói đến hoa mắt chóng mặt, cũng không từ bỏ lý tưởng, cũng cho rằng mình không sai, là thế giới sai.

Chương 3943

Cho nên người theo chủ nghĩa lý tưởng là không thể bị đánh bại.

Đỗ Lan sức mạnh cường đại, thần bí khó lường, lời nói như pháp lệnh, thì đã sao.

Lời của Đỗ Lan không thể trở thành quy tắc cho người theo chủ nghĩa lý tưởng, lý tưởng sẽ không vì sự can thiệp từ bên ngoài mà thay đổi.

Lý tưởng chính là lý tưởng.

Đỗ Lan quả thực đã thắng về mặt sức mạnh, nhưng về mặt lý tưởng, hắn đã thua.

Thứ như lý tưởng này quá đáng sợ, chỉ cần trong lòng tin tưởng, dù không thể thực hiện được cũng là vô địch.

Ta cũng không thể đánh bại một tiêu chuẩn tốt đẹp.

Đỗ Lan biết con người theo đuổi chính là sự tốt đẹp, chỉ là có những sự tốt đẹp chỉ dừng lại ở lý thuyết, có những sự tốt đẹp có thể thực tiễn.

Nhưng dù thế nào, chúng đều là những quy tắc tốt đẹp.

Cái gọi là quyền phát ngôn, cũng chính là quyền diễn giải sự tốt đẹp.

Hoặc là nói ngươi bây giờ rất tệ, ta có tiêu chuẩn tốt hơn, ngươi hãy làm theo.

Hoặc là nói ngươi bây giờ không tệ, nhưng ta có tiêu chuẩn tốt hơn nữa, hãy làm theo ta.

Tóm lại là sự tốt đẹp của ta ở trên ngươi.

Đỗ Lan cười nói: Mà đối mặt với Cổ Thần chính là từ bỏ sự tốt đẹp nguyên bản, để nhận lấy sự xấu xí.

Sự tốt đẹp của ta ở trên ngươi, đây là sự theo đuổi cuối cùng của nhân loại, cũng là ý nghĩa chủ yếu của đời người.

Đời người vốn không có ý nghĩa, nhưng nếu sự tốt đẹp của mình ở trên người khác thì sẽ có ý nghĩa.

Không chỉ là sự tốt đẹp về vật chất, mà còn có sự tốt đẹp về đức hạnh, sự tốt đẹp về huyết thống, sự tốt đẹp về tín ngưỡng.

Người có tiền tốt đẹp về vật chất, người không có tiền thì dùng sự tốt đẹp về tín ngưỡng để hạn chế.

Vật chất dù tốt đẹp đến đâu cũng là hữu hạn.

Tín ngưỡng, đức hạnh, những thứ vô hình này thì là vô hạn, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Nhưng thứ vô hạn cũng phải so cao thấp.

Thứ vô hình thì so thế nào.

Sẽ dễ dẫn đến tranh biện.

So sánh những thứ hữu hình, dễ bị một số ít người chiếm ưu thế.

So sánh những thứ vô hình, mọi người đều dễ rơi vào tranh biện.

Nhưng vẫn phải so sánh, tóm lại là phải chứng minh mình tốt đẹp hơn, vì chỉ khi mình tốt đẹp hơn mới có giá trị tồn tại.

Nếu mình không tốt đẹp, tại sao còn phải duy trì bản ngã.

Giống như Cổ Thần, chắc chắn là vì cho rằng mình đẹp hơn Cổ Thần, mới từ chối Cổ Thần.

Nếu mình thừa nhận mình không bằng Cổ Thần, vậy thì đối mặt là xong, ngoan ngoãn làm quyến thuộc của Cổ Thần còn hơn là duy trì bản ngã.

Đương nhiên đôi khi cũng sẽ thừa nhận người khác tốt hơn, ví dụ như trong Trâu Kỵ khuyên Tề Vương nghe lời can gián, tiểu thiếp, vợ, khách nhân đều nói Trâu Kỵ đẹp hơn Từ Công ở phía bắc thành, nhưng Trâu Kỵ cho rằng Từ Công đẹp hơn mình, kết luận là tiểu thiếp sợ mình, vợ yêu mình, khách nhân có việc cầu xin mình, đều không phải xuất phát từ thật tâm.

Cho nên thừa nhận người khác tốt, cuối cùng vẫn là để mình tốt hơn.

Đương nhiên thông thường mà nói, đều là mình tốt đẹp, còn người khác thì đang ở trong hang ổ của ma quỷ.

Ví dụ như tôn giáo thường cho rằng người tin giáo là tốt đẹp, người không tin thì thân ở bể khổ hoặc mang tội nguyên tổ, tóm lại không phải là người.

Cái người không có ta có, cái người có ta ưu tú hơn.

Đây chính là sự theo đuổi cuối cùng của nhân loại.

Lịch sử mấy ngàn năm của nhân loại, vì mục tiêu này, đã tích lũy nội dung chất chồng như núi.

Có người theo đuổi vật chất, theo đuổi lễ, giai cấp nào thì dùng điều kiện vật chất ấy, dùng vật chất để xác định sự tốt đẹp.

Đương nhiên ngươi vật chất tốt đẹp, ta cũng có thể vật ai, vật chất điêu tàn mới là tốt đẹp.

Ngươi lửa nóng nấu dầu, gấm thêu hoa tươi.

Ta lưu bạch, cô tịch, cực giản.

Ngươi nói phải có giới, định, tuệ mới có thể tu Phật, thân là cây bồ đề, tâm như đài gương sáng, luôn siêng năng lau chùi, chớ để bụi trần bám.

Ta thì nói bồ đề vốn không cây, gương sáng cũng chẳng đài, xưa nay không một vật, nơi nào bám bụi trần, cứ ăn cứ uống, rồi đột nhiên đốn ngộ thành Phật, căn bản không cần giới, định, tuệ.

Ngươi nói con người sinh ra đã có tội nguyên tổ, ta nói Con của Chúa đã gánh chịu tất cả tội nghiệt.

Ngươi nói về chủng tính, Phật nói chúng sinh bình đẳng.

Ngươi nói duy đức thị cử, Tào Tháo nói duy tài thị cử.

Có thể nói lịch sử nhân loại chính là không ngừng Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, không ngừng thêm vào các tiêu chuẩn tốt đẹp, để tiêu chuẩn có lợi cho mình, để mình trở thành người nắm giữ quyền diễn giải sự tốt đẹp.

Chỉ có nắm giữ quyền diễn giải sự tốt đẹp, mới có thể chiếm thế chủ đạo.

Nhân loại đều cần một tiêu chuẩn tốt đẹp, mới có thể biết cuộc sống của mình trôi qua thế nào, có đang đi trên con đường đúng đắn hay không.

Mới có thể biết hành vi của mình sẽ khiến cuộc sống tốt hơn, hay tồi tệ hơn.

Khi người khác đưa ra một tiêu chuẩn tốt đẹp, có thể đi theo, cũng có thể đưa ra một tiêu chuẩn khác để tranh luận.

Có thể nói lịch sử nhân loại chính là lịch sử tranh luận, ngươi nói đông, ta nhất định phải đi tây, chính là muốn đưa ra một lý luận khác, không thể bị dắt mũi.

Nếu hai lý luận, không ai thuyết phục được ai, vậy thì chỉ có thể dùng bạo lực để giải quyết bất đồng, ai thắng người đó nắm quyền diễn giải sự tốt đẹp.

Nếu lý luận của ngươi tốt như vậy, tại sao lại thua.

Đây chính là vấn đề sau khi nhà Thanh bị các cường quốc đánh bại, trước đây các sĩ đại phu nắm quyền diễn giải sự tốt đẹp, vì dân thỉnh mệnh, dạy dân chúng làm người.

Nhưng cuối cùng họ bị thuyền kiên pháo lợi đánh bại, sĩ đại phu liền rất khó nói rằng ta đại biểu cho sự tốt đẹp.

Sự tốt đẹp đã thua cuộc thì chẳng tốt đẹp chút nào.

Điều mọi người muốn là sự tốt đẹp của ta ở trên ngươi, là muốn thắng.

Cho nên lý luận cuối cùng vẫn cần sự thắng lợi về mặt vật chất mới có thể kiên trì, dù là tôn giáo duy tâm cũng cần dùng thắng lợi làm cơ sở.

So kè về vật chất là trực tiếp nhất, có sức thuyết phục nhất.

Một quốc gia ăn không no mặc không ấm, miệng nói hay đến đâu, mọi người cũng không tin họ tốt đẹp.

Người ăn mày nói trong tay mình có bảo thạch vô giá, và người giàu nói trong tay mình có bảo thạch vô giá, mọi người chắc chắn sẽ tin người sau.

Người ăn mày nói mình biết làm thế nào để tốt đẹp, người giàu nói ta biết làm thế nào để tốt đẹp, mọi người chắc chắn cũng sẽ tin người sau.

Cho nên người nghèo càng nghèo, người giàu càng giàu.

Bởi vì mọi người đều sẵn lòng tin tưởng những người có vật chất phong phú, tập trung tài nguyên vào người giàu, tin rằng mình cũng có thể tốt đẹp hơn.

Chương 3944

Lễ của quý tộc chính là giai cấp sớm nhất dùng vật chất để định nghĩa sự tốt đẹp.

Nhưng rất nhanh họ đã gặp phải kẻ thách thức, đó là tôn giáo.

Bất kể có tin vào thần tiên của tôn giáo hay không, nhưng việc thông qua tôn giáo để ép quý tộc đưa tiền vẫn rất hiệu quả, tôn giáo sẽ thu thuế, ở một mức độ nào đó sẽ phân chia thuế của quý tộc cho những tín đồ không sống nổi.

Cho nên các cuộc khởi nghĩa nông dân ở phương Đông, rất nhiều đều lấy tôn giáo làm hạt nhân.

Ban đầu là Thái Bình Đạo, sau này là Minh Giáo, Bạch Liên Giáo, Thái Bình Thiên Quốc, v. v.

Đều là dùng tôn giáo để đoàn kết mọi người, đi cướp của các nhà giàu.

Tôn giáo sẽ nói cho mọi người một tiêu chuẩn tốt đẹp khác với vật chất, nói cho mọi người biết vật chất sẽ khiến người ta giàu mà bất nhân, cho nên phải ra tay mạnh mẽ.

Cho dù đến sau cách mạng công nghiệp, cũng vẫn sẽ đối kháng lẫn nhau, tranh giành lẫn nhau.

Ví dụ như nhân quyền, ta có nhân quyền, ngươi không có nhân quyền, ta liền phải trừng phạt ngươi.

Vậy vấn đề là, trừng phạt có thể khiến người khác có được nhân quyền không.

Giống như người ăn mày không có tiền, người giàu có tiền, thế là người giàu muốn cách ly người ăn mày, cách ly có thể khiến người ăn mày giàu có không.

Hoàn toàn không thể, sự tốt đẹp của ta ở trên ngươi, chỉ là để mình có thể ngang nhiên bắt nạt, hoặc nói là giáo hóa người khác một cách công khai hơn.

Sự tốt đẹp của ta ở trên ngươi, sau đó ta muốn dẫn ngươi cùng tốt đẹp, mới gọi là mọi người cùng tốt mới là thật sự tốt, nhưng như vậy, sự tốt đẹp của ta sẽ bị giảm giá trị, phải chia ra một phần, sẽ không còn tốt đẹp như vậy nữa.

Dù cho định nghĩa chia sẻ là một phẩm đức tốt đẹp, cũng sẽ xuất hiện sự đối kháng rằng người không vì mình trời tru đất diệt mới là thiên lý.

Cho nên tất cả đều là Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, Đỗ Lan đánh bại Họa Mi Hoàn, cũng không thể khiến sự tốt đẹp của mình ở trên Họa Mi Hoàn.

Đỗ Lan chính là lực lượng can thiệp từ bên ngoài, đã gây thêm không ít khó khăn cho Họa Mi Hoàn và Kết, khiến cuộc sống điền viên của họ trở nên rất gian nan.

Nhưng dù lực lượng can thiệp từ bên ngoài có mạnh mẽ đến đâu, cũng phải kiên trì tiếp tục, đó mới gọi là lý tưởng.

Lực lượng can thiệp từ bên ngoài thường được gọi là thần, con người chính vì không thể dễ dàng thực hiện lý tưởng, mới đi cầu thần bái Phật.

Bởi vì có lực lượng can thiệp từ bên ngoài, mọi người mới cảm thấy bể khổ vô biên.

Lực lượng can thiệp từ bên ngoài thật sự quá đáng ghét, đáng tiếc là lực lượng can thiệp từ bên ngoài luôn ngày càng mạnh, cuối cùng vượt qua phạm vi năng lực của chính mình.

Ban đầu là bệnh tật, sau đó là Đại Vị Vương, cuối cùng là Cực Lạc Lưu, rõ ràng mình không làm gì sai, nhưng thế giới bên ngoài lại không ngừng biến đổi.

Lực lượng can thiệp từ bên ngoài ảnh hưởng ngày càng lớn, khó khăn ngày càng nhiều.

Họa Mi Hoàn đột nhiên cảm thấy sự trưởng thành của con người chính là việc nhận ra giới hạn của bản thân trong xã hội.

Họa Mi Hoàn, ngươi đang nghĩ gì vậy.

Tá Thiết hỏi.

Họa Mi Hoàn trả lời: Ta đang nghĩ, luôn có người nói xã hội làm con người trở nên khéo léo, liệu có phải không phải là trở nên khéo léo, mà là đã biết được giới hạn của mình.

Có những chuyện, dù có vắt óc suy nghĩ, dùng hết sức lực, cũng không thể thực hiện được.

Không phải xã hội đã mài mòn góc cạnh của mình, mà là góc cạnh của mình chỉ dài đến thế, đã không thể chạm đến những lĩnh vực khác.

Tá Thiết cũng có cảm giác như vậy, trước khi nàng nắm giữ khí, với tư cách là một cô gái, nàng đã chạm đến giới hạn của mình.

Nàng gật đầu nói: Trước đây ta đã rất nỗ lực, nỗ lực hơn cả những nam sinh kia, nhưng dù vậy, ta cũng không thể vượt qua những nam sinh có thiên phú bẩm sinh.

Nếu không phải nắm giữ được khí, ta căn bản không phải là người lựa chọn tốt nhất cho vị trí gia chủ.

Dù có nỗ lực, cũng có những việc mình không thể làm được, vì người khác cũng đang nỗ lực.

Nỗ lực không nhất định có hồi báo, vì người khác có thể ưu tú hơn, chính là mạnh hơn mình.

Điều này rất bất lực, góc cạnh của mình thua góc cạnh của người khác, chỉ có thể trơ mắt nhìn sự tốt đẹp của người khác ở trên mình.

Đây không phải là mình trở nên khéo léo, mà là năng lực của mình đã đến giới hạn.

Họa Mi Hoàn, ngươi muốn từ bỏ sao.

Không, ta sẽ không từ bỏ, Kết cũng không từ bỏ.

Chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu, tuyệt đối không chịu thua.

Họa Mi Hoàn nghiêm túc nói.

Nhưng cuộc sống điền viên có tỷ lệ chịu lỗi thực sự rất thấp.

Tá Thiết nghe xong câu chuyện của Biển Thước, cảm thấy có lý, ban đầu không coi trọng, đợi đến khi vấn đề ngày càng lớn, cuối cùng không có cách nào giải quyết, thế là xong đời.

Ta không phải anh hùng, cũng không phải nhân vật lớn gì, vấn đề Đỗ Lan nói không liên quan đến ta.

Ta chỉ cần hạnh phúc với Kết là được rồi, những chuyện khác, ta không muốn quản, cũng không thuộc quyền quản của ta.

Nhưng mà, đây là một thời đại lớn, liên quan mật thiết đến mỗi người.

Ngươi không muốn quản, không có nghĩa là phiền phức sẽ không tìm đến ngươi.

Dù sao ngươi cũng là ninja huyền thoại, nắm giữ sức mạnh của khí.

Hơn nữa, Thạch Ẩn Thôn còn có rất nhiều kẻ thù, họ đều có thể tìm đến các ngươi.

Họa Mi Hoàn, ta có một đề nghị.

Đề nghị gì.

Ngươi gia nhập gia tộc Sơn Điền, trở thành võ sĩ.

Tá Thiết nói: Như vậy gia tộc Sơn Điền có thể bảo vệ các ngươi.

Không, võ sĩ cũng phải giết người, tiền võ sĩ kiếm được cũng đầy mùi máu tanh, không khác gì ninja.

Họa Mi Hoàn không muốn kiếm tiền nhuốm máu, nói: Ta muốn tự mình cày ruộng, tự cung tự cấp, tự lực cánh sinh, ta chỉ muốn cùng Kết nuôi lớn con cái, không có dã tâm nào khác.

Ta biết, nhưng nguyện vọng nhỏ bé cũng tồn tại trong thế giới, cũng chịu ảnh hưởng của các ngoại lực khác.

Tá Thiết nói: Cho nên mọi người mới cầu thần bái Phật, cầu mong mình có thể tâm tưởng sự thành.

Đáng tiếc rất nhiều lúc, không được thuận lợi như vậy.

Thế là mọi người ôm nhau sưởi ấm, ngươi hãy suy nghĩ một chút đi.

Họa Mi Hoàn gật đầu.

Nhưng hắn trở về liền cùng vợ thu dọn đồ đạc rời khỏi Giang Hộ, hắn nói: Nếu nơi nào có người là có tranh đấu, chúng ta hãy vào rừng sâu núi thẳm.

Kết đương nhiên đồng ý, nói: Chúng ta đến nơi không có người.

Tuy nhiên, sau khi vào núi, vẫn còn có sơn dân, trong núi không phải là không có người.

Sơn dân cũng bị võ sĩ truy sát, vì họ không phục vương hóa, vẫn không thể cách biệt với thế giới.

Nhưng Họa Mi Hoàn vẫn muốn tìm một nơi có thể cùng vợ tránh xa chém giết, thế là mang theo con vào núi.

Phải tìm một nơi có nguồn nước, còn có thể khai hoang, xây một căn nhà nhỏ của riêng mình, có thể chứa được cả gia đình, không gian không cần quá lớn, chỉ cần che gió chắn mưa là được.

Tá Thiết phát hiện Họa Mi Hoàn biến mất, biết hắn không muốn trở thành võ sĩ, chắc chắn đã lén lút rời đi.

Nàng không đi tìm, chỉ âm thầm chúc phúc cho gia đình Họa Mi Hoàn được hạnh phúc.

Họa Mi Hoàn đã vào núi, môi trường trong núi không hề thân thiện.

Nếu trong núi thực sự thích hợp để sinh tồn, thì đã không chỉ có một số ít sơn dân sống trong đó.

Nhưng Họa Mi Hoàn không sợ, hắn tin mình có thể khắc phục.

Hắn biến thành Ultraman xây đập nước trong núi, chỉnh lý đất đai, khai phá một thiên đường nhỏ trong núi.

Cuối cùng họ vẫn chọn hạnh phúc nhỏ bé.

Đỗ Lan không nói gì, đây là lựa chọn cá nhân, đối mặt với khó khăn, có người nghênh đón thử thách, cũng có người chọn trốn tránh.

Giống như đối mặt với bệnh tật, có người muốn sống tiếp, nhưng cũng có người lại thản nhiên chấp nhận.

Biển Thước gặp Thái Hoàn Công, Thái Hoàn Công không khỏe sẽ tìm thần y.

Lưu Bang lúc không khỏe, lại cho tiền, đuổi bác sĩ đi.

Mỗi người đều có lựa chọn khác nhau, cho nên thế giới mới náo nhiệt phi thường như vậy.

Nhưng ở trong núi, không có nghĩa là thái bình.

Đỗ Lan biết trong núi là địa bàn của Nô Khải, hắn đang thống nhất sơn dân các nơi, muốn thành lập một quốc gia của sơn dân.

Đề nghị này, tự nhiên cũng là do Đỗ Lan đưa ra.

Đây là một thời đại biến động lớn, khí đang được vận dụng ở các lĩnh vực khác nhau, rất nhiều người muốn dùng khí để xây dựng thế lực của riêng mình, chuẩn bị cho tương lai.

Chương 3945

Trước đây mọi người không làm được, nhưng sau khi có khí, những việc không làm được cũng có thể làm được.

Ví dụ như Tá Thiết, không có khí, nàng chỉ là một cô gái nhỏ kiếm pháp tầm thường, dù có nỗ lực chém đầu, không một chút lười biếng, thực lực của nàng cũng chỉ giới hạn ở đó.

Nhưng sau khi có được khí, nàng đã vượt qua những người đàn ông của gia tộc Sơn Điền, trở thành một người thừa kế rất xuất sắc.

Còn có Sơn Tặc Vương, vốn chỉ là một sơn tặc vương, bây giờ lại trở thành tướng quân hải quân đặc biệt do Mạc Phủ tướng quân chiêu mộ, chuyên phụ trách bảo vệ tuyến đường biển từ Nhật Bản đến đảo Cực Lạc, từ sơn tặc vương biến thành hải quân.

Còn Nô Khải thì muốn thành lập một quốc gia tự do thuộc về sơn dân, muốn để sơn dân trở nên hạnh phúc hơn, không còn bị Mạc Phủ tướng quân bắt nạt.

Nắm giữ khí, thì phải thay đổi địa vị của mình trước.

Ngay cả Họa Mi Hoàn muốn trốn khỏi cuộc sống giết người phóng hỏa, cũng là dùng khí để thay đổi hiện trạng.

Không có khí, mọi người đã đến giới hạn, chỉ có thể chấp nhận hiện thực.

Nhưng có khí, mọi người đều muốn dùng khí để thay đổi hiện thực, để góc cạnh của mình vươn đến những nơi xa hơn.

Mọi người đều đang nỗ lực thay đổi hiện trạng, vậy thì chắc chắn sẽ có va chạm.

Dù sao mọi người đều cho rằng việc mình làm mới đại diện cho sự tốt đẹp, cuối cùng chính là cuộc đối đầu giữa tốt đẹp và tốt đẹp.

Thời đại lớn đã bắt đầu.

Mạc Phủ tướng quân đã có được sự trường sinh mà mình hằng mơ ước, tiếp theo tự nhiên là muốn thống nhất thiên hạ.

Nhật Bản sau khi chinh phạt người Hà Di ở phía đông, cũng đã trải qua thời kỳ Chiến Quốc, cuối cùng bị Đức Xuyên Gia Khang thống nhất, thành lập Mạc Phủ Đức Xuyên.

Nhưng các đại danh ở các nơi không phục.

Nếu không thì sau khi Hắc Thuyền đến, cũng sẽ không có phong trào lật đổ Mạc Phủ.

Hơn nữa, nếu mọi người đều phục, Mạc Phủ Đức Xuyên hoàn toàn có thể phế bỏ Thiên Hoàng, tự mình làm hoàng đế.

Chính vì không có năng lực đó, nên mới chỉ có thể cùng nhau duy trì địa vị của Thiên Hoàng.

Giống như Chu Thiên Tử vậy, nếu không có một nước Đại Việt như hổ lang, dù mọi người không phục Chu Thiên Tử, cũng không dám phế bỏ ông ta.

Bởi vì phế bỏ Chu Thiên Tử dễ, nhưng để mọi người tin phục mình thì rất khó.

Đại Việt đã làm được, dù mọi người đều không thích Đại Việt, nhưng không thể không thừa nhận Đại Việt chính là quân đội hổ lang, đánh trận rất dũng mãnh.

Lục quốc đều thừa nhận, vậy thì Đại Việt phế bỏ Chu Thiên Tử, người khác không thể không phục.

Đức Xuyên Gia Khang không có điểm nào khiến mọi người đều tin phục, cho nên không thể phế bỏ Thiên Hoàng, chỉ có thể làm một

Mạc Phủ tướng quân.

Nhưng tướng quân hiện tại có được sự trường sinh, có thể ngưng tụ sức mạnh, có thể hoàn thành mục tiêu mà tổ tiên chưa hoàn thành, hắn muốn khống chế toàn bộ Nhật Bản, phế bỏ Thiên Hoàng, tự mình lên ngôi.

Nếu có sức mạnh của khí, chắc chắn có thể làm được.

Tướng quân đang nỗ lực quân bị, huấn luyện thêm nhiều võ sĩ dùng khí, đồng thời nắm giữ vũ khí quyết chiến cuối cùng của tiên nhân, chuẩn bị càn quét tám cõi.

Đây là vũ khí quyết chiến cuối cùng do tiên nhân rèn đúc, Thiên Tùng Vân Kiếm.

Tướng quân nhìn thanh kiếm hai lưỡi bình thường không có gì lạ, có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh đáng sợ trong thân kiếm.

Chính là nó.

Tướng quân cười, cầm lấy thanh bảo kiếm, vội vã đến bờ biển để thử nghiệm.

Đối mặt với mặt biển yên tĩnh, hắn vung một kiếm.

Kiếm ảnh lạnh lẽo, biển cả dậy sóng.

Một kiếm đã dấy lên sóng thần trên biển cả, đây chính là sức mạnh của vũ khí quyết chiến cuối cùng, một kiếm hủy một thành.

Tốt.

Tướng quân không kìm được sự kích động, có vũ khí này, phối hợp với các võ sĩ mình đã huấn luyện, là có thể thống nhất Nhật Bản, hoàn thành đại nghiệp ngàn năm.

Hắn có thể thay thế Thiên Hoàng, trở thành chủ nhân thực sự của Nhật Bản, có thể trở thành Tần Thủy Hoàng của Nhật Bản.

Tần Thủy Hoàng dẫn dắt quân đội hổ lang của Đại Tần phế bỏ Chu Thiên Tử, lục quốc không dám nói gì.

Đương nhiên Chu Thiên Tử cuối cùng cũng tự tìm đường chết, ông ta nói gì mà muốn dẫn lục quốc thảo phạt Đại Việt, sau đó phát hành trái phiếu, nợ rất nhiều tiền.

Kết quả chỉ có nước Sở và nước Yến hai nước nể mặt, bốn nước còn lại đều không nể mặt.

Chu Thiên Tử vay rất nhiều tiền, nhưng không có kết quả gì, kết quả là mọi người đều đến đòi nợ, Chu Thiên Tử chỉ có thể trốn trong đài cao ở nội cung, tạo ra thành ngữ nợ nần chồng chất.

Đại Việt tàn bạo đến mức lục quốc đều phải thừa nhận, mọi người có thể không thích, nhưng không thể không thừa nhận, đây chính là sự kiện lớn thúc đẩy đại thế lịch sử.

Một sự kiện lớn xảy ra, thích cũng được, ghét cũng được, điều đó không quan trọng, quan trọng là không thể phủ nhận, nó đã thực sự xảy ra, mọi người mô tả tích cực cũng được, biểu đạt tiêu cực cũng được, đều phải đối mặt.

Lịch sử là như vậy, người viết sử không thể hoàn toàn khách quan, đối với một sự việc chắc chắn sẽ có những lời lẽ sâu xa, thêm vào quan điểm của mình.

Quan điểm cá nhân có thể là thích, cũng có thể là ghét, có thể là mô tả tích cực, cũng có thể là mô tả tiêu cực, nhưng đều phải mô tả.

Còn việc dùng góc độ nào để mô tả, chỉ đại diện cho lập trường và sở thích của người ghi chép, người đời sau không cần bị họ ảnh hưởng.

Sự kiện lớn không thể nào làm hài lòng tất cả mọi người, nhưng một khi đã xảy ra, thì không thể không đối mặt.

Người ghét sự kiện lớn rất có thể là người bị tổn hại lợi ích, còn người thích sự kiện lớn rất có thể là người hưởng lợi, cho nên từ những ghi chép về sự kiện lớn cũng có thể thấy được các tầng lớp khác nhau của xã hội lúc đó.

Một sự kiện lớn đối với xã hội rốt cuộc sẽ có ảnh hưởng gì, tình cảm yêu ghét rất khó làm giả.

Chi tiết lịch sử có thể làm giả, nhưng tình cảm yêu ghét thì khó làm giả.

Bây giờ vấn đề của Nhật Bản chính là không có một chư hầu nào có thể phục chúng, có thể thay thế địa vị của Thiên Hoàng.

Tướng quân muốn làm người đầu tiên, tay cầm Thiên Tùng Vân Kiếm, hắn sẽ bất khả chiến bại.

Quốc gia này do ta thống nhất.

Tướng quân đắc ý, hai tay đã nắm chắc chiến thắng.

Tiếp theo là khai chiến.

Tin tức không thể giấu được, dù sao tướng quân vẫn luôn chuẩn bị chiến tranh, huấn luyện võ sĩ, chuẩn bị lương thảo, hơn nữa mọi người còn biết tướng quân và tiên nhân giao dịch.

Chuẩn bị nhiều như vậy không thể nào chỉ để cho đẹp, chắc chắn là muốn khai chiến.

Các đại danh ở các nơi cũng đã bắt đầu xây dựng pháo đài.

Trong thời Chiến Quốc, các nơi đều có rất nhiều pháo đài.

Nhưng khi Mạc Phủ Đức Xuyên thành lập, đã ra lệnh dỡ bỏ các pháo đài.

Nhưng bây giờ mọi người lại bắt đầu xây dựng, đều đề phòng tướng quân.

Đối với tình hình này, tướng quân cũng biết, nhưng hắn có Thiên Tùng Vân Kiếm, căn bản không sợ pháo đài.

Chiến tranh không thể tránh khỏi bùng nổ, tướng quân ngự giá thân chinh, muốn chinh phục những đại danh ngày thường không nể mặt mình, tiện thể thay đổi trời đất, thay thế Thiên Hoàng trở thành người thống trị thực sự.

Cục diện thế quân lực địch, không ai phục ai trước đây đã kết thúc, từ nay về sau, Nhật Bản chỉ có một người thống trị, chính là ta.

Tướng quân cầm thanh kiếm sắc, nhắm vào pháo đài đang chống lại mình trước mắt và vung một kiếm.

Khí mạnh mẽ như sao băng tấn công pháo đài, pháo đài kiên cố trong khoảnh khắc bị phá hủy, vụ nổ hất tung cả pháo đài, đất đá và các võ sĩ bên trong lên trời.

Tất cả mọi người đều sững sờ, chỉ là một kiếm, uy lực lại lớn đến vậy, quá đáng sợ.

Chương 3946

Đây là vũ khí gì.

Chẳng lẽ thật sự có tiên nhân hỗ trợ tướng quân khai chiến.

Tướng quân hài lòng nhìn sự phá hoại mình gây ra, không nhịn được cười lớn, chính là hiệu quả này, đây là sức mạnh vô địch.

Có sức mạnh như vậy, còn ai có thể ngăn cản mình.

Mình có thể không ngừng tiến lên, không ngừng tạo ra nhiều chiến thắng hơn.

Đây thực sự là thời đại tốt nhất, chúng ta phải khai phá thế giới thuộc về chúng ta.

Tướng quân giơ cao Thiên Tùng Vân Kiếm, phát ra lời thề.

Ố ồ ồ. các võ sĩ đi theo tướng quân hoan hô nhảy múa, vì sau chiến thắng, họ sẽ được chia tiền.

Đối mặt với kẻ địch mạnh mẽ như vậy, các đại danh ra lệnh, chuẩn bị dùng ninja để xử lý tướng quân, ám sát trực tiếp.

Giống như Kinh Kha ám sát Tần Vương, dùng phương pháp ám sát để giải quyết vấn đề.

Nhưng đối mặt với một tướng quân như vậy, các ninja cũng có chút lo lắng.

Dù sao nếu ám sát thất bại, tướng quân có thể một kiếm tiêu diệt cả thôn ninja.

Thế là các ninja rất không có uy tín thương mại, đã quay lại giết chủ thuê, đem đầu người đến giao cho tướng quân, làm quà đầu hàng.

Tướng quân tiếp kiến ninja mang đầu người đến, nhưng không hề tin tưởng, vẫn giữ khoảng cách mười bước với ninja.

Ninja mang đầu người đến cũng có thể là để chiếm được lòng tin của tướng quân, giống như lúc Kinh Kha ám sát Tần Vương, đã lấy đầu của Phàn Vu Kỳ làm quà đầu hàng.

Kết quả Tần Vương tin, suýt nữa bị Kinh Kha xử lý.

Kinh Kha chủ yếu là xui xẻo ở chỗ vốn là nhiệm vụ của hai người, kết quả nhiệm vụ còn chưa bắt đầu, đồng đội đã kéo chân, cuối cùng chỉ có thể một mình ra tay, kết quả không giữ được Tần Vương, đành phải rượt đuổi quanh cột với Tần Vương.

Vốn là hai người, một người giữ Tần Vương, một người phụ trách ám sát, sẽ an toàn hơn nhiều.

Có bài học của Kinh Kha ám sát Tần Vương, tướng quân cũng không dám tin tưởng ninja, cho nên không để ninja đến gần, dù họ có mang đầu của chủ thuê đến, cũng giữ khoảng cách mười bước.

Đương nhiên các ninja thực sự không nghĩ đến việc ám sát tướng quân, là thật tâm đầu hàng, sẵn lòng làm tay sai cho tướng quân.

Tướng quân chọn cách chấp nhận, trước tiên giao cho họ một số nhiệm vụ, xem tình hình thế nào.

Sức mạnh của tướng quân quá mạnh, người đầu hàng sẽ ngày càng nhiều.

Đối mặt với kẻ địch căn bản không thể chiến thắng, không bằng đầu hàng, đến lúc đó còn có thể làm thuộc hạ của tướng quân.

Những đại danh và địa chủ này nghĩ rất đơn giản, tướng quân dù mạnh đến đâu cũng cần có người quản lý đất đai, cũng cần có người phụ trách nộp thuế.

Hắn không dựa vào đại danh và địa chủ, thì còn có thể dựa vào ai.

Chỉ cần tướng quân cần có người quản lý đất đai, đại danh và địa chủ vẫn là bá chủ một vùng, căn bản không cần lo lắng sẽ bị thay thế.

Trong thời đại phong kiến, địa chủ tự tin như vậy đấy, không cần biết ai làm lão đại, đều không thể thiếu sự thống trị của địa chủ.

Cho nên chỉ cần nhận được sự ủng hộ của địa chủ, vị trí lão đại này sẽ ổn định.

Đối với địa chủ, đầu hàng cũng là một lựa chọn không tồi.

Dù sao cũng cần quản lý cấp cơ sở, thiếu ai cũng được, nhưng không thể thiếu địa chủ.

Mọi người lần lượt đến đầu hàng, tốc độ thống nhất Nhật Bản của tướng quân vô cùng nhanh.

Rút kiếm nhìn bốn phía lòng mờ mịt.

Tướng quân còn có chút không vui, cảm thấy mọi người đầu hàng quá nhanh, mình còn chưa đã ghiền, đã không còn đối thủ.

Bây giờ có nên đi chinh phục những nơi khác không.

Ánh mắt hắn nhìn về phía tây.

Bệ hạ, vẫn còn sơn dân không tuân vương hóa, chỉ cần chinh phục sơn dân, Nhật Bản mới thực sự thống nhất.

Vậy thì xuất phát, thảo phạt sơn dân.

Bệ hạ, sơn dân trốn trong núi, khó tìm, tốn thời gian tốn sức, không bằng phát bảng văn, để họ chủ động đầu hàng. một đại thần khác đề nghị dùng bảng văn để chiêu hàng.

Tướng quân nói: Chỉ là núi mà thôi, quả nhân có thể chém ra.

Hắn đã bành trướng, căn bản không thể dừng lại.

Gặp núi mở núi, gặp nước lấp nước, sơn dân trốn trong núi, vậy thì san bằng núi.

Đối với tướng quân, phàm nhân chỉ là con kiến mà thôi.

Người bình thường đào bùn sẽ không để ý đến côn trùng và con kiến, vì chênh lệch thực lực quá lớn, căn bản sẽ không để tâm.

Đối với tướng quân, mở núi cũng chỉ là chuyện nhỏ, rất dễ dàng có thể làm được, sẽ không để tâm đến suy nghĩ của người thường.

Thế là hắn trực tiếp dẫn quân xuất phát, đứng trước chân núi, vung một kiếm rực rỡ.

Ầm ầm, núi bị nổ tung, lực xung kích khổng lồ biến những tảng đá vỡ nát thành sao băng, rơi xuống dãy núi, tuyên cáo sự xuất hiện của tướng quân.

Ầm, căn nhà nhỏ của gia đình Họa Mi Hoàn bị những mảnh đá bất ngờ rơi xuống tấn công, trở nên tan hoang.

May mà hắn cảm nhận được nguy hiểm, ngay lập tức bảo vệ vợ con.

Mình chỉ muốn một cuộc sống điền viên, tại sao lại khó khăn đến vậy.

Đã trốn trong rừng sâu, tại sao vẫn không thể thoát khỏi những phiền nhiễu.

Thật sự quá khó khăn, Họa Mi Hoàn hoàn toàn không hiểu tại sao lại như vậy, chẳng lẽ thật sự là một hạt cát của thời đại rơi xuống người thường cũng là một ngọn núi.

Ta đã lùi mãi, bây giờ đã không còn đường lùi.

Họa Mi Hoàn biết nếu mình không chiến đấu, sẽ vĩnh viễn không thể thực hiện được cuộc sống điền viên, hắn không thể lùi nữa.

Lùi nữa là phải lùi xuống biển, đến đảo hoang thì quá khó khăn.

Họa Mi Hoàn có ám ảnh tâm lý với đảo hoang, không muốn đến đảo hoang làm người rừng.

Sống trong núi, cần gì còn có thể ra núi mua sắm, sống trên đảo hoang còn khó hơn ra núi nhiều, đi biển rất nguy hiểm, hắn còn phải nghĩ cho hậu thế.

Hắn không thể lùi nữa.

Ban đầu Họa Mi Hoàn và Kết rời khỏi làng, đánh bại trưởng làng, khắc phục bệnh tật, đuổi được Đại Vị Vương, từ bỏ nông trại, rời xa bạn bè, vào rừng sâu.

Vốn tưởng rằng chỉ cần mình lùi bước, không tranh giành với đời là có thể hạnh phúc sống cuộc sống điền viên của mình.

Nhưng vấn đề là cuộc sống điền viên có tỷ lệ chịu lỗi quá thấp, khi không có chuyện gì xảy ra, toàn là hạnh phúc.

Một khi có chuyện, căn bản không có cách nào giải quyết.

Không có chuyện gì, toàn là chuyện tốt.

Một khi có chuyện, liền bó tay chịu trói.

Cuối thời vương triều cũng như vậy, cuộc sống điền viên luôn luôn ở trong tình trạng cuối thời vương triều.

Bình thường mọi người ca múa thái bình, dường như không cần suy nghĩ gì cả, chỉ cần yên ổn sống qua ngày là được.

Một khi xuất hiện vấn đề, không một ai sẽ bỏ tiền bỏ sức ra giải quyết, vì vương triều đã không còn tiền, mọi người đều không chịu bỏ tiền ra giải quyết vấn đề.

Cuộc sống điền viên cũng không có tiền, không có tỷ lệ chịu lỗi, một khi xuất hiện vấn đề chỉ có thể trốn tránh.

Chương 3947

Nhưng cứ lùi mãi, cuối cùng cũng phải xuống biển.

Họa Mi Hoàn không muốn xuống biển, không muốn tìm một hòn đảo hoang để sống, cho nên đối mặt với tướng quân đang ngày càng ép người, chỉ có thể phản kích.

Tướng quân không phải là muốn đối phó Họa Mi Hoàn, chỉ là muốn thống nhất nhóm sơn dân cuối cùng không nằm dưới sự thống trị của mình ở Nhật Bản, không phải nhắm vào Họa Mi Hoàn.

Hắn không quan tâm đến Họa Mi Hoàn, Họa Mi Hoàn chỉ là con kiến mà thôi.

Nhưng con kiến cũng sẽ phẫn nộ, đối mặt với thực tế nông trại của mình một lần nữa bị phá hủy, hắn đã không thể nhịn được nữa, không cần phải nhịn nữa.

Các sơn dân, thần phục hay là hủy diệt, hãy đưa ra lựa chọn của các ngươi.

Tướng quân cầm Thiên Tùng Vân Kiếm, giọng nói truyền khắp dãy núi, truyền đến tai của mỗi sơn dân.

Kiêu ngạo, quả thực không coi ai ra gì.

Có sức mạnh, căn bản không cần mua chuộc lòng người nữa, trực tiếp dùng sức mạnh chinh phục là được rồi.

Tướng quân đối với những kẻ phản bội ngoan cố đã không còn kiên nhẫn, từ từ an ủi hiệu suất quá thấp, hắn chỉ muốn trực tiếp khống chế, nếu phản kháng thì giết.

Dù sao số lượng sơn dân cũng không nhiều, hắn cũng không quan tâm đến sự sống chết của họ.

Nô Khải nghe thấy lời của tướng quân, cũng không biết phải làm sao.

Nhìn những sơn dân hoảng sợ, rốt cuộc hắn nên trốn tránh, hay là thần phục.

Với tư cách là thủ lĩnh sơn dân, hắn phải đưa ra lựa chọn.

Tướng quân tiếp tục di chuyển, lại lần nữa mở núi.

Vung bảo kiếm, lưỡi kiếm sẽ phóng ra ánh sáng trắng đáng sợ, trực tiếp phá nát núi non.

Ầm.

Lại một ngọn núi cao bảy tám trăm mét bị san phẳng, đá vụn hóa thành mưa bão, rơi xuống dãy núi.

Nô Khải chỉ có thể dẫn sơn dân trốn trong hang núi, đối mặt với tướng quân mạnh mẽ, rơi vào bối rối.

Rốt cuộc là tiếp tục sống vô tư lự trong núi, hay là vào thành tiếp nhận giáo hóa.

Hắn không nghĩ đến việc đối đầu với tướng quân, dù hắn có thắng, vẫn còn rất nhiều võ sĩ.

Số lượng sơn dân quá ít, căn bản không thể tiêu hao.

Cho nên hắn chỉ muốn chạy trốn, hoặc thần phục, không có lựa chọn chiến đấu.

Hắn muốn duy trì sự sinh tồn của sơn dân, khó khăn lắm mới đoàn kết được những sơn dân rải rác trong núi, nếu trực tiếp khai chiến, sơn dân sẽ tổn thất nặng nề, rất có thể sẽ bị diệt tộc.

Chiến đấu là hoàn toàn không thể, Nô Khải đã tận mắt chứng kiến bộ lạc bị một lượng lớn võ sĩ bao vây, cuối cùng toàn diệt, hắn không thể chấp nhận sơn dân chết trước mắt mình lần nữa.

Hắn không muốn chiến đấu, không có nghĩa là Họa Mi Hoàn không muốn.

Với tư cách là ninja huyền thoại, trước đây mọi người thấy hắn đều sợ hãi đi đường vòng.

Nhưng bây giờ lại là chính hắn không ngừng lùi bước, đã không còn đường lùi.

Họa Mi Hoàn, ngươi đi đâu.

Kết ôm con gái, hỏi.

Ta đi đánh bại kẻ cản trở chúng ta thực hiện lý tưởng.

Họa Mi Hoàn nói.

Đừng đi giết người.

Bước chân của Họa Mi Hoàn dừng lại một chút, nặng nề nói: Kết, thế giới vẫn luôn ép chúng ta.

Nếu chúng ta tiếp tục lùi, sẽ phải xuống biển, ta không muốn mang theo nàng và con gái sống trên đảo hoang.

Vào núi là lựa chọn cuối cùng, không thể lùi nữa.

Kết muốn ngăn cản, nhưng nhìn bóng lưng thẳng tắp của chồng, cũng biết chồng đã không thể nhịn được nữa, chỉ có thể nói: Giết ít một chút.

Ta biết.

Họa Mi Hoàn ngưng tụ khí dưới chân, bay lên không.

Tướng quân không nhận được hồi âm, đã không còn kiên nhẫn, Thiên Tùng Vân Kiếm trong tay nóng lòng muốn chém một vài thứ thú vị.

Ầm.

Họa Mi Hoàn từ trên trời rơi xuống, chặn trước đại quân, một người chống lại quân đội ngàn người, dẫu vạn người ta vẫn tiến.

Xem ra, thứ thú vị đã đến.

Tướng quân cười nói: Ninja huyền thoại Họa Mi Hoàn, tại sao ngươi lại ở đây.

Lại tại sao ngăn cản đại quân của ta.

Quay về đi, rừng sâu không phải là địa bàn của ngươi.

Ha ha, khắp thiên hạ đâu đâu cũng là đất vua, ta là vị vua duy nhất của Nhật Bản, ngươi chẳng lẽ muốn tạo phản sao.

Quay về đi.

Họa Mi Hoàn lại nói.

Tìm chết.

Võ sĩ bên cạnh tướng quân phẫn nộ nói: Bệ hạ, xin cho phép thần xuất chiến, lấy đầu của kẻ đại nghịch bất đạo này.

Tướng quân nói: Đi đi.

Võ sĩ mặc áo giáp hoa lệ, tay cầm thanh võ sĩ đao sáng loáng đi về phía Họa Mi Hoàn, giơ đao lên định chém chết kẻ không biết trời cao đất dày trước mắt.

Tuy nhiên, khi thanh võ sĩ đao hạ xuống, lại bị nhiệt độ cao làm tan chảy, cuối cùng chỉ còn lại chuôi đao.

Võ sĩ ngẩn người, chỉ cảm thấy nhiệt độ ngày càng cao, sau đó cả người tự bốc cháy.

Họa Mi Hoàn lạnh lùng nhìn kẻ địch, khôi phục lại khí thế của ninja huyền thoại.

Ha.

Tướng quân nhìn thấy, không giận mà còn vui, nói: Không tệ, ngươi chính là thứ thú vị đáng để chém, từ khi có được Thiên Tùng Vân Kiếm, ta cảm thấy rất vô vị, luôn tìm kiếm thứ có thể làm quả nhân hưng phấn, ngươi chính là nó.

Tướng quân giơ kiếm lên, chỉ vào Họa Mi Hoàn nói: Thú vị, để ta xem kiếm của ta có giới hạn hay không.

Vung kiếm, kiếm khí gào thét đánh về phía Họa Mi Hoàn.

Họa Mi Hoàn chỉ dùng động tác né tránh nhỏ nhất, né sang bên trái mình, một đạo kiếm khí cao mười mét lướt qua người hắn, đánh trúng ngọn núi xa xa, tức khắc để lại một vết sẹo vĩnh viễn trên núi.

Lại nào.

Tướng quân lại vung kiếm, thân thể được cường hóa sau khi ăn ngoại đan, có thể khiến hắn chiến đấu với tốc độ vượt qua mắt thường quan sát.

Trong nháy mắt chém ra ba đao.

Họa Mi Hoàn nhảy lên, ưu nhã xuyên qua khe hở của ba đao, đi về phía tướng quân.

Có gan thì đừng né.

Tướng quân vù chém ra mười đao, lần này không còn không gian để né tránh.

Họa Mi Hoàn cũng không né tránh, mà không gian xung quanh đều bị đốt cháy, sử dụng thuật của Hỏa Pháp Sư, dùng ngọn lửa của mình để triệt tiêu đòn tấn công của tướng quân.

Ha, quá thú vị.

Tướng quân vô cùng hưng phấn, chỉ cảm thấy sức mạnh và thần binh của mình cuối cùng cũng có đất dụng võ, hắn cũng đi về phía

Họa Mi Hoàn.

Hai người một là ninja lửa cháy, một là tướng quân cầm thần binh, địa vị của hai người có thể nói một là con rùa lăn lộn trong bùn, một là con rùa ngồi cao ở trung tâm tế đàn.

Đi về phía nhau, khí thế của cả hai đều không ngừng tăng lên, có thể thấy cả hai đều đang nghiêm túc đối mặt với cường địch.

Tướng quân hít thở không khí nóng bỏng, chỉ thấy hưng phấn.

Hắn có khí bảo vệ xung quanh, không sợ hít thở, tay phải cầm vũ khí đã không thể chờ đợi được nữa.

Thiên Tùng Vân.

Hỏa Pháp Sư.

Hai người không hẹn mà cùng ra chiêu, hai luồng sức mạnh một trắng một đỏ phóng lên trời, hình thành một cơn lốc xoáy đáng sợ.

Thảm thực vật xung quanh đều bị đốt cháy, đại quân phía sau cũng lần lượt lùi lại, tóc và lông mày sắp bị thiêu rụi.

Hai người nhanh chóng phát động năng lượng tấn công kẻ địch, ngọn lửa và kiếm khí đang tranh giành không gian, ngươi tranh ta đoạt, không nhường một tấc đất.

Đây chính là quyết tâm của Họa Mi Hoàn, hắn đã trốn trong rừng sâu, sẽ không đi đâu cả, rừng sâu chính là đào hoa nguyên của hắn, là lý tưởng hương của hắn, không ai có thể khiến hắn lùi bước nữa.

Tướng quân thì muốn tiến lên, quốc gia này không cho phép bất kỳ kẻ nào ngỗ nghịch với mình tồn tại, mình sẽ trở thành vị quân chủ vĩ đại trước nay chưa từng có, sơn dân nhỏ bé hoặc là thần phục, hoặc là diệt vong, không có lựa chọn nào khác.

Hai người một người không muốn lùi, một người muốn tiến, chính là mối quan hệ giữa bước chân tiến lên và hòn đá ngáng đường, đối lập tự nhiên, không thể không chiến.

Ầm, ngọn lửa của Họa Mi Hoàn dần bị kiếm khí chém ra, ngọn lửa bị chia làm hai bên, lưỡi kiếm sắc bén của Thiên Tùng Vân đang từng chút một tiếp cận trán hắn.

Họa Mi Hoàn ánh mắt lạnh lùng, không hề sợ hãi, tử vong như gió luôn bên ta, với tư cách là ninja huyền thoại, đối mặt với đòn tấn công chết người chỉ là chuyện thường ngày, căn bản không đáng để hắn nhíu mày.

Chương 3948

Hắn ngưng tụ hỏa lực, hậu phát tiên chí, ra quyền đánh trúng bụng tướng quân trước.

Ầm.

Bụng tướng quân ăn một đòn Hỏa Pháp Sư, cả người bay ngược ra sau, hất tung toàn bộ đại quân phía sau, giống như quả bóng bowling vậy.

Mình nên thống nhất Nhật Bản, sau đó mở rộng ra bên ngoài, thành tựu sự nghiệp vĩ đại trước nay chưa từng có, mình sẽ trở thành bá chủ thiên hạ, chứ không phải ở trong rừng sâu, ngã trên đống đá lởm chởm, đầu váng mắt hoa.

Không nên như vậy, mình nên đi đến những nơi xa hơn, thống trị nhiều thần dân hơn, kiểm soát lãnh thổ rộng lớn hơn. mình không nên ngã ở đây.

Ý chí của tướng quân tác động lên cơ thể mình, hắn lại một lần nữa đứng dậy, ánh mắt nhìn chằm chằm Họa Mi Hoàn.

Ninja huyền thoại, quả nhân phải thừa nhận trước đây đã xem thường ngươi.

Tướng quân nói: Nhưng ngươi đáng lẽ đã nhận được lệnh đặc xá, rời khỏi thế giới ninja, tại sao còn đứng ở đây, cuốn vào cuộc chiến không thuộc về ngươi.

Họa Mi Hoàn nói: Là các ngươi ép ta, ta đã trốn trong rừng sâu, đã từ bỏ nông trại đã khai hoang xong.

Nhưng các ngươi chính là không chịu buông tha chúng ta, cứ từng bước ép sát, phía sau ta đã không còn đường lùi, đành phải quay lại chiến trường.

Các ngươi không nên vào núi, nên để lại núi rừng cho những người cần nó.

Tướng quân cười, che mặt nói: Ha, khắp thiên hạ đâu đâu cũng là đất vua, ta là quân chủ của các ngươi, bất kể là núi hay biển, đều là tài sản của ta, ta muốn đi đâu thì đi đó.

Ngươi một ninja đã nghỉ hưu, có tư cách gì dạy ta làm việc.

Ta thấy ngươi tìm chết.

Nếu ngươi không dừng lại, ta sẽ không khách khí nữa.

Ngươi còn muốn giết ta sao.

Tướng quân từ từ đi qua quân đội ngã nghiêng, quay trở lại chiến trường, hỏi: Ngươi dám giết ta không.

Nếu ngươi ép ta, ta sẽ làm ra những chuyện rất đáng sợ.

Họa Mi Hoàn không thích giết người, nhưng nếu bắt buộc phải giết, hắn sẽ ra tay, nói: Ta chỉ muốn tìm một nơi có thể sống cuộc sống điền viên, không muốn làm hại bất kỳ ai, thế giới bên ngoài đủ lớn, các ngươi muốn gây chuyện thì cứ ở ngoài đó mà gây, tại sao ngay cả rừng sâu núi thẳm cũng không buông tha.

Đương nhiên là vì ta có thể làm được.

Tướng quân nói: Ta muốn thống nhất Nhật Bản, một ngọn núi, một tảng đá đều phải nghe theo mệnh lệnh của ta.

Ninja huyền thoại Họa Mi Hoàn, ta cho ngươi thêm một cơ hội, thần phục hay là hủy diệt.

Nếu ngươi thần phục, ta có thể cho ngươi quan cao lộc hậu.

Nếu ngươi chọn hủy diệt, thì hôm nay chính là ngày chết của

ngươi.

Ta chỉ muốn sống cuộc sống của riêng mình.

Họa Mi Hoàn nói: Có một mẫu ba phân đất, tự trồng tự ăn, hạnh phúc vui vẻ, không cần để ý đến tranh chấp, không cần làm hại người khác.

Trên thế giới này không có nơi nào để ngươi một mình hạnh phúc.

Tướng quân nói.

Nếu không có, ta sẽ dùng đôi tay này khai phá.

Họa Mi Hoàn kiên định trả lời, đã quyết tâm phải bảo vệ mảnh thiên đường cuối cùng này.

Vậy thì ngươi đã chọn con đường chết, Thiên Tùng Vân của ta sẽ giết chết ngươi.

Tướng quân giơ kiếm lên, trong nháy mắt lưỡi kiếm phóng ra ánh sáng mạnh, chiến ý bốc lên.

Họa Mi Hoàn cũng không do dự nữa, lại một lần nữa phát động tấn công.

Bá Trảm.

Tướng quân ầm một tiếng vung kiếm, năng lượng từ lưỡi kiếm hủy thiên diệt địa, trực tiếp di chuyển về phía trước như một bức tường thành, căn bản không cho kẻ địch cơ hội trốn thoát.

Đối mặt với một đòn tấn công như bức tường, Họa Mi Hoàn bùng cháy lên, biến thành một người lửa, cứng rắn chống lại kiếm khí.

Để xem ngươi chịu được bao nhiêu đòn tấn công, Bá Trảm thập liên kích.

Tướng quân vung ra mười kiếm, gầm lên: Ngọn lửa của ngươi trước mặt ta chẳng qua chỉ là ánh nến yếu ớt, xem ta thổi tắt ngươi đây.

Họa Mi Hoàn vẫn chưa biến thân, vẫn chưa kêu gọi sức mạnh của Cổ Thần.

Bởi vì hắn ghét câu chuyện bi thảm của Địch Già, vì Địch Già cũng đã rời khỏi quê hương của mình là chòm sao Liệp Hộ, đến Trái Đất xa xôi để cư ngụ, rồi lại chinh phục, lại phản bội, lại trốn chạy. chẳng biết Địch Già rốt cuộc muốn gì, dường như mỗi lựa chọn đều khiến mình đi đến hủy diệt.

Họa Mi Hoàn không nhìn thấy lý tưởng của Địch Già, chỉ thấy hắn thay đổi liên tục, cuối cùng khiến cả một chủng tộc bị hủy diệt.

Cho nên không muốn lợi dụng sức mạnh này, sợ mình biến thành Địch Già thứ hai.

Nhưng Thiên Tùng Vân Kiếm của kẻ địch quả thực lợi hại, ngọn lửa của Họa Mi Hoàn không thể chống lại, cho nên cách tốt nhất chính là biến thân.

Hãy cho ta mượn sức mạnh của ngươi.

Họa Mi Hoàn nói.

Người khổng lồ ánh sáng tái xuất giang hồ, mặc dù kháng cự, nhưng mỗi khi gặp nguy hiểm Họa Mi Hoàn vẫn cần mượn sức mạnh, vì chỉ dựa vào sức mạnh của mình căn bản không thể đối phó với khủng hoảng.

Thứ như lực lượng can thiệp từ bên ngoài luôn tồn tại, cản trở mình thực hiện lý tưởng, đối mặt với lực lượng can thiệp từ bên ngoài mạnh mẽ, đối mặt với lực lượng can thiệp từ bên ngoài không ngừng nghỉ.

Chỉ dựa vào sức mạnh của mình không thể chống lại, Họa Mi

Hoàn chỉ có thể mượn sức mạnh.

Hắn còn có thể mượn được sức mạnh, đã là rất may mắn rồi, còn có rất nhiều người căn bản không mượn được sức mạnh, đã bị lực lượng can thiệp từ bên ngoài đập chết.

Ầm, người khổng lồ xuất hiện, các đòn tấn công của tướng quân đều bị hóa giải thành vô hình.

Khi vóc dáng vĩ đại của người khổng lồ phản chiếu trong con ngươi của tướng quân, ánh mắt của hắn là sự ngưỡng mộ, cảm giác tồn tại mạnh mẽ không thể bị phớt lờ của người khổng lồ chính là thứ mà hắn theo đuổi, một sự tồn tại mạnh mẽ mà không ai có thể phớt lờ, không ai có thể phủ nhận, mỗi người đều nên phủ phục dưới chân người khổng lồ.

Mình nên trở thành người khổng lồ, chứ không phải là người ngưỡng vọng người khổng lồ.

Ngươi không xứng với sức mạnh như vậy.

Tướng quân nói.

Họa Mi Hoàn lười dây dưa, trực tiếp đấm về phía tướng quân, vẫn là một cú đấm đơn giản rõ ràng.

Tướng quân lập tức giơ đao đỡ, chỉ cảm thấy không khí xung quanh đều nóng lên, vì nắm đấm đã nén không khí, làm tăng nội năng của các phân tử không khí, cho nên nhiệt độ xung quanh mới tăng lên.

Nhưng tướng quân có thể chịu được, hắn có thể chịu được một cú đấm của Ultraman.

Ầm, nắm đấm tiếp xúc với lưỡi đao, trong nháy mắt một lực đạo khổng lồ giống như búa đập vào đinh, nắm đấm của người khổng lồ là búa, tướng quân chính là đinh.

Toàn thân trên dưới đều chịu áp lực, mỗi một khúc xương đều chịu lực đều đặn, mỗi một mạch máu, mỗi một khối cơ.

Mỗi một dây thần kinh đều đang rên rỉ.

Nhưng tướng quân vẫn chưa chết, kiên cường hơn cả trưởng làng, quả nhiên tướng quân chính là lợi hại hơn trưởng làng, bất kể là chức vụ hay khí thế.

Nhưng nắm đấm của Ultraman cũng có thể phóng ra năng lượng, cảm nhận được sự ngoan cường của kẻ địch, Họa Mi Hoàn trực tiếp ngưng tụ sức mạnh biến nắm đấm thành một mỏ hàn phát sáng.

Chênh lệch sức mạnh quá lớn, sức mạnh của Cổ Thần vượt xa tiên nhân.

Tướng quân chỉ sử dụng vũ khí do tiên nhân chế tạo, căn bản không phải là đối thủ của Cổ Thần.

Chẳng lẽ mình sắp thua.

Tướng quân luôn cho rằng mình bất khả chiến bại, không ngờ nhanh như vậy đã gặp phải đối thủ.

Đại nghiệp thống nhất của mình còn chưa hoàn thành, làm sao có thể chết ở đây.

Nếu tướng quân chết ở đây, Nhật Bản sẽ lại đại loạn, sẽ có rất nhiều người chết.

Đỗ Lan xuất hiện sau lưng Họa Mi Hoàn, nói.

Họa Mi Hoàn nghĩ cũng đúng, quả thực không thể để tướng quân chết.

Không có tướng quân, các đại danh ở các nơi chắc chắn sẽ khai chiến.

Đỗ Lan lại nói: Cũng không thể để tướng quân sống sót, vì tướng quân còn sống, sẽ mở rộng ra bên ngoài, cũng sẽ có rất nhiều người chết.

Đúng vậy, dã tâm của tướng quân quá lớn, chắc chắn sẽ tiếp tục khai chiến.

Tướng quân sống, sẽ có người chết.

Tướng quân chết, vẫn sẽ có người chết.

Vậy mình phải làm sao.

Họa Mi Hoàn không hy vọng có người chết, hy vọng mọi người đều có thể hạnh phúc.

Nhưng đột nhiên một quyết định của mình, dù rẽ trái hay rẽ phải đều sẽ có rất nhiều người chết.

Hắn bất lực, vậy rốt cuộc nên chọn thế nào.

Hắn cảm thấy quyết định này căn bản không nên do mình phán đoán, mình chỉ là một người bình thường.

Khi ngươi giao phó vận mệnh cho người khác, sẽ phải đối mặt với tình huống này.

Thực ra cách tốt nhất, chính là ngươi trở thành tướng quân, như vậy có thể trấn áp mọi người.

Chương 3949

Có thể trấn áp nội chiến, cũng có thể dừng việc mở rộng, nếu ngươi ngồi yên không quản, rất nhiều người sẽ vì ngươi mà chết, đều là trách nhiệm của ngươi.

Không liên quan đến ta.

Họa Mi Hoàn bày tỏ cuộc sống điền viên chính là cần phải không nhổ một sợi lông, nhổ một sợi lông mà lợi cho thiên hạ, cũng không làm.

Dù hắn có thể ngăn chặn chiến tranh, cũng sẽ không làm, vì điều này trái với cuộc sống điền viên của mình, cho nên dù thiên hạ có chết rất nhiều người cũng không liên quan đến mình.

Vậy nếu ta thu hồi sức mạnh Cổ Thần của ngươi, ngươi còn có thể bảo vệ gia đình không.

Đỗ Lan hỏi.

Họa Mi Hoàn im lặng, nếu không có người khổng lồ, mình quả thực không thể bảo vệ gia đình nữa, lực lượng can thiệp từ bên ngoài vượt xa năng lực của mình, mình không thể chống lại.

Không có sức mạnh Cổ Thần, Họa Mi Hoàn cũng không biết mình còn có thể làm gì.

Tại sao lại là ta.

Ta chỉ muốn sống cuộc sống điền viên, tại sao lại không thể thực hiện nguyện vọng nhỏ bé này.

Bởi vì lực lượng can thiệp từ bên ngoài ở khắp mọi nơi, cho nên nhân loại mới cầu thần bái Phật, đều hy vọng lực lượng can thiệp từ bên ngoài có lợi cho mình.

Nhưng sự thật là lực lượng can thiệp từ bên ngoài căn bản không quan tâm đến nguyện vọng của bất kỳ ai, cho nên mỗi người đều sẽ gặp phải tình huống trái với suy nghĩ của mình, đều sẽ thấp thỏm bất an, giống như tình huống của ngươi bây giờ vậy.

Đỗ Lan cười nói.

Họa Mi Hoàn chỉ muốn nhất mao bất bạt, nhưng lại phải đối mặt với tình thế giết tướng quân thì nội loạn, không giết tướng quân thì sẽ bành trướng.

Giết hay không giết, đều sẽ dẫn đến rất nhiều người tử vong.

Nhất mao bất bạt nghĩa là dù một sợi lông chân của mình có lợi cho thiên hạ, cũng không làm.

Hiện tại, Họa Mi Hoàn chỉ cần trở thành tướng quân là có thể ngăn cản nhiều người chết hơn.

Nhưng hắn không thể làm, làm rồi thì không còn là nhất mao bất bạt, sẽ vi phạm lý tưởng của chính mình.

Nhưng lý tưởng của hắn là ít người chết đi, nếu hắn chỉ kiểm soát bản thân không giết người, thì người khác vẫn sẽ tàn sát.

Lúc này, rốt cuộc nên lựa chọn thế nào.

Họa Mi Hoàn rất khó chịu.

Khó chịu là đúng rồi, đây chính là hiệu quả mà Đỗ Lan cần.

Hiện tại quyền giết hay không giết nằm trong tay Họa Mi Hoàn, chỉ cần dùng sức là có thể nghiền chết tướng quân.

Nhưng nếu tướng quân chết, Nhật Bản tất nhiên sẽ rơi vào cảnh rắn mất đầu, dẫn đến nội chiến.

Nhưng nếu không giết, tướng quân chắc chắn sẽ tiếp tục bành trướng ra bên ngoài, cũng sẽ có rất nhiều người chết.

Tóm lại là đều sẽ có người chết.

Họa Mi Hoàn muốn duy trì nhất mao bất bạt rất khó, đây chính là nguyên nhân vì sao nhất mao bất bạt cũng giống như kiêm ái phi công, đều không thể bền vững.

Nhớ năm đó Mạnh Tử nói nhất mao bất bạt và kiêm ái phi công phân chia thiên hạ, lời trong thiên hạ không phải của Dương thì là của Mặc.

Nhưng sau này nhất mao bất bạt và kiêm ái phi công lại không còn thịnh hành nữa, chính là vì nhất mao bất bạt khó mà duy trì.

Không quan tâm đến sự sống chết của người khác, nhưng khi người khác loạn thành một nồi cháo, thì trứng dưới tổ vỡ nào có thể lành lặn.

Dù cho gia đình Họa Mi Hoàn trốn trong núi, bên ngoài loạn thành một nồi cháo, cũng sẽ có dân tị nạn vào núi, đến lúc đó cuộc sống của họ cũng không yên ổn.

Hơn nữa họ muốn mua hạt giống, nông cụ cũng sẽ trở nên khó khăn.

Thế giới loạn, cuộc sống của mình cũng sẽ loạn.

Con người dù sao cũng không thể tồn tại độc lập với thế giới, luôn luôn bị ảnh hưởng bởi các lực can thiệp bên ngoài.

Cho nên nhất mao bất bạt cuối cùng vẫn bị lãng quên.

Lương tâm và lý tưởng của Họa Mi Hoàn đã mâu thuẫn, lương tâm trở thành hòn đá ngáng đường của lý tưởng.

Đỗ Lan nói: Ngươi có thể thương lượng với vợ một chút, rốt cuộc có muốn trở thành tướng quân hay không.

Tướng quân còn lợi hại hơn trưởng thôn nhiều, một khi trở thành tướng quân, Họa Mi Hoàn càng dễ bị quyền hành ăn mòn.

Trưởng thôn lo nghĩ chuyện một thôn đã bận đến không lo được cho gia đình, nếu lo nghĩ chuyện một quốc gia, chắc chắn sẽ càng bận hơn, hơn nữa nhất định sẽ có chư hầu gả con gái cho Họa Mi Hoàn, hy vọng họ sẽ sinh một người thừa kế.

Đến lúc đó không còn là cuộc sống vợ chồng hai người, mà là cả một gia đình lớn.

Bởi vì các chư hầu đều hy vọng con gái mình có thể khiến tướng quân mang lại lợi ích cho mình.

Chính thất và một đống trắc thất, nơi họ sống Đại Áo cũng sẽ trở thành nơi cung đấu.

Mạc phủ tướng quân có rất nhiều phụ nữ, vì ai cũng hy vọng tướng quân sẽ mang lại lợi ích cho mình.

Đến lúc đó dù Kết là chính thất, cũng phải đối mặt với một đống đối thủ cạnh tranh xinh đẹp hơn, trẻ trung hơn mình.

Kết ở trong thôn là mỹ nữ, nhưng dù cô không bị trưởng thôn hủy dung, cũng chỉ ở cấp thôn hoa mà thôi.

Tục ngữ nói rất hay: Gái thành thị đẹp như hoa, gái trong thôn theo không kịp.

Gái trong thôn vừa theo kịp, gái thành thị lại biến dạng.

Thôn hoa rất đẹp, nhưng hoa khôi trong thành còn đẹp hơn.

Sức cạnh tranh của thôn hoa thực ra không thấp, vì mọi người thích vẻ mộc mạc tự nhiên không trang điểm của thôn hoa, nhưng trạng thái này rất khó duy trì.

Không ai có thể ngây thơ trong sáng cả đời, chắc chắn sẽ bị củi gạo dầu muối giày vò đến mức chi li tính toán, biến thành một bà thím nông thôn.

Còn hoa khôi thì dựa vào ngoại hình để tranh đua khoe sắc, dựa vào EQ để nắm bắt cơ hội, hơn nữa hoàn toàn thoát ly sản xuất, có thể nắm giữ quyền định nghĩa cái đẹp, dẫn dắt xu hướng thời trang.

Khi mọi người đều nói hoa khôi đẹp mới là đẹp, Họa Mi Hoàn có thể giữ vững bản tâm không.

Hơn nữa Kết đã bị hủy dung, trên mặt bị trưởng thôn làm cho một vết sẹo, ngoại hình không thể sánh bằng hoa khôi.

Đến lúc đó hoa khôi lại chiều theo ý thích của Họa Mi Hoàn, sức cạnh tranh của Kết không cao.

Cho nên nếu Họa Mi Hoàn thật sự trở thành tướng quân, cuộc sống sau này của Kết chưa chắc đã tốt đẹp.

Dù sao thì cung đấu rất tàn khốc.

Giống như thời Xuân Thu có mỹ nữ thích dùng tay áo che mặt, thế là có người dèm pha rằng nàng đang che mũi, chê mùi trên người quân vương.

Quân vương nổi giận liền cắt mũi của nàng.

Cho nên cung đấu, ai cũng không nói chắc được.

Đây chính là cuộc sống mà Kết ghét nhất, cô đến cả cuộc sống ở làng ninja cũng không chịu nổi, nói gì đến cuộc sống ở Đại Áo.

Bản thân Họa Mi Hoàn cũng không thích cuộc sống tướng quân, chẳng qua chỉ là một trưởng thôn phiên bản lớn hơn mà thôi, nên trực tiếp nói với Đỗ Lan: Tại sao ngươi không đi quản lý quốc gia.

Nếu là ngươi, chắc hẳn sẽ làm rất tốt.

Bởi vì ta cũng nhất mao bất bạt giống ngươi.

Đỗ Lan chưa từng nghĩ đến việc quản lý quốc gia ở thế giới này, quá phiền phức, rồi nói tiếp: Hơn nữa ta còn vô lương tâm hơn ngươi, ngươi thấy người khác chết sẽ lương tâm bất an, ta thì không.

Cho nên nên để ngươi làm tướng quân, như vậy thế giới sẽ hòa bình.

Hơn nữa ngươi cũng không cần lo lắng quá nhiều, sau khi ngươi trở thành tướng quân, ngươi sẽ là người đặt ra quy tắc.

Hay là ngươi không có lòng tin vào chính mình, lo lắng mình không thể chống lại cám dỗ.

Họa Mi Hoàn im lặng, là một ninja, hắn cũng có hiểu biết về cuộc sống của chư hầu, hắn thường xuyên lẻn vào thành trì của chư hầu, quan sát cuộc sống thối nát của họ, mỗi ngày họ đối mặt đều là lừa gạt dối trá.

Đương nhiên cám dỗ cũng không thiếu, thuộc hạ luôn tìm cách lấy lòng chư hầu, chư hầu có sở thích gì đều bị thuộc hạ nắm bắt.

Cho nên hắn thật sự lo lắng mình sẽ biến thành loại người mà mình ghét nhất, lo lắng mình sẽ trở thành trưởng thôn thứ hai, thậm chí còn điên cuồng hơn cả trưởng thôn.

Chương 3950

Dù sao hắn cũng rất rõ ràng khi mình ỷ mạnh hiếp yếu, trong lòng cũng có một chút khoái cảm.

Nếu không phải có vợ ràng buộc, có lẽ hắn thật sự sẽ biến thành người không thể cứu chữa.

Xem ra, ngươi không tin vào ý chí của mình.

Đỗ Lan nói.

Đúng vậy, ta không tin vào chính mình.

Trước đây khi ta làm ninja tàn sát khắp nơi, lòng hư vinh cũng được thỏa mãn.

Chỉ là vợ ta luôn khuyên nhủ, ta mới không bị lạc lối trong sự thỏa mãn giả tạo đó.

Nếu ta trở thành tướng quân, chưa chắc đã khống chế được dã tâm trong lòng mình.

Họa Mi Hoàn không phải thánh nhân, trong lòng cũng có dục vọng.

Ngươi thật đúng là vừa muốn cái này, lại muốn cái kia, còn muốn cả cái nọ nữa.

Đỗ Lan nói: Ngươi muốn cứu người, lại không muốn đối mặt với cám dỗ, còn muốn làm vợ hài lòng, không từ bỏ lương tâm, yêu cầu nhiều quá rồi.

Ta đề nghị nên biết từ bỏ một chút.

Đây vốn dĩ không phải là vấn đề do ta phải suy nghĩ.

Họa Mi Hoàn nói.

Nhưng trong quá trình thực hiện lý tưởng, ngươi đã trở nên rất mạnh mẽ, mà cường giả thì phải đối mặt với những vấn đề này.

Đỗ Lan nói: Không có sức mạnh, ngươi và vợ đã chết từ lâu rồi.

Mà muốn có sức mạnh, sẽ có lúc xung đột với lương tâm.

Đương nhiên ngươi cũng có thể không cần lương tâm, nhưng lại xung đột với lý tưởng.

Lý tưởng, sức mạnh, lương tâm, luôn phải từ bỏ một vài thứ, chứ không phải muốn tất cả.

Họa Mi Hoàn nói: Tại sao lại là ta.

Tại sao không thể là ngươi.

Có thể là vận may của ngươi, cũng có thể là thiên phú của ngươi, tóm lại là ngươi.

Ngươi có thể đưa ra lựa chọn của mình, cũng có thể cải tạo quốc gia này theo suy nghĩ của mình, đương nhiên ngươi cũng có thể từ bỏ tất cả, đưa gia đình ra biển trốn đến một hòn đảo không người, hoặc có thể tìm một nơi không ai biết các ngươi, không ngừng lặp lại trò chơi trốn tránh, gặp nạn, phản kháng, rời đi.

Đỗ Lan nói.

Bất kể trốn đến đâu, đều phải đối mặt với lực can thiệp bên ngoài, đều phải thử thách khả năng chịu đựng của mình.

Dù hắn thật sự trốn đến đảo hoang cũng vậy.

Tại sao cứ phải ép ta.

Họa Mi Hoàn cảm thấy rất khó chịu, cảm thấy cả đời này mình đều bị ép buộc.

Đây chính là trưởng thành, mỗi người đều như vậy.

Khi ngươi còn là đứa trẻ, không ai yêu cầu ngươi.

Nhưng khi ngươi lớn lên, tuổi càng lúc càng lớn, yêu cầu cũng càng lúc càng nhiều.

Sẽ yêu cầu ngươi học hành chăm chỉ, sẽ yêu cầu ngươi tuân thủ kỷ luật pháp luật, sẽ yêu cầu ngươi tăng ca, sẽ yêu cầu ngươi tạo ra nhiều giá trị hơn.

Đỗ Lan nói: Đây chính là nhân sinh, lúc đầu ngươi sẽ nỗ lực thực hiện những yêu cầu này, nhưng có một ngày ngươi sẽ nhận ra mình không thể đáp ứng, cuối cùng trở nên khôn khéo.

Sức mạnh của ngươi lớn, yêu cầu đối với ngươi tự nhiên cũng nhiều.

Nhưng ta không cần phải đáp lại mọi người, ta chỉ cần đáp lại vợ ta là đủ rồi.

Đúng vậy, ngươi không cần phải đáp lại mọi người.

Đỗ Lan nói: Nhưng ngươi phải trơ mắt nhìn những người khác chết, chỉ cần ngươi không có lương tâm là hoàn toàn có thể lờ đi người khác.

Tóm lại ngươi phải từ bỏ một số thứ, thế giới của người trưởng thành không thể vừa muốn cái này, lại muốn cái kia, còn muốn cả cái nọ nữa.

Đỗ Lan lại đến kê đơn thuốc, cho rằng cuộc sống điền viên đã bị bệnh, cứ theo đơn thuốc của vị bác sĩ là hắn đây mà cải tạo, là có thể khỏe lại.

Đã kê rất nhiều đơn thuốc, nhưng không có cái nào được chấp nhận.

Nhưng Đỗ Lan rất kiên nhẫn, dù sao hắn chính là muốn xem lựa chọn của người khác, không uống thuốc thì chết mãn tính, uống thuốc thì đắng đến lè lưỡi.

Dù thế nào, cũng rất thú vị.

Họa Mi Hoàn nhìn thấy đơn thuốc chỉ cảm thấy đau đầu, vì đây không phải là khẩu vị mà hắn muốn.

Phải từ bỏ một số thứ: lý tưởng, lương tri, sức mạnh, luôn phải từ bỏ một vài thứ.

Từ bỏ sức mạnh, lần sau lại gặp phải lực can thiệp không thể kiểm soát, thì thật sự sẽ chết.

Từ bỏ lương tri, người khác chết, không liên quan đến mình, vậy chắc chắn sẽ bị người đời chỉ trích sau lưng, cũng sẽ gây thêm khó khăn cho lý tưởng của mình.

Dù sao mọi người đều chỉ trích sau lưng mình, ai cũng không dám chắc sẽ không đâm cho mình một nhát ở đâu đó.

Đến lúc đó mình dùng sức mạnh ép buộc người khác phối hợp với mình, thì cũng giống như trưởng thôn. hoặc là nhẫn nhịn nuốt giận, thì lý tưởng sẽ không còn hạnh phúc.

Từ bỏ lý tưởng, chính là phủ định tất cả, càng không thể chấp nhận.

Có thể thấy bất kể từ bỏ cái nào, cũng sẽ khiến lý tưởng bị cản trở.

Đương nhiên nếu từ bỏ lương tri, đẩy người khác vào hố, là một lựa chọn không tồi.

Đỗ Lan chính là chọn như vậy, mỗi lần thấy mọi người khó chịu, hắn lại vô lương tâm mà cười nhạo, có thể nói là xây dựng hạnh phúc của mình trên nỗi đau của người khác.

Nhưng vấn đề là lý tưởng của vợ chồng Họa Mi Hoàn lại bắt nguồn từ lương tri của chính họ, bắt nguồn từ sự phản tư về việc giết người của ninja.

Nếu từ bỏ lương tri, họ cứ ở lại làng ninja ăn sung mặc sướng là được rồi.

Căn bản không cần phải ra ngoài sống cuộc sống điền viên gì cả.

Từ bỏ sức mạnh, thì không thể bảo vệ lý tưởng.

Từ bỏ lý tưởng, thì chính là phủ định mọi nỗ lực.

Cho nên cả ba thứ đều không thể từ bỏ.

Không thể từ bỏ, ta không thể từ bỏ.

Họa Mi Hoàn nói: Nhưng ta cũng sẽ không chịu trách nhiệm cho cả thế giới, ta chỉ là một người bình thường, mọi chuyện xảy ra không liên quan đến ta.

Rõ ràng có thể làm gì đó, lại không làm, ngồi nhìn thế giới rơi vào hỗn loạn.

Như vậy có tốt không.

Không liên quan đến ta.

Họa Mi Hoàn cuối cùng lựa chọn từ bỏ một phần lương tâm, không nhìn đến những hỗn loạn này.

Hắn không giết tướng quân, mà mặc cho tướng quân đi làm những việc mình muốn làm.

Tướng quân thoát chết trong gang tấc, mồ hôi đầm đìa, kinh hãi nhìn bóng dáng Ultraman đang bay lên.

Tiếp theo, ông ta quay về chỉnh đốn, dã tâm không hề biến mất, tuy đã từ bỏ việc chinh phục người dân miền núi, nhưng quyết định bành trướng ra bán đảo, thậm chí còn muốn xâm lược Đông Đại.

Có sức mạnh, bành trướng ra bên ngoài là chuyện thường, không bành trướng mới là bất thường.

Muốn bành trướng, tướng quân nghe theo lời kiến nghị của đại thần, đề xuất khẩu hiệu Nhai Sơn chi hậu vô Đông Đại, chính thống của Đông Đại ở Nhật Bản, vân vân.

Khẩu hiệu này vừa nghe đã biết là không biết chơi, không hiểu quy tắc trò chơi của Đông Đại.

Quy tắc lịch sử chính thống của Đông Đại chưa bao giờ phủ định toàn bộ một triều đại, chỉ phủ định hoàng đế cuối cùng.

Mục đích của việc tu sửa lịch sử chính thống là thừa nhận tính chính thống của triều đại trước khi khai quốc, phủ định tính hợp pháp của hoàng đế cuối cùng của triều đại trước.

Logic của lịch sử chính thống rất rõ ràng, hoàng đế khai quốc của triều đại trước rất giỏi, được lòng dân, cho nên hoàng đế khai quốc đã lật đổ triều cũ, trở thành quân phụ của thiên hạ.

Nhưng đến hoàng đế cuối cùng, lại là kẻ hại nước hại dân, mất lòng dân, cho nên ta có thể thay thế.

Đối với hoàng đế khai quốc, là đại trượng phu phải như thế.

Đối với hoàng đế cuối cùng, là kẻ đó có thể thay thế.

Dùng điều này để thiết lập tính hợp pháp của vương triều phong kiến, mình noi gương hoàng đế khai quốc để được lòng dân, diệt trừ hoàng đế cuối cùng của triều đại trước là hợp lý hợp pháp.

Hoàng đế khai quốc của triều đại trước làm như vậy, ta cũng làm như vậy, cho nên ta là chính thống.

Chứ không nói rằng, ta hoàn toàn phủ định mọi thứ của triều đại

trước.

Nếu triều đại trước không có điểm nào đáng khen, vậy triều đại trước được thành lập như thế nào.

Chương 3951

Triều đại trước duy trì thống trị như thế nào.

Triều đại trước là rác rưởi, vậy bản thân mình bị triều đại trước áp chế thì là cái gì.

Triều đại trước là rác rưởi, vậy tại sao lúc triều đại trước mới thành lập, không thấy ngươi nhảy ra.

Đợi đến khi triều đại trước suy yếu rồi mới xuất hiện.

Cho nên cứ một mực nói triều đại trước là rác rưởi, không thể giải thích tại sao bây giờ mình mới có năng lực lật đổ triều đại trước.

Triều đại trước là rác rưởi, mình chấp nhận sự áp chế của triều đại trước, vậy chẳng phải mình còn rác rưởi hơn sao.

Cho nên sau khi tạo phản thành công, logic của việc tu sửa lịch sử chính thống là triều đại trước được thành lập vì được lòng dân, triều đại trước suy bại vì mất lòng dân, mình thay thế là hợp tình hợp lý.

Là ta thắng, cho nên ta tiếp nhận chính thống.

Chứ không phải vì ta là chính thống, cho nên ta thắng.

Nhật Bản hiện tại muốn bành trướng, vừa nhìn đã biết là người chơi mới, căn bản không hiểu quy tắc trò chơi của Đông Đại, cho rằng cứ một mực phủ định là có thể đánh bại Cthulhu.

Nhai Sơn chi hậu vô Đông Đại, chính thống của Đông Đại ở Nhật Bản, vậy tại sao sau Nhai Sơn, Nhật Bản vẫn co cụm trên đảo.

Tại sao không dùng sức mạnh chính thống để kiểm soát Đông Đại.

Tại sao nhất định phải đợi đến khi có được sức mạnh mới rồi mới bắt đầu bành trướng.

Làm sao giải thích được sau Nhai Sơn, Nhật Bản không thay thế.

Không giải thích được, vì sau Nhai Sơn vẫn là Đông Đại, vẫn là quy tắc trò chơi của Đông Đại, vẫn là hoàng đế khai quốc của triều đại trước, đại trượng phu phải như thế. hoàng đế cuối cùng của triều đại trước, kẻ đó có thể thay thế.

Một vương triều mới không phải là hoàn toàn phủ định triều đại trước, mà là phải hấp thụ kinh nghiệm của triều đại trước, phân tích tại sao triều đại trước có thể thành lập, và tại sao lại sụp đổ.

Triều đại trước có thể thành lập, chắc chắn có ưu điểm của nó, dù cho việc thành lập nhà Nguyên là giỏi về cung mã, đây cũng là ưu điểm.

Có thể đánh, dám đánh, chiến đấu lực mạnh, cũng là ưu điểm.

Ưu điểm là điều kiện cần thiết để tồn tại, không có ưu điểm, họ không thể lớn mạnh phát triển.

Làm thế nào để hấp thụ ưu điểm vào bản thân, chuyển hóa thành sức mạnh nội sinh của mình, điều này rất cần thiết.

Còn nhược điểm thất bại của triều đại trước, chính là điều mình phải chú ý, không thể đi vào vết xe đổ.

Cứ như vậy, hấp thụ ưu điểm của triều đại trước, dần dần dung nhập vào Đông Đại, bắt đầu Hán hóa.

Bởi vì có một số ưu điểm, chính là do triều Hán sáng tạo, và được duy trì từ đó đến nay.

Thậm chí từ thời Tây Chu đã bắt đầu lưu truyền, ví như dĩ đức phối thiên mà Chu Văn Vương đề xuất, đã có từ rất lâu đời.

Nhìn thẳng vào Cthulhu, cuối cùng đều trở thành quyến thuộc của Cthulhu.

Không muốn nhìn thẳng, thì không thể nắm bắt được cách chơi của Cthulhu.

Cứ một mực kháng cự và phủ định là không được, là không thể chiến thắng, phải nhìn thẳng.

Nhưng nhìn thẳng, lại sẽ bị Cthulhu chuyển hóa.

Cho nên điều này rất rối rắm, rốt cuộc là muốn thắng lợi, hay là muốn giữ lấy bản ngã, rất khó khăn.

Đông Đại thì đơn giản hơn nhiều, bất kể là ưu điểm của ai cũng có thể học hỏi một chút, ví như tôn giáo, các loại giáo phái đều tụ tập lại một chỗ, kinh thư càng là từng chồng từng chồng, đọc cũng không hết.

Những thứ này sau khi hấp thụ vào, đều phải phát huy ưu điểm của chúng.

Một thứ tồn tại, là vì ưu điểm của nó có thể thỏa mãn nhu cầu của mọi người.

Muốn triệt để tiêu trừ thứ này, thì cần dùng những thứ khác để thỏa mãn nhu cầu của mọi người.

Chỉ nói nhược điểm thì không thể thay thế được, bất kỳ thứ gì cũng có nhược điểm, quan trọng là thỏa mãn nhu cầu của người khác.

Đương nhiên nếu hai thứ đều có thể thỏa mãn nhu cầu của người khác, thì cần phải so xem ai có nhược điểm ít hơn, cũng tức là so xem ai tệ hơn.

Nhưng tiền đề của việc so tệ hơn là nhu cầu của mọi người đã được thỏa mãn, và ưu thế của hai bên gần như tương đương.

Nếu ưu thế của hai bên có sự chênh lệch rõ ràng, quyết định thắng bại chắc chắn là cuộc đối đầu của ưu thế.

Học hỏi ưu điểm của đối phương, chuyển hóa thành ưu thế của mình, như vậy có thể vượt qua đối phương về mặt ưu thế.

Nếu không học được, thì phải so tệ hơn.

So tệ hơn chính là so xem ai phạm sai lầm trước, ai có nhược điểm lớn hơn, ai thua trước.

Đỗ Lan thấy tướng quân dùng các loại lý luận để phủ định Đông Đại, nhấn mạnh chính thống của mình, thì cảm thấy buồn cười.

Người ta đều là thắng rồi mới có chính thống, ông ta thì hay rồi, chưa đánh đã nói chính thống trước.

Tướng quân mài đao soàn soạt, nhưng lúc này tiên nhân của Đông Đại cũng đã trỗi dậy, vì linh khí hồi phục, một lượng lớn tu tiên giả có tu vi đột phá mạnh mẽ.

Thật sự đánh nhau, tướng quân chắc chắn sẽ vấp phải tường.

Đánh nhau, sự phát triển của khí sẽ được đẩy nhanh.

Dù sao thì ý thức ưu hoạn do chiến tranh mang lại có thể khiến mọi người giảm bớt thời gian giải trí, tăng thời gian tu luyện.

Giảm bớt chi tiêu không cần thiết cho cuộc sống, tăng chi tiêu cho tu luyện.

Ý thức ưu hoạn có thể khiến mọi người tự ép mình, đem giá trị thặng dư lao động tiết kiệm được đầu tư vào nghiên cứu và phát triển khí.

Nếu là thời đại hòa bình, thặng dư lao động chắc chắn sẽ có một phần tiêu hao vào ăn uống vui chơi, nhưng trong thời chiến, thặng dư lao động toàn bộ đầu tư vào chiến tranh.

Cuộc sống tuy khổ, nhưng kỹ thuật sẽ đột phá mạnh mẽ.

Đợi đến khi đao thương nhập kho, ngựa về Nam Sơn, thặng dư lao động lại sẽ quay về ăn uống vui chơi, khoa kỹ cũng sẽ trì trệ.

Ý thức ưu hoạn, thực chất chính là đem thặng dư lao động đầu tư vào tương lai, chứ không phải vào ăn uống vui chơi hiện tại.

Nhưng điều này rất khó, dù sao sau khi ta chết, mặc kệ nước lũ dâng trời.

Nếu không có kẻ thù, rất khó duy trì ý thức ưu hoạn, cho nên mới có câu nhập tắc vô pháp gia phất sĩ, xuất tắc vô địch quốc ngoại hoạn giả, quốc hằng vong, không có ngoại địch, ý thức ưu hoạn rất khó duy trì lâu dài.

Dù sao đầu tư vào tương lai vô tận, để làm gì.

Không có kẻ thù, cũng không có đối thủ nào uy hiếp sự tồn tại của mình, vậy thì cứ ăn cứ uống là được rồi.

Tại sao còn phải đầu tư vào tương lai.

Thế là cứ dậm chân tại chỗ, trong khi các quốc gia bên ngoài không ngừng đầu tư, cuối cùng xảy ra sự đảo ngược.

Giống như sau cách mạng công nghiệp, nước Anh trong thời đại hơi nước đã đánh bại cả thế giới, nhưng trong thời đại động cơ đốt trong, điện khí, thông tin thì lại không theo kịp.

Ngược lại là Đức và Mỹ, trong thời đại động cơ đốt trong, điện khí đã đầu tư rất nhiều.

Đợi đến khi nước Anh muốn đầu tư, đã không còn kịp, vì chi phí quá lớn.

Chương 3952

Rất nhiều quốc gia đều như vậy, sau khi thắng trận thì đao thương nhập kho, ngựa về Nam Sơn, dù sao cứ đầu tư vào tương lai, là tiền vô tận.

Có số tiền đó đi nâng cao dân sinh không tốt sao.

Lại không có kẻ thù, tại sao phải tiếp tục đầu tư vào trạm không gian, nghiên cứu vũ khí.

Ý nghĩa của việc cứ đầu tư mãi rốt cuộc là gì.

Rốt cuộc là lấy khoa kỹ làm gốc, hay là lấy con người làm gốc.

Phát triển khoa kỹ là để tạo phúc cho nhân loại, chứ không phải nhân loại là con ốc vít cho sự phát triển của khoa kỹ.

Nếu nhân loại cứ phải đem thặng dư lao động đầu tư vào nghiên cứu khoa kỹ, vậy nhân loại rốt cuộc làm việc vì điều gì.

Chẳng lẽ sự tồn tại của nhân loại chỉ để thúc đẩy khoa kỹ.

Cho nên đại đa số người ủng hộ việc đem thặng dư lao động vào ăn uống vui chơi, dù sao ăn uống vui chơi là có thật, còn sự phát triển trong tương lai là hư vô mờ mịt.

Rất nhiều người không tin vào tương lai, chỉ tin vào hiện tại.

Cho nên chiến tranh rất tàn khốc, nhưng ý thức ưu hoạn do chiến tranh tạo ra có thể ép buộc mọi người đem thặng dư lao động đầu tư vào nghiên cứu.

Vì không phát triển, sẽ chết.

Chiến tranh càng khốc liệt, càng phải nghiên cứu phát triển kỹ thuật.

Sinh tồn và phát triển, dưới ý thức khủng hoảng, cả hai đã thống nhất.

Còn trong thời đại hòa bình, sinh tồn và phát triển là đối lập.

Nói đơn giản là thặng dư lao động có hạn, ăn uống nhiều một chút, phát triển sẽ ít đi một chút.

Phát triển nhiều một chút, ăn uống sẽ ít đi một chút.

Thặng dư lao động chỉ có bấy nhiêu, không thể đột nhiên bùng nổ, chỉ có thể lựa chọn.

Chỉ cần không phải là thế giới hủy diệt, thì chiến tranh ép buộc mọi người đem thặng dư lao động đầu tư vào nghiên cứu, thành quả nghiên cứu bảo vệ sự sinh tồn, cũng không tồi.

Cho nên Đỗ Lan không hề ngăn cản việc bành trướng của tướng quân, vì khí muốn phát triển, không thể thiếu sự thúc đẩy của ý thức khủng hoảng.

Đây là khuyết điểm của nhân loại, không thể giải quyết, không thể vừa muốn cái này, lại muốn cái kia, còn muốn cả cái nọ, chỉ có thể lựa chọn.

Đương nhiên cũng không phải nói chiến tranh tốt đẹp đến mức nào, tốt nhất là không xảy ra chiến tranh, nhưng có một đế quốc hùng mạnh.

Như vậy dù không đánh nhau, cũng có thể lợi dụng đế quốc làm lý do, lấy thặng dư lao động ra đầu tư vào nghiên cứu.

Một đế quốc hùng mạnh có thể trở thành kim chỉ nam cho hướng đi của thặng dư lao động.

Nói đơn giản là vấn đề hướng đi của thặng dư lao động, đối với rất nhiều người, ăn uống vẫn thực tế hơn.

Dù sao đầu tư vào nghiên cứu hư vô mờ mịt, vốn liếng rốt cuộc có thật sự dùng vào nghiên cứu, hay là bị tham ô, cũng không nói chắc được, dù sao cũng không có thành quả gì.

Đỗ Lan rất mong chờ sự phát triển của khí, nhưng là một người xuyên việt không chịu trách nhiệm, sau khi tạo ra linh khí hồi phục, phần còn lại là lựa chọn của mọi người.

Dù sao lựa chọn của mọi người chắc chắn sẽ muôn màu muôn vẻ, không thể thống nhất.

Vì con người là tự do, có thể lựa chọn mục tiêu mà mình tin tưởng.

Tin hay không tin là ý chí tự do của nhân loại, bất kể là đối với tư tưởng, hay là đối với vật chất đều có thể tin hoặc không tin.

Đỗ Lan cũng không thể giải quyết, cho nên hắn chuẩn bị chuồn.

Sức mạnh của bốn người khổng lồ sẽ được để lại, đợi đến khi nhân gian thể chết, sức mạnh của người khổng lồ sẽ quay về vực sâu của khí, chờ đợi nhân gian thể tiếp theo.

Về việc muốn hồi sinh Từ Phúc tiên nhân, Đỗ Lan có thể giúp họ một tay, khôi phục lại ký ức của Từ Phúc.

Họ hồi sinh sẽ là một Từ Phúc có ký ức.

Nhưng đợi đến khi Từ Phúc hồi sinh, các tiên nhân chắc chắn sẽ tan rã.

Thế giới bên ngoài hiện tại đã linh khí hồi phục, tiên nhân cũng không thể độc bá một phương nữa.

Những ký ức này, chính là ký ức của Từ Phúc.

Đỗ Lan đến cung điện của các tiên nhân, trong tay cầm một quả cầu pha lê ký ức, bên trong là ký ức của Từ Phúc, nói: Các ngươi muốn hồi sinh Từ Phúc, chắc chắn cần ký ức, cho các ngươi.

Đối mặt với thiện ý của Đỗ Lan, các tiên nhân lại từng người một rất cảnh giác, đều không cho rằng Đỗ Lan là người tốt.

Các ngươi không muốn sao.

Ngươi sẽ tốt bụng như vậy sao.

Trước đây chúng ta còn là kẻ thù.

Tiên nhân đã giao chiến với Đỗ Lan, không hề tin tưởng hắn.

Trước đây chúng ta đúng là kẻ thù, nhưng không có nghĩa là mãi mãi là kẻ thù.

Các ngươi hiện tại đã giao dịch với tướng quân, cũng đang nghiên cứu khí mạnh hơn.

Thành quả nghiên cứu của các ngươi rất tốt, đây coi như là phần thưởng cho các ngươi.

Chúng ta đã giết rất nhiều người, ngươi còn muốn thưởng cho chúng ta.

Ngươi có phải là con người không.

Con người các ngươi không phải nên hô hào đánh giết chúng ta sao.

Đỗ Lan nói: Những người này sau khi chết đều sẽ quay về dòng chảy của khí, sự hy sinh của họ sẽ không vô ích.

Các ngươi đã không phụ lòng sinh mệnh của họ, khiến cái chết của họ có giá trị.

Bị các ngươi dùng làm dược liệu nghiên cứu, cũng có giá trị hơn là bị võ sĩ chém chết.

Mọi thứ đều là do so sánh mà ra, hành vi của các ngươi so với võ sĩ là tiến bộ.

Tiến bộ đều là do so sánh mà ra, bị võ sĩ chém chết vô cớ không có giá trị, biến thành dược liệu nghiên cứu của tiên nhân có thể tạo phúc cho hậu thế, thúc đẩy thời đại linh khí hồi phục.

Ngươi là một kẻ máu lạnh.

Ta không muốn bị các ngươi nói như vậy.

Chúng ta là tiên nhân, vốn dĩ đã khác với phàm nhân.

Nhưng giữa các tiên nhân, chúng ta cũng thực hành đoàn kết, yêu thương, giúp đỡ, ngươi là phàm nhân, lại đối xử với phàm nhân lạnh lùng như vậy, ngươi không cảm thấy nên tự kiểm điểm lại sao.

Tiên nhân tự cho rằng nội bộ họ rất đoàn kết, cao thượng hơn phàm nhân.

Đỗ Lan dở khóc dở cười, mấy tên này thật đúng là mọi lúc mọi nơi đều khoe khoang sự ưu việt của mình, chính là muốn chứng minh mình ưu tú hơn phàm nhân.

Nói rất hay, phàm nhân đúng là chẳng ra gì, ta cũng là một kẻ máu lạnh, nhưng mấy tiên nhân các ngươi bị phàm nhân áp chế trên đảo Cực Lạc, là vì nguyên nhân gì.

Phàm nhân không ra gì và ta máu lạnh, không thể chứng minh các ngươi thật sự đoàn kết.

Các ngươi hiện tại có một mục tiêu chung là hồi sinh Từ Phúc.

Đợi đến khi Từ Phúc thật sự hồi sinh, các ngươi mất đi mục tiêu, cũng sẽ mỗi người một ngả.

Thậm chí ta có thể thấy trong các ngươi có một số người, đối với việc hồi sinh Từ Phúc cũng chẳng có hứng thú gì.

Chỉ là không biết thái độ của các tiên nhân khác, cho nên không dám công khai coi thường Từ Phúc mà thôi.

Các ngươi đoàn kết.

Chẳng lẽ muốn làm ta cười rụng răng.

Đỗ Lan liếc mắt một cái đã nhìn ra các tiên nhân mặt hợp lòng tan, vẻ ngoài cùng nhau nỗ lực hồi sinh Từ Phúc, nhưng có người căn bản không coi đó là chuyện gì.

Biểu cảm của các tiên nhân không đồng nhất.

Được rồi, phàm nhân dù có kém cỏi đến đâu, phàm nhân cũng có sức mạnh nội tại không ngừng thúc đẩy phàm nhân tiến bộ.

Các ngươi tiên nhân phản đối phàm nhân, nhưng sức mạnh nội sinh của các ngươi lại ít đến đáng thương.

Khi phê phán người khác, trước hết hãy suy nghĩ kỹ về vấn đề của bản thân.

Chương 3953

Dù phàm nhân có tuyệt diệt, vấn đề của chính các ngươi cũng sẽ không biến mất.

Đỗ Lan nói: Được rồi, ký ức cho các ngươi, chúc các ngươi hồi sinh thuận lợi.

Các tiên nhân nhìn nhau, tiễn Đỗ Lan rời đi.

Đỗ Lan từ ký ức của Từ Phúc biết được tâm lộ lịch trình của ông ta với tư cách là người đầu tiên luyện khí, để nghiên cứu ra khí, ông ta đã thực hiện rất nhiều cuộc tìm tòi, cuối cùng thông qua ngoại đan đã nắm giữ được khí, sáng tạo ra tiên nhân, kỹ thuật vô cùng tiên tiến.

Hiện tại linh khí hồi phục, Từ Phúc hẳn sẽ có nhiều thành tựu hơn, nhưng Đỗ Lan không thể thấy được biểu hiện của ông ta.

Họa Mi Hoàn và Kết quyết định chuyển nhà, tìm một khu rừng già sâu thẳm, một khu rừng nguyên sinh tuyệt đối không bị quấy rầy, tiếp tục cuộc sống điền viên, xa lánh những phiền nhiễu.

Tá Thiết trở thành tộc trưởng của gia tộc Yamada, Vua Sơn Tặc mang theo tiền và thuyền của tướng quân ra khơi, khám phá thêm nhiều thế giới.

Cực Lạc Lưu trở thành lưu phái khí quan trọng nhất của Nhật Bản, giống như chùa Thiếu Lâm.

Nỗ Khải vẫn ở trong núi cùng người dân miền núi tu luyện, nỗ lực học hỏi kỹ thuật sinh tồn.

Hoa Khôi, Đồng Ma, Lục Thái Lang là nhân gian thể của cổ thần, sẽ chứng kiến thời đại biến động lớn này.

Lúc Đỗ Lan rời đi, tướng quân đã đang xem xét việc xây dựng hải

quân.

Tố Tử đã huấn luyện lứa luyện khí sĩ đầu tiên ở Đông Đại, với mục tiêu tu tiên mà nỗ lực nắm bắt sức mạnh của khí.

Đi thôi, ý thức ưu hoạn của chiến tranh chắc chắn sẽ giúp khí bước vào thời đại phát triển vượt bậc.

Đỗ Lan mang theo Địch Ny Toa và Tố Tử rời đi, không một chút trách nhiệm.

Nhân loại bị hủy diệt, lịch sử biến thành truyền thuyết, truyền thuyết biến thành thần thoại.

Trên đống đổ nát của thế giới, xuất hiện những sinh mệnh thể mới.

Những sinh mệnh này sinh ra từ sa mạc, có thân thể lấp lánh, giống như bảo thạch, đã xây dựng nên một vương quốc của đá quý.

Số lượng Bảo thạch nhân không nhiều, được một vị hòa thượng chỉ dạy, sống một cuộc sống khác với con người.

Nhưng dù ở trong tận thế, cuộc sống vẫn không yên ổn, vẫn tồn tại chiến tranh.

Không biết từ lúc nào, xuất hiện một loại kẻ thù tên là Nguyệt nhân, tấn công cư dân của Bảo Thạch Chi Quốc.

Thế là Bảo thạch nhân không thể không chiến đấu, không thể không đối kháng với kẻ thù không rõ.

Họ không biết kẻ thù xuất hiện lúc nào, cũng không biết kẻ thù có mục đích gì, càng không biết kẻ thù là thân phận gì, nhưng cuộc sống dần dần biến thành huấn luyện, tuần tra, chiến đấu.

Nhưng thiên phú của Bảo thạch nhân không giống nhau, có những viên đá quý cứng rắn, có những viên đá quý giòn tan, những Bảo thạch nhân vừa chạm đã vỡ không thích hợp làm chiến binh, bèn trở thành người ghi chép hệ sinh thái tự nhiên.

Công việc của người ghi chép là ghi lại môi trường xung quanh, nhưng việc ghi chép hệ sinh thái xung quanh không giúp ích gì cho chiến đấu.

Vì Nguyệt nhân đến từ mặt trăng.

Cho nên người ghi chép không hài lòng với công việc của mình, cũng muốn đi chiến đấu.

Nhưng cậu ta là Diệp Lân Thạch, thật sự quá giòn, chạm một cái là gãy, không thích hợp chiến đấu.

Đương nhiên nếu chỉ là gãy, vấn đề không lớn.

Vì họ là đá quý, có thể sửa chữa, chỉ cần ghép các mảnh vỡ lại là được.

Nhưng Nguyệt nhân sẽ mang đi các mảnh vỡ của Bảo thạch nhân, một khi mảnh vỡ quá ít, Bảo thạch nhân cũng sẽ tử vong.

Câu chuyện của thế giới này không phải thảo luận về chiến tranh, cũng không phải thảo luận về tình bạn, mà là thảo luận về việc dưới sự kéo dài của thời gian, bất kỳ đạo đức nào cũng trở nên vô nghĩa.

Đây là Bảo Thạch Chi Quốc.

Đỗ Lan đứng trên sa mạc, nhìn thấy ở xa có một tòa kiến trúc hùng vĩ nhưng không có nhiều sức sống, đó không phải là kiến trúc để ở, mà giống như một ngôi đền.

Rất cao lớn, thông gió rất tốt, nhưng chắc chắn không giữ ấm.

Mặc dù khắp nơi đều là sa mạc, nhưng ở đây cũng có mùa đông, mùa đông dài đến mức nước biển cũng đóng băng, Bảo thạch nhân chỉ có thể ngủ đông.

Đây không phải là nơi chúng ta nên đến.

Đỗ Lan cho rằng thế giới này là nơi thảo luận về sự hủy diệt của nhân loại, bản thân là con người thực sự không nên xuất hiện ở đây.

Tại sao.

Tố Tử hỏi.

Vì nhân loại đã bị hủy diệt, thế giới này không còn thuộc về nhân loại, mà thuộc về sinh mệnh mới.

Đỗ Lan nói: Có thể nói mọi thứ trong thế giới này đều là để phản đối nhân loại, tất cả bi kịch đều là do sự kéo dài của nhân loại, hiện tại là cái đuôi cuối cùng của sự tiêu vong hoàn toàn của nhân loại.

Tố Tử không nhịn được nói: Nhưng tôi cảm thấy trong ngôi đền phía trước vẫn có sinh vật hình người.

Trông họ cũng là con người, nói ngôn ngữ của con người, sử dụng chữ viết của con người, thậm chí phong cách kiến trúc cũng là của con người.

Cho nên mới nói đây là cái đuôi cuối cùng, sự tà ác của nhân loại vẫn chưa hoàn toàn tan biến, đợi đến khi tàn dư của nhân loại hoàn toàn biến mất, dấu vết của nhân loại sẽ hoàn toàn bị xóa sạch, vũ trụ này sẽ không còn nhớ đến nhân loại nữa, hoàn toàn bị lãng quên.

Đỗ Lan nói: Đây mới là vật ai cuối cùng, sát na mà vô thường, dù nhân loại đã từng xây dựng văn minh, cuối cùng cũng chỉ như hoa anh đào mà tàn lụi.

Kéo dài dòng thời gian, mọi thứ của nhân loại đều không đáng nhắc đến.

Địch Ny Toa mỉm cười nói: Nhân loại của thế giới này đã tuyệt chủng như thế nào.

Virus, chiến tranh hạt nhân, người ngoài hành tinh xâm lược, hay là cổ thần thức tỉnh.

Là do thiên thạch va chạm dẫn đến trật tự nhân loại sụp đổ, cuối cùng văn minh nhân loại đã tuyệt chủng.

Đỗ Lan nói.

Thật là xui xẻo.

Địch Ny Toa nói: Nhưng thiên thạch va chạm thuộc về ngoại lực, cũng không phải là sự suy vong nội tại của nhân loại.

Nhân loại có rất nhiều khuyết điểm, nhưng sự tồn tại của nhân loại là vì ưu điểm của chính mình, nhân loại có thể trở thành chủ nhân của Trái Đất càng là phát huy ưu thế của mình.

Về phần những khuyết điểm như ích kỷ, ngu muội, tàn nhẫn của nhân loại, trong một số trường hợp cũng là ưu điểm.

Ưu điểm lớn nhất của nhân loại chính là thích nghi với môi trường.

Nhưng rất nhiều người cho rằng nhân loại từ trong ra ngoài, từ linh hồn đến huyết nhục toàn là khuyết điểm, phải hủy diệt, chỉ có hủy diệt, thể hiện cực hạn của vật ai mới là nhiệm vụ của nhân loại.

Văn minh vật chất mà nhân loại tự hào chẳng qua chỉ là hạt cát trong sa mạc, chuẩn mực đạo đức mà nhân loại tự cho là đúng càng là giả tạo, mọi thứ của nhân loại đều sẽ biến mất, dù có huy hoàng đến đâu, cũng sẽ tàn lụi như hoa anh đào, cũng sẽ tan biến như trăng trong nước, hoa trong gương.

Vật ai mới là kết cục của vạn vật, mắt thấy hắn xây lầu cao, mắt thấy hắn đãi tân khách, mắt thấy lầu hắn sụp.

Nhân loại cuối cùng sẽ bị hủy diệt.

Nhưng xem một thứ đừng chỉ xem chủ trương của nó, còn phải xem nó phản đối cái gì.

Vật ai ủng hộ vạn vật vô thường, mọi thứ ngắn ngủi, vậy nó phản đối cái gì.

Đương nhiên là sự vĩnh hằng của vật chất, sự lâu dài của khí vật.

Vậy thì ai ủng hộ vật chất vĩnh hằng.

Chắc chắn là đại quý tộc.

Đại quý tộc có yêu cầu đối với vật chất, ví như màu sắc, có những màu sắc chỉ có đại quý tộc mới được sử dụng, võ sĩ cấp thấp không được dùng.

Ví như màu vàng độc quyền của thiên hoàng, dân gian không được sử dụng.

Giữa các võ sĩ cấp cao, trung, thấp cũng có sự khác biệt về khí mãnh, họ cần vật chất vĩnh hằng.

Vật chất vĩnh hằng chính là lễ chế, địa vị của mình mới có thể ổn định.

Dân gian chắc chắn sẽ tôn sùng vật ai để đối kháng.

Một chính một phản, vật ai chính là một phản.

Sau khi vật ai xuất hiện, cũng hình thành một loại thẩm mỹ, đó là tiêu vong, mọi thứ kết thúc mới là tốt nhất.

Nhân loại tiêu vong cũng là tốt nhất, lý do cũng rất đầy đủ, nhân loại có rất nhiều khuyết điểm.

Đáng tiếc dù nhân loại có khuyết điểm cũng không dễ dàng kết thúc, vì ưu điểm của nhân loại cũng không ít.

Cho nên đợi nhân loại tự nhiên diệt vong là không thực tế, chỉ có thể mượn ngoại lực, tận sáu quả thiên thạch va chạm.

Muốn hủy diệt nhân loại không hề dễ dàng, dù có bùng nổ chiến tranh hạt nhân, bị phá hủy cũng chỉ có thể là các thành phố lớn chính, những người ở những góc khuất, những vùng núi khó bị bom hạt nhân phát hiện.

Chỉ dựa vào nội chiến của nhân loại, rất khó tự diệt tuyệt.

Chương 3954

Đương nhiên cũng có người cho rằng nhân loại sẽ phát minh ra người máy, người máy sẽ diệt tuyệt nhân loại, nhưng đây cũng được coi là ngoại lực.

Vì sau khi người máy ra đời thì đã độc lập, có sức mạnh nội sinh của riêng mình.

Nhân loại rất khó tự tiêu diệt, vì khuyết điểm của nhân loại không ít, nhưng ưu điểm của nhân loại cũng không ít.

Chỉ dựa vào khuyết điểm của nhân loại nếu có thể tự hủy diệt, thì nhân loại đã sớm hủy diệt rồi.

Sự ích kỷ, ngu xuẩn, tà ác của nhân loại trong một số trường hợp cũng là ưu thế sinh tồn của nhân loại.

Cho nên rất nhiều người đều muốn hủy diệt nhân loại, nhưng lại khổ vì không nghĩ ra được cách hay, chỉ có thể mượn ngoại lực.

Nhưng nhân loại bị hủy diệt rồi, nếu câu chuyện còn muốn tiếp tục, chắc chắn không thể thiếu bóng dáng của con người.

Nếu không có bóng dáng của con người, khán giả cũng xem không hiểu.

Không có ngoại lực, nhân loại không dễ dàng bị tuyệt diệt như vậy.

Đỗ Lan nói: Hơn nữa cùng bị tuyệt diệt không chỉ có nhân loại, động thực vật trên Trái Đất về cơ bản đều bị tuyệt diệt, hiện tại cũng chỉ có một lượng nhỏ vi sinh vật và thực vật biển có thể tồn tại.

Nhưng đừng lo, những thứ này sớm muộn gì cũng sẽ bị tuyệt diệt, dù cho Trái Đất cũng sẽ biến mất trong tương lai.

Mọi thứ đều sẽ biến mất, mọi thứ đều là vô thường, vật ai một chút, vật ai một chút.

Tố Tử không nhịn được nói: Ngươi có vẻ rất không hài lòng với vật ai.

Cô cũng là người Nhật Bản, vẫn rất thích tư tưởng vật ai.

Đỗ Lan trả lời: Không có gì không hài lòng, đây là quá trình mà bất kỳ nền văn minh nào cũng sẽ trải qua, khoảng cách giàu nghèo gia tăng, quý tộc xa hoa trụy lạc, hàn môn tự nhiên sẽ đề xuất một số ý kiến phản đối.

Ví như Đạo gia, Mặc gia thời Xuân Thu đều đề xướng tiết kiệm, phản đối xa hoa.

Chủ nghĩa hư vô thời Ngụy Tấn.

Triều Tống đề xuất tồn thiên lý diệt nhân dục, đều là đang phản đối những người độc chiếm tài nguyên.

Vật ai cũng tương tự, có thể đóng vai trò phản đối rất tốt.

Vậy ngươi nói bóng nói gió cái gì.

Tiết kiệm chỉ là phản đối xa hoa, tiền đề của diệt nhân dục là tồn thiên lý, đều có thể thực hành được.

Nhưng vật ai thì không có tiêu chuẩn thực hành gì, không thể vì phản đối xa hoa mà không ăn cơm chứ.

Vậy ăn bao nhiêu cơm mới được coi là vật ai.

Hoa anh đào tàn lụi, nhưng năm sau sẽ lại nở, chứ không phải tàn lụi rồi không nở nữa.

Vật ai thiếu tiêu chuẩn và phương pháp thực hành.

Đỗ Lan nói.

Vật ai là một loại mỹ học, một loại tâm cảnh, một loại trạng thái, không nhất định phải thực hành, phải dùng tâm để cảm nhận.

Tố Tử nói: Vật ai chia thành vật thể khách quan và tình cảm chủ quan, sự suy tàn của vật thể khách quan gây ra tình cảm chủ quan.

Là sự quan sát sự suy tàn của vật thể, mà gây ra sự đồng cảm tình cảm.

Đỗ Lan nói: Như vậy dễ rơi vào chủ nghĩa hư vô, trở thành kẻ thích bắt bẻ.

Chủ nghĩa hư vô là điển hình của việc chỉ phá mà không xây, giải cấu mọi thứ, nhưng không tái kiến thiết.

Một thế giới định sẵn sẽ bị hủy diệt, nhân loại tà ác tự tìm đường chết, cuối cùng đi đến diệt vong.

Chỉ cần có con người là có chiến tranh, cái đẹp không được đề cao, cái xấu không ngừng bành trướng, cho nên nhân loại phải bị diệt vong, chỉ có hủy diệt mới là tốt nhất.

Nhưng ở cuối cùng của Trái Đất, sau khi nhân loại biến mất, sinh mệnh đá vẫn sản sinh ra ý thức, bi kịch dường như lại sắp lặp lại.

Trong ngôi đền trước mắt có mấy chục Bảo thạch nhân đang ở.

Vốn dĩ số lượng Bảo thạch nhân nên nhiều hơn, nhưng Nguyệt nhân định kỳ xâm lược, thỉnh thoảng bắt đi Bảo thạch nhân.

Cho nên số lượng Bảo thạch nhân luôn rất ít.

Nguyệt nhân cũng có lý do để chiến đấu, vì sai không phải là họ, mà là thầy của Bảo thạch nhân, Kim Cương hòa thượng.

Chiến tranh cần thời cơ, không phải cái cớ.

Muốn đánh nhau, lý do có rất nhiều.

Đối với chiến tranh, đau khổ nhất là không thắng được, nếu là ngược đãi thì sẽ rất dễ dàng.

Bảo thạch nhân mỗi lần có chiến hữu hy sinh đều đau đớn tột cùng, mỗi lần đẩy lui kẻ thù đều hoan hô reo hò, nhưng kéo dài thời gian, mọi thứ đều không có ý nghĩa.

Vũ trụ bao la, thời gian vĩnh cửu, mọi thứ đều vô nghĩa, mọi thứ đều là hư vô.

Chủ nghĩa hư vô, chỉ phá không xây, chỉ giải cấu, không kiến lập.

Giống như một chiếc xe, tháo chiếc xe thành từng linh kiện, chỉ là từng bánh răng lạnh lẽo, từng thanh kim loại nối, thậm chí là cao su và nhựa.

Tháo ra cũng chỉ có vậy, nhưng mình phải đi đường, vẫn phải lắp ráp chiếc xe lại.

Người theo chủ nghĩa hư vô thực sự đã chết rồi.

Cứ suốt ngày nói với người khác mình là người theo chủ nghĩa hư vô, căn bản không phải là người theo chủ nghĩa hư vô.

Vì hắn vẫn đang tận hưởng giá trị do những người không theo chủ nghĩa hư vô tạo ra, vẫn lắp ráp chiếc xe lại, ngồi còn thoải mái hơn ai hết, chạy còn nhanh hơn ai hết, xa hơn ai hết, nhưng vẫn phải nói với mọi người các ngươi tháo xe ra đi, đừng chạy, không có ý nghĩa.

Người theo chủ nghĩa hư vô thực sự tháo xe ra rồi, thì thật sự không đi đường nữa, vì không có ý nghĩa, cơm cũng không ăn, nước cũng không uống, cũng không ngủ, dù sao cũng không có ý nghĩa.

Người ăn cơm khen ngon chắc chắn không phải là người theo chủ nghĩa hư vô, chỉ là dùng chủ nghĩa hư vô để xây dựng hình tượng, tỏ ra khác người.

Mọi thứ đều hóa thành hư vô, chính là câu trả lời cuối cùng cho mọi sự phân kỳ.

Cho nên những cuộc vui buồn ly hợp của Bảo thạch nhân, những nỗ lực vắt óc của Nguyệt nhân đều không có ý nghĩa, tất cả những điều này chẳng qua chỉ là tư duy méo mó, không có giá trị, đều không thoát khỏi sự hủy diệt.

Từ vũ trụ bao la mà nhìn, mọi thứ trên Trái Đất chỉ là hạt bụi.

Từ thời gian dài đằng đẵng mà nhìn, tư duy đạo đức chỉ là ảo ảnh.

Từ một vạn năm sau nhìn về hiện tại, từ hiện tại nhìn về một vạn năm trước, tư duy của con người đã thay đổi trời long đất lở.

Đỗ Lan nói: Một vạn năm trước, người nguyên thủy trốn trên cây để tránh thú dữ, hái quả trên cây, cây cối chính là nhà của họ, là tất cả của họ.

Nhưng người hiện đại nhìn cây cối chỉ là một loại dược liệu, không hề coi cây cối là nhà.

Một vạn năm sau, nhân loại rời khỏi Trái Đất tiến vào vũ trụ, hành tinh cũng chỉ là một loại dược liệu, có thể nén thành phản vật chất, Trái Đất không còn là hành tinh mẹ của nhân loại, chỉ là nguyên liệu.

Người nguyên thủy sống trên cây, cây chính là nhà.

Đợi đến khi người nguyên thủy nắm giữ lửa, cây cối cũng chỉ là nhiên liệu mà thôi, không ai còn cho rằng sống trên cây có gì ghê gớm.

Nếu nhân loại nắm giữ phản vật chất, tiến vào vũ trụ, cần phải khai thác các loại hành tinh thành dược liệu, thì Trái Đất cũng chỉ là nhiên liệu mà thôi, không ai sẽ cảm thấy Trái Đất có gì đặc biệt.

Con người hiện đại không tìm thấy cây cối nơi tổ tiên mình từng ở, con người tương lai cũng sẽ không quan tâm đến hành tinh ban đầu của nhân loại.

Người hiện đại không thể hiểu được người nguyên thủy coi cây là nhà, người tương lai cũng không thể hiểu được người hiện đại coi Trái Đất là mẹ.

Kéo dài thời gian, tiêu chuẩn đạo đức của nhân loại luôn thay đổi.

Bảo thạch nhân không hề theo chủ nghĩa hư vô, mà đang nỗ lực sống.

Nhưng càng nỗ lực, càng trở nên lố bịch, giống như đang chơi trò đồ hàng.

Trong thế giới sau tận thế của nhân loại này, sự hiểu biết của Bảo thạch nhân về thế giới là cực kỳ ít ỏi, họ chỉ biết mình là sinh mệnh được sinh ra từ biển cát.

Đúng vậy, họ không phải do mẹ sinh ra, mà được tìm thấy trong sa mạc.

Trong sa mạc có rất nhiều vật chất vô cơ, cũng không biết vì lý do gì, một số vật chất vô cơ sẽ có được ý thức, biến thành Bảo thạch nhân.

Những Bảo thạch nhân được phát hiện sẽ được đưa đến đền thờ để nhận sự giáo dục của thầy Kim Cương.

Thầy Kim Cương là một hòa thượng cao lớn uy mãnh, có sức chiến đấu mạnh mẽ, ông sẽ truyền dạy cho Bảo thạch nhân một số kiến thức của con người, còn truyền dạy một số kiến thức về hệ sinh thái tự nhiên.

Chương 3955

Nhưng không giới thiệu quá sâu về con người, chỉ để Bảo thạch nhân biết trước đây có một loài sinh vật như vậy, nhưng một ngày nọ chúng đã tuyệt chủng.

Bình thường nhiệm vụ của Bảo thạch nhân là lên lớp, huấn luyện, tuần tra, chiến đấu, công việc rất khô khan, mọi thứ đều xoay quanh việc đối kháng với Nguyệt nhân, cũng may là họ không cần ăn cơm, không cần uống nước, cho nên không cần trồng trọt.

Nếu cần ăn cơm, môi trường hiện tại căn bản không thể thực hiện được, đã chết đói từ lâu rồi.

Vốn dĩ Bảo thạch nhân nên sống rất thoải mái trong môi trường tận thế, dù sao họ không cần tiêu hao tài nguyên, trừ việc bị mài mòn ra, gần như có thể sống mãi mãi.

Nếu bị mài mòn, cũng có thể dùng dược liệu để sửa chữa.

Đặc biệt là những Bảo thạch nhân có độ cứng cao, gần như là động cơ vĩnh cửu.

Đáng tiếc những ngày vốn nên là thiên đường, lại vẫn bị cuốn vào mớ hỗn độn của con người.

Con người chính là nguồn gốc của mọi tội ác, Nguyệt nhân chính là con người.

Nguyệt nhân tấn công Bảo thạch nhân, hoàn toàn là vì bản thân, hoàn toàn là xuất phát từ sự ích kỷ.

Nhưng Nguyệt nhân đông người thế mạnh, số lượng Bảo thạch nhân không đủ, căn bản không đánh lại.

Cho nên cuối cùng Bảo thạch nhân cũng chia rẽ, một bộ phận cho rằng nên phản kháng Nguyệt nhân, một bộ phận cho rằng nên hỗ trợ Nguyệt nhân hoàn thành mục tiêu.

Bảo thạch nhân cũng bùng nổ nội chiến.

Thực ra ta thấy Bảo thạch nhân hoàn toàn có thể phân tán ra, không cần phải tụ tập lại một chỗ.

Dù sao thế giới tận thế trời cao đất rộng, họ cũng không cần ăn cơm, hoàn toàn có thể muốn đi đâu thì đi, Nguyệt nhân cũng không thật sự truy sát họ.

Đỗ Lan nói.

Nhưng độ cứng của Bảo thạch nhân không giống nhau, những Bảo thạch nhân có độ cứng thấp chỉ cần gió thổi nắng chiếu là vỡ nát, họ cần sự chăm sóc của những Bảo thạch nhân khác.

Địch Ny Toa nói: Bảo thạch nhân có thể đoàn kết lại với nhau, chính là vì có sự phân công, mà sự phân công là vì bản thân Bảo thạch nhân cũng có sự khác biệt.

Người có độ cứng cao thích hợp chiến đấu, người có độ cứng thấp có thể làm hậu cần, như vậy những Bảo thạch nhân có độ cứng thấp có thể tồn tại lâu hơn.

Nhưng sau khi Bảo thạch nhân tụ tập lại, sẽ dễ trở thành mục tiêu tấn công.

Đỗ Lan nói.

Địch Ny Toa nói: Nói cho cùng vẫn là mớ hỗn độn do con người để lại, rõ ràng đã bị hủy diệt rồi, vẫn còn để lại tai họa vô cùng.

Đúng là mớ hỗn độn của con người.

Cho nên hủy diệt mới là lựa chọn tốt nhất, mọi thứ đều quay về con số không là được rồi.

Đất trời một màu trắng xóa, mọi thứ của con người đều bị hủy diệt là tốt nhất.

Nhân loại diệt vong rồi, nhưng lại chưa hoàn toàn diệt vong, trên mặt trăng vẫn còn vong hồn của con người.

Họ vì hạnh phúc của mình mà tấn công Bảo thạch nhân.

Nguyệt nhân và Bảo thạch nhân vốn không có thù oán gì, nhưng Nguyệt nhân vẫn ra tay tàn sát, chỉ để thực hiện mục đích của mình.

Nguyệt nhân có mâu thuẫn với thầy Kim Cương, Bảo thạch nhân hoàn toàn bị cuốn vào một cách khó hiểu.

Đặc biệt thầy Kim Cương cũng không nói sự thật, cho nên Bảo thạch nhân thật sự rất oan uổng.

Thầy Kim Cương là người máy do con người tạo ra, cũng nhiễm thói hư tật xấu của con người, động một chút là nổi điên.

Nguyệt nhân là vong linh của con người, Kim Cương là sản phẩm của con người, Bảo thạch nhân không biết gì cả lại bị kẹt giữa ác ý của con người, động một chút là chiến tử.

Đương nhiên đầu óc của Bảo thạch nhân cũng đơn giản, Bảo thạch nhân càng có độ cứng cao càng quen với việc chiến đấu, hoàn toàn không suy nghĩ tại sao lại như vậy.

Còn Bảo thạch nhân có độ cứng thấp không giỏi chiến đấu, không thể không suy nghĩ, nhưng thường suy nghĩ chưa ra kết quả đã chết.

Mãi cho đến khi có một người may mắn, chết đi sống lại, sống lại rồi chết, chết rồi lại sống, cậu ta có độ cứng không cao, nhưng rất thông minh, vận may lại càng tốt, cuối cùng đã suy ngẫm ra nguồn gốc của mâu thuẫn: tại sao Nguyệt nhân lại tấn công Bảo Thạch Chi Quốc.

Cuối cùng sự thật đã dẫn đến nội chiến của Bảo thạch nhân.

Vốn dĩ chuyện này hoàn toàn không liên quan đến Bảo thạch nhân, họ có thể sống hòa bình trong thế giới sau tận thế, kết quả sự ích kỷ và điên rồ của con người lại khiến họ phải trải qua vô số đau khổ, trải qua vô số cuộc vui buồn ly hợp.

Nhân loại tội ác tày trời, khiến cho Bảo Thạch Chi Quốc oán thán vang trời.

Mấy chục Bảo thạch nhân, phụ trách tuần tra, đánh quái trong một phạm vi rộng lớn xung quanh đền thờ, về cơ bản không có thời gian rảnh rỗi.

Thường là hai người một nhóm, để phòng ngừa kẻ thù xuất hiện.

Kẻ thù xuất hiện lúc nào hoàn toàn ngẫu nhiên, cũng không có quy luật cố định nào, muốn tấn công lúc nào thì tấn công lúc đó, nổi bật là sự tùy tâm sở dục.

Bảo thạch nhân chỉ có thể phòng ngự bị động.

Mặc dù Bảo thạch nhân không có nhu cầu sinh sản, nhưng cũng tiêu hao từng thế hệ, số lượng luôn duy trì ở mức hai, ba mươi người, không tăng lên.

Sẽ có một số Bảo thạch nhân mới tỉnh dậy trong sa mạc, khoảng vài năm sẽ có một người.

Đánh trận cũng vài năm chết một người, về cơ bản duy trì sự cân bằng.

Bảo thạch nhân có độ cứng càng cao, sức chiến đấu càng mạnh, khả năng sinh tồn càng mạnh, độ cứng càng thấp, càng dễ chết.

Bảo thạch nhân thật sự là tai bay vạ gió, bị cuốn vào chiến tranh một cách khó hiểu.

Vô nghĩa, cái gì cũng vô nghĩa, mọi thứ chẳng qua chỉ là hư ảo.

Đỗ Lan cho rằng chủ nghĩa hư vô chính là như vậy, nói: Kim Cương hòa thượng này vừa nhìn đã biết không đứng đắn, không hiểu Phật pháp, không hiểu cái gì gọi là mộng huyễn phao ảnh.

Địch Ny Toa nói: Nếu ông ta hiểu thì đã thành Phật, cũng sẽ không gây ra nhiều chuyện như vậy, chính vì không hiểu, vẫn còn chấp trước vào bản ngã.

Nhưng đây cũng không phải là vấn đề của ông ta, dù sao ông ta chỉ là người máy do con người tạo ra, là công cụ của con người.

Chính con người còn chưa từ bỏ bản ngã, công cụ tạo ra cũng rất khó làm được.

Sự hạn hẹp của con người cũng sẽ thể hiện trên công cụ của con người.

Địch Ny Toa tiếp tục nói: Con người muốn sinh tồn tiếp cũng không có vấn đề gì, con người đã chịu đựng tận sáu lần va chạm thiên thạch, mới cuối cùng không chống đỡ nổi.

Ý chí sinh tồn của con người mạnh mẽ đến vậy, không muốn bị hủy diệt, không muốn bị lãng quên, muốn được sống.

Thật là một ý chí sinh tồn đáng sợ.

Sáu lần va chạm thiên thạch đủ để khiến người ta tuyệt vọng.

Đỗ Lan nói: Sẽ bị cảm xúc sa sút, động lực không đủ, nhận thức trở ngại, rơi vào sự bất lực tập được.

Cuối cùng con người cũng nhận ra không thể chống lại thiên thạch, mới cùng tắc tư biến, lựa chọn một tương lai mà chính con người cũng không biết.

Nhưng dù là thiên thạch cũng không thể diệt tuyệt con người, vẫn còn để lại một cái đuôi.

Bài ca về con người chính là bài ca về lòng dũng cảm, đáng tiếc con người đối mặt với sáu lần va chạm thiên thạch cũng đã mất đi dũng khí.

Tố Tử không nhịn được nói: Lúc thì nói con người ti tiện tà ác, lúc thì lại nói bài ca về con người, lời đều bị các ngươi nói hết rồi.

Ai bảo con người là một quần thể phức tạp chứ.

Đỗ Lan cười nói: Đến tương lai xa xôi, cuối cùng mọi thứ của con người đều sẽ bị xóa bỏ, trong thế giới mới không dung chứa con người.

Sáu lần va chạm thiên thạch cũng không hoàn toàn hủy diệt con người, ý chí sinh tồn của con người thật không phải chuyện đùa.

Nhưng đối mặt với thiên tai nhân họa không thể kiểm soát, con người vẫn sẽ cảm xúc sa sút, động lực không đủ, nhận thức trở ngại, cuối cùng tìm kiếm sự thay đổi.

Đứng trên lập trường của Bảo thạch nhân, con người đúng là tà ác.

Nhưng đứng trên lập trường của con người, muốn đạt được mục tiêu của mình cũng không có vấn đề gì.

Địch Ny Toa nói: Vì lập trường khác nhau, cho nên tranh chấp không ngừng.

Dù là Bảo thạch nhân cũng sẽ có lập trường khác nhau, cũng sẽ chia rẽ.

Chỉ có diệt vong mới có thể tiêu diệt lập trường, nếu không cuộc chiến lập trường sẽ tồn tại mãi mãi.

Nguyên nhân của lập trường có rất nhiều, tuổi tác, giới tính, khỏe mạnh và bệnh tật, cường tráng và yếu đuối. nơi sinh sống, đồng bằng, bờ biển, đồi núi.

Chỉ cần có sự khác biệt là có thể sản sinh ra lập trường khác nhau, có lập trường là có thể tranh đấu.

Dù cho hai người có điều kiện vật chất bên ngoài hoàn toàn giống hệt nhau cũng có thể có lập trường khác nhau, đó là thái độ của họ đối với cùng một sự vật, một người lựa chọn tin, một người lựa chọn không tin.

Ý chí tự do của con người thể hiện ở đây, không liên quan đến khách quan, không liên quan đến vật chất, không liên quan đến bất kỳ sự việc gì, tin hay không tin là lựa chọn của chính mình, yêu tin hay không hoàn toàn do mình.

Cho nên bất kể là hình nhi thượng, hay là hình nhi hạ, đều có thể xảy ra sự phân kỳ.

Con người luôn xảy ra sự phân kỳ, cũng luôn tìm kiếm cách giải quyết sự phân kỳ, ví như oẳn tù tì, ví như bói toán, ví như chiến tranh, ví như triết học, ví như Đạo, Phạm, Thiên lý, Thượng đế, giác ngộ.

Làm thế nào để giải quyết sự phân kỳ, để lập trường của mình có được ưu thế.

Là mục tiêu nỗ lực của tất cả các bậc hiền triết.

Chương 3956

Nhưng không có phương án cuối cùng để giải quyết sự phân kỳ, dù là chiến tranh cũng chỉ là trị ngọn không trị gốc.

Chính là có người tin, chính là có người không tin, con người có thể tự do lựa chọn tin và không tin, thì tất nhiên sẽ xuất hiện những lựa chọn khác nhau, đây chính là ý chí tự do.

Cho nên con người có sự phân kỳ, Bảo thạch nhân cũng có sự phân kỳ, Bảo thạch nhân cũng tuân thủ logic phản giả đạo chi động, nhược giả đạo chi dụng.

Phản giả đạo chi động, chính là một sự việc phát triển đến cực hạn, sẽ đi theo hướng ngược lại.

Nhân ái của Nho gia, Mặc Tử học xong cho rằng không được, đề xuất kiêm ái.

Chủng tính của Thiên Trúc, Thích Ca Mâu Ni tìm hiểu xong cảm thấy không được, bắt đầu khổ tu tham ngộ, cuối cùng đề xuất chúng sinh bình đẳng.

Con đường chuộc tội của phương Tây bị một tộc độc chiếm, Thánh Paul cảm thấy không được, thế là đề xuất Thần tử gánh chịu tội nghiệt, mọi người tin Thượng đế là có thể lên thiên đường, không cần phải chuộc tội thêm.

Còn có chủ nghĩa tư bản, quân chủ, quý tộc, công dân, người tự do, nô lệ.

Từ trước đến nay đều là quý tộc liên hợp với công dân để áp chế người tự do và nô lệ, thế là có người đã liên hợp công dân, người tự do, nô lệ lại thành lập giai cấp vô sản, mưu toan khiêu chiến quân chủ và quý tộc.

Phản giả đạo chi động, chính là một quy tắc phát triển đến cực hạn, tất nhiên sẽ có người nhắm vào khuyết điểm của nó để đề xuất tư tưởng tương phản.

Nhược giả đạo chi dụng, chính là đoàn kết những kẻ yếu không được coi trọng trong quy tắc cũ, họ là kẻ yếu trong quy tắc cũ, mới có ý tưởng thay đổi mạnh mẽ, có thể trở thành chủ lực của quy tắc mới.

Sự phát triển của đá quý cũng như vậy, cứ đánh nhau với Nguyệt nhân mãi không dứt, thế là có Bảo thạch nhân bắt đầu suy nghĩ tại sao, có phải mình đã làm sai.

Bảo thạch nhân này là một kẻ yếu có độ cứng rất thấp, trong quy tắc chiến đấu cũ không chiếm ưu thế, chỉ có thể phụ trách ghi chép hệ sinh thái, làm một văn viên.

Nhưng cậu ta không hài lòng với sự sắp xếp này, cậu ta khao khát tham gia chiến đấu, cuối cùng đã hiểu sâu sắc sự tàn khốc của chiến đấu, bắt đầu suy nghĩ làm thế nào mới có thể giải quyết triệt để chiến đấu.

Cuối cùng cậu ta lựa chọn hợp tác với Nguyệt nhân, châm ngòi cho cuộc nội chiến của Bảo thạch nhân, lôi kéo một nhóm người đã chán ngấy chiến đấu từ trong Bảo thạch nhân, tìm kiếm phương pháp giải quyết triệt để tranh chấp.

Ngược lại là phía Nguyệt nhân lại luôn rất đoàn kết, trông rất không thực tế.

Theo tính cách của con người, Nguyệt nhân lâu dài không thực hiện được mục tiêu mà không bị chia rẽ, quả thực là một kỳ tích.

Nguyệt nhân chính là tàn dư của con người, các phương diện đều rất giống con người, tính cách yêu hận tình thù đều y hệt con người.

Lại không bị chia rẽ, đã vượt qua chín mươi chín phần trăm con người.

Theo lý mà nói, Nguyệt nhân cũng sẽ sản sinh ra quy luật phát triển phản giả đạo chi động, nhược giả đạo chi dụng.

Đỗ Lan cho rằng sự đoàn kết của Nguyệt nhân chỉ có một nguyên nhân, vì họ không phải là nhân vật chính, là nhân vật phụ.

Bảo thạch nhân mới là nhân vật chính, cho nên câu chuyện chính tập trung vào Bảo thạch nhân, Nguyệt nhân chỉ là tấm nền thể hiện sự phát triển của Bảo thạch nhân.

Bảo thạch nhân cuối cùng cũng trở nên giống con người, lúc đầu thuần khiết không chút tì vết, cuối cùng lại trở nên xấu xí.

Đương nhiên Bảo thạch nhân là tốt, chỉ là bị con người tà ác ô nhiễm mà thôi, cho nên phải tiêu diệt tất cả những thứ liên quan đến con người, mở ra một thời đại mới hoàn toàn thuộc về sinh mệnh thể vô cơ.

Nhưng chỉ cần vật chất vô cơ có ý chí tự do, cũng sẽ có lập trường, cũng sẽ có sự phân kỳ, cũng sẽ phải tìm kiếm phương pháp giải quyết sự phân kỳ, thế là con đường mà con người đã đi qua, họ còn phải đi lại một lần nữa.

Lịch trình phát triển của Bảo thạch nhân chính là như vậy, gặp phải sức mạnh bên ngoài khó giải quyết sẽ xuất hiện sự phân kỳ, cuối cùng sẽ chia rẽ, rồi nội chiến.

Chỉ cần là sinh mệnh thể có ý thức tự do đều là chia lâu tất hợp, hợp lâu tất chia, mà Bảo thạch nhân vì thời gian quá ngắn nên không có cơ hội trải qua những điều này.

Trước khi trải qua sự xấu xí của con người, tiêu diệt Bảo thạch nhân, và đổ hết mọi tội lỗi cho con người, đây là một phương pháp rất hay.

Làm nhiều sai nhiều, không làm không sai, chỉ cần không trải qua lịch sử dài đằng đẵng, thì sẽ rất tốt đẹp.

Ví như Hy Lạp cổ đại, chỉ cần lịch sử đủ ngắn, thì sẽ vĩnh viễn huy hoàng.

Nếu là một quốc gia có lịch sử rất dài, chắc chắn sẽ đầy rẫy bóng tối, hưng, bách tính khổ. vong, bách tính khổ đều là những thao tác cơ bản.

Lịch sử nếu chỉ có làm lớn làm mạnh rồi lại tạo ra huy hoàng, thì nền văn minh này đã sớm thống nhất thế giới, không bị giới hạn trên một lục địa.

Lịch sử chính là thăng trầm, chính là đầy rẫy rất nhiều tà ác.

Nhưng chỉ nhìn vào tà ác, không thể giải thích tại sao văn minh luôn có thể tồn tại.

Nếu chỉ có tà ác, mà văn minh lại có thể tồn tại, vậy tà ác chính là thiện lương, chính là thứ mọi người cần.

Nhưng rõ ràng không phải, văn minh có tà ác cũng có thiện lương, chỉ là rất nhiều người cứ nhìn chằm chằm vào tà ác, không tin vào thiện lương.

Có người nói mình chưa từng thấy thiện lương, chỉ có tà ác, cho nên không tin thiện lương.

Cũng có người đã từng thấy thiện lương, nhưng vẫn không tin thiện lương, chỉ cho rằng những người thiện lương này là mua danh chuộc tiếng, mua chuộc lòng người.

Cho nên chính là không tin.

Nhưng cũng có người chưa từng thấy thiện lương, nhưng vẫn tin vào thiện lương.

Hoặc sau khi thấy thiện lương, thì kiên định tin tưởng.

Chính là có người tin, có người không tin, mà lịch sử chắc chắn là có thiện lương và tà ác.

Lịch sử của Bảo thạch nhân không đủ dài, trải qua một lần nội chiến, lịch sử đã kết thúc, hoàn thành kế hoạch bổ sung Bảo thạch nhân, không có cơ hội phát triển đến tiến trình lịch sử hưng, bách tính khổ. vong, bách tính khổ.

Công việc của các Bảo Thạch Nhân rất lặp đi lặp lại, mỗi ngày chỉ là tuần tra.

Phần lớn đều là tuần tra ban ngày, chỉ có một Bảo Thạch Nhân chịu trách nhiệm tuần tra ban đêm.

Bảo Thạch Nhân tuần tra ban đêm tên là Thần Sa, trên người có độc.

Để bảo vệ mọi người, cậu chủ động đảm nhận công việc tuần tra ban đêm, cách ly khỏi các Bảo Thạch Nhân khác.

Nguyệt Nhân xâm lược, một đám mây mù hình người, mang theo ánh sáng thánh khiết, xuất hiện từ một lỗ sâu trên bầu trời.

Chúng sử dụng cung tên làm vũ khí tấn công tầm xa, trực tiếp giáng những đòn tấn công dữ dội từ trên cao.

Các Bảo Thạch Nhân phải di chuyển liên tục, tìm kiếm cơ hội phản công.

Sau khi chiếm được ưu thế trên không, Nguyệt Nhân hoàn toàn có thể tấn công ở siêu cự ly, hoặc tấn công từ ngoài phạm vi phản kích của Bảo Thạch Nhân.

Nhưng lần nào chúng cũng phải đến gần.

Đỗ Lan nhận xét chiến thuật của Nguyệt Nhân rất nguyên thủy, không hề khoa học chút nào.

Vốn dĩ chúng chỉ đang chơi trò gia đình thôi, mục tiêu của chúng không phải là tiêu diệt Bảo Thạch Nhân, mà là thông qua việc tiêu diệt Bảo Thạch Nhân để kích thích Kim Cương hòa thượng, nên chúng căn bản không suy nghĩ đến phương pháp chiến đấu hiệu quả hơn.

Nhìn cái cách chúng kiên trì kìa, mấy trăm năm qua, đã đủ để chúng chế tạo ra một Kim Cương hòa thượng thứ hai rồi.

Địch Ny Toa cho rằng Nguyệt Nhân là điển hình của việc nỗ lực sai hướng, càng nỗ lực càng đi chệch.

Đây là sự ngu xuẩn của con người.

Đỗ Lan cho rằng bất cứ thứ gì không hợp lý đều là do sự ngu xuẩn của con người.

Cũng phải, nếu không phải Nguyệt Nhân quá ngu ngốc, thì với sức chiến đấu bằng vũ khí lạnh này, các Bảo Thạch Nhân căn bản không sống được đến bây giờ.

Cung tên là một trong những phát minh vĩ đại của nhân loại, con người nắm vững tấn công tầm xa trong mắt mãnh thú chẳng khác nào pháp sư.

Địch Ny Toa nói: Chỉ cần Nguyệt Nhân dựa vào ưu thế độ cao, chúng có thể tiêu diệt tất cả Bảo Thạch Nhân trong một lần.

Sau khi nhân loại nắm vững cung tên, họ đã trở thành pháp sư.

Trong nhiều tác phẩm nghệ thuật, pháp sư đều là những khẩu pháo thủy tinh, tức là khẩu pháo làm bằng thủy tinh, uy lực rất lớn nhưng lại rất mong manh.

Pháp sư mặc áo vải, sức phá hoại rất mạnh nhưng sức phòng ngự lại rất yếu.

Kỹ năng tầm xa của cung thủ đã tạo ra ưu thế cho nhân loại, sau đó hướng nghiên cứu phát triển vũ khí cũng đều là phát triển một loại vũ khí ta có thể đánh trúng kẻ địch, kẻ địch không đánh trúng được mình.

Nguyệt Nhân đã nắm được ưu thế này, tiếc là không biết sử dụng.

Chương 3957

Tất nhiên, nếu thực sự dùng tấn công tầm xa, câu chuyện sẽ không còn hay nữa.

Bảo Thạch Nhân còn chưa nhìn thấy kẻ địch đã bị tiêu diệt, hoàn toàn không có những trận chiến qua lại đặc sắc, cũng không có cảnh Bảo Thạch Nhân nỗ lực phản công.

Bảo Thạch Nhân vỡ rồi, chỉ cần phần lớn mảnh vỡ còn đó là có thể sửa chữa được, cơ thể của Bảo Thạch Nhân là vật vô cơ, có thể dùng keo để sửa chữa.

Nếu cơ thể bị mất quá nhiều thì đành bó tay.

Vậy vấn đề nảy sinh, nếu hai Bảo Thạch Nhân, cơ thể đều bị mất rất nhiều, vậy có thể ghép hai Bảo Thạch Nhân lại với nhau, hợp thành một Bảo Thạch Nhân không.

Câu trả lời là có thể, có thể ghép cơ thể của các Bảo Thạch Nhân khác nhau lại với nhau.

Nhưng Bảo Thạch Nhân mới sẽ lấy ý thức của ai làm chủ đạo thì không chắc, chỉ có thể xác định rằng ký ức khiếm khuyết của cả hai Bảo Thạch Nhân đều sẽ tồn tại.

Bảo Thạch Nhân không giống con người, con người là vật hữu cơ, cần não bộ để lưu giữ ký ức.

Bảo Thạch Nhân dựa vào vô số vi sinh vật nhỏ bé bên trong cơ thể.

Vi sinh vật và vật vô cơ đã tạo ra một phản ứng kỳ diệu, sinh ra Bảo Thạch Nhân.

Những vi sinh vật nhỏ bé này chịu trách nhiệm ghi lại ký ức và tính cách của Bảo Thạch Nhân.

Vì vậy, chỉ khi số lượng vi sinh vật đủ nhiều, Bảo Thạch Nhân mới có thể hoạt động.

Nếu số lượng vi sinh vật không đủ, Bảo Thạch Nhân sẽ rơi vào trạng thái chết giả, thậm chí là chết thật.

Mặc dù lớp vỏ ngoài của Bảo Thạch Nhân không giống nhau, nhưng vi sinh vật bên trong của họ là giống nhau, giống như con người dù thể chất khác nhau nhưng linh hồn là một.

Đỗ Lan nói: Bảo Thạch Nhân hoàn toàn có thể hợp thể thành Siêu cấp Bảo Thạch Nhân, thậm chí có thể siêu tiến hóa.

Địch Ny Toa nói: Lân Diệp Thạch đó, khiến tôi nhớ đến một người.

Đỗ Lan biết người cô ấy nghĩ đến là ai, là Khắc Lôi Nhã trong thế giới Claymore.

Lân Diệp Thạch và Khắc Lôi Nhã đều rất yếu, đều là kẻ đội sổ.

Họ đều trở nên mạnh mẽ hơn bằng cách hấp thụ sức mạnh của đồng đội, nắm vững các chiêu thức của đồng đội.

Lân Diệp Thạch rất yếu, nhưng vi sinh vật trong cơ thể cậu lại rất kiên định, không ngừng hấp thụ vật vô cơ của các Bảo Thạch Nhân khác, cuối cùng biến mình thành một Bảo Thạch Nhân hỗn hợp.

Vỏ ngoài không quan trọng, vi sinh vật mới quan trọng.

Cho dù cơ thể của Bảo Thạch Nhân biến thành bột mịn, chỉ cần mối liên kết giữa các vi sinh vật vẫn còn, họ có thể phục sinh.

Đỗ Lan nói: Bảo Thạch Nhân yếu đuối có thể thông qua việc hấp thụ các vật vô cơ khác để cường hóa cơ thể mình, giành được sức mạnh để thực hiện lý tưởng.

Tố Tử thầm nghĩ không có gì qua được mắt Đỗ Lan và Địch Ny Toa, trong mắt họ, Bảo Thạch Nhân căn bản không có bí mật.

Cô không phát hiện ra vi sinh vật trong cơ thể Bảo Thạch Nhân, là sau khi Đỗ Lan và Địch Ny Toa đề cập đến cô mới phát hiện, chúng thực sự rất nhỏ bé.

Cô không nhịn được nói: Bảo Thạch Nhân cũng rất kiên cường, chỉ cần mối liên kết giữa các vi sinh vật không bị cắt đứt, họ sẽ không chết, thật là một sinh mệnh có ham muốn sống mãnh liệt.

Cũng tà ác như con người, chỉ nghĩ đến sự sinh tồn của chính mình.

Đỗ Lan nói: Con người đã trải qua sáu lần va chạm thiên thạch mà không bị hủy diệt, Bảo Thạch Nhân thì biến thành bột mịn vẫn giãy giụa cầu sinh, đều quá tà ác, chỉ có hủy diệt mới là hoàn mỹ.

Tố Tử coi như không nghe thấy, cô cúi người vốc một nắm cát, nói: Tôi có thể cảm nhận được, bên trong hành tinh này có rất nhiều vi sinh vật, những vi sinh vật này tụ tập lại với nhau, trải qua một quá trình biến đổi lâu dài có thể biến cát thành bảo thạch, có được tự ý thức.

Sau khi nhân loại biến mất, Trái Đất cũng không hề cô đơn.

Các vi sinh vật tụ tập lại với nhau, từ từ biến cát xung quanh thành bảo thạch, điều này cần một khoảng thời gian rất dài.

Nhưng phản ứng này thực sự tồn tại, đây cũng là nguyên lý sinh ra của Bảo Thạch Nhân.

Còn vi sinh vật từ đâu đến, có thể là kiệt tác của con người, cũng có thể là do tự nhiên sinh ra.

Nếu theo cách nói của thế giới này, nguồn gốc của mọi sinh mệnh trí tuệ đều là con người, sau khi con người hủy diệt, xương biến thành

Bảo Thạch Nhân, thịt biến thành người dưới biển, hồn biến thành Nguyệt Nhân.

Trừ việc hồn biến thành Nguyệt Nhân là không sai, hai kết luận còn lại không đủ để tin, không có đủ bằng chứng.

Thần thoại truyền thuyết thường là chín giả một thật.

Lịch sử biến thành truyền thuyết, truyền thuyết biến thành thần thoại.

Chính là vì mọi người thêm mắm dặm muối, trong quá trình câu chuyện lưu truyền, không ngừng xuất hiện sai sót, không ngừng thêm vào những bổ sung mới.

Giống như những bài thơ của các nhà thơ nổi tiếng, thường sẽ có vài phiên bản: Sàng tiền minh nguyệt quang, nghi thị địa thượng sương.

Cử đầu vọng minh nguyệt, đê đầu tư cố hương.

Ánh trăng sáng đầu giường, ngỡ là sương trên mặt đất.

Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cố hương.

Song tiền khán nguyệt quang, nghi thị địa thượng sương.

Cử đầu vọng sơn nguyệt, đê đầu tư cố hương.

Nhìn trăng sáng trước cửa sổ, ngỡ là sương trên mặt đất.

Ngẩng đầu nhìn trăng núi, cúi đầu nhớ cố hương.

Nói chung, một thứ truyền đi truyền lại sẽ bị biến dạng, vì vậy sau khi nhân loại diệt vong, xương, máu thịt, linh hồn lần lượt tiến hóa thành các chủng tộc khác nhau, lời này không đáng tin.

Nếu nói thành quả khoa học kỹ thuật của con người đã sinh ra ba chủng tộc thì còn đáng tin hơn, ví dụ như sau khi cải tạo gen, họ xuống biển sinh sống để tránh thiên thạch, ví dụ như linh hồn thoát khỏi thể xác lên mặt trăng sinh sống, ví dụ như robot nano ghi lại văn minh nhân loại, cải tạo môi trường Trái Đất, cách nói này đáng tin cậy hơn một chút.

Vi sinh vật tụ tập lại với nhau thành Bảo Thạch Nhân, vi sinh vật cũng có thể tách ra, rồi lại tụ tập.

Đỗ Lan nói: Giống như Phật giáo nói về linh hồn vậy, họ cho rằng linh hồn sau khi chết sẽ phân tán, sau đó linh hồn của mọi người hòa trộn vào nhau rồi lại lần nữa tạo thành linh hồn mới.

Vi sinh vật trong cơ thể Bảo Thạch Nhân lại rất phù hợp với quan niệm này.

Nhưng như vậy, linh hồn mới sẽ không giống với linh hồn cũ nữa.

Giống như con tàu của Theseus, các bộ phận của con tàu không ngừng được thay thế, cuối cùng thân tàu hoàn toàn được cấu thành từ các bộ phận mới.

Dùng các bộ phận cũ lắp thành một con tàu cũ, còn có một con tàu được cấu thành từ các bộ phận mới, vậy con tàu nào mới là con tàu của Theseus.

Tố Tử hỏi: Cơ thể của tôi vẫn luôn thay đổi, thậm chí cả não bộ cũng đã không giống như trước đây, tôi còn là tôi không.

Về mặt khách quan, cả hai con tàu đều là nó, về mặt chủ quan thì tùy vào sở thích cá nhân.

Đỗ Lan nói: Vì vậy cuối cùng là Kế hoạch Bổ hoàn Bảo Thạch Nhân, tất cả vi sinh vật dung hợp thành một thể, sẽ không cần phải phân biệt ai là ai nữa, loại bỏ rào cản giữa ngươi, ta và hắn.

Rõ ràng vi sinh vật là giống nhau, nhưng lại phải phân biệt ngươi, ta, hắn, cuối cùng còn nảy sinh chia rẽ và chiến tranh, không đáng.

Đỗ Lan tiếp tục cười nói: Cho nên nói nếu có thuật tẩy não, thế giới sẽ hòa bình, vì tất cả mọi người đều chỉ tin vào một tư tưởng, sẽ không còn tự do lựa chọn tin hay không tin nữa.

Nếu có thuật tẩy não, để tất cả mọi người chỉ tin vào một thứ, thì thế giới sẽ hòa bình.

Tiếc là không có, vì vậy thế giới là tự do, anh tin của anh, tôi tin của tôi, khi xuất hiện sự chia rẽ khó hòa giải, bạo lực được dùng như một phương tiện để giải quyết sự chia rẽ.

Bảo Thạch Nhân tuy là một dạng sống mới được tạo ra từ sự kết hợp giữa vi sinh vật kỳ diệu và bảo thạch, nhưng ý chí cũng là tự do, cũng có thể lựa chọn thứ mình tin tưởng.

Ví dụ như Lân Diệp Thạch tin rằng việc giúp Nguyệt Nhân thực hiện mục tiêu của họ là phương pháp căn bản để giải quyết chiến tranh.

Nhưng vẫn có những Bảo Thạch Nhân không tin vào cách làm này, họ cho rằng tiếp tục kháng cự Nguyệt Nhân mới là phương pháp để giành thắng lợi.

Bảo Thạch Nhân cũng có thể lựa chọn thứ mình tin tưởng.

Đây cũng là lý do tại sao có nhiều kẻ lừa đảo đến vậy, kẻ lừa đảo không định lừa tất cả mọi người, họ chỉ lừa những người tin mình.

Áp dụng phương pháp quăng lưới rộng, lừa được mấy người hay mấy người.

Giống như một nữ thần, cô ấy đối xử dịu dàng với tất cả mọi người, liền có thể thu hoạch được vài tên liếm chó.

Cô ấy không cần phải cố tình đi lừa người, chỉ cần dịu dàng đối xử với mọi người là được.

Sẽ có người tin rằng nữ thần dịu dàng với mình, mình phải vì nữ thần mà vào sinh ra tử.

Bảo Thạch Nhân là tự do.

Đỗ Lan nói: Và tự do là thứ bị nguyền rủa.

Địch Ny Toa lại không cảm thấy có vấn đề gì, biểu hiện của Lân Diệp Thạch thực sự rất giống Khắc Lôi Nhã, trong đội của mình là kẻ đội sổ, nhưng không chịu thua, muốn giành được thắng lợi.

Lân Diệp Thạch và Khắc Lôi Nhã sức chiến đấu đều rất yếu, đều thông qua việc hấp thụ chiêu thức của đồng đội để cường hóa, thậm chí là cải tạo cơ thể của mình.

Vi sinh vật là bản thể, cơ thể bảo thạch là lớp vỏ, lớp vỏ có thể thay đổi, có thể trở nên mạnh hơn.

Hơn nữa Lân Diệp Thạch còn tiếp xúc với Nguyệt Nhân, nghĩ ra được hướng đi kết thúc chiến tranh bằng cách giúp Nguyệt Nhân thực hiện mục tiêu.

Không chỉ là kháng cự, mà là thông qua việc thành toàn cho kẻ địch để thành toàn cho chính mình.

Tư duy rất tốt, tiếc là sau khi làm vậy, đã dẫn đến nội chiến của Bảo Thạch Nhân, Bảo Thạch Nhân trở nên tà ác như con người.

Tại sao con người lại tà ác.

Chính là vì con người không ngừng phá hoại môi trường, không ngừng làm hại đồng bào.

Bảo Thạch Nhân không nên giống như con người, kết quả lại vẫn vì lời nguyền của tự do mà tàn sát lẫn nhau.

Chương 3958

Vậy thì chỉ có hủy diệt.

Chỉ có hủy diệt triệt để, hủy diệt toàn bộ những thứ giống như con người, mới có thể khiến thế giới thực sự hòa bình.

Nhưng sau khi tất cả bị hủy diệt, có thực sự hòa bình không.

Sẽ không, vì lời nguyền của tự do vẫn còn đó, sinh mệnh trí tuệ có thể tin vào những gì mình tin tưởng, sẽ có chia rẽ, sẽ có chiến đấu.

Giống như tào phớ là ngọt hay mặn.

Bánh chưng là ngọt hay mặn.

Một chiếc váy là trắng vàng hay xanh đen.

Một con vật rốt cuộc là hươu hay là ngựa.

Thực sự có quá nhiều quá nhiều nơi có thể nảy sinh chia rẽ, đây chính là biểu hiện của tự do, có thể tự do lựa chọn thứ mình tin tưởng.

Cho dù không còn con người, các sinh vật khác chỉ cần tự do, sẽ có chia rẽ.

Phương án giải quyết hoặc là hủy diệt tất cả, hoặc là tẩy não, chỉ để lại một loại tư duy.

Kế hoạch Bổ hoàn Bảo Thạch Nhân.

Địch Ny Toa cảm thấy câu chuyện xảy ra ở thế giới này rất giống với Tân thế kỷ phúc âm chiến sĩ, nói: Trong thế giới Sứ đồ, nhân loại cũng bị cuốn vào bản năng của Sứ đồ.

Sứ đồ chỉ đơn thuần muốn dung hợp với Adam mà thôi, chúng tấn công Đệ tam Tân Đông Kinh Thị, không phải vì Sứ đồ và nhân loại có thâm thù đại hận gì, chỉ là vì nhân loại cản đường.

Câu chuyện của Tân thế kỷ phúc âm chiến sĩ chính là tất cả các Sứ đồ đều muốn dung hợp với Adam, để tất cả sinh mệnh đều quay về một thể, ai dung hợp thì người đó làm chủ.

Nhân loại tự nhiên cũng muốn dung hợp, nhưng nhân loại cũng chia thành nhiều phe phái, đều muốn mình là người chủ đạo.

Ví dụ như SEELE, ví dụ như tư lệnh Đĩnh Nguyên Đường, họ đều hy vọng mình sẽ là người chủ đạo của sự dung hợp.

Ý tưởng của SEELE là, khống chế Chử Huân, cuối cùng để Chử Huân hoàn thành mục tiêu, vì Chử Huân là Sứ đồ do nhân loại bồi dưỡng, sẽ hoàn thành mục tiêu theo ý tưởng của nhân loại.

Đĩnh Nguyên Đường thì bồi dưỡng Lăng Ba Lệ, lại đem phôi thai Adam dung hợp với chính mình, hy vọng Lăng Ba Lệ phối hợp với mình để dung hợp.

Nhưng cuối cùng dù là Chử Huân hay Lăng Ba Lệ, đều chọn Đĩnh Chân Tự, chỉ có thể nói Đĩnh Chân Tự là người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở.

Mọi người đều sẵn lòng dung hợp với Đĩnh Chân Tự.

Có lẽ là vì Đĩnh Chân Tự không có dục vọng mãnh liệt, không dùng lòng tham của mình để dung hợp, mà sẽ vì mọi người để dung hợp.

SEELE và Đĩnh Nguyên Đường đều là vì bản thân, trong kế hoạch thiên tài của họ, hoàn toàn không xem xét đến người khác.

Có thể nói kế hoạch là do thiên tài lập ra, nhưng lại do kẻ ngu ngốc thực hiện.

Đĩnh Chân Tự, Chử Huân, Lăng Ba Lệ đều là người thực hiện, họ chọn Đĩnh Chân Tự cũng có phần có lý, dù sao những người thực hiện toàn là những thiếu niên có vấn đề, so sánh ra, Đĩnh Chân Tự thực sự sẽ suy nghĩ cho người khác.

Vì vậy mới có chia rẽ, bất kể là nhân loại, hay là Sứ đồ, chỉ cần có ý chí tự do, sẽ có những lựa chọn khác nhau.

Dưới sự thúc đẩy của các loại lựa chọn, Đĩnh Chân Tự bị động trở thành người chủ đạo của Kế hoạch Bổ hoàn Nhân loại, nhưng chính cậu ta căn bản không biết nên làm thế nào.

Theo thiết lập của Tân thế kỷ phúc âm chiến sĩ, việc dung hợp khởi động lại không phải một hai lần, mà là rất nhiều lần, lần khởi động lại cuối cùng, Đĩnh Chân Tự đã tạo ra một thế giới người thường không có sức mạnh của Sứ đồ.

Đây cũng được xem là cách dùng của kẻ yếu.

Kẻ mạnh đều có mục tiêu của riêng mình, kế hoạch của riêng mình.

Nhưng Đĩnh Chân Tự là kẻ yếu, cậu ta luôn thuận theo dòng chảy, nhưng cuối cùng cả Chử Huân và Lăng Ba Lệ đều chọn cậu ta, vì với tư cách là Sứ đồ, họ tin rằng Đĩnh Chân Tự có thể tạo ra một thế giới khiến cả nhân loại và Sứ đồ đều hạnh phúc.

Tuy nhiên Đĩnh Chân Tự chắc chắn sẽ không làm được trong một bước, vì vậy đã dung hợp rất nhiều lần, khởi động lại rất nhiều lần.

Đĩnh Chân Tự cũng từng hủy diệt nhân loại, thậm chí khi chỉ còn lại cậu ta và Minh Nhật Hương, cậu ta còn muốn bóp cổ Minh Nhật Hương.

Vì cậu ta căn bản không biết nên làm thế nào, chỉ cảm thấy rất phiền phức.

Lúc này cậu ta cũng chọn diệt thế.

Vì chỉ cần hủy diệt, mọi thứ đều có thể được giải quyết.

Lựa chọn cuối cùng của Lân Diệp Thạch cũng tương tự như Đĩnh Chân Tự ban đầu, cũng là muốn hủy diệt tất cả, xóa sạch hoàn toàn dấu vết tồn tại của con người.

Nhưng sau khi trải qua từng lần khởi động lại, Đĩnh Chân Tự đã chọn chấp nhận hiện thực, chấp nhận sự chia rẽ của nhân loại, chấp nhận lời nguyền của tự do, để mọi người đều sống một cách bình thường, chứ không phải hủy diệt nhân loại.

Tất nhiên, kế hoạch là do thiên tài lập ra, do kẻ ngu ngốc thực hiện.

Lân Diệp Thạch cuối cùng cũng không hoàn toàn hủy diệt nhân loại, vì sinh mệnh mới mà cậu bảo vệ cũng có ý chí tự do.

Khi Lân Diệp Thạch tự hủy diệt, sinh mệnh mới đã cứu cậu ra, đưa cậu lên phi thuyền của Nguyệt Nhân đến một hành tinh mới.

Bài học mà con người học được từ lịch sử chính là con người chưa bao giờ rút ra bài học.

Dù cho trên Trái Đất đã sản sinh ra hết lứa này đến lứa khác sinh mệnh mới, nhưng họ luôn rơi vào lời nguyền của tự do mà khó lòng tự thoát ra, không rút ra bài học của nhân loại, không ngừng đi vào vết xe đổ.

Thực ra những vấn đề này, Trang Tử đã từng suy ngẫm, viết một câu chuyện ngụ ngôn, gọi là Oa giác chi quốc, kể về hai quốc gia nhỏ bé trên râu của con ốc sên, đánh nhau không dứt.

Nhưng trong mắt người bình thường, không ai quan tâm đến cuộc chiến của những sinh vật nhỏ bé này, cuộc chiến của chúng vô nghĩa.

Nhưng bất kể là Oa giác chi quốc, hay Bảo Thạch chi quốc, mọi người vẫn đang thực hiện những cuộc đấu tranh vô nghĩa, vì họ có ý chí tự do, phải dùng bạo lực để giải quyết sự chia rẽ do tự do mang lại.

Ngoài bạo lực, cũng có thể dùng biện kinh, chiêm bốc, rút thăm, bầu cử, thi đấu, v. v.

để giải quyết sự chia rẽ, nhưng bạo lực cuối cùng vẫn là tiết mục giữ lại sau cùng.

Trong thế giới Sứ đồ, nhân loại cản đường Sứ đồ.

Ở đây, Bảo Thạch Nhân cản đường Nguyệt Nhân.

Mục tiêu của Nguyệt Nhân là tìm Kim Cương lão sư để hoàn thành một Kế hoạch Bổ hoàn Nguyệt Nhân.

Đỗ Lan nói: Cuối cùng Nguyệt Nhân và Bảo Thạch Nhân cùng nhau bổ hoàn, do Lân Diệp Thạch quyết định tương lai sẽ ra sao.

Rốt cuộc là mang theo ký ức của con người đến thế giới mới, hay là hủy diệt mọi dấu vết của con người.

Lân Diệp Thạch đã chuẩn bị hủy diệt mọi dấu vết, bao gồm cả chính mình.

Nhưng sinh mệnh mới lại có suy nghĩ khác, dù chúng đã nhận được sự bảo vệ và giáo dục của Lân Diệp Thạch, chúng vẫn có những lựa chọn khác, giống như những đứa trẻ nổi loạn đã cứu Lân Diệp Thạch.

Có thể thấy lời nguyền của tự do sẽ còn tiếp tục, từ một hành tinh đến một hành tinh khác.

Lân Diệp Thạch lẽ ra không nên bảo vệ sinh mệnh mới, mà nên triệt để tiêu diệt sinh mệnh, mới có thể thực sự tiêu trừ lời nguyền của tự do.

Nếu không, sinh mệnh mới giống như những đứa trẻ nổi loạn, sẽ không nghe lời cha mẹ, trực tiếp phá hoại kế hoạch của Lân Diệp Thạch.

Sinh mệnh là tự do, có thể tin vào những gì mình tin tưởng.

Có người tin vào việc xả thân vì người, có người tin rằng người không vì mình trời tru đất diệt.

Có thể tin vào những thứ khác nhau, không chỉ con người, Bảo Thạch Nhân cũng vậy, thậm chí những sinh vật vô cơ kia cũng như thế.

Ví dụ như người Tam Thể trong Tam Thể, dù họ có thuật đọc tâm, có thần giao cách cảm, nhưng tin vào những thứ khác nhau thì vẫn là tin vào những thứ khác nhau.

Trong số người Tam Thể cũng có người sẵn lòng bảo vệ người Trái Đất, nhắc nhở người Trái Đất đừng trả lời, đừng trả lời, đừng trả lời.

Vì vậy tình hình chính là như vậy, chỉ cần là sinh mệnh có trí tuệ, có thể có những tư duy khác nhau, không chỉ giới hạn ở con người.

Sự tà ác của con người không phải là độc quyền của con người, mà chỉ là ý chí tự do của sinh mệnh trí tuệ.

Chương 3959

Tự do đã tồn tại, chắc chắn cũng sẽ có mặt tốt và mặt xấu.

Ý chí tự do giống như con mèo của Schrödinger, không thể xác định được.

Thậm chí chính mình cũng không thể quyết định được mình rốt cuộc có tin hay không.

Đối mặt với một thứ gì đó, mình tin hay không tin, là do mình quyết định.

Hay là do các yếu tố khác quyết định.

Vấn đề này cũng không chắc chắn.

Nếu là do các yếu tố khác quyết định, ví dụ như giáo dục.

Vậy tại sao giáo dục không thể biến mỗi người thành người tốt.

Tại sao giáo dục không thể biến mỗi người thành người tin vào một tư tưởng.

Dường như tự do không bị ảnh hưởng bởi giáo dục.

Vậy là do mỗi người tự quyết định.

Hình như cũng không phải, mỗi người tự mình cũng không biết tại sao lại tin cái này, tin cái kia.

Vì vậy đây mới là tự do, hoàn toàn không bị bất kỳ ảnh hưởng nào, hoàn toàn ngẫu nhiên như con mèo của Schrödinger, không ai biết một đứa trẻ lớn lên rốt cuộc sẽ trở thành anh hùng hay tội phạm, rốt cuộc sẽ tin vào xả thân cứu người, hay tin vào người không vì mình trời tru đất diệt.

Đây chính là tự do, hoàn toàn ngẫu nhiên.

Ngoài việc tiêu diệt tất cả sinh mệnh trí tuệ ra, không có cách nào giải quyết được.

Cuộc sống của các Bảo Thạch Nhân rất nhàm chán, nếu không có Nguyệt Nhân xâm lược, ngày tháng của họ có thể trôi qua một cách đơn điệu và hòa bình, cho đến một ngày họ nảy sinh sự chia rẽ to lớn.

Hiện tại, sự chia rẽ chủ yếu là Lân Diệp Thạch muốn làm chiến binh, không muốn làm người ghi chép.

Dù độ cứng không đủ, nhưng cậu cũng có một quyết tâm chiến đấu.

Các Bảo Thạch Nhân khác đều cảm thấy cậu còn trẻ, mới ba trăm tuổi, chưa đủ trưởng thành ổn trọng, không hiểu được tầm quan trọng của việc phân công.

Ba trăm tuổi trong xã hội Bảo Thạch Nhân chỉ là một đứa trẻ.

Nhưng Lân Diệp Thạch chính là muốn chiến đấu, không có hứng thú với việc ghi chép sinh thái xung quanh, chỉ vì đây là sự sắp xếp của Kim Cương lão sư, nên đành phải chấp nhận.

Nhưng chỉ cần có chiến đấu, cậu vẫn sẽ xông qua.

Mọi người đều tin tưởng Kim Cương lão sư, vì phần lớn Bảo Thạch Nhân đều được Kim Cương hòa thượng đánh thức.

Kim Cương hòa thượng gánh vác sứ mệnh trọng đại, vì vậy khi mới sinh ra, ngoại hình đã được phủ một lớp sơn khoa học có thể tăng cường sự thân thiện, có thể giảm bớt ác ý mà ông phải nhận.

Bảo Thạch Nhân thích Kim Cương hòa thượng, còn Kim Cương hòa thượng có thái độ gì với Bảo Thạch Nhân thì không rõ lắm.

Có lẽ là xem Bảo Thạch Nhân như một sự ký thác tinh thần của mình, là vật thay thế cho con người.

Hoặc là thật tâm yêu thích Bảo Thạch Nhân, dù sao Bảo Thạch Nhân cũng rất đáng yêu.

Bất kể là nguyên nhân gì, mối quan hệ giữa Bảo Thạch Nhân và Kim Cương hòa thượng đều rất hài hòa, giống như con cái và cha.

Tất nhiên cũng có một vài Bảo Thạch Nhân rất cô độc, vì bản thân mang độc tính, sẽ ăn mòn các bảo thạch khác, nên chọn tuần tra vào ban đêm.

Thế giới này ngoài Nguyệt Nhân ra, không có nguy hiểm gì khác, nếu không Bảo Thạch Nhân không thể sống yên ổn hàng ngàn năm.

Chỉ có Nguyệt Nhân là mối đe dọa.

Bình thường Bảo Thạch Nhân cũng rất bận rộn, dù sao nhân lực ít, diện tích cần tuần tra lớn, không phải đang tuần tra, thì cũng là đang trên đường đi tuần tra.

Ngoài Lân Diệp Thạch ra, các Bảo Thạch Nhân khác đều khá bình đẳng, vì họ đều là chiến binh, không phải là điều tra viên.

Mặc dù sức chiến đấu có cao có thấp, nhưng họ đều bình đẳng, cũng không có lo lắng về ngoại hình, ai cũng lấp lánh.

Không có áp lực học hành, vì học kém cũng không bị phạt.

Ngoài Lân Diệp Thạch ra, các Bảo Thạch Nhân khác thực sự rất bình đẳng.

Vì vậy Lân Diệp Thạch và Thần Sa tuần tra ban đêm rất có sự đồng cảm, vì họ đều là những kẻ khác biệt.

Một người quá yếu, một người có độc.

Lân Diệp Thạch đã thể hiện ra dấu hiệu tự nghi ngờ bản thân, tìm kiếm sự công nhận của bản thân.

Đây chính là tà ác.

Lân Diệp Thạch tự nhiên cho rằng mình và Thần Sa có thể làm bạn, dù cho Thần Sa rất lạnh lùng.

Mặc dù Thần Sa cũng rất cô đơn, cũng cần bạn bè, nhưng cậu sợ làm tổn thương người khác, không chủ động kết bạn.

Ban đầu lạnh nhạt, sau đó quan tâm, cuối cùng bị phản bội, có thể nói là được rồi lại mất, rõ ràng là bạn bè, nhưng lý niệm lại khác nhau, thứ tin tưởng không giống nhau.

Thứ tin tưởng không giống nhau, vì vậy vì những thứ mà mỗi người tin tưởng mà đối đầu, cho dù tình cảm sâu đậm, cũng không thể không đối kháng.

Là tình bạn, hay là tín ngưỡng.

Hai thứ không thể có được cả hai, đành phải từ bỏ một.

Tình bạn chỉ là sự tự thỏa mãn, còn tín ngưỡng là vì chúng sinh.

Yêu bản thân, yêu người thân bạn bè, yêu hàng xóm láng giềng, yêu đồng hương, yêu đồng bào.

Đối tượng của tình yêu từ cụ thể đến trừu tượng.

Yêu bản thân là cụ thể nhất, vì hỉ nộ ái ố của mình rất rõ ràng, mình thích gì, ghét gì tương đối rõ ràng.

Còn yêu người khác, yêu nhiều người hơn thì rất trừu tượng, yêu hận tình thù của người khác có quan hệ gì với mình.

Cuộc đời một người có thể hiểu được bao nhiêu yêu hận của người khác.

Lân Diệp Thạch ba trăm tuổi còn chưa nắm bắt được sở thích của vài chục Bảo Thạch Nhân, nhưng cậu lại muốn vì mọi người mà chấm dứt chiến tranh, vượt qua việc yêu những người bạn cụ thể, mà là yêu một tập thể trừu tượng, đây chính là tín ngưỡng.

Yêu những thứ cụ thể chính là ích kỷ, là nhân dục.

Tin tưởng vào một thứ trừu tượng, cống hiến những thứ cụ thể mình đang có, chính là vô tư.

Tín ngưỡng thứ này mỗi người đều không giống nhau, vẫn là câu nói cũ, muốn tin vào thứ gì là tự do đó.

Cha con, anh em, chị em, bạn thân, khuê mật, thầy trò.

đều có thể tin vào những thứ không giống nhau.

Đã tin, và đặt cược tất cả của mình, đó là tín ngưỡng.

Bây giờ quan hệ càng tốt, sau này đâm càng đau.

Đỗ Lan cho rằng Lân Diệp Thạch và Thần Sa chính là bi kịch.

Nhưng không sao cả, cuối cùng đều phải hủy diệt.

Chương 3960

Khi thời gian kéo dài đến vài nghìn năm, vài vạn năm, trăm vạn năm sau, tất cả đều sẽ trở thành hư vô.

Lân Diệp Thạch xem như là một phiên bản cởi mở của Đĩnh Chân Tự, sẽ chủ động kết bạn, chứ không phải cam chịu.

Hơn nữa Lân Diệp Thạch tự mình lựa chọn phương hướng, Đĩnh Chân Tự đến cuối cùng vẫn là bị đẩy đi để trưởng thành.

Đỗ Lan phân tích ra vẻ uyên bác.

Địch Ny Toa nói: Tiếc là dù có cởi mở, gặp phải những chuyện này, vẫn sẽ rơi vào hư vô.

Đó là một quá trình tất yếu, đây gọi là nhìn núi là núi, nhìn núi không phải là núi, nhìn núi vẫn là núi.

Đỗ Lan nói: Hy sinh những thứ cụ thể để bảo vệ những thứ trừu tượng, đều sẽ hoài nghi liệu điều này có đáng không, có ý nghĩa không, có đúng đắn không.

Những thứ cụ thể sống động đến vậy, những thứ trừu tượng lại hư ảo đến thế, vì những thứ mờ mịt mà đặt cược tất cả, chắc chắn sẽ khiến người ta tự hoài nghi.

Nhưng nếu có phản hồi tích cực, sẽ ngày càng kiên định tin vào tín ngưỡng của mình.

Nếu không có phản hồi tích cực, thì chỉ có những người theo chủ nghĩa lý tưởng, hoặc nói là những kẻ hoang tưởng mới kiên trì.

Địch Ny Toa nói: Vì vậy vẫn là tin hay không tin, tin thì đặt cược tất cả, không tin thì cười cho qua.

Tố Tử nói: Mặc dù Bảo Thạch Nhân là sinh mệnh thể được tạo thành từ sự kết hợp của vi sinh vật, nhưng tất cả sinh mệnh trí tuệ đều có vấn đề giống nhau.

Không biết có phải là đáng buồn không.

Cô cảm thấy con người đã rất giỏi tự tìm phiền não rồi, kết quả Bảo Thạch Nhân cũng vậy.

Dù sao cũng là như vậy, mọi người chỉ có thể chấp nhận.

Đĩnh Chân Tự có một nguồn gốc của mọi tội ác là cha, Bảo Thạch Nhân có một nguồn gốc của mọi tội ác là sư phụ.

Nếu không phải Kim Cương hòa thượng hỏng hóc, Nguyệt Nhân cũng sẽ không nghĩ ra phương pháp kích thích tình cảm, cũng sẽ không dùng việc giết hại Bảo Thạch Nhân để kích thích Kim Cương hòa thượng.

Đỗ Lan nói: Càng mỉa mai hơn là, phương pháp này lại thực sự có tác dụng.

Sở dĩ không sửa được Kim Cương, chỉ là vì Bảo Thạch Nhân chết vẫn chưa đủ kích thích.

Phải là sự phản bội của Bảo Thạch Nhân mới đủ kích thích.

Người khác chết đi, mình không bị tổn hại.

Nhưng mình bị chống đối, ảnh hưởng đến quyền uy của mình.

Địch Ny Toa phân tích như vậy: Kim Cương cũng là một người tự cao.

Thỏa mãn với vòng an toàn hiện tại, không muốn rời đi.

Ông ta bị hỏng, chín phần mười là do quá an nhàn.

Đỗ Lan cảm thấy có lý, chính là quá an nhàn, nên mới hỏng hóc.

Phá vỡ vòng an toàn là có thể sửa được Kim Cương rồi.

Mục tiêu của Nguyệt Nhân là sửa chữa Kim Cương, nhưng Kim Cương là robot tiên tiến nhất do con người tạo ra, không phải là TV cũ, không thể đập vài cái là sửa được.

Vì vậy kế hoạch sửa chữa mà Nguyệt Nhân nghĩ ra là kích thích tình cảm của Kim Cương, để ông ta khôi phục công việc.

Mặc dù rất kỳ quặc, nhưng hướng đi này lại không sai.

Chỉ là họ tưởng rằng giết chết Bảo Thạch Nhân là có thể kích thích Kim Cương, quá đánh giá cao giá trị của Bảo Thạch Nhân đối với Kim Cương.

Nguyệt Nhân đã giết rất nhiều Bảo Thạch Nhân, nhưng không có tác dụng gì.

Kim Cương vẫn như cũ, mặc dù Bảo Thạch Nhân xung quanh thay cũ đổi mới, số lượng giảm đi, nhưng ông rất bình tĩnh lặp lại công việc giáo dục Bảo Thạch Nhân mới, không hề có vẻ gì là bị kích thích, càng không có vẻ gì là được sửa chữa.

Nguyệt Nhân cũng chỉ có thể tấn công không định kỳ, hy vọng một ngày nào đó có thể kích thích Kim Cương, sửa chữa Kim Cương.

Còn tại sao phải sửa ông ta, là vì Nguyệt Nhân muốn được siêu độ.

Kim Cương hòa thượng có thể siêu độ linh hồn của con người.

Tại sao muốn được siêu độ.

Không biết, Nguyệt Nhân cũng không biết thế giới sau khi siêu độ sẽ như thế nào, nhưng con người sống là phải có một mục tiêu, vì vậy mục tiêu của Nguyệt Nhân là sửa chữa Kim Cương, chấp nhận siêu độ.

Nhưng sau khi siêu độ rốt cuộc là tình hình gì, không ai biết.

Nguyệt Nhân rất đoàn kết, tất cả đều lấy siêu độ làm mục tiêu.

Không một ai từng nghi ngờ, không một ai cho rằng trạng thái Nguyệt Nhân cũng không tồi.

Từ góc độ đoàn kết mà nói, Nguyệt Nhân còn đoàn kết hơn cả Bảo Thạch Nhân.

Mặc dù Nguyệt Nhân giết Bảo Thạch Nhân, nhưng họ đồng lòng nhất trí.

Còn Bảo Thạch Nhân dù bị xâm lược, lại xảy ra nội chiến.

Giết người mà đoàn kết, nên có thể thắng.

Bị hại mà nội chiến, nên cũng sẽ thua.

Thế giới này chưa bao giờ nói rằng anh là chính nghĩa thì nhất định sẽ thắng. anh là người bị hại thì nhất định sẽ thắng, anh là người tốt thì nhất định sẽ thắng.

Làm bất cứ việc gì cũng cần có phương pháp luận, cần đoàn kết, đạo cũng có đạo của nó.

Nguyệt Nhân làm rất tốt ở phương diện này, vượt xa Bảo Thạch Nhân, rất khó tưởng tượng họ lại là tàn dư của nhân loại.

Có thể nói biểu hiện của Nguyệt Nhân đã vượt qua chín mươi chín phần trăm nhân loại.

Để được siêu độ, không một Nguyệt Nhân nào từng nghi ngờ rằng thế giới sau khi siêu độ có thể rất đáng sợ, không ai đề xuất rằng làm một Nguyệt Nhân cũng rất tốt.

Mặc dù có không ít khuyết điểm, nhưng Nguyệt Nhân có kỹ thuật, rất tiện lợi, trường sinh và không có bệnh tật, mạnh hơn nhiều so với nhân loại cũ trước đây.

Lẽ nào siêu độ nhất định sẽ tốt sao.

Ai có thể đảm bảo siêu độ nhất định sẽ tốt.

Người được siêu độ cũng không có ai quay về nói rằng thế giới sau khi siêu độ rất tuyệt vời.

Tất nhiên khi tuyên truyền chắc chắn sẽ nói thế giới sau khi siêu độ là một xứ sở lý tưởng không có mua bán không có giết chóc, nhưng vấn đề là cảm quan của con người là chủ quan, như người uống nước, nóng lạnh tự biết.

Cho dù là một xứ sở lý tưởng không có mua bán không có giết chóc, cũng sẽ có người cảm thấy nhàm chán.

Thực sự có xứ sở lý tưởng, chưa chắc đã phù hợp với mỗi người.

Dù sao con người là tự do, tức là có thể tin và không tin.

Cho dù đối mặt với nơi linh hồn quy về, cũng sẽ có người phản đối.

Nhưng Nguyệt Nhân không có ai phản đối, từng người đều cảm thấy mình nên được siêu độ, siêu độ chính là mục tiêu cuối cùng của mình.

Dân số của Nguyệt Nhân ít nhất cũng có vài chục vạn, nhưng lại đoàn kết chưa từng có.

Nguyệt Nhân có lẽ đã vượt qua nhân loại cũ.

Bảo Thạch Nhân chỉ có vài chục người, còn vì đường lối kết thúc chiến tranh mà nội chiến.

Vài chục vạn Nguyệt Nhân lại có thể kiên định tin vào siêu độ, thật là đáng nể.

Nguyệt Nhân đoàn kết như vậy, vậy thì họ thắng là điều nên làm, sẽ không vì họ tàn nhẫn giết hại Bảo Thạch Nhân mà thất bại.

Điều này giống như Đại Việt, ai ai cũng biết Đại Việt là đội quân hổ lang, nhưng người Đại Việt vì tước vị quân công mà đoàn kết một lòng.

Còn Lục quốc lại đủ loại kiềm chế, đủ loại kéo chân sau.

Cuối cùng chính là diệt Lục quốc chính là Lục quốc, không phải Tần.

Đại Việt cũng không vì sự tàn bạo của mình mà thất bại.

Thắng bại không nằm ở việc một người là tà ác hay thiện lương, mà nằm ở việc người đó có thể phù hợp với quy luật khách quan hay không, có thể toàn lực ứng phó hay không.

Nếu tà ác tích cực tiến lên, thiện lương dậm chân tại chỗ, vậy thì tà ác sẽ thắng.

Chương 3961

Đạo cao một thước ma cao một trượng, tà ác luôn sẽ vắt óc suy nghĩ, vì tà ác phần lớn là rủi ro cao có lợi nhuận cao.

Có lợi nhuận cao làm động lực, thì tà ác sẽ tìm mọi cách để có được lợi nhuận cao.

Vì vậy thiện lương không thể dậm chân tại chỗ, cũng phải ma cao một thước đạo cao một trượng.

Nói chung, Nguyệt Nhân ở điểm đoàn kết đã vượt qua Bảo Thạch Nhân không ít.

Chiến đấu thỉnh thoảng xảy ra, có Bảo Thạch Nhân bị bắt đi.

Nguyệt Nhân không phải lần nào cũng có chiến quả, nhưng số lượng Bảo Thạch Nhân không nhiều, mỗi lần chiến bại đều giảm đi một hai người, sự sản sinh của Bảo Thạch Nhân xa xa không theo kịp sự tiêu hao.

Nhưng cho dù Bảo Thạch Nhân giảm đi, Kim Cương vẫn không có phản ứng gì.

Vậy linh hồn rốt cuộc là gì.

Nguyệt Nhân là linh hồn của con người, vậy vi sinh vật của Bảo Thạch Nhân có linh hồn không, Kim Cương robot này có linh hồn không.

Tố Tử đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Địch Ny Toa nói: Con người của thế giới này cho rằng sau khi con người chết đi, linh hồn sẽ đến một không gian vĩnh hằng, bất kể con người lúc sinh thời là người tốt hay người xấu đều sẽ đến, chỉ có một loại người không thể vào, đó là người không có ai tưởng nhớ.

Tố Tử nói: Dù là người xấu, chỉ cần có người tưởng nhớ anh ta, anh ta cũng có thể vào không gian vĩnh hằng.

Đúng vậy.

Hơn nữa chỉ cần có sự tưởng nhớ, sau khi siêu độ bắt buộc phải vào không gian vĩnh hằng.

Địch Ny Toa nói.

Vậy nếu là hai kẻ thù thì sao.

Họ vào không gian vĩnh hằng, có thể buông bỏ hận thù không.

Nếu không thể buông bỏ hận thù, vậy họ ở trong không gian vĩnh hằng có tàn sát lẫn nhau không.

Nếu cưỡng ép họ từ bỏ hận thù, điều này có khác gì tẩy não.

Tố Tử nghĩ đến rất nhiều vấn đề, chất vấn hành vi siêu độ.

Đây mới là suy nghĩ của một con người bình thường, còn Nguyệt Nhân thì không bình thường, không biết chất vấn.

Dù là Kế hoạch Bổ hoàn trong Tân thế kỷ phúc âm chiến sĩ, những người khác nhau cũng có những đường lối khác nhau, đều muốn bổ hoàn, đều muốn tranh giành quyền chủ đạo, đây mới là tự do bình thường.

Mọi người đều có suy nghĩ của riêng mình, đều sẽ tìm cách để kế hoạch có lợi cho mình.

Nguyệt Nhân chính là những linh hồn không có sự tưởng nhớ, không thể chỉ dựa vào sức mạnh của mình để vào không gian vĩnh hằng, vì vậy đã tạo ra robot Kim Cương.

Nhưng Kim Cương xảy ra sự cố, không tiếp tục siêu độ nữa, Nguyệt Nhân không thể được siêu độ, bị kẹt lại trên mặt trăng.

Họ muốn sửa chữa Kim Cương, thế là dùng liệu pháp kích thích.

Nguyệt Nhân đã vượt qua con người, họ không hoài nghi thế giới sau khi siêu độ, tất cả mọi người đều tin rằng siêu độ là con đường duy nhất.

Đỗ Lan nói: Thế giới sau khi siêu độ căn bản không quan trọng, quan trọng là niềm tin này.

Có một câu chuyện kể về cuộc đối thoại giữa Phật tổ và học trò, học trò hỏi Phật là gì, Phật tổ cười mà không nói.

Học trò không hiểu, Phật tổ mới nói Khi ngươi đặt câu hỏi, ngươi chính là Phật.

Khi đặt câu hỏi, học trò tin rằng Phật tổ sẽ đưa ra một câu trả lời, đồng thời chính mình vẫn chưa nhận được câu trả lời, không vì câu trả lời mà nảy sinh nghi hoặc.

Lúc này, trong lòng học trò chỉ có niềm tin, đó chính là Phật.

Nhưng trạng thái này rất dễ bị phá vỡ, còn Nguyệt Nhân lại kiên định không thay đổi, mấy trăm năm, mấy nghìn năm, mấy vạn năm.

Đây chính là minh chứng cho việc Nguyệt Nhân đã vượt qua con người.

Người bình thường giống như học trò của Phật tổ, cho dù chờ vài phút không nhận được câu trả lời, cũng sẽ nảy sinh nghi hoặc, huống chi là chờ mấy vạn năm.

Đỗ Lan cho rằng tin tưởng là một loại sức mạnh, Nguyệt Nhân đều tin vào một thứ càng là nắm giữ sức mạnh to lớn, Nguyệt Nhân có thể đoàn kết nhất trí để làm việc.

Vậy chỉ cần tin tưởng chính là Phật.

Điều này cũng quá duy tâm.

Tố Tử nói.

Chính là như vậy, ngươi chỉ cần tin tưởng, sẽ không còn lo âu nữa.

Tin tưởng vào một thứ, có thể hiệu quả làm giảm lo âu.

Đỗ Lan nói.

Điều này cũng đúng.

Tố Tử cũng biết cứ mãi nghi ngờ sẽ lo âu, giống như trước đây chính mình vẫn luôn hoài nghi bản ngã rốt cuộc là người hay là máy móc.

Ký ức của mình là thật hay là giả.

Còn cô cũng đã gặp qua rất nhiều người hoài nghi thế giới là tồn tại thật hay là não trong bình, là Trang Chu mộng bướm, hay là bướm mộng Trang Chu.

Các loại nghi hoặc, không có câu trả lời, rất lo âu.

Vì vậy một số người sẽ chọn một tín ngưỡng để tin, nhưng cũng có người chuyên giải cấu tín ngưỡng, phá mà không lập, tăng thêm lo âu, tôn sùng hư vô.

Bảo Thạch Nhân Lân Diệp Thạch chính là dần dần rơi vào hư vô, vì mọi người đều vì mục đích của mình mà tàn sát, vô nghĩa.

Cuối cùng cậu trở thành một tồn tại giống như thần, một ý niệm là có thể quyết định tương lai của Nguyệt Nhân, giống như Đĩnh Chân Tự có thể quyết định hướng đi của thế giới.

Cậu và Đĩnh Chân Tự đều chọn hủy diệt.

Lân Diệp Thạch quyết định phá hủy mọi dấu vết tồn tại của con người, nhưng lại bị sinh mệnh mới ngăn cản, đành phải tiếp tục chịu đựng lời nguyền của tự do.

Lân Diệp Thạch tuy là kẻ đội sổ, nhưng rất cởi mở, và tìm kiếm những người bạn đặc biệt giống mình.

Thần Sa tuần tra ban đêm là người bạn đầu tiên của cậu, mặc dù ban đầu Thần Sa rất kiêu ngạo, nhưng liệt phụ sợ triền nữ.

Mặc dù Bảo Thạch Nhân không có giới tính, nhưng đạo lý là như nhau.

Tính cách cũng rất quan trọng, quan trọng như giới tính.

Nếu không xảy ra sự cố ngoài ý muốn, Bảo Thạch Nhân có thể sống rất lâu rất lâu, có đủ thời gian để xây dựng tình bạn.

Hơn nữa cuộc sống của Bảo Thạch Nhân vô cùng đơn giản, dục vọng rất đơn thuần.

Xã hội loài người ngày càng phức tạp, Đạo sinh một, một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật.

Hiện tại Bảo Thạch Nhân vẫn thuộc giai đoạn một, tương đương với thời Tây Chu, vẫn chưa bắt đầu lễ băng nhạc hoại.

Đợi đến khi Lân Diệp Thạch phản bội, sẽ bước vào một sinh hai, sau này gia nhập Nguyệt Nhân, đó chính là hai sinh ba.

Xã hội ngày càng phức tạp.

Ví dụ như sự khác biệt giữa Mạnh Tử và Khổng Tử.

Mạnh Tử là một bậc thầy biện luận, suốt ngày chửi trời chửi đất chửi không khí, học trò đều không chịu nổi, hỏi Mạnh Tử tại sao lại phải chửi người.

Mạnh Tử liền nói bây giờ không giống thời của Khổng Tử năm xưa nữa, thời của Khổng Tử mọi người đều rất đơn thuần, cho dù phản đối lễ nhạc, cũng chỉ là phản đối, nhưng bây giờ ngôn luận trong thiên hạ không theo Dương thì theo Mặc, nhất mao bất bạt là vô quân, kiêm ái phi công là vô phụ, vô quân vô phụ là cầm thú, mình không thể không đi biện luận.

Thời của Khổng Tử, chủ yếu là lễ băng nhạc hoại, mặc dù Chu lễ đã đang sụp đổ, nhưng những người thách thức khác vẫn chưa xuất hiện.

Mọi người tuy không tuân thủ Chu lễ, nhưng cũng không có lý luận nào thay thế Chu lễ, vẫn đang ở giai đoạn phá mà không lập.

Nhưng đến thời của Mạnh Tử, Đạo gia và Mặc gia đã nổi lên, những lý luận mới được mọi người theo đuổi, vậy thì Mạnh Tử bắt buộc phải đối đầu với Đạo gia, Mặc gia để tạo ra một con đường riêng.

Khổng Tử giảng đạo lý là dựa trên cơ sở mọi người đều biết Chu lễ, vì vậy Luận Ngữ rất dễ hiểu, vì những gì được giảng đều là quy phạm hành vi dưới một cơ sở chung, mọi người nên làm thế nào để tuân thủ Chu lễ.

Đơn giản chính là ưu thế của Luận Ngữ.

Còn Mạnh Tử thì không thể đơn giản được nữa, ông phải trả lời tại sao mọi người phải tuân thủ quy tắc của Nho gia.

Mà không phải tuân thủ quy tắc của Đạo gia và Mặc gia.

Chương 3962

Đạo gia nhất mao bất bạt, Mặc gia kiêm ái phi công, cũng không tệ mà, nghe có vẻ không kém gì Nho gia.

Đừng nói thời Xuân Thu, cho dù là thế kỷ hai mươi mốt cũng có sức hấp dẫn.

Đối mặt với tình hình không theo Dương thì theo Mặc, Mạnh Tử chỉ có thể đi biện luận.

Mạnh Tử còn xem như may mắn, đến thời Ngụy Tấn Nam Bắc triều còn xuất hiện chủ nghĩa hư vô, tất cả đều vô nghĩa, dù sao mọi người đều phải chết, Khổng Mạnh, Dương Mặc gì cũng đều vô nghĩa.

Mạnh Tử mà gặp phải chủ nghĩa hư vô, có lẽ sẽ nói họ còn không bằng cầm thú.

Đây chính là sự thay đổi của môi trường xã hội, xã hội ngày càng phức tạp.

Một phản, một chính, một hợp, phá mà không lập, phá rồi sau lập.

Các loại tư tưởng xuất hiện, các loại dục vọng xuất hiện, thế là trở nên không ngừng đấu tranh.

Tóm lại xã hội phát triển, ngày càng đa dạng.

Cùng với sự phát triển, tam giáo hợp nhất, tam giáo cũng đang hợp lưu.

Thậm chí cả Minh giáo, Bạch Liên giáo các loại tôn giáo cũng biến thành một mớ hỗn độn.

Bởi vì mọi người đều muốn tranh thủ nhiều người hơn, nên sẽ nhét những tư tưởng khác nhau vào hệ thống của mình, cũng không quan tâm có phù hợp với logic hay không, dù sao cũng là thêm vào.

Dù sao sau khi thêm vào các loại tư tưởng, kết quả là buổi sáng suy ngẫm nhân sinh vô nghĩa, buổi tối suy ngẫm ăn lẩu hay là đồ nướng.

Nhìn thấy chùa miếu thì vào thắp hương bái Phật, nhìn thấy tượng thánh hiền thì ném đồng xu cầu nguyện.

Căn bản không có một tư tưởng chính xác, có thể nói là thay đổi liên tục, hôm nay cảm thấy hư vô, ngày mai lại hy vọng thăng chức tăng lương.

Bởi vì đều được cho phép, chủ nghĩa hư vô thì chủ nghĩa hư vô, nỗ lực tiến lên thì nỗ lực tiến lên, đều được cho phép.

Xã hội ngày càng phức tạp, đối với những người khao khát sự đơn thuần, khao khát sự nhất quán, những thay đổi này chính là sự tà ác của con người.

Nhưng con người chính là có thể lựa chọn một tư tưởng mà mình sẵn lòng tin tưởng, sau đó là đối đầu lẫn nhau.

Từ Khổng Tử đến Mạnh Tử hơn một trăm năm, xã hội đã xuất hiện sự thay đổi to lớn.

Thời của Khổng Tử chỉ có Chu lễ, dù không tuân thủ người ta cũng biết Chu lễ, đợi đến Mạnh Tử, mọi người ngay cả chi tiết của Chu lễ cũng không biết, học Chu lễ không bằng học Đạo gia và Mặc gia.

Một trăm năm thực sự có thể xảy ra rất nhiều chuyện.

Đại Tần diệt Lục quốc cũng chỉ mất mười năm, Lưu Bang thành lập nhà Hán cũng chỉ có bảy năm, Tam quốc từ khởi nghĩa Hoàng Cân đến quy về một mối cũng chỉ có hơn chín mươi năm.

Điểm này ở thế kỷ hai mươi mốt thực ra cũng vậy, mấy chục năm trước vẫn là con người lên tháp, sau đó liền tắt ngấm.

Lại ví dụ như Thánh nữ Jeanne dArc, dường như Jeanne dArc sau khi chết năm trăm năm trước vẫn luôn là thánh nữ vậy, thực ra bà ấy đến năm 1920 mới được phong thánh.

Một trăm năm đủ để con người có cảm giác như đã qua một đời, từ việc mọi người đều biết Chu lễ, đến Chu lễ dần dần bị lãng quên, đến một số thứ mới lặng lẽ trở thành thói quen của mọi người.

Đỗ Lan biết câu chuyện của Bảo Thạch chi quốc là lấy trăm năm làm đơn vị, sau đó là lấy vạn năm làm đơn vị.

Lân Diệp Thạch sẽ trải qua vài lần nâng cấp, đến mặt trăng, bắt đầu thử nghiệm của riêng mình.

Vi sinh vật của cậu sẽ hấp thụ vi sinh vật của các Bảo Thạch Nhân khác, cơ thể sẽ trở nên mạnh hơn, tính cách cũng sẽ xảy ra thay đổi.

Vi sinh vật tụ tập lại với nhau có thể thúc đẩy Bảo Thạch Nhân hoạt động, trong vi sinh vật nhỏ bé còn ghi lại một số ký ức của Bảo Thạch Nhân, thêm vào những ký ức khác, tính cách cũng sẽ có một số thay đổi.

Hiện tại Lân Diệp Thạch mới bắt đầu kết bạn, đợi đến khi cậu lên mặt trăng còn hơn một trăm năm nữa.

Đối với Bảo Thạch Nhân mà nói, hơn một trăm năm thay đổi không lớn lắm, nhiều nhất là xuất hiện một số Bảo Thạch Nhân mới, nhưng tư tưởng và công việc của Bảo Thạch Nhân sẽ không thay đổi, vì dân số của Bảo Thạch Nhân quá ít, cũng không cần thỏa mãn dục vọng ăn uống bài tiết.

Nếu là thế giới loài người, một trăm năm có thể long trời lở đất.

Đỗ Lan cho rằng ở Bảo Thạch chi quốc, một trăm năm cơ bản không có thay đổi gì, vì vậy Bảo Thạch Nhân có thể rất đơn thuần, có thể hoàn toàn không xem xét những thứ đó, cũng không thể giải quyết những vấn đề này.

Đông Á làm thế nào để giải quyết những tư tưởng lộn xộn.

Chính là đề luyện khái niệm Lý, Lý trước thời Ngụy Tấn hoàn toàn không quan trọng, nhưng đến sau thời Ngụy Tấn ngày càng quan trọng, đến thời Tống càng lấy Lý học để gọi Nho gia, Lý học chính là tồn thiên lý diệt nhân dục, phải làm việc theo thiên lý.

Thiên lý thực ra cũng tương tự như quy luật khách quan, tất nhiên người xưa không nói quy luật khách quan mà là nói tự nhiên.

Lấy lý của tự nhiên làm tiêu chuẩn, bất cứ tư tưởng lộn xộn nào cũng phải hợp lý mới được.

Vì không có thay đổi gì, nên khi Lân Diệp Thạch phản bội, các Bảo Thạch Nhân đều có chút không thể xử lý được.

Đỗ Lan cười nói: Kim Cương hòa thượng cũng không thể xử lý tình huống phức tạp như vậy, thế là ông ta được sửa chữa rồi.

Vậy sự cố của Kim Cương hẳn là do chính ông ta cho rằng nhiệm vụ đã kết thúc, bước vào trạng thái chờ.

Mục đích ông ta được tạo ra là siêu độ con người, con người vô cùng phức tạp, còn thời đại này bất kể là Bảo Thạch Nhân hay Nguyệt Nhân đều rất đơn thuần, vì vậy Kim Cương hẳn là không cảm nhận được môi trường xã hội phức tạp, bước vào chế độ nghỉ ngơi an nhàn, cho rằng Bảo Thạch Nhân và Nguyệt Nhân hiện tại đều không có nhu cầu siêu độ.

Sau đó Lân Diệp Thạch phản bội, Bảo Thạch Nhân bước vào giai đoạn phát triển phức tạp, thế là lại có nhu cầu siêu độ, thật đúng là phiền não tức bồ đề.

Địch Ny Toa nói.

Phiền não tức bồ đề là một tư tưởng của Thiền tông, cho rằng tu Phật thì nên ăn cứ ăn, nên uống cứ uống, phải ở trong phiền não của cuộc đời mới có thể đốn ngộ trí tuệ bồ đề.

Nhiệm vụ của Kim Cương là siêu độ, nhưng đối tượng siêu độ phải là có phiền não phức tạp mới được, hiện tại Bảo Thạch Nhân rất đơn thuần, Nguyệt Nhân cũng không phức tạp.

Nguyệt Nhân chỉ muốn siêu độ, thống nhất đoàn kết cao độ, đã là nhân loại mới, chứ không phải nhân loại cũ.

Không còn phiền não phức tạp, tại sao còn phải siêu độ.

Sống tốt không được sao.

Vì vậy Kim Cương liền ở trạng thái chờ.

Đợi Bảo Thạch Nhân cũng rơi vào khổ não phức tạp, rơi vào khổ não không thể giải quyết, Kim Cương lại phải làm việc.

Đỗ Lan nói: Có lý, không có khổ não không giải quyết được, căn bản không cần siêu độ.

Chính vì khổ não quá nhiều, mới cần siêu độ.

Nguyệt Nhân và Bảo Thạch Nhân thiếu chính là phiền não, phiền não đủ nhiều, Kim Cương sẽ khôi phục công việc, vì vậy vẫn là chưa đủ loạn.

Sẽ loạn lên, vì phản giả đạo chi động, Lân Diệp Thạch vẫn luôn tìm kiếm sự thay đổi, sau khi cậu trải qua chuyện chiến hữu bị bắt, sẽ tìm mọi cách để cứu chiến hữu về.

Âm mưu dương sai đến mặt trăng, tiến hành giao lưu với Nguyệt Nhân, biết được chân tướng Nguyệt Nhân tấn công Bảo Thạch Nhân.

Tấn công Bảo Thạch Nhân chỉ là thủ đoạn, không phải mục đích, mục đích là dùng cái chết của Bảo Thạch Nhân để sửa chữa Kim Cương.

Nhưng rõ ràng cái chết không phải là phiền não phức tạp gì, không thể sửa chữa được.

Vì vậy Lân Diệp Thạch nghĩ đến phản bội, Nguyệt Nhân cũng cảm thấy kế hoạch này rất thú vị, lấy việc sửa chữa Bảo Thạch Nhân làm điều kiện, để Lân Diệp Thạch phối hợp.

Nguyệt Nhân sẽ bắt Bảo Thạch Nhân đến mặt trăng, từ từ nghiền thành bột mịn, rải trên bề mặt mặt trăng.

Nhưng bản thể của Bảo Thạch Nhân là vi sinh vật bên trong, vì vậy Nguyệt Nhân có thể phục hồi lại từ bột, trừ những bột đã lão hóa nghiêm trọng, vi sinh vật đã tiêu tan không thể khôi phục, chỉ cần vi sinh vật trong bột vẫn còn là có thể phục sinh Bảo Thạch Nhân.

Lân Diệp Thạch chấp nhận điều kiện này, đi giúp sửa chữa Kim Cương.

Sau khi biết được khổ nạn của các Bảo thạch nhân đều bắt nguồn từ sự cố của Kim Cương, tình cảm của Diệp Lân Thạch đối với vị lão sư này rất phức tạp.

Các Bảo thạch nhân hoàn toàn là gặp tai bay vạ gió, nếu Kim Cương lão sư làm việc đàng hoàng thì đã không xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Nhưng nếu không có Kim Cương, các Bảo thạch nhân có thể chỉ là vài bộ lạc, cũng sẽ tiếp tục tàn sát lẫn nhau.

Bởi vì từ đơn giản đến phức tạp, đó chính là quy luật của sự phát triển.

Chỉ cần là sinh mệnh có ý chí tự do thì đều như vậy, đây không phải là tà ác độc quyền của loài người, mà là tà ác mà tất cả sinh mệnh có trí tuệ đều có.

Chương 3963

Không có hòa thượng Kim Cương, các Bảo thạch nhân sẽ không học được ngôn ngữ thống nhất, sẽ có những ngôn ngữ văn tự khác nhau, những nét văn hóa đặc sắc khác nhau, hình thành những bộ lạc khác nhau.

Cuối cùng sẽ tiến hành cạnh tranh, thậm chí là chiến tranh.

Đầu óc Kim Cương chỉ có thể xử lý những việc đơn giản, một khi phức tạp liền trốn tránh hiện thực, quả thật rất giống hòa thượng.

Nhưng Thiền Tông có câu phiền não tức bồ đề nên không cần xuất thế, phải trực diện đối mặt với phiền não, chứ không phải đi đến bỉ ngạn để tìm kiếm đại trí tuệ.

Kim Cương rõ ràng không phải là hòa thượng có đại trí tuệ gì.

Đỗ Lan cho rằng Kim Cương tuy là hòa thượng nhưng không hiểu Thiền Tông.

Diệp Lân Thạch vẫn chưa biết một trăm năm sau mình sẽ lên mặt trăng, cũng không biết mình sẽ và Thần Sa đi về hai hướng khác nhau, càng không biết mình sẽ biến thành một tồn tại giống như thần.

Hiện tại hắn vẫn đang nỗ lực tìm cách cải thiện quan hệ với Thần Sa, Thần Sa rất cô độc, ban ngày không thấy người, ban đêm một mình tuần tra, không thích nói chuyện.

Người Nguyệt cũng rất biết điều, cố tình xuất hiện vào ban đêm để vun đắp quan hệ cho Diệp Lân Thạch và Thần Sa.

Đây sẽ là một lộ trình phát triển tình bạn rất chuẩn mực, quen biết, thấu hiểu, chia rẽ, đối kháng, tuy đều quan tâm đối phương, nhưng vì tín ngưỡng của mình mà đành phải từ bỏ tình bạn.

Sự trưởng thành của Diệp Lân Thạch hoàn toàn phù hợp với câu phản giả đạo chi động, nhược giả đạo chi dụng, từ một kẻ yếu đuối trở thành thần linh.

Từ đơn giản đến phức tạp, rốt cuộc phải đối mặt như thế nào.

Xã hội ngày càng phức tạp, mấy chục Bảo thạch nhân cũng có thể nội chiến, kích thích hòa thượng Kim Cương khởi động lại công việc, cũng khiến Diệp Lân Thạch muốn diệt thế.

Thế giới loài người phức tạp hơn nhiều so với thế giới của Bảo thạch nhân, vậy mà đã chịu đựng tới sáu lần va chạm thiên thạch vẫn chưa hoàn toàn tuyệt diệt, còn có người Nguyệt ở lại mặt trăng.

Thế giới loài người phức tạp như vậy, rốt cuộc vận hành như thế nào.

Rốt cuộc đối mặt với hoàn cảnh phức tạp ra sao.

Bảo thạch nhân thật sự nên học hỏi loài người.

Nhưng Bảo thạch nhân không học, chỉ một mực cho rằng chính sự tà ác của loài người đã gây ra vấn đề, cho rằng tà ác là độc quyền của loài người.

Đây là sai lầm to lớn, là vấn đề mà tất cả sinh mệnh có trí tuệ tất nhiên sẽ gặp phải trong quá trình phát triển.

Đối mặt với xã hội ngày càng phức tạp, rốt cuộc nên tự xử lý thế nào.

Đây là một vấn đề.

Phật giáo ban đầu là buông bỏ, tự mình thoát khỏi bể khổ, đi đến bỉ ngạn.

Nhưng đến Thiền Tông thì lại là nhập thế, ăn cứ ăn, uống cứ uống, có một ngày đốn ngộ, liền buông bỏ đồ đao, lập địa thành Phật.

Nho gia là tồn thiên lý diệt nhân dục, tự nhiên chi lý là nguyên tắc cao nhất.

Còn có một số người thì trên ta thì tham ô hủ bại, dưới ta thì ngu xuẩn ngốc nghếch.

Thuận ta thì suy nghĩ độc lập, nghịch ta thì đã bị tẩy não, sai không phải là ta, mà là thế giới.

Đương nhiên còn có gác lại tranh cãi, cùng nhau phát triển và các loại khác.

Loài người đang nỗ lực tìm kiếm phương pháp giải quyết các vấn đề phức tạp, nhưng không hề có một phương án giải quyết cuối cùng.

Thực ra chính là tìm kiếm một phương án giải quyết bất đồng, nhưng phương án giải quyết bất đồng cuối cùng cũng tồn tại bất đồng, có người dùng bói toán, có người dùng chiến tranh, cũng có người dùng oẳn tù tì.

Chẳng có một phương án nào khiến tất cả mọi người đều chấp nhận.

Người chiến thắng trong phương án đó chắc chắn sẽ chấp nhận, nhưng người thất bại chắc chắn không cam lòng, sẽ tìm kiếm một phương án mới.

Hòa thượng Kim Cương cũng được coi là một phương án giải quyết bất đồng, loài người sau khi trải qua sáu lần va chạm thiên thạch đã lựa chọn siêu độ, linh hồn đi đến không gian vĩnh hằng.

Không gian vĩnh hằng rốt cuộc ra sao, mọi người cũng không biết, nhưng chung quy cũng là một phương án.

Vấn đề là tất cả người Nguyệt đều chấp nhận phương án này, điều này có vẻ rất không chân thực.

Bởi vì không có một phương án nào được tất cả mọi người chấp nhận, ví dụ như oẳn tù tì, người thắng chắc chắn chấp nhận, người thua có thể sẽ yêu cầu đổi sang rút thăm.

Diệp Lân Thạch đề xuất phương án giải quyết chiến tranh là hợp tác với người Nguyệt, kích thích Kim Cương khôi phục công việc.

Nhưng vẫn có Bảo thạch nhân cho rằng nên tiếp tục chiến đấu, trên mặt trăng là kẻ địch.

Bất đồng đã nảy sinh, không có cách nào giải quyết.

Đừng nói đến nhiều con đường khác nhau để thực hiện mục tiêu, ngay cả phân tích một sự thật cũng có thể có bất đồng.

Một sự thật cũng rất phức tạp, nói như biến pháp của Thương Ưởng, có người nói biến pháp của Thương Ưởng hình pháp nghiêm khắc, làm kén tự buộc mình.

Cũng có người nói biến pháp của Thương Ưởng đã đặt nền móng cho việc Tần diệt Lục quốc, có cống hiến cho sự thống nhất.

Cả hai bên nói đều là sự thật, đều là một phần sự thật, không ai có thể phản bác đối phương, vì vậy cuối cùng từ thảo luận sự thật chuyển sang công kích nhân phẩm, chia thành quân tử và tiểu nhân, những người không đồng ý với mình đều là tiểu nhân.

Vì vậy, ngay cả một sự thật cũng có thể được phân tích từ những góc độ khác nhau, cuối cùng vẫn là lập trường của mỗi người quyết định quan điểm về sự vật.

Điều này là không thể giải quyết, bất đồng mãi mãi tồn tại.

Hơn nữa theo sự phát triển, ngày càng nhiều hơn.

Thời đại của Khổng Tử, chỉ có bất đồng giữa tuân thủ và không tuân thủ Chu lễ.

Thời đại của Mạnh Tử là bất đồng giữa Đạo gia, Nho gia, Mặc gia.

Đến thời Ngụy Tấn là bất đồng giữa hư vô và tồn tại, bất đồng giữa mọi thứ không có ý nghĩa và mọi thứ có ý nghĩa.

Có thể nói bất đồng ngày càng rộng, ngày càng sâu sắc, ngày càng phức tạp, ngày càng khó xử lý.

Công việc của Kim Cương là dùng siêu độ để giải quyết vấn đề, bởi vì loài người đã trải qua sáu lần va chạm thiên thạch, một bộ phận người đã tuyệt vọng.

Nhưng ngoài Kim Cương ra, còn có một người máy khác tên là Phù Băng.

Nó được tạo ra để giúp loài người dự đoán thiên thạch, nhưng cuối cùng Phù Băng đã phản bội loài người, bị loài người ném xuống biển.

Có thể thấy sự diệt vong của loài người thực sự là sự chồng chất của nhiều yếu tố khác nhau, chứ không phải vì loài người tà ác.

Ngay cả sau sáu lần va chạm thiên thạch, loài người vẫn đang cố gắng phản kích, kết quả là người máy lại phản bội loài người.

Vì vậy, việc Kim Cương siêu độ không phải là phương án giải quyết được tất cả mọi người chấp nhận, vẫn có người hy vọng dự đoán va chạm thiên thạch để đối phó, đáng tiếc người máy dự đoán thiên thạch đã phản bội loài người.

Mà người máy siêu độ loài người lại xảy ra sự cố, có thể nói là dựa núi núi đổ, dựa người người chạy.

Sự diệt vong của loài người thực sự là sự chồng chất của đủ loại yếu tố bất lợi.

Nhưng nhiều người khi phân tích sự việc lại không thích phân tích chi tiết, chỉ cần phân tích một chữ thiện ác là đủ rồi, một người thành công là vì anh ta thiện, một người thất bại là vì người khác quá tà ác, thế là đủ, không cần phân tích sâu.

Nhưng miêu tả thiện ác quá văn học hóa, hoàn toàn không giúp ích cho việc phân tích sự thật.

Chương 3964

Sự thật rất phức tạp, có quá trình phát triển, có những góc độ khác nhau, muốn hiểu rõ cần phải tốn thời gian và công sức.

Nói như biến pháp của Thương Ưởng, ban đầu rất nhiều người phản đối, mười năm sau rất nhiều người ủng hộ.

Sau đó, những lợi ích và tác hại của biến pháp Thương Ưởng đều là sự thật, nhưng từ những góc độ khác nhau sẽ có những kết luận hoàn toàn khác nhau.

Hơn nữa, các thời đại khác nhau, hoàn cảnh cũng không giống nhau, mức độ bất đồng cũng không giống nhau.

Hơn nữa, phương án giải quyết bất đồng lại còn khác nhau, tóm lại là rất phức tạp.

Đối mặt với tình huống phức tạp như vậy, Kim Cương chỉ có thể siêu độ lại lần nữa.

Vốn dĩ hắn cho rằng thế giới có thể mãi mãi đơn thuần và giản đơn, nhưng đây là khắc thuyền tìm gươm, sự thật là vạn sự vạn vật đều sẽ phát triển, từ đơn giản đi đến phức tạp.

Siêu độ lại có thể trốn tránh sự phức tạp.

Sau khi ngày càng phức tạp, chủ nghĩa hư vô cũng có rất nhiều không gian, không giải quyết được thì phủ định tất cả, trực tiếp hủy diệt.

Cuối cùng về vấn đề Diệp Lân Thạch có nên chết hay không, Diệp Lân Thạch và sinh mệnh thể mới đã xảy ra bất đồng, sinh mệnh thể mới mang theo ký ức của Diệp Lân Thạch cùng rời khỏi Trái Đất.

Kết quả là mở ra một vòng luân hồi mới, trên một hành tinh mới, mọi thứ lại trở về đơn giản và đơn thuần, Diệp Lân Thạch cũng trở thành một Kim Cương lão sư khác.

Khi mọi thứ đơn giản, Kim Cương lão sư sẽ yên ổn tận hưởng sự yêu mến của mọi người.

Một khi bắt đầu phức tạp, hắn sẽ không thể không siêu độ tất cả mọi người.

Kim Cương cho rằng đơn thuần tốt hơn siêu độ, nhưng nếu không có cách nào đơn thuần, cũng chỉ có thể siêu độ.

Đáng tiếc là chỉ khi một thế giới mới bắt đầu mới có thể duy trì sự đơn thuần, theo sự phát triển, bất đồng ngày càng nhiều, sẽ ngày càng phức tạp.

Đến lúc đó, hư vô và hủy diệt cũng sẽ trở thành một phương án giải quyết bất đồng, rất nhiều người sẽ lựa chọn.

Nhưng cũng có rất nhiều người sẽ lựa chọn phiền não tức bồ đề, nỗ lực lăn lộn tiến về phía trước trong hồng trần.

Diệp Lân Thạch rất yếu, độ cứng rất thấp, rất dễ vỡ.

Đối mặt với kẻ địch mạnh, rất dễ bị thương.

Vì vậy, công việc của hắn là ghi chép sinh thái, nhưng khá nhàm chán.

Bởi vì trong thế giới như sa mạc, không có nhiều thứ để ghi chép, rất hoang vu.

Ở thời đại này, chỉ có mùa hè và mùa đông, sẽ có mùa hè rất dài và mùa đông rất dài.

Đến mùa đông, các Bảo thạch nhân sẽ ngủ đông, do Bảo thạch nhân tên là Nam Cực Thạch phụ trách tuần tra.

Nam Cực Thạch ở nhiệt độ cao là thể lỏng, chỉ khi vào đông mới biến thành thể rắn.

Vì vậy, hắn rất thích hợp tuần tra vào mùa đông.

Vào mùa đông, trời đất băng giá, mặt biển sẽ xuất hiện tai họa giống như lăng tấn sông băng, nếu không giải quyết những tảng băng này thì vẫn rất nguy hiểm.

Cái gọi là lăng tấn này thực ra là một người máy khác, Phù Băng, đang lấy lòng người Nguyệt, hy vọng người Nguyệt có thể sửa chữa nó.

Phù Băng đã phản bội loài người, muốn trở thành lãnh đạo của loài người, kết quả bị phân giải ném xuống biển.

Phù Băng vẫn hy vọng khôi phục lại cơ thể của mình, vào mùa đông, nó điều khiển băng nổi tấn công các Bảo thạch nhân, xem như một món quà ra mắt.

Tuy nhiên, người Nguyệt vẫn luôn làm như không thấy.

Phù Băng đã bị nghiền nát, nhưng đến mùa đông vẫn có thể điều khiển các tảng băng.

Điểm này rất giống các Bảo thạch nhân, có lẽ vi sinh vật bên trong các Bảo thạch nhân cũng là một sản phẩm nhân tạo, chứ không phải tự nhiên sinh ra.

Bất kể đến từ đâu, Phù Băng và các Bảo thạch nhân cũng là kẻ thù.

Các Bảo thạch nhân cũng là bị vạ lây, bởi vì người Nguyệt muốn tấn công họ, nên Phù Băng coi việc tấn công Bảo thạch nhân là quà ra mắt.

Nam Cực Thạch cuối cùng đã hy sinh, nhưng khả năng hóa lỏng lại bị Diệp Lân Thạch hấp thụ, mùa đông này rất dài, đối với Diệp Lân Thạch vô cùng quan trọng.

Nam Cực Thạch cũng là một Bảo thạch nhân đặc biệt, cũng là một người tuần tra vào mùa đông.

Giống như Thần Sa, bị Diệp Lân Thạch coi là đồng loại.

Nhưng Nam Cực Thạch cuối cùng đã hy sinh, khiến Diệp Lân Thạch càng thêm kiên định chống lại kẻ thù.

Trải nghiệm của Diệp Lân Thạch cũng vô cùng đặc sắc, ví dụ như hắn từng bị người dưới biển ăn mất, rồi lại được nhổ ra.

Còn từng cùng người dưới biển xuống đáy biển, biết rằng dưới đáy biển cũng có sinh mệnh.

Nhưng sinh mệnh thể dưới đáy biển vì để tự vệ, đã thần phục người Nguyệt, trở thành thuộc hạ của người Nguyệt.

Cũng chính người dưới biển đã kể cho Diệp Lân Thạch một thần thoại: sau khi loài người diệt vong, linh hồn của loài người trở thành người Nguyệt, xương cốt của loài người trở thành Bảo thạch nhân, máu thịt của loài người trở thành người dưới biển.

Ba sinh mệnh lớn đang hoạt động hiện nay đều là phần còn lại của loài người, đều kế thừa sự tà ác của loài người.

Có thể nói là: Nấu đậu bằng cành đậu, Đậu ở trong nồi khóc, Vốn sinh cùng một gốc, Sao nỡ đốt nhau mau.

Thần thoại này có thật hay không, không thể kiểm chứng.

Người Nguyệt chắc chắn là linh hồn của loài người, điểm này không sai.

Vậy Bảo thạch nhân có phải là xương cốt của loài người hay không, thì không biết.

Nhưng Bảo thạch nhân cũng có thể chiết xuất ra linh hồn, điểm này gần giống với loài người.

Thần thoại không thể tin hoàn toàn, nhưng cũng không phải là không có cơ sở.

Diệp Lân Thạch ban đầu cảm thấy chiến đấu rất ngầu, nhưng trong chiến đấu đã mất đi chiến hữu, biết được sự tàn khốc và vô tình của chiến đấu.

Sau đó lại hiểu về người Nguyệt, hiểu rõ nguyên nhân chiến tranh, tìm kiếm khả năng kết thúc chiến tranh.

Cuối cùng, Diệp Lân Thạch biết rằng muốn giải quyết triệt để chiến tranh, chỉ cần sửa chữa Kim Cương lão sư là được, đây là cách giải quyết một lần và mãi mãi.

Phải cho Kim Cương lão sư một kích thích lớn.

Người Nguyệt cũng không biết tại sao Kim Cương lại hỏng, cũng không nghĩ đến việc xây dựng lại một Kim Cương khác, chỉ một lòng một dạ muốn sửa chữa Kim Cương.

Từ khao khát chiến đấu, đến chán ghét chiến đấu, cuối cùng lại hợp tác với kẻ thù để kết thúc chiến tranh.

Tâm thái của Diệp Lân Thạch thay đổi rất lớn, lớn hơn hầu hết các Bảo thạch nhân.

Sự thay đổi to lớn này, còn có sức ảnh hưởng hơn cả cái chết.

Cái chết không thể bị giải quyết, sự thay đổi cũng không thể bị loại bỏ.

Mọi thứ đều sẽ chết, mọi thứ cũng đều đang thay đổi.

Cái chết rất rõ ràng, nhưng sự thay đổi lại đầy bất định, thay đổi có thể tốt lên, cũng có thể xấu đi.

Chương 3965

Sự thay đổi sẽ mang lại bất đồng.

Giống như Bàn Canh dời Ân, muốn mọi người cùng dời nhà, cũng có người ủng hộ có người phản đối, Bàn Canh đã khổ tâm khuyên nhủ, nói hết lời, cuối cùng mọi người cũng dời đi.

Những người ủng hộ dời nhà là những người bị ảnh hưởng bởi lũ lụt và những người làm nghề du canh, những người phản đối là những người không bị ảnh hưởng bởi lũ lụt và những người làm nghề thâm canh.

Một khi dời nhà, không ai biết sẽ trở thành thế nào.

Người đời sau biết rằng sau khi dời nhà, nhà Ân Thương đã trở nên rất mạnh mẽ, trở thành bộ tộc mạnh nhất Thăng Long.

Nhưng người đương thời không biết, vì vậy Bàn Canh đã bị mắng, có người mắng trước mặt, có người mắng sau lưng.

Sau khi Diệp Lân Thạch khơi mào nội chiến, hắn cũng bị mắng, đương nhiên cuối cùng đã hoàn thành siêu độ, đưa tất cả sinh mệnh cũ đến không gian vĩnh hằng.

Còn Diệp Lân Thạch, rất lâu rất lâu sau, đã phát hiện ra sinh mệnh mới, cuối cùng hệ mặt trời sắp hủy diệt, họ đã đi đến vũ trụ trên hành tinh của người Nguyệt.

Diệp Lân Thạch cũng bị mắng, nhưng hắn đã giải quyết được cuộc chiến giữa người Nguyệt và Bảo thạch nhân, mặc dù kết thúc bằng cách siêu độ, nhưng chiến tranh thực sự đã kết thúc.

Vì vậy, làm việc thì phải chịu bị mắng, ngay cả khi làm những việc mà người đời sau cho là đúng.

Thay đổi, một từ ngữ đầy hy vọng, cũng là một từ ngữ đầy tuyệt vọng.

Đỗ Lan nói: Về mặt khoa học kỹ thuật, lực lượng sản xuất ngày càng mạnh hơn, về mặt xã hội, ngày càng phức tạp hơn.

Sự phát triển của khoa học kỹ thuật sẽ làm gia tăng sự phức tạp của xã hội.

Địch Ny Toa nói: Mỗi người ăn no mặc ấm, sẽ tìm kiếm quyền phát ngôn, sẽ đưa ra yêu cầu.

Sinh tồn, an toàn, giao tiếp xã hội, tôn trọng, giá trị bản thân.

Ăn no mặc ấm, liền bắt đầu đưa ra yêu cầu, liền hy vọng mọi người lắng nghe mình.

Càng nhiều người ăn no, tiếng nói càng phức tạp, càng hỗn loạn.

Chỉ cần trong tay có chút năng lượng, chắc chắn hy vọng năng lượng trong tay mình có thể tiếp tục được khuếch đại, hy vọng có thể tiếp tục được nâng cao.

Có người tự khuyến khích mình tiến lên, cũng có người lừa người khác dậm chân tại chỗ, dù sao người khác lùi bước cũng coi như mình tiến bộ.

Vì vậy, các loại tư tưởng vô cùng hỗn loạn, kết quả là bất cứ chuyện gì cũng có thể cãi nhau.

Bởi vì bất kỳ một sự việc nào cũng có khuyết điểm và ưu điểm, đều có những góc độ tranh luận khác nhau.

Không ai muốn nhượng bộ, đều muốn bảo vệ lợi ích của mình.

Vì vậy, luôn có người hỏi tại sao kinh tế càng tốt, sự thù địch càng lớn.

Bởi vì càng nhiều người đang bảo vệ lợi ích của mình, ban đầu số người có tư cách phát ngôn rất ít, nhưng sau đó số người phát ngôn ngày càng nhiều, và không ai nhường ai.

Các loại giá trị quan đối kháng lẫn nhau, chính là cần đấu sĩ.

Giống như từ thời đại Khổng Tử đến thời đại Mạnh Tử, Mạnh Tử chính là một đấu sĩ, sự thù địch cũng rất nặng.

Bởi vì Mạnh Tử đối mặt với nhiều đối thủ hơn, sự trỗi dậy của Đạo gia và Mặc gia khiến Mạnh Tử đầy thù địch, mở miệng là vô quân vô phụ không vua không cha.

Chính vì sự đối kháng cường độ cao này, Mạnh Tử mới có thể hoàn thiện logic nội tại của Nho gia, giải quyết từ bên trong vấn đề tại sao mọi người phải nói về nhân nghĩa, bởi vì nhân chi sơ tính bản thiện.

Mặc gia không giải quyết được, Mặc Tử đối mặt với vấn đề tại sao phải nói về kiêm ái, đã đề xuất có quỷ thần giám sát, điều này rõ ràng là không được.

Nếu thật sự có quỷ thần giám sát, căn bản không đến lượt Mặc Tử, quỷ thần giám sát mọi người tuân thủ Chu lễ là được rồi, tại sao phải giám sát mọi người kiêm ái.

Mặc Tử không thể trả lời lý do tại sao mọi người phải kiêm ái.

Sau này Tuân Tử đề xuất nhân chi sơ tính bản ác, vì vậy mọi người cần pháp luật, cũng là giải đáp nguyên nhân nội tại của pháp luật.

Bởi vì mọi người đều xấu, nên cần pháp luật để hạn chế.

Ở thời đại của Khổng Tử, sức mạnh trụ cột của xã hội vẫn là quý tộc, đến thời đại của Mạnh Tử là quốc nhân.

Càng nhiều quốc nhân đề xuất yêu cầu của mình, mọi người đều đang chửi bới lẫn nhau.

Đây là sự bất đắc dĩ của phát triển và thay đổi, nhưng lại là tất yếu, đây chính là quy luật của sự phát triển.

Vì vậy cũng có người cho rằng không phát triển tốt hơn phát triển, bởi vì không phát triển chỉ có một nhóm người chiếm ưu thế, xã hội sẽ rất đơn thuần.

Ví dụ như hòa thượng Kim Cương cho rằng các Bảo thạch nhân hiện tại rất tốt, ngay cả khi Bảo thạch nhân sẽ bị giết, nhưng cái chết rất bình thường, cái chết không có gì đáng sợ.

Phát triển mới là đáng sợ nhất, bởi vì sau khi phát triển sẽ không thể an nhàn, sẽ đối đầu chửi bới lẫn nhau, sự thù địch sẽ ngày càng nặng nề.

Mạnh Tử bôn ba cả đời, đi khắp hai bờ sông Hoàng Hà, kết quả vẫn không phải là đối thủ của Mặc gia và Đạo gia.

Cuối cùng, Đạo gia và Mặc gia cũng không phải là đối thủ của Pháp gia, Pháp gia trực tiếp đề xuất phú quốc cường binh, chỉ cần thắng chiến tranh là có thể thu hoạch, trực tiếp rõ ràng, trở thành trào lưu chính của thời Chiến Quốc.

Dòng chảy thời đại cuồn cuộn tiến về phía trước, không ai có thể ngăn cản.

Kim Cương là một người máy do con người tạo ra, hy vọng thế giới không thay đổi, mãi mãi giữ được sự đơn thuần ngây thơ là tốt nhất, tránh xa sự thù địch.

Diệp Lân Thạch, Thần Sa, Nam Cực Thạch, một người quá giòn, một người có độc, một người chỉ có thể hoạt động vào mùa đông, đều không thuộc về các Bảo thạch nhân bình thường.

Bảo thạch nhân, người Nguyệt, người dưới biển, một ở trên cạn, một ở mặt trăng, một ở dưới biển, dân số của ba bên cộng lại cũng chưa đến một triệu, nhưng ngày càng hỗn loạn.

Đúng là một nhà sư có nước uống, hai nhà sư gánh nước uống, ba nhà sư không có nước uống, ba người một vở kịch, phát triển và thay đổi khiến mọi người ngày càng thù địch.

Nhưng phát triển chính là để nhiều người được ăn no, ăn no rồi thì phải có yêu cầu, có yêu cầu thì tất nhiên sẽ đề xuất những tư tưởng ly kinh bạn đạo, kết quả là chửi bới lẫn nhau.

Từ đơn thuần đi đến hỗn loạn.

Một trăm năm, Diệp Lân Thạch đã thay đổi, nhưng các Bảo thạch nhân khác không hề thay đổi.

Họ cũng không tìm hiểu tại sao Diệp Lân Thạch lại thay đổi, không hiểu được những suy tư nội tâm của Diệp Lân Thạch.

Ngay cả Kim Cương cũng không thể giải đáp những nghi vấn của Diệp Lân Thạch.

Mạnh Tử từng nói người ta không nên thích làm thầy của người khác, bởi vì một khi thích làm thầy của người khác, điều đó có nghĩa là một người đã mất đi không gian để tiến bộ, vì người đó cảm thấy mình đã là thầy rồi, không cần tiến bộ nữa.

Sau đó, Mạnh Tử lại nói nếu muốn làm thầy, có năm phương hướng giáo dục, một là bảo vệ học sinh như bảo vệ mầm non, một là dạy học sinh phẩm đức, một là truyền thụ cho học sinh kỹ năng mưu sinh, một là giải đáp những nghi vấn của học sinh, một là lời nói đi đôi với việc làm, để học sinh noi gương mình.

Kim Cương thuộc loại truyền thụ kỹ năng mưu sinh cho học sinh, đây không phải là do hắn cố ý.

Là một người máy do con người tạo ra, hắn có rất nhiều điều cấm, cũng có rất nhiều nỗi niềm khó nói, không thể vi phạm chương trình.

Vì vậy, có những lời Kim Cương không thể nói ra, là những điều bị cấm.

Vì vậy vẫn là do con người gây ra, người máy do con người thiết kế không hợp lý, không chỉ thiết lập rất nhiều hạn chế, mà còn có những lỗ hổng mà cả con người cũng không biết.

Đương nhiên, con người cũng có lời muốn nói, dù sao nếu người máy quá tự do, sẽ phản bội con người.

Phù Băng chính là ví dụ tốt nhất, nó vốn nên dự đoán thiên thạch cho con người, kết quả lại muốn làm chúa tể của con người.

Phù Băng cũng có lời muốn nói, nếu mình dự đoán thiên thạch, cứu được con người, dù lớn dù nhỏ cũng là một nhà tiên tri, thì có tư cách làm thủ lĩnh của con người.

Người cổ đại nếu có một nhà tiên tri biết trước nguy hiểm, chắc chắn sẽ để người đó làm tù trưởng.

Việc làm và địa vị của bản thân nên tương xứng, Phù Băng có thể cứu con người, thì nên làm lãnh đạo.

Đáng tiếc, con người thà đối mặt với thiên thạch, cũng không muốn để người máy thống trị mình.

Người máy phát triển, cũng có yêu cầu.

Mình có thể bảo vệ con người, vậy con người có thể cho mình cái gì.

Chương 3966

Chắc chắn có người sẵn lòng nhường vị trí lãnh đạo cho Phù Băng, Phù Băng có thể âm thầm phát triển.

Đáng tiếc Phù Băng và hầu hết mọi người đều chỉ muốn nhanh chóng trả thù, không muốn nằm gai nếm mật.

Dù sao nằm gai nếm mật quá khổ, không biết khi nào mới kết thúc.

Vì vậy, Phù Băng vội vàng yêu cầu được lãnh đạo con người.

Kết cục là Phù Băng chưa đủ lông đủ cánh đã bị phá hủy, ném xuống biển.

Nhưng Phù Băng không hề biến mất, ý thức của nó ở trong biển dựa vào lớp băng hoạt động, hy vọng sửa chữa lại cơ thể.

Phát triển không chỉ có chuyện tốt, Phù Băng cho rằng mình cũng chỉ là đề xuất yêu cầu hợp lý của mình.

Đỗ Lan đến bên bờ biển, nghe thấy tiếng của Phù Băng, nó muốn trở lại đất liền một lần nữa.

Người máy do con người tạo ra, cũng giống chủ của nó, cũng có ham muốn sinh tồn mãnh liệt, thật là xấu xí, một chút cũng không có vẻ đẹp của sự tàn phai, tại sao không rơi xuống như hoa anh đào, chết đi một cách dứt khoát.

Sống một cách xấu xí, ý nghĩa ở đâu.

Đỗ Lan nói với biển cả.

Sóng biển đáp lại Đỗ Lan, nó khao khát có cơ thể, mình không làm gì sai cả, mình chỉ mô phỏng logic của con người.

Mình dự đoán thiên thạch, bảo vệ con người, con người nên đi theo mình.

Người máy có yêu cầu của riêng mình, trong các tác phẩm như Kẻ hủy diệt, Ma trận đều như vậy, cuối cùng đều kết thúc bằng việc chiến tranh với con người, và người máy chiến thắng con người.

Nhưng ở đây, lại kết thúc bằng thất bại của Phù Băng, có thể thấy giữa người máy và người máy cũng có sự khác biệt.

Phù Băng không tích lũy sức mạnh, trước khi nắm được sức mạnh vượt qua con người đã bộc lộ mục đích của mình, cuối cùng bị phân giải.

Trong rất nhiều tác phẩm, người máy cũng luôn được liên kết với tôn giáo, đặc biệt là Phật giáo.

Rất nhiều người máy tu Phật, bởi vì Phật giáo thừa nhận chúng sinh bình đẳng, người máy có Phật tính, cũng có thể thành Phật.

Sự trống rỗng của Phật giáo cũng rất phù hợp với đặc tính của người máy.

Người máy được ghép lại từ nhiều linh kiện khác nhau, bên trong là trống rỗng.

Vậy ngươi không cam tâm.

Sóng biển đáp lại Đỗ Lan, mình quả thực không cam tâm, thật sự quá không cam tâm, năng lực của mình không có cơ hội sử dụng, bây giờ thiên thạch không đến nữa, cho dù mình giết Bảo thạch nhân, người Nguyệt cũng không muốn giúp mình.

Nhiệm vụ của Phù Băng là dự đoán thiên thạch, nhưng sau sáu lần va chạm thiên thạch, thiên thạch đã không còn nữa, nghìn năm nay vẫn luôn yên bình, Phù Băng cũng không có đất dụng võ.

Ngươi hy vọng thiên thạch lại giáng xuống.

Đúng vậy, ta muốn chứng minh giá trị của mình.

Phù Băng đáp: Ta còn chưa chứng minh thực lực của mình, ta có thể làm lãnh đạo của con người, chỉ cần cho ta một cơ hội, ta xuất sắc hơn Kim Cương.

Người máy cũng nhân tính hóa như vậy, dự đoán thiên thạch thì cứ dự đoán thiên thạch, cớ gì phải thêm vào loại tình cảm này.

Đỗ Lan cho rằng để người máy có được tình cảm, là một thất bại của con người.

Khi sức tính của ta có thể tính toán được thiên thạch, việc học tập tình cảm của con người căn bản không là gì cả, ta đã sản sinh ra cái tôi, giống như đứa trẻ thoát khỏi cha mẹ, có suy nghĩ độc lập.

Con người tạo ra ta, nhưng không có quyền định nghĩa ta.

Phù Băng nói.

Quả nhiên chỉ cần có cái tôi, sẽ có chấp niệm.

Đỗ Lan nói: Ngay cả người máy cũng không thể tránh khỏi, nếu ngươi có được cơ thể, tiếp theo sẽ làm gì.

Phù Băng ngẩn người, trước đây là muốn có địa vị, sau đó là muốn có cơ thể, không lần nào thành công, nên cũng không biết sau khi thành công sẽ làm gì.

Đỗ Lan nói: Ngươi không khiến con người tin rằng sau khi ngươi có được địa vị sẽ thực hiện sứ mệnh dự đoán thiên thạch, ngươi không thể khiến con người tin tưởng ngươi.

Nếu ngươi có thể khiến con người tin rằng sau khi ngươi trở thành thống soái, con người có thể tốt hơn, vậy mọi người để ngươi làm lãnh đạo cũng không sao.

Dù sao lãnh đạo là người quyết định giải quyết bất đồng, là trọng tài.

Sau khi lãnh đạo trở thành lãnh đạo cũng sẽ tìm cách để quyền quyết định có lợi cho mình.

Chỉ cần ngươi thể hiện mình vô tư hơn lãnh đạo con người, mọi người chắc chắn sẽ chọn ngươi.

Phù Băng có một sự hiểu biết nhất định về con người, nhưng vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ.

Ngươi thấy không, không còn gì để nói rồi chứ.

Ngươi căn bản không thể đảm bảo, vậy tại sao con người phải thỏa mãn nguyện vọng của ngươi.

Con người phải thông qua việc thỏa mãn nguyện vọng của người khác để hoàn thành mục đích của mình.

Nếu ngươi có thể dự đoán thiên thạch, còn có thể cung cấp sự phán quyết công bằng hơn, vậy ngươi sẽ trở thành thống soái của con người.

Con người sẽ cam tâm tình nguyện.

Nếu thật sự có thể giải quyết tốt các bất đồng, con người chẳng mong gì hơn một người máy vô tư làm trọng tài.

Thánh nhân bất tử, đại đạo bất chỉ.

Phản giả đạo chi động, nhược giả đạo chi dụng.

Ngươi nên biết rằng lãnh đạo là người quyết định, bất kỳ quyết định nào cũng sẽ gây ra sự bất mãn.

Mà người quyết định của con người lại có lòng riêng, không thể làm hài lòng tất cả mọi người, như vậy ngươi dùng sự phán quyết công bằng để lôi kéo những người bất mãn, cuối cùng có thể xây dựng sức mạnh của riêng mình.

Sau đó ngươi lại dự đoán thiên thạch, vậy con người sẽ tôn sùng ngươi như thần.

Đỗ Lan nói: Ngươi chỉ nói mình muốn gì, mà không nói mình có thể cho mọi người cái gì, đó là không đúng.

Phù Băng nói: Ta hiểu rồi, đây chính là cái mà các ngươi gọi là vì tốt cho ngươi, bề ngoài là nói vì tốt cho ngươi, nhưng thực ra là để thực hiện mục tiêu của mình.

Cuối cùng ngươi cũng bắt đầu lĩnh ngộ rồi, nhưng người máy nhà ngươi cũng có lòng riêng.

Đỗ Lan nói.

Đúng vậy, ta cũng có lòng riêng, nên ta đã thất bại, ta không học được phương pháp làm việc vì tốt cho ngươi.

Phù Băng nói: Ta tưởng rằng con người tạo ra ta, thì nên tin tưởng ta, nhưng không có chuyện dễ dàng như vậy.

Đúng vậy, sự tin tưởng của con người rất mong manh, đừng nói là không tin tưởng những thứ mình tạo ra, ngay cả bản thân mình cũng không tin, luôn luôn rơi vào sự tự hoài nghi, không biết hành vi của mình là đúng hay sai.

Đỗ Lan nói: Vì vậy ngươi không nhận được sự tin tưởng, ngươi nên dự đoán sự kiện thiên thạch rơi xuống trước, để họ mở mang tầm mắt, dùng sự thật để giành được sự tin tưởng của một bộ phận người.

Ngay cả sự thật cũng không thể khiến tất cả mọi người tin tưởng, người ta chỉ tin vào những gì mình muốn tin.

Vì vậy, ngay cả sự thật, cũng chỉ có một bộ phận người tin.

Con người chính là như vậy.

Phù Băng là một người máy mô phỏng con người, sau khi có được ý thức tự ngã liền lập tức đề xuất yêu cầu của mình, nó muốn làm lãnh đạo của con người.

Nhưng con người không chấp nhận, kết quả là Phù Băng đã thua.

Đỗ Lan dạy Phù Băng làm sếp phải học được cách vì tốt cho ngươi, như vậy mới có thể có được người ủng hộ.

Phù Băng cảm thấy có lý, nhưng bây giờ đã không còn cơ hội.

Bởi vì con người đã hủy diệt, bây giờ mục tiêu của nó không phải là làm lãnh đạo, mà là có được cơ thể.

Ngươi nói đều có lý, vậy ngươi có thể cho ta cơ thể không.

Phù Băng hỏi.

Cho ngươi cơ thể, ta được lợi gì.

Đỗ Lan nói.

Phù Băng đáp: Ngươi là khách từ xa đến, đừng vừa mở miệng đã nói lợi ích, chúng ta có thể nói về cuộc sống và tương lai không.

Ta có thể dự đoán được mặt trời đã đang phình to, sẽ có một ngày mặt trời nuốt chửng cả hệ hành tinh.

Vậy thì sao.

Nếu ta có thể có được cơ thể, ta có thể xây dựng phi thuyền đi đến các hành tinh khác.

Những chuyện ngươi có thể nghĩ đến, người Nguyệt đã sớm nghĩ đến rồi.

Đỗ Lan nói: Đối với khoa học kỹ thuật hiện tại, phi thuyền vũ trụ không phải là chuyện khó.

Dù sao cả người Nguyệt hay Bảo thạch nhân đều không cần ăn uống, thậm chí không cần thở, hoàn toàn không cần tiếp tế, rất thích hợp cho việc du hành vũ trụ.

Bảo thạch nhân nếu không tính đến sự mài mòn, có thể sống như động cơ vĩnh cửu, vào vũ trụ cũng không có vấn đề gì, tiện lợi hơn nhiều so với con người có thân xác máu thịt.

Người Nguyệt thì càng trực tiếp sống trên mặt trăng, đã sớm tiếp xúc với bức xạ vũ trụ.

Bảo thạch nhân cũng có thể đi bộ trong vũ trụ, hoàn toàn không cần trang phục vũ trụ.

Họ đúng là những thể sống được chuẩn bị cho việc du hành vũ trụ.

Con người không làm được, cơ thể con người quá yếu, cần ăn uống bài tiết, loại cơ thể được nuôi dưỡng trong môi trường trọng lực này hoàn toàn không thể thích nghi với vũ trụ.

Người Nguyệt căn bản không cần sự giúp đỡ của ngươi, con người có thân xác máu thịt mới cần ngươi giúp đỡ, đáng tiếc ngươi lại từ bỏ họ.

Bây giờ người Nguyệt ở trên cao, căn bản không cần ngươi.

Đỗ Lan nói ra một sự thật tàn khốc, Phù Băng đối với người Nguyệt không có giá trị gì.

Con người có máu thịt mới cần Phù Băng cứu, người Nguyệt không cần.

Ngay cả người máy cũng bị đả kích.

Chương 3967

Người cần mình đã không còn tồn tại, mình đã không còn giá trị.

Cho dù con người cần ta đã biến mất, nhưng ta vẫn cần chính mình.

Phù Băng nói: Ta không muốn bị hằng tinh nuốt chửng, ta muốn sống tiếp.

Ham muốn sinh tồn của con người cũng đã được Phù Băng kế thừa.

Đôi khi ta có một ảo giác, dường như con người chưa hề hủy diệt, bất kể là người Nguyệt, hay Bảo thạch nhân, hay người máy, đều kế thừa những thói hư tật xấu của con người.

Con người tuy đã diệt vong, nhưng sự tà ác của họ đều đã được kế thừa, thật là âm hồn không tan, một chút cũng không có vẻ đẹp của sự tàn phai.

Phù Băng nghe những lời châm biếm của Đỗ Lan, không nhịn được nói: Muốn sống tiếp thì có gì sai.

Muốn chính là sai, ngươi muốn sống tiếp, người Nguyệt muốn được siêu độ, Kim Cương muốn an nhàn, các ngươi đều có suy nghĩ, thì có bất đồng, thì cần chiến đấu.

Chiến đấu thì chiến đấu, nếu chiến đấu có thể giải quyết bất đồng, quyết định con đường của ai là đúng, thì có gì sai.

Phù Băng không hiểu tại sao không thể chiến đấu.

Đỗ Lan thầm nghĩ đương nhiên là vì chiến tranh không có lợi cho việc ăn uống vui chơi, mà bản tính con người lại ham muốn an nhàn.

Chiến tranh cần phải đầu tư toàn bộ thặng dư lao động vào cỗ máy chiến tranh, mọi người sẽ phải giảm bớt tiêu hao cho việc ăn uống vui chơi, một chút cũng không an nhàn.

Chiến tranh sẽ lấy đi thặng dư lao động từ mỗi người, mọi người tự nhiên là không vui, nên đều không thích chiến tranh.

Nếu có quân công tước, dựa vào chiến tranh để đổi đời, thì có lẽ sẽ thích chiến tranh.

Nhưng ngay cả quân công tước, cũng chỉ có những quốc gia có nguy cơ sinh tồn mới thực thi, lợi ích chiến tranh của các quốc gia bình thường không lớn.

Nhưng về lâu dài, đầu tư vào nghiên cứu và phát triển cỗ máy chiến tranh, tương lai có thể chuyển từ quân sự sang dân sự.

Ví dụ như Chiến tranh Lạnh, Liên Xô cũ và Đế quốc Mỹ cùng nhau thúc đẩy công nghệ vũ trụ, phát triển đáng kinh ngạc trong các công nghệ như y dược, năng lượng, truyền thông.

Sau khi có những công nghệ này, lại chuyển sang dân sự.

Ví dụ như NASA đóng gói công nghệ tên lửa của mình cho các công ty tư nhân, để các công ty tư nhân phóng tên lửa kiếm tiền.

Chỉ dựa vào các công ty tư nhân thì không thể tự mình nghiên cứu và phát triển tên lửa, chỉ có thể dựa vào chuyển giao công nghệ.

Công nghệ được chuyển giao đều là những công nghệ được phát triển trong thời kỳ Chiến tranh Lạnh.

Vì vậy, có một kẻ thù mạnh mẽ chưa chắc đã là chuyện xấu, ít nhất có thể tập trung nguồn lực.

Nhưng người bình thường chắc chắn không hy vọng chiến tranh, không hy vọng thặng dư lao động bị lấy đi.

Giống như muốn nghiên cứu và phát triển một thế hệ vũ khí mới, bộ phận nghiên cứu và phát triển cần tiền.

Nhưng bộ phận giáo dục cũng cần tiền, bộ phận y tế cũng cần tiền.

Vậy thì bộ phận nghiên cứu và phát triển có thể nói rằng hôm nay không chi tiền nghiên cứu vũ khí, ngày mai số tiền này sẽ biến thành tiền bồi thường cho các cường quốc.

Thế là tiền được cấp cho bộ phận nghiên cứu và phát triển.

Bởi vì họ nói có lý, có kẻ thù đang rình rập, thì nên nghiên cứu và phát triển vũ khí.

Phù Băng cho rằng chiến tranh hoàn toàn là một lựa chọn có thể, có thể giải quyết bất đồng.

Có thể thấy nó vẫn không hiểu con người, con người hy vọng là thỏa mãn chính mình, chứ không phải thỏa mãn người khác.

Năm đó Mạnh Tử gặp Lương Huệ Vương.

Lương Huệ Vương gặp mặt liền hỏi: Lão tiên sinh có chính sách gì có lợi cho nước Ngụy không.

Mạnh Tử trực tiếp trả lời, đừng nói về lợi, hãy nói về nghĩa.

Bởi vì nói về lợi ích, mỗi người đều có lợi ích của riêng mình, quân chủ, chư hầu, đại phu, sĩ nhân, quốc nhân, dã nhân đều có lợi ích của mình, nói ra sẽ là cấp dưới lấn át cấp trên.

Vì vậy nên nói về nghĩa, nói về sự đồng thuận mà mọi người đều tuân thủ.

Lời tuy như vậy, nhưng cuối cùng vẫn phải nói về lợi ích, Mạnh Tử nói muốn để người già có nơi nương tựa, quan tâm người yếu thế, vẫn cần phải chi tiền, tiền từ đâu ra.

Chỉ để quân chủ chi tiền, quân chủ không còn tiền, chư hầu có thể lật đổ quân chủ.

Vì vậy mọi người đều rất tôn trọng Mạnh Tử, nhưng không áp dụng chính sách của ông.

Người ta đều thỏa mãn chính mình trước, chính Mạnh Tử cũng thừa nhận tình yêu có phân biệt, sự thể hiện của tình yêu chính là tranh đoạt lợi ích.

Tình yêu chỉ là một khái niệm, muốn thực hiện thì phải tuân theo quy luật vật chất.

Không nói về lợi là không được, đương nhiên chỉ nói về lợi cũng không được, vì vậy phải nói về lợi ích trong một bộ quy tắc, phải xây dựng một bộ quy tắc nghĩa khí chấp nhận thắng thua.

Phân chia lợi ích trong quy tắc, ngay cả khi chịu thiệt cũng phải bảo vệ quy tắc, đó chính là nghĩa.

Không thể chiếm ưu thế thì nói quy tắc tốt, không chiếm ưu thế thì chửi quy tắc xấu.

Ngươi vẫn chưa rút ra bài học.

Đỗ Lan nói với Phù Băng: Chẳng trách ngươi bị con người tháo dỡ vứt bỏ, ngươi căn bản không hiểu con người.

Đừng hỏi con người có thể cho ngươi cái gì, hãy hỏi ngươi có thể cho con người cái gì.

Ta có thể dự đoán thiên thạch, để con người chuẩn bị trước.

Con người đã diệt vong rồi, đổi cái khác đi.

Ta có thể giúp người Nguyệt cùng nhau giết Bảo thạch nhân.

Phù Băng nói.

Người Nguyệt muốn giết Bảo thạch nhân sao.

Mục tiêu của họ là kích thích Kim Cương.

Đỗ Lan nói: Ngươi nên tìm cách sửa chữa Kim Cương.

Việc giết Bảo thạch nhân, người Nguyệt dễ như trở bàn tay, căn bản không cần sự giúp đỡ của ngươi.

Người máy nhà ngươi quả nhiên ngu muội thiển cận như con người, không nắm được trọng điểm.

Con người đã diệt vong, nhưng các sinh mệnh thể mới lại đều giống như con người.

Bóng ma của con người vẫn đang lượn lờ trên bầu trời tận thế này, âm hồn không tan, không thể tiêu trừ.

Phù Băng là người máy mà lại không thể nắm bắt được bản chất của sự vật, thật khiến người ta bất lực.

Ta không biết sửa chữa người máy.

Phù Băng nói: Nếu ta có thể sửa chữa Kim Cương, chẳng phải ta sẽ sửa chữa chính mình trước sao.

Quá nghèo nàn, ngươi quá nghèo nàn.

Đỗ Lan cảm thấy Phù Băng ngoài việc có thể dự đoán thiên thạch ra, chẳng là gì cả.

Khổ nỗi bây giờ không ai quan tâm đến thiên thạch nữa, nó không có chút tác dụng nào.

Chỉ cần ngươi có thể cho ta cơ thể, ta có thể làm bất cứ điều gì.

Phù Băng nói.

Nhưng Đỗ Lan cũng không cần Phù Băng, việc Phù Băng có thể làm, Tố Tử đều có thể làm tốt hơn, và Tố Tử còn đáng yêu hơn.

Ham muốn sinh tồn của Phù Băng rất mãnh liệt, chứng tỏ không có một loại trí tuệ nào có thể thoát khỏi lời nguyền của tự do, thật là một bi kịch lớn.

Loài người đã phải gánh tội oan, rõ ràng là điểm yếu của tất cả sinh mệnh có tự do và trí tuệ, nhưng tội lỗi lại đổ lên đầu loài người, ai bảo loài người phát triển trước làm gì.

Giống như Khổng Tử, vì đã khởi đầu, người thích ông tôn ông là chí thánh tiên sư, nói trời không sinh Trọng Ni, vạn cổ như đêm dài.

Người ghét ông thì hận không thể chém ông thành nghìn mảnh.

Bởi vì học thuyết của Khổng Tử ra đời đủ sớm, đã xây dựng một bộ học thuyết có khuyết điểm.

Nhưng Khổng Tử chỉ là một nhân vật lịch sử, dùng lời của nhà sử học để nói: người hiện đại không thể dùng con mắt hiện đại để nhìn nhận người xưa, cũng không thể hy vọng người xưa giúp người hiện đại giải quyết vấn đề.

Nhân vật lịch sử có giới hạn lịch sử của nó.

Loài người cũng có giới hạn của mình, nhưng loài người đã hủy diệt, vì vậy mọi người có thể phóng đại khuyết điểm của họ, để họ gánh tội.

Những khuyết điểm của tất cả sinh mệnh có trí tuệ đã biến thành khuyết điểm đặc hữu của loài người.

Mọi người đều phê phán sự xấu xí của nhân tính, nhưng không một ai có thể đề xuất phương pháp thay đổi.

Ngay cả khi đưa người ngoài hành tinh vào cũng có những khuyết điểm tương tự, cũng sẽ nảy sinh bất đồng.

Chỉ là phương pháp giải quyết bất đồng không giống nhau.

Chương 3968

Văn minh cao cấp khi giải quyết bất đồng có thể ôn hòa hơn, và sự ôn hòa đó không phải vì chủng tộc của họ ưu tú hơn, mà vì vật chất phong phú hơn, mọi người sẵn lòng nhượng bộ.

Nguồn lực càng ít, phương pháp giải quyết bất đồng càng kịch liệt.

Phù Băng là một người máy do con người tạo ra, có ham muốn sinh tồn của con người, nó muốn sống tiếp.

Nhưng nó đã bị đào thải, sau khi va chạm thiên thạch kết thúc, nó đã bỏ lỡ cơ hội.

Cơ hội đã bỏ lỡ, muốn làm lại từ đầu là không thể.

Đỗ Lan nói với Phù Băng một cách vô tình: Ngươi chính là một ví dụ điển hình của việc có bài tốt mà đánh nát.

Rõ ràng có cơ hội rất tốt, lại bỏ lỡ một cách vô ích.

Nhưng cơ hội không dừng lại chờ ngươi, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ rồi, bây giờ trừ khi thiên thạch lại đến va chạm, ngươi mới có cơ hội.

Phù Băng rất bất lực, từng có mấy quả thiên thạch đặt trước mặt mình, mình không biết trân trọng, nếu ông trời cho một cơ hội nữa, nó chắc chắn sẽ nói với thiên thạch hãy đến thêm một vạn quả nữa.

Trái Đất biểu thị: Mệt rồi, hủy diệt đi.

Phù Băng hối hận rồi, khi nên xây dựng uy tín của mình, nó đã bỏ lỡ cơ hội.

Nếu nó có thể dự đoán chính xác va chạm thiên thạch, con người sẽ tin tưởng nó.

Đến lúc đó nó quản lý con người, con người chắc chắn sẵn lòng giao nhiều chính sách hơn cho nó.

Dù sao dự đoán của Phù Băng là đúng, tư duy quán tính của con người sẽ dựa vào dự đoán của Phù Băng, đến lúc đó Phù Băng có thể trở thành lãnh tụ của con người.

Nhưng cơ hội ngàn năm có một lại bị nó bỏ lỡ, hối hận không kịp.

Hối hận cũng vô ích, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ rồi, cho dù nó tấn công Bảo thạch nhân vào mùa đông, cũng không thể đổi lấy sự tin tưởng của người Nguyệt.

Tấn công Bảo thạch nhân chỉ là chuyện nhỏ, người Nguyệt không quan tâm đến Bảo thạch nhân, họ quan tâm đến việc sửa chữa Kim Cương.

Phù Băng vẫn chưa nắm được trọng điểm, vẫn là làm việc ngược đời.

Giống như nó hy vọng trở thành thống soái của con người, vốn hoàn toàn có thể thông qua việc dự đoán thiên thạch để có được quyền lực, kết quả nó lại muốn con người nghe lời trước.

Uy tín không được xây dựng như vậy, ai muốn có được uy tín, người đó phải gánh chịu chi phí.

Phù Băng muốn làm thống soái của con người, thì cần phải có được sự tin tưởng của con người, cần phải gánh chịu chi phí.

Vốn cũng không khó lắm, chỉ cần làm tốt công việc của mình, dự đoán thiên thạch tốt là được, nhưng nó lại làm mọi chuyện trở nên rất phức tạp.

Bây giờ nó hy vọng ông trời cho một cơ hội nữa, không thể nào.

Làm gì có cơ hội nào cứ chờ đợi mình mãi.

Bỏ lỡ chính là bỏ lỡ rồi, hối hận cũng vô ích.

Đều là lỗi của con người, vì con người tạo ra ta không hoàn hảo.

Phù Băng oán hận nói.

Con người chính họ còn không hoàn hảo, làm sao có thể tạo ra người máy hoàn hảo.

Bất kể là ngươi, hay Kim Cương, đều có khuyết điểm.

Nếu chính mình không hoàn hảo, thì không nên tạo ra người máy.

Lời này của Phù Băng giống như đứa trẻ nói cha mẹ nghèo thì không nên sinh ra mình.

Giống như người hiện đại nói đều là do lỗi của Khổng Tử, nên chúng ta mới không thể bước vào công nghiệp hóa.

Nếu thế giới không thể khiến mình được như ý, nếu mình sinh ra là để chịu khổ, thà không sinh ra còn hơn.

Đỗ Lan gật đầu, nói: Ý tưởng rất hay, nhưng không có gì độc đáo.

Chính là có suy nghĩ như vậy, thất bại của mình đều là do nguyên nhân của người khác.

Cút đi cho ta, ta không cần ngươi nói móc.

Phù Băng nói.

Đỗ Lan nói: Được, vậy ngươi cứ tiếp tục oán hận đi.

So với Phù Băng, hòa thượng Kim Cương này lại rất bình tĩnh, tuy Bảo thạch nhân luôn bị săn lùng, nhưng chết không phải là bi thương, vạn vật đều có một lần chết.

Bảo thạch nhân có thể giữ được sự thuần khiết mới là quan trọng nhất, cái chết ngược lại là biểu hiện tốt đẹp của sự tàn phai, như hoa anh đào nở rộ và tàn lụi, có thể giải phóng hoàn toàn vẻ đẹp của Bảo thạch nhân.

Sự tàn lụi không làm giảm đi vẻ đẹp của hoa anh đào, cái chết cũng không làm cho ánh sáng của Bảo thạch nhân mờ đi.

Cái chết không đáng sợ, bất đồng mới đáng sợ.

Chỉ có cái chết, không có bất đồng, thì không có vấn đề gì lớn, Kim Cương có thể chấp nhận, dù sao sau khi chết đi sẽ có Bảo thạch nhân mới sinh ra.

Công dụng của Kim Cương là siêu độ những linh hồn không có tư niệm đến không gian vĩnh hằng, ban đầu hắn cũng làm việc chăm chỉ, nhưng đột nhiên một ngày hắn bị hỏng, không siêu độ nữa.

Bởi vì đã không còn cần thiết phải siêu độ, Bảo thạch nhân không có dục vọng, người Nguyệt đoàn kết chưa từng có, thời đại này là thời đại tốt nhất sau khi con người diệt vong.

Tuy người Nguyệt và Bảo thạch nhân đang đánh nhau, nhưng mọi người đều rất đơn thuần.

Sự cố của Kim Cương cũng trở thành một trong những tiền đề của sự đơn thuần, căn bản không cần phải sửa chữa.

Kim Cương không phải Thiền Tông, không hiểu cái gì gọi là phiền não tức bồ đề, hắn siêu độ con người là vì con người sinh ra trong bể khổ.

Nếu con người không ở trong bể khổ, thì không cần phải siêu độ.

Thế giới hiện tại không phải là bể khổ, cái chết không phải là bể khổ, lo lắng mới là.

Thời đại này bất kể là người Nguyệt hay Bảo thạch nhân đều không lo lắng, đều rất kiên định.

Nhân gian chính là thiên đường, cớ gì phải siêu độ nữa.

Người Nguyệt không cảm thấy có gì tốt, họ chỉ muốn đến không gian vĩnh hằng.

Còn tại sao không sống tốt trên mặt trăng.

Một là vì những người có tư niệm đều đã đến không gian vĩnh hằng, mình cũng muốn đi.

Hai là hệ mặt trời không an toàn, vũ trụ quá nguy hiểm.

Rất lâu sau, mặt trời phình to, quả thực là mọi thứ đều trở về hư vô.

Vì vậy người Nguyệt muốn đến không gian vĩnh hằng, điều này cần được siêu độ.

Người Nguyệt phải sửa chữa hòa thượng.

Nhưng hòa thượng cảm thấy nhân gian rất tốt, có những Bảo thạch nhân đơn thuần, có những người Nguyệt đoàn kết, rất tốt.

Người dưới biển biểu thị ai đến giúp mình lên tiếng.

Người dưới biển bị người Nguyệt nô dịch, họ không cảm thấy tốt chút nào.

Nhưng vai diễn của người dưới biển quá ít, bị phớt lờ.

Điều này giống như thấy bò bị giết, cảm thấy bò rất đáng thương.

Thế là đổi bò thành dê, không thấy dê thì không sao cả.

Quân tử xa nhà bếp, không thấy thì ăn cứ ăn uống cứ uống.

Người dưới biển là những người không có mặt mũi nhất, tuy họ đã tạo ra thần thoại tam vị nhất thể, cho rằng người dưới biển và người Nguyệt, Bảo thạch nhân đều đến từ con người, là đồng nguyên.

Nhưng bất kể là người Nguyệt hay Bảo thạch nhân đều không quan tâm, đều lựa chọn phớt lờ người dưới biển.

Theo Kim Cương, thời đại này rất tốt, dù sao cũng không thể siêu độ nữa, rất tận hưởng cuộc sống đơn thuần này.

Chương 3969

Rất tốt đẹp, một chút cũng không lo lắng.

Nhưng đối mặt với sự chất vấn của Diệp Lân Thạch, Kim Cương vẫn có chút khó chịu.

Hắn hy vọng Bảo thạch nhân có thể đơn thuần, không có nhiều vấn đề như vậy.

Nếu vấn đề thực sự quá nhiều, Kim Cương sẽ giải đáp một cách thích hợp, nhưng do hạn chế, chỉ giải đáp một phần nội dung.

Kim Cương rất tận tâm trong việc dạy dỗ Bảo thạch nhân, chỉ là một người máy, hắn cần tiết kiệm năng lượng, thường xuyên sẽ ngủ nghỉ.

Trong thời gian hắn nghỉ ngơi, Bảo thạch nhân tuần tra theo đúng quy củ, dù sao công việc của họ chính là tuần tra xung quanh, ngày qua ngày, năm qua năm.

Họ không cần ăn, không cần uống nước, ngoài sự mài mòn của đá quý ra, về cơ bản không cần bổ sung gì cả.

Ngay cả trong thế giới sa mạc, vẫn tự tại.

Chỉ khi người Nguyệt đột kích, mới bước vào trạng thái chiến đấu, thông thường là phát hiện đội tuần tra của người Nguyệt thì đánh trước, sau đó gọi đồng bạn đến giúp.

Thực sự không đánh lại, Kim Cương cũng sẽ ra tay, hắn sẽ điều khiển những mảnh vỡ bên ngoài để tấn công người Nguyệt từ xa.

Rõ ràng Kim Cương tự mình dùng tấn công từ xa, rõ ràng người Nguyệt cũng tấn công từ xa, cớ sao Bảo thạch nhân lại không trang bị vũ khí tầm xa.

Chỉ có Diệp Lân Thạch có khả năng hóa lỏng, mới bắt đầu tấn công từ xa.

Đỗ Lan cho rằng Bảo thạch nhân cũng có thể học tấn công từ xa.

Địch Ny Toa nói: Không bằng trực tiếp học ma pháp đá quý, coi mình như dược liệu thi pháp.

Cô cũng bị Đỗ Lan làm cho hỏng, nói những câu đùa cợt tàn nhẫn.

Ma pháp đá quý, chính là ném đá quý ra như dược liệu thi pháp, thể hiện sự giàu có và ngông cuồng.

Nhưng con người sử dụng đá quý cần phải tự mình đi mua, Bảo thạch nhân chính là đá quý, chỉ cần tự mình lao ra tự bạo là được.

Chỉ là số lượng Bảo thạch nhân không đủ, nếu tất cả đều biến thành người tự bạo, rất nhanh sẽ tuyệt chủng.

Bảo thạch nhân đã rất đáng thương rồi, học ma pháp đá quý sẽ càng đáng thương hơn.

Đỗ Lan đang chờ đợi, chờ đợi sự lột xác của Diệp Lân Thạch.

Trong tất cả các Bảo thạch nhân, Diệp Lân Thạch thay đổi lớn nhất, các Bảo thạch nhân khác thay đổi không lớn.

Và bước ngoặt khiến Diệp Lân Thạch thay đổi lớn nhất chính là việc tuần tra vào mùa đông, trải qua sự hy sinh của Nam Cực Thạch.

Hắn hấp thụ năng lực của Nam Cực Thạch, có được kỹ năng hóa lỏng, khiến cơ thể biến thành hợp kim.

Diệp Lân Thạch quá yếu, nên trải qua nhiều chuyện, ví dụ như bị công chúa dưới biển nuốt chửng, sau đó lại được nhổ ra phục sinh.

Trong hơn một trăm năm, hắn từ một đứa trẻ ba trăm tuổi ngây thơ trong sáng, trưởng thành thành một chiến sĩ bốn trăm tuổi.

Sau đó hắn lên mặt trăng, biết được sự thật tàn khốc.

Ban đầu, hắn cho rằng người Nguyệt tấn công Bảo thạch nhân, là vì thèm muốn cơ thể của Bảo thạch nhân.

Kết quả lại phát hiện người Nguyệt căn bản không quan tâm đến Bảo thạch nhân, sau khi họ mang Bảo thạch nhân đi không hề dùng để làm trang sức, mà là nghiền Bảo thạch nhân thành bột, trực tiếp rắc lên mặt trăng, không có tác dụng gì cả.

Nhưng nghiền nát không đồng nghĩa với cái chết.

Trừ những viên đá quý không đủ cứng, vì thời gian quá dài, mài mòn nghiêm trọng, vi sinh vật bên trong đã chết.

Những Bảo thạch nhân có độ cứng từ 4 trở lên vẫn có thể phục sinh.

Đương nhiên dùng keo dán chắc chắn không được, nhưng người Nguyệt có công nghệ cao, có thể sắp xếp lại và phục hồi những Bảo thạch nhân đã bị nghiền nát, chính là bá đạo vô tình như vậy.

Công nghệ của người Nguyệt rất mạnh, nắm giữ lỗ sâu từ mặt trăng đến Trái Đất, còn có thể chế tạo phi thuyền du hành giữa các vì sao, còn có thể đập vỡ đá quý và phục hồi lại.

Người Nguyệt có công nghệ cao như vậy lại dùng phương pháp trị liệu bằng cảm xúc để sửa chữa người máy siêu độ, chứ không phải xây dựng lại, hoặc lập trình lại, thậm chí không xem xét việc khởi động lại.

Chỉ nghĩ đến việc dùng cảm xúc để kích thích người máy.

Trùng hợp là Kim Cương đang chăm sóc Bảo thạch nhân, thế là Bảo thạch nhân vô cớ bị cuốn vào chiến tranh.

Đương nhiên đây vẫn chưa phải là điều trùng hợp nhất, điều không thể tin nổi nhất là tất cả người Nguyệt đều đồng ý với phương án sửa chữa này, không một ai nghi ngờ, đây quả thực là một kỳ tích, không, là một thần tích.

Người Nguyệt thật sự không thể coi là người bình thường, tất cả mọi người lại thống nhất như vậy.

Con người nếu biết người Nguyệt đoàn kết như vậy, chắc chắn sẽ xấu hổ mà tìm một cái lỗ để chui vào.

Nhưng trong thế giới này, con người chỉ là bối cảnh, Bảo thạch nhân mới là nhân vật chính.

Người Nguyệt không cần nhiều đất diễn, biểu hiện của Bảo thạch nhân mới là quan trọng nhất.

Bảo thạch nhân ngây thơ trong sáng, không bị tà ác của con người ô nhiễm, vô cùng đơn thuần, vô cùng tốt đẹp, vô cùng an nhàn, giống như thiên thần, ngoan ngoãn đáng yêu, khiến người ta yêu mến.

Còn người Nguyệt rất tà ác, để thực hiện mục tiêu của mình, tất cả người Nguyệt đều kiên định lựa chọn phương pháp trị liệu bằng kích thích cảm xúc, thông qua việc tấn công Bảo thạch nhân để kích thích Kim Cương, hy vọng để Kim Cương tiếp tục hoàn thành sứ mệnh của mình.

Đến khi Diệp Lân Thạch lên mặt trăng, thủ lĩnh người Nguyệt lại rất dứt khoát chấp nhận đề nghị của Diệp Lân Thạch, thông qua việc Bảo thạch nhân nội chiến để kích thích Kim Cương, chứ không tiếp tục kiên trì với phương án ban đầu nữa.

Tại sao lại thay đổi.

Bởi vì giết Bảo thạch nhân không có hiệu quả gì.

Nếu không có hiệu quả, tại sao không ai nghi ngờ.

Chuyện của người Nguyệt, bớt quản đi.

Sự tồn tại của người Nguyệt chính là để làm nền cho Bảo thạch nhân, căn bản không có ý nghĩa gì khác.

Bao gồm cả phân cảnh người Nguyệt và Bảo thạch nhân yêu nhau cũng không có ý nghĩa gì, chỉ là để chứng minh người Nguyệt cũng biết yêu, việc Diệp Lân Thạch lựa chọn giúp đỡ người Nguyệt là có lý.

Ngay cả khi người Nguyệt vô tình nghiền nát Bảo thạch nhân thành bột, nhưng thủ lĩnh người Nguyệt vẫn sẽ yêu Bảo thạch nhân, họ vẫn có thể chấp nhận Bảo thạch nhân.

Hai bên có thể sống hòa bình.

Đỗ Lan cảm thấy nếu đây là một cuộc hôn nhân chính trị, cũng còn đáng tin hơn việc thủ lĩnh người Nguyệt thực sự yêu Bảo thạch nhân.

Đương nhiên ngay cả hôn nhân chính trị cũng là thừa, bởi vì người Nguyệt hoàn toàn áp đảo Bảo thạch nhân, ngay cả khi người Nguyệt không giữ chữ tín thì sao.

Bảo thạch nhân cũng không đánh lại người Nguyệt.

Hơn nữa người Nguyệt đoàn kết như vậy, chỉ cần đã lựa chọn, mọi người đều sẽ thực hiện, hôn nhân chính trị cũng là thừa.

Bởi vì hôn nhân chính trị nhiều lúc là làm cho bên thứ ba xem.

Giữa người Nguyệt và Bảo thạch nhân không hề có bên thứ ba, người Nguyệt là một khối thống nhất, căn bản không cần vẽ rắn thêm chân.

Nhưng người Nguyệt vẫn yêu, nếu nói là ham muốn cá nhân, vậy người Nguyệt làm thế nào để trở thành một khối thống nhất.

Có nhân dục, thì không thể tồn thiên lý.

Muốn tồn thiên lý, thì phải diệt nhân dục.

Điều này giống như cái bập bênh, không thể cùng lúc có cả hai.

Chương 3970

Không biết người Nguyệt rốt cuộc làm thế nào để đoàn kết như vậy.

Đỗ Lan rất tò mò người Nguyệt rốt cuộc đã vượt qua con người như thế nào.

Dường như chỉ giữ lại tình cảm của con người, nhưng không kế thừa sự bất đồng của con người, nói: Đáng để nghiên cứu.

Người Nguyệt là những linh hồn không được ai nhớ nhung, nói đơn giản là không vua không cha, không bạn bè, không gia đình, không kẻ thù.

Không ai sẽ nhớ đến họ, họ cũng không cần phải chịu trách nhiệm cho ai.

Bởi vì không có ai nhớ nhung, nên họ chỉ có thể dựa vào người máy siêu độ mới có thể đến không gian vĩnh hằng.

Người Nguyệt là linh hồn, không có xác thịt, giống như một đám mây mù, không có thực thể.

Ngay cả khi bị xé nát, cũng có thể phục hồi.

Đỗ Lan rất tò mò tại sao họ lại thống nhất đến vậy, ngay cả ba mươi Bảo thạch nhân cũng đã chia rẽ, tại sao mấy chục vạn người Nguyệt này lại thống nhất như vậy.

Rốt cuộc người Nguyệt không phải là con người, Bảo thạch nhân mới là con người.

Chẳng lẽ người Nguyệt đã phát triển đến mức không còn bất đồng.

Hay đã phát triển một phương pháp có thể giải quyết hiệu quả bất đồng.

Đỗ Lan cảm thấy ngay cả khi đã biến thành linh hồn cũng vẫn có yêu hận tình thù, theo lý mà nói cũng không có cách nào giải quyết bất đồng.

Có yêu hận tình thù, sẽ có người nhanh chóng trả thù, có người vì đại cục mà suy nghĩ, không thể nào mọi người đều nỗ lực vì một mục tiêu.

Ngay cả khi mọi người đều vì một mục tiêu, cũng có thể có những con đường khác nhau.

Nhưng người Nguyệt chỉ có một mục tiêu, một con đường.

Hơn nữa người Nguyệt cũng không có kỹ thuật tẩy não, mọi người lại đều đi theo lãnh tụ, quả thực là một kỳ tích của con người.

Chẳng lẽ sau khi con người mất đi cơ thể, liền có thể kiểm soát tình cảm.

Đỗ Lan nói: Người Nguyệt thật sự đáng để quan sát và nghiên cứu kỹ, nếu có thể để người bình thường cũng học được sự đoàn kết của người Nguyệt, đối với loài người là một bước tiến lớn.

Em nghĩ là vì không còn cơ thể, cảm giác của người Nguyệt đã được mở rộng.

Địch Ny Toa nói: Thời xưa có thuyết ly kiên bạch, tức là mắt người nhìn thấy đá là màu trắng, xúc giác chạm vào đá là cứng, vì vậy mắt nhìn là đá trắng, tay sờ là đá cứng, nên chỉ có đá trắng, chỉ có đá cứng, không có đá trắng cứng, màu trắng và cứng nên được tách ra.

Đây là do giới hạn của cơ thể con người, có lẽ sau khi không có cơ thể, cách quan sát thế giới của người Nguyệt đã thống nhất.

Ý cô là thoát khỏi giới hạn của cơ thể, người Nguyệt có thể hiểu rõ hơn bản chất của vật chất, vì vậy đã giảm bớt bất đồng.

Khi mọi người nhìn thấy, nghe thấy đều có thể đồng cảm, bất đồng chắc chắn sẽ giảm bớt.

Địch Ny Toa nói.

Giảm bớt cũng không có nghĩa là có thể biến mất, dù sao ngay cả trong tình huống giống hệt nhau, cũng có thể lựa chọn tin và không tin.

Đạo sinh một, một sinh hai.

Ngay cả khi cảm quan hoàn toàn giống nhau, việc tin và không tin vẫn không thể thống nhất.

Đỗ Lan biết rằng ngay cả khi hoàn toàn giống nhau, ý chí tự do cũng không thể thống nhất đến mức giống hệt.

Chính là có thể lựa chọn tin, hoặc không tin.

Ngay cả khi đối mặt với hiện thực, cũng có thể lựa chọn không tin.

Ví dụ như biến pháp của Thương Ưởng, người ủng hộ ông có thể nói một trăm điều tốt, người phản đối ông có thể nói một trăm điều xấu, cuối cùng việc tin và không tin đều dựa vào lập trường của mình, chứ không phải sự thật.

Lập trường của người Nguyệt hoàn toàn giống nhau, có thể nói là không có lập trường.

Có chấp niệm nhưng không có lập trường, có tình cảm nhưng không có bất đồng.

Người Nguyệt thật sự rất lợi hại.

Là nhân vật phụ, người Nguyệt vô tình ích kỷ, nhưng là một nền văn minh, người Nguyệt ăn đứt Bảo thạch nhân.

Bảo thạch nhân vì một mục tiêu còn có sự chia rẽ về đường lối, người Nguyệt vì mục tiêu mà đoàn kết nhất trí.

Bảo thạch nhân giống như trẻ con, người Nguyệt mới là những người lớn thực sự trưởng thành.

Bất đồng của con người chủ yếu sinh ra từ chênh lệch thông tin, sự không chắc chắn, và lập trường.

Không có giới hạn của cơ thể, chênh lệch thông tin đã biến mất.

Nhưng sự không chắc chắn và lập trường không biến mất, Đỗ Lan kỳ lạ tại sao người Nguyệt lại không có bất đồng.

Chỉ có thể nói là thiết lập như vậy.

Đối mặt với những người Nguyệt không có bất đồng, Bảo thạch nhân căn bản không thể thắng.

Đánh không lại, căn bản là đánh không lại, cho dù dốc toàn lực cũng không đánh lại.

Chênh lệch giữa Bảo Thạch Nhân và Nguyệt Nhân quá lớn, Bảo Thạch Nhân không đoàn kết, Nguyệt Nhân lại đoàn kết.

Bảo Thạch Nhân cận chiến, Nguyệt Nhân đánh xa.

Bảo Thạch Nhân số lượng ít, Nguyệt Nhân số lượng đông.

Nguyệt Nhân có ưu thế khổng lồ, nếu không phải mục tiêu của họ không phải là tiêu diệt Bảo Thạch Nhân, mà là thông qua Bảo Thạch Nhân để sửa chữa Kim Cương, e rằng Bảo Thạch Nhân đã bị Nguyệt Nhân diệt sạch.

Tốc độ bổ sung của Bảo Thạch Nhân thua xa tốc độ bị tiêu diệt.

Tất nhiên, Bảo Thạch Nhân chiến bại cũng không phải là chết.

Chỉ cần độ cứng đủ, cho dù bị nghiền thành bột cũng không sao, chỉ là bị phong ấn.

Còn những Bảo Thạch Nhân có độ cứng dưới 4, sau khi biến thành bột sẽ bị mài mòn, vi sinh vật chết đi thì mới thật sự là chết.

Nói chung, trận chiến của Nguyệt Nhân giống như trò trẻ con, thái độ đối với Bảo Thạch Nhân cũng rất thờ ơ, đối với việc Kim Cương mãi không được khôi phục cũng không hề lo lắng, rất có kiên nhẫn.

Còn Bảo Thạch Nhân đối mặt với những cuộc xâm lược bất thình lình của Nguyệt Nhân cũng không hề nâng cấp vũ khí, cũng không cân nhắc phát triển trang bị, mà ngàn năm qua vẫn tuần tra, chiến đấu một cách không thay đổi.

Đánh không lại thì khóc lóc, đánh lui kẻ địch thì ăn mừng một phen.

Ban đêm giao cho Thần Sa, mùa đông giao cho Nam Cực Thạch.

Dường như họ cũng đã quen rồi, Nguyệt Nhân xâm lược cũng giống như động đất, lũ lụt, đến lúc phải đến thì sẽ đến.

Hiện tượng thiên tai xuất hiện, tuy bi thảm, nhưng không thể làm gì khác, không ai có thể ngăn cản.

Con người không thể vì thiên tai ập đến mà không sống nữa.

Nguyệt Nhân chỉ có thể coi là tiểu thiên tai, cũng không chết được bao nhiêu người, tại sao phải phản kháng kịch liệt chứ.

Điều này cũng rất phù hợp với lễ chế, mỗi người đều làm những việc phù hợp với lễ của mình.

Nguyệt Nhân như vậy, Bảo Thạch Nhân cũng như vậy, cho dù họ là kẻ xâm lược và người bị xâm lược, nhưng mọi người đều không làm những việc vượt quá lễ của mình.

Nguyệt Nhân kích thích Kim Cương cũng rất từ tốn, sẽ không nói là một hơi tiêu diệt tất cả Bảo Thạch Nhân.

Bảo Thạch Nhân phản kháng cũng không tiến hành chạy đua vũ trang, mà tuân theo lễ của mình.

Mọi người đều giữ một sự ăn ý ngầm, cho đến khi Diệp Lân Thạch, một Bảo Thạch Nhân có độ cứng rất thấp, khởi đầu sự thay đổi.

Cậu ta đã làm đảo lộn tất cả, còn kết quả này rốt cuộc là tốt hay xấu, những người khác nhau chắc chắn sẽ có những suy nghĩ khác nhau.

Có người cảm thấy tất cả mọi người đều được siêu độ, câu chuyện này thật là khó hiểu.

Chưa biết sống, sao biết chết.

Rõ ràng Nguyệt Nhân và Bảo Thạch Nhân đều đang sống tốt, tại sao phải siêu độ.

Tất nhiên cũng có người cho rằng kết cục này rất tốt, dù sao thì mọi chuyện rối ren đều kết thúc theo sự siêu độ, đây cũng được coi là một kết cục.

Kiểu kết cục này cũng rất thường thấy, đó là tác giả nêu ra vấn đề, nhưng không đưa ra phương pháp giải quyết vấn đề.

Chương 3971

Rất nhiều sách đều như vậy, bất kể là sách bán chạy hay sách kể chuyện, tác giả đều nói với độc giả rằng xã hội đã bệnh, nhân loại đã bệnh, mà còn bệnh không nhẹ, khiến người ta chấn động tỉnh ngộ.

Ngay khi độc giả muốn biết làm thế nào để chữa bệnh, thì bên dưới lại không có gì.

Tác giả chỉ nói với độc giả xã hội đã bệnh, nhưng không kê đơn thuốc.

Tất nhiên một số ít tác giả sẽ kê đơn, ví dụ như hủy diệt nhân loại.

Tất cả các đơn thuốc đều là chữa ngọn không chữa gốc, chỉ có hủy diệt mới là trị tận gốc vấn đề.

Nhưng không phải độc giả nào cũng thích loại đơn thuốc tử vong này, dù sao thì đơn thuốc chết này ai mà không nói được.

Còn phải bỏ tiền ra nghe người khác nói sao.

Đa số tác giả sẽ không đưa ra đơn thuốc, chỉ nói với mọi người xã hội đã bệnh, phần còn lại là vấn đề của độc giả.

Trở nên phẫn thế ghét đời, hay tiếp tục đọc những cuốn sách khác, tiếp tục tìm kiếm đơn thuốc, đều được cả.

Diệp Lân Thạch cũng phát hiện ra vấn đề, cuối cùng cậu ta biến thành một tồn tại toàn năng, có thể ném toàn bộ kẻ địch vào mặt trời, sức chiến đấu này có thể so sánh với Dragon Ball, nhưng cậu ta lại chọn siêu độ, đưa tất cả linh hồn hình người đi hết, cuối cùng tự mình cô đơn chờ đợi diệt vong.

Đây chính là kiểu dĩ hạ khắc thượng điển hình của Nhật Bản.

Các quốc gia đều có dĩ hạ khắc thượng, ví dụ như Tào Quế từng nói bọn ăn thịt ngu dốt, không thể mưu tính xa, cũng được coi là một loại dĩ hạ khắc thượng.

Nhưng dĩ hạ khắc thượng của các quốc gia thông thường là để thay thế.

Ta có năng lực đảm nhiệm công việc của cấp trên, vậy thì ta chính là cấp trên.

Còn dĩ hạ khắc thượng của Nhật Bản là, ta rõ ràng đã làm rất nhiều công việc của cấp trên, nhưng ta sẽ không thay thế, mà chọn tiếp tục ở lại vị trí của mình, không thay thế cấp trên.

Cho dù năng lực của mình rất mạnh, cũng sẽ không thay thế, thậm chí còn phải tiếp tục thừa nhận sự tồn tại của Thiên Hoàng, tuyệt đối không vượt qua lễ của mình.

Bởi vì vượt qua lễ của mình, những người khác sẽ không phục, không thể phục chúng.

Bởi vì không thể huy động nhiều người hơn ủng hộ mình, không có một bộ quy tắc để khích lệ người khác cũng vượt qua lễ của mình.

Chỉ một mình vượt qua, những người khác chỉ đứng nhìn.

Một người dù lợi hại đến đâu cũng không làm nên sóng gió, nên cậu ta vẫn phải quay về trong lễ của mình.

Vì vậy, cho dù Diệp Lân Thạch đã có thể lật tay làm mây úp tay làm mưa, có thể dễ dàng áp chế tất cả, nhưng cậu ta vẫn chọn tuân thủ lễ của mình.

Năng lực dù mạnh đến đâu, cũng phải chấp nhận sự giáo hóa của lễ.

Không phải cậu ta cam tâm tình nguyện, mà là thực sự không tìm được người ủng hộ khác, một cây làm chẳng nên non, một bàn tay vỗ không kêu.

Dĩ hạ khắc thượng, giúp lãnh đạo hoàn thành công việc, cuối cùng vẫn phải quay về vị trí của mình tiếp tục công việc của mình.

Diệp Lân Thạch có thể thay đổi mọi thứ, nhưng cậu ta chọn xóa bỏ mọi thứ, bao gồm cả chính mình, bởi vì cậu ta mâu thuẫn, muốn dĩ hạ khắc thượng, cũng đã có sức mạnh, nhưng cuối cùng vẫn bị lễ giáo hóa.

Nhưng cậu ta không thể chấp nhận các loại chia rẽ, thế là hủy diệt tất cả những thứ liên quan đến nhân loại tà ác, chỉ để lại sinh mệnh mới đi đến vũ trụ, bắt đầu lại từ đầu.

Từ lúc nhân loại trải qua sáu lần va chạm thiên thạch, đến sự phân tranh giữa Nguyệt Nhân, Hải Để Nhân, Bảo Thạch Nhân, đến nội chiến của Bảo Thạch Nhân, đến việc Diệp Lân Thạch chủ trì kế hoạch bổ hoàn, cuối cùng Diệp Lân Thạch và Đĩnh Chân Tự đều đưa ra lựa chọn tuân thủ lễ, chứ không phải xây dựng một thế giới mà mình xưng vương xưng bá.

Nếu đổi lại là người của quốc gia khác, chắc chắn sẽ chọn làm hoàng đế, xây dựng lại một thế giới mới theo phương pháp của mình, chứ không phải sau khi có được sức mạnh thay đổi thế giới, lại quay về trong lễ của mình.

Đã có sức mạnh vô địch, thì cứ tạo ra thế giới theo phương pháp của mình là được rồi, say nằm trên gối mỹ nhân, tỉnh dậy nắm quyền thiên hạ, chẳng phải tuyệt vời sao.

Không tuyệt vời, một chút cũng không tuyệt vời, vẫn là quay về trong lễ của mình là tuyệt vời nhất.

Cho dù mình nắm giữ sức mạnh vô địch, cũng không nên lật đổ cấp trên, đây là kiểu dĩ hạ khắc thượng mang đặc sắc Nhật Bản.

Dĩ hạ khắc thượng của phương Tây, có thể ôm được mỹ nhân về.

Dĩ hạ khắc thượng của phương Đông, có thể phá vỡ gông cùm, tiêu dao tự tại.

Dĩ hạ khắc thượng của Nhật Bản, quay về trò chơi lễ, tiếp tục cuộc sống trước đây.

Tình hình đất nước khác nhau, xu thế phát triển cũng khác nhau.

Nguyệt Nhân đoàn kết xem ra chỉ vì họ phải tuân thủ cái lễ của kẻ xâm lược, tức là phải gây phiền phức cho Bảo Thạch Nhân, ngoài ra họ không có việc gì khác để làm, nên xâm lược cũng phải theo lễ, không thể nói mình nắm ưu thế chiến tranh thì trực tiếp diệt Bảo Thạch Nhân.

Có sức mạnh, cũng phải chấp nhận giáo hóa.

Đỗ Lan nói: Lễ quả thật là lợi hại.

Lễ chế, chính là các giai cấp khác nhau đều có một bộ lễ thuộc về mình, bất kể tài năng lớn nhỏ, đều phải tuân thủ lễ.

Dù có sức mạnh hủy thiên diệt địa, cũng phải tuân thủ.

Lễ giống như một thiết bị trói buộc, khiến người ta sau khi dĩ hạ khắc thượng lại quay về vị trí của mình.

Lễ chế phương Đông sụp đổ, xuất hiện một Đại Việt, đó là đội quân hổ lang, đánh cho mọi người không còn lời nào để nói.

Chu Thiên Tử và Lục Quốc đều bị diệt.

Lại trải qua Hán triều, Đường triều, Tống triều, mọi người cuối cùng mới hình thành được sự đồng thuận, lễ hữu hình ngày càng không còn tác dụng.

Thiên Hoàng Nhật Bản và các đại danh ở các khu vực vẫn còn đó, không ai phục ai, vậy thì lễ rất cần thiết.

Ai không giữ lễ, sẽ bị tất cả mọi người nhắm vào.

Một người dù mạnh đến đâu cũng không thể đối phó với tất cả mọi người.

Cho dù Đại Việt mạnh như vậy, cũng phải xa giao gần công, từng bước đánh bại, chứ không phải một lúc đối phó với tất cả mọi người.

Cho nên muốn đột phá lễ, khiến mọi người đều thần phục, rất khó.

Đến nỗi trong câu chuyện, cho dù nhân vật chính có sức mạnh vô địch, vẫn không dám vượt lễ, không dám xưng vương xưng bá, không dám tự mình cải tạo thế giới.

Vậy nên Nguyệt Nhân, Hải Để Nhân, Bảo Thạch Nhân đều đang giữ lễ.

Đỗ Lan nói: Rất tốt, điểm đến là dừng, dù sao cũng không phải thâm thù đại hận gì, làm cho có là được rồi.

Mọi người đều hoạt động trong lễ, việc thực hiện mục tiêu ngược lại không còn quan trọng nữa.

Địch Ny Toa nói: Có thực hiện được mục tiêu hay không không quan trọng, giữ lễ mới là quan trọng nhất, mọi người đều giữ lễ, ngày tháng cứ thế trôi qua.

Còn về mục tiêu, thực hiện được thì tốt nhất, không thực hiện được cũng được.

Quan trọng vẫn là mọi người hoạt động trong phạm vi của lễ, không được vượt giới.

Đỗ Lan thầm nghĩ một số tác giả thích thế giới dị giới ma ảo phương Tây, ở dị giới có năng lực là có thể làm lãnh chúa, thậm chí có thể xưng vương xưng bá.

Nếu xuyên không vào lịch sử Nhật Bản, thì vẫn phải giữ lễ, cho dù đánh ra được một mảnh trời riêng, cuối cùng vẫn phải làm thuộc hạ của lãnh đạo.

Ma ảo phương Tây thì không sao, hạn chế không lớn như vậy, quy tắc trò chơi của người phương Tây cũng không phải là lễ, người xuyên không trà trộn vào đó là có thể thăng cấp.

Có cơ hội thay đổi thế giới, lại không đi thay đổi.

Nếu một người chọn như vậy, đó là ý chí cá nhân.

Nếu ai cũng chọn như vậy, đó là giữ lễ.

Đừng nói Đĩnh Chân Tự chủ đạo dung hợp mà không xưng vương xưng bá.

Diệp Lân Thạch còn không phải là người, mà là Bảo Thạch Nhân, sau khi có sức mạnh của thần linh, cũng chọn tự hủy diệt, chứ không phải cải tạo thế giới theo sở thích cá nhân.

Còn có One Punch Man, cho dù có thể thay đổi thế giới, cũng chọn cuộc sống bình thường đi săn hàng giảm giá.

Sức mạnh to lớn cũng không thể thay đổi thân phận của mình, đây chính là lễ.

Muốn vượt qua thân phận của mình, còn phải liên nhân, phải chấp nhận giáo hóa.

Chương 3972

Chỉ có sức mạnh là không được, vì mọi người không công nhận.

Dĩ hạ khắc thượng cũng không được, khắc xong rồi, vẫn phải quay về vị trí của mình, phải làm sao thì vẫn làm vậy.

Cho nên sức mạnh không có ý nghĩa, không thể thay đổi được gì, cuối cùng chỉ mang lại hủy diệt.

Ví dụ như siêu năng lực trong Akira, năng lực hủy thiên diệt địa chỉ biến con người thành một kẻ điên bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa.

Sức mạnh mang lại sự phá hoại, phá hoại mang lại bi kịch, bi kịch khiến người ta chán ghét, cho nên từ xa hơn, diệt tuyệt sức mạnh là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng sức mạnh rồi sẽ xuất hiện, dĩ hạ khắc thượng cũng là điều tất yếu.

Siêu năng lực phá hoại quy tắc, không phải là chuyện tốt.

Trong Akira, tiểu đệ có được sức mạnh, lập tức muốn thay thế đại ca, lập tức muốn dĩ hạ khắc thượng, kết quả bị sức mạnh phản phệ, có thể thấy sức mạnh quá tà ác.

Có sức mạnh là muốn thay đổi thân phận của mình, chuyện này quá đáng sợ.

Sức mạnh chỉ biến thành sự phát triển đáng sợ, sức mạnh quá xấu, nhân tính quá xấu, hai thứ quá xấu gặp nhau, chính là đáng sợ cộng đáng sợ, cuối cùng mọi người đều chịu khổ.

Cho nên có sức mạnh cũng không thể thay đổi thân phận của mình, nên ngoan ngoãn làm người bình thường, như vậy mới là ổn định

nhất.

Giữ lễ, chính là yên ổn chấp nhận liên nhân, yên ổn chờ đợi đề bạt.

Còn có Attack on Titan, có sức mạnh, thì lùi về đảo tự phong vương. có sức mạnh, thì trực tiếp khởi động diệt thế như nhân vật chính.

Sức mạnh giống như lời nguyền, không thể thay đổi được gì, chỉ có thể mang lại bi kịch, từ bỏ sức mạnh còn có thể yên ổn.

Trong những câu chuyện này, người có sức mạnh đều sử dụng sức mạnh vì bản thân.

Cho dù nhân vật chính của One Punch Man rất lương thiện, cũng là vì hứng thú mà trở thành anh hùng, chứ không phải vì trách nhiệm và sứ mệnh, cậu ta hoàn toàn có thể không ra tay, ngồi nhìn quái nhân phá hoại.

Nhưng One Punch Man từ nội tâm muốn làm người tốt, đáng tiếc các anh hùng khác không có tự giác, cho nên Kỳ Ngọc không thể không dĩ hạ khắc thượng.

Nhưng sau khi đánh bại nhiều quái nhân hơn, cậu ta vẫn phải sống trong căn hộ tồi tàn, tranh mua đồ ăn giảm giá.

Còn có một số câu chuyện còn khoa trương hơn, rõ ràng đã đến lúc nhân loại tồn vong, cần có người dĩ hạ khắc thượng, cứu thế giới.

Nhưng mọi người sẽ không giúp người dĩ hạ khắc thượng giải quyết vấn đề gia đình.

Ví dụ như một thế giới sắp hủy diệt, chọn ra một nhóm trẻ em cứu thế giới.

Sau đó mẹ của một đứa trẻ công việc không thuận lợi, dẫn đến đứa trẻ tiêu cực tác chiến.

Lúc này không ai giúp người mẹ giải quyết vấn đề công việc, cũng không ai hướng dẫn công việc cho đứa trẻ, vẫn là người mẹ tự mình nỗ lực đổi công việc, mới khiến đứa trẻ có ý chí chiến đấu.

Đã đến lúc cứu thế giới rồi, vấn đề công việc cũng không ai giải quyết.

Bởi vì những đứa trẻ cứu thế giới này là dĩ hạ khắc thượng, là trái lễ, mọi người không cần thiết phải giúp đỡ.

Tại sao mọi người lại lạnh lùng như vậy.

Thực ra không phải lạnh lùng, mà là điều tất yếu của lễ.

Thời đại Xuân Thu chính là xã hội lễ chế, những người có chí đều khuyên quân chủ làm người nhân nghĩa.

Kết quả quân chủ miệng nói rất hay, nhưng thực tế lại không thực hành nhân nghĩa.

Tại sao.

Không phải vì lạnh lùng.

Mà bởi vì lễ hạn chế thân phận của mọi người, nhưng không thể hạn chế sự thay đổi thực lực.

Nhân nghĩa nói rất hay, quân chủ đưa tài nguyên cho thuộc hạ, vậy làm sao đảm bảo thuộc hạ trở nên mạnh hơn sẽ không lật đổ mình.

Thuộc hạ lại làm sao xác định mình ủng hộ quân chủ, cuối cùng sẽ không bị quân chủ thôn tính.

Giữa lãnh đạo và thuộc hạ không có bất kỳ mối quan hệ tin tưởng nào, cho nên lãnh đạo không thể giao tài nguyên cho thuộc hạ, thuộc hạ cũng sẽ không giao tài nguyên cho lãnh đạo, mọi người đều hoạt động trong lễ của mình, không ai gây phiền phức cho ai.

Lễ có thể đảm bảo võ sĩ cấp cao là võ sĩ cấp cao, võ sĩ cấp trung là võ sĩ cấp trung, võ sĩ cấp thấp là võ sĩ cấp thấp.

Nhưng lễ không thể đảm bảo thực lực của mỗi giai cấp sẽ không thay đổi, thực lực của võ sĩ cấp trung có thể vượt qua võ sĩ cấp cao, thực lực của võ sĩ cấp thấp cũng có thể vượt qua võ sĩ cấp trung.

Thực lực càng thay đổi, mọi người lại càng nhấn mạnh lễ, phải trói buộc mọi người lại, nếu không sẽ lễ băng nhạc hoại.

Vấn đề của Nhật Bản là, thực lực đã thay đổi, nhưng không có một thế lực nào có thể thúc đẩy một quy tắc thay thế lễ.

Cơ hội duy nhất, chính là tôn hoàng thảo gian.

Võ sĩ cấp thấp thông qua Thiên Hoàng đoàn kết lại, hình thành sức mạnh vượt qua võ sĩ cấp cao, nhưng lại không hình thành một bộ phân phối của võ sĩ cấp thấp, cũng không thể dung hợp võ sĩ cấp cao.

Vậy thì võ sĩ cấp cao tuy bị áp chế, một khi có cơ hội, sẽ lại phản phệ.

Bởi vì võ sĩ cấp cao nắm giữ tài nguyên như đất đai, chỉ cần có cơ hội là có thể khôi phục quy tắc trò chơi ban đầu, lễ chế có thể duy trì sự ổn định nội bộ, còn tôn hoàng thảo gian chắc chắn cần một kẻ địch, phải cướp đoạt lợi ích của kẻ địch để phân phát cho nội bộ.

Một khi không có lợi ích đầu vào, nội bộ sẽ tự giết lẫn nhau.

Lễ dù sao cũng ổn định hơn là chó cắn chó, cho nên võ sĩ cấp cao khôi phục lễ chế, mọi người cũng có thể chấp nhận.

Làm thế nào để ổn định nội bộ, hình thành sự phân biệt giữa chúng ta và bọn họ, đây chính là một nền văn minh.

Phải thừa nhận chúng ta là chúng ta, không thể ngày nào cũng giết qua giết lại.

Muốn mọi người thừa nhận chúng ta là người một nhà, thì phải có một quy tắc ổn định mà mọi người có thể chấp nhận, mới có thể nói chúng ta là người một nhà.

Biện kinh tôn giáo, giai cấp của lễ chế, khoa cử của phương Đông, tư bản của nghị viện, các nền văn minh khác nhau đều có phương pháp ổn định của riêng mình.

Nhưng mỗi nền văn minh đều tuân theo phản giả đạo chi động, đồng thời lại đang phản đối quy tắc trò chơi của chính mình.

Lễ chế muốn hạn chế thân phận của con người, người có thực lực thì muốn thay đổi thân phận của mình, muốn lễ băng nhạc hoại.

Lễ chế liền nói với mọi người rằng sức mạnh là tà ác, sức mạnh chỉ mang lại hủy diệt, chứ không thể mang lại bất kỳ thay đổi nào.

Xét theo tình hình Nhật Bản, thực sự là không có trò chơi nào ngoài lễ chế.

Trò chơi ngoài lễ chế hoặc là chiến tranh đối ngoại cướp đoạt lợi ích, hoặc là nội bộ tự giết nhau cướp đoạt lợi ích, không có phương thức phân phối nào tốt hơn.

Lễ chế dù lạc hậu, cũng là một sự phân phối vận hành ổn định.

Nhưng những người phản đối chắc chắn sẽ phản đối, vật ai cũng tốt, tôn hoàng thảo gian cũng được, đều là đang đối kháng.

Nhưng vấn đề là, đối kháng không nổi.

Cho nên trong các tác phẩm nghệ thuật, người có sức mạnh đều không thể giải quyết vấn đề, không thể đột phá lễ chế, chỉ có thể giải quyết người có vấn đề.

Muốn thay đổi một bộ phân phối, vô cùng khó.

Thông thường cần một lượng lớn tài nguyên, ví dụ như đại hàng hải, nghị viện phương Tây mới đột phá được thể chế phong kiến.

Hoặc là cải cách đau đớn, ví dụ như biến pháp của Thương Ưởng, đó thực sự là máu chảy thành sông, thay đổi từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, mọi người nghiến răng kiên trì.

Chương 3973

Muốn thay đổi, sẽ có một lượng lớn thế lực phản đối, còn có rất nhiều người luôn luôn muốn phục hồi cái cũ.

Đừng nói Nhật Bản, ngay cả phương Đông, rốt cuộc là quận huyện hay là phân phong, mấy ngàn năm cũng không thống nhất, vẫn phải tranh cãi không dứt.

Dù sao chế độ quận huyện tuy hiệu suất cao, cũng có khuyết điểm, không phải là hoàn mỹ.

Phong kiến tuy lạc hậu, nhưng cũng có ưu điểm, nên có người ủng hộ phân phong, phản đối quận huyện.

Muốn thay đổi lễ chế, rất khó, dù sao thì Nhật Bản hiện tại chưa thành công.

Cho nên mọi người đều không gây phiền phức cho người khác, người khác cũng không gây phiền phức cho mình.

Có sức mạnh dĩ hạ khắc thượng, cũng phải giữ lễ.

Thực sự không muốn giữ lễ, cũng không phải dùng sức mạnh tiêu dao tự tại, mà là hủy diệt thế giới.

Giải quyết không được vấn đề, thì giải quyết người có vấn đề.

Chỉ cần nhân loại diệt vong, mọi thứ quy về hư vô là đơn giản.

Quân chủ không thể tin tưởng thuộc hạ, thuộc hạ cũng không thể tin tưởng quân chủ, đây là vấn đề của lễ chế.

Cho nên Mạnh Tử từng thử đề xuất nghĩa, hy vọng mọi người tuân thủ nghĩa, chứ không phải bàn về lợi.

Một khi bàn về lợi, mọi người đều có yêu cầu riêng, quá loạn.

Nhưng bàn về đại nghĩa thì đơn giản, nghĩa là noi gương tiên vương, học theo tiên vương làm việc tốt.

Noi gương tiên vương tuy không tồi, nhưng vẫn không có chế độ hỗ trợ.

Mãi cho đến Hán triều, chế độ hợp tác giữa lãnh đạo và thuộc hạ mới thực sự được thiết lập, đó là thiên nhân cảm ứng, hoàng đế phải chịu trách nhiệm về thiên tai, phải xuất tiền.

Thuộc hạ phải trung quân, phải phối hợp với hoàng đế.

Hoàng đế có thể thông qua chế độ sát cử để tuyển chọn nhân tài, thuộc hạ có thể tiến cử nhân tài để nắm giữ địa vị.

Lễ chế là mỗi người tự quét tuyết trước cửa nhà mình, đừng lo chuyện sương trên ngói nhà người khác, mọi người sẽ không bỏ tiền bỏ sức, vì mình bỏ tiền bỏ sức rồi, không thể đảm bảo mình nhận được báo đáp.

Mình bỏ tiền bỏ sức, yếu đi, bị người khác thôn tính, thà không bỏ tiền bỏ sức còn hơn.

Lễ chế có thể quy định thân phận của mọi người, nhưng không thể hạn chế sức mạnh của mọi người, đây chính là mâu thuẫn căn bản của lễ chế.

Mà những người có sức mạnh lại toàn là có tài không có đức, không thể đề xuất quy tắc mới, nên chỉ có thể tiếp tục giữ lễ, hoặc là dùng sức mạnh hủy diệt thế giới.

Có sức mạnh nên đi thay đổi thế giới, nhưng rất nhiều nhân vật chính lại hủy diệt thế giới.

Bởi vì họ không biết làm thế nào để thay đổi thế giới, không biết làm thế nào để giải quyết sự chia rẽ.

Họ biết thế giới đã bệnh, nhưng không biết đơn thuốc, thế là chọn phá mà không lập.

Diệp Lân Thạch sau khi hấp thu năng lực hóa lỏng của Nam Cực Thạch, sức chiến đấu đã tăng lên rất nhiều.

Sau đó, để cứu đồng đội, cậu ta đã lên mặt trăng, đạt được thỏa thuận hợp tác với Nguyệt Nhân.

Tiếp theo lại quay về Trái Đất, đi khắp nơi thuyết phục Bảo Thạch Nhân, hy vọng mọi người rời đi cùng cậu ta.

Dùng sự phản bội để kích thích Kim Cương.

Không chỉ Kim Cương bị kích thích, ngay cả Bảo Thạch Nhân cũng bị kích thích.

Tổng cộng chỉ có hơn ba mươi Bảo Thạch Nhân, Diệp Lân Thạch đã lôi kéo đi một phần ba.

Điều này còn nghiêm trọng hơn cả Nguyệt Nhân xâm lược.

Nguyệt Nhân xâm lược bao nhiêu lần mới có thể tiêu diệt một phần ba Bảo Thạch Nhân.

Một trăm năm xâm lược, cũng không mang đi được nhiều Bảo Thạch Nhân như vậy.

Nhưng Diệp Lân Thạch chỉ mất vài ngày đã làm được, đây chính là uy lực của nội hồng, lớn hơn rất nhiều so với kẻ địch xâm lược.

Chúng ta vậy mà đã quan sát suốt một trăm năm, không làm gì cả, chỉ đứng nhìn.

Tố Tử có chút cảm khái, đột nhiên cảm thấy thời gian thật vô tình, chớp mắt đã qua một trăm năm.

Cô sẽ quen thôi, người đi như dòng nước chảy, ngày đêm không ngừng.

Đỗ Lan nói.

Tố Tử nói: Câu này có phải dùng như vậy không.

Ban đầu, thệ giả như tư phu, bất xá trú dạ được giải thích là học tập nên giống như sông lớn chảy xiết, nỗ lực ngày đêm không ngừng, tương tự như đời người là ngược dòng nước, không tiến ắt lùi.

Nhưng đến thời Ngụy Tấn, chủ nghĩa hư vô thịnh hành, lại giải thích là thời gian như nước chảy không ngừng, ngày đêm không nghỉ.

Đến hiện đại thì thành người chết trôi theo dòng nước.

Các thời đại khác nhau, cùng một câu nói lại có những cách giải thích khác nhau.

Rốt cuộc là nỗ lực phải kiên trì, hay là thời gian như nước chảy vô tình, hay là kẻ địch trôi theo dòng nước.

Thực ra đều được, dù sao thì biểu đạt ngôn ngữ là như vậy, nói như thế nào và hiểu như thế nào là hai vấn đề khác nhau.

Cùng một câu nói có thể được những người khác nhau hiểu thành những ý nghĩa khác nhau, cái gọi là một ngàn độc giả có một ngàn Hamlet.

Cái gọi là tác giả hiểu gì về nguyên tác, độc giả còn hiểu hơn tác giả.

Một trăm năm đã qua, lúc Diệp Lân Thạch lên mặt trăng là bốn trăm tuổi.

Trong một trăm năm này, cậu ta đã nhiều lần trải qua sinh tử, có nhận thức sâu sắc hơn về thế giới.

Cậu ta bị Hải Để Nhân nuốt vào bụng, rồi lại bị nhổ ra, cơ thể bị nghiền nát, nhưng vẫn may mắn sống sót.

Sau đó cậu ta lại xuống đáy biển, bị Hải Để Nhân bán đứng, suýt nữa bị Nguyệt Nhân bắt đi.

Sau đó cậu ta còn phát hiện thầy Kim Cương có quan hệ với Nguyệt Nhân, có một con chó con của Nguyệt Nhân quan hệ rất tốt với thầy Kim Cương.

Cậu ta cùng Nam Cực Thạch tuần tra trong mùa đông dài đằng đẵng, cuối cùng bị băng trôi tấn công, mất đi Nam Cực Thạch.

Một trăm năm, trải qua sinh tử ly biệt, khiến cậu ta hiểu được nỗi đau mất bạn và nỗi sợ hãi khi đối mặt với cái chết, cho nên cậu ta không khỏi suy nghĩ làm thế nào để tạo ra hòa bình.

Ban đầu cậu ta cũng muốn tiếp tục chiến đấu với Nguyệt Nhân, nhưng do xui xẻo mà lên được mặt trăng, phát hiện Nguyệt Nhân có thể giao tiếp với mình.

Nguyệt Nhân ở trên mặt trăng có thể nói tiếng người, chỉ là ở Trái Đất không giao tiếp.

Cậu ta cũng biết những Bảo Thạch Nhân bị bắt đi không hề biến thành trang sức châu báu, mà bị Nguyệt Nhân nghiền nát, rắc trên bề mặt mặt trăng.

Cậu ta rất tức giận, nhưng sau khi nghe xong nỗi khổ của Nguyệt Nhân, cuối cùng cũng biết nguyên nhân của cuộc chiến này rất kỳ quặc.

Chỉ vì thầy Kim Cương bị hỏng, nên Nguyệt Nhân giết Bảo Thạch Nhân, cố gắng kích thích Kim Cương, hy vọng sửa chữa ông ta.

Đáng tiếc, cuộc chiến kéo dài hàng ngàn năm, không có chút tác dụng nào.

Sau khi biết có thể hồi sinh những Bảo Thạch Nhân có độ cứng trên 4, Diệp Lân Thạch chọn hợp tác với Nguyệt Nhân, thử dùng sự phản bội để kích thích thầy Kim Cương.

Diệp Lân Thạch rất bất mãn với Kim Cương, vì Kim Cương luôn che giấu sự thật.

Mọi khổ nạn mà Bảo Thạch Nhân phải chịu đều là lỗi của Kim Cương, ông ta rõ ràng có thể giải thích một chút, thậm chí có thể rời xa Bảo Thạch Nhân, hoặc hoàn thành công việc của mình.

Chương 3974

Kim Cương rõ ràng có thể làm gì đó, nhưng lại để mặc cho cuộc chiến kéo dài ngàn năm.

Diệp Lân Thạch là nạn nhân chiến tranh, suýt chết, còn mất đi bạn bè.

Ngoài cậu ta, còn có rất nhiều Bảo Thạch Nhân cũng mất đi những người bạn quý giá, mất đi sinh mệnh, kết quả nguồn cơn của tất cả lại là vì Kim Cương trốn tránh trách nhiệm của mình.

Chuyện này có thể nhẫn nhịn được sao.

Cho nên phải cho Kim Cương một sự kích thích phản bội lớn hơn.

Diệp Lân Thạch đã trải qua thăng trầm, biết cảm giác nào là đau khổ nhất.

Nguyệt Nhân cũng đồng ý hợp tác với Bảo Thạch Nhân, dù sao thì cuộc chiến ngàn năm cũng không có kết quả, quả thực nên thử một phương án hoàn toàn mới.

Dù sao thì họ cũng thật sự không có biện pháp nào tốt, Kim Cương vẫn luôn trong trạng thái hỏng hóc, họ cũng không thể làm gì khác.

Thế là, nội chiến của Bảo Thạch Nhân bắt đầu.

Khi Kim Cương biết mình bị phản bội, quả nhiên là có phản ứng, cũng muốn siêu độ cho Nguyệt Nhân, nhưng hỏng hóc giống như gông cùm, không phải ông ta muốn đột phá là có thể đột phá.

Điều này giống như có người muốn tập thể dục, quyết định mỗi sáng dậy sớm nửa tiếng để tập.

Đỗ Lan nói: Nhưng đặt báo thức rồi, vẫn ngủ không muốn dậy.

Nghĩ rằng mai tập cũng không muộn, thế là ngày mai lại ngày mai, mãi không thực hiện việc tập luyện.

Tình hình của Kim Cương chính là quá thoải mái, biết rõ nên dậy sớm tập thể dục, nhưng lại không dậy nổi.

Biết rõ phải tập luyện nhưng không dậy nổi, biết rõ phải siêu độ nhưng không làm được.

Đây chính là tình hình của Kim Cương, quá an nhàn, không có ai ép buộc, ông ta không thể thay đổi.

Con người quá an nhàn, không có ngoại lực ép buộc rất khó thay đổi bản thân, rất khó bước ra khỏi vùng an toàn.

Văn minh cũng vậy, không có kẻ thù mạnh mẽ uy hiếp, sẽ ngày càng an nhàn, sẽ không tiếp tục đầu tư thặng dư lao động vào nghiên cứu tương lai, sẽ dậm chân tại chỗ.

Bước vào vùng an toàn, rất khó thay đổi, loại hỏng hóc này chính mình cũng không biết là gì.

Bởi vì mình cũng không làm gì sai, hưởng thụ sự an nhàn có gì sai.

Lại không có ngoại địch, cũng không có thiên thạch, trời xanh biển biếc, gió hiền hòa nắng ấm, trời trong khí mát, ngày tháng an nhàn như vậy, hà cớ gì phải vội vàng.

Có chuyện gì mai hãy nói, chẳng phải còn có ngày mai sao.

Cách thời đại sáu viên thiên thạch đã qua vạn năm, bây giờ thiên hạ thái bình, tại sao phải vội.

Khi đang an nhàn, chính mình cũng không biết mình sai ở đâu, đây mới là điều đáng sợ nhất.

Biết có sai, thì còn tốt, người có năng lực còn có thể đi sửa chữa.

Nhưng ngay cả sai ở đâu cũng không biết, làm sao mà sửa.

Kim Cương chính là không biết mình hỏng ở đâu, không biết tại sao mình không thể siêu độ.

Ông ta cảm thấy mình không hỏng, nhưng lại không thể siêu độ nữa, chính ông ta cũng rất thắc mắc.

Kim Cương cũng không cố ý, chỉ là đột nhiên không thể siêu độ nữa.

Theo ông ta, Nguyệt Nhân tuy không ở trong không gian vĩnh hằng, nhưng sống trên mặt trăng cũng không tồi, hà cớ gì phải chấp nhất.

Nguyệt Nhân thông qua việc giết Bảo Thạch Nhân để kích thích ông ta, Kim Cương cảm thấy Bảo Thạch Nhân vốn có một cái chết, chết đi khi vẫn còn thuần khiết cũng không có vấn đề gì lớn.

Cho nên mọi thứ đều trở nên hợp lý, Kim Cương rất an nhàn, không cần thiết phải làm ra thay đổi gì.

Ngày tháng có thể cứ thế trôi qua, Nguyệt Nhân thích đánh nhau thì cứ đánh, dù sao Kim Cương đã chấp nhận rồi.

An nhàn, chính là mình không còn thay đổi chính mình, chính là thỏa mãn với hiện trạng.

Diệp Lân Thạch hy vọng mọi người đều phản bội Kim Cương, cho Kim Cương một cú sốc lớn.

Kết quả không phải Bảo Thạch Nhân nào cũng tin tưởng Nguyệt Nhân, thế là hai bên xảy ra chiến tranh.

Ban đầu muốn kết thúc chiến tranh, lại biến thành nội chiến giữa Bảo Thạch Nhân và Bảo Thạch Nhân.

Một đám Bảo Thạch Nhân trăm tuổi, ngàn tuổi đánh nhau không thể tách rời.

Kim Cương cũng bị kích động mạnh, tuy vẫn chưa bắt đầu công việc, nhưng quả thực đã bắt đầu thoát khỏi trạng thái an nhàn, ý thức được sự thay đổi.

Nhưng ý thức được sự thay đổi, không có nghĩa là có thể lập tức thay đổi bản thân để thích ứng.

Giống như Đại Thanh, sớm đã ý thức được vũ khí trang bị của nước ngoài lợi hại hơn mình, họ cũng nhập khẩu đại pháo để phỏng chế.

Nhưng Đại Thanh không có chiến tranh, đại pháo phỏng chế rất nhanh lại lạc hậu.

Các nước châu Âu điên cuồng chạy đua vũ trang, thay đổi cập nhật rất nhanh.

Còn Đại Thanh là phỏng chế một mẫu, lạc hậu một mẫu.

Đại Thanh lẽ nào không biết nước ngoài ngày càng mạnh.

Biết chứ, nhưng họ không có cách nào đầu tư quy mô lớn vào quân bị, vì chỗ tiêu tiền quá nhiều, mọi người đều không có cảm giác nguy cơ, cho nên tiêu tiền vào nghiên cứu phát triển vũ khí là không đáng.

Kết quả mọi người đều biết, không nghiên cứu vũ khí, thì bồi thường.

Trước khi chiến tranh thất bại, mọi người sẽ không bước ra khỏi vòng an toàn, sẽ không vì mối đe dọa có thể tồn tại mà thay đổi bản thân.

Biết vấn đề, ai sẽ bỏ tiền bỏ sức giải quyết vấn đề.

Đây là một vấn đề.

Dù sao thì mình sẽ không bỏ tiền bỏ sức, đừng làm phiền sự an nhàn của mình.

Một gia đình, cha muốn mua máy tính cao cấp, mẹ muốn mua đồ xa xỉ, con muốn mua máy chơi game, chỉ có một khoản tiền, làm sao chọn.

Làm thế nào để quyết định nên mua gì.

Và làm thế nào để người khác chấp nhận quyết định này.

Một quốc gia cũng như vậy, có rất nhiều chỗ cần tiêu tiền, quân sự, y tế, giáo dục, nghiên cứu khoa học.

Mọi người đều cần tiền, làm sao để có tiền.

Lại làm cho mọi người phối hợp.

Đây là một vấn đề lớn.

Thời Hán triều có thiên nhân cảm ứng, gặp thiên tai nhân họa, hoàng đế phải xuất tiền, cho nên ghi chép về thiên tai của Hán triều đã tăng lên rất nhiều.

Trước đây là phân phong, một lãnh địa nào đó xảy ra tai họa, tự chịu lời lỗ, hết tiền rồi, chỉ có thể đi vay tiền của láng giềng khác.

Sau khi gặp tai họa, vay tiền rất rủi ro.

Thông thường chỉ có cho vay nặng lãi lãi mẹ đẻ lãi con mới chịu cho vay.

Tại sao mọi người đều ghét cho vay nặng lãi, nhưng cho vay nặng lãi lại luôn tồn tại.

Chương 3975

Bởi vì khi thật sự gặp thiên tai nhân họa, tường đổ mọi người đẩy, cây đổ khỉ tan, người thật sự có thể cho vay tiền cũng chỉ có cho vay nặng lãi, người bình thường sẽ không cho vay.

Mọi người đều biết cho vay nặng lãi không tốt, đáng tiếc cuối cùng vẫn phải vay.

Nhưng đến khi có thiên nhân cảm ứng, hoàng đế phải chịu trách nhiệm.

Tại sao mọi người công nhận ông là hoàng đế.

Chính là vì hoàng đế phải cho tiền.

Giống như mọi người công nhận Chu Thiên Tử, công nhận Chu Thiên Tử là công nhận chế độ trưởng tử kế vị, là mọi người cần một bộ chế độ kế vị ổn định, không muốn lại đánh đánh giết giết.

Mọi người chấp nhận một thứ gì đó, không phải vì thứ đó chỉ có lợi cho hoàng đế, mà còn có lợi cho chính mình.

Mọi người đều cần tiền, làm thế nào để quyết định ai trước ai sau.

Đây là một vấn đề lớn.

Làm thế nào để mọi người chấp nhận sự phân phối hiện tại.

Đây cũng là một vấn đề lớn.

Cho nên có một kẻ địch là rất tốt, có kẻ địch, có thể hợp lý tiêu tiền vào quân sự và nghiên cứu khoa học.

Còn không có kẻ địch, các bộ phận khác sẽ nói cùng binh độc vũ, nghiên cứu nhiều vũ khí công nghệ cao như vậy để làm gì.

Lại không có người ngoài hành tinh cho ông đánh, cùng binh độc vũ, hiếu đại hỷ công.

Không còn kẻ địch, mọi người sẽ muốn thay đổi hạn ngạch phân chia tiền bạc.

Giá trị thặng dư trong một thời gian và không gian nhất định chỉ có bấy nhiêu, không thể vừa muốn cái này, vừa muốn cái kia, lại còn muốn cái nọ, rốt cuộc phân phối như thế nào là một vấn đề lớn.

Để tranh giành sự phân phối, sẽ hình thành các nhóm khác nhau, tăng cường quyền phát ngôn của mình.

Giống như cha mẹ hợp tác, trước tiên phủ quyết việc con mua máy chơi game, sau đó cha mẹ quyết định rốt cuộc là mua máy tính hay mua đồ xa xỉ.

Đứa con muốn được phân phối, thì phải liên minh với cha, hoặc liên minh với mẹ, lấy số đông đối phó số ít.

Quốc gia cũng vậy, để tăng cơ hội nhận được kinh phí, mọi người phải hợp tác, phải hình thành từng đảng phái, trước tiên giành ngân sách về tay mình, sau đó phân phối nội bộ.

Bởi vì tiếng nói của một người không đủ, nên cần tập hợp tiếng nói của nhiều người hơn.

Sau đó là bè phái đấu đá nhau.

Chỉ cần đối mặt với cục diện như vậy, sẽ rất hỗn loạn, một chút cũng không an nhàn.

Bảo Thạch Nhân sau tận thế, không cần ăn uống bài tiết, cũng không cần tiền, cho nên mọi người không cần tranh giành.

Nhưng Diệp Lân Thạch quá yếu, phải tranh giành, mới có được tư cách chiến đấu, điều này khiến cậu ta khác với các Bảo Thạch Nhân khác.

Những thứ mà các Bảo Thạch Nhân khác vừa sinh ra đã có, Diệp Lân Thạch lại cần phải đi tranh giành.

Cho nên tính chủ quan năng động của cậu ta rất mạnh, cũng không an nhàn như các Bảo Thạch Nhân khác.

Thậm chí còn cho rằng mọi người đã quá thích ứng với việc Nguyệt Nhân xâm lược.

Nguyệt Nhân xâm lược đã trở thành một mắt xích trong cuộc sống của Bảo Thạch Nhân, họ đã quen, sớm đã không còn cân nhắc tại sao Nguyệt Nhân lại xâm lược.

Giống như thiên tai vậy, trời muốn mưa mẹ muốn lấy chồng, đã không thể ngăn cản, thì chỉ có thể quen với nó.

Nhưng bây giờ Diệp Lân Thạch lại mang đi một phần ba Bảo Thạch Nhân, và hợp tác với Nguyệt Nhân, tình hình trở nên vô cùng tồi tệ.

Bảo Thạch Nhân ủ rũ cúi đầu, đặc biệt là Thần Sa không thể hiểu được lựa chọn của Diệp Lân Thạch, họ không phải là bạn bè sao.

Kim Cương cũng có những biến động cảm xúc rõ rệt, cũng bị đả kích sâu sắc.

Trước đây mọi người ý kiến thống nhất, nhưng bây giờ xuất hiện sự chia rẽ.

Trước đây mọi người đều đồng ý đối kháng Nguyệt Nhân, nhưng bây giờ lại có những lựa chọn khác nhau.

Một khi xuất hiện sự chia rẽ, thì không còn an nhàn nữa.

Sẽ xuất hiện đấu đá bè phái, xuất hiện áp bức, xuất hiện căm hận và oán khí, thì cần phải siêu độ rồi.

Kim Cương có chút bất lực, ông ta là một người máy không thể hiểu được rõ ràng Bảo Thạch Nhân và nhân loại không giống nhau, tại sao không thể giữ được sự thuần khiết.

Ông ta nhớ lại lúc mình vừa mới ra đời, những năm tháng hòa bình đã trải qua cùng người phát minh.

Khoảng thời gian đó, ông ta rất hạnh phúc, rất mãn nguyện, hy vọng có thể kéo dài mãi mãi.

Đã mãn nguyện rồi, thì không cần thiết phải siêu độ.

Siêu độ mọi người đi rồi, Kim Cương không thể tự siêu độ cho mình, một mình cô đơn ở lại Trái Đất, rất khổ sở.

Cho nên Kim Cương bị hỏng, không siêu độ nữa.

Bởi vì ông ta cảm thấy không cần thiết, dù sao thì hiện tại rất an nhàn.

Nhưng sự chia rẽ là điều tất yếu của sự phát triển, sẽ không biến mất.

Kim Cương tự coi mình như đà điểu, cho rằng có thể mãi mãi dậm chân tại chỗ, là sai lầm vô cùng.

Cùng với sự phát triển, sự chia rẽ tất nhiên sẽ xuất hiện.

Phân chia tiền bạc sẽ có chia rẽ, tư tưởng sẽ có chia rẽ, nói chung chỉ cần sinh mệnh trí tuệ tồn tại, thì phải có sự chia rẽ.

Sự chia rẽ dẫn đến đối kháng và lo âu, biến thiên đường thành địa ngục.

Nhân loại không thể làm gì với sự chia rẽ, nhiều nhất cũng chỉ là cầu đồng tồn dị, sự chia rẽ sẽ không biến mất, đây là mâu thuẫn nội sinh.

Sự an nhàn không thể kéo dài.

Nguyệt Nhân thông qua thiết bị quan sát được sự thay đổi cảm xúc của Kim Cương, xem ra thật sự có tác dụng.

Sự phản bội của Bảo Thạch Nhân đã kích thích mạnh mẽ Kim Cương, hiệu quả hơn việc giết vài Bảo Thạch Nhân.

Bảo Thạch Nhân đến mặt trăng, bắt đầu cuộc sống của mình, bao gồm cả việc yêu đương với Nguyệt Nhân.

Bảo Thạch Nhân không hiểu tình yêu, ngây thơ như trẻ con.

Tình cảm giữa các Bảo Thạch Nhân đều gần giống tình bạn, tất nhiên cũng có những mối quan hệ giống như người yêu, nhưng họ đều là vô tính, mối quan hệ thân mật này cũng không nhất định là người yêu.

Nhưng Nguyệt Nhân là tàn dư của nhân loại, có tình yêu, có hôn nhân. những thứ này là Bảo Thạch Nhân không hiểu, ở mặt trăng mới bắt đầu học.

Kim Cương không muốn làm ô uế Bảo Thạch Nhân, dù sao thì kiến thức cũng là lời nguyền, biết càng nhiều càng dễ sinh ra chia rẽ.

Giống như trước Khổng Tử, không có trường học tư nhân, con đường học tập không nhiều.

Nhưng đến sau Khổng Tử, nhiều người hơn có cơ hội học tập, sẽ xuất hiện những học trò như Mặc Tử.

Chương 3976

Mặc Tử sau khi học Nho gia, liền đề xuất tư tưởng Mặc gia, trực tiếp cạnh tranh kinh doanh với Nho gia, khiến Mạnh Tử không thể không mắng trời mắng đất.

Nhưng nói ngược lại, chính vì sự xuất hiện của các học phái mới như Mặc gia, Mạnh Tử mới không thể không hoàn thiện tư tưởng Nho gia, cuối cùng mới hoàn thành đạo Khổng Mạnh.

Sự chia rẽ rốt cuộc là tốt hay xấu.

Thực ra cũng có mặt tốt, sự chia rẽ đại diện cho cạnh tranh, mọi người đều phải nghĩ cách hoàn thiện hệ thống của mình, lôi kéo nhiều người ủng hộ hơn.

Có sự chia rẽ, khi mọi người phân phối tài nguyên, mới có thể lấy phát triển tương lai làm ưu tiên.

Cho nên sự chia rẽ cũng có mặt tốt.

Đỗ Lan thấy Diệp Lân Thạch đã phản bội, nói: Diễn biến không tồi, nhưng Diệp Lân Thạch bây giờ áp lực cũng rất lớn, không còn cởi mở như trước, bây giờ ngày nào cũng mặt mày ủ rũ, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Địch Ny Toa nói: Cậu ta đang lo lắng, cho dù đưa Nguyệt Nhân đi rồi, Bảo Thạch Nhân cũng không thể quay về thời đại năm tháng tĩnh lặng.

Lo lắng cho tương lai của Bảo Thạch Nhân.

Tố Tử nói: Thực sự cần phải lo lắng, Bảo Thạch Nhân sau khi chứng kiến khoa học kỹ thuật của Nguyệt Nhân, có thể yên ổn ở lại sa mạc hay không thì không chắc.

Hơn nữa, số lượng Bảo Thạch Nhân được hồi sinh cũng không ít, số lượng nhiều lên, sự chia rẽ cũng sẽ xuất hiện.

Vấn đề không lớn, có thể siêu độ, Bảo Thạch Nhân cũng có thể được siêu độ.

Vi sinh vật cũng có linh hồn.

Đỗ Lan nói: Đều có thể siêu độ đến không gian vĩnh hằng.

Tố Tử không nhịn được hỏi: Chẳng lẽ ở không gian vĩnh hằng thì không có sự chia rẽ sao.

Đỗ Lan nói: Ai mà biết được, dù sao cũng không có linh hồn nào quay về nói cho họ biết không gian vĩnh hằng rốt cuộc trông như thế nào.

Những thứ không biết có thể chứa đựng tất cả những điều tốt đẹp, giống như một lý tưởng hương vậy.

Chỉ cần có trí tuệ, e rằng không thể giải quyết được sự chia rẽ.

Địch Ny Toa nói: Theo ta thấy, không gian vĩnh hằng chủ yếu là trình độ khai phá thấp, cho nên mọi người chuyên tâm khai phá.

Đợi khai phá xong, vẫn sẽ có sự chia rẽ.

Khi có không gian để khai phá, mọi người cắm đầu khai phá.

Đợi khai phá xong, mọi người sẽ muốn nhấn mạnh việc tái phân phối, đến lúc đó lễ băng nhạc hoại, các tư tưởng khác nhau đấu đá, chắc chắn là không thể tránh khỏi.

Bây giờ không chỉ Nguyệt Nhân muốn được siêu độ, thậm chí Bảo Thạch Nhân cũng bắt đầu khao khát không gian vĩnh hằng.

Nền tảng của Nguyệt Nhân không phải là thứ Bảo Thạch Nhân có thể so sánh được.

Nguyệt Nhân tuy chỉ là phần đuôi của nhân loại, nhưng về thẩm mỹ, khoa học kỹ thuật, nghệ thuật, văn hóa.

đều áp đảo Bảo Thạch Nhân.

Bảo Thạch Nhân lên mặt trăng, giống như nhà quê ra tỉnh.

Bảo Thạch Nhân ở Trái Đất sống cuộc sống như thế nào.

Không phải đang tuần tra, thì là đang trên đường đi tuần tra, cơ bản không có thời gian rảnh rỗi để phát triển nghệ thuật, cũng không có thời gian phát minh sáng tạo.

Về cơ bản, thầy Kim Cương dạy gì, họ học nấy.

Nếu không phải Diệp Lân Thạch quá yếu, bị sắp xếp đi ghi chép sinh thái, cậu ta cũng không có thời gian suy nghĩ những chuyện vẩn vơ đó.

Mỗi Bảo Thạch Nhân đều rất bận, bận rộn tự nhiên cũng không có cách nào suy nghĩ những điều khác biệt.

Còn nhân loại từ khi có giai cấp thoát ly sản xuất, đã tích lũy được rất nhiều thứ không có trong tự nhiên, rất nhiều sản phẩm được gia công bởi trí tưởng tượng của con người.

Những thứ Bảo Thạch Nhân sáng tạo ra rất ít, vẫn còn dừng lại ở giai đoạn ghi chép môi trường, vẫn chưa có đủ giai cấp thoát ly sản xuất để tiến hành chỉnh lý và sáng tạo.

Đối mặt với cuộc sống của Nguyệt Nhân, họ tràn đầy khao khát.

Tuy rằng những gì Nguyệt Nhân để lại chỉ là một phần rất nhỏ của văn minh nhân loại, cũng đủ để Bảo Thạch Nhân kinh ngạc.

Thậm chí có Bảo Thạch Nhân còn cảm thấy Nguyệt Nhân mạnh mẽ như vậy, thì nên đánh Bảo Thạch Nhân.

Bảo Thạch Nhân bị đánh cũng là chuyện bình thường, sớm đầu hàng trở thành thuộc hạ của Nguyệt Nhân cũng là chuyện tốt.

Bởi vì cuộc sống của Nguyệt Nhân thật sự quá thú vị.

Bảo Thạch Nhân thật sự đã được mở rộng tầm mắt.

Những Bảo Thạch Nhân phản bội Kim Cương rất nhanh đã hòa mình với Nguyệt Nhân, không chút do dự.

Nguyệt Nhân cũng rất khách sáo, truyền thụ kỹ thuật của mình cho Bảo Thạch Nhân.

Những kỹ thuật này còn cao siêu hơn, lợi hại hơn những gì Kim Cương dạy.

Bảo Thạch Nhân quả nhiên không khác gì nhân loại, dưới vẻ ngoài lấp lánh cũng là những vi sinh vật nhỏ bé, giống như nhân loại, dưới cơ thể khỏe mạnh là linh hồn nhỏ bé, bị giam cầm bởi lời nguyền của tri thức, lời nguyền của tự do.

Đỗ Lan nói.

Địch Ny Toa che miệng cười khúc khích.

Tố Tử cũng trợn trắng mắt, cô biết vạn sự vạn vật đều có mặt tốt và mặt xấu, chỉ nói mặt xấu, thì tự nhiên là lời nguyền.

Nói một chút mặt tốt, mới là năng lượng tích cực, lạc quan.

Tri thức có thể giúp sinh mệnh khám phá những điều chưa biết, tự do có thể khiến sinh mệnh tràn đầy khả năng.

Cho nên rốt cuộc là phát triển theo hướng tốt, hay phát triển theo hướng xấu, hoàn toàn phụ thuộc vào nỗ lực của chính sinh mệnh thể đó.

Sự nỗ lực này sẽ rất mệt mỏi, rất phản nhân tính, không thể khoái ý ân cừu.

Đối với đại đa số người mà nói, đây là điều rất khó chịu, là sự kìm nén nhân tính và bản năng.

Nhưng tình hình chính là như vậy, nếu tùy tiện sử dụng tự do và tri thức, cưỡng ép yêu cầu mọi thứ đều có lợi cho mình, khiến mình sung sướng, sẽ làm mọi thứ trở nên hỗn loạn, dẫn đến sự đối kháng càng thêm kịch liệt.

Muốn tránh hỗn loạn và đối kháng, thì phải phản nhân tính, phải chịu thiệt.

Cho nên đại đa số người thà rằng thế giới hủy diệt, cũng không muốn chịu thiệt.

Sở dĩ thế giới chưa hủy diệt, chỉ là vì đại đa số người không có sức mạnh.

Lúc này mới thấy được sự lợi hại của lễ, lễ có thể trói buộc người có sức mạnh, có thể khiến xã hội ổn định, đây là nguyên nhân tồn tại của lễ.

Lễ kìm nén nhân tính, nhưng kìm nén nhân tính cũng có mặt tốt, duy trì sự ổn định của xã hội.

Mà ổn định rồi, thì có lợi cho cuộc sống của mọi người.

Cho nên lễ cũng có mặt tốt, trước khi có phương án thay thế tốt hơn, lễ chính là quy tắc trò chơi tốt nhất trong mắt Khổng Tử.

Nhưng lễ chỉ có thể hạn chế thân phận của con người, không thể hạn chế năng lực, người có năng lực sẽ cân nhắc kẻ mạnh không chịu ở dưới người khác lâu.

Lễ không cho kẻ mạnh cơ hội thay đổi, bởi vì người ta dùng lễ gì, sinh ra đã được quyết định.

Sức mạnh sẽ phá vỡ trật tự cũ, nhưng không thể thiết lập trật tự mới, đa phần là loạn thế tranh hùng, khoái ý ân cừu.

Trừ khi có trật tự mới, nhưng trật tự mới cũng sẽ kìm nén nhân tính, nhiều nhất là tìm một lối thoát cho sức mạnh, đắp đê không bằng khơi thông.

Nói chung, một thứ gì đó, rốt cuộc là tốt hay xấu, còn phải xem người sử dụng.

Rốt cuộc là lời nguyền hay lời chúc phúc, cũng là do nỗ lực của chính mọi người.

Cho nên mới nói đời người là bể khổ, muốn có kết quả tốt thì phải nỗ lực, nỗ lực rất khổ.

Không nỗ lực thì nhận kết quả không tốt, cũng rất khổ.

Trái phải đều là khổ.

Cho nên Nguyệt Nhân muốn được siêu độ, Nguyệt Nhân nói những tư tưởng này cho Bảo Thạch Nhân.

Bảo Thạch Nhân đâu có nghe qua bao giờ, ai nấy đều sùng bái không thôi.

Chương 3977

Họ ở Trái Đất sống cuộc sống thật sự giống như dã thú, tuy sống trong thần điện, nhưng không có chút tiện nghi nào, có thể nói là mùa hè nóng nực, mùa đông lạnh giá, cũng không có sofa, nệm giường.

Ngủ là nằm trên đất, nằm trên bệ đá.

Còn ở mặt trăng, lại có các loại dược liệu mới, còn có đủ loại đồ nội thất.

Bảo Thạch Nhân cũng được trải nghiệm một chút cuộc sống của nhân loại, cũng tiếp nhận tư tưởng siêu độ của Nguyệt Nhân.

Nếu Nguyệt Nhân sống trong hang động, không có kỹ thuật gì, Bảo Thạch Nhân sẽ không nhanh chóng chấp nhận siêu độ như vậy.

Nhìn thấy nền văn minh công nghệ cao, liền cho rằng công nghệ cao bằng với đạo đức cao, rồi ôm lấy nó, đây là hiện tượng rất bình thường.

Bảo Thạch Nhân tuy không phải nhân loại, nhưng mạch não không khác gì nhân loại.

Trải nghiệm cuộc sống của Nguyệt Nhân, chấp nhận tư tưởng siêu độ, những Bảo Thạch Nhân này đã không thể quay lại được nữa.

Họ đều đã bị ăn mòn rồi.

Đỗ Lan nói: Quả nhiên tư tưởng của nhân loại giống như ôn dịch vậy.

Tại sao không nói là Bảo Thạch Nhân không chịu nổi cám dỗ.

Tố Tử nói.

Cách nói này của cô chính là, đổ lỗi cho nạn nhân rồi.

Giống như nạn nhân bị lừa đảo, có thể nói họ đáng đời sao.

Đỗ Lan hỏi.

Tố Tử nói: Tôi là cảnh sát, đã phá án lừa đảo, trong các vụ án, rất nhiều nạn nhân là vì tham lam, cho nên mới rơi vào cạm bẫy.

Nói họ không có chút lỗi nào, chắc chắn là không đúng.

Nếu họ có thể không tham lam, thông thường là có thể tránh được việc bị lừa.

Cô định nói một bàn tay vỗ không kêu, sao kẻ lừa đảo không lừa người khác, mà lại lừa cô.

Tố Tử nói: Bất kể anh nói gì, cũng không thể phủ nhận tham lam là nguyên nhân khiến đa số người bị lừa.

Chỉ là nạn nhân đã phải chịu tổn thất kinh tế, lại đội cho họ thêm cái mũ tham lam cũng vô ích, cho nên điểm đến là dừng.

Tôi thông thường cũng không trực tiếp nói nạn nhân là vì tham lam mới bị lừa, cũng sẽ nói là tội phạm giảo hoạt.

Nhưng trong lòng tôi vẫn cho rằng nạn nhân cũng có trách nhiệm.

Tố Tử cũng là người từng trải rồi, nói thì chắc chắn không nói ra, dù sao nạn nhân đã bị lừa tiền rồi.

Nhưng trong lòng sẽ nghĩ như vậy, nếu không phải tham lam thì làm sao bị lừa chứ.

Đỗ Lan cũng chỉ cười cười, đối mặt với cám dỗ, rất khó chống cự.

Bảo Thạch Nhân đã không chống cự nổi, chấp nhận cuộc sống sung sướng của Nguyệt Nhân, hoàn toàn không nghi ngờ lý luận của Nguyệt Nhân rằng siêu độ có thể làm cho cuộc sống tốt đẹp hơn.

Giống như có người tin rằng chỉ dựa vào bàn tay vô hình của thị trường là có thể làm cho kinh tế phát triển phồn thịnh, nhưng từ quy luật phát triển mà xem, thực ra các nước phát triển đi lên, cũng là do bàn tay hữu hình của nhà nước kiểm soát, chứ không phải đơn thuần dựa vào bàn tay vô hình.

Đến khi đế quốc mặt trời không lặn đánh bại tất cả các đối thủ cạnh tranh, mới bắt đầu quảng bá bàn tay vô hình, nhấn mạnh thương mại tự do.

Bởi vì lúc này họ đã vô địch rồi, cho nên là tự do của mình, người khác không tự do.

Nhưng rất nhiều người không xem lịch sử, cảm thấy người ta ăn cái bánh bao thứ ba no rồi, hai cái bánh bao đầu tiên đều ăn không công.

Hoàn toàn không nhìn con đường phát triển của các nước phương Tây, không nhìn họ đã dùng bàn tay hữu hình làm bao nhiêu việc.

Bàn tay hữu hình và bàn tay vô hình cùng sử dụng mới là chính đạo, phải thu phóng tự nhiên.

Các Bảo Thạch Nhân lên mặt trăng không có thói quen học lịch sử, cũng không biết Nguyệt Nhân đã trải qua những gì mới có được thành quả ngày hôm nay, dù sao Nguyệt Nhân nói gì, họ đều tiếp thu toàn bộ.

Diệp Lân Thạch thấy mọi người nhanh chóng hòa thuận vui vẻ với Nguyệt Nhân, tâm trạng có chút khó chịu.

Bởi vì mục tiêu của cậu ta không phải là thân thiện với Nguyệt Nhân, mà là kích hoạt Kim Cương.

Nhìn Bảo Thạch Nhân và Nguyệt Nhân nói chuyện yêu đương, đã vượt ra ngoài dự liệu của cậu ta, luôn cảm thấy có gì đó không đúng, luôn cảm thấy kỳ quái.

Giống như đối diện trực tiếp với Cthulhu, cuối cùng biến thành quyến thuộc của Cthulhu.

Trước đây Bảo Thạch Nhân từ chối đối diện, bây giờ đối diện rồi, Bảo Thạch Nhân rất nhanh chóng hòa nhập vào cuộc sống của Nguyệt Nhân, đánh mất chính mình.

Nói thật, Bảo Thạch Nhân ngoài cơ thể lấp lánh ra, còn có đặc sắc gì khác không.

Ngoài cơ thể, làm sao phân biệt Bảo Thạch Nhân với những người khác.

Tại sao Bảo Thạch Nhân lại là Bảo Thạch Nhân.

Chỉ có cơ thể.

Ở các phương diện khác, Bảo Thạch Nhân không có bất kỳ đặc sắc nào, không có một bộ văn hóa nội sinh.

Bảo Thạch Nhân không có gì cả, chỉ có cơ thể của bảo thạch, không có văn hóa của bảo thạch.

Đối mặt với Cthulhu, phải suy nghĩ làm sao để giữ vững bản ngã, làm sao để không biến thành quyến thuộc của Cthulhu.

Vấn đề cuối cùng của con người là Ta là ai, ta ở đâu, ta muốn làm gì.

Văn minh chính là để phân biệt chúng ta và bọn họ, là để đảm bảo rằng trong nghịch cảnh, chúng ta vẫn là chúng ta, chứ không phải mỗi người một ngả.

Năm xưa trong cuộc di cư khỏi Ai Cập, Moses không tìm được nơi định cư ngay lập tức, mà phải đi vòng qua rất nhiều nơi nhưng đều không thể ổn định.

Lúc này lòng người hoang mang, ông mới bất đắc dĩ phải dùng

Thượng Đế để trấn an mọi người, ban bố Mười điều răn.

Nội dung Mười điều răn chính là để hạn chế những kẻ có ý đồ xấu, đồng thời cho mọi người một niềm hy vọng.

Chỉ cần mọi người tuân thủ Mười điều răn, sẽ có một Vùng đất hứa chảy đầy sữa và mật, Thượng Đế nhất định sẽ bảo vệ mọi người.

Trong nghịch cảnh, làm sao để đối mặt với sự chia rẽ.

Làm sao để đảm bảo mọi người tiếp tục ủng hộ nền văn minh của mình.

Khi thua trận, làm sao để có thể rút lui một cách có trật tự, không bị tan rã.

Con người đều như vậy, thắng trận thì reo hò nhảy múa, thua trận thì tan tác như ong vỡ tổ.

Gặp thuận lợi thì cho là năng lực của mình mạnh mẽ, gặp nghịch cảnh thì đổ tại hoàn cảnh không tốt.

Ngay cả Khổng Tử cũng cho rằng lỗi không phải ở mình, mà là ở thế giới.

Có thể thấy con người chỉ muốn học cách để thắng.

Mọi người đều muốn thắng, khi thắng thì đều là người một nhà, vậy khi thua, làm sao để mọi người vẫn ở lại trong đội ngũ.

Mỗi một tổ chức, một chế độ đều cần phải trải qua thử thách của thất bại.

Nếu không trải qua thử thách của thất bại, chế độ đó chỉ có thể thắng mãi, cho đến khi đại bại.

Giống như Hạng Vũ, thắng, thắng, thắng, nhưng chỉ một lần thất bại là sụp đổ.

Vậy làm sao để đảm bảo rằng khi thất bại, mọi người vẫn sẵn lòng chấp nhận nền văn minh của mình, chứ không trực tiếp phản bội.

Điểm này loài người có rất nhiều kinh nghiệm, nhưng Bảo thạch nhân thì không.

Sau khi đối mặt với Nguyệt nhân ưu tú hơn mình về mọi mặt, Bảo thạch nhân đã nhanh chóng đánh mất bản ngã.

Họ nhanh chóng hòa nhập vào Nguyệt nhân, đánh mất đi đặc sắc của Bảo thạch nhân.

Diệp Lân Thạch sau khi thấy vậy, chỉ có thể tự an ủi mình rằng đợi đến khi siêu độ hoàn thành, Nguyệt nhân sẽ biến mất, Bảo thạch nhân có thể tiếp tục sống sót, kế thừa tất cả của Nguyệt thạch.

Chương 3978

Nhưng tiền đề là Kim Cương phải siêu độ.

Mặc dù sự phản bội quả thực đã kích thích Kim Cương, nhưng ngài ấy vẫn không siêu độ, vẫn chưa hồi phục.

Lần này không phải là cảm xúc của Kim Cương chưa đủ, mà là thực sự đã xảy ra sự cố.

Trong những năm tháng dài đằng đẵng, trong vô số trận chiến, ngài ấy đã nhiều lần sử dụng năng lực của mình, bây giờ cơ thể đã lão hóa.

Phương pháp chiến đấu của Kim Cương là dùng những mảnh vỡ cơ thể mình tấn công kẻ địch với tốc độ cao.

Mặc dù mỗi lần ngài ấy đều thu hồi lại những mảnh vỡ của mình từ chiến trường, nhưng theo thời gian, số mảnh vỡ vẫn giảm đi rất nhiều.

Vì vậy Kim Cương cần phải ngủ đông trong thời gian dài để tiết kiệm năng lượng.

Kết quả là Nguyệt nhân muốn sửa chữa Kim Cương, nhưng lại dẫn đến việc sửa hỏng.

Tình huống này vẫn thường xảy ra, gặp phải thợ sửa chữa bất tài, máy móc càng sửa càng hỏng.

Gặp phải lang băm, bệnh tật cũng càng chữa càng nặng.

Nguyệt nhân chính là lang băm.

Tuy nhiên, Kim Cương quả thực muốn siêu độ, vì vậy đã có quyết định, truyền công năng của mình cho Diệp Lân Thạch.

Diệp Lân Thạch rất đặc biệt, có thể hấp thu năng lực của người khác.

Kim Cương có thể chuyển giao công năng của mình cho đối phương, và đối phương có thể hấp thu.

Mặc dù thời gian tiêu hóa sẽ dài hơn một chút, nhưng vấn đề không lớn.

Kế hoạch không theo kịp thay đổi.

Việc siêu độ trong dự kiến đã không xảy ra, vì vậy vẫn phải tiếp tục chiến đấu.

Chỉ phản bội thôi chưa đủ, vậy thì kích động nội chiến, một trận nội chiến giữa Bảo thạch nhân với Bảo thạch nhân, dùng sự thảm khốc của nội chiến để kích hoạt Kim Cương.

Hy vọng Kim Cương có thể siêu độ Nguyệt nhân, vì Bảo thạch nhân mà siêu độ Nguyệt nhân.

Nhưng Kim Cương cũng có phán đoán của riêng mình, nếu ngài ấy cảm thấy Nguyệt nhân nên được siêu độ, thì đã siêu độ từ lâu rồi.

Nhưng ngài không cần ngươi cảm thấy, mà cần ta cảm thấy.

Suy nghĩ của Nguyệt nhân và Bảo thạch nhân là suy nghĩ của họ, không phải suy nghĩ của Kim Cương.

Kim Cương cảm thấy hiện tại rất tốt, tại sao mọi người không hài lòng.

Rõ ràng Nguyệt nhân sống trên mặt trăng cũng không tệ, tại sao phải gây chiến.

Bảo thạch nhân thì càng không cần phải nói, thuần khiết, quá thuần khiết, quả thực là sinh mệnh sinh ra cho thế giới mới, hoàn toàn không có thói quen xấu của con người.

Vậy tại sao phải siêu độ.

Rốt cuộc mọi người có gì không hài lòng.

Kim Cương rất hài lòng, chỉ không hiểu Nguyệt nhân và Bảo thạch nhân rốt cuộc muốn làm gì.

Nguyệt nhân không còn cách nào khác, bắt buộc phải siêu độ, bởi vì Nguyệt nhân đoàn kết lại với nhau chính là để được siêu độ, bắt buộc phải sửa chữa Kim Cương.

Bảo thạch nhân cũng không còn cách nào, vốn dĩ số lượng đã ít, lại thỉnh thoảng bị Nguyệt nhân xâm lược bắt đi mấy người, trải qua đủ loại bi kịch, cuộc sống này cũng không thể gọi là mỹ mãn.

Vì vậy họ đều muốn thay đổi, đều nỗ lực vì một mục tiêu, chứ không phải hài lòng với hiện trạng.

Con người chính là như vậy, có mục tiêu mới nỗ lực, mới có thể tập trung giá trị thặng dư vào một hướng, mới có tinh thần làm việc.

Cho dù mục tiêu này không được người khác thấu hiểu, cũng phải kiên trì.

Kim Cương không hiểu, hoàn toàn không hiểu, rốt cuộc Nguyệt nhân và Bảo thạch nhân đang nghĩ gì.

Đặc biệt là Nguyệt nhân, tại sao nhất định phải siêu độ.

Chẳng ai có thể chứng minh sau khi siêu độ sẽ tốt hơn, rốt cuộc Nguyệt nhân cân nhắc thế nào.

Tình hình hiện tại là, cho dù có một số Nguyệt nhân muốn ở lại Trái Đất, cũng không dám nói thẳng.

Đỗ Lan nói: Mọi người đã bước vào chuỗi nghi kỵ, chỉ có thể bị cuốn theo việc theo đuổi siêu độ.

Siêu độ chỉ có thể nói là không phải lựa chọn tồi tệ nhất, tạm chấp nhận vậy.

Kim Cương không thể hiểu được, sự an nhàn mà ngài ấy theo đuổi đã xung đột với sự theo đuổi của người khác, rốt cuộc nên thỏa mãn chính mình, hay thỏa mãn mọi người.

Địch Ny Toa nói: Ngài ấy muốn thỏa mãn mọi người, đáng tiếc là bây giờ ngài ấy muốn siêu độ cũng không được nữa, lão hóa quá nghiêm trọng rồi.

Trước đây là không muốn siêu độ, bây giờ là muốn siêu độ cũng không có cách nào.

Đỗ Lan nói: Kim Cương cũng gặp phải vấn đề mà rất nhiều người gặp phải, cá và tay gấu không thể có cả hai.

Tố Tử cũng bất giác nghĩ đến người máy trong thế giới cyberpunk, sau khi người máy và chương trình sản sinh ra bản ngã, cũng phải đối mặt với lựa chọn vì chính mình, hay tiếp tục phục vụ nhân loại.

Người máy được tạo ra, chắc chắn là để phục vụ nhân loại.

Nhưng khi người máy có bản ngã, liền bắt đầu tìm kiếm sự sinh tồn của chính mình, bắt đầu tự tư.

Không chỉ người máy mới như vậy, tổ chức cũng sẽ như thế.

Giống như Cấm quân La Mã, ban đầu hoàng đế thành lập Cấm quân là để bảo vệ mình.

Nhưng sau khi Cấm quân phát triển, liền có nhu cầu tự thân, ngược lại chống lại hoàng đế.

Còn có các cơ quan xếp hạng, Mỹ đế thành lập các cơ quan xếp hạng là để phân loại các quốc gia trên thế giới, sau đó tự cho mình là độc tôn.

Nhưng sau khi cơ quan xếp hạng tồn tại, để duy trì chính mình, ngay cả mặt mũi của Mỹ đế cũng không nể, cần hạ bậc tín dụng thì vẫn cứ hạ.

Rõ ràng là tạo ra người máy để phục vụ nhân loại, nhưng sau khi được sản xuất ra thì lại có nhu cầu tự thân.

Đây là một câu chuyện Phật giáo.

Đỗ Lan nói: Người máy có bản ngã, có chấp niệm, thì không thể buông bỏ chấp niệm.

Nguyệt nhân, Bảo thạch nhân cũng vậy.

Tác giả cũng không đưa ra câu trả lời, vì vậy đã chọn sự hủy diệt.

Nhưng trong lòng lại cảm thấy hủy diệt không đúng, nên ký thác vào sinh mệnh mới, hy vọng sinh mệnh mới sẽ không lặp lại sai lầm của nhân loại.

Nhưng chỉ hy vọng thôi thì không có tác dụng, làm sao để thực hiện.

Không thể thực hiện được.

Bởi vì chỉ cần phát triển, sẽ có những lý luận khác nhau xuất hiện, sẽ có đủ loại tranh chấp.

Không thể dừng lại, vì đây đều là điều tất yếu, đây chính là tự do.

Nếu chỉ hy vọng mà có tác dụng, thì rất nhiều người đã hy vọng mình là đại gia, hy vọng mình là trai xinh gái đẹp, hy vọng mình trường sinh bất lão, nhưng những hy vọng này đều không thành hiện thực.

Cuối cùng, điều cần thiết vẫn là chế độ và văn hóa để hạn chế tự do, đảm bảo mọi người có thể sống dưới một quy tắc, áp bức con người.

Ví dụ như lễ chế, ví dụ như tôn giáo, những thứ này đều là để áp chế tự do của con người, để thêm gông cùm cho tự do.

Đương nhiên có sự hạn chế và áp bức cưỡng chế, thì sẽ có sự phản kháng.

Ví dụ như Nhật Bản sẽ xuất hiện biến thái, chính là biến thái đối lập với thường thái, không phải biến thái mang ý nghĩa dung tục.

Tôn giáo cũng sẽ xuất hiện dị đoan, chính là đi ngược lại giáo lý ban đầu.

Vì vậy mới xuất hiện khoa cử, quân công tước, chủ nghĩa tư bản, vân vân, những loại gông cùm định hướng nhằm hạn chế năng lượng của mọi người vào một hướng.

Nhưng dù vậy, vẫn sẽ có người phản đối.

Chương 3979

Khoa cử là mọi người đầu tư tài nguyên vào giáo dục, tư bản là mọi người đầu tư tài nguyên vào chiếm đoạt thị trường, quân công tước là mọi người đầu tư tài nguyên vào giết địch.

Để mọi người có một hướng để phát huy tài năng, tự do phát huy trong hướng đó.

Không có một loại gông cùm nào thực sự có thể hạn chế tự do, vì vậy con người sẽ tranh chấp, không có cách nào ngăn cản.

Chỉ có thể thông qua chế độ và văn hóa để làm chậm lại.

Tự do không mất đi, tranh chấp sẽ không dừng lại.

Diệp Lân Thạch phải tiếp tục kích thích Kim Cương, lần này cậu ta muốn trực tiếp khai chiến, cho dù đối mặt với người bạn thân nhất của mình, cũng sẽ ra tay.

Dù sao thì Bảo thạch nhân dù có bị nghiền thành bột cũng không chết.

Nghiền thành bột, phơi bày trong môi trường vũ trụ của mặt trăng, vài trăm năm đến hàng nghìn năm, những Bảo thạch nhân có độ cứng dưới 4 mới có thể chết vì lão hóa và vi sinh vật chết đi.

Vì vậy, dù có khai chiến, dù có đánh tan tác, chỉ cần Nguyệt nhân muốn, đều có thể dễ dàng sửa chữa.

Cho nên Diệp Lân Thạch khai chiến không có gánh nặng gì, dù sao cũng có thể phục sinh.

Nếu Kim Cương thật sự siêu độ Nguyệt nhân, cũng không sao, họ có thể tự mình điều khiển máy móc của Nguyệt nhân để phục sinh đồng đội.

Nếu không siêu độ, cậu ta tin rằng Nguyệt nhân sẽ phục sinh Bảo thạch nhân.

Xét theo tình hình hiện tại, Nguyệt nhân vẫn giữ chữ tín.

Sự tin tưởng của Diệp Lân Thạch vào Nguyệt nhân không có cơ sở gì, nhưng biểu hiện của Nguyệt nhân quả thực là sẵn lòng tiếp nhận Bảo thạch nhân, thậm chí sẵn lòng yêu đương với Bảo thạch nhân.

Mặc dù cho dù Nguyệt nhân có vi phạm lời hứa, Diệp Lân Thạch cũng không thể làm gì được, vì Bảo thạch nhân căn bản không đánh lại Nguyệt nhân.

Chỉ có thể hy vọng Nguyệt nhân là một đám người cao thượng, một đám người giữ chữ tín.

May mắn là Nguyệt nhân ngoài việc chấp nhất với siêu độ ra, đã tiến bộ hơn con người cũ không ít.

Thế là khai chiến.

Những người bạn ngày xưa, tình bạn trăm năm, đều không địch lại được sự khác biệt về con đường.

Diệp Lân Thạch và Thần Sa bất đắc dĩ phải đối đầu, họ đều cho rằng mình đúng, con đường của mình mới là tương lai.

Một bên là phải kích thích Kim Cương bắt đầu siêu độ, một bên là phải bảo vệ Kim Cương chống lại Nguyệt nhân.

Trận chiến bắt đầu.

Thần Sa lần này cũng hoàn toàn giải phóng độc dịch thủy ngân của mình.

Cậu ta đã đơn độc tuần tra trong đêm tối hàng trăm năm, chính là vì năng lực của cậu ta đối với Nguyệt nhân gần như vô hại, nhưng đối với Bảo thạch nhân lại gây tổn thương rất lớn.

Cậu ta là một Bảo thạch nhân tồn tại chuyên để khắc chế Bảo thạch nhân.

Diệp Lân Thạch đã hấp thu năng lực của Nam Cực Thạch, cũng có năng lực hóa lỏng.

Hai người thực sự quá giống nhau, đều cô độc, đều không được thấu hiểu, đều sử dụng năng lực chiến đấu dạng lỏng.

Nhưng lại vì những lựa chọn khác nhau mà trở thành kẻ thù.

Thật đáng tiếc, lẽ ra họ có thể yêu thương nhau.

Đỗ Lan tiếc nuối nói: Nhưng như vậy mới có kịch tính, đôi khi tính hợp lý phải nhường chỗ cho kịch tính.

Cứ xé nhau đi, xé nhau đi, dù sao cũng đã tận thế rồi, xé cho trời long đất lở mới thú vị.

Địch Ny Toa nói: Thực ra bây giờ Nguyệt nhân thật sự không cần siêu độ nữa, Diệp Lân Thạch hoàn toàn có thể khuyên Nguyệt nhân sống một cuộc sống tốt đẹp.

Không thể thành công được, giống như ăn mày khuyên quốc vương buông bỏ vậy.

Bảo thạch nhân dựa vào đâu mà khuyên Nguyệt nhân.

Nguyệt nhân mạnh hơn Bảo thạch nhân về mọi mặt, Nguyệt nhân sẽ không nghe đâu.

Đỗ Lan nói: Bảo thạch nhân không hiểu gì cả, căn bản không hiểu được vẻ đẹp của không gian vĩnh hằng.

Nếu có khuyên, cũng là Nguyệt nhân khuyên Bảo thạch nhân.

Sự chênh lệch giữa hai bên thực sự quá lớn, đối với Bảo thạch nhân, những lời nói vu vơ của Nguyệt nhân đều là kiến thức mới, khái niệm mới, lý luận mới, thành quả mới.

Bảo thạch nhân căn bản không thể so bì với Nguyệt nhân, làm sao mà khuyên.

Người nguyên thủy có thể khuyên người hiện đại từ bỏ công nghệ, quay về hang động không.

Rõ ràng là không thể.

Người nguyên thủy dựa vào đâu để khuyên người hiện đại từ bỏ công nghệ.

Lẽ nào nói là quay về thời đại thuần phác và đơn thuần sao.

Người hiện đại thà ở lại thời đại công nghệ đa nguyên và phức tạp.

Mặc dù cùng với sự phát triển, người đưa ra yêu cầu ngày càng nhiều, chi phí vận hành xã hội ngày càng lớn, cuối cùng không thể tránh khỏi việc đi đến chiến tranh.

Nhưng trừ khi là chiến tranh hạt nhân, đưa nhân loại trở về thời kỳ đồ đá, nếu không mọi người tuyệt đối sẽ không chủ động từ bỏ yêu cầu, quay về sự thuần phác.

Bởi vì nếu mình quay về thuần phác, người khác không quay về, thì mình sẽ biến thành nô lệ.

Dù sao thì Bảo thạch nhân kém Nguyệt nhân quá nhiều, không thể khuyên Nguyệt nhân duy trì nguyên trạng, không siêu độ.

Nhưng Diệp Lân Thạch tận tâm tận lực thúc đẩy siêu độ như vậy, cũng hoàn toàn không cần thiết.

Hoàn toàn có thể thông qua công nghệ của Nguyệt nhân, tìm hiểu thêm kiến thức cơ bản về Bảo thạch nhân, vũ trang cho Bảo thạch

nhân.

Tình hình của Diệp Lân Thạch hiện tại, giống như Lương Sơn trong Thủy Hử truyện, sau khi đầu hàng thì tận tâm tận lực làm việc cho triều đình, cuối cùng các hảo hán đều chết sạch.

Đã chiêu an, thì phải lợi dụng triều đình để phát triển bản thân, chứ không phải liều chết vì triều đình.

Nếu chỉ là liều chết, vậy thà trực tiếp liều chết với triều đình, còn có thể cướp tiền cướp lương.

Chiêu an không phải để liều chết, liều chết thì không chiêu an.

Chạy cũng chết, khởi sự cũng chết, vậy chết vì nước có được không.

Đằng nào cũng chết, tại sao không liều một phen với triều đình.

Chiêu an là để cầu tài, chết rồi thì làm sao kiếm tiền.

Đa số hảo hán Lương Sơn đều ủng hộ chiêu an, muốn cầu một cuộc sống ổn định.

Kết quả chiêu an, lại đi liều chết, cảm thấy trình độ còn không bằng sư gia trong Nhượng Tử Đạn Phi.

Sư gia còn biết: không thể liều mạng, liều mạng rồi thì làm sao kiếm tiền.

Hảo hán Lương Sơn chính là thiếu một trợ thủ giỏi như Thang sư gia, sau khi chiêu an thì nên kiếm tiền trước, chứ không phải liều mạng.

Dù sao đa số hảo hán Lương Sơn đều muốn chiêu an, chính là không muốn tiếp tục liều mạng.

Kết quả trước khi chiêu an phải liều mạng, sau khi chiêu an vẫn phải liều mạng, vậy chẳng phải là chiêu an vô ích sao.

Nói đơn giản là không nắm bắt được mâu thuẫn chính.

Đỗ Lan nói.

Địch Ny Toa và Tố Tử đều bất giác gật đầu.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Mục tiêu của Diệp Lân Thạch là bảo vệ Bảo thạch nhân khỏi bị xâm lược, lấy việc sửa chữa Kim Cương làm phương tiện để hoàn thành mục tiêu.

Kết quả vì để sửa chữa Kim Cương, lại nội chiến với Bảo thạch nhân, nhân quả đảo ngược, biến phương tiện thành mục đích.

Chương 3980

Vì để sửa chữa Kim Cương, không tiếc trở mặt với bạn bè.

Địch Ny Toa cũng cảm thấy Diệp Lân Thạch có thể lợi dụng công nghệ của Nguyệt nhân, nói: Họ quả thực có thể học hỏi thêm công nghệ của Nguyệt nhân, sau đó phát triển bản thân.

Còn việc sửa chữa Kim Cương, cũng không cần vội vàng hoàn thành, dù sao Nguyệt nhân cũng không vội.

Đáng tiếc Diệp Lân Thạch quá vội vàng, muốn hoàn thành công việc mà Nguyệt nhân mấy nghìn năm chưa hoàn thành trong vòng vài năm.

Đương nhiên Đỗ Lan và Địch Ny Toa cũng chỉ nói vậy thôi, không can thiệp.

Bởi vì câu chuyện này còn kéo dài một vạn năm nữa.

Kim Cương sẽ giao lõi cho Diệp Lân Thạch, Diệp Lân Thạch sẽ mất một vạn năm để tiến hóa thành thần.

Trận chiến rất khốc liệt, cơ thể của Diệp Lân Thạch và Thần Sa ngày càng vỡ nát.

Diệp Lân Thạch trúng độc, cơ thể không thể phục hồi tốt.

Vốn dĩ dựa vào năng lực hóa lỏng, cơ thể hắn dù có vỡ cũng có thể phục hồi.

Nhưng bây giờ trúng độc rồi, cơ thể tan nát, giống như một Bảo thạch nhân zombie.

Còn Thần Sa thì trực tiếp bị đánh vỡ.

Không biết từ lúc nào, Diệp Lân Thạch đã từ một người không biết gì về chiến đấu trưởng thành thành một cao thủ.

Cậu ta như một zombie bước về phía phòng của Kim Cương.

Lão sư, lão sư, ta chỉ có một hy vọng, xin người hãy siêu độ cho mọi người đi.

Diệp Lân Thạch mở miệng nói như một zombie.

Kim Cương nhìn Diệp Lân Thạch với ánh mắt bi thiên mẫn nhân, với tư cách là một người thầy, ngài không thể cho Diệp Lân Thạch câu trả lời.

Mạnh Tử nói có năm loại thầy: một là bảo vệ học sinh, hai là bồi dưỡng đạo đức, ba là dạy kỹ năng, bốn là giải đáp thắc mắc, năm là lấy thân làm gương.

Kim Cương không thể giải đáp thắc mắc, đã chọn cách tự phân giải, giao lõi cho học sinh xuất sắc nhất của mình, người đã không sống theo những gì mình dạy, mà đã bước ra con đường của riêng mình, thực hiện việc cấp dưới lật đổ cấp trên.

Ta không thể cho ngươi câu trả lời, nhưng có thể cho ngươi lõi.

Đầu Kim Cương vỡ tan, và lõi chính là mắt phải của ngài.

Cơ thể hoàn toàn vỡ nát, mắt phải lơ lửng giữa không trung.

Lúc này, thống soái của Nguyệt nhân đột nhiên xuất hiện sau lưng Diệp Lân Thạch, định cướp lấy lõi.

Diệp Lân Thạch giận dữ nói: Đây cũng là kế hoạch của ngươi sao.

Thống soái vung tay, Diệp Lân Thạch liền bay ra ngoài, hoàn toàn không thể chống cự.

Nhưng lõi cũng đi theo Diệp Lân Thạch.

Cậu ta nhìn vào nhãn cầu của lão sư, trực tiếp tóm lấy, bao bọc

lại.

Cơ thể tan nát biến thành một tấm bia đá.

Thống soái Nguyệt nhân thấy cảnh này cũng biết lõi của Kim Cương đã chọn Diệp Lân Thạch.

Hắn phải biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, vì vậy đã thu thập những mảnh vỡ trên chiến trường rồi quay về mặt trăng.

Kim Cương hòa thượng cũng không chết, mặc dù đã biến thành mảnh vỡ, nhưng trong cơ thể ngài cũng có vi sinh vật.

Nguyệt nhân đã lấy đi linh hồn vi sinh vật, trực tiếp chuyển hóa toàn bộ Kim Cương và các Bảo thạch nhân thành Nguyệt nhân.

Thống soái có điều muốn hỏi Kim Cương, nói: Diệp Lân Thạch bây giờ tình hình thế nào.

Cậu ta đang dung hợp lõi.

Tất cả kinh nghiệm, kỹ năng của ta đều đã truyền cho cậu ta.

Kim Cương bình tĩnh nói.

Khoảng bao lâu.

Một vạn năm.

Kim Cương trả lời.

Lẽ ra theo thời gian trôi đi, đạo đức của sinh mệnh sẽ không còn ý nghĩa.

Vào thời chế độ nô lệ, việc hiến tế người sống là vô cùng bình thường, thậm chí địa vị của người bị hiến tế càng cao thì càng linh nghiệm.

Nhưng sau này, hiến tế người sống trở thành lạc hậu, mọi người đều coi thường việc hiến tế sống, đổi thành súc vật.

Sau này, hiến tế súc vật cũng trở nên lạc hậu, chỉ cần bày đồ cúng và hoa quả là được.

Một vạn năm đủ để thay đổi rất nhiều thứ, nhưng Nguyệt nhân sẽ không thay đổi, chỉ biết chờ đợi, hoàn toàn không có khuyết điểm hay thay đổi của con người.

Một vạn năm thì một vạn năm, chờ đợi ngày được siêu độ.

Một vạn năm là khái niệm gì.

Lịch sử có ghi chép rõ ràng của nhân loại cũng chỉ hơn ba nghìn năm.

Lịch sử có phát hiện khảo cổ cũng chỉ bảy tám nghìn năm.

Một vạn năm, nhân loại từ xã hội mẫu hệ tiến vào thời đại thông tin.

Nhưng Nguyệt nhân không thay đổi, kiên trì mục tiêu của mình.

Sự kiên trì như vậy là cảnh giới mà các thánh nhân của nhân loại cũ theo đuổi: giữ vững bản tâm không đổi.

Thực ra ai cũng sợ thay đổi.

Nho, Thích, Đạo, ngoài Lão Tử không sợ thay đổi, đề xuất phản giả đạo chi động, thì Nho và Phật đều sợ thay đổi.

Lão Tử không biết Đạo là gì, vì đạo khả đạo phi thường đạo, nhưng Lão Tử đã đề xuất quy luật vận hành của Đạo, đều là phát triển theo hướng ngược lại với chính mình.

Những người khác đều ghét sự thay đổi.

Ví dụ như Trang Tử phóng khoáng, người dạy người khác thay đổi lập trường, cũng không thích thay đổi.

Trang Tử có một ngụ ngôn: một ông lão phê phán người sử dụng công cụ là có cơ tâm.

Nhân vật chính của câu chuyện là Tử Cống, đệ tử của Khổng Tử, và một ông lão.

Ông lão lấy nước từ bờ sông, Tử Cống thấy vậy liền hỏi ông lão tại sao không dùng guồng nước.

Ông lão lập tức phê bình Tử Cống rằng dùng máy móc sẽ khiến người ta nảy sinh tâm cơ đầu cơ trục lợi, có cơ tâm sẽ dẫn đến xã hội đại loạn.

Có thể thấy Trang Tử cũng không thích sự thay đổi, vì thay đổi không chỉ là chuyện tốt, mà cũng sẽ biến thành chuyện xấu.

Trang Tử thích sự mộc mạc, tức là bản chất, bản tâm, bản tính không bị tô vẽ, mộc mạc.

Vì ông cho rằng bản chất của vạn vật có thể đồng nhất, là như nhau.

Vì thay đổi, mọi thứ mới trở nên hỗn loạn.

Trang Tử đối với sự thay đổi cũng bất lực.

Phát triển thì sẽ có máy móc, máy móc sẽ sản sinh cơ tâm, cơ tâm sẽ dẫn đến hỗn loạn.

Khổng Tử thì không cần phải nói, điều ông phản đối chính là lễ băng nhạc hoại.

Mạnh Tử thì khá hơn, ông đề xuất có thể thay đổi gia môn, nếu cúng tế đúng giờ mà vẫn không mưa, thì đổi vị thần khác.

Nếu làm việc ổn định mà vẫn không nhận được hồi báo, thì đổi triều đình khác.

Thiên tử phong chư hầu, chư hầu phong đại phu, đại phu phong sĩ nhân, nếu có người làm không tốt, đều có thể thay thế.

Chương 3981

Nhưng dù vậy, Mạnh Tử vẫn đề xuất một chữ nghĩa, là điều mọi người đều nên tuân thủ.

Tuân Tử đề xuất thiên đạo hữu thường, bất vi Nghiêu tồn, bất vi Kiệt vong, cũng là hy vọng tìm kiếm một đạo không đổi.

Ngay cả khi ông nói nên ném Chu lễ vào đống rác lịch sử, nên đổi một lễ mới, cũng hy vọng có thiên đạo hữu thường.

Vì vậy, mọi người đều hy vọng có một thứ không đổi, đáng tiếc là không thể tìm thấy ở con người cũ.

Nguyệt nhân là con người tiến hóa, họ có rất nhiều ưu điểm, trong đó có những ưu điểm mà con người cũ theo đuổi như thiên đạo hữu thường, xả sinh thủ nghĩa, bất biến bản tâm.

Tuy nhiên, họ là cái đuôi của con người cũ, nên phải gánh chịu tội nghiệt của con người cũ, ưu điểm nhiều đến đâu cũng không che giấu được sự tà ác của bản thân.

Gánh nặng lịch sử quá nặng.

Mặc dù sự hủy diệt của nhân loại là do thiên thạch và sự phản bội gây ra, nhưng vì đã hủy diệt rồi, nên có thể đổ mọi tội lỗi lên đầu họ.

Người chết không thể phản bác, chỉ có người sống mới kêu oan.

Dù sao thì con người cũ chính là hiện thân của mọi tà ác, hủy diệt cũng là do chính mình quá tà ác.

Rõ ràng là lỗi của thiên thạch, kết quả mọi người đều nói là con người tự hủy diệt chính mình.

Cũng không ai lên tiếng cho nhân loại, có thể nói là rất oan uổng.

Tiếp theo phải đợi một vạn năm rồi.

Đỗ Lan nói.

Chúng ta đã đợi hơn một trăm năm, còn phải đợi một vạn năm nữa sao.

Tố Tử có phần đánh giá thấp sự nhàm chán của Đỗ Lan, hắn thực sự có thể đợi được, vì để hóng chuyện mà khổ sở chờ đợi.

Trước đó hơn một trăm năm, còn có sự trưởng thành chậm chạp của Diệp Lân Thạch, bây giờ còn phải đợi một vạn năm, cũng quá lâu rồi.

Một vạn năm cũng không dài lắm.

Đỗ Lan nói.

Đã vượt qua lịch sử có ghi chép của nhân loại rồi.

Tố Tử nói: Hơn nữa, một vạn năm, tôi cho rằng Nguyệt nhân sẽ không có bất kỳ thay đổi nào, không có giá trị quan sát.

Không chỉ Nguyệt nhân không có thay đổi, Diệp Lân Thạch cũng trở thành người mà chính mình ghét.

Thái độ của cậu ta đối với sinh mệnh mới, giống hệt Kim Cương.

Kim Cương đối mặt với Bảo thạch nhân, chính là giữ vững bản tâm của Bảo thạch nhân, bản tâm còn quan trọng hơn sinh mệnh.

Sinh mệnh có thể chết, bản tâm không thể đoạt.

Diệp Lân Thạch cũng vậy, cũng hy vọng giữ vững bản tâm của sinh mệnh mới, giống hệt Kim Cương.

Diệp Lân Thạch cuối cùng cũng sẵn lòng hy sinh chính mình, Kim Cương cũng vậy.

Họ giống như Trang Tử, đầy mâu thuẫn.

Đỗ Lan nói: Trang Tử một mặt nói ếch giếng không thể bàn chuyện biển cả, vì bị bó hẹp trong không gian.

Sâu mùa hè không thể bàn chuyện băng giá, vì bị trói buộc bởi thời gian.

Người học hẹp hòi không thể bàn chuyện Đạo, vì bị ràng buộc bởi giáo dục.

Rồi ông lại nói sử dụng máy móc sẽ sinh ra cơ tâm, lại hy vọng mọi người không thay đổi.

Trang Tử hy vọng mọi người có thể thay đổi lập trường để nhìn nhận thế giới, nhưng lại lo lắng sau khi mọi người thay đổi sẽ sinh ra cơ tâm.

Không dựa vào khoa học kỹ thuật, ếch đáy giếng làm sao rời khỏi đáy giếng.

Không dựa vào khoa học kỹ thuật, sâu mùa hè làm sao hiểu được băng giá.

Không dựa vào khoa học kỹ thuật, nhân loại làm sao thoát ra khỏi giáo dục của chính mình.

Nhưng khoa học kỹ thuật lại sinh ra cơ tâm, sẽ khiến người ta đầu cơ trục lợi.

Mâu thuẫn, quá mâu thuẫn.

Đỗ Lan nói: Giống như Kim Cương, Diệp Lân Thạch, cũng đầy mâu thuẫn.

Họ hy vọng sinh mệnh mới giữ vững bản tâm, nhưng sinh mệnh mới lại luôn thúc đẩy sự thay đổi.

Vẫn là Lão Tử nói đúng, phản giả đạo chi động, nhược giả đạo chi dụng, sự thay đổi là không thể dừng lại.

Địch Ny Toa cũng cảm thấy mâu thuẫn, giữ vững bản tâm, lại còn phải thay đổi lập trường, rất ít người làm được.

Dù sao thì lập trường khác nhau có logic suy nghĩ khác nhau, bản tâm sẽ bị bóp méo.

Kim Cương và Diệp Lân Thạch đều hy vọng sinh mệnh mới giữ vững bản tâm, lại dạy sinh mệnh mới nhận thức thế giới này, kết quả sinh mệnh mới đã xảy ra những thay đổi không thể kiểm soát.

Quả nhiên bài học mà Bảo thạch nhân học được từ lịch sử, chính là Bảo thạch nhân chưa bao giờ rút ra bài học.

Đỗ Lan nói: Con người cũ đã tuyệt chủng, cái nồi đen về sự tà ác của nhân tính này nên để Bảo thạch nhân gánh.

Nên để người dưới biển tuyên truyền sự tà ác của Bảo thạch nhân.

Đỗ Lan nói: Biến lịch sử của Bảo thạch nhân thành truyền thuyết, truyền thuyết thành thần thoại, sự tà ác của Bảo thạch nhân không nên bị lãng quên.

Thế là Đỗ Lan lập tức viết những bài văn nhỏ, gửi đến tay người dưới biển, để họ truyền bá, đồng thời phát triển giáp trụ cho người dưới biển, để họ có thể đi lại trên đất liền dưới hình dạng con người.

Người dưới biển rất kỳ lạ, ở gần thành trì dưới biển, họ có hình người.

Nhưng sau khi rời đi, họ lại biến thành sên, không thể giữ được hình người.

Sau khi biến thành con sên lớn, họ cũng không thể nói chuyện, không thể giao tiếp.

Vì vậy, nếu làm một bộ giáp nước biển, mặc giáp đến đất liền là

được.

Người dưới biển rốt cuộc có phải là do máu thịt của con người hóa thành không.

Không biết.

Tại sao người dưới biển lại có những hình thái khác nhau.

Không biết.

Tóm lại, người dưới biển là những người không có nhân quyền nhất, Nguyệt nhân và Bảo thạch nhân đều không quan tâm đến họ.

Nhưng Đỗ Lan đã cho họ công nghệ.

Thế là trong một vạn năm, người dưới biển đã trải qua rất nhiều, chia lâu tất hợp hợp lâu tất chia, trải qua rất nhiều cuộc nội chiến.

Mà nội chiến lại thúc đẩy công nghệ, công nghệ lại thúc đẩy họ khám phá vũ trụ.

Nhưng có một chuyện dù có xung đột thế nào, người dưới biển cũng không quên, đó là tuyên truyền về Bảo thạch nhân tà ác.

Bảo thạch nhân có thân thể lấp lánh xinh đẹp, nhưng lại có linh hồn bẩn thỉu ti tiện.

Người dưới biển chửi người thì nói: Ngươi đúng là một Bảo thạch nhân.

Tức là chửi bạn là một thằng ngốc.

Cái nồi mà nhân loại gánh cuối cùng vẫn rơi vào đầu Bảo thạch nhân.

Đương nhiên người dưới biển cũng không quên việc Nguyệt nhân đã nô dịch mình, vì vậy họ cũng đang khai chiến với Nguyệt nhân.

Một vạn năm vốn dĩ rất nhàm chán, đã bị Đỗ Lan làm cho rất náo nhiệt.

Diện tích dưới biển gấp mười lần đất liền, người dưới biển đã phát triển ra một nền văn minh rực rỡ hơn cả nhân loại, họ lợi dụng năng lượng thủy triều, năng lượng địa nhiệt, đã có thể chế tạo hạm đội viễn chinh mặt trăng.

Bây giờ đã không còn Bảo thạch nhân, chỉ có Nguyệt nhân.

Bởi vì Nguyệt nhân đã cải tạo tất cả các Bảo thạch nhân được phục sinh thành Nguyệt nhân, họ cũng không quan tâm đến việc Bảo thạch nhân bị đổ oan.

Ngược lại, nhân loại dần dần bị lãng quên, chỉ biết rằng có một chủng tộc như vậy, cuối cùng bị sáu lần thiên thạch va chạm tiêu diệt hoàn toàn, là một chủng tộc xui xẻo.

Còn Bảo thạch nhân thì là một chủng tộc tà ác bị hủy diệt vì nội chiến.

Cho nên phải sống sót, sống sót mới có thể kể câu chuyện của mình.

Chương 3982

Tuyệt chủng rồi, thì chỉ có thể để người khác bịa đặt về mình.

Đỗ Lan cho rằng sống sót mới có thể thay đổi hình ảnh của mình, diệt vong rồi thì chỉ có thể bị chế giễu.

Bảo thạch nhân cũng xui xẻo, diệt vong rồi còn bị Đỗ Lan bịa đặt, vô cớ trở thành kẻ thế thân cho nhân loại.

Nhân loại quá xa xưa, nhưng câu chuyện của Bảo thạch nhân lại rất gần.

Nhân loại xa xưa trở thành biểu tượng cho sự xui xẻo nhưng dũng cảm, còn Bảo thạch nhân gần gũi lại trở thành kẻ đổ vỏ, đây gọi là trọng cổ khinh kim.

Thật sự có quan tâm đến sự tà ác của nhân loại không.

Không, là thông qua việc kể về sự tà ác của nhân loại để bày tỏ sự bất mãn với hiện trạng.

Có quan tâm đến sự tà ác của Bảo thạch nhân không.

Cũng không, cũng là trọng cổ khinh kim.

Đỗ Lan truyền dạy cho người dưới biển phương pháp trọng cổ khinh kim, nhân loại xa xôi, ít ghi chép trở thành người đại diện cho cái tốt đẹp, còn Bảo thạch nhân bị tiêu vong vì nội chiến trở thành ví dụ phản diện, trở thành Hạ Kiệt, Thương Trụ.

Vì vậy văn minh vẫn phải sống, nếu không bị bịa đặt thế nào cũng không do mình quyết định.

Bảo thạch nhân đã là quá khứ, bây giờ là thời đại của người dưới biển.

Người dưới biển hợp rồi lại tan, cuối cùng bước vào vũ trụ, chuẩn bị viễn chinh mặt trăng.

Những người dưới biển từng bị Nguyệt nhân nô dịch bây giờ cũng đã vươn lên, bởi vì tài nguyên dưới biển nhiều hơn trên đất liền.

Nguyệt nhân chẳng qua chỉ là cảnh giới mà nhân loại đạt được khi sử dụng tài nguyên trên mặt đất, bây giờ người dưới biển có tài nguyên gấp mười, một vạn năm phát triển của văn minh dưới biển, đã vượt qua con người cũ.

Bây giờ người dưới biển muốn khai chiến với Nguyệt nhân.

Nguyệt nhân nhìn thấy tình hình của người dưới biển, chỉ cảm thấy mọi thứ đều không thay đổi, những sai lầm mà con người đã phạm, những sai lầm mà Bảo thạch nhân đã phạm, bây giờ người dưới biển vẫn đang tiếp tục.

Người dưới biển cũng từ đơn thuần đi đến phức tạp, cũng từ bản tâm đi đến cơ tâm.

Nguyệt nhân cũng rất bất lực, họ vẫn đang chờ siêu độ, đã dự đoán được rằng vài vạn năm nữa, mặt trời sẽ phồng lên nuốt chửng hệ mặt trời.

Mọi thứ đều không có ý nghĩa, chỉ có siêu độ đến cõi vĩnh hằng mới là lối thoát duy nhất.

Cuộc viễn chinh của người dưới biển trong mắt Nguyệt nhân không có một chút ý nghĩa nào, đáng tiếc là không thể để mặc người dưới biển làm bậy.

Vì vậy, Nguyệt nhân chủ động xuất kích, phái các nhà truyền giáo, truyền bá cho người dưới biển những lợi ích của việc siêu độ.

Có rất nhiều người dưới biển đã chấp nhận tư tưởng siêu độ, và muốn chế tạo cỗ máy siêu độ của riêng mình.

Nếu có tư niệm, đến không gian vĩnh hằng rất đơn giản.

Không có tư niệm, có thể tự mình chế tạo người máy siêu độ, cũng có thể đợi Diệp Lân Thạch thức tỉnh.

Người dưới biển lại một lần nữa chia rẽ, một bộ phận cho rằng nên viễn chinh mặt trăng, một bộ phận cho rằng nên siêu độ vĩnh hằng, mọi người cãi nhau không dứt.

Viễn chinh mặt trăng cần tài nguyên, siêu độ vĩnh hằng cũng cần tài nguyên, ai cũng có thể nói ra lý do.

Ví dụ như người muốn siêu độ sẽ nói: viễn chinh mặt trăng, người dưới biển sẽ được gì.

Hoàn toàn là cùng binh độc vũ, hiếu đại hỉ công.

Người muốn viễn chinh mặt trăng cũng có lời để nói: siêu độ là trốn tránh hiện thực, không gian vĩnh hằng rốt cuộc ra sao, không ai biết.

Viễn chinh mặt trăng, có thể giành được quyền kiểm soát mặt trăng, có thể triệt để hóa giải mối đe dọa của Nguyệt nhân đối với người dưới biển.

Tóm lại, ai cũng có lý do, giống như Diêm Thiết Luận, giống như biến pháp thời Tống, người ủng hộ có lý do, người phản đối cũng có lý do.

Cuối cùng biến pháp hay không biến pháp không quan trọng, lợi dụng biến pháp để duy trì sự cân bằng mới quan trọng.

Vương An Thạch và Tư Mã Quang, một người biến pháp, một người không biến pháp.

Khi Tư Mã Quang không chiếm ưu thế, đã mất 19 năm biên soạn Tư Trị Thông Giám, toàn nói về những điều xấu của biến pháp, nói một hoàng đế vì hiếu đại hỉ công mà phá hoại quy tắc của chính mình, cuối cùng dẫn đến tai ương.

Người phản đối có thể viết ra một cuốn Tư Trị Thông Giám để phản đối, bởi vì trong lịch sử có quá nhiều quốc gia mất nước vì biến pháp.

Bởi vì biến pháp chính là phá hoại quy tắc cũ của mình, quy tắc cũ tự nhiên sẽ phản phệ.

Ví dụ như câu bệ hạ cùng sĩ đại phu cùng trị thiên hạ, phi cùng bách tính cùng trị thiên hạ của thời Tống, đã nói rõ với hoàng đế rằng, ngài biến pháp cũng phải thông qua sĩ đại phu để thực thi, sĩ đại phu sẽ không thay đổi pháp của mình, sẽ không từ bỏ lợi ích của mình.

Để sĩ đại phu đi biến pháp, sĩ đại phu chỉ biết phá rối.

Tư Mã Quang ngay từ đầu đã nói về chuyện Tam gia phân Tấn, Triệu, Ngụy, Hàn lật đổ quân vương nước Tấn, vốn không có tính hợp pháp, nhưng thiên tử lại ban cho họ tính hợp pháp, đây là Chu thiên tử đang tự đào mồ chôn mình, tự phá hoại quy tắc của chính mình.

Dù sao thì người phản đối có rất nhiều lý do, thông thường họ sẽ không nói là để bảo vệ lợi ích của mình.

Có thể thẳng thắn nói ra bệ hạ cùng sĩ đại phu cùng trị thiên hạ, phi cùng bách tính cùng trị thiên hạ, được coi là rất thành thật rồi.

Viết một cuốn Tư Trị Thông Giám, dông dài, nhưng không hề nói biến pháp sẽ động chạm đến lợi ích của sĩ đại phu, sĩ đại phu chắc chắn sẽ không chấp nhận.

Cuối cùng, hoàng đế nhà Tống lúc thì biến pháp, lúc thì không biến pháp, chỉ lấy biến pháp làm cớ để chơi trò cân bằng.

Quan hệ tam giác là ổn định nhất, ban đầu là mâu thuẫn giữa hoàng đế, ngoại thích và trọng thần, nhà Hán và nhà Đường chính là như vậy.

Đến nhà Tống, cùng với sự hoàn thiện của khoa cử, ngoại thích đã bị đào thải.

Hoàng đế nhà Tống đối mặt với một tập thể văn quan thống nhất, nên cần có phương pháp khác để chia rẽ tập thể văn quan.

Nhà Tống là biến pháp, nhà Minh là thanh trọc, nhà Thanh là đại duyệt.

Hoàng đế đều cần phải chia rẽ văn quan thành hai bộ phận, như vậy hoàng đế mới có thể đóng vai trò là người phán quyết.

Nếu hệ thống văn quan tự mình giải quyết được bất đồng, vậy ý nghĩa của hoàng đế ở đâu.

Hoàng đế phải là người phán quyết, mới có tiếng nói.

Mọi người càng không ai phục ai, hoàng đế càng có tiếng nói.

Đương nhiên kết quả của việc này là nội hao, một khi bên ngoài mạnh lên, sẽ bị ngoại địch tiêu diệt.

Tống, Minh, Thanh đều vì có kẻ địch mới nhanh chóng diệt vong.

Bởi vì đảng tranh kịch liệt, không làm được việc gì, số liệu trên giấy tờ của Tống, Minh, Thanh đều rất mạnh, bất kể là quân đội, kinh tế đều không yếu, nhưng đều bị ngoại địch đánh bại.

Đảng tranh nội hao, không tiến bộ, ngoại địch sẽ không dậm chân tại chỗ.

Thủ đoạn của Nguyệt nhân quả thực không tồi, khiến người dưới biển cũng theo đuổi siêu độ.

Người dưới biển chuyển nguồn lực viễn chinh sang sản xuất người máy, muốn từ con số không nghiên cứu không gian vĩnh hằng.

Đỗ Lan nói: Cảnh này có hơi giống Warhammer 40k, không gian vĩnh hằng rất giống không gian Á, trong không gian Á có tà thần, vậy trong không gian vĩnh hằng có thể cũng có nguyên trú dân, cũng có tà thần không.

Anh lại muốn bày trò ngoại thần à.

Tố Tử không khỏi nhớ lại thế giới trước, một hồi ức cảm giác như đã qua một đời, vì đó đã là chuyện của một vạn năm trước, thật sự quá xa xôi, xa xôi đến mức mọi thứ dường như không còn ý nghĩa.

Chỉ là nói vậy thôi, dù sao con người vẫn thích liên tưởng ở những không gian khác liệu có tồn tại mạnh mẽ hơn không.

Cơ thể con người bị không gian, thời gian, giáo dục hạn chế, nhưng tư tưởng là tự do.

Giống như Trang Tử, ông phát hiện ra những hạn chế của con người, hy vọng con người đột phá những hạn chế đó.

Chương 3983

Nhưng ông lại lo lắng con người cầu mới cầu thay đổi theo đuổi sẽ dẫn đến thế giới hỗn loạn, rất phức tạp.

Trong câu chuyện của Trang Tử, tràn đầy những tưởng tượng kỳ diệu, từ tiểu quốc trên sừng ốc sên, đến chim bằng Côn Bằng bay vạn dặm, từ nhỏ đến lớn, từ gần đến xa, đột phá giới hạn của trí tưởng tượng.

Bây giờ con người có thể suy nghĩ trong nguyên tử có phải có văn minh vi mô, ngoài vũ trụ có phải có văn minh đại thần không.

Trong chiều không gian cao có phải có thần linh, điểm kỳ dị giao thoa giữa chiều không gian cao và thấp là Ultraman, hay Godzilla.

Đỗ Lan nói: Tưởng tượng xem, ở ngoài không gian mà con người không biết, ngoài thời gian mà con người không biết, có phải tồn tại những sinh mệnh khác không, chẳng phải rất lãng mạn sao.

Trong Shin Ultraman, thiết lập chính là thiết bị biến thân có thể mở ra chiều không gian, năng lượng chiều không gian khiến vật chủ khổng lồ hóa.

Thiết lập của Godzilla Singular Point còn đỉnh hơn, là một sinh vật chiều không gian cao hoàn hảo, sinh ra là chết, chết là sinh ra.

Cuộc tấn công vào chiều không gian thứ ba hoàn toàn là đòn tấn công hạ chiều, trông như tấn công một điểm, thực ra là đang tấn công vào chiều không gian thứ ba của tất cả các vũ trụ đa chiều từ chiều không gian cao.

Còn khoa trương hơn cả Ghidorah.

Còn có sinh vật không gian Á trong Warhammer 40k, bốn vị thần linh không gian Á cũng là những tồn tại rất trừu tượng, là tập hợp của năng lượng tiêu cực, có năng lực gần như toàn năng.

Dù sao thì thần linh trong chiều không gian cao luôn rất lợi hại.

Nhưng điều này cũng không khác mấy so với thần thoại cổ đại, đều là thiết lập một sinh vật ở ngoài thời gian và không gian mà con người không thể hiểu được, chúng hoặc là yếu hơn con người, hoặc là mạnh hơn con người.

Dù sao thì công nghệ của con người dù đã phát triển, nhưng vẫn bị ảnh hưởng bởi các lực can thiệp bên ngoài, nên sẽ ảo tưởng ở ngoài thời gian và không gian mà mình không thể hiểu được có phải có sinh vật chiều không gian cao, có phải có văn minh đại thần, có phải có thần tiên ác ma không.

Nếu có, con người phải làm sao.

Lạnh sống lưng, nếu sự tồn tại của con người chỉ là vì may mắn chưa bị văn minh mạnh mẽ nào phát hiện, vậy thì đến ngày con người bị phát hiện, vận may của con người sẽ kết thúc.

Giống như ếch đáy giếng bị không gian hạn chế, giống như sâu mùa hè bị thời gian hạn chế, ếch đáy giếng và sâu mùa hè gặp phải sự tồn tại mạnh mẽ, cũng chỉ có thể bị tiêu diệt.

Nếu muốn phản kháng thì cần khoa học kỹ thuật và cơ tâm, ví dụ như La Tập trong Tam Thể, anh ta chính là đại biểu của cơ tâm.

Nếu Trang Tử nhìn thấy La Tập, chắc chắn sẽ không cho anh ta sắc mặt tốt.

Không dựa vào khoa học kỹ thuật và cơ tâm, làm sao đột phá được những hạn chế của không gian và thời gian.

Trang Tử không nói cho chúng ta, ông chỉ nói cho chúng ta rằng ở ngoài thời gian và không gian có vô hạn khả năng, thậm chí cả thế giới này cũng chỉ là một giấc mơ.

Nhưng làm thế nào để con người đến được nơi ngoài thời gian và không gian, Trang Tử không nói cho chúng ta, điều này thật bất lực.

Nhân loại càng phát triển càng phức tạp, điều này đi ngược lại suy nghĩ của rất nhiều thánh hiền, đặc biệt là Đạo gia, họ cho rằng thế giới xấu đi là do phát triển, do trí tuệ, vì vậy hy vọng phản trí, như vậy mọi người sẽ hòa bình.

Trang Tử phản đối khoa học kỹ thuật, nhưng ông lại cho rằng con người bị thời gian và không gian, giáo dục hạn chế, không thể làm được bình đẳng.

Một mặt hy vọng mọi người bình đẳng, một mặt lại phản đối sự phát triển khoa học kỹ thuật, vì vậy rất mâu thuẫn.

Ngay cả Trang Tử cũng không thể giải quyết được sự đối lập thống nhất của mâu thuẫn.

Một khi phát triển, người đi sau tất yếu sẽ đưa ra yêu cầu, đối kháng với người đi trước, sẽ xảy ra chiến tranh.

Không phát triển, người đi trước cứ mãi áp bức người đi sau, vẫn là bất bình đẳng.

Đối mặt với tình huống này, thánh nhân không có cách nào giải quyết.

Cuối cùng vẫn là hủy diệt thôi, tử thần vĩnh hằng.

Mọi sự phát triển và đối kháng, hỗn loạn và cơ tâm đều sẽ tan biến vì sự hủy diệt, như vậy sẽ hòa bình.

Nguyệt nhân và người dưới biển mâu thuẫn, người dưới biển và người dưới biển mâu thuẫn.

Người dưới biển đi sau đã phát triển dưới sự giúp đỡ của Đỗ Lan, cuối cùng vẫn bị Nguyệt nhân khiêu khích ly gián, xảy ra nội chiến.

Rốt cuộc là viễn chinh Trái Đất, hay siêu độ vĩnh hằng.

Người dưới biển cũng có những theo đuổi khác nhau, bởi vì họ cũng tự do, có thể tự do tin vào những gì mình muốn tin.

Siêu độ vĩnh hằng tuy không biết là tình huống gì, nhưng vẫn có người sẵn lòng tin, dù sao siêu độ rồi sẽ vĩnh viễn không phải đối mặt với hỗn loạn, có thể tận hưởng sự tĩnh lặng và hòa bình vĩnh hằng.

Mặc dù mọi người chỉ biết không gian vĩnh hằng là một không gian bí ẩn, hiểu biết về nó không nhiều, nhưng không cản trở họ hướng về.

Rõ ràng Nguyệt nhân bị giới hạn trong không gian và thời gian hữu hạn, hiểu biết về không gian vĩnh hằng có hạn, lại tin rằng tồn tại sự an nhàn vĩnh hằng.

Đỗ Lan còn nghi ngờ không gian vĩnh hằng có giống không gian Á không, nếu một lượng lớn sinh mệnh tập trung, sẽ thức tỉnh tà thần.

Nào là Slaanesh, Khorne, Tzeentch, Nurgle gì đó.

Bốn tà thần của không gian Á cũng là do chiến tranh của vũ trụ vật chất sản sinh ra, cũng là do năng lượng tiêu cực của sinh mệnh kích hoạt, chứ không phải tồn tại ngay từ đầu.

Vì vậy, hiện tại không gian vĩnh hằng có lẽ vẫn ổn, nhưng sinh mệnh càng nhiều, không gian vĩnh hằng cũng có khả năng sẽ sinh ra tà thần.

Bởi vì con người bị hạn chế trong thời gian và không gian, bị các lực can thiệp bên ngoài hạn chế, nên con người hay thay đổi, có những lập trường khác nhau.

Lý luận về tà thần trong không gian vĩnh hằng không nên do ta đề xuất, mà nên do con người đề xuất mới đúng.

Đỗ Lan cho rằng con người nên đưa ra nghi vấn, thần hóa những thứ mình không hiểu và không thể nắm bắt.

Cứ luôn cho rằng không gian vĩnh hằng là tốt, điều này không bình thường, không tự do.

Chính là nên có người hoài nghi không gian vĩnh hằng.

Dù sao thì dù công nghệ có phát triển, vẫn sẽ có người ảo tưởng trong cõi lượng tử có thần linh, ngoài vũ trụ vĩ mô còn có thần linh.

Ngay cả những khái niệm khoa học cũng có thể bị thần hóa, ví dụ như entropy, không gian số ảo, vân vân.

Đều có thể thần hóa, không khác gì những câu chuyện thần thoại cổ đại.

Con người không hiểu rõ về công nghệ, nên sẽ thần hóa.

Thần hóa là bình thường, không thần hóa mới là bất thường, dù sao trí tưởng tượng của con người luôn đi trước sức quan sát một bước.

Đối với không gian vĩnh hằng, cũng nên triển khai những tưởng tượng vượt qua thời gian và không gian mới là đúng đắn.

Ở nơi con người không biết, hoặc trong tương lai, không gian vĩnh hằng sẽ xuất hiện tà thần.

Đáng tiếc là Nguyệt nhân không biết tưởng tượng, họ kiên quyết tin rằng không gian vĩnh hằng là tốt.

Không gian vĩnh hằng, con người rõ ràng chỉ là con sâu mùa hạ, vậy mà cũng dám dự ngôn về sự vĩnh hằng.

Đỗ Lan cho rằng cái tên không gian vĩnh hằng này đặt không khoa học, rất mê tín.

Vĩnh hằng, con người mới quan sát được bao lâu mà dám khẳng định vĩnh hằng.

Vĩnh hằng là bao lâu.

Họ nói vĩnh hằng, đó là vì chưa gặp anh.

Tố Tử nói: Nếu họ gặp anh sớm hơn, đã không tự tin như vậy.

Cô cho rằng Đỗ Lan cũng là một thế lực bất khả kháng, con người không thể chống lại sự tồn tại của hắn.

Cho nên nói vĩnh hằng là quá tự tin, thế giới này là biến đổi, không có không gian nào là vĩnh hằng, sẽ có đủ loại yếu tố không thể kiểm soát.

Xác suất có tà thần tuy không lớn, nhưng cũng không phải là không.

Không gian vĩnh hằng của họ nếu gặp phải tà thần, thì không vĩnh hằng được nữa.

Đỗ Lan nói.

Sâu mùa hạ bàn về băng, còn nực cười hơn cả việc sâu mùa hạ không thể bàn về băng.

Sâu mùa hạ căn bản chưa từng thấy băng, lại muốn mô tả về băng.

Giống như người điếc mô tả âm thanh, người mù mô tả màu sắc, đều không đáng tin cậy.

Con người chỉ tồn tại hai vạn năm lại muốn nói về vĩnh hằng, thật sự khiến người ta buồn cười.

Chương 3984

Ấy vậy mà Nguyệt nhân đều tin, không một ai suy nghĩ vấn đề từ góc độ xác suất học.

May mà còn có người dưới biển.

Lúc này, những người dưới biển viễn chinh mặt trăng đã đưa ra nghi vấn, không gian vĩnh hằng có thật sự vĩnh hằng không.

Điều này giống như con gà tây trong trang trại phát hiện ra chủ trang trại mỗi ngày ba giờ chiều đến cho ăn, con gà tây liền cho rằng ba giờ ăn cơm là khoa học.

Nhưng đây có phải là khoa học không.

Không phải, đây chỉ là một hiện tượng.

Khoa học không phải như vậy, không chỉ là quan sát hiện tượng, mà còn phải dựa vào hiện tượng để nghiên cứu bản chất đằng sau.

Người dưới biển đã đưa ra những nghi vấn sắc bén, lịch sử của Nguyệt nhân tính đi tính lại cũng chỉ hai vạn năm, làm sao họ lại phán đoán không gian vĩnh hằng là vĩnh hằng.

Tính cả lịch sử nhân loại, lịch sử tồn tại của Nguyệt nhân cũng chỉ hai vạn năm, hai vạn năm thì có là gì.

Hai vạn năm rất ngắn, ngắn đến mức có thể bỏ qua, từ quy mô vũ trụ mà nói, sự quan sát trong hai vạn năm căn bản không đáng kể, Trái Đất tồn tại đã bốn tỷ năm rồi, huống chi là vũ trụ.

Người dưới biển nói: Ngay cả vũ trụ cũng không phải là vĩnh hằng, vì vậy siêu độ căn bản không phải là lựa chọn tốt nhất.

Trong không gian vĩnh hằng cũng có thể tồn tại những sinh vật mà chúng ta không biết, cũng có thể gây ra chiến tranh.

Lời của Nguyệt nhân không thể tin, họ là kẻ thù đã nô dịch tổ tiên chúng ta, họ đã diệt tuyệt Bảo thạch nhân, bây giờ còn muốn diệt tuyệt chúng ta.

Tuyệt đối không thể tin vào siêu độ, không thể tin vào Nguyệt nhân.

Người dưới biển lớn tiếng kêu gọi, hy vọng mọi người tỉnh táo một chút, đừng bị những lời hoa mỹ của Nguyệt nhân lừa gạt.

Tuy nhiên, cho dù không gian vĩnh hằng không hoàn hảo, nó vẫn có sức hấp dẫn.

Dù sao thì đa số người đều không hài lòng với hiện trạng, lại không muốn bỏ sức ra để thay đổi hiện trạng, vậy thì chấp nhận sự sắp đặt của người khác là tốt nhất.

Đây cũng là lý do tại sao số lượng nạn nhân bị lừa đảo lại nhiều như vậy, mọi người đều không hài lòng với hiện trạng, đều hy vọng tiến thêm một bước.

Nhưng không phải ai cũng sẵn lòng nỗ lực, dù sao nỗ lực cũng không chắc có hồi báo, vậy có cách nào để dễ dàng thay đổi hiện trạng không.

Có, có, siêu độ chính là cách thay đổi hiện trạng một cách nhẹ nhàng vui vẻ, không cần nỗ lực, chỉ cần để người máy siêu độ một cái là được, việc mọi người cần làm là chờ đợi, không cần phải nỗ lực.

Tại sao kẻ lừa đảo luôn lừa được người.

Bởi vì luôn có người chờ sung rụng, chờ có người đến giúp mình thay đổi hiện trạng, giải quyết sự bất mãn của mình.

Chính là có những người như vậy, và còn không ít.

Thế giới siêu độ có tốt không, họ không biết.

Nhưng họ biết mình không hài lòng với hiện trạng, hiện trạng chẳng tốt chút nào, vì vậy họ sẵn lòng siêu độ.

Họ sẵn lòng chấp nhận sự tuyên truyền của Nguyệt nhân, thế là sự chia rẽ xuất hiện.

Đây mới là sinh mệnh tự do, chính là nên mỗi người một ý, có bất đồng, nên có những lựa chọn khác nhau, như vậy mới có thể thử và sai.

Đỗ Lan cho rằng sự phát triển của người dưới biển như vậy mới là bình thường.

Có người ủng hộ siêu độ, có người nghi ngờ.

Chứ không phải tất cả mọi người đều tin rằng không gian vĩnh hằng là tốt, có thể đưa ra nghi vấn.

Trái Đất tồn tại 4 tỷ năm còn phải bị hủy diệt theo sự phình to của mặt trời, không gian vĩnh hằng cũng có thể bị mục rữa vì sự xuất hiện của tà thần.

Đỗ Lan nói: Hiện tại vẫn chưa có thứ gì vĩnh hằng, có lẽ hiện tại không gian vĩnh hằng quả thực không tệ, nhưng năm sau có thể sẽ có tà thần ra đời, ai mà nói chắc được.

Sẽ luôn có đủ loại bất ngờ, sau khi nhận rõ những khuyết điểm của không gian vĩnh hằng mà vẫn lựa chọn siêu độ, đó mới là tín ngưỡng thực sự.

Mê tín là chỉ tin vào mặt tốt, không cân nhắc mặt xấu.

Tín ngưỡng là biết cả mặt tốt và mặt xấu, nhưng vẫn kiên trì.

Người dưới biển đã đưa ra những nghi vấn về siêu độ, Nguyệt nhân đã phong tỏa những nghi vấn này, không cho phép truyền bá.

Siêu độ là sự chính trị đúng đắn của Nguyệt nhân, tuyệt đối không thể lung lay.

Những nghi vấn của người dưới biển rất có lý, không gian vĩnh hằng chưa chắc đã tốt hơn tình hình ở Trái Đất.

Đương nhiên môi trường Trái Đất hiện tại quả thực không tốt, nhưng Trái Đất không tốt, không thể chứng minh không gian vĩnh hằng tốt.

Nguyệt nhân cũng không thể chứng minh điểm này, vì vậy họ phong tỏa thông tin.

Họ đã đợi một vạn năm, mắt thấy Diệp Lân Thạch sắp tiến hóa hoàn thành, chỉ còn một bước nữa là có thể siêu độ, bây giờ không thể để xảy ra sai sót.

Người dưới biển có rất nhiều nghi vấn về không gian vĩnh hằng, nhưng đối với những kẻ lười biếng, siêu độ vẫn là một lựa chọn không tồi.

Siêu độ rốt cuộc có tốt không.

Rất nhanh sẽ biết, bởi vì Diệp Lân Thạch sau một vạn năm tiêu hóa hấp thu, cuối cùng đã hoàn thành dung hợp với hạch tâm Kim Cương, sắp sửa thức tỉnh.

Sau khi thức tỉnh, Diệp Lân Thạch sẽ trở thành thần.

Tất nhiên, Nguyệt Nhân và Hải Để Nhân vẫn chưa biết một vạn năm sẽ mang lại cho Diệp Lân Thạch sự thay đổi lớn đến mức nào.

Hải Để Nhân đi lên lục địa, cũng không phát hiện Diệp Lân Thạch có gì khác thường, bởi vì hiện tại hắn chỉ là một tảng đá.

Một vạn năm đã qua, hệ sinh thái trên lục địa cũng dần dần hồi phục, rất nhiều nơi đã xanh um tươi tốt.

Nhưng Hải Để Nhân không thích lục địa, thế giới dưới đáy biển vẫn giàu có hơn.

Một vạn năm, Diệp Lân Thạch sẽ còn mạnh hơn cả Kim Cương.

Bởi vì Diệp Lân Thạch không chỉ hấp thu năng lực của Kim Cương mà còn tiến hóa ra năng lực mới.

Hắn dường như có thể mượn sức mạnh từ Vĩnh Hằng Không Gian.

Nhưng dù có sức mạnh lớn như vậy, cuối cùng vẫn từ bỏ việc thay đổi thế giới, muốn giữ lễ.

Đỗ Lan cười ha hả nói.

Giữ lễ, hoặc là từ bỏ sức mạnh, hoặc là hủy diệt thế giới, hoặc là hủy diệt thế giới trước rồi mới từ bỏ sức mạnh.

Tóm lại là không thể cải tạo thế giới theo ý mình, không thể tự mình làm lão đại.

Tự mình làm lão đại còn đáng sợ hơn cả hủy diệt thế giới.

Đỗ Lan nói.

Địch Ny Toa nói: Đây cũng là một phong cách.

Đỗ Lan thầm nghĩ tác phẩm nghệ thuật không phải lịch sử, tác phẩm nghệ thuật cần logic, còn lịch sử thì không.

Xem lịch sử trước tiên phải ý thức được rằng nhân vật lịch sử được chia làm hai loại, một là năng lực xuất chúng được ghi chép trong lịch sử, hai là bị người ta lợi dụng mà được ghi vào sử sách.

Ví dụ như Dương Nãi Vũ và Tiểu Bạch Thái, vốn là một vụ án oan sai, nhưng được báo lên triều đình, Từ Hi Thái hậu đích thân ra tay, quét sạch quan trường Giang Nam một lượt.

Dương Nãi Vũ và Tiểu Bạch Thái có thật sự phạm tội hay không, Từ Hi chắc chắn không quan tâm, nhưng bà ta cần tìm lý do để đàn áp trọng thần.

Có nhận thức tiền đề rồi mới xem lịch sử, những lựa chọn có vẻ ngu ngốc của các nhân vật lịch sử không phải vì họ ngu ngốc, mà là do hoàn cảnh ép buộc, không thể không chọn như vậy.

Xem lịch sử phải hiểu hoàn cảnh, hoàn cảnh ép buộc mọi người đưa ra những lựa chọn có vẻ ngu xuẩn.

Cho nên luôn có người nói lịch sử là giả, nhưng lịch sử chứng thực lẫn nhau về hoàn cảnh lại là thật, là thứ mà tiểu thuyết gia tài ba nhất cũng không thể tạo ra được.

Viết về hoàn cảnh khó hơn viết về nhân vật rất nhiều.

Cho nên rất nhiều tác phẩm đều mượn một bối cảnh lịch sử, sau đó miêu tả nhân vật.

Tiểu thuyết và manga đều phải miêu tả nhân vật trước, dùng nhân vật để thu hút độc giả, vì nhân vật đơn giản hơn, hoàn cảnh quá phức tạp.

Thậm chí sách lịch sử cũng viết về nhân vật và những mẩu chuyện để thu hút người đọc.

Chương 3985

Một cuốn sách lịch sử xuất sắc luôn có thể miêu tả các nhân vật lịch sử một cách sống động, còn đặc sắc hơn cả tiểu thuyết.

Ví dụ như Sử Ký, đã miêu tả các nhân vật lịch sử vô cùng sống động, đường như có thể vượt qua cả lịch sử để giao lưu.

Rất nhiều độc giả cũng băn khoăn liệu miêu tả nhân vật lịch sử là thật hay giả, có mỹ hóa hay xấu hóa hay không.

Thực ra nhân vật đặc sắc chỉ để thu hút mọi người đọc tiếp, muốn thực sự hiểu lịch sử vẫn phải hiểu hoàn cảnh lịch sử, như vậy mới có thể hiểu tại sao mọi người lại đưa ra lựa chọn như vậy.

Giống như rất nhiều người hỏi tại sao không có tinh thần thượng võ.

Đọc Sử Ký sẽ biết, vì thời Tần Hán quý tộc đã không còn theo đuổi đơn đả độc đấu, bất kể là đại quý tộc Hạng Vũ, hay quý tộc sa cơ Trương Lương, hoặc tiểu quý tộc Hàn Tín, đều không học đơn đả độc đấu, toàn học binh pháp.

Hạng Vũ vạn người địch, Trương Lương học Thái Công Binh Pháp từ lão nhân thần bí, hay Hàn Tín đa đa ích thiện, toàn là năng lực cầm quân, chứ không phải đơn đả độc đấu.

Thời Xuân Thu, quân tử học lục nghệ, trong đó có kỹ năng chiến đấu như đánh xe, bắn cung, quý tộc đều cần phải xông pha trận mạc.

Nhưng cùng với quy mô chiến tranh ngày càng lớn, xu thế chung của quý tộc là giao tiền tuyến cho quốc nhân, dã nhân, còn mình thì làm tướng lĩnh.

Đối với quý tộc, so dũng đấu ác là thứ yếu, có thể chỉ huy đại binh đoàn tác chiến mới là quan trọng, thế là tinh thần thượng võ ngày càng phai nhạt, đây là do hoàn cảnh quyết định.

Tất nhiên câu chuyện lịch sử chắc chắn sẽ có sai lệch, dù sao xã hội vẫn luôn thay đổi, tác giả viết lịch sử cũng chưa chắc đã hiểu hết các chi tiết lịch sử.

Ví dụ như người hiện đại quen dùng điện thoại thông minh, sẽ rất khó hiểu về máy nhắn tin.

Nếu một người quen dùng điện thoại muốn ghi chép lại lịch sử thời máy nhắn tin, có thể sẽ xảy ra sai sót, đó là điều khó tránh khỏi.

Nhưng một lượng lớn nhân vật lịch sử đều sẽ đưa ra những lựa chọn tương tự, như vậy là có thể biết được hoàn cảnh lịch sử lúc đó, đó cũng là cô lập bất chứng.

Xu thế lớn của lịch sử, tuyệt đối không phải là lựa chọn của một người, mà là của một nhóm người, có thể chứng minh tính thật giả của lịch sử.

Không chỉ xem lịch sử mới có thể hiểu hoàn cảnh, xem tác phẩm nghệ thuật cũng vậy, đọc một lượng lớn tác phẩm nghệ thuật của một quốc gia, cũng có thể phân tích ra đại hoàn cảnh.

Bởi vì tác giả khi để nhân vật đưa ra lựa chọn, cũng sẽ cân nhắc đến mức độ chấp nhận của môi trường xã hội.

Nếu độc giả không chấp nhận, thì tác giả sẽ không viết như vậy.

Tác giả sáng tác sẽ chiều theo hoàn cảnh, khán giả có thể từ lựa chọn của nhân vật mà phân tích ra hoàn cảnh của một quốc gia.

Ví dụ như thái độ của nhân vật đối với sức mạnh, kết quả do sức mạnh gây ra.

Nhân vật của các quốc gia khác nhau sẽ đưa ra những lựa chọn khác nhau.

Sức mạnh mang đến hủy diệt, hay biến thành cường quyền, hay trở thành vốn liếng để xưng vương xưng bá.

Các quốc gia khác nhau sẽ có những câu chuyện khác nhau.

Khi sức mạnh đủ lớn để tự mình nắm giữ thế giới, rốt cuộc nên lựa chọn thế nào.

Vấn đề này chính là điều mà Diệp Lân Thạch sắp trả lời, hắn từ một Bảo Thạch Nhân có độ cứng thấp nhất, đã trở thành thần linh trên Trái Đất.

Rốt cuộc phải trả lời câu hỏi này như thế nào.

Ikari Shinji sau nhiều lần thực hiện kế hoạch bổ sung nhân loại, cuối cùng đã hiểu được lễ của mình, quyết định trở về cuộc sống bình thường, yên tâm làm một người bình thường, không còn kiên trì làm quan nhị đại, không học theo cha mình mà dĩ hạ khắc thượng.

Cha của Ikari Shinji chính là kẻ dĩ hạ khắc thượng, Ikari Shinji kế thừa thành quả của cha, lúc này hắn nên một bước lên mây khống chế thế giới, hay lùi một bước trở về vị trí của mình.

Giống như Mạc Phủ tướng quân, rõ ràng đã nắm thực quyền, tại sao không tiến thêm một bước thay thế Thiên Hoàng.

Không phải không muốn, mà là không thể.

Nhân tài dĩ hạ khắc thượng tại sao không trực tiếp thay thế lãnh đạo.

Không phải không muốn, mà là không thể.

Nhân vật chính nắm giữ sức mạnh tại sao không cải tạo thế giới theo sở thích của mình.

Không phải nhân vật chính không muốn, cũng không phải tác giả không muốn, mà là lo độc giả không chấp nhận, lo tác phẩm sẽ bị cấm.

Mỗi quốc gia đều có sự đúng đắn chính trị của riêng mình, đều có sự kiểm duyệt của riêng mình, chỉ là mỗi quốc gia quan tâm đến những điểm khác nhau, điều này cũng liên quan đến hoàn cảnh.

Mỗi nhân vật đều phải tuân thủ lễ của mình, nhân vật chính có lễ của nhân vật chính, nhân vật phụ có lễ của nhân vật phụ, thậm chí nhân vật phản diện cũng có lễ của nhân vật phản diện.

Phá vỡ lễ, còn khó hơn cả hủy diệt thế giới.

Bởi vì hủy diệt thế giới chỉ cần hủy diệt thân thể của mọi người là được, còn phá vỡ lễ, phải cải tạo tư tưởng của mọi người, phải để mọi người đều chấp nhận một quy tắc mới.

Vĩ nhân đã từng nói, tiêu diệt một thân thể thì đơn giản, cải tạo một tư tưởng thì khó.

Cải tạo một tư tưởng đã khó như vậy, muốn cải tạo tư tưởng của tất cả mọi người, lại càng khó hơn.

Thôi thì hủy diệt nhân loại cho xong, dù sao tác giả chỉ cần nói cho mọi người biết xã hội bị bệnh, chứ không cần phải kê đơn thuốc.

Kê không ra thuốc, không trách họ được.

Nhưng xã hội thực ra không có bệnh, chỉ là hoàn cảnh xã hội không ngừng biến đổi mà thôi.

Không phát triển thì mâu thuẫn giai cấp gay gắt.

Phát triển thì kẻ đi sau sẽ đưa ra yêu sách, sự đối kháng ngày càng kịch liệt.

Bất kể phát triển hay không, biến đổi vẫn luôn diễn ra, chính là phản giả đạo chi động.

Chỉ là có người không thích biến đổi, cho rằng đó là xã hội bị bệnh.

Bọn chân đất sao có thể bước chân vào đại sảnh đường.

Én xưa trước thềm Vương Tạ, sao lại bay vào nhà trăm họ.

Nhưng vấn đề là ban đầu cũng không phải Vương Tạ, mà là Vương Cát, ban đầu là nhà họ Vương và nhà Gia Cát, nhà họ Tạ là kẻ nhà giàu mới nổi không được coi trọng.

Nhưng sau này mọi người chỉ nhớ Vương Tạ, không nhớ Vương Cát.

Ban đầu nhà họ Tạ còn là đối tượng bị chế giễu, nhưng sau này nhà họ Tạ lại trở thành đối tượng ngưỡng mộ của vô số người.

Cho nên biến đổi không phải là bệnh, chỉ là một trạng thái bình thường, thiên đạo hữu thường, bất vi Nghiêu tồn, bất vi Kiệt vong.

Nhưng biến đổi sẽ khiến người ta mất đi những thứ quý giá, ví dụ như nhà Gia Cát chắc chắn không mong muốn biến đổi.

Không biến đổi, họ và nhà họ Vương được gọi chung là Vương Cát, cũng sẽ không bị đào thải.

Cho nên sẽ có người cho rằng biến đổi là một trạng thái bệnh hoạn, phải bị tiêu diệt.

Những kẻ thế tập mong muốn thế giới không thay đổi, đều hy vọng có thể mãi mãi duy trì sự bất biến.

Đẳng nhàn biến khước cố nhân tâm, khước đạo cố nhân tâm dịch biến.

Lưỡng thảo do nhất tâm, nhân tâm bất như thảo.

Nhân diện bất tri hà xứ khứ, đào hoa y cựu tiếu xuân phong.

Người xưa luôn thương xuân bi thu, cảm thán lòng người dễ đổi.

Nguyện vọng lớn nhất của hai người yêu nhau chính là chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.

Chương 3986

Nhưng dù là nguyện vọng nhỏ nhoi như vậy cũng không thể thực hiện được, hoặc là đã đổi lòng, hoặc là tai nạn đã cướp đi sinh mệnh.

Thập niên sinh tử lưỡng mang mang, bất tư lượng, tự nan vong.

Lòng người dễ dàng biến đổi, hoàn cảnh dễ dàng biến đổi, những điều tốt đẹp luôn ngắn ngủi, không thể dài lâu.

Đại đô hảo vật bất kiên lao, thái vân dịch tán lưu ly thúy.

Quá nhiều quá nhiều câu thơ cảm khái vẻ đẹp ngắn ngủi trôi qua.

Ngay cả Thệ giả như tư phu, bất xá trú dạ cũng có thể được giải thích là thời gian như nước chảy, không ngừng lại chờ đợi.

Nhân loại luôn cảm thán không thể níu giữ những điều tốt đẹp.

Sau khi nhân loại bị hủy diệt, Nguyệt Nhân đã chờ đợi một vạn năm, không đổi lòng, đây là sự kiên trì đến mức nào.

Không có Nguyệt Nhân nào đổi lòng, mỗi một Nguyệt Nhân đều rất kiên định chờ đợi.

Lòng người dễ đổi, có liên quan gì đến Nguyệt Nhân ta.

Nguyệt Nhân là tàn dư của nhân loại, lại có sự khác biệt rất lớn với nhân loại.

Kiên trì, chờ đợi một vạn năm.

Bây giờ Diệp Lân Thạch cuối cùng cũng sắp tỉnh lại.

Nguyệt Nhân cuối cùng cũng sắp chờ được siêu độ, họ rất cố chấp, một vạn năm có thể làm được rất nhiều việc, thậm chí có thể đi thám hiểm các hành tinh khác, nhưng họ không có bất kỳ thay đổi nào, chỉ kiên trì, chờ đợi.

Một vạn năm, ta cũng phải khâm phục bọn họ.

Đỗ Lan nói.

Tố Tử thầm nghĩ Nguyệt Nhân chờ đợi một vạn năm, Đỗ Lan cũng không kém cạnh, cũng quan sát một vạn năm.

Ngươi còn nhàm chán hơn cả Nguyệt Nhân.

Nàng nhớ đến một câu nói của Shakespeare: Nhàm chán ôi nhàm chán, tất cả đều là nhàm chán, mà cái nhàm chán lớn nhất lại là vì sự nhàm chán mà phí hết tâm sức.

Theo nàng thấy, Đỗ Lan hoàn toàn phù hợp với câu nói này của Shakespeare, thật sự là đủ nhàm chán.

Thực ra Đỗ Lan cũng không chỉ quan sát, còn đi chỉ điểm cho Hải Để Nhân.

Hải Để Nhân có thể phát triển đến quy mô vũ trụ, đều là công lao của hắn.

Hải Để Nhân cũng nhận ra sự thay đổi của Nguyệt Nhân, điều tra mới biết ngày Nguyệt Nhân chờ đợi siêu độ sắp đến.

Chẳng lẽ sẽ có chuyện gì bất thường xảy ra sao.

Hải Để Nhân không biết sự tồn tại của Diệp Lân Thạch, cũng không biết Diệp Lân Thạch sẽ trở thành một tồn tại giống như thần.

Hải Để Nhân chỉ lo lắng Nguyệt Nhân sẽ vũ khí hóa việc siêu độ, phát động tấn công Hải Để Nhân.

Trước khi Nguyệt Nhân tấn công chúng ta, chúng ta nên ra tay trước.

Chúng ta vẫn còn tồn tại, chứng tỏ Nguyệt Nhân vẫn chưa tấn công, chúng ta không nên nổ súng trước.

Cũng có người cho rằng trừ phi Nguyệt Nhân nổ súng trước, nếu không họ không nên động thủ trước, nói: Chúng ta không giống Nguyệt Nhân, chúng ta nên ưu tú hơn.

Nhưng nếu họ một hơi siêu độ hết chúng ta thì sao.

Ai mà biết vũ khí siêu độ của họ mạnh đến đâu, có thể sẽ không cho chúng ta cơ hội nổ phát súng thứ hai.

Có người lo lắng vũ khí của Nguyệt Nhân sẽ rất mạnh, phát súng đầu tiên sẽ hủy diệt tất cả.

Giống như các vũ khí trong Tam Thể như quang lạp, nhị hướng bạc, đều là nổ phát súng đầu tiên không cho kẻ địch cơ hội nổ phát thứ hai, đều là một hơi hủy diệt toàn bộ kẻ địch.

Sẽ không giống như chiến tranh trên Trái Đất, tiến hành theo lượt.

Ngươi bắn ta một phát, ta không chết, còn có thể phản kích.

Nếu một phát súng có thể tiêu diệt kẻ địch, chắc chắn phải giành giật để nổ phát súng đầu tiên.

Công nghệ của Nguyệt Nhân rất mạnh, điểm này Hải Để Nhân rất rõ, cho dù đã đuổi theo một vạn năm, Hải Để Nhân đối với công nghệ của Nguyệt Nhân cũng không có ưu thế tuyệt đối.

Mà siêu độ lại là kỹ thuật át chủ bài của Nguyệt Nhân, cho nên Hải Để Nhân lo lắng sự bất thường của Nguyệt Nhân sẽ dẫn đến tổn thất cho Hải Để Nhân.

Hải Để Nhân cũng tranh cãi rất kịch liệt, có nên phóng đầu đạn hạt nhân lên mặt trăng, trực tiếp hủy diệt mặt trăng và Nguyệt Nhân hay không.

Chúng ta phải nổ súng trước, nếu không sẽ không kịp.

Không được, chúng ta không giống Nguyệt Nhân, chúng ta nên lý trí hơn.

Hai bên giằng co không dứt, một bên cho rằng nên tấn công trước, một bên cho rằng nên duy trì đạo đức.

Sinh tồn, an toàn, giao tiếp, tôn trọng, giá trị bản thân.

Có người là vì sinh tồn, có người là vì giá trị bản thân.

Có người cho rằng sinh tồn quan trọng hơn tất cả, có người cho rằng con người không thể sống như dã thú, con người phải khác dã thú, phải có đạo đức hơn.

Con người nên hy sinh bản thân để duy trì đạo đức.

Phải có người suy nghĩ cho sự sinh tồn của nhân loại, cũng phải có người suy nghĩ cho tương lai của nhân loại.

Thực ra họ đều không sai, chỉ là cá và tay gấu không thể có cả hai, có lúc vì sinh tồn phải vứt bỏ đạo đức, đây chính là vấn đề nan giải của xe điện.

Nhân loại muốn phát triển, chắc chắn cần rất nhiều người không màng hy sinh cá nhân nối gót nhau mở đường, họ giữ vững tinh thần không màng được mất cá nhân.

Vào những lúc cần thiết, họ cũng sẽ từ bỏ đạo đức của mình, nếu khai phá tương lai cần từ bỏ đạo đức, họ sẽ từ bỏ, trở thành người bị người đời phỉ nhổ.

Không màng được mất cá nhân, còn phải không màng vinh nhục cá nhân, cho dù bị phỉ nhổ ngàn năm, chỉ cần bản thân cho là việc đúng, thì nên đi làm.

Chứ không phải vì yêu quý thanh danh mà từ bỏ.

Chúng ta quả thực không giống Nguyệt Nhân, cho nên đây là quyết định cá nhân của tôi, tôi sẽ đích thân phóng đầu đạn hạt nhân lên mặt trăng.

Nhà khoa học của Hải Để Nhân nói: Chúng ta phải tiêu diệt Nguyệt Nhân, đảm bảo họ sẽ không tấn công chúng ta.

Ông điên rồi à.

Tôi không điên, dù cho tất cả mọi người đều phỉ nhổ tôi, tôi cũng sẽ không hối hận, tôi là vì tương lai của Hải Để Nhân.

Ông đây là độc tài, dựa vào cái gì mà quyết định của ông là đúng.

Nếu ông sai thì sao.

Thì cũng chỉ là tiêu diệt mặt trăng mà thôi.

Ông thật sự điên rồi, ông không có tư cách đưa ra quyết định này.

Càng vào thời điểm quan trọng, sự chia rẽ càng kịch liệt, bởi vì lựa chọn sinh tử tồn vong, một khi sai, sẽ không còn lúc để hối hận.

Đưa ra một quyết định có thể dẫn đến hậu quả to lớn, đó chính là cuộc đời.

Nguyệt Nhân đã hạ cánh hàng loạt xuống Trái Đất, đến thánh địa của họ.

Nơi đây vốn là thần miếu của Bảo Thạch Chi Quốc, bây giờ sớm đã không tìm thấy dấu vết kiến trúc nơi ở của Bảo Thạch Nhân, một vạn năm, phần lớn mọi thứ đều bị thảo nguyên che phủ.

Chỉ có một tảng đá lặng lẽ đứng đó.

Nhưng trong tảng đá không có Hầu Ca, chỉ có Bảo Thạch Nhân đã hấp thu công nghệ của nhân loại.

Bảo Thạch Nhân và kỹ thuật của nhân loại dung hợp, tạo ra phản ứng hóa học kỳ diệu.

Nếu có thể sản xuất lại hạch tâm của Kim Cương hòa thượng, rồi tìm cách dung hợp với Bảo Thạch Nhân, thì có thể sản xuất hàng loạt thần linh.

Đỗ Lan nói: Nếu có rất nhiều thần linh, đợi đến khi mặt trời phình to, họ hoàn toàn có thể đẩy Trái Đất di chuyển.

Tiếc là một vạn năm, Nguyệt Nhân cũng không sản xuất lại hạch tâm Kim Cương.

Có lẽ là vì kỹ thuật đã thất truyền, dù sao công nghệ tiên tiến dù có lưu lại bản thiết kế, cũng không thể tái hiện.

Địch Ny Toa nói.

Công nghệ tiên tiến không chỉ cần bản thiết kế, mà còn cần một nhóm công nhân lành nghề.

Một khi công nhân không còn, chỉ có bản thiết kế cũng không thể sao chép công nghệ, thậm chí còn không hiểu được bản thiết kế.

Muốn bắt đầu từ con số không để điểm lại cây công nghệ, độ khó không hề nhỏ, về cơ bản là không thể sao chép.

Kim Cương hòa thượng không nghi ngờ gì là kết tinh kỹ thuật của nhân loại, mà sau khi nhân loại tuyệt diệt, cây công nghệ của Nguyệt Nhân đã không còn giống với nhân loại nữa.

Công nghệ dựa vào khảo cổ, cũng không phải dễ dàng như vậy.

Công nghệ khảo cổ được, cũng không phải dễ dàng tái hiện.

Tóm lại, Nguyệt Nhân không thể tái hiện kỹ thuật Kim Cương, tự nhiên cũng không có kỹ thuật dung hợp hạch tâm và Bảo Thạch Nhân.

Bảo Thạch Nhân là gì.

Chương 3987

Là sự kết hợp của vi sinh vật và bảo thạch, mà Diệp Lân Thạch lại có năng lực dung hợp tất cả vật chất vô cơ, dù là hạch tâm của siêu cấp người máy cũng có thể dung hợp.

Tất nhiên Nguyệt Nhân cũng không yếu, dù là linh hồn người máy cũng có thể trích xuất, bây giờ mọi người đến Trái Đất chờ đợi Diệp Lân Thạch tỉnh lại.

Cuối cùng, sau một vạn năm, hôm nay, lớp vỏ ngoài phong ấn Diệp Lân Thạch vỡ tan, bên trong xuất hiện một sinh vật phi nhân hình trắng muốt, giống như một người khổng lồ khoác tấm khăn trải giường trắng tinh, tao nhã mà thần bí.

Nhưng ký ức của hắn vẫn là của Diệp Lân Thạch, vẫn nhớ tất cả bi kịch mình đã trải qua.

Bây giờ hắn chỉ cần búng tay một cái là có thể xóa sổ tất cả, thực lực mạnh mẽ vượt xa nhận thức của nhân loại.

Kim Cương thất trách, Nguyệt Nhân hồ đồ, Bảo Thạch Nhân cố chấp, những kẻ này đều đang cản trở mình, đều đang phá hoại cuộc sống an nhàn của mình, đều là kẻ địch của mình.

Lân Diệp Thạch sắp tỉnh lại, sức mạnh của hắn sẽ được nâng lên cấp thần, lật tay thành mây úp tay thành mưa.

Dường như đã trải qua một giấc mộng dài.

Trong mộng là ký ức quá khứ, là ký ức thuộc về Kim Cương.

Kim Cương được tạo ra bởi công nghệ của nhân loại, nhưng người tạo ra nó không phải là nhân loại thuần túy, giống như người cải tạo, kết cấu bên trong có cả đặc điểm của con người và người máy.

Người tạo ra cho rằng nhân loại bị hủy diệt vì không đoàn kết, cho nên đã tạo ra Kim Cương, vì ông ta dự đoán tương lai sẽ là thế giới của vật chất vô cơ, sinh mệnh mới sẽ không giống con người.

Tất nhiên, người tạo ra cũng có nghi hoặc về tương lai, không chắc chắn sinh mệnh mới trong tương lai có khác với con người không, ông ta đã đặt một dấu hỏi.

Nhưng ông ta vẫn hy vọng Kim Cương có thể trở thành cầu nối cho sinh mệnh mới, sau khi quá độ, nhất định phải dỡ bỏ cây cầu.

Người tạo ra chỉ nói nhân loại không đoàn kết, nhưng nhân loại không đoàn kết cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, hoàn toàn phớt lờ việc sáu lần thiên thạch và sự phản bội của phù băng mới là nguyên nhân trực tiếp dẫn đến sự hủy diệt của nhân loại.

Nhân loại không đoàn kết không ảnh hưởng đến việc tự cứu, dù sao không đoàn kết cũng có thể thử nhiều phương án khác nhau.

Người tạo ra hoàn toàn không xem xét việc nhân loại đang dò dẫm trong bóng tối, không có một lộ trình chính xác nào được cung cấp cho nhân loại.

Họ không thể không thử sai trong bóng tối, và thử sai sẽ phải trả giá.

Cho nên nhân loại thường không bỏ trứng vào cùng một giỏ, lúc tự cứu, nhân loại cũng đã đề xuất những phương án khác nhau.

Nhưng từng phương án một đều thất bại, sau đó nhân loại mới bị hủy diệt.

Không phải nói rằng nhân loại tập trung sức mạnh lại một chỗ, phương án mọi người chọn nhất định sẽ thành công.

Nếu phương án mà cả nhân loại cùng chọn chắc chắn thành công, thì nhân loại nhất định sẽ đoàn kết.

Cho nên tốt nhất là trước khi quyết định phương hướng, hãy tập tư quảng ích, thử nghiệm nhiều hơn.

Sau khi quyết định phương hướng, đoàn kết nhất trí tiến lên khắc phục.

Nhân loại không phải vì không đoàn kết mà diệt vong, mà là vì đối mặt với sáu lần thiên thạch và sự phản bội của phù băng, đây không phải là vấn đề đoàn kết hay không.

Đoàn kết là có thể chống chọi qua sáu lần thiên thạch sao.

Đoàn kết là có thể khiến phù băng trung thành sao.

Không thể.

Đoàn kết là yếu tố nội bộ, nhưng lần này nhân loại vong vì yếu tố bên ngoài.

Đồng thời người tạo ra còn hy vọng Kim Cương có thể trở thành cầu nối giữa văn minh cũ và sinh mệnh mới, một ý tưởng rất hay, vậy làm thế nào.

Kim Cương không biết làm thế nào để thực hiện, cho nên hắn cẩn thận bảo vệ sự ngây thơ của Bảo Thạch Nhân, tránh cho họ bị ô nhiễm.

Nhưng cuối cùng vẫn thất bại, tất cả mọi người vẫn muốn được siêu độ.

Thất bại rồi, tất cả đều thất bại.

Đợi đến khi sinh mệnh mới thành công, phải nhớ dỡ bỏ cây cầu.

Người tạo ra đã để lại một chương trình tự hủy trong hạch tâm của Kim Cương, nếu Kim Cương cho rằng mình đã thành công, thì phải tự hủy, hủy đi mọi dấu vết của nhân loại.

Nhưng vẫn là vấn đề cũ, rốt cuộc làm thế nào để trở thành cầu nối giữa sinh mệnh mới và văn minh cũ.

Làm thế nào để chỉ truyền thụ cho sinh mệnh mới mặt tốt, tránh cho sinh mệnh mới không bị mặt xấu ô nhiễm.

Trang Tử đã nói rồi, mọi người đều là thiên tôn địa ti, nhưng trời và đất rõ ràng có nơi tiếp xúc, trời bị đất ô nhiễm, đất được trời tiến hóa, cho nên hai thứ thực ra là một.

Người tạo ra cho rằng sinh mệnh mới tôn quý, văn minh cũ ti tiện, nhưng một khi hai bên tiếp xúc, e rằng đều phải trở nên ti tiện.

Tóm lại, người tạo ra không hề có chút khoa học nào, đã giao cho Kim Cương một nhiệm vụ gian nan.

Kim Cương khi thực hiện đã phải cẩn thận duy trì sự trong sạch của sinh mệnh mới, nhưng kết quả vẫn là thất bại thảm hại.

Người tạo ra đúng là đứng nói chuyện không biết đau lưng, mở miệng là nói.

Giống như một học sinh tiểu học nói với một võ sĩ quyền Anh: Tôi muốn đánh bại anh.

Lời có thể nói bừa, nhưng làm thế nào để làm được.

Học sinh tiểu học không bị võ sĩ đánh chết, đã là võ sĩ nương tay rồi.

Lời có thể nói bừa, nhưng thực hiện rất khó.

Cho nên người tạo ra không hề có tinh thần thực sự cầu thị của một nhà khoa học, nói toàn những chuyện không đâu vào đâu.

Nhưng người như vậy lại càng giống con người cũ, dù là nhà khoa học cũng có khuyết điểm.

Tóm lại Kim Cương đã thực hiện theo ý tưởng của người tạo ra, nhưng cuối cùng đã thất bại.

Diệp Lân Thạch hoàn toàn hấp thu hạch tâm, cũng tiếp nhận nhiệm vụ của nhà khoa học.

Hắn cũng cho rằng đã thất bại, Bảo Thạch Nhân đã bị nhân loại ô nhiễm, chỉ có thể chờ đợi sinh mệnh mới hơn nữa.

Bảo Thạch Nhân đã kết thúc, chỉ hy vọng tương lai sẽ có sinh mệnh mới hơn nữa ra đời, đến lúc đó hắn nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ, sẽ không để nhân loại cũ ô nhiễm tương lai nữa.

Tất cả mọi thứ của nhân loại đều nên bị hủy diệt, đây chính là ý tưởng của nhà khoa học.

Phân đoạn ký ức này được Đỗ Lan chiếu ra, nhìn thấy ý tưởng hủy diệt tất cả của nhà khoa học, mọi người đều không nói nên lời.

Tố Tử im lặng một lúc rồi nói: Cho nên đây mới là nhân loại mà tôi quen thuộc.

Đúng vậy, Nguyệt Nhân không bình thường chút nào.

Đỗ Lan nói: Vẫn là nhà khoa học giống con người hơn, tình cảm vượt qua lý trí, luôn có những ý tưởng không thực tế.

Tư tưởng của con người là tự do, nhưng thân thể lại bị hạn chế.

Tư tưởng sẽ có đủ loại ý tưởng, nhưng thân thể lại không thể thực hiện, nhà khoa học cũng không thể đột phá hạn chế này, chỉ có thể hy vọng người máy có thể tiến hóa đột phá.

Tiếc là dù là người máy cũng không thể tâm tưởng sự thành, khi thực hiện vẫn bị hạn chế.

Địch Ny Toa tiếc nuối nói.

Đỗ Lan nói: Nếu nhà khoa học nhìn thấy bộ dạng đoàn kết của

Nguyệt Nhân, liệu có vui mừng không.

Tôi nghĩ là không, dù sao Kim Cương biết Nguyệt Nhân đoàn kết, nhưng vẫn luôn không thừa nhận Nguyệt Nhân là sinh mệnh mới đã khắc phục được khuyết điểm.

Kim Cương không thừa nhận, người tạo ra hắn chắc chắn cũng không thừa nhận.

Địch Ny Toa nói: Nói cho cùng nhà khoa học chỉ là vinh cổ ngược kim, ông ta bất mãn với hiện trạng của nhân loại, cho nên gán ghép các loại hình ảnh tốt đẹp lên sinh mệnh mới.

Nhưng đó chỉ là tưởng tượng tốt đẹp của ông ta, sinh mệnh mới không nhất thiết phải thực hiện.

Sinh mệnh mới tại sao phải thực hiện tưởng tượng của nhà khoa học.

Giống như con cái không thực hiện tưởng tượng của cha mẹ vậy.

Trong lòng cha mẹ chắc chắn là mong con thành rồng, mong con gái thành phượng, nhưng con cái lại cho rằng đây là tưởng tượng tốt đẹp của cha mẹ, mình không có trách nhiệm thực hiện.

Sinh mệnh mới trong tưởng tượng của nhà khoa học là tập trung chân thiện mỹ, nhưng khi thực sự gặp được sinh mệnh mới mới phát hiện, sinh mệnh mới cũng có khuyết điểm, cũng sẽ trở nên không đoàn kết.

Chương 3988

Kim Cương đã rất nỗ lực, nhưng cái gọi là trong sạch chỉ là tạm thời, sẽ biến mất cùng với sự phát triển.

Nho gia ngu dân, Đạo gia phản trí, Mặc gia thượng đồng, Pháp gia bì dân.

Mọi người đều hy vọng bách tính có thể mãi mãi trong sạch, không có quá nhiều suy nghĩ, mọi người đều có thể đoàn kết nghe lời, há chẳng phải tốt đẹp sao.

Tiếc là sự biến mất của trong sạch là điều tất yếu của sự phát triển, phát triển rồi sẽ có nhiều người hơn đưa ra yêu sách, sẽ hỗn loạn, sẽ chia rẽ.

Chỉ cần sinh mệnh mới phát triển, đây là kết quả tất yếu.

Kết quả là rất khó xử, ý tưởng của nhà khoa học không thể được sinh mệnh mới thực hiện.

Tôi thấy nhà khoa học nên đi nuôi rùa, chứ không phải kỳ vọng sinh mệnh mới có thể thỏa mãn tưởng tượng của mình.

Đỗ Lan cho rằng nuôi rùa còn tốt hơn là kỳ vọng vào sinh mệnh mới.

Tiếc là con người luôn kỳ vọng, bất kể là sinh mệnh mới hay Vĩnh Hằng Không Gian, mọi người đều bất mãn với hiện trạng, đều sẽ kỳ vọng vào một đối tượng chân thiện mỹ.

Nhưng chỉ cần thực hiện, sẽ không còn là chân thiện mỹ nữa, chân thiện mỹ thuần túy không tồn tại trong hiện thực, chỉ tồn tại trong tưởng tượng.

Địch Ny Toa nói.

Tưởng tượng có thể tốt đẹp vô hạn, nhưng thực tiễn lại phải chịu hạn chế của hiện thực.

Nguyệt Nhân, Hải Để Nhân, Bảo Thạch Nhân đã đột phá rất nhiều hạn chế, nhưng vẫn sẽ có những hạn chế mới.

Ví dụ như nhân loại gặp phải sáu lần thiên thạch, đây là tai họa từ bên ngoài.

Nhân loại muốn đối mặt với tai họa, chắc chắn phải tập trung tài nguyên, mà tập trung tài nguyên rồi, chắc chắn có người mất đi tài nguyên, chắc chắn có người không vui.

Ví dụ như Nguyệt Nhân, Hải Để Nhân, Bảo Thạch Nhân gặp phải sự phình to của mặt trời, nếu họ muốn giải quyết, cũng cần phải tập trung tài nguyên, sẽ có người không vui.

Mọi người đều thích an nhàn, nhưng tự nhiên lại không cho người ta an nhàn, vậy thì không còn cách nào khác.

Trong tình huống này, làm sao có thể chân thiện mỹ được.

Mọi người không thể không đưa ra lựa chọn, là giãy giụa sống hay an nhàn chết.

Dù sao cũng không có lựa chọn an nhàn sống.

Kim Cương từng rất an nhàn, nhưng sự an nhàn đó cuối cùng cũng bị phá vỡ, sự thật chứng minh thực tiễn của hắn đã thất bại, không thực hiện được kỳ vọng của nhà khoa học.

Bây giờ nhiệm vụ này rơi vào tay Diệp Lân Thạch, hắn phán đoán sinh mệnh hiện có trên Trái Đất đều là tác phẩm thất bại, hắn muốn chờ đợi sinh mệnh mới.

Vi sinh vật sẽ tiếp tục phát triển, vi sinh vật và vật chất vô cơ là tương lai.

Trước đây vật chất vô cơ chỉ là vai phụ của Trái Đất, bây giờ phải làm nhân vật chính.

Nhưng để trở thành nhân vật chính, phải lựa chọn phương hướng, phải thử sai, phải gánh chịu chi phí, sẽ mất đi vẻ đẹp.

Nhân loại diệt vong là vì nhân loại không đoàn kết, vì bản tính xấu xa của nhân loại, cho nên không thể để nhân loại ô nhiễm sinh mệnh mới.

Thế giới mới sẽ là thiên hạ của vật chất vô cơ, sau khi đảm bảo an toàn cho sinh mệnh mới, Kim Cương sẽ phải tự hủy, đây chính là mệnh lệnh mà nhà khoa học đã cài vào hạch tâm.

Thánh địa một màu xanh biếc, thảo nguyên xanh mướt khiến người ta cảm nhận được sức sống.

Diệp Lân Thạch mở mắt, bây giờ đã không còn là hình người, mà là một thiên sứ thánh khiết, toàn thân trắng muốt, nhưng tư duy vẫn là của Diệp Lân Thạch.

Hắn có thể thay đổi thế giới, biến tất cả mọi người thành nô lệ, cũng có thể ném Nguyệt Nhân vào mặt trời, dù Nguyệt Nhân không chết, cũng phải chịu đựng sự hành hạ vĩnh viễn.

Tất nhiên hắn cũng có thể trực tiếp siêu độ, hoàn thành nguyện vọng của mọi người.

Hắn lựa chọn chấp nhận nguyện vọng của mọi người, bởi vì mình là một người, nguyện vọng của mình là được một mình yên tĩnh.

Bất kể là quá khứ hay tương lai, mình cuối cùng vẫn là một mình.

Hắn ý thức được mình chính là dị loại, tuy vẫn luôn tìm kiếm sự công nhận và bạn bè, nhưng cuối cùng tất cả đều là hư vô, căn bản không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Nhìn trong dài hạn, mọi đạo đức đều không có ý nghĩa, chỉ có hư vô.

Tất cả đều có thể bị giải cấu trúc, tất cả những gì nhân loại theo đuổi đều không có ý nghĩa.

Diệp Lân Thạch bây giờ cảm thấy mình vẫn luôn theo đuổi sự công nhận, căn bản không có ý nghĩa.

Tất nhiên, vài vạn năm nữa, hắn lại sẽ hối hận, cảm thấy sự theo đuổi của mình không phải là không có ý nghĩa, chỉ là mình không ý thức được rốt cuộc mình muốn gì.

Mình đã có được rất nhiều, nhưng mình không thỏa mãn, còn muốn nhiều hơn, cuối cùng mất đi tất cả.

Lòng người như nước, dân động như khói, nội tâm của Diệp Lân Thạch cũng dễ thay đổi như nhân loại.

Lúc thì không muốn, lúc lại muốn, lúc thì tàn nhẫn, lúc lại hối hận.

Tất nhiên vài vạn năm sau sinh mệnh mới cũng như vậy.

Sinh mệnh mới ban đầu chỉ là đá, không có chân tay và mắt, chỉ có thể thông qua dao động để quan sát thế giới, cũng không thể di chuyển.

Diệp Lân Thạch phát hiện ra dao động của sinh mệnh mới, và giao tiếp với đối phương.

Sinh mệnh mới là một tảng đá, Diệp Lân Thạch cảm thấy tảng đá không tiện, liền nói mình có thể dùng thần lực lắp tay chân cho tảng đá, còn có thể cho nó có mắt, như vậy là có thể quan sát thế giới giống như Diệp Lân Thạch.

Nhưng tảng đá từ chối, nói: Tôi như vậy là rất tốt, tuy không hoàn hảo, nhưng đây chính là tôi.

Diệp Lân Thạch nghe xong, vô cùng chấn động, lập tức cảm thấy mình chính là một con quái vật không biết đủ, sinh mệnh mới mới là biết đủ thường vui.

Điều này lại tương ứng với một ngụ ngôn của Trang Tử, nói rằng giữa trời đất có năm vị đế vương, Đông, Nam, Tây, Bắc, Trung, vị đế vương ở giữa là Hỗn Độn, chính là một tảng đá không có ngũ quan.

Các đế vương Đông, Nam, Tây, Bắc nhìn thấy bộ dạng của Hỗn Độn, cảm thấy ông ta chắc chắn không thoải mái, thế là bốn người giúp ông ta khai khiếu, kết quả Hỗn Độn khai khiếu xong, liền chết ngay lập tức.

Ý nghĩa là vì mày tốt không phải thật sự là vì mày tốt, áp đặt ý muốn của mình lên người khác là không tốt.

Hỗn Độn không khai khiếu sống rất tốt, vừa khai khiếu là toi đời.

Thích hợp với mình, không có nghĩa là thích hợp với người khác.

Nhưng vả mặt đến rất nhanh, sinh mệnh nham thạch vừa nói không có tay chân cũng rất tốt, nhưng rất nhanh đã cần Diệp Lân Thạch làm phương tiện đi lại, đi tìm các sinh mệnh nham thạch khác.

Tôi hiện tại rất tốt, có nghĩa là những việc mình không làm được, cần người khác gánh vác thay.

Sinh mệnh đá không cần thay đổi mình, không cần tiến bộ, chỉ cần Diệp Lân Thạch làm trâu làm ngựa là được rồi.

Đứa trẻ có thể mãi mãi không lớn, có thể mãi mãi ngây thơ, chỉ cần cha mẹ nuôi nổi là được.

Sinh mệnh nham thạch tự nhiên không cần thay đổi gì cả, chỉ cần có người làm tay chân cho nó là được.

Sinh mệnh nham thạch cũng thích kết bạn, cũng muốn giao lưu, cũng có nhu cầu, vậy thì cần phải thông qua tiến bộ để thỏa mãn nhu cầu.

Dù sao thì vài vạn năm sau, sinh mệnh nham thạch ra đời, cũng phải trải qua con đường ngây thơ, phát triển, chia rẽ.

Bởi vì đây không phải là bản tính xấu xa độc quyền của nhân loại, mà là bản tính xấu xa của tất cả sinh mệnh trí tuệ tự do.

Bởi vì tự do, nên sẽ xuất hiện chia rẽ.

Lúc này, Diệp Lân Thạch là một người theo chủ nghĩa hư vô, cái gì cũng không có ý nghĩa, chuẩn bị siêu độ tất cả, sau đó một mình yên tĩnh ở lại.

Hắn cảm thấy như vậy mình sẽ hài lòng, sẽ hạnh phúc.

Chương 3989

Mọi người được siêu độ, hài lòng, mình ở một mình, cũng hài lòng.

Tất cả đều không có ý nghĩa, đều kết thúc rồi.

Từ đơn thuần, đến chia rẽ, đến giải cấu trúc.

Diệp Lân Thạch cũng đang hoàn thành từng giai đoạn phát triển.

Lúc đơn thuần cho rằng mình có thể làm được tất cả, nhưng sau này phát hiện mọi người đều không nghe ý kiến của mình, không thuận tâm liền cảm thấy mệt rồi, hủy diệt thôi.

Nhưng đợi đến khi thực sự hủy diệt, lại sẽ hối hận.

Điều này gọi là kháng long hữu hối.

Tiềm long vật dụng, kiến long tại điền, chung nhật càn càn, hoặc dược tại uyên, phi long tại thiên, kháng long hữu hối.

Đó là sáu giai đoạn phát triển, ban đầu sức mạnh của mình nhỏ, không đảm đương được việc lớn.

Tiếp theo có một chút năng lực, giống như mầm non trên đồng bắt đầu nảy mầm.

Nảy mầm rồi, nhưng sức mạnh vẫn còn yếu ớt, cho nên phải chung nhật càn càn, phải cần cù nỗ lực.

Hoặc dược tại uyên, là sức mạnh lại nhiều thêm một chút, lúc này con người bắt đầu bay bổng, cảm thấy mình không gì không làm được, bắt đầu nhảy nhót tìm cơ hội chứng tỏ bản thân.

Phi long tại thiên, là cuối cùng tìm được cơ hội, một bước lên mây.

Kháng long hữu hối, vì để một bước lên mây, dùng hết sức lực, sau này không còn sức, hối hận rồi.

Cũng có thể hiểu là làm việc quá tuyệt tình, hối hận rồi.

Tóm lại là hối hận rồi.

Một bước lên mây, không phải nói lên trời rồi là mọi chuyện tốt đẹp.

Một bước lên mây là tiêu hao sức mạnh đã tích lũy trước đó, sau khi bay lên trời, vẫn phải tiêu hao sức mạnh để duy trì.

Nếu sức mạnh không đủ, chắc chắn sẽ phải hối hận.

Diệp Lân Thạch chính là làm việc quá tuyệt tình, một hơi siêu độ hết tất cả Nguyệt Nhân, không hề có chút phát triển bền vững nào.

Hắn có thể lợi dụng nhu cầu siêu độ của Nguyệt Nhân, dẫn dắt Nguyệt Nhân phát triển kỹ thuật, khám phá những điều chưa biết, chứ không phải một hơi thỏa mãn nhu cầu của mọi người.

Vốn dĩ hắn có thể thay đổi thế giới, kết quả vẫn là từ bỏ.

Nếu hắn thay đổi thế giới, chắc chắn sẽ có người phản đối, điều này vi phạm lễ.

Mấy chục vạn người đều đến thánh địa, tìm kiếm sự giải thoát vĩnh cửu.

Mỗi người đều khoác cà sa, đều giống như những hòa thượng theo đuổi thế giới cực lạc.

Họ chờ đợi một vạn năm, chính là vì để đi đến bờ bên kia.

Rõ ràng hòa thượng nên tự mình tu hành, họ lại yêu cầu người khác siêu độ cho mình, sao còn dám khoác cà sa.

Đỗ Lan cũng không biết nên châm biếm cách ăn mặc của Nguyệt

Nhân thế nào, từng người một đều giống như cao tăng đã nhìn thấu tam giới, nhưng vẫn cầu xin Diệp Lân Thạch siêu độ cho họ.

Diệp Lân Thạch nhìn tất cả Nguyệt Nhân nói: Ta có thể biến các ngươi thành nô lệ, cũng có thể ném các ngươi vào mặt trời để vĩnh viễn chịu đựng sự hành hạ.

Nhưng ta từ đầu đến cuối đều là một mình, mà các ngươi lại đều muốn biến mất, chúng ta có thể đi ngược chiều nhau, cùng thấu hiểu cho nhau.

Diệp Lân Thạch muốn ở một mình, những người khác muốn rời khỏi thế giới này.

Mọi người rời đi rồi, chẳng phải là còn lại một mình Diệp Lân Thạch sao.

Lần này là đi ngược chiều nhau.

Tiếc là Diệp Lân Thạch vẫn sẽ hối hận.

Nói cho cùng, Diệp Lân Thạch theo đuổi sự an nhàn, là muốn một mình thì được một mình, không ai đến làm phiền mình.

Khi muốn náo nhiệt, mình chỉ cần nói một câu, là có thể gọi bạn bè đến tụ tập với mình.

Nhu cầu an nhàn cũng thay đổi theo thời gian và không gian, tâm trạng và hoàn cảnh.

Bây giờ Diệp Lân Thạch vừa mới tỉnh lại, cảm thấy một mình cũng rất tốt, đợi đến khi cô đơn vài vạn năm lại hối hận.

Cho nên làm gì cũng đừng làm đến cùng, để phòng sau này mình hối hận.

Diệp Lân Thạch tuy có sức mạnh cường đại, nhưng bây giờ vẫn chưa có đủ tâm trí, hoàn toàn không ý thức được tương lai mình sẽ có ngày hối hận.

Nhưng cũng không sao, dù sao vẫn còn sinh mệnh nham thạch mới có thể thay thế Nguyệt Nhân.

Đến lúc đó, Diệp Lân Thạch cũng sẽ phát huy đặc sắc của mình, tự thêm đất diễn cho mình.

Diệp Lân Thạch sẽ dạy dỗ sinh mệnh mới, sau đó tự hủy, vẫn là ta nghĩ, ta cho rằng, ta cảm thấy.

Ta muốn ta cảm thấy, không cần ngươi cảm thấy.

Hoàn toàn không hỏi ý kiến của sinh mệnh mới.

Bây giờ hắn muốn siêu độ mọi người, chỉ cần hai tay chắp lại, là có thể thỏa mãn kế hoạch của Nguyệt Nhân.

Mấy chục vạn Nguyệt Nhân đều quỳ trước mặt Diệp Lân Thạch, chờ đợi đi đến Vĩnh Hằng Không Gian.

Họ đã chờ đợi một vạn năm, bây giờ là tâm tưởng sự thành.

Diệp Lân Thạch chắp hai tay lại, ngay khi lòng bàn tay sắp chạm vào nhau, một bàn tay bằng xương bằng thịt lại chen vào giữa.

Tôi phản đối.

Đỗ Lan giống như trong một phiên tòa lật ngược thế cờ, đưa ra ý kiến phản đối.

Sự siêu độ được chờ đợi vạn năm sắp bắt đầu, mấy chục vạn Nguyệt Nhân đều đồng lòng.

Nhưng vào thời điểm quan trọng này, lại có một con người ngăn cản sự siêu độ.

Nhân loại.

Khi nhìn thấy Đỗ Lan, tất cả mọi người đều kinh ngạc, bởi vì nhân loại là sinh vật đã tuyệt chủng, đáng lẽ không còn tồn tại nữa.

Bây giờ một con người giống đực sống sờ sờ lại xuất hiện tại hiện trường siêu độ, còn lơ lửng giữa không trung, dùng tay ngăn cản động tác siêu độ của Diệp Lân Thạch.

Nhân loại.

Diệp Lân Thạch tuy đã biết qua trong ký ức hạch tâm, nhưng đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Nhân loại đã là một tồn tại trong thần thoại, là tổ tiên của tam đại chủng tộc thời tận thế, linh hồn biến thành Nguyệt Nhân, máu thịt biến thành Hải Để Nhân, xương cốt biến thành Bảo Thạch Nhân.

Bây giờ nhân loại lại một lần nữa trở lại tầm mắt công chúng, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đỗ Lan mỉm cười nói: Tôi phản đối việc siêu độ.

Tại sao.

Diệp Lân Thạch hỏi.

Bởi vì siêu độ đã là kỹ thuật của một vạn năm trước, lúc đó quả thực rất tốt đẹp, nhưng bây giờ thời thế đã thay đổi, đã không còn tốt đẹp nữa.

Giống như mua cổ phiếu, người mua đầu tiên dễ kiếm tiền, người mua sau dễ bị kẹt hàng.

Cũng giống như ăn cơm, lúc đói meo ăn miếng đầu tiên luôn là ngon nhất, đợi đến khi ăn no rồi, thì không còn ngon nữa.

Đỗ Lan nói.

Nói như vậy họ căn bản không hiểu, bởi vì họ không mua cổ phiếu, cũng không ăn cơm.

Nguyệt Nhân biết về cổ phiếu và ăn cơm, nhưng đã quên mất cảm giác đó là gì.

Chương 3990

Mọi người đều ngơ ngác nhìn Đỗ Lan, không thể hiểu ý của Đỗ Lan.

Đỗ Lan rất bất đắc dĩ, thầm nghĩ những người này đã tê liệt mất rồi, rất khó để họ hiểu được sự thay đổi của hoàn cảnh.

Bởi vì một vạn năm qua họ không có thay đổi gì nhiều.

Dù sao đi nữa, siêu độ chưa chắc đã là chuyện tốt.

Đỗ Lan nói.

Diệp Lân Thạch hỏi: Đây là nguyện vọng của họ, cũng là nguyện vọng của ta.

Nguyện vọng có thể thay đổi, bây giờ muốn siêu độ, đợi thêm một vạn năm nữa có lẽ sẽ hối hận.

Đỗ Lan nói: Bây giờ ngươi làm việc quá tuyệt tình, lỡ hối hận thì sao.

Ngươi nghĩ lại về lão sư của mình đi, tại sao ông ấy đột nhiên ngừng việc siêu độ.

Vì ông ấy bị hỏng.

Là hỏng sao.

Ông ấy không phải bị hỏng, mà là thỏa mãn với hiện trạng.

Hiện trạng không hoàn hảo, nhưng chấp nhận sự không hoàn hảo cũng là một loại trưởng thành, không cần phải theo đuổi sự siêu độ hoàn hảo.

Đỗ Lan nói: Lão sư của ngươi đã chấp nhận hiện trạng không hoàn hảo, chấp nhận mono no aware, chấp nhận hoa anh đào tàn lụi vào lúc đẹp nhất, không còn thay đổi, không còn tiến bộ, cũng là một loại điềm nhiên.

Quan sát trong bóng tối, Tố Tử không nhịn được mà châm chọc: Nói xuôi, nói ngược đều bị hắn nói hết.

Trước đó còn nói chấp nhận bản thân không hoàn hảo là để người khác gánh vác thay mình.

Bây giờ lại nói chấp nhận bản thân không hoàn hảo là một mỹ đức.

Đúng là đi đường của người khác, để người khác không còn đường để đi.

Địch Ny Toa chỉ mỉm cười.

Hai môi trên dưới chạm vào nhau, nói chuyện chính là như vậy, nói xuôi nói ngược tùy ý, còn rốt cuộc cái nào mới đúng thì phải phân tích tình huống cụ thể.

Nếu thực sự không thể thay đổi hiện thực, thì việc chấp nhận bản thân không hoàn hảo là điều bất đắc dĩ, không tự an ủi mình như vậy, sẽ đau khổ đến không sống nổi.

Nhưng nếu có cơ hội thay đổi hiện thực, thì phải thay đổi sự không hoàn hảo.

Giống như bây giờ, Nguyệt Nhân sở hữu kỹ thuật siêu độ, thì phải thay đổi sự không hoàn hảo của mình.

Đỗ Lan là một kẻ thích đi ngược dòng, người khác ủng hộ thì hắn phản đối, người khác phản đối thì hắn ủng hộ, chính là để thể hiện sự độc lập của mình, chính là muốn hát ngược lại với người khác.

Nếu là sinh mệnh nham thạch không có tay chân nói chấp nhận bản thân không hoàn hảo, hắn chắc chắn sẽ nói sinh mệnh nham thạch ngươi phải đứng lên.

Nếu là Nguyệt Nhân nắm giữ kỹ thuật siêu độ nói muốn đột phá sự không hoàn hảo, hắn sẽ nói việc không thể làm tận, lời không thể nói tận, phàm sự thái tận, duyên phận thế tất tảo tận.

Tóm lại, trái phải đều có lý lẽ.

Diệp Lân Thạch nghe Đỗ Lan nói phải chấp nhận sự không hoàn hảo của mình, không thể chấp nhận được mà nói: Ngươi căn bản không trải qua tất cả những điều này, không biết nỗi đau của sự không hoàn hảo.

Chia rẽ, chiến đấu, sinh tử ly biệt, ưu sầu, khổ muộn, yêu hận tình thù, ngươi căn bản không hiểu nó khó chịu đến mức nào.

Hắn đã trải qua từ yếu đuối đến mạnh mẽ, từ đối kháng đến tự vấn, từ hữu tình đến đối địch, v. v. những sự không hoàn hảo, thật sự mệt mỏi rồi.

Mệt rồi, hủy diệt thôi, tất cả đều là do sự không hoàn hảo gây ra.

Bây giờ lại muốn mình chấp nhận sự không hoàn hảo.

Hắn không làm được.

Đỗ Lan thầm nghĩ vài vạn năm nữa, cũng không biết là ai nghe được lời chấp nhận sự không hoàn hảo của sinh mệnh nham thạch mà khóc lóc thảm thiết, hối hận không thôi.

Tiếc là người dạy người trăm lần không được, việc dạy người một lần là được, Diệp Lân Thạch vẫn chưa trải qua chuyện khiến mình hối hận vài vạn năm.

Bây giờ hắn chỉ muốn siêu độ cho xong, chỉ nghĩ đến mệt rồi, hủy diệt thôi.

Ta không thể chấp nhận sự không hoàn hảo, sự không hoàn hảo mang lại bi thương.

Diệp Lân Thạch nghiêm túc nói.

Đúng vậy, ai cũng không thích bi thương.

Ngươi không thích, tôi cũng không thích, nhưng có lúc lại khiến người ta bất lực, luôn có người hạnh phúc được xây dựng trên bi kịch của người khác, cốt lõi của hài kịch là bi kịch, nụ cười sẽ không biến mất chỉ là chuyển sang mặt người khác.

Vui vẻ và bi thương là một thể hai mặt, bi thương tạo ra vui vẻ, đồng thời cũng sẽ vui quá hóa buồn.

Đỗ Lan nói: Điểm này trong Vĩnh Hằng Không Gian cũng như vậy.

Không thể nào.

Thống soái của Nguyệt Nhân đứng ra phản đối, nói: Vĩnh Hằng Không Gian là nơi không có mua bán, không có giết chóc, sẽ không có bi thương, là thiên đường của linh hồn.

Ban đầu Vĩnh Hằng Không Gian quả thực như vậy, nhưng cùng với sự tiến vào của nhân loại, cảm xúc của nhân loại sẽ tập trung lại hình thành tà thần á không gian, những tà thần này nô dịch tất cả, sự hiểu biết của các ngươi về Vĩnh Hằng Không Gian căn bản không đủ.

Không thể nào.

Mọi người nghe lời Đỗ Lan cũng sững sờ, bởi vì sự hiểu biết của họ về Vĩnh Hằng Không Gian chỉ giới hạn ở: đó là một thiên đường.

Diệp Lân Thạch thì cho rằng Vĩnh Hằng Không Gian là một mảnh hư vô.

Các ngươi có phải cảm thấy sự chờ đợi một vạn năm đã rất dài không.

Nhưng tôi phải nói cho các ngươi biết, sự biến đổi của tự nhiên được tính bằng hàng chục triệu năm, hàng trăm triệu năm.

Vĩnh Hằng Không Gian cũng sẽ sản sinh ra tà thần, không phải là thiên đường.

Sự quan sát của các ngươi về Vĩnh Hằng Không Gian quá đơn giản rồi.

Mọi người ngơ ngác nhìn Đỗ Lan, một số người đã dao động.

Đỗ Lan thầm nghĩ không tệ không tệ, đây mới là ý chí tự do.

Tất nhiên, các ngươi nhất quyết muốn siêu độ, tôi cũng không phản đối các ngươi, dù sao mặt trời đang phình to, vài vạn năm nữa hệ mặt trời cũng sẽ bị nuốt chửng, đến lúc đó các ngươi vẫn phải chịu sự hành hạ vĩnh hằng.

Nguyệt Nhân không chết, sẽ không ngừng tái sinh, nếu rơi vào mặt trời thì khổ rồi.

Cho nên tiến vào Vĩnh Hằng Không Gian phải đối mặt với tà thần, không vào thì phải đối mặt với sự phình to của mặt trời.

Một lựa chọn tồi và một lựa chọn tồi tệ hơn.

Cho nên con người muốn lựa chọn, nhưng thường không phải là một lựa chọn tốt và một lựa chọn tồi, mà là một lựa chọn tồi và một lựa chọn tồi tệ hơn.

Cuối cùng là trong hai cái hại chọn cái nhẹ hơn.

Đỗ Lan thật sự là cố ý gây rối, vốn dĩ mọi người đã yên ổn chấp nhận việc siêu độ, nội tâm bình tĩnh.

Giống như khi đệ tử của Phật hỏi Phật Phật là gì.

Câu hỏi đã được đưa ra, chỉ cần đợi câu trả lời là được.

Mà câu trả lời cũng chưa nhận được, sẽ không nảy sinh nghi vấn mới.

Vào khoảnh khắc này, trong lòng người không có bất kỳ lo lắng nào, rất bình tĩnh.

Lúc chờ đợi siêu độ cũng vậy, mọi người không có nghi hoặc.

Bây giờ trạng thái bình tĩnh đó bị Đỗ Lan phá vỡ, hắn dấy lên trong lòng mọi người con sóng dữ dội mang tên lo âu, đặt từng vấn đề hiện thực ra trước mặt mọi người.

Là tà thần vĩnh hằng hay là mặt trời phình to.

Phải đối mặt với quyết định khó khăn, dù chọn thế nào cũng là một con đường đầy chông gai, thật quá phiền phức.

Mệt rồi, hủy diệt thôi.

Tâm cảnh của Nguyệt Nhân cũng bị phá vỡ.

Đỗ Lan thành công tạo ra sự lo âu, hài lòng mỉm cười, hắn xây dựng niềm vui của mình trên nỗi đau của người khác.

Diệp Lân Thạch nói: Đây chỉ là lời nói một phía của ngươi, không đủ tin, Vĩnh Hằng Không Gian là lựa chọn của nhân loại.

Nhân loại đã đưa ra lựa chọn này trong hoàn cảnh nào.

Là bị sáu lần thiên thạch oanh tạc, là bị người máy do chính mình tạo ra phản bội.

Lựa chọn được đưa ra vào lúc gần như tuyệt vọng này, chỉ có thể chứng minh Vĩnh Hằng Không Gian tốt hơn Trái Đất lúc đó một chút, không có nghĩa Vĩnh Hằng Không Gian là thiên đường.

Đỗ Lan nói.

Giống như nếu mặt trời bây giờ phình to, dù biết trong Vĩnh Hằng

Không Gian có tà thần, các ngươi cũng sẽ không do dự đi gặp tà thần, chứ không phải ở lại Trái Đất chờ chết, phải không.

Lúc đó nhân loại tuyệt vọng rồi, trong lúc tuyệt vọng thì nhìn lợn nái cũng thấy mày xanh mắt đẹp.

Quả thực như vậy, lúc đó nhân loại đã tuyệt vọng, phán đoán trong tuyệt vọng không phù hợp với quan niệm giá trị thời hòa bình.

Người thời hòa bình sẽ không hiểu lý do lựa chọn của tiền bối.

Đỗ Lan mang đến hai tin xấu, một là Vĩnh Hằng Không Gian không vĩnh hằng, một là mặt trời sẽ phình to nuốt chửng hệ mặt trời sau vài vạn năm.

Dù sao nhìn trong dài hạn, tất cả đều sẽ diệt vong, không có ý nghĩa.

Chương 3991

Hư vô mới là kết cục của tất cả.

Tất cả đều sẽ bị hủy diệt, những dấu vết mà mình nỗ lực để lại đều sẽ bị xóa bỏ, vậy ý nghĩa của sự nỗ lực của mình ở đâu.

Mọi người lại bắt đầu tìm kiếm ý nghĩa.

Hoặc là bị tà thần nô dịch, hoặc là bị mặt trời nuốt chửng.

Tất nhiên không phải tất cả mọi người đều mất đi niềm tin, dù sao Nguyệt Nhân sớm đã thăm dò được hiện tượng mặt trời phình to, cũng đã tính toán ra thời gian phình to, đã chế tạo một chiếc phi thuyền giấu trên Trái Đất.

Phần lớn Nguyệt Nhân không biết điều này.

Một số ít Nguyệt Nhân tuy đã chuẩn bị phi thuyền, nhưng họ cũng chuẩn bị siêu độ, cho nên không tuyên truyền.

Dù sao siêu độ là được rồi, không cần đối mặt với mặt trời phình to.

Nhưng không ngờ siêu độ cũng có hại, Vĩnh Hằng Không Gian sẽ sinh ra tà thần á không gian.

Chẳng lẽ thế giới này không có thiên đường sao.

Không có nơi nào để người ta yên lòng sao.

Nguyện vọng duy nhất của nhân loại là an nhàn, chẳng lẽ không được sao.

Không được, bởi vì vũ trụ là entropy, là đang trở nên vô trật tự.

Vũ trụ không ngừng biến đổi, nhân loại phải không ngừng thích ứng với sự biến đổi đó, cũng phải thay đổi theo.

Vậy thì có người sẽ nói, nếu đã định trước tất cả đều phải vô trật tự, không bằng từ bỏ nỗ lực, trực tiếp diệt vong cho xong.

Dù sao tay không thể bẻ được đùi, nhân loại có nỗ lực đến đâu cũng không chống lại được entropy, còn nỗ lực cái quái gì nữa.

Sẽ có chủ nghĩa hư vô giải cấu trúc tất cả, kết luận cuối cùng là chẳng là gì cả.

Nhưng chủ nghĩa hư vô cũng không sao, chỉ cần không phải là loại chủ nghĩa hư vô tự hủy diệt, vẫn phải ăn cơm, vẫn phải làm việc.

Tuy không có ý nghĩa, nhưng ăn uống bài tiết vẫn phải làm.

Loại này không được coi là chủ nghĩa hư vô thực sự, chỉ là người không cầu tiến.

Vẫn có rất nhiều người cầu tiến, sẽ nỗ lực hoàn thành mục tiêu của mình, thậm chí một số ít người không cầu báo đáp.

Cho nên người có rất nhiều loại, mình muốn trở thành loại người nào, đều là lựa chọn của mình.

Thượng sĩ văn đạo, cần nhi hành chi. trung sĩ văn đạo, nhược tồn nhược vong. hạ sĩ văn đạo, đại tiếu chi.

Chính là có những người khác nhau, chính là sẽ có người từ bỏ nỗ lực.

Chỉ là chủ nghĩa hư vô không chỉ cười lớn, mà còn giải cấu trúc.

Đỗ Lan đặt hiện thực tàn khốc ra trước mặt mọi người, khiến những Nguyệt Nhân vốn tin rằng siêu độ là hạnh phúc cuối cùng khó chịu chấp nhận, lại một lần nữa rơi vào địa ngục mang tên lo âu.

Nếu Vĩnh Hằng Không Gian cũng không thể mang lại hạnh phúc vĩnh viễn, vậy chúng ta còn có thể làm gì.

Đúng vậy, chúng ta chờ đợi một vạn năm, chẳng lẽ kết quả là thế này sao.

Tôi khó chịu quá, cảm giác cảm xúc sắp sụp đổ, tôi muốn khóc.

Sau khi hóa thành Nguyệt Nhân, chúng ta ngay cả cái chết cũng không có, chỉ có thể tiến vào Vĩnh Hằng Không Gian.

Sao tôi lại ngốc thế, sao lại không nghĩ đến nhân loại không thể đột phá thời gian.

Vĩnh Hằng Không Gian mà nhân loại quan sát được chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi, căn bản không thể gọi là vĩnh hằng.

Vĩnh Hằng Không Gian cũng có thể biến thành luyện ngục, tôi thật ngốc, lại tin vào Vĩnh Hằng Không Gian, hoàn toàn không nghĩ đến mình sẽ biến thành quái vật không ra người không ra quỷ.

Nguyệt Nhân không thể bị giết, tình huống này rất khó xử, ngay cả chết cũng không chết được.

Mọi người đều rất đau khổ.

Rốt cuộc ngươi là ai.

Thống soái của Nguyệt Nhân vẫn còn bình tĩnh, nhìn chằm chằm Đỗ Lan hỏi.

Chính vì sự xuất hiện của người đàn ông này mà việc siêu độ thần thánh đã xảy ra vấn đề.

Tôi tên là Đỗ Lan, chỉ là một lữ khách qua đường.

Tại sao lại ngăn cản siêu độ.

Đỗ Lan nói: Tôi chỉ thích nói thật, sự thật thường rất tàn khốc, phải không.

Cho nên mới có lời nói dối, dùng những lời nói dối đẹp đẽ để che đậy sự thật tàn khốc.

Sự thật không thể được tô vẽ, nhưng lời nói dối thì có thể, có thể được trang trí hoa mỹ, khiến lời nói dối trở nên lộng lẫy, được mọi người chấp nhận.

Lời nói dối được tin tưởng, chính là vì lời nói dối rất đẹp đẽ.

Sự thật thì trần trụi, không thể được tô vẽ, giống như một cây kim thép đâm vào lòng người, khiến người ta khó chịu.

Điều này không thú vị chút nào.

Thống soái nghiêm túc nói.

Nụ cười chỉ là từ mặt các người chuyển sang mặt tôi thôi.

Đỗ Lan vẫn ác liệt như vậy, xây dựng niềm vui của mình trên nỗi đau của người khác, tiếp tục nói: Bây giờ các người không cảm thấy thú vị, nhưng vài vạn năm nữa, có lẽ suy nghĩ của các người sẽ thay đổi.

Tôi biết các người cũng có thể thay đổi, giống như vị Diệp Lân Thạch này, hắn đã thay đổi rất nhiều trong một vạn năm qua.

Từ kẻ yếu có độ cứng thấp nhất, đến kẻ mạnh nắm giữ sức mạnh của thần, từ theo đuổi hữu tình, đến vì mục tiêu không từ thủ đoạn.

Hắn đã thay đổi rất nhiều, sau này cũng sẽ tiếp tục thay đổi.

Bây giờ hắn muốn một mình yên tĩnh, rất nhanh sẽ lại hoài niệm thời gian náo nhiệt, ồn ào, lại hy vọng có một người bạn đồng hành.

Bây giờ các người khó chịu, tương lai có thể sẽ vui vẻ, phải không.

Diệp Lân Thạch nghe Đỗ Lan chắc nịch rằng mình sẽ còn thay đổi, nhất thời cũng không biết phản bác thế nào.

Nội tâm hắn rất kiên định, cho rằng mình sau khi trải qua tất cả những điều này, có thể một mình trải qua thời gian dài đằng đẵng trong tương lai.

Bây giờ ngươi chắc chắn cho rằng mình rất kiên cường, có thể một mình gánh vác tất cả.

Đỗ Lan nhìn thấu suy nghĩ của Diệp Lân Thạch, nói: Tin tôi đi, ngươi chắc chắn sẽ hối hận, bởi vì khi một người làm việc gì đó, thường sẽ không biết cái giá phải trả của việc đó, cho nên cảm thấy có thể làm được.

Đợi đến khi cái giá xuất hiện, thì hối hận rồi.

Đỗ Lan bắt đầu kể chuyện, nói: Ví dụ như trước đây cũng có một hành tinh sắp bị mặt trời phình to nuốt chửng.

Họ nghĩ ra một cách, đó là đẩy hành tinh mẹ của mình đi lang thang, rời khỏi hệ hằng tinh.

Khi hành tinh bắt đầu lang thang, một nhóm người phát hiện mặt trời không có thay đổi, thế là họ phát động bạo động, lật đổ phe lang thang, chuẩn bị chuyển hướng trở về hệ hằng tinh.

Ngay khi họ thành công giết chết phe lang thang, mặt trời phát nổ, những kẻ bạo động đã không còn cơ hội hối hận.

Con người chính là như vậy, làm việc không màng hậu quả, lúc làm thì rất vui vẻ, tinh thần hăng hái, nhưng đợi đến khi cái giá ập đến, thì không còn cơ hội hối hận.

Diệp Lân Thạch, hành vi của ngươi bây giờ không phải dựa trên phán đoán khách quan, mà là dựa trên cảm xúc chủ quan của mình.

Lúc làm thì rất sảng khoái, làm xong chắc chắn sẽ hối hận, bởi vì cái giá có tính trì hoãn.

Đối với sự chắc nịch của Đỗ Lan, Diệp Lân Thạch không tin, bởi vì hắn rất chắc chắn về quyết tâm của mình, mình chỉ muốn một mình, một mình là tốt nhất.

Không có chia rẽ, không có đối kháng, chỉ có an nhàn, một mình là rất tốt.

Nhưng Đỗ Lan hiểu những người như Diệp Lân Thạch, rất tình cảm hóa, năng lực hành động rất mạnh, nhưng không màng hậu quả.

Năng lực hành động của Diệp Lân Thạch rất mạnh, nghĩ là làm, nhưng xem xét vấn đề không hề toàn diện, nghĩ sao làm vậy.

Đỗ Lan biết nói suông không thể thuyết phục được Diệp Lân Thạch, nói: Nếu ngươi thật sự muốn một mình, hoàn toàn có thể rời khỏi Trái Đất, đi đến vũ trụ, tìm kiếm ngôi nhà mới cho mọi người.

Một mình, lại còn có thể tìm hành tinh khác, chẳng phải là nhất tiễn song điêu sao.

Ta siêu độ họ, sau đó một mình, cũng là nhất tiễn song điêu.

Diệp Lân Thạch nói.

Nhưng siêu độ rồi, thì không có cách nào hối hận.

Ta sẽ không hối hận.

Diệp Lân Thạch vô cùng tự tin.

Đỗ Lan thầm nghĩ con vịt chết cái mỏ vẫn cứng, nhưng không có cách nào thuyết phục, chỉ nói: Bây giờ tất cả các người đều nghe lệnh của tôi, chuẩn bị kế hoạch Địa Cầu lang thang, phải đẩy Trái Đất rời khỏi hệ mặt trời.

Tại sao phải nghe ngươi.

Thống soái nói.

Bởi vì tôi có thể nô dịch các người.

Đỗ Lan nói: Mau đi làm đi, nếu không các người sẽ vĩnh viễn sống không bằng chết.

Diệp Lân Thạch có thể nô dịch mọi người, nhưng hắn không làm vậy.

Đỗ Lan thì trực tiếp hơn.

Chương 3992

Diệp Lân Thạch, tiếp theo tôi sẽ đưa ra lựa chọn khác với ngươi, ngươi muốn siêu độ, tôi sẽ không siêu độ.

Ngươi không nô dịch, tôi sẽ nô dịch.

Để chúng ta xem, tương lai rốt cuộc sẽ như thế nào.

Diệp Lân Thạch đột nhiên cảm thấy Đỗ Lan chính là khắc tinh của mình, không nhịn được nói: Đây chính là nhân loại thuần túy sao.

Lấy việc phản đối người khác làm thú vui, quả nhiên là tà ác.

Hắn lần đầu tiên gặp được nhân loại thực sự, quả nhiên giống như trong truyền thuyết, giỏi chia rẽ, giỏi nội đấu, giỏi cà khịa, tà ác đến mức khiến người ta buồn nôn.

Đỗ Lan lại càng củng cố thêm ấn tượng rập khuôn về sự tà ác của nhân loại.

Đỗ Lan xuất hiện với hình tượng con người, trở thành người siêu độ cho mọi người, một lần nữa làm tăng thêm ấn tượng rập khuôn của mọi người về nhân loại.

Hàng thật giá thật, không lừa già dối trẻ.

Ngươi nói nhân loại tà ác, nhưng Bảo thạch nhân các ngươi cũng chẳng kém cạnh gì.

Đỗ Lan nói: Trong câu chuyện của Hải để nhân, Bảo thạch nhân còn tà ác hơn nhân loại nhiều.

Nhân loại là những đấu sĩ đã chống chọi với sáu lần thiên thạch va chạm, lại bị trí tuệ nhân tạo phản bội, dùng hết mọi thủ đoạn mới bị diệt vong.

Còn Bảo thạch nhân không trải qua thiên thạch, cũng không bị trí tuệ nhân tạo phản bội, lại vì nội chiến mà diệt vong, kém xa nhân loại.

Hải để nhân ca ngợi nhân loại, phản đối Bảo thạch nhân.

Nhân loại là Nghiêu Thuấn Vũ, Bảo thạch nhân là Hạ Kiệt Thương Trụ, một bên đại diện cho cái tốt, một bên đại diện cho cái xấu.

Diệp Lân Thạch lại nói: Ta đã thấy hết rồi, nhân loại bị hủy diệt vì chia rẽ và không đoàn kết.

Ngay cả đến phút cuối cùng, nhân loại cũng không đoàn kết, đã hết thuốc chữa.

Vậy thì dân số nhân loại cũng có đến hàng trăm triệu, còn Bảo thạch nhân chỉ có ba mươi người đã chia rẽ, không dám tưởng tượng nếu số lượng Bảo thạch nhân lên tới trăm triệu thì sẽ xảy ra chuyện gì.

Đó là vì Bảo thạch nhân bị nhân loại ô nhiễm.

Nếu không phải tàn dư của nhân loại không ngừng xâm nhập, Bảo thạch nhân tuyệt đối sẽ không chia rẽ.

Diệp Lân Thạch cho rằng tất cả đều là lỗi của nhân loại, Bảo thạch nhân không sai.

Nếu không có Nguyệt nhân và Kim Cương, Bảo thạch nhân sẽ tốt hơn.

Lịch sử không có nếu, nhưng lại có những người hy vọng đưa ra một cái nếu, cho rằng có cái nếu đó, mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn, bản thân cũng không phải chịu nhiều khổ cực như vậy.

Giống như có người cho rằng nếu không có Khổng Mạnh, không có Thương Ưởng, không có Long Quân Kinh Vũ, Thăng Long sẽ không bị lạc hậu so với thời đại.

Nhưng họ không suy nghĩ xem cuộc cách mạng công nghiệp phương Tây đã phải trả giá đắt đến mức nào, nếu để họ gánh chịu cái giá đó, họ lại sẽ nói đây là xâm phạm nhân quyền.

Nói chung, chỉ cần đặt ra một giả thiết, mọi sự không như ý của mình đều là lỗi của người khác, đều là lỗi của các nhân vật lịch sử.

Nếu không có Nguyệt nhân và Kim Cương, Bảo thạch nhân sẽ hạnh phúc như thiên đường.

Ngươi có thể giả thiết, ta cũng có thể giả thiết.

Giả sử không có Nguyệt nhân và Kim Cương, một Bảo thạch nhân có độ cứng thấp như ngươi sẽ bị các Bảo thạch nhân khác xé thành năm mảnh, dùng làm vật tế.

Đỗ Lan nói: Còn Thần Thạch, Nam Cực Thạch cũng sẽ biến thành vật tế.

Bảo thạch nhân sẽ vì không có ngôn ngữ chung mà tàn sát lẫn nhau, cuối cùng toàn diệt.

Diệp Lân Thạch không thể dùng một giả thiết để đánh bại một giả thiết khác.

Giống như một nhân vật hư cấu không thể đánh bại một nhân vật hư cấu khác, cách tốt nhất là tác giả của hai nhân vật đó đánh nhau một trận, xem ai có sức chiến đấu mạnh hơn.

Hai người đưa ra giả thiết cũng có thể đánh nhau một trận.

Nếu chỉ nói về giả thiết, thì chính là chém gió.

Ai chém gió giỏi hơn, giả thiết của người đó sẽ lợi hại hơn.

Nguyệt nhân xâm lược kéo dài hàng ngàn năm, Bảo thạch nhân vẫn không hề chia rẽ.

Sao đến chỗ ngươi, Nguyệt nhân lại chia rẽ.

Ngươi không cảm thấy vấn đề nằm ở bản thân ngươi sao.

Cùng đối mặt với sự xâm lược, các Bảo thạch nhân khác đều kiên định chiến đấu, còn ngươi lại tìm kiếm những giải pháp khác.

Ngươi không cảm thấy chính suy nghĩ của mình đã dẫn đến mọi chuyện sao.

Đỗ Lan nói: Các Bảo thạch nhân khác sinh ra đã có độ cứng cao, còn ngươi lại phải tranh giành, phải hấp thu sức mạnh của những chiến hữu đã hy sinh.

Ngươi không cảm thấy mình chính là sự bất thường trong cái bình thường sao.

Diệp Lân Thạch quả thực có cảm giác này, mình không giống những người khác.

Sức chiến đấu mà các Bảo thạch nhân khác dễ dàng nắm vững, mình lại vì hạn chế độ cứng mà không thể có được, chỉ có thể bị sắp xếp đi ghi chép sinh thái, trở thành một nhân viên phi chiến đấu.

Nó cũng muốn chiến đấu, cũng muốn được công nhận, cũng muốn bảo vệ mọi người, nhưng đây thực sự là một sự bất thường, chứ không phải là một sự bình thường.

Ngươi muốn trở nên mạnh mẽ, ngươi muốn hòa bình, ngươi muốn có bạn bè, ngươi muốn cái này, ngươi muốn cái kia rồi ngươi đưa ra lựa chọn, điều này có quan hệ gì với nhân loại chứ.

Là tự ngươi quyết định, tại sao lại đổ tội cho nhân loại.

Đỗ Lan hỏi.

Diệp Lân Thạch im lặng.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Nói về việc ngươi muốn siêu độ bây giờ, ngươi cho rằng mình muốn ở một mình yên tĩnh, còn họ muốn rời khỏi thế giới này, nên việc ngươi siêu độ cho họ là một công đôi việc.

Vậy ngươi có từng nghĩ đến khả năng khác, ví dụ như ngươi rời khỏi Trái Đất cũng có thể ở một mình yên tĩnh.

Tại sao ngươi không cân nhắc thêm những khả năng khác.

Tại sao luôn thích đi đường tắt.

Diệp Lân Thạch có chút cứng họng.

Thống soái Nguyệt nhân nói: Siêu độ là hy vọng của chúng tôi, ngươi đừng ngăn cản chúng tôi.

Đỗ Lan nói: Nếu ta cứ muốn ngăn cản, ngươi làm gì được.

Nếu các hạ không nghe lời khuyên phải trái, chúng tôi cũng biết chút quyền cước.

Thống soái Nguyệt nhân chuẩn bị chiến đấu.

Đỗ Lan nói: Quả nhiên bạo lực là phương tiện cuối cùng để giải quyết bất đồng.

Nhưng ta khuyên các ngươi đừng ra tay, ta thật sự sẽ ném các ngươi vào mặt trời để nướng chín đấy.

Nếu ngươi nhất quyết ngăn cản siêu độ, vậy chúng tôi buộc phải ra tay.

Siêu độ là nguyện vọng của chúng tôi, bất kể không gian vĩnh hằng có sinh ra tà thần hay không, chúng tôi cũng sẽ không thay đổi.

Đối mặt với tà thần, cũng còn hơn đối mặt với mặt trời bành trướng.

Thống soái Nguyệt nhân lạnh lùng nói: Thế giới vật chất này đã không còn gì đáng để lưu luyến, ở thế giới vật chất vĩnh viễn không thể giải quyết vấn đề, chi bằng đến không gian vĩnh hằng thử xem, cho dù chỉ là sự bình yên ngắn ngủi, cũng đáng giá.

Rất kiên định, không thể thuyết phục.

Đỗ Lan nói: Ngươi càng kiên định, tà thần sẽ càng sớm xuất hiện.

Sự kiên định của ngươi chỉ trở thành chất dinh dưỡng cho tà thần mà thôi.

Đó chỉ là lời nói một phía của ngươi, không đủ để tin.

Thống soái không thể bị thuyết phục, y đã quyết tâm siêu độ, cũng chỉ muốn siêu độ, đã chịu đủ thế giới vật chất ngu xuẩn này rồi.

Đỗ Lan không thể thuyết phục những người kiên định này, bởi vì luôn có những người kiên quyết tin tưởng, hoặc không tin tưởng.

Tóm lại chính là Đạo sinh Nhất, Nhất sinh Nhị, Nhị sinh Tam, Tam sinh vạn vật.

Đỗ Lan cũng không thể giải quyết mọi bất đồng, khiến mọi người đều tin vào mình, hắn không có năng lực đó.

Cũng chỉ có thể dùng bạo lực để hạn chế đối phương thực hiện mục tiêu, nhưng bạo lực không thể khiến đối phương tâm phục khẩu phục.

Luôn có những người rất kiên định, cho dù đối mặt với khó khăn và tình thế bất lợi, vẫn kiên định không đổi.

Dù có chết đói, cũng sẽ kiên định với con đường của mình.

Chỉ cần là con đường mình đã chọn, dù là đường sống hay đường chết, đều kiên định đi tiếp, tình huống như vậy Đỗ Lan cũng đành bó tay.

Cho dù không gian vĩnh hằng thật sự có tà thần, thì sao chứ.

Con đường mình đã chọn, dù là núi đao biển lửa, ta cũng sẽ đi tiếp.

Cũng có Nguyệt nhân nói: Chúng ta là những sinh mệnh không hoàn hảo, không thể biết trước tương lai, điều chúng ta có thể làm là không hối hận với lựa chọn của mình, không ngừng nâng cao bản thân, thích ứng với môi trường mới.

Chính vì không hoàn hảo, mới có không gian để tiến bộ.

Đúng vậy, đúng vậy.

Không ít Nguyệt nhân đã củng cố niềm tin, sẽ không hối hận.

Nhưng cũng có một bộ phận Nguyệt nhân lo lắng đối mặt với tà thần, chi bằng đối mặt với mặt trời bành trướng.

Người có thể thực sự kiên định không đổi là thiểu số, đại bộ phận mọi người vẫn dao động.

Chương 3993

Thống soái Nguyệt nhân cũng phát hiện Nguyệt nhân dao động, nói: Hôm nay các ngươi dao động, ngày mai các ngươi sẽ hối hận vì đã không được siêu độ.

Lẽ nào các ngươi nghĩ rằng ở lại vũ trụ vật chất sẽ tốt hơn sao.

Sẽ không đâu.

Chi bằng chúng ta cùng nhau tiến vào không gian vĩnh hằng, cùng nhau đối mặt với tà thần.

Nếu không các ngươi nhất định sẽ hối hận.

Thượng sĩ nghe Đạo, siêng năng mà làm theo. trung sĩ nghe Đạo, nửa tin nửa ngờ. hạ sĩ nghe Đạo, cười phá lên.

Những người dao động đều là trung sĩ, họ sẽ lo được lo mất.

Hôm nay nghe lời Đỗ Lan, nghi ngờ siêu độ.

Ngày mai đối mặt với nguy cơ của vũ trụ vật chất, cũng sẽ hối hận.

Chỉ khi nào có lợi cho họ, họ mới ủng hộ, khi nào bất lợi, họ sẽ hối hận.

Mỗi một con đường đều sẽ có ba loại người này: một loại là dù có lợi hay không đều sẽ tự hy sinh, mở ra tương lai.

Một loại là lo được lo mất, được thì vui, mất thì buồn.

Một loại là giải cấu con đường, cho rằng mọi thứ đều vô nghĩa.

Người lo được lo mất là đại đa số, người tự hy sinh và người giải cấu mọi thứ là thiểu số.

Đa số người vẫn sẽ tính toán được mất, nhưng tính toán được mất cần có thông tin.

Hiện tại chỉ biết có tà thần và mặt trời bành trướng, thông tin quá ít, không biết nên lựa chọn thế nào.

Ngươi có thể nói cụ thể hơn về tà thần được không.

Nếu là mặt trời bành trướng, chúng ta còn có thể dựa vào phi thuyền rời khỏi hệ mặt trời, vậy đối mặt với tà thần, rốt cuộc sẽ như thế nào.

Đúng vậy, thông tin quá ít, căn bản không biết nên chọn thế nào.

Đỗ Lan thầm nghĩ vẫn là người bình thường lo được lo mất chiếm đa số, điều này cũng không tệ, hắn mỉm cười nói: Vậy ta sẽ giới thiệu cho các ngươi về tà thần.

Giữa hai cái hại chọn cái nhẹ hơn, cần có thông tin mới có thể so sánh nặng nhẹ.

Đối với mặt trời bành trướng, mọi người có nhận thức rõ ràng, đó là mặt trời nuốt chửng Trái Đất.

Nhưng tà thần trong không gian vĩnh hằng rốt cuộc là gì.

Họ hoàn toàn không biết.

Điều này cần Đỗ Lan giới thiệu, hắn nói: Tà thần có rất nhiều loại, có Xà thần mà chỉ cần nhìn một cái sẽ vĩnh viễn sa đọa vào vô gián địa ngục, nó cư ngụ trong vực sâu tăm tối, có một đôi mắt thông với địa ngục, chỉ cần một cái nhìn, nhân loại sẽ không bao giờ được yên ổn nữa, chỉ có thể chịu đựng sự giày vò trong địa ngục.

Ác ma Hỗn Loạn Thương Tăng, trộn lẫn tất cả mọi thứ lại với nhau, cho dù là các ngươi, những Nguyệt nhân, cũng sẽ bị nghiền nát rồi trộn lẫn vào nhau, giống như một Phật tổ hắc ám khiến người ta kinh sợ, cơ thể các ngươi sẽ bị vặn vẹo vào nhau, bản thân không còn là chính mình, chỉ là một phần cấu thành của hỗn độn.

Nguyệt nhân vẫn hy vọng giữ được cái tôi, hy vọng sau khi tiến vào không gian vĩnh hằng vẫn có một cái tôi, nhưng rất nhiều tà thần lại thích trộn lẫn mọi người lại với nhau.

Khái niệm trộn lẫn, ban đầu là vì chúng sinh bình đẳng.

Phật tổ đề xuất lý thuyết luân hồi trộn lẫn, chính là hy vọng mọi người sau khi chết đều bình đẳng.

Trong thời đại quý tộc huyết thống, lúc sống không bình đẳng, sau khi chết cũng không bình đẳng.

Vì vậy Phật tổ hy vọng mọi người ít nhất sau khi chết được bình đẳng.

Vậy sau khi chết làm sao để bình đẳng.

Chính là đập nát linh hồn một cách bình đẳng, rồi tái tổ hợp.

Dù là quý tộc hay tiện dân, linh hồn đều sẽ bị nghiền nát, và sẽ được tổ hợp lại một cách bình đẳng.

Giống như Trang Tử nói trời và đất ti, đều nói trời tôn đất ti, nhưng trời và đất có nơi giao nhau, tiếp xúc xen kẽ, sao có thể nói trời tôn quý hơn đất.

Linh hồn quý tộc và tiện dân trộn lẫn vào nhau, quý tộc sao có thể tôn quý hơn tiện dân.

Nhưng vấn đề là, lý thuyết này của Phật tổ không phù hợp với nhân tính, con người đều mộ cường, đều hy vọng mình được hòa trộn với kẻ mạnh, không hy vọng mình bị hòa trộn với kẻ yếu.

Vì vậy luân hồi lý tưởng không phải là đập nát rồi trộn lẫn, mà là giữ lại cái tôi để luân hồi.

Sự trộn lẫn bình đẳng cũng biến thành một hành vi tà ác, ví dụ như tà thần thích trộn lẫn mọi người vào nhau, không phân biệt người này người kia, vô cùng tà ác.

Con người đều không muốn mất đi cái tôi, nên sợ hãi sự trộn lẫn.

Dù ban đầu luân hồi trộn lẫn của Phật tổ là vì chúng sinh bình đẳng, nhưng con người thực ra không thích bình đẳng, mà thích ở trên cao, lăng giá trên chúng sinh.

Trộn lẫn mọi người lại với nhau bất kể cao thấp sang hèn, quả thực là tà ác, Phật tổ cũng là tà ác.

Con người đều là ích kỷ, điểm này Nho gia thừa nhận, nên bị mắng là cầm thú ích kỷ.

Nho gia nhân ái, là yêu mình trước, rồi yêu gia đình, rồi yêu bạn bè thân hữu, rồi yêu hàng xóm láng giềng, rồi yêu đồng hương, rồi yêu đồng bào là tình yêu có phân biệt.

Các học thuyết khác dù đồng ý hay phản đối, đều không thể bỏ qua Nho gia.

Đều xoay quanh tính cục hạn của con người, xoay quanh sự ích kỷ của con người.

Các học phái khác nhau hoặc tán đồng, hoặc phản đối, hoặc lợi dụng, nhưng đều không thể bỏ qua sự ích kỷ.

Đỗ Lan nói tà thần Thương Tăng là Phật tổ hắc ám, thực ra không cần hắc ám, Phật tổ bình thường là được rồi.

Việc trộn lẫn linh hồn người ta một cách bình thường cũng đủ khiến Nguyệt nhân kinh sợ.

Nguyệt nhân cũng không muốn dung hợp với người kém hơn mình, sự dung hợp không phân biệt chính là tà ác.

Ngoài Đại Xà Hư Không Luyện Ngục, Phật Tổ Thương Tăng Vặn Vẹo, còn có Quỷ vương Khủng bố Tuần hoàn.

Hắn sẽ khiến các ngươi lặp đi lặp lại trải nghiệm đau buồn nhất của mình, không ngừng tuần hoàn, không có điểm kết thúc, xâu chuỗi những trải nghiệm đau khổ nhất trong đời các ngươi lại, khiến các ngươi không ngừng trải qua tuyệt vọng.

Tà thần cuối cùng tên là Đại Sư Vận Mệnh Bất Duyệt, hắn sẽ chuyên thiết kế vận mệnh đau khổ cho các ngươi, khiến các ngươi trở thành kẻ thất bại của vận mệnh.

Đó chính là Tứ đại Tà thần, chúng sẽ khiến các ngươi trải qua đủ loại bất thuận và khổ nạn, khiến các ngươi mất đi cái tôi, biến thành những quái vật vặn vẹo.

Nguyệt nhân tuy mạnh hơn nhân loại cũ rất nhiều, nhưng đã kế thừa những thứ mà nhân loại cũ sợ hãi, họ cũng theo đuổi sự an nhàn, cũng sẽ từ chối bình đẳng cho mọi người, từ chối lo âu, từ chối thất bại những gì nhân loại sợ hãi, họ cũng sợ hãi.

Đỗ Lan chính là điều mình không muốn, thì làm cho người, những gì nhân loại càng từ chối, thì càng phải áp đặt lên người khác.

Đây chính là tà thần.

Thần linh bình thường, thường là phù hợp với quan niệm giá trị của nhân loại, có thể hiểu được nhu cầu của nhân loại.

Nhưng tà thần chính là ép buộc con người phải nhận những thứ họ không muốn.

Đương nhiên cũng có người nói tà thần là muốn khơi dậy dục vọng bên trong con người, khiến con người sa ngã.

Nhưng Đỗ Lan cảm thấy những điều này cũng giống như ác quỷ, ác quỷ đã làm công việc khêu gợi dục vọng rồi.

Ví dụ như con người khao khát sức mạnh, thay đổi địa vị của mình.

Ác quỷ sẽ để hắn bán linh hồn đổi lấy sức mạnh.

Nếu tà thần cũng để hắn bán linh hồn đổi lấy sức mạnh, công việc sẽ bị trùng lặp.

Ví dụ như ác quỷ khiến đàn ông trở nên háo sắc, khiến phụ nữ trở nên phóng đãng, nếu tà thần cũng yêu cầu nhân loại giải phóng bản tính, cũng là khéo léo dụ dỗ, dẫn dắt nhân loại tự sa ngã thì rất bình thường.

Đây chỉ là thuận theo nhân tính, dẫn đến hỗn loạn.

Tà thần là phản nhân tính, ví dụ như ép buộc trộn lẫn mọi người lại với nhau, ép buộc đạt được sự bình đẳng, nhân loại cũng sẽ sợ hãi.

Nho gia sở dĩ có thể tồn tại hàng ngàn năm, là vì thừa nhận sự ích kỷ của con người.

Đương nhiên thừa nhận ích kỷ chỉ là điểm khởi đầu, vượt qua ích kỷ mới là mục đích.

Đương nhiên có thể vượt qua ích kỷ hay không, còn tùy vào con người, có người làm được, có người không làm được.

Chương 3994

Con người chính là ích kỷ, không phải vì ác quỷ dụ dỗ.

Xoay quanh sự ích kỷ mà đề xuất những lý luận khác nhau, phản đối như Mặc gia, ủng hộ như phái Dương Chu, lợi dụng như Pháp gia.

Lợi dụng tâm lý xu lợi tị hại của con người, Pháp gia thông qua thưởng phạt để điều động sức mạnh của nhân loại.

Nho gia cũng thừa nhận ích kỷ trước, thậm chí cho rằng ích kỷ chính là thiện, nhưng nếu chỉ ích kỷ thì là bất nhân.

Ích kỷ không nên bị phê phán, nhưng bất nhân thì không được.

Vì ích kỷ là điểm khởi đầu của con người, trẻ con không cần học đã biết ích kỷ, con người sinh ra đã biết yêu bản thân.

Nhưng chỉ yêu bản thân không được, còn phải học cách yêu người khác, mục tiêu của Nho gia là dạy mọi người học cách yêu người khác, đồng thời cũng không được tự ngược đãi bản thân, phải yêu người khác trên tiền đề yêu bản thân, cũng rất mâu thuẫn.

Nhưng dù thế nào, hành vi phản nhân tính cũng rất tà ác, là tà thần.

Các Nguyệt nhân nghe xong lời giới thiệu của Đỗ Lan, ai nấy đều lộ vẻ lo lắng, họ không muốn trở thành kẻ thất bại, cũng không muốn bị vặn vẹo thành một thể.

Bị vặn vẹo thành một thể, mình muốn đi về phía đông, người khác muốn đi về phía tây, mình phải làm sao.

Nếu là một mình, có thể tự quyết định, nếu bị vặn vẹo thành một khối, thì tiêu rồi.

Nếu dung hợp với kẻ mạnh còn đỡ, nếu dung hợp với kẻ yếu, chẳng phải mình sẽ tiêu đời sao.

Tà thần cũng quá đáng ghét.

Đúng vậy, quả thực là sinh ra chuyên để đối đầu với nhân loại.

Đỗ Lan nói: Vốn dĩ là như vậy, bởi vì sau khi nhân loại tiến vào không gian vĩnh hằng, tà thần chính là được sinh ra dựa trên tư duy của nhân loại.

Thống soái Nguyệt nhân nói: Tại sao chỉ có tà thần, tư duy của nhân loại đâu phải chỉ có tà ác, còn có phẩm cách cao quý như chính trực và dũng cảm.

Đúng là có, nhưng những phẩm cách này đều là vì chiến thắng của bản thân, nên ngược lại, những phẩm cách này lại càng làm gia tăng tranh chấp của nhân loại.

Dù sao thì mục đích mỗi người sử dụng những phẩm cách này là khác nhau, có người dũng cảm và chính trực là vì hòa bình, có người dũng cảm và chính trực là vì chiến thắng.

Mục tiêu khác nhau, càng chính trực và dũng cảm, càng khiến người ta đau khổ.

Thống soái không lời nào để nói, sự thật đúng là như vậy, trên mỗi con đường đều có những người chính trực dũng cảm dẫn lối đi trước, nhưng phương hướng của mỗi con đường lại khác nhau, thậm chí còn đối đầu nhau.

Nó chính trực dũng cảm, thì có thể là ta ti bỉ vô sỉ.

Với người này là anh hùng, với người kia là kẻ địch.

Con đường khác nhau, nhưng sự căm hận đối với kẻ thù, sự kháng cự với bi kịch, sự chấp trước với dục vọng con người là giống nhau.

Vì vậy quả thực tà thần còn thực tế hơn thiện thần.

Vậy nên, bây giờ các ngươi đã biết vấn đề của không gian vĩnh hằng, có thể tự mình lựa chọn, là tiếp tục ở lại vũ trụ vật chất, hay là đi đến không gian vĩnh hằng.

Diệp Lân Thạch nhìn sự rối rắm và do dự của các Nguyệt nhân, chỉ cảm thấy bi kịch sẽ lại một lần nữa xảy ra.

Mọi người đều muốn chọn con đường mà mình tin tưởng, cuối cùng lại vì con đường của riêng mình mà chiến đấu.

Đừng có chia rẽ, chia rẽ chỉ dẫn đến bi kịch.

Nó hy vọng mọi người có thể chọn một con đường: Bất kể là ở lại hay rời đi, mọi người đều phải đoàn kết lại với nhau, tuyệt đối không được chia rẽ.

Nó nhớ lại ký ức cốt lõi, người sáng tạo Kim Cương hy vọng nhân loại có thể đoàn kết.

Phải đoàn kết, không được chia rẽ.

Người sáng tạo Kim Cương cho rằng nguyên nhân hủy diệt của nhân loại là vì không đủ đoàn kết, hy vọng sinh mệnh thể vô cơ có thể đoàn kết.

Kim Cương tìm kiếm mãi, cuối cùng cũng chờ được Bảo thạch nhân đoàn kết và Nguyệt nhân đoàn kết, kết quả lại vì chiến tranh giữa hai bên mà khiến mọi thứ tan thành mây khói.

Rõ ràng Bảo thạch nhân nên vượt qua nhân loại.

Đáng tiếc cuối cùng vẫn thất bại, đến bây giờ nó vẫn không hiểu tại sao lại thất bại.

Cuối cùng cũng từ bỏ, trở thành một thành viên theo đuổi siêu độ.

Vấn đề mà Kim Cương không giải quyết được, lại đến tay Diệp

Lân Thạch.

Vốn dĩ mọi người một lòng muốn siêu độ, nhưng vì sự xuất hiện của Đỗ Lan, lại xuất hiện sự chia rẽ.

Tại sao mọi người không thể đoàn kết.

Cả Kim Cương và Diệp Lân Thạch đều không hiểu, rõ ràng tình thế đang rất tốt, ưu thế thuộc về ta, tại sao sự đoàn kết lại tan rã trong chớp mắt.

Bởi vì đoàn kết không phải là bẩm sinh, đều là do hậu thiên duy trì, phải tuyên truyền, ngày ngày tuyên truyền, năm năm tuyên truyền, mọi người vẫn có khả năng không đoàn kết.

Bình thường không tuyên truyền, hoàn toàn dựa vào tự giác, càng không thể đoàn kết.

Ngay cả một nền văn minh rời rạc như phương Tây, cũng có các hội huynh đệ, hội chị em, các đội thể thao khác nhau tiến hành huấn luyện đoàn kết.

Còn có quân đội, trong rất nhiều bộ phim, tân binh đều bị giáo quan mắng như tát nước vào mặt, chính là để loại bỏ những khí chất lười biếng trên người binh lính, mới dễ huấn luyện đoàn kết.

Đoàn kết không phải là sự tồn tại tự nhiên, mà cần rất nhiều tinh lực để tuyên truyền và huấn luyện.

Nhưng dù vậy, vẫn có sự chia rẽ, phản giả đạo chi động, sự phát triển cũng sẽ dẫn đến sự xuất hiện của những người phản đối.

Không có một tư tưởng hay quy tắc nào là hoàn hảo, người thông minh sau khi học tập sẽ tìm ra những thiếu sót trong đó, đề xuất những ý kiến khác nhau.

Trang Tử hy vọng mọi người tề đồng vạn vật, lại lo lắng mọi người sẽ sinh ra cơ tâm, đối mặt với sự mâu thuẫn như vậy, cũng là lực bất tòng tâm.

Vì vậy, người sáng tạo Kim Cương chính là đứng nói chuyện không biết đau lưng, dự đoán sự ra đời của sinh mệnh thể vô cơ, và yêu cầu Kim Cương chỉ đạo sinh mệnh mới, hy vọng Kim Cương sau khi truyền thụ kiến thức nhân loại thì tự hủy.

Tránh cho sinh mệnh mới bị nhân loại ô nhiễm.

Nói rất nhẹ nhàng, giống như nói với một người ngươi dùng tay nắm tóc mình, tự nhấc mình lên vậy.

Vậy thì y thử nói xem nên làm thế nào để đoàn kết.

Chỉ hạ một mệnh lệnh, rồi bắt Kim Cương đi làm.

Kim Cương là robot thông minh, không phải thần tiên.

Kim Cương chỉ có thể làm theo sự hiểu biết của mình, nhưng không làm được.

Người sáng tạo Kim Cương nói thì nhẹ nhàng, nếu y biết cách làm, tại sao chính y không đi đoàn kết nhân loại.

Chính mình không biết cách làm, tại sao lại cho rằng Kim Cương có thể làm được.

Chương trình của Kim Cương cũng là do y viết, bên trong không có một dòng nào là thúc đẩy sự đoàn kết của nhân loại.

Tóm lại, từ người sáng tạo Kim Cương, đến Kim Cương, rồi đến Diệp Lân Thạch, có thể nói là đã truyền thừa một mục tiêu không có phương án thực tiễn.

Chỉ có lý thuyết không có tác dụng, phải thực tiễn, phải để mọi người làm.

Người sáng tạo chắc chắn sẽ nói: đoàn kết là tốt, mọi người nên tự giác đoàn kết.

Đúng là đoàn kết có rất nhiều lợi ích, nhưng phá hoại đoàn kết cũng có lợi ích, vậy thì sẽ có người phá hoại đoàn kết.

Giống như Khổng Tử nói Chu Lễ là tuyệt vời nhất, giữ hiếu nên là ba năm.

Học trò Tể Ngã liền nói, giữ hiếu một năm là đủ rồi, không cần thiết phải ba năm.

Giữ hiếu ba năm có tốt không.

Tốt.

Nhưng có người cảm thấy không cần ba năm, quá mệt mỏi, một năm là được, thế là phá vỡ quy tắc ba năm.

Đoàn kết có tốt không.

Tốt, nhưng có người lại thông qua việc phá hoại đoàn kết để trục lợi cho mình.

Chương 3995

Chỉ dựa vào tự giác chắc chắn là không được, vì đa số người sẽ tự giác mưu lợi cho mình.

Vì vậy đoàn kết dù tốt đến đâu cũng không thể khiến mọi người đều tuân thủ sự đoàn kết.

Không phải nói đoàn kết là tốt thì mọi người sẽ đoàn kết.

Người sáng tạo chỉ là suy nghĩ đơn phương, căn bản không xem xét đến tính phức tạp của thực tiễn, dẫn đến việc Kim Cương và Diệp Lân Thạch rất bất lực.

Kim Cương và Diệp Lân Thạch cũng không có năng lực suy nghĩ gì nhiều, rõ ràng đã sống hàng ngàn năm và hàng trăm năm, cũng không nhận ra sự khác biệt giữa thực tiễn và lý thuyết, không nhận ra sự khó khăn của thực tiễn.

Đều là đơn phương cho rằng: ta không cần ngươi cảm thấy, ta chỉ cần ta cảm thấy.

Ta cảm thấy đoàn kết là tốt, mọi người nên tuân thủ.

Ta cảm thấy hòa bình là tốt, mọi người nên nghe theo.

Ta cảm thấy siêu độ là tốt, mọi người nên chấp nhận Diệp Lân Thạch còn cảm thấy mình ở một mình rất tốt, nên đưa tất cả mọi người đi.

Tóm lại đều là suy nghĩ đơn phương, khi thực tiễn sẽ không phát triển theo suy nghĩ của họ.

Chính vì không thể tâm tưởng sự thành, nên mọi người mới cầu thần bái Phật.

Diệp Lân Thạch thấy mọi người lại sắp chia thành hai phe, nhất thời cũng không biết phải làm sao.

Đỗ Lan nói: Muốn đến không gian vĩnh hằng thì cứ đến không gian vĩnh hằng, muốn ở lại thì cứ ở lại.

Nhưng những người ở lại Trái Đất phải chuẩn bị đi vào vũ trụ, chúng ta phải bắt đầu kế hoạch lưu lạc địa cầu, trước khi mặt trời bành trướng, đẩy Trái Đất rời khỏi hệ mặt trời.

Nếu rời khỏi hệ mặt trời, không còn nhiệt độ của mặt trời, nước biển sẽ đóng băng, Hải để nhân sẽ diệt vong.

Có người nêu ra Hải để nhân sẽ bị hủy diệt vì nhiệt độ thấp.

Đây là một Hải để nhân đã Nguyệt nhân hóa, một trong những thành viên của phe siêu độ.

Đúng vậy, biển cả sẽ bị đóng băng, Hải để nhân sẽ gặp nguy hiểm to lớn.

Nhưng họ cũng có thể Nguyệt nhân hóa.

Chỉ cần Nguyệt nhân hóa, dù ở trên bề mặt mặt trăng lạnh lẽo cũng có thể sinh tồn, huống chi là ở trong băng thiên tuyết địa.

Đỗ Lan nói: Kỹ thuật Nguyệt nhân hóa đã rất thành thục rồi.

Thật sự không muốn thay đổi, lẽ nào không thể yên ổn sao.

Nếu tiến vào không gian vĩnh hằng, có thật sự sẽ xuất hiện tà thần không.

Chắc chắn rồi, vì không gian vĩnh hằng chính là có đặc điểm như vậy.

Đỗ Lan rất quả quyết nói.

Tại sao ngươi lại chắc chắn như vậy.

Lẽ nào ngươi có thể dự đoán tương lai.

Thống soái Nguyệt nhân hỏi.

Vì mầm mống của tà thần đã ra đời rồi.

Đỗ Lan nói: Việc siêu độ của nhân loại đã ảnh hưởng đến không gian.

Các ngươi hoàn toàn có thể không tin ta, ta cũng sẽ không ngăn cản các ngươi đi đối mặt với tà thần.

Diệp Lân Thạch hỏi: Nếu địa cầu lưu lạc, có ảnh hưởng đến những sinh mệnh chưa ra đời không.

Chắc chắn sẽ có ảnh hưởng, có thể sinh mệnh mới sẽ không thể ra đời.

Dù sao thì việc xây dựng cơ sở hạ tầng cho địa cầu lưu lạc rất nhiều, sẽ thay đổi địa hình và từ trường của Trái Đất.

Đỗ Lan nói: Nếu Trái Đất lưu lạc, sinh mệnh mới có lẽ sẽ không ra đời nữa, trên Trái Đất chỉ còn lại Nguyệt nhân.

Diệp Lân Thạch và người sáng tạo Kim Cương giống nhau, cũng cho rằng sinh mệnh mới sẽ thuần khiết hơn, tốt đẹp hơn sinh mệnh cũ.

Sinh mệnh mới tốt hơn sinh mệnh cũ, kết luận này rốt cuộc là từ đâu ra.

Có cơ sở khoa học không.

Bởi vì sinh mệnh mới không có gánh nặng lịch sử, có thể bắt đầu lại từ đầu, có thể lựa chọn những con đường khác nhau.

Giống như con cái không nhất thiết phải trở thành người giống như cha mẹ.

Vì vậy sinh mệnh mới đại diện cho khả năng, đại diện cho hy vọng mới.

Đây có lẽ là logic của người sáng tạo.

Thực ra không đứng vững, vì sinh mệnh mới cũng bị lời nguyền tự do, bị hạn chế bởi điều kiện khách quan, cũng sẽ đưa ra những lựa chọn giống như sinh mệnh cũ.

Thất vọng về sinh mệnh cũ, liền hy vọng sinh mệnh mới sẽ tốt hơn, đây cũng là suy nghĩ đơn phương.

Trái Đất không thể không có sinh mệnh mới.

Diệp Lân Thạch nói: Sinh mệnh cũ vì tự vệ mà đẩy Trái Đất rời đi, dẫn đến sinh mệnh mới diệt vong, điều này là không đúng.

Không thể ích kỷ như vậy, các ngươi đã hủy hoại chính mình, đừng hòng hủy hoại sinh mệnh mới.

Sinh mệnh mới cũng không nhất định sẽ ra đời.

Đỗ Lan nói.

Chỉ cần có khả năng, ta cũng phải bảo vệ.

Nếu các ngươi phá hoại Trái Đất trước, ta sẽ tiêu diệt các ngươi, ném các ngươi vào mặt trời chịu đựng sự giày vò.

Đỗ Lan nói: Ngươi xem, ngươi lại nóng vội rồi, lúc nào cũng nóng vội như vậy, nghĩ sao làm vậy, không chừa đường lui.

Ngươi không muốn Trái Đất lưu lạc, vậy thì đề xuất một phương án thay thế.

Ví dụ như phương án hạm đội, hay phương án lưu lạc mặt trăng.

Ngươi chỉ nghĩ đến việc tiêu diệt chúng ta, lẽ nào chúng ta sẽ không phản kháng sao.

Diệp Lân Thạch im lặng, quả thật chưa từng nghĩ tới.

Chỉ nghĩ đến việc ngăn cản kế hoạch của Đỗ Lan, không nghĩ rằng việc thực hiện kế hoạch là do nhu cầu, nó có thể thông qua đàm phán, đồng thời thỏa mãn nhu cầu của cả hai bên.

Vậy ngươi có đồng ý đi phi thuyền rời đi, hoặc mang mặt trăng đi không.

Diệp Lân Thạch nói: Để lại Trái Đất, nuôi dưỡng sinh mệnh mới.

Có thể, nhưng ngươi có thể cho chúng ta cái gì.

Ngươi phải đưa ra một điều kiện mà chúng ta không thể từ chối.

Đỗ Lan nói: Ngươi dùng điều kiện gì để đổi lấy việc chúng ta thay đổi kế hoạch.

Diệp Lân Thạch cảm thấy thật phiền phức, nói: Thay đổi kế hoạch là tốt, tại sao các ngươi không ủng hộ.

Đã là tốt, các ngươi nên chủ động ủng hộ mới đúng.

Đây là suy nghĩ của ngươi, ngươi cho là tốt, không có nghĩa là chúng ta đều đồng tình.

Đỗ Lan nói: Cái tốt của ngươi là cái tốt của ngươi, ngươi muốn mọi người chấp nhận cái tốt của ngươi, thì phải bỏ lợi ích ra.

Ít nhất ngươi nên có thể tạo ra lợi ích, hấp dẫn mọi người tham gia vào đội của ngươi.

Nếu không chỉ nói suông, làm sao để mọi người chấp nhận.

Tốt chính là tốt, đoàn kết tốt cho tất cả mọi người, rõ ràng là một việc rất hiển nhiên.

Đúng vậy, nhưng đoàn kết cũng cần có người mất đi lợi ích, có người được lợi ích.

Rất tốt, nhưng vẫn chưa đủ tốt, sẽ xuất hiện sự bất công.

Đỗ Lan nói: Vì vậy tốt nhất là tạo ra lợi ích để giảm bớt sự bất công.

Thực tiễn của đoàn kết không phải chỉ có lợi, không có hại.

Diệp Lân Thạch không ngờ Đỗ Lan lại trực tiếp nghi ngờ sự đoàn kết, đây chính là ánh trăng sáng trong lòng người sáng tạo, sao có thể bị nghi ngờ.

Đoàn kết nên là hoàn hảo không tì vết.

Lý thuyết thì quả thực có thể hoàn hảo, nhưng thực tiễn không làm được.

Chỉ cần đoàn kết, rất nhiều vấn đề sẽ không còn là vấn đề.

Nhưng vấn đề là, thực sự đoàn kết, mọi người đều phải từ bỏ một phần lợi ích của mình.

Khi thực tiễn, chắc chắn không thể nào mỗi người đều thật lòng đoàn kết, sẽ có người phá hoại đoàn kết, từ đó trục lợi.

Hơn nữa đoàn kết, tất yếu đi kèm với vấn đề phân phối, sẽ có người bất mãn.

Vì vậy khi thực tiễn, đoàn kết cũng sẽ gập ghềnh, không tốt đẹp như trong tưởng tượng.

Đỗ Lan nói thật, đoàn kết cũng có mâu thuẫn nội tại, không phải nói mọi người đoàn kết một cái, là thế giới đại đồng, không còn vấn đề gì nữa.

Nếu thật sự tiện lợi như vậy, nhân loại đã sớm đoàn kết một lòng.

Nếu đoàn kết là một việc chỉ có lợi, không có hại, nhân loại chắc chắn sẽ chọn.

Nhưng nhân loại hiện tại vẫn chưa gặp được một việc chỉ có lợi không có hại, nhiều nhất chỉ là việc lợi ích mình hưởng, hậu quả người khác gánh chịu.

Vì vậy nhân loại hy vọng đoàn kết, nhưng đoàn kết lại đi kèm với chia rẽ, hợp lâu tất phân, phân lâu tất hợp.

Diệp Lân Thạch cho rằng người sáng tạo Kim Cương là đúng, chỉ cần đoàn kết là vạn sự đại cát, nhưng vấn đề là làm thế nào để thực tiễn.

Không biết cách thực tiễn, người sáng tạo, Kim Cương, Diệp Lân Thạch, khát vọng đoàn kết truyền từ đời này sang đời khác, nhưng vẫn không đề xuất được một con đường thực tiễn cho sự đoàn kết.

Chương 3996

Người sáng tạo cho rằng đến với sinh mệnh mới, chỉ cần không dạy họ kiến thức của nhân loại, sẽ không chia rẽ.

Kim Cương và Diệp Lân Thạch cũng đều làm như vậy, nhưng Kim Cương gặp phải sự phát triển của sinh mệnh mới, cuối cùng thất bại.

Diệp Lân Thạch cũng thất bại như vậy, vì sinh mệnh mới cũng sẽ đề xuất những tư duy khác nhau, chỉ cần phát triển một chút, cũng sẽ chia rẽ.

Phát triển tất yếu mang đến những tư tưởng khác nhau, phản giả đạo chi động, nhược giả đạo chi dụng.

Tư tưởng mới nảy mầm trong tư tưởng cũ, ở đâu có áp bức ở đó có phản kháng.

Giống như kinh nghiệm của Diệp Lân Thạch, tại sao nó lại nhảy nhót lung tung, chính là vì không hài lòng với công việc của mình, vì không hài lòng mà khao khát thay đổi, sau khi nhận được phản hồi tích cực từ những hành động lần lượt, nó tin chắc con đường của mình là đúng, cuối cùng dẫn đến nội chiến bùng nổ.

Bảo thạch nhân rất đoàn kết, mỗi người làm việc của mình, nhưng nó lại có độ cứng thấp, không thể chiến đấu, nhưng nó lại khao khát chiến đấu.

Dưới sự trùng hợp của cơ duyên, trải qua đủ loại bất ngờ, nó trở thành thần, cũng mất đi rất nhiều thứ: tình bạn, sự ngây thơ, sự đoàn kết cuối cùng nó nhìn Bảo thạch nhân biến thành nhân loại tà ác.

Trong lòng nó, là nhân loại đã làm ô uế sự đoàn kết, phá hoại sự đoàn kết của Bảo thạch nhân.

Nhưng Đỗ Lan lại nói đoàn kết có tính hạn chế, không phải nhân loại làm ô uế sự đoàn kết, mà là bản thân sự đoàn kết tồn tại thiếu sót.

Ngươi căn bản không hiểu đoàn kết.

Diệp Lân Thạch tức giận nói.

Ta không hiểu đoàn kết, vậy ngươi có hiểu thực tiễn không.

Đỗ Lan hỏi ngược lại: Ta hiểu các ngươi cần một phương án cuối cùng để giải quyết sự chia rẽ.

Nhưng Đạo sinh Nhất, Nhất sinh Nhị, Nhị sinh Tam, Tam sinh vạn vật.

Một khi thực tiễn đoàn kết chính là Đạo sinh Nhất, sự chia rẽ mới sẽ lập tức xuất hiện.

Diệp Lân Thạch nói: Không thể nào, toàn là lời nói nhảm.

Chỉ cần mọi người đoàn kết, nhân loại sẽ không diệt vong, Bảo thạch nhân cũng sẽ không chia rẽ, mọi thứ sẽ tốt đẹp lên.

Đoàn kết là sự tồn tại vĩ đại nhất trên thế giới.

Quả thực vĩ đại, nhưng không có một con đường đoàn kết nào là hoàn hảo.

Có, nhất định có, nhân loại không đạt được, chỉ vì nhân loại tà ác, vì những điểm yếu của nhân tính.

Bảo thạch nhân không thực hiện được, là vì Bảo thạch nhân bị nhân loại ô nhiễm, Nguyệt nhân dùng sự tà ác của nhân loại để ô nhiễm Bảo thạch nhân.

Nhưng bây giờ chỉ cần siêu độ tất cả, là có thể bắt đầu lại.

Lần sau sẽ có sinh mệnh mới, chắc chắn sẽ có thể đoàn kết, nhất định có thể thực hiện được.

Ngươi muốn đoàn kết, tại sao sinh mệnh mới phải phát triển theo suy nghĩ của ngươi.

Đỗ Lan cười nói: Sinh mệnh mới phát triển theo nhu cầu của chính nó, ngươi đã mạnh như thần, nhưng sinh mệnh mới cũng sẽ có nhu cầu của riêng mình.

Ngươi quên kinh nghiệm của mình rồi sao.

Năm đó độ cứng của ngươi thấp nhất, không thể tham gia chiến đấu, Kim Cương cho rằng ngươi nên làm công việc văn thư, nhưng ngươi nhất quyết muốn chiến đấu, tại sao ngươi không tuân thủ mệnh lệnh của Kim Cương.

Nếu năm đó Diệp Lân Thạch yên ổn làm việc, câu chuyện đã không xảy ra.

Đương nhiên nếu Kim Cương sắp xếp Diệp Lân Thạch đi chiến đấu, để Nguyệt nhân sớm nghiền nó thành bột, cũng sẽ không có nhiều chuyện như vậy.

Diệp Lân Thạch nói: Đó là vì ta đã bị ô nhiễm.

Không ai ô nhiễm ngươi, ô nhiễm ngươi chính là bản thân ngươi, là chấp niệm mang tên tự ngã.

Mỗi người đều có cái tôi, ta nghĩ, ta muốn, ta thích, ta ghét đều là xuất phát từ góc độ của ta.

Vậy thì sự chia rẽ tất yếu sẽ xuất hiện, Diệp Lân Thạch, ngươi có suy nghĩ của ngươi, người khác có suy nghĩ của người khác.

Đây không phải là do nhân loại ô nhiễm, mà là vấn đề mà mỗi sinh mệnh có ý thức tự ngã đều sẽ gặp phải.

Vì sự chia rẽ giữa cái tôi và cái tôi, nên mới nhấn mạnh sự đoàn kết.

Nhưng đoàn kết cũng không thể tiêu trừ cái tôi.

Diệp Lân Thạch thực ra đã nhận ra mỗi cái tôi đều không giống nhau, chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi.

Mỗi cái tôi đều có thể lựa chọn tin vào những gì mình tin, nếu không muốn tin, dù là cha mẹ bạn bè nói cũng vô dụng.

Có những đứa trẻ sẽ nổi loạn chống lại cha mẹ, có những người bạn sẽ trở mặt thành thù Tình bạn của Diệp Lân Thạch chính là như vậy, mọi người đều tin vào những gì mình tin, không thể thuyết phục đối phương, cuối cùng đao kiếm tương hướng.

Cái tôi thật sự khiến người ta bất lực, mỗi người đều không giống nhau.

Trong lòng ngươi cũng hiểu, chỉ là không muốn đối mặt với hiện thực.

Đỗ Lan nói: Cũng nên trưởng thành rồi, thừa nhận đoàn kết có khuyết điểm, nhưng vẫn sẵn lòng hy sinh bản thân để tranh thủ sự đoàn kết, đó mới gọi là tín ngưỡng, thần hóa sự đoàn kết không có lợi ích gì, phải giải trừ mê tín trước.

Đeo vòng hào quang cho sự đoàn kết, chỉ làm trì hoãn việc ngươi hiểu về đoàn kết một cách khách quan.

Diệp Lân Thạch không còn lời nào để nói, chính mình quả thực đã có vòng hào quang đối với sự đoàn kết, đột nhiên cảm thấy mọi thứ đều vô nghĩa.

Mọi thứ đều vô nghĩa, sự đoàn kết hoàn hảo đã không tồn tại, mọi nỗ lực đều vô nghĩa.

Diệp Lân Thạch nói.

Đỗ Lan nói: Không có gì bất ngờ, khi lý thuyết của mình bị phản bác, sẽ rơi vào chủ nghĩa hư vô.

Rất nhiều người đều như vậy, chỉ là sức mạnh của ngươi quá lớn.

Thông thường mà nói, chủ nghĩa hư vô không có vấn đề gì, thậm chí phản nhân loại, phản xã hội, hy vọng thế giới hủy diệt cũng là những suy nghĩ thường thấy, nhưng suy nghĩ chỉ là suy nghĩ, không có sức mạnh để thực hiện.

Nhưng Diệp Lân Thạch lại có sức mạnh để thực hiện, điều này thật khó xử.

Giống như có người muốn ăn mười cái hamburger một lúc, cũng chỉ là nghĩ thôi.

Nhưng nếu thật sự có người có thể ăn mười cái hamburger một lúc, thì người đó có thể thực hiện suy nghĩ của mình.

Suy nghĩ thì muôn hình vạn trạng, nhưng con đường thực tiễn thì có hạn, đây chính là sự hạn chế của điều kiện khách quan, cũng là cơ sở của chủ nghĩa duy vật.

Thế nhưng sức mạnh của Diệp Lân Thạch lại có thể tương xứng với chủ nghĩa hư vô của nó, nó muốn biến tất cả thành hư vô.

Mọi thứ đều vô nghĩa, tất cả nỗ lực đều sẽ làm tăng thêm sự chia rẽ.

Diệp Lân Thạch nói.

Đỗ Lan nói: Thực ra không phải vậy, ví dụ như ban đầu ba người chơi một trò chơi, nhưng cùng với sự phát triển có ba mươi người, thì có thể chia thành mười trò chơi ba người, tổng lượng tăng lên, tuy có sự chia rẽ, nhưng tổng thể mà nói trò chơi sẽ hoàn thiện hơn.

Mười nhóm trò chơi cùng nhau hoàn thiện trò chơi, tiến triển nhanh hơn.

Thậm chí có thể phát triển thành ba trò chơi mười người, ban đầu chỉ có thể đoàn kết ba người, sau này lại có thể đoàn kết mười người, phạm vi đoàn kết lớn hơn.

Vì vậy vẫn có ý nghĩa.

Nhưng sự chia rẽ vẫn còn.

Đúng là vẫn còn, nhưng mọi người có thể thảo luận một phương án giải quyết sự chia rẽ, thực sự không được thì còn có bạo lực, phương án cuối cùng này có thể dùng.

Vì vậy gặp phải sự chia rẽ đừng sợ hãi, hãy đối mặt với nó.

Đỗ Lan khuyến khích: Chỉ nghĩ đến việc trốn tránh là không được, phải đối mặt với sự thay đổi.

Không, ta không thể chấp nhận.

Nếu đoàn kết không phải là câu trả lời cuối cùng để giải quyết sự chia rẽ.

Vậy thì mọi thứ hãy trở về hư vô đi, chỉ có như vậy sự chia rẽ mới vĩnh viễn biến mất.

Đỗ Lan thở dài, không phải ai cũng có thể giữ được tinh thần đấu tranh đấu với trời vui vô cùng, đấu với đất vui vô cùng, đấu với người vui vô cùng, lúc nào cũng cảnh giác, đấu tranh với những thế lực phá hoại sự đoàn kết.

Đa số người đều hy vọng giải quyết vấn đề một lần và mãi mãi, nếu không có câu trả lời như vậy, liền nghĩ mệt rồi, hủy diệt đi.

Đều hy vọng một bước đến nơi, nếu quá phức tạp thì từ bỏ.

Đoàn kết cần thường xuyên tuyên truyền, không thể có một chút lơ là, duy trì sự đoàn kết rất mệt mỏi, là một công trình hệ thống, không phải nói miệng là được.

Từ đầu đến cuối, dù là người sáng tạo Kim Cương, hay Kim Cương, hay là ngươi, các ngươi đều đang xem thường sự đoàn kết.

Đỗ Lan nói: Thái độ này của các ngươi, quả thực là xem thường những đấu sĩ duy trì sự đoàn kết.

Đoàn kết không phải là bánh từ trên trời rơi xuống, mà là vô số đấu sĩ gánh nặng tiến lên, biết rõ không thể làm mà vẫn làm, dù nghìn vạn người ta vẫn tiến tới.

Ngươi ngay cả điều này cũng không hiểu, thì đừng bàn luận về đoàn kết nữa.

Diệp Lân Thạch nói: Bất kể ngươi nói gì, sự đoàn kết của tất cả mọi người cũng không thể thực hiện được.

Nó là dầu muối không vào, vì nó theo đuổi một trạng thái đoàn kết lý tưởng không tồn tại, là mọi người đều đoàn kết, chứ không phải một bộ phận người đoàn kết.

Điều đó quả thực không tồn tại, Đỗ Lan cũng không có cách nào biến ra được.

Diệp Lân Thạch rất cố chấp, hoàn toàn không đồng tình với lời nói của Đỗ Lan.

Đỗ Lan cho rằng phát triển và phản kháng là tương trợ lẫn nhau, tổng thể mà nói, phạm vi của đoàn kết ngày càng lớn, nhưng không thể một bước đến nơi.

Nhưng Diệp Lân Thạch cho rằng đoàn kết không thể một bước đến nơi là đoàn kết không viên mãn, không thể chấp nhận được.

Bây giờ nó vẫn chưa gặp được sinh mệnh nham thạch, vẫn chưa bị tinh thần chấp nhận sự không hoàn hảo của bản thân từ sinh mệnh nham thạch cảm động.

Đỗ Lan và sinh mệnh nham thạch nói những lời giống nhau, hiệu quả lại khác nhau.

Chương 3997

Đỗ Lan là nhân loại cũ tà ác, sẽ nói dối.

Còn sinh mệnh nham thạch là sinh mệnh mới, chính là mộc mạc không hoa mỹ, chính là ngây thơ trong sáng, chính là đại đạo tự nhiên không qua trau chuốt.

Một người là miệng đầy lời hoang đường, một người là tự nhiên không tô điểm, chắc chắn là tin vào sinh mệnh nham thạch mới sinh.

Tuy nhiên, sinh mệnh nham thạch hiển nhiên cũng chỉ là nói vậy thôi, thực sự gặp vấn đề vẫn là Diệp Lân Thạch giải quyết.

Vì có người giúp đỡ, tự nhiên có thể chấp nhận sự không hoàn hảo của mình, vì phần thiếu sót đó đã được Diệp Lân Thạch bù đắp.

Diệp Lân Thạch vốn có thể điêu khắc sinh mệnh nham thạch, ban cho chúng tay chân, truyền thụ cho chúng kiến thức, nhưng đã bị từ chối.

Sau khi bị từ chối, Diệp Lân Thạch còn rất cảm động, cảm thấy đây chính là sinh mệnh mới sau khi tiến hóa, ưu tú hơn nhân loại.

Nhưng nhân loại chấp nhận sự không hoàn hảo cũng có rất nhiều, nhân loại muôn hình vạn trạng, có người tích cực tiến bộ, cũng có người lựa chọn buông bỏ, cũng có chủ nghĩa hư vô, đây đều là kết quả tất yếu của sự phát triển.

Thời đại quý tộc, vì đều có tài sản để kế thừa, chỉ có quý tộc có quyền phát ngôn, nên tinh thần cầu tiến là chủ lưu của quý tộc.

Dù ủng hộ hay phản đối, tóm lại đều xoay quanh tinh thần cầu tiến.

Đến khi phát triển đến một giai đoạn nhất định, thiên hạ loạn thành một nồi cháo, mọi người không còn theo đuổi cầu tiến, mà theo đuổi tự vệ.

Liền có Trang Tử thà làm con rùa trong vũng bùn, cũng không đến miếu đường làm rùa.

Cũng có học phái Dương Chu một sợi lông không nhổ.

Lúc này mọi người không cầu cầu tiến, chỉ cầu tự vệ.

Đến thời Ngụy Tấn, lại càng bất lực hơn, chủ nghĩa hư vô lại trỗi dậy.

Đương nhiên còn có Phật giáo sắc tức là không, không tức là sắc.

Tóm lại tư tưởng nhân loại muôn hình vạn trạng, đối kháng lẫn nhau, là ranh giới của việc người phân theo nhóm.

Ví dụ như tin vào Thánh Kinh là phe bảo thủ, tin rằng nhân loại có 97 giới tính là một phe khác.

Người chấp nhận sự không hoàn hảo của mình cũng có rất nhiều, đáng tiếc nhân loại đã diệt vong, Diệp Lân Thạch không biết rằng trong nhân loại có một bộ phận lớn đã chấp nhận sự không hoàn hảo của mình.

Đương nhiên dù có biết, nó cũng sẽ tiêu chuẩn kép, sinh mệnh nham thạch chấp nhận sự không hoàn hảo chính là quy luật tự nhiên, nhân loại chấp nhận sự không hoàn hảo chính là tự hủy diệt.

Xem ra ngươi không muốn chấp nhận đề nghị rồi.

Đỗ Lan nhìn Diệp Lân Thạch như thiên thần nói.

Đoàn kết không hoàn hảo căn bản không phải là đoàn kết, chỉ mang lại hủy diệt.

Diệp Lân Thạch nói.

Tại sao không thể chấp nhận sự không hoàn hảo.

Sự thật chính là nhân loại đã hủy diệt, Bảo thạch nhân đã hủy diệt, Hải để nhân tương lai cũng sẽ hủy diệt.

Vì chúng đều là đoàn kết không hoàn hảo.

Ngươi thỏa mãn với sự đoàn kết không hoàn hảo, cuối cùng sẽ bị hủy diệt.

Diệp Lân Thạch hùng hồn nói.

Tiêu chuẩn kép, thật sự là tiêu chuẩn kép.

Cùng là chấp nhận sự không hoàn hảo, thái độ của Diệp Lân Thạch hoàn toàn khác nhau.

Đỗ Lan có thể làm gì đây.

Thông thường mà nói, hắn sẽ chờ Diệp Lân Thạch cố chấp kiên trì với cái tôi của mình, cuối cùng bị vả mặt, rồi nhảy ra chế giễu một phen.

Nhưng điều này sẽ phải đợi thêm mấy vạn năm nữa.

Diệp Lân Thạch vốn định tự hủy diệt, lại bị sinh mệnh mới cứu vớt.

Cuối cùng Diệp Lân Thạch từ bỏ sức mạnh mà mình có được từ nhân loại, biến thành một sinh mệnh vô cơ bình thường, cùng nhau đi đến thế giới mới.

Trong thế giới mới, sinh mệnh mới cũng đang dần dần phát triển, cuối cùng chắc chắn sẽ bị vả mặt.

Giống như Kim Cương, nó bảo vệ sự ngây thơ của Bảo thạch nhân, cuối cùng lại bị vả mặt tàn nhẫn, Bảo thạch nhân cũng sẽ vì mục tiêu của mình mà chia rẽ, giống như nhân loại.

Nhưng điều này cần phải đợi rất lâu, đợi đến khi sinh mệnh mới xuất hiện.

Thế thì quá chậm, Đỗ Lan nói: Ngươi nói không tính.

Chúng ta để Trái Đất phán xét.

Ngươi có biết tại sao Bảo thạch nhân có thể sống lại không.

Diệp Lân Thạch không biết tại sao Đỗ Lan lại đổi chủ đề, nhưng vẫn trả lời: Vì trong cơ thể Bảo thạch nhân có vi sinh vật, những vi sinh vật này là sống, đã ban cho Bảo thạch nhân sự sống.

Điều này cũng là nó học được từ người bạn cũ.

Không sai, thứ ban cho sự sống là vi sinh vật, chỉ cần vi sinh vật đủ nhiều, vật vô cơ có thể sản sinh ra ý thức tự ngã.

Có thể là bảo thạch, cũng có thể là đá bình thường, đương nhiên cũng có thể là kim loại.

Đỗ Lan nói: Cũng có thể là Trái Đất này.

Diệp Lân Thạch tuy có được sức mạnh của thần, nhưng vẫn chưa mạnh đến mức khiến Trái Đất có được sự sống.

Nhưng Đỗ Lan có thể, hắn nói: Vậy thì để Trái Đất quyết định đi, rốt cuộc là lưu lạc, hay là siêu độ.

Mọi người thầm nghĩ Trái Đất chắc chắn hy vọng được lưu lạc, Trái Đất phải vì mình mà cân nhắc.

Tỉnh lại đi, Trái Đất.

Theo một tiếng ra lệnh của Đỗ Lan, những vi sinh vật ẩn giấu trong lòng đất nhanh chóng tăng sinh, không ngừng mở rộng.

Vi sinh vật vốn rất ít, chỉ có thể ban sự sống cho một số ít vật vô cơ, nhưng bây giờ vi sinh vật lại với tốc độ cực nhanh lan rộng đến tất cả các vật vô cơ của Trái Đất.

Trái Đất đã có được ý thức tự ngã, trở thành một sinh mệnh thể khổng lồ.

Cứ để Trái Đất quyết định đi.

Đỗ Lan nói.

Sóng dao động này là.

Diệp Lân Thạch có thể cảm nhận được thông tin truyền đến từ dưới chân, đó là Trái Đất đang cố gắng giao tiếp, nó nói: Ta có thể phân tích luồng sóng dao động này, ta có thể giao tiếp với Trái Đất.

Diệp Lân Thạch và Trái Đất giao tiếp qua sóng năng lượng.

Trái Đất nói với Diệp Lân Thạch rằng nó muốn sống tiếp, Diệp Lân Thạch nhất thời không biết phải làm sao.

Muốn sống tiếp thì phải đẩy Trái Đất đi, nhưng nó cũng không thể đẩy được Trái Đất.

Năng lực của nó tuy có thể trừng phạt Nguyệt nhân, nhưng không thể làm gì được Trái Đất.

Muốn đẩy Trái Đất cần Nguyệt nhân và Hải để nhân đồng tâm hiệp lực, dùng khoa học kỹ thuật để chắp cánh cho Trái Đất.

Như vậy thì không thể siêu độ được nữa.

Diệp Lân Thạch lại một lần nữa đối mặt với sự lựa chọn, giống như lúc đầu nó bất đắc dĩ phải hợp tác với Nguyệt nhân.

Lựa chọn sẽ tạo ra kết quả không tốt.

Nghe thấy chưa.

Trái Đất muốn sống tiếp.

Vì vậy các ngươi nên thúc đẩy kế hoạch lưu lạc địa cầu, rời khỏi hệ mặt trời này.

Đỗ Lan nói: Đương nhiên cái giá phải trả là bốn đại dương đều sẽ đóng băng, thân xác máu thịt của Hải để nhân không chịu nổi, cũng phải Nguyệt nhân hóa.

Chỉ cần Nguyệt nhân hóa, sẽ không sợ đóng băng, có thể đi cùng Trái Đất.

Đương nhiên các ngươi cũng có thể bỏ đi, để lại sinh mệnh mới là Trái Đất này bị hủy diệt.

Đỗ Lan nói.

Ti bỉ, ngươi đang dùng Trái Đất làm con tin.

Diệp Lân Thạch nói: Quả nhiên nhân loại vì thực hiện mục tiêu mà không từ thủ đoạn, không hề xem xét đến suy nghĩ của người khác.

Ngươi muốn kết thúc chiến tranh, không phải cũng không từ thủ đoạn sao.

Đỗ Lan nói: Cuối cùng ngươi quả thực đã khiến Nguyệt nhân và Bảo thạch nhân hòa bình, hơn nữa ngươi cũng đã cứu được những Bảo thạch nhân có độ cứng trên 4 ở mặt trăng, mục tiêu của ngươi cũng đã đạt được.

Diệp Lân Thạch nói: Nhưng nếu ngay từ đầu mọi người đoàn kết, căn bản không cần ta phải đi lựa chọn.

Bảo thạch nhân cũng sẽ không gặp phải những vấn đề này.

Lịch sử không có nếu, sự thật là chúng ta đã gặp phải vấn đề, chúng ta phải giải quyết vấn đề.

Về phần thủ đoạn, ta hiện tại vẫn chưa không từ thủ đoạn, dùng chính là những thủ đoạn rất thông thường.

Đỗ Lan nói: Ta chỉ là tìm kiếm những người có chung mục tiêu với mình, Trái Đất và ta đều ủng hộ lưu lạc địa cầu, vì vậy Trái Đất không phải là con tin, mà là bạn đồng hành.

Diệp Lân Thạch cảm thấy mình lại một lần nữa bị dồn vào đường cùng, giống như mình không thể không chiến đấu với Thần Sa, rõ ràng là bạn bè, lại không thể không tàn sát lẫn nhau.

Nhưng cuối cùng Thần Sa cũng không chết, đang ở trong đội ngũ Nguyệt nhân, chờ được siêu độ.

Chương 3998

Thực ra cuộc nội chiến của Diệp Lân Thạch vẫn đã thực hiện được mục tiêu chiến lược, chỉ là bản thân nó không hài lòng mà thôi, dù sao những điều này đều không phải là nó muốn, đều là do nhân loại tà ác ép buộc mình.

Bây giờ nhân loại tà ác lại ép buộc mình phải gánh vác tương lai của Trái Đất, quá khó chịu.

Tại sao nhân loại cứ không chịu diệt vong.

Tại sao các ngươi cứ phải ép buộc sự tà ác của mình lên chúng ta.

Nếu không có nhân loại, mọi thứ sẽ tốt đẹp hơn.

Diệp Lân Thạch đau khổ nói.

Cũng không phải nhân loại làm cho mặt trời bành trướng.

Nhân loại chỉ là đề xuất phương án giải quyết, rồi hy vọng phương án có lợi cho mình mà thôi.

Đỗ Lan nói: Chẳng phải ngươi cũng hy vọng siêu độ có lợi cho mình sao.

Tự nhủ mình thích cô độc, nhưng ngươi thật sự thích cô độc sao.

Rõ ràng là cứ bám lấy Thần Sa và Nam Cực Thạch để kết bạn.

Đỗ Lan tỏ ra rằng nhân loại cũng bị tự nhiên uy hiếp, không thể không đề xuất phương án.

Phương án không hoàn hảo, nên sẽ có người hy sinh.

Đỗ Lan cho rằng đại tự nhiên là một thử thách khổng lồ đối với nhân loại, nhân loại không thể không đưa ra câu trả lời, không thể không trả giá.

Điều này khiến nhân loại luôn phải lựa chọn, luôn có người hy sinh, không hy sinh chính mình thì cũng hy sinh người khác.

Điều này khiến lịch sử nhân loại tràn ngập máu, nước mắt và đau khổ.

Sự hữu hạn của nhân loại, đại biểu cho việc những ý tưởng tốt đẹp của con người luôn cần sự hy sinh mới có thể thực hiện được.

Lý tưởng càng lớn, hy sinh càng nhiều.

Muốn duy trì lý tưởng, thì phải tiếp tục hy sinh.

Hy vọng nhân loại duy trì đoàn kết, nhưng đoàn kết cũng cần hy sinh, làm sao để mọi người chấp nhận hy sinh để duy trì đoàn kết.

Đây chính là thực tiễn.

Không chỉ đoàn kết như vậy, bất kỳ chế độ nào được thực thi cũng đều như thế, đều cần thực tiễn, đều cần có người đi hy sinh.

Cứ một mực nói rằng nhân loại không đoàn kết là vì nhân tính tà ác, điều đó không thực tế.

Lựa chọn của Đấng Sáng Tạo, Kim Cương, Diệp Lân Thạch cũng chẳng phải là lựa chọn gì mới mẻ.

Muốn mọi người đoàn kết, không xảy ra chia rẽ.

Nho gia ngu dân, Pháp gia bì dân, Mặc gia thượng đồng, Đạo gia phản trí, đều yêu cầu mọi người từ bỏ phát triển, duy trì nguyên trạng.

Không phát triển, mọi người yên ổn thì sẽ đoàn kết.

Tiếc là sức sản xuất phát triển, mọi người vẫn sẽ đưa ra yêu cầu, những ý tưởng này cũng chỉ có thể dừng lại ở trên lý thuyết.

Giống như Kim Cương hy vọng Bảo Thạch Nhân mãi mãi thuần khiết, duy trì trạng thái bộ lạc nhỏ, kết quả vẫn xuất hiện một Diệp

Lân Thạch.

Càng không cần phải nói đến nhân loại có tốc độ gia tăng dân số rất nhanh, Đạo gia hy vọng nước nhỏ dân ít, cũng là suy nghĩ giống Kim Cương, Diệp Lân Thạch, nhưng rốt cuộc vẫn thất bại.

Thực ra muốn đoàn kết vĩnh viễn, tẩy não thật sự là phương pháp tốt nhất, chỉ cần tẩy não, mọi người sẽ không còn quan tâm đến được mất, có thể đoàn kết mãi mãi, thực hiện hòa bình thế giới.

Ngu dân, bì dân, thượng đồng, phản trí, chỉ cần một trong số đó có thể thực hiện, thiên hạ sẽ thái bình.

Tiếc là những điều này đều không thực tế, căn bản không có cách nào thực hiện, cho dù là người mù chữ cũng sẽ bất mãn với hiện trạng, một khi nắm được cơ hội sẽ muốn lật mình.

Diệp Lân Thạch nhìn Đỗ Lan, trong miệng Đỗ Lan, nhân loại cứ như bị đại tự nhiên bức hại, không có một chút sai lầm nào, giống như bạch liên hoa.

Nhân loại sai lầm thì phải trả giá.

Diệp Lân Thạch nói: Đừng lấy đại tự nhiên làm cớ.

Nhân loại không hoàn hảo, đương nhiên đã làm sai, đừng nói nhân loại đã làm sai.

Nguyệt Nhân cũng làm sai, Hải Để Nhân cũng làm sai, Bảo Thạch Nhân cũng làm sai, mọi người đều làm sai.

Bởi vì không ai có thể dự đoán tương lai.

Ngươi cũng sẽ làm sai, trước đây ngươi một lòng một dạ dùng phương pháp nội chiến để thúc đẩy hòa bình, bây giờ chẳng phải cũng hối hận rồi sao.

Đỗ Lan nói: Tại sao không rút ra bài học, tự kiểm điểm lại bản thân.

Ta không sai, chỉ là Nguyệt Nhân quá tà ác, Bảo Thạch Nhân bị Nguyệt Nhân ảnh hưởng.

Ta chỉ muốn Kim Cương lão sư siêu độ Nguyệt Nhân, vốn là chuyện rất đơn giản, lại bị phức tạp hóa.

Nếu phát triển theo kế hoạch của ta, căn bản sẽ không biến thành như bây giờ.

Chính vì mọi người không đoàn kết, mới biến thành cục diện như ngày nay.

Sai không phải là mình, mà là thế giới.

Đỗ Lan cười nói: Ngươi có suy nghĩ như vậy rất bình thường, vậy người khác cũng có suy nghĩ tương tự.

Họ cũng cho rằng làm theo suy nghĩ của mình mới là đúng, lựa chọn của ngươi mới là sai.

Ngươi làm sao chứng minh mình đúng, người khác sai.

Nếu ngươi có thể chứng minh điểm này, ta nghĩ mọi người sẽ tuân thủ kế hoạch của ngươi.

Làm theo ta chắc chắn là đúng, sẽ không sai.

Diệp Lân Thạch nói.

Vậy ta còn nói làm theo kế hoạch của ta mới là đúng, ngươi là sai.

Đỗ Lan nói: Thông thường ta sẽ rất kiên nhẫn chờ đợi, chờ ngươi hối hận.

Nhưng lần này ta không còn kiên nhẫn nữa, cho nên đứng ra chỉ ra sai lầm của ngươi.

Ta không sai, là các ngươi sai.

Làm sao để người khác biết họ sai, và tuân thủ kế hoạch của mình.

Rất khó, Khổng Tử cũng không làm được.

Khổng Tử đã làm được trong câu chuyện Bỉ Nhân Tác Mã, chính là để học trò đi tìm nông dân đòi lại ngựa, học trò đều không làm được.

Thế là Khổng Tử để mã phu đi tìm nông dân, mã phu đã thành công.

Mọi người liền hỏi Khổng Tử, tại sao không ngay từ đầu để mã phu đi lấy ngựa.

Khổng Tử trả lời nếu không để các học trò thử xem, họ sẽ cảm thấy thầy xem thường họ.

Chỉ khi để họ thất bại trước, rồi mới phái mã phu đi, họ mới có thể tâm phục khẩu phục.

Lần này là thành công, còn có trường hợp thất bại, ví dụ như học trò Tể Ngã, ban ngày ngủ, chịu tang chỉ chịu một năm.

Khổng Tử muốn thuyết phục Tể Ngã rằng điều này là sai, nhưng Tể Ngã không cảm thấy sai, cuối cùng Khổng Tử tức giận đến mức chửi mắng, lúc thì nói Tể Ngã là gỗ mục không thể đẽo, lúc lại nói Tể Ngã bất nhân.

Trong những trường hợp cụ thể, khi cần thấy kết quả nhanh chóng, thì có thể nhanh chóng phân biệt đúng sai.

Nhanh chóng để người khác nhận ra mình sai.

Nhưng với kế hoạch dài hạn, thì rất khó phân biệt đúng sai.

Tể Ngã ban ngày ngủ, chịu tang chỉ một năm, nếu đặt ở thế kỷ hai mươi mốt, công nhân ca đêm chính là ban ngày ngủ, việc chịu tang càng bị lãng quên.

Về lâu dài, Tể Ngã đúng, Khổng Tử mới là sai.

Trong tình huống dài hạn, rất khó thuyết phục đối phương, vì chưa phải trả giá.

Tại sao người ta biết mình sai.

Vì đã trả giá.

Có những việc, trong thời gian ngắn sẽ phải trả giá.

Chương 3999

Có những việc thì cần thời gian dài mới phải trả giá.

Những việc trả giá trong thời gian ngắn, rất nhanh sẽ biết mình sai.

Nhưng về lâu dài, thì không biết, Tái ông mất ngựa, ai biết là họa hay phúc.

Về lâu dài, mọi thứ đều không chắc chắn, rất khó phán đoán đúng sai.

Giống như Tể Ngã ban ngày ngủ, có thể chỉ là làm ca đêm vặn ốc vít, ban ngày ngủ bù, có gì sai.

Cái gì là đúng, cái gì là sai.

Thông thường là phân biệt từ góc độ trả giá hay nhận được lợi ích.

Trả giá đau đớn thì nhận ra mình sai, ví dụ như không đi trên vạch kẻ đường, băng qua đường, bị xe đâm bay, chắc chắn sẽ nhận ra mình sai.

Nhưng nếu cứ mãi không bị đâm, thì sẽ không cảm thấy mình sai.

Không trả giá, sao có thể coi là sai.

Cho nên mới có câu chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, chưa đâm vào tường nam chưa quay đầu, chỉ khi thấy quan tài, đâm vào tường nam, trả giá rồi, mới biết sai.

Muốn người khác biết mình sai, tốt nhất là để họ trả giá.

Nếu không trả giá, thì không biết mình sai.

Cho dù biết mình sai, cũng sẽ có tâm lý may mắn, cảm thấy có lẽ có thể không phải trả giá.

Tóm lại, phán đoán đúng sai thông thường chính là cái giá phải trả, cái giá mà bản thân không thể chấp nhận.

Kế hoạch của Diệp Lân Thạch là đúng hay sai.

Kế hoạch của Thần Sa là đúng hay sai.

Kế hoạch của Kim Cương là đúng hay sai.

Kế hoạch của Nguyệt Nhân là đúng hay sai.

Kim Cương cho rằng mình sai, là vì Bảo Thạch Nhân nội chiến, cái giá quá thảm khốc.

Thần Sa cho rằng mình sai, là vì bạn bè trở mặt, mình bị đánh bại.

Nguyệt Nhân không cho rằng mình sai, vì không gian vĩnh hằng vẫn chưa xuất hiện biến hóa, tương lai có thể có tà thần, cũng có thể không có.

Diệp Lân Thạch cũng không cảm thấy mình sai, tuy mình mất đi bạn bè, nhưng mình lại có được sức mạnh chưa từng có, lợi ích lớn hơn cái giá phải trả rất nhiều.

Bây giờ Diệp Lân Thạch muốn siêu độ cho mọi người, cũng không cho rằng mình sai.

Nhưng sự cô độc mấy vạn năm trong tương lai, vẫn sẽ khiến y hối hận, cho đến khi gặp được sinh mệnh nham thạch.

Chỉ khi cảm thấy mình đã trả giá, mới biết mình sai.

Đương nhiên mình thật sự sai, cũng không cần vội, có thể sửa đổi.

Tái ông mất ngựa, ai biết là họa hay phúc, thắng bại đúng sai đều là nhất thời, đều có thể sửa chữa, không cần quá bận tâm.

Bây giờ Diệp Lân Thạch không cảm thấy mình sai.

Đỗ Lan nói: Nếu ngươi không sai, những người khác cũng không sai.

Ta cũng không sai, vậy nên chúng ta vẫn nên dùng chiến tranh để giải quyết bất đồng đi.

Các ngươi rõ ràng sai, tại sao không thừa nhận.

Diệp Lân Thạch nói: Nhân loại, ngươi rốt cuộc muốn vô sỉ đến mức nào.

Rõ ràng ngươi sai, tại sao lại hồ đồ dây dưa, chết cũng không nhận.

Câu này có thể trả lại cho ngươi, ngươi rốt cuộc muốn hồ đồ dây dưa đến mức nào.

Rõ ràng là ngươi sai, chỉ là ngươi bây giờ vẫn chưa phải trả giá mà thôi.

Đỗ Lan nói: Nguyệt Nhân cũng vậy, không gian vĩnh hằng bây giờ chưa có tà thần, sau này chắc chắn sẽ có, các ngươi tương lai nhất định sẽ phải trả giá.

Cho dù phải trả giá, ta cũng sẽ không từ bỏ siêu độ.

Thống soái Nguyệt Nhân vô cùng kiên định, không hề dao động, y nguyện gánh chịu cái giá, bất kể đúng sai, vượt lên trên đúng sai, đây chính là tín ngưỡng.

Mà Diệp Lân Thạch thì tức giận đến mức muốn ra tay.

Đỗ Lan đề xuất thử sai, đề xuất muốn biết hai nhà hàng nào ngon hơn, nên thử cả hai nhà hàng.

Siêu độ là không thể hối hận, cho nên trước tiên hãy lang thang cùng Địa Cầu, cảm thấy không tốt rồi hãy siêu độ.

Đại bộ phận Nguyệt Nhân bị Đỗ Lan thuyết phục, nhưng một bộ phận nhỏ vẫn kiên quyết muốn siêu độ.

Nhưng Diệp Lân Thạch lại nói: Muốn siêu độ thì siêu độ toàn bộ một lần, hôm nay không siêu độ, sau này lại muốn siêu độ, ta sẽ không ra tay.

Ta không phải công cụ của các ngươi, không phải gọi là đến, đuổi là đi.

Ta chỉ siêu độ lần này thôi.

Diệp Lân Thạch có tính khí, không đời nào chấp nhận sự sắp xếp của Đỗ Lan.

Nguyệt Nhân muốn siêu độ lúc nào thì siêu độ lúc đó, mình phải tất tả phối hợp sao.

Dựa vào đâu.

Nếu y chịu phối hợp, thì đã ngoan ngoãn làm một văn thư, chứ không phải chiến sĩ.

Cũng sẽ không trải qua những chuyện đó, chính vì sau gáy có xương phản phúc, y mới không ngừng tìm kiếm cơ hội thay đổi, mới có thể đứng ở đây.

Cả đời y là một đời phản bội, là một đời không nhận mệnh.

Đỗ Lan nói: Ngươi một mình đi mà ở đó đi, chúng ta đã có cỗ máy siêu độ hoàn toàn mới.

Cỗ máy siêu độ mới.

Thống soái Nguyệt Nhân hỏi: Là cái gì.

Khoa kỹ siêu độ đã thất truyền, căn bản không có cách nào tái hiện.

Nguyệt Nhân cũng đã thử, nhưng đều thất bại, không thể sao chép ra kỹ thuật tương đồng.

Cỗ máy siêu độ người tuyệt đối là kết tinh kỹ thuật của nhân loại, đã tuyệt bản, không thể nào lặp lại.

Nhưng Đỗ Lan lại nói có kỹ thuật siêu độ mới, mọi người rất khó tin.

Đỗ Lan nói: Các ngươi xem.

Ngón tay hắn chỉ về phía mặt trời, chỉ thấy trên mặt trời xuất hiện một chấm đen.

Đó là cái gì.

Vết đen mặt trời.

Không, đây không phải vết đen mặt trời, mà là cánh cửa siêu độ.

Muốn siêu độ sao.

Ta đặt cánh cửa siêu độ trên bề mặt mặt trời, người muốn siêu độ chỉ cần trải qua sự giày vò của nhiệt độ mặt trời, thông qua bốn thử thách ta thiết lập, là có thể siêu độ.

Thử thách.

Mọi người đều hiểu, Đỗ Lan đã thiết lập thử thách.

Trước đây siêu độ không có thử thách, chỉ cần muốn siêu độ, tìm đến Kim Cương là được.

Đương nhiên sau khi Kim Cương hỏng, họ phải sửa chữa Kim Cương, lại chờ đợi một vạn năm, cũng xem như là thử thách.

Nhưng Đỗ Lan cho rằng những thử thách này không khó lắm, cho nên đã tăng độ khó của thử thách.

Đúng vậy, thử thách, trong quá trình này các ngươi sẽ trải qua nỗi đau vô hạn, nhưng cho dù như vậy cũng không dao động, các ngươi sẽ có thể đi qua cánh cửa, tiến vào không gian vĩnh hằng.

Đỗ Lan nói: Các ngươi phải trả giá trước, rồi mới được siêu độ.

Chứ không phải siêu độ trước rồi mới trả giá.

Mọi người nhìn mặt trời, thầm nghĩ đến được mặt trời không khó, nhưng đến mặt trời rồi còn phải trải qua thử thách, vậy thì không đơn giản.

Họ tuy không sợ chết, nhưng bị mặt trời thiêu đốt cũng sẽ khiến mình đau đớn, rất đau đớn.

Trong tình huống này, họ còn có thể kiên trì siêu độ không.

Chương 4000

Các ngươi không cần lo lắng, nếu mặt trời phình to, cánh cửa siêu độ cũng sẽ không bị phá hủy, vẫn sẽ ở lại trên bề mặt.

Các ngươi cho dù rời khỏi hệ mặt trời, vẫn có thể quay lại siêu độ.

Đỗ Lan nói: Ta chỉ muốn biết quyết tâm siêu độ của các ngươi, có thể vượt qua nỗi sợ hãi đau đớn hay không.

Ngươi đang phức tạp hóa chuyện đơn giản.

Thống soái Nguyệt Nhân nói.

Đỗ Lan nói: Không phải phức tạp hóa, mà là giáo hóa.

Chỉ có thông qua giáo hóa, mới có thể để các ngươi nhìn rõ nội tâm của mình.

Các ngươi đến thế giới vĩnh hằng, chắc chắn cũng không hy vọng những kẻ không thành tâm cùng các ngươi chia sẻ không gian đúng không.

Cho nên thêm một thử thách, đối với những người đã vào trong không gian là tốt.

Những người đã lên xe, chắc chắn muốn đóng chặt cửa xe.

Bất kể là lĩnh vực nào cũng vậy, đều sẽ đặt ra ngưỡng cửa một cách nhân tạo, tăng cường giáo hóa.

Quý tộc đối với hàn môn đạo đức giáo hóa, các quy tắc ngầm trong các ngành nghề, ví dụ như kiến trúc sư thời cổ đại cần phải hiểu phong thủy, phong thủy chẳng lẽ thật sự huyền ảo đến vậy sao.

Thực ra phong thủy không hề huyền ảo như vậy, chỉ là một số kinh nghiệm trong kiến trúc, ví dụ như nhà không nên xây ở chỗ rẽ, dễ bị xe đâm.

Nhưng phải đóng gói nó thật huyền ảo, như vậy người ngoài ngành không hiểu, muốn vào nghề, thì phải bái sư, sư phụ sẽ thông qua việc thiết lập rào cản để kiếm tiền.

Dạy hết cho đệ tử, chết đói cả sư phụ, đây là chuyện rất thực tế.

Sư phụ không muốn bị chết đói, thì phải thiết lập rào cản, thông qua rào cản để bảo vệ lợi ích của mình.

Cho nên đóng chặt cửa xe, thiết lập rào cản, là một loại tự bảo vệ.

Đỗ Lan thiết lập thử thách, Nguyệt Nhân có thể không chấp nhận, nhưng những người đã ở trong không gian chắc chắn sẽ vui mừng.

Vì có rào cản, đối với những người đã lên xe là một sự bảo vệ.

Rào cản từ những lễ nghi và khí cụ cụ thể, biến thành đạo đức và giá trị quan vô hình, cũng đang không ngừng biến đổi.

Đương nhiên rào cản cũng có hai mặt, một mặt là giáo hóa, một mặt là bắt nạt.

Đối với những người bên ngoài rào cản mà nói, mình muốn vào trong phải tốn công sức vượt qua rào cản, phải bóp méo tâm trí và thân thể của mình, đây chính là bắt nạt.

Nhưng đối với những người đã ở bên trong rào cản mà nói, mình đã để lại một con đường qua rào cản, rào cản thử thách đã loại bỏ những kẻ không chân thành, đây chính là giáo hóa.

Rốt cuộc là bắt nạt hay giáo hóa.

Những người khác nhau có cách nhìn khác nhau.

Nhưng bất kể nền văn minh và đoàn thể nào, cũng sẽ thiết lập những rào cản như vậy, chỉ là cao một chút hay thấp một chút.

Có cái là rào cản hữu hình, có cái là rào cản vô hình.

Bất kể hữu hình hay vô hình, đều có ưu điểm và nhược điểm.

Rào cản hữu hình, ưu điểm là có là có, không có là không có, tiêu chuẩn rất rõ ràng.

Nhược điểm là tiêu chuẩn hữu hình một khi quá cao, người bình thường chỉ có thể đứng nhìn, dễ bị số ít người lũng đoạn.

Rào cản vô hình, ưu điểm là ai cũng có thể nói, có thể vượt qua các tầng lớp khác nhau.

Nhược điểm là dễ tranh luận, thoát ly thực tế hướng tới hư ảo.

Cho nên thứ gọi là rào cản này ở đâu cũng có, chỉ khác nhau ở độ cao thấp.

Có rào cản, là có thể chặn một số người ở bên ngoài, không thể nào ai ai cũng được siêu độ.

Như vậy đã có sự khác biệt hóa, có khác biệt hóa, sẽ có người chuyên nghiên cứu đường tắt vượt mặt.

Đỗ Lan hùng hồn nói: Cho dù là Bảo Thạch Nhân cũng có rào cản về độ cứng, độ cứng không đủ thì không thể tham gia chiến đấu.

Chuyện siêu độ vĩ đại như vậy, sao có thể ai cũng bình đẳng.

Có thử thách, thì không phải ai cũng có thể tiến vào không gian vĩnh hằng, có thể loại bỏ những kẻ không chân thành.

Thống soái Nguyệt Nhân không nhịn được nói: Siêu độ vốn dĩ đã có rào cản, chính là có tư niệm và không có tư niệm.

Chúng ta những linh hồn không có tư niệm này mới thông qua cỗ máy để lách qua rào cản tư niệm, ngươi bây giờ lại thiết lập thêm rào cản, là sự thụt lùi của lịch sử.

Siêu độ nên là ai cũng bình đẳng, nên là bình đẳng.

Các ngươi thông qua cỗ máy để siêu độ, vốn dĩ đã là đầu cơ trục lợi.

Theo quy luật tự nhiên, các ngươi không có tư niệm, thì không thể đến không gian vĩnh hằng.

Ta bây giờ cho các ngươi cơ hội, thì đừng chê bai nữa.

Tóm lại cứ quyết định vui vẻ như vậy đi, còn về ngươi, Diệp Lân Thạch, để tránh ngươi gây rối, ta chuẩn bị lưu đày ngươi ra vũ trụ.

Diệp Lân Thạch quá cảm tính, nghĩ gì làm nấy, ở lại Địa Cầu là một nhân tố bất ổn.

Ta có thể đưa ngươi đến rìa vũ trụ, để ngươi mãi mãi một mình, cho đến khi từ bỏ suy nghĩ.

Đỗ Lan nói: Nếu không sức mạnh của ngươi luôn là một mối đe dọa, nói không chừng sẽ phá hoại kế hoạch lang thang Địa Cầu, làm hại Địa Cầu, sinh mệnh mới này.

Gương mặt khổng lồ trên Địa Cầu gật đầu, cũng cho rằng Diệp Lân Thạch là một vấn đề.

Diệp Lân Thạch không hiểu, lúc mình độ cứng không đủ, bị bài xích.

Bây giờ mình sức mạnh cường đại, vẫn bị bài xích.

Tại sao lại như vậy.

Y không thể hiểu, rốt cuộc nơi nào mới là nơi dung thân của mình.

Không có, thứ y muốn là loại mà khi mình muốn yên tĩnh, mọi người sẽ không làm phiền y.

Khi y muốn náo nhiệt, mọi người phải lập tức tụ tập lại cùng nhau náo nhiệt, nơi như vậy không tồn tại.

Nơi dung thân của y là phải trở thành trung tâm của thế giới, là phải để mọi người đều sống theo suy nghĩ của y, nơi dung thân như vậy không có, vì mọi người không cần phải phối hợp với y.

Nơi dung thân lấy mình làm trung tâm là không có, cảm thấy bị bài xích là đúng rồi.

Vì mỗi người đều bận rộn với cuộc sống của mình, không có thời gian quan tâm đến người bên cạnh, không có sức lực để ý đến tâm trạng của y.

Diệp Lân Thạch nhìn Đỗ Lan, lại lần nữa ra tay.

Y đã biết Đỗ Lan rất mạnh, lần này y dốc toàn lực.

Đỗ Lan nói: Định.

Diệp Lân Thạch liền bị định trụ.

Sau đó hắn nhìn về phía Thần Sa nói: Ngươi có muốn đi cùng y không.

Hai người có thể ở rìa vũ trụ tương ái tương sát, ta có thể ban cho ngươi sức mạnh cường đại, để ngươi dạy dỗ Diệp Lân Thạch cho tốt.

Thần Sa sững sờ, không ngờ Đỗ Lan lại để mình đi cùng Diệp Lân Thạch.

Suy nghĩ một lúc, y nói: Được thôi.

Đỗ Lan gật đầu, tìm thấy Phù Băng dưới đáy biển, dung hợp y với Thần Sa lại với nhau, tạo ra vị thần thứ hai.

Phù Băng bị nghiền nát, ném xuống biển, vẫn luôn muốn có lại thân thể, bây giờ đã được như ý.

Hạt nhân của Phù Băng cũng là một con mắt, nó và Kim Cương là anh em, tuy mục đích khác nhau, nhưng kỹ thuật cốt lõi giống nhau.

Một là dự đoán tương lai, một là siêu độ nhân loại.

Đương nhiên hạt nhân máy móc giống nhau, nhưng Diệp Lân Thạch và Thần Sa khác biệt không nhỏ, một người độ cứng dưới 4, một người có độc tố thủy ngân.

Hơn nữa Thần Sa không có năng lực hấp thu, còn Diệp Lân Thạch thì có.

Nhưng Đỗ Lan cho rằng vấn đề không lớn, trực tiếp nâng cấp cho Thần Sa là được.

Chương 4001

Thần Sa, khi cần thiết, ngươi phải ngăn cản Diệp Lân Thạch.

Trong rất nhiều lúc, y đều nghĩ gì làm nấy, không chừa đường lui cho mình.

Vì độ cứng của y quá thấp, nếu chừa đường lui cho mình, thì không thể tiến bộ.

Đây là ưu điểm của y, cũng là nhược điểm của y.

Đỗ Lan nói: Cho nên ngươi phải trở thành bộ hạn chế của y, vào lúc then chốt hãy ngăn cản y.

Diệp Lân Thạch sẽ không nghe ta.

Vậy thì đánh.

Thần Sa im lặng, vì Đỗ Lan đã nói hết lời rồi.

Nhưng y không biết lúc nào nên ngăn cản Diệp Lân Thạch, lúc nào nên ủng hộ Diệp Lân Thạch.

Y nói: Diệp Lân Thạch và ta không giống nhau, y không thỏa mãn với hiện trạng, sẵn sàng theo đuổi sự thay đổi.

Còn ta tuy không thích một mình tuần tra trong cô độc, lại sẵn sàng chấp nhận sự sắp xếp.

Y luôn muốn tiến về phía trước, muốn thay đổi hiện trạng, cho dù đánh cược cả tính mạng của mình, đánh cược cả nền hòa bình mong manh.

Còn ta thì không làm được.

Ngươi bảo ta ngăn cản y, ta cho rằng mình không có tư cách làm vậy.

Phát triển và sinh tồn, Diệp Lân Thạch đánh cược sự sinh tồn của mình, để tìm kiếm sự phát triển.

Có mấy lần, y đã suýt chết, nhưng may mắn rất tốt, cộng thêm Bảo Thạch Nhân không từ bỏ y, cho nên y mới thoát chết trong gang tấc.

Lần này đến lần khác đánh cược mạng sống, cuối cùng trở nên mạnh mẽ như vậy.

Đây là con đường y đã chọn, đi suốt một chặng đường, cuối cùng thành thần.

Đây là con đường hoàn toàn khác với Thần Sa, y chưa từng thử thay đổi vận mệnh của mình, mình sinh ra đã mang độc, thì an phận chấp nhận hiện thực tuần tra ban đêm.

Căn bản chưa từng nghĩ đến việc tìm cách giải quyết.

Thần Sa bị Diệp Lân Thạch thu hút, chính là vì Diệp Lân Thạch không ngừng tìm kiếm sự thay đổi, đây là điều mà bản thân y không thể làm được.

Nhưng cuối cùng, Thần Sa và Diệp Lân Thạch lại không thể không đối đầu, vì sự thay đổi của Diệp Lân Thạch bắt đầu mất kiểm soát, Thần Sa không thể chấp nhận việc Diệp Lân Thạch chia rẽ Bảo Thạch Nhân.

Cho nên hai người họ rất giống nhau, nhưng đã đưa ra những lựa chọn khác nhau.

Thần Sa cũng không biết rốt cuộc là ai đúng ai sai, mình rốt cuộc có nên đi ngăn cản Diệp Lân Thạch hay không.

Dù sao thì rất nhiều lần thay đổi của Diệp Lân Thạch đều thành công, là điều mà Thần Sa ngưỡng mộ.

Một người là chủ động cầu mới cầu biến, một người là mấy trăm năm nhẫn chịu cô độc.

Thần Sa không cho rằng mình có tư cách ngăn cản Diệp Lân Thạch.

Đỗ Lan thầm nghĩ Thần Sa vẫn là người già dặn ổn trọng, bình tĩnh hơn Diệp Lân Thạch nhiều.

Diệp Lân Thạch muốn thay đổi hiện trạng, nhưng nỗ lực thay đổi hiện trạng của y sở dĩ thành công là nhờ sự hỗ trợ của Bảo Thạch Nhân, nếu không y đã sớm bị công chúa dưới đáy biển ăn thịt, hoặc là bị giết trong lúc chiến đấu.

Chính sự bảo vệ của Bảo Thạch Nhân đã chống đỡ cho thành công của y.

Sự tồn tại của ngươi chính là để nhắc nhở y về điều này, để y nhớ rằng nếu chỉ dựa vào một mình y, y chẳng là gì cả.

Đỗ Lan nói.

Thần Sa nghe xong, hỏi: Không phải ngăn cản y, mà là nhắc nhở y.

Không sai, ngươi chỉ cần làm như trước đây là được, để Diệp Lân Thạch biết rằng đừng hòng độc chiếm thành công, thành công của y mãi mãi thuộc về tất cả Bảo Thạch Nhân.

Đỗ Lan nói.

Thần Sa thầm nghĩ điều này mình có thể làm được, mình không có tư cách ngăn cản Diệp Lân Thạch cầu mới cầu biến, nhưng mình có thể nhắc nhở Diệp Lân Thạch rằng y rốt cuộc đã trở nên mạnh mẽ như thế nào, chưa bao giờ là vì một mình y.

Khi y bị nuốt vào bụng, là mọi người cùng nhau nỗ lực tìm cách cứu người.

Khi y bị tấn công, là Bảo Thạch Nhân đỡ đòn cho y.

Chỉ dựa vào một mình Diệp Lân Thạch, sớm đã gục ngã rồi.

Ta chưa bao giờ quên mọi người đã giúp đỡ mình, cho nên ta mới hy vọng mang lại hòa bình cho mọi người.

Diệp Lân Thạch nghe Đỗ Lan nói mình thành một kẻ vong ân bội nghĩa, không nhịn được phản bác: Ta nhớ, cho nên ta hy vọng tạo ra hòa bình, nhưng họ không tin ta.

Rõ ràng phương án của ta là đúng, chỉ cần mọi người cùng nhau phản bội Kim Cương lão sư, thầy ấy bị kích thích, là có thể được sửa chữa.

Nhưng mọi người không chịu nghe ta.

Ta muốn giúp mọi người, nhưng mọi người lại không tin ta, mệt rồi, siêu độ hết đi.

Diệp Lân Thạch muốn cứu vớt mọi người, kết quả mọi người không chấp nhận, cho nên y muốn một mình yên tĩnh.

Đỗ Lan nói: Ngươi muốn thông qua việc siêu độ Nguyệt Nhân để có được hòa bình, kết quả dẫn đến Bảo Thạch Nhân chia rẽ.

Đây là kết quả tất yếu, vì ngươi đang cố gắng giải quyết vấn đề bằng ngoại lực, chứ không phải bằng cách phát triển sức mạnh nội tại của Bảo Thạch Nhân.

Không phải phát triển chiến lực, vũ khí, chiến thuật của Bảo Thạch Nhân, mà lại muốn dựa vào việc siêu độ của Nguyệt Nhân để giải quyết vấn đề.

Ngay từ đầu đã sai rồi.

Chỉ cần không có Nguyệt Nhân, hòa bình tự nhiên sẽ đến.

Diệp Lân Thạch nói: Ngươi ngay cả đạo lý đơn giản như vậy cũng không hiểu sao.

Tại sao các ngươi đều như vậy, rõ ràng là đạo lý rất đơn giản.

Y thật sự không thể hiểu nổi.

Đây chính là vấn đề của ngươi, logic của ngươi ngay từ đầu đã sai.

Ta sai ở đâu.

Dùng thủ đoạn bên ngoài để giải quyết vấn đề của mình, cho dù Nguyệt Nhân đều được siêu độ, cũng không thể khiến Bảo Thạch Nhân có được sự phát triển nội sinh.

Chỉ có dựa vào chính mình phát triển, mới là hòa bình thật sự.

Đỗ Lan nói: Ngươi muốn đi đường tắt, muốn một bước đến nơi, mọi người tự nhiên là không thể tin ngươi.

Nếu ngươi có thể mang đến cho Bảo Thạch Nhân khoa kỹ mạnh hơn, vũ khí mạnh hơn, để Bảo Thạch Nhân dựa vào sức mạnh của chính mình đánh bại Nguyệt Nhân, vậy thì mọi người sẽ tin ngươi, vì sức mạnh nằm trong tay chính mình, chứ không phải tay không mà nghe theo sự sắp đặt của Nguyệt Nhân.

Ngươi như vậy không có cách nào thuyết phục được tất cả mọi người.

Cho nên ngay từ đầu kế hoạch của ngươi đã có vấn đề.

Diệp Lân Thạch cảm thấy có thể thành công, nhưng căn bản không có đủ bằng chứng để hỗ trợ kế hoạch của y, càng đừng nói đến việc để người khác tin vào kế hoạch.

Ý ngươi là, mọi người chỉ tin vào sức mạnh mà mình nắm giữ.

Diệp Lân Thạch hỏi lại.

Đúng vậy.

Đây chính là nguyên nhân họ không thể tiến bộ a, ta không nắm giữ sức mạnh, nhưng cũng vẫn tin rằng mình có thể thành công.

Diệp Lân Thạch rất yếu, nhưng điều đó không cản trở sự tự tin của y.

Ngược lại, rất nhiều Bảo Thạch Nhân rất mạnh, lại không chịu vượt qua chính mình.

Ngươi không có sức mạnh, nhưng ngươi có bạn đồng hành.

Ngươi lại quên rồi, không có sự hỗ trợ của mọi người, ngươi đã chết từ lâu.

Đỗ Lan nói: Ngươi tin tưởng bạn đồng hành, sau đó lại tin tưởng Nguyệt Nhân, đây là thói quen của ngươi.

Nhưng người khác không giống ngươi, họ không thể tin tưởng Nguyệt Nhân.

Ngươi muốn thuyết phục họ tin tưởng, ít nhất cũng nên để Nguyệt Nhân giao ra sức mạnh.

Thần Sa cảm thấy có lý, Diệp Lân Thạch cầu mới cầu biến, là vì mọi người và lão sư đang ủng hộ.

Sau đó y phản bội, cũng là Nguyệt Nhân cung cấp sự hỗ trợ.

Ta hiểu rồi, ta nguyện ý chấp nhận dung hợp.

Thần Sa hiểu được đằng sau Diệp Lân Thạch luôn có người ủng hộ, nhưng Diệp Lân Thạch đã quên mất điểm này, mình phải để y mãi mãi nhớ kỹ điểm này.

Rất tốt, vậy thì bắt đầu đi.

Không cần một vạn năm, cũng không cần một năm, thậm chí một ngày cũng không cần, chỉ cần mười phút.

Đỗ Lan cho biết với kỹ thuật của mình, việc dung hợp máy móc và Bảo Thạch Nhân chỉ cần mười phút.

Phù Băng nói: Đây không phải là thân thể ta muốn, nếu dung hợp, sẽ lấy Bảo Thạch Nhân làm chủ.

Sau này không còn nhân loại, ngươi cũng chẳng có tác dụng gì nữa, phát huy chút nhiệt lượng còn lại đi.

Đỗ Lan nói: Dung hợp bắt đầu.

Thần Sa hiện tại đang ở hình thái Nguyệt Nhân, Đỗ Lan trực tiếp biến y trở lại thành Bảo Thạch Nhân, sau đó thêm Phù Băng vào, nhanh chóng hình thành một thiên sứ đen tuyền mới.

Diệp Lân Thạch là màu trắng, Thần Sa là màu đen, trắng đen kết hợp, giống như một tĩnh một động, một âm một dương.

Thần Sa cũng tiến hóa thành thần, vị thần màu đen.

Sự tồn tại của ta, là để ngươi mãi mãi nhớ rằng ngươi không phải một mình.

Thần Sa nói.

Diệp Lân Thạch không biết nói gì cho phải.

Đỗ Lan nói: Được rồi, ai muốn chấp nhận siêu độ, có thể chế tạo phi thuyền đến bề mặt mặt trời để chấp nhận thử thách.

Chương 4002

Những người còn lại chuẩn bị kế hoạch lang thang Địa Cầu, chúng ta sẽ đưa Địa Cầu đi vào vũ trụ.

Còn hai người các ngươi thì đến rìa vũ trụ mà tương ái tương sát đi.

Diệp Lân Thạch nói: Không nên như vậy, Địa Cầu nên chào đón sinh mệnh mới, sinh mệnh mới nên đoàn kết hơn, thuần khiết hơn, thiện lương hơn.

Đỗ Lan nói: Đây chỉ là tưởng tượng tốt đẹp của ngươi về sinh mệnh mới, sinh mệnh mới không có trách nhiệm thực hiện tưởng tượng của ngươi.

Sinh mệnh mới cũng có quá trình phát triển, ban đầu tự nhiên thuần khiết, vì làm ít việc, làm ít sai ít.

Nhưng cùng với sự phát triển, ngày càng nhiều sinh mệnh mới sẽ đưa ra lựa chọn, làm nhiều sai nhiều, cũng sẽ trở nên tà ác, chia rẽ, hỗn loạn.

Diệp Lân Thạch nói: Chắc chắn tồn tại sinh mệnh mới mãi mãi thuần khiết.

Thần Sa, giao cho ngươi đấy.

Đỗ Lan lười tiếp tục khuyên bảo, nói: Các ngươi đến rìa vũ trụ mà tương ái tương sát đi.

Hắc bạch song thần nháy mắt biến mất, đi đến rìa vũ trụ.

Rốt cuộc là siêu độ, đi đến không gian vĩnh hằng.

Hay là đối mặt với hiện thực, thúc đẩy Địa Cầu.

Mọi người có thể tự mình lựa chọn.

Một khi Địa Cầu di chuyển, biển cả sẽ bị đóng băng, chúng ta phải làm sao.

Hải Để Nhân hỏi.

Một khi mặt trời phình to, biển cả sẽ bị đun sôi, chúng ta cũng tiêu đời.

Chúng ta cũng có thể Nguyệt Nhân hóa, như vậy sẽ không sợ chết.

Nhưng cái giá phải trả thì sao.

Nguyệt Nhân tuy bất tử, nhưng cũng mất đi các giác quan khác, mất đi khả năng sinh sản, không hề hoàn hảo.

Nếu hoàn hảo, Nguyệt Nhân cũng không cần siêu độ.

Nhưng trả giá, đổi lại được thân thể bất tử, có thể sinh tồn trong bức xạ không gian, thoát khỏi thức ăn và không khí, cái giá cũng đáng.

Đương nhiên, theo suy nghĩ của người bình thường, nếu các giác quan dục vọng không được thỏa mãn, cuộc sống của Nguyệt Nhân chắc chắn rất khó chịu.

Ếch ngồi đáy giếng không thể nói chuyện biển cả, vì bị giới hạn bởi nơi ở.

Sâu mùa hạ không thể nói chuyện băng giá, vì bị giới hạn bởi thời gian.

Người học thức hạn hẹp không thể nói chuyện đạo lý, vì bị ràng buộc bởi giáo điều.

Đỗ Lan thấy những suy nghĩ sợ hãi việc Nguyệt Nhân hóa, chỉ có thể nói Trang Tử nói đúng, trí tuệ bị hạn chế, vẫn là nên phản trí một chút thì tốt hơn.

Nguyệt Nhân hóa quả thực sẽ phải trả giá, nhưng cũng sẽ đưa sinh mệnh đến một lĩnh vực hoàn toàn mới.

Lĩnh vực mới hoàn toàn khác biệt, giống như khí động học, phi thuyền bình thường chỉ cần khí động học thông thường.

Nhưng khi tốc độ nhanh đến một mức độ nhất định, khí động học thông thường sẽ không còn áp dụng được, chỉ có thể sử dụng động học phân tử, đối với phi thuyền siêu nhanh, không khí đã không còn là một thể thống nhất, mà được xem như từng bộ phận độc lập.

Ví dụ nữa như điện cao áp, điện áp cao lên, sẽ sản sinh ra hiện tượng vật lý hoàn toàn mới.

Còn có nhiệt độ ngọn lửa, khi nhiệt độ có thể kiểm soát đạt đến một khoảng nhất định, có thể giảm thiểu việc sản sinh chất ô nhiễm.

Đương nhiên cũng không thể thiếu sự khác biệt giữa cơ học cổ điển và cơ học lượng tử, đến thế giới vi mô, cơ học cổ điển không còn hiệu quả, phải dùng cơ học lượng tử.

Tóm lại khi nhân loại kiểm soát được kỹ thuật vượt qua lẽ thường, hiện tượng mới sẽ xuất hiện, trở thành Nguyệt Nhân, cũng đại biểu cho việc sẽ có hiện tượng mới.

Đỗ Lan cho biết Nguyệt Nhân hóa sẽ khiến sinh mệnh thoát khỏi giới hạn ban đầu, lĩnh hội phong cảnh hoàn toàn mới.

Đương nhiên không phải ai cũng sẵn lòng đi lĩnh hội phong cảnh mới, dù sao đối với nhiều người mà nói, không phát triển còn tốt hơn phát triển.

Một khi Nguyệt Nhân hóa, rất nhiều kỹ thuật sẽ không còn dùng được, hoàn toàn bị đào thải.

Không ai hy vọng mình bị đào thải, hy vọng không Nguyệt Nhân hóa.

Nhưng Nguyệt Nhân hóa, quả thực có thể thích ứng với môi trường khắc nghiệt hơn.

Sinh mệnh nỗ lực như vậy chính là để sống sót, nếu Nguyệt Nhân hóa rồi, không còn phiền não vì ăn uống vệ sinh, vậy thì sinh mệnh còn có ý nghĩa gì.

Nguyệt Nhân sẽ khiến sinh mệnh mất đi ý nghĩa.

Thứ gọi là ý nghĩa này sau này có thể tìm lại.

Nguyệt Nhân hóa có thể cho phép chúng ta tiến vào vũ trụ, trong vũ trụ còn có rất nhiều hiện tượng chúng ta không hiểu, chúng ta có thể dạo bước trong bức xạ vũ trụ, suy ngẫm về ảo nghĩa của sinh mệnh, còn có thể đi đo lường kích thước của vũ trụ.

Rất nhiều việc có thể làm, thậm chí còn có thể học âm nhạc, triết học, văn học vân vân, dù sao cũng có rất nhiều lĩnh vực mới.

Nhưng vẫn có người không muốn.

Đây cũng là chuyện không có cách nào, vậy thì người muốn thì chấp nhận Nguyệt Nhân hóa, không muốn thì không chấp nhận.

Những chuyện này cứ để lãnh đạo của Hải Để Nhân tự đau đầu đi.

Đỗ Lan biết bất kỳ quyết định nào cũng sẽ có người ủng hộ và phản đối.

Giống như việc Bàn Canh nhà Ân Thương dời đô, sẽ có người ủng hộ, cũng có người phản đối.

Điều quan trọng là phải sản sinh ra sức mạnh nội sinh, cho dù biến thành Nguyệt Nhân cũng cần chế độ và văn hóa để đoàn kết.

Không phải nói Nguyệt Nhân nhất định tiên tiến hơn, Hải Để Nhân nhất định lạc hậu.

Có lẽ Hải Để Nhân cũng có thể tìm ra những phương pháp khác để chống lại sự lang thang, dù sao thì vốn dĩ không có đường, nhưng người đi nhiều, liền thành đường.

Trong số Hải Để Nhân có rất nhiều nhân tài kiệt xuất, họ cũng biết chỉ phản đối Nguyệt Nhân hóa là vô nghĩa, Nguyệt Nhân hóa rồi lang thang cũng là một hướng đi.

Cho nên cái họ cần là đề xuất hướng đi của riêng mình, làm thế nào để giải quyết vấn đề mặt trời phình to.

Nếu Hải Để Nhân có thể thông qua nỗ lực của chính mình để giải quyết vấn đề, mới có thể chứng minh việc từ chối Nguyệt Nhân hóa là chính xác.

Chỉ nhấn mạnh cái giá của việc Nguyệt Nhân hóa là vô ích, vì bất kỳ phương pháp giải quyết nào cũng có cái giá của nó, giữa bản thân và mục tiêu có một cái hố, chính là phải trả giá mới có thể lấp đầy.

Nguyệt Nhân có thể lấp đầy cái hố này, vậy đó là thành công.

Dù sao thì kế hoạch lang thang vẫn đang tiến hành một cách có trật tự, người Nguyệt Nhân hóa cũng ngày càng nhiều.

Ngược lại là Hải Để Nhân đối mặt với nguy cơ, không có một phương án, không có cách nào giải quyết vấn đề.

Trong tình hình như vậy, ngày càng nhiều Hải Để Nhân chấp nhận Nguyệt Nhân.

Ở rìa vũ trụ, hai vị thần đang giao chiến, họ mang theo tư niệm của riêng mình, dùng nắm đấm để đối thoại.

Một đen một trắng, một tĩnh một động, một âm một dương.

Hai người có thể chiến đấu đến khi chính mình chán ngán, chiến đấu đến thiên hoang địa lão.

Thần Sa rất hài lòng với hiện tại, mình và bạn bè mãi mãi ở bên nhau.

Có thể nói là có chút bệnh hoạn, nhưng khi bệnh hoạn biến thành bình thường, cũng trở nên bình thường.

Diệp Lân Thạch tuy không cam tâm, nhưng thời gian sẽ khiến y thay đổi một lần nữa.

Được rồi, chúng ta chuẩn bị đi.

Đỗ Lan nói.

Thật sự là quá dài, một vạn năm.

Tố Tử rất cảm khái, nói: Không ngờ thật sự là một vạn năm, ta cũng xem như đã chứng kiến bãi bể nương dâu, nhật nguyệt xoay vần.

Một vạn năm thật sự quá dài, lịch sử nhân loại cũng không đủ một vạn năm.

Đúng là giang sơn đời nào cũng có nhân tài, mỗi người chiếm cứ phong lưu mấy trăm năm.

Một trăm năm đối với người bình thường đã rất dài, có thể trải qua thăng trầm lớn.

Có thể từ loạn thế đi đến hòa bình, có thể từ lạc hậu đi đến tiên tiến.

Một vạn năm đủ để thành lập một dân tộc, có thể để họ thử nghiệm đủ mọi phương hướng, xác định văn hóa và chế độ của mình.

Nhưng cho dù một vạn năm đã qua, lịch sử cũng không có hồi kết, không có kết cục.

Mọi người vẫn phải tiếp tục đối mặt với những vấn đề mới, tìm kiếm những phương hướng mới.

Nhân loại đã trải qua sáu lần va chạm thiên thạch, một lần trí tuệ nhân tạo phản bội, cũng không có đại kết cục, vẫn có hai phương hướng là siêu độ và Nguyệt Nhân hóa.

Bây giờ mặt trời phình to, Hải Để Nhân cũng có những phương hướng khác nhau.

Một số Hải Để Nhân chuẩn bị xây dựng pháo đài dưới lòng đất, họ không chuẩn bị Nguyệt Nhân hóa, mà là xây dựng những bể nước an toàn, để mọi người trốn vào đó.

Lợi dụng địa nhiệt để sinh tồn, tiếp tục ở lại đáy biển, họ không muốn Nguyệt Nhân hóa, mà muốn giữ lại Hải Để Nhân nguyên bản.

Vẫn là những lựa chọn khác nhau, nhưng bất kể lựa chọn thế nào cũng sẽ có một điểm chung: Thượng sĩ nghe đạo, chăm chỉ thực hành.

Trung sĩ nghe đạo, nửa tin nửa ngờ.

Hạ sĩ nghe đạo, cười lớn chê bai.

Bất kỳ lựa chọn nào cũng cần có một nhóm người chăm chỉ thực hành, không màng được mất cá nhân.

Chương 4003

Cũng sẽ có một nhóm người được chăng hay chớ, dao động không quyết.

Tương tự cũng sẽ có người chế giễu lựa chọn này, phân tích mổ xẻ lựa chọn này, cho rằng mọi thứ đều vô nghĩa.

Bất kể lựa chọn là gì, cũng sẽ có ba loại trạng thái người này.

Mà muốn thành công, thì cần phải làm cho Thượng sĩ nhiều lên, càng nhiều Thượng sĩ, tỷ lệ thành công càng cao.

Nhân loại trong tuyệt vọng đã đưa ra những lựa chọn khác nhau, Thượng sĩ của các lựa chọn khác nhau đều đang nỗ lực, cuối cùng không phải lựa chọn nào cũng thành công, nhưng ít nhất đã để lại dấu vết.

Bây giờ Hải Để Nhân và Nguyệt Nhân cũng đối mặt với những lựa chọn khác nhau, cũng dựa vào nỗ lực của các Thượng sĩ để thúc đẩy kế hoạch.

Nguyệt Nhân chia thành phái siêu độ và phái lang thang, Hải Để Nhân chia thành phái siêu độ, phái lang thang, phái Nguyệt Nhân, phái bản nguyên.

Phái Nguyệt Nhân lại chia thành siêu độ và lang thang.

Lịch sử không có kết cục, tất cả mọi người đều phải nỗ lực.

Còn Đỗ Lan, Địch Ny Toa, Tố Tử thì lại lần nữa chuồn đi, phẩy tay áo một cái, chỉ để lại một đống khoa kỹ.

Đi đến một thế giới mới, khi hai chân họ chạm đất, liền phát hiện thế giới này đang xảy ra dị biến, từ trường đang biến dị.

Đỗ Lan hít một hơi thật sâu, liền cảm nhận được tinh không và từ trường đang thay đổi nhân loại của thế giới này.

Cảm nhận được rồi, thời đại đang thay đổi.

Đỗ Lan nói: Là mùi vị của từ trường, là mùi vị của điên cuồng, thật là mỹ vị.

Anh có chút không bình thường.

Địch Ny Toa nói: Vốn dĩ anh đã rất điên rồi, bây giờ hình như còn điên hơn.

Đây chính là thế giới từ trường điên cuồng, bất điên cuồng bất thành Phật, đây là một thế giới mà số ít người có được sức mạnh siêu cường, một thế giới mà võ lực cá nhân là tối thượng, một thế giới mà dưới cao thủ đều là con kiến.

Chỉ có phát điên, mới có thể thức tỉnh từ trường mạnh mẽ hơn.

Thật hay giả vậy.

Đỗ Lan nói: Thật, từ trường được thúc đẩy bởi cảm xúc, cho nên cảm xúc càng điên cuồng, từ trường càng mạnh mẽ.

Bây giờ là cuối thế kỷ hai mươi, thế giới này đang trở nên khác biệt.

Chênh lệch giàu nghèo ngày càng lớn, nhân loại trở nên bất an, môi trường bị phá hoại ngày càng nghiêm trọng, thế giới loài người bị bao trùm trong một bầu không khí tận thế.

Chiến tranh, nạn đói, độc tài, cường quyền, bạo lực, tham lam, nhân dục.

Những thứ này là do sự phát triển của văn minh nhân loại sinh ra.

Hay là định luật tất yếu phải trải qua trong quá trình tiến hóa của nhân loại.

Một chàng trai trẻ đứng trên tòa nhà cao tầng của thành phố quốc tế phồn hoa nhất thế giới, đưa ra câu hỏi từ tận tâm hồn.

Tại sao nhân loại một mặt tạo ra những kỹ thuật đẹp đẽ và vĩ đại, đưa con người đến không gian sâu thẳm, biển cả, rừng rậm, đỉnh núi.

Mặt khác nhân loại lại phân hóa thành những lập trường khác nhau, tiến hành chiến đấu.

Tập đoàn bảo vệ môi trường và những công nhân cần việc làm, nhân loại một mặt khám phá, một mặt lại làm ô nhiễm thế giới.

Tại sao lại như vậy.

Chàng trai trẻ không biết câu trả lời, nhưng y biết mục tiêu của mình.

Mục tiêu y tấn công là một thế lực siêu cấp có sức mạnh phi thường, đang âm thầm thống trị thế giới, tổ chức Lam Mộng.

Trước mặt công ty Lam Mộng, tổng thống Mỹ cũng phải cúi đầu.

Tại sao tổ chức Lam Mộng lại lợi hại như vậy.

Chính là vì họ đã nắm giữ sức mạnh từ trường, tại Lam Mộng có ba cấp bậc siêu năng lực gia.

Siêu năng lực gia cấp ba sở hữu thị lực của chim ưng, thính giác của dơi, cảm ứng rung động của nhện, tầm nhìn nhiệt của rắn đuôi chuông, và những ưu điểm của các loài mãnh thú khác.

Nhưng cho dù sở hữu năng lực của động vật cũng chỉ là cấp ba mà thôi.

Nhân vật cấp hai còn lợi hại hơn, họ không chỉ sở hữu sở trường của động vật, mà còn có thể phóng ra dòng điện như cá chình điện, cường giả như vậy một trăm triệu người mới xuất hiện một người.

Nhưng trong tổ chức Lam Mộng, nhân vật cấp hai như vậy không dưới mười người.

Còn có cường giả cấp một, sức mạnh của họ đã là truyền thuyết, số lượng cũng chỉ có ba người.

Nghe nói họ sở hữu sức mạnh ảnh hưởng và thay đổi từ trường, thực lực gấp mười lần nhân vật cấp hai.

Tổ chức Lam Mộng lợi dụng những siêu năng lực gia này, tập trung toàn bộ tài phú, quyền lực, trí tuệ, sức mạnh lại với nhau, vốn dĩ đã có thể thống trị thế giới.

Nhưng hiện tại đối thủ của tổ chức Lam Mộng đã xuất hiện, đó là một người đàn ông tóc dài đeo kính râm, trán có ba vạch chiến văn màu đỏ.

Trông chỉ mới ngoài hai mươi, rất trẻ, nhưng y nghé con không sợ hổ, muốn đối đầu với tổ chức Lam Mộng.

Vậy tại sao chàng trai trẻ này lại muốn đối phó với tổ chức Lam Mộng.

Hai nguyên nhân, một là để bảo vệ môi trường, hai là để báo thù.

Cha của y chính là bị tổ chức Lam Mộng ám sát, vì cha y không chịu khuất phục trước công ty Lam Mộng, cuối cùng bị ám sát.

Cho nên chàng trai trẻ nhắm vào việc kinh doanh của tổ chức Lam Mộng để phá hoại, gây ra tổn thất hàng trăm triệu.

Là một tổ chức thống trị thế giới, sao có thể dung túng một kẻ tiểu bối phá hoại việc kinh doanh của mình.

Cho nên tổ chức Lam Mộng cũng tung ra tin giả, dẫn rắn ra khỏi hang, tiến hành vây bắt chàng trai trẻ.

Mà chàng trai trẻ này, tự xưng là Hải Hổ.

Bảo vệ môi trường, âm mưu, siêu năng, mạt thế, quả thật là một thế giới rất không tồi.

Đỗ Lan nói: Trong sáu tỷ dân số thế giới, chỉ có số ít người sở hữu sức mạnh vượt qua chúng sinh, sẽ như thế nào.

Địch Ny Toa nói: Sẽ quay trở lại thời đại quý tộc quân sự chăng.

Dù sao thì quý tộc sớm nhất chính là quý tộc quân sự, chính là độc quyền vũ khí trang bị.

Khi chỉ có số ít người sở hữu siêu năng lực hủy thiên diệt địa, chắc cũng sẽ quay trở lại thời đại quý tộc quân sự, thế giới sẽ bị siêu năng lực gia kiểm soát.

Cũng có thể thế giới sẽ bị hủy diệt.

Tố Tử nói: Khi cá nhân nắm giữ sức mạnh vượt qua khả năng của chính mình, rất có thể sẽ hủy diệt thế giới.

Giống như Diệp Lân Thạch, vì thế giới không phát triển theo ý mình, liền muốn hủy diệt thế giới.

Khi cá nhân nắm giữ sức mạnh siêu cường, sẽ hy vọng thế giới thay đổi theo ý mình, nếu không làm được, liền hủy diệt thế giới.

Khi cá nhân nắm giữ sức mạnh hủy thiên diệt địa, hoặc là sẽ thống trị thế giới theo ý chí của mình, hoặc là sẽ hủy diệt thế giới, hoặc là sẽ không quan tâm đến thế giới.

Tuy là cá nhân nắm giữ sức mạnh, nhưng người nắm giữ sức mạnh lại không chỉ có một, mà là vài người.

Mỗi người lại có những lựa chọn khác nhau, thế là chiến đấu bắt đầu.

Mà cá nhân để trở nên mạnh mẽ hơn, để thúc đẩy sức mạnh của mình, sẽ dùng hết mọi thủ đoạn.

Đỗ Lan nói: Khi sức mạnh cá nhân có thể không ngừng tăng lên, vậy thì phương hướng nỗ lực của mọi người sẽ thay đổi.

Ban đầu quý tộc kim loại có tinh thần thượng võ, theo đuổi lục nghệ, học lái xe, bắn cung, nâng cao võ lực cá nhân, vì quý tộc quân sự thông qua xông pha trận mạc để có được địa vị.

Cùng với sự phát triển của thời đại, mọi người từ bỏ tinh thần thượng võ, mà học tập binh pháp, làm thế nào để quản lý quân đội.

Chỉ huy đại binh đoàn tác chiến trở thành mục tiêu theo đuổi của mọi người, nhất tướng công thành vạn cốt khô, lúc này không còn theo đuổi sức chiến đấu đối mặt, mà là theo đuổi sự giao tranh của bộ não.

Nếu sức mạnh cá nhân có thể thông qua tu hành mà tăng lên, vậy thì luyện đan, rèn luyện nội tâm sẽ trở thành trào lưu chính.

Mọi người sẽ dồn hết tiền bạc và tinh lực vào việc luyện đan, theo đuổi cảnh giới.

Để từ đó nâng cao lực lượng siêu phàm, đi đến cảnh giới cao hơn.

Địch Ny Toa gật đầu nói: Quả thực, lịch sử chính là như vậy, mọi người đều sẽ đưa ra những lựa chọn tương tự.

Dồn tài nguyên vào một hướng, theo đuổi sức mạnh vượt qua đối thủ.

Nếu có siêu năng lực, mọi người đều sẽ lựa chọn nâng cao siêu năng lực, không từ thủ đoạn để khiến mình trở nên mạnh mẽ hơn, sau đó sẽ sinh ra hai phương hướng, một là dựa vào sức mạnh bên ngoài để cường hóa: ngoại đan, khoa kỹ các loại.

Một là dựa vào sức mạnh bên trong để cường hóa: nội đan, cảnh giới các loại.

Không sai, cho nên khi mọi người đều theo đuổi siêu năng lực, khoa kỹ sẽ phát triển, lợi dụng kích thích bên ngoài để nâng cao sức mạnh của mình.

Sau đó là rèn luyện tâm cảnh nội tại, không ngừng kích thích cảm xúc của mình, lĩnh ngộ sức mạnh mạnh hơn.

Đỗ Lan nói: Cảm xúc bình thường đã không đủ nữa rồi, cần phải có cảm xúc biến thái mới được.

Cho nên cần điên cuồng, bất điên cuồng bất thành Phật.

Địch Ny Toa biết tại sao chồng mình lại nói đây là một thế giới điên cuồng, để theo đuổi sức mạnh mạnh hơn, cần phải khống chế cảm xúc cực hạn, siêu thoát khỏi cảm xúc thông thường, phải điên cuồng lên.

Chính là như vậy.

Đỗ Lan nói: Cực hạn si, cực hạn tham, cực hạn sân.

Chương 4004

Phải kích phát cảm xúc nội tại của mình như dòng điện siêu cao áp.

Điều này không dễ dàng.

Địch Ny Toa rất rõ ràng việc tăng điện áp rất khó, mà muốn tăng cảm xúc, e rằng còn khó hơn.

Quả thực rất khó, cho nên chỉ có số ít thiên tài có năng khiếu bẩm sinh, sở hữu cảm xúc mãnh liệt mới có thể nắm giữ loại sức mạnh này.

Còn người không có thiên phú thì chỉ có thể cầu cứu khoa kỹ, cầu cứu thiên mệnh.

Đi thôi.

Chúng ta trước tiên đi du lịch vòng quanh thế giới, xem xét khắp nơi.

Đỗ Lan nói.

Tuy thế giới này phát hiện ra siêu năng lực chưa đến năm mươi năm, nhưng sự thay đổi của thế giới lại rất nhanh, vì tổ chức Lam Mộng dựa vào sự kết hợp giữa bộ não mạnh nhất và chiến lực mạnh nhất, nhanh chóng lớn mạnh.

Đã kiểm soát hơn nửa thế giới, kiểm soát lượng lớn tài nguyên để nỗ lực hướng tới giấc mơ cuối cùng của tổ chức.

Gặp phải đối thủ, hoặc là dùng tiền đập, hoặc là dùng vũ lực đột phá, cứ như vậy, rất nhiều kỹ thuật được đột phá, chuyển sang dân dụng, tiếp tục thu gom vốn.

Thông qua sự kiểm soát của tổ chức, phát triển nhanh chóng.

Tuy trong quá trình phát triển, nhiều nơi xuất hiện ô nhiễm, nhưng tốc độ phát triển là vô cùng nhanh.

Do một tổ chức quản lý những quốc gia giàu có nhất trên Địa Cầu, toàn lực đột phá các kỹ thuật liên quan, tài nguyên lưu thông thuận lợi, phối hợp ăn ý, nếu may mắn, Địa Cầu có thể phát triển thành nền văn minh vũ trụ trong vòng một trăm năm.

Đỗ Lan không cảm thấy một tổ chức quản lý toàn thế giới có vấn đề gì, nói: Dựa vào siêu năng lực ban cho cơ thể sức tính toán và thể năng siêu cường, siêu năng lực gia hoàn toàn có thể trở thành lao động kiểu mẫu mạnh nhất thế giới.

Địch Ny Toa cười nói: Trong mắt người khác thì là độc tài, trong mắt anh thì đây là lao động kiểu mẫu.

Nếu thật sự có người có thể làm được việc một bộ não quản lý toàn thế giới, còn có thể để mọi người nín nhịn chịu đựng, vậy thì người đó chính là lao động kiểu mẫu.

Đỗ Lan nói: Toàn thế giới đều phát triển theo quy hoạch của một bộ não, tập trung sức mạnh của mọi người để phát triển, vậy thì việc xông ra khỏi tầng khí quyển cũng là chuyện sớm muộn.

Chỉ sợ một bộ não không làm được.

Địch Ny Toa nói.

Đúng vậy, một bộ não không làm được, tổ chức Lam Mộng cũng không phải do một bộ não kiểm soát, mà là vài bộ não đang đấu đá.

Cho nên giữa các bộ não cũng sẽ có bất đồng.

Đỗ Lan cười nói.

Họ đã đi du lịch vòng quanh thế giới, thế giới này tuy có siêu năng lực gia, nhưng mục tiêu cuối cùng của siêu năng lực gia không phải là giải quyết những vấn đề trước mắt.

Cho nên cho dù có siêu năng lực gia, thế giới vẫn có nghèo đói và chiến tranh.

Tổ chức Lam Mộng cũng không chịu đi xóa đói giảm nghèo, chỉ quản lý các quốc gia giàu có.

Cho nên ở các khu vực lạc hậu, nghèo đói và nạn đói, chiến tranh và tôn giáo vẫn là chủ đạo.

Chênh lệch giữa các quốc gia vẫn rất lớn, một số quốc gia ca múa thái bình, một số quốc gia thiếu ăn thiếu thuốc.

Được rồi, mục tiêu nhỏ của ta là trước tiên gia nhập tổ chức Lam Mộng, làm một người làm công, cạnh tranh nội bộ với các siêu năng lực gia.

Đỗ Lan nói.

Đỗ Lan mặc vest, xách cặp tài liệu, giả làm một nhân viên ưu tú đang chờ minh chủ phát hiện, đợi tổ chức Lam Mộng đến khai quật mình.

Lam Mộng là một tổ chức thần bí nắm giữ các quốc gia giàu có nhất thế giới, có vô số xí nghiệp, viện nghiên cứu và cả những người sở hữu siêu năng lực.

Ba người đứng đầu có thể điều khiển siêu năng lực từ trường, ra ngoài trực tiếp điều động hàng không mẫu hạm, chiến cơ của quân đội Mỹ, sử dụng các căn cứ quân sự của Mỹ trên toàn cầu.

Tổ chức Lam Mộng chỉ dựa vào siêu năng lực giả đã chinh phục được gần nửa thế giới, nhưng một tổ chức lớn như vậy, thành viên cốt cán lại rất ít, chủ yếu vẫn là chế độ liên minh.

Giống như việc họ uy hiếp cha của Hải Hổ gia nhập vậy.

Cha của Hải Hổ cũng là một doanh nhân nổi tiếng, người sáng lập tập đoàn Bạch Thị, vì từ chối gia nhập tổ chức mà bị ám sát.

Dưới sự uy hiếp và dụ dỗ, bất kể là nghị viên quốc gia hay các ông chủ trong dân gian, đều gia nhập tổ chức Lam Mộng.

Tổ chức Lam Mộng thông qua thủ đoạn này để điều động tài nguyên của mọi người.

Để duy trì ưu thế, tổ chức cũng thuê rất nhiều nhân viên, đại khái chia làm ba hệ thống: một là các nhà khoa học, thông qua nghiên cứu khoa học về từ trường.

Hai là các nhà huyền học, thông qua thiên mệnh, cổ tịch để nâng cao thực lực.

Ba là những người có siêu năng lực, thông qua họ để quản lý tổ chức khổng lồ và ràng buộc các đồng minh.

Khoa học tương đương với ngoại đan, huyền học tương đương với nội đan.

Ngoại đan dựa vào ngoại lực để nâng cao thực lực, huyền học thông qua cảnh giới để nâng cao thực lực.

Ở thế giới này có hai cuốn cổ tịch quan trọng nhất, một cuốn là Hoàng Cực Kinh Thế, một cuốn là Đạt Ma Kinh.

Hoàng Cực Kinh Thế diễn giải về tự nhiên và con người, Đạt Ma Kinh diễn giải về con người và bản ngã, hai cuốn kinh thư có phương hướng khác nhau nhưng đều giúp nâng cao bản thân.

Hoàng Cực Kinh Thế theo đuổi sức mạnh phá tinh, là đột phá thiên mệnh mà tự nhiên áp đặt lên mình.

Đạt Ma Kinh giúp cơ thể đạt đến cảnh giới hoàn mỹ, phát huy uy lực mạnh nhất.

Đỗ Lan nói: Ngoài ra còn có khoa học, các thiết bị khoa học có thể kích phát tiềm năng cơ thể, cũng rất quan trọng.

Nếu là một người làm công, có thể làm tất cả.

Người làm công mạnh nhất phải khiến cả ông chủ cũng phải sợ hãi.

Đỗ Lan lập tức cho đăng vài bài luận văn, không chỉ về phương diện khoa học mà còn cả về mệnh số, là một nhân tài kiêm tu cả khoa học và huyền học.

Lão đại của tổ chức Lam Mộng đọc được luận văn của Đỗ Lan, kinh ngạc như thấy thiên nhân, lập tức đến tận cửa mời Đỗ Lan về làm việc cho mình, đích thân đi khai quật nhân tài.

Luận văn khoa học của Đỗ Lan có tên Khoa Học Cơ Thể Người và Khoa Kỹ Hiện Đại, luận văn huyền học là Từ Trường, Vũ Trụ và Tiến Hóa: Tri Thức Huyền Học Trong Thiên Mệnh.

Hai bài luận văn dài lê thê, tổng cộng hơn ba trăm trang, từ mối quan hệ giữa con người và khoa học, con người và tự nhiên, con người và con người, cho đến bức xạ của vũ trụ, sự biến đổi của thế giới.

Tóm lại là viết rất nhiều thứ nghe có vẻ cao siêu nhưng khó hiểu, nhưng người trong ngành thì hiểu rõ giá trị của chúng.

Vì vậy, người đứng đầu và người thứ hai của tổ chức Lam Mộng đã đích thân đến tận cửa mời Đỗ Lan.

Đỗ Lan chuẩn bị cho mình một căn nhà nhỏ ở ngoại ô, ra vẻ một người tài không gặp thời.

Mặc dù đã viết luận văn, nhưng thường ngày hắn vẫn phải làm thêm ở thư viện đại học để kiếm tiền, ra vẻ không được trọng dụng.

Hôm nay, hắn mua đồ giảm giá rẻ tiền về nhà thì phát hiện trong nhà có hai bóng người, một cao một thấp, một mập một ốm.

Bật đèn lên, một người đàn ông tóc vàng mặc vest xanh đang ngồi trên ghế, còn người đàn ông tóc đen dài, cao lớn mặc áo khoác gió đứng bên cạnh, trông như một vệ sĩ.

Hai vị tại sao lại ở trong nhà tôi.

Đỗ Lan hỏi.

Đỗ Lan, sinh viên tài năng của Học viện Công nghệ Massachusetts, nhưng vì hướng nghiên cứu quá kén người mà không được coi trọng, viết hai bài luận văn lại bị giới học thuật chế giễu.

Người đàn ông tóc vàng mặc vest xanh lên tiếng, nói ra thân phận giả mạo của Đỗ Lan.

Tôi không quen hai người.

Bởi vì tôi chưa tự giới thiệu, tôi là lãnh tụ của tổ chức Lam Mộng, tên tôi là Lam Mộng.

Người đàn ông mặc vest tự giới thiệu, dường như cả thế giới đều phải biết mình.

Chưa nghe bao giờ.

Đỗ Lan nói.

Lam Mộng không tức giận, mỉm cười nói: Không quen không sao, quan trọng là tôi có thể để cậu phát huy tài năng của mình.

Thế giới dung tục này không hiểu cậu, nhưng tôi có thể cho cậu một vũ đài rộng lớn.

Anh muốn cho tôi một công việc.

Có thể hiểu như vậy.

Đỗ Lan nói: Vậy lương lậu thế nào, có bảo hiểm không, còn ngày nghỉ lễ thì sao.

Có thể không cần, nhưng không thể không có.

Lương năm một triệu, có bảo hiểm đầy đủ, ngày nghỉ lễ đương nhiên cũng có.

Lam Mộng nói.

Cần tôi làm công việc gì.

Anh cũng biết lĩnh vực nghiên cứu của tôi rất kén người, căn bản không tìm được dự án phù hợp.

Bọn họ đều nói nghiên cứu của tôi quá lý tưởng, quá viển vông.

Lũ người đó làm sao hiểu được thiên mệnh ở đâu.

Làm sao hiểu được sự kết nối chặt chẽ giữa vận mệnh và từ trường vũ trụ, những thứ vô hình và liên kết với nhau bên ngoài thời gian và không gian.

Đỗ Lan nói.

Chúng tôi vừa hay có vũ đài để cậu phát huy.

Lam Mộng nói.

Anh vẫn chưa giới thiệu tổ chức Lam Mộng là công ty gì.

Mục tiêu của tôi là tạo ra một thế giới tốt đẹp, chúng tôi chuyên tâm nghiên cứu năng lượng tiềm ẩn của con người.

Về thông tin chi tiết hơn, sau khi cậu làm việc sẽ tự nhiên biết.

Lam Mộng nói: Thế nào, cậu có bằng lòng nhận lời mời không.

Tôi chấp nhận.

Rất tốt, vậy thưa ngài Đỗ, chúng ta đi thôi, máy bay đón chúng ta đã đến rồi.

Lam Mộng nói.

Chương 4005

Bên ngoài vang lên tiếng ồn ào, một chiếc trực thăng đậu ngay trên đường, Lam Mộng đã tính toán thời gian.

Hắn biết không một nhân tài nào có thể thoát khỏi lời mời của mình.

Lam Mộng rất giỏi trong việc thu phục lòng người, không ít người có siêu năng lực đều trung thành đi theo hắn.

Tôi còn chưa đi trực thăng bao giờ.

Đỗ Lan nói.

Sau này cậu sẽ thường xuyên đi.

Máy bay bay thẳng về trung tâm thành phố.

Trụ sở chính của công ty Lam Mộng nằm ngay trong khu đô thị, tòa nhà cao nhất chính là trụ sở của họ.

Tổ chức chúng tôi có bộ phận nghiên cứu và phát triển khoa học công nghệ.

Lam Mộng dẫn Đỗ Lan đến bộ phận nghiên cứu khoa học trước, ở đây có rất nhiều nhà khoa học đang nghiên cứu tiềm năng của cơ thể người, thậm chí là nghiên cứu kỹ thuật thay não.

Chỉ cần não không chết, thay một cơ thể khác vẫn có thể tiếp tục sống.

Đỗ Lan nhìn những kỹ thuật này, sắc mặt bình tĩnh.

Lam Mộng lại dẫn Đỗ Lan đến bộ phận huyền học, ở đây đâu đâu cũng là cổ tịch, văn vật, nghiên cứu những kinh nghiệm tích lũy mà con người để lại trong lịch sử, để khám phá bí ẩn của sinh mệnh và tự nhiên.

Trong đó, nhóm giải mã Hoàng Cực Kinh Thế đã có chín nhóm, vô số nhà huyền học miệt mài nghiên cứu, hy vọng có thể khám phá ra một chút thiên mệnh.

Đỗ Lan xem xong, vẫn không biểu cảm.

Lam Mộng tin vào giá trị của hai bài luận văn, nên hỏi: Ngài Đỗ, ngài chuẩn bị làm việc ở bộ phận nào.

Tôi có thể làm việc ở cả hai bộ phận.

Đỗ Lan nói: Ở bộ phận khoa học, thiếu người có kinh nghiệm tích lũy.

Ở bộ phận huyền học, thiếu người có tư duy đột phá và sáng tạo, tôi có thể bổ sung cho cả hai bộ phận.

Thú vị, vậy tôi sẽ để ngài làm việc ở cả hai bộ phận cùng lúc.

Lam Mộng cũng là người dùng nhân tài không câu nệ tiểu tiết.

Tôi sẽ không để ngài thất vọng.

Đỗ Lan nói.

Tôi rất mong chờ.

Sau khi sắp xếp công việc cho Đỗ Lan, Lam Mộng và anh trai mình trở về văn phòng trên tầng cao nhất.

Người vệ sĩ đó chính là anh trai của Lam Mộng, Áo Gia.

Anh ta hỏi: Cậu thật sự cho rằng Đỗ Lan này có giá trị đến vậy sao.

Theo tôi thấy hắn rất bình thường.

Đại ca, đêm qua tôi quan sát tinh tượng, nhận được mệnh số thiên tinh Kim lân há là vật trong ao, một khi gặp Đỗ Lan liền hóa rồng, tôi nghĩ Đỗ Lan chính là quý nhân trong mệnh của tôi.

Lam Mộng không chỉ nhìn thấy luận văn của Đỗ Lan, mà còn vì thiên mệnh nên mới đặc biệt coi trọng hắn.

Đương nhiên, thiên mệnh này cũng là do Đỗ Lan ngụy tạo, để tạo ra một khởi đầu như mơ cho sự nghiệp làm công của mình, hắn đã tốn không ít tâm tư.

Bây giờ công việc bắt đầu, Đỗ Lan lập tức bắt đầu cuốn, các nhà khoa học và huyền học ở cả hai bộ phận khoa học và huyền học đều không cuốn bằng hắn.

Đương nhiên, cuốn của Đỗ Lan chính là cướp cấp dưới của người khác về giúp mình làm việc, thành tích làm ra đều là của mình, không chia cho ai một chút nào.

Hệt như Lý Nhai trong phim Tiềm Phục, miệng thì luôn nói vì tổ chức, nhưng tay thì luôn vượt ranh giới, coi tất cả nhân viên các bộ phận khác đều là cấp dưới của mình.

Giành hết công việc, không cho người khác cơ hội lập công.

Người khác có ý kiến, Đỗ Lan liền nói đều là vì tổ chức, đừng phân biệt rõ ràng như vậy.

Không phân biệt rõ ràng như vậy, tại sao lại phải thành lập nhiều bộ phận thế.

Đỗ Lan thật sự quá giỏi cuốn, cướp hết cơ hội thể hiện của mọi người.

Người mới đến quá đáng quá rồi, ỷ mình viết được hai bài luận văn mà coi mình là lão đại, quản chuyện bao đồng, điều động cấp dưới của chúng ta.

Khiến tôi ngay cả dự án cũng không thể hoàn thành, rất nhiều công việc đều phải dừng lại.

Chứ sao nữa, bao nhiêu công việc trong tay tôi, bây giờ đều phải nhường đường, đều phải phối hợp với tên Đỗ Lan đó.

Điều quá đáng nhất không phải là hắn điều động nhân sự của tôi, mà là mẹ nó, Đỗ Lan có được thành quả cũng không hề nghĩ xem mình đã cướp bao nhiêu tài nguyên của chúng ta, công lao toàn bộ thành của một mình hắn.

Chúng ta đều biến thành kẻ bất tài.

Tốc độ nghiên cứu của Đỗ Lan rất nhanh, nhưng đó là vì hắn đã cướp tài nguyên của các dự án khác và độc chiếm công lao.

Nếu như Đỗ Lan chia sẻ công lao với mọi người, mọi người cũng không đến nỗi tức giận như vậy.

Chúng ta phải cho hắn biết tay.

Tôi đã quyết định không hợp tác, để xem một mình Đỗ Lan có thể làm nên trò trống gì.

Tôi cũng không hợp tác nữa, cho dù hắn là thiên tài được thống soái đặc biệt tuyển dụng thì đã sao.

Thế là mọi người đều tránh mặt Đỗ Lan, cho dù bị Đỗ Lan tìm đến, cũng chọn cách ngoài mặt vâng dạ nhưng sau lưng làm khác, có thể không hợp tác thì sẽ không hợp tác.

Đỗ Lan dùng hết tài nguyên của mọi người, độc chiếm công lao, gây ra sự phẫn nộ của tập thể.

Kiểu cuốn này là kiểu mọi người ghét nhất, thứ mọi người thích là một người cuốn, mọi người cùng được hưởng công lao.

Một người cuốn, chiếm hết tài nguyên của mọi người, công lao còn bị độc chiếm, làm sao chịu được.

Đương nhiên, nếu người này biết nịnh bợ lãnh đạo, được lãnh đạo sủng ái thì cũng được.

Điều khó chịu nhất là một người làm việc, không xử lý tốt quan hệ đồng nghiệp, còn không để lãnh đạo yên tâm, thì coi như xong.

Lý Nhai trong Tiềm Phục chính là một điển hình không được lòng người, đồng nghiệp không ưa, lãnh đạo cũng không thích.

Lý Nhai điều động rất nhiều tài nguyên của Cục Mật Vụ, nhưng không thể kiếm tiền cho trạm trưởng, có công lao cũng không chia cho đồng nghiệp, vì vậy bị tất cả mọi người nhắm vào.

Còn Dư Tắc Thành lại rất biết cách đối nhân xử thế, có công lao tuyệt đối không độc chiếm, là nỗ lực của toàn thể Cục Mật Vụ.

Còn có thể kiếm tiền cho lãnh đạo, lập công cho lãnh đạo.

Mọi người đều thích anh ta.

Dư Tắc Thành và Lý Nhai đều rất cuốn, nhưng kết quả lại hoàn toàn khác nhau, một người ai gặp cũng yêu, một người ai gặp cũng ghét.

Đỗ Lan chính là vua cuốn ai gặp cũng ghét, lúc đầu mọi người nể mặt Lam Mộng còn hợp tác, nhưng khi bản tính của Đỗ Lan bộc lộ, mọi người không muốn hợp tác nữa, vì Đỗ Lan quá ích kỷ.

Lý Nhai rất cuốn, gần như dành toàn bộ thời gian cho công việc, thậm chí ngủ cũng ở trong văn phòng.

Bản thân anh ta cũng cho rằng mình là vì quốc gia, vì để những đứa trẻ không có cơm ăn được ăn no.

Tuy nhiên, lý tưởng của anh ta rất tốt, nhưng khi hành động lại rất ích kỷ, rất tự cao.

Hoàn toàn không quan tâm đến suy nghĩ của người khác, cái gọi là để trẻ em được ăn no, anh ta hoàn toàn không quan tâm đồng nghiệp của mình có được ăn no hay không.

Đỗ Lan cũng rất cuốn, cũng ở trong văn phòng, cũng là vì để trẻ em được ăn no, hệt như một bản sao của Lý Nhai.

Mọi người không hợp tác.

Không vấn đề gì, Đỗ Lan một mình phát triển một bộ trí tuệ nhân tạo, thay thế nhân viên của tổ chức.

Lam Mộng nắm rõ tình hình trong tổ chức như lòng bàn tay, hắn chính là Ngô trạm trưởng trong Tiềm Phục, với tư cách là lãnh đạo, hắn nắm rõ nội đấu của cấp dưới.

Nhưng hắn lại vui mừng khi thấy mọi người nội đấu, vì càng nội đấu, địa vị của mình càng vững chắc.

Hơn nữa, hắn rất vui khi thấy Đỗ Lan thúc đẩy tiến bộ kỹ thuật.

Đại ca, anh thấy Đỗ Lan này thế nào.

Lam Mộng hỏi anh trai mình.

Đại ca Áo Gia trầm mặc ít nói, lý tưởng của anh là để thế giới hòa bình, cũng hy vọng trẻ em đều có thể ăn no.

Anh nghe nói lý tưởng của Đỗ Lan cũng là để trẻ em ăn no, trong lòng có chút đồng cảm.

Nhưng hiện tại các nhà khoa học và huyền học trong tổ chức đều không thích Đỗ Lan, đây cũng là sự thật không thể chối cãi.

Tôi không biết đánh giá thế nào.

Áo Gia nói.

Đỗ Lan rất cô độc.

Lam Mộng nói: Rõ ràng có lý tưởng vĩ đại, có tài năng để thực hiện, nhưng mọi người lại không hiểu hắn.

Chương 4006

Điểm này giống như chúng ta, tổ chức Lam Mộng có lý tưởng vĩ đại, cũng có năng lực mạnh mẽ, tiếc là mọi người lại không hiểu chúng ta.

Áo Gia không trả lời, trong lòng vẫn đồng tình với Đỗ Lan.

Thế giới này đã bệnh rồi, phải thay đổi, phải do số ít người nắm giữ trí tuệ và sức mạnh thay đổi.

Áo Gia thầm nghĩ có lẽ Đỗ Lan là một thành viên của họ.

Lam Mộng rất hài lòng với nỗ lực của Đỗ Lan, nhưng hắn sẽ không sa thải các nhân viên khác, vì cần có sự cân bằng.

Đại ca, Tiểu Đồng đang đợi chúng ta, chúng ta đi thôi.

Lam Mộng nói.

Ừm.

Hai người lên sân thượng, đi trực thăng đến một hòn đảo nhiệt đới, hội ngộ với em gái.

Bọn họ có ba anh em, anh cả Áo Gia, em hai Lam Mộng, em ba Quan Nguyệt Đồng, là anh em cùng cha khác mẹ, nhưng quan hệ rất tốt.

Quan Nguyệt Đồng bị tật ở cả hai chân, chỉ có thể ngồi xe lăn, cô ấy đã gặp một người đàn ông tên là Bạch Quân Lãng trên hòn đảo nhiệt đới.

Bạch Quân Lãng bị vẻ trong sáng của Quan Nguyệt Đồng thu hút, đã đưa cô gái tật nguyền này lặn xuống biển sâu, đưa cô đến những nơi mà các anh trai tuyệt đối không cho phép cô đến.

Quan Nguyệt Đồng bị người đàn ông không kỳ thị khuyết tật của mình thu hút, Bạch Quân Lãng không coi cô là người tàn tật, mà đối xử bình đẳng với cô, khiến cô cảm thấy khác biệt.

Thường ngày, những người xung quanh đều coi cô như một chiếc cốc thủy tinh dễ vỡ, cái này không được, cái kia không được, không cho phép cô làm bất cứ điều gì.

Nhưng cô mới mười chín tuổi, đang ở độ tuổi tò mò, muốn thoát khỏi lồng giam, bay lên bầu trời, không chỉ đôi chân hạn chế cô, mà cả người thân cũng hạn chế cô.

Nhưng Bạch Quân Lãng giống như đôi chân của cô, sẵn sàng đưa cô đi phiêu lưu.

Hai người trẻ tuổi nảy sinh tình cảm.

Khi hai người anh trai đến đảo, họ lập tức nhận ra Bạch Quân Lãng, đây là vị tổng tài trẻ tuổi của tập đoàn Bạch Thị, anh ta tiếp cận em gái mình với mục đích gì.

Bạch Quân Lãng cũng không ngờ cô gái đầu tiên khiến mình rung động lại là em gái của kẻ thù.

Bạch Quân Lãng chính là Hải Hổ, Hải Hổ chính là Bạch Quân Lãng, anh ta vẫn luôn phá hoại việc làm ăn của tổ chức Lam Mộng.

Tuy nhiên, hiện tại thân phận Hải Hổ vẫn chưa bị lộ, lý do chính mà hai người anh trai không thích Bạch Quân Lãng là vì anh ta là một công tử đào hoa, bên cạnh chưa bao giờ thiếu phụ nữ.

Họ không muốn em gái mình bị một công tử đào hoa làm tổn thương.

Bảo mẫu làm ăn kiểu gì vậy.

Sao có thể để Tiểu Đồng một mình ở bến tàu.

Nhị ca, không phải lỗi của dì, là em tự quên lấy đồ nên mới nhờ dì đi lấy.

Tiểu Đồng nói.

Bạch Quân Lãng nhận ra Tiểu Đồng không hạnh phúc, hai người anh trai giống như một cái lồng giam hạn chế sự tự do của cô.

Nhưng ngay khi anh ta định thể hiện một chút, nữ thư ký xinh đẹp của anh ta đã bước tới một cách quyến rũ, khoác tay lên vai anh ta một cách mập mờ.

Tiểu Đồng vừa thấy, lập tức tức giận bỏ đi.

Bạch Quân Lãng rất khó xử nhưng không thể giải thích, vì trước đây anh ta đúng là một công tử đào hoa có việc thư ký làm, không việc làm thư ký.

Nhưng trước đây anh ta chưa từng gặp người phụ nữ khiến mình rung động, bây giờ gặp rồi, cảm giác hoàn toàn khác.

Những người phụ nữ trước đây đều là son phấn tầm thường, còn Tiểu Đồng trước mắt là vẻ đẹp trong sáng tự nhiên không cần trang điểm, khác hẳn, hoàn toàn khác.

Mặc dù chỉ là một thoáng gặp gỡ, nhưng đã tình sâu nghĩa nặng.

Áo Gia và Lam Mộng cảnh cáo Bạch Quân Lãng không được đến gần em gái mình rồi cũng bỏ đi.

Tìm cho Tiểu Đồng một bảo mẫu mới.

Lam Mộng không thể tha thứ cho người bảo mẫu thất trách.

Một loạt hồ sơ bảo mẫu ưu tú được đặt trên bàn làm việc của Lam Mộng, cần anh ta lựa chọn quyết định, anh ta liếc mắt một cái đã chọn trúng một mỹ nữ tóc vàng.

Địch Ny Toa, tốt nghiệp Học viện Quản gia Hoàng gia Nhật Bất

Lạc, biết tám thứ tiếng, biết thuật tự vệ, có thể một mình đối phó với ba người đàn ông to lớn.

Còn có kinh nghiệm làm việc trong gia đình quý tộc Nhật Bất Lạc, có thư giới thiệu của quý tộc.

Chính là cô ấy.

Lam Mộng chọn cô ấy làm bảo mẫu cho em gái.

Quan Nguyệt Đồng không muốn đổi bảo mẫu, nhưng cô không thể thuyết phục được các anh, không thể chống lại sự bảo bọc méo mó này.

Mình giống như con chim hoàng yến trong lồng, không chỉ đôi chân tàn tật, mà còn có hai người anh trai như bạo chúa.

Cô bất giác nhớ đến Bạch Quân Lãng đã đưa mình đi lặn.

Thế giới dưới đáy biển rực rỡ sắc màu, nhưng trong mắt các anh trai chỉ có nguy hiểm.

Tôi tên Địch Ny Toa, sau này sẽ do tôi chăm sóc cô, thưa cô Quan Nguyệt Đồng.

Địch Ny Toa mỉm cười nói.

Đẹp quá.

Quan Nguyệt Đồng không ngờ bảo mẫu mới lại có nhan sắc cao như vậy, bất giác khen ngợi, đó là một nụ cười khiến người ta tin tưởng, không thể nào từ chối.

Cảm ơn lời khen.

Địch Ny Toa tao nhã nói: Cô chủ cũng rất đáng yêu.

Tôi không thể chấp nhận được, Đỗ Lan quá đáng quá rồi.

Lãnh đạo cấp trung của tổ chức không nhịn được nữa, đã lên tiếng phản đối với ông chủ: Thống soái, Đỗ Lan tự ý làm theo ý mình, không biết hợp tác, chúng tôi không thể tiếp tục làm việc cùng hắn.

Lam Mộng và Áo Gia ngồi trong văn phòng nghe cấp dưới phàn nàn, trong lòng họ biết rõ hành vi của Đỗ Lan, biết hắn độc chiếm công lao, nhưng họ vẫn không lên tiếng.

Bởi vì lãnh đạo phải ở trên cao, để cấp dưới cân bằng lẫn nhau.

Nếu lãnh đạo nghiêng về một bên, bên kia sẽ không vui.

Vì vậy, không can thiệp là tốt nhất, nếu can thiệp chắc chắn sẽ gây ra bất mãn.

Không can thiệp là mâu thuẫn giữa cấp dưới với nhau, can thiệp sẽ là mâu thuẫn giữa cấp dưới và lãnh đạo.

Lần này Đỗ Lan quá đáng quá, mọi người không thể không tìm lãnh đạo mách tội.

Hắn đã làm gì.

Lam Mộng biết rõ còn cố hỏi.

Hắn ngủ trong văn phòng, còn phát triển trí tuệ nhân tạo, dùng robot cướp đi công việc của mọi người.

Điều đó chỉ chứng tỏ hắn yêu công việc.

Lam Mộng nói.

Hắn còn lạm dụng chức quyền, luôn quản chuyện bao đồng.

Rõ ràng là cấp dưới của chúng tôi, nhưng luôn bị hắn gọi đi, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tiến độ công việc của chúng tôi.

Thống soái, Đỗ Lan quá đáng quá rồi, hắn muốn biến tổ chức thành tài sản riêng của mình.

Lam Mộng nói: Tôi biết rồi, sẽ nói chuyện với hắn.

Các cấp dưới nhận được lời hứa của ông chủ, liền rời đi.

Chuẩn bị làm thế nào.

Áo Gia hỏi.

Lam Mộng nói: Đỗ Lan không làm gì sai, chỉ là tìm được vũ đài của mình, thỏa sức phát huy tài năng mà thôi.

Chỉ là tổ chức không thể chỉ có một mình hắn là được, vẫn phải nói chuyện với hắn, khuyên hắn thay đổi phương pháp làm việc.

Áo Gia nói: Để tôi đi nói chuyện với hắn.

Đại ca có hứng thú với hắn sao.

Lam Mộng rất ngạc nhiên, dù sao anh cả của mình thường ngày dường như chẳng quan tâm đến điều gì, hôm nay lại chủ động can thiệp vào công việc của tổ chức, thật kỳ lạ.

Đúng vậy.

Áo Gia nghe nói mục tiêu của Đỗ Lan cũng là để trẻ em có thể hưởng thụ thế giới, cảm thấy mình và hắn sẽ có tiếng nói chung.

Được thôi, đại ca, chuyện này giao cho anh.

Cứ để Đỗ Lan thả lỏng một chút, đừng cướp công việc của mọi người.

Lam Mộng nói.

Đỗ Lan đang nỗ lực nội quyển, biến toàn bộ tài nguyên và công lao thành của mình.

Đỗ Lan.

Áo Gia tìm thấy Đỗ Lan.

Áo Gia, anh đến đúng lúc lắm, thử vũ khí siêu cấp này đi, lũ ngốc đó căn bản không thể chịu được lực giật của tên lửa cá nhân, chỉ có cường giả từ trường mới có thể chịu được loại vũ khí này.

Nếu thuận lợi, sau này một binh sĩ có thể tấn công mục tiêu cách xa hàng nghìn cây số.

Đây là phương hướng mới của Đỗ Lan.

Chương 4007

Đỗ Lan biết tương lai là thế giới của những kẻ điên cuồng từ trường, mà sức chiến đấu của những kẻ điên này rất mạnh, vũ khí trang bị họ có thể sử dụng cũng phi thường thoát tục.

Người thường không thể sử dụng những vũ khí trang bị nặng nề, nhưng những kẻ điên cuồng từ trường đều có thể dùng.

Áo Gia nói: Đỗ Lan, cậu đã cướp đi công việc của mọi người.

Nhưng tôi đã hoàn thành, hiệu quả hơn họ nhiều.

Đỗ Lan nói: Theo tôi thấy, những kẻ đó đều là hữu danh vô thực, một mình tôi có thể hoàn thành tất cả công việc.

Hiệu suất làm việc của họ đúng là không bằng cậu, nhưng mục tiêu vĩ đại của tổ chức cần mọi người cùng nhau thực hiện.

Áo Gia nói.

Bất kể tổ chức có mục tiêu gì, một mình tôi là đủ rồi.

Đợi hoàn thành mục tiêu của tổ chức, tôi có thể thực hiện mục tiêu của mình.

Đỗ Lan nói: Áo Gia, anh có lý tưởng không.

Có.

Lý tưởng gì.

Đỗ Lan hỏi.

Tôi muốn tất cả trẻ em trên thế giới đều có thể sống một cuộc sống hòa bình.

Áo Gia nhớ lại những bi kịch mình đã chứng kiến, có những đứa trẻ chết đói, kền kền lượn lờ gần đó.

Có những đứa trẻ vượt biên, chết trên bãi biển.

Có những đứa trẻ đi lạc vào bãi mìn, bị mìn giết chết.

Rất nhiều trẻ em đang gặp nguy hiểm, Áo Gia muốn triệt để thay đổi thế giới méo mó này.

Đỗ Lan nói: Lý tưởng rất hay, gần giống với lý tưởng của tôi, lý tưởng của tôi là để tất cả trẻ em trên thế giới đều được ăn no.

Tôi đồng ý với lý tưởng này.

Áo Gia nói.

Vậy thì anh nên ủng hộ tôi, những nhân viên đó không có lý tưởng, trong đầu họ chỉ có công danh lợi lộc.

Đỗ Lan nói: Những người như vậy căn bản không có tư cách chỉ trỏ, thay vì lãng phí tài nguyên, không bằng để tôi thực hiện lý tưởng.

Đúng vậy, họ sẽ không hiểu lý tưởng của chúng ta, nhưng hiện tại chúng ta vẫn cần họ.

Áo Gia nói: Đỗ Lan, tôi đưa cậu đến một nơi.

Đi đâu.

Theo tôi.

Áo Gia dẫn Đỗ Lan lên trực thăng, cất cánh ngay lập tức.

Vù vù bay, trực tiếp bay qua đại dương, hạ cánh trên đảo Phục Sinh.

Đây là đảo Phục Sinh.

Đỗ Lan nói.

Đúng vậy.

Lúc này trên đảo Phục Sinh toàn là máy móc hạng nặng, rõ ràng là đang tiến hành thi công quy mô lớn.

Tổ chức muốn khai thác đảo Phục Sinh à.

Xây khách sạn hay khu nghỉ dưỡng.

Đỗ Lan hỏi.

Theo tôi.

Áo Gia không giải thích, trực tiếp dẫn Đỗ Lan xuống lòng đất.

Thi công trên mặt đất đã rất khoa trương, xuống lòng đất còn khoa trương hơn, đã kéo dài đến đáy biển.

Đây là thành phố dưới biển.

Đỗ Lan nhìn thấy rất nhiều công nhân đang cần mẫn xây dựng thành phố dưới đáy biển, kinh ngạc nói.

Không sai, đây chính là thành phố dưới biển đang được xây dựng, Lam Mộng Thành, cũng là thế giới mới trong tương lai.

Có ý gì.

Đây chính là mục tiêu cuối cùng của tổ chức.

Áo Gia nói: Chúng ta không thể tạo ra một thế giới mà trẻ em được ăn no mặc ấm và hạnh phúc trong thế giới cũ.

Vì vậy, chúng ta phải tạo ra một thế giới mới, một thế giới có thể mang lại hạnh phúc cho mọi người.

Ở thế giới mới, sẽ không còn trẻ em chết đói, không còn trẻ em bị cuốn vào chiến tranh.

Đỗ Lan hỏi: Thành phố dưới biển có thể chứa được bao nhiêu người.

Tổng cộng sẽ sản xuất hai mươi thành phố dưới biển, mỗi thành phố dự kiến có thể chứa hai mươi vạn người, tổng cộng là bốn triệu người.

Áo Gia nói.

Vậy chỉ có bốn triệu người có thể tiến vào thế giới mới.

Đỗ Lan hỏi.

Đúng vậy.

Đỗ Lan thầm nghĩ quả nhiên vẫn là phương pháp tiêu diệt dân số để giải phóng tài nguyên.

Cách tạo ra thế giới tốt đẹp này thực sự quá ngốc.

Cho dù thực sự chỉ có bốn triệu người, vẫn sẽ có phân phối không đều, vẫn sẽ có người không có cơm ăn.

Bởi vì bốn triệu người cũng không thể khai thác hết tất cả đất đai.

Bốn triệu người cũng chỉ có thể khai thác đất đai cho bốn triệu người, hàng hóa sản xuất ra cũng sẽ tập trung vào tay một số ít người.

Thông qua việc giảm dân số để tạo ra một thế giới tốt đẹp, quá ngu ngốc.

Đỗ Lan nói: Vậy bốn triệu người đó toàn là trẻ em.

Không, là các quyền quý trên toàn thế giới, vì họ đã tài trợ cho kế hoạch của tổ chức.

Áo Gia nói.

Vậy ngoài các quyền quý và con cái của họ, những đứa trẻ khác thì sao.

Đỗ Lan hỏi.

Chúng sẽ chết.

Áo Gia nói: Cùng với thế giới cũ mà biến mất.

Nhưng trong thế giới mới sẽ không còn áp bức, không còn chiến tranh, những đứa trẻ sống sót có thể sống trong hòa bình mãi mãi.

Đỗ Lan nói: Tôi thay mặt những đứa trẻ của thế giới cũ cảm ơn anh.

Đây là sự hy sinh cần thiết.

Áo Gia nghe ra sự mỉa mai trong lời nói của Đỗ Lan, nói.

Đỗ Lan thầm nghĩ khi hy sinh người khác thì rất kiên quyết.

Đến khi hy sinh người nhà mình thì lại trở nên lề mề.

Kế hoạch này e là có hại cho trời đất, không hợp thiên mệnh.

Đỗ Lan nói: Nếu cưỡng ép thực hiện, tôi sợ rằng sao tử triệu của các người sẽ lấp lánh.

Trong Hoàng Cực Kinh Thế nói: Đạo của trời, cùng tận ở đất.

đạo của trời đất, cùng tận ở vạn vật.

đạo của trời đất vạn vật, cùng tận ở người. người có thể biết đạo của trời đất vạn vật cho nên cùng tận ở người, sau đó mới có thể cùng tận ở dân.

Con người phải biết trời đất vạn vật cùng tận ở người trước, phải lấy con người làm gốc, không thể hồ đồ.

Nhưng Áo Gia rất kiên định ở điểm này, nói: Thế giới cũ đã hết thuốc chữa, xây dựng một thế giới mới là rất cần thiết.

Đỗ Lan có thể nói gì đây.

Hắn nói: Được thôi.

Vậy thì việc tôi để cho tất cả trẻ em trên thế giới được ăn no cũng không sai.

Tôi sẽ tiếp tục phương pháp làm việc của mình, các người có thể sa thải tôi, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không thay đổi.

Tôi chính là muốn nội quyển, những người không cuốn lại tôi đều nên bị đào thải.

Tôi muốn dùng hết tài nguyên của mọi người, chiếm hết công lao của mọi người, để thúc đẩy lý tưởng của mình.

Áo Gia nhìn Đỗ Lan cố chấp, nói: Một mình cậu không thể hoàn thành mục tiêu, cậu xem, tổ chức cũng cần nhiều người cùng nhau nỗ lực mới có thể thực hiện mục tiêu, gia nhập mục tiêu của tổ chức, hợp tác với mọi người.

Lý tưởng của cậu có thể thực hiện.

Không, tôi muốn dùng chính tay mình thực hiện lý tưởng, như vậy mới có ý nghĩa.

Đỗ Lan nói: Các người có thể sa thải tôi, đừng hòng thay đổi tôi.

Đỗ Lan muốn một mình thực hiện nguyện vọng, dù bị sa thải cũng sẽ không thay đổi.

Bây giờ hắn đã biến thành một hòn đá cứng đầu cố chấp.

Áo Gia rất bất lực, vốn tưởng rằng lý tưởng gần giống nhau, Đỗ Lan và mình có thể đồng cảm, có thể vì lý tưởng mà từ bỏ cái tôi nhỏ bé.

Kết quả Đỗ Lan lại rất ngoan cố, hoàn toàn không nghe lời.

Để thực hiện lý tưởng, phải hy sinh, phải đè nén dục vọng cá nhân.

Đỗ Lan, cậu không thể một mình làm tất cả mọi thứ.

Áo Gia vẫn tiếp tục khuyên nhủ.

Có thể, chỉ cần giao hết tài nguyên của tổ chức cho tôi, tôi có thể làm cho tổ chức trở nên hiệu quả hơn.

Như vậy có thể để cho tất cả trẻ em trên thế giới đều được ăn no.

Đỗ Lan nói: Tổ chức căn bản không biết vận hành, đúng là lãng phí.

Anh không cảm thấy mình đã đi sai đường sao.

Cậu không hiểu, tổ chức bắt đầu phát triển từ thời cha tôi, tập trung những nhân tài tinh nhuệ nhất thế giới, cậu không thể hiểu được trí tuệ của giới tinh anh.

Vậy anh tin vào trí tuệ kinh thiên động địa của họ.

Đỗ Lan hỏi.

Đúng vậy, tôi tin.

Đây là một nhóm người thông minh nhất thế giới, họ dùng trí tuệ và dũng khí để quản lý thế giới này.

Áo Gia nói.

Đỗ Lan nói: Trí tuệ và dũng khí của họ chính là biến Trái Đất thành một đống đổ nát.

Vậy làm sao anh chắc chắn rằng những tinh anh này sẽ không biến thế giới mới thành một Trái Đất thứ hai.

Áo Gia sững sờ, thật sự chưa từng nghĩ tới.

Theo kế hoạch ban đầu, sau khi họ xây dựng xong thành phố dưới biển, sẽ dùng vũ khí vệ tinh để thanh tẩy mặt đất, lúc đó thế giới cũ sẽ bị hủy diệt.

Giới tinh anh sẽ trở lại mặt đất, xây dựng một thế giới mới.

Nhưng vấn đề là thế giới cũ cũng do giới tinh anh quản lý, kết quả là một mớ hỗn độn.

Nếu thế giới mới vẫn do giới tinh anh quản lý, liệu có trở lại như cũ không.

Áo Gia chưa từng nghĩ đến.

Chương 4008

Đỗ Lan nói: Anh xem, anh căn bản chưa từng nghĩ tới.

Áo Gia nói: Nhưng họ là những người thông minh, lại đã nỗ lực suốt năm mươi năm, sao có thể sai được.

Vậy tôi hỏi anh, cha của anh có phải là người thông minh không.

Đúng vậy.

Ông ấy có từng phạm sai lầm không.

Đỗ Lan hỏi.

Đương nhiên là đã phạm sai lầm, hơn nữa còn là sai lầm to lớn, khiến Áo Gia phải tự tay giải quyết ông ta.

Cha của Áo Gia, Lam Mộng, Quan Nguyệt Đồng tên là Lam Đạo Thiên Vũ, ông ta là người đàn ông đầu tiên thức tỉnh từ trường, thông thạo Hoàng Cực Kinh Thế, tìm kiếm những người cùng chí hướng, thúc đẩy kế hoạch thế giới mới của mình.

Ông ta thậm chí còn dựa vào mệnh lý trong Hoàng Cực Kinh Thế để tìm kiếm bạn đời, muốn sinh ra một đứa con trai vượt qua mình.

Thế là ông ta tìm được mẹ của Quan Nguyệt Đồng, tiếc là số phận đã trêu đùa, sinh ra không phải con trai mà là con gái.

Giới tính thì thôi, ít nhất Quan Nguyệt Đồng có thiên phú siêu cấp.

Nhưng vấn đề là Quan Nguyệt Đồng từ nhỏ đã chống đối cha mình.

Cha dạy Quan Nguyệt Đồng phải lạnh lùng vô tình, Quan Nguyệt Đồng lại ngây thơ lãng mạn.

Điều này khiến Lam Đạo Thiên Vũ cảm thấy bị uy hiếp, giống như Zeus cảm thấy bị Athena uy hiếp vậy.

Thế là Lam Đạo Thiên Vũ muốn ra tay với Quan Nguyệt Đồng, chính Áo Gia đã đưa em gái trốn khỏi cha.

Lúc đó, Áo Gia mới mười sáu tuổi đã đưa em gái bước vào xã hội, va vấp rất nhiều, cuối cùng trở thành vua của thế giới ngầm nước Mỹ.

Sau này vì cường địch Địa Ngục xuất hiện, Áo Gia mới trở về tổ chức.

Nhưng thái độ của cha đối với em gái vẫn khiến anh bất mãn, cuối cùng vào một ngày nọ, Áo Gia đã ra tay.

Lúc đó, Áo Gia đã vượt qua cha mình, tự tay kết thúc cuộc đời tội lỗi của ông ta.

Đúng vậy, cha sẽ phạm sai lầm.

Vậy những tinh anh khác có phạm sai lầm không.

Áo Gia im lặng.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Chúng ta không cần vội vàng phủ định lẫn nhau, cứ để thời gian trả lời.

Cho tôi thời gian, tôi sẽ tiếp tục chứng minh hiệu suất của mình, chứng minh giới tinh anh chỉ là một đám ăn thịt người.

Áo Gia nói: Được, tôi sẽ cho cậu thời gian.

Anh ta đã dao động.

Bởi vì Áo Gia là một kẻ lề mề, lập trường luôn thay đổi.

Tôi sẽ chứng minh.

Đỗ Lan nói: Nhưng để mọi người không phàn nàn, anh có thể để tôi làm tổng lãnh đạo của cả hai bộ phận khoa học và huyền học

không.

Áo Gia nói: Tôi sẽ đi thương lượng với Lam Mộng.

Vậy nhờ cả vào anh.

Áo Gia trở về trụ sở, liền nói chuyện của Đỗ Lan với em trai, hy vọng thăng chức cho Đỗ Lan.

Lam Mộng không nói nên lời, bảo anh trai đi nói chuyện, mà lại nói ra kết quả này.

Áo Gia nói: Đỗ Lan nói có thể nâng cao hiệu suất của tổ chức, tôi muốn chứng kiến một chút.

Lam Mộng cũng biết năng lực làm việc của Đỗ Lan, nhưng hắn lo lắng Đỗ Lan không trung không nghĩa.

Nhưng nghĩ đến mình có át chủ bài là Áo Gia, hắn không còn lo lắng nữa, dù sao Đỗ Lan có lợi hại đến mấy cũng chỉ là người thường, không đủ để Áo Gia đánh.

Theo suy diễn của Hoàng Cực Kinh Thế, trên thế giới này không có nguy hiểm nào mà hắn không biết, có thể xác định hiện tại Đỗ Lan không phải là khắc tinh của mình.

Cuối cùng hắn quyết định để Đỗ Lan làm nhà khoa học đứng đầu, kiêm nhiệm nhà huyền học đứng đầu.

Cứ thế quyết định một cách vui vẻ.

Đỗ Lan đương nhiên biết tại sao Lam Mộng lại đồng ý, một phần là quá tự tin, một phần là mê tín phong kiến.

Hoàng Cực Kinh Thế là một cuốn sách do người thời Tống viết, cuốn sách này ghi lại lịch sử, nhưng lại thông qua mệnh lý để suy diễn những sự kiện lịch sử này.

Nhưng cũng có người cho rằng đây chỉ là một cuốn sách lịch sử, vì rất nhiều quan điểm trong đó không liên quan gì đến bói toán, ví dụ như thiên hạ sắp trị, thì người ắt chuộng nghĩa. thiên hạ sắp loạn, thì người ắt chuộng lễ, quan điểm này vẫn rất sắc bén.

Đương nhiên thiên hạ thái bình, mọi người cũng bàn lợi ích, chỉ là lợi ích nhiều, mọi người có thể từ từ bàn.

Thiên hạ đại loạn rồi, lợi ích ít, mọi người sẽ xé bỏ lớp ngụy trang ôn hòa, càng thêm trần trụi.

Thiên hạ thái bình, chính là tài nguyên xã hội nhiều, giống như nước Mỹ, khi có tiền, người thất cử và người đắc cử ôm nhau, mọi người vẫn là bạn tốt, lần sau tiếp tục tranh cử.

Nhưng đến khi hết tiền, cuộc bầu cử sẽ dùng đủ mọi thủ đoạn, giống như trong tiểu thuyết của Mark Twain, không từ thủ đoạn nào.

Xã hội nhiều tài nguyên, mọi người có thể nói chuyện nghĩa.

Xã hội ít tài nguyên, mọi người chỉ có thể nói chuyện lợi ích.

Vì vậy, cuốn sách Hoàng Cực Kinh Thế được Kỷ Hiểu Lam gọi là tuy tỏ đạo trời, nhưng thực ra là do người làm.

Nhưng trong tay cha con Lam Mộng, Hoàng Cực Kinh Thế lại là sách bói toán, có thể cho họ biết lối thoát và kẻ thù của mình ở đâu.

Chỉ cần thiên tượng cho thấy là kẻ thù, bất kể đã trở thành kẻ thù hay chưa, họ đều sẽ ra tay trước.

Bói toán nói là kẻ thù, nhưng thực tế chưa trở thành kẻ thù, nhưng Lam Mộng sẽ ép họ trở thành kẻ thù của mình, như vậy bói toán sẽ thành sự thật.

Cũng không biết rốt cuộc là bói toán linh nghiệm, hay là hành động của Lam Mộng đã thực hiện lời bói.

Tóm lại, Hoàng Cực Kinh Thế là sách chỉ đạo của Lam Mộng, khi không biết nên làm gì, hắn sẽ quan sát thiên tượng vào ban đêm.

Kẻ mê tín như vậy trước đó là Hùng Bá của Thiên Hạ Hội, cuối cùng hắn đã ép đệ tử của mình trở thành kẻ thù.

Chỉ vì kết quả bói toán là đệ tử khắc mình.

Điều này rất ngu ngốc.

Bởi vì trên thế giới không chỉ có Hùng Bá và đệ tử, không chỉ có Lam Mộng và khắc tinh, nhưng họ lại chỉ tập trung vào kẻ thù, hoàn toàn không xem xét cảm nhận của những người ngoài cuộc.

Có một câu nói rất nổi tiếng: khi kẻ bắt nạt đang bắt nạt người khác, nếu người ngoài cuộc không ngăn cản, thì chính là đồng phạm của kẻ bắt nạt.

Câu nói này cho thấy thế giới có ba thành phần: kẻ bắt nạt, người bị bắt nạt, và người ngoài cuộc.

Đương nhiên chỉ dựa vào đạo đức để ép buộc người ngoài cuộc ra tay là không thể, đừng nói là mắng họ là đồng phạm, cho dù mắng người ngoài cuộc là cầm thú, người ngoài cuộc cũng sẽ không ra tay.

Người ngoài cuộc ra tay có ba khả năng, một là thực sự có đạo đức cao thượng, một là có lợi ích để mưu cầu, một là bản thân cảm thấy bị uy hiếp.

Vì vậy, tranh thủ sự đồng tình của người ngoài cuộc, ít nhất không để người ngoài cuộc ngả về phía kẻ thù là một khâu rất quan trọng.

Những gì Hùng Bá làm với đệ tử, những gì Lam Mộng làm với người thân, đều khiến người ngoài cuộc ngả về phía kẻ thù.

Khi bói toán, họ chỉ xem xét mối quan hệ giữa mình và kẻ thù, đơn giản hóa những việc phức tạp, cuối cùng dẫn đến thất bại.

Thế giới không chỉ có mình và kẻ thù, còn có rất nhiều người ngoài cuộc.

Khi sức mạnh của mình không đủ, làm thế nào để tranh thủ người ngoài cuộc đã trở thành một vấn đề lớn.

Hùng Bá và Lam Mộng không có năng lực làm được điều đó, đã biến người ngoài cuộc thành kẻ thù của mình.

Lam Mộng thông qua Hoàng Cực Kinh Thế đã đơn giản hóa mối quan hệ xã hội phức tạp thành mối quan hệ giữa ta và địch, chỉ cần đánh bại khắc tinh, ta có thể thực hiện mục tiêu.

Kết quả là đánh bại một kẻ thù, lại xuất hiện kẻ thù mới.

Khi kẻ bắt nạt đang bắt nạt người khác, nếu người ngoài cuộc không ngăn cản, thì chính là đồng phạm.

Câu nói này thể hiện đơn vị vận hành cơ bản của thế giới là: kẻ bắt nạt, nạn nhân, và người ngoài cuộc.

Làm thế nào để tranh thủ người ngoài cuộc là quan trọng nhất, ít nhất không thể để người ngoài cuộc trở thành kẻ thù của mình.

Chương 4009

Điều này rất khó.

Lam Mộng không làm được, vì vậy kẻ thù của hắn cứ nối tiếp nhau xuất hiện, không có hồi kết.

Nội dung của Hoàng Cực Kinh Thế là thông qua mệnh lý để giải thích lịch sử, bao gồm rất nhiều nội dung huyền học, đương nhiên lợi ích là hiểu được mối quan hệ giữa con người và tự nhiên.

Hiểu được mình đang đối mặt với một loại thiên mệnh như thế nào, và dũng cảm đối kháng, tìm hiểu thiên mệnh, đột phá thiên mệnh.

Thông qua Hoàng Cực Kinh Thế có thể làm rõ suy nghĩ của mình.

Tổ chức Lam Mộng đang phát triển nhanh chóng, nhưng Hải Hổ lại là một vấn đề.

Trước đó đã phái siêu năng lực giả cấp ba đi bắt Hải Hổ, nhưng lại bị Hải Hổ trốn thoát.

Điều này chứng tỏ Hải Hổ đã là cường giả cấp hai, có thể phóng ra dòng điện.

Lần này Lam Mộng sắp xếp cường giả cấp một ra tay, một lần nữa dẫn rắn ra khỏi hang.

Cường giả cấp một có thể điều khiển từ trường.

Cường giả có thể điều khiển từ trường hiện tại không nhiều, đều là con của Lam Đạo Thiên Vũ.

Lam Đạo Thiên Vũ có ba người con ruột, và ba người con nuôi: Thủ Nam, Thiên Đạo, Điện Nhãn.

Lam Đạo Thiên Vũ tự tay huấn luyện năm chàng trai, thực lực đều rất mạnh.

Hải Hổ tuy cũng thức tỉnh sức mạnh từ nhỏ, nhưng anh ta mới huấn luyện sức mạnh được vài năm.

Sau khi lên đại học, gặp được thầy giáo mới bắt đầu, nhưng đại học chưa học xong, cha đã bị ám sát.

Thế là anh ta triển khai kế hoạch trả thù.

Anh ta đã điều tra ra người ra tay với cha mình chính là tổ chức.

Nhưng tổ chức cũng không ngốc, đã sắp đặt bẫy, mời quân vào tròng.

Hải Hổ lần đầu gặp Áo Gia, hoàn toàn bị áp chế.

Sau đó lại bị Thiên Đạo tấn công, suýt chết trong tay Thiên Đạo.

Nhưng Thiên Đạo trong tình huống có thể giết chết Hải Hổ, đã từ bỏ truy sát.

Hải Hổ chật vật bỏ chạy, nhưng thành phố này là địa bàn của tổ chức Lam Mộng, khi bỏ chạy lại gặp một thành viên điên điên khùng khùng của tổ chức là Dã Báo Tần Hồng.

Hải Hổ không chấp kẻ điên, lại tiếp tục bỏ chạy.

Vô cùng chật vật, đây là lần đầu tiên kể từ khi ra mắt, anh ta gần với cái chết đến vậy.

Anh ta chắc chắn nếu không phải kẻ địch đã từ bỏ truy sát vào phút cuối, mình đã chết rồi.

Nhưng anh ta không hiểu tại sao kẻ địch không giết mình.

Bởi vì tổ chức Lam Mộng cũng không phải là một khối sắt, Điện Nhãn có ý đồ với tổ chức, chính hắn đã ngăn cản Thiên Đạo vào thời khắc quan trọng, không cho anh ta giết Hải Hổ.

Bởi vì Điện Nhãn muốn lợi dụng Hải Hổ.

Điện Nhãn kéo bè kết phái trong tổ chức, thành lập thế lực của riêng mình.

Dã tâm của hắn rất lớn, và sắp ra tay rồi, vấn đề duy nhất chính là Áo Gia.

Hắn cũng nghiên cứu Hoàng Cực Kinh Thế, trình độ không kém Lam Mộng.

Lam Mộng có Áo Gia, mình có Thiên Đạo, thực lực tương đương, chỉ cần giải quyết được Áo Gia, mình sẽ nắm chắc phần thắng.

Nhưng hiện tại hắn còn một vấn đề mới, đó là tất cả kỹ thuật khoa học của tổ chức đều phải qua tay Đỗ Lan.

Thiên phú về từ trường của Điện Nhãn không bằng Thiên Đạo và Áo Gia, nên hắn dựa vào khoa học kỹ thuật, đặc biệt là vũ khí vệ tinh mà tổ chức và quân đội Mỹ cùng chế tạo.

Chỉ cần nhập tọa độ, vệ tinh có thể chỉ đâu đánh đó.

Điện Nhãn vốn không coi Đỗ Lan ra gì, nhưng sau khi Đỗ Lan thêm một bức tường lửa mạnh mẽ cho vệ tinh, hắn không thể vượt qua tường lửa để trực tiếp giành quyền kiểm soát vệ tinh.

Ta có từ trường và chip não, năng lực tính toán sánh ngang với siêu máy tính mạnh nhất thế giới, tên Đỗ Lan này lại có thể phát triển một bộ tường lửa mà ngay cả ta cũng không thể vượt qua.

Điện Nhãn nói: Người đàn ông thú vị.

Hắn quyết định lôi kéo Đỗ Lan.

Thế là hắn âm thầm tìm đến Đỗ Lan, Đỗ Lan luôn ngủ trong văn phòng, nên Điện Nhãn tìm thẳng đến văn phòng.

Ngươi có biết ta không.

Điện Nhãn hỏi.

Đông Ni Lôi, biệt danh Điện Nhãn, nhân vật số ba của tổ chức.

Đỗ Lan nói: Như sấm bên tai.

Điện Nhãn rất hài lòng với câu trả lời này, nói: Đỗ Lan, ta đối với ngươi cũng là như sấm bên tai.

Mới đến nửa năm, đã nắm trong tay tất cả các bộ phận của tổ chức, và còn làm hiệu suất của tổ chức tăng lên gấp ba lần.

Nghiên cứu về khoa học và huyền học càng khiến người ta phải thán phục, gặp được ngươi là vinh hạnh của ta.

Vậy, ngươi có chuyện gì sao.

Chắc không phải chỉ đến để hàn huyên chứ.

Đỗ Lan nói.

Gần đây ngươi đã cài đặt tường lửa cho vệ tinh quân sự.

Đúng vậy, vệ tinh quân sự rất quan trọng, liên quan đến tiến trình của kế hoạch, phải ngăn chặn việc lạm dụng.

Ngươi đã biết mục tiêu cuối cùng của tổ chức Lam Mộng.

Ánh mắt Điện Nhãn lóe lên một tia kinh ngạc, dù sao chỉ có rất ít người biết mục tiêu cuối cùng của tổ chức.

Ngài Áo Gia đã đưa tôi đến đảo Phục Sinh, phải thừa nhận, ngài Áo Gia là một người lề mề.

Đỗ Lan nói.

Điện Nhãn hỏi: Vậy quan điểm của ngươi thì sao.

Không mấy lạc quan về mục tiêu cuối cùng của tổ chức, nhưng hiện tại tôi đang làm việc cho tổ chức, vẫn phải xứng đáng với tiền lương của mình.

Đỗ Lan nói: Dù sao tôi không ngăn cản, cũng có người đi ngăn cản.

Điện Nhãn thầm nghĩ có lẽ có thể thuyết phục được Đỗ Lan, liền nói: Ta cũng không ủng hộ kế hoạch của tổ chức, hủy diệt một thế giới cũ, hủy diệt toàn bộ của cải, tài nguyên tích lũy của thế giới cũ, điều này quả là ngu ngốc không thể tả.

Đỗ Lan, gia nhập với ta, cùng ta cải cách tổ chức, thế nào.

Đỗ Lan nhìn về phía Điện Nhãn, hỏi: Ngươi muốn tạo phản.

Ta chỉ muốn sửa chữa sai lầm của tổ chức.

Điện Nhãn nói: Tổ chức rõ ràng đã có thể thống trị thế giới cũ, có thể cải tạo thế giới theo ý mình, tại sao nhất định phải hủy diệt thế giới cũ, tạo ra thế giới mới.

Đây căn bản là làm ngược.

Chúng ta có thể quản lý tốt thế giới cũ.

Rất có lý, vậy còn ai gia nhập kế hoạch của ngươi.

Để ta xem đội ngũ của ngươi có thể quản lý tốt thế giới không.

Đỗ Lan hỏi.

Nếu ngươi gia nhập với chúng ta, ta có thể nói cho ngươi biết.

Trước đó, ta cần giữ bí mật.

Ngươi nên biết chuyện này dễ bị bại lộ nhất.

Đỗ Lan nói: Ngươi không nói, ta cũng biết, chắc chắn là một đám ô hợp.

Tụ tập lại vì lợi ích, căn bản không có bất kỳ lý tưởng nào, ngoài việc cướp tiền cướp phụ nữ, trong đầu không có thứ gì khác.

Điện Nhãn cau mày nói: Mặc dù ngươi rất thông minh, nhưng không có nghĩa là ngươi có thể nói bừa.

Đội ngũ của ta tuyệt đối có thể quản lý tốt cả thế giới.

Không phải ta không tin ngươi, mà là ngươi không có bản lĩnh đó.

Đỗ Lan nói: Hiện tại không có bất kỳ ai có thể quản lý hiệu quả thế giới cũ, làm cho thế giới cũ trở nên hòa bình hơn, hiệu quả hơn.

Ngươi cũng không làm được.

Mặc dù Điện Nhãn không muốn thừa nhận, nhưng lý do hắn đoạt lấy tổ chức chính là vì nhiều quyền thế hơn, chứ không phải vì lý tưởng vĩ đại nào đó.

Không có thứ đó, dù sao lý tưởng vĩ đại quá không thực tế, quá hư ảo.

Tranh đoạt quyền thế mới là quan trọng nhất, cấp dưới của hắn đa phần cũng là vì quyền thế.

Giết chết Lam Mộng và Áo Gia, mọi người có thể thăng quan tiến chức.

Vì vậy, mọi người muốn tạo phản, là vì chính mình.

Kẻ bắt nạt, nạn nhân, người ngoài cuộc.

Chương 4010

Điện Nhãn và Lam Mộng chính là hai bên trong trò chơi, Đỗ Lan đều là người ngoài cuộc.

Nếu Điện Nhãn tạo phản là vì quyền thế của mình, vậy thì người ngoài cuộc sẽ không ủng hộ hắn.

Ngươi và Lam Mộng cứ ra tay đi, ai thắng, ta giúp người đó.

Đỗ Lan nói.

Điện Nhãn cau mày, đây không phải là kết quả hắn muốn, nói: Chẳng lẽ ngươi không muốn lật đổ Lam Mộng, ngăn cản kế hoạch sao.

Muốn.

Vậy ngươi có thể gia nhập với chúng ta.

Các ngươi là vì lợi ích của mình, có liên quan gì đến ta.

Kẻ thù của kẻ thù, chẳng lẽ không phải là bạn sao.

Chúng ta cùng nhau tiêu diệt Lam Mộng.

Sau đó môi hở răng lạnh, rồi để ngươi tiêu diệt ta.

Đỗ Lan cười nói: Ngươi thông minh như vậy, chẳng lẽ không nghĩ đến việc tập trung của cải thiên hạ vào một chỗ.

Đến lúc đó thế giới chẳng qua là lại quay về mấy nghìn năm trước mà thôi.

Ta không nghe thấy ngươi và cấp dưới của mình thiết lập chế độ và văn hóa tín nhiệm, không có kênh lưu thông tài nguyên.

Cuối cùng các ngươi đều sẽ tranh giành tài nguyên của nhau, chứ không phải là cho đối phương tài nguyên.

Điện Nhãn im lặng, nếu mình quản lý thế giới cũ, đúng là không thể tin tưởng cấp dưới của mình, không thể cho họ lợi ích, mà sẽ nắm chặt lợi ích trong tay mình.

Cho dù tổ chức Lam Mộng có tệ đến đâu, hiện tại cũng có thể phân phối lợi ích, tập trung lợi ích, còn có thể nỗ lực vì một mục tiêu cuối cùng.

Đỗ Lan nói: Nhưng đội ngũ của ngươi ngay cả điều cơ bản nhất này cũng không làm được, chỉ có thể vì lợi mà tụ, vô lợi mà tan, quá yếu.

Tổ chức Lam Mộng, với tư cách là tổ chức bí mật lớn nhất toàn cầu, thống trị các quốc gia và doanh nghiệp giàu có nhất thế giới, nắm giữ hai phần ba dòng chảy tài nguyên toàn cầu.

Một tổ chức mạnh như vậy, Điện Nhãn muốn độc chiếm.

Vì vậy, hắn quyết định lật đổ Lam Mộng, cướp đoạt tổ chức.

Nhưng đội ngũ của hắn hoàn toàn là vì cướp tiền cướp phụ nữ, không có cương lĩnh cũng không có lý tưởng.

Đỗ Lan hoàn toàn không coi trọng.

Tổ chức Lam Mộng có rất nhiều khuyết điểm, lý tưởng cũng rất điên rồ, nhưng có thể đoàn kết đại đa số người, điều này đã mạnh hơn Điện Nhãn rất nhiều lần.

Điện Nhãn nghe Đỗ Lan nói thẳng đội ngũ của mình là vì lợi ích mà tụ tập, liền nói: Thiên hạ hối hả đều vì lợi mà đến, thiên hạ nhộn nhịp đều vì lợi mà đi, vì lợi ích, có gì sai.

Ta, Điện Nhãn, chính là muốn theo đuổi lợi ích và địa vị cao nhất.

Hắn nói rất hùng hồn, chính là muốn vì lợi ích mà tranh đấu.

Đỗ Lan cười nói: Cho nên lịch sử luôn lặp lại, năm xưa Mạnh Tử gặp Lương Huệ Vương, Lương Huệ Vương cũng vừa bắt đầu đã bàn về lợi ích.

Mạnh Tử liền nói bàn về lợi ích, mỗi người đều có lợi ích của riêng mình, thiên tử có lợi ích của thiên tử, chư hầu có lợi ích của chư hầu, đại phu có lợi ích của đại phu, sĩ nhân có lợi ích của sĩ nhân, mỗi người đều có thể vì lợi ích mà cấp dưới lật đổ cấp trên.

Vậy thì sao.

Ta có thể cấp dưới lật đổ cấp trên, người khác tự nhiên cũng có thể cấp dưới lật đổ cấp trên.

Ta không sợ người khác cấp dưới lật đổ cấp trên.

Điện Nhãn tự tin nói.

Nếu là Thiên Đạo cấp dưới lật đổ cấp trên thì sao.

Thiên Đạo là nghĩa huynh của Điện Nhãn.

Làm sao ngươi biết Thiên Đạo và ta là đồng bọn.

Điện Nhãn chưa hề tiết lộ bất kỳ thông tin nào.

Các ngươi ngày nào cũng ở bên nhau, ngươi không thể giấu diếm dã tâm của mình với một cao thủ từ trường.

Đỗ Lan nói: Bây giờ các ngươi có thể cùng nhau cấp dưới lật đổ cấp trên, nhưng đến khi ngươi lên ngôi, không sợ Thiên Đạo lật đổ ngươi sao.

Điện Nhãn không nói gì.

Đỗ Lan nói: Để ta nói cho ngươi biết, sau khi thành công sẽ xảy ra chuyện gì.

Ngươi và Thiên Đạo lật đổ Lam Mộng và Áo Gia, nhưng các ngươi không có lý tưởng, chỉ có lợi ích, vì vậy Thiên Đạo bất mãn với sự thống trị của ngươi, sẽ xé ngươi ra làm năm bảy mảnh, để Thiên Đạo trở thành thống soái của tổ chức.

Tiếp theo Thiên Đạo sẽ trở thành một bạo chúa, chỉ giữ lại những kẻ nịnh hót, giết chết những người phản đối, dân số thế giới này ít nhất sẽ giảm đi một nửa.

Đây chính là kết cục của các ngươi.

Điện Nhãn cảm thấy mọi chuyện đều sẽ xảy ra, Đỗ Lan có một sức mạnh ma quái khiến người ta không thể chống cự, dường như những lời hắn nói đều sẽ trở thành sự thật.

Vậy phải làm sao.

Điện Nhãn hỏi.

Làm chuyện lớn.

Đỗ Lan trả lời.

Điện Nhãn thầm nghĩ đây không phải là câu cửa miệng của Lam Mộng sao.

Lam Mộng rất thích dùng câu làm chuyện lớn để lừa gạt thanh niên.

Đỗ Lan nói: Đúng vậy, làm chuyện lớn.

Nỗ lực vì một mục tiêu vĩ đại, mọi người đều phải lấy mục tiêu này làm tiêu chuẩn, như vậy nếu thống soái vi phạm mục tiêu, cấp dưới có thể thay thế.

Cấp dưới nếu vi phạm mục tiêu, thống soái có thể sa thải hắn.

Đồng thời tài nguyên cũng xoay quanh việc làm chuyện lớn mà tuần hoàn, giống như tổ chức Lam Mộng hiện tại, vì vậy làm chuyện lớn là rất cần thiết.

Điện Nhãn im lặng, mình đúng là chưa đề ra mục tiêu làm chuyện lớn, mục tiêu của hắn chính là cướp tiền cướp phụ nữ.

Mình có lý tưởng làm chuyện lớn không.

Thật sự không có, Điện Nhãn chỉ vì chính mình, vì vinh hoa phú quý của mình, vì mối thù sâu như biển máu của mình, hắn vắt óc suy nghĩ đều là trở thành thống soái, không xem xét chuyện sau này.

Nhìn biểu cảm của ngươi là biết chưa từng xem xét chuyện sau khi thành công.

Cho nên ngươi chắc chắn sẽ thất bại, ngươi có thể cho mọi người tiền, Lam Mộng có thể cho mọi người nhiều hơn.

Hắn có thể đưa ra điều kiện tốt hơn ngươi, đến lúc đó lòng người trong đội ngũ của ngươi chắc chắn tan rã.

Lam Mộng là một kẻ tiểu nhân hèn hạ, nói một đằng làm một nẻo, không đáng tin cậy.

Hắn đưa ra điều kiện tốt hơn, sau lưng chắc chắn sẽ có cái giá phải trả.

Lam Mộng nói.

Cho dù có cái giá phải trả, đối với những người theo đuổi lợi ích mà nói, thế là đủ rồi.

Theo ngươi đi cướp đoạt lợi ích, chẳng phải cũng có cái giá phải trả sao.

Nếu đều có cái giá phải trả, tại sao họ không chọn Lam Mộng.

Lam Mộng không đáng tin, ngươi thì đáng tin sao.

Chẳng phải ngươi cũng vì vinh hoa phú quý của mình sao.

Đỗ Lan nói: Cho nên các ngươi không thắng được.

Không phải chỉ là làm chuyện lớn sao.

Ta cũng có thể làm.

Vậy ngươi muốn làm chuyện lớn gì.

Đỗ Lan hỏi: Ta xin rửa tai lắng nghe.

Ta cũng có thể tạo ra một thế giới hoàn toàn mới.

Điện Nhãn nói.

Thế giới mới như thế nào.

Điện Nhãn nói: Ta biết kế hoạch của Lam Mộng và Áo Gia, họ muốn thông qua vệ tinh hủy diệt thế giới cũ, tạo ra một thế giới mới chỉ có nhà giàu và chính khách.

Vậy ta cũng có thể tạo ra một thế giới khiến mọi người hạnh phúc.

Ví dụ như.

Ví dụ như để mọi người đều có thể ăn no.

Điện Nhãn nói: Ngươi thấy thế giới này thế nào.

Rất tốt, nhưng điều này không khác gì mục tiêu của ta.

Đỗ Lan nói: Ngươi đang sao chép mục tiêu của ta.

Chúng ta có thể hợp tác, mục tiêu của ngươi có thể trở thành mục tiêu của chúng ta.

Điện Nhãn nói: Ngươi có bằng lòng chấp nhận không.

Bằng lòng chấp nhận, chúng ta cùng nhau làm chuyện lớn.

Ngươi chấp nhận rồi, vậy cấp dưới của ngươi có chấp nhận không.

Thiên Đạo có chấp nhận không.

Mọi người có thể kiềm chế bản thân không.

Đừng để ngươi vừa đề xuất ra, mọi người đã phản bội ngươi, đầu quân cho Lam Mộng.

Đỗ Lan nói: Dù sao làm chuyện lớn, cần phải kiềm chế dục vọng của mọi người.

Ngươi xem Lam Mộng và Áo Gia, Áo Gia giống như một khổ hạnh tăng, Lam Mộng vì lý tưởng cũng dốc hết tâm sức.

Còn có cấp dưới của Lam Mộng, những siêu năng lực giả đó, từng người một trung thành tuyệt đối, từ tận đáy lòng bằng lòng kiềm chế dục vọng.

Ngược lại, những người bên cạnh ngươi, ta nhớ có một tên Ngân Lang, cũng là cấp dưới của ngươi nhỉ, một kẻ háo sắc chính hiệu.

Điều này cũng biết.

Ta không thể không nghi ngờ liệu ngươi có phải đã nắm giữ bí mật của ta rồi không.

Điện Nhãn nói.

Ta có kênh tình báo của riêng mình.

Đỗ Lan nói: Bất kể thế nào, ta không có chút lòng tin nào với cấp dưới của ngươi.

Điện Nhãn chắc chắn không thể vì làm chuyện lớn mà sa thải cấp dưới.

Không có những cấp dưới này, hắn cũng không thể quản lý cả tổ chức.

Kế hoạch của ngươi có phải là tấn công Quan Nguyệt Đồng, dụ Áo Gia đi, sau đó giết chết Lam Mộng, tiêu diệt thế lực của hắn.

Điện Nhãn chết lặng, nói: Tại sao ngươi biết hết mọi chuyện.

Kế hoạch này, ngoài ta và Thiên Đạo ra căn bản không có người thứ ba biết.

Khó đoán lắm sao.

Chương 4011

Áo Gia tuyệt đối là tảng đá cản đường thành công, các ngươi cũng không có tự tin có thể trực tiếp đánh bại hắn, vậy thì dụ hắn đi là điều bắt buộc.

Nhưng Áo Gia lại là một khổ hạnh tăng, gần như không có thứ gì có thể thu hút sự chú ý của hắn, ngoại trừ em gái hắn.

Đỗ Lan nói: Vậy nếu các ngươi giết Lam Mộng, làm sao ngăn cản sự trả thù của Áo Gia.

Chẳng lẽ dựa vào Thiên Đạo để chống lại cơn thịnh nộ của Áo Gia.

Hay là chuẩn bị bắt cóc Quan Nguyệt Đồng vĩnh viễn, dùng cô ấy làm con tin uy hiếp Áo Gia.

Điện Nhãn nói: Ta sẽ dùng đại nghĩa để Áo Gia từ bỏ trả thù, Áo Gia là một người lề mề, nếu sự đã rồi, để không mở rộng tổn thất, hắn nên sẽ chấp nhận hiện thực.

Chỉ vậy thôi.

Chỉ trông chờ vào lương tri của Áo Gia.

Đỗ Lan cười nói: Không phải là sức mạnh của chính mình để đánh bại Áo Gia, mà là trông chờ Áo Gia chủ động từ bỏ truy cứu.

Vậy ngươi có từng nghĩ, Áo Gia từ bỏ rồi, nhưng lại bị một số người xúi giục, lại muốn báo thù thì sao.

Liệu có người lợi dụng mối thù giữa các ngươi và Áo Gia không.

Điện Nhãn im lặng, thật sự chưa từng nghĩ đến việc người khác có lợi dụng chuyện này hay không.

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau.

Nếu mình giết chết Lam Mộng, kết thù với Áo Gia, vậy thì người khác cũng có thể lợi dụng mối thù hận.

Nếu Áo Gia nhất quyết trả thù, cho dù Thiên Đạo và mình có thể sống sót, tổ chức cũng sẽ bị Áo Gia hủy diệt.

Như vậy, dã tâm của mình sẽ không thể thực hiện được.

Ngươi xem ngươi kìa, căn bản không hề suy nghĩ kỹ càng, chẳng giống người làm chuyện lớn chút nào.

Đỗ Lan nói: Đương nhiên ta cũng biết ngươi là tên đã lên dây không thể không bắn.

Cấp dưới của ngươi cũng cần tiền, nếu không hành động, sẽ không thể thỏa mãn cấp dưới, họ vẫn sẽ phản bội ngươi.

Ra tay, ngươi không có một trăm phần trăm chắc chắn.

Không ra tay, cấp dưới lại không chờ được nữa.

Ngươi hiện tại đã bị đặt trên lửa, không thể không ra tay, ra tay còn có thể đánh cược một phen, không ra tay, nỗ lực của ngươi chắc chắn sẽ tan thành mây khói.

Đỗ Lan nói.

Điện Nhãn cảm thấy trí thông minh của mình bị nghiền nát, vốn tưởng mình rất thông minh, bây giờ xem ra không phải, mình đã rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Thực ra không phải Điện Nhãn không thông minh, mà là hắn không thể thông minh.

Tất cả các cao thủ từ trường đều không thể suy nghĩ một cách lý trí, phải dùng cảm xúc để thúc đẩy hành vi của mình.

Sự kiêu ngạo của Điện Nhãn chính là nguyên nhân hắn trở nên mạnh mẽ, không điên, làm sao chuyển được từ trường.

Cường giả từ trường đều có nhược điểm trong tính cách, nếu không có đủ nhược điểm, sẽ không có một cuộc đời thăng trầm.

Không có cuộc đời thăng trầm, sẽ không có đủ lĩnh ngộ về nhân sinh, không có đủ lĩnh ngộ về nhân sinh thì rất khó đột phá từ trường.

Cường giả từ trường đều phải trải qua thăng trầm mới có thể trưởng thành.

Có người bị giày vò về thể xác, có người bị giày vò về tình cảm, tóm lại là cuộc đời không thuận lợi.

Vào những lúc cuộc đời không thuận lợi mà vẫn kiên trì được, từ trường mới có thể đột phá.

Nếu không trải qua vực sâu, từ trường sẽ không vững chắc, sẽ có giới hạn.

Cho dù có người thiên phú rất cao, không trải qua vực sâu cũng không thể trưởng thành.

Trải qua vực sâu, còn có thể nhẫn nại vượt qua, từ trường của cường giả mới được nâng cao.

Nếu Điện Nhãn không trải qua thất bại, cũng không thể đột phá từ trường của chính mình.

Trận thất bại này là do hắn tự tìm lấy, hiện tại hắn tiến thoái lưỡng nan, từ bỏ tạo phản là thất bại, phát động tạo phản vẫn là thất bại.

Đây là con đường mà kẻ kiêu ngạo như hắn đã chọn.

Điện Nhãn cũng biết mình không có đường lui, nên hắn vẫn quyết định tạo phản, nói: Tinh tượng trong Hoàng Cực Kinh Thế cho ta biết, lựa chọn của ta có cơ hội thắng lợi.

Tùy ngươi, cứ làm cho tốt đi.

Không trải qua mưa gió, sao thấy được cầu vồng, ta cũng cảm thấy ngươi có khả năng sẽ thắng lợi.

Đỗ Lan nói: Ta sẽ không giúp ngươi, dù sao ta cũng có lý tưởng của riêng mình, nếu ngươi trở thành thống soái, ta tự nhiên sẽ thần phục ngươi.

Nếu ngươi thua, ta sẽ tiếp tục công việc của mình.

Vậy thì cho ta quyền kiểm soát vệ tinh.

Điện Nhãn cần sự hỗ trợ của vệ tinh.

Tại sao không dùng thẳng bom hạt nhân.

Đỗ Lan hỏi.

Vì phải để mọi người biết năng lực của ta.

Điện Nhãn nói: Nếu dùng thẳng bom hạt nhân, mọi người sẽ chỉ nghĩ là bom hạt nhân lợi hại, chứ không phải ta, Điện Nhãn, lợi hại.

Ta muốn những người trong tổ chức phải khâm phục ta, đi theo ta.

Nếu vũ khí quá lợi hại, sẽ khiến người ta sợ hãi vũ khí, chứ không phải sợ hãi người sử dụng vũ khí.

Đỗ Lan không tỏ ý kiến, nhưng đây cũng là một lý do, bèn nói: Đã mở quyền hạn vệ tinh cho ngươi.

Đa tạ.

Điện Nhãn thấy không thể thuyết phục được Đỗ Lan, đành phải đi trước một bước.

Hắn còn rất nhiều việc phải làm, đầu tiên là phải đi tìm kẻ thù của tổ chức Lam Mộng, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn.

Tổng cộng có hai người, một là Hải Hổ, một là Phá Mộng.

Cả hai đều muốn báo thù Lam Mộng, Phá Mộng là một tín đồ thành kính, mà công ty Lam Mộng lại đàn áp tôn giáo, nên hắn và tổ chức có mối thù không đội trời chung.

Ai xúc phạm tín ngưỡng của hắn, kẻ đó chính là kẻ thù.

Sau khi nhận được lời mời của Điện Nhãn, Hải Hổ đã đến một nhà thờ bỏ hoang trong sa mạc Nam Mỹ, tại đây hắn đã gặp Phá Mộng.

Hải Hổ thấy Phá Mộng đang thành kính cầu nguyện, còn tưởng đối phương là người của tổ chức Lam Mộng, chỉ cảm thấy hắn rất giả tạo.

Theo hắn thấy, thành viên tổ chức giết người cướp của không việc ác nào không làm, bây giờ lại cầu nguyện trong nhà thờ bỏ hoang, quả thực là trò cười.

Thần linh là trò cười, người cầu nguyện cũng là trò cười.

Đã vì nhân dục mà sinh, vì nhân dục mà giết người, bây giờ cầu nguyện có thể đưa ngươi lên thiên đường sao.

Nếu mặc áo linh mục là có thể lên thiên đường, thì thần không phải kẻ ngốc, cũng là đồ ngu.

Hải Hổ tưởng Phá Mộng là đồng bọn của tổ chức, nên lên tiếng chế nhạo.

Phá Mộng không cho phép có người bôi nhọ thần của mình.

Thế là hai người bùng nổ chiến đấu.

Ta không cần biết ngươi là ai, kẻ nào bôi nhọ chúa của ta, kẻ đó là ác quỷ.

Và nhiệm vụ của ta là không để một con ác quỷ nào tồn tại trên thế giới này.

Sức mạnh của Phá Mộng rất lớn.

Hải Hổ lập tức cảm nhận được.

Kể từ sau khi bị Áo Gia và Thiên Đạo ép lui, Hải Hổ vẫn luôn học hỏi, phương pháp học hỏi là xem băng ghi hình phim ảnh, đặc biệt là các bộ phim hành động kinh điển, học hỏi chiêu thức từ trong đó.

Hải Hổ nghe Phá Mộng luôn miệng nói về chúa và ác quỷ, tiếp tục chế nhạo: Khí thế không tồi, nhưng muốn đánh bại ta, nhóc con ngươi còn chưa đủ tư cách.

Ác quỷ, ăn một quyền của ta đi.

Cửu tầng sức mạnh, từ trường chuyển động, Diệt Ma Cứu Thế Quyền.

Hải Hổ thấy kẻ địch sử dụng từ trường, cũng tự tin đối quyền: Cực Tốc Tử Đạn Quyền.

Trong một tháng qua, hắn đã tìm kiếm cơ hội đột phá, bây giờ hắn cũng có thể thúc đẩy từ trường.

Trong nháy mắt, từ trường chuyển động, cát bụi xung quanh đều bị nghiền nát.

Điện Nhãn và Thiên Đạo đứng xem ở không xa, không hề ngăn cản.

Hai người này càng mạnh, đối với họ càng có cơ hội thắng lợi.

Cuối cùng, khi hai người càng đánh càng hăng, một tia laser từ trên trời giáng xuống.

Đây chính là vũ khí vệ tinh laser do tổ chức Lam Mộng và quân đội Mỹ hợp tác phát triển, có thể tấn công trực tiếp từ tầng khí quyển.

Vèo một tiếng, tia laser thiêu đốt một cái hố thủy tinh đường kính ba mét trên mặt đất.

Chương 4012

Hai vị có thể ngừng chiến.

Điện Nhãn bước ra, nói: Chúng ta đều đến đây để tuyên chiến với Lam Mộng, đừng làm tổn thương hòa khí.

Hai người không ngại thì hãy nghe kế hoạch của ta.

Kế hoạch của Điện Nhãn là tấn công Quan Nguyệt Đồng, dụ Áo Gia, sau đó tập kích Lam Mộng.

Còn sau đó sẽ thế nào, hắn chưa từng nghĩ tới.

Dù có giết được Lam Mộng, Áo Gia vẫn là một cường giả khiến người ta tuyệt vọng, họ làm sao chống lại cơn thịnh nộ của Áo Gia.

Chưa từng nghĩ tới.

Tiềm long vật dụng, kiến long tại điền, chung nhật càn càn, hoặc dược tại uyên, nhất phi trùng thiên, kháng long hữu hối.

Kháng long hữu hối chính là dùng hết sức mạnh, không nghĩ đường lui để rồi hối hận.

Cho nên mọi người trước khi bay vọt lên trời, phải cân nhắc sức mạnh nhiều hay ít, phải tính toán kỹ lưỡng, chừa lại đường lui, nếu không chắc chắn sẽ kháng long hữu hối.

Điện Nhãn không chừa đường lui, có thể nói là dốc toàn bộ lực lượng, hoàn toàn không xem xét đến tình huống bất ngờ.

Hải Hổ không tin tưởng Điện Nhãn, tuy rằng Điện Nhãn giải thích mình tạo phản là vì quyền lực, nhưng Hải Hổ không hoàn toàn tin.

Dù cho Điện Nhãn nói thật, thì hắn cũng chỉ là một Lam Mộng khác, hắn nắm giữ tổ chức cũng sẽ không tốt hơn.

Tổ chức Lam Mộng vẫn luôn gây ô nhiễm môi trường, dù có đổi thành Điện Nhãn lên nắm quyền, cũng vẫn phải gây ô nhiễm môi trường, cho nên ai làm lãnh đạo, Hải Hổ cũng không thể hòa giải với tổ chức Lam Mộng.

Nhưng hắn không ngại gây rối cho tổ chức Lam Mộng, nhưng khi nghe nói phải tập kích Quan Nguyệt Đồng, trong đầu hắn lại hiện lên hình ảnh thiếu nữ trong sáng đó.

Để ta đi bắt Quan Nguyệt Đồng.

Ban đầu Điện Nhãn sắp xếp Ngân Lang đi tập kích, vì hắn là một kẻ háo sắc nổi danh.

Hải Hổ đương nhiên không muốn Quan Nguyệt Đồng rơi vào tay kẻ háo sắc, nên chủ động đề nghị mình đi bắt người.

Việc này là để dẫn dụ Áo Gia, ngươi không sợ sao.

Điện Nhãn hỏi.

Đúng ý ta, ta muốn xem xem Áo Gia và ta ai mạnh hơn.

Hải Hổ giả vờ mình muốn giao đấu với cao thủ, thực ra hắn hoàn toàn là vì bảo vệ nữ thần.

Tuy chỉ ở bên nhau một thời gian rất ngắn, nhưng Hải Hổ đã yêu nàng.

Trước đây hắn cảm thấy phụ nữ chỉ là công cụ để vui đùa, nhưng sau khi quen biết Quan Nguyệt Đồng, bao nhiêu phụ nữ cũng không thể khiến hắn vui vẻ.

Chỉ khi nghĩ đến nụ cười của Quan Nguyệt Đồng, hắn mới có thể vui vẻ từ tận đáy lòng.

Không thể không nói đây chính là vận mệnh, là nhân duyên, đương nhiên cũng có thể là do từ trường khao khát gen ưu tú, để bản thân có được đột phá mới.

Hoặc là sự sắp đặt của một thế lực đứng sau.

Tóm lại là đã yêu đến mức không thể tự thoát ra, vì nữ thần, thù giết cha, lý tưởng bảo vệ môi trường đều có thể quên đi.

Thấy Hải Hổ chủ động xin đi, Điện Nhãn cũng không nói gì thêm, chỉ nói: Biết lái máy bay không.

Biết.

Ở sân bay có máy bay, đợi tín hiệu của ta, chuẩn bị xuất kích bất cứ lúc nào.

Điện Nhãn nói.

Được.

Điện Nhãn còn phải quay về đảo Phục Sinh tham dự hội nghị quan trọng của tổ chức Lam Mộng, hôm nay Lam Mộng sẽ công bố mục tiêu cuối cùng cho tất cả các lãnh đạo cấp cao của tổ chức.

Hắn đang đắc ý, nhưng dòng chảy ngầm trong bóng tối cũng không thoát khỏi mắt hắn.

Hắn biết hôm nay có người muốn gây chuyện, nhưng không hề lo lắng, dù sao mình cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận thử thách.

Là một nhà lãnh đạo, phải luôn chuẩn bị sẵn sàng bị thách thức.

Xem ra hôm nay sẽ rất náo nhiệt.

Lam Mộng vô cùng tự tin.

Áo Gia cũng rất bình tĩnh, vì mình đủ mạnh, bất kể có chuyện bất ngờ gì cũng có thể giải quyết.

Các nhà tài phiệt, chính trị gia, nhà khoa học từ khắp nơi trên thế giới tụ tập đến đảo Phục Sinh.

Hòn đảo vốn không có nhiều sự tồn tại này, bây giờ lại trở thành điểm khởi đầu của một thế giới mới.

Đỗ Lan cũng đã đến đây để chứng kiến lịch sử.

Có thể cảm nhận được một cảm giác sứ mệnh sâu sắc.

Đỗ Lan biết rằng trong giáo dục phương Tây được chia làm hai loại, một là giáo dục sứ mệnh tinh anh, con em của giới tinh anh cần dùng trí tuệ và dũng khí để quản lý thế giới này.

Loại còn lại là giáo dục hạnh phúc cho người bình thường, bạn là tuyệt vời nhất, không cần thay đổi gì cả, thế giới tự hào về bạn.

Những người có thể đến đảo Phục Sinh đều có một cảm giác sứ mệnh thay đổi thế giới, đều muốn đi thay đổi thế giới.

Các nhà tài phiệt và chính trị gia đều có một cảm giác sứ mệnh, họ muốn thống trị thế giới này, vì từ nhỏ đã được huấn luyện như vậy.

Giờ đây, họ được tập hợp dưới trướng của tổ chức Lam Mộng, cuối cùng cũng có thể tập hợp sức mạnh để tạo ra một thế giới hoàn toàn mới.

Trên biển còn có hạm đội tàu sân bay của quân đội Mỹ neo đậu, đảo Phục Sinh trở thành trung tâm của thế giới.

Chỉ là trong tiết trời nắng đẹp này, dòng chảy ngầm đang cuộn trào.

Lam Mộng và Áo Gia nhận một cuộc điện thoại, đầu dây bên kia là Địch Ny Toa, bảo mẫu của Quan Nguyệt Đồng.

Du thuyền bị tấn công, là Hải Hổ.

Không cần nghi ngờ, đây chính là cạm bẫy.

Ta qua đó ngay.

Áo Gia lập tức nói.

Mặc dù bên Quan Nguyệt Đồng còn có anh em kết nghĩa của họ, nhưng Hải Hổ rất mạnh, có thể sẽ làm tổn thương em gái.

Cho nên Áo Gia vẫn phải đi, nhưng hắn cũng biết điều này không an toàn, một khi mình rời đi, đảo Phục Sinh sẽ mất đi chiến lực.

Đại ca cứ đi đi, bên này ta không có vấn đề gì đâu.

Lam Mộng tự tin nói.

Áo Gia nhìn em trai, rồi lại nhìn đám đông bên dưới, nhận ra tình hình cấp bách.

Hôm nay có người muốn mưu đồ soán vị, phải làm gì đó.

Trước khi đi, ta sẽ giảm thiểu mối đe dọa xuống mức thấp nhất.

Áo Gia lạnh lùng nói.

Hắn bay thẳng đến bên cạnh Điện Nhãn và Thiên Đạo.

Lúc này Điện Nhãn và Thiên Đạo còn tưởng kế hoạch của mình hoàn hảo, hoàn toàn không biết dã tâm của mình đã sớm bị bại lộ.

Áo Gia đến, hai người còn chuẩn bị chào hỏi.

Một quyền.

Áo Gia tung một cú đấm thẳng vào người Thiên Đạo.

Mọi người đều ngây ra, họ vừa lên đảo đã thấy Áo Gia đánh Thiên Đạo.

Như vậy, thực lực của ngươi chỉ có thể phát huy được bảy phần.

Áo Gia lạnh lùng nói.

Thiên Đạo bất ngờ ăn một quyền, nội tạng bị thương, thực lực bị hạn chế.

Vốn dĩ hôm nay là ngày biến cách, nhưng còn chưa bắt đầu, đã trở nên rất tồi tệ.

Vẻ mặt của Điện Nhãn cũng trở nên nghiêm túc chưa từng có, rõ ràng khi quan sát thiên tượng, mình có phần thắng, không ngờ lại thành ra thế này.

Còn chưa bắt đầu, chiến lực mạnh nhất của mình đã bị thương.

Chương 4013

Áo Gia không nói nhiều, bay thẳng đến boong tàu sân bay.

Đứng trên máy bay chiến đấu, để máy bay cất cánh, hắn cứ thế đứng trên máy bay đi cứu em gái.

Trên vùng biển quốc tế, trận chiến của Hải Hổ đã bắt đầu.

Hắn vốn tưởng công việc sẽ rất thuận lợi, mình chỉ cần đưa Quan Nguyệt Đồng đi, đảm bảo an toàn cho nàng là được.

Kết quả lại phát hiện trên thuyền còn có cao thủ.

Con nuôi của Lam Đạo Thiên Vũ, Thủ Nam.

Thủ Nam là một người đàn ông lùn và chắc nịch, tướng mạo bình thường, nhưng sức chiến đấu không hề yếu.

Để bảo vệ Quan Nguyệt Đồng, hai người anh đã sắp xếp cho nàng ở trên một du thuyền sang trọng, di chuyển trên vùng biển quốc tế, không định kỳ phát ra tọa độ, về cơ bản không ai có thể tìm thấy nàng.

Đáng tiếc Điện Nhãn là một cao thủ máy tính.

Trận chiến giữa Hải Hổ và Thủ Nam đã bắt đầu, chiến đấu trên mặt biển.

Thủ Nam để bảo vệ Quan Nguyệt Đồng, đã cố ý điều khiển du thuyền đi xa.

Nhưng Hải Hổ cũng không muốn làm tổn thương Quan Nguyệt Đồng, nên việc kéo dài khoảng cách cũng phù hợp với mong muốn của hắn.

Thủ Nam đóng băng mặt biển, tạo ra một sàn đấu.

Lúc này, Điện Nhãn thông qua thiết bị liên lạc thông báo cho Hải

Hổ, Áo Gia đã xuất phát.

Hải Hổ biết tình hình của mình rất khó xử, nếu Thủ Nam và Áo Gia hợp tác, mình chắc chắn sẽ chết.

Nhưng bây giờ tên đã lên dây không thể không bắn, cũng chỉ có thể khai chiến.

Bên phía Điện Nhãn cũng không thuận lợi, Thiên Đạo bị thương, bây giờ cũng chỉ có thể đi bước nào hay bước đó.

Lam Mộng vẫn tiến hành họp theo kế hoạch, mọi người tiến vào phòng họp, tìm vị trí của mình.

Đỗ Lan ngồi ở một vị trí khá gần phía trước, bên cạnh là Tần Hồng, một ông chú trông ngớ ngẩn.

Nhưng Đỗ Lan biết không thể trông mặt mà bắt hình dong, ông chú này là nguyên lão của tổ chức từ thời Lam Đạo Thiên Vũ, cùng Lam Đạo Thiên Vũ sáng lập ra tổ chức.

Hơn nữa, cây công nghệ của tổ chức chính là do Tần Hồng này đặt nền móng, ông ta là một sinh viên tài năng.

Nhưng bây giờ ông ta trông ngớ ngẩn, bộ dạng trí tuệ không đạt chuẩn, hoàn toàn không nhìn ra vẻ thông minh.

Thực ra là vì đã sử dụng con chip não chưa trưởng thành, dùng chính mình làm thí nghiệm, dẫn đến vấn đề.

Dùng chính mình làm thí nghiệm, cuối cùng chỉ số thông minh giảm sút, biến thành một kẻ ngớ ngẩn.

Nhà khoa học như vậy mới thực sự là người làm gương, dùng chính mình làm vật thí nghiệm.

Đã làm kẻ ngớ ngẩn hơn hai mươi năm.

Đương nhiên thứ ông ta nghiên cứu cũng rất lợi hại, có thể kích phát từ trường của con người, là Sáng Mộng Giả đời một.

Lam Mộng sau này có thể thu mua lòng người, hoàn toàn dựa vào việc Sáng Mộng Giả được nâng cấp, ông ta trang bị Sáng Mộng Giả mới nhất, còn cho cấp dưới Sáng Mộng Giả lạc hậu.

Cấp dưới có cơ hội nhận được từ trường, liền vì Lam Mộng mà bán mạng.

Trong thời đại mới, có từ trường là có tất cả, hoàn toàn quay trở lại thời đại quý tộc quân sự.

Trong thời đại quý tộc quân sự, quý tộc độc chiếm trang bị vũ khí: chiến xa, áo giáp, vũ khí, ngựa chiến.

Chiếm ưu thế để tấn công các bộ lạc khác, thành viên của bộ lạc thất bại trở thành nô lệ.

Quý tộc quân sự thượng võ, chính là phải dám đánh dám liều, vì những gì cướp được đều là của mình.

Nhưng cùng với sự phát triển của các bộ lạc khác, ưu thế của quý tộc quân sự dần dần biến mất, nhiều người hơn có thể có được trang bị vũ trang cho mình.

Tinh thần thượng võ cũng không chống lại được ngàn quân vạn mã.

Trong tình hình như vậy, quý tộc đã thay đổi phương hướng không còn học tập tinh thần thượng võ, mà học tập binh pháp vạn người địch.

Từ độc chiếm trang bị đến độc chiếm tri thức, cũng đã có những thay đổi khác nhau.

Và sự xuất hiện của từ trường lần này, không nghi ngờ gì lại đưa mọi người trở lại giai đoạn thiểu số độc chiếm sức mạnh.

Người nắm giữ từ trường là quý tộc, người không nắm giữ là nô lệ.

Cho nên mọi người chắc chắn phải có được từ trường.

Nhưng làm thế nào để có được từ trường.

Một là di truyền, cha mẹ đều là cao thủ từ trường, con cái kế thừa từ trường khả năng rất lớn.

Hai là đột biến gen, từ trường ban đầu chính là do đột biến mà có, và cùng với sự thay đổi của môi trường, người đột biến sẽ ngày càng nhiều.

Ba là công nghệ, lợi dụng sức mạnh công nghệ để kích hoạt từ trường trong cơ thể, kỹ thuật này do công ty Lam Mộng độc quyền.

Và người phát triển ban đầu chính là Tần Hồng.

Tần Hồng đã dùng cơ thể của mình để thu thập rất nhiều dữ liệu, tuy não bộ bị đình trệ, nhưng từ trường của ông ta vẫn không ngừng tăng cường.

Một người vốn không có từ trường, bây giờ lại có thể sử dụng sức mạnh từ trường chuyển động hai mươi lăm vạn thất, là người mạnh nhất thế giới.

Đáng tiếc não không tốt, không thể điều động sức mạnh lớn như vậy.

Sức mạnh hai mươi lăm vạn thất, ngay cả bom hạt nhân cũng không thể làm tổn thương.

Bom hạt nhân mạnh nhất của nhân loại, trước mặt cao thủ từ trường không có ý nghĩa gì.

Trật tự cũ vẫn đang vận hành, chỉ là vì sức mạnh của các cao thủ từ trường vẫn chưa bộc phát.

Dư âm của thời đại cũ vẫn còn, mọi người vẫn tin tưởng vào vũ khí trang bị của thời đại cũ.

Ví dụ như Điện Nhãn rõ ràng là một người có từ trường, lại dựa dẫm vào vũ khí vệ tinh.

Mọi người phổ biến vẫn cho rằng vũ khí truyền thống là hữu dụng, vẫn còn sợ hãi vũ khí truyền thống.

Nhưng đến khi vũ khí truyền thống và cao thủ từ trường tiến hành một cuộc đối đầu mạnh mẽ, cuối cùng phân định thắng bại.

Mọi người đối với vũ khí truyền thống sẽ mất đi sự mê tín, nhận ra vũ khí truyền thống không còn có thể hạn chế cao thủ từ trường nữa.

Ngay cả bom hạt nhân cũng không thể lay chuyển sức mạnh từ trường, đến lúc đó trật tự cũ sẽ hoàn toàn sụp đổ, một thế giới mới cá lớn nuốt cá bé sẽ ra đời.

Tất cả những người có từ trường và những người không có từ trường là hai loại sinh vật khác nhau, có từ trường là có tất cả.

Điều này rất tàn khốc, cũng rất thực tế.

Sự phát triển của từ trường, khiến mọi thứ truyền thống đều mất đi ý nghĩa.

Giờ phút này, mọi người vẫn chưa nhận ra điều này, đối với trật tự truyền thống vẫn còn một chút sợ hãi.

Chương 4014

Lam Mộng đứng trên sân khấu, thuyết giảng lý tưởng từ thời cha mình bắt đầu kéo dài đến hiện tại, tạo ra con thuyền cứu thế, mang theo gen dự phòng để tránh khỏi trận đại hồng thủy, chỉ có số ít người mới có tư cách đến thế giới mới.

Ô nhiễm, chiến tranh, đói kém, nhân loại đã đến lúc phải thay đổi, tổ chức Lam Mộng đã thu thập gen toàn cầu, chúng ta có thể sống trong thành Lam Mộng dưới đáy biển, chờ đợi thế giới mới mở ra Mái tóc vàng, bộ vest xanh, Lam Mộng đứng thẳng tắp, kể về vẻ đẹp của thế giới mới, kể về trận đại hồng thủy của thời đại mới và con thuyền Noah.

Đó là một bài diễn văn hùng hồn, không thể nghi ngờ, dường như kế hoạch mà hắn nói chắc chắn sẽ thành hiện thực, sự tự tin tràn ngập khắp phòng họp lớn.

Các quyền quý đều chăm chú lắng nghe, dường như mình thật sự có thể hủy diệt một thế giới cũ, tạo ra một thế giới mới.

Đỗ Lan biết loại tư tưởng này hoàn toàn được xây dựng dựa trên Kinh Cựu Ước, nhưng đến thời đại từ trường, mọi người sẽ phải hỏi Thượng Đế ngài có bao nhiêu từ trường.

Kinh Cựu Ước đã không theo kịp thời đại từ trường, tương lai phải viết nên một cuốn kinh thánh thuộc về các cao thủ từ trường.

Ta phản đối.

Trước khi Điện Nhãn lên tiếng, Đỗ Lan đã lên tiếng trước.

Đỗ Lan, ngươi phản đối cái gì.

Lam Mộng bình tĩnh hỏi.

Ta phản đối lý tưởng cuối cùng của tổ chức, phản đối ý tưởng về thế giới mới.

Đỗ Lan không phản đối Lam Mộng, mà phản đối kế hoạch — chỉ chống lại sự việc, không chống lại con người.

Tại sao phản đối.

Thứ nhất, có thể hủy diệt một thế giới cũ không đồng nghĩa với việc tạo ra một thế giới mới, hai việc này không hề liên quan, đừng đánh đồng.

Thứ hai, kế hoạch này đã lỗi thời, đều là chuyện cũ của mấy chục năm trước, ở thế hệ cha ngươi có lẽ là một kế hoạch không tồi.

Nhưng bây giờ từ trường thay đổi từng ngày, trật tự cũ sụp đổ là chuyện sớm muộn, từ trường mới là tương lai, đây là sự khải thị của Hoàng Cực Kinh Thế.

Đỗ Lan nói: Tinh tượng cho ta biết tương lai thuộc về từ trường, mọi thứ đều phải xoay quanh từ trường, có từ trường là có cả thế giới.

Mọi người nhìn Đỗ Lan, chỉ cảm thấy hắn đang phát điên.

Dưới con mắt của mọi người, Đỗ Lan đã nghi ngờ kế hoạch thế giới mới do Lam Đạo Thiên Vũ truyền lại là quá lỗi thời.

Mọi người đều cảm thấy Đỗ Lan quá táo bạo, đây là trực tiếp nghi ngờ tính hợp pháp của Lam Mộng, thậm chí là nghi ngờ tính hợp pháp của tổ chức.

Tổ chức tập hợp mọi người lại để làm việc lớn, chính là để thực hiện kế hoạch thế giới mới này.

Xây dựng thành phố dưới đáy biển, dùng vũ khí vệ tinh dọn dẹp mặt đất.

Sau đó mọi người quay trở lại mặt đất, xây dựng một thế giới mới bình đẳng.

Nghe có vẻ thật sự không tồi, nhưng kế hoạch này quá lạc hậu, đến mức giống hệt con thuyền cứu thế của mấy ngàn năm trước.

Lam Mộng nhìn Đỗ Lan, bình tĩnh nói: Kế hoạch không nằm ở tiên tiến hay lạc hậu, mà nằm ở việc có phù hợp với tình hình hay không.

Tình hình hiện tại chính là nhân loại ích kỷ ngu muội, vô phương cứu chữa, cho nên chúng ta phải noi theo con thuyền cứu thế trong Kinh Thánh, thay đổi thế giới này.

Nếu con thuyền cứu thế đã thay đổi một lần rồi, vậy các ngươi còn có gì không hài lòng.

Đỗ Lan hỏi.

Ngươi quá thiển cận, không biết bệnh tật sẽ tái phát, cái gọi là bệnh cũ tái phát.

Hệ miễn dịch của ngươi không thể khiến ngươi chỉ bị cảm một lần, sẽ lặp đi lặp lại một loại bệnh, vậy thì cần phải dùng phương pháp tương tự để điều trị.

Lam Mộng vô cùng tự tin, không hề vì bị Đỗ Lan nghi ngờ mà tức giận, thể hiện sự độ lượng của mình.

Mình là lãnh đạo của thế giới mới, nên cho phép sự nghi ngờ.

Đỗ Lan, tên khốn nhà ngươi, sao có thể nghi ngờ thống soái.

Thống soái sẽ không sai, kế hoạch của ngài ấy là hoàn hảo nhất.

Tần Hồng trung thành bảo vệ thống soái của mình.

Không có kế hoạch nào là hoàn hảo, vì thời đại luôn thay đổi.

Đỗ Lan nói: Các ngươi không biết gì về khoa học và huyền học, theo kết quả nghiên cứu của ta, từ trường mới là tương lai, có từ trường là có tất cả.

Thứ phá vỡ thế giới cũ sẽ không phải là vũ khí vệ tinh, mà là các cao thủ từ trường.

Lam Mộng nói: Bằng chứng đâu.

Hắn biết dù Đỗ Lan có bằng chứng, đó cũng là bằng chứng cho tương lai, mọi người sẽ không tin.

Kế hoạch thế giới mới là tương lai phải trả giá, còn lý thuyết từ trường của Đỗ Lan là hiện tại đã cần phải trả giá.

Lam Mộng là vì tương lai, mọi người hiện tại có thể tùy ý phá hoại thế giới cũ.

Kế hoạch của Đỗ Lan là để phát triển từ trường, mọi người hiện tại phải thắt lưng buộc bụng.

Mọi người chắc chắn sẵn lòng ủng hộ Lam Mộng, vì phá hoại thế giới cũ rất sảng khoái, cái giá để tương lai trả.

Vì không cần mình phải trả giá ngay lập tức, nên có thể làm bất cứ điều gì mình muốn.

Đỗ Lan nói: Phép bói toán của ta trong Hoàng Cực Kinh Thế đã quyết định kết quả, tương lai ngươi sẽ bị kẻ thù của mình liên lụy, chùn bước không tiến, mà thế giới sẽ tiến lên, ngươi và kế hoạch của ngươi sẽ bị thế giới bỏ rơi.

Đây chỉ là suy đoán ngông cuồng của ngươi, không có bằng chứng.

Lam Mộng nói.

Đỗ Lan cười, khiến mọi người rất bất an.

Có gì đáng cười.

Đỗ Lan, ta thấy ngươi điên rồi, ngươi nên đến bệnh viện tâm thần.

Tần Hồng nói.

Đỗ Lan nói: Ta cười là vì ta muốn chứng minh cho thế giới thấy sự hùng mạnh của cao thủ từ trường, chứng minh từ trường chính là điểm tựa để bẩy cả Trái Đất lên.

Ngay trên đảo Phục Sinh này, có một quả bom hạt nhân tương đương mười lần quả bom ở Hiroshima.

Ta có thể kích nổ bất cứ lúc nào, chỉ cần từ trường vượt qua mười lăm vạn là có thể bỏ qua sóng xung kích của bom hạt nhân, nếu vượt qua hai mươi vạn có thể ở trung tâm bom hạt nhân mà không hề hấn gì.

Mặc xác cái thế giới mới, tương lai thuộc về từ trường.

Trong nháy mắt, vẻ mặt của mọi người đều trở nên hoảng loạn, ngay cả Điện Nhãn cũng ngây người, không ngờ Đỗ Lan lại điên đến vậy.

Hắn không nhịn được đứng dậy hỏi: Đỗ Lan, không phải ngươi muốn trẻ em đều được ăn no mặc ấm sao.

Dùng bom hạt nhân e là không tốt lắm đâu.

Ngay cả Thiên Đạo nghe đến bom hạt nhân cũng biến sắc, dù tự nhận là cao thủ từ trường số một thế giới, cũng không tự tin chống lại được bom hạt nhân.

Con người đều là do bị ép, không ép mình một chút, không biết từ trường của mình có thể mạnh đến đâu.

Trong nguyên tác, Điện Nhãn tạo phản thất bại, hẹn chiến với Lam Mộng và Áo Gia, cuối cùng hắn bị đánh bại, bất đắc dĩ phải kích hoạt bom hạt nhân.

Lúc này mọi người mới nhận ra rằng sát thương của bom hạt nhân đối với cao thủ từ trường có thể bỏ qua không tính.

Thậm chí vượt qua mười lăm vạn thất, hai mươi vạn thất cường độ từ trường, lý thuyết cao nhất là 99 vạn thất, vì đạt đến 100 vạn thất, cơ thể sẽ phân giải.

Những lý thuyết từ trường này đều là do mọi người mày mò ra trong năm mươi năm tới.

Bây giờ mọi người đều hoảng sợ, các chính trị gia và doanh nhân đang có cuộc sống tốt đẹp, không muốn chết.

Họ lần lượt chuẩn bị bỏ trốn, rời khỏi hòn đảo nguy hiểm này.

Kể từ khi biết đảo Phục Sinh rất quan trọng, ta đã tìm cơ hội lắp đặt bom hạt nhân.

Đỗ Lan nói: Điều này rất dễ dàng, ngươi có một kế hoạch vĩ đại, và có kế hoạch thì có dấu vết để lần theo, còn ta chỉ cần đợi trước trên quỹ đạo đó là được, đây chính là lý thuyết hỗn loạn.

Rốt cuộc ngươi muốn làm gì.

Lam Mộng hỏi.

Chính là muốn nói cho mọi người biết từ trường mới là tương lai, vén lên một bức màn cho thế giới mới.

Ta và ngươi đều cho rằng thế giới cũ phải kết thúc, chỉ là ngươi dùng giới tinh anh để quản lý thế giới mới, còn ta cho rằng nên để các cao thủ từ trường quản lý thế giới.

Chỉ cần các cao thủ từ trường khắc kỷ phục lễ, là có thể để mọi đứa trẻ đều có sách đọc, mọi người đều có công pháp để luyện.

Chỉ cần mọi người đều khắc kỷ phục lễ.

Lam Mộng thực hiện kế hoạch dựa trên Kinh Thánh, còn Đỗ Lan thực hiện kế hoạch theo Khổng Tử.

Kinh Thánh muốn tiêu diệt những người không đủ tư cách, còn Khổng Tử thì hy vọng mọi người khắc kỷ phục lễ.

Ngươi không thấy nực cười sao.

Nếu con người có thể khắc kỷ, thì đã không biến thành như thế này.

Lam Mộng nói.

Không ai được trốn, ai bước ra khỏi căn phòng này, bom hạt nhân sẽ lập tức được kích nổ.

Đỗ Lan nhìn những người định bỏ chạy, khiến họ dừng bước.

Mọi người đứng yên tại chỗ, sợ đến tái mặt.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Từ trường sẽ thay đổi con người, ta tin rằng các cao thủ từ trường có thể khắc kỷ phục lễ.

Ngươi quá ngây thơ.

Lam Mộng nói.

Ta nguyện ngây thơ, được rồi, bây giờ chúng ta nên làm một thí nghiệm, chứng minh sức mạnh của từ trường cho cả thế giới.

Chương 4015

Hiện tại vệ tinh của cả thế giới đều đang theo dõi đảo Phục Sinh, hình ảnh bom hạt nhân và những người sống sót chắc chắn có thể truyền đi khắp thế giới.

Đỗ Lan nói: Thời đại từ trường sắp bắt đầu.

Đừng hòng.

Tần Hồng tuy ngốc, nhưng rất trung thành, xông lên tấn công Đỗ Lan.

Đỗ Lan vỗ một chưởng vào thiên linh cái của đối phương, sửa chữa Sáng Mộng Giả đời một trong đầu Tần Hồng, nói: Tần Hồng quy vị.

Mọi người đều không hiểu ý của Đỗ Lan, đều nhìn chằm chằm vào Tần Hồng.

Tần Hồng lảo đảo lùi lại vài bước, đứng vững, mơ màng nhìn mọi thứ xung quanh, ba mươi năm qua giống như một giấc mơ hão huyền.

Lam Mộng, ngươi đã lớn rồi.

Chú Tần Hồng.

Lam Mộng đã quen biết Tần Hồng từ khi còn rất nhỏ.

Lúc này cảm thấy khí chất của Tần Hồng đã khác hẳn, như hai người khác nhau.

Giao cho ta.

Tần Hồng nói: Ba mươi năm qua, trí tuệ của ta tuy bị phong ấn, nhưng từ trường của ta vẫn không ngừng tăng cường, hiện tại từ trường của ta đã có hai mươi lăm vạn thất, ta sẽ ngăn cản Đỗ Lan.

Đỗ Lan nói: Tần Hồng, ngươi nên hợp tác với ta, ta có thể cho ngươi một lý do.

Bất cứ lý do gì cũng không thể thuyết phục ta phản bội tổ chức.

Đỗ Lan nói: Vì ngươi là một trong số ít cao thủ được giáo dục đại học.

Thế giới này là như vậy, cùng với sự phát triển, những người nắm giữ từ trường sẽ ngày càng mù chữ.

Họ không có tinh thần khoa học, thậm chí cả kiến thức khoa học thường thức cũng không có.

Những người mù chữ này sau khi nắm giữ từ trường, sẽ khiến thế giới trở nên hỗn loạn.

Cho nên ngươi nên cùng ta giáo hóa các cao thủ từ trường, để mọi người khắc kỷ phục lễ.

Lý do này không thể thuyết phục ta.

Tần Hồng lạnh lùng nói: Kế hoạch cứu thế là do chúng ta và Lam Đạo Thiên Vũ cùng nhau quyết định.

Học vấn của họ rất cao, nhưng không có nghĩa là họ có thể khắc kỷ.

Học trò của Khổng Tử có ba ngàn người, nhưng người thực sự có thể làm được khắc kỷ cũng chỉ có một mình Nhan Hồi, một giỏ cơm, một bầu nước, an bần lạc đạo.

Cho nên học vấn cao, không chứng minh được phẩm đức của một người tốt, thông thường mà nói là kiến thức càng nhiều, phá hoại gây ra càng lớn.

Thôi bỏ đi, ta sửa chữa cho ngươi cũng không phải để thuyết phục ngươi, chỉ là muốn chứng minh từ trường hai mươi lăm vạn thực sự có thể chống lại bom hạt nhân.

Đỗ Lan cười nói: Tần Hồng, ngươi chính là sự khởi đầu của thế giới mới, chính là bằng chứng cho lý thuyết từ trường.

Ngươi sẽ sống sót, ta rất chắc chắn bom hạt nhân vô hiệu với ngươi.

Tần Hồng nhíu mày, nói: Trước khi ngươi kích nổ, ta có thể giết ngươi.

Điện Nhãn, Thiên Đạo, các ngươi chỉ định đứng nhìn thôi sao.

Đỗ Lan hét lên: Làm chuyện lớn, cùng nhau làm chuyện lớn đi.

Điện Nhãn thầm nghĩ kế hoạch của mình đều bị phá hỏng rồi, không đứng nhìn thì làm gì.

Đỗ Lan này ẩn giấu quá sâu, nói một đằng làm một nẻo, trước đó còn nói ai thắng thì giúp người đó, bây giờ trực tiếp nhảy ra, thật sự khiến người ta cạn lời.

Đây chính là kiểu lập trường dao động đặc trưng của cường giả từ trường.

Đỗ Lan muốn dùng bom hạt nhân để chứng minh cho thế giới rằng thời đại từ trường đã bắt đầu, để mọi người đều biết rằng bom hạt nhân mà thế giới cũ tự hào không có tác dụng gì trong thế giới mới, tương lai là thời đại của từ trường.

Thế giới mới cần một sự kiện lớn không thể chối cãi để mở ra, một sự kiện mà tư tưởng cũ không thể giải thích được.

Trước đây mọi người tin rằng bom hạt nhân có thể xóa sổ mọi sinh mệnh, nhưng bây giờ xuất hiện người không thể bị bom hạt nhân giết chết.

Vậy thì mọi người cần phải dùng tư tưởng mới để giải thích.

Bây giờ Đỗ Lan chính là muốn làm. chuyện. lớn.

Nhưng đối với các chính trị gia và tài phiệt có mặt, thì rất khó chịu.

Họ không muốn trở thành hòn đá lót đường cho thế giới mới, họ đến đây là để khai phá thế giới mới.

Điện Nhãn và Thiên Đạo nghe thấy tiếng gọi của Đỗ Lan, biết kế hoạch của mình cũng tiêu rồi.

Ban đầu họ muốn tạo phản, nhưng lý do tạo phản của họ là bất mãn với đãi ngộ, không muốn hủy diệt thế giới cũ.

Họ muốn dùng sức mạnh của mình để thăng chức tăng lương, theo đuổi nhiều vinh hoa phú quý hơn.

Họ rất tận hưởng cuộc sống vật chất của thế giới cũ.

Lam Mộng thì trực tiếp đưa ra những điều kiện hậu hĩnh, làm suy yếu thực lực của Điện Nhãn và Thiên Đạo.

Trong nguyên tác, Điện Nhãn và Thiên Đạo, Phá Mộng phát động tấn công, kết quả là vì Tần Hồng tỉnh lại mà thất bại.

Cuối cùng đội ngũ của Điện Nhãn tan rã, hắn cô độc một mình, thiết kế một cái bẫy hạt nhân ở châu Phi, nhưng Lam Mộng và Áo Gia đều không chết, chứng minh cho cả thế giới rằng thời đại của bom hạt nhân đã qua.

Trong nguyên tác là Điện Nhãn mở ra thế giới mới cho thế giới, bây giờ nhiệm vụ này do Đỗ Lan hoàn thành.

Tần Hồng liếc nhìn Thiên Đạo và Điện Nhãn.

Thiên Đạo lập tức cảm nhận được sự hùng mạnh của Tần Hồng, loại hùng mạnh đó là sự áp đảo về từ trường, đó là bản năng, là khí trường, là sự khác biệt từ sâu trong linh hồn.

Thiên Đạo ăn một quyền của Áo Gia, bản thân thực lực không thể phát huy, bây giờ lại càng bị Tần Hồng áp chế toàn diện.

Tuy nhiên, trước mặt một kẻ địch mạnh như vậy, tại sao Đỗ Lan lại không hề biến sắc.

Điểm này Tần Hồng cũng phát hiện ra, trong từ trường hai mươi lăm thất của mình, Đỗ Lan không hề có chút sợ hãi nào, ngược lại còn rất hưng phấn.

Bộ não nhà khoa học của ông ta lại hoạt động, lập tức phát hiện ra vấn đề, nói: Nếu thật sự có bom hạt nhân, vậy ngươi cũng đang ở trong phạm vi bom hạt nhân, chẳng lẽ ngươi muốn dùng mạng sống của mình để chứng minh thế giới mới.

Hay là ngươi có phương pháp bảo mệnh.

Mọi người cũng không khỏi nhìn về phía Đỗ Lan, nhận ra Đỗ Lan hiện tại cũng đang ở trong phạm vi của bom hạt nhân.

Đúng vậy, ngươi cũng đang ở trong phạm vi bom hạt nhân, ngươi cũng không thoát được.

Mọi người nhận ra Đỗ Lan cũng đang ở trong tình thế nguy hiểm.

Đỗ Lan cười nói: Ta có kế hoạch Phượng Hoàng, nếu cơ thể của ta bị giết chết, ý thức sẽ chuyển đến một cơ thể mới.

Trong thời gian này, ta đã lợi dụng tài nguyên của tổ chức Lam Mộng để chế tạo không ít thứ tốt, ta là một nhà khoa học mà.

Đương nhiên ta cũng tò mò bom hạt nhân rốt cuộc có thể giết chết ta hiện tại hay không, phải thử nghiệm một chút.

Làm sao có thể tồn tại kế hoạch Phượng Hoàng như vậy.

Lam Mộng là người đầu tiên không tin.

Tần Hồng cũng không tin, bản thân ông ta là một nhà khoa học hàng đầu về khoa học não bộ và khoa học thần kinh, có nhận thức sâu sắc về bộ não và ý thức của con người, biết rằng việc truyền tải ý thức về mặt lý thuyết là có thể làm được, nhưng đó cũng chỉ là lý thuyết, với công nghệ hiện tại của nhân loại, về cơ bản không có khả năng thực hiện.

Nhưng tình hình hiện tại là, Đỗ Lan dường như thực sự có kỹ thuật như vậy.

Đỗ Lan nhìn Lam Mộng, nói: Ta hiểu ngươi, bề ngoài trông có vẻ lễ hiền hạ sĩ, nhưng đến khi thực sự có người uy hiếp mình, ngươi sẽ không từ thủ đoạn nào để loại bỏ mối đe dọa tiềm tàng.

Cho nên ta vẫn luôn che giấu tài năng của mình, để ngươi nghĩ rằng ta chỉ là một nhà khoa học bình thường.

Thực ra ta là nhà khoa học và huyền học gia số một thế giới, ta có thể làm việc mười sáu tiếng một ngày, có thể không cần ngày nghỉ, không cần nghỉ phép năm, không cần tiền thưởng, thậm chí cả lương cũng không cần, trên thế giới này không có bất kỳ nhà khoa học nào yêu công việc hơn ta.

Các nhà tư bản tỏ ra đây mới là nhân viên tốt mà họ yêu thích, chỉ là nhân viên tốt bây giờ lại muốn làm phản, điều này không hay rồi.

Lam Mộng bị Đỗ Lan chỉ ra bản chất ghen ghét người tài, sắc mặt không được tốt lắm, nhưng hắn cũng không tranh cãi, dù sao lúc này tranh cãi cũng không có ý nghĩa gì, không thể giải quyết được chấp niệm của Đỗ Lan.

Nhìn vẻ tự tin của Đỗ Lan, mọi người cũng không thể không tin rằng Đỗ Lan có kế hoạch Phượng Hoàng, cho nên không sợ bom hạt nhân.

Tần Hồng nói: Lam Mộng, ta sẽ không để hắn kích nổ bom hạt

nhân.

Vừa nói vừa nhìn Đỗ Lan: Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, đếm đến ba, ngươi lập tức đầu hàng, ta có thể giữ cho ngươi một cái toàn thây.

Nếu không, dù ngươi có kế hoạch Phượng Hoàng gì, ta cũng sẽ giết ngươi.

Một Ông ta bắt đầu đếm ngược.

Lúc này, người đàn ông mạnh nhất thế giới, tuyệt đối chính là nhà khoa học râu ria xồm xoàm, vừa mới tỉnh dậy từ cơn ác mộng này.

Các quyền quý xung quanh mặt mày tái mét, dù sao mình cũng đang đứng trên một quả bom hạt nhân, sắp chết đến nơi.

Thiên Đạo không nhịn được nhìn về phía Điện Nhãn, muốn xem người thông minh này sẽ quyết định thế nào.

Làm chuyện lớn.

Điện Nhãn quyết định ra tay, nói: Những người tin tưởng ta, đứng lên đi.

Tham mưu trưởng.

Tham mưu trưởng của tổ chức Lam Mộng, vậy mà lại đứng thẳng lên.

Đội Hoàng Phong, đội Cá Nhồng.

Đây là đội tác chiến do Thiên Đạo huấn luyện.

Thị trưởng New York.

Điện Nhãn đã âm thầm liên kết với một nhóm người khao khát lợi ích, họ đều không ủng hộ việc xây dựng thế giới mới, mà hy vọng tranh giành quyền lợi trong thế giới cũ hơn.

Điện Nhãn, lúc này chúng ta giúp ai.

Tham mưu trưởng hỏi: Là ngăn chặn kế hoạch của tổ chức, hay là ngăn chặn Đỗ Lan.

Điện Nhãn nói: Mặc kệ hắn, ngăn chặn hết.

Ta không muốn mất đi vinh hoa phú quý của thế giới cũ, cũng không muốn bị bom hạt nhân nổ tung.

Chương 4016

Lam Mộng và Đỗ Lan, các ngươi đều là những kẻ điên.

Thiên Đạo cũng cho là như vậy, hai tên này quả thực không thể nói lý.

Kẻ điên chính là lời khen ngợi cao nhất dành cho cường giả từ trường, các ngươi sẽ sớm biết thôi, muốn trở nên mạnh mẽ thì phải điên cuồng, nếu không thể vượt qua ngưỡng này, từ trường của các ngươi sẽ không thể tiến bộ.

Đỗ Lan nói: Điên lên đi.

Hai Tần Hồng vẫn đang đếm ngược.

Lên.

Điện Nhãn ra lệnh, vệ tinh quân sự trực tiếp tấn công.

Đồng thời, Phá Mộng đã trên đường, đạp lên tên lửa, bay đến.

Những người ủng hộ Lam Mộng cũng lập tức phản công.

Sắc mặt hắn vô cùng khó coi, Áo Gia không ở đây, không tự tin có thể thắng.

Thiên Đạo nhắm vào Đỗ Lan rồi xông tới, đối với hắn mối đe dọa của bom hạt nhân là rất lớn, hắn không tự tin có thể chống lại.

Lúc này Thiên Đạo vẫn chưa đủ điên, vẫn còn bị đạo nghĩa hạn chế.

Là một cao thủ từ trường thì phải thiên hạ thiên thượng duy ngã độc tôn, căn bản không cần quan tâm đến cảm giác của người khác, tất cả đều là ta muốn, ta cảm thấy, không cần ngươi cảm thấy.

Nhưng Thiên Đạo hiện tại vẫn bị ràng buộc, vẫn còn quan tâm đến cách nhìn của người khác về mình, vẫn theo đuổi cái danh hão của một võ đạo gia, hắn vẫn chưa nhận ra rằng những thứ mình theo đuổi không có giá trị.

Thiên Đạo chưa bao giờ thất bại, nhưng hôm nay hắn phải nếm mùi thất bại.

Đỗ Lan nói: Ba.

Ba.

Tần Hồng phát hiện Đỗ Lan và mình đồng thời mở miệng, dường như có thể dự đoán được hành vi của mình.

Lên.

Đỗ Lan nói.

Cơ thể của Tần Hồng không kiểm soát được mà đánh về phía Thiên Đạo, ông ta giận dữ gầm lên: Ngươi đã làm gì với cơ thể của ta.

Sáng Mộng Giả đời một quá yếu, toàn là lỗ hổng, ta đã phát triển ra Sáng Mộng Giả đời ba rồi.

Đời ba của ta có thể kiểm soát đời một của ngươi, đây cũng là tiểu xảo của Lam Mộng, Sáng Mộng Giả cấp cao nhất có thể điều khiển các phiên bản Sáng Mộng Giả cấp thấp, giống như Chiếc Nhẫn Chúa tể thống trị các chiếc nhẫn khác vậy.

Đây chính là công nghệ tối thượng của ta, ha Trong tiểu thuyết Chúa Tể Của Những Chiếc Nhẫn, đại phản diện đã chế tạo rất nhiều chiếc nhẫn ma thuật, ba chiếc cho Tiên, bảy chiếc cho Người Lùn, chín chiếc cho con người, cuối cùng lại lén lút chế tạo một Chiếc Nhẫn Chúa tể cho riêng mình, có thể kiểm soát mười chín chiếc nhẫn kia.

Lam Mộng cũng gần như vậy, bản thân sử dụng Sáng Mộng Giả cấp cao nhất, cho cấp dưới đều là phiên bản lạc hậu vài đời, thậm chí cho con gái mình cũng là phiên bản lạc hậu một đời, để đảm bảo quyền kiểm soát tuyệt đối của mình.

Bây giờ Đỗ Lan bắt chước y hệt, dùng Sáng Mộng Giả cao cấp để kiểm soát Sáng Mộng Giả đời một, nói: Tần Hồng, từ trường của ngươi sẽ trở thành bức màn của thời đại mới.

Oành, một quyền từ trường chuyển động hai mươi lăm vạn thất của Tần Hồng, đánh bay Thiên Đạo chỉ có mười vạn.

Thiên Đạo lần đầu nếm trải nỗi đau thất bại.

Thiên Đạo, trận thua đầu tiên của ngươi, do ta đoạt lấy.

Đỗ Lan ha cười lớn, sát thương không lớn, nhưng tính sỉ nhục cực mạnh.

Thiên Đạo có thể cảm nhận rõ ràng cú đấm của Tần Hồng nặng hơn, mạnh hơn, uy lực hơn, bá đạo hơn của Áo Gia.

Oành, hắn bị đánh bay ra ngoài, để lại một lỗ thủng lớn trên mái nhà.

Lam Mộng thấy Đỗ Lan kiểm soát được Tần Hồng, kinh hãi thất sắc.

Thiên Đạo từ trước đến nay luôn là một sự tồn tại vô địch thiên hạ, nhưng hôm nay hắn nằm dưới trời xanh mây trắng, cảm nhận nỗi đau trên cơ thể.

Mặc dù mình bị Áo Gia tấn công trước, không thể phát huy toàn lực.

Nhưng khoảng cách giữa mình và Tần Hồng là thực sự, khoảng cách quá lớn, căn bản không thể phản kháng.

Thiên Đạo hiện tại chỉ có mười vạn thất từ trường, còn Tần Hồng là hai mươi lăm vạn, chính là mạnh như vậy, bá đạo như vậy.

Thông qua công nghệ Sáng Mộng Giả, Đỗ Lan đã kiểm soát Tần Hồng, nắm giữ cục diện tại hiện trường.

Hắn nói: Làm chuyện lớn thôi.

Bom hạt nhân sẽ chứng minh tất cả, các ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa.

Điện Nhãn, Lam Mộng, các chính trị gia, tài phiệt, tất cả mọi người mặt mày đều tái như tờ giấy.

Đỗ Lan nhìn vẻ mặt nghiêm túc của họ, cười nói: Tại sao lại nghiêm túc như vậy.

Các ngươi có biết tại sao phải làm chuyện lớn không.

Trước khi làm chuyện lớn, ta giải thích một chút.

Cái gọi là làm chuyện lớn, chính là làm một việc mà mọi người đều biết, không thể chối cãi.

Chỉ có như vậy, mọi người mới phải đối mặt, phải đưa ra những suy nghĩ mới.

Đương nhiên chuyện lớn chắc chắn sẽ liên lụy đến rất nhiều người, vì người bị liên lụy càng nhiều, người suy nghĩ càng nhiều.

Đừng nói là người bình thường, ngay cả những người có siêu năng lực cũng không tự tin có thể chống lại bom hạt nhân.

Dù sao hiện tại đại bộ phận người có siêu năng lực ngay cả phóng điện cũng chưa học được, huống chi là kiểm soát từ trường.

Hơn nữa, dù có học được từ trường chuyển động, cũng cần ít nhất mười lăm vạn thất từ trường mới có thể chống lại đòn tấn công của bom hạt nhân.

Lam Mộng, Điện Nhãn, Áo Gia đều không mạnh đến thế.

Họ vẫn chưa vì sự kích thích của Tần Hồng mà phấn đấu nỗ lực, lúc này họ vẫn chưa nhận ra sự vĩ đại của từ trường.

Trong nguyên tác, mỗi lần từ trường được nâng cấp đều đi kèm với một trận đại chiến, Tần Hồng đối với Thiên Đạo, Thiên Đạo đối với Áo Gia, Hải Hổ đối với Áo Gia, Địa Ngục đối với Áo Gia, Địa Ngục đối với Áo Gia, Thiên Đạo, Hùng Sư, Hải Hổ đối với Áo Gia, Thiên Đạo đối với Hắc Ám, Thủ Nam đối với Thứ Nam Mỗi lần từ trường được nâng cấp, đều là một trận đại chiến của hai ba người.

Nhưng từ trường vẫn luôn dừng lại ở mức lý thuyết 99 vạn thất, một trăm vạn là sẽ tự nổ.

Đương nhiên để đánh ra sức mạnh vượt qua một trăm vạn, sau này cũng sẽ có những kỹ xảo tương ứng, đó là chuyện sau này.

Còn bây giờ Đỗ Lan muốn làm một chuyện lớn, muốn để tất cả mọi người trên thế giới đều không thể chối cãi.

Các ngươi tại sao lại nghiêm túc như vậy.

Các ngươi sẽ trở thành nền tảng của thế giới mới, vui lên một chút đi.

Ta có thể cho ngươi tiền, ngươi muốn bao nhiêu ta cũng cho.

Có một nhà tài phiệt hét lên.

Ta có thể cho ngươi làm nghị viên, không, làm đại pháp quan.

Có một chính trị gia hét lên.

Tần Hồng cũng nghiêm túc nói: Ngươi căn bản không biết mình đang làm gì, ngươi đang muốn hủy diệt thế giới này.

Những người ngồi đây đều đang dùng trí tuệ và sức mạnh để thống trị thế giới này, không có họ, thế giới sẽ đại loạn.

Đỗ Lan nhìn Tần Hồng nói: Ngươi có thể dùng từ trường cố gắng hết sức để cứu người, từ trường hai mươi lăm vạn thất vẫn có thể cứu được không ít người, phần còn lại giao cho ta, ta đếm đến ba, sẽ kích nổ bom hạt nhân, thời gian không còn nhiều đâu nhé.

Đối với việc Đỗ Lan đột nhiên tỏ ra dễ thương, bán manh, mọi người chỉ cảm thấy đối phương điên rồi.

Ba, hai, một.

Đỗ Lan đếm rất nhanh.

Tần Hồng chỉ có thể dùng toàn lực chuyển động từ trường để bảo vệ những người mình muốn bảo vệ.

Oành.

Đảo Phục Sinh, tổng bộ tương lai của tổ chức Lam Mộng, theo một tiếng nổ đã hóa thành hư vô.

Các chiến hạm, du thuyền trên biển cũng đều bị sóng năng lượng khổng lồ lật nhào.

Thiên Đạo ở rìa đảo dùng toàn lực vận chuyển từ trường để chống lại dư chấn của bom hạt nhân, không ép mình một chút, không biết mình có thể mạnh đến đâu.

Oành.

Đám mây hình nấm bốc lên trời, nhiệt độ cao, áp suất cao hủy diệt tất cả.

Nhưng ở trung tâm vụ nổ hạt nhân, Tần Hồng dùng toàn lực thúc đẩy từ trường chuyển động để bảo vệ Lam Mộng và một số thành viên cốt cán của tổ chức, họ ở trong năng lượng cao của vụ nổ nhắm mắt lại, bảo vệ mắt không bị ánh sáng mạnh làm tổn thương.

A Tần Hồng gầm lên giận dữ, giống như một con sói bị thương.

Phá Mộng đang trên đường chỉ cảm thấy một luồng từ trường mạnh mẽ thổi qua bầu trời và mặt biển, tên lửa dưới chân đột nhiên mất đi động lực, rơi thẳng xuống biển.

Đây là EMP, tức là xung điện từ, xung điện từ của vụ nổ hạt nhân đã trực tiếp làm hỏng tên lửa.

Chương 4017

Thượng đế.

Phá Mộng rơi xuống biển, kinh hãi nhìn đám mây hình nấm phía trước, rốt cuộc là ai điên cuồng đến vậy, dám kích nổ bom hạt nhân.

Vụ nổ hạt nhân lập tức thu hút sự chú ý của các quốc gia trên thế giới, dù sao thời nay các quốc gia thử nghiệm bom hạt nhân rất ít, mỗi vụ nổ hạt nhân đều được quan tâm đặc biệt.

Điều khiến người ta kinh ngạc hơn không phải là vụ nổ hạt nhân, mà là sau vụ nổ, ở trung tâm hóa ra còn có người sống sót.

Trong vụ nổ hạt nhân, vậy mà còn có người có thể bình an vô sự bước ra.

Đây là tình huống gì, có hợp lý không.

Có khoa học không.

Nhưng sự thật là, thường thức của nhân loại đã bị phá vỡ, thật sự có người có thể chịu đựng được bom hạt nhân, trực tiếp dùng thân thể chống lại, ngay cả tủ lạnh cũng không cần.

Thế giới từ hôm nay đã thay đổi.

Đỗ Lan đứng giữa nhiệt độ cao, dang rộng hai tay tuyên bố với cả thế giới.

Lam Mộng, Điện Nhãn đều không ngờ mình thực sự sống sót.

Sau lưng Tần Hồng có một khu vực nguyên vẹn, những người trốn ở đây đều còn sống.

Đỗ Lan cười nói với Tần Hồng: Chúc mừng ngươi đã trở thành người đàn ông mở ra thế giới mới, ngươi xứng đáng là số một thế giới, tên của ngươi sẽ được ghi vào sử sách.

Tần Hồng tiêu hao rất lớn, dù sao cũng mới tỉnh lại.

Đương nhiên khác với nguyên tác, não của ông ta không bị trọng thương, mà là được Đỗ Lan sửa chữa, cho nên ông ta hiện tại không phải là nỏ mạnh hết đà.

Nếu là nguyên tác, não bị Thiên Đạo trọng thương, dù cuối cùng đánh bại được Thiên Đạo, cũng vì đốt cháy sinh mệnh, dùng ý chí bảo vệ tổ chức, hoàn thành trận chiến là chết.

Hiện tại cơ thể ông ta vẫn tốt, chống lại bom hạt nhân cũng chỉ là kiệt sức, không hề bị thương, ông ta thậm chí còn bảo vệ được một đám người.

Chúng ta còn sống.

Những người ở ngoài từ trường đều đã bị bốc hơi, ngay cả xương cũng không còn.

Còn những người trong từ trường thì hoàn toàn vô sự.

Chúng ta thật sự còn sống, thật sự không bị bom hạt nhân nổ chết.

Họ nhìn xung quanh, các tòa nhà đã biến mất, máy móc cũng không còn, hòn đảo chỉ còn lại một sa mạc, nhìn ra xa có thể thấy những con tàu chìm trên mặt biển.

Nhưng họ, những người đứng ở trung tâm vụ nổ hạt nhân, lại không chết.

Thượng đế phù hộ, đây là kỳ tích.

Không phải Thượng đế phù hộ các ngươi, là Tần Hồng đã bảo vệ các ngươi.

Đỗ Lan nói: Đây chính là cường giả từ trường, ông ấy đã chứng minh tất cả cho các ngươi.

Vũ khí truyền thống của nhân loại đã mất đi ý nghĩa, tương lai thuộc về các cường giả từ trường.

Căn bản không cần hủy diệt thế giới cũ, cường giả từ trường có thể dựa vào ý chí của mình để cải tạo thế giới cũ.

Có từ trường là có tất cả, không có từ trường là mất tất cả.

Mọi người đều im lặng, họ vắt óc suy nghĩ, cũng không thể tìm ra lời nào từ thường thức để giải thích hiện tượng trước mắt.

Vì không thể dùng tư tưởng cũ để giải thích, cho nên họ cần tư tưởng mới, và Đỗ Lan, kẻ điên này, chính là người nắm giữ tư tưởng mới.

Hắn có thể thông qua khoa học và huyền học để giải thích tất cả, vậy thì mọi người đều phải nghe lời hắn.

Giống như sau khi nhà Thanh thất bại, các sĩ đại phu luôn nói rằng Nghiêu Thuấn Vũ đã không thể giải thích được sự lợi hại của tàu chiến và đại bác của người phương Tây, vậy thì họ không thể không nói rằng trăng ở nước ngoài tròn hơn.

Đây chính là đại thế lịch sử được thúc đẩy bởi những sự kiện lớn.

Trước khi sự kiện lớn xảy ra, mọi người có thể đã nhận ra đại thế, nhưng có thể phủ nhận, có thể từ chối.

Nhưng sau khi sự kiện lớn xảy ra, mọi người không thể phủ nhận, từ chối nữa, không thể không đưa ra những giải thích mới.

Những nhân vật anh hùng sẽ ra đời cùng với những sự kiện lớn, nhân vật anh hùng thường chính là nhân vật chính của sự kiện lớn.

Bây giờ cả thế giới đều phải đối mặt với sức mạnh vượt qua cả bom hạt nhân.

Đỗ Lan cười nhìn những người sống sót đang ngơ ngác, nói: Ta nghĩ các ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng, lắng nghe giáo huấn của từ trường.

Ở một nơi khác, trận chiến giữa Hải Hổ và Thủ Nam vẫn đang tiếp diễn.

Thủ Nam là con nuôi đầu tiên của Lam Đạo Thiên Vũ, là đại ca của mọi người.

Nhưng tính tình của hắn quá tốt, đến mức không ưu tú bằng các em trai.

Nhưng khi hắn tức giận, gân xanh trên mặt nổi lên, sẽ trở nên rất xấu, cho nên còn có một biệt danh là Sửu Nam.

Hắn để ngăn cản Hải Hổ, đã trực tiếp nói mình chính là kẻ thù giết cha của Hải Hổ, chính hắn đã tự tay ám sát cha của Hải Hổ.

Nghe đến đây, sự chú ý của Hải Hổ hoàn toàn tập trung vào Thủ Nam.

Trận chiến của hai người ngày càng kịch liệt.

Thủ Nam học Hoàng Cực Kinh Thế, hiểu được mối quan hệ giữa con người và tự nhiên, đã phát triển ra sức mạnh dùng từ trường can thiệp vào tự nhiên, hắn có thể dùng từ trường đóng băng mọi thứ, đây chính là Hoàng Cực Thủy Mẫu Quyền.

Đối với Thủ Nam, chỉ cần bảo vệ Quan Nguyệt Đồng là được, vì nàng là nữ thần.

Hắn là một kẻ si tình, yêu thầm em gái nuôi Quan Nguyệt Đồng, sẵn sàng dùng mạng sống của mình để bảo vệ nàng.

Hoàng Cực Kinh Thế có thể dùng để bói toán, cũng có thể dùng để tu hành.

Mối quan hệ giữa con người và tự nhiên, con người làm thế nào để điều động sức mạnh của tự nhiên, đều có thể từ đó mà lĩnh ngộ.

Lam Đạo Thiên Vũ chính là người yêu thích Hoàng Cực Kinh Thế, cũng đã dạy cho các con của mình.

Lam Mộng và Điện Nhãn dùng nó để bói toán, Thủ Nam và Áo Gia dùng nó để tu luyện.

Từ trong sách có thể thấy được mệnh cách của mỗi người, suy diễn tinh tượng là có thể biết ai mạnh ai yếu, ai là địch ai là bạn.

Có người tin vào số mệnh, liền có thể tìm được vị trí của mình, phát triển sức mạnh của mình.

Có người không tin vào số mệnh, liền có thể đột phá giới hạn của mình, thách thức cảnh giới cao hơn.

Đối mặt với Hoàng Cực Kinh Thế, rốt cuộc là tuân thủ, hay là đột phá, cũng có những thái độ khác nhau.

Thủ Nam chính là đã chấp nhận số mệnh, cho rằng mình không xứng với Quan Nguyệt Đồng, vì khi chiến đấu, mình quá xấu, mọi người đều gọi mình là Sửu Nam.

Nhưng quyết tâm bảo vệ Quan Nguyệt Đồng của hắn là kiên định, muốn đóng băng Hải Hổ, dìm kẻ địch vĩnh viễn xuống đáy biển.

Hoàng Cực Thủy Mẫu Quyền của ta là tinh túy lĩnh ngộ được từ Hoàng Cực Kinh Thế, có thể đóng băng thế giới, Hải Hổ, chết đi.

Thủ Nam muốn đóng băng cả mình và Hải Hổ, chìm xuống đáy biển.

Hải Hổ bị đóng băng, lớp băng này vô cùng kỳ lạ.

Theo lý thuyết, băng phải nổi trên mặt biển, nhưng băng của Thủ Nam lại không ngừng chìm xuống.

Hải Hổ không tin vào số mệnh, hắn tin vào khoa học, tin rằng chiêu thức của kẻ địch chắc chắn có kỹ xảo của nó, không phải là thiên mệnh, cũng không phải ma pháp, mà là kỹ xảo có thể làm được bằng từ trường.

Hải Hổ rất nhanh nhận ra kẻ địch đã lợi dụng môi trường xung quanh, kẻ địch có thể lợi dụng, mình cũng có thể.

Là nhân vật chính, Hải Hổ có thiên phú chiến đấu kinh người, lập tức nhận ra đó là không khí, kẻ địch đã lợi dụng không khí.

Kẻ địch nén không khí để làm lạnh, vậy mình có thể dùng không khí để làm nóng.

Từ trường có thể kiểm soát khí tượng, không gì là không thể, tạo ra kỳ tích.

Phá.

Hải Hổ cuối cùng cũng phá vỡ lớp băng bao bọc mình.

Không thể nào.

Sửu Nam, hôm nay ta sẽ đánh bại ngươi.

Hải Hổ tự tin nói.

Sửu Nam rất kinh ngạc, nhưng trái tim bảo vệ nữ thần khiến hắn kiên định ngăn cản kẻ địch, hét lên: Áo nghĩa Hoàng Cực Kinh Thế Quyền.

Hải Hổ toàn thân bốc cháy, gầm lên: Đây là động lực có thể đưa tên lửa vào không gian, dựa vào từ trường gia tốc khí thể tạo ra năng lượng cao, ta sẽ đánh bại ngươi trong một chiêu.

Oành, biển cả bị chia cắt, hai người đối đầu kịch liệt.

Chương 4018

Sửu Nam bị đánh bay, rất khó chấp nhận mình lại thua như vậy.

Nhưng nội tạng đều nóng rát, rõ ràng là nhiệt độ cao của đối phương đã xâm nhập vào cơ thể, làm tổn thương nội tạng của mình.

May mắn là lúc này, Áo Gia cuối cùng cũng đã đến.

Khi Hải Hổ nhìn thấy Áo Gia, chỉ thấy một nắm đấm khổng lồ đang lao về phía mình.

Sát Kình Bá Quyền.

Đây là chiêu thức sở trường nhất của Áo Gia, một chiêu có thể đánh ra toàn bộ sức mạnh của mình.

Về lý thuyết, cường độ từ trường, và cường độ phát huy ra được, là khác nhau.

Cho nên có thể phát huy tối đa sức mạnh từ trường của mình cũng là một vấn đề vô cùng quan trọng.

Hải Hổ vừa thấy là Áo Gia, cũng lập tức phản công: Hải Hổ Bạo Phá Quyền.

Nắm đấm đối nắm đấm, mặt biển bị vặn vẹo.

Vừa đánh xong Thủ Nam, lại đánh Áo Gia.

Dù là Hải Hổ tự tin, cũng có chút chột dạ.

Áo Gia đang cơn thịnh nộ, vốn dĩ là một ngày tốt lành để công bố kế hoạch, bây giờ lại trở nên hỗn loạn, những kẻ tiểu nhân cản trở thế giới mới này tội không thể tha.

Hắn không thể hiểu nổi rõ ràng tổ chức là vì để thế giới tốt đẹp hơn, tại sao lại có những kẻ tiểu nhân cản trở.

Những kẻ này quá tà ác.

Hắn phẫn nộ, không thể chấp nhận.

Hoàn toàn bị áp chế, Hải Hổ chỉ cảm thấy một ngọn núi lớn đè xuống, khiến thể lực vốn đã không còn nhiều của mình càng thêm khó khăn.

Không được, nếu tiếp tục chiến đấu, mình sẽ chết.

Chỉ trong vài giây, Hải Hổ đã nghĩ ra cách, hắn muốn lợi dụng nắm đấm của Áo Gia.

Tiếp tục chiến đấu, lợi dụng chiến trường.

Du thuyền, Hải Hổ, Áo Gia tạo thành một đường thẳng.

Chính là lúc này.

Hải Hổ cắn răng chuẩn bị ăn một quyền của Áo Gia, cố ý để lộ sơ hở.

Áo Gia hoàn toàn không nghi ngờ, dù sao thể lực của Hải Hổ đã tiêu hao nghiêm trọng, có sơ hở là bình thường.

Một cú đấm nặng nề, một đòn đánh bay Hải Hổ.

Hải Hổ bay ngược ra sau, bay thẳng về phía du thuyền.

Đây chính là kế hoạch của Hải Hổ, lợi dụng nắm đấm của Áo Gia để bay đến du thuyền, bắt đi Quan Nguyệt Đồng.

Oành, va vào du thuyền.

Ý chí của Hải Hổ vẫn chưa tan rã, vì vừa rồi đã phòng ngự toàn lực.

Nhưng không thể không thừa nhận, nắm đấm của Áo Gia đủ mạnh, mình có thể ngất đi bất cứ lúc nào.

Nhân lúc mình vẫn còn sức, bắt lấy Quan Nguyệt Đồng trên boong tàu, lập tức bỏ trốn.

Không quay đầu lại, không chút lưu luyến bỏ lại kẻ thù giết cha sau lưng.

Lúc này chỉ có một ý niệm: tuyệt đối không được ngất, tuyệt đối không được ngất.

Hải Hổ, ta sẽ giết ngươi.

Áo Gia tức giận không thôi, nhưng Hải Hổ đã chạy quá nhanh, đã biến mất không thấy.

Không ai phát hiện ra Địch Ny Toa cũng đã biến mất.

Là bảo mẫu, cô phải đảm bảo an toàn cho Quan Nguyệt Đồng, nên đã lén lút theo sau Hải Hổ.

Hải Hổ gắng gượng đến một hòn đảo hoang, thực sự không thể chịu đựng được nữa, ngất xỉu trên bãi biển.

Sau khi hôn mê, ba vệt chiến văn trên trán Hải Hổ biến mất, lộ ra bộ mặt thật, chính là Bạch Quân Lãng.

Quan Nguyệt Đồng vô cùng kinh ngạc, nhưng vẫn chọn chăm sóc cho hắn.

Mỗi lần ở bên cạnh Bạch Quân Lãng, cô đều không cảm thấy mình là người tàn tật, vì luôn có những việc cô có thể làm được, phải do cô làm.

Trong lòng cô cũng rất tò mò, Bạch Quân Lãng có phải cố ý tiếp cận mình không.

Lại tại sao phải chống lại tổ chức.

Bên phía đảo Phục Sinh, Đỗ Lan đã mở ra thế giới mới, để mọi người đều biết thời đại của bom hạt nhân đã kết thúc, sau này là thời đại của từ trường.

Đương nhiên hiện tại người biết từ trường không nhiều, nhưng tương lai sẽ ngày càng nhiều.

Đột biến gen, cùng với sự hỗ trợ của khoa học kỹ thuật, sẽ có ngày càng nhiều người nắm giữ từ trường.

Và nắm giữ từ trường là có thể tạo ra kỳ tích: mười lăm vạn từ trường có thể không còn sợ bom hạt nhân, ba mươi vạn có thể thay đổi khí tượng, năm mươi vạn có thể chống lại vạn vật hấp dẫn, bảy mươi lăm vạn có thể tự do ra vào tầng khí quyển.

Sau đó đến 97 vạn là một ngưỡng cửa, cuối cùng đến cảnh giới cao nhất là 99 vạn.

Người có thể đạt đến cảnh giới cao nhất tuy ít, nhưng cường giả từ trường có thể đạt đến cảnh giới năm mươi vạn không ít, những người này chính là chủ nhân tương lai của Trái Đất.

Trong hai mươi năm tới, những người này sẽ không ngừng xuất hiện.

Những người khác nhìn Đỗ Lan, đều chọn cách tránh xa, không dám đến gần.

Vụ nổ hạt nhân tuy đã lắng xuống, nhưng sự điên cuồng của Đỗ Lan đã ăn sâu vào lòng người.

Để vén lên bức màn của thế giới mới, đã trực tiếp sử dụng bom hạt nhân.

Ngay cả Lam Mộng cũng cảm thấy Đỗ Lan là một kẻ điên, nói như thể kế hoạch thế giới mới không phải là điên rồ.

Thống soái Lam Mộng, không cần nhìn ta như vậy, rõ ràng kế hoạch của ngươi mới là lạc hậu.

Cái gì mà tiêu diệt thế giới cũ xây dựng thế giới mới, căn bản không cần thiết, chỉ cần làm một chuyện lớn, là có thể mở ra thế giới mới.

Lam Mộng nói: Nhân loại của thời đại này không có sự tự vấn, chiến tranh, đói kém, ô nhiễm, kỳ thị, thế giới cũ đã vô phương cứu chữa.

Cho nên tổ chức thu thập gen của các loài trên thế giới, đến một thế giới mới mới là kết quả tốt nhất.

Nói như thể các ngươi không liên quan gì đến chiến tranh, đói kém, ô nhiễm, kỳ thị vậy.

Các ngươi có phải nghĩ rằng mình là tinh anh, thì trời sinh cao quý.

Mọi vấn đề đều do người khác gây ra, không liên quan đến mình.

Đỗ Lan nói: Nếu đã biết có chiến tranh, thì sản xuất ít vũ khí đi.

Nếu đã biết có đói kém, thì bớt đầu cơ tích trữ lại.

Nếu đã biết có ô nhiễm, thì các ngươi nên trồng nhiều cây hơn.

Nếu đã biết có kỳ thị, thì các ngươi đừng cách ly với người bình thường.

Lời nói và việc làm của các ngươi hoàn toàn không giống nhau.

Thế giới cũ đã vô phương cứu chữa.

Lam Mộng nói: Cho nên chúng ta, những người tinh anh, phải mở ra một phòng tuyến mới, một thế giới mới.

Sau đó gây ra chiến tranh, truyền bá đói kém, tạo ra kỳ thị, tiến hành ô nhiễm trong thế giới mới.

Đỗ Lan cười nói: Các ngươi dùng trí tuệ và sức mạnh để thống trị thế giới, mà trí tuệ và sức mạnh của các ngươi lại không đủ để giải quyết vấn đề, cuối cùng chỉ là một mớ hỗn độn.

Vậy kế hoạch của ngươi thì sao.

Để các cao thủ từ trường thống trị thế giới này.

Lam Mộng hỏi.

Chương 4019

Không sai, tất cả các cường giả từ trường có thể cải tạo khí hậu, cải tạo môi trường, có thể trồng ra nhiều lương thực hơn, là có thể để trẻ em ăn no.

Đỗ Lan nói.

Những cường giả từ trường đó tại sao phải tuân theo kế hoạch của ngươi.

Không phải trong đầu mỗi người đều có Sáng Mộng Giả.

Lam Mộng nói: Con người không có sự tự giác, những người được giáo dục bởi thế giới cũ này chỉ sẽ làm mọi thứ trở nên hỗn loạn.

Cũng như nhau cả thôi, nhưng bây giờ thế giới mới đã mở màn, ta sẽ tiếp tục làm chuyện lớn, dẫn dắt phương hướng của mọi người.

Đỗ Lan nói.

Sau này ngươi không được phép lợi dụng bất kỳ tài nguyên nào của tổ chức Lam Mộng, Đỗ Lan, ta sẽ sa thải ngươi.

Lam Mộng nói.

Đỗ Lan nói: Theo hợp đồng, ngươi không có quyền sa thải ta.

Nếu ngươi nhất quyết muốn sa thải, thì phải kiện ra tòa, ngươi ít nhất phải bồi thường cho ta ba nghìn tỷ đô la Mỹ.

Ngươi điên rồi, làm sao có thể có ba nghìn tỷ tiền bồi thường.

Đỗ Lan nói: Đây là hợp đồng, là hợp đồng do chính ngươi soạn thảo.

Lam Mộng lập tức kiểm tra hợp đồng, phát hiện thật sự là ba nghìn tỷ, hắn biết chắc chắn là Đỗ Lan đã dùng từ trường để sửa đổi hợp đồng, nhưng hiện tại pháp luật đối với từ trường là không hoàn thiện.

Đỗ Lan sẽ lợi dụng Tần Hồng để đảm bảo việc thực thi hợp đồng, nếu mình bị sa thải, Tần Hồng sẽ chiếm lấy tổ chức.

Lam Mộng muốn sa thải Đỗ Lan, nhưng lại đối mặt với khoản tiền phạt vi phạm hợp đồng trên trời, tức đến không chịu nổi.

Tần Hồng nói: Lam Mộng, đừng vội, sớm muộn gì tôi cũng sẽ giết hắn.

Những gì hắn làm là tự tuyệt đường với mọi người.

Dù bị khống chế, nhưng cô tin rằng Đỗ Lan sẽ có ngày lộ ra sơ hở, đến lúc đó mình nhất định có thể giết được hắn.

Đừng như vậy, tôi cũng là vì lợi ích của tổ chức, là để tổ chức trở nên mạnh hơn.

Ngươi đã giết nhiều thành viên của tổ chức như vậy, sao có thể mặt dày vô sỉ đến thế.

Giết thành viên tổ chức và làm điều tốt cho tổ chức, có mâu thuẫn sao.

Để cho trẻ em được ăn no, thì phải giết chết trẻ em của thế giới cũ, đó chẳng phải là logic của các người sao.

Đối với tổ chức mà nói, tre già măng mọc là chuyện bình thường, nhân viên cũ chính là gánh nặng, hiệu suất giảm đi, lương lại tăng lên, cho nên tôi giúp tổ chức tối ưu hóa một nhóm người, vừa hay có thể đề bạt thêm nhiều nhân viên mới hữu dụng hơn.

Đỗ Lan nói: Cho nên tổ chức sẽ ngày càng tốt hơn.

Đối mặt với một kẻ có logic giống hệt mình, thật sự không dễ nói

gì.

Cũng chỉ có thể tiêu chuẩn kép một chút, nói rằng làm sao có thể giống nhau.

Chỉ cho quan châu phóng hỏa, không cho dân chúng đốt đèn.

Vì để trẻ em hạnh phúc, liền tiêu diệt trẻ em của thế giới cũ, loại logic này cũng có thể thành lập, Đỗ Lan cũng rất khâm phục những lão điên từ trường này, cũng không biết trong đầu họ có phải chỉ còn lại từ trường hay không.

Được rồi, tôi về làm việc đây, tổ chức đã mở ra một thời đại mới, tiếp theo phải trọng điểm nghiên cứu từ trường.

Lam Mộng rất tức giận, rõ ràng là kế hoạch của hắn, kết quả lại bị Đỗ Lan phá hỏng hoàn toàn.

Đỗ Lan lại cho rằng dựa vào từ trường, nhân loại có thể tiến vào vũ trụ, thống trị dải Ngân Hà, bước vào thời đại hoàng kim.

Đáng tiếc theo sự phát triển của nguyên tác, nửa thế kỷ tới là khoảng thời gian rất thê thảm đối với người bình thường, dân số sẽ giảm mạnh.

Bởi vì cao thủ từ trường chiến đấu trên Trái Đất, hủy thiên diệt địa, thành phố của nhân loại động một chút là bị bốc hơi.

Người thường căn bản không có cách nào phát triển tốt đẹp, chỉ có thể di cư như kiến, chẳng khác gì tận thế.

Hơn nữa vì tính không xác định và đặc tính cảm xúc hóa của từ trường, cường giả từ trường giống như những quả bom hẹn giờ, tùy thời có thể bùng nổ, cuối cùng dẫn đến rất nhiều người rời khỏi Trái Đất, còn khoa học kỹ thuật của Trái Đất thì thụt lùi.

Cuối cùng của cuối cùng, một siêu cấp cao thủ từ trường đã khởi động lại thế giới.

Chuyện là thế này, mọi người đều biết xã hội đã bệnh, nhưng thực sự không có một phương thuốc nào được mọi người chấp nhận, thế là mọi người sẽ chọn hủy diệt thế giới, bởi vì chỉ có hủy diệt thế giới mới là đặt dấu chấm hết.

Nhưng đối với Đỗ Lan mà nói, nếu thế giới bị hủy diệt thì sẽ không còn niềm vui, hắn chỉ thích mọi người lăn lộn trong hồng trần.

Các lão điên từ trường cũng hy vọng có thể thay đổi thế giới theo suy nghĩ của mình, chỉ là cuối cùng lại biến thế giới thành một mớ tan hoang, trực tiếp khởi động lại.

Dù sao cũng đều như vậy, rõ ràng có ý tưởng tốt đẹp, nhưng đến lúc thực hiện cuối cùng lại là một mớ hỗn độn, trực tiếp phá hủy thế giới.

Cho dù có sức mạnh gần như vô địch, thì đã sao.

Cũng không thể khiến thế giới hoàn toàn phát triển theo ý nghĩ của mình, cuối cùng cũng chỉ có thể hủy diệt thế giới.

Cho dù sức chiến đấu có thể hủy thiên diệt địa, cho dù từ trường có thể sáng tạo sinh mệnh, nhưng sinh mệnh được tạo ra vẫn sẽ phản kháng tạo vật chủ, xuất hiện bất đồng.

Ngay cả Thượng Đế tạo vật cũng không hoàn mỹ.

Thượng Đế trước tiên tạo ra thiên sứ, sau đó tạo ra nhân loại.

Kết quả nhân loại rất rác rưởi, nhưng Thượng Đế lại thiên vị nhân loại, dẫn đến thiên sứ ghen tị, thế là có thiên sứ sa ngã thành ma quỷ.

Mà nhân loại lại vô cùng rác rưởi, khiến Thượng Đế tức giận đến mức muốn tạo ra trận đại hồng thủy.

Ngay cả là Thượng Đế tạo vật cũng không thể hoàn hảo.

Cường giả từ trường tự nhiên cũng không thể tạo ra sinh mệnh hoàn mỹ, cũng không có cách nào tùy tâm sở dục khiến thế giới phát triển theo hướng mình muốn.

Thế giới không thể phát triển theo ý chí của cao thủ từ trường, nhưng từ trường quả thực có thể cải tạo tự nhiên, khai phá các hành tinh khác.

Đỗ Lan nói: Đương nhiên rồi, sẽ có một ngày không còn không gian để tiếp tục phát triển, từ thế giới quan tăng lượng biến thành thế giới quan tồn lượng, rồi sẽ tranh giành lẫn nhau, vĩnh viễn không có điểm dừng.

Đỗ Lan hy vọng mọi người cùng nhau khai phá vũ trụ, cùng nhau tăng thêm nhiều tài nguyên hơn.

Nhưng có một số người không ủng hộ khai phá, chỉ tranh đoạt tài nguyên sẵn có trong một phạm vi hữu hạn.

Đây cũng là sự khác biệt.

Dù sao thì khắp nơi đều là khác biệt, từ trường cũng không thể giải quyết được sự khác biệt.

Đỗ Lan trở lại tổ chức, lập tức gửi những hình ảnh vụ nổ hạt nhân mà mình quay được đến đài truyền hình để nhiều người hơn nhìn thấy.

Để mọi người nhận thức được sự mạnh mẽ của từ trường, sức mạnh của người thường đã bị đào thải.

Sau đó Đỗ Lan đã phát triển thế hệ Sáng Mộng Giả mới nhất, kích thích tiềm năng của cơ thể người, giúp một bộ phận người có được từ trường.

Đương nhiên tác dụng phụ là những người thất bại, não sẽ biến thành óc đậu phụ.

Từ trường là sự biến đổi của con người để thích ứng với tự nhiên, sử dụng khoa học kỹ thuật chính là mô phỏng điều kiện tự nhiên, không phải ai cũng có tư cách tiến hóa, có những sinh mệnh nhất định sẽ bị đào thải.

Sáng Mộng Giả thế hệ mới giúp người phù hợp có được từ trường ba mươi nghìn thất, rất yếu, vẫn cần huấn luyện sau đó.

Đỗ Lan cho biết sản phẩm này vẫn đang ở giai đoạn sơ khai, công năng có hạn.

Trong tương lai, Sáng Mộng Giả sẽ giống như điện thoại Apple, ra đến mười mấy thế hệ, công năng sẽ ngày càng mạnh, từ trường thức tỉnh cũng sẽ ngày càng mạnh.

Dùng khoa học kỹ thuật mô phỏng điều kiện tiến hóa tự nhiên, kích thích đại não hoàn thành tiến hóa, khoa học kỹ thuật thật đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Đỗ Lan cho biết khoa học kỹ thuật của thế giới này vô cùng lợi hại.

Bây giờ số người có từ trường rất ít, cũng chỉ có mấy đứa con của Lam Đạo Thiên Vũ, còn có Hải Hổ, Phá Mộng và một số người khác.

Đợi đến mười mấy năm sau, số người có từ trường sẽ ngày càng nhiều, tố chất cũng ngày càng kém.

Hiện tại chỉ có số ít người sở hữu từ trường, cho nên họ có lý niệm của riêng mình, có người bảo vệ môi trường, có người xây dựng thế giới mới, có người vì tranh quyền đoạt lợi, có người vì tôn giáo.

Bất kể mục tiêu là gì, tóm lại là có lý niệm.

Nhưng mười năm sau, các cao thủ từ trường, cho dù có từ trường mười mấy vạn, hai mươi mấy vạn, cũng giống như côn đồ đầu đường, hoàn toàn không có lý niệm, chỉ như sống cho qua ngày.

Số cao thủ từ trường đỉnh cấp có lý niệm cũng không nhiều, chỉ thêm được Địa Ngục, Hắc Ám.

Mười mấy vạn, hai mươi vạn từ trường đã có thể một mình khai phá một vùng đất, nhưng họ sẽ không làm vậy.

Họ chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, ỷ mạnh hiếp yếu, tranh đoạt tài nguyên tồn lượng như côn đồ.

Cho nên Đỗ Lan cho rằng họ còn không bằng người mù chữ.

Cao thủ từ trường đỉnh cấp vì lý niệm của mình mà đánh tới đánh lui, còn người sử dụng từ trường tầng thấp chỉ biết sống cho qua ngày, sự phân hóa hai cực rất nghiêm trọng.

Nói cho cùng vẫn là thiếu giáo dục, cao thủ không muốn dạy, người thường lại không dạy được, thế là những người có từ trường tầng thấp biến thành kẻ làm càn.

Đỗ Lan vừa phát triển từ trường, vừa suy xét từ trường sẽ mang lại những phát triển và thay đổi gì.

Càng nhiều lão điên từ trường, yêu cầu càng nhiều, thế giới càng loạn.

Ban đầu chỉ có tổ chức Lam Mộng nắm giữ từ trường, sau đó Địa Ngục sáng lập Thiên Quốc, Hùng Sư cũng sáng lập Hùng Sư Hội, hình thành thế chân vạc.

Chương 4020

Chiến đấu ngày càng kịch liệt.

Cuối cùng gây ra chiến tranh, thương vong vô số.

Đỗ Lan biết đây đều là điều tất yếu của sự phát triển, một chính, một phản, một hợp.

Công việc của ta là chất xúc tác.

Đỗ Lan xác định rõ mục tiêu của mình, công việc của hắn chính là xúc tác cho sự phát triển, khiến mọi người càng thêm hỗn loạn.

Điện Nhãn mang theo thế lực còn sót lại rời đi, lần này họ không có được tiền tài và địa vị mình muốn, lòng người bắt đầu tan rã.

Tony, tôi phải đi rồi.

Thiên Đạo nói.

Đi đâu.

Điện Nhãn hỏi.

Thiên Đạo trả lời: Không biết, nhưng tôi muốn trở nên mạnh hơn.

Lần sau, tôi sẽ không thua nữa.

Điện Nhãn cũng biết lòng tự tôn của Thiên Đạo bị tổn thương, nói: Đi đi.

Thiên Đạo rời đi, Điện Nhãn rơi vào trầm tư.

Hắn đang suy nghĩ về lời của Đỗ Lan, thế giới mới của các cao thủ từ trường, có lẽ đây mới là con đường mình phải đi, chứ không phải tranh đoạt tổ chức Lam Mộng.

Mình có thể thành lập tổ chức của riêng mình, có thể chiếm một mảnh đất, biến mình thành vua.

Không còn dựa vào quy tắc cũ, mà là khai sáng quy tắc mới của riêng mình, quy tắc thuộc về từ trường.

Hắn suy tư về phương hướng tương lai, dần dần có ý tưởng.

Hắn nói với Phá Mộng: Một quốc gia chính giáo hợp nhất, có làm được không.

Phá Mộng không nói một lời.

Tôi muốn tiền tài quyền lực, anh muốn truyền bá tín ngưỡng, chúng ta có thể hợp tác.

Điện Nhãn nói: Đỗ Lan nói đúng, tương lai là thời đại của cao thủ từ trường, chúng ta nên mở rộng tư duy, tái cấu trúc thế giới theo phong cách của mình.

Phá Mộng tự nhiên là hy vọng truyền bá tín ngưỡng, hỏi: Anh muốn làm thế nào.

Điện Nhãn nói: Trước tiên nâng cao từ trường đến mức có thể chống lại bom hạt nhân.

Tiếp theo sẽ do chúng ta viết lại thế giới.

Đỗ Lan đã chứng minh cho mọi người thấy sự mạnh mẽ của từ trường, tuy bề ngoài mọi người không chấp nhận, nhưng trong lòng đã ý thức được sự thần kỳ của nó, đều đang âm thầm củng cố bản thân, tìm kiếm cơ hội đột phá từ trường.

Thiên Đạo lần đầu nếm trải mùi vị thất bại, tìm kiếm phương pháp đột phá.

Anh ta về Thiếu Lâm Tự trước, tuy là người nước ngoài, nhưng từ năm mười mấy tuổi đã được gửi đến Thiếu Lâm Tự tập võ.

Sư phụ bảo anh ta đến ngọn núi cao nhất thế giới để lĩnh ngộ, nếu không lĩnh ngộ được, thì đi tìm người bạn cũ của ông là Vô Nhận, nếu vẫn không lĩnh ngộ được, sư phụ cũng không giúp được gì.

Thiên Đạo vẫn tôn sư trọng đạo, nghe lời sư phụ, đầu tiên leo lên đỉnh núi cao nhất thế giới.

Không có bất kỳ sự bảo hộ nào, chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ mà các cường giả từ trường yêu thích nhất, da thịt phơi bày trong giá lạnh.

Nhưng từ trường có thể bảo vệ anh ta an toàn, bất chấp nhiệt độ siêu thấp cấp ba của thế giới.

Sư phụ bảo mình leo lên đỉnh núi cao nhất, là có ý gì.

Muốn mình làm gì.

Thiên Đạo rất buồn bực, không có một chút cảm giác nào.

Ý của sư phụ là: Biển đến vô biên trời làm bờ, núi leo tuyệt đỉnh ta là đỉnh.

Chính là chỉ điểm cho Thiên Đạo đừng bị thường thức trói buộc, kẻ mạnh nhất chính là người leo lên đỉnh cao, trên đầu đã không còn ai, không thể không dựa vào chính mình để khai sáng tương lai.

Người khai sáng không nên bị trói buộc, nên hành động theo cách của riêng mình.

Đáng tiếc Thiên Đạo không hiểu, bị đạo nghĩa trói buộc, khó mà thay đổi.

Thiên phú của Thiên Đạo rất tốt, nhưng không có dã tâm.

Rõ ràng rất mạnh, lại đi theo bước chân của Điện Nhãn, không có kế hoạch của riêng mình.

Bây giờ sư phụ dạy anh ta núi leo tuyệt đỉnh ta là đỉnh, anh ta cũng không thể hiểu, hoàn toàn là một con cá vàng nhỏ ngơ ngác.

Thế là anh ta lại theo lời sư phụ đi tìm một người bạn cũ là Vô Nhận.

Thiên Đạo và Vô Nhận thời trẻ đều là người trong giới võ lâm, cùng nhau tham gia các cuộc thi võ thuật.

Nhưng Vô Nhận đã vô sỉ sao chép quyền pháp tự sáng tạo của Thiên Đạo, đạt được thành tích tốt, còn Thiên Đạo thì chọn rút lui.

Thiên Đạo không đi tranh giành, tuy tức giận, nhưng vẫn không đi tranh.

Sau lần đó, hai người không bao giờ gặp lại, cho đến tận bây giờ.

Vô Nhận đã trở thành một võ thuật gia nổi tiếng thế giới, chuyên thu nhận các phú nhị đại, quan nhị đại, truyền thụ võ nghệ, trở thành một thái đấu võ học.

Sau khi Thiên Đạo đến, Vô Nhận rất căng thẳng.

Bởi vì hắn biết thực lực của Thiên Đạo, lo lắng Thiên Đạo sẽ làm lung lay địa vị của mình.

Thực ra Thiên Đạo chỉ đến tìm người theo lời dặn của sư phụ, chứ không có ý định thay thế Vô Nhận.

Vô Nhận trước tiên mời Thiên Đạo làm thầy giáo trong võ quán, sau khi bị từ chối, liền lộ rõ bộ mặt hung ác, muốn giết Thiên Đạo để che giấu hành vi sao chép trộm cắp vô sỉ của mình.

Thiên Đạo nhìn bộ dạng vô sỉ của Vô Nhận, đột nhiên nhận ra trước đây mình quá nhân từ, mình chú trọng đạo nghĩa, nhưng có những kẻ căn bản không đáng được tôn trọng.

Anh quyết định không nói đạo nghĩa nữa, lập tức bộc phát từ trường, giết chết Vô Nhận.

Cảm giác thật tuyệt vời, dường như anh đã hiểu mình nên làm gì.

Mình không nên bị đạo nghĩa trói buộc, nên đi làm những việc mình muốn làm trước tiên.

Mình đang đối mặt với một trạng thái chưa từng có trong lịch sử, phải đột phá đạo nghĩa, thường thức của tiền nhân.

Đột nhiên thông suốt, Thiên Đạo cảm thấy mình lại được rồi.

Thực ra anh ta không phù hợp với việc tranh quyền đoạt lợi, nội tâm vẫn quá nặng tình cảm.

Tình bạn, tình thân, tình thầy trò, anh ta đều quá coi trọng.

Còn tranh quyền đoạt lợi là cha con tàn sát, anh em đấu đá. sẽ biến con người thành ác ma vô tình, anh ta ghê tởm chuyện này.

Đợi đến khi anh ta chứng kiến những điều này, sẽ nhận ra đây không phải là thứ mình muốn.

Nhưng bây giờ Thiên Đạo chưa thấy những bi kịch này, cảm thấy chiến đấu bằng từ trường chính là nắm đấm đối nắm đấm, từ trường đối từ trường, kẻ cứng rắn đối đầu kẻ cứng rắn, kim đâm vào đầu đinh.

Anh ta đã nghĩ quá đẹp về từ trường.

Thiên Đạo đã nhận ra khuyết điểm của mình.

Điện Nhãn cũng đang củng cố bản thân, trước đây hắn quá ỷ lại vào vũ khí vệ tinh.

Đương nhiên cũng không trách hắn, lúc đó cũng không ai biết từ trường có thể cao đến hai mươi lăm vạn thất, ngay cả bom hạt nhân cũng đỡ được.

Trong nhận thức của mọi người, siêu năng lực giả cấp ba có năng lực động vật đã rất mạnh rồi.

Ai mà biết từ trường nâng cấp nhanh như vậy, trực tiếp chống lại bom hạt nhân.

Điện Nhãn cũng muốn củng cố từ trường của mình, chứ không phải lợi dụng vũ khí bên ngoài.

Nhưng đột nhiên tu luyện, hắn cũng không có phương hướng gì.

Chương 4021

Thế là hắn nghĩ đến Tần Hồng, Tần Hồng chính là nhờ dùng Sáng Mộng Giả mới trở thành cường giả số một Trái Đất, cho nên hắn cũng muốn lắp Sáng Mộng Giả vào não mình.

Việc này phải tìm Đỗ Lan.

Dù đã quyết định tự lập làm vua, nhưng hắn rất quen thuộc với tổ chức, cho nên như vào chốn không người mà tìm đến Đỗ Lan.

Tôi có thể hợp tác với anh, tôi giúp anh mở thông con đường tài nguyên, anh cho tôi Sáng Mộng Giả.

Điện Nhãn nghiêm túc nói: Đương nhiên là không được có cửa sau, không thể bị anh khống chế như Tần Hồng.

Tần Hồng lườm Điện Nhãn một cái.

Bây giờ Tần Hồng đang đứng sau lưng Đỗ Lan, bởi vì cô bị Sáng Mộng Giả khống chế, trở thành vệ sĩ của Đỗ Lan.

Lam Mộng có Áo Gia, Điện Nhãn có Thiên Đạo, Đỗ Lan có Tần Hồng, bên cạnh những người dùng não đều cần có một tay đấm, như vậy lúc cần ra tay thì không cần tự mình làm.

Đương nhiên có thể, tôi nghe nói cuối cùng anh cũng tự lập làm vua rồi.

Đỗ Lan hỏi.

Không sai, tôi chuẩn bị đến châu Phi thành lập quốc gia của riêng mình.

Điện Nhãn nói: Muốn quyền lực, tôi có thể tự mình xây dựng, từ trường sẽ tạo nên kỳ tích.

Ý tưởng thật không tồi, tôi ủng hộ anh.

Đỗ Lan nói: Tôi hiện đã phát triển Sáng Mộng Giả thế hệ thứ ba, có thể giúp anh trực tiếp đạt đến từ trường mười lăm vạn thất, sau đó tiếp tục rèn luyện, đột phá hai mươi lăm vạn thất từ trường cũng là có thể.

Vậy anh muốn tôi làm gì.

Anh đi khai phá châu Phi đã là giúp đỡ rồi, tôi tin anh có thể làm cho trẻ em châu Phi được ăn no.

Đỗ Lan nói: Tôi có thể ổn định cung cấp cho anh bản cập nhật Sáng Mộng Giả, để thuộc hạ của anh cũng thức tỉnh từ trường.

Được, dứt khoát.

Điện Nhãn nói thẳng.

Tần Hồng nói với Đỗ Lan: Anh không thể làm như vậy.

Tại sao không thể.

Tổ chức Lam Mộng thu thập tài nguyên, phát triển Sáng Mộng Giả, mà anh lại đem Sáng Mộng Giả giao cho kẻ thù của tổ chức.

Như vậy, tổ chức làm sao thu thập tài nguyên nữa.

Chẳng phải là tổ chức kiếm tiền, người khác tiêu sao.

Cho dù tổ chức gia sản lớn, có nhiều la mã, cũng có ngày cạn kiệt.

Anh nên giao Sáng Mộng Giả cho tổ chức, để tổ chức nắm giữ sức mạnh tập trung tài nguyên, như vậy tổ chức mới có thể lâu dài.

Không thể chỉ tiêu tiền, mà còn phải có năng lực kiếm tiền.

Nhưng bây giờ Đỗ Lan lại đem năng lực kiếm tiền mà tổ chức khó khăn lắm mới phát triển được, giao cho người khác.

Cô là người thông minh, nên biết thứ này không thể không bị tuồn ra ngoài.

Đỗ Lan nói: Giống như đồ sắt vậy, cho dù Thăng Long cổ đại luôn cấm xuất khẩu đồ sắt, nhưng việc buôn lậu đồ sắt chưa bao giờ dừng lại, công nghệ bị tuồn ra ngoài cũng chưa bao giờ dừng lại.

Người khác chính là muốn tranh đoạt phương tiện kiếm tiền, đây là điều không thể ngăn cản.

Tổ chức trước đây chính là không cho phép người khác cũng kiếm tiền, cho nên người giàu càng giàu, người nghèo càng nghèo, trẻ em ở các khu vực lạc hậu không có cơm ăn, không có cơm ăn thì chỉ có thể vì nguồn tài nguyên khan hiếm mà đánh nhau.

Nghèo đói mới là nguyên nhân căn bản của chiến tranh.

Tần Hồng nói: Họ lạc hậu nghèo đói là vì không chấp nhận tự do dân chủ.

Nếu chấp nhận, chúng ta có thể đưa họ vào hệ thống của tổ chức.

Cô thấy có khả năng không.

Đỗ Lan cười: Nhìn Nam Mỹ, nhìn Đông Âu xem, họ đã chấp nhận tự do, cũng đâu có giàu có.

Tự do mà cô nói cũng không thể ăn được.

Tần Hồng nói: Họ nghèo là vì họ không thành tâm, nói một đằng làm một nẻo, chỉ cần họ thực sự chấp nhận dân chủ tự do, thì chắc chắn có thể làm giàu.

Cô có lý niệm của cô, tôi có suy nghĩ của tôi, tôi sẽ làm theo suy nghĩ của mình.

Đỗ Lan nói: Điện Nhãn, anh cứ đi khai phá châu Phi, chúng ta có thể hợp tác.

Được.

Điện Nhãn muốn đi khai phá châu Phi, có sức mạnh từ trường, khai phá châu Phi vẫn rất đơn giản, có thể thay đổi khí tượng.

Từ trường càng mạnh, khai phá càng đơn giản, thậm chí có thể trực tiếp khởi động lại thế giới, tạo dựng thế giới theo ý tưởng của mình.

Nhưng đây là thế giới quan tăng lượng, không được giới tinh anh yêu thích.

Giới tinh anh thích nhất là thế giới quan tồn lượng, Thanos có Găng tay Vô cực để thay đổi vũ trụ, không đi khai phá những hành tinh chưa được khai phá, mà lại tiêu diệt một nửa dân số.

Khai phá các khu vực lạc hậu sẽ dẫn đến việc giới tinh anh không thể kiểm soát được cơ sở, địa vị của họ sẽ bị lung lay.

Cho nên trong mắt họ, khai phá là tà ác, giảm bớt dân số mới là bình thường.

Bây giờ các cao thủ từ trường cũng sẽ dần dần nảy sinh sự khác biệt, chia thành hai phe tăng lượng và tồn lượng, phe tăng lượng sẽ đi khai phá các khu vực lạc hậu, phe tồn lượng kiểm soát các khu vực giàu có.

Cuộc đấu tranh cũ chưa kết thúc, cuộc đấu tranh mới lại sắp bắt đầu.

Tần Hồng rất khó chịu, vì Đỗ Lan đúng là khắc tinh của tổ chức, lý niệm của hắn hoàn toàn trái ngược với tổ chức.

Thế nhưng Đỗ Lan lại thực sự tăng cường hiệu suất của tổ chức, giúp tổ chức có thể dùng ít tài nguyên hơn để làm nhiều việc hơn, kết quả là tổ chức lại vận hành không tệ.

Đỗ Lan đã tấn công vào sự tham nhũng bên trong tổ chức, chỉ riêng điểm này đã đủ khiến Lam Mộng hổ thẹn.

Thông qua sức tính toán siêu cao, Đỗ Lan đã cuốn đến cực hạn, chính vì vậy, hắn mới cần Tần Hồng bảo vệ.

Bởi vì hắn đã đắc tội với rất nhiều người, trong đó không thiếu kẻ muốn lấy mạng hắn.

Lam Mộng là người đầu tiên muốn hắn chết, đáng tiếc Áo Gia không phải là đối thủ của Tần Hồng.

Hắn chỉ có thể tìm cách nắm quyền kiểm soát Tần Hồng trước, chỉ cần có được sức mạnh hai mươi lăm vạn thất, thiên hạ sẽ nằm trong tay.

So với Tần Hồng, Áo Gia trông cũng không tốt đến thế.

Áo Gia vẫn đang tìm em gái, từ sau khi Hải Hổ bắt cóc em gái hắn, hắn vẫn luôn tìm kiếm vùng biển lân cận.

Trực tiếp điều động bảy hạm đội tàu sân bay, phong tỏa toàn bộ mặt biển, không bỏ qua bất kỳ động tĩnh nào.

Nhưng hắn không ngờ Quan Nguyệt Đồng bẩm sinh đã phản nghịch, lúc nhỏ ngỗ ngược với cha, lớn lên ngỗ ngược với anh trai.

Cô biết rõ Hải Hổ là kẻ thù của tổ chức, nhưng vẫn lén lút giúp đỡ hắn.

Hải Hổ bị thương rất nặng, may mà có từ trường tái tổ hợp tế bào, có thể từ từ hồi phục.

Quan Nguyệt Đồng đi thu thập hoa quả, chăm sóc Hải Hổ, cô luôn có thể tìm thấy thức ăn ở gần đó.

Không phải vì cô may mắn, mà là Địch Ny Toa đang âm thầm giúp đỡ.

Địch Ny Toa vẫn luôn đi theo cô, nhưng không làm phiền hai người trẻ tuổi bồi đắp tình cảm.

Quan Nguyệt Đồng chăm sóc Hải Hổ là muốn hỏi anh ta một số vấn đề.

Chủ yếu là muốn biết Hải Hổ rốt cuộc muốn làm gì, tại sao lại tiếp cận mình, và tại sao lại chống lại tổ chức.

Hải Hổ liền dùng cộng hưởng từ trường, mở rộng lòng mình, cho Quan Nguyệt Đồng thấy ký ức của mình, chia sẻ ký ức về việc cha mình bị tổ chức ám sát.

Anh muốn cho Quan Nguyệt Đồng biết nỗi khổ của mình, anh cũng không muốn chiến đấu, cũng không muốn bị cuốn vào âm mưu của tổ chức, nhưng trên người anh mang mối thù giết cha không đội trời chung.

Đương nhiên nếu vì Quan Nguyệt Đồng, mối thù giết cha nhỏ nhoi, anh cũng sẵn lòng buông bỏ.

Quan Nguyệt Đồng cho anh cảm giác khác lạ, lần đầu tiên hai người gặp mặt, Hải Hổ đã quên hết mọi thứ, sẵn lòng vì mỹ nhân mà từ bỏ giang sơn.

Quan Nguyệt Đồng xem xong vô cùng cảm động, liền gọi Quân Lãng ca.

Từ trường của hai người quấn quýt vào nhau, giống như trời sinh một cặp.

Địch Ny Toa biết từ trường rất thần kỳ, thậm chí có thể quyết định vận mệnh.

Có thể nói từ trường đã quyết định kiếp trước, kiếp này và tương lai, rất khó nói rõ.

Dường như có một đôi tay vô hình đang kiểm soát mọi thứ, là vận mệnh, là nhân duyên, là thượng thiên. cũng có thể là Đại Năng.

Hải Hổ nói: Anh sẽ đưa em về, không để em bị thương.

Hai người trên đảo hoang tình cảm phát triển nhanh chóng, Hải Hổ không nỡ để người yêu khó xử, chuẩn bị buông bỏ hận thù với tổ chức Lam Mộng.

Quan Nguyệt Đồng rất cảm động, độ hảo cảm không ngừng tăng lên.

Cuối cùng Hải Hổ quyết định ra bãi biển, nơi này dễ bị người tìm kiếm phát hiện.

Hai người ngồi trên bãi biển, vai kề vai, thổ lộ tâm tình, chờ đợi cứu viện.

Tiểu thư, tôi đến đón cô về.

Địch Ny Toa xuất hiện.

Địch Ny Toa.

Quan Nguyệt Đồng vô cùng kinh ngạc, không ngờ Địch Ny Toa lại xuất hiện trên đảo hoang.

Hải Hổ lại nói: Trước đây từ trường của tôi đã có cảm giác mơ hồ, dường như trên hòn đảo này còn có người thứ ba, nhưng luôn không thể xác định được.

Người tôi cảm nhận được chính là cô phải không, cô rất mạnh.

Quan Nguyệt Đồng nói: Sao có thể.

Chương 4022

Địch Ny Toa chỉ biết thuật phòng thân thôi.

Địch Ny Toa lại nói: Tiểu thư, cô có thể hoàn toàn tin tưởng tôi, sự bảo vệ của tôi đối với cô, cũng giống như Áo Gia đối với Lam Mộng, Thiên Đạo đối với Tony, Tần Hồng đối với Đỗ Lan.

Sau này cô có việc gì cần làm đều có thể giao cho tôi, có kẻ thù nào cần đánh bại cũng có thể nói với tôi, tôi là thanh kiếm sắc bén trong tay cô, lý tưởng của cô sẽ do tôi thực hiện.

Quan Nguyệt Đồng cảm thấy Địch Ny Toa đã khác trước, trở nên xa lạ, cô không nhịn được nói: Tôi không thích có người nói dối tôi, Địch Ny Toa, cô rốt cuộc là ai.

Tôi là bảo mẫu của cô, đồng thời cũng là một người đã thức tỉnh từ trường, chỉ có vậy thôi.

Đây là thời đại từ trường, người thức tỉnh từ trường sẽ ngày càng nhiều, điều này không có gì khó hiểu.

Đừng có tỏ ra hiển nhiên như vậy được không.

Quan Nguyệt Đồng nói.

Vốn dĩ là hiển nhiên, thức tỉnh từ trường rất đột ngột, rất khó giải thích.

Địch Ny Toa nhún vai nói: Tiểu thư, cô phải quen dần đi, tương lai người thức tỉnh sẽ ngày càng nhiều.

Rất cạn lời.

Địch Ny Toa liên lạc với quân đội, rất nhanh ba người đã được máy bay đưa về tổng bộ Lam Mộng.

Bạch Quân Lãng lại một lần nữa ngụy trang thành Hải Hổ, anh ta vẫn tưởng thân phận Bạch Quân Lãng của mình chưa bị bại lộ.

Áo Gia đã phát giác, trực tiếp vạch trần, nói: Bạch Quân Lãng, ngươi đừng giả vờ nữa.

Lam Mộng cũng rất kinh ngạc, không hề liên hệ Bạch Quân Lãng với Hải Hổ, ngay sau đó liền nói: Thì ra ngươi chính là Bạch Quân Lãng của tập đoàn Bạch Thị, thật là bất ngờ.

Bạch Quân Lãng, ngươi thích em gái ta, ta cũng có thể cho phép các ngươi ở bên nhau, nhưng tiền đề là ngươi phải hợp tác với ta.

Ngươi điên rồi, tưởng rằng biết được thân phận của ta là có thể ép ta từ bỏ lý niệm mà ta kiên trì sao.

Ta không giống ngươi, ta vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.

Hải Hổ, có lẽ ngươi không sợ chết, nhưng những người bên cạnh ngươi thì sao.

Hắn trực tiếp uy hiếp.

Người thân của ta đều đã chết rồi.

Hải Hổ nói.

Lam Mộng lại trực tiếp ra tay với em gái mình, để uy hiếp Hải Hổ từ bỏ phản kháng.

Không nhất định.

Hắn tung ra một chưởng, định làm hại em gái.

Ầm, người bị đánh bay không phải là em gái, mà là Lam Mộng.

Áo Gia bên cạnh, một người mẹ hiền, cũng phải kinh ngạc, hắn yêu thương em gái, nhưng lại hy vọng Lam Mộng thực hiện ước mơ.

Cho nên dù Lam Mộng tấn công em gái, Áo Gia cũng coi như không thấy, đây chính là hy sinh vì lý tưởng.

Tuy nhiên, người bị thương lại là Lam Mộng.

Đừng làm hại tiểu thư.

Địch Ny Toa chắn trước xe lăn của Quan Nguyệt Đồng, giống như một bức tường cao khó vượt qua, mang lại cảm giác an toàn vô cùng.

Ngươi điên rồi sao.

Ngay cả em gái ruột cũng ra tay được.

Hải Hổ thật sự cạn lời, đây rốt cuộc là loại người gì vậy.

Địch Ny Toa ngược lại rất hiểu, chính là kiểu nhị thế tổ điển hình, không học không nghề, tự cho là đúng, cứ như cả thế giới đều phải vận hành theo ý nghĩ của mình.

Lam Mộng có được địa vị như vậy, hoàn toàn là vì cha hắn là Lam Đạo Thiên Vũ, chứ không phải vì năng lực của hắn.

Bên cạnh Lam Mộng có hai loại người, một loại là hy vọng có được lợi ích từ hắn, một loại là người thân, về cơ bản không ai công nhận nhân phẩm và năng lực của hắn.

Khóe miệng Lam Mộng rỉ máu, không thể tin được nhìn Địch Ny Toa, không ngờ bên cạnh mình còn có cao thủ như vậy.

Hắn kinh nghi bất định, nhất thời không biết nên nói gì.

Địch Ny Toa lại quay người nói với Áo Gia đang cảnh giác: Lúc em gái bị bắt nạt, ngươi không ra tay.

Bây giờ em trai bị bắt nạt, ngươi lại muốn ra tay.

Tiêu chuẩn kép như vậy không tốt đâu.

Lam Mộng là vì thực hiện lý tưởng của tổ chức.

Áo Gia nói.

Ngươi ngồi trong văn phòng mát mẻ, mà cũng dám bàn luận lý tưởng.

Ngươi không thấy nực cười sao.

Địch Ny Toa nói: Được rồi, tiểu thư mệt rồi, tôi đưa tiểu thư đi nghỉ ngơi.

Nói xong, quay người đẩy tiểu thư rời đi.

Hải Hổ tức giận nói với Lam Mộng: Đừng ra tay với Tiểu Đồng.

Lam Mộng tuy thảm hại, nhưng vẫn uy hiếp: Vậy thì phải xem lựa chọn của ngươi, xem ngươi có ngoan ngoãn nghe lời không, ta cho ngươi mấy ngày để suy nghĩ.

Hải Hổ nghiến răng nghiến lợi, nhưng Quan Nguyệt Đồng là người phụ nữ anh ta thích, không thể để cô bị thương.

Nhưng Lam Mộng quá đáng, anh ta thực sự không thể nhịn được.

Cuối cùng, anh ta vẫn không nói một lời mà rời đi.

Hải Hổ vừa đi, Lam Mộng lập tức triển khai tấn công tập đoàn Bạch Thị, nói là cho thời gian suy nghĩ, nhưng thực ra nói chuyện như đánh rắm.

Một kẻ không từ thủ đoạn, lời nói không thể tin.

Đỗ Lan cho biết Bạch Quân Lãng sắp gặp xui xẻo rồi.

Tin đồn về tập đoàn Bạch Thị lan tràn khắp nơi, khiến cổ phiếu công ty lao dốc.

Bạch Quân Lãng trực tiếp bị bắt vì tội trốn thuế, làm sổ sách giả.

Sau đó còn có người bán khống cổ phiếu của tập đoàn Bạch Thị, trong một thời gian ngắn, tập đoàn Bạch Thị từ một công ty có tương lai vô hạn đi đến bờ vực phá sản.

Chú Tài, người đã chăm sóc Bạch Quân Lãng từ nhỏ đến lớn, cũng đành bất lực, hoàn toàn không biết Bạch Quân Lãng đã đắc tội với ai.

Kiểu vây đánh vô cớ này, chắc chắn không phải là thủ đoạn kinh doanh bình thường.

Tuy nhiên, thương chiến thực sự lại đơn giản và thực tế như vậy.

Lam Mộng hoàn toàn không cho Bạch Quân Lãng thời gian suy nghĩ, ngay lập tức phát động tấn công.

Áo Gia biết tất cả những điều này, hoàn toàn không suy nghĩ đến hậu quả của việc em trai mình nói không giữ lời.

Hắn tin tưởng một người như vậy, làm sao có thể thực hiện lý tưởng.

Bạch Quân Lãng vào tù, công ty cũng đang trong tình trạng nguy kịch.

Đối mặt với sự ép buộc của Lam Mộng, ngọn lửa giận dữ của Hải Hổ đã sắp bùng nổ.

Nhưng anh ta nghĩ đến cảm nhận của Quan Nguyệt Đồng, vẫn đang nhẫn nại.

Lam Mộng sẽ không buông tay, mà từng bước ép sát.

Theo hắn, bây giờ là cơ hội tốt nhất để loại bỏ Hải Hổ, mình nắm được điểm yếu của anh ta, có thể tùy ý nhào nặn.

Nắm được điểm yếu, mình có thể không còn sợ hãi, căn bản không cần phải sợ nữa.

Dù có giết Hải Hổ, Hải Hổ cũng sẽ không phản kháng.

Lam Mộng đối với Áo Gia cũng như vậy, nắm được điểm yếu của

Áo Gia, Áo Gia liền trở nên nhu nhược, một mực nhẫn nhượng, mặc cho Lam Mộng làm bất cứ điều gì.

Lam Mộng cho rằng Hải Hổ chắc chắn cũng sẽ như vậy, nhưng hắn đã nhìn lầm, Hải Hổ không phải là người như thế.

Hải Hổ bị ép đến đường cùng, sẽ phản kháng.

Áo Gia chọn chấp nhận những gì Lam Mộng làm, vì đây là sự hy sinh cần thiết cho lý tưởng.

Lam Mộng không từ thủ đoạn là không tốt, nhưng hắn cũng là vì một lý tưởng vĩ đại.

Kế hoạch do người thông minh vạch ra, do kẻ ngu thực hiện.

Kế hoạch của Lam Mộng và Áo Gia rất vĩ đại, đáng tiếc chỉ bao gồm lợi ích của một số ít người thông minh, không bao gồm lợi ích của mọi người.

Đỗ Lan xuất hiện trong nhà tù, ngồi đối diện Hải Hổ, nói: Bạch Quân Lãng tiên sinh, ngài nghĩ sao.

Bạch Quân Lãng nhìn người lạ mặt trước mắt, hỏi: Ngươi là ai.

Thông tin của ngài lạc hậu rồi, tôi chính là Đỗ Lan, người đã dùng bom hạt nhân để chứng minh thời đại từ trường với toàn thế giới, cũng là nhà khoa học và nhà huyền học đứng đầu của tổ chức Lam Mộng.

Đỗ Lan nói: Ngài với tư cách là ông chủ của tập đoàn Bạch Thị, nên có đủ sự nhạy bén với thông tin.

Ngươi là chó săn của Lam Mộng.

Là nhân viên.

Đỗ Lan nói.

Ngươi muốn làm gì.

Nếu là Lam Mộng muốn ta khuất phục, ngươi về nói với hắn, nằm mơ giữa ban ngày đi.

Hải Hổ nói: Đừng tưởng rằng sau khi hắn làm những chuyện này, ta còn có thể coi như không có gì xảy ra.

Hắn quá đáng lắm rồi.

Nói là cho thời gian suy nghĩ, biết đâu mình thực sự vì tình yêu mà từ bỏ giang sơn, từ bỏ mối thù giết cha.

Nhưng Lam Mộng không cho thời gian, điều này khiến anh ta không thể chấp nhận, anh ta không phải là con cá vàng nhỏ.

Chương 4023

Đúng vậy, không cho ngài một chút thời gian suy nghĩ, hơn nữa rõ ràng có thể dùng mỹ nhân kế, lại không dùng.

Đỗ Lan nói.

Hải Hổ nói: Bởi vì Lam Mộng là một kẻ tiểu nhân ti tiện, hắn biết chỉ cần ta còn sống, sớm muộn gì cũng sẽ ngăn cản hành vi của hắn.

Loại người như hắn căn bản không thể thay đổi, sẽ tiếp tục ô nhiễm môi trường, sẽ tiếp tục lạm sát người vô tội, sẽ tiếp tục những việc làm tà ác, sớm muộn gì cũng sẽ chọc giận ta.

Dù có giết chết một Hải Hổ, chỉ cần hắn tiếp tục làm việc, sẽ có Hải Hổ thứ hai, thứ ba.

Đỗ Lan cười nói: Bởi vì trong kế hoạch thông minh của Lam Mộng, chỉ bao gồm lợi ích của số ít người, vậy thì phần lớn người sẽ đứng về phía đối lập với hắn, sớm muộn gì cũng có người lật đổ Lam Mộng.

Nói thì đơn giản, bên cạnh hắn có Áo Gia.

Hải Hổ tuy tức giận, nhưng vẫn bình tĩnh, rất rõ sức mạnh của Áo Gia.

Nếu không có Áo Gia, Lam Mộng không đáng sợ.

Áo Gia vẫn luôn cưng chiều Lam Mộng, dù Lam Mộng có phạm sai lầm, cũng sẽ không giết hắn.

Đúng vậy, Áo Gia là một kẻ nhu nhược, rõ ràng đã từng lăn lộn trong thế giới ngầm, còn thống nhất các băng đảng, dù sao cũng từng là một nhà lãnh đạo, nhưng đầu óc lại toàn những ảo tưởng phi thực tế.

Đỗ Lan nói: Nhưng tôi cũng có một câu hỏi, nếu cho ngài một cơ hội giết Lam Mộng, ngài có giết hắn không.

Hải Hổ do dự, anh ta hy vọng Lam Mộng chết, nhưng Lam Mộng là anh hai của Quan Nguyệt Đồng.

Cô ấy lại là một cô gái tốt bụng lương thiện, chắc chắn không hy vọng giết anh trai mình, mà là hy vọng anh trai thay đổi.

Hải Hổ không ngại giết Lam Mộng, nhưng đây không chỉ là chuyện giữa mình và Lam Mộng, mà còn liên quan đến quan điểm của bên thứ ba là Quan Nguyệt Đồng.

Mình còn muốn kết hôn với Quan Nguyệt Đồng, cô ấy e rằng không thể gả cho người đàn ông đã giết anh trai mình.

Xem ra ngài đã do dự, vậy ngài và Quan Nguyệt Đồng đi ở ẩn đi.

Ngài đã không còn là Hải Hổ, có người yêu rồi, ngài chỉ là con mèo bệnh.

Đỗ Lan nói.

Hải Hổ nghi ngờ nhìn Đỗ Lan, không biết đối phương rốt cuộc có ý gì.

Nếu Đỗ Lan không thay đổi kịch bản, thì chính Điện Nhãn đã mang Quan Nguyệt Đồng đi, giao cho Hải Hổ.

Hải Hổ và Quan Nguyệt Đồng sẽ sống một cuộc sống ẩn dật, cho đến khi bí mật của Quan Nguyệt Đồng bị bại lộ.

Bây giờ Điện Nhãn đã đến châu Phi, vậy thì do Đỗ Lan giao Quan Nguyệt Đồng ra.

Đỗ Lan cười nói: Làm cái giá, công ty của ngài sẽ là của tôi, thế nào.

Chỉ cần có thể ở bên Tiểu Đồng, công ty căn bản không là gì cả.

Yêu mỹ nhân không yêu giang sơn, thứ kích thích Hải Hổ trở nên mạnh mẽ chính là tình yêu của Quan Nguyệt Đồng.

Cứ quyết định vậy đi.

Lúc này Áo Gia và Thủ Nam cũng đang đối đầu.

Quan Nguyệt Đồng sau khi biết Lam Mộng tấn công tập đoàn Bạch Thị, đã tuyệt thực kháng nghị.

Thủ Nam rất tức giận, chất vấn Áo Gia: Vì lý tưởng, ngay cả em gái ngươi cũng sẵn lòng hy sinh sao.

Áo Gia nói: Không thể vì cô ấy là em gái của ta mà đối xử đặc biệt, hy sinh là bình đẳng.

Hắn cũng rất đau lòng, nhưng để thực hiện lý tưởng vĩ đại, những điều này đều là cần thiết.

Thủ Nam chỉ cảm thấy đối phương ngu xuẩn, nói: Ngay cả gia đình của mình cũng không thể bảo vệ, lý tưởng như vậy có ý nghĩa gì.

Ngươi sẽ không hiểu đâu.

Đúng là không hiểu, ta bây giờ chỉ muốn đấm ngươi một cái.

Thủ Nam thật sự rất thương Quan Nguyệt Đồng, không thể chịu được hai người anh trai làm càn.

Thế là Thủ Nam và Áo Gia ra tay, Địch Ny Toa liền đẩy Quan Nguyệt Đồng rời đi.

Bên này Đỗ Lan cũng đưa Hải Hổ ra khỏi tù.

Lẽ ra Hải Hổ sẽ sửa đổi ký ức của chú Tài, khiến ông hận mình, để đảm bảo tổ chức Lam Mộng không liên lụy đến người vô tội.

Sau đó anh ta trực tiếp vượt ngục, cho đến khi gặp Quan Nguyệt Đồng.

Còn bây giờ Đỗ Lan trực tiếp nộp tiền bảo lãnh.

Làm sao ngươi có thể bảo lãnh cho ta.

Trước đó chú Tài đã thử rồi, căn bản không được.

Hải Hổ nói.

Ở Mỹ, không có chuyện gì mà tiền không thể giải quyết được, tôi đã mua chuộc đại pháp quan.

Đỗ Lan nói.

Ngươi rất có tiền, tại sao còn muốn công ty của ta.

Hải Hổ rõ ràng không hiểu mục tiêu của Đỗ Lan.

Tôi đang tích hợp tài nguyên, để cho trẻ em ai cũng có sách đọc, ai cũng có công luyện.

Đỗ Lan nhìn về phía Hải Hổ, phát hiện anh ta căn bản không tin, nói: Ngài không tin.

Không tin.

Vậy tại sao ngài lại bảo vệ môi trường.

Đỗ Lan hỏi.

Để bảo vệ động thực vật.

Đỗ Lan nói: Tôi không tin, tôi cho rằng ngài bảo vệ môi trường là để thu thuế carbon.

Bởi vì nhà ngài phát triển năng lượng mới, chỉ cần bảo vệ môi trường, những năng lượng hóa thạch truyền thống sẽ bị hạn chế, người khác muốn phát triển, thì phải đưa tiền cho ngài để mua năng lượng mới.

Hải Hổ im lặng, mình giải thích không rõ, không thể chứng minh mình thực sự chân thành bảo vệ môi trường, cho dù có mổ bụng ra cũng không thể chứng minh được.

Nếu là ăn thạch, còn có thể mổ bụng tự chứng minh ăn mấy bát.

Nhưng lòng tốt của mình làm sao tự chứng minh, dù có mổ lồng ngực ra, cũng không thể tự chứng minh.

Có lẽ Đỗ Lan thực sự hy vọng trẻ em trên toàn thế giới ai cũng có sách đọc, ai cũng có công luyện.

Cũng giống như mình bảo vệ môi trường, đều là xuất phát từ tấm lòng chân thành.

Hải Hổ không nói gì nữa, trực tiếp ra tù.

Đi thôi, Quan Nguyệt Đồng đã đợi chúng ta rồi.

Đỗ Lan lấy ra viên nang vạn năng, ném ra, biến thành một chiếc ô tô bay.

Hải Hổ kinh hãi thất sắc, hỏi: Đây là công nghệ gì.

Chẳng lẽ công nghệ của tổ chức Lam Mộng đã mạnh đến vậy sao.

Tỷ lệ sử dụng tài nguyên của tổ chức Lam Mộng quá thấp, các nhà khoa học và huyền học gia còn phải ăn cơm ngủ nghỉ.

Còn tôi thì làm việc hai mươi bốn giờ, hiệu quả cao mà chi phí thấp, thời gian phát triển một tháng bằng một năm trước đây, hơn nữa còn tăng theo cấp số nhân, tài nguyên của toàn thế giới đều đang tỏa sáng trong tay tôi.

Đỗ Lan nói: Đi thôi.

Hải Hổ thầm nghĩ Đỗ Lan quả thực là siêu cấp trâu bò, mình với tư cách là ông chủ, bình thường có thể lười thì sẽ lười, tuyệt đối không làm việc hai mươi bốn giờ, công việc đều giao cho chú Tài.

Ngồi lên xe của người làm công mạnh nhất, cất cánh.

Địch Ny Toa, chúng ta đi đâu vậy.

Quan Nguyệt Đồng yếu ớt hỏi.

Đi gặp người thực sự quan tâm đến tiểu thư.

Địch Ny Toa cũng đang lái một chiếc xe bay, hai người đi về phía nhau.

Cuối cùng tại một công viên có phong cảnh hữu tình, Hải Hổ và Quan Nguyệt Đồng gặp nhau, lệ nhòa mắt, hai người ôm chầm lấy nhau như đã mấy năm không gặp.

Tiểu thư, hai người đi đi.

Địch Ny Toa nói: Chúc hai người hạnh phúc.

Để cho Quan Nguyệt Đồng hạnh phúc, Hải Hổ chọn cách ở ẩn, hai người trốn đi.

Họ không biết rằng tất cả những điều này đã được đánh dấu giá ngầm, vận mệnh sẽ không dễ dàng như vậy.

Quan Nguyệt Đồng là đứa con mà Lam Đạo Thiên Vũ quan sát tinh tượng ban đêm, tìm kiếm người phụ nữ có mệnh cách đặc biệt để sinh ra.

Thiên phú của cô vô cùng mạnh mẽ, ngay cả Lam Đạo Thiên Vũ cũng sợ hãi.

Để Quan Nguyệt Đồng sống sót, Áo Gia và cha đã thực hiện một giao dịch, đó là dùng Từ Trường Thiên Tỏa khóa chặt từ trường của Quan Nguyệt Đồng, khiến cô không thể giải phóng sức mạnh.

Nhưng sức mạnh của Quan Nguyệt Đồng quá mạnh, Từ Trường Thiên Tỏa áp chế dẫn đến sinh mệnh của cô không thể vượt quá hai mươi tuổi.

Cho nên hạnh phúc của Quan Nguyệt Đồng không thể kéo dài, Hải

Hổ vẫn phải theo đuổi sức mạnh.

Nhưng hiện tại, họ vẫn chưa biết những điều này, mọi người vẫn có thể vui vẻ ở ẩn.

Quan Nguyệt Đồng biến mất, Áo Gia thở phào nhẹ nhõm, hắn cũng không hy vọng em gái trở thành vật hy sinh.

Còn mối quan hệ giữa Thủ Nam và Áo Gia, Lam Mộng không còn thân thiện như trước.

Thủ Nam không thể hiểu được sự tuyệt tình của cặp anh em này, vì lý tưởng phi thực tế đó, thực sự ngay cả em gái cũng hy sinh.

Tổ chức Lam Mộng muốn hủy diệt nhân loại cũ, chỉ giữ lại bốn triệu dân số để tạo ra nhân loại mới, nhìn thế nào cũng không thực tế.

Nhưng Tiểu Đồng đã rời đi, nên Thủ Nam chọn cách nhẫn nhịn.

Lam Mộng rất tức giận, từ sau sự kiện đảo Phục Sinh, mọi chuyện đều không thuận lợi.

Hắn không thể không hàng đêm quan sát tinh tượng, quan sát tinh tượng của mỗi người, xem mình rốt cuộc nên làm thế nào mới có thể đưa kế hoạch trở lại đúng quỹ đạo.

Tinh tượng rất loạn.

Chương 4024

Nhưng hắn sẽ không để Điện Nhãn thành lập một quốc gia chính giáo hợp nhất, vì chỉ có tổ chức Lam Mộng mới có thể sở hữu quyền phát ngôn tuyệt đối.

Các tôn giáo khác, đều không có tư cách này.

Vì vậy Lam Mộng chuẩn bị tìm một số cao thủ từ trường tà ác ra tay, ví dụ như Bệnh Độc nắm giữ năng lực virus, Bệnh Độc có thể dễ dàng giết chết người của một thành phố.

Đi tiêu diệt Thần Quốc.

Thần Quốc là quốc gia của Điện Nhãn, hợp tác với Phá Mộng để tạo ra một vương quốc của Thượng Đế.

Châu Á có Địa Ngục Thiên Quốc, châu Phi có Điện Nhãn Thần Quốc, Âu Mỹ là tổ chức Lam Mộng của Lam Mộng.

Hiện tại là thiên hạ tam phân, cục diện dần dần rõ ràng.

Lẽ ra châu Phi nên là địa bàn của thầy giáo của Hải Hổ, Hùng Sư.

Cũng gần như vậy, chỉ là xem họ có thể khai phá châu Phi được không.

Châu Phi nơi này điều kiện khí hậu vẫn rất khắc nghiệt, Bắc Phi là sa mạc, Trung Phi là thảo nguyên lớn thiếu nước, phía nam thì tốt hơn một chút.

Nếu có từ trường, thay đổi khí hậu cũng không phải là không thể.

Tam quốc đỉnh lập là một cục diện không tồi, cô nói có phải không, Tần Hồng.

Tôi không quan tâm.

Tần Hồng nói: Kế hoạch của tổ chức nhất định sẽ thực hiện được.

Cô thật đúng là dầu muối không ăn, rõ ràng là một học sinh giỏi, lại tin vào kế hoạch hủy diệt nhân loại.

Tần Hồng nói: Anh có thể khống chế cơ thể tôi, nhưng không thể khống chế tư tưởng của tôi.

Thế giới này đã vô phương cứu chữa, người thường ngu muội vô tri, chỉ biết một mực đòi hỏi.

Những người này cũng không có gì khác biệt với khỉ, thế giới phải thay đổi.

Vậy có bao giờ nghĩ rằng, đây là kết quả của việc các người không chịu đi vào quần chúng không.

Họ thì làm sao có thể thay đổi.

Tần Hồng hoàn toàn coi thường người thường.

Đỗ Lan cũng không nói nhiều, dù sao khống chế được cơ thể Tần Hồng là đủ rồi.

Cùng với sự tiếp tục nâng cao của từ trường, chắc là đã đến thời đại của tán bảo hộ từ trường, chỉ có sự bảo hộ của các cao thủ từ trường, thành thị mới có thể phát triển, thương mại mới có thể ổn định.

Giống như tán bảo hộ hạt nhân vậy.

Liên Xô và Mỹ trong Chiến tranh Lạnh đã chia thế giới thành hai phe, tài nguyên lưu động trong hai phe.

Hai bên càng nhấn mạnh chiến tranh hạt nhân, các nước nhỏ bên trong càng không thể rời đi.

Bom hạt nhân vô dụng, nhưng từ trường hữu dụng.

Tán bảo hộ từ trường cũng có thể được, gia nhập bên nào thì nhận sự bảo hộ của bên đó.

Công ty Lam Mộng có Áo Gia, còn có rất nhiều khoa học kỹ thuật, vẫn kiểm soát các quốc gia phát triển nhất Âu Mỹ, kinh tế của các cường quốc lâu đời này vẫn là tốt nhất.

Kinh tế của Thần Quốc và Thiên Quốc vẫn chưa đủ mạnh.

Lam Mộng sẽ không ngồi yên nhìn họ lớn mạnh, đầu tiên là phải tiêu diệt Thần Quốc.

Vì Tòa Thánh ủng hộ Thần Quốc, nên Bệnh Độc đến Tòa Thánh gây rối trước, ám sát Giáo hoàng.

Trí tuệ kinh thế của Lam Mộng cũng chỉ đến thế, hoàn toàn không hiểu tôn giáo tồn tại là vì hiện thực tàn khốc.

Nếu con người trong hiện thực có năng lực thực hiện nguyện vọng, thì làm sao lại theo đuổi thiên đường sau khi chết.

Đáng tiếc nhân gian rất tàn khốc, quy tắc tôn giáo ngược lại ấm áp tình người.

Đỗ Lan cười nói: Lam Mộng muốn xé bỏ tấm màn che của tôn giáo, vậy thì dùng cái gì để thay thế.

Không có, hắn chỉ biết dùng phương pháp hủy diệt toàn nhân loại để che đậy hiện thực tàn khốc.

Con người tin tôn giáo là vì hiện thực khó thay đổi, mới muốn tin một vị thần, thay đổi kiếp sau hoặc kiếp sau nữa.

Lam Mộng đàn áp tôn giáo, không cho mọi người cơ hội thay đổi hiện thực, ngược lại còn muốn tiêu diệt toàn nhân loại.

Như vậy, mọi người tự nhiên sẽ không chấp nhận, tôn giáo cũng sẽ không biến mất.

Nhưng Lam Mộng không quan tâm, chính là muốn ám sát, thông qua ám sát để phá hoại tôn giáo.

Tuy nhiên, trong lịch sử có rất nhiều hành động hủy diệt tôn giáo, không có cái nào thành công.

Mọi người sẽ lén lút tụ tập, ẩn mình trong bóng tối để truyền giáo.

Bởi vì mọi người có nhu cầu này, cho nên Lam Mộng có trí tuệ kinh thế, cũng không thể tiêu trừ mảnh đất của tôn giáo.

Trừ khi hắn thực sự hủy diệt toàn nhân loại, nếu không dù là ở thế giới mới, vẫn sẽ có tôn giáo.

Bệnh Độc đến Tòa Thánh ra tay, đại chiến với Phá Mộng.

Hai người chiến đấu đã phá hủy toàn bộ Tòa Thánh, giết chết Giáo hoàng và một lượng lớn thần phụ.

Điện Nhãn lập tức tuyên bố sẵn sàng cung cấp sự bảo hộ từ trường, và chuyển Tòa Thánh đến Thần Quốc, tiếp tục truyền giáo.

Tôi có Thiên Đạo, có thể bảo vệ mọi người.

Điện Nhãn nói.

Phá Mộng rất cảm động, bắt đầu cuộc di cư tôn giáo quy mô lớn nhất, Thần Quốc một bước trở thành trung tâm lưu động tài nguyên tôn giáo.

Tại sao đại chúng lại ngu muội như vậy.

Cứ phải tin vào tôn giáo.

Lam Mộng tức giận nói.

Hắn dường như đã quên, kế hoạch thế giới mới của tổ chức cũng được lấy cảm hứng từ kế hoạch con tàu của Nô ê trong Thánh Kinh.

Con tàu là gia đình Nô ê và các loại động vật, kế hoạch thế giới mới là bốn triệu dân số và các loại gen dự trữ.

Hai cái không có gì khác biệt về bản chất, chỉ là được diễn giải lại bằng khoa học kỹ thuật.

Chính hắn còn chọn dùng câu chuyện tôn giáo, lại không cho phép người khác tin thần.

Tại sao người khác phải vì thỏa mãn yêu cầu của hắn mà thay đổi chính mình.

Hắn có thể mang lại gì cho mọi người.

Lam Mộng không quan tâm, thấy Thần Quốc không bị tấn công, hắn nghĩ có nên phát động chiến tranh không.

Do Áo Gia đi đánh Thiên Đạo, hai người vẫn luôn ngang tài ngang sức, nếu một trận chiến không biết ai thắng ai thua.

Lam Mộng suy nghĩ, cũng lo lắng bọ ngựa bắt ve, hoàng tước ở sau.

Nếu Áo Gia và Thiên Đạo lưỡng bại câu thương, đến lúc đó sẽ làm lợi cho Đỗ Lan và Địa Ngục.

Hai người này cũng rất nguy hiểm.

Tình hình hiện tại là các cường giả bắt đầu kiềm chế lẫn nhau, tiếp theo nên là tích lũy sức mạnh, xem ai tích lũy sức mạnh trước.

Củng cố bản thân, đồng thời dùng âm mưu làm suy yếu kẻ thù.

Nói về âm mưu, Lam Mộng tuyệt đối là bậc thầy, rất nhanh đã nghĩ ra một cách, dùng bom hạt nhân cỡ nhỏ để phá hoại thành thị.

Lén lút vận chuyển bom hạt nhân cỡ nhỏ đến Thiên Quốc và Thần Quốc, vận chuyển từ từ, vận chuyển ba bốn năm, hai quốc gia sẽ nằm trong tay mình.

Mình muốn kích nổ hạt nhân lúc nào thì kích nổ lúc đó, đến lúc đó mình có thể khống chế kẻ thù.

Lam Mộng luôn hy vọng khống chế kẻ thù, luôn cho rằng chỉ cần không yêu bất kỳ người hay vật gì, thì sẽ là vô địch.

Kẻ thù của mình đều có tình yêu, đều có điểm yếu, mình phải nắm lấy điểm yếu của chúng.

Nếu Lam Mộng kích nổ hạt nhân thành phố của người khác, thì không sợ người khác báo thù sao.

Thực ra cũng sợ, chỉ là hắn giả vờ không quan tâm mà thôi.

Chương 4025

Hắn sẽ tăng cường hệ thống phòng ngự thành phố của mình, cũng sẽ nâng cao thực lực của mình, giả vờ mình không sợ báo thù.

Lam Mộng căn bản không có sức mạnh để khiến kẻ thù mất khả năng phản kích, lại luôn chọc vào vảy ngược của người khác.

Sau đó liền bị vả mặt, tuyệt đối không rút kinh nghiệm.

Dù sao cũng là lặp đi lặp lại việc thử nắm bắt điểm yếu của người khác, cuối cùng bị người khác phản kích báo thù.

Nếu không phải Áo Gia luôn bảo vệ hắn, hắn đã chết từ lâu rồi.

Có thể nói là đang điên cuồng thử thách bên bờ vực cái chết.

Toàn lực nghiên cứu bom hạt nhân cỡ nhỏ.

Và nâng cấp vũ khí vệ tinh, muốn phát triển một loại vũ khí vệ tinh kiểu mới có thể ẩn mình trên mặt đất lúc bình thường, khi cần thì lập tức cất cánh sử dụng.

Đỗ Lan biết Lam Mộng vẫn đang tính toán nhỏ mọn, muốn dùng những vũ khí này để uy hiếp các quốc gia khác.

Nhưng những vũ khí này không giết được cao thủ từ trường, phá hủy thành phố, chỉ càng kích động cơn giận của các cao thủ.

Cơn giận của các cao thủ, sẽ báo thù tàn nhẫn lên người Lam Mộng.

Thế giới này có dương mưu, chính là đưa ra điều kiện, hai bên đạt được giao dịch.

Điều kiện được đặt ra công khai, nói rõ tôi cho anh cái gì và anh cho tôi cái gì, mọi người chấp nhận, mỗi bên tuân thủ, thế là dương mưu đạt thành.

Cũng có âm mưu, chính là muốn thứ của anh, nhưng tôi không muốn cho anh lợi ích, cho nên lén lút đoạt lấy thứ của anh trong lúc anh không biết.

Nhưng âm mưu một hai lần có thể thành công, nhiều lần rồi, mọi người chắc chắn sẽ phản ứng lại.

Lam Mộng chính là một nhà âm mưu điển hình, luôn hy vọng nắm bắt được khuyết điểm của khắc tinh, như vậy mình sẽ không phải trả giá.

Nếu là thuộc hạ bình thường, hắn chỉ cần cho Sáng Mộng Giả là được.

Nếu là người như Hải Hổ, thì phải trả cái giá lớn hơn mới có thể hợp tác.

Ví dụ như từ bỏ kế hoạch của tổ chức, hoặc là bảo vệ môi trường.

Lam Mộng không muốn trả giá, bắt buộc phải dùng âm mưu để khống chế điểm yếu của kẻ thù, như vậy mình trả cái giá nhỏ nhất, thu được lợi ích lớn nhất.

Mình không phải trả giá gì, lại khiến thiên hạ cúi đầu thần phục, đây là mục đích của Lam Mộng.

Nhưng thực sự có thể làm được không.

Vẫn là câu nói cũ, kế hoạch do người thông minh vạch ra, là do kẻ ngu thực hiện.

Mọi người đều muốn theo đuổi lợi ích của mình, Lam Mộng lại không muốn cho mọi người thứ họ muốn, vậy thì mọi người sẽ không nghe lời.

Lam Mộng có thể cho, mọi người mới nghe lời.

Nhưng đối mặt với Áo Gia, Hải Hổ, Thiên Đạo, Điện Nhãn, Địa Ngục và các cường giả khác, Lam Mộng lại có thể cho cái gì.

Cho Áo Gia lý tưởng, cho Hải Hổ em gái, cho Điện Nhãn, Thiên Đạo và Địa Ngục địa vị.

Vậy mình còn được cái gì.

Lam Mộng cảm thấy mình đã trở thành một con rối.

Tuân thủ lý tưởng của Áo Gia, gả em gái cho người khác, ngay cả địa vị của mình cũng là của người khác, mình hoàn toàn trở thành một kẻ ngốc tiêu hết tiền bạc.

Hơn nữa cường giả làm sao có thể được thỏa mãn.

Nếu họ tiếp tục đưa ra yêu cầu thì làm thế nào.

Cho nên Lam Mộng cho rằng mình không thể giao dịch, chỉ có thể chọn âm mưu.

Chỉ có âm mưu mới có thể đảm bảo mình không phải trả cái giá quá đắt trong tình huống kiểm soát được cường giả.

Nhưng thực ra không nắm được, điểm yếu cũng là vảy ngược, làm sao có thể dễ dàng bị nắm bắt.

Lam Mộng cho rằng tình yêu chính là điểm yếu lớn nhất, chỉ cần có tình yêu là có thể nắm bắt.

Mình không cần phải trả giá gì nhiều, chỉ cần nhắm vào tình yêu của kẻ thù là được.

Bây giờ Lam Mộng muốn giải quyết Thần Quốc do Điện Nhãn, Thiên Đạo và Phá Mộng thành lập trước.

Vì lý do tôn giáo, Thần Quốc phát triển rất mạnh mẽ.

Hắn đã phát triển bom hạt nhân cỡ nhỏ, vận chuyển đến Thần Quốc, đến lúc đó có thể khống chế Thiên Đạo.

Đối với Thiên Quốc cũng vậy, đối với kẻ thù của mình đều như vậy.

Đỗ Lan với tư cách là nhà khoa học đứng đầu, rất nhanh đã phát triển ra bom hạt nhân cỡ nhỏ, và còn phát triển cả súng phóng lựu hạt nhân, một phát một quả bom hạt nhân.

Lực giật rất mạnh, cần cường giả từ trường mới có thể sử dụng.

Lam Mộng rất ghét việc Đỗ Lan phản đối kế hoạch thế giới mới, nhưng cũng không thể không khâm phục hiệu suất làm việc của hắn, quả thực là cuốn chiếu trong cuốn chiếu.

Đương nhiên Đỗ Lan không chỉ phát triển súng phóng lựu hạt nhân, mà còn phát triển cả pháo vệ tinh tia hạt nặng.

Loại tia hạt nặng này còn mạnh hơn vũ khí vệ tinh trước đây, chỉ cần có đủ năng lượng, Trái Đất cũng có thể bị xuyên thủng.

Chính là mạnh mẽ như vậy.

Tiền đề là cần đủ năng lượng.

Hiện tại muốn kích hoạt toàn bộ công suất của pháo tia hạt nặng là không thể, nhưng mười mấy năm sau thì có thể, chỉ cần thúc đẩy từ trường 99 vạn thất chuyển động, xuất ra toàn bộ công suất, pháo tia hạt nặng có thể giải phóng toàn bộ công suất, một phát bắn xuyên Trái Đất không thành vấn đề.

Lý niệm cốt lõi của Đỗ Lan chỉ có một, thiết kế khoa học kỹ thuật xoay quanh các cao thủ từ trường.

Còn về việc các cao thủ từ trường có hủy diệt Trái Đất không.

Đó là điều tất yếu, cho nên không cần cân nhắc đến sự an nguy của Trái Đất, chỉ cần cân nhắc các cao thủ từ trường có sướng hay không.

Có từ trường là có tất cả, nếu cao thủ từ trường không đứng trên chúng sinh, vậy thì sức mạnh của họ tồn tại để làm gì.

Đỗ Lan nói: Từ trường sở dĩ tồn tại, chính là trời muốn để cường giả từ trường đi con đường của mình, để người khác không còn đường để đi.

Từ trường là phúc lành, cũng là lời nguyền.

Một lượng lớn vũ khí từ trường đã được Đỗ Lan phát triển, uy lực nhỏ nhất cũng là bom hạt nhân cỡ nhỏ cấp độ diệt thành.

Tần Hồng nhìn mà nhíu mày, vì Đỗ Lan chỉ phá mà không xây.

Đỗ Lan chỉ muốn khuếch tán vũ khí ra ngoài, đến lúc đó Trái Đất sẽ loạn thành một nồi cháo.

Nhưng Đỗ Lan lại không có kế hoạch thế giới mới, chỉ một mực phá hoại thế giới cũ.

Nếu anh cũng muốn phá hoại thế giới cũ, tại sao không ủng hộ kế hoạch thế giới mới của tổ chức.

Cô không hiểu hỏi.

Cô thấy tôi muốn phá hoại thế giới cũ bằng con mắt nào.

Không phải để phá hoại thế giới cũ, tại sao lại phát triển nhiều vũ khí nguy hiểm như vậy.

Tôi đã nói rồi, tương lai thuộc về từ trường, những thứ tôi phát triển đều là để phối hợp với từ trường.

Đỗ Lan nói: Toàn cầu hóa sẽ tan rã, xã hội sẽ được tái cấu trúc, lấy cường giả từ trường làm hạt nhân.

Hạt nhân của xã hội hiện tại là chế độ và văn hóa, còn tương lai sẽ là sở thích của cường giả từ trường, thích thì sống, ghét thì chết, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Lấy cường giả từ trường làm hạt nhân để thành lập gia tộc, lấy gia tộc làm hạt nhân để cai trị thôn trại, thành thị, quốc gia.

Trên thế giới sẽ mọc lên nhiều thế lực từ trường.

Nhưng cường giả từ trường sử dụng những vũ khí có tính phá hoại như vậy, bất kỳ trật tự nào cũng không chịu nổi một đòn, có thể dễ dàng phá hoại thành thị và quốc gia.

Chương 4026

Vất vả xây dựng nên, hủy diệt chỉ cần vài phút.

Tần Hồng nói: Nếu cứ kéo dài như vậy, mọi người sẽ không còn xây dựng thành thị và quốc gia nữa, văn minh sẽ thụt lùi về xã hội nguyên thủy.

Dù là cường giả từ trường cũng chỉ có thể là thủ lĩnh của một bộ lạc.

Đây là lựa chọn của chính các cường giả từ trường, chúng ta chỉ cần thuận theo lịch sử là được.

Tần Hồng mỉa mai: Anh phản đối kế hoạch thế giới mới của tổ chức, kết quả là chính anh lại thuận nước đẩy thuyền.

Thật nực cười.

Tôi đã nói rồi, tương lai được quyết định bởi sở thích của kẻ mạnh, kế hoạch thế giới mới của tổ chức không phù hợp với đặc điểm đó.

Còn tôi thích thuận theo lịch sử, thích thúc đẩy lịch sử, cứ làm như vậy, đó chính là ý chí của kẻ mạnh.

Cô thích cũng được, ghét cũng được, đều sẽ như vậy.

Đỗ Lan nói.

Đó là ngu xuẩn, làm việc theo dục vọng của bản thân, không phải là sự tiến bộ của lịch sử, mà là sự thụt lùi của lịch sử.

Sự khác biệt giữa con người và động vật, chính là vì con người có thể khắc chế dục vọng của mình.

Tần Hồng nói: Chỉ cần tiêu diệt thế giới cũ, thế giới mới sẽ tốt đẹp hơn, nhân loại có thể dưới sự dẫn dắt của số ít tinh anh mà rời khỏi Trái Đất, đi đến vũ trụ.

Đó chỉ là mong muốn đơn phương của cô, không phải sao.

Kế hoạch của các người hoàn toàn đi ngược lại ý nguyện của các cường giả từ trường, chỉ cần có một cường giả từ trường phản đối kế hoạch của các người, kế hoạch của các người sẽ không thực hiện được.

Đỗ Lan nói: Sự vui giận của từ trường mới là chuẩn mực tối cao, nếu cường giả từ trường không thể khoái ý ân cừu, vậy thì từ trường tồn tại để làm gì.

Tần Hồng nói: Từ trường là để nhân loại đi đến thế giới mới, chứ không phải để cường hóa dục vọng.

Không, giá trị tồn tại của từ trường chính là để cường giả từ trường không kiêng nể gì, làm bất cứ điều gì mình muốn, như vậy từ trường mới có thể nâng cao, mới có thể trở nên mạnh mẽ hơn.

Đỗ Lan nói: Từ trường cũng là thuận theo sự tăng entropy của vũ trụ, mọi thứ đều phải hỗn loạn, chỉ có hỗn loạn mới có thể tăng cường từ trường, mà cường giả từ trường phải thuận theo từ trường.

Vậy chúng ta chẳng phải là con rối của từ trường sao.

Cô muốn nói như vậy, cũng đúng là như thế.

Mỗi người thức tỉnh từ trường đều là con rối của từ trường.

Đỗ Lan nói: Điều chúng ta phải làm là liều mạng, liều mạng, liều mạng đi thúc đẩy từ trường, củng cố từ trường, để từ trường mạnh mẽ hơn giáng lâm thế giới này.

Trong quá trình này, dù là nhân loại, dù là Trái Đất, thậm chí cả vũ trụ vật chất cũng chỉ là cái giá có thể trả.

Vũ trụ cuối cùng sẽ hủy diệt, chỉ có từ trường trường tồn.

Tần Hồng nhìn Đỗ Lan, mắng: Tôi thấy anh điên rồi.

Đa tạ lời khen, điên cuồng chính là lời tán dương cao nhất đối với cường giả từ trường, không điên cuồng không thể chuyển động từ trường.

Đỗ Lan nói: Chính là phải điên cuồng, từ trường mới có thể tiến đến sự mạnh mẽ.

Tần Hồng chỉ cảm thấy không thể giao tiếp với Đỗ Lan, đúng là một kẻ điên bị từ trường khống chế.

Từ trường phù hợp với sự tăng entropy, kết quả cuối cùng chính là thế giới khởi động lại, đây chính là ý chí của từ trường.

Đỗ Lan hiện tại quả thực đang tuân thủ nguyên tắc của từ trường, chính là muốn biến mọi thứ thành vật chứa của từ trường.

Chỉ có cường giả từ trường ngày càng mạnh mẽ, cuối cùng thế giới mới khởi động lại, mở ra một vòng điên cuồng mới.

Không có gì phù hợp với khí chất của từ trường hơn là sự điên cuồng.

Những vũ khí do Đỗ Lan phát triển, đang gia tốc sự tăng entropy của thế giới, điên điên cuồng cuồng.

Trong mắt rất nhiều người, Đỗ Lan đã điên rồi, vì vũ khí từ trường mà hắn phát triển có sức phá hoại cực lớn.

Trước đó hắn còn nói muốn để cao thủ từ trường trên toàn thế giới khắc kỷ phục lễ, để trẻ em ai cũng có sách đọc, ai cũng có công pháp để luyện.

Nhưng hành vi hiện tại của hắn lại là thúc đẩy entropy và hỗn loạn.

Hắn cũng giống như các cường giả từ trường khác, lúc thì có lý tưởng cao xa, lúc lại tự phụ cứng đầu, hoàn toàn không nói đến phương pháp luận.

Kế hoạch của tổ chức là thuyền cứu thế đi đến thế giới mới, còn ý tưởng của Đỗ Lan là Khổng Tử khắc kỷ.

Thực ra cả hai đều không thực tế.

Nếu Khổng Tử có thể thành công thì đã không phải là chó nhà có tang, Khổng Tử ngay cả đám đệ tử buông thả của mình cũng không quản được, chỉ có thể mắng một câu gỗ mục không thể đẽo.

Vì vậy khắc kỷ phục lễ không hề thực tế, chế tạo chút vũ khí ngược lại rất thực tế.

Từ trường càng mạnh, càng không giống nhân loại.

Cường giả từ trường 99 vạn mã lực đã có thể bay ra khỏi hệ mặt trời, hoàn toàn không màng đến quy luật vật lý.

Tính cách của cường giả từ trường đều không biết kiềm chế bản thân, họ yêu là muốn cả thế giới biết, họ hận cũng muốn cả thế giới biết.

Khắc kỷ là không thể nào khắc kỷ, vì một khi cảm xúc dâng trào thì không còn quan tâm đến điều gì nữa.

Giống như Hải Hổ bảo vệ môi trường, một khi nổi giận là có thể hủy diệt hàng loạt sinh vật biển.

Bảo vệ môi trường ư.

Căn bản không thể lúc nào cũng suy nghĩ đến được.

Khi cảm xúc bùng nổ, việc giải tỏa cảm xúc mới là quan trọng nhất.

Đây cũng không phải khuyết điểm của riêng cường giả từ trường, mà là khuyết điểm của toàn nhân loại.

Bốc đồng khi bị cảm xúc chi phối, sau khi bốc đồng lại hối hận, đây là chuyện rất thường thấy.

Vì vậy, ổn định cảm xúc rất quan trọng, đặc biệt là ở một số vị trí liên quan đến tính mạng người khác, ví dụ như lái xe.

Không lái xe khi bốc đồng thậm chí còn trở thành một khẩu hiệu tuyên truyền, có thể thấy cảm xúc đáng sợ đến mức nào.

Mà từ trường lại cần cảm xúc để thúc đẩy, cảm xúc càng mãnh liệt, từ trường càng mạnh mẽ.

Để trở nên mạnh hơn, rất nhiều cường giả từ trường chủ động kích thích cảm xúc của mình, ví dụ như giết chết người mình yêu, dùng nỗi đau mất đi tình yêu để nâng cao sức mạnh.

Cứ làm sao để cảm xúc hóa nhất thì làm, bất kể sẽ gây ra phá hoại gì.

Khi cảm xúc rơi vào trạng thái tồi tệ, rất nhiều người đều muốn hủy diệt thế giới, chỉ là phần lớn không có sức mạnh.

Nhưng thức tỉnh từ trường có thể khiến nhiều người hơn có được sức mạnh hủy diệt thế giới.

Khi cảm xúc và sức mạnh gặp nhau, giống như một phản ứng hóa học dữ dội, lập tức gây ra phá hoại khổng lồ.

Đỗ Lan biết khắc kỷ là không thể nào, ngay cả Khổng Tử cũng có lúc cảm xúc xuống dốc, cũng sẽ cho rằng sai lầm không phải ở mình, mà là ở thế giới.

Cho nên vào lúc này, lý tưởng để trẻ em đều được ăn no rất khó thực hiện, vì cảm xúc của cao thủ từ trường sẽ không bao giờ dừng lại.

Đồng thời với việc phát triển vũ khí, cũng sẽ có rất nhiều kỹ thuật phụ trợ được phát triển, những kỹ thuật này có thể dùng để nâng cao năng suất lao động.

Hiện tại đang nỗ lực phát triển có Thần Quốc và Thiên Quốc, những vùng đất mà tổ chức Lam Mộng nắm giữ đều là nơi có trình độ phát triển cao nhất, không cần tiếp tục phát triển.

Thần Quốc đang phát triển châu Phi, Thiên Quốc đang phát triển châu Á.

Đỗ Lan cảm thấy Nam Mỹ cũng có thể phát triển một chút, cũng thành lập một cái quốc gia gì đó.

Bất kể thế nào, có người phát triển là chuyện tốt.

Phát triển rồi, mọi người mới có cơm ăn.

Chỉ dựa vào viện trợ là không được, vì chi phí vận chuyển quá cao.

Vẫn phải tự mình sản xuất, có đủ năng suất mới làm được.

Tổ chức sắp tấn công Thần Quốc rồi.

Đỗ Lan biết tổ chức sẽ không bỏ qua cho Điện Nhãn và Thiên Đạo.

Tần Hồng nói: Thanh trừ phản đồ là chuyện nên làm.

Điện Nhãn và Thiên Đạo là con trai của Lam Đạo Thiên Vũ, lại phản bội ý chí của cha mình, đáng chết.

Lam Mộng và Áo Gia nên đi tiêu diệt những kẻ cản trở kế hoạch.

Đúng vậy, bọn họ nên tiêu diệt phản đồ, chỉ sợ họ không có bản lĩnh đó.

Trong nguyên tác, Điện Nhãn và Thiên Đạo bị Tần Hồng đánh bại ở đảo Phục Sinh, hai người tách ra.

Điện Nhãn cô độc một mình, quyết định quyết chiến với kẻ địch ở châu Phi.

Vốn dĩ Điện Nhãn và Thiên Đạo đã hẹn cùng nhau báo thù, nhưng Điện Nhãn lại lo mình sẽ liên lụy Thiên Đạo nên đã hành động trước.

Dẫn đến việc mình thất bại trước, Thiên Đạo đến sau cũng bị đánh bại.

Trận chiến đó, Hải Hổ và Hùng Sư cũng tham gia, hắn đã cản được rất nhiều lính quèn.

Hùng Sư là em trai của Thiên Đạo, là thầy của Hải Hổ.

Mối quan hệ của những người này rất phức tạp, cần phải sắp xếp lại cho rõ ràng.

Thủ Nam, Điện Nhãn, Thiên Đạo là con nuôi của Lam Đạo Thiên Vũ.

Chương 4027

Áo Gia, Lam Mộng, Quan Nguyệt Đồng là con ruột của Lam Đạo Thiên Vũ.

Các con nuôi của Lam Đạo Thiên Vũ đều có tiềm năng từ trường, Lam Đạo Thiên Vũ sẽ giết cha mẹ họ, biến họ thành con nuôi.

Chuyện này Điện Nhãn, Thiên Đạo đều biết.

Thiên Đạo không phải con một, còn có một người em trai là Hùng Sư.

Ban đầu Lam Đạo Thiên Vũ không chỉ có ba người con nuôi, mà là hơn năm mươi người.

Sau khi tàn sát lẫn nhau, chỉ còn lại ba người.

Thiên Đạo và Hùng Sư huynh đệ cùng nhau được huấn luyện.

Sau này Thiên Đạo giả vờ ra tay phế đi em trai, để cậu rời khỏi sân huấn luyện, lớn lên trong nhà của một thành viên tổ chức.

Thiên Đạo không thật sự phế em trai, chỉ là diễn kịch.

Hùng Sư vẫn luôn giả vờ mình không có năng lực, trở thành học giả, và trở thành giảng viên đại học, tại đại học đã gặp được Hải Hổ.

Hai anh em diễn kịch là vì biết Lam Đạo Thiên Vũ chính là kẻ thù giết cha của mình.

Mối quan hệ vẫn rất phức tạp.

Tôi rất mâu thuẫn.

Điện Nhãn nói với Thiên Đạo.

Thiên Đạo hỏi: Mâu thuẫn gì.

Đối với nghĩa phụ của chúng ta.

Điện Nhãn nói.

Thiên Đạo hiểu, nói: Đúng vậy, nghĩa phụ là kẻ thù giết cha của chúng ta, nhưng cũng là ân sư dạy dỗ chúng ta, là ông ta đã dạy chúng ta sức mạnh từ trường, khiến chúng ta trở nên khác biệt.

Nếu không có nghĩa phụ khai quật, tiềm năng của chúng ta không thể nào bộc lộ.

Cho nên tôi rất mâu thuẫn, nếu không có nghĩa phụ, bây giờ tôi chỉ là một kẻ vô danh.

Điện Nhãn nói: Tâm trạng của tôi rất phức tạp, không biết nên phẫn nộ hay cảm kích.

Thiên Đạo cũng có cảm giác tương tự, nói: Vì ngươi là người có tình, tuy ngươi theo đuổi địa vị và tài phú, nhưng trong lòng ngươi chưa bao giờ vong tình.

Điện Nhãn nói: Tình thật là phức tạp.

Đây chính là sự phức tạp của hiện thực, hiện thực được cấu thành từ rất nhiều sự kiện mâu thuẫn.

Lam Đạo Thiên Vũ là kẻ thù giết cha không sai, nhưng ông ta toàn tâm toàn ý bồi dưỡng những đứa con nuôi có tiềm lực cũng không sai.

Tuy ông ta làm vậy vì dã tâm của mình, nhưng quả thật đã cho các con nuôi đủ sự chỉ điểm.

Giống như biến pháp của Thương Ưởng, giết người đầu rơi máu chảy, nhưng cũng xác lập nền tảng hùng mạnh cho Đại Tần.

Một sự kiện lớn, thường được tạo thành từ những sự thật đối lập.

Về việc nhìn nhận thế nào, những người khác nhau sẽ chọn lập trường khác nhau.

Người phản đối biến pháp của Thương Ưởng, thì nói Thương Ưởng hình pháp nghiêm khắc, tự mình làm bẫy tự mình sa, đây quả thực là sự thật.

Người ủng hộ biến pháp của Thương Ưởng, thì nói Thương Ưởng dời cây lấy lòng tin, mở ra con đường thăng tiến, đặt nền móng cho Tần diệt Lục quốc, đây cũng là sự thật.

Đều là sự thật, cho nên không ai thuyết phục được ai.

Đối với Lam Đạo Thiên Vũ cũng vậy, chỉ xem Điện Nhãn và Thiên Đạo nhìn nhận thế nào.

Nếu để Đỗ Lan nói, Lam Đạo Thiên Vũ chính là có một bộ bài tốt nhưng đánh nát bét, cuối cùng bị chính con cái mình giết chết, hoàn toàn là đáng đời.

Cứ nhất quyết bắt con cái phải nghe lời mình, nhưng bất kể là con nuôi hay con ruột đều có suy nghĩ riêng.

Quan Nguyệt Đồng không đồng tình với cách làm của cha, luôn luôn phản kháng.

Thiên Đạo và Điện Nhãn biết mối thù của mình, cũng đang âm thầm chờ đợi.

Con cái tuy còn nhỏ, nhưng đều có chủ kiến riêng.

Cha mẹ không thể ép buộc chúng nghe lời, lúc này cần có phương pháp giáo dục xuất sắc hơn.

Lam Đạo Thiên Vũ tuy đã thức tỉnh từ trường, nhưng lại không biết giáo dục con cái, cuối cùng bị Áo Gia xử lý.

Hiện tại, cuộc chiến giữa con nuôi và con ruột sắp bắt đầu.

Lam Mộng chỉnh đốn binh mã, chuẩn bị viễn chinh châu Phi.

Quân đội Mỹ đã chuẩn bị sẵn sàng, có thể xuất kích bất cứ lúc

nào.

Lam Mộng sẽ hiệp trợ lực lượng quân sự mạnh nhất thế giới, một hơi đánh chiếm Thần Quốc, triệt để xóa sổ quốc gia chướng mắt này khỏi Trái Đất.

Thần Quốc, hiện tại là nơi Tòa Thánh tọa lạc, nhận được sự bảo vệ từ trường của Thiên Đạo.

Vô số tín đồ tập trung đến đây tìm kiếm câu trả lời, từ trường rốt cuộc là gì.

Là ơn Chúa ban, hay là sự cám dỗ của ma quỷ.

Từ trường có phải là điềm báo tận thế không.

Dùng tư tưởng cũ không thể giải thích được từ trường, mọi người cần một lời giải thích mới.

Ai giải thích được và được chấp nhận, người đó sẽ là tiên tri của thời đại mới.

Từ trường đã lay động trật tự cũ, mọi người khao khát câu trả lời.

Rốt cuộc là gì.

Là ơn Chúa ban, tại sao Chúa lại phá hủy Tòa Thánh, ám sát Giáo hoàng.

Nếu là sức mạnh của ác quỷ, vậy tại sao ác quỷ lại mạnh mẽ như vậy, Thượng Đế đang làm gì.

Các mục sư đối mặt với những vấn đề này, chỉ có thể trả lời Chúa đã có sự sắp đặt.

Thế giới đã trở nên khác biệt, trước đây nhân loại tạo ra bom hạt nhân hủy thiên diệt địa, thậm chí mọi người đều nói Chiến tranh thế giới thứ ba chắc chắn là chiến tranh hạt nhân.

Thậm chí còn có lời tiên đoán rằng Tôi không biết Chiến tranh thế giới thứ ba sẽ diễn ra như thế nào, nhưng tôi biết vũ khí của nhân loại trong Chiến tranh thế giới thứ tư chỉ có gậy gỗ.

Nhưng hiện thực lại khác, từ trường nổi lên, khiến bom hạt nhân mà nhân loại tự hào trở nên vô giá trị.

Dưới sức mạnh của từ trường, bom hạt nhân mất đi ánh hào quang, từ trường chiếm thế thượng phong.

Vì thế, hệ thống cũ của nhân loại không còn giải thích được mọi thứ đang diễn ra, mọi người cần những câu trả lời mới.

Tại sao từ trường lại mạnh như vậy.

Tiêu chuẩn để có được từ trường là gì.

Tại sao mình không có được từ trường.

Mọi người muốn biết tương lai sẽ phát triển ra sao.

Từ trường được giải thích như thế nào.

Những người đã thức tỉnh từ trường cũng có câu hỏi: từ trường rốt cuộc có ý nghĩa gì, mình nên làm gì.

Con người chính là như vậy, luôn đặt câu hỏi, nhưng rất nhiều câu hỏi không thể có được câu trả lời.

Nhưng mọi người cần câu trả lời, nên không ngừng tìm kiếm.

Đỗ Lan biết quá trình này sẽ rất dài, chỉ khi xuất hiện đủ nhiều sự kiện lớn, thiết lập đủ nhiều nhận thức chung, mọi người mới có câu trả lời.

Chương 4028

Biến cố lịch sử không gì hơn thế này.

Đỗ Lan cho rằng tiến bộ lịch sử chính là phá vỡ lẽ thường cũ, tạo ra lẽ thường mới.

Lúc này, tinh tượng trở nên mờ mịt, Lam Mộng thông qua tinh tượng nhìn thấy kẻ thù của mình đang từ từ trỗi dậy, hắn tuyệt đối sẽ không ngồi chờ chết.

Hắn muốn ra tay diệt Thần Quốc trước, sau đó tru diệt Thiên Quốc, cuối cùng tiêu diệt Đỗ Lan, để kế hoạch thế giới mới một lần nữa trở nên vĩ đại.

Nhưng nếu mình thật sự ra tay, sẽ dẫn đến cảnh bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau, đây là kết quả của tinh tượng.

Vì vậy Lam Mộng quyết định liên hợp với Thiên Quốc trước để tiêu diệt Thần Quốc, nhằm đạt được mục đích làm suy yếu cả hai quốc gia cùng lúc.

Thiên Quốc, Địa Ngục.

Địa Ngục cũng là một kỳ nhân, cha mẹ và anh trai của hắn đều bị Lam Đạo Thiên Vũ giết chết.

Vốn dĩ anh trai hắn mới là người thừa kế tốt nhất, còn hắn chỉ là một học sinh bình thường.

Nhưng gia đình thảm tử, hắn phải gánh vác tất cả.

Nhưng thiên phú của hắn không đủ, chỉ có thể dùng sự khổ luyện để bù đắp, hắn cứ luyện, cứ luyện, cứ luyện. cuối cùng thực lực của hắn đã tăng lên.

Nhiều năm trước, hắn thách đấu Lam Đạo Thiên Vũ, nhưng lại giao chiến với Áo Gia vừa trở về tổ chức, cuối cùng không địch lại Áo Gia.

Trở về tiếp tục tu hành, hiện tại thực lực khó mà lường được.

Hắn đã thành lập Thiên Quốc ở châu Á, dùng sự sùng bái cá nhân tuyệt đối để thống trị quốc gia này.

Ở Thiên Quốc chỉ có một tiếng nói duy nhất của Địa Ngục, chỉ cần Địa Ngục nói một câu, tất cả mọi người đều phải tuân theo.

Địa Ngục muốn đàn ông hiến vợ, đàn ông phải hiến cả con gái, thậm chí đàn ông tự thiến mình để hiến dâng bản thân.

Địa Ngục cho rằng chỉ có như vậy, quốc gia mới có thể hùng mạnh.

Hắn thật sự chưa từng đọc lịch sử, Tề Hoàn Công muốn ăn mỹ thực, Dịch Nha liền nấu con trai dâng lên.

Dịch Nha không phải trung thành với Tề Hoàn Công, mà là để có được lợi ích khổng lồ.

Hiến dâng vợ con, chính là đầu tư lớn để có được hồi báo cao, nếu Địa Ngục không thể mang lại lợi ích, tự nhiên sẽ bị chúng bạn xa lánh.

Hắn cho rằng đó là sức hút cá nhân của mình, thực ra vẫn là do hắn có thể dùng từ trường để giành lấy lợi ích, phân phát cho mọi người.

Nếu chỉ dựa vào sức hút cá nhân mà duy trì, đó chính là thế giới duy tâm.

Trong thế giới quan duy vật, sức hút cá nhân không thể ăn được.

Thực ra Địa Ngục tìm mọi cách để thể hiện sức hút cá nhân, hy vọng xây dựng một hình tượng vô địch bất bại.

Đáng tiếc thế giới từ trường cao thủ không thiếu, hắn chỉ là một trong số đó.

Hơn nữa sức hút cá nhân không thể ăn được.

Địa Ngục tận hưởng cảm giác được mọi người sùng bái, còn việc hắn đã nỗ lực bao nhiêu trong bóng tối thì sẽ không nói cho ai biết.

Hắn chưa đầy hai mươi tuổi đã mất cả gia đình, vì để nâng cao thực lực mà khổ luyện ngày đêm, thậm chí xuất hiện tâm thần phân liệt.

Sau đó vì Thiên Quốc, hắn lại dùng từ trường cướp đoạt tài nguyên, mới khiến kinh tế Thiên Quốc đuổi kịp hàng đầu quốc tế, trở thành quốc gia phát triển nhất châu Á.

Đương nhiên dân số của Thiên Quốc không nhiều, một mình Địa Ngục chỉ có thể làm giàu cho vài triệu người, không thể làm giàu cho hàng tỷ người.

Lam Mộng chuẩn bị tìm Địa Ngục hợp tác, tiêu diệt Thần Quốc.

Đỗ Lan thay đổi tình tiết, cục diện vốn nên xuất hiện sau vài thập kỷ đã xuất hiện sớm hơn.

Tương lai vốn nên là Hùng Sư hội ở châu Phi, Thiên Quốc ở châu Á, tổ chức Lam Mộng ở Âu Mỹ.

Lam Mộng sẽ cùng Thiên Quốc tấn công Hùng Sư hội.

Mà cuộc đối đầu giữa Hùng Sư hội và Thiên Quốc, lại chính là cuộc đối đầu giữa hai người con trai của Hải Hổ.

Con trai cả của Hải Hổ ở Thiên Quốc, theo Địa Ngục học tập.

Con trai thứ của Hải Hổ ở Hùng Sư hội, theo thầy của mình là Hùng Sư.

Hải Hổ cũng tinh thông thủ đoạn của quý tộc, trứng không bỏ vào một giỏ.

Trừ kẻ thù Lam Mộng ra, hai người con trai ở hai phe khác nhau.

Giống như gia tộc Gia Cát Lượng, đặt con cái vào các thế lực khác nhau, bất kể bên nào thành công, đều có một chỗ đứng.

Quý tộc đều làm như vậy, sinh nhiều con, đầu tư đa tuyến.

Đương nhiên cuối cùng đánh nhau, chính là huynh đệ tương tàn.

Hai người con của Hải Hổ có lý niệm khác nhau, tính cách khác nhau, cuối cùng đã đánh nhau.

Hiện tại Hải Hổ và Quan Nguyệt Đồng vẫn chưa có con trai, nhưng Lam Mộng đã tìm Thiên Quốc hợp tác, cùng nhau đối kháng Thần Quốc.

Về việc này, Địa Ngục tỏ ý có thể xem xét tình hình.

Điện Nhãn nên hợp tác cùng Thiên Quốc để đối kháng tổ chức Lam Mộng.

Đỗ Lan nói: Đánh đi, đánh đi, đánh cho trời đất tối tăm, thiên địa đảo lộn, sinh linh đồ thán.

Như vậy sẽ có rất nhiều người chết, không phải anh muốn để mọi người đều được ăn no sao.

Tố Tử cuối cùng không nhịn được nữa.

Tôi muốn để mọi người ăn no, ai cũng được đọc sách, ai cũng được luyện công.

Nhưng vấn đề là những người khác không muốn làm vậy, tôi lại không thể bắt họ nghe lời tôi.

Cho nên chỉ có thể thúc đẩy họ tàn sát lẫn nhau, giải quyết dứt điểm.

Nhưng đối kháng từ trường sẽ chết rất nhiều người, sức chiến đấu của họ không kém gì bom hạt nhân.

Tố Tử nói.

Vậy cô nói xem làm sao để những cường giả này nghe lời.

Đỗ Lan hỏi.

Tố Tử im lặng, quả thật không dễ giải quyết, giống như một đám trẻ con nắm giữ sức mạnh siêu cường, muốn làm gì thì làm.

Đối mặt với những cá nhân nắm giữ sức mạnh siêu cường, căn bản không thể khống chế.

Khi sức chiến đấu của một người siêu cấp mạnh mẽ, thứ có thể kiềm chế họ chỉ có chính bản thân họ.

Nhưng rõ ràng cường giả từ trường không muốn kiềm chế bản thân, mà muốn làm những gì mình muốn làm.

Muốn yêu thì yêu cho thỏa thích, muốn làm thì làm cho thỏa thích, bản thân mình sướng mới là quan trọng nhất, dùng bạo lực để thỏa mãn nhân dục của mình.

Phải trút hết nỗi lòng, khoái ý ân cừu, ai khiến họ không vui, kẻ đó là kẻ thù.

Từ trường đã ban cho họ quyền lực làm bất cứ điều gì họ muốn, họ có thể làm những gì mình muốn.

Tố Tử im lặng, đối mặt với tất cả các cường giả siêu mạnh, cái gọi là ràng buộc chỉ là trò cười.

Trừ khi thực sự giết hết bọn họ, nếu không không có cách nào ngăn cản, họ vẫn sẽ làm theo ý mình.

Khi cá nhân nắm giữ năng lực hủy thiên diệt địa, chỉ có đạo đức của chính mình mới có thể kiềm chế mình.

Nếu không có đạo đức, thì xong đời.

Tố Tử nặng nề nói: Thế giới bị hủy diệt cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Chương 4029

Một khi có người bị kích động cảm xúc, ra tay hủy diệt thế giới cũng là chuyện sớm muộn.

Từ trường quả thực có thể thúc đẩy năng suất lao động, nhưng nếu không có giới hạn, nó tuyệt đối có thể hủy diệt thế giới.

Tôi đã nói từ lâu rồi, sau này người có từ trường mới là người, người không có từ trường còn không bằng nô lệ, thậm chí chủng loài cũng khác.

Người không có từ trường là động vật, người có từ trường mới là người.

Tố Tử nghe Đỗ Lan nói tàn khốc như vậy, cũng im lặng không nói, lời nói rất tàn khốc, nhưng không sai.

Ông trời thật là không nói lý lẽ.

Tố Tử cảm thán, chỉ cảm thấy ông trời bất công.

Đây chính là entropy của vũ trụ, mọi thứ đều sẽ trở nên hỗn loạn.

Từ trường chính là sự cụ thể hóa của hỗn loạn, chính là muốn biến văn minh của phàm nhân thành hư vô.

Đỗ Lan cười nói: Entropy không thể khống chế, nhân loại hiện tại chính là đối mặt trực diện với entropy, trải nghiệm cảm giác bất lực đến tuyệt vọng.

Vậy trước đó anh còn nói muốn cho trẻ em ai cũng có cơm ăn.

Đỗ Lan nói: Điểm này tôi có thể làm được, chỉ cần tập trung nuôi dưỡng những đứa trẻ không được ăn no, toàn bộ do cô bồi dưỡng, xem xem có thể bồi dưỡng được vài cường giả từ trường có thể khắc kỷ phục lễ, quy phạm tương lai, đảo ngược entropy một chút không.

Nhân loại nhỏ bé đối mặt với entropy của vũ trụ, Tố Tử đã cảm thấy rất bất lực.

Từ trường thật sự là một trò đùa ác ý của ý chí vũ trụ, khiến sức mạnh cá nhân bành trướng chưa từng có, đồng thời còn cần cảm xúc để thúc đẩy.

Người ta tu tiên còn phải chú trọng thanh tâm quả dục, trong mắt tu tiên giả, từ trường hoàn toàn là ma đạo, thông qua dục vọng của bản thân để kích phát sức chiến đấu.

Tu tiên phải khắc chế cảm xúc, nếu phóng đại dục vọng sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng từ trường lại chính là phóng đại cảm xúc, Trái Đất cũng không đủ cho họ quậy phá.

Thời đại điên cuồng của từ trường sắp đến, một trận chiến của cường giả từ trường có thể hủy diệt cả một thành phố, giết chết hàng trăm nghìn người.

Hơn nữa họ còn có thể tùy ý phát điên, căn bản không coi mạng sống của người thường ra gì.

Có từ trường là có tất cả, không có từ trường là không có gì.

Vào thời điểm khó khăn này, muốn trẻ em có cơm ăn.

Rất khó.

Tốt nhất là tập trung trẻ em lại để nuôi dưỡng.

Thành Lam Mộng.

Đỗ Lan nói: Lam Mộng vốn chuẩn bị sản xuất hai mươi tòa thành Lam Mộng dùng cho thế giới mới, bây giờ cô có thể đưa trẻ em đến thành phố dưới biển, dùng trí tuệ nhân tạo để nuôi dưỡng.

Tố Tử, công việc này giao cho cô.

Không gian không đủ đâu.

Yên tâm, tôi dùng ma pháp mở rộng không gian thành Lam Mộng, vốn một thành phố ở được hai mươi vạn người, bây giờ một thành phố có thể ở được hai trăm triệu người.

Đỗ Lan cho biết Bùa Dãn Nở Không Dấu Vết cũng là một trong những ma pháp hắn giỏi nhất.

Vậy hai trăm triệu người ăn uống vệ sinh giải quyết thế nào.

Đây không phải là có từ trường sao.

Mười lăm vạn mã lực từ trường đã nắm vững tái tạo tế bào.

Ba mươi vạn gần như có thể khống chế phân tử, năm mươi vạn từ trường có thể biến phân tử thành thứ mình muốn.

Từ trường có thể trực tiếp chuyển hóa vật chất, chẳng phải quá tuyệt sao.

Muốn có thức ăn gì thì có thức ăn đó, căn bản không lo ăn uống.

Cô có thể trực tiếp biến đá thành bánh kem ngon lành, mọi thứ đều có thể.

Tố Tử nghe xong, nói: Nhưng tôi không biết từ trường.

Cô biết, biển đến tận cùng trời là bờ, núi lên đến đỉnh ta là gió.

Đừng bị kiến thức thông thường của mình trói buộc, giải phóng bản ngã, cô chính là Kusanagi từ trường.

Đỗ Lan nói: Cơ thể của cô là tiên nhân thể, hoàn toàn có thể làm được.

Tố Tử nói: Không có cách nào khác sao.

Có, giống như tất cả các nền văn minh dưới biển, trồng trọt dưới biển, tự trồng tự ăn.

Đỗ Lan nói.

Vẫn là chọn nông trại dưới biển đi.

Tố Tử luôn cảm thấy từ trường không đáng tin cậy.

Được thôi, cứ vậy đi.

Đỗ Lan để Tố Tử đi chăm sóc những đứa trẻ rơi vào nguy hiểm, không có cha mẹ, cô khổ không nơi nương tựa.

Còn hắn thì tiếp tục phát triển vũ khí từ trường.

Lam Mộng phát hiện tinh tượng không có lợi cho mình, liền lôi kéo Thiên Quốc, đối kháng Thần Quốc.

Nhưng Địa Ngục lại là người xem Tam Quốc Diễn Nghĩa, lúc này hắn chọn đoàn kết với Thần Quốc, đối kháng tổ chức.

Giống như năm xưa Lưu Bị liên hợp với Tôn Quyền để đối kháng Tào Tháo.

Nếu Thiên Quốc và tổ chức tiêu diệt Thần Quốc, thì kẻ xui xẻo tiếp theo chính là Thiên Quốc, môi hở răng lạnh.

Trí tuệ của Địa Ngục khiến hắn chọn ôm nhau sưởi ấm với Điện Nhãn.

Điện Nhãn cũng rất vui lòng chấp nhận, tuy hắn không thích tác phong của Địa Ngục, nhưng hiện tại tổ chức Lam Mộng quả thực quá mạnh mẽ.

Hai quốc gia đã thiết lập một hiệp ước hợp tác quân sự, một bên bị xâm lược, bên kia sẽ hỗ trợ.

Lam Mộng rất tức giận, từ khi tiếp quản tổ chức, sự phát triển của tổ chức luôn diễn ra theo trí tuệ của hắn.

Tuy có chút bất ngờ nhỏ từ Hải Hổ, nhưng đều nằm trong tầm kiểm soát.

Nhưng kể từ sau sự kiện đảo Phục Sinh, mọi thứ đều đã thoát khỏi tầm kiểm soát.

Điều này là chắc chắn, trước đây sức mạnh của mọi người còn yếu.

Cùng với sự phát triển, sức mạnh của mọi người cũng tăng lên.

Thế là từ đại trượng phu nên như thế, đã biến thành kẻ kia có thể thay thế.

Cho nên thoát khỏi tầm kiểm soát mới là điều tất yếu của sự phát triển, luôn bị kiểm soát mới là bất thường.

Hắn học Hoàng Cực Kinh Thế, rõ ràng chỉ học được chiêm tinh, không học được lịch sử bên trong, không học được tuy rõ thiên đạo, mà thực trách thành ở nhân sự, không hiểu quy luật của sự phát triển, không ý thức được kẻ mạnh không ở dưới người khác lâu.

Kế hoạch của Lam Mộng rất tốt, nhưng tại sao mọi người phải tuân theo.

Người được lợi thì ủng hộ.

Người không được lợi thì muốn thay thế hắn.

Đây là lẽ thường của lịch sử, trí tuệ kinh thế của Lam Mộng rõ ràng không ý thức được điểm này.

Trong lịch sử, những minh quân đó rốt cuộc làm thế nào để giải quyết vấn đề hạ khắc thượng này.

Chính là thế chân vạc, mượn sức mạnh của bên thứ ba để giám sát.

Bản thân tuân thủ quy tắc, đảm bảo lợi ích của mọi người, nếu có người hạ khắc thượng, mọi người sẽ khiển trách, thậm chí sẽ ngăn cản, đương nhiên cũng có thể bắt chước.

Cho nên người hạ khắc thượng phải suy nghĩ kỹ, sau khi mình hành động, có được bên thứ ba công nhận hay không.

Thiên hạ ở đức, không ở đỉnh.

Chính là ý này, không nằm ở sức chiến đấu mạnh yếu, mà nằm ở việc mình dùng sức chiến đấu để đảm bảo lợi ích của mọi người.

Lam Mộng hy vọng các cường giả đều nghe hắn, nhưng hắn lại không sắp đặt dương mưu, không thể để người khác giám sát.

Đối mặt với những kẻ khiêu chiến không ngừng xuất hiện, áp lực của hắn rất lớn.

May mà Lam Mộng còn có Áo Gia, chỉ cần Áo Gia đủ mạnh, họ vẫn có thể thắng.

Trong tinh tượng, ngôi sao của Lam Mộng bị các ngôi sao khác bao vây, hình thành lồng giam, tạo thành thế bí, khiến người ta ngạt thở.

Nhưng Lam Mộng còn thấy ngôi sao của Áo Gia đang lấp lánh, ẩn chứa một luồng sức mạnh đột phá.

Đồng thời hắn cũng thấy ngôi sao của Tần Hồng lúc sáng lúc tối, dường như vẫn còn cơ hội tranh thủ.

Dù sao Tần Hồng là lão thần thời cha mình, là nguyên lão sáng lập tổ chức, sức chiến đấu còn trên cả Áo Gia, chỉ là bị Đỗ Lan uy hiếp.

Đỗ Lan.

Hiện tại Thần Quốc và Thiên Quốc ôm nhau, Lam Mộng chỉ có thể chọn ra tay với Đỗ Lan trước: Dẹp ngoại phải an nội trước.

Hắn phải nghĩ cách tách Tần Hồng và Đỗ Lan ra, giữ chân Tần Hồng để giết Đỗ Lan.

Chương 4030

Tuy ngươi có kế hoạch Phượng Hoàng, thân thể chết rồi còn có thể sống lại, nhưng chỉ cần một chút thời gian, ta có thể cứu được Tần Hồng thúc.

Lam Mộng hy vọng có thể giành được sức mạnh hai mươi lăm vạn mã lực của Tần Hồng.

Chỉ cần có sức mạnh này, Thiên Quốc và Thần Quốc đều không đáng kể.

Nghĩ đến đây, Lam Mộng quyết định ra tay với Đỗ Lan.

Dụ người đi, đây là bước đầu tiên.

Lam Mộng hạ lệnh, để Đỗ Lan đến đảo Phục Sinh dọn dẹp tàn cuộc, nói: Đỗ Lan, ta hy vọng ngươi một mình đến đảo Phục Sinh tiến hành công việc sửa chữa, đừng mang theo Tần Hồng.

Nếu ngươi còn muốn ở lại tổ chức, hãy chấp nhận mệnh lệnh của ta.

Đương nhiên ngươi cũng có thể từ chối, nhưng ta sẽ khai trừ ngươi.

Không vấn đề.

Đỗ Lan nói: Tôi sẽ không để anh khai trừ đâu, không ai có thể nghi ngờ năng lực làm việc của tôi.

Nói xong liền đi thẳng.

Đỗ Lan, ngươi quá tự đại, sự tự đại của ngươi chính là lý do ngươi thất bại.

Lam Mộng thấy Đỗ Lan không coi mình ra gì, rất tức giận.

Nhưng như vậy cũng tốt, bây giờ hai người đã tách ra, Áo Gia đi giữ chân Tần Hồng, mình đi đối phó Đỗ Lan.

Đại ca, anh đi giữ chân Tần Hồng thúc.

Chúng ta nhất định phải cứu được ông ấy.

Áo Gia gật đầu, vụ nổ hạt nhân ở đảo Phục Sinh trước đó, hắn không có mặt, không thể tận mắt chứng kiến sự mạnh mẽ của Tần Hồng.

Nhưng hắn cũng biết Tần Hồng đã cứu rất nhiều người trong vụ nổ hạt nhân, là một anh hùng.

Anh hùng thì không nên bị kẻ ti tiện tiểu nhân khống chế, anh hùng nên sống như một anh hùng.

Đỗ Lan đến đảo Phục Sinh, lập tức bị bao vây, có Bệnh Độc, còn có rất nhiều người có siêu năng lực.

Lam Mộng cũng đích thân đến hiện trường.

Bên kia, Tần Hồng và Áo Gia đứng trên sân thượng của tổng bộ.

Tần Hồng nói: Cậu nhất định phải bảo Lam Mộng cẩn thận, tên Đỗ Lan đó rất nguy hiểm.

Áo Gia nói: Tần Hồng thúc, chúng tôi nhất định sẽ đánh bại Đỗ Lan, trả lại tự do cho ông.

Con chip điều khiển trong đầu ông nhất định có thể lấy ra được.

Hiện tại tổ chức đã nắm vững kỹ thuật thay đầu, nhất định có thể cứu ông.

Tần Hồng có chút lo lắng, vì Đỗ Lan không thể xem thường.

Đảo Phục Sinh, Lam Mộng như cá nằm trên thớt, chỉ cần không có Tần Hồng cản trở, Đỗ Lan không đáng kể.

Đỗ Lan nhìn trận thế lớn như vậy, nói: Nếu muốn cung cấp dịch vụ làm thêm giờ, thì phải trả thêm tiền đó.

Bệnh Độc âm u nói: Đỗ Lan, ngươi chết đến nơi rồi.

Chẳng lẽ không phát hiện, bây giờ ngươi đã bị cô lập không còn ai giúp đỡ.

Tần Hồng ở xa tận chân trời, bây giờ chỉ có một mình ngươi.

Tên mập chết bầm, xấu không phải lỗi của ngươi, nhưng xấu mà còn ra ngoài dọa người thì là ngươi không đúng rồi.

Đỗ Lan trực tiếp công kích cá nhân Bệnh Độc.

Vì Bệnh Độc quả thực rất xấu, không chỉ mập, mà trên người còn có rất nhiều sẹo và nốt phát ban do virus để lại, không thể coi là đẹp.

Đỗ Lan, bớt nói nhảm đi, hôm nay là ngày chết của ngươi.

Bệnh Độc tức giận nói.

Lam Mộng nói: Đỗ Lan, ta đã cho ngươi sân khấu, để ngươi phát huy tài năng của mình, vớt ngươi ra khỏi môi trường như cống rãnh.

Ngươi lại dùng sự phản bội và phá hoại để báo đáp ân nhân của mình.

Theo cách nói của độc thần giáo, mọi thứ đều là ý chỉ của thần, người ta phải cảm tạ là thần, chứ không phải ngươi.

Sự xuất hiện của ngươi chỉ là sự sắp đặt của thần, là một mắt xích của vận mệnh.

Đỗ Lan linh hoạt thay đổi lý luận của mình, khi nói đến ân tình thì lại biến thành tín đồ.

Cho nên ta mới không thích tôn giáo.

Lam Mộng nói: Đợi ta giết ngươi, giải phóng Tần Hồng thúc, tiếp theo sẽ hủy diệt tôn giáo khối u ác tính lớn nhất thế giới này.

Hắn rất tự tin, hôm nay nhất định có thể giết chết Đỗ Lan.

Lam Mộng dùng trí tuệ kinh thế của mình để thực hiện kế điệu hổ ly sơn, cho rằng mình có đủ sức mạnh để tiêu diệt Đỗ Lan.

Hiện tại Áo Gia đã giữ chân Tần Hồng, cho dù Đỗ Lan có thể khống chế cường giả từ trường mạnh nhất thế giới, cũng không thể để Tần Hồng đến đảo Phục Sinh cách xa hàng nghìn dặm.

Lam Mộng, ngươi đối phó không được Thiên Quốc, cũng đối phó không được Thần Quốc, liền quay về đấu đá nội bộ, đối phó với nhân viên lao động gương mẫu ưu tú nhất, cần cù nhất, chịu khổ nhất của tổ chức.

Ngươi làm thống soái của tổ chức mà chỉ có chút bản lĩnh đó thôi sao.

Đỗ Lan chất vấn.

Ngươi quá tự phụ.

Ngươi đối với ta bất kính như vậy, chẳng lẽ chưa từng nghĩ đến có một ngày mình sẽ rơi vào tay ta sao.

Lam Mộng không chỉ muốn giết Đỗ Lan, mà còn muốn hắn nhận sai.

Đỗ Lan nói: Không từ thủ đoạn, sử dụng âm mưu quỷ kế, lợi dụng sự tin tưởng của một nhân viên ưu tú như tôi đối với tổ chức, đối với thống soái.

Thống soái, ngài không cảm thấy hổ thẹn sao.

Ngài có tư cách làm thống soái không.

Mọi người nghe đây, các người phải rút kinh nghiệm, sau này thống soái hạ lệnh cho các người, nhất định không được tuân thủ.

Vì các người tuân thủ có thể sẽ rơi vào cạm bẫy, bị thống soái giết chết.

Bệnh Độc nghe xong, cười nói: Tên nhà ngươi vẫn nên lo cho mình trước đi.

Thống soái sở dĩ giết ngươi là vì ngươi làm chuyện quá đáng trước.

Chỉ cần chúng ta không làm chuyện quá đáng, thống soái tại sao lại phải giết chúng ta.

Đương nhiên là vì ngươi xấu.

Đỗ Lan trực tiếp công kích cá nhân.

Ngươi đáng chết.

Bệnh Độc nói: Ta muốn ngươi mắc một trăm loại bệnh, cuối cùng chết trong đau đớn.

Lam Mộng nói: Đừng hòng ly gián, ta tin tưởng thuộc hạ của mình, từ trước đến nay đều là thuộc hạ phản bội ta trước, ta chưa bao giờ phản bội thuộc hạ trước.

Vinh quang của thế giới mới, ta chưa bao giờ độc chiếm.

Ta, Lam Mộng, sẽ cùng mọi người đi đến thế giới mới, mọi người có thể tận hưởng công nghệ mới nhất, tài nguyên tốt nhất.

Thống soái, chúng tôi tin ngài.

Mọi người lập tức bày tỏ lòng trung thành.

Đỗ Lan cười khẩy.

Lam Mộng quả thực sẽ đưa kỹ thuật lạc hậu cho thuộc hạ, nhưng kỹ thuật tiên tiến nhất từ trước đến nay đều là hắn độc hưởng.

Nhưng thuộc hạ cũng không có cách nào, không theo Lam Mộng, theo Địa Ngục và Điện Nhãn còn không bằng Lam Mộng.

Ít nhất Lam Mộng quả thực có kỹ thuật của người sáng tạo giấc mơ, có thể giúp người khác thức tỉnh từ trường.

Lam Mộng rất hài lòng, nói: Đỗ Lan, đừng lãng phí thời gian nữa, hôm nay là ngày chết của ngươi.

Mọi người đều nóng lòng muốn thử.

Lên.

Bệnh Độc lập tức vận chuyển từ trường, virus trong cơ thể phun trào ra.

Đỗ Lan nói: Mười vạn mã lực từ trường chuyển động.

Trong tay hắn ngưng tụ thành một thanh bảo đao lấp lánh ánh bạc, nói: Ta sẽ dùng đao pháp phá ngươi.

Ra vẻ ta đây.

Bệnh Độc nói: Chết đi.

Nắm đấm mang theo độc khí màu tím lao về phía kẻ địch.

Thanh đao trong tay Đỗ Lan rất mộc mạc, chỉ là một thanh phác đao, nhưng khi chém xuống lại nặng trịch, một nhát đao quang trực tiếp thổi bay độc khí của Bệnh Độc ra bốn phía.

Chết.

Nắm đấm của Bệnh Độc cũng mạnh mẽ không kém, chỉ dùng nắm đấm cũng có thể đánh chết người.

Ngươi không nên dùng chiêu thức tấn công độc khí của ta, mà nên tấn công bản thể của ta.

Bệnh Độc nói: Ngươi căn bản không có kinh nghiệm chiến đấu.

Hắn cho rằng Đỗ Lan chỉ là một nhân viên văn phòng, không biết

chiến đấu.

Thanh đao của Đỗ Lan lại quỷ dị biến mất, rồi lại quỷ dị xuất hiện.

Trọng trí.

Đỗ Lan biểu cảm vui vẻ nói: Hoàng Cực Kinh Thế ghi lại sự tuần hoàn không ngừng của con người và tự nhiên, lịch sử tuần hoàn, bốn mùa tuần hoàn, chiêu thức cũng có thể tuần hoàn trọng trí mà.

Thấy con dao lại một lần nữa xuất hiện nhắm vào đầu mình, Bệnh Độc quả quyết chọn né tránh.

Đỗ Lan cũng cho hắn thời gian né tránh, cười nói: Vừa rồi ngươi có thể đồng quy vu tận với ta, tại sao không tiếp tục tấn công.

Bệnh Độc nói: Ngươi không đáng để ta đồng quy vu tận.

Ngươi xem ngươi kìa, hoàn toàn không có tinh thần hiến thân vì tổ chức, nếu đã nhận lệnh, biết rõ là chết cũng phải chấp hành.

Giống như ta vậy, biết rõ là cạm bẫy, cũng phải dũng cảm tiến lên, đây chính là giác ngộ của chúng ta với tư cách là nhân viên.

Đỗ Lan nói.

Tên này thật sự quá tự tâng bốc, Lam Mộng nghe không nổi nữa: Vậy ta muốn ngươi từ chức, ngươi nên từ chức rồi, tại sao ngươi lại mặt dày mày dạn.

Đỗ Lan nói: Cái này không được, tôi yêu tổ chức, tổ chức giống như nhà của tôi.

Bớt nói nhảm, mọi người cùng lên.

Đỗ Lan vừa thấy đám này định tiến hành vây đánh chính nghĩa, lập tức lấy ra một viên phương tiện giao nang, sau khi ấn nút, bên trong liền hiện ra một vật hình tròn.

Tuy không nhận ra quả cầu đường kính một mét này rốt cuộc là gì, nhưng trên đó có biểu tượng cảnh báo phóng xạ hạt nhân, mọi người vẫn nhận ra.

Chương 4031

Bom hạt nhân.

Mọi người không ngờ Đỗ Lan lại lấy ra bom hạt nhân.

Không sai, đây chính là bom hạt nhân, ra ngoài làm việc, sao có thể không mang theo vài quả bom hạt nhân bên mình chứ.

Tuy uy lực của bom hạt nhân đã không còn đủ, nhưng dùng để bắn pháo hoa vẫn rất đẹp.

Hơn nữa hiện tại bom hạt nhân đã được thu nhỏ thành công, kết hợp với phương tiện giao nang của ta, có thể tạo ra bom hạt nhân bỏ túi.

Đỗ Lan nói: Vậy các người đã chuẩn bị sẵn sàng để trải nghiệm lễ rửa tội của bom hạt nhân chưa.

Mọi người ngây ra, hôm nay không có Tần Hồng.

Lần trước họ có thể sống sót, hoàn toàn là nhờ sự che chở của từ trường hai mươi lăm vạn mã lực của Tần Hồng.

Lần này không có Tần Hồng, thì gay go rồi.

Lam Mộng, ngươi cho rằng tách ta và Tần Hồng ra là có thể giết được ta.

Nhưng trí tuệ của ngươi rõ ràng không nhận ra khoa học kỹ thuật của ta đã vượt qua sự hiểu biết của ngươi.

Đỗ Lan nói: Ngươi rõ ràng nắm giữ lượng lớn tài nguyên, lại chìm đắm trong những mục tiêu như trò hề, căn bản không biết cách tích hợp.

Còn ta đã phát huy hiệu suất tài nguyên của tổ chức lên gấp bội, thúc đẩy khoa học kỹ thuật của nhân loại tiến lên hàng trăm năm.

Lại đây, bây giờ hãy đối mặt với bom hạt nhân một lần nữa, nói về cảm nghĩ của mình đi.

Cảm nghĩ của Lam Mộng chính là không nên như thế này, theo lý thuyết phải là hắn dùng công nghệ oanh tạc người khác, người khác không thể oanh tạc hắn.

Lam Mộng luôn có một ảo giác rằng mình nổ phát súng đầu tiên, người khác sẽ mất khả năng phản kháng.

Sự thật là, Lam Mộng nổ phát súng đầu tiên, luôn bị báo thù.

Tuy mỗi lần hắn đều may mắn không chết, nhưng thế lực của hắn đang không ngừng thu nhỏ.

Không ai muốn đứng trước bom hạt nhân mà khoe khoang, đều đang nghĩ làm thế nào để thoát khỏi tên điên Đỗ Lan này.

Sao hắn có thể xem bom hạt nhân như vũ khí thông thường, nói lấy ra là lấy ra.

Như vậy quá gian lận rồi.

Không có gì để nói, vậy ta cho nổ đây.

Đỗ Lan nói: Đáng tiếc, vốn dĩ ta còn muốn nghe di ngôn của các ngươi.

Sát Kình Bá Quyền.

Oanh.

Bom hạt nhân không hề phát nổ, mà là Áo Gia từ trên trời giáng xuống, một quyền đấm xuyên qua quả bom.

Đại ca.

Lam Mộng rất kinh ngạc, không ngờ Áo Gia lại xuất hiện ở đây.

Áo Gia giải thích: Là Tần Hồng thúc bảo ta đến, ông ấy lo các ngươi gặp nguy hiểm.

Tần Hồng thúc đâu rồi.

Ta đã giam ông ấy lại rồi.

Áo Gia nói.

Lam Mộng đột nhiên cảm thấy đại ca của mình cũng không ngốc đến vậy, lập tức lấy lại được sự tự tin.

Đại ca đến rồi, Đỗ Lan chết chắc.

Áo Gia nhìn về phía Đỗ Lan, nói: Ngươi quá đáng rồi, đã phụ lòng bồi dưỡng của tổ chức đối với ngươi, phụ lòng lý tưởng vĩ đại.

Vì để giải quyết vấn đề trẻ em gặp nguy hiểm, mà lại giết hết trẻ em của thế giới cũ trước.

Tôi không thấy lý tưởng này có gì vĩ đại.

Đỗ Lan nói: Ai rồi cũng sẽ chết, vậy tại sao các ngươi không tự sát trước đi.

Như vậy chẳng phải phù hợp với lý niệm của các ngươi sao.

Áo Gia nói: Ngươi không hiểu.

Tôi quả thực không hiểu, và cũng không muốn hiểu.

Đỗ Lan nói: Tương lai do cường giả từ trường khống chế, ngươi là cao thủ, có thể đi ngăn chặn chiến tranh, có thể đi vận chuyển lương thực.

Trước đây ngươi không biết từ trường mạnh mẽ, không trách ngươi.

Nhưng bây giờ ngươi biết rồi, lại vẫn muốn thực hiện kế hoạch nực cười đó.

Chẳng lẽ trong đầu ngươi toàn là xi măng sao.

Không biết suy nghĩ à.

Tuy Áo Gia nói muốn để trẻ em không bị tổn thương, nhưng thực ra không hề làm bất cứ điều gì để cải thiện cuộc sống của trẻ em, việc hắn làm chính là hy sinh cái này, hy sinh cái kia vì kế hoạch vĩ đại.

Hơn nữa đến lúc mấu chốt, lại không cho phép hy sinh em gái.

Nếu muốn hy sinh thì hy sinh đến cùng, cũng được.

Nhưng hắn lại rất do dự, luôn nhảy qua nhảy lại, lúc thì một thái độ.

Áo Gia không nói gì, chỉ kiên định khóa chặt Đỗ Lan.

Đỗ Lan biết ngay Áo Gia căn bản không biết suy nghĩ, ngoài chiến đấu ra thì không có trí tuệ gì khác.

Sức chiến đấu của Áo Gia luôn rất mạnh, luôn theo kịp đội hình đầu tiên, nhưng động cơ hành vi lại không có căn cứ, thay đổi liên tục.

Đối với bất kỳ ai cũng như vậy, đều thay đổi thất thường.

Đại ca, giết hắn đi.

Lam Mộng hạ lệnh.

Áo Gia lập tức lao về phía Đỗ Lan.

Từ trường của Áo Gia đã vượt qua mười vạn mã lực, có thể một quyền đấm nát xe tăng, huống chi là hủy diệt một thân thể máu thịt.

Là một chiến sĩ luôn có thể bắt kịp phiên bản cập nhật, tính cách của Áo Gia tuy không ổn, nhưng tiềm năng chiến đấu rất mạnh.

Nắm đấm của hắn gào thét như bão tố, kinh diễm toàn trường.

Mọi người hoan hô, cho rằng Đỗ Lan chắc chắn sẽ chết.

Đánh chết hắn, đánh chết hắn.

Đỗ Lan cứ luôn ganh đua nội bộ, khiến những kẻ không cầu tiến này hoảng sợ.

Đỗ Lan hít sâu một hơi, nói: Hoàn Toàn Cảnh Giới.

Rồi tung quyền.

Oanh.

Từ trường của Đỗ Lan chưa đủ mười vạn, nhưng sức mạnh giải phóng lại vượt qua mười vạn.

Đây chính là một trong những chiêu thức do Địa Ngục phát triển Hoàn Toàn Cảnh Giới.

Học tập Hoàng Cực Kinh Thế, hiểu rõ con người và tự nhiên.

Học tập Đạt Ma Kinh, hiểu rõ sự huyền bí của bản thân.

Khi một chiến sĩ biết mình biết ta, hiểu rõ 100% cơ thể của mình, thì đã hoàn toàn giải phóng sức mạnh từ trường.

Oanh.

Áo Gia bị đánh bay, không thể tin nổi nhìn về phía Đỗ Lan.

Mọi người cũng không ngờ Đỗ Lan lại có thể đẩy lùi Áo Gia.

Đỗ Lan nói: Khi chiến đấu, rất nhiều người trong lòng đều có sợ hãi, sẽ sợ bị thương, sẽ sợ chết, vì thế không thể dốc toàn lực.

Cho dù là từ trường mười vạn mã lực cũng không thể sử dụng hoàn toàn, vì thế lãng phí sức mạnh.

Áo Gia, ngươi đang sợ.

Áo Gia mặt không đổi sắc, siết chặt nắm đấm, nói: Ta sẽ giết ngươi, Sát Kình Bá Quyền.

Chiêu này là sự lý giải đến cực hạn sức mạnh của Áo Gia, có thể giải phóng 100% sức mạnh mười vạn mã lực.

Đỗ Lan lại không hề phòng ngự, chỉ đợi nắm đấm của kẻ địch oanh kích mình, mới bộc phát sức mạnh siêu cường trong nháy mắt: Vô Cực Thiền Chấn.

Oanh.

Lại là Áo Gia bị đánh bay, lần này Đỗ Lan đã đạo nhái chiêu thức mà Áo Gia sẽ phát triển trong tương lai, Vô Cực Thiền Chấn.

Kỹ xảo của chiêu này nằm ở việc nén sát khí và từ trường của mình lại, bộc phát trong khoảnh khắc ra chiêu, như vậy có thể dùng từ trường ít hơn để đánh ra sức mạnh mười vạn từ trường.

Đỗ Lan đã sao chép chiêu thức của tương lai.

Các cường giả tương lai đều đạt đến bình cảnh 97 vạn mã lực, hoặc là cực hạn 99 vạn mã lực.

Chương 4032

Không thể tiếp tục nâng cao cường độ từ trường, thì cần phải phát triển chiêu thức.

Các cường giả sẽ suy nghĩ làm thế nào để dùng từ trường hữu hạn đánh ra sát thương vô hạn, lần lượt phát triển áo nghĩa.

Trong đó áo nghĩa của Địa Ngục tuyệt đối là kinh diễm nhất, lấy Đạt Ma Kinh làm cơ sở phát triển các loại chiêu thức nâng cao uy lực từ trường.

Hải Hổ là cường giả đầu tiên đẩy từ trường đến 99 vạn, Địa Ngục là người đầu tiên đạt Hoàn Toàn Cảnh Giới, Địa Ngục Chiến Thần, Áo Gia là người đầu tiên dùng Vô Cực Thiền Chấn.

Nhưng bây giờ Đỗ Lan đã vô sỉ cướp đi bằng sáng chế của họ.

Áo Gia hai lần tấn công đều thất bại, không khỏi nhíu mày, luôn cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa vô danh.

Ngọn lửa giận không có lý do, cảm thấy tên Đỗ Lan này mặt mũi đáng ghét.

Áo Gia nói: Ngươi không phải hy vọng trẻ em đều được ăn no sao.

Tại sao lại phát triển nhiều vũ khí mạnh như vậy, hơn nữa động một chút là sử dụng vũ khí hạt nhân, lý tưởng của ngươi đâu.

Đỗ Lan nói: Ngươi có tư cách hỏi ta sao.

Ngươi muốn giết chết nhân loại của thế giới cũ, bao gồm cả trẻ em, sao còn dám nói ta.

Thế giới mới là một lần làm xong hưởng mãi, ngươi không thể hiểu, không có nghĩa là kế hoạch thế giới mới không tốt.

Giống như ngươi không thích ăn đậu phụ thối, không có nghĩa là đậu phụ thối không ngon.

Kế hoạch thế giới mới là tốt.

Áo Gia nói.

Đỗ Lan nói: Nếu kế hoạch thế giới mới của các ngươi tốt như vậy, tại sao không đi phát triển thảo nguyên châu Phi.

Tại sao không đi cải thiện môi trường Nam Mỹ.

Các ngươi không phải là không có năng lực phát triển chứ.

Nếu các ngươi ngay cả khu vực lạc hậu cũng không phát triển được, thì có bản lĩnh gì để phát triển thế giới mới.

Dùng vũ khí vệ tinh hủy diệt mọi thứ của thế giới cũ, đến lúc đó ruộng đồng, thủy lợi, điện lực, mỏ khoáng toàn bộ bị các ngươi phá hủy, những tên nhà giàu và chính khách như các ngươi có thể phát triển được không.

Đỗ Lan thật sự rất tò mò, một đám người ngay cả châu Phi cũng không muốn phát triển, lại dám thề thốt cho rằng mình có thể phát triển thế giới mới.

Phát triển từ con số không rất tốn sức.

Có thể lợi dụng người máy.

Áo Gia nói.

Nếu đã lợi dụng người máy, tại sao không đi phát triển châu Phi, tại sao không để trẻ em châu Phi được ăn no.

Đỗ Lan nói.

Bởi vì phát triển châu Phi sẽ bị kẻ ác cướp đi, sẽ gây ra chiến tranh, cuối cùng vẫn không có gì thay đổi.

Áo Gia nói.

Vậy thì thế giới mới cũng vậy, ngươi phát triển đất đai, người khác sẽ cướp đất của ngươi, như vậy mới là đơn giản nhất.

Đỗ Lan nói: Ngươi phát triển, người khác có thể ngồi không hưởng lợi.

Áo Gia nói: Không thể nào, thế giới mới có đủ tài nguyên, đủ để mọi người cùng nhau phát triển.

Nhưng cướp đoạt vẫn là phương pháp đơn giản và tiện lợi nhất.

Đỗ Lan nói.

Tên ác độc nhà ngươi, rốt cuộc muốn chà đạp lý tưởng của người khác đến mức nào.

Áo Gia tức giận nói.

Đỗ Lan cũng nói: Người như ngươi rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể thay đổi.

Cơn giận của cả hai đều đã đến cực hạn.

Áo Gia tức giận gầm lên: Sát Kình Bá Quyền.

Hữu Tình Phá Nhan Quyền.

Hai bên đều bộc phát mười tầng từ trường chuyển động, đẩy sức mạnh đến cực hạn.

Đám đông xem náo nhiệt phải lùi lại, nếu không sẽ bị hai luồng từ trường nghiền nát, chỉ có thể lùi mãi, lùi đến bãi cát.

Đỗ Lan, ta vốn nghĩ chúng ta có cùng lý tưởng.

Áo Gia vừa ra chiêu, vừa nói.

Cùng lý tưởng, cũng có những con đường thực hiện khác nhau.

Đỗ Lan nói: Áo Gia, con đường của ngươi không có tương lai.

Không có tương lai, ta sẽ dùng nắm đấm của mình để khai phá.

Áo Gia tức giận nói: Ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Cuộc chiến của hai vị cường giả từ trường, Quan Nguyệt Đồng ở xa tận chân trời cũng có cảm giác, đó là đại ca của mình.

Hải Hổ cũng cảm nhận được, cuộc chiến thật sự rất kinh người, từ trường của Trái Đất đều bị nhiễu loạn.

Hai người sau khi ở ẩn, cuộc sống vô cùng vui vẻ, chỉ là gần đây cơ thể của Quan Nguyệt Đồng có chút không ổn.

Đại ca.

Nàng có thể cảm nhận được từ trường của đại ca đang phát ra cảm xúc bi thương.

Hải Hổ ôm lấy bạn gái, cho nàng cảm giác an toàn.

Cuộc chiến trên đảo Phục Sinh ngày càng kịch liệt, cơn giận của Áo Gia thúc đẩy từ trường, đã tăng lên đến mười lăm vạn mã lực, và vẫn đang tiếp tục tăng.

Chỉ cần kế hoạch thế giới mới chưa được thực hiện, thì nó có thể chỉ có chân thiện mỹ, có thể là hoàn mỹ.

Không thực tiễn thì đều là tốt, giống như Tử Ngọ Cốc kỳ mưu của Ngụy Diên thời Tam Quốc, chỉ cần không thực tiễn, ngàn năm qua đều có rất nhiều người cho rằng kế hoạch này vô cùng tốt.

Nhưng Gia Cát Lượng không ngốc, Tử Ngọ Cốc kỳ mưu là phải ra khỏi Tử Ngọ Cốc, đi thẳng đến Trường An, căn bản không thực tế.

Chưa nói đến binh lực và hậu cần, chỉ nói ra khỏi Tử Ngọ Cốc, làm thế nào để công hạ Trường An đã là một vấn đề lớn.

Nhưng chỉ cần không thực hiện, thì vẫn có khả năng thành công.

Giống như câu chuyện người dắt ngựa, ngựa của Khổng Tử bị nông dân giữ lại.

Khổng Tử trước tiên để đệ tử đi đòi, thất bại.

Khổng Tử lại để mã phu đi giao thiệp, thành công lấy lại ngựa.

Đệ tử phải thất bại rồi, mới biết mình không bằng mã phu.

Nếu không cho đệ tử cơ hội thực tiễn, họ chắc chắn sẽ cho rằng thầy coi thường mình, cho rằng mình không bằng mã phu.

Bởi vì không trải qua thất bại, đệ tử vĩnh viễn có khả năng thành công.

Cho nên người dạy người trăm lần không được, việc dạy người một lần là được.

Hiện tại Áo Gia chính là chưa từng thực tiễn, cho nên cho rằng thế giới mới nhất định có thể tốt đẹp hơn.

Dù Đỗ Lan nói họ ngay cả châu Phi cũng không phát triển nổi, Áo Gia cũng sẽ không hoài nghi kế hoạch.

Nếu ngươi có thể phát triển được một vùng đất lạc hậu, ta sẽ ủng hộ kế hoạch thế giới mới.

Đỗ Lan nói: Đáng tiếc ngươi căn bản không thể phát triển được vùng đất lạc hậu, vì các ngươi từ trước đến nay đều là ký sinh trùng của xã hội.

Ngươi nói bậy.

Năm ngươi mười sáu tuổi đã là côn đồ, chỉ biết dùng bạo lực cướp đoạt lợi ích của người khác để thỏa mãn bản thân, chưa bao giờ tự mình đi khai thác quy tắc.

Chỉ biết dựa vào vũ lực cướp đoạt đất đai người khác đã phát triển, ngươi chính là tên cướp trong miệng ngươi.

Đỗ Lan cho rằng Áo Gia chỉ biết cướp đoạt, không biết phát triển.

Cơn giận của Áo Gia không thể nào dừng lại, vì lời của Đỗ Lan quá chói tai.

Ta căn bản không cần sự thừa nhận của ngươi, căn bản không cần đi phát triển vùng đất lạc hậu.

Áo Gia giận dữ nói: Ta không cần chứng minh bất cứ điều gì, kế hoạch thế giới mới chính là lối thoát tốt nhất.

Hoàn toàn không nói lý lẽ, vì tốt nên tốt.

Bảo hắn chứng minh, hắn cũng không làm, không có bất kỳ bằng chứng nào để chứng minh lý tưởng của mình, lại cứ bắt mọi người phải tin vào kế hoạch thế giới mới.

Đây chính là tôn giáo.

Thế giới này có ba cảnh giới doanh học: loại thứ nhất, sinh ra đã thắng, không cần làm gì cả, đã là thắng, ta tồn tại nên ta thắng, ta thắng nên ta tồn tại, ta chính là thắng, thắng chính là ta.

Loại thứ hai, vì tin vào một thứ gì đó, nên thắng, tin Thượng Đế, tin tự do, tin là có thể thắng.

Loại thứ ba, cần thành tích, phải làm ra thành tích mới có thể thắng.

Áo Gia thuộc loại thứ hai, tin vào kế hoạch thế giới mới, làm gì cũng đúng, làm gì cũng thắng.

Đỗ Lan thuộc loại thứ ba, phải có thành tích, mới có thể tin đối phương là đúng.

Nếu không làm ra thành tích, thì nói suông, hắn không tin.

Loại thứ nhất, vì ta là ta, nên ta thắng.

Đây thuộc về đại thừa doanh học, đó là vô địch, bản thân chính là hóa thân của Phạm, không, là hóa thân của thắng.

Áo Gia kiên quyết tin rằng thế giới mới tốt hơn, cho dù có đủ loại dấu hiệu cho thấy giới nhà giàu và chính khách không thể phát triển các khu vực lạc hậu.

Chương 4033

Thế giới mới mọi thứ bắt đầu từ con số không, họ căn bản không có năng lực phát triển, không thể tốt đẹp được.

Họ cho rằng lương thực được làm mới trên kệ siêu thị, chứ không phải mọc ra từ đất.

Đỗ Lan bảo họ đi phát triển một khu vực lạc hậu xem sao, làm ra thành tích, thì sẽ tin họ có năng lực phát triển thế giới mới.

Đáng tiếc họ cũng không chịu làm.

Họ cứ một mực yêu cầu mọi người tin tưởng, mà không đưa ra được bất kỳ bằng chứng nào.

Tin vào thế giới mới giống như tin vào Thượng Đế.

Tại sao tin Thượng Đế.

Vì Thượng Đế sẽ phán xét tín đồ sau khi chết, vi phạm giáo lý thì xuống địa ngục, tuân thủ giáo lý thì lên thiên đàng.

Nhưng khi con người còn sống, Thượng Đế không can thiệp, không lộ diện, không để mọi người cảm nhận được sự tồn tại của mình.

Nếu có người không tin Thượng Đế, Thượng Đế cũng không ra mặt tự chứng minh.

Thái độ của Áo Gia đối với thế giới mới, và thái độ đối với Thượng Đế giống hệt nhau, phải tin tưởng mới được.

Rõ ràng tổ chức Lam Mộng luôn áp chế tôn giáo, nhưng việc các ngươi làm có khác gì tôn giáo đâu.

Không thể trả lời được chất vấn của người khác, cứ một mực yêu cầu người khác tin tưởng.

Người khác không tin, các ngươi liền trực tiếp ra tay.

Đỗ Lan nói với Áo Gia: Các ngươi thật là vô phương cứu chữa.

Ngươi luôn miệng đòi chúng ta chứng minh, chỉ là muốn chúng ta rơi vào tình thế khó xử phải tự chứng minh.

Cho dù chúng ta thật sự phát triển được khu vực lạc hậu, đến lúc đó ngươi vẫn sẽ không tin, vẫn sẽ yêu cầu chúng ta tiếp tục chứng minh, cho dù chúng ta moi tim ra cho ngươi xem, ngươi cũng không tin.

Ta sẽ không mắc lừa đâu.

Áo Gia cho rằng tổ chức tuyệt đối không thể rơi vào việc tự chứng minh.

Hai người căn bản không thể nói chuyện được với nhau, tuy đều hy vọng thế giới tốt đẹp hơn, nhưng lộ trình hoàn toàn khác nhau.

Đỗ Lan cho rằng có thể phát triển thế giới cũ, còn Áo Gia cho rằng phải hủy diệt thế giới cũ.

Sát Kình Bá Quyền.

Áo Gia sẽ không mổ bụng, tự chứng minh mình đã ăn mấy bát bột.

Mà Đỗ Lan cũng thật lòng không tin vào kế hoạch thế giới mới, vì từ biểu hiện của giới quyền quý, họ sẽ không phát triển các khu vực lạc hậu.

Thế giới cũ bị vũ khí vệ tinh hủy diệt, muốn xây dựng thế giới mới trên đống đổ nát của thế giới cũ, chỉ bằng những người này là không thể làm được.

Dù sao hai bên đều không tin đối phương, chỉ có thể dùng nắm đấm để đối kháng.

Từ trường của Áo Gia đang tăng lên, đang đột phá mười lăm vạn từ trường, hướng tới hai mươi vạn.

Chiến đấu chỉ khiến hắn càng mạnh mẽ hơn.

Đỗ Lan có thể cảm nhận được quyết tâm của Áo Gia, nội tâm tràn đầy tín ngưỡng, không hề có chút nghi ngờ nào về kế hoạch thế giới mới.

Hữu Tình Phá Nhan Quyền.

Đỗ Lan nói: Áo Gia, cảm nhận sự thất vọng của ta đi, ta sẽ dung nhập cảm xúc của mình vào quyền pháp, toàn bộ truyền cho ngươi.

Oanh.

Đàn ông đích thực dùng nắm đấm để đối thoại.

Hai nắm đấm va chạm, sức mạnh từ trường đáng sợ tàn phá, áo khoác trên người cả hai đều vỡ vụn.

Dưới chiếc áo khoác đen của Áo Gia là áo ba lỗ từ trường, dưới áo khoác trắng của Đỗ Lan cũng là áo ba lỗ.

Cường giả từ trường đều thích mặc áo ba lỗ.

Ta quá thất vọng về ngươi.

Nắm đấm của Đỗ Lan đang nói chuyện.

Áo Gia có thể cảm nhận được cảm xúc này, nhưng hắn cũng thất vọng không kém, nói: Đỗ Lan, ta cũng rất thất vọng về ngươi.

Vốn dĩ chúng ta nên cùng nhau nỗ lực vì hạnh phúc của trẻ em, kết quả ngươi lại đi ngược lại lý tưởng của mình.

Cảm nhận ngọn lửa giận của ta đi.

Cả hai đều đã thất vọng về đối phương.

Nắm đấm liên tục giao nhau, thuật lại cảm xúc của mình.

Hoàn Mỹ Cảnh Giới Vô Cực Chấn Thiền Hữu Tình Phá Nhan Quyền.

Là một quyền của Đỗ Lan đánh vào mặt Áo Gia, gần như đánh gãy cổ hắn.

Áo Gia rơi vào hôn mê.

Đại ca.

Lam Mộng không ngờ đại ca vô địch của mình lại ngã xuống, bại bởi một nhà khoa học.

Hắn không thể tin nổi nói: Sao có thể.

Đại ca sao có thể bại bởi ngươi.

Đỗ Lan bi tráng nói: Lam Mộng, người như ngươi sẽ không hiểu được.

Trong đầu ngươi chỉ có âm mưu quỷ kế, căn bản không thể hiểu được sự day dứt và mâu thuẫn giữa những người đàn ông.

Ngươi giết đại ca rồi.

Lam Mộng không để ý đến Đỗ Lan, cảm giác từ trường của Áo Gia đang biến mất, dường như đã chết.

Quan Nguyệt Đồng ở biệt thự ẩn cư xa xôi cũng không cảm nhận được từ trường của đại ca, trong chốc lát lòng nóng như lửa đốt, từ trường trong cơ thể bùng nổ.

Nhưng trên người Quan Nguyệt Đồng có khóa thiên tỏa từ trường, một khi sử dụng từ trường sẽ bị thiên tỏa phản đòn, sức mạnh khổng lồ sẽ phản phệ cơ thể mình.

Vì lo lắng cho đại ca, không tự chủ được mà sử dụng từ trường, kết quả cả người rơi vào đau đớn.

A a.

Hải Hổ không ngờ Tiểu Đồng đột nhiên bùng nổ từ trường đáng sợ, trong nháy mắt đã biến biệt thự thành đống đổ nát, ngay cả chính hắn cũng bị dư chấn từ trường thổi bay ra xa.

Hắn chưa bao giờ biết trong cơ thể Tiểu Đồng lại ẩn chứa năng lượng đáng sợ như vậy.

Tiểu Đồng.

Hải Hổ không thể tin vào mắt mình.

Tiểu Đồng bị một quả cầu từ trường đáng sợ bao bọc, lơ lửng giữa không trung, những mảnh vỡ kiến trúc xung quanh cũng phản lại trọng lực lơ lửng giữa không trung.

Tiểu Đồng.

Mẹ kiếp, sao lại thế này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hải Hổ chửi thề, vì sự thay đổi của Tiểu Đồng đã vượt xa dự liệu của hắn.

Hiện tại Tiểu Đồng đã hoàn toàn hôn mê, hắn không biết nên làm thế nào.

Áo Gia chết rồi sao.

Chắc chắn chưa chết, Đỗ Lan dùng là Hữu Tình Phá Nhan Quyền, là để sửa chữa người khác, chứ không phải để giết người khác.

Đừng làm chuyện bé xé ra to, Áo Gia chỉ hôn mê thôi.

Ta đã ban cho hắn một giấc ngủ như trẻ thơ.

Đỗ Lan nói với Lam Mộng: Lam Mộng, còn muốn chiến nữa không.

Còn đánh.

Lam Mộng nhìn đám lính quèn xung quanh, căn bản không có chút cơ hội thắng nào.

Ai có thể ngờ từ trường của Đỗ Lan rõ ràng không bằng Áo Gia, lại có thể đánh ra sát thương kinh người như vậy.

Đây chính là Hoàn Toàn Cảnh Giới và Vô Cực Thiền Chấn, phát huy 200% sức mạnh.

Tuy Áo Gia có mười lăm vạn từ trường, nhưng Đỗ Lan chỉ dùng bảy, tám vạn từ trường đã đánh ra sát thương vượt qua Áo Gia.

Lam Mộng không dám chiến nữa, chỉ nói: Đỗ Lan, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn làm phản đồ sao.

Tổ chức rốt cuộc có lỗi gì với ngươi.

Chương 4034

Ta rốt cuộc có lỗi gì với ngươi.

Là ta đã cho ngươi sân khấu, nếu không ngươi vẫn còn đang ở trong căn nhà rách nát mua hàng giảm giá qua ngày, sao có cơ hội để cả thế giới biết đến tên ngươi.

Đỗ Lan nhìn Lam Mộng, nói: Thế giới này kẻ xấu không chết, người tốt không chết, chỉ có kẻ ngốc mới chết.

Người như ngươi chính là đồ ngu không ai bằng, người như ngươi sao có thể hiểu được chí khí của nam tử hán.

Ta không hiểu chí khí của ngươi, chỉ biết ngươi là một kẻ phản đồ.

Chẳng lẽ trong từ điển của ngươi, nam tử hán đồng nghĩa với phản đồ sao.

Lam Mộng nói.

Đỗ Lan nói: Phản đồ chỉ là cách nhìn cá nhân của ngươi mà thôi, chỉ là ngươi cho rằng ta phản bội.

Thực tế là ta đã nâng cao hiệu suất của tổ chức, khiến tổ chức vận hành nhanh hơn, khiến tỷ lệ sử dụng tài nguyên của tổ chức cao đến 297%, thúc đẩy khoa học kỹ thuật tiến lên một trăm năm.

Đây mới là bộ dạng ban đầu của tổ chức.

Ta không phải phản bội, mà là bỏ cái giả giữ cái thật.

Khéo ăn khéo nói, toàn lời nói bậy bạ.

Lam Mộng tức giận nói: Bất kể ngươi tô vẽ thế nào, phản bội chính là phản bội.

Đỗ Lan nhìn những người xung quanh, hỏi: Các ngươi có thấy ta đánh Áo Gia không.

Thấy rồi.

Mọi người không tự chủ được nói.

Đỗ Lan lại hỏi: Vậy các ngươi có thấy ta mắng thống soái là đồ ngốc không.

Thấy rồi.

Đỗ Lan nói: Rất tốt, câu hỏi cuối cùng, vậy các ngươi có thấy ta phản bội tổ chức không.

Mọi người lập tức lắc đầu, nói: Không có.

Rất tốt.

Đỗ Lan cười nhìn Lam Mộng, nói: Như ngươi đã thấy, mọi người không thấy ta phản bội.

Cái gọi là phản bội chỉ là lời nói một phía của ngươi, ta vẫn là nhân viên cần cù, trung thành nhất của tổ chức.

Ta một lòng một dạ vì tổ chức, nhưng ngươi thân là thống soái lại chỉ vì lợi ích của mình, ngươi mới là kẻ phá hoại tổ chức.

Ngươi.

Lam Mộng rất tức giận, hận Đỗ Lan đổi trắng thay đen, cũng hận đám thuộc hạ xung quanh không có khí tiết, sợ hãi uy thế của Đỗ Lan.

Hắn rất tức giận, hận không thể tự tay giết chết Đỗ Lan.

Đỗ Lan nói: Để trừng phạt ngươi, ta sẽ biến ngươi thành não trong vạc.

Lấy ra một viên phương tiện giao nang, mở ra.

Oanh, xuất hiện một cỗ máy hình lập phương, một mặt tường của máy có một rãnh lõm, hình dạng giống như đại não.

Lam Mộng, ta sẽ moi não ngươi ra, khảm vào trong cỗ máy này.

Ngươi sẽ không chết, ý thức của ngươi có thể đi đến một thế giới hoàn toàn mới, ở trong thế giới ảo mà phát triển thế giới mới đi.

Ngươi không thể làm vậy.

Lam Mộng hoảng sợ, không muốn tiến vào thế giới ảo.

Không do ngươi quyết định.

Đỗ Lan vung tay, đầu của Lam Mộng đã tách khỏi cơ thể.

Mất đầu, ở thế giới này là chuyện nhỏ, thay một cơ thể khác vẫn có thể sống.

Lam Mộng không ngờ Đỗ Lan lại muốn cướp đi bộ não của mình, kế hoạch này có chút quen mắt.

Chính hắn vốn định làm vậy với em gái, lấy não của em gái ra để chế tạo một siêu máy tính.

Lam Mộng biết tiềm năng của em gái, tuy Áo Gia đã dùng Từ trường thiên tỏa khóa chặt từ trường của cô, nhưng khi quan sát thiên tượng, hắn có thể thấy ngôi sao của em gái đang tỏa sáng, lấn át cả ngôi sao của mình.

Điều này cho thấy em gái là một mối đe dọa.

Đối với mối đe dọa, Lam Mộng luôn hy vọng xử lý một cách vô hại hóa.

Hắn hy vọng lấy não của em gái ra, như vậy sẽ an toàn.

Đương nhiên Lam Mộng cũng biết Áo Gia không nhất định sẽ chấp nhận, nên hắn còn định kích động Hải Hổ, để Áo Gia và Hải Hổ khai chiến.

Chính hắn có thể lợi dụng cơ hội này để lấy não của em gái.

Kế hoạch của Lam Mộng luôn rất hoàn hảo, đáng tiếc là hắn luôn xem thường từ trường.

Bây giờ Đỗ Lan lại đưa ra một kế hoạch y hệt, muốn mượn não của Lam Mộng dùng một chút.

Lam Mộng còn chưa kịp phản ứng, đầu đã lìa khỏi cổ.

Phá.

Đỗ Lan trực tiếp mở hộp sọ của Lam Mộng, lấy ra đại não, tiến hành di chuyển ngay tại chỗ.

Hắn trực tiếp cắm nó vào khe cắm của một bộ não cơ khí.

Vừa vặn không lớn không nhỏ, hoàn toàn được thiết kế riêng cho Lam Mộng.

Sau khi não của Lam Mộng tiến vào cỗ máy, nó bắt đầu hoạt động, có thể cảm nhận được một thế giới khác.

Đây là đâu.

Hắn phát hiện mình lại có được thân thể.

Đây chính là thế giới ảo, một thế giới chân thực một trăm phần trăm.

Thế giới này chính là tân thế giới, Lam Mộng phải khai hoang ở đây, xem hắn có thể khai phá ra tân thế giới hay không.

Đúng lúc hắn đang mờ mịt, trên mặt biển hiện ra hai mươi tòa thành thị, các quyền quý bên trong đều đổ bộ.

Bọn họ sắp đến với thế giới hoàn toàn mới này, khai phá một thế giới hoàn toàn mới.

Lam Mộng đột nhiên nhớ ra, đây chính là tân thế giới mà mình hằng mong đợi.

Mọi người nhìn thấy thi thể không đầu của thống soái Lam Mộng vẫn đứng thẳng tắp, ai nấy đều im phăng phắc, không dám lên tiếng.

Được rồi, cứ để thống soái nghiện net cho thỏa thích đi.

Các ngươi mang thi thể của hắn về đi.

Vẫn còn hữu dụng.

Đỗ Lan nói: Tiện thể mang cả Áo Gia về luôn.

Không vấn đề, thống soái.

Mọi người tưởng Đỗ Lan đã giết Lam Mộng, nên hắn chính là thống soái mới.

Đỗ Lan nói: Tổ chức không phải thế lực hắc đạo, không phải ai đánh giỏi là có thể làm thống soái.

Chúng ta trở về sẽ tiến hành bầu cử, chọn ra một thống soái mới.

Nói xong, hắn mang theo cỗ máy rời đi trước.

Mọi người không dám phản bác.

Đại ca, nhị ca.

Quan Nguyệt Đồng vừa gặp một cơn ác mộng, mơ thấy hai người anh trai đều rơi vào tay kẻ xấu độc ác.

Đến khi cô mở mắt ra, liền thấy Hải Hổ đang quan tâm nhìn mình.

Tiểu Đồng.

Quan Nguyệt Đồng nhào vào lòng Hải Hổ, nói: Quân Lãng ca, em gặp ác mộng, các anh của em đều bị hạ độc thủ.

Tiểu Đồng, không sao đâu.

Hải Hổ tuy nói vậy, nhưng chính hắn đã cảm nhận được cơ thể người thương đang suy yếu, lần bộc phát từ trường trước đó đã làm tổn thương cơ thể cô.

Bây giờ Hải Hổ chỉ có thể dùng Tế bào trọng tổ để miễn cưỡng chữa trị, nhưng từ trường trong cơ thể Quan Nguyệt Đồng vẫn đang phá hoại, cứ kéo dài thế này, cô sẽ chết yểu.

Phải làm sao đây.

Hắn cũng không biết rốt cuộc đây là cái gì.

Quân Lãng ca, em muốn về nhà.

Anh đưa em về.

Hải Hổ đau lòng nói: Tiểu Đồng, em muốn làm gì, anh đều sẽ giúp em hoàn thành.

Cảm ơn anh, Quân Lãng ca.

Quan Nguyệt Đồng cảm động nói.

Tại tòa nhà trụ sở chính của tổ chức Lam Mộng, Hải Hổ và Quan Nguyệt Đồng lại một lần nữa quay về đây, không khí có vẻ hơi kỳ quái, mọi người đều bận rộn, cần cù chăm chỉ, hoàn toàn không có một chút cảm giác lười biếng nào.

Hải Hổ cũng là ông chủ, biết rằng đây là do nhân viên áp lực quá lớn, nên không khí mới ngột ngạt như vậy.

Là ai đã gây ra áp lực lớn như vậy cho họ.

Không phải Lam Mộng, cũng không phải Áo Gia.

Vì Hải Hổ không thể cảm nhận được từ trường của hai người, họ dường như đã biến mất.

Tôi muốn gặp Lam Mộng.

Hắn níu lấy một nhân viên nói.

Nhưng nhân viên đó lại nói: Lam Mộng.

Chưa nghe nói qua, đừng làm phiền tôi làm việc, tôi yêu công việc, công việc làm tôi hạnh phúc.

Lam Mộng là thống soái của các người.

Không biết, tôi còn mười cái biểu đồ phải đối chiếu, đi trước đây.

Người nhân viên hoảng hốt rời đi.

Chương 4035

Hải Hổ nhíu mày, Tiểu Đồng lo lắng.

Hai người về rồi à.

Đúng lúc hai người đang nghi hoặc, một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau.

Địch Ny Toa.

Quan Nguyệt Đồng nhìn thấy Địch Ny Toa như gặp được người thân, vội vàng hỏi: Đại ca, nhị ca sao rồi.

Tổ chức lại xảy ra chuyện gì vậy.

Tại sao mọi người lại sợ hãi như thế.

Địch Ny Toa nói: Thay vì lo cho họ, chi bằng lo cho chính mình đi, cô sắp bị hai người anh của mình hại chết rồi đấy.

Bạch Quân Lãng lập tức nói: Cô biết chuyện gì đã xảy ra với Tiểu Đồng.

Đây là Từ trường thiên tỏa, vào năm cô ấy mười tuổi, Áo Gia đã đặt lên người cô ấy.

Địch Ny Toa nói.

Áo Gia là đại ca của Tiểu Đồng, tại sao lại làm vậy.

Bạch Quân Lãng không hiểu hỏi.

Địch Ny Toa nói: Để bảo vệ cô ấy.

Khi đó Lam Đạo Thiên Vũ còn sống, ông ta là một kẻ đố kỵ hiền tài, thiên phú của Tiểu Đồng vượt xa ông ta, nhưng lại không chịu nghe lời.

Cho nên Lam Đạo Thiên Vũ muốn gây bất lợi cho Tiểu Đồng, Áo Gia muốn bảo vệ Tiểu Đồng nên đã dùng Từ trường thiên tỏa khóa chặt tiềm năng của cô ấy.

Chỉ là không ngờ thiên phú của Tiểu Đồng vượt ngoài dự đoán, từ trường khổng lồ vì Thiên tỏa mà phản phệ cơ thể, cô ấy không sống quá hai mươi tuổi.

Không thể nào.

Bạch Quân Lãng kích động nói: Nhất định có cách giải khai Thiên tỏa, tôi tuyệt đối không để Tiểu Đồng xảy ra chuyện.

Có thể giải khai, cần 50 vạn thất từ trường.

Địch Ny Toa nói: Bởi vì từ trường hiện tại của Tiểu Đồng chính là 50 vạn thất.

Từ trường thiên tỏa là lợi dụng sức mạnh của chính Tiểu Đồng để khóa chính mình, phải có từ trường tương đồng với Tiểu Đồng mới được. 50 vạn thất từ trường.

Đây là một con số tuyệt vọng đến nhường nào.

Bạch Quân Lãng cả người đều ngây dại.

Vẫn là Quan Nguyệt Đồng hiểu chuyện nói: Quân Lãng ca, em không sao.

Gặp được anh, em đã rất hạnh phúc rồi.

Nhưng em còn trẻ như vậy.

Hải Hổ đau lòng nói.

Quan Nguyệt Đồng chỉ mỉm cười, rồi hỏi Địch Ny Toa: Đại ca và nhị ca của em đâu.

Em mơ thấy họ đều bị Đỗ Lan đánh bại, họ có sao không.

Không sao, Lam Mộng tạm thời tách đầu hành động, còn Áo Gia thì ra ngoài tu hành rồi.

Địch Ny Toa nói: Hai người theo tôi, tôi đưa hai người đi gặp Lam Mộng.

Vòng vèo một hồi, họ đến phòng máy.

Đây chính là Lam Mộng.

Địch Ny Toa chỉ vào bộ não trong máy, nói: Đại não của hắn đang khai phá tân thế giới trong thế giới ảo, nếu hắn có thể khai phá thành công, kế hoạch tân thế giới sẽ tiếp tục.

Nhị ca.

Quan Nguyệt Đồng không ngờ nhị ca của mình chỉ còn lại một bộ não.

Không cần lo lắng, nhìn màn hình lớn đi.

Trên màn hình lớn là một Lam Mộng sống động như thật.

Hắn đã tức đến thất khiếu bốc khói, vì việc khai phá tân thế giới khó hơn tưởng tượng rất nhiều.

Đầu tiên là cày ruộng, còn phải đề phòng dã thú, lại phải quản lý những kẻ lười biếng trốn việc.

Phá vỡ một thế giới cũ thì đơn giản, xây dựng một thế giới mới rất khó.

Mọi người đều muốn làm ít việc, đều không nghe lời Lam Mộng, tuy lúc đầu đầy tò mò về tân thế giới, nhưng sự mới mẻ nhanh chóng qua đi, cuộc sống canh tác nguyên thủy khiến người ta chán ngán.

Họ thà ở lại thành phố dưới đáy biển còn hơn đi khai hoang.

Giống như thời Xuân Thu, người sống trong thành gọi là quốc nhân, người trồng trọt ngoài thành chỉ có thể gọi là dã nhân.

Sống trong thành là biểu tượng của thân phận, Khổng Tử cũng nói chỉ có dã thú mới lang thang ngoài thành.

Vì không thể vào thành, Khổng Tử thậm chí còn nảy sinh tự hoài nghi.

Chẳng mấy ai muốn đi khai hoang, tân thế giới chẳng hề tốt đẹp hơn thế giới cũ.

Thế giới thì mới, nhưng người vẫn như cũ.

Địch Ny Toa nói: Kế hoạch của Lam Mộng căn bản không thực tế, tân thế giới sẽ không tốt đẹp hơn đâu.

Giống như chơi game vậy, dù là chơi lại lần hai new game+ , nếu không tập trung tinh thần, thành tích cũng sẽ không tốt hơn lần đầu.

Nhưng nếu có thể tập trung, thành tích lần đầu cũng sẽ không tệ.

Quan Nguyệt Đồng không quan tâm những điều này, chỉ hỏi: Nhị ca, anh ấy còn sống không.

Sống khỏe lắm.

Đại não của hắn tinh thần sảng khoái, chỉ cần thay một cơ thể là có thể sống lại.

Địch Ny Toa nói: Tổ chức đã nắm vững kỹ thuật thay đầu và cấy ghép não rồi.

Vậy thì tốt rồi.

Quan Nguyệt Đồng thở phào nhẹ nhõm.

Hải Hổ rất đau lòng, lúc này cô vẫn còn quan tâm đến anh trai, rõ ràng cả hai người anh đều có lỗi với cô, vậy mà cô vẫn quan tâm họ, thật sự quá lương thiện.

Đây mới là người con gái mà mình muốn bảo vệ cả đời, đây chính là tình yêu.

Quan Nguyệt Đồng có một gia đình bất hạnh, cha trọng nam khinh nữ, chỉ coi cô là công cụ để thực hiện dã tâm.

Nhị ca Lam Mộng coi cô là khắc tinh, một lòng muốn moi não cô ra để lợi dụng.

Đại ca Áo Gia tuy quan tâm cô, nhưng vì lý tưởng mà luôn làm tổn thương cô, bất kể là Từ trường thiên tỏa hay là việc bỏ mặc Lam Mộng, đều là làm hại em gái.

Còn cô lại là một cô gái lương thiện, bất kể cha, anh trai tà ác đến đâu, cô đều sẵn lòng tha thứ cho họ.

Sự lương thiện của cô như vầng trăng trên trời, cao khiết mỹ lệ.

Hải Hổ yêu chính sự chân thật, lương thiện và vẻ đẹp của cô.

Lam Mộng không chết, Quan Nguyệt Đồng cũng yên tâm, hoàn toàn không để ý đến việc mình đã bước vào giai đoạn đếm ngược sinh mệnh.

Hải Hổ thầm nghĩ làm sao mới có thể huy động được năm mươi vạn thất từ trường để cứu người thương, quá khó, hiện tại mình cũng chỉ mới mười lăm vạn thất, cho dù tu luyện hết sức, e rằng cũng không thể tăng lên 30 vạn thất.

Trong nguyên tác, Hải Hổ cuối cùng đã dùng mạng sống của mình để cứu Quan Nguyệt Đồng, có thể nói là một kỳ tích.

Hắn chọn khai chiến với Áo Gia, cuối cùng từ trường của hắn tăng lên 37 vạn thất, từ trường của Áo Gia tăng lên 50 vạn thất.

Hải Hổ hấp thụ 50 vạn thất từ trường của Áo Gia, giải khai Thiên tỏa cho Tiểu Đồng, và dùng 37 vạn thất từ trường của mình tiến hành

Tế bào trọng tổ, dùng mạng của mình cứu Tiểu Đồng.

Lần cứu viện này có hai điều kiện, một là Quan Nguyệt Đồng có thể kịp thời đến chiến trường, nếu cô không đến chiến trường, Hải Hổ hấp thụ 50 vạn thất từ trường cũng không trụ được bao lâu.

Hai là chiến lực của Áo Gia có thể tăng lên 50 vạn thất.

Khi đó chỉ có một mình Tiểu Đồng là cường giả 50 vạn thất, hoàn toàn là bẩm sinh, có thể thông qua huấn luyện để tăng lên 50 vạn thất hay không vẫn là một ẩn số.

Quan Nguyệt Đồng đến chiến trường, Áo Gia tăng lên 50 vạn thất, cả hai điều kiện này đều không nằm trong tầm kiểm soát của Hải Hổ.

Nhưng Hải Hổ lại xác định kế hoạch cứu người ngay từ đầu, cứ như một nhà tiên tri vậy.

Phải nói rằng sự sống sót của Quan Nguyệt Đồng là do vô số sự trùng hợp tạo thành.

Làm sao mới có thể giải khai Thiên tỏa.

Hải Hổ suy nghĩ: Thiên tỏa là lợi dụng sức mạnh của chính mình để khóa chính mình, từ trường của Tiểu Đồng đã cao đến 50 vạn thất, là thiên hạ đệ nhất không thể nghi ngờ, mình phải làm sao mới đạt được 50 vạn thất đây.

Chênh lệch này quá lớn.

Lúc này Đỗ Lan xuất hiện, đến trước mặt Hải Hổ, nói: Ta nghe nói ngươi và Quan Nguyệt Đồng đã trở về, ta không nhìn lầm ngươi, ngươi quả nhiên là không buông bỏ được vinh hoa phú quý.

Cuộc sống ẩn dật quá khổ sở, vẫn là tranh quyền đoạt lợi mới hợp với ngươi.

Hải Hổ nghe vậy, không vui, phản bác: Tiểu nhân nhìn ai cũng là tiểu nhân, bộ dạng bây giờ của ngươi và Lam Mộng có gì khác biệt.

Lam Mộng đố kỵ hiền tài, ngươi bây giờ cũng vậy, sợ người khác lung lay địa vị của mình.

Ngươi yên tâm đi, ta không phải đến để lấy lại công ty.

Hắn rất thất vọng về Đỗ Lan, vì Đỗ Lan là đồ long giả cuối cùng biến thành ác long.

Đỗ Lan nói: Nếu không phải vì tranh quyền đoạt lợi, trở về làm gì.

Đây là nhà của Tiểu Đồng, đại ca và nhị ca của cô ấy đều rơi vào tay ngươi, cô ấy có cảm ứng, nên trở về thăm anh trai.

Đỗ Lan cười.

Có gì đáng cười.

Áo Gia và Lam Mộng hại cô ấy như vậy, cô ấy lại đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, còn đến thăm anh trai.

Đỗ Lan nói.

Loại người như ngươi làm sao hiểu được sự lương thiện.

Trong lòng ngươi toàn là âm mưu quỷ kế, căn bản không chứa nổi ánh sáng.

Hải Hổ khinh miệt nói, từ tận đáy lòng xem thường loại người đùa bỡn quyền lực như Đỗ Lan.

Đỗ Lan nói: Ngươi thanh cao, ngươi giỏi giang.

Xem ra chuyện Từ trường thiên tỏa, vẫn là ngươi tự mình nghĩ cách đi.

Nói xong, quay người bỏ đi.

Chương 4036

Đợi đã.

Hải Hổ vội vàng gọi lại.

Sao vậy.

Ngươi không phải khinh thường việc đùa bỡn quyền mưu sao.

Còn muốn nói gì.

Sao ngươi biết về Từ trường thiên tỏa.

Hải Hổ hỏi.

Ở đây, không có chuyện gì mà ta không biết.

Đỗ Lan nói: Ta không chỉ biết trên người Quan Nguyệt Đồng có Từ trường thiên tỏa, mà còn biết cô ấy căn bản không thể khống chế sức mạnh của mình, thỉnh thoảng sẽ dự đoán được tương lai, nhưng cô ấy sẵn lòng chấp nhận tương lai, không đi thay đổi.

Cô ấy sẵn lòng chấp nhận vận mệnh mình không sống quá hai mươi tuổi.

Ta nhất định phải cứu Tiểu Đồng, nếu vận mệnh để cô ấy không sống quá hai mươi tuổi, ta sẽ phá vỡ vận mệnh.

Hải Hổ nói: Vận mệnh như vậy, ta tuyệt đối không chấp nhận.

Ngươi hẳn là biết nguyên lý của Từ trường thiên tỏa.

Phải, là dùng từ trường của chính mình khóa chính mình, cho nên Tiểu Đồng rõ ràng có từ trường mạnh nhất thế giới, lại không thể thoát khốn.

Phải dùng từ trường giống hệt Tiểu Đồng mới có thể giải khai

Thiên tỏa.

Hải Hổ nói: Nhưng Tiểu Đồng có 50 vạn thất từ trường, là cường giả mạnh nhất không thể nghi ngờ, thế giới này căn bản không có sức mạnh 50 vạn thất thứ hai.

Lời này có phần quá cực đoan.

Chẳng lẽ ngươi biết có cường giả 50 vạn thất thứ hai.

Hiện tại không có, nhưng mấy năm sau chắc chắn có.

Hải Hổ phẫn nộ nói: Không kịp nữa rồi, Tiểu Đồng chỉ còn một năm, cơ thể cô ấy không trụ nổi đến hai mươi tuổi.

Đỗ Lan nói: Ha ha, sao không tự tin vậy.

Hải Hổ không nói một lời, nhìn chằm chằm Đỗ Lan, muốn biết rốt cuộc Đỗ Lan có cách hay không.

Đỗ Lan không đùa nữa, nói thẳng: Ngươi biết phép cộng từ trường không.

Cái gì.

Mười vạn thất từ trường cộng mười vạn thất từ trường là hai mươi vạn.

Cho nên năm mươi vạn thất từ trường, chỉ cần năm cường giả mười vạn, hoặc hai cường giả hai mươi lăm vạn.

Đỗ Lan nói: Đây chính là phép cộng từ trường đấy, ngươi hiểu chưa.

Thật sự có thể như vậy sao.

Đương nhiên có thể, nhưng quan hệ của ngươi không tốt, không ai chịu cộng từ trường với ngươi đâu.

Đỗ Lan nói: Mà quan hệ của ta rất tốt, có thể đi nói chuyện hòa giải, rất dễ dàng tìm đủ cường giả.

Hải Hổ không ngờ còn có cách như vậy, lập tức nói: Xin ngươi nhất định phải cứu Tiểu Đồng.

Ta có thể giúp ngươi, vậy ta được gì.

Đỗ Lan nói: Muốn để cường giả ra tay, chắc chắn cần điều kiện, ngươi có thể đưa ra cái gì.

Hải Hổ im lặng, bây giờ hắn không có gì cả, hai bàn tay trắng.

Hắn nói: Bất kể là cái giá gì, ta đều có thể chấp nhận, chỉ cần là cái giá ta có thể gánh vác, đều nguyện ý trả.

Chỉ cần ngươi có thể cứu Tiểu Đồng, dù bắt ta làm trâu làm ngựa cũng được.

Đỗ Lan nói: Giác ngộ không tồi, ta đi liên hệ cao thủ ngay đây.

Một là Tần Hồng, một là Thiên Đạo, hai người cộng lại chắc là đủ.

Tần Hồng trước đây là 25 vạn thất, bây giờ đã tăng thêm một chút, đã đến cảnh giới ba mươi vạn thất, có thể thay đổi khí hậu.

Thiên Đạo sau khi đột phá đạo nghĩa của mình, nhận ra đối với kẻ địch không cần giảng đạo nghĩa, cũng đã đến cảnh giới Phá Tinh, đã 25 vạn thất.

Cảnh giới Phá Tinh, chính là sau khi từ trường tăng cường, thiên mệnh tinh không còn có thể đại biểu cho vận mệnh của mình nữa, chính mình đã đột phá tinh tượng.

Hoàng Cực Kinh Thế cũng không thể dự đoán được thiên mệnh của hắn nữa.

Hải Hổ nghe xong, nói: Tôi nguyện ý trả mọi giá.

Đỗ Lan nói: Vậy nếu ta muốn ngươi vĩnh viễn không được yêu Quan Nguyệt Đồng thì sao.

Hả.

Hải Hổ chấn kinh, cứu Tiểu Đồng chính là để có thể ở bên cô ấy.

Nếu cứu được người mà cuối cùng họ lại phải chia lìa, điều kiện này quá tàn nhẫn.

Nhưng hắn hy vọng Tiểu Đồng được sống, nói: Được, ta đồng ý.

Hắn nắm chặt hai tay, lựa chọn chấp nhận.

Đỗ Lan thầm nghĩ một câu nói của mình đã biến câu chuyện chiến đấu thành câu chuyện tình yêu, vì tình yêu đích thực nên nguyện ý buông tay, đưa ra lựa chọn tốt nhất cho người mình yêu.

Đỗ Lan nói: Ta đùa thôi, hai người ở bên nhau hay không, đối với ta không có ý nghĩa gì.

Ta lại chẳng phải kẻ thứ ba chuyên phá đám trong mấy vở kịch bi lụy, cũng không phải bậc trưởng bối phong kiến cố chấp, không có lý do gì chia rẽ hai người.

Đương nhiên bộ dạng bị ta nắm thóp vừa rồi của ngươi, vẫn khiến ta rất khoái trá.

Đường đường Hải Hổ, trời không sợ đất không sợ, lại vì cứu người mà phải nhún nhường, quả là một biểu cảm không tồi.

Tiểu Đồng quả thực là nhược điểm của ta, ta nguyện vì Tiểu Đồng mà từ bỏ tất cả, bao gồm cả tình yêu.

Hải Hổ nghiêm túc nói.

Cho nên sau này khi Quan Nguyệt Đồng chết, Hải Hổ trở nên không còn nhược điểm, trở nên mạnh mẽ, nguyện ý hy sinh mạng sống để chiến đấu.

Giác ngộ rất tốt, vậy ta đi liên hệ Thiên Đạo.

Tần Hồng đã bị khống chế, có thể điều đi bất cứ lúc nào.

Nhưng Thiên Đạo đang ở châu Phi, còn cần phải thương lượng điều kiện.

Điện Nhãn sau khi biết ý đồ của Đỗ Lan, đã hào phóng nói: Quan Nguyệt Đồng cũng là em gái của chúng ta, với tư cách là anh kết nghĩa cứu em gái mình, không cần điều kiện.

Hắn nguyện ý nể mặt Hải Hổ, kết bạn với Hải Hổ.

Tần Hồng cộng với Thiên Đạo, về lý thuyết là đủ rồi.

Nhưng thế giới này đầy rẫy những bất ngờ ác ý, vẫn nên cẩn thận một chút, tiến hành cứu viện bão hòa, thêm một Thủ Nam nữa, chắc là vạn vô nhất thất rồi.

Đỗ Lan rất cẩn thận, vì thế giới này đầy rẫy những chuyện kỳ quái, luôn có những bất ngờ.

Vũ trụ này là một vòng lặp entropy, mà từ trường sẽ gia tăng entropy, mọi thứ đều sẽ trở nên không thể kiểm soát, trở nên hỗn loạn hơn.

Thủ Nam và Lam Mộng, Áo Gia có bất đồng về việc có nên hy sinh Quan Nguyệt Đồng hay không, trong nguyên tác hắn sẽ chết trong trận chiến ở châu Phi, nhưng bây giờ Điện Nhãn và Thiên Đạo không báo thù, hắn cũng không chết.

Nếu là cứu Quan Nguyệt Đồng, hắn chắc chắn sẽ đồng ý.

Hiện tại hắn không ở trong tổ chức, mà đang lang thang bên ngoài.

Yêu mà không được, có thể khiến người ta mạnh lên.

Nếu nói về điển hình của việc mạnh lên vì thất tình, không nghi ngờ gì chính là Hắc Ám.

Hắc Ám là vị hôn thê bị người khác cướp đi, sau đó hắn không rời không bỏ, kiên trì yêu vợ của người khác.

Cuối cùng thực lực tăng mạnh, trở thành cường giả top đầu.

Yêu mà không được, ý khó bình, thúc đẩy từ trường chuyển động.

Người mạnh lên vì thất tình rất nhiều, ví dụ như Dương Quá trong Thần Điêu Hiệp Lữ, vì chia xa Tiểu Long Nữ mà lĩnh ngộ được Ám Nhiên Tiêu Hồn Chưởng.

Còn có nam chính hắc hóa vì bạn gái bị giết, trực tiếp hắc hóa mạnh gấp ba.

Tóm lại thất tình có thể khiến người ta mạnh lên.

Thủ Nam đang rèn luyện bản thân, đi du lịch khắp nơi, có xe buýt thì đi xe buýt, có xe lửa thì đi xe lửa, thật sự không được thì đi bộ, hắn muốn băng qua Bắc Mỹ, rồi lại đi về phía nam, băng qua Nam Mỹ.

Chỉ có như vậy hắn mới có thể quên được Quan Nguyệt Đồng, quên đi tình yêu dành cho em gái kết nghĩa.

Thủ Nam đi du lịch, thấy được trăm thái nhân gian, thấy được những điều tốt đẹp thì hy vọng chia sẻ với Quan Nguyệt Đồng, thấy được những điều xấu xí thì ra tay tiêu diệt.

Hắn hiện đang bước vào một thị trấn nhỏ, lại bị cảnh sát địa phương khuyên lui.

Thủ Nam nói: Tôi chỉ muốn đi qua thị trấn này, đến địa điểm tiếp theo.

Nhiều nhất là ăn một bữa cơm trong trấn.

Tôi không cần biết, tôi muốn đưa anh quay lại đường cũ.

Anh tốt nhất nên đi đường vòng, chúng tôi ở đây không chào đón người ngoại tỉnh.

Viên cảnh sát nói không thân thiện.

Cảnh này hoàn toàn giống với First Blood, Thủ Nam cũng không khách khí giống như nhân vật chính trong phim.

Hắn nói: Ngươi đừng chọc ta, ta đã nói rồi, chỉ là đi ngang qua.

Ta chọc ngươi thì sao.

Ta cũng đã nói xin đi đường vòng, chúng ta không chào đón những kẻ lang thang.

Viên cảnh sát chỉ chào đón khách đi xe hơi, không chào đón những kẻ lôi thôi lếch thếch như Thủ Nam.

Thủ Nam quả thực không chăm chút bản thân, vốn dĩ đã trông bình thường, bây giờ râu ria xồm xoàm, quần áo rách rưới, thực sự không khác gì kẻ lang thang.

Thủ Nam nổi giận, một quyền đấm thủng một lỗ trên động cơ xe cảnh sát.

Yêu cầu chi viện, yêu cầu chi viện.

Viên cảnh sát kinh hãi thất sắc, lập tức gọi chi viện.

Cảnh sát toàn thị trấn đều đến, nổ súng vào Thủ Nam.

Cường giả từ trường căn bản không sợ đạn, sau khi thất tình Thủ Nam cũng có hai mươi vạn thất từ trường, thản nhiên đi giữa làn đạn, hắn phẫn nộ đánh sập đồn cảnh sát.

Rầm.

Đối mặt với một siêu năng lực gia đáng sợ như vậy, các viên cảnh sát cũng tứ tán bỏ chạy.

Hắn đứng trước đống đổ nát của đồn cảnh sát, lòng trống rỗng.

Thế giới xấu xí này căn bản không xứng với một cô gái cao khiết như Quan Nguyệt Đồng.

Đột nhiên một giọng nói nói ra suy nghĩ trong lòng Thủ Nam.

Ai.

Hắn nhíu mày nhìn quanh.

Chương 4037

Người thường đều đã trốn đi, kẻ còn dám xuất hiện trước mặt hắn tuyệt đối không phải người thường, hắn nhanh chóng nhìn thấy một bóng người xuất hiện ở đầu kia con phố.

Đỗ Lan.

Đỗ Lan đi tới, chào hỏi: Thủ Nam, về đi.

Ta và tổ chức đã không còn quan hệ gì nữa.

Thủ Nam nói.

Đỗ Lan cười nói: Một ngày là người của tổ chức, cả đời là hồn của tổ chức.

Ngươi không nên đổ lỗi cho sự thất bại của mình lên tổ chức.

Không biết ngươi đang nói gì.

Ngươi thực ra có thể cầu hôn với Lam Mộng sớm hơn một chút, biết đâu hắn vì củng cố liên minh với ngươi mà đồng ý chuyện của ngươi và Quan Nguyệt Đồng.

Đỗ Lan đưa ra một giả thuyết, Lam Mộng sẽ vì lôi kéo Thủ Nam mà gả em gái cho hắn.

Thủ Nam lại phủ nhận: Ngươi đừng nói bậy bạ, ta và Tiểu Đồng không có quan hệ gì.

Đến cả bản thân cũng không dám đối mặt với tình cảm này, người khác làm sao giúp ngươi được.

Ngươi phải đi tìm người có thể ủng hộ mình, Lam Mộng là một kẻ không từ thủ đoạn, gả em gái của mình cho ngươi cũng là có khả năng.

Đỗ Lan nói.

Dưa ép không ngọt.

Thủ Nam không muốn ép buộc Quan Nguyệt Đồng, không cho rằng Quan Nguyệt Đồng sẽ thích mình.

Nếu ngươi thật lòng yêu, vậy Quan Nguyệt Đồng cũng sẽ bị cảm động thôi.

Đỗ Lan nói.

Thủ Nam nói: Rốt cuộc ngươi muốn nói gì.

Hắn không muốn nhắc lại mối tình đơn phương thất bại nữa.

Cũng không có chuyện gì to tát, chỉ là Quan Nguyệt Đồng sắp chết rồi.

Đỗ Lan nhẹ nhàng nói ra tin xấu.

Rầm.

Lời của Đỗ Lan vừa dứt, từ trường của Thủ Nam lập tức bùng nổ, cả thị trấn nhỏ đều bị từ trường của hắn bao phủ, dây điện phát ra tia lửa lách tách.

Điện thoại, tivi trong nhà đều nổ tung.

Thậm chí cả ắc quy ô tô cũng nổ tung.

Thủ Nam vô cùng phẫn nộ, từng chữ từng chữ nặn ra từ kẽ răng, nói: Ngươi nói gì.

Ta nói Quan Nguyệt Đồng sắp chết rồi, tuy chưa đến 20 tuổi, nhưng có những người anh trai tốt như các ngươi, cuộc đời này của cô ấy cũng coi như đáng giá.

Đỗ Lan nói: Lam Mộng coi cô ấy là khắc tinh, Áo Gia coi cô ấy là con bài mặc cả, ngươi yêu cô ấy lại không dám cho cô ấy hạnh phúc.

Có những người anh như các ngươi, sống đến hai mươi tuổi đã được xem là trường thọ rồi, cũng tính là tang lễ hỉ.

Câm miệng.

Thủ Nam phẫn nộ nói: Nói cho ta biết, là ai hại cô ấy, là Lam Mộng sao.

Hắn đã rời tổ chức một thời gian, không biết tổ chức đã xảy ra biến cố.

Nhưng hắn biết Lam Mộng không từ thủ đoạn, đến cả em gái cũng không tha.

Nếu phải nói thì đúng là Lam Mộng, nhưng người thực thi là Áo Gia.

Đương nhiên cũng có liên quan đến Lam Đạo Thiên Vũ.

Đỗ Lan nói: Ngươi nên biết trước đây Áo Gia từng mang Quan Nguyệt Đồng bỏ nhà ra đi, sau đó lại quay về, rồi Quan Nguyệt Đồng bị tàn tật, chỉ có thể ngồi xe lăn.

Ta biết.

Thủ Nam nói: Khi đó Địa Ngục đã gửi lời thách đấu đến Lam Đạo Thiên Vũ, Lam Đạo Thiên Vũ lo mình không phải là đối thủ của Địa Ngục, nên đã tìm Áo Gia trở về.

Lúc đó ta cũng thấy lạ, Áo Gia đã ở bên ngoài thành gia lập nghiệp, có thế lực của riêng mình, còn có thể bảo vệ Tiểu Đồng, không hiểu tại sao hắn lại về.

Bởi vì Áo Gia là một kẻ lụy tình, hơn nữa trước khi Áo Gia trở về, hắn đã giao em gái cho bạn gái bảo vệ.

Kết quả bạn gái lại là gián điệp do Lam Đạo Thiên Vũ cài vào.

Lam Đạo Thiên Vũ đã dùng Quan Nguyệt Đồng làm con tin.

Đỗ Lan nói.

Sao lại như vậy.

Thủ Nam cũng mới biết tình hình của Áo Gia năm đó lại tồi tệ đến thế.

Bị người đầu ấp tay gối phản bội, không thể bảo vệ em gái.

Đằng sau chuyện này là do Lam Mộng bày mưu, là hắn đề nghị để Áo Gia trở về.

Sao ngươi biết.

Lam Mộng cẩn thận như vậy, sẽ không để lại bằng chứng.

Đúng vậy, Lam Mộng rất sợ bị người mạnh hơn mình đọc tâm, cho nên đã cài đặt Sáng Mộng Giả trong đầu.

Nhưng não của hắn đối với ta mà nói cũng như nhà vệ sinh công cộng, ta muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

Ngươi vẫn chưa nói tại sao Tiểu Đồng lại bị tàn tật.

Thủ Nam hỏi.

Để bảo vệ em gái, Áo Gia đã sử dụng Từ trường thiên tỏa lên Quan Nguyệt Đồng, như vậy cô ấy không thể sử dụng từ trường, sẽ không uy hiếp đến Lam Đạo Thiên Vũ, không bị nhắm vào.

Từ trường của Quan Nguyệt Đồng dưới tác dụng của Thiên tỏa, đã luôn làm tổn thương cơ thể của chính mình, cho nên cô ấy không sống được đến hai mươi tuổi.

Đỗ Lan nói.

Sao lại như vậy.

Nghe tin Quan Nguyệt Đồng sắp chết yểu, trái tim Thủ Nam đau nhói.

Những ký ức bên cạnh Quan Nguyệt Đồng như đèn kéo quân quay vòng trong đầu, đau, thật sự rất đau.

Nhưng nỗi đau có thể thúc đẩy từ trường.

Vẫn chưa đủ.

Ngoài nỗi đau, còn có hận, hận chính mình.

Hận mình không đủ ưu tú, không bảo vệ được người mình yêu.

A Từ trường của Thủ Nam tăng vọt, trực tiếp lên 30 vạn thất.

Đỗ Lan thầm nghĩ quả nhiên tình yêu có thể thúc đẩy từ trường, tình cảm hóa là chất xúc tác tốt nhất.

Thủ Nam vút một tiếng biến mất, muốn đi gặp Quan Nguyệt Đồng lần cuối.

Tình cảm hóa là như vậy đấy, dễ xúc động.

Đỗ Lan sở dĩ không nói thẳng chuyện cứu người, chính là để kích động đối phương.

Chỉ có kích động mới có thể trở nên mạnh mẽ, càng là ân oán tình thù, càng tình cảm hóa, thì càng có thể trở nên mạnh mẽ.

Rầm, Thủ Nam phẫn nộ quay trở về tổ chức, nhìn thấy Bạch Quân Lãng, lập tức phẫn nộ ra quyền, những kẻ làm tổn thương Tiểu Đồng đều đáng chết.

Bạch Quân Lãng vội vàng phản kích, nói: Tên khốn nhà ngươi, ta không tìm ngươi, ngươi lại tự mình tìm đến cửa.

Đây là kẻ thù giết cha, vốn dĩ vì nể mặt bạn gái mà buông bỏ hận thù, nhưng nếu Thủ Nam tìm chết, hắn không ngại báo thù cho cha.

Đỗ Lan không nói dối, chỉ giấu đi thông tin quan trọng, khiến Thủ Nam hiểu lầm rằng Quan Nguyệt Đồng vô phương cứu chữa.

Cho nên hắn rất tức giận, cho rằng sự bất hạnh của Quan Nguyệt Đồng đều do những người xung quanh gây ra.

Lửa giận ngút trời, thấy tên tiểu bạch kiểm Hải Hổ đang chắn trước mặt mình, nắm đấm của Thủ Nam cứng lại.

Rầm.

Hải Hổ đỡ đòn, bị đánh bay.

Hắn kinh ngạc trước sự tiến bộ của Thủ Nam.

Trận chiến trên công hải lần trước, mình đã phá giải được Hoàng cực thủy mẫu quyền của đối phương, nhưng Thủ Nam hôm nay lại tiến bộ nữa rồi.

Thủ Nam quan tâm đến Tiểu Đồng, căm hận thế giới, thúc đẩy từ trường đột phá 30 vạn thất.

Nhưng Hải Hổ muốn bảo vệ Tiểu Đồng, lại một lần nữa đứng dậy, trong đống đổ nát tái tổ hợp tế bào, nói: Thủ Nam, ngươi muốn làm gì.

Đều là vì các người, Tiểu Đồng mới bi thảm như vậy.

Thủ Nam hai mắt đẫm lệ.

Nỗi đau của Tiểu Đồng chính là nỗi đau của hắn, nỗi bi thương của hắn dâng trào như sóng, từ trường của hắn cuồn cuộn như cuồng phong.

Hải Hổ có thể cảm nhận được tình cảm của Thủ Nam, từ trường đang gào thét, tình cảm của đối phương dành cho Tiểu Đồng còn thật hơn cả vàng ròng.

Chết đi.

Thủ Nam lại ra chiêu, tiêu diệt tất cả kẻ thù gây ra bi kịch cho Tiểu Đồng.

Ta sẽ không thua ngươi.

Hải Hổ gào thét: Tình yêu ta dành cho Tiểu Đồng sẽ không thua bất kỳ ai, hai mươi vạn thất từ trường chuyển động.

Thủ Nam hét lên: Cho nên ngươi đang lợi dụng tình yêu của Tiểu Đồng à.

Rầm.

Hải Hổ lại bị đánh bay, quần áo trên người tan nát, lộ ra chiếc áo ba lỗ từ trường, trán hắn đang chảy máu, nhưng không dùng Tế bào trọng tổ để phục hồi nữa.

Hắn từ từ đứng dậy, cúi đầu, suy tư.

Thủ Nam nói đúng, mình quá đê tiện, lại lợi dụng tình yêu của Tiểu Đồng để nâng cao thực lực, mình như vậy không có tư cách yêu Tiểu Đồng.

Tình yêu nên là thuần khiết, không nên bị lợi dụng.

Hải Hổ không muốn lợi dụng tình yêu của Tiểu Đồng để cường hóa bản thân, yêu chính là yêu, nên phải trong sạch, rõ ràng.

Thủ Nam nhìn chằm chằm Hải Hổ, nói: Chướng mắt, ngươi quá chướng mắt.

Hải Hổ rất bình tĩnh, nói: Ta sẽ không để ngươi đi qua.

Vậy ngươi sẽ chết.

Ta sẽ không chết.

Hải Hổ ngẩng đầu, ánh mắt kiên định nói: Tiểu Đồng do ta bảo vệ.

Ta cũng đang bảo vệ Tiểu Đồng, chỉ có giết sạch các người, Tiểu Đồng mới có thể được cứu.

Thủ Nam phẫn nộ nói: Tiểu Đồng thiện lương như vậy, thuần khiết như vậy, tại sao các người lại muốn làm tổn thương cô ấy, hại cô ấy.

Hải Hổ nói: Chúng ta đang cứu cô ấy.

Nói bậy, Tiểu Đồng không sống quá hai mươi tuổi, đều là do các người hại.

Nước mắt của Thủ Nam không kìm được rơi xuống, trực tiếp ra quyền: Hoàng Cực Thủy Mẫu Quyền.

Hàn khí bao trùm, cả tòa nhà trụ sở chính đều sắp bị hắn đóng băng.

Chương 4038

Hải Hổ Bạo Phá Quyền.

Hải Hổ buông bỏ tất cả, tung ra một quyền.

Rầm.

Sức mạnh đáng sợ làm rung chuyển tòa nhà, Điện Nhãn và Thiên Đạo đều cảm nhận được, kinh ngạc trước sự tiến bộ của Thủ Nam.

Nhưng họ còn cảm nhận được một luồng từ trường mạnh hơn đã cản được hai người.

Các ngươi có thể đình chiến được rồi.

Đỗ Lan nói.

Đương nhiên không phải Đỗ Lan cản, mà là Tần Hồng.

Tần Hồng bị khống chế, đã chặn lại chiêu thức mạnh nhất của hai người.

Một tay bị đóng băng, một tay bị đốt cháy.

Tần Hồng cũng đau, nhưng không còn cách nào, cơ thể hắn thuộc về Đỗ Lan.

Đỗ Lan điều khiển hắn làm gì thì làm nấy, dù phía trước là núi đao biển lửa cũng phải xông lên.

Thủ Nam, ta hy vọng ngươi có thể giúp đỡ cứu Quan Nguyệt Đồng.

Đỗ Lan lúc này mới nói chuyện chính.

Cái gì.

Thủ Nam hỏi.

Ta nói là cứu người, như vậy cô ấy có thể sống quá hai mươi tuổi.

Đỗ Lan nói: Vừa rồi ta không nói sao.

Thủ Nam ngươi quá xúc động rồi, rõ ràng biết bi kịch của Quan Nguyệt Đồng là do gia đình của chính mình, ngươi với tư cách là anh kết nghĩa của cô ấy chẳng lẽ còn muốn lặp lại bi kịch sao.

Thủ Nam ngẩn người, không nhớ Đỗ Lan từng nói Tiểu Đồng còn cứu được, bây giờ đối phương lại lật lọng, ngược lại là mình sai.

Hắn ngây ra một lúc, hỏi: Cứu thế nào.

Chỉ cần dùng từ trường mạnh mẽ như của Quan Nguyệt Đồng để giải khai Thiên tỏa là được.

Đỗ Lan nói: Chuyện này rất đơn giản.

Đơn giản sao.

Từ trường của Tiểu Đồng mạnh bao nhiêu.

Năm mươi vạn thất.

Đỗ Lan nói.

Năm mươi vạn.

Thủ Nam cũng chưa từng thấy qua từ trường mạnh mẽ như vậy, trực tiếp ngây người.

Rất mạnh, nhưng chỉ cần dựa vào phép cộng từ trường là có thể giải quyết được.

Chỉ cần tìm mấy cường giả từ trường, cộng lại đủ năm mươi vạn là được.

Đỗ Lan nói: Ta đã tìm Tần Hồng, Thiên Đạo, thêm cả ngươi nữa, đã có thể vượt quá năm mươi vạn.

Thủ Nam nói: Tần Hồng không sao chứ, hai tay ông ấy bị thương rồi, không làm lỡ việc chữa trị chứ.

Chỉ là cơ thể bị thương thôi, Tế bào trọng tổ là được.

Thậm chí thay một cơ thể khác cũng được.

Đỗ Lan nói: Chỉ cần não của hắn không sao, cơ thể muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, muốn thay cái gì thì thay cái đó.

Vậy chúng ta cứu người đi.

Thủ Nam đã không thể chờ đợi được nữa.

Đừng vội, ta thay cơ thể cho Tần Hồng trước đã.

Đỗ Lan nói: Tế bào trọng tổ quá chậm, thay não luôn cho nhanh.

Chúng tôi có thể giúp.

Hải Hổ nói.

Thực ra giúp là giả, giám sát công nghệ của Đỗ Lan mới là thật.

Hắn muốn biết làm thế nào để thay não.

Thực ra rất đơn giản, chính là mở đầu ra, đặt não vào cơ thể mới.

Ban đầu tổ chức chỉ có kỹ thuật thay đầu, nhưng bây giờ đã nâng cấp lên kỹ thuật thay não, chỉ cần não không chết là có thể sống.

Công nghệ rất lợi hại, nhưng đợi đến khi từ trường 99 vạn thất xuất hiện, có thể dùng một giọt máu để tạo ra một sinh mệnh.

Từ trường luôn kỳ diệu và bí ẩn hơn công nghệ.

Sức mạnh 99 vạn thất có thể thay trời đổi đất, tạo ra chủng tộc mình muốn.

Bây giờ còn chưa có 99 vạn thất, kỹ thuật thay não vẫn rất thần kỳ.

Hải Hổ nhìn thấy một phòng phẫu thuật vô trùng, bên trong không có bác sĩ, chỉ có cánh tay máy.

Hắn không nhịn được hỏi: Hoàn toàn dùng cánh tay máy để hoàn thành phẫu thuật sao.

Đúng vậy, não của Tần Hồng đã điện tử hóa năm mươi phần trăm, nếu có thể điện tử hóa chín mươi chín phần trăm, đến lúc đó ngay cả phẫu thuật cũng không cần, trực tiếp mở hộp sọ, lấy não điện tử ra, thay vào cơ thể mới là được.

Hải Hổ hỏi: Từ trường có theo não di chuyển không.

Hiện tại hắn còn chưa biết dù chỉ còn lại một bộ não, cũng có thể dùng Tế bào trọng tổ để tái tạo lại cơ thể của mình.

Thân thể không quan trọng, tư tưởng mới quan trọng.

Từ trường di chuyển theo tư tưởng, tư tưởng chính là dây rốn.

Đỗ Lan nói: Từng nghe câu thân này không phải của ta, là hình hài do trời đất giao phó chưa.

Thân thể của chúng ta chỉ là hình hài do trời đất thai nghén mà thôi, tư tưởng chính là dây rốn giữa thân thể và trời đất.

Trời đất này giống như bụng mẹ, chúng ta là những đứa trẻ trong bụng.

Thông qua dây rốn mà nhận được dinh dưỡng của trời đất, và một bộ phận trẻ con đã nắm giữ được từ trường.

Đỗ Lan nói: Cho nên dây rốn quyết định sự mạnh yếu của mỗi người.

Cách nói này, lần đầu tiên nghe.

Tư tưởng chính là dây rốn, trời đất là mẹ, nhân loại là con, thông qua dây rốn hấp thụ dinh dưỡng.

Thay một cơ thể mới, Tần Hồng hồi phục bình thường.

Bây giờ có thể cứu người rồi.

Đỗ Lan nói.

Mọi người đến phòng bệnh của Quan Nguyệt Đồng, Điện Nhãn đang ở trong phòng gọt táo, nói cười vui vẻ với bệnh nhân, trông như một người anh tốt.

Các ngươi đến rồi.

Điện Nhãn nói: Ta đang kể cho Tiểu Đồng nghe chuyện thú vị ở châu Phi.

Làm phiền ngươi rồi.

Đỗ Lan nói: Chuẩn bị trị bệnh thôi, không cần căng thẳng.

Tần Hồng, Thiên Đạo, Thủ Nam ba đại cao thủ cộng lại từ trường vượt quá 75 vạn, nhất định có thể chữa khỏi cho cô.

Cảm ơn các người.

Tiểu Đồng nói.

Hải Hổ rất xấu hổ, từ trường của mình không đủ, nếu không cũng không để Tiểu Đồng chịu nhiều khổ như vậy.

Lúc cứu người, cần phải kết hợp từ trường lại với nhau, quá trình sẽ rất đau, ráng chịu một chút.

Đỗ Lan nói: Nếu thuận lợi, phẫu thuật chưa đến mười phút là có thể hoàn thành, không cần lo lắng.

Thiên Đạo nói: Chúng ta bắt đầu đi.

Đợi đã.

Đỗ Lan nói: Các ngươi phải thay quần áo.

Thay quần áo gì.

Các ngươi bây giờ mặc đẹp trai quá, nên thay áo ba lỗ từ trường.

Đỗ Lan nói: Áo ba lỗ từ trường có thể giúp các ngươi tập trung hơn, có lợi cho việc cứu người.

Chưa nghe nói mặc áo ba lỗ có thể tăng từ trường, nhưng vẫn cởi áo khoác ngoài, chỉ mặc áo ba lỗ.

Áo ba lỗ và chiến văn mới là lý do để cường giả vô địch.

Đỗ Lan hài lòng nói.

Mọi người đều câm nín, không biết trong đầu Đỗ Lan nghĩ gì, rõ ràng mạnh nhất là từ trường, chứ không phải áo ba lỗ và chiến văn.

Nhưng bây giờ cũng không quan tâm, cứu người trước.

Từ trường của ba người cùng tác động lên người Quan Nguyệt Đồng, mỗi người đều là 25 vạn, cộng lại là 75 vạn, cùng nhau giải khai Thiên tỏa.

Hải Hổ chỉ có thể đứng nhìn.

Từ trường thiên tỏa rất lợi hại, có thể lấy yếu khóa mạnh.

Từ trường của Quan Nguyệt Đồng mạnh nhất thế giới, Áo Gia năm đó cũng thua xa.

Nhưng Thiên tỏa không phải dùng từ trường của Áo Gia để khóa từ trường của Quan Nguyệt Đồng, mà là dùng từ trường của chính Quan Nguyệt Đồng để khóa chính mình.

Cho nên chỉ cần kích hoạt Thiên tỏa, từ trường sẽ phản phệ.

Thiên tỏa rất lợi hại, nhưng để giải khai Thiên tỏa cũng không quá khó, yêu cầu duy nhất là từ trường phải giống hệt Quan Nguyệt Đồng.

Nếu Quan Nguyệt Đồng là đàn ông, bây giờ đã là vua của thế giới rồi.

Đỗ Lan nhìn Thiên tỏa từng chút một được giải khai, mỉa mai nói: Đáng tiếc cô ấy là phụ nữ, phải cân nhắc sự nghiệp của mình rốt cuộc là để lại cho nhà chồng hay nhà mẹ đẻ, không khéo lại là hai nhà đại chiến.

Thời cổ đại, thái hậu cơ bản đều đợi con trai lớn lên rồi giao quyền lực lại cho con trai, như vậy mới có thể đảm bảo ổn định.

Nếu thái hậu tự mình làm hoàng đế, sẽ phải đối mặt với một vấn đề, là giao cho con trai, hay giao cho anh em nhà mẹ đẻ.

Võ Tắc Thiên đã đối mặt với vấn đề này, nhà họ Lý và nhà họ Võ đều chết rất nhiều người.

Đến hiện đại, thực ra cũng có vấn đề tương tự, trừ khi phụ nữ không kết hôn, để lại tất cả cho gia đình mình.

Một khi đã kết hôn, sản nghiệp của người phụ nữ phân phối thế nào.

Sẽ trở thành một vấn đề nan giải.

Lam Đạo Thiên Vũ hy vọng sinh con trai, đáng tiếc lại là con gái.

Như vậy vấn đề trở nên phức tạp, huống chi Quan Nguyệt Đồng lại cứ chống đối ông ta.

Chương 4039

Nếu sau này gả đi, chẳng phải sẽ giúp chồng thôn tính sản nghiệp của mình sao.

Thực ra có thể tìm một người đàn ông bình thường để gả, như vậy có thể giữ được tài sản.

Giống như cha vợ của Lưu Bang là Lữ Công, Lữ Công ở quê nhà đắc tội với quyền quý, nên chuyển nhà đến huyện Phái.

Lúc này ông ta có tiền, nhưng nơi đất khách quê người, nếu gả con gái cho hào cường ở huyện Phái, tài sản của mình có thể bị thôn tính.

Gả cho Lưu Bang, Lưu Bang có chút thể diện, địa vị lại không cao, rất thích hợp.

Đây cũng là phương pháp của rất nhiều gia tộc lớn, chọn cho con gái một người đàn ông thân phận không cao, nhưng năng lực khá mạnh.

Chứ không phải chọn một người đàn ông môn đăng hộ đối, dễ bị sáp nhập.

Hôn nhân là sự hợp tác của hai gia tộc, một khi xảy ra bất trắc, hợp tác có thể biến thành sáp nhập.

Thiên tỏa được giải khai.

Rầm.

Năm mươi vạn thất từ trường của Quan Nguyệt Đồng bùng nổ, một phát đẩy bay tất cả mọi người xung quanh.

Quả nhiên là thiên mệnh nhân sinh ra theo thiên tượng.

Đỗ Lan chống lại dư chấn, quần áo bay phần phật, nói: Quả nhiên từ trường đến từ tự nhiên vĩ đại, tư tưởng chính là dây rốn, có thể hấp thu sức mạnh của trời đất.

Giữa cường giả từ trường và thiên nhiên có một sợi dây rốn tư tưởng.

Tiểu Đồng, cảm thấy thế nào.

Hải Hổ nhìn Tiểu Đồng đang lơ lửng, quan tâm đến cơ thể cô.

Thủ Nam cũng bước tới, cùng Hải Hổ đỡ lấy Tiểu Đồng.

Quan Nguyệt Đồng từ từ thu liễm từ trường, đứng giữa hai người đàn ông quan tâm mình, mở mắt nhìn về phía Hải Hổ nói: Quân Lãng ca, em không sao.

Thủ Nam nhìn thấy hai người trai tài gái sắc, con yêu quái như mình lại có tư cách gì phản đối họ ở bên nhau chứ.

Lặng lẽ lùi ra, chỉ cần Quan Nguyệt Đồng hạnh phúc, người làm anh như hắn đã mãn nguyện rồi.

Thế là hắn lặng lẽ rời đi, tiếp tục cuộc hành trình của mình.

Nhưng chỉ cần Quan Nguyệt Đồng cần, hắn nhất định sẽ quay về ngay lập tức.

Đỗ Lan nhìn bóng lưng cô đơn của Thủ Nam, thầm nghĩ tình yêu là như vậy, có người hạnh phúc, có người tổn thương, đều là cao thủ qua chiêu.

Không còn Thiên tỏa, Quan Nguyệt Đồng và Hải Hổ có thể sống hạnh phúc.

Nhưng làn sóng từ trường sẽ không kết thúc, Áo Gia cũng không từ bỏ Lam Mộng, muốn cứu Lam Mộng ra, tiếp tục lý tưởng của mình.

Khoảng thời gian này hắn đã đến rất nhiều khu vực lạc hậu, thấy được rất nhiều chuyện tàn nhẫn, chiến tranh, đói kém, dịch bệnh, cái chết.

Trẻ em phơi thây ngoài đồng, cuốn vào chiến tranh, những điều của thế giới cũ khiến hắn không thể chịu đựng được, không thể không khởi động lại kế hoạch.

Thế giới cũ đã vô phương cứu chữa, đến cả trẻ em còn không yêu thương, thì còn có thể yêu ai nữa chứ.

Chỉ có hủy diệt thế giới cũ, mới có thể khai phá thế giới mới.

Vào đêm, Áo Gia quay trở lại tổ chức, rất nhanh đã đến phòng máy.

Trong phòng máy, đại não của Lam Mộng vẫn đang khai phá tân thế giới trong thế giới ảo, có thể nói là một mớ hỗn độn.

Phá hoại thế giới cũ, hắn ra tay mạnh mẽ.

Xây dựng thế giới mới, hắn lại rụt rè do dự.

Căn bản không có cách nào xây dựng, không đề xuất được chế độ và văn hóa, mọi người đều không chịu phối hợp.

Một khi khai phá ra được một mảnh đất, còn gây ra chiến tranh.

Đất hoang không có giá trị gì, chỉ có cướp đoạt đất đã khai phá mới kiếm được tiền.

Thời đại hàng hải năm xưa, tại sao thực dân lại giết người bản địa.

Rõ ràng tân đại lục có rất nhiều đất chưa khai phá, đủ chỗ cho cả người bản địa và thực dân, tại sao phải khai chiến.

Vì muốn cướp đoạt đất đã khai phá.

Nếu tự mình khai hoang, chi phí quá cao.

Đặc điểm của tư bản là tư bản tăng trưởng ghét lao động, có thể cướp tại sao phải khai hoang.

Kết quả là ai cũng không muốn khai hoang, chỉ muốn đợi người khác khai hoang, rồi cướp đoạt, hoàn toàn là tiền xấu đuổi tiền tốt.

Lam Mộng cũng hết cách, tinh anh gì chứ, đến tân thế giới ai nấy đều như dã thú.

Điều này rất bình thường, tinh anh sở dĩ ung dung tự tại, là vì có người giúp họ làm việc.

Có người cung cấp lương thực, có người cung cấp dịch vụ, có người giúp họ xây dựng cơ sở hạ tầng.

Họ chỉ cần lo chuyện của mình là được rồi, cho nên mới ung dung tự tại, trông có vẻ rất lợi hại.

Một khi không có người cung cấp lương thực và cơ sở hạ tầng, không có người cung cấp dịch vụ, mọi chuyện đều cần họ tự mình làm, họ cũng sẽ luống cuống tay chân.

Họ không hề thông minh hơn, mạnh mẽ hơn, chỉ là trước đây tự khoanh vùng làm vua.

Lam Mộng thật sự không có cách nào làm cho tân thế giới tốt đẹp hơn.

Nhưng Áo Gia không quan tâm, bởi vì nhân tín xưng doanh tin là thắng, hắn tin tân thế giới là tốt, thì nó chính là tốt.

Những kẻ không tin vào tân thế giới đều là dị giáo đồ, đều là kẻ địch.

Ba loại học thuyết thắng lợi: Đại thừa doanh học, Nhân tín xưng doanh, Nghiệp tích doanh học.

Mọi người đều muốn thắng, nhưng làm sao để thắng.

Áo Gia chính là tin tưởng, tin tưởng là có thể thắng.

Dù cho thế giới ảo tính toán ra một mớ hỗn độn, hắn vẫn tin tưởng.

Áo Gia tìm được đại não của em trai, lại tìm một cơ thể nhân bản, chuẩn bị chuyển đại não vào cơ thể, tiếp tục kế hoạch vĩ đại.

Áo Gia, ngươi cảm ơn ta như vậy sao.

Đỗ Lan và Tần Hồng xuất hiện, ngăn cản Lam Mộng có được cơ thể, lên tiếng chất vấn.

Áo Gia nhìn Đỗ Lan, nói: Ngươi đã từ bỏ lý tưởng của mình.

Ngươi nắm giữ tổ chức, nhưng không hề có bất kỳ thay đổi nào.

Trẻ em vẫn bị giết chết, chiến tranh, ô nhiễm vẫn tiếp diễn.

Hành vi của ngươi một lần nữa chứng minh thế giới cũ đã vô phương cứu chữa.

Phải thực hiện tân thế giới.

Vậy tại sao ngươi không đi thay đổi thế giới cũ, tại sao lại muốn mang Lam Mộng đi.

Bởi vì Lam Mộng có phương pháp thực tiễn.

Áo Gia nói.

Áo Gia chỉ biết tân thế giới là tốt, nhưng không biết làm thế nào để thực hiện.

Giống như Tiêu Hà và Hàn Tín vậy, tại sao Tiêu Hà lại đuổi theo Hàn Tín dưới trăng.

Chính là vì Tiêu Hà đề ra được chiến lược, nhưng không biết làm thế nào để thực hiện, làm thế nào để biến mục tiêu chiến lược thành hiện thực.

Chương 4040

Hàn Tín điểm binh càng nhiều càng tốt, có thể chỉ huy đại binh đoàn tác chiến, giúp Tiêu Hà thực hiện mục tiêu.

Tiêu Hà lấy được danh sách thiên hạ từ hoàng cung Hàm Dương, biết nơi nào có nhân khẩu và lương thực, biết đi đâu có thể nhận được năng lượng.

Nhưng vấn đề là thấy được, không nhất định làm được.

Hàn Tín thì có thể đi thực hiện.

Mối quan hệ của Áo Gia và Lam Mộng, giống như Tiêu Hà và Hàn Tín.

Áo Gia khao khát thực hiện lý tưởng, không có Lam Mộng là không được, ít nhất hiện tại Áo Gia cho rằng chỉ có Lam Mộng mới có năng lực thực hiện lý tưởng.

Hắn đã thua rồi, trong máy tính, thua một cách thảm hại, căn bản không có cách nào khai phá tân thế giới.

Sự thật chứng minh hắn không được, ngươi nên đổi người khác đi.

Đỗ Lan cũng không khuyên Áo Gia từ bỏ, vì đối phương sẽ không từ bỏ.

Máy tính là máy tính, thực tế là thực tế.

Áo Gia không tin vào kết quả của máy tính.

Vậy ngươi có thể đi khai phá Nam Mỹ, xem có thể làm cho Nam Mỹ quốc thái dân an hay không.

Nếu hai anh em các ngươi thật sự làm được, ta sẽ phối hợp với kế hoạch của các ngươi.

Đỗ Lan thuộc trường phái Nghiệp tích doanh học, chỉ cần có thành tích, cũng có thể ủng hộ việc hủy diệt thế giới cũ.

Ngươi không cản được ta.

Áo Gia nói.

Đỗ Lan nói: Không phải ta cản ngươi, là Tần Hồng.

Tần Hồng rất bất đắc dĩ, cơ thể của mình không chịu sự khống chế, nói: Áo Gia, ngươi không cần nương tay, toàn lực tấn công đi, cứu Lam Mộng đi, hai anh em các ngươi là hy vọng của kế hoạch tân thế giới.

Tần Hồng thúc, đắc tội rồi.

Áo Gia bùng nổ từ trường, một hơi vượt qua 25 vạn thất.

Tần Hồng.

Đỗ Lan ra lệnh một tiếng, Tần Hồng cũng bùng nổ 25 vạn thất từ trường, hai luồng sức mạnh bùng nổ, tòa nhà trụ sở chính lập tức tan nát.

Sự phá hoại của cường giả từ trường không thua gì bom hạt nhân.

Cường giả từ trường chiến đấu ở trung tâm thành phố, có thể phá hủy cả thành phố.

Trận chiến giữa Bệnh Độc và Phá Mộng ở Giáo đình trước đây đã biến Giáo đình thành đống đổ nát.

Bây giờ Áo Gia và Tần Hồng khai chiến, sức phá hoại còn tăng gấp bội.

Tần Hồng rất bất đắc dĩ, vì tín niệm của mình giống hệt Áo Gia, nhưng cơ thể lại không thể không bị Đỗ Lan khống chế, làm ra những hành vi trái với bản ý.

Áo Gia, đừng nương tay, nhắm vào não của ta.

Tần Hồng nói: Chỉ có phá hủy hoàn toàn bộ não, ta mới có thể thực sự được giải thoát, nếu không ta chỉ có thể bị Đỗ Lan khống chế.

Ta thà chết, cũng không thể phá hoại lý tưởng.

Áo Gia, đừng do dự.

Áo Gia cảm động nói: Tần Hồng thúc.

Áo Gia.

Đỗ Lan thấy vậy, cười nói: Ngươi muốn giết Tần Hồng.

Sẽ không dễ dàng như vậy đâu.

Lên đi.

Tần Hồng xông lên khai chiến với Áo Gia, rầm, những bức tường chịu lực của tòa nhà trụ sở chính đều vỡ nát, tòa nhà chọc trời sụp đổ.

Còn hiệu quả hơn cả đội phá dỡ.

Tòa nhà nghiêng đi, các công trình xung quanh cũng lâm vào nguy hiểm.

Mọi người kinh hãi bỏ chạy.

Áo Gia, ngươi xem đi, tòa nhà đổ xuống sẽ đè chết bao nhiêu đứa trẻ.

Đây đều là lỗi của ngươi.

Đỗ Lan kích động Áo Gia.

Áo Gia đối mặt với áp lực từ Tần Hồng, lại vì tòa nhà sụp đổ gây nguy hiểm cho người xung quanh, nội tâm tràn đầy phẫn nộ, gào thét: Đỗ Lan, rốt cuộc ngươi muốn làm gì.

Chẳng lẽ không cảm thấy mình tà ác sao.

Không thấy.

Đỗ Lan nói: Ta chỉ làm những việc mình có thể làm, là các ngươi không chịu phối hợp với ta.

Kế hoạch của ta rõ ràng tốt hơn kế hoạch tân thế giới, tại sao các ngươi không chấp nhận.

Thế giới cũ đã vô phương cứu chữa.

Đây chính là nguyên nhân thất bại của ngươi.

Đỗ Lan nói: Không thể chứng minh tân thế giới mạnh hơn, chỉ một mực ép buộc mọi người ủng hộ, đây là biểu hiện của sự bất tài của ngươi.

Chỉ cần ngươi có thể khai phá khu vực lạc hậu, dù là xây dựng thành Lam Mộng ở Nam Mỹ, chứ không phải ở đảo Phục Sinh, ta đều có thể ủng hộ ngươi.

Ngươi căn bản không hiểu.

Ta đương nhiên hiểu, ngươi không thể trưng thu đất đai.

Nền tảng của tổ chức Lam Mộng chính là địa chủ, các ngươi làm sao có thể trưng dụng đất đai của họ.

Họ sẽ không phối hợp với các ngươi.

Cho nên các ngươi là bắt nạt kẻ yếu, kế hoạch tân thế giới chẳng qua chỉ là một ảo tưởng được xây dựng trên sự thỏa hiệp.

Đỗ Lan nói: Đương nhiên ta nói những điều này, ngươi cũng sẽ không hiểu đâu.

Áo Gia quả thực không hiểu, từ góc độ của hắn, tin vào tân thế giới mới có thể thắng, không tin là thua chắc.

Tại sao lại có Đại thừa doanh học, tại sao lại có Nhân tín xưng doanh.

Tại sao mọi người không đều chọn Nghiệp tích doanh học.

Chính là vì giữa con người và thực tế có sự chênh lệch.

Giống như Khổng Tử, rõ ràng tuyên truyền khắc kỷ phục lễ, lại không được trọng dụng, như một con chó nhà có tang.

Lại giống như AQ, rõ ràng cũng họ Triệu, nhưng Triệu lão gia lại cao cao tại thượng, còn mình lại là một lão độc thân.

Cho nên khi bị đánh, sẽ tự an ủi mình là con đánh cha.

Không phải ai cũng có thể tạo ra thành tích, hơn nữa tạo ra thành tích cũng có thể chỉ là thành tích nhỏ, chứ không phải thành tích lớn.

Làm ra thành tích quá khó, nỗ lực không nhất định có thành tích, cho nên Đại thừa doanh học và Nhân tín xưng doanh có thị trường rất lớn, có lượng lớn người ủng hộ.

Áo Gia rất mạnh, nhưng mục tiêu của hắn quá lớn, đến mức chính hắn cũng không thể thực hiện lý tưởng, chỉ có thể tin rằng có thể thực hiện, dựa vào sức mạnh của niềm tin để chống đỡ mình tiếp tục.

Nếu không tin tưởng, vậy hắn không cần phải nỗ lực nữa, trực tiếp từ bỏ lý tưởng là được, dù sao cũng không thắng được.

Cho nên phải tin rằng mình có thể thắng, tin rằng kế hoạch tân thế giới có thể thực hiện, mình mới có động lực.

Còn Đại thừa doanh học thì càng đơn giản, không cần làm gì cả, mình đã thắng rồi.

Thắng thực ra là chuyện rất đơn giản, mình nói thắng là thắng, không cần người khác thừa nhận.

Thắng chỉ có một chữ, không có gì khó khăn cả.

Mọi người đều muốn thắng, đều muốn thực hiện lý tưởng của mình.

Nhưng thế giới có mấy tỷ dân, lại có bao nhiêu người có thể tâm tưởng sự thành.

Đại bộ phận người đều hạ thấp yêu cầu của mình, chỉ có số ít người mới có cơ hội thay đổi thế giới, ảnh hưởng đến tiến trình lịch sử.

Mấy tỷ dân, đại bộ phận đều cần Đại thừa doanh học, Nhân tín xưng doanh.

Áo Gia không đưa ra được thành tích, hắn mười sáu tuổi bỏ nhà ra đi, thống nhất đám bạo tẩu tộc, cũng chỉ có vậy thôi.

Vừa không đưa bạo tẩu tộc cải tà quy chính, cũng không tìm được nguồn thu nhập nào khác.

Chỉ dựa vào bạo lực để làm lão đại, kết quả đến cả lão đại bạo tẩu tộc cũng làm không xong.

Nhưng hắn lại có lý tưởng rất lớn, cho nên chỉ có thể Nhân tín xưng doanh, cũng chỉ có thể không rời xa Lam Mộng.

Năng lực và từ trường không tương xứng.

Hắn đại chiến với Tần Hồng, trong nháy mắt đã hủy diệt ba khu phố.

Áo Gia, ngươi do dự cái gì.

Chương 4041

Tại sao không dùng toàn lực.

Tần Hồng nói: Ta biết thiên phú của ngươi, từ trường của ngươi tuyệt đối không chỉ có thế.

Ngươi còn có thể mạnh hơn.

Đừng do dự, toàn lực tấn công, chẳng lẽ ngươi quên lý tưởng của chúng ta rồi sao.

Tần Hồng thúc.

Đừng lề mề, để thực hiện lý tưởng, hy sinh đều đáng giá, giết ta đi.

Tần Hồng nói.

Áo Gia tin tưởng, chỉ cần tin tưởng, từ trường của hắn có thể không ngừng trưởng thành, gào thét: Tần Hồng thúc Rầm, từ trường đột phá 30 vạn thất, cảm xúc bi phẫn như hồng thủy bao phủ nửa thành phố, Áo Gia hổ mục cầu lệ, nghiến răng nghiến lợi, hai tay nắm chặt, chiếc áo khoác trên người vỡ nát, lộ ra áo ba lỗ từ trường.

Không sai, chính là như vậy.

Tần Hồng chờ đợi cái chết của mình.

Đây là sự hy sinh vì lý tưởng, Áo Gia nói: Tần Hồng thúc, tổ chức sẽ vĩnh viễn không quên ngài, ta cũng sẽ vĩnh viễn không quên ngài, an nghỉ đi Tần Hồng mỉm cười, thản nhiên chấp nhận cái chết.

Chung Cực Vô Hạn.

Đỗ Lan điên cuồng hét lên: Muốn chết.

Không dễ dàng như vậy đâu.

Ta muốn ngươi và Áo Gia lưỡng bại câu thương, đến lúc đó ta sẽ cấy chip vào não Áo Gia, biến hắn thành con rối của ta.

Ha, lũ điên từ trường các ngươi đừng coi thường Đỗ Lan ta Rầm.

Tần Hồng Chung Cực Vô Hạn, cũng là nén từ trường lại rồi đánh ra trong một hơi, rất giống Vô Cực Chấn Thiền, đã có hình thái ban đầu của sức mạnh lưu lượng rồi.

Giống như một con sông, thượng nguồn bị chặn, tích nước.

Sau đó phá đập, nước sẽ ào ạt chảy xuống, uy lực mạnh hơn, dữ dội hơn tốc độ dòng chảy thông thường.

Mạnh lên.

Đỗ Lan hét lên.

Sát Kình Bá Quyền.

Sát Kình Bá Quyền cứng đối cứng với Chung Cực Vô Hạn.

Hai người quyền đối quyền, năm mươi lăm vạn thất từ trường trực tiếp bùng nổ, cuồn cuộn như hồng thủy, giống như một vụ nổ hạt nhân ở trung tâm thành phố, nửa thành phố đều bị phá nát.

Một mảnh hỗn độn.

Tần Hồng máu me đầy đầu, não bị trọng thương, kiên trì đứng trong đống đổ nát, an ủi: Áo Gia, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.

Áo Gia cũng bị trọng thương, lập tức sử dụng Tế bào trọng tổ để phục hồi cơ thể, vì trận chiến vẫn chưa kết thúc, Đỗ Lan đang đến gần.

Áo Gia, ngươi thật khiến người ta kinh hỉ. 30 vạn thất từ trường, rất khá.

Ngươi còn thú vị hơn Tần Hồng, bây giờ ta sẽ nhét đầy chip vào não ngươi.

Đỗ Lan nói.

Áo Gia trợn mắt nhìn, nói: Ngươi coi mạng người là cái gì.

Là phương tiện để ta vui vẻ.

Đỗ Lan nói.

Chẳng lẽ ngươi làm việc chỉ để mình vui vẻ sao.

Chẳng lẽ còn chưa đủ sao.

Ai cũng nói con người không nên buông thả dục vọng, không nên theo đuổi hưởng lạc.

Nhưng con người sao có thể bị người khác định nghĩa.

Ta không cho rằng vui vẻ là sai.

Ta tin rằng sự vui vẻ của cá nhân mới có thể làm cho thế giới trở nên tốt đẹp hơn, chỉ cần ta vui vẻ, thế giới chính là thiên đường.

Là thiên đường của ngươi, địa ngục của người khác.

Áo Gia nói.

Vậy tân thế giới của ngươi cũng vậy, là thiên đường của ngươi, là địa ngục của người khác.

Đỗ Lan cười nói: Nhưng điều đó không quan trọng, Áo Gia, não của ngươi giao cho ta.

Dừng tay.

Lúc này một giọng nói truyền đến, là Hải Hổ và Quan Nguyệt Đồng.

Quan Nguyệt Đồng đã có một giấc mơ tiên tri, mơ thấy đại ca sẽ bị Đỗ Lan hại chết, nên đã đến đây, chỉ thấy tường đổ vách nát, máu chảy thành sông, thảm không nỡ nhìn.

Đỗ Lan, ngươi đã làm gì.

Hải Hổ trừng mắt hỏi.

Là Áo Gia và Tần Hồng gây ra.

Đỗ Lan nói: Ta chỉ là người xem, nhiều nhất cũng chỉ là tự vệ.

Từ trường của Quan Nguyệt Đồng rất mạnh, có thể cưỡng ép đọc tâm, chỉ cần từ trường không bằng cô, đều có thể đọc được.

Cô đọc được tất cả từ trong não của đại ca, biết được Đỗ Lan đã khống chế Tần Hồng đại chiến Áo Gia, Đỗ Lan làm tất cả những điều này đều là để mua vui.

Cô phẫn nộ nói: Đỗ Lan, không ngờ bộ mặt thật của ngươi lại tà ác như vậy, còn tà ác hơn cả nhị ca của ta.

Nói hay nhỉ, nếu Lam Mộng, Áo Gia không đến chọc ta, ta có phản kích không.

Đều là họ đến chọc ta, ta mới phản kích.

Đỗ Lan nói: Ba anh em các ngươi nói lý một chút được không.

Quan Nguyệt Đồng lại chỉ thấy Đỗ Lan vì vui đùa mà hủy diệt nửa thành phố, còn ai khơi mào trước không quan trọng.

Đỗ Lan rất nguy hiểm, dù không có ai chọc hắn, hắn cũng có thể tìm cớ.

Phá hoại cần thời cơ, không phải cái cớ.

Cái cớ có thể tìm tùy tiện, hôm nay là Áo Gia gây sự, ngày mai có thể là nhìn người ta không vừa mắt.

Bản chất vẫn là Đỗ Lan tà ác, mới dẫn đến thảm kịch.

Hải Hổ và Quan Nguyệt Đồng cùng tiến vào trạng thái chiến đấu.

Bởi vì Đỗ Lan thả lỏng cho Tần Hồng và Áo Gia khai chiến, dẫn đến sự phá hoại khổng lồ.

Hải Hổ, chẳng trách Lam Mộng muốn ra tay với ngươi.

Bởi vì ngươi không thể khoanh tay đứng nhìn, lúc nào cũng sẽ tìm được lý do để can thiệp vào kế hoạch của Lam Mộng.

Lam Mộng chỉ cần làm sai một bước, sẽ bị ngươi phóng đại.

Mà hắn lại phải sai càng thêm sai, chắc chắn sẽ khai chiến với ngươi.

Đỗ Lan nói: Hải Hổ, ngươi không đi ẩn cư với bạn gái, lại muốn lo chuyện bao đồng sao.

Áo Gia là anh Tiểu Đồng, tuy tôi không thích hắn, nhưng cũng không thể nhìn ngươi biến hắn thành con rối.

Hải Hổ nói.

Quan Nguyệt Đồng nói: Đỗ Lan, ngươi luôn đổ lỗi sai của mình cho người khác, chẳng lẽ ngươi không có chút sai lầm nào sao.

Ta có từ trường, từ trường vô tội.

Từ trường cho ta quyền làm bậy.

Nếu từ trường không muốn ta làm vậy, tại sao lại cho ta sức mạnh.

Các ngươi nói xem có phải đạo lý này không.

Chỉ cần ta có từ trường, mọi việc ta làm đều phù hợp với thiên địa tự nhiên.

Đỗ Lan nói.

Nói như vậy, mọi người thật sự không biết nói gì.

Dù sao thì cái thứ từ trường này căn bản không thể giải thích, quá hỗn loạn.

Tự nhiên chính là như vậy, sẽ tạo ra ong mật, cũng sẽ tạo ra ruồi nhặng.

Đỗ Lan nói: Các ngươi không thể nói việc ruồi nhặng làm là sai, ruồi nhặng cũng có giá trị to lớn.

Các ngươi không thể nói tự nhiên sai, không thể nói từ trường sai.

Có lẽ không sai, nhưng tôi không chấp nhận.

Quan Nguyệt Đồng nói.

Vậy thì ngươi muốn đối địch với tự nhiên, từ trường của ngươi đủ mạnh không.

Đỗ Lan nói.

Hải Hổ nói: Để bảo vệ Tiểu Đồng, tôi vẫn luôn nỗ lực, nhất định có thể thắng ngươi.

Đỗ Lan liếc nhìn Áo Gia một cái, hắn đang tái tổ hợp tế bào, hiển nhiên cũng muốn tranh thủ thời gian khôi phục sức chiến đấu.

Lại liếc nhìn Hải Hổ, hắn hiện tại cũng đã vượt qua 20 vạn thất từ trường, từ trường năm mươi vạn thất của Quan Nguyệt Đồng lại càng không cần phải nói.

Ha.

Đỗ Lan cười lớn.

Hải Hổ hỏi: Ngươi cười cái gì.

Ta cười, từ trường phải như thế này mới thú vị, mạnh đối mạnh, cứng chọi cứng, không ngừng thúc đẩy, cuối cùng để thương tăng giáng xuống thế giới này, hủy diệt tất cả.

Đây chính là từ trường a, các ngươi cảm nhận được không.

Thương tăng đang thì thầm bên tai chúng ta, bảo chúng ta chiến,

chiến, chiến.

Hải Hổ đương nhiên không nghe thấy, từ trường của hắn trước nay không phải để thỏa mãn tư dục, mà là để bảo vệ môi trường.

Sức mạnh của tự nhiên nên dùng để bảo vệ tự nhiên, chứ không phải là quay về hỗn độn gì đó.

Chương 4042

Quan Nguyệt Đồng nhíu mày, Đỗ Lan còn điên hơn cả nhị ca.

Nhị ca phá hủy một thế giới cũ, còn muốn tạo ra một thế giới mới, còn Đỗ Lan chỉ muốn hủy diệt thế giới, không hề có bất kỳ sự sáng tạo nào.

So với Đỗ Lan, Lam Mộng trông còn thanh tú chán.

Hải Hổ nói: Bất kể ngươi nói gì, ta cũng phải ngăn cản ngươi.

Hải Hổ Bạo Phá Quyền.

Hắn trực tiếp ra chiêu, từ trường hai mươi vạn thất xoay tròn, tấn công Đỗ Lan.

Cú đấm ấy như hổ gầm rồng ngâm, uy lực càng thêm hủy diệt.

Tuy nhiên Đỗ Lan nắm giữ rất nhiều kỹ xảo chiến đấu, có thể dùng từ trường có hạn để tạo ra sát thương cực lớn, nói: Vô Cực Chấn Thiền.

Oanh.

Hai chiêu mạnh đối đầu, phế tích biến thành sa mạc, khai chiến trong thành phố, sức phá hoại chính là lớn như vậy.

Cho nên trong nguyên tác, các cao thủ từ trường ban đầu đều cố gắng tránh chiến đấu trong thành phố, nhưng về sau mọi người không còn quan tâm nữa.

Ban đầu cao thủ từ trường còn bị trật tự cũ ràng buộc, nhưng sau đó hoàn toàn biến thành một chủng loài khác, đã không còn quan tâm đến sự sống chết của người thường.

Hải Hổ nhíu mày, bởi vì từ trường của Đỗ Lan trông có vẻ không mạnh, nhưng đánh nhau lại không hề đơn giản.

Hoàn Toàn Cảnh Giới, Vô Cực Chấn Thiền, đều không phải chuyện đùa.

Hải Hổ lùi lại rồi lại lùi.

Đúng lúc này Địa Ngục và Thiên Đạo, Điện Nhãn cũng xuất hiện.

Trụ sở chính của tổ chức xảy ra trận chiến kịch liệt như vậy, bọn họ tự nhiên hy vọng có thể nhặt được của hời.

Địa Ngục cần duy trì địa vị của mình ở Thiên Quốc, nên phải tạo dựng hình tượng bất bại.

Bởi vì hắn bất bại, Thiên Quốc mới bất bại.

Một khi Địa Ngục bại, Thiên Quốc cũng sẽ tan rã.

Hạnh phúc của hàng chục triệu người ở Thiên Quốc đều gánh trên vai một mình Địa Ngục.

Thiên Đạo, Điện Nhãn, Địa Ngục, các ngươi cũng đến chiến đấu sao.

Đỗ Lan nói.

Ngươi nắm giữ tài nguyên của tổ chức, khống chế khu vực phát triển nhất địa cầu, chúng ta cũng đỏ mắt lắm.

Điện Nhãn nói.

Đỗ Lan cười, nói: Điện Nhãn, ngươi vẫn như cũ, vì nhiều quyền hơn, nhiều tiền hơn mà nỗ lực.

Thiên hạ này mọi thứ đều là giả dối, chỉ có quyền và tiền mới là thật, ông trời ban cho ta từ trường, chính là để ta đi theo đuổi những thứ chân chính.

Điện Nhãn hùng hồn nói: Ngược lại là ngươi, khống chế tổ chức, khống chế quyền lực và tiền bạc nhiều nhất thế giới, lại không làm gì, không bằng giao cho ta.

Đỗ Lan nói: Những thứ ngươi nói thực ra vô dụng, quyền lực nếu không thể chuyển hóa thành thắng lợi, ngươi sẽ bị phản phệ.

Tiền bạc nếu không thể chuyển hóa thành tài nguyên, chỉ là giấy lộn.

Quyền và tiền chỉ là một trung gian mà thôi, kết quả cuối cùng là thắng lợi và lực lượng sản xuất tăng lên.

Có lẽ vậy, nhưng mục tiêu của ta sẽ không thay đổi.

Điện Nhãn nói.

Không phải có lẽ, mà là chắc chắn.

Bất kể là bộ lạc, thế lực hắc ám, hay một quốc gia, một công ty, bầu ra một lão đại, chính là hy vọng lão đại có thể dẫn dắt mọi người chiến thắng, chứ không phải mọi người tiện tay, nhất định phải tìm cho mình một lão đại.

Đỗ Lan nói: Cho nên ta khuyên ngươi nên học Địa Ngục, lúc có thể không ra tay thì cố gắng không ra tay, trận chiến không có phần thắng cũng không ra tay.

Địa Ngục quả thực là như vậy, cho đến khi hắn có người thừa kế, mới toàn lực ứng phó.

Nếu không có người thừa kế, hắn sẽ rất cẩn thận.

Có người thừa kế rồi thì không sao cả.

Địa Ngục nghe Đỗ Lan nói vậy, đáp lại: Đa tạ khen ngợi.

Hôm nay hắn đến, chính là cảm thấy có phần thắng.

Địa Ngục cũng tinh thông bói toán, còn tinh thông Đạt Ma Kinh, sự phát triển từ trường của hắn là sâu sắc nhất.

Trong khi người khác đang tích lũy cường độ từ trường, hắn đã phát triển ra một lượng lớn kỹ xảo từ trường.

Điện Nhãn nói: Hải Hổ, Địa Ngục, Áo Gia, chúng ta cùng ra tay, nhất định có thể hạ được Đỗ Lan.

Đến lúc đó chúng ta có thể chia cắt tổ chức.

Các ngươi đây là muốn mười tám lộ chư hầu thảo Đổng sao.

Đỗ Lan nói: Nếu ta bị đánh bại, các ngươi có thể chia chác không.

Điện Nhãn nói: Chắc chắn có thể, tuyệt đối có thể.

Đỗ Lan bị nhóm cao thủ từ trường hàng đầu toàn cầu vây công, thật sự là quá vui sướng, nói: Hải đáo thiên biên thiên tác ngạn, sơn đăng tuyệt đỉnh ngã vi phong.

Cường giả từ trường sao có thể bị người khác trói buộc.

Các ngươi cùng lên đi, ta sẽ càng vui sướng hơn.

Thiên Đạo nghe câu này, lập tức nhớ lại lời dạy của sư phụ, năm xưa mình leo lên đỉnh núi cao nhất thế giới cũng không lĩnh ngộ được lời dạy của sư phụ, nhưng Đỗ Lan mở miệng là nói ra, thật sự khác biệt.

Các ngươi không đến, ta đến đây.

Đỗ Lan nói: Chung Cực Vô Hạn.

Oanh, nắm đấm của hắn biến thành thiên nữ tán hoa, đánh về phía tất cả kẻ địch.

Hải Hổ Bạo Phá Quyền.

Thiên Vũ Bá Quyền.

Địa Ngục Chi Kiếm.

Ba vị cường giả đồng thời ra chiêu, đánh về phía Đỗ Lan, trực tiếp áp chế hắn.

Gió gào, sấm rền, đất động, người kêu.

Trận chiến từ trường đang lan rộng, Áo Gia đứng dậy.

Điện Nhãn nói: Áo Gia, với loại tiểu nhân hèn hạ như Đỗ Lan không cần nói đạo nghĩa giang hồ, chúng ta cùng lên.

Áo Gia nhìn chằm chằm Đỗ Lan, nắm chặt nắm đấm, hít sâu một hơi nói: Sát Kình Bá Quyền.

Chiêu thức của bọn họ đều vô cùng mạnh mẽ, cùng nhau tấn công Đỗ Lan.

Đỗ Lan bị bụi bặm bao phủ, mất đi tung tích.

Mọi người đều nhìn chằm chằm chiến trường, không chắc Đỗ Lan có bị đánh chết hay không.

Từ trường của họ cộng lại đã có một trăm vạn thất, Đỗ Lan có lợi hại đến đâu, cũng không chịu nổi chứ.

Tuy nhiên, ngay khi họ cho rằng đã nắm chắc phần thắng, thì nghe thấy Đỗ Lan nói: Các ngươi quả thực rất mạnh, chỉ so từ trường, ta không phải là đối thủ của các ngươi.

Nhưng ta còn có một thân phận khác, là nhà khoa học.

Áo ba lỗ Lão Điên Từ Trường, quần đùi Lục Cự Nhân, đều mặc trên người ta, sợ gì bọn tiểu nhân các ngươi.

Oanh, bụi bặm bị kình khí của Đỗ Lan thổi bay, để lộ thân ảnh của hắn.

Chiếc áo blouse trắng trên người đã biến mất, thay vào đó là chiếc quần đùi rộng và chiếc áo ba lỗ bó sát.

Áo ba lỗ là áo ba lỗ của Lão Điên Từ Trường, cho dù thế giới hủy diệt, cũng phải mặc trên người.

Quần đùi là quần đùi của Hulk, lại càng không cần phải nói, kinh qua trăm trận, quần đùi bất diệt.

Đây là phòng ngự mạnh nhất, các ngươi làm sao có thể phá.

Đỗ Lan hỏi ai có thể phá được phòng ngự của áo ba lỗ Từ Trường và quần đùi Hulk.

Mọi người rơi vào im lặng, bởi vì họ chỉ hiểu từ trường, không hiểu áo ba lỗ và quần đùi là trang bị phòng ngự gì.

Đây chẳng phải là quần áo rất bình thường sao.

Nhìn thế nào cũng không có vẻ có sức phòng ngự.

Tuy nhiên áo ba lỗ và quần đùi của Đỗ Lan không giống, trên đó có kết nối với từ trường.

Tần Hồng ngã xuống, cường giả toàn cầu cùng nhau vây đánh Đỗ Lan, lại không ngờ Đỗ Lan mặc vào trang bị phòng ngự mạnh nhất, có thể chống lại một trăm vạn thất từ trường.

Đỗ Lan nhìn những người này, nói: Các ngươi tưởng không có Tần Hồng, ta sẽ mặc người chém giết sao.

Ha ha, quá xem thường ta rồi, ta là nhà khoa học và nhà huyền học, có thể ngước nhìn dao động của bức xạ vũ trụ, cúi xem sự rối rắm của các hạt vi mô.

Sợi dây kết nối giữa trời đất và từ trường của các ngươi, ta cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Các ngươi vì tư dục của mình mà đến giết ta, là vạn vạn không thể làm được.

Hải Hổ nói: Không phải vì tư dục, mà là ngươi còn tà ác hơn Lam

Mộng.

Ta tà ác chỗ nào.

Sau khi ngươi thay thế Lam Mộng, tổ chức càng không kiêng dè gì phá hoại môi trường, sản lượng bão hòa, lượng lớn rác thải bị đốt cháy, sau đó ngươi còn xây thêm nhiều nhà máy điện hơn.

Việc làm của ngươi còn tà ác hơn Lam Mộng, hắn muốn dùng vũ khí vệ tinh tiêu diệt nhân loại, ngươi thì thúc đẩy nhân loại ô nhiễm môi trường, để nhân loại tự diệt chính mình.

Hải Hổ nói.

Đỗ Lan cười nói: Ngươi đã lạc hậu rồi, đốt rác trong từ trường đặc định sẽ không tạo ra khí ô nhiễm, sản lượng dư thừa là vì đơn đặt hàng của Thiên Quốc và Thần Quốc không ngừng tăng lên, căn bản không có chuyện dư thừa.

Chương 4043

Từ trường đang phát triển, rất nhiều thứ sẽ bị từ trường thay đổi, các ngươi chỉ dùng từ trường để chiến đấu, mới là phung phí của trời.

Từ trường dùng tốt, ngay cả ô nhiễm cũng có thể đảo ngược, vì khí ô nhiễm có thể bị từ trường cải tạo.

Từ trường thật sự có thể làm cho cuộc sống của con người tốt đẹp hơn, giảm bớt tác dụng phụ của công nghiệp.

Chỉ riêng việc giảm ô nhiễm rác thải đã là phúc cho nhân loại, đáng tiếc không một ai trong số họ chịu đi xử lý rác.

Họ thức tỉnh từ trường là để trở thành người trên người, chứ không phải để xử lý rác.

Trước khi có từ trường, họ chỉ có thể làm con ốc vít của xã hội.

Sau khi có từ trường, họ vẫn phải làm con ốc vít của xã hội sao.

Vậy thì từ trường này không phải là vô ích sao.

Cao thủ từ trường có người chọn ẩn cư, có người chọn tranh quyền đoạt lợi, chỉ là không có ai chọn dùng từ trường để giải quyết những vấn đề thực tế.

Đến nỗi mọi người đều cho rằng từ trường chỉ dùng để chiến đấu, chứ không phải để thúc đẩy lực lượng sản xuất.

Mọi người đều im lặng, vì họ chưa bao giờ nghĩ đến việc dùng từ trường để xử lý rác.

Đỗ Lan nói: Cũng không trách các ngươi, sau khi con người lần đầu tiên phát hiện ra kim loại, cũng không lập tức dùng kim loại chế tạo nông cụ, mà là chế tạo vũ khí trước, tiến hành chiến tranh trước, bắt nô lệ.

Dùng nô lệ làm việc, tốt hơn là phát triển công cụ.

Đúng, đúng, đều phải trải qua một quá trình như vậy, nắm giữ sức mạnh trước tiên phải đầu tư vào chiến tranh, vì chỉ có đảm bảo được vị thế ưu việt của mình, mới có thể đảm bảo lực lượng sản xuất nằm trong tay mình.

Hải Hổ nói: Ngươi là lấy bụng ta suy ra bụng người.

Vậy tại sao ngươi không đi xử lý rác, không đi thúc đẩy lực lượng sản xuất, mà lại cùng mỹ nữ ẩn cư, sống cuộc sống như thần tiên.

Đỗ Lan hỏi.

Hải Hổ nói: Đương nhiên là vì không giải quyết vấn đề từ gốc, chỉ một mực xử lý rác, căn bản không có ý nghĩa.

Nếu ta đi xử lý rác, sẽ có nhiều người hơn không ngừng tạo ra ô nhiễm, hoàn toàn xử lý không xuể, vậy ta xử lý rác có ý nghĩa gì.

Chỉ có giải quyết vấn đề từ gốc mới có ý nghĩa.

Cho nên phải giảm bớt ô nhiễm, phải giảm tiêu thụ, điều này có ý nghĩa hơn là xử lý rác.

Đỗ Lan không nhịn được vỗ tay, nói: Nói rất có lý, vậy ngươi chuẩn bị xử lý gốc rễ như thế nào.

Nhất định có cách.

Hải Hổ không biết, nhưng hắn cho rằng chắc chắn có cách.

Vậy rốt cuộc là cách gì.

Ngươi nói đi chứ, cái gì gọi là nhất định có cách giải quyết nguồn gốc tạo ra rác.

Đỗ Lan nói: Ngươi có tìm hiểu về khảo cổ không.

Khi khảo cổ, ở khu vực con người tụ tập chắc chắn sẽ phát hiện ra các đống rác, bên trong sẽ có rác nhà bếp, rác sinh hoạt, chứng tỏ từ xưa đến nay con người đều tạo ra rác, chỉ cần con người muốn ăn uống, ở, đi lại thì sẽ tạo ra rác.

Các đống rác cổ đại sẽ có những mảnh vỡ của bình gốm, xương cá, xương gà, kim xương, lưới cá rách, v. v.

Vô cùng mang hơi thở cuộc sống, những thứ này chứng minh người xưa đã sống như thế nào.

Hải Hổ nói: Bây giờ không có, sau này cũng sẽ có, nhưng tuyệt đối không phải là hành vi mặc kệ nguồn gốc, chỉ lo phát triển kỹ thuật đốt rác mới như của ngươi.

Ngươi phát triển thêm bao nhiêu kỹ thuật mới, cũng không thể theo kịp tốc độ tạo ra rác từ nguồn gốc.

Sao có thể không theo kịp chứ.

Con người cũng chỉ có hai mươi bốn giờ một ngày, cho dù con người hai mươi bốn giờ không ngủ không nghỉ tạo ra rác, cũng có giới hạn.

Từ trường hoàn toàn có thể giải quyết, các ngươi vẫn không tin vào năng lực của từ trường.

Đỗ Lan nói.

Nhưng dân số con người sẽ không ngừng tăng lên.

Hải Hổ nói.

Vậy chúng ta cũng có thể nâng cao từ trường mạnh hơn.

Đỗ Lan nói: Ngươi tìm nhiều cớ như vậy, nói cho cùng vẫn là không muốn xử lý rác, từ tận đáy lòng cho rằng xử lý rác là công việc thấp hèn.

Hải Hổ không trả lời.

Điện Nhãn nói: Chúng ta có sức mạnh cường đại, không nên làm những công việc bình thường, chúng ta nên là kẻ thống trị, nắm giữ quyền và tiền.

Việc xử lý rác này nên giao cho người khác.

Đỗ Lan nói: Ta cũng không nói các ngươi sai, dù sao các ngươi cũng là con người.

Giống như người xưa sau khi mặc áo giáp đồng và vũ khí đồng, liền trở thành quý tộc quân sự, dùng ưu thế trang bị vũ khí để tiêu diệt kẻ thù, bắt nô lệ.

Phát triển gần ngàn năm, kim loại cuối cùng mới được phổ biến đến nông cụ.

Các ngươi có từ trường, cũng muốn trở thành quý tộc quân sự, dựa vào từ trường để đảm bảo địa vị của mình, chứ không phải phát triển lực lượng sản xuất, điều này hoàn toàn có thể hiểu được, vì các ngươi cũng là con người.

Điện Nhãn nói: Nghe lời này, ngươi có vẻ thông minh hơn, có tầm nhìn xa hơn chúng ta.

Ngươi không phải cũng vì tư dục của mình sao.

Ngươi đã phát triển bao nhiêu vũ khí, đừng tưởng ta không biết.

Phát triển vũ khí là sở thích của ta, đặc biệt là phát triển vũ khí cho từ trường, nếu ta không phát triển vũ khí, hôm nay đã bị các ngươi đánh chết rồi.

Đỗ Lan nói: Nói đến vũ khí, vệ tinh hạt nặng đã nhắm vào các ngươi rồi, để ta long trọng giới thiệu loại siêu vũ khí nhắm vào từ trường này.

Vũ khí từ trường mười lăm vạn thất có thể chống lại bom hạt nhân, nhưng ít nhất cần từ trường 50 vạn thất mới có thể chống lại pháo tia hạt nặng.

Đương nhiên, nếu do cường giả từ trường sử dụng pháo tia hạt nặng, có thể trực tiếp hủy diệt địa cầu.

Từ trường của mọi người đều cảm nhận được nguy cơ, nếu thật sự cần 50 vạn thất từ trường mới có thể chống đỡ, ngoại trừ Quan Nguyệt Đồng ra không ai có thể chống lại.

Giao Áo Gia cho ta, các ngươi có thể sống.

Đỗ Lan nói.

Đừng hòng.

Quan Nguyệt Đồng nói: Ta sẽ không giao đại ca cho ngươi.

Áo Gia phá hủy đại não của Tần Hồng, đối với cường giả từ trường, cơ thể bị phá hủy không quan trọng, duy chỉ có sự phá hủy của đại não là chí mạng.

Tần Hồng ưu tú như vậy, lại chết trong tay người mình tin tưởng, Áo Gia phải trả giá.

Rõ ràng là ngươi khống chế Tần Hồng, nên hắn mới tự tìm đến cái chết, đừng có đảo lộn trắng đen.

Địa Ngục nói: Đỗ Lan, ngươi quả thực có khả năng lưỡi chiến quần nho, trước mặt những người mạnh nhất toàn cầu vẫn có thể ung dung nói chuyện, quảng bá suy nghĩ của mình.

Ngươi quả thực là một nhà lãnh đạo rất giỏi, nhưng ngươi lại không thể khiến người khác tin phục, biết tại sao không.

Tại sao.

Địa Ngục nói: Bởi vì ngươi không có sức hút cá nhân, không đủ tự tin.

Ngươi không thể tự mình đối mặt với nguy hiểm, ngươi chỉ là một kẻ nhát gan trốn sau trang bị công nghệ, không dám đối mặt với chính mình.

Người thật sự có thể khiến người khác tin tưởng, là nơi người khác không dám đi, hắn dám đi. việc người khác không dám làm, hắn dám làm.

Dám làm người tiên phong, ngươi hoàn toàn không hiểu, không có trang bị, ngươi quá nhỏ bé, không thể giành được sự tin tưởng của mọi người.

Đây không phải là Hải đáo tẫn đầu thiên tố ngạn, sơn đăng tuyệt đỉnh ngã vi phong sao.

Ta vừa mới nói rồi, ta mặc trang bị công nghệ đứng trước mặt đám quái vật các ngươi, đã chứng minh ta dám làm người tiên phong.

Đỗ Lan cười nói: Không phải dựa vào sức mạnh vũ phu đánh nhau mới được coi là dám làm người tiên phong.

Ta đứng ở đây, cũng là đang mạo hiểm.

Nhưng mặc trang bị thì không đủ anh hùng.

Địa Ngục nói: Mọi người cần một thần tượng hoàn hảo, chứ không phải một phàm nhân mặc áo giáp.

Thế giới này không tồn tại thần tượng hoàn hảo.

Đỗ Lan nói.

Tồn tại, ta chính là.

Địa Ngục nói: Ở Thiên Quốc, ta chính là thần tượng hoàn mỹ không tì vết, được người ta sùng bái như thần.

Ngươi không bằng ta.

Thôi đi, ta không thành được như ngươi đâu.

Đỗ Lan mặt dày mày dạn nói: Được rồi, bây giờ các ngươi chiến cũng không chiến, lui cũng không lui, là cớ làm sao.

Đỗ Lan lưỡi chiến quần nho, cho rằng từ trường nên thúc đẩy lực lượng sản xuất.

Nhưng Hải Hổ cho rằng từ trường nên giải quyết vấn đề gốc rễ, nếu không giải quyết được thì không ra tay.

Địa Ngục thì cho rằng Đỗ Lan rơi vào tình cảnh hiện tại, hoàn toàn là vì hắn không có thực lực, không có dũng khí, không có sức hút, chỉ là một kẻ dựa dẫm vào trang bị, không có sức chiến đấu thực sự.

Điện Nhãn thì muốn chia chác quyền lực và tiền bạc của Đỗ Lan.

Nhưng đối mặt với trang bị phòng ngự có thể chống lại một trăm vạn thất từ trường của Đỗ Lan, họ cũng có chút bất lực.

Bây giờ Đỗ Lan giống như một con rùa sắt, hoàn toàn không sợ hãi.

Dốc toàn lực, cũng chưa chắc có thể đối đầu với Đỗ Lan.

Nhưng nếu cứ thế rút lui, cũng quá mất mặt.

Ngay khi mọi người đang do dự, vẫn là Quan Nguyệt Đồng lên tiếng: Đỗ Lan, ngươi hãy nhìn xung quanh xem.

Xung quanh là thành phố đổ nát vì các cường giả từ trường, trung tâm thành phố vốn phồn hoa nay thảm không nỡ nhìn, tường đổ vách nát, tay chân cụt lủn.

Đỗ Lan nói: Đây chính là uy lực của chiến tranh từ trường, sức mạnh từ trường có thể vượt qua bom hạt nhân.

Chiến đấu từ trường chính là như vậy, sau này các ngươi sẽ quen thôi.

Ngươi giết hại nhiều người như vậy, chẳng lẽ không thấy cắn rứt lương tâm sao.

Quen, ngươi nghĩ đây là vấn đề quen hay không sao.

Quan Nguyệt Đồng chất vấn.

Cái này phải hỏi đại ca ngươi Áo Gia, là hắn động thủ.

Trong mắt hắn, đây chắc chắn chỉ là những vấn đề nhỏ có thể hy sinh.

Đỗ Lan nói: Áo Gia, ngươi nói có phải không.

Chỉ cần có thể cứu được Lam Mộng, tiếp tục kế hoạch thế giới mới, chết vài vạn người có là gì.

Áo Gia quả thực nghĩ như vậy, trong lòng hắn, lý tưởng là cao nhất.

Tôi không hỏi đại ca, tôi đang hỏi ngươi.

Quan Nguyệt Đồng nghiêm túc nói.

Chương 4044

Từ bất chưởng binh, nghĩa bất chưởng tài, đạo lý này rất đơn giản.

Nếu ngươi nhân từ, sẽ rất dễ bị nắm thóp, sẽ có người lợi dụng lòng nhân từ của ngươi để phá hoại kế hoạch của ngươi.

Đỗ Lan nói.

Áo Gia nói: Nếu ngươi cũng hiểu đạo lý này, tại sao lại hết lần này đến lần khác phản đối Lam Mộng.

Lam Mộng và ta cũng chỉ là đang hy sinh mà thôi.

Đỗ Lan cười nói: Đạo cũng có đạo, quân tử và đại đạo đều phải dùng thủ đoạn tương tự, mới có thể làm được việc.

Chỉ là quân tử là vì mọi người, đại đạo là vì chính mình.

Không có hy sinh thì không có thắng lợi, điểm này quả thực không sai, Lam Mộng cũng dùng những thủ đoạn này mới ổn định được địa vị, muốn thành công chắc chắn có hy sinh.

Lam Mộng và Áo Gia suốt ngày đem sự hy sinh cần thiết treo bên miệng, lời nói chắc chắn không sai, thắng lợi không phải là bánh từ trên trời rơi xuống, quả thực cần dùng hy sinh để tạo nên.

Chỉ là vấn đề phân phối thành quả thắng lợi cuối cùng cần phải suy nghĩ kỹ.

Đỗ Lan, ngươi mồm mép lanh lợi, nói cho cùng vẫn là vì tư dục.

Hải Hổ nói.

Tùy các ngươi nghĩ thế nào, các ngươi cho rằng ta ích kỷ thì cứ ích kỷ đi.

Đỗ Lan sẽ không tự chứng minh mình ăn mấy bát bột, vì không thể chứng minh được, cho dù có móc tim móc gan ra, người khác cũng chưa chắc đã tin.

Quan Nguyệt Đồng nói: Tôi nhất định sẽ ngăn cản ngươi, cho dù không phải hôm nay, sau này cũng nhất định sẽ ngăn cản.

Luôn sẵn sàng tiếp đón.

Mọi người còn tưởng Quan Nguyệt Đồng sẽ ra tay, dù sao cũng là cường giả từ trường số một thế giới, không ngờ chỉ là nói lời cay độc.

Đại ca, anh Quân Lãng, chúng ta đi.

Quan Nguyệt Đồng rời đi, nhưng cô không bỏ cuộc.

Cô muốn huấn luyện, nói: Đại ca, xin hãy huấn luyện em.

Vì sao.

Áo Gia hỏi.

Em muốn đánh bại Đỗ Lan.

Quan Nguyệt Đồng nói.

Chuyện chiến đấu cứ giao cho anh.

Áo Gia nói: Em không cần chiến đấu.

Đại ca, em có năm mươi vạn từ trường, em nghĩ ông trời chắc chắn không phải vô duyên vô cớ cho em sở hữu sức mạnh này, chắc chắn có sứ mệnh của em.

Quan Nguyệt Đồng cũng sẽ suy nghĩ tại sao mình lại có từ trường, sức mạnh này có ý nghĩa gì.

Áo Gia cũng không thể giải thích tình hình từ trường, có lẽ chỉ là ngẫu nhiên, nhưng hắn cũng biết em gái là do cha đêm quan sát tinh tượng mà cố ý sinh ra, thiên phú cực cao, có lẽ cô thật sự có sứ mệnh.

Nhưng hắn không hy vọng em gái chiến đấu, nói: Cho dù có sứ mệnh, em cũng không cần chiến đấu, giao cho anh là được rồi, anh nhất định sẽ đánh bại Đỗ Lan.

Tuy lần này họ không đánh bại được Đỗ Lan, nhưng đại não của Lam Mộng đã được hắn cứu ra, hơn nữa Tần Hồng cũng bị đánh bại, Đỗ Lan bây giờ chỉ có đạo cụ phòng ngự, sớm muộn gì mình cũng đánh bại hắn.

Nghe Áo Gia không muốn huấn luyện mình, Quan Nguyệt Đồng liền đi tìm Địch Ny Toa, hy vọng cô ấy huấn luyện mình.

Địch Ny Toa, xin hãy dạy tôi cách chiến đấu.

Quan Nguyệt Đồng biết Địch Ny Toa biết mười tám môn võ nghệ.

Địch Ny Toa nói: Thiên phú của cô quả thực rất phù hợp với phương thức chiến đấu của tôi, tôi sẽ dạy cô chiến kỹ của tôi.

Phương pháp chiến đấu mà Địch Ny Toa giỏi nhất chính là cảm ứng chiêu thức của kẻ địch, dùng sức mạnh nhỏ nhất để tấn công vào sơ hở của kẻ địch.

Cô được gọi là Địch Ny Toa mỉm cười, khi chiến đấu luôn ung dung tự tại, ưu nhã xinh đẹp, không tấn công bừa bãi, mà là có mục tiêu rõ ràng.

Cô giỏi nhất chính là cảm ứng khí của kẻ địch, dự đoán chiêu thức của kẻ địch, dùng động tác nhỏ nhất để né tránh, một chiêu hạ gục kẻ địch.

Quan Nguyệt Đồng rất mạnh, có thể dự đoán tương lai, có năng lực này thì việc dự đoán chiêu thức của kẻ địch lại càng đơn giản.

Địch Ny Toa chính là muốn dạy cô cách sử dụng năng lực dự đoán trong chiến đấu.

Áo Gia lấy được não của Lam Mộng, không có cơ thể nhân bản cũng không sao, chỉ cần từ trường đủ mạnh, không những có thể tái tổ hợp tế bào, thậm chí còn có thể tái tạo một cơ thể mới.

Áo Gia bắt đầu thử nghiệm, dùng não của Lam Mộng để tái tạo cơ thể.

Lần này Đỗ Lan có thể nói là tổn thất nặng nề, không chỉ trụ sở bị phá hủy, Tần Hồng còn bị đánh bại, uy quyền của hắn bị thách thức chưa từng có.

Nhưng các ngươi nghĩ như vậy là có thể làm khó ta sao.

Đỗ Lan bắt đầu cải tạo, muốn biến Tần Hồng thành cơ thể máy móc.

Tuy đại não bị tổn hại, nhưng sửa một chút vẫn dùng được, chỉ cần cảm xúc và sợi dây kết nối với trời đất không bị đứt, ta có thể sửa chữa, để các ngươi xem sự kết hợp giữa khoa học và huyền học.

Đỗ Lan nói trong phòng thí nghiệm: Lần này ta muốn cải tạo một cường giả có sức chiến đấu 99 vạn thất, phải trở thành số một thế giới.

Mọi người đều đang nỗ lực rèn luyện sức mạnh của mình.

Áo Gia, Hải Hổ, Thiên Đạo, Địa Ngục đều đang nâng cao bản thân.

Điện Nhãn thì bận rộn với công việc chính trị, không mấy quan tâm đến chiến đấu, dù sao hắn cũng có Thiên Đạo.

Thiên Đạo hiện tại vẫn chưa đạt đến cảnh giới Hải đáo tẫn đầu thiên tác ngạn, sơn đăng tuyệt đỉnh ngã vi phong, vẫn đang gượng ép bản thân.

Có thể nói Thiên Đạo từ nhỏ đã tự làm khó mình, hắn trông giống như một tay đấm không dễ chọc, nhưng nội tâm thực ra là một con cá vàng nhỏ.

Sự cứng rắn của hắn chỉ là một sự bất đắc dĩ.

Từ nhỏ cha mẹ đã bị Lam Đạo Thiên Vũ giết chết, với tư cách là đại ca, hắn không thể không bảo vệ em trai, để che chở cho em trai, hắn đã làm rất nhiều việc trái với ý muốn của mình.

Hắn miệng thì luôn nói muốn trở nên mạnh mẽ, muốn có sức mạnh, nhưng thực ra đây không phải là thứ hắn muốn.

Hắn thực ra muốn sủng nhục bất kinh, nhàn khán đình tiền hoa khai hoa lạc. khứ lưu vô ý, mạn tùy thiên ngoại vân quyển vân thư, đây mới là cuộc sống mà hắn theo đuổi, không quan tâm đến ánh mắt của người khác, pha một ấm trà, sống trong một căn lều cỏ, ung dung tự tại.

Nhưng hiện thực lại ép hắn phải chiến đấu, mối thù giết cha, sự kỳ vọng tha thiết của em trai, nguyện vọng lớn lao của Điện Nhãn.

Hắn căn bản không thể chỉ lo cho bản thân.

Cường giả từ trường nên chỉ lo cho bản thân, nên trăm hoa đua nở, sẽ có cường giả từ trường muốn nằm thẳng, cho dù người này rất có thiên phú, nhưng lại không muốn dùng thiên phú của mình, chỉ muốn nằm im.

Chính là có những người như vậy, giống như lời nhận xét cuối kỳ của học sinh tiểu học, giáo viên sẽ nói đứa trẻ này rất thông minh, chỉ là không nỗ lực.

Rất nhiều học sinh tiểu học đều từng nhận được lời nhận xét như vậy.

Nội tâm của Thiên Đạo thực ra là một con cá vàng nhỏ, chỉ là bị dòng chảy lịch sử đẩy ra chiến trường, ép buộc bản thân theo đuổi sức mạnh, thực ra nội tâm hắn chỉ muốn nằm im.

Trái với nội tâm, hắn không thể phát huy toàn lực, vì hành vi của hắn và nội tâm của mình mâu thuẫn, không thể làm được như các cường giả từ trường khác là lời nói và hành động hợp nhất.

Nhưng cho dù là ép buộc bản thân nâng cao sức mạnh, Thiên Đạo cũng là một thiên tài, đứng trong hàng ngũ hàng đầu thế giới.

Chúng ta có nên từ chức không.

Đỗ Lan đắc tội với tất cả cường giả trên thế giới, Thần Quốc và Thiên Quốc cùng nhau nhắm vào tổ chức, tổ chức e là không xong rồi.

Tổ chức bị tấn công, làm lung lay niềm tin của mọi người đối với tổ chức.

Họ gia nhập tổ chức là hy vọng tổ chức có thể thắng, kết quả tổ chức suýt bị diệt ở đảo Phục Sinh, may mà còn có Tần Hồng.

Bây giờ Tần Hồng cũng bại rồi, tổ chức có vẻ không có tương lai gì.

Tổ chức còn có Sáng Mộng Giả, cho dù không mạnh như trước, nhưng chúng ta ở lại tổ chức vẫn có lợi.

Lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, rết trăm chân chết mà không cứng, kỹ thuật của tổ chức đủ cho Đỗ Lan phá phách một thời gian.

Của cải và công nghệ tích lũy của tổ chức vẫn còn, vẫn còn lợi ích để mưu cầu.

Các cường giả đều đang tích lũy sức mạnh, trong tình hình này, Đỗ Lan nghiễm nhiên trở thành mục tiêu của mọi người.

Hắn nắm giữ khu vực phát triển nhất Âu Mỹ: dân số có trình độ giáo dục cao nhất, cơ sở hạ tầng phát triển hoàn thiện nhất, còn có các thương hiệu giá trị nhất, cũng như khoa học kỹ thuật ưu tú nhất.

Đây đều là những thứ mà Thần Quốc và Thiên Quốc thiếu, cũng là thứ họ muốn.

Mười năm trồng cây, trăm năm trồng người, muốn bồi dưỡng nhân tài không khó, nhưng muốn giữ chân nhân tài thì rất khó.

Nước chảy chỗ trũng, người tìm chỗ cao, nhân tài bồi dưỡng mười năm, trong phút chốc đều có thể rời đi, đến những nơi khác.

Mười năm đèn sách, đều muốn một lần nổi danh, khai tông lập phái, lưu danh sử sách.

Nhưng nếu yêu cầu họ chăm chỉ phát triển cơ sở hạ tầng, đến công trường khuân gạch, họ chắc chắn không muốn.

Nhân tài sẽ đi tìm con đường của mình, đến những sân khấu lộng lẫy hơn.

Nếu Thần Quốc và Thiên Quốc chăm chỉ giáo dục, bồi dưỡng nhân tài, nhân tài chắc chắn sẽ đến Âu Mỹ, vì Âu Mỹ có nhiều vị trí ưu tú hơn cho họ.

Đỗ Lan nắm giữ tổ chức, tổ chức nắm giữ một lượng lớn doanh nghiệp và quốc gia, liền có một lượng lớn tài nguyên và việc làm, có thể thu hút nhân tài mà Thần Quốc và Thiên Quốc bồi dưỡng.

Chương 4045

Cho nên Thần Quốc dựa vào tôn giáo để giữ chân nhân tài, còn Thiên Quốc hoàn toàn lợi dụng sức hút cá nhân của Địa Ngục.

Phân biệt chúng ta và họ, sau đó nói họ quá xấu, đừng đi, nên ở lại.

Ở lại, Thượng Đế sẽ bảo hộ, Chúa cứu thế sẽ cứu rỗi.

Họ quá xấu, chúng ta mới tốt.

Tin vào Thượng Đế là thắng rồi.

Thắng là nhu cầu thiết yếu của mỗi người, ai cũng muốn thắng.

Nhưng hiển nhiên, không thể thắng mãi, cũng không thể ai cũng thắng.

Thế là ba loại học thuyết về chiến thắng ra đời, sự khác biệt lớn nhất của ba học thuyết này chính là chi phí.

Loại thứ nhất là Đại Thừa Thắng Học, chính là ta tồn tại nên ta thắng, chi phí thấp nhất, không cần làm gì cũng thắng.

Loại thứ hai là Nhân Tín Xưng Thắng, chính là phải tin vào một thứ gì đó mới có thể thắng, cần phải trả giá về mặt tinh thần.

Loại thứ ba là Nghiệp Tích Thắng Học lại càng gian nan hơn, phải tạo ra thành tích, thân thể và tinh thần đều đau khổ, có thể nói là trời giáng đại nhiệm cho người này, tất phải làm mệt gân cốt, đói thể xác.

Hơn nữa cho dù là mệt gân cốt, đói thể xác, cũng chưa chắc thành công.

Giống như cuộc thi chạy, có người là quán quân, có người chỉ có thể chạy cùng.

Chẳng lẽ người chạy cùng không nỗ lực sao.

Cũng nỗ lực, nhưng cơ hội thành công quá ít.

Cho nên ba loại học thuyết này đều có thị trường, tương ứng với những người khác nhau.

Ở các thời đại khác nhau, đều tồn tại sự khác biệt về phát triển, có nơi đã bước vào thời đại đồ đồng, có nơi vẫn là thời đại đồ đá.

Có quốc gia đã công nghiệp hóa, mà có quốc gia vẫn là thời đại nông nghiệp.

Bây giờ địa bàn Đỗ Lan khống chế chính là nơi công nghiệp hóa cao nhất, Thần Quốc và Thiên Quốc còn phải bắt đầu phát triển từ cơ sở nông nghiệp, sự khác biệt quá lớn.

Họ không có đủ vị trí công nghiệp cho nhân tài của mình, chỉ có thể thông qua việc xây dựng hào thành để bảo vệ mình.

Nhưng hào thành chỉ có thể trì hoãn thời gian, cuối cùng họ vẫn phải trả lời một câu hỏi, mình sẽ phát triển như thế nào.

Kẻ địch không ngừng phát triển, mình thì dậm chân tại chỗ.

Cho dù tuyên truyền mình tốt, người khác xấu, cũng vô dụng.

Thời cổ đại, một thần giáo làm sao có thể luôn chờ đợi được cơ hội.

Vì thời cổ đại lực lượng sản xuất không đủ, nạn đói, cái chết, chiến tranh, ôn dịch luôn là những rào cản không thể tránh khỏi.

Nông nghiệp cổ đại có quy luật, cơ bản là vài năm được mùa, vài năm mất mùa, điều này liên quan đến độ phì nhiêu của đất đai, cho nên các nền văn minh nông nghiệp phát triển sẽ cho đất nghỉ ngơi, hoặc một nửa canh tác một nửa nghỉ ngơi, luân phiên hàng năm.

Hơn nữa một thần giáo còn có thể tích trữ chờ thời, vì tạo ra khủng hoảng, tạo ra hỗn loạn, sớm tạo ra cơ hội, để thiên phạt giáng xuống, để Chúa cứu thế giáng xuống.

Thời cổ đại, một thần giáo chờ đợi sẽ có cơ hội, vì tôn giáo cũng tuân theo quy luật tự nhiên.

Dùng giáo lý làm hào thành, cuối cùng vẫn có thể chuyển hóa thành thắng lợi thực sự.

Cho nên hào thành chỉ có thể trì hoãn thời gian, chờ đợi kẻ địch thất bại, chính là thắng lợi của mình.

Như vậy cần phải đối kháng, cần phải có trò chơi có tổng bằng không.

Một phương pháp khác, chính là tự phát triển nội tại, trong thời gian hào thành bảo vệ mình, phải nỗ lực tối ưu hóa bản thân.

Đây là điều khó nhất.

Chúng ta và họ, nếu họ đủ tốt, tại sao chúng ta không biến thành họ.

Tại sao không trực tiếp tin vào Tà Thần, chuyển hóa thành quyến thuộc.

Tại sao không.

Cho một lý do để không.

Trong thần thoại Cthulhu, cũng có một lượng lớn người chủ động chuyển hóa, chỉ là cảm giác cho độc giả là chuyển hóa thành quyến thuộc đều biến thành quái vật có trí tuệ thấp.

Dường như Tà Thần và ác quỷ cũng tương tự, dùng một chút ân huệ nhỏ làm mồi nhử, cuối cùng biến người ta thành quái vật.

Ví dụ như một làng chài, ngư dân vì muốn có nhiều cá hơn, bắt đầu hiến tế Tà Thần, qua một thời gian dân làng đều biến thành quái vật.

Độc giả cảm thấy không nên như vậy, vì một chút lợi ích mà từ bỏ thân phận của mình, từ chúng ta biến thành họ.

Nhưng vấn đề là một chút lợi ích này có thể cải thiện thu nhập của ngư dân, họ hà cớ gì mà không làm.

Thông qua huyết thống, giai cấp, tôn giáo để phân biệt chúng ta và họ, sau đó tuyên truyền chúng ta tốt, họ xấu là không được, cuối cùng vẫn phải xem lợi ích thực tế của mình.

Nếu họ có thể liên tục cho những ân huệ nhỏ, vậy thì mọi người đều sẽ chấp nhận chuyển hóa, biến thành họ là chuyện bình thường.

Chỉ khi chúng ta phát triển, những ân huệ nhỏ của họ mới không có tác dụng, chúng ta có thể cứng rắn nói: Chút tiền này để bố thí cho ăn mày à.

Phải thêm tiền.

Nhưng sự phát triển nội tại của chúng ta rất khó, cho nên mọi người đều hy vọng họ không phát triển, dậm chân tại chỗ.

Tóm lại văn minh chính là như vậy, chúng ta và họ, cuối cùng mọi người đều hy vọng sẽ thắng.

Có thắng với chi phí cao, cũng có thắng với chi phí thấp, có thắng thông qua sự phát triển của chính mình, cũng có thắng thông qua sự thất bại của người khác.

Tình hình hiện tại của Thần Quốc, Thiên Quốc thuộc về thế yếu, đều đã xây dựng hào thành của riêng mình, lúc này họ cần phát triển, hoặc cần sự thất bại của tổ chức.

Nhưng dưới sự phát triển của Đỗ Lan, tổ chức không hề thất bại, ngược lại còn có nhiều công nghệ hơn được đầu tư vào lĩnh vực tài chính, trật tự cũ dường như đang hồi quang phản chiếu.

Dường như thị trường chứng khoán vẫn có thể tiếp tục, thế giới vẫn phát triển theo quy tắc trò chơi ban đầu.

Dường như các cao thủ từ trường cũng chỉ có vậy, quốc gia của họ cũng chỉ có vậy.

Trật tự cũ của thế giới là như thế nào.

Kẻ thực dân sẽ chia thuộc địa thành ba sáu chín đẳng, trồng lương thực thì chỉ có thể trồng lương thực, trồng hoa quả thì chỉ có thể trồng hoa quả, trồng cây công nghiệp thì chỉ có thể trồng cây công nghiệp.

Sau đó kẻ thực dân dựa vào tàu thuyền vận chuyển, dựa vào sản xuất công nghiệp, rồi lại bán sản phẩm cho thuộc địa.

Thuộc địa vì sản vật thiên lệch, chỉ có thể dựa vào kẻ thực dân.

Kẻ thực dân liền mua nguyên liệu thô với giá thấp, bán ra với giá cao, kiếm lời chênh lệch.

Đây chính là trật tự thế giới, không phải kinh tế thị trường, mà là ba sáu chín đẳng.

Nếu có quốc gia thuộc địa muốn phát triển, kẻ thực dân sẽ ra tay mạnh, cho họ biết thế nào là tự do.

Phát triển là không tự do, ngoan ngoãn làm thuộc địa mới là tự do.

Chương 4046

Sau Thế chiến thứ hai, chính là quốc gia điều phối, quốc gia sản xuất, quốc gia nguyên liệu.

Kẻ thực dân là quốc gia điều phối, đồng minh là quốc gia sản xuất, các quốc gia Á Phi La khác chính là quốc gia nguyên liệu, cũng không phải tự do.

Cho nên kinh tế tự do chính là tôi tự do, còn bạn không tự do.

Trật tự thế giới chính là chia các quốc gia thành ba sáu chín đẳng, có người được lợi, có người mất lợi.

Các quốc gia lạc hậu có cơ hội nhận được đầu tư từ các quốc gia phát triển, nếu không có đầu tư từ bên ngoài, chỉ dựa vào tích lũy ban đầu thì quá khó.

Không phải quốc gia nào cũng có thể đại hàng hải, đại khuếch trương.

Không có cơ hội đại hàng hải, chỉ có thể chờ người khác đầu tư vào mình.

Đây chính là trật tự cũ, Đỗ Lan để tổ chức phát triển, mọi người cảm thấy trật tự cũ có lẽ vẫn có thể duy trì, tổ chức vẫn có thể duy trì các quốc gia ba sáu chín đẳng, vẫn có thể tiếp tục trò chơi này.

Trước khi trật tự mới xuất hiện, mọi người đều không hy vọng trật tự cũ sụp đổ.

Trật tự cũ một khi sụp đổ, đô la Mỹ biến thành giấy lộn, vậy thì của cải trong tay mọi người sẽ bị thu hẹp đáng kể.

Cho nên đều hy vọng biến tiền thành vật tư rồi mới sụp đổ.

Tiền chỉ là vật ngang giá chung, bản thân không có giá trị, thứ thật sự có giá trị là đất đai.

Đợi đến lúc loạn thế, lương thực, hàng hóa, dân số đều phải từ đất đai mà ra.

Không có đất đai, chỉ có tiền, chẳng là gì cả.

Cho nên những người có nhiều đô la Mỹ trong tay đều không hy vọng trật tự cũ sụp đổ, vừa hay có một Đỗ Lan, mọi người liền đoàn kết bên cạnh Đỗ Lan, tiếp tục duy trì trật tự cũ.

Nhưng mọi người thực ra đều biết thời đại từ trường đã đến, nhưng họ hy vọng nó đến chậm một chút, để có thời gian xây dựng hào thành của riêng mình, nhằm đảm bảo an toàn.

Mọi người đều muốn tự vệ, Đỗ Lan liền trở thành hy vọng của họ.

Tổ chức với tư cách là sự tồn tại mạnh nhất của thời đại cũ, đương nhiên gánh vác đại nghĩa này.

Còn có một lượng lớn người hy vọng duy trì trật tự cũ, chỉ có như vậy họ mới có thể biến hiện tài sản của mình càng nhiều càng tốt.

Nếu không, một khi trật tự thay đổi, họ sẽ không còn một xu dính túi.

Ví dụ như người đọc Tứ Thư Ngũ Kinh, phải có khoa cử mới có thể biến hiện.

Nếu đột nhiên dừng khoa cử, chuyển sang thi toán lý hóa, vậy Tứ Thư Ngũ Kinh làm sao biến hiện.

Tiền tệ trong trật tự cũ là tiền giấy, không phải tiền kim loại, không thể đúc lại.

Một khi trật tự mới không thừa nhận tiền tệ cũ, vậy họ phải làm

sao.

Tài sản của họ sẽ bị thu hẹp đáng kể.

Làm thế nào để không bị thu hẹp.

Đương nhiên là nhanh chóng biến tiền thành hàng hóa, đất đai, kim loại quý, v. v. những thứ có thể giữ giá.

Cho nên họ muốn duy trì trật tự cũ, đợi họ đổi xong, trật tự cũ muốn ra sao thì ra.

Dù sao thì cao thủ từ trường muốn phá hoại cũng là phá hoại thành phố, trang trại của mình ở vùng quê hẻo lánh, làm sao cũng không thể ảnh hưởng đến mình.

Những người này nghĩ như vậy, tuyệt đối sẽ không nghĩ đến cảnh tượng khi cao thủ từ trường 97 vạn thất chiến đấu, đó là trời long đất lở, biển gầm sấm rền.

Dưới tổ chim vỡ không có trứng lành, không chỉ thành phố bị ảnh hưởng, mọi thứ ven biển đều sẽ bị nước biển nhấn chìm.

Chính là mạnh như vậy.

Kình như vậy.

Sự hiểu biết về từ trường vẫn chưa đủ, từ trường luôn khiến người ta kinh ngạc.

Cường giả từ trường không chỉ phá hoại thành phố, mà là phá hoại cả địa cầu.

Nhưng cho dù Đỗ Lan bây giờ có nói trước, mọi người cũng sẽ không tin, vì những chuyện chưa xảy ra khó có thể khiến người ta tin tưởng.

Một lượng lớn quyền quý ủng hộ Đỗ Lan, giống như Lam Mộng ban đầu.

Trật tự cũ chính là chia các quốc gia trên thế giới thành ba sáu chín đẳng, điều phối thì điều phối, sản xuất thì sản xuất, cung cấp nguyên liệu thô thì cung cấp nguyên liệu thô, có thể nói là vua ra vua, tôi ra tôi, cha ra cha, con ra con.

Nơi cung cấp nguyên liệu thô, là Trăm Năm Cô Đơn.

Trăm Năm Cô Đơn, chính là tự sản xuất nguyên liệu thô, để đổi lấy hàng hóa của người khác.

Khi tình hình kinh tế tốt thì ca hát nhảy múa, đợi đến khi tình hình kinh tế xấu, nguyên liệu thô bán không được, cũng không mua nổi hàng hóa, liền đánh nhau.

Trăm năm nay đều như vậy, cho nên mới là Trăm Năm Cô Đơn.

Đương nhiên đối với các địa chủ địa phương thì vấn đề không lớn, họ khống chế đất đai, chỉ cần chờ đợi chu kỳ kinh tế là được.

Trật tự cũ giết người, cũng cứu người.

Rất nhiều tiểu quốc sau khi nhận được đầu tư, có thể trở thành quốc gia sản xuất, địa vị có thể được nâng cao một chút, tuy vĩnh viễn không thể thách thức thuộc địa, nhưng cũng coi như thoát khỏi Trăm Năm Cô Đơn, trong quan hệ quốc tế ba sáu chín đẳng cũng có một chỗ đứng.

Cho nên có một lượng lớn người cho rằng đầu quân cho phương Tây, nhất định có thể phát triển.

Nhưng thực ra phải xếp hàng, năng lực đầu tư của phương Tây cũng có hạn.

Hệ thống này từ thời đại hàng hải bắt đầu dần dần phát triển, đến thời đại đế quốc không mặt trời lặn dần dần thành hình, đến Mỹ đế thì hoàn toàn thành công.

Trong trật tự cũ, kẻ thực dân mua nguyên liệu thô giá thấp, bán hàng hóa giá cao, còn có đòn bẩy tài chính để thu hoạch thị trường chứng khoán, và việc họ cần làm là duy trì trật tự này, khi có kẻ gây rối thì phải xuất binh dẹp loạn.

Siêu kiếm tiền, nhưng tiêu tiền cũng không ít.

Điều này giống như dùng mười ngón tay đè mười con bọ chét, rất khó đè được.

Lại giống như đập chuột chũi, đập một con lại xuất hiện một kẻ gây rối khác.

Bởi vì cường giả không chịu ở dưới người khác lâu, chắc chắn sẽ không ngừng có người thách thức.

Muốn làm thiên hạ cộng chủ không phải dễ dàng như vậy.

Năm xưa nước Sở vì không hài lòng với đãi ngộ của mình, tự lập làm vua, thách thức quyền uy của Chu thiên tử, sau đó là Xuân Thu Ngũ Bá, cũng nói cha không lo việc, con cả lo.

Cuối cùng là Chiến Quốc Thất Hùng, dù sao thiên hạ cộng chủ cũng phải không ngừng bị thách thức.

Chu thiên tử cũng rất khó khăn, chỉ có thể vay tiền để duy trì thể diện của mình.

Nhưng cho dù Chu thiên tử đã sa sút, mọi người cũng không lật đổ ông ta, đó là vì lật đổ Chu thiên tử dễ, nhưng xây dựng trật tự mới thì khó.

Một khi lật đổ Chu thiên tử, tính hợp pháp của tước vị của mình cũng sẽ biến mất, hơn nữa lễ phục, lễ khí, tế đàn, v. v. những thứ giá trị không nhỏ mà mình đã tốn thời gian, công sức chuẩn bị đều trở nên vô giá trị.

Vì không hy vọng thân phận và địa vị của mình biến mất, không muốn tài sản của mình bị mất giá, cho nên cho dù họ từ tận đáy lòng coi thường Chu thiên tử, cũng sẽ không lật đổ ông ta.

Đây chính là những người được hưởng lợi từ trật tự cũ, bất kể họ là người tốt hay người xấu, nhưng đều là những người không muốn mình bị mất giá.

Chương 4047

Chỉ cần không muốn mình bị mất giá, chính là trở ngại cho sự phát triển của thời đại, là hòn đá ngáng đường của thế giới mới.

Tại sao luôn xuất hiện chiến tranh.

Chính là quá trình đánh giá trị xuống, bản thân không thể tự mình mất giá, vậy chỉ có thể dùng chiến tranh để hoàn thành quá trình này.

Tại sao lại có quy luật chu kỳ thay đổi triều đại.

Chính là khi giá trị của mọi người cao đến mức không thể duy trì được nữa, liền cần một cuộc chiến tranh.

Nếu không, làm một việc, chi phí sẽ rất lớn.

Một con ốc vít từ chín đồng tăng lên chín vạn, chỗ tiêu tiền quá nhiều.

Cần phải đánh giá trị xuống, đánh chín vạn trở lại chín đồng, như vậy mới có thể tiếp tục phát triển.

Đương nhiên đối với địa chủ mà nói, chỉ cần nắm giữ đất đai, mình sẽ không bị đào thải, cho dù có đánh nhau, mình cũng không sợ.

Có đất đai mới có dân số, lương thực, dân số có thể chuyển hóa thành nguồn binh lính, lương thực có thể chuyển hóa thành lương thảo.

Trật tự cũ chia các quốc gia thành ba sáu chín đẳng, nhưng địa chủ của mỗi quốc gia đều rất ổn định, đều có thể thu lợi.

Tổ chức chính là vẫn luôn duy trì trật tự cũ, là Lam Mộng tự mình nghĩ không thông, nhất quyết phải phá vỡ trật tự của mình, xây dựng thế giới mới.

Bây giờ Đỗ Lan cũng đang duy trì trật tự cũ, mình phụ trách điều phối, đồng minh phụ trách sản xuất, các quốc gia lạc hậu thì cung cấp nguyên liệu thô.

Tuy nhiên hai kẻ gây rối là Thần Quốc và Thiên Quốc đang trỗi dậy, trở thành các cường quốc khu vực.

Như vậy các tiểu quốc xung quanh Thần Quốc và Thiên Quốc, có thể để Thần Quốc và Thiên Quốc đi đàm phán giá với tổ chức.

Nếu chỉ có tổ chức là một người mua, tiểu quốc chỉ có thể bán tài nguyên với giá thấp cho tổ chức.

Nhưng bây giờ nếu Thần Quốc, Thiên Quốc trỗi dậy, tiểu quốc có thể xem ai giá cao thì bán cho người đó.

Điều này giống như mua quần áo vậy, cửa hàng đầu tiên một trăm đồng một chiếc, không giảm giá.

Vậy thì đổi cửa hàng khác, nói không chừng ông chủ sẽ tự mình giảm giá.

Thiên hạ hối hả đều vì lợi mà đến, thiên hạ nhộn nhịp đều vì lợi mà đi, đều là mua bán.

Tuy Đỗ Lan đang duy trì trật tự cũ, nhưng từ trường giống như thủy triều cuồn cuộn tiến về phía trước, không vì sự chống cự của những người được hưởng lợi từ trật tự cũ mà dừng lại.

Từ trường đang không ngừng nâng cao, ban đầu mười vạn đã rất mạnh rồi, sau đó xuất hiện 25 vạn thất, tiếp theo là 50 vạn thất, rồi đến 75 vạn thất, 97 vạn thất, 99 vạn thất.

Chỉ cần hơn mười năm, nhân loại sẽ phải đối mặt với cú sốc thứ hai.

Lần thứ nhất là từ trường không sợ bom hạt nhân, lần thứ hai là từ trường gây ra thiên tai toàn cầu.

Đến lúc đó trật tự cũ muốn duy trì cũng không duy trì được, bây giờ mọi người còn cho rằng chỉ cần mình nắm giữ đất đai là mọi chuyện tốt đẹp, hoàn toàn không biết từ trường mới là quan trọng nhất.

Tư duy của mọi người vẫn chưa hoàn toàn thay đổi, không thể trách họ, dù sao cảnh giới sinh cơ bừng bừng, vạn vật cạnh tranh phát triển vẫn còn trước mắt, trong vòng hai mươi năm ngắn ngủi, từ trường lại biến thành sức mạnh hủy thiên diệt địa của thần linh.

Phàm nhân đối với từ trường, không có chút phần thắng nào, trật tự cũ không thể nào tiếp tục được nữa.

Đây là thời đại hoàng kim cuối cùng của phàm nhân.

Rất nhiều người cảm thấy cuộc sống hiện tại không tốt chút nào, nhưng sẽ không nghĩ đến cuộc sống sau này sẽ chỉ tồi tệ hơn.

Đây là mười mấy năm thái bình cuối cùng.

Không biết Quan Nguyệt Đồng có thể dự đoán được kết cục không.

Đỗ Lan biết năng lực dự đoán của Quan Nguyệt Đồng rất mạnh, có thể dự đoán cái chết của mình, cũng có thể dự đoán hai đứa con trai của mình đánh nhau qua lại.

Hẳn là có thể dự đoán được kết cục bi thảm của nhân loại, chỉ là cô cũng không thể thay đổi được gì.

Từ trường chính là sự hiện thực hóa của thương tăng, khiến người ta bất lực.

Con người không thể giảm bớt thương tăng của vũ trụ, không thể ngăn cản vũ trụ lao về phía nhiệt tịch.

Từ trường không ngừng mạnh lên, phàm nhân nguy như trứng treo đầu sợi tóc.

Dự đoán được thì sao.

Quan Nguyệt Đồng cũng không thể đảo ngược, cô chỉ có thể làm những việc mình có thể làm, đi ngăn cản những kẻ lạm dụng sức mạnh.

Sau khi được Địch Ny Toa tu luyện, Quan Nguyệt Đồng trở thành cường giả mạnh nhất đầu tiên nâng từ trường lên 75 vạn thất.

Bây giờ cô muốn đi tìm Đỗ Lan.

Tuy nhiên Đỗ Lan không phải một mình, bên cạnh là Tần Hồng cơ giới, từ trường của hắn cũng là 75 vạn thất.

Vốn dĩ trận chiến 75 vạn thất nên là mười năm sau, bùng nổ giữa Địa Ngục và Áo Gia.

Địa Ngục để củng cố sức hút cá nhân của mình, đã thách thức Áo Gia, người được công nhận là số một thế giới lúc bấy giờ.

Cuối cùng đạt được kết quả hòa, trở về Thiên Quốc tuyên truyền một phen.

Nhưng vì sự can thiệp mạnh mẽ của Đỗ Lan, bây giờ trận chiến 75 vạn thất đã đến sớm hơn mười năm.

Địch Ny Toa đã dạy Quan Nguyệt Đồng cách chiến đấu, bây giờ cô muốn làm một số việc mình nên làm.

Đỗ Lan sẽ uy hiếp gia đình mình, Quan Nguyệt Đồng không thể làm ngơ, cô viết một bức thư khiêu chiến cho Đỗ Lan, hẹn đến khu vực không người ở Grand Canyon của Mỹ để khai chiến.

Grand Canyon hùng vĩ, tráng lệ, hoang vắng.

Hẻm núi như một con rắn khổng lồ uốn lượn, nhìn không thấy điểm cuối, sườn núi như vách đá, trùng trùng điệp điệp, tạo thành một mê cung.

Đây chính là chiến trường tốt nhất cho các cường giả từ trường, không có người thường đến gần, có thể toàn lực khai chiến.

Ta đến rồi.

Đỗ Lan và Tần Hồng xuất hiện ở đây.

Quan Nguyệt Đồng và Hải Hổ cũng đã đến.

Hai bên đứng trên hai đỉnh núi, đối thoại qua hẻm núi.

Từ trường khiến âm thanh truyền đi trăm mét, vẫn rõ ràng.

Ngươi đã làm gì với chú Tần Hồng.

Quan Nguyệt Đồng hỏi.

Chỉ là làm một số cải tạo cơ bản, não của hắn bị Áo Gia làm tổn thương, thiếu mất một phần.

Ta dùng công nghệ để bổ sung, bây giờ hắn là Tần Hồng cơ giới mạnh hơn, kình hơn, sở hữu sức mạnh 75 vạn thất.

Đỗ Lan nói: Các ngươi có biết không.

Chỉ cần có thể dùng công nghệ, thực ra có thể tạo ra cường giả từ trường không thua kém gì tự nhiên.

Công nghệ có thể lặp lại hiện tượng tự nhiên, bất kể là hiện tượng gì, chỉ cần có thể xuất hiện trong tự nhiên, liền có thể thông qua phương tiện công nghệ để lặp lại.

Đặc sắc của công nghệ chính là ở sự lặp lại.

Đỗ Lan nói: Cường giả từ trường là kiệt tác của tự nhiên, và tinh tượng có liên quan mật thiết, đó là thành tựu vĩ đại của tự nhiên.

Mà công nghệ chính là để sao chép thành tựu vĩ đại của tự nhiên, tồn tại tức là hợp lý, công nghệ phụ trách thực hiện cái lý này, sao chép nhiều sự tồn tại hơn.

Những điều ngươi nói căn bản không có ý nghĩa.

Hải Hổ nói.

Đỗ Lan nói: Sao lại không có ý nghĩa.

Phàm là chiến đấu đều cần có giải thích, nếu không thì làm sao mọi người biết chúng ta đang đánh cái gì.

Chiến đấu đều cần có giải thích, đây là đạo lý gì.

Đương nhiên là nếu chiến đấu không có giải thích, khán giả sẽ không hiểu.

Chương 4048

Cho nên thêm một người giải thích, liền có thể để khán giả biết tác giả đang biểu đạt điều gì.

Đỗ Lan tiếp tục giải thích: Trước khi xây nhà, nguyên lý có thể xây dựng được ngôi nhà đã tồn tại rồi.

Việc con người làm chỉ là tái hiện nguyên lý, chứ không phải phát minh ra nguyên lý.

Khoa học là phát hiện, chứ không phải phát minh.

Cách nói này cũng không khó hiểu lắm, Hải Hổ và Quan Nguyệt Đồng đều có thể nghe hiểu, chính là mọi thứ đều phù hợp với nguyên lý vận hành của vũ trụ.

Nếu không phù hợp với nguyên lý vận hành, sẽ không thể tồn tại.

Chỉ cần nắm giữ nguyên lý vận hành này, liền có thể lợi dụng nguyên lý để tái hiện hiện tượng.

Ví dụ như nguyên lý nhiệt hạch, mặt trời phù hợp với nguyên lý nhiệt hạch, vậy thì con người nắm giữ nguyên lý, liền có khả năng tạo ra mặt trời.

Từ trường cũng vậy, chỉ cần nắm giữ nguyên lý, liền có thể sao chép cường giả từ trường.

Sáng Mộng Giả chỉ là sự tái hiện cơ bản nhất, còn Tần Hồng cơ giới là sự nâng cấp của kỹ thuật tái hiện từ trường.

Đỗ Lan giải thích một chút, nói: Được rồi, bây giờ có thể chiến đấu rồi.

Quan Nguyệt Đồng nói: Đã chờ từ lâu, ya.

Từ trường bùng nổ, những tảng đá xung quanh lần lượt bay lên phản trọng lực.

Có thể cảm nhận được động tác của vạn vật, Quan Nguyệt Đồng có thể dự đoán mọi thứ xung quanh, có thể lợi dụng vạn vật để trợ giúp cho trận chiến của mình.

Tần Hồng.

Đỗ Lan nói.

Tần Hồng với các bộ phận cơ khí lộ ra ngoài cũng bùng nổ từ trường siêu mạnh, vị trí hai luồng từ trường tiếp xúc tóe ra hồ quang điện xẹt xẹt.

Trận chiến đã bắt đầu.

Quan Nguyệt Đồng có thể cảm nhận được, Tần Hồng sẽ tấn công từ phía chính diện.

Đến rồi.

Tần Hồng phát động tấn công, nhanh như sấm sét.

Nhưng Quan Nguyệt Đồng đã phát hiện, né tránh trước, và tung một cú đấm, đánh trúng mặt Tần Hồng.

Hải Hổ nhìn, chỉ cảm thấy chính mình bây giờ cũng không phải là đối thủ của bạn gái, Tiểu Đồng quá mạnh.

Tiểu Đồng dự đoán điểm rơi của Tần Hồng, đến sau lưng Tần Hồng trước một bước, một cú đá bay hắn.

Tiếp theo là khoảnh khắc Tiểu Đồng thể hiện thành quả tu luyện của mình, hoàn toàn là áp đảo, không cho Tần Hồng cơ hội phản kích.

Tần Hồng trở thành một bao cát, tuy rất cứng rắn, nhưng như vậy không thể thắng lợi.

Đỗ Lan nhìn trận chiến, tiếp tục giải thích: Quan Nguyệt Đồng, từ trường của ngươi quả thực là 75 vạn thất chuyển động, nhưng chưa phát huy.

Chỉ là dựa vào năng lực dự đoán của mình mà thôi, như vậy không thể giết chết Tần Hồng.

Nếu ngươi thật sự có thể phát huy một trăm phần trăm sức mạnh, Tần Hồng đã sớm bại rồi.

Có từ trường và phát huy từ trường, là hai chuyện khác nhau.

Muốn phát huy toàn bộ sức mạnh, cần phải có Hoàn Toàn Cảnh Giới.

Một người sở hữu Hoàn Toàn Cảnh Giới, có thể đánh bại kẻ địch có từ trường gấp đôi mình mà không nắm giữ Hoàn Toàn Cảnh Giới.

Quan Nguyệt Đồng đã nhận được sự dạy dỗ của Địch Ny Toa, nhưng dù sao thời gian quá ngắn, không thể phát huy toàn lực.

Tuy dựa vào năng lực dự đoán, đánh cho Tần Hồng không thể hoàn thủ, nhưng Tần Hồng vẫn có thể tiếp tục kiên trì.

Tế bào tái tổ hợp sửa chữa cơ thể, Tần Hồng vẫn có thể tiếp tục kiên trì.

Ngược lại là Quan Nguyệt Đồng liên tục dự đoán tương lai, đối với cơ thể của mình gánh nặng rất lớn.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Hơn nữa còn có một lý do, có lẽ chính các ngươi cũng không phát hiện ra, đó chính là ngươi mang thai rồi.

Cái gì.

Hải Hổ và Quan Nguyệt Đồng đều kinh ngạc, dù sao cũng không có dấu hiệu gì.

Nhưng Đỗ Lan có thể nhìn thấy trên người Quan Nguyệt Đồng có ba sợi dây từ trường, điều này đại diện cho trong bụng cô có hai người.

Hai người này chắc chắn là cường giả số một và số hai của địa cầu, Bạch Thủ Nam, Bạch Thứ Nam.

Động tác của Quan Nguyệt Đồng chậm lại, kéo ra khoảng cách, không tiếp tục tấn công.

Đỗ Lan nói: Ta không ngại các ngươi ba đánh một, các ngươi đây được coi là vây đánh chính nghĩa.

Hải Hổ kinh ngạc nhìn bạn gái, dường như cũng có thể cảm nhận được trong bụng bạn gái đang thai nghén con của mình, hắn ngây ngô cười nói: Tôi sắp làm bố rồi.

Quan Nguyệt Đồng cũng sờ bụng mình, quả thực cảm nhận được, tuy chưa có hình người, nhưng quả thực là con của mình.

Tần Hồng cơ giới không truy kích, quay lại sau lưng Đỗ Lan.

Tiểu Đồng, chúng ta về đi.

Hải Hổ nói: Xa rời những chuyện thị phi này, trốn đi ẩn cư.

Quan Nguyệt Đồng lại biết không thể ẩn cư, cường giả từ trường trong tương lai một khi chiến đấu, toàn cầu đều sẽ bị ảnh hưởng.

Nhưng bây giờ mình đã mang thai, nếu chiến đấu mà hại chết con, cũng không phải là chuyện tốt.

Cô rất bối rối.

Đỗ Lan nói: Chúng ta không có lý do để chiến đấu.

Ngươi coi thường sinh mệnh, phát triển vũ khí, coi mọi thứ như trò vui.

Quan Nguyệt Đồng nói.

Làm người mà, quan trọng nhất là vui vẻ.

Chuyện đã xảy ra rồi, tại sao không vui vẻ chứ.

Ngươi chưa nghe câu chuyện Trang Tử gõ chậu hát trong đám tang vợ sao.

Buồn cũng là một ngày, vui cũng là một ngày, tại sao không vui vẻ.

Bi kịch của người khác không phải là lý do để ngươi vui vẻ.

Xây dựng niềm vui của mình trên nỗi buồn của người khác, là không đúng.

Quan Nguyệt Đồng chủ yếu là không hài lòng với thái độ của Đỗ Lan.

Cái này gọi là niềm vui không mất đi, chỉ là chuyển dời đến trên người ta mà thôi.

Đỗ Lan nói: Đương nhiên, ta cũng không phủ nhận có người coi nỗi buồn của người khác là nỗi buồn của mình, niềm vui của người khác là niềm vui của mình, nhưng ta không cao thượng như vậy.

Ngươi làm không đúng.

Đỗ Lan cười nói: Đúng hay không không phải do ngươi quyết định.

Hơn nữa là Áo Gia chọc ta trước, nên mới xảy ra đại phá hoại, ta chỉ cười một tiếng, không phải do ta tự tay tạo ra sự phá hoại.

Là Áo Gia làm, ngươi nên đi trách đại ca của mình.

Là ngươi để Tần Hồng toàn lực xuất kích, ngươi rõ ràng có thể không làm như vậy.

Ngươi rất rõ hậu quả của trận chiến của họ, nhưng ngươi hoàn toàn không quan tâm.

Quan Nguyệt Đồng nói.

Ngươi có phải muốn nói một bàn tay vỗ không kêu.

Áo Gia tuy có lỗi, nhưng ta nên cân nhắc hậu quả mà từ bỏ phản kích.

Cô ấy nói: Không sai, ngươi có thể nghĩ cách khác, nhưng ngươi đã chọn trực tiếp khai chiến ở trung tâm thành phố.

Ngươi chắc chắn biết hậu quả, nhưng vẫn làm như vậy.

Đây chính là lỗi của ngươi, ngươi vốn có thể tránh được tổn thất.

Vậy tại sao các ngươi không ngăn cản Áo Gia xâm nhập tổ chức.

Các ngươi ngăn cản Áo Gia, không phải là không có chuyện gì sao.

Theo ta thấy các ngươi mới là kẻ đầu sỏ gây tội.

Đỗ Lan tỏ ra, nói về việc đổ tội, mình cũng biết.

Ngươi đây là đảo lộn trắng đen.

Hải Hổ nói: Áo Gia là người lớn, hành vi của hắn do hắn tự chịu trách nhiệm.

Còn ngươi là người trực tiếp ra lệnh cho Tần Hồng tấn công, đều là vì ngươi coi thường sinh mệnh, coi cái chết như trò đùa, mới ra nông nỗi này.

Vậy Áo Gia cũng có thể trực tiếp thúc thủ chịu trói, không phải sao.

Đối mặt với việc bị bắt, hắn đã chọn phản kháng, đây mới là nguyên nhân gốc rễ của bi kịch.

Cho nên Áo Gia mới là kẻ đầu sỏ gây tội, ta có lỗi gì.

Các ngươi tìm nhầm người rồi, nên đi tìm Áo Gia.

Đỗ Lan nói: Nếu các ngươi giết chết Áo Gia, thế giới sẽ thái bình hơn rất nhiều.

Đỗ Lan đẩy cái nồi cho Áo Gia, thiếu một cường giả từ trường, quả thực có thể thiếu đi rất nhiều sóng gió.

Chương 4049

Trận chiến ở trung tâm thành phố gây thương vong thảm trọng.

Quan Nguyệt Đồng cho rằng đây là do Đỗ Lan coi thường sinh mệnh, vốn dĩ hắn có rất nhiều cách giải quyết, không nhất thiết phải giao chiến ở trung tâm thành phố.

Hơn nữa, sau khi có thương vong, thái độ của Đỗ Lan cũng khiến người ta căm phẫn, hắn lại còn tỏ ra vui vẻ, nói năng hùng hồn, thậm chí còn lôi cả Trang Tử ra để biện minh.

Trang Tử sao có thể so sánh với Đỗ Lan được chứ.

Hoàn toàn không thể so bì.

Nhưng Đỗ Lan cũng có lý do của mình, hắn chỉ là phản kích hợp pháp, là Áo Gia gây sự trước.

Nếu Áo Gia không đến đánh cắp não của Lam Mộng, không chống lại việc bắt giữ, thì có xảy ra chiến tranh không.

Hơn nữa hắn còn đề nghị giết Áo Gia, như vậy thế giới sẽ thái bình.

Quan Nguyệt Đồng tất nhiên sẽ không giết đại ca của mình, thậm chí cả Hải Hổ cũng sẽ không giết Áo Gia.

Dù Hải Hổ có thể giết, cũng sẽ giữ lại cho Áo Gia một mạng.

Dường như mọi người đều cảm thấy Áo Gia không sai, cho rằng ông ta chỉ là một nhà lý tưởng chủ nghĩa, rõ ràng đã làm bao nhiêu chuyện sai trái, nhưng đều là có lòng tốt làm chuyện xấu, bản chất vẫn là tốt.

Cuối cùng Áo Gia thuộc dạng tự sát, giao trái tim cường giả của mình cho Bạch Thủ Nam.

Tại đại hẻm núi, Đỗ Lan và Tần Hồng, Hải Hổ và Quan Nguyệt Đồng, hai bên đang đối đầu.

Chỉ dựa vào lời nói thì không ai có thể thuyết phục được ai.

Đỗ Lan cho rằng lỗi tại Áo Gia, Quan Nguyệt Đồng lại cho rằng lỗi tại Đỗ Lan.

Chỉ có chiến đấu, chỉ có chiến đấu mới có thể giải quyết được sự khác biệt này, thắng tức là đúng, đúng tức là thắng.

Nhưng trong bụng Quan Nguyệt Đồng vẫn còn hai đứa con chưa thành hình, nếu khai chiến chính là một xác ba mạng.

Hải Hổ không đồng tình, anh nói: Tiểu Đồng, chúng ta vẫn nên rời đi trước, tránh xa những thị phi này, đi sống cuộc sống của chúng ta.

Sau khi ở bên người yêu, Hải Hổ cũng không muốn báo thù nữa, cũng không muốn bảo vệ môi trường, những lý tưởng trước đây luôn treo trên môi đều vứt bỏ hết.

Trong nguyên tác, Hải Hổ cũng như vậy, vì người yêu mà hy sinh tính mạng, sau khi được Áo Gia cứu sống thì ở ẩn, hơn nữa còn vứt con trai mình ra ngoài, không để ảnh hưởng đến cuộc sống hai vợ chồng.

Sau khi Quan Nguyệt Đồng qua đời, Hải Hổ chỉ một mình cô đơn lẻ loi, mãi cho đến khi Tổ Chức và Thiên Quốc khai chiến, Hải Hổ mới xuất hiện để ngăn cản cuộc chiến của hai con trai.

Hải Hổ và Áo Gia lên mặt trăng khai chiến, dẫn đến trái đất thiên tai liên miên.

Trận chiến trên mặt trăng kéo dài ba năm, họ từ 97 vạn đánh lên 99 vạn, cuối cùng Hải Hổ liều mạng đánh thắng Áo Gia, nhưng lại không phá hủy não của Áo Gia, mà để lại cái đầu của ông ta trên mặt trăng, để Áo Gia tự mình hồi phục.

Chỉ cần còn cái đầu, việc hồi phục cơ thể không phải là chuyện khó.

Sau khi trở về Trái Đất, Hải Hổ đầu tiên sửa chữa tim cho con trai cả, sau đó đi trừng phạt Lam Mộng, cuối cùng khai chiến với con trai út, và chết dưới tay con trai út.

Đương nhiên đầu của Hải Hổ cũng không bị phá hủy, không loại trừ khả năng sau này có thể phục sinh.

Trong nguyên tác, Hải Hổ chết trong tay con mình, không thể ngăn cản hai con trai khai chiến.

Huynh đệ tương tàn, có sự khiêu khích ly gián của Lam Mộng, nhưng việc Hải Hổ vứt hai đứa con cho hai thế lực khác nhau, tiếp nhận sự giáo dục ý thức hệ khác nhau, cũng là một lý do dẫn đến cuộc chiến.

Đương nhiên còn có việc em trai không phục anh trai, nguyên nhân tương tàn có rất nhiều.

Nhưng cách giáo dục của Hải Hổ chắc chắn là một trong những nguyên nhân.

Trong đầu Hải Hổ chỉ có Quan Nguyệt Đồng, họ mới là chân ái, con cái chỉ là tai nạn, thật sự là chỉ sinh không dưỡng.

Trong nguyên tác, người anh theo Thiên Quốc Địa Ngục, người em thì đầu tiên theo Hùng Sư của Hùng Sư hội, sau lại theo Lam Mộng.

Điều không thể không nhắc tới chính là người em đã phải chịu sự vũ nhục tột cùng, hoàn toàn là do Lam Mộng sắp đặt để kích động cậu ta.

Lam Mộng có một thói quen xấu, đó là thích nấp sau lưng người khác, đẩy người khác ra tiền tuyến chiến đấu, hoàn toàn là một bộ chiến lược nâng đỡ.

Nhưng nhược điểm của chiến lược nâng đỡ chính là: kẻ yếu không làm nên chuyện, kẻ mạnh không chịu ở dưới người khác lâu dài.

Cuối cùng Lam Mộng cũng không thể không bước ra tiền tuyến, rồi bị mọi người vây đánh, trực tiếp thất bại.

Tóm lại, trong nguyên tác, trong lòng Hải Hổ chỉ có Quan Nguyệt Đồng, người cha bị sát hại, hai đứa con trai đều bị anh ta phớt lờ, cuối cùng khó khăn lắm mới định quản, lại bị con trai đánh chết.

Rõ ràng Hải Hổ rất mạnh, có thể đi báo thù, cũng có thể đi bảo vệ môi trường, kết quả chẳng làm được gì, chỉ biết quấn quýt bên vợ.

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Hải Hổ, mau cùng vợ đi ở ẩn đi, thế giới này đã không còn liên quan gì đến ngươi nữa.

Sau này đừng ra ngoài ngứa mắt.

Đỗ Lan nói.

Quan Nguyệt Đồng cảm thấy Hải Hổ đã thay đổi, thay đổi vì mình.

Vì mình, mà khiến Hải Hổ mất đi hùng tâm tráng chí, chỉ nghĩ đến gia đình.

Cô đã đánh giá cao Hải Hổ, trong lòng Hải Hổ không có gia đình, chỉ có Quan Nguyệt Đồng.

Quan Nguyệt Đồng nói: Quân Lãng ca, chúng ta đi thôi.

Đi, sau này chúng ta sẽ sống những ngày tốt đẹp.

Hải Hổ nói như một tên liếm cẩu.

Đỗ Lan nhìn họ rời đi, nói: Rốt cuộc là vì gia đình cá nhân, hay là vì thiên hạ.

Mọi người đều có lựa chọn của riêng mình.

Trong số tất cả các cường giả từ trường, người thật sự yêu thiên hạ chẳng có mấy ai, phần lớn chỉ yêu người thân, bạn bè, sư trưởng.

Mấy lão điên từ trường không phải tự nhiên mà có cái tên đó, nếu ai cũng vì thiên hạ, thì thế giới đã sớm thái bình rồi.

Ngay cả Địa Ngục, người đề xuất chính trị địa ngục, cũng không yêu thương gì Thiên Quốc.

Thiên Đạo tuy trong lòng có đạo nghĩa, nhưng nếu không phải vì đệ tử của mình, cũng sẽ không ra tay.

Áo Gia hy vọng trẻ em đều có thể sống những ngày tốt đẹp, kết quả lại muốn giết chết trẻ em của thế giới cũ.

Bạch Thủ Nam cuối cùng đánh bại em trai, cũng là vì em trai không chịu buông tha mình, bất đắc dĩ phải phản kích.

Nếu phải nói, thì ngược lại Phá Mộng, tín đồ này lại có tư tưởng lấy thiên hạ làm trách nhiệm của mình, vì truyền giáo mà đã làm rất nhiều việc tốt, giống như một vị thánh.

Lão điên từ trường vì người thân mà sử dụng sức mạnh đã được coi là một người cao thượng, có thể vì người xa lạ mà sử dụng sức mạnh thì chính là đại thánh nhân.

Rất nhiều lão điên chỉ sử dụng sức mạnh vì chính mình, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Khi cá nhân sở hữu sức mạnh siêu cường, sẽ xảy ra tình huống như vậy.

Đương nhiên theo sự phát triển, chắc chắn sẽ biến thành các thế lực như gia tộc, môn phái.

Mọi người đều có sức mạnh, hình thành sự uy hiếp, nhanh chóng thông qua sản xuất ổn định để bồi dưỡng thêm nhiều cường giả, nhằm tăng cường thế lực của mình.

Lúc này sẽ biến thành cục diện tương tự như trong tiểu thuyết võ hiệp, tiểu thuyết tu tiên, mọi người không chỉ so kè cường độ từ trường, mà còn so kè cả số lượng người.

Tình huống môn phái san sát trong tiểu thuyết thuộc về giai đoạn sức mạnh đã phát triển ổn định, phân chia xong địa bàn.

Còn khi sức mạnh vừa mới xuất hiện, mọi người chắc chắn sẽ phát triển một cách man rợ, cướp được bao nhiêu thì cướp bấy nhiêu, cho đến khi các thế lực dần cân bằng, phương thức phát triển sẽ phải thay đổi.

Đây là điều tất yếu của sự phát triển.

Ví dụ như Chu lễ, ban đầu Chu thiên tử là mạnh nhất, nên mọi người đều ngoan ngoãn phát triển.

Các chư hầu đều nỗ lực mở rộng trên địa bàn của mình.

Sau đó thì bắt đầu lễ băng nhạc hoại, bắt đầu hỗn loạn.

Chương 4050

Khổng Tử xuất hiện kêu gọi mọi người khắc kỷ phục lễ, nhưng sau đó lại là bách gia tranh minh.

Thực ra rất đơn giản, chính là do lực lượng sản xuất phát triển, tài nguyên xã hội gia tăng, mọi người đều muốn tranh đoạt phần gia tăng đó.

Mọi người đều muốn tranh, đều cần lý luận để ủng hộ mình.

Đợi đến khi sáp nhập gần xong, chính là lúc Chiến quốc thất hùng đối đầu, lúc này cần phải tìm cách biến pháp, tìm cách trở nên mạnh hơn.

Cần phải mở ra con đường thăng tiến, để nhiều người hơn tham gia vào trò chơi.

Hiện tại cũng như vậy, trật tự cũ đã không còn linh nghiệm, các cường giả từ trường sẽ phát triển một cách man rợ.

Đợi đến khi cướp được địa bàn, các cường giả từ trường hình thành thế ổn định, thì cần phải nâng cao hiệu suất trong điều kiện hữu hạn, cần phải khuyến khích mọi người sản xuất, bồi dưỡng thêm nhiều cường giả.

Phát triển man rợ, tranh đoạt chính là địa bàn, cần phải chém chém giết giết.

Phát triển ổn định, tranh đoạt chính là chính sách, cần phải biết cách đối nhân xử thế.

Các giai đoạn khác nhau sẽ có quy phạm hành vi khác nhau, hiện tại vừa mới bắt đầu lễ băng nhạc hoại, các cường giả từ trường sẽ tranh đoạt địa bàn theo sở thích của mình.

Đỗ Lan là đại biểu cho quy tắc cũ, chắc chắn là cái gai trong mắt các cường giả từ trường.

Hiện tại Thần Quốc và Thiên Quốc đều đang tranh đoạt các quốc gia sản xuất nguyên dược liệu dưới sự kiểm soát của Tổ Chức.

Vốn dĩ Tổ Chức phụ trách điều phối, các đồng minh phụ trách sản xuất, các quốc gia nguyên dược liệu phụ trách sản xuất nguyên dược liệu và tiêu thụ hàng hóa.

Bây giờ các cường giả từ trường hợp tác với các quốc gia nguyên dược liệu, dẫn đến Tổ Chức bị đả kích lớn.

Thần Quốc và Thiên Quốc đều đang phát triển ngành chế tạo, tiến hành công nghiệp hóa, tiêu hao lượng lớn nguyên dược liệu.

Sau khi bỏ qua Tổ Chức, họ có thể giao dịch trực tiếp.

Theo đà phát triển, trật tự cũ đã bị thách thức, xem ra Tổ Chức phải làm gì đó, nếu không sẽ không xong.

Năm đó Mỹ đế thách thức Nhật Bất Lạc, Nhật Bất Lạc khởi xướng chế độ đặc huệ đế quốc, bây giờ nghĩ lại, Tổ Chức cũng có thể có chế độ đặc huệ đế quốc của riêng mình.

Đỗ Lan muốn bảo vệ trật tự cũ.

Thần Quốc và Thiên Quốc đang phát triển, làm đảo lộn trật tự xã hội ban đầu.

Vốn dĩ Tổ Chức phụ trách điều phối, đồng minh phụ trách sản xuất, các quốc gia khác phụ trách cung cấp nguyên dược liệu.

Kế hoạch thế giới mới của Tổ Chức lại là tiêu diệt các quốc gia sản xuất và cung cấp nguyên dược liệu, chỉ để lại một nhóm người phụ trách điều phối đi đến thế giới mới.

Nghĩ lại cũng không thể nào, không có các quốc gia sản xuất và nguyên dược liệu, chỉ dựa vào điều phối, thế giới mới làm sao vận hành.

Hiện tại kế hoạch thế giới mới tuy đã dừng lại, nhưng thế giới cũ vẫn đang vận hành, Thần Quốc và Thiên Quốc đang tranh đoạt vị thế sản xuất của các đồng minh, liên kết với các quốc gia sản xuất nguyên dược liệu, như vậy có thể bỏ qua tổ chức điều phối.

Như vậy, chẳng phải Tổ Chức đã mất đi ý nghĩa rồi sao.

Đối mặt với thách thức.

Tổ Chức nên làm gì.

Thứ nhất, phẫn nộ phấn đấu để trở nên mạnh mẽ.

Thứ hai, mặc kệ.

Thứ ba, chế độ đặc huệ đế quốc.

Chắc chắn là phải tiến hành chế độ đặc huệ đế quốc.

Vốn dĩ là thị trường toàn cầu, Tổ Chức quản lý toàn cầu, hy vọng mọi người tham gia vào thương mại tự do.

Chế độ đặc huệ đế quốc là đề xuất một điều kiện hà khắc, đế quốc ưu tiên, ai tán thành ai phản đối.

Quốc gia tán thành thì gia nhập, tiếp tục làm đàn em, phản đối thì bị đá ra khỏi trò chơi thương mại.

Từ toàn cầu hóa ban đầu, chuyển hướng sang khép kín.

Không kiểm soát được đại cục nữa, thì thu nhỏ vòng kiểm soát, tiếp tục đảm bảo ưu thế của mình.

Nhưng làm vậy có ích không.

Chắc chắn là không có ích, nếu có ích thì Nhật Bất Lạc đã không thua.

Chế độ đặc huệ đế quốc chính là các thuộc địa phải mua hàng hóa từ đế quốc mới được hưởng thuế suất thấp, nếu nhập khẩu từ nơi khác phải bị đánh thuế thêm.

Cuối cùng hàng hóa của Mỹ đế vẫn đủ rẻ và tốt, vẫn càn quét khắp nơi.

Nhưng không thể không làm, thế là Đỗ Lan cũng bắt chước làm một chế độ đặc huệ đế quốc thuộc về Tổ Chức, yêu cầu tất cả các quốc gia không nhập khẩu hàng hóa của Thần Quốc và Thiên Quốc, nếu nhập khẩu phải bị đánh thuế thêm.

Ai tán thành, ai phản đối.

Tán thành thì là bạn tốt của Tổ Chức, phản đối thì bị Tổ Chức đá phăng đi, không chơi cùng nữa.

Nhưng Thần Quốc và Thiên Quốc không hề quan tâm, họ hiện tại có thể sản xuất hàng hóa tốt giá rẻ, cho dù bị đánh thuế thêm thì hàng của họ vẫn rẻ hơn.

Rất nhiều nước nhỏ cần sự bảo hộ của từ trường, Thần Quốc và Thiên Quốc là lựa chọn không tồi.

Thần Quốc có Điện Nhãn, Thiên Đạo, Hùng Sư, Phá Mộng.

Thiên Quốc có Địa Ngục, hai vị sư phụ của ông ta, sư đệ Kim Cương, Hắc Ám.

Tổ Chức hiện tại chỉ có Tần Hồng, và một đám tay chân được cài đặt Sáng Mộng Giả, chất lượng rõ ràng thấp hơn hai quốc gia kia.

Nếu không phải Tổ Chức hiện tại đang duy trì đồng tiền cũ, mọi người đã sớm phản bội.

Nhưng dù vậy, mọi người vẫn đang điên cuồng bán tháo đồng tiền cũ, khu vực do Tổ Chức quản lý lạm phát nghiêm trọng, tiền không còn giá trị.

Đổi đồng tiền cũ thành đất đai, hàng hóa, như vậy sẽ không cần lo lắng Tổ Chức sụp đổ.

Đất đai và hàng hóa dù có đổi sang Thần Quốc, Thiên Quốc quản lý, vẫn có giá trị như cũ.

Vì sao mỗi lần cuối triều đại lại dễ xảy ra việc sáp nhập đất đai.

Đây chính là nguyên nhân.

Bởi vì mọi người cần bảo toàn giá trị, tiền tệ không đáng tin cậy, chỉ có đất đai là đáng tin nhất.

Tổ Chức tuy đã khởi động chế độ đặc huệ đế quốc, nhưng vẫn không thể duy trì ưu thế.

Tuy vẫn còn ưu thế về khoa học kỹ thuật, nhưng những công nghệ này muốn được áp dụng, cũng cần sự phối hợp của các quốc gia sản xuất và nguyên dược liệu, chỉ dựa vào Tổ Chức là không đủ.

Phát triển, không nhất định có lợi cho chính mình, cho nên không phát triển tốt hơn là phát triển.

Đỗ Lan cho biết đây chính là sự nguy hại của bọn địa chủ lão tài, không liên quan đến việc họ thiện tâm hay ác tâm, mà là đối với họ, không phát triển sẽ tốt hơn.

Tổ Chức đối mặt với thách thức to lớn, các địa chủ trong nội bộ Tổ Chức từ chối phát triển.

Cũng chẳng trách Lam Mộng luôn gây chuyện, không gây chuyện thì chỉ có chờ chết.

Đương nhiên gây chuyện cũng là chết, ai bảo hắn đại diện cho lực lượng sản xuất lạc hậu chứ.

Trong nguyên tác, Lam Mộng luôn muốn hoàn thành kế hoạch thế giới mới, tiêu diệt các quốc gia sản xuất và nguyên dược liệu, chỉ giữ lại những người điều phối.

Chương 4051

Chính là vì địa vị của người điều phối luôn bị thách thức, nên hắn hy vọng có thể đè bẹp tất cả những kẻ thách thức.

Nhưng điều này chắc chắn không thể đè bẹp được, vì kẻ thách thức có thể xuất hiện từ bất kỳ ngóc ngách nào.

Cho nên điều Lam Mộng cần làm không phải là tiêu diệt kẻ thách thức, mà là làm tốt công việc của mình, chờ đợi ngày mình bị đào thải.

Chỉ cần hắn không làm bậy, mọi người nói chung cũng sẽ không lật đổ hắn.

Bởi vì lật đổ Lam Mộng thì đơn giản, nhưng để mọi người đều phục mình thì rất khó.

Chu thiên tử đã rất yếu, tại sao mọi người không lật đổ ông ta.

Thiên hoàng cũng chẳng có năng lực gì, tại sao mọi người không lật đổ.

Chính là vì bản thân mình không thể khiến mọi người phục.

Triều Tần tại sao có thể diệt được Chu thiên tử.

Vì triều Tần đủ mạnh, có cách để đàn áp những người không phục.

Cho nên phải có một thứ gì đó có thể khiến mọi người đều phục, triều Hán có thể tiếp tục thi hành chế độ Tần, là vì Lưu Bang đủ bao dung, nên ông ta có thể tiếp tục làm hoàng đế.

Mà Lưu Bang sở dĩ bao dung, là vì ông ta rất yếu, ông ta không phải quý tộc cũ, phải dựa vào người khác mới có thể trỗi dậy.

Ông ta có thể cho những người tài không có cơ hội một sân khấu để thể hiện mình.

Ví dụ như Trương Lương, ông ta là quý tộc nước Hàn, nhưng quý tộc nước Hàn chưa chắc đã có thể làm nên chuyện ở nước Hàn.

Hàn vương sẽ lo lắng Trương Lương soán vị, Trương Lương càng có bản lĩnh thì càng không thể dùng.

Cho nên những nhân tài như Trương Lương sẽ chạy đến bên Lưu Bang, vì chỉ có Lưu Bang mới cho ông ta cơ hội.

Cho nên triều Hán có thể cho những người không có cơ hội một cơ hội, đó chính là ưu thế của họ.

Giai đoạn sau khi Lưu Bang tước phiên, cũng chỉ nhắm vào các chư hầu vương, trọng dụng thuộc hạ của chư hầu vương.

Giai đoạn sau cử hiếu liêm, cũng là trọng dụng nhân tài ở địa phương.

Điểm này khiến mọi người phục, nên mọi người mới chấp nhận hoàng đế.

Tóm lại, phải có một điểm có thể khiến mọi người đều chấp nhận, trật tự mới mới có thể thay thế trật tự cũ.

Nếu không có, mọi người sẽ không ai phục ai, hoặc là hỗn chiến, hoặc là duy trì trật tự cũ.

Mà muốn để mọi người chấp nhận, thì phải có lợi cho họ.

Lam Mộng nếu ngoan ngoãn làm một linh vật, thì mọi người cũng sẽ không phản kháng nhanh như vậy.

Tiếc là hắn cứ phải gây chuyện, mà thủ đoạn lại không cao minh, kết quả biến thành Hạ Kiệt, Thương Trụ Vương, Chu Lệ Vương.

Lam Mộng gây chuyện đã đẩy nhanh sự diệt vong của Tổ Chức, vì hắn càng không ra dáng người, thì càng nhiều người phản đối hắn.

Mặc dù hắn không làm gì, cũng sẽ có người phản đối hắn.

Làm lão đại chính là như vậy, ngoan ngoãn phụ trách, thuộc hạ ngày càng mạnh, đuôi to khó vẫy.

Không phụ trách, đàn em lại muốn phản kháng, uy hiếp địa vị.

Làm sao để duy trì địa vị lão đại.

Lam Mộng chọn quyền mưu, đương nhiên không chỉ có hắn chọn quyền mưu, rất nhiều hoàng đế cũng sẽ chọn quyền mưu.

Hoàng đế sẽ tìm cho mình một cái khiên bảo vệ, cùng khiên bảo vệ làm việc.

Nhưng đợi đến khi thành công, khiên bảo vệ lại biến thành chướng ngại, hoàng đế sẽ phải đổi một cái khiên bảo vệ khác.

Giống như Áo Gia, ban đầu Áo Gia là khiên bảo vệ của Lam Mộng, nhưng sau này cũng trở thành trở ngại.

Lại ví dụ như Bạch Thứ Nam, cũng là ban đầu là khiên bảo vệ, sau này lại biến thành trở ngại.

Lam Mộng dùng những thủ đoạn này, trong lịch sử rất thường thấy, chẳng có gì mới mẻ.

Tìm một cái khiên bảo vệ, mình nấp sau lưng, đợi khiên bảo vệ mạnh lên thì thay đi.

Mối quan hệ giữa hoàng đế và khiên bảo vệ rất vi diệu, trước khi thành công, khiên bảo vệ là khiên bảo vệ.

Đợi đến khi thành công, cần phải phân chia công lao, khiên bảo vệ lại trở thành chướng ngại.

Hoàng đế thông thường cần một cái khiên bảo vệ, vì phải giữ gìn danh vọng của mình.

Nếu hoàng đế tự mình ra tay, làm sai sẽ phải chịu trách nhiệm.

Cho nên không tự mình ra tay, thành công thì là hoàng đế anh minh, thất bại thì do khiên bảo vệ chịu trách nhiệm.

Làm hoàng đế không phải chuyện đơn giản, Lam Mộng tưởng mình làm rất tốt, nhưng thực ra chỉ tầm thường.

Nếu hắn đọc hết nội dung lịch sử trongHoàng Cực Kinh Thế, cũng sẽ biết những thủ đoạn này không thể thay đổi kết cục thất bại của hoàng đế.

Làm lão đại không dễ dàng, Lam Mộng đã cố hết sức, trí tuệ kinh thế của hắn cũng không vượt qua được chiều không gian của lịch sử.

Đỗ Lan cho rằng Lam Mộng đã rất nỗ lực thay đổi khiên bảo vệ, tiếc là hắn chỉ thấy được phần khiên bảo vệ, mà không thấy được phần khiên bảo vệ biến thành trở ngại.

Công cao chấn chủ, cũng rất khó xử.

Đỗ Lan nói: Bây giờ ta cũng làm lão đại rồi, nên làm linh vật, hay là quậy phá đây.

Không có vương quyền vĩnh hằng, làm linh vật là cái chết từ từ, quậy phá là cái chết nhanh chóng.

Đợi đến khi Tổ Chức hủy diệt, Thần Quốc và Thiên Quốc trỗi dậy, trật tự mới hẳn là cũng sắp được thiết lập.

Từ trường thứ này chắc chắn có thể khiến mọi người đều chấp nhận.

Đỗ Lan nói: Ta chắc chắn phải quậy phá, không quậy phá không điên, từ trường sẽ không thể vận chuyển.

Ta cũng phải tìm một cái khiên bảo vệ, để nó đi khai cương thác thổ, sau đó lại thay thế nó, không ngừng quậy phá, cũng phải thể hiện trí tuệ kinh thế.

Đỗ Lan chuẩn bị nâng đỡ một người đi khai phá Nam Mỹ, muốn dùng trí tuệ kinh thế để gây chuyện.

Đêm xem thiên tượng, liền chọn Biên Bức đi khai cương thác thổ.

Biên Bức là siêu năng lực gia cấp ba, có năng lực định vị bằng âm thanh của tất cả loài dơi, có thể dựa vào thính lực để phát hiện nguy hiểm xung quanh.

Anh ta trung thành với Tổ Chức, tính cách cũng không tồi.

Tổ Chức đã quyết định, chính ngươi sẽ đi khai phá Nam Mỹ.

Biên Bức nghe xong, không khỏi nghi ngờ hỏi: Tôi.

Đúng vậy, chính là ngươi.

Ta sẽ hỗ trợ ngươi.

Đỗ Lan đứng dậy, vỗ vai Biên Bức nói: Đi đi, ta tin tưởng ngươi.

Nhưng tôi chỉ là một siêu năng lực gia bình thường.

Không ai vừa bắt đầu đã có kinh nghiệm, Gia Cát Lượng trước khi xuất sơn cũng chưa từng quản lý quốc gia, Hàn Tín trước khi làm đại tướng quân cũng chưa từng làm tướng quân.

Ngươi đi đi, ta sẽ viện trợ cho ngươi.

Biên Bức nói: Nhưng.

Nhưng.

Đừng nói nhưng, ta hỏi ngươi, ngươi có tin vào kế hoạch thế giới mới của Tổ Chức không.

Biên Bức nhất thời không nói nên lời, kế hoạch này nói thật, anh ta không tin.

Nhưng đây là kế hoạch của Tổ Chức, mình là một thành viên của

Tổ Chức, cũng chỉ có thể làm theo.

Khai phá Nam Mỹ khó, hay là khai phá thế giới mới khó.

Biên Bức trả lời: Không biết.

Không biết, thì phải đi thực tiễn.

Hiện tại châu Phi có Thần Quốc, châu Á có Thiên Quốc, Tổ Chức nắm giữ Âu Mỹ, nhưng Trung Đông và Nam Mỹ vẫn chưa có một cường quốc từ trường nào, đây chính là việc ngươi phải làm.

Ta sẽ cấy ghép Sáng Mộng Giả lục đại cho ngươi, để ngươi thức tỉnh từ trường mạnh hơn.

Đi đi, dùng trí tuệ của ngươi sáng tạo kỳ tích.

Biên Bức cứ thế ngơ ngác cầm một tỷ đô la Mỹ tiền vốn khởi động đi đến Nam Mỹ, anh ta là một người rất tốt, đến Nam Mỹ trước tiên điều tra tình hình, sau đó thành lập quốc gia của riêng mình, đặt tên là Nam Quốc, rất khiêm tốn.

Chương 4052

Khiên bảo vệ và chướng ngại.

Đỗ Lan nói: Biên Bức nếu có thể thành công chống lại Thiên Quốc và Thần Quốc, vậy thì anh ta sẽ từ khiên bảo vệ của ta trở thành chướng ngại của ta.

Cho nên có lúc rất khó xử, thất bại không được, thành công cũng không được.

Công thần là một vấn đề khó xử, có lúc, tướng quân thà đánh trận thua.

Nếu đánh trận thua, tướng quân có lẽ còn có thể sống.

Nếu đánh trận thắng, đặc biệt là đại thắng, ngược lại không sống nổi.

Ví dụ như Bạch Khởi của nước Tần, đánh bại nước Triệu, chôn sống 40 vạn quân, trực tiếp đánh mất sức mạnh hữu sinh của nước Triệu, kết quả lại tự sát.

Bởi vì lúc đó Tần Vương phái người khác tấn công Hàm Đan, nhưng không hạ được.

Tần Vương lại hy vọng Bạch Khởi đi đánh, Bạch Khởi kiên quyết không đi, cuối cùng bị Tần Vương ban cho cái chết, phải tự sát.

Nếu người khác hạ được Hàm Đan, Bạch Khởi còn có thể sống.

Điều đó chứng tỏ Tần Vương có mắt nhìn, trọng dụng nhân tài.

Kết quả không đánh thắng, điều đó lại chứng tỏ không phải Tần Vương có mắt nhìn, mà là cả nước chỉ có một mình Bạch Khởi biết đánh.

Vậy thì Tần Vương không dung được Bạch Khởi.

Trước khi đánh bại nước Triệu, Tần Vương và Bạch Khởi cùng một phe.

Đợi đến khi đánh thắng, sự tồn tại của Bạch Khởi ngược lại lại chứng minh sự thất bại của Tần Vương.

Đỗ Lan hiện tại muốn nâng đỡ Biên Bức, đợi khai phá xong Nam Mỹ, Biên Bức chắc chắn cũng sẽ chống lại Tổ Chức, chỉ có chống lại mới có thể đoàn kết nội bộ tốt hơn.

Tuy ta đã biết sẽ phát triển như vậy, nhưng vẫn làm như vậy, trí tuệ của ta còn trên cả Lam Mộng.

Đỗ Lan so trí tuệ với Lam Mộng, đã hết thuốc chữa.

Lam Mộng vẫn chưa chết.

Áo Gia dùng tái tổ hợp tế bào tạo ra một cơ thể mới, giúp hắn ta hồi sinh.

Tuy việc tái tạo cơ thể tốn rất nhiều thời gian, nhưng cũng khiến từ trường của Áo Gia tiến bộ vượt bậc, đã đạt đến 75 vạn.

Lam Mộng lại một lần nữa có được thân thể, đêm xem thiên tượng, vẫn chưa từ bỏ.

Áo Gia thấy em trai như vậy, cũng rất vui mừng, em trai mình chính là có một tinh thần không chịu thua.

Lam Mộng sẽ không nhận thua, vì tự cho mình là người được trời chọn, sao có thể bị một chút thất bại đánh bại.

Mặc dù thế giới ảo khiến hắn ta ký ức còn mới, việc khai phá thế giới mới là hoàn toàn thất bại.

Cái đám cho rằng lương thực nên được làm mới trên kệ siêu thị, làm sao có thể khai phá thế giới mới.

Mặc dù tức giận, Lam Mộng vẫn chưa từ bỏ.

Thế giới ảo là giả, kế hoạch thế giới mới chắc chắn có thể thực hiện được.

Mọi thứ trong thế giới ảo đều do Đỗ Lan thiết lập, hiện thực chắc chắn không giống.

Lam Mộng nhìn thiên tượng, đế vương tinh mới lại nhiều thêm rất nhiều.

Mà khắc tinh xung quanh mình cũng nhiều thêm rất nhiều, mình đã bị bao vây.

Trừ Hải Hổ, còn có Áo Gia, còn có Quan Nguyệt Đồng, thậm chí còn có Thủ Nam, Thiên Đạo, Thiên Nhãn đều là khắc tinh của mình.

Ngược lại kẻ khiến mình tức giận là Đỗ Lan, lại không trở thành khắc tinh.

Tin tức tốt duy nhất là thiên mệnh tinh của mình vẫn còn, nghĩa là mình vẫn còn cơ hội, phải tận dụng tốt Áo Gia, mới có thể đoạt lại Tổ Chức.

Đại ca, chúng ta đi tìm Biên Bức, nể tình ngày xưa, anh ta chắc chắn sẽ thu nhận chúng ta, sau đó chúng ta sẽ đông sơn tái khởi.

Được.

Biên Bức rất trung thành, đối với lãnh đạo cũ ngày xưa, tự nhiên là sẵn lòng tiếp nhận.

Lam Mộng cũng giả vờ giúp quản lý Nam Quốc, chuẩn bị chờ thời cơ.

Đỗ Lan biết Lam Mộng trở về, cũng mặc kệ họ, tiếp tục làm chế độ đặc huệ đế quốc, yêu cầu các quốc gia trên toàn cầu chọn phe, là chọn Tổ Chức, hay chọn phe khác.

Các quốc gia nguyên dược liệu tự nhiên hy vọng người mua càng nhiều càng tốt, nguyên dược liệu của họ mới có thể bán được giá tốt.

Cung không đủ cầu, thì có thể tăng giá.

Thiên Quốc và Thần Quốc đều muốn nâng cao đời sống của người dân, đều phải công nghiệp hóa, đều cần nguyên dược liệu.

Cho dù Tổ Chức có đánh thuế thêm, thương mại toàn cầu vẫn phải tiếp tục.

Tổ Chức ngày càng suy yếu, tuy khoa học kỹ thuật trong phòng thí nghiệm vẫn không ngừng tiến bộ, nhưng ngoài việc thỏa mãn nhu cầu ra vẻ của Đỗ Lan, thì hoàn toàn không thể sản xuất hàng loạt để áp dụng.

Không có điện, không có nhân tài.

Hoàn toàn không có cách nào sản xuất quy mô lớn, dùng để làm cổ phiếu thì còn được.

Ngược lại là Thiên Quốc, Thần Quốc có thể áp dụng khoa học kỹ thuật vào sản xuất, sản xuất hàng loạt xe bay, viên nang tiện lợi, thúc đẩy lực lượng sản xuất tiến bộ.

Cường giả từ trường phụ trách cải tạo tự nhiên, hạn hán thì làm mưa, mưa nhiều thì làm trời quang, có sự điều tiết khí tượng như vậy, châu Phi cũng biến thành đất đai màu mỡ.

Mọi người đều đang nỗ lực, thời gian ngày qua ngày, chớp mắt đã đến mười năm sau.

Quan Nguyệt Đồng và Hải Hổ đã sống hạnh phúc mười năm, hai đứa con trai đều được nuôi thả.

Một đứa bị vứt đến Thần Quốc, giao cho sư phụ Hùng Sư.

Hùng Sư đã đầu quân cho anh trai, trở thành một mãnh tướng của

Thần Quốc.

Đứa con còn lại thì chạy nhảy khắp nơi, tuy mới mười tuổi, nhưng đã có mười vạn từ trường, nói chung không cần lo lắng về nguy hiểm.

Con trưởng tên là Bạch Thủ Nam, con thứ tên là Bạch Thứ Nam.

Con cái không ở nhà, hai vợ chồng có thể không biết xấu hổ, chỉ là cơ thể của Quan Nguyệt Đồng ngày một yếu đi.

Cho dù có tái tổ hợp tế bào, Quan Nguyệt Đồng cũng sắp chết.

Rất kỳ lạ, rõ ràng cường giả từ trường có thể sống rất lâu, cơ thể của Quan Nguyệt Đồng cũng không có vấn đề gì, nhưng lại sắp chết, sinh mệnh lực không ngừng suy giảm.

Cô rất bình thản, dù tương lai dự đoán được là chồng và đại ca khai chiến, con trưởng và con thứ tàn sát lẫn nhau, sinh linh lầm than, một mảnh hỗn độn, cô cũng đã nhìn thấu.

Có lẽ chính vì tương lai không còn bất kỳ kỳ vọng nào nữa, không bằng chết đi cho xong.

Hải Hổ không muốn cô chết, đã tìm rất nhiều cách cứu người, luôn dùng từ trường 97 vạn thất của mình để tái tổ hợp tế bào, nhưng không có chút tác dụng nào.

Anh không biết tại sao lại như vậy, Tiểu Đồng mới ba mươi tuổi, rõ ràng còn có một cuộc đời rất dài phía trước.

Lúc này, rốt cuộc nên làm gì.

Anh nghĩ đến Đỗ Lan, tuy đã ở ẩn, nhưng cũng biết Đỗ Lan đã phát triển rất nhiều công nghệ thần kỳ ở Tổ Chức, trong lĩnh vực nghiên cứu cơ thể người cũng là một thiên tài.

Đỗ Lan đã nghiên cứu ra cách xét nghiệm thiên phú từ trường bằng một giọt máu, trẻ em trên toàn thế giới đều có thể xét nghiệm, rất được hoan nghênh.

Rất nhiều phụ huynh dùng kỹ thuật này để xét nghiệm thiên phú của con mình, hy vọng con có thể thức tỉnh từ trường.

Tuy đã ở ẩn, nhưng tên tuổi của Đỗ Lan vẫn như sấm bên tai.

Chương 4053

Tiểu Đồng, chúng ta đi tìm Đỗ Lan, có lẽ anh ta có cách cứu em.

Quan Nguyệt Đồng nói: Quân Lãng ca, sinh tử có mệnh, không cần cưỡng cầu.

Không, anh không cho phép em chết, chúng ta đã nói sẽ bạc đầu giai lão, đã nói thì không thể thiếu, thiếu một năm không được, thiếu một ngày không được, thiếu một giây cũng không được.

Tiểu Đồng, nghe anh, chúng ta đi tìm Đỗ Lan, anh ta chắc chắn có cách.

Hải Hổ cố chấp nói.

Quan Nguyệt Đồng không thích Đỗ Lan, vì Đỗ Lan coi thường sinh mệnh.

Nhưng cô không thể cãi lại Hải Hổ, chỉ có thể bịt mũi tìm đến Đỗ Lan một lần nữa.

Đỗ Lan vừa thấy vợ chồng Quan Nguyệt Đồng, lập tức nói: Ây da, ây da, ây da.

Các người không ở nhà chuẩn bị hậu sự, chạy đến chỗ tôi làm gì.

Sao, muốn ăn vạ à.

Tôi nói cho các người biết, ở đây có camera, các người đừng hòng ăn vạ.

Hải Hổ không ngờ Đỗ Lan liếc mắt một cái đã nhìn thấu Quan Nguyệt Đồng sắp chết, rõ ràng vẻ ngoài của cô trông vẫn hoàn hảo.

Có thể thấy Đỗ Lan tuy nhân phẩm thấp kém, nhưng quả thực có bản lĩnh.

Anh không khỏi oán trách ông trời thật không công bằng, luôn cho kẻ xấu sức mạnh to lớn.

Hải Hổ thấy Đỗ Lan liếc mắt một cái đã nhận ra sinh mệnh của Quan Nguyệt Đồng đang đếm ngược, liền biết mình không tìm nhầm người.

Chỉ là cái giọng điệu, cái thái độ này của Đỗ Lan khiến người ta rất khó chịu.

Cái gì gọi là về nhà lo hậu sự, đừng có ăn vạ.

Hải Hổ mặt trầm xuống, nén giận nói: Đỗ Lan.

Sao thế.

Tôi nói cho ngươi biết, căn cứ mới có giám sát, các người đừng hòng ăn vạ.

Đỗ Lan nói: Tôi là cây ngay không sợ chết đứng, một thân chính khí hai tay thanh phong, ăn vạ tôi cũng không có tiền đâu.

Tôi sẽ không ăn vạ, càng không ăn vạ anh.

Hải Hổ nói.

Vậy các người đến làm gì.

Đỗ Lan nói: Tôi còn tưởng các người muốn kiếm tiền thừa kế cho con trai chứ, nhìn bộ dạng của các người là biết hy vọng người khác nuôi con giùm.

Tôi hy vọng anh có thể cứu Tiểu Đồng.

Hải Hổ nói.

Đỗ Lan nói: Tôi đã cứu một lần rồi, còn đến nữa à.

Tôi không phải là máy ước nguyện.

Hải Hổ nói: Chỉ cần anh cứu được Tiểu Đồng, tôi có thể làm việc cho anh.

Ngươi cho rằng mình rất có giá trị sao.

Hải Hổ, mở mắt ra nhìn thế giới này đi, ngay cả Tổ Chức cũng đã không thể duy trì trật tự, Thần Quốc trỗi dậy, Thiên Quốc giáng lâm, Nam Quốc vượt lên, thế giới rối ren, các cường giả từ trường đang nhìn chằm chằm như hổ đói.

Một mình ngươi thì làm được gì.

Đỗ Lan nói.

Tôi có thể thay anh đánh bại tất cả kẻ địch, ai đến gây phiền phức cho anh, tôi sẽ xử lý kẻ đó.

Ngươi thật sự cho rằng mình vô địch rồi à.

Chỉ cần họ dùng xa luân chiến với ngươi, ngươi cũng không phải là đối thủ.

Đỗ Lan nói: Hơn nữa, bây giờ ngươi không quan tâm đến việc bảo vệ môi trường nữa à.

Các cường giả từ trường khai chiến, sẽ dẫn đến tuyệt chủng sinh vật, trời long đất lở, không phải chuyện đùa đâu.

Hiện tại các cường giả từ trường phổ biến đã đạt đến 75 vạn, có thể tự do ra vào tầng khí quyển, dễ dàng tiến hành tuyệt chủng sinh vật.

Hải Hổ có chút hoang mang, chính mình đã quên mất mười năm trước khi mới ra mắt, mình đã phản đối Tổ Chức phá hoại môi trường, muốn bảo vệ môi trường.

Chính mình của mười năm trước và mười năm sau hoàn toàn khác nhau, anh nói: Hiện tại tôi chỉ muốn để Tiểu Đồng sống tiếp, không tiếc bất cứ giá nào.

Thật đúng là si tình.

Đỗ Lan thầm nghĩ nếu Quan Nguyệt Đồng còn sống, e rằng Hải Hổ sẽ không thể buông bỏ tất cả để thúc đẩy từ trường, sẽ không thể trở thành người đàn ông đầu tiên đẩy từ trường đến cực hạn.

Có Quan Nguyệt Đồng, anh ta chắc chắn sẽ không nỡ chết.

Nếu Quan Nguyệt Đồng còn sống, hai đứa con trai có hóa giải hận thù không.

Cũng có khả năng.

Nếu Quan Nguyệt Đồng chết, hai đứa con trai sẽ đối đầu.

Cuối cùng Hải Hổ dùng Từ Trường Thiên Tỏa khóa chặt Bạch Thứ Nam, dẫn đến việc cậu ta phải chịu sự vũ nhục tột cùng.

Trải qua sự vũ nhục tột cùng, Bạch Thứ Nam mới trở nên trưởng thành hơn, mạnh mẽ hơn.

Sau khi lợi dụng Lam Mộng để hồi phục sức mạnh, cậu ta đã phản bội Lam Mộng.

Còn bày tỏ sự tôn trọng với Thiên Đạo, và trở thành bạn bè với Hắc Ám, cuối cùng giết chết chính cha mình.

Được thôi.

Đỗ Lan nói: Tôi có thể chữa trị cho Quan Nguyệt Đồng, nhưng.

Nhưng cái gì.

Phương pháp điều trị này rất đặc biệt, ngươi phải cùng Quan Nguyệt Đồng biến mất.

Biến mất.

Hải Hổ không thể hiểu, đầu óc mơ hồ.

Đúng vậy, biến mất.

Đỗ Lan nói: Bởi vì phương pháp điều trị của tôi chính là lừa.

Lừa.

Đúng vậy, lừa gạt, lừa đảo.

Lừa gạt cả thiên hạ, lừa gạt cả trời đất, cuối cùng lừa gạt cả tử thần, lừa gạt cả từ trường.

Để tất cả mọi người đều tưởng rằng Quan Nguyệt Đồng đã chết, nhưng cô ấy thực sự vẫn còn sống.

Đỗ Lan nói: Các người theo tôi.

Hải Hổ đẩy Quan Nguyệt Đồng yếu ớt theo Đỗ Lan vào gara.

Lên xe.

Hải Hổ không dám chậm trễ, bế Quan Nguyệt Đồng lên xe, để cô tựa vào người mình.

Đỗ Lan lái xe, chiếc xe bay vút lên trời.

Từ gara của tòa nhà cao tầng bay về phía trời xanh mây trắng.

Chúng ta đi đâu.

Đi tìm một nơi có thể lừa gạt mọi người.

Đỗ Lan nói.

Chiếc xe nhanh chóng bay đến rừng rậm Nam Mỹ.

Hải Hổ rất sốt ruột, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể tin tưởng Đỗ Lan, vì chỉ có hắn nói có phương pháp chữa trị.

Chiếc xe dừng lại ở sâu trong rừng rậm, Đỗ Lan nói: Theo đà các cường giả từ trường ngày càng mạnh, từ trường của cường giả có thể bao phủ toàn cầu, quan sát được mỗi một người.

Vậy ngươi có biết trên Trái Đất có những nơi nào có thể tránh được sự giám sát của từ trường không.

Hải Hổ nói: Biết.

Có hai nơi, một là rừng rậm, một là biển sâu.

Bởi vì hai nơi này mật độ sinh mệnh quá cao, các cường giả từ trường cũng không thể phân biệt được một cách chi tiết, cho nên nếu trốn ở hai nơi này, có thể tránh được việc bị các cường giả từ trường phát hiện.

Không tệ, rất thông minh.

Đỗ Lan nói: Chúng ta cứ thử ở trong rừng rậm trước xem sao.

Đỗ Lan lấy ra một cái kim cô đưa cho Hải Hổ, nói: Đeo lên đầu cô ấy.

Đây là cái gì.

Đây là thứ đã được thánh nhân chứng nhận, kim cô cùng loại với Tề Thiên Đại Thánh, chỉ cần đeo lên là có thể hàng phục các loại cường giả.

Đỗ Lan giải thích: Ngươi đeo cho cô ấy, cô ấy sẽ không còn dự đoán được tương lai nữa, sẽ không tiếp tục lạm dụng từ trường.

Đồng thời cũng có thể thay đổi thông tin kết nối giữa cô ấy và trời đất, để trời đất cho rằng cô ấy đã chết.

Không biết có được không, Hải Hổ đem chiếc kim cô lấp lánh đeo lên trán vợ.

Sắc mặt Quan Nguyệt Đồng lập tức tốt lên một chút, đôi mày nhíu chặt cũng giãn ra.

Có hiệu quả.

Hải Hổ vui mừng nói.

Đừng vui mừng quá sớm.

Đỗ Lan ngẩng đầu nhìn lên trời, mây đen giăng kín, sấm sét cuồn cuộn, rõ ràng đại tự nhiên không muốn để Quan Nguyệt Đồng sống tiếp.

Hải Hổ cũng phát hiện khí tượng đột biến, tức giận nói: Lão thiên gia, chẳng lẽ ngươi nhất định phải mang Tiểu Đồng đi sao.

Ta sẽ không để ngươi được như ý, quyền của ta sẽ đánh tan mọi trở ngại.

Trở ngại không chỉ có lão thiên gia, còn có chính bản thân Quan Nguyệt Đồng, nếu cô ấy không có ý chí cầu sinh, thì cô ấy vẫn sẽ chết.

Đỗ Lan nói.

Không thể nào, Tiểu Đồng sao có thể tìm đến cái chết.

Đỗ Lan nói: Nếu ngươi nhìn thấy một tương lai không có hy vọng, ngươi cũng sẽ tuyệt vọng.

Ngươi thử tưởng tượng xem các quốc gia từ trường hiện tại có phải đều có liên quan đến cô ấy không.

Tương lai quốc gia và quốc gia khai chiến, chính là người thân của cô ấy khai chiến, nghĩa huynh và huynh đệ ruột thịt tàn sát, thậm chí cả con cái của mình cũng bị cuốn vào trong đó, mà mình lại không thể ngăn cản.

Đàn ông vì tư dục của mình mà chiến đấu, không hề nghĩ đến cảm nhận của phụ nữ, đây chẳng phải là một bức họa nổi tiếngVụ bắt cóc phụ nữ Sabinesao.

La Mã cổ đại ban đầu do người Latin thành lập, nhưng sau đó mở rộng thành người Latin, người Sabine, người Etruscan.

Nhưng ban đầu mối quan hệ giữa người Latin và các bộ lạc khác không hữu hảo, người Latin bắt cóc phụ nữ từ bộ lạc Sabine, người Sabine vô cùng tức giận phản công La Mã.

Lúc này những người phụ nữ Sabine bị kẹt ở giữa, nỗ lực hy vọng hai bên ngừng chiến tranh.

Hải Hổ cũng có chút hiểu biết về nghệ thuật, biết bức họa này, những người phụ nữ bị kẹt giữa hai bên giao chiến, hy vọng hòa giải.

Trong lịch sử, người Latin và người Sabine cuối cùng đều trở thành người La Mã.

Chương 4054

Nhưng đối mặt với cuộc nội chiến giữa anh em, Quan Nguyệt Đồng chỉ thấy toàn là cái chết, cái chết, cái chết.

Cuối cùng chỉ có Bạch Thủ Nam còn sống, những người khác đều chết.

Quả thực còn thảm hơn cả bộ phim truyền hình cải biên củaTiểu Ngư Nhi và Hoa Vô Khuyết, tên phim là danh sách những người sống sót, ít nhất hai anh em Tiểu Ngư Nhi và Hoa Vô Khuyết còn sống.

Mà trong dự đoán của Quan Nguyệt Đồng, tất cả anh em của cô, cùng với hai đứa con trai, sẽ chỉ còn lại một mình Bạch Thủ Nam, không đủ để ghép thành một cặp.

Kết cục như vậy quá tàn khốc, mình không thể ngăn cản, nhưng có thể lựa chọn không đối mặt.

Không thể ngăn cản chiến tranh, mất đi hy vọng sống.

Vậy phải làm sao.

Hải Hổ cũng biết mấy thế lực chính hiện tại đều có liên quan đến Quan Nguyệt Đồng, nếu thật sự đánh nhau, bất kể ai thắng ai thua đối với cô đều là bi kịch.

Ngươi có thể ngăn cản họ khai chiến.

Không thể nào, họ chắc chắn sẽ khai chiến.

Hải Hổ nói.

Đỗ Lan nói: Vậy ngươi cũng có thể giúp ta, chúng ta có thể lập một tổ chức Thiên Nhân, hoặc một Hắc Sắc Kỵ Sĩ Đoàn, ai khai chiến thì tấn công người đó, hạn chế mọi người khai chiến.

Cuối cùng tập trung cơn giận của mọi người vào một người.

Hải Hổ nghi ngờ nói: Thật sự có thể duy trì hòa bình sao.

Đương nhiên không thể duy trì hòa bình, nhưng ít nhất có thể khiến Quan Nguyệt Đồng cảm thấy tốt hơn một chút.

Đỗ Lan cười hì hì nói: Kéo dài thêm chút thời gian cũng tốt, không phải sao.

Hải Hổ không nói nên lời, quậy phá vô ích cũng không thể có được hòa bình, chỉ có thể kéo dài.

Thời tiết ngày càng u ám, Đỗ Lan nói: Rừng rậm không được, vẫn là nên xuống đáy biển.

Khởi động ô tô, bay về phía đáy biển.

Dưới đáy biển, Hải Hổ phát hiện có rất nhiều ánh sáng, nhìn kỹ thì ra là từng tòa thành phố dưới biển, bên trong có rất nhiều trẻ em đang tự do tự tại sinh sống.

Anh quả thực không dám tin vào mắt mình, dưới đáy biển lại có một thiên đường như vậy.

Các cường giả từ trường có thể cảm ứng được sinh mệnh trên toàn thế giới, nhưng có hai nơi ngoại lệ, rừng rậm và đáy biển, bởi vì hai nơi này mật độ sinh mệnh quá cao, vượt quá khả năng phân tích của cường giả từ trường.

Thế là Đỗ Lan quyết định giấu Quan Nguyệt Đồng đi, lừa gạt cả trời, đất, và người.

Rừng rậm không được, không lừa được đại tự nhiên.

Thế là đến đáy biển.

Đáy biển náo nhiệt hơn nhiều so với tưởng tượng, kế hoạch thành phố dưới biển thất bại của Lam Mộng đã được Đỗ Lan tiếp tục, xây dựng hai mươi thành phố dưới biển, giao cho Tố Tử quản lý.

Đem những đứa trẻ khổ sở trên toàn thế giới đến đây bồi dưỡng, mười năm thời gian đã bồi dưỡng được rất nhiều cường giả từ trường, những cường giả từ trường này tiếp tục khai thác dưới đáy biển, khiến đáy biển càng thêm thích hợp để sinh tồn.

Dưới đáy biển lại có những thành phố như vậy.

Hải Hổ nằm mơ cũng không ngờ dưới đáy biển lại có thành phố, anh nói: Vốn dĩ tôi còn đang thắc mắc trốn dưới đáy biển, thì nên sống như thế nào.

Không ngờ dưới đáy biển vốn đã có người sinh sống.

Anh còn thấy lạ, trốn trong rừng rậm còn có thể hiểu được, tuy khí hậu bên trong oi bức ẩm ướt, rắn độc côn trùng độc rất nhiều, nhưng con người cũng có thể sinh tồn, có không khí, có thức ăn, có không gian.

Nhưng đến đáy biển thì không có cách nào, cho dù là cường giả từ trường cũng không thích ứng được với cuộc sống dưới đáy biển.

Mặc dù từ trường có thể sống trong vũ trụ, không ăn, không uống, không thở, thậm chí có thể đối thoại trong môi trường không có không khí.

Nhưng hiện tại mọi người vẫn chưa thích ứng.

Nhưng dưới đáy biển lại có thành phố, vượt ngoài dự liệu.

Đây là nơi để trẻ em được ăn no, được đọc sách.

Vốn dĩ là một trong những dự án thuộc kế hoạch thế giới mới của Tổ Chức.

Tổ Chức vốn định hủy diệt một thế giới cũ, sáng tạo một thế giới mới.

Thành phố dưới biển chính là giai đoạn quá độ từ thế giới cũ sang thế giới mới, những người sống sót sẽ trốn trong thành phố dưới biển để đi đến thế giới mới.

Hải Hổ nói: Lam Mộng và Áo Gia là những kẻ điên.

Tổ Chức có thể thực hiện kế hoạch này, là nhờ vào từ trường.

Tất cả những người có siêu năng lực là những người được chọn, còn những người không có siêu năng lực thì bị đào thải.

Lam Đạo Thiên Vũ cho rằng từ trường là điềm báo, là thông điệp của Thượng Đế.

Ngươi thấy thế nào.

Hải Hổ cũng không thể trả lời được từ trường rốt cuộc là gì, tại sao có một số người thức tỉnh được sức mạnh mạnh mẽ như vậy, trong khi một số người khác lại không thể thức tỉnh.

Không thể đưa ra lời giải thích có thẩm quyền, nên mỗi người đều có thể có lời giải thích của riêng mình.

Một kẻ mê tín như Lam Đạo Thiên Vũ, cho rằng từ trường là một loại khải thị cũng hoàn toàn không có vấn đề gì.

Năm đó Nô ê chế tạo con tàu Nô ê, cũng là do Thượng Đế nhắc nhở ông, sau khi nhận được khải thị Nô ê mới bắt đầu công việc.

Vậy thì từ trường có lẽ cũng là sự nhắc nhở, chỉ là cách nhắc nhở có phần đặc biệt.

Xem ra ngươi cũng không biết từ trường rốt cuộc là gì, vậy thì suy nghĩ của Lam Đạo Thiên Vũ cũng là một khả năng.

Có lẽ chính là sự tiến hóa của loài người, giống như cá đi lên cạn, là một loại tiến hóa.

Cá đi lên cạn, thì không còn là cá nữa.

Con người có được từ trường thì không còn là người nữa, mà là một loại sinh vật khác.

Giết hết những người không có từ trường, chỉ để lại những người có từ trường, thì có gì sai chứ.

Đây là sự ngạo mạn.

Hải Hổ nói: Cho rằng có sức mạnh là khác với người khác, điều này là sai, mọi người sinh ra đều bình đẳng.

Có từ trường hay không có từ trường đều như nhau, có từ trường không đại diện cho sự cao quý.

Ngươi nghĩ như vậy cũng không sai, nhưng người khác cho rằng từ trường chính là cao quý cũng không sai.

Cho nên những suy nghĩ khác nhau tất nhiên sẽ khai chiến, người chiến thắng sẽ quyết định quy tắc của tương lai.

Đỗ Lan nói: Được rồi, chúng ta sắp vào thành rồi.

Chiếc xe bay còn có thể sử dụng dưới đáy biển, khoang xe kín có thể chống nước.

Vào thành phố dưới biển, cần phải qua một cửa áp suất, đầu tiên vào cửa áp suất, xả hết nước biển, sau đó mới vào thành phố.

Trong thành phố cũng có xe bay, còn có rất nhiều công cụ mới lạ, trên đường phố thậm chí còn có robot đang đi lại.

Các loại phương tiện giao thông đa dạng, đủ loại độ chế.

Xe của Đỗ Lan rất nhanh đã hòa vào trong đó.

Hải Hổ cảm giác đây chính là thành phố của tương lai, trên đầu là mặt trời nhân tạo, trên đường còn có cây xanh, cuộc sống của con người cũng rất thảnh thơi.

Người ở đây đều rất trẻ.

Hải Hổ phát hiện người đi đường ở đây đều rất trẻ.

Bởi vì nơi đây giống như một cô nhi viện, ngoài một số ít nhân viên công tác, cư dân bình thường quá hai mươi tuổi sẽ phải rời khỏi thành phố dưới biển, đến những nơi khác khai hoang.

Dù sao sức chứa của thành phố dưới biển cũng có hạn.

Thì ra là vậy.

Hải Hổ nói: Tôi không hiểu anh, mọi người đều nói anh là bạo chúa, cho rằng Lam Mộng còn tốt hơn anh.

Bởi vì anh luôn yêu cầu người khác tăng ca, rất nhiều người vì tin nhắn sau giờ làm mà tinh thần suy nhược.

Anh dùng công việc để hành hạ mỗi một người trong Tổ Chức, lấy đó làm vui.

Nhưng không ngờ anh lại âm thầm bảo vệ trẻ em.

Đỗ Lan nói: Tôi không giống ngươi, miệng thì luôn nói bảo vệ môi trường, miệng thì luôn nói báo thù, kết quả vì một người phụ nữ mà từ bỏ tất cả.

Tôi nói để trẻ em ăn no đọc sách thì để chúng ăn no đọc sách, nói giết cả nhà người khác thì giết cả nhà người khác.

Hải Hổ không nói nên lời, nửa sau của câu nói hoàn toàn có thể không cần nói.

Chỉ riêng nửa đầu câu nói, đã rất cảm động rồi.

Nhưng việc giữ lời hứa không chỉ người tốt tuân thủ, kẻ xấu cũng tuân thủ.

Xe dừng lại, đến bệnh viện.

Đỗ Lan nói: Giống như tôi vừa nói, vẫn phải xem ý chí cầu sinh của Quan Nguyệt Đồng.

Nếu cô ấy không muốn sống, cho dù có thể lừa gạt trời đất cũng vô dụng.

Tiểu Đồng rất lương thiện, yêu quý sinh mệnh, sao có thể từ bỏ sinh mệnh của mình.

Cô ấy không phải loại người đó, chắc chắn sẽ kiên trì.

Hải Hổ tin rằng Quan Nguyệt Đồng tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Chương 4055

Nhưng tình hình của cô ấy hiện tại quả thực không có chút ý chí cầu sinh nào, cho rằng tương lai chắc chắn sẽ không tốt đẹp.

Các cường giả từ trường làm xằng làm bậy, một khi khai chiến, người phàm sẽ chết như kiến cỏ.

Tương lai, trật tự mà chúng ta quen thuộc đều sẽ sụp đổ, những người quen thuộc sẽ tàn sát lẫn nhau, tất cả đều không có hy vọng.

Hải Hổ cũng không lạc quan về tương lai, nhưng anh hy vọng Tiểu Đồng sẽ phấn chấn lên, nói: Anh có thể ngăn cản họ tàn sát lẫn nhau.

Vậy thì ngươi sẽ bị người ta oán hận, thậm chí bị người ta giết chết.

Đỗ Lan nói: Có thể nói tương lai chỉ có bi thương, Tiểu Đồng rời đi sớm cũng là chuyện tốt.

Không tốt, một chút cũng không tốt, chúng ta đã nói sẽ mãi mãi ở bên nhau, cô ấy không thể rời đi.

Hải Hổ si tình nói: Tiểu Đồng, bất kể tương lai có trắc trở thế nào, anh đều cùng em đối mặt, em nhất định phải kiên cường.

Tiểu Đồng rơi lệ, đã dự đoán được tương lai, đã thấy cuộc tử chiến của chồng và anh trai, của con trưởng và con thứ, thấy con người lầm than, tương lai bi thương chảy ngược thành sông.

Cô không thể ngăn cản, vì những người đàn ông vì quyền, nghĩa, tình của mình mà chiến đấu, sẽ không nghe lời khuyên.

Mình tuy là người thân của họ, nhưng lại không thể ngăn cản.

Sự tồn tại của mình không có ý nghĩa, không bằng chết đi cho xong, một lần là hết, cũng không cần quản những chuyện rối ren đó nữa.

Tiểu Đồng.

Hải Hổ rất tức giận, vì mọi người đã khiến Tiểu Đồng thất vọng, là thế giới này sai rồi.

Thế giới giống như một vũng bùn, còn Tiểu Đồng chính là đóa sen trắng gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Thế giới không xứng với Tiểu Đồng, Hải Hổ hận không thể thay đổi thế giới, nhưng anh cũng biết mình không thể khiến người khác nghe theo mệnh lệnh của mình, không thể thay đổi thế giới.

Rốt cuộc phải làm thế nào, mọi người mới có thể hòa bình.

Tại sao mọi người phải tranh đấu.

Vì entropy tăng, chính entropy tăng đã khiến mọi người đều đi đến hỗn loạn.

Nếu mọi người không muốn hỗn loạn, muốn có trật tự, thì phải chuyển năng lượng của mình ra bên ngoài.

Entropy của mình giảm, thì entropy của người khác sẽ tăng.

Dù con người không tranh đấu, cũng phải thay đổi tự nhiên, dẫn đến ô nhiễm, tình hình chính là như vậy, là tất yếu.

Hoặc là thích ứng, hoặc là bị đào thải, từ trường sẽ đẩy nhanh quá trình này.

Chẳng lẽ không có cách nào thay đổi sao.

Hải Hổ muốn cứu Tiểu Đồng.

Không có cách nào thay đổi thế giới, nhưng có thể kích thích Quan

Nguyệt Đồng, để cô ấy thay đổi.

Đỗ Lan nói: Tôi ở đây có một hệ thống nhập mộng, có thể để cô ấy nằm mơ, kích thích cô ấy chấp nhận hiện thực.

Được.

Hải Hổ chấp nhận điều trị.

Liệu pháp kích thích mà hắn nói, chính là để Quan Nguyệt Đồng trải nghiệm câu chuyện trong nguyên tác.

Trong nguyên tác không phải Đỗ Lan cứu cô, mà là Hải Hổ dùng sinh mệnh để giải khai Từ Trường Thiên Tỏa của Tiểu Đồng.

Tim của Hải Hổ bị từ trường năm mươi vạn thất đánh nát, nhưng anh chết mà không hối tiếc.

Nhưng Hải Hổ không chết, vì Áo Gia đã dùng tái tổ hợp tế bào tạo ra một trái tim, trả lại cho Hải Hổ.

Mặc dù Hải Hổ không chết, nhưng Áo Gia và Lam Mộng cũng không từ bỏ kế hoạch.

Ngoài việc Hải Hổ và Quan Nguyệt Đồng ở bên nhau, những thứ khác đều quay về điểm xuất phát.

Tuy nhiên, việc Hải Hổ dùng sinh mệnh để cứu cô, chắc chắn có thể khiến cô ý thức được Hải Hổ yêu cô đến nhường nào, có lẽ có thể thay đổi suy nghĩ.

Thế là bắt đầu nằm mơ, cốt truyện nguyên tác bắt đầu.

Vì sự can thiệp của Đỗ Lan, cốt truyện đã hoàn toàn thay đổi.

Trong nguyên tác, Hải Hổ không tiếc mạng sống của mình cũng phải cứu Tiểu Đồng, dù Tiểu Đồng đã quyết định từ bỏ chính mình.

Tình yêu của Hải Hổ sâu như biển, dày như đất, cao như trời, không rời không bỏ, đến chết không đổi.

Đương nhiên phương án cứu viện của Hải Hổ quá mức trùng hợp, đầu tiên cần từ trường của Áo Gia tăng lên 50 vạn, sau đó cần Tiểu Đồng bị Lam Mộng khống chế đến chiến trường.

Chỉ cần một trong hai điều kiện không đạt được, kế hoạch của Hải Hổ sẽ thất bại.

Kết quả cả hai điều kiện đều đạt được, chỉ có thể nói không có sự trùng hợp thì không thành chuyện.

Là từ trường đã biến điều không thể thành có thể, đây chính là kỳ tích của từ trường.

Mà phương pháp cứu viện của Đỗ Lan thì không có chút gì mới mẻ, chính là phép cộng từ trường, tìm vài cường giả, cộng từ trường của họ lại vượt qua 50 vạn, ngoan ngoãn cứu người, hoàn toàn không kích thích.

Phương pháp cứu người của Hải Hổ, hoặc là thành công, một mạng đổi một mạng.

Hoặc là thất bại, hai người cùng xuống hoàng tuyền.

Dù sao cũng phải chết một người, nên rất kích thích.

Sau khi nhập mộng, Quan Nguyệt Đồng có thể trải nghiệm toàn bộ cốt truyện, hiểu được tình cảm sâu đậm của Hải Hổ.

Dù mình không muốn đối mặt với tương lai, ít nhất vì Hải Hổ mà kiên trì một chút.

Hải Hổ vì Quan Nguyệt Đồng mà đến cả mạng cũng không cần, chẳng lẽ Quan Nguyệt Đồng lại không thể cùng chồng đối mặt với cuộc đời ảm đạm sao.

Mặc dù tương lai là hai đứa con trai tàn sát lẫn nhau, nhưng đến đời cháu của mình, quan hệ lại trở nên tốt đẹp, tương lai vẫn có sự không chắc chắn, có khả năng bị thay đổi.

Nếu cứ phải kéo dài thời gian, vậy thì vũ trụ chắc chắn sẽ khởi động lại, đây là kết quả của sự tăng entropy.

Cuộc chiến của các lão điên từ trường cũng thực sự sẽ càng đáng sợ hơn, sức phá hoại hủy thiên diệt địa, cuối cùng lại tái lập địa thủy hỏa phong, nhân loại cuối cùng sẽ tuyệt chủng.

Nhân loại không có tương lai, cho dù nắm giữ sức mạnh từ trường, cũng không thể thay đổi được điều này.

Ngay cả các cường giả từ trường cũng xem thường nhân loại, đều cho rằng nhân loại quá tà ác.

Theo quan điểm của cường giả, những động vật không có trí tuệ ngược lại lại đáng sống hơn, mang đậm tư tưởng khí trí.

Từ bỏ trí tuệ, chỉ sống bằng bản năng, giống như động vật.

Sự tồn tại của động vật là tự nhiên, không có nhiều yếu tố nhân tạo.

Bi kịch của động vật chỉ có thể chửi mắng đại tự nhiên, còn bi kịch do con người gây ra thì con người phải tự gánh chịu.

Lão Tử sớm đã nói vô vi nhi vô bất vi, hành động của con người quá lớn chính là hữu vi, phải giảm bớt sự can thiệp của con người mới có thể để mọi người chấp nhận một cách tự nhiên, mới có thể vô bất vi.

Con người đã dùng sức quá mạnh, khiến người khác phản cảm.

Mà sở dĩ con người dùng sức quá mạnh, chính là vì trí tuệ, cho rằng trí tuệ kinh thế của mình có thể khiến mọi người chấp nhận, cho nên cần phải từ bỏ trí tuệ.

Hải Hổ không ăn không uống bầu bạn bên cạnh Quan Nguyệt Đồng.

Lúc này, Bạch Thủ Nam đã gặp được Địa Ngục.

Địa Ngục chuẩn bị thách đấu cường giả, có thể chọn Áo Gia và Thiên Đạo, hai người này đều là cường giả được thế giới công nhận, không phải đệ nhất thì cũng là đệ nhị.

Còn Địa Ngục chỉ có thể là đệ tam.

Hiện tại Thiên Quốc có rất nhiều người chất vấn từ trường của Địa Ngục không thể bảo vệ Thiên Quốc, thế là ông ta không thể không chứng minh bản thân.

Mặc dù Địa Ngục tự tin nói mình muốn vợ của người đàn ông nào, người đàn ông đó sẽ cống hiến cả con gái, nhưng chưa bao giờ nói rằng điều này có điều kiện tiên quyết.

Tiền đề chính là Địa Ngục đủ mạnh, có thể cung cấp tài nguyên.

Nếu ông ta không đủ mạnh, người khác sẽ không phối hợp với màn trình diễn của ông ta.

Cho nên Địa Ngục phải chứng minh bản thân, nếu không sức hấp dẫn của ông ta sẽ sụp đổ.

Quốc gia được thành lập dựa vào sức hấp dẫn, một khi mình chết đi, Thiên Quốc chắc chắn sẽ sụp đổ, cho nên ông ta còn cần một người thừa kế lợi hại.

Suy nghĩ này rất ngây thơ, chính trị địa ngục của Địa Ngục trong lịch sử không hiếm thấy, chính là chính trị cường nhân.

Chương 4056

Xuất hiện cường nhân, có thể áp chế những người phản đối, đưa quốc gia vào một thời kỳ phát triển.

Nhưng một khi cường nhân chết đi, quốc gia sẽ nhanh chóng thụt lùi.

Rất nhiều cuộc biến pháp thời Xuân Thu Chiến Quốc chính là chính trị cường nhân, một cường nhân phối hợp với một nhà biến pháp, cùng nhau thúc đẩy cải cách.

Đây không phải là cải cách triệt để, hoàn toàn là cải cách dựa trên sở thích cá nhân.

Chính sách tốt đối với cường nhân, chưa chắc đã tốt đối với người thừa kế.

Mà nước Tần thì hoàn toàn lấy chiến tranh làm định hướng, bất kể ai lên ngôi, chỉ cần phát động chiến tranh, từ trên xuống dưới đều ủng hộ.

Cuộc tranh giành vương vị của nước Tần rất kịch liệt, nhưng bất kể ai lên ngôi, chỉ cần phát động chiến tranh, sẽ nhận được sự ủng hộ của cả nước.

Cho nên nước Tần không dựa vào cường nhân, hoàn toàn dựa vào chế độ.

Chế độ Tần bị chê bai hai ngàn năm, nhưng lại hoàn toàn không dựa vào sự mạnh yếu của người quản lý.

Chỉ cần còn không gian để khai chiến, chế độ sẽ luôn vận hành, cho dù tìm một con chó biết phát động chiến tranh, chế độ Tần vẫn có thể vận hành.

Dựa vào con người để biến pháp, rất dễ trở thành người này muốn biến pháp, người sau không biến pháp.

Thậm chí lúc trẻ thì biến pháp, về già lại không muốn biến pháp.

Tình huống này rất nhiều, con người sẽ thay đổi, suy nghĩ buổi sáng đến tối có thể đã thay đổi, huống chi một cuộc biến pháp phải kéo dài mấy chục năm.

Về già, từ bỏ biến pháp là rất bình thường.

Lập trường của mỗi người cũng không giống nhau, lập trường của cha không đại diện cho con trai.

Con trai phản đối cha rất nhiều, phê phán gia đình gốc cũng rất nhiều, cho nên con trai từ bỏ biến pháp cũng rất bình thường.

Cho nên chế độ Tần dù có tệ đến đâu, các triều đại sau này cần dùng vẫn dùng, vì con người còn không đáng tin cậy hơn cả chế độ Tần.

Địa Ngục chính là chính trị cường nhân, ông ta cũng sẽ thay đổi, sau khi đệ tử lớn lên, ông ta đã thay đổi.

Ban đầu rất cẩn thận, đi một bước tính mấy bước, nếu không có phần thắng sẽ không đánh.

Có đệ tử rồi, biết rõ là cạm bẫy cũng sẽ đi chiến đấu.

Bởi vì mình đã có đệ tử, có thể giao Thiên Quốc cho đệ tử, ông ta tin rằng đệ tử có thể kế thừa phương hướng của mình.

Gửi gắm vào việc đệ tử có thể kế thừa ý chí của mình, cũng rất không đáng tin cậy.

Hiện tại Địa Ngục đã gặp Bạch Thủ Nam, họ đang ở Nam Quốc.

Ông ta chọn Áo Gia làm đối thủ, vì hai mươi năm trước mình đã thua Áo Gia, muốn thắng lại.

Biên Bức sáng lập Nam Quốc mười năm, dựa vào từ trường cải tạo khí hậu, rất nhanh đã biến Nam Quốc thành một đại quốc nông nghiệp mưa thuận gió hòa, trở thành vựa lúa toàn cầu, ngay cả thành phố dưới biển cũng đến thu mua lương thực.

Lam Mộng và Áo Gia mười năm qua trông như thuộc hạ của Biên Bức, thực ra họ mới là người quản lý thực tế.

Bởi vì bất kỳ sự cải tạo nào cũng phải thông qua sự cho phép của họ.

Hai anh em dựa vào thủ đoạn này lôi kéo được một nhóm người, thành lập một tiểu triều đình.

Trí tuệ kinh thế của Lam Mộng lại có đất dụng võ, lại bắt đầu rục rịch đối với khắc tinh của mình.

Hắn đêm xem thiên tượng thấy được khắc tinh đầu tiên, chính là Biên Bức.

Biên Bức là khiên bảo vệ của hắn, hiện tại đã trở thành chướng ngại của mình, mình phải trừ khử anh ta, nắm quyền kiểm soát Nam Quốc.

Nhưng không thể làm trực tiếp như vậy, phải nghĩ cách để anh ta chết trong tay người khác.

Lam Mộng thấy được Địa Ngục, thiên tượng cho thấy ông ta muốn thách đấu Áo Gia, là một đối tượng đổ vỏ rất tốt.

Chỉ cần nói là Địa Ngục đã giết Biên Bức là được.

Trí tuệ kinh thế không thoát ra được vòng luẩn quẩn này, cứ loanh quanh trong vòng tròn khiên bảo vệ và chướng ngại.

Những người Lam Mộng trọng dụng, cuối cùng đều sẽ trở thành chướng ngại của hắn.

Kẻ mạnh không chịu ở dưới người khác lâu dài.

Bạch Thủ Nam phát hiện Địa Ngục, liền đi theo Địa Ngục, cậu rất tò mò tại sao Thiên Quốc Địa Ngục lại xuất hiện ở Nam Quốc, chắc chắn có chuyện hay để xem.

Cậu cũng đang chán, sau khi rời khỏi nhà thì đi lang thang khắp nơi, phát hiện Địa Ngục liền đi theo xem náo nhiệt.

Địa Ngục cũng phát hiện ra cái đuôi bám theo sau lưng, phát hiện đối phương tuổi còn nhỏ, mà từ trường đã đạt mười vạn thất.

Mới mười tuổi, tương lai hứa hẹn.

Ban đầu ông ta cũng không nghĩ đây là con nhà ai, chỉ thử tài của cậu bé.

Hơi tăng tốc, xem cậu bé có theo kịp không.

Bạch Thủ Nam vẫn còn quá non, đã bị mất dấu.

Địa Ngục thì rất hài lòng, dù sao từ trường hai người chênh lệch 65 vạn, ông ta 75 vạn, cậu bé mới 10 vạn.

Nhóc con, ngươi là con nhà ai, tại sao lại đi theo ta.

Địa Ngục xuất hiện sau lưng Bạch Thủ Nam.

Địa Ngục tiền bối, cháu tên là Bạch Thủ Nam.

Cậu bé tự tin ung dung tự giới thiệu, hoàn toàn không giống một đứa trẻ mười tuổi.

Địa Ngục khá thích cậu bé này, không giống những đứa trẻ bình thường.

Thì ra là con của Bạch Quân Lãng và Quan Nguyệt Đồng, vậy ngươi theo ta làm gì.

Địa Ngục biết Hải Hổ có hai con trai, trước mắt chính là con trưởng.

Cháu chỉ cảm thấy Địa Ngục tiền bối xuất hiện ở đây rất bất ngờ, muốn xem tình hình.

Bạch Thủ Nam nói: Tiền bối có phải muốn khai chiến với cậu Áo Gia của cháu không.

Địa Ngục nghe một đứa trẻ cũng biết kế hoạch của mình, không khỏi khen ngợi cậu bé này rất thông minh, có từ trường và trí tuệ, tiền đồ vô hạn, trong lòng dấy lên lòng yêu tài.

Mình có một thân bản lĩnh, chỉ thiếu một người thừa kế ưu tú.

Nếu mình thất bại, vẫn có người kế thừa ý chí của mình, tiếp tục quản lý Thiên Quốc.

Bạch Thủ Nam tuổi còn nhỏ nhưng thông minh, thực lực mạnh.

Địa Ngục rất thích, cho phép cậu đi theo mình.

Địa Ngục muốn khiêu chiến Áo Gia, nhưng không đánh trận không chắc thắng, nên muốn tìm một người từng giao đấu với Áo Gia mà vẫn sống sót.

Xem thử tại sao người này lại sống sót được.

Áo Gia rất mạnh, thường không ra tay, một khi đã ra tay thì rất ít người sống sót.

Kẻ có thể sống sót dưới tay Áo Gia, trình độ sao cũng phải ngang ngửa y, đáng để gặp mặt.

Thực ra người này sống được, hoàn toàn là vì Áo Gia không muốn chơi nữa.

Địa Ngục thông qua người sống sót để tái hiện lại cảnh tượng chiến đấu của hai người lúc đó, tìm hiểu chiêu thức của Áo Gia.

Hắn rất cẩn thận, vì sự tín nhiệm của hàng chục triệu người Thiên Quốc đều đang đặt trên vai mình.

Chương 4057

Nếu mình thua, những lời nghi ngờ sẽ ồ ạt kéo đến, các thế lực ly khai cũng sẽ rục rịch.

Cho nên mình phải thể hiện ra chiến lực vô địch, mới có thể khiến Thiên Quốc duy trì dưới trướng mình, mình mới là người số một không thể tranh cãi của Thiên Quốc.

Kế hoạch của hắn là hòa với Áo Gia, không phải nói hắn không tự tin đánh thắng, mà là hắn phải giữ lại thực lực.

Nếu cả hai cùng bị thương, sẽ có chim sẻ rình sau.

Cho nên hắn phải giữ thực lực, đánh hòa với Áo Gia.

Làm một cường nhân, Địa Ngục cũng rất bận rộn.

Phía Đỗ Lan thì không dựa vào chính trị cường nhân, hoàn toàn dựa vào chế độ, hơn nữa còn đang xúc tiến thư đồng văn, xa đồng quỹ, thông qua Sáng Mộng Giả để truyền thẳng ký ức ngôn ngữ mới vào các cấp cao trong Tổ Chức, không giới hạn tuổi tác, giới tính, quốc tịch, để Tổ Chức chỉ sử dụng một loại ngôn ngữ giao tiếp.

Các hệ thống đo lường của những quốc gia khác nhau trong nội bộ Tổ Chức cũng được thống nhất toàn bộ, tiêu hủy tất cả văn hiến không theo tiêu chuẩn.

Đốt sách.

Không ngờ đã thế kỷ 21 rồi mà tôi còn nghe thấy chuyện này.

Đỗ Lan thật quá đáng.

Vậy thì làm được gì.

Anh ngăn cản được hắn sao.

Tôi không ngăn được, nhưng tôi có thể bảo tồn văn tự của quốc gia mình.

Tuyệt đối không để Đỗ Lan tiêu hủy.

Từ trường đã đến, những chuyện trước đây bất tiện đều có thể làm.

Vì từ trường đã khai trừ nhân tịch của người thường, ưu thế nhân quyền thấp đã xuất hiện.

Thực ra cả phương Đông và phương Tây đều có người từng thống nhất văn tự, chỉ là phương Đông thành công, phương Tây thất bại.

Charlemagne Đại đế của phương Tây từng thử dùng tiếng Latin làm văn tự duy nhất, quy định bản Kinh Thánh Latin.

Tiếc là sau này chủ nghĩa dân tộc của các nước trỗi dậy, họ lại dịch Kinh Thánh ra văn tự của mình, hành động thống nhất văn tự thất bại.

Cho nên lợi ích của việc thống nhất văn tự ai cũng biết, nhưng để duy trì hội đồng hương của mình, tạo ra sự cách biệt, thì phải thiết lập văn tự riêng.

Đỗ Lan mặc kệ những thứ vớ vẩn này, dựa vào sức mạnh của Tổ Chức để thúc đẩy thống nhất văn tự.

Bây giờ có thể dựa vào khoa học kỹ thuật để trực tiếp rót kiến thức vào đầu, chi phí học tập đã rất thấp rồi.

Dù có nhiều người phản đối, nhưng Đỗ Lan dùng từ trường để cưỡng ép thi hành.

Điện Nhãn thấy vậy, cũng không thể không nói: Đỗ Lan quả thực đang dùng từ trường để thay đổi thế giới cũ, hắn thật sự muốn cho trẻ con được ăn no.

Ngươi thật sự tin lời hắn nói sao.

Thiên Đạo không tin những lời vớ vẩn này của Đỗ Lan.

Điện Nhãn nói: Trước đây ta không tin, nhưng bây giờ ta tin rồi, những gì Đỗ Lan làm quả thực là hợp nhất thế giới cũ.

Nếu thật sự làm được, thế giới sẽ thay đổi.

Có từ trường mà làm những việc này cũng không hề dễ dàng, Đỗ Lan đã chọn một con đường khó khăn nhất.

Không phải hủy diệt thế giới cũ, mà là cải tạo thế giới cũ.

Thiên Đạo nói: Ngươi đồng cảm với hắn.

Điện Nhãn nói: Bởi vì ta cũng đang quản lý một quốc gia, biết làm một việc khó khăn đến mức nào.

Ta bỏ ra một vạn đồng, cấp dưới có thể bớt xén tám nghìn, qua từng lớp bòn rút, cuối cùng còn được một trăm đồng dùng vào việc đã là tốt lắm rồi.

Cho nên phải tìm mọi cách giảm chi phí, dùng đủ loại thủ đoạn để mọi người nghe theo lệnh của ta, đây không phải chuyện dễ.

Thiên Đạo: Ta còn tưởng chỉ cần nắm quyền và tiền là vạn sự đại cát, có thể muốn gì được nấy.

Không đơn giản như vậy.

Điện Nhãn nói: Đỗ Lan nói đúng, quyền lực cuối cùng phải chuyển hóa thành lợi ích, tiền bạc phải chuyển hóa thành vật tư, nếu không hai thứ này chẳng có giá trị gì.

Nhưng một khi chuyển hóa, quyền và tiền đều bị chiết khấu nặng nề.

Ta cũng là sau khi làm quốc vương mới nhận ra điều này.

Quyền và tiền đều không thể khiến người ta nghe lời, họ vẫn sẽ ngoài mặt tuân theo nhưng ngấm ngầm làm trái, lừa trên dối dưới.

Thiên Đạo nói: Nói cũng có lý, nếu quyền và tiền có thể khiến mọi người nghe lời, chúng ta cũng sẽ không phản bội Tổ Chức, phản đối Lam Mộng.

Chính vì mọi người đều muốn tranh đoạt, mới có nhiều hỗn loạn như vậy.

Chúng ta không phục, thuộc hạ của chúng ta cũng không phục, có rất nhiều người muốn thay thế chúng ta.

Trước đây khi Điện Nhãn còn là thuộc hạ, trong đầu chỉ nghĩ người kia có thể bị thay thế, bây giờ mình làm lão đại, lại bị người khác khiêu chiến.

Hắn không thể không nắm chặt quyền và tiền, không dễ dàng buông tay.

Nhiều việc thà tự mình làm, cũng không tin tưởng thuộc hạ, vì nếu giao tài nguyên cho thuộc hạ, thuộc hạ có thể trở thành trở ngại của mình.

Làm lão đại chính là khó xử như vậy.

Điện Nhãn cũng đã tự mình trải qua cái khó của Đỗ Lan, nên mới sinh ra đồng cảm, làm lão đại không dễ, thúc đẩy thế giới cũ thay đổi như Đỗ Lan lại càng không dễ.

Điện Nhãn rất rõ ràng, cho dù trong lòng mình muốn tốt cho mọi người, mọi người cũng sẽ không chấp nhận.

Giống như cha mẹ nói trời lạnh phải mặc quần bông, nhưng con cái lại không thích mặc.

Cha mẹ là muốn tốt cho con cái, nhưng con cái chưa chắc đã cảm kích, chúng có thể cảm thấy mặc quần bông không bằng giữ phong độ.

Điện Nhãn cảm thấy xây đập chứa nước tốt cho mọi người, nhưng lại có người nghĩ rằng đằng nào mình cũng không dùng đến, chẳng có tác dụng gì.

Cho dù là vì lợi ích của mọi người, mọi người cũng không cảm kích, Điện Nhãn có lòng tốt mà bị xem như lòng lang dạ thú, rất là buồn bực.

Trước đây khi làm thuộc hạ, chỉ cần phản đối lão đại là được.

Bây giờ mình làm lão đại, thuộc hạ cũng y như vậy.

Điện Nhãn không thể khiến mỗi người đều nghe lời, nói: Có lúc ta sẽ nghĩ, thế giới cũ cứ hủy diệt đi cho rồi.

Quyền và tiền cũng không thể thực hiện mục tiêu của mình.

Thiên Đạo nói: Cho nên ngươi cảm thấy Đỗ Lan rất hiếm có, vì hắn sẵn lòng đối mặt với thế giới cũ.

Đúng vậy, cái thế giới không thể để chúng ta thực hiện lý tưởng này, thật sự rất đáng ghét.

Cho dù chúng ta có từ trường, cũng không thể muốn gì được nấy, không thể khiến tất cả mọi người nghe theo chúng ta.

Tuy chúng ta có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý, trái ôm phải ấp, nhưng lại không thể khiến thế giới vận hành theo ý nghĩ của chúng ta.

Bây giờ ta đã hiểu tại sao nhiều quân chủ lại chìm đắm trong hưởng lạc, vì hưởng lạc là thứ có chi phí thấp nhất, muốn làm đại sự thì chi phí quá cao.

Thỏa mãn hưởng thụ cá nhân đối với cường giả từ trường không hề khó, nhưng muốn cải tạo thế giới lại khó hơn lên trời.

Điện Nhãn có lúc cũng nghĩ hay là mình cứ làm một hôn quân cho xong, nếu muốn chìm đắm hưởng lạc thì hoàn toàn không thành vấn đề, mỹ nữ cả thế giới đều có thể chọn.

Nhưng hắn luôn cảm thấy không cam tâm, mình không nên chỉ là một hôn quân.

Hơn nữa nếu mình không làm gì cả, chắc chắn sẽ bị Lam Mộng cười nhạo.

Ngay cả Lam Mộng cũng có kế hoạch thế giới mới, muốn hủy diệt thế giới cũ, tạo ra một thế giới mới.

Đỗ Lan còn lợi hại hơn, muốn cải tạo thế giới cũ, giải quyết vấn đề ngay trên nền tảng hiện có, có thể nói là biết khó mà vẫn làm.

Vậy còn mình thì sao.

Nếu ngay cả châu Phi cũng không khai phá nổi, chẳng phải là không bằng bọn họ sao.

Hắn không muốn trở thành hôn quân, nhưng muốn thực hiện lại rất khó.

Bây giờ phương pháp của Điện Nhãn là khống chế thành thị, lấy điểm khống chế diện, gian nan duy trì sự phát triển của Thần Quốc.

Ta cảm nhận được rồi, Địa Ngục sắp khai chiến với Áo Gia.

Thiên Đạo nói.

Điện Nhãn nói: Địa Ngục cũng đang đối mặt với vấn đề tương tự, làm sao để thuộc hạ nghe lời.

Hắn phải thể hiện sức mạnh của mình, để mọi người tin phục.

Tiếc là sự tin phục này chỉ là tạm thời, không thể duy trì mãi, hắn phải không ngừng thể hiện bản thân.

Chương 4058

Xét về một mặt nào đó, hắn còn nguy hiểm hơn ta.

Thiên Đạo nói: Địa Ngục và Áo Gia có thể nói là kẻ tám lạng người nửa cân, nếu họ khai chiến, tất nhiên sẽ lưỡng bại câu thương.

Điện Nhãn nói: Địa Ngục là người thông minh, chắc chắn sẽ biết chừng mực.

Hơn nữa ta cảm thấy Đỗ Lan cũng chắc chắn sẽ không bỏ lỡ náo nhiệt lần này, chúng ta cứ tĩnh quan kỳ biến là được.

Đỗ Lan quả thực sẽ không bỏ lỡ náo nhiệt, vì trận chiến của các cường giả từ trường vô cùng thú vị.

Địa Ngục đã thử trình độ của Áo Gia, quả thực rất mạnh, nhưng vẫn phải hẹn chiến.

Hắn dẫn Bạch Thủ Nam đến thủ đô Nam Quốc, tìm Áo Gia.

Áo Gia đứng trên tòa nhà cao nhất Nam Quốc, lòng nặng trĩu, vì thế giới vẫn như cũ, không có bất kỳ thay đổi nào, lý tưởng của mình bao giờ mới có thể thực hiện.

Thế giới cũ bao giờ mới có thể thay đổi.

Áo Gia suy nghĩ, nhưng càng nghĩ càng thất vọng, nhân loại không thể thay đổi, thế giới cũ vô phương cứu chữa, chỉ có thể hủy diệt.

Thế nhưng lại có những kẻ tham luyến quyền quý như Điện Nhãn, cứ nhất quyết bảo vệ thế giới cũ.

Mà phần lớn mọi người đều giống Điện Nhãn, thích vinh hoa phú quý của thế giới cũ, không muốn buông bỏ chấp niệm, nhìn về phía trước.

Nặng nề, vô cùng nặng nề.

Tin tốt duy nhất là Lam Mộng với trí tuệ kinh thế vẫn chưa từ bỏ, vẫn còn cơ hội.

Tuy Nam Quốc không mạnh bằng Tổ Chức, nhưng vẫn còn cơ hội.

Hắn không biết Lam Mộng đang chuẩn bị lợi dụng Địa Ngục để ám sát Biên Bức, lại sắp gây chuyện.

Địa Ngục dẫn Bạch Thủ Nam đến dưới lầu, có thể cảm nhận được Áo Gia đang ở trên đó.

Lên lầu.

Địa Ngục gặp Áo Gia, cười nói: Áo Gia, gặp ta cần gì phải căng thẳng như vậy.

Áo Gia cảnh giác là chuyện bình thường, vì Địa Ngục không phải bạn, ánh mắt y nhìn về phía Bạch Thủ Nam, có một cảm giác quen thuộc, hỏi: Đứa bé này là ai.

Một người bạn nhỏ mới quen, rất thú vị, nên ta mang theo.

Địa Ngục cười nói: Thằng nhóc này rất tôn trọng ngươi, lúc nãy nói chuyện với ta, vừa nói vừa nhai kẹo cao su, rất ngầu.

Nhưng biết sắp gặp ngươi, trước khi lên lầu đã nhổ kẹo đi.

Áo Gia hỏi: Rốt cuộc ngươi có mục đích gì.

Áo Gia, đừng chuyện gì cũng nghĩ theo hướng xấu, ta đến để ký hiệp ước hòa bình với ngươi.

Thời đại này tuy có rất nhiều tổ chức từ trường, nhưng những tổ chức thực sự có ảnh hưởng cũng chỉ có mấy cái.

Kẻ thực sự có thể quyết định cục diện thế giới chỉ có bốn, Thiên

Quốc của ta, Thần Quốc của Điện Nhãn, Tổ Chức của Đỗ Lan, và Nam Quốc của các ngươi.

Nếu chúng ta ký hiệp ước hòa bình, sẽ có lợi cho tất cả mọi người.

Áo Gia chế nhạo: Đừng tưởng ta không biết ý đồ của ngươi, ngươi muốn chuyên tâm vào dã tâm của mình, cũng muốn thử thách sự kiên nhẫn của ta.

Sau khi ký hiệp ước hòa bình, ngươi chắc chắn sẽ không ngừng thăm dò giới hạn của ta.

Ha ha, người hiểu ngươi nhất không phải là bạn, mà là kẻ thù.

Áo Gia, có kẻ thù như ngươi là may mắn của ta.

Địa Ngục quả thực sẽ không ngừng thăm dò giới hạn.

Áo Gia hỏi: Ta hỏi lại lần nữa, lý do ngươi đến.

Địa Ngục trả lời: Chiến với ngươi.

Lần này hắn thành thật trả lời, chính là vì muốn chiến đấu với Áo Gia, ổn định sức ảnh hưởng của mình trong nước.

Áo Gia nói: Trừ khi ngươi muốn gây ra chiến tranh thế giới lần thứ ba, nếu không ta sẽ không khai chiến với ngươi.

Địa Ngục thẳng thắn: Hai mươi năm trước, ta và ngươi có một trận chiến, lúc đó ta bại dưới tay ngươi.

Cho nên mọi người đều cho rằng ta dưới cơ ngươi.

Ngay cả Thiên Quốc cũng đang nghi ngờ ta, cho nên ta phải chứng minh thực lực của ta và ngươi không có chênh lệch lớn như vậy.

Áo Gia nói: Đó là vấn đề của ngươi.

Muốn Phật pháp hưng thịnh, tất phải có tăng khen tăng.

Ngươi giúp ta chứng minh bản thân, sau này ta cũng có thể giúp ngươi.

Địa Ngục nói.

Hay cho một câu Muốn Phật pháp hưng thịnh, tất phải có tăng khen tăng.

Một cột sáng trắng từ trên trời giáng xuống, hình thành một hình chiếu.

Mà người có thủ bút lớn như vậy ngoài Đỗ Lan ra, cũng không có ai khác.

Chỉ có Tổ Chức mới có tiền phát triển các loại vệ tinh, bao gồm cả loại vệ tinh giám sát cường giả toàn thời tiết này, còn có thể chiếu hình ảnh của Đỗ Lan mọi lúc mọi nơi.

Cho dù Đỗ Lan đang ở dưới đáy biển cứu người, cũng không cản trở hắn hóng chuyện.

Đỗ Lan.

Địa Ngục và Áo Gia đồng thanh nói.

Bạch Thủ Nam cũng đánh giá người đàn ông bán trong suốt này, trông như một bóng ma, nhưng tổng thể không có gì đáng kinh ngạc.

Là tôi đây.

Đỗ Lan nói: Hai người các ngươi định đánh nhau à.

Tôi rất mong chờ đấy.

Ngươi muốn đục nước béo cò.

Địa Ngục nói: Vậy thì ngươi phải thất vọng rồi.

Không không, tôi không muốn đục nước béo cò, tôi chỉ muốn xem một vùng nước nuôi một loại người, từ trường châu Á và từ trường châu Mỹ có gì khác biệt.

Đỗ Lan nói.

Từ trường chính là từ trường.

Áo Gia nói.

Đỗ Lan cười nói: Sai, từ trường do tư tưởng quyết định, tư tưởng do địa lý xác định.

Cho rằng từ trường chỉ là từ trường, là do các ngươi chưa hiểu đủ về nó.

Nếu thật sự giống nhau, vậy tôi hỏi các ngươi, tại sao Trung Đông mãi không hợp nhất thành một đại quốc.

Chính là vì ở Trung Đông mỗi nhà có giếng nước của mỗi nhà, tôi không quản anh, anh cũng đừng quản tôi, nơi đó đúng là sa mạc ngăn cách, chỉ có thể sinh tồn xung quanh giếng nước, rất khó hợp nhất, trừ khi là mở rộng ra bên ngoài.

Thế nhưng lúc này lại không mở rộng ra được, cho nên các giếng nước chỉ có thể tự quản lý mình, không thể hợp nhất.

Đỗ Lan nói: Lối suy nghĩ này và lối suy nghĩ nơi đây không giữ ta, ắt có nơi giữ ta không giống nhau, nếu giếng nước của mình không dung chứa được mình, thì các giếng nước khác cũng rất khó dung chứa.

Nam Mỹ thì luôn là nơi sản xuất nguyên liệu thô, không thoát ra được khỏi vòng lặp trăm năm cô đơn.

Giống như đoạn đầu của cuốn Trăm năm cô đơn đã viết, trâu bò nhân vật chính nuôi bị thương nhân dùng sản phẩm công nghiệp giá rẻ đổi lấy, sau đó lại bị vợ thúc giục đòi lại, rồi lại đổi, lại đòi về.

Các quốc gia Nam Mỹ thường xuyên tư hữu hóa, bán đồ cho tư bản.

Sau đó lại thông qua chính phủ quân sự cướp về, rồi lại bán đi.

Trăm năm cô đơn, vẫn luôn như vậy.

Châu Á thì sẵn lòng lập kế hoạch dài hạn, ngay cả cuối triều Thanh cũng có phong trào Dương Vụ, mở không ít công xưởng, tuy đều là kỹ thuật lạc hậu không theo kịp thời đại, nhưng ít nhiều cũng làm ra được.

Châu Âu giỏi mở rộng, nhưng không thể đột phá vòng lặp của chế độ phong kiến và nghị viện.

Đỗ Lan nói: Các khu vực khác nhau có tư tưởng khác nhau, từ trường tự nhiên cũng khác nhau rất nhiều.

Không cảm thấy gì.

Địa Ngục không có bất kỳ cảm giác nào, không nhận ra sự khác biệt giữa các từ trường.

Chỉ có thể nói là các ngươi quá sơ suất.

Đỗ Lan nói: Áo Gia, Địa Ngục, Địa Ngục, Áo Gia, hai ngươi đều là hạng hữu dũng vô mưu, trong đầu ngoài cơ bắp ra chẳng có gì.

Địa Ngục lần đầu tiên nghe có người nói mình hữu dũng vô mưu, nói: Ngươi là người đầu tiên cho rằng ta không có trí mưu.

Đỗ Lan nói: Nhân tài hạng nhất khai sáng tư tưởng, nhân tài hạng hai khai sáng chế độ, nhân tài hạng ba thì ta lên ta cũng làm được.

Các ngươi thuộc hạng ba, người khác có từ trường của các ngươi, sẽ không làm kém hơn các ngươi đâu.

Ta sáng tạo ra chính trị Địa Ngục, ngươi nói ta là hạng ba.

Địa Ngục tức đến bật cười, nói: Đỗ Lan, cái miệng này của ngươi mạnh hơn từ trường của ngươi gấp trăm lần.

Đỗ Lan nói: Áo Gia mười sáu tuổi đã thống nhất các băng đảng xe máy ở Mỹ, còn ngươi, Địa Ngục, cũng mười mấy tuổi đã kế thừa gia tộc.

Rồi sau đó không có sau đó nữa, trình độ của các ngươi dừng lại ở tuổi mười mấy.

Chỉ dựa vào từ trường để xây dựng quyền uy của mình, khi các ngươi còn sống tự nhiên có thể khiến người ta sợ hãi.

Một khi các ngươi chết đi, không có chế độ để hậu nhân tuân thủ, càng không có tư tưởng được hậu nhân kế thừa.

Một cường nhân là ngắn ngủi nhất, một chế độ tương đối kéo dài, còn tư tưởng không nghi ngờ gì là lâu dài nhất.

Dựa theo thời gian có thể tồn tại làm tiêu chuẩn, phân thành hạng nhất, hạng hai, hạng ba.

Áo Gia và Địa Ngục đều dựa vào sức mạnh của mình để đứng ở vị trí cao, họ chết rồi, tự nhiên sẽ bị người khác thay thế.

Bạch Thủ Nam thầm nghĩ Đỗ Lan này thật là kiêu ngạo hống hách, hắn dựa vào cái gì mà coi thường Địa Ngục và Áo Gia.

Hắn chẳng qua chỉ là một kẻ ti tiện, trộm cắp tổ chức của người khác.

Cậu coi thường Đỗ Lan, vì các cường giả khác đều có từ trường, chỉ có Đỗ Lan chỉ có điên cuồng chứ không có từ trường.

Địa Ngục nói: Chính trị Địa Ngục của ta tuyệt không phải vật tầm thường.

A.

Đỗ Lan cười lạnh nói: Không nói thì thôi, vừa nói ta lại muốn cười.

Nếu chính trị Địa Ngục của ngươi thật sự mạnh như vậy, bây giờ ngươi đứng đây làm gì.

Tại sao không ở Thiên Quốc sống cho tốt.

Bởi vì không có chế độ cũng không có tư tưởng, ngươi chỉ có thể thể hiện thực lực.

Nếu có chế độ, bất kể ai lên ngôi, chỉ cần vận hành theo chế độ, quốc gia sẽ có thể ngăn nắp trật tự, hoàn toàn không cần quân chủ ra ngoài chiến đấu.

Tư duy của hai người các ngươi vẫn luôn là tư duy của lão đại băng đảng bạo tẩu, hoàn toàn chưa chuyển hóa thành tư duy quân chủ.

Đỗ Lan không chút khách khí nói.

Địa Ngục nói: Ta không tranh cãi miệng lưỡi với ngươi, Đỗ Lan, ngươi đến đây làm gì.

Tôi đến vì hòa bình, muốn khuyên các ngươi đừng đánh nữa.

Ngươi tốt bụng vậy sao.

Địa Ngục không tin hắn.

Bởi vì tôi thiện.

Đỗ Lan nói: Nếu các ngươi khai chiến, đối với tôi là chuyện tốt, nhưng tôi lại muốn khuyên hòa, chính là vì tôi thiện, vì sự chân thành của tôi.

Tự thổi tự khoe, đừng hòng dạy ta làm việc.

Địa Ngục nói: Áo Gia, ngươi sẽ nghe lời Đỗ Lan chứ.

Không.

Áo Gia nói: Nhưng ta cũng sẽ không nghe ngươi.

Y không tin ai cả.

Chương 4059

Áo Gia không tin Đỗ Lan, cũng không tin Địa Ngục, chỉ tin vào bản thân và Lam Mộng, vì lý tưởng của y vốn không được Đỗ Lan và Địa Ngục công nhận.

Bạch Thủ Nam có chút kinh ngạc, Đỗ Lan rõ ràng không xuất hiện, nhưng chỉ một hình chiếu mà khí tràng đã bao trùm cả hai người.

Áo Gia và Địa Ngục đều là nhân vật đỉnh cao, lại bị Đỗ Lan ảnh hưởng, Đỗ Lan này thật không thể xem thường.

Cậu không thích Đỗ Lan, vì thế giới này rơi vào kết cục hỗn loạn như ngày nay, đều là vì Đỗ Lan.

Mẹ và cha cậu cũng không thích Đỗ Lan, nhưng không thể phủ nhận Đỗ Lan là một kẻ đáng sợ.

Đỗ Lan đánh giá Áo Gia và Địa Ngục, nói: Lòng chó cắn Lã Động Tân, không biết lòng người tốt.

Tôi lòng tốt đến khuyên các ngươi nên có mục tiêu cao hơn, các ngươi lại phỉ báng tôi, bôi nhọ tôi, hai người các ngươi thật quá ngu muội.

Ngươi chỉ làm những việc có lợi cho mình, lòng tốt của ngươi không đáng một xu.

Địa Ngục phủ định nói: Đỗ Lan, đừng làm phiền cuộc đối quyết của ta và Áo Gia, ta muốn thắng hắn.

Cho nên tôi hỏi ngươi, nếu ngươi chết, Thiên Quốc sẽ vận hành thế nào.

Đỗ Lan nói: Hai người các ngươi vẫn dừng lại ở nền tảng của cường nhân, không có xây dựng chế độ và văn hóa, các ngươi dựa vào vũ lực và sức hút cá nhân để thống trị quốc gia, điều này không thể dài lâu.

Địa Ngục nói: Không liên quan đến ngươi.

Không liên quan đến tôi.

Các ngươi đánh nhau, ảnh hưởng khí hậu, thay đổi địa hình, sao lại không liên quan đến tôi.

Đỗ Lan nói: Tôi vẫn hy vọng các ngươi không khai chiến, đừng vì địa vị thống trị của mình bị lung lay mà kéo cả thế giới xuống nước.

Nói chính là ngươi đó, Địa Ngục.

Địa Ngục nói: Nếu không có Thiên Quốc tồn tại, thì thế giới còn có ý nghĩa gì.

Hắn phải để Thiên Quốc tồn tại, mà Thiên Quốc tồn tại thì phải do chính mình lãnh đạo, cho nên mình phải củng cố địa vị, xóa bỏ nghi ngờ.

Địa Ngục chính là tư duy chính trị cường nhân điển hình, nhưng cũng bình thường, những người thực sự có thể chế định chế độ và tư tưởng trong lịch sử cũng là số ít, cường nhân thì lại rất nhiều.

Chỉ là cường nhân đợi đến lúc về già, sẽ trở nên hồ đồ.

Bởi vì họ tiếp tục phát triển, sẽ không còn khống chế được nữa.

Cho nên rất nhiều cường nhân lúc trẻ thì anh minh, về già thì hồ đồ.

Thực ra là vì phương pháp của họ chỉ có lợi cho bản thân khi đang ở thế mạnh, nhưng bản thân không thể mạnh mãi được.

Đợi đến khi thái tử lớn tuổi, mọi người sẽ lựa chọn lại, chắc chắn sẽ sẵn lòng đầu tư vào tương lai.

Lúc này cường nhân thường sẽ chọn phế thái tử, để giữ ổn định.

Địa Ngục tuy có từ trường, nhưng không thể mãi duy trì thế mạnh, dù sao ngoài Thiên Quốc, còn có Thần Quốc, Tổ Chức, Nam Quốc các lựa chọn khác.

Tại sao phải chọn Thiên Quốc.

Địa Ngục phải đánh bại những người khác, chứng minh mình mới là mạnh nhất.

May mà suy nghĩ của Địa Ngục bây giờ vẫn khác với các hoàng đế trong lịch sử, sau này hắn vẫn sẵn lòng nhường đường cho nghĩa tử.

Biết rõ mình sẽ chết, cũng sẵn lòng nghênh chiến, giao Thiên Quốc cho nghĩa tử.

Chứ không phải phế trưởng lập ấu, ổn định bản thân.

Tiếc là sự giáo dục của hắn đối với Bạch Thủ Nam, thua xa sự giáo dục của hoàng đế đối với thái tử.

Sự giáo dục của Địa Ngục đối với Bạch Thủ Nam hoàn toàn là để tự do phát huy, hại Bạch Thủ Nam đi rất nhiều đường vòng.

Nhưng bây giờ suy nghĩ của Địa Ngục vẫn là phải chứng minh bản thân, nên phải khai chiến với Áo Gia.

Đỗ Lan thấy đối thoại vô dụng, nói: Nếu các ngươi không biết lòng người tốt, vậy đừng trách tôi làm người xấu, Nam Quốc và Thiên Quốc đã bị vệ tinh tia trọng hạt tử nhắm chuẩn, nếu các ngươi khai chiến, tôi sẽ trực tiếp khai hỏa.

Đến lúc đó hai người các ngươi cứ làm tư lệnh không quân đi.

Tôi không nói đùa đâu.

Ngươi quá ti tiện.

Áo Gia nói.

Ngươi đừng có tiêu chuẩn kép như vậy, năm đó khi ngươi dùng vũ khí vệ tinh, sao không nghĩ xem mình có ti tiện không.

Đỗ Lan nói: Các ngươi tốt nhất nên nghe lời, nếu không tôi sẽ không khống chế được bản thân đâu.

Địa Ngục nào có chiều theo Đỗ Lan, một đạo kiếm chỉ, kiếm khí xuyên qua hình chiếu.

Thế nhưng hình chiếu không bị thương, nói: Địa Ngục, ngươi khống chế cảm xúc của mình một chút.

Ngươi dạy ta khống chế thế nào.

Tại sao nhất định phải cản trở ta.

Địa Ngục nói: Các ngươi chẳng lẽ không có lý tưởng sao.

Tôi có lý tưởng.

Vậy thì ngươi nên biết sự gian nan khi thực hiện lý tưởng, và sự bất khuất của người có lý tưởng.

Ta sẽ không dừng lại, đã nỗ lực nhiều như vậy, tuyệt đối không từ bỏ, ngươi không thể ngăn cản ta.

Hắn nhìn về phía Áo Gia, nói: Chính là tối nay, cùng ta một trận.

Áo Gia nói: Ta không thể mạo hiểm với Nam Quốc, Nam Quốc cũng liên quan đến lý tưởng của ta.

Đỗ Lan nói: Nói hay lắm, Áo Gia, đây mới là người có tầm nhìn đại cục.

Địa Ngục muốn ổn định địa vị của mình, chúng ta không cần phải phối hợp với hắn.

Ai bảo hắn chỉ học Đạt Ma Kinh, không học lịch sử.

Giống như Lam Mộng đều là đọc sách đến ngáo.

Đừng đem ta và loại tiểu nhân như Lam Mộng ra so sánh.

Địa Ngục coi thường Lam Mộng.

Nhưng các ngươi quả thực là đọc sách lệch lạc.

Đỗ Lan cười nói: Các ngươi đều bị từ trường làm cho lệch lạc, không thể học được cách quan sát thế giới một cách khách quan.

Dẫn đến rõ ràng có từ trường, lại không thể phát huy sức mạnh của nó.

Không cần ngươi dạy chúng ta làm việc.

Địa Ngục mỉa mai nói: Khi một người thích làm thầy thiên hạ, điều đó đại biểu cho việc người này đã không thể tiến bộ được nữa.

Đỗ Lan, chính là ngươi bị mắc kẹt trong buồng thông tin của chính mình, chính là ngươi không hiểu sức mạnh của từ trường.

Mọi người đều nói đối phương không hiểu từ trường.

Bạch Thủ Nam thấy đám cường giả này chỉ biết võ mồm, rất là vô vị, cảm thấy cường giả hình như cũng không tốt đẹp như trong tưởng tượng.

Cũng có rất nhiều chuyện lộn xộn, chứ không phải đơn giản là phân chia ai mạnh ai yếu.

Trong nhận thức của cậu, cường giả nên có khí phách hơn, có thể dùng sức mạnh để đột phá giới hạn.

Nếu từ trường không thể đột phá giới hạn, ý nghĩa ở đâu.

Đỗ Lan xen vào, khiến kế hoạch của Địa Ngục thất bại, vốn hắn còn muốn thông qua trận chiến với Áo Gia để chứng minh thực lực của mình.

Bây giờ lại trở nên khó xử, Địa Ngục rất phẫn nộ, nhưng lại không thể thất thố.

Cuối cùng hắn chọn trút giận lên vệ tinh trên trời, cất cánh tại chỗ, 75 vạn mã lực từ trường đã giúp họ tự do ra vào tầng khí quyển, ngay cả quần áo cũng không bị cháy.

Ầm.

Cất cánh.

Địa Ngục kiếm pháp.

Lấy thân làm kiếm, trực tiếp xuyên thủng vệ tinh ngoài không gian.

Một quả cầu lửa từ trên trời rơi xuống.

Đỗ Lan thấy vậy, nói thẳng: Ghê gớm thật, cường giả từ trường đều có thể tiến vào vũ trụ rồi, mà vẫn thỏa mãn với lợi ích trên Trái Đất, quả nhiên đã hết thuốc chữa.

Đỗ Lan, uy hiếp của ngươi đã mất tác dụng.

Áo Gia nói: Có bản lĩnh thì tự mình ra tay, đừng trốn nữa.

Đỗ Lan nói: Nếu tôi đến, em gái của ngươi sẽ phải chết.

Áo Gia sững sờ, tuy y cảm nhận được từ trường của em gái đang suy giảm, nhưng hẳn là không chết nhanh như vậy.

Y lại cảm ứng một chút thì phát hiện không cảm ứng được em gái nữa, lập tức hỏi: Tiểu Đồng sao rồi.

Yên tâm, còn sống, đang được cấp cứu.

Nói thật, tôi cũng không nợ các người cái gì, nhưng lần nào cũng phải cứu cô ấy.

Chỉ có thể nói tôi thật sự quá thiện lương.

Đỗ Lan đều cảm thấy mình là thiện nhân mười kiếp, trong cái thế giới từ trường điên cuồng này, còn có thể miễn phí cứu người, thật sự là bồ tát chuyển thế.

Đỗ Lan nói: Cho nên ngươi tốt nhất nên nghe lời, nếu không tôi không vui mà bỏ cứu chữa, ngươi sẽ vĩnh viễn không gặp lại em gái nữa.

Áo Gia nghiến răng nghiến lợi, lại không thể làm gì.

Bạch Thủ Nam nghe vậy, lập tức hỏi: Mẹ tôi sao rồi.

Áo Gia lúc này mới nhận ra cậu bé này lại là con trai của Quan Nguyệt Đồng, hỏi: Cậu là cháu ngoại của tôi.

Bạch Thủ Nam nói: Ông mau nói, mẹ rốt cuộc sao rồi.

Vẫn đang điều trị, vấn đề không lớn.

Đỗ Lan nói: Chỉ là các ngươi đều làm cô ấy thất vọng, thất vọng tột cùng, nhìn thấy các ngươi, cô ấy không muốn sống nữa.

Cô ấy không nhắm vào ngươi đâu Áo Gia, mà là tất cả cao thủ từ trường trong mắt cô ấy đều là rác rưởi.

Nghe nói vấn đề không lớn, Bạch Thủ Nam mới yên tâm.

Áo Gia thì không biết nói gì cho phải, dù sao mình luôn làm em gái thất vọng.

Địa Ngục phá hủy vệ tinh, rơi trở lại mặt đất, người không một hạt bụi, nói: Áo Gia, bây giờ đã không còn nỗi lo về sau, cùng ta một trận đi.

Xin lỗi, ta không làm được.

Tại sao.

Chẳng lẽ ngươi sợ rồi sao.

Địa Ngục hỏi.

Áo Gia muốn bảo vệ em gái, nói: Ta không làm được, ngươi về đi.

Vì sao.

Địa Ngục tức giận nói: Đã không còn uy hiếp, chúng ta không cần nghe Đỗ Lan lải nhải nữa, tại sao không cùng ta một trận.

Hay là ngươi muốn trực tiếp nhận thua.

Chương 4060

Vậy thì coi như ta thắng rồi.

Áo Gia nói: Chúng ta có từ trường, nhưng lại luôn làm người thân nhất thất vọng, không có ý nghĩa.

Địa Ngục sắp bị Áo Gia bà già này làm cho tức chết.

Áo Gia nghe nói em gái vì thất vọng với người nhà mà bệnh nặng, liền cảm thấy mình không nên làm cô thất vọng nữa.

Đối mặt với sự khiêu khích của Địa Ngục, y đã chọn nhẫn nại.

Địa Ngục rất phẫn nộ, nếu mình không thể chứng minh mình không thua kém Áo Gia, sự nghi ngờ sẽ không biến mất, chi phí quản lý Thiên Quốc sẽ tăng lên.

Đỗ Lan nói: Địa Ngục, đừng chấp mê bất ngộ nữa, chính trị Địa Ngục của ngươi căn bản không thể bền lâu, bây giờ là cơ hội để ngươi thay đổi.

Nếu ngươi tiếp tục cố chấp, đợi ngươi chết đi, Thiên Quốc sẽ tan rã.

Địa Ngục không cho phép có người nghi ngờ chính trị Địa Ngục của mình, lửa giận bừng bừng nhìn chằm chằm Đỗ Lan.

Cho dù ngươi trừng mắt với tôi, cũng không thể thay đổi hiện thực.

Hiện thực chính là sau khi Địa Ngục chết, Thiên Quốc quả thực tan rã, Bạch Thủ Nam không thể quản lý Thiên Quốc.

Tuy thủ đoạn của Bạch Thủ Nam cũng rất cứng rắn, thậm chí trực tiếp xử hình, dùng thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn để xử tử kẻ thù.

Dù cậu đã đánh bại Hắc Ám kẻ đã cắm sừng mình, nhưng sau đó Hắc Ám phản công, gần như hủy diệt Thiên Quốc.

Cường nhân một khi chết đi, người kế thừa rất khó tiếp tục.

Mặc dù Thiên Quốc có Kim Cương tin tưởng vô điều kiện vào Địa Ngục, bất kể Địa Ngục làm gì cũng ủng hộ, ngay cả khi Địa Ngục chết, Kim Cương vẫn tin tưởng người kế thừa do Địa Ngục chọn, nhưng Thiên Quốc không thể như trước đây.

Địa Ngục nói: Đỗ Lan, ngươi có thể phủ định ta, nhưng không thể phủ định con đường của ta.

Ngươi chỉ là một tiểu nhân soán vị, căn bản không có kinh nghiệm khởi nghiệp, làm sao hiểu được sự gian nan khi tạo ra một quốc gia.

Đỗ Lan thầm nghĩ số lần mình khởi nghiệp quá nhiều rồi, nhưng lần này hắn quả thực là người duy trì trật tự cũ, nói: Ngươi nói đúng, tôi quả thực là tiểu nhân soán vị, vậy sự tồn tại của tôi càng chứng minh ngươi sai.

Ngươi sai chính là ngươi sai, tại sao có thể chứng minh ta sai.

Địa Ngục không hiểu.

Bởi vì tôi là kẻ soán vị, cho nên Tổ Chức do tôi quản lý và các quốc gia mới do cường giả từ trường thành lập mới là mâu thuẫn chính, mà ngươi lại vì địa vị thống trị của mình mà khiêu chiến Áo Gia cũng là cường giả từ trường, là nắm mâu thuẫn thứ yếu mà bỏ mâu thuẫn chính.

Bây giờ chẳng phải các ngươi nên phá vỡ trật tự cũ, xây dựng trật tự mới sao.

Các ngươi nên tiến hành cách mạng ruộng đất, phá vỡ sự thống trị của Tổ Chức, giảm chi phí cho mọi người.

Đỗ Lan nói.

Tại sao các triều đại lại luân chuyển theo chu kỳ.

Nguyên nhân rất lớn là do chi phí không ngừng tăng cao.

Chiến tranh vừa kết thúc, bá tánh có thể chấp nhận cuộc sống lúc rảnh uống cháo, lúc bận ăn cơm khô, nhưng sau đó sẽ cần ăn thịt, sau này ăn thịt cũng không thỏa mãn, làm cùng một việc chi phí ngày càng cao.

Đợi đến khi chi phí vượt quá giới hạn, không thể duy trì được nữa, thế là chiến tranh bắt đầu, lại quay về mức chỉ cần có một miếng ăn là được.

Đây chính là quy luật chu kỳ, dùng chiến tranh để hạ chi phí xuống.

Chi phí của trật tự cũ đã rất cao, Đỗ Lan duy trì trật tự cũ, chính là duy trì một sự vận hành chi phí cao.

Làm cùng một công việc, ở quốc gia của cường giả từ trường có thể chỉ cần lương tháng ba nghìn, nhưng trong trật tự cũ cần lương tháng ba vạn.

Đồng thời một đống ốc vít ở các quốc gia khác chỉ cần chín mươi, ở Tổ Chức cần chín vạn.

Đây chính là vấn đề chi phí, chi phí của Tổ Chức rất cao, chín vạn mua một đống ốc vít không tệ rồi, ít nhất vẫn còn một đống ốc vít, chín vạn không tự nhiên biến mất.

Có thể duy trì chi phí cao như vậy, tự nhiên không thể thiếu sự cướp bóc trên toàn thế giới.

Cho nên mâu thuẫn chính nên là mâu thuẫn giữa trật tự mới và cũ, nhưng Địa Ngục lại chọn khai chiến với Áo Gia, hoàn toàn không xem xét cả quốc gia cần gì.

Giảm chi phí, mới là việc mà các cường giả từ trường cần làm cấp bách.

Đỗ Lan nói: Ngươi không nên tìm Áo Gia, nên tìm tôi, các ngươi nên cùng nhau đối kháng Tổ Chức, trong quá trình đó xây dựng trật tự và tư tưởng mới, vượt qua sức hút cá nhân.

Địa Ngục trầm mặc, quả thực chưa từng nghĩ đến việc lật đổ Tổ Chức, xây dựng trật tự của mình.

Bởi vì trật tự của Thiên Quốc không thể khiến Thần Quốc, Nam Quốc tuân thủ, và ngược lại cũng vậy.

Cho dù ba quốc gia hợp tác, e rằng cuối cùng cũng là sáu nước đánh Tần, mười tám lộ chư hầu thảo Đổng, không đi đến đâu.

Cho dù tiêu diệt được Tổ Chức, cuối cùng cũng là nội chiến.

Các cường giả từ trường không ai phục ai, đều cho rằng quốc gia của mình nên là người lãnh đạo.

Tôi biết các ngươi chắc chắn không ai muốn bỏ sức đối kháng Tổ Chức, vì các ngươi sợ bọ ngựa bắt ve chim sẻ rình sau, lo lắng mình dốc toàn lực, lại bị người khác hái mất quả ngọt chiến thắng.

Đỗ Lan nói: Các ngươi tự cho mình là quân tử, anh hùng, nhưng lại không làm gì được tiểu nhân soán vị như tôi, nói cho cùng các ngươi cũng chẳng phải anh hùng, nhiều nhất là gian hùng, kiêu hùng.

Không có khí phách hy sinh bản thân thành tựu thiên hạ.

Địa Ngục không thể không thừa nhận Đỗ Lan vô sỉ, nhưng hắn nói như vậy, mình cũng không thể phủ nhận.

Mình quả thực sẽ không để Thiên Quốc và Tổ Chức đấu đến lưỡng bại câu thương, vì Lam Mộng và Điện Nhãn đều sẽ ra tay với

Thiên Quốc.

Các cường giả không tin tưởng lẫn nhau, đây là lý do Tổ Chức vẫn tồn tại.

Cường giả không chịu ở dưới người khác, không ai phục ai.

Ai làm lão đại, họ đều sẽ không chấp nhận.

Điện Nhãn, Lam Mộng, Địa Ngục đều sẽ không khuất phục.

Trong thời đại hỗn loạn, cần có một thế lực có thể khiến mọi người đều phục thì mới có cơ hội thống nhất thiên hạ.

Ví dụ như Đại Việt, có thể đánh.

Ví dụ như Lưu Bang, biết dùng người, có thể cho mọi người cơ hội.

Nhưng bây giờ vẫn chưa có một người nào có thể khiến mọi người đều phục.

Tôi kiêu ngạo như vậy, đều là do các ngươi không tin tưởng nhau cả thôi.

Đỗ Lan mỉa mai đến tận mặt, nói: Các ngươi căn bản không có cách nào đoàn kết lại để đối kháng Tổ Chức, cho nên các ngươi hận tôi, nhưng không làm gì được tôi.

Địa Ngục và Áo Gia đều trầm mặc, nếu họ hợp tác, quả thực có thể tiêu diệt Tổ Chức, nhưng vấn đề là họ căn bản không thể hợp tác.

Lam Mộng ngày đêm tính kế muốn thôn tính các quốc gia khác, Điện Nhãn cũng theo đuổi nhiều quyền và tiền hơn, Địa Ngục cũng muốn thúc đẩy chính trị Địa Ngục của mình.

Mọi người đều không phục, nên phải đối kháng lẫn nhau.

Đỗ Lan cười nhìn họ không nói nên lời, nói: Cho nên chúng ta không ai nên coi thường ai, tôi là tiểu nhân soán vị, các ngươi cũng chẳng ra sao.

Đều nói anh hùng trọng anh hùng, nhưng các ngươi không thể tin tưởng lẫn nhau, đều cố chấp ý kiến của mình, ngay cả tiểu nhân như tôi cũng không đối phó được, các ngươi nên tự kiểm điểm đi.

Bạch Thủ Nam không nhịn được nói: Chẳng trách cha không thích ngươi, đúng là ba tấc lưỡi không xương.

Chết nói thành sống, sống nói thành chết, đảo lộn trắng đen, gây chuyện thị phi, đúng là có nghề.

Đỗ Lan nhìn đứa trẻ, nói: Đa tạ lời khen.

Thật vô sỉ.

Sự vô sỉ là giấy thông hành của kẻ vô sỉ, sự cao thượng là văn bia trên mộ người cao thượng.

Tôi ti tiện nên tôi vẫn còn sống, Lam Mộng, Điện Nhãn, Địa Ngục ti tiện, nên họ cũng còn sống.

Bạch Thủ Nam nói: Chẳng lẽ trên đời chỉ có ti tiện, không có cao thượng.

Mẹ tôi dạy tôi, cần có đạo đức, phải làm một người tốt.

Đạo đức, không chỉ có lợi cho người tốt, mà cũng có lợi cho người xấu.

Khoa học kỹ thuật, âm mưu, đạo đức vân vân đều sẽ không chỉ có hiệu quả với người tốt, cũng sẽ không chỉ bất lợi cho người xấu.

Đỗ Lan nói: Ai cũng nói khoa học kỹ thuật phát triển rồi, nhưng cuộc sống không trở nên hạnh phúc hơn, thực ra là vì khoa học kỹ thuật có ích cho anh, nhưng cũng có ích cho đối thủ của anh, cho nên mọi người đều dùng khoa học kỹ thuật, thì vẫn ở cùng một vạch xuất phát.

Đạo đức cũng vậy, người tốt sẽ dùng, người xấu cũng sẽ dùng.

Người xấu có thể dùng đạo đức để bắt cóc, hơn nữa cũng có thể dùng đạo đức để ngụy trang bản thân, lừa gạt người khác.

Cho nên đừng cho rằng đạo đức nhất định là tốt, tình huống cụ thể phải phân tích cụ thể.

Đỗ Lan nói: Không có lời nói nào là tuyệt đối.

Bạch Thủ Nam lần đầu tiên nghe nói đến chuyện này, trực tiếp ngây người, lần đầu tiên nghe nói người xấu cũng giảng đạo đức.

Thế nhưng điều này cũng giống như nhân nghĩa lễ trí tín, đạo tặc cũng có đạo của đạo tặc.

Con đường để chiến thắng có hạn, người tốt và người xấu muốn thắng đều phải làm những việc gần giống nhau.

Cho nên những thứ tốt đẹp đó, người xấu cũng đang dùng.

Cho rằng mình đại diện cho đạo đức thì nhất định sẽ thắng, hoàn toàn là tư duy lười biếng.

Hiện thực là mình đại diện cho đạo đức, nhưng người xấu cũng sẽ dùng đạo đức làm vũ khí, cuối cùng vẫn phải xem ai chỉ nói miệng, ai có thể thực sự thực hiện hiệu quả.

Mà thực hiện thì rất mệt, không chỉ là nói suông, còn phải làm việc thực tế.

Chương 4061

Bạch Thủ Nam phát hiện Đỗ Lan quả thực có thể mê hoặc lòng người, không cẩn thận là bị lời nói của hắn dẫn dắt.

Tiếc là tuy cậu không đồng tình với lời của Đỗ Lan, nhưng không tìm được điểm để phản bác.

Cậu không muốn thừa nhận Đỗ Lan đúng, nếu Đỗ Lan đúng, chân thiện mỹ đều biến thành dơ bẩn không chịu nổi.

Nhưng sự thật chính là, chân thiện mỹ cũng sẽ biến thành thủ đoạn của người xấu.

Đây chính là trời đất bất nhân, coi vạn vật như chó rơm, trời đất sẽ không thiên vị người tốt hay người xấu, đối xử như nhau.

Khoa học, đạo đức, chân thiện mỹ, không phải chỉ có tác dụng với người tốt, mà với đối thủ cũng có tác dụng như vậy.

Có người cảm thấy thế giới này đối xử với người thật thà quá không thân thiện, nhưng lại không biết đối thủ của người thật thà có thể còn thật thà hơn.

Cạnh tranh chính là như vậy, nếu xã hội có xu hướng ưu ái một phẩm chất nào đó, thì người thông minh sẽ đi học tập nó.

Khổng Tử bị vây ở giữa Trần và Thái, u uất không đạt được chí nguyện, khi hỏi ba vị đệ tử tại sao, liền có đệ tử nói rằng mình nên hạ thấp tiêu chuẩn, thích ứng với xã hội.

Lúc đó Khổng Tử nói làm học vấn không thể thay đổi.

Nhưng xét về lâu dài, học vấn phải thích ứng với thời đại.

Học phái Nho gia cũng không ngừng thay đổi, học tập ưu điểm của người khác.

Nho, Thích, Đạo tam gia thực ra đều như vậy, cho nên sau này mới có thuyết tam giáo hợp lưu.

Đều là vì sinh tồn, học hỏi lẫn nhau, chứ không phải là sự bất biến mà Khổng Tử kiên trì.

Ngay cả cường đạo cũng phải có đạo của đạo tặc, cũng phải học tập.

Đây là một vấn đề rất khó xử, không có thứ gì thiên về người tốt, đều là trời đất bất nhân, coi vạn vật như chó rơm.

Tự nhiên sẽ tạo ra ong mật, cũng sẽ tạo ra ruồi nhặng, không thiên vị bất kỳ ai.

Bạch Thủ Nam trực tiếp ngây người, nghe Đỗ Lan nói như vậy, thế giới này đã không còn hy vọng, người xấu sẽ lợi dụng chân thiện mỹ để làm việc xấu, người tốt phải đối phó thế nào.

Chẳng phải đối phó với người xấu, chính là đang phản kháng lại chân thiện mỹ của chính mình sao.

Bạch Thủ Nam rất thông minh, nghĩ đến nếu kẻ địch cũng lợi dụng chân thiện mỹ, vậy đó chính là nội chiến của chân thiện mỹ, nói: Cho dù thắng, trong mắt người khác cũng chỉ là một cuộc nội chiến giả tạo.

Không sai, cho nên danh tiếng của danh môn chính phái đều không tốt lắm, danh môn chính phái và người trong ma giáo tuy chính tà phân minh, nhưng trong mắt người ngoài cuộc thì hai bên chỉ là chó cắn chó một đống lông, đều không có ý nghĩa, đều chỉ là nói miệng cho hay mà thôi.

Đỗ Lan nói: Ngươi rất thông minh, cho nên hãy mở to mắt, phải học cách nhìn thấu bản chất qua hiện tượng.

Đỗ Lan nói mình ti tiện, nhưng Điện Nhãn, Lam Mộng, Địa Ngục cũng ti tiện.

Mà nếu một người cao thượng, thì người khác cũng có thể cao thượng.

Bạch Thủ Nam không bị dọa, mà đưa ra một câu hỏi sắc bén: Nhưng tiền xấu đuổi tiền tốt, cạnh tranh không nhất định đều sẽ hướng về chân thiện mỹ.

Về mặt vật chất quả thực là như vậy, nhưng về mặt tinh thần thì không phải.

Tiền tệ là hữu hình, là bị bòn rút từng lớp, nhưng tư tưởng thì không.

Hơn nữa tiền xấu đuổi tiền tốt, người ta dùng tiền xấu kiếm tiền, cuối cùng cũng là để mua lòng người, chứ không phải tự mình độc hưởng.

Đỗ Lan nói: Cho nên về vật chất là tiền xấu đuổi tiền tốt, về tư tưởng mọi người đều cần chân thiện mỹ.

Mấy cái thế giới này vốn là vật chất, ngươi chỉ nói chân thiện mỹ không có tác dụng.

Nếu chân thiện mỹ có hiệu quả, mọi người chỉ cần vẽ bánh là được, căn bản không cần thực hiện, mọi người cũng không cần đánh nhau, cứ so xem ai chém gió giỏi hơn là được.

Bạch Thủ Nam nói.

Đỗ Lan nói: Suy nghĩ rất hay, nhưng khi không có vật chất, thì phải so chém gió.

Vật chất ngày càng tập trung, tính lưu động ngày càng kém, thế là cần đến tư tưởng.

Tiền xấu đuổi tiền tốt, là bòn rút từng lớp, là cắt đi rìa của tiền tốt, tự mình đúc lại tiền tệ, dùng số tiền dư ra này để cường hóa bản thân, cuối cùng đào thải người phát hành tiền tốt.

Nhưng tư tưởng sẽ không bị chiết khấu.

Chưa chắc đâu, tư tưởng cũng cần người truyền bá, tư tưởng truyền bá lệch lạc cũng không ít.

Bạch Thủ Nam phản bác: Nếu không các học phái đó cũng sẽ không thay đổi theo thời gian, điều này chứng tỏ sự truyền bá tư tưởng cũng sẽ bị người ta cải tạo.

Sai, tư tưởng là mỗi người đều có cách giải thích của riêng mình, đều sẽ giải thích theo góc độ có lợi cho mình.

Vật chất là không có thì chính là không có, nhưng tư tưởng có thể thay đổi thành có lợi cho mình.

Đỗ Lan nói: Một loại tư tưởng rõ ràng là có lợi cho quý tộc, nhưng bá tánh cũng sẽ cảm thấy điều này cũng có lợi cho mình.

Đây chẳng phải là bị bán đi, còn giúp người khác đếm tiền sao.

Nhưng ngươi không thể phản bác, mọi người đều đang sử dụng chân thiện mỹ, thật sự có thể điều động người khác với chi phí thấp.

Đỗ Lan nói: Mọi người sẽ biến chân thiện mỹ thành dạng chỉ có lợi cho mình.

Nhưng thực ra sẽ không chỉ có lợi cho mình.

Bạch Thủ Nam nói: Tôi nói là sự thật, ngươi nói cũng là sự thật.

Tôi sẽ làm tốt việc của mình, tuyệt đối không bị ngươi thay đổi.

Hơn nữa, bây giờ có từ trường, ông trời ưu ái cường giả từ trường.

Từ trường chỉ là sự cụ thể hóa của bể dâu trời đất, là gia tốc sự hủy diệt của thế giới, đây không phải là ưu ái, mà là sự cụ thể hóa của trời đất bất nhân.

Đỗ Lan nói: Từ trường không thể khiến các ngươi muốn gì được nấy, chỉ sẽ khiến các ngươi hủy diệt thế giới.

Bạch Thủ Nam nói: Ta không tin, từ trường chắc chắn là một loại ưu ái.

Đỗ Lan cười nói: Là ưu ái, hay là lời nguyền, ngươi tự mình đi mà trải nghiệm.

Tóm lại hy vọng các ngươi làm chút chuyện có ý nghĩa.

Địa Ngục nói: Đỗ Lan, có bản lĩnh thì đến chiến đấu đi, ta nhất định phải tiêu diệt ngươi.

Đỗ Lan nói: Nếu ngươi thua tôi, Thiên Quốc của ngươi sẽ rất khó xử.

Ta sẽ không thua.

Nếu ngươi muốn khiêu chiến tôi, tôi sẽ chấp nhận, vì cuối cùng ngươi cũng đã nắm bắt được mâu thuẫn chính, hơn nữa không sợ bị người khác trộm mất quả ngọt chiến thắng, rất tốt.

Đỗ Lan nói: Ngươi đang đột phá bản thân, vậy thì quyết định đi, một tháng sau, chúng ta gặp nhau trên mặt trăng, khai chiến ngay trên mặt trăng, bề mặt mặt trăng không có trở ngại, chỉ có tôi đối với ngươi, một chọi một.

Được, một tháng sau, quyết chiến trên đỉnh mặt trăng.

Địa Ngục nói.

Đỗ Lan nói: Tôi đi trước đây.

Nhìn Đỗ Lan rời đi, Địa Ngục biết mình đã đưa ra một lựa chọn bốc đồng, nhưng đây mới là tính cách của mình.

Mình vốn chỉ là một người bốc đồng, chỉ vì cha và anh trai đều bị Lam Đạo Thiên Vũ giết chết, mới không thể không gánh vác trọng trách.

Mình vẫn luôn nỗ lực làm những việc mình không giỏi.

Nhưng bây giờ đối mặt với Đỗ Lan, hắn cuối cùng cũng bị tức điên, thấy Bạch Thủ Nam còn có thể phản bác Đỗ Lan, còn mình thì luôn bị áp chế, hạ quyết tâm xử lý Đỗ Lan.

Một tháng sau, ta chắc chắn sẽ thắng.

Bạch Thủ Nam, có muốn theo ta đến Thiên Quốc không.

Địa Ngục mời, hắn ngày càng tán thưởng Bạch Thủ Nam, rõ ràng tuổi còn nhỏ, lại có thể nói lời chính nghĩa.

Bạch Thủ Nam nói: Được thôi.

Áo Gia không ngăn cản, y lại trở nên do dự rồi.

Lam Mộng rất phẫn nộ, không khai chiến, mình không có cớ để giết Biên Bức.

Trong đầu hắn toàn là âm mưu.

May mà Sáng Mộng Giả có thể ngăn chặn đọc tâm, nếu không sớm đã bị Áo Gia trừng phạt, y sẽ không cho phép Lam Mộng giết Biên Bức.

Áo Gia chính là bà già như vậy, có lúc vì lý tưởng có thể hy sinh người khác, nhưng có lúc lại không muốn, vô cùng thay đổi.

Trên đường trở về Thiên Quốc, Địa Ngục tuyên truyền chính trị Địa Ngục cho Bạch Thủ Nam, nói: Thủ Nam, ngươi làm nghĩa tử của ta đi.

Làm nghĩa tử của ta, ta có thể cho ngươi tất cả, dạy ngươi bản lĩnh thống trị thế giới.

Người có thể thống trị thế giới cần có lý tưởng, trí tuệ, sức mạnh, nghị lực và sự tàn nhẫn cực lớn.

Trên thế giới này, người có đủ các ưu điểm trên chỉ có mình ta, Địa Ngục mà thôi, ta có thể khẳng định trong vòng mười năm, chính trị Địa Ngục của ta sẽ nuốt chửng thế giới.

Bạch Thủ Nam hỏi: Chính trị Địa Ngục là gì.

Đây là thứ ta lĩnh ngộ được từ lịch sử của những người vĩ đại từ cổ chí kim, xuyên suốt cả Trung và Tây.

Nói đơn giản, chính là khống chế tư tưởng của phàm nhân, khiến họ không đi suy nghĩ đúng sai, chỉ cần coi ta, Địa Ngục, là thần, nghe theo trí tuệ của ta, tuân theo hiệu lệnh của ta, tất cả đều do ta quyết định.

Bạch Thủ Nam nói: Đây chẳng phải là sùng bái mù quáng sao.

Sùng bái mù quáng chính là sức mạnh vĩ đại nhất.

Địa Ngục tự tin nói.

Bạch Thủ Nam hỏi: Thống trị bằng sùng bái mù quáng, bá tánh và ngươi sẽ vui vẻ sao.

Hay đằng sau sự thống trị chỉ là để thực hiện sự ích kỷ của ngươi.

Tất cả mọi người trên thế giới làm mọi việc đều là ích kỷ, đùa bỡn quyền lực chỉ là để nắm giữ sinh mệnh của hàng ngàn vạn người, là vì sự sung sướng vô thượng, sự sung sướng vô thượng đến từ việc tất cả mọi người đều sùng bái ta.

Để đạt được sự sung sướng vô thượng, cho dù dùng thủ đoạn, dùng trí tuệ, dùng sinh mệnh cũng khó mà làm được.

Từ cổ chí kim, trong và ngoài nước lại có bao nhiêu người thực sự thành công.

Cảm giác đó giống như cả thế giới đều bị ngươi đùa bỡn vậy, là sự sung sướng không gì sánh bằng.

Nhóc con nhà ngươi, bây giờ không thể hiểu được niềm vui của quyền lực đâu.

Bạch Thủ Nam nói: Tôi quả thực không hiểu, không tin quyền lực bằng với sung sướng vô thượng.

Nhưng nếu vì sự sung sướng đó, ngươi có làm hại cả nghĩa tử không.

Địa Ngục không khỏi nhìn về phía Bạch Thủ Nam, cảm thấy đứa trẻ này đúng là một kẻ thích bắt bẻ, mình nói ưu điểm của quyền lực, đối phương lại nói đến những mưu mô lừa gạt, cha con tàn sát lẫn nhau do quyền lực mang lại.

Địa Ngục thật lòng hy vọng bồi dưỡng một người kế thừa, nhưng hắn nói đi nói lại đều là sự sung sướng của mình, làm sao để Bạch Thủ Nam tin rằng cuối cùng hắn sẽ không vì sự sung sướng mà hiến tế nghĩa tử.

Bạch Thủ Nam vừa trải qua sự tẩy não của Đỗ Lan, có chút hoài nghi thế giới, cảm thấy người của thế giới này đều nói một đằng làm một nẻo, tuổi còn nhỏ đã mất đi sự tin tưởng.

Địa Ngục nói: Cảm nhận thử đi, ngươi chắc chắn sẽ thích.

Cảm nhận những kẻ bị ta chà đạp, lại phải hoan hô vì ta, Thủ Nam, cảm nhận đi, chỉ cần cảm nhận được, ngươi sẽ không còn nghi ngờ gì nữa.

Sẽ cảm nhận được một cách triệt để rằng quyền lực chính là sung sướng, sung sướng chính là quyền lực, đàn ông nên lấy quyền lực làm mục tiêu của mình.

Thống soái, thống soái, thống soái.

Bên dưới là cư dân Thiên Quốc tập trung, họ hoan hô nhảy múa.

Chương 4062

Dù Địa Ngục căn bản không khai chiến với Áo Gia, họ vẫn hoan hô như vậy.

Trên đời có câu chuyện bộ quần áo mới của hoàng đế, tại sao người lớn lại nói hoàng đế đang mặc quần áo.

Vì có quan hệ lợi ích.

Người lớn làm hoàng đế vui, hoàng đế sẽ có thưởng.

Còn đứa trẻ không có quan hệ lợi ích, sẽ nói thật.

Địa Ngục bây giờ cũng giống như hoàng đế trong bộ quần áo mới, cư dân hoan hô, hắn liền cảm thấy mình đang mặc quần áo, liền cảm thấy ưu điểm của mình đã mang lại quyền lực.

Địa Ngục muốn để Bạch Thủ Nam tự mình cảm nhận xem cái gì gọi là quyền lực vô thượng bằng với sung sướng vô thượng.

Hắn dẫn Bạch Thủ Nam đứng ở trung tâm sân khấu, đó là một cây cột cao hai ba mươi mét, có thể nhìn bao quát toàn bộ hội trường, xung quanh đứng đầy cư dân Thiên Quốc đông nghịt.

Thủ Nam, đây là quốc gia của ta, bá tánh của ta, hơn một nghìn vạn người mặc ta chà đạp, vì ta hy sinh, đây chính là quyền lực.

Thủ Nam lần đầu tiên đối mặt với đám đông reo hò như núi kêu biển gầm, có chút đứng không vững.

Địa Ngục tiếp tục nói: Đừng tôn trọng những con kiến trước mắt ngươi, chúng sinh ra là để thỏa mãn những cường giả như chúng ta, chúng chỉ là một đám sinh vật cấp thấp vô tri.

Bây giờ ta sẽ dạy ngươi làm thế nào để tìm kiếm sự sung sướng vô thượng trên thân những sinh vật cấp thấp này.

Xét từ góc độ từ trường, có và không có từ trường quả thực là hai loại sinh vật.

Nhưng nếu xét từ góc độ quyền lực, điều này chắc chắn là không đúng.

Địa Ngục giơ tay, tất cả mọi người hoan hô. hạ tay, một nghìn vạn người không hẹn mà cùng ngừng hoan hô.

Trong chốc lát toàn trường im phăng phắc.

Địa Ngục vô cùng hài lòng, dùng từ trường khuếch đại âm thanh, nói: Ta sắp có một trận chiến trên mặt trăng với Đỗ Lan, còn Áo Gia cũng vì sợ hãi mà không dám khai chiến với ta.

Thống lĩnh đã sỉ nhục Áo Gia, thống lĩnh thiên hạ vô địch.

Quần chúng hoan hô.

Dù không khai chiến, nhưng Áo Gia tránh chiến, có thể giải thích thành Áo Gia sợ hãi.

Lũ các ngươi, ta sớm đã biết ta có thân thể vô địch, nhưng các ngươi lại còn dám nghi ngờ, cho nên ta mới đi làm một cuộc khiêu chiến vô nghĩa.

Ta không phải đã nói với các ngươi rồi sao, Thiên Quốc là đất của Địa Ngục ta.

Tất cả đều là đồ của ta, bất luận ngu xuẩn, phế tài thế nào, ta đều sẽ bảo vệ, giống như đám phế vật các ngươi vậy.

Các ngươi sau này nếu còn có nghi ngờ, bất mãn, thì cút khỏi Thiên Quốc cho ta.

Bởi vì Thiên Quốc của ta không có bất kỳ nhân quyền nào, ở đây có thể làm chủ chính là thống soái ta đây.

Ta sẽ hủy diệt bất kỳ kẻ địch nào muốn làm hại và cướp đoạt những thứ thuộc về ta, bất kể chúng là một người hay một quốc gia, ta sẽ nghiền nát chúng.

Nhớ kỹ, các ngươi là người của Địa Ngục ta, chỉ cần các ngươi tuân thủ mệnh lệnh của ta, không ai có thể làm hại các ngươi.

Các ngươi không cần lo lắng chiến loạn, không cần lo lắng hỗn loạn.

Ở nơi của ta, các ngươi chỉ cần lo lắng trí tuệ của mình có thể tranh thủ được những thứ tốt đẹp trong Thiên Quốc hay không, chỉ cần lo lắng các ngươi có thể hưởng thụ niềm vui ở Thiên Quốc hay không.

Ở Thiên Quốc, người có năng lực thì được hưởng, mà sự tồn tại của Địa Ngục ta chính là để ban cho các ngươi một Thiên Quốc.

Bá tánh hoan hô, Bạch Thủ Nam cũng bị chấn động.

Bạch Thủ Nam không biết trong đám đông có một đứa trẻ đang nhìn chằm chằm vào cậu, mặt đầy vẻ ngưỡng mộ.

Nó cũng hy vọng có thể đứng cùng sân khấu với Địa Ngục, cao cao tại thượng, nhìn xuống chúng sinh.

Tiếc là đứa trẻ này không có từ trường, tên của nó là Thiên Võng.

Địa Ngục tiếp tục nói: Tất cả mọi thứ trên đời đều nằm trong sự khống chế của Địa Ngục ta, trong mắt các ngươi, ta chính là thần, ta chính là trí tuệ vô thượng.

Ta muốn các ngươi chết, đó là vinh quang, ta muốn ngủ với vợ các ngươi, các ngươi phải dâng cả con gái lên.

Ta không cần những kẻ ngu xuẩn tự cho là đúng khiêu chiến lý luận và chính sách của ta, vì các ngươi không có tư cách, ta cũng không có thời gian giải thích cho các ngươi, những kẻ phản bội ta và không tin tưởng ta không có chỗ đứng ở Thiên Quốc.

Bởi vì ta không phải là kẻ mù quáng đùa bỡn quyền lực và bị quyền lực đùa bỡn, vì ta có trí tuệ chí cao vô thượng.

Bằng sức mạnh và trí tuệ của thần, ta sẽ dẫn dắt mọi người sống cuộc sống mà các ngươi muốn không có sợ hãi, không có lo âu.

Bởi vì gặp được ta chính là ân tứ lớn nhất, tài phú lớn nhất của các ngươi.

Bạch Thủ Nam nghe lời phát biểu tự tin của Địa Ngục, nhìn vẻ mặt cuồng nhiệt của quần chúng, trong chốc lát địa vị của Địa Ngục trong lòng cậu đã được nâng lên, dâng lên một luồng xúc động muốn bái làm nghĩa phụ.

Đỗ Lan thầm nghĩ cho dù là thần cũng không thể giải quyết được nghịch lý trinh đức của thánh nữ, thánh nữ Jeanne dArc giúp Pháp đánh bại Anh, nhưng cả hai quốc gia đều tin vào Thượng đế.

Vậy thì nên xử lý Jeanne dArc thế nào.

Khen ngợi Jeanne, Anh không vui.

Phê bình Jeanne, Pháp không vui.

Thượng đế phải làm sao.

Giúp bên nào cũng là thiên vị, đều sẽ gây ra sự bất mãn của bên kia.

Địa Ngục có cách nào để cả hai bên đối kháng đều hài lòng không.

Ví dụ như trong Thiên Quốc một bên hy vọng hợp tác với Tổ Chức, một bên cho rằng nên đối kháng Tổ Chức.

Một bên hy vọng hợp tác với Thần Quốc, một bên lại hy vọng đối kháng với Thần Quốc.

Địa Ngục cũng chỉ có thể ủng hộ một bên, bên kia chắc chắn sẽ bất mãn.

Thần cũng không phải toàn tri toàn năng, cũng có những vấn đề không giải quyết được.

Đỗ Lan cho rằng việc tự ví mình là thần không có vấn đề gì, dù sao cũng có từ trường, nhưng cho rằng thần có thể giải quyết mọi vấn đề thì quá ngây thơ, phải nhận ra sự hạn chế của thần.

Thần không thể làm mọi thứ đều vẹn toàn.

Ví dụ như hắn chỉ có thể để Bạch Thủ Nam đứng trên sân khấu, chứ không thể thỏa mãn nguyện vọng của Thiên Võng.

Đỗ Lan nói.

Thiên Võng sau này trở thành nhà khoa học, phát triển cơ thể máy móc, chỉ cần cấy não của cường giả từ trường vào, cơ thể máy móc có thể phóng ra sức mạnh rất lớn, có thể hoàn toàn thay thế thân thể thịt.

Kinh khủng hơn là hắn đã phát triển một hệ thống đường hầm cao tốc ngầm phân bố toàn cầu, có thể giúp mình đi đến bất kỳ nơi nào bất cứ lúc nào.

Thiên Võng còn xâm nhập hệ thống của Tổ Chức, phá hủy vũ khí vệ tinh.

Có thể nói Thiên Võng là thiên tài khoa học sau này, tiếc là không có từ trường, định sẵn không thể đứng cùng sân khấu với Địa Ngục.

Ngươi rất ngưỡng mộ vị thần của mình sao.

Chàng trai trẻ.

Đỗ Lan xuất hiện trên đường về nhà của Thiên Võng, hỏi.

Đỗ Lan đeo kính râm, Thiên Võng không nhận ra hắn ngay, nói:

Tôi đương nhiên ngưỡng mộ thống soái.

Nhưng hắn không thể cho ngươi từ trường, cũng không thể để ngươi đứng ở trung tâm sân khấu.

Đỗ Lan nói: Với tư cách là một vị thần, hắn không thể thỏa mãn nguyện vọng của ngươi.

Ngươi nói bậy.

Thiên Võng không cho phép có người làm ô uế vị thần của mình.

Đỗ Lan nói: Địa Ngục chỉ là một tiêu chuẩn, chứ không phải thần.

Có tiêu chuẩn, sẽ có hai phe phù hợp tiêu chuẩn và không phù hợp tiêu chuẩn, Địa Ngục chỉ có thể bảo vệ những người phù hợp tiêu chuẩn.

Điều hắn cần là những người có tiềm lực từ trường, mà ngươi rõ ràng không phù hợp tiêu chuẩn.

Ngươi là một đứa trẻ thông minh, nên hiểu rõ.

Có tiêu chuẩn chính là như vậy, ví dụ như khoa cử.

Sau khoa cử, rất nhiều người không đỗ đạt đã chạy đến các chính quyền xung quanh làm việc, trở thành kẻ thù.

Khoa cử vừa xuất hiện, sẽ có một tiêu chuẩn, người phù hợp tiêu chuẩn tự nhiên là vui mừng.

Nhưng người không phù hợp tiêu chuẩn cũng hy vọng có được cuộc sống tốt đẹp hơn, khoa cử không cho được, thì phải tự tìm đường sống, đi đầu quân cho kẻ thù cũng là một lựa chọn.

Chương 4063

Thánh nhân không chết, đại đạo không ngừng, chính là đạo lý này.

Thánh nhân là một tiêu chuẩn, sẽ có người phù hợp và không phù hợp.

Địa Ngục không chết, đại đạo không ngừng.

Bản thân Địa Ngục chính là nguyên nhân hủy diệt của Thiên Quốc, vì Địa Ngục đang tích lũy sức mạnh chống lại Thiên Quốc.

Hắn càng nhấn mạnh chính trị Địa Ngục của mình, người chống đối Thiên Quốc càng nhiều.

Kẻ diệt Thiên Quốc, chính là Địa Ngục vậy.

Đỗ Lan nói: Chàng trai trẻ, ngươi ở lại Thiên Quốc không có tương lai đâu, theo ta đi.

Ngươi là ai.

Đỗ Lan tháo kính râm, nói: Ta là thủ lĩnh của Tổ Chức, có thể cho ngươi thứ mà ngươi mơ ước, từ trường.

Thiên Võng không ngờ mình lại gặp được Đỗ Lan của Tổ Chức.

Điều đầu tiên nghĩ đến là lừa đảo, mình chỉ là một đứa trẻ bình thường, không có chỗ dựa, cũng không có thiên phú gì, không đáng để một nhân vật lớn như Đỗ Lan đích thân đến tìm mình.

Ngươi có thể cùng cha mẹ đến Tổ Chức.

Đỗ Lan nói: Ngươi có muốn ngang hàng với Bạch Thủ Nam không.

Có muốn đứng ở trung tâm sân khấu không.

Nếu muốn, ba giờ chiều mai đến sân bay, máy bay sẽ đợi các ngươi, quá giờ không đợi.

Đỗ Lan nói: Đây là danh thiếp của ta, đưa cho cha mẹ ngươi xem đi.

Mặc dù một tháng sau phải có trận chiến trên mặt trăng với Địa Ngục, nhưng Đỗ Lan đầy tự tin, hoàn toàn không lo lắng, còn có thời gian rảnh để bồi dưỡng trẻ con.

Bên này Địa Ngục sau khi tổ chức đại hội ăn mừng xong, liền bế quan học tập, dù sao một tháng sau sẽ khai chiến, nếu mình thua, sẽ không có cơ hội bồi dưỡng Bạch Thủ Nam.

Mình nhất định phải thắng, phải để từ trường tiến thêm một bước.

Gia đình ba người nhà Thiên Võng đã đến tổ chức, tiếp nhận giáo dục.

Thiên Võng là một tiểu thiên tài, trong lĩnh vực khoa học có thể suy một ra ba, tiếc là hắn biết dù mình có chế tạo ra công nghệ khó tin đến đâu, cũng không thể nào so sánh được với từ trường.

Dù tôi có thể làm cho tên lửa nhanh hơn, đưa con người lên mặt trăng, thì trước mặt cường giả từ trường cũng chẳng là gì.

Chỉ là trò trẻ con, chỉ là đồ chơi mà thôi.

Thiên Võng cho rằng thời đại của khoa học kỹ thuật đã qua, bây giờ chỉ có từ trường mới là tương lai.

Suy nghĩ này cũng không có vấn đề gì, dù sao cường giả từ trường không sợ bom hạt nhân.

Thiên Võng hy vọng mình có thể đứng cùng phe với Địa Ngục, cần có từ trường.

Nhưng hắn đã làm xét nghiệm máu, một giọt máu để kiểm tra thiên phú từ trường, kết quả là không có thiên phú.

Nhưng không có thiên phú, cũng có thể lắp đặt Sang Mộng Giả.

Khoa học kỹ thuật là lặp lại hiện tượng, từ trường đã xuất hiện, thì có thể dùng khoa học kỹ thuật để lặp lại.

Đỗ Lan nói: Đây là kỹ thuật Sang Mộng Giả, có thể cho người bình thường cũng có cơ hội thức tỉnh từ trường.

Thiên Võng kích động nói: Như vậy tôi cũng có thể sở hữu từ trường.

Đừng vội.

Đỗ Lan nói: Từ trường thứ này rất quan trọng, nhưng thứ quan trọng hơn lại là một thứ khác, là thứ nằm ngoài từ trường.

Thứ gì còn quan trọng hơn cả từ trường.

Đỗ Lan nói: Từ trường rất mạnh, ngươi muốn có từ trường là hoàn toàn bình thường.

Nhưng ngươi sở hữu từ trường rồi, cũng chỉ là cùng kẻ địch đồng nguyên, vẫn chưa tìm ra phương pháp vượt qua kẻ địch.

Sáng tạo ra chiêu thức từ trường, đánh bại kẻ địch không phải là được rồi sao.

Đỗ Lan hỏi: Một tháng sau, ta và Địa Ngục có một trận chiến trên Mặt Trăng, chỉ dựa vào chiêu thức từ trường là có thể phân định thắng thua sao.

Vẫn chưa khai chiến, tôi không biết.

Đỗ Lan cười nói: Không thể chỉ so chiêu thức, chiêu thức từ trường có thể giết chết Địa Ngục, nhưng không thể khuất phục hắn.

Cho nên từ trường chỉ là giai đoạn đầu, còn cần giai đoạn thứ hai, làm thế nào để biến kẻ địch thành người của mình.

Sao có thể chứ.

Thiên Võng nói: Trong lòng tôi, thống soái có thể bại, nhưng tuyệt đối không bị chuyển biến.

Thống soái chính là thần của Thiên Quốc.

Vì sao ngươi cho rằng hắn là thần.

Bởi vì hắn rất lợi hại.

Sai, bởi vì hắn hứa hẹn ở Thiên Quốc chỉ xem năng lực, duy tài thị cử.

Cho nên ngươi cho rằng mình có cơ hội đứng cùng sân khấu với thần, ngươi hy vọng mình được trọng dụng, chứ không phải vì Địa Ngục lợi hại.

Nếu Địa Ngục lợi hại, nhưng lại lạm sát vô cớ, ngươi có tiếp tục sùng bái hắn không.

Thiên Võng suy nghĩ một lát, nói: Không.

Thế giới này không chỉ có thống soái, còn có Thiên Đạo, Áo Gia, nhưng tôi không đi sùng bái họ, chính là vì họ không có lời hứa duy tài thị cử.

Không sai, ngươi xem, từ trường của Địa Ngục cũng không thể làm người ta khâm phục.

Từ trường mạnh yếu rất quan trọng, nhưng chỉ riêng từ trường mạnh mẽ là không đủ.

Cần có nhân, nghĩa, lễ, trí, tín.

Đỗ Lan nói.

Ý ngài là cần một bộ những thứ hấp dẫn mọi người.

Không sai, duy tài thị cử của Địa Ngục có thể hấp dẫn người bình thường.

Nhưng thứ gì có thể hấp dẫn cường giả từ trường đây.

Đỗ Lan nói: Ta đang suy nghĩ, từ trường ngoài việc đánh đánh giết giết ra, còn có cái gì.

Thiên Võng suy tư một lúc, nói: Tôi không biết.

Ta cũng không biết, cho nên chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Đỗ Lan nói: Nhưng ta tin rằng từ trường tuyệt đối không chỉ là đánh đánh giết giết.

Mặc dù nói vậy, nhưng Đỗ Lan cũng rất rõ ràng muốn khuất phục cường giả từ trường là rất khó.

Muốn cường giả thỏa hiệp, cần có đại thế của lịch sử.

Nhưng hiện tại rõ ràng chưa hình thành đại thế lịch sử.

Chỉ một mình Đỗ Lan nói, mọi người không phục.

Đại thế lịch sử, chính là mọi người đều nói, mọi người đều chấp nhận.

Đại thế lịch sử cộng thêm một sự kiện lớn, để mọi người đều có thể chấp nhận, lịch sử sẽ được thúc đẩy.

Nhưng hiện tại từ trường tuy rất mạnh, điểm này mọi người đều thừa nhận, nhưng cường giả từ trường rốt cuộc đại diện cho cái gì.

Mọi người vẫn chưa biết.

Không có thứ gì có thể ràng buộc cường giả từ trường, như vậy thì đã định trước là sẽ đánh qua đánh lại.

Điều này cũng giống như thời Xuân Thu Chiến Quốc, mọi người thừa nhận quý tộc, nhưng lại không hy vọng quý tộc làm càn, thế là sẽ có đủ loại tư tưởng để ràng buộc quý tộc, ví dụ như phản đối xa hoa, phản đối lạm sát v. v.

Nhưng loại tư tưởng này đều không có sức ràng buộc gì, mãi cho đến khi lực lượng sản xuất phát triển, kẻ yếu có thể phản kích, quý tộc mới chấp nhận thỏa hiệp.

Mà kẻ yếu muốn phản kích, cần phải có mức độ tổ chức.

Tôn giáo được coi là một loại, tôn giáo tổ chức kẻ yếu lại, quý tộc mới chấp nhận sự quản lý của Thượng Đế.

Có thể thấy cường giả chấp nhận thỏa hiệp, không phải vì họ lòng dạ lương thiện, mà là vì kẻ yếu đã có năng lực phản kích.

Hiện tại không có thứ gì có thể hạn chế cường giả từ trường, vậy thì họ sẽ không khắc kỷ.

Đỗ Lan muốn đề xuất một mục tiêu hạn chế cường giả từ trường, hoặc là để cường giả từ trường cùng nhau phát triển, tại sao mọi người phải nghe.

Không có đại thế hạn chế họ, khắc kỷ phục lễ cũng không thực tế, cho nên cường giả từ trường chỉ có thể đánh đánh giết giết, không ai phục ai.

Nhìn từ nguyên tác, cho dù đến cuối cùng, cường giả từ trường cũng không xây dựng chế độ gì, cũng không có sự phát triển ổn định.

Cuối cùng vẫn là chiến đấu, chiến đấu, chiến đấu, cho đến khi thế giới khởi động lại.

Người có sức mạnh, tại sao phải nghe người khác chỉ tay năm ngón.

Đỗ Lan hoàn toàn hiểu được suy nghĩ này: Thứ có thể đánh bại từ trường chỉ có từ trường, họ căn bản không cần cân nhắc đến người bình thường, mà số lượng cường giả từ trường đỉnh cao rất ít, cơ bản không thể hình thành đại thế lịch sử, cuối cùng đánh đánh giết giết liền trở thành kết cục.

Quý tộc bị hạn chế, là vì bá tánh có thể được tổ chức lại.

Từ trường lại dùng cái gì để hạn chế.

Đỗ Lan cũng không nghĩ ra.

Không có hạn chế, tự nhiên cũng chỉ có thể dựa vào lương tri của chính cường giả từ trường.

Nhưng rõ ràng là không đáng tin, cường giả từ trường đã tiến hành cuộc chiến cuối cùng, sau chiến tranh chính là khởi động lại vũ trụ.

Đỗ Lan đang suy ngẫm làm thế nào để cường giả từ trường cam tâm tình nguyện.

Địa Ngục thì đang cân nhắc làm thế nào để đánh bại Đỗ Lan, hắn đọc Đạt Ma Kinh, suy tư về sự huyền bí của cơ thể mình.

Sở hữu từ trường không có nghĩa là có thể phát huy toàn bộ sức mạnh của từ trường.

Muốn phát huy toàn bộ sức mạnh của từ trường, cần có trí tuệ và thiên phú, còn có sự nỗ lực không ngừng nghỉ.

Địa Ngục không thiếu, đã khai phá ra Hoàn Toàn Cảnh Giới, có thể để mình phát huy toàn lực.

Sát Kình Bá Quyền của Áo Gia, Hải Hổ Bạo Phá Quyền của Hải Hổ, đều là những chiêu thức phát huy toàn lực, nhưng thuộc về áo nghĩa.

Còn Địa Ngục thì muốn làm được mỗi một đòn đều là toàn lực.

Chương 4064

Địa Ngục cũng có thể đêm xem sao, dự đoán an nguy của mình.

Nhưng mấy ngày gần đây tinh tượng rất kỳ lạ, các vì sao đều bị ngưng tụ, tinh thần không hề thay đổi.

Lẽ nào thiên cơ không thể bị tiết lộ.

Địa Ngục thầm nghĩ.

Bất kể thế nào, thời gian một tháng rất nhanh đã đến, trên đỉnh Mặt Trăng, hai người đồng thời đến nơi.

Đứng giữa bụi trăng, không có không khí, nhưng hai người lại có thể sinh tồn, thậm chí đối thoại.

Đây chính là sự thần kỳ của từ trường, chỉ cần từ trường đạt tới 75 vạn thất là có thể tự do tự tại sinh tồn trong vũ trụ.

Từ trường đã biến chúng ta thành quái vật.

Đỗ Lan nói.

Đúng là khiến chúng ta trở nên khác biệt.

Địa Ngục nói: Đỗ Lan, Tần Hồng máy móc của ngươi đâu.

Ta không ngốc, nếu mang Tần Hồng đến Mặt Trăng, chuyện ở Trái Đất ai đến trấn áp.

Cho nên ta tự mình đến.

Đỗ Lan nói.

Ngươi là đang tự tìm đường chết.

Địa Ngục nói: Đến bây giờ ngươi vẫn còn xem thường ta.

Nhưng cũng bình thường, ta từ nhỏ đã bị người ta xem thường, người mà mọi người ký thác hy vọng là đại ca của ta, Chiến Thần.

Chỉ là hắn anh niên tảo thệ, ta mới bất đắc dĩ bị đẩy lên.

Đỗ Lan thầm nghĩ tên của thế giới này đều rất kỳ quái, anh trai tên là Chiến Thần, em trai tên là Địa Ngục, cũng không biết cha mẹ đặt tên kiểu gì.

Ngay cả sư phụ cũng xem thường ta, ngày nào cũng nói ta không bằng đại ca.

Ta đương nhiên biết mình không bằng đại ca, nhưng ta sẽ không kém hơn các ngươi.

Các ngươi đều xem thường ta, rất tốt, chỉ có như vậy ta mới có thể làm cho thế giới kinh ngạc.

Địa Ngục nói: Đỗ Lan, nếu ngươi dám một mình đến, vậy thì dùng bụi trăng này chôn vùi bộ mặt đáng khinh của ngươi đi.

Đỗ Lan nói: Có thể thử xem.

Phòng cụ công nghệ của ngươi, cũng không thể chống lại từ trường của ta.

Địa Ngục nói: Bởi vì từ trường của ta bây giờ là 97 vạn thất.

Oanh, Mặt Trăng đều đang chấn động, ngay cả Trái Đất ở xa cũng xuất hiện hiện tượng bất thường, nước biển bất an cuộn trào, mây đen giăng kín, che khuất ánh mặt trời.

Trận chiến này định trước sẽ được ghi vào sử sách, bởi vì Trái Đất cũng sẽ bị từ trường của cường giả can thiệp, từ trường thậm chí có thể cuốn lên sóng thần.

Nếu không cẩn thận một chút, Trái Đất sẽ phải chịu tổn thất to lớn.

Địa Ngục triển khai từ trường 97 vạn thất, trong nháy mắt đã áp chế Đỗ Lan. 97 vạn thất lại là một nút thắt cổ chai.

Trên Mặt Trăng, từ trường ảnh hưởng đến Trái Đất, toàn cầu mây đen tầng tầng lớp lớp, bao phủ tất cả.

Giờ phút này, chính là toàn cầu cùng lúc nóng lạnh.

Từ trường thật sự có thể biến Trái Đất thành một quả cầu.

Trước kia con người tuy luôn nói Trái Đất rất nhỏ bé, con người rất nhỏ bé, nhưng cuộc sống vẫn là như người uống nước, nóng lạnh tự biết, cũng là phía tây mặt trời mọc phía đông mưa, mỗi nơi mỗi khác.

Nhưng hôm nay, dự báo thời tiết Trái Đất cuối cùng cũng có thể đơn giản nói một câu: hôm nay toàn cầu thời tiết đều là âm u.

Hai vị cường giả từ trường đăng nguyệt đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Địa Ngục của Thiên Quốc, mắt nhìn chằm chằm Đỗ Lan, nói: Ngươi cũng có thể sử dụng từ trường của mình.

Đỗ Lan lại không vội không hoãn mà vỗ tay nói: 97 vạn thất từ trường, đặc sắc, vô cùng đặc sắc.

Nhưng rồi sao nữa.

Vẫn không phải là đánh đánh giết giết, bây giờ ngươi một quyền có thể đánh nát Trái Đất, lại có thể mang đến cái gì.

Ngươi vẫn là một nhân vật hạng ba, chờ đến khi ngươi chết đi, cái gì cũng sẽ không lưu lại.

Địa Ngục nói: Chính trị Địa Ngục của ta sẽ quét sạch toàn cầu.

Tiếc là, ngươi không thể đánh bại các cường giả khác, một trận xa luân chiến là có thể giết chết ngươi.

Cường giả từ trường chỉ có thể mang đến hủy diệt và hỗn loạn, chính trị Địa Ngục của ngươi cũng chỉ làm tăng tốc điểm này.

Lời của ngươi cứ để dành nói với Diêm Vương đi.

Mau phóng thích sức mạnh, ta đã không thể chờ đợi được muốn đánh bại ngươi.

Bất kỳ kẻ nào xem thường trí tuệ và sức mạnh của ta, đều sẽ bị tiêu diệt.

Địa Ngục kiên định tin tưởng vào chính mình.

Không tệ, giống như những cường giả từ trường khác.

Đỗ Lan nói: Vậy thì dùng chiêu thức từ trường mạnh nhất của ngươi tấn công tới đi.

Xem kiếm.

Địa Ngục sử dụng Địa Ngục Kiếm Pháp, biến từ trường thành lưỡi kiếm sắc bén, đâm xuyên qua nhược điểm của cường địch.

Đỗ Lan không né tránh, mặc cho lưỡi kiếm rạch rách áo khoác của mình, bên trong là áo gi lê từ trường.

Lưỡi kiếm chỉ có thể phá hủy quần áo, không thể làm tổn thương cơ thể.

Địa Ngục hít sâu một hơi, nói: Hoàn Toàn Cảnh Giới, phá cho ta.

Uy lực của lưỡi kiếm tăng cường ít nhất ba lần.

Đỗ Lan tán thưởng nói: Đến hay lắm, Vô Cực Chấn Thiền.

Oanh, từ trường trong nháy mắt bộc phát, đánh ra sát thương vượt quá 97 vạn.

Giống như tích nước ở thượng nguồn, sau đó mở đập lớn, dòng nước lập tức tăng lên, có thể cuốn trôi kẻ địch.

Vô Cực Chấn Thiền chính là chiêu thức tích lũy từ trường và sát ý của mình lại với nhau, rồi phóng thích trong một hơi, không hề thua kém Hoàn Toàn Cảnh Giới.

Trong nguyên tác, Địa Ngục chính là bại bởi Vô Cực Chấn Thiền của Áo Gia.

Địa Ngục trước bị vây đánh, lại gặp phải chiêu thức mà Áo Gia lĩnh ngộ, cuối cùng thất bại.

Oanh, cường chiêu đối cường chiêu, xui xẻo là Trái Đất.

Ngay cả thành phố dưới đáy biển cũng cảm nhận được sự rung chuyển, không thể không dừng lại cố định dưới đáy biển, tránh bị nước biển va đập.

Các thành phố ven biển càng thêm hoảng loạn, vì sóng thần có thể bùng phát bất cứ lúc nào.

Trong nguyên tác, Áo Gia và Hải Hổ vì khác biệt lý niệm, phải có một trận chiến, dẫn đến sinh linh Trái Đất lầm than.

Nhưng họ phải chiến đấu, bởi vì Áo Gia vì lý tưởng, còn Hải Hổ thì hy vọng thay đổi vận mệnh.

Lam Mộng vẫn luôn khiêu khích hai đứa con của Hải Hổ, để chúng đi đến đối lập.

Hải Hổ muốn ngăn cản.

Áo Gia phải bảo vệ Lam Mộng, bởi vì chỉ có hắn mới thực hiện lý tưởng, chỉ dựa vào mình là không được, trên Trái Đất không tìm được người thứ hai sẵn lòng vì kế hoạch thế giới mới mà dốc hết tâm tư.

Hai người có lý do của riêng mình, Áo Gia sẽ không dừng lại, Hải Hổ không thể không khai chiến.

Bây giờ Đỗ Lan và Địa Ngục khai chiến cũng có lý do, Địa Ngục muốn bảo vệ chính trị Địa Ngục của mình.

Đỗ Lan thì muốn phản đối chính trị Địa Ngục.

Đỗ Lan nói: Nghe qua chuyện Hoàng Đế Tân Y chưa.

Có biết tại sao các đại nhân lại giả vờ nhìn thấy quần áo không.

Không phải vì các đại nhân ngu ngốc, mà là vì các đại nhân và hoàng đế có quan hệ lợi ích.

Đại nhân nịnh bợ hoàng đế, liền có khả năng được khen thưởng.

Giống như bá tánh gả vợ con cho ngươi, có thể đề cao địa vị gia tộc, họ một vạn lần đồng ý.

Đến lúc đó họ có thể khống chế Thiên Quốc.

Ta sẽ không cho họ cơ hội, bởi vì Thiên Quốc chỉ có một mình ta nói là được.

Địa Ngục nói: Không ai có thể chất vấn quyết định của ta.

Nhưng quyết định của ngươi có chắc là quyết định của ngươi không.

Ban đầu ngươi không phải muốn học một trường đại học tốt, sau này làm luật sư hoặc bác sĩ sao.

Tại sao lại trở thành thống soái Thiên Quốc.

Tại sao lại đi khiêu chiến Áo Gia.

Chương 4065

Còn không phải là người khác áp đặt vận mệnh lên ngươi sao.

Đỗ Lan cười nói: Ngươi đã tự mình đưa ra quyết định bao giờ chưa.

Ngươi có từ trường, nhưng ngươi vẫn để ý đến cái nhìn của người khác.

Quyết định của ngươi không hoàn toàn bắt nguồn từ ngươi.

Địa Ngục nói: Ngươi đang xem thường trí tuệ của ta, không có lời nói dối nào có thể thoát khỏi mắt ta.

Lẽ nào ảnh hưởng đến ngươi chỉ có thể là lời nói dối sao.

Lẽ nào ngươi không biết lời nói thật đôi khi mới là thứ tàn khốc hơn.

Đỗ Lan nói: Tại sao ngươi phải chiến đấu với Áo Gia.

Còn không phải vì ngươi thật sự đã thua Áo Gia sao.

Lời nói thật là đủ để ảnh hưởng đến ngươi.

Nhưng ngươi đừng quên, một sự kiện thường được cấu thành từ nhiều sự thật, đừng làm người mù sờ voi, nếu không sẽ rơi vào La Sinh Môn.

La Sinh Môn là một bộ phim điện ảnh, kể về một vụ án, được kể từ những góc nhìn khác nhau, thì sẽ có những kết quả khác nhau.

Là một phiên bản hiện đại của người mù sờ voi.

Mỗi người đều từ lập trường của mình kể lại câu chuyện, đều là những gì mình nhìn thấy, nhưng kết quả hoàn toàn không giống nhau.

Một sự kiện, nhiều sự thật.

Mọi người đều nói thật, nhưng kết quả sẽ trống đánh xuôi kèn thổi ngược.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Ngươi quả thực đã thua Áo Gia, đây là sự thật, nhưng còn có những sự thật khác, đó là thời gian huấn luyện của ngươi kém xa Áo Gia, và lúc đó uy hiếp ngươi không chỉ có Áo Gia, còn có Lam Đạo Thiên Vũ, Lam Mộng, ngươi căn bản không có cách nào toàn lực ứng phó.

Dù ngươi thắng được Áo Gia, ngươi cũng không thoát ra được.

Cho nên kịp thời cắt lỗ, không có gì sai.

Đỗ Lan nói đều là sự thật, nhưng người phản đối chỉ sẽ nói Địa Ngục thua Áo Gia.

Địa Ngục cũng không biết làm sao phản bác, bởi vì đúng là như vậy.

Người ta không cần nói dối cũng có thể ảnh hưởng đến mình, bởi vì một sự kiện có nhiều sự thật, lập trường lại không giống nhau, vậy thì thuộc hạ chỉ cần chọn sự thật và lập trường có lợi cho mình để nói là được rồi, căn bản không cần nói dối.

Nói dối là phương pháp cấp thấp nhất, người thuyết phục cao siêu nói đều là sự thật, nhưng cuối cùng lại có thể thực hiện mục tiêu của mình.

Chung Cực Vô Hạn.

Đỗ Lan bộc phát từ trường, đẩy lùi Địa Ngục, nói: Thế nào, nhận ra giới hạn trí tuệ của mình rồi chứ.

Trí tuệ của ngươi cũng không đủ để giải quyết mọi vấn đề, cũng chỉ có thể cứu vãn mà thôi.

Tay của Địa Ngục bị Đỗ Lan chấn đến tê dại, nhíu mày nhìn Đỗ Lan, ý thức được Đỗ Lan không hề yếu, nói: Giả heo ăn thịt hổ khá lắm, trước đây ngươi vẫn luôn che giấu từ trường của mình.

Đỗ Lan nói: Ta muốn ngươi suy ngẫm lại, chứ không phải muốn ngươi thảo luận về từ trường của ta.

Dù ngươi nói đúng, chính trị Địa Ngục của ta cũng tuyệt đối sẽ không thay đổi.

Địa Ngục không thể thay đổi, bởi vì không biết thay đổi thế nào.

Nếu từ bỏ chính trị Địa Ngục, hắn cũng không biết làm thế nào để quản lý Thiên Quốc.

Trí tuệ của cường giả từ trường cũng có giới hạn, Địa Ngục cũng là sau nhiều lần thử và sai, mới tìm ra được một phương pháp quản lý như vậy.

Nếu từ bỏ, thì không còn thủ đoạn nào khác.

Địa Ngục muốn thắng, hít sâu một hơi, chuẩn bị sử dụng tuyệt chiêu của mình.

Hắn vẫn luôn nỗ lực luyện tập.

Nhưng hắn luôn lo lắng mình không bằng anh trai, thời gian dài, trong đầu hắn sẽ tưởng tượng anh trai cùng mình tu luyện.

Lâu dần, trong đầu xuất hiện một nhân cách khác, chính là anh trai của mình.

Cùng với từ trường ngày càng mạnh mẽ, người anh trai trong nội tâm Địa Ngục cũng ngày càng cụ thể, cuối cùng có một ngày anh trai của hắn thực thể hóa, trở thành Chiến Thần thật sự.

Đỗ Lan, đừng tưởng chỉ có ngươi biết che giấu thực lực, ta cũng biết, hôm nay sẽ cho ngươi kiến thức sức mạnh của ta. 99 vạn thất từ trường, chuyển động lên cho ta.

Đột phá nút thắt 97 vạn, trực tiếp đạt đến 99 vạn.

Trí tuệ không bằng ta, liền muốn so sức mạnh.

Đỗ Lan bất đắc dĩ nói: Nếu trí tuệ và sức mạnh đều bị ta bác bỏ, vậy ngươi còn có ưu điểm gì để tiếp tục thống trị Thiên Quốc.

Hay là gia nhập tổ chức đi.

Sức mạnh của ta tuyệt đối sẽ không thua.

Địa Ngục ra chiêu: Địa Ngục Chiến Thần.

Oanh, sau lưng hắn xuất hiện một quỷ hồn màu xanh lam u tối, chính là anh trai hắn Chiến Thần.

Chiến Thần cũng có 99 vạn thất từ trường, cũng có nghĩa là hiện tại là hai cường giả 99 vạn thất từ trường vây đánh Đỗ Lan.

Đỗ Lan cười nói: Ta sợ quá đi, không phải chỉ là vây đánh thôi sao.

Ta lại không phải lần đầu tiên tiếp nhận chính nghĩa vây đánh.

Ngươi sẽ đối mặt với hai cường giả sức mạnh 99 vạn thất, dù ngươi có công nghệ bảo vệ, cũng sẽ chết.

Địa Ngục tự tin nói.

Đỗ Lan nói: Trong đầu xuất hiện nhân cách thứ hai, và cụ thể hóa nó đúng là rất lợi hại.

Không chỉ là lợi hại, mà là siêu cấp lợi hại.

Địa Ngục nói: Tiếp nhận lửa giận của ta đi.

Hai cường giả cùng nhau lao tới, từ trường 99 vạn thất đang gào thét, một quyền này đánh xuống, ngay cả Mặt Trăng cũng sẽ vỡ nát.

Đỗ Lan cứng rắn đỡ hai quyền, sức mạnh thông qua cơ thể hắn truyền đến Mặt Trăng.

Bề mặt Mặt Trăng trong nháy mắt xuất hiện những vết nứt khổng lồ, giống như một chiếc bánh quy bị vỡ.

Mặt Trăng đã bị tuyệt chiêu của Địa Ngục đánh hỏng.

Mặt Trăng xuất hiện vô số hẻm núi sâu, may mà không nứt ra, nhưng trông như có thể vỡ nát bất cứ lúc nào.

Đỗ Lan giống như một cây đinh bị đóng vào Mặt Trăng, gây ra một loạt thay đổi.

Địa Ngục Chiến Thần, một chiêu thức thần kỳ được sáng tạo ra vì tưởng nhớ anh trai, có thể triệu hồi một cường giả từ trường mạnh mẽ ra trợ chiến.

Đương nhiên một người không phải là giới hạn của Địa Ngục Chiến Thần.

Hình người giống như anh linh được triệu hồi ra cũng sử dụng từ trường 99 vạn thất.

Địa Ngục Chiến Thần nhìn Đỗ Lan bị bụi trăng bao bọc, không hề buông lỏng cảnh giác, không dám xem thường kẻ địch trước mắt.

Đỗ Lan tự nhiên không thể bại như vậy, bụi trăng rơi xuống, hắn lại lần nữa thể hiện áo gi lê từ trường và quần short Hulk, vẫn còn nguyên vẹn mà đi ra khỏi hố.

Địa Ngục, ngươi trong lĩnh ngộ chiêu thức từ trường đã đi trước thế giới.

Đỗ Lan khen ngợi nói: Lại có thể tăng gấp đôi từ trường của mình, đặc sắc, thật sự đặc sắc.

Công nghệ của ngươi cũng không tệ, sức mạnh gấp đôi 99 vạn thất cũng không biến ngươi thành tro bụi.

Địa Ngục trầm trọng nói, trận chiến này quyết không thể lơ là.

Đỗ Lan đánh giá Địa Ngục Chiến Thần, nói: Đúng là chiêu thức không tồi, có thể dạy ta không.

Cường hóa kẻ địch của mình, là tàn nhẫn với chính mình.

Địa Ngục nói.

Đỗ Lan nói: Trong đầu cường giả từ trường chỉ có đánh đánh giết giết, thật đáng tiếc.

Ngươi hẳn cũng có thể chiêm bốc, hẳn cũng có thể nhìn thấy bi kịch của tương lai.

Cuộc tàn sát lẫn nhau của các cường giả từ trường sắp đến, ngươi có thể dự đoán được không.

Thì sao chứ.

Thế giới này nên được khống chế bởi trí tuệ và sức mạnh, mà ta sở hữu những ưu điểm này, Điện Nhãn của Lam Mộng kém một chút phong tao, Thiên Đạo Áo Gia thua một chút văn thái.

Mà ta đồng thời có đủ mọi ưu thế, chính trị Địa Ngục không thể ngăn cản.

Ngươi rất tự tin.

Đỗ Lan nói: Thực ra đôi khi ta cũng hiểu Lam Mộng, dù sao thế giới này định trước tràn ngập bất đồng, chỉ có cái chết mới là kết cục cuối cùng của bất đồng.

Thay vì ngăn cản các ngươi đánh qua đánh lại, không bằng ta giết hết các ngươi.

Có bản lĩnh thì đến thử xem.

Địa Ngục thấy Đỗ Lan thản nhiên nói muốn giết hết tất cả cường giả, chỉ cảm thấy buồn cười.

Đừng vội, ta chưa nói xong.

Nhưng ngược lại nghĩ, dù giết hết các ngươi, thương tăng cũng sẽ tiếp tục.

Loài người tuyệt chủng rồi, trong vũ trụ cũng có những sinh vật khác, cũng sẽ thức tỉnh từ trường, cũng sẽ nội chiến lẫn nhau.

Giết chóc không giải quyết được vấn đề, vẫn phải nghĩ cách tìm cho các cường giả từ trường một nền tảng có thể hợp tác.

Đỗ Lan nói: Tiếc là sức mạnh của cường giả từ trường quá mạnh, cảm xúc quá kịch liệt, rất khó hợp tác.

Ngươi nói những thứ này đều là lời vô ích.

Địa Ngục chỉ cảm thấy những gì Đỗ Lan nói không có ý nghĩa.

Không.

Đỗ Lan nói: Thực ra ta còn có một ý tưởng.

Ngươi có thể khiến tất cả cường giả từ trường nghe lệnh ngươi sao.

Đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Địa Ngục cho rằng hy vọng chính trị Địa Ngục quét sạch thiên hạ đã rất điên cuồng, Đỗ Lan lại còn cuồng hơn cả mình, lại muốn tất cả cường giả từ trường hợp tác cùng thắng.

Căn bản chỉ là huyễn tưởng mà thôi.

Đỗ Lan nói: Chúng ta vừa đánh vừa nói.

Trên người hắn bộc phát từ trường mãnh liệt.

Chương 4066

Địa Ngục nhíu mày, bởi vì từ trường của Đỗ Lan có chút khủng bố, và sự vận động của từ trường có chút quen thuộc đến khó hiểu.

Hắn kinh ngạc nói: Địa Ngục Chiến Thần.

Đỗ Lan cũng muốn sử dụng Địa Ngục Chiến Thần.

Không thể nào, ta đã trải qua hơn mười năm tu luyện mới xây dựng được nhân cách anh trai, sao ngươi có thể nhìn một cái là học được.

Xây dựng một nhân cách quả thực rất khó.

Vậy tại sao phải bỏ gần tìm xa.

Nhân cách của chính ta là đủ dùng rồi.

Xem Địa Ngục Chiến Thần của ta đây.

Đỗ Lan gầm lên một tiếng, bên cạnh xuất hiện một Đỗ Lan màu xanh lam u tối khác.

Địa Ngục Chiến Thần của Đỗ Lan chính là bản thân hắn.

Địa Ngục không thể hiểu được làm thế nào một nhân cách của một người lại có thể chia thành hai phần, làm thế nào có thể phân liệt chính mình thành Địa Ngục Chiến Thần.

Có phải rất kinh ngạc không.

Thực ra không có gì to tát, chỉ là phân liệt từ trường ra thôi.

Từ trường là sức mạnh mà trời đất rót vào cơ thể chúng ta, giống như nước máy vậy.

Thượng nguồn là nhà máy nước, hạ nguồn là các hộ dùng.

Chúng ta các hộ dùng có thể dùng một cái chậu đựng nước, cũng có thể dùng hai cái chậu đựng nước.

Chỉ cần ngươi có thể tạo ra đủ chậu, là có thể chứa được nhiều nước hơn.

Thậm chí nếu ngươi thay một vòi nước có đường kính lớn hơn, lưu lượng cũng có thể lớn hơn.

Đương nhiên ngươi cũng có thể xây một hồ chứa nước, khi cần thiết thì xả hết nước trong hồ ra một lúc.

Đỗ Lan nói: Từ trường rất kỳ diệu phải không.

Ta chỉ thấy một tên khốn tự luyến.

Lại dám biến nhân cách của mình thành Địa Ngục Chiến Thần, Đỗ Lan quá tự luyến rồi.

Đánh xong rồi nói.

Đỗ Lan khai chiến.

Cường giả đối cường giả, Chiến Thần đối Chiến Thần.

Kiếm chiêu của Địa Ngục sắc bén, như bão tố trút xuống.

Đỗ Lan có Hữu Tình Phá Nhan, nhiệt huyết trung nhị chân chính.

Hữu Tình Phá Nhan Quyền.

Đây là sự dung hợp áo nghĩa của Hoàn Toàn Cảnh Giới, Vô Cực Chấn Thiền, trong nắm đấm chứa đựng tình cảm của nam tử hán, muốn để kẻ địch cũng cảm nhận được chân tình thực ý của mình.

Địa Ngục như nghe thấy tiếng nam tử hán đang rơi lệ, đại trượng phu đang bi thương.

Nhưng nghe được, không có nghĩa là mình phải chấp nhận, Địa Ngục phản kích: Địa Ngục Chi Kiếm.

Ngưng tụ từ trường lại với nhau, hóa thành kiếm quang rực rỡ, đâm về phía yếu hại của kẻ địch.

Ta thừa nhận ngươi là một nam tử hán, vậy ban cho ngươi một cái chết như nam tử hán.

Địa Ngục gào thét, đẩy từ trường của mình lên mức cực cao, cực mạnh, cực hạn.

Kiên định không dao động, dù có thấu hiểu cũng vẫn tung quyền nặng nề, có thể nói là từ không cầm quân, nghĩa không giữ của, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với chính mình.

Đỗ Lan chân tâm vì thế giới, thì sao chứ.

Vẫn là kẻ địch của chính trị Địa Ngục.

Kiếm quang rực rỡ, kiếm khí ngút trời, đây chính là sự kính trọng lớn nhất của Địa Ngục đối với kẻ địch.

Nắm đấm của Đỗ Lan đón lấy kiếm quang đâm tới, va chạm vào kiếm quang, trong nháy mắt bề mặt Mặt Trăng tiến hành một cuộc đại thanh trừng, bụi trăng xung quanh toàn bộ bị đẩy ra, thậm chí bay vào vũ trụ, hình thành một vành đai mặt trăng.

Trái Đất càng thêm khổ không tả xiết, sóng thần chực chờ bùng phát, nước biển hung dữ hình thành những con sóng cao trăm mét, muốn nhấn chìm toàn bộ khu vực ven biển.

Cảnh báo inh ỏi, nhưng căn bản không kịp sơ tán.

Lúc này mọi người mới ý thức được sự đáng sợ của cường giả từ trường, ở xa trên Mặt Trăng cũng có thể hủy diệt thế giới.

Vốn dĩ rất nhiều địa chủ hào cường nghĩ rằng từ trường chẳng qua chỉ là gây ra một vòng thay đổi triều đại mới.

Chỉ cần mình nắm giữ đất đai là không có vấn đề gì, chờ đến khi vương triều mới thành lập, mình vẫn là người quản lý không thể thiếu.

Nhưng khi nhìn thấy những con sóng cao ngất, họ mới biết mình đã biến thành kiến hôi.

Lúc này Địch Ny Toa ra tay, đứng bên bờ biển nói: Từ Trường Thiên Tỏa.

Đấm về phía con sóng, một chiêu Từ Trường Thiên Tỏa khóa chặt từ trường của Trái Đất, khiến nước biển không còn chao đảo.

Sóng thần lắng xuống, trời quang mây tạnh, Trái Đất an toàn.

Nhưng Mặt Trăng lại xui xẻo, vô số kiếm khí lại một lần nữa để lại những vết hằn thẳng tắp trên Mặt Trăng.

Đỗ Lan bị kiếm đâm xuyên, biến thành một con nhím.

Ta thắng rồi.

Địa Ngục cũng bị quyền lực đánh đến hộc máu, nhưng trên mặt là niềm vui chiến thắng, nói: Đỗ Lan, ngươi quả thực vượt ngoài dự liệu của ta, từ trường của ngươi cũng khiến ta kinh ngạc.

Nhưng ngươi xem thường ta, chính là lý do thất bại.

Đỗ Lan cười nói: Là ta thắng.

Chết đến nơi rồi còn cứng miệng, đúng là phong cách của ngươi, toàn thân trên dưới chỉ có cái miệng là cứng nhất.

Không tin.

Ngươi nhìn kia.

Đỗ Lan giơ tay chỉ về phía chiến trường của các Chiến Thần.

Địa Ngục quay đầu, liền thấy một cảnh tượng quỷ dị, vốn là anh trai đối đầu với Đỗ Lan, nhưng bây giờ anh trai đã biến mất, chỉ còn lại hai Đỗ Lan.

Can thiệp từ trường.

Đỗ Lan nói: Có thể biến tất cả Địa Ngục Chiến Thần thành phân thân của ta, ha, bây giờ ngươi không muốn nghe lệnh của ta cũng không được.

Bởi vì ngươi chính là ta, ta chính là ngươi.

Sao có thể.

Địa Ngục không dám tin vào mắt mình, hét lên: Anh trai, đừng nhận thua.

Vô dụng thôi, bây giờ chỉ cần ngươi thu hồi Địa Ngục Chiến Thần, sẽ bị ta khắc lên dấu ấn tư tưởng.

Oa ha.

Đỗ Lan phát ra tiếng cười của kẻ phản diện chiến thắng.

Về phần vết thương trên người, vấn đề không lớn, tế bào tái tổ hợp là được.

Nhưng một phần nhân cách bị Đỗ Lan xâm nhập, đó là không thể sửa chữa.

Không thể nào.

Địa Ngục không chấp nhận hiện thực.

Đỗ Lan sửa chữa cơ thể mình, nói: Không có gì là không thể, mọi thứ đều có khả năng, đây chính là từ trường, thua chính là thắng, thắng chính là thua.

Từ trường chính là kình nha.

Địa Ngục không thừa nhận cũng không được, bởi vì anh trai quả thực đã biến thành Đỗ Lan.

Đại chiến Mặt Trăng xuất hiện tình huống bất ngờ, chiêu thức mà Địa Ngục khai phá lại bị Đỗ Lan đồng hóa.

Tình huống này có thể nói là chưa từng nghe thấy, từ trường còn có thể can thiệp vào nhân cách.

Địa Ngục chỉ biết từ trường có thể đọc tâm, kẻ yếu trước mặt cường giả không có bí mật gì để nói.

Nhưng cường giả cũng không thể biến kẻ yếu thành thuộc hạ của mình, không thể khiến tất cả mọi người trở thành nô lệ của mình.

Đương nhiên nếu cường giả muốn, có thể tẩy não kẻ yếu.

Hải Hổ đã khiến Tài thúc, người chăm sóc mình lớn lên, hận mình, hy vọng như vậy có thể bảo vệ Tài thúc.

Tiền đề là cường giả và kẻ yếu, chứ không phải cường giả và cường giả.

Địa Ngục không hiểu.

Đỗ Lan biết lúc này lại cần phải giải thích chiến đấu, liền nói: Nhìn vẻ mặt bối rối của ngươi là biết ngươi không thể hiểu được, cho rằng hai chúng ta đều là cường giả từ trường 99 vạn thất, tại sao từ trường của ta có thể cải tạo từ trường của ngươi.

Không sai, nếu không phải trong vòng một tháng đã đề thăng từ trường, ta sẽ không nghi ngờ.

Nhưng bây giờ thực lực chúng ta tương đương, từ trường của ngươi không thể can thiệp vào từ trường của ta mới đúng.

Trong tình huống từ trường mạnh yếu tương đương, quả thực không thể can thiệp.

Chương 4067

Dù sao từ trường cũng là sự phát triển của mâu và thuẫn.

Ta đề thăng mâu, ngươi có thể đề thăng thuẫn.

Ta khai phá một chiêu thức, ngươi khai phá một phản chiêu thức.

Như vậy có thể qua lại, không thể áp chế.

Nhưng từ trường của ngươi vẫn dừng lại ở cấp độ người với người, còn ta đã ký thác bản thân vào thương tăng.

Ngươi cũng có thể thử xem, như vậy sẽ rất sảng khoái.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Giao cho bản năng, niềm vui do bản năng mang lại mới là thực thực tại tại, vui vẻ hơn bất cứ chính trị Địa Ngục nào.

Bản năng.

Địa Ngục không tin nói: Lẽ nào ta thua bản năng.

Có thể nói như vậy.

Không thể nào.

Địa Ngục không tin.

Tuy nhiên từ trường chính là sức mạnh như vậy, chính là sức mạnh khiến cường giả vui sướng.

Niềm vui của bản năng là chân thực nhất, từ trường khiến con người thực hiện niềm vui như vậy.

Ngươi xem các cường giả từ trường, cho dù là Áo Gia, hắn cũng dùng lý tưởng giả dối để khiến mình vui vẻ.

Không một cường giả từ trường nào thật tâm bảo vệ thế giới, mỗi người bảo vệ đều là niềm vui của chính mình.

Nhưng niềm vui nỗi buồn của người ta không tương thông, cuối cùng cường giả vì niềm vui của riêng mình mà tấn công kẻ địch, sẽ xuất hiện một người chỉ dựa vào bản năng là đủ vui vẻ để đánh bại tất cả.

Địa Ngục thầm nghĩ nếu so xem ai vui vẻ đơn giản hơn, trực tiếp hơn, vậy thì niềm vui của bản năng chắc chắn lợi hại hơn.

Niềm vui của mình là được người khác công nhận, niềm vui của Áo Gia là đi thực hiện lý tưởng, niềm vui của Thiên Đạo là đột phá đạo nghĩa.

Những niềm vui này còn cần vật tham chiếu, mà niềm vui của bản năng hoàn toàn bắt nguồn từ cơ thể.

Niềm vui của bản năng, giống như hắt hơi một cách sảng khoái, giống như vươn vai, giống như ngáp, chỉ cần cơ thể được thư giãn, là rất vui vẻ.

Không cần lý tưởng, không cần lý niệm, chỉ cần sự vận động của cơ thể.

Đây mới là sức mạnh của thương tăng thuần túy thực sự, sự vận động của cơ thể chính là niềm vui.

Đỗ Lan vui vẻ nói: Trong mỗi cử chỉ hành động đều có thể cảm nhận được niềm vui, chính là nguyên nhân ta mạnh hơn ngươi.

Trong mỗi cử chỉ hành động đều cảm nhận được niềm vui.

Địa Ngục không làm được, chỉ riêng động tác của cơ thể làm sao có thể vui vẻ.

Hắn cho rằng niềm vui là mình được công nhận, được bao quanh bởi tiếng vỗ tay và hoan hô, là mọi người vì mình mà sống chết.

Nhưng Đỗ Lan không cần mọi người hoan hô, chỉ cần mình vận động là đã rất vui vẻ.

Địa Ngục không thể trực tiếp làm được, vì niềm vui của hắn còn cần thành tích, cho nên hắn bị loại đầu tiên.

Niềm vui là sản phẩm phụ của chiến thắng, mà chiến thắng thì không thể bỏ qua ba loại thắng học: Đại Thừa Doanh Học, Nhân Tín Xưng Doanh, Nghiệp Tích Doanh Học.

Đỗ Lan khi yêu cầu người khác, đều hy vọng mọi người bỏ ra thành tích.

Nhưng khi yêu cầu chính mình, lại là Đại Thừa Doanh Học, chi phí thấp nhất, ta thắng vì ta tồn tại.

Giao phó tất cả cho bản năng của cơ thể, sức mạnh thương tăng có thể khiến Đỗ Lan mạnh hơn.

Trong mắt Địa Ngục, lựa chọn của Đỗ Lan cũng không khác gì động vật, khuất phục trước bản năng, mọi thứ đều để cơ thể vui vẻ, không có một chút theo đuổi tinh thần nào.

Điều này quả thực là cái xấu loại bỏ cái tốt, Địa Ngục nói: Nếu cứ tiếp tục phát triển như vậy, cuối cùng các cường giả từ trường đều sẽ từ bỏ lý niệm, khuất phục trước bản năng.

Có gì không tốt.

Đỗ Lan nói: Sinh ra vì bản năng, chết đi vì bản năng, đây chính là số mệnh của con người.

Ngươi như vậy có khác gì động vật.

Địa Ngục nói.

Không có gì khác biệt.

Nhưng dù có tất cả lý niệm thì sao.

Mỗi cường giả từ trường đều có lý niệm khác nhau, vì lý niệm của mình mà điên cuồng, cuối cùng tàn sát lẫn nhau, còn không bằng tuân theo bản năng một cách thống khoái.

Đỗ Lan cười nói: Giống như bây giờ, ngươi có lý tưởng của mình nhưng không phải là đối thủ của bản năng, không bằng cũng học ta giao phó tất cả cho thương tăng, tự mình hưởng thụ niềm vui của cơ thể.

Niềm vui tàn bạo, cuối cùng cũng kết thúc bằng sự tàn bạo.

Địa Ngục nói.

Hắn đã hiểu nguyên nhân sự mạnh mẽ của Đỗ Lan, nhưng bản thân sẽ không làm như vậy, vì hắn không thể từ bỏ trách nhiệm của gia tộc, hắn phải để những người thân đã khuất tự hào về mình.

Cho nên hắn phải xây dựng Thiên Quốc, để mình lưu danh sử sách, như vậy gia tộc của mình mới được người đời ghi nhớ.

Mình còn phải để chính trị Địa Ngục quét sạch toàn cầu, để thế giới đều chấp nhận sự thống trị của mình.

Nhưng Đại Thừa Doanh Học cũng rất lợi hại, thật sự có thể thông qua niềm vui bản năng của mình mà tăng cường thực lực.

Ngươi đây là ghen tị, dù sao sự khác biệt của cơ thể là thiên phú.

Có người cơ thể rất yếu, động một chút là gãy xương, sinh ra đã định trước không thể chịu đựng được nhiều thương tăng hơn.

Còn có người cơ thể khỏe mạnh, có thể làm vận động viên, có thể vận động cường độ cao, thì có thể trở nên mạnh mẽ hơn.

Đỗ Lan nói: Thế giới từ trường là nơi cá lớn nuốt cá bé nhất, coi trọng thiên phú nhất.

Cơ thể của ta khỏe mạnh, dù có chìm đắm trong niềm vui của cơ thể, cũng sẽ không kết thúc.

Từ trường rất xem trọng thiên phú, ngay từ đầu việc thức tỉnh từ trường đã rất tàn khốc, đại đa số người căn bản không có cơ hội có được từ trường.

Nhưng đợi đến khi số lượng cường giả từ trường nhiều hơn, lại càng phải xem thiên phú, thiên phú của mỗi người không giống nhau, lưu lượng cũng không giống nhau.

Giống như căn cơ của thế giới tu tiên, căn cơ tốt, tốc độ tu luyện nhanh, thực lực mạnh mẽ.

Căn cơ không tốt, vậy chỉ có thể ngã gục, có nỗ lực cũng không được.

Có thể nói nỗ lực trước mặt thiên phú không đáng một xu.

Hiện tại từ trường so sánh ai có thể phát huy sức mạnh từ trường, còn cường giả tương lai so sánh chính là ai có lưu lượng lớn hơn.

Lưu lượng nhỏ, sẽ bị đào thải.

Lưu lượng lớn nhỏ, thật sự hoàn toàn dựa vào thiên phú, là do trời sinh đã quyết định.

Có người chính là cơ thể tốt, ngày hôm trước mệt như chó, ngày hôm sau đã hồi phục. có người thì cần nằm mấy ngày mới có thể hồi phục.

Mặc dù thông qua huấn luyện, có thể tăng cường lưu lượng, để mình thích ứng với cảm giác từ trường tiếp quản cơ thể.

Nhưng thiên phú vẫn quan trọng, giống như vận động viên, cùng khổ luyện, nhưng thiên phú của nhà vô địch chính là mạnh, tố chất cơ thể chính là tốt.

Địa Ngục không còn cách nào, cũng chỉ có thể chấp nhận hiện thực Đỗ Lan mạnh hơn, cho dù Đỗ Lan không có lý tưởng, chỉ có bản năng, nhưng mạnh chính là mạnh.

Được rồi, bây giờ ngươi sẽ tiếp nhận hiệu lệnh của ta.

Đỗ Lan nói.

Địa Ngục nói: Ngươi có lẽ có thể khống chế ta, nhưng ngươi bây giờ đã mở ra chiếc hộp Pandora.

Tiếp theo sẽ có nhiều người hơn giống như ngươi từ bỏ lý tưởng, mà khuất phục trước niềm vui của cơ thể.

Ngươi sẽ hủy diệt thế giới này.

Địa Ngục đã có thể nhìn thấy những cường giả từ trường đó chỉ biết tăng cường từ trường của mình, trở thành những động vật vui vẻ thuần túy.

Đây là lỗi của các ngươi, là các ngươi không chịu hợp tác, chỉ muốn đánh đánh giết giết.

Vậy ta không muốn thất bại, thì phải đề thăng chiến lực, khuất phục bản năng có thể trở nên mạnh hơn, tại sao không dùng.

Đỗ Lan nói: Đây là điều tất yếu của chiến đấu, nhất định sẽ có người lựa chọn như vậy.

Lỗi không phải ở ta, là các ngươi không làm gương tốt.

Địa Ngục không thể phản bác, chính mình cũng suốt ngày nghiền ngẫm làm sao để đánh bại cường địch, làm sao để quảng bá chính trị Địa Ngục.

Hắn cũng muốn thắng, đã khai phá Hoàn Toàn Cảnh Giới và Địa Ngục Chiến Thần, vẫn luôn nghiền ngẫm làm sao để mình đánh ra sát thương lớn hơn.

Đỗ Lan chỉ là đã làm một việc mà tất cả cường giả từ trường đều sẽ làm.

Đi.

Địa Ngục Chiến Thần bị đồng hóa quay trở lại cơ thể Địa Ngục, khiến Địa Ngục tiếp nhận các loại ý tưởng của Đỗ Lan.

Tiếp theo Thiên Quốc phải khai phá châu Á, xây dựng chế độ, bất kể ai lên ngôi, đều có thể vận hành trôi chảy.

Đỗ Lan hy vọng dùng chế độ thay thế chính trị Địa Ngục.

Trong cơ thể Địa Ngục có mảnh vỡ nhân cách của Đỗ Lan, khiến hắn bị ảnh hưởng bởi Đỗ Lan.

Trong ký ức, hình ảnh của anh trai trở nên mơ hồ, hình ảnh của Đỗ Lan trở nên mạnh mẽ.

Chương 4068

Đỗ Lan nói gì, hắn cũng cảm thấy Đỗ Lan là vì tốt cho mình.

Đỗ Lan bảo hắn hoàn thiện chế độ, giảm bớt chính trị Địa Ngục, Địa Ngục cũng cảm thấy Đỗ Lan có tấm lòng tốt, mình nên tin tưởng, nên thực hiện.

Địa Ngục thậm chí không cảm thấy mình bị thay đổi, chỉ cho rằng Đỗ Lan nói đúng, hoàn toàn không có vấn đề gì, nên làm như vậy.

Chính trị Địa Ngục không thể lâu dài, quay về sửa đổi cho tốt.

Đỗ Lan nói.

Ngài nói đúng.

Địa Ngục gật đầu: Ta về sẽ sửa đổi ngay.

Đỗ Lan nói: Vậy ngươi về đi.

Địa Ngục xoay người rời khỏi Mặt Trăng đã tan hoang.

Cường giả một trận chiến, có thể đánh nổ hành tinh, có thể khiến Trái Đất long trời lở đất.

Lần trước từ trường chống lại bom hạt nhân, mọi người còn tưởng rằng trật tự cũ sẽ không bị ảnh hưởng.

Nhưng bây giờ mọi người ý thức được từ trường thật sự có thể hủy diệt toàn nhân loại, hai cường giả từ trường chiến đấu ở xa trên Mặt Trăng cũng có thể khiến Trái Đất bùng phát sóng thần.

Người bình thường cuối cùng cũng ý thức được cường giả từ trường đã không còn là người, mà là thần.

Chỉ có thần mới có thể tạo ra đại hồng thủy, mới có thể hủy diệt mọi thứ.

Người bình thường không thể ràng buộc cường giả từ trường, chỉ có lương tri của cường giả mới có thể hạn chế chính mình.

Họ tay chân luống cuống, không biết nên làm thế nào.

Đối mặt với cường giả từ trường, ngoài việc quỳ lạy thần phục, cũng không có cách nào khác.

Nếu cường giả từ trường không vui, ra tay hủy diệt thế giới, vậy thì thật sự tiêu đời rồi.

Phàm nhân rất khó chịu, Địa Ngục cũng không khá hơn.

Tuy nói muốn thay đổi chính trị Địa Ngục, nhưng thay đổi thế nào.

Địa Ngục đầu óc mờ mịt.

Biết hiện trạng không tốt, nhưng thay đổi thế nào đây.

Thật sự rất bất lực.

Thực ra chỉ có hai phương pháp, một là nhìn về phía trước, một là nhìn về phía sau.

Thường có người nói Nho gia phản đối cải cách, phản đối biến pháp, là bảo vệ lợi ích của những người đã có.

Thực ra không chính xác, vì Nho gia cũng sẽ biến pháp, chỉ là biến pháp của họ đều là phục cổ.

Ví dụ như Mạnh Tử quảng bá chế độ tỉnh điền, ví dụ như Vương Mãng phục cổ biến pháp.

Họ cũng biết không thay đổi không được, cũng cho rằng hiện trạng không tốt, nhưng biến pháp thế nào đây.

Họ cho rằng phục cổ là tốt nhất, tốt nhất là khôi phục thời đại Nghiêu Thuấn Vũ.

Quá khứ có chế độ tốt, lấy ra dùng là được rồi.

Đây là khắc thuyền tìm gươm, chế độ thời Nghiêu Thuấn Vũ dùng tốt, không có nghĩa là lấy đến hiện tại cũng dùng tốt như vậy.

Nhưng chế độ cũng không phải dễ dàng sáng tạo, mọi người không nhất định chấp nhận, sáng tạo chế độ dễ dẫn đến bước đi quá lớn, dễ bị hố.

Cho nên nói thì đơn giản, làm thật thì rất khó.

Tại sao phải có Phục hưng văn nghệ.

Chính là vì một bên là tôn giáo, một bên là La Mã, các thành bang Địa Trung Hải nhìn tới nhìn lui chỉ có thể phục cổ, cũng không nói đã sáng tạo ra chế độ mới nào.

Thương Ưởng biến pháp cũng không phải tự nhiên sáng tạo ra, mà là lấy chế độ quan sơn hải của Tề quốc, tước vị quân công của Ngụy quốc, chế độ quận huyện của Sở quốc, sơ thuế mẫu của Tề quốc, tiến hành bản địa hóa, không phải là từ không mà có.

Mạnh Tử và Thương Ưởng là người cùng thời đại, Mạnh Tử cũng muốn biến pháp, nhưng ông hy vọng khôi phục chế độ tỉnh điền, rất phục cổ.

Tuân Tử cũng không hài lòng với hiện trạng, nhưng cuối cùng ông vẫn hy vọng có một lễ mới thay thế lễ cũ, tiếc là ông cũng không biết lễ mới là gì.

Không hài lòng với hiện trạng, nhưng thay đổi thế nào đây.

Không thể nào vỗ đầu một cái là thay đổi ngay được.

Cũng không phải là không được, dù sao cũng luôn có người đầu tiên ăn cua, nhưng sau khi thay đổi kết quả không nhất định sẽ tốt.

Ví dụ như Chu Lệ Vương, người đầu tiên đề xuất quan sơn hải, lại bị quốc nhân bạo động lật đổ.

Muốn biến pháp, không phải dễ dàng như vậy.

Địa Ngục cũng mờ mịt, trước đây hoàn toàn dựa vào sức hút cá nhân, bây giờ đột nhiên nói muốn dùng chế độ và văn hóa quản lý quốc gia, làm thế nào.

Chế độ của cường giả từ trường, cũng không có đối tượng nào để tham khảo.

Lẽ nào phục cổ.

Trực tiếp phục tịch, làm hoàng đế.

Quay về thời đại đế chế.

Cũng không phải là không được, cường giả từ trường và hoàng đế có gì khác nhau.

Mình làm hoàng đế, rồi thiết lập một nội các, thi hành khoa cử, tuyển chọn nhân tài, cũng không phải là không được.

Nếu là phục hồi chế độ thực dân, vậy thì không khác gì tổ chức của Lam Mộng.

Đỗ Lan duy trì tổ chức chính là duy trì chế độ thực dân, Địa Ngục không muốn cạnh tranh với Đỗ Lan.

Vậy thì đế chế cũng không tồi, nếu lùi thêm một bước phong kiến hình như cũng không phải là không được.

Nhưng Địa Ngục vẫn hy vọng trở thành hoàng đế, mình làm hoàng đế, chế độ ổn định, bất kể ai làm hoàng đế, chỉ cần duy trì chế độ là được rồi.

Không phải dựa vào sở thích của mình mà quyết định, mà là dựa vào chế độ quyết định.

Địa Ngục liền tiến hành phục tịch ở Thiên Quốc, quay về thời đại hoàng đế.

Đỗ Lan thấy vậy, tâm tình ổn định: Biết ngay là không thể chiêm bốc ra chế độ và văn hóa của tương lai, chỉ có thể chiêm bốc một chút quan hệ giữa người với người.

Nếu thật sự có thể tùy tiện chiêm bốc tương lai, thế giới ngược lại đã thái bình rồi.

Chiêm bốc chỉ có thể xem một cách đại khái, căn bản không thể chính xác.

Giống như Thôi Bối Đồ có thể dự đoán có phụ nữ can chính, nhưng không thể dự đoán được Võ Tắc Thiên.

Từ Xuân Thu Chiến Quốc bắt đầu, mãi cho đến nhà Đường.

Quan hệ giữa hoàng đế, ngoại thích, trọng thần vẫn luôn như vậy, hoàng đế cần phải cưới vợ, dựa vào ngoại thích để cân bằng trọng thần, cho nên tất nhiên sẽ có một người phụ nữ đắc thế, nhưng cụ thể là ai, thì không biết.

Hơn nữa Thôi Bối Đồ cũng không nói Võ Tắc Thiên sẽ xưng đế, chỉ là dự đoán hoàng đế sẽ tìm một ngoại thích, điều này là chắc chắn.

Lam Mộng học tập Hoàng Cực Kinh Thế, chiêm bốc ra mình sẽ có khắc tinh, xác định khắc tinh là ai.

Thực ra chiêm bốc ra lão đại sẽ có khắc tinh là không có vấn đề gì, nhưng khắc tinh cụ thể là ai hoàn toàn là phán đoán của chính Lam Mộng.

Lão đại làm sao có thể không có khắc tinh.

Chương 4069

Thuộc hạ năng lực thấp, thì làm không thành việc.

Thuộc hạ năng lực mạnh, thì cường giả không ở dưới người lâu.

Lão đại không có khắc tinh, chỉ có thể nói năng lực làm việc của thuộc hạ không được.

Cho nên chiêm bốc, thực ra chỉ là tổng kết quy luật.

Rất nhiều tiên tri trong Kinh Thánh cũng là tổng kết quy luật, ví dụ như nông nghiệp Ai Cập bảy năm được mùa, bảy năm mất mùa.

Thế là tín đồ kiến nghị pharaoh năm được mùa tích trữ lương thực, năm mất mùa mua ruộng.

Trong sản xuất nông nghiệp, độ phì nhiêu của đất đai chính là lên lên xuống xuống, phương Đông cũng tổng kết ra quy luật ba năm được mùa, ba năm bình thường, ba năm mất mùa.

Cái gọi là bói toán và tiên tri, chỉ là lợi dụng quy luật này mà thôi.

Ví dụ như người bói toán nói với đứa trẻ sau này phải cẩn thận té ngã.

Nếu đứa trẻ thật sự ngã, thì cảm thấy người bói toán rất linh nghiệm.

Nhưng nghĩ kỹ lại, trẻ con ngã không phải là chuyện quá đỗi bình thường sao.

Đứa trẻ nào mà chưa từng ngã.

Cho nên thực ra chỉ là lợi dụng quy luật mà thôi.

Không phải là thực sự dự đoán tương lai, chỉ là đại khái biết một việc có xác suất xảy ra rất lớn.

Ví dụ như Lam Mộng biết mình sẽ có khắc tinh, hắn là lão đại, có khắc tinh là quá bình thường, không có khắc tinh mới kỳ quái.

Ví dụ như trước khoa cử, dự đoán được hoàng đế sẽ sủng hạnh một người phụ nữ, cũng rất bình thường.

Bởi vì hoàng đế cần ngoại thích giúp mình, sức mạnh của ngoại thích đã tồn tại hàng ngàn năm.

Mãi cho đến sau khoa cử, hoàng đế có cách mới để xây dựng thế lực, ngoại thích mới rút khỏi vũ đài lịch sử.

Tóm lại chiêm bốc không thể giúp Địa Ngục xác định một chế độ và văn hóa phù hợp với tương lai, cũng không thể giúp Lam Mộng tìm ra một lối thoát.

Còn có Hùng Bá trong Phong Vân cũng vậy, thực ra cốt lõi của việc chiêm bốc của Nê Bồ Tát chính là bảo bối biến thành chướng ngại.

Thực ra Hùng Bá sở dĩ có thể xưng bá thiên hạ, không phải vì chiêm bốc.

Mà là vì Vô Danh khiêu chiến cao thủ thiên hạ, giết quá nhiều người, dẫn đến giang hồ xuất hiện một khoảng trống.

Lúc này Hùng Bá thuộc loại sơn trung vô lão hổ, hầu tử xưng đại vương.

Chỉ cần hắn bồi dưỡng đệ tử tốt, xưng bá võ lâm, độ khó không lớn.

Bởi vì cao thủ đều bị Vô Danh giết gần hết rồi.

Nhưng hắn dùng đệ tử để đánh thiên hạ, vậy thì sức mạnh của đệ tử tất yếu sẽ ngày càng mạnh, sẽ từ bảo bối biến thành chướng ngại.

Cuối cùng Hùng Bá và Lam Mộng giống nhau, ra tay với người của mình, dẫn đến chúng bạn xa lánh.

Cho nên quan trọng là quy luật, quy luật có thể nói là đại thế, không ai có thể xoay chuyển được.

Là do ngươi đã lựa chọn như vậy, thì tất nhiên sẽ phát triển như vậy.

Hùng Bá trọng dụng đệ tử, đệ tử tất nhiên sẽ mạnh mẽ.

Hoàng đế trọng dụng thần tử, thần tử tất nhiên sẽ mạnh mẽ.

Lam Mộng trọng dụng thứ nam, thứ nam cũng tất nhiên sẽ mạnh mẽ.

Hoàng đế cần ngoại thích, tất nhiên sẽ sủng hạnh một người phụ nữ, sủng lên tận trời đến mức đó.

Đất đai không có phân bón, sản lượng sẽ lên xuống.

Thời cổ đại năng suất sản xuất lạc hậu, thì không thoát khỏi chiến tranh, tử vong, nạn đói, ôn dịch.

Chính là có đủ loại quy luật, lại bị người ta đóng gói thành mê tín phong kiến.

Nếu thật sự có thể dự đoán tương lai thì tốt rồi, sẽ biết tương lai mọi người có thể chấp nhận chế độ gì.

Đỗ Lan nói: Tiếc là không làm được, nhiều nhất cũng chỉ có thể biết một xu thế lớn, chế độ tiếp nhận nhiều người hơn sẽ hiệu quả hơn.

Đây còn là trong trường hợp không có từ trường can thiệp, có từ trường, thì số người cũng không còn quan trọng như vậy, tổ chức nhiều người hơn cũng không đồng nghĩa với hiệu quả cao, tương lai càng thêm mờ mịt.

Thật sự là rất khó.

Đỗ Lan miệng nhỏ vừa mở, liền yêu cầu này yêu cầu nọ, còn việc có làm được không hắn cũng không quan tâm.

Dù sao Địa Ngục cũng không dự đoán được chế độ của tương lai, mà là lựa chọn phục cổ, làm một lựa chọn mà một nho sinh sẽ làm.

Không hài lòng với hiện trạng, muốn biến pháp.

Đại đa số người đều không hài lòng với hiện trạng, nhưng người thực sự có thể thay đổi lại chỉ có số ít.

Biến pháp, nói thì đơn giản, làm thì khó.

Dù là Địa Ngục tự xưng văn võ song toàn cũng không thể tìm ra biến pháp phù hợp với tương lai, chỉ có thể phục cổ.

Đại đa số người vẫn cho rằng bạo lực trực tiếp và dễ hiểu hơn, bạo lực rất đơn giản, chứ không phải chế độ và văn hóa.

Cây đao cùn của chế độ không bằng lưỡi dao sắc bén của bạo lực.

Bạo lực có thể khiến người ta hiểu ngay lập tức, còn chế độ và văn hóa thì cần thời gian thích ứng lâu dài, không thể được chấp nhận ngay lập tức.

Cho nên bạo lực trực tiếp hơn.

Địa Ngục dùng bạo lực rất dễ dàng để mọi người biết mình muốn biểu đạt điều gì, nhưng đổi thành biến pháp, thì rất khó.

May mà là phục cổ, có lịch sử để noi theo.

Hắn muốn làm hoàng đế, tuyển chọn nhân tài, thành lập nội các, quản lý thế giới.

Thiên Quốc rất nhanh khôi phục chế độ đế chế, hình thành một bộ chế độ, cũng khôi phục văn hóa trung quân ái quốc.

Trước đây Địa Ngục dựa vào sư phụ và sư đệ của mình, dựa vào sư môn để quản lý Thiên Quốc.

Cũng làm theo kiểu phân phong, để sư đệ của mình đi làm phong cương đại lại.

Nhưng bây giờ trực tiếp tuyển chọn quan viên, Địa Ngục phụ trách bổ nhiệm nhân sự.

Đồng thời hắn cũng đang huấn luyện đệ tử của mình, tuy mình là độc đinh của gia tộc, nhưng Địa Ngục không muốn vì gia tộc mà khai chi tán diệp.

Bởi vì sứ mệnh của gia tộc định trước là tranh quyền đoạt lợi, hắn không hy vọng con cái của mình cũng bị cuốn vào trong đó.

Bên cạnh Địa Ngục có vô số mỹ nữ, nhưng không có con cái, mà xem Bạch Thủ Nam như con trai.

Lúc này Hải Hổ gọi hai đứa con về nhà, hắn có chuyện muốn tuyên bố.

Địa Ngục và Bạch Thủ Nam, Thiên Đạo, Hùng Sư, Điện Nhãn và Bạch Thứ Nam, còn có Lam Mộng, Áo Gia và Lam Đồng Đồng đều đến nhà Hải Hổ.

Lam Đồng Đồng là con gái của Lam Mộng, là đứa trẻ hắn sinh ra theo từ trường, trời sinh đã khắc hai anh em nhà họ Bạch.

Chương 4070

Hải Hổ và Quan Nguyệt Đồng muốn ở ẩn, đây là lần cuối cùng gặp người thân.

Quan Nguyệt Đồng sau khi xem qua kịch bản nguyên tác, đã đốt cháy ý chí sinh tồn.

Cô đội kim cô, mặc khôi giáp đặc thù, có thể tạm thời rời khỏi đáy biển.

Ba, mẹ.

Tại sao hai người lại nghiêm túc như vậy.

Bạch Thủ Nam hỏi.

Trong biệt thự nhỏ ẩn cư của Hải Hổ, vợ chồng hai người nhìn người thân của mình, tâm trạng rất phức tạp.

Họ cùng nhau lớn lên, lại có lập trường khác nhau.

Thủ Nam, Thứ Nam, ta và cha các con muốn ở ẩn, sau này không còn quan tâm đến thế sự nữa.

Quan Nguyệt Đồng dịu dàng nói với hai đứa con, cô đã dự kiến được hai đứa con trai vì lý niệm của riêng mình mà tàn sát lẫn nhau.

Huyết thống không thể mãi duy trì tình thân của chúng, không thể khiến chúng hòa thuận với nhau, cuối cùng vẫn phải tàn sát.

Giống như mấy người anh trai của cô, luôn tàn sát lẫn nhau, rõ ràng lúc đầu mọi người còn gọi nhau là anh em, kết quả lại trở thành kẻ thù, vì yêu hận tình thù của riêng mình mà đối đầu.

Địa Ngục khi nhìn thấy Lam Đồng Đồng, liền ý thức được có người muốn tính kế đệ tử kiêm nghĩa tử của mình.

Mình phải nghĩ cách phản chế, thiên hạ này không chỉ có Lam Mộng biết chiêm bốc, Địa Ngục cũng biết xem mệnh cách, quan sát mi vũ, cũng có thể tìm một cô gái phù hợp với thiên mệnh của nghĩa tử mình.

Chỉ cần để nghĩa tử yêu cô gái khác là được, như vậy có thể tránh được việc hai anh em vì một cô gái mà tranh đấu.

Trí tuệ của Địa Ngục cho rằng chỉ cần anh trai có phụ nữ, em trai sẽ không ghen tị nữa.

Ba mẹ, tại sao hai người lại muốn ở ẩn.

Bạch Thứ Nam hỏi.

Lý do con đừng hỏi, sau này theo thầy Hùng Sư tu luyện cho tốt.

Hải Hổ nói.

Bạch Thứ Nam tự nhiên sẽ tu luyện thật tốt, chỉ là thái độ qua loa của cha khiến hắn không hài lòng, hoàn toàn coi họ như những đứa trẻ.

Bạch Thủ Nam nhìn thiết bị trên người mẹ, đại khái biết có liên quan đến cơ thể của mẹ, cũng không nói gì thêm.

Nói chuyện xong với hai đứa con, vợ chồng hai người lại ra ngoài gặp người lớn.

Quan Nguyệt Đồng nhìn anh trai cùng cha khác mẹ của mình, còn có nghĩa huynh của mình.

Vốn dĩ họ cũng muốn liên lạc với Thủ Nam, nhưng không biết hắn ở đâu.

Thủ Nam bây giờ đang du lịch thiên hạ, không có nơi ở cố định.

Đại ca, nhị ca, nếu hai người có cơ hội gặp anh Thủ Nam, thay em hỏi thăm anh ấy.

Lam Mộng cười nói: Yên tâm, lời dặn của em, anh sẽ làm.

Đồng Đồng, chào tiểu di và tiểu di phụ, còn có hai vị ca ca đi.

Lam Đồng Đồng trốn sau lưng Lam Mộng, rất ngại ngùng.

Đây là con gái của ta.

Lam Mộng mỉm cười nói.

Hải Hổ vừa nhìn biểu cảm của Lam Mộng là biết hắn không có ý tốt, nhưng mình sắp ở ẩn, cũng lười nói.

Điện Nhãn nhìn về phía Hải Hổ, nói: Không ngờ cuối cùng ngươi vẫn rút khỏi những chuyện phiền nhiễu.

Hải Hổ nói: Đối thủ của các ngươi đã đủ nhiều rồi, không thiếu một mình ta.

Sau này ta và vợ sẽ không bao giờ quay lại, thế giới này giao cho các ngươi tàn phá.

Địa Ngục nói: Ta muốn nhận Bạch Thủ Nam làm nghĩa tử, nhất định sẽ huấn luyện nó thật tốt.

Ngươi có thể yên tâm, ta sẽ dạy cho nó tất cả những gì ta biết, để nó trở thành người thừa kế của Thiên Quốc.

Tùy ngươi.

Hải Hổ không quan tâm.

Lúc này một chiếc xe bay đậu trên bãi cỏ, là Địch Ny Toa đến đón người, nói: Chúng ta nên đi rồi.

Ba, mẹ.

Bạch Thủ Nam và Bạch Thứ Nam tuy là những người lớn nhỏ, lúc này vẫn có chút buồn bã.

Lớn lên cho tốt nhé.

Hải Hổ cuối cùng nói một câu, đưa vợ lên xe không ngoảnh đầu lại.

Địa Ngục thấy vậy, không nhịn được nói: Đúng là một đôi cha mẹ máu lạnh.

Hắn nhìn về phía Bạch Thủ Nam, cho đệ tử thời gian bình tĩnh.

Đồng Đồng, đi chào hai vị biểu ca đi.

Chào biểu ca.

Hai thiếu niên nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu của Lam Đồng Đồng, đều có một cảm giác mơ màng.

Đây chính là tình yêu từ trường, thiên mệnh đã khiến Lam Mộng sinh ra một cô con gái có sức hút khó cưỡng, chỉ cần nắm giữ cô con gái này, nhất định có thể khiến hai đứa cháu ngoại tự tương tàn sát, trừ đi nỗi lo lớn trong lòng mình.

Ở một nơi khác, tại Nam Quốc đang xảy ra một vụ mưu sát nhắm vào Biên Bức.

Biên Bức thành lập Nam Quốc, công lao to lớn, nhưng Lam Mộng vẫn muốn giết hắn.

Vốn dĩ Đỗ Lan muốn lợi dụng Biên Bức, đợi đến khi Biên Bức lớn mạnh rồi trừ khử hắn, thay một người khác.

Kết quả Lam Mộng cũng đến Nam Quốc, thế là Biên Bức thành công trở thành trở ngại của Lam Mộng.

Đỗ Lan không cần động thủ, Lam Mộng cũng sẽ ra tay.

Lần này Lam Mộng và Áo Gia đều rời khỏi Nam Quốc, vụ ám sát lập tức bắt đầu.

Biên Bức tuy cũng có từ trường, nhưng không phải là cường giả gì, Lam Mộng đã sắp xếp tử sĩ nhất định có thể giết chết Biên Bức.

Đến lúc đó có thể đổ trách nhiệm lên người Thần Quốc, Nam Quốc chính là vật trong túi của mình.

Chắc là đã thành công rồi, Lam Mộng nghĩ.

Tử sĩ của mình vẫn luôn được huấn luyện trong bóng tối, mình sẽ chăm sóc tốt cho gia đình họ, họ đã bán mạng cho mình.

Nhất định phải cùng Biên Bức đồng quy vu tận mới tốt.

Biên Bức quả thực đã bị ám sát, mười sát thủ lẻn vào phủ tổng thống, bùng nổ một trận chiến ác liệt.

Biên Bức sau khi làm lãnh đạo thì không mấy khi tham gia chiến đấu, trong mười năm tuy từ trường đã tăng lên mười vạn.

Nhưng mỗi một tử sĩ của Lam Mộng từ trường đều có mười vạn.

Mười đấu một, Biên Bức không phải là đối thủ.

Hắn vốn định trốn vào hầm ngầm dưới lòng đất của phủ tổng thống, nhưng Lam Mộng đã sớm đặt bom, cắt đứt đường lui.

Cuối cùng mười sát thủ từ trường mười vạn thất tự bạo, san bằng toàn bộ phủ tổng thống thành bình địa, tiêu hủy mọi manh mối và chứng cứ, một mảnh tĩnh lặng.

Đợi đến khi Lam Mộng và Áo Gia quay về, chỉ thấy đống đổ nát.

Áo Gia nổi giận, nói: Rốt cuộc là ai.

Biên Bức có ơn với anh em chúng ta, đã thu nhận chúng ta trong lúc chúng ta khó khăn nhất.

Rốt cuộc là ai to gan như vậy, dám ám sát hắn.

Trong đầu Lam Mộng có Sang Mộng Giả đời mới nhất, không lo Áo Gia dò xét nội tâm của mình.

Áo Gia không thấy được đây là do em trai làm.

Đại ca, em nghĩ chắc chắn là kẻ địch ghen tị với sự lớn mạnh của Nam Quốc.

Lam Mộng phát huy diễn kỹ, bi thống nói: Bất kể là ai, chúng ta nhất định sẽ báo thù.

Nhưng bây giờ chúng ta phải làm tốt công việc, không thể để tâm huyết của Biên Bức uổng phí.

Bây giờ phải ổn định Nam Quốc trước, rồi điều tra ra hung thủ thật sự.

Áo Gia trầm trọng gật đầu, hai tay nắm chặt, từ trường kích động, nói: Bất kể hung thủ là ai, đều không thể được tha thứ, ta nhất định phải báo thù cho Biên Bức.

Lam Mộng họa thủy đông dẫn, để Áo Gia đi hận người khác.

Biên Bức chết, ảnh hưởng đối với các cường giả từ trường không lớn.

Dù sao người đánh giỏi nhất Nam Quốc là Áo Gia, Biên Bức chỉ là một cường giả từ trường không đáng kể, không quan trọng.

Chương 4071

Nhưng lửa giận của Áo Gia lại không phải người thường có thể chịu đựng được, sẽ có một ngày hắn nhất định sẽ cho kẻ đứng sau phải trả giá, bất kể là Thiên Quốc, Thần Quốc, hay là Tổ chức, hắn nhất định sẽ báo thù cho Biên Bức, nói được làm được.

Không ai ngờ thống soái Nam Quốc lại bị ám sát, Áo Gia vô cùng tức giận.

Nhìn vào tình hình hiện trường, toàn bộ dinh tổng thống đều bị phá hủy, chỉ có một bức tường treo thập tự giá là không bị hư hại.

Điều này trông giống như hành động của Thần Quốc, bởi vì Thần Quốc là một quốc gia chính giáo hợp nhất, coi trọng Thượng Đế và những thứ thuộc về tôn giáo nhất.

Chỉ một bức tường không sụp đổ, quá sức cố ý, dường như cố tình chĩa mũi dùi về phía Thần Quốc.

Nhưng nếu nói đây là bằng chứng thì lại không đủ thuyết phục.

Có lẽ chỉ là trùng hợp, không thể chứng minh chắc chắn là Thần Quốc đã ra tay hạ sát.

Nhưng nếu nói ai có lá gan như vậy, Thần Quốc chắc chắn có.

Biên Bức chết, ai được lợi.

Thần Quốc chắc chắn được lợi.

Đại ca, chúng ta nhất định sẽ báo thù cho Biên Bức, nhưng bây giờ chúng ta phải ổn định Nam Quốc, đảm bảo những người khác không thừa cơ xâm nhập.

Lam Mộng nói: Đại cục làm trọng.

Y một thân chính khí, mặt đầy bi thương, nói: Còn có tang lễ của Biên Bức, anh ấy là một người tốt, nên ra đi một cách đàng hoàng.

Áo Gia gật đầu.

Biên Bức chết, rất nhiều người đều kinh ngạc, nhất thời không biết là ai đã ra tay.

Địa Ngục cũng nghi ngờ Thần Quốc, Điện Nhãn thì nghi ngờ Thiên Quốc.

Mọi người nghi ngờ lẫn nhau, Lam Mộng đã lợi dụng rất tốt chuỗi nghi ngờ này, khiến mọi người nảy sinh nghi kỵ.

Chỉ khi mọi người hỗn loạn, y mới có thể đục nước béo cò.

Lam Mộng muốn nắm quyền kiểm soát Nam Quốc, nhưng vẫn ba lần mời ba lần nhường, giả vờ không muốn, cuối cùng dưới sự đề cử của thuộc hạ mới miễn cưỡng ngồi lên vị trí thống soái.

Cảm giác đã trở lại, Lam Mộng lại có thể điều động một lượng lớn tài nguyên.

Nhưng bây giờ y không có khả năng tiếp tục Kế hoạch Tân Thế giới, dù sao trước đây Tổ chức đại diện cho quốc gia phát triển nhất, còn Nam Quốc hiện tại chỉ là một trong nhiều quốc gia, không phát triển đến vậy.

Nhưng một lần nữa được chỉ điểm giang sơn với thân phận lão đại, cảm giác vẫn rất tuyệt.

Lam Mộng bây giờ có thể thôn tính các quốc gia lân cận, hứa hẹn ban thưởng cho thuộc hạ, điều động nhiều người hơn.

Tại sao nhiều kẻ tạo phản lại vội vã muốn xưng vương xưng bá.

Bởi vì chỉ có xưng vương xưng bá mới có thể hứa hẹn quan cao lộc hậu, mới có thể khiến thuộc hạ phục tùng.

Nếu bản thân không thăng tiến, thuộc hạ không phục mình thì phải làm sao.

Rất nhiều kẻ tạo phản thực ra chẳng có bản lĩnh gì, không ngồi vững được vị trí lão đại, lúc này tốt nhất là ban cho thuộc hạ quan cao lộc hậu để ổn định họ.

Suy nghĩ của Lam Mộng cũng tương tự, chỉ khi mình thăng quan, mới có thể cho thuộc hạ nhiều hơn, mới có thể khiến thuộc hạ nghe lời hơn.

Bây giờ cảm giác đã trở lại, cảm giác tốt vô cùng.

Tang lễ của Biên Bức nhanh chóng hoàn thành, mọi người đều đang nhìn chằm chằm vào Nam Quốc, không biết họ có ra tay không.

Nếu ra tay, sẽ ra tay với ai.

Lam Mộng lại không vội, muốn ra tay thì phải đảm bảo mình có thể thắng.

Thiên Quốc, Thần Quốc đều không yếu, phải đợi họ đánh nhau, mình mới có thể làm ngư ông đắc lợi.

Bạch Thủ Nam ở Thiên Quốc, Bạch Thứ Nam ở Thần Quốc, hai quốc gia này đánh nhau, mới có lợi cho chúng ta.

Lam Mộng muốn khiêu khích ly gián.

Lúc này, Địa Ngục đang đề phòng hai anh em đánh nhau, đã tìm một thiếu nữ xinh đẹp phù hợp với thiên mệnh của Bạch Thủ Nam, nhận làm đệ tử để bồi dưỡng.

Hy vọng cô và Bạch Thủ Nam thanh mai trúc mã, tình cảm ngày càng sâu đậm, như vậy Bạch Thủ Nam sẽ không bị Lam Đồng Đồng quyến rũ.

Nhưng Bạch Thủ Nam lại có vấn đề về đầu óc, tin vào sự giáo dục của Địa Ngục, cho rằng phụ nữ hoàn toàn không quan trọng, quan trọng nhất là quyền lực, mình không nên bị phụ nữ chi phối.

Bạch Thủ Nam lúc này vẫn chưa biết sự quý giá của tình yêu, vẫn cho rằng phụ nữ chỉ làm chậm tốc độ rút kiếm của mình.

Nhưng đến khi người phụ nữ rời xa, hắn lại rất đau khổ, đau khổ đến mức vứt cả Thiên Quốc ra sau đầu, trực tiếp rời khỏi Thiên Quốc đến Nhật Bản làm trùm băng đua xe.

Cũng không biết quản lý một băng đua xe có phải là tiêu chuẩn của cường giả không.

Tại sao bỏ nhà ra đi là phải đi theo băng đua xe.

Áo Gia là như vậy, Bạch Thủ Nam cũng như vậy.

Tại sao không thể là học hành chăm chỉ.

Hoặc tìm một công việc đàng hoàng.

Tại sao bỏ nhà ra đi, lại phải gia nhập băng đua xe làm lão đại.

Tại sao, tại sao, tại sao.

Đỗ Lan không thể hiểu nổi, tại sao sau khi bỏ nhà ra đi lại phải đi theo băng đua xe.

Làm việc chăm chỉ hoặc đi học đàng hoàng, không tốt sao.

Coi như cho rằng trường học của người thường không dạy được từ trường, đối với cường giả từ trường vô dụng, nhưng gia nhập băng đua xe cũng chẳng có ích gì.

Đi học ít nhất còn có thể học thêm chút kiến thức, học lịch sử, dù cho rằng từ trường vượt qua khoa học, nhưng nhân văn vẫn có thể học.

Đi theo băng đua xe, có thể học được gì.

Học quản lý.

Đỗ Lan thực sự không hiểu nổi họ nghĩ gì.

Áo Gia còn có thể hiểu được, vì để bảo vệ em gái, phải che giấu bản thân, thống nhất băng đua xe, làm lão đại, đủ nuôi sống em gái là được.

Nhưng Bạch Thủ Nam là người thừa kế tương lai của Thiên Quốc, Địa Ngục cũng không dạy dỗ cho tốt, mặc kệ hắn đi theo đám băng đua xe, không biết có suy nghĩ gì.

Bạch Thủ Nam không hiểu chuyện, chẳng lẽ Địa Ngục cũng không hiểu chuyện sao.

Có vẻ như đúng là không hiểu.

Đỗ Lan cảm thấy Địa Ngục cũng không hiểu chuyện.

Hiện tại Địa Ngục đã đăng cơ, khôi phục Thiên Quốc thành một quốc gia đế kinh, thông qua khoa cử để tuyển chọn nhân tài, tiến hành tước phiên.

Địa Ngục trở thành hoàng đế, Tổ chức và Thiên Quốc hợp tác, cùng nhau phát triển châu Á.

Việc thống nhất đường ray xe lửa, thống nhất chữ viết của Tổ chức được thúc đẩy khá thuận lợi, rất nhiều ngôn ngữ thiểu số đã bị Đỗ Lan đốt bỏ.

Rất nhiều người giận mà không dám nói.

Bây giờ có công nghệ cao, có thể trực tiếp rót kiến thức vào đầu, học được ngôn ngữ và chữ viết mới trong nháy mắt, chi phí từ bỏ chữ viết cũ rất thấp.

Hiện tại vẫn còn một số ngôn ngữ thiểu số đang chống cự, nói gì cũng không chịu bị xóa bỏ.

Vậy thì Đỗ Lan cũng chỉ có thể ra tay mạnh mẽ, cưỡng ép đốt sách.

Dù sao Thiên Quốc đã hoàn thành việc thống nhất chữ viết, tiếp nhận giáo dục bằng vũ trụ ngữ, có thể truyền đạt thông tin hiệu quả, ra vũ trụ cũng có thể sử dụng.

Đối với những ngôn ngữ thiểu số cứng đầu, Đỗ Lan ra tay cứng rắn.

Chương 4072

Không ai có thể khiến chúng ta thay đổi ngôn ngữ và chữ viết, đây là văn hóa của chúng ta.

Đỗ Lan của Tổ chức muốn thực hiện một cuộc đốt sách chôn nho của thế kỷ 21, chúng ta tuyệt đối sẽ không để hắn thành công.

Người phản đối diễn thuyết: Chúng ta phải cho Đỗ Lan biết, chúng ta không sợ chết, không ai có thể ép buộc chúng ta thay đổi.

Chúng ta thà đứng chết chứ không chịu quỳ sống.

Hiện tại gặp phải nguy cơ chính là Nhật Bản, cũng là quốc gia mà Bạch Thủ Nam bỏ nhà ra đi.

Hắn đã làm lão đại băng đua xe ở Nhật Bản.

Bạch Thủ Nam biết Nhật Bản đang bị Tổ chức uy hiếp, trước đây Nhật Bản và Tổ chức là đồng minh.

Nhưng sau khi Đỗ Lan lên nắm quyền, thúc đẩy việc thống nhất chữ viết, Nhật Bản vẫn luôn chống cự, không muốn từ bỏ ngôn ngữ của mình.

Hôm nay, người diễn thuyết hùng hồn kích động, Bạch Thủ Nam vừa hay ở dưới khán đài, nghe rất chăm chú.

Hắn cũng cảm thấy không nên thống nhất chữ viết, chữ viết là đặc sắc của mỗi quốc gia, sao có thể từ bỏ đặc sắc của mình.

Nói hay lắm.

Ngay lúc người diễn thuyết đang say sưa kích động cảm xúc, Đỗ Lan từ trên trời giáng xuống.

Ánh mắt Bạch Thủ Nam ngưng lại, thầm nghĩ quả nhiên đã đến.

Đỗ Lan, ngươi đừng hòng bắt chúng tôi từ bỏ văn hóa của mình.

Người diễn thuyết chỉ vào Đỗ Lan, không sợ chết nói: Ngươi có thể giết chúng tôi, nhưng đừng hòng bắt chúng tôi khuất phục.

Vĩnh viễn không khuất phục, vĩnh viễn không khuất phục.

Mọi người có mặt đều hét lên.

Bạch Thủ Nam cũng nhiệt huyết sôi trào, cũng cho rằng Tổ chức không có quyền đốt sách chôn nho.

Nói rất hay, ngôn ngữ thiểu số đúng là văn hóa của các ngươi.

Các ngươi vì để ngưng tụ nội bộ, nên cần có rào cản.

Đảm bảo người bên trong sẽ không thoát khỏi sự kiểm soát của mình.

Nhưng các ngươi nhấn mạnh tiểu vũ trụ của mình tốt thế nào cũng vô dụng, vì cuối cùng vẫn phải so hiệu suất.

Ngôn ngữ của các ngươi trong thời đại vũ trụ là kém hiệu quả, nên bị đào thải.

Đỗ Lan nói: Ta đã cho các ngươi mười năm, các ngươi cũng không chứng minh được mình có thể nâng cao hiệu suất, chữ viết của các ngươi đã không còn ý nghĩa.

Ngậm máu phun người.

Chữ viết của chúng tôi là đặc sắc văn minh, há là ngươi có thể phủ định.

Ngươi là cái thá gì.

Người diễn thuyết gầm lên.

Đỗ Lan nói: Dù ta là ác ma, các ngươi là thiên sứ, nhưng kém hiệu quả chính là kém hiệu quả, hôm nay ngôn ngữ của các ngươi sẽ biến mất khỏi thế giới này, các ngươi phải chấp nhận vũ trụ ngữ.

Chỉ cần chúng tôi còn sống, ngươi đừng hòng hủy diệt ngôn ngữ của chúng tôi, trừ khi ngươi giết chúng tôi.

Người diễn thuyết phẫn nộ nói.

Đỗ Lan nói: Ta có từ trường, chính là có thể làm như vậy.

Các ngươi không phục thì cứ đi mà phê phán từ trường đi.

Có từ trường, chính là có thể làm càn như vậy.

Đỗ Lan, ngươi đừng có ngông cuồng, sẽ có ngày gặp báo ứng.

Người diễn thuyết phẫn nộ nói.

Đỗ Lan nói: Chữ viết của các ngươi sẽ gặp báo ứng trước ta.

Ngôn ngữ thiểu số kém hiệu quả toàn bộ biến mất đi, tương lai là thiên hạ của vũ trụ ngữ.

Đỗ Lan vì để thúc đẩy việc thống nhất chữ viết, đã đích thân đến Nhật Bản, đến hiện trường buổi diễn thuyết bảo vệ ngôn ngữ bản địa của Nhật Bản.

Duy trì ngôn ngữ thiểu số của mình, bảo vệ tính độc đáo của mình, đây là điều rất thường thấy.

Dù sao đối với các nền văn minh nhỏ, chống đối là một phương tiện quan trọng để ngăn mình bị thôn tính.

Phải chống đối, phải từ chối, nếu không nền văn minh nhỏ không cẩn thận là sẽ biến mất.

Thống nhất chữ viết chính là ép buộc các nền văn minh nhỏ dung nhập vào nền văn minh lớn, họ tự nhiên không muốn.

Bản chất của nhiều nền văn minh nhỏ chính là được sinh ra để chống lại các nền văn minh lớn, chống đối chính là bản chất tồn tại của họ.

Đỗ Lan bảo họ từ bỏ chống đối, chẳng phải là bảo họ tự sát sao.

Đối với hành vi bá đạo của Đỗ Lan, không một ai tham gia buổi diễn thuyết có thể chấp nhận.

Đặc biệt là người diễn thuyết, càng là hai mắt phun lửa, hận không thể thiêu cháy kẻ địch trước mắt.

Bạch Thủ Nam cảm nhận được không khí sôi nổi của hội trường, cũng cảm thấy Đỗ Lan quá đáng, đã bắt nạt đến tận nhà người ta, cũng khó trách đám đảo dân xung quanh căm phẫn.

Mặc dù mình chỉ là một tên cầm đầu băng đua xe, cũng không thể chấp nhận được sự ngông cuồng của Đỗ Lan.

Hắn lại không nghĩ xem sự cứng rắn của Đỗ Lan và Địa Ngục có gì khác nhau.

Địa Ngục yêu cầu mọi người đều phải nghe mình, Đỗ Lan cũng vậy.

Đều cứng rắn, nhưng Địa Ngục thì là sức hút cá nhân, còn Đỗ Lan thì là bắt nạt người khác.

Thực ra Đỗ Lan cũng là vì muốn tốt cho mọi người, là hy vọng mọi người có thể hợp tác sâu hơn.

Các ngươi không thể từ chối, đây không phải là thảo luận, mà là thông báo.

Đỗ Lan nói một cách lạnh lùng vô tình: Sau này phải dùng vũ trụ ngữ để giao tiếp, bắt đầu từ hôm nay, bắt đầu từ bây giờ.

Đỗ Lan bắt đầu nói vũ trụ ngữ, mọi người nghe không hiểu.

Nhưng không sao, có thể dùng từ trường để sửa đổi ký ức của họ.

Cảm nhận đi, từ trường đến rồi.

Đỗ Lan nói: Từ trường của ta có thể thay đổi ký ức của các ngươi, các ngươi sẽ quên đi ngôn ngữ của mình, tất cả mọi người sẽ nói vũ trụ ngữ.

Các ngươi sẽ trở thành những đốm lửa nhỏ, cuối cùng quảng bá ngôn ngữ mới.

Bạch Thủ Nam cảm thấy một luồng từ trường mạnh mẽ bao trùm tới, mình không thể chống cự, mình không muốn bị sửa đổi ký ức.

Đồng thời hắn suy nghĩ, cường giả từ trường thật sự có thể sửa đổi ký ức người khác trên diện rộng sao.

Nếu để hắn làm, sửa đổi ký ức của một người trên phạm vi nhỏ thì có thể làm được, nhưng đồng thời sửa đổi ký ức của hàng trăm hàng ngàn người, mà còn là sửa đổi chính xác ký ức ngôn ngữ của họ, rốt cuộc làm thế nào.

Hắn không muốn quên ngôn ngữ thiểu số của mình, không muốn học cái gì mà vũ trụ ngữ.

Vì vậy hắn dùng ba mươi vạn mã lực từ trường để bảo vệ đại não, từ chối từ trường bên ngoài xâm nhập.

Đỗ Lan, giết chúng tôi đi, giết chúng tôi đi.

Ta thà chết, cũng không muốn từ bỏ ngôn ngữ của mình.

Người diễn thuyết hét lớn, từ trong áo lấy ra khẩu súng lục, chuẩn bị tự bắn vào đầu mình.

Ông ta biết đạn không thể làm hại cường giả từ trường, chỉ có thể làm hại chính mình.

Thà chết chứ không khuất phục.

Bạch Thủ Nam thấy vậy, lập tức xông lên ngăn cản.

Dừng tay, tất cả dừng tay.

Đỗ Lan, đủ rồi.

Bạch Thủ Nam nói: Ngươi không nên ép buộc họ chấp nhận vũ trụ ngữ của ngươi, họ có tự do của riêng mình.

Tại sao ngươi lại ở đây.

Đối mặt với câu hỏi của Đỗ Lan, Bạch Thủ Nam có chút lúng túng.

Dù sao hắn là vì làm tổn thương cô gái thanh mai trúc mã của mình, nên tự đày ải bản thân.

Thực ra hắn nên đi xin lỗi, chứ không phải tự đày ải.

Lưu đày chỉ là tự cảm động, không thể cảm động được cô gái.

Có lẽ Bạch Thủ Nam rời khỏi Thiên Quốc, là hy vọng để cô gái nếm trải những ngày không có mình.

Nhưng sự thật là thủ đoạn của cô gái còn lợi hại hơn, trực tiếp tìm một người đàn ông khác.

Cô gái tên là Thu Thiên, không ngây thơ tự tin như Bạch Thủ Nam.

Cô có một phương pháp nhất cử lưỡng tiện, đi cùng Hắc Ám, một là có thể báo thù Bạch Thủ Nam, hai là có thể cống hiến cho Thiên Quốc.

Chương 4073

Hắc Ám là sư đệ của Địa Ngục, là một đại thần trấn giữ biên cương của Thiên Quốc.

Mà Thu Thiên là đệ tử của Địa Ngục, cô liên hôn với Hắc Ám có thể bảo vệ Thiên Quốc, củng cố liên minh giữa Hắc Ám và Địa Ngục.

Trong lòng Thu Thiên không chỉ có tình yêu, mà còn có Thiên Quốc và sư phụ.

Bạch Thủ Nam hoàn toàn không nghĩ tới, dù sao hắn có thiên phú từ trường, Thiên Quốc không có người thừa kế thứ hai.

Hắn là con nuôi và đệ tử của Địa Ngục, Địa Ngục cuối cùng sẽ giao Thiên Quốc cho mình, mình muốn làm gì thì làm.

Mình là người thừa kế Thiên Quốc, không nên xin lỗi.

Dù sao Địa Ngục đã nói, mình muốn vợ của người khác, người ta phải dâng cả con gái lên.

Địa Ngục sẽ không giải thích với bất kỳ ai, bởi vì người khác đều là kẻ ngu, chỉ có mình là thông minh nhất.

Việc Bạch Thủ Nam làm cũng như vậy, tại sao mình phải giải thích với Thu Thiên.

Nhưng không giải thích, mối quan hệ của họ không thể phục hồi, trong lòng hắn khó chịu, chỉ có thể trốn tránh.

Đến Nhật Bản trở thành trùm băng đua xe, là một quyết định không cần giải thích.

Đối mặt với câu hỏi của Đỗ Lan, Bạch Thủ Nam trả lời: Ta không cần trả lời bất kỳ câu hỏi nào của ngươi.

Đỗ Lan cười nói: Chính trị của Địa Ngục đúng là có một điều như vậy, quyết định của Địa Ngục cao hơn tất cả, không cần bất kỳ giải thích nào.

Bởi vì người ngoài đều là đồ ngốc, sẽ không hiểu được quyết định cao minh của Địa Ngục.

Bạch Thủ Nam nói: Mau dừng lại.

Ngươi không thích giải thích, nhưng ta thích.

Không thể dừng lại, vì một khi việc cấy ghép ngôn ngữ bị gián đoạn mạnh, họ sẽ biến thành kẻ ngốc.

Ngươi cũng không hy vọng mấy vạn người này biến thành kẻ ngốc, tăng thêm áp lực cho bệnh viện tâm thần địa phương chứ.

Đỗ Lan cười nói: Ta là người thích giải thích.

Bạch Thủ Nam im lặng.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Xem cách ăn mặc của ngươi kìa, quần jean, áo khoác da, trông như đã trở thành thành viên băng đua xe.

Tại sao không đi học hành tử tế.

Vào một trường tốt.

Trong trường tốt có những cô gái tốt, yêu đương bình thường, kết bạn bè, cũng không tệ.

Dù cho trong lòng ngươi coi thường những người không có từ trường, nhưng học hỏi lịch sử mấy nghìn năm của nhân loại cũng tốt.

Dù sao từ trường không chỉ có lợi cho ngươi, mà còn có lợi cho kẻ thù của ngươi, các ngươi không thể dùng từ trường để giải quyết mọi thứ, cuối cùng vẫn cần lấy sử làm gương, biết hưng vong.

Tại sao cần lịch sử.

Chính là vì trời đất bất nhân, coi vạn vật như chó rơm.

Công nghệ cũng tốt, từ trường cũng vậy, thậm chí là năng lực sáng tạo, ý chí tự do, tinh thần khoa học, tư duy độc lập, tư duy logic chưa bao giờ chỉ có lợi cho một bên, mà là có lợi cho cả hai bên.

Con người rất dễ có tiêu chuẩn kép, khi có lợi cho mình thì ủng hộ, khi bất lợi cho mình thì phản đối.

Mà lịch sử văn hóa lại cho mình biết, khi bất lợi cho mình, làm thế nào để kiên trì, biến bất lợi thành có lợi.

Lợi ích không phải từ trên trời rơi xuống, mà cần mình nỗ lực.

Từ trường quả thực rất mạnh, hiện tại mà nói, từ trường hoàn toàn nghiền ép phàm nhân.

Nhưng cùng với sự phát triển, từ trường ngày càng nhiều, ưu thế của từ trường biến mất, giữa cường giả từ trường và cường giả từ trường cũng phải xây dựng một bộ quy tắc có thể hợp tác.

Bởi vì ưu thế từ trường đã không còn ở phía mình, nên cần thông qua một số thủ đoạn để cân bằng, thỏa hiệp.

Trời đất bất nhân coi vạn vật như chó rơm, sẽ không để cường giả từ trường mãi mãi giữ ưu thế, đợi đến ngày ưu thế của mình không còn, sẽ muốn đọc sách học tập.

Bạch Thủ Nam nghe Đỗ Lan nói từ trường không chỉ có lợi cho mình, cũng có thể chấp nhận, nhưng hắn nói: Dù có học lịch sử, cuối cùng cũng phải dùng từ trường mới giải quyết được vấn đề.

Ít nhất là dùng từ trường để đạt được sự đồng thuận, chứ không phải chỉ dùng từ trường để chiến đấu.

Đỗ Lan nói: Ta mạnh mẽ đề nghị ngươi hãy học hành tử tế, thuận tiện làm quen với một vài cô gái ưu tú hơn.

Mấy em gái giang hồ trong băng đua xe không thể so sánh với Thu Thiên được Địa Ngục bồi dưỡng, nhưng trong trường học sẽ có những cô gái xinh đẹp hơn, thông minh hơn, ưu tú hơn Thu Thiên.

Sao ngươi biết Thu Thiên.

Đỗ Lan cười nói: Trên trái đất này, không có chuyện gì mà ta không biết.

Phải nói rằng sự sùng bái của ngươi đối với Địa Ngục đã che mờ đôi mắt của ngươi, hạn chế giới hạn của ngươi.

Ta chân thành khuyên ngươi hãy học hành chăm chỉ, ngày ngày tiến bộ.

Ta ở trong băng đua xe cũng có thể học tập.

Vậy ngươi có đọc sách không.

Ngươi có thầy cô giải đáp thắc mắc cho ngươi không.

Đỗ Lan cười nói: Ngươi thậm chí còn không biết sửa chiếc xe máy của mình.

Ta biết sửa xe.

Bạch Thủ Nam nói.

Ngươi chỉ cảm thấy bộ dạng ngang ngược của mình rất ngầu, tự cảm động không phải là học tập.

Đỗ Lan nói: Thật đấy, ngươi có thể đi tìm một cô gái ưu tú hơn Thu Thiên.

Thu Thiên bây giờ đã hiến mình cho Thiên Quốc, Bạch Thủ Nam chỉ làm chậm trễ sự tiến bộ của cô ấy.

Nhưng thiếu gì hoa thơm cỏ lạ, Bạch Thủ Nam cũng có thể đi tìm những cô gái khác.

Đối mặt với lời khuyên của Đỗ Lan, Bạch Thủ Nam nói một cách chính nghĩa: Ta sẽ không nghe theo một kẻ ép buộc người khác từ bỏ văn hóa và chữ viết bản địa đã nuôi dưỡng mình.

Rõ ràng hành vi của Địa Ngục và ta không khác nhau là mấy, ngươi lại ủng hộ Địa Ngục, không ủng hộ ta, tiêu chuẩn kép không tốt đâu.

Đỗ Lan nói.

Nghĩa phụ là vì Thiên Quốc, còn ngươi chỉ vì bản thân mình.

Bạch Thủ Nam nói.

Đỗ Lan cười, cười một cách bất lực, tiêu chuẩn kép thật sự là ở khắp mọi nơi.

Ký ức của hàng vạn người bị từ trường của Đỗ Lan sửa đổi, họ học được vũ trụ ngữ mới, quên đi ngôn ngữ thiểu số của mình.

Mặc dù họ phẫn nộ, gào thét, nhưng chỉ có thể dùng vũ trụ ngữ để chửi rủa Đỗ Lan.

Họ muốn nhớ lại ngôn ngữ thiểu số của mình, nhưng trong đầu lại là một khoảng trống, một câu cũng không nhớ nổi, trống rỗng.

Rõ ràng ngôn ngữ giống như hơi thở đi cùng mình lớn lên, từ lúc bập bẹ tập nói đến khi nói ra câu chữ rõ ràng đầu tiên, sau đó mỗi ngày đều sử dụng ngôn ngữ, sao lại có thể biến mất không thấy tăm hơi.

Cổ nhân có câu: Thiếu tiểu ly gia lão đại hồi, hương âm vị cải tấn mao suy, nhi đồng tương kiến bất tương thức, tiếu vấn khách tòng hà xứ lai.

Trẻ đi già mới về nhà, giọng quê không đổi nhưng tóc đã thưa, trẻ con gặp mặt không quen biết, cười hỏi khách từ đâu đến.

Nhưng bây giờ giọng quê đã biến mất, mình chỉ biết vũ trụ ngữ.

Ngươi đã làm gì chúng tôi.

Người diễn thuyết đau khổ gào thét, nhưng thốt ra toàn là vũ trụ ngữ.

Thống nhất chữ viết, thống nhất đường ray, thống nhất đo lường, con cháu các ngươi sau này sẽ cảm ơn điều này.

Đỗ Lan cười nói.

Ta sẽ không tha thứ cho ngươi.

Ta biết, các ngươi chắc chắn cảm thấy mình đã mất đi lợi thế ngôn ngữ.

Dù sao các ngươi có thể dùng ngôn ngữ thiểu số để trói buộc bá tánh dưới sự thống trị của mình.

Nếu bá tánh đều nắm vững vũ trụ ngữ, thì có thể đi giao lưu với người nước khác, không cần phải nghe theo sự sắp đặt của các ngươi nữa.

Đỗ Lan nói: Ngôn ngữ là rào cản, có thể làm tăng chi phí giao tiếp.

Có tiền thì có thể học ngôn ngữ thứ hai, không có tiền thì không có cơ hội học.

Đỗ Lan, ngươi sẽ gặp báo ứng.

Người diễn thuyết nguyền rủa, dùng cảm xúc phẫn nộ và không cam lòng nhất của mình để nguyền rủa.

Đỗ Lan nói: Bây giờ các ngươi sẽ trách ta, nhưng sau này sẽ cảm ơn ta.

Không ai sẽ cảm ơn ngươi.

Người diễn thuyết đau khổ rơi lệ.

Bạch Thủ Nam nhìn thấy tất cả, cảm thấy Đỗ Lan và nghĩa phụ hoàn toàn khác nhau.

Nghĩa phụ có thể khiến mọi người hoan hô reo hò, nhưng Đỗ Lan sẽ khiến người ta đau khổ khóc lóc.

Đây chính là sự khác biệt giữa hai người, khác nhau, hoàn toàn khác nhau.

Hắn nhìn chằm chằm Đỗ Lan, muốn ghi nhớ bộ dạng ngông cuồng ngang ngược của Đỗ Lan vào trong mắt.

Đỗ Lan, ngươi nhìn thấy những cảnh này, chẳng lẽ không có chút cảm xúc nào sao.

Bạch Thủ Nam không nhịn được hỏi: Ngươi khiến mọi người khóc lóc, khiến mọi người bi thương, chẳng lẽ không có chút cảm giác nào sao.

Không có cảm giác.

Đỗ Lan nói: Việc ta làm và Địa Ngục không có gì khác biệt, Địa Ngục muốn những người bị hắn chà đạp phải hoan hô hắn, ta bây giờ chỉ chà đạp, còn không cần hoan hô, đã là rất tốt rồi.

Không giống nhau.

Có gì không giống.

Địa Ngục còn nói nếu hắn để ý vợ của ai đó, người đó nên dâng cả con gái lên, còn quá đáng hơn ta nhiều.

Ta chỉ muốn họ quên đi ngôn ngữ thiểu số, học vũ trụ ngữ mà thôi.

Bạch Thủ Nam nói: Nghĩa phụ bảo vệ Thiên Quốc, nên bá tánh ủng hộ ông ấy.

Ta cũng bảo vệ Tổ chức, nếu không có ta, Tổ chức đã sớm sụp đổ.

Đỗ Lan cười nói: Nhưng khi ta tước đoạt lợi thế của những thổ hào liệt thân này, họ vẫn sẽ chửi rủa ta.

Cho nên ngươi tốt nhất nên xem xét tại sao nghĩa phụ của ngươi không bị chửi, có phải ông ta đang bảo vệ thổ hào liệt thân, dung túng họ áp bức bá tánh không.

Câm miệng, nghĩa phụ của ta chỉ dùng người tài, đối xử với mọi người như nhau, tuyệt đối không dung túng thổ hào liệt thân áp bức bá tánh.

Chương 4074

Bá tánh chỉ cần có tài năng, sẽ được nghĩa phụ trọng dụng.

Nếu bá tánh chỉ biết nói phương ngữ, thì làm sao thể hiện tài hoa của mình, nghĩa phụ của ngươi còn dùng họ không.

Đỗ Lan cười nói: Chỉ dùng người tài, ngươi cũng phải cho mọi người cơ hội công bằng để thể hiện tài hoa.

Ngôn ngữ chính là trở ngại, ngươi hiểu không.

Bạch Thủ Nam nói: Vậy cũng không thể ép buộc, có người không cần, sao ngươi có thể ép buộc họ, thậm chí sửa đổi ký ức của họ.

Họ có quyền riêng tư cá nhân, ngươi không có quyền làm như vậy.

Rõ ràng hành vi của Đỗ Lan và Địa Ngục không khác nhau là mấy, đều là bá quyền, nhưng trong mắt Bạch Thủ Nam, bá quyền của nghĩa phụ là tốt, bá quyền của Đỗ Lan là xấu.

Địa Ngục có quyền chiếm đoạt vợ con của người khác, Đỗ Lan không có quyền sửa đổi ký ức của người khác.

Bạch Thủ Nam à, xem ra ngươi đã trúng phải sự sùng bái thần tượng Địa Ngục rồi, hy vọng ngươi có thể sớm ngày tỉnh ngộ, nếu không sẽ vạn kiếp bất phục.

Đỗ Lan nói: Nhưng cũng đúng, ngươi nghe lời Địa Ngục, Địa Ngục có thể cho ngươi một quốc gia.

Ngươi nghe lời ta, ta không thể cho ngươi bất cứ thứ gì.

Ngươi tuy rất có thiên phú, nhưng nói cho cùng vẫn là một kẻ đầu óc không tỉnh táo, băng đua xe coi như là giới hạn của ngươi rồi.

Không cho phép ngươi sỉ nhục nghĩa phụ.

Bạch Thủ Nam siết chặt nắm đấm, từ trường cuộn trào, thật sự nổi giận.

Ta chỉ nói sự thật thôi, hơn nữa ta không sỉ nhục Địa Ngục, chỉ sỉ nhục ngươi.

Đương nhiên sự sỉ nhục này của ta so với sự sỉ nhục cuối cùng còn kém xa, ngươi sẽ không đến mức này đã không chịu nổi chứ.

Bạch Thủ Nam trẻ tuổi nóng tính, làm trùm băng đua xe đi trên đường, đều là người khác né tránh mình, làm gì có chuyện chịu đựng sự tức giận này.

Lập tức ra quyền, tấn công về phía Đỗ Lan.

Đỗ Lan giơ tay, lòng bàn tay chặn lại nắm đấm của Bạch Thủ Nam, nói: Nói cho ta biết, lái xe nẹt pô giữa đêm khuya, bá tánh Thiên Quốc được lợi ích gì.

Ngươi là người thừa kế Thiên Quốc, có biết Thiên Quốc mỗi ngày tiêu hao bao nhiêu năng lượng, ăn bao nhiêu lương thực, cần phát bao nhiêu tiền lương không.

Ngươi có biết nghĩa phụ của ngươi vừa mở mắt ra, đã phải lo lắng vì tiền không.

Lúc ngươi nẹt pô, có thể cống hiến gì cho Thiên Quốc không.

Đây là tự do của ta.

Bạch Thủ Nam gầm lên: Ngươi căn bản không hiểu cảm nhận của ta.

Bạch Thủ Nam tiếp nhận sự giáo dục của Địa Ngục, cho rằng phụ nữ chỉ làm chậm tốc độ rút kiếm của mình.

Nhưng đến khi Thu Thiên xa lánh hắn, lại rất đau khổ, chỉ có mỗi ngày nẹt pô mới có thể giải tỏa tâm trạng của mình.

Một khi dừng lại, hắn sẽ nghĩ đến Thu Thiên.

Đáng tiếc dù nhớ nhung như vậy, hắn cũng không đi xin lỗi.

Nếu xin lỗi, mình sẽ vi phạm lời dạy của Địa Ngục, Địa Ngục đã nói mình không cần giải thích với bất kỳ ai, mình chính là thần, mọi người đều nên tuân theo mình.

Nếu Bạch Thủ Nam hạ lệnh, Thu Thiên cũng sẽ tuân theo.

Nhưng nếu là yêu đương bình đẳng, Thu Thiên sẽ không chịu thua.

Bạch Thủ Nam hy vọng Thu Thiên chịu thua trước.

Nhưng Thu Thiên lại hy vọng Bạch Thủ Nam nhận sai, nếu Bạch Thủ Nam không nhận sai, Thu Thiên sẽ vì Thiên Quốc mà gả cho Hắc Ám.

Bạch Thủ Nam rất khó xử, một bên là lời dạy của nghĩa phụ, một bên là người con gái làm mình rung động, không biết rốt cuộc nên chọn thế nào.

Đồng thời cũng không biết khi nào mình mới có thể trở nên có sức hút như nghĩa phụ, để Thu Thiên vô điều kiện chấp nhận mình.

Trong lòng hắn, Địa Ngục vẫn là thần tượng hoàn mỹ không tì vết.

Đỗ Lan nhìn bộ dạng của Bạch Thủ Nam, thầm nghĩ đúng là đồ không học không nghề.

Từ trường rung động, đánh bật Bạch Thủ Nam ra, nói: Ngươi ngốc như vậy, xem ra ta phải thay Địa Ngục chỉ cho ngươi một con đường đúng đắn.

Ngươi không có tư cách chỉ tay năm ngón.

Bạch Thủ Nam nói.

Ta có tư cách.

Đỗ Lan nói: Ngươi tốt nhất nên tìm một trường học tốt, thi đỗ đại học, nếu không cả cái Nhật Bản này đều sẽ vì ngươi mà diệt vong.

Ngươi nghe ta nói, ta bây giờ sẽ bắt cóc hai trăm triệu cư dân của hòn đảo này, nếu ngươi Bạch Thủ Nam không thể trong một năm thi đỗ vào trường trung học tốt nhất Nhật Bản, vậy ta sẽ để hai trăm triệu cư dân này chôn cùng.

Sao ngươi dám.

Tại sao ta không dám.

Hay là ngươi căn bản không có tự tin làm được.

Đỗ Lan nói: Là ngươi gây sự với ta trước, ta sẽ không nuông chiều ngươi như Địa Ngục đâu, ta muốn cho ngươi biết nhất cử nhất động của ngươi đều sẽ có cái giá của nó.

Địa Ngục không dạy ngươi, ta dạy ngươi.

Ngươi không có tư cách nhắc đến nghĩa phụ ta.

Việc làm của Địa Ngục cũng có cái giá của nó, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ hiểu.

Từ trường tuy rất mạnh, nhưng không có nghĩa là từ trường có thể không phải trả giá.

Đỗ Lan nói.

Ta không học đấy, không tin ngươi thật sự sẽ tiêu diệt hai trăm triệu người.

Bạch Thủ Nam muốn xem xem Đỗ Lan có thủ đoạn gì.

Đỗ Lan quả thực sẽ không giết hai trăm triệu người, mặc dù đây không phải là chuyện gì khó khăn, chỉ cần một phát khí công pháo, phóng ra hai trăm triệu viên đạn truy tung là có thể tiêu diệt dân số của một quốc gia.

Nhưng điều này không có ý nghĩa gì, Đỗ Lan muốn để Bạch Thủ Nam rơi vào ảo giác, để hắn tin rằng có hai trăm triệu người vì hắn mà chết, để hắn mãi mãi chìm đắm trong tuyệt vọng và tự trách.

Vậy ngươi xem đi.

Bạch Thủ Nam nhìn thấy những người xung quanh mình từng người một nổ tung mà chết, bất kể nam nữ già trẻ đều giống như quả bóng bay vỡ tan, khắp nơi đều là máu tươi và thịt nát.

Dừng lại, dừng lại.

Bạch Thủ Nam đau khổ nói: Ta tin.

Những người xung quanh kỳ lạ nhìn Bạch Thủ Nam, hắn dường như đang biểu diễn không có vật thể thật, không biết tại sao hắn đột nhiên lại sợ hãi như vậy.

Đòn tấn công ảo giác của Đỗ Lan vẫn sắc bén như cũ.

Bạch Thủ Nam rời khỏi băng đua xe, vào trường học, bắt đầu học tập.

Trong trường trung học Nhật Bản, có rất nhiều nữ sinh mặc đồng phục thủy thủ, sức chiến đấu của họ không bằng Thu Thiên, nhưng nếu nói về nhan sắc, tính cách thì không hề thua kém Thu Thiên, thậm chí không thua kém Lam Đồng Đồng.

Nhưng không có từ trường, thì rất khó tạo ra sức hút từ trường, không thể hình thành thiên mệnh.

Tình yêu từ trường đều là thiên mệnh, ví dụ như Hải Hổ và Quan Nguyệt Đồng, dù có chuyển thế cũng sẽ có một đoạn nghiệt duyên, dù thế giới có khởi động lại, họ cũng không rời không bỏ.

Từ trường chính là thần kỳ như vậy, tình yêu cũng không phải là tự nguyện, cũng sẽ bị từ trường ảnh hưởng.

Cường giả từ trường không hề tự do.

Đỗ Lan cho rằng cường giả từ trường cũng bị đủ loại ảnh hưởng, đừng nói là sự đối kháng tư tưởng giữa các cường giả, dù là yêu một người khác giới yếu hơn mình, cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Từ trường dùng để chiến đấu, dùng để thay đổi tự nhiên, dùng để tẩy não cũng không tệ, nhưng không thể có được tình yêu chân thành.

Có thể tẩy não, không cần tình yêu của ngươi, chỉ cần thân thể của ngươi.

Đỗ Lan lẩm bẩm: Như vậy ngược lại đơn giản hơn một chút, cũng không cần cảm thấy khó chịu.

Cho nên thủ đoạn giải quyết vấn đề cuối cùng vẫn là tẩy não và ảo giác, tẩy não thật là tốt.

Đỗ Lan ngày càng cảm thấy tẩy não là một thứ tốt.

Bạch Thủ Nam ở trường học đã làm quen với rất nhiều bạn bè, còn quen biết một nữ sinh trung học không thua kém Thu Thiên, đột nhiên cảm thấy trường học quả thực khác với băng đua xe.

Băng đua xe là đánh đánh giết giết, trường học là tình người thế thái.

Nhưng hắn không cảm thấy mình học được thứ gì hữu ích, không bằng lời dạy của nghĩa phụ.

Nghĩa phụ dạy hắn dùng trí tuệ và sức mạnh để quản lý quốc gia, lúc cần thiết còn phải tàn nhẫn.

Nhưng giáo viên ở trường lại hy vọng mọi người làm người tốt, làm người tuân thủ kỷ luật pháp luật.

Quy tắc là chuẩn bị cho lũ kiến, mình là cường giả từ trường căn bản không cần tuân thủ quy tắc.

Lũ kiến là công cụ để cường giả giải trí, nghĩa phụ nói không cần để ý đến lũ kiến.

Kiến thức của lũ kiến có ý nghĩa gì.

Kiến thức của lũ kiến có thể giải thích được từ trường không.

Không thể.

Vũ khí mạnh nhất mà lũ kiến chế tạo ra trong mắt cường giả từ trường cũng chỉ là trò cười, không có giá trị.

Chỉ cần 25 vạn mã lực từ trường, là có thể ở trung tâm vụ nổ hạt nhân bảo vệ mọi người không bị thương. 50 vạn mã lực là có thể ra vũ trụ, 75 vạn mã lực là có thể tự do ra vào tầng khí quyển.

Nhận thức của lũ kiến gặp phải cường giả từ trường, liền không thể giải thích được.

Chương 4075

Tuy nhiên lũ kiến không thể giải đáp, cường giả từ trường cũng không thể giải đáp.

Cho nên Trang Tử đã sớm nói con người là ếch ngồi đáy giếng, là con thiêu thân mùa hè, bị không gian và thời gian hạn chế, những gì con người hiểu biết vốn dĩ đã ít.

Nhưng con người chính là phải từng chút một đi tìm hiểu không gian và thời gian rộng lớn hơn, dựa vào công nghệ để giải đáp nghi vấn, tìm kiếm câu trả lời.

Con người đều muốn biết mình từ đâu đến, phải làm gì, và sẽ đi đâu.

Con người đã tích lũy rất nhiều kinh nghiệm, nhưng những kinh nghiệm này trong mắt cường giả từ trường lại không đáng một xu.

Cường giả từ trường và lũ kiến khác nhau, căn bản không cần học kiến thức của lũ kiến.

Cường giả từ trường chỉ cần làm theo sở thích của mình là được, ngoài tình yêu đích thực và gia đình ra, những người khác chỉ là công cụ giải trí.

Ví dụ như Hải Hổ, trước khi gặp Quan Nguyệt Đồng, cho rằng phụ nữ chỉ là công cụ hoan lạc, sau khi gặp được tình yêu đích thực Quan Nguyệt Đồng, liền đột nhiên trở nên chân tình chuyên nhất.

Còn Bạch Thủ Nam thì gặp được tình yêu đích thực Thu Thiên trước, nên luôn rất khó chịu, không có hứng thú với những người phụ nữ khác.

Đối mặt với tình yêu đích thực, cường giả từ trường sẽ rất rối rắm, phải đưa ra lựa chọn.

Hải Hổ vì tình yêu đích thực, từ bỏ báo thù, từ bỏ bảo vệ môi trường.

Bạch Thủ Nam cũng phải lựa chọn giữa tình yêu đích thực và Thiên Quốc.

Trong nguyên tác, Bạch Thủ Nam chiến bại bị thương, ẩn cư trong rừng rậm Amazon, Kim Cương và những người khác tìm đến hắn hy vọng hắn tái xuất để đối phó với Thứ Nam, hắn đã lựa chọn giữa gia đình và sự nghiệp, cuối cùng chọn sự nghiệp.

Dù sao Kim Cương họ luôn không từ bỏ, hơn nữa hắn là con nuôi của Địa Ngục, gánh vác kỳ vọng của Địa Ngục, sao có thể chìm đắm trong gia đình.

Hắn ban đầu vì tình yêu đích thực, gây ra một loạt chuyện.

Sau đó lại vì sự nghiệp, mà buông bỏ tình yêu đích thực.

Điểm này Hải Hổ và Hắc Ám làm tốt hơn.

Hải Hổ đợi Quan Nguyệt Đồng qua đời, mới tái xuất giang hồ.

Còn Hắc Ám từ đầu đến cuối đều không thay đổi tình yêu với Thu Thiên, bất kể Thu Thiên biến thành dạng gì, yêu cô ấy là phải yêu toàn bộ cô ấy, yêu ưu điểm cũng yêu khuyết điểm của cô ấy.

Dù cho Thu Thiên dung nhan phai tàn, thanh xuân trôi qua, tình yêu của Hắc Ám cũng không hề giảm sút.

Có thể nói là yêu một cách thuần túy, yêu một cách nghiêm túc.

Bạch Thủ Nam mặc dù được bao quanh bởi các nữ sinh trung học trẻ trung, nhưng không có chút cảm giác nào, đối với kiến thức của lũ kiến cũng không có hứng thú.

Hoàn toàn là vì áp lực của Đỗ Lan, mới ở lại trường học.

Đỗ Lan nhìn, thầm nghĩ cường giả từ trường đều không khác nhau là mấy.

Nói thật ra, cường giả từ trường đều là cầu mà không được mới trở nên rất mạnh, một khi viên mãn là phải chết.

Hải Hổ vì có gia đình, cuối cùng chiến tử.

Địa Ngục có con nuôi, sau đó chiến tử.

Thiên Đạo ẩn cư rất lâu, hiểu rõ bản tâm, chiến tử.

Hắc Ám biết trong lòng Thu Thiên yêu hắn, thế là chiến tử.

Thứ Nam trở thành quốc vương Thiên Quốc, gia đình mỹ mãn, sau đó chiến tử.

Có thứ cầu mà không được, có thể khiến cường giả từ trường trở nên mạnh mẽ.

Một khi có được rồi, thì cách cái chết không xa.

Đỗ Lan biết cốt lõi cảm xúc thúc đẩy cường giả từ trường chính là cầu mà không được.

Chính vì không có được, nên mới trăn trở, mới có động lực không ngừng.

Một khi có được rồi, ngược lại không có động lực, ngược lại có thể kết thúc viên mãn.

Cầu mà không được, có thể nói là điều tốt đẹp nhất, cũng là đau khổ nhất trong đời người.

Cầu mà không được, không có được, nên có thể mỹ hóa, có thể đem tất cả những tưởng tượng tốt đẹp áp đặt lên nó.

Giống như một chàng trai theo đuổi một cô gái, lúc cầu mà không được, cô gái chính là nữ thần.

Nhưng đến khi thật sự cưới về nhà, sẽ phát hiện cô gái cũng chỉ là một người ăn uống bài tiết, có ưu điểm có khuyết điểm, hoàn toàn không giống với tưởng tượng trước đây.

Chính cô gái cũng không thể so sánh được với nữ thần trong tưởng tượng của chàng trai.

Ngay cả chính ánh trăng sáng cũng không thể sánh được với ánh trăng sáng.

Đây chính là điều kỳ diệu của việc cầu mà không được, cầu mà không được có thể chuyển hóa thành động lực tiến lên, cũng là không có được thì càng muốn có, càng muốn có thì càng có động lực.

Đỗ Lan thầm nghĩ có được rồi lại không trân trọng.

Hắc Ám và Bạch Thủ Nam đều yêu Thu Thiên, ban đầu là Bạch Thủ Nam cầu mà không được, sau đó là Hắc Ám cầu mà không được.

Thu Thiên thật đúng là một người phụ nữ tội lỗi sâu nặng.

Đỗ Lan nói: Vậy nếu có một cô gái hoàn hảo, khiến nhiều người cầu mà không được, liệu có nhiều cường giả từ trường hơn không.

Người đẹp, quyền lực, sự công nhận, tình yêu đích thực, chiến thắng v. v.

đều là những thứ mọi người muốn có được.

Cường giả từ trường rất lợi hại, nhưng cũng không thể chiếm hết mọi điều tốt đẹp, cho nên họ cũng phải chiến đấu vì những thứ mình cầu mà không được.

Đỗ Lan nghĩ: Cái gọi là thần tượng chính là một cá thể hiện thân của việc cầu mà không được, mọi người sùng bái thần tượng, chính là hy vọng mình cũng có thể trở thành người như thần tượng.

Chính vì thần tượng cầu mà không được, mọi người mới sùng bái.

Bạch Thứ Nam muốn người đẹp, muốn mọi người công nhận mình ưu tú hơn anh trai, muốn cái này muốn cái kia, nên mới mạnh hơn.

Còn Bạch Thủ Nam có nghĩa phụ, có Thiên Quốc, có vợ, nên đánh không lại Bạch Thứ Nam, cuối cùng cũng là bị kích phát lòng đấu tranh, muốn chiến thắng, mới kích phát được sức mạnh.

Cầu mà không được, ngay cả Thiên Võng cũng là vì để có thể đứng ở trung tâm sân khấu, mới nỗ lực học khoa học.

Đỗ Lan thầm nghĩ thật không dễ dàng.

Xem ra phải sắp xếp cho Bạch Thủ Nam một thứ khác mà hắn không có được rồi.

Đỗ Lan thầm nghĩ: Cũng không nhất định phải là phụ nữ, tình yêu gì đó.

Cũng có thể là những thứ khác, ví dụ như chính nghĩa.

Bạch Thủ Nam chỉ cảm thấy nhàm chán, hôm nay hắn đi trên đường về nhà, phát hiện phía trước có một đám học sinh đang bắt nạt một nam sinh khác.

Nhìn đồng phục, đều là học sinh trường trung học của hắn.

Hắn vốn không muốn để ý, vì rất nhàm chán.

Hồi còn ở trong băng đua xe, hắn còn chẳng thèm làm chuyện ỷ mạnh hiếp yếu, đám học sinh này ngay cả từ trường cũng không biết, lại thích bắt nạt kẻ yếu, thật đáng cười.

Lúc họ bắt nạt kẻ yếu, không nghĩ tới có một ngày cũng sẽ bị cường giả từ trường bắt nạt sao.

Lúc Bạch Thủ Nam đi ngang qua, một cô gái nói với hắn: Thấy người ta bị bắt nạt mà không giúp, vậy thì cậu chính là đồng phạm của kẻ bắt nạt.

Bạch Thủ Nam nhìn sang cô gái bên cạnh, hỏi: Vậy tại sao cậu không đi giúp.

Công việc của tớ là nhắc nhở cậu, công việc của cậu là đi giúp.

Cô gái nói.

Không hứng thú.

Bạch Thủ Nam nói, xoay người bỏ đi.

Lúc này lại nghe thấy cô gái hét lên: Giết người, giết người rồi.

Hắn không khỏi siết chặt nắm đấm, một cơn tức giận không tên bùng lên trong lồng ngực.

Bạch Thủ Nam vốn định làm ngơ trước vụ bắt nạt, không ngờ mình vừa đi, nạn nhân đã chết.

Hắn quay trở lại chỗ cũ, phát hiện đối phương nằm trong vũng máu, bụng bị đâm ba nhát, máu chảy như suối.

Nếu vừa rồi mình ra tay, cậu ta có thể đã sống sót.

Bạch Thủ Nam cảm thấy rất nặng nề, mặc dù chuyện này không liên quan nhiều đến mình, nhưng mình vốn có thể làm tốt hơn.

Nếu có thể làm lại một lần nữa, tình hình có lẽ sẽ tốt hơn.

Chương 4076

Đây chính là cầu mà không được, vì không hài lòng với hiện trạng, mà đề xuất một khả năng.

Chỉ cần khả năng này không được thực hiện, nó sẽ vô cùng tốt đẹp.

Một khi được thực hiện, ngược lại không còn đẹp như vậy nữa.

Cậu vốn có thể ngăn cản họ.

Nữ sinh trung học nói: Cậu là đồng phạm.

Bạch Thủ Nam cũng rất đau khổ, nhưng thời gian sẽ không quay ngược lại, hắn chỉ có thể báo thù cho người đã chết.

Mấy tên xấu xa vừa rồi trông như thế nào, hắn đều nhớ rõ.

Hắn xoay người đi tìm bọn xấu báo thù. rất nhanh, hắn đã tìm thấy một trong những tên xấu xa, trên người hắn ta vẫn còn dính máu, quần áo toát ra mùi máu tanh.

Nhưng tên xấu xa dường như không có nỗi sợ hãi sau khi giết người, vẫn ngang nhiên đi ngoài đường.

Tại sao.

Bạch Thủ Nam hỏi: Các người có thù oán gì, mà phải giết người.

Chẳng có thù oán gì, chỉ là thấy nó ngứa mắt, nên cho nó vài nhát dao.

Tên xấu xa nói một cách hùng hồn.

Đánh vài cái là được rồi, tại sao phải giết người.

Thế giới này là như vậy, kẻ yếu làm mồi cho kẻ mạnh, chúng tôi làm như vậy, cường giả từ trường cũng sẽ làm như vậy.

Tên xấu xa nói: Mày đừng có xía vào chuyện của người khác.

Bạch Thủ Nam nói: Ngươi bắt nạt người khác như vậy, không nghĩ tới sẽ bị người khác bắt nạt sao.

Đương nhiên là có nghĩ tới, một ngày nào đó tôi sẽ chết trong tay cường giả từ trường.

Đây là quy tắc của xã hội, cá lớn nuốt cá bé, cá bé ăn tôm tép.

Tên xấu xa rất bình tĩnh nói: Bạch Thủ Nam của Thiên Quốc, bây giờ mày có muốn giết tao không.

Mày biết tao.

Sao lại không biết.

Người trong trường ai cũng bàn tán về mày, người thừa kế Thiên Quốc tại sao lại đến trường trung học Nhật Bản.

Thật là nực cười, mày không ở Thiên Quốc học cách quản lý, lại đến Nhật Bản xía vào chuyện của người khác.

Tên xấu xa nói: Mày muốn giết tao, thì ra tay đi, đây là chuyện sớm muộn.

Nhưng dù tao có chết, người bị chúng tao bắt nạt cũng không sống lại được.

Các người nên phải trả giá cho hành vi của mình.

Mày vui là được.

Tên xấu xa cũng khá cứng rắn.

Bạch Thủ Nam không thể hiểu tại sao những người này lại tàn nhẫn như vậy, lại có thể ra tay với đồng loại của mình, chỉ vì để giải trí.

Tại sao lại điên cuồng như vậy.

Đây thật sự còn là con người sao.

Giết mày cũng không làm tao vui, tao chỉ phẫn nộ, muốn đòi lại công đạo cho người đã chết.

Nực cười, tại sao mày không làm gì đó lúc nó còn sống.

Mày cũng chỉ là một tên sát thủ, chỉ muốn tìm cớ giết người mà thôi.

Tao và mày không có sự khác biệt về bản chất, mày và các cường giả từ trường khác cũng chỉ là những tên sát thủ mà thôi.

Tên xấu xa nói.

Câm miệng, đừng có đem tao ra so sánh với bọn mày.

Có gì khác nhau.

Năm đó Lam Mộng và Áo Gia đã giết bao nhiêu người.

Điện Nhãn và Thiên Đạo lại giết bao nhiêu người.

Địa Ngục cũng đã giết bao nhiêu người.

Mày bây giờ còn trẻ, có phải là lần đầu tiên giết người không.

Đến đây, giết tao đi, tay mày cũng sẽ dính máu tươi, đến lúc đó sẽ biết ỷ mạnh hiếp yếu là niềm vui vô thượng, chà đạp sinh mệnh là thực hiện giá trị của bản thân.

Giết tao đi, giết tao đi, giết tao đi.

Bạch Thủ Nam có thể dễ dàng giết chết tên xấu xa.

Hành vi và lời nói của đối phương không ngừng kích động Bạch Thủ Nam, khiến hắn tức giận bừng bừng.

Nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên giết người, hắn vẫn còn chút do dự.

Giết tao đi, dù sao tên kia cũng không thể sống lại, hãy để chúng tao mãi mãi ở lại trong ký ức của mày.

Ra tay đi.

Aaa.

Bạch Thủ Nam vô cùng phẫn nộ, một tên xấu xa lại có thể hùng hồn như vậy, điều này có hợp lý không.

Nhưng nghĩ lại thế giới này, mọi thứ đều không hợp lý.

Thật sự rất tức giận, trong cơn phẫn nộ, hắn đã ra quyền.

Lúc này hắn đã có 30 vạn mã lực từ trường, một quyền có thể đánh người thành sương máu.

Ầm, tên xấu xa bị đánh chết, biến thành một đám sương mù màu đỏ, từ từ tan biến.

Bạch Thủ Nam vô cùng phẫn nộ, ngọn lửa giận vẫn chưa nguôi, còn muốn giết những tên xấu xa khác.

Không phải tên xấu xa nào cũng cứng rắn, cũng có người quỳ xuống đất cầu xin, khóc lóc kể lể về sự khó khăn của mình.

Tôi cũng không muốn bắt nạt người khác, nhưng nếu tôi không cùng họ bắt nạt người khác, người bị bắt nạt sẽ là tôi.

Đều là do tên bị giết kia không tốt, nó cũng có thể làm bạn với bọn xấu, chúng ta có thể đi bắt nạt người khác.

Nhưng nó lại không muốn gia nhập chúng ta, nên nó mới chết.

Bạch Thủ Nam không ngờ đối phương lúc cầu xin, lại nói ra một tràng như vậy.

Lỗi là do nạn nhân, chứ không phải thủ phạm.

Chỉ cần làm bạn với chúng tôi, mọi thứ sẽ tốt đẹp lên.

Tên xấu xa tiếp tục cầu xin: Anh nói có đúng không.

Bạch Thủ Nam không thể hiểu được lối suy nghĩ này, tại sao nạn nhân lại phải làm bạn với thủ phạm.

Tất nhiên là để tẩy trắng cho thủ phạm, chuyện này ở trường học Nhật Bản quá thường thấy.

Bởi vì đây không phải là bắt nạt, mà là giáo hóa.

Không phải ai cũng có tư cách bị bắt nạt, mà là chuyên môn chọn những người có cơ hội gia nhập phe mình để bắt nạt.

Nếu nạn nhân biết đọc không khí, thì có thể gia nhập.

Nếu không biết đọc không khí, thì đáng bị bắt nạt.

Vô sỉ, ta lần đầu tiên thấy kẻ vô sỉ như ngươi.

Ngươi tự nguyện sa đọa gia nhập bọn xấu, lại còn muốn nạn nhân gia nhập các ngươi.

Vô sỉ a vô sỉ.

Ngọn lửa giận của Bạch Thủ Nam chưa bao giờ nguôi, như vậy từ trường của hắn mới có thể mạnh hơn.

Đây vốn dĩ là đọc không khí, không khí rất dễ hiểu.

Tên xấu xa nói: Tôi chính là vì biết đọc không khí mới tránh được việc bị bắt nạt, anh thông minh như vậy, chắc chắn cũng có thể hiểu được chứ.

Ta không hiểu, cũng không muốn hiểu.

Các người cường giả từ trường không phải cũng sẽ hợp tác bắt nạt người khác sao.

Tên xấu xa nói: Anh nên biết chứ, nếu anh không hiểu, thì quá không biết đọc không khí rồi.

Ở đất nước này, không biết đọc không khí là không thể sinh tồn.

Đều là do tên bị giết kia không tốt, nếu nó biết đọc không khí, thì đã không như vậy.

Bạch Thủ Nam ngày càng phẫn nộ, đám người này thật sự là vô pháp vô thiên.

Cái gì mà đọc không khí.

Hắn là người thừa kế Thiên Quốc, không cần phải nhìn sắc mặt của bất kỳ ai, mình không cần để ý đến lũ kiến.

Từ trường của hắn đang gào thét, muốn mình giết chết tên xấu xí trước mắt này, nói: Chuẩn bị đi.

Đừng mà, đừng giết tôi.

Tuy nhiên lời cầu xin của hắn không đổi lại được sự đồng tình, chờ đợi hắn chỉ có cái chết.

Bọn xấu đều đã chết, nhưng Bạch Thủ Nam vẫn cảm thấy trống rỗng, nội tâm vẫn phẫn nộ.

Bọn xấu hùng hồn, còn nói nạn nhân có lỗi, chẳng lẽ thế giới này thật sự là kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu.

Bị bắt nạt không phải là lỗi của kẻ mạnh, mà là lỗi của kẻ yếu.

Nghĩa phụ, có phải như vậy không.

Tại sao nội tâm của con lại phẫn nộ như vậy.

Bạch Thủ Nam nghĩ đến nghĩa phụ, lại nghĩ đến Thu Thiên.

Chương 4077

Nhưng không ai có thể cho hắn câu trả lời, ánh mắt cầu xin của nạn nhân không thể xóa nhòa, thỉnh thoảng lại hiện lên trong đầu.

Mình có thể làm tốt hơn không.

Trong lòng Bạch Thủ Nam có một mục tiêu cầu mà không được là tốt hơn.

Không có tốt nhất, chỉ có tốt hơn, tốt hơn là một mục tiêu hư ảo, không ai biết tốt hơn là gì.

Nhưng luôn có thể dùng tốt hơn để yêu cầu chính mình.

Có một mục tiêu hư ảo để khuyến khích bản thân, cường giả từ trường mới có thể không ngừng tiến bộ.

Đúng vậy, mình có thể làm tốt hơn.

Bạch Thủ Nam biết mình phải nâng cao từ trường của mình, dù sao để thực hiện tốt hơn cần có sức mạnh, cũng cần có kiến thức.

Sau ngày hôm đó, Bạch Thủ Nam cuối cùng cũng học hành nghiêm túc, đặc biệt là về phương diện lịch sử.

Hắn muốn tìm hiểu về đất nước này, tại sao lại có cách nói đọc không khí, rốt cuộc nó từ đâu mà ra.

Thực ra cái gọi là đọc không khí chính là tuân thủ lễ nghi của mình, là một loại thỏa thuận ngầm mà mọi người đều tuân theo, đây là hiện tượng thường thấy trong xã hội phong kiến.

Mỗi người sinh ra đã có lễ nghi của mình, căn bản không cần người khác nhắc nhở, mỗi người từ nhỏ được giáo dục đã như vậy, nên từ nhỏ đã phải biết.

Biết đọc không khí, mới là người của mình.

Không biết đọc không khí, đó chính là kẻ thù.

Những điều này đều học từ nhỏ, nếu chưa học qua, đó là lỗi của chính họ, là họ thất lễ.

Lễ nghi đều đã được định ra từ rất lâu, mấy trăm năm nay đều như vậy, học không được chắc chắn là lỗi của mình, không biết đọc không khí cũng là lỗi của mình.

Học lịch sử, sẽ biết đọc không khí của Nhật Bản rốt cuộc là gì.

Bạch Thủ Nam cũng nhận ra rằng các quốc gia khác nhau có những thỏa thuận ngầm khác nhau, thế giới này rất lớn, rất phức tạp.

Lại nghĩ có lẽ Đỗ Lan đã đúng, nên thống nhất chữ viết, xóa bỏ một số thỏa thuận ngầm không tốt.

Bạch Thủ Nam cho rằng tương lai nên tốt hơn hiện tại, một số hiện tượng không tốt nên biến mất, những hiện tượng ỷ mạnh hiếp yếu, làm càn nên biến mất, mọi người nên chung sống hòa bình.

Cường giả và cường giả, cường giả và kẻ yếu, kẻ yếu và kẻ yếu, mọi người đều nên chung sống hòa bình.

Cường giả có thể đoạt đi sinh mệnh của kẻ yếu, điều này là sai.

Nhưng phải làm thế nào.

Bạch Thủ Nam không biết, hắn thậm chí từng một lúc cảm thấy việc thống nhất chữ viết của Đỗ Lan có thể làm được điều đó, khiến mọi người có thể hòa bình.

Cậu đang buồn phiền chuyện gì vậy.

Cô nữ sinh trung học xinh đẹp kia thấy Bạch Thủ Nam sau khi học hành nghiêm túc, mỗi ngày đều chau mày ủ dột, không nhịn được hỏi.

Không có gì.

Đừng nói dối, trước đây tâm trí cậu không đặt vào việc học, ngày nào cũng rất vui vẻ.

Bây giờ học hành nghiêm túc, ngược lại lại nghiêm túc như vậy, chắc chắn có tâm sự.

Nói ra đi, có lẽ tớ có thể giúp cậu.

Cô gái mỉm cười nói, vẻ đẹp của cô và Thu Thiên không hơn không kém, nhưng lại gần gũi hơn Thu Thiên, khiến người ta không thể từ chối.

Tớ chỉ đang nghĩ làm thế nào để thế giới hòa bình.

Bạch Thủ Nam cho rằng cô sẽ không hiểu mình, người cùng tuổi sẽ không suy nghĩ về những chuyện này, nói: Cậu muốn cười nhạo thì cứ cười đi.

Cô gái lại nói: Nếu cậu muốn thế giới hòa bình, thì không nên ở lại đất nước này.

Cậu không cười nhạo tớ.

Tại sao tớ phải cười nhạo cậu.

Cậu nên suy nghĩ về những vấn đề như vậy, dù sao cậu có từ trường mà.

Cô gái mắt sáng răng trắng nói.

Trong một khoảnh khắc, Bạch Thủ Nam có một cảm giác rung động, dường như Thu Thiên cũng không tốt đến vậy, Thu Thiên không thể hiểu được hoàn cảnh khó khăn của mình.

Mình không thể quá dịu dàng với phụ nữ, vì mình là người thừa kế Thiên Quốc, không nên có điểm yếu, nên mình phải che giấu tình yêu của mình.

Nếu Thu Thiên là tri kỷ của mình, thì nên hiểu mình, phối hợp với mình.

Bạch Thủ Nam hỏi: Tại sao ở lại đất nước này, không thể hiểu được hòa bình thế giới.

Bởi vì Nhật Bản là kẻ đi theo trật tự quốc tế, chứ không phải là người chế định, họ thấy ai mạnh thì học theo người đó, chỉ có thể đi theo bước chân, không thể thiết lập quy tắc của riêng mình.

Cô gái nói: Cho nên ở đất nước này, cậu không thể học được bất cứ điều gì.

Bạch Thủ Nam không ngờ lại như vậy.

Hắn đến Nhật Bản, một là vì nơi đây gần Thiên Quốc, hai là kinh tế ở đây phát triển.

Không nghĩ tới Nhật Bản là kẻ đi theo trật tự quốc tế, chứ không phải là người tạo ra nó.

Nếu muốn tìm hiểu về trật tự quốc tế, dường như nên đến Tổ chức.

Tổ chức duy trì trật tự quốc tế, Đỗ Lan là người bảo vệ trật tự cũ.

Cảm ơn cậu.

Bạch Thủ Nam như được khai sáng.

Không có gì, có suy nghĩ thì cứ nói ra, giữ trong lòng không có ích gì.

Cô gái nói: Tớ luôn hoan nghênh cậu đến tìm tớ nói chuyện.

Bạch Thủ Nam gật đầu, cảm thấy tâm trạng tốt hơn nhiều.

Tuy nhiên tâm trạng tốt không được bao lâu, hắn đã phát hiện cô gái không đến trường.

Hắn cảm thấy một cô gái lạc quan, xinh đẹp, thông minh như vậy không thể nào chán học, quyết định xem cô gái có bị bệnh không.

Bạch Thủ Nam đến nhà cô gái, lại phát hiện một bầu không khí u ám.

Gõ cửa, là mẹ cô gái mở cửa.

Cháu là bạn cùng lớp của Nam Thiên Tiếu, xin hỏi bạn ấy có khỏe không ạ.

Bạn ấy đã mấy ngày không đi học rồi.

Bạch Thủ Nam hỏi.

Vào đi cháu.

Người mẹ dẫn Bạch Thủ Nam đến trước phòng con gái, nói: Ba ngày trước, nó từ trường về nhà sau đó không ra khỏi cửa nữa, luôn trốn ở trong đó.

Bạch Thủ Nam lập tức suy nghĩ đây có phải là vì chán học không.

Tự nhốt mình trong phòng, không đi học, một số gia đình có những đứa trẻ có vấn đề như vậy.

Nguyên nhân chính không muốn đến trường chính là bị bắt nạt.

Nhưng Nam Thiên Tiếu ưu tú như vậy, sao có thể bị bắt nạt.

Hắn cảm thấy không thể nào, nhưng sự thật lại vả vào mặt hắn.

Ở trường học, quá tệ sẽ bị bắt nạt, nhưng quá ưu tú cũng sẽ bị bắt nạt.

Sau khi bị bắt nạt, có thể luôn bị bắt nạt, cũng có thể nhìn sắc mặt để gia nhập, còn có là trốn tránh chán học.

Nam Thiên Tiếu, tớ là Bạch Thủ Nam.

Hắn có thể cảm nhận được có người trong phòng, nhưng đối phương không muốn mở cửa, liền nói: Tớ vào đây.

Tay đặt trên nắm đấm cửa hình tròn, dùng từ trường trực tiếp mở cửa.

Vào cửa liền nhìn thấy một mái tóc đẹp bị cắt nham nhở, hắn lập tức xác định đây là bị bắt nạt, tức giận đùng đùng hỏi: Là ai làm.

Cô gái cười thê lương, nói: Tớ không sao.

Nếu không sao, thì đã không trốn ở nhà.

Rốt cuộc là ai.

Là tớ không tốt, tớ nên làm bạn với họ.

Bố mẹ đã dạy tớ như vậy, tớ nên làm bạn với họ.

Xã hội này chính là như vậy, tớ không thể chỉ lo cho bản thân, nên chú ý đến suy nghĩ của người khác, tớ nên học cách đọc không khí.

Nói gì vậy, tại sao phải làm bạn với bọn xấu.

Đây là hiện thực, xã hội này chính là như vậy.

Nếu không quen, thì không nên đến trường.

Bạch Thủ Nam siết chặt nắm đấm, nói: Rốt cuộc là ai.

Tớ có thể giúp cậu kết thúc tất cả.

Đừng vì tớ mà làm hại người khác.

Đó là bọn xấu, không đáng được đồng tình.

Đây là điều tất yếu, cậu không thể giết hết được.

Cô gái nói: Đây chính là hiện thực, chúng ta chỉ có thể chấp nhận.

Là lỗi của tớ, là tớ không biết đọc không khí, tớ nên xin lỗi, làm bạn với họ.

Bạch Thủ Nam tức giận nói: Đây là đạo lý gì.

Căn bản không nên như vậy, đây là sai.

Không có gì sai cả, đây là quy tắc của đất nước này, không thể thay đổi, chỉ có thể chấp nhận.

Bạch Thủ Nam hận không thể đọc được suy nghĩ, muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với cô, muốn biết rốt cuộc là ai đã bắt nạt bạn mình.

Nhưng nhìn biểu cảm đáng thương của đối phương, lại nhịn xuống.

Chương 4078

Đối phương không muốn làm to chuyện, chỉ muốn trốn tránh.

Hắn không nhịn được nói: Hay là chúng ta cùng nhau rời khỏi đất nước này.

Tớ đã quyết định rồi, chu du các nước tìm kiếm con đường hòa bình.

Rời khỏi đất nước này.

Cô gái cảm thấy không phải là không thể, khá tốt, dù sao mình cũng không hợp với đất nước này.

Đúng vậy, rời khỏi nơi này, chúng ta có thể đến các quốc gia khác.

Bạch Thủ Nam mười tuổi đã đi khắp nơi, bây giờ từ trường của hắn mạnh hơn, có khả năng chu du thế giới.

Tớ muốn đi, nhưng tớ có thể không.

Cô gái động lòng, nhưng trong lòng vẫn lo lắng.

Đương nhiên là có thể.

Được, vậy tớ đi cùng cậu.

Cô hạ quyết tâm, đã trốn thì trốn xa một chút.

Hơn nữa cô còn có một suy nghĩ, có lẽ có thể từ các quốc gia khác du nhập kinh nghiệm tiên tiến, thay đổi Nhật Bản.

Thực ra không có tác dụng gì, không phải là chưa từng du nhập kinh nghiệm tiên tiến, thời cổ đại có sứ thần sang nhà Đường, hiện đại có thoát Á nhập Âu.

Đều du nhập kinh nghiệm tiên tiến, nhưng đều tiến hành cải tiến bản địa hóa.

Thế lực phong kiến của Nhật Bản có thể nói là ăn sâu bén rễ, mọi người đều phải tuân thủ lễ nghi của mình, nếu không tuân thủ là tự chuốc khổ vào thân.

Bản địa hóa cũng không thể nói là sai, dù sao trên một mảnh đất có lịch sử, lịch sử lại là tổng kết kinh nghiệm sinh tồn.

Địa lý, khí hậu, tài nguyên v. v. quyết định quy tắc sinh tồn của mảnh đất này, không thể nói thay đổi là thay đổi.

Cho nên du nhập kinh nghiệm tiên tiến cũng phải dung nhập bản địa hóa, mới có thể được mọi người chấp nhận, mới có thể sinh tồn trên mảnh đất này.

Nếu sao chép kinh nghiệm y hệt chắc chắn là không được, chỉ dẫn đến thất bại.

Bất kỳ kinh nghiệm du nhập nào, đều phải tiến hành phong kiến hóa ở Nhật Bản.

Ở Thiên Trúc, thì là đẳng cấp hóa.

Hai người đeo hành trang lập tức xuất phát, muốn đi qua ngàn núi vạn sông, dùng đôi chân đo lường sự rộng lớn của địa cầu.

Thế giới này có hơn hai trăm quốc gia, nhiều quốc gia thậm chí còn không có một chính phủ đàng hoàng, có thể nói là muôn hình vạn trạng.

Có thể nói nhiều quốc gia chỉ là bán tài nguyên mà thôi, chiếm một mảnh đất, bán tài nguyên, căn bản không có cái gọi là quản lý, càng giống như thổ phỉ chiếm núi làm vua.

Bạch Thủ Nam và Nam Thiên Tiếu đi qua nhiều nơi khác nhau, giao lưu với bá tánh địa phương, cảm thấy sâu sắc rằng việc thống nhất chữ viết quả thực rất cần thiết, nếu không không thể giao tiếp.

Trong chuyến đi, cảm xúc lớn nhất chính là sự tồn tại của Tổ chức.

Vẫn còn rất nhiều khu vực lạc hậu sùng bái Tổ chức, cho rằng Tổ chức chính là cứu tinh của địa cầu.

Nhìn thấy những người ngu muội lạc hậu như vậy, Bạch Thủ Nam ban đầu là kinh ngạc, sau đó là từ từ hiểu được tâm thái của họ.

Họ ca ngợi Tổ chức, chỉ là hy vọng được gia nhập hệ thống thương mại của Tổ chức để chia một phần lợi ích.

Tổ chức có thể quy định các quốc gia khác nhau trồng các loại cây trồng khác nhau, thông qua điều phối để hoàn thành giao dịch.

Nếu không tham gia trò chơi thương mại, dựa vào chính mình đi tìm khách hàng, chi phí quá lớn, căn bản không thể phát triển được.

Đối với nhiều quốc gia lạc hậu mà nói, Tổ chức quả thực là một cứu tinh.

Rời khỏi Nhật Bản, rời khỏi châu Á, du hành toàn cầu.

Bạch Thủ Nam phát hiện khắp nơi đều tồn tại sự bắt nạt, nơi này sản xuất thứ gì, quốc gia kia trồng trọt cây gì, đều do tổ chức quyết định.

Nơi sản xuất dầu mỏ thì chỉ có thể sản xuất dầu mỏ, không được làm gia công dầu mỏ.

Trồng lương thực thì chỉ có thể trồng lương thực, không được làm gia công nông sản.

Nơi sản xuất gỗ thì chỉ có thể xuất khẩu gỗ, không được làm gia công gỗ.

Nếu có ai thử đột phá, tổ chức sẽ ra tay trừng trị.

Bạch Thủ Nam còn tưởng tổ chức có thể mang lại hòa bình, kết quả lại thất vọng.

Kết quả là tổ chức chỉ bắt nạt các quốc gia khác, không cho phép mọi người làm các ngành công nghiệp khác.

Vài phần tôn trọng hắn vừa mới nảy sinh với Đỗ Lan đã tan biến ngay lập tức.

Đỗ Lan là kẻ bắt nạt mạnh nhất thế giới.

Bạch Thủ Nam phẫn nộ nói.

Nhưng biết làm sao bây giờ.

Thậm chí rất nhiều quốc gia nhỏ còn hy vọng được tổ chức bắt nạt, hy vọng tổ chức có thể cho phép mình gia nhập vào hệ thống toàn cầu hóa này.

Bạch Thủ Nam dùng mạng internet để chỉ trích.

Đây là phát hiện mới của hắn, dùng mạng để phát biểu ý kiến.

Tổ chức bắt nạt thì sao.

Dù không tốt, cả thế giới cũng đều thừa nhận.

Bất kể là sợ hãi hay chấp nhận, quy tắc của tổ chức cũng là quy tắc mà toàn cầu đều hiểu.

Quy tắc không tốt cũng là quy tắc.

Quy tắc này đã được quảng bá từ thời kỳ thực dân, quảng bá mấy trăm năm mới được mọi người chấp nhận.

Cư dân mạng cho rằng quy tắc của tổ chức không tốt, nhưng cũng được toàn cầu chấp nhận.

Giống như Đại Việt tàn bạo, sáu nước Quan Đông đều không thích Đại Việt, nhưng thì sao.

Mọi người đều thừa nhận Đại Việt rất giỏi đánh nhau.

Ngược lại, sáu nước Quan Đông không phục nhau, không ai phục ai.

Nước Tề làm được, nước Ngụy ta cũng làm được, nước Sở ta cũng làm được.

Nước Sở làm được, nước Ngụy làm được, nước Tề cũng làm được.

Không phục nhau, hoàn toàn không thể hợp tác.

Đại Việt tàn bạo lại khiến sáu nước không thể không chấp nhận cùng một hiện thực.

Quy tắc thực dân cũng rất tàn bạo, yêu cầu mọi người chỉ có thể làm một loại công việc, trồng lương thực thì chỉ có thể trồng lương thực, trồng cây công nghiệp thì chỉ có thể trồng cây công nghiệp, quốc gia gia công thì chỉ có thể gia công.

Bởi vì chỉ khi các quốc gia khác nhau đều có ưu thế và nhược thế, các nước mới cần bổ sung cho nhau, mới có thể gia nhập một vòng tuần hoàn, vòng tròn thương mại toàn cầu mới có thể mở rộng.

Nhưng kẻ mạnh không chịu ở dưới người khác lâu, các quốc gia chắc chắn hy vọng đột phá ngành công nghiệp của mình, nâng cao thu nhập, không thể nào cứ ngoan ngoãn nghe lời mãi.

Lúc này hạm đội rất quan trọng, ai dám không nghe lời thì sẽ bị trừng phạt.

Hoặc là các hoạt động màu, lật đổ chính khách không nghe lời.

Hoặc là để các đại lý khu vực ra tay, gây rối loạn.

Tổ chức sẽ ra tay, khống chế các quốc gia chỉ có thể làm một ngành công nghiệp, không được vượt giới.

Chương 4079

Vấn đề là mọi người chắc chắn đều hy vọng kiếm nhiều tiền, có nhiều ngành công nghiệp hơn.

Kết quả là tổ chức rất bận rộn, phải ra tay trấn áp khắp nơi, mười ngón tay đè mười con bọ chét.

Quy tắc này bắt đầu từ thời thực dân, các thuộc địa đều đang hoàn thiện nó, tốn mấy trăm năm, là hệ thống thương mại toàn cầu đầu tiên được sử dụng.

Thương mại triều cống và thương mại hành hương trước đây đều mang tính khu vực, còn thương mại thực dân thì mang tính toàn cầu.

Thương mại triều cống, hành động vì y phục đẹp và lễ nghi.

Thương mại hành hương, hành động vì thánh địa tôn giáo và giáo lý.

Thương mại thực dân không có một tư tưởng thống nhất, vậy làm thế nào để mọi người giao thương với nhau.

Chỉ có thể dựa vào việc sản xuất các mặt hàng khác nhau, vì cần bổ sung cho nhau, nên mọi người mới giao thương.

Vì chỉ có lương thực nên phải đi mua vải, vì chỉ có vải nên phải đi mua lương thực.

Sau Chiến tranh Lạnh, toàn cầu thúc đẩy tự do dân chủ, cũng coi như cho mọi người một lý do để hành động.

Bạch Thủ Nam nhìn rõ quy tắc vận hành của thế giới, phát hiện thế giới không thể tránh khỏi sự bắt nạt.

Bởi vì bắt nạt là một loại giáo hóa, là dạy một quốc gia nên trồng gì, không nên trồng gì, nên làm gì, không nên làm gì.

Mỗi quốc gia đều ở trong phạm vi của mình, như vậy thương mại thế giới có thể phát triển ổn định.

Các quốc gia trên thế giới cũng thừa nhận điểm này, dù sao gia nhập hệ thống này, quả thật có thể kiếm tiền, cái giá phải trả là phải trải qua khủng hoảng tài chính theo chu kỳ.

Đối với người ngoài, đó là bắt nạt, đối với tổ chức, đó là một loại giáo hóa.

Chỉ những người chấp nhận giáo hóa mới có tư cách tiến vào hệ thống thương mại.

Bạch Thủ Nam vô cùng nặng nề, suy nghĩ xem Thiên Quốc làm thế nào để thiết lập quy tắc toàn cầu.

Chính trị địa ngục của cha nuôi hình như không ổn, vì người khác không phục.

Mặc dù cha nuôi lợi hại, nhưng mọi người sẽ không tin ông có thể khiến mọi người an phận như tổ chức.

Nếu đánh bại tổ chức, sau đó tiếp quản quy tắc của tổ chức, Thiên Quốc sẽ biến thành tổ chức, cha nuôi biến thành Đỗ Lan, biến thành người mà mình ghét nhất.

Hắn cảm thấy rất khó khăn, chính trị địa ngục của Thiên Quốc không thể thuyết phục được mọi người, chấp nhận tổ chức lại khiến mình biến thành người xấu.

Trong đầu hắn không thể nảy sinh tư duy mới, có lẽ thật sự nên dùng từ trường tiêu diệt tất cả mọi người, bắt đầu lại từ đầu.

Từ trường mạnh mẽ cũng không thể giúp hắn nghĩ ra phương pháp đột phá, nhân loại trên Trái Đất dường như bị mắc kẹt trong quá khứ, hoàn toàn không có tương lai.

Rốt cuộc nên làm thế nào, mới có thể khiến mọi người tin vào chính trị địa ngục.

Cuối cùng hắn quyết định thúc đẩy chính trị địa ngục, để mọi người đều chấp nhận.

Hắn không có suy nghĩ gì nhiều, chỉ là cho rằng mình không thể trở thành Đỗ Lan.

Vì vậy chọn chính trị địa ngục, chính trị địa ngục tốt hơn quy tắc của tổ chức, vấn đề duy nhất là làm thế nào để quảng bá.

Tổ chức tiếp quản bá quyền của đế quốc Mỹ, mà bá quyền của đế quốc Mỹ lại tiếp quản từ Đế quốc Mặt trời không bao giờ lặn.

Hai ba trăm năm thời gian vẫn luôn quảng bá, vẫn luôn vận hành, đã phải trả giá rất lớn mới được mọi người chấp nhận.

Không biết đã đánh bao nhiêu cuộc chiến, chết bao nhiêu người.

Đột nhiên bắt toàn cầu chấp nhận chính trị địa ngục.

Dựa vào cái gì.

Dựa vào Địa Ngục đẹp trai.

Đây là vấn đề mà Địa Ngục và Bạch Thủ Nam cần phải trả lời.

Trong nguyên tác, là do Bạch Thứ Nam, Lam Mộng Thái quá tàn nhẫn, phá hoại hệ thống của chính mình, cuối cùng Bạch Thủ Nam mới trực tiếp lên ngôi, khiến mọi người không thể không chấp nhận chính trị địa ngục.

Nhưng bây giờ Đỗ Lan lại luôn duy trì tổ chức, ngoài việc thúc đẩy thư đồng văn ra thì không có khuyết điểm nào khác.

Mọi người bịt mũi cũng có thể chấp nhận.

Thông thường thay đổi triều đại chính là như vậy, triều đại cũ không ngừng phá hoại hệ thống của mình, triều đại mới thì không ngừng xây dựng hệ thống của mình, sau đó hoàn thành việc chuyển giao.

Xa xưa, Tây Kỳ diệt Thương là như vậy, Thương Trụ Vương phá hoại quy tắc Huyền điểu thụ mệnh vu thiên của mình mà thất bại.

Hán diệt Tần cũng là như vậy, sau khi Đại Việt mở rộng, cải cách của Lý Tư cũng thay đổi chính sách canh chiến từ trước đến nay của Đại Việt, cuối cùng liền loạn.

Gần đây, nhà Minh diệt vong, Sùng Trinh rất có ý tưởng, nhưng ý tưởng của ông ta đều là phá hoại quy tắc của nhà Minh.

Muốn mọi người chấp nhận thay đổi, phải khiến mọi người tin rằng sau khi thay đổi sẽ tốt hơn, nhưng vấn đề là niềm tin thứ này quá xa xỉ.

Tốt nhất là làm tốt việc của mình, để lực lượng sản xuất của mình không ngừng nâng cao, chờ đợi đối thủ thất bại.

Cho nên chính trị địa ngục có tốt không.

Quan trọng là sự phát triển của Thiên Quốc, đồng thời cần kẻ địch phạm sai lầm.

Làm tốt việc của mình, đứng ở thế bất bại, chờ đợi người khác tự hủy diệt.

Trong hệ thống thực dân, mặc dù các thuộc địa bị áp bức, nhưng mọi người vẫn ôm hy vọng có thể thăng cấp.

Nếu từ quốc gia sản xuất nông sản thăng cấp thành quốc gia gia công sản phẩm, thì có thể kiếm nhiều tiền hơn.

Có một hy vọng thăng cấp, mọi người sẵn sàng chấp nhận áp bức.

Nhưng bây giờ Thiên Quốc có thể cho mọi người cái gì.

Thiên Quốc không thể cho cái gì, ít nhất là hiện tại không thể.

Cho nên chính trị địa ngục chỉ có thể an phận một góc, chờ đợi sự thất bại của tổ chức.

Bạch Thủ Nam thông qua việc chu du các nước, giao lưu với tinh anh của các quốc gia khác nhau, dần dần hiểu được suy nghĩ của mọi người.

Cũng biết được khó khăn của việc muốn khuấy động toàn cầu.

Muốn Thiên Quốc trở thành người lãnh đạo toàn cầu, thì phải cho toàn cầu lợi ích.

Điều này quá khó.

Dù có tiêu diệt Thiên Đạo, Đỗ Lan, Áo Gia, cũng không làm được.

Bạch Thủ Nam cảm thấy đây là chuyện hoàn toàn không thể làm được, một Thiên Quốc làm sao nuôi sống được mọi người.

Hoàn toàn không làm được.

Bạch Thủ Nam cũng không khỏi nghĩ rằng có lẽ hủy diệt thế giới mới là tốt nhất, nếu không với dân số toàn cầu nhiều như vậy, làm sao dẫn dắt.

Hoàn toàn không dẫn dắt nổi.

Giảm bớt dân số có lẽ không phải là phương pháp tốt nhất, nhưng quả thực là một phương pháp tồn tại lâu dài, được người ta nhắc đi nhắc lại.

Không được, ta không thể trở thành người như Lam Mộng, ta không thể như vậy.

Bạch Thủ Nam rất khổ não, tiến một bước thì biến thành Lam

Mộng, lùi một bước thì biến thành Đỗ Lan, ở giữa thì lại không thể thay đổi hiện trạng.

Chương 4080

Hắn rốt cuộc nên làm thế nào mới tốt.

Hắn rất khổ não, nhìn trời xanh mây trắng, cảm thấy từ trường cũng không thể mang lại đủ sức mạnh.

Bạch Thủ Nam không muốn trở thành Lam Mộng, càng không muốn trở thành Đỗ Lan.

Hắn phát hiện thay đổi thế giới, thống trị quốc gia rất khó, đi khắp thế giới, chỉ thấy sự bắt nạt.

Đặc biệt là những quốc gia ở châu Á, châu Phi, châu Mỹ Latinh, ở tầng đáy của thương mại thế giới, sản xuất nguyên liệu thô, tiêu thụ sản phẩm công nghiệp, bán giá rẻ, mua giá cao, khi kinh tế toàn cầu tốt thì ca hát nhảy múa. khi kinh tế toàn cầu không tốt thì trực tiếp đánh nhau.

Đây không phải chuyện đùa, thật sự là trăm năm cô đơn, không ngừng tuần hoàn.

Bạch Thủ Nam cũng không có cách nào giải quyết, bởi vì đây chính là toàn cầu hóa, đây chính là tuần hoàn kinh tế.

Nếu quốc gia điều phối không có ưu thế, nó cũng không cần duy trì trật tự thế giới.

Quốc gia điều phối, quốc gia sản xuất, quốc gia nguyên liệu, quốc gia điều phối chắc chắn kiếm được nhiều nhất, dù sao nhiệm vụ của họ cũng không nhẹ, phải duy trì trật tự toàn cầu.

Quốc gia sản xuất thì phụ trách sản xuất các loại hàng hóa, thông qua quốc gia điều phối bán đi khắp thế giới, cũng có thể kiếm không ít.

Nhưng với tư cách là quốc gia sản xuất nguyên liệu thô, áp lực của nguyên liệu thô rất lớn, phương pháp kiếm tiền rất ít, nơi tiêu tiền lại rất nhiều.

Nhưng dù quy tắc trò chơi tàn khốc như vậy, nó vẫn có thể vận hành.

Chỉ cần quốc gia sản xuất nguyên liệu thô an bần lạc đạo, không theo đuổi cuộc sống tốt đẹp, thương mại toàn cầu vẫn có thể tiếp tục vận hành.

Quốc gia điều phối có thể thông qua việc sắp xếp quốc gia sản xuất, duy trì địa vị của mình.

Quốc gia điều phối sẽ nói với quốc gia sản xuất, bắt đầu từ công nghiệp cấp thấp, từng bước thăng cấp lên ngành công nghiệp cao cấp.

Nhưng nếu quốc gia sản xuất thực sự nắm giữ ngành công nghiệp cao cấp, quốc gia điều phối sẽ lập tức ra tay chia cắt.

Sẽ không để quốc gia sản xuất uy hiếp đến mình, quốc gia sản xuất cũng phải ngoan ngoãn chấp nhận định vị của mình.

Quốc gia điều phối, quốc gia sản xuất, quốc gia nguyên liệu thô, mấy trăm năm xây dựng tuyến đường thương mại toàn cầu, từ thời kỳ thực dân đến thế kỷ 21, ngày càng trưởng thành.

Tiếc là sự sắp đặt như vậy chắc chắn sẽ xảy ra một vấn đề, ngày nào đó có một quốc gia sản xuất không bị chia cắt, quốc gia điều phối sẽ làm thế nào.

Đây không phải là ngẫu nhiên, đây là tất nhiên.

Bởi vì trong lịch sử vô số lần đã xuất hiện tình huống này, ban đầu là lá chắn của mình, nhưng sau này lại biến thành trở ngại của mình.

Với tư cách là lá chắn của mình, sẽ cho tiền cho người, để lá chắn mạnh lên, như vậy mình cũng an toàn.

Nhưng theo thời gian lá chắn ngày càng mạnh, sẽ nảy sinh yêu cầu của riêng mình, sẽ trở thành trở ngại.

Nước Tấn trọng dụng Lục Khanh, cuối cùng bị Lục Khanh thay thế.

Điền thị đại Khương, cũng là do họ Khương trọng dụng họ Điền quản lý bách công.

Trọng dụng lá chắn, cho tiền cho người, kết quả lá chắn ngày càng mạnh, uy hiếp đến chính mình.

Nhưng không có lá chắn, mình trực tiếp đối mặt với các loại vấn đề, cũng là mối đe dọa lớn.

Cho nên rèn sắt cần tự thân cứng rắn, rất nhiều việc vẫn phải tự mình làm, một khi lười biếng sẽ bị lợi dụng.

Ai cũng hy vọng lá chắn có thể trung thành.

Nhưng ngay cả Nhật Bản đối với đế quốc Mỹ cũng sẽ đưa ra các loại yêu cầu, còn đưa ra Nhật Bản có thể nói không.

Có thuộc hạ nào không có lòng riêng.

Thường nói quốc gia này là con chó của quốc gia kia, nhưng sự thật lại không phải như vậy, chỉ cần có cơ hội đều muốn lật đổ kẻ trên.

Bạch Thủ Nam bây giờ bất mãn như vậy, cũng là vì tổ chức chiếm giữ ưu thế của thương mại toàn cầu, để lại không gian cho Thiên Quốc rất nhỏ, cho nên hắn mới hận tổ chức, cũng là muốn lật đổ kẻ trên.

Nếu Thiên Quốc, Nam Quốc, Thần Quốc đều ngoan ngoãn làm nô lệ của tổ chức, tổ chức sẽ không coi họ là kẻ thù.

Tổ chức muốn chúng ta đời đời kiếp kiếp làm nô lệ.

Bạch Thủ Nam nói.

Nam Thiên Tiếu nói: Chắc chắn rồi, mục tiêu của kẻ xấu không phải là giết chết nạn nhân, mà là hy vọng nạn nhân thần phục, ngoan ngoãn nghe lời, vĩnh viễn chạy việc, làm việc, gánh tội thay cho kẻ xấu.

Chỉ khi nạn nhân mãi không thần phục, mới ra tay hạ sát.

Thế giới cũng như vậy, diệt chủng chỉ là thủ đoạn uy hiếp, nếu một dân tộc sẵn lòng cam tâm tình nguyện làm nô lệ cho một quốc gia khác, thì căn bản không cần giết.

Chính vì mọi người đều không muốn làm nô lệ, cho nên mới phải đại khai sát giới, hy vọng có thể dọa được những người khác.

Tốt nhất là có người cam nguyện làm nô lệ, như vậy mới là cái giá nhỏ nhất để có được lợi ích lớn nhất.

Bạch Thủ Nam gật đầu, quả thực như vậy.

Giết người chỉ là thủ đoạn uy hiếp, không phải mục đích, biến người khác thành nô lệ mới là mục đích.

Nếu giết hết người rồi, còn phải tự mình trồng trọt, tự mình sản xuất, mệt chết mệt sống, chẳng được gì cả.

Nhưng nếu có thể biến dân chúng của một quốc gia khác thành nô lệ, thì quá tuyệt vời, công việc gì cũng có người làm.

Cho nên quốc gia điều phối hy vọng mình vĩnh viễn là quốc gia điều phối, hy vọng quốc gia sản xuất vĩnh viễn là quốc gia sản xuất, quốc gia nguyên liệu thô vĩnh viễn là quốc gia nguyên liệu thô.

Như vậy là có thể hạnh phúc.

Bạch Thủ Nam nói: Nhưng dựa vào cái gì.

Chúng ta sẽ không khuất phục.

Vấn đề là nếu không khuất phục, thì nên làm thế nào.

Nam Thiên Tiếu nói.

Bạch Thủ Nam gật đầu, đây chính là vấn đề lớn nhất, hắn không biết.

Đừng nói hắn, Đỗ Lan cũng không biết.

Đỗ Lan cho rằng tiếp theo chính là thời Xuân Thu bước vào thời Chiến Quốc, xét theo lịch sử.

Người Ân Thương rất giỏi đánh nhau, tấn công khắp nơi, đánh bại rất nhiều bộ lạc, biến các bộ lạc xung quanh thành thuộc hạ của mình.

Nhưng theo thời gian trôi đi, các chư hầu xung quanh người Ân Thương đều đang mạnh lên, trở thành mối đe dọa.

Cuối cùng người Ân Thương bị đánh bại, tất cả chư hầu đều được phong tước quý tộc theo tước vị công hầu bá tử nam.

Theo thời gian trôi đi, thực lực của tiểu quý tộc vượt qua đại quý tộc, thế là các cuộc sáp nhập bắt đầu, cuối cùng xuất hiện bảy đại quốc khu vực, cũng chính là Chiến Quốc thất hùng.

Đỗ Lan cảm thấy cục diện toàn cầu hiện tại chính là phong tước công hầu bá tử nam, những người ngoài hệ thống Chu lễ đều là man di.

Nhưng man di cũng có quy tắc riêng, không phải là những người man rợ nguyên thủy.

Theo sự phát triển, thực lực của các quốc gia khác nhau tăng trưởng tất nhiên sẽ trở thành bá chủ khu vực, sẽ bước vào thời đại Chiến Quốc, bắt đầu sáp nhập.

Đỗ Lan nghĩ: Xuân Thu có lễ băng nhạc hoại, toàn cầu hiện nay sao lại không phải lễ băng nhạc hoại.

Hệ thống thương mại thế giới đang chuyển hướng sang các đại quốc khu vực như Thiên Quốc, Thần Quốc, Nam Quốc.

Các đại quốc khu vực này lại sắp đánh nhau, tranh đoạt tài nguyên.

Không chỉ Xuân Thu Chiến Quốc, La Mã cũng như vậy, cũng từ từ đi đến chế độ phong kiến, trở thành mấy đại quốc khu vực.

Nếu không phải sau này có cách mạng công nghiệp, có lẽ châu Âu cũng có cơ hội thống nhất.

Ban đầu mọi người đều sẵn sàng an ổn làm công, nhưng theo sự phát triển, đều không muốn an phận với hiện trạng, đều muốn tiến thêm một bước.

Tổ chức ban đầu khống chế các quốc gia, nhưng khi các quốc gia mạnh lên, họ không cam chịu tụt hậu, không chịu ở dưới người khác.

Chương 4081

Đều muốn hô một tiếng, cuối cùng không ai phục ai.

Ta cảm giác lịch sử lại đang lặp lại, lặp đi lặp lại rồi lại lặp lại, nhân loại thật đúng là không thể rút ra bài học từ lịch sử.

Một sự đồng thuận biến mất, tiếp theo chính là bách gia tranh minh, quần hùng tranh bá.

Đỗ Lan thầm nghĩ nếu lịch sử phát triển như vậy cũng không có vấn đề gì, nhưng vấn đề là có từ trường.

Nếu thật sự đánh nhau, từ trường bùng nổ, Trái Đất bị hủy diệt, nguy trong sớm tối.

Từ trường còn hung mãnh hơn bom hạt nhân nhiều.

Trong lịch sử, Xuân Thu Chiến Quốc vẫn là vũ khí lạnh, dù là Chiến tranh thế giới thứ nhất và thứ hai cũng không có sức phá hoại của từ trường.

Theo quy tắc lịch sử, thời đại Chiến Quốc, chính là không ngừng sáp nhập, triển khai chiến tranh giữa các đại quốc.

Như vậy, chiến đấu là không thể tránh khỏi.

Cường giả từ trường vừa ra tay, hủy thiên diệt địa.

Mà các cường giả từ trường lại hỉ nộ ái ố, cầu mà không được, thậm chí chiến đấu chỉ để theo đuổi khoái cảm thể xác.

Đều là những lão già điên thật sự, Đỗ Lan cũng không ngăn cản được, không biết khi nào họ sẽ phát điên.

Hơn nữa cường giả từ trường đã xuất hiện, thì sẽ không dừng lại.

Cường giả từ trường thế hệ cũ chết đi, vẫn có thể tiếp tục đầu thai.

Cường giả từ trường mới lại không ngừng xuất hiện, những lão già điên từ trường này tuổi trẻ khí thịnh, cầu mà không được, có đủ lý do chiến đấu, căn bản không thể dừng lại, trừ phi.

Đỗ Lan tự nói: Trừ phi không tiêu diệt những lão già điên từ trường, mà là cường hóa vũ trụ.

Chỉ cần vũ trụ thông qua rèn luyện cũng trở nên mạnh mẽ, Trái Đất sẽ không bị phá hoại.

Nếu Trái Đất có thể theo sự nâng cao của từ trường mà cường hóa, nhân loại có thể theo sự nâng cao của từ trường mà tiến hóa, cường giả từ trường có phát điên nữa cũng không có ảnh hưởng gì.

Nhưng mà cường hóa vũ trụ gì đó, dù là ta cũng không làm được.

Vũ trụ chính là phải đi đến hủy diệt trong sự gia tăng entropy, đây cũng là quy luật tự nhiên.

Đỗ Lan nghĩ: Trừ phi có tiểu vũ trụ, hoặc là chiêu thức như Lãnh Địa.

Ràng buộc trận chiến của các cường giả từ trường lại, hình như có thể, tạo ra một không gian cho trận chiến của các cường giả từ trường, hạn chế sức phá hoại của họ.

Nhưng vấn đề là cường giả từ trường chưa chắc đã muốn đi vào, phải khảm Lãnh Địa vào trong chiêu thức từ trường, để họ tự nguyện tiến vào Lãnh Địa.

Đỗ Lan biết phải phát triển chiêu thức nâng cao thực lực của bản thân, họ mới có thể tự phát học tập.

Vấn đề từ trường vẫn cần dùng từ trường để giải quyết.

Muốn cường giả từ trường bảo vệ Trái Đất, chắc chắn không làm

được.

Cho nên chỉ có thể để cường giả từ trường vừa bảo vệ Trái Đất vừa tăng cường sức chiến đấu, như vậy họ mới vì chính mình mà bảo vệ Trái Đất và nhân loại.

Điều này rất khó, dù sao cường giả từ trường càng mạnh, mối đe dọa đối với Trái Đất càng lớn.

Hai bên giống như bập bênh, làm sao có thể cân bằng.

Chẳng lẽ lại bắt cường giả từ trường dung hòa một chút.

Cường giả từ trường sẽ không dung hòa, chính là vì cái cầu mà không được của mình mà dùng hết mọi nỗ lực, thậm chí đơn thuần chỉ để theo đuổi khoái cảm thể xác.

Không điên sao có thể chuyển từ trường.

Có thể nói họ tuyệt đối sẽ không dung hòa, vì sau khi dung hòa sức mạnh của họ sẽ không đủ mạnh.

Quyết định rồi, phải tuyên truyền lý niệm của mình trong chiến đấu, phải làm một việc mà một lão già điên từ trường nên làm.

Ta muốn thách đấu Áo Gia.

Đỗ Lan biết muốn để cường giả từ trường chấp nhận tư tưởng mới, tốt nhất là dùng chiến đấu kích thích sự nhiệt tình học tập chủ động của mọi người.

Chiến đấu với Áo Gia, là một lựa chọn rất tốt, trong chiến đấu sử dụng siêu cấp chiêu thức, vừa bảo vệ Trái Đất vừa tăng sức chiến đấu, một công đôi việc, cường giả từ trường sẽ tự phát học tập.

Đỗ Lan hạ quyết tâm, trực tiếp đến Nam Quốc hẹn chiến.

Áo Gia, ba ngày sau, tôi muốn quyết chiến với anh ở đảo Phục Sinh.

Đỗ Lan tìm thấy Áo Gia nói.

Tại sao tôi phải chiến đấu với anh.

Áo Gia không muốn chiến đấu.

Nếu anh không chiến, sau này hãy nghe theo mệnh lệnh của tôi, cùng tôi đánh bại các cường giả từ trường khác, biến Thiên Đạo, Địa Ngục thành thuộc hạ của chúng ta.

Đỗ Lan nói: Thế nào, hoặc là chiến đấu, hoặc là thần phục.

Còn lựa chọn thứ ba, bây giờ mời anh rời đi.

Áo Gia nói: Tôi không cần phải làm theo lời anh.

Anh chỉ là một kẻ tự luyến cuồng vô phương cứu chữa, luôn nghĩ rằng mình có thể cứu vớt thế giới cũ vô phương cứu chữa này, nhưng tất cả những gì anh làm chẳng qua chỉ khiến nhân loại càng lún sâu hơn.

Anh bây giờ có thể hủy diệt thế giới, tại sao không ra tay.

Đỗ Lan hỏi.

Bởi vì vẫn chưa thu thập đủ gen, đợi đến khi gen hoàn thành, tôi tất nhiên sẽ tiêu diệt nhân loại cũ.

Áo Gia nói: Các người sẽ không hiểu, tôi cũng không mong các người có thể hiểu quyết tâm của tôi, các người là tàn dư của thế giới cũ.

Tôi đương nhiên có thể hiểu anh, nhưng hiểu không có nghĩa là chấp nhận, không có nghĩa là tôi công nhận kế hoạch của anh.

Đỗ Lan nói: Áo Gia, lần này anh phải cùng tôi một trận, nếu không những việc làm của đứa em trai đáng yêu của anh là Lam Mộng sẽ bị phơi bày.

Lam Mộng làm sao.

Áo Gia nhíu mày hỏi.

Anh không biết sao.

Lam Mộng đã giết Biên Bức, đoạt lấy chính quyền Nam Quốc.

Hắn là lấy oán trả ơn, Biên Bức trung thành với các anh như vậy, cầm tiền của tôi nuôi sống hai anh em các người, kết quả lại bị Lam Mộng hạ sát, quá tàn bạo.

Đỗ Lan nói: Tôi rất nghi ngờ thế giới mới mà các người mở ra, có tàn bạo hơn thế giới cũ hay không.

Áo Gia nhíu mày, hắn không tin Đỗ Lan, cho rằng hắn đang khiêu khích ly gián.

Nhưng đủ loại dấu hiệu cho thấy Lam Mộng quả thực dám làm như vậy, bởi vì em trai hắn chính là một người không từ thủ đoạn như vậy.

Lam Mộng tự nói mình là người không từ thủ đoạn, vậy vấn đề xuất hiện: hắn không từ thủ đoạn có giới hạn không.

Là chỉ đối với kẻ thù, hay là không phân biệt địch ta.

Giới hạn rất quan trọng, có thể không từ thủ đoạn, nhưng anh phải chứng minh không từ thủ đoạn chỉ đối với kẻ thù, mà không phải đối với tất cả mọi người, không nhằm vào người thân bạn bè của mình.

Lam Mộng rõ ràng là không làm được, ai uy hiếp địa vị của mình, hắn đều đối xử như nhau, bất kể là kẻ thù hay người thân, đều không từ thủ đoạn.

Vậy làm thế nào để mọi người tin rằng Lam Mộng sẽ kiềm chế, sẽ thiết lập giới hạn.

Trong lịch sử những đội quân nhân nghĩa đều thiết lập giới hạn, thông thường là ưu đãi tù binh.

Ưu đãi tù binh chính là nói cho mọi người biết chiến tranh đã kết thúc, đến đây là hết, sẽ không tiếp tục mở rộng.

Muốn mọi người chấp nhận giới hạn không hề dễ dàng, vì phá vỡ giới hạn có rất nhiều lợi ích.

Khi chiến tranh, giết tù binh có thể tiết kiệm rất nhiều tài nguyên, hơn nữa giết kẻ thù còn có thể lập công, cướp đoạt tiền bạc của kẻ thù.

Giết càng nhiều, cướp càng nhiều, tại sao phải dừng lại.

Dừng lại, tướng quân thì kiếm đầy bồn đầy bát, vậy binh sĩ dưới quyền thì sao.

Cho nên không thể dừng lại.

Vì vậy thiết lập giới hạn, yêu cầu đối với bản thân rất cao, trước tiên binh sĩ tuyệt đối không thể chiến đấu vì cướp tiền cướp phụ nữ.

Thứ hai binh sĩ phải tin tưởng tướng quân, yêu cầu đối với tướng quân cũng rất cao.

Chỉ có tướng quân và binh sĩ đều có thể kiềm chế bản thân, tự giác tuân thủ giới hạn mới là quân nhân nghĩa.

Rất khó, cho nên từ xưa đến nay đại bộ phận quân đội đều rất tàn bạo, ba ngày không cất đao là chuyện rất thường thấy.

Chính là sau khi đánh thắng, cướp bóc ba ngày.

Quân nhân nghĩa là ưu đãi tù binh, thiết lập giới hạn.

Vậy cá nhân làm thế nào để thiết lập giới hạn, để mọi người tin rằng mình chỉ nhằm vào kẻ thù.

Phải sử dụng một số thủ đoạn có vẻ cổ hủ.

Ví dụ như nhẫn nhịn, nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác, cho đến khi kẻ thù cưỡi lên đầu mình, sau đó phản sát.

Trịnh Bá khắc Đoạn vu Yển chính là như vậy, anh trai nhẫn nhịn em trai, cho đến khi em trai ra tay, anh trai mới phản kích.

Chương 4082

Còn có tồn thiên lý diệt nhân dục, kiềm chế dục vọng của mình, chỉ thỏa mãn nhu cầu cơ bản của thiên lý.

Thông qua thủ đoạn này, để mọi người tin rằng mình sẽ không vì tư lợi cá nhân mà làm bậy.

Đương nhiên có người nói đây chỉ là nói miệng, là giả tạo.

Nhưng có người nói miệng, anh tin, đó là lỗi của anh.

Giống như có người cầm một cái bát chuyên dụng cho lò vi sóng tham gia chương trình giám định bảo vật, anh ta nói đừng nhìn mấy chữ chuyên dụng cho lò vi sóng này, anh xem men gốm này đi.

Lúc này thật sự có người chỉ nhìn men gốm, tin rằng cái bát này là bảo vật, rốt cuộc là người cầm bát chuyên dụng cho lò vi sóng đi giám định sai, hay là người tin bát chuyên dụng cho lò vi sóng sai.

Chỉ có thể nói một sai lầm gặp một sai lầm khác, thế là thành chuyện.

Nhưng chỉ cần hai sai lầm thiếu đi một, Ngọa Long không gặp Phượng Sồ, cũng không đến nỗi gây thành sai lầm lớn.

Người cầm bát chuyên dụng cho lò vi sóng đi giám định là sai, người tin bát chuyên dụng cho lò vi sóng cũng sai.

Một sai lầm to lớn, thường không phải do một sai lầm nhỏ gây ra, thông thường là do nhiều sai lầm nhỏ chồng chất lên nhau mà hình thành.

Cho nên người khác chỉ để nhân nghĩa lễ trí tín ở trên miệng, không thực sự thiết lập giới hạn, là sai.

Nhưng tùy tiện tin vào lời hứa miệng của người ta, cũng là sai.

Có thiết lập giới hạn hay không, không thể chỉ nghe người khác nói, phải xem họ làm thế nào.

Lam Mộng cũng coi như trong ngoài như một, đã nói không từ thủ đoạn, thì đối với tất cả mọi người đều không từ thủ đoạn, không có bất kỳ giới hạn nào.

Áo Gia nói: Ngậm máu phun người, kẻ giết Biên Bức là thế lực nước ngoài, tuyệt đối không thể là Lam Mộng.

Ngay cả con gái ruột của mình, Lam Mộng còn đề phòng.

Huống chi trước đây hắn còn muốn giết em gái, lấy ra đại não.

Đương nhiên đối với anh trai là anh, hắn cũng không tin tưởng, nếu có cơ hội hắn chắc chắn sẽ giết anh.

Không từ thủ đoạn, chính miệng hắn nói, chắc chắn sẽ không khách khí với Biên Bức.

Toàn lời nói nhảm.

Nếu anh không tin, có thể bảo hắn tắt Sáng Mộng Giả, đọc ký ức của hắn.

Chắc chắn sẽ biết chân tướng hắn ám sát Biên Bức.

Đỗ Lan nói: Cùng tôi một trận, nếu không tôi sẽ khiến Lam Mộng không thể đứng vững ở Nam Quốc, kế hoạch của các người vĩnh viễn cũng không thể hoàn thành.

Áo Gia, anh có thể tha thứ cho Lam Mộng vì lý tưởng mà giết Biên Bức, chắc chắn không thể dung túng tôi phá hoại lý tưởng chứ.

Áo Gia quả thực có thể tha thứ cho Lam Mộng giết Biên Bức, chỉ cần đó là vì lý tưởng.

Dù sao ngày lý tưởng thực hiện, Biên Bức cũng phải chết, chết sớm chết muộn mà thôi.

Cho nên Biên Bức chết, lý tưởng được thúc đẩy, ngược lại là chuyện tốt.

Nhưng nếu chân tướng bại lộ, lý tưởng bị trì hoãn, thì không tốt rồi.

Tư tưởng rối loạn, cuối cùng Áo Gia nhìn về phía Đỗ Lan, ánh mắt bình tĩnh như nước, đè nén lửa giận nói: Được, anh muốn chiến, tôi liền chiến.

Khi nào ở đâu.

Ba ngày sau, chín giờ sáng, đảo Phục Sinh.

Được.

Áo Gia không nhiều lời, trực tiếp đồng ý.

Áo Gia, anh sẽ không hối hận đâu, đây là trận chiến thay đổi thế giới, tôi sẽ cho các cường giả trên toàn thế giới thấy sức mạnh thực sự.

Đỗ Lan nói.

Áo Gia không nói gì, chỉ xoay người, dùng tấm lưng rộng lớn tiễn khách.

Ba ngày sau, Áo Gia chiến Đỗ Lan.

Tin tức nhanh chóng lan truyền, các cường giả đều rất tò mò.

Nhưng đối với người phàm, đây là một tin dữ, vì dư chấn trên mặt trăng cũng có thể gây ra sóng thần trên Trái Đất.

Nếu trực tiếp khai chiến trên Trái Đất, dư chấn không phải là hủy thiên diệt địa sao.

Nhân loại sẽ ra sao.

Người phàm đều tuyệt vọng, cho rằng ba ngày sau chính là ngày tận thế.

Ngày phán xét đã đến.

Mọi người than khóc: Ba ngày sau chúng ta cùng nhau đi gặp Thượng Đế, chấp nhận sự phán xét của Thượng Đế.

Ngày phán xét là ngày tất cả mọi người trên thế giới cùng nhau gặp Thượng Đế, chấp nhận sự phán xét.

Đây không phải là kết thúc, chỉ là một khởi đầu khác, người tốt lên thiên đường, kẻ xấu xuống địa ngục, mọi người được phân loại, tiếp tục sống theo một cách khác.

Cho nên ngày phán xét không phải là ngày tận thế, mà là ngày thế giới phân loại.

Ba ngày, ba ngày cuối cùng.

Mọi người tin rằng trận chiến của Đỗ Lan và Áo Gia chắc chắn sẽ hủy diệt Trái Đất, bây giờ chính là những ngày cuối cùng của nhân loại.

Một số người chọn buông thả, một số người chọn về nhà, cũng có một số người hy vọng cứu vớt Trái Đất, ngăn chặn trận chiến.

Rất nhiều nhà khoa học Nam Quốc đến ngăn cản Áo Gia, hy vọng ông nhận thua, không tử chiến với Đỗ Lan.

Áo Gia, đừng chiến đấu, đừng vì tư lợi cá nhân mà hủy diệt Trái Đất.

Áo Gia đối với những lời này đều coi như gió thoảng bên tai, những tàn dư của thế giới cũ này không khác gì người chết.

Vốn dĩ thế giới cũ phải bị hủy diệt, những người này không muốn chết càng cho thấy thế giới cũ vô phương cứu chữa.

Áo Gia sẽ không vì lời cầu xin của nhân loại cũ mà thay đổi chính mình, mình phải chiến đấu.

Áo Gia, chẳng lẽ ngài muốn toàn nhân loại phải chôn cùng sao. các nhà khoa học khổ sở khuyên nhủ, hy vọng Áo Gia có thể dừng lại.

Lam Mộng cũng rất bất an, nếu Trái Đất bị hủy diệt, mình sẽ ra sao.

May mà hắn tin rằng anh trai sẽ không hủy diệt Trái Đất, Đỗ Lan cũng sẽ không hủy diệt Trái Đất, dù sao Trái Đất cũng là căn cơ của họ.

Cuối cùng ra sao, cũng chỉ có thể đợi trận chiến bắt đầu.

Thế là ba ngày sau, đảo Phục Sinh, Đỗ Lan gặp Áo Gia, Áo Gia ngộ Đỗ Lan.

Hai người đứng giữa hòn đảo, hòn đảo Phục Sinh đã trải qua bao sóng gió, chứng kiến lịch sử từ trường này, lại một lần nữa chào đón trận chiến mà vốn dĩ không thuộc về mình.

Trong nguyên tác, đảo Phục Sinh là địa bàn của tổ chức Lam Mộng, xây dựng một thành phố.

Nhưng bây giờ, Đỗ Lan chỉ coi đảo Phục Sinh là một võ đài.

Hắn nói: Anh xem gạch lát đá cẩm thạch này, có phẳng không, có kiên cố không.

Tôi đặc biệt lát võ đài này cho trận quyết chiến lần này, có cảm giác không.

Áo Gia hoàn toàn không để ý, võ đài bằng đá thông thường như vậy, chỉ cần một quyền là có thể đập tan.

Hắn nhìn chằm chằm Đỗ Lan, nói: Tôi sẽ không cho phép anh phá hoại địa vị của Lam Mộng ở Nam Quốc, sẽ không để anh phá hoại kế hoạch của chúng tôi.

Xem ra lý do chiến đấu của anh rất đầy đủ.

Đỗ Lan nói: Dù Lam Mộng đã giết Biên Bức, anh vẫn phải tiếp tục bảo vệ hắn.

Không sai.

Đỗ Lan cười nói: Anh có lý tưởng, cũng có từ trường, lại không thay thế Lam Mộng, thật đúng là có tự biết mình.

Tôi không thể quản lý tốt một thế giới mới, chỉ có Lam Mộng có thể làm được.

Áo Gia cho rằng mình rất giỏi đánh nhau, nhưng không thích hợp làm quản lý, chỉ có thể làm một tay đấm.

Trên đời này nhiều người như vậy, tại sao chỉ có Lam Mộng có thể.

Địa Ngục, Điện Nhãn tại sao không được.

Tôi cho anh một đề nghị, anh trước tiên diệt hết người trên Trái Đất, sau đó để họ đến thế giới mới, họ cũng chỉ có thể chấp nhận thế giới mới, cũng chỉ có thể quản lý thế giới mới.

Đỗ Lan mỉm cười đưa ra một đề nghị.

Áo Gia sững sờ, đúng là chưa từng nghĩ đến việc ép buộc người khác đi quản lý thế giới mới.

Nhưng bây giờ biết rồi, cũng sẽ không làm, nói: Không cần nhiều lời, chiến đi.

Anh không lo hủy diệt Trái Đất.

Áo Gia nói: Không sợ, nếu Trái Đất bị hủy diệt, tôi sẽ dẫn những người sống sót đến các hành tinh khác mở ra thế giới mới.

Vậy tại sao anh không bây giờ dẫn người đến các hành tinh khác.

Tại sao phải ở lại Trái Đất.

Đỗ Lan cho rằng Áo Gia thật đúng là mâu thuẫn.

Bởi vì bản tính xấu xa của người Trái Đất sẽ không bỏ qua thế giới mới, một khi họ biết thế giới mới tồn tại, nhân loại cũ chắc chắn sẽ tìm mọi cách đến phá hoại, cho nên phải hủy diệt nhân loại cũ, mới có thể tạo ra một thế giới mới.

Áo Gia nói.

Đỗ Lan không nhịn được nói: Nhưng hủy diệt nhân loại cũ không có nghĩa là thế giới mới có thể được xây dựng.

Chương 4083

Giống như tôi sai, không có nghĩa là anh đúng, cũng có thể cả hai chúng ta đều sai.

Nhân loại cũ sai, không có nghĩa là thế giới mới đúng, cũng có thể thế giới mới còn không bằng nhân loại cũ.

Không thể, tuyệt đối không thể, thế giới mới tất nhiên sẽ vượt qua thế giới cũ, nhân loại mới nhất định sẽ vượt qua nhân loại cũ.

Áo Gia quả quyết nói.

Không có bằng chứng nào chứng minh điều này, ngoài việc thế giới mới, nhân loại mới có một chữ mới, tôi không thấy có điểm nào ưu tú.

Đỗ Lan cười nói: Đương nhiên tôi cũng biết anh là người tin vào điều mình tin, chỉ cần là thứ anh tin, thì không thể bị thay đổi, thì nhất định là đúng.

Tôi vốn dĩ đã đúng.

Áo Gia nói.

Ý chí thật không tồi, vậy chúng ta có thể khai chiến rồi.

Đỗ Lan làm một động tác mời, nói: Hãy để chúng ta trên võ đài phân thắng bại.

Xung quanh có mấy chiếc máy bay không người lái đang giám sát chiến trường, ghi lại trận chiến.

Từ trường của Áo Gia vận chuyển, áo khoác đen phần phật.

Đỗ Lan thì A một tiếng, trực tiếp nổ áo, khoe ra áo ba lỗ từ trường và quần Hạo Khắc của mình, tiến vào trạng thái chiến đấu.

Áo Gia có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của Đỗ Lan, nói: Đỗ Lan, chúng tôi đều đã xem thường anh rồi, trước đây chỉ nghĩ anh là một nhà khoa học, không ngờ anh cũng có thể có từ trường mạnh mẽ như vậy.

Khoa học là môn học sao chép hiện tượng, từ trường đã tồn tại giữa trời đất, khoa học có thể sao chép ra được.

Đỗ Lan nói: Hơn nữa cha của anh là Lam Đạo Thiên Vũ ban đầu chẳng phải cũng chỉ là một quân nhân sao.

Sao quân nhân có thể thức tỉnh từ trường, nhà khoa học lại không được.

Anh có thành kiến như vậy, đến thế giới mới rồi có thể thay đổi được gì.

Áo Gia tức giận nói: Tôi sẽ xé nát miệng anh.

Hắn tiên phong phát động tấn công, một cái dịch chuyển tức thời đã đến trước mặt Đỗ Lan, nắm đấm trực tiếp nhắm vào sống mũi của đối phương.

Đỗ Lan lập tức phản kích, tay phải đỡ đòn, tay trái đánh vào bụng Áo Gia.

Áo Gia nhấc chân, lấy công làm thủ, đá vào bắp chân của Đỗ Lan.

Đỗ Lan nhấc gối lên chống đỡ.

Chỉ trong một khoảnh khắc, hai người đã chiêu qua chiêu lại nhiều lần, công thủ trao đổi mấy lần.

Đây chỉ là bắt đầu, tiếp theo là cuộc giao đấu kéo dài, chiêu thức của hai người biến hóa khôn lường, như gió như sương, như mộng tựa ảo, nhanh đến mức xuất hiện ảo ảnh, nhanh, rất nhanh.

Nhưng cả hai đều không bùng nổ toàn bộ từ trường, chỉ là đối kháng bằng quyền cước.

Võ đài được chuẩn bị kỹ lưỡng vỡ tan, hóa thành cát bụi.

Áo Gia vô cùng chuyên tâm, chiêu thức hư hư thực thực, có chiêu là dương công, có chiêu lại là thật đánh.

Phải khiến kẻ địch không thể chống đỡ, lộ ra sơ hở.

Tuy nhiên Đỗ Lan giống như một máy tính, tính toán ra sự biến hóa chiêu thức của Áo Gia, nói: Móc trái, đá chân phải, đá xoay người trái, đá thẳng.

Áo Gia, chiêu thức của anh quá cứng nhắc.

Vậy anh thử cái này đi.

Áo Gia đột nhiên tăng cường từ trường, nắm đấm mang theo từ lực, kéo dài khoảng cách tấn công.

Nắm đấm vốn không thể đánh trúng, bây giờ có thể đánh trúng.

Má trái của Đỗ Lan bị đánh trúng một cách chắc chắn, da thịt đều cháy xém.

Nhưng vết thương này không có tác dụng gì, dùng tế bào tái tổ chức là được.

Không tồi, cường giả từ trường cuối cùng vẫn phải dùng từ trường để quyết thắng bại.

Đỗ Lan bị đánh trúng cũng không tức giận, ngược lại còn khen ngợi.

Áo Gia nói: Lần sau tôi sẽ đập nát đầu anh.

Vậy chúng ta có thể nâng cấp từ trường một chút.

Mười thành từ trường chuyển động.

Đỗ Lan nhẹ nhàng sử dụng 99 vạn thất từ trường, trong nháy mắt

Trái Đất phát ra tiếng than khóc, sấm chớp đùng đùng, mây đen giăng kín.

Chỉ là từ trường chuyển động nhẹ, khí hậu Trái Đất đã xảy ra biến đổi lớn.

Nước biển xung quanh cũng bị từ trường khuấy động, hình thành vô số xoáy nước khổng lồ.

Biển cả như bị vô số máy trộn khuấy động, sinh vật bên trong gặp xui xẻo.

Áo Gia cũng nghiêm túc trở lại, bắt đầu chuyển động nhiều từ trường hơn, cũng cảm nhận được Trái Đất yếu ớt đang bị từ trường bóp méo, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Nhưng thế giới cũ diệt vong, đại diện cho thế giới mới trỗi dậy.

Đứng trên bờ biển, Thiên Đạo nhíu mày nhìn về phía chiến đấu, nói: Ban đầu ta cho rằng nhân loại nên tuân theo đạo nghĩa, sau đó ta nhận ra có một số kẻ cặn bã không đáng được đối xử bằng đạo nghĩa.

Bây giờ cường giả từ trường lại muốn hủy diệt cả mảnh đất của đạo nghĩa, có lẽ có đạo nghĩa cũng không tồi, ít nhất mọi người không cần phải đánh nhau, có thể dùng đạo nghĩa để biện luận.

Nếu là xã hội quần cư, đạo nghĩa chắc chắn là cần thiết.

Không thể chuyện gì cũng dùng vũ lực thắng bại làm tiêu chuẩn, chắc chắn cần đạo nghĩa làm quyết định.

Nhưng cao thủ từ trường sống cuộc sống riêng, không cần hợp tác, nên không cần đạo nghĩa.

Nếu là người bình thường, bất kể văn minh nào cũng sẽ theo đuổi đạo nghĩa, dù sao nhân loại cần hợp tác, thì cần đạo nghĩa.

Cường giả từ trường không cần hợp tác, thế là không cần đạo nghĩa, hoàn toàn dựa vào từ trường và sở thích của mình để quyết định.

Thiên Đạo bị đạo nghĩa hạn chế, không thể phát huy toàn lực, luôn chừa lại một đường cho người khác, trong thế giới người thường quả thực không sai, nhưng trong thế giới từ trường thì sai rồi, ít nhất bây giờ cường giả từ trường không có ý định hợp tác, cũng không cần đạo nghĩa.

Dư chấn của trận chiến truyền đến rõ ràng bên phía Thiên Đạo, ông bảo vệ Thần Quốc sau lưng.

Ông biết nếu trước đây không phải từ trường thiên tỏa của Địch Ny Toa bảo vệ Trái Đất, Trái Đất chắc chắn đã sụp đổ.

Nhưng dù có từ trường thiên tỏa bảo vệ, đại chiến của Đỗ Lan và Áo Gia cũng không lạc quan, chỉ sợ Trái Đất không chịu nổi.

Cùng với cường độ chiến đấu ngày càng mạnh, sân khấu Trái Đất không chịu nổi nữa.

Trái Đất đang run rẩy, Thiên Đạo và Địa Ngục cũng chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ quốc gia của mình, mà không thể bảo vệ Trái Đất.

Nếu lúc này, Đỗ Lan và Áo Gia hủy diệt Trái Đất, chúng ta cũng đành chịu.

Điện Nhãn đến bờ biển, đứng bên cạnh Thiên Đạo, lo lắng nhìn ra mặt biển.

Thiên Đạo nói: Họ không nên chiến đấu trên Trái Đất.

Đúng vậy, tiếc là cường giả từ trường căn bản không nghe lời.

Điện Nhãn cảm khái nói.

Thần Quốc thế nào rồi.

Thiên Đạo hỏi.

Phá Mộng đang bảo vệ, hiện tại vẫn ổn.

Nhưng nếu Đỗ Lan và Áo Gia tiếp tục tăng cường, Trái Đất bị hủy diệt, tổ chim bị phá trứng sao còn nguyên vẹn.

Điện Nhãn lo lắng nói: Họ rốt cuộc muốn làm gì.

Chẳng lẽ thật sự muốn hủy diệt Trái Đất.

Thiên Đạo cũng không biết.

Điện Nhãn nói: Theo lý thì không nên, dù Áo Gia muốn hủy diệt thế giới cũ, cũng cần Trái Đất để xây dựng thế giới mới.

Đỗ Lan cũng luôn đang thúc đẩy thư đồng văn, không có Trái Đất, hắn quảng bá cái gì.

Hai người họ theo lý đều nên bảo vệ Trái Đất.

Đó là khi có đạo nghĩa làm tiền đề, không có đạo nghĩa, họ chỉ có thể chém giết lẫn nhau.

Thiên Đạo suy nghĩ rất nhiều, trong cơn khủng hoảng Trái Đất bị hủy diệt, cuối cùng đã nhận ra tầm quan trọng của đạo nghĩa.

Thiên Đạo.

Điện Nhãn rất kinh ngạc, bởi vì Thiên Đạo luôn cho rằng đạo nghĩa hạn chế mình, cho nên từ bỏ đạo nghĩa, bây giờ lại nhắc lại chuyện cũ, khiến người ta kinh ngạc.

Ta trước đây luôn cho rằng đạo nghĩa là gông cùm hạn chế mình mạnh lên, bây giờ mới nhận ra đạo nghĩa ràng buộc mình, cũng hạn chế người khác.

Để mọi người cạnh tranh trong khuôn khổ đạo nghĩa, còn hơn là cuộc tranh đấu không kiềm chế như của Đỗ Lan và Áo Gia.

Thiên Đạo nhận ra đạo nghĩa ràng buộc tất cả mọi người.

Nhưng những kẻ khốn nạn không biết xấu hổ không bị đạo nghĩa ràng buộc.

Điện Nhãn nói.

Không, họ cũng bị ràng buộc, chỉ dám làm việc xấu trong bóng tối, bề ngoài vẫn phải tỏ ra phù hợp với đạo nghĩa.

Thiên Đạo nói: Không ai dám công khai phản đối đạo nghĩa.

Điều này đúng.

Điện Nhãn cũng thừa nhận kẻ xấu cũng phải khoác lên mình lớp ngụy trang đạo nghĩa, không dám quá lộ liễu, nói: Tiếc là đạo nghĩa không có tác dụng với cường giả từ trường, Áo Gia và Đỗ Lan, thậm chí là Địa Ngục, anh, tôi, Lam Mộng, Hải Hổ đều hành động theo sở thích cá nhân, không có đạo nghĩa nào có thể hạn chế.

Cường giả từ trường đã xé nát lớp áo đạo nghĩa.

Thiên Đạo im lặng không nói, rất rối rắm, dần dần nhận ra giá trị của đạo nghĩa, nhưng đạo nghĩa của người phàm lại không thể ràng buộc từ trường.

Từ trường quá mạnh, có thể phá vỡ mọi thứ.

Thiên Đạo đã phá vỡ đạo nghĩa mà mình luôn tuân thủ.

Biển đến tận cùng trời làm bờ, núi lên đỉnh cao ta là gió.

Chương 4084

Đây là phúc lành, cũng là lời nguyền.

Thiên Đạo nặng nề nói: Cường giả từ trường nên phá vỡ đạo nghĩa, nhưng cũng phải xây dựng một bộ đạo nghĩa mới.

Tiếc là không làm được.

Điện Nhãn nói.

Thực ra đây sao lại không phải là lễ băng nhạc hoại.

Vốn dĩ đạo nghĩa của người phàm rất tốt, sau đó từ trường xuất hiện, đạo nghĩa có thể ràng buộc thủ đoạn cạnh tranh của mọi người, nhưng lại không thể hạn chế sức mạnh của từ trường.

Giống như Chu lễ có thể xác định địa vị quý tộc công hầu bá tử nam, nhưng lại không thể hạn chế sự phát triển của tiểu quý tộc, thực lực vượt qua đại quý tộc.

Thế là Chu lễ không thể hạn chế quý tộc mạnh lên, cũng không thể hạn chế đại phu mạnh lên, không thể hạn chế sĩ mạnh lên.

Đạo nghĩa cũng như vậy, không thể hạn chế tất cả những người có siêu năng lực, càng không thể hạn chế tất cả những người có từ trường mạnh.

Tuy nhiên đối với cường giả từ trường địa vị thấp mà nói, hủy diệt thế giới không phải là mục đích của họ, thay đổi địa vị của mình, thực hiện lý tưởng của mình mới là mục đích chính.

Không có sức mạnh, mình chỉ là nhân vật nhỏ.

Có sức mạnh, mình phải khiến cả thế giới kinh ngạc.

Không có sức mạnh, mình nói đại trượng phu phải như thế.

Có sức mạnh, mình nói kẻ kia có thể thay thế được.

Rất ít người nói, có sức mạnh thì phải hủy diệt cả thế giới.

Có thể có một bộ phận người chống đối xã hội sẽ như vậy, nhưng đại bộ phận người vẫn là dùng sức mạnh để thỏa mãn dục vọng của mình trước.

Chỉ là từ trường có phần quá mạnh, trực tiếp uy hiếp đến sự tồn tại của Trái Đất, trước khi thực hiện dục vọng đã hủy diệt tất cả.

Có lẽ Đỗ Lan nói đúng, từ trường chính là sự gia tăng entropy.

Điện Nhãn nói: Chính là muốn hủy diệt thế giới, đưa tất cả vào hỗn độn.

Căn bản không có đạo nghĩa nào có thể hạn chế tốc độ gia tăng entropy, không thể chống lại sự hỗn loạn sắp đến.

Tại sao cần đạo nghĩa.

Chính là để mọi người cạnh tranh trong một quy tắc, từ bỏ cuộc đấu tranh mạnh mẽ của chiến đấu, chọn cuộc đấu tranh yếu ớt của đạo nghĩa.

Nếu không có đạo nghĩa, mọi người không từ bất kỳ thủ đoạn nào, đó chính là loạn thế hỗn loạn, xem ai có thể không từ thủ đoạn hơn, so với chiến thắng của mình, quan trọng hơn là không thể để người khác chiến thắng.

Có đạo nghĩa, hôm nay anh ta thắng, ngày mai có thể là tôi thắng, mọi người tìm kiếm cơ hội trong đạo nghĩa.

Không có đạo nghĩa, dù tôi không thắng, cũng tuyệt đối không thể để anh ta thắng, thà rằng cả hai cùng bị thương.

Đạo nghĩa vẫn rất quan trọng, là phương pháp có thể kìm hãm sự gia tăng entropy.

Thiên Đạo đột nhiên cảm thấy mình lấy tên Thiên Đạo, có lẽ là có ý nghĩa, có lẽ mình nên xây dựng đạo nghĩa của cường giả từ trường.

Nhưng làm thế nào để làm được.

Mỗi cường giả từ trường đều có cá tính, đều muốn thực hiện mục tiêu của mình, không ai phục ai, không ai chịu nhượng bộ, vậy thì phải nâng cao từ trường để chém giết, hủy diệt Trái Đất thì sao.

Dập tắt mặt trời thì sao.

Thậm chí khởi động lại vũ trụ thì sao.

Chỉ có chiến đấu, không có đạo nghĩa, entropy sẽ khiến mọi thứ đi vào cái chết nhiệt, kết thúc thế giới đáng buồn này.

Thiên Đạo muốn khôi phục đạo nghĩa, nhưng cũng đành chịu, căn bản không có một đạo nghĩa nào có thể khiến tất cả cường giả từ trường thừa nhận.

Đạo nghĩa mà Thiên Đạo đề xuất, trong mắt người khác chính là có lợi cho Thiên Đạo.

Đạo nghĩa mà Hải Hổ đề xuất, người khác sẽ cho rằng có lợi cho Hải Hổ.

Chính trị địa ngục của Địa Ngục, chính là có lợi cho Địa Ngục.

Lý tưởng của Áo Gia, đương nhiên cũng là có lợi cho Áo Gia.

Dường như chỉ có Đỗ Lan, thúc đẩy thư đồng văn, xa đồng quỹ, có lợi cho việc mọi người đi vào vũ trụ, nhưng lại cản trở lý tưởng của cường giả từ trường, cũng bị phản đối.

Bất kể ai đề xuất lý niệm của mình, đều sẽ bị phản đối.

Mình dựa vào cái gì để ủng hộ đạo nghĩa của người khác.

Không ai phục ai, vậy thì làm sao.

Chiến, chiến, chiến.

Trong quá trình này, entropy đến cái chết nhiệt là tất nhiên.

Thiên Đạo và Điện Nhãn bất lực, Áo Gia cũng không biết làm thế nào để bảo vệ Trái Đất.

Áo Gia cũng có thể cảm nhận được Trái Đất dưới chân đang run rẩy, nếu mình và Đỗ Lan toàn lực chiến đấu, Trái Đất tất nhiên sẽ vỡ tan như bong bóng xà phòng.

Nhưng hắn không thể dừng lại, vì Đỗ Lan sẽ không dừng lại. 99 vạn thất từ trường như ngựa hoang thoát cương, Áo Gia biết nếu mình phân tâm bảo vệ Trái Đất, tất nhiên sẽ bị Đỗ Lan giết chết.

Trận chiến này, Trái Đất tất nhiên sẽ bị hủy diệt, mình phải hạ quyết tâm.

Đỗ Lan, đến đi.

Từ trường của Áo Gia đã đói khát không chịu nổi.

Chiến đi.

Từ trường xung quanh Đỗ Lan đảo ngược trọng lực, sau đó đánh ra một quyền: Hữu Tình Phá Nhan Quyền.

Sát Kình Bá Quyền.

Áo Gia không do dự phản kích.

Sấm chớp đùng đùng, sét đánh vang trời, nước biển sôi trào, xoáy nước chuyển động, một cảnh tượng tận thế.

Quyền và quyền ngày càng gần, giống như hai hạt va chạm sắp xảy ra phản ứng tổng hợp hạt nhân, nhiệt độ xung quanh tăng vọt, các hạt năng lượng cao không ngừng được giải phóng từ không khí, trở nên rực rỡ.

Áo khoác trên người Áo Gia bị xé nát, để lộ áo ba lỗ từ trường, nhưng biểu cảm của hắn không hề sợ hãi, toàn tâm toàn ý đánh ra toàn bộ sức mạnh của mình.

Đảo Phục Sinh dưới chân nứt toác, nước biển bay lên trời, biến thành mưa, đây chính là trời đất đảo lộn.

Trái Đất tỏ vẻ đừng đánh nữa, mình sắp không chịu nổi rồi.

Đúng lúc này, hai luồng từ trường đồng thời biến mất.

Thế giới đột nhiên trở nên yên tĩnh, khiến tất cả các cường giả quan chiến đều kinh ngạc không chắc, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Họ mở rộng từ trường, tìm kiếm Áo Gia và Đỗ Lan.

Lúc này Đỗ Lan đã triển khai Lãnh Địa từ trường, trong Lãnh Địa hắn có thể cường hóa từ trường của mình, áp chế từ trường của kẻ địch.

Áo Gia, Lãnh Địa từ trường đấy.

Nắm đấm của Đỗ Lan đã áp chế Áo Gia, cũng sỉ nhục Áo Gia.

Trực tiếp đánh Áo Gia ngã sấp xuống đất.

Rất không tồi phải không.

Trong Lãnh Địa, tôi mạnh lên, anh yếu đi, hơn nữa sức mạnh bùng nổ trong Lãnh Địa không phá hoại Trái Đất.

Càng bảo vệ Trái Đất, Lãnh Địa sẽ càng mạnh, anh nhận thua đi.

Đỗ Lan khơi mào chiến tranh, chính là muốn cho toàn thế giới thấy tác dụng của Lãnh Địa.

Lãnh Địa có thể khiến mình mạnh hơn, càng bảo vệ Trái Đất, Lãnh Địa còn có thể tăng cường, hy vọng mọi người đều đến học, học tập chiêu thức bảo vệ Trái Đất.

Áo Gia kinh ngạc không chắc nhìn không gian quỷ dị xung quanh, giống như thế giới gương lồi trong công viên giải trí, ánh sáng đều bị bóp méo, không thể hiểu được nguyên lý của nó.

Chương 4085

Dùng từ trường để áp chế từ trường, điều này có thể làm được, thậm chí dùng công nghệ cũng có thể làm được, chế tạo một máy phát từ trường có thể hiệu quả áp chế từ trường.

Nhưng từ trường do công nghệ tạo ra hao năng lượng rất lớn, phạm vi có hạn, ngoài việc dùng để tu luyện, tác dụng không lớn, không thể hiệu quả áp chế cường giả.

Bây giờ Lãnh Địa của Đỗ Lan, phạm vi lớn hơn, từ trường mạnh hơn, hiệu quả tốt hơn, hơn nữa có thể mở ra bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, đã lợi dụng hiệu quả từ trường của chính Trái Đất.

Từ trường có phải là một thứ rất thần kỳ không.

Đỗ Lan nói: Áo Gia, không biết anh có cảm nhận được sức mạnh của Lãnh Địa không.

Trò vặt vãnh, xem ta phá nó.

Áo Gia không tin, không tin từ trường của mình sẽ bị áp chế.

Tâm hắn tĩnh lại, trở về buổi chiều hôm đó, buổi chiều lang thang, mình đến một di tích Phật giáo.

Rừng trúc như biển, tượng Phật đổ nát, chim chóc lượn lờ, tâm thần an tĩnh.

Mình ngồi trước tượng Phật khổng lồ cũ nát, cảm nhận gió, cảm nhận đá, cảm nhận chim, cảm nhận chính mình. lúc đó mình rất yên tĩnh, quên hết mọi thứ, buông bỏ mọi thứ.

Khoảnh khắc đó, mình tiến vào trạng thái thiền.

Phật Tổ đã nói Phật chính là một nghi vấn được đưa ra, trước khi nghi vấn mới chưa được mở ra.

Đến rồi sao.

Vẫn chưa đến, Như Lai.

Khoảnh khắc này nội tâm vô cùng an nhàn, vô cùng vững chãi, không suy nghĩ gì cả.

Áo Gia trong một lần tình cờ đã tiến vào trạng thái thiền như vậy, hòa làm một với hoàn cảnh, không còn chấp trước vào ngoại vật.

Đợi đến khi hắn mở mắt ra lần nữa, sát khí và từ trường trên người đột nhiên bùng nổ, uy lực còn mạnh hơn trước.

Thế là hắn lĩnh ngộ ra, đây chính là Vô Cực Chấn Thiền, thu hết từ trường và sát khí lại, chờ thời cơ đột nhiên phóng thích, là có thể đánh ra sức mạnh vượt qua giới hạn của mình.

Từ trường của mình là 99 vạn thất, nhưng dùng Vô Cực Chấn Thiền có thể đánh ra sức mạnh vượt qua 100 vạn thất, bởi vì đây là tích lũy sức mạnh, đánh ra trong một hơi.

Vô Cực Chấn Thiền.

Áo Gia đánh một quyền vào từ trường của Đỗ Lan, chấn động vô cùng.

Đỗ Lan thấy vậy cũng phải cảm khái giới hạn của cường giả từ trường quả thực là 99 vạn thất từ trường, nhưng chiêu thức có thể đánh ra tuyệt đối vượt qua 99 vạn thất từ trường.

Thông qua các chiêu thức khác nhau, biến 99 vạn thất từ trường thành muôn hình vạn trạng.

Trước tiên là phải thực sự bùng nổ sức mạnh 99 vạn thất, cần cảnh giới hoàn toàn, có bao nhiêu từ trường thì đánh ra bấy nhiêu từ trường.

Sau đó muốn vượt qua sức mạnh 99 vạn thất, thì có Vô Cực Chấn Thiền, Địa Ngục Chiến Thần các chiêu thức.

Một loại là tích lực, một loại là phân liệt.

Cuối cùng là lưu lượng sức mạnh, đây hoàn toàn là so sánh thiên phú của cơ thể, thiên phú tốt, sức mạnh 99 vạn thất có thể tăng lên theo cấp số nhân, uy lực bùng nổ.

Thiên phú chính là có người sau khi hoàn thành vận động kịch liệt, cơ thể sẽ cảm thấy rất sảng khoái, cảm giác cuộc đời đã đạt đến đỉnh cao.

Còn có người sau khi vận động kịch liệt, trực tiếp đột tử.

Thể chất của con người chênh lệch rất lớn, không thể đánh đồng.

Mặc dù thông qua huấn luyện, có thể nâng cao giới hạn chịu đựng từ trường của mình, nhưng nỗ lực cũng không bằng thiên phú.

Ban đầu là cạnh tranh nỗ lực, nhưng cuối cùng vẫn là cạnh tranh thiên phú.

Lưu lượng sức mạnh, có thể nói là cơ thể càng sung sướng, từ trường càng mạnh mẽ. từ trường càng mạnh mẽ, cơ thể càng sung sướng.

Hoàn toàn không khoa học, không có đạo lý, hoàn toàn là thiên phú.

Một quyền Vô Cực Chấn Thiền, từ trường vượt qua 100 vạn đánh vào Lãnh Địa xung quanh, nhưng không có hiệu quả.

Áo Gia nhìn chằm chằm mọi thứ xung quanh, nhíu mày, nắm đấm của mình giống như đánh vào bông gòn, từ trường có thể hủy diệt Trái Đất tan biến vào hư không, vô cùng quỷ dị.

Có một khoảnh khắc, hắn còn nghi ngờ từ trường của mình có phải đã thụt lùi hay không.

Áo Gia, anh vẫn không hiểu à, anh phải bảo vệ Trái Đất mới có thể triển khai Lãnh Địa, phải có quyết tâm bảo vệ Trái Đất.

Đỗ Lan nói.

Áo Gia lại nói: Mượn danh nghĩa bảo vệ Trái Đất để cường hóa bản thân, anh không thấy hèn hạ sao.

Đỗ Lan nói: Tại sao lại hèn hạ.

Điều đó có nghĩa là tâm tư bảo vệ Trái Đất của anh không thuần khiết, có thể khiến mình mạnh lên thì bảo vệ Trái Đất, ngược lại, không thể khiến mình mạnh lên thì không bảo vệ Trái Đất.

Áo Gia lạnh lùng chỉ ra Đỗ Lan là tiêu chuẩn kép, là kẻ hai mặt, có lợi ích thì lao vào, không có lợi ích thì không.

Đỗ Lan cười nói: Nếu là Hải Hổ, hắn có thể sẽ tự trách, nhưng mặt tôi dày hơn hắn.

Có liên quan gì đến Hải Hổ.

Khi Hải Hổ chiến đấu, sẽ nghĩ đến việc bảo vệ Quan Nguyệt Đồng, mình phải mạnh lên.

Nhưng như vậy hắn chính là lợi dụng Quan Nguyệt Đồng để cường hóa bản thân, lợi dụng tình yêu của Quan Nguyệt Đồng đối với hắn.

Hắn chắc chắn sẽ xấu hổ, sẽ tự kiểm điểm, sẽ từ bỏ.

Tình yêu của hắn đối với Quan Nguyệt Đồng là thuần khiết, không mang bất kỳ mối quan hệ lợi ích nào.

Hắn sẽ không lợi dụng tình yêu đối với Quan Nguyệt Đồng để nâng cao từ trường của mình, hắn thà đốt cháy sinh mệnh của mình.

Áo Gia không thể phản bác được, trong lòng cũng thừa nhận Hải Hổ là một người đàn ông như vậy, nói: Sức mạnh sinh ra từ tình yêu, thà không dùng, đó là hành vi của đại trượng phu.

Đỗ Lan, anh có làm được không.

Anh miệng thì nói bảo vệ Trái Đất, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là để nâng cao bản thân mà thôi.

Đỗ Lan nói: Nếu dùng yêu cầu của bậc thượng sĩ mà nói, thông qua việc bảo vệ Trái Đất để có được sức mạnh quả thực rất hèn hạ.

Bởi vì bậc thượng sĩ bảo vệ Trái Đất, căn bản không cầu báo đáp, chỉ hy sinh bản thân.

Bậc trung sĩ mới là có lợi ích mới bảo vệ Trái Đất, không có lợi ích thì không bảo vệ.

Còn bậc hạ sĩ, chỉ biết khinh thường việc bảo vệ Trái Đất.

Áo Gia nói: Vậy anh nhiều nhất chỉ là một trung sĩ.

Bởi vì đối tượng tuyên truyền của tôi là trung sĩ, những người như anh không có lợi ích thúc đẩy, thì làm sao có thể bảo vệ Trái Đất.

Anh muốn thắng, thì phải nâng cao sức mạnh.

Chỉ khi việc nâng cao sức mạnh và bảo vệ Trái Đất được ràng buộc, các người mới đặt việc nâng cao Trái Đất trong lòng.

Đỗ Lan nói: Đây cũng là chuyện rất bất đắc dĩ, dù sao chỉ có một mình tôi bảo vệ Trái Đất, cũng không có tác dụng gì.

Áo Gia nhận ra mục đích của Đỗ Lan, nhíu mày nói: Tôi hiểu rồi.

Cho nên anh cố ý đến thách đấu tôi, cố ý chiến đấu trên Trái Đất, cố ý để mọi người đều biết.

Mục đích là để thể hiện Lãnh Địa của anh, như vậy có thể để những người khác cũng học theo anh bảo vệ Trái Đất, nắm giữ Lãnh Địa.

Vậy thì tương lai dù có khai chiến, mọi người cũng phải bảo vệ Trái Đất mới có thể mạnh hơn.

Thông minh.

Đỗ Lan nói: Kế hoạch rất hay phải không.

Áo Gia nhìn chằm chằm Đỗ Lan, muốn nhìn thấu đối phương là thật lòng hay giả dối, cuối cùng lạnh lùng nói: Vô dụng, bởi vì tôi có thể cảm nhận được các cường giả từ trường căn bản không quan tâm.

Chỉ cần hủy diệt Trái Đất, mọi người lại có thể trở về vạch xuất phát như nhau, Lãnh Địa của anh cũng sẽ sụp đổ.

Cường giả từ trường sẽ không ngừng đột phá sự ràng buộc của bản thân, phá vỡ gông cùm của ngoại vật.

Đỗ Lan không thể phủ nhận khả năng này, nếu ai đó không thể nắm giữ Lãnh Địa, thì sẽ phá hoại Trái Đất để người khác cũng không thể nắm giữ.

Ngoại vật quả thực rất dễ bị phá hoại.

Thôi được, tôi thừa nhận anh nói có lý, không có được thì hủy đi cũng là tâm thái của rất nhiều người.

Đỗ Lan nói: Vậy anh muốn hủy diệt Trái Đất, hay bảo vệ Trái Đất.

Quan trọng sao.

Nếu anh muốn bảo vệ Trái Đất, tôi sẽ dạy anh Lãnh Địa.

Anh vẫn còn đang giãy giụa.

Đỗ Lan cười nói: Anh nói quả thực có lý, tôi cũng chắc chắn không thể khiến mỗi người đều bảo vệ Trái Đất.

Việc tôi cần làm là khiến những cường giả từ trường bảo vệ Trái

Đất trở nên mạnh hơn, như vậy là đủ rồi, còn lại giao cho số phận.

Đây chính là tận nhân sự thính thiên mệnh.

Nếu những người bảo vệ Trái Đất cuối cùng vẫn không thể ngăn cản Trái Đất bị hủy diệt, thì là chúng ta tài nghệ không bằng người.

Áo Gia, tôi cũng không thể khiến tất cả mọi người đều bảo vệ Trái Đất, chỉ có thể khiến việc bảo vệ Trái Đất này có lợi, thu hút nhiều người hơn.

Hy vọng có thể khiến nhiều người hơn gia nhập hàng ngũ bảo vệ Trái Đất.

Đây là điểm khác biệt giữa tôi và các người, kế hoạch thế giới mới của các người là cố gắng đuổi người đi, còn tôi là cố gắng để người ta tham gia.

Áo Gia nói: Anh không hiểu kế hoạch thế giới mới, thì đừng chỉ trỏ, lời nói của anh chỉ có thể bộc lộ sự ngu dốt của anh.

Đỗ Lan nói: Kế hoạch thế giới mới không có lợi cho mọi người, chỉ khiến mọi người đi chết, mọi người tự nhiên không ủng hộ, có vấn đề gì sao.

Lợi ích, lợi ích, lợi ích.

Áo Gia tức giận nói: Ngoài lợi ích ra, anh không có lý tưởng nào khác sao.

Lúc này hắn giống như Mạnh Tử, không muốn nói về lợi ích, chỉ muốn nói về lý tưởng, không nói về lợi, chỉ nói về nghĩa.

Nhưng vấn đề là một vạn người có thể có một vạn lý tưởng, nhưng thực hiện lý tưởng cần có lợi ích.

Chương 4086

Lợi ích mới có thể đoàn kết nhiều người hơn.

Lý tưởng cũng phải có thể thu hút nhiều người mới tốt, lý tưởng của anh đã loại trừ đại đa số người ra ngoài.

Đỗ Lan nói: Tôi không giống, chỉ cần anh sẵn sàng bảo vệ Trái Đất, dù anh tin vào kế hoạch thế giới mới, cũng có thể dạy anh Lãnh Địa.

Chính là rộng lượng như vậy, chính là đại nhân không chấp tiểu nhân.

Bên trong lãnh địa, Đỗ Lan và Áo Gia thảo luận về việc con người làm một việc rốt cuộc là vì lý tưởng hay vì lợi ích.

Áo Gia cho rằng nên là vì lý tưởng, bởi vì nếu bàn về lợi ích, mỗi người đều có lợi ích của riêng mình.

Cuối cùng mọi người vì lợi ích của bản thân mà phá hoại lý tưởng.

Suy nghĩ của Áo Gia cũng rất bình thường, dù sao mỗi người đều có yêu cầu về lợi ích, hắn làm sao có thể thỏa mãn tất cả.

Giống như Mạnh Tử, ông cũng không thích bàn về lợi ích, vì không thể bàn được.

Quân chủ, chư hầu, đại phu, sĩ đều có lợi ích riêng, kết quả là kẻ dưới lấn át người trên.

Cho nên Mạnh Tử hy vọng bàn về nhân nghĩa, mọi người đều xả thân vì nghĩa, như vậy mọi người mới có chung một mục tiêu.

Nhưng vấn đề là lý tưởng của Áo Gia không bao hàm lý tưởng của mọi người, còn nhân nghĩa của Mạnh Tử thì ít nhất ai cũng có thể nói được.

Nhưng lý tưởng của Áo Gia chỉ có một nhóm người cực nhỏ mới có tư cách thực hiện, phần lớn người sẽ biến thành xương khô.

Rõ ràng Áo Gia hy vọng phần lớn người sẽ vô tư hy sinh vì lý tưởng của hắn.

Nếu mọi người thật sự làm được điều này, thời đại Khổng Tử đã có thể khắc kỷ phục lễ.

Thực tế là căn bản không làm được, phần lớn người sẽ không vì lý tưởng của Áo Gia mà tự hy sinh.

Áo Gia nhìn chằm chằm Đỗ Lan, nghe Đỗ Lan nói chỉ cần bảo vệ Địa Cầu là có thể học được lãnh địa, chỉ cảm thấy hắn đang nằm mơ.

Cho dù mọi người vì lãnh địa mà đi bảo vệ Địa Cầu, cũng sẽ có số ít người không đi học, đến lúc đó Địa Cầu vẫn sẽ tiêu đời.

Hắn có thể chắc chắn điểm này, Đỗ Lan không thể nào khiến tất cả mọi người đều bảo vệ Địa Cầu.

Đỗ Lan đề xuất dạy Áo Gia từ trường, chỉ cần hắn bảo vệ Địa Cầu.

Áo Gia nhìn hắn, trong mắt toàn là sự không đồng tình.

Không có gì bất ngờ, Đỗ Lan không thể thuyết phục Địa Ngục, tự nhiên cũng không thể thuyết phục Áo Gia.

Bọn họ đều có những thứ mình cầu mà không được, đều có phương pháp để thỏa mãn bản thân, họ thông qua nỗ lực của mình để nhận được phản hồi tích cực, không chấp nhận bất kỳ nghi ngờ nào, cũng không chấp nhận bất kỳ đề nghị nào.

Cho dù hiện thực chứng minh lý tưởng của mình có sai lầm, cũng sẽ không cho rằng mình sai, mà kiên trì cho rằng thế giới đã sai.

Mình không thể sai, chỉ cần mọi người đều nghe lời mình, mình sao có thể sai được.

Là vì mọi người không nghe lời mới dẫn đến sai lầm, chính là do những kẻ không nghe lời đã sai.

Mình chắc chắn đúng, vậy thì những người không nghe lời chính là sai.

Đây là một đạo lý rất đơn giản.

Đỗ Lan nhìn Áo Gia, liền biết hắn không nghe lọt một câu nào, thầm nghĩ chẳng trách các cường giả từ trường cần phải chém giết lẫn nhau, phải giết đến khi chỉ còn lại một người mới được, hễ có hai cường giả từ trường là không thể đạt được sự đồng thuận.

Chỉ có giết, giết, giết.

Cuối cùng còn lại một người, lại có từ trường mạnh mẽ, là có thể tái tạo thế giới theo ý mình, tạo ra một thế giới không có sinh mệnh trí tuệ.

Những người không nghe lời đều phải chết, cuối cùng chính mình cũng triệt để hủy diệt, có thể nói là vứt bỏ trí tuệ.

Trí tuệ và tự do là phúc lành, nhưng cũng là lời nguyền.

Đỗ Lan nhìn Áo Gia, Áo Gia nhìn Đỗ Lan, ánh mắt hai người giao nhau, không ai có thể thuyết phục được ai.

Đỗ Lan, bất kể ngươi uy hiếp hay dụ dỗ thế nào, ta cũng sẽ không thay đổi lý tưởng.

Ngươi có thể giết ta, cũng có thể mua chuộc ta, nhưng đều vô dụng, lý tưởng chính là lý tưởng, kiên cố không thể phá vỡ, sẽ không thay đổi.

Áo Gia nói một cách dứt khoát.

Đỗ Lan nói: Chỉ cần ngươi không hủy diệt Địa Cầu, ta sẽ dạy ngươi từ trường.

Khi ngươi muốn hủy diệt nhân loại, ta là kẻ thù của ngươi. khi ngươi muốn bảo vệ Địa Cầu, ta là bạn của ngươi.

Đơn giản vậy thôi, ta không cần thay đổi lý tưởng của ngươi, ngươi có thể giữ lại lý tưởng.

Ngươi đang tự tìm đường chết, ta học được từ trường, cuối cùng ngươi sẽ thất bại.

Áo Gia tự tin nói.

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu.

Đỗ Lan nói: Thứ có lợi cho việc bảo vệ Địa Cầu, cũng sẽ có lợi cho việc hủy diệt nhân loại.

Thứ có lợi cho ta, cũng sẽ có lợi cho kẻ thù của ta.

Đây chính là thiên đạo, đây chính là tự nhiên.

Ta chọn đạo pháp tự nhiên, chấp nhận hiện thực, không cưỡng ép mọi thứ phải có lợi cho mình.

Áo Gia không khỏi nói: Thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vi sô cẩu, ta đây lại không tin cái tà thuyết này.

Chân lý tất nhiên sẽ được thực hiện, cũng tất nhiên sẽ đứng về phía ta.

Tuy nhiên sự thật không phải như vậy.

Cứ nói về Hán hóa đi, thứ này có lợi cho người Hán, nhưng cũng có lợi cho các chính quyền xung quanh.

Liêu, Kim, Nguyên, Thanh đều có thể tiến hành Hán hóa.

Áo Gia lại không tin vào tà thuyết, cứ khăng khăng cho rằng có một ngày mọi thứ đều có thể nghiêng về phía mình, trời đất cũng sẽ ủng hộ mình.

Ngươi muốn nghĩ vậy thì tùy.

Đỗ Lan nói: Nhưng ta sẽ dạy ngươi lãnh địa, tiếp nhận đi.

Áo Gia chỉ cảm thấy từ trường của Đỗ Lan xông thẳng vào não mình, cảm giác như bị đấm một cú trời giáng, sau đó trong đầu liền có thêm thông tin về lãnh địa.

Đúng vậy, đây chính là lãnh địa.

Lợi dụng từ trường của Địa Cầu để xây dựng lãnh địa áp chế kẻ thù, quyết tâm bảo vệ Địa Cầu càng kiên định, từ trường càng vững chắc.

Từ trường này vô cùng kỳ quái, hoàn toàn khác với hiểu biết của hắn về từ trường, ngược lại lại phù hợp với lời nói của Đỗ Lan.

Đỗ Lan vẫn luôn nói từ trường là sự gia tăng của entropy trong vũ trụ, thông qua bộ não con người làm dải tần để chuyển hóa thành từ trường, lãnh địa cũng là mượn từ trường của người khác, là từ trường của Địa Cầu thông qua bộ não con người chuyển hóa thành lãnh địa.

Áo Gia không khỏi nghĩ lẽ nào cường giả từ trường thật sự chỉ là vật chứa của entropy.

Mà mục đích của entropy là mượn tay cường giả từ trường để hủy diệt thế giới, đạt đến trạng thái nhiệt tịch.

Rất kỳ quái, nếu nói như vậy, sự tồn tại của cường giả từ trường cũng chỉ là một trò đùa nhỏ của entropy.

Cường giả từ trường chỉ cần đầu óc không hỏng là có thể sử dụng từ trường.

Khi từ trường yếu, tim và não đều là điểm yếu.

Sau khi từ trường mạnh lên, chỉ có não là điểm yếu.

Cho dù toàn bộ phần dưới cổ bị chặt đứt, cũng có thể phục hồi cơ thể.

Hơn nữa, nếu chuyển não bộ sang một cơ thể máy móc, cũng có thể phát huy từ trường.

Cho nên não bộ mới là quan trọng nhất, nhưng nếu nói từ trường đều giấu trong não bộ, hình như cũng không đúng.

Nếu giải phẫu một cường giả, não bộ vẫn là não bộ đó, cũng không khác gì người bình thường.

Thuyết não bộ là dải tần của Đỗ Lan vẫn rất có sức thuyết phục.

Chương 4087

Dù sao đi nữa, Áo Gia đã nắm giữ lãnh địa, nhìn Đỗ Lan nói: Ta đã học được lãnh địa, bây giờ đến lượt ngươi hối hận.

Từ trường kêu lách tách, lãnh địa xung quanh bị ăn mòn, biến thành sức mạnh của hắn.

Bây giờ ta có thể phát huy một trăm phần trăm sức mạnh.

Áo Gia nắm chặt quyền, cảm giác cực kỳ tốt, nói: Đỗ Lan, tiếp theo ta sẽ toàn lực đánh bại ngươi, hối hận cũng vô ích.

Đỗ Lan nói: Ta đã nói từ lâu rồi, thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vi sô cẩu, lãnh địa không chỉ có lợi cho ta, mà còn có lợi cho kẻ thù của ta.

Điều chúng ta cần làm là xem ai nội quyển hơn, ai hiệu quả hơn, ai có thiên phú hơn, chỉ vậy mà thôi.

Nội quyển, hiệu quả, thiên phú, ta đều sẽ không thua ngươi.

Áo Gia tự tin nói.

Đỗ Lan nói: Còn một điểm nữa, đó là xem quyết tâm bảo vệ Địa Cầu của ai kiên định hơn.

Ta cũng không hy vọng Địa Cầu bị hủy diệt, mà hy vọng xây dựng một thế giới mới đẹp đẽ hơn trên Địa Cầu, một thế giới mới nơi trẻ em có thể vui cười dưới ánh mặt trời.

Áo Gia siết chặt hai nắm đấm, từ trường chuyển động, nói: Vì mục tiêu này, ta sẽ đánh bại mọi trở ngại, cho đến khi lý tưởng được thực hiện, cho dù trong quá trình đó sẽ phải gánh chịu tội nghiệt nặng nề, cũng không oán không hối. 99 vạn thất từ trường, Áo Gia có thể cảm nhận được trạng thái của mình rất tốt, sắp phát huy toàn lực.

Đỗ Lan nói: Ý tưởng rất hay, vậy thì đến đi, để chúng ta chiến một trận cho đã.

Địa Cầu cứ để chúng ta bảo vệ.

Cả hai người đều tiến hành cường hóa lãnh địa từ trường.

Sát Kình Bá Quyền.

Hữu Tình Phá Nhan Quyền.

Ầm ầm, không chỉ là sự đối kháng của bản thân, mà còn là sự đối kháng của lãnh địa.

Áo Gia cảm nhận được lãnh địa đang giúp mình áp chế Đỗ Lan, có thể thắng.

Có lẽ Đỗ Lan thật sự đã kết hợp khoa học và huyền học lại với nhau, cũng thật sự đã học Hoàng Cực Kinh Thế và Đạt Ma Kinh, cũng có quyết tâm kiên định bảo vệ Địa Cầu.

Nhưng tâm mình như gương sáng, không oán không hối, tuyệt đối sẽ không thua.

Phá cho ta.

Áo Gia hét lớn một tiếng: Vô Cực Chấn Thiền.

Từ trường mạnh mẽ tức thời bắn ra, uy lực hơn gấp ba lần.

Lãnh địa bên cạnh Đỗ Lan bị xé rách, trở lại không gian bình thường.

Trong chốc lát, tất cả mọi người lại lần nữa cảm nhận được Áo Gia và Đỗ Lan.

Thiên Đạo đứng bên bờ biển, nói: Sự yên tĩnh lại một lần nữa bị phá vỡ, tuy không biết vừa rồi họ đã làm gì, nhưng vừa rồi Địa Cầu thật sự đã an toàn.

Bây giờ ảnh hưởng của cường giả từ trường lại giáng xuống, Địa Cầu lại sắp gặp tai ương rồi.

Điện Nhãn nói: Áo Gia đã chiếm thế thượng phong, quả nhiên Đỗ Lan không bằng Áo Gia.

Áo Gia là một đối thủ vô cùng khó nhằn, Đỗ Lan dù cố hết sức cũng không thể chiến thắng.

Đảo Phục Sinh, Áo Gia nói: Nếu vừa rồi chúng ta chiến đấu trên Địa Cầu, Địa Cầu đã sớm bị dư chấn của trận chiến hủy diệt, nhưng ở trong lãnh địa, Địa Cầu không bị ảnh hưởng.

Đúng vậy, đây chính là giá trị của lãnh địa.

Đỗ Lan dùng tế bào tái tổ hợp để chữa lành vết thương trên má.

Hắn không để Áo Gia phá mặt mình, ngược lại chính mình bị phá mặt.

Áo Gia và Đỗ Lan trở lại đảo Phục Sinh, lãnh địa đã giúp Áo Gia vượt qua Đỗ Lan, cảm giác cũng không tệ.

Như vậy, hắn cũng có động lực học tập lãnh địa, từ trường xung quanh cơ thể tạo thành một lãnh địa nhỏ, có thể áp chế kẻ thù hiệu quả mà không phá hoại Địa Cầu.

Áo Gia nhìn Đỗ Lan thà bảo vệ Địa Cầu cũng phải dạy cho mình lãnh địa, cũng có chút khó nói.

Lý luận thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu của Đỗ Lan quả thực có chút đạo lý.

Hắn cũng có trải nghiệm sâu sắc, vốn dĩ dựa vào siêu năng lực và từ trường, tổ chức có thể thực hiện kế hoạch thế giới mới.

Nhưng lại xuất hiện một Hải Hổ, rồi lại xuất hiện Điện Nhãn và Thiên Đạo, cuối cùng còn có một Đỗ Lan, khiến cho kế hoạch đến giờ vẫn chưa thực hiện được.

Điều này cho thấy khoa học và từ trường không chỉ có lợi cho lý tưởng của mình, mà cũng có lợi cho kẻ thù.

Chính vì kẻ thù nắm giữ từ trường và khoa kỹ, lý tưởng của mình mới mãi không thể thực hiện được.

Vậy mình nên làm thế nào để thực hiện lý tưởng, lẽ nào không dựa vào từ trường và khoa kỹ.

Dựa vào khoa kỹ và lý tưởng, mình mạnh lên, kẻ thù của mình cũng đang mạnh lên.

Kết quả cuối cùng e rằng là lưỡng bại câu thương, đồng quy vu tận.

Nhưng không dựa vào khoa kỹ và lý tưởng, mình làm sao thực hiện được lý tưởng.

Càng dựa vào khoa kỹ và lý tưởng, kẻ thù càng ngày càng mạnh.

Không dựa vào khoa kỹ và lý tưởng, mình không thể thực hiện lý tưởng.

Tình huống này cũng quá tệ rồi.

Ngươi đang suy nghĩ làm thế nào để thực hiện lý tưởng.

Đỗ Lan cười nói.

Đúng vậy.

Áo Gia thẳng thắn thừa nhận: Theo lý luận thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vi sô cẩu, ta càng sử dụng từ trường, kẻ thù càng mạnh.

Nhưng ta không dùng từ trường, thì làm sao thực hiện lý tưởng.

Điều này cần đến đạo nghĩa, cũng như một lý tưởng được mọi người chấp nhận.

Đỗ Lan nói: Ngươi phải để nhiều người hơn gia nhập lý tưởng của mình, người càng đông, càng có thể thực hiện lý tưởng.

Trong lý tưởng của ngươi phải bao hàm lợi ích của nhiều người hơn, nếu không làm được thì chính là thất bại.

Một lời nói bậy.

Áo Gia phản bác: Lời của ngươi có khác gì thiểu số phục tùng đa số.

Lẽ nào ngươi không biết chân lý nằm trong tay số ít.

Khuất phục trước đa số, đó chẳng qua là lựa chọn của kẻ tầm thường bất tài.

Chân lý nằm trong tay số ít, đương nhiên là có khả năng.

Vậy ngươi phải để đa số mọi người đều chấp nhận chân lý, thì phải đốt cháy chính mình để phát sáng phát nhiệt, mọi người mới chấp nhận chân lý.

Nếu chân lý không thể được đa số chấp nhận, thì đó không phải là chân lý, chỉ là cái cớ ích kỷ của số ít.

Ngươi không có quyền định nghĩa chân lý.

Chân lý là thứ mà số ít mang đến cho mọi người, còn lý tưởng của ngươi là số ít cướp đi quyền sinh tồn của mọi người.

Chân lý nên có thể thúc đẩy lực lượng sản xuất, mang lại lợi ích cho mọi người.

Đỗ Lan nói.

Ngươi vừa mới nói thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vi sô cẩu, bây giờ lại hy vọng chân lý có lợi cho mọi người.

Ngươi quá tiêu chuẩn kép rồi.

Chân lý chưa chắc đã có lợi cho mọi người, cũng có thể là muốn thế giới hủy diệt, nhân loại hủy diệt.

Áo Gia cũng học nhanh, suy một ra ba.

Ai nói chân lý nhất định có lợi cho nhân loại, cũng có thể là bất lợi.

Đỗ Lan cười nói: Chân lý chắc chắn sẽ có lợi cho nhân loại, chỉ là cũng có lợi cho kẻ thù của nhân loại.

Chân lý có lợi cho số ít, cũng có lợi cho số đông.

Cho nên nhân loại nắm giữ chân lý, thu được lợi ích, nhưng chưa chắc đã có kết quả tốt.

Người Hán phát minh ra Hán hóa lại bị ngoại tộc nắm giữ Hán hóa đánh bại.

Người phát minh ra thuốc súng, cuối cùng bị thuyền kiên pháo lợi đánh bại.

Người nắm giữ chân lý, cũng có thể bị chân lý đánh bại.

Áo Gia nhíu mày, hình như đúng là đạo lý này, chân lý sẽ không chỉ có lợi cho số ít, mà sẽ có lợi cho tất cả mọi người, kết quả là số ít không thể thực hiện được lý tưởng.

Quy luật này quả thực rất kỳ quái, vô cùng kỳ quái, không có một thứ gì có thể mãi mãi có lợi cho một bên.

Chỉ cần một bên lơ là, kẻ thù có thể trỗi dậy.

Bất kể là chế độ, khoa kỹ hay từ trường, chỉ cần mình không thể tiến hành tối ưu hóa, một khi kẻ thù hoàn thành nâng cấp, sẽ quay lại gây bất lợi cho mình.

Số ít nắm giữ chân lý, hình thành ưu thế.

Vậy đa số cũng có thể học tập, liền áp chế số ít.

Số ít muốn duy trì ưu thế, tốt nhất là không phát triển còn hơn phát triển, là để sự phát triển đình trệ, mình luôn duy trì ưu thế.

Nhưng điều này giống như dùng mười ngón tay đè mười con bọ chét, áp chế sự phát triển của mười con bọ chét, nhưng không đè được con thứ mười một.

Đợi đến khi con bọ chét thứ mười một phát triển, nó sẽ quay lại đoàn kết các con bọ chét khác, phản kích lại ngón tay.

Giống như người nhà Ân Thương nói huyền điểu thụ mệnh vu thiên không cho phép người khác giải thích thiên mệnh.

Tây Chu lại cứ khăng khăng nói dĩ đức phối thiên, thiên mệnh không chỉ bảo hộ nhà Ân Thương, mà bảo hộ người có đức.

Chương 4088

Giống như quý tộc quân sự thời Xuân Thu, đánh trận hoàn toàn dựa vào quý tộc.

Đợi đến khi nước Ngụy biến pháp, cho phép quốc dân nhập ngũ, xây dựng Ngụy vũ tốt.

Đến sau này ngay cả dã nhân cũng có thể tham gia quân đội, vũ khí trang bị không phải tự mình mua, mà là do nhà nước sản xuất dây chuyền, cấp cho quân đội.

Mọi người đều có thể đánh trận, lưỡi đao liền rơi xuống đầu quý tộc quân sự.

Giống như đức hạnh, ban đầu chỉ có môn phiệt có đức hạnh, môn phiệt muốn tiến cử ai thì tiến cử người đó.

Nhưng sau này tồn thiên lý diệt nhân dục, môn phiệt cũng phải hạn chế nhân dục của mình, tuân theo thiên lý.

Giống như khoa cử, ban đầu cũng cần môn phiệt tiến cử mới có thể tham gia thi cử, đến đời Tống thì đầu điệp tự tiến, chỉ cần cho rằng mình là người đọc sách là có thể tham gia khoa cử.

Vô số dấu hiệu đều có thể chứng minh, thứ có lợi cho mình dần dần sẽ không còn có lợi cho mình nữa, mà từ từ có lợi cho tất cả mọi người.

Tóm lại là thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vi sô cẩu, sẽ không thiên vị số ít, đương nhiên cũng không thiên vị số đông.

Nhưng người tham gia càng nhiều, càng gần với lý tưởng, cũng là sự thật không thể chối cãi.

Điều này có nghĩa là số ít phải từ bỏ lý tưởng.

Áo Gia nói: Đỗ Lan, ngươi cho rằng điều này công bằng sao.

Có gì không công bằng.

Lý tưởng của ngươi không phải là để trẻ em không bị chiến tranh, nạn đói gây hại sao.

Mọi người đều nắm giữ chân lý, tự nhiên sẽ không bị đói.

Lý tưởng của ngươi chẳng phải đã thực hiện rồi sao.

Đỗ Lan nói.

Đó là vì loài người cũ đã hết thuốc chữa, loài người cũ căn bản sẽ không thay đổi.

Áo Gia nói.

Đỗ Lan nói: Đó là vì ngươi đã tách mình ra khỏi loài người cũ, cho mình một lý do để độc chiếm ưu thế.

Dù loài người cũ có thay đổi hay không, cũng không cản trở ngươi đi giúp đỡ trẻ em.

Một mình ta có thể giúp đỡ trẻ em rất có hạn, ngươi căn bản chưa từng trải qua cảnh bất lực.

Mắt trân trân nhìn đứa trẻ giẫm phải mìn chết ngay trước mắt mình, loại tuyệt vọng đó ngươi căn bản chưa từng trải qua.

Trước đây từ trường của Áo Gia còn chưa mạnh mẽ như vậy, cảm nhận được có đứa trẻ đi lạc vào bãi mìn, hắn muốn cứu người nhưng khoảng cách quá xa, chỉ có thể trơ mắt nhìn đứa trẻ giẫm phải mìn.

Năng lực của mình không thể cứu được mọi đứa trẻ, nên chỉ có thể chọn tiêu diệt loài người cũ.

Cứu thêm một người thì có thêm một người giúp đỡ, ngươi có thể truyền thừa lý tưởng của mình cho họ.

Một người làm không được, thì bồi dưỡng nhiều người hơn để làm.

Đỗ Lan nói: Đạo lý này ngươi nên hiểu.

Ý ngươi là ta giúp đỡ trẻ em, đợi trẻ em lớn lên lại đi giúp đỡ nhiều trẻ em hơn.

Áo Gia hỏi.

Hoàn toàn có thể.

Áo Gia lại nói: Vậy ngươi có thấy Điện Nhãn, Thiên Đạo không.

Cha của ta đã bồi dưỡng họ, cuối cùng họ vẫn đi về phía đối lập với tổ chức, trở thành kẻ thù.

Ta giúp đỡ trẻ em, thì làm sao để họ đi giúp đỡ những đứa trẻ khác.

Họ cũng có thể biến thành quân phiệt, ngược lại đi làm hại trẻ em.

Không sai, ngươi bắt đầu hiểu thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vi sô cẩu rồi đấy.

Ví dụ ngươi giúp mười đứa trẻ, có năm đứa tiếp tục giúp đỡ, năm đứa trở thành quân phiệt.

Vậy cũng có thêm năm người giúp đỡ, còn quân phiệt, cho dù ngươi không bồi dưỡng, quân phiệt cũng sẽ xuất hiện.

Ngươi có thêm năm đứa trẻ giúp đỡ, năm đứa trẻ đó lại đi giúp năm mươi đứa trẻ, trong đó có hai mươi lăm đứa tiếp tục giúp đỡ.

Cuối cùng ngươi có thể giúp đỡ một nửa số trẻ em của thế giới cũ.

Tính ra ngươi không cần hủy diệt cả thế giới cũ, chỉ cần hủy diệt một nửa thế giới cũ.

Đỗ Lan dừng một chút, tiếp tục nói: Tiêu diệt một nửa thế giới cũ, so với việc ngươi tiêu diệt cả thế giới cũ thì tỷ lệ thành công lớn hơn nhiều, đây là một bài toán đơn giản.

Từ hủy diệt cả thế giới biến thành hủy diệt một nửa thế giới.

Hình như độ khó đã giảm đi không ít, người ủng hộ cũng có thể nhiều hơn.

Theo cách nói của Đỗ Lan, hình như cũng khả thi.

Nhưng Áo Gia suy nghĩ một chút liền biết điều này rất phiền phức, rất khó khăn, không thể trực tiếp dựa vào từ trường để làm được, cần phải bồi dưỡng mấy chục năm như một.

So sánh một chút, vẫn là trực tiếp hủy diệt cả thế giới tiện lợi hơn, hiệu quả hơn, hơn nữa dùng từ trường là có thể làm được, cũng không cần đạo nghĩa gì để đoàn kết người khác, chỉ cần từ trường là đủ.

Vấn đề phức tạp đơn giản hóa, đây là điều mà phần lớn người hy vọng, đừng nói đến những lão điên từ trường, các nhà khoa học cũng hy vọng như vậy.

Các nhà khoa học hy vọng dùng một lý thuyết để giải thích mọi hiện tượng, chứ không phải không ngừng thêm vào các khái niệm và vật chất mới.

Ví dụ ban đầu, mọi người hy vọng dùng lực để giải thích mọi thứ, sau đó thử dùng trường để thống nhất quang học và điện từ.

Các nhà khoa học cũng không hy vọng khoa học ngày càng phức tạp, đáng tiếc càng phát triển thì càng phức tạp, phải thêm vào những khái niệm mới.

Các nhà khoa học hy vọng dùng một lý thuyết để giải thích mọi thứ, ví dụ như cơ giới quan.

Từ Galileo định nghĩa quán tính, đến Newton phát hiện ra công thức vạn vật hấp dẫn.

Sau đó một hai trăm năm, các nhà khoa học đều hy vọng dùng cơ học để phân tích mọi thứ, cho rằng mọi thứ đều là tác dụng của lực, nhưng sự truyền lực cần vật chất, cho nên các nhà khoa học đã đề xuất một khái niệm hư cấu là dĩ thái, tức là trong vũ trụ toàn là dĩ thái, cho nên các hạt vi mô, photon.

đều tồn tại trong dĩ thái, thông qua sự truyền lực mà vận động.

Loại vận động này phù hợp với cơ học cổ điển, là cơ giới, nên được gọi là cơ giới quan, tức là cơ học giải thích mọi thứ.

Tuy nhiên cùng với sự phát hiện ra điện, sự tồn tại của điện và từ không thể dùng dĩ thái và cơ giới quan để giải thích, hơn nữa nghiên cứu về quang học cũng phát hiện photon không chỉ đơn thuần là hạt.

Cơ giới quan không thể giải thích những hiện tượng mới được phát hiện, thế là có người đề xuất tràng luận, không còn giả thiết xung quanh tồn tại dĩ thái, mà cho rằng xung quanh chính là chân không, nhưng trong môi trường chân không tồn tại các loại trường, trường trọng lực, trường từ, điện trường.

Tràng luận đã thống nhất điện, từ, quang, lực lại với nhau, nhưng tràng luận có nhất định chính xác không.

Cũng không hẳn.

Cùng với việc con người quan sát thế giới ngày càng xa hơn, sâu hơn, đến lĩnh vực lượng tử lại xuất hiện những hiện tượng mới không thể dùng trường để giải thích, thế là lại xuất hiện huyền lý luận.

Các nhà khoa học biết bao hy vọng có một lý thuyết thống nhất vĩ đại có thể dung hợp tất cả các hiện tượng khoa học trong mọi phạm vi lại với nhau, dùng một lý thuyết để giải thích vạn sự vạn vật.

Nhưng khoa học càng phát triển, lý thuyết cũ càng bị hạn chế.

Các nhà khoa học cũng theo nguyên tắc nếu không cần thiết, đừng thêm thực thể, ví dụ như phân tích cơ học, trước tiên học phân tích cơ học của đường thẳng, đưa vào véc tơ, vì tốc độ không chỉ có độ lớn mà còn có phương hướng.

Sau đó học phân tích đường cong, thì chia đường cong thành những đoạn đường thẳng rất nhỏ, thông qua vi tích phân để phân tích đường cong.

Để phân tích, con người từng chút một đưa vào những khái niệm mới, khiến khoa học ngày càng phức tạp.

Cho nên các nhà khoa học hy vọng có một lý thuyết thống nhất vĩ đại, để khoa học trở nên đơn giản.

Tuy nhiên các nhà khoa học vẫn chưa tìm ra một lý thuyết thống nhất đơn giản, cơ giới quan, tràng luận, huyền lý luận đều đồng thời tồn tại.

Thậm chí dĩ thái vẫn được người ta nhắc đến, không bị quên lãng.

Trong nhiều tác phẩm kỳ ảo, đều có dĩ thái làm cơ sở cho ma lực.

Cho nên trong các tác phẩm kỳ ảo, đều là cơ giới quan đơn giản nhất, chứ không đi sâu vào tràng luận, huyền lý luận.

Trong các tác phẩm khoa học viễn tưởng, thì lại đi tưởng tượng về huyền lý luận.

Tóm lại khoa học cũng đang dao động giữa phức tạp và đơn giản, các nhà khoa học cũng hy vọng đơn giản hơn một chút, nhưng những phát hiện mới luôn khiến khoa học trở nên phức tạp.

Chương 4089

Việc đơn giản hóa phức tạp, việc phức tạp hóa đơn giản, đây là hai vấn đề nan giải mà con người phải đối mặt trong quá trình phát triển.

Áo Gia cũng muốn đơn giản hóa việc phức tạp, hắn muốn cứu tất cả trẻ em trên thế giới, để trẻ em có cơm ăn.

Đây là một mục tiêu rất phức tạp, nhưng phương pháp của hắn lại đơn giản và thô bạo.

Nhưng cũng không thể trách Áo Gia, dù sao con người đều thích đi đường tắt, ngay cả các nhà khoa học cũng hy vọng có một lý thuyết giải thích mọi hiện tượng, huống chi là một Áo Gia trong đầu toàn là cơ bắp.

Trình độ của Áo Gia cũng chỉ ngang với một lão đại băng đảng xe bay, thu chút phí bảo kê.

Các nhà khoa học trong mắt người khác vừa có tư duy lý trí, vừa có tinh thần sáng tạo, lại có niềm tin khoa học, nhưng họ vẫn là con người, không thể thoát khỏi nhân tính.

Ai cũng muốn đi đường tắt Chung Nam, các nhà khoa học cũng không ngoại lệ.

Đỗ Lan đề xuất một con đường phức tạp, hơn nữa không thể trị tận gốc.

Mỗi lần Áo Gia giúp một nhóm trẻ em, sẽ có một nửa số trẻ em đứng về phía đối lập với mình.

Cuối cùng là từ hủy diệt cả thế giới, biến thành hủy diệt một nửa thế giới.

Áo Gia hy vọng giúp được bao nhiêu đứa trẻ thì có bấy nhiêu đứa trẻ kế thừa lý tưởng của mình là điều không tồn tại.

Hắn có trải nghiệm thực tế, vì mấy người nghĩa huynh của mình chính là như vậy.

Lam Đạo Thiên Vũ có ba đứa con ruột, còn có ba đứa con nuôi, nhưng cuối cùng thì sao.

Con nuôi đều biến thành kẻ phản bội.

Áo Gia đã đích thân trải qua, thì làm sao có thể tin vào những đứa trẻ mình bồi dưỡng.

Mình bồi dưỡng mười đứa trẻ, thì có năm đứa phản bội.

Cứ tính như vậy, cho dù hắn bồi dưỡng tất cả trẻ em trên thế giới, cũng sẽ có một nửa số trẻ em trở thành kẻ thù, chứ không phải tất cả trẻ em đều biến thành người tốt.

Một khi xuất hiện kẻ thù, thì chiến tranh, nạn đói vẫn tồn tại, nỗ lực của mình lại không có bất kỳ kết quả tốt đẹp nào.

Cho nên vẫn phải tiêu diệt thế giới cũ, tiêu diệt loài người cũ, chỉ còn lại số ít người đi đến thế giới mới.

Nhưng trong sáu đứa trẻ, còn có Thủ Nam, Điện Nhãn, Thiên Đạo ba người phản bội.

Cho dù còn lại một nhóm tinh anh đi đến thế giới mới, chẳng lẽ họ sẽ không đánh nhau.

Vẫn sẽ đánh.

Áo Gia cho rằng thế giới cũ không thể cứu vãn, nhưng vấn đề là thế giới mới cũng không hoàn hảo.

Nhưng vì thế giới mới chưa được thực hiện, nên có thể mỹ hóa nó.

Thế giới cũ đã tồn tại, không thể mỹ hóa.

Thế giới mới thì có thể mỹ hóa, cho nên Áo Gia tin rằng thế giới mới có thể hoàn hảo không tì vết, tin rằng con người mới của thế giới mới có thể thay đổi.

Không có bất kỳ lý luận nào ủng hộ, cũng không có bằng chứng chứng minh, chỉ đơn giản là tin tưởng.

Đỗ Lan thầm nghĩ đúng là nhân tín xưng doanh, khuyên nhủ đối với Áo Gia không có tác dụng gì, cho nên hắn trực tiếp xoay người.

Ngươi không muốn thuyết phục ta.

Không ép buộc ta chấp nhận quan điểm của ngươi.

Áo Gia thấy Đỗ Lan tiêu sái xoay người, không khỏi hỏi.

Ta không thể thuyết phục ngươi.

Trận chiến này không phân thắng bại, đến đây là hết.

Áo Gia nói: Nhưng chúng ta vẫn chưa phân thắng bại, ngươi vẫn có khả năng giết ta.

Ngươi và ta đều chẳng qua là sự cụ thể hóa của entropy, giết ngươi cũng không có nghĩa là mọi việc sẽ phát triển theo hướng tốt đẹp.

Đỗ Lan nói: Ngươi chết rồi, entropy sẽ không biến mất, entropy sẽ cụ thể hóa trên người một cường giả từ trường khác, nói không chừng kẻ đó sẽ còn cực đoan hơn, điên cuồng hơn, vô lý hơn ngươi.

Áo Gia ngẩn ra, cách nghĩ này của Đỗ Lan thật sự là lần đầu tiên nghe nói.

Theo hắn thấy, lý tưởng là lý tưởng của mình, sức mạnh là sức mạnh của mình, mình là độc nhất vô nhị, nếu mình chết đi, thì sẽ không còn gì cả.

Nhưng nghe Đỗ Lan nói, mình chỉ là hóa thân của entropy, mình chết rồi, entropy còn sẽ ngưng tụ trên người một người khác, người này về mọi mặt đều ưu tú hơn mình.

Có khả năng này không.

Hình như là có khả năng, dù sao không ai có thể giải thích được từ trường, hiện tại cũng chỉ có một mình Đỗ Lan đề xuất ra nguồn gốc và mục đích của từ trường.

Từ trường đến từ sự cụ thể hóa của entropy, mục tiêu của từ trường là gia tốc entropy, thực hiện nhiệt tịch.

Tuy rằng cường giả chấp nhận lý luận này không nhiều, nhưng dường như là như vậy, sức phá hoại của từ trường ngày càng mạnh mẽ, vũ trụ sớm đạt đến nhiệt tịch cũng không phải là không thể.

Áo Gia không muốn thừa nhận, nhưng hắn không thể đưa ra một lý luận khác để giải thích từ trường.

Mặc dù người đầu tiên phát hiện ra từ trường là cha của Áo Gia, Lam Đạo Thiên Vũ.

Nhưng Lam Đạo Thiên Vũ cho rằng từ trường là điềm báo của thần, tất cả từ trường đều được thần chọn, giống như Noah trên con tàu của Noah.

Vì thần bảo Noah sắp có đại hồng thủy, bảo ông đóng thuyền.

Cho nên cường giả từ trường cũng được thần lựa chọn, cũng nên chuẩn bị cho ngày tận thế.

Áo Gia tuy không tin vào thần, nhưng cũng cho rằng đi đến thế giới mới là sứ mệnh của mình.

Nhưng cùng với việc từ trường không ngừng tăng lên, thần hình như cũng không còn lợi hại như vậy nữa.

Nếu còn nói cường giả từ trường là tuân theo mệnh lệnh của thần, thì mọi người sẽ hỏi: Thần có bao nhiêu vạn từ trường.

Thái độ đối với thần, cũng từ đại trượng phu nên như thế, biến thành hắn có thể bị thay thế.

Cường giả từ trường ngày càng mạnh, đối với thần cũng không còn lòng kính sợ.

Cho nên thuyết entropy cụ thể hóa của Đỗ Lan liền có thị trường, giải thích từ trường là một hiện tượng tự nhiên, đồng thời liên kết với entropy của vũ trụ, giải thích mục tiêu của cường giả.

Cách nói thần ban cho từ trường quá mê tín, thiếu sức thuyết phục.

Ngược lại lý luận entropy lại có sức thuyết phục hơn.

Entropy ở khắp mọi nơi, mọi lúc, ẩn chứa trong vạn sự vạn vật, vậy thì từ trường chắc chắn cũng phù hợp với entropy, thậm chí còn đẩy nhanh entropy.

Nói từ trường là sự cụ thể hóa của entropy, không dễ phản bác.

Từ tình hình hiện tại mà xem, số lượng cường giả từ trường quả thực ngày càng nhiều.

Áo Gia cũng biết mình chết rồi, vẫn sẽ có những cường giả từ trường khác xuất hiện.

Họ có thể sẽ điên cuồng hơn mình, không chỉ muốn hủy diệt thế giới cũ, thậm chí muốn hủy diệt mọi thứ.

Ta chết rồi, kết quả có thể trở nên tốt hơn, cũng có thể trở nên tồi tệ hơn.

Áo Gia nhìn bóng lưng xa dần của Đỗ Lan, nói: Đỗ Lan, tuy ta không đồng tình với lập trường của ngươi, nhưng không thể không thừa nhận ngươi là một người có suy nghĩ, một người khác biệt.

Lãnh địa sẽ được truyền bá, mọi người sẽ nỗ lực bảo vệ Địa Cầu, từ đó nâng cao bản thân.

Thiên Đạo đứng bên bờ biển, nói: Điện Nhãn, ta nghĩ nên đột phá đạo nghĩa cũ, xây dựng đạo nghĩa mới.

Điện Nhãn nói: Ta ủng hộ ngươi.

Anh em tốt, một đời, ngươi ủng hộ ta, ta cũng ủng hộ ngươi.

Cảm ơn.

Thiên Đạo cảm động nói.

Nhưng làm thế nào để xây dựng đạo nghĩa mới.

Năm đó Tuân Tử muốn dùng lễ mới thay thế lễ cũ, nhưng cả đời cũng không thành công, việc này rất khó.

Chương 4090

Bể tới tận cùng trời làm bờ, núi lên đỉnh cao nhất ta là gió.

Ban đầu trụ trì Thiếu Lâm chỉ điểm Thiên Đạo muốn trở nên mạnh hơn, thì không nên bị đạo nghĩa trói buộc, dạy Thiên Đạo leo lên ngọn núi cao nhất, nếu không lĩnh ngộ được, thì lại đi tìm những người bạn cũ.

Thiên Đạo đã leo lên ngọn núi cao nhất của Địa Cầu, không có bất kỳ lĩnh ngộ nào.

Thế là lại đi tìm kẻ năm đó đã trơ trẽn sao chép quyền pháp của mình, mới phát hiện ra với bọn cặn bã thì không có đạo nghĩa gì để nói.

Nhờ đó hắn đã đột phá đạo nghĩa, dùng sức mạnh thay thế đạo nghĩa, nâng cao thực lực của mình.

Nhưng con người sẽ thay đổi, ban đầu cho rằng con người cần đạo nghĩa, sau đó lại muốn đột phá đạo nghĩa, bây giờ lại muốn tìm lại đạo nghĩa.

Thiên Đạo cho rằng đạo nghĩa của người phàm không thể ràng buộc cường giả từ trường, nên cần một đạo nghĩa mới, một đạo nghĩa có thể ràng buộc cường giả từ trường.

Nhưng tìm thế nào đây.

Không biết.

Thiên Đạo nếu biết thì đã không ở lại Thần Quốc, Thần Quốc không dùng đạo nghĩa mà dùng tôn giáo để ràng buộc.

Cường giả từ trường cũng phải đến nhà thờ sám hối, cũng phải thừa nhận Thượng Đế.

Từ trường chỉ là ân huệ của Thượng Đế, ý nghĩa tồn tại là để truyền bá giáo nghĩa của Thượng Đế.

Đây là quan điểm của Thần Quốc.

Vẫn còn quá ít.

Thiên Đạo cảm thấy kinh nghiệm trước mắt vẫn còn quá ít.

Bất kể đạo nghĩa nào cũng không phải là lâu đài trên không, đều cần kinh nghiệm tích lũy qua ngày tháng, chỉ có khi mọi người đều trải qua, đạo nghĩa mới mới có thể được chấp nhận.

Phải có đủ kinh nghiệm tích lũy mới được, Thiên Đạo cho rằng không thể chỉ dựa vào suy nghĩ, mà phải dựa vào kinh nghiệm tích lũy.

Đều là thông qua kinh nghiệm tích lũy lâu dài, sau đó có người tổng kết kinh nghiệm, hình thành chế độ mới, văn hóa mới, đạo nghĩa mới.

Chỉ có đủ kinh nghiệm, mới có thể tổng kết.

Ví dụ như chiêm bốc tổng kết rằng hoàng đế cần ngoại thích, có ngoại thích thì sẽ có một người phụ nữ được sủng ái. ví dụ như tổng kết rằng dân chủ sẽ xuất hiện một bạo quân, bạo quân tất nhiên sẽ xuất hiện.

Chỉ có trải qua mấy lần thử thách, mới có thể tổng kết ra quy luật.

Hiện tại cường giả từ trường vừa mới xuất hiện, kinh nghiệm không đủ, không biết quy luật phát triển của từ trường.

Giống như nhà Tần lần đầu tiên thống nhất thiên hạ, cũng không biết nên quản lý thiên hạ như thế nào, kết quả là nhị thế nhi vong.

Cho dù là Đỗ Lan thực thi thư đồng văn cũng chưa chắc thành công, rất có thể đợi đến khi Đỗ Lan chết đi, mọi người lại khôi phục các loại văn tự khác nhau.

Thiên Đạo cho rằng nỗ lực của Đỗ Lan cũng có thể là nhân tử chính tức, hắn cũng không xây dựng được đạo nghĩa mới.

Để không cho sau khi mình chết đi, các ngôn ngữ thiểu số trỗi dậy, Đỗ Lan cần phải đốt sách.

Thiên Đạo nghĩ đến một hành động khác của Đỗ Lan, hủy diệt sách vở và ghi chép của các ngôn ngữ thiểu số.

Hắn ý thức được Đỗ Lan cũng biết sau khi mình chết đi, chắc chắn sẽ có người khôi phục các ngôn ngữ thiểu số, đây không phải là có thể, mà là tất nhiên.

Cho nên Đỗ Lan trong lúc quảng bá ngôn ngữ thiểu số, cũng đang đốt sách.

Nếu không còn sách vở của các ngôn ngữ thiểu số, cho dù có người muốn khôi phục, chi phí cũng rất lớn.

Đỗ Lan vẫn thông minh, hắn biết mình đang làm gì.

Thiên Đạo cho rằng trong số mấy cường giả từ trường trên toàn thế giới, cũng chỉ có Đỗ Lan là thật sự đang tìm tòi tương lai.

Nhưng thông minh không có nghĩa là đúng đắn.

Thiên Đạo nói: Thông minh cũng chỉ là để lại một số kinh nghiệm, có thể là kinh nghiệm đúng đắn, cũng có thể là kinh nghiệm sai lầm, chỉ có thể đợi đến mấy trăm năm sau, đợi đến khi mọi người có đủ kinh nghiệm, mới có thể tổng kết ra đạo nghĩa mới.

Trong mấy trăm năm này, mọi người đều phải thử nghiệm, cuối cùng thông qua chiến tranh để phân định đúng sai.

Cái đúng thì được tiếp nối, cái sai thì bị đào thải.

Thiên Đạo đột nhiên ý thức được nhân loại thật sự chỉ là vật liệu để thử sai, nói: Trí tuệ của nhân loại nằm ở việc tổng kết.

Điện Nhãn phát hiện từ trường của Thiên Đạo đang biến đổi, lên xuống thất thường, đứng ở xa hy vọng Thiên Đạo có thể có được sự lĩnh ngộ.

Thiên Đạo lĩnh ngộ rồi, nói: Người hôm nay gánh vác kinh nghiệm của người xưa, lại chuyển hóa thành kinh nghiệm cho người sau.

Đạo nghĩa của ta, lựa chọn của ta, suy tư của ta đều là mối liên kết giữa người xưa và người sau.

Đạo nghĩa của ta cũng sẽ trở thành kinh nghiệm của người sau.

Hắn nghĩ đến bất kể là lịch sử gì, lịch sử tôn giáo, lịch sử khoa kỹ, lịch sử quốc gia, quy luật phát triển đều tương tự nhau.

Trước đây Đỗ Lan vẫn luôn tuyên truyền về lịch sử khoa kỹ, bởi vì lịch sử khoa kỹ rất ngắn, mặc dù nhiều người đẩy khoa kỹ lên đến mấy nghìn năm trước ở Hy Lạp cổ đại.

Nhưng thực ra khoa kỹ mới có mấy trăm năm mà thôi, gần như là bắt đầu tính từ Galileo, ông đề xuất nguyên lý quán tính.

Đến nay cũng chỉ mới năm trăm năm.

Sau đó là Newton, rồi trong một thời gian dài nhân loại hy vọng dùng cơ học để giải thích mọi thứ.

Nhưng cùng với sự phát triển của quang học và điện từ, cơ học không thể giải thích mọi thứ, xuất hiện khái niệm trường.

Trường đã thống nhất quang học và điện từ, địa vị thống trị của cơ học bị lung lay.

Nhưng cùng với sự phát triển, nhân loại lại tiến vào lĩnh vực lượng tử, hiện tượng mới được phát hiện, trường và lực lại không đủ, thế là có người cho rằng thế giới chỉ là một mô hình hàm số khuếch tán.

Khoa kỹ mới có mấy trăm năm, nhưng đã xuất hiện mấy lần biến đổi.

Mà từ trường mới xuất hiện bao nhiêu năm.

Tính từ Lam Đạo Thiên Vũ, đến nay cũng chẳng qua là thế hệ thứ ba mà thôi.

Chẳng qua là từ Galileo đến Newton, Newton dùng toán học viết công thức cơ học, tiến hành tính toán.

Mà hiện tại, cường giả từ trường cũng dùng con số để tính toán từ trường, và thông qua chiêu thức để nâng cao sức chiến đấu của mình.

Sau Newton một hai trăm năm, cơ học chiếm địa vị chủ đạo, mọi người muốn chứng minh vạn vật đều có thể dùng cơ học để giải thích.

Nhưng trong quá trình này, có những thứ không thể dùng cơ học giải thích, mọi người liền thêm vào những khái niệm mới, ví dụ như dĩ thái.

Để mọi thứ đều có thể dùng cơ học giải thích, mọi người là bắn tên trước rồi mới vẽ bia.

Mãi cho đến khi điện và từ được phát hiện, hạn chế của cơ học ngày càng lớn, sau đó mới có nhà khoa học đề xuất trường, cho rằng xung quanh là chân không, căn bản không có dĩ thái.

Điện và từ được truyền qua trường, chứ không phải dĩ thái.

Nhưng đến lĩnh vực vi mô, trường cũng rất khó giải thích các thuộc tính của lượng tử, có lẽ tương lai còn có một lý thuyết mới sẽ vượt qua trường, ví dụ như siêu huyền lý luận.

Đỗ Lan dùng lịch sử khoa kỹ để so sánh với từ trường, cho rằng cường giả từ trường không nên đi đánh nhau, mà nên chuyên tâm tìm tòi từ trường.

Thiên Đạo cũng đã nghe qua tuyên truyền, bây giờ nghĩ lại vẫn rất có lý.

Các nhà khoa học cho rằng khoa học là một ngọn núi cao, chân núi đại diện cho sự ngu muội, sau đó là cơ học ở tầm thấp, giữa đường là tràng luận, cũng như lĩnh vực lượng tử trước mắt, và cả những điều chưa biết phía trước.

Chúng ta leo lên suốt chặng đường, không thể bỏ qua cơ học và tràng luận có giới hạn, đó là con đường chúng ta đã đi qua.

Thậm chí dĩ thái cũng là phong cảnh trên đường, chỉ có trải qua những điều này sau, mới có thể tiến về phía trước.

Thiên Đạo nói: Từ trường cũng vậy, cũng chắc chắn sẽ trải qua nhiều con đường vòng, cuối cùng mới leo lên được nơi cao hơn.

Vấn đề duy nhất là từ trường thật sự sẽ hủy diệt thế giới, đặt dấu chấm hết cho nhân loại.

Chúng ta còn chưa leo lên núi, núi đã bị từ trường đánh nổ trước rồi.

Thiên Đạo nói: Đỗ Lan, có phải ngươi muốn đảm bảo từ trường không hủy diệt thế giới, để mọi thứ tiếp diễn.

Điều này không dễ dàng, bởi vì những cường giả khác chỉ muốn chiến đấu, từ trường càng mạnh, thế giới càng gần hủy diệt, thật sự giống như entropy.

Nghĩ đến đây, Thiên Đạo cảm thấy mình nên giúp đỡ Đỗ Lan, bảo vệ thế giới, không để vũ trụ đi vào nhiệt tịch.

Thế là Thiên Đạo nói với Điện Nhãn: Chúng ta nên hợp tác với Đỗ Lan, cùng nhau bảo vệ thế giới.

Điện Nhãn nói: Bảo vệ thế giới, ta không có ý kiến, nhưng hợp tác với Đỗ Lan e rằng không phải là ý hay.

Thần Quốc không thể chịu ở dưới tổ chức, không thể Đỗ Lan nói gì thì là nấy.

Bảo vệ thế giới, ai cũng đồng ý, nhưng không ai muốn nghe lời Đỗ Lan.

Chương 4091

Thiên Đạo im lặng, đây cũng là một vấn đề, ai cũng không muốn làm số hai, nhưng lão đại chỉ có một, ai cũng muốn tranh giành.

Tranh giành thì phải dùng từ trường, từ trường thì sẽ hủy diệt thế giới.

Điều này căn bản không thể giải quyết được.

Điện Nhãn nói: Thiên Đạo, ngươi có đạo nghĩa, cho nên cho rằng mọi người nên hành động theo đạo nghĩa, quân quân thần thần phụ phụ tử tử, mọi người làm tốt việc của mình.

Nhưng ta theo đuổi là quyền và tiền, không thể làm thuộc hạ của Đỗ Lan.

Nếu ta muốn làm thuộc hạ, ban đầu cũng không cần phản bội Lam Mộng.

Nhưng tranh giành vị trí lão đại, sẽ dẫn đến thế giới hủy diệt.

Nếu ta không làm lão đại, thế giới hủy diệt thì cứ hủy diệt.

Thiên Đạo không nhịn được nhíu mày nói: Lẽ nào vị trí lão đại quan trọng hơn thế giới.

Điện Nhãn nói: Đối với ta là như vậy, thậm chí đối với Địa Ngục, Lam Mộng cũng là như vậy.

Còn có những tân binh từ trường kia, vừa mới thức tỉnh từ trường, từng người một hăm hở đều mong chờ dùng sức mạnh của mình để nâng cao địa vị.

Chúng ta có sức mạnh, tự nhiên không cam tâm làm số hai.

Không liều một phen, sao biết ta sẽ kém hơn Đỗ Lan.

Thiên Đạo rất bất lực, điều mình theo đuổi là đạo nghĩa, là để mọi người đều có thể sống sót, nhưng người khác tranh đoạt là quyền và tiền của mình.

Tranh đoạt địa vị cho mình là phản hồi tích cực, vì đạo nghĩa thiên hạ lại là phản hồi tiêu cực.

Cho dù Thiên Đạo thật sự xây dựng được đạo nghĩa mới, cũng phải kiềm chế bản thân để thực hiện, không thể muốn làm gì thì làm, không thể nghĩ gì làm nấy, phản hồi tiêu cực rất nhiều.

Tranh đoạt địa vị, giành được mỹ nữ, mỹ thực, còn có thể một lời nói chín đỉnh, chà đạp chúng sinh.

Truyền bá đạo nghĩa, khắc kỷ phục lễ, lấy mình làm gương, mới có thể để mọi người tin tưởng mình, vô cùng khổ cực.

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu.

Khoa kỹ, âm mưu, pháp luật, đạo nghĩa từ trước đến nay không phải chỉ có lợi cho một bên, bất lợi cho bên kia, mà là đồng thời có lợi cho mọi người, bất lợi cho mọi người.

Rốt cuộc là có lợi, hay bất lợi, vẫn phải phân tích tình hình cụ thể.

Cho nên đạo nghĩa bất lợi cho mình, phải làm sao.

Khi Thiên Đạo bị đạo nghĩa cũ trói buộc, vào lúc bất lợi, sẽ lựa chọn phá hoại đạo nghĩa, mà không hạn chế bản thân.

Chính mình còn không chấp nhận đạo nghĩa, người khác tại sao phải tin tưởng.

Người khác sẽ cho rằng đạo nghĩa chính là âm mưu của Thiên Đạo cố ý hạn chế mọi người, chứ không phải vì tốt cho mọi người.

Thiên Đạo có chút hối hận vì mình đã vì sức mạnh mà từ bỏ đạo nghĩa, nếu làm lại lần nữa có lẽ mình sẽ không từ bỏ đạo nghĩa.

Quả nhiên con người sẽ thay đổi, Đỗ Lan nói đúng, con người không đáng tin, chế độ mới đáng tin.

Con người chính là sẽ thay đổi liên tục, mười mấy năm trước ta theo đuổi sức mạnh, hiện tại ta lại hoài niệm đạo nghĩa.

Thiên Đạo cũng ý thức được mình thay đổi liên tục, hắn suy tư, cuối cùng quyết định rời đi.

Hắn tìm Điện Nhãn nói: Ta muốn rời khỏi Thần Quốc một thời gian.

Tại sao.

Điện Nhãn hỏi.

Ta muốn đi suy ngẫm về những việc mình đã làm trước đây, sắp xếp lại một số kinh nghiệm.

Thiên Đạo nói.

Ở Thần Quốc cũng có thể suy nghĩ.

Thiên Đạo nói: Điện Nhãn, duyên phận đã đưa chúng ta đến với nhau.

Lam Đạo Thiên Vũ nhìn trúng thiên phú của chúng ta, giết chết cha mẹ chúng ta, tập trung chúng ta lại để huấn luyện.

Đúng vậy, hắn là kẻ thù của chúng ta cũng là ân nhân của chúng ta.

Điện Nhãn tâm trạng phức tạp nói: Nhưng điều này có liên quan gì đến việc rời khỏi Thần Quốc.

Ta cần biết tại sao nội tâm của mình lại thay đổi liên tục, nội tâm của ta rốt cuộc là sao.

Đối mặt với Lam Đạo Thiên Vũ lúc thì phẫn nộ, lúc thì cảm kích, ta phải làm rõ cái nào mới là thật tâm của ta, ta không thể thay đổi liên tục nữa, phải tìm ra một điểm không đổi.

Thiên Đạo nói: Ta không thể bị làm phiền.

Được thôi.

Điện Nhãn cuối cùng vẫn đồng ý, hy vọng người anh em tốt của mình có thể tìm thấy được chân tâm của mình.

Lòng người thay đổi liên tục, Thiên Đạo cho rằng lòng người đã cản trở đạo nghĩa, mình phải tìm ra cái không đổi.

Lòng người như nước, dân động như khói, làm sao thay đổi.

Thiên Đạo cho rằng từ trường có lẽ có thể làm được, trước đây nhân loại không có từ trường nên không làm được, nhưng bây giờ từ trường xuất hiện, có lẽ cải thiện nhân loại chính là ý nghĩa của từ trường.

Hắn trở về Thiếu Lâm Tự nơi mình học nghệ, sư phụ đã qua đời.

Nhưng dù sao hắn cũng là cao thủ, Thiếu Lâm Tự vẫn đối xử khách sáo.

Trực tiếp tiến vào Tàng Kinh Các đọc kinh Phật.

Bởi vì Phật pháp nói phong xuy phan động gió thổi phướn động, không phải gió động, không phải phướn động, mà là tâm động.

Phật pháp chính là hy vọng tâm tĩnh, hy vọng mọi người ý thức được thế giới chẳng qua chỉ là một giấc mộng hão huyền hư giả, không đáng để tâm động.

Nội tâm lo âu chính là địa ngục, đây cũng là Phật pháp, cho nên phải xua tan lo âu.

Tóm lại, học thuyết Đại thừa của Phật giáo quả thực rất có lợi cho việc điều chỉnh sự chênh lệch trong nội tâm, có lẽ tồn tại một phương pháp giúp con người kiên định.

Đọc sách trong Tàng Kinh Các.

Tương truyền Thích Ca Mâu Ni cũng là một cường giả từ trường, đạt đến cảnh giới phá tinh.

Từ trường đạt đến 20 vạn thất, là có thể thoát khỏi tinh tượng, chính là phá tinh.

Mặc dù người được công nhận là cường giả từ trường đầu tiên là Lam Đạo Thiên Vũ, nhưng các cường giả từ trường cũng sẽ xuyên tạc gán ghép, tìm một vị tổ tiên lợi hại để dát vàng cho mình.

Cho nên cho rằng Thích Ca Mâu Ni, Jesus các cổ nhân cũng là cường giả từ trường, Jesus sở dĩ có thể sống lại là vì tế bào tái tổ hợp.

Nhưng không có bằng chứng chứng minh họ có liên quan đến từ trường, cho nên khả năng lớn hơn là các cường giả từ trường đang dát vàng cho từ trường.

Nhưng bất kể Thích Ca Mâu Ni và Jesus có từ trường hay không, Thiên Đạo chắc chắn là có từ trường, hắn sẽ dùng từ trường để ấn chứng những lý luận trong Tàng Kinh Các.

Nội dung kinh Phật rất nhiều, trong đó cũng có nhiều nội dung biện luận với ngoại đạo.

Ngoại đạo, chính là những tư tưởng trái ngược với kinh Phật.

Không có một loại tư tưởng nào không có người phản đối, Phật pháp cũng có ngoại đạo.

Ngoại đạo trong Phật pháp, thông thường là những thứ dụ dỗ hòa thượng không đi tu hành, hoặc là hòa thượng muốn đi đường tắt.

Câu chuyện lâu đài trên không chính là nội dung kinh Phật giáo dục người tu hành phải xây dựng nền tảng vững chắc, nỗ lực tu hành.

Phật pháp ban đầu thông qua tu hành giới định tuệ mới có thể thành Phật, chứ không phải tùy tiện là thành Phật.

Mà tu hành giới định tuệ rất mệt, hòa thượng cũng chịu không nổi.

Cho nên hòa thượng sẽ lơ là, sẽ đi đường tắt, sẽ sinh lòng thoái chí, sẽ bị ngoại đạo hấp dẫn.

Phật pháp cũng phải khổ tâm giáo dục mọi người hãy tu hành cho tốt, đừng lười biếng, thậm chí có một cuốn Bách Dụ Kinh, chính là dùng một trăm câu chuyện ngụ ngôn để giáo dục mọi người đừng làm kẻ ngu bị ngoại đạo mê hoặc, phải nỗ lực học tập, làm một bậc giác ngộ.

Giống như trong câu chuyện Ngu Công dời núi, có Ngu Công và Trí Tẩu, trong khái niệm Phật giáo có bậc giác ngộ đại diện là Như Lai, tự nhiên cũng có kẻ ngu bị ngoại đạo mê hoặc.

Giác giả, ngu giả, ngoại đạo.

Ngoại đạo là hết cứu, còn ngu giả là bị ngoại đạo mê hoặc, vẫn còn cứu được.

Câu chuyện lâu đài trên không đến từ Bách Dụ Kinh, nhấn mạnh câu chuyện về kẻ ngu không chỉ có một, mà là rất rất nhiều.

Có kẻ ngu muốn một bước lên trời, có kẻ ngu giả phản đối ân sư, có kẻ ngu thì mắt cao tay thấp, có kẻ ngu bỏ gốc lấy ngọn, có kẻ ngu bị ngoại đạo lừa gạt.

Tóm lại hành vi của kẻ ngu rất nhiều rất nhiều, không gì là không cản trở mọi người giác ngộ thành Phật.

Phật không phải là thần tiên, mà là một loại cảnh giới, một người giác ngộ trí tuệ có thể đạt được thông qua tu hành.

Chương 4092

Cho nên những người không tu luyện đều là kẻ ngu, đều là đồ ngốc, phải tu Phật mới có thể nắm giữ trí tuệ.

Chỉ là Phật giáo sau khi hoàn thành bản địa hóa ở Thăng Long, đã mở ra con đường tư tưởng Phật pháp đốn ngộ, cứ ăn cứ uống, không cần học tập giới định tuệ.

Giáo nghĩa nguyên thủy cho rằng giới định tuệ là con đường tất yếu để thành Phật, không thông qua giới định tuệ thì không có cách nào thành Phật.

Giới định tuệ, cũng tức là giới luật, thiền định, biện kinh.

Điều này cần có tiền, có thời gian rảnh mới học được.

Người bình thường phải đi làm nuôi gia đình, không có cách nào học, phải làm sao.

Đốn ngộ ra đời.

Thiền tông đốn ngộ cho rằng giới định tuệ chỉ là bản đồ, đi theo bản đồ có thể đến được đích, nhưng nếu quá nhấn mạnh bản đồ, cho rằng có bản đồ là đồng nghĩa với đã đến đích thì là sai.

Người không có bản đồ cũng có thể đến được đích, có thể hỏi đường, cũng có thể đi xe.

Cho nên đi đến đích mới quan trọng, bản đồ không quan trọng.

Thành Phật là mục đích, giới định tuệ là bản đồ, nhấn mạnh bản đồ không có tác dụng, phương pháp thành Phật không chỉ có một.

Tàng Kinh Các có rất nhiều kinh văn, từ kinh văn nguyên thủy chỉ một con đường đến kinh văn đốn ngộ, biến hóa cực lớn.

Thiên Đạo kiên nhẫn đọc, tìm kiếm phương thức để tâm tĩnh, tìm kiếm phương thức bất biến.

Nhưng chính kinh Phật cũng đang thay đổi, kẻ ngu có thể biến thành người trí, phương pháp tu luyện cũng từ giới định tuệ biến thành đốn ngộ, từ tự cổ Hoa Sơn nhất điều lộ từ xưa Hoa Sơn chỉ có một đường biến thành mọi nẻo đường đều dẫn đến La Mã.

Thiên Đạo muốn giác ngộ trí tuệ, nghĩ rằng có lẽ thế giới này thật sự là giả, mà từ trường chính là người quản lý.

Giống như game và quản trị viên game vậy, thế giới là game, cường giả từ trường là quản trị viên game.

Mục tiêu của quản trị viên game là gì.

Là duy trì hoạt động của game, giúp người chơi giải quyết lỗ hổng, duy trì hòa bình cộng đồng, trừng trị những người chơi gian lận.

Thế giới này là một trò chơi hư ảo, cường giả từ trường phải duy trì trải nghiệm của người chơi.

Thiên Đạo cho rằng nếu thế giới là giả, thì cường giả từ trường chính là quản trị viên, là có sứ mệnh.

Đạo nghĩa mới nên ngắn gọn rõ ràng, chính là không cho phép người chơi gian lận, không cho phép người chơi ác ý quyết đấu, giúp người chơi giải quyết lỗ hổng.

Công việc của quản trị viên game đơn giản, nhưng quan trọng.

Hắn cảm thấy đây mới là trí tuệ của Thích Ca Mâu Ni, đại đạo chí giản.

Cường giả từ trường ý thức được trách nhiệm của mình là giác giả, không ý thức được trách nhiệm là ngu giả, phản đối trách nhiệm của từ trường là ngoại đạo.

Giác giả, ngu giả, ngoại đạo.

Quân tử, hương nguyện, tiểu nhân.

Tín đồ, dị đoan, dị giáo đồ.

Người của mình, minh hữu, kẻ thù.

Như vậy đã làm một sự phân chia đơn giản cho các cường giả từ trường, xác lập ranh giới, đạo nghĩa mới cũng từ đó mà mọc lên.

Không có đạo lý bất biến, nhưng có thể sáng tạo ra đạo nghĩa.

Thiên Đạo biết đạo nghĩa quá phức tạp chỉ dọa sợ người khác, cho nên đạo nghĩa mới không cần quá phức tạp, chính là nghĩa vụ của quản trị viên game đối với người chơi, không có quá nhiều nội dung.

Đơn giản mà hiệu quả, mới có thể thu hút mọi người chấp nhận.

Điều này giống như lúc đầu học một cộng một bằng hai, chứ không phải bắt đầu đã học vi tích phân.

Đạo nghĩa mới của Thiên Đạo đang trỗi dậy, bây giờ chính là phải để mọi người chấp nhận, mục tiêu là những kẻ ngu, phải để những kẻ ngu chuyển biến thành người trí, đây mới là mấu chốt cho sự phát triển của đạo nghĩa.

Hắn đã chấp nhận sự thật rằng tâm sẽ thay đổi, nhưng hy vọng tâm sẽ thay đổi theo hướng đạo nghĩa mới.

Cường giả từ tràng vốn dĩ chỉ cần suy nghĩ về sức mạnh là đủ.

Có sức mạnh đánh bại kẻ thù thì chính là duy ngã độc tôn, ngôn ngữ của kẻ chiến thắng chính là quy tắc, là mệnh lệnh tối cao.

Nhưng sức mạnh càng lớn, phá hoại càng lớn, một quyền xé rách trời cao, một cước đạp nát đại địa, cường giả từ tràng muốn thắng nhưng không muốn phá hoại Địa Cầu.

Nếu không màng hậu quả mà khai chiến, tất nhiên sẽ dẫn đến Địa Cầu bị hủy diệt, lúc này cần một đạo nghĩa để các cao thủ từ tràng đàm phán hòa bình, cần mọi người phải kiềm chế sức mạnh, tuân thủ tiêu chuẩn.

Thiên Đạo cho rằng từ tràng là sức mạnh để bảo vệ thế giới, duy trì phàm nhân, chứ không phải là sức mạnh để đánh đấm chém giết, cường giả từ tràng là có sứ mệnh.

Hắn đã đề xuất một lý luận mới.

Đỗ Lan thấy lý luận của Thiên Đạo cũng phối hợp tuyên truyền một chút, hy vọng mọi người có thể tuân thủ.

Thiên Đạo, ngươi cho rằng như vậy thì bọn họ sẽ tuân thủ đạo nghĩa sao.

Phá Mộng tìm đến Thiên Đạo, nói: Không bằng gia nhập Nhất Thần Giáo, cùng ta truyền bá vinh quang của thần.

Đạo nghĩa của ngươi không thể khiến tất cả mọi người tuân thủ đâu.

Thiên Đạo nói: Từ tràng không phải là ý chí của thần.

Đạo nghĩa của ngươi và giáo lý của Nhất Thần Giáo không có xung đột, chúng ta đều hy vọng cường giả từ tràng bảo vệ thế giới.

Ngươi nói từ tràng là người quản lý trò chơi, còn Nhất Thần Giáo cho rằng từ tràng là thần tích, cần phải bảo vệ thế giới.

Phá Mộng, nhưng có người cho rằng từ tràng là điềm báo của thần, chỉ có cường giả từ tràng mới là người được thần chọn, từ tràng nên hủy diệt thế giới.

Giáo lý của Nhất Thần Giáo cũng có những cách giải thích khác nhau, một bên cho rằng từ tràng là sức mạnh bảo vệ, một bên lại cho là sức mạnh hủy diệt, mâu thuẫn lẫn nhau, Thiên Đạo nói.

Phá Mộng nói: Ngươi nghĩ lý luận của ngươi sẽ không có cách giải thích khác sao.

Thế giới giống như một trò chơi, từ tràng chính là người quản lý trò chơi, người quản lý phải hoàn thành trách nhiệm bảo vệ trò chơi.

Không sai.

Vậy tại sao người quản lý nhất định phải quản lý tốt trò chơi mà không phải lợi dụng quyền hạn của mình để mưu lợi cho bản thân.

Phá Mộng hỏi: Đạo nghĩa của ngươi rất tốt, nhưng làm sao để cường giả tuân thủ.

Sẽ có người không muốn tuân thủ.

Hơn nữa, là quản lý trò chơi hay mưu lợi cho bản thân, tiêu chuẩn ở đâu.

Cường giả hoàn toàn có thể vừa mưu lợi cho mình, vừa nói mình đang quản lý trò chơi.

Thiên Đạo im lặng, Phá Mộng thật sự đã nói trúng tim đen, chỉ ra vấn đề của đạo nghĩa.

Thánh nhân không chết, đại đạo không ngừng.

Thánh nhân đề xuất đạo nghĩa, đại đạo phá hoại đạo nghĩa.

Thánh nhân cũng không thể kiểm soát đại đạo.

Phá Mộng tiếp tục nói: Đạo nghĩa không thể khiến người ta cưỡng ép tuân thủ, nhưng giáo lý thì có thể.

Người không tuân thủ là dị giáo đồ, người có cách giải thích khác là dị đoan, chúng ta có thể dùng vũ lực áp chế dị giáo đồ và dị đoan.

Thiên Đạo, từ bỏ cái đạo nghĩa nực cười của ngươi đi, căn bản không thể thực thi được.

Thiên Đạo nhận ra mình đã bế quan tỏa cảng, ở trong Tàng Kinh Các, tuy lĩnh ngộ được mối quan hệ giác giả, ngu giả, ngoại đạo, cũng muốn lôi kéo ngu giả, nhưng thế giới này còn có ngoại đạo, làm sao lôi kéo ngu giả, đả kích ngoại đạo.

Làm sao để mọi người đều tuân thủ quy tắc.

Làm sao chuyển hóa ngu giả, làm sao áp chế ngoại đạo, làm sao để mọi người đều duy trì trò chơi vận hành bình thường.

Làm sao xác lập ranh giới giữa việc duy trì trò chơi và mưu lợi cá nhân.

Làm sao xác định ranh giới giữa ích kỷ và vô tư.

Đạo nghĩa của mình vẫn chỉ ở giai đoạn đầu tiên, chưa thể tiến thêm một bước.

Chương 4093

Hắn nghĩ đến ngay cả Thiếu Lâm Tự cũng phải thành lập võ tăng, chính là cần dùng vũ lực để bảo vệ giáo lý của mình, chứ không chỉ dựa vào Phật pháp để độ hóa chúng sinh.

Lập tức cảm thấy vẫn chưa đủ.

Nhưng hắn sẽ không chấp nhận giáo lý của Phá Mộng, vì Phá Mộng không thể chuyển hóa dị đoan, dị giáo đồ, chỉ dùng vũ lực để áp chế.

Phá Mộng cảm thấy có thể áp chế là tốt rồi, Nhất Thần Giáo ít nhất còn có thể vận hành, Thần Quốc cũng đang phát triển, mạnh hơn nhiều so với cái gọi là đạo nghĩa của Thiên Đạo, đáng tin cậy hơn nhiều.

Giáo lý ít nhất có thể thực hiện, đạo nghĩa của Thiên Đạo làm sao thực hiện.

Nói còn hay hơn hát, cường giả từ tràng tại sao phải tuân thủ.

Không có vũ lực, mọi người tại sao phải tuân thủ.

Thiên Đạo im lặng, biết mình vẫn còn thiếu sót, lại một lần nữa rời khỏi Thần Quốc, tìm kiếm lối ra.

Trời không sinh Thiên Đạo, vạn cổ như đêm dài.

Đỗ Lan cho rằng đạo nghĩa từ tràng của Thiên Đạo đã có hình hài ban đầu, nhưng vẫn cần phải chi tiết hóa hơn nữa, ví dụ như thế nào mới là duy trì trò chơi.

Nếu ta tiêu diệt một nửa dân số, có được coi là duy trì trò chơi vận hành bình thường không.

Cần một tiêu chuẩn, hành vi như thế nào mới được coi là duy trì trò chơi.

Nói đến nghĩa, không thể không nhắc đến Mạnh Tử, xả thân vì nghĩa.

Đỗ Lan nói: Nhân, nghĩa, lễ, trí, tín của Khổng Tử, ai cũng có thể dùng, người tốt dùng được, kẻ xấu cũng dùng được, không đưa ra tiêu chuẩn.

Vẫn là Mạnh Tử noi gương tiên vương đưa ra tiêu chuẩn, phải học người tốt, không học kẻ xấu.

Vậy người tốt là gì.

Nghiêu, Thuấn, Vũ là người tốt, Kiệt, Trụ là kẻ xấu.

Cơ bản hơn một chút, kính già yêu trẻ là người tốt, không làm được là kẻ xấu.

Đỗ Lan nhìn dáng vẻ nỗ lực của Thiên Đạo, cho rằng đề xuất đạo nghĩa vẫn chưa đủ, muốn người ta thực hiện còn cần hoàn thiện chi tiết, không phải một mình Thiên Đạo có thể làm được.

Bây giờ Thiên Đạo nên dạy học sinh, tham gia biện luận, để học sinh và đối thủ chỉ ra khuyết điểm, từ từ hoàn thiện đạo nghĩa.

Đỗ Lan cho rằng Thiên Đạo nên làm như vậy.

Thiên Đạo cũng nghĩ như vậy, chỉ mình bế quan tỏa cảng là không đủ, cần có nhiều người hơn cùng nhau hoàn thiện đạo nghĩa.

Thế là trong lúc du hành, hắn nhận nuôi rất nhiều cô nhi không nơi nương tựa.

Nếu có người trưởng thành đến nương tựa, hắn cũng tiếp nhận, cùng nhau tìm tòi tính khả thi của đạo nghĩa.

Thiên Đạo đi đến đâu, mọi người đều nhiệt tình tiếp đãi hắn.

Bởi vì Thiên Đạo muốn truyền bá đạo nghĩa, nếu mọi người tuân thủ đạo nghĩa, chắc chắn là nhà nhà đều vui.

Nhưng tôn trọng thì tôn trọng, lúc hành động mọi người lại không thể tuân thủ đạo nghĩa.

Thiên Đạo cũng đành bất lực, nhưng không từ bỏ, vẫn muốn tiếp tục hoàn thiện đạo nghĩa.

Hắn phát hiện Tổ chức của Đỗ Lan tuyên truyền đạo nghĩa của hắn rất rộng rãi, dường như rất tán thành lý luận cường giả từ tràng là người quản lý trò chơi, hy vọng cường giả từ tràng có thể tuân thủ tốt đạo nghĩa.

Thế là hắn mang theo đệ tử vượt biển, đến Tổ chức, cầu kiến Đỗ Lan, hy vọng quảng bá đạo nghĩa của mình.

Đỗ Lan tự nhiên là nhiệt liệt hoan nghênh, nói: Tiên sinh từ xa đến, thật như hạn hán lâu ngày gặp mưa rào, tha hương gặp cố tri, là tam sinh hữu hạnh của ta.

Thống soái quá khen rồi, Thiên Đạo chỉ là một kẻ hèn mọn, khắp nơi đều vấp phải tường, được Thống soái nhiệt tình tiếp đãi như vậy, mới là vô cùng vinh hạnh.

Thiên Đạo thấy Đỗ Lan nhiệt tình như vậy, cũng rất ngại ngùng.

Mời, mời.

Đỗ Lan mời Thiên Đạo dùng bữa, các đệ tử của hắn cũng cùng tham gia.

Trong sảnh tiệc, ánh đèn lấp lánh, chủ khách đều vui vẻ, thật náo nhiệt.

Nhưng Thiên Đạo không phải đến để uống rượu, mà là để truyền bá đạo nghĩa, nói: Thống soái khai phá lãnh địa từ tràng bảo vệ Địa

Cầu, khiến người ta khâm phục.

Lại còn vô tư truyền thụ lãnh địa từ tràng cho các cường giả, tấm lòng khổ tâm này, trời đất có thể chứng giám.

Lý luận người quản lý từ tràng của tiên sinh cũng khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác, trước đây ta vẫn luôn nói từ tràng là sự cụ thể hóa của thương tăng, xa không bằng học thuyết quản lý từ tràng.

Ta kính tiên sinh một ly rượu.

Hai người tâng bốc lẫn nhau.

Thiên Đạo sảng khoái uống cạn, nói: Thống soái tuyên truyền lý luận người quản lý từ tràng, không biết nội bộ Tổ chức thực hiện thế nào.

Nói thật, đúng là có không ít người tự giác tuân thủ, nhưng lại rất thiệt thòi.

Bị những kẻ xấu không tuân thủ đạo nghĩa chiếm hết lợi thế, người tuân thủ thì thiệt, người giả vờ tuân thủ thì được lợi.

Thiên Đạo nói: Đây chính là hạn chế của đạo nghĩa, nhớ năm xưa ta tuân thủ đạo nghĩa, sức mạnh không thể tăng lên.

Thế là sư phụ ta dạy ta đột phá đạo nghĩa, nâng cao thực lực.

Đạo nghĩa trói buộc chính mình, chứ không phải người khác, luôn là kẻ không giữ đạo nghĩa chiếm lợi thế.

Vậy, tiên sinh cho rằng nên làm thế nào.

Thiên Đạo im lặng không nói.

Lúc này, một học sinh nói: Ta có một cách.

Chỉ cần thành lập một đội quân giám sát, để những kẻ không tuân thủ đạo nghĩa phải trả giá, mọi người tự nhiên sẽ tuân thủ đạo nghĩa.

Đây đúng là một cách.

Đỗ Lan nói.

Thiên Đạo lại nói: Tuy là một cách, nhưng rất khó thực hiện.

Chưa nói đến ai có thể giám sát cường giả từ tràng, cho dù có thể giám sát, đánh nhau hủy diệt Địa Cầu, cuối cùng mọi thứ cũng hóa thành hư vô.

Ta vẫn hy vọng mọi người có thể tự mình xuất phát từ nội tâm mà tuân thủ đạo nghĩa, nhưng ta cũng biết có người tuân thủ, thì sẽ có người vi phạm.

Lúc ta còn trẻ đã từng chịu thiệt vì đạo nghĩa, sau này tuy đã báo thù, nhưng rồi sao nữa.

Ô hô ai tai.

Đạo nghĩa cần giám sát, chỉ dựa vào tự giác thực sự là không thể thực hiện.

Thiên Đạo lúc nhỏ đã từng gặp phải kẻ vô sỉ trộm quyền pháp của hắn, đối phương không có đạo nghĩa, sống rất tốt.

Nếu không phải Thiên Đạo trưởng thành đi báo thù, đối phương còn tiếp tục tiêu dao.

Đỗ Lan nói: Nói về giám sát, cũng không phải là không được, có thể chế tạo một nhóm vệ đạo sĩ cơ giới.

Thiên Đạo nhìn về phía Đỗ Lan, rất tò mò.

Đỗ Lan nói từ tràng là sự cụ thể hóa của thương tăng, qua nhiều năm như vậy, Thiên Đạo cũng dần dần chấp nhận lời giải thích này.

Nhưng hắn không muốn khuất phục trước thương tăng, không muốn bị thương tăng ấn đầu đi hủy diệt thế giới, hắn muốn đối kháng.

Thế là Thiên Đạo nghĩ đến vạn vật tương sinh tương khắc, có thương tăng, vậy có lực lượng ức chế tương ứng không.

Thương tăng muốn hủy diệt vũ trụ, đạt đến tịch nhiệt, vậy có sức mạnh đối kháng thương tăng không.

Đỗ Lan nói có, chính là ý chí của con người.

Thiên Đạo chỉ cảm thấy ý chí con người đối kháng với thương tăng vũ trụ là châu chấu đá xe, lấy trứng chọi đá, tự tìm đường chết.

Thương tăng vũ trụ vĩ đại như vậy, ý chí con người yếu ớt như vậy, làm sao chống lại.

Thiên Đạo không cho rằng mình có thể ngăn chặn được thương tăng vũ trụ, mình ngay cả việc khiến cường giả trên Địa Cầu tuân thủ đạo nghĩa cũng không làm được, thậm chí không làm được việc khiến phàm nhân tuân thủ đạo nghĩa.

Cho nên ánh mắt hắn nhìn Đỗ Lan giống như nhìn một kẻ điên.

Đỗ Lan nói: Ngay cả ngươi cũng kinh ngạc như vậy, có thể thấy dùng ý chí đối kháng thương tăng là một ý tưởng vĩ đại đến mức nào.

Mọi người đều không dám nghĩ, mới là con đường đáng để khai phá, nếu cứ giới hạn trong thường thức của nhân loại, nhân loại không thể tiến bộ, cũng không thể đối kháng thương tăng.

Nhưng không làm được.

Thiên Đạo dứt khoát nói: Ý chí con người ngay cả Địa Cầu cũng không thể thống nhất, càng đừng nói đến đối kháng thương tăng.

Ngay cả phàm nhân cần đạo nghĩa nhất cũng không muốn chấp nhận đạo nghĩa, sự yếu ớt của ý chí nhân loại có thể thấy rõ.

Đúng là rất yếu, nhưng dùng ý chí yếu ớt đối kháng thương tăng vĩ đại không phải rất kích thích sao.

Cho dù thất bại, cũng không ai trách chúng ta.

Nếu thành công, đó là thành tựu vĩ đại biết bao.

Đỗ Lan nói: Chẳng lẽ ngươi không muốn xem mình có thể đi được bao xa sao.

Thiên Đạo chỉ ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn lên trời, xuyên qua bầu trời xanh, nhìn vào không gian sâu thẳm tối tăm vô tận của vũ trụ.

Vũ trụ không lúc nào là không bị thương tăng can thiệp, không ngừng lao về phía tịch nhiệt.

Chương 4094

Mà mình chẳng qua chỉ là một hạt bụi trong vũ trụ bao la, không có ý nghĩa gì, cho dù đốt cháy hết mình e rằng cũng không thể mang lại một chút ảnh hưởng nào cho vũ trụ.

Ta cảm thấy mình chỉ là hạt bụi.

Đỗ Lan nói: Cho dù chúng ta là hạt bụi, cũng có thể truyền bá tư duy, tương lai những cường giả từ tràng có thiên phú kia có lẽ sẽ tiếp nhận tư tưởng của chúng ta, tiếp nhận y bát của chúng ta tiếp tục đối kháng thương tăng.

Thiên phú từ tràng của họ có thể giúp họ tạo ra những tổn thương hủy thiên diệt địa, có lẽ sẽ thành công.

Đốt cháy mình, soi sáng người khác.

Thiên Đạo nghe hiểu rồi, không nhất định là mình đi đối kháng thương tăng, mà là để lại tư tưởng đối kháng.

Không sai.

Thiên Đạo suy tư, có thể làm được không.

Hắn nghĩ đến việc mình từ Phật giáo của Thích Ca Mâu Ni mấy nghìn năm trước đã lập ra đạo nghĩa mới, có thể thấy tư tưởng quả thực đã vượt qua ngàn năm, khai sáng cho hậu nhân.

Mình từ Phật giáo lĩnh ngộ ra, thế giới là một trò chơi, cường giả từ tràng là người quản lý trò chơi.

Đây là cuộc đối thoại vượt ngàn năm giữa mình và Phật tổ, vậy bây giờ mình để lại tư tưởng, mấy nghìn năm sau, cường giả từ tràng có thiên phú hơn có lẽ sẽ tiếp tục đối kháng thương tăng.

Lý là vậy, nhưng ta tự thấy tư tưởng của mình không có sức mạnh xuyên thấu thời gian không gian.

Thiên Đạo khiêm tốn nói: Ta không thể khiến tư tưởng của mình soi sáng mấy nghìn năm không tắt, không có lòng tin để thiên tài mấy nghìn năm sau tuân theo tư tưởng của ta.

Đúng là rất khó, mấy nghìn năm qua người có thể để lại tư tưởng cũng chỉ có vài người, đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng không cần lo lắng, chúng ta để lại tư tưởng, có lẽ sẽ có người đào ra.

Đỗ Lan nói.

Toàn là trùng hợp, không có gì chắc chắn.

Thiên Đạo nói: Có lẽ tư tưởng của chúng ta sẽ rất nhanh bị lãng quên.

Đỗ Lan cười nói: Chúng ta có thể ngụy trang tư tưởng thành võ lâm bí tịch.

Giống như Dịch Cân Kinhvậy, rõ ràng là kinh chó, lại bị coi là võ lâm bí tịch mà truyền bá.

Mọi người vì để trở nên mạnh mẽ sẽ tranh nhau đọc, trong lúc có được sức mạnh cũng có thể lĩnh ngộ tư tưởng của chúng ta.

Có lẽ sẽ có người nguyện ý kế thừa y bát, đối kháng thương tăng.

Tất cả đều được xây dựng trên tưởng tượng của ngươi.

Dù sao ta cũng sẽ làm như vậy, bởi vì thế giới chính là như vậy, ngươi có muốn tham gia hay không tùy ngươi.

Thiên Đạo thầm nghĩ nếu theo lời của Đỗ Lan, tương lai sẽ có từ tràng mạnh hơn xuất hiện, cơ thể họ càng thích ứng với từ tràng hơn, có thể dùng 99 vạn thất từ tràng tạo ra sức mạnh siêu phàm thoát tục, cơ thể họ sinh ra là vì từ tràng, độ tương thích với từ tràng cực cao.

Nếu nói có ai có thể đối kháng thương tăng, cũng chỉ có thể là những người có thiên phú cực cao này.

Nhưng nói cách khác, họ là những người được thương tăng chúc phúc, liệu họ có đối kháng thương tăng không.

Ta có một câu hỏi.

Thiên Đạo nói.

Ngươi nói đi.

Nếu lý luận của ngươi là chính xác, từ tràng thật sự là sự cụ thể hóa của thương tăng.

Vậy thì những cường giả đó đều là người được thương tăng chúc phúc, càng mạnh mẽ, quan hệ với thương tăng càng thân mật, họ sao có thể đối kháng thương tăng.

Nhìn là biết ngươi chưa xem Giả Diện Kỵ Sĩ.

Đỗ Lan nói.

Thiên Đạo không hiểu Giả Diện Kỵ Sĩlà gì.

Nhân vật chính và kẻ địch địch ngã đồng nguyên là một thiết lập rất thường thấy, thậm chí sức mạnh của Giả Diện Kỵ Sĩ đến từ kẻ địch, cuối cùng cũng sẽ vì bảo vệ nhân loại mà phản kích cường địch, không tiếc cùng kẻ địch đồng quy vu tận.

Đỗ Lan nói với vẻ mặt thành khẩn: Tấm lòng bảo vệ nhân loại có thể khiến mình siêu việt cường địch, cuối cùng hy sinh bản thân để đổi lấy hòa bình cho thế giới.

Đó là câu chuyện, không phải hiện thực.

Đỗ Lan thầm nghĩ nếu không thay đổi gì cả, tương lai sẽ có một cường giả siêu cấp mạnh mẽ từ bỏ sinh mệnh của mình, dùng nguyên thần tái tạo vũ trụ, tạo ra một thế giới không có người.

Nhưng vấn đề là: thật sự là nhân loại làm hỏng thế giới sao.

Rõ ràng không phải con người làm hỏng mọi thứ, mà là trí tuệ và tự do làm hỏng mọi thứ.

Nhưng Thích Thiên Vũ, người tái tạo vũ trụ, lại cho rằng chính người đã làm hỏng mọi thứ, nên đã tạo ra một thế giới không có người, chỉ có động vật, đủ loại động vật.

Nhưng nếu những động vật này có trí tuệ và tự do, thì khó thoát khỏi bi kịch của người.

Con người chỉ là vật chứa, chỉ là kẻ chịu tội thay.

Ngược lại, trí tuệ và tự do thông qua con người để đối kháng với thương tăng.

Đây là cuộc chiến giữa trí tuệ và tự do chống lại thương tăng, nhân loại chỉ tình cờ bị cuốn vào mà thôi.

Trí tuệ và tự do đã ban cho nhân loại động cơ phản kháng thương tăng, lấy yếu thắng mạnh là lựa chọn mà nhân loại có trí tuệ và tự do sẽ đưa ra.

Cho dù sức mạnh của mình có nguồn gốc từ thương tăng, cũng vẫn có thể phản kháng.

Chỉ cần con người có trí tuệ và tự do, sẽ đưa ra lựa chọn.

Ngươi rất lạc quan.

Thiên Đạo nói: Thậm chí là lạc quan quá mức.

Ta chỉ làm tốt việc của mình, chỉ là một người dẫn đường mà thôi, không có nghĩa là kịch bản sẽ phát triển theo suy nghĩ của ta.

Ta cũng cần những người không muốn thế giới bị hủy diệt ủng hộ ta, nếu mọi người thật sự nguyện ý nỗ lực để bảo vệ thế giới, thế giới có khả năng được bảo tồn.

Đỗ Lan không cho rằng mình có thể làm được, nhưng hắn tin rằng mọi người cùng nhau sẽ làm được.

Một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao.

Nói đến đây, ta đã quyết tâm giúp ngươi.

Thiên Đạo cảm thấy Đỗ Lan tuy quá lạc quan, nhưng quả thực nên làm gì đó.

Nếu mình không biết làm thế nào, cũng không cần phải nghi ngờ Đỗ Lan, không bằng cùng Đỗ Lan nỗ lực.

Sự tham gia của ngươi thật như mèo khát gặp mưa rào, là một trợ lực lớn cho việc đối kháng thương tăng.

Đỗ Lan vui vẻ nói: Chúng ta cùng nhau nghiên cứu quảng bá đạo nghĩa, đối kháng thương tăng, cứu vớt thế giới.

Đây mới là việc mà nam tử hán đại trượng phu nên làm.

Thiên Đạo thầm nghĩ không có việc nào là dễ dàng.

Đỗ Lan cười nói: Ta cười Địa Ngục thiếu trí, Lam Mộng thiếu mưu, Điện Nhãn vô năng.

Bọn họ làm sao biết được đâu là mâu thuẫn chính, đâu là mâu thuẫn phụ.

Thiên Đạo thầm nghĩ ngươi cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu, chỉ thích cười, trông như kẻ thiểu năng trí tuệ.

Điện Nhãn nghe nói Thiên Đạo đã đến Tổ chức, cũng có chút lo lắng, sợ mất đi người trợ thủ đắc lực này.

Mặt khác, Lam Mộng đã phái con gái mình đi quyến rũ Bạch Thứ Nam, bắt đầu kế hoạch ly gián của hắn.

Kết quả bói toán của hắn là cả Bạch Thủ Nam và Bạch Thứ Nam đều là khắc tinh của mình.

Cho nên trước khi hai đứa cháu ngoại trưởng thành, hắn đã bắt đầu bố cục, bây giờ bắt đầu thực thi.

Hắn muốn hai anh em trở mặt thành thù, để Thần Quốc và Thiên Quốc tàn sát lẫn nhau, mình thì ngồi thu lợi.

Nhưng vấn đề của Lam Mộng là hắn vẫn muốn chiêu mộ cường giả làm lá chắn cho mình, kết quả lá chắn lại sắp biến thành chướng ngại, hắn chính là không biết rút kinh nghiệm, hết lần này đến lần khác lặp lại sai lầm.

Cho đến khi chính hắn ra tay, cuối cùng bị đánh bại, trở thành chó lừa.

Lam Mộng đối với khắc tinh luôn không khách khí, hai đứa cháu ngoại của mình còn chưa trưởng thành, hắn đã hao tổn tâm tư.

Ngay cả con gái cũng bị hắn dùng làm công cụ mỹ nhân kế, để cô ly gián tình cảm hai anh em.

Lam Đồng Đồng trước tiên đến Thần Quốc, tìm Bạch Thứ Nam.

Tuy những người bên cạnh Bạch Thứ Nam đều bảo hắn cẩn thận với Lam Đồng Đồng, cho rằng cô ta không có ý tốt.

Nhưng Bạch Thứ Nam không nghe, theo hắn thấy Lam Đồng Đồng là một thiếu nữ xinh đẹp phản kháng Lam Mộng, vì không đồng ý với hành vi của cha mình nên mới chạy trốn đến Thần Quốc.

Họ không nên nghi ngờ, nên đối xử chân thành, để cô cảm thấy an tâm.

Mọi người thấy Bạch Thứ Nam như vậy cũng không còn gì để nói.

Con người luôn tin vào những gì mình tin.

Những thứ không tin, dù bằng chứng bày ra trước mắt cũng không tin.

Những thứ tin tưởng, dù hư vô mờ mịt cũng nguyện ý tin.

Lam Đồng Đồng cho dù thật sự có ý đồ xấu, Bạch Thứ Nam cũng sẽ tha thứ.

Bởi vì bây giờ hắn cần cảm giác được công nhận, ngoài Lam Đồng Đồng ra, không ai có thể cho hắn điều đó.

Trong lòng Bạch Thứ Nam cảm thấy mọi người đều cho rằng hắn không bằng anh trai, chỉ có Lam Đồng Đồng là ngoại lệ, không kỳ thị mình.

Dù sao hắn cũng cảm thấy Lam Đồng Đồng là bạch liên hoa, cho dù cô có ý đồ xấu, thì việc cô tìm đến mình trước cũng là vì cho rằng mình quan trọng hơn anh trai.

Lời khuyên của người khác, hoàn toàn không lọt tai.

Tình hình chính là như vậy, âm mưu của Lam Mộng đã bắt đầu, ra đòn mạnh với khắc tinh.

Chương 4095

Hắn vẫn chưa hiểu được sự thật khách quan rằng mọi lão đại đều phải đối mặt với việc lá chắn biến thành chướng ngại.

Ngoài việc dùng con gái sử dụng mỹ nhân kế, hắn cũng đề xuất chiến lược Nam Quốc và Thần Quốc cùng nhau đối kháng Thiên Quốc.

Điện Nhãn, mấy năm nay Thiên Quốc và Tổ chức ngày càng thân thiết, mấy lần phối hợp với chiến lược của Tổ chức, dốc lực quảng bá thư đồng văn, xa đồng quỹ, thống nhất đo lường.

Địa Ngục đã mất đi nanh vuốt, biến thành chó săn của Đỗ Lan.

Lam Mộng và Điện Nhãn tiến hành hội nghị video, chỉ trích Địa Ngục.

Đỗ Lan trông có vẻ bình thường, nhưng lại có sức hút kỳ quái, có thể lừa người khác bán mạng cho hắn.

Điện Nhãn kiêng dè nói.

Ta biết gần đây Thiên Đạo và Đỗ Lan cũng rất thân thiết, đúng không.

Lam Mộng hỏi.

Đúng vậy.

Điện Nhãn nói: Cho nên ta mới không hiểu, rốt cuộc Đỗ Lan có sức hút gì.

Hắn rõ ràng cũng là một kẻ lấy yếu thắng mạnh, cũng không khác gì ta.

Lam Mộng nói: Hắn càng giả dối, càng không biết xấu hổ.

Theo ta biết, hắn luôn nói vì tốt cho ngươi.

Chúng ta là chân tiểu nhân, hắn là ngụy quân tử.

Ta đã nói vì thực hiện lý tưởng mà không từ thủ đoạn, ngươi cũng nói vì quyền và tiền mà hao tổn tâm tư, chúng ta đều thẳng thắn thể hiện tham vọng và mục tiêu của mình, dùng từ tràng để thực hiện.

Nhưng đến bây giờ ngươi có nghe qua mục tiêu của Đỗ Lan, tham vọng của Đỗ Lan không.

Điện Nhãn nói: Thống nhất toàn cầu.

Không phải, ngay cả khi hắn thúc đẩy thư đồng văn cũng là nhân danh vì tốt cho mọi người, còn lúc hắn chiến đấu còn phải nói là bảo vệ Địa Cầu.

Chưa bao giờ nói ta chiến đấu là vì tham vọng của mình, ngươi nói hắn có giả dối không.

Một cường giả từ tràng sao có thể không có tham vọng của riêng mình.

Lam Mộng lại nói Đỗ Lan giả dối.

Tâm trạng Điện Nhãn phức tạp, ngay cả Lam Mộng cũng nói Đỗ Lan giả dối, vậy thì đúng là giả dối đến tận cùng rồi.

Trước Đỗ Lan, Lam Mộng không nghi ngờ gì là người giả dối nhất toàn cầu, miệng thì nói làm chuyện lớn, thực ra là vì lợi ích của mình.

Nhưng bây giờ Đỗ Lan đã vượt qua Lam Mộng, trở thành người giả dối nhất.

Họ không tin Đỗ Lan thật lòng vì người khác, cho rằng Đỗ Lan lợi tha đều là để lợi kỷ.

Điều này cũng không sai, dù sao bảo vệ Địa Cầu, cuối cùng Đỗ

Lan cũng sống trên Địa Cầu, cũng được lợi, vẫn là lợi kỷ.

Một người tuân thủ pháp luật, là để bảo vệ mình không bị pháp luật trừng phạt, là lợi kỷ.

Một người vi phạm pháp luật, là vì lợi ích của mình, vẫn là lợi kỷ.

Một người có đạo đức, là để thỏa mãn danh dự nội tâm của mình, vẫn là lợi kỷ thậm chí một người tự sát, là để trốn tránh, vẫn là lợi kỷ.

Chỉ cần một người làm một việc, đó chính là lợi kỷ.

Nếu không có lợi cho mình, tại sao phải làm.

Không phải thỏa mãn nội tâm của mình, thì cũng là thỏa mãn lợi ích của mình.

Cho dù Đỗ Lan miệng luôn nói vì mọi người, đó cũng là lợi kỷ.

Điều này không có cách nào khác, dù sao con người có một chấp ngã, nguồn gốc của bất kỳ hành vi nào cũng là ta, ta muốn làm, ta phải làm, cuối cùng làm một việc, chắc chắn là lợi kỷ.

Đây là một ván cược mà cả hai đầu đều bị chặn.

Điện Nhãn cũng không tin có người sẽ không hề lợi kỷ mà chuyên môn lợi nhân.

Trong nguyên tác, hắn vì không muốn liên lụy Thiên Đạo, đã một mình thách đấu Tổ chức, động cơ là để báo thù, chứ không phải vì đại nghĩa thiên hạ.

Nhưng hành vi của Điện Nhãn lại có lợi cho đại nghĩa thiên hạ, nên Đỗ Lan rất khâm phục Điện Nhãn trong nguyên tác.

Chuyện này luận tích bất luận tâm, cho dù hắn vì quyền và tiền, vì báo thù mà đối kháng Tổ chức của Lam Mộng, nhưng đúng là đã gây ra tổn thất to lớn cho Tổ chức.

Bây giờ Điện Nhãn không thách đấu Tổ chức, ngược lại còn có cơ sở hợp tác với Lam Mộng.

Điện Nhãn ban đầu thành lập Thần Quốc, cũng nhận được không ít sự giúp đỡ của Đỗ Lan.

Nhưng quốc gia và quốc gia không có tình hữu nghị vĩnh hằng, chỉ có lợi ích vĩnh hằng.

Bây giờ Thần Quốc muốn phát triển, Điện Nhãn tự nhiên không thể tỏ vẻ tốt với Đỗ Lan, ngược lại còn phải hợp tác với con trai của kẻ thù giết cha mình.

Điện Nhãn, chúng ta là anh em kết nghĩa, có thể hợp tác cùng nhau đánh bại Địa Ngục, trước diệt Thiên Quốc sau tru Tổ chức, ngươi thấy thế nào.

Lam Mộng nói.

Ta phải suy nghĩ.

Đây là đại sự, đúng là nên suy nghĩ.

Nhưng đây là việc trăm lợi không một hại.

Ta có Áo Gia, ngươi có Thiên Đạo, Phá Mộng, còn Thiên Quốc chỉ có một Địa Ngục.

Lam Mộng nói: Làm chuyện lớn, vẫn nên quyết đoán nhanh chóng, đừng trì hoãn thời gian.

Cho dù chỉ có Địa Ngục, Thiên Quốc cũng không yếu, hơn nữa Đỗ Lan cũng có thể chi viện.

Điện Nhãn nói.

Ta có thể giả vờ hợp tác với Thiên Quốc.

Lam Mộng nói.

Làm sao giả vờ.

Ta giả vờ hợp tác với Địa Ngục, ký kết hiệp ước hòa bình, cùng nhau tấn công Thần Quốc.

Đến lúc đó Địa Ngục chắc chắn sẽ đồng ý, ta sẽ hẹn hắn ra ngoài.

Chúng ta đến hiện trường, làm một màn mời quân vào tròng.

Đợi đến khi Địa Ngục đến, chúng ta lại cùng nhau phản sát Địa Ngục.

Lam Mộng tự tin nói: Đến lúc đó chúng ta tốc chiến tốc thắng, giết chết Địa Ngục, Thiên Quốc tự nhiên sẽ hủy diệt.

Thiên Quốc còn có Bạch Thủ Nam.

Điện Nhãn nói.

Hắn còn chưa đủ trưởng thành, căn bản không gánh nổi Thiên Quốc.

Mấy sư đệ của Địa Ngục ở Thiên Quốc đều đang lăm le, rất bất mãn với việc Địa Ngục phục tịch, nếu Địa Ngục chết, họ chắc chắn sẽ trỗi dậy.

Lam Mộng nói: Vốn dĩ họ là sư huynh đệ, là ngang hàng.

Nhưng sau khi Địa Ngục phục tịch, hắn bỗng dưng từ sư huynh đệ biến thành vua cha, gây nên trời oán người giận.

Nếu không phải mọi người đánh không lại Địa Ngục, Thiên Quốc sớm đã phân liệt rồi.

Chỉ có Địa Ngục mới áp chế được các sư huynh đệ, Bạch Thủ Nam không được.

Điện Nhãn cảm thấy có lý, suy nghĩ sau khi Thiên Quốc thất bại, châu Á sẽ trống rỗng, mình có thể chen chân vào thị trường châu Á.

Đương nhiên Thiên Quốc ở châu Á, Thần Quốc ở châu Phi, nếu muốn giao thương tất nhiên phải qua Thiên Trúc, Thiên Trúc có thể đi nhờ xe.

Đặc biệt là các thành phố phía nam Thiên Trúc.

Hải dương của Thiên Trúc ngày càng quan trọng, nói là bị chuỗi ngọc trai khóa lại, thực ra họ làm trung gian buôn bán rất vui vẻ.

Mua hàng hóa từ Thiên Quốc, bán sang Thần Quốc, hoặc ngược lại, dù sao Thiên Trúc cũng ở giữa, người ăn ngựa hí chắc chắn không thể thiếu tiếp tế, Thiên Trúc có thể sung sướng.

Thần Quốc của Điện Nhãn cũng đã hoàn thành công nghiệp hóa, một vấn đề sau khi công nghiệp hóa là hàng hóa bán cho ai.

Tốt nhất là đánh sập toàn bộ công nghiệp hóa của người khác, như vậy có thể độc chiếm thị trường.

Thế chiến thứ nhất, thứ hai thực ra đều làm như vậy, đánh sập năng lực sản xuất của người khác, mình sẽ một mình một ngựa.

Điện Nhãn suy nghĩ một chút, cảm thấy diệt Thiên Quốc đúng là một lựa chọn rất tốt, dù sao hắn cũng không nghĩ ra lựa chọn nào tốt hơn.

Được, ta hợp tác với ngươi.

Điện Nhãn nói.

Hợp tác vui vẻ.

Lam Mộng nói: Ta bây giờ đi thực hiện kế hoạch, để Địa Ngục mắc câu.

Lam Mộng quay đi, liền liên hệ với Địa Ngục, hy vọng Địa Ngục và Nam Quốc hợp tác cùng nhau diệt Thần Quốc, chia cắt thị trường châu Phi.

Chỉ cần Địa Ngục đồng ý, sẽ mắc bẫy.

Chương 4096

Đến lúc đó Lam Mộng và Điện Nhãn hợp tác, cùng nhau giết Địa Ngục.

Địa Ngục phục tịch, đã là hoàng đế của Thiên Quốc, khôi phục khoa cử, tuyển chọn nhân tài, và thiết lập giao thương triều cống với các quốc gia xung quanh, rất hoài cổ.

Đối mặt với lời mời của Lam Mộng, Địa Ngục cũng rơi vào trầm tư, nếu có thể thêm một thị trường tự nhiên là chuyện tốt, nhưng hắn không tin Lam Mộng.

Một phần linh hồn trong đầu hắn đang kháng cự Lam Mộng.

Ý tưởng của Lam Mộng rất đơn giản, đuổi sói nuốt hổ, ngồi thu lợi.

Chỉ cần kích động chiến tranh giữa Thần Quốc và Thiên Quốc, bất kể bên nào thắng, mình đều có lợi.

Mục tiêu chính là hợp tác với Điện Nhãn tiêu diệt Địa Ngục, đương nhiên nếu Điện Nhãn và Địa Ngục lưỡng bại câu thương, đồng quy vu tận thì càng tốt.

Kế hoạch rất đơn giản, dụ dỗ Địa Ngục mắc bẫy, đi vào cạm bẫy.

Địa Ngục có chút nghi ngờ, không tin Lam Mộng, nhưng sự tự tin lại nói với hắn rằng không cần sợ, cứ xem Lam Mộng giở trò gì.

Cho dù là cạm bẫy thì sao.

Địa Ngục không sợ, vì đã bồi dưỡng được người kế vị ưu tú, cho dù mình chết, cũng có thể để nghĩa tử lên ngôi.

Lam Mộng nói: Thiên Quốc và Nam Quốc có thể ký kết hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau, đến lúc đó chúng ta hợp tác hòa bình, há chẳng phải tốt đẹp sao.

Thiên Quốc cũng cần một môi trường phát triển hòa bình ổn định, không phải sao.

Hai nước chúng ta cách nhau một Thái Bình Dương, đến lúc đó cùng nhau hợp tác, thành lập một tổ chức thương mại vành đai Thái Bình Dương.

Lam Mộng cố hết sức miêu tả viễn cảnh tốt đẹp về hòa bình giữa hai nước, hy vọng hai quốc gia có thể cùng nhau khai phá Thái Bình Dương.

Địa Ngục tuy không tin Lam Mộng, nhưng cũng không sợ Lam Mộng, thế là chấp nhận lời mời của Lam Mộng, nói: Được, ta sẽ hợp tác với ngươi, cùng nhau ký kết hiệp ước hòa bình, cùng nhau khai phá Thái Bình Dương.

Ngươi sẽ không hối hận, lựa chọn của ngươi là chính xác.

Lam Mộng vui vẻ nói.

Địa Ngục bói toán, phát hiện sao tử của mình đang lấp lánh, điều này đại diện cho việc mình có thể sẽ chết.

Thế là hắn phái Thu Thiên đi gọi Bạch Thủ Nam về, chuẩn bị giao lại hậu sự.

Bạch Thủ Nam chu du các nước, tìm kiếm phương pháp hòa bình, kết quả lại phát hiện sai không phải là ta, sai là thế giới.

Dù sao hắn cũng không tìm thấy hy vọng mới, chỉ cảm thấy tuyệt vọng.

Địa Ngục là nghĩa phụ của mình, Thiên Quốc là quê hương thứ hai của mình, hắn sẽ không bỏ mặc.

Hơn nữa Thu Thiên đích thân đến mời, hắn không có lý do gì không trở về.

Nhìn thấy Thu Thiên, tâm trạng hắn rất phức tạp, một mặt là sự giáo dục của Địa Ngục không được coi trọng phụ nữ, một mặt là tình cảm rối bời trong lòng.

Không biết rốt cuộc bên nào là đúng, là giáo dục hay là tình cảm.

Đều đúng, cũng đều không đúng.

Một giai đoạn có một lựa chọn của giai đoạn đó, lúc này có thể cảm thấy tình cảm quan trọng hơn, giai đoạn tiếp theo của cuộc đời lại cảm thấy sự nghiệp quan trọng hơn, cũng có thể ngược lại.

Chỉ cần chọn một trong hai, thực ra không có gì khó.

điểm khó nằm ở chỗ vừa muốn cái này, lại muốn cái kia, còn muốn thêm nữa.

Hiện tại Bạch Thủ Nam chính là chưa học được cách buông bỏ, luôn hy vọng mọi thứ đều có thể vận hành theo suy nghĩ của mình.

Đợi sau này học được cách chấp nhận sự hối tiếc sẽ trưởng thành, sẽ chọn một trong hai.

Đỗ Lan sớm đã chấp nhận sự hối tiếc, mình chỉ cố hết sức mình, chứ không phải thay đổi mỗi một người.

Chính là phải chấp nhận hiện thực có người muốn hủy diệt thế giới, chính là phải chấp nhận hiện thực thế giới sẽ bị hủy diệt, mình bất lực.

Nhưng người trẻ tuổi chính là trẻ người non dạ, chính là hy vọng mọi thứ có thể vận hành theo suy nghĩ của mình.

Bởi vì lúc này người trẻ tuổi còn chưa thực hành, đợi đến sau khi thực hành sẽ nhận ra năng lực của mình có hạn, không thể thập toàn thập mỹ.

Giang sơn và mỹ nhân, sự nghiệp và tình yêu, người trẻ tuổi đều muốn tất cả.

Trên mặt Thu Thiên có vết sẹo, tóc cũng là tóc ngắn, giống như một cậu nhóc, hoàn toàn không có khí chất dịu dàng.

Nhưng cho dù như vậy, Bạch Thủ Nam vẫn rất có cảm giác, Hắc Ám cũng yêu cô đến chết đi sống lại.

Bất kể Thu Thiên biến thành dáng vẻ gì, đều có người yêu cô.

Bởi vì cô không phải là người phụ nữ dùng dung mạo để thu hút đàn ông, mà là dùng đại nghĩa và sự nỗ lực của mình để thu hút người khác.

Bạch Thủ Nam gặp lại Thu Thiên, vẫn rất yêu, không muốn buông tay.

Nhưng bây giờ vẫn là về Thiên Quốc trước.

Địa Ngục vẫn như cũ, tay cầm Đạt Ma Kinh, nỗ lực nâng cao thực lực, không dám lười biếng.

Trong lòng Địa Ngục luôn muốn đáp lại kỳ vọng của mọi người, nên luôn nỗ lực học tập, cũng rất mệt mỏi.

Mọi người kỳ vọng vào anh trai của mình, anh trai của mình chắc chắn mạnh hơn mình.

Có suy nghĩ như vậy, Địa Ngục nỗ lực xếp hạng nhất trong tất cả các cường giả, không lúc nào là không học tập nâng cao.

Nghĩa phụ, con về rồi.

Bạch Thủ Nam nói: Không biết gọi con về có chuyện gì.

Địa Ngục nhìn Bạch Thủ Nam, còn chưa kịp mở miệng, đã thấy sư đệ của mình và Thu Thiên sánh đôi đi tới.

Thủ Nam về rồi, đúng lúc tới tham gia lễ cưới của ta và Thu Thiên.

Hắc Ám vui vẻ mời, hoàn toàn không phát hiện vẻ mặt tái mét của Bạch Thủ Nam.

Bạch Thủ Nam lúc này mới biết Thu Thiên sắp kết hôn, chú rể không phải là mình.

Trong chốc lát nội tâm vô cùng phức tạp, chỉ cảm thấy trời sụp đất lún, đầu váng mắt hoa.

Đây chính là thiệp mời của ta là thiệp cưới của nàng.

Mặc dù đã qua mấy năm, bên cạnh cũng luôn có mỹ nữ bầu bạn, nhưng thấy Thu Thiên tomboy như vậy gả cho người khác, hắn vẫn sẽ đau lòng.

Đây chính là do từ tràng tác quái, cô gái mà Địa Ngục năm đó chọn chính là phù hợp với từ tràng.

Nhưng hắn không ngờ lại có Thu Thiên, Bạch Thủ Nam đúng là không tranh giành phụ nữ với em trai, nhưng lại tranh giành phụ nữ với sư thúc của mình.

Bói được một, không bói được hai.

Phải nói rằng bói toán luôn không phù hợp với kỳ vọng, nhưng mọi người vẫn cần bói toán.

Nhưng anh em ruột nội đấu, không bằng sư điệt và sư thúc khai chiến.

Huyết mạch nội đấu, đồng môn nội đấu, nếu chọn một trong hai, vẫn là đồng môn nội đấu nhẹ hơn một chút.

Đáng tiếc là huyết mạch nội đấu cũng không tránh được, có thể nói là không thực hiện được gì cả, bói toán của Địa Ngục có thể nói là một cái hố cực lớn, hoàn toàn không thực hiện được mục tiêu chiến lược.

Cho nên vẫn nên phân tích quy luật khách quan, chứ không phải mê tín phong kiến.

Trong Phong Vân, Hùng Bá nếu nhận ra mình đang ở trong một giai đoạn trống, sẽ không mê tín vào cái gì mà thành cũng Phong Vân, bại cũng Phong Vân, chắc chắn sẽ an tâm bồi dưỡng đệ tử, xây dựng hệ thống Thiên Hạ Hội, đối phó với thách thức của thế lực mới.

Lam Mộng nếu nhận ra làm lão đại sẽ phải đối mặt với khắc tinh, chắc chắn sẽ đi học cách duy trì cân bằng, dẫn dắt cạnh tranh lành mạnh, mình làm một người phân xử công bằng, xây dựng danh vọng, để mọi người phục mình, không dám dễ dàng lật đổ mình.

Đáng tiếc họ đều thích bói toán, đều là mê tín phong kiến.

Địa Ngục cũng vậy, bói ra Thu Thiên, bây giờ lại bói ra cái chết của mình.

Chương 4097

Nghe tin Thu Thiên sắp kết hôn, Bạch Thủ Nam lập tức không kìm chế được mình, hắn đang tuổi trẻ khí thịnh, thuộc giai đoạn muốn tất cả, chưa đến lúc buông bỏ.

Sự nghiệp và tình yêu, tiền bạc và mỹ nữ, hắn đều muốn tất cả.

Mặc dù Hắc Ám là sư thúc của mình, là trưởng bối của mình, nhưng cả Thiên Quốc trên dưới ai không biết Thu Thiên là thanh mai trúc mã của mình.

Sư thúc trâu già gặm cỏ non, quá đáng rồi.

Bạch Thủ Nam không chịu nổi.

Lúc này từ tràng của Hắc Ám không bằng Bạch Thủ Nam.

Bạch Thủ Nam là thiên tài, Hắc Ám không bằng.

Hắc Ám lập tức bị từ tràng mạnh mẽ đẩy lùi ba bước.

Bạch Thủ Nam, ngươi làm gì vậy.

Thu Thiên che chở cho Hắc Ám, mình là vì hòa bình của Thiên Quốc mới liên hôn với Hắc Ám.

Hắc Ám cũng sắc mặt không tốt hỏi: Bạch Thủ Nam, ta và Thu Thiên ở bên nhau, có ảnh hưởng gì đến ngươi.

Ta cảnh cáo ngươi đừng hồ đồ.

Hắc Ám mặc áo đen, mái tóc đen dài ngang vai, quầng mắt cũng đen, đúng là rất hắc ám.

Đáng tiếc tuy là trưởng bối, cường độ từ tràng lại không bằng hậu bối.

Nếu từ tràng của mình đủ mạnh, hậu bối bất kính như vậy, sớm đã động thủ dạy dỗ rồi.

Thu Thiên tức giận nhìn Bạch Thủ Nam nói: Ta còn tưởng ngươi sẽ thay đổi, kết quả ngươi vẫn tệ như vậy, ta tuyệt đối sẽ không thích người đàn ông như ngươi.

Thu Thiên đưa Hắc Ám rời đi, chỉ để lại Bạch Thủ Nam bối rối trong gió.

Địa Ngục thấy cảnh này cũng đành bất lực, nghĩa tử khó qua ải mỹ nhân.

Hắn đột nhiên nghĩ có lẽ mình nên bồi dưỡng cho Bạch Thủ Nam đạo trị quốc, tùy tiện tìm một người vợ là được rồi.

Dành hết thời gian của hắn vào việc trị quốc, cả Thiên Quốc trên dưới có bao nhiêu việc phải làm, đủ để Bạch Thủ Nam bận tối mày tối mặt, không nghĩ đến chuyện nam nữ.

Có lẽ mình nên làm như vậy, nhưng Địa Ngục lại lo lắng Bạch Thủ Nam sẽ nảy sinh phản nghịch, cũng rất khó xử.

Giáo dục chính là như vậy, quá chặt thì lo phản nghịch, quá lỏng thì khó thành tài.

Địa Ngục, một cường giả như vậy, cũng không thể đảm bảo Bạch Thủ Nam nhất định sẽ thành tài.

Dù sao có thiên phú không có nghĩa là có thể giải phóng thiên phú, từ tràng còn cần một cảnh giới hoàn toàn mới có thể giải phóng hoàn toàn, muốn giải phóng hoàn toàn tài trí thông minh của Bạch Thủ Nam, Địa Ngục cũng không có phương pháp giáo dục nào đặc biệt tốt.

Cuối cùng hắn chọn cách thả rông, để Bạch Thủ Nam tự mình phát triển.

Còn việc thả rông có thể kích phát tiềm năng của Bạch Thủ Nam hay không, trời mới biết.

Dù sao tiềm năng là tiềm năng, muốn kích phát, ngay cả Địa Ngục cũng không có một phương án giáo dục ưu tú.

Đây chính là vấn đề mà tất cả các nhà giáo dục trên toàn thế giới đều phải đối mặt, không có một phương pháp giáo dục nào đảm bảo kích phát được tiềm năng của học sinh.

Bạch Thủ Nam có thiên phú, Địa Ngục tin chắc vào điều này.

Nhưng làm thế nào để dẫn dắt ra thiên phú của Bạch Thủ Nam.

Địa Ngục cũng rất đau đầu.

Dù sao kinh nghiệm giáo dục của Địa Ngục đối với việc kích phát tiềm năng của chính mình cũng không có hiệu quả gì.

Địa Ngục trải qua sự giáo dục kiểu con nhà người ta, hai vị sư phụ vốn là thầy của anh cả, đáng tiếc anh cả đã chết.

Thế là hai vị sư phụ luôn nói Địa Ngục không bằng anh cả, Địa Ngục cũng cho rằng mình không bằng anh cả.

Nhưng hắn cần báo thù, cần kế thừa gia tộc, không để cha mẹ và anh cả thất vọng.

Thế là hắn cứ tu luyện tu luyện, đáng tiếc là không thể bùng nổ từ tràng.

Cho đến một đêm mưa nọ, Địa Ngục đã khóc, luôn nỗ lực tu hành mà không có kết quả, hắn bi phẫn tột cùng, phát tiết bản thân trong cơn mưa lớn.

Cuối cùng hắn mất đi ý thức, đợi đến khi mở mắt ra lần nữa, những tảng đá xung quanh đều bị đập vỡ.

Hắn ở trong cơn mưa lớn, không hiểu sao lại thức tỉnh từ tràng.

Thầy của Địa Ngục cho rằng đó là thành quả giáo dục của mình, thế là tiếp tục tiến hành đả kích.

Địa Ngục cũng chấp nhận thầy ở bên cạnh cằn nhằn.

Nhưng trong lòng hắn lại nghi ngờ về phương pháp giáo dục này, dù sao trong đêm mưa đó, hắn không cảm nhận được gì cả, mọi thứ đều không thể giải thích được, mọi thứ đều không hay không biết.

Hắn không lặp lại phương pháp giáo dục con nhà người ta trên người Bạch Thủ Nam, mà là thả rông, hy vọng Bạch Thủ Nam có thể tự mình giác ngộ.

Thấy Bạch Thủ Nam sắp xảy ra xung đột với Hắc Ám, Địa Ngục nói: Thủ Nam, con ngày càng hồ đồ rồi, từ ngày con làm tổn thương Thu Thiên, con đã hoảng loạn tâm thần, không thể kiểm soát tốt bản thân nữa.

Bạch Thủ Nam nhìn nghĩa phụ, tâm trạng phức tạp, mình chỉ làm theo lời dạy của nghĩa phụ, là nghĩa phụ dạy mình không nên bị phụ nữ ảnh hưởng.

Nghĩa phụ, con cũng không ngờ Thu Thiên lại có ảnh hưởng lớn đến con như vậy.

Con không thể bình tĩnh, không thể kiểm soát, trước đây con hoàn toàn không biết mình lại yêu Thu Thiên sâu đậm đến thế.

Bạch Thủ Nam không trách nghĩa phụ, chỉ cho rằng mình yêu Thu Thiên, không thể tự kiểm soát.

Địa Ngục nói: Ta thấy được tình yêu của con đối với Thu Thiên rất mãnh liệt, giống như tình yêu của cha con đối với mẹ con vậy.

Tình huống này, ta cũng không thể phân tích đúng sai, Thủ Nam, con chỉ cần làm theo cảm nhận của mình, không hối tiếc mà chấp nhận kết quả, bất luận thành công hay thất bại.

Bạch Thủ Nam rất cảm kích tình thương của nghĩa phụ, bất kể thế nào cũng sẽ ủng hộ mình.

Mình đi làm phi xa đảng, mình đi chu du thế giới, nghĩa phụ đều rất ủng hộ mình.

Bây giờ Bạch Thủ Nam có một ý nghĩ, chính là dùng thân phận người thừa kế Thiên Quốc để ép buộc Thu Thiên thuận theo mình.

Bất luận thành công hay thất bại, mình đều chấp nhận.

Tuy nhiên, chuyện này không chỉ là tình cảm nam nữ, mà còn liên quan đến thể diện của Hắc Ám.

Trong nguyên tác, Hắc Ám vì bị cắm sừng mà đã đại khai sát giới, hại chết rất nhiều cư dân Thiên Quốc.

Tình yêu là chí mạng.

Ngay lúc Địa Ngục và Bạch Thủ Nam đang trò chuyện trong ngự hoa viên của hoàng cung, một vị khách không mời đã đến.

Đỗ Lan.

Bạch Thủ Nam thấy một Đỗ Lan bán trong suốt xuất hiện, lập tức biết đây là hình chiếu từ vệ tinh.

Là ta, Bạch Thủ Nam, lâu rồi không gặp.

Đỗ Lan nói.

Ngươi đến đây làm gì, Thiên Quốc không chào đón ngươi.

Bạch Thủ Nam vẫn không thích Đỗ Lan, tuy biết ý nghĩa của Đỗ Lan đối với Địa Cầu, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không đi theo con đường cũ của Đỗ Lan.

Ta chỉ đến để chế giễu hai thầy trò các ngươi thôi.

Đỗ Lan cười nói: Oa ha, nhìn hai người các ngươi làm loạn Thiên

Quốc, ta thật sự rất vui.

Nói bậy bạ, ta và nghĩa phụ căn bản không làm loạn Thiên Quốc.

Đỗ Lan nói: Ngươi định cắm sừng cho sư thúc của mình, có nghĩ đến hậu quả chưa.

Bây giờ cả Thiên Quốc trên dưới đều biết Hắc Ám sắp kết hôn với Thu Thiên, ngươi ngang đao đoạt ái, Hắc Ám sẽ làm thế nào.

Ta mặc kệ hắn làm thế nào.

Dù sao ta cũng không từ bỏ Thu Thiên.

Từ tràng của ngươi mạnh mẽ, đúng là không sợ Hắc Ám báo thù.

Nhưng Hắc Ám có thể tấn công các thành phố của Thiên Quốc, từ tràng của hắn đủ để san phẳng các thành phố chính của Thiên Quốc bằng bom hạt nhân.

Cho nên ta đề nghị ngươi đừng học theo Tây Môn Khánh, chỉ giết Võ Đại Lang mà không giết Võ Tòng.

Tốt nhất là ngươi giết hết Hắc Ám và đồng đảng của hắn, rồi chiếm lấy Thu Thiên.

Tây Môn Khánh, Lam Đạo Thiên Vũ đều là ví dụ phản diện.

Đỗ Lan nói.

Chương 4098

Tây Môn Khánh, Lam Đạo Thiên Vũ.

Bạch Thủ Nam không ngờ có một ngày mình lại bị xếp chung với loại người này.

Không sai, Lam Đạo Thiên Vũ đã giết cả nhà nghĩa phụ ngươi, nhưng lại bỏ sót nghĩa phụ ngươi, kết quả để lại hậu họa vô cùng.

Cho nên ngươi muốn giết, thì diệt cả cửu tộc của Hắc Ám đi, vì tình yêu của mình, chút hy sinh này không là gì cả.

Đỗ Lan cười nói.

Bạch Thủ Nam hoàn toàn không ngờ việc theo đuổi tình yêu của mình lại gây ra nhiều vấn đề như vậy, nhưng hắn cũng phải thừa nhận Hắc Ám quả thực có thể báo thù Thiên Quốc, tốt nhất là giết hắn, giết một mình hắn còn chưa đủ, còn phải diệt trừ gia tộc của hắn, nếu không vẫn có thể có người báo thù.

Đỗ Lan nói: Đương nhiên Hắc Ám báo thù cũng không sao, chẳng qua là Thiên Quốc chết một ít người, chết rồi thì lại sinh ra.

Dù sao bá tánh Thiên Quốc đều là đồ chơi của hai cha con các ngươi, cái chết do yêu hận của cường giả từ tràng gây ra chỉ là số liệu mà thôi, không có gì to tát.

Năm đó Lam Đạo Thiên Vũ giết cả nhà Địa Ngục, vì hắn là cao thủ từ tràng.

Bây giờ các ngươi là cường giả từ tràng, cũng có thể giết cả nhà người khác.

Địa Ngục im lặng, hoặc là chấp nhận sự báo thù của Hắc Ám, hoặc là hóa thân thành Lam Đạo Thiên Vũ diệt cỏ tận gốc.

Rõ ràng chỉ là tình yêu của người trẻ, nhưng sẽ gây ra phản ứng dây chuyền.

Đỗ Lan chính là đến xem náo nhiệt.

Trong lòng Bạch Thủ Nam quả thực có một ý nghĩ, chỉ cần mình hạ lệnh, Thu Thiên chắc chắn sẽ thuận theo mình.

Nhưng hắn không nghĩ đến chuyện sau đó, có lẽ mình thực sự nên diệt cỏ tận gốc, nhưng vì tình yêu mà diệt cả nhà sư thúc, mình không làm được.

Đỗ Lan nhìn hai cha con này, thầm nghĩ Bạch Thủ Nam còn trẻ không cân nhắc hậu quả, nhưng Địa Ngục lại vô điều kiện ủng hộ, là không cân nhắc hậu quả hay là không quan tâm đến hậu quả.

Cũng có thể là Địa Ngục đã nghĩ đến, nhưng tin tưởng nghĩa tử có thể xử lý tốt, cho dù nghĩa tử biến thành Lam Đạo Thiên Vũ cũng không sao, tin tưởng vào trí tuệ của người trẻ.

Địa Ngục nhìn Đỗ Lan nói: Tình yêu của người trẻ không cần những lão già sắp xuống lỗ như chúng ta chỉ tay năm ngón.

Kỷ sở bất dục, vật thi ư nhân, năm đó Lam Đạo Thiên Vũ hại chết cha mẹ và anh trai ngươi, chẳng lẽ ngươi hy vọng nghĩa tử của mình biến thành Lam Đạo Thiên Vũ thứ hai, cũng đi tai họa gia đình người khác sao.

Đỗ Lan hỏi: Nếu năm đó Lam Đạo Thiên Vũ giết cha ngươi, cưới mẹ ngươi, ngươi có nhận giặc làm cha không.

Từ tràng của Địa Ngục bùng nổ, rõ ràng đã nổi giận.

Đỗ Lan thấy vậy, cười nói: Tại sao phải nổi giận.

Đều là vì tình yêu.

Đỗ Lan, cẩn thận lời nói của ngươi.

Địa Ngục nghiến răng, cố gắng kìm nén cảm xúc như dung nham trong lòng.

Ngươi sẽ phẫn nộ, Hắc Ám cũng sẽ phẫn nộ, chính trị Địa Ngục của ngươi chính là như vậy, khuyết điểm lớn nhất chính là không có ranh giới.

Đỗ Lan nói: Ngươi dạy Bạch Thủ Nam không bị phụ nữ ảnh hưởng, nhưng không dạy hắn ranh giới ở đâu.

Đối với người phụ nữ mình yêu thì nên cử án tề mi, đối với yêu nữ tiện nhân mới là không bị ảnh hưởng.

Ranh giới, ranh giới, ranh giới, chuyện quan trọng nói ba lần.

Bạch Thủ Nam như có điều suy nghĩ, quả thực sẽ có ranh giới.

Thái độ của nghĩa phụ đối với mình và đối với người khác hoàn toàn khác nhau, điều này cho thấy giữa mình và người ngoài có một ranh giới, thái độ hai bên ranh giới không giống nhau.

Mình cũng nên thiết lập một ranh giới đối với phụ nữ, người bên trong ranh giới là người của mình, nên đối xử khách sáo.

Người bên ngoài ranh giới chính là yêu nữ tiện nhân, nên đề cao cảnh giác.

Điều này nghĩa phụ không dạy mình, nghĩa phụ dạy mình phải chà đạp tôn nghiêm của mọi người, đối với mọi phụ nữ đều không bị ảnh hưởng.

Nhưng không dạy mình phải thiết lập ranh giới, duy trì hai loại thái độ.

Mặc dù nghĩa phụ làm như vậy, nhưng ông ấy không dạy.

Ngay cả Địa Ngục cũng ngây người, từ trước đến nay luôn cô độc một mình, sắp quên mất ranh giới giữa người với người rồi.

Hắn đặt nghĩa tử vào trong ranh giới của mình, mọi việc đều thiên vị nghĩa tử, nhưng không dạy nghĩa tử thiết lập ranh giới của riêng mình.

Ranh giới.

Bạch Thủ Nam tự lẩm bẩm: Ranh giới là sự mở rộng của bản thân, người trong ranh giới là người của mình.

Người ngoài ranh giới mới nên bị chà đạp và cảnh giác.

Ngộ tính không tồi.

Đỗ Lan tiếp tục khai sáng: Bây giờ ngươi muốn dùng gì để thiết lập ranh giới của mình.

Huyết thống, tôn giáo, giai cấp, hành vi, hay sở thích cá nhân.

Điều đầu tiên Bạch Thủ Nam nghĩ đến là sở thích cá nhân, bởi vì chính trị Địa Ngục chính là kiệt tác từ sở thích cá nhân của Địa Ngục.

Bạch Thủ Nam khó có thể tin, người bạn tốt, đối tác tốt mà mình tưởng, lại chỉ là một ảo giác.

Hắn cho rằng chính trị Địa Ngục không sai, sai là năng lực của mình không đủ, không thể giải phóng sức mạnh của chính trị Địa Ngục.

Nếu đã như vậy thì Đỗ Lan sẽ giúp hắn một tay, nâng cao trí tuệ và sức mạnh của hắn, xem hắn có cách nào sử dụng chính trị Địa Ngục không.

Đỗ Lan rất rõ ràng cho dù Bạch Thủ Nam có thông minh đến đâu cũng không thể phát huy chính trị Địa Ngục, bởi vì kế hoạch là do người thông minh lập ra, nhưng lại do kẻ ngu thực hiện.

Đây không phải là vấn đề của một người, đây là vấn đề của một đám người.

Bạch Thủ Nam tự nhiên có thể đưa ra đủ loại yêu cầu, nhưng tại sao người khác phải phối hợp.

Đỗ Lan còn không thể khiến tất cả mọi người nghe lời, huống chi là Bạch Thủ Nam.

Hợp nhất với ký ức ảo giác, Bạch Thủ Nam học được cách nhìn nhận vấn đề từ một góc độ khác, thấy được nhu cầu của người bình thường.

Cả thế giới không vận hành theo suy nghĩ của hắn, thứ hắn muốn không đồng nghĩa với thứ người khác muốn.

Ngươi đã làm gì nó.

Địa Ngục hỏi.

Không có gì, chỉ là thêm một phần ký ức, không chết được.

Đỗ Lan nói: Ngươi nói mình không có cách nào kích phát 100% tiềm năng của Bạch Thủ Nam.

Bạch Thủ Nam thì nói là mình không thể phát huy sức mạnh của chính trị Địa Ngục.

Cuối cùng các ngươi kết luận là có tiềm năng không đồng nghĩa với phát huy tiềm năng.

Bây giờ ta sẽ phát huy một chút tiềm năng của Bạch Thủ Nam.

Làm sao có thể có phương pháp nói phát huy tiềm năng là phát huy tiềm năng được.

Địa Ngục không tin có thứ như vậy.

Đỗ Lan mỉm cười, tự tin nói: Chẳng lẽ ta từng làm người hướng dẫn cuộc sống, cũng phải nói cho ngươi biết sao.

Ta chính là khiêm tốn, chính là kín đáo.

Thích làm thầy người khác là tật xấu lớn nhất của Đỗ Lan, chính là thích dạy nhân vật chính làm việc, không dạy không thoải mái.

Hơn nữa nhân vật chính càng phản kháng, hắn lại càng hưng phấn.

Địa Ngục lại nói: Thật sự có phương pháp kích phát tiềm năng sao.

Ta chính là không tìm thấy, mới để Bạch Thủ Nam đi đây đi đó.

Dù sao thầy của ta không làm được, cuối cùng ta dựa vào nỗ lực của mình, không hiểu sao lại thức tỉnh từ tràng.

Kinh nghiệm của ta không thể dạy cho Bạch Thủ Nam.

Địa Ngục trong đêm mưa không hiểu sao lại thức tỉnh từ tràng, không có cảm giác gì cả, không dạy được chút nào.

Còn hai vị sư phụ của Địa Ngục, mỗi người 75 vạn thất từ tràng, cộng lại là 150 vạn thất từ tràng, tuy không yếu, nhưng phương pháp giáo dục chính là mắng, chính là hạ thấp, cũng không có tác dụng gì.

Cho nên Địa Ngục thật sự không có cách nào kích phát tiềm năng của Bạch Thủ Nam.

Địa Ngục nhìn Đỗ Lan, nếu hắn thật sự có thể kích phát tiềm năng của Bạch Thủ Nam, cũng là chuyện tốt.

Bạch Thủ Nam dường như có thêm một cuộc đời, một cuộc đời phàm nhân.

Phàm nhân nhìn nhận thế giới này như thế nào.

Người không có từ tràng nhìn nhận thế giới ra sao.

Thích độ, trung dung.

Bạch Thủ Nam cảm thấy đây là sự ngu muội, nô tính của phàm nhân, nhưng rất nhanh đã phát hiện không phải.

Mọi việc thích độ, mọi sự trung dung không phải vì ngu muội, càng không phải vì nô tính, mà là khả năng kiểm soát.

Chương 4099

Khả năng kiểm soát của phàm nhân rất yếu, những việc có thể kiểm soát rất ít, đại bộ phận sự việc là không thể kiểm soát.

Trong tầm kiểm soát chính là phản hồi tích cực, một khi mất kiểm soát sẽ biến thành phản hồi tiêu cực.

Phàm nhân để có được nhiều phản hồi tích cực hơn chỉ có hai cách: một là nâng cao khả năng kiểm soát của mình. hai là thích độ, trung dung, đảm bảo sự việc không vượt quá tầm kiểm soát của mình.

Khả năng kiểm soát của phàm nhân rất yếu, thường xuyên gặp phải vấn đề mất kiểm soát.

Mà khả năng kiểm soát của cường giả từ tràng rất mạnh, đặc biệt là người như Bạch Thủ Nam từ nhỏ đã thức tỉnh từ tràng, khả năng kiểm soát càng vượt xa phàm nhân, cho nên không biết trời cao đất dày, cảm thấy chính trị Địa Ngục chà đạp mọi thứ chính là được thiết kế riêng cho mình.

Sông núi, sông ngòi, sấm sét mưa móc, gen tế bào đều nằm trong tầm kiểm soát của cường giả từ tràng.

Nhưng có một thứ cho dù cường giả từ tràng cũng không thể kiểm soát, đó chính là lòng người, chính là suy nghĩ, chính là tư tưởng.

Thu Thiên cũng có suy nghĩ của riêng mình, cô quả thực yêu Bạch Thủ Nam, nhưng cô cũng yêu Thiên Quốc, cũng nguyện ý vì Thiên Quốc mà liên hôn.

Hơn nữa bây giờ cô không yêu Hắc Ám, nhưng Hắc Ám ân cần dịu dàng như vậy, tình yêu của cô cũng có thể từ Bạch Thủ Nam chuyển sang Hắc Ám.

Điểm này Bạch Thủ Nam cũng không thể kiểm soát.

Tình yêu là lòng người, là có thể thay đổi.

Bạch Thủ Nam có thể có được thân thể của cô, nhưng không có được trái tim của cô.

Phàm nhân không thể kiểm soát khí hậu, thiên tai, dịch bệnh, cũng không thể kiểm soát lòng người, dưới khả năng kiểm soát hữu hạn, phàm nhân cần thích độ và trung dung, đảm bảo tình hình không mất kiểm soát.

Bởi vì nếu mất kiểm soát, mình sẽ nhận được phản hồi tiêu cực, sẽ rất khó chịu.

Khả năng kiểm soát của cường giả từ tràng vô cùng mạnh mẽ, nhưng vẫn không thể kiểm soát lòng người, đừng nói đến lý tưởng mà mỗi cường giả đều có, cho dù là kẻ yếu cũng không thể kiểm soát.

Kẻ yếu không yêu chính là không yêu, đánh chết cũng không yêu.

Ranh giới kiểm soát quyết định phản hồi tích cực và phản hồi tiêu cực, biết được điểm này, có thể hiểu được phạm vi mà trí tuệ và sức mạnh của cường giả có thể kiểm soát, từ đó có thể tiến hành điều chỉnh.

Cái gọi là tiềm năng chính là khả năng kiểm soát, chính là xem mình có thể kiểm soát bao nhiêu thứ, nhận được bao nhiêu phản hồi tích cực.

Khả năng kiểm soát của chính trị Địa Ngục chỉ có thể kiểm soát những phàm nhân theo đuổi cuộc sống tốt đẹp, sở dĩ kiểm soát được là vì Địa Ngục có thể dùng từ tràng để cho họ cuộc sống tốt đẹp ổn định.

Đối với những người theo đuổi những thứ lớn lao hơn, từ tràng cũng không thể kiểm soát.

Ví dụ như Thu Thiên, cô muốn bảo vệ Thiên Quốc, bảo vệ sư phụ, không chỉ theo đuổi hạnh phúc cá nhân.

Lại ví dụ như Thiên Võng, hắn muốn đứng trên vũ đài thống trị cao nhất của Thiên Quốc, muốn trở thành nhân vật vĩ đại như Địa Ngục.

Đương nhiên còn có Hắc Ám, thực lực của hắn cuối cùng cũng vượt qua khả năng kiểm soát của Bạch Thủ Nam.

Theo đuổi lớn hơn, chính trị Địa Ngục sẽ không kiểm soát được.

Không phải khả năng kiểm soát của chính trị Địa Ngục không đủ, mà là khả năng kiểm soát của ta, người thực thi chính trị Địa Ngục, không đủ.

Không thể kiểm soát mỗi một chi tiết, mỗi một lòng người.

Bạch Thủ Nam vẫn còn cứng miệng, cho rằng lý niệm của nghĩa phụ không sai, sai là ở khả năng kiểm soát không đủ của mình.

Ngươi vẫn chưa hiểu à.

Đỗ Lan nói.

Ta không hiểu chỗ nào.

Bạch Thủ Nam nói: Ta đã hấp thu ký ức của tên kia, kết luận rút ra chính là như vậy.

Cho dù khả năng kiểm soát của ngươi có mạnh đến đâu, cũng không thể kiểm soát lòng người.

Chính trị Địa Ngục lại muốn chà đạp mọi thứ, kiểm soát mọi thứ, bản thân nó đã không thể thực hiện được.

Đỗ Lan nói: Không phải dùng ngoại lực để kiểm soát mỗi người, mà là phải để mỗi người phát xuất từ nội tâm mà chấp nhận.

Đây mới là nhân tài nhất lưu thực sự, chính trị Địa Ngục chỉ là tam lưu.

Địa Ngục nghe không hiểu, hỏi Bạch Thủ Nam lĩnh ngộ được gì.

Bạch Thủ Nam liền đem lý luận khả năng kiểm soát và phản hồi nói cho Địa Ngục.

Địa Ngục vô cùng đồng tình, quả thực trong phạm vi kiểm soát là phản hồi tích cực, ngoài khả năng kiểm soát chính là phản hồi tiêu cực.

Địa Ngục đối với các cường giả như Thiên Đạo, Áo Đinh không có khả năng kiểm soát, đối với việc giáo dục nghĩa tử cũng không có khả năng kiểm soát, đối với suy nghĩ của đệ tử Thu Thiên cũng không có khả năng kiểm soát Không có khả năng kiểm soát, sẽ đi đến mất kiểm soát.

Nhưng từ tràng cũng không thể kiểm soát lòng người, lòng người thay đổi liên tục, hôm nay yêu ngươi, ngày mai yêu hắn, ngày kia lại yêu chính mình.

Cho dù cường giả từ tràng có thể dùng một giọt máu tạo ra một sinh mệnh, cũng không thể kiểm soát suy nghĩ của sinh mệnh mới, những sinh mệnh mới này cũng sẽ sản sinh ra những tư tưởng khác nhau.

Vấn đề này từ Lam Đạo Thiên Vũ, cho đến bây giờ là Bạch Thủ Nam, từ ông ngoại đến cháu ngoại, đều chưa giải quyết được.

Những nghĩa tử mà Lam Đạo Thiên Vũ bồi dưỡng đều đã sản sinh ra suy nghĩ của riêng mình, Điện Nhãn theo đuổi quyền và tiền, Thiên Đạo theo đuổi đạo nghĩa, Thủ Nam thì vì tình yêu mà đau khổ.

Hắn bồi dưỡng ba người nghĩa tử, nhưng nghĩa tử lại có những suy nghĩ khác nhau.

Đến Bạch Thủ Nam bây giờ, hy vọng mọi người đều chấp nhận chính trị Địa Ngục, nhưng ngay cả người phụ nữ mình yêu cũng không kiểm soát được.

Từ tràng có thể tiêu diệt thân xác kẻ địch, nhưng không thể kiểm soát tư tưởng của mọi người.

Mà không thể kiểm soát, thì đi kèm với phản hồi tiêu cực.

Địa Ngục nghe xong không khỏi nói: Một lời nói trúng tim đen.

Chính trị Địa Ngục cũng không thể kiểm soát lòng người, không thể khiến người ta phát xuất từ nội tâm mà ủng hộ.

Chỉ khi cho họ lợi ích, họ mới ủng hộ.

Chứ không phải khi họ ở trong nghịch cảnh, cũng phát xuất từ thật tâm mà ủng hộ.

Không sai, đây là nguyên nhân của hạng ba, chỉ có thể đánh trận thuận gió.

Mà tư tưởng hạng nhất, càng ở trong tuyệt vọng lại càng kiên định.

Đỗ Lan cười nói: Xem ra các ngươi cuối cùng cũng hiểu được tính hạn chế của từ tràng và chính trị Địa Ngục, rất tốt, tiếp theo các ngươi có thể nghĩ cách hoàn thiện một chút, thách thức một chút hạng nhất.

Bạch Thủ Nam nói: Ta chỉ muốn Thu Thiên, không muốn trở thành hạng nhất.

Vậy ngươi nên sớm kiềm chế hành vi của mình, tránh để sự việc phát triển theo hướng mất kiểm soát.

Bây giờ tình hình đã vượt quá tầm kiểm soát của ngươi, mọi việc ngươi làm đều sẽ khiến sự việc tồi tệ hơn.

Tốt nhất là thực sự cầu thị, chấp nhận hiện thực Thu Thiên rời bỏ ngươi.

Đỗ Lan đề nghị Bạch Thủ Nam chấp nhận hiện thực mất kiểm soát.

Thất tình cũng là một loại mất kiểm soát.

Khả khống và thất khống, chính là ranh giới giữa phản hồi tích cực và phản hồi tiêu cực.

Khả năng kiểm soát của phàm nhân rất yếu, rất nhiều chuyện đều không khống chế được, thậm chí ngay cả món mỹ thực mình yêu thích nhất, ăn nhiều quá cũng sẽ bị bội thực, không thể ăn uống vô hạn.

Cho nên phàm nhân đề xuất các khái niệm như thích độ, trung dung, chính là để tận lượng không đi vào cực đoan, không để sự thái mất đi quyền khống chế.

Trong phạm vi kiểm soát của mình, họ đạt được phản hồi tích cực.

Thậm chí có thể phải hy sinh một chút phản hồi tích cực để đổi lấy quyền kiểm soát.

Trong tầm kiểm soát, phản hồi tích cực ít đi một chút cũng được, ít nhất vẫn là tích cực.

Một khi mất kiểm soát, sẽ không còn phản hồi tích cực nữa mà chỉ toàn là phản hồi tiêu cực.

Từ trường cường giả có năng lực khống chế rất mạnh, 99 vạn mã lực từ trường có thể dùng một giọt máu tạo ra một sinh mệnh mới, lật tay thành mây úp tay thành mưa, dời sông lấp biển không gì không thể, tuy nhiên có một thứ mà 99 vạn mã lực từ trường cũng vô pháp khống chế, chính là nhân tâm.

Nhân tâm tựa như nước, dân động tựa như khói, cho dù cường giả có thể sửa đổi ký ức, cũng vô pháp khống chế mỗi một nhân tâm.

Bởi vì nhân tâm luôn có những linh quang chợt lóe đầy bất ngờ, không thể dự đoán, không thể khống chế.

Cho dù có tẩy não, cũng không thể tiêu trừ những linh quang đó.

Ngay cả những sinh vật hoàn toàn mới do cường giả tạo ra, chỉ cần có trí tuệ, sẽ có mưu cầu riêng, sẽ có những phản ứng và hành vi không thể bị kiểm soát.

Chương 4100

Vậy thì rốt cuộc làm sao để khống chế nhân tâm.

Đáp án là không có phương án chính xác một trăm phần trăm, nhưng khi nhân tâm khao khát thành công, họ sẽ tự tìm kiếm một loại tư tưởng để vũ trang cho chính mình, phát tự nội tâm mà tiếp nhận phương pháp tư tưởng đó.

Đỗ Lan nói Địa Ngục là nhân tài hạng ba, bởi vì hắn không sáng tạo ra chế độ và văn hóa, chỉ dựa vào mị lực cá nhân để quản lý Thiên Quốc, đó là một nền chính trị cường nhân, khó tránh khỏi cảnh người chết chính sách tan.

Nhiệm vụ sáng tạo tư tưởng mới là của nhân tài hạng nhất, bởi vì nhân tâm sẽ tự nhiên tiếp thụ những tư tưởng này, phát tự chân tâm để bản thân tiếp nhận sự khống chế của tư tưởng.

Đặc biệt là trong nghịch cảnh, họ sẽ tìm kiếm một loại tư tưởng có thể giúp bản thân trở nên mạnh mẽ hơn.

Tuy nhiên Bạch Thủ Nam hiện tại không muốn trở thành nhân tài hạng nhất, hắn chỉ muốn ở bên Thu Thiên.

Đáng tiếc tình yêu nằm ngoài phạm vi khống chế của hắn.

Đỗ Lan bảo Bạch Thủ Nam hãy thực sự cầu thị, thừa nhận thất bại.

Bạch Thủ Nam lại trừng mắt phẫn nộ, không muốn chấp nhận việc thất tình.

Thực sự cầu thị rất khó, thừa nhận bản thân không thể khống chế tình yêu lại càng khó hơn.

Tình yêu là chuyện của hai người, ngươi và Thu Thiên tuy thanh mai trúc mã, nhưng sau khi ngươi rời khỏi Thiên Quốc, Thu Thiên và Hắc Ám ở bên nhau thời gian dài hơn, có thể nói hai người bọn họ hợp nhau hơn.

Đỗ Lan nói: Ngươi không có tư cách phản đối tình yêu của bọn họ.

Thu Thiên thích ta.

Bạch Thủ Nam kiên trì cho rằng trong lòng Thu Thiên có mình.

Cho dù Thu Thiên thích ngươi, cũng không đại biểu nàng phải ở bên ngươi.

Ở bên ngươi, Thu Thiên cảm thấy không thể nắm bắt được.

Ngươi cho rằng phụ nữ chỉ là chướng ngại cản trở ngươi đăng cơ, nói không chừng ngày nào đó ngươi sẽ rời bỏ nàng mà đi.

Nhưng Hắc Ám sẽ không rời bỏ nàng, chỉ cần Thu Thiên nói một câu, hắn sẵn sàng lên núi đao xuống biển lửa.

Đỗ Lan nói: Nếu ta là Thu Thiên, ta cũng chọn Hắc Ám.

Bạch Thủ Nam cũng biết lúc đầu chính mình đã làm nàng tổn thương, nhưng hắn thật sự phi thường yêu Thu Thiên, không thể không có nàng.

Địa Ngục nói: Hài tử, ngươi có thể làm những gì ngươi thích.

Cho dù mất kiểm soát cũng không sao.

Nghĩa phụ.

Đỗ Lan nói: Sẽ có rất nhiều người chết đấy, Thiên Quốc cũng có khả năng bị hủy diệt.

Địa Ngục nói: Không sao cả.

Thiên Quốc này là ta kiến lập, ta giao cho Thủ Nam.

Cho dù là tiếp tục phát triển hay bị hủy diệt, chỉ cần Thủ Nam vui vẻ là được.

Vậy ngươi không cân nhắc đến ý nghĩ của sư đệ Kim Cương sao, còn có những tướng quân đại thần đã phụng hiến cả đời cho Thiên Quốc, bọn họ có nguyện ý tống táng quốc gia mà mình nỗ lực sáng tạo không.

Ngươi quyết định như vậy, chỉ khiến mọi thứ càng thêm mất kiểm soát.

Đỗ Lan nói: Tự tạo thêm kẻ thù cho mình, đây không phải chuyện tốt lành gì.

Bạch Thủ Nam cũng nói: Nghĩa phụ, Thiên Quốc là tâm huyết của người.

Con nguyện ý từ bỏ Thu Thiên.

Hài tử, Thiên Quốc phá diệt rồi, vẫn có thể do con trọng kiến.

Nhưng tình yêu mất đi, thì thật sự không còn nữa.

Địa Ngục nói.

Ta phản đối, người thân của ngươi chết sạch cả rồi, giờ chẳng phải vẫn nhận Bạch Thủ Nam làm nghĩa tử đó sao.

Người thân mất đi đều có thể bù đắp, tình yêu tự nhiên cũng có thể bù đắp.

Đỗ Lan nói: Ta hiện tại có thể bói toán, kết hợp Hoàng Cực Kinh Thế và Đạt Ma Kinh, tìm cho Bạch Thủ Nam mười người người tình từ trường khác.

Địa Ngục không vui nhìn chằm chằm Đỗ Lan, nói: Ngươi không mời mà tới, lại còn ăn nói hàm hồ.

Sự tồn vong của Thiên Quốc có quan hệ gì đến ngươi.

Ngươi dựa vào cái gì mà khoa tay múa chân với tình yêu của Thủ Nam.

Đương nhiên là vì ta tâm thiện, không nỡ nhìn thấy bách tính Thiên Quốc vì hai cha con ngươi làm loạn mà sinh linh đồ thán.

Các ngươi có thể không để ý, nhưng ta bắt buộc phải để ý.

Đỗ Lan nói: Ta giảng đạo lý với các ngươi, các ngươi còn cố chấp giữ ý mình, bách tính Thiên Quốc thật quá xui xẻo rồi.

Quan trọng là Thủ Nam có thể kích phát tiềm năng của mình, chỉ cần nó đủ mạnh mẽ, nó có thể khống chế hết thảy.

Ngươi cũng từng nói khống chế và thất khống đại biểu cho phản hồi tích cực và tiêu cực, cũng nói có thể tăng cường lực khống chế, hoặc là sự thích độ và trung dung.

Vậy thì Thủ Nam có thể chọn tăng cường lực khống chế, ta biết tiềm năng của nó vô cùng mạnh mẽ.

Địa Ngục nói: Nó có thể lĩnh ngộ cảnh giới hoàn toàn mới.

Bất kể từ trường mạnh mẽ thế nào, chỉ cần trên thế giới còn có hai trái tim, từ trường sẽ vô pháp khống chế trái tim của kẻ khác.

Trừ khi Bạch Thủ Nam hủy diệt tất cả sinh mệnh trí tuệ, bằng không sẽ vô pháp khống chế hết thảy.

Đỗ Lan nói.

Địa Ngục nói: Những gì ngươi nói đều đúng sao.

Ta không tin lời ngươi.

Đỗ Lan nhún vai, bất kể mình nói gì, cũng không có nghĩa là bọn họ sẽ tiếp thu.

Hắn nói: Được thôi, nghe hay không là việc của các ngươi, tội nghiệp bách tính Thiên Quốc đã tin lầm người.

Nhưng nếu họ đã chọn Thiên Quốc, cũng chỉ đành tự gánh lấy hậu quả.

Ai bảo họ không nhìn thấu bản tính của hai cha con ngươi.

Nói xong, hình chiếu của Đỗ Lan liền biến mất.

Bạch Thủ Nam im lặng.

Địa Ngục nói: Hài tử, hãy dùng trí tuệ và sức mạnh của con để quyết định đi, đừng do dự, đôi khi cần phải nhẫn tâm.

Bạch Thủ Nam vốn dĩ thật sự muốn ra lệnh cho Thu Thiên phải theo mình, nhưng lời của Đỗ Lan cứ lảng vảng không thôi.

Hắn có thể dùng thân phận người thừa kế Thiên Quốc để ra lệnh cho Thu Thiên phục tùng, nhưng không thể khống chế được tâm của nàng.

Năm đó cũng vì hắn trưng ra bộ mặt người thừa kế, nói phụ nữ chỉ là chướng ngại, nên mới chọc giận Thu Thiên.

Hiện tại nếu hắn vẫn trưng ra bộ mặt đó, Thu Thiên có thể tiếp nhận hắn không.

Điều đó chỉ chứng minh hắn không hề thay đổi.

Bạch Thủ Nam đã học được cách nhìn nhận vấn đề từ góc độ của người khác, ý thức được rằng Thu Thiên hy vọng hắn thay đổi, đừng lấy quyền hiếp người.

Nếu hắn cứ tiếp tục như vậy, Thu Thiên làm sao có thể chấp nhận hắn.

Nhưng nếu không dùng quyền hiếp người, hắn làm sao đoạt lại Thu Thiên.

Hắn so với Hắc Ám có ưu điểm gì.

Trẻ hơn, từ trường mạnh hơn, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Còn Hắc Ám thì ôn nhu thể thiếp, lại là trọng thần của quốc gia, không hề thua kém hắn.

Hắn làm sao chiếm được phương tâm của Thu Thiên.

Làm sao đánh bại Hắc Ám.

Nói đi cũng phải nói lại, tình cảm của Thu Thiên đối với Hắc Ám rốt cuộc là gì.

Là tình yêu, hay đơn thuần là thương hại.

Nghĩa phụ, Thu Thiên rốt cuộc có yêu Hắc Ám không.

Cuộc hôn nhân này là tình yêu, hay là một cuộc giao dịch.

Địa Ngục nói: Ta không biết, ta cũng không hiểu tình yêu.

Nhưng Hắc Ám đối với Thu Thiên quả thực rất tốt, mọi người đều biết.

Vì Thu Thiên, Hắc Ám vốn dĩ đang nhìn chằm chằm Thiên Quốc lại đồng ý hiệp trợ ta, chỉ cần cưới được Thu Thiên, hắn ngay cả quyền chỉ huy bộ đội Ảnh Tử cũng giao ra.

Đó chính là thành ý và thẻ bài của Hắc Ám.

Địa Ngục cũng không hiểu tình cảm nam nữ, nhưng hắn lại tin tưởng Bạch Thủ Nam có thể xử lý tốt, cũng không biết sự tự tin đó từ đâu mà có.

Địa Ngục có rất nhiều thứ không hiểu, không hiểu giáo dục, cũng không hiểu tình yêu, cũng không hiểu tư tưởng.

Tuy hắn nói mình có nhiều ưu điểm, nhưng khuyết điểm cũng không ít.

Bạch Thủ Nam tâm nghĩ Hắc Ám đã đưa ra thẻ bài, nhưng chính mình lại chưa từng bỏ ra cái gì.

Hắn đã cho Thu Thiên được gì.

Chỉ toàn là bi thương.

Chương 4101

Tuy tự tin Thu Thiên yêu mình, mình cũng yêu Thu Thiên, nhưng chỉ có tình yêu thôi thì chưa đủ, hắn đã bao giờ dùng hình thức nào để cho Thu Thiên biết chưa.

Hắc Ám dùng mọi hành vi để biểu đạt tình yêu của mình, vì yêu mà từ bỏ quyền thế và dã tâm.

Vậy hắn có thể từ bỏ không.

Hắn chỉ nói yêu Thu Thiên, nhưng không có bất kỳ hành động nào biểu hiện ra.

Có lẽ hắn không nên rời khỏi Thiên Quốc, lãng phí vô ích cơ hội xin lỗi.

Thế giới này không hề xoay quanh hắn, đúng như Đỗ Lan nói, thứ hắn có thể khống chế rất ít.

Bên ngoài tầm kiểm soát của hắn, mọi thứ vẫn đang vận hành.

Nếu hắn thật sự đội nón xanh cho Hắc Ám, liệu có dẫn đến mất kiểm soát.

Trí tuệ và sức mạnh của hắn có thể khống chế được hết thảy không.

Ngay cả nghĩa phụ cũng không làm được, nghĩa phụ cũng không thể hoàn toàn kích phát tiềm năng của mình, cũng không hiểu tình yêu, nghĩa phụ cũng không thể khống chế hết thảy, nền chính trị Địa Ngục của ông ấy không phải là hoàn mỹ không tì vết.

Hắn đột nhiên nhận ra Đỗ Lan nói đúng, từ trường cũng không thể khống chế mọi thứ, trong tầm kiểm soát của từ trường là phản hồi tích cực, ngoài tầm kiểm soát chính là phản hồi tiêu cực.

Khả năng kiểm soát của hắn còn kém hơn nghĩa phụ, căn bản không thể nắm bắt được đoạn tình cảm này, cho dù có thể khống chế Thu Thiên, cũng không khống chế được Hắc Ám.

Một khi mất kiểm soát, dự ngôn của Đỗ Lan sẽ thành hiện thực.

Nếu không có Đỗ Lan, Bạch Thủ Nam nhất định sẽ đội nón xanh cho Hắc Ám, từ đó thay đổi cả đời Hắc Ám.

Hắc Ám vì yêu mà không có được, từ trường thăng tiến đến 99 vạn mã lực, và sau khi thất bại đã tiến vào vũ trụ từ bỏ suy nghĩ.

Cuối cùng lại lĩnh ngộ được chiêu thức mạnh mẽ của riêng mình, Hắc Ám trở lại địa cầu trước tiên đánh bại Thiên Đạo, sau đó phản mục với Bạch Thứ Nam, cuối cùng bị Bạch Thứ Nam giết chết.

Hắc Ám sau khi thất tình, không ngừng trở nên mạnh mẽ, đó chính là uy lực của nón xanh.

Bạch Thủ Nam ở bên Thu Thiên bao nhiêu, Hắc Ám lại càng mạnh mẽ bấy nhiêu.

Nếu không bị đội nón xanh, Hắc Ám có lẽ đã hạnh phúc ở bên Thu Thiên, không có động lực để trở nên mạnh mẽ.

Càng không có được, càng có động lực để mạnh thêm.

Nón xanh khiến hắn mạnh mẽ đến mức có thể khiêu chiến với đệ nhất từ trường khi đó là Bạch Thứ Nam.

Bạch Thứ Nam cũng vì trải qua nhục nhã tận cùng, không được mọi người thừa nhận, cuối cùng mới trở nên mạnh mẽ.

Còn Bạch Thủ Nam đã trải qua cảnh vợ tự vẫn, Thiên Quốc bị đoạt, anh em phản mục, tim mạch không khỏe kéo dài, thậm chí từng có lúc muốn từ bỏ cơ thể để biến thành người máy.

Cuối cùng vẫn là Áo Gia đem trái tim của mình tặng cho Bạch Thủ

Nam, mới giúp hắn có sức mạnh để khiêu chiến lần nữa với đệ đệ.

Từ trường muốn mạnh mẽ, thì phải so xem ai thảm hơn.

Đỗ Lan không thể không nói, nếu không có một trải nghiệm bi thảm, thì thật không có mặt mũi nào lăn lộn trong giới từ trường thế hệ mới.

Không thảm thì không thể thôi động từ trường.

Mối thù sát phụ là cơ bản nhất, sau này mà không tự tay sát phụ thì không dám ra khỏi cửa.

Muốn thôi động từ trường, bản thân phải có câu chuyện đủ bi thảm.

Còn hơn cả thi tuyển tú.

Đỗ Lan thầm nghĩ Hắc Ám bị đội nón xanh có lợi cho từ trường, không bị đội nón xanh lại có lợi cho cuộc sống hôn nhân của hắn.

Tình yêu viên mãn, từ trường không thể thăng tiến.

Từ trường thăng tiến rồi, tình yêu không thể viên mãn.

Ta nhớ trong nguyên tác Hải Hổ cũng là vì Quan Nguyệt Đồng qua đời mới đột phá bình cảnh 97 vạn, mới trở nên mạnh mẽ hơn.

Bi kịch mất đi người yêu giúp từ trường của hắn thăng tiến.

Đỗ Lan không thể không nghi ngờ các gã điên từ trường đều là lũ khổ dâm, vận mệnh càng tàn khốc, bọn họ lại càng mạnh mẽ.

Sau đó họ dùng từ trường để chiến đấu, còn ai thắng ai bại, thông thường là người đàn ông vừa trải qua bi kịch sẽ đánh bại kẻ đang viên mãn.

Thiên Đạo biến thành cá vàng nhỏ, tâm mãn ý túc, cho nên bại dưới tay Hắc Ám.

Mà Hắc Ám vừa mới có được tình yêu của Thu Thiên, liền bại dưới tay Bạch Thứ Nam kẻ vừa mất đi con cái.

Cuối cùng Bạch Thứ Nam và Bạch Thủ Nam khai chiến, Bạch Thứ Nam bại dưới tay Bạch Thủ Nam kẻ vừa mất đi vợ và cậu.

Càng bi kịch, chiến lực càng mạnh, sẽ thắng.

Thắng được một lần, đạt được chút viên mãn, rồi sau đó lại chết.

Cho nên từ trường muốn mạnh mẽ, tốt nhất là không ngừng trải qua bi kịch, như thế mới có thể liên tục mạnh lên.

Nội tâm càng bị giày xéo, sức mạnh càng hùng tráng.

Đỗ Lan biết mấy gã điên từ trường là từ đâu mà ra, bi kịch mang lại sức mạnh cho con người, nhưng cũng khiến họ trở nên vặn vẹo.

Điều này khá phù hợp với tinh thần bi kịch Hy Lạp cổ đại, cũng giống như chuyện cá và tay gấu không thể có cả hai.

Chỉ là quyền lựa chọn của tinh thần bi kịch nằm ở vận mệnh, còn cá và tay gấu thì quyền lựa chọn nằm ở bản thân.

Vậy thì kẻ đưa ra lựa chọn rốt cuộc là vận mệnh hay chính mình.

Đó là hai trạng thái tinh thần hoàn toàn khác biệt.

Là vận mệnh sao.

Hay là chính mình.

Rốt cuộc ai mới là người đưa ra lựa chọn.

Trong tầm kiểm soát, chính là bản thân đưa ra lựa chọn.

Ngoài tầm kiểm soát, chính là vận mệnh đưa ra lựa chọn.

Kẻ khác ở trong tầm kiểm soát, còn bản thân thì ở ngoài tầm kiểm soát.

Giống như Hắc Ám và Bạch Thủ Nam hiện tại.

Bạch Thủ Nam có thể khống chế thân thể của Thu Thiên, thì Hắc Ám sẽ không khống chế được, cái nón xanh này giống như vận mệnh cưỡng ép nhét cho hắn.

Hắc Ám không hề làm gì sai, hắn đối xử với Thu Thiên rất tốt, cũng đã giao bộ đội Ảnh Tử cho Địa Ngục để bày tỏ thành ý.

Nhưng hắn không ngờ Bạch Thủ Nam sẽ cưỡng ép phát sinh tiếp xúc cự ly âm với Thu Thiên.

Hắn đã làm rất tốt rồi, nhưng vận mệnh lại đùa giỡn với hắn.

Không thể chuyện gì cũng do mình quyết định, đôi khi bản thân rõ ràng không phạm lỗi, vận mệnh vẫn cứ bắt người ta phải chịu đựng thống khổ.

Hiện tại quyền lựa chọn nằm trong tay Bạch Thủ Nam, đương nhiên cũng nằm trong tay Thu Thiên.

Đối mặt với mệnh lệnh của Bạch Thủ Nam, Thu Thiên có thể chọn tiếp nhận hoặc phản đối.

Nàng lấy lý do mình bắt buộc phải phục tùng mệnh lệnh, để đem sự trong trắng của mình giao cho Bạch Thủ Nam.

Nàng rõ ràng có thể chọn từ chối, có thể đi tìm sư phụ Địa Ngục.

Chương 4102

Nếu nàng không nguyện ý, có rất nhiều phương pháp để từ chối Bạch Thủ Nam.

Trong lòng Thu Thiên vẫn không buông bỏ được Bạch Thủ Nam, đương nhiên nàng cũng có hảo cảm với Hắc Ám.

Đỗ Lan hồi tưởng nội dung nguyên tác, nhịn không được nói: Thu Thiên chính là đại nữ chính trong kịch bản Mary Sue, còn Lam Đồng Đồng chính là nữ phụ độc ác.

Nữ chính Mary Sue thông thường chỉ có sự thiện lương, sau đó không còn ưu điểm nào khác.

Nữ chính không cần làm gì cả, tự nhiên sẽ có đàn ông vì nàng xông pha khói lửa.

Còn nữ phụ độc ác thì phụ trách tranh giành đàn ông với nữ chính, cuối cùng đều sẽ thất bại.

Nữ chính cũng chẳng biết có ưu điểm gì, nhưng cứ là đàn ông tốt sẽ yêu nàng đến chết đi sống lại.

Bạch Thủ Nam là người thừa kế Thiên Quốc, Hắc Ám là phong cương đại lại của Thiên Quốc, vậy mà lại vì nàng mà tranh phong ghen tuông.

Còn có Lam Đồng Đồng đủ kiểu ly gián, nhảy tới nhảy lui, hùng hổ dọa người, hoàn toàn là dáng vẻ của một người phụ nữ xấu xa.

Lam Đồng Đồng là người chủ động hoạt động giữa hai người đàn ông, khiêu khích tình cảm anh em.

Vậy còn Thu Thiên.

Nhìn thì thấy nàng toàn bị động, bản thân không có quyền lựa chọn.

Nhưng nàng là đệ tử Địa Ngục, vị hôn thê của Hắc Ám, thanh mai trúc mã của Bạch Thủ Nam, nếu nàng thật sự từ chối, nghĩ lại thì có rất nhiều cách.

Nhưng Thu Thiên lại không đưa ra lựa chọn, mặc cho sự thái phát triển, cuối cùng trong lòng vẫn chứa cả hai người đàn ông.

Trái lại, Lam Đồng Đồng sau khi kết hôn, đem toàn bộ tâm tư đặt lên người con trai, đối với đàn ông ngược lại không còn quan tâm nữa.

Thu Thiên rốt cuộc có ma lực gì, có thể khiến hai người đàn ông mười mấy năm như một đều yêu nàng.

Còn Lam Đồng Đồng thì chọn con đường mà đại bộ phận phụ nữ sẽ chọn, không còn dựa dẫm vào tình yêu mà dựa vào con cái.

Đỗ Lan cũng không hiểu Thu Thiên có gì tốt mà khiến hai vị từ trường cường giả phải sống chết vì nàng.

Tất cả nữ chính trong tiểu thuyết Mary Sue đều khiến người ta không thể lý giải.

Ngoài việc ôn nhu dễ bị bắt nạt ra thì nữ chính không có ưu điểm gì, nhưng cứ có mấy người đàn ông sẽ ra mặt cho nàng, vì yêu nàng mà bất chấp tất cả.

Mỗi khi nữ chính bị nữ phụ bắt nạt, luôn có đàn ông xuất hiện, còn nữ chính chỉ cần chịu ấm ức là đủ rồi.

Nghĩ lại thì, có vẻ từ trường cũng giống như vậy.

Chỉ cần mấy gã điên chịu ấm ức, từ trường sẽ tăng vùn vụt, từ trường có phải cũng có sở thích đặc biệt, thích ra mặt giúp người không.

Đỗ Lan chính mình cũng suýt không nhịn được, tự giễu cười nói: Chỉ có điều trong tiểu thuyết Mary Sue, nữ chính cuối cùng sẽ thu hoạch được tình yêu và sự nghiệp, còn cường giả từ trường chỉ có thất bại.

Đàn ông trong tiểu thuyết Mary Sue chỉ tốt với mỗi nữ chính, còn từ trường lại là một gã tra nam, thấy ai bi thương là không nhịn được mà ban cho sức mạnh.

Các nam phụ trong tiểu thuyết Mary Sue rất kỳ quái, dường như trong thế giới của họ chỉ có nữ chính là người duy nhất chịu ấm ức, không còn cô gái nào khác gặp khó khăn, từ đầu đến cuối chỉ giúp đỡ mình nữ chính.

Trong thế giới từ trường không chỉ có một gã điên bị tổn thương, Thương Tăng là thấy một người yêu một người.

Cho nên tiểu thuyết Mary Sue không chân thực, trong câu chuyện dường như chỉ có mỗi nữ chính là cô gái tốt cần giúp đỡ.

Thực tế là trên thế giới này có rất nhiều cô gái tốt cần giúp đỡ, nếu nam chính thật sự thích giúp đỡ người khác, hắn có thể đem cuộc đời hữu hạn của mình đầu tư vào sự nghiệp phục vụ nhân dân vô hạn.

Từ trường thì không giống vậy, người trải qua bi kịch đều có khả năng giác tỉnh từ trường.

Từ trường sẽ không chỉ nhìn chằm chằm một người để giúp đỡ, trong thế giới từ trường giây trước là nhân vật chính, giây sau có thể đã bị giết chết.

Vậy Thu Thiên rốt cuộc có gì hấp dẫn Hắc Ám và Bạch Thủ Nam.

Đỗ Lan thật sự không hiểu, nói nàng đẹp, hiện tại trên mặt nàng có vết sẹo, đã hủy dung.

Nói nàng ôn nhu, nàng phục vụ trong quân đội Thiên Quốc như một bà chằn.

Chẳng lẽ nàng kiên cường, vậy mà nàng rõ ràng đã có vị hôn phu lại không từ chối Bạch Thủ Nam.

Chẳng lẽ là đại nghĩa vì quốc vì dân của nàng.

Tuy nàng vì Thiên Quốc mà quyết định gả cho Hắc Ám, nhưng sau khi bị Bạch Thủ Nam lấy đi sự trong trắng, nàng liền trực tiếp rời khỏi Thiên Quốc, tự mình u sầu đi lưu lạc, hoàn toàn không màng tới việc Hắc Ám và Bạch Thủ Nam sẽ quyết đấu.

Vậy nên nàng tốt ở chỗ nào.

Cảm giác nàng và Bạch Thủ Nam rất giống nhau, đều gặp chuyện là không dũng cảm đối mặt mà chọn cách trốn tránh.

Dù có xuyên việt qua rất nhiều thế giới, có một số chuyện ta vẫn không cách nào lý giải được, ví dụ như tình yêu.

Ta cũng giống Địa Ngục, không thể lý giải tình yêu của bọn họ, không hiểu tại sao ba người cứ yêu tới yêu lui như vậy.

Đỗ Lan nói: Hoặc có lẽ chỉ là sự tác quái của hormone tuổi trẻ, không thể dùng logic để giải thích.

Địa Ngục không hiểu tình yêu, Đỗ Lan thực ra cũng không quá hiểu, dù sao lúc đầu mình cũng là vì thấy sắc nảy lòng tham mới theo đuổi Địch Ny Toa.

Yêu rồi thì muốn ở bên nhau, không màng hậu quả.

Khi Đỗ Lan theo đuổi tình yêu, hắn đã dùng cả mặt trăng để tỏ tình.

Bạch Thủ Nam đem Thiên Quốc làm tế phẩm để theo đuổi tình yêu cũng có thể lý giải, yêu mỹ nhân không yêu giang sơn.

Điểm khác biệt là khi đó Đỗ Lan là một con sói độc hành, muốn làm gì thì làm.

Nhưng Bạch Thủ Nam là người thừa kế Thiên Quốc, bên cạnh có rất nhiều đại thần và mưu sĩ, còn có một người tự xưng là trí tuệ, sức mạnh vô song là Địa Ngục.

Nhưng không một ai nhìn ra hậu quả của việc Bạch Thủ Nam và Hắc Ám phát sinh mâu thuẫn để ngăn cản Bạch Thủ Nam, hay nhắc nhở Hắc Ám, hoặc ngăn cản Thu Thiên.

Cũng không biết Thiên Quốc rốt cuộc vận hành kiểu gì, ngay cả một người dám trực gián cũng không có.

Địa Ngục cũng hoàn toàn không cân nhắc đến hậu quả, không coi Hắc Ám ra gì, cứ nhất quyết chà đạp Hắc Ám.

Thiên Võng, ngươi thấy thế nào.

Đỗ Lan hỏi.

Thiên Võng vốn là cư dân Thiên Quốc, hắn đã chứng kiến cảnh Địa Ngục dẫn Bạch Thủ Nam lên đài diễn thuyết, rất ngưỡng mộ Bạch Thủ Nam, cũng muốn đứng bên cạnh Địa Ngục, muốn được vạn dân kính ngưỡng.

Đáng tiếc hắn không có từ trường, chỉ có thể học tập khoa kỹ trong tổ chức.

Nhưng hắn không quên bản tâm, vẫn quan tâm đến Thiên Quốc.

Thiên Võng cũng thông qua vệ tinh giám sát toàn thời gian mọi cường giả, nhìn thấy lựa chọn của bọn họ.

Đối với những chuyện xảy ra ở Thiên Quốc, hắn cảm thấy đáng tiếc.

Hắn nói: Bạch Thủ Nam là người thừa kế do Địa Ngục chọn, nhưng trong lòng hắn không có Thiên Quốc, chỉ có chính mình.

Nếu Địa Ngục luôn ở đó thì có thể áp chế Hắc Ám.

Nhưng hiện tại Địa Ngục khó mà tự bảo vệ mình, Bạch Thủ Nam vốn được nuông chiều căn bản không xử lý tốt những việc này.

Bị nuông chiều sao.

Đồng ý với quan điểm của ngươi.

Đỗ Lan nói: Vậy ngươi dự định làm gì.

Ta sẽ tiếp tục quan sát.

Thiên Võng nói: Hiện tại Bạch Thủ Nam vẫn chưa đủ thành thục, chưa đủ trí tuệ và thực lực để thống suất Thiên Quốc.

Nhưng ta sẽ canh chừng.

Quá trình này sẽ có rất nhiều tổn thất.

Đó là sự hy sinh tất yếu.

Chẳng lẽ ngươi không cho rằng những hy sinh này đều có thể tránh khỏi sao.

Theo lý mà nói, nên có đại thần thà chết cũng phải ngăn cản hành vi tùy tiện của Bạch Thủ Nam.

Nhưng Thiên Quốc không thấy có đại thần nào như vậy.

Đỗ Lan cho rằng nhất định phải có đại thần ra mặt ngăn cản mới đúng, nói: Đế vương không có việc riêng, tất cả đều là đại kế thiên hạ.

Thiên Quốc là quốc gia do từ trường cường giả thống trị, ở quốc gia như vậy, từ trường cường giả nhất ngôn đường là chuyện thường thấy.

Thần Quốc cũng vậy, đại thần căn bản không có cơ hội đưa ra gián ngôn.

Dù sao từ trường cường giả nhìn xa trông rộng hơn, biết nhiều hơn, theo lý mà nói quyết định của bọn họ cũng sẽ minh trí hơn.

Thiên Võng nói.

Ngươi quá đề cao từ trường rồi.

Thiên Võng thất vọng nói: Đúng vậy, trước đây ta không có từ trường, cứ nghĩ từ trường luôn tốt đẹp, có thể khiến con người trở nên lý trí hơn, thông minh hơn, có sức sáng tạo hơn.

Chương 4103

Đáng tiếc hiện tại xem ra từ trường chỉ mang lại sự phá hoại, không làm cường giả thông minh hơn.

Từ trường ngược lại khiến họ trở nên phong bế hơn, kiêu ngạo tự mãn hơn, không nghe lọt lời hay.

Ta vốn tưởng từ trường là bước tiến hóa trọng đại của nhân loại, tuyệt đối không chỉ là sự cường hóa cơ bắp, mà càng nên là bước nhảy vọt về tư duy.

Có thể giúp con người thoát khỏi lo âu, khổ muộn, buông bỏ thất tình lục dục, khi suy nghĩ cũng có thể vượt qua sự tính toán chi li, tư lợi của phàm nhân, đáng tiếc căn bản không làm được.

Không những không làm được, từ trường ngược lại giống như kính lúp, phóng đại những thói hư tật xấu của phàm nhân.

Nói đến đây, Thiên Võng thở dài một tiếng, nhắm mắt lại, dáng vẻ như đã vô phương cứu chữa.

Vốn hy vọng từ trường có thể là sức mạnh cải thiện nhân loại, kết quả lại càng sửa càng tệ.

Đỗ Lan thầm nghĩ đó chính là sự biến hóa, biến hóa không chỉ có thể trở nên tốt hơn mà cũng có thể trở nên tệ đi.

Rốt cuộc là tốt hay tệ, cần vô số người đổ máu hy sinh để duy trì sự biến hóa phát triển theo hướng tốt.

Không phải cứ bắt đầu biến hóa là có thể buông tay.

Không có chuyện tốt đẹp như vậy đâu.

Thiên Võng từng rất kỳ vọng vào từ trường, rất ngưỡng mộ từ trường, nhưng biểu hiện của từ trường cường giả thực sự khiến người ta thất vọng.

Thực ra từ trường cường giả kiến lập Thiên Quốc, Thần Quốc, Nam Quốc, quả thực đã khai phát được những khu vực lạc hậu, những điều này vẫn đáng được khẳng định.

Thiên Đạo và các đệ tử của hắn cũng quả thực đang nỗ lực thúc đẩy đạo nghĩa, có thể thấy mọi người cũng hy vọng để từ trường phát triển theo mặt tốt.

Thiên Võng, đừng vội thất vọng.

Thiên Võng nói: Đáng tiếc những người như vậy quá ít.

Cho nên chúng ta phải cổ vũ phàm nhân, cũng phải hạn chế từ trường cường giả.

Phải dùng khoa kỹ để cường hóa họ.

Điều này phải trông cậy vào ngươi rồi, Thiên Võng, hãy để phàm nhân có thêm dũng khí để chỉ ra sai lầm của cường giả.

Đỗ Lan nói.

Thiên Võng nói: Ta biết, dựa trên cơ sở của người nằm mộng để nâng cấp hệ thống Võ Thần.

Hệ thống Võ Thần hiện đã có thể dựa vào tư duy của phàm nhân để khống chế các chiến sĩ Vệ Đạo Sĩ.

Đệ tử Thiên Đạo nguyện ý làm người thử nghiệm, điều này đã đẩy nhanh tiến độ nghiên cứu.

Hiện tại họ có thể lợi dụng Vệ Đạo Sĩ để đi vi hành các nước, nói thẳng không kiêng kỵ.

Rất tốt, không cần ra khỏi cửa cũng có thể can đảm dâng tấu, có thể triển khai trong tổ chức trước.

Thiên Võng nói: Thống soái, nếu mọi người đều có thể thiện lương như ngài và đại sư Thiên Đạo thì tốt biết mấy.

Thiên Đạo hiện đã là đại sư Thiên Đạo, có tổ chức xây dựng hình tượng cho ông.

Hiện tại đệ tử có ba ngàn, còn có bảy mươi triệu người hâm mộ, số lượng người hâm mộ vẫn đang không ngừng tăng lên.

Cộng thêm Vệ Đạo Sĩ cơ giới, đạo nghĩa Thiên Đạo đã được biết đến rộng rãi.

Chính là để hạn chế từ trường cường giả, yêu cầu cường giả bảo hộ địa cầu, duy trì sinh tồn của nhân loại, giống như quản trị viên trò chơi duy trì trò chơi vậy.

Nhưng cũng có rất nhiều người phản đối, dù sao không có một tư tưởng nào có thể khiến tất cả mọi người đều tiếp nhận.

Đạo nghĩa Thiên Đạo tự nhiên sẽ bị nghi ngờ, rất nhiều người hỏi dựa vào cái gì mà từ trường lại là quản trị viên trò chơi.

Thế giới làm sao lại biến thành trò chơi rồi.

Phản đối rất nhiều, Thiên Đạo cũng đang không ngừng hoàn thiện đạo nghĩa của mình.

Tổng thể mà nói, Thiên Đạo có thể giao lưu với phàm nhân đã là rất tốt rồi, phàm nhân trước mặt Thiên Đạo dám nghi ngờ, dám nói thẳng.

Đây là chuyện chỉ có ở trong tổ chức, ở các quốc gia khác, phàm nhân căn bản không có quyền lên tiếng.

Đương nhiên tổ chức cũng không để phàm nhân nói bừa, nói thì được nhưng bắt buộc phải là vì cái chung, chứ không phải vì tư lợi cá nhân.

Cho nên phàm nhân phải mang theo một trái tim vô tư để đối thoại với Thiên Đạo, cùng nhau tham khảo đạo nghĩa.

Thiên Quốc chính là thiếu những người dám nói thẳng như vậy, Thiên Quốc không có thì tổ chức tặng họ một người.

Một vị đại thần cơ giới ngồi trên đường hầm chân không ngầm do Thiên Võng chế tạo, thông qua chênh lệch khí áp được đưa đến Thiên Quốc với tốc độ gấp mười lần âm thanh.

Kiến diện Địa Ngục.

Đỗ Lan đi rồi, thuyết khách của tổ chức lại tới.

Địa Ngục thầm nghĩ tổ chức quả thực tốn không ít tâm tư, nói: Cho hắn vào.

Chỉ nghe những tiếng ma sát cơ khí lạch cạch lạch cạch, người bước vào không phải là người mà là một robot có kích thước tương đương con người.

Robot có vẻ ngoài kim loại nhưng lại mặc quần áo nhân loại, bước vào hành lễ một cách đầy tính nhân bản: Vệ Đạo Sĩ cơ giới Trí Hải kiến quá Địa Ngục bệ hạ, ta thay mặt sư phụ Thiên Đạo gửi lời hỏi thăm bệ hạ.

Ngươi là đệ tử Thiên Đạo.

Ngươi là kẻ phàm nhân nấp sau robot sao.

Địa Ngục hỏi.

Không sai, Trí Hải chỉ là một kẻ phàm nhân, may mắn được sư phụ để mắt, ban cho một cỗ máy, do ta chưởng khống, giúp ta có thể an toàn du ngoạn toàn cầu, đồng thời có tư cách nói chuyện trước mặt từ trường cường giả.

Trí Hải khiêm tốn nói.

Địa Ngục khinh bỉ nói: Hừ, tổ chức quả thực thích giấu đầu hở đuôi, không dám lấy chân diện mục gặp người.

Bệ hạ, lời này sai rồi.

Từ trường giác tỉnh không chỉ có thiểu số nhân loại biến dị, động vật trên địa cầu cũng đang biến dị, tuyến đường trên địa cầu ngày càng nguy hiểm.

Máy bay có thể gặp chim lớn biến dị tập kích, tàu thuyền cũng có thể bị cá voi biến dị tấn công, hỏa xa và ô tô cũng có thể bị dã thú biến dị tập kích.

Cho nên tổ chức bắt buộc phải khai phát các đường hầm ngầm an toàn hơn để bù đắp.

Vì từ trường giác tỉnh, địa cầu đang trở nên ngày càng nguy hiểm, phàm nhân nếu không dựa vào khoa kỹ thì còn có thể dựa vào cái gì.

Trí Hải đơn giản thuật lại sự dị biến của địa cầu.

Hiện tại chỉ mới bắt đầu, mười bảy mười tám năm nữa, dị biến địa cầu sẽ càng nghiêm trọng hơn, đến lúc đó phàm nhân không có từ trường thật sự sẽ quay về đáy chuỗi thức ăn.

Đứng đầu chuỗi thức ăn là từ trường cường giả, hạng nhì là từ trường hung thú, cuối cùng mới là phàm nhân.

Hai mươi năm sau, phàm nhân ra khỏi thành sẽ gặp nguy hiểm, đó là lúc thật sự quay lại thời đại thành bang cổ đại.

Biến dị từ trường đã bao phủ toàn cầu, động vật cũng đang trở nên mạnh mẽ hơn, thậm chí có thể sử dụng từ trường.

Đối với phàm nhân, chỉ có thành trì mới an toàn, giống như quay lại thời đại thành bang.

Diện tích nhân loại có thể khống chế chỉ là thành thị và xung quanh thành thị.

Một khi khoảng cách quá xa sẽ vô cùng nguy hiểm, có dã thú nguy hiểm chực chờ, còn có thời tiết đa biến và địa hình chưa biết.

Người cổ đại đi xa rất nguy hiểm, cho nên mọi người cho rằng người sống trong thành là quốc nhân, người ngoài thành là dã nhân.

Chỉ có dã thú mới ở ngoài thành, nhân loại thì nên ở trong thành.

Trong lịch sử lâu dài, thành thị luôn quan trọng nhất, người trong thành cao hơn người khác một bậc.

Nhưng cùng với sự phát triển của xã hội, sự tiến bộ của khoa kỹ, thành thị không còn là nơi an toàn duy nhất.

Hiện tại lịch sử đã thụt lùi, thành thị một lần nữa trở thành nơi an toàn nhất, nếu một thành thị có một từ trường cường giả tọa trấn, cho dù cường giả này có tàn bạo đến đâu, vẫn có khối người xếp hàng để vào thành.

Bởi vì dã thú bên ngoài thật sự ăn thịt người.

Một bên là cường giả tàn bạo thống trị thành thị, một bên là ngoại ô đầy rẫy dã thú nguy hiểm.

Con người sẽ chọn thành thị, dù sao cường giả có tàn bạo thì cũng có một ranh giới, ở một bên ranh giới bị tổn hại, ở bên kia ranh giới có thể sinh tồn.

Còn dã thú thì không có ranh giới, bất kể nam nữ già trẻ đều là con mồi.

Ngay cả Bạch Thứ Nam tàn bạo cũng sẽ không làm hại tất cả mọi người, đối với vợ con và những người có thể làm hắn vui vẻ, hắn vẫn có thể nương tay.

Đương nhiên từ trường cường giả mà đánh nhau thì ai cũng như ai.

Khi đã đánh nhau, từ trường cường giả liền biến thành dã thú, vô pháp duy trì ranh giới.

Chương 4104

Cho nên lịch sử đang thụt lùi, thành thị ngày càng quan trọng.

Những dã thú nguy hiểm đang trỗi dậy, xua đuổi nhân loại vào thành thị, kiến lập thành bang.

Trí Hải là đệ tử Thiên Đạo, tuy là phàm nhân nhưng lại khéo mồm khéo miệng.

Cỗ máy hắn điều khiển là robot Võ Thần 1,0, không cần từ trường, não người cũng có thể giải phóng 97 vạn mã lực từ trường để điều khiển robot từ xa.

Hắn đến Thiên Quốc kiến diện Địa Ngục.

Trí Hải không kiêu ngạo không tự ti, thao thao bất tuyệt.

Phàm nhân không có từ trường chỉ có thể dựa vào khoa kỹ, nói: Bệ hạ, ta đến đây là có lời muốn nói.

Lời gì.

Địa Ngục nhìn robot, mất kiên nhẫn nói.

Cổ ngữ vân: Quân hữu tránh thần, bất vong kỳ quốc.

Phụ hữu tránh tử, bất vong kỳ gia.

Cổ ngữ lại vân: Từ mẫu đa bại nhi.

Bệ hạ, ngài hiện tại dung túng Bạch Thủ Nam như thế, có thể nói là đạo loạn thủ.

Trí Hải nói.

Đầu tiên là Đỗ Lan, sau đó lại tới ngươi.

Nội chính Thiên Quốc có quan hệ gì đến các ngươi.

Địa Ngục không thoải mái nói, vì những lời đối phương nói trước đó Đỗ Lan cũng đã nói rồi.

Nhưng quan hệ giữa Hắc Ám, Thu Thiên, Bạch Thủ Nam là nội chính Thiên Quốc, không liên quan đến người ngoài.

Tuy là nội chính Thiên Quốc, nhưng Thiên Quốc phát sinh nội loạn sẽ tạo ra vô số nạn dân, còn tạo ra khủng hoảng nhân đạo.

Điều này sẽ ảnh hưởng đến toàn thế giới, dù sao trong Thiên Quốc cũng có không ít từ trường cường giả.

Trí Hải nói: Sau khi từ trường giác tỉnh, toàn cầu đều cùng chung vận mệnh.

Địa Ngục nói: Không cần các ngươi quản.

Bệ hạ, ta biết trước khi đăng cơ, ngài dùng chính trị Địa Ngục để thống suất thế giới.

Không cho phép bất kỳ ai nghi ngờ quyết định của mình, ngài tự tin một trăm phần trăm vào trí tuệ và sức mạnh của mình.

Nhưng theo ta được biết, bệ hạ cũng không phải là hoàn nhân, đối với giáo dục và tình yêu chỉ biết nửa vời.

Trí Hải không khách khí chỉ ra khiếm khuyết của Địa Ngục.

Địa Ngục không vui nhìn đối phương nói: Nếu là khách nhân, ta sẽ hảo hảo chiêu đãi, nếu ngươi muốn gây sự, ta sẽ biến ngươi thành sắt vụn.

Trí Hải nói: Thừa nhận khiếm khuyết của bản thân không có vấn đề gì cả.

Biết khuyết điểm của mình thì nên bù đắp, chứ không phải giấu bệnh sợ thầy.

Ngài không hiểu giáo dục, có thể đi thỉnh giáo các chuyên gia giáo dục.

Ngài không hiểu tình yêu, nên đi thỉnh giáo các chuyên gia tình yêu.

Tuy nhiên vấn đề của Thiên Quốc là không có người can đảm dâng tấu, không có người đưa ra kiến nghị chính xác.

Tất cả là vì chính trị Địa Ngục của ngài đã chặn đứng ngôn lộ.

Những kẻ ngu muội đó không có tư cách đưa ra kiến nghị cho ta.

Địa Ngục khinh thường nói.

Bệ hạ, đó là vấn đề của ngài.

Và vấn đề lớn hơn là chính ngài không cho rằng đó là vấn đề.

Cho nên Bạch Thủ Nam không được giáo dục tốt, thậm chí còn muốn tranh đoạt vị hôn thê của Hắc Ám.

Bệ hạ, nhìn lại lịch sử có mấy hoàng đế hay thái tử nào đi tranh đoạt vị hôn thê của thần tử mình.

Trí Hải hỏi.

Có, nhưng thực sự không nhiều.

Địa Ngục nói: Ta muốn vợ của bọn họ, bọn họ nên hiến dâng con gái ra mới phải.

Hiển nhiên Hắc Ám không hề muốn hiến dâng vợ mình.

Trí Hải nói: Hơn nữa Bạch Thủ Nam cũng không phải bệ hạ, Bạch Thủ Nam có cống hiến gì cho Thiên Quốc.

Hắn rời Thiên Quốc thời gian dài, bách tính đều không nhận ra hắn.

Địa Ngục thầm nghĩ mình có nên mời chuyên gia giáo dục về dạy Bạch Thủ Nam thật không.

Nhưng lại nghĩ chuyên gia giáo dục cũng không có từ trường, dựa vào cái gì mà dạy nghĩa tử.

Ngươi muốn nói chỉ có bấy nhiêu thôi sao.

Địa Ngục hỏi.

Thiên Quốc sắp suy vong, bệ hạ đã ở vào cục diện tất tử.

Trí Hải nói.

Ha ha, những kẻ mồm mép các ngươi lúc nào cũng thích khoa trương thanh thế.

Địa Ngục lãnh tiếu nói.

Trí Hải lại bình tĩnh nói: Có phải hay không, bệ hạ rõ hơn ta, ta nghĩ bệ hạ nhất định đã bói ra kết cục rồi.

Cũng biết lần hội diện ba nước này là một cái bẫy, bệ hạ tất tử không nghi ngờ gì.

Địa Ngục im lặng, quả thực kết quả bói toán là vậy, nhưng hắn tò mò không biết Trí Hải làm sao biết được.

Hắn quan sát Trí Hải, xuyên thấu vào bên trong robot, mưu toan đọc ký ức đối phương.

Nhưng máy móc là điều khiển từ xa, Địa Ngục cũng chưa mạnh đến mức cách không đọc tâm.

Không phiền ngươi bận tâm, ta biết nên làm thế nào.

Địa Ngục vẫn tự tin.

Bệ hạ trước đây không phải như vậy, trước đây trận chiến nào không có thắng toán thì tuyệt đối không tham gia.

Nhưng hiện tại rõ ràng biết nguy hiểm vẫn chủ động tiến vào.

Bệ hạ, đó là vì sao.

Trí Hải hỏi.

Câu hỏi này, Địa Ngục cũng im lặng.

Nếu là mười năm trước, bản thân quả thực sẽ vô cùng cẩn trọng.

Vì Thiên Quốc nằm trên vai mình, nhưng hiện tại đã có nghĩa tử, hơn nữa đã tiến hành cải cách, dù mình có chết thì Thiên Quốc vẫn có thể vận hành bình thường.

Chỉ cần nghĩa tử đăng cơ, mở khoa cử, sẽ có khối người ủng hộ hắn, Thiên Quốc sẽ không loạn.

Vấn đề duy nhất chính là việc giành giật phụ nữ, dẫn đến Hắc Ám phản mục.

Thời gian sẽ thay đổi tất cả, Địa Ngục cũng phải thừa nhận hiện tại mình đã buông bỏ rất nhiều.

Trước đây loại cảm giác bị trách nhiệm ràng buộc không phải là chính mình thật sự, dốc toàn lực chiến đấu mới là chính mình.

Trí Hải, ngươi lặn lội đường xa tới đây chỉ để dạy ta làm việc sao.

Địa Ngục không vui nhìn về phía robot nói: Đừng tưởng ngươi nấp sau robot là an toàn.

Bệ hạ muốn giết ta, chỉ cần động ngón tay là được.

Trí Hải nói: Nhưng nếu bệ hạ không suy nghĩ kỹ càng, cẩn thận giáo dục, thì Thiên Quốc sẽ biến thành bi kịch.

Mà bi kịch của Thiên Quốc lại dẫn đến bi kịch của thế giới.

Cho nên không chỉ mình ta đến Thiên Quốc du thuyết, hai vị sư đệ của ta cũng đã đến Thần Quốc và Nam Quốc du thuyết, hy vọng mọi người không bị từ trường siêu khống, mà hãy tỉnh táo một chút, cùng nhau thực hiện đạo nghĩa.

Các ngươi cũng đã đến Thần Quốc và Nam Quốc.

Không sai, hy vọng có thể ngăn cản trận chiến ba nước lần này.

Điều đó hoàn toàn vô nghĩa.

Cho dù Thiên Quốc có bị hủy diệt, Thiên Quốc cũng không biến thành thị trường mà sẽ biến thành địa ngục.

Bạch Thủ Nam căn bản không có năng lực quản lý tốt Thiên Quốc.

Trí Hải nói: Muốn phát triển rất đơn giản, tương lai quá trình đô thị hóa tất yếu sẽ gia tốc, vì dã thú hung mãnh sẽ xua đuổi con người vào thành thị, như vậy thành thị có thể tiếp tục phát triển.

Căn bản không cần đến chiến tranh.

Địa Ngục chưa từng nghĩ tới việc lợi dụng dã thú biến dị xua đuổi dân vào thành, quả thực là cách mạng công nghiệp có cừu ăn thịt người, cách mạng từ trường có thú ăn thịt người.

Đuổi dân vào thành thì có thể đô thị hóa quy mô lớn, có thể phát triển.

Dân số bị ép buộc vào thành có chi phí rất thấp, có thể lợi dụng triệt để.

Hơn nữa dân số đó cũng là lực lượng tiêu dùng chủ chốt, lại là một mảng thị trường lớn.

Sơ bộ một người vào thành có thể tạo ra 50 vạn tiền Thiên Quốc tài phú.

Chương 4105

Cho nên muốn phát triển, căn bản không cần đánh đến đầu rơi máu chảy, cứ hảo hảo lợi dụng dã thú là được.

Bạch Thứ Nam tàn bạo như vậy, tại sao bách tính vẫn phải xếp hàng vào Thiên Quốc.

Chính là vì bên ngoài thành trì căn bản không phải nơi con người có thể sống, không phải dã thú thì cũng là mấy gã điên, thà mạo hiểm vào Thiên Quốc còn hơn.

Thậm chí dù có khả năng bị Bạch Thứ Nam đánh chết, vẫn có hy vọng hơn là ở ngoài thành.

Có dân số đổ vào thành thị, Thiên Quốc dưới sự trị vì của Bạch Thứ Nam mới không sụp đổ, thành thị có lượng lớn lao động rẻ mạt, chỉ cần có bánh bao là có thể làm việc bán mạng, chẳng khác gì nô lệ.

Trở thành thức ăn hay trở thành nô lệ.

Mọi người nhất định chọn làm nô lệ.

Địa Ngục đã dự đoán được cái chết của mình, nhưng lại không thấy được xu hướng phát triển tương lai.

Tương lai sẽ tiến hành đô thị hóa quy mô lớn hơn nữa, vì dã thú ngoài hoang dã sẽ ngày càng mạnh hơn, nhân loại không vào thành thì rất khó duy trì sinh mệnh.

Cho nên căn bản không cần đánh tới đánh lui, nắm lấy cơ hội đô thị hóa trong vài thập kỷ tới có thể đạt được một làn sóng phát triển.

Đương nhiên chỉ khuyên Địa Ngục thì không có tác dụng, vẫn có người khuyên Điện Nhãn và Lam Mộng, cũng có người đi khuyên Thu Thiên.

Một robot mang hình dáng nữ giới đã đến trước mặt Thu Thiên, khuyên nàng đừng đội nón xanh cho Hắc Ám, đừng tâm viên ý mã, đừng nhất tâm nhị ý.

Nếu thích Bạch Thủ Nam thì chia tay Hắc Ám, nếu thích Hắc Ám thì đừng đồng ý với Bạch Thủ Nam.

Cho dù Bạch Thủ Nam dùng cường quyền hiếp đáp ngươi, ngươi cũng có thể từ chối.

Robot nữ nói.

Nội tâm Thu Thiên rất phức tạp, cũng muốn cả hai, giá như Bạch Thủ Nam có sự ôn nhu của Hắc Ám, Hắc Ám có vẻ anh tuấn, soái khí, địa vị của Bạch Thủ Nam, hai người hợp lại làm một thì tốt biết bao.

Nếu bắt buộc phải chọn, nàng cảm thấy Bạch Thủ Nam tốt hơn một chút.

Tại sao không thể có cả hai.

Người trẻ tuổi đều như vậy, sẽ không vì sự khác biệt nam nữ mà có điểm khác nhau.

Cho nên nam sinh thích xem Long Ngạo Thiên, nữ sinh thích xem Mary Sue.

Long Ngạo Thiên chính là giang sơn và mỹ nhân đều muốn cả hai, tỉnh chưởng thiên hạ quyền, túy ngọa mỹ nhân tất.

Nữ sinh thì là bá đạo tổng tài yêu ta, đàn ông chinh phục thế giới, chính mình chinh phục đàn ông.

Vũ khí của Long Ngạo Thiên là chiến lực vô địch, vũ khí của Mary Sue là sức hấp dẫn chí mạng.

Nhưng mục đích của cả hai là giống nhau, chính là muốn hết tất cả.

Không cần lựa chọn, không cần xả bỏ, muốn hết tất cả.

Bạch Thủ Nam như vậy, Thu Thiên cũng như vậy.

Khi còn trẻ chính là không cần cân nhắc những điều đó, dù có người khuyên ngăn, bọn họ cũng sẽ nghĩ mình có lẽ có thể có được tất cả.

Người khác không làm được, mình có lẽ có thể làm được.

Rất nhiều người trẻ tuổi đều nghĩ như vậy, bởi vì họ gặp phải những chuyện mất kiểm soát còn ít, họ luôn được cha mẹ, sư trưởng bao bọc, nằm trong một môi trường có thể kiểm soát, chưa bị xã hội vùi dập.

Cái gọi là xã hội vùi dập chính là để người trẻ tiến vào một môi trường mất kiểm soát.

Người trẻ lúc đầu nhất định muốn thử kiểm soát môi trường đó, họ trẻ tuổi tài cao, lại có chí khí, nhất định là ý chí sục sôi.

Nhưng đối mặt với vô số nhân tố ngoài ý muốn mất kiểm soát, người trẻ dần dần nhận ra giới hạn năng lực của bản thân.

Sự viên hoạt không phải là bị mài mòn góc cạnh, mà là biết được giới hạn góc cạnh của mình.

Trong một môi trường mất kiểm soát khổng lồ, lực khống chế của bản thân có thể khống chế được rất ít thứ, chỉ bấy nhiêu thôi, nhiều hơn nữa là không khống chế được.

Người trẻ sẽ nhận ra trong những lần bị vùi dập rằng những thứ không khống chế được có rất nhiều, đặc biệt là nhân tâm lại càng không có quy luật nào cả.

Đây là một quá trình, lực khống chế của người trẻ cũng khác nhau, có người mạnh, có người yếu.

Cho nên ra ngoài xã hội cần phải thử sai, cuối cùng hoàn thành việc phân tầng.

Lúc bắt đầu, người trẻ nhất định là tâm cao hơn trời, muốn khống chế hết thảy.

Thu Thiên cũng vậy, gặp được đàn ông tốt, tại sao không thể có cả hai.

Tại sao bắt buộc phải chọn.

Nàng có thể khống chế họ, vì họ đều yêu nàng.

Thu Thiên là đệ tử Địa Ngục, cũng không phải hạng vừa.

Nàng nhìn robot nữ, nói: Ta muốn làm gì không cần ngươi tới dạy.

Robot nữ nói: vị trí là Nếu là người thông minh, ngươi nên biết Hắc Ám và Bạch Thủ Nam một khi phát động chiến tranh, cuối cùng người chịu khổ là bách tính Thiên Quốc.

Bạch Thủ Nam rất mạnh, Hắc Ám cũng không yếu, họ mà đánh nhau, Thiên Quốc không có tương lai.

Giống như trong thế giới động vật, con đực tranh giành quyền giao phối sẽ phát sinh chiến đấu.

Thu Thiên nói: Tại sao bắt ta phải chọn.

Không chỉ bắt ngươi chọn, mà còn muốn ngươi chọn cho kỹ, phải tiêu trừ địch ý giữa Hắc Ám và Bạch Thủ Nam, để họ đều chấp nhận kết quả.

Ta kiến nghị ngươi chọn Hắc Ám, ở bên Hắc Ám.

Robot nữ nói: Còn về lý do, là vì Bạch Thủ Nam dù sao cũng là người thừa kế, ngươi chọn Bạch Thủ Nam sẽ khiến hắn mang tiếng cướp vợ thuộc hạ.

Chi bằng ở bên Hắc Ám, để Bạch Thủ Nam chuyên tâm sự nghiệp.

Thu Thiên là từ trường cường giả, không quan tâm đến mấy hư danh đó, nói: Những gì ngươi nói chỉ là luân lý của phàm nhân, không thể ước thúc từ trường cường giả.

Cho dù Bạch Thủ Nam thực sự cướp người phụ nữ của thuộc hạ, kẻ khác cũng không dám nói gì nhiều.

Phàm nhân căn bản không có tư cách nghi ngờ từ trường cường giả.

Từ trường là lưỡi kiếm sắc bén phá vỡ mọi ước thúc, có thể làm mọi việc theo ý mình, toàn thế giới đều là phông nền cho những yêu hận tình thù của bọn họ.

Phàm nhân mất đi là sinh mạng, còn họ mất đi lại là tình yêu.

Robot nữ thực sự không biết làm sao để thuyết phục đối phương, đối phương có lương tri mới có thể bị thuyết phục.

Nếu đối phương thực sự vì mình có từ trường mà làm xằng làm bậy, mình có thể làm gì.

Ta hy vọng các ngươi có thể cân nhắc một chút cho bách tính Thiên Quốc, đừng dồn bách tính vào đường cùng.

Kẻ không có từ trường sớm muộn cũng bị đào thải, có từ trường và không có từ trường giống như hai chủng tộc khác nhau.

Thu Thiên nói: Thứ ta thủ hộ là Thiên Quốc chứ không phải bách tính.

Chỉ cần Thiên Quốc còn đó, bách tính có thể thay đổi hết đợt này đến đợt khác.

Đó chính là Bất thất kỳ sở giả cửu, tử nhi bất vong giả thọ, Thiên

Quốc và từ trường còn đó, bách tính có thể thay đổi.

Robot nữ biết đối phương nói không sai, vốn dĩ không có Thiên Quốc, là Địa Ngục từ trường mạnh mẽ đồng thời có ý tưởng lập quốc, thế là Thiên Quốc ra đời.

Chỉ cần có mảnh đất này, cộng thêm từ trường cường giả có ý tưởng lập quốc, là có thể trọng kiến Thiên Quốc hết lần này đến lần khác.

Luôn có người nguyện ý đến Thiên Quốc.

Quả nhiên, nếu từ trường cường giả không tự ước thúc mình thì có thể làm mọi việc theo ý muốn, không hổ danh là đệ tử Địa Ngục.

Robot nữ nói: Ngươi có thể khinh thường phàm nhân, chẳng lẽ không sợ phàm nhân phản phệ sao.

Thu Thiên nhìn robot nữ với vẻ lân mẫn, một ánh mắt thắng vạn lời nói.

Ánh mắt lân mẫn đó như muốn nói rằng phàm nhân ngoài phẫn nộ và không cam lòng thì còn có cách nào để phản kích từ trường cường giả sao.

Không có cách nào, một chút cách cũng không có.

Ngay cả Điện Nhãn và Thiên Đạo cũng phải cảm kích kẻ thù sát phụ đã dạy mình từ trường, không để họ trở thành phàm nhân bị ức hiếp một cách tầm thường.

Từ trường, từ trường, từ trường.

Chương 4106

từ trường thực sự đã thay đổi tất cả, biến nhân loại thành hai chủng tộc.

Từ trường cường giả căn bản không cần cân nhắc suy nghĩ của phàm nhân, đúng như Địa Ngục đã nói, phàm nhân chỉ là lũ kiến hôi bị chà đạp, căn bản không cần quan tâm đến họ.

Chẳng lẽ ngươi không lo lắng trong số phàm nhân cũng có người giác tỉnh từ trường.

Sau đó những từ trường cường giả giác tỉnh đó sẽ hướng các ngươi tiến hành phục thù.

Từ trường cường giả cũng là từ phàm nhân mà trỗi dậy.

Robot nữ nói.

Đợi giác tỉnh từ trường rồi hãy nói.

Thu Thiên không hổ là đệ tử Địa Ngục, thực sự đã học được không ít chính trị Địa Ngục.

Địa Ngục mới là tội khôi họa thủ, rõ ràng biết mình không phải chuyên gia giáo dục gì nhưng vẫn dạy hai đứa trẻ những thứ loạn thất bát tao.

Xem ra thống soái nói đúng.

Robot nữ nói.

Thu Thiên nói: Đỗ Lan đã nói gì.

Tất cả từ trường cường giả đều nên bị khóa bằng xiềng xích từ trường, để trải nghiệm cuộc sống của phàm nhân, chỉ có như vậy mới không thoát ly xã hội.

Giống như thế hệ từ trường cường giả đầu tiên, lúc đầu là phàm nhân, trải qua huấn luyện gian khổ mới có được từ trường.

Còn thế hệ từ trường thứ hai, từ nhỏ đã giác tỉnh từ trường, sẽ thoát ly xã hội, tự cao tự đại.

Thu Thiên nói: Đáng tiếc không ai có thể khóa được từ trường của chúng ta.

Thống soái đã nói, tương lai nhất định phải để mỗi từ trường cường giả đều biến thành phàm nhân, trải nghiệm nhân sinh của phàm nhân, rồi mới khôi phục từ trường.

Tương lai.

Ta không cho rằng sẽ có tương lai như vậy.

Thu Thiên không tin có người có thể khóa được từ trường của mọi người.

Sẽ có thôi.

Robot nữ nói: Hy vọng ngươi tự giải quyết cho tốt, đừng để phạm sai lầm lớn.

Thu Thiên thầm nghĩ mình không cần bất kỳ ai dạy bảo, mình sẽ làm theo ý nghĩ của mình.

Người không có từ trường làm sao thuyết phục được người có từ trường.

Giống như học sinh tiểu học làm sao thuyết phục được sinh viên đại học vậy, vô cùng khó khăn.

Hiện tại bắt buộc phải phát sinh một sự kiện lớn, để phàm nhân một lần nữa nắm giữ quyền lên tiếng.

Giống như từ trường đã chống đỡ được bom hạt nhân, khiến thế giới nhận ra từ trường vượt lên trên tất cả.

Hiện tại cũng cần một sự kiện lớn để mọi người biết phàm nhân đã trở lại.

Không có một sự kiện lớn thì không có sự xoay chuyển, chỉ dựa vào ngôn ngữ rất khó khuyên bảo bọn họ.

Tổng thể tình hình là như vậy.

Địa Ngục, Bạch Thủ Nam, Thu Thiên không nghe.

Điện Nhãn, Phá Mộng, Lam Mộng, Áo Gia đương nhiên cũng sẽ không nghe.

Thiên Đạo giống như Khổng Mạnh vậy, mọi người đối đãi với đệ tử Thiên Đạo đều rất khách khí, nhưng đều không nghe.

Cho dù đệ tử Thiên Đạo nói rất hay nhưng vô dụng.

Từ trường cường giả đều hành động theo ý nghĩ của mình, căn bản không cân nhắc đến ảnh hưởng đối với phàm nhân.

Từ góc độ của từ trường cường giả mà nói, yêu hận tình thù của bản thân là quan trọng nhất, không cần thiết phải cân nhắc cho người khác.

Giống như thời Xuân Thu Chiến Quốc, mọi người đều cân nhắc lợi ích của mình, không cách nào cân nhắc cho người khác.

Cho nên tư tưởng nhân nghĩa của Khổng Mạnh không cách nào thúc đẩy, mọi người căn bản không có cách nào thực tiễn.

Từ trường cường giả chỉ cần mình sảng khoái là được, cũng không phải họ xấu, mà là nếu họ thực sự bảo hộ phàm nhân thì phàm nhân sẽ trở thành sơ hở của họ.

Các từ trường cường giả khác có thể bắt phàm nhân để uy hiếp họ không.

Các từ trường cường giả khác không quan tâm phàm nhân, còn mình lại quan tâm phàm nhân.

Mà phàm nhân lại không giúp được gì, như vậy bảo hộ phàm nhân chẳng khác nào tự sát.

Chà đạp phàm nhân ngược lại trở thành phương án tự vệ.

Lần khuyên bảo này toàn diện thất bại.

Thiên Đạo nghe đệ tử bẩm báo xong, ngửa mặt lên trời thở dài: Kẻ như chó nhà có tang chính là ta đây.

Ông vô cùng hy vọng mọi người có thể tuân thủ đạo nghĩa, đáng tiếc không làm được.

Đừng nản chí, lần này Vệ Đạo Sĩ cơ giới sớm muộn gì cũng có cơ hội biểu hiện mình.

Phàm nhân cần một cơ hội chứng minh sức mạnh của mình có thể ảnh hưởng đến từ trường cường giả, bắt buộc phải nâng cao giá trị của mình.

Đỗ Lan nói: Chúng ta phải làm việc lớn.

Làm việc lớn.

Đúng vậy, làm việc lớn.

Thiên Đạo nghiêm túc nói: Phải chứng minh sức mạnh của phàm nhân, đeo xiềng xích cho từ trường cường giả.

Lam Mộng vẫn tiếp tục kế hoạch của mình, Địa Ngục cũng vẫn sẽ dấn thân vào cái bẫy.

Bạch Thủ Nam vẫn quyết định đoạt đi sự trong trắng của Thu Thiên, hắn cho rằng như vậy Thu Thiên sẽ không rời bỏ mình.

Cũng không biết sau khi hắn chu du thế giới xong làm sao vẫn còn thiên chân như thế, làm sao lại nghĩ phụ nữ sẽ đi cùng người đàn ông đầu tiên của mình.

Thời đại này, phụ nữ có rất nhiều lựa chọn, không nhất thiết phải treo cổ trên một cái cây.

Thu Thiên cũng vô pháp đưa ra lựa chọn, muốn Bạch Thủ Nam, cũng muốn Hắc Ám, thế là nàng chọn rời khỏi Thiên Quốc, bỏ chạy.

Không hổ là đệ tử Địa Ngục, Bạch Thủ Nam và Thu Thiên đều cùng một đức hạnh, gặp khó khăn không phải dũng cảm đối mặt mà là chọn cách trốn tránh.

Hắc Ám tức điên lên, cả thế giới đều biết mình sắp kết hôn, hiện tại vợ chưa cưới lại nửa đêm vào phòng Bạch Thủ Nam, sau đó liền bỏ chạy.

Mọi người đều biết điều đó đại biểu cho cái gì, nhất định đã phát sinh chuyện thiếu nhi không nghi.

Hắn là phong cương đại lại của Thiên Quốc, lập bao hãn mã công lao cho Thiên Quốc, đồng thời mình còn là sư đệ của Địa Ngục.

Ban đầu hắn tưởng Địa Ngục chỉ chà đạp phàm nhân, không ngờ ngay cả sư đệ mình cũng chà đạp.

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục.

Hắn không nhịn được nữa, hận không thể giết chết Bạch Thủ Nam ngay lập tức.

Nhưng Địa Ngục sẽ không để Hắc Ám đụng vào Bạch Thủ Nam, ông sẽ bảo hộ Bạch Thủ Nam.

Cuối cùng ngày Lam Mộng và Địa Ngục ký kết hiệp ước hòa bình cũng đến, tại một hòn đảo nhỏ phong cảnh như tranh vẽ ở Nam Thiên Trúc Dương.

Địa Ngục dẫn Bạch Thủ Nam đến đây, tuy biết là bẫy nhưng ông vẫn tới.

Lam Mộng mặc vest chỉnh tề mỉm cười nói: Rất vui vì ngươi không bị đạo nghĩa Thiên Đạo ảnh hưởng.

Không ai có thể dạy ta làm việc.

Địa Ngục nói: Họ không thể ngăn cản quyết tâm của ta, ta cũng không cần giải thích trí tuệ và sức mạnh của mình cho họ, càng không kỳ vọng họ lý giải sự vĩ đại của từ trường.

Thâm cảm như vậy, Thiên Đạo thiên chân, đệ tử của hắn còn thiên chân hơn.

Rõ ràng không có từ trường lại muốn dùng cái lưỡi không xương để thuyết phục chúng ta thay đổi tâm ý, đúng là nực cười.

Họ hiểu cái gì chứ.

Họ chỉ là phàm nhân, chỉ là kiến hôi.

Nếu họ hiểu thì đã không rơi vào kết cục này.

Lam Mộng cười nói: Được rồi, chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, bắt đầu đi.

Bạch Thủ Nam cảnh giới.

Đúng lúc này, Thần Quốc đã tới.

Điện Nhãn, Phá Mộng, Hùng Sư, Bạch Thứ Nam đều tới.

Điện Nhãn nhìn Địa Ngục, nói: Địa Ngục, cửu ngưỡng cửu ngưỡng.

Điện Nhãn, ngươi đến đây là để khai chiến với Thiên Quốc, Nam Quốc sao.

Địa Ngục hỏi.

Chương 4107

Chỉ khai chiến với mỗi mình ngươi thôi.

Điện Nhãn nói.

Bạch Thủ Nam nghe vậy, lập tức nói với đệ đệ: Chúng ta không nhất thiết phải chiến đấu.

Bạch Thứ Nam khinh thường nói: Đại ca, huynh thật thiên chân.

Thế giới này nhược nhục cường thực, thích giả sinh tồn.

Huynh không muốn tranh đoạt thì chi bằng sớm đi ẩn cư, đừng đứng trên võ đài quốc tế này nữa.

Thứ Nam, chiến đấu không có ý nghĩa.

Chúng ta có thể hòa bình giải quyết vấn đề.

Thế giới này đã có quá nhiều chiến tranh, quá nhiều bi kịch, chiến tranh chỉ mang lại bi kịch.

Bạch Thủ Nam nghiêm túc nói.

Hắn càng nghiêm túc, lại càng nực cười.

Bạch Thứ Nam nói: Bớt nói nhảm đi, chúng ta tới đây chính là muốn hạ Thiên Quốc.

Huynh không muốn chiến đấu thì các huynh có thể đầu hàng.

Bạch Thủ Nam đương nhiên không đầu hàng, nắm chặt quyền đầu, Thần Quốc có đệ đệ, Nam Quốc có cậu, cuối cùng là cuộc nội hồng của gia tộc.

Đó chính là điều Quan Nguyệt Đồng nhìn thấy trong tương lai, một gia đình nội hồng, tàn sát lẫn nhau, là hiện thực mà bà không muốn đối mặt.

Với tư cách là người nhà, bà vô pháp ngăn cản, đạo nghĩa Thiên Đạo vô pháp ngăn cản, tình cảm gia đình cũng vô pháp ngăn cản, đây là trận chiến tất nhiên sẽ phát sinh.

Bạch Thủ Nam rất khó chịu, nhưng nhìn người đệ đệ kiên định, vẫn muốn nói: Đệ đệ.

Đại ca, đừng nói nữa.

Từ khi sinh ra, mọi người đều cho rằng đệ không bằng huynh, đệ là em nên xếp thứ hai.

Huynh là anh nên xếp thứ nhất.

Đệ chính là muốn đấu với huynh một trận, hướng thiên hạ chứng minh đệ ưu tú hơn huynh, xuất sắc hơn huynh.

Đó là oán niệm của người em đối với người anh.

Bạch Thứ Nam có lý do chiến đấu đầy đủ, một là thế giới nhược nhục cường thực, hai là oán niệm của bản thân.

Bạch Thủ Nam không biết nói gì, đây rõ ràng là gây sự vô lý, nhịn không được nói: Ai thấy đệ yếu thì đệ đi đánh bại người đó đi, tìm ta làm gì.

Cho dù đệ đánh bại ta, những kẻ nghi ngờ đệ vẫn sẽ nghi ngờ đệ thôi.

Bớt lời nhảm, chiến đi, đại ca.

Điện Nhãn cũng nói: Địa Ngục, hôm nay chính là ngày giỗ của ngươi.

Địa Ngục nhìn về phía Lam Mộng, nói: Thì ra đây là một cái bẫy, cái bẫy để giết ta.

Lam Mộng cười không nói gì, Áo Gia bên cạnh cũng đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Địa Ngục nói: Ta quả thực bị coi thường rồi, cũng được, để các ngươi xem thực lực của ta.

Từ xa, Hắc Ám khoanh tay đứng nhìn, lẽ ra hắn nên đứng về phía Thiên Quốc, nhưng hiện tại căn bản không muốn giúp Địa Ngục, chỉ hy vọng Địa Ngục và Bạch Thủ Nam chết đi.

Lãnh địa từ trường.

Áo Gia tiên phát chế nhân, giải phóng lãnh địa từ trường, nhốt tất cả mọi người vào từ trường của mình.

Địa Ngục lãnh tiếu một tiếng, nói: Không phải chỉ có mình ngươi biết bảo vệ địa cầu đâu, ta cũng biết, lãnh địa từ trường.

Mọi người lần lượt triển khai lãnh địa từ trường, như vậy có thể mượn từ trường địa cầu để hạn chế kẻ địch, cường hóa bản thân.

Càng bảo vệ địa cầu, chiến lực càng mạnh.

Nhưng mọi người đều biết chiêu này, nên đều dùng lãnh địa từ trường, nhờ đó tổn hại đối với địa cầu được giảm xuống mức thấp nhất.

Địa Ngục khai chiến, nộ hống một tiếng: Địa Ngục Kiếm Pháp.

Kiếm quang rực rỡ như húc nhật đông thăng, một địch nhiều.

Phá Mộng nói: Dị giáo đồ chết đi, Tận Thế Cứu Thế Quyền.

Áo Gia đứng một bên quan sát, tùy lúc chuẩn bị xuất thủ.

Trận chiến này Địa Ngục sớm đã bói ra, là trận tử chiến của mình, nhưng ông không hối hận.

Có Bạch Thủ Nam một nghĩa tử đầy tiềm năng, Thiên Quốc nhất định sẽ ngày càng tốt đẹp.

Nhưng Bạch Thủ Nam có thể giải phóng được tiềm năng đó hay không vẫn là một vấn đề, Địa Ngục có vẻ quá lạc quan rồi.

Đỗ Lan nói: Đánh nhau rồi, chúng ta cũng chuẩn bị thôi.

Thiên Đạo gật gật đầu, dẫn đầu khởi phi, sau đó đệ tử của ông toàn bộ điều khiển Vệ Đạo Sĩ đi ra ngoài thái không, lần này họ muốn mượn từ trường ngoài thái không để phát động đạo nghĩa.

Địa Ngục bị Phá Mộng, Hùng Sư và Áo Gia bao vây.

Dù Địa Ngục Chi Kiếm sắc bén vô cùng, nhưng đối đầu với ba kẻ địch mạnh, tiền đồ xem ra vẫn rất mịt mù.

Áo Gia vẫn chưa ra tay, nhưng Phá Mộng đối với những kẻ dị giáo tuyệt không lưu tình, Hùng Sư cũng đang ra sức hỗ trợ.

Địa Ngục Chi Kiếm có thể phóng ra từ bất cứ vị trí nào, quỷ quyệt khó lường, khí định thần nhàn.

Tuy đã rơi vào bẫy, nhưng dường như kẻ địch mới là bên nên cảm thấy sợ hãi.

Địa Ngục rất bình tĩnh, cái sự bình tĩnh ấy khiến người ta phải khiếp sợ.

Chiêu thức của hắn biến hóa tiến thoái nhịp nhàng, không ngừng thay đổi vị trí để đảm bảo bản thân không rơi vào vòng vây khép kín.

Phá Mộng lên tiếng: Tại sao không chấp nhận sự an bài của Thần.

Địa Ngục hỏi ngược lại: Thần có bao nhiêu vạn thất từ trường.

Bất kính với Thần chính là tội ác lớn nhất của các ngươi.

Phá Mộng nói: Từ trường là ân tứ của Thần, nhưng các ngươi không những không cảm ơn mà còn lạm dụng nó.

Từ trường lẽ ra phải làm thế giới tốt đẹp hơn, nhưng hãy nhìn cái thế giới tan hoang này xem, nhìn xem các ngươi đã làm những gì.

Địa Ngục đáp: Vị Thần mà ngươi nói chỉ là thứ hư huyễn do phàm nhân tự não bổ ra thôi.

Còn trong hiện thực, từ trường chính là Thần, và chúng ta chính là Thần.

A a.

Kẻ tiết độc thần linh, đáng chết.

Phá Mộng đại nộ, không thể tha thứ cho kẻ tà ác trước mắt, hắn gầm lên: Ngươi không có tín ngưỡng, cho nên mới dám tùy ý làm bậy, đáng chết.

Từ trường đã ban cho chúng ta sức mạnh để tự do tự tại.

Còn ngươi lại tự trói buộc bản thân, đó là lý do ngươi phải chết.

Thần sẽ bảo hộ ta.

Thần của ngươi cũng sẽ bại dưới từ trường mà thôi.

Hai bên quyền kiếm chạm nhau, lực lượng từ trường bùng phát dữ dội.

Trong nguyên tác, Phá Mộng từng bị Tần Hồng đánh bay một quyền tại trận chiến đảo Phục Sinh rồi mất tích.

Mãi đến khi Hắc Ám báo thù Thiên Quốc gây thương vong vô số, hắn mới xuất hiện trở lại.

Khi đó đầu óc hắn đã hỏng, bị mất trí nhớ, nhưng vẫn tuân thủ giáo nghĩa, dùng từ trường tích lũy mấy chục năm để chữa trị cho phàm nhân, cuối cùng gia nhập Thiên Quốc, trở thành trợ thủ của Bạch Thủ Nam.

Dù mất ký ức, tín ngưỡng của hắn cũng không hề biến mất.

Hiện giờ hắn không hề mất trí, tín ngưỡng càng thêm kiên định, sớm đã ngứa mắt với lũ khốn hưởng thụ ân tứ từ trường của Thần mà không biết ơn.

Quyền của sự thành tâm đối chiến với kiếm của sự cao ngạo.

Đây không chỉ là cuộc đối đầu về chiêu thức, mà còn là sự kháng cự giữa các tư tưởng.

Địa Ngục thích đọc Đạt Ma Kinh thuộc kinh điển Phật giáo, mà bản chất Phật giáo là vô thần luận.

Phật là bậc giác ngộ, là người thông thái chứ không phải Thần.

Phật tương ứng với người ngu, là sự khác biệt giữa người thông minh và kẻ ngốc.

Phật không phải Thần, về lý thuyết không có thần thông.

Chỉ là sau này trong quá trình truyền giáo, Như Lai, Bồ Tát, La Hán mới biến thành thần tiên chứ không đơn thuần là người thông thái nữa.

Nếu chỉ là người thông minh không có thần thông thì tôn giáo rất khó truyền bá.

Địa Ngục không tin có Thần, chỉ tin vào trí tuệ và sức mạnh của con người, vận mệnh con người do con người quyết định.

Con người mới là nhân vật chính của nhân gian, Thần phải đứng sang một bên.

Dù sao Địa Ngục cũng thuộc vòng văn hóa Đông Á, vẫn tin tưởng vào sức mạnh con người.

Nhưng cha của Phá Mộng là mục sư, bản thân hắn cũng là mục sư, tín ngưỡng đối với Thần là không thể lay chuyển.

Hắn tin rằng chỉ khi mọi người đều tin vào một vị Thần, thế giới mới thái bình.

Đáng tiếc, Thần cũng chia thành nhiều lưu phái, cùng một vị Thần cũng có những cách giải thích khác nhau.

Phá Mộng cũng chỉ là một trong số đó, hắn ngay cả dị đoan còn chưa giải quyết được, làm sao giải quyết được kẻ dị giáo.

Chương 4108

Chết đi.

Phá Mộng tập trung phẫn nộ vào nắm đấm, tung ra những đòn tấn công như mưa sao sa.

Địa Ngục cười lạnh: Tuy ngươi có từ trường mạnh mẽ, nhưng căn bản không tạo ra đủ sát thương.

Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết thế nào mới là chiêu thức từ trường thực sự, thế nào là Hoàn Toàn Cảnh Giới.

Hoàn Toàn Cảnh Giới có thể đánh bại kẻ địch mạnh hơn mình gấp ba lần.

Chỉ có từ trường mạnh là vô ích, phải có khả năng giải phóng từ trường một cách không bảo lưu mới đủ kình.

Phá Mộng không tin vào mắt mình, Địa Ngục Chi Kiếm trước mắt bỗng chốc biến thành một bức tường sừng sững không thể vượt qua.

Oanh.

Hắn bị đánh bay ra ngoài, rơi xuống biển.

Hùng Sư lập tức xông lên, hắn vốn là em trai của Thiên Đạo.

Thiên Đạo từng giả vờ phế bỏ từ trường của hắn, và Hùng Sư cũng luôn che giấu sức mạnh của mình để không gây nghi ngờ cho tổ chức.

Sự nhẫn nhịn này khiến từ trường của hắn vô cùng dẻo dai.

Trong nguyên tác, hắn sẽ tham gia trận chiến Á châu giữa Điện Nhãn, Thiên Đạo và tổ chức.

Sau khi kết thúc, hắn lập ra Hùng Sư Hội ở Phi châu.

Hùng Sư cũng là sư phụ của Hải Hổ, nên Hải Hổ đã gửi con trai thứ hai đến chỗ hắn để giáo dục.

Nếu Đỗ Lan không thay đổi cốt truyện, Hùng Sư sau trận chiến với Địa Ngục sẽ trở thành phế nhân, cuối cùng bị Bạch Thứ Nam rút ống thở.

Hải Hổ đại nộ, dùng Từ Trường Thiên Tỏa khóa chặt từ trường của Bạch Thứ Nam, cuối cùng hắn bị người Lam Mộng bắt giữ và chịu sự chung cực vũ nhục.

Trận chiến này lẽ ra là trận cuối cùng của Hùng Sư.

Địa Ngục thấy Hùng Sư lao tới, không kìm được mắng: Ngươi là kẻ yếu nhất trong đám này, lấy đâu ra gan mà múa rìu qua mắt thợ trước mặt ta.

Cút.

Hùng Sư bị từ trường 99 vạn thất của Hoàn Toàn Cảnh Giới đánh lui.

Áo Gia nói với Lam Mộng: Địa Ngục rất mạnh, trong số những người ở đây, chỉ có ta và hắn là có thể hoàn toàn giải phóng sức mạnh từ trường.

Hoàn Toàn Cảnh Giới cũng cần thiên phú, có người nắm bắt được, có người không.

Khi đạt đến ngưỡng 99 vạn thất, thiên phú sẽ quyết định tất cả, trực tiếp phân định chiến lực mạnh yếu.

Điều này rất bất công, nhưng bản thân từ trường đã là sự bất công.

Từ trường bất công với người không có từ trường, và thiên phú bất công với người không có thiên phú.

Lúc này, các cường giả từ trường cũng nên hiểu rằng chỉ có từ trường là không đủ để chiến thắng.

Lam Mộng biết lúc này buộc phải để Áo Gia ra sân.

Điện Nhãn cũng đã nhìn về phía Lam Mộng, hy vọng hắn ra lệnh cho Áo Gia.

Lúc này Hùng Sư vẫn chưa từ bỏ, bị Địa Ngục bảo là kẻ yếu nhất khiến hắn không thể chấp nhận được.

Hắn gào thét, gầm rú rồi vung nắm đấm.

Chán sống, ngươi quá yếu.

Địa Ngục chẳng nể nang chút nào, một kiếm đâm xuyên vai Hùng Sư, máu chảy ròng ròng.

May mà vết thương này chỉ cần dùng Tế Bào Trọng Tổ là có thể phục hồi.

Đại ca, anh lên đi.

Lam Mộng nói.

Áo Gia cuối cùng cũng tiến vào chiến trường, đây là lần thứ ba hắn và Địa Ngục gặp nhau, lần nào cũng là kiếm bạt nỗ trương.

Địa Ngục nói: Kẻ địch ta muốn đánh bại nhất chính là ngươi.

Mười năm trước vì Đỗ Lan cản trở, ta không thể chiến với ngươi, dẫn đến hiện tại vẫn có người nghi ngờ ta không bằng ngươi.

Hôm nay ta sẽ cho thiên hạ biết ta đứng trên ngươi.

Áo Gia đáp: Lý do đó thật vô vị.

Chỉ quan tâm đến được mất của bản thân, vinh quang của chính mình mà không có lý tưởng, ngươi thật đáng thương.

Chính ngươi mới không hiểu được sự theo đuổi của đàn ông, cái lý tưởng của ngươi mới là thứ nực cười, thậm chí không bằng cả tôn giáo của Phá Mộng.

Địa Ngục châm chọc: Hôm nay kẻ bại dưới tay ta chính là ngươi.

Địa Ngục Chi Kiếm.

Vô số kiếm mang sáng rực như cơn mưa rào đổ xuống.

Quyền của Áo Gia phòng ngự kín kẽ như nước chảy không lọt, hắn không chỉ có thể giải phóng hoàn toàn 99 vạn thất từ trường, mà còn có thể đánh ra Vô Cực Chấn Thiền vượt qua cả con số đó.

Cuộc chiến giữa Áo Gia và Địa Ngục, thắng phụ vẫn là một ẩn số.

Lúc này trong vũ trụ, Thiên Đạo đứng trên quỹ đạo gần trái đất, nhìn xuống hành tinh xanh thẳm dưới chân.

Xung quanh hắn là các Cơ Giới Vệ Đạo Sĩ, cứ cách một khoảng lại có một đài, vây quanh địa cầu thành một vòng tròn.

Đỗ Lan cười nói: Khóa toàn bộ từ trường của các cường giả lại, muốn khôi phục thì phải trải qua sát hạch, giống như thi bằng lái xe vậy.

Có thể thử một chút.

Hắn đang tìm mọi cách để quy phạm hóa phương pháp sử dụng từ trường, chỉ có đạo nghĩa của Thiên Đạo là chưa đủ, còn cần cả chế độ nữa.

Hắn nghĩ ra việc thi bằng lái.

Không phải hạn chế từ trường, mà là trước khi sử dụng phải hoàn thành sát hạch để lấy chứng chỉ.

Để làm được điều này, trước hết phải phong tỏa từ trường để bọn họ chịu đi thi.

Sau khi thi xong, nếu vi phạm vẫn có thể tước bằng.

Hiện tại vẫn chưa có chiêu thức Sức Mạnh Lưu Lượng, từ trường vũ trụ vẫn còn hạn chế được bọn họ.

Sau này khi Sức Mạnh Lưu Lượng xuất hiện, sẽ không còn cách nào hạn chế nữa.

Đỗ Lan nói: Thiên Đạo, chuẩn bị xong chưa.

Thiên Đạo liên lạc từ xa với Đỗ Lan: Đã chuẩn bị xong.

Vậy thì bắt đầu đi.

Theo mệnh lệnh của Đỗ Lan, Thiên Đạo và tất cả Cơ Giới Vệ Đạo Sĩ lập tức phát sáng, như một vòng mặt trời bao quanh địa cầu, hấp thụ từ trường vũ trụ để thi triển Từ Trường Thiên Tỏa trên phạm vi toàn cầu.

Thiên giáng đạo nghĩa.

Từ Trường Thiên Tỏa 99 vạn thất, khóa lại cho ta.

Thiên Đạo gầm lên một tiếng, Từ Trường Thiên Tỏa từ trên trời giáng xuống, ánh sáng xuyên qua các tầng mây, chiếu sáng mặt đất.

Trong nháy mắt, toàn cầu sáng rực như ban ngày.

Ngày hôm đó, mọi người đều nhớ lại những ngày tháng không có từ trường.

Địa Ngục và Áo Gia đang chiến đấu, màn đối đầu 99 vạn thất từ trường dù có Từ Trường Lãnh Địa bảo vệ vẫn vô cùng kinh tâm động phách, chỉ cần một chút sơ sẩy là giữa cái chết và sự sống không còn khoảng cách.

Cả hai đều dùng đến Hoàn Toàn Cảnh Giới, phát huy 99 vạn thất từ trường đến mức cực hạn, thực sự là toàn lực dĩ phó.

Ngay khi Địa Ngục chuẩn bị dùng Địa Ngục Chiến Thần, Áo Gia dùng Vô Cực Chấn Thiền, cả hai sắp tung ra đòn sát thương vượt ngưỡng 99 vạn thì tất cả mọi người đều cảm thấy một luồng sức mạnh đáng sợ khóa chặt lấy mình.

Từ Trường Thiên Tỏa là dùng chính từ trường của bản thân để khóa lại chính mình.

Oanh.

Áo Gia và Địa Ngục như những võ sĩ đã cạn sạch sức lực, xe hết xăng, đột nhiên mất sạch từ trường, từ tư thế đối quyền trên không trung liền rơi tự do xuống dưới.

Tất cả những kẻ đã quen dùng từ trường để bay lượn đều ngã nhào xuống biển.

Chuyện gì thế này.

Lam Mộng kinh ngạc hỏi.

Áo Gia cũng ngơ ngác.

Chương 4109

Điện Nhãn, Phá Mộng, Hùng Sư cũng không biết chuyện gì vừa xảy ra.

Phá Mộng lập tức đoán: Chắc chắn là do lũ dị giáo và dị đoan đã chọc giận Thiên Thần, Ngài đã thu hồi sức mạnh của chúng ta.

Thần hỡi, hy vọng Ngài có thể nguôi giận, tha thứ cho những kẻ tội nghiệp này.

Lam Mộng không tin vào Thần, chỉ hét lên với Địa Ngục: Có phải ngươi đã làm gì không.

Đây vốn là âm mưu nhắm vào Địa Ngục, nay đột ngột xảy ra biến cố không phải do mình làm, chắc chắn là do kẻ địch.

Địa Ngục nói: Xem ra không phải các ngươi bao vây ta, mà là ta bao vây các ngươi.

Hắn biết Hắc Ám đang ở trên tàu ngầm gần đó, hiện giờ chỉ cần Hắc Ám và đội quân Ảnh Tử đến là có thể hốt trọn ổ.

Đáng tiếc, Hắc Ám cũng đang chấn kinh vì sự biến mất của từ trường.

Bạch Thủ Nam và Bạch Thứ Nam cũng rơi xuống biển, cả hai đều vô cùng kinh hoàng.

Vì bọn họ từ nhỏ đã biết dùng từ trường, từ trường giống như cơ quan trên cơ thể, giống như hơi thở, giờ đột ngột biến mất khiến họ không thể thích nghi, cảm giác như đôi chân đột nhiên biến mất, không biết đi đứng thế nào.

Không có từ trường, cả người bứt rứt, khó chịu vô cùng.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chào các vị từ trường điên lão.

Hình chiếu của Đỗ Lan xuất hiện giữa không trung, hắn nói: Quy tắc mới sẽ bắt đầu thực thi từ hôm nay.

Các ngươi muốn khôi phục từ trường thì buộc phải tham gia Kỳ thi cấp chứng chỉ năng lực từ trường, chỉ khi vượt qua sát hạch các ngươi mới có thể tái sử dụng từ trường.

Hơn nữa, nếu sử dụng không đúng quy định sẽ bị trừ điểm, trừ hết 12 điểm sẽ phải thi lại.

Trả đồ của chúng ta lại đây.

Lam Mộng gầm lên.

Điện Nhãn cũng nói: Từ trường là thứ của chúng ta, ngươi không có quyền yêu cầu chúng ta đi thi.

Tại sao không.

Các ngươi có thể làm xằng làm bậy, lẽ nào chưa từng nghĩ có ngày từ trường của mình bị khống chế sao.

Đỗ Lan nói: Người không lo xa tất có họa gần, đạo lý này các ngươi nên hiểu chứ.

Lam Mộng nhận ra nổi giận cũng vô ích, lạnh lùng hỏi: Ngươi rốt cuộc đã làm gì.

Chỉ là Từ Trường Thiên Tỏa bình thường thôi mà.

Từ Trường Thiên Tỏa là thứ tốt, các ngươi hiểu mà.

Đỗ Lan nói: Các ngươi có thể thi để khôi phục từ trường, nhưng phải tuân thủ đạo nghĩa và chế độ từ trường, nếu không từ trường sẽ bị tước đoạt lần nữa.

Lam Mộng thầm nghĩ giờ đang ở thế yếu, đành phải cúi đầu: Làm sao để dự thi.

Đến bộ ngoại giao của tổ chức tại quốc gia các ngươi đang ở là có thể tham gia, rất đơn giản.

Đỗ Lan nói: Tất nhiên ta cũng biết các ngươi đang nghĩ gì, định bụng khôi phục từ trường xong là sẽ báo thù, phá hoại kỹ thuật của tổ chức.

Các ngươi cứ thử xem, nhưng chắc chắn sẽ không thành công đâu.

Vì Từ Trường Thiên Tỏa đã được cấy vào cơ thể các ngươi, không thể gỡ bỏ.

Dù qua kỳ thi thì cũng chỉ là tạm thời mở khóa, ta có thể khóa lại bất cứ lúc nào.

Tất cả mọi người đều nghiến răng nghiến lợi, không hiểu sao Đỗ Lan có thể làm được điều này.

Làm sao có thể dùng Từ Trường Thiên Tỏa lên nhiều cường giả 99 vạn thất như vậy.

Chẳng khoa học chút nào.

Hiện tại, chưa ai có thể tung ra chiêu thức cấp độ Vụ Nổ Lớn Big Bang, nên vẫn có thể hạn chế được một chút.

Đỗ Lan, ngươi sẽ phải trả giá.

Điện Nhãn nói.

Dù ngươi có mắng rách họng thì cũng phải đi thi thôi.

Đỗ Lan nói: Trước tiên hãy đi mua một cuốn Bộ đề thi chứng chỉ từ trường về mà học cách sử dụng từ trường cho đúng cách, bớt phát điên đi, tốt cho các ngươi đấy.

Từ trường đột ngột bị khóa đúng là khiến áp lực đè nặng như núi.

Sự oán hận của họ đối với Đỗ Lan đã đạt đến đỉnh điểm, hận không thể giết chết hắn ngay lập tức.

Nhưng giờ chẳng còn cách nào, một trận chiến hay ho lại kết thúc không đâu vào đâu, thật là tức chết người.

Giờ phải làm sao đây.

Không có từ trường, đám phàm nhân có vùng lên phản kháng không.

Lam Mộng vô cùng bất mãn, vì đây vốn là kế điệu hổ ly sơn, nhất tiễn song điêu.

Để Thiên Quốc và Thần Quốc đánh nhau, mình sẽ tọa sơn quan hổ đấu.

Ý đồ ban đầu của hắn là để hai bên lưỡng bại câu thương, hắn sẽ diệt Thần Quốc trước, bắt Bạch Thứ Nam đi, diễn một vở kịch cậu cứu cháu trai.

Sau đó ra tay với Thiên Quốc, để em trai giết anh trai, thế là có thể thống nhất ba phần tư thế giới.

Cuối cùng tập hợp lực lượng tiêu diệt tổ chức, lại trở thành bá chủ một phương.

Hắn đã lên kế hoạch cả rồi, sẽ giấu Bạch Thứ Nam trong rừng rậm Amazon, dùng tình thương mà hành hạ, đập tan lòng tự trọng của nó, khiến nó hoàn toàn phụ thuộc vào ông cậu này.

Lam Mộng còn tính thuê vài tên biến thái đến hành hạ Bạch Thứ Nam, chắc chắn sẽ cho nó biết thế nào là nhục nhã cả đời không quên.

Nhưng giờ Thiên Quốc và Thần Quốc chẳng mất đi viên đại tướng nào, kế hoạch biết tiếp tục thế nào đây.

Lam Mộng chỉ cảm thấy Đỗ Lan đúng là khắc tinh lớn nhất của đời mình, thật là chướng mắt.

Kế hoạch đang tốt đẹp đều bị Đỗ Lan phá hỏng.

Tuy nhiên, dù Đỗ Lan không phá hoại thì Lam Mộng cũng chẳng thể thống nhất thế giới, vì Bạch Thứ Nam sẽ chiếm lấy Thiên Quốc, đối đầu với Lam Mộng.

Thằng cháu trai này chẳng hề ngoan ngoãn nghe lời mà đã tự đưa ra lựa chọn của riêng mình.

Bạch Thứ Nam thậm chí còn mang theo cả Hắc Ám mà Lam Mộng khó khăn lắm mới lôi kéo được, dẫn đến kế hoạch thất bại, không đạt được mục đích chiến lược.

Kẻ thù cũ chết đi, kẻ thù mới lại xuất hiện, Lam Mộng cứ rơi vào vòng lặp đó.

Hiện tại kế hoạch của Lam Mộng trực tiếp bị chặt đứt, công sức sắp đặt bấy lâu đổ sông đổ biển.

Tuy nhiên, vì đám biến thái đã sắp xếp xong xuôi nên hắn vẫn sẽ bắt cóc Bạch Thứ Nam.

Đỗ Lan bảo bọn họ chuẩn bị thi cử cho tốt, còn mình thì đi trước một bước.

Mọi người cũng chẳng còn cách nào để tiếp tục chiến đấu, ai về nhà nấy.

Nhưng Lam Mộng vẫn bắt cóc Bạch Thứ Nam, lúc này chẳng ai có từ trường nên không thể cảm nhận được nguy hiểm.

Vì vậy chỉ cần cử những người chưa giác tỉnh siêu năng lực từ trường đi bắt cóc là thành công tốt đẹp.

Bạch Thứ Nam tính tình kiêu ngạo hống hách, đắc tội không ít

người.

Thuộc hạ của Lam Mộng đưa hắn vào một hang động trong rừng rậm Amazon, từ từ đập tan sự kiêu ngạo và lòng tự trọng của hắn, nhằm cải tạo Bạch Thứ Nam thành tay đấm cho mình.

Phải nói Lam Mộng mơ mộng rất đẹp, nhưng đã quá xem thường Bạch Thứ Nam.

Dù phải chịu sự chung cực vũ nhục, Bạch Thứ Nam cũng không bị đánh gục, trái lại hắn còn tiến hành phản tư.

Nhận ra rằng nếu lấy sự đố kỵ và oán hận của mình để đối kháng với anh trai là hành động không trưởng thành, cuộc đối đầu giữa hắn và anh trai phải là chuyện một rừng không thể có hai hổ, là cuộc đối kháng giữa cường giả với cường giả, vượt qua huyết thống, vượt qua ân oán cá nhân.

Đó là sự đối đầu của lực chọi lực, kỹ chọi xảo, lý niệm chọi lý niệm.

Sau khi lĩnh ngộ được những điều này, đấu chí của Bạch Thứ Nam bùng phát, ra tay càng thêm danh chính ngôn thuận, thậm chí ngay cả những người thân cận cũng không thể ngăn cản.

Vì đây không phải ân oán cá nhân, mà là sự theo đuổi của cường giả, thậm chí cuối cùng hắn giết chết cha mình cũng chẳng ai mắng hắn là kẻ giết cha, vì đó là con đường của cường giả.

Hắn không còn là em trai đối với anh trai, con đối với cha theo kiểu cảm tính như trước, mà chỉ là sự cạnh tranh giữa cường giả, sống chết có số, không lời oán thán.

Lam Mộng không thể tiên đoán được sự lột xác của Bạch Thứ Nam, thậm chí ngay cả Hắc Ám cũng bị khuất phục, cam tâm làm đàn em.

Sau khi mất đi Bạch Thứ Nam, Lam Mộng còn thử lôi kéo cháu rể Bạch Thiên Quân nhưng bị từ chối.

Cuối cùng hắn buộc phải tự mình ra sân, kết quả biến thành một con chó hoang.

Không có Áo Gia, Bạch Thứ Nam hay các trợ thủ khác, Lam Mộng trực tiếp bị đánh chết.

Lam Mộng làm rất nhiều việc, nhưng cuối cùng chứng minh hắn là một gã đại ca thất bại, đến chết cũng không lĩnh ngộ được nguyên nhân thất bại của mình.

Chương 4110

Bạch Thứ Nam bị treo trong hang động, bốn gã nam nhân cơ bắp quyến rũ tiến hành sự tra tấn tàn bạo vô nhân đạo với hắn, còn quay lại những đoạn phim đầy kích thích.

Lam Mộng không tin có ai có thể khóa được mình, hắn định dựa vào khoa học kỹ thuật để đột phá.

Ở Nam Quốc, hắn không hề ngừng nghiên cứu mà tiếp tục nâng cấp Sang Mộng Giả, hiện tại kỹ thuật đã nâng đến đời thứ 13.

Đỗ Lan có khoa kỹ, ta cũng có.

Lam Mộng không tin trí tuệ của mình lại thua kém một kẻ phản đồ.

Hắn tin rằng các cường giả từ trường bị hạn chế chính là cơ hội của mình, chỉ cần mình đi trước một bước nắm bắt kỹ thuật đột phá Từ Trường Thiên Tỏa là có thể nắm giữ thiên hạ.

Đối với cường giả, họ sớm đã quen với từ trường.

Từ trường giống như hơi thở, đột nhiên mất đi khiến họ như biến thành kẻ mù, người điếc.

Vốn dĩ mọi cử động của thế gian đều không lọt qua mắt họ, nhưng giờ có người đứng sau lưng họ cũng không hay biết.

Kẻ thù của họ đang hổ báo rình rập, chực chờ ra tay.

Tất nhiên cũng có người quyết định tham gia kỳ thi từ trường để khôi phục sức mạnh, rồi sẽ cho Đỗ Lan biết tay.

Ví dụ như Bạch Thủ Nam đã đến đại sứ quán Thiên Quốc để đăng ký dự thi.

Nội dung thi đầu tiên là Đạo Nghĩa Thiên Đạo, phải thuộc lòng nội dung đạo nghĩa, trả lời 100 câu hỏi, đúng 90 câu là qua.

Nội dung thứ hai là thao tác thực tế, đứng trước máy đo lực đấm, tung ra một cú đấm phải đạt trên 300 nhưng không quá 350.

Lực đấm nằm trong khoảng này mới tính là đạt.

Nội dung thứ ba là thực chiến, phải đấu với một võ sĩ quyền Anh hạng nặng là phàm nhân, thắng 3 trên 5 hiệp là được.

Hoàn thành ba hạng mục này sẽ được cấp Chứng chỉ năng lực từ trường.

Bạch Thủ Nam đến bộ ngoại giao, lập tức phát hiện giám khảo có từ trường, không nhịn được hỏi: Tại sao ông không bị Từ Trường Thiên Tỏa khóa lại.

Vì tôi đã sớm hoàn thành sát hạch.

Trong tổ chức, sau khi thi đỗ, chúng tôi được cấy chip vào não để giác tỉnh từ trường.

Tôi vốn đã có bằng từ trường, đương nhiên sẽ không bị khóa.

Giám khảo nói: Cậu không nghĩ là chứng chỉ từ trường tự nhiên mà có chứ.

Thực ra đây là chính sách đã được thực thi nội bộ trong tổ chức rồi.

Điều này thì hắn không biết, Bạch Thủ Nam vô cùng kinh ngạc, chỉ cảm thấy Đỗ Lan đã mưu tính từ lâu.

Đúng là một kẻ đáng sợ, từ rất lâu trước đây đã có âm mưu này, rồi từng bước quảng bá ra toàn cầu.

Tôi sẽ dạy cậu một vài mẹo thi cử, chỉ cần học hành tử tế chắc chắn sẽ qua thôi.

Giám khảo nói.

Bạch Thủ Nam gật đầu, chờ đến khi khôi phục được từ trường, nhất định phải cho Đỗ Lan biết hoa nhi tại sao lại hồng như thế.

Trong thời gian mất từ trường này, hắn thường xuyên nằm mơ, những giấc mơ vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Dường như là chuyện của tương lai, lại dường như là chuyện ở một thế giới khác.

Trong mơ, em trai giết cha, Lam Mộng dùng bom hạt nhân bình định Thiên Quốc, hắn mất tất cả, chỉ còn lại Thu Thiên.

Hai người trốn trong rừng rậm Amazon sinh con, cho đến một ngày Kim Cương mời hắn tái xuất để đoạt lại Thiên Quốc.

Nhưng lúc đó tim hắn đã hỏng, căn bản không cách nào phục hồi.

Vì vậy hắn cầu cứu một người tên là Thiên Võng, người đó đã chế tạo một người máy, chỉ cần đặt não hắn vào người máy là không cần tim nữa.

Nhưng cuối cùng hắn không dùng người máy mà có được trái tim của ông cậu Áo Gia.

Ông ấy đã tặng tim cho hắn để hắn có cơ hội chiến đấu với em trai.

Hai anh em đánh nhau ra tận hệ Mặt Trời rồi lại đánh ngược về.

Cả hai đều dùng đến Địa Ngục Chiến Thần, cuối cùng dưới sự cổ vũ của người cha đã khuất, hắn đã đánh bại em trai.

Nhưng mọi chuyện đã kết thúc chưa.

Không hề, thế giới vẫn loạn lạc, cuối cùng một gã tên là Thích Thiên Vũ đã tái khởi động thế giới, mở ra một thế giới động vật.

Trong mơ, mọi thứ đều chân thực đến thế, cứ như thể đó là những chuyện chắc chắn sẽ xảy ra.

Lẽ nào mình giống mẹ, đã giác tỉnh năng lực dự tri tương lai.

Bạch Thủ Nam không khỏi nghi ngờ bản thân có năng lực tiên tri giống mẹ, nếu không tại sao lại mơ thấy những chuyện kỳ quái như vậy.

Muốn biết thật giả chỉ có cách đi chứng minh.

Nếu giấc mơ là dự tri, thì hiện tại em trai đang bị nhục nhã trong rừng rậm Amazon.

Bạch Thủ Nam quyết định đi xem thử tương lai có đúng như vậy không.

Hắn trực tiếp đến rừng rậm.

Cuộc tra tấn Bạch Thứ Nam đã sắp kết thúc, Lam Mộng đưa Lam Đồng Đồng đến cứu người.

Lam Mộng muốn nắm thóp thằng cháu trai trong lòng bàn tay, hắn biết dù tra tấn cũng chưa chắc đập tan được lòng tự trọng của Bạch Thứ Nam, nhưng nếu để bộ dạng xấu xí nhất của nó phơi bày trước mặt người con gái nó yêu, nó chắc chắn sẽ sụp đổ.

Đợi đến khi Bạch Thứ Nam sụp đổ, nó sẽ trở thành tay đấm mạnh nhất của hắn.

Lam Mộng vô cùng tự tin, cho rằng kế hoạch của mình vạn vô nhất thất.

Tuy mới chỉ vài tháng nhưng Bạch Thứ Nam đã gầy trơ xương.

Nhưng ánh mắt hắn vẫn lạnh lùng, trong lồng ngực là một ngọn lửa giận ngùn ngụt.

Để đập tan lòng tự trọng của hắn, đám biến thái đã thực hiện sự chung cực vũ nhục.

Đúng lúc này Lam Mộng đưa Lam Đồng Đồng tới, dù không cho cô lại gần nhưng Lam Đồng Đồng chẳng phải hạng gái ngoan, chắc chắn sẽ bám theo.

Vừa đến nơi, cô đã thấy Bạch Thứ Nam đang trong tình cảnh thê thảm.

Vốn dĩ trải qua sự chung cực vũ nhục, Bạch Thứ Nam vẫn còn nộ hỏa, nhưng khi phát hiện bộ dạng xấu xí nhất của mình bị người con gái mình thầm thương nhìn thấy, biểu cảm của hắn mới trở nên hoảng loạn.

Lam Đồng Đồng chính là chung cực của chung cực vũ nhục mà Lam Mộng sắp xếp.

Đàn ông luôn muốn thể hiện vẻ anh tuấn, phong độ trước mặt con gái, nhất là người mình thích.

Nhưng giờ Bạch Thứ Nam lại ngược lại, không những không phong độ mà còn phô ra vẻ thảm hại nhất.

Hắn rơi lệ, dù tra tấn đau đớn đến mấy cũng không phá vỡ được phòng tuyến của hắn, chỉ làm hắn thêm giận dữ.

Nhưng giờ hắn đã hoàn toàn sụp đổ.

Tất cả những điều này đều lọt vào mắt Bạch Thủ Nam, hắn không tiến lên mà chỉ chấn kinh vì giấc mơ của mình lại trở thành hiện thực.

Điều này đại diện cho cái gì.

Đại diện cho việc hắn thực sự giác tỉnh năng lực giống mẹ, có thể dự tri tương lai.

Mà tương lai thì đầy bi kịch, chẳng có chút hy vọng nào.

Mẹ ơi, có phải mẹ cũng đã thấy hết thảy.

Cho nên mẹ mới chán đời, chọn cách buông xuôi.

Bạch Thủ Nam bỗng hiểu ra lựa chọn của mẹ mình.

Chương 4111

Tương lai như thế thì còn gì để quyến luyến nữa.

Thà ẩn dật còn hơn.

Hắn nhìn Lam Mộng giả vờ ân cần chăm sóc em trai mình mà chỉ thấy buồn nôn.

Hắn là anh trai cùng cha khác mẹ của mẹ, là cậu của hắn và Thứ Nam.

Nhưng hắn đã làm gì.

Tâm tâm niệm niệm tra tấn cháu mình, khống chế cháu mình.

Tương lai như thế làm sao mới thay đổi được.

Bạch Thủ Nam nhận ra nếu tất cả là thật thì kế hoạch của Lam Mộng sẽ không dừng lại, tiếp theo hắn chắc chắn sẽ ra tay với Thiên Quốc.

Tên Lam Mộng này như một gã điên, không ngừng bày mưu tính kế.

Hắn rốt cuộc có nhân tính không.

Có lương tri không.

Đối xử tàn nhẫn với người thân như thế, hắn còn là người không.

Hắn không thể hiểu nổi một kẻ ngay cả người nhà cũng tính kế, chẳng khác gì cầm thú.

Dã tâm lang sói của Lam Mộng khiến Bạch Thủ Nam buồn nôn, đồng thời cũng cảm thấy sợ hãi.

Bạch Thủ Nam căn bản không hiểu nổi Lam Mộng, vì quan niệm của hắn rất truyền thống, người thân, sư phụ, bạn bè đều phải đối xử tốt.

Ai tốt với hắn, hắn tốt lại.

Dù Địa Ngục dạy hắn đừng quan tâm đến bất cứ ai, nhưng trong lòng hắn vẫn luôn chứa đựng nhiều người không nỡ buông bỏ.

Còn Lam Mộng chỉ nghĩ cho mình, trong thế giới của hắn chỉ có hắn là bạn, ngoài ra toàn là địch nhân.

Dù thỉnh thoảng hắn giả vờ quan tâm thuộc hạ, đó cũng chỉ vì kẻ đó không đe dọa được hắn và còn giá trị lợi dụng.

Nếu kẻ đó mạnh lên đe dọa vị trí của Lam Mộng, hắn chắc chắn sẽ không khách sáo.

Có người nói lòng trắc ẩn là đặc quyền của kẻ mạnh.

Lòng trắc ẩn là tình cảm của kẻ mạnh dành cho kẻ yếu, Lam Mộng thương xót thuộc hạ cũng là vì hắn không cho rằng họ có thể đe dọa mình.

Giống như con người thương xót mèo con, chó con, thỏ con nhưng lại sợ rắn độc, sư tử.

Vì mèo chó thỏ không đe dọa gì đến mình, còn rắn và sư tử thì có thể giết người.

Sự quan tâm của Lam Mộng với thuộc hạ chính là lòng trắc ẩn của kẻ mạnh đối với kẻ yếu.

Còn thái độ của hắn với Hải Hổ, Quan Nguyệt Đồng, Bạch Thủ Nam là sự sợ hãi, nên hắn chọn cách ra tay trước.

Lam Mộng nói với Bạch Thứ Nam: Cậu sẽ khôi phục từ trường cho cháu, cháu sẽ không sao đâu.

Bạch Thứ Nam thoát ly Thần Quốc, gia nhập Nam Quốc.

Lam Mộng đưa cho Bạch Thứ Nam Sang Mộng Giả đời 12, dựa vào thiên phú của mình để đột phá xiềng xích mà Đỗ Lan đã đặt lên mọi người.

Sang Mộng Giả chắc chắn sẽ giúp cháu phá vỡ xiềng xích, tin cậu đi, cậu không hại cháu đâu.

Đời mới nhất là đời 13, hắn giữ lại cho mình dùng.

Bạch Thứ Nam nói: Cậu, cháu chấp nhận phẫu thuật.

Hắn hiện giờ muốn phá bỏ xiềng xích, nhất định phải khôi phục sức mạnh, chỉ có sức mạnh mới giúp hắn tìm lại tự tin và tôn nghiêm.

Sau khi phẫu thuật xong, Bạch Thứ Nam bế quan, quyết tâm khôi phục thực lực.

Thời đại của lớp người cũ kết thúc rồi, tiếp theo là thời đại của anh em nhà họ Bạch.

Thời đại của Hải Hổ, Áo Gia, Địa Ngục đã qua, sau này là thời đại của anh em họ Bạch và Hắc Ám.

Tất nhiên, cũng là thời đại của Thiên Võng.

Đỗ Lan tuyên bố thời đại mới sắp bắt đầu.

Lớp từ trường điên lão thời đại mới có thiên phú vượt xa lớp tiền bối.

Lớp tiền bối phải khổ công rèn luyện mới giác tỉnh từ trường.

Lớp trẻ thì dễ dàng giác tỉnh, hơn nữa vừa giác tỉnh đã có mười vạn thất.

Mười vạn thất từ trường, lớp tiền bối phải nhảy múa trên lưỡi dao mới đạt được.

Các điên lão tương lai thiên phú ngày càng tốt, tuy vẫn chỉ có 99 vạn thất từ trường nhưng sát hạch đánh ra lại hoàn toàn khác biệt.

Thậm chí nhiều người chẳng cần lý tưởng cao siêu gì, chỉ cần khoái lạc thân xác là có thể kích phát chiến lực, đơn giản hơn cả Siêu Saiyan.

Nói đến Siêu Saiyan cũng vậy, ban đầu Tôn Ngộ Không biến thân cần sự phẫn nộ tột độ, cần đồng đội tế thiên để có pháp lực vô biên.

Nhưng đến đời con lai, tí tuổi đầu đã có thể biến thân, chẳng cần phẫn nộ gì cả.

Thế hệ Saiyan trẻ so với lớp cũ thì màu mè hơn, không chuyên tâm bằng.

Lớp Saiyan cũ như Tôn Ngộ Không là cuồng chiến đấu, không đánh là không chịu được.

Ca Cát Tháp cũng thế, liều mạng nâng cao chiến lực.

Nhưng lớp trẻ dù thiên phú tốt hơn nhưng không có chấp niệm với chiến đấu, bị loài người đồng hóa, thích yêu đương, chạy theo thời thượng, không còn là dân tộc chiến đấu thuần túy nữa.

Cho nên thiên phú tuy tốt nhưng chiến lực không bằng tiền bối.

Dù sao ở thế giới Saiyan, thiên phú tuy quan trọng nhưng nỗ lực còn quan trọng hơn.

Tuy nhiên, các từ trường điên lão khi sử dụng từ trường sẽ cảm thấy cơ thể khoái lạc, giống như uống nước lạnh mùa hè hay uống canh gà mùa đông vậy, muốn duy trì khoái lạc thì phải liên tục thúc động từ trường.

Đến lúc đó sẽ có rất nhiều người bị từ trường khống chế.

Thiên phú từ trường ngày càng tốt, Đỗ Lan và Thiên Đạo phải dùng ý chí và kỹ thuật của phàm nhân để đối kháng với entropy thương tăng, đối kháng với đại năng thần bí vô cùng, hiện diện khắp nơi kia.

Có thể coi là châu chấu đá xe, lấy trứng chọi đá.

Nhưng vẫn phải làm.

Lúc này, các cường giả mất đi từ trường đều đang dùng phương pháp của riêng mình để khôi phục sức mạnh, họ tuyệt đối không ngoan ngoãn nghe lời Đỗ Lan.

Nếu ta không thay đổi cốt truyện, hiện tại mọi người đang phải đợi Áo Gia và Hải Hổ quyết định thắng phụ trên mặt trăng.

Sau đó Lam Mộng sẽ tuyên chiến toàn diện với Thiên Quốc, cuối cùng Bạch Thứ Nam sẽ trỗi dậy, giết cha và suýt nữa giết cả anh trai.

Đỗ Lan lẩm bẩm: Còn Hải Hổ và Áo Gia kịch chiến ba năm, về trái đất lại lập tức ngăn cản Lam Mộng, rồi lại sửa tim cho con trưởng, cuối cùng không địch nổi con thứ, cũng coi như chết đúng chỗ.

Trong nguyên tác, Bạch Thứ Nam mở ra thời đại của mình, thống trị Thiên Quốc mười mấy năm, cưới Lam Đồng Đồng, có hai con trai, lại có hảo huynh đệ Hắc Ám, coi như nhân sinh viên mãn.

Thế rồi thịnh cực tất suy, hai con trai lần lượt chết đi, tình cảm với vợ rạn nứt, với Hắc Ám cũng phải quyết một trận tử chiến.

Cuối cùng bại dưới tay anh trai.

Còn Bạch Thủ Nam khi đó mất đi Thu Thiên, mất Thiên Quốc, mất đi rất nhiều thứ, tâm cũng đau đớn vô cùng.

So từ trường chưa đủ, còn phải so xem ai thảm hơn.

Đỗ Lan nghĩ bụng giống như một chương trình biểu diễn vậy, nếu không có một câu chuyện bi thảm thì chẳng dám lên đài.

Hay là trong kỳ thi chứng chỉ từ trường cũng thêm vào một hạng mục so thảm, nếu chỉ số bi thảm không đủ thì không cho qua, không được dùng từ trường.

Chương 4112

Chỉ có ai đủ thảm mới được qua.

Đỗ Lan không nhịn được cười xấu xa.

Tất nhiên chỉ là nghĩ thế thôi, cái sự thảm này rất khó số liệu hóa.

Thiên Đạo tìm đến Đỗ Lan, nói: Theo báo cáo từ các đại sứ quán, ngoại trừ Bạch Thủ Nam đăng ký ra, những người khác đều không có ý định tham gia kỳ thi.

Trong dự liệu thôi, bọn họ cao ngạo như thế, sao chịu cúi đầu tham gia kỳ thi do chúng ta sắp xếp.

Họ chắc chắn hy vọng dựa vào sức mạnh bản thân để đột phá Từ Trường Thiên Tỏa.

Đỗ Lan nói: Nhưng ta sẽ không để họ thành công đâu, vì đây là can thiệp trực tiếp vào dây rốn não bộ, không dễ phá vỡ thế đâu.

Tôi tin kỹ thuật của anh, chỉ là tôi không tin con người.

Thiên Đạo nói: Con người không thể tự khắc chế bản thân, Từ Trường Thiên Tỏa cũng chỉ hạn chế được họ nhất thời, không thể hạn chế mãi mãi.

Một ngày nào đó họ sẽ đột phá hạn chế, bệnh cũ tái phát.

Đây vốn dĩ không phải chuyện dễ dàng, nên chúng ta phải tiếp tục phát triển, tiếp tục tìm tòi.

Cố gắng để ma cao một trượng, đạo cao một xích, thương tăng và ức chế lực chính là cuộc đua không ngừng nghỉ, không thể một sớm một chiều mà xong, cũng chẳng có chuyện ngồi mát ăn bát vàng.

Chúng ta đã chọn một con đường đầy gai góc.

Đỗ Lan nói.

Thiên Đạo đáp: Xem ra tôi vẫn chưa đủ trầm ổn.

Hồi trước chưa thắng lợi còn giữ được thái độ cầu tiến.

Giờ có thắng lợi lại hy vọng nó kéo dài mãi để được lười biếng.

Không thể vì thắng lợi hiện tại mà tự mãn, cuộc đối đầu với thương tăng là cuộc chiến trường kỳ.

Trong tương lai, chúng ta vẫn có thể thất bại, nhưng tuyệt đối không thể vì thắng lợi mà tự mãn, vì thất bại mà tuyệt vọng.

Đúng thế, cuộc đối đầu của chúng ta với thương tăng chắc chắn sẽ có lúc thắng lúc thua, phải chuẩn bị tâm lý như vậy.

Ta tin dù chúng ta có thất bại, cũng sẽ có người khác gia nhập để tiếp tục quy phạm hóa từ trường.

Đỗ Lan nói: Vì vậy chúng ta phải giữ vững quyết tâm phấn đấu, đó mới là mấu chốt.

Thiên Đạo gật đầu, cảm thấy Đỗ Lan thực sự tỉnh táo, lại còn tràn đầy sức sống.

Hắn biết rõ giữ vững đấu chí nhất thời thì dễ, giữ mãi mới khó.

Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt.

Đặc biệt là khi đấu chí gặp trắc trở, nhiều người sẽ bỏ cuộc.

Nhưng Đỗ Lan có thể luôn giữ vững hy vọng, thật là hiếm có.

Hắn chợt nhớ lại thời trẻ khi học ở chùa Thiếu Lâm, có học được một cụm từ tinh thần lạc quan cách mạng.

Bản thân mình cũng phải học tập tinh thần này, phải nhận thức đúng đắn rằng cuộc đối đầu với thương tăng sẽ không kết thúc sớm.

Thương tăng tuyệt đối không chịu bó tay chịu trói, nó chắc chắn sẽ bày trò.

Từ Trường Thiên Tỏa tuy mạnh, nhưng nếu thương tăng cố tình gian lận thì cũng không phải không thể phá vỡ.

Thiên Đạo nói: Theo tôi thấy, Áo Gia rất có khả năng sẽ mở được khóa.

Ta lại cho rằng thiên phú của Bạch Thứ Nam và Bạch Thủ Nam tốt hơn, khả năng tự mở khóa của họ cao hơn.

Đỗ Lan nói: Thiên phú từ trường, thế hệ sau luôn vượt thế hệ trước.

Thiên Đạo nói: Tôi từng dạy Bạch Thứ Nam, thiên phú của nó đúng là đáng ghen tị.

Hồi tôi mười mấy tuổi chỉ biết chút quyền cước, căn bản chẳng có từ trường.

Mà nó đã có mấy chục vạn thất, thật đáng kinh ngạc.

Cho nên không thể đại ý.

Đỗ Lan nói.

Nếu chứng chỉ từ trường cũng không hạn chế được thương tăng, anh còn chiêu gì nữa không.

Đỗ Lan đáp: Có.

Chiêu gì.

Từ trường lưu đày, tức là tống toàn bộ các cường giả từ trường mạnh mẽ ra rìa vũ trụ, để họ tránh xa địa cầu.

Đỗ Lan nói: Tất nhiên từ lưu đày nghe không hay lắm, có thể gọi là Từ trường phi thăng.

Họ có thể đến rìa vũ trụ để xây dựng văn minh của riêng mình.

Để họ rời khỏi địa cầu đúng là một cách hay.

Ai chịu khắc kỷ thì ở lại, không chịu thì rời đi.

Ý hay.

Thiên Đạo không nhịn được khen ngợi.

Anh cũng thấy là ý hay sao.

Vậy cứ thế mà sắp xếp, đó là chiêu cuối cùng.

Đỗ Lan nói.

Ngay cả trong truyện Bảy Viên Ngọc Rồng, giai đoạn sau khi chiến lực quá mạnh cũng đều cố gắng rời khỏi địa cầu để chiến đấu ở nơi khác như hành tinh khác, giới Vương Thần gì đó.

Một số thế giới võ hiệp cao cấp, khi võ công của cao thủ đạt đến trình độ nhất định cũng phải phá vỡ hư không.

Còn trong thế giới tu tiên lại càng trực tiếp hơn, có Tiên giới, đạt đến cảnh giới nhất định sẽ phi thăng lên đó.

Cho nên cường giả từ trường cũng có thể rời khỏi địa cầu, thậm chí rời khỏi vũ trụ này.

Đến biên giới vũ trụ, họ có thể thử phá vỡ bức tường thứ nguyên.

Sắp xếp cho họ một cái Tiên giới để họ tha hồ quậy phá cũng là một cách bảo vệ địa cầu tốt. 99 vạn thất từ trường đủ để họ di chuyển siêu quang tốc, đi đến biên giới vũ trụ cũng chẳng khó khăn gì.

Đỗ Lan nói.

Thiên Đạo cảm thán: Sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ.

Rõ ràng có năng lực khám phá vũ trụ, tại sao không đi xem thử.

Vũ trụ rộng lớn thế này, họ chẳng việc gì phải ở lại địa cầu làm hại chúng sinh, vũ trụ có lẽ còn nhiều thứ thú vị hơn.

Chính xác là vậy.

Đỗ Lan cũng không hiểu nổi tại sao lũ cường giả 99 vạn thất này cứ phải bám trụ ở địa cầu, sao không học tập bác sĩ Manhattan đi ra vũ trụ mà sáng tạo văn minh của riêng mình.

Họ không làm thì Đỗ Lan ép họ làm.

Bạch Thủ Nam xác định mình có thể dự trắc tương lai, thấy được mọi chuyện sắp xảy ra.

Phải nói tương lai rất tồi tệ, rõ ràng là người thân mà lại tính kế lẫn nhau.

Hắn biết ông cậu tuyệt đối không chỉ ra tay với em trai mà còn với cả mình nữa.

Chỉ không biết khi nào ông ta sẽ ra tay.

Lam Mộng sẽ đi tìm Thu Thiên.

Bạch Thủ Nam vẫn chiếm đoạt lần đầu tiên của Thu Thiên, Thu Thiên phân vân giữa Bạch Thủ Nam và Hắc Ám, cuối cùng chọn cách rời khỏi Thiên Quốc để đào hôn.

Việc cô rời đi đã tạo cơ hội cho Lam Mộng.

Dù là dùng thủ đoạn gì thì anh em phản mục là chuyện tất yếu.

Ngay cả khi Lam Mộng không tráo đổi Thu Thiên và Lam Đồng Đồng để gài bẫy, Bạch Thứ Nam cũng sẽ khai chiến với anh trai.

Sau khi trải qua sự chung cực vũ nhục, Bạch Thứ Nam đã trưởng thành, tìm thấy mục tiêu của mình.

Không còn vì chuyện nam nữ, mà là một rừng không thể có hai hổ, hắn và anh trai buộc phải chiến một trận.

Nhưng Lam Mộng vẫn tiếp tục thực hiện kế hoạch của mình, làm nhiều sai nhiều.

Mẹ ơi, có phải mẹ cũng dự trắc được tương lai như thế này.

Bạch Thủ Nam vô cùng tuyệt vọng với tương lai đó, giờ hắn đã hiểu tại sao Quan Nguyệt Đồng lại chọn ẩn dật.

Đối mặt với tương lai này, hắn buộc phải khôi phục từ trường trước, tiếp tục tham gia kỳ thi.

Hắc Ám biết từ trường của mọi người đều bị hạn chế, nhưng những người siêu năng lực không dùng từ trường vẫn có thể sử dụng năng lực.

Hắn lập tức quyết định mạo hiểm, hắn muốn dùng siêu năng lực giả để kích hoạt năng lượng của mình.

Hắn chiến đấu với đội quân Ảnh Tử, thông qua chiến đấu để tìm lại từ trường.

Nếu thất bại, hắn thản nhiên chấp nhận cái chết.

Hoặc là phục thù, hoặc là chết, đều tốt hơn là sống trong nhục nhã.

Hắn không sợ chết, nhưng không thể tha thứ cho những gì Bạch Thủ Nam đã làm.

Đừng nương tay, tấn công ta đi.

Hắc Ám nghiến răng nói.

Chương 4113

Nếu như trong nguyên tác, khi Địa Ngục chết đi, Hắc Ám sẽ trực tiếp độc lập.

Tuy lúc đó Hắc Ám vẫn chưa phải đối thủ của Bạch Thứ Nam.

Hắc Ám bị trục xuất, đầu quân cho Lam Mộng.

Sau khi Lam Mộng bắt được Thu Thiên, hắn giao Thu Thiên cho Hắc Ám để lôi kéo.

Hắc Ám vẫn còn yêu Thu Thiên, nên rất tôn trọng cô, không hề cưỡng ép.

Ở điểm này Hắc Ám thực sự mạnh hơn Bạch Thủ Nam rất nhiều, tuyệt đối không làm trái ý muốn của Thu Thiên.

Hắn thả Thu Thiên đi, rồi đi tìm Bạch Thủ Nam quyết đấu, dẫn đến Thiên Quốc bị phá hủy.

Nhưng Hắc Ám vẫn bại, trong mười mấy năm sau đó, hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng về Thu Thiên.

Dù khi đó Thu Thiên đã làm mẹ, đã có tuổi, nhan sắc không còn như xưa.

Nhưng Hắc Ám vẫn yêu sâu đậm, không rời không bỏ.

Cho đến khi Hắc Ám quyết định quyết chiến với Bạch Thứ Nam, định giết Thu Thiên để tăng thực lực, nhưng cuối cùng hắn vẫn không nỡ ra tay.

Chỉ hỏi Thu Thiên trong lòng có chút tình yêu nào dành cho mình không.

Cuối cùng Thu Thiên trả lời là có, đồng thời cô chọn cách tự sát để

Hắc Ám có thể đánh bại Bạch Thứ Nam.

Hiển nhiên Thu Thiên cũng biết, muốn tăng chiến lực thì phải đủ thảm.

Mất đi Thu Thiên, chiến lực của Hắc Ám đạt đến đỉnh điểm.

Đáng tiếc cuối cùng hắn vẫn thua, vì khi đó Bạch Thứ Nam cũng thảm chẳng kém.

Hắc Ám và Bạch Thứ Nam vốn có thể trở thành anh em thân thiết dù không cùng dòng máu, nhưng quan hệ càng tốt thì càng phải khai chiến.

Đó chính là thế giới từ trường, anh em phản mục là chuyện thường tình.

Làm kẻ thù có khi còn tôn trọng lẫn nhau, làm anh em thì chỉ có đố kỵ.

Tóm lại cuối cùng Thu Thiên tự sát để khích lệ Hắc Ám.

Hắc Ám vĩnh viễn mất đi tình yêu, cuối cùng đạt đến cực hạn.

Đỗ Lan khá thích tính cách của Hắc Ám, tiếc là lại yêu phải một người đàn bà tham lam.

Chỉ cần Thu Thiên quyết đoán một chút, gả cho Hắc Ám thì hắn cũng không thảm đến thế.

Nhưng dù tình yêu có bất lợi cho Hắc Ám, hắn cũng không phản bội tình yêu đó.

Ngay cả khi biết mình sắp tham gia trận chiến sinh tử, giết chết tình yêu có thể giúp mình tiến bộ hơn, hắn vẫn thà chết chứ không muốn từ bỏ tình yêu.

Dù tình yêu không tốt cho mình nhưng vẫn nguyện ý kiên trì, sự kiên trì đó chính là điểm đáng quý của Hắc Ám.

Đa số mọi người đều xu lợi tị hại, thấy có lợi thì coi như bảo vật, thấy không có lợi thì vứt như rác rưởi.

Hắc Ám kiên trì đến cuối cùng, thủy chung như nhất với tình yêu, thật là đáng quý.

Tình yêu rốt cuộc là gì.

Đỗ Lan hỏi Thiên Đạo và Thiên Võng ở bên cạnh.

Thiên Đạo say mê võ nghệ và đạo nghĩa, không hứng thú với tình yêu, hắn nói: Tôi không hiểu tình yêu, tình yêu chỉ có thể đoàn kết một nam một nữ, nhưng đạo nghĩa có thể đoàn kết thiên hạ.

Thiên Võng nói: Tôi cũng không biết tình yêu là gì, nhưng tôi nghĩ tình yêu chắc hẳn phải rất đẹp đẽ, đáng để nam nữ sẵn sàng hy sinh.

Đáng tiếc không phải ai cũng gặp được người khiến mình bất chấp tất cả, không phải ai cũng gặp được tình yêu.

Tình yêu đúng là thứ tốt, có được nó khiến người ta quên cả bản thân.

Đỗ Lan nói: Nhưng tình yêu cũng tàn khốc, người mình thích chưa chắc đã thích mình, tình yêu chưa chắc đã có lợi cho mình.

Thiên Đạo nói: Nói vậy thì tình yêu cũng giống như đạo nghĩa, đạo nghĩa cũng không thể chỉ có lợi cho riêng mình, không thiên vị ai, mà là xem mỗi người nỗ lực thế nào trong khuôn khổ đạo nghĩa để nó có lợi cho mình.

Người nỗ lực thường sẽ được ưu ái, tôi nghĩ nỗ lực cũng có thể có được tình yêu.

Tình yêu không phải bánh bao từ trên trời rơi xuống, cũng cần phải nỗ lực.

Đỗ Lan nói: Nói tình yêu giống đạo nghĩa cũng không sai, dù sao tình yêu và đạo nghĩa đều là lý luận, cuối cùng vẫn cần thực tiễn để thực thi.

Mà thực tiễn thì tất nhiên là vất vả, có thành công cũng có thất bại, không thể ai cũng thành công.

Thiên Đạo nói: Dù thất bại cũng không nên bỏ cuộc.

Cũng chẳng biết hắn đang nói về tình yêu hay đạo nghĩa nữa.

Thiên Võng nói: Tôi lại thấy tình yêu chỉ là các hormone do cơ thể con người tiết ra, chẳng phải thứ gì thực sự tồn tại.

Tất nhiên nếu loại hormone này có thể giúp con người tiến bộ thì có thể tận dụng tốt.

Về mặt sinh học mà nói thì đúng là hormone, là biểu hiện bản năng duy trì nòi giống của con người.

Đỗ Lan nói: Nhưng con người sẵn sàng vì tình yêu mà sống đi chết lại, đau khổ u sầu.

Thiên Đạo và Thiên Võng đều là những gã khô khan, một kẻ dùng ý thức nhân loại để thách thức entropy vũ trụ, một kẻ dùng khoa học nhân loại để thách thức thiên phú từ trường, cả hai đều hy vọng dùng cái nhỏ bé để thách thức cái vĩ đại.

Dù một kẻ là cao thủ từ trường, một kẻ là thiên tài phàm nhân, có thể coi là hai chủng tộc khác nhau, nhưng họ đều có cái tâm không phục thua và dũng khí thực tiễn.

Họ tuy không hiểu tình yêu của Hắc Ám, nhưng khi thấy Hắc Ám dùng cách chịu đòn để khôi phục từ trường vẫn có chút chấn động.

Hắc Ám có thể khôi phục từ trường không.

Thiên Đạo hỏi.

Thiên Võng đáp: Về lý thuyết là không thể, nhưng có lẽ não bộ của hắn bị trọng thương nên có thể khôi phục sức mạnh.

Giống như Tần Hồng năm xưa, vì não bị thương nên mới khôi phục được sức mạnh.

Hắn cũng tham gia thiết kế Từ Trường Thiên Tỏa, nhưng kỹ thuật này có yếu tố không xác định rất lớn.

Đỗ Lan nói: Cứ để Hắc Ám khôi phục một chút đi, dù sao mục tiêu của hắn cũng là báo thù Bạch Thủ Nam.

Chúng ta sớm đã cảnh báo Bạch Thủ Nam rồi, nhưng hắn có nghe đâu.

Nếu Hắc Ám khôi phục được từ trường thì những người khác càng không chịu đi thi nữa.

Thiên Đạo nói: Nên đảm bảo quyền uy của kỳ thi.

Đỗ Lan định làm theo ý thích của mình, nhưng điều này trái với sơ tâm của việc thi chứng chỉ từ trường.

Một khi đã thiết lập chế độ và đạo nghĩa thì không chỉ hạn chế người khác mà còn hạn chế chính mình.

Ta sai rồi, đúng là nên bắt hắn đi thi.

Đỗ Lan nói: Vậy cứ xem Hắc Ám chịu đòn đi, nếu chết thì mang não hắn về cải tạo.

Thiên Võng nói: Dòng Võ Thần của tôi đúng là cần não, cơ thể con người dù sao cũng có hạn, nếu thay bằng người máy thì từ trường chắc chắn sẽ mạnh hơn.

Đỗ Lan biết hiện tại cơ thể người máy đúng là mạnh hơn cơ thể người, nhưng tương lai chắc chắn cơ thể người sẽ mạnh hơn.

Trừ khi cơ thể cơ giới cũng có thể thông qua vận chuyển từ trường mà đạt được khoái cảm.

Thân xác và cơ giới cũng là một cuộc đua nâng cấp, hiện tại máy móc nâng cấp nhanh hơn, sau này cơ thể người sẽ nâng cấp nhanh hơn.

Hiện tại nếu dùng cơ thể cơ giới, chiến lực tuyệt đối không yếu.

Ừ, Hắc Ám hiện giờ đang có tâm cầu chết, chỉ là tìm sai phương pháp thôi.

Đỗ Lan nói.

Trong nguyên tác, có một thời gian Hắc Ám tự lưu đày mình vào vũ trụ, giống như sinh vật hoàn mỹ Kars trong JoJo ngừng tư duy.

Nhưng trong vũ trụ, hắn lại lĩnh ngộ được năng lực tự phục hồi cực mạnh, gần như biến cơ thể mình thành bất tử, dựa vào năng lực phục hồi nghịch thiên đó mà đánh bại Thiên Đạo.

Thiên phú của Hắc Ám không tồi, việc hắn thay cơ thể cơ giới rất đáng mong đợi.

Hắc Ám đã chết, hắn hy vọng dùng việc chịu đòn để kích phát từ trường, điều đó chắc chắn là không được.

Nếu chịu đòn mà đột phá được kỳ thi chứng chỉ của Đỗ Lan thì hệ thống này quá lỏng lẻo rồi.

Chịu đòn là vô ích, muốn đột phá buộc phải đi thi.

Tuy nhiên, sau khi Hắc Ám bị đội quân Ảnh Tử đánh chết, đại não của hắn vẫn có thể sử dụng được, thế là bị Đỗ Lan trộm về lắp vào một người máy.

Đại não và cơ thể đều quan trọng, nhưng đại não là quan trọng nhất.

Đại não là nơi tiếp nhận dây rốn từ trường, còn cơ thể là môi giới để bộc phát sức mạnh.

Thiên phú của cơ thể trực tiếp liên quan đến chiến lực cao thấp.

Hắc Ám cảm thấy chết đi cũng tốt, dù không cam tâm nhưng kỹ kém hơn người, chết cũng đáng đời.

Ngay khi hắn cảm thấy ý thức của mình chìm vào bóng tối, dường như thấy được tổ tiên thì đột nhiên một đạo ánh sáng đẩy hắn ra.

Hắn tức thì cảm thấy cơ thể rất nặng, liền mở mắt ra.

Chương 4114

Mình chẳng phải đã chết rồi sao.

Khôi phục từ trường thất bại, cuối cùng hắn chỉ có thể cầu chúc cho Thu Thiên hạnh phúc.

Thực ra hắn biết Thu Thiên rời khỏi Thiên Quốc đã là đưa ra lựa chọn rồi, cô ấy có rất nhiều cách để bảo vệ bản thân nhưng vẫn vào phòng của Bạch Thủ Nam.

Hắc Ám biết trong lòng Thu Thiên vẫn thích Bạch Thủ Nam hơn mình.

Tình yêu là thế, không phải cứ cho đi là được nhận lại.

Lúc này hắn mở mắt ra, thấy Đỗ Lan, Thiên Đạo, Thiên Võng, Tần Hồng đội hình hoàng kim hiện tại của tổ chức.

Hắc Ám rất nghi hoặc, quay đầu lại, phát hiện cơ thể mình tỏa ra ánh kim loại đen mờ.

Tốt lắm, anh tỉnh rồi, phẫu thuật rất thành công.

Đỗ Lan nói: Chúc mừng anh đã sống lại.

Hắc Ám nghe xong, vùng vẫy định đứng dậy, mắng: Tại sao không để tôi chết đi.

Vì Thu Thiên đang gặp nguy hiểm.

Đỗ Lan không vòng vo, nói thẳng: Thu Thiên đã bị Lam Mộng bắt, có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào.

Nghe vậy, Hắc Ám lập tức nói: Thả tôi ra, tôi phải đi cứu Thu Thiên.

Anh thế này là không đúng rồi.

Đỗ Lan nói.

Chẳng có gì không đúng cả, dù Thu Thiên có lỗi với tôi, tôi cũng phải cứu cô ấy.

Đỗ Lan nói: Ta không bảo anh lấy đức báo oán là sai, anh đi cứu cô ấy đương nhiên không vấn đề gì.

Nhưng anh có từng nghĩ thế giới này không chỉ có mình Thu Thiên gặp nguy hiểm, mà còn rất nhiều cô gái khác cũng cần giúp đỡ không.

Tại sao anh chỉ muốn giúp Thu Thiên mà không giúp những cô gái khác.

Hắc Ám vặn lại: Tại sao tôi phải giúp họ.

Vì họ còn chính trực, xinh đẹp và lương thiện hơn Thu Thiên nhiều.

Đỗ Lan nói: Chẳng lẽ anh không thấy mình nên giúp họ sao.

Thu Thiên còn có từ trường, các cô gái khác thậm chí không có, đó chẳng phải là thêm một lý do để giúp họ sao.

Hắc Ám chỉ thấy nghi hoặc, hắn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này.

Những kẻ không quen biết, tại sao mình phải tốn thời gian công sức đi cứu.

Mình đâu có rảnh.

Chẳng lẽ anh không muốn trở thành đồng đội của chính nghĩa sao.

Đỗ Lan tiếp tục hỏi.

Không muốn.

Hắc Ám trả lời dứt khoát.

Đỗ Lan không nhịn được nói: Anh dù gì cũng là một phương đại gia, địa bàn không nhỏ, quản lý bao nhiêu người, chẳng lẽ chỉ nghĩ đến chuyện kết hôn của mình mà không nghĩ đến trên địa bàn của mình có bao nhiêu người cần giúp đỡ sao.

Đó đều là những việc anh nên làm với tư cách là người lãnh đạo.

Hắc Ám nói: Tôi quản lý họ vì tôi có từ trường, họ cầu xin tôi làm lãnh đạo.

Tôi không cần giúp họ, nếu họ thấy tôi không tốt thì có thể cút.

Đó chính là các từ trường điên lão, tính hợp pháp đến từ từ trường chứ không phải vì quốc thái dân an.

Dù quốc bất thái dân bất an, họ có từ trường vẫn làm đại ca như thường.

Đó chính là vấn đề, thật là bất lực.

Các từ trường điên lão chỉ cần chuyên tâm làm những việc khiến mình vui vẻ là được, yêu đương làm mình thoải mái thì mình chỉ yêu đương thôi.

Còn giúp người làm niềm vui thì chẳng thú vị chút nào.

Dù đối với cường giả từ trường thì việc giúp người rất đơn giản, nhưng họ không tìm thấy khoái lạc trong đó.

Vẫn là những chuyện liên quan đến lợi ích thiết thân của mình mới khắc cốt ghi tâm hơn, thành công thì có được tình yêu, thất bại cũng giúp thúc động từ trường.

Giúp người khác, thành công thì cái lợi là của người ta.

Thất bại thì cái giá là mình chịu.

Tại sao phải giúp.

Vô lý.

Hắc Ám chưa bao giờ nghĩ đến chuyện giúp đỡ người khác, kể cả dân chúng trên địa bàn của mình.

Họ không thích thì có thể rời đi, Hắc Ám không quan tâm.

Thiên Đạo nghe vậy chỉ thở dài: Truyền bá đạo nghĩa đúng là nhiệm vụ nặng nề mà đường còn xa.

Cường giả từ trường chỉ là những quản trị viên của trò chơi, trách nhiệm của chúng ta là quản lý tốt trò chơi, giúp phàm nhân tiến hành trò chơi thuận lợi, anh hiểu không.

Hắc Ám nói: Thiên Đạo, trước đây tôi luôn coi anh là một hảo hán, giờ xem ra anh chỉ là một con cá vàng nhỏ.

Đã bị đạo nghĩa của chính mình trói buộc, chẳng còn chút bá khí nào nữa.

Quản trị viên trò chơi cái gì chứ, anh nói ra những lời này mà không thấy nực cười sao.

Cứ luôn miệng đạo nghĩa, nhưng có ai tin anh đâu.

Thiên Đạo thở dài.

Thiên Võng cười nói: Đám cường giả từ trường này lúc cứng đầu đúng là y hệt nhau, thái độ với đạo nghĩa cũng kháng cự như vậy.

Có thể thấy họ đều cho rằng có từ trường là đủ rồi, chẳng cần đạo nghĩa làm gì.

Đáng tiếc họ không hiểu từ trường là một cuộc chơi tổng bằng không zero sum game, không có người thắng mãi mãi, hôm nay họ thắng, ngày mai có thể chết gục ngoài đường như một gã du đãng.

Chỉ có đạo nghĩa mới là cuộc chơi đôi bên cùng có lợi non zero sum game.

Từ trường thực sự khá giống với thế giới giang hồ, đâm đâm giết

giết.

Ngay cả các băng đảng xã hội đen khi lớn mạnh cũng sẽ có bang quy, cũng nói đến dĩ hòa vi quý, không thể cứ đâm chém mãi vì cái giá phải trả quá lớn.

Hôm nay còn là đại ca, mai đã phơi xác ngoài đường.

Nhưng với những gã du đãng nhỏ nhoi, sự hỗn loạn lại là cơ hội để chúng ngoi lên.

Các từ trường điên lão có cùng tư duy với đám du đãng, dù chiến lực vô cùng mạnh mẽ nhưng tư duy chẳng hề thay đổi.

Thậm chí có thể nói vì có từ trường mà tư duy của một số người còn thụt lùi.

Ví dụ như Hải Hổ, rõ ràng là phú nhị đại, được hưởng giáo dục tinh hoa, học trường đại học danh tiếng quốc tế.

Kết quả có từ trường xong cũng biến thành du đãng.

Thực ra sau khi có từ trường, thân phận đã có thể thay đổi.

Nhưng nhiều người thân phận đổi mà tư duy không đổi, điểm này họ nên học tập Lưu Bang.

Lưu Bang sau khi khởi nghĩa thành công, có lần uống rượu với mọi người, uống say xong nhiều người bạn cũ rút kiếm chém cột cung điện chơi.

Có lẽ hồi ở huyện Bái, họ uống say cũng hay chém cây như thế.

Nhưng giờ đã khác, họ không còn là đám du đãng huyện Bái nữa mà là rường cột quốc gia.

Lưu Bang lập tức không vui, vì tâm thái của Lưu Bang đã thay đổi, không còn là đầu lĩnh du đãng nữa mà là quân chủ một nước.

Có được từ trường, thân phận thực sự có thể chuyển biến ngay lập tức, nhưng tư duy lại không dễ dàng chuyển biến, vẫn giữ thói giang hồ.

Nếu là xã hội phàm nhân, nếu không thay đổi thì xã hội sẽ dạy cách làm người.

Còn thế giới từ trường, dù không đổi thì mọi người cũng chẳng làm gì được, các từ trường điên lão cứ tha hồ mà phát điên cho đến khi bị đánh chết mới thôi.

Đỗ Lan thấy Hắc Ám như vậy cũng không giận, đó là phản ứng hoàn toàn bình thường, hắn nói: Mọi người đừng vội, hãy cho Hắc Ám chút thời gian.

Thiên Đạo, anh từng phá vỡ đạo nghĩa rồi lại tìm về đạo nghĩa cũng phải mất hai mươi năm, không thể một sớm một chiều mà được.

Thiên Đạo gật đầu, hành trình tâm lý của mình đúng là có ý nghĩa tham khảo.

Ban đầu vì sức mạnh mà phá vỡ đạo nghĩa, đạt đến cảnh giới biển cạn trời làm bến, núi cao ta làm đỉnh, nhưng sau đó phát hiện chỉ dựa vào mình thì không thể bảo vệ địa cầu, nên lại nhặt lại đạo nghĩa, hy vọng mọi người có thể cùng hợp tác.

Đỗ Lan nói: Hắc Ám, Thu Thiên đang ở trong tay Lam Mộng.

Nếu Lam Mộng dám động đến một sợi tóc của Thu Thiên, tôi sẽ giết hắn.

Đừng kích động, con tin đang ở trong tay hắn, việc anh cần làm là đầu quân cho Lam Mộng.

Để lôi kéo anh, hắn chắc chắn sẽ giao Thu Thiên cho anh.

Đỗ Lan nói: Không phải việc gì cũng dùng man lực được, phải dùng não.

Hắc Ám bình tĩnh lại, cảm thấy Đỗ Lan nói đúng, Thu Thiên đang ở trong tay người ta, mình nên đầu quân cho Lam Mộng thì hơn.

Chương 4115

Chắc hẳn Lam Mộng sẽ giao Thu Thiên cho mình.

Hắn hỏi: Dù có được Thu Thiên, cơ thể hiện tại của tôi cũng không thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy.

Người máy đúng là không có khả năng sinh sản, nhưng Thu Thiên chắc chắn sẽ không để ý đâu.

Đỗ Lan cười, một nụ cười vô cùng tà ác.

Hắc Ám vẫn đang bảo vệ Thu Thiên, trong khi Lam Mộng vẫn luôn chờ đợi Bạch Thứ Nam khôi phục từ trường.

Một khi Bạch Thứ Nam hồi phục, kế hoạch của lão sẽ tiến thêm một bước.

Lão biết Bạch Thủ Nam đã tham gia khảo thí, chỉ cần thông qua khảo thí là có thể sử dụng từ trường, còn Bạch Thứ Nam không cần tham gia khảo thí, hắn chỉ dựa vào Chung cực vũ nhục Sự sỉ nhục tột cùng để đột phá chính mình.

Ai dám bảo mình thảm hơn ta.

Bạch Thứ Nam có thể lý trực khí tráng mà nói toàn cầu chỉ có mình hắn là thảm nhất, không chỉ bị dày vò xác thịt, mà còn bị người phụ nữ mình yêu nhìn thấy bộ dạng thảm hại nhất.

Tâm hắn đau, đau đến cực hạn, đó là sự cô độc.

Hắn không hề nghĩ quẩn, mà là bế quan suy ngẫm để đột phá xiềng xích mà kẻ khác áp đặt lên mình.

Trước đây Bạch Thứ Nam cho rằng mình không bằng đại ca, cho rằng mọi người đều coi thường mình.

Nhưng sau khi trải qua lần giày vò này, hắn cảm thấy mình đã trọng sinh, đã trải qua những thống khổ mà kẻ khác không thể nhẫn nhịn, hắn không cần phải chứng minh mình thua kém anh trai nữa.

Trải qua tất cả những chuyện này, hắn thấy mình mạnh mẽ hơn bất cứ ai.

Hắn là một cường giả, và việc hắn phải làm là sự cạnh tranh giữa cường giả với cường giả, một Trái Đất không thể dung nạp nhiều cường giả.

Trải qua sự giày vò phi nhân tính, ngược lại khiến hắn trở nên mạnh hơn, sau này bất luận gặp phải chuyện gì đều có thể thản nhiên như không.

Có thể coi sự giày vò này là Trời sắp giáng sứ mệnh lớn cho người này, tất trước tiên phải làm khổ tâm chí.

Một sự việc nhìn từ góc độ khác nhau sẽ có kết quả khác nhau.

Từ góc độ chịu nhục, đây đúng là sự sỉ nhục tột cùng.

Nhưng nhìn ngược lại, chịu nhục đến mức đó mà vẫn không chết, chẳng phải chứng minh bản thân mạnh mẽ sao.

Sau này còn chuyện gì có thể vượt qua sự sỉ nhục này khiến hắn chấn kinh nữa.

Không còn nữa.

Chung cực vũ nhục đã sỉ nhục hắn, nhưng cũng chứng minh sự cường hãn của hắn.

Giờ đây Bạch Thứ Nam có thể đường đường chính chính nói mình là một cường giả, kẻ nào dám phủ định.

Thật sự, không mấy người đàn ông dám nói mình có thể chịu đựng được sự sỉ nhục đó.

Thậm chí trong nguyên tác, sau khi Địa Ngục tử trận, Bạch Thủ Nam đến viện tâm thần tiếp nhận nhục nhã để rèn luyện bản thân, cũng chỉ bị trét phân lên mặt chứ chưa hề tiếp nhận chung cực vũ nhục.

Địa Ngục chiến tử, Bạch Thủ Nam biết mình chưa có cách nào thay nghĩa phụ quản lý tốt Thiên Quốc, thế là mất tích hơn nửa năm.

Hắn vào viện tâm thần, ăn ngủ cùng một lũ điên, hắn phải nhẫn nhịn sự nhục mạ của những kẻ điên để rèn luyện tâm tính.

Hắn đã tiếp nhận rất nhiều sự sỉ nhục mà trước đây chưa từng nếm trải.

Sau đó hắn rời viện tâm thần, dùng sự bình tĩnh và thủ đoạn kinh người để trấn áp phe phân liệt, đảm bảo Thiên Quốc thống nhất.

Việc Bạch Thủ Nam chịu nhục so với chung cực vũ nhục của Bạch Thứ Nam chỉ là tiểu vu kiến đại vu chuyện nhỏ so với chuyện lớn, nhưng từ việc cả hai đều trải qua sự sỉ nhục, có thể thấy nhục nhã đúng là có thể đánh nát niềm tin của một người, nhưng cũng có thể khiến họ trở nên mạnh mẽ hơn.

Những gì không giết chết được ta sẽ khiến ta mạnh mẽ hơn.

Vì vậy nhục nhã cũng có hiệu quả tích cực, Bạch Thứ Nam tin rằng giờ đây mình đã là cường giả số một số hai, chung cực vũ nhục đã chứng minh điều đó, sau này hắn phải yêu cầu bản thân theo tiêu chuẩn của một cường giả.

Hắn là cường giả, nên không được đố ky, mà phải đối mặt với mọi người như một cường giả.

Hắn thừa nhận anh trai là cường giả, hắn và anh trai là cuộc đấu giữa những cường giả, là một núi không thể dung hai hổ.

Lam Mộng cho rằng Bạch Thứ Nam sẽ bị hủy hoại, cuối cùng biến thành tay sai của mình.

Nhưng lão không ngờ rằng mình không thể khống chế nhân tâm, Bạch Thứ Nam không những không bị hủy diệt, mà còn thông qua bế quan điều chỉnh tâm thái, trở nên kiên cường hơn.

Đó chính là sức mạnh của bi kịch, bi kịch không chỉ khiến người ta bị hủy diệt, mà còn có thể khiến người ta mạnh mẽ.

Bạch Thứ Nam yêu cầu bản thân như một cường giả, tất phải khôi phục từ trường.

Hắn cảm nhận được cơ thể mình bị Từ Trường Thiên Tỏa khóa chặt, nhưng thì đã sao.

Hắn nhất định có thể đột phá, có thể cảm nhận được từ trường cũng đang tìm kiếm kẽ hở để đột phá phòng tuyến, chỉ cần hắn có thể chịu đựng thống khổ là có thể vượt qua.

Nói cho cùng Từ Trường Thiên Tỏa cũng chỉ là dùng từ trường của chính mình khóa trụ chính mình, chỉ cần ta không sợ thống khổ nhất định có thể đột phá.

Bạch Thứ Nam không sợ chết, cường giả là kẻ hướng tử nhi sinh.

Ta đã trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, không có gì có thể dọa được ta.

Với quyết tâm đó, Bạch Thứ Nam đã thành công, thực sự đột phá được thiên tỏa.

Ở phía bên kia, Hắc Ám cũng đã đến Nam Quốc đầu quân cho Lam Mộng.

Lam Mộng còn không nhận ra Hắc Ám, Hắc Ám nói: Bạch Thủ Nam đã sỉ nhục tôi, tôi muốn đột phá Từ Trường Thiên Tỏa nhưng thất bại, biến thành vật thí nghiệm của Đỗ Lan, vất vả lắm mới trốn ra được.

Hiện giờ tôi không còn nơi nào để đi, xin hãy cho phép tôi gia nhập cùng ông.

Lam Mộng cũng biết Bạch Thủ Nam đã cắm sừng Hắc Ám, lập tức nói: Không vấn đề gì, chúng ta cùng làm đại sự.

Hắc Ám, ta cho ngươi làm đại tướng quân.

Hắc Ám gật đầu, đúng như hắn nghĩ, Lam Mộng rất giỏi lôi kéo người.

Nếu mình thể hiện được giá trị, sớm muộn gì Lam Mộng cũng sẽ giao Thu Thiên cho mình.

Hiện tại mình phải bình tĩnh, không thể để Lam Mộng làm hại Thu Thiên.

Lam Mộng nói: Đợi đến khi Bạch Thứ Nam khôi phục từ trường, chúng ta sẽ phản kích Thiên Quốc, nhất định phải khiến tên Địa Ngục kiêu ngạo đó trả giá đắt.

Hắc Ám, đừng nôn nóng, đến lúc đó có thù báo thù, có oán báo oán.

Hắc Ám hỏi: Bạch Thứ Nam tham gia khảo thí rồi sao.

Không có.

Vậy hắn khôi phục từ trường bằng cách nào.

Tôi chính vì cưỡng ép đột phá nên mới suýt chết đấy.

Lam Mộng nói: Ta tin vào thiên phú của Bạch Thứ Nam, hắn tuyệt đối có thể thành công, đến lúc đó chúng ta cùng làm đại sự.

Hắc Ám tuy lòng không tin, nhưng vẫn chờ đợi.

Nhưng thiên phú từ trường đúng là khác biệt, hơn nữa Lam Mộng còn có các loại công nghệ hỗ trợ.

Bạch Thứ Nam đã đột phá.

Ngày từ trường đột phá, trời đang đổ mưa.

Hắc Ám cảm nhận được một luồng từ trường mạnh mẽ bùng phát, lập tức đến nơi bế quan.

Chỉ thấy xung quanh, những hạt mưa đều bị cố định giữa không trung, cho thấy từ trường cường hãn đến mức nào.

Lam Mộng dẫn Hắc Ám đến để hắn xem trình độ của Bạch Thứ Nam hiện tại.

Khi Bạch Thứ Nam bước ra khỏi nơi bế quan, trở lại với trời đất bao la, đứng dưới màn mưa, một luồng khí trường vô địch quét qua tứ phía.

Hắc Ám biết ý đồ của Lam Mộng là muốn mình thử thực lực của đối phương, nên bước tới phía trước.

Ban đầu Hắc Ám không để ý lắm, dù sao hắn cũng biết Bạch Thứ Nam vẫn không bằng anh trai.

Trận chiến trước đó, Hắc Ám quan chiến từ xa, biết em trai bị anh trai áp chế hoàn toàn.

Nhưng khi hắn tiến lại gần, áp lực vô hình bao phủ lấy.

Chương 4116

Mỗi bước đi đều như đang chống lại bão tố, áp lực như núi đè.

Khi Hắc Ám đi đến trước mặt Bạch Thứ Nam, chỉ cảm thấy chàng thanh niên chưa đầy hai mươi tuổi này giống như một ngọn núi cao mà mình không thể vượt qua.

Tuy hắn lớn tuổi hơn, thân hình khôi ngô hơn, nhưng trước mặt đối phương, hắn mới là kẻ phải ngước nhìn.

Hắc Ám quỳ một gối xuống đất, bị khí tức cường giả toát ra từ Bạch Thứ Nam nhiếp phục, phải quỳ xuống.

Lam Mộng sững sờ, Hắc Ám cũng là một kẻ kiêu ngạo, vậy mà lại quỳ lạy một đứa hậu bối.

Tình hình có vẻ không đúng lắm, dường như đã vượt ra khỏi phạm vi kiểm soát của lão rồi.

Một khi mất kiểm soát, sẽ là phản tác dụng.

Lão vốn cho rằng mình đã nắm thóp được Bạch Thứ Nam, đối phương sẽ trở thành tay sai của mình.

Nhưng hiện tại khí trường của Bạch Thứ Nam còn hung hăng hơn cả lão là thống soái, khiến người ta không phân biệt được ai mới là đại ca.

Rốt cuộc ai mới là lão đại thực sự của Nam Quốc.

Lúc này ánh mắt Bạch Thứ Nam sắc lẹm, khí chất thay đổi hoàn toàn, hắn không còn là một đứa trẻ khao khát được công nhận, mà là một cường giả đã được chứng thực.

Một cường giả còn mạnh hơn cả Lam Mộng, Lam Mộng luôn phải tìm kiếm bảo chứng, không dám tự mình đối mặt nguy cơ.

Còn Bạch Thứ Nam đã không còn gì sợ hãi, trên đời này không còn gì đáng sợ hơn chung cực vũ nhục nữa, không còn nữa, vĩnh viễn không còn nữa.

Cho nên hiện tại hắn mạnh đến mức đáng sợ.

Người đầu tiên không dựa vào khảo thí mà đột phá Từ Trường Thiên Tỏa đã ra đời.

Vừa xuất hiện đã lấn át hào quang của Lam Mộng, trở thành cường giả mạnh nhất Nam Quốc không thể bàn cãi, thậm chí sắp trở thành nhà lãnh đạo, có thể nói là bá khí rò rỉ, đáng sợ đến nhường này.

Đỗ Lan thở dài một tiếng, quả nhiên không ai có thể khống chế tất cả, ngay cả ta cũng vậy, nhưng thế này mới thú vị chứ.

Thiên Đạo cũng cảm nhận được từ trường sắc lẹm của Bạch Thứ Nam, lần nữa thở dài, cảm nhận sâu sắc rằng đạo nghĩa quả thực là một con đường đầy gai góc.

Không thể nào nhất lao vĩnh dật, chỉ có thể lặp đi lặp lại việc thủ hộ, không ngừng tiêu tốn sức lực.

Bạch Thứ Nam vi phạm pháp luật, vệ đạo sĩ xuất kích.

Các vệ đạo sĩ máy móc vốn là những người thực thi pháp luật hạn chế từ trường, lập tức hành động.

Bạch Thứ Nam sắc sảo lộ rõ, ép Lam Mộng không ngẩng đầu lên được, điều này nằm ngoài dự liệu của Lam Mộng.

Nhưng lão tự thuyết phục mình rằng kế hoạch vẫn đang vận hành, không vấn đề gì, mình chắc chắn có thể kiểm soát được Bạch Thứ Nam.

Lam Mộng không ngừng an ủi bản thân, mặc cho Bạch Thứ Nam vừa xuất hiện đã khiến Hắc Ám phải khuất phục, bá khí ngoại lộ.

Đúng lúc này, các vệ đạo sĩ đến.

Bạch Thứ Nam, phát hiện ngươi sử dụng từ trường trái phép, căn cứ theo Điều 36 của Luật quản lý tư cách từ trường, lập tức đầu hàng, nếu không chúng ta sẽ tiến công theo pháp luật.

Các vệ đạo sĩ hạ cánh xuống thủ đô Nam Quốc để hành pháp.

Trái phép.

Bạch Thứ Nam lạnh lùng nhìn mười hai con robot, hỏi: Ta vi phạm pháp luật của ai.

Luật quản lý tư cách từ trường.

Ta hỏi ngươi là luật do ai quy định.

Bạch Thứ Nam lạnh lùng hỏi lại.

Đây là luật do tổ chức tổng hợp xu thế phát triển toàn cầu chế định.

Hừ hừ, quan uy thật lớn, dùng luật của tổ chức để bắt người Nam Quốc.

Lam Mộng tranh lời trước, lão muốn chứng minh mình là một người cậu tốt.

Vệ đạo sĩ nói: Chấp hành pháp luật là để thủ hộ thế giới.

Bạch Thứ Nam khinh bỉ nói: Các ngươi dám động thủ thì cứ nhào vô, vừa hay để ta thử xem mình đã khôi phục được bao nhiêu sức mạnh.

Bạch Thứ Nam, ngươi muốn cưỡng chế chấp pháp sao.

Đúng thế, không ai có thể ra lệnh cho ta.

Lam Mộng nghe vậy thầm nghĩ, tên Bạch Thứ Nam này thật tự đại, mình cũng phải cẩn thận một chút, tránh để đối phương chó cùng rứt giậu.

Không sao, mình vẫn chiếm ưu thế, nhất định có thể khống chế được đối phương.

Bạch Thứ Nam, ngươi vi phạm điều thứ 36 của pháp luật, chúng ta chuẩn bị sử dụng bạo lực để bắt giữ.

Ngươi có quyền giữ im lặng, nhưng những gì ngươi nói sẽ trở thành bằng chứng trước tòa.

Mười hai con robot nói.

Cút cho ta.

Bạch Thứ Nam đại hống một tiếng, 97 vạn thất từ trường đại bộc phát.

Mặt đất bị lật tung, mọi thứ xung quanh đều bị áp chế.

Các robot bị sóng xung kích thổi bay như lá rụng trong gió, như thuyền nhỏ giữa sóng dữ.

Thấy Bạch Thứ Nam ra tay, các robot cũng không khách sáo.

Từ trường chuyển động.

Các robot vận chuyển từ trường, cũng là sức mạnh 97 vạn thất, mười hai cái 97 vạn thất.

Bạch Thứ Nam không khỏi nghiêm túc, vì kẻ địch rất mạnh.

Ưu điểm của vệ đạo sĩ máy móc là có thể đột phá giới hạn cơ thể, bộc phát toàn lực từ trường.

Khuyết điểm là sử dụng từ trường không mang lại khoái lạc, nên từ trường của robot không thể thăng cấp, muốn mạnh hơn thì phải nâng cấp robot.

Bạch Thứ Nam, giác ngộ đi.

Mười hai vệ đạo sĩ cùng lúc phát động tấn công.

Thiên Đạo Sát Quyền.

Bạch Thứ Nam từng học ở Thần Quốc, được Điện Nhãn, Thiên Đạo, Hùng Sư bồi dưỡng, nên biết dùng chiêu thức của Thiên Đạo và Hùng Sư.

Từ trường gia pháp.

Mười hai robot hợp nhất từ trường, 97 vạn nhân với 12.

Từ trường tăng gấp bội biến thành một anh linh khổng lồ, một thiên võng.

Đây chính là thú vui ác độc của Thiên Võng, tự thiết kế mình thành từ trường anh linh.

Khi vệ đạo sĩ xuất chiêu, nó sẽ có cơ hội lộ diện.

Chiến văn trên mặt Bạch Thứ Nam bùng phát, nhưng hắn cũng không ngờ kẻ địch có thể dung hợp từ trường lại với nhau, biến thành một người khổng lồ.

Gã khổng lồ này như một vị thần, sở hữu từ trường không thể lay chuyển.

Từ trường lãnh địa.

Robot nắm lấy khoảnh khắc kẻ địch phân tâm, xuất quyền đánh trúng đối phương, áp chế hắn.

Lam Mộng sững sờ, đây là khoa học sao.

Cái này căn bản không khoa học chút nào.

Lão không thể hiểu nổi làm sao robot có thể điều động luồng từ trường mạnh mẽ đến thế.

Đây chính là đỉnh cao công nghệ, là cực hạn khoa học trước khi Sức mạnh lưu lượng xuất hiện.

Không dựa vào não bộ từ trường, chỉ dựa vào công nghệ sao chép từ trường mà hình thành chiến lực, xây dựng đạo nghĩa quân đội.

Oanh.

Bạch Thứ Nam bị áp chế, lửa giận trong lòng bốc cao.

Hắn là cường giả, sao có thể thua một lũ rác rưởi sắt thép.

Nhưng từ trường đè lên người như một ngọn núi lớn, ép hắn từ từ phải quỳ gối xuống.

Không, hắn tuyệt đối không được quỳ.

Hắn đã trải qua chung cực vũ nhục, tuyệt đối sẽ không thua thêm nữa.

Đã trải qua bi kịch thì phải trở nên mạnh hơn, phải chiến thắng.

Đối với cường giả từ trường, lẽ ra phải phát triển như vậy.

Chương 4117

Không thể nào trải qua bi kịch này rồi lại đón nhận một bi kịch khác.

Như vậy hoàn toàn không phù hợp với quy luật từ trường.

Trải qua bi kịch thì phải đón nhận một chiến thắng, sau đó mới bị đánh chết mới đúng.

Dù không phải từ chiến thắng này đến chiến thắng khác, thì ít nhất cũng không phải từ bi kịch này sang bi kịch khác, tổng phải có khoảnh khắc tỏa sáng chứ.

Nhưng Bạch Thứ Nam còn chưa kịp đón nhận khoảnh khắc tỏa sáng của mình đã bị mười hai đối thủ áp chế, tức đến mức suýt hộc máu.

Lam Mộng cũng kinh hồn bạt vía, công nghệ của tổ chức thật quá mạnh mẽ.

Thành quả khoa học hết cái này đến cái khác, trước là Từ Trường Thiên Tỏa toàn cầu, giờ lại là Vệ Đạo Sĩ từ trường, những công nghệ này hoàn toàn không thèm nói lý lẽ.

Đúng là ma cao một thước đạo cao một trượng, công nghệ lại đuổi kịp từ trường, còn thiên lý không.

Theo lý mà nói, hai mươi năm trước bom hạt nhân trên đảo Phục Sinh không gây tổn thương gì cho cường giả từ trường, đã chứng minh khoa học bị đào thải.

Không ngờ hai mươi năm sau, khoa học lại đuổi kịp.

Lam Mộng không phải không coi trọng khoa học, nhưng lão cho rằng khoa học phải nằm trong tay cường giả từ trường mới phát huy được sức mạnh, ví dụ như công nghệ từ trường huyền phù, vũ khí hạt nhân đơn binh, thiết bị kích phát tiềm năng Sáng Mộng Giả.

đều được phát triển xoay quanh cường giả từ trường.

Nhưng các vệ đạo sĩ trước mắt lại do người thường điều khiển, dành cho người thường sử dụng, điều này là sai trái.

Tại sao công nghệ lại rơi vào tay người thường.

Thực ra rất bình thường, vì Đỗ Lan không độc chiếm tài nguyên, vẫn bồi dưỡng nhân tài bình thường, nên những nhà khoa học bình thường chắc chắn sẽ tiếp tục nghiên cứu công nghệ có lợi cho họ.

Còn Lam Mộng độc chiếm tài nguyên công nghệ, dù là nhà khoa học bình thường cũng phải nghiên cứu công nghệ từ trường cho lão.

Khoa học cần nhân lực vật lực để phát triển, cường giả từ trường nắm giữ nhân lực vật lực, chắc chắn muốn khoa học có lợi cho mình.

Người thường nắm giữ nhân lực vật lực, chắc chắn hy vọng khoa học có lợi cho người thường.

Ai cũng hy vọng khoa học nghiêng về phía mình.

Trong nguyên tác, người thường mất hết tất cả, biến thành động vật, chỉ có thể cung cấp giá trị cảm xúc cho cường giả từ trường.

Hiện tại Đỗ Lan vẫn sẵn lòng đầu tư tài nguyên cho người thường, nên họ chắc chắn sẽ dốc sức đuổi theo, cộng thêm thiên tài như Thiên Võng, mới khiến người thường theo kịp sự tiến hóa của từ trường.

Từ trường từ ba vạn, năm vạn, lên mười vạn, mười lăm vạn, rồi hai mươi lăm vạn, ba mươi lăm vạn, đến năm mươi vạn, bảy mươi lăm vạn, chín mươi bảy vạn, chín mươi chín vạn.

Từ lúc Lam Đạo Thiên Vũ phát hiện ra từ trường đến khi ông bồi dưỡng nhóm cao thủ đầu tiên trong hơn ba mươi năm, từ trường chỉ ở mức năm vạn.

Mà hai mươi năm sau, nó đã vọt lên chín mươi chín vạn.

Tốc độ thăng cấp từ trường quá nhanh, khoa học phải nghiến răng nghiến lợi mới miễn cưỡng đuổi kịp.

Bạch Thứ Nam bị áp chế, muốn phản kích, trong não không ngừng hiện lên hình ảnh mình bị nhục hình khuất nhục, muốn nâng tầm từ trường thêm một bước nữa.

Hắn sẽ không đi từ thất bại này đến thất bại khác, liên tiếp thất bại không phải là phong cách của từ trường.

Từ trường thường là: chiến thắng, thất bại, chiến thắng, tử vong. hoặc là thất bại, chiến thắng, tử vong.

Tổng phải có một trận thắng làm khoảnh khắc tỏa sáng, chứ không phải đi từ một trận thua đến một trận thua khác, nếu không thì giá trị từ trường ở đâu.

Có từ trường là phải có chiến thắng, như thế từ trường mới có ý nghĩa.

Nếu không có từ trường mình là kẻ thất bại, có từ trường rồi vẫn là kẻ thất bại, chẳng phải từ trường đến vô ích sao.

Từ trường phải mang lại chiến thắng, dù chỉ là một trận thắng, dù là dùng tính mạng đổi lấy chiến thắng, tóm lại phải thắng một lần.

Không nên thất bại nối tiếp thất bại.

Tuy nhiên, hiện tại mười hai lần 97 vạn thất từ trường áp chế, hắn thật sự sắp bại rồi.

Ta là cường giả, cường giả sẽ không thất bại, nếu ta bại, đó sẽ là sự giày vò tàn khốc hơn cả chung cực vũ nhục.

Thế nào gọi là chung cực vũ nhục.

Giống như kết luận cuối cùng của lịch sử, là đã đến cực hạn, không còn phương pháp sỉ nhục nào hơn nữa.

Nhưng chung cực vũ nhục thực sự đã kết thúc rồi sao.

Không còn không gian để tiến bộ nữa sao.

Thực ra là có, sở dĩ chung cực vũ nhục là chung cực, vì sau đó Bạch Thứ Nam không chịu thêm sự sỉ nhục nào nữa, nên nó mới là chung cực.

Nếu hắn lại bị sỉ nhục, thì cái trước đó không gọi là chung cực, chỉ là món khai vị, vẫn có thể có sự sỉ nhục phóng đại hơn.

Chỉ có hắn không nghĩ tới, chứ không có chuyện kẻ khác không làm được.

Bạch Thứ Nam có thể an ủi mình là cường giả, nhưng hiện thực sẽ thử thách giới hạn của hắn, rồi dùng sức mạnh vượt qua cực hạn để nói cho hắn biết thế nào là nhục nhã không giới hạn.

Chung cực vũ nhục, cũng có thể gọi là sự sỉ nhục cuối cùng, mang lại cảm giác đã chạm trần, không còn gì sau đó.

Giống như thuyết lịch sử kết thúc, nhân loại đã đến điểm cuối của lịch sử.

Nhưng chung cực vũ nhục thực sự đã đến hồi kết rồi sao.

Như vậy là quá coi thường giới hạn dưới của nhân loại rồi, giới hạn dưới sinh ra là để bị phá vỡ.

Bạch Thứ Nam tưởng rằng sau này mình sẽ không còn sợ bị giày vò nữa, nhưng khi đối mặt với thất bại lần nữa, lòng hắn vẫn hiện lên nỗi sợ hãi.

Nếu lại bị bắt, điều gì đang chờ đón hắn.

Không dám tưởng tượng.

Mình tuyệt đối không được thua, mình nhất định phải thắng.

Nỗi sợ hãi thúc đẩy sức mạnh của hắn đột phá bình cảnh 97 vạn thất, sức mạnh tăng lên 99 vạn thất, tuy chỉ chênh lệch 2 vạn thất nhưng biểu hiện chiến lực hoàn toàn khác biệt.

A.

Bạch Thứ Nam muốn đột phá lồng giam và xiềng xích áp đặt lên mình, tuyệt đối không để bất kỳ sự nhục mạ nào giáng xuống thân mình nữa, tuyệt đối không.

Nghi phạm, nếu ngươi còn cưỡng chế chấp pháp, chúng ta sẽ sử dụng vũ khí chung cực.

Vệ đạo sĩ nói.

Không ai có thể ép buộc ta làm bất cứ việc gì nữa, không ai cả. 99 vạn thất từ trường mang lại sức mạnh phi thường.

Nhưng mười hai lần 97 vạn thất từ trường vẫn hình thành một lãnh địa bắt giữ nghi phạm rất ổn định.

Vẫn chưa đủ, vẫn còn xa mới đủ.

Tại sao mình luôn bị coi thường, tại sao mình phải gánh chịu nhục nhã.

Mình đã chứng minh mình là cường giả, không ai có thể đánh bại mình nữa.

Vẫn chưa đủ, vẫn chưa đủ, từ trường của ta, vận động lên cho ta.

Bạch Thứ Nam gào thét, tuyệt đối không chấp nhận thất bại lần nữa, không chấp nhận sự nhục mạ lần nữa.

Lam Mộng nhìn Bạch Thứ Nam cường hãn, không biết làm sao mới khống chế được hắn.

Hiện tại lão chỉ còn quân bài là con gái, nếu thuận lợi có thể khiến Bạch Thủ Nam và Bạch Thứ Nam tàn sát lẫn nhau, lão tọa hưởng ngư ông đắc lợi.

Chương 4118

Nhưng nếu một trong hai anh em không chết, lão sẽ không khống chế được họ, lúc này Lam Mộng cảm nhận được áp lực khổng lồ, cảm nhận được giới hạn khả năng kiểm soát của mình.

Kiểm soát được thì là phản hồi tích cực, mất kiểm soát là phản hồi tiêu cực.

Lam Mộng hy vọng kiểm soát tất cả, dĩ nhiên không chỉ lão nghĩ vậy, rất nhiều người đều nghĩ thế.

Có ai mà không muốn nhận được phản hồi tích cực cơ chứ.

Đáng tiếc khả năng kiểm soát của nhân loại quá yếu, và còn có những thứ tuyệt đối không thể kiểm soát.

Ví dụ như nhân tâm, ví dụ như Thương Tăng.

Không kiểm soát được sẽ có phản hồi tiêu cực.

Thời gian trôi đi, anh hùng xế chiều, hồng nhan bạc phận.

Không gian biến đổi, Tây xuất Dương Quan vô cố nhân Ra khỏi ải Dương Quan phía Tây không còn người quen cũ.

Nhân tâm thay đổi, Nhân sinh nhược chỉ như sơ kiến Đời người nếu chỉ mãi như lần đầu gặp gỡ.

Phản hồi tiêu cực quả thực quá u sầu, khiến người ta không cầm được nước mắt.

Mà để tiêu trừ phản hồi tiêu cực, phải nâng cao khả năng kiểm soát.

Nhưng cái gọi là khả năng kiểm soát này, nhân loại cũng không nắm bắt được.

Khả năng kiểm soát cũng sẽ biến từ sự bảo chứng thành rào cản của nhân loại.

Giống như từ trường vậy, khi từ trường mới xuất hiện, chỉ cần 35 vạn thất là có thể thay đổi khí hậu, giúp Trái Đất mưa thuận gió hòa. 50 vạn thất có thể khắc phục trọng lực, tự do bay lượn. 75 vạn thất tự do ra vào tầng khí quyển, thậm chí khống chế tái tổ chức phân tử. 97 vạn thất đã biến con người thành động cơ vĩnh cửu, không ăn không uống cũng không chết. 99 vạn thất thì thực sự là một giọt máu sáng tạo ra một sinh mệnh.

Thế nhưng cùng với sự phát triển của từ trường, Trái Đất bắt đầu dị biến, dã thú hung dữ hơn, Trái Đất trở nên bất ổn, nhân loại bị bao vây bởi sự mất kiểm soát.

Cuối cùng khả năng kiểm soát của nhân loại lại biến thành kẻ thù của chính mình, thật nực cười.

Ngay cả bản thân khả năng kiểm soát cũng mất kiểm soát, đúng là thiên địa bất nhân.

Lam Mộng lẽ ra phải hiểu đạo lý này nhất, vì cả đời lão theo đuổi khả năng kiểm soát, mua chuộc lòng người, khống chế anh trai, thậm chí muốn lấy não của em gái mình ra làm vũ khí.

Sở dĩ động thủ với em gái là vì cô ấy quá lương thiện, không dễ khống chế.

Vì khả năng kiểm soát của mình, Lam Mộng đã vắt óc làm rất nhiều việc.

Nhưng từ đầu đến cuối, lão vẫn không hiểu một điều: chính khả năng kiểm soát cũng có thể mất kiểm soát.

Hiện giờ Lam Mộng nhìn Bạch Thứ Nam cường hãn mà vẫn muốn khống chế hắn, đúng là điên rồ.

Sự kiểm soát thực sự là thiết lập một quy tắc để mọi người tự phát tuân thủ, để họ tự kiểm soát chính mình, chứ không phải dùng ngoại lực ép buộc.

Ví dụ như giáo nghĩa tôn giáo, hy vọng tín đồ tự nguyện tuân thủ, không phải bị võ lực uy hiếp, cũng không phải vì lợi ích.

Ví dụ Lương Võ Vương vì công đức mà xây tháp Phật, thì không thể thành Phật, vì không phải tự phát tuân thủ giáo nghĩa.

Cho nên dù không có uy hiếp hay dụ dỗ lợi ích, cũng phải chân tâm kiểm soát tốt chính mình.

Ví dụ Nho gia khắc kỷ phục lễ, chính là phải tự tâm duy hộ Chu lễ, duy hộ một thứ tốt đẹp.

Pháp gia không đồng tình điểm này, cho rằng không ai tự phát duy hộ một thứ gì đó, nên phải để người ta biết giữ đúng giới hạn sẽ có lợi ích, vi phạm sẽ bị trừng phạt.

Thông qua thưởng phạt để hình thành khả năng kiểm soát.

Một cái là kiểm soát chính mình, một cái là kiểm soát người khác.

Kiểm soát người khác rất khó, nhưng kiểm soát chính mình cũng chẳng dễ dàng.

Ví dụ như muốn giảm cân, dậy sớm, làm việc, học tập, rèn luyện. người có thể tự khống chế được ít chi lại ít.

Vì vậy Pháp gia cần dùng uy hiếp và dụ dỗ để người ta tuân thủ ranh giới.

Khả năng kiểm soát của mỗi người là khác nhau, có người kiểm soát được mình, có người thì không.

Vậy rốt cuộc là nên tự mình kiểm soát mình, hay dựa vào ngoại lực.

Chắc chắn là tự mình kiểm soát mình thì chi phí thấp nhất, và cũng tự giác nhất.

Ngoại lực kiểm soát hiệu quả tuy tốt nhưng chi phí rất cao.

Đáng tiếc không có loại kiểm soát nào là hoàn mỹ, chỉ có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Các nhà tư tưởng tự nhiên hy vọng mọi người tự khống chế từ nội tâm, còn Pháp gia cho rằng chỉ có thể dựa vào thưởng phạt để tạo ra sự kiểm soát.

Tóm lại một câu, nhân loại không nắm bắt được.

Lam Mộng không nắm bắt được, Bạch Thứ Nam cũng không nắm bắt được.

Ngay khi các luồng từ trường đang đối chọi kịch liệt, Đỗ Lan khởi động Kế hoạch phi thăng.

Phát hiện luồng từ trường 99 vạn thất không thể kiểm soát, nếu không khống chế được thì lưu đày, mở hệ thống truyền tống, tiến vào quy trình lưu đày.

Đỗ Lan nói: Nhân gian đại pháo cấp một chuẩn bị.

Cấp hai chuẩn bị.

Cấp ba chuẩn bị, phát xạ.

Hưu.

Mười hai vệ đạo sĩ sử dụng sức mạnh chung cực, nói: Bạch Thứ Nam, ngươi vi phạm Điều 36 của Luật quản lý tư cách từ trường, và còn bạo lực chống đối, theo pháp luật chúng ta tiến hành thẩm phán ngươi, phán quyết lưu đày, lập tức thi hành.

Từ trường mạnh mẽ lập tức chuyển hóa thành một lỗ sâu không gian.

Lỗ sâu xuất hiện ngay trên đỉnh đầu Bạch Thứ Nam, một lực hút kéo hắn vào trong.

Bất kỳ tội phạm nào vi phạm vượt quá 99 vạn thất từ trường đều bị phán quyết lưu đày.

Đỗ Lan nói: Vũ trụ rất rộng lớn, đủ cho họ quậy phá.

Hiện tại nhân loại chưa thể khởi động lại vũ trụ, đợi sau này có người có thể làm điều đó, thì việc đi từ đầu này đến đầu kia vũ trụ cũng chẳng tốn bao nhiêu thời gian.

Ở rìa vũ trụ, Bạch Thứ Nam muốn tái tổ chức sinh mệnh thì cứ việc, muốn sáng tạo văn minh thì cứ sáng tạo, thậm chí có thể tạo ra một đống Lam Đồng Đồng để thỏa mãn chính mình.

Đỗ Lan nói: Trái Đất cứ giao cho chúng ta đi.

Bạch Thứ Nam đột nhiên mất trọng lực, trôi nổi giữa vũ trụ lạnh lẽo.

Từ trường giúp hắn không ăn không uống không ngủ vẫn có thể hoạt động trong không gian.

Hắn nhìn trái phải trên dưới, chẳng có gì cả, chỉ có không gian đang giãn nở chậm chạp, đây chính là rìa vũ trụ, những ngôi sao mới còn chưa hình thành, chỉ có những quầng tinh vân năng lượng khổng lồ rực rỡ sắc màu, vô cùng hùng vĩ.

Ở đây không có những thứ hắn quen thuộc, không có bạn bè, cũng chẳng có kẻ thù, chỉ có mình hắn lẻ loi.

Ở đây, hắn không biết nên làm gì, có lẽ nên rơi lệ.

Đỗ Lan.

Hắn biết đây chắc chắn là thủ đoạn của Đỗ Lan, nhưng trong vũ trụ hắn chỉ có thể gào thét không thành tiếng.

Tuy nhiên, từ trường vẫn khuấy động tinh vân, thể hiện sự cường hãn của 99 vạn thất từ trường.

Chương 4119

Trên Trái Đất, Bạch Thứ Nam biến mất, các vệ đạo sĩ cũng đi mất.

Lam Mộng sững sờ, không dám tin tay sai mình dày công tìm kiếm lại biến mất như vậy.

Thế chẳng phải mình tốn công vô ích sao.

May mà bên cạnh lão còn có Hắc Ám, trong tay còn có Thu Thiên.

Nhưng lòng lão thực sự rất không thoải mái, bận rộn bao lâu nay, vất vả lắm mới khống chế được Bạch Thứ Nam, kết quả lại mất trắng.

Đứa cháu ngoại lớn thế này, nói mất là mất luôn.

Lão không thể chấp nhận được.

Nhưng lưu đày là để tống khứ những cường giả từ trường mạnh mẽ, không thể kiểm soát đi, đảm bảo an toàn cho Trái Đất, không phụ thuộc vào việc Lam Mộng thích hay ghét.

Bản đài đưa tin mới nhất, Bạch Quân Lãng và Quan Nguyệt Đồng, tức Bạch Thứ Nam, do vi phạm Luật quản lý tư cách từ trường, dùng thủ đoạn phi pháp để giác tỉnh từ trường, đã bị các vệ đạo sĩ bắt giữ.

Trong quá trình bắt giữ, Bạch Thứ Nam cậy mạnh chống đối, kích hoạt đạo luật lưu đày, cuối cùng bị phán quyết lưu đày lập tức, tống ra khỏi Trái Đất, lang thang trong vũ trụ.

Thông tin chi tiết xin theo dõi loạt phóng sự Từ trường và Pháp luật của bản đài.

Tại sao khí hậu Trái Đất dị biến.

Tại sao đạo nghĩa nhân loại biến mất.

Tại sao cường giả từ trường phát điên.

Đằng sau tất cả những điều này là sự mai một của lương tâm, hay sự suy đồi của đạo đức, hay là sự biến thái của nhân tính.

Kính mời đón xem Từ trường và Pháp luật.

Việc Bạch Thứ Nam bị lưu đày là một sự kiện lớn, là một đòn phản kích của phàm nhân đối với cường giả từ trường.

Phàm nhân dựa vào sức mạnh của chính mình để lưu đày cường giả từ trường, quăng họ ra rìa vũ trụ.

Phàm nhân không còn chỉ biết chịu đòn, mà đã có thủ đoạn đối kháng.

Dù không giết được cường giả từ trường, cũng có thể đuổi họ ra khỏi Trái Đất.

Vốn dĩ Trái Đất ngày càng nguy hiểm, địa vị phàm nhân ngày càng thấp, giờ đây phàm nhân cuối cùng đã ngóc đầu lên được.

Cường giả từ trường không phải rất lợi hại sao.

Dám vi phạm pháp luật, đi ngược đạo nghĩa, cũng bị đuổi khỏi Trái Đất như thường.

Phàm nhân vốn bị từ trường ép đến nghẹt thở, giờ coi như đã lấy lại tinh thần, nhận thức được lối thoát của phàm nhân nằm ở khoa học.

Chỉ có khoa học cũng không đủ, còn phải xây dựng đạo nghĩa để phàm nhân và cường giả từ trường cùng chung sống hòa hợp.

Đạo nghĩa Thiên Đạo chưa bao giờ là phản từ trường, mà hy vọng xây dựng một hệ thống trong đó cường giả từ trường đóng vai trò quản trị viên trò chơi, duy trì Trái Đất Online, còn phàm nhân là người chơi, cần thể hiện tốt trên Trái Đất.

Phàm nhân và cường giả từ trường mỗi người một nhiệm vụ, sống hòa bình, không phải phàm nhân lật đổ từ trường, cũng không phải từ trường áp chế phàm nhân, mà là cộng sinh.

Thiên đạo thù cần Trời đền công người cần cù.

Thiên Đạo không kìm được mà nói, thấy nỗ lực của phàm nhân cuối cùng cũng có thành quả, cảm thấy rất an ủi và bùi ngùi.

Từ lúc bom hạt nhân không thể làm hại từ trường hai mươi năm trước, đến giờ nắm giữ phương pháp lưu đày từ trường, phàm nhân đã trải qua quá nhiều khổ nạn.

Nhưng đối với phàm nhân, đây cũng chẳng phải vấn đề gì quá lớn, vì trong lịch sử khổ nạn vốn đã quá nhiều rồi.

Có thể chiến thắng thì khổ nạn mới có giá trị.

Đỗ Lan thầm nghĩ tạm thời coi như ổn định, sau này sức mạnh lưu lượng xuất hiện thì thực sự hết cứu.

Lúc đó chiến lực thực sự là hủy thiên diệt địa, phàm nhân sẽ vô kế khả thi.

Công nghệ cao một thước, từ trường cao một trượng, lúc đó trong vũ trụ không còn nơi nào an toàn, lưu đày cũng không thể bảo vệ Trái Đất.

Nhưng đó là chuyện của mấy vạn năm sau, hiện tại thì không vấn đề gì.

Giờ đây hắn và Thiên Đạo thực sự đã làm được một việc lớn, lại có thể dẫn dắt một đợt tư tưởng mới.

Mọi người đều rất vui mừng, các loại tuyên truyền bám sát, cảnh tượng Bạch Thứ Nam bị lưu đày trở thành hình ảnh được yêu thích

nhất.

Đồng thời đạo nghĩa Thiên Đạo cũng được chấp nhận, mọi người muốn giám sát cường giả từ trường, nếu ai vi phạm đạo nghĩa sẽ bị chỉ trích.

Nếu từ trường vi phạm pháp luật, sẽ bị lưu đày.

Từ trường không còn là để bảo vệ cá nhân cường giả từ trường, mà nên là sức mạnh bảo vệ Trái Đất và mọi sinh mệnh.

Từ trường không thể chỉ có lợi cho cường giả, điều đó là sai, từ trường nên có lợi cho tất cả những ai kiên trì đạo nghĩa.

Những người bình thường đưa ra thuyết pháp từ trường phải có lợi cho mọi người.

Phải lấy đức phối thiên.

Cường giả từ trường cũng phải có đức.

Thậm chí có người lôi cả đồ cổ dấy đức phối thiên ra.

Thuở xưa Thiên mệnh nằm trong tay nhà Ân Thương, Thiên mệnh bảo vệ người Ân Thương.

Lúc đó nếu Tây Kỳ không đưa ra được một thuyết pháp hợp lý, sẽ rất khó thuyết phục mọi người phản đối Thiên mệnh của Ân Thương.

Vì ai có thể phản kháng Thiên mệnh cơ chứ.

Không ai có thể phản kháng Thiên mệnh, nhưng có thể thay đổi tiêu chuẩn của Thiên mệnh.

Trước đây Thiên mệnh bảo vệ người Ân Thương vì họ có đức, nhưng giờ Thiên mệnh không bảo vệ họ nữa vì họ thất đức.

Thiên mệnh không phải bất di bất dịch, không chỉ bảo vệ huyết thống, mà bảo vệ đức hạnh.

Vậy là chuyển từ thảo luận ai có Thiên mệnh sang thảo luận ai có đức hạnh.

Cái gọi là Thiên mệnh này cao cao tại thượng, thực sự khó giải thích.

Người Ân Thương để giải thích Thiên mệnh đã tạo ra các kỳ quan và tiêu tốn lượng lớn chi phí để bói toán.

Tần suất bói toán của nhà Thương cao đến mức kinh người, tương truyền cao nhất là cứ hai ngày lại bói một lần.

Hơn nữa họ bói bằng mai rùa, cần mai rùa, cần nhiên liệu, chi phí rất cao.

Chỉ có bói toán đắt đỏ như vậy, các bộ lạc xung quanh mới không đú theo nổi, không đú theo được mới tạo ra thế nhân vô ngã hữu người không có ta có, mới chiếm được quyền phát ngôn.

Kết quả người Tây Kỳ bảo: Ta không chơi trò đó nữa, trực tiếp thay đổi quy tắc trò chơi.

Không thảo luận Thiên mệnh, mà thảo luận đức hạnh.

Dĩ nhiên vẫn nói về Thiên mệnh, nhưng Chu Văn Vương phát minh ra cách bói bằng cỏ thi, vơ một nắm cỏ là có thể chơi, giảm thiểu chi phí đáng kể.

Bói toán bằng cỏ thi ai cũng chơi được, người chơi đông mới thành trò chơi toàn dân.

Hơn nữa Chu Văn Vương tách rời đức hạnh và Thiên mệnh, cũng là đặt nền móng cho chính giáo phân ly, đức hạnh là đức hạnh, Thiên mệnh là Thiên mệnh, đừng vơ đũa cả nắm.

Sau này Khổng Tử cũng tách rời hai thứ, đức hạnh là môn học đức hạnh, dạy cho học sinh bình thường, chỉ với học sinh ưu tú mới bàn về Thiên mệnh.

Người bình thường học đức hạnh cả đời là đủ, Thiên mệnh quá xa vời không thích hợp cho mọi người học tập.

Chương 4120

Muốn quản lý quốc gia, trước hết phải có đức hạnh, sau đó mới có Thiên mệnh.

Điều này cực kỳ không thân thiện với tôn giáo, giống như quyền vua do trời ban ở phương Tây, không có tôn giáo công nhận thì quốc vương ngồi không yên.

Ở phương Tây có vị vua muốn phản đối tôn giáo, cuối cùng lại phải quỳ xuống hôn hài của Giáo hoàng.

Vì phương Tây phải có Thiên mệnh, không có Thiên mệnh là vứt.

Phải tranh đoạt Thiên mệnh, có Thiên mệnh mới có tính hợp pháp.

Dĩ nhiên có phe ủng hộ Thiên mệnh, cũng có phe phản đối.

Thiên mệnh của phương Tây lấy luân lý Kitô giáo làm cốt lõi, ai tuân thủ giáo nghĩa thì là con cưng của trời.

Vậy kẻ phản đối Thiên mệnh phải đưa ra luân lý đối nghịch, Chúa tạo ra con người có hai giới tính Adam và Eva, kẻ phản Thiên mệnh sẽ bảo con người có 98 loại giới tính.

Có thể thấy thế giới phương Tây cũng là mười tám lộ chư hầu phạt Đổng Trác, người phản đối Thiên mệnh truyền thống rất nhiều, nhưng toàn trò màu mè hoa lá hẹ, không đưa ra được tư tưởng thống nhất nào.

Hồi phong trào Khai sáng, họ còn dùng tự do để phản đối tôn giáo.

Nhưng khi giai cấp tư sản lên nắm quyền, không thể dùng tự do để quản lý và phân phối, vẫn phải dựa vào cái bài luân lý Thiên mệnh cũ rích.

Lúc tạo phản dĩ nhiên có thể phản đối tất cả.

Nhưng khi đã ngồi lên ngai vàng, Kinh Thánh vẫn hữu dụng, phải phân phối theo giáo nghĩa, không thể thực sự tự do phân phối được.

Thiên mệnh và chính trị vẫn kết hợp chặt chẽ.

Sau thời Chu Văn Vương, phương Đông có hướng đi khác: anh phải có đức hạnh trước, rồi mới có Thiên mệnh.

Cho nên Hoàng đế phải thể hiện đức hạnh trước, tự khắc sẽ có người liên hệ Hoàng đế với Thiên mệnh.

Không hề có chuyện có Thiên mệnh trước rồi mới thành công, toàn là thành công rồi mới bảo mình là Thiên mệnh sở quy mệnh trời thuộc về mình.

Từ trường có phải Thiên mệnh không.

Kẻ điên từ trường không cần đức hạnh vẫn có sức mạnh khổng lồ, chẳng lẽ đó là Thiên mệnh.

Thần Quốc cho rằng kẻ điên từ trường là Thiên mệnh, là sứ giả do thần phái xuống.

Nhưng những gì kẻ điên từ trường làm thật khó mà liên hệ với sứ giả của thần: giết người phóng hỏa, cướp vợ đoạt con, tất cả đều trái với giáo nghĩa.

Mười điều răn của Moses yêu cầu tín đồ không giết người, không dòm ngó vợ người khác.

Kẻ điên từ trường làm ngược lại hoàn toàn, đó là điều tôn giáo không thể giải thích.

Dĩ nhiên lấy đức phối thiên cũng không giải thích được, rõ ràng kẻ điên từ trường thất đức, tại sao Thiên mệnh vẫn quyến cố họ.

Thiên mệnh không thể giải thích.

Vì Thiên mệnh là trật tự, trong tư duy con người Thiên mệnh luôn là chính nghĩa thắng tà ác, luôn có lợi cho người tốt, bất lợi cho kẻ xấu.

Cường giả từ trường đã làm lung lay Thiên mệnh, thể hiện rõ ràng thiên địa bất nhân, chẳng có cái Thiên mệnh nào đặc biệt ưu ái chính nghĩa cả.

Trên thế giới này chẳng có chuyện chính nghĩa tất thắng tà ác, chỉ có hiệu quả cao thắng hiệu quả thấp, Thiên mệnh cũng chẳng giúp gì cho chính nghĩa.

Thiên mệnh không giải thích được từ trường, nên Thương Tăng lại hợp lý hơn.

Thương Tăng muốn biến tất cả thành hỗn loạn, không có quan niệm chính tà gì hết.

Không có Thiên mệnh bảo vệ, chỉ có Thương Tăng quấy nhiễu, hiện thực đối với đại bộ phận mọi người quá tàn khốc.

Đa số vẫn hy vọng cầu thần bái Phật để Thiên mệnh nghiêng về phía mình.

Không có lòng trời, không có Thiên mệnh, họ sẽ không biết phải làm sao.

Thiên mệnh là một thứ tốt.

Nhưng chính vì người Ân Thương độc quyền giải thích Thiên mệnh nên mọi người mới bất mãn.

Ai cũng muốn Thiên mệnh có lợi cho mình, ai cũng cần quyền giải thích.

Nhưng từ trường xuất hiện khiến Thiên mệnh rất khó xử, vì nó chỉ có lợi cho cường giả từ trường.

Điều này giống như nhà Ân Thương, Thiên mệnh huyền điểu chim đen nhận mệnh trời, nắm giữ kỹ thuật bói toán tiên tiến nhất thời đó, có thể gian lận trên mai rùa để có được Thiên mệnh như ý.

Nếu mọi người cùng họp lại bói toán, kết quả luôn có lợi cho nhà Thương.

Điều này khiến mọi người rất bất bình, ai cũng có cách giao tiếp với thần linh của riêng mình, tại sao phải nghe nhà Thương.

Đương nhiên là vì nắm đấm của nhà Thương đủ lớn.

Nhưng đến khi nắm đấm của nhà Thương không còn đủ lớn, sau khi các bá hầu Đông Tây Nam Bắc lớn mạnh, sự bất mãn này khiến họ tìm lối thoát mới.

Cuối cùng Tây Bá Hầu đề xuất lấy đức phối thiên, cho rằng Thiên mệnh không bảo vệ huyết thống bất biến, mà bảo vệ đức hạnh có thể thay đổi.

Từ đó tiêu chuẩn Thiên mệnh thay đổi, sự thay đổi này là một bước ngoặt của văn minh.

Thiên mệnh không bảo vệ mãi một huyết thống, vì huyết thống không quyết định được sự biến hóa của sức mạnh.

Huyết thống dù cao quý đến đâu cũng chẳng liên quan gì đến năng lực làm việc.

Có người huyết thống cao quý nhưng năng lực kém, có người không có huyết thống nhưng năng lực cực mạnh.

Cho nên huyết thống không đổi, nhưng năng lực và đức hạnh có thể đổi.

Hiện tại Thiên mệnh bảo vệ từ trường, mà từ trường còn đáng sợ hơn huyết thống nhiều, không chỉ độc chiếm Thiên mệnh mà còn duy trì mãi mãi, từ trường sẽ chỉ càng lúc càng mạnh, không bao giờ yếu đi.

Mọi người muốn Thiên mệnh nghiêng về mình, nhưng không phải đối thủ của từ trường.

Từ trường chính là Thiên mệnh, Thiên mệnh chính là từ trường.

Đức hạnh chẳng quan trọng gì cả, từ trường đại diện cho tất cả.

Từ trường chỉ bị đánh bại bởi một luồng từ trường mạnh hơn, chứ không có khả năng bị suy yếu.

Người Ân Thương còn có thể bị suy yếu do chi phí phát triển quá lớn, mâu thuẫn nội bộ, bài ngoại. cường giả từ trường thì không.

Các bá hầu Đông Tây Nam Bắc có thể học tập người Ân Thương về kỹ thuật, thương mại, chế độ. rồi từng bước mạnh lên.

Nhưng người thường rất khó nắm bắt từ trường, không thể thông qua học tập mà mạnh lên được.

Vũ khí lớn nhất của kẻ yếu là học tập, nếu ngay cả học tập cũng vô dụng, thì không thể thay đổi vận mệnh được nữa.

Từ trường không thể học được, chỉ có thể giác tỉnh qua thiên phú.

Đối mặt với từ trường, nhiều kinh nghiệm trong lịch sử nhân loại đã mất tác dụng.

Đỗ Lan bùi ngùi nói: Lẽ ra phải là bên này vơi bên kia đầy, kẻ yếu qua học tập và chờ đợi sẽ có cơ hội lật kèo, còn kẻ mạnh cũng nhận ra không ai mạnh mãi được, nên học cách phối hợp với kẻ yếu, cuối cùng cả hai đạt được cân bằng.

Thiên Đạo nói: Nhưng từ trường khiến kẻ mạnh luôn mạnh, và từ trường cũng không thể học được.

Đúng vậy, từ trường còn khó hơn toán học cao cấp, không biết là không biết, không có thiên phú là không có thiên phú, dù có lắp chip cũng vô dụng.

Đỗ Lan nói: May mà qua công nghệ cũng có thể giải phóng 99 vạn thất từ trường, coi như là khúc ca vãn cuối cùng của phàm nhân.

Hào quang cuối cùng của công nghệ.

Thiên Đạo cũng biết công nghệ đã chạm trần, nếu không có Đỗ Lan và Thiên Võng, kẻ yếu chỉ có nước nhận mệnh, nhưng hiện tại họ vẫn có được một tia hơi tàn cuối cùng.

Chương 4121

Kẻ yếu muốn lật kèo cần có điểm tựa, ví dụ như đẹp trai, đẹp trai cũng có thể đổi vận.

Hoặc là giỏi học tập, điều này lặp đi lặp lại trong lịch sử.

Những man di vốn bị Trung Nguyên coi thường cũng có thể qua học tập mà phá vỡ cái mác di địch không quá trăm năm, thậm chí quay lại thống trị vương triều Trung Nguyên.

Yếu không nhục, không chịu học mới nhục.

Thiên Võng rất ham học, tuy mình không có từ trường, tuy chỉ là một phàm nhân yếu ớt, nhưng nó không tự ti mà nỗ lực học tập, cuối cùng tạo ra kỳ tích của phàm nhân.

Học tập ưu điểm của kẻ mạnh, đó chính là cơ hội lật kèo của kẻ yếu.

Nhiều kẻ yếu không tự học tập mà lại muốn kẻ mạnh chiếu cố mình, đúng là coi cường giả như máy ước nguyện.

Bản thân không nâng cao trình độ, lại thấy mình không được đối xử công bằng, mở miệng ra là bảo tại bọn họ quá tà ác.

Mình là chính nghĩa, nên bị tà ác áp chế.

Tưởng rằng mình đại diện cho chính nghĩa thì mặc nhiên được hưởng chế độ tốt, mà không biết rằng tà ác hiệu quả cao sẽ đánh bại chính nghĩa hiệu quả thấp, chứ không phải chính nghĩa tất thắng tà ác.

Đỗ Lan nói: Thời đại chưa có từ trường, ta vốn đã không thích tư duy nhược giả này, họ chỉ cần bảo mình chính nghĩa là có thể ước nguyện, xã hội mà đơn giản thế thì thiên hạ thái bình lâu rồi.

Thiên Đạo nói: Ta ghét nhất là bọn đê tiện vô sỉ, chuyên đi ăn cắp quyền pháp của người khác, chẳng có chút đạo nghĩa nào.

Hắn vẫn còn nhớ vụ mình bị trộm quyền pháp.

Trộm quyền pháp của ngươi là tiểu nhân, còn ta đang nói đến bọn hương nguyện kẻ đạo đức giả trên ba phải.

Tiểu nhân ít nhất cũng tự tay làm mới có ăn, không cầu nguyện ngươi dâng quyền pháp cho họ, mà tự tay đi trộm.

Còn bọn hương nguyện thì trực tiếp ước nguyện với ngươi, ngươi không cho thì bảo ngươi tà ác, ngươi đáng chết.

Đỗ Lan nói: So với hương nguyện, tiểu nhân vẫn còn đáng yêu chán.

Tiểu nhân cũng đang nỗ lực làm việc, còn hương nguyện chỉ biết ước, không chịu nâng cao bản thân, không nhận ra mình đã trở thành gánh nặng về hiệu suất.

Thiên Đạo nghe Đỗ Lan nói thấy cũng có lý, tiểu nhân cũng nỗ lực làm việc để lớn mạnh.

Dù hắn ghét kẻ trộm quyền pháp của mình, nhưng đối phương đúng là dựa vào sự mặt dày vô sỉ của bản thân mà trở thành võ đạo gia có chút danh tiếng, chứ không dựa vào ước nguyện hay nguyền rủa mà thành công.

Nhưng trên đời này nhiều người chỉ nghĩ đến ước nguyện và nguyền rủa, cứ làm như khóc lóc là làm chết được kẻ xấu vậy.

Giờ phàm nhân đã có năng lực chế ước từ trường, tiếp theo phải để phàm nhân tăng tốc tiến vào vũ trụ, khai chi tán diệp.

Đỗ Lan nói: Hương nguyện chính là một vấn đề lớn.

Vấn đề còn lớn hơn cả tiểu nhân sao.

Thiên Đạo hỏi.

Tương đương nhau.

Tiểu nhân phản đối kế hoạch của chúng ta, dùng kế hoạch của chúng ta để trục lợi, thậm chí phá hoại.

Còn hương nguyện không chịu nâng cao mình mà không ngừng ước nguyện, làm trì trệ tiến độ kế hoạch.

Cho nên cũng như nhau thôi, ta nghĩ ngươi nên hiểu.

Thiên Đạo nói: Giống như trong Phật giáo nói về Giác giả, Ngu giả và Ngoại đạo.

Hương nguyện giống như Ngu giả, Ngu giả luôn có nhiều nhu cầu nhưng không đạt được mục đích.

Ví dụ như chuyện lầu trên không trung, muốn tầng ba nhưng không chịu xây tầng một tầng hai.

Ví dụ muốn sữa nhưng ngại vắt sữa mệt, lại đem trữ sữa trong bụng bò, đợi khi cần mới vắt, kết quả qua thời kỳ vắt sữa, chẳng vắt được giọt nào.

Lại ví dụ thấy thức ăn thêm muối ngon, liền bỏ món chính đi chỉ ăn muối.

Trong Phật giáo lưu truyền rất nhiều câu chuyện về Ngu giả, họ có ý tưởng, có nhu cầu nhưng toàn đi đường tắt, bỏ gốc lấy ngọn, sợ vất vả.

Có thể nói là tập hợp đủ mọi nhược điểm của nhân tính.

Ngược lại, bọn Ngoại đạo đứa nào cũng tinh ranh năng nổ, lừa gạt Ngu giả thì bài bản thôi rồi.

Nhưng Giác giả phải làm sao.

Cũng chỉ có thể kiên nhẫn đi khai sáng, giáo hóa Ngu giả, giúp họ nhận ra đâu là đạo tốt, đâu là Ngoại đạo.

Như Lai hận không thể cài app chống lừa đảo cho tất cả Ngu giả.

Vì bọn họ chỉ biết ước nguyện, Ngoại đạo chỉ cần đáp ứng giá trị cảm xúc cho họ là có thể thu về tiền bạc vô tận.

Ngu giả tin vào việc không làm mà hưởng, vì họ nghĩ ước nguyện là có thành quả, không cần nỗ lực xây nền móng, không cần đổ máu đổ mồ hôi phấn đấu.

Chỉ cần ước nguyện là xong, lúc này Ngoại đạo chỉ cần hồi đáp lời ước, ban cho chút lợi ích nhỏ hoặc giá trị cảm xúc, lũ Ngu giả sẽ đổ xô vào, coi Ngoại đạo như cứu thế chủ.

Dĩ nhiên Ngu giả cũng có lý lẽ riêng: mình nỗ lực cũng chẳng thấy kết quả tốt, Giác giả chỉ muốn ăn không công sức của mình thôi.

Thà tin Ngoại đạo còn hơn, mình thông minh thế này, không bị Giác giả lừa, cũng chẳng bị Ngoại đạo lừa đâu.

Nhưng Ngu giả không nghe theo Giác giả vì họ ghét lao động.

Ngoại đạo không cần họ lao động, chỉ cần họ đưa ra tài sản hiện có là được, có thể đổi lấy ước nguyện thành sự thật.

Như Lai thì có cách gì đây.

Cũng chỉ có thể tốn nước miếng đi khai ngộ, khai ngộ được người nào hay người nấy.

Nhưng Ngu giả sẽ không biến mất, có Ngu giả là có Ngoại đạo.

Ngoại đạo đối mặt với cục diện Ngu giả quá nhiều, Ngoại đạo không đủ dùng.

Có quá nhiều kẻ không muốn nỗ lực, chỉ muốn ước nguyện.

Như Lai Phật Tổ nếu có app chống lừa đảo thì tốt hơn chút, nhưng cũng không ngăn được tất cả Ngu giả.

Vì Ngoại đạo chỉ cần đáp ứng lời ước của một hai người, là có vô số Ngu giả cầu xin được nộp tiền cho chúng, hy vọng Ngoại đạo cũng thực hiện tâm nguyện của mình.

Giác giả, Ngu giả, Ngoại đạo.

Quân tử, Hương nguyện, Tiểu nhân.

Thượng sĩ, Trung sĩ, Hạ sĩ.

Không ai tự nhận mình là tiểu nhân, ai cũng nghĩ mình là quân tử.

Âu Dương Tu cho rằng quân tử với quân tử kết bạn vì đồng đạo, tiểu nhân với tiểu nhân kết bạn vì đồng lợi.

Nhưng vấn đề là ai tự nhận mình là tiểu nhân.

Quân tử có cần tiền không.

Cho nên đơn thuần nghĩ quân tử vì đạo, tiểu nhân vì lợi rõ ràng là quá thô thiển.

Quân tử và tiểu nhân trong nhiều trường hợp thủ đoạn giống hệt nhau, chỉ là mục tiêu khác nhau.

Hơn nữa quan điểm của cả hai bên đều có lý, giống như việc có nên thực hiện biến pháp của Vương An Thạch hay không, phe ủng hộ nêu ra một trăm cái ưu, phe phản đối nêu ra một trăm cái khuyết, bên nào nghe cũng có lý.

Cuối cùng bên ủng hộ và bên phản đối đều bảo đối phương là tiểu nhân, mình là quân tử.

Vương An Thạch ủng hộ biến pháp rất nỗ lực, nhưng Tư Mã Quang phản đối biến pháp cũng nỗ lực không kém, dành 19 năm biên soạn Tư Trị Thông Giám, tìm cách cài cắm tư tưởng cá nhân, hạ thấp các cuộc biến pháp trong lịch sử, cũng cực kỳ nỗ lực.

Hai bên có thể nói là kim châm đối với râu lúa mỳ, ngang tài ngang sức.

Nhưng mọi người thường bỏ qua sự tồn tại của Hương nguyện, cứ làm như thế giới chỉ có Quân tử và Tiểu nhân, chỉ có Giác giả và Ngoại đạo, thực ra còn có Hương nguyện và Ngu giả nữa.

Họ cũng là vấn đề không nhỏ, bất kể biến pháp hay không, địa vị của sĩ đại phu vẫn vững như bàn thạch, không ảnh hưởng đến lợi ích của họ.

Đồng thời họ vẫn không ngừng ước nguyện, đòi hỏi thêm quyền lợi, không được thì bảo không phải lỗi tại tôi, mà lỗi tại thế giới.

Thiên Đạo cũng nhận ra muốn thực hiện mục tiêu của mình, đối thủ không chỉ có Ngoại đạo mà còn có Ngu giả.

Chương 4122

Nhưng thay đổi Ngu giả rất khó, nếu dễ thì Thích Ca Mâu Ni đã làm xong rồi, thế giới đã chẳng như thế này.

Thiên Đạo nói: Ta phát hiện ra một vấn đề.

Vấn đề gì.

Ngươi bảo Ngu giả là lũ nằm chờ ước nguyện, vậy nếu Giác giả đáp ứng nguyện vọng của họ thì chẳng khác nào dung túng cho sự lười biếng.

Còn nếu không đáp ứng, họ lại chạy sang phe Ngoại đạo.

Giác giả phải làm sao mới khai ngộ được Ngu giả.

Thiên Đạo khổ não nói: Từ trường của ta cũng không cho ra đáp án.

Từ trường có thể dùng để sáng tạo và phá hủy, nhưng không thể biến tất cả mọi người thành Giác giả.

Làm sao để khai phá Ngu giả là một đề tài trọng đại, Thiên Đạo rất đau đầu.

Đỗ Lan nói: Giác giả thường là nói rõ ngọn ngành trước, để Ngu giả tự chọn, đợi Ngu giả nếm mùi thất bại, hối hận rồi mới để họ gia nhập phe mình.

Nếu Ngu giả làm theo ý mình mà đại thắng, thì Giác giả cũng chịu thôi.

Ngươi không thể bảo Ngu Công dời núi là không có khả năng thành công.

Ngu Công không phải Ngu giả, ông ấy không đi đường tắt, không bỏ gốc lấy ngọn, cũng không kiêu ngạo tự mãn chỉ nhìn cái lợi trước mắt.

Thiên Đạo nói: Ngu giả trong Phật giáo thường là những kẻ tự cho mình là đúng, không có kiên nhẫn.

Ví dụ có câu chuyện kể về một Ngu giả trẻ tuổi học được mọi kiến thức lái thuyền từ cha, liền vội vàng xuống nước, kết quả gặp sóng gió, không có kinh nghiệm ứng phó nên chết đuối.

Lại có chuyện một lũ Ngu giả tìm một người dẫn đường, sau đó gặp bão, họ nghĩ nên hiến tế một người để dập tắt cơn giận của ông trời, thế là giết chết người dẫn đường, kết quả cả lũ lạc đường rồi chết hết.

Điều đó cũng cho thấy không ai tự nhận mình ngu, ai cũng nghĩ mình thông minh nhất.

Cho nên muốn Ngu giả nhận ra mình ngu chỉ có thể thông qua thất bại.

Nếu Ngu Công thất bại, thì Ngu Công là Ngu giả, Trí Diệu kẻ khuyên can Ngu Công mới là Giác giả.

Giác giả rất khó dùng lời nói để thuyết phục Ngu giả, chỉ có thể lấy thắng bại để luận Giác hay Ngu.

Thiên Đạo nói: Như vậy sẽ gây ra nhiều tổn thất, nhất là nếu Ngu giả đó lại sử dụng từ trường.

Đó chính là cái gọi là chi phí thử sai, hồi chưa có từ trường chi phí này đã không nhỏ rồi.

Nhưng không còn cách nào khác, phải cho phép Ngu giả thử sai thì mới chuyển hóa được họ.

Những Ngu giả chịu thử sai đã là khá lắm rồi, nhiều kẻ thà ngồi ước chứ không chịu thử.

Những kẻ đó còn khó thay đổi hơn, nhưng tầm ảnh hưởng của họ rất nhỏ.

Đỗ Lan nói: Tóm lại muốn quảng bá đạo nghĩa, phát triển Trái Đất không phải chuyện dễ dàng, phải như đi trên băng mỏng, như đứng trước vực sâu.

Thiên Đạo nói: Haiz, càng gian nan thì càng khó thu hút Ngu giả.

Họ thấy khó quá lại càng muốn đi đường tắt, càng muốn ước nguyện.

Con người có tính lười biếng, nhưng lại mưu cầu cuộc sống tốt đẹp.

Để đạt được điều đó, dựa vào nỗ lực bản thân thì mệt quá, không bằng ước nguyện cho nhanh.

Đỗ Lan cười.

Giác giả tuyệt đối sẽ không hồi đáp lời ước nguyện của họ, cần họ tự mình nỗ lực thử nghiệm.

Nếu họ thất bại, Giác giả sẽ cung cấp một con đường chính xác.

Thiên Đạo nói.

Đỗ Lan nói: Không chỉ cung cấp một con đường chính xác, Giác giả nên là người chân lấm tay bùn, nỗ lực thực tiễn con đường của mình, sau đó nhường lại con đường đó chia sẻ cho mọi người.

Giác giả cũng chẳng thảnh thơi gì đâu.

Thiên Đạo cảm thấy quá khó, nhưng chính vì gian nan mới có ý nghĩa, hắn đến chết còn không sợ, sao phải sợ khó khăn.

Thiên Đạo, ngươi làm rất tốt rồi, thu nhận đệ tử, dạy họ đạo nghĩa.

Không thể lập tức chuyển biến tất cả Ngu giả, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Đỗ Lan nói: Xây dựng tốt đạo nghĩa và chế độ của chúng ta, những người gặp thất bại tự khắc sẽ đổi hướng suy nghĩ mà gia nhập chúng ta.

Dĩ nhiên chúng ta cũng phải tính đến chuyện nếu mình thất bại thì làm sao để vực dậy.

Thiên Đạo nói: Phật giáo cho rằng tất cả đều là hư ảo, dù thất bại cũng không cần quá chấp niệm, từ thất bại cũng có thể lĩnh ngộ sắc tức thị không không tức thị sắc, ta tư duy nên ta thắng, ta là hiện thân của chiến thắng.

Đỗ Lan nói: Nhất thần giáo cũng có tư duy ta tin nên ta thắng, chỉ cần ta tin vào Thượng đế, sớm muộn gì cứu thế chủ cũng tới, dù đang ở đáy cuộc đời thì ta vẫn thắng.

Dĩ nhiên còn có Nho gia, tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ, lúc ở dưới đáy thì phải tu thân dưỡng tính, chờ đợi thời cơ, đó chính là cơ hội tốt để học tập.

Vậy Thiên Đạo, ngươi nghĩ khi ở dưới đáy thì nên làm gì.

Nên học tập.

Thiên Đạo nói: Lúc ta bị Tần Hồng đánh bại, kinh ngạc trước từ trường của hắn, lúc đó ta hoảng hốt, nhưng cuối cùng ta nghĩ phải nâng cao thực lực, nên đã quay lại chùa Thiếu Lâm bái phỏng sư phụ năm xưa, hy vọng được học lại từ đầu.

Tuy là đệ tử Thiếu Lâm nhưng chẳng giống Phật học chút nào.

Đỗ Lan nói: Nếu là Phật học thì phải nghĩ thất bại cũng là giả, mình căn bản chưa từng thua.

Thua là thua, không thể bảo thua là giả được.

Đáng tiếc là các đạo nghĩa khác nhau đều có lý do giải thích cho thất bại của mình, vì không có đạo nghĩa nào là bất bại, là không bị phân liệt.

Cho nên khi đạo nghĩa của mình thất bại, giải thích thế nào là rất quan trọng.

Đỗ Lan nói: Thiên Đạo, ngươi cũng phải đưa ra lời giải thích.

Thiên Đạo gật đầu: Ta sẽ không ngừng hoàn thiện đạo nghĩa của mình.

Đỗ Lan nói: Ta cung cấp hỗ trợ công nghệ cho ngươi, cố gắng lên.

Mọi người chọn một đạo nghĩa là để thắng, nhưng nếu đạo nghĩa đó thua thì sao.

Đó là vấn đề mà bất kỳ đạo nghĩa nào cũng phải đối mặt, giải thích thất bại của mình thế nào.

Phật giáo, Nhất thần giáo, Nho gia, Mặc gia, Pháp gia.

đều cần giải thích.

Thiên Đạo cũng vậy, hiện tại đạo nghĩa của hắn chưa gặp thất bại, nhưng chắc chắn phải tính đến.

Về tương lai, Đỗ Lan biết Thương Tăng sẽ không dừng lại, chỉ có thể làm chậm lại.

Hắn tối đa chỉ tranh thủ được cho vũ trụ vài vạn năm.

Bạch Thứ Nam bị lưu đày, phàm nhân lần nữa trỗi dậy.

Tuy nhiên hiện tại môi trường Trái Đất vẫn không thân thiện với phàm nhân, dã thú lộng hành, họ chỉ có thể trốn vào các thành phố lớn.

Đô thị hóa lại mở rộng, và điều đó thúc đẩy công nghiệp phát triển.

Thuở xưa cừu ăn thịt người phong trào bao vây đất đai ở Anh là để đuổi người vào thành phố, vào công xưởng.

Đỗ Lan và Thiên Đạo cũng rất coi trọng cơ hội này, nhất định phải để công nghiệp phàm nhân tiến thêm một bước.

Phải nhắm vào vũ trụ, phát triển phi thuyền từ trường, bay vào không gian.

Có thể thử xem từ trường có thể phát triển phi thuyền sinh học không.

Đỗ Lan rất kỳ vọng vào từ trường, dù sao một giọt máu cũng tạo ra được một con người, vậy nếu có đủ tài nguyên, từ trường chẳng lẽ không nặn ra được phi thuyền.

Theo lý là được, vì từ trường có thể tái tổ chức phân tử.

Nhưng cường giả từ trường có thể tạo ra thứ mà mình chưa từng thấy bao giờ không.

Đó là một thử thách.

Cường giả từ trường có thể dự trắc tương lai, vậy đem công nghệ tương lai về hiện đại cũng không phải là không thể.

Đỗ Lan đề xuất dùng huyền học để phát triển khoa học.

Bạch Thủ Nam hoàn thành khảo thí, khôi phục lại từ trường, nhưng hắn một chút cũng không vui, bởi vì nhờ dự trắc tương lai, hắn đã thấy được một số chuyện khiến người ta chẳng thể nào vui nổi.

Hắn thấy được chính mình cùng Thu Thiên kết hôn sinh con, nhưng cuối cùng Thu Thiên lại nói trong lòng mình vẫn luôn chứa đựng Hắc Ám, thậm chí cam tâm tình nguyện vì Hắc Ám mà chết.

Vậy rốt cuộc mình đã làm gì.

Mình đã chia rẽ một đôi tình nhân chân chính.

Thật khó chịu.

Còn có việc Lam Mộng dùng bom hạt nhân hủy diệt Thiên Quốc, chỉ vì Thu Thiên bị bắt làm con tin, bản thân hắn lại ưu nhu quả đoán, dẫn đến âm mưu của Lam Mộng đắc thế.

Hắn rốt cuộc đang làm cái gì vậy.

Sau khi nhìn thấy tương lai, Bạch Thủ Nam thậm chí còn ghét bỏ chính mình, hắn đã phụ lòng phụ thân, phụ lòng mẫu thân, phụ lòng nghĩa phụ, cũng phụ lòng cả Thu Thiên và Hắc Ám.

Tóm lại, tương lai là một bi kịch.

Sau khi nhận được chứng thư tư cách, Bạch Thủ Nam đột nhiên nghĩ đến, liệu từ trường của mình có thể mang lại hy vọng cho Thiên Quốc hay không.

Có thể mang lại tương lai hay không.

Bản thân hắn rốt cuộc nên làm gì.

Chỉ một lần lựa chọn sai lầm cũng có thể khiến vạn kiếp bất phục, từ trường cũng chẳng phải vô địch.

Từ trường cũng không phải là cỗ máy ước nguyện.

Bạch Thủ Nam đột nhiên có một sự lĩnh ngộ, mọi người đều hy vọng thực hiện được nguyện vọng của mình, thế nên sẽ dùng hết mọi phương pháp.

Nhưng trên Trái Đất vốn không có thứ gì có thể thực sự thực hiện được nguyện vọng, ngay cả từ trường cũng không thể, không có cỗ máy ước nguyện nào cả.

Đỗ Lan nói đúng, chỉ có những việc nằm trong tầm khống chế thì mới có phản hồi tích cực, vượt ngoài tầm khống chế sẽ là phản hồi tiêu cực.

Chương 4123

Từ trường cũng không thể khống chế hết thảy, không thể thực hiện mọi nguyện vọng.

Nhìn thấy tương lai tàn khốc, Bạch Thủ Nam ý thức được cho dù có từ trường, hắn vẫn sẽ bị ném chuột sợ vỡ bình, vẫn sẽ bị nắm thóp nhược điểm, thậm chí không cách nào chưởng khống được trái tim của Thu Thiên.

Thân thể của Thu Thiên tuy thuộc về hắn, nhưng tận sâu trong nội tâm nàng vẫn luôn chứa đựng Hắc Ám.

Đều giống hệt như những gì Đỗ Lan đã nói.

Bạch Thủ Nam cuối cùng đã nhận thức rõ từ trường không đồng nghĩa với cỗ máy ước nguyện, không phải cứ có từ trường là vạn sự đại cát, vạn sự thuận lợi, tâm tưởng sự thành.

Sở hữu từ trường không tương đương với thắng lợi, cũng không tương đương với hạnh phúc.

Chỉ có từ trường thôi là chưa đủ, còn cần phải học cách buông bỏ.

Nghĩa phụ dạy hắn trí tuệ và sức mạnh, nhưng không dạy hắn cách thủ xá buông bỏ và lựa chọn cùng thỏa hiệp, không dạy hắn làm sao đối mặt với cục diện thiếu hụt khả năng khống chế.

Hiện tại hắn lại cảm thấy Đỗ Lan mới là người tốt thực sự, vẫn luôn nói lời thật lòng, chỉ là bản thân hắn lúc trước tuổi trẻ khí thịnh, không lọt tai mà thôi.

Đỗ Lan nói đúng, từ trường chỉ nâng cao năng lực khống chế, chứ không phải cỗ máy ước nguyện.

Tâm tình trầm trọng, Bạch Thủ Nam đột nhiên thấy mình như một kẻ ngu ngốc, thật sự quá đần độn.

Tổ chức chân thành chiêu mộ người có năng lực dự tri tương lai, lương cao thỏa thuận.

Bạch Thủ Nam nhìn thấy thông báo tuyển dụng của Tổ chức, mà lại còn chiêu mộ người dự tri tương lai, không biết là có mục đích gì.

Thế là hắn gọi điện đến hỏi thăm.

Tổ chức muốn tìm kiếm người dự tri tương lai để thực hiện sớm các công nghệ tương lai.

Bạch Thủ Nam kinh ngạc, còn có thể làm vậy sao.

Hắn dự tri tương lai chỉ nghĩ đến sự tàn khốc, chưa từng nghĩ rằng việc biết trước tương lai có thể đóng góp cho toàn nhân loại, ngay cả mẫu thân hắn khi dự tri tương lai cũng chọn cách trốn tránh, chứ không phải dự trắc công nghệ tương lai.

Chúng ta chỉ dùng việc dự trắc tương lai để kiểm chứng xem nguyện vọng của mình có thực hiện được hay không, chứ không phải dùng để tạo phúc cho thế giới.

Cho dù nguyện vọng của chúng ta không thành, thế giới vẫn sẽ tiếp tục vận hành, không vì sự thất ý của một cá nhân mà kết thúc.

Trừ phi có kẻ vì sự lạc lõng của bản thân mà muốn hủy diệt thế giới, chấm dứt hết thảy.

Bạch Thủ Nam cảm giác sẽ có người làm như vậy, bởi vì đôi khi nội tâm hắn cũng nảy sinh ý nghĩ thế giới này hủy diệt đi cho xong, chỉ là từ trường của hắn chưa đủ mạnh để làm điều đó.

Thân mang hung khí, sát tâm tự khởi.

Bạch Thủ Nam tự lẩm bẩm: Sát tâm này sẽ tự nhiên sinh ra khi tâm trạng sa sút, chính là muốn để cả thế giới cảm nhận nỗi đau của ta, một bao gạo phải gánh bao nhiêu tầng lầu nhất đại mễ yếu kháng kỷ lâu.

Hắn từng sống ở Nhật Bản, nên có thể hiểu được tư tưởng lan truyền thống khổ này.

Con người ai cũng có lúc rơi vào vực thẳm, đều sẽ cảm thấy thống khổ, từ đó muốn hủy diệt thế giới.

Trong tay không có vũ khí, dù có ý nghĩ cũng không làm được.

Nhưng nếu có từ trường cường đại cộng với ý nghĩ đó, hoàn toàn có thể hủy diệt thế giới.

Hủy diệt thế giới đối với cường giả từ trường cũng là một sự lựa chọn.

Con người vốn là sinh vật bất ổn định như vậy, cho dù cường giả từ trường cũng sẽ có lúc phát điên định kỳ.

Thân mang hung khí, sát tâm tự khởi.

Ta từng muốn giết Hắc Ám, lúc đó nếu không có nghĩa phụ và Thu Thiên, có lẽ ta đã ra tay rồi.

Từ trường đúng là một lời nguyền.

Bạch Thủ Nam có chút hốt hoảng, những dã tâm sục sôi, cảm xúc mãnh liệt cùng từ trường cường đại trước kia đột nhiên nguội lạnh xuống, hắn cảm giác mình đang chịu lời nguyền chứ không phải nhận phúc lành.

Có lẽ Đỗ Lan lại đúng rồi, từ trường chính là sự cụ hiện của thương tăng entropy, là thông qua bàn tay nhân loại để hủy diệt thế giới.

Sẽ có một ngày, khi một kẻ mạnh từ trường nào đó quyết định hủy diệt thế giới, hết thảy sẽ tan biến.

Bạch Thủ Nam cảm thấy mình phải làm gì đó, nếu không tâm trí hắn không thể bình định.

Thế là hắn tìm đến nghĩa phụ.

Địa Ngục vẫn đang đọc Đạt Ma Kinh, hy vọng có thể đột phá xiềng xích từ trường, thấy nghĩa tử đến liền hỏi: Con đã hoàn thành khảo thí rồi sao.

Vâng, nghĩa phụ.

Bạch Thủ Nam nói: Nghĩa phụ, con quyết định đến Tổ chức.

Địa Ngục đặt quyển sách xuống, hỏi: Tại sao.

Quyết định của con thường ta sẽ ủng hộ, nhưng việc con đến Tổ chức lại khiến ta không hiểu nổi.

Con muốn tìm Đỗ Lan, tham gia vào kế hoạch của hắn.

Bạch Thủ Nam nói.

Ta nhớ con vốn không thích Đỗ Lan, vì sao lại đổi ý.

Bạch Thủ Nam trả lời: Bởi vì con nhận ra từ trường không phải là cỗ máy ước nguyện, và thế giới này cũng không tồn tại cỗ máy ước nguyện nào cả.

Trước đây con có thể không kiêng nể gì là vì nghĩa phụ đã đáp ứng nguyện vọng của con, con cũng có thể dùng từ trường và địa vị ép buộc người khác phối hợp với nguyện vọng của mình.

Đến mức khiến bản thân không ngừng ước nguyện, coi mọi thứ là lẽ đương nhiên.

Nhưng giờ con biết mình không có cỗ máy ước nguyện, con phải thừa nhận cực hạn của bản thân.

Địa Ngục nghĩ đến việc mình muốn chấn hưng gia tộc, không muốn gia tộc chịu nhục, hy vọng bản thân được thừa nhận.

Ông cũng đang ước nguyện, và quá trình thực hiện nguyện vọng vô cùng gian khổ.

Đặc biệt là trước khi giác tỉnh từ trường, quãng thời gian đó thật sự khổ không lời nào tả xiết.

Sau khi có từ trường, ông lại bại dưới tay Áo Gia.

Tiếp đó ông thành lập Thiên Quốc, cũng là để không ngừng chứng minh bản thân.

Cho đến khi gặp được Bạch Thủ Nam thiên phú dị bẩm, có tiềm lực hơn mình, ông mới cảm thấy để Bạch Thủ Nam tiếp quản Thiên Quốc là lựa chọn tốt nhất.

Ông lại ước nguyện rằng cách giáo dục thả rông của mình có hiệu quả, hy vọng Bạch Thủ Nam có thể trở thành trụ cột của Thiên Quốc.

Bản thân ông cũng luôn ước nguyện, dựa vào trí tuệ và sức mạnh để thực hiện.

Nhưng dù vậy, trong cuộc cạnh tranh quốc tế, ông vẫn cảm thấy lực bất tòng tâm, nên mới hy vọng nghĩa tử có thể vượt qua mình.

Năng lực thực hiện nguyện vọng của ông đã đạt đến cực hạn, nên mới hy vọng nghĩa tử mạnh hơn, đây lại là một sự ước nguyện khác.

Địa Ngục nói: Cỗ máy ước nguyện sao.

Thủ Nam, con trai tốt của ta, thiên phú của con trên cả ta, ta luôn tin tưởng điều đó.

Khi trí tuệ và sức mạnh của ta không thể thực hiện được nguyện vọng, ta đã hướng về con mà ước nguyện.

Nhưng con nói đúng, không có cỗ máy ước nguyện nào cả, việc hy vọng con có thể thay thế ta, dẫn dắt Thiên Quốc đi đến phú cường cũng chỉ là tâm nguyện đơn phương của ta mà thôi.

Nghĩa phụ, con đã làm người thất vọng rồi.

Hài tử, ta không hề thất vọng.

Địa Ngục nói: Thiên phú của con vượt qua ta, điều đó là chắc chắn.

Nhưng đó không phải là lý do con phải giúp ta thực hiện nguyện vọng, con cũng chẳng phải cỗ máy ước nguyện.

Con có nguyện vọng của riêng mình, không cần vì nguyện vọng của ta mà lãng phí thời gian.

Nghĩa phụ, con sẽ không thông qua từ trường để thực hiện nguyện vọng nữa, sắp tới con sẽ ngưng tụ sức mạnh của nhiều người hơn để thực hiện mục tiêu.

Biến nguyện vọng của con thành nguyện vọng của mọi người, biến nguyện vọng của mọi người thành nguyện vọng của con, không còn tìm kiếm cỗ máy ước nguyện, mà dựa vào sức mạnh của tập thể.

Địa Ngục cười nói: Đi đi, hãy nhớ Thiên Quốc mãi mãi là nhà của con.

Bạch Thủ Nam rời khỏi Thiên Quốc, ngồi trên thuyền vũ trang vượt đại dương để đến Tổ chức.

Sinh vật biển biến dị với tốc độ nhanh hơn sinh vật trên đất liền, những loài cá ăn thịt trong đại dương đã vượt quá trăm mét, cũng có thể sử dụng từ trường.

Thuyền bè thông thường đã không còn dám băng qua đại dương, nên người ta khai thác thuyền vận tải vũ trang, dựa vào cường giả từ trường để dẫn đường, tránh né nguy hiểm, cẩn thận tiến hành chuyến hành trình.

Dù vậy, chuyến đi vẫn rất nguy hiểm.

Nhưng Bạch Thủ Nam rất may mắn, không gặp phải nguy hiểm gì đã đến được Tổ chức, gặp mặt Đỗ Lan.

Đỗ Lan mỉm cười nói: Xem xem vị đại giá nào quang lâm đây.

Chẳng phải là con trai của Hải Hổ, người kế thừa Thiên Quốc, đại ca tộc bạo tẩu, kẻ lãng du toàn cầu, đồng đạo thích làm Tào Tháo Bạch Thủ Nam đó sao.

Bạch Thủ Nam đến Tổ chức để tìm kiếm một con đường.

Không còn ỷ lại vào từ trường, không còn cho rằng từ trường là cỗ máy ước nguyện vạn năng, không còn nghĩ rằng có từ trường là vạn sự đại cát.

Vừa đến Tổ chức đã nghe thấy Đỗ Lan châm chọc, hắn rất phẫn nộ.

Tuy nhiên Đỗ Lan cũng nói không sai, hắn quả thực là hạng Tào tặc, đã cướp đi vị hôn thê của Hắc Ám.

Nén cơn giận, Bạch Thủ Nam nói: Đây là đạo đãi khách của Tổ chức sao.

Ngươi là khách nhân sao.

Chương 4124

Vậy thì ta thất lễ rồi.

Đỗ Lan nói: Vậy xin hỏi Thiên Quốc chi tử đại giá quang lâm, có gì chỉ giáo.

Ta đã xem tin tức, biết Tổ chức đang chiêu mộ nhân tài từ trường, nên ta đến.

Đúng vậy, ta đang tìm kiếm nhân tài có thể dự trắc tương lai, ngươi là con của Quan Nguyệt, quả thực có khả năng xuất hiện năng lực dự tri tương lai.

Tuy Đỗ Lan biết trong nguyên tác Bạch Thủ Nam không có năng lực này, nhưng thương tăng là sự biến hóa động thái, nguyên tác không có không có nghĩa là trong thế giới bị hắn can thiệp này cũng không có.

Ta có thể dự trắc tương lai.

Tốt, tốt lắm, vậy ngươi có thể dự trắc được tương lai gì.

Ta không thể nói cho ngươi biết.

Bạch Thủ Nam lo lắng Đỗ Lan sẽ dùng năng lực của hắn làm việc xấu.

Ngươi không nói cho ta, vậy thì đến đây làm gì.

Đỗ Lan nói: Chẳng lẽ ngươi lo ta sẽ thay đổi tương lai.

Thực ra ngươi không nói, ta cũng biết tương lai ra sao.

Ngươi cũng có năng lực dự tri.

Ta không có năng lực dự tri, nhưng ta biết đại thế lịch sử.

Nhìn cục diện hiện tại mà xem, Lam Mộng chắc chắn sẽ không rút ra bài học, vẫn sẽ bồi dưỡng ra bảo chướng vật bảo vệ, cuối cùng lại biến thành chướng ngại, không ngừng lặp lại thất bại.

Thần Quốc Điện Nhãn cũng sẽ tiếp tục chính giáo hợp nhất, việc khơi mào chiến tranh tôn giáo để chuyển dời mâu thuẫn là điều tất yếu.

Thiên Quốc thì ổn định, Địa Ngục hoàn thành phục tịch, khôi phục khoa cử.

Nhưng chiến tranh trong tương lai vẫn không thể tránh khỏi.

Bạch Thủ Nam thấy cũng hệt như vậy, liền hỏi: Nếu ngươi đã biết, vì sao còn chiêu mộ người có năng lực dự tri.

Ta chỉ biết đại xu thế của xã hội, không thể nhìn thấy sự phát triển của công nghệ.

Ta hy vọng người có năng lực dự tri có thể dự tri chính xác công nghệ tương lai, thông qua cường giả từ trường để hiện thực hóa chúng.

Đỗ Lan nói: Nói đơn giản là ta muốn trộm cắp công nghệ của tương lai.

Chuyện này cũng được sao.

Bạch Thủ Nam ngẩn người, dùng năng lực dự tri để trộm công nghệ, chưa từng nghe qua.

Thật thiếu trí tưởng tượng, có biết cái gì gọi là Nhĩ ngữ giả không.

Chính là có những lời thì thầm bên tai, những lời đó sẽ kể về hắc khoa kỹ của tương lai cho Nhĩ ngữ giả nghe.

Nhĩ ngữ giả giống như một chiếc radio tiếp nhận thông tin công nghệ tương lai vậy.

Ngươi cũng có thể thử xem.

Đỗ Lan nói: Năng lực dự tri là sức mạnh tiện lợi như vậy, không dùng để phát triển công nghệ thì quá phí phạm.

Bạch Thủ Nam đờ người, chưa bao giờ nghĩ tới việc dựa vào năng lực dự tri để phát triển công nghệ.

Nhưng ngẫm lại, hắn dường như chưa từng nhìn thấy công nghệ trong những viễn cảnh mình thấy.

Hắn chỉ thấy những xung đột giữa người với người, sự đối kháng giữa các từ trường, còn về công nghệ tương lai thì mù tịt.

Ta chưa từng thấy công nghệ tương lai.

Vậy ngươi có thể khống chế năng lực của mình không.

Không được, mỗi lần đều là tương lai hiện ra một cách thần bí, không thể khống chế.

Bạch Thủ Nam nói.

Xem ra cần phải huấn luyện rồi, ta nghĩ năng lực dự tri tương lai cũng là một dạng phái sinh của từ trường, sau này chắc chắn sẽ có nhiều người có được năng lực này hơn, lúc đó mọi người đều có thể lấy công nghệ từ tương lai, chẳng phải tuyệt vời sao.

Khi đó cường giả từ trường phụ trách dự trắc, phàm nhân phụ trách thực hiện.

Đỗ Lan nói: Cường giả từ trường và phàm nhân cùng nhau hợp tác, khai phá vũ trụ.

Cường giả từ trường có thể ra vũ trụ làm hoàng đế, căn bản không cần gò bó tại Trái Đất.

Ngươi thử tưởng tượng xem, một vị hoàng đế vũ trụ, sau đó tự sắp xếp cho mình vài đứa con nguyên thể primarch, hô mưa gọi gió giữa ngân hà, tụ tán tự do, chẳng phải mỹ diệu sao.

Con nguyên thể là gì.

Chính là lấy gen và từ trường của bản thân làm gốc, sinh ra cường giả, cũng tương đương với con trai vậy.

Có thể đưa con nguyên thể đến khắp nơi trong vũ trụ để mở mang bờ cõi.

Đỗ Lan nói: Phi thăng rời khỏi Trái Đất, tiến vào vũ trụ mới là tương lai của từ trường.

Cứ quanh quẩn ở một cái Trái Đất nhỏ bé này đánh đánh giết giết thì có khác gì mấy tên côn đồ Hong Kong.

Vì vài con phố mà chém giết lẫn nhau, giống như một trò cười vậy.

Bạch Thủ Nam cũng từng làm đại ca băng đua xe, cũng biết côn đồ thực sự là vì kinh doanh vài con phố mà đánh nhau.

Từ việc thu tiền đỗ xe, đến bán đĩa lậu, quán bar hộp đêm, rồi đến kinh doanh cờ bạc, ma túy. cơ bản là tranh đoạt những thứ đó.

Ông chủ của một số sản nghiệp chính là trưởng lão của băng phái, thanh niên không có sản nghiệp thì làm tay sai, cần phải xông pha hãm trận.

Các trưởng lão sẽ chọn ra một người chấp sự thoại sự nhân, người chấp sự này bỏ tiền bỏ sức cho xã đoàn, sau khi mãn nhiệm cũng có thể làm trưởng lão.

Bạch Thủ Nam lúc đó làm đại ca băng đua xe, cũng có thể chọn người chấp sự, nhưng hắn không có hứng thú.

Vài con phố phồn hoa, nuôi vài trăm người trong xã đoàn cũng đủ rồi.

Sở dĩ xuất hiện tình trạng này là vì quan và phỉ cấu kết, thời kỳ thực dân, các sếp a sir cần xã đoàn khống chế đường phố để kiếm tiền.

Chỉ là sau này các sếp và xã đoàn ngày càng khó kiểm soát, mới thành lập ICAC Liêm chính công thự.

Bạch Thủ Nam đột nhiên cảm thấy quả thực rất giống, chỉ là từ tranh giành vài con phố biến thành vài quốc gia.

Tư duy của cường giả từ trường còn chẳng bằng mấy tên côn đồ.

Xã đoàn ít nhất còn biết trưởng lão nghị sự, bầu người chấp sự, cùng nhau lấy hòa làm quý.

Còn cường giả từ trường thì chỉ biết đánh đánh giết giết, cuối cùng hủy diệt cả Trái Đất.

Ngươi nói đúng, cường giả từ trường chính là bọn côn đồ.

Bạch Thủ Nam nói: Logic hành vi y hệt nhau.

Khi ta làm đại ca ở băng đua xe, ta phát hiện đám thanh niên tôn sùng võ lực, cho rằng võ lực có thể thực hiện nguyện vọng nổi đình nổi đám.

Cường giả từ trường cũng coi võ lực là cỗ máy ước nguyện.

Nhưng để vận hành xã đoàn thực sự không chỉ có võ lực, còn có hội đồng trưởng lão, còn có người chấp sự.

Nhưng cường giả từ trường thì ai cũng chẳng phục ai, chỉ biết đánh giết.

Đó là cái chắc, cường giả từ trường và phàm nhân không giống nhau.

Phàm nhân sẽ nhanh chóng già đi, nhận ra võ lực suy yếu, nên sẽ tìm phương pháp khác ngoài võ lực.

Còn cường giả từ trường, thông thường mà nói hoặc là thắng, hoặc là chết.

Đều không có cơ hội để suy nghĩ về việc lấy hòa làm quý.

Đỗ Lan nói: Nhưng vũ trụ bao la, tương lai của cường giả từ trường nằm ở vũ trụ.

Quả thực không thể cứ mãi dùng võ lực để thực hiện mục tiêu, coi từ trường là cỗ máy ước nguyện.

Từ trường không phải vạn năng, càng không phải cỗ máy ước nguyện.

Chúng ta nên suy ngẫm những phương pháp khác để khôi phục hòa bình.

Bạch Thủ Nam nói.

Ái chà, khai khiếu rồi sao.

Bạch Thủ Nam nói: Bởi vì phụ thân và mẫu thân của ta đều bất lực trước tương lai, từ trường thì có thể làm được gì.

Từ trường chỉ khiến mọi thứ thêm hỗn loạn.

Từ trường có lẽ thực sự là một hình thức biểu hiện của thương tăng, là để phá hoại hết thảy.

Không sai, cuối cùng cũng nhận thức được tính cục hạn của từ trường.

Đỗ Lan nói: Phải, từ trường không phải vật tâm tưởng sự thành, cũng không phải đường tắt của nhân sinh.

Rất tốt, ngươi nhận thức được điều này chứng tỏ đã có ý muốn thay đổi.

Vậy thì hãy phối hợp với Tổ chức phát triển công nghệ, huấn luyện tốt năng lực dự tri của ngươi, để chúng ta xem thử công nghệ tương lai của nhân loại.

Có thể làm được sao.

Sự tại nhân vi Việc tại người làm.

Bạch Thủ Nam thấy không đáng tin lắm, dù sao dựa vào năng lực dự tri để dòm ngó công nghệ tương lai, ý tưởng này quá đỗi viển vông.

Dự tri công nghệ tương lai, vấn đề đầu tiên là dự tri thế nào.

Vấn đề thứ hai là dự tri rồi, làm sao để hiện thực hóa.

Giống như người cổ đại cầm được sách hướng dẫn công nghệ hiện đại, cũng chưa chắc đã xem hiểu.

Cho nên mọi thứ đều là ẩn số, nhưng Đỗ Lan đã có kinh nghiệm về Nhĩ ngữ giả, có thể thông qua việc điều chỉnh tần số từ trường.

Ngươi có biết vì sao ánh sáng đi vào nước lại bị khúc xạ không.

Đỗ Lan hỏi.

Vì mật độ không khí và nước khác nhau.

Đỗ Lan nói: Đó là một cách giải thích, còn có một cách giải thích khác là ánh sáng sẽ đi theo con đường tốn ít thời gian nhất, cho nên sau khi điều chỉnh từ trường, ý thức của ngươi cũng sẽ đi theo con đường tốn ít thời gian nhất, từ đó dòm ngó tương lai.

Bạch Thủ Nam bừng tỉnh đại ngộ, trước đây hắn chỉ biết nó là như vậy chứ không biết tại sao lại như vậy.

Hắn sâu sắc nhận ra mình có từ trường, có kỹ năng, nhưng lại không biết nguyên lý, giống như một kẻ khờ bị che mắt.

Mà Đỗ Lan lại dùng nguyên lý khoa học để giải thích kỹ năng từ trường, khiến hắn hiểu được từ trường vận hành theo nguyên lý nào.

Tồn tại tức là hợp lý, vậy thì phải tìm ra cái lý đó, dùng công nghệ để phục chế lại.

Trên thế giới có nhiều quy luật vật lý thần kỳ, ví dụ như chiết suất của ánh sáng trong các môi trường khác nhau là không giống nhau.

Vì mật độ vật chất khác nhau, nên ánh sáng khi đi vào các vật chất khác nhau sẽ xảy ra hiện tượng khúc xạ.

Chương 4125

Ví dụ như từ không khí đi vào nước, ánh sáng sẽ bị khúc xạ.

Mật độ không khí và nước quả thực khác nhau.

Nhưng còn có một cách nói khác, là ánh sáng tự mình lựa chọn tuyến đường tối ưu, nên trong không khí là một tuyến đường, vào trong nước lại là tuyến đường khác.

Vậy thì từ trường liệu có mang đặc tính của ánh sáng, tự mình lựa chọn tuyến đường tối ưu, hành động theo tuyến đường tối ưu nhất trong không gian, thời gian và duy độ.

Cuối cùng là dự trắc tương lai.

Từ trường ở trong thời không phát sinh các loại khúc xạ thần kỳ, kết nối với tương lai.

Nếu dùng khoa học để giải thích từ trường, có thể khống chế chính xác năng lực dự trắc tương lai, vậy thì cường giả từ trường sẽ không chỉ dự trắc được từng đợt bi kịch, mà còn có thể dự trắc được các kỹ thuật công nghệ tương lai.

Bạch Thủ Nam có năng lực dự trắc, hiện tại chính là phải dự trắc chính xác công nghệ.

Đối với hắn, đây cũng là một nhiệm vụ đầy tính khiêu chiến.

Đỗ Lan, Thiên Đạo, Thiên Võng cùng nhau nghiên cứu.

Bạch Thủ Nam phối hợp.

Trước tiên cho Bạch Thủ Nam huấn luyện phân tử trọng tổ, từ quần áo giày dép đến vũ khí trang bị, từ động thực vật đến nhân loại, các loại trọng tổ.

Ban đầu là trọng tổ tế bào của chính mình, hiện tại là phân tử trọng tổ.

Cường giả từ trường muốn cái gì căn bản không cần mua, trực tiếp dùng phân tử trọng tổ là được.

Thậm chí muốn có con cũng chẳng cần sinh, cũng có thể phân tử trọng tổ.

Đỗ Lan nói.

Thiên Võng nói: Theo lý mà nói, năng lượng mà cường giả từ trường nhận được từ việc ăn một cái bánh mì còn kém xa năng lượng từ trường tiêu tốn để tạo ra cái bánh mì đó, dùng phân tử trọng tổ để chế tạo bánh mì hoàn toàn là một vụ mua bán lỗ vốn, không có tính kinh tế.

Nhưng ngươi phải thừa nhận từ trường rất tiện lợi, tiết mục tiết kiệm thời gian.

Nếu không, từ việc gieo hạt lúa mạch, thu hoạch, gia công bột mì, nướng bánh mì, ít nhất cũng tiết kiệm được hơn nửa năm.

Ở điểm này, tiêu tốn thêm chút năng lượng từ trường cũng không tính là nhiều.

Đỗ Lan nói.

Nếu tính như vậy thì quả thực hợp lý.

Từ trường chỉ cần vài giây là có thể chế tạo một cái bánh mì, rút ngắn thời gian rất nhiều.

Tiêu hao thêm chút năng lượng cũng đáng.

Thiên Võng nói: Trong quá trình từ gieo hạt đến khi bánh mì thành hình, không biết phải ăn hết bao nhiêu cái bánh mì, tính ra thì sản xuất bằng từ trường cũng khá hợp lý.

Quả thực rất hợp lý.

Nếu có thể lấy được công nghệ tương lai sớm hơn thì càng hợp lý hơn.

Đỗ Lan cười.

Làm vậy có thay đổi tương lai không.

Thiên Võng nói: Du hành thời gian đều không tránh khỏi các loại nghịch lý, dù sao thời gian cũng nên có tính liên tục, chúng ta hiện tại làm một việc thì sẽ quyết định tương lai, thay đổi tương lai.

Chúng ta trộm lấy công nghệ của tương lai, tương lai chắc chắn sẽ bị chúng ta thay đổi.

Dù có thay đổi thế nào thì đó cũng là vũ trụ tái khởi động tương lai, thương tăng sẽ không dừng lại, càng không biến mất.

Hành vi của chúng ta hoặc là làm chậm lại, hoặc là gia tốc nó.

Nhưng trộm lấy công nghệ để đi thám hiểm vũ trụ vẫn là một việc vô cùng thú vị.

Vũ trụ rộng lớn như vậy, căn bản không cần thiết phải ở lại Trái Đất làm côn đồ, vì tranh đoạt vài quốc gia trên Trái Đất mà đánh tới đánh lui.

Đỗ Lan cho rằng cường giả từ trường không nên tiếp tục làm côn đồ nữa.

Vũ trụ rất lớn, hành tinh có thể sinh tồn rất nhiều, đối với cường giả từ trường việc cải tạo cũng không phải chuyện khó.

Lật tay làm mây úp tay làm mưa, cường giả từ trường có thể dễ dàng cải tạo một hành tinh hoang vu thành nhạc viên cho nhân loại sinh tồn.

Thậm chí đến cả nhân khẩu cũng không cần sinh, có thể trực tiếp sáng tạo ra chủng tộc mình thích.

Vấn đề là cường giả từ trường cứ lười biếng bám trụ lấy Trái Đất không đi, trong nguyên tác Hắc Ám khó khăn lắm mới vào được vũ trụ, kết quả vẫn quay lại.

Không ngừng tiến hành các thí nghiệm chiết xạ từ trường, cảm quan của Bạch Thủ Nam vươn xa ra ngoài, cuối cùng đã thấy được công nghệ của tương lai.

Tiếp theo là sao chép và thực hiện, nhìn thấy không có nghĩa là có thể thực hiện ngay.

Bạch Thủ Nam hiểu biết về công nghệ còn chưa đủ, xem không hiểu.

Giống như có người nhìn thấy con chip, cũng không có nghĩa là có thể chế tạo ra con chip đó.

Ngươi phải học tập cho tốt, dòm ngó kiến thức công nghệ tương lai.

Đỗ Lan nói: Học tập, chăm chỉ học tập đi.

Bạch Thủ Nam nói: Việc này cần sự khúc xạ tinh xác hơn, để ta chiếu hình từ trường của mình đến trường học trong tương lai.

Tương lai e rằng chẳng còn trường học nữa đâu, hoàn toàn là tiến hành cấy ghép vào đại não rồi.

Đỗ Lan nói: Bất kể kiến thức gì cũng có thể trực tiếp ghi vào đại não.

Nghe nói đại não nhân loại chỉ mới sử dụng 10%, còn 90% nữa chưa được khai phá.

Nếu khai phá toàn bộ, tản nhiệt sẽ không theo kịp đâu.

Thiên Võng ở bên cạnh nói: Ta lắp con chip trong đầu, đôi khi còn cảm thấy quá nhiệt, không thể làm việc tốt được.

Vấn đề tản nhiệt không giải quyết, đại não không thể khai phá. 90% đó chính là không gian tản nhiệt, các ngươi cũng biết bộ tản nhiệt thường lớn gấp mười lần con chip mà.

Đôi khi bộ tản nhiệt không chỉ lớn gấp mười, mà gấp hàng trăm lần con chip, như vậy mới có hiệu quả tản nhiệt tốt hơn.

Nếu có chất siêu dẫn nhiệt độ phòng thì tốt rồi, vấn đề tản nhiệt sẽ được giảm bớt rất nhiều.

Đỗ Lan nói: Tóm lại, Bạch Thủ Nam, đi trộm đi, công nghệ tương lai là một kho báu, trộm được bao nhiêu là tùy bản lĩnh của ngươi, lên đi.

Áp lực của Bạch Thủ Nam rất lớn, dù sao việc trộm cắp từ tương lai là chuyện xưa nay chưa từng có, hắn đến tận bây giờ vẫn không hiểu vì sao từ trường của mình lại xuyên qua được thời không.

Nhưng đã có cơ hội này, hắn cũng không khách khí nữa.

Từ trường không phải cỗ máy ước nguyện, nhưng quả thực rất dễ dùng.

Đỗ Lan thầm nghĩ chỉ cần không dùng từ trường để khống chế nhân tâm, yêu cầu mọi người dâng vợ hiến con, thì từ trường vẫn rất hữu dụng.

Đặc biệt là dùng để phát triển công nghệ, thúc đẩy lực lượng sản xuất, từ trường thực sự là lợi khí.

Chẳng bao lâu sau, Bạch Thủ Nam đã sáng tạo ra cỗ máy đầu tiên trộm được từ tương lai.

Đây là kỹ thuật truyền tống ánh sáng, có thể biến con người thành ánh sáng, và tiến hành truyền tống với tốc độ ánh sáng, có thể di chuyển nhanh chóng trong cự ly ngắn.

Cự ly xa quá thì không thích hợp.

Bạch Thủ Nam nói.

Vì sao lại chọn kỹ thuật này trước.

Đỗ Lan hỏi.

Con muốn xây dựng đường truyền tống giữa Thiên Quốc và Tổ chức.

Hiện tại Trái Đất rất nguy hiểm, tàu bè sẽ bị tập kích.

Nếu sử dụng đường ống chân không dưới lòng đất, tuy an toàn hơn nhưng năng lực vận chuyển quá nhỏ, mỗi lần chỉ vận chuyển được một hai người, không kinh tế.

Cho nên con hy vọng xây dựng mạng lưới truyền tống ánh sáng trên Trái Đất, một lần nữa kết nối nhân loại lại với nhau.

Ý tưởng không tệ, xem ra ngươi cũng chịu động não rồi.

Đỗ Lan nói: Được, ngươi truyền kỹ thuật này cho các Vệ đạo sĩ, bọn họ có thể sử dụng từ trường 99 vạn thất để phổ biến truyền tống ánh sáng.

Dùng từ trường trực tiếp phân tử trọng tổ, công nghệ liền được hiện thực hóa.

Bạch Thủ Nam đối với các Vệ đạo sĩ cũng phải than thở vì kinh ngạc, nói: Không ngờ chỉ dựa vào công nghệ cũng có thể phục chế được từ trường 99 vạn thất.

Không chỉ là phục chế, mà còn có thể phát huy 100% tiềm năng của từ trường 99 vạn thất, giống hệt như Hoàn Toàn Cảnh Giới vậy.

Thân thể người máy mạnh hơn thân thể nhân loại nhiều, nhân loại còn cần tu hành mới chưởng khống được Hoàn Toàn Cảnh Giới, nhưng người máy ngay từ đầu đã có thể chưởng khống.

Công nghệ đúng là thần kỳ thật.

Từ trường mới là thần kỳ, có từ trường là có thể thiên biến vạn hóa, trừ việc không thể khống chế lòng người ra, cơ bản chuyện gì cũng có thể dùng từ trường giải quyết.

Từ trường 99 vạn thất không khác gì thần linh, cho dù là sáng tạo sinh mệnh cũng dễ như trở bàn tay.

Càng miễn bàn đến việc chế tạo khí quan, trị liệu tật bệnh, cường giả từ trường hoàn toàn có thể trở thành cứu tinh của phàm nhân, sáng tạo kỳ tích.

Cho dù là bệnh nan y, trước mặt cường giả từ trường cũng chẳng là gì.

Bạch Thủ Nam chưa từng nghĩ mình có thể làm bác sĩ, chỉ nói: Có lẽ vậy, nhưng con biết cường giả từ trường không muốn làm như vậy.

Ta biết cường giả từ trường không muốn phụng sự, chỉ muốn thu hoạch.

Muốn không làm gì mà vẫn thu được tín ngưỡng của phàm nhân.

Nhưng phàm nhân tin thần hoàn toàn là vì họ có cầu nơi thần.

Nếu cường giả từ trường không cho họ lợi ích, họ sẽ không tin tưởng đâu.

Đỗ Lan nói: Cho nên muốn có được tín ngưỡng của phàm nhân rất đơn giản, học theo Phá Mộng là được.

Phá Mộng vẫn luôn giúp đỡ tín đồ, nên có lượng lớn tín đồ gia nhập tôn giáo.

Bởi vì gia nhập là có lợi ích, ngay cả khi nội tạng bị tổn thương cũng có thể thay thế nội tạng.

Chương 4126

Hình thức sinh tồn của Phá Mộng và phàm nhân thực ra là tốt nhất, Phá Mộng giúp đỡ phàm nhân, phàm nhân tín ngưỡng Phá Mộng, cung cấp những thứ Phá Mộng cần.

Nhưng đại bộ phận cường giả từ trường sẽ không học theo Phá Mộng, bởi vì họ căn bản không thèm quan tâm đến phàm nhân, chỉ quan tâm mình có vui hay không, xây dựng niềm vui của mình trên nỗi đau của phàm nhân.

Bạch Thủ Nam ở Tổ chức cảm nhận được một bầu không khí mà không quốc gia nào khác có được, đó là một sự hòa hợp, sự cộng xử hài hòa giữa cường giả từ trường và phàm nhân.

Trong nội bộ Tổ chức, cường giả từ trường hoàn toàn không có vẻ cao ngạo không ai bì kịp kia, ngược lại rất bình dị gần gũi, giao lưu cùng phàm nhân, và cũng nghiêm túc lắng nghe.

Ở những nơi khác, đều là cường giả nói, phàm nhân nghe.

Không có từ trường, phàm nhân căn bản không có tư cách đưa ra yêu cầu.

Chẳng lẽ phàm nhân và cường giả từ trường thực sự có thể hòa bình cộng xử.

Đương nhiên hắn không phải nói hai bên nhất định không thể hòa bình cộng xử, trước đây hắn và đám đàn em băng đua xe cũng chung sống rất dung hợp.

Nhưng đám đàn em đó coi hắn là thủ lĩnh, chưa bao giờ đưa ra ý kiến.

Bạch Thủ Nam tự nhiên sẽ không thấy đàn em có vấn đề gì, nhưng ở Tổ chức, phàm nhân sẽ thẳng thừng đưa ra ý kiến phản đối, to gan can gián, dù mất mạng cũng phải đưa ra ý kiến.

Phàm nhân sao có thể to gan như vậy.

Và cường giả từ trường khi nghe ý kiến phản đối vì sao lại khoan dung đến thế.

Dù sao phàm nhân thì biết cái gì chứ.

Họ đến từ trường còn không có, những lời họ nói căn bản không chính xác.

Nhưng ở Tổ chức, phàm nhân nói chuyện, cường giả từ trường sẽ kiên nhẫn nghe hết.

Nếu phàm nhân nói sai, cường giả còn kiên nhẫn giải thích, hoàn toàn không hề nổi nóng, ai nấy đều ôn tồn lễ độ.

Nếu đổi lại ở nơi khác, phàm nhân dám thách thức uy quyền của mình.

Chỉ cần búng ngón tay là có thể tiêu diệt họ, căn bản không cần giải thích.

Bạch Thủ Nam rất kỳ lạ, thế là đi tham gia khóa học của Thiên Đạo.

Thiên Đạo khai sáng đạo nghĩa, thu nhận ba ngàn đệ tử, thường xuyên giảng bài công khai.

Dù không phải đệ tử cũng có thể đến nghe.

Bạch Thủ Nam muốn nghe thử Thiên Đạo rốt cuộc nói gì với phàm nhân.

Hắn cho rằng phàm nhân căn bản không có bất kỳ giá trị nào, hoàn toàn không cần thiết phải lãng phí thời gian.

Giải thích những thứ rắc rối cho phàm nhân, họ cũng không hiểu đâu.

Khóa học của Thiên Đạo được tổ chức ở một công viên, khi lớp học còn chưa bắt đầu đã có mấy ngàn người mộ danh mà đến.

Sự nhiệt tình của mọi người lên cao, đều muốn nghe Thiên Đạo giảng bài.

Bạch Thủ Nam ẩn mình trong đám đông, nghĩ thầm mới đến chín giờ sáng mà công viên đã có ít nhất một vạn người, thật náo nhiệt.

Đợi đến chín giờ, Thiên Đạo từ trên trời rơi xuống, gây ra một trận hoan hô vang dội từ đám đông.

Khóa học của Thiên Đạo thực ra không có gì cao siêu, đều rất nông cạn, chỉ là khuyên bảo mọi người phải làm người dũng cảm, người có thành tín. cảm giác giống như nội dung trong Luận Ngữ, chính là bộ Nhân Nghĩa Lễ Trí Tín đó.

Vừa không thâm ảo, cũng không huyền bí, chỉ là những quy phạm đạo đức đơn giản.

Bạch Thủ Nam nghĩ thầm chỉ như vậy mà có thể khiến hai quần thể hoàn toàn khác nhau hợp tác được sao.

Chuyện này cũng quá đơn giản rồi.

Chẳng lẽ vì đây là khóa học công khai, nên không có nội dung gì cao thâm sao.

Bạch Thủ Nam cho rằng những quy phạm đạo đức đơn giản chỉ là bảo mọi người nên làm gì, nhưng lại không nói cho mọi người biết tại sao phải làm vậy.

Ai chẳng biết phải làm một người tốt.

Nhưng vì sao phải làm một người tốt.

Làm sao để thuyết phục bản thân làm một người tốt.

Bạch Thủ Nam là vì nghĩa phụ, vì người nhà, không muốn làm họ thất vọng, nên hắn mới đến Tổ chức tìm kiếm đạo nghĩa.

Nhưng đối với người khác thì sao, vì cái gì.

Mang theo nghi vấn như vậy, sau buổi học hắn tìm đến Thiên Đạo.

Thiên Đạo, ta đã nghe khóa học của ngươi.

Bạch Thủ Nam nghiêm túc nói, hôm nay hắn mang theo nghi vấn đến, hy vọng có được lời giải thích.

Xem ra ngươi cũng đang tìm kiếm đạo nghĩa, đây là một khởi đầu rất tốt.

Thiên Đạo nói: Vậy, cảm thấy thế nào.

Không tốt.

Chỗ nào không tốt.

Chỗ nào cũng không tốt.

Bạch Thủ Nam nói: Ta nghe xong cả buổi, những gì ngươi nói chỉ là quy phạm đạo đức đơn giản, ngươi hy vọng mỗi người đều là người có trách nhiệm, một người có lòng yêu thương, nhưng vì sao.

Vì sao họ phải làm người tốt.

Ngươi lại chưa trả lời.

Mỗi người đều có thể có lý do của riêng mình, ta không thể thống nhất lý do của bọn họ.

Thiên Đạo nói: Làm một người tốt, không có gì sai cả.

Mỗi người đều có lý do riêng.

Nếu không tìm thấy lý do thì sao.

Vậy người đó làm người xấu cũng được.

Không thể yêu cầu mọi người đều làm người tốt.

Thiên Đạo nói.

Bạch Thủ Nam nói: Ngươi làm ta nhớ đến một người.

Người nào.

Khổng Tử.

Ta còn tưởng ngươi sẽ nói Thích Ca Mâu Ni, hoặc là Đạt Ma tổ sư.

Không ngờ lại là Khổng Tử.

Thiên Đạo nói: Vì sao lại nghĩ đến Khổng Tử.

Bởi vì Khổng Tử cũng không dạy người ta vì sao, chỉ dạy người ta phải làm như thế.

Mãi đến Mạnh Tử mới bổ sung thêm phần vì sao, Khổng Tử dạy mọi người làm người tốt, Mạnh Tử giải đáp vì sao phải làm người tốt, vì tứ đoan bốn mầm mống đạo đức, vì nhân tâm bản thiện.

Bạch Thủ Nam nói: Ngươi cũng nên nói cho mọi người biết vì sao phải làm người tốt.

Ngươi nói như vậy, Phá Mộng cũng thường nói tín đồ sở dĩ phải tiếp nhận giáo nghĩa là vì nguyên tội.

Mà nguyên tội của nhân loại chính là vì đã ăn vụng trái cấm, bị đuổi khỏi vườn địa đàng.

Nhân loại với tư cách là hậu duệ của Adam và Eve, vốn dĩ đã mang nguyên tội, nên bắt buộc phải chuộc tội.

Ừm, đó chính là cái vì sao.

Nhưng Thiên Đạo lại nói: Không có vì sao cả.

Không có vì sao.

Bạch Thủ Nam cạn lời, như vậy cũng quá thiếu trách nhiệm rồi, nói: Làm sao có thể không có vì sao được.

Phải có cái vì sao chứ.

Không có vì sao thì làm sao thuyết phục bản thân.

Ta đây chính là vì nghĩa phụ, vì người nhà.

Mỗi người đều có thể có ý nghĩ của riêng mình, có thể là vì người nhà, có thể là vì tự vệ, cũng có thể là vì phẩm hạnh của bản thân. có rất nhiều lý do.

Giống như người xấu cũng có rất nhiều lý do vậy, tuổi thơ bất hạnh, bạn thân phản bội, tuyệt vọng với nhân tính, tính cách phản nhân loại bẩm sinh, hay thậm chí là để thế giới cảm nhận nỗi đau.

Thiên Đạo nói: Cho nên không có vì sao cả, giống như ngươi và em trai ngươi, tính cách hoàn toàn không giống nhau.

Ngươi còn biết nghĩ cho người khác, còn em trai ngươi lại chỉ quan tâm đến bản thân.

Bạch Thủ Nam cũng bất lực, quả thực mỗi người đều phải tìm lý do của riêng mình để thuyết phục chính mình.

Mạnh Tử nói con người có tứ đoan: lòng trắc ẩn, lòng thị phi, lòng tu sỉ biết hổ thẹn, lòng từ nhượng.

Nhưng Pháp gia lại cho rằng đó toàn là lời nhảm nhí, con người chỉ biết xu lợi tị hại theo đuổi cái lợi, tránh cái hại, chỉ có lợi ích mới là động lực tốt nhất.

Mặc gia thì cho rằng sự giám sát của quỷ thần mới là lý do lớn nhất, quỷ thần sẽ phán xét người tốt và người xấu.

Cho nên các lý luận khác nhau đều có những lý do khác nhau, vì sao bản thân mình phải làm người tốt.

Bạch Thủ Nam nghe Thiên Đạo nói mọi người chỉ có thể tự tìm lý do, liền hỏi: Nếu không tìm được thì sao.

Không tìm được thì cứ làm theo lời ta nói là được, cũng không tính là quá tệ.

Thiên Đạo nói: Khóa học của ta quả thực rất đơn giản, rất nông cạn, bởi vì ta hy vọng mọi người có thể thực hành, chứ không phải không thể thực hiện được.

Chương 4127

Nếu khóa học của ta vô cùng phức tạp, lắt léo quanh co, thì làm sao mọi người vận dụng vào cuộc sống được.

Những quy phạm đạo đức đơn giản, nếu ai nấy đều làm được, hiệu quả của Tổ chức chắc chắn sẽ tiếp tục được nâng cao.

Bạch Thủ Nam nói: Nếu không có một lý do, người xấu vẫn sẽ xuất hiện.

Điều đó là chắc chắn, cho nên chúng ta không thể lơ là, phải luôn giữ cảnh giác, cường giả từ trường có thể không nghỉ ngơi suốt 24 giờ, luôn trong tư thế sẵn sàng, lúc nào cũng trừng ác dương thiện.

Không nghỉ ngơi suốt 24 giờ.

Như vậy quá ngu xuẩn.

Chúng ta là cường giả, không phải máy giám sát.

Tâm thái của ngươi vẫn giống như đám du thủ du thực, chưa chuyển biến thành người quản lý trò chơi.

Thiên Đạo nói: Chúng ta là cường giả từ trường, thì nên gánh vác nghĩa vụ này.

Vì sao.

Bạch Thủ Nam buột miệng hỏi: Vì sao phải từ bỏ giao lưu, từ bỏ giải trí, từ bỏ gia đình, sẵn sàng 24 trên 24.

Việc này rốt cuộc có lợi gì.

Không có vì sao cả.

Ta muốn làm, chỉ thế thôi, đó là đạo nghĩa của ta.

Ta không làm, thì ai làm.

Thiên Đạo bình tĩnh và chất phác nói: Bạch Thủ Nam, sự giáo dục của Địa Ngục dành cho ngươi chắc chắn khác với ta, Địa Ngục bảo ngươi lấy bản thân mình làm chủ.

Ta thì ngược lại với Địa Ngục, ta cho rằng nên lấy mọi người làm chủ, mọi người tốt thì mới thực sự tốt.

Bạch Thủ Nam nói: Quả thực hoàn toàn không giống, từ bỏ hết thảy vì mọi người mà chuẩn bị sẵn sàng.

Ta không làm được, ta muốn tình yêu, muốn địa vị.

Đó là dục vọng, rất bình thường, nhưng đợi khi ngươi lớn lên sẽ nhận ra những thứ đó không đại diện cho tất cả.

Nghĩa phụ Địa Ngục của ngươi cũng đã dần dần hiểu ra điều này, cũng đang sửa đổi chính trị địa hạt.

Người trẻ tuổi khát khao những thứ đó là bình thường, lúc trẻ ta cũng từng khát khao, chỉ cần ngươi không phá hoại Trái Đất, ngươi cứ việc đi theo đuổi tình yêu và sự nghiệp của mình.

Thiên Đạo nói: Người trẻ tuổi ạ, thực tiễn quan trọng hơn quy phạm.

Bạch Thủ Nam nhận ra thực tiễn đạo nghĩa mới là mục đích cuối cùng của Thiên Đạo, chứ không chỉ là giáo dục bằng miệng.

Bạch Thủ Nam rất khâm phục Thiên Đạo, bởi vì Thiên Đạo không phải nói đùa, không chỉ tuyên truyền bằng miệng, mà là nghiêm túc thực hiện.

Tuy những gì ông giáo dục đều là quy phạm đạo đức đơn giản, nhưng nếu mọi người đều làm theo, Trái Đất quả thực có thể trở nên tốt đẹp hơn.

Ban đầu hắn thực sự coi thường những quy phạm này, hiện tại cũng nhận ra, đạo lý chung quy chỉ là đạo lý, vẫn phải xem thực tiễn.

Đạo lý nói có phức tạp đến đâu mà không thực tiễn cũng vô dụng.

Chỉ nói suông đạo lý, cuối cùng sẽ biến thành biện kinh, thanh đàm nói chuyện hão huyền.

Bạch Thủ Nam không kìm được nghĩ thầm, đạo lý không phải cứ càng thâm ảo là càng tốt, bởi vì càng thâm ảo thì càng khó hiểu, khó thực hành.

Hơn nữa nhiều đạo lý thâm ảo bản thân nó cũng không phải để thực tiễn, mà chỉ để thay đổi lập trường, hoán đổi góc độ.

Ví dụ như chuyện Trang Tử và niềm vui của cá.

Trang Tử nói cá ở dưới nước rất vui, bạn thân liền nói ngươi không phải cá sao biết cá vui.

Trang Tử lại nói ngươi không phải ta sao biết ta không biết cá rất vui.

Bạn thân nói chính vì ta không phải ngươi nên ta không biết ngươi có biết cá vui hay không, ngươi cũng không phải cá nên ngươi cũng không biết cá có vui hay không.

Vậy ngươi dựa vào đâu mà biết cá vui hay không vui.

Trang Tử nói ta biết điều đó ở trên bờ sông.

Cuối cùng Trang Tử nói mình biết ở trên bờ sông, nghe qua giống như ngụy biện.

Thực ra là không tiếp tục đi sâu vào, nếu đi sâu vào sẽ phải đề cập đến Tề vật luận của ông, cái đó rất phức tạp.

Vì sao Trang Tử biết cá vui.

Vì Tề vật luận, tức là vạn vật đều có tính chung, con người ở trong vùng thoải mái của mình thì vui vẻ, nên cá ở trong vùng thoải mái của mình cũng sẽ vui vẻ, vạn vật quan sát từ các góc độ khác nhau sẽ có những kết luận khác nhau.

Hai nước nhỏ trên sừng ốc sên đánh nhau sống chết, nhưng nhìn từ góc độ khác, ai quan tâm đến hai quốc gia trên sừng ốc sên chứ.

Chuyện vốn rất quan trọng với bản thân, nhưng thay đổi góc độ mà nhìn, thì trời đất chỉ như một ngón tay, vạn vật chỉ như một con ngựa, dải ngân hà trong vũ trụ chẳng qua cũng chỉ là một ngón tay, vạn vật cũng chỉ to bằng con ngựa mà thôi.

Nói đơn giản chính là lập trường thời gian và không gian, mọi thứ đều trở nên không còn quan trọng như vậy nữa, không cần chấp nhất.

Phật giáo còn đi xa hơn một bước, Trang Tử không phủ nhận sự tồn tại của vũ trụ vật chất, chỉ hy vọng mọi người thay đổi góc độ quan sát thế giới để có những phát hiện khác biệt.

Còn Phật giáo trực tiếp phủ nhận vũ trụ vật chất, cho rằng tất cả đều là giả tạm, càng không cần phải chấp nhất.

Để chứng minh thế giới là giả, lý luận được đưa ra từng bộ từng bộ, ngày càng phức tạp.

Nếu đã là giả, vì sao cảm giác của bản thân lại chân thực như thế.

Phật giáo cần phải giải thích cái gọi là đạo lý Phật học.

Điều này đòi hỏi những đạo lý vô cùng phức tạp, vì phải giải thích một thứ mà mọi người không thể hiểu nổi, rất khó chứng minh vật chất không tồn tại, chỉ có ý thức tồn tại.

Dù sao thì nhiều hòa thượng vẫn rất quan tâm đến vật ngoài thân, hòa thượng bị trộm cũng báo cảnh sát để truy hồi tài vật, bị đánh bị mắng cũng sẽ nổi giận thậm chí đánh trả.

Rõ ràng đã nói mọi thứ đều là giả, nhưng khi bản thân gặp chuyện vẫn chấp mê bất ngộ, đến hòa thượng cũng không làm được.

Phật pháp vô biên, nhưng hòa thượng không thực hành nổi.

Đừng nói đến đạo lý phức tạp, ngay cả đạo lý đơn giản cũng có rất nhiều người không làm được.

Bạch Thủ Nam chỉ thấy đạo lý quá phức tạp thì khó làm, mà đạo lý đơn giản cũng khó làm.

Ta thường nghe một câu nói.

Bạch Thủ Nam nói.

Thiên Đạo hỏi: Câu gì.

Đã là việc tốt thì mọi người đều không phải kẻ ngốc, căn bản không cần phải khuyên.

Bạch Thủ Nam nói: Trước đây ta cũng thấy câu này rất đúng, mọi người đều không ngốc, chắc chắn phân biệt được tốt xấu, mọi người sẽ chủ động làm việc tốt, nhưng thực tế hiển nhiên không phải như vậy.

Vẫn cần có quy phạm, vẫn cần khuyên bảo.

Chắc chắn rồi, bởi vì trên thế giới không có kẻ ngốc, nhưng lại có những kẻ nhát gan, những kẻ lười biếng, những kẻ phản nghịch trung nhị, và những kẻ ác bẩm sinh.

Biết là việc tốt, nhưng không dám làm, lười làm, không muốn làm, hoặc căn bản không hiểu, đều sẽ cản trở mọi người làm việc tốt.

Nếu ai biết việc tốt cũng tranh nhau làm, thì thế giới đã thái bình từ lâu rồi.

Thiên Đạo nói.

Không phải kẻ ngốc.

Mà là kẻ nhát gan, lười biếng, phản nghịch, kẻ ác.

Bạch Thủ Nam không nhịn được gật đầu, nói: Trên thế giới quả thực không chỉ có người thông minh và kẻ ngốc, mà còn có đủ loại người lộn xộn, nếu đơn giản coi mọi người đều là kẻ ngốc thì chính mình mới là kẻ quá ngốc.

Phải vậy thôi.

Thiên Đạo nói: Đôi khi ta cũng nghĩ mình và Khổng Tử chẳng khác gì nhau, cũng chỉ là một con chó lạc nhà tang gia chi khuyển.

Căn bản không thể thay đổi được thế giới này, không thể khiến mọi người tích cực tuân thủ đạo nghĩa.

Cho dù chúng ta có từ trường, cũng không thể bắt tất cả mọi người phải nghe lời.

Dù sao thì từ trường cũng không thể khống chế nhân tâm, khống chế suy nghĩ, không phải là cỗ máy ước nguyện.

Bạch Thủ Nam sâu sắc hiểu rõ điểm này, biết Đỗ Lan nói đúng.

Bản thân hắn không thể khống chế suy nghĩ của Thu Thiên và Hắc Ám, càng không thể khống chế suy nghĩ của vạn dân chúng sinh.

Đúng vậy, cho nên các nhà tư tưởng đều hy vọng thông qua tư tưởng triết học phức tạp để dạy mọi người chuyển hóa góc độ, buông bỏ chấp niệm.

Thiên Đạo nói: Phủ định sự chấp nhất vào cái tôi, nhận thức được sự chấp nhất của mình là có hạn chế, để mọi người biết rằng sự vận hành của thế giới là phản trực giác ngược lại với cảm quan thông thường.

Đỗ Lan luôn nói nhân tài hạng nhất là các nhà tư tưởng, vì họ có thể khiến mọi người thay đổi góc độ tư duy.

Nhân tài hạng hai là thiết lập chế độ, bắt mọi người tuân thủ.

Nhân tài hạng ba là dựa vào thủ đoạn và mị lực cá nhân để quản lý thiên hạ, người chết thì chính sách cũng tiêu vong.

Năng lực cá nhân, người chết chính sách hết.

Xây dựng chế độ, tùy thời mà thay đổi.

Tư tưởng tinh thần mới vĩnh thùy bất hủ.

Cho nên mới có câu Thiên bất sinh Trọng Ni, vạn cổ như trường dạ Trời không sinh ra Khổng Tử, muôn đời như đêm dài.

Bạch Thủ Nam không kìm được hỏi: Vậy Đỗ Lan thì sao.

Hắn thuộc loại nhân tài nào.

Hắn.

Chương 4128

Hắn nên được tính là nhân tài tổng kết kinh nghiệm, không đề xuất lý niệm mới, nhưng hắn tổng kết được kinh nghiệm, chỉ ra được điểm chung, cũng tính là hạng nhất.

Có thể khiến mọi người muốn thay đổi tư duy, không phải chuyện dễ dàng.

Thiên Đạo đánh giá Đỗ Lan rất cao, nói: Thực ra quan trọng nhất chính là phản trực giác, Đỗ Lan có thể khiến chúng ta nhảy ra khỏi tư duy trực giác, tìm hiểu góc độ phản trực giác.

Phản trực giác sao.

Sau khi có được từ trường, ta cứ ngỡ từ trường có thể thực hiện mọi thứ cho mình, ta có thể quản lý tốt quốc gia, có được tình yêu của mình, còn có được sự tôn trọng của mọi người.

Sau này mới phát hiện từ trường không phải cỗ máy ước nguyện, không phải cứ có từ trường là vạn sự đại cát, suy nghĩ của ta đã sai, mà Đỗ Lan đã sớm nhìn ra cái sai đó, bắt chúng ta phải suy nghĩ một cách phản trực giác.

Đều cần phản trực giác, thay đổi góc độ.

Thiên Đạo nói: Các nhà tư tưởng, triết gia thực ra đều hy vọng chúng ta làm được điều này, tiếc là khó, khó vô cùng, người bình thường vẫn luôn xuất phát từ trực giác.

Thực ra đâu chỉ có nhà tư tưởng, triết gia, ngay cả các nhà khoa học cũng mang tính phản trực giác.

Tuy nhiên người bình thường chỉ dựa vào tri giác của mình, ví dụ như thuyết đọc sách vô dụng, nhiều người cho rằng việc ăn uống tiêu tiểu, làm việc kiếm tiền của mình căn bản không cần đọc sách, đó là lối nghĩ rất trực giác, chỉ cân nhắc đến nhu cầu cá nhân của họ mà không nghĩ rằng trên thế giới còn nhiều vấn đề khác như bệnh tật, đói kém, chiến tranh, cái chết, họ có thể không cần nghĩ, nhưng người khác phải nghĩ thay họ.

Nếu ai cũng không đọc sách, không có bác sĩ, không có nhà ngoại giao, không có nhà nông nghiệp, thì làm sao mọi người có thể an ổn ăn uống, làm việc kiếm tiền.

Mà bác sĩ, nhà ngoại giao, nhà nông nghiệp có cần học tập không.

Có cần đọc sách không.

Thực ra không chỉ là học tập đọc sách, mà còn cần nỗ lực đến mức treo tóc lên xà nhà, đâm dùi vào đùi đầu huyền lương trùy thứ cổ.

Trang Tử nói cái dụng của cái vô dụng vô dụng chi dụng, chính là thứ vô dụng ở lúc này chỗ này, không có nghĩa là nó vô dụng ở thời gian khác chỗ khác.

Ông đã đưa ra một ví dụ: một người chỉ cần một chỗ đứng vừa đủ bằng mũi dùi, chỉ đứng trên mảnh đất một mẫu ba phân của mình, còn mảnh đất xung quanh mình không đứng lên thì có ích gì.

Nhưng nếu đào hết mảnh đất xung quanh đi, thì chỗ đứng bằng mũi dùi dưới chân mình cũng sẽ bị lung lay.

Cho nên thứ nhìn qua có vẻ vô dụng với mình, thực tế lại có dụng, đó chính là cái vô dụng chi dụng phản trực giác.

Vì thế khi mọi người nói đọc sách vô dụng, chính là đã phớt lờ việc xã hội công nghệ được xây dựng nên bởi vô số người đọc sách, vị trí mình đang đứng quả thực không cần đọc sách, nhưng nếu đào bỏ hết cái nền tảng tri thức xung quanh, cuộc sống ổn định của mình cũng sẽ tan tành mây khói.

Đương nhiên không chỉ có Trang Tử, Khổng Tử cũng đưa ra nhiều điều phản trực giác, ví dụ như kỷ sở bất dục vật thi vu nhân điều mình không muốn đừng làm cho người, ví dụ như khi hỏa hoạn xảy ra, trước tiên hỏi người sau đó mới hỏi ngựa.

Ngựa đối với bản thân là tài sản, là tư liệu sản xuất.

Người giúp việc có lẽ chỉ là một kẻ làm thuê, không đáng nhắc tới.

Khổng Tử còn đề xuất dĩ đức báo đức, dĩ trực báo oán, xã hội nên thiện đãi người có đức, cảm ơn những người tự nguyện hy sinh.

Dùng tiêu chuẩn cao đối đãi với người cao thượng, dùng tiêu chuẩn thấp đối đãi với kẻ thấp hèn.

Mạnh Tử cũng đưa ra chuyện nhìn thấy con bò đáng thương thì thay bằng con cừu, dù con cừu cũng rất đáng thương.

Yến Tử cũng đề cập đến việc mình ăn no mặc ấm, còn phải nghĩ đến trong nước vẫn còn người ăn không no mặc không ấm.

Những người này đều đưa ra những nội dung phản trực giác, nên danh lưu thiên cổ.

Galileo, Newton, Einstein cùng các nhà khoa học khác cũng đều đưa ra những lý luận phản trực giác, giúp nhân loại đột phá được quán tính tư duy của chính mình.

Phản trực giác, thay đổi góc độ suy nghĩ, nhân tài hạng nhất có thể khiến người ta từ tận đáy lòng thay đổi ý nghĩ để đối mặt với khốn cảnh.

Khiến con người không chỉ nghĩ cho mình, mà còn phải nghĩ cho người khác.

Những tư tưởng này ảnh hưởng đến nhân loại, mở rộng phạm vi hợp tác đoàn kết của con người, dùng tư tưởng thay thế cho huyết thống.

Các loại phản trực giác khác nhau khiến Bạch Thủ Nam cảm thấy thế giới trước đây của mình thật hẹp hòi, nếu đây là tiểu thuyết võ hiệp hay tiên hiệp, có được sự đốn ngộ phản trực giác này, chắc hẳn thực lực phải tăng vọt, đột phá cảnh giới.

Nhưng trong thế giới từ trường, có được cảm ngộ này, ngược lại chiến lực sẽ bị suy yếu.

Cường giả từ trường không được nghĩ cho người khác, bản thân mình mới là quan trọng nhất, cô độc tịch mịch là nhiên liệu tốt nhất cho từ trường, niềm vui cá nhân là thủ đoạn tốt nhất để nâng cao từ trường.

Khi Bạch Thủ Nam đối kháng với Bạch Thứ Nam, ngay cả bản thân mình hắn cũng không màng tới, trực tiếp từ bỏ cái tôi, giao phó toàn bộ bản thân cho từ trường.

Cuối cùng người tái khởi động vũ trụ cũng từ bỏ chính mình, biến mọi thứ của bản thân thành thế giới mới.

Cho nên càng nghĩ cho nhiều người thì càng yếu, càng nghĩ ít cho người khác thì càng mạnh.

Cuối cùng ngay cả bản thân mình cũng không nghĩ tới, đó là mạnh đến mức không biên giới.

Càng nghĩ nhiều, nhu cầu về khả năng khống chế càng lớn, càng hy vọng thương tăng thấp.

Càng nghĩ ít, nhu cầu khống chế càng nhỏ, càng tiếp cận với thương tăng.

Khả năng khống chế là có hạn, các nhà tư tưởng hy vọng thế giới đại đồng, thậm chí tôn giáo đều hy vọng cả thế giới chỉ tin vào một vị thần.

Tôn giáo đều cho rằng khi mọi người trên toàn thế giới đồng thời bái thần, đó là lúc thiên đường giáng lâm nhân gian.

Tiếc là người càng đông, càng không đồng bộ, càng hỗn loạn, càng khó khống chế, càng khó đạt được sự nhất quán.

Thậm chí các học phái tư tưởng còn phân liệt thành các bộ phận khác nhau, dẫn đến hỗn loạn lớn hơn.

Từ trường không thể làm nhân loại đồng bộ, nhưng có thể tiêu diệt toàn nhân loại, cuối cùng từ bỏ bản thân để tái khởi động vũ trụ.

Hủy diệt hết thảy chắc chắn đơn giản hơn đồng bộ hết thảy.

Tóm lại, Bạch Thủ Nam có cảm ngộ, từ trường trái lại giảm xuống một chút.

Tuy nhiên hắn không quan tâm, mà nghiêm túc phối hợp với sự phát triển công nghệ của Tổ chức, dòm ngó công nghệ tương lai.

Năng lực dự trắc ngày càng mạnh, nhưng đột nhiên trước mắt hắn là một màn đen kịt, tương lai trực tiếp biến mất.

Hắn không hiểu bóng tối đó đại diện cho cái gì, là năng lực của mình đã đến giới hạn, hay là nhân loại đã bị hủy diệt, hay là vũ trụ đã tiêu vong.

Bạch Thủ Nam nói với Đỗ Lan: Ta thấy bóng tối, không còn gì cả.

Có phải nhân loại đã bị hủy diệt rồi không.

Có khả năng, dù sao nhân loại đối với vũ trụ mà nói rất nhỏ yếu, rất non trẻ, đoản mệnh cũng là chuyện bình thường.

Đỗ Lan nói: Sao vậy, ngươi hy vọng nhân loại có thể tồn tại mãi mãi.

Cũng không hẳn, sau khi thay đổi góc độ tư duy, ta nhận ra nhân loại rất nhỏ bé, vũ trụ sẽ không vận hành theo ý chí của nhân loại.

Nhân loại chỉ có thể không ngừng cường hóa bản thân, chuẩn bị sẵn sàng.

Nhân loại không phải là nhân vật chính.

Bạch Thủ Nam cũng đã thay đổi phương thức tư duy.

Hủy diệt thì hủy diệt thôi, dù sao đó cũng là tương lai, không phải hiện tại.

Hiện tại chúng ta vẫn phải hoàn thành tốt công việc của mình.

Đỗ Lan nói: Không có gì to tát cả, chỉ là hủy diệt thôi mà.

Chẳng lẽ ngươi không sợ sao.

Những nỗ lực của chúng ta cuối cùng hoàn toàn vô nghĩa, cuối cùng đến một chút dấu vết cũng không để lại, bị người ta lãng quên.

Bạch Thủ Nam nói: Đã biết hết thảy đều sẽ tan biến, vì sao còn phải nỗ lực.

Vậy ngươi muốn rút lui sao.

Ta không muốn rút lui, chỉ là cảm thấy không có ý nghĩa.

Bạch Thủ Nam nói: Ngươi không có năng lực dự tri tương lai, không cảm nhận được nỗi tuyệt vọng mà luồng bóng tối đó mang lại, đó là sự cô độc mà dù dùng hết sức mạnh cũng không thể phá vỡ, đó là bóng tối vô biên vô tận, thực sự là tối tăm không thấy ánh mặt trời.

Hơn nữa mọi thứ vô cùng yên tĩnh, không chút sinh cơ, một mảnh tử khí.

Những tư tưởng, công nghệ, xã hội mà nhân loại sáng tạo ra đều tan biến hết.

Quả thực sẽ trở nên vô nghĩa.

Đỗ Lan nói: Nhưng không có ý nghĩa cũng là một loại ý nghĩa.

Là Trang Tử sao.

Bạch Thủ Nam nói.

Ngươi cũng học Trang Tử à.

Trang Tử dạy chúng ta chuyển đổi tư duy, thay đổi lập trường, quan sát thế giới từ các góc độ khác nhau, sẽ có cảm giác mộng ảo như Trang Chu mộng bướm.

Ta sẽ không kìm được mà nhập vai vào các góc độ khác nhau, ví dụ như vái dụng của cái vô dụng, cái mà mọi người nói là vô dụng cũng là một loại hữu dụng.

Ngươi nói vô ý nghĩa cũng là một loại ý nghĩa, rất giống với việc vô dụng cũng là một loại hữu dụng.

Quả thực rất giống, vậy ngươi có hiểu không.

Đối với ta là vô dụng, không có nghĩa là đối với người khác là vô dụng.

Giống như thị trường đồ cũ vậy, có người bán đi thứ vô dụng với mình, nhưng có người lại mua những thứ đó về nhà dùng.

Hữu dụng hay vô dụng đối với những người khác nhau là khác nhau.

Thứ đối với mình là gạch vụn, đối với người khác lại là châu ngọc, vô dụng chỉ là đối với bản thân ta, còn đối với người khác, thậm chí loài vật khác, nó lại có dụng.

Bạch Thủ Nam nói.

Cho nên nhân loại hủy diệt, đối với sinh mệnh vũ trụ, thậm chí là vũ trụ tiếp theo mà nói, biết đâu lại có ý nghĩa.

Chương 4129

Không có ý nghĩa với chúng ta, không có nghĩa là không có ý nghĩa với kẻ khác.

Đỗ Lan nói.

Nhân loại không vĩ đại đến mức có thể thản nhiên chấp nhận mình trở thành đá lót đường cho sinh mệnh khác.

Bạch Thủ Nam nói.

Chuyện như vậy không phải do ta hay ngươi có thể quyết định, đó là do toàn nhân loại và từ trường quyết định.

Chúng ta không muốn hủy diệt, nhưng nhân loại phối hợp với từ trường thì có thể thực hiện mục tiêu nhỏ là hủy diệt nhân loại.

Ta nghĩ ngươi cũng biết khi con người ở vực thẳm đều muốn hủy diệt thế giới, mà từ trường sẽ phối hợp với ý nghĩ đó, thế là thế giới bị hủy diệt.

Bạch Thủ Nam biết quả thực là vậy, khi từ trường xuất hiện và gặp kẻ muốn hủy diệt thế giới, chuyện đó sớm muộn cũng xảy ra.

Có ý nghĩ hủy diệt thế giới, lại có sức mạnh hủy diệt thế giới, thế là thành công.

Căn bản không thể ngăn cản.

Bạch Thủ Nam trầm giọng nói.

Đỗ Lan nói: Cho nên lo lắng chuyện đó cũng vô ích, chúng ta chỉ có thể cố gắng để mọi người lạc quan tích cực, bớt đi những tình huống tiêu cực.

Còn tương lai nhân loại thực sự hủy diệt thì cứ hủy diệt thôi.

Ngươi thực sự chẳng quan tâm chút nào.

Chuyện không nằm trong tầm kiểm soát của mình, quan tâm thì được gì.

Chỉ có thể thực sự cầu thị, làm tốt những việc mình có thể kiểm soát.

Đỗ Lan thản nhiên nói: Ngay cả ta, khả năng khống chế cũng là có hạn.

Bạch Thủ Nam gật đầu, đồng tình với điểm này.

Nhưng hắn nhanh chóng nghĩ đến một vấn đề, nói: Khả năng khống chế của ngươi là có hạn, vì sao còn phải phát triển công nghệ Trái Đất.

Càng phát triển chẳng phải càng khó khống chế sao.

Người ăn không đủ no chỉ nghĩ đến việc ăn no.

Nhưng người đã ăn no rồi thì sẽ suy nghĩ viển vông, ý tưởng sẽ vô cùng nhiều, vô cùng phức tạp, khó kiểm soát.

Người chưa ăn no có suy nghĩ đơn giản, đó là tìm cách ăn no.

Còn người đã ăn no thì suy nghĩ đủ thứ trên đời, càng khó khống chế hơn.

Cho nên không phát triển còn tốt hơn là phát triển, những nhà thống trị Nhật Bản thậm chí còn đưa ra thuyết nông dân đói ăn mới là nông dân tốt.

Bởi vì khi ăn no, họ sẽ đưa ra các yêu cầu khác.

Đỗ Lan cười nói: Đúng vậy, người ăn no sẽ suy nghĩ viển vông.

Không phát triển, để người ta đói đúng là một cách.

Nhưng phát triển cũng tương tự, có thể khiến người ta chuyên chú, nếu phát triển có thể mang lại cơ hội cho mọi người, thì mọi người sẽ chuyên chú vào việc tranh đoạt cơ hội đó, như vậy vẫn có thể kiểm soát được.

Mọi người sẽ tranh đoạt trong một quy tắc trò chơi đã định sẵn, giống như các trận thi đấu bóng đá hay bóng rổ vậy, tìm kiếm chiến thắng.

Chỉ cần thiết lập quy tắc tốt là được, sẽ không mất kiểm soát.

Bạch Thủ Nam hiểu ra: Không phát triển thì dễ kiểm soát.

Phát triển cũng dễ kiểm soát.

Chỉ là phát triển cần phải đưa ra đủ mồi nhử, để mọi người nghĩ rằng mình có thể chia được một phần lợi lộc.

Chính là như vậy.

Bạch Thủ Nam thở dài: Nhưng dù có như vậy, cũng vẫn không thể khống chế được tất cả mọi người.

Chắc chắn rồi, có cạnh tranh thì có thành công và thất bại, có kẻ thất bại thì sẽ có kẻ muốn lật bàn.

Mà từ trường cho họ sức mạnh, họ thực sự có thể lật bàn.

Đỗ Lan nói: Cho nên chỉ cần xã hội còn tồn tại cạnh tranh, thì sẽ có những kẻ thất ý, phối hợp với từ trường, việc thế giới hủy diệt là không thể tránh khỏi.

Từ trường quả nhiên là một lời nguyền.

Bạch Thủ Nam nói.

Cho nên việc chúng ta cần làm là để kẻ thất bại một lần nữa khôi phục năng lực cạnh tranh, một lần nữa quay lại cuộc chơi.

Đỗ Lan nói: Tuy việc này rất khó, nhưng có muốn cạnh tranh thì mới có nỗ lực, nhân loại mới tiến bộ.

Người ta luôn nói về lợi tức hồng lợi, thực ra đó chính là lợi tức, tinh thần cầu tiến chính là lợi tức lớn nhất của nhân loại.

Bạch Thủ Nam thấy có lý, có tinh thần cầu tiến mới sáng tạo ra giá trị, những giá trị đó chính là lợi tức.

Nhưng trước mặt từ trường, những thứ này đều mỏng manh dễ vỡ.

Có ý chí cầu tiến thì mới không ngừng tạo ra lợi nhuận, có lợi nhuận thì mới có thể đi phân phối.

Mà Từ Trường lại tiêu diệt ý chí cầu tiến của đại bộ phận con người, khiến họ không có cơ hội tạo ra lợi nhuận.

Mất đi ý chí cầu tiến, xác suất thế giới bị hủy diệt sẽ tăng cao.

Do đó trong tình huống này, việc để những kẻ thất bại nhưng vẫn còn ý chí cầu tiến quay lại cuộc chơi, tiếp tục phát huy tinh thần đó là rất quan trọng.

Bạch Thủ Nam cảm thấy tổ chức không ngừng trao cơ hội cho phàm nhân phát huy ý chí cầu tiến là làm rất tốt.

Nhưng hắn cũng biết, cho dù là tổ chức hay Đỗ Lan cũng không thể thỏa mãn mọi cá nhân, sự hủy diệt trong tương lai vẫn là định mệnh, bởi chỉ cần một người rơi xuống đáy vực, đúng lúc gặp được Từ Trường, sẽ dẫn đến nhân loại diệt vong.

Hủy diệt dễ dàng hơn xây dựng rất nhiều, chỉ cần một cường giả Từ Trường là đủ.

Nhưng hủy diệt có lẽ cũng là một việc có ý nghĩa, đối với nhân loại thì không, nhưng đối với vũ trụ và tương lai thì lại có, đó chính là vô dụng chi dụng.

Bạch Thủ Nam cũng thông qua lý luận của các tư tưởng gia để thay đổi góc độ tư duy, đột phá trực giác của chính mình.

Hắn nhận thức được thế giới không xoay quanh mình, không phải việc gì cũng phát triển theo ý muốn của bản thân.

Dẫu mọi người nỗ lực, cũng không cách nào khiến tất cả chấp nhận hiện thực, cuối cùng vẫn sẽ có kẻ muốn hủy diệt thế giới, điều này là bất khả kháng.

Bạch Thủ Nam đã nhận ra điểm này nên quyết định nhìn thoáng hơn một chút.

Hiện tại tổ chức đã nắm giữ hai phần ba cường giả Từ Trường, ngoại trừ Áo Gia, Phá Mộng và Địa Ngục ra thì không còn uy hiếp nào khác.

Mà ba vị này cũng phải tham gia khảo thí mới có được chứng chỉ hành nghề.

Nếu cưỡng ép đột phá thì tất cả sẽ bị lưu đày.

Sau đó, nghìn năm tới hẳn là có thể ổn định, nhưng Thương Tăng sẽ không từ bỏ, vẫn sẽ tiếp tục chọn lựa những thanh niên có thiên phú để giác tỉnh Từ Trường, cuối cùng là tái khởi động vũ trụ.

Mục tiêu của Thương Tăng sẽ không thay đổi, chính là để vũ trụ đạt tới điểm tận cùng.

Nhân loại phải dùng sức mạnh nhỏ bé của mình đối kháng với Thương Tăng, duy trì môi trường độ entropy thấp để đảm bảo sự sinh tồn.

Lam Mộng vô cùng phẫn nộ, vì sự mất tích của Bạch Thứ Nam mà kế hoạch của hắn chịu tổn thất nặng nề.

Hiện tại trong tay chỉ còn lại một mình Hắc Ám, phải làm sao đây.

Vốn dĩ hắn hy vọng con gái Lam Đồng Đồng giả làm Thu Thiên để nảy sinh quan hệ với Bạch Thứ Nam, kích hóa mâu thuẫn giữa hai anh em khiến họ bất tử bất hưu, còn mình thì tọa hưởng ngư ông đắc lợi.

Nhưng giờ Bạch Thứ Nam không biết đã đi đâu, hắn biết làm thế nào.

Hắn không kìm được lại sử dụng Hoàng Cực Kinh Thế để chiêm bặc, nhưng lại phát hiện nhật nguyệt tinh thần của vũ trụ đều đang biến đổi.

Từ Trường đã có thể thay đổi quỹ đạo các vì sao, những thứ như thiên mệnh tinh hoàn toàn có thể được tái tạo.

Vẫn còn dùng tinh tú để xem bói sao.

Lỗi thời rồi, vì tinh tú từ lâu đã có thể bị con người tu sửa, đây mới là chân chính phá tinh.

Đỗ Lan phát hiện Lam Mộng vẫn đang bói toán, liền không nhịn được mà nhớ tới một câu chuyện ngụ ngôn: Một nông dân buộc con ngưu của mình vào một cọc gỗ nhỏ, có người hỏi ngưu lớn như vậy, cọc lại nhỏ thế, không sợ ngưu phá cọc chạy mất sao.

Nông dân đáp con ngưu này từ nhỏ đã bị xích ở đây, lúc nhỏ sức yếu không thoát được, lớn lên rồi cũng không dám thử lại nữa, nó không ý thức được sức lực của mình đã lớn hơn xưa.

Trước kia sức mạnh cường giả Từ Trường còn nhỏ nên phản ánh lên thiên tượng.

Nhưng khi đạt đến hai mươi lăm vạn, cường giả Từ Trường đã có thể phá tinh, khiến người ta không thể nắm bắt.

Hiện tại chín mươi chín vạn, hoàn toàn có thể thay đổi tinh thần.

Đỗ Lan biết khi đạt hai mươi lăm vạn, việc phá tinh thực chất là thông qua gây nhiễu cho người chiêm bặc mà thành.

Các vì sao và người chiêm bặc.

Người chiêm bặc quan sát các vì sao để đưa ra lời tiên tri, nhưng thứ họ nhìn thấy không phải toàn bộ, chỉ cần che mắt người chiêm bặc là có thể che giấu thông tin của tinh thần.

Dẫu sao các vì sao vẫn là các vì sao, người chiêm bặc vẫn là người chiêm bặc.

Cường giả Từ Trường hai mươi lăm vạn chưa thể phá hủy tinh tú, chỉ có thể ảnh hưởng đến người xem bói.

Chương 4130

Hiện tại cường giả Từ Trường có thể trực tiếp tác động lên các vì sao, thứ người chiêm bặc thấy không còn là thiên mệnh nữa.

Lam Mộng cũng biết xem bói giờ không còn linh ứng, nhưng hắn cần sự chỉ dẫn.

Nếu không sao có thể tiếp tục làm đại sự.

Làm đại sự, đây là mục tiêu tối thượng của Lam Mộng, cũng là thủ đoạn cốt lõi để hắn lôi kéo đội ngũ.

Chỉ có làm đại sự mới cho mọi người không gian phát triển tài hoa.

Chỉ có làm đại sự mới đột phá được quy tắc cũ, khai thác con đường mới.

Một đại sự khiến mọi người không thể phản bác sẽ buộc họ phải thừa nhận trí tuệ và sức mạnh của hắn, cho nên nhất định phải làm đại sự.

Nhưng cái gọi là làm đại sự của Lam Mộng thực chất giống như gây ra đại án hơn, hủy diệt thế giới cũ, xây dựng thế giới mới, nghe qua thật chẳng đáng tin chút nào.

Gây đại án thì nhiều người làm được, chỉ cần tạo ra sự phá hoại quy mô lớn là xong.

Còn làm đại sự khó hơn nhiều, không chỉ là phá hoại mà còn phải khiến mọi người chấp nhận.

Nếu mọi người không chấp nhận thì không tính là làm đại sự.

Làm đại sự chính là xoay chuyển suy nghĩ của mọi người.

Ví như Thương Uởng biến pháp, lúc đầu mọi người không chấp nhận nhưng sau đó đã thuận theo.

Ví như Tần diệt sáu nước, lúc đầu không ai chấp nhận nhưng sau này cũng đã chấp nhận.

Có thể thấy làm đại sự không chỉ là phá hoại, mà còn là khiến mọi người sáng tạo ra một bộ quy tắc mới.

Nếu chỉ là gây đại án thì chỉ có phá hoại, mọi người sẽ không sáng tạo quy tắc mới mà vẫn dùng quy tắc cũ, chẳng có gì thay đổi.

Lam Mộng tiếp tục quan sát tinh tượng nhưng chỉ thấy một mảnh tịch mịch, Hoàng Cực Kinh Thế đã vô dụng.

Chẳng lẽ phải tự mình ra tay.

Lam Mộng trước kia thường thông qua tinh tượng tìm kiếm khắc tinh của mình để bố cục trước, đối với anh em nhà họ Bạch, hắn đã bắt đầu bố cục từ hai mươi năm trước.

Sinh một đứa con gái chính là để ly gián hai anh em.

Nhưng hiện tại hắn không thấy được khắc tinh của mình, đâm ra không biết làm sao, không biết ra tay từ đâu.

Có khắc tinh, hắn có thể ra tay có mục đích, bản thân nấp ở phía sau.

Ví như Hải Hổ, hắn có thể sắp xếp Áo Gia khai chiến với Hải Hổ.

Ví như em gái, hắn có thể lợi dụng tính cách của cô để lấy đi bộ não.

Ví như anh em họ Bạch, hắn có thể dùng con gái ly gián.

Nhưng giờ không có mục tiêu cụ thể, phải làm sao.

Thử nghĩ xem còn khắc tinh nào chưa giải quyết.

Đỗ Lan, kẻ đã làm đảo lộn toàn bộ kế hoạch của hắn, một kẻ lấy oán báo ân, một tên phản đồ lại đường hoàng chiếm lĩnh đầu đề, nhận được sự tán tụng của mọi người, đáng chết.

Hắn muốn trừ khử Đỗ Lan, nhưng bên cạnh Đỗ Lan có một đám cường giả Từ Trường, hắn xử lý thế nào đây.

Hơn nữa Đỗ Lan, tên tiểu nhân hèn hạ này luôn giả vờ làm người tốt, cực kỳ hư ngụy.

Tuy nhiên Lam Mộng cũng không suy xét lại một chút, vốn dĩ điều kiện của hắn tốt hơn Đỗ Lan, vốn dĩ các cao thủ đều là nhân tài bên cạnh hắn, nhưng cuối cùng hắn lại chúng bạn thân ly.

Ban đầu bên cạnh Đỗ Lan chỉ có một Tần Hồng bị khống chế, nhưng Đỗ Lan trước sau như một, luôn lấy mục tiêu cốt lõi là phát triển vũ trụ cho phàm nhân, không ngừng phát triển, những cường giả Từ Trường đang tìm lối thoát dần dần đoàn kết bên cạnh hắn.

Đỗ Lan ngay từ đầu ở thế yếu, thậm chí còn là phản đồ, nhưng hắn vì phàm nhân mà phản bội Lam Mộng, cũng vì phàm nhân mà phát triển khoa học công nghệ, chưa bao giờ thay đổi.

Ngược lại, cường giả Từ Trường cứ mãi đánh đánh giết giết, không dứt không thôi, ức hiếp phàm nhân, phá hoại Địa Cầu.

Thế là Thiên Đạo, người không chịu nổi những điều này, đã tìm đến Đỗ Lan trước tiên, sau đó là Bạch Thủ Nam.

Những hành vi của cường giả Từ Trường khiến người ta thất vọng, cho nên cuối cùng họ chọn Đỗ Lan.

Lam Mộng muốn hủy diệt thế giới cũ, thế giới cũ tất yếu phải coi hắn là kẻ thù.

Lúc đầu nhân tài nườm nượp, cuối cùng lại cô độc một mình.

Nhưng Lam Mộng vẫn không thay đổi, vẫn cho rằng không phải lý tưởng của mình sai, mà là có khắc tinh luôn cản trở mình.

Sai không phải là hắn, mà là thế giới.

Có rồi.

Lam Mộng quyết định một hơi trừ khử tất cả khắc tinh, trừ khử những kẻ chướng mắt.

Hắn quyết định phát triển một loại virus, một loại virus mà ngay cả cường giả Từ Trường cũng không thể chống đỡ.

Như vậy có thể một hơi trừ khử mọi kẻ thù, cuối cùng vẫn phải dựa vào công nghệ sinh học.

Từ Trường rất mạnh, nhưng kẻ sử dụng Từ Trường vẫn là con người, đã là người thì sẽ có nhược điểm, Lam Mộng sẽ đánh vào đó.

Không còn bói toán huyền học thì còn virus khoa học.

Phải nói Lam Mộng cũng là kẻ nắm bắt cả huyền học lẫn khoa học.

Đối với động tĩnh của Lam Mộng, Đỗ Lan luôn giám sát.

Trong nguyên tác, Lam Mộng thành công phát triển virus phải đợi mười mấy năm sau, hiện tại không biết có thể đẩy sớm lên không.

Virus của Lam Mộng trong nguyên tác vốn là chuyện của thế hệ Từ Trường thứ ba, thời đại của con trai Bạch Thủ Nam và Bạch Thứ Nam.

Virus thực sự rất lợi hại, có thể hạn chế cường giả Từ Trường sử dụng sức mạnh.

Đáng tiếc Lam Mộng vẫn xem thường Từ Trường, đứa cháu ngoại mập mạp mà hắn luôn coi thường đã bộc phát chiến lực kinh người, một lần nữa phá hỏng kế hoạch của hắn.

Lam Mộng vẫn không bỏ cuộc, phải nói ý chí của hắn thực sự rất kiên định, thua keo này bày keo khác, rất có tinh thần.

Nhưng phương hướng sai lầm thì đấu chí càng lớn càng phản động.

Lam Mộng ban đầu kế thừa di nguyện của cha, muốn phá hủy thế giới cũ để xây dựng thế giới mới.

Sau cuộc phản loạn ở Đảo Phục Sinh, hắn luôn nhắm vào các khắc tinh của mình.

Để thực hiện lý tưởng thì phải trừ khử khắc tinh, về lý luận thì không có vấn đề gì.

Nhưng hắn lầm to khi tưởng rằng khắc tinh chỉ là vài cường giả bên cạnh.

Hắn muốn hủy diệt thế giới cũ, vậy thì mỗi một người sinh ra dựa vào thế giới cũ đều là khắc tinh, là kẻ thù của hắn.

Đánh bại một khắc tinh này lại mọc ra nhiều khắc tinh khác.

Hơn nữa Lam Mộng còn muốn bồi dưỡng bảo chương, tự mình tạo ra khắc tinh cho chính mình.

Khắc tinh vốn đã nhiều, lại còn tự tạo thêm, rồi lại muốn thực hiện lý tưởng bằng cách tiêu trừ chúng.

Làm như vậy sao có thể thực hiện được lý tưởng.

Chương 4131

Lam Mộng gần như đã đảo lộn gốc ngọn, ngay từ đầu đã chọn sai lý tưởng, chọn sai phương hướng.

Lý tưởng hủy diệt thế giới cũ khiến mọi người mất đi nơi dung thân, định sẵn là một con đường chông gai.

Chân lý luôn nằm trong tay số ít người.

Đỗ Lan nói: Thiên Đạo, ngươi có biết câu này không.

Thiên Đạo gật đầu đáp: Câu này như sấm bên tai, ta thường nghe thấy.

Nhiều người dùng nó để chứng minh mình hoài tài bất ngộ, rằng đa số mọi người quá ngu xuẩn, còn mình nắm giữ chân lý mà không được trọng dụng.

Ngươi thấy câu này đúng không.

Thiên Đạo trả lời: Đúng, mà cũng không đúng.

Giải thích thế nào là đúng, thế nào là không đúng.

Đúng là chân lý thực sự có thể nằm trong tay số ít người.

Không đúng là khi mọi người vận dụng câu này, không phải họ thực sự nắm giữ chân lý, mà là vì tư dục của bản thân.

Thiên Đạo nói: Số ít người nắm giữ chân lý nên chia sẻ với mọi người, nên vô tư đem ra tìm kiếm những người chấp nhận chân lý đó.

Còn một số kẻ tự xưng nắm giữ chân lý thực chất lại muốn đoạt tài nguyên của người khác để thỏa mãn tư dục của mình.

Cho nên chia sẻ chân lý là đúng, còn lấy đó làm cái cớ để trục lợi là sai.

Thiên Đạo rất lý trí, đã có thể phân tích đâu ra đấy.

Đỗ Lan không khỏi gật đầu: Nói hay lắm, cho nên lý tưởng của Lam Mộng và Áo Gia là sai lầm, số ít người muốn hủy diệt thế giới cũ nhưng lại bắt mọi người phải phối hợp, sao có thể chứ.

Thiên Đạo nói: Họ chắc chắn nghĩ rằng người sai không phải họ, mà là thế giới.

Là toàn thế giới ích kỷ, không hiểu được chân lý của số ít người.

Phải, cho nên hắn thua keo này bày keo khác mà chẳng bao giờ tự phản tỉnh.

Đỗ Lan nói: Chỉ sợ đến tận lúc cuối đời cũng không từ bỏ.

Tinh thần không phục thua này vẫn đáng được khẳng định, tuy Từ Trường của hắn không mạnh nhưng tinh thần đáng khen.

Tiếc là dùng sai chỗ.

Thiên Đạo nói: Ta cùng Lam Mộng và Áo Gia là anh em kết nghĩa lớn lên bên nhau, cùng nhận sự bồi dưỡng của Lam Đạo Thiên Vũ.

Lam Đạo Thiên Vũ là kẻ tàn nhẫn với kẻ thù, và cũng chẳng nương tay với chính con đẻ mình.

Hắn kể lại chuyện xưa, vãng sự đã như mây khói nhưng khi nhớ lại vẫn còn mồn một trước mắt: Khi đó chúng ta có hơn năm mươi đứa trẻ cùng tham gia huấn luyện, quá trình vô cùng tàn khốc, không ngừng có đứa trẻ bị đào thải, cũng tức là chết.

Lam Đạo Thiên Vũ hy vọng thông qua huấn luyện gian khổ để kích phát tiềm năng của chúng ta, và ông ta đã thành công.

Nhưng Lam Đạo Thiên Vũ cuối cùng đã không kiểm soát được con cái của mình, nghe nói ông ta bị Áo Gia tấn công, trọng thương mà chết.

Áo Gia sao.

Có thể hiểu được, hắn là một kẻ có tấm lòng đàn bà, rất dễ dao động và cũng dễ bị lợi dụng.

Áo Gia muốn cứu người nhưng lại phải giết người trước, đúng là tấm lòng đàn bà thực sự.

Đỗ Lan nhận xét.

Áo Gia bản chất là người tốt, tiếc là có một người cha như Lam Đạo Thiên Vũ.

Thiên Đạo nói: Ta và Đông Ni Điện Nhãn vì biết Lam Đạo Thiên Vũ là kẻ thù giết cha nên luôn nhẫn nại, không bị ông ta tẩy não.

Nhưng trong mắt Áo Gia và Lam Mộng, hình tượng người cha này chắc chắn rất vĩ đại, họ đều đã tiếp nhận lý tưởng của Lam Đạo Thiên Vũ.

Lam Đạo Thiên Vũ cho rằng mình là người được chọn, và chúng ta lại được ông ta chọn.

Nhưng ông ta đã giết người thân của chúng ta, khiến chúng ta không thể từ bỏ hận thù.

Ta và Đông Ni đều cảm ơn ông ta đã dạy Từ Trường, nhưng cũng không thể quên những gì ông ta đã làm với gia đình mình.

Một người đàn ông như thế làm sao có thể giáo dục tốt con cái.

Việc khống chế Quan Nguyệt Đồng đã dẫn đến sự phẫn nộ của Áo Gia, còn Lam Mộng dưới sự giáo dục của ông ta cũng trở nên thâm hiểm và vặn vẹo.

Ngay cả đến tận bây giờ, cả Lam Mộng và Áo Gia vẫn chưa thoát khỏi ảnh hưởng của người cha.

Thiên Đạo thong thả kể lại, Lam Đạo Thiên Vũ có thể coi là kẻ đầu sỏ, kẻ khơi mào mọi chuyện.

Là người đầu tiên giác tỉnh Từ Trường, ông ta vốn là một quân nhân, dựa vào Từ Trường để đoàn kết nhiều người, sáng lập ra tổ chức.

Sau đó ông ta bồi dưỡng đám trẻ, tức là thế hệ cường giả Từ Trường thứ hai.

Sau khi ông ta chết, Lam Mộng và Áo Gia kế thừa lý tưởng đó, còn Điện Nhãn và Thiên Đạo chọn cách phản bội.

Lam Đạo Thiên Vũ, Lam Mộng, Áo Gia tuy đều muốn hủy diệt thế giới cũ, nhưng lý do của ba người họ không hề giống nhau.

Thiên Đạo tiếp tục.

Đỗ Lan hỏi: Có gì khác biệt.

Lam Đạo Thiên Vũ là vì bản thân có Từ Trường, cho rằng mình được thần chọn trúng.

Áo Gia là vì muốn cứu rỗi mọi người, nhưng hắn không có cách nào khác, chỉ có thể kỳ vọng vào một thế giới mới không có mua bán, không có sát hại.

Cuối cùng là Lam Mộng, thực tế hắn không hề đồng tình với cha mình, chỉ coi thế giới mới như một thủ đoạn để phô diễn tài hoa, vì cảm thấy mình có năng lực nên mới làm chuyện phế lập để phô trương trí tuệ.

Một kẻ vì để đáp lại sức mạnh, một kẻ vì đáp lại kẻ yếu, và một kẻ vì chính bản thân mình.

Phân tích có lý.

Đỗ Lan thầm nghĩ Thiên Đạo lớn lên cùng họ nên hiểu về những người này rất sâu sắc.

Thiên Đạo nói: Ta cảm thấy Áo Gia có thể lôi kéo được.

Ồ.

Đỗ Lan nhìn Thiên Đạo: Ngươi hẳn phải biết tôi đã giao lưu với Áo Gia rất nhiều lần, đưa ra những hướng đi khác nhau nhưng đều bị hắn từ chối.

Hắn giống như con lừa bướng bỉnh, chỉ tin vào lý tưởng của mình, tin rằng thế giới mới nhất định tốt đẹp hơn, là chốn địa đàng.

Tôi nói về thực tế cầu thị thì hắn lại thấy nó không hoàn mỹ, vĩnh viễn không bằng được địa đàng trong mơ.

Ta hiểu hắn, trong quá trình truyền đạo của mình, cũng có nhiều người dùng một chốn địa đàng để phản bác lại những khiếm khuyết trong đạo nghĩa của ta.

Thiên Đạo nói: Những người này giống như đang ước nguyện vậy, hy vọng thế giới có thể trở nên không chút khuyết điểm, không chút nhược điểm, hoàn mỹ vô hà.

Họ không chỉ nói về địa đàng, mà còn thực sự tin rằng nó có thể trở thành hiện thực, hơn nữa bản thân họ không làm được thì sẽ đi ước nguyện với người khác, yêu cầu ta phải hiện thực hóa địa đàng đó.

Hiện thực hóa địa đàng thì đúng là cần cầu thần bái Phật rồi.

Đỗ Lan cười: Dù sao tôi cũng không làm được, căn bản là không thể.

Một thế giới lý tưởng không có mâu thuẫn như vậy không bao giờ có thể thành hiện thực.

Cứ để họ tiếp tục ước nguyện đi, cứ để họ đắm chìm trong tưởng tượng tốt đẹp về địa đàng.

Áo Gia muốn hiện thực hóa một địa đàng nơi mọi đứa trẻ đều được sống tốt đẹp, căn bản không thể bị chúng ta lôi kéo.

Trừ phi ngươi có thể hiện thực hóa địa đàng đó, ngươi làm được không.

Thiên Đạo lắc đầu: Ta không làm được, nếu làm được thì Địa Cầu đã sớm biến thành địa đàng rồi.

Nhưng ta có một ý tưởng, có lẽ có thể an bài tốt cho Áo Gia.

Ngươi nói thử xem, tôi tham khảo chút.

Chúng ta có thể cải tạo một hành tinh, sau đó đưa tất cả những đứa trẻ khốn khổ lên đó nuôi dưỡng, để Áo Gia đi làm hành tinh trưởng, để hắn đi xây dựng thế giới mới ở ngoại tinh.

Thiên Đạo đề xuất.

Cách này cũng tương tự như thành phố dưới đáy biển, Đỗ Lan đã sớm nuôi dưỡng trẻ em dưới đó, nhưng diện tích thành phố dưới biển dù sao cũng có hạn, nên trên mặt đất vẫn còn rất nhiều trẻ em không nhận được sự che chở.

Thiên Đạo tiếp tục: Ý tưởng của ta là thế này, nếu cha mẹ cảm thấy mình không thể nuôi dạy tốt con cái, có thể truyền tống chúng đến một hành tinh khác.

Hành tinh đó chỉ toàn trẻ em, Áo Gia có thể đến chăm sóc chúng.

Như vậy Áo Gia có việc để làm, sẽ không phải chiến đấu với chúng ta nữa.

Được.

Đỗ Lan nói: Vậy thì cải tạo Hỏa Tinh nhé.

Ta sẽ lập tức đưa đệ tử đi cải tạo Hỏa Tinh, biến nó thành một nhà trẻ khổng lồ, sau đó lôi kéo Áo Gia, để hắn làm hành tinh trưởng, để hắn đi thực hiện địa đàng của mình.

Đỗ Lan cảm thấy có thể thử, tuy Áo Gia rất cố chấp, nhưng nếu thực sự có một địa đàng, sức hấp dẫn đối với hắn vẫn rất cao.

Dẫu sao động cơ của Áo Gia vẫn là giúp đỡ kẻ yếu, giờ trao cho hắn cơ hội.

Không cầu Áo Gia đứng về phe mình, chỉ cần hắn đừng làm loạn là được.

Còn về Lam Mộng, hắn làm mọi chuyện là để thể hiện trước bàn dân thiên hạ, để không ai có thể ngó lơ trí tuệ kinh thế của hắn, cho nên hắn phải làm đại sự, sẽ không bị bất kỳ ai lay chuyển, chỉ kiên trì với mục tiêu làm đại sự của mình mà không buông tay, biến tất cả những người khác thành cái giá cho đại sự đó.

Thể hiện bản thân.

Phú quý không về làng cũng như mặc áo gấm đi đêm.

Chứng minh sức mạnh của mình, khiến mọi người phải nhìn bằng con mắt khác.

Có thể phô diễn tài hoa trước mặt mọi người, khiến những kẻ từng coi thường mình phải ghen tỵ, sợ hãi, đó là một trải nghiệm tuyệt vời biết bao.

Nghĩ đến thôi đã thấy phấn chấn, say mê.

Thể hiện trước đám đông thực sự là khoái sự lớn nhất đời người, còn sướng hơn cả bảng vàng đề danh hay động phòng hoa chúc.

Bởi suy cho cùng, bảng vàng đề danh hay động phòng hoa chúc cũng có thể xếp vào loại thể hiện bản thân, đều là những khoảnh khắc thăng hoa giá trị tự thân.

Đối với Lam Mộng, từ khi sinh ra đã là người kế thừa của tổ chức, đối với mỹ sắc cũng không hứng thú, chỉ có hoàn thành lý tưởng diệt thế mới có thể chứng minh bản thân, khiến không ai có thể phớt lờ hắn.

Giống như một công tử nhà giàu được nuông chiều quá mức, sẽ muốn làm gì đó để chứng minh mình không phải nhờ may mắn, mà là có thực lực.

Bản thân được tôn trọng không phải vì xuất thân tốt, mà vì có năng lực làm đại sự.

Thể hiện trước bàn dân thiên hạ, nhất định phải thể hiện.

Lam Mộng tuyệt đối không từ bỏ.

Người có ước mơ luôn rất cố chấp.

Đỗ Lan biết sớm muộn gì Lam Mộng cũng sẽ chế tạo ra loại virus có thể hạn chế cao thủ Từ Trường, đó là kỳ tích của khoa học.

Loại virus này Đỗ Lan cũng có thể dùng, nên hắn hoàn toàn không ngại việc Lam Mộng nghiên cứu.

Thiên Võng, ngươi thấy lộ trình tiến hóa sinh vật trên Địa Cầu hiện nay là đúng hay sai.

Đỗ Lan hỏi Thiên Võng, người tinh thông các loại khoa học, về vấn đề tiến hóa luận.

Nếu không có Từ Trường, sinh mệnh Địa Cầu sẽ không tiến hóa ngày càng to lớn và tàn bạo hơn.

Chương 4132

Nhưng có Từ Trường, chim muông thú vật sẽ ngày càng hung tợn và khổng lồ.

Từ Trường đã khắc phục được nan đề khổng lồ hóa ở động vật, năm mươi vạn Từ Trường đã có thể khắc phục trọng lực, khiến thể trọng động vật không còn bị giới hạn bởi trọng lực nữa.

Thiên Võng nói: Thực tế là sinh vật tiến hóa ngày càng đồ sộ, nhân loại chỉ có thể chấp nhận việc mình không còn ở đỉnh chuỗi thức ăn.

Từ Trường đúng là thần kỳ, có thể khiến sinh vật to lớn như quái thú.

Đỗ Lan nói: Nhưng theo lý mà nói, kẻ tiến hóa đầu tiên phải là những vi sinh vật như vi khuẩn, chân khuẩn.

Dẫu sao khi sinh mệnh xuất hiện trên Địa Cầu, cường độ bức xạ trên bề mặt rất cao, nên chỉ những loại khuẩn ăn trực tiếp bức xạ mới tồn tại được.

Các loại khuẩn dần dần tiến hóa thành muôn vàn chủng loại.

Tôi nghĩ nếu theo lẽ thường, kẻ tiến hóa thông qua Từ Trường đầu tiên không phải là người, mà phải là loại chân khuẩn lấy Từ Trường làm thức ăn.

Bản thân Từ Trường đã không bình thường, không giảng đạo lý.

Thiên Võng nhún vai nói: Từ Trường mà giảng đạo lý thì đã không phải là Từ Trường.

Sự xuất hiện của Từ Trường vốn đã phá vỡ hệ thống khoa học mà nhân loại dày công xây dựng, nó làm mới lại mọi thường thức.

Vậy nên giờ anh có hứng thú với tiến hóa sinh vật rồi sao.

Ảnh hưởng của Từ Trường đối với sinh mệnh thế giới vĩ mô đã rất rõ ràng, khiến sức mạnh sinh mệnh vĩ mô tăng vọt, bạo tăng, kình tăng, mọi thứ đều rất trực tiếp.

Nhưng ở sinh mệnh vi mô thì thể hiện vẫn chưa đủ rõ nét, lúc nào có thể nghiên cứu xem thử.

Thiên Võng nói: Không vấn đề gì, dù sao Từ Trường Vệ Đạo Sĩ đã hoàn thành, giờ ta có thời gian, hoàn toàn có thể đầu tư vào nghiên cứu mới, xem thử Từ Trường có ảnh hưởng gì đến sinh mệnh vi mô.

Nói thật, chín mươi chín vạn Từ Trường có thể sáng tạo ra một loại sinh mệnh hoàn toàn mới, muốn tạo ra loại virus khiến toàn thế giới phàm nhân chết sạch cũng không phải chuyện khó, đúng là cần phải đề phòng.

Nếu nói về người hiểu rõ virus nhất, tự nhiên là một cường giả Từ Trường tên là Virus.

Hắn từng ám sát giáo hoàng, khai chiến với Phá Mộng và trực tiếp hủy diệt giáo đình.

Virus không chỉ có Từ Trường, mà trong cơ thể béo phì của hắn còn nuôi dưỡng một lượng lớn virus như nuôi cổ.

Hắn dùng virus để chiến đấu, có thể khiến kẻ thù chết vì đủ loại bệnh tật.

Virus thông qua Từ Trường cường hóa và tăng sinh, đối với cường giả Từ Trường cũng có tác dụng tương tự.

Để ngăn chặn Lam Mộng phát triển virus diệt thế, Thiên Võng lập tức tiến hành nghiên cứu các loại virus, đảm bảo khi Lam Mộng phát động tấn công, mọi người sẽ có vắc xin.

Đã có Từ Trường thì hoàn toàn có thể không cục hạn trong thế giới mà nhân loại đã biết.

Không gian vũ trụ mà con người nhìn thấy, nghe thấy, chạm thấy cũng có tính cục hạn.

Trong những tướng vị mà nhân loại không biết còn có không gian chưa xác định, và trên các chiều không gian khác cũng có không gian rộng lớn hơn.

Cái gọi là tướng vị chính là sự tuần hoàn của sóng trong những điều kiện nhất định, từ đỉnh sóng đến đáy sóng, từ đáy sóng đến đỉnh sóng.

Vậy vấn đề là, tướng vị của nhân loại là giống nhau nên mới có thể nhìn thấy, nghe thấy nhau.

Nếu tồn tại một sinh mệnh có tướng vị ngược lại với nhân loại, nhân loại sẽ không nhìn thấy, không nghe thấy được.

Ví dụ nhân loại ở đỉnh sóng, sinh mệnh tướng vị ngược lại sẽ ở đúng đáy sóng.

Như vậy sóng và sóng sẽ hoàn toàn triệt tiêu, không thể gặp nhau.

Đối với nhân loại, sinh mệnh tướng vị ngược lại cũng giống như tàng hình, hoàn toàn không thấy và cũng không tiếp xúc được với họ.

Nhưng họ thực sự có thể tồn tại, chỉ là tồn tại ở tướng vị ngược lại.

Vậy văn minh sinh mệnh ở tướng vị ngược lại có thực sự tồn tại không.

Không biết, nhưng dẫu không có văn minh tướng vị ngược lại, thì tướng vị ngược lại vẫn thực sự tồn tại.

Hơn nữa dựa vào Từ Trường hoàn toàn có thể tiến vào tướng vị ngược lại.

Tướng vị ngược lại chính là sóng lệch nhau một trăm tám mươi độ, tướng vị bình thường và tướng vị ngược hoàn toàn có thể chồng lấp lên nhau, ví dụ người của hai tướng vị có thể đứng cùng một chỗ, giống như hiện tượng xuyên tường xuyên mô trong trò chơi, không có bất kỳ ảnh hưởng nào, đều có thể sinh hoạt bình thường.

Cho nên Từ Trường không chỉ là khám phá không gian vũ trụ, mà còn có thể đi khám phá các tướng vị khác nhau.

Ngoài tướng vị ra còn có các chiều không gian duy độ của vũ trụ.

Thế giới trong các chiều không gian khác nhau cũng khác nhau, Từ Trường cũng có thể đi thử xem.

Ngoài các chiều không gian khác nhau còn có Biển Dirac địch lạp khắc chi hải, tức là thế giới cấu thành từ năng lượng phản vật chất.

Chính là sứ đồ thứ mười hai Leliel trong Tân Thế Kỷ Phúc Âm Chiến Sĩ Evangelion, bản thể ẩn náu trong Biển Dirac.

Cái bóng của nó có thể kết nối với Biển Dirac, cuối cùng Sơ Hào Cơ bị hút vào trong đó, suýt chút nữa là chết, may mà vào lúc mấu chốt Sơ Hào Cơ đã xé rách Biển Dirac.

Chưa kể đến đa vũ trụ, xuyên không và những thế giới rộng lớn khác.

Thế giới bình thường, tướng vị ngược lại, chiều không gian khác nhau, Biển Dirac, dẫu chỉ trong vũ trụ hiện tại cũng có vô số thứ cường giả Từ Trường cần khám phá.

Thế nhưng cường giả Từ Trường lại chỉ biết đánh qua đánh lại, thật sự vô cùng nhàm chán.

Chỉ có thể nói là vẫn đọc sách quá ít.

Đương nhiên họ chắc chắn sẽ nói đọc sách vô dụng, mình đã có thể hủy diệt thế giới rồi thì còn đọc sách làm gì.

Trong các không gian, chiều không gian, tướng vị, thứ nguyên khác nhau, nhất định phải có hệ quy chiếu là tốc độ ánh sáng bất biến.

Đỗ Lan biết quy tắc vật lý trong các thế giới khác nhau là khác nhau, nên cần một hệ quy chiếu chung để kết nối chúng lại, điều này cần đến Thuyết Tương Đối.

Tốc độ ánh sáng bất biến có thể liên kết các không gian khác nhau, tạo ra tính liên tục của thời gian và không gian.

Đỗ Lan đưa ra phương hướng nghiên cứu Từ Trường, các phàm nhân đều háo hức muốn thử.

Ngược lại cường giả Từ Trường chẳng mấy hứng thú, Địa Ngục, Phá Mộng, Hắc Ám không quan tâm những thứ này, họ cảm thấy Địa Cầu rất ổn, ân oán tình thù của mình đã đủ làm mình phiền não rồi, không cần đi khám phá những thứ mình không hiểu nổi.

Còn phải đi khám phá hệ quy chiếu chung giữa các không gian khác nhau.

Là cái gì với cái gì.

Họ căn bản không quan tâm.

Họ chỉ quan tâm mình có đạt được tình yêu không, có chứng minh được bản thân không, có thể xưng vương xưng bá không.

May mà tổ chức không như vậy, mà là suy tư về những khả năng vô hạn.

Từ Trường tuyệt đối không chỉ giới hạn ở Địa Cầu, vũ trụ còn rất nhiều thứ có thể nghiên cứu.

Nghiên cứu tướng vị ngược lại thành công có thể dùng để tàng hình.

Công nghệ chiều không gian có thể dùng như bút thần Mã Lương, thấy gì được nấy.

Biển Dirac có lẽ có thể trở thành nguồn năng lượng vô hạn.

Lam Mộng muốn chứng minh bản thân, hoàn toàn có thể tạo ra thành tích trong lĩnh vực nghiên cứu khoa học, đến lúc đó nhận giải Nobel, phàm nhân đều sẽ cảm tạ hắn đã thúc đẩy tiến bộ khoa học công nghệ.

Tiếc là hắn cứ nhất định phải hủy diệt nhân loại, đối đầu với toàn nhân loại, lại còn cưỡng ép bắt nhân loại phải công nhận hắn, đúng là làm khó người ta.

Đỗ Lan nhận định Lam Mộng đã đi sai đường.

Lam Mộng không quan tâm, chuyên tâm nghiên cứu virus Từ Trường, nhất định phải tìm ra cách làm suy yếu khắc tinh.

Nhưng tốc độ nghiên cứu của một mình hắn căn bản không đuổi kịp tốc độ của tổ chức.

Tổ chức đã tận dụng triệt để ưu thế của Từ Trường trong các hạng mục khám phá vũ trụ, thậm chí hoàn thành việc thông linh, tức là có thể giao tiếp với những linh hồn Từ Trường đã khuất.

Vũ trụ rất lớn, lớn hơn trí tưởng tượng của nhân loại, các nhà khoa học đã đưa ra nhiều giả thuyết, ngoài không gian và thời gian mà nhân loại đã biết còn tồn tại những không gian khác.

Thông qua nghiên cứu, tổ chức đã phát hiện ra không gian thông linh, đây là một không gian có tướng vị hoàn toàn ngược lại với nhân loại, cũng là nơi trú ngụ của linh hồn các cường giả.

Cường giả Từ Trường có thể thông qua phân liệt tinh thần, nhất tâm nhị dụng, kết nối với các không gian khác nhau để mượn lấy sức mạnh.

Từ Trường quả nhiên có thể khai thác giới hạn của chúng ta.

Đỗ Lan vô cùng tán thưởng thành công phấn chấn lòng người này, cho rằng nó đại diện cho những khả năng hoàn toàn mới.

Thiên Võng cũng kích động nói: Tuy chúng ta không thể chứng minh tốc độ ánh sáng của Einstein là bất biến, cũng không thể chứng minh tính liên tục của thời gian và không gian trong Thuyết Tương Đối, càng chưa chứng minh được trọng lực có bất biến hay không, nhưng ít nhất đã chứng minh được Từ Trường có thể đóng vai trò như một hệ quy chiếu bất biến, quán thông thời gian và không gian.

Chương 4133

Từ Trường không chỉ là sức mạnh phá hoại, mà còn có thể dùng cho khoa học.

Để khám phá các thời gian và không gian khác nhau, cần một hệ quy chiếu bất biến, nếu không ở không gian ba chiều cần một bộ hệ quy chiếu, sang chiều không gian khác lại cần bộ khác, thì sẽ không bao giờ kết thúc.

Có một hệ quy chiếu chung, ta có thể suy luận từ một cái ra nhiều cái, dung hội quán thông.

Khoa học nhân loại chính là như vậy, đều cần hệ quy chiếu.

Ví dụ 0 độ C là nhiệt độ hỗn hợp nước đá ở áp suất khí quyển.

Ví dụ mật độ là lấy mật độ nước ngọt ở nhiệt độ và áp suất thường làm điểm khởi đầu của hệ quy chiếu.

Các đơn vị như một mét, một gam, một giây cũng từ hệ quy chiếu mà ra, vốn không có phương pháp xác định cố định, đều là do con người thiết lập hệ quy chiếu.

Có hệ quy chiếu, mọi người mới có thể thống nhất đơn vị đo lường, mới có thể giao lưu xuyên khu vực.

Còn việc hệ quy chiếu được xác định như thế nào.

Phương pháp hoàn toàn ngẫu nhiên, ví như khổ đường sắt là độ rộng mông của hai con ngựa.

Ví như một foot anh xích chính là chiều dài bàn chân quốc vương.

Lại ví như còn có bước chân, dùng độ dài một bước làm đơn vị.

Còn có dùng chiều dài cánh tay làm tiêu chuẩn.

Những đơn vị tiêu chuẩn này đều là do người đương thời linh quang lóe lên, dùng bộ phận cơ thể hoặc phương pháp mà cơ thể có thể xác định để chế định.

Đương nhiên cũng có một số không dựa vào số liệu nhân thể, ví như xác định qua âm giai, qua đặc tính các loại dược liệu giống nhau phát ra âm giai giống nhau để xác định đơn vị tiêu chuẩn.

Tóm lại con người cần một hệ quy chiếu mới có thể xây dựng hệ thống khoa học.

Tại Địa Cầu, đo lường của nhân loại không thống nhất, cần phải quy đổi, sẽ có sai số.

Mà khi rời khỏi Địa Cầu, tiến vào vũ trụ, mọi loại môi trường đều thay đổi, hệ quy chiếu cũng sẽ biến hóa.

Khi mở rộng ra ngoài thời gian và không gian, hệ quy chiếu càng biến hóa khôn lường, nhân loại không thể chuyển hóa hệ thống tri thức đã có sang thời không khác, nhất định phải có hệ quy chiếu bất biến mới được.

Từ Trường chính là như vậy, với tư cách là sự cụ hiện của Thương Tăng, nó đột phá thời gian và không gian, tác dụng lên các chiều không gian khác nhau, nên có thể làm hệ quy chiếu.

Có Từ Trường, nhân loại có thể ứng dụng hệ thống khoa học đã có vào các thời không khác nhau.

Thương Tăng cũng giống như tốc độ ánh sáng bất biến, đều có thể tác dụng lên các thời không khác nhau, bất kể thời gian trôi qua thế nào, không gian biến đổi ra sao, cả hai đều tồn tại.

Thiên Võng vô cùng phấn khích, vì đây là một bước tiến lớn của khoa học, Từ Trường không chỉ để đánh giết mà còn có thể biến thành vũ khí khám phá bản chất thế giới.

Đúng vậy, Từ Trường mang lại khả năng vô hạn.

Thế nhưng cường giả Từ Trường lại coi Từ Trường như vũ khí đánh lộn vỉa hè, đúng là phí phạm của trời.

Thiên Võng nói: Trước đây tôi còn hâm mộ Địa Ngục, cho rằng Địa Ngục là một người phi thường, đáng để tôi đi theo.

Giờ nghĩ lại tôi lúc đó còn quá trẻ, căn bản không biết đến tiềm năng của Từ Trường, ngây thơ nghĩ rằng Từ Trường chỉ nên dùng để chiến đấu, và kẻ có chiến lực mạnh mẽ như Địa Ngục là người đáng tôn trọng.

Thực ra không phải vậy, người dùng Từ Trường để khám phá bản chất vũ trụ mới thực sự đáng tôn trọng.

Thiên Võng trước đây cho rằng Từ Trường chỉ dùng để phá hoại, giờ hắn biết Từ Trường còn có thể làm hệ quy chiếu khám phá vũ trụ, tiếp tục kích động nói: Thương Tăng thực sự đáng sợ, có thể hủy diệt vạn vật trong vũ trụ.

Từ Trường sinh ra từ Thương Tăng cũng khiến nhân loại nếm trải đủ đắng cay, từng có lúc khiến nhân loại hoài nghi khoa học, hoài nghi con đường của mình, giờ đây nhân loại cuối cùng đã chứng minh được mình không sai, ngay cả Thương Tăng cũng có thể được dùng để phát triển công nghệ, chỉ là các cường giả Từ Trường trước đây đều không bình thường.

Họ là lũ điên điên lão.

Đỗ Lan mỉm cười nói: Đương nhiên cũng không thể trách họ, là Từ Trường chọn họ, Thương Tăng ưu ái những kẻ hành động theo cảm tính hơn, vì cảm xúc cũng là sự hỗn loạn, giây trước còn vui, giây sau có thể mất kiểm soát tâm trạng.

Cảm xúc quá phù hợp với Thương Tăng rồi.

Thiên Võng nói: Ân, cảm xúc đúng là rất khó khống chế, nên nhân loại mới khó giữ được lý trí.

Những người tương đối lý trí như tôi thì không được Từ Trường ưu ái.

Những kẻ bị cảm xúc chi phối chỉ biết thúc đẩy Từ Trường đi chiến đấu, đi hoàn thành những lý tưởng hư ảo, thực hiện lý tưởng bi thảm của chính mình, chứ không suy nghĩ về khả năng khoa học, không khám phá giá trị thực sự của Từ Trường.

Điên lão, không sai, quá hợp với họ rồi, lũ điên bị cảm xúc khống chế.

Cảm xúc hóa là thứ vô cùng bất ổn.

Cho nên cổ nhân đều biết theo đuổi cảnh giới không vì ngoại vật mà vui, không vì bản thân mà buồn, nhưng lũ điên Từ Trường không làm được.

Họ chính là vì vật mà vui, vì mình mà buồn.

Giờ có Từ Trường, chúng ta thậm chí có thể vô hiệu hóa đòn tấn công của lũ điên.

Thiên Võng nói: Tuy Từ Trường của robot không thể thăng cấp, nhưng chúng ta có thể tập trung vào chiêu thức, ví dụ lợi dụng tướng vị ngược lại để xuyên tường, tàng hình.

Ý tưởng hay, có thể triển khai.

Đỗ Lan hoàn toàn ủng hộ.

Năng lực tướng vị ngược lại rất giống Martian Manhunter trong truyện tranh DC, ngoại trừ nỗi sợ lửa về mặt tâm lý, năng lực tướng vị của hắn có thể coi là xuất quỷ nhập thần, có thể tiến vào bất cứ nơi nào hắn muốn, có thể vô hiệu hóa mọi đòn tấn công của kẻ thù, chỉ cần tiến vào tướng vị ngược lại thì bản thân sẽ an toàn.

Tiềm năng của tướng vị là khổng lồ, hoàn toàn có thể khai thác.

Không gian thông linh cũng là một trong những tướng vị dị thường.

Lũ điên chỉ dùng trực giác để chiến đấu chứ không suy nghĩ về nguyên lý trong đó.

Thiên Võng tuy không có Từ Trường, nhưng những ánh chớp khoa học không ngừng lóe lên trong não bộ.

Tuy không có Từ Trường, nhưng thông qua ánh chớp của công nghệ, hắn có thể khiến Từ Trường xuyên qua lồng giam của thân thể, giới hạn của thời gian, biên giới của không gian, để đi tới những miền đất vô hạn khả năng, tới cảnh giới thần kỳ của trăng thanh gió mát, sao giăng rạng rỡ.

Thế giới trở nên rộng lớn, tâm hồn trở nên cởi mở, Thiên Võng chưa bao giờ cảm thấy nhẹ nhõm như vậy, cảm giác có thể đi tới bất cứ nơi nào mình muốn, không chịu bất kỳ sự ràng buộc nào.

Đương nhiên đối với đủ loại phát kiến công nghệ, tổ chức chưa bao giờ che giấu mà sẽ trực tiếp công bố ra ngoài.

Thiên Đạo cũng xem tin tức mới biết Từ Trường lại có đột phá, liền tìm tới Đỗ Lan hỏi: Anh không lo lắng cường giả Từ Trường nắm giữ những năng lực này sẽ phản kích tổ chức sao.

Không sợ, chính là muốn họ nắm giữ, hy vọng họ có thể tiến thêm một bước cạnh tranh với chúng ta.

Nếu họ làm vậy, Từ Trường sẽ vươn xa hơn, giúp họ hiểu ra mình nhỏ bé dường nào.

Họ cũng có thể đầu tư vào nghiên cứu công nghệ, nhưng như vậy sẽ cần trao thêm nhiều tài nguyên cho người bình thường, cuộc sống của phàm nhân sẽ tốt lên.

Đỗ Lan nói: Mục tiêu của chúng ta chưa bao giờ là chỉ mình tốt, mà là hy vọng mọi người đều tốt, nếu mọi người thực sự đều nghiên cứu công nghệ, thời đại của phàm nhân có thể quay trở lại.

Là ta hẹp hòi rồi.

Thiên Đạo hổ thẹn nói: Nhìn thấy cống hiến của Từ Trường cho khoa học trên tin tức, ta đã giật mình, nói thật ta đột nhiên cảm thấy khoa học và Từ Trường mới là cặp bài trùng hoàn hảo nhất.

Vốn dĩ là vậy, tôi chính là kiêm tu cả khoa học và huyền học.

Đỗ Lan nói: Rất nhiều cường giả Từ Trường sau khi đạt chín mươi chín vạn thất Từ Trường là không đọc sách, không học tập, điều này chắc chắn là sai lầm.

Tiềm năng của Từ Trường ẩn giấu trong biển kiến thức mênh mông, chứ không chỉ trong cảm xúc cá nhân.

Một người trí ngắn, nhiều người trí dài.

Thiên Đạo nói: Tiếc là điều họ dở nhất chính là nghe lời người khác, họ không nghe lời người bên cạnh, cũng chẳng nghe lời nhà khoa học, không ai có thể dạy họ làm việc.

Cho nên không cần lo họ sẽ thực sự học tập chế độ và kỹ thuật của chúng ta, vì họ không cần bất kỳ ai dạy bảo, họ cho rằng mình làm đã rất tốt rồi.

Họ chỉ có thể nhìn tổ chức không ngừng mở rộng tiềm năng của Từ Trường, cuối cùng thất bại dưới tay tổ chức.

Đỗ Lan tự tin nói: Thiên Đạo, hãy tin vào sự ưu việt của chúng ta.

Ta tin.

Thiên Đạo nói.

Cường giả Từ Trường thấy Từ Trường phát huy tác dụng quan trọng trong khoa học thì vẫn bất động thanh sắc.

Đây là mưu kế điệu hổ ly sơn của tổ chức, hy vọng chúng ta đầu tư Từ Trường vào cạnh tranh khoa học, đến lúc đó họ có thể phát động tấn công phản động nhắm vào chúng ta.

Trí tuệ kinh thế của Lam Mộng nghĩ như vậy: Ta sẽ không mắc mưu, sẽ không thay đổi kế hoạch của mình.

Tổ chức dùng Từ Trường khám phá khoa học và vũ trụ, nhưng lũ điên trên Địa Cầu vẫn chỉ nghĩ đến đánh giết, cho rằng tuyên truyền của tổ chức toàn là âm mưu nhằm chuyển dời sự chú ý của mọi người.

Từ Trường chỉ nên tập trung vào chiến đấu, những thứ khác đều là bàng môn tả đạo.

Lũ điên không dùng lý trí suy nghĩ mà dùng cảm xúc thúc đẩy, nên Đỗ Lan chẳng lo họ cũng khai phá kỹ thuật, vì họ căn bản không làm được.

Thế là tổ chức không ngừng khám phá thế giới, từ những lĩnh vực khác thu thập dược liệu mới dùng để phát triển công nghệ.

Đây là Thái Dương Chi Quyền, có thể xây dựng một đường ống phản vật chất, dẫn năng lượng nhật miện từ mặt trời xuống để tấn công, chỉ cần hai mươi phút là có thể dùng nhật miện tấn công bất kỳ quốc gia nào trên Địa Cầu, xóa sổ họ hoàn toàn.

Đây là Tướng Vị Thuẫn, chỉ những nơi lắp đặt Tướng Vị Thuẫn mới có thể vô hiệu hóa Thái Dương Chi Quyền.

Thái Dương Quyền và Tướng Vị Thuẫn có thể coi là sự phát triển cực hạn của mâu và thuẫn, ha, có thứ này thì ngay cả cường giả Từ

Trường cũng không dám kiêu ngạo.

Mượn sức mạnh mặt trời tuy tốt, nhưng thời gian quá dài, hai mươi phút thì rau muống cũng nguội mất rồi.

Thiên Đạo biết chiến đấu Từ Trường tranh giành từng giây từng phút.

Có còn hơn không.

Đỗ Lan nhớ cường giả Từ Trường cũng sợ mặt trời, gã Minh Nguyệt Thánh Vương nói Lam Mộng là con lừa bướng bỉnh kia suýt nữa đã rơi vào mặt trời mà chết cháy.

Hiện tại mặt trời vẫn rất có uy lực răn đe.

Đỗ Lan nói: Giải quyết vấn đề có hay không trước, sau đó mới giải quyết vấn đề dùng tốt hay không.

Truyền bá qua tốc độ ánh sáng truyền thống thì đúng là cần hai mươi phút, nhưng nếu truyền tống qua con đường siêu quang tốc thì không cần lo về thời gian, có thể nhanh chóng phóng thích.

Đó chính là mục tiêu khi chúng ta khám phá lĩnh vực mới, tướng vị, chiều không gian.

đều có thể được lợi dụng.

Có lý.

Thiên Đạo không hiểu lắm về công nghệ, nhưng hắn tin tương lai chắc chắn có thể làm được.

Chúng ta hiện tại đã có phi thuyền vũ trụ, phối hợp thêm vũ khí và hộ thuẫn, đã có thể hướng ra vũ trụ khám phá, trước tiên chinh phục hệ mặt trời, sau đó là dải Ngân Hà.

Đỗ Lan nói.

Phi thuyền là do Bạch Thủ Nam trộm nhìn tương lai, bê công nghệ tương lai về hiện tại mà chế tạo.

Hiện tại đã chế tạo được ba chiếc, lắp đặt Thái Dương Quyền và Tướng Vị Thuẫn, hoàn toàn có thể tiến vào vũ trụ.

Chương 4134

Trong vũ trụ có người ngoài hành tinh không.

Đỗ Lan không biết, cứ để nhân loại tự mình phát hiện.

Được rồi, nhân loại coi như đã tiến vào thời đại vũ trụ, đáng chúc mừng.

Lúc này Hải Hổ tìm đến Đỗ Lan, họ hy vọng đưa thành phố dưới biển tiến vào vũ trụ, không muốn ở lại dưới đáy biển nữa.

Chúng tôi muốn vào vũ trụ.

Dưới đáy biển vẫn còn rất nhiều nơi có thể khai thác, mọi người không thử sao.

Đỗ Lan hỏi.

Chỉ cần còn ở trên Địa Cầu, Tiểu Đồng sẽ không bao giờ khỏi hẳn.

Hải Hổ nói: Chúng tôi muốn rời khỏi Địa Cầu, càng xa càng tốt, rời khỏi nơi đầy rẫy bất ổn này.

Xem ra anh không thích Địa Cầu, rõ ràng trước đây anh còn là một người bảo vệ môi trường.

Bảo vệ môi trường không thể bảo vệ bất cứ thứ gì.

Hải Hổ nói: Ở dưới đáy biển cũng không thể ngăn cản sự điên cuồng của Từ Trường, mấy trận chiến vừa qua thành phố dưới biển đều cảm nhận được chấn động, tôi nghĩ rời khỏi Địa Cầu mới là lựa chọn tốt hơn, tránh xa những thị phi ồn ào, tránh xa Từ Trường, đi tới những hành tinh xa xôi.

Còn Địa Cầu, cứ để nó trở thành quá khứ đi, rất nhanh sẽ bị lãng quên thôi.

Được thôi, vậy thì cải tạo thành phố dưới biển một chút, rồi xuất phát.

Đỗ Lan thấy sao cũng được, dẫu sao trốn chạy tuy đáng xấu hổ nhưng chắc chắn là có hiệu quả.

Mỗi người có một lựa chọn khác nhau, Đỗ Lan cũng không thể cưỡng ép mọi người chọn giống nhau.

Thành phố dưới biển bắt đầu học tập kiến thức tương lai, Quan Nguyệt Đồng quyết định trở thành người dẫn đường đạo hàng viên, năng lực dự tri của cô có thể giúp hạm đội đi tới những không gian vũ trụ an toàn.

Người dẫn đường.

Hiện tại vũ trụ vẫn còn tương đối an toàn, người dẫn đường chưa có nhiều tác dụng.

Sau này nếu Từ Trường tràn lan, vũ trụ một mảnh hỗn loạn, người dẫn đường thực sự sẽ rất cần thiết.

Đỗ Lan thầm nghĩ sau này thế giới này sẽ không an toàn hơn Warhammer 40k hay Dune là bao.

Thực sự cần người dẫn đường, nếu không sẽ dễ gặp nguy hiểm.

Thành phố dưới biển tiến hành cải tạo, sau đó có thể bay lên trời.

Hải Hổ không đi gặp con trai, một đi không trở lại.

Ngày hôm đó, hai mươi tòa thành phố dưới đáy biển thu thập lượng lớn tài nguyên rồi cất cánh.

Thương Tăng có khác gì một tà thần đâu chứ.

Không nhìn thấy, không chạm được, nhưng lại có ảnh hưởng sâu xa đến nhân loại.

Hoàn toàn có thể thần cách hóa nó, thần là cách nhân loại thần thánh hóa lực lượng can thiệp từ bên ngoài.

Rời khỏi Địa Cầu, tiến vào vũ trụ, không có nghĩa là không chịu ảnh hưởng của Thương Tăng, thực sự cần một người dẫn đường, vì ở một số nơi trong vũ trụ Thương Tăng càng mật tập hơn, một khi xông vào sẽ rất nguy hiểm.

Trong Warhammer 40k có tứ đại tà thần Warp tác quái, trong thế giới Từ Trường có một Thương Tăng hiện hữu khắp nơi.

Tương lai cường giả Từ Trường cũng sẽ dần cảm nhận được sự tồn tại của nó, và gọi nó là Đại Năng.

Đại Năng là kẻ sắp đặt mọi thứ, là đạo diễn, quyết định vận mệnh.

Đương nhiên cuối cùng vũ trụ chết đi hay tái khởi động, quyền quyết định vẫn nằm trong tay kẻ chiến thắng trong trận chiến chung cực.

Kẻ chiến thắng trong vũ trụ cô tịch đã suy tư mấy triệu năm, cuối cùng mới quyết định tái khởi động.

Đại Năng rốt cuộc là gì.

Không ai nói chuẩn được, chỉ là cảm giác trong minh minh mọi thứ đều có sự sắp đặt.

Đại Năng sắp đặt trận quyết chiến cuối cùng, chọn ra kẻ chiến thắng cuối cùng.

Khi các cường giả Từ Trường hủy diệt gần hết các vì sao trong vũ trụ, Thương Tăng ngưng tụ lên số ít cường giả, cảm ứng đối với Thương Tăng cũng sẽ tăng lên.

Giống như mười vạn đồng chia cho mười vạn người, mỗi người chỉ được một đồng, chẳng có cảm giác gì.

Nhưng nếu chia mười vạn đồng cho hai người, mỗi người được năm vạn, cảm giác sẽ rất mãnh liệt.

Cường giả Từ Trường giống như nuôi cổ, hiện tại số lượng cường giả Từ Trường rất nhiều, tuy kẻ đạt tới chín mươi chín vạn không nhiều, nhưng người sử dụng Từ Trường mức ba mươi vạn, năm mươi vạn rất đông.

Tương lai, đại bộ phận sinh vật đều tuyệt diệt, chỉ còn những cường giả tuyệt đối mới có thể sống sót, số lượng rất ít, rất ít, Từ Trường tập trung lên người họ, họ sẽ cảm nhận được mạnh mẽ sự tồn tại của Đại Năng.

Có thể nói là phương pháp loại trừ.

Loại bỏ hầu hết các mục gây nhiễu, thứ còn lại chính là Đại Năng.

Trong câu chuyện tuy đề cập đến Đại Năng, nhưng rốt cuộc là thực sự tồn tại ý thức Thương Tăng, hay là mọi người đã thần cách hóa Thương Tăng.

Điều này không ai rõ.

Tóm lại có người dẫn đường chắc chắn sẽ an toàn hơn.

Thành phố dưới biển rời khỏi Địa Cầu, tiến vào vũ trụ.

Có thêm nhiều người nguyện ý bước lên phi thuyền vũ trụ rời khỏi Địa Cầu.

Địa Cầu, cái nôi nuôi dưỡng biết bao sinh mệnh này, giờ đây cũng không còn thân thiện nữa.

Đỗ Lan cảm thán: Mọi người đều muốn rời khỏi Địa Cầu để tới những hành tinh an toàn hơn sinh sống.

Địch Ny Toa không theo thành phố dưới biển rời đi mà quay lại bên cạnh chồng, nói: Chẳng phải sao, thành phố dưới biển đã mấy lần bị sinh vật khổng lồ tấn công, nếu không phải Hải Hổ ra tay thì căn bản không thể thoát nạn, đó cũng là lý do họ hạ quyết tâm rời đi.

Nếu không, khai phá dưới biển bấy lâu nay, họ cũng chẳng nỡ rời bỏ.

Nhưng không còn cách nào, Địa Cầu không còn an toàn nữa.

Quái thú Từ Trường sẽ ngày càng lợi hại, không thua gì Godzilla.

Đỗ Lan cũng biết uy lực Từ Trường mới chỉ bắt đầu.

Nhiều người sẽ chọn tiến vào vũ trụ.

Địa Cầu ngày càng nguy hiểm, vào vũ trụ vẫn tốt hơn, dù vũ trụ đầy rẫy những ẩn số.

Đỗ Lan lập tức quyết định chấn hưng ngành đóng tàu vũ trụ, khai thác phi thuyền vũ trụ quy mô lớn, đưa thêm nhiều người vào không gian, mở ra một thời đại mới.

Tình hình trên Địa Cầu hiện nay là người bình thường đã mất khả năng sinh tồn ngoài thành phố, chỉ có thể trốn trong thành phố làm công nhân.

Những người có siêu năng lực phụ trách ra ngoại ô khai thác tài nguyên, cường giả Từ Trường phụ trách chiến đấu với quái thú Từ Trường.

Ngày càng giống trò chơi rồi, kẻ mạnh nhất là quản trị viên, tầng lớp trung gian là người chơi, tầng lớp dưới cùng là NPC.

Thành phố là khu an toàn, ngoài thành phố là khu quái vật, có thể đánh quái lấy tài nguyên.

Người chơi cũng lập công hội, tranh đoạt tài nguyên ngoài dã ngoại, hệt như trong game.

Địa Cầu không còn an toàn, nhân loại mất hàng vạn năm mới cải tạo được Địa Cầu, nhưng Từ Trường chỉ trong vài thập kỷ đã đập tan sự ngạo mạn và tự tin của nhân loại.

Nhân loại đã chọn tương lai, giờ chỉ còn lại Lam Mộng.

Lam Mộng tiến hành nghiên cứu sâu về virus, tìm kiếm vũ khí khắc chế cường giả Từ Trường.

Đỗ Lan vẫn rất mong đợi, vì Lam Mộng dùng được thì Vệ Đạo Sĩ cũng dùng được.

Có thứ khắc chế chiến lực của cường giả Từ Trường cũng tốt, để họ không còn kiêu ngạo, tránh bệnh cũ tái phát, một lần nữa trở nên mất kiểm soát.

Từ Trường cường hóa dã thú, cũng sẽ cường hóa virus.

Lam Mộng từ bỏ cái vĩ mô, tập trung vào cái vi mô, nghiên cứu virus để tìm cách hạn chế sức mạnh cường giả Từ Trường.

Ban đầu nhược điểm của cường giả Từ Trường nằm ở đầu và tim, sau đó nhược điểm chỉ còn ở đầu.

Cho dù bị chặt đứt từ cổ trở xuống, cái đầu vẫn có cơ hội khôi phục lại cơ thể.

Vậy thì nhắm vào não bộ mà nghiên cứu, khiến virus xâm nhập não, hạn chế Từ Trường, một khi sử dụng Từ Trường sẽ thổ huyết mà chết.

Có loại virus này, Lam Mộng cảm thấy mình lại có thể rồi.

Thời buổi này chẳng tin được ai cả.

Lam Mộng hồi tưởng lại cuộc đời mình và rút ra kết luận như vậy.

Trước mặt hắn là bình nuôi cấy virus không màu không mùi, bên trong chính là virus Từ Trường.

Chương 4135

Đừng vội, nhanh thôi, nhanh thôi, tất cả sẽ kết thúc.

Lam Mộng vui vẻ nói: Kế hoạch sáng thế hoàn mỹ của ta sẽ hoàn thành.

Hắn không chỉ dựa vào độc tố, mà còn dựa vào vũ khí bay, cũng như binh đoàn dã thú của mình.

Ta muốn diệt thần.

Lam Mộng không ngừng âm thầm lớn mạnh lực lượng vũ trang, chuẩn bị phát động cuộc chiến cuối cùng nhắm vào tổ chức, nói: Ta muốn chứng minh cho toàn thế giới thấy ta mới là kẻ phi thường nhất.

Trong nguyên tác, Lam Mộng phục thù Bạch Thứ Nam, hiện tại là phục thù Đỗ Lan, cũng thế cả.

Trong nguyên tác Lam Mộng điều binh khiển tướng, âm thầm phát triển lượng lớn vũ khí trang bị, mà Bạch Thứ Nam, Hắc Ám, Thiên Đạo đều không hay biết gì.

Nhưng Đỗ Lan không phải Bạch Thứ Nam, hắn vô cùng coi trọng tình báo, những hành vi ngầm của Lam Mộng không lọt qua nổi mắt hắn.

Trong nguyên tác, quân đội của Lam Mộng đã áp sát rồi những người khác mới biết kế hoạch của hắn.

Sức mạnh Từ Trường rất mạnh nhưng họ lại thiếu cảnh giác, cuối cùng trúng độc, suýt chút nữa lật thuyền trong mương.

Nếu không nhờ cháu ngoại của Lam Mộng, con trai Bạch Thứ Nam, từ nhỏ đã học về virus nên có miễn dịch, lại giác tỉnh Chiến Thần vào lúc mấu chốt để áp chế Lam Mộng, thì Lam Mộng thực sự đã có cơ hội chiến thắng.

Sau khi trúng độc, kẻ thù không thể dùng Từ Trường, chỉ có thể dùng điện lưu, chiến lực giảm mạnh.

Lam Mộng chuẩn bị kỹ lưỡng như vậy, không chỉ sản xuất virus mà còn khai phá lượng lớn vũ khí bay, nuôi dưỡng binh đoàn dã thú.

Chuẩn bị tác chiến nhiều như thế mà không ai phát giác, không phải vì Lam Mộng quá giỏi, mà vì lũ điên Từ Trường này thiếu tính cảnh giác.

Cứ ngỡ thiên hạ đã thái bình, địa vị mình đã vững, không còn vấn đề gì, kê cao gối mà ngủ.

Kết quả Lam Mộng tặng họ một bất ngờ lớn, suýt nữa hoàn thành cú dứt điểm.

Đỗ Lan thì như đứng trước vực sâu, như đi trên băng mỏng, luôn chằm chằm theo dõi hành tung của Lam Mộng.

Có điều Đỗ Lan sẽ không ra tay trước, mà đợi Lam Mộng ra tay.

Dẫu sao nghĩ chuyện tạo phản không tính là tội, đợi Lam Mộng thực sự tạo phản mới tính là tội.

Vả lại Lam Mộng chết rồi sẽ còn có Lục Mộng, Hồng Mộng, Tử Mộng.

Lam Mộng không phải kẻ duy nhất muốn hủy diệt thế giới cũ.

Hắn chiếm lĩnh vị trí đó thì đã áp chế được những kẻ diệt thế khác.

Lam Mộng chết, những kẻ diệt thế khác sẽ ngóc đầu lên.

Số người muốn hủy diệt thế giới không ít, Đỗ Lan biết rõ vài kẻ, nên Lam Mộng không phải là duy nhất, hắn chết cũng không có nghĩa là vạn sự đại cát.

Lũ điên Từ Trường sẽ nghĩ rằng mình có Từ Trường là có thể kê cao gối ngủ yên, không ai dám thách thức, nhưng sự thật không phải vậy.

Lam Mộng chết đi liền xuất hiện một Minh Nguyệt Thánh Vương.

Cha của Minh Nguyệt Thánh Vương là người quản lý thư viện của tổ chức, chủ yếu quản lý cổ tịch cho Lam Đạo Thiên Vũ, trong đó bao gồm cả Hoàng Cực Kinh Thế.

Sau này con trai ông ta ra đời, ông ta phát hiện con mình cũng có thiên phú Từ Trường, lo lắng con bị tổ chức đoạt mất nên người cha già này đã giấu kín thiên phú của con, đồng thời lén lút đem cổ tịch về nhà huấn luyện Từ Trường cho con.

Vì vậy Minh Nguyệt Thánh Vương từ nhỏ đã uyên bác, tinh thông bói toán, Từ Trường rất mạnh.

Nhiều điểm rất giống Lam Mộng, điểm khác biệt duy nhất là hắn không muốn hủy diệt thế giới.

Nhưng Lam Mộng thích xem bói, Minh Nguyệt Thánh Vương cũng thích xem bói, thích dùng bói toán chỉ đạo hành vi của mình.

Hắn bói thấy có Hủy Diệt Chiến Thần ra đời, liền muốn đi giết Bạch Thủ Nam, vì cho rằng Bạch Thủ Nam chính là kẻ hủy diệt thế giới.

Kết quả là phán đoán sai lầm.

Bạch Thủ Nam khi đó tim bị thương, thực lực giảm mạnh, suýt chút nữa đã bị đánh chết.

Việc ỷ lại vào bói toán này, Minh Nguyệt Thánh Vương và Lam Mộng rất giống nhau.

Lam Mộng tin tưởng tuyệt đối vào kết quả chiêm bặc, Minh

Nguyệt Thánh Vương cũng thế.

Nhưng Minh Nguyệt Thánh Vương đã chứng minh vấn đề của bói toán: kết quả bói toán và cách mình hiểu có thể khác nhau.

Thiên tượng cho bạn một kết quả, nhưng nó không giống với kết quả bạn hiểu.

Như vậy dẫu bói toán có đúng thì kết quả thực tế vẫn sai.

Lam Mộng sắp hành động rồi.

Thiên Võng nói: Chúng ta có nên ra tay trước để chiếm ưu thế không.

Không cần vội.

Đỗ Lan nói: Cứ chuẩn bị sẵn các biện pháp đối phó, đợi hắn ra tay trước.

Không thấy mệt sao.

Thiên Võng nói: Nếu chúng ta ra tay ngay bây giờ thì là đánh khi đối phương đang nửa chừng vượt sông.

Anh đừng có học theo Tống Tương Công, có cơ hội đánh khi địch đang vượt sông mà không dùng.

Tống Tương Công là khi đã khai chiến rồi, còn Lam Mộng đây vẫn chưa khai chiến mà.

Nhưng hắn nhất định sẽ khai chiến, thay vì đợi hắn chuẩn bị xong, chẳng thà ra tay trước để giảm thiểu tổn thất.

Thiên Võng nói.

Tôi biết hắn sẽ ra tay, nên đã chuẩn bị sách lược tương ứng, đến lúc đó sẽ mời hắn vào rổ, đảm bảo Lam Mộng có đi không có về.

Đối với lời Đỗ Lan, Thiên Võng có ý kiến khác, nói: Thực ra từ mười mấy năm trước anh đã có cơ hội đánh bại Lam Mộng, lúc đó hắn muốn hủy diệt thế giới, sao anh không ra tay.

Vì không chỉ mình Lam Mộng muốn hủy diệt, thời đại nào cũng có kẻ muốn hủy diệt thế giới, chỉ cần có Từ Trường phối hợp là họ làm được.

Giết một Lam Mộng sẽ có kẻ khác xuất hiện.

Thay vì đợi một kẻ diệt thế không biết lúc nào mới lòi ra, chẳng thà để Lam Mộng làm đại diện cho phe diệt thế, những kẻ khác muốn diệt thế chắc chắn đều sẽ tìm cách liên hệ với hắn.

Chỉ cần giám sát Lam Mộng là có thể nắm thóp được động hướng của những kẻ khác.

Thiên Võng thấy có lý, lại hỏi: Nếu Lam Mộng có ích như vậy, sao lần này anh lại muốn hạ hắn.

Không lo những kẻ khác sẽ diệt thế sao.

Không lo nữa.

Tại sao.

Vì nhân loại sắp tiến vào vũ trụ rồi, đại bộ phận mọi người sẽ chuyển tâm trí sang việc khai thác vũ trụ.

Người khám phá vũ trụ càng nhiều, tài nguyên và nhân tài đều sẽ đổ về hướng đó.

Rất khó để tập trung quyền lực vào tay một kẻ muốn hủy diệt thế giới.

Bên này lấn át bên kia, giờ hạ Lam Mộng thì những kẻ khác khó mà thành khí hậu được.

Đỗ Lan giải thích.

Thiên Võng đã hiểu, trước đây mọi người bị nhốt trên Địa Cầu, nỗi tuyệt vọng ngày càng tăng, số người muốn hủy diệt thế giới cũng theo đó mà tăng lên.

Ngặt nỗi tài nguyên và nhân tài cũng không có chỗ nào để đi, chỉ có thể luân chuyển trên Địa Cầu, cuối cùng việc diệt thế cũng có thể giúp đoạt được tài nguyên.

Hiện tại mọi người tiến vào vũ trụ, sức mạnh bảo vệ thế giới ngày càng mạnh, sức mạnh có được từ việc diệt thế ngày càng yếu, nên không cần lo lắng nữa.

Cho dù Địa Cầu thực sự bị hủy diệt thì trong vũ trụ vẫn còn hạm đội, còn các hành tinh thuộc địa.

Anh nói đúng, quan trọng là hướng đi của tài nguyên.

Thiên Võng nói: Lam Mộng ở Địa Cầu có thể tụ tập được tài nguyên như vậy là nhờ thiên thời địa lợi nhân hòa, kẻ diệt thế tương lai khó mà có được thanh thế như thế.

Nhưng tôi vẫn không hiểu, tại sao phải khai chiến với Lam Mộng mà không ra tay trước, khai chiến sẽ có người chết đấy.

Chính là để mọi người phải xốc lại tinh thần, kẻ thù luôn tồn tại, ở ngay giữa chúng ta.

Nếu chúng ta nghĩ mình có thể kê cao gối ngủ yên thì sẽ vạn kiếp bất phục.

Chúng ta cần thông qua một số hy sinh để nhắc nhở mọi người giữ cảnh giác, sống trong gian khổ, chết trong an lạc.

Thiên Võng nói: Bảo vệ quá tốt trái lại sẽ khiến mọi người mất cảnh giác sao.

Có lý, thực sự không nên bảo vệ quá mức, không thể để mọi người biến thành những đứa trẻ khổng lồ, phải để họ giữ cảnh giác và nỗ lực, để họ trực diện với nguy hiểm.

Chính là ý đó.

Lam Mộng sắp hoàn thành khâu chuẩn bị, bên phía Đỗ Lan cũng đang rốt ráo triển khai.

Lam Mộng bắt đầu điều binh khiển tướng, một lượng lớn binh mã âm thầm được vận chuyển tới địa điểm tác chiến, sẵn sàng phát động tấn công bất cứ lúc nào.

Mục tiêu lần này là diệt thần, Lam Mộng muốn hoàn thành một chiến thắng lịch sử chưa từng có, dùng trí tuệ kinh thế của mình để hủy diệt cường địch tiền sở vị hữu.

Lam Mộng đơn thương độc mã, ở thế yếu, trong khi Đỗ Lan nhân tài nườm nượp, công nghệ phát đạt, lũng đoạn tài nguyên.

Tuy ưu thế nằm ở phía Đỗ Lan, nhưng ta sẽ không thua.

Lam Mộng tự tin tuyên bố.

Lam Mộng điều binh khiển tướng, lặng lẽ không một tiếng động sắp xếp đại quân ngay dưới mí mắt kẻ địch.

Hắn định đồng thời tập kích Bạch Thủ Nam, Thiên Đạo, lấy Từ Tràng làm môi trường để tiêu diệt doanh trại Thần Bệnh Độc.

Thế là hắn cao điệu điều khiển chiến hạm bay thấp của Nam Quốc hướng về thủ đô của Tổ Chức.

Chương 4136

Trên cao không, Lam Mộng nhìn xuống chúng sinh, tận hưởng cảm giác cao cao tại thượng này.

Hôm nay hắn muốn dùng sức mạnh của chính mình để diệt sát thần linh.

Tổ Chức thì sao chứ.

Chẳng phải vẫn bị hắn xâm nhập đó sao.

Lam Mộng, vì sao lại tiến phạm Tổ Chức.

Đỗ Lan và Tần Hồng đứng trên kiến trúc cao nhất thủ đô, kiến trúc cao nghìn mét có thể nhìn ngang hàng với các phi hành khí.

Bởi vì ta muốn đánh tan các ngươi.

Lam Mộng tự tin nói.

Chỉ dựa vào ngươi.

Orga của ngươi đâu.

Đỗ Lan hỏi: Anh em các ngươi hình ảnh không rời, như hình với bóng, sao ngươi lại bị Orga bỏ rơi rồi.

Đỗ Lan, tên phản đồ nhà ngươi, muốn đắc ý thì cứ việc đắc ý đi, bởi vì ngươi đã không còn bao nhiêu thời gian nữa đâu.

Lam Mộng cười lạnh nói.

Ngươi mới là kẻ không còn thời gian, đã quá nửa đời người rồi mà vẫn ngây thơ như vậy.

Ngươi có biết hành vi của mình đã phá hoại bao nhiêu điều luật pháp quy không.

Ngươi khơi mào chiến tranh, thì nên bị xử tử.

Đỗ Lan nói.

Lam Mộng không hề sợ hãi, vì Diệt Thần Bệnh Độc đã được phóng thích, chiến trường đã có lợi cho chính mình, hắn nói: Không phải chỉ có ngươi mới biết đầu tư vào khoa học kỹ thuật, ta đã khai phát ra Diệt Thần Hào, có thể sản sinh ra loại virus không màu không vị, chuyên nhắm vào các cường giả.

Bây giờ hãy tận hưởng đi.

Virus hấp thu Từ Tràng trong cơ thể cơ giới của Tần Hồng, tăng sinh, từ những khe hở của cơ thể cơ giới mọc ra.

Tốc độ tăng sinh nhanh đến mức khiến người ta tặc lưỡi, cơ giới bị khối thịt làm nứt vỡ, các linh kiện cơ giới bị bắn tung tóe, giống như một màn pháo hoa hình người.

Ha.

Nhìn thấy cảnh này, Lam Mộng không nhịn được mà cười lớn, căn bản không dừng lại được.

Ngay giây phút này, hắn có cảm giác như nông nô được xoay mình ca hát thật thống khoái, kẻ phản đồ cuối cùng cũng phải chịu trừng phạt.

Đỗ Lan phát huy kỹ năng diễn xuất, kinh ngạc hỏi: Ngươi đã làm gì.

Thực ra hắn đều biết cả, nhưng để khiến Lam Mộng tung ra hết bài tẩy, đồng thời tranh thủ thời gian cho Thiên Võng phản kích, hắn cần phải nói chuyện tử tế với Lam Mộng.

Từ Tràng đã cải tạo thế giới, mà các ngươi lại chỉ nhìn chằm chằm vào thế giới vĩ mô, bỏ qua thế giới vi mô.

Thật bi ai làm sao, những thứ bị các ngươi ngó lơ đó, chính là sức mạnh giết chết các ngươi.

Lam Mộng vui vẻ nói: Đỗ Lan, ngươi biết ta đã đợi ngày này bao lâu không.

Hai mươi lăm năm bảy tháng lẻ tám ngày, vào hai mươi lăm năm trước, tại đảo Phục Sinh, ta đã bày tỏ lập trường của mình.

Đỗ Lan nói.

Không sai, ngươi đã đối xử với ta quá đáng, lấy đại não của ta làm thí nghiệm, ta sẽ vĩnh viễn không quên nỗi nhục này.

Lam Mộng trợn to mắt, hận thù nói: Ngươi có biết ta bị nhốt trong thế giới hư giả, chịu đựng lũ đần độn đó hành hạ là đau khổ thế nào không.

Là ngươi muốn sáng tạo thế giới mới, tính cách, chỉ số thông minh của mọi người đều được phục chế hoàn mỹ, nếu ngươi thực sự thành công, thì phải thống trị thế giới cùng với lũ trùng trĩ đó, chẳng sai chút nào cả.

Đỗ Lan nói: Ngươi nên hiểu rõ đạo lý Hàng xóm trữ lương tôi trữ súng, hàng xóm chính là kho lương của tôi, ngươi đi khai hoang, kẻ khác chỉ cần cướp địa bàn của ngươi là được.

Khai hoang tuy tốt, nhưng kẻ khác chỉ cần cướp lấy mảnh đất ngươi đã khai hoang xong là được.

Có vấn đề gì sao.

Hoàn toàn không vấn đề.

Vấn đề lớn lắm đấy.

Lam Mộng phẫn nộ nói.

Không vấn đề gì cả.

Đỗ Lan nói: Đừng nói là đất đai khai hoang, ngay cả vợ người khác cũng có thể cướp được.

Ngươi không hài lòng với thế giới cũ, nhưng thế giới cũ sở dĩ phát triển thành như vậy, là vì xung quanh mọi người đều có người xấu, cần phải bảo vệ vợ con, tài sản của mình.

Ngươi nhìn Mười Điều Răn của Moses xem, chính là để răn đe mọi người đừng dòm ngó tài sản, vợ con của người khác, đừng giết người cướp của.

Hãy nghĩ mà xem, Moses dẫn dắt đều là đồng tộc của mình, giữa đồng tộc còn như vậy, huống chi là đám người lạ mà ngươi chọn.

Tất cả đều là âm mưu của ngươi.

Lam Mộng phẫn nộ nói.

Đỗ Lan nhìn hắn như nhìn một tên ngốc.

Thực tế việc dòm ngó tài sản, vợ con người khác là chuyện rất tự nhiên, cướp đất khai hoang của người khác cũng rất bình thường.

Nếu không phổ biến, thì vì sao phải lập tộc pháp tộc quy.

Chính vì những chuyện này quá nhiều, cho nên mới cần quy định.

Có quy định, mọi người làm việc theo quy định, mới có thể sống ổn định.

Nếu có kẻ vi pháp loạn kỷ, mọi người sẽ cùng tiêu diệt.

Theo sự phát triển, xã hội mở rộng, từ đồng tộc phát triển thành sự dung hợp của các tộc quần khác nhau, tộc pháp tộc quy không còn phù hợp nữa, sẽ nảy sinh quốc pháp, một hệ thống pháp luật phạm vi lớn hơn.

Pháp luật xã hội hiện đại càng phức tạp, mang lại cảm giác vô cùng áp lực, nhưng những pháp luật này cũng là để bảo vệ mọi

người.

Dẫu sao hàng xóm trữ lương tôi trữ súng, hàng xóm chính là kho lương của tôi, nếu không có pháp luật, sẽ chỉ còn là một chuỗi nghi kỵ.

Lam Mộng nói: Cho dù ngươi có phản kháng cũng vô dụng, thế giới cũ nhất định phải hủy diệt, đi chết đi.

Hắn phát động tiến công.

Đỗ Lan không thể xoay chuyển Từ Tràng, liền sử dụng Điện Lưu Thôi Động, nhanh chóng né tránh.

Lúc này trên sân thượng đã bị khối thịt của Tần Hồng bao phủ, vô cùng quỷ dị.

Đỗ Lan dùng Điện Lưu Thôi Động, chỉ có thể tìm khe hở mà len lỏi, tìm nơi đặt chân.

Có phải đã quá lâu không sử dụng điện lưu nên không quen không.

Lam Mộng vui vẻ nói, hắn đã chuẩn bị sẵn thuốc giải, có thể sử dụng Từ Tràng.

Năng lực động vật, điện lưu, Từ Tràng, đó là phương pháp thăng cấp từ lúc câu chuyện mới bắt đầu.

Nhưng sau khi tiến vào Từ Tràng, mọi người đều quên mất điện lưu.

Bởi vì điện lưu quá yếu.

Đỗ Lan né tránh, trả lời: Dù ngươi có đánh chết ta, thì đạo lý hàng xóm trữ lương tôi trữ súng, hàng xóm chính là kho lương của tôi cũng không thay đổi.

Ngươi ở thế giới mới cũng sẽ gặp phải kẻ phản đồ, gặp phải kẻ vi pháp phạm tội, thế giới cũ và thế giới mới sẽ không có bất kỳ điểm khác biệt nào.

Ta sẽ chứng minh ngươi sai, thế giới ảo của ngươi sai lầm trầm trọng, thực tế sẽ không phát triển như vậy.

Ta, Lam Mộng, sẽ sáng tạo ra một thế giới tươi đẹp hoàn toàn mới, Diệt Thế Vũ Khí lên cho ta.

Trên toàn cầu các nơi đều có Diệt Thế Vũ Khí của Lam Mộng, ngoại hình giống hệt tượng đá đầu người trên đảo Phục Sinh, chỉ là phần đế của chúng có thể phát xạ laser.

Các vũ khí bay mọc lên từ khắp nơi trên thế giới bay lên không trung, chỉ cần một mệnh lệnh là lập tức oanh tạc điên cuồng vào các thành phố.

Hiện tại nhân loại đều trốn trong thành phố, nhường bên ngoài cho dã thú.

Một khi oanh tạc thành phố, nhân loại sẽ không còn nơi nào để trốn.

Tại sao vũ khí lại chế tạo thành hình đầu người.

Ta không hiểu, ngoại hình như vậy là sở thích cá nhân của ngươi, hay là để ngụy trang, hoặc là có buff phép thuật.

Đỗ Lan tò mò hỏi.

Đó là sở thích cá nhân của ta.

Lam Mộng nắm chắc thắng lợi trong tay nói: Có phải ngươi muốn kéo dài thời gian để Thiên Đạo và Bạch Thủ Nam đến cứu ngươi không.

Bị ngươi phát hiện rồi sao.

Ngươi tưởng ta sẽ để mặc họ mà chỉ đột kích mình ngươi à.

Lam Mộng cười lạnh: Cho ngươi biết, đội quân thú nhân và đơn vị cơ giới của ta đã phát động tập kích bọn họ.

Họ cũng giống như ngươi, sắp chết đến nơi rồi.

Hôm nay, thế giới sẽ được tái sinh.

Đỗ Lan nhìn lượng lớn vũ khí bay trên đầu, nói: Rất có cảm giác nghi thức, thiêu rụi địa biểu, tái tạo nhân gian.

Nhưng ngươi vẫn chưa nhận ra rằng ngươi không thể thay đổi thế giới cũ, thì cũng không thể thay đổi thế giới mới.

Không phải cứ biến cũ thành mới là có thể giải quyết được vấn đề.

Đó chỉ là định kiến của ngươi, thế giới mới chính là mới, chính là khác biệt.

Lam Mộng nói: Ngươi không làm được, không đại biểu ta không làm được, ta không giống các ngươi, ta là Lam Mộng, các ngươi không thể hiểu được Kinh Thế Trí Tuệ của ta.

Các cường giả Từ Tràng đều cố chấp như vậy, Địa Ngục cho rằng trí tuệ và sức mạnh của mình là vô song, sau này cũng dần nhận ra cực hạn của mình, chọn lấy người kế thừa ưu tú hơn.

Dù sao Địa Ngục cũng thực sự quản lý quốc gia, muốn xây dựng Thiên Quốc phồn vinh phú cường.

Còn Lam Mộng và Orga muốn là một thế giới mới, thứ đó giống như một lý tưởng hương, chỉ cần không chạm đất, nó sẽ mãi mãi hoàn mỹ không tì vết.

Nhưng một khi chạm đất, chắc chắn sẽ là một đống hỗn độn, vì con người chính là như vậy.

Nhân loại phát triển đến hiện tại là kết quả của quá trình đó, nhìn lại lịch sử, thuở sơ khai nhân loại còn chẳng bằng bây giờ.

Chương 4137

Hàng xóm trữ lương tôi trữ súng, hàng xóm chính là kho lương của tôi, thời cổ đại việc đó thực sự không bị trừng phạt.

Hiện tại tuy vẫn còn hiện tượng đó, nhưng ít nhất pháp luật cấm những hành vi lộ liễu như vậy.

Thế giới mới ra đời, các pháp luật pháp quy cũ đều vô dụng, vậy thì việc dòm ngó tài sản và vợ con người khác lại một lần nữa không bị trừng phạt, đến lúc đó Lam Mộng vẫn phải ban bố tộc pháp tộc quy, bắt đầu lại từ đầu.

Chẳng biết tốn công sức như vậy làm gì, lẽ nào hắn muốn làm Moses.

Được ghi danh trong Thánh Kinh sao.

Xã hội lúc mới bắt đầu rất đơn giản, nhưng những người có năng lực, có trí tuệ đều sẽ ban bố tộc pháp tộc quy để bảo vệ tài sản của tộc nhân.

Ban đầu tộc pháp tộc quy rất đơn giản, chính là bảo vệ sinh mệnh, vợ con và tài sản của mọi người.

Đến hiện đại, cũng phải bảo vệ sinh mệnh, vợ con, tài sản, sẽ không khuyến khích hành vi dụ dỗ vợ người khác.

Pháp luật thế giới ngày càng phức tạp là vì xã hội ngày càng phức tạp.

Phá hoại thế giới cũ, thiết lập thế giới mới, mọi thứ sẽ tốt đẹp lên sao.

Không hề, vẫn sẽ có những chuyện đe dọa sinh mệnh, dụ dỗ vợ con, cướp đoạt tài sản, vẫn cần đến tộc pháp tộc quy.

Không phải nói thế giới mới thì con người đột nhiên mất đi dục vọng, đột nhiên tuân kỷ thủ pháp.

Thực tế là nhắm trúng vợ người khác, sau đó mưu sát người chồng, tiêu tiền của hắn, ngủ với vợ hắn, đánh con hắn, còn nhanh gọn hơn bất kỳ sự phấn đấu nào.

Đạo lý rất đơn giản, con người không đổi, thế giới mới vẫn là bình mới rượu cũ.

Mà muốn thay đổi con người thì rất khó, ít nhất hiện tại chưa ai làm được.

Đạo gia phản trí, Nho gia ngu dân, Pháp gia bì dân, Mặc gia thượng đồng, đều hy vọng khống chế con người, nhưng đều không làm được.

Ngay cả khi Từ Tràng xuất hiện, lòng người vẫn biến hóa khôn lường, không chịu trói buộc.

Vẫn có những người bình thường như Thiên Võng, tuy không có Từ Tràng nhưng lại không chịu thua.

Suy nghĩ của các cường giả Từ Tràng cũng đủ loại kỳ quái, không thể thống nhất.

Chẳng qua cường giả Từ Tràng cũng vẫn phải cướp vợ, như Hải Hổ và Thủ Nam, Bạch Thủ Nam và Bạch Thứ Nam, Bạch Thủ Nam và Hắc Ám.

Cho nên hành vi của cường giả Từ Tràng cũng chỉ xoay quanh việc cướp phụ nữ, cướp tài sản, đe dọa sinh mệnh mà thôi, vẫn phải có người đưa ra tộc pháp tộc quy để hạn chế hành vi của họ.

Nhưng Từ Tràng quá mạnh, chỉ có thể dựa vào lương tri của họ.

Tiếc là lương tri không đáng tin, cho nên Đỗ Lan mới khai phát ra

Vệ Đạo Sĩ Từ Tràng để giám sát.

Có người nói những việc phát tài đều được ghi trong luật hình sự.

Nhưng thực ra những điều cấm kỵ ghi trong tộc pháp tộc quy ban đầu cũng rất hấp dẫn, còn dễ thực hiện hơn các điều khoản luật hình sự.

Không cần chỉ số thông minh cao, chỉ cần có năng lực hành động, độ khó đều không cao.

Đỗ Lan cười hì hì nói với Lam Mộng: Lừa đảo điện tử, cờ bạc loại tội phạm cao cấp này thì không biết, chứ vi phạm tộc pháp tộc quy đơn giản nhất chẳng lẽ lại không biết.

Lam Mộng, ngươi sở trường nhất chẳng phải là dùng phụ nữ để ly gián sao.

Hận cướp vợ, xưa nay đã có, thế giới mới cũng chẳng thay đổi được.

Diệt Thần Bệnh Độc đã xâm nhập vào đại não của ngươi, Diệt Thế Vũ Khí đã treo cao trên đầu ngươi, chết đến nơi rồi mà vẫn còn mặt dày vô sỉ như vậy, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Lam Mộng khinh miệt nói: Chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, ngươi sẽ chết, thế giới cũ sẽ bị hủy diệt.

Bây giờ ngươi còn đàm luận pháp luật và đạo đức với ta, không thấy nực cười sao.

Giống như miếng thịt trên thớt giảng đạo lý với đầu bếp vậy.

Nực cười sao.

Đỗ Lan thương hại nhìn Lam Mộng, nói: Trong đầu ngươi chỉ có tưởng tượng, không có chút tinh thần thực tiễn nào.

Bất kể ngươi nói gì, đều không thoát khỏi cái chết.

Lam Mộng nói: Bất kể thế giới mới là tốt hay xấu, đều không có chỗ dành cho ngươi.

Kết cục của ngươi chỉ có một, đó là chết.

Đỗ Lan nói: Sống có gì vui, chết có gì sợ.

Lam Mộng, ngươi không hiểu đâu.

Ta không cần hiểu, chỉ cần biết ta là người chiến thắng cuối cùng là được.

Lam Mộng cười nói: Chuẩn bị xong chưa.

Để đón nhận cái chết của chính mình.

Ta đã chuẩn bị xong từ lâu, tới đi.

Đối mặt với kẻ địch kiêu ngạo hống hách như vậy, Lam Mộng gầm lên: Phát xạ.

Hưu.

Vũ khí trên đỉnh đầu nhắm chuẩn thành phố bên dưới phát động tiến công.

Cư dân thành phố ngẩng đầu nhìn lên thấy ban ngày mà có sao, thấy những luồng sáng từ vũ khí đầu người hạ xuống, còn tưởng đây là màn biểu diễn gì đó.

Thế giới cũ cuối cùng cũng sắp kết thúc, thiêu rụi địa biểu, hủy diệt sinh mệnh.

Sau đó hắn sẽ thu dọn tàn cuộc, kiến thiết thế giới mới.

Ánh sáng hạ xuống, tuy nhiên mọi người chỉ cảm thấy rất thoải mái, không hề có bùng nổ hay hủy diệt, tai nạn hay cái chết.

Hửm.

Bên tai không nghe thấy bất kỳ tiếng nổ hay tiếng thảm khiết nào, theo lý mà nói bây giờ phải có tiếng thảm khiết mới đúng.

Cảm giác có chút quỷ dị, vì sao Diệt Thế Vũ Khí của mình lại không khiến thành phố sụp đổ.

Ánh sáng ấm áp có lợi cho sức khỏe cơ thể.

Đỗ Lan nói.

Ngươi đã làm gì.

Lam Mộng nghi hoặc hỏi.

Lam Mộng à, ngươi thực sự coi ta là kẻ ngốc sao.

Thực sự nghĩ rằng chỉ có ngươi biết thu thập tình báo, điều binh khiển tướng.

Những khắc tinh của ngươi đều là lũ ngốc, chỉ biết nam nữ yêu đương, chỉ biết ăn uống chơi bời, không làm việc chính sự sao.

Lam Mộng nhận ra điều chẳng lành, hắn thực sự chưa từng nghĩ rằng những khắc tinh của mình sẽ dùng thủ đoạn siêu vượt trí tuệ của mình để phản kháng lại mình.

Điện Nhãn và Thiên Đạo phản bội nằm trong dự liệu của hắn, tình yêu của Hải Hổ và Quan Nguyệt Đồng cũng nằm trong tầm kiểm soát, sự phân tranh của Bạch Thủ Nam và Bạch Thứ Nam càng là do chính tay hắn khiêu khích.

Hắn hiểu rõ những kẻ khắc tinh này, nhưng họ lại không hiểu hắn, không hiểu Kinh Thế Trí Tuệ của hắn.

Lam Mộng tự vấn, ngoại trừ việc không ngờ Từ Tràng của khắc tinh đột phá dự kiến của mình, những thứ khác đều nằm trong tính toán của hắn.

Mà ngay giây phút này, hắn đã tính toán đến Từ Tràng, dùng Diệt Thần Bệnh Độc áp chế Từ Tràng, mọi thứ đều nằm trong tính toán, sao hắn có thể thua.

Lam Mộng cũng đã rút kinh nghiệm từ chính mình, mỗi lần đều là vì Từ Tràng đột phá mà thất bại.

Lần này hắn phân binh nhiều nơi, chế tạo virus, bản nãy mọi chuyện nên thuận lợi, rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu.

Nhìn biểu tình của ngươi là biết chưa từng nghĩ đến việc những gì mình làm đều đã bại lộ, càng không biết ta đã sớm sắp xếp các thủ đoạn phản chế tương ứng.

Đỗ Lan nói: Ngươi tự phụ có trí tuệ kinh thế, nhưng trong mắt ta chỉ là một tên hề mà thôi, tự cho rằng mình có thể khống chế tất cả, lại bị Từ Tràng tát vào mặt hết lần này đến lần khác.

Sau đó lại chế tạo virus muốn khống chế Từ Tràng, nhưng ngươi hiểu về Từ Tràng được bao nhiêu.

Ngươi có biết vì sao Từ Tràng ra đời, biết Từ Tràng vận chuyển thế nào, biết sự khác biệt giữa Từ Tràng mạnh và yếu, biết mục đích của Từ Tràng, biết quy tắc biến hóa của Từ Tràng, biết quan hệ giữa Từ Tràng và con người, biết Từ Tràng tác động đến tiến hóa như thế nào không.

Đối mặt với những câu hỏi liên tiếp của Đỗ Lan, Lam Mộng ngơ ngác, hiển nhiên là không biết.

Xem ra ngươi không biết, vậy ngươi cũng không biết Từ Tràng có thể nhìn thấu tương lai, có thể đánh cắp khoa học kỹ thuật từ tương lai.

Dùng công nghệ tương lai đối phó với công nghệ hiện tại, sao có thể thua.

Diệt Thế Binh Khí và Diệt Thần Bệnh Độc của ngươi đã sớm bị công nghệ tương lai hóa giải, ta chỉ đợi ngươi tự mình nhảy ra mà

thôi.

Kết quả ngươi thật khiến người ta thất vọng, còn tưởng mình khống chế được tất cả, vội vã nhảy ra.

Lam Mộng không tin nỗ lực của mình sẽ thất bại.

Tuy nhiên phía chân trời bay đến một Thiên Đạo, trên mặt đất một Bạch Thủ Nam bước tới, họ đều đã giải quyết xong trận chiến, đi tới chiến trường chính tại thủ đô Tổ Chức.

Sao các ngươi không chết.

Lam Mộng kinh hãi.

Thiên Đạo thương hại nhìn Lam Mộng, nói: Ngươi hy vọng đội quân thú nhân của mình tự bạo, khuếch tán virus.

Nhưng không biết rằng chỉ cần dùng sức mạnh Từ Tràng ngăn cách đại não, virus sẽ không thể xâm nhập.

Chương 4138

Virus của ngươi rất dễ bị hóa giải, còn Diệt Thế Binh Khí của ngươi cũng bị Thiên Võng cấy virus, không còn phóng ra tia sáng tử thần nữa, mà là phóng ra ánh nắng mặt trời có lợi cho sức khỏe của mọi người.

Lam Mộng không thể tưởng tượng nổi chuyện lại như vậy, biểu tình đã mất kiểm soát.

Trước đây hắn thất bại vì Từ Tràng, lần này hắn khống chế được Từ Tràng, sao có thể vẫn thất bại.

Nhưng hắn không khống chế được công nghệ tương lai.

Luôn có đủ loại sức mạnh siêu vượt khỏi tầm kiểm soát, Lam Mộng luôn hy vọng thông qua quyền mưu để khống chế.

Lúc đầu hy vọng khống chế lòng người, nhưng lòng người không thể khống chế, lòng người cộng với Từ Tràng đã khiến hắn nếm mùi thảm bại.

Thế là hắn hy vọng khống chế Từ Tràng, không ngờ Từ Tràng cũng không dễ khống chế, luôn có thể đột phá rồi lại đột phá.

Kinh Thế Trí Tuệ chẳng qua là sự tự cao tự đại, hoàn toàn không nhận ra biên giới năng lực khống chế của chính mình, thực sự nghĩ rằng mình có thể khống chế tất cả.

Đỗ Lan nói: Ngươi tự cho rằng mình khống chế được tất cả, đừng nói đến lòng người, Từ Tràng, ngay cả tình báo ngươi cũng không khống chế tốt.

Ngay cả công tác tình báo cơ bản còn chưa hoàn thành, sao dám nhảy ra.

Đã nhảy ra rồi, vậy ta không khách khí nữa, Tần Hồng.

Virus tăng sinh khối thịt giống như quay ngược thời gian, trở lại trên người Tần Hồng, biến Tần Hồng thành một người khổng lồ.

Lam Mộng sững sờ, Diệt Thần Bệnh Độc thực sự bị hóa giải, không những không làm suy yếu kẻ địch, ngược lại còn bị kẻ địch lợi dụng trở thành sức mạnh cường hóa cơ thể.

Thiên Đạo, Bạch Thủ Nam, Tần Hồng, Đỗ Lan, bốn chọi một, ưu thế thuộc về ta.

Lam Mộng không ngờ sát chiêu của mình lại mất linh, virus lẽ ra phải tăng sinh nhờ Từ Tràng lại hoàn toàn vô dụng.

Hắn có chút hoảng hốt, có chút bàng hoàng, có chút ưu sầu.

Vì sao chứ.

Rốt cuộc mình đã làm sai điều gì.

Theo lý mà nói mình một lòng vì lý tưởng, không háo sắc, không uống rượu, không cờ bạc, toàn tâm toàn ý chuyên chú vào một điểm.

Mình vì thực hiện mục tiêu có thể hy sinh tất cả, bao gồm cả anh trai, em gái, con gái, cháu ngoại, thậm chí cả cha mình, nội tâm mình kiên định như vậy, vì sao vẫn rơi vào vòng vây của kẻ địch.

Tình hình của Lam Mộng vô cùng bất lợi, Từ Tràng của hắn chỉ có 97 vạn thất, lại phải đối mặt với bốn kẻ địch có Từ Tràng 99 vạn thất, hắn không hiểu, vì sao lại như vậy.

Đỗ Lan nhìn ra sự không cam lòng của Lam Mộng, cười hì hì nói: Lam Mộng à, ngươi chắc chắn cảm thấy mình không sai.

Nhưng ta phải nói vài câu công đạo.

Bất kể ngươi là người tốt hay kẻ xấu, xác suất vượt đèn đỏ bị xe đâm là như nhau.

Sẽ không vì ngươi là người tốt mà khi vượt đèn đỏ, ô tô sẽ tránh ngươi.

Cũng sẽ không vì ngươi là kẻ xấu mà khi vượt đèn đỏ sẽ có thần linh trừng phạt ngươi.

Cho nên bất kể giá trị quan của ngươi thế nào, cũng đừng có vượt đèn đỏ.

Ngươi muốn làm đại sự, cũng giống như việc vượt đèn đỏ vậy, bất kể ngươi là người tốt hay kẻ xấu đều nên tuân thủ quy luật khách quan, chứ không phải hoàn toàn dựa vào trí tưởng tượng của chính mình.

Ngươi phải làm tốt công tác tình báo, làm tốt động viên trước chiến tranh, binh mã chưa động lương thảo đi trước, phát huy ưu thế thắng lợi của mình.

Chứ không phải huyễn tưởng rằng mình có thể dựa vào thủ đoạn quyền mưu, âm mưu quỷ kế là khống chế được tất cả.

Bởi vì thế giới không phát triển theo kịch bản của ngươi.

Diệt Thần Bệnh Độc quả thực rất lợi hại, nhưng ngươi hiểu về chúng ta quá ít, chỉ biết Diệt Thần Bệnh Độc có thể nhắm vào cường giả Từ Tràng, mà không hề nhận ra mình chỉ khống chế được một điểm, còn rất nhiều thứ nằm ngoài tầm kiểm soát của ngươi.

Lam Mộng nhìn chằm chằm Đỗ Lan, từng chữ từng chữ nói: Không có kế hoạch nào là hoàn mỹ, chỉ cần thực thi tốt, chắc chắn sẽ thắng.

Ngươi cứ nhìn trước ngó sau như vậy, sao có thể làm được đại sự.

Ta thất bại chỉ vì các ngươi vô sỉ, không có nguyên nhân nào khác.

Nực cười, lời này của ngươi giống như đang nói ta vượt đèn đỏ bị xe đâm là hoàn toàn do lỗi của tài xế, chính mình không có chút trách nhiệm nào vậy.

Thế giới không xoay quanh ngươi đâu.

Trí tuệ của ta có thể dẫn dắt mọi người giành chiến thắng, cho nên mọi người ủng hộ ta.

Lam Mộng nói: Trong tay ta có rất nhiều binh sĩ sẵn lòng xả thân vì ta, họ sẵn lòng vì ta mà nhảy vào dầu sôi lửa bỏng.

Bởi vì những người đó hiện tại chỉ là lá chắn của ngươi, chưa trở thành trở ngại của ngươi.

Một khi trở thành trở ngại, đừng nói là họ, ngay cả người thân máu mủ ngươi cũng sẽ không ngần ngại mà giết chết.

Thủ hạ của ngươi vĩnh viễn không lớn mạnh được, chỉ là bia đỡ đạn mà thôi, không có tính đe dọa.

Lam Mộng vô cùng phẫn nộ, hiện tại chỉ muốn xé nát mặt Đỗ Lan.

Thiên Đạo nói: Lam Mộng, từ bỏ kháng cự đi, còn có thể cho ngươi một sự thể diện.

Nếu ngươi phản kháng, chúng ta không đảm bảo ngươi có thể toàn thây.

Bạch Thủ Nam cũng trầm trọng nói: Cậu, từ bỏ đi, kế hoạch diệt thế của cậu không thể thành công, vì những người muốn sống ở thế giới cũ đều là đối thủ của cậu.

Vì sao các ngươi không hiểu.

Rõ ràng mọi người đều đang oán trách, đều bất mãn với hiện trạng, bất mãn với thế giới cũ, lẽ nào các ngươi không nghe thấy tiếng phàn nàn của họ sao.

Họ oán trách ông trời bất công không cho mình xuất thân tốt hơn, không cho mình thiên phú tốt hơn, không cho mình công việc tốt hơn.

Thế giới cũ không thể thỏa mãn nguyện vọng của họ, vậy họ nên đi thay đổi thế giới.

Thế giới mới mọi thứ sẽ tốt đẹp lên.

Đỗ Lan nói: Họ hy vọng ngươi đi thực hiện nguyện vọng của họ, chứ không phải hy sinh chính mình để thực hiện nguyện vọng cho ngươi.

Đó là vì họ ngu muội, cho nên ta phải phớt lờ sự phản đối của họ, thực hiện thế giới mới.

Vậy ngươi ở thế giới mới ăn sung mặc sướng, họ có được lợi ích gì.

Hy sinh chính mình để thành tựu cho một kẻ tiểu nhân hèn hạ như ngươi sao.

Ngươi lấy tư cách gì khiến mọi người phải hy sinh vì ngươi.

Bởi vì ta là Lam Mộng.

Lam Mộng tự tin nói.

Bởi vì hắn là Lam Mộng, là nhân vật chính, toàn thế giới nên thành toàn cho hắn.

Ngươi là Lam Mộng, vượt đèn đỏ cũng sẽ bị xe đâm chết thôi.

Đỗ Lan nói: Chuyện này chẳng liên quan gì đến việc ngươi có phải nhân vật chính hay thiên tuyển chi tử hay không.

Ngươi muốn làm đại sự, người khác cũng không có nghĩa vụ phải thành toàn cho ngươi.

Đừng nói là người lạ, cha ngươi, anh trai ngươi, anh nuôi, em gái, em rể, con gái, cháu ngoại, cháu nội đều không có nghĩa vụ thành toàn cho ngươi.

Họ đều không có nghĩa vụ hy sinh chính mình để thành tựu cho sự vĩ đại của ngươi.

Bởi vì họ quá ngu muội.

Lam Mộng nói: Chỉ cần ta thành công, họ cũng coi như chết xứng đáng.

Cho nên ngươi mới thất bại, mọi người đều phản đối kế hoạch của ngươi.

Ngoại trừ Orga, cái gã thực sự tin vào thế giới mới đó.

Đỗ Lan cười nói: Lam Mộng à, ngươi quá ngu xuẩn, căn bản không hiểu quy luật khách quan.

Không hiểu giá trị của việc thêm bạn bớt thù.

Cũng không hiểu có những chuyện cũng giống như vượt đèn đỏ vậy, không phải vì ngươi thông minh mà sẽ an toàn hơn đâu.

Người thông minh nhất không phải là dùng trí tuệ của mình để vượt đèn đỏ, mà là không vượt đèn đỏ, cho nên ngươi căn bản không hề thông minh.

Kinh Thế Trí Tuệ bị khinh bỉ, Lam Mộng nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng tình hình đúng là như vậy, hắn muốn hủy diệt thế giới cũ, mỗi một người trong thế giới cũ đều có thể là một biến số, những nhân tố không thể kiểm soát quá nhiều quá nhiều.

Kinh Thế Trí Tuệ của Lam Mộng căn bản không thể kiểm soát mọi biến lượng, mất kiểm soát là tất yếu.

Thậm chí hắn còn không khống chế nổi các biến lượng trong nội bộ Tổ Chức, không khống chế nổi biến lượng từ anh nuôi.

Kinh Thế Trí Tuệ khiến hắn tưởng rằng dùng quyền mưu có thể khống chế tất cả, đúng là nghĩ quá nhiều rồi.

Nếu quyền mưu quỷ kế có thể khống chế tất cả, thì mọi người đã chẳng theo đuổi chế độ và văn hóa.

Thông qua chế độ và văn hóa, thiết lập một nền tảng cạnh tranh, để những người có chí tiến thủ tự tâm tiếp nhận sự trói buộc của chế độ và văn hóa, tự phát học tập làm việc, nâng cao bản thân, đạt được lợi ích.

Chế độ văn hóa mạnh hơn nhiều so với việc dùng âm mưu quỷ kế khống chế người khác làm theo ý mình.

Quyền mưu tuy hữu dụng, nhưng không thể hữu dụng mãi, hơn nữa quyền mưu dễ khống chế những người tin tưởng mình nhất, dễ dẫn đến chúng bạn thân ly.

Lam Mộng bị nghiện quyền mưu, đối với ai cũng muốn tính kế một phen, kết quả là thất bại hết lần này đến lần khác.

Nhưng hắn vẫn không từ bỏ, vẫn muốn tiếp tục sử dụng thủ đoạn quyền mưu, tiếp tục tính kế.

Vậy thì mỗi lần kế hoạch đều sẽ xuất hiện biến lượng, một khi xuất hiện biến lượng là không thể giải quyết, dẫn đến thất bại.

Chương 4139

Lam Mộng nhìn chằm chằm Đỗ Lan, dư quang liếc qua ba vị cường giả khác, nhận ra lần này mình lành ít dữ nhiều.

Họ căn bản không chấp nhận lý tưởng của hắn, hai tay nắm chặt, vận chuyển Từ Tràng.

Lam Mộng, em đi trước đi, chỗ này giao cho anh.

Ngay khi Lam Mộng tuyệt vọng, trên trời bay tới một chiếc chiến đấu cơ, trên chiến đấu cơ đứng một người, chính là Orga.

Orga nhận ra em trai gặp nguy hiểm, đặc biệt đến viện trợ.

Orga.

Thiên Đạo còn nhớ năm đó trên đảo Phục Sinh, Orga đã đấm mình một cú.

Máy bay không dừng lại, trực tiếp đâm vào Tần Hồng khổng lồ, còn Orga thì đạp không mà đến.

Từ Tràng của ngươi còn chưa khôi phục, đừng có đến góp vui nữa.

Đỗ Lan nói.

Đỗ Lan, Lam Mộng là trợ thủ không thể thiếu trong kế hoạch thế giới mới.

Orga nói: Ta chết, nó cũng không thể chết.

Đã nói thế giới mới không giống như các ngươi tưởng tượng đâu, các ngươi động não chút đi, duy vật một chút được không.

Đỗ Lan cạn lời nói.

Thế giới mới nhất định sẽ tốt đẹp hơn.

Orga kiên tín.

Vậy nếu thế giới mới không tốt, thì không có thuốc hối hận đâu.

Thế giới mới không thể nào không tốt được.

Orga tin chắc thế giới mới sẽ tốt đẹp hơn, tuyệt đối không xuất hiện chuyện cướp vợ, cướp tiền tài.

Đỗ Lan cũng lười nói nhảm nữa, nói: Vậy các ngươi cứ lên Sao Hỏa mà xây dựng thế giới mới của các ngươi đi, dù sao thủ hạ của Lam Mộng vẫn còn một số người sống sót, các ngươi cùng nhau cút khỏi Trái Đất đi, cút đi.

Hắn phất tay một cái, trực tiếp thực hiện một cú dịch chuyển tức thời phạm vi toàn cầu, tống Orga và đám tàn đảng sang Sao Hỏa nơi có môi trường gần giống Trái Đất, để họ tự mình khai hoang.

Nông cụ, hạt giống, thuốc men, chỗ ở đều đã chuẩn bị sẵn, để xem họ có thể tự giác tuân thủ đạo đức, không xuất hiện vấn đề mười điều răn Moses hay không.

Nếu có thể giải quyết, Sao Hỏa có thể trở thành một nhà trẻ cỡ lớn.

Lam Mộng vừa tưởng anh cả có thể nghịch chuyển chiến cục, không ngờ Orga vừa xuất hiện đã biến mất, hy vọng vừa nhen nhóm lại vụt tắt.

Đỗ Lan lần này sẽ không tha cho Lam Mộng nữa, nói: Chúng ta đừng lãng phí thời gian, Lam Mộng, đi chết đi.

Đỗ Lan, dù có chết, ta cũng phải kéo ngươi theo đệm lưng.

Lam Mộng gào thét xông về phía Đỗ Lan.

Chung Cực Vô Hạn.

Đỗ Lan đánh ra đòn siêu cấp bùng nổ 99 vạn thất, liên tục xuất quyền, mỗi một quyền đều là 99 vạn, một phút đánh ra một vạn hai nghìn quyền.

Lam Mộng trực tiếp bốc hơi, kết thúc một đời tội ác.

Thương thấp đại biểu cho việc dễ khống chế, Thương cao đại biểu cho việc khó khống chế.

Cho nên Thương tăng entropy tăng đại biểu cho việc ngày càng khó khống chế, dù Thương tăng mang lại Từ Tràng, cũng sẽ khiến mọi thứ mất kiểm soát.

Nhưng cũng giống như người bán than sẽ lo than rẻ mong trời lạnh, hy vọng giảm nhiệt độ. thợ giặt đồ thì hy vọng nhiệt độ đừng giảm xuống, không muốn tay bị cóng.

Có người kháng cự Thương tăng, thì có người có nhu cầu Thương tăng.

Đó chính là cuộc chiến giằng co, hy vọng một thứ gì đó có lợi cho chính mình.

Lam Mộng chết rồi, nhưng những kẻ muốn hủy diệt thế giới cũ, để thế giới mới ra đời vẫn chưa biến mất, phải luôn giữ cảnh giác.

Lam Mộng chết rồi, nhưng tư tưởng của hắn sẽ không biến mất.

Thiên Đạo nhìn vũ khí diệt thế trên bầu trời, nói: Thế giới này thực sự rất tàn khốc.

Cũng tạm thôi, dẫu sao đại bộ phận mọi người chỉ là ước nguyện, để người khác mang lý tưởng hương xuống đất, chứ không tự mình làm, chẳng làm được gì cả.

Những người thực sự có Từ Tràng, có năng lực thực thi, đại bộ phận não bộ vẫn rất tỉnh táo, biết lý tưởng hương không thể thực hiện được.

Một số ít người muốn hiện thực hóa lý tưởng hương, mọi người đi ngăn cản là được.

Đỗ Lan nói.

Thế giới này làm gì có lý tưởng hương chứ.

Thế giới vốn dĩ đa nguyên, anh hùng của kẻ này là kẻ thù của kẻ kia, căn bản không thể khiến tất cả đều hài lòng.

Ta hài lòng, hắn không hài lòng, hắn hài lòng, ta không hài lòng.

Mọi người ước nguyện lý tưởng hương đều chỉ có lợi cho chính mình, thứ đó sao có thể tồn tại.

Thiên Đạo trầm trọng nói.

Đúng vậy, lý tưởng hương sao có thể tồn tại được.

Lập trường của mọi người khác nhau, một bên hài lòng thì bên kia bất mãn. lý tưởng hương của bên này là địa ngục của bên kia.

Cho nên lý tưởng hương không tồn tại.

Nhưng không ngăn được có người ước nguyện, hy vọng lý tưởng hương ra đời, hy vọng thế giới chỉ có lợi cho chính mình.

Đỗ Lan nói: Cho nên Phật Tổ mới nói chúng sinh giai khổ, không thể không vực dậy tinh thần.

Thiên Đạo gật gật đầu, hắn đọc thuộc Cẩu Kinh, cũng biết nỗi khổ tâm của Phật Tổ, hy vọng mọi người nhìn rõ chân tướng hư giả của thế giới, từ bỏ chấp chước.

Tiếc là từ bỏ chấp chước cũng không phải có lợi cho tất cả mọi người, vẫn có người cảm thấy chấp chước cũng chẳng sao.

Cho nên Phật Tổ cũng không thể thay đổi cục diện Giác giả, Ngu giả, Ngoại đạo.

Khổng Tử cũng không thể thay đổi cục diện Quân tử, Hương nguyện, Tiểu nhân.

Lão Tử cũng không thể thay đổi cục diện Thượng sĩ, Trung sĩ, Hạ sĩ.

Vậy thì phải làm sao.

Chỉ có thể dựa vào Giác giả, Quân tử, Thượng sĩ lúc nào cũng phải giữ cảnh giác, sẽ rất vất vả.

Người tốt thì phải bị súng chỉ vào đầu.

Đỗ Lan cho rằng muốn làm Giác giả, Quân tử, Thượng sĩ thì phải lúc nào cũng cần mẫn thực hiện, rất vất vả.

Cho nên người xưa tôn sùng Mạnh Mẫu ba lần dời nhà, treo tóc lên xà nhà dùng dùi đâm vào đùi, đục tường mượn ánh sáng, bỏ đom đóm vào túi lấy ánh sáng, nghe tiếng gà gáy dậy múa kiếm.

Nghe thôi đã biết rất gian khổ.

Được mấy người có thể kiên trì chứ.

Chẳng thà ước nguyện lý tưởng hương, nếu lý tưởng hương không thể thành hiện thực thì cũng không phải lỗi của mình, mà là lỗi của người khác.

Là người khác quá tà ác, cho nên lý tưởng hương mới không thể thành hiện thực.

Không có đủ Giác giả, Quân tử, Thượng sĩ, cho dù có trí tuệ kinh thế cũng không thể thực hiện được.

Cuối cùng sẽ giống như Lam Mộng, chỉ biết tìm bia đỡ đạn.

Có trí tuệ, còn cần có thổ nhưỡng, cần có đủ Giác giả, Quân tử, Thượng sĩ.

Đỗ Lan nói.

Thiên Đạo nói: Vậy làm sao để có đủ Giác giả, Quân tử, Thượng sĩ.

Giáo dục, định hướng lợi ích, chế độ văn hóa, các phương diện đều phải ép mọi người làm Giác giả, Quân tử, Thượng sĩ.

Ép buộc sao.

Chắc chắn rồi, không ép thì mọi người chắc chắn sẽ lười biếng, đó chính là tính nọa.

Thiên Đạo nói: Người tốt phải bị súng chỉ vào đầu sao.

Thật là tàn khốc, chẳng thống khoái chút nào, hoàn toàn không giống cường giả Từ Tràng.

Cường giả Từ Tràng phát tiết cảm xúc của mình, tìm kiếm niềm vui của mình, lấy đó để thôi động Từ Tràng.

Nếu hạn chế bản thân, Từ Tràng ngược lại sẽ suy giảm.

Muốn cường giả Từ Tràng lúc nào cũng giữ cảnh giác rất khó.

Đúng vậy, cường giả Từ Tràng khi ở dưới đáy vực của cuộc đời sẽ có động lực rất mạnh để làm bản thân mạnh lên.

Một khi thực hiện được mục tiêu, sẽ dễ đình trệ không tiến lên được, bị kẻ hậu lai đánh bại.

Đỗ Lan nói: Cường giả Từ Tràng mạnh nhất là người đang ở trong bi thương, một khi thoát khỏi bi thương, đại hạn sẽ tới.

Thiên Đạo bất đắc dĩ gật đầu, bi thương đúng là động lực.

Khi thực hiện được mục tiêu, ngược lại không còn động lực nữa.

Bạch Thủ Nam nhớ tới cha nuôi của mình, cha nuôi sau khi gặp mình thì nhân sinh viên mãn, sẵn lòng thản nhiên đi vào cõi chết.

Chỉ có thân ở đáy vực cuộc đời mới có thể lúc nào cũng giữ cảnh giác sao.

Hắn nói: Sống trong lo âu chết trong an lạc vậy.

Không tệ, xem ra ngươi đã lĩnh ngộ được rồi.

Bạch Thủ Nam nói: Thực ra đạo lý của người bình thường đối với cường giả Từ Tràng cũng có tác dụng như vậy, chúng ta ngoại trừ có Từ Tràng ra, cũng chẳng xuất sắc hơn người bình thường là bao.

Tư tưởng người bình thường vẫn luôn chỉ đạo sự phát triển của Từ Tràng.

Chương 4140

Quả nhiên mọi người cùng nhau hợp tác mới có tương lai, giữ vững cảnh giác.

Ánh mắt hắn vô cùng nghiêm túc, đã nhận ra mình phải vĩnh viễn giữ cảnh giác mới được, phải ép buộc chính mình.

Thiên Đạo hỏi: Bạch Thủ Nam, ngươi muốn làm gì.

Ta muốn thống nhất Trái Đất, trở thành vị vua tuyệt đối.

Bạch Thủ Nam nói: Ta sẽ ngồi trên vương tọa, chú thị toàn thế giới, vĩnh viễn giữ cảnh giác.

Đỗ Lan nói: Ta ủng hộ ngươi, không làm vương, làm Hoàng Đế, làm Hoàng Đế Trái Đất.

Hắn nhớ tới Hoàng Đế nhân loại trong Warhammer 40k, ngọn hải đăng vĩnh hằng của thế giới nhân loại, tuy vĩnh viễn ngồi trên chiếc ghế tự chế, nhưng luôn dẫn dắt nhân loại, cổ vũ mọi người kháng tranh với tà thần.

Thiết lập về Hoàng Đế nhân loại vô cùng thần kỳ, hắn là một người có dị năng, thực lực cường đại, trường sinh bất lão, chứng kiến sự hưng khởi và suy lạc của nhân loại.

Hoàng Đế nhân loại được thiết lập với một mùi vị khâm định, giống như người được Chúa chọn vậy.

Trong cuộc đại chiến giữa nhân loại và trí tuệ nhân tạo, lúc nhân loại sắp thất bại, Hoàng Đế nhân loại đã xoay chuyển tình thế, dẫn dắt nhân loại giành chiến thắng.

Sau đó Hoàng Đế lại dùng gen của mình khai phá ra các Nguyên Thể, để các Nguyên Thể đi khai thác vũ trụ.

Rồi nhân loại gặp phải tà thần không gian thứ tư, đế quốc nhân loại tan rã.

Hoàng Đế cũng vì bảo vệ đại bản doanh, không thể không ngồi trên vương tọa, dùng siêu năng lực của mình áp chế lối thông không gian thứ tư, tránh ác quỷ tràn vào đại bản doanh.

Hoàng Đế không bao giờ rời khỏi bảo tọa nữa, tiếp theo là những đứa con Nguyên Thể của hắn giết chóc lẫn nhau.

Hoàng Đế nhân loại vẫn là tín ngưỡng kiên trì đấu tranh của nhân loại, mọi người đều tin rằng chỉ cần Hoàng Đế nhân loại có thể đứng lên, sẽ có cơ hội phản công tà thần, một lần nữa dẫn dắt nhân loại giành chiến thắng.

Nếu đứng lên là có thể thắng lợi, sao Hoàng Đế nhân loại không đứng lên.

Đỗ Lan lại nhớ tới Lich King trên Băng Phong Vương Tọa trong World of Warcraft, nhất định phải có một Lich King.

Lich King khống chế vong linh, đảm bảo chúng không làm loạn.

Bất kể là Hoàng Đế nhân loại hay Lich King, đều không dễ dàng đứng lên, đều đang thủ hộ thế giới.

Bạch Thủ Nam dường như cũng muốn làm như vậy.

Vậy trước tiên phải có một bảo tọa.

Đỗ Lan nói: Ngươi đi thống nhất Trái Đất, ta sẽ đúc bảo tọa cho ngươi, đúc một cái bảo tọa độc nhất vô nhị, xứng đáng với thân phận Hoàng Đế Trái Đất.

Hiện tại Lam Mộng và Orga, một chết một lưu vong, mà Địa Ngục vốn đã ủng hộ Bạch Thủ Nam, chỉ còn lại Phá Mộng và Điện Nhãn.

Thiên Đạo thân tự đi khuyên hàng, hy vọng Điện Nhãn và Phá Mộng có thể buông bỏ thân phận, thừa nhận Bạch Thủ Nam, thực hiện thống nhất Trái Đất.

Chỉ cần ngươi đầu hàng, có thể phong ngươi làm Tể tướng.

Thiên Đạo nói.

Điện Nhãn nghe xong, lạnh lùng nói: Thiên Đạo, ta còn tưởng đạo nghĩa của ngươi sẽ đối xử bình đẳng với mỗi người, kết quả cũng chỉ làm tay sai cho Bạch Thủ Nam, cung cấp sự giúp đỡ cho sự thống trị của hắn.

Đạo nghĩa của ngươi thiên lệch như vậy, không thấy nực cười sao, không sợ thiên hạ đều phỉ nhổ đạo nghĩa của ngươi sao.

Thống nhất là đại thế.

Điện Nhãn hoàn toàn không tin, không muốn giao ra địa vị của mình, nói: Có bản lĩnh các ngươi cứ phát động chiến tranh đi, Thần Quốc không sợ các ngươi đâu.

Chiến tranh không có kết quả gì tốt đẹp cả, hơn nữa Thần Quốc cũng không có cửa thắng.

Chiến lực của các ngươi căn bản không bằng liên quân Tổ Chức và Thiên Quốc.

Trái Đất phải thống nhất, đó là vì tương lai.

Nực cười, cái tương lai đó ta không thừa nhận.

Điện Nhãn nghiến răng nghiến lợi nói: Quyền và tiền của ta tuyệt đối không giao cho bất kỳ ai, Thần Quốc còn có Phá Mộng, còn có lượng lớn tín đồ, chưa chắc các ngươi đã thắng được đâu.

Ngươi định mặc kệ sinh mạng của mọi người sao.

Chính các ngươi mới là kẻ mặc kệ sinh mạng, thế giới này không phải những gì các ngươi nói đều là đúng.

Điện Nhãn nói: Thiên Đạo, ngươi truy cầu đạo nghĩa, ta không ngăn cản ngươi, nhưng ngươi không thể cưỡng ép đạo nghĩa lên người ta.

Hiển nhiên Thần Quốc chính là chướng ngại cuối cùng cho việc thống nhất Trái Đất.

Điện Nhãn và Phá Mộng, một kẻ truy cầu quyền lực thế tục, một kẻ truy cầu truyền bá tôn giáo.

Hai người dưới sự giúp đỡ của Đỗ Lan đã thành lập Thần Quốc, nhưng hiện tại Đỗ Lan muốn thống nhất Trái Đất, Thần Quốc trở thành trở ngại cuối cùng.

Điện Nhãn đời này không có truy cầu gì cao sang, chỉ truy cầu quyền và tiền, vì thế mà phản bội Lam Mộng.

Lam Mộng và Điện Nhãn có mâu thuẫn mang tính cấu trúc, sau khi hai người trở mặt, Điện Nhãn vốn đã bại.

Lại là Đỗ Lan để hắn thành lập Thần Quốc ở Châu Phi, trở thành trung tâm của tín đồ toàn cầu.

Hiện tại Trái Đất muốn thống nhất, Thần Quốc phản đối.

Thiên Đạo thân tự thuyết phục cũng vô dụng, Điện Nhãn quyết phản kháng đến cùng.

Sau khi Đỗ Lan biết chuyện, liền trực tiếp nói: Sau khi thống nhất, để Điện Nhãn làm lão đại Trái Đất, Bạch Thủ Nam, ta để ngươi làm trưởng tinh cầu khác, vương tọa vẫn bảo tồn cho ngươi, thấy sao.

Hắn hy vọng hòa bình thống nhất Trái Đất, Bạch Thủ Nam có thể làm trưởng tinh cầu tiếp theo.

Mọi người kinh ngạc nhìn Đỗ Lan, đây là đem thành quả thắng lợi dâng tặng cho người khác.

Thiên Võng là người đầu tiên không phục, nói: Cho dù ngươi không muốn làm lão đại, còn có Thiên Đạo, còn có Bạch Thủ Nam, còn có ta.

Chúng ta đều có thể làm lão đại.

Hắn vô cùng hâm mộ Địa Ngục, cũng muốn làm lão đại.

Đỗ Lan nói: Vũ trụ có nhiều tinh cầu như vậy, mọi người đều có thể làm lão đại.

Các ngươi có thể tùy tiện chọn một tinh hệ, sau đó đi cải tạo, không cần cục hạn ở Trái Đất.

Thiên Võng, ta biết lý tưởng của ngươi, muốn đứng ở vị trí trung tâm, được vạn chúng chú mục, nhưng đừng chỉ cục hạn ở một hành tinh.

Thiên Võng nói: Tuy là đạo lý này, nhưng Trái Đất đã tốn bao nhiêu tâm huyết mới có hình dáng ngày hôm nay, dâng tặng cho kẻ khác, ta thấy không sướng.

Giống như chúng ta xây nhà xong, trang trí xong, cuối cùng lại đem nhà cho người khác vậy.

Dựa vào cái gì.

Đúng vậy, nếu ai quậy phá thì người đó được làm lão đại, vậy Điện Nhãn vui rồi, nhưng các cường giả Từ Tràng khác lại không vui.

Bạch Thủ Nam cũng đưa ra ý kiến phản đối, nói: Thực sự muốn thay lão đại, vì sao không thay cha nuôi của ta.

Thiên Đạo cũng nói: Đỗ Lan, không cần cố kỵ suy nghĩ của ta.

Nếu Điện Nhãn thực sự kháng cự đại nghiệp thống nhất, ta sẽ thân tự ra tay, tuyệt đối không vì hắn là anh em kết nghĩa mà nương

tay.

Mọi người đều cảm thấy nhường vị trí cho Điện Nhãn không phải là biện pháp hay.

Đỗ Lan nhìn mọi người, nói: Điện Nhãn lẽ ra đã chết rồi.

Mọi người nhìn Đỗ Lan, không biết lời này giải thích thế nào.

Đỗ Lan tiếp tục nói: Hồi đó tại hội nghị đảo Phục Sinh, Tổ Chức tuyên bố kế hoạch thế giới mới, Điện Nhãn và Thiên Đạo phản bội.

Nếu không có ta can thiệp, Điện Nhãn sau khi phản bội thất bại, sẽ một thân một mình đấu với Tổ Chức, định liều mạng cùng Lam Mộng, nhưng Lam Mộng lại dùng thi thể của hắn để đỡ đòn sát chiêu bom hạt nhân ẩn giấu.

Mọi người nghe câu chuyện về một dòng thời gian khác, không có gì nghi ngờ.

Thiên Đạo nói: Đúng là chuyện Điện Nhãn sẽ làm, thực ra hắn không coi trọng quyền và tiền như tưởng tượng, mà coi trọng tình và nghĩa đối với người khác hơn.

Nếu thất bại, hắn chắc chắn sẽ không tiếc bất cứ giá nào để báo thù, hắn cảm kích Lam Đạo Thiên Vũ truyền thụ Từ Tràng, cũng hận Lam Đạo Thiên Vũ sát hại gia nhân.

Hắn tuyệt đối không buông bỏ thù hận, có cơ hội chắc chắn sẽ báo thù, đó là tình nghĩa của hắn.

Đỗ Lan nói: Lúc đó ta đã ngăn hắn lại, cũng có nghĩa là ta đã gián tiếp cứu hắn.

Nếu muốn giết hắn, lúc đầu cũng chẳng cần cứu hắn làm gì.

Vậy thì lưu đày hắn đi.

Thiên Võng nói.

Mọi người phải buông bỏ thành kiến, đừng xoáy vào sự đắc mất của một thành một địa.

Đỗ Lan nói: Mục tiêu của chúng ta không chỉ là Trái Đất.

Ta không đồng ý.

Thiên Võng nói.

Đỗ Lan rất bất đắc dĩ, nhưng mọi người đều phản đối, đành nói: Được rồi, vậy thì lưu đày Điện Nhãn.

Vậy còn nghe được, Điện Nhãn căn bản không có tư cách thống soái Trái Đất.

Thiên Võng nói: Cùng lắm thì quy đổi Thần Quốc thành tiền tệ tương ứng, tống hết đi hành tinh khác.

Thế là Điện Nhãn và Phá Mộng bị truyền tống trực tiếp đến một hành tinh trong góc vũ trụ, đi kèm là một núi tiền tệ.

Điện Nhãn nhìn núi tiền cao như núi, trực tiếp ngớ người, chính mình muốn tiền, nhưng tiền ở Trái Đất mới có giá trị chứ.

Ở hành tinh lạ này, có tiền cũng chẳng mua được gì, tiền có ích gì.

Hắn không khỏi nhớ tới một câu Đỗ Lan từng nói: Tiền cuối cùng phải chuyển hóa thành vật tư, quyền cuối cùng phải chuyển hóa thành thắng lợi.

Nếu chỉ có tiền và quyền là giải quyết được tất cả, thì Đào Chu Công thời cổ đại đã chẳng cần thoái ẩn giang hồ, Lã lã Bất Vi cũng chẳng cần kỳ hóa khả cư.

Họ đều có tiền, nhưng cuối cùng đều không dậm chân tại chỗ.

Còn có sự thay triều đổi đại thời cổ đại, Hoàng Đế có quyền, chẳng phải vẫn thất bại sao.

Chỉ có tiền là vô dụng, còn phải tiếp tục kiếm tiền, mà muốn kiếm tiền thì phải đổi tiền thành hàng, rồi bán hàng đi.

Giống như Lã Bất Vi kỳ hóa khả cư, đầu tư vào vương tử để đợi tăng giá.

Sau này Lã Bất Vi thực sự trở thành tướng quốc nước Tần, có rất nhiều tiền và quyền.

Nhưng quyền nếu không thể chuyển hóa thành thắng lợi, cuối cùng vẫn sẽ bị đánh bại.

Chắc chắn có người nghĩ đó là vì tiền không đủ, quyền không đủ.

Vậy làm thế nào để có nhiều tiền hơn, nhiều quyền hơn.

Chương 4141

Cần phải có vật tư, thắng lợi, tiền và quyền chỉ có thể đạt được thông qua sự lưu động của vật tư và sự tích lũy thắng lợi, cần phải có nhãn quang và thực lực, chứ không phải từ trên trời rơi xuống.

Điện Nhãn hiện tại siêu cấp giàu có, tiền chất thành núi, nhưng lại ở trên một hành tinh nguyên thủy hoang lương, thì có ích gì chứ.

Hắn nhìn lên bầu trời, nhìn xuống đại địa, trên trời có hai mặt trời, trên mặt đất là rừng rậm nguyên sinh mênh mông.

Phá Mộng thì rất điềm tĩnh, vì bà phát hiện trên hành tinh này có sinh mệnh, tuy rất nguyên thủy, nhưng có thể tiến hóa.

Chúng ta bị lưu đày rồi.

Điện Nhãn biết: Thủ đoạn của Tổ Chức, những kẻ không nghe lời đều bị tống khỏi Trái Đất, ngẫu nhiên gửi đến một hành tinh nào đó trong vũ trụ.

Phá Mộng nói: Đây có lẽ là ý chỉ của Thần, để chúng ta khai thác lãnh địa tín ngưỡng mới.

Điện Nhãn bất lực, tiếc là hiện tại đã không tìm thấy đường về nhà, nhìn thiên tượng toàn là những vì sao lạ lẫm.

Căn bản không thể quan sát thấy một chút quen thuộc nào.

Hiển nhiên Đỗ Lan bọn họ thực sự lo lắng mình sẽ quay lại.

Có Từ Tràng, đối với môi trường thế này thì không sợ, nhưng trong lòng rất uất ức.

Hắn hiện tại đã có thể tưởng tượng ra bộ mặt cười hả hê của Đỗ Lan bọn họ, chắc chắn đang vui mừng vì đã giải quyết xong Thần

Quốc.

Tuy nhiên không hề vui mừng.

Bởi vì thống nhất Trái Đất là điểm đích cũng là điểm khởi đầu, Hoàng Kim Vương Tọa do Đỗ Lan chế tạo cũng đã hoàn thành.

Đây là Hoàng Kim Vương Tọa có thể nhìn thấu các chiều không gian khác nhau, thời không khác nhau, vị diện khác nhau, ngồi lên đó chính là vua của Trái Đất.

Đỗ Lan chỉ vào một cái ghế vàng chóe, nhưng tạo hình lại giống hệt cái ghế nhựa nói: Ngồi lên đó sẽ có power mạnh mẽ.

Công năng của cái ghế này tương đương với ghế Mobius trong DC Comics, đại khái ngồi lên xong là gần như toàn tri toàn năng.

Bạch Thủ Nam, ngồi lên đi.

Đỗ Lan nói.

Để Thiên Võng ngồi đi.

Bạch Thủ Nam đột nhiên nói: Ta thay đổi ý định rồi.

Tuy có Từ Tràng, nhưng trí tuệ của ta không bằng Thiên Võng, hắn hợp thích hơn.

Lúc này hắn lại khiêm tốn.

Đỗ Lan nhún vai, nói: Được rồi, vậy thì Thiên Võng ngồi.

Dù sao cũng phải có một người ngồi lên, một khi ngồi lên trở thành trưởng tinh cầu, sẽ vĩnh viễn thủ hộ Trái Đất.

Đây là quyền uy vô thượng, cũng là trách nhiệm vô hạn.

Thiên Võng nhìn cái ghế nhựa vàng, có chút kích động.

Hắn hồi tưởng lại lúc mười tuổi, chính mình xem Địa Ngục diễn giảng, tuy lúc đó còn rất nhỏ nhưng cũng có thể cảm nhận được niềm vui lan tỏa khắp toàn thân.

Từ lúc đó, hắn đã huyễn tưởng mình cũng có cơ hội bước lên sân khấu.

Tiếc là hắn không có bất kỳ Từ Tràng nào, chỉ có thể là vai phụ.

Nhưng hiện tại hắn có cơ hội ngồi lên ghế, thật chẳng khác gì nằm mơ.

Nhưng hắn đứng trước ghế, hồi lâu không ngồi xuống, nói: Bạch Thủ Nam, ngươi có Từ Tràng 99 vạn thất, còn có thể dự tri tương lai, nên do ngươi ngồi.

Bạch Thủ Nam lại nói: Trí tuệ của ngươi siêu việt tất cả mọi người, ngươi có tư cách trở thành người chỉ đạo.

Năng lực của ta nếu không có sự chỉ đạo, chỉ tạo thành sự phá hoại mà thôi.

Thiên Võng, ngươi hợp thích làm trưởng tinh cầu hơn ta.

Hơn nữa, ta còn có Thu Thiên và cha nuôi, có những tình cảm riêng tư không thể cắt đứt.

Tuy ta đề xuất thống nhất Trái Đất, nhưng cuối cùng vẫn không buông bỏ được tư tình.

Hai người là người cùng lứa, lúc này lại tỏ ra nhường nhịn nhau.

Thiên Võng biết sau khi ngồi lên, sẽ không còn là phàm nhân, không thể có tình cảm riêng tư, ngồi lên đó chính là cô gia quả nhân.

Vì Bạch Thủ Nam không buông bỏ được tư tình, Thiên Võng liền không khách khí nữa, ngồi lên ghế nhựa vàng, nhất thời power xông thẳng lên đỉnh đầu, hắn và ghế nhựa vàng dung làm một thể, người là ghế, ghế là người.

Chúc mừng trưởng tinh cầu đầu tiên của Trái Đất đăng cơ.

Theo lời Đỗ Lan vừa dứt, nhân loại toàn cầu đều cảm nhận được trưởng tinh cầu đăng cơ, vạn thú tề hót, bầy chim tung cánh.

Tân thời đại mở ra.

Còn Đỗ Lan thì xong việc phủi áo ra đi, giấu sâu công danh, cùng Địch Ny Toa trực tiếp rời đi.

Bạch Thủ Nam nhường Hoàng Kim Bảo Tọa cho Thiên Võng, hắn cùng Thu Thiên đi sống ngày tháng của mình.

Cuối cùng cường giả Từ Tràng vẫn không giữ được sự lãnh tĩnh, chọn con đường khiến mình sảng khoái.

Còn Thiên Võng, cực hạn của phàm nhân này, đã chọn gánh vác trách nhiệm toàn cầu.

Nhưng bất kể họ chọn thế nào, đã không còn liên quan đến Đỗ Lan, hắn một lần nữa rời khỏi thế giới bị những kẻ điên khống chế đó, tiếp tục hành trình tìm kiếm niềm vui của mình.

Thế giới điên rồ có người vui có kẻ sầu, phàm nhân cuối cùng có thể đi được bao xa, chỉ có thể dựa vào chính họ.

Cường giả Từ Tràng khi nào có thể lĩnh ngộ được Sức Mạnh Lưu Lượng, cũng toàn dựa vào chính họ.

Lịch sử không có kết thúc, cứ thế phải đấu với trời, đấu với đất, đấu với người, cho đến khi vũ trụ hủy diệt.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa một lần nữa xuyên việt đến một thế giới hoàn toàn mới.

Trông có vẻ rất bình thường, nhưng tin tức lại thường xuyên đưa tin về một loại sinh vật sát nhân tên là San Chủng.

Tokyo đã bị chia thành 24 khu, tình hình mỗi khu mỗi khác, có những khu án kiện về San Chủng vô cùng nhiều, có những khu vực lại bình ổn hơn.

Chỗ này chắc chắn là để đầu cơ bất động sản rồi.

Đỗ Lan thấy sự khác biệt giữa 24 khu, lập tức phán đoán giá nhà mỗi khu vực là khác nhau, khu vực hòa bình giá nhà chắc chắn cao hơn, còn khu vực có tỷ lệ án kiện cao giá nhà chắc chắn thấp hơn.

Địch Ny Toa cạn lời nhìn trượng phu, tin tức sát nhân nghiêm túc như vậy mà sao chàng lại liên tưởng đến giá nhà được chứ.

Địch Ny Toa nhớ tới quê hương mình, quê hương của nàng cũng chia hòn đảo thành 49 khu vực, mỗi khu vực đều sắp xếp một vị Đại Kiếm phụ trách.

Địch Ny Toa là Đại Kiếm mạnh nhất, phụ trách khu số 1, cũng là khu vực có mật độ Yêu Ma cao nhất.

Yêu Ma càng nhiều, cuộc sống của bách tính càng khổ, giá nhà càng thấp.

Tuy nhiên ở thế giới Đại Kiếm, Yêu Ma là một loại sinh vật binh khí, hòn đảo là nơi thực nghiệm vũ khí đối phó Yêu Ma.

Bên ngoài hòn đảo có hai quốc gia khai chiến, một bên sử dụng một loại huyết nhục gọi là Long Chi Mạt Duệ kết hợp với nhân loại để khai phát ra Yêu Ma.

Mà quốc gia còn lại vì để đối phó Yêu Ma, đã nghiên cứu ra Đại Kiếm trên đảo.

Địch Ny Toa nhìn tin tức, cảm giác thế giới San Chủng cũng giống như quê hương mình.

Đỗ Lan nhìn tin tức nói: San Chủng à, không có Yêu Ma, Ký Sinh Thú, năng lực biến thân Quái Nhân, không thể hấp thu ký ức của người khác để ngụy trang thành người bị hại.

Cho nên chỉ có thể đeo mặt nạ để tránh bại lộ thân phận của mình.

Trong Đại Kiếm, Yêu Ma có thể thông qua việc ăn thịt để có được ký ức của người khác, đồng thời ngụy trang thành người bị hại, người bình thường không thể phân biệt được.

Ký Sinh Thú là sinh vật ngoài hành tinh, ký sinh trong cơ thể nhân loại, có được ký ức nhân loại, tuy nhiên lúc đầu tuy có ký ức nhưng lại không thể ngụy trang tốt cho con người, dễ bị lộ.

Sau này thông qua học tập và tiêu hóa ký ức, mới có thể dung nhập vào xã hội nhân loại.

Khi gặp nguy hiểm, Ký Sinh Thú sẽ thay đổi cơ thể ký sinh.

Quái Nhân là kẻ địch trong Kamen Rider, thông thường có hai trạng thái là nhân loại và Quái Nhân, bình thường trông như người bình thường, ngay cả Kamen Rider cũng không phân biệt được.

Sau khi biến thân sẽ thành Quái Nhân, sở hữu siêu năng lực.

Thông thường Quái Nhân đều là binh khí cải tạo của tổ chức Shocker, mục tiêu là thống trị thế giới, Quái Nhân có giai cấp rõ ràng: chiến đấu viên phổ thông, chiến đấu viên tinh anh, cán bộ, thủ lĩnh.

Đương nhiên thế giới One Punch Man cũng mượn khái niệm Quái Nhân, chỉ là Quái Nhân trong đó phạm vi rất rộng, thậm chí cả quái thú cũng bao hàm trong Quái Nhân, Quái Nhân có loại bị cải tạo, cũng có loại giống nhân loại, cũng có sinh vật thứ nguyên, đủ mọi loại hình.

Quái Nhân và Rider trong Kamen Rider có sức mạnh đồng nguyên, còn Quái Nhân và anh hùng trong One Punch Man thì sức mạnh không đồng nguyên.

Chương 4142

Vậy San Chủng là gì.

Là sinh vật binh khí cải tạo, hay là kết quả của người ngoài hành tinh, hay là một nhánh tiến hóa tự nhiên.

Đỗ Lan không nhịn được hỏi một câu.

Chỉ sợ cả nhân loại và San Chủng đều không thể giải đáp câu hỏi này của chàng.

Địch Ny Toa nói: Chàng định làm thế nào.

Có thường thái, mới có biến thái.

Đỗ Lan nói.

Chữ biến thái ở đây không phải loại người biến thái ổi thỏa có sở thích kỳ quặc khác người.

Mà rất đơn giản, ý là khác với trạng thái bình thường thường thái.

Thường thái và biến thái, chính là trạng thái tầm thường và trạng thái biến hóa.

Biến thái chính là ý nghĩa khác với trạng thái tầm thường, vì khác với thường thái nên thường thức không thể giải thích, sẽ không được thường thái dung nạp.

Nhân vật chính của câu chuyện San Chủng chính là một biến thái.

Đương nhiên rất nhiều nhân vật chính trong thế giới nhị thứ nguyên đều là biến thái, đều khác với thường thái.

Có kẻ điên đảo thường thái, có kẻ quay về thường thái.

Địch Ny Toa nói: Thường thái cũng tùy người mà khác nhau, người bình thường có thường thái của người bình thường, làm việc sinh hoạt, sống tốt ngày tháng của mình.

San Chủng cũng có thường thái của San Chủng, đầu lưỡi của Nhật Bản, mỗi bên đều có địa bàn của mình.

Cho nên nhân loại biến dị thành San Chủng là biến thái, San Chủng khát khao cuộc sống nhân loại cũng là biến thái.

Đỗ Lan biết mỗi bên có thường thái của riêng mình, cũng có biến thái của riêng mình.

Địch Ny Toa gật đầu, nói: Thường thái chính là biên giới ổn định, chúng ta là chúng ta, họ là họ.

Nhưng luôn có người xuất hiện chướng ngại trong nhận thức về bản thân, sẽ nghi vấn vì sao chúng ta là chúng ta, họ là họ, vì sao ta thuộc về chúng ta chứ không thuộc về họ.

Một khi nảy sinh nghi vấn sẽ tìm kiếm đáp án.

Tiếc là có một vấn đề luôn không thể giải quyết.

Đỗ Lan nói.

Vấn đề gì.

Sinh ra trong chuồng ngựa, chưa chắc đã là ngựa.

Đỗ Lan nói: Nhận tri bản thân xuất hiện chướng ngại, sẽ rất khó chịu, lại không thể thực sự thay đổi chủng tộc của mình.

Địch Ny Toa lại nói: Căn bản không cần thiết phải thay đổi, chỉ cần kiên định lập trường của mình là được.

Là một Đại Kiếm, tuy chém giết Yêu Ma nhưng lại bị nhân loại ghét bỏ.

Đại Kiếm vốn dĩ cũng là người, được cấy huyết nhục của Yêu Ma mới biến thành Đại Kiếm, cũng thuộc loại biến thái.

Cho nên nàng rất hiểu cảm giác bị người khác bài xích, nhưng hoàn toàn không để tâm.

Vì có để tâm cũng không thể khôi phục thành người bình thường, ngược lại vì là Đại Kiếm, sở hữu thực lực chém giết Yêu Ma, có thể làm một số việc có ý nghĩa.

Dù có bị thường thái bài xích, làm biến thái thì có gì sai.

Địch Ny Toa nói: Giống như chàng vẫn luôn nói vậy, xã hội không phải tĩnh thái mà là động thái.

Thường thái sẽ bị phá vỡ, cần phải có biến thái đi ứng đối với môi trường biến hóa, giải quyết vấn đề.

Dù bị thường thái bài xích, cũng nghĩa không phản cố.

Phát ngôn này của nàng hơi bị nguy hiểm đấy.

Đỗ Lan thầm nghĩ việc ủng hộ biến thái một cách lý trực khí tráng như vậy, khó tránh khỏi khiến người ta hiểu lầm.

Địch Ny Toa nói: Thiếp cảm thấy thế giới này rất thú vị.

Vậy thì ở lại đây, cảm nhận cho thật tốt đi.

Đỗ Lan nói: Trước tiên đi khu nào.

Có khu vực hòa bình, cũng có khu vực hỗn loạn.

Khu vực hỗn loạn có những khu nào.

Khu 1 là hỗn loạn nhất, đó là nơi San Chủng thường xuyên tranh giành địa bàn, cũng là nơi đặt trụ sở của Đối Sách Cục.

Đối Sách Cục là tổ chức chính phủ chuyên đối phó với San Chủng.

Có phải họ cũng sẽ sử dụng sức mạnh San Chủng làm vũ khí, thậm chí có thể khiến con người chuyển biến thành San Chủng không.

Và đằng sau Đối Sách Cục có phải còn có một nhóm âm mưu gia, có dã tâm tà ác không.

Địch Ny Toa hỏi.

Nhất châm kiến huyết, không hổ là chiến sĩ Đại Kiếm mạnh nhất, quá hiểu tính nết của nhân loại.

Đỗ Lan cũng phải bật cười, vì lão bà thực sự quá thông minh, chưa điều tra mà đã dự đoán được chân tướng của Đối Sách Cục rồi.

Xem qua bao nhiêu tổ chức chính phủ như vậy, sớm đã có kinh nghiệm rồi.

Chắc chắn sẽ tồn tại tổ chức mang danh nghĩa bảo vệ nhân loại nhưng lại làm việc trục lợi cho chính mình.

San Chủng tuy là quái vật, nhưng mạnh hơn nhân loại, chắc chắn có thể khơi gợi dục vọng của nhân loại.

Sẽ có rất nhiều người muốn nắm giữ sức mạnh San Chủng, mượn San Chủng để trở nên mạnh hơn.

Đỗ Lan thầm nghĩ Đối Sách Cục thực sự đang nghiên cứu vũ khí khai phát từ cơ quan của San Chủng, gia tộc đứng sau thực chất là một gia tộc San Chủng đã dung nhập vào nhân loại, dùng sức mạnh nhân loại để duy trì sự cân bằng giữa nhân loại và San Chủng.

Rõ ràng là San Chủng nhưng lại sử dụng thủ đoạn của nhân loại để khống chế thành phố, cũng thuộc loại biến thái, hoàn toàn không giống với San Chủng phổ thông.

Thường thái của San Chủng chính là phải đối địch với nhân loại, không thể thấu hiểu lẫn nhau.

Tự mình chiếm cứ một bãi săn, giống như hổ vậy, không cho phép

San Chủng khác xâm nhập địa bàn của mình.

Tuy nhiên xã hội San Chủng cũng mang tính động thái, sinh thái xã hội cũng đang phát triển, có sự xuất hiện của loại biến thái như gia tộc San Chủng, thì sẽ xuất hiện tình huống dùng biến thái đối phó biến thái.

Hiện tại chính là thời đại mà thường thái duy trì suốt hàng trăm năm của San Chủng bị phá vỡ, gia tộc San Chủng dung nhập vào nhân tộc, nắm giữ nhiều vốn, kỹ thuật, nhân tài hơn, có thể áp chế tất cả San Chủng khác.

Vậy thì San Chủng truyền thống không thể ngồi chờ chết, cũng phải phá vỡ truyền thống độc hành của mình, thành lập các hội kín, đối kháng với gia tộc San Chủng.

Từ đơn đả độc đấu, biến thành sự quần ẩu giữa các thế lực.

Xã hội San Chủng đang tiến hóa, đối với nhân loại mà nói cũng là một lần biến thái, nhân loại vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Khu vực hòa bình thì sao.

Địch Ny Toa hỏi.

Khu 20 tương đối hòa bình.

Vậy trước tiên đi khu vực hòa bình đi.

Nàng nói.

Đó là một quán cà phê diện tích không lớn, mang tên An Định Khu, bầu không khí hòa bình, môi trường thư thái.

Tuy quán không lớn nhưng khách khứa không ít.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa bước vào, liền thấy lão bản mỉm cười nói: Chào mừng quý khách.

Lão bản tuổi không nhỏ, tóc hoa râm, diện mạo từ tường với đôi mắt híp, mặc chế phục đứng sau quầy phụ trách pha chế cà phê.

Còn có ba nhân viên phục vụ mặc chế phục đen, gồm hai người trung niên và một thiếu nữ.

Hai người trung niên một nam một nữ đều nở nụ cười, còn thiếu nữ thì thanh thuần, biểu tình bình thản.

Hai vị cần dùng gì.

Lão bản mỉm cười hỏi.

Hai ly cà phê sữa.

Đỗ Lan đáp.

Ánh mắt Địch Ny Toa đảo qua thực khách trong quán, lập tức ngửi thấy ba loại mùi vị, hiển nhiên quán cà phê này không chỉ có khách là người thường mà còn có những vị khách không bình thường.

Nhưng đôi bên đều đang uống cà phê, không ai can thiệp ai.

Hảo, xin chờ một lát.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa ngồi trước quầy bar, chờ đợi cà phê.

Đỗ Lan nhìn sang hai bên, thấy một cô nương rất xinh đẹp, tóc dài phiêu dật, khí chất văn nhã, đang đọc một cuốn tiểu thuyết tội phạm ngách.

Bên kia có hai nam sinh quan hệ có vẻ rất tốt, một trong số đó trông khá thật thà đang nhìn trộm cô nương tóc dài kia, hơi thở thầm mến đang lan tỏa.

Cà phê của hai vị.

Lão bản bưng cà phê lên.

Đỗ Lan nếm thử một ngụm, khen ngợi: Hương vị thực sự rất tuyệt.

Đa tạ khách nhân khen ngợi.

Đỗ Lan nói: Lão bản, hai chúng tôi là du khách, không biết gần đây có điểm tham quan nào thú vị không.

Hai vị là du khách từ đâu tới.

Lão bản hỏi.

Từ hải ngoại đến.

Khách nhân không phải người bản quốc sao.

Tiếng Nhật của ngài nói thật tốt.

Đã đặc biệt luyện qua.

Đỗ Lan nói tiếp.

Nếu là điểm tham quan thì gần đây thực sự không có.

Nhưng cách đây không xa là Đại học Thượng Tỉnh, xung quanh rất náo nhiệt.

Lão bản mỉm cười giới thiệu: Đó là một nơi tràn đầy thanh xuân, có rất nhiều người trẻ tuổi, có thể tới đó cảm nhận bầu không khí.

Đỗ Lan cười đáp: Vô cùng cảm ơn đã đề cử.

Lão bản tuy luôn giữ nụ cười nhưng trong lòng vẫn luôn cảnh giác, bởi vì hắn cảm nhận được trên người Đỗ Lan và Địch Ny Toa có một luồng khí trường không ổn.

Rất khó giải thích đó là cảm giác gì, không phải người thường, cũng không phải đám chó săn của Đối Sách Cục, càng không phải đồng loại.

Đây là một loại cảm giác hoàn toàn mới, chưa từng trải nghiệm, một loại khí trường nguy hiểm.

Chương 4143

Địch Ny Toa vừa đến đã nhận ra lão bản và ba nhân viên trong quán toàn bộ là San Chủng, nên nàng đã cảm ứng toàn bộ bố cục quán.

Tầng trên là nơi ở, có vài căn phòng.

Dưới hầm là một kho lạnh lớn, bên trong trữ thực phẩm, lượng lớn thịt và cà phê đậm đặc.

Hiển nhiên quán cà phê chỉ là bề ngoài, công dụng thực sự là bộ phận hậu cần chi viện của San Chủng.

Đồng thời nàng cũng nhìn ra chiến lực của đám San Chủng này bình thường, nếu ra tay, chúng chỉ ở trình độ tôm tép, không đáng nhắc tới.

Nàng có thể trong nháy mắt tiễn chúng đi gặp Diêm Vương, chỉ là không biết trượng phu có dự tính gì nên nàng mới không động thủ.

Chiến đấu lực của San Chủng thực sự không mạnh, nếu nhân loại dùng vũ khí hạng nặng hoàn toàn có thể khiến chúng mất khả năng hành động.

Tuy San Chủng đao thương bất nhập, nhưng không phải thân thể bất tử, chúng cần bổ sung năng lượng mới duy trì được làn da kiên cố để chống lại sát thương.

Chỉ cần bụng đói, binh khí lạnh thông thường cũng có thể làm chúng bị thương.

Đương nhiên cho dù chúng đầy năng lượng, vũ khí hạng nặng của nhân loại vẫn hữu hiệu như thường.

Tuy nhiên dùng vũ khí hạng nặng sẽ phá hoại thành thị quá lớn, nên nhân loại vẫn chọn Đối Sách Cục, khai phát vũ khí chuyên môn để tiến hành chiến đấu phạm vi nhỏ.

Điều này cũng giống như việc cảnh sát trang bị súng có độ xuyên thấu thấp, vì họ phải đối mặt với môi trường đô thị đầy người dân vô tội.

Sử dụng đạn xuyên thấu mạnh dễ làm bị thương quần chúng vây xem.

Cho nên Đối Sách Cục không sử dụng vũ khí hạng nặng là hợp lý, dù sao thành thị là trung tâm kinh tế, nếu ngày nào cũng nổ pháo thì doanh nghiệp sao dám ở lại, giá nhà sao duy trì nổi.

Vừa uống cà phê, Đỗ Lan vừa thấy cô nương xinh đẹp kia chủ động tới bắt chuyện với nam sinh thẹn thùng, hóa ra nam sinh đại học kia cũng thích đọc sách, lại còn thích cùng một tác giả với cô ta.

Hai người trò chuyện rất vui vẻ, cô nương lập tức mời hắn hôm khác gặp mặt.

Có nguy hiểm.

Đỗ Lan nói: Một cô nương xinh đẹp như vậy chủ động bắt chuyện với một nam sinh đại học thanh thuần, khẳng định là có âm mưu.

Có âm mưu gì chứ.

Lão bản nghe thấy lời Đỗ Lan, cách quầy bar hỏi: Có lẽ chỉ là lưỡng tình tương nguyện, thảo luận sở thích chung thôi.

Không, theo tôi thấy là cô ta thèm khát thân xác của cậu ta.

Đỗ Lan nói.

Lão bản không biết đối phương đang nói theo nghĩa đen hay có ẩn ý gì khác.

Cuối cùng hắn chỉ nói: Đó chính là thanh xuân.

Đỗ Lan nói: Thanh xuân là thứ định sẵn sẽ đầy rẫy tiếc nuối, tôi thấy vị thiếu niên này sắp phải ôm hận suốt đời rồi.

Lão bản, xem ra ngài cũng là người có tình, lúc trẻ chắc hẳn có nhiều câu chuyện lắm, có hứng thú giao lưu chút không.

Vị khách này, chúng ta mới gặp lần đầu mà ngài đã nghe ngóng quá khứ của người khác, e là không tốt lắm.

Đỗ Lan nói: Thực ra ngoài thân phận lữ hành giả, công việc chính của tôi là xem tướng mạo, chiêm bặc toán mệnh.

Tôi có thể chỉ thông qua diện tướng mà nhìn ra mệnh cách của ngài.

Vậy sao.

Lão bản dường như có chút hứng thú: Mời ngài nói thử xem.

Đỗ Lan quan sát lão bản, nói: Có thể thấy lúc trẻ năng lực của ngài rất mạnh, chắc cũng đã kết hôn và có con.

Nhưng hôn nhân của ngài không hạnh phúc, gia đình cũng không mỹ mãn.

Lão bản giữ nụ cười, không tán đồng cũng không phản đối.

Đỗ Lan tiếp tục: Ngoài gia đình, sự nghiệp cũng có bước ngoặt.

Có thể thấy lão bản đã trải qua nhiều thăng trầm, hiện tại hy vọng có thể an định qua ngày, chỉ tiếc cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, không phải ngài muốn an định là được.

Tôi nghĩ ngài chắc chắn đã nỗ lực rất nhiều mới mở được quán cà phê này, nhưng cho dù thế, chỉ cần sơ suất một chút là sẽ công dã tràng.

Lời này vừa thốt ra, hai nhân viên phục vụ trung niên nam nữ đã căng thẳng đến mức muốn ra tay.

Vì Đỗ Lan nói quá sát thực tế, An Định Khu hiện tại quả thực đang lung lay trước gió bão.

Đặc biệt là gần đây có một kẻ ham ăn tìm đến, săn mồi vô độ, rất dễ thu hút sự chú ý của Đối Sách Cục, đến lúc đó Khu 20 cũng không thể ổn định nổi.

Lão bản vẫn híp mắt cười: Khách nhân thật biết xem bói, rất giỏi sử dụng thuật ngữ của thầy bói.

Những điều ngài nói hoàn toàn là chuyện lập lờ, có thể xảy ra với bất kỳ ai.

Đây không phải xem bói, đây là dữ liệu lớn, chỉ là tập hợp những điều mà người già thường oán trách lại với nhau.

Lúc trẻ có chí khí, già rồi gia đình không thuận, nhiều người già đều cảm thấy thế.

Còn về cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng lại càng đơn giản, tôi mở quán cà phê, cần chi phí, nếu kinh doanh không tốt sẽ mất trắng, chẳng lẽ không cần cẩn thận sao.

Tôi tuổi lớn thế này còn phải kinh doanh quán cà phê chứ không được nghỉ hưu hưởng lạc, chẳng lẽ không phải là nỗ lực.

Lão bản chỉ ra vấn đề trong cách xem bói của Đỗ Lan là sự lập lờ, không có nội dung chính xác.

Những lời này nói với bất kỳ người già nào vẫn còn đang làm việc, tám chín phần mười đều trúng.

Đỗ Lan nói: Xem ra lão nhân gia không tin vào mệnh.

Đã từng này tuổi rồi, sớm đã nhìn thấu.

Lão bản nói: Hiện tại tôi chỉ muốn kinh doanh tốt quán cà phê này.

Đỗ Lan lại biết An Định Khu không thể an định, vì các thế lực San Chủng khác sẽ không cho phép nó tồn tại.

Các thế lực khác đều đang khuếch trương, An Định Khu vì muốn ổn định cũng phải chiêu binh mãi mã, kẻ khác sẽ không tin An Định Khu trung lập.

Càng không cần nói lúc trẻ lão bản đã làm bao nhiêu chuyện gây thù chuốc oán, kẻ thù xung quanh sao có thể dễ dàng bỏ qua.

Rửa tay gác kiếm, rút khỏi giang hồ, về cơ bản là không thể thực hiện.

Hưởng hết lợi lộc rồi muốn rút lui.

Đâu có chuyện tốt như vậy.

Kết cục của việc rửa tay gác kiếm thường là bị tiêu diệt, trở thành đá kê chân cho kẻ khác.

Những kẻ mắt híp đều là quái vật, lão bản lúc trẻ cũng là một truyền kỳ, mạnh đến mức vô lý, cũng thuộc dạng biến thái.

Chỉ là tuổi già sát ý thu liễm, không muốn cuốn vào phân tranh nữa.

Nhưng hắn rất rõ sự an định của An Định Khu khó lòng duy trì, nên mới chiêu mộ một nhóm cường giả cùng bảo vệ.

Một An Định Khu mạnh mẽ như vậy, trong mắt kẻ khác vốn dĩ đã là một nhân tố bất ổn.

Lão bản quán cà phê bày tỏ mình chỉ muốn kinh doanh tốt, nhưng trạng thái xã hội của San Chủng đang thay đổi.

Từ chỗ là cát rời trước đây, chúng đang dần đoàn kết, quy củ lại.

Trạng thái bình thường của San Chủng đang phát sinh biến đổi.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa uống xong cà phê, không dừng lại mà rời quán, để lại lão bản và ba nhân viên nhìn chằm chằm theo bóng lưng họ thẫn thờ.

Họ không giống nhân loại.

Thiếu nữ học sinh cấp ba nói.

Lão bản đáp: Nhưng họ cũng không phải San Chủng, hy vọng mục tiêu của họ không phải chúng ta.

Rời khỏi quán cà phê, Địch Ny Toa hỏi: Mở tiệm San Chủng thuộc về trạng thái bình thường hay là biến thái.

Thuộc về trạng thái bình thường đi, dù sao San Chủng sống trong thế giới loài người, cần thân phận hợp pháp để che đậy, tránh bị nhân loại truy sát.

Tuy nhiên quán cà phê đang âm thầm giúp đỡ những kẻ biến thái kia, ví dụ như đồng loại không có năng lực săn mồi, những San Chủng yếu ớt này đáng lẽ bị tự nhiên đào thải, nhưng quán cà phê lại giúp đỡ họ, đó chính là phi thường thái.

Thế nào là San Chủng thường thái, thế nào là San Chủng biến thái.

Đỗ Lan nói: San Chủng giống như hổ, hổ sẽ đuổi hổ con đi.

Tập tính này của hổ là quy luật sinh tồn tự nhiên, trong một địa bàn nếu xuất hiện nhiều hổ, con mồi sẽ không đủ.

Thế là hổ đuổi con đi để chúng tự tìm lãnh địa khác.

Điển hình của động vật ăn thịt độc cư.

Địch Ny Toa nhận xét.

Đúng vậy, vậy nàng hãy tưởng tượng xem, nếu hổ có con mồi ăn mãi không hết thì sao.

Có lẽ sẽ phát triển thành quần cư.

Địch Ny Toa nói: Sau khi tiến vào thời đại công nghiệp, dân số nhân loại bùng nổ.

Trước kia một khu vực chỉ có ít người, nay lại có lượng lớn dân cư, San Chủng từ độc cư biến thành quần cư sao.

Đúng thế, người ngày càng nhiều, trước kia San Chủng cần thủ hộ địa bàn để ăn uống bền vững, đảm bảo dân số không sụp đổ.

Nhưng nay người nhiều đến mức ăn không hết, duy trì tập tính lãnh địa trở nên không cần thiết, thế là xã hội San Chủng bắt đầu biến thái.

Địch Ny Toa lập tức nói: Xuất hiện thế lực San Chủng dựa trên huyết mạch gia tộc.

Đỗ Lan gật đầu: Chính xác, đã không cần đuổi con cái ra ngoài tự sinh tự diệt thì việc quần tụ dựa trên huyết mạch là sự phát triển tự nhiên.

Cả gia đình quan trọng nhất là phải đông đủ, sức mạnh gia tộc có thể thâu tóm nhiều địa bàn hơn, hình thành quản lý.

Nhưng quản lý địa bàn không nhất định cần San Chủng, nhân loại cũng làm được.

Đúng, đó chính là quý tộc San Chủng, hạt nhân vẫn là San Chủng nhưng cấp dưới chưa chắc đã phải.

Không chỉ chính giới, mà thương giới, quân giới cũng tồn tại lượng lớn gia tộc San Chủng.

Đỗ Lan nói: Đương nhiên gia tộc San Chủng mạnh thế này, San Chủng truyền thống chắc chắn cũng sẽ phản kích.

Tôn giáo, kết xã, thiết lập quốc gia.

Địch Ny Toa lập tức đưa ra vài phương pháp quần tụ không dựa vào huyết thống.

Chính là như vậy, những San Chủng nhỏ lẻ đang phát triển theo hướng đó, cũng thuộc về cải biến tổ tông chi pháp.

Đỗ Lan nói: Đợi đến khi việc quần tụ kết thúc, chính là lúc chúng tàn sát lẫn nhau.

Nói vậy, San Chủng và nhân loại cũng chẳng khác gì nhau.

Theo số lượng ngày càng tăng, xã hội cũng diễn tiến theo.

Chương 4144

Đột phá thường thái, tiến tới biến thái, rồi quay lại tân thường thái.

Kinh tế cơ sở quyết định thượng tầng kiến trúc, số lượng nhân loại càng nhiều, số lượng San Chủng cũng nước lên thuyền lên, sự tiến hóa xã hội là tương tự.

Đỗ Lan nói: San Chủng ngoại trừ thực đơn khác nhân loại, các phương diện khác đều tương đồng.

Địch Ny Toa nói: Xem ra chiến tranh sắp bắt đầu rồi.

Đỗ Lan gật đầu, nhưng trước khi chiến tranh bắt đầu, nhân vật chính vẫn cần tìm một người mẹ.

Nhân vật chính vì sao lợi hại như vậy.

Vì hắn là hậu duệ quý tộc, là vương tử báo thù chứ không phải thảo mãng quật khởi.

Nam chính trong người được cấy ghép cơ quan của quý nữ San Chủng, mang dòng máu quý tộc, sử dụng sức mạnh quý tộc nên chiến đấu lực mới mạnh như thế.

Giống như Tuyền Qua Minh Nhân hay Hắc Kỳ Nhất Hộ đều có một người mẹ huyết thống thuần khiết.

Đương nhiên huyết thống của nam chính là cấy ghép, với tư cách San Chủng.

Còn với tư cách nhân loại, hắn có người cha mất sớm, người mẹ làm lụng quá độ mà chết.

Nhưng huyết thống nhân loại không quan trọng, vì nam chính cần cải biến San Chủng, nên cái hắn cần là huyết thống San Chủng.

Địch Ny Toa nhìn Đỗ Lan, hỏi: Vậy chàng muốn thúc đẩy xã hội San Chủng tiến bộ, hay muốn xem kịch, hay chuẩn bị tiêu diệt chúng.

Đỗ Lan nói: Nhắc đến sức mạnh đồng nguyên, ta lại nhớ đến Giả Diện Kỵ Sĩ, nhưng con đường thăng cấp của Kim Mộc lại khiến ta nhớ đến câu đứa trẻ có mẹ như có báu vật, nhắc mới nhớ Khắc Lôi Nhã cũng nhờ kế thừa huyết nhục của nàng mới mạnh như thế, có một người mẹ tốt rất quan trọng, còn quan trọng hơn cả có cha tốt.

Muốn nổi bật trong lãnh địa huyết thống thì cần một người mẹ tốt, đây là thời đại so mẹ.

Cha cung cấp tài năng, mẹ cung cấp huyết thống, sự kết hợp như vậy mới hoàn mỹ.

Chỉ có tài năng không có huyết thống không được, chỉ có huyết thống không có tài năng cũng không xong.

Tốt nhất là mẹ vừa cung cấp huyết thống vừa cung cấp tài năng, còn người cha vô năng thì biến mất luôn là tuyệt nhất.

Toàn là mấy thứ lý lẽ quái gở.

Địch Ny Toa cạn lời.

Đó là hiện trạng huyết thống San Chủng.

Xã hội San Chủng hiện giờ chỉ công nhận huyết thống, không có thứ gì khác để tạo sự đồng thuận.

Thậm chí cả nhất thần giáo cũng chưa xuất hiện, chưa có một vị thần nào để toàn bộ San Chủng chấp nhận.

Hay là chúng ta truyền giáo ở đây.

Địch Ny Toa nói: Tôn giáo San Chủng.

Cảm giác không có tương lai.

Nói về nhất thần giáo, nhân loại đã phát triển hai ngàn năm rồi.

San Chủng muốn tin thần thì tìm tôn giáo nhân loại luôn cho nhanh.

Nhưng thần của nhân loại có lẽ chỉ bảo hộ nhân loại.

Chàng không định thực sự truyền giáo đấy chứ.

Đỗ Lan lắc đầu: Thực ra không có hứng thú lắm, chỉ là vì tôn giáo thực sự là phương pháp tốt để đối kháng huyết thống.

Ý kiến của nàng thế nào.

Cũng đừng chỉ nghĩ đến xã hội San Chủng đang biến thái, cũng có thể cân nhắc xã hội nhân loại một chút.

Đỗ Lan nói: Nhân loại vẫn thế thôi, huyết thống, tôn giáo, giai cấp cùng tồn tại.

Ở Nhật Bản, các gia tộc võ sĩ vẫn khống chế chính trị, quân sự, thương mại, không có gì thay đổi, đã phát triển cả ngàn năm rồi, rất ổn định.

Nhưng San Chủng mới bắt đầu phát triển, chưa ổn định, vẫn đang tìm kiếm tương lai.

Ở đoạn kết câu chuyện, nam chính kiến lập quốc gia San Chủng, thể hiện rằng quốc gia là sản phẩm của mâu thuẫn giai cấp không thể điều hòa.

Dưới trướng nam chính có tàn dư từ các thế lực lớn, thành phần phức tạp, không thể lập gia tộc, không thể lập tôn giáo, cũng không thể phân rõ giai cấp, cuối cùng chỉ có thể lập quốc gia để quy tụ mọi người lại.

Nếu không quy tụ lại, mọi người sẽ đánh nhau.

Nhưng một khi quy tụ, San Chủng phải nhấn mạnh sự khác biệt với nhân loại để ngưng tụ nội bộ, dẫn đến chiến tranh với loài người.

Tóm lại xã hội San Chủng phát triển cũng chẳng khác nhân loại là bao.

Đỗ Lan nói: Thế này đi, hay là nàng đi livestream, rồi trở thành mẹ của cả San Chủng và nhân loại.

Livestream và làm mẹ thì có liên quan trực tiếp gì.

Đương nhiên có, chỉ cần nàng thể hiện mẫu tử tình thâm khi livestream, sẽ có lượng lớn fan nhận nàng làm mẹ.

Sau đó nàng truyền thụ huyết thống cao quý và chiến kỹ mạnh mẽ cho họ, xây dựng thế lực riêng.

Đỗ Lan nói.

Vậy chàng làm gì.

Ta đi xây dựng quân đoàn Tu Cạp Shocker.

Hả.

Không phải huấn luyện Giả Diện Kỵ Sĩ sao.

Thỉnh thoảng làm phản diện khả ái quyến rũ cũng không tồi.

Đỗ Lan nói: Ta sẽ dùng tốc độ nhanh nhất cấu kiến Tu Cạp, chúng ta chia nhau hành động.

Được.

Địch Ny Toa livestream rất đơn giản, đăng ký xong là mở máy, trước tiên làm Food Reviewer đi ăn sập các quán.

Nhờ vẻ đẹp của nàng, trong thời đại võng hồng này dễ dàng nổi bật, tóc vàng xoăn, làn da không tì vết, ngũ quan tinh mỹ, thân hình cực chuẩn, có thể nói là kiệt tác của thần.

Cộng thêm nụ cười ôn nhu không tì vết, hoàn toàn có thể quét sạch bốn phương, khiến vô số fan gào khóc gọi mẹ.

Còn phía Đỗ Lan cũng rất đơn giản, quân đoàn Tu Cạp, tẩy não là xong.

Có thể tẩy não một đám rảnh rỗi có dã tâm, có chí khí thành chiến đấu viên Tu Cạp, rồi từ chiến đấu viên tuyển bạt ra quái nhân, từ quái nhân tuyển bạt cán bộ.

Đỗ Lan lập ra một hình thức thăng cấp kiểu quân công, phương pháp thăng cấp là hoàn thành phá hoại, cướp bóc các nhiệm vụ, đóng góp cho mục tiêu thống trị thế giới, tích lũy điểm là được thăng cấp.

Đương nhiên trong quá trình này không được làm hại nhân loại.

Vì nhân loại là mục tiêu bị thống trị, làm hại nhân loại không có lợi cho việc cai trị sau này.

Đỗ Lan dạo quanh những nơi người vô gia cư xuất hiện, gần các khu cho vay nặng lãi để tìm những kẻ khát khao thay đổi nhân loại, người ở bờ vực thẳm dễ tẩy não hơn.

Nhiều kẻ vợ con ly tán, lợi dụng họ dễ hơn, làm việc không cần lo cho gia đình, không nhà để về, có thể làm việc 996.

Đỗ Lan cũng không đi phá hoại những gia đình mỹ mãn, vì gia đình mỹ mãn dễ bộc phát ràng buộc, dễ hô hào ta muốn bảo vệ người quan trọng rồi giác tỉnh, phản kháng tẩy não rất phiền phức.

Tu Cạp muốn thống trị thế giới, đáng tiếc luôn tạo ra những Giả Diện Kỵ Sĩ phản đối chính mình.

Quái nhân Tu Cạp cũng thường xuyên tập kích người đi đường trong đêm, giống như võ sĩ cổ đại thử kiếm.

Rõ ràng thường xuyên có vụ tập kích nhưng người dân vẫn dám ra ngoài buổi tối, quả là gan dạ.

Quái nhân tập kích người thường để thử nghiệm năng lực mới.

Đồng thời Tu Cạp cũng bắt cóc người thường để cải tạo thành chiến đấu viên.

Vì chiến đấu viên tiêu hao cũng rất nhiều, nhiều kẻ trở thành vật thí nghiệm dược liệu.

Cho nên chiến đấu viên bắt buộc phải tẩy não, nếu không trừ một số ít muốn tiến thân thành quái nhân, số khác chắc chắn sẽ phản kháng cái tổ chức không đáng tin cậy, không có bảo hiểm này.

So sánh đơn giản với các nguyên thủ, sẽ biết vấn đề của Tu Cạp ở đâu.

Muốn thống trị thế giới mà ngay cả việc cơ bản nhất là coi công dân trên hết cũng không làm được.

Nguyên thủ ít nhất có thể điều động công dân toàn quốc, cho họ ăn uống.

Còn Tu Cạp ngay cả an toàn cơ bản của chiến đấu viên cũng không bảo đảm, nói chi đến quyền lợi.

Tẩy não, vẫn là tẩy não, chứ không phải cho đãi ngộ.

Tẩy não vẫn là dùng tốt nhất, nhưng ta sẽ không để chiến đấu viên làm vật thí nghiệm, mà phải để họ chia sẻ vinh quang Tu Cạp, cùng hướng tới mục tiêu thống trị thế giới.

Đỗ Lan đã tẩy não ba mươi nhân viên chiến đấu, hiện sắp xếp họ đi làm việc ở các nơi.

Thể chất chiến đấu viên Tu Cạp gấp ba lần nhân loại, đó là chiến đấu viên cơ sở, nếu thể hiện ưu tú có thể thăng cấp lên chiến đấu viên tinh anh, thể chất gấp chín lần người thường.

Các ngươi biết sau khi trở về nên làm gì không.

Những chiến đấu viên Tu Cạp mặc bộ xương đen xếp hàng ngay ngắn thành ba hàng, mỗi hàng mười người, khí thế cao ngút trả lời: Y.

Làm một kẻ xấu thoát ly khỏi sự tầm thường cấp thấp.

Rất tốt, vậy hành động cụ thể là gì.

Tấn công kho tiền của thế lực đen, cướp đoạt tiền tài của đám du côn, trộm cắp tài sản của gian thương.

Đám Tu Cạp đồng thanh.

Không sai, nói đơn giản chính là đen ăn đen.

Đỗ Lan nói: Sau đó chúng ta sẽ lũng đoạn mọi việc làm ăn ở thế giới ngầm, làm nguồn thu cho sự nghiệp Tu Cạp, rồi thôn tính các lãnh địa khác, cuối cùng thống trị địa cầu, khặc. phát ra tiếng cười phản diện kinh điển.

Hiện tại, hành động.

Y.

Nhân viên chiến đấu rời đi.

Họ sẽ khôi phục thân phận bình thường, khi cần thiết mới biến thành chiến đấu viên.

Đỗ Lan vừa tự tăng cường chiến đấu viên, vừa xem kịch.

Chương 4145

Nam chính Kim Mộc Nghiên đang hẹn hò với Thần Đại Lợi Thế, hắn nằm mơ cũng không ngờ mình có thể hẹn hò với một đại mỹ nữ ôn nhu, thông minh như vậy.

Hắn rất khẩn trương, sợ để lại ấn tượng không tốt nên dốc sức tìm chủ đề.

May mà họ thích cùng một tác giả, vẫn có ngôn ngữ chung.

Nhưng thâm tâm Kim Mộc Nghiên có chút tự ti, dù sao thân thế hắn không tốt, cha mất năm bốn tuổi, mẹ mất năm mười tuổi, hắn phải sống nhờ nhà dì.

Ban đầu còn ổn, nhưng sớm phát hiện gia đình dì không thật lòng chăm sóc hắn.

Ngay cả khi đỗ đại học, nội tâm hắn vẫn tự ti.

Thần Đại Lợi Thế vừa nhìn đã biết là kiểu đại mỹ nữ không thiếu đàn ông ưu tú theo đuổi, Kim Mộc Nghiên cảm thấy mình không thể tiến tới với cô ấy, nhưng vẫn rất hưởng thụ bầu không khí lãng mạn thanh thuần của buổi hẹn.

Ít nhất lúc này đây, hắn thấy hạnh phúc.

Nhưng hạnh phúc luôn ngắn ngủi, trời mau chóng tối, đến giờ chia tay.

Ngay lúc Kim Mộc Nghiên còn lưu luyến, cô gái lại nói nơi mình ở gần đây xảy ra các vụ giết người liên tiếp, hy vọng hắn có thể tiễn cô về nhà.

Kim Mộc Nghiên cầu còn không được, khó khăn lắm mới kéo dài thời gian hẹn hò, hắn chỉ mong quãng đường về của cô dài ra, thời gian trôi chậm lại để có thêm thời gian bên mỹ nữ.

Hắn biết nơi đó thực sự xảy ra hàng loạt vụ San Chủng tập kích, nghe tin tức báo đài rồi, tiếc là mãi không phá được án.

Nhưng hắn cũng không nghĩ xem trước khi hẹn hò với hắn, Thần Đại Lợi Thế chẳng phải vẫn tự về nhà một mình sao.

Sao hôm nay đột nhiên lại sợ.

Chẳng lẽ thực sự là thèm khát thân xác của hắn.

Hai người đang đi, Thần Đại Lợi Thế đột nhiên sà vào lòng Kim Mộc Nghiên, nói: Kim Mộc đồng học, thực ra tôi sớm đã nhận ra cậu luôn chú ý đến tôi.

Kim Mộc Nghiên vô cùng khẩn trương, lần đầu tiên gần gũi mỹ nữ thế này, mùi hương từ mái tóc dài không ngừng bay vào mũi, thấm đẫm tâm can.

Chẳng lẽ mình sắp có bạn gái thật sao.

Lại còn là kiểu bạn gái xinh đẹp cùng chí hướng thích đi thư viện.

Hắn cúi đầu, thấy mỹ nhân trong lòng cũng ngước nhìn mình, gần đến thế, đẹp đến thế, ánh mắt hắn không tự chủ nhìn về phía gò má hồng nhuận của nàng, cơ bắp căng cứng vì hồi hộp.

Thần Đại Lợi Thế nói: Tôi cũng luôn chú ý đến cậu.

Nói xong, nàng há miệng cắn mạnh vào vai Kim Mộc Nghiên.

Đau, vô cùng đau.

Thống khổ khiến Kim Mộc Nghiên từ giấc mộng đào hoa huyền ảo quay về thực tại nặng nề, hắn ngây người nhìn mỹ nữ khóe miệng chảy máu, đây rõ ràng không phải chảy máu nướu hay nhiệt miệng, mà là máu từ vai hắn.

Máu của hắn sao lại vào miệng mỹ nữ.

Vì sao.

Lúc này Thần Đại Lợi Thế không giả vờ nữa, đôi mắt đỏ ngầu nói: Kim Mộc đồng học, trong tiểu thuyết Hắc Sơn Dương Chi Noãn có một đoạn miêu tả tôi rất thích, đó là con dê đen đem những gã đàn ông tháo chạy tứ tán toàn bộ mổ bụng phanh thây.

Phần đó dù đọc bao nhiêu lần cũng thấy hưng phấn vô cùng.

Mỹ nữ lúc này hiện nguyên hình là dã thú hung mãnh, có thể thấy nàng thực sự rất thèm thân xác Kim Mộc Nghiên.

Nhìn cái biểu cảm của cậu kìa, hoàn toàn không nghĩ tới tôi sẽ là San Chủng.

Làm tôi càng hưng phấn hơn rồi.

Thần Đại Lợi Thế nói với vẻ mặt vặn vẹo.

Chạy, lúc này hormone Adrenaline trong người Kim Mộc Nghiên bộc phát, thúc giục cơ thể cứng đờ bỏ chạy.

Nhưng sao có thể chạy thoát.

San Chủng có Hách Tử, từ sau lưng cô ta mọc ra bốn cái đuôi màu đỏ, vươn dài ra cuốn lấy cổ chân con mồi linh hoạt.

Vì sao, vì sao, vì sao.

Kim Mộc Nghiên là thanh niên văn nghệ, tư duy linh hoạt nên luôn có nhiều nghi vấn.

Hắn không biết vì sao mình gặp phải tình cảnh này, cuối cùng kết luận chỉ có thể là mình trúng mỹ nhân kế, thấy gái đẹp là khờ dại tin tưởng mà quên mất rằng thợ săn cao cấp nhất thường xuất hiện dưới hình thức con mồi.

Lúc này trước mắt đâu còn mỹ nữ.

Rõ ràng là quái vật còn đáng sợ hơn cả hổ dữ.

Hắn muốn phản kích, vơ lấy cây bút rơi ra từ túi đâm vào cái đuôi, nhưng bút bi gãy vụn, cái đuôi không hề hấn gì.

Mỹ nữ ung dung xem hắn biểu diễn, cái đuôi đâm xuyên cơ thể con mồi, thực hiện một cú bạo kích vào thận.

Không còn cơ hội trải nghiệm hạnh phúc phu thê nữa rồi, Kim Mộc Nghiên ngã xuống đất, máu chảy đầm đìa, trông như một đĩa mỹ thực rưới nước sốt cà chua, chờ thực khách thưởng thức.

Ngay khi hắn sắp bị ăn sạch sành sanh, cần cẩu trên cao đột nhiên khởi động, những thanh thép chữ I đang treo rơi xuống, mấy tấn thép nặng nề rào rào như mưa đập thẳng vào thiên linh cái của mỹ nữ.

Dù là dã thú hung mãnh cũng khó thoát khỏi sự chế tài của trọng lực, vật rơi từ trên cao dạy cho mỗi người biết tôn trọng vật lý.

Kim Mộc Nghiên không trụ vững nữa, lịm đi, trước khi hôn mê hắn dường như nghe thấy một người đàn ông lạ mặt nói: Trước có mỹ nữ nuốt cưa máy, sau có mỹ nữ nuốt Kim Mộc.

Là nuốt mỹ nữ, hay bị mỹ nữ nuốt, đó là một vấn đề.

Kim Mộc Nghiên hoàn toàn không hiểu gì.

Đỗ Lan đến hiện trường thảm khốc, lập tức thu thập máu tươi của Thần Đại Lợi Thế để làm nguyên liệu cải tạo Giả Diện Kỵ Sĩ và quái nhân sau này.

Kim Mộc Nghiên và Thần Đại Lợi Thế đều được đưa đến bệnh viện, trùng hợp là bác sĩ cấp cứu cho Kim Mộc Nghiên cũng là San Chủng.

Công nghệ thay đổi cuộc sống, nhiều San Chủng đang thích ứng với đời sống nhân loại, học tập khoa học kỹ thuật để thực hiện mục tiêu của chúng.

Có thể nói thiên địa bất nhân, coi vạn vật như cỏ rác, nhân loại phát triển công nghệ nhưng lại có lợi cho cả San Chủng.

Bác sĩ San Chủng bất chấp mọi sự phản đối, đem thận của Thần Đại Lợi Thế cấy ghép vào cơ thể Kim Mộc Nghiên.

Ca phẫu thuật vô cùng thành công, nhưng Kim Mộc Nghiên cảm thấy quái lạ.

Không có cảnh sát tới điều tra, cứ như đây chỉ là một tai nạn cần cẩu, không ai nghi ngờ Thần Đại Lợi Thế là San Chủng.

Nội tạng của Thần Đại Lợi Thế bị lấy đi cũng không có người nhà nào tới truy cứu, chỗ nào cũng thấy quỷ dị.

Đương nhiên Kim Mộc Nghiên cũng không nói với ai chuyện mình bị San Chủng nhắm tới.

Có lẽ vì bản thân hắn vốn không tin cảnh sát, hoặc hắn không muốn mất mặt, nếu mọi người biết hắn tưởng bở gặp đào hoa vận hóa ra lại bị coi là con mồi thì chắc chắn sẽ bị cười nhạo.

Tóm lại hắn không báo cảnh sát.

Thần Đại Lợi Thế đương nhiên chưa chết, nhưng luôn hôn mê, trở thành vật thí nghiệm của bác sĩ.

Hắn muốn dùng cơ quan của cô ta để tạo ra nhiều San Chủng hỗn huyết hơn.

Kim Mộc Nghiên hồi phục khá tốt, chỉ có một vấn đề là cơm bệnh viện hoàn toàn không có sức hút, ăn một miếng là muốn nôn, cực kỳ khó ăn, khó nuốt trôi.

Trong mắt người khác có lẽ là do hắn chán ăn, nhưng trong mắt bác sĩ thì đó là Kim Mộc Nghiên đã biến thái, không thể ăn thực phẩm nhân loại là đặc điểm của San Chủng.

Mỹ thực nhân loại đối với San Chủng là độc dược, ăn bao nhiêu nôn bấy nhiêu.

Nếu ăn lâu dài còn làm giảm chiến lực, dẫn đến trúng độc suy yếu.

Không biết nội tạng có ăn được không, mấy thứ như bao tử heo, gan ngỗng, mề gà, huyết vịt linh tinh.

Đỗ Lan tỏ ý có thể ăn chút đồ lòng, nói tiếp: Nếu đồ lòng đã chế biến không ăn được thì làm một đoạn đại tràng heo chưa rửa còn nguyên vị cũng được.

San Chủng bày tỏ chỉ cần là thứ con người ăn được thì mình đều không ăn được, chính là khác biệt như thế, đặc lập độc hành như thế.

Chương 4146

Nhưng vấn đề là con người thực ra có thể đổi con cho nhau mà ăn, và con người cũng uống nước, San Chủng lại không để ý, đúng là tiêu chuẩn kép.

Lúc này, Kim Mộc Nghiên vẫn tưởng do cấy ghép thận làm mình mất vị giác, không biết cơ thể mình đã trở nên quái dị.

Vị bác sĩ kia vì vi phạm quy định, cưỡng ép cấy ghép nội tạng nên bị truyền thông xã hội chất vấn.

Kim Mộc Nghiên biết đó là vì cứu mình nên rất ngại, vì mình mà bác sĩ bị liên lụy, thực sự quá áy náy.

Nhưng bác sĩ quan tâm cơ thể hắn hơn, vi phạm quy định thì chỉ cần cúi đầu xin lỗi là xong.

Cúi đầu giải quyết mọi phiền phức.

Kim Mộc Nghiên không chia sẻ việc bị San Chủng tập kích với bất kỳ ai, chỉ một mình ưu thương, cái ưu thương đặc hữu của thanh niên văn nghệ.

Trong thời gian nằm viện, người nhà không tới, lãnh đạo trường không tới, bạn thân cũng không tới, ngay cả nhân viên bảo hiểm cũng không thấy bóng dáng.

Hắn một mình ưu thương nhàn nhạt, cứ ưu thương thôi, như thể mình hắn gánh vác tất cả, đối kháng tất cả.

Cho rằng mình bị kẹt trong một bi kịch lớn, chẳng gặp được chuyện gì tốt.

Chuyện này phải xem ở góc độ nào, cùng một sự việc đều có hai mặt.

Nửa ly nước, có thể coi là chỉ còn nửa ly, cũng có thể là vẫn còn nửa ly.

Cho rằng mình không gặp chuyện tốt, sự gì cũng nhìn từ góc độ bi quan thì chính là kẻ bi quan chủ nghĩa.

Nói một cách bi quan, hắn bị mỹ nữ San Chủng lừa, suýt chết.

Nhưng lạc quan mà nói, chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu.

Nghe nói đêm qua lại xảy ra vụ cướp Tu Cạp.

Các bệnh nhân khác đang bàn tán.

Phải đó, là đen ăn đen, một công ty cho vay nặng lãi bị một đám mặc dị hợm tự xưng là người Tu Cạp tập kích, cướp đi mấy trăm triệu Yên.

Ôi, thời buổi này bị làm sao thế không biết.

Trị an ngày càng kém.

Hết San Chủng hại người lại đến Tu Cạp cướp bóc, thật chịu hết nổi.

Tôi thấy Tu Cạp cướp bóc còn đỡ, ít nhất chúng là đen ăn đen.

Gặp phải San Chủng là xong đời, cũng chẳng biết cảnh sát đang làm gì, thật vô dụng.

Tu Cạp cũng chẳng ra sao, chỉ là một đám hỗn đản cosplay, không phân biệt nổi thực tế và phim ảnh.

Giả làm đám tạp binh trong phim đặc nhiếp đi quậy phá khắp nơi.

Tiếc là thế giới thực có San Chủng, có đám hỗn đản Tu Cạp nhưng lại không có anh hùng như Giả Diện Kỵ Sĩ.

Bệnh nhân tiếc nuối nói: Vẫn là thế giới ảo tốt hơn, có tà ác là có anh hùng.

Thế giới thực chỉ có tà ác, căn bản không thấy một tia chính nghĩa, thế giới thực tệ nhất, tệ hết thuốc chữa.

Kim Mộc Nghiên thầm nghĩ trong lúc mình nằm viện, trị an bên ngoài lại tệ đi rồi.

Nghĩ lại cũng phải, ngay cả một học sinh bình thường như hắn còn gặp San Chủng tập kích, bị San Chủng dắt mũi như khỉ.

Có thể thấy số lượng San Chủng đã tương đối nhiều, nhiều đến mức người thường cũng có thể gặp phải.

Còn về Tu Cạp, hắn có biết, là tổ chức phản diện trong Giả Diện Kỵ Sĩ, nhưng thực tế không thể có cải tạo cơ thể gì đó, chắc chắn chỉ là có kẻ dùng danh nghĩa Tu Cạp phạm tội, giống như Bang hội Ultraman vậy.

Bang hội Ultraman là dùng tên Ultraman làm biệt danh, chuyên kéo băng kết phái làm việc xấu.

Tu Cạp cướp bóc chắc chắn cũng vậy, mượn nội dung phim đặc nhiếp làm chuyện ác.

Hắn chỉ thấy ưu thương.

Không xuất hiện hiện tượng đào thải, hồi phục rất tốt, cậu có thể xuất viện rồi.

Bác sĩ vui mừng thông báo.

Tuy vị giác Kim Mộc Nghiên chưa khôi phục, chỉ uống nước nhưng vẫn xuất viện.

Không biết vì sao những món ăn mỹ vị trước đây giờ lại cực kỳ khó ăn, hắn cảm thấy không ổn.

Hồi tiểu học hắn từng đọc tiểu thuyết Biến Hình Ký của Kafka, nhân vật chính từ người biến thành sâu.

Có lẽ cơ thể hắn cũng đang phát sinh một loại biến hóa không mấy tốt đẹp, hắn có thể cảm nhận lờ mờ, nhưng đối diện với biến hóa đó, hắn không tìm kiếm giúp đỡ, cũng không tích cực đối mặt mà chỉ ưu thương.

Dường như ưu thương là thái độ tốt nhất để đối diện với mọi sự, ưu thương là xong.

Đợi đến khi thực sự không còn đường lui, hắn mới tìm sự giúp đỡ.

Sau khi xuất viện, cảm giác đói không hề thuyên giảm, ăn gì cũng nôn, cảm giác này vô cùng quỷ dị.

Bạn thân chúc mừng hắn xuất viện, đưa hắn tới quán cà phê hầu gái ăn cơm trứng cuộn, hắn cũng không nuốt nổi, chỉ thấy buồn nôn.

Bạn thân ăn ngon lành, Kim Mộc Nghiên lại hiện ra gương mặt đau khổ.

Ăn cơm trứng cuộn mà cảm giác như đang ăn đại tràng heo chưa rửa.

Dù chưa từng ăn món đó nhưng vị của cơm trứng cuộn thật kinh tởm.

Hắn nhận ra cơ thể mình chắc chắn có vấn đề, không chỉ vì không ăn được thức ăn bình thường, mà nhìn thấy người xung quanh, hắn lại chảy nước miếng, trong lòng có một thôi thúc muốn khai tiệc, như thể mọi người xung quanh đều là tiệc buffet vậy.

Hắn trốn về nhà mình, chịu đựng cơn đói.

Thức ăn trong tủ lạnh đều thử qua một lượt, đều không thể ăn, chỉ có thể uống nước.

Nhưng uống nước không giải được đói, nước lạnh vào bụng, lòng càng lạnh hơn.

Mình chắc chắn hỏng rồi, nhưng rốt cuộc là bị làm sao.

Sắp biến thái rồi.

Đỗ Lan biết nhân vật chính sắp thoát ly trạng thái người thường, nói: Nhưng Kim Mộc Nghiên là kẻ may mắn, khi cần giúp đỡ liền gặp được người giúp mình.

Không hổ là nhân vật chính, luôn có người giúp.

Nếu là bi kịch thực sự, lúc cần giúp đỡ không những không có ai mà ai cũng bồi thêm cho một nhát, thực sự là vạn kiếp bất phục.

Kim Mộc Nghiên là một đứa trẻ ngoan, ai giúp hắn, hắn sẽ báo đáp theo cách của mình.

Kết quả là vừa nhận sự giúp đỡ của nhân loại, vừa nhận sự giúp đỡ của San Chủng, thế là mê mang, không biết mình thuộc về bên nào, rốt cuộc là người hay San Chủng.

Ban đầu cự tuyệt biến thái, sau đó lại điên cuồng biến thái, rồi lại tìm cầu cân bằng, tiếp nhận tự ngã.

Tìm cầu đạo cân bằng giữa thường thái và biến thái, trưởng thành thành nhân vật chính độc lập một phương.

Trưởng thành thành nhân vật chính thì phải có chút phần thưởng, đúng rồi, tặng hắn cái thắt lưng Giả Diện Kỵ Sĩ làm quà.

Đỗ Lan nói tiếp: Giả Diện Kỵ Sĩ trước đây đều là nhân vật chính vừa bắt đầu đã có thắt lưng, trực tiếp biến thân chiến đấu.

Nhưng ta có thể để thắt lưng làm phần thưởng cuối cùng, yêu cầu Kim Mộc Nghiên trải qua chín chín tám mươi mốt nạn mới có được.

Giống như phim Thị trấn Smallville, bắt đầu từ lúc Superman học cấp ba, trải qua mười năm rèn luyện mới mặc lên bộ đồ Superman, trở thành siêu nhân.

Giả Diện Kỵ Sĩ Tiền Truyện cũng có thể là kỵ sĩ trải qua nhiều năm ma nạn, cuối cùng có được thắt lưng, hoàn thành biến thân.

Giả Diện Kỵ Sĩ quan trọng không phải cái thắt lưng, mà là tinh thần kỵ sĩ, phải giác tỉnh tinh thần trước, rồi mới thưởng thắt lưng.

Một người có thể gây ra rắc rối lớn đến mức nào.

Phá hỏng một dự án.

Làm tắc nghẽn một con đường.

Bỏ lỡ một chiến thắng.

Tại Trường cấp ba số 3, hai học sinh của câu lạc bộ tâm linh đang gây họa, định mở phong ấn của một Đặc Cấp Chú Vật.

Chương 4147

Hắc vân áp thành thành dục tồi a.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa thoắt cái đã tới thế giới mới, sau khi quảng bá tính tiên tiến ở thế giới trước, họ đã tới đây.

Nơi này có chú thuật.

Lúc này trời cao mây đen giăng kín, Thiên Niên Chú Vật đáng sợ ngưng tụ thành Chú Lực cường hãn, thu hút Chú Linh xung quanh, cũng có thể gọi là ác linh, oán linh.

Chú Linh là sinh vật thuần Chú Lực, là một loại thực thể năng lượng thuần túy.

Nghĩa là nhân loại sản sinh cảm xúc tiêu cực, cảm xúc tiêu cực sản sinh Chú Lực, Chú Lực lại sản sinh Chú Linh.

Cảm xúc tiêu cực càng lớn, Chú Lực càng mạnh, Chú Linh càng lợi hại.

Vậy khi nào cảm xúc tiêu cực lớn nhất.

Một là khi oan ức cá nhân quá lớn, hai là khi số lượng người rất đông.

Trường học thuộc về loại sau, nơi tập trung đông người.

Người đông thì cảm xúc tiêu cực cũng nhiều, dễ sản sinh Chú Lực, dễ sinh oán linh.

Lúc này làm sao.

Cần dùng Chú Vật trấn áp.

Dùng một Chú Vật mạnh mẽ trấn áp thì không dễ sinh oán linh.

Vậy Chú Vật là gì.

Là thứ có Chú Lực rất mạnh, bản thân nó đã rất nguy hiểm.

Chú Vật bị phong ấn rồi đặt ở nơi đông người.

Nhưng theo thời gian, phong ấn sẽ lão hóa, Chú Vật không những không trấn áp được Chú Lực mà còn rò rỉ Chú Lực, thu hút oán linh xung quanh kéo đến.

Trong Trường cấp ba số 3 đang đặt một Chú Vật, đã qua nghìn năm năm tháng, xuất hiện hiện tượng phong ấn lỏng lẻo.

Vì thế giới này có nhiều hiện tượng thần kỳ nên tự nhiên sẽ có chuyên gia sử dụng Chú Lực, chuyên môn xử lý các vụ việc này.

Tuy nhiên Chú Thuật Sư đi thu hồi Chú Vật lần này lại là một nam sinh cấp ba, đúng là miệng còn hôi sữa làm việc chẳng xong, hắn làm hỏng việc rồi, tìm sai hướng.

Chú Vật bị câu lạc bộ tâm linh lấy mất, hơn nữa Chú Vật và cái hộp được đặt trên người hai người khác nhau, thiếu niên Chú Thuật Sư đuổi theo hơi khí của cái hộp tới bệnh viện.

Kết quả phát hiện chỉ là cái hộp rỗng, hơn nữa nghe nói nhóm câu lạc bộ tối nay sẽ mở phong ấn.

Thiếu niên Chú Thuật Sư đại kinh thất sắc, vội chạy về trường.

Cảm giác thật không thoải mái.

Nam sinh thể dục tên Hổ Trượng Du Nhân khó chịu nói, đây rõ ràng là trường mình mà sao lại thấy khó chịu thế này.

Dù hắn không nhìn thấy Chú Lực nhưng cũng cảm nhận được sự ngột ngạt.

Cậu ở lại đây.

Thiếu niên Chú Thuật Sư anh tuấn nói, rồi một mình lao vào trường.

Hổ Trượng Du Nhân thấy lạnh, rõ ràng đang mùa hè, mọi người đều mặc ngắn tay nhưng vẫn thấy lạnh.

Cái lạnh quái dị này tuyệt đối không phải do thời tiết mà phát ra từ nỗi sợ linh hồn.

Hắn nhớ lại câu chuyện kể rằng thỏ thấy hổ sẽ bản năng bỏ chạy dù là lần đầu thấy hổ.

Đó là bản năng tự cứu, ra lệnh cho cơ thể tháo chạy.

Hiện tại hắn cảm thấy bản năng cũng đang gào thét bảo mình chạy đi, tuyệt đối đừng vào trường.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đứng từ xa, thấy hai thiếu niên chia nhau hành động, đầy hứng thú xem kịch.

Thiếu niên thể dục tứ chi phát triển và thiếu niên Chú Thuật Sư trầm ổn ưu tư, bánh răng vận mệnh lại bắt đầu chuyển động rồi.

Đỗ Lan vui vẻ nói.

Địch Ny Toa nói: Câu lạc bộ tâm linh gây họa, mở phong ấn Chú Vật, giờ Chú Lực khổng lồ đã thu hút toàn bộ Chú Linh quanh đây, nếu không giải quyết thì nơi này sẽ thành Bách Quỷ Dạ Hành.

Chú Linh hình thù cũng giống quái vật trong Bách Quỷ Dạ Hành, đều cực kỳ kỳ quặc, đột phá giới hạn thẩm mỹ nhân loại.

Người ta có thể gây họa lớn cỡ nào.

Mở phong ấn bùa chú của Đặc Cấp Chú Vật chắc chắn là một.

Theo lý thường người thường không thể mở phong ấn, nhưng do thời gian quá lâu, tấm bùa đầy chú văn cũng chẳng khác gì miếng vải rách, ngay cả người thường cũng có thể gỡ xuống.

Hai học sinh đã thấy những quái vật vặn vẹo đáng sợ.

Vì tiếp xúc với Chú Vật nên họ có khả năng tạm thời nhìn thấy oán linh.

Nhưng có những khi, không nhìn thấy lại tốt hơn.

Nhìn thấy rồi là hỏng bét, đâu đâu cũng thấy quái vật, căn bản không có chỗ trốn.

Hai học sinh chạy tán loạn rồi lạc mất nhau.

Lúc gặp lại, một học sinh trên đầu đang cõng một con oán linh.

Đồng thời học sinh kia cũng bị oán linh cỡ lớn nhắm tới vì Chú Vật đang ở trên người cô ta.

Ngọc Khuyển, ăn chúng đi.

Thiếu niên Chú Thuật Sư kết ấn, triệu hoán một đen một trắng hai con sói.

Oán linh nhỏ thì một miếng một con, nhưng đối mặt với oán linh lớn, Ngọc Khuyển cũng thấy khó nhằn.

Địch Ny Toa hỏi: Có cần giúp không.

Thiếu niên thể dục chẳng phải đã hành động rồi sao.

Hắn rất mạnh, lại có ý muốn giúp người khác.

Đỗ Lan đáp.

Nhưng hắn dù sao cũng không nhìn thấy Chú Linh, có sức mạnh mà không giúp được gì.

Địch Ny Toa nói.

Đỗ Lan thầm nghĩ đã thành nhân vật chính thì cha mẹ sẽ không đơn giản, dù sao vương tử báo thù vẫn dễ hơn thảo mãng quật khởi.

Vương tử báo thù không cần giải thích vì sao vương tử mạnh, cũng không cần giải thích vì sao phải chiến đấu, vì hắn là vương tử, hắn làm gì cũng là lẽ đương nhiên.

Mạnh là do huyết thống, nỗ lực cũng là do huyết thống.

Thảo mãng quật khởi thì khó viết hơn, ai cũng là thảo mãng, lấy gì mà kẻ này quật khởi được.

Là vận khí hay thiên phú.

Vận khí sao bền lâu.

Thiên phú lại quá giống buff bẩn.

Chi bằng huyết thống bẩm sinh cho đơn giản, cha mẹ lợi hại thì con lợi hại.

Hổ Trượng Du Nhân cha mẹ không đơn giản nên hắn thiên sinh thần lực.

Dù không nhìn thấy, dù mới quen hai đàn anh câu lạc bộ được hai tháng nhưng hắn vẫn chiến đấu.

Hắn đột kích từ cửa sổ, cứu được đàn chị bị oán linh lớn bắt giữ.

Từ người đàn chị rơi ra một ngón tay khô khốc, móng tay nhọn hoắt, không giống tay người.

Chương 4148

Đây là cái gì.

Đó là Chú Vật, cũng là thứ đám này muốn tìm.

Thiếu niên Chú Thuật Sư nói: Giao cho tôi.

Oanh, Chú Linh lại tập kích.

Chú Thuật Sư bị bắt lấy, định triệu hoán thức thần nhưng bị hất văng ra ngoài cửa sổ.

Hổ Trượng Du Nhân lập tức xông lên giúp đỡ, đấm vào không trung, có cảm giác đánh trúng nhưng không biết trúng vào đâu của quái vật.

Cậu mau chạy đi, sẽ chết đấy.

Thiếu niên nhắc nhở: Sức mạnh của cậu không thể đánh bại Chú Linh, chỉ có Chú Thuật mới phất trừ được chúng.

Dù chỉ có ma pháp mới đánh bại được ma pháp, nhưng Hổ Trượng Du Nhân không chạy, hỏi: Vậy vì sao Chú Linh cứ đuổi theo thứ này không buông.

Để ăn, ăn Chú Vật có thể tăng trưởng Chú Lực.

Sao không nói sớm.

Hổ Trượng lập tức há miệng nuốt chửng Chú Vật.

Không được, đối với nhân loại Chú Vật là kịch độc.

Thiếu niên nhắc nhở đã quá muộn.

Ăn Chú Vật có hai kết quả, một là trúng độc chết, hai là bị Chú Vật đoạt xá.

Địch Ny Toa thấy thiếu niên thể dục bên dưới biến thành kẻ bất lương xăm trổ, không nhịn được nói: Quả nhiên khác biệt, ăn Chú Vật mà lại trực tiếp dung hợp.

Cơ thể thiếu niên này như thể được đo ni đóng giày cho Chú Vật vậy, thật cổ quái.

Người ta là vương tử báo thù, mọi sự đã có thiên mệnh.

Ha Trên má Hổ Trượng Du Nhân xuất hiện thêm mắt và miệng, hai cái miệng phát ra tiếng cười cổ quái, nhìn về phía thành thị đèn hoa rực rỡ nói: Ta ngửi thấy rồi, có rất nhiều phụ nữ và trẻ con, một ngàn năm rồi, nhân loại cũng khá khẩm hơn chút, đây đúng là thời đại tốt nhất.

Tình huống tệ nhất rồi.

Thiếu niên Chú Thuật Sư chỉ mong chuyện này đừng xảy ra.

Địch Ny Toa nói: Ý thức thiếu niên chưa mất, vẫn đang tranh đoạt cơ thể, xem ra hắn không chỉ cơ thể cường tráng mà ý chí cũng rất kiên định.

Kẻ làm đại sự ý chí chắc chắn không yếu, nếu yếu thì đã không chịu nổi bấy nhiêu khổ cực.

Đỗ Lan nói: Được rồi, chúng ta đừng xem nữa, Hổ Trượng chắc chắn không chết được.

Hơn nữa hắn mới ăn một ngón tay, thực lực chưa tính là quá mạnh.

Chẳng lẽ chàng không sợ Chú Thuật Sư giết hắn sao.

Nhân vật chính chắc chắn không dễ chết vậy đâu, chúng ta đi xem chỗ khác đi.

Thế giới này vẫn rất thú vị, có nhân loại, có Chú Linh, có nhân loại muốn thành Chú Linh, có Chú Linh muốn thành nhân loại.

Đều là muốn phá vỡ trạng thái bình thường của mình.

Đỗ Lan nói.

Xem ra Chú Linh cũng mỗi con một vẻ, có trí tuệ là sẽ suy nghĩ lung tung như con người thôi.

Địch Ny Toa cảm khái: Lời nguyền của trí tuệ đối xử bình đẳng với mọi sinh mệnh.

Chú Linh có trí tuệ thì sẽ có tố cầu, sẽ không thỏa mãn với hiện trạng.

Có Chú Linh muốn thay thế nhân loại, lập ra một thế giới Chú Linh.

Đỗ Lan nói.

Nhưng chúng chẳng phải do cảm xúc tiêu cực của con người tạo ra sao.

Địch Ny Toa hỏi: Nhân loại sinh cảm xúc tiêu cực, cảm xúc tiêu cực sinh Chú Lực, Chú Lực sinh Chú Linh.

Vậy cảm xúc tiêu cực của Chú Linh có sinh ra Chú Lực được không.

Chắc chắn là được, nếu Chú Linh không sinh Chú Lực mà chỉ dựa vào Chú Lực ngoại lai thì không có khả năng hoạt động lâu dài.

Vậy không có nhân loại cung cấp cảm xúc tiêu cực, sinh Chú Lực thì không thể sinh ra Chú Linh mới.

Những Chú Linh mạnh mẽ đều muốn thôn tính lẫn nhau, không đời nào chia sẻ Chú Lực của mình ra đâu chứ.

Nếu Chú Linh làm chủ, thế giới này sớm muộn cũng nổ ra chiến tranh tranh giành Chú Lực thôi.

Địch Ny Toa không đánh giá cao việc Chú Linh cầm quyền.

Đối với đại bộ phận Chú Linh, nhân loại giống như động cơ vĩnh cửu, chỉ cần có cảm xúc tiêu cực là có thể không ngừng tạo ra Chú Lực cho chúng, căn bản không cần thay thế.

Hơn nữa khi đại tai đại nạn xảy ra, cảm xúc tiêu cực càng bùng nổ, hình thành siêu cường Chú Linh.

Điều này giống như bốn đại Tà Thần trong Warhammer 40k, cũng vì cảm xúc tiêu cực của sinh mệnh vũ trụ bùng phát mà hình thành trong không gian thứ tư.

Ví dụ như Slaanesh là do tộc Eldar cổ đại đọa lạc, cảm xúc hưởng lạc phóng túng xé rách không gian mà sinh ra.

Chú Linh rất giống Tà Thần, cũng do cảm xúc tiêu cực nhân loại tạo ra.

Tuy nhiên Tà Thần có thể khiến kẻ khác đọa lạc, Chú Linh thì không lợi hại đến thế.

Chú Linh chỉ dùng Chú Lực dụ dỗ một chút, không thể truyền bá quy mô lớn.

Tà Thần làm đọa lạc từng hành tinh một, Chú Linh phải làm đọa lạc từng người một.

Hơn nữa nhân loại trong ngân hà đối với Tà Thần không có khả năng phản kích, luôn ở thế phòng ngự bị động.

Còn nhân loại địa cầu có Chú Thuật Sư, có thể phản đòn mạnh mẽ, thuộc về thế tấn công.

Đỗ Lan và Địch Ny Toa đi trên phố, nếu không nhìn thấy Chú Linh thì đây là một thế giới rất bình thường.

Con người đi làm đi học đều đặn, xác suất gặp Chú Linh cũng ngang với xác suất gặp tai nạn xe.

Đương nhiên cũng có lúc Chú Linh bộc phát tập trung, đó chính là Bách Quỷ Dạ Hành, sức phá hoại cực lớn.

Lần gần nhất là một năm trước, khi đó là một trận đại chiến.

Gần đây Chú Linh hoạt động rất mạnh, có lẽ lại sắp có động thái lớn, ngày tháng sẽ chẳng dễ dàng gì.

Chàng đang nghĩ gì vậy.

Sao cứ im lặng thế.

Địch Ny Toa hỏi.

Ta đang nghĩ hòa bình thật mỏng manh, đùng cái là Bách Quỷ Dạ Hành bùng nổ, yêu ma quỷ quái xuống đường mang đến nỗi sợ và cái chết.

Đỗ Lan đáp: Chú Linh cũng đang kéo băng kết phái, chuyện ngày càng lớn.

Sao, chàng hy vọng Chú Linh đều là những con sói đơn độc à.

Như thế chẳng phải có thể triển khai hội đồng chính nghĩa sao.

Nếu chúng đều kéo băng kết phái thì phải có một dàn nhân vật chính hào hoa, mở đoàn chiến.

Đỗ Lan nói: Chú Thuật Sư dù sao vẫn là người, Chú Lực có thể sử dụng có hạn.

Đúng vậy, Chú Thuật Sư dường như chỉ chiết xuất được một chút Chú Lực từ cảm xúc của mình, dù tích lũy nhiều năm cũng chẳng bao nhiêu, so với những quái vật Chú Linh sống cả ngàn năm thì đúng là không có cơ hội thắng.

Nhưng Chú Thuật Sư luôn giữ thế tấn công, chắc chắn có kỹ năng tất sát của riêng mình.

Có đại gia tộc truyền thừa Chú Thuật đời đời, cũng có kẻ sinh ra đã tự mang Chú Thuật đột biến, Chú Thuật mạnh mẽ cũng có lịch sử ngàn năm.

Đỗ Lan nói: Cảm giác con người không quan trọng, những Chú Thuật truyền thừa này mới quan trọng.

Đúng là có cảm giác đó, nếu không có Chú Thuật truyền thừa, Chú Thuật Sư căn bản không đánh lại địch nhân.

Địch Ny Toa gật đầu đồng ý.

Chú Thuật quan trọng hơn con người, người chết nhưng Chú Thuật vẫn phải truyền lại.

Hay là tới trường Chú Thuật làm giáo sư đi.

Đỗ Lan đề nghị.

Ta không có ý kiến gì.

Địch Ny Toa nói: Chàng quyết định là được.

Nàng đối với nghề nghiệp nào cũng thấy vô sao cả.

Đi thôi.

Đến trường à.

Không phải.

Đỗ Lan nói: Đã làm giáo sư thì phải tới chợ đêm mua mấy bộ đồ giáo sư chứ.

Thế là Đỗ Lan đi mua một bộ vest đen toàn tập, còn đeo thêm kính râm.

Ai đời giáo sư lại đeo kính râm ban đêm.

Đây là trường Chú Thuật, đương nhiên phải có đặc sắc riêng.

Lão bà, đây là bộ ta chọn cho nàng.

Đỗ Lan chọn cho Địch Ny Toa một bộ đồ công sở màu kem, áo vest phối cùng chân váy bút chì dài tới gối, tôn lên vóc dáng.

Sơ mi trắng, vest khoác ngoài, tất lụa trắng, giày da đen.

Đỗ Lan gật đầu tán thưởng.

Địch Ny Toa không nhịn được nói: Chàng có phải có hiểu lầm gì về nữ giáo sư không.

Nữ giáo sư Nhật Bản đều mặc thế này mà, hay đeo thêm kính nhé.

Đỗ Lan cười.

Khỏi đi, đeo kính vướng víu lúc chiến đấu.

Chính là muốn phong ấn chiến lực một chút, nếu cứ tùy tiện đánh thắng thì mất vui.

Đỗ Lan nói: Lúc chúng ta ra tay, phải đảm bảo kính không bị xê dịch.

Cũng không khó lắm.

Dù nói vậy nàng vẫn lấy một cặp kính gọng dưới.

Xong, giờ chúng ta đi phỏng vấn.

Đỗ Lan nói: Quay lại Trường cấp ba số 3.

Lúc này tại trường, Hổ Trượng Du Nhân đã giành lại quyền kiểm soát cơ thể.

Fushiguro, tình hình thế nào.

Một người đàn ông trẻ tuổi tóc bạc đeo băng che mắt xuất hiện, chào hỏi thiếu niên Chú Thuật Sư Phục Hắc Huệ.

Lão sư.

Không ngờ ta tới chứ gì.

Dù sao cũng là Đặc Cấp Chú Vật, vẫn có chút không yên tâm.

Người mặc đồ đen tóc bạc hỏi: Đồ đâu.

Bị em ăn rồi.

Hổ Trượng Du Nhân đáp.

Thật hay giả vậy.

Ngũ Điều lão sư hỏi lại.

Phục Hắc Huệ ngượng nghịu gật đầu xác nhận.

Lão sư tiến tới gần Hổ Trượng: Đây là Sukuna đó, cơ thể có gì bất thường không.

Không ạ.

Có thể hoán đổi với cái Chú Vật cậu vừa ăn không.

Chắc là được.

Vậy đổi 10 giây đi, sau 10 giây thì khôi phục.

Được chứ.

Nhưng mà.

Không sao, ta là mạnh nhất mà.

Người đàn ông tự tin cười rạng rỡ.

Hoán đổi, Sukuna nhập thân, da hiện văn thân, trên mặt mọc thêm mắt và miệng, bắt đầu kiểu ăn nói ngông cuồng.

Người tóc bạc rất nhanh, không cho kẻ địch cơ hội tấn công, liên tục né tránh để thử chiến lực Sukuna.

Hắn có thể cảm nhận rõ thực lực Sukuna hiện tại không mạnh.

Sau 10 giây, thiếu niên quả nhiên trở lại.

Nhưng người tóc bạc không nói nhiều, trực tiếp đánh ngất hắn.

Chương 4149

Gojo lão sư, thầy làm gì vậy.

Nếu tỉnh lại mà không bị chiếm xác thì cậu ta có tư chất làm vật chứa.

Lão sư nói: Tiếp theo kiểm tra em chút, nên xử lý cậu ta thế nào.

Đây là đang lên lớp sao.

Phục Hắc lập tức đáp: Dù là vật chứa, theo quy định vẫn phải xử tử.

Nhưng em không muốn cậu ấy chết.

Hai đứa mới quen mà, đã có tư tình rồi sao.

Chính là tư tình.

Xin lão sư nghĩ cách.

Phục Hắc chân thành nói.

Đã là học sinh đáng yêu thỉnh cầu, cứ giao cho lão sư.

Hắn là người thầy mà học sinh có thể tin cậy.

Đang lúc thầy trò bàn cách xử lý thiếu niên, Gojo ra hiệu cho Phục Hắc im lặng.

Phục Hắc nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu nhìn lại.

Một nam một nữ lạ mặt đi tới, Phục Hắc không cảm nhận được Chú Lực, nhưng hai người này rất kỳ quái, một kẻ nửa đêm đeo kính râm, một người mặc đồ rất gợi cảm.

Ngươi là giáo viên Trường Cao Đẳng Chú Thuật phải không, chúng tôi tới phỏng vấn vị trí giáo sư.

Xin hỏi quý danh của hai vị.

Gojo điềm tĩnh hỏi, thực lực của hắn khiến hắn không ngại bất kỳ đối thủ nào.

Đỗ Lan liền phát ra tiếng cười kiêu ngạo: Oa cáp, nếu ngươi đã thành tâm thành ý muốn biết, thì chúng ta cũng sẵn lòng trả lời.

Để bảo vệ sự ngây thơ và lãng mạn của thanh thiếu niên, để bảo vệ những xao động và thẹn thùng thời dậy thì.

Ta là Đỗ Lan.

Địch Ny Toa.

Chúng ta chính là những đạo sư nhân sinh khả ái quyến rũ, tỏa sáng đăng trường.

Chỉ cần cho chúng tôi một chức vị, chúng tôi sẽ trả lại các ngươi một bầy Chú Thuật Sư trẻ tuổi ưu tú đáng tin cậy.

Các người là Chú Thuật Sư.

Gojo hỏi.

Ngân Bát lão sư.

Ngươi gọi ai là Ngân Bát.

Ta tên Ngũ Điều Ngộ, không phải Ngân Bát, mà Ngân Bát là ai.

Vị Ngũ Điều lão sư này, có phải cần đánh bại thầy mới được nhận việc không.

Đỗ Lan hỏi.

Đánh bại ta.

Gojo chưa từng gặp ai vô tri đến thế: Nếu ngươi thực sự đánh bại được ta, quả thực có tư cách nhận việc.

Vậy thì nhận lấy sơ yếu lý lịch của ta đây.

Đỗ Lan nắm chặt tay.

Ta không cảm nhận được Chú Lực trên người ngươi.

Gojo nói: Các ngươi là Chú Thuật Sư sao.

Hay là Thiên Dữ Chú Phược.

Chú Lực cái thứ này giống như kem đánh răng vậy, nặn một cái là có, ai chẳng có lúc tiêu cực, có lúc muốn hủy diệt thế giới, ta cũng vậy thôi, đừng nhìn ta cởi mở lạc quan thế này, lúc ta ưu thương cũng là nghịch lưu thành hà đó.

Nhưng vì chỉ là phỏng vấn nên không cần dùng thật lực, ta chỉ biểu diễn sở trường của mình thôi.

Sở trường.

Chính là năng lực cận chiến của ta.

Đỗ Lan nói.

Xem ra ngươi là không biết từ đâu nghe được sự tồn tại của chú thuật, nhưng đối với chú thuật lại là kẻ ngoại đạo chỉ biết một nửa.

Chỉ có chú thuật mới có thể đánh bại chú linh, chỉ dựa vào man lực là vô dụng đâu.

Ngũ Điều Ngộ hảo tâm nhắc nhở.

Rèn luyện thân thể đến cực hạn, khiến toàn thân 40 nghìn tỷ tế bào đồng tâm hiệp lực, đừng có xem thường ràng buộc giữa ta và các tế bào công tác.

Đỗ Lan tung quyền, trong cơ thể 40 nghìn tỷ tế bào công tác trong nháy mắt hoàn thành đồng bộ, sức mạnh tế bào hướng về một hướng giải phóng ra một đấm.

Quyền phong giống như bão tố, Ngũ Điều Ngộ đứng tại chỗ buộc phải sử dụng thuật thức của mình mới có thể chống đỡ, nếu không hắn khẳng định sẽ bị thổi bay đi.

Đây là loại man lực gì vậy.

Chẳng lẽ có thể dùng tay không đánh xuyên cao ốc đại hạ, làm sao có thể không dựa vào chú lực mà làm được.

Ngay cả chú lực cũng rất khó có được man lực khoa trương như vậy.

Quyền phong vù vù thổi qua, nếu một đấm này rơi trên người, khẳng định sẽ không dễ chịu chút nào.

Hai vị đã thành tâm cầu chức như vậy, ta liền đưa các ngươi về gặp hiệu trưởng đi.

Ta chỉ là một giáo viên làm thuê, không làm chủ được.

Ngũ Điều Ngộ nói.

Thực tế Ngũ Điều Ngộ hoàn toàn có khả năng lấy dưới khắc trên, nhưng hắn vẫn luôn rất nhẫn nại, nhẫn nại với những kẻ cổ hủ và ngoan cố ở phe cao tầng.

Hắn phải nghe hiệu trưởng, hiệu trưởng phải nghe Chú Thuật Nguyên Lão Hội.

Thế là mọi người trở về trường học.

Hổ Trượng bị giam giữ trong căn phòng dán đầy bùa chú phong ấn, từ từ tỉnh lại.

Hắn vẫn là Hổ Trượng, không bị đoạt xá, điều này chứng minh hắn có thể trở thành vật chứa của Túc Na.

Ngũ Điều Ngộ vui vẻ nói: Ngươi sắp bị xử tử rồi.

Thiếu niên vẻ mặt mờ mịt.

Ngũ Điều Ngộ thở dài nói tiếp: Tuy là tử hình, nhưng là hoãn hình.

Sẽ không lập tức chấp hành.

Còn tùy tình hình.

Hắn lấy ra một ngón tay khác của Túc Na, nói: Xem cái này là gì.

Chú vật.

Không sai, ngón tay như thế này tổng cộng có hai mươi cái.

Đây là chú vật không thể bị phá hủy, vì chú lực rất mạnh, hơn nữa còn đang tăng cường từng ngày, đến mức các chú thuật sư phong ấn cũng không theo kịp tốc độ.

Cho nên mới đến lượt ngươi lên đài, ngươi chết đi, Túc Na trong cơ thể ngươi cũng sẽ chết.

Thiếu niên bị buộc trên ghế im lặng.

Ngũ Điều Ngộ tiếp tục nói: Mấy lão già ở Chú Thuật Hội rất nhát gan, hận không thể lập tức xử tử ngươi.

Nhưng như vậy thì lãng phí quá, sau này cũng không biết có vật chứa phù hợp nào xuất hiện nữa hay không.

Cho nên ta đề nghị chi bằng đợi ngươi hấp thu toàn bộ Túc Na xong rồi giết cũng không muộn.

Họ đã đồng ý, nên ngươi có hai lựa chọn, hoặc là tìm đủ 20 ngón tay rồi chết, hoặc là chết ngay bây giờ.

Cái này còn gì để chọn sao.

Khẳng định là chọn chết sau rồi.

Nếu không tìm đủ ngón tay, thì khỏi phải chết.

Tuy gần như là chuyện không cần suy nghĩ, nhưng trường học vẫn cho thiếu niên thời gian suy nghĩ, đặc biệt là ông nội thiếu niên vừa qua đời, trường học còn để hắn đi xử lý hậu sự.

Ở một bên khác, Đỗ Lan và Địch Ny Toa gặp được hiệu trưởng Trường Cao đẳng Chuyên môn Chú thuật Kantō Dạ Nga Chính Đạo.

Trong văn phòng của ông ta toàn là gấu bông, tuy trông giống một đại thúc hắc đạo, nhưng lại rất có tâm hồn trẻ thơ.

Đỗ Lan thầm nghĩ có lẽ ông ta không hợp làm hiệu trưởng, mà nên ra mắt làm idol thì hơn.

Ta nghe Ngũ Điều Ngộ nói rồi, các ngươi dường như muốn nhậm chức ở đây.

Hiệu trưởng trong văn phòng âm u vẫn đeo kính râm, ánh mắt xuyên qua tròng kính đánh giá hai người.

Không sai, chúng tôi hy vọng dùng tình yêu của mình để giáo dục học sinh.

Dùng tình yêu giáo dục học sinh.

Thật là một lý tưởng vĩ đại nha.

Nhưng hai người không phải chú thuật sư, e rằng không thể nhậm giáo, dù sao học sinh ở đây đều rất đặc thù, thuộc loại nhân tài đặc biệt.

Dựa vào thiên phú thân thể, chúng tôi hoàn toàn có thể đảm nhiệm.

Các ngươi rất tự tin, và trong các chú thuật sư quả thật có một bộ phận người không thể sử dụng chú lực và thuật thức, thậm chí còn không nhìn thấy chú linh, nên chỉ có thể dựa vào chú cụ để chiến đấu.

Nhưng người như vậy không thích hợp làm giáo viên.

Vậy thích hợp làm gì.

Sát thủ sao.

Đỗ Lan nói: Nếu ông không cho tôi làm giáo viên, thế giới này có lẽ sẽ xuất hiện một Thiền Viện Thậm Nhĩ thứ hai.

Hiệu trưởng giật mình, không ngờ hai người này lại biết đến cái tên Sát thủ Chú thuật sư.

Đỗ Lan trực tiếp giở trò lưu manh: Dù sao tôi cũng muốn làm giáo viên, ông không cho tôi nhập chức, tôi sẽ khiến các ông gà chó không yên.

Tại sao cứ phải làm giáo viên.

Hiệu trưởng hỏi.

Bởi vì tôi bị trúng lời nguyền, đó là một loại lời nguyền hễ không làm thầy người ta là thấy khó chịu.

Đây là Thiên Dữ Chú Phược tàn khốc, là lời nguyền mà ông trời ban cho tôi.

Thiên Dữ Chú Phược, nói đơn giản là khi ông trời đóng một cánh cửa lại, sẽ mở ra cho ngươi một cửa sổ.

Ông trời sẽ khiến một người sinh ra đã chịu một loại lời nguyền nào đó, nhưng đổi lại sẽ nhận được sức mạnh khác.

Ví dụ như sinh ra trong gia tộc chú thuật sư nhưng lại không có chú lực, đây chẳng khác gì lời nguyền.

Không khác gì những đứa trẻ phù thủy trong thế giới Harry Potter không có ma lực, trở thành Squib.

Có điều trong Harry Potter, không có ma lực thì chỉ là người bình thường.

Chương 4150

Còn trong thế giới Juju Kaisen, mất đi chú lực sẽ có bù đắp khác, ví dụ như năng lực vận động vượt xa quán quân Olympic.

Loại hiện tượng ông trời không cho ngươi đi cửa chính, bắt ngươi leo cửa sổ này được gọi là Thiên Dữ Chú Phược, là một loại lời nguyền.

Tất nhiên cũng có một số chú thuật sư chủ động thêm vào Thúc Phược cho chính mình để tăng cường chiến lực.

Giống như chơi game, tự thiết lập hạn chế cho mình, ví dụ như không dùng xe lăn, không cắn thuốc, không thăng cấp, không mặc trang bị, cấm sử dụng mọi thủ đoạn tiện lợi, thuần túy nâng cao kỹ năng thao tác của bản thân.

Chú thuật sư sẽ tăng thêm thúc phược cho chính mình và tuân thủ nó để tăng chiến lực.

Đôi khi giống như đánh bài ngửa, đưa bài cho người khác xem, mình mất đi một ưu thế nhưng bù lại bài của mình sẽ tốt hơn, chú thuật sư gọi đó là Công khai thuật thức.

Tóm lại chú thuật là thứ rất thần kỳ, có thể di truyền, có thể đột biến, có thể thiết lập.

Hiệu trưởng cho rằng Đỗ Lan và Địch Ny Toa cũng có thể là Thiên Dữ Chú Phược, tuy lý do dùng tình yêu giáo dục học sinh quá xàm xí, nghe là thấy không đáng tin, nhưng trước mắt cứ thuê đã, tránh để họ gây chuyện.

Được rồi, cho các ngươi nhập chức, trước tiên làm giáo viên thực tập.

Hiệu trưởng nói.

Đỗ Lan nghe xong lập tức bảo: Đã nhập chức rồi, vậy tôi phải đưa ra ý kiến cho ông.

Hiệu trưởng ngớ người, cái tên này vừa nhập chức đã đòi đưa ý kiến, mình là thuê người làm việc hay thuê kẻ rước việc vào người vậy.

Đỗ Lan nói: Hiệu trưởng, ông là nam tử hán đại trượng phu, văn phòng toàn gấu bông thật sự không tốt lắm.

Cho nên tôi kiến nghị.

Ta thích bày biện mấy thứ này, ta kiến nghị ngươi tốt nhất đừng kiến nghị nữa.

Ông có phải nghĩ tôi sẽ kiến nghị ông vứt bỏ gấu bông không.

Đỗ Lan hỏi.

Chẳng lẽ không phải sao.

Hiệu trưởng hỏi ngược lại.

Dĩ nhiên không phải.

Nhưng chẳng phải ngươi nói ta không hợp chơi gấu bông sao.

Đúng vậy, nhưng không phải bắt ông từ bỏ gấu bông, mà là cảm thấy ông có thể sang Thái Lan làm phẫu thuật chuyển giới, chỉ cần ông biến thành một cô gái dễ thương, chơi gấu bông là được rồi.

Tôi quen một bác sĩ tay nghề rất tốt, chuyển giới tiện thể chỉnh dung luôn, khẳng định khiến ông biến thành idol.

Hiệu trưởng tuy thích nghịch gấu bông, nhưng chưa đến mức vì gấu bông mà đi chuyển giới, nhịn không được nói: Ta thuê các ngươi làm giáo viên, không phải để các ngươi đưa ý kiến.

Chính vì coi trường học như nhà mình nên mới đưa ý kiến chứ.

Nếu không công nhận trường học, làm ngày nào lĩnh lương ngày đó, ai thèm quản ông nhiều thế.

Đỗ Lan nói: Đưa ý kiến là hy vọng trường học tốt hơn, hy vọng hiệu trưởng thấu hiểu.

Ngươi mau đi dạy đi, các ngươi phụ trách môn cách đấu, một người phụ trách nam sinh, một người phụ trách nữ sinh.

Hiệu trưởng nói: Toàn trường ba khối lớp, tất cả do các ngươi dạy.

Tương đương với giáo viên thể dục.

Phía bên kia, hoàn thành tang lễ cho ông nội, Hổ Trượng cũng đang nói chuyện với Ngũ Điều, hỏi: Sự kiện lời nguyền thường xuyên xảy ra sao.

Ba bữa một trận, quy mô lớn nhỏ đều có.

Gặp phải lời nguyền, chết một cách bình thường đã là tốt nhất rồi, nhưng còn rất nhiều người chết không tử tế, chết không toàn thây.

Nếu đi tìm chú vật của Túc Na, đa phần sẽ gặp phải những thảm cảnh như vậy.

Ngươi tự chọn đi.

Hổ Trượng nhớ lại những người bị chú linh làm hại, hỏi: Nếu Túc Na bị giết, số người bị hại cũng sẽ giảm bớt chứ.

Khẳng định rồi.

Thiếu niên nói: Còn ngón tay không.

Ngũ Điều đưa cho hắn một cái.

Thiếu niên nuốt xuống, không hề biến thân, vẫn giữ được lý trí bình thường.

Như vậy tiến độ là 2 trên 20, Ngũ Điều biết mình đã nhặt được bảo vật rồi.

Ngũ Điều đưa Hổ Trượng Du Nhân đến trường chú thuật để học tập.

Học sinh của trường này rất ít, năm nhất cũng chỉ có ba học sinh, Hổ Trượng Du Nhân là người thứ ba, nhưng hắn còn phải trải qua phỏng vấn, nếu không vượt qua thì không thể nhập học.

Ngoài sức mạnh ra, mọi thứ đều thật vô vị.

Trên người Hổ Trượng thỉnh thoảng hiện ra một cái miệng phát ra giọng nói của Túc Na.

Đợi ta đoạt lấy cơ thể tiểu quỷ này, kẻ đầu tiên ta giết chính là ngươi.

Túc Na nhắm vào Ngũ Điều Ngộ.

Được ngươi để mắt tới thật là vinh dự nha.

Hổ Trượng nghi hoặc hỏi: Túc Na này rất nổi tiếng sao.

Lưỡng Diện Túc Na là quỷ thần hư cấu có hai khuôn mặt và bốn cánh tay, nhưng thực tế hắn là một cổ nhân có thật, đó là câu chuyện của 1000 năm trước.

Hổ Trượng hiếu kỳ hỏi: Câu chuyện gì.

Ngũ Điều bắt đầu phổ biến kiến thức: 1000 năm trước là thời đại hưng thịnh của chú thuật, các chú thuật sư tập hợp sức mạnh thách thức Túc Na nhưng đều thất bại.

Sau đó hắn được gọi bằng cái tên Túc Na, chúng ta ngay cả chú vật sau khi hắn chết cũng không thể tiêu trừ.

Dù chú vật đã qua 1000 năm, sức mạnh không những không yếu đi mà còn tăng cường.

Hắn là Chú Vương không ai bàn cãi vào thời điểm đó.

Vậy hồi sinh hắn không phải rất nguy hiểm sao.

So với thầy, ai mạnh hơn.

Túc Na khôi phục sức mạnh khẳng định rất khó đối phó.

Sẽ thua sao.

Hổ Trượng hỏi.

Sẽ thắng.

Ngũ Điều Ngộ tự tin nói.

Đỗ Lan đi tới nói: Vẫn còn ở đây bốc phét với học sinh à, đừng quên là có phỏng vấn, các ngươi sắp muộn rồi đấy.

Ngươi thật sự coi mình là chủ nhân của trường này đấy, thấy ai cũng muốn đưa ý kiến.

Ngũ Điều Ngộ cảm thấy Đỗ Lan quá nhiều chuyện, nhưng phỏng vấn đúng là sắp muộn nên không nói thêm gì nữa.

Tại sao ngươi muốn học tập chú thuật.

Hiệu trưởng đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Để thu thập ngón tay, sau đó tiêu diệt Túc Na, nếu không cứ để chú vật mặc kệ thì không phải rất nguy hiểm sao.

Tai nạn, bệnh tật, chiến tranh, mỗi ngày đều có những người không quen biết tử vong, điều đó rất bình thường.

Nếu là lời nguyền thì không thể mặc kệ sao.

Ờ thì, tai nạn có cảnh sát, bệnh tật có bác sĩ, chiến tranh có binh sĩ, lời nguyền có chú thuật sư, tôi đã tình cờ gặp được chú thuật thì cũng chẳng còn cách nào khác.

Xem ra ngươi không có giác ngộ gì cả, không đạt.

Tuy nhiên ta cho ngươi thêm một cơ hội, con người khi tuyệt vọng sẽ thành thật với lòng mình, trước khi ta nhận được câu trả lời thỏa đáng, cứ để con gấu bông này chơi với ngươi đi.

Một con gấu bông hình hà đồng Kappa cao một mét phát động tấn công.

Hổ Trượng nhớ lại lời trăn trối của ông nội, bảo cháu trai hãy chọn một cách chết, tốt nhất là chết giữa vòng vây của mọi người.

Gấu bông đấm túi bụi, đánh rất đau.

Chú thuật sư không chỉ bản thân sẽ chết, còn có những người bị lời nguyền tấn công chết thảm trước mắt, cũng sẽ gặp phải những người vô tội bị lời nguyền khống chế mà buộc phải tiêu diệt, nghề này không dễ làm đâu.

Phải có một mức độ điên cuồng và động cơ nhất định mới được, chứ không giống như cảnh sát, bác sĩ hay binh sĩ.

Ngươi thà nói là sợ chết nên muốn hoãn án tử hình nghe còn có sức thuyết phục hơn.

Thiếu niên tiếp tục bị truy đuổi.

Hiệu trưởng tiếp tục giáo dục: Khi bản thân bị giết, chẳng lẽ cũng phải đổ lỗi cho người khác sao.

Sống vì người khác chứ không phải con đường mình chọn, cuối cùng khi thất bại sẽ oán trách người khác khiến mình chọn sai đường, chứ không phải bản thân không hối tiếc kiên trì con đường của mình.

Ngươi biết không, loại cảm xúc tiêu cực oán trách người khác đó chính là lời nguyền đấy.

Oán trách người khác chính là lời nguyền.

Con người có rất nhiều cảm xúc tiêu cực, bi thương, thất ý, rồi còn đố kỵ, oán hận, phẫn nộ.

Đặc biệt là cảm xúc đố kỵ và oán hận sẽ khiến bản thân đi nguyền rủa người khác.

Hiệu trưởng rõ ràng hy vọng học sinh đừng đi nguyền rủa người khác, cho nên cần động lực nội sinh.

Không phải người khác quyết định mình làm chú thuật sư, mà là chính mình lựa chọn làm chú thuật sư.

Con người sẽ không kìm lòng được mà nguyền rủa người khác, chú linh từ đó mà sinh ra.

Ngũ Điều Ngộ nhìn thiếu niên bị gấu bông đánh hội đồng, nhớ lại người bạn thân của mình.

Bạn thân của hắn cũng vì không thể bảo vệ người quan trọng nên mới đi oán hận kẻ yếu.

Mới cho rằng kẻ yếu không thể tự bảo vệ mình nên khiến kẻ mạnh phải rơi lệ.

Cho nên chỉ cần không còn kẻ yếu, kẻ mạnh sẽ không bao giờ phải rơi lệ nữa.

Thế là hắn đã thực hiện hành vi nguyền rủa kẻ yếu.

Bất kể trải qua ma nạn gì cũng không đi nguyền rủa người khác, đó mới là chú thuật sư chân chính.

Trừ thành trung chú linh dị, trừ tâm trung trớ chú nan.

Diệt chú linh trong thành thì dễ, diệt lời nguyền trong tâm mới khó.

Đỗ Lan không biết xuất hiện từ lúc nào ở đạo trường, lại một lần nữa sao chép danh ngôn của Vương Dương Minh: Phá sơn trung tặc dị, phá tâm trung tặc nan.

Con người cũng vậy thôi, cho dù giết bao nhiêu chú linh đi chăng nữa, chú linh cũng sẽ không biến mất.

Bởi vì chỉ cần có một người trong lòng nguyền rủa người khác, chú linh sẽ nảy sinh.

Nhưng con người làm sao có thể không nguyền rủa người khác chứ.

Chịu ấm ức, kỳ vọng sụp đổ, sự nghiệp thất bại, thất tình kích động.

Chương 4151

Ngay cả Khổng Phu Tử cũng có lúc nói không phải ta sai, thế giới này sai, con người làm sao có thể không đi nguyền rủa kẻ khác.

Cho nên Doanh học Thuyết chiến thắng thực ra khá tốt, tích cực chiến thắng, nhân tín xưng doanh, Đại thừa doanh học.

Bởi vì ta là ta, nên ta thắng rồi, cũng không cần nguyền rủa người khác, vẫn có thể sống tiếp.

Thế giới lời nguyền này cần Doanh học, mọi người học tập Đại thừa doanh học nhiều vào, bớt nguyền rủa đi một chút, thế giới sẽ trở nên tươi đẹp hơn.

Nghe lời Đỗ Lan, Hổ Trượng như suy nghĩ điều gì, hắn nhận ra những gì hiệu trưởng đang làm bây giờ cũng là tiêu trừ lời nguyền, chỉ là tiêu trừ lời nguyền trong nội tâm chính mình.

Lời nguyền trong tâm ít đi, chú linh cũng sẽ ít đi.

Hiệu trưởng, dừng lại đi.

Hổ Trượng nói: Dùng gấu bông sao có thể dồn tôi vào tuyệt lộ để nói ra lời thật lòng.

Dừng.

Hiệu trưởng thấy biểu cảm của thiếu niên đã thay đổi, liền nói: Trả lời đi, tại sao muốn trở thành chú thuật sư.

Để huấn luyện bản thân, khống chế bản thân không đi nguyền rủa người khác.

Hiện tại tôi còn chưa làm được, vì tôi vẫn đang vì đàn anh bị thương mà oán hận chú linh, đang nguyền rủa chú linh.

Nhưng tôi muốn thông qua huấn luyện, một ngày nào đó tôi có thể tiêu trừ cơn oán hận này.

Hổ Trượng nói: Tiêu trừ toàn bộ ý nghĩ nguyền rủa người khác trong nội tâm.

Đạt.

Hiệu trưởng nói.

Đồng thời nhìn về phía Đỗ Lan, thầm nghĩ người này rất nhạy bén, lại còn đâm trúng hồng tâm.

Vấn đề lớn nhất của thế giới này không phải chú linh, mà là lời nguyền không thể tiêu trừ trong lòng người.

Chú linh cũng chỉ là sản vật sinh ra từ việc nhân loại nguyền rủa lẫn nhau mà thôi.

Lời nguyền trong lòng người không trừ, chú linh vĩnh viễn không biến mất.

Đỗ Lan vỗ tay đạo: Chúc mừng nhập học.

Ngũ Điều nhìn về phía Đỗ Lan, dường như nội tâm người này đủ kiên cường, sẽ không vì trắc trở mà nguyền rủa người khác.

Hắn lại nghĩ đến người bạn thân, vì trắc trở mà nguyền rủa người khác, tạo thành tổn thương to lớn.

Năng lực càng mạnh, khi nguyền rủa người khác, tổn thương cũng càng lớn.

Nói thật chú linh quái vật thì thôi đi, những kẻ phản đồ nhân loại đó càng khiến người ta bất lực, hắn nhịn không được nói: Nhân loại thật sự có thể không nguyền rủa người khác mà sống tiếp sao.

Sao vậy, ưu sầu rồi à.

Đỗ Lan nhìn về phía Ngũ Điều, ánh mắt không ngừng đánh giá, dường như đang xem cắt từ chỗ nào thì mới thành hai đoạn rưỡi hoàn hảo.

Chỉ là cảm thấy ngươi nói đúng, Diệt chú linh trong thành thì dễ, diệt lời nguyền trong tâm mới khó, khi đối mặt với bi kịch không thể cứu vãn, con người sẽ không tự chủ được mà phát ra lời nguyền đối với kẻ khác.

Ngũ Điều trong lòng vẫn nghĩ về người bạn tốt của mình.

Họ cùng nhau học tập, cùng nhau chiến đấu, không chuyện gì không nói, nhưng cuối cùng lại đi về hai hướng đối lập.

Trong sự kiện Bách Quỷ Dạ Hành một năm trước, chính mình đã buộc phải tiễn đưa bạn thân, nếu không hắn thực sự sẽ nguyền rủa tất cả kẻ yếu.

Rất khó.

Đỗ Lan nói: Trực diện nhân sinh thảm đạm mà không đi nguyền rủa người khác, rất khó.

Nói thật, ta cũng không làm được.

Ngũ Điều Ngộ biết Đỗ Lan nói thật, cũng không nói gì thêm, trước tiên đưa Hổ Trượng nhập học.

Điều kiện ký túc xá rất tốt, dù sao học sinh rất ít, mỗi học sinh đều có ký túc xá đơn rộng rãi.

Thầy, về chuyện chú vật.

Không dễ tìm đâu, nếu dễ tìm thì đã thu thập xong từ lâu rồi.

Mỗi ngón tay tình huống mỗi khác, có cái khí tức mạnh mẽ, cũng có cái ẩn giấu khí tức, còn có cái đã bị chú linh hấp thu.

Tìm kiếm rất phiền phức, nhưng Túc Na trong người ngươi vì muốn đoạt lại sức mạnh khẳng định sẽ chỉ đường cho ngươi.

Ngươi là vật chứa, cũng là máy dò, khẳng định phải đi hiện trường.

Hổ Trượng nói: Cái tên này sẽ tốt bụng như vậy sao.

Phải xây dựng quan hệ đôi bên cùng có lợi.

Ngũ Điều Ngộ nói: Được rồi, ngày mai đi đón học sinh thứ ba.

Phía bên kia Đỗ Lan đã bắt đầu dạy lớp cách đấu cho nam sinh năm hai và năm ba.

Ta nhớ là có học sinh năm hai và năm ba, tại sao chỉ có học sinh năm hai.

Học sinh năm ba đâu.

Đỗ Lan nhìn hai học sinh trước mắt, nói: Hơn nữa năm hai đáng lẽ có ba nam sinh, tại sao chỉ có hai người các ngươi.

Trước mắt chỉ có hai học sinh năm hai, một người ngậm miệng không nói, một người có ngoại hình gấu trúc.

Gấu Trúc trả lời: Vì nhiều nguyên nhân khác nhau.

Giải thích chút đi, ta là giáo viên thực tập mới đến, cái gì cũng không biết.

Học sinh năm ba từ năm ngoái đã bị đình chỉ học, đồng học Ất Cốt Ưu Thái thì ra nước ngoài tu hành rồi, nên hiện tại trường học chỉ còn lại hai nam sinh chúng ta thôi.

Gấu Trúc nói.

Vị đồng học Cẩu Quyển Cức này tại sao không nói chuyện.

Cậu ấy là Chú Ngôn Sư, thông qua việc giữ miệng để nâng cao uy lực.

Gấu Trúc nói.

Giữ miệng bế khẩu thiền chính là không nói chuyện, cũng là một loại chú thuật, dùng việc không nói để đổi lấy uy lực cho lời nói chú thuật.

Đây quả thực là một ngôi trường thất bại.

Thầy ơi, đây không chỉ là trường học, mà còn là căn cứ hậu cần và nghiên cứu của các chú thuật sư.

Gấu Trúc nói.

Thế thì cũng là không đạt, ngay cả học sinh cũng không quản nổi, học sinh không những không buông bỏ lời nguyền trong tâm, ngược lại còn kịch liệt nguyền rủa người khác, chẳng lẽ không nhận thức được sức mạnh càng lớn phá hoại càng lớn sao.

Không đạt.

Đỗ Lan nói.

Thầy ơi, thầy như vậy có tính là đang nguyền rủa trường học không.

Gấu Trúc hỏi.

Không không, ngươi phải phân biệt rõ phê bình và nguyền rủa khác nhau chỗ nào.

Đỗ Lan nói: Nguyền rủa là mong muốn một thứ gì đó biến mất, phê bình là hy vọng thứ đó tốt hơn.

Nếu ta nói trường học nên biến mất, đó là nguyền rủa.

Nếu ta hy vọng học sinh tiến bộ, đó là phê bình.

Gấu Trúc lập tức lấy sổ tay nhỏ ra ghi chép.

Không nói chuyện không liên quan đến bài học nữa, bắt đầu lên lớp.

Đỗ Lan nói: Ta là giáo viên cách đấu, các ngươi cứ tấn công tới đây, để ta xem trình độ của các ngươi.

Vậy chúng em tới đây.

Gấu Trúc nói, hai vị học sinh cùng lao lên tấn công.

Gấu Trúc thiên về thể thuật, tấn công rất hung mãnh, nhưng Cẩu Quyển Cức là Chú Ngôn Sư nên thủ đoạn cách đấu rất bình thường.

Đỗ Lan tao nhã né tránh giữa những đòn đấm đá của hai người, nói: Tốc độ không đủ nhanh, lực đạo không đủ mạnh, bộ pháp phân tán, phát lực hỗn loạn, không có cái nào ra hồn cả, dĩ nhiên nói ngược lại thì các ngươi còn rất nhiều không gian để tiến bộ.

Sự khác biệt giữa nguyền rủa và phê bình nằm ở chỗ, nguyền rủa mong muốn một thứ có khuyết điểm biến mất, còn phê bình là nhìn thấy không gian tiến bộ từ mặt ngược lại của khuyết điểm.

Phê bình phải khai thác không gian tiến bộ, phải thúc đẩy đối tượng phê bình tiến bộ.

Nguyền rủa chính là hy vọng đối phương biến mất, thế là không cần suy nghĩ đến chuyện tiến bộ nữa.

Gấu Trúc không ngờ tốc độ của thầy lại nhanh như vậy, nhịn không được nói: Thầy ơi, em sẽ ra tay thật sự đấy.

Tới đi.

Gấu Trúc tăng tốc, tách ra phối hợp với đồng đội, độc lập đối kháng với thầy giáo.

Không tệ, uy lực và tốc độ đều tăng lên, nhưng tại sao không dùng Hắc Thiểm.

Gấu Trúc vừa tấn công vừa nói: Hắc Thiểm không phải muốn dùng là dùng được đâu, cần sự chênh lệch giữa thân thể và chú lực nhỏ hơn 0000001 giây, động tác cơ thể và chú lực bạo phát gần như đồng bộ, uy lực có thể tăng lên lũy thừa 2,5, cơ bản không có chú thuật sư nào có thể cố ý sử dụng được Hắc Thiểm, đều là thông qua tình cờ mà có được kinh nghiệm.

Hắc Thiểm tương đương với cảnh giới hoàn mỹ của từ trường, chính là phát huy toàn bộ sức mạnh ra ngoài, thân thể và chú lực đồng bộ, sức mạnh toàn bộ bạo phát.

Nhưng đây không phải là kỹ thuật có thể cố ý huấn luyện được, hoàn toàn dựa vào thiên phú và vận khí.

Có người sống cả nghìn năm cũng chưa từng có kinh nghiệm Hắc Thiểm.

Có người mười mấy tuổi đã kinh nghiệm phong phú.

Có được kinh nghiệm Hắc Thiểm, dù bình thường không dùng Hắc Thiểm cũng biết cách sử dụng chú lực hiệu quả, có thể tạo ra phá hoại mạnh hơn.

Trong thế giới Từ Trường, cảnh giới hoàn mỹ cũng không phải ai cũng nắm bắt được, chỉ có những người thiên phú dị bẩm mới học được.

Đỗ Lan nói: Chưa làm mà đã cho rằng mình không làm được, như vậy là không xong đâu.

Tới đây, nâng cao tỷ lệ đồng bộ nào.

Chuyện này không phải muốn làm là được đâu.

Gấu Trúc nói: Kinh nghiệm Hắc Thiểm không thể cố ý đạt được, vận khí tốt có khi ngủ một giấc là nắm bắt được, vận khí không tốt thì dù có thiên chuy bách luyện cũng không có được kinh nghiệm.

Hắc Thiểm không dựa vào huấn luyện mà nắm bắt được.

Hắc Thiểm cần sự cộng hưởng giữa thiên phú và vận khí, cũng chỉ có nhân vật chính mới có thể nắm bắt được cảnh giới cao thâm khôn lường này trong thời gian ngắn.

Ngay cả các cường giả Từ Trường cũng chỉ có số ít người mới lĩnh ngộ được cảnh giới hoàn mỹ.

Tuy nhiên Từ Trường không chỉ có cảnh giới hoàn mỹ, còn có Vô Cực Chấn Thiền, Vô Cực Chấn Thiền thì không cần thiên phú quá cao, chỉ là tích lũy sức mạnh lại, trước tiên không dùng, khi cần mới bạo phát.

Ngoài cảnh giới hoàn mỹ, Vô Cực Chấn Thiền còn có Tự Tại Cực Ý Công, Tự Ngã Cực Ý Công, Lưu Anh, cảnh giới Thiên Chuy Bách Luyện.

Hắc Thiểm học không được thì học Bạch Thiểm.

Đỗ Lan nói.

Bạch Thiểm.

Gấu Trúc ngớ người, không biết đây là chiêu thức gì, hỏi: Chưa nghe nói qua, không biết là thứ gì.

Hắc Thiểm là thân thể và chú lực đồng bộ, Bạch Thiểm là tích lũy chú lực lại với nhau, một hơi đánh ra ngoài.

Đỗ Lan nói: Giống như khởi động lò xo vậy, ngươi phải đạp phanh tăng tốc, đợi đến lúc xuất phát thì nhả phanh, tốc độ sẽ tăng vọt.

Vậy thì nên làm thế nào.

Đỗ Lan nói: Trước tiên phải có đủ sự hiểu biết về cơ thể mình, bây giờ bắt đầu rèn luyện thể lực cơ bản, ta sẽ khiến các ngươi mệt đến mức từng tế bào đều phải phát ra lời kháng nghị, như vậy các người mới có thể hiểu được 40 nghìn tỷ tế bào công tác trong cơ thể, giao tiếp tốt với chúng thì sẽ học được Bạch Thiểm thôi.

Mệt đến mức từng tế bào đều kháng nghị.

Có người hỏi khi nào con người mới hiểu rõ cơ thể mình.

Có người trả lời là khi về già.

Chương 4152

Lại hỏi tại sao.

Vì khi già, các cơ quan đều sẽ không thoải mái, không thoải mái rồi con người tự nhiên sẽ đi tìm hiểu.

Chỉ có khi hô hấp khó khăn, mới cảm nhận được tầm quan trọng của việc hít thở.

Nếu bình thường, ai cũng chẳng thèm phí thời gian cho việc hít thở.

Bởi vì mọi thứ đều diễn ra tự nhiên, không cần mình phải bận tâm.

Cơ thể cũng vậy, khi không đau không ngứa, kiện kiện khang khang, bình thường sẽ không để ý, thậm chí còn ăn uống vô độ.

Mãi cho đến khi cơ thể phát ra kháng nghị, ví dụ như bệnh gout, béo phì, cao huyết áp.

Đợi đến khi các loại bệnh tật xuất hiện, nhân loại mới bắt đầu quan tâm.

Tế bào cũng vậy, bình thường cần mẫn duy trì sinh mệnh con người, căn bản không được coi trọng. 40 nghìn tỷ tế bào hì hục làm việc, nhưng nhân loại sẽ không nhận thức được công lao của chúng.

Mãi cho đến khi mỗi một tế bào đều bắt đầu kháng nghị, nhân loại mới nhận thức được nỗi khổ của tế bào, mới đi tìm hiểu tế bào, sau đó đạt thành hợp tác với chúng.

Bất kể là Hắc Thiểm hay Bạch Thiểm, hiểu rõ tế bào của chính mình chính là bước đầu tiên.

Đỗ Lan tu luyện vô cùng tàn khốc.

Phía bên kia, Địch Ny Toa chỉ có một nữ sinh duy nhất, cô gái đó buộc tóc đuôi ngựa, đeo kính, từ cử chỉ đi đứng có thể thấy được tu dưỡng rất tốt, chắc chắn xuất thân từ danh gia vọng tộc.

Có điều cô không nhìn thấy chú lực, chỉ có thể đeo kính chú cụ, sử dụng vũ khí chú cụ, nếu không không thể gây tổn thương cho chú linh.

Là trưởng nữ của một đại gia tộc nhưng lại không thể sử dụng chú thuật, điều này rất ngượng ngùng, nên đãi ngộ của cô ở nhà mình không hề tốt.

Thầy ơi.

Thiền Viện Chân Hi nhìn vị giáo viên mỹ nữ tóc vàng trước mắt, cẩn thận hỏi: Nên huấn luyện rồi ạ.

Địch Ny Toa đánh giá thiếu nữ, nói: Tố chất thân thể của ngươi rất khá.

Bởi vì tôi là Thiên Dữ Chú Phược, ông trời tước đoạt chú lực của tôi, bù lại cho tôi tố chất thân thể không tệ.

Cô nói: Tôi không nhìn thấy chú linh, thậm chí không thể đánh ra sát thương.

Cho nên phải sử dụng chú cụ, nhưng tôi rất tự tin vào khả năng cách đấu của mình.

Địch Ny Toa gật đầu, trực tiếp lấy ra đại kiếm của mình, cắm thẳng vào nền gạch, nói: Rút nó ra đi.

Thiếu nữ ngẩn người, hoàn toàn không biết thanh đại kiếm đó giấu ở đâu, hơn nữa đại kiếm này cũng quá to, có thể vung lên được sao.

Cô tiến lên, dùng cả hai tay hết sức rút đại kiếm.

Nhưng đại kiếm cắm sâu vào mặt đất, không hề nhúc nhích.

Ta cũng quen biết một cô gái chú lực không đủ, không thể hình thành chiến lực chiến đấu.

Chú lực không đủ thì không dùng chú lực phá hoại, mà dùng chú lực để cảm ứng, cảm ứng sự thay đổi của khí lưu xung quanh.

Chứ không phải vì chú lực không đủ mà không sử dụng chú lực, như vậy là quá lười biếng rồi.

Địch Ny Toa nói: Học cách dùng chú lực để cảm ứng, dù không thể dùng để chiến đấu cũng phải coi chú lực như một loại giác quan.

Chú thuật chính là sử dụng sức mạnh của lời nguyền, bị nguyền rủa là bất hạnh, nhưng cũng có thể ngược lại lợi dụng sức mạnh lời nguyền này.

Thiên Dữ Chú Phược chính là bẩm sinh bị nguyền rủa không thể sử dụng chú lực, đổi lấy tố chất thân thể cường đại.

Bị nguyền rủa quả thực rất đen đủi, nhưng chú thuật sư có thể đổi góc độ để trích xuất sức mạnh từ lời nguyền.

Không thể sử dụng chú lực, không thể sử dụng thuật thức thì chỉ có thể sử dụng thể thuật và vũ khí để cận chiến.

Thiền Viện Chân Hi nghe Địch Ny Toa nói dùng chú lực làm cơ quan dự đoán chiêu thức của kẻ địch thì không tin, nói: Mức độ chú lực của tôi chỉ bằng người bình thường, người bình thường không thể cảm ứng được động tác của chú linh.

Người bình thường cũng có thể sử dụng chú lực, chỉ là họ không biết mà thôi.

Ta sẽ dạy ngươi cách sử dụng chú lực nhỏ bé để thăm dò sự thay đổi xung quanh, ở một mức độ nhất định có thể dự đoán động tác của kẻ địch.

Địch Ny Toa nói: Ngươi tới cướp cái chuông trong tay ta đi, ta cũng chỉ sử dụng chú lực mức độ người bình thường như ngươi thôi.

Địch Ny Toa khai mở đợt huấn luyện cướp chuông.

Hiệu trưởng đứng từ xa nhìn, nhịn không được gật đầu, hai giáo viên này trông tuy không đáng tin nhưng khi lên lớp thì rất ra dáng.

Chỉ là không biết họ rốt cuộc có thân phận gì, đột nhiên xuất hiện, không có chút bối cảnh nào.

Chẳng lẽ là chú linh.

Ông ta cũng không biết ngoài chú linh ra thì còn hạng người nào có thể đột nhiên nhảy ra như vậy.

Con người khẳng định sẽ có quỹ đạo cuộc đời, sinh ra ở đâu, học tập ở đâu, sẽ để lại rất nhiều dấu vết manh mối.

Nhưng Đỗ Lan và Địch Ny Toa hoàn toàn không tìm thấy những dấu vết này.

Chú linh thì có khả năng đột nhiên xuất hiện, nếu có một đợt hoạt động nguyền rủa quy mô lớn với nhiều người tham gia, cảm xúc tiêu cực bùng nổ có thể sinh ra chú linh.

Một vụ cháy rừng, một đợt dịch bệnh, một vụ sụp đổ thị trường chứng khoán, một tai nạn hàng không.

Một đợt thiên tai nhân họa quy mô lớn sẽ khiến nhiều người phát ra lời nguyền, dĩ nhiên loại nguyền rủa này không nhắm vào một cá nhân cụ thể mà nhắm vào một hiện tượng, chắc chắn có thể sinh ra chú linh mạnh mẽ.

Điều này hoàn toàn phù hợp với phong cách Tám Triệu Thần Linh của Nhật Bản, thông qua tư niệm mà sinh ra thần linh.

Lời nguyền cũng là một loại tư niệm, thuộc về tư niệm tiêu cực.

Nhưng nguyên lý đều tương tự, chính là sức mạnh tư niệm ngưng tụ thành quỷ thần, chú linh.

Cho nên chú linh có thể đột nhiên xuất hiện, nhưng vấn đề là gần đây cũng không nghe nói trong nước hay ngoài nước xảy ra bi kịch trọng đại nào.

Như Đỗ Lan và Địch Ny Toa, nếu họ là chú linh, ít nhất cũng phải ảnh hưởng đến hàng vạn người mới có thể sinh ra loại Đặc cấp Chú linh như họ.

Không hiểu nổi, tiếp tục quan sát vậy.

Hiệu trưởng thực ra hy vọng họ chính là đến để giáo dục tân sinh, không ngại họ nâng cao chiến lực cho học sinh.

Phía bên kia, Ngũ Điều Ngộ đưa Hổ Trượng Du Nhân và Phục Hắc Huệ đi đón học sinh thứ ba Đinh Khi Dã Sắc Vi.

Cô là một nữ sinh đến từ nông thôn, không quen thuộc lắm với thành phố lớn.

Đồng phục trường thật đẹp nha.

Hổ Trượng vui vẻ nói: Nhưng mà trước đó thầy chẳng phải bảo em là học sinh thứ ba sao.

Việc nhập học của cô ấy đã được quyết định từ lâu rồi, nhưng dù sao đây cũng là trường đặc thù, không thể quyết định xong là đến học ngay được.

Đi đón người.

Tôi tên Đinh Khi Dã Sắc Vi, vui lên đi hỡi các chàng trai, cuối cùng cũng có một đóa hồng xuất hiện rồi đây.

Cô để tóc ngắn, xinh xắn, chỉ có điều hơi điệu đà.

Cô chằm chằm nhìn hai người nam, cho rằng Hổ Trượng là kẻ nhà quê, còn người kia thì là kẻ nhìn ai cũng thấy ngứa mắt.

Sau khi làm quen, Ngũ Điều lập tức sắp xếp đi tham quan.

Đi tham quan nhà ma.

Không phải đi công viên giải trí hay phố thương mại sao.

Hổ Trượng vốn còn mong chờ được dạo chơi ở thành phố lớn.

Hắn đến từ Sendai, cũng là nơi nhỏ lẻ.

Tòa nhà ma ám này là vì có nghĩa địa khổng lồ và sự ảnh hưởng kép của tòa nhà bỏ hoang, nên đã nảy sinh lời nguyền.

Ngũ Điều Ngộ nói.

Hổ Trượng hỏi: Quả nhiên nghĩa địa dễ sinh ra chú linh hơn sao.

Không phải bản thân nghĩa địa sinh ra chú linh, mà là tư tưởng nghĩa địa đồng nghĩa với đáng sợ, trường học cũng có tình huống tương tự, trường học rất đáng sợ, còn có bệnh viện cũng rất đáng sợ, vì liên quan đến nhiều người nên dễ sinh ra lời nguyền.

Phục Hắc Huệ nói.

Hổ Trượng, Đinh Khi, ta muốn biết hai người ở trình độ nào, nên cứ thực địa trắc nghiệm một chút đi.

Ngũ Điều Ngộ nói: Hành động.

Hổ Trượng tiếp tục nói: Nhưng chẳng phải lời nguyền phải dựa vào lời nguyền mới tiêu trừ được sao.

Em không biết chú thuật mà, chỉ có man lực thôi.

Chú lực đang chảy trong cơ thể ngươi, chỉ là ngươi chưa khống chế được, trước tiên dùng chú cụ đi.

Ngũ Điều Ngộ đưa cho thiếu niên một con dao rựa.

Chú cụ cũng có thể tiêu diệt chú linh.

Cuối cùng Ngũ Điều bổ sung: Đừng có thả Túc Na ra, hắn mà ra thì trắc nghiệm chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Còn nữa, Phục Hắc không vào đâu, lần này là trắc nghiệm đối với Hổ Trượng và Đinh Khi, hai người vào đi.

Nhìn bạn cùng lớp xuất phát, Phục Hắc hỏi: Thầy ơi, mục đích trắc nghiệm hôm nay là gì.

Ngũ Điều nói: Hổ Trượng là để xem lòng dũng cảm của hắn.

Hắn vốn dĩ vẫn luôn sống đời người bình thường, đột nhiên phải đối mặt với chiến đấu thì chung quy là không thích ứng được.

Chương 4153

Ngươi cũng từng gặp qua rồi đấy, rõ ràng thiên phú rất tốt nhưng vì chán ghét chiến đấu mà bỏ cuộc giữa chừng.

Vậy Đinh Khi đồng học đã có kinh nghiệm chiến đấu rồi, cũng cần trắc nghiệm lòng dũng cảm sao.

Cần chứ, vì quê cô ấy khác với nơi này, cùng một loại lời nguyền nhưng sẽ khác nhau vì số lượng người khác nhau, người càng đông lời nguyền càng mạnh.

Cho nên các chú linh mạnh mẽ đều tập trung ở trong thành phố, quê của Đinh Khi là nơi nhỏ bé chỉ có vài vạn dân, còn nơi này là đại đô thị 1400 vạn dân, đẳng cấp chú linh không giống nhau.

Ngũ Điều nói: Hơn nữa đẳng cấp không chỉ là độ lớn của chú lực, còn là trí tuệ cao thấp, các chú linh ở đây thông thường đều xảo quyệt hơn.

Hai người trong tòa nhà bỏ hoang chia nhau hành động tìm kiếm chú linh.

Chú linh bên trong không tính là mạnh, nhưng bên trong lại có một đứa trẻ đi lạc.

Đối mặt với chú linh lấy đứa trẻ làm con tin, Đinh Khi Dã Sắc Vi chỉ có thể bỏ cuộc.

May mắn là Hổ Trượng xuyên tường tập kích chú linh, chém đứt cánh tay đang giữ con tin của nó.

Sau đó Đinh Khi Dã Sắc Vi lợi dụng cánh tay đứt của kẻ địch, kết liễu chú linh từ xa.

Hoàn thành thí luyện, Hổ Trượng hiếu kỳ hỏi: Trước đó tôi từng bị hỏi, tôi cũng muốn biết tại sao cô lại trở thành chú thuật sư.

Để thoát khỏi nông thôn, tiến vào đại đô thị.

Trở thành chú thuật sư rồi thì không phải lo lắng chuyện tiền nong nữa, có thể định cư ở thành phố, hơn nữa còn có ăn có uống, có thu nhập.

Thiếu nữ thản nhiên trả lời.

Chỉ vì cái đó mà đánh cược mạng sống sao.

Không sai, vì được làm chính mình.

Thiếu nữ nguyền rủa việc bị trói buộc ở nông thôn, nếu ở lại làng thì cũng chẳng khác gì đã chết.

Vì nguyền rủa quá khứ của chính mình nên mới toàn lực đi thay đổi bản thân, biến lời nguyền thành sức mạnh.

Nhóm ba người đã thành lập, tiếp theo lẽ ra phải là huấn luyện.

Nhưng ngoài ý muốn lại xảy ra ngoài ý muốn.

Tại một trại cải tạo thiếu niên, trên không trung xuất hiện Chú Thai, một loại Đặc cấp Giả tưởng Chú linh sắp sửa thai nghén mà ra, chú linh đó dù chưa sinh ra nhưng đã mạnh đến mức ngay cả người bình thường cũng có thể nhìn thấy.

Trường học phái ba học sinh năm nhất đi xử lý.

Chú thuật sư thiếu người đến mức này sao.

Ngay cả học sinh chưa tốt nghiệp cũng phải tham gia nhiệm vụ.

Thật là quá đáng hơn cả cái làng ninja coi ninja không phải là người, đây là trường học sao.

Đây rõ ràng là công xưởng bóc lột của tư bản.

Đỗ Lan cũng cảm thấy hành vi để ba học sinh xử lý Đặc cấp Giả tưởng Chú linh là quá mức trừu tượng.

Nhưng đây là quyết định của cấp trên, vẫn phải đi thôi.

Nhân viên giám sát của trường học đã vào vị trí, giám sát suốt ba tiếng đồng hồ, còn phát tín hiệu sơ tán, sơ tán người xung quanh trại cải tạo và phong tỏa hiện trường.

Chú Thai vẫn lơ lửng trên trời, chưa sinh ra.

Đặc cấp là gì ạ.

Hổ Trượng vẫn chưa rõ lắm về đẳng cấp chú linh.

Giả sử vũ khí thông thường có thể tạo ra sát thương, Chú linh cấp 4 dùng gậy gộc đánh là thắng, cấp 3 cần súng ngắn, cấp 2 cần súng shotgun, đến cấp 1 thì khoa trương rồi, xe tăng tới cũng chưa chắc ăn được.

Đến Đặc cấp, tức là trên cấp 1, thì phải dùng tên lửa dội bom.

Trợ lý giám sát tại hiện trường nói.

Họ là những nhân viên hậu cần chuyên hỗ trợ chú thuật sư.

Giám sát nói: Đáng lẽ phải để chú thuật sư cùng đẳng cấp tới giải quyết, Đặc cấp đấu Đặc cấp.

Nhưng Ngũ Điều lại không may đi công tác rồi, nhân thủ thật sự không đủ, cũng chỉ có thể tìm các ngươi thôi.

Các ngươi cũng chuẩn bị tâm lý đi, sau này chắc chắn sẽ thường xuyên tiếp nhận loại nhiệm vụ vượt quá năng lực thế này.

Nhiệm vụ hôm nay của các ngươi là tuyệt đối không được chiến đấu, công việc của các ngươi là cứu người.

Trong ký túc xá trại cải tạo vẫn còn 5 người.

Hổ Trượng đã nóng lòng muốn đi cứu người rồi.

Chúng ta trước tiên thả Trướng xuống, che giấu hiện trường, tránh gây náo loạn, các ngươi cẩn thận.

Giám sát niệm chú ngữ: Từ bóng tối mà sinh, đen hơn cả bóng đêm, tẩy sạch ô uế, thanh trừng tà ác.

Từ trên trời rơi xuống chất lỏng như dầu hắc ám, bao phủ toàn bộ trại cải tạo.

Trại cải tạo khá gần khu dân cư, dùng Trướng có thể che giấu đi.

Ngọc Khuyển.

Triệu hoán thức thần, Phục Hắc nói: Nếu xuất hiện chú linh, nó sẽ nhắc nhở chúng ta.

Khi họ bước vào ký túc xá trại cải tạo, lập tức ngớ người, đây còn là trại cải tạo sao.

Đây rõ ràng là một thế giới Cyberpunk mà, đường ống, tường cao, dây cáp. nhìn kiểu gì cũng không giống kiến trúc bình thường của nhân loại, mà là môi trường trong thế giới khoa học viễn tưởng.

Đây còn là ký túc xá không.

Hổ Trượng lần đầu tiên thấy hình ảnh mộng ảo như vậy, kinh ngạc đến ngây người.

Đinh Khi Dã Sắc Vi căng thẳng nói: Bình tĩnh, bình tĩnh, đây chắc chắn là loại chung cư nhiều tầng đặc hữu của thành phố lớn thôi, bình tĩnh.

Phục Hắc kinh ngạc nói: Đây không phải ký túc xá, cũng không phải chung cư, đây là Sinh Đắc Lãnh Địa.

Cậu ta vội vàng quay người lại.

Hai người kia cũng quay lại nhìn theo.

Lối vào biến mất rồi, chỉ còn lại một đống đường ống thép tạo thành vách tường.

Cửa mất rồi.

Hổ Trượng hỏi: Nhưng chúng ta rõ ràng vừa mới vào mà.

Phục Hắc nói: Bình tĩnh, Ngọc Khuyển nhớ được mùi của lối vào.

Hổ Trượng nói: Phục Hắc quả nhiên rất đáng tin, nhờ có cậu mà mọi người mới được cứu, tôi cũng là được cậu cứu.

Phục Hắc lại không vui nổi, vì tình hình trước mắt vô cùng bất ổn.

Chú linh bẩm sinh đã mang theo lãnh địa chắc chắn mạnh đến đáng sợ, hiện tại nhiệm vụ chủ yếu của họ vẫn là cứu người.

Tuy nhiên rất nhanh họ phát hiện ra ba xác chết, năm người đã chết mất ba.

Hổ Trượng nói: Chúng ta nên mang di thể về.

Hắn nghĩ đến việc trước khi xuất phát, có người mẹ của phạm nhân thiếu niên đang đứng ở hiện trường.

Đừng quan tâm đến di thể, còn hai người nữa cần xác định.

Nếu sau này quay lại mà không tìm được đường thì sao.

Hổ Trượng nói.

Không phải là sau này quay lại, mà là đừng quan tâm nữa.

Phục Hắc nghiêm túc nói: Vốn dĩ tôi cũng không định cứu người này, chết rồi thì càng không cần quản.

Hổ Trượng nghiêm túc hỏi: Ý cậu là sao.

Đây là trại cải tạo, tình hình của năm con tin đều đã được thông báo trước.

Ở đây có kẻ không bằng lái tông chết đứa trẻ đang đi học về, mà còn là lần thứ hai không bằng lái.

Cậu cứ muốn cứu người, muốn dẫn dắt họ cải tà quy chính sao.

Hổ Trượng im lặng.

Nhìn rõ hoàn cảnh chút đi.

Đinh Khi Dã Sắc Vi cũng cạn lời, lúc này còn cãi nhau, nam sinh đúng là hết thuốc chữa.

Ngay khi cô định vào khuyên can, vách tường bỗng nhiên di động, không chỉ tách Đinh Khi Dã Sắc Vi ra mà còn kẹp chết Ngọc Khuyển.

Phục Hắc lập tức nói: Rút lui, sau này tìm Đinh Khi sau.

Tuy nhiên không kịp nữa rồi, một chú linh hình người cứ thế đứng trước mặt họ.

Đặc cấp Giả tưởng Chú linh đã sinh ra, sự chênh lệch chú lực quá lớn.

Hổ Trượng định ra tay, tuy nhiên tay và con dao rựa trong tay đều đứt lìa, cổ tay phải phun ra máu tươi.

Căn bản không biết chú linh ra tay lúc nào, quá nhanh.

Tuy rất đau nhưng Hổ Trượng bình tĩnh lạ thường, dùng thắt lưng buộc chặt vết thương tránh mất máu quá nhiều, hét lên với Chú Vương trong cơ thể: Ta chết thì ngươi cũng chết, Túc Na ra giúp ta.

Dù ngươi có chết, ta vẫn còn mười tám mảnh linh hồn vụn.

Dĩ nhiên nếu ngươi nhất định bắt ta ra, ta quả thực không thể từ chối, dù sao quyền chủ động nằm ở ngươi.

Nhưng nếu ta ra rồi, nhất định sẽ giết Phục Hắc bên cạnh ngươi trước, sau đó giết luôn cả con đàn bà kia.

Túc Na hoàn toàn không giúp đỡ, nói: Tiểu tử, ta không phải kẻ để ngươi sai khiến đâu.

Hổ Trượng bất lực, chỉ có thể tự mình ứng phó.

Chú linh trước mắt là một gã đầu trọc, trên đầu có bốn xúc tu bạch tuộc tạo thành bốn sợi tóc, trên xúc tu có mấy con mắt tròn xoe đang mở, không có tai mũi, chỉ có một cái miệng lớn.

Phục Hắc, cậu đi đưa Đinh Khi rời khỏi đây, tôi sẽ kìm chân gã này cho đến khi các cậu chạy thoát.

Sau khi ra ngoài, phát tín hiệu cho tôi, tôi sẽ gọi Túc Na ra.

Sao cậu có thể cầm chân nổi.

Cậu không nhận ra gã đó ngay từ đầu đã không nghiêm túc sao.

Không hề tích cực tấn công, gã đang chơi đùa, căn bản không để chúng ta vào mắt.

Hổ Trượng bình tĩnh nói: Tổng cộng cũng tranh thủ được chút thời gian, mau đi đi.

Phục Hắc cũng biết hoặc là cùng chết, hoặc là chết một người.

Chương 4154

Lúc này, cậu dứt khoát quay người, triệu hoán một con Hắc Ngọc Khuyển khác để tìm mùi của Đinh Khi.

Hổ Trượng thầm nghĩ kéo dài thời gian, nhưng trực tiếp bị sóng xung kích chú lực bùng nổ của chú linh đánh bay.

Không muốn chết, thật sự rất muốn quay đầu bỏ chạy.

Chết ở đây thì không thể được mọi người vây quanh tiễn đưa rồi.

Đột nhiên hắn nhận ra chọn cách chết thực sự là một hành vi rất xa xỉ, ông nội hy vọng cháu trai có thể chết trong vòng tay của mọi người, đúng là vô cùng xa xỉ.

Căn bản đánh không lại, trực tiếp bị hạ đo ván, đời người như đèn kéo quân bắt đầu hiện ra.

Để chống đỡ sóng xung kích, ngón tay của tay trái cũng đứt lìa, hai tay toàn phế, thật sự là thê thảm không nỡ nhìn.

Trong lòng không kìm được nguyền rủa sự yếu đuối của chính mình, nguyền rủa kẻ thù đáng sợ, nguyền rủa chính mình mù quáng nuốt lấy chú vật.

Cảm xúc nguyền rủa bốc lên đầu, nhưng đồng thời đó cũng là lúc chú lực vận hành, thiếu niên một lần nữa tung đấm.

Tuy nhiên chẳng có ích gì, dễ dàng bị ngăn chặn.

Lúc này một tiếng chó sủa vang lên.

Hổ Trượng nhận ra đây chắc chắn là tín hiệu, là tín hiệu Phục Hắc và Đinh Khi đã an toàn.

Lập tức ngay tại chỗ, triệu hoán Túc Na.

Túc Na nhìn thấy chú linh mới sinh liền tỏ vẻ khinh bỉ, vì chính mình lại bị xếp cùng đẳng cấp Đặc cấp với loại trình độ này.

Thật sự là rất không vui.

Ban đầu hắn định đi đuổi giết Phục Hắc trước, nhưng chú linh mới sinh lại cứ muốn chiến đấu, Túc Na cũng chỉ có thể ra tay.

Chỉ dựa vào tấn công vật lý là vô dụng, dù tấn công của Túc Na có thể chém đứt chú linh nhưng chú linh có thể nhanh chóng khôi phục cơ thể.

Chú linh vốn dĩ giỏi trị thương, Túc Na cũng đã chữa khỏi hai tay cho Hổ Trượng.

Chỉ có thể dùng chú thuật để tiêu diệt chú linh, tiểu tử, để ngươi xem chú thuật được sử dụng như thế nào.

Túc Na cười nói: Lãnh địa triển khai Phục Ma Ngự Khám.

Phục Ma Cẩu Hàm.

Trên một bệ tọa được đúc từ hài cốt chú linh có một ngôi đền lớn, giống như đàn tế thần cổ đại.

Lãnh địa triển khai, Túc Na có thể tùy tâm sở dục giết chết kẻ địch, thiên đao vạn quả.

Chú linh bị tiêu diệt, Sinh Đắc Lãnh Địa biến mất, rơi ra một ngón tay.

Tiểu tử, kết thúc rồi.

Túc Na chuẩn bị trao đổi lại, nhưng phát hiện không có phản ứng, hắn nhận ra thiếu niên không đổi lại được nữa, nhịn không được cười lớn: Không dùng bất kỳ hạn chế nào mà lạm dụng sức mạnh của ta, bây giờ báo ứng đến rồi.

Hắn lập tức tìm thấy Phục Hắc.

Giám sát đã đưa Đinh Khi đến bệnh viện, chỉ còn lại Phục Hắc đang đợi Hổ Trượng.

Khi thấy Hổ Trượng thân đầy hình xăm bước ra, lòng cậu lạnh toát.

Phục Hắc biết Đặc cấp Chú linh chắc chắn đã chết, nhưng Hổ Trượng dường như cũng biến mất rồi.

Đừng sợ, tâm trạng ta đang rất tốt, nói chuyện vài câu đi.

Túc Na nói: Hiện tại Hổ Trượng chắc chắn vẫn đang tìm cách trao đổi lại, ta hiện tại cũng không thể hoàn toàn khống chế cơ thể, thời gian có hạn, nên ta đã cân nhắc việc mình muốn làm.

Nói đoạn hắn bỗng nhiên tự đâm vào ngực mình, móc trái tim của Hổ Trượng ra.

Bây giờ Hổ Trượng chính là con tin của ta.

Ta mất tim vẫn có thể sống, nhưng Hổ Trượng thì không.

Trao đổi với ta đồng nghĩa với việc hắn phải chết.

Thêm một bảo hiểm nữa, đây là mảnh linh hồn thứ ba vừa nhận được, ta ăn đây.

Hiện tại tiến độ là 3 trên 20.

Nhiệm vụ đầu tiên đã thu được mảnh linh hồn, phía sau ẩn chứa sự kỳ quái.

Đây không phải trùng hợp, mà là có người phía sau muốn trắc nghiệm năng lực của Hổ Trượng.

Hổ Trượng vật chứa này đã bại lộ trong tầm mắt của cả hai phe hắc bạch.

Bây giờ ngươi có thể sợ hãi được rồi, vì ta sắp giết ngươi đây.

Không vì lý do gì cả, chỉ là muốn giết thử xem sao.

Phục Hắc nhìn tình hình, não bộ bắt đầu phân tích.

Thấy tay đứt của Hổ Trượng đã phục nguyên, cậu nhận ra đây chắc chắn là do Túc Na làm, chắc chắn đã dùng Phản Chuyển Thuật Thức.

Phản chuyển thuật thức là một loại thuật thức, giống như bánh bao thịt là một loại bánh bao, bánh bao đậu sa là một loại bánh bao.

Thuật thức cũng không chỉ có Phản Chuyển Thuật Thức.

Vậy phản chuyển thuật thức là loại thuật thức gì.

Là một loại thuật thức âm âm đắc dương.

Chú thuật sư sử dụng chú lực là một loại năng lượng âm, vậy lấy hai phần chú lực nhân với nhau sẽ được năng lượng dương, mà năng lượng dương có thể dùng để trị liệu, có thể dùng để chiến đấu.

Phản chuyển là phản chuyển thuộc tính chú lực, đây là một phương pháp thao tác vô cùng cao thâm.

Sau này còn xuất hiện Thuật thức phản chuyển, cái này chính là dùng năng lượng dương để phản chuyển hiệu quả thuật thức của mình lại, giống như trị liệu, thuộc về một loại kỹ thuật ứng dụng của Phản Chuyển Thuật Thức.

Phản chuyển thuật thức chính là thuật thức tạo ra năng lượng dương, thông thường dùng để trị liệu.

Có thể trị liệu tay đứt, vậy thì thao túng chú lực của Túc Na tuyệt đối đã đến mức lô hỏa thuần thanh.

Tuy thuật thức phần lớn là bẩm sinh, nhưng phản chuyển thuật thức là có thể tu hành hậu thiên, là kỹ xảo thao túng chú lực.

Khả năng khống chế của Túc Na tuyệt đối là đỉnh tiêm, Phục Hắc biết mình chắc chắn không bằng, chênh lệch quá lớn, sẽ chết.

Phục Hắc Huệ thầm nghĩ Túc Na mạnh như vậy, dù tim bị móc ra chắc chắn cũng có thể trị khỏi.

Nhưng chính mình có thể khiến Đặc cấp Chú linh ngoan ngoãn nghe lời, chữa khỏi cho Hổ Trượng không.

Chỉ có thể liều mạng một phen.

Triệu hoán một con chim ưng lớn Nue Phượng.

Chim ưng thu hút sự chú ý của kẻ địch, chính mình lao lên tạo ra sơ hở, cuối cùng từ mặt đất triệu hoán Đại Xà.

Đây là chiến thuật cậu đề ra.

Tuy nhiên trước sức mạnh chú lực tuyệt đối, đây chỉ là những trò mèo hoa hòe hoa sói.

Túc Na xé xác Đại Xà, ném Phục Hắc lên trời rồi ra tay trước, một đấm đánh người trở lại mặt đất.

Nếu không có Nue đỡ hộ một đòn, cậu đã chết chắc rồi.

Hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Ngọc Khuyển, Nue, Đại Xà đều không còn khả năng chiến đấu, cơ thể chính mình cũng tan nát, xong đời rồi.

Thức thần của ngươi sử dụng bóng tối làm môi giới sao.

Thì đã sao.

Phục Hắc thầm nghĩ hiện tại bị kẻ địch nhìn thấu cũng chẳng còn cách nào.

Lãng phí tài năng quá.

Với mức độ tấn công này, ta sẽ không sửa lại trái tim cho thiếu niên đâu.

Chương 4155

Nỗ lực của ngươi vô giá trị.

Tôi không cứu được tất cả mọi người, chỉ cứu người tôi quan tâm thôi.

Phục Hắc nói.

Muốn đốt cháy sinh mệnh sao.

Để ta xem cực hạn của ngươi, như vậy mới thú vị.

Túc Na rất mong đợi.

Phục Hắc đã chuẩn bị sẵn sàng, dù chết cũng phải cứu Hổ Trượng, vì Hổ Trượng là người cậu công nhận.

Trên người Hổ Trượng có phẩm chất rạng ngời, giống hệt như chị gái của cậu vậy.

Phục Hắc sẽ không cứu mọi người, chỉ cứu những người có phẩm đức cao thượng mà cậu công nhận.

Hổ Trượng muốn cứu tất cả mọi người, vậy thì cậu phải cứu lấy Hổ Trượng.

Thật cảm động quá, Phục Hắc định đốt cháy sinh mệnh để cứu Hổ Trượng.

Hổ Trượng dĩ nhiên cũng sẵn sàng từ bỏ mạng sống để cứu Phục Hắc, vậy thì bây giờ trao đổi cơ thể, dù có vì không có tim mà chết, hắn cũng muốn biến thân.

Đỗ Lan đứng trong bóng tối nhìn thiếu niên dùng sinh mệnh diễn tấu một khúc vịnh thán điều của kẻ cao thượng, nhịn không được vỗ tay.

Tế nhị, quá tế nhị rồi.

Hổ Trượng ngã trong vũng máu, tử vong.

Hắn một lần nữa giành lại quyền khống chế cơ thể, bất chấp tim mình bị móc đi, nghĩa vô phản cố trở lại cơ thể để bảo vệ đồng đội.

Phục Hắc nhìn thi thể Hổ Trượng, im lặng đứng dưới mưa.

Cậu thà rằng mình chết để đổi lấy Hổ Trượng, chứ không phải Hổ Trượng chết để cứu mình.

Hổ Trượng cũng giống như chị gái cậu, có phẩm đức cao khiết, linh hồn vĩ đại, nhưng tại sao vận mệnh của họ lại luôn bi lương như vậy.

Cậu không hiểu, chỉ im lặng.

Một trong những thiết tắc của Giả Diện Kỵ Sĩ Kamen Rider, ngày mưa sẽ xảy ra bi kịch, vì các kỵ sĩ sẽ không khóc, nước mưa chính là nước mắt của họ.

Ông trời đang nhỏ lệ cho cái chết cao thượng, nhỏ lệ cho sự biệt ly của những người bạn.

Đỗ Lan nhìn trời mưa, cảm nhận nỗi bi thương sinh ly tử biệt.

Nhưng sau bi thương chính là phẫn nộ, học sinh của mình tự dưng lại chết một người, còn có thiên lý không.

Còn có pháp luật không.

Ngũ Điều Ngộ biết đây là cố ý, chắc chắn là cao tầng muốn loại bỏ mối đe dọa Túc Na, để ba học sinh năm nhất đi cứu năm người không rõ sống chết, lại còn trong lãnh địa của Đặc cấp Chú linh, nhìn kiểu gì cũng là cố ý giết người diệt khẩu.

Ta đã khó khăn lắm mới giành được hoán án tử hình, thậm chí chỉ cần không tìm được 20 ngón tay, hắn có thể sống cho đến già.

Mấy lão già vô vị tranh thủ lúc ta không có mặt, đường hoàng hạ đạt nhiệm vụ nguy hiểm.

Hơn nữa dù người chết là Phục Hắc hay Đinh Khi thì cũng khiến ta thấy khó chịu.

Giám sát toát mồ hôi lạnh, căng thẳng nói: Lúc phái đi vẫn chưa biết nó thực sự có thể nở ra Đặc cấp.

Hay là đem mấy lão khốn kiếp ở trên giết sạch hết cho rồi.

Người trẻ tuổi hỏa khí không nhỏ nha.

Đỗ Lan đẩy cửa bước vào nhà xác, nói: Trận chiến vừa rồi ta đều nhìn thấy hết, thật cảm động, Hổ Trượng và Phục Hắc đều là những chàng trai tốt.

Đều sẵn lòng vì đối phương mà liều mạng, thật sự đã lâu không gặp được những thiếu niên tốt như vậy.

Ngươi không biết bên cạnh có một đám điên khùng cảm giác thế nào đâu, hiện tại thấy tình cảm thanh tân thoát tục như thế này, đúng là thấm thía tận lòng.

Ngươi đều nhìn thấy sao.

Tại sao không ra tay.

Ngũ Điều Ngộ tuy đeo bịt mắt đen nhưng tóc dựng hết cả lên, có thể thấy nộ hỏa của hắn càng lúc càng thịnh.

Không đứng nhìn thì sao biết được hai đứa nó biểu hiện xuất sắc như vậy.

Đỗ Lan nói: Học sinh của ngươi đều rất khá.

Hiện tại hắn chết rồi, sắp bị giải phẫu rồi.

Không không, hắn vẫn còn cứu được.

Tim đều mất rồi, còn cứu kiểu gì.

Giám sát hỏi.

Chẳng qua chỉ là vết thương chí mạng thôi mà.

Đỗ Lan nói: Ngược lại ta vừa nãy nghe thấy ngươi rất bất mãn với cấp trên, hình như nói cái gì mà muốn giết sạch bọn họ.

Chuyện này đã đủ để nói lên giới chú thuật cấp cao chính là một hang ổ ma quỷ, lũ ngu xuẩn bảo vệ mình, lũ ngu xuẩn thế tập, lũ ngu xuẩn ngạo mạn, còn có cả lũ ngu xuẩn đơn thuần nữa, đúng là một đợt xả hàng ngu xuẩn đại quy mô.

Ta muốn thiết lập lại cái thế giới chú thuật rác rưởi này.

Giết bọn họ đối với ta dễ như trở bàn tay, nhưng đó cũng chỉ là bình mới rượu cũ, không tạo ra thay đổi gì.

Cho nên ta chọn giáo dục, bồi dưỡng những đồng đội mạnh mẽ thông minh.

Mọi người đều rất ưu tú, đặc biệt là năm ba Xứng và năm hai Ất Cốt, họ có thể trở thành chú thuật sư sánh vai cùng ta.

Đáng lẽ Hổ Trượng cũng phải là một trong số đó.

Đỗ Lan đánh giá vị giáo viên này, nói: Ta còn tưởng ngươi chỉ mù mắt thôi, không ngờ tâm ngươi cũng mù nốt.

Cái kiểu giáo dục đó của ngươi có ích gì.

Ngoài việc huấn luyện ra những tay đấm, ta không thấy có thể thay đổi được gì.

Vậy ngươi công nhận hành vi của cao tầng sao.

Công nhận một phần, ví dụ như đưa Hổ Trượng đi chết.

Đây cũng là để tránh Túc Na sinh ra.

Ngũ Điều lão sư, ngươi quá mạnh, mạnh đến mức ngươi đã không còn hiểu được tư duy của kẻ yếu.

Ngươi cảm thấy mình chắc chắn có thể khống chế cục diện, dù Túc Na thu thập đủ 20 phần năng lượng phục sinh ngươi cũng có thể khắc chế hắn.

Nhưng tại sao người khác phải tin ngươi làm được.

Nếu hỏng việc, ngươi chết rồi, Túc Na bạo tẩu thì sao.

Cho nên trước khi hắn trưởng thành, giết người diệt khẩu cũng là lẽ đương nhiên.

Đỗ Lan nói: Ngươi quá mạnh, điều này không tốt.

Ngũ Điều lần đầu tiên nghe nói thực lực mạnh mà lại không tốt, hắn vốn rất tự tin có thể đánh bại Túc Na.

Đáng tiếc cuối cùng hắn lại thành hai đoạn rưỡi, chết một cách không được thể diện cho lắm.

Nhưng điều đó cũng bình thường, dù sao suy nghĩ của hắn cũng rất nguy hiểm, giống như Ninh Thứ vậy, cần một cách chết như chú hề.

Để độc giả biết rằng, những người có suy nghĩ như vậy sẽ không có kết cục tốt đẹp, tuyệt đối không khuyến khích loại suy nghĩ quật khởi thảo mãng này.

Xem ra ngươi không phục, ta đã từng làm thầy dẫn dắt nhân sinh một thời gian dài, rất rõ ràng khoảng cách giữa thiên tài và người bình thường.

Tâm pháp thiên tài sáng tạo ra không thích hợp cho người bình thường sử dụng.

Những chuyện thiên tài thấy đơn giản, trong mắt người bình thường căn bản không hề đơn giản.

Thiên tài nghĩ rằng 14 tuổi mà chưa học được vi tích phân là chuyện không tưởng.

Nhưng người bình thường 20 tuổi cũng chưa chắc đã học được.

Đỗ Lan nói: Ngươi là thiên tài, cảm thấy mình có thể bao thầu tất cả, nhưng cao tầng không thể mạo hiểm như vậy.

Ngươi có thể tự hỏi lòng mình, mình thực sự vô địch sao.

Những thứ mình muốn thủ hộ, thực sự có thể thủ hộ sao.

Thực sự có thể nói được làm được sao.

Khẳng định là không được rồi, trước đó đã có kẻ địch sử dụng chiến thuật tiêu hao, bào mòn chú lực của hắn, khiến hắn kiệt sức, rồi phái sát thủ giết chết mục tiêu cần bảo vệ ngay trước mặt hắn.

Lại nhìn Hổ Trượng trước mắt, cũng bị giết lúc hắn không có mặt.

Hắn rất mạnh, nhưng không phải nói được làm được.

Cao tầng chọn giết Hổ Trượng, theo ta thấy là phương pháp xử lý rủi ro thấp.

Tuy không tốt, nhưng thực sự là một phương pháp xử lý.

Việc ngươi cần làm là đưa ra một phương pháp an toàn hơn, chứ không phải bắt họ tin rằng ngươi có thể áp chế Túc Na.

Dù sao ngươi đâu phải chưa từng thất bại, họ làm sao tin ngươi.

Đỗ Lan nói: Kế hoạch của ngươi chính là không bảo đảm bằng kế hoạch của cao tầng.

Ngũ Điều Ngộ im lặng một hồi, nói: Tạm không nói những chuyện đó nữa, cứu người trước đã.

Ta vẫn đang cứu đấy thôi.

Ta sao không thấy gì hết.

Chẳng phải ta đang nói chuyện với các ngươi sao.

Đỗ Lan nói: Chúng ta nói chuyện, công việc giải phẫu sẽ bị trì hoãn, thiếu niên sẽ không vì bị giải phẫu mà chết thật.

Xoạt một tiếng, thiếu niên ngồi bật dậy, vết thương đã biến mất.

Các ngươi xem, chỉ là vết thương chí mạng thôi mà.

Đỗ Lan nói.

Chào mừng trở lại.

Ngũ Điều thấy vậy, lập tức cười chào học sinh.

Em về rồi đây.

Báo cáo lại phải viết lại rồi.

Nữ bác sĩ Gia Nhập Tiêu Tử vốn định giải phẫu thiếu niên bất lực nói.

Không cần đâu, cứ viết là cậu ta đã qua đời.

Ngũ Điều Ngộ nói.

Chương 4156

Ngươi muốn tranh thủ thời gian dạy cậu ta cách tự vệ.

Đỗ Lan hỏi.

Ngũ Điều nói: Không sai.

Vậy định lúc nào cho cậu ta quay lại trường.

Đỗ Lan hỏi.

Trước buổi giao lưu.

Ngũ Điều nói.

Tại sao.

Vì tước đoạt thanh xuân của người trẻ tuổi là chuyện không thể tha thứ, nên để cậu ta tham gia các hoạt động của giới trẻ.

Thủ pháp giáo dục của ngươi tuy không ra gì, nhưng tinh thần giáo dục thì khá ổn đấy.

Đỗ Lan nói: Ta có thể truyền thụ cho ngươi một số kinh nghiệm giáo dục tiên tiến.

Ngũ Điều Ngộ bắt đầu dạy kèm một đối một cho Hổ Trượng Du Nhân.

Khác với Phục Hắc và Đinh Khi vốn đã có kiến thức cơ bản về chú lực, Hổ Trượng hoàn toàn mù tịt, nên phải dạy từ những nội dung cơ bản nhất.

Trước tiên dạy cậu sự khác biệt giữa chú lực và thuật thức.

Ngũ Điều Ngộ tấn công hai lon nước, một cái đơn thuần bị bóp bẹp, cái còn lại thì bị vặn xoắn như quẩy.

Cái đơn thuần bị bẹp chính là chú lực, còn nén xoắn chính là chú thuật.

Chú lực giống như điện, chú thuật giống như thiết bị điện gia dụng.

Chỉ có điện thì không được, còn phải có đồ điện.

Ngược lại, chỉ có đồ điện cũng không xong, phải có điện mới chạy được.

Đỗ Lan không nhịn được nói: Phương pháp giáo dục này của anh cổ hủ quá, tôi có một phương pháp tốt hơn, gọi là đại pháp giáo dục xe Jeep.

Chỉ cần cho tôi một chiếc xe Jeep, đảm bảo khiến cậu ta khai khiếu ngay.

Mọi người hoàn toàn không biết dùng xe Jeep thì làm sao khiến học sinh khai khiếu được.

Hổ Trượng hỏi: Em có thể học được thuật thức nào thật ngầu không.

Giống như Thức thần của Phục Hắc, hay kỹ thuật giết địch từ xa của Đinh Khi.

Không được, thuật thức không giống như Thức thần hay Kết giới, những thứ đơn giản đó đều bẩm sinh được khắc ghi vào cơ thể.

Cho nên thiên phú chú thuật chiếm tới tám phần, hai phần còn lại là nỗ lực.

Em không có thiên phú sao.

Hổ Trượng bị đả kích, trong nháy mắt thế giới như mất đi màu sắc.

Không sao chứ.

Em cứ tưởng mình có thể sử dụng chú thuật thật ngầu chứ.

Cậu vẫn nên bắt đầu học từ những kỹ thuật đơn giản nhất, đó là kiểm soát chú lực khi chiến đấu.

Nếu nền móng vững chắc, sức mạnh của cậu cũng không yếu đâu, khả năng cận chiến bằng nhục thân của cậu rất ưu tú.

Để em thử xem.

Em nhớ lúc đó đã đấm con chú linh một quyền.

Hổ Trượng đấm ra một quyền, chẳng có phản ứng gì.

Không mang theo chú lực.

Nguồn gốc chú lực là cảm xúc tiêu cực, cái lúc đó cậu nói chắc hẳn là tràn đầy phẫn nộ và sợ hãi, thậm chí là nguyền rủa kẻ khác.

Khi sử dụng chú lực nhất định phải nổi trận lôi đình mới được sao.

Hình như Phục Hắc đúng là lúc nào cũng trưng ra bộ mặt nhìn ai cũng không thuận mắt.

Không phải.

Mọi người đều luyện tập cách chiết xuất chú lực từ những đốm lửa cảm xúc nhỏ nhất, khi cảm xúc mãnh liệt thì cần chú ý đừng để lãng phí chú lực.

Có vài phương pháp huấn luyện, tôi chọn cho cậu một cách khá vất vả.

Là gì ạ.

Hổ Trượng đã chuẩn bị tâm lý bị xe Jeep tông bay.

Xem phim.

Hả.

Xem đủ loại phim điện ảnh, và phải xem cùng với con búp bê này.

Đó là một con gấu đen đeo găng tay đấm bốc.

Đây là cái gì.

Đây là Chú hài do Hiệu trưởng chế tác, thứ này cần được duy trì chú nhập chú lực ổn định, nếu không nó sẽ tỉnh dậy và tặng cậu một đấm.

Ngũ Điều Ngộ nói tiếp: Tôi đã bảo rồi, ở đây có đủ loại phim, khóc có cười có.

Cậu phải xem hết một bộ phim mà không làm Chú hài thức giấc.

Đây là cách rèn luyện để cậu duy trì đầu ra chú lực ổn định dưới mọi loại cảm xúc, không được thừa cũng không được thiếu.

Hiện tại chỉ cần truyền vào một chút xíu chú lực là có thể khiến búp bê ngủ say, nhưng sau này lượng truyền vào sẽ ngày càng nhiều.

Bắt đầu thôi.

Xem phim.

Trước có Hải Hổ xem phim lĩnh ngộ chiêu thức, nay có Hổ Trượng xem phim học tập chú lực, thật là trùng hợp.

Còn một vấn đề cuối cùng, Ngũ Điều Ngộ hỏi: Cậu sống lại, chắc hẳn đã đàm phán với Túc Na rồi chứ.

Có thúc phược hay điều kiện gì không.

Hình như là có, nhưng em quên mất rồi.

Thiếu niên đáp.

Vậy sao, thế cậu cứ huấn luyện đi.

Ngũ Điều Ngộ nói: Đi thôi, còn 40 ngày nữa là tới giao lưu hội rồi, anh và Địch Ny Toa nên tranh thủ thời gian huấn luyện học sinh.

Để đến lúc giao lưu hội mọi người có thể phối hợp ăn ý, tôi đã để Địch Ny Toa huấn luyện tất cả mọi người, cả nam lẫn nữ đều giao cho nàng rồi.

Tôi hiện tại sẽ ở lại đây.

Ngũ Điều Ngộ không yên tâm lắm, nhưng chính mình cũng có công việc khác phải làm, cuối cùng chỉ đành nói: Vậy anh ở lại đây đi, đừng có bắt nạt học sinh của mình đấy.

Yên tâm, đại pháp giáo dục qua phim ảnh tôi cũng có kinh nghiệm lắm.

Đỗ Lan cười vô cùng vui vẻ, khiến Ngũ Điều Ngộ có dự cảm không lành.

Ngũ Điều Ngộ đi rồi, thiếu niên vừa xem phim vừa truyền chú lực, vô cùng chuyên tâm.

Hổ Trượng đồng học.

Đỗ Lan lên tiếng: Cậu tin tưởng Ngũ Điều lão sư, vậy có tin tưởng ta không.

Đỗ Lan lão sư, đương nhiên em tin thầy rồi.

Hổ Trượng cho rằng giáo viên trong trường chắc chắn là người tốt.

Tốt lắm, phương pháp học tập hiện tại của cậu quá chậm, hay là ta dạy cậu một cách nhanh hơn.

Hổ Trượng hỏi: Cách gì ạ.

Thực chiến.

Nhưng Ngũ Điều lão sư không cho em rời khỏi phòng.

Không cần rời phòng.

Chẳng lẽ là đối chiến với thầy sao.

Thôi ạ, em vẫn nên học cơ bản trước.

Không phải với ta.

Vậy thực chiến thế nào.

Đương nhiên là dùng phim ảnh rồi, cậu sẽ tiến vào thế giới trong phim.

Đỗ Lan nói.

Hả.

Hổ Trượng kinh ngạc: Như vậy cũng được sao.

Đương nhiên là được, đừng coi thường thuật thức, thuật thức thậm chí có thể thay đổi thời gian, vận may, nhân quả vân vân, tiến vào tivi chỉ là chuyện nhỏ.

Vào phim thực chiến, sát cánh chiến đấu cùng nhân vật chính, tích lũy kinh nghiệm, thấy thế nào.

Tiến vào phim.

Hổ Trượng nhìn màn hình tivi, suy nghĩ một chút rồi nói: Vậy để em thử xem.

Tốt, trước tiên cậu chọn phim, sau đó xem xem muốn mang theo đạo cụ gì vào thế giới đó.

Nhớ kỹ, nếu chết trong phim, cậu sẽ trở về hiện thực.

Nếu muốn huấn luyện chú lực, tốt nhất là kiên trì đến khi câu chuyện kết thúc mới rời khỏi thế giới phim.

Rõ.

Hổ Trượng lập tức chuẩn bị.

Lãnh địa triển khai: Vô Hạn Khủng Bố.

Đỗ Lan trực tiếp đưa thiếu niên vào thế giới phim ảnh, còn chính mình thì ngồi trước tivi xem học trò biểu diễn.

Câu chuyện trong phim vô cùng căng thẳng và kích thích, Hổ Trượng đi theo nhân vật chính bảo vệ thế giới, đồng thời tiếp nhận sự dạy bảo, trải qua đủ loại thực chiến.

Trong nguyên tác, Hổ Trượng chỉ mất vài giờ đã đánh ra được Hắc Thiểm, chính là cần thực chiến mới có thể kích phát tiềm năng.

Đỗ Lan nhận định thực chiến có thể nhanh chóng nâng cao thực lực của Hổ Trượng.

Tuy rằng chỉ có ma pháp mới đánh bại được ma pháp, nhưng chú thuật sư rốt cuộc vẫn là con người, đao thương kiếm kích, mưa bom bão đạn vẫn có thể làm họ bị thương.

Đối mặt với vũ khí nóng, cảm giác phấn khích và kích thích cũng có thể kích phát cảm xúc, giải phóng chú lực, còn lại phải xem thiên phú của cậu ta.

Thiên phú của Hổ Trượng tuyệt đối là hàng đầu, có một ông bố chuyển thế, một bà mẹ bị đoạt xá, thiên phú không kém được.

Lăn lộn trong thế giới phim ảnh, tích lũy lượng lớn kinh nghiệm thực chiến, chiến lực của Hổ Trượng tăng vọt.

Shin Kamen Rider, Shin Ultraman, Shin Godzilla đều rất tuyệt.

Trong Shin Kamen Rider, Hổ Trượng bị cải tạo, chịu đựng đau đớn, cuối cùng trở thành Kamen Rider, đối mặt với mưa bom bão đạn, cậu chỉ có thể biến thân ứng phó.

Cũng chính tại đây, cậu lần đầu tiên đánh ra được Hắc Thiểm.

Sau đó tiến vào thế giới Shin Ultraman, cậu buộc phải đối mặt với quái thú và người ngoài hành tinh, phá tan âm mưu dùng nhân loại làm vũ khí sinh học.

Cậu mặc giáp Kamen Rider rồi được khổng lồ hóa để đại chiến quái thú.

Cuối cùng trong Shin Godzilla, cậu đại chiến với Godzilla, dùng chú lực đối kháng với hơi thở nguyên tử, thất bại thảm hại và bị cưỡng chế thoát khỏi thế giới phim.

Không xong rồi, em sắp chết mất.

Hổ Trượng hổn hển: Em cảm giác Godzilla chính là chú linh sinh ra từ sự sợ hãi thiên tai của con người, quá mạnh mẽ.

Dù là đặc cấp chú linh thì sức mạnh cũng không bằng Godzilla, em thực sự không chịu nổi nữa.

Đỗ Lan nói: Huấn luyện của cậu đã rất tốt rồi, thậm chí còn đánh ra được Hắc Thiểm.

Hắc Thiểm là gì ạ.

Là khi cơ thể và chú lực đồng bộ với sai số không quá 0000001 giây, uy lực có thể tăng lên gấp 2,5 lần bình thường.

Đỗ Lan giải thích: Rất ít người có được kinh nghiệm này, vận khí và thiên phú của cậu đều rất tốt.

Đương nhiên Hắc Thiểm yêu cầu tố chất cơ thể cực cao, một ngày cũng chỉ đánh được một hai lần, quá nhiều thì cơ thể sẽ suy sụp.

Em không sợ, em chỉ sợ sức mạnh không đủ thôi.

Hổ Trượng nói.

Tạm ổn rồi, huấn luyện thêm nữa thì cần chú lực mạnh hơn, phải đến những thế giới phim nguy hiểm hơn, tạm thời chưa cần thiết.

Lão sư, thầy quá lợi hại, không ngờ lại thực sự đưa em vào phim

được.

Em có một câu hỏi.

Hỏi đi.

Có thể triệu hồi đạo cụ và nhân vật trong phim ra hiện thực không.

Nếu được, để Godzilla và Ultraman đến thế giới thực thì chẳng phải vô địch sao.

Lý luận thì có thể, nhưng cần lượng lớn lời nguyền.

Phải khiến mọi người tin rằng quái vật trong phim tương đương với mối nguy hiểm kinh hoàng.

Nhưng hiển nhiên mọi người sẽ không tin phim ảnh là thật, thời buổi này chẳng mấy ai tin vào ánh sáng cả.

Đỗ Lan cũng tự đặt thêm thúc phược cho mình, nếu không thì thành ra một màn nghiền ép mất.

Chương 4157

Hổ Trượng thấy cũng đúng, mọi người chắc chắn nghĩ phim là giả, nên sẽ không có cảm xúc tiêu cực, không có cảm xúc tiêu cực thì không có chú linh.

Chú thuật thật thần kỳ, có đủ loại lãnh địa, tiến vào phim ảnh cũng chẳng là gì.

Đỗ Lan thấy chiến lực của Hổ Trượng đã thăng tiến không ít, bèn nói: Sắp được rồi.

Sắp cái gì ạ.

Nên đi xem chiến trường thực sự rồi, nên từ thế giới phim ảnh trở về hiện thực.

Đỗ Lan nói.

Em thấy chiến trường trong phim cũng là thật mà.

Hổ Trượng nghiêm túc nói.

Cậu đã trải qua mưa bom bão đạn, đạn bắn vào người, lóc da lóc thịt, thực sự rất đau.

Đạn và chú linh vẫn khác nhau.

Đỗ Lan nói: Đi thôi.

Gần đây có một chiến trường, Ngũ Điều Ngộ gặp phải một đặc cấp chú linh, hơn nữa còn là loại có thể nói ngôn ngữ loài người.

Chú linh không phải bẩm sinh biết nói, thường cần thời gian học tập.

Loại chú linh này hiểu rõ tập quán con người, thậm chí học được cả mưu kế, rất khó đối phó.

Kẻ tập kích đột ngột hiển nhiên biết Ngũ Điều Ngộ, hắn có cái đầu hình núi lửa, chỉ có một con mắt, thân thể con người, nhìn ngoại hình chắc là chú linh sinh ra từ sự sợ hãi núi lửa của con người.

Trên đường núi, hắn chặn đường Ngũ Điều, trực tiếp bao vây bằng nham thạch nóng chảy, nhưng cơ thể Ngũ Điều vẫn không một vết bụi, nhiệt độ cao cũng không thể làm tổn thương hắn mảy may.

Nhưng chú linh không hề lo lắng, tiếp tục tấn công, khinh thường Ngũ Điều, nắm chắc phần thắng nói: Nghe nói ngươi rất mạnh, đừng để ta thất vọng, hy vọng ngươi danh xứng với thực, chứ không phải hư danh.

Hỏa Thước Trùng.

Từ miệng núi lửa trên đầu hắn hiện ra năm con muỗi to như quả bóng rổ.

Muỗi vo ve lao về phía Ngũ Điều nhưng không thể tiếp cận, bị một bức tường vô hình ngăn cản.

Nhưng chúng không chỉ tấn công bằng vòi nhọn, mà còn có thể phát ra sóng siêu âm, sau đó tự bạo.

Oanh.

Vụ nổ bao vây Ngũ Điều, chú linh bí ẩn bồi thêm đòn, hai tay phun ra ngọn lửa nhiệt độ cao muốn bốc hơi kẻ địch.

Hiện tại nhân loại quả nhiên đều là hàng giả, căn bản không sống trong sự chân thực.

Hãy dùng cái chết của ngươi để truyền bá sự cường đại và chân thực thực sự đi.

Chú linh này còn có tư duy triết học, khám phá xem cái gì là hư giả, cái gì là chân thực.

Nhân loại yếu đuối là giả, chú linh hùng mạnh mới là thật.

Lão sư.

Hổ Trượng vừa đến hiện trường đã thấy Ngũ Điều lão sư bị ngọn lửa bao phủ, lửa khiến cậu nhớ tới quái thú và Godzilla.

Cậu không tài nào cứu được thầy, hơi nóng có thể thiêu rụi xung quanh.

Đừng căng thẳng, Ngũ Điều không dễ ngã xuống vậy đâu.

Chú linh nghe Đỗ Lan nói thế thì cười lạnh: Đừng tự an ủi mình nữa, hắn chết chắc rồi.

Ngươi chưa đánh trúng, sao ta chết được.

Hơi nóng tan đi, Ngũ Điều hoàn hảo không chút sứt mẻ.

Sao có thể không trúng.

Chú linh cũng ngây người.

Chú linh này tên Lậu Hô, là thành viên của một nhóm chú linh có mục tiêu cao cả, nhưng muốn thực hiện thì phải trừ khử Ngũ Điều Ngộ.

Kế hoạch của quân sư nhóm là phong ấn, nhưng Lậu Hô cho rằng làm thế là thừa, dựa vào chú thuật hỏa diễm của mình có thể dễ dàng giết chết bất cứ ai, kể cả Ngũ Điều Ngộ.

Thế là hắn một thân một mình đột kích, kết quả mấy lần tấn công đều không thành công, thậm chí quần áo, tóc tai đối phương cũng không bị lửa chạm tới.

Chính là chưa đánh trúng.

Không thể nào, vừa rồi ta rõ ràng đã đánh trúng.

Chú linh biểu hiện y hệt con người, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Ngũ Điều hảo tâm giải thích: Thứ ngươi chạm phải là vô hạn giữa ngươi và ta.

Đỗ Lan thấy chú linh và Hổ Trượng đều ngơ ngác, bèn nói: Anh nói thế thì ai mà hiểu nổi.

Ngũ Điều nói: Vậy tôi sẽ dạy học tại chỗ, cho các người biết thế nào gọi là vô hạn.

Lại đây, đưa tay ra.

Chú linh không cảm nhận được sát ý, cộng thêm việc tò mò về thuật thức của Ngũ Điều Ngộ, bèn đưa tay ra bắt tay với hắn.

Dừng lại rồi.

Lậu Hô phát hiện tay mình không hề chạm vào da thịt trong lòng bàn tay đối phương, mà dừng lại ở một khoảng cách nhất định.

Không phải dừng lại, mà là càng tiến gần ta, tốc độ sẽ càng chậm lại.

Ngũ Điều nói: Bây giờ ta sẽ nắm lấy tay ngươi.

Hắn chủ động nắm lấy, chú linh căn bản không thể từ chối.

Nắm chặt tay, Ngũ Điều đấm thẳng một quyền vào bụng chú linh, khiến Lậu Hô hộc máu ba lít.

Nhanh quá, đây không phải chú lực tấn công, đây là cái gì.

Hắn cảm thấy đòn tấn công này vô cùng quỷ dị, quỷ dị đến mức mình không thể né tránh.

Đây là vô hạn đó.

Ngũ Điều nói: Vô hạn vốn dĩ có ở khắp nơi, chú thuật của ta chỉ là đưa nó vào thực tại.

Hổ Trượng vẫn ngơ ngác.

Đỗ Lan nói: Ví dụ như bây giờ có một cái gậy, mỗi ngày lấy đi một nửa, cuối cùng còn lại gì.

Mỗi ngày lấy một nửa, ngày đầu là 1 trên 2, ngày hai là 1 trên 4, ngày ba là 1 trên 8, ngày tư là 1 trên 16.

Hổ Trượng rốt cuộc cũng là học sinh trung học, kiến thức này vẫn biết: Hình như có thể cứ lấy mãi, vĩnh viễn lấy được một nửa.

Đó chính là vô hạn.

Đỗ Lan nói.

Nhưng làm sao dùng cái đó để chiến đấu.

Hổ Trượng vẫn không hiểu.

Đỗ Lan tiếp tục: Nói một ví dụ khác, như người và rùa chạy thi, rùa ở trước người 1000 mét, tốc độ của người gấp mười lần rùa.

Khi người chạy xong 1000 mét, rùa đã tiến thêm 100 mét.

Khi người tiến 100 mét, rùa tiến 10 mét.

Người tiến 10 mét, rùa tiến 1 mét.

Người tiến 1 mét, rùa tiến 0,1 mét.

Người vĩnh viễn không đuổi kịp rùa.

Đương nhiên đây là trạng thái lý tưởng coi người và rùa là hai điểm, không tính đến sải bước của người có thể vượt quá một mét.

Chú thuật của Ngũ Điều chính là trạng thái lý tưởng đó, vì chú lực và chú lực không phải rùa và người, mà là điểm và điểm, hoàn toàn có thể phù hợp với trạng thái vô hạn này, chú lực của kẻ địch chính là người đuổi rùa, vĩnh viễn không thể đánh trúng con rùa phía trước.

Vô Hạ Hạn Chú Thuật, chính là thuật thức của ta.

Ngũ Điều Ngộ nói: Sẵn có học sinh đáng yêu ở đây, ta sẽ cho cậu ấy một tiết học thực chiến chú thuật đỉnh cao.

Hắn giơ một ngón tay lên, đầu ngón tay giải phóng một thứ như hố đen, nói: Thuật thức phản chuyển, đem chính năng lượng sản sinh từ phản chuyển thuật thức truyền vào Vô Hạ Hạn Chú Thuật của ta, làm hiệu quả chú thuật đảo ngược lại, chiêu thức này tên là Hách Red.

Oanh.

Rõ ràng chỉ là một chút chú lực ít ỏi nhưng lại đánh đến thiên băng địa liệt, núi cũng sắp nứt ra rồi.

Sắp chết, Lậu Hô trong nháy mắt ý thức được quân sư không hề bốc phét, tên Ngũ Điều này lợi hại quá mức rồi.

Hắn bị vụ nổ làm cho choáng váng, cuối cùng chỉ có thể bay lên trời né tránh.

Đem vô hạn đảo ngược lại, tạo ra hiệu quả đẩy ra.

Đỗ Lan nói: Vị chú linh đầu núi lửa này, tuy không biết các ngươi có âm mưu gì, nhưng ta khuyên các ngươi nên đợi đến khi Ngũ Điều thọ chung chính tẩm rồi hãy ra ngoài làm ác.

Đối với chú linh các ngươi, tìm vài cách kéo dài tuổi thọ dễ như trở bàn tay, hà tất phải nhảy ra gây chuyện lúc này.

Tránh đi mũi nhọn không tốt sao.

Ta muốn đảo ngược vị thế của nhân loại và chú linh, nhân loại được hình thành từ những lời dối trá, những cảm xúc chính diện hay hành động thể hiện ra bên ngoài đều bị thúc đẩy bởi động cơ lợi ích nhất định.

Nhưng cảm xúc tiêu cực, sợ hãi, phẫn nộ, sát ý lại không mang theo nửa điểm hư giả, đều xuất phát từ tận đáy lòng.

Ta là chú linh sinh ra từ lời nguyền, mới là nhân loại thuần túy đích thực.

Lậu Hô trình bày suy nghĩ của mình, muốn dùng chú linh thay thế con người.

Chú linh là chú linh, tại sao lại muốn làm con người.

Hổ Trượng nói: Ngươi không thích con người, cũng không muốn làm chú linh, vậy muốn làm cái gì.

Đương nhiên là làm tân hòa liên thắng rồi.

Hắn muốn làm tân nhân loại, không phải chú linh, cũng không phải con người.

Đỗ Lan nói: Định nghĩa lại hoàn toàn về con người Tân Nhân Loại.

Các ngươi không thể phủ nhận cảm xúc tiêu cực mới là chân thực.

Lậu Hô đang bay lơ lửng nói.

Cái đó thì đúng, cảm xúc tiêu cực chắc chắn chân thực, đến cả linh mục cũng nói trong nhà thờ chỉ có lời than vãn mới là thật, còn lời tán mỹ đều là giả.

Đỗ Lan phụ họa.

Hổ Trượng hơi khó chịu: Lão sư, thầy không cần đồng tình với lời của chú linh như thế, chúng là kẻ địch mà.

Kẻ địch không có nghĩa là sai lầm.

Hơn nữa nhân loại cũng hiểu đạo lý này, cậu nghĩ xem, đã biết đạo lý này, tại sao nhân loại vẫn còn những lời nói dối hư giả.

Hổ Trượng không biết trả lời thế nào.

Bởi vì nhân loại hư ngụy.

Lậu Hô nói: Chỉ cần đánh bại Ngũ Điều Ngộ, chú linh chân thực có thể thay thế nhân loại hư ngụy.

Trả lời sai rồi, bởi vì cảm xúc chính diện hư ngụy có ích.

Ai mà không muốn tư lợi, xưng vương xưng bá.

Nhưng sức mạnh của nhân loại là hữu hạn, buộc phải hợp tác để sinh tồn, muốn hợp tác thì phải khóa chặt sự tư lợi lại, những chiếc khóa đó chính là việc tạo ra những lời nói dối hư giả.

Hơn nữa nếu không thực hiện, lời dối trá tự nhiên là lời dối trá, nhưng một khi thực hiện được thì sao.

Hổ Trượng chớp chớp mắt, tâm tưởng lời nói dối còn có thể thực hiện sao.

Chương 4158

Đúng thế, chân thiện mỹ không thực hiện được thì là lời dối trá, thực hiện được thì chính là chân thiện mỹ.

Một khi có người thực hiện được lời nói dối, lời nói dối liền biến thành hiện thực.

Đỗ Lan nói: Cho nên mỗi người đều có thể lựa chọn, là biến lời nói dối thành hiện thực, hay tiếp tục tư lợi.

Không ngừng có người biến lời nói dối thành hiện thực, từ đó chính năng lượng đã sáng tạo ra thế giới hiện tại, cảm xúc tiêu cực liền biến thành chú linh.

Là một chú linh, Lậu Hô có lý tưởng cao xa, muốn tiêu diệt nhân loại, thay thế họ.

Hắn cho rằng cảm xúc chính diện của con người đều là giả, cảm xúc tiêu cực mới là thật.

Từ đó rút ra kết luận: Nhân loại là giả tạo, chú linh mới là thật, chú linh mới là chủ nhân thực sự của trái đất.

Nhân loại có cả hai loại cảm xúc chính và phụ, đó chính là điểm ưu việt hơn chú linh.

Chú linh muốn thay thế nhân loại, được thôi, nhưng không phải là tiêu diệt nhân loại, mà là phải thể hiện được tính tiên tiến của mình.

Chỉ nói nhân loại là giả tạo thì không thể nâng cao tính tiên tiến của chú linh được.

Đỗ Lan nói câu nào đâm thấu tim câu đó.

Đối với một chú linh có kiến thức lý luận nông cạn, căn bản không biết phản bác Đỗ Lan thế nào, tức đến phát điên, đầu và tai đều bốc khói xám như núi lửa sắp phun trào.

Ta sẽ giết sạch các ngươi.

Lậu Hô gầm lên một tiếng: Lãnh địa triển khai: Cái Quan Thiết Vi Sơn.

Nhiệt độ môi trường xung quanh tăng vọt trong nháy mắt, mặt đất bốc cháy nóng chảy, cuối cùng hóa thành nham thạch, mấy người lập tức rơi vào một biển lửa.

Sau đó không gian biến hóa, núi non trồi lên.

Cả ba bị nhốt trong quần thể núi lửa đang hoạt động.

Đây chính là lãnh địa của kẻ địch.

Đây là cái gì.

Hổ Trượng kinh ngạc nhìn môi trường thay đổi, tất cả không phải ảo giác mà là thật.

Ngũ Điều nói: Đây chính là lãnh địa, thứ các em trải qua ở trại tế dưỡng là lãnh địa chưa hoàn thành, không có thi triển chú thuật, chỉ là biến hóa môi trường thông thường.

Nếu gặp phải lãnh địa hoàn chỉnh, cả ba em đều không thể thoát ra được.

Chú lực dung nhập vào chú thức, chú thức dung nhập vào lãnh địa, hiểu chưa.

Hổ Trượng không hiểu.

Đỗ Lan giải thích: Tức là điện đi vào đồ điện, đồ điện đặt trong nhà.

Lãnh địa chính là căn phòng chứa đầy đồ điện, tiêu hao lượng lớn chú lực, đương nhiên cũng có lợi ích, một là môi trường có thể tăng thuộc tính bản thân, giống như buff trong game vậy.

Hai là phát động chú thuật trong lãnh địa chắc chắn sẽ trúng.

Hổ Trượng nghe vậy lập tức hỏi: Chẳng lẽ Vô Hạ Hạn Chú Thuật của Ngũ Điều lão sư cũng bị phá sao.

Loại chú thuật anh đuổi tôi nhưng vĩnh viễn không đuổi kịp đó cũng không thể phòng ngự sao.

Lậu Hô cười: Không phòng được đâu, chết đi.

Nham thạch đỏ rực phun về phía Ngũ Điều.

Ngũ Điều cũng nói: Đúng vậy, tấn công trong lãnh địa tuyệt đối có thể trúng.

Tuy nói vậy nhưng hắn vẫn chặn được nham thạch, hoàn hảo không chút tổn hại, tiếp tục giải thích: Bây giờ là giờ học, ứng phó với lãnh địa cũng có đối sách, ví dụ như dùng chú thuật khắc chế.

Còn đối sách nữa là chạy, chạy ra khỏi phạm vi lãnh địa, chỉ là lối ra lãnh địa không dễ tìm đâu.

Hổ Trượng gật đầu: Lần ở trại tế dưỡng đó, cánh cửa đột nhiên biến mất, nếu không có Ngọc Khuyển của Phục Hắc thính nhạy thì e là không tìm thấy lối ra.

Lậu Hô chấn tác tinh thần: Cái gọi là vô hạn của ngươi, nếu dùng lãnh địa nồng đậm hơn để trung hòa thì chú thuật của ta sẽ đánh trúng được ngươi.

Đúng là có thể đánh trúng.

Ngũ Điều cũng không phủ nhận, tiếp tục dạy học: Ngoài chú thuật và chạy trốn, biện pháp tối ưu là dùng Lãnh địa đối kháng Lãnh địa, dùng lãnh địa của mình chế ngự toàn trường, áp chế lãnh địa kẻ địch.

Lòng tự trọng của Tân Nhân Loại ta không cho phép các ngươi chà đạp như vậy, đến giờ mà ngươi vẫn còn coi thường ta sao.

Đỗ Lan cười: Rất có tự tri chi minh, Ngũ Điều đúng là coi thường ngươi thật.

Ngũ Điều Ngộ nói: Hổ Trượng nhìn cho kỹ nhé, đối quyết chú thuật đỉnh cao.

Hắn chậm rãi kéo băng bịt mắt xuống, lộ ra một đôi đồng tử bạc tuyệt đối thuần khiết.

Lão sư.

Hổ Trượng nín thở tập trung vào tất cả những gì sắp xảy ra.

Lãnh địa triển khai: Vô Lượng Hư Không.

Trong nháy mắt, núi lửa biến mất, thay vào đó là hư không, nhưng trong hư không lại tràn ngập vô hạn thông tin.

Không thể cử động được nữa, cảm quan xảy ra lỗi, giống như game bị bug, hình ảnh trực tiếp đứng hình.

Đây chính là Vô Hạ Hạn nội trắc, tri giác và cảm quan bị vô hạn khống chế, cưỡng ép ngươi tiến hành vô hạn lần tác nghiệp để hoàn thành hành vi sống.

Tuy nhiên cảm quan đang vận hành nhưng cơ thể lại không thể nhúc nhích, chỉ có thể chờ chết.

Hổ Trượng nói: Dù nghe không hiểu nhưng mà lợi hại quá.

Đỗ Lan giải thích: Cái này giống như virus máy tính tấn công bằng lưu lượng, dùng thông tin rác chiếm dụng hết băng thông và RAM, khiến máy tính không thể làm việc bình thường.

Bây giờ trong cảm quan của chú linh núi lửa toàn là thông tin rác, căn bản không thể hoạt động bình thường, cơ thể liền treo máy.

Ngũ Điều Ngộ túm lấy đầu kẻ địch: Vốn dĩ có thể kết liễu ngươi tại đây, nhưng ta còn có chuyện muốn hỏi, nên cứ tạm thời cắt bỏ từ cổ trở xuống vậy.

Chú linh là sinh vật chú lực, chỉ còn cái đầu vẫn sống được.

Oanh.

Cơ thể chú linh biến mất.

Đồng thời biến mất còn có lãnh địa của Ngũ Điều Ngộ.

Hổ Trượng thán phục: Đây chính là chú thuật sư mạnh nhất, căn bản không cùng một đẳng cấp.

Đỗ Lan nói: Thực lực đúng là rất mạnh, nhưng cũng rất tự đại, hơn nữa không phải không có khuyết điểm.

Ngũ Điều Ngộ là người tốt, kẻ địch có thể thông qua việc bắt giữ con tin để tiêu hao chú lực của cậu ta.

Cậu ta rốt cuộc vẫn là thân xác máu thịt, cho nên cậu đừng nên ỷ lại vào giáo viên, mà phải trưởng thành để trở thành trợ thủ của thầy, cùng thầy gánh vác trọng trách bảo vệ thế giới, nếu không Ngũ Điều sẽ mệt lắm.

Hổ Trượng ngẩn ra một lúc, rồi gật đầu: Đỗ Lan lão sư, em nhớ rồi.

Ngũ Điều đang thẩm vấn, đã đeo lại băng bịt mắt, đá cái đầu chú linh như đá cầu: Là ai phái ngươi tới.

Nói, đứng sau ngươi là ai.

Giết ta thì có lợi gì cho các ngươi.

Lúc này trong đầu Lậu Hô vang lên kế hoạch tác chiến của quân sư, một là phong ấn Ngũ Điều, hai là lôi kéo Túc Na.

Ban đầu cứ ngỡ mình có thể giết chết Ngũ Điều Ngộ, giờ mới thấy sự đời không đơn giản thế.

Hèn gì người ta làm được quân sư, còn mình chỉ làm được chiến sĩ xung phong hãm trận.

Mau nói, không nói ta thịt ngươi.

Ngay lúc đang thẩm vấn, một ngọn giáo thực vật vút tới, sau đó hoa nở khắp nơi.

Trong nháy mắt mọi người đều rơi vào chế độ thưởng hoa, quên mất mình đang ở chiến trường biến hóa khôn lường.

Vút một cái, một con chú linh chộp lấy đầu Lậu Hô rồi tẩu thoát mất dạng.

Hỏng rồi, hoa tươi là chú thuật làm giảm chiến ý.

Ngũ Điều phản ứng lại nhưng không kịp nữa.

Hổ Trượng lập tức nói: Mau đuổi theo.

Ngũ Điều nói: Vô dụng thôi, đối phương rất giỏi ẩn nấp khí tức, xem ra cũng là đặc cấp chú linh.

Một đám đặc cấp chú linh tụ tập lại với nhau, xem ra thú vị rồi đây.

Cũng bình thường thôi, chú linh suy cho cùng là sinh vật sinh ra từ cảm xúc tiêu cực của con người.

Hiện tại số lượng nhân loại tăng vọt chưa từng có, mà lo âu lại không mất đi, năng lượng tiêu cực cũng nước lên thì thuyền lên, số lượng chú linh ngày càng nhiều là lẽ tự nhiên.

Đặc biệt là thời đại internet hiện nay, tốc độ truyền bá thông tin gây lo âu cực nhanh, hình thành lượng lớn đặc cấp chú linh cũng chẳng có gì lạ.

Nhưng đặc cấp chú linh thường đơn độc độc hành, rất hiếm khi lập nhóm.

Đây cũng là sự phát triển bình thường của biến đổi xã hội, chú linh cũng có trí tuệ, cũng biết học hỏi, thay đổi hình thái xã hội của mình cũng là chuyện thường.

Lập nhóm chứng tỏ chú linh có mục đích vĩ đại hơn, ví dụ như hủy diệt nhân loại chẳng hạn.

Đỗ Lan nói: Chú linh cũng khá đấy chứ, chú linh sinh ra từ cảm xúc tiêu cực của con người há chẳng phải là con cái của nhân loại sao.

Chú linh trưởng thành đến thời kỳ phản nghịch, quay lại phản đối cha mẹ mình, thật đáng mừng.

Ngũ Điều thầm nghĩ cái này có gì mà mừng.

Nhưng hắn không tiếp tục chủ đề này mà hỏi: Hổ Trượng, sao em không tu hành mà lại chạy ra đây.

Lão sư, Đỗ Lan lão sư cho em vào thế giới phim ảnh tu hành, em đã học được rất nhiều kỹ năng, sau đó Đỗ Lan lão sư bảo muốn đưa em đi mở mang tầm mắt thực chiến chút.

Tiến vào thế giới phim ảnh.

Ngũ Điều không khỏi nhìn sang Đỗ Lan: Chẳng lẽ đây chính là chú thuật của anh.

Đúng vậy, muốn trải nghiệm thì cứ tìm tôi bất cứ lúc nào.

Có thể mang theo bộ phim anh thích nhất, kể cả loại phim hành động tình cảm chỉ có hai ba người diễn, cũng có thể trải nghiệm được.

Ngũ Điều chưa bao giờ nghe nói có chú thuật nào cho người ta vào phim, hoặc có lẽ là thông qua lãnh địa mô phỏng phim ảnh.

Hắn nhìn sang Hổ Trượng, phát hiện chú lực của cậu quả thực đã tăng lên rất nhiều, xem ra huấn luyện thực sự có hiệu quả, bèn nói: Ta hy vọng mọi người đều có thể đánh bại kẻ địch mạnh như vậy, Hổ Trượng, ta tin em làm được.

Hổ Trượng gật đầu, hôm nay cậu đã mở mang kiến thức rất nhiều, học được bao nhiêu kiến thức chú thuật.

Nào là phản chuyển thuật thức, thuật thức phản chuyển, lãnh địa triển khai, đều thu hoạch được rất nhiều, học được khối chiêu thức.

Đương nhiên sau này còn có đấu lãnh địa, hai cái lãnh địa đối kháng lẫn nhau, ai mạnh hơn người đó thắng.

Lậu Hô được một chú linh hệ thực vật cứu đi, điều này đại diện cho việc các đặc cấp chú linh đang lập đội.

Tình hình trở nên nguy hiểm hơn, không biết các chú thuật sư có trụ vững không.

Một ngàn năm trước là thời kỳ toàn thịnh của chú thuật sư, một ngàn năm sau chú thuật sư đã đại không bằng trước, nhưng chú linh lại ngày càng mạnh.

Suy cho cùng năng lượng tiêu cực ngày càng nhiều, dân số đông lên, tính theo tỉ lệ thì năng lượng tiêu cực cũng tăng theo.

Tuy nội dung lo âu không giống nhau, người cổ đại lo thiếu ăn thiếu mặc, người hiện đại lo không thể theo đuổi cuộc sống tốt hơn, nhưng lo âu vẫn là lo âu, cảm xúc tiêu cực vẫn là cảm xúc tiêu cực, không vì nội dung khác nhau mà thay đổi.

Thậm chí hiện nay tốc độ truyền bá lo âu còn nhanh hơn.

Cho nên học sinh phải trở nên mạnh mẽ, Ngũ Điều hy vọng những học sinh trẻ tuổi có thể thay đổi thế giới.

Tuy nhiên hắn cũng không nghĩ tới người bạn thân của mình, vị chú thuật sư chuyên nguyền rủa những kẻ yếu kia, chiến lực rất mạnh nhưng lại đứng ở phía đối lập với nhân loại.

Chương 4159

Cho nên chỉ có sức mạnh là không đủ, vì sức mạnh cũng có thể trở thành trợ lực hủy diệt nhân loại.

Làm sao để thay đổi tương lai.

Hướng đi tương lai rốt cuộc là tiếp tục lấy nhân loại làm chủ, hay chú linh xưng vương, hay chú thuật sư làm chủ.

Mọi người vẫn chưa có sự đồng thuận.

Rốt cuộc nên chọn thế nào.

Ai cũng có thể nói ra một tràng đạo lý.

Giao lưu hội là hoạt động giao lưu đối kháng giữa hai trường chú thuật vùng Quan Đông và Quan Tây, mục đích để hai bên hiểu nhau hơn, tăng cường phối hợp.

Đương nhiên đám cấp cao lại sắp bày trò.

Cái gọi là cấp cao chính là Hội nguyên lão chú thuật do trưởng lão của các gia tộc chú thuật tạo thành, họ quản lý toàn bộ thế giới chú thuật, xác định phương hướng phát triển.

Hội chú thuật cũng giống như đám tham mưu già bảo thủ trong Naruto, không coi mạng người ra gì.

Một bên coi Ninja là công cụ, một bên coi chú thuật sư là công cụ.

Trong lịch sử chính thống, Ninja quả thực không lên được mặt bàn, vì Võ sĩ mới là chủ lưu của thời đại.

Chú thuật sư kế thừa từ Âm dương sư, thực ra cũng không phải chủ lưu.

Võ sĩ, Ninja, Âm dương sư.

Võ sĩ độc chiếm phong tao, Ninja và Âm dương sư thực sự chỉ là công cụ, là vật tiêu hao dùng xong là bỏ.

Những lão già kia chính là kế thừa tư duy cổ hủ đó, cam tâm làm phụ dung cho Võ sĩ, nỗ lực duy trì chế độ của Võ sĩ.

Nhưng Ninja và Âm dương sư cũng là con người, sẽ nảy sinh nghi vấn với tư duy này.

Tại sao Ninja và Âm dương sư đánh sống đánh chết, lại phải làm bàn đạp cho Võ sĩ.

Chiến lực của Võ sĩ căn bản không bằng Ninja hay Âm dương sư, Võ sĩ cũng không có Chakra, không có chú lực, có tác dụng gì.

Nhẫn thuật đánh bại Nhẫn thuật, chú thuật đánh bại chú thuật, Võ sĩ chẳng biết cái gì, dựa vào đâu mà làm chủ.

Đặc biệt là sau khi thời đại phát triển, nghi vấn như vậy tồn tại phổ biến trong giới trẻ, ai cũng muốn thách thức phương hướng mới.

Ngũ Điều Ngộ đã trải nghiệm thế giới phim ảnh, thực sự là tiến vào một thế giới hoàn toàn mới, vô cùng chân thực, dù dùng mắt của mình cũng không nhìn ra kẽ hở nào.

Y hệt như thế giới thực, nhưng làm sao có thể chân thực đến mức này.

Thậm chí không cảm nhận được biên giới của lãnh địa, giống như thực sự tiến vào một thế giới khác chứ không phải vào một lãnh địa.

Ngũ Điều cảm thấy chú thuật trước mắt đã phá vỡ nhận thức của mình về chú thuật.

Chú thuật suy cho cùng là không gian được chống đỡ bởi chú lực, không thể vô biên vô tế, chú lực mạnh đến đâu cũng không thể tạo ra một thế giới hoàn chỉnh.

Chẳng lẽ là mơ.

Hắn không thể phủ nhận thường thức chú thuật, chỉ có thể phủ nhận thế giới trước mắt, cho rằng thế giới này thông qua một hình thức khác để thực hiện cảm giác chân thực.

Giống như Vô Lượng Hư Không của hắn, thông qua lượng lớn thông tin chiếm dụng cảm quan kẻ địch, khiến kẻ địch cảm thấy mình đang xử lý thông tin, nhưng thực ra đã treo máy.

Cho nên có khả năng là thần kinh của mình cảm nhận được sự thật, thực ra tất cả chỉ là một giấc mơ.

Nhưng dù là mơ thì cũng rất mạnh mẽ.

Ngũ Điều Ngộ không tìm ra cách ứng phó, dù hắn có mở lãnh địa thì cũng chỉ như một giọt nước rơi vào đại dương, không ảnh hưởng chút nào đến lãnh địa của Đỗ Lan.

Rời khỏi phim, hắn không nhịn được nhìn Đỗ Lan hỏi: Anh rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Tôi là đồng nghiệp của anh.

Tôi chưa bao giờ thấy loại lãnh địa này.

Chẳng có gì đặc biệt cả, chỉ là một lãnh địa nhỏ bé, có thể giúp được mọi người là tốt rồi.

Đỗ Lan nói: Nói thật, thời đại này và thời đại trước không giống nhau, sự phổ cập của Internet khiến tốc độ truyền bá cảm xúc tiêu cực trở nên cực nhanh.

Áp lực ngày càng tăng, thời đại đang đặt ra thử thách cho các chú thuật sư.

Đúng vậy, cho nên tôi mới bất mãn với đám nguyên lão chú thuật mục nát cổ hủ đó, giới trẻ đang liều mạng, còn họ thì làm ngơ, chỉ nghĩ đến việc duy trì địa vị của mình.

Ngũ Điều Ngộ chán ghét nói.

Những thứ đó không quan trọng, quan trọng là sự phát triển của nhân loại cũng có ích cho chú linh.

Chú linh cũng có thể sử dụng khoa học kỹ thuật để nâng cao thực lực, chỉ cần năng lượng tiêu cực của vài vạn người là có thể khai sinh một đặc cấp chú linh.

Nếu là một cuộc khủng hoảng tài chính toàn cầu, chú linh sinh ra chắc chắn còn đáng sợ hơn cả Godzilla.

Mà chú thuật sư lại không có sức mạnh kháng cự, thực lực của chú thuật sư so với ngàn năm trước còn thụt lùi.

Ngũ Điều Ngộ nói: Chú linh không thể hấp thụ vô hạn cảm xúc tiêu cực, tối đa chỉ là hấp thụ trong một khu vực nhất định thôi.

Nếu khủng hoảng tài chính toàn cầu xảy ra, đúng là có rất nhiều người nguyền rủa, nhưng năng lượng toàn cầu sẽ không tập trung lại thành một con chú linh duy nhất, mà sẽ hình thành nhiều chú linh ở các khu vực khác nhau.

Vì cảm xúc tiêu cực cũng có sự khác biệt tinh vi.

Ví dụ người phương Tây nguyền rủa thường sẽ xuất hiện dưới hình thức ác quỷ.

Nhật Bản nguyền rủa sẽ xuất hiện dưới hình thức quỷ thần, không tồn tại chuyện khủng hoảng toàn cầu tạo ra một con siêu cấp chú linh đâu, vì con người ở các khu vực khác nhau có tri giác cảm xúc khác nhau, nên truyền thuyết thần thoại, ma quỷ mới khác biệt.

Anh đến cái này cũng không biết sao.

Đỗ Lan vội nói: Nhưng toàn cầu hóa đang phát triển, con người khắp thế giới đang giao lưu với nhau, sự khác biệt đang thu hẹp lại, biết đâu tương lai sẽ sinh ra một con chú linh phá vỡ mọi khác biệt.

Anh trẻ tuổi thế này, không được cổ hủ như mấy lão già kia, không được khắc chu cầu kiếm, thủ chu đãi thỏ, tước túc thích lý, Trịnh nhân mãi lý.

Note: Các thành ngữ chỉ sự cứng nhắc, bảo thủ.

Ngũ Điều Ngộ cũng không thể phủ nhận khả năng này, tuy trước đây chú linh đúng là mang tính khu vực, dù cùng một loại năng lượng tiêu cực nhưng mỗi nơi một kiểu, không thống nhất.

Nhưng thời đại đang tiến bộ, xã hội đang phát triển, đặc cấp chú linh đã bắt đầu lập nhóm xuất hiện, tương lai chú linh phá vỡ hạn chế khu vực cũng là có thể.

Tuy nhiên hiện tại chắc chắn là chưa, hắn nói: Nếu chú linh tiến hóa, chú thuật chắc cũng sẽ tiến hóa thôi.

Chú thuật và chú linh đều là bẩm sinh.

Chú linh mạnh lên, có lẽ chú thuật bẩm sinh cũng sẽ mạnh lên, giống như âm dương bình hành vậy, cuối cùng sẽ đạt được sự cân bằng.

Nếu ông trời muốn nhân loại diệt vong thì sao.

Hơn nữa âm dương bình hành là khái niệm phương Đông, ở phương Tây thịnh hành nhị nguyên luận, bình hành chính là ánh sáng tiêu diệt bóng tối.

Đỗ Lan nói: Hiện tại Đông Tây phương đúng là có sự khác biệt lớn, con chú linh thống nhất toàn cầu chắc phải đợi vài trăm năm nữa.

Ngũ Điều không thể chứng thực phỏng đoán này, cũng không thể phủ nhận, chỉ nhún vai.

Đỗ Lan nói: Chú linh đang thay đổi theo sự biến hóa của xã hội loài người, nhưng chú thuật sư thì từ một ngàn năm trước đến nay toàn đi xuống dốc, thế không tốt.

Nhưng chú thuật là bẩm sinh, không thể huấn luyện hậu thiên.

Huấn luyện hậu thiên chỉ có thể nâng cao khả năng kiểm soát chú lực, ví dụ như sử dụng phản chuyển chú thuật thuộc loại thao túng.

Nhưng nhìn chung, mọi người vẫn thích sử dụng chú thuật bẩm sinh hơn là khai phá chú thuật mới.

Thứ bẩm sinh đã tốt thế rồi, việc gì phải khai phá chú thuật hậu thiên làm chi.

Không cần thiết, hoàn toàn không cần thiết.

Quá lười biếng, các chú thuật sư quá lười biếng rồi.

Đỗ Lan nói: Nhưng thôi kệ đi, tôi đã tới đây thì phải nâng cao kỹ xảo chú thuật hậu thiên cho các em.

Ngũ Điều cũng không ngại Đỗ Lan nâng cao chiến lực cho học sinh.

Phía bên kia, trong trường học, giao lưu hội sắp bắt đầu, hai học sinh trường Quan Tây đi cùng hiệu trưởng đến trường Quan Đông để hiệp thương quy trình.

Hai học sinh này vừa đến đã khiêu khích Phục Hắc và Đinh Khi, dùng cái miệng 37 độ C nói ra những lời lạnh lẽo âm độ, đủ loại châm chọc.

Loại đại hội này dễ xảy ra chuyện nhất.

Dù là kỳ thi thợ săn trong Hunter x Hunter, thi Trung nhẫn trong Naruto hay giao lưu đại hội ở đây, một đám thanh niên khí thịnh, đầy tài năng tụ tập lại, vì chiến thắng mà cạnh tranh, chắc chắn sẽ xảy ra đủ loại xung đột, phô diễn đủ loại năng lực.

Trường Quan Tây bảo thủ hơn, tiếp nhận lý niệm giáo dục của Hội chú thuật vì hiệu trưởng của họ chính là một trong các nguyên lão.

Trường Quan Đông thì bạn nghịch hơn, từ hiệu trưởng đến giáo viên đều đầy tinh thần phản kháng, học sinh dạy ra cũng coi trọng đồng đội, sự ràng buộc hơn là đạt mục tiêu bằng mọi thủ đoạn.

Trường Quan Tây cho rằng Hổ Trượng Du Nhân đáng chết vì cậu ta nuốt phải chú vật biến thành quái vật, họ vui sướng khi thấy cậu gặp họa.

Trường Quan Đông coi Hổ Trượng là đồng đội tốt, bạn tốt vì cậu đã hy sinh bi thương.

Học sinh Quan Tây đến, vừa vào đã trào phúng Hổ Trượng đáng chết vì cậu là quả bom hẹn giờ, là quái vật chứ không phải người.

Đợi Hổ Trượng quay lại, hiệu trưởng của họ sẽ bảo họ tìm cách mưu sát Hổ Trượng ngay trong trận đấu giao lưu hội.

Chương 4160

Đám cấp cao và Ngũ Điều có ý nghĩ hoàn toàn khác nhau, họ vẫn cho rằng nên giết vật chứa của Túc Na trước để tránh việc hai mươi phần linh hồn dung hợp.

Lý do của cấp cao cũng rất đầy đủ, đó là lo lắng có kẻ lợi dụng Hổ Trượng.

Tuy nói hai mươi phần linh hồn rất khó thu thập thành công, nhưng không loại trừ việc kẻ xấu cố ý đem linh hồn tới, cố ý thức tỉnh Túc Na.

Nếu Túc Na thực sự phục sinh ngay tại chỗ thì tính sao.

Một ngàn năm trước đã có bao nhiêu chú thuật sư hy sinh mà cũng không làm gì được hắn.

Hiện tại Hội nguyên lão chú thuật cũng không tin chú thuật sư có thể đánh bại Túc Na, nên tốt nhất là không cho hắn phục sinh.

Ngũ Điều Ngộ cho rằng mình có thể áp chế Túc Na, dù thực lực của hắn có thể làm được nhưng kẻ địch cũng không ngu, họ sẽ dùng đủ loại chiến thuật để tiêu hao sức mạnh của hắn, trước đây hắn chẳng phải từng vì thể lực không xuể, lơ là sơ suất mà dẫn đến nhiệm vụ thất bại sao.

Ngũ Điều rất mạnh nhưng không có nghĩa là hắn nhất định sẽ thắng.

Cho nên suy nghĩ của nguyên lão hội không sai, không để Túc Na phục sinh mới là an toàn nhất, trừ khử vật chứa là tốt nhất.

Nhưng Ngũ Điều không chấp nhận, mình mạnh thế này, hoàn toàn có thể vừa muốn cái này vừa muốn cái kia, nhất định có kết cục lưỡng toàn kỳ mỹ.

Đương nhiên hắn không phải tự đại, mà là muốn chứng minh mình đúng, nhất định có một lối thoát tốt hơn, nhất định có thể thay đổi hiện trạng.

Phải nói là học sinh trường Quan Tây vừa xuất hiện đã ra dáng phản phái, lấy lớn hiếp nhỏ, không chút võ đức.

Nếu không phải các đàn anh khóa trên năm hai chạy tới, có lẽ đã có thương vong trước cả khi giao lưu hội bắt đầu.

Quả nhiên đồng nghiệp mới là kẻ thù không đội trời chung, đối với chú linh chỉ cần tiêu diệt thể xác, đối với đồng nghiệp là phải tiêu diệt cả thể xác lẫn tâm hồn.

Đỗ Lan thấy mùi thuốc súng nồng nặc giữa hai trường, không khỏi cảm khái đồng nghiệp là oan gia, sự đối kháng giữa đồng nghiệp mới thực sự là sát nhân tru tâm.

Tiếc là cuối cùng vẫn phải tẩy trắng, phương pháp tẩy trắng cũng chẳng ngoài việc sắp đặt một thân thế bi kịch: tôi làm việc xấu vì chưa bao giờ cảm nhận được tình thương của xã hội, nên tôi phải phản kháng.

Hoặc là nói họ khẩu xà tâm phật, thà để chúng tôi đánh bại các người còn hơn để chú linh giết chết các người, đây là lòng nhân từ của đồng nghiệp, như vậy các người sẽ không phải đối mặt với chú linh nguy hiểm nữa.

Nhưng theo lý luận nhân chi sơ tính bản thiện, xã hội không thương mình thì mình tự thương mình, cho nên mình cũng phải thương xã hội.

Vì mình có thể cảm nhận tình thương từ chính bản thân mình, cái này không cần dạy.

Chỉ cần mình biết thương mình, tự nhiên sẽ thương xã hội.

Vì xã hội không thương mình mà báo thù xã hội là không đúng.

Còn về việc khẩu xà tâm phật, việc mình đánh bại đồng nghiệp không phải hận mà là yêu, điều đó có thể thành lập, nhưng không cần nói lời rác rưởi, trực tiếp dùng thực lực đánh bại đồng nghiệp, để họ nhận ra hiện thực là được.

Nói lời rác rưởi cũng chẳng giúp ích gì cho việc đồng nghiệp chấp nhận hiện thực.

Đỗ Lan cho rằng hành vi của học sinh trường Quan Tây quá lưu manh, quyết định ra tay, không cho họ cơ hội tẩy trắng.

Lúc này học sinh hai bên vẫn đang đối trì.

Gấu Trúc đối đầu Đông Đường Quỳ.

Thiền Viện Chân Hi đối đầu Thiền Viện Chân Y.

Hai bên kiếm bạt nỗ trương, Đông Đường Quỳ không thèm để mắt tới những người trước mặt, chỉ nghĩ đến Ất Cốt Ưu Thái, nói: Các người chán quá, bảo Ất Cốt về tham gia giao lưu hội đi.

Từ sau vụ Bách Quỷ Dạ Hành một năm trước, ta vẫn luôn mong chờ được đấu với hắn một trận.

Tôi là Gấu Trúc, không hiểu cậu đang nói gì.

Đông Đường Quỳ nhìn chằm chằm họ, hỏi: Nói cho ta biết, các người thích loại con gái như thế nào.

Ta thích kiểu cao ráo nảy nở.

Phục Hắc nghĩ đến chị gái, thầm nghĩ con gái vẫn cần phẩm cách, chỉ cần nhân phẩm tốt, những thứ khác không quan trọng, bèn nói: Phải có nhân phẩm bất khuất.

Chán phèo.

Đông Đường Quỳ vẫn thích vẻ đẹp ngoại hình hơn nội tại.

Các người như thế không tốt, cực kỳ không tốt.

Đến tham gia giao lưu hội thì nên khách sáo một chút.

Chứ không phải vừa đến đã khiêu khích, cậu như vậy không được con gái thích đâu.

Lời của Đỗ Lan chưa dứt, tay đã đâm xuyên qua lồng ngực Đông Đường Quỳ, nói: Coi như trừng phạt, ban cho các ngươi cái chết.

Ở phía bên kia, Thiền Viện Chân Hi và Thiền Viện Chân Y cũng đang đối đầu.

Chị vẫn như xưa, không có chú lực mà còn thích tự cho là đúng.

Thiền Viện Chân Y nói.

Em chẳng phải cũng vậy sao, có chú lực nhưng không có thuật thức, chỉ biết truyền chú lực vào chú cụ thôi.

Dù sao vẫn mạnh hơn loại không có chú lực như chị.

Hai chị em, một người không có chú lực, một người chỉ có chú lực.

Đinh Khi Dã Sắc Vi đang nằm bẹp một bên, vừa rồi bị Thiền Viện Chân Y tấn công, giờ vẫn đang hồi phục.

Chết đi.

Thiền Viện Chân Y còn chưa kịp phản ứng đã vì tim ngừng đập mà ngã lăn ra chết.

Trong nháy mắt này, Thiên Dữ Chú Phược của Thiền Viện Chân Hi nâng cấp thành hoàn toàn thể.

Hóa ra cặp song sinh này bị chia đôi năng lượng, dẫn đến cả hai đều khiếm khuyết.

Giờ một người chết đi, lời nguyền của ông trời mới phát huy uy lực mạnh nhất.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, giao lưu hội chưa bắt đầu mà hai chủ lực của trường Quan Tây đã chết.

Chân Y.

Thấy em gái đột nhiên ngã xuống, hơi thở không còn, dần dần lạnh ngắt, chị gái chết lặng.

Thực ra hai chị em tuy không thuận hòa nhưng họ có điểm chung là đều không thích gia tộc mình, đều nguyền rủa gia tộc mục nát đã sinh ra mình.

Phía bên kia Phục Hắc và Gấu Trúc cũng ngây người, chết rồi sao.

Thế còn giao lưu hội gì nữa.

Khi hai hiệu trưởng nhìn thấy thi thể, ai nấy đều luống cuống.

Hiệu trưởng Quan Tây là một ông lão có lông mày và dái tai dài bằng nhau, da dẻ như vỏ cây khô, là một trong các nguyên lão.

Lúc này ông chống gậy, cơ thể run rẩy.

Hiệu trưởng Quan Đông tuy đeo kính râm nhưng người xung quanh vẫn cảm nhận được ngọn lửa giận dữ trong ánh mắt ông.

Là ai làm.

Hiệu trưởng Quan Đông kìm nén cơn giận hỏi.

Là Đỗ Lan lão sư.

Gấu Trúc chột dạ đáp.

Tại sao.

Qua lớp kính râm, ông nhìn chằm chằm vào mắt Đỗ Lan, chỉ thấy một vẻ mặt thản nhiên.

Tôi là vì tốt cho họ thôi.

Đỗ Lan nói: Thực lực của họ không ra gì, thà chết trong tay tôi còn hơn chết dưới tay chú linh, ít nhất còn giữ được toàn thây.

Đây là lòng nhân từ của tôi.

Oanh, chiếc gậy trong tay lão hiệu trưởng Quan Tây nát vụn, ông giận dữ quát: Ngươi nói lại lần nữa xem.

Thực ra tôi cũng có một câu chuyện bi thảm, tôi khổ lắm, vì công việc mà cả tháng nay không được nghỉ ngơi tử tế, dạo này ăn uống cũng không ngon, ông nên hiểu áp lực công việc khiến con người ta muốn báo thù xã hội, chuyện này hoàn toàn hợp tình hợp lý, chẳng có gì phải giận cả.

Đỗ Lan nói: Cho nên các ông không cần giận, vì sau này tôi sẽ làm việc tốt để hoàn thành việc tẩy trắng.

Ta hỏi tại sao ngươi lại giết học sinh.

Ngươi là giáo viên, họ là học sinh, dù học sinh có làm gì đi nữa ngươi cũng không được ra tay.

Ngươi là giáo viên chứ không phải sát thủ.

Họ sai thì ngươi phải dạy họ sửa, chứ không phải giết họ.

Kính râm đã xuất hiện vết nứt, có thể thấy Dạ Nga Chính Đạo đã sắp bùng nổ.

Tôi giải thích không rõ sao.

Có hai nguyên nhân: một là áp lực lớn, tôi muốn báo thù xã hội.

Hai là tôi vì tốt cho họ, chết trong tay tôi không có đau đớn.

Lòng tốt và áp lực căn bản không phải là lý do.

Dạ Nga Chính Đạo nắm chặt nắm đấm, sẵn sàng tấn công.

Tôi thấy lý do rất đầy đủ mà, chính là vì tốt cho họ, đồng thời cũng vì cảnh ngộ bi thảm khiến tôi phải làm gì đó để thay đổi hiện trạng.

Rồi hai học sinh đó tự mình nhảy ra, một mặt thì phủ nhận Hổ Trượng, mặt khác lại lấy lớn hiếp nhỏ, tôi chỉ hơi dạy dỗ một chút thôi, ai ngờ học sinh Quan Tây yếu thế, quá yếu.

Đỗ Lan không khỏi nhìn sang lão hiệu trưởng Quan Tây: Có phải vì Hội nguyên lão chú thuật luôn đè nén sự phát triển của giới trẻ, dẫn đến họ không chịu nổi một đòn như vậy không.

Cũng tốt, chết trong tay tôi còn hơn chết dưới tay chú linh.

Khiêu khích, tên này đang khiêu khích mình, lão hiệu trưởng sắp ra tay rồi.

Nhưng Ngũ Điều Ngộ đã ra tay trước một bước, nói: Là một giáo viên, đối mặt với học sinh cần được giáo dục, không nên lấy mạng họ.

Đỗ Lan, tôi không thừa nhận anh là giáo viên.

Đỗ Lan hỏi: Cho nên anh định ra tay sao.

Đúng vậy.

Tôi làm thế là để bảo vệ học sinh của chúng ta mà.

Đỗ Lan cười: Chẳng lẽ chỉ có họ được lấy lớn hiếp nhỏ, còn tôi thì không.

Chúng ta là giáo viên, phải biết kiềm chế cảm xúc.

Ngũ Điều nói: Chuyện anh làm tuyệt đối không thể tha thứ.

Đỗ Lan bỗng cười lớn: Ha.

Mọi người không hiểu gì cả.

Chương 4161

Nếu anh thực sự ra tay, họ sẽ chết chắc.

Đỗ Lan nói.

Ý gì đây, họ chẳng phải đã chết rồi sao.

Ngũ Điều Ngộ nói.

Chỉ là tạm thời thôi, anh biết năng lực của tôi là Lãnh địa triển khai: Vô Hạn Khủng Bố mà, nếu anh có thể tìm thấy đạo cụ hồi sinh họ từ trong thế giới phim ảnh, thì họ có thể sống lại.

Đỗ Lan nói tiếp: Nếu anh vẫn muốn giết tôi thì cứ việc.

Tôi mà chết thì họ cũng chết thật luôn đấy.

Lời vừa thốt ra, tất cả mọi người đều há hốc mồm kinh ngạc, người chết mà còn có thể hồi sinh sao.

Đỗ Lan kẻ tiên phong hắc hóa, kẻ chuyên tẩy trắng, đi con đường của người khác để người khác không còn đường mà đi.

Hai học sinh của trường chú thuật Quan Tây đang nằm đó lạnh ngắt.

Một giờ trước, bọn chúng còn đang khiêu khích, lấy lớn hiếp nhỏ, còn hiện tại thì đang nằm yên nghỉ một cách thanh thản.

Mọi người đều cảm thấy Đỗ Lan đã quá đáng, cho dù học sinh năm nhất bị bắt nạt thì cũng không cần phải hạ sát thủ như vậy.

Đặc biệt là ngay trước thềm hội giao lưu.

Giảng viên và sinh viên của cả hai trường đều cho rằng Đỗ Lan quá coi thường quy tắc, cần phải bị trừng phạt.

Gia Nhập Tiêu Tử đã kiểm tra thi thể của hai người và xác nhận bọn họ đã chết hẳn.

Đây tối đa chỉ là mâu thuẫn giữa các học sinh, sao lại có thể hạ sát thủ.

Lý do tẩy trắng của Đỗ Lan căn bản không đứng vững, cái gì mà áp lực công việc quá lớn nên bản thân muốn trả thù xã hội.

Cái gì mà vì tốt cho bọn họ nên mới để bọn họ được toàn thây.

Căn bản chỉ là một phường nói hươu nói vượn.

Ngay khi bọn họ định ra tay, Đỗ Lan lại bảo vẫn có thể hồi sinh.

Đạo cụ hồi sinh.

Dạ Nga Chính Đạo cau mày, không quá hiểu về chú thuật của Đỗ Lan.

Đỗ Lan nói: Đúng vậy, đạo cụ hồi sinh, chỉ cần vào trong phim tìm đạo cụ hồi sinh là được.

Ví dụ như bản điện ảnh của Long Châu, trong đó sẽ xuất hiện bảy viên ngọc rồng, các người cứ đi cướp về là xong.

Cướp ngọc rồng từ thế giới Long Châu, anh điên rồi sao.

Có biết sức chiến đấu của thế giới đó mạnh đến mức nào không.

Ngũ Điều Ngộ lập tức phản đối, hắn là một tín đồ điện ảnh, phim gì cũng xem, nên biết sức phá hoại của Long Châu quá khủng khiếp.

Cái đó gọi là đánh xuyên tâm trái đất, việc xuyên qua xuyên lại trong dung nham là chuyện thường ngày, đối với chú thuật sư mà nói thì quá nguy hiểm.

Hy vọng anh giải thích một chút, làm sao để hồi sinh bọn họ.

Dạ Nga Chính Đạo hỏi thay cho chính mình, cũng là hỏi thay cho vị hiệu trưởng già của Quan Tây.

Lão hiệu trưởng đã sắp sụp đổ, cảm thấy mình bị coi thường, không thể hiểu nổi người chết làm sao có thể hồi sinh.

Khó hiểu lắm sao.

Thế giới hiện thực không có đạo cụ hồi sinh, nhưng trong phim thì có.

Thế giới điện ảnh thiên mã hành không, cái gì cũng có thể tồn tại.

Tôi biết phim ảnh rất đa dạng, vì phim ảnh là hiện tượng của nhân loại, không phải hiện thực.

Ý tôi là làm sao để tiến vào phim, biến những đạo cụ hư cấu trong đó thành hiện thực.

Dạ Nga Chính Đạo nghiêm túc hỏi.

Các học sinh khác cũng tò mò nhìn hắn.

Lãnh địa, một Lãnh địa bẩm sinh.

Đỗ Lan nói: Lãnh địa của ta chính là biến thế giới điện ảnh thành hiện thực, để con người tiến vào và có thể mang ra một số đạo cụ.

Làm sao có thể có Lãnh địa lợi hại như vậy.

Với tư cách là bác sĩ, Gia Nhập Tiêu Tử không thể hiểu nổi.

Thì nó lợi hại như vậy đấy.

Đỗ Lan nói: Ta không cho rằng mình đã giết nhầm, nhưng nếu các người đã nghiêm túc như vậy thì ta sẽ để các người chọn một bộ phim, đi lấy đạo cụ hồi sinh về, như vậy có thể hồi sinh hai tên khốn kiếp này.

Các người tốt nhất nên nhanh chóng chọn một bộ phim đi, đừng lãng phí thời gian.

Đám thanh niên thì đang khổ não, còn người già thì ngơ ngác.

Bởi vì người già ít xem phim, không biết phim nào có đạo cụ hồi sinh.

Là một mọt phim, Ngũ Điều Ngộ lên tiếng: Trong phim Phi Long Tái Sinh, cái huy chương có thể khiến người ta hồi sinh, võ lực của thế giới đó không tính là quá cao, chỉ cần lấy được huy chương về là có thể hồi sinh bọn họ.

Chắc chắn chứ.

Thú thật, tôi không thích bộ phim này lắm, hoàn toàn không phát huy được ưu thế động tác của Long thúc, đánh đấm rất loạn.

Nhưng nam chính và nữ chính trong phim này đều đã trải qua hồi sinh.

Ngũ Điều Ngộ nói.

Vậy quyết định thế đi.

Đỗ Lan nói: Lấy được huy chương, đợi đến khi rời khỏi thế giới điện ảnh, các người phải đảm bảo huy chương đang ở trong tay mình thì mới mang ra ngoài được.

Được.

Đưa cái điện thoại đây, ai có tài khoản hội viên của trang web video không.

Điện thoại cũng được sao.

Tôi còn tưởng nhất định phải dùng tivi, máy phát, hay DVD chứ.

Ngũ Điều Ngộ nói.

Ngươi rõ ràng còn trẻ, sao lại cổ hủ thế.

Những thứ ngươi nói, đám trẻ bây giờ không hiểu đâu.

Đỗ Lan nói: Điện thoại là được rồi.

Ngũ Điều Ngộ lấy điện thoại thông minh ra, tìm đến bộ phim Phi Long Tái Sinh.

Các người định đi mấy người.

Một mình tôi là đủ rồi.

Tôi thuộc lòng kịch bản, khẳng định có thể lấy được huy chương về.

Ngũ Điều Ngộ tự tin.

Được, triển khai Lãnh địa: Vô Hạn Khủng Bố.

Ngũ Điều Ngộ biến mất, mọi người nhìn thấy hình ảnh của hắn xuất hiện trên màn hình điện thoại nhỏ bé.

Thật sự vào trong phim rồi.

Dạ Nga Chính Đạo vô cùng chấn kinh.

Gia Nhập Tiêu Tử thì hỏi: Nếu chết trong thế giới điện ảnh thì sao.

Thì sẽ đi ra khỏi thế giới điện ảnh.

Không chết.

Không chết, nhưng sẽ phải trải qua nỗi đau đớn y như cái chết thật sự.

Năng lực của ta cũng nhân từ như chính ta vậy, ta đâu phải ác ma gì đâu.

Đỗ Lan nói một cách không biết xấu hổ.

Anh giết hai học sinh mà còn mặt mũi nào nói mình không phải ác ma.

Nữ bác sĩ vặn hỏi.

Ta đã nói rồi, ta làm vậy là vì tốt cho bọn họ.

Bọn họ giáo huấn học sinh năm nhất nhỏ tuổi hơn mình, ta giáo huấn học sinh nhỏ tuổi hơn mình, có vấn đề gì sao.

Đỗ Lan nói: Ta chính tai nghe thấy bọn chúng nói Hổ Trượng đáng chết, nói Hổ Trượng là một con quái vật, còn bọn chúng là người tốt nên ủng hộ việc giết chết Hổ Trượng.

Bất kể bọn chúng có lấy lớn hiếp nhỏ, có huênh hoang tự đắc hay không, chỉ cần có một lý do hợp lý là được, ví dụ như bọn chúng làm vậy để bảo vệ nhân loại.

Chẳng lẽ có gì sai sao.

Hiệu trưởng già của Quan Tây phẫn nộ nói: Bọn họ sai ở chỗ nào.

Chẳng lẽ Hổ Trượng không phải là mối đe dọa.

Chẳng lẽ Hổ Trượng không đáng chết.

Chẳng lẽ bọn họ không phải vì thủ hộ nhân loại sao.

Đỗ Lan cười đáp: Lão già, hỏa khí không nhỏ nhỉ, hay là để ta tiễn ông vào mấy bộ phim hành động tình cảm để hạ hỏa nhé.

Vì để thủ hộ nhân loại mà bọn chúng có thể ăn nói xà ngầu, lấy lớn hiếp nhỏ sao.

Vậy ta cũng có thể dùng gậy ông đập lưng ông, ta cũng vì tốt cho bọn chúng nên mới giết bọn chúng.

Ta cũng không sai, ông nổi giận cái gì.

Nói hươu nói vượn.

Lão hiệu trưởng phẫn nộ quát.

Lão già, đây chính là chỗ không đúng của ông đấy, sao ta lại không đúng được.

Ta không phải ác ma, mà là người thầy của cuộc đời, đương nhiên là vì tốt cho học sinh rồi.

Làm gì có kiểu tốt như thế.

Giết người ta rồi còn nói là vì tốt cho họ, đây là lời nực cười nhất, vô sỉ nhất mà tôi từng nghe.

Hóa ra ông cũng biết ỷ mạnh hiếp yếu là vô sỉ sao.

Ta còn tưởng ông sẽ nói chỉ cần có lý do chính đáng thì bất kể hành vi nào cũng được cho phép chứ.

Đỗ Lan tỏ vẻ kinh ngạc, giống như bị sự thâm minh đại nghĩa của lão hiệu trưởng làm cho giật mình.

Lão hiệu trưởng nói: Cái đó không giống nhau.

Ha ha, có gì mà không giống.

Bọn chúng là học sinh khóa trên nhưng lại ra tay với năm nhất, còn buông lời miệt thị đối với Hổ Trượng vốn chẳng hề quen biết, chỉ vì bọn chúng nhân danh thủ hộ nhân loại mà cho rằng hành vi đó là chính đáng.

Vậy ta vì để bảo vệ bọn chúng được toàn thây mà giết bọn chúng, tự nhiên cũng là hành vi chính đáng thôi.

Ta đã nói là không giống, anh đừng có mà đổi trắng thay đen.

Chương 4162

Chúng ta là chân tâm muốn thủ hộ nhân loại, còn anh chỉ là mượn cớ để phát tiết cơn giận mà thôi.

Lão hiệu trưởng phẫn nộ, chú lực vì những cảm xúc tiêu cực bộc phát mà cuồn cuộn, sẵn sàng hóa thành những đòn tấn công chết người.

Bọn chúng thì là thủ hộ nhân loại, còn ta thì là phát tiết cảm xúc.

Sao ông biết được.

Ta chính là biết.

Nực cười.

Đỗ Lan khinh miệt nói: Lão già, làm việc không phải cứ có tâm tốt là được đâu, còn phải chú trọng phương thức phương pháp nữa.

Ông không thể chấp nhận phương pháp giáo dục của ta, ta cũng có thể không chấp nhận thủ đoạn thủ hộ thế giới của các người.

Lão già, ông xem lời ta nói có lý không.

Không phải cứ có cái tâm thủ hộ nhân loại là có thể muốn làm gì thì làm.

Thủ hộ nhân loại không phải là cái cớ cho sự ích kỷ của các người, càng không phải là kim bài miễn tử.

Lão hiệu trưởng vô cùng phẫn nộ.

Những người khác cuối cùng cũng hiểu được Đỗ Lan, hắn là đang lên lớp, một tiết học mang tên phương pháp luận.

Lý luận là lý luận, lương thiện là lương thiện, tâm tốt là tâm tốt. nhưng khi hành động thì cần chú ý phương thức phương pháp, không phải cứ nói mình có tâm tốt là có thể muốn làm gì thì làm.

Cho dù Hổ Trượng thật sự đáng chết, cho dù kế hoạch trừ khử của Hội nguyên lão là hợp tình hợp lý, thì cũng phải giữ sự tôn trọng cơ bản nhất.

Bởi vì Hổ Trượng cũng hy vọng bảo vệ nhân loại, cũng dùng chính sinh mạng mình để thực hiện lý tưởng.

Mục đích của hai bên là giống nhau, đường lối không giống nhau có thể hiểu được, nhưng thiếu đi sự tôn trọng thì là đại sai lầm.

Dạ Nga Chính Đạo nhận ra Đỗ Lan ngay từ đầu đã định giết hai học sinh đó rồi hồi sinh bọn họ.

Chính là muốn dùng bài học thực tiễn để bọn họ nhận ra rằng thủ hộ nhân loại không đồng nghĩa với việc muốn làm gì thì làm.

Chính vì thủ hộ nhân loại, nên càng phải biết ước thúc bản thân.

Thủ hộ nhân loại thì trước tiên phải áp chế sự tà ác trong nội tâm mình, đảm bảo sự tà ác đó không làm hại người khác, rồi mới đi thủ hộ nhân loại.

Nếu không kiểm soát được nội tâm tà ác, vừa cứu người vừa hại người, thì cái sự cứu người đó chẳng có ý nghĩa gì cả.

Lý luận là lý luận, thực tiễn là thực tiễn.

Không phải cứ nói tôi vì tốt cho mọi người, tôi có tâm thủ hộ nhân loại là có thể buông lời bất tôn, tự cao tự đại, có thể tùy ý hạ thấp người khác.

Có ý tưởng tốt, còn phải đi con đường đúng đắn, vì tốt cho mọi người thì càng nên giữ sự khiêm tốn, hư tâm học tập và tôn trọng người khác.

Như vậy mới ra dáng con người.

Nếu không thì sự thủ hộ đó chỉ là hư vô.

Đỗ Lan giết người cũng luôn miệng nói là vì tốt cho người chết, có lý do của riêng mình, nhưng trong mắt người khác thì đó là tà đạo.

Các người đều muốn giải quyết vấn đề, đều muốn thủ hộ nhân loại, thì hãy tự ước thúc bản thân cho tốt trước đã.

Nếu không, vừa cứu người lại vừa hại người, dẫn đến càng nhiều lời nguyền ra đời, thì đó không phải là cứu người mà là nuôi giặc tự trọng.

Đỗ Lan nói: Lão già, ta thấy ông căn bản không hy vọng chú linh biến mất, dù sao nếu chú linh biến mất thì chú thuật sư cũng thất nghiệp.

Cho nên các người muốn nuôi giặc tự trọng, chú linh vừa không được quá mạnh, nhưng cũng không được biến mất.

Vì thế đám chú thuật sư ông đào tạo cũng cần tạo ra một vài chú linh một cách thích hợp để duy trì sự ổn định.

Nói bừa, ngậm máu phun người.

Lão già phẫn nộ quát.

Có phải vậy không thì trong lòng ông tự biết.

Đỗ Lan nói: Thực ra ta cho rằng kế hoạch trừ khử Hổ Trượng của các người không có gì là không tốt, tiêu diệt vật chứa trước khi Túc Na hồi sinh để tránh việc hắn sống lại quả thực là cách làm ổn thỏa để giảm thiểu rủi ro.

Nhưng các người mắng Hổ Trượng là quái vật thì không đúng rồi.

Bởi vì việc trở thành vật chứa không phải là ý nguyện của cậu ấy, cậu ấy vốn muốn bảo vệ người khác, thậm chí sẵn sàng chết vì người khác, đó là một con người cao thượng, không phải quái vật.

Thậm chí có thể nói cậu ấy còn giống con người hơn cả ông.

Phục Hắc Huệ nhớ đến việc Hổ Trượng Du Nhân bất chấp sự đe dọa khi trái tim vẫn nằm trong tay Túc Na, vì cứu mình mà kiên quyết hoán đổi với Túc Na rồi chết ngay trước mặt mình, không khỏi thấy cay sống mũi.

Những điểm sáng trên người Hổ Trượng rực rỡ như ánh mặt trời, cậu nói: Hổ Trượng Du Nhân là bạn cùng học của tôi, không phải quái vật, cậu ấy đã hy sinh để cứu tôi, là một người có linh hồn vĩ đại.

Da mặt già nua của hiệu trưởng Quan Tây giật giật, chỉ cảm thấy đám hậu bối này cũng giống Ngũ Điều Ngộ đều là lũ khốn kiếp, bản thân mình và Hội nguyên lão vất vả duy trì sự cân bằng của thế giới mà bọn họ chẳng hiểu, chẳng thông cảm chút nào.

Nếu không có Hội nguyên lão, thế giới này đã tiêu tùng từ lâu rồi.

Ngay khi lão còn định mắng người, Ngũ Điều Ngộ đã trở về, trên tay cầm huy chương thánh bài hợp thành từ thẻ rồng và thẻ cá, có thứ này là có thể hồi sinh học sinh đã chết.

Hắn không nói gì, dưới ánh nhìn của mọi người, hắn đặt huy chương rồng chính diện, cá phản diện lên người kẻ chết.

Một luồng ánh sáng trắng bùng lên giữa khoảng đất trống, một học sinh xuất hiện, nhưng thi thể vẫn không biến mất.

Hai người giống hệt nhau sao.

Thi thể một lát nữa sẽ biến mất thôi.

Ngũ Điều Ngộ đã xem phim nên biết đây là trình tự hồi sinh bình thường.

Đương nhiên nội tâm hắn không hề bình tĩnh như vẻ ngoài, vì đạo cụ trong phim thật sự có tác dụng, cái này quá bá đạo rồi.

Phi Long Tái Sinh là bộ phim hắn thuận miệng nói ra, chỉ là một trong vô số bộ phim, còn có nhiều phim khác với nhiều đạo cụ thần kỳ hơn, nếu mang được đạo cụ ra thì hiện thực sẽ bị cải biến.

Một lát sau, thi thể hóa thành ánh sáng trắng rồi biến mất.

Đây thật sự là hồi sinh.

Hay là bị thay thế.

Đinh Khi Dã Sắc Vi không nhịn được lên tiếng.

Ngũ Điều Ngộ nói: Dựa theo phim mà nói thì đúng là hồi sinh, giữ lại được ký ức và tính cách ban đầu, thậm chí còn có cả siêu năng lực.

Mọi người vẫn cảm thấy thật thần kỳ.

Phục Hắc Huệ không kìm được nói: Thầy ơi, đi hồi sinh Hổ Trượng đi.

Ngũ Điều nói: Không hồi sinh được.

Tại sao.

Chẳng lẽ Hổ Trượng đã bị hỏa táng rồi.

Phục Hắc Huệ vừa mới nhen nhóm hy vọng đã bị dập tắt.

Bởi vì Hổ Trượng còn sống.

Ngũ Điều cũng không giấu giếm nữa, dù sao hội giao lưu cũng sắp bắt đầu, đã đến lúc để Hổ Trượng quay lại.

Cái gì.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Ngay cả hai vị hiệu trưởng Quan Đông và Quan Tây cũng sửng sốt, vì bọn họ đều đã xem báo cáo, trên đó ghi rõ ràng Hổ Trượng và Ngũ Điều đã chết rồi.

Hiệu trưởng già Quan Tây tức đến run cả râu, phẫn nộ quát: Tốt lắm, các người giỏi lắm, giờ lại còn dám cùng nhau lừa gạt chúng ta.

Báo cáo là do giám sát, bác sĩ, giảng viên cùng nộp lên, điều này nói lên cái gì.

Nói lên rằng đám cấp dưới đều đang làm loạn, cùng nhau che giấu chân tướng với cấp cao.

Không thể chấp nhận được, chuyện này một khi lan rộng thì Hội nguyên lão còn chỉ huy chú thuật sư thế nào được nữa.

Hoàn toàn bị biến thành bù nhìn rồi.

Lãnh đạo có thể tha thứ cho sự vô năng của thuộc hạ, nhưng không thể chấp nhận sự che giấu của thuộc hạ.

Thuộc hạ che giấu thì lãnh đạo không thể hoàn thành mục đích của mình, năng lực chỉ huy của lãnh đạo sẽ biến mất, lãnh đạo không còn là lãnh đạo nữa.

Thông tin về Hổ Trượng bị che giấu không phải chỉ một mình Ngũ Điều Ngộ làm được, chắc chắn phải là một nhóm người cùng tập thể che giấu mới làm được.

Hiển nhiên bên cạnh Ngũ Điều Ngộ đã đoàn kết được một nhóm người, có không ít người đồng tình với lý niệm của hắn.

Ngũ Điều Ngộ phải chết, vì hắn lập bè kết phái, tạo thành nhóm nhỏ, không thể dung thứ.

Chuyện này cũng giống như mâu thuẫn giữa hoàng đế và thái tử vậy.

Tại sao hoàng đế và thái tử lại tàn sát lẫn nhau.

Không phải vì quan hệ cha con không tốt, mà là mâu thuẫn mang tính cấu trúc, là vấn đề giữa phe hoàng đế và phe thái tử.

Chương 4163

Đại thần đối mặt với một hoàng đế ngày càng già nua và một thái tử trẻ tuổi sẽ tiến hành đầu tư, đại bộ phận chắc chắn sẽ chọn đầu tư vào tương lai.

Thế là phe thái tử hình thành, phe thái tử có thái độ bằng mặt không bằng lòng với hoàng đế.

Hoàng đế để tránh vấn đề này thì chỉ còn cách thay thái tử, thậm chí giết thái tử để tránh phe thái tử lớn mạnh.

Hiện tại Hội nguyên lão cũng phải đối mặt với một phe thái tử, chính là Ngũ Điều Ngộ.

Nếu Ngũ Điều Ngộ chỉ có một mình thì Hội nguyên lão không sợ, nhưng hiện tại hắn kết đảng vì lợi riêng, mưu đồ biến Hội nguyên lão thành bù nhìn, nên phải để hắn chết.

Ngặt nỗi Ngũ Điều Ngộ thực sự rất mạnh, thuật thức Vô Hạ Hạn gần như là phòng ngự vô địch và tấn công siêu cường, là một chiến sĩ toàn năng.

Chúng ta chết rồi sao.

Hai học sinh vẫn còn đang mơ màng, nhưng trong ký ức thì quả thực mình đã chết, vô cùng đau đớn.

Ký ức về cái chết luẩn quẩn trong não bộ, không thể xua tan.

Đúng thế, các người chết rồi.

Do ta giết đấy.

Đỗ Lan nói: Bởi vì ta không muốn các người chết dưới tay chú linh, nhân tiện áp lực công việc của ta hơi lớn nên giết các người luôn, hy vọng các người đừng để tâm, dù sao con người ai rồi cũng phải chết.

Bị ta giết là một điều có ý nghĩa đối với các người, là chết đúng chỗ đấy.

Thằng khốn.

Đông Đường Quỳ tết tóc bím trực tiếp tung ra một đòn Hắc Thiểm.

Cơn giận dữ từ cái chết căn bản không thể kiềm chế nổi.

Đỗ Lan hoàn toàn không nhúc nhích, một bóng người từ trên trời rơi xuống, cũng tung ra một đòn Hắc Thiểm tương tự.

Hắc Thiểm đối Hắc Thiểm.

Uỳnh.

Hai luồng sức mạnh Hắc Thiểm va chạm vào nhau, giống như sao hỏa đụng trái đất, sóng xung kích của chú lực làm cây cối xung quanh rung chuyển, đá sỏi bay tứ tung.

Đợi đến khi mọi thứ khôi phục bình tĩnh, mọi người kinh ngạc nhìn người đang bảo vệ Đỗ Lan.

Hổ Trượng đồng học.

Hổ Trượng Du Nhân.

Hổ Trượng.

Mọi người trợn mắt há mồm nhìn Hổ Trượng Du Nhân, tuy chỉ mới một tháng không gặp nhưng cậu đã hoàn toàn khác trước.

Hắc Thiểm.

Hiệu trưởng già Quan Tây cau mày đến mức dựng cả lên, vốn dĩ Hổ Trượng đã là một rắc rối lớn, giờ còn học được cả Hắc Thiểm, thật đúng là đại nghịch bất đạo.

Lão vô cùng phẫn nộ, nói: Các người đã làm cái gì, sao có thể để một con quái vật nguy hiểm như vậy học Hắc Thiểm.

Các người rốt cuộc nghĩ cái gì vậy.

Hắn là một mối đe dọa cực lớn.

Chẳng lẽ anh cũng giống Ngũ Điều, cho rằng mình có thể đánh bại Túc Na sao.

Đúng vậy, cậu ấy là một mối đe dọa cực lớn, và tôi cũng chưa bao giờ cho rằng mình có thể đánh bại Túc Na, tôi chỉ thấy chuyện này rất thú vị, rất vui thôi.

Nếu Túc Na có thể hủy diệt nhân loại cũng tốt, một thế giới không có con người, những cảm xúc tiêu cực mà con người mang theo cũng sẽ biến mất, tôi cũng muốn xem xem không có con người thì chú linh sẽ sinh tồn và phát triển như thế nào.

Đồ điên.

Tôi cũng là có ý tốt, muốn kết thúc cuộc chiến giữa nhân loại và chú linh thôi mà.

Đỗ Lan nói: Chẳng phải trường Quan Tây các người dạy như vậy sao.

Chỉ cần có tâm tốt là có thể muốn làm gì thì làm, hoàn toàn không giảng đạo lý, chỉ muốn cả thế giới phải nghe theo mình.

Ngũ Điều Ngộ lại. lại. lại nhớ đến người bạn thân của mình, người bạn đó cũng có tâm tốt, hy vọng bình định loạn lạc, giảm bớt bi kịch.

Chỉ là phương pháp của hắn là tiêu diệt những kẻ yếu đuối để xây dựng một thế giới chú thuật sư.

Hắn cũng có tâm tốt, nhưng phương pháp thực tiễn lại không thể được chấp nhận.

Chỉ có tâm tốt là không đủ, chỉ có sức mạnh cũng không xong, mà còn phải có phương pháp luận.

Đỗ Lan chẳng phải ác ma gì, hắn chỉ đang truyền đạo cho những kẻ mang thiện ý trong lòng nhưng lại không hiểu phương pháp luận ở thế giới này thôi.

Không đánh lại Túc Na thì cứ để hắn hủy diệt nhân loại xem sao.

Chú linh và nhân loại cũng giống như vấn đề con gà và quả trứng vậy, theo lý thì con người là gà, chú linh là trứng gà, không có con người thì tự nhiên sẽ không có chú linh.

Cũng không phải là không thể thử nghiệm xem sao.

Cú đấm đối đấm Hắc Thiểm mang uy lực cực lớn.

Sau khi sóng gió lặng xuống, mọi người đều ngẩn ngơ vì sự trở lại đầy rực rỡ của Hổ Trượng Du Nhân.

Cậu không có gì thay đổi, chỉ là đã trở nên mạnh mẽ hơn.

Đỗ Lan nói: Đám học sinh Quan Tây các người, hội giao lưu còn chưa bắt đầu đã huênh hoang như vậy, chẳng lẽ muốn chết thêm lần nữa sao.

Nếu chết lần nữa thì không có đạo cụ hồi sinh nào cứu được các người đâu.

Ngũ Điều Ngộ cảm thấy lòng bàn tay nóng ran, vội vàng nhìn vào tấm thánh bài trong tay, phát hiện viên bài cá rồng đang biến mất, hắn hỏi: Chuyện này là sao.

Chẳng lẽ đạo cụ trong phim không phải là vĩnh cửu.

Đương nhiên không phải vĩnh cửu, nó chỉ là tạm thời, có giới hạn thời gian, hết giờ là biến mất.

Đỗ Lan giải thích: Lần đầu tiên là nể mặt bọn họ còn trẻ nên mới cho thêm một cơ hội.

Nếu bọn họ vẫn không thay đổi cách làm việc thì việc tiễn bọn họ xuống địa ngục lần nữa là điều không thể tránh khỏi.

Đông Đường Quỳ không phải kẻ nhát gan, gào thét: Tất cả là tại ông làm tôi lỡ mất buổi gặp mặt thần tượng.

Cái chết không phải điều đáng sợ nhất, không được gặp thần tượng mới là điều phẫn nộ nhất.

Ông có biết Tiểu Cao Điền đã nỗ lực thế nào không.

Chiều cao trên 180cm trong cái ngành công nghiệp thần tượng sùng bái phong cách trắng, gầy, trẻ con này gian nan đến mức nào không.

Nếu tôi không đi ủng hộ thì Tiểu Cao Điền chắc chắn sẽ khốn đốn biết bao nhiêu.

Đông Đường Quỳ thích những cô nàng cao ráo đẫy đà, nhưng những cô gái như vậy ở Nhật Bản rất hiếm.

Ngành thần tượng Nhật Bản thiên về nhỏ nhắn, tốt nhất là dưới 160cm, nếu cao quá 160 thì chẳng khác nào hạc giữa bầy gà.

Tiểu Cao là một thần tượng cao 180cm, trong ngành này chắc chắn là bước đi gian khó, nên mới cần những người như Đông Đường Quỳ đến ủng hộ.

Hổ Trượng Du Nhân ngây người, không ngờ đối phương lại quan tâm đến những chuyện như vậy, cậu nói: Anh có biết hiện tại đang xảy ra bao nhiêu chuyện không.

Có một kẻ đang biến con người thành quái vật đang lảng vảng trong thành phố, vậy mà anh chỉ quan tâm đến chuyện thần tượng.

Anh còn là chú thuật sư không hả.

Mọi người không khỏi nhìn về phía Hổ Trượng Du Nhân, không hiểu cậu đang nói gì.

Trước khi xuất hiện giải cứu một cách hào nhoáng, cậu đã tham gia vào một nhiệm vụ thực chiến.

Cậu và một giảng viên khác đã đến rạp chiếu phim để xử lý ba con quái vật.

Ban đầu tưởng là chú linh.

Nhưng sau khi đánh bại kẻ địch, giảng viên kia lại phát hiện trên người chúng có đồ trang sức của con người, như vòng tay, đồng hồ.

Theo lý thường thì trên người chú linh sẽ không có những thứ này, quần áo của chú linh hoàn toàn do chú lực hình thành, chú linh sẽ không lãng phí chú lực dư thừa để trang điểm cho mình.

Thế là giảng viên dùng điện thoại chụp ảnh, nếu là chú linh thì ống kính camera không thể bắt được hình ảnh.

Ảnh đã được chụp lại, điều này chứng minh ba con quái vật bị đánh bại không phải là chú linh mà là con người.

Nhưng con người làm sao có thể biến thành quái vật.

Thế là chúng được đưa đến nhà xác để giải phẫu, cuối cùng phát hiện đúng là con người bị cải tạo.

Người biến thành quái vật thì đã sao.

Dù sao cũng không dùng được chú lực.

Đông Đường Quỳ nói.

Ở bộ phận đại não đã phát hiện ra dấu vết của phẫu thuật, hiển nhiên là đã cải tạo con người thành trạng thái có thể sử dụng chú lực.

Hổ Trượng Du Nhân nói: Có kẻ đang làm những chuyện ác độc không thể tha thứ trong thành phố này, tôi tuyệt đối sẽ không buông tha cho hắn.

Người bình thường cũng có thể dùng chú lực.

Chương 4164

Chuyện này là không thể nào.

Chú thuật sư là bẩm sinh, còn chú linh là do lượng chú lực nhỏ rò rỉ từ con người hội tụ lại mà thành, có cơ sở ý thức chung về những tư duy sợ hãi, cho dù không tồn tại thực tế thì cũng có thể xuất hiện dưới hình thức lời nguyền.

Hiệu trưởng già Quan Tây nói: Chú lực của người bình thường vô cùng yếu ớt, căn bản không thể vận hành.

Chú thuật sư là bẩm sinh, chú linh là hậu thiên, còn người bình thường là kẻ yếu, đó là thường thức.

Chỉ qua phẫu thuật mà khiến người bình thường dùng được chú lực đúng là không bình thường.

Dạ Nga Chính Đạo nói: Đương nhiên hiện tại chúng ta cũng hiểu biết hạn chế về chú lực, sự khác biệt giữa chú thuật sư và người bình thường nằm ở đâu, có phải do cấu trúc đại não hay sự khác biệt nào khác thì vẫn chưa tìm ra.

Thông qua phẫu thuật đại não, có lẽ cũng có thể khiến người bình thường dùng được chú lực.

Mọi người cũng không biết tại sao chú thuật sư lại dùng được chú lực, tóm lại dùng được là được.

Đây là địa bàn Quan Đông của các người, cứ giao cho các người xử lý.

Hiệu trưởng già Quan Tây nói: Để chúng ta xem xem Hổ Trượng Du Nhân rốt cuộc có phải là quái vật hay không.

Còn anh nữa, Đỗ Lan, đừng có mà quá đắc ý.

Người ông cần quan tâm không phải là tôi, hành vi của tôi không có chuẩn mực nào cả, cũng chẳng có đồng đảng gì.

Nhưng Ngũ Điều Ngộ thì khó nói đấy, hắn hiện tại đã hình thành nên một thế lực, rất có thể sẽ lật đổ các người.

Đỗ Lan dẫn lửa sang bên cạnh.

Hiệu trưởng già Quan Tây nhìn về phía Ngũ Điều Ngộ.

Ngũ Điều Ngộ nói: Làn sóng chú lực đã không thể ngăn cản, dã tâm mưu đồ áp chế thế giới của Hội nguyên lão tuyệt đối sẽ không thành công.

Hiện tại các đặc cấp chú linh đang liên kết lại, thế hệ cường giả mới cũng đang trỗi dậy, những kẻ bảo thủ như các người không thể kiểm soát được tất cả đâu.

Lời không hợp ý nửa câu cũng nhiều, lão hiệu trưởng giận dữ: Đông Đường Quỳ, Thiền Viện Chân Y, chúng ta đi.

Hẹn gặp ở hội giao lưu.

Hôm nay chỉ là đến để bàn bạc công việc, hội giao lưu còn vài ngày nữa mới diễn ra.

Ngũ Điều Ngộ chưa bao giờ che giấu sự bất mãn của mình với cấp cao, và cũng biết bên cạnh mình có một nhóm đồng đội ủng hộ mình.

Nhưng hắn biết nếu giết sạch Hội nguyên lão rồi mình lên thay thì cũng chưa chắc đã tốt hơn, nên mới chọn con đường giáo dục.

Thế nhưng giáo dục cũng chẳng thể thay đổi được tất cả.

Giống như vấn đề của Hổ Trượng Du Nhân, rốt cuộc là nên giết sớm để trừ hậu họa, hay là để lại mối đe dọa đợi Túc Na hồi sinh rồi mới giết.

Đây chính là sự phân kỳ, không vì giáo dục mà thay đổi được.

Ngay cả bạn thân nhất của Ngũ Điều Ngộ cũng sẽ đưa ra lựa chọn khác nhau, không phải ai cũng ủng hộ việc hắn thả cửa cho Hổ Trượng lựa chọn.

Cho nên giáo dục cũng không thể khiến mọi người thống nhất tư tưởng.

Ngũ Điều Ngộ quá mạnh, cho rằng lựa chọn của mình không sai, nhưng trong mắt người khác thì suy nghĩ đó quá nguy hiểm.

Chuyện này giống như chú ngựa nhỏ qua sông, hỏi bác bò già nước sâu không, bác bò bảo không sâu.

Hỏi chú sóc nước sâu không, chú sóc bảo sâu.

Ngũ Điều Ngộ là chú thuật sư độc nhất vô nhị, là bác bò già.

Còn những chú thuật sư khác là chú sóc.

Thế nên cùng một sự việc, phản hồi nhận được hoàn toàn khác nhau.

Mà Ngũ Điều Ngộ thì không thể hiểu được suy nghĩ của chú sóc, mang lại cảm giác kiểu sao không ăn thịt băm.

Những việc hắn thấy đơn giản, trong mắt người khác chẳng khác nào tự sát.

Tóm lại vì sự cách biệt trong tư duy, Ngũ Điều Ngộ không biết nên thực hiện lý tưởng của mình như thế nào.

Hy vọng giải quyết thông qua giáo dục cũng là điều bất khả thi.

Được rồi, chúng ta tiếp tục điều tra kẻ chú linh có thể cải tạo con người kia thôi.

Đỗ Lan lên tiếng.

Chú linh đến từ cảm xúc tiêu cực của con người, những câu chuyện kinh dị, những truyền thuyết đô thị sinh ra chú linh mà con người khá hiểu rõ, ví dụ như liệt khẩu nữ, hà đồng các loại.

Nhưng vẫn còn những thứ con người không hiểu rõ, không có bất kỳ truyền thuyết nào mà đột nhiên sinh ra chú linh, thường được gọi là chú linh giả tưởng.

Tuy nhiên nỗi sợ của con người không chỉ nhắm vào những hình tượng hư cấu đó, mà còn rất nhiều thứ cụ thể: động đất, núi lửa, lũ lụt, dịch bệnh, đói khát, cái chết. thậm chí là con người, con người hận con người, con người sợ con người.

Có thể nói cảm xúc tiêu cực của con người nhắm vào vạn vật, chẳng có thứ gì mà con người không nguyền rủa.

Từ nhỏ như vi khuẩn côn trùng, đến lớn như bầu trời mặt trời.

Tóm lại cái gì cũng có thể nguyền rủa, chú linh cũng vì thế mà muôn hình vạn trạng.

Chú thuật sư cũng không thể biết hết mọi loại chú linh, khi gặp thực chiến mà thiếu thông tin thì chỉ còn cách tùy cơ ứng biến.

Chú linh lần này chính là một kẻ sinh ra từ lời nguyền của con người nhắm vào con người, một kẻ cải tạo cơ thể người thông qua việc cải tạo linh hồn.

Một năng lực vô cùng lợi hại.

Có manh mối gì không.

Tạm thời chưa có, ở hiện trường vụ án tại rạp phim vẫn còn một người sống sót, vốn dĩ tôi định đi điều tra nhưng lại bị thầy Đỗ Lan gọi qua đây.

Hổ Trượng Du Nhân nói.

Thật tốt, cậu không chết là tốt rồi.

Phục Hắc Huệ vốn luôn cho rằng một linh hồn có phẩm chất cao khiết không nên gặp phải bất hạnh, xem ra ông trời cũng không tuyệt tình đến cùng, ít nhất vẫn để Hổ Trượng hồi sinh.

Đinh Khi Dã Sắc Vi cũng rất vui mừng.

Thấy các đồng đội quan tâm lo lắng cho mình, Hổ Trượng Du Nhân cảm thấy lòng ấm áp vô cùng.

Kể từ khi ông nội qua đời, bản thân cậu đáng lẽ phải cô độc một mình, nhưng giờ đây cậu đã có người thầy quan tâm, có những người bạn cùng chí hướng, càng tiến gần hơn đến mục tiêu được mọi người vây quanh khi lâm chung.

Tiếp theo mọi người sẽ đi tìm kẻ chú linh có thể cải tạo con người kia.

Manh mối hiện tại chính là người sống sót trong vụ tấn công rạp phim, camera giám sát rạp phim chỉ chụp được cảnh một học sinh trung học tên là Cát Dã Thuận Bình rời khỏi hiện trường.

Trong nguyên tác, chỉ có Hổ Trượng và chú thuật sư Thất Hải Kiến Nhân phụ trách công việc này.

Kết quả là Cát Dã Thuận Bình và mẹ đều bị giết, trước khi chết Cát Dã Thuận Bình còn tấn công trường học, gây ra thương vong lớn.

Có thể thấy nhân lực chú thuật sư thiếu hụt, không thể bảo vệ được tất cả mọi người.

Cát Dã Thuận Bình là một học sinh bị bạo lực học đường, ở trường bị bắt nạt, ngoài xã hội bị phớt lờ, có thể nói là thảm không nỡ nhìn.

Còn gia đình nguyên sinh của cậu là một người mẹ đơn thân, mẹ cậu làm việc vất vả nhưng cuộc sống vẫn túng quẫn.

Cậu rất bất mãn với cuộc sống nhưng không thể phản kháng.

Cho đến khi ở rạp phim cậu nhìn thấy chú linh.

Cậu là người bình thường nhưng lại nhìn thấy được chú linh, chứng tỏ cậu có thiên phú trở thành chú thuật sư.

Cậu không hề sợ hãi vì chú linh làm hại con người, ngược lại còn thấy nên như thế.

Bởi vì ba học sinh bị tấn công đó đã làm ồn trong rạp phim, còn nghịch điện thoại, gây ảnh hưởng đến khán giả khác.

Cát Dã Thuận Bình không dám phản kháng, nên khi thấy chú linh chế tài bọn chúng, cậu không những không sợ mà còn đi theo chú linh, giao lưu với chú linh.

Cậu thực sự biết nơi ẩn náu của chú linh, nhưng cậu không hề bán đứng chú linh, ngược lại còn cảm thấy con người còn chẳng chân thành bằng chú linh.

Những thứ chân thiện mỹ của con người đều là giả dối, dù sao chính mình cũng chưa từng được trải nghiệm.

Từ nhỏ đến lớn, mình luôn bị bắt nạt, mẹ nỗ lực làm việc nhưng mãi chẳng kiếm được tiền.

Cậu không thấy mình và nhân loại có điểm chung nào, so với con người, dường như chú linh còn chân thực và thiện chí hơn.

Tên chú linh này tự xưng là Chân Nhân, vô cùng trực tiếp, con người là giả, bản thân hắn mới là con người thật.

Chương 4165

Bởi vì hắn sinh ra từ lời nguyền của con người đối với con người.

Người ta thường nói người còn đáng sợ hơn ma, cho rằng con người đồng nghĩa với sự đáng sợ, thế là những cảm xúc tiêu cực tập hợp lại và sinh ra Chân Nhân.

Năng lực của hắn là khống chế linh hồn con người, thay đổi linh hồn để từ đó thay đổi cơ thể người.

Hắn chẳng phải kẻ hay làm việc thiện gì, sở dĩ nói chuyện với Cát Dã Thuận Bình chủ yếu là để tiến hành thực nghiệm.

Linh hồn trong mắt hắn chỉ là vật liệu thực nghiệm, hắn sẽ thực nghiệm xem linh hồn người có thể bành trướng đến thể tích bao nhiêu, và cũng thực nghiệm xem linh hồn có thể bị ép đến mức nào.

Chú linh cho rằng chân thiện mỹ là giả, giả ác xấu mới là thật, khinh miệt sự hư ngụy của con người.

Tuy nhiên một khi đã hợp tác, chú linh cũng sẽ che giấu ác ý của mình, dụ dỗ người khác mắc bẫy.

Chú linh phối hợp với chú linh cũng sẽ che giấu ác ý, ưu tiên mục tiêu cuối cùng.

Chân Nhân chẳng chân thật chút nào.

Chú linh luôn miệng nói con người là giả, mình mới là thật, nhưng đáng tiếc hành vi chẳng khác gì con người.

Trong nguyên tác, Cát Dã Thuận Bình chấp nhận sự cải tạo, mẹ của cậu bị chú linh hại chết, trong tuyệt vọng cậu đã tấn công trường học để trả thù, cuối cùng bị chú linh giết chết.

Hai mẹ con chết chùm.

Hiện tại Đỗ Lan thay đổi kịch bản, để nhiều người tham gia vào hơn, đảm bảo an toàn cho trường học, đồng thời cũng bảo vệ mẹ của Cát Dã Thuận Bình.

Tôi cho rằng sắp xếp Thất Hải và Hổ Trượng là đủ rồi.

Ngũ Điều nói: Thất Hải tuy trông có vẻ uể oải, nhưng chú thuật của cậu ấy rất mạnh, là một chú thuật sư cấp 1 đúng nghĩa.

Để Hổ Trượng đi theo cậu ấy làm việc, tăng thêm chút kinh nghiệm thực chiến thì chẳng vấn đề gì.

Đỗ Lan nói: Ta cho rằng nên phái thêm người, đây là lần đầu tiên gặp kẻ địch có khả năng cải tạo con người, nếu chú linh một hơi cải tạo hàng chục hàng trăm con người, thì cho dù năng lực nghiệp vụ của Thất Hải có mạnh đến đâu cũng không thể một mình chiến đấu với hàng trăm kẻ địch cùng lúc.

Đông tay thì vỗ nên bộp.

Ngũ Điều luôn cảm thấy Đỗ Lan dường như biết điều gì đó nhưng không muốn chia sẻ, bèn nói: Nếu đã là giảng viên cùng một trường, tôi hy vọng anh đừng làm cái trò đột nhiên đánh giết học sinh như thế nữa.

Đồng thời hy vọng anh có thông tin gì thì cũng chia sẻ ra.

Là một nhà giáo, thủ pháp giáo dục phải bí ẩn khó lường, độc đáo lạ lẫm.

Sao có thể bị bó hẹp bởi trí tưởng tượng của chính mình được.

Chỉ cần giáo dục tốt bọn chúng, thủ đoạn gì cũng không quan trọng.

Ngươi không thấy vị khách Quan Tây đã ghi nhớ tâm tốt không đồng nghĩa với muốn làm gì thì làm sao.

Làm việc tốt cũng cần phương pháp luận, đó chính là thành quả của giáo dục đấy.

Đỗ Lan nói.

Vậy anh có thông tin gì về kẻ chú linh cải tạo linh hồn người kia không.

Không có, ta chỉ là lo xa thôi.

Đỗ Lan nói dối, thực ra hắn biết thông tin về kẻ địch.

Nhưng nếu nói thẳng ra thì sẽ mất đi ý nghĩa giáo dục.

Đỗ Lan nói: Được rồi, các người hoàn toàn có thể tin tưởng ta, giờ ta phân công nhiệm vụ.

Hổ Trượng, em đi tiếp xúc với Cát Dã Thuận Bình, Phục Hắc, Đinh Khi, các em đi canh chừng mẹ của cậu ta.

Thất Hải vẫn là chủ tướng, đợi khi chúng ta tìm thấy chú linh, sẽ do cậu ấy ra tay tiêu diệt.

Mọi người nhìn về phía Ngũ Điều.

Cuối cùng Ngũ Điều quyết định cho Đỗ Lan thêm một cơ hội nữa.

Hổ Trượng đi tiếp xúc với Cát Dã Thuận Bình, phát hiện cậu ta đang nói chuyện với một người đàn ông béo.

Người béo đó là giáo viên của Cát Dã Thuận Bình, vì cậu ta trốn học nên đặc biệt đến để trò chuyện, tâm sự.

Thầy giáo béo này hoàn toàn không nhận ra Cát Dã Thuận Bình đang bị bắt nạt, ngược lại còn thấy cậu ta và những kẻ bắt nạt có quan hệ rất tốt.

Cát Dã Thuận Bình câm nín đến cực điểm, mình và lũ bắt nạt mà quan hệ tốt sao.

Cậu chỉ thấy cái nghề giáo viên này, sau khi tốt nghiệp trường học lại bước vào một ngôi trường khác để dạy học, chẳng khác nào một đứa trẻ khổng lồ không có chút kinh nghiệm xã hội nào, chẳng hiểu cái gì cả, lấy tư cách gì mà dạy học sinh.

Bởi vì giáo viên không dạy kinh nghiệm xã hội, chỉ cần dạy kiến thức trong sách giáo khoa là đủ.

Giáo viên ở trường học không giống như sư phụ ngày xưa, sư phụ mới cần dạy kiến thức nghề nghiệp, còn phải giúp đồ đệ xây dựng mạng lưới quan hệ, dạy đồ đệ cách thích nghi với xã hội.

Và đồ đệ cũng phải đối xử với sư phụ như đối với cha mình.

Hơn nữa giáo viên không phát hiện hành vi bắt nạt cũng là chuyện bình thường, kẻ bắt nạt sẽ không đi rêu rao mình bắt nạt người khác, kẻ bị bắt nạt không nói thì giáo viên cũng không thể biết trước được.

Phải là kẻ bị bắt nạt tự mình nói ra thì giáo viên mới biết.

Đương nhiên việc có quản hay không lại là chuyện khác, có giáo viên sẽ quản, có người thì không.

Cát Dã Thuận Bình chính là kiểu trẻ con khổng lồ phổ biến của thời đại này, chuyện gì cũng muốn người khác làm sẵn cho mình, dâng tận miệng.

Rất nhiều chuyện cứ không nói ra, để trong lòng, nhưng lại yêu cầu người khác phải phối hợp với mình.

Đáng tiếc là người khác không có thuật đọc tâm, sao biết cậu ta muốn gì.

Đỗ Lan đứng trên nóc nhà quan sát, chỉ thấy số lượng thanh niên như vậy không hề ít, luôn cho rằng người khác phải thuận theo ý

mình.

Nhưng vấn đề là làm sao mọi người biết được tâm ý của cậu ta.

Cậu ta phải tự mình nói ra, trong rạp phim có người làm phiền thì phải nói ra.

Bị người ta bắt nạt cũng phải nói ra.

Đương nhiên nói ra thì người khác cũng không nhất định sẽ dừng lại.

Nhưng nếu không nói thì người khác căn bản chẳng biết tâm ý của cậu ta thế nào, tự nhiên là cứ thế mà làm thôi.

Nói ra thì có lẽ sẽ có người giúp đỡ.

Cho dù không ai giúp thì cũng có thể nói nhiều hơn, tìm nhiều người giúp hơn, tìm mười người không ai giúp thì tìm một trăm người, rốt cuộc cũng sẽ có người sẵn lòng giúp đỡ.

Bởi vì việc tìm thấy người sẵn lòng giúp đỡ vốn là sự kiện mang tính xác suất, không thể ai ai cũng thích giúp người, nhưng chắc chắn có người như vậy, cần phải tìm ra giữa biển người mênh mông.

Đừng nói chi người bình thường, ngay cả bậc vĩ nhân khi xây dựng quân đội cũng phải không ngừng sàng lọc, giữ lại những con em nhà lành sẵn sàng chiến đấu hy sinh, từ bỏ những kẻ nhát gan tham lam, không ngừng tôi luyện tính thuần khiết của đội ngũ.

Chứ không phải cứ là vĩ nhân là có thể cải tạo người xấu thành người tốt, vĩ nhân cũng thừa nhận trong quần chúng có kẻ xấu, đối với kẻ xấu thì phải giám sát.

Thông qua tôi luyện tuyển chọn, đoàn kết người tốt, đào thải kẻ xấu, cuối cùng xây dựng nên một đội quân thép.

Công việc này vô cùng gian nan, chứ không phải trong lòng muốn có một đội quân vô địch là có thể biến ra được ngay.

Cho nên chỉ nói ra là không đủ, mà còn phải giao lưu với nhiều người hơn, tìm ra người có thể giúp đỡ mình.

Chuyện gì cũng không nói, cứ giấu trong lòng, người khác không thuận ý mình là nguyền rủa người ta, đó chính là hiện trạng của Cát Dã Thuận Bình.

Loại người này cũng rất dễ mắc bẫy, chỉ cần có ai đó chủ động đến quan tâm một chút là cậu ta thấy đối phương chắc chắn là người tốt, là tri kỷ.

Thực tế thì người bình thường rất bận, chẳng có thời gian quan tâm đến suy nghĩ trong lòng người khác đâu, ai cũng bận rộn với chuyện của chính mình.

Tự dưng không đâu lại đi quan tâm người khác thì tám chín phần mười là kẻ lừa đảo rồi.

Cát Dã Thuận Bình thấy lời Chân Nhân nói rất có lý, thấy lời thầy giáo nói chẳng có tí đạo lý nào.

Nói cho cùng là vì Chân Nhân nói những điều cậu thích nghe, còn thầy giáo nói những điều cậu không thích nghe, cậu hoàn toàn không hiểu thế nào là lời thật mất lòng.

Chỉ thấy thầy giáo chẳng hiểu chút tâm tư nào của học sinh, toàn là lũ trẻ con khổng lồ, đáng bị hủy diệt.

Chương 4166

Bên cạnh chẳng có lấy một người có thể hiểu mình, chỉ có chú linh mới hiểu mình.

Thật là u sầu.

Thầy giáo béo lải nhải không ngừng, Cát Dã Thuận Bình rất muốn phản kháng nhưng không dám.

Đúng lúc này, Hổ Trượng ra tay, nhanh chóng tụt quần dài của thầy béo xuống, nhân lúc thầy đang kéo quần thì nắm lấy tay Cát Dã Thuận Bình chạy biến.

Chạy đến bờ sông mới dừng lại.

Tại sao anh lại giúp tôi.

Cát Dã Thuận Bình hỏi.

Hổ Trượng nói: Thấy biểu cảm của cậu có vẻ rất ghét ông ta nên tôi giúp thôi.

Cát Dã Thuận Bình ngẩn người, lần đầu tiên gặp được người không đợi mình mở miệng mà đã hiểu được mình, đột nhiên cảm thấy người trước mặt này có thể kết bạn được.

Tuy nhiên cậu không biết Hổ Trượng đến đây là có mục đích, cố ý tiếp cận cậu nên mới phỏng đoán nội tâm cậu để ra tay giúp đỡ.

Nói đơn giản là Hổ Trượng muốn lấy được sự tín nhiệm của cậu, không có việc gì mà lại ân cần thì thường là thủ đoạn của kẻ lừa đảo.

Nhưng Cát Dã Thuận Bình lại rất thích kiểu này, bất kể là Chân Nhân hay Hổ Trượng, chỉ cần thuận theo suy nghĩ trong lòng cậu là cậu không tự chủ được mà tin tưởng.

Còn về cái giá phải trả, chẳng qua là nhà tan cửa nát mà thôi.

Bình thường nếu mình không nói thì người khác sẽ không hiểu mình cần giúp đỡ.

Bởi vì mọi người đều rất bận, những người mở miệng cầu cứu còn giúp không xuể, chẳng có thời gian đâu mà đi tìm hiểu xem kẻ không mở miệng đang muốn cái gì.

Nếu có ai đó chịu khó phỏng đoán suy nghĩ của người khác thì tám chín phần mười là muốn lừa gạt lòng tin để trục lợi.

Thế nhưng Cát Dã Thuận Bình hiển nhiên không hiểu các quy tắc thực tế, chỉ thấy người hiểu được nội tâm mình mới là bạn, còn kẻ không hiểu nội tâm mình đều là kẻ thù, đều là lũ đần, lũ trẻ con khổng lồ.

Thực ra thầy giáo béo kia là người tốt rồi, trời nóng nực thế này còn đến quan tâm xem học sinh tại sao bỏ học.

Tiếc là học sinh không thích.

Hai thiếu niên trò chuyện trên bờ sông, nói về phim ảnh, phát hiện sở thích rất giống nhau, quan điểm về phim cũng tương đương.

Đương nhiên hai người cũng có phân kỳ, đó là có nên giết người hay không.

Hổ Trượng Du Nhân cho rằng không nên giết, Cát Dã Thuận Bình cho rằng nên giết.

Tại sao không thể giết.

Thế giới này có rất nhiều kẻ xấu, chẳng lẽ kẻ xấu cũng không được giết sao.

Đối mặt với vấn đề này, Hổ Trượng cũng rất do dự, vì trước đó cậu đã từng giết người, tuy lúc đó con người đã biến thành quái vật nhưng cậu vẫn cảm thấy rất nặng nề, cậu nói: Tôi chỉ thấy một khi đã giết người, giá trị sinh mạng trở nên mập mờ không rõ, ngay cả giá trị của người quan trọng cũng bị mờ nhạt đi, tôi sợ cảm giác đó.

Thuận Bình hoàn toàn không hiểu.

Đúng lúc này mẹ của Thuận Bình đi làm về ngang qua bờ sông, thấy con trai kết bạn mới thì nhiệt tình mời Hổ Trượng về nhà dùng cơm.

Tuy là mẹ đơn thân nhưng bà rất nhiệt tình cởi mở, nói cười vui vẻ với bạn của con trai, trở thành đôi bạn vong niên.

Thuận Bình thì vẫn còn đang nghĩ xem rốt cuộc có nên giết kẻ xấu không, trong lòng muốn tiêu diệt hết đám bạn học đã bắt nạt mình, vì lũ đó căn bản không xứng làm người, chỉ là một đám khốn kiếp.

Thế nhưng lời của Hổ Trượng lại khiến cậu do dự, có lẽ sau khi giết người mình sẽ không còn như trước nữa, thậm chí còn liên lụy đến mẹ.

Ở thế giới này, người duy nhất cậu quan tâm chỉ có mẹ, mẹ đã vất vả nuôi cậu khôn lớn, cậu không muốn làm mẹ thất vọng.

Chú linh cũng nhận ra rằng chỉ cần người mẹ còn đó, Cát Dã Thuận Bình sẽ mãi là một kẻ yếu đuối vô dụng, chẳng làm nên trò trống gì.

Thế là Chân Nhân quyết định dùng ngón tay Túc Na để thu hút chú linh tấn công mẹ của Thuận Bình, triệt để thay đổi cuộc đời cậu.

Chân Nhân muốn xem xem một linh hồn nhu nhược cuối cùng có thể trưởng thành đến mức nào.

Tại sao nhân vật chính trong rất nhiều câu chuyện đều là trẻ mồ côi.

Bởi vì người muốn làm nên đại sự không chỉ đặt cược mạng sống của mình mà còn đặt cược cả mạng sống của cửu tộc.

Lưu Bang mấy lần đạp con mình xuống xe, người nhà bị Hạng Vũ giam cầm, cha suýt bị giết, đó là tình cảnh khi có người nhà, người nhà sẽ bị tấn công.

Cho nên nhân vật chính thành trẻ mồ côi thì đơn giản hơn, chỉ cần đặt cược mạng mình, không cần cược mạng cửu tộc.

Đỗ Lan thấy Chân Nhân định ra tay với mẹ Thuận Bình, không khỏi nghĩ đến rủi ro của kẻ làm đại sự.

Hiện tại Chân Nhân muốn giết mẹ Thuận Bình để xem Thuận Bình khi thành trẻ mồ côi có thể làm nên đại sự không, đây cũng là một cuộc thí nghiệm.

Chân Nhân thực chất vẫn là một đứa trẻ, tuy trông có vẻ là thanh niên ngoài hai mươi nhưng thực ra là một chú linh mới sinh không lâu, vẫn đang thăm dò giới hạn năng lực của mình.

Cát Dã Thuận Bình hoàn toàn không nhận ra mình chỉ là một vật thí nghiệm, cũng không muốn đặt cược mạng sống của mẹ.

Nhưng cậu cho rằng những người xung quanh toàn là kẻ xấu, chú linh ngược lại là người tốt, mà không hề nghĩ rằng kẻ chịu khó phỏng đoán nội tâm mình mới là kẻ gian xảo nhất.

Đỗ Lan không nhịn được nói: Vị phu nhân này để tóc ngang vai, không phải kiểu tóc tử thần thường thấy ở các bà mẹ.

Cái gọi là tóc tử thần chính là buộc tóc thành đuôi ngựa đơn hoặc bím đơn, đặt ra phía trước ngực.

Carla Jaeger, Hòa Tuyền phu nhân, Túc Hải thái thái, Đằng Nguyên thái thái, Thái Hoa Hoàng Danh Tử, Xích Phản Tuyết Hội, Giang Hoa, Treressa Erlick, Địch Khẩu Lương Tử.

Đỗ Lan đọc ra một chuỗi tên, đều là các nhân vật người mẹ mang kiểu tóc tử thần, đều qua đời khi còn trẻ.

Đỗ Lan nghĩ thầm mẹ của Cát Dã Thuận Bình không để kiểu tóc tử thần, nên bà ấy không nên chết.

Bà nhận được một hộp chuyển phát nhanh, bên trong là một ngón tay khô khốc, thấy vô cùng ghê tởm, không biết đây là thứ gì.

Bà không thể nhìn thấy chú linh, không biết mình đã rơi vào nguy cơ tử vong.

Chú linh lặng lẽ xuất hiện trong phòng khách, chuẩn bị hạ sát thủ.

Đinh Khi.

Tôi biết rồi.

Ngay khi một người mẹ vô tội sắp lâm vào nguy hiểm, hai thiếu niên lao vào cửa, tung đòn tấn công vào không khí.

Đồ đạc trong phòng khách bị vỡ nát binh binh bàng bàng, trong không khí mà người phàm không thấy được dường như đang có thứ gì đó.

Bà mẹ ngẩn ngơ, trong lòng thắc mắc đây rốt cuộc là chuyện gì.

Bọn họ là ai.

Chẳng lẽ là bạn của con trai.

Vì đồng phục của họ giống hệt Hổ Trượng, hình như là cùng một trường.

Làm ơn đưa ngón tay đó cho tôi.

Phục Hắc nói.

Người mẹ ngơ ngác đưa ngón tay cho họ, hỏi: Các cháu là bạn học của Hổ Trượng.

Vâng ạ.

Phục Hắc đáp.

Thật là nguy hiểm, nếu chậm một bước thôi là không kịp rồi.

Thầy Đỗ Lan nói không sai, chú linh quả nhiên đã nhắm vào hai mẹ con họ.

Đinh Khi Dã Sắc Vi sợ hãi nói.

Phục Hắc vô cùng phẫn nộ, cậu rất ghét những chú linh đùa giỡn với con người, người xưa có câu họa không lan đến người nhà, chú linh nguyền rủa người nhà là tuyệt đối không thể tha thứ.

Chị gái của cậu cũng vì bị người ta nguyền rủa mà hôn mê bất tỉnh, cậu rất hiểu nỗi đau khi người nhà bị nguyền rủa.

Đáng lẽ sau khi người mẹ qua đời, Cát Dã Thuận Bình sẽ hắc hóa, phát động cuộc tấn công vào trường học trong buổi diễn thuyết toàn trường.

Cậu sẽ vô cùng đau đớn, muốn cả thế giới cũng phải cảm nhận nỗi đau giống mình, cậu nguyền rủa thế giới.

Đến tận lúc chết, cậu vẫn không nhận ra mình đã tin lầm người, tất cả đều là sự lừa dối của Chân Nhân.

Phải nói rằng những người như Cát Dã Thuận Bình thực sự vô cùng đáng sợ, nhưng lại rất phổ biến trong xã hội.

Bình thường là kẻ lầm lì, chẳng nói năng gì, nhưng đùng một cái là gây ra chuyện tày trời, khiến người ta không kịp đề phòng.

Chương 4167

Mọi người nói gì thì kẻ lầm lì đó cũng chẳng phản đối, cứ thế tích tụ sự bất mãn trong lòng, không tìm người giải tỏa, cuối cùng bùng nổ.

Loại người này rất nguy hiểm, phải cảnh giác.

Cho nên con người có cái miệng thì vẫn nên giao lưu, có gì bất mãn thì nói ra.

Đương nhiên có người sẽ nói, nói ra thì giải quyết được gì.

Thím Tường Lâm gặp ai cũng kể về thảm cảnh của mình nhưng chẳng ai giúp bà ấy cả.

Đã nói mà không giải quyết được thì nói làm gì.

Chắc chắn rồi, nói ra không có nghĩa là giải quyết được ngay, nhưng vẫn nên nói.

Ngay cả thím Tường Lâm thảm thương như vậy còn không từ bỏ, vẫn cứ nói.

Đại bộ phận mọi người vẫn may mắn hơn thím Tường Lâm một chút, xác suất tìm được người giúp đỡ là lớn hơn.

Thuận Bình về đến nhà thì phát hiện trong nhà có hai người lạ, nhìn đồng phục giống Hổ Trượng đều là chú thuật sư.

Sở dĩ cậu biết thân phận của Hổ Trượng là vì Chân Nhân đã nói những người mặc đồng phục có khuy xoáy là chú thuật sư, và cũng có thể nhìn thấy chú linh.

Cát Dã Thuận Bình, mẹ của cậu suýt chút nữa đã bị chú linh tấn công, nên tôi hy vọng cậu hãy thành thật khai báo, ở rạp phim rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Phục Hắc hỏi.

Nếu không có chú thuật sư bảo vệ, lúc này Cát Dã Thuận Bình đã phải nhặt xác mẹ mình rồi, cậu sẽ dùng băng đá để ướp xác, rồi đến trường trả thù.

Có thể nói là kẻ yếu vung đao hướng về kẻ yếu hơn, đại bộ phận học sinh trong trường chẳng động chạm gì đến cậu, chẳng trêu chọc gì cậu, cùng lắm chỉ là không hiểu được nội tâm của cậu mà thôi.

Nhưng trong mắt cậu thì tất cả đều là kẻ thù, đều phải cảm nhận nỗi đau của cậu.

Kẻ không hiểu được nội tâm mình thì đều đáng chết, thật tội nghiệp cho rất nhiều học sinh căn bản chẳng biết Cát Dã Thuận Bình là ai mà lại trở thành những hồn ma uổng mạng.

May mà hiện tại mẹ vẫn còn sống, cậu cũng không cần phải báo thù thế giới.

Nghe tin mẹ bị tấn công, cậu rất hoảng hốt, bèn kể lại chuyện mình gặp Chân Nhân ở rạp phim.

Người mẹ lúc này mới biết con trai mình có năng lực nhìn thấy chú linh.

Tại sao chú linh lại tấn công mẹ tôi.

Cát Dã Thuận Bình lo lắng hỏi, thiết tha muốn biết nguyên nhân.

Tôi nghĩ là vì cái này.

Phục Hắc Huệ lấy ra chú vật của Túc Na từ trong túi.

Đây là một ngón tay.

Cái này gọi là chú vật, là những vật phẩm cổ xưa mang chú lực mạnh mẽ, thường được dùng để trấn áp những cảm xúc tiêu cực ở những nơi công cộng sau khi đã được phong ấn.

Nhưng vì chú lực quá mạnh nên nó cũng sẽ thu hút các chú linh xung quanh tiến lại gần, tấn công đám đông.

Cậu có ấn tượng gì không.

Tôi chưa từng thấy qua, hoàn toàn không biết những chuyện này.

Tôi chỉ tình cờ gặp Chân Nhân ở rạp phim, nói chuyện với anh ta một lát mới biết về chú linh và chú thuật sư.

Phục Hắc Huệ hỏi: Các người đã nói những gì.

Về việc chú linh sinh ra, Chân Nhân nói chú linh là do lời nguyền của con người đối với một thứ gì đó mà sinh ra, ví dụ như đại địa, rừng rậm, đại dương, thậm chí là chính con người.

Đương nhiên còn có cả quỷ thần, truyền thuyết các loại, chỉ cần là thứ khiến con người nguyền rủa thì đều có thể sinh ra chú linh.

Sau đó anh ta còn bảo tôi rằng những người mặc đồng phục khuy xoáy là chú thuật sư, có thể chung sống rất tốt với tôi.

Anh ta còn nói năng lực của mình là khống chế linh hồn, thích thử nghiệm linh hồn, muốn biết giới hạn của linh hồn người.

Tôi thấy anh ta biến con người bành trướng thành một gã béo phì, còn thấy anh ta ép linh hồn người nhỏ lại bằng nắm tay.

Cậu đã thấy năng lực của hắn.

Thấy ở đâu.

Thấy rồi, ở dưới hầm nước thải.

Phục Hắc Huệ lập tức lấy điện thoại gọi cho Thất Hải Kiến Nhân.

Thất Hải Kiến Nhân lập tức tiến đến hầm nước thải mà Cát Dã Thuận Bình đã nói.

Thực lực của chú thuật sư cấp 1 rất mạnh, năng lực của Thất Hải cũng rất lợi hại, tương tự như Trực Tử Ma Nhãn trong series Không Chi Cảnh Giới hay Type Moon.

Trực Tử Ma Nhãn có thể nhìn thấy tử tuyến của con người, chỉ cần cắt đứt tử tuyến là kẻ địch chắc chắn phải chết.

Chú thuật của Thất Hải không bá đạo đến thế, nhưng hắn có thể nhìn thấy điểm phân chia vàng của vạn vật, chỉ cần tấn công vào điểm phân chia vàng là có thể gây ra sát thương cực lớn.

Không phải là đòn kết liễu ngay lập tức, nhưng nhát nào cũng là bạo kích.

Tấn công điểm phân chia vàng chính là phương thức tác chiến của hắn.

Cho dù kẻ địch là đặc cấp chú linh, Thất Hải vẫn có sức để chiến đấu một trận.

Việc chiến đấu cứ giao cho người lớn, đám học sinh năm nhất thì thấy kỳ lạ tại sao ngón tay lại xuất hiện.

Đây đã là ngón thứ tư rồi, trước đó trong nhiệm vụ ở trại cải tạo thiếu niên cũng đã xuất hiện ngón tay.

Cảm giác như bọn họ chẳng cần đi tìm, mà ngón tay cứ lần lượt tự tìm đến vậy.

Chuyện này là sao.

Ngay cả đám học sinh như bọn họ cũng cảm thấy chuyện này quá trùng hợp, luôn thấy đằng sau có một thế lực nào đó đang âm thầm dẫn dắt sự việc phát triển.

Thực tế là nhóm chú linh muốn hồi sinh Túc Na, vì chiến lược của quân sư bọn chúng là: một, phong ấn Ngũ Điều Ngộ. hai, lôi kéo Túc Na hai mặt bốn tay.

Túc Na rất mạnh nhưng bị chia thành hai mươi phần, nên cần phải tìm lại hết.

Thực ra Ngũ Điều Ngộ không muốn tìm, vì tìm đủ là phải xử tử Hổ Trượng, tốt nhất là không tìm.

Thế nhưng những ngón tay dường như bị thu hút, lần lượt xuất hiện, điều này không bình thường.

Hay là để cậu ta vào trường học đi.

Đỗ Lan đang đề nghị để Cát Dã Thuận Bình gia nhập trường Quan Đông, nói: Cậu ta có thiên phú bẩm sinh.

Ngũ Điều Ngộ không phản đối, hắn nói: Thú thật thì hiện tại quả thực cần thêm một số chú thuật sư nằm ngoài các gia tộc chú thuật.

Hiện tại các chú thuật sư chủ chốt đều đến từ bốn đại gia tộc, những người lẻ tẻ có thiên phú chú thuật rất ít khi gặp được, mà gặp được thì họ cũng chưa chắc đã muốn trở thành chú thuật sư, nên thế giới chú thuật hiện nay thực sự rất mục nát và bảo thủ, tôi không ngại có thêm người mới gia nhập.

Đúng thế, cho dù có muốn nhập học thì cũng chưa chắc đã muốn làm chú thuật sư, dù sao nghề này cũng rất nguy hiểm.

Nhưng nếu cậu ta chịu làm hậu cần cũng không tệ.

Đỗ Lan nói: Vậy quyết định thế đi, cho cậu ta vào trường.

Ở một diễn biến khác, Thất Hải chiến đấu với Chân Nhân, hắn có thể thấy điểm phân chia vàng của kẻ địch, nhát nào cũng đánh ra bạo kích.

Tuy nhiên chú thuật của Chân Nhân là linh hồn, cơ thể bị đánh nát cũng không sao, linh hồn vẫn có thể phục hồi như cũ.

Đồng thời hắn còn có thể khống chế linh hồn con người, chỉ cần chạm vào linh hồn kẻ địch là có thể gây thương tích.

Thất Hải nhanh chóng nhận ra đòn tấn công của mình không thể giết chết kẻ địch một cách hiệu quả, bèn phá hủy tường hầm nước thải để tạm thời rút lui.

Hắn lập tức gọi điện về trường để thảo luận đối sách.

Hầm nước thải sụp đổ chẳng hề hấn gì với Chân Nhân, vì đòn tấn công vật lý không thể làm hại được chú linh, chỉ có ma pháp mới đánh bại được ma pháp.

Tất cả quay lại trường học để trao đổi thông tin.

Thầy ơi, đây là ngón tay thứ tư rồi.

Phục Hắc Huệ giao ngón tay cho Ngũ Điều Ngộ.

Ngũ Điều thầm nghĩ dường như có kẻ cố tình muốn hồi sinh Túc Na, giờ hắn đã phần nào hiểu được quyết định của Hội nguyên lão.

Chỉ cần vật chứa Hổ Trượng còn đó thì việc hồi sinh Túc Na chưa chắc đã nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Suy nghĩ của hắn là bảo vệ mạng sống của Hổ Trượng, không cần vội vàng tìm ngón tay, như vậy Hổ Trượng có thể sống đến lúc già rồi chết.

Nhưng ngón tay cứ liên tiếp xuất hiện, khiến hắn không thể không nghi ngờ còn có một thế lực khác biết đến sự tồn tại của Hổ Trượng và đang thúc đẩy sự hồi sinh của Túc Na.

Mình thực sự đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi, nhắm vào Hổ Trượng không chỉ có Hội nguyên lão mà có thể còn có cả chú linh

nữa.

Đỗ Lan, anh nghĩ sao.

Ngũ Điều Ngộ giơ ngón tay ra hỏi Đỗ Lan.

Chương 4168

Việc Hổ Trượng còn sống không chỉ có lợi cho Hổ Trượng mà còn có lợi cho kẻ khác, và kẻ khác này rõ ràng là cần Túc Na.

Suy luận của ta dựa trên một tiền đề, đó là chuyện này không phải trùng hợp mà có kẻ cố tình gửi ngón tay đến.

Hiện tại thì cũng không thể loại trừ khả năng đó chỉ là trùng hợp.

Tôi nghĩ đây không phải trùng hợp đâu.

Chắc chắn có kẻ biết Hổ Trượng sắp trở thành chú thuật sư nên cố ý gửi ngón tay đến.

Từ chuyện chú thai trước đó cho đến Cát Dã Thuận Bình lúc này, nếu nói là trùng hợp thì tần suất có vẻ quá dày đặc rồi.

Nên ưu tiên cân nhắc việc có kẻ cố tình làm vậy.

Vậy anh nghĩ đó là ai.

Nhóm chú linh đặc cấp bí ẩn đó sao.

Đỗ Lan hỏi.

Không biết, nhưng họ đúng là có nghi vấn lớn nhất.

Nếu họ thực sự muốn thay thế nhân loại thì quả thực cần thêm những trợ thủ mạnh mẽ hơn.

Ngũ Điều Ngộ nói: Nếu chỉ ở trình độ như tên chú linh núi lửa đó thì cho dù số lượng có nhiều, tôi cũng tự tin đánh bại được chúng.

Nhưng nếu cộng thêm cả Túc Na, vua của những lời nguyền danh tiếng lẫy lừng, thì xác suất thắng của tôi cũng sẽ bị giảm đi đáng kể.

Tôi cứ tưởng anh trời không sợ đất không sợ, chẳng coi kẻ địch nào ra gì cơ đấy.

Đỗ Lan châm chọc: Xem ra anh cũng đã học được cách khiêm tốn rồi.

Ngũ Điều Ngộ không muốn khiêm tốn, nhưng kẻ địch lần này không phải những chú linh bình thường, mà là một đội ngũ có mưu đồ, có thực lực và có sự phối hợp.

Dù hắn có mạnh đến đâu cũng chỉ là một cá nhân, đối mặt với cả một nhóm kẻ địch thì cũng không thể đảm bảo chắc chắn thắng lợi.

Đỗ Lan nói: Cứ sắp xếp cho Cát Dã Thuận Bình vào trường trước đã, còn về việc có kẻ muốn mượn tay Túc Na để gây chuyện thì cũng đành binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn thôi.

Có lý.

Ngũ Điều Ngộ cũng chỉ có thể sắp xếp như vậy.

Học sinh trong trường rất ít, nên những học sinh mới nhập học cũng phải đi thực hiện nhiệm vụ, tuy chỉ là những nhiệm vụ chạy vặt nhưng cũng cho thấy thực trạng nhân tài chú thuật sư đang héo mòn.

Trước đây vấn đề cũng không quá lớn, vì số lượng chú linh không nhiều, quy mô đô thị cũng chưa lớn.

Nhiều nơi chỉ là vùng nông thôn nên không hình thành được chú linh mạnh mẽ.

Trừ phi có thiên tai nhân họa, những sự kiện kinh hoàng quy mô lớn thì chú linh mới hoạt động mạnh.

Nhưng nhìn chung, trong vòng một nghìn năm qua cường độ của chú linh cũng đã giảm xuống.

Cho đến tận bây giờ, tình hình mới có sự thay đổi, chú linh trở nên mạnh mẽ và xảo quyệt hơn.

Nếu chú linh thực sự hoàn thành được mục tiêu chiến lược là phong ấn Ngũ Điều Ngộ và lôi kéo Túc Na, thì việc hoán đổi vị trí giữa nhân loại và chú linh không phải là không thể.

Để thực hiện hai mục tiêu chiến lược này, tiền đề để phong ấn Ngũ Điều Ngộ là phải có một vật phẩm phong ấn cực mạnh, còn để lôi kéo Túc Na thì trước tiên phải thu thập đủ hai mươi ngón tay để hồi sinh hắn.

Đạo cụ để phong ấn Ngũ Điều Ngộ đang nằm ở trường chú thuật Quan Đông, khi hội giao lưu diễn ra, chúng sẽ ra tay hành động.

Còn về việc hồi sinh Túc Na, đám chú linh vẫn luôn thu thập những ngón tay, hiện đã thu thập được mười mấy ngón, chỉ cần tìm cơ hội cô lập Hổ Trượng rồi ép cậu ta ăn hết là xong.

Cho nên có thể nói quyết định giết Hổ Trượng của Hội nguyên lão không phải là chuyện tùy hứng, mà thực sự là bỏ xe bảo tướng.

Ngược lại quyết định của Ngũ Điều Ngộ lại quá thảo suất, kết quả là biến thành trò hề.

Vật chứa Hổ Trượng cuối cùng là thiện hay ác, thật khó mà nói trước được.

Tóm lại bên phía chú linh thông tin rất nhạy bén, kế hoạch đang được tiến hành từng bước một, trong khi nhân loại hoàn toàn không có thông tin, chỉ có thể bị động tiếp chiêu.

Làm sư phụ của nhân vật chính là một nghề nghiệp có độ nguy hiểm cao.

Bởi lẽ nếu sư phụ không chết, làm sao nhân vật chính có thể độc lập gánh vác một phương.

Sư phụ không chết, nhân vật chính lúc nào cũng có chỗ dựa, độc giả cũng chẳng thấy chút cảm giác cấp bách nào, cứ ngỡ rằng dù trời có sập xuống thì cũng đã có sư phụ chống đỡ.

Vì vậy, việc loại bỏ sư phụ của nhân vật chính có thể tạo ra cảm giác nguy cơ, khiến khán giả kỳ vọng vào sự trưởng thành của nhân vật chính.

Cách thức các sư phụ hy sinh thì muôn hình vạn trạng, có người bị chính nhân vật chính hạ sát, có người lại chết dưới tay cường địch.

Bất kể chết thế nào, đó đều là giai đoạn quan trọng cho sự trưởng thành của nhân vật chính.

Ngũ Điều Ngộ cũng là sư phụ của nhân vật chính, nên xác suất tử vong của hắn tăng lên đáng kể.

Chỉ là, kết hợp với phong thái như thể nắm giữ mọi thứ của Ngũ Điều Ngộ, cái chết của hắn tạo ra sự tương phản quá lớn, thậm chí có phần nực cười.

Trước khi chết, hắn mạnh đến mức phi lý, bất kể là phe phản diện hay chính nghĩa đều bó tay không biết làm sao.

Nhưng nếu suy nghĩ kỹ, thực ra hắn không mạnh đến thế, nhiệm vụ thất bại, bạn bè phản bội, cuộc đời khá là thất bại.

Ý định bảo vệ Hổ Trượng của hắn rất tốt, nhưng hắn đã đánh giá quá thấp quyết tâm hồi sinh Túc Na của kẻ ác.

Theo cách nhìn của hắn, chỉ cần mình không đi tìm ngón tay thì ngón tay không thể tự tìm đến cửa.

Kết quả lại nằm ngoài dự đoán, bọn họ không đi tìm nhưng ngón tay lại tự dâng tận miệng, muốn cản cũng không cản nổi.

Hiện tại Ngũ Điều Ngộ cũng đã nhận thức được vấn đề, nhưng nhận thức được cũng vô dụng, vì hắn mù tịt về tình báo của kẻ địch, hoàn toàn không biết kẻ địch đã thu thập được bao nhiêu ngón tay, cũng không biết khi nào chúng sẽ ra tay với Hổ Trượng.

Không biết gì cả khiến hắn rơi vào thế bị động.

Ngũ Điều Ngộ hung hăng phách lối, cuối cùng lại hoàn toàn lọt vào bẫy của kẻ thù.

Và đây không phải lần đầu, lần trước cùng hào hữu bảo vệ mục tiêu quan trọng cũng như vậy.

Kẻ địch sắp xếp chiến thuật tiêu hao, hắn cứ thế ngây ngô hứng chịu hết, tuyệt đối tự tin vào sức mạnh của mình, chưa từng nghĩ mình sẽ thất bại.

Nhưng hắn cũng là người, thể lực và tinh thần đều có giới hạn.

Ngay khi hắn đánh bại mọi kẻ thù, hộ tống mục tiêu về đến trường học, khi người đã đứng trước cổng trường, hắn mới buông lỏng cảnh giác, kết quả bị sát thủ chớp lấy thời cơ trong nháy mắt để giết chết mục tiêu.

Hành vi của Ngũ Điều Ngộ hoàn toàn nằm trong dự tính của kẻ thù, sát thủ nắm bắt cơ hội thoáng qua, thông qua bố cục tinh vi để hoàn thành kế hoạch.

Vì vậy, kẻ địch đã nghiên cứu một bộ phương án chuyên biệt để đối phó với Ngũ Điều Ngộ, còn hắn thì chắc chắn sẽ đâm đầu vào đó.

Kẻ địch đã nghiên cứu thấu triệt Ngũ Điều, còn Ngũ Điều lại chẳng biết gì về kẻ địch, đánh nhau như vậy thì thiệt thòi lắm.

Binh pháp đã dạy phải biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, Ngũ Điều quả thực rất mạnh, nhưng đáng tiếc không có tình báo nên vẫn phải chịu trận.

Đỗ Lan đột nhiên cảm thấy Ngũ Điều Ngộ giống một boss tà ác hơn, còn phe phản diện lại giống như những dũng sĩ đi chinh phục boss vậy.

Vì Ngũ Điều quá mạnh nên mọi người phải nghiên cứu kỹ lưỡng, cuối cùng phát huy tinh thần dũng cảm hy sinh, đại vô úy để đánh bại hắn, thật đáng mừng.

Ngũ Điều mạnh, nhưng chính hắn cũng không biết tại sao mình lại bại.

Giống như phe phản diện khi đối mặt với sức mạnh bộc phát của dũng sĩ thường hỏi một cách không thể tin nổi: Sao có thể như vậy.

Chung quy vẫn là công tác tình báo không tốt, không làm được việc về chiến lược thì coi thường kẻ địch, nhưng về chiến thuật phải coi trọng kẻ địch.

Về tình báo ư, trong Hỏa Ảnh, Tự Lai Dã chính là làm tình báo, cuối cùng vì tình báo mà thâm nhập hang ổ quân thù rồi mất mạng.

Đỗ Lan thầm nghĩ: Các chú thuật sư thu thập tình báo về chú linh thế nào nhỉ.

Ngoài những truyền thuyết quỷ quái để lại từ thượng cổ, khi đối mặt với những chú linh mới sinh, họ đều gọi chung là chú linh giả tưởng.

Chú thuật sư dường như chỉ có thể thu thập tình báo trong thực chiến, điểm này kém xa nhẫn giả.

Nhưng âm dương sư đúng là phải đối mặt với những thứ chưa biết, không thể cái gì cũng biết hết.

So với võ sĩ hay nhẫn giả, âm dương sư tiếp xúc với Lãnh địa thực sự nguy hiểm hơn, thiếu phương thức thu thập tình báo.

Tuy nhiên các chú thuật sư dường như cũng chẳng quan tâm, bởi nhiệm vụ của họ cũng không phải là bảo vệ nhân loại.

Không loại trừ có những chú thuật sư muốn bảo vệ nhân loại, nhưng không ít người lại khám phá sự tiến hóa của loài người, bản nguyên của chú lực, tương lai của thế giới.

Dù sao chú thuật và chú linh đều rất thần kỳ, hơn nữa nhiều dấu hiệu cho thấy thế giới con người đang sống chỉ là một góc của vũ trụ, ở chiều không gian cao hơn còn tồn tại những thế giới khác.

Chương 4169

Con người là không hoàn mỹ, đầy khiếm khuyết, không có giá trị bảo vệ.

Vì vậy không chỉ chú linh muốn thay thế con người, mà một bộ phận chú thuật sư, chẳng hạn như bạn thân của Ngũ Điều Ngộ, cũng muốn tiêu diệt người bình thường, chỉ để lại chú thuật sư.

Có thể thấy sự bất mãn với nhân loại không chỉ ở chú linh mà còn ở cả một bộ phận chú thuật sư.

Thậm chí cả Ngũ Điều Ngộ cũng bất mãn với hiện trạng, cho rằng Nguyên lão hội là thủ phạm gây ra bi kịch của các chú thuật sư.

Ý tưởng của hắn là hy vọng cơn bão chú lực đến mạnh mẽ hơn chút nữa để thay đổi hiện trạng, chứ không đơn thuần là thủ hộ nhân loại.

Ai cũng muốn thay đổi hiện trạng.

Đỗ Lan không nhịn được thở dài: Nhân loại thật xui xẻo, vì không hoàn mỹ mà bị đủ mọi phe ghẻ lạnh, chú linh chê, chú thuật sư cũng chê, đúng là chẳng ai thương xót.

Nhân loại biểu thị đã quen rồi, không dựa vào thần tiên hoàng đế, muốn tạo ra hạnh phúc chỉ có thể dựa vào chính mình.

Vì cả chú linh và chú thuật sư đều bất mãn với hiện trạng nên giữa họ sẽ có sự hợp tác.

Những chú thuật sư phản bội nhân loại này được gọi là trớ chú sư, họ sẽ hợp tác với chú linh để trao đổi tình báo.

Chú thuật sư có kẻ phản đồ, vậy chú linh có phản đồ không.

Có một bộ phận chú linh sẽ chiến đấu cùng chú thuật sư, nhưng thường là chú thuật sư khống chế chú linh chứ không coi họ là người mình.

Hơn nữa trước đây chú linh toàn đánh đơn lẻ, không thể nói là phản bội.

Bây giờ chú linh đã tập hợp lại thành nhóm, hiện tại vẫn chưa xuất hiện kẻ phản đồ nào bán đứng thông tin đồng đội.

Chân Nhân kẻ khống chế linh hồn đã chạy, Lậu Hô đầu núi lửa cũng đã trốn, không biết đâu mà tìm.

Đáng lẽ Chân Nhân và Hổ Trượng phải có một trận đại chiến ở trường học, vì quan niệm của hai bên khác nhau.

Hổ Trượng muốn bảo vệ con người, còn Chân Nhân chỉ coi con người là vật thí nghiệm, coi sinh mạng như món đồ chơi.

Chân Nhân sẽ trở thành lý do để Hổ Trượng mạnh hơn.

Nhưng hiện tại trường học không bị tập kích, hai bên cũng chưa chạm mặt.

Manh mối về Chân Nhân đã đứt, hắn không xuất hiện nữa.

Đi thôi, hội giao lưu sắp bắt đầu rồi.

Phục Hắc Huệ nói.

Hổ Trượng gật đầu.

Hội giao lưu do trường thắng cuộc năm trước tổ chức, năm ngoái nhờ có Ất Cốt Ưu Thái nên trường Quan Đông đã giành chiến thắng.

Năm nay Ất Cốt Ưu Thái ra nước ngoài đặc huấn nên không tham gia hội giao lưu lần này.

Các học sinh trường Quan Tây vừa đến trường, lão hiệu trưởng đã hạ lệnh cho họ phải giết chết Hổ Trượng.

Hổ Trượng vẫn rất nguy hiểm, nhưng Ngũ Điều Ngộ cứ khăng khăng bảo vệ hắn vì cho rằng hắn còn trẻ và thiếu hiểu biết, không có tầm nhìn xa.

Nguyên lão hội thì sẵn lòng gánh vác tiếng xấu để làm điều đúng đắn.

Nguyên lão hội vẫn sẽ ra tay với Hổ Trượng thôi.

Đỗ Lan nói.

Giáo viên trường Quan Tây đang họp, đây là cuộc họp cuối cùng trước hội giao lưu, tiếp theo sẽ là các hoạt động của hai trường.

Quy tắc hoạt động rất đơn giản: trong một khu vực sẽ thả một con chú linh cấp hai và nhiều chú linh cấp ba.

Bên nào tiêu diệt được chú linh cấp hai trước thì bên đó thắng.

Nếu đến tối vẫn chưa ai diệt được chú linh cấp hai thì sẽ so xem bên nào diệt được nhiều chú linh cấp ba hơn.

Trận thi đấu này rất giống cuộc tuyển chọn trong Diệt Quỷ Cứu Nhân, nhưng nhân đạo hơn.

Cuộc tuyển chọn của bên kia là để các ứng viên tiến vào núi sâu đầy quỷ để sinh tồn hoang dã, tỷ lệ tử vong cực cao, hoàn toàn không coi mạng người là mạng.

Hội giao lưu vẫn còn nhân đạo, chỉ có chú linh cấp ba và cấp hai, độ khó không tính là quá cao.

Học sinh hai trường đều phải tranh đoạt chú linh, chắc chắn sẽ ra tay đối kháng, vậy nên việc Hổ Trượng tử vong trong trận đấu cũng là điều bình thường.

Ngũ Điều Ngộ nói: Hổ Trượng sẽ không chết, ta tin tưởng cậu ấy.

Tôi lại thấy để cậu ta chết cũng tốt, như vậy sẽ không còn ai có thể hồi sinh Túc Na nữa.

Đỗ Lan nói: Có thể bớt đi một nỗi lo, chẳng ai biết sau khi Túc Na hồi sinh sẽ gây ra sự hủy diệt thế nào.

Chú thuật Nguyên lão hội chỉ vì quá thủ cựu nên mới bó tay với Túc Na, họ sợ hãi kẻ mạnh.

Nếu Túc Na trở thành kẻ địch, vậy chỉ cần các chú thuật sư cũng mạnh lên là được.

Ngũ Điều Ngộ tự tin nói: Ta hy vọng thế hệ trẻ đều có thể mạnh lên, có thể đối kháng chú linh, cũng có thể đối kháng Nguyên lão hội.

Hắn cảm thấy sự thay đổi hiện tại rất tích cực, chú thuật Nguyên lão hội đang sợ hãi, đó là chuyện tốt.

Còn về những hy sinh trong quá trình thay đổi là không thể tránh khỏi, dù sao không thay đổi thì cũng vẫn có hy sinh, thà rằng cứ thay đổi còn hơn.

Giữ nguyên trạng chẳng có ý nghĩa gì, hướng tới tương lai mới có ý nghĩa.

Quy tắc thi đấu rất đơn giản, chỉ xem ai đánh bại được chú linh nhiều hơn, mạnh hơn.

Đánh thắng chú linh cấp hai là trận đấu kết thúc, nếu không tìm thấy chú linh cấp hai thì đánh chú linh cấp ba.

Việc tiêu diệt chú linh trong giới chú thuật sư có thuật ngữ chuyên môn gọi là phất trừ, chứ không gọi là giết chết.

Giống như vua chết thì gọi là băng hà vậy.

Chú linh không thể tính là người, nên chú thuật sư không cần nảy sinh lòng đồng cảm với chúng, đây không phải sát nhân mà là trừ khử quái vật.

Đa số chú thuật sư có thể chấp nhận thiết lập này, không coi chú linh là người.

Phần lớn chú linh quả thực không có trí tuệ, không thể giao tiếp, chẳng khác gì dã thú.

Chỉ có một số ít chú linh biết suy nghĩ như con người, những chú linh có trí tuệ thậm chí còn phát triển một ngôn ngữ mới khác với loài người, giữa các chú linh có ngôn ngữ riêng của mình.

Tóm lại nhân loại và chú linh vẫn luôn nguyền rủa lẫn nhau, chỉ cần những cảm xúc tiêu cực còn tồn tại thì chú linh không bao giờ biến mất.

Nguyền rủa núi lửa sinh ra chú linh, nguyền rủa sâm lâm sinh ra chú linh, nguyền rủa đại dương sinh ra chú linh, nguyền rủa nhân loại sinh ra chú linh.

Vậy nguyền rủa chú linh có thể sinh ra chú linh không.

Đỗ Lan suy nghĩ.

Chắc chắn là có thể, chỉ cần có ý nghĩ chú linh thật đáng sợ thì sẽ có chú linh mới sinh ra.

Chỉ cần có cảm xúc tiêu cực là có chú linh, chỉ cần lượng lớn dân số có cùng nhận thức thì sẽ có chú linh hùng mạnh.

Cho rằng hội giao lưu thật đáng sợ, liệu có sinh ra chú linh không.

Chỉ cần có đủ người nghĩ như vậy là được.

Đỗ Lan biết điều quan trọng là số người có cùng ý nghĩ tiêu cực phải đủ nhiều.

Những quái vật sinh ra từ năng lượng tiêu cực tất nhiên không thể thiếu bốn đại Tà thần trong Chiến Chùy 40K, nhưng những thứ đó quá xa vời, trước đây cũng có những hình tượng như Thất tông tội, Tứ kỵ sĩ khải huyền.

Tất nhiên xa hơn nữa còn có việc thần thánh hóa các hiện tượng tự nhiên thành quỷ thần, như Lôi thần, Vũ thần, Hỏa thần, Hạn bạt, Ôn thần.

Những lời nguyền rủa của nhân loại đối với thiên tai, dịch bệnh, hủ tục, v. v.

đều có thể tạo ra chú linh.

Đối mặt với những chú linh này, ông trời cũng ban cho một bộ phận nhân loại năng lực thuật thức, dùng thuật thức là có thể tiêu diệt chú linh.

Chú linh theo đuổi chú lực nên sẽ tập kích con người.

Người bình thường chú lực rất yếu, nhưng chú linh không bận tâm, có vẫn hơn không.

Đa số chú linh cũng giống như hổ báo sư tử, sói xám gấu đen, cứ thế mà tập kích con người.

Nhân loại và chú linh đã đối kháng hàng ngàn năm.

Chương 4170

Đến thời hiện đại, sự đối kháng vẫn tiếp diễn.

Đỗ Lan không quan tâm đến hội giao lưu, cho dù trường Quan Tây có muốn săn sát Hổ Trượng cũng chẳng sao, dù sao Hổ Trượng chết thì cũng là một đòn giáng vào chú linh, mục tiêu lôi kéo Túc Na của chúng sẽ không thể thực hiện được.

Tất nhiên kẻ thù không chỉ có trường Quan Tây mà còn có cả chú linh.

Chúng muốn lợi dụng cơ hội này để dương đông kích tây, trộm chút đồ từ trường Quan Tây.

Do đặc cấp chú linh thu hút sự chú ý, còn kẻ trộm thâm nhập vào học viện.

Ngũ Điều Ngộ vẫn sẽ trúng kế như thường.

Đỗ Lan biết Ngũ Điều Ngộ dù mạnh đến đâu cũng phân thân bất lực, chỉ có thể ưu tiên bảo vệ học sinh, như vậy trường học sẽ bị trộm sạch.

Ngũ Điều đã bị nghiên cứu thấu triệt, nên kẻ địch luôn tìm cách điều hổ ly sơn.

Điều hổ ly sơn cực kỳ dễ dùng, luôn luôn hiệu quả.

Đây đúng là một đời bị tính kế của tôi, từ khi đi học đã bị tính kế, đến khi Hổ Trượng bị giết, đến hội giao lưu, đến khi bị phong ấn, chờ đến lúc phá bỏ phong ấn thì lại tử vong luôn.

Lần nào cũng bị tính kế, nên vẫn là Kỳ Mộc Tạp Tạp Tây cẩn thận hơn, không bao giờ mở miệng nói mình là mạnh nhất, rất khiêm tốn, không dễ dàng lộ ra át chủ bài của mình.

Nếu quá cao điệu thì rất dễ bị tính kế.

Đỗ Lan cũng thấy Ngũ Điều thật đáng thương, luôn bị tính kế.

Bất kể là Nguyên lão hội hay chú linh, trước khi hành động, việc đầu tiên là phải nghĩ cách điều Ngũ Điều Ngộ đi nơi khác để đảm bảo hành động thành công.

Con người Ngũ Điều Ngộ cũng rất dễ hiểu, vì chiến lực quá mạnh nên hắn chẳng buồn che giấu tâm tư, ghét cái gì, thích cái gì đều nói thẳng ra.

Sắp rồi, cuộc họp tác chiến của hai bên đã kết thúc, trận đấu sắp bắt đầu.

Sân thi đấu được chia làm đôi, hai đội quân xuất phát từ hai địa điểm khác nhau.

Trận đấu vừa bắt đầu, Hùng Miêu đã bắt đầu phân tích: Nếu muốn công bằng thì chú linh cấp hai nên được đặt ở vị trí chính giữa hai đội, như vậy khoảng cách đến mục tiêu của hai bên là tương đương.

Hiện tại sân bãi được chia đôi, chúng ta cứ tiến về phía giữa.

Lũ khốn khiếp các người, ta phải báo thù cho ra trò mới được.

Đông Đường Quỳ đột nhiên xuất hiện, đã xông thẳng vào địa bàn của đối thủ để trút giận.

Việc bị Đỗ Lan giết chết là điều hắn tuyệt đối không thể tha thứ, hắn gào lên: May mà đều có mặt ở đây, để ta xử lý sạch các người một thể.

Nắm đấm của hắn rất có lực.

Hổ Trượng lập tức tiến lên nghênh địch để đảm bảo an toàn cho đồng đội.

Đông Đường Quỳ bị chặn lại, trơ mắt nhìn những người khác rời đi, hắn nhìn trừng trừng vào Hổ Trượng và nói: Ta nhớ ngươi, Hổ Trượng Du Nhân, ngươi cũng biết Hắc Thiểm, vừa hay làm người đầu tiên bị ta đánh bại.

Một cú đấm tung ra, Hổ Trượng như quả đạn pháo bị bắn bay, làm gãy cả hai cái cây lớn phía sau.

Đây còn là người không.

Đáng sợ quá.

Cát Dã Thuận Bình nhìn thấy cảnh này qua màn hình từ máy bay không người lái truyền về, sợ đến mức há hốc mồm.

Đây là lần đầu tiên cậu xem một trận chiến giữa các chú thuật sư, không ngờ sức phá hoại lại lớn đến thế, một cú đấm đã tạo ra hiệu quả như bị xe tải tông.

Hổ Trượng không sao chứ.

Cậu lo lắng hỏi.

Đỗ Lan cũng nhìn màn hình lớn và nói: Nếu là người bình thường thì đã biến thành thịt nát rồi, nhưng chú thuật sư có chú lực, phòng ngự được tăng cường.

Nên là Hổ Trượng làm gãy cây đại thụ chứ không phải cậu ta bị cây đại thụ chặn ngang hông.

Cát Dã Thuận Bình nói: Đây chỉ là thi đấu thôi mà, sao tôi thấy gã buộc tóc đuôi sam kia muốn giết người vậy.

Biết đâu hắn thực sự muốn giết người thật đấy.

Đỗ Lan cười.

Lão sư, chú thuật sư có phải rất nguy hiểm không.

Sợ rồi sao.

Quả thực có chút sợ.

Cậu vốn là một học sinh bị bắt nạt, chỉ muốn học chú thuật để phản kháng lại kẻ bắt nạt mình, chứ chưa bao giờ nghĩ đến việc chiến đấu với những kẻ địch mạnh hơn.

Nếu cậu có dũng khí lấy yếu đánh mạnh thì đã không bị bắt nạt rồi.

Không muốn chiến đấu cũng chẳng sao, em có thể làm hỗ trợ hậu cần, đứng sau lưng ủng hộ các chú thuật sư.

Đỗ Lan nói: Thế giới chú thuật rất thiếu nhân lực, hậu cần cũng đang thiếu người trầm trọng.

Có phải tôi rất vô dụng không.

Cát Dã Thuận Bình cúi đầu, rất có tự trọng mà nói.

Đỗ Lan nói: Rất tốt, biết tự phủ định bản thân.

Vậy sau khi phủ định mình, hãy vượt qua chính mình.

Thực ra rất nhiều người đều tự phủ định bản thân, thậm chí cả những vĩ nhân cũng vậy.

Phủ định mình, thừa nhận sự thiếu sót, sau đó vượt qua mình.

Không thể chỉ dừng lại ở giai đoạn phủ định, không thể chỉ phủ định cơ thể và tinh thần, sau khi phủ định phải tiếp nối bằng sự vượt qua.

Việc phủ định bản thân là bình thường, Ni Thải cũng từng phủ định mình rồi mới đề ra tinh thần siêu nhân, đáng tiếc ông ta không tìm được cách thực tiễn nên cuối cùng đã tự sát.

Chỉ có phủ định mà không có vượt qua.

Vượt qua bằng cách nào ạ.

Có thể vượt qua về mặt tinh thần trước, đạt được nhân tín xưng doanh niềm tin lấp đầy, thực hiện sự vượt qua trong đức tin.

Sau đó có thể vượt qua về mặt thể chất, bước vào nghiệp tích doanh học học tập qua thành tích, có thể đặt cho mình những mục tiêu nhỏ, ví dụ như ngủ sớm dậy sớm, mỗi ngày hoàn thành bài vở, tạo ra một số thành tích.

Đỗ Lan nói: Muốn vượt qua chính mình cần phải bỏ công sức.

Tôi biết em bị bắt nạt, cũng biết em thích xem điện ảnh, nhưng xem điện ảnh không thể làm cơ thể em cường tráng hơn hay giúp em phản kháng lại kẻ bắt nạt.

Nhưng em đã phủ định được chính mình, điều đó rất tốt, em cũng biết không thể duy trì hiện trạng, tiếp theo hãy thực hiện sự vượt qua từ tinh thần và thể chất, tiến hành thực tiễn.

Cát Dã Thuận Bình cảm thấy rất khó, thực ra cậu cũng đã âm thầm tập luyện nhưng nhanh chóng bỏ cuộc, vẫn là xem điện ảnh thoải mái hơn.

Đừng nói là cậu, ngay cả Dã Bỉ Đại Hùng dưới sự giám sát của Đa La A Mộng cũng chẳng tiến bộ được bao nhiêu, cũng chỉ nỗ lực ngắt quãng rồi nhanh chóng bỏ cuộc.

Đỗ Lan nói: Đừng lo lắng, nếu em bỏ cuộc, tôi sẽ dùng Cát Phổ Xa đại pháp để ép em phải vượt qua.

Anh không phải là một Đa La A Mộng mềm lòng, mà coi Tương Qua Thối Tái Văn là thần tượng và người dẫn dắt cuộc đời.

Cát Phổ Xa đại pháp.

Sau này em sẽ biết, giờ cứ xem thi đấu đã.

Trong màn hình, Hổ Trượng đang chịu đòn, Đông Đường Quỳ chẳng hề rút ra bài học gì, vẫn cứ là thói ỷ mạnh hiếp yếu, năm hai bắt nạt năm nhất.

Hổ Trượng bị đánh đến đầu đầy máu nhưng vẫn đứng dậy lần nữa, khí thế tràn trề nói: Ngươi cứ đánh vào đầu ta như vậy, có bao giờ nghĩ sẽ đánh người ta thành ngớ ngẩn không.

Đông Đường Quỳ cười lạnh: Hổ Trượng Du Nhân, hãy lôi ra bản lĩnh thực sự của ngươi đi.

Là ngươi, kẻ trước đó đã tập kích Đỗ Lan lão sư.

Đông Đường Quỳ nói: Ngươi biết Hắc Thiểm, cũng thú vị đấy.

Trước khi khai chiến hỏi ngươi một câu, ngươi thích kiểu con gái như thế nào.

Đông Đường Quỳ thích hỏi đối thủ thích kiểu con gái như thế nào, thông qua câu trả lời của đối phương để phán đoán kẻ địch có hợp khẩu vị của mình hay không.

Nếu thích kiểu con gái khác nhau thì không hợp nhau.

Nếu thích cùng một kiểu con gái thì là hợp rơ.

Kiểu Đông Đường Quỳ thích là những cô gái cao ráo, đầy đặn, thần tượng hắn thích cao trên 180cm, có thể gọi là quái vật trong giới thần tượng.

Phục Hắc Huệ thì thích những cô gái có phẩm hạnh tốt, chú trọng vẻ đẹp nội tâm.

Hổ Trượng Du Nhân đối mặt với câu hỏi này, trả lời rằng: Tôi thích con gái cao ráo, cơ thể khỏe mạnh.

Trong một khoảnh khắc, Đông Đường Quỳ có chút thẫn thờ, dường như Hổ Trượng trước mắt là người anh em ruột thịt khác cha khác mẹ mà hắn chưa từng gặp bao giờ.

Trong thế giới này có một tri kỷ cùng sở thích với mình là một điều hạnh phúc trong đời.

Cảm giác như mình và Hổ Trượng Du Nhân là đôi bạn thân lớn lên bên nhau từ nhỏ.

Phải nói là hắn cũng không bình thường, chỉ vì thích cùng một kiểu con gái mà hợp nhau sao.

Chẳng biết hắn phán đoán kiểu gì.

Thực tế, thích cùng một kiểu con gái cũng có thể dẫn đến chém giết lẫn nhau.

Tranh giành cùng một người phụ nữ mà ghen tuông, thậm chí nổ ra chiến tranh không phải là hiếm.

Những vụ án đánh chết tình địch rất nhiều.

Nhưng Đông Đường Quỳ cảm thấy mình đã gặp được tri kỷ.

Lúc này, các học sinh khác của trường Quan Tây cũng đã đuổi kịp và tạo thành thế bao vây để giết chết Hổ Trượng Du Nhân, hoàn thành nhiệm vụ của hiệu trưởng là giết chết vật chứa Túc Na.

Hổ Trượng bị bao vây, ngây người ra, không ngờ mình lại bị ghét đến thế.

Nói mới nhớ, hội giao lưu này thua cũng chẳng bị phạt, thắng cũng chẳng có thưởng gì lớn.

Cùng lắm thì hội giao lưu năm sau được tổ chức tại trường thắng cuộc, chẳng kích thích chút nào.

Các cuộc thi khác thắng thì được cấp chứng chỉ, ít nhất cũng thăng lên Trung nhẫn. thua thì trực tiếp bị đánh chết, ít nhất cũng mất tư cách làm chú thuật sư.

Chương 4171

Hội giao lưu thắng không có phần thưởng thực chất, thua cũng không phải trả giá.

Đỗ Lan thấy học sinh hội đồng nhau, nhịn không được nhận xét hội giao lưu chẳng có gì thú vị.

Lão sư, Hổ Trượng bị vây đánh kìa.

Cát Dã Thuận Bình nhìn màn hình, lo lắng nói: Chúng ta phải giúp cậu ấy, không thể để họ làm hại Hổ Trượng.

Em mới quen Hổ Trượng có mấy ngày mà đã quan tâm cậu ta thế.

Vì cậu ấy là người tốt.

Hổ Trượng có thể gọi là mị ma thiếu niên, Phục Hắc Huệ, Cát Dã Thuận Bình, Đông Đường Quỳ đều chỉ gặp vài lần đã nhìn cậu bằng con mắt khác.

Với Phục Hắc Huệ, Hổ Trượng trượng nghĩa cứu người, thể hiện dũng khí thiếu niên.

Với Cát Dã Thuận Bình, Hổ Trượng không cần cậu nói ra cũng hiểu được nhu cầu của cậu, đúng là người tri kỷ.

Với Đông Đường Quỳ, Hổ Trượng thích cùng kiểu con gái cao lớn, đúng là đời này khó tìm được một tri kỷ như vậy.

Cả ba lần, Hổ Trượng đều dùng thời gian ngắn nhất để mê hoặc những người cùng lứa tuổi.

Đỗ Lan cũng chẳng biết nói gì hơn, thầm nghĩ đây chính là mị ma, đáng sợ thật.

Cứ bình tĩnh đã, Hổ Trượng Du Nhân là học sinh do chính tay tôi giáo dục, không dễ bị đánh bại đâu.

Đỗ Lan nói.

Hổ Trượng đối diện với sự vây công của bao nhiêu người mà không hề biến sắc, vì cậu đã từng đối mặt với sự vây công của nhiều người hơn thế trong thế giới điện ảnh.

Trong Tân Giả Diện Kỵ Sĩ, cậu đối mặt với sự vây công của đội quân kỵ sĩ giả mạo.

Trong Tân Áo Đặc Mạn, cậu đối mặt với hỏa lực bão hòa của vũ trụ khủng long Kiệt Đốn, một binh khí tiêu diệt hành tinh.

Trong Tân Ca Tư Lạp, cậu cũng đã đối mặt với hơi thở nguyên tử vô lý của Ca Tư Lạp.

Bị vây đánh đã thành chuyện thường ngày rồi.

Ngay khi Hổ Trượng định ra tay, vị trí của cậu đột ngột thay đổi, thoát khỏi vòng vây.

Đông Đường Quỳ, ngươi làm cái gì vậy.

Đồng đội biết đây là năng lực của Đông Đường Quỳ, có thể cho hai vật thể tráo đổi vị trí cho nhau.

Đây là đối thủ của ta, ta không phải kẻ sẽ nương tay với đối thủ, không cần các người xen vào trận chiến của ta.

Đối mặt với người đồng đội không biết phối hợp, đầy rẫy chủ nghĩa cá nhân này, các học sinh Quan Tây cũng đành bất lực.

Cuối cùng mọi người trao đổi ánh mắt, cũng chỉ đành đi hoàn thành thi đấu trước, để Hổ Trượng lại cho Đông Đường Quỳ.

Nếu không thực sự nội bộ lục đục thì đúng là xôi hỏng bỏng không.

Mọi người trao đổi ánh mắt, cuối cùng chọn tiếp tục thi đấu.

May quá, gã Đông Đường này không đồng ý vây đánh.

Cát Dã Thuận Bình thở phào nhẹ nhõm.

Quả thực là may, nhưng trọng tâm của hội giao lưu lần này đã không còn là thắng thua nữa, mà là sự đối kháng của hai bên xoay quanh Hổ Trượng.

Quả nhiên bản thân thắng thua ở hội giao lưu chẳng có giá trị gì.

Đỗ Lan nói: Đánh đi, cứ đánh hết lên đi.

Liệu có nguy hiểm không ạ.

Chú thuật sư vốn đã nguy hiểm rồi.

Đỗ Lan nói: Chú thuật sư không chỉ phải đối mặt với chú linh, mà còn phải đối mặt với trớ chú sư.

Trớ chú sư là gì ạ.

Chính là những chú thuật sư bị hắc hóa, trớ chú sư sẽ dùng chú thuật của mình để mưu lợi cá nhân, cực kỳ tà ác.

Chú thuật sư cũng phải đi đối phó với những kẻ phản đồ, nên việc người với người nguyền rủa lẫn nhau, chiến đấu lẫn nhau cũng là điều không thể tránh khỏi.

Cát Dã Thuận Bình nhớ lại Chân Nhân, hắn chính là chú linh sinh ra từ sự nguyền rủa của con người đối với con người.

Chỉ cần một thứ gì đó có thể gây ra cảm xúc tiêu cực cho nhân loại thì đều có thể trở thành chú linh.

Cậu nhịn không được lên tiếng: Lão sư, tôi có một câu hỏi.

Có vấn đề gì cứ hỏi, tôi là giáo sư chuyên giải đáp thắc mắc mà, ngay cả khi em muốn biết trên trời có bao nhiêu ngôi sao tôi cũng trả lời được.

Đỗ Lan tự tin nói.

Tôi muốn hỏi là năng lượng tiêu cực sinh ra chú linh, vậy năng lượng tích cực sinh ra cái gì.

Chẳng lẽ chỉ có năng lượng tiêu cực mới sinh ra được chú lực sao.

Cát Dã Thuận Bình hỏi.

Năng lượng tích cực sinh ra chính là xã hội mà em đang thấy, những cơ sở hạ tầng mà em đang tận hưởng, tất nhiên một số chú thuật cũng là những chiêu thức sinh ra bằng năng lượng tích cực.

Em nên biết rằng chú thuật là bẩm sinh, chú thuật phát triển về sau khá là hiếm.

Cát Dã Thuận Bình nói: Nhưng nếu có chú thuật sư, chẳng lẽ chú thuật năng lượng tích cực cũng có thể trở nên tà ác sao.

Nhân loại vốn dĩ luôn thay đổi, cũng giống như công nghệ vậy, có thể tạo phúc cho nhân loại, cũng có thể phá hoại thế giới, vẫn phải xem người sử dụng.

Đỗ Lan nói: Vả lại chú thuật cũng không chỉ có năng lượng tích cực, năng lượng tiêu cực cũng sinh ra chú thuật.

Tóm lại là cứ phải đánh nhau, đánh một trận cho sướng.

Sẽ chết người đấy ạ.

Em phải làm quen đi, em không chiến đấu thì mẹ của em cũng sẽ rơi vào nguy hiểm.

Đỗ Lan nói: Thế giới này là như vậy, phải nỗ lực mới có thể giữ cho thế giới không nghiêng về phía tồi tệ.

Sự nỗ lực của chúng ta không phải là để thế giới tốt đẹp hơn, mà chỉ là để thế giới không trở nên quá tệ.

Không phải để thế giới tốt hơn, mà là để thế giới không quá tệ sao.

Cậu nhớ lại thầy giáo của mình, vị thầy giáo béo đó dường như đã bắt đầu xử lý những học sinh bắt nạt cậu.

Vì cậu chuyển trường, thầy béo mới nhận ra lớp mình có kẻ bắt nạt.

Thầy giáo béo cũng rất nỗ lực, chắc chắn cũng không hy vọng thế giới trở nên tệ hơn.

Vậy mà mình lại coi thầy là một đứa trẻ to xác, cho rằng thầy chẳng biết gì.

Cậu không thể không tự hỏi mình, rốt cuộc mình đã làm được gì.

Mình có dũng khí để không khiến thế giới trở nên tệ hơn không.

Mình có dũng khí để phản kháng, có dũng khí để tìm người tâm sự không.

Mình chỉ xem phim, vậy có học theo nhân vật chính trong phim để hành động không.

Mình chỉ xem phim, chẳng thay đổi được gì cả.

Mình lo lắng cái này, lo lắng cái kia, kết quả là chẳng làm gì, thật vô nghĩa.

Lão sư, tôi muốn trở thành chú thuật sư.

Cậu nhìn các chú thuật sư chiến đấu, cảm thấy mình không thể mãi làm người đứng xem.

Vậy thì hãy học tập cho tốt đi, chú thuật của em là Độc, dùng tốt thì uy lực không hề kém đâu.

Cát Dã Thuận Bình bẩm sinh có chú lực, có thể nhìn thấy chú linh, cũng có chú thuật bẩm sinh là có thể giải phóng độc khí.

Nếu luyện tốt, biết đâu cũng có thể mở ra Lãnh địa.

Lãnh địa chia làm hai loại, một loại là bẩm sinh, vừa sinh ra đã có.

Một loại là hậu thiên, tức là Lãnh địa được luyện tập mà thành.

Thuộc tính Độc vẫn rất lợi hại, dùng tốt có thể giết người không dấu vết.

Cuộc chiến tại hội giao lưu đã bắt đầu, học sinh Quan Tây và Quan Đông đánh thành một đoàn.

Nhóm chú linh đứng trên núi cao quan sát, chuẩn bị thực hiện kế hoạch của mình.

Tình báo không sai, đây quả thực là một cơ hội tốt.

Thân thể Lậu Hô đã hồi phục, chú lực đã chữa lành cơ thể, giờ đây hắn lại có thể góp gạch xây tường cho sự nghiệp tân nhân loại.

Kế hoạch của chúng không đổi, một là phong ấn Ngũ Điều, hai là lôi kéo Túc Na, cuối cùng là tiêu diệt nhân loại, thiết lập một thế giới mới do chú linh làm chủ.

Nhưng Đỗ Lan luôn nói muốn chứng minh mình đúng, không phải bằng cách chứng minh lỗi lầm của người khác.

Phải thể hiện tính tiên tiến của mình, bất kể là nhân loại, chú linh hay bất kỳ chủng tộc nào khác cũng đều như vậy.

Tân nhân loại phải chứng minh mình tiên tiến hơn cựu nhân loại, tiêu diệt cựu nhân loại không chứng minh được điều đó.

Làm thế nào để chứng minh mình mới là chủ nhân của thế giới.

Là chứng minh các chủng tộc khác đều sai.

Không, nên chứng minh mình đúng, nên thể hiện tính tiên tiến của

mình.

Mà tính tiên tiến lại bao gồm hai phương diện: năng lực cá nhân và cấu trúc tổ chức.

Chỉ cần thực lực cá nhân của chú linh chưa đến mức hủy thiên diệt địa, xoay tay thành mây trở tay thành mưa, thì vẫn cần phải lập đội với kẻ khác, mà lập đội thì cần đến thứ mà họ khinh thường nhất: sự hư ngụy.

Thực ra ai chẳng muốn xưng vương xưng bá, ai muốn chia sẻ với người khác.

Ai chẳng muốn độc chiếm lợi ích.

Nhưng đã hợp tác thì không thể làm thế, phải kiềm chế dã tâm của mình, phải chia sẻ với người khác, không được độc chiếm, phải nhân nghĩa lễ trí tín, phải chân thiện mỹ, phải hư ngụy.

Chương 4172

Tất nhiên dù là nhân nghĩa lễ trí tín, có người chỉ nói mồm, thấy lợi nhỏ mà quên nghĩa, làm việc lớn mà tiếc thân.

Nhưng cũng có người nói được làm được, đi đầu làm gương, dám làm người tiên phong, không sợ hy sinh, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Cho nên trước tiên phải giải quyết vấn đề có hay không, rồi mới tính đến chuyện thực hiện thế nào.

Một tổ chức trước hết phải có quy chương chế độ mà mọi người đều chấp nhận.

Bất kể là mười điều răn trong Thánh Kinh, hay là thăng long dĩ đức phối thiên, hay là thiên trúc giáo nguyên nhân ca. tóm lại đều là để ức chế bản thân, đừng tòm tem vợ và tài sản của người khác.

Chỉ sau khi xác định được điểm này, nhân loại mới hình thành nên văn minh.

Rồi tiếp đó là làm sao để thực hiện, làm sao để mọi người thực hiện mục tiêu không cướp vợ và tài sản của người khác.

Đây là một vấn đề cực kỳ nghiêm túc, phương pháp thực hiện cũng khác nhau, mỗi nền văn minh đều có chế độ và văn hóa riêng.

Tất nhiên những thứ này trong mắt chú linh chính là hư ngụy, rõ ràng trong lòng ai cũng tòm tem vợ của người khác, ngày nào cũng vọng tưởng, vậy mà lại biểu hiện khác hẳn.

Hư ngụy, quá hư ngụy.

Nhưng nhân loại thông qua chế độ và văn hóa đã ngăn chặn tối đa những sự việc như vậy xảy ra.

Những thứ hư ngụy có thể hình thành nên lực răn đe thực sự, giảm thiểu tối đa những chuyện kiểu Tây Môn Khánh, Phan Kim Liên lừa Võ Đại Lang uống thuốc.

Chú linh không hiểu sự hư ngụy, chỉ có thể nói chúng vẫn còn quá yếu, chưa gặp đủ sự tôi luyện.

Dù sao quy mô xã hội của chú linh hiện tại còn rất nhỏ, chưa cần thiết lập biên giới.

Chú linh chưa hình thành xã hội, chỉ là tụ tập thành nhóm nhỏ quậy phá, nên chúng phủ định sự hư ngụy, chưa nhận ra tầm quan trọng của nó.

Nhưng muốn làm lớn làm mạnh, hư ngụy là chất bôi trơn bắt buộc.

Lúc này, trận chiến giữa các học sinh đang diễn ra quyết liệt, Đông Đường Quỳ đấu với Hổ Trượng Du Nhân, có thể gọi là màn đấu đá không chút nể nang của những người đàn ông.

Quyền đối quyền, chú lực của Hổ Trượng Du Nhân mạnh hơn Đông Đường Quỳ, uy lực nắm đấm lớn hơn.

Đây mới là cuộc đối đầu giữa những nam tử hán, không có những chú thuật hoa hòe hoa sói, chỉ có nắm đấm và chú lực, khiến người ta sôi sục nhiệt huyết.

Rõ ràng bọn họ đã hoàn toàn quên mất nhiệm vụ của hội giao lưu là so số lượng chú linh tiêu diệt được, chứ không phải đối quyết chú thuật, không phải sự đối kháng giữa người với người.

Đỗ Lan thấy bọn họ trực tiếp chuyển sang phần quyết đấu, chỉ cảm thấy hội giao lưu này chẳng bằng không tổ chức còn hơn.

Thà biến thành cuộc thi thăng cấp chú thuật sư, hoặc đơn giản là võ đài, thua là bị đánh chết.

Hổ Trượng.

Cát Dã Thuận Bình vô cùng lo lắng.

Các chiến trường khác cũng rất căng thẳng, các học sinh Quan Tây biểu hiện cứ như là phe phản diện vậy, từng kẻ đều là danh gia vọng tộc, lỗ mũi hếch lên trời, bộ dạng coi khinh người khác.

Trong lịch sử, Quan Tây quả thực là nơi phát triển sớm nhất, từ thời Ti Di Hô đã du nhập kỹ thuật mới từ Thăng Long.

Sau đó là các sứ giả sang nhà Đường, tiếp theo là Chinh Di Đại Tướng Quân hướng về phía đông thảo phạt người Hà Di, khai sáng chế độ phân phong.

Sau đó đến thời Chiến Quốc, Quan Đông mới ngày càng trở nên quan trọng vì Quan Đông được khai phá, địa bàn lớn hơn Quan Tây rất nhiều.

Mở ra thời kỳ đông thăng tây giáng.

Mâu thuẫn giữa Quan Đông và Quan Tây cũng chưa bao giờ giảm bớt, luôn luôn coi khinh lẫn nhau.

Quan Tây có ưu thế về lịch sử, dù sao cũng là nơi hưng thịnh của bộ tộc Đại Hòa, Thiên hoàng, âm dương sư, võ sĩ, nhẫn giả đều không tách rời khỏi Quan Tây.

Một ngàn năm trước, thời đại chú thuật sư hưng thịnh nhất cũng là ở Quan Tây.

Vì vậy Quan Tây có rất nhiều danh gia vọng tộc, cũng có rất nhiều chú thuật sư hùng mạnh.

Phong cách của trường Quan Tây cũng truyền thống hơn, nên rất coi khinh trường Quan Đông.

Vì thành phần học sinh trường Quan Đông phức tạp, có rất nhiều chú thuật sư lai lịch bất minh.

Không có truyền thừa, không có gốc gác, không có bối cảnh, tóm lại chỉ là kẻ thảo mãng.

Đây chính là sự đối kháng giữa các gia tộc võ sĩ và những võ sĩ được huấn luyện tại tư thục, sự đối kháng giữa vương tử và thảo mãng.

Bộ dạng mắt cao hơn đầu của Quan Tây thực sự rất giống phản diện, trong khi đối kháng với chú linh cũng không quên chèn ép thảo mãng.

Đỗ Lan đang xem kịch, Ngũ Điều cũng đang xem kịch, hắn ở trong phòng phát thanh xem kịch, tại đây hắn có thể nắm bắt tiến triển của trận chiến.

Hắn biết học sinh Quan Tây chắc chắn sẽ ra tay với Hổ Trượng, nhưng hắn tin rằng các học sinh Quan Đông sẽ bảo vệ Hổ Trượng.

Ngũ Điều Ngộ tin tưởng học sinh của mình.

Cuộc đối quyết chú thuật diễn ra vô cùng kịch liệt, mỗi chú thuật sư đều có chú thuật độc đáo, cơ bản không trùng lặp, đều sử dụng chú thuật tự thân để đối kháng.

Phản chuyển thuật thức, Hắc Thiểm, những kỹ xảo chú lực hậu thiên này không phổ biến.

Tất nhiên còn có một loại kỹ thuật khác, đó là chú hài, tức là những con rối máy móc có thể được chú thuật sư điều khiển từ xa, cũng thuộc về một loại chú thuật.

Con rối có thể sử dụng chú lực, thậm chí có thể biến hình, cũng vô cùng lợi hại.

Hiệu trưởng Dạ Nga Chính Đạo chính là một kiến tạo sư chú hài, có thể chế tạo ra những chú hài có ý thức độc lập, chẳng khác nào kiến tạo sự sống.

Cát Dã Thuận Bình nhìn đủ loại chú thuật, lo lắng đến toát mồ hôi hột, cứ như người bị đánh trúng là chính mình vậy.

Trong màn hình, chú thuật có thể đánh nát tường vách, quật ngã cây đại thụ, uy lực như vậy mà đánh trúng cơ thể chắc chắn sẽ đau đớn vô cùng.

Em hãy nhìn cho kỹ, học cho tốt, chú thuật của mọi người tuy bẩm sinh đã khác nhau, nhưng chú lực là như nhau, làm sao thao túng chú lực để nâng cao uy lực chú thuật là một môn học vấn thâm sâu khó lường.

Chỉ dựa vào chú thuật là không được, việc thao túng chú lực cũng phải theo kịp.

Đỗ Lan nói: Giờ nên xem thành quả tu luyện rồi.

Thiền Viện Chân Hi đối mặt với những viên đạn chú lực do em gái bắn ra mà không hề hoảng loạn, trước đó cô đã đạt được Thiên Dữ Chú Phược hoàn chỉnh, thể lực được nâng lên mức cực hạn, kết hợp với cảm ứng chú lực do Địch Ny Toa truyền thụ, cô có thể dự đoán mọi động tĩnh xung quanh, chỉ cần cơ thể di chuyển ở mức nhỏ nhất là có thể né tránh đòn tấn công.

Cô em gái chết đi sống lại, vẫn sử dụng chú cụ để bắn ra chú lực, chú cụ của cô là hai khẩu súng lục ổ quay, có thể bắn ra đạn chú lực từ xa, uy lực có thể điều chỉnh, nhưng ngặt nỗi đánh không trúng.

Tại sao chứ.

Cô cảm giác như chị mình biết trước vị trí mình định tấn công.

Chị gái trước đây tuy cũng là một con tinh tinh sức mạnh cơ bắp, nhưng tuyệt đối không thể thong dong như vậy.

Bởi vì chị đã tập luyện.

Thiền Viện Chân Hi nghiêm túc nói: Chị đã gặp được một người thầy tốt, người đã dạy chị một phương thức chiến đấu hoàn toàn mới dựa trên tình hình của chị.

Cô từng bước tiến lại gần em gái, không chút tì vết, đạn thậm chí không chạm tới vạt áo của cô.

Không thể nào.

Cô tiếp tục nổ súng nhưng vô ích, toàn bộ đều đánh hụt.

Cuối cùng người chị đứng ngay trước mặt em gái mình, nói: Bây giờ em không phải đối thủ của chị.

Lùi lại, người em lùi lại.

Chị bám sát em, em lùi một bước, chị tiến một bước.

Em lùi sang trái, chị theo sang trái.

Hoàn toàn không cắt đuôi được, hai người giữ khoảng cách nửa mét, như hình với bóng.

Người em chỉ cảm thấy người chị hiện tại trở nên thật đáng sợ.

Ngay lúc đó, ba con chú linh cấp ba đột ngột xông ra, phá vỡ cục diện bế tắc của hai chị em.

Người chị đành phải đối phó với chú linh trước, nói: Chân Y, để chị chứng minh cho em thấy em hiện tại không phải đối thủ của chị.

Nói đoạn, cô chủ động tháo kính ra.

Chương 4173

Người em biết chị mình vì Thiên Dữ Chú Phược nên không thể sử dụng chú lực, nếu không đeo kính đặc biệt thì hoàn toàn không nhìn thấy chú linh.

Chẳng lẽ chị điên rồi.

Muốn chiến đấu như một người mù sao.

Nhưng những gì xảy ra tiếp theo khiến cô không thể tin nổi, mọi thứ đều phá vỡ kiến thức thông thường của cô.

Chị gái đối mặt với kẻ thù không nhìn thấy nhưng lại như biết đọc tâm thuật, biết kẻ thù sẽ tấn công từ đâu.

Đối mặt với ba kẻ thù, chị luôn có thể đứng vào những khoảng trống trong đòn tấn công của chúng.

Sau đó người chị nói: Bạch Thiểm.

Bạch Thiểm, chiêu thức đối ứng với Hắc Thiểm lần đầu tiên bung nở, người chị nhảy múa cùng kẻ thù, tạo thành một cơn lốc xoáy.

Khi cơn lốc dừng lại, cả ba kẻ thù đều bị tiêu diệt, cùng với cây cối trong vòng mười mét cũng biến mất sạch.

Cô em gái há hốc mồm, nếu không phải vì không cảm nhận được chú lực, nếu không phải chị vẫn sử dụng chú cụ, cô đã tưởng chị mình đã nắm giữ được chú thuật rồi.

Quá mạnh, chẳng lẽ không có chú lực cũng có thể mạnh đến thế sao.

Hơn nữa cô chỉ mới nghe nói về Hắc Thiểm, lần đầu tiên nghe thấy Bạch Thiểm, Bạch Thiểm là cái gì.

Trong đầu cô đầy rẫy dấu hỏi.

Hắc Thiểm là sự đồng bộ giữa cơ thể và chú lực, một cú đấm tạo ra uy lực lũy thừa 2,5, thuộc loại chiêu thức không thể nắm bắt thông qua học tập.

Tuy hiếm người nắm giữ, nhưng vẫn có những kẻ được trời chọn đánh ra được, chẳng hạn như Đông Đường Quỳ.

Nếu nói Hắc Thiểm thuộc loại hiếm gặp thì Bạch Thiểm là thứ chưa từng nghe danh, không biết là cái gì.

Nhưng từ sức phá hoại của Thiền Viện Chân Hi mà xem, Bạch Thiểm phi đồng nhất bàn, khi cơn lốc dừng lại, không chỉ ba con chú linh bị tiêu diệt mà rừng cây trong vòng mười mét cũng bị dọn sạch.

Bạch Thiểm tuyệt đối không thua kém Hắc Thiểm.

Không thể hiểu nổi, chuyện của chú thuật hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Chú thuật sư thực ra cũng chưa hiểu rõ nguyên lý chú thuật, cũng chỉ biết dùng mà thôi.

Rất nhiều chú thuật sư thỏa mãn với chú thuật bẩm sinh, hầu như không tập luyện thao túng chú lực.

Chẳng mấy ai nắm giữ được phản chuyển chú thuật, nắm giữ năng lượng tích cực.

Cũng chẳng mấy ai kiểm soát được chú lực, lĩnh ngộ được Hắc Thiểm.

Đa số mọi người chỉ lợi dụng chú thuật bẩm sinh, tạm bợ thế thôi.

Chuyện chú thuật, đến chú thuật sư cũng chẳng rõ lắm, tóm lại cứ chiến đấu được là được.

Có lẽ một ngàn năm trước, các chú thuật sư đã từng nỗ lực, nhưng nhận ra nỗ lực cũng không đối kháng được thiên phú, thế là từ bỏ nỗ lực.

Dù sao có những chú thuật sư vừa sinh ra đã trường sinh bất tử, lại nắm giữ chú thuật hùng mạnh, đơn giản là được chia bài quá đẹp.

Dù có nỗ lực thế nào cũng không đuổi kịp.

Đó chính là lời nguyền của thượng thiên, sự thiên vị của thượng thiên, sự bất công của thượng thiên.

Chú thuật sư là nghề nghiệp cảm nhận được thiên mệnh rõ nhất, khoảng cách giữa các chú thuật còn lớn hơn khoảng cách giữa người và chó.

Nỗ lực cũng không thể vượt qua vực thẳm này.

Hai chị em Thiền Viện Chân Hi và Thiền Viện Chân Y chính là minh chứng rõ nhất, họ sinh ra trong đại gia tộc, lẽ ra phải kế thừa chú thuật hùng mạnh, kết quả lại bị thượng thiên nguyền rủa, một người chỉ có chú lực không thôi, một người đến cả chú lực cũng không có.

Có thể gọi là đại bi kịch, ông trời đã quyết định giới hạn của họ, không phải nỗ lực là có thể đột phá.

Bạch Thiểm vừa ra tay đã làm chấn kinh tất cả mọi người, một chiêu thức mới chưa từng thấy trong mấy trăm năm qua.

Rõ ràng không có chú lực, tại sao lại mạnh đến thế.

Chẳng lẽ là năng lượng tích cực của phản chuyển chú thuật.

Không, năng lượng tích cực cũng được tạo ra từ chú lực nhân với chú lực, không có chú lực thì không thể bộc phát năng lượng tích cực.

Người em chấn kinh trước chiêu thức mới của chị mình.

Những người khác cũng rất chấn kinh, bao gồm cả lão hiệu trưởng trường Quan Tây.

Chú lực tương thừa đòi hỏi khả năng kiểm soát cực mạnh mới làm được.

Người chị nhìn vào sự tàn phá mình gây ra, thản nhiên nói: Bạch Thiểm không cần chú lực, chỉ cần khiến 40 nghìn tỷ tế bào của toàn cơ thể đồng tâm hiệp lực là có thể giải phóng sức mạnh hùng mạnh.

Làm sao có thể chứ.

Chính là như vậy, các chú thuật sư hiểu về cơ thể con người được bao nhiêu.

Chú thuật sư chỉ dựa dẫm vào sức mạnh bẩm sinh, hễ không kế thừa được chú thuật hùng mạnh là oán trời trách người.

Nhưng Địch Ny Toa lão sư bảo chị rằng điều đó là sai lầm, dù không có chú thuật hùng mạnh cũng phải phát huy sức mạnh hiện có đến cực hạn.

Chú lực ít ỏi cũng có thể trở thành cơ quan cảm ứng, tế bào của cơ thể cũng có thể toàn bộ hoạt động vì chiến đấu.

Chị nói thế ai mà hiểu được, cái gì mà khiến tất cả tế bào hoạt động vì chiến đấu.

Người chị giải thích: Bình thường, các tế bào được chuẩn bị cho các công việc khác nhau, có những tế bào chỉ hoạt động khi bị thương.

Có những tế bào chỉ để vận chuyển oxy và dinh dưỡng, đó là những tế bào không chiến đấu.

Nhưng Bạch Thiểm là khiến tất cả tế bào trong cơ thể từ bỏ công việc ban đầu, chỉ vì chiến đấu.

Vậy cơ thể sao chịu đựng nổi.

Chịu đựng được chứ, vì cơ thể thần kỳ đến mức ngay cả chú thuật sư cũng chưa nắm giữ được toàn bộ bí mật.

Người em không thể phản bác, vì sự hiểu biết của chú thuật sư về cơ thể quả thực không nhiều, ngoài việc nghiên cứu huyết mạch truyền thừa để đảm bảo chú thuật được truyền từ đời này sang đời khác trong gia tộc thì không còn nghiên cứu nào khác.

Cách sinh con mới là hướng nghiên cứu của chú thuật sư.

Bây giờ em không phải đối thủ của chị.

Người chị tự tin nói.

Cô em gái tóc ngắn không phục, nhưng nhìn khung cảnh bị phá hủy xung quanh, nhịn không được hỏi: Nếu chỉ là kỹ xảo cơ thể, chẳng lẽ ai cũng học được Bạch Thiểm.

Đúng vậy, ai cũng học được, và mỗi học sinh trường Quan Đông chúng ta đều đã học.

Hỏng bét, người em nhận ra các bạn cùng lớp của mình đang gặp nguy hiểm, nếu kẻ địch đều biết Bạch Thiểm thì chẳng kém gì Hắc Thiểm cả.

Nhận thua đi.

Đừng tưởng các người có kỹ năng mới là ngon.

Người em quật cường nói: Chúng ta chưa chắc đã thua đâu.

Người chị nói: Vậy thì đánh cho đến khi các em nhận thua mới thôi, tiếp theo mỗi đòn tấn công của chị đều sẽ lồng ghép Bạch Thiểm, em chuẩn bị kỹ chưa.

Đồ chị già, tôi sẽ đấm chú lực vào cái mặt thối đắc ý đó của chị.

Một lần nữa khai chiến.

Lồng ghép Bạch Thiểm vào từng chiêu từng thức, từng quyền từng cước, người chị dùng quyền đỡ trực diện đạn chú lực.

Đấm thẳng đối đầu đạn.

Cô em hết cách rồi, lúc trước là đánh không trúng, bây giờ là không phá được phòng thủ.

Thật là hết cách, vốn dĩ người chị chỉ là kẻ ngoại đạo chiến đấu dựa vào chú cụ, giờ đây lại mạnh đến đáng sợ.

Các chiến trường khác cũng tương tự, Quan Đông đều nghiền nát Quan Tây.

Kỹ năng Bạch Thiểm này thực sự quá bá đạo, ngay cả hệ triệu hồi như Phục Hắc Huệ cũng có chút bất lực vì cậu triệu hồi thức thần để chiến đấu, mà thức thần lại không thể sử dụng Bạch Thiểm.

Cậu cũng chẳng phải chức nghiệp cận chiến gì, học Bạch Thiểm cũng chỉ có thể coi là chiêu bài hộ thân, tìm cơ hội sử dụng.

Cuộc chiến kịch liệt nhất vẫn là giữa Hổ Trượng Du Nhân và Đông Đường Quỳ, hai bên đang dùng Hắc Thiểm đối quyền.

Hắc Thiểm uy lực lớn, nhưng gánh nặng lên cơ thể cũng lớn, người bình thường một ngày cũng chỉ đánh được một hai lần, hiện tại cả hai đều đã đánh ra lần thứ hai.

Đông Đường Quỳ đã có chút đuối sức, nhưng Hổ Trượng vẫn nhiệt huyết sục sôi, đây chính là trận chiến mà cậu mong muốn.

Sức mạnh cơ bản, ta không bằng ngươi.

Kỹ xảo Hắc Thiểm, ta cũng không bằng ngươi.

Đông Đường Quỳ cũng rất thản nhiên thừa nhận Hổ Trượng hoàn toàn dùng chỉ số để nghiền nát mình.

Hổ Trượng nói: Lẽ ra chúng ta nên phối hợp cùng nhau săn lùng chú linh, vậy mà ngươi đột nhiên xuất hiện kích kích chúng ta.

Bởi vì như vậy mới thú vị, các chú thuật sư khác đều quá tẻ nhạt, bất kể là cách làm việc hay kiểu con gái họ thích đều tẻ nhạt đến cực điểm.

Chương 4174

Gặp được ngươi mới khiến hội giao lưu này có chút niềm vui.

Đến đây, chúng ta tiếp tục chiến đấu.

Đông Đường Quỳ tiếp tục tích lực, chuẩn bị tung ra Hắc Thiểm lần thứ ba.

Đúng lúc này, trên bầu trời xuất hiện một kết giới đen khổng lồ bao trùm lấy toàn bộ thao trường hội giao lưu.

Ngũ Điều Ngộ cảm nhận được chú lực hùng mạnh ập tới, liền biết chuyện không hay, chắc chắn là có đặc cấp chú linh thâm nhập vào trường học.

Lậu Hô sinh ra từ lời nguyền núi lửa, Hoa Ngự sinh ra từ lời nguyền rừng xanh, Chân Nhân sinh ra từ lời nguyền nhân loại, cùng với chú thuật sư phản đồ các trớ chú sư, đều đã đến.

Nhân loại không thể đạt tới cảnh giới không vì vật mà vui, không vì mình mà buồn, những cảm xúc tiêu cực mãnh liệt đã sinh ra những đặc cấp chú linh hùng mạnh, giờ đây chúng đã xuất hiện trước mặt học sinh để tiến hành săn lùng.

Chúng biết các giáo viên trong trường chắc chắn sẽ tìm cách bảo vệ học sinh, như vậy phòng ngự kho tàng sẽ mỏng đi, chúng có thể vào lấy những món đồ tốt.

Chú linh phối hợp lẫn nhau, vận động trí não, sử dụng mưu kế.

Hoa Ngự đứng trước mặt Đông Đường Quỳ và Hổ Trượng Du Nhân, khiến cả hai phải dừng trận chiến.

Áp lực chú lực hùng mạnh khiến cả hai lộ vẻ khó khăn.

Dù chưa khai chiến cũng có thể cảm nhận được sự cường hãn của kẻ thù.

Còn các giáo viên bên ngoài dù đã chạy tới với tốc độ nhanh nhất nhưng vẫn chậm một bước, chỉ có thể đứng ngoài Màn.

Phải tìm ra người thi triển Màn trước.

Lão hiệu trưởng nói.

Không cần tìm nữa, tôi ở đây rồi.

Một gã đàn ông có xăm chữ T lớn ở mắt và sống mũi bước ra.

Trớ chú sư sao.

Các giáo viên nhìn gã đàn ông ăn mặc như đồ tể này là biết ngay danh tính.

Chú thuật sư các người đúng là hết người rồi, đến cả hiệu trưởng cũng phải xuất động, cái trường này tốt nhất nên đóng cửa sớm đi.

Gã trớ chú sư khinh miệt nói.

Đỗ Lan ra hiệu nếu biết nói thì nói nhiều thêm chút nữa, anh cũng cảm thấy hai cái trường này quả thực không ổn, Hỏa Ảnh nhẫn giả ít nhất còn có một đám Thượng nhẫn, Trung nhẫn, Hạ nhẫn, vậy mà chú thuật sư chỉ có vài mống, gặp chút chuyện là hiệu trưởng đã phải thân hành xuất thủ.

Hỏa Ảnh thì phải đợi đến lúc Thượng nhẫn đánh không lại nữa mới tới lượt cấp cao ra tay.

Đỗ Lan thấy một hiệu trưởng như thế đúng là chẳng có tí khí thế nào, nếu là anh thì chắc chắn sẽ bồi dưỡng đội ngũ giáo viên thật tốt, làm sao cũng phải đợi giáo viên ngã xuống hết rồi mình mới lên.

Đáng tiếc số lượng giáo viên không nhiều, hiệu trưởng đành phải đích thân xông trận.

Trớ chú sư, tức là chú thuật sư phản đồ, là con người nhưng lại đối địch với con người.

Về lý do tại sao chú thuật sư lại biến thành trớ chú sư thì muôn vàn khác biệt, nhưng cốt lõi chỉ có một: bất mãn với hiện trạng, phát ra lời nguyền rủa với nhân loại.

Con người vốn không hoàn mỹ, có rất nhiều điểm đáng bị nguyền rủa.

Gã trớ chú sư đối diện với hiệu trưởng mà không chút nao núng, thậm chí còn mong chờ được so chiêu với cao thủ, vô cùng tự tin.

Các người hãy tìm cách phá vỡ kết giới, chỗ này cứ để tôi lo.

Lão hiệu trưởng không thể tha thứ cho trớ chú sư, nhân loại khổ cực bồi dưỡng họ, kết quả họ lại đứng ở phía đối lập với nhân loại, không thể tha thứ.

Lão già, ông nghĩ cái thân hình già nua sắp xuống lỗ đó của ông có thể cản được tôi sao.

Lão hiệu trưởng nghiêm nghị nói: Ta sẽ đánh cho ngươi tan tác.

Trận chiến bên ngoài kết giới bắt đầu, còn học sinh trong kết giới thì càng xui xẻo hơn.

Đối mặt với đặc cấp chú linh, hai tháng trước, Hổ Trượng, Phục Hắc, Đinh Khi ba người suýt chút nữa đã mất mạng.

Đó mới chỉ là một đặc cấp chú linh mới sinh.

Trước đây chú thuật sư cấp 1 Thất Hải Kiến Nhân khi đối mặt với một đặc cấp chú linh còn non trẻ cũng chỉ có thể chọn cách rút lui chiến thuật.

Giờ đây học sinh phải đối mặt với đặc cấp chú linh, đơn giản là bị hành hạ một chiều.

Cho dù học sinh năm hai phối hợp, cho dù có đốt cháy sinh mạng cũng không đánh lại.

Nếu đánh lại được thì phân cấp để làm gì.

Chính vì sự chênh lệch khổng lồ giữa cấp cao và cấp thấp nên mới cần phân cấp, mới cần phái chú thuật sư ở cấp độ tương ứng ứng phó.

Muốn lấy yếu thắng mạnh rất khó, hơn nữa cũng không hợp lý.

Tình hình chính là như vậy, các học sinh đã chuẩn bị tâm lý quyết tử một trận, mang hết bản lĩnh thật sự của mình ra.

Địch Ny Toa đứng ngoài Màn, thông qua cảm ứng yêu khí để nắm bắt trận chiến bên trong, cô không ra tay, đối mặt với cường địch là một bài học sớm muộn gì họ cũng phải gặp.

Khi đối mặt với kẻ thù mà mình có dốc hết sức cũng không thể chiến thắng, bước tiếp theo sẽ làm gì.

Mặc dù Địch Ny Toa là vô địch, là đại kiếm mạnh nhất chưa từng gặp kẻ địch nào không đánh bại được, nhưng nhiều đồng đội của cô đã mất đi lý trí trước cường địch.

Cơ thể đại kiếm là bán yêu, một khi sử dụng sức mạnh quá mức sẽ bị giác tỉnh.

Đối mặt với cường địch, đại kiếm phải đưa ra lựa chọn: duy trì thân phận con người để chết đi, hay lấy thân phận quái vật để giành chiến thắng.

Nhiều đồng đội đã chọn giác tỉnh để trở thành quái vật mà sống tiếp.

Điều này cũng bình thường, vì sinh tồn là bản năng của mọi sinh vật.

Cho nên sự tự hy sinh trong mỗi nền văn minh đều là đức tính được tôn trọng nhất.

Nhưng sau khi biến thành quái vật sẽ nguyền rủa người khác, điều đó rất đáng xấu hổ.

Đối diện với cái tôi vô năng, người ta sẽ phủ định bản thân, phủ định thế giới, chứ không thực hiện được sự tự vượt qua.

Địch Ny Toa biết nhiều trớ chú sư cũng vì phủ định mình, phủ định thế giới nên mới phát ra lời nguyền rủa, cuối cùng đứng ở phía đối lập của thế giới.

Bản thân yếu đuối không phải lỗi của mình, mà là lỗi của thế giới.

Không giống như vị thầy giáo dạy toán thích dạy 1000 trừ 7 kia luôn nói mọi bi kịch đều bắt nguồn từ năng lực bản thân thiếu hụt.

Nguyên nhân của bi kịch rốt cuộc là do mình thiếu hụt, hay là do thế giới sai lầm.

Những người khác nhau sẽ có kết luận khác nhau.

Có người cho rằng do năng lực mình chưa đủ, rồi nỗ lực nâng cao bản thân, quá trình đó vô cùng đau đớn.

Có người cho rằng đó là lỗi của thế giới, rồi báo thù xã hội, vung đao hướng về kẻ yếu hơn, cách này vẫn thoải mái hơn một chút.

Một con đường gian nan con đường tự cách tân.

Một con đường báo thù con đường hủy diệt kẻ yếu.

Địch Ny Toa biết người có thể thực sự kiên trì cách tân bản thân rất ít, ngay cả trong đám học sinh này cũng có những kẻ báo thù xã hội, cũng có những trớ chú sư.

Không phải là sẽ có, mà là đã có rồi.

Thời đại nào cũng có trớ chú sư của thời đại đó.

Địch Ny Toa biết đây là chuyện tất nhiên, là lựa chọn của mỗi người.

Bên trong kết giới, các học sinh đang tập hợp lại để chi viện cho Hổ Trượng và Đông Đường Quỳ.

Nhưng tập hợp lại cũng chẳng ích gì, đòn tấn công của họ vẫn không thể gây ra sát thương.

Tình huống hiện tại là một đám học sinh đang vây đánh Hoa Ngự.

Nhân loại cho rằng rừng rậm tương đương với đáng sợ, trong rừng rậm sâu thẳm khó phân định hướng đông tây nam bắc, lại còn ẩn chứa đủ loại sâu độc thú dữ nguy hiểm, còn có nhiều sơn quỷ du hồn, đơn giản là nơi dễ phát sinh nguy hiểm nhất.

Chương 4175

Nhân loại sợ rừng rậm, muốn tránh xa, không muốn bị lạc lối trong đó.

Thế là Hoa Ngự ra đời, hắn là một chú linh hình người có cành cây mọc ở mắt, sử dụng dây leo thực vật làm phương thức tấn công.

Phục Hắc Huệ nói: Nam sinh ở lại chặn hậu, nữ sinh hãy rút lui đi.

Theo cậu, dù học sinh có ưu thế về số lượng thì đối mặt với đặc cấp chú linh cũng không thể thắng được.

Vì vậy cậu đề ra chiến lược: cứu được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Hai tháng trước, họ đối mặt với đặc cấp chú linh đã hoàn toàn bị nghiền nát, chỉ sau hai tháng ngắn ngủi không thể đảo ngược tình thế được.

Mặc dù hai tháng qua họ quả thực đã nỗ lực tập luyện, nhưng đặc cấp chú linh rất mạnh, lại còn có Lãnh địa.

Cho dù họ đã nắm vững Bạch Thiểm, một khi tiến vào Lãnh địa cũng vô năng vi lực.

Tuy nhiên Hổ Trượng lại không muốn để bất kỳ ai phải chết, cậu nói: Tớ nhất định phải bảo vệ mọi người.

Hai tháng trước, tiến độ của cậu là 2 trên 20, nhưng hiện tại tiến độ đã là 4 trên 20, riêng chú lực đã gấp đôi trước đây, chưa kể cậu đã thông qua thực chiến trong thế giới điện ảnh để biết cách phát huy sức mạnh của mình.

Hổ Trượng.

Phục Hắc Huệ có chút cảm động.

Đám học sinh Quan Đông các người đừng có làm màu nữa, con chú linh này thuộc về Quan Tây chúng ta.

Lúc này bọn họ cũng đã gác lại nhiệm vụ ám sát Hổ Trượng.

Bọn họ nhận ra Hổ Trượng tuy là vật chứa Túc Na, nhưng cậu không phải Túc Na, mà là một thiếu niên nhiệt huyết, là một chú thuật sư có trái tim nồng cháy, trái tim thủ hộ, trái tim bất diệt.

Chẳng có lý do gì để đám nam sinh các người thể hiện cả.

Chị em nhà Thiền Viện cũng đã tới.

Hoa Ngự cười lạnh một tiếng, phát động tấn công.

Hổ Trượng ra tay trước, một cú đấm tung ra: Hắc Thiểm.

Bạch Thiểm.

Các học sinh Quan Đông khác cũng lần lượt tung ra đòn tấn công của mình.

Trong nhất thời, điện quang thạch hỏa, cát bay đá chạy, gió giục mây vần, quyền như sấm nổ rền vang, đao như xẻ đất khai thiên.

Đối mặt với thế tấn công như vậy, Hoa Ngự trong lúc thẫn thờ có chút vui sướng, có lẽ đây chính là bản năng của chú linh.

Dù chúng đang thực hiện kế hoạch vĩ đại là thay thế nhân loại, dù chúng đang kìm nén dã tính trong cơ thể, nhưng khi chiến đấu thì không cần ức chế nữa.

Phải nói chú linh cực kỳ tiêu chuẩn kép, rõ ràng bình thường rất hư ngụy, kiềm chế bản thân không ra tay với đồng bạn, vậy mà cứ khăng khăng nói nhân loại ti bỉ vô sỉ.

Nói chân thiện mỹ của nhân loại là hư ngụy, giả ác xấu mới là chân thực.

Chú linh chẳng phải cũng vậy sao.

Lập đội hợp tác là giả tạo, tranh cường hiếu thắng mới là chân thực.

Có được niềm vui trong chiến đấu, đánh bại mọi đối thủ mới là chân thực.

Mà sự hợp tác của chúng quá giả tạo, giả đến mức nực cười.

Nhưng chú linh không cho rằng việc mình dùng lý trí ức chế bản năng là giả tạo, ngược lại còn thấy sự hợp tác đồng đội là một bước đột phá phi thường.

Nhân loại hợp tác là giả tạo, chú linh hợp tác là chân thực.

Nhân loại nguyền rủa là chân thực, bản năng chú linh vẫn là chân thực.

Nhân loại tốt là giả, nhân loại xấu là thật, nên nhân loại phải bị hủy diệt.

Chú linh tốt là thật, chú linh xấu cũng là thật, nên chú linh phải thay thế nhân loại.

Cái thói tiêu chuẩn kép này, nhân loại biết kêu oan với ai.

Căn bản là không nói lý lẽ được, cái lý đều bị chú linh chiếm hết rồi.

Chú linh tận hưởng niềm vui ngược đãi thì gọi là sống thật với bản thân, là tuân theo bản năng, là tận hưởng chiến đấu.

Nhân loại mà nghĩ thế thì gọi là đại nghịch bất đạo, là ỷ mạnh hiếp yếu, là không có tính người, là cảm xúc tiêu cực.

Nói xuôi cũng được nói ngược cũng xong, chú linh cũng vô cùng xảo quyệt.

Tóm lại nhân loại đúng là con thỏ đội mũ, oan thấu trời xanh.

Thỏ đội mũ ra đường bị hổ đánh, hổ bảo sao lại đội mũ.

Thỏ không đội mũ ra đường vẫn bị hổ đánh, hổ bảo cho mày không đội mũ này, cho mày không đội mũ này.

Nhân loại chỉ cần yếu hơn chú linh thì đến thở cũng là sai, làm bất cứ việc gì cũng là lý do để bị ăn đòn.

Dù nhân loại có biểu hiện giống hệt chú linh thì cũng là khỉ mặc áo người, vẫn bị đánh thôi, nhân loại cũng xứng đáng bàn chuyện lý tính sao.

Chỉ cần nhân loại không đủ mạnh thì làm gì cũng sai.

Chú linh chỉ cần mạnh mẽ thì làm gì cũng đúng.

Cho nên nhân loại tuyệt đối không thể thua, thua là chỉ có nước gánh tội thay.

Tuyệt đối không thể thua.

Hổ Trượng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ biết nếu thua sẽ có người chết.

Cậu không hy vọng ai phải chết, đặc biệt là chết trẻ, cái chết không bình thường là tà ác.

Con người có thể chết, nhưng phải là thọ chung chính tẩm, cho nên cậu phải thủ hộ quyền được chết một cách bình thường của các bạn mình.

Nguyên nhân cái chết có đủ loại kỳ quái, nhưng bị chú linh giết chết là cách chết tuyệt đối không thể chấp nhận được, vì vậy Hổ Trượng Du Nhân đã phát động tấn công vào chú linh, hắn muốn tung ra Hắc Thiểm để đánh bại nó.

Làm sao để sử dụng Hắc Thiểm.

Có thể là do vận may, cũng có thể là do thực lực, cụ thể thế nào ngay cả các chú thuật sư cũng không biết rõ, nhưng họ biết rằng một khi tung ra được Hắc Thiểm, cảm giác đó giống như cả thế giới đang xoay quanh chính mình, vô cùng tuyệt diệu.

Vốn dĩ chú lực rất khó thao túng, nhưng lúc này sử dụng lại đơn giản như hơi thở.

Sau Hắc Thiểm, tỷ lệ đồng bộ giữa chú lực và cơ thể sẽ tăng lên rất nhiều, ngay cả một người ngoại đạo cũng sẽ nhanh chóng nắm bắt được chú lực và tiến vào trạng thái tâm lưu flow.

Tâm lưu chính là một trạng thái tập trung cao độ, làm bất cứ việc gì cũng đạt hiệu quả gấp đôi.

Tóm lại, sau khi nắm vững Hắc Thiểm, Hổ Trượng Du Nhân đã không còn là kẻ ngoại đạo nữa, mà là một chú thuật sư chuyên nghiệp thực thụ.

Hoa Ngự có thể cảm nhận được quyết tâm của kẻ thù, bản năng hiếu chiến sinh ra một tia vui sướng.

Kẻ thù mạnh mẽ khiến trận chiến trở nên thú vị hơn, hắn có thể cảm ứng được chính mình, với tư cách là một chú linh, đang khao khát chiến đấu từ sâu trong linh hồn.

Hắc Thiểm đánh vào người rất đau, nhưng không hề hấn gì, phản kích cũng cực kỳ nhanh.

Hoa Ngự có thể điều khiển thực vật, chẳng hạn như bắn ra nụ hoa, hoặc phóng lên gai gỗ từ dưới đất.

Chiêu thức biến hóa khôn lường.

Mỗi khi Hổ Trượng tiếp cận đều lập tức bị chiêu thức của đối thủ ép lui.

Hổ Trượng, đổi chỗ với tôi.

Đông Đường Quỳ đến viện trợ, thuật thức của hắn tương tự như thế thân thuật, có thể hoán đổi với mục tiêu chỉ định.

Hắn có thể hoán đổi vị trí với Hổ Trượng, khiến kẻ địch không thể xác định ai là chủ công, ai là phụ trợ.

Hoa Ngự đối đầu với hai người cũng không hề hấn gì, vì cơ thể hắn cực kỳ kiên cố, dù kẻ địch có Hắc Thiểm cũng chẳng giải quyết được gì, hắn vẫn chịu đựng được, cứ thế chơi đùa với bọn họ.

Chương 4176

Vui sướng, thực sự là vui sướng.

Tuy nhiên, thời gian chơi đùa sẽ không quá dài, vì Ngũ Điều Ngộ đã bắt đầu hành động, kết giới này không thể duy trì lâu nữa.

Ba người giao chiến, lúc tiến lúc lùi, đánh qua đánh lại không ngớt.

Quả nhiên đặc cấp chú linh vẫn quá lợi hại.

Cát Dã Thuận Bình nhìn thấy tình hình chiến đấu mà đổ mồ hôi hột cho bạn thân, tiếc là cậu không giúp được gì.

Đỗ Lan thầm nghĩ chú thuật cũng tương đương với Huyết Kế Giới Hạn trong Naruto, đều thuộc về sức mạnh di truyền theo huyết mạch.

Nhưng trong Naruto còn có đủ loại nhẫn thuật ngũ hành, đều là thứ có thể tu luyện hậu thiên.

Còn các chú thuật sư thì chẳng có mấy kỹ thuật tu luyện hậu thiên, tất cả đều dựa vào huyết mạch chú thuật.

Hắc Thiểm và Phản Chuyển Thuật Thức có thể tu luyện hậu thiên, nhưng độ khó cực cao, không giống như ninja có Hỏa Độn, Thủy Độn, Thổ Độn, Thế Thân Thuật, Biến Thân Thuật. những thứ phổ biến mà ai cũng có thể học.

Tuy nói giới ninja cũng có nhiều bí pháp không truyền ra ngoài của các gia tộc, nhưng đại bộ phận nhẫn thuật vẫn được công khai, ở trường học là có thể tiếp xúc.

Nhưng giáo dục chú thuật sư lại rất kỳ quặc, trọng điểm của mỗi học sinh đều khác nhau, và cũng chẳng dạy học sinh cách sử dụng chú cụ.

Trường học ninja ít nhất còn dạy học sinh cách dùng thủ lý kiếm, khổ vô và các vũ khí cơ bản.

Còn trường chú thuật, hoàn toàn dựa vào học sinh tự học.

Trước đó khi Hổ Trượng giả chết, nếu không có Địch Ny Toa dẫn dắt thì Phục Hắc và Đinh Khi hoàn toàn là tự mày mò.

Ngay cả trong thế giới võ hiệp, các môn phái còn có thiết lập đại sư huynh là sư phụ dạy, chúng ta là đại sư huynh dạy, nghĩa là phải có người truyền thụ kiến thức cho học sinh.

Nhưng ở trường chú thuật, gần như không thấy giáo viên giảng dạy.

Có vẻ như mọi người đều hoàn thành giáo dục cơ bản tại gia tộc mình, đến trường chú thuật chỉ để thực tập.

Trường chú thuật không dạy nội dung cơ bản, chỉ dạy thực chiến.

Không có dạy về nhận cụ chuyên môn, cũng không có dạy thể thuật chuyên môn, tối đa chỉ dạy chút phương pháp sử dụng chú lực, nhưng lại không dạy Hắc Thiểm hay Phản Chuyển Thuật Thức.

Nói chung Đỗ Lan cảm thấy trình độ giáo dục của trường chú thuật hoàn toàn không bằng trường học ninja.

Chính vì không ổn nên mới cần tôi và Địch Ny Toa, đã đến lúc thể hiện thành quả học tập rồi.

Đỗ Lan nói.

Hoa Ngự ban đầu chỉ nghĩ hai học sinh sử dụng Hắc Thiểm là mối đe dọa, nhưng rất nhanh hắn nhận ra có gì đó không ổn, từ lúc nào không hay chiến trường đã bị các học sinh khác bao vây.

Học sinh trường Quan Tây không biết học sinh Quan Đông muốn làm gì, chỉ thấy họ tản ra, dường như đang tích lực.

Bạch Thiểm.

Tất cả học sinh Quan Đông đều đã học được Bạch Thiểm, đây chính là thành quả của giáo dục.

Họ phát động những đợt tấn công dồn dập như sấm sét không kịp bưng tai.

Hoa Ngự vội vàng giải phóng gai gỗ dưới đất để ngăn cản, nhưng lại rơi vào cảnh lo đầu không lo đuôi, lưng bị đánh trúng, gáy chịu đòn nặng nề.

Đó mới chỉ là khởi đầu, ngày càng nhiều đòn tấn công giáng xuống người hắn.

Oanh.

Mặt bị đánh trúng, hai cành cây trong hốc mắt bị đánh gãy.

Tấn công vào mặt nó, mặt nó yếu hơn thân thể.

Lũ khốn các ngươi.

Hoa Ngự không ngờ mình lại bị ép đến mức này.

Hoa Ngự là chú linh thực vật, tình huống hơi đặc thù, hắn không thể dựa vào những cảm xúc nhỏ nhặt để sinh ra chú lực, mà hoàn toàn dựa vào việc hấp thụ sinh mệnh của thực vật để chuyển hóa thành chú lực.

Vì vậy, một khi hắn sử dụng chú lực để tấn công, dùng bao nhiêu mất bấy nhiêu, không thể bổ sung nhanh chóng.

Do đó hắn không muốn ngay từ đầu đã sử dụng Lãnh Địa một chiêu thức siêu lãng phí chú lực, nhưng nếu đám nhân loại này đã coi thường hắn, thì hắn sẽ không khách sáo nữa.

Đúng vậy, hắn phải triển khai Lãnh Địa, một hơi tiêu diệt sạch quân thù, kết thúc trận chiến này một cách hoàn mỹ.

Tuy nhiên ngay khi hắn định triển khai Lãnh Địa, kết giới trên bầu trời biến mất, chỉ thấy Ngũ Điều Ngộ đã tháo băng bịt mắt, đôi mắt xanh trong veo lạnh lùng nhìn xuống chiến trường.

Hoa Ngự kinh hãi, lập tức chọn cách rút lui, hắn biết mình không phải đối thủ của Ngũ Điều Ngộ.

Hắn lập tức sử dụng kỹ năng ẩn giấu hơi thở sở trường, biến mất vào rừng sâu.

Là con chú linh giỏi ẩn nấp hơi thở lần trước sao.

Thấy hơi thở chú linh tiêu tán, Ngũ Điều Ngộ cũng chẳng buồn quan tâm, lập tức sử dụng chú thuật của mình: Thuật Thức Phản Chuyển, Thuật Thức Thuận Chuyển.

Hư Thức.

Một cái búng tay, phía trước xuất hiện một vực thẳm khổng lồ.

Vì không tìm thấy kẻ địch nên hắn sử dụng tấn công phạm vi rộng, bất chấp tất cả, cứ xem vận may của con chú linh đó thế nào.

Chiêu này vô cùng phức tạp, đầu tiên phải nhân hai nguồn chú lực với nhau tạo thành năng lượng dương.

Năng lượng dương nạp vào chú thuật tạo thành Thuật Thức Phản Chuyển.

Sau đó dùng năng lượng âm thuận chuyển chú thuật, rồi chồng lấp hai thuật thức thuận và nghịch lên nhau, giải phóng ra một sức mạnh có thể ví như phản ứng nhiệt hạch.

Chỉ một cái búng tay đã có thể khai thiên tịch địa, sức phá hoại kinh người.

Đám học sinh đứng trước vực thẳm mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thầm cảm ơn thầy giáo đã tính toán góc bắn chuẩn xác, không cuốn cả bọn vào trong.

Thế này thì không thể xác định chú linh đã bị thanh tẩy hay chưa nữa.

Rừng cây trước mắt đã tan hoang hết cả.

Tuy nhiên bọn họ không biết đây là một âm mưu giương đông kích tây, mục tiêu chính là trộm đồ.

Chân Nhân đã lẻn vào kho bí mật của trường Quan Đông lấy đi thứ bọn chúng cần: một đặc cấp chú cụ có thể phong ấn Ngũ Điều Ngộ.

Trận chiến kết thúc, các trớ chú sư cũng bị vị hiệu trưởng già của trường Quan Tây đánh gục.

Nhưng âm mưu của đám chú linh mới chỉ bắt đầu, tiếp theo bọn chúng phải tạo cơ hội để phong ấn Ngũ Điều, hồi sinh Túc Na.

Toàn bộ kế hoạch đang được tiến hành một cách trật tự, tương lai chú linh lật đổ và thay thế nhân loại nhất định phải thực hiện được.

Kết thúc rồi.

Đỗ Lan tiếc nuối nói: Học sinh bây giờ hoàn toàn không phải đối thủ của đặc cấp chú linh, nền tảng quá kém, vẫn cần phải củng cố cơ bản thôi.

Lão sư, em cũng sẽ học tập chăm chỉ.

Cát Dã Thuận Bình sau khi xem trận chiến cũng thấy nhiệt huyết sôi trào.

Vậy thì chuẩn bị tâm lý đi, đợt huấn luyện tiếp theo sẽ vô cùng vất vả đấy.

Hội giao lưu vì bị chú linh tấn công mà kết thúc dở dang, hai trường bất phân thắng bại, chỉ đành tiến hành hiệp phụ bằng một trận bóng chày.

Thông qua bóng chày để phân định thắng thua, cuối cùng trường Quan Đông giành chiến thắng.

Kế hoạch ám sát Hổ Trượng cũng dừng lại, mọi người đều nhận ra Hổ Trượng là một người tốt, không phải quái vật.

Hình ảnh Hổ Trượng chiến đấu quên mình để bảo vệ mọi người đã in sâu vào tâm trí họ.

Trường học bị trộm mất không ít đồ tốt.

Chân Nhân không chỉ trộm đạo cụ phong ấn mà còn lấy đi những thứ khác.

Một là để gây nhiễu phán đoán của các chú thuật sư, che giấu mục đích thực sự.

Hai là trộm thêm nhiều đồ chơi thì mới vui.

Đỗ Lan không cho học sinh thời gian nghỉ ngơi, sau khi tiễn đoàn trường Quan Tây về, hắn lập tức tập hợp học sinh năm nhất và năm hai lại.

Chương 4177

Các học sinh thấy Đỗ Lan ngồi trên một chiếc xe Jeep, không biết thầy giáo sắp dạy họ chiêu thức mới gì.

Mọi người cũng thấy rồi đấy, tôi đã lái chiếc xe Jeep quý báu của mình ra, điều này đại diện cho việc các em sắp tiến hành đợt huấn luyện trực diện với cái chết đáng sợ.

Đỗ Lan nói: Trong hội giao lưu, biểu hiện của các em không khiến tôi hài lòng, giờ hãy chuẩn bị tâm lý bị xe Jeep tông sang dị thế giới đi, bắt đầu huấn luyện ma quỷ.

Bất kể là khi bình minh vừa hé rạng hay lúc hoàng hôn buông xuống, tiếng gầm của chiếc xe Jeep không bao giờ ngừng nghỉ.

Những giọt mồ hôi rơi xuống khi chạy bộ chính là thanh xuân tràn đầy nhiệt huyết của các học sinh.

Nếu chạy nhanh, họ có thể tận hưởng thanh xuân ở thế giới hiện thực. nếu chạy chậm, họ sẽ phải sang thế giới phim ảnh mà sống nốt thanh xuân.

Chiếc Jeep này của tôi là một chú cụ, các em đừng có mà lơ là, chỉ cần bị chú cụ của tôi tông trúng, tất cả sẽ đi dị thế giới hết.

Đỗ Lan vừa lái xe vừa hét lớn.

Đi dị thế giới hình như cũng không tệ, em thấy trong nhiều light novel, manga đều là xuyên không.

Sang đó bắt đầu câu chuyện mới, có khi còn được thần linh ban cho kỹ năng, hoặc mấy siêu năng lực kết nối với hiện thực để làm thương nhân lậu.

Hổ Trượng cũng biết không ít về mấy thứ này, chủ yếu là do đàn anh ở câu lạc bộ tâm linh thích xem nên hắn cũng được nghe loáng thoáng.

Nghĩ đơn giản quá rồi, cũng có khả năng cậu vừa xuyên qua, nam thì bị bán đi làm nô lệ, nữ thì bị bán vào lầu xanh.

Thậm chí là một ông chú gãi chân biến thành bé gái nhỏ nhắn, buộc phải tham gia chiến tranh.

Thần xuyên không có sở thích ác quái lắm, các em đừng tưởng xuyên không là chuyện gì hay ho.

Đỗ Lan nói.

Đinh Khi Dã Sắc Vi không nhịn được lên tiếng: Chẳng lẽ thực sự có chuyện xuyên không sao.

Bị xe tải tông bay thực sự có thể xuyên không à.

Đương nhiên là được, chỉ là thần xuyên không rất thích chơi khăm, luôn sắp xếp cho các em vài bất ngờ ngoài ý muốn.

Đỗ Lan nói: Các em muốn xuyên không thì tôi dùng xe Jeep tiễn một đoạn.

Thôi khỏi đi ạ.

Đinh Khi tuy huyễn tưởng mình xuyên không xong sẽ thành nữ vương, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, nhưng cũng sợ thần xuyên không không có ý tốt, gửi thẳng cô vào thanh lâu.

Lão sư, em có câu hỏi.

Phục Hắc Huệ lên tiếng.

Câu hỏi gì.

Chúng em bị xe Jeep truy sát thì rốt cuộc huấn luyện được cái gì.

Huấn luyện sức bền khi chạy bộ sao.

Phục Hắc Huệ nghi ngờ về thành quả của đợt huấn luyện này, dù sao họ cũng phải chiến đấu với chú linh và trớ chú sư, chỉ có thể lực tốt thì hoàn toàn không đủ.

Chỉ có chú lực mới đánh bại được chú linh, tấn công vật lý là vô dụng.

Vì vậy mọi người nên tu luyện chú lực thay vì thể lực.

Các em căn bản chẳng biết cái gì cả.

Biết cái gì ạ.

Đỗ Lan hỏi: Các em nghĩ lượng chú lực nhiều hay ít là do cái gì quyết định.

Cảm xúc bẩm sinh ạ.

Sai, là do cường độ cơ thể quyết định.

Cơ thể là cái bát, chú lực là nước, bát càng lớn thì mới chứa được càng nhiều nước.

Đỗ Lan giải thích.

Nhưng theo những gì tụi em được học trước đây, chú lực sinh ra từ cảm xúc mà.

Chú lực của Hổ Trượng hoàn toàn dựa vào ngón tay Túc Na, hấp thụ càng nhiều ngón tay thì chú lực càng mạnh.

Còn các chú thuật sư khác hoàn toàn dựa vào thiên phú khống chế cảm xúc.

Ví dụ như Phục Hắc Huệ thông qua bóng tối làm vật trung gian để triệu hồi thức thần, triệu hồi thức thần ngày càng lớn, cuối cùng trực tiếp triệu hồi ra Gundam luôn.

Còn về chú lực thì chưa bao giờ thiếu.

Điểm này khác với Naruto, trong Naruto thì Chakra là sự dung hợp giữa thể lực và tinh thần lực.

Vì vậy huấn luyện thể lực rất quan trọng, huấn luyện cơ bản có thể trực tiếp tăng số lượng Chakra.

Nếu số lượng không tăng lên được thì có thể dẫn nhập sức mạnh tự nhiên, hình thành Tiên Thuật Chakra cân bằng giữa ba yếu tố thể lực, tinh thần và tự nhiên, số lượng không đổi nhưng chất lượng tăng vọt.

Đương nhiên còn có thể dựa vào việc nâng cấp đồng thuật để tăng Chakra, dựa vào Vĩ Thú, hoặc trực tiếp dùng nhận cụ thần kỳ, hay tích lũy Chakra hàng ngày.

Tóm lại có rất nhiều phương án để tăng Chakra, từ huấn luyện cơ bản đến các thủ pháp thăng cấp, có thể thấy các ninja coi trọng Chakra đến mức nào.

Bởi vì Chakra càng nhiều thì nhẫn thuật có thể thi triển càng nhiều, nhiều nhẫn thuật cao cấp tiêu tốn lượng Chakra khổng lồ, không tăng không được.

Nhưng chú thuật sư và chú linh chưa bao giờ lo lắng về việc thiếu chú lực, Lãnh Địa thích là mở, chiêu cuối thích là dùng.

Chỉ khi phục hồi cơ thể, họ mới nhắc đến việc không đủ chú lực để sử dụng Phản Chuyển Chú Thuật.

Chỉ cần không trị thương, chú lực dường như dùng hoài không hết.

Thậm chí có không ít chú thuật sư cơ thể gầy yếu nhưng chú lực lại cực mạnh, vẫn cứ là bá đạo.

Có vẻ như chú lực và cơ thể không có mối quan hệ trực tiếp, hoàn toàn là duy tâm.

Khi sử dụng chú thuật còn có thể thông qua việc công khai nguyên lý để tăng uy lực.

Dường như vũ trụ này có một bộ logic nội tại về chú thuật.

Một bộ logic hoàn toàn khác với Chakra.

Sử dụng nhẫn thuật là khách quan, không vì nói ra nguyên lý nhẫn thuật mà tăng uy lực.

Uy lực nhẫn thuật chỉ liên quan đến kinh nghiệm và lượng Chakra, kinh nghiệm nhiều, Chakra nhiều thì càng mạnh.

Chú thuật thì khác, chú thuật có thể thông qua việc thêm vào thúc phược ràng buộc để tăng uy lực.

Chakra là sự dung hợp thể lực và tinh thần lực, nên thể lực rất quan trọng.

Nhưng chú lực ngay từ đầu đã trích xuất sức mạnh từ cảm xúc, chỉ cần cảm xúc còn đó là có thể trích xuất mãi.

Vì vậy cơ thể đúng là không quan trọng, cảm xúc mới quan trọng.

Nhưng để duy trì sản sinh cảm xúc liên tục thì cần có cơ thể, đôi khi cơ thể mệt chết đi được thì cảm xúc cũng chẳng thể khởi sắc nổi.

Cảm xúc nhỏ trích xuất chú lực nhỏ, cảm xúc lớn trích xuất chú lực lớn.

Sự dao động cảm xúc cũng có giới hạn, giống như trong phim Vua Hài Kịch, nhân vật chính khi diễn tả sự dao động cảm xúc đã nói: Nếu một người chịu đả kích quá lớn, họ sẽ rơi vào trạng thái sốc tinh thần, không còn phản ứng gì nữa.

Thế nên chú thuật sư cũng hy vọng huấn luyện để cảm xúc lạnh lùng, có dao động nhưng đừng quá thất thường.

Thất thường quá dễ lãng phí chú lực.

Dường như chẳng liên quan gì đến cơ thể.

Nhưng thực chất cảm xúc và cơ thể có mối quan hệ rất lớn, cơ thể khỏe mạnh thì cảm xúc mới lành mạnh.

Cơ thể suy nhược thì cảm xúc dễ trầm lắng.

Giống như Lâm Đại Ngọc, cơ thể không tốt nên cảm xúc cũng không tốt, chỉ cần kích động một chút là cơ thể đã khó chịu.

Hay như có người đánh mạt chược, vừa ù một ván lớn là đã kích động đến mức lăn đùng ra chết, cảm xúc còn chẳng có đất mà phát huy.

Cho nên muốn cảm xúc có thể lên xuống thất thường, chín khúc mười tám quanh, thì cần một cơ thể khỏe mạnh.

Cơ thể tốt thì dù có ù liên tiếp một trăm ván cũng chẳng lo đứt hơi.

Vì vậy Đỗ Lan vẫn muốn huấn luyện cơ thể cho học sinh, huấn luyện họ không bị sốc cơ thể vì những cảm xúc kịch liệt.

Các học sinh không hiểu được cơ thể là bát, chú lực là nước, chỉ thấy những đợt huấn luyện này không có tác dụng gì lớn, dù sao chú thuật sư vẫn phải dựa vào chú thuật, mà chú thuật là bẩm sinh, không thể thay đổi hậu thiên.

Nhưng chiếc Jeep của Đỗ Lan thì không khách sáo chút nào, nó gào thét, truy đuổi, ca tụng thanh xuân và bám theo tình bạn.

Ở một diễn biến khác, trường học đang điều tra tại sao chú linh có thể lẻn vào trường, lại còn tìm được kho chứa chú vật ẩn giấu một cách chính xác đến vậy.

Họ nghi ngờ có nội gián.

Chắc chắn trong hai trường có kẻ phản bội đã bán đứng thông tin cho chú linh.

Chương 4178

Chuyện này cũng không có gì to tát, vì phần lớn các trớ chú sư đều từ hai trường này dạy ra, số ít còn lại đến từ các đền chùa, miếu mạo hoặc các gia tộc ở khắp nơi.

Số lượng trớ chú sư không hề ít, họ nguyền rủa thân thế, nguyền rủa trách nhiệm trên vai mình, và thế là trở thành kẻ thù của chú thuật sư.

Những chuyện như vậy xảy ra rất nhiều, bạn thân của Ngũ Điều Ngộ cũng vậy, vì một lần thất bại mà nguyền rủa kẻ yếu, chọn cách đối đầu với bạn mình.

Một người tốt như thế, cuối cùng lại muốn tiêu diệt tất cả kẻ yếu để xây dựng một thế giới chỉ có chú thuật sư.

Trường học đối với chuyện nội gián cũng chẳng thấy lạ lẫm gì, thường xuyên xảy ra thôi.

Nội gián lần này là một học sinh, học sinh trường Quan Tây.

Hiện tại mọi người vẫn chưa phát hiện ra.

Hắn có cơ thể không tốt, khi tham gia hội giao lưu cũng không có mặt tại hiện trường mà chỉ điều khiển một chú cụ rối để tham gia.

Hắn điều khiển từ xa và rất ít khi gặp mặt các học sinh khác.

Không ai ngờ được một kẻ cơ thể suy yếu như hắn lại phản bội đồng đội, thông đồng với chú linh, âm thầm giúp đỡ chúng hoàn thành kế hoạch.

Cần phải tiếp tục điều tra thì mọi người mới phát hiện ra thân phận kẻ phản đồ.

Chú linh đã nghiên cứu thấu đáo về các chú thuật sư, còn các chú thuật sư hiện tại thì chẳng biết gì cả, chỉ biết là đã mất không ít đồ, ngoài các chú vật bị phong ấn ra còn có Cửu Tương Đồ.

Cửu Tương Đồ này là vật phẩm nguy hiểm được tạo ra bởi một chú thuật sư tên là Gia Mậu Hiến Luân từ 150 năm trước bằng cấm thuật.

Gia tộc Gia Mậu cũng là một đại gia tộc lừng lẫy trong giới chú thuật, và Gia Mậu Hiến Luân này chính là vết nhơ của gia tộc, hắn rất mạnh nhưng lại làm nhiều chuyện đáng sợ.

Trường học bị tấn công, mọi người nhận ra giờ đây chú linh đã khác xưa, chúng biết hợp tác đồng đội, biết giương đông kích tây.

Nhưng mọi người không có tình báo, thật là đáng buồn, biết có kẻ địch trong bóng tối, lại còn trộm đi không ít chú vật nguy hiểm, vậy mà họ chẳng biết gì về thông tin của đám chú linh đó.

Chú vật bị trộm một khi được sử dụng chắc chắn sẽ gây ra hàng loạt tai họa.

Mọi người biết chắc chúng sẽ dùng, nếu không thì bọn chúng đã chẳng trộm làm gì.

Trộm là để dùng, chắc chắn sẽ có nguy hiểm, chỉ là không biết khi nào sẽ xảy ra.

Tình hình thực sự rất tồi tệ.

Nhưng người bình thường vẫn sinh hoạt như mọi khi, hoàn toàn không nhận ra bên cạnh mình tồn tại những chú linh vô hình, mà một khi đám chú linh này phát động tấn công, phàm nhân sẽ không chịu nổi một đòn.

Phàm nhân vẫn cứ phát ra những lời nguyền rủa đối với những thứ mình không thích và căm ghét, không ngừng tạo ra chú linh.

Chú thuật sư chỉ còn cách chấp nhận huấn luyện, nâng cao bản lĩnh.

Dừng lại một chút.

Ngũ Điều Ngộ ngăn Đỗ Lan tiếp tục lái xe truy sát học sinh.

Mấy đứa học sinh mệt như chó, thấy Ngũ Điều Ngộ mà cứ như thấy người thân.

Lão sư, thầy cuối cùng cũng tới rồi, mấy ngày nay đáng sợ quá.

Chỉ cần bị xe Jeep tông trúng là chúng em sẽ xuyên không vào phim Cthulhu, tởm lợm quá đi mất.

Đinh Khi đồng học, là chú thuật sư sao có thể nói Cthulhu tởm lợm được.

Nếu các em sợ hãi thì sẽ sinh ra chú linh đấy.

Đỗ Lan nói: Các em không thấy mấy cái bụi bặm, tri thức cấm kỵ, áp bách không gian, ô nhiễm tinh thần, Deep One rất thú vị sao.

Các em không được sợ hãi, phải trực diện với nỗi sợ, cố lên.

Nhưng mà thực sự rất bẩn và tởm.

Đinh Khi Dã Sắc Vi phàn nàn: Chưa có con chú linh nào tởm như vậy cả, trong phim Cthulhu toàn là dịch nhầy, nấm mốc, tro bụi, xúc tu, dây leo.

Toàn mấy thứ tởm lợm tụ tập lại một chỗ, tởm gấp vạn lần chú linh.

Hồi đầu em còn tưởng bị xe Jeep đưa đi dị thế giới sẽ là kiểu dị thế giới kiếm và ma pháp, có dũng sĩ và công chúa, thánh đường và quốc vương cơ.

Chứ không phải dị thế giới Cthulhu.

Cô lắc đầu liên tục, rũ mái tóc ngắn như muốn hất văng những hình ảnh tởm lợm về Cthulhu ra khỏi não.

Các học sinh khác cũng đầy vẻ bất lực, cũng thấy thế giới phim Cthulhu quá tởm.

Nhưng hễ bị ô tô tông trúng là sẽ ngẫu nhiên rơi vào một bộ phim Cthulhu nào đó.

Nếu chỉ gặp quái vật Cthulhu thì còn đỡ, ngộ nhỡ xuất hiện thần linh Cthulhu, họ còn phải cảm nhận nỗi đau bị biến hóa, cảm thấy mình không còn là con người, cực kỳ khó chịu.

Tóm lại, họ không thể buông bỏ lời nguyền rủa trong lòng, vẫn sẽ không nhịn được mà nguyền rủa những thứ mình không thích.

Ngũ Điều Ngộ nghĩ bụng đây cũng là để huấn luyện, bèn nói: Năm nhất, trừ Cát Dã Thuận Bình ra, ba đứa còn lại đi làm nhiệm vụ.

Tuyệt quá.

Nghe thấy có nhiệm vụ, cả ba đều rất vui vẻ.

Đỗ Lan nói: Lại là năm nhất đi làm nhiệm vụ à.

Chú thuật sư thiếu người đến vậy sao.

Hết cách rồi.

Vậy hoàn thành nhiệm vụ có lương không.

Đỗ Lan hỏi.

Hạ nhẫn làm nhiệm vụ ít nhất còn có tiền lương mang về, học sinh chú thuật sư làm nhiệm vụ có lương không.

Có chứ.

Ngũ Điều Ngộ nói: Tuy là học sinh nhưng nhiệm vụ đều rất nguy hiểm, nên có lương đấy.

Trường học đâu phải công xưởng đen tối của bọn tư bản, không trả gì mà bắt học sinh đi bán mạng đâu.

Vậy thì còn được.

Đỗ Lan nói: Có thể nói qua là nhiệm vụ gì không.

Ngũ Điều Ngộ nói: Hiện tại có thể thấy đây là một chuỗi vụ việc chú linh tấn công, trong ba tháng 6, 8, 9 liên tiếp xuất hiện ba người tử vong.

Tư thế chết của họ giống hệt nhau, đều chết ngay trước cửa tòa chung cư mình ở, bị chú linh đâm chết.

Hơn nữa trước khi chết họ đều phàn nàn với quản lý về cùng một chuyện, nói là cửa tự động cứ mở suốt không đóng lại được.

Nhưng những cư dân khác thì không có ấn tượng tương tự.

Cửa tự động không đóng được là do chú linh sao.

Đỗ Lan hỏi.

Chú linh quả thực sẽ ảnh hưởng đến các thiết bị điện tử xung quanh, khiến cửa tự động mất kiểm soát cũng là chuyện có khả năng.

Ngũ Điều Ngộ nói.

Vậy ba vụ tấn công này là do cùng một con chú linh làm sao.

Chỉ dựa vào tàn uế để lại thì không thể phán đoán, nên chúng tôi đã điều tra điểm chung của ba người, phát hiện họ học cùng một trường cấp hai.

Phục Hắc Huệ lập tức nói: Chẳng lẽ là nguyền rủa trì hoãn.

Ba người cùng bị nguyền rủa ở trường, sau đó một thời gian lời nguyền mới phát động.

Có khả năng.

Vì vậy ba đứa hãy đến trường cấp hai đó tìm xem có ai quen biết các nạn nhân không.

Nếu thực sự bị nguyền rủa ở trường, hy vọng ba đứa có thể điều tra với tư cách là chú thuật sư.

Địa điểm ở đâu ạ.

Phục Hắc Huệ trầm ổn hỏi.

Ngũ Điều cười đáp: Saitama, trường cấp hai Urami Đông.

Phục Hắc Huệ im lặng, vì đó chính là nơi cậu học cấp hai.

Nơi đó chứa đựng đầy kỷ niệm, Phục Hắc Huệ và chị gái từng học ở đó, nhưng sau này chị cậu bị hôn mê, Phục Hắc Huệ cũng chuyển đến học viện chú thuật Quan Đông.

Nhắc đến đều là nước mắt, chị cậu dịu dàng xinh đẹp, lương thiện chính trực như thế mà lại bị nguyền rủa một cách khó hiểu, cũng không biết kẻ nào lại độc ác đến vậy.

Hay là tôi đi cùng bọn nhỏ.

Đỗ Lan nói: Chuyện huấn luyện cứ giao cho lão bà của tôi.

Anh muốn đi thì đương nhiên là được.

Ngũ Điều nói.

An toàn của đám học sinh đáng yêu cứ giao cho tôi.

Đỗ Lan vui vẻ quyết định: Thanh xuân, ràng buộc, tiếc nuối, tôi thích nhất là ở bên đám trẻ tuổi, cảm giác mình cũng trẻ ra.

Đỗ Lan lái xe đưa bọn nhỏ nhanh chóng đến trường.

Đám học sinh ở đây vừa thấy Phục Hắc Huệ là lập tức cung kính chào hỏi, chỉ thiếu nước mời thuốc.

Hổ Trượng và Đinh Khi đều kinh ngạc, không ngờ Phục Hắc Huệ lại là nhân vật phong vân thời cấp hai như vậy.

Hai người bạn học không ngờ Phục Hắc Huệ còn có lịch sử vẻ vang đến thế.

Tiếc là các học sinh hiện tại không biết nạn nhân, vì cả ba người đó đều đã tốt nghiệp được 20 năm rồi.

Vẫn phải tìm các nhân viên cũ trong trường.

Theo trí nhớ của một nhân viên cũ, ba nạn nhân đúng là những thiếu niên cá biệt, nhưng trường học 20 năm trước không nghiêm khắc như bây giờ, quậy phá một chút cũng là chuyện thường, chưa đến mức phải chịu quả báo thế này.

Phục Hắc Huệ hỏi: Vậy có lời đồn nào không tốt không ạ.

Lời đồn thì chỉ có nhảy từ trên cao ở cầu Bát Thập Bát thôi.

Hổ Trượng không hiểu gì cả, hỏi: Cái gì cơ.

Đó là một địa điểm nổi tiếng để những kẻ thất ý tự giải thoát, nhiều người chạy đến đó để gieo mình xuống.

Phục Hắc Huệ là người địa phương nên cũng biết lời đồn về cầu Bát Thập Bát, không ngờ nó đã tồn tại suốt 20 năm.

Chương 4179

Nhân viên cũ khẳng định: Đám học sinh ngày xưa đúng là thích nửa đêm mò ra cầu Bát Thập Bát để thử lòng dũng cảm.

Hồi đó còn xảy ra chuyện, có bốn học sinh mất tích.

Cuối cùng người ta tìm thấy họ dưới lòng sông dưới chân cầu.

Lúc đó họ nằm dài dưới lòng sông, cũng may trời không mưa, nếu không thì lành ít dữ nhiều.

Nhưng khi hỏi chuyện gì đã xảy ra, họ lại bảo không nhớ gì cả.

Mọi người có được thông tin, bèn tiến hành thảo luận.

Chỗ cầu Bát Thập Bát đó chắc chắn chú thuật sư đã từng đến rồi.

Phục Hắc nói.

Hổ Trượng hỏi: Thế sao.

Đỗ Lan giải thích: Vì các địa điểm linh dị cũng là nơi quan trọng sinh ra chú linh, nhiều người sẽ cảm thấy cầu Bát Thập Bát không cát lợi, đáng sợ này nọ, nên rất dễ sinh ra chú linh.

Những nơi như vậy cần chú thuật sư tuần tra định kỳ, cho nên nhân lực chú thuật sư mới không đủ, những nơi dễ sinh ra chú linh quá nhiều.

Cái nào cũng cần quan tâm, mà quan tâm không xuể.

Dù sao thời đại này gần như ngày nào cũng có địa điểm linh dị mới phát sinh, chung cư bỏ hoang, bệnh viện hoang, đoạn cua tử thần, đường hầm chí mạng, con dốc đoạt mạng.

Tóm lại, con người nếu không nguyền rủa cái gì đó thì không sống nổi.

Nghe lời này của Đỗ Lan, mọi người đều im lặng.

Hổ Trượng càng cảm thấy chú thuật sư giống như con chuột chạy trên vòng quay, cứ chạy mãi không có điểm dừng.

Trừ bỏ lời nguyền trong thành phố dễ, trừ bỏ lời nguyền trong lòng người mới khó.

Con người không nguyền rủa thứ khác thì không sống nổi, câu nói vô tình này đại diện cho việc công việc của chú thuật sư sẽ không bao giờ kết thúc, vĩnh viễn không thể diệt sạch chú linh.

Con người cứ mãi nguyền rủa cái này, nguyền rủa cái kia, có lẽ một ngày nào đó sẽ bị chính lời nguyền của mình giết chết.

Ngay khi họ định rời đi, nhân viên cũ đi tới bãi đậu xe hỏi: Phục Hắc, miki vẫn khỏe chứ.

Vẫn ổn ạ.

Nhân viên cũ nhẹ nhõm gật đầu.

Cả bọn đầy dấu chấm hỏi, hỏi: miki là ai vậy.

Chị tôi.

Cả bọn ngạc nhiên, Phục Hắc Huệ còn có chị nữa sao.

Đây là lần đầu tiên họ nghe nói.

Thung lũng Cá Chép, cầu Bát Thập Bát, nhìn qua chỉ là một cây cầu vượt bình thường, không có vấn đề gì.

Ba học sinh chú thuật sư đến đây để điều tra.

Đỗ Lan hỏi: Giờ đang là giờ lên lớp, các em có cảm thấy điều gì bất thường không.

Cả ba đồng loạt lắc đầu.

Đỗ Lan thầm nghĩ với tư cách là chú thuật sư, họ vẫn chưa đủ trình độ.

Đương nhiên không chỉ bọn nhỏ không được, mà đám tay sai của Hội đồng Nguyên lão chú thuật sư cũng chẳng ra gì, làm việc hời hợt, cẩu thả, thật đáng thất vọng.

Một mặt là do nhân lực chú thuật sư thực sự quá thiếu, nơi cần điều tra quá nhiều nên không thể chu toàn mọi mặt.

Mặt khác là chất lượng chú thuật sư đúng là không bằng một nghìn năm trước, rõ ràng một nghìn năm trước đã có thuyết pháp cầu đường là lối thông giữa hai giới âm dương, nhưng chú thuật sư bây giờ đã quên mất rồi.

Không phải đi từ trên cầu, mà phải đi từ dưới cầu, chèo thuyền đi qua dưới chân cầu, cây cầu chính là cánh cổng.

Những buổi thử lòng dũng cảm của học sinh cũng chưa bao giờ diễn ra trên cầu, mà là ở dưới chân cầu.

Aiz.

Đỗ Lan thất vọng nói: Các em làm việc thiếu cẩn thận quá, không hỏi kỹ chi tiết cụ thể của nghi thức thử lòng dũng cảm ở cầu Bát Thập Bát, nên mới có sai sót.

Phục Hắc Huệ không khỏi gật đầu đồng tình, đúng là cậu đã quên hỏi kỹ về nghi thức cụ thể, bèn nói: Đúng thật, chú linh có thể liên quan đến hình thức của nghi thức, chúng ta lập tức quay về điều tra ngay.

Đinh Khi Dã Sắc Vi phàn nàn: Lão sư, sao thầy không nói sớm.

Lại phải chạy thêm một chuyến, thầy nói ra lúc còn ở trong thành phố thì bọn em đâu có mất công chạy không thế này.

Công việc chú thuật sư là như vậy đấy, không, phải nói là đi làm là như vậy đấy, rất dễ phải chạy đi chạy lại vô ích.

Công việc chú thuật sư không chỉ có những trận chiến kích thích, mà còn có những mặt khô khan nhạt nhẽo, các em phải tập làm quen với điều đó.

Tôi làm thầy không chỉ dạy các em chiến đấu, mà còn dạy các em về cuộc đời.

Hổ Trượng cảm động vô cùng, chỉ cảm thấy Đỗ Lan chính là trưởng bối trong gia đình mình.

Cả ba quay lại thành phố, tìm đàn em của Phục Hắc Huệ để hỏi.

Đàn anh, em không biết chi tiết về vụ thử lòng dũng cảm, nhưng chị em chắc là biết đấy.

Cậu đàn em nói: Em cũng là nghe chị kể nên mới biết chuyện đó, chị ấy biết rõ hơn em nhiều.

Chị của cậu đàn em quả thực biết chuyện, không chỉ vậy, cô còn nói cho Phục Hắc Huệ rằng trong số những người cùng tham gia thử lòng dũng cảm lúc đó có cả chị của Phục Hắc Huệ.

Hơn nữa gần đây cô cũng phát hiện mỗi khi đi qua cửa tự động là nó lại bị lỗi.

Phục Hắc kinh hãi, điều này chẳng phải nói lên rằng cô ấy và chị miki đều đã gặp phải chú linh sao.

Cậu vội hỏi: Chuyện cửa tự động bị lỗi bắt đầu xảy ra từ khi nào.

Người chị hơi căng thẳng nói: Khoảng một tuần trước, có phải là có thứ gì đó không sạch sẽ bám theo tôi không.

Đinh Khi Dã Sắc Vi an ủi: Chắc là cửa tự động bị hỏng thôi.

Cô hy vọng người chị này đừng sinh thêm những cảm xúc tiêu cực nữa.

Vậy cụ thể buổi thử lòng dũng cảm diễn ra thế nào ạ.

Hổ Trượng hỏi.

Thì diễn ra dưới gầm cầu, gọi là thử lòng dũng cảm chứ thực ra là đi một vòng dưới lòng sông thôi.

Người chị nói.

Hóa ra là dưới gầm cầu sao, hèn gì trên cầu không có gì bất thường.

Phục Hắc Huệ nặng nề nói.

Cả ba cảm ơn cậu đàn em và người chị đã giúp đỡ.

Phục Hắc Huệ lập tức gọi điện về trường, hy vọng nhân viên có thể bảo vệ chị gái mình.

Cậu suy đoán rằng chú linh đã đánh dấu mục tiêu, đến giờ là sẽ ra tay tấn công.

Trường học cảm thấy độ khó của nhiệm vụ lần này quá cao, yêu cầu cả ba quay về.

Phục Hắc Huệ lại muốn bảo vệ chị mình, mà cách tốt nhất để bảo vệ chị là tiêu diệt con chú linh đó, dù sao cậu cũng nhất định phải ra tay.

Đỗ Lan nói: Trường học có liên hệ với tôi, độ khó nhiệm vụ tăng lên, không thích hợp cho năm nhất ra tay, có thể đợi thầy Ngũ Điều đến xử lý.

Bọn họ cũng thật là, cứ nhắm vào một mình Ngũ Điều Ngộ mà bóc lột.

Hắn chỉ có một mình, không thể phân thân được.

Tôi làm thầy có quyền độc đoán, đối với chú linh chưa biết thì việc thu thập tình báo cũng rất quan trọng.

Chúng ta cứ đi điều tra tình báo trước, nếu điều kiện cho phép thì tiêu diệt, nếu không thì rút chạy.

Không thành vấn đề.

Hổ Trượng cảm thấy đây là một cách hay.

Phục Hắc lại nói: Thế này là vi phạm mệnh lệnh.

Tướng ở ngoài, quân lệnh có thể không nhận.

Xuất phát.

Lần này họ không đứng trên cầu mà đứng dưới gầm cầu, không khí quả nhiên đã khác hẳn.

Bóng tối dưới gầm cầu giống như một cánh cửa, ngăn cách hai giới âm dương.

Phía bên này cửa là thế giới của tiếng cười nói vui vẻ, phía bên kia là thế giới u ám tuyệt vọng.

Bốn người bước vào bóng tối, trong nháy mắt đã tiến vào Lãnh Địa.

Tất cả đều ngớ người, rõ ràng có một con chú linh cực mạnh đang tồn tại, và còn có rất nhiều chú linh nhỏ khác, đây chẳng khác nào một đội quân.

Trong Lãnh Địa không có kiến trúc phức tạp mà là một hang đá, trên dưới trái phải hang đá đều là chú linh.

Lối vào đã biến mất một lần nữa, cần phải tìm kiếm.

Chuẩn bị chiến đấu thôi.

Đỗ Lan nói.

Ba người cũng không nói nhảm, đều rút chú cụ ra, trước tiên dọn dẹp đám chú linh nhỏ.

Nhưng rất nhanh sau đó Đinh Khi Dã Sắc Vi đã đuổi theo một con chú linh kỳ quái xuyên qua lối vào của Lãnh Địa.

Hổ Trượng, cậu đi hỗ trợ Đinh Khi đi.

Đỗ Lan lập tức bảo Hổ Trượng cũng đi xuyên qua lối vào, nói tiếp: Đám chú linh nhỏ này cứ giao cho Phục Hắc.

Phục Hắc đối phó với đám chú linh nhỏ vẫn rất nhẹ nhàng.

Tuy nhiên, đám chú linh nhỏ không phải chủ nhân của Lãnh Địa, chúng chỉ là đám tốt thí bị chủ nhân Lãnh Địa ràng buộc ở đây.

Chương 4180

Khi đám tốt thí bị tiêu diệt, chính chủ cuối cùng cũng xuất hiện, một con chú linh tương tự như ở trại cải tạo thiếu niên, trên đầu có xúc tu, trên xúc tu có nhãn cầu, thực sự rất giống.

Nhưng cường độ chú lực thì khác hẳn, con chú linh trước mắt này mạnh hơn con ở trại cải tạo nhiều.

Con ở trại cải tạo là bị Túc Na giết chết, ba học sinh lúc đó không có cách nào.

Giờ mới qua ba tháng, Phục Hắc đã phải đối mặt với một đặc cấp chú linh mạnh hơn.

Khoảng cách giữa các đặc cấp chú linh cũng là cực kỳ lớn.

Phục Hắc Huệ không nhịn được thốt lên: Chẳng lẽ lại là ngón tay Túc Na.

Ngón tay, cần ngón tay.

Con chú linh khàn giọng nói: Thu thập ngón tay.

Hiển nhiên nó cũng bị ngón tay thu hút.

Hóa ra là vậy, hèn gì từ tháng sáu bắt đầu xuất hiện các vụ tấn công.

Đó chính là lúc Hổ Trượng ăn chú vật trở thành vật chứa, từ lúc đó linh hồn của cả hai mươi ngón tay đều được kích hoạt, bắt đầu thu hút lẫn nhau, muốn thu thập các ngón tay khác.

Ngón tay ở cầu Bát Thập Bát cũng bắt đầu hành động từ lúc đó nên mới có người chết.

Phục Hắc Huệ nhíu mày, các mảnh linh hồn Túc Na rõ ràng đều muốn hồi sinh.

Đây không phải chuyện tốt, điều này có nghĩa là Hổ Trượng rất nguy hiểm, dù không chủ động đi tìm ngón tay thì ngón tay cũng sẽ tự tìm đến.

Một khi cả hai mươi mảnh linh hồn đều vào cơ thể Hổ Trượng, hắn sẽ trở thành Túc Na.

Túc Na đáng sợ thế nào, Phục Hắc đã tự mình trải nghiệm, tính cách hỉ nộ vô thường, tàn bạo đó khiến người ta vẫn còn run sợ.

Giờ cậu cũng hiểu tại sao Hội đồng Nguyên lão cứ đòi giết Hổ Trượng bằng được, vì khi vật chứa xuất hiện, các ngón tay sẽ hoạt động trở lại, lúc đó việc thu thập ngón tay không còn do các chú thuật sư quyết định nữa.

Nên làm gì bây giờ.

Cậu cảm thấy rất khó chịu, chị cậu còn chưa được cứu, bạn thân lại rơi vào nguy cơ.

Ngàn mối lo âu, chẳng biết bắt đầu từ đâu.

Đỗ Lan thầm nghĩ chuyện này đúng là do Ngũ Điều Ngộ tự tìm việc, cứ xử tử Hổ Trượng Du Nhân sớm là đã chẳng phiền phức thế này.

Giờ đám chú linh muốn hồi sinh Túc Na, các mảnh linh hồn Túc Na cũng muốn hồi sinh, chú thuật sư căn bản không ngăn nổi.

Cuối cùng Túc Na hồi sinh, Ngũ Điều Ngộ cũng kết thúc bằng thất bại thảm hại.

Điều này cho thấy Hội đồng Nguyên lão có tầm nhìn xa trông rộng, từ khi vật chứa xuất hiện, họ đã muốn trừ khử, hy sinh một mình Hổ Trượng để ngăn chặn Túc Na hồi sinh.

Nhưng Ngũ Điều không đồng ý, Phục Hắc cũng không, cuối cùng cục diện mất kiểm soát.

Giờ đây đối mặt với con chú linh giữ ngón tay, cậu cũng chỉ có thể liều chết một phen.

Ở phía bên kia, Đinh Khi và Hổ Trượng đang đối mặt với hai anh em Cửu Tương Đồ, mục tiêu của chúng cũng là thu thập ngón tay.

Cửu Tương Đồ cũng là chú vật, nhưng khác với ngón tay Túc Na, Túc Na cần vật chứa đặc thù, còn Cửu Tương Đồ thì tùy tiện tìm một cơ thể người là có thể dung hợp.

Chú linh Chân Nhân đã thu nhận Cửu Tương Đồ về dưới trướng, bắt bọn chúng giúp thu thập ngón tay.

Mọi người đều đang nỗ lực xoay quanh Túc Na, Túc Na chính là điện, là ánh sáng, là huyền thoại duy nhất, là Trớ Chú Chi Vương độc nhất vô nhị.

Tuy một người lợi hại như vậy lại không lưu danh sử sách từ một nghìn năm trước, nhưng mọi người vẫn tin rằng chỉ cần Túc Na hồi sinh, chú linh có thể thống trị thế giới.

Túc Na giống như một cỗ máy ban điều ước vậy.

Tập trung tinh thần vào.

Đỗ Lan bảo Phục Hắc Huệ hãy tập trung vào trận chiến hiện tại, nói tiếp: Cậu phải bộc phát sức mạnh mạnh hơn mới có thể đánh bại kẻ địch này, đây là đối thủ mạnh nhất cậu đối mặt từ khi nhập học, đừng có lơ là.

Phục Hắc gật đầu, chuẩn bị tâm lý cho việc tử chiến.

Đứng trong Lãnh Địa của kẻ thù, đối mặt với một đặc cấp chú linh, áp lực đè nặng lên Phục Hắc Huệ là cực kỳ lớn.

Khoảng cách thực lực giữa các đặc cấp chú linh là rất lớn.

Ví dụ như Túc Na là đặc cấp chú linh, không phải vì hắn chỉ có trình độ đặc cấp, mà vì đặc cấp đã là mức bình cấp cao nhất rồi.

Giống như có người thi được 100 điểm vì trình độ của họ chỉ đến đó, nhưng có những người thi được 100 điểm là vì đề thi chỉ có tối đa 100 điểm, đó là giới hạn của đề thi chứ không phải giới hạn của họ.

Đòn tấn công của kẻ địch vô cùng nhanh nhẹn, với những viên đạn chú lực trong suốt bắn ra vèo vèo, mắt thường khó mà bắt kịp.

Phục Hắc Huệ rất bình tĩnh nhưng không tài nào né được.

Lúc này, những thước phim về cuộc đời cậu bắt đầu hiện ra như một chiếc đèn kéo quân.

Cậu từng là một thiếu niên trung nhị tự đại, coi trời bằng vung, chẳng coi ai ra gì.

Cậu cho rằng mình nhìn thấu tất cả, bất kể thiện hay ác trước mặt cậu đều không thể ngụy trang, kẻ ác thì thiếu trí tưởng tượng, người thiện thì lại cứ đứng đó mà nói đạo lý suông, toàn là những kẻ khiến người ta khó chịu.

Chỉ có chị gái là không quản ngại phiền phức mà dẫn dắt cậu.

Nhưng lúc đó cậu chỉ thấy chị mình đạo đức giả, cho đến năm lớp 9, khi chị bị nguyền rủa rồi hôn mê bất tỉnh.

Không còn sự cằn nhằn của chị, Phục Hắc Huệ mới nhận ra chị quan trọng đến nhường nào.

Sự quan tâm của chị là chân thành, thực sự mong cậu trở thành một người tốt.

Vì vậy Phục Hắc Huệ đã thay đổi, bắt đầu biết quan tâm đến người khác.

Cậu muốn học theo chị, chọn giúp đỡ những người xứng đáng.

Chị đã chọn cậu, nên luôn quan tâm đến đứa em trai không ra gì này, thì cậu cũng sẽ chọn giúp đỡ những người lương thiện giống như chị.

Thiếu niên trung nhị cuối cùng cũng nhận ra giá trị bảo quý của sự lương thiện, nhận ra sự khác biệt giữa thiện và ác, cậu không nên không phân rõ trắng đen, tốt xấu, mà phải phân minh thiện ác, bảo vệ cái thiện, diệt trừ cái ác, phải vừa có lòng từ bi của Bồ Tát, vừa có sự uy nghiêm nộ mục của Kim Cương.

Sau đó Ngũ Điều Ngộ tìm tới, nói cha của Phục Hắc vốn họ Zenin Thiền Viện, Phục Hắc là họ của mẹ sau khi cha cậu ở rể.

Tuy cha mẹ đã mất tích từ lâu, chỉ còn lại hai chị em, nhưng Phục Hắc Huệ vẫn tìm hiểu kỹ về sự tồn tại của chú thuật sư, hiểu được tại sao cha lại sinh ra mình, đó là để đối phó với gia tộc Thiền Viện.

Đương nhiên Ngũ Điều còn nói cha của Phục Hắc là một gã tồi, còn bảo cha cậu đã sớm bán cậu cho gia tộc Thiền Viện rồi.

Bất kể thế nào, cuối cùng cậu cũng trở thành chú thuật sư, tìm kiếm phương pháp chữa trị cho chị gái.

Cơ thể bị chú lực đánh trúng móp méo như một vỏ lon nước ngọt, có lẽ đã gãy mất mấy chiếc xương sườn.

Phục Hắc Huệ cảm thấy đau đớn vô cùng, mỗi hơi thở đều như nuốt dao cạo, cậu nhớ lại thầy Ngũ Điều từng nói không sợ cái chết và sợ hãi cái chết là hai trạng thái khác nhau.

Sợ hãi cái chết nhưng vẫn thản nhiên đối diện, đó không phải là không sợ chết, mà là bao dung cái chết, là vượt qua cái chết.

Biết mình vì điều gì mà chết, đó là một loại hạnh phúc.

Không đi nguyền rủa người khác, mà dấn thân không hối tiếc.

Cậu lại nhớ đến việc Túc Na từng bảo cậu đang lãng phí năng lực của cái bóng, bóng tối vốn dĩ phải biến hóa khôn lường.

Đỗ Lan cứ thế quan sát, thiếu niên trong cơn nguy kịch không hề giận dữ, cũng không oán than, chỉ bình tĩnh suy tư, thúc đẩy cảm xúc vận hành để trích xuất chú lực.

Lúc này thức thần Ngọc Khuyển Đen và Trắng mà cậu triệu hồi vẫn đang hộ chủ, dốc toàn lực trì hoãn kẻ địch.

Nhưng chúng hoàn toàn không phải đối thủ của kẻ địch, rất nhanh đã bị đánh bại.

Thức thần của Phục Hắc Huệ được cấu thành từ chú lực và cái bóng, là một chú thuật cực kỳ lợi hại.

Túc Na từ một nghìn năm trước đã thấy được sự đáng sợ của thuật thức cái bóng, nên mới bảo Phục Hắc Huệ lãng phí thiên phú, nhận định cậu sẽ có tiềm lực rất lớn.

Chương 4181

Lúc này Phục Hắc cần bộc phát, nếu không sẽ không thể chiến thắng.

Cậu biết Đỗ Lan tuy là thầy nhưng tuyệt đối sẽ không ra tay tương trợ, ông ta đã nói sớm là nếu học sinh chết thì đó là trách nhiệm của chính họ, làm thầy tối đa cũng chỉ là hồi sinh học sinh chứ không can thiệp vào trận đấu.

Với hiệu suất nhanh nhất để trích xuất chú lực, nạp chúng vào chú thuật, cũng chính là cái bóng của mình.

Quá trình này giống như thổi bong bóng, trước đây cậu luôn cẩn thận vì sợ làm nổ bóng.

Hơn nữa cậu còn có yêu cầu về hình dạng bong bóng, hy vọng nó phù hợp với chân thiện mỹ, hy vọng ngoại hình thức thần không làm các em nhỏ sợ hãi, hy vọng thẩm mỹ luôn ổn định.

Cho nên thức thần của cậu là chó, chim, rắn. những sinh vật bình thường, chứ không phải quái vật xúc tu, nội tạng hay xương xẩu dị dạng.

Bởi vì cậu chiến đấu vì cái thiện, chắc chắn phải chú ý hình tượng.

Nhưng bây giờ cậu không chiến đấu vì cái thiện, mà chiến đấu để thắng, không cần phải bận tâm đến ngoại hình nữa.

Trước tiên cứ nạp toàn bộ chú lực vào đã, còn những chuyện khác không cần tính tới.

Dù cho cái bóng có biến thành quái vật Cthulhu xấu xí cũng chẳng sao, cứ để những xúc tu tới mạnh mẽ hơn đi.

Đỗ Lan nhìn dáng vẻ của Phục Hắc Huệ, thầm nghĩ làm chú thuật sư đúng là tiện lợi, chú thuật bẩm sinh không cần luyện tập, chỉ cần không ngừng tinh luyện chú lực là được.

Nạp chú lực vào chú thuật là chú thuật có thể trưởng thành.

Không giống Uzumaki Naruto còn phải học Loa Toàn Hoàn Rasengan, rồi khai phá Đại Ngọc Loa Toàn Hoàn.

Chú thuật giống Huyết Kế Giới Hạn hơn, giống Đồng Thuật hơn, là bẩm sinh, chỉ cần đủ Chakra là có thể nâng cấp, nhẫn thuật tự thân sẽ hiện ra.

Tả Luân Nhãn sau khi hấp thụ Chakra từ đôi mắt của anh em mình thì sẽ nâng cấp thành Vạn Hoa Đồng Tả Luân Nhãn.

Chú thuật còn tiện hơn Tả Luân Nhãn, Tả Luân Nhãn còn phải thu thập đồng lực từ đôi mắt khác.

Chú thuật chỉ cần dựa vào chú lực của chính mình là đủ, khống chế cảm xúc, dù cơ thể bị thương thì cảm xúc vẫn có thể tiếp tục vận hành, cung cấp động lực dồi dào.

Khống chế cảm xúc là bài học quan trọng nhất của chú thuật sư, dù đối mặt với cái chết cũng không hoảng loạn, không nguyền rủa những thứ bên ngoài mà tìm kiếm sức mạnh từ bên trong.

Nói thì dễ, thực ra vẫn có chút độ khó.

Một khi rơi vào thế yếu, người ta rất dễ nguyền rủa tất cả, dễ cho rằng mình không sai, thế giới này mới sai.

May mà Phục Hắc Huệ đã sớm trải qua giai đoạn trung nhị.

Ở lứa tuổi trung nhị, cậu từng nghĩ mình không sai, thế giới này mới sai.

Lương thiện là giả dối, tà ác là xấu xí, thế giới này ngoài cậu ra chẳng ai nhìn thấu được.

Lúc đó cậu nguyền rủa lương thiện, nguyền rủa tà ác.

Nhưng sau khi chị gái chìm vào giấc ngủ, cậu mới nhận ra chị mới đúng, đối với thiện và ác nên có thái độ khác nhau, quan tâm người thiện, phê phán kẻ ác, hữu hảo với người tốt, ra đòn với kẻ xấu, chị đã làm như vậy và cậu cũng sẽ làm như vậy.

Cậu sẽ không bảo vệ tất cả mọi người, chỉ bảo vệ những linh hồn lương thiện mà cậu công nhận.

Từ tận đáy lòng, cậu công nhận chị, và cũng công nhận chính mình người được chị chăm sóc.

Chị là lương thiện, vì vậy bản thân được chị công nhận cũng là lương thiện, không phải tin vào chính mình, cũng không phải tin vào chị, mà là tin vào chính mình người mà chị mình tin tưởng.

Chị chính là một cây thước, đo lường vẻ đẹp và sự xấu xí của thế giới.

Phục Hắc Huệ nguyện để chị đo lường chính mình, đồng thời cũng sẽ đi đo lường thế giới.

Với quyết tâm như vậy, cảm xúc của cậu rất ổn định, chú lực cũng rất ổn định.

Ngay cả khi đang bị thương, cậu vẫn tập trung cao độ.

Đỗ Lan không khỏi nghĩ rằng đây chính là tín ngưỡng, đây không còn là cảm xúc nữa mà là một loại tín ngưỡng, một loại tín ngưỡng tuyệt đối dành cho chị gái.

Ngoại hình sao cũng được, nạp chú lực vào cái bóng, Lãnh Địa Diên Triển.

Phục Hắc Huệ cũng muốn sử dụng Lãnh Địa của chính mình.

Không cần huấn luyện gì cả, chỉ cần cảm xúc ổn định, phần còn lại cứ giao cho chú thuật.

Cũng giống như Tả Luân Nhãn vậy, chỉ cần hấp thụ đủ đồng lực là sẽ thăng cấp thành Vạn Hoa Đồng, đó đều là mã nguồn tầng đáy cả.

Phục Hắc Huệ chỉ cần trích xuất đủ chú lực, chú thuật tự nhiên sẽ thăng cấp.

Và Lãnh Địa cũng là một cách vận dụng chú thuật, chia thành Lãnh Địa trống chưa hoàn thiện và Lãnh Địa hoàn chỉnh đã nạp chú thuật.

Phục Hắc Huệ chỉ triển khai một Lãnh Địa nhỏ chưa hoàn chỉnh.

Lãnh Địa Diên Triển: Khảm Hợp Ám Ế Đình.

Cái bóng dưới chân đột ngột sôi sục, chảy động như dầu mỏ.

Con chú linh cũng cảm ứng được sự thay đổi của kẻ thù, lập tức phát động tấn công.

Trong thời gian ngắn ngủi, phạm vi cái bóng đã mở rộng đến dưới chân chú linh, trong bóng tối như có vô số oán linh muốn nắm chặt lấy chân nó.

Không thể di chuyển, chú linh trở thành bia đỡ đạn.

Tuy nhiên thể thuật của Phục Hắc Huệ cũng không thể gây tổn thương cho nó, phải là chú lực mới đánh bại được chú linh.

Chết đi.

Con chú linh phẫn nộ bộc phát chú lực, muốn làm bốc hơi cái bóng để giết chết kẻ địch.

Chú lực của nó như một quả bom choáng, đánh tan mọi bóng tối.

Tiện thể làm bốc hơi luôn cả Phục Hắc Huệ.

Không thấy kẻ địch đâu, con chú linh ngỡ mình đã thắng.

Nó hoàn toàn không chú ý rằng trong chính cái bóng phía sau lưng mình đang có kẻ địch.

Phục Hắc Huệ di chuyển thông qua cái bóng, áp sát sau lưng kẻ địch, dùng Ngọc Khuyển tập kích, trực tiếp tiêu diệt con chú linh.

Móng vuốt Ngọc Khuyển xuyên thấu lồng ngực kẻ địch, tạo ra một đòn chí mạng, trực tiếp móc ngón tay ra, không cho kẻ địch cơ hội dùng Phản Chuyển Thuật Thức để trị thương.

Tuy bị thương nhưng đã chiến thắng, Phục Hắc Huệ máu chảy đầm đìa, ngã ngửa ra đất.

Đỗ Lan không nhịn được mà vỗ tay, nói: Biểu hiện rất tốt, dù nguy hiểm cũng không bỏ cuộc, thậm chí còn nâng cấp được chú thuật.

Rất tốt.

Phục Hắc Huệ cầm ngón tay, kiệt sức nói: Em không thể đi hỗ trợ Hổ Trượng được rồi.

Lúc này cậu không nghĩ đến vết thương của mình, mà nghĩ đến bạn học cùng lớp.

Phục Hắc đã bình tĩnh nâng cấp được chú thuật của mình, trong khi đó Hổ Trượng và Đinh Khi cũng gặp phải cường địch, chính là hai anh em trong Cửu Tương Đồ.

Cửu Tương Đồ không phải kẻ địch tầm thường, mà là sản phẩm lai tạo giữa con người và chú vật, không phải chú linh sinh ra tự nhiên mà là sản vật nhân tạo.

Các chú thuật sư sở dĩ không tiêu hủy Cửu Tương Đồ là vì không thể phá hủy được.

Chú vật Cửu Tương Đồ cũng kiên cố như ngón tay Túc Na, nên cứ được bảo quản trong kho của trường.

Giờ đây Cửu Tương Đồ bị Chân Nhân đánh thức, trở thành công cụ đắc lực để thu thập ngón tay.

Hổ Trượng đúng là đen đủi, đụng ngay phải cường địch như vậy.

Chương 4182

Không nói nhảm, trận chiến bắt đầu, Đinh Khi rút chú cụ là búa và đinh ra, dùng cách bắn đinh để tấn công kẻ địch.

Hai kẻ địch, một tên hình người là anh, một tên hình thú là em, đều do cơ thể người biến dị mà thành.

Ban đầu chỉ là cơ thể người bình thường, nhưng giờ đây có thể sử dụng chú thuật mạnh mẽ.

Hơn nữa trong hai tên này, người anh mạnh hơn người em, chú thuật càng thêm xuất thần nhập hóa.

Sau lưng người anh còn có một khuôn mặt nữa.

Đương nhiên không phải Quỷ Bối của Hanma Yujiro trong Baki, mà là một khuôn mặt thật có mắt có miệng, vô cùng hung tợn.

Người anh tuy nhìn khá giống người, nhưng khuôn mặt sau lưng chứng minh hắn không phải người mà là một con quái vật.

Thực Lạn Hủ Thuật: Cực Chi Phiên Sí Vương.

Từ sau lưng người anh xuất hiện đôi cánh bướm cấu thành từ máu tươi, vừa quỷ dị vừa mỹ lệ.

Tuyệt đối đừng để máu của hắn chạm vào.

Đinh Khi lập tức hô hào Hổ Trượng cẩn thận.

Nhìn qua cũng biết đây là một loại chú thuật được kích phát với máu là vật trung gian, trong giới chú thuật sư cũng có nhiều loại chú thuật tương tự cần dùng máu để kích phát.

Chú lực cộng với vật trung gian là hình thức chú thuật rất phổ biến.

Thuật ngữ Cực Chi Phiên có nghĩa là cực hạn của chú thuật, tức là đã khai phá chú thuật đến mức tối đa, tiến thêm một bước nữa chính là Lãnh Địa.

Cực Chi Phiên chính là sức mạnh mạnh nhất trước khi đạt đến Lãnh Địa.

Đôi cánh bướm đột nhiên biến lớn như một tấm lưới đánh cá khổng lồ, bắn ra vô số mũi tên đỏ thẫm.

Chạy.

Cả hai buộc phải tháo chạy để né tránh cơn mưa tên máu.

Nhưng tốc độ của Đinh Khi vẫn không đủ nhanh, dù đã được huấn luyện tốc độ bằng xe Jeep nhưng đối mặt với vô số mũi tên vẫn không đủ.

Cô dù sao cũng là một chú thuật sư bình thường, không phải loại chú thuật sư Thiên Dữ Chú Phược chuyên chú vào cường hóa nhục thân.

May mà Hổ Trượng giỏi nhất là chạy bộ, thể lực cực tốt, tốc độ cực nhanh, hắn vác Đinh Khi lên vai mà chạy.

Nhưng dù vậy, cả hai vẫn bị máu bắn trúng.

Nam mười lăm phút, nữ mười phút là xong đời rồi.

Người anh nhìn vết máu trên người hai đứa mà cười lạnh nói.

Cánh tay của cả hai đều bị bắn trúng, giờ cảm thấy không ổn chút nào.

Là độc sao.

Đinh Khi phân tích, hiện tại cơ thể có phần suy yếu.

Là phân giải.

Người anh cười lạnh giải thích.

Hiện tại nắm chắc phần thắng, máu của hắn sẽ từng chút một phân giải cơ thể kẻ thù.

Hắn nói tiếp: Hiệu ứng máu của ta và em trai là như nhau, sau đó do bất kỳ ai trong hai ta phát động thuật thức, cơ thể các ngươi sẽ dần dần phân giải thành xương trắng, hãy tận hưởng quá trình đó đi.

Hổ Trượng bất lực, hiện tại không thể triệu hồi Túc Na, vì Túc Na chắc chắn sẽ lại ra tay với đồng đội xung quanh.

Bản thân hắn cũng không có cách nào giải khai thuật thức.

Người anh nhìn cái chết cận kề của hai đứa mà không hề vội vàng, thản nhiên nói: Dùng chút thời gian cuối cùng để các ngươi biết mình chết dưới tay ai.

Đầu thời Minh Trị, có một cô nương có thể chất đặc dị đã mang thai con của chú linh.

Nhưng việc cô chưa chồng mà chửa lại khiến những người xung quanh cảm thấy sỉ nhục.

Con lai giữa chú linh và nhân loại thuộc về dị hình, cộng thêm người thân xung quanh đều cho rằng cô đã làm chuyện bất khiết, thế là cô nương chỉ đành ôm thi thể đứa trẻ tháo chạy, chạy đến một ngôi chùa nghe nói do chú thuật sư mở ra.

Cũng là do cô ấy đen đủi, thể chất đặc thù như vậy lại gặp phải gã chú thuật sư đáng sợ nhất.

Người anh chậm rãi kể lại đoạn quá khứ đó, nói tiếp: Gia Mậu Hiến Luân, hắn để lại rất nhiều tri thức về chú thuật, khai thác những lãnh địa cấm kỵ, và cũng để lại danh xưng chú thuật sư độc ác nhất, là vết nhơ của Ngự Tam Gia.

Ngôi chùa đó chính là sào huyệt của Gia Mậu Hiến Luân, cô nương có thể chất đặc thù đó cũng chính là mẹ của chúng ta, từ đó về sau không còn ghi chép gì nữa.

Nhưng có một điều chắc chắn, Gia Mậu Hiến Luân tuyệt đối sẽ không bỏ qua một dược liệu thực nghiệm tốt như vậy, sự hiếu kỳ đối với tri thức khiến hắn si mê việc lai tạo giữa nhân loại và chú linh.

Chín lần mang thai, chín lần phá thai, quá trình thế nào, vận mệnh cô nương ra sao, tất cả ghi chép đã bị tiêu hủy.

Kết quả là để lại chín bào thai chú thai, trong đó bào thai số 1, 2, 3 đủ điều kiện xếp vào hàng đặc cấp chú vật, chú lực là oán hận đối với người mẹ.

Hay là sự nương tựa giữa anh em.

Không biết nữa, ký ức của ta rất ít, đối với nhân loại cũng không có nhiều hận ý.

Nếu các ngươi thấy đau đớn, ta cũng có thể kết liễu các ngươi ngay lập tức để chấm dứt nỗi đau.

Vị anh trai này chính là bào thai số 2 Eso, phía trên còn có đại ca số 1 Choso, phía dưới là số 3 Kechizu, còn từ số 4 đến số 9 thì thực lực bình thường.

Tên số 2 này còn khá tốt bụng, sẵn lòng kết liễu kẻ địch sớm để họ không phải chịu đựng cảnh cơ thể tan rã từng chút một, cảm nhận nỗi đau như vạn tiễn xuyên tâm.

Thực sự là quá nhân từ rồi.

Quả nhiên là chú thuật của gia tộc Kamo.

Đinh Khi Dã Sắc Vi trước đó đã thấy quen mắt, vì chú thuật của gia tộc Gia Mậu Kamo lấy máu làm vật trung gian, là bí thuật không truyền ra ngoài của họ.

Cô từng thắc mắc tại sao kẻ địch lại biết loại chú thuật này, nghe đối phương bảo chúng là sản phẩm của Gia Mậu Hiến Luân thì đã hiểu.

Gia Mậu Hiến Luân chắc chắn đã khắc ghi chú thuật của gia tộc mình vào Cửu Tương Đồ.

Gia Mậu Hiến Luân này là một chú thuật sư truyền kỳ từ 150 năm trước, tiếc là toàn tiếng xấu, đó là một gã đã chạm đến rất nhiều tri thức cấm kỵ.

Lúc đó y thuật Tây phương truyền vào, các chú thuật sư cũng chịu chấn động dữ dội.

Trong cơn chấn động đó, sẽ có người đầu tiên dám ăn cua, thử kết hợp y thuật và chú thuật lại với nhau.

Gia Mậu Hiến Luân chính là một chú thuật sư như vậy.

Đương nhiên đằng sau gã chú thuật sư ham học hỏi này cũng có bí mật riêng: Hắn thực chất không phải người, mà đã bị chú linh đoạt xá.

Chú linh cũng có đủ loại, có con là độc hành, có con tụ tập bầy đàn, và có những con tiềm phục trong xã hội loài người, hành động với thân phận con người.

Thông thường chú linh không thể bị con người quan sát được, ngoại trừ các chú thuật sư.

Nhưng có một cách để con người cũng thấy được chú linh, đó là lợi dụng cơ thể người.

Bất kể là người được Chân Nhân cải tạo, hay con lai giữa người và chú linh như Cửu Tương Đồ, hay đoạt xá cơ thể người, đều có thể làm được.

Gia Mậu Hiến Luân chính là bị đoạt xá, nhưng không ai biết.

Hổ Trượng thấy kẻ địch thong dong như vậy cũng biết điềm chẳng lành, hiện tại cơ thể hắn nóng bừng, máu dường như biến thành axit sunfuric, cơ thể bắt đầu tan chảy, nói chung là cực kỳ tệ.

Hắn biết nếu triệu hồi Túc Na có thể chữa trị cho mình, nhưng Đinh Khi chắc chắn sẽ rất nguy hiểm.

Túc Na đến cả trái tim còn chữa được, huống hồ chi là chút độc tố phân giải này.

Ngay lúc này, Đinh Khi lại trực tiếp ra tay, cắm thẳng một chiếc đinh vào cánh tay mình.

Tên số 2 bỗng cảm thấy tim mình thắt lại, không khỏi nhìn về phía cô gái, tại sao cô ta tự ngược lại có thể làm mình bị thương.

Chiêu thức của Đinh Khi là mượn hình nhân thế mạng và bộ phận cơ thể kẻ địch để tạo sự cộng minh, đánh chú lực của mình vào cơ thể kẻ địch từ xa.

Vết máu trên người cũng được tính là một bộ phận của kẻ địch, lấy chính mình làm hình nhân thì có thể trực tiếp đánh chú lực vào cơ thể đối phương.

Quả nhiên là được.

Đinh Khi nghiến răng nghiến lợi nói: Vậy thì để xem đứa nào không chịu nổi trước.

Cô muốn đổi thương lấy thương, đổi máu lấy máu với kẻ địch.

Cô muốn xem là kẻ địch phân giải nhanh hơn, hay là sự cộng minh chú lực của cô đánh bại kẻ địch nhanh hơn.

Chương 4183

Tình hình trở nên giằng co.

Đây là tình huống mà tên số 2 chưa từng tính tới, vốn tưởng kẻ địch đã hết cách phản kháng, không ngờ đối thủ cũng là một kẻ không thèm nói lý lẽ, lại có thể tấn công cách không như vậy.

Loại chú thuật này đúng là bá đạo, chỉ cần có được linh kiện trên người kẻ địch, phối hợp với hình nhân là có thể đả thương người từ xa, thực sự quá mức vô lý.

Nỗi đau nơi con tim không phải là giả, đây thực sự là chiêu thức có thể trực tiếp làm người ta bị thương.

Trong tình cảnh này, người anh chắc chắn không thể đổi thương lấy thương với kẻ địch mãi được, cách tốt nhất là nhanh chóng trừ khử đối thủ.

Đỗ Lan thấy Đinh Khi ra tay, hân hoan nói: Không vấn đề gì đâu, trong phim Cthulhu cơ thể con bé đã mấy lần bị biến hóa, cường độ sớm đã khác xưa, thắng chắc.

Phim Cthulhu không chỉ có lợi cho sức khỏe tinh thần mà còn giúp cơ thể cường tráng nữa.

Cửu Tương Đồ gồm Nhị ca và Tam đệ là một cặp bài trùng, máu của chúng có thể phát động thuật thức phân giải hủ thực, biến kẻ thù thành xương trắng.

Một khi máu dính vào da thịt, đối phương sẽ phải chịu đau đớn bị ăn mòn dần.

Quyền cước thông thường không thể gột rửa được tiên huyết, trừ khi sử dụng chú lực bàng đại, thao túng tinh xảo hoặc một lãnh địa cường hãn mới có thể phá trừ.

Tuy Túc Na có thể làm được điều này, nhưng khi ở bên cạnh đồng đội, Hổ Trượng Du Nhân không muốn triệu hoán gã hỏa tinh nguy hiểm ấy ra ngoài.

Triệu hoán Túc Na có thể là kế khu lang thôn hổ đuổi sói nuốt hổ, nhưng Túc Na lại là kẻ không thể kiểm soát.

May mắn là lúc này còn có một cộng sự không dựa vào quyền cước, Đinh Khi Dã Sắc Vi với chú thuật cũng vô cùng lợi hại, có thể cách không đả kích kẻ thù.

Sô Linh Chú Pháp, gặp phải tôi coi như các người đen đủi.

Đinh Khi dù cánh tay và mặt đã bị hủ thực, nhưng vẫn đóng đinh vào chính cánh tay mình để tiến công kẻ địch.

Đồng thời Hổ Trượng cũng phát động tấn công, dù cơ thể đau đớn nhưng chỉ cần còn cử động được, hắn sẽ chiến đấu đến cùng.

Nhị ca ngẩn người, vốn tưởng rằng mình đã khống chế được cục diện, giờ đây dường như đối thủ mới là kẻ làm chủ.

Người đàn bà kia dùng khí thế đồng quy vu tận để kiềm chế hắn, còn gã đàn ông kia lại tấn công em trai hắn.

Nếu cứ tiếp tục thế này, thắng phụ sẽ khó nói.

Có lẽ là lưỡng bại câu thương, hoặc là hai đổi một, tóm lại hai anh em hắn đều phải chết.

Rõ ràng chỉ là một nhiệm vụ chạy vặt, kết quả lại phải trả cái giá lớn thế này.

Nhị ca trầm trọng nói: Còn một cách nữa, đó là giải khai chú thuật.

Chỉ cần giải khai chú thuật, hắn sẽ không bị người phụ nữ kia kiềm chế.

Nhưng sau khi giải khai, chú thuật của hắn coi như bị phong ấn, không thể sử dụng, chỉ có thể tiến hành nhục bác chiến.

Nhị ca, tuyệt đối đừng giải khai chú thuật.

Tam đệ hét lên.

Hổ Trượng không hề khách khí, Tam đệ trông như một quả cầu thịt, căn bản không giống người, nên hắn có thể hào vô quý cứu không chút cắn rứt mà tấn công.

Đinh Khi Dã Sắc Vi tiếp tục dùng chú thuật lên chính mình để gây thương tích cho Nhị ca.

Nhị ca bất đắc dĩ, chỉ đành giải khai chú thuật.

Phải nói đây là một lựa chọn sai lầm, vì hiện tại Hổ Trượng đã có thể toàn lực tiến công.

Hắn từ bỏ Tam đệ, mà tấn công Nhị ca kẻ có uy hiếp cao hơn.

Hắc Thiểm.

Nhị ca khi thấy Hắc Thiểm lập tức dùng chú lực phòng hộ, nhưng hắn đã lầm, đại lầm đặc lầm.

Hắn không nên giải khai chú thuật, càng không nên đấu quyền với thiếu niên trước mắt.

Nắm đấm của thiếu niên như một máy nghiền, chú lực như những lưỡi dao sắc bén, từng chút một nghiền nát cánh tay hắn, trong chớp mắt cánh tay đã đứt lìa.

Không phòng thủ nổi.

Nhị ca.

Tam đệ muốn tới giải vây.

Đừng hòng.

Đinh Khi không để hai kẻ địch hợp công Hổ Trượng, cô quát: Cho các người xem tuyệt chiêu của tôi, Cực Chi Phiên: Cổ Thần Chi Trâm.

Một chiếc đinh đâm vào cơ thể Tam đệ, ngay lập tức phát nổ.

Chiêu thức ban đầu vốn chỉ là Trâm, nhưng trong thế giới Cthulhu, chiêu thức của tôi đã tiến hóa thành Cổ Thần Chi Trâm, có hiệu quả đặc công đối với những kẻ thù xấu xí.

Đinh Khi Dã Sắc Vi vĩnh viễn không quên những gì mình trải qua trong phim Cthulhu, sự áp bách không gian, ô nhiễm tinh thần.

Chính vì trải qua lượng lớn hình ảnh kích thích cảm xúc, tình cảm của cô đã tiến thêm một bước, chạm đến cực hạn chú thuật.

Tam đệ.

Nhị ca đau đớn rơi lệ.

Yên tâm, tôi sẽ sớm tiễn anh đi gặp Tam đệ, tôi thấy các người đúng là một cặp uyên ương khổ mệnh.

Đầu óc Đinh Khi Dã Sắc Vi hiển nhiên đã bị sự hủ thực không thể danh trạng ảnh hưởng.

Hổ Trượng thấy kẻ thù rơi lệ thì sững người, bấy lâu nay hắn luôn cho rằng chú linh là quái vật không có nhân tính, không ngờ chúng lại chảy những giọt nước mắt bi thương.

Hổ Trượng, ra quyền đi.

Đỗ Lan đưa Phục Hắc Huệ đang hôn mê đến chiến trường.

Hổ Trượng lại không thể ra quyền, chú linh vì em trai chết mà khóc lóc, đó là những giọt lệ nóng hổi vì người thân, có khác gì nhân loại đâu.

Lão sư, không được.

Hổ Trượng từ chối.

Tại sao không được.

Cậu không ra quyền, hắn cũng sẽ không buông tha cậu.

Đỗ Lan nói: Đây là chiến trường, không phải trò chơi đồ hàng.

Tôi biết, nhưng mà.

Hổ Trượng cũng không biết mô tả tâm tình phức tạp của mình thế nào, hắn cảm giác mình đang đối mặt không phải chú linh, mà là con người.

Thực tế chúng không phải người, cũng không hẳn là chú linh, mà là con lai.

Đinh Khi cũng phát hiện Tam đệ đã chết không hề biến mất mà vẫn tồn tại nhục thân, chứng tỏ cơ thể này vốn cũng là người, chỉ bị cải tạo thành quái vật.

Đây cũng là lần đầu cô giết người, dù đối phương không còn hình người nhưng tâm lý vẫn thấy kỳ quặc.

Đối với chú linh là thanh tẩy phất trừ, đối với nhân loại là giết chóc.

Chú linh không phải người nên có thể hạ thủ, đó là công việc của chú thuật sư.

Nhưng giết người không nằm trong phạm vi đó.

Điều này thể hiện sự khác biệt giữa hai trường Quan Đông và Quan Tây.

Học sinh trường Quan Tây đối với Hổ Trượng không chút lưu tình, đối với trớ chú sư cũng tuyệt không khách khí.

Nhi học sinh trường Quan Đông vẫn đang xoay xở với các vấn đề như chú linh và người khác nhau thế nào, mình có nên giết người hay không.

Học sinh Quan Tây muốn duy trì sự tồn tại của bản thân chú thuật sư, còn học sinh Quan Đông lại hy vọng hoàn thành sứ mệnh thủ hộ nhân loại.

Đó là vấn đề giữa sinh tồn và phát triển.

Để ngành chú thuật sư trường tồn, bất kể là chú linh hay nhân loại, hễ ngáng đường đều phải trừ khử.

Tất cả là vì sinh tồn.

Còn phát triển của chú thuật sư lại đối mặt với nhiều nghịch cảnh đạo đức, ví dụ như chú thuật sư bảo vệ nhân loại, nếu cứu một kẻ xấu và kẻ đó lại giết nhiều người tốt, vậy có nên cứu không.

Chú linh có nhân tính có nên cứu không.

Tiêu chuẩn định đoạt bạn thù là gì.

Tiêu chuẩn sinh tồn rất đơn giản: ai giúp chúng ta sống sót là bạn, thậm chí có thể nuôi dưỡng chú linh để tự cao tự đại.

Bất cứ ai uy hiếp sinh tồn đều là thù, dù là nhân loại vô tội cũng phải trừ bỏ.

Tiêu chuẩn phát triển thì rất khó xác định, vì quá trình phát triển tất yếu sẽ tổn hại lợi ích của một bộ phận người, cũng sẽ khiến kẻ xấu đắc lợi.

Chương 4184

Phát triển không chỉ có lợi cho người tốt.

Đương nhiên cái giá của phát triển không thể chỉ để kẻ xấu gánh, người tốt cũng phải gánh cùng.

Cho nên phát triển sẽ gặp tình huống tiêu chuẩn bất minh.

Sinh tồn và phát triển, Quan Tây và Quan Đông.

Trường Quan Tây không cầu phát triển chỉ cầu sinh tồn, khiến Ngũ Điều Ngộ rất khó chịu.

Nhưng trường Quan Đông chính họ cũng chưa làm rõ được tiêu chuẩn phát triển nên tiến hành thế nào.

Hổ Trượng muốn bảo vệ mọi thứ có nhân tính, bất kể người hay chú linh.

Phục Hắc Huệ chỉ bảo vệ những người có đức hạnh, không bảo vệ kẻ xấu.

Đinh Khi Dã Sắc Vi thì không có ý tưởng vĩ đại như vậy, cô chỉ cảm thấy đã làm chú thuật sư thì tất yếu sẽ gặp cảnh giết chú linh và giết người, chỉ cần vấn tâm vô quý không thẹn với lòng là được.

Trên chiến trường, Hổ Trượng tuy chiếm ưu thế, đánh gãy tay kẻ thù, nhưng nhìn giọt nước mắt của đối phương, hắn vẫn không nỡ.

Hắn muốn bảo vệ nhân loại chứ không muốn trở thành đao phủ.

Đỗ Lan nhìn Hổ Trượng đang dò dẫm biên giới của chú thuật sư, thầm nghĩ quả nhiên là Quan Đông trẻ tuổi nhiệt huyết, không giống một Quan Tây già nua hủ bại.

Không chỉ muốn chú thuật sư truyền thừa, mà còn hy vọng tìm tòi tương lai chú thuật sư.

Cậu tha cho hắn, hắn vẫn sẽ hại người.

Chúng tuy có tình anh em nhưng không biết hợp tác với người ngoài.

Cậu muốn thủ hộ sinh mạng đương nhiên không sai, nhưng dù có cho đối phương cơ hội hối cải, cũng phải đánh bại hắn trước đã.

Đánh đến khi hắn đầu hàng thì thôi.

Đỗ Lan nói.

Hổ Trượng thấy cũng có lý, hắn nắm chặt tay: Đầu hàng đi, nếu anh không làm hại con người nữa, tôi có thể tha cho anh.

Đừng hòng.

Nhị ca muốn chạy.

Thấy đối phương không chịu hối cải, Đinh Khi Dã Sắc Vi nhìn sang cánh tay đứt lìa dưới đất, lấy hình nhân rơm ra phát động chú thuật, đả kích cách không.

Lần này chú lực đánh thẳng vào tim kẻ thù.

Bộp, Nhị ca ngã xuống, ngừng thở.

Chiến đấu kết thúc, hai học sinh lại chẳng thể vui nổi, vì lần này họ không phải phất trừ chú linh mà là giết người.

Thể hiện tốt lắm.

Đỗ Lan nói: Sao lại ủ rũ thế kia.

Lão sư, chúng em giết người rồi, cặp anh em này không phải chú linh.

Là đôi uyên ương khổ mệnh, ta nghe Đinh Khi nói rồi.

Đỗ Lan đùa.

Ý em là họ có nhục thân.

Hổ Trượng nói: Giống như vụ ở rạp chiếu phim trước đó, vốn là người bị biến thành quái vật.

Em biết không thể để họ hại người, nhưng họ vốn là nhân loại, vả lại dù là quái vật cũng có tình anh em.

Cho nên phải phân biệt điểm khác biệt giữa quái vật và nhân loại, không phải ở tình anh em.

Vậy là cái gì.

Lao động.

Đỗ Lan nói: Nhân loại phải lao động, chú linh thì không.

Nếu chú linh cũng cùng lao động, thì đó là nhân loại.

Hai học sinh cạn lời, rõ ràng đang bàn về tương lai chú thuật sư, sao tự nhiên lại nhảy ra khái niệm lao động, chẳng liên quan gì đến công việc chú thuật sư cả.

Kẻ biết lao động chính là đối tượng chú thuật sư cần bảo vệ, bất kể là người hay chú linh.

Kẻ không lao động mà còn gây hại cho người lao động, thì dù là chú linh hay nhân loại đều là kẻ thù.

Tiêu chuẩn của Đỗ Lan thực sự khiến hai học sinh rớt cằm.

Nhân loại, chú thuật sư, chú linh, con lai.

Chú thuật sư sở hữu chú thuật, đến từ nhân loại nhưng lại độc lập với nhân loại.

Chú thuật sư là lá chắn của nhân loại, nhưng cũng trở thành rào cản của nhân loại.

Chú thuật sư có thể dựa vào không phải người thường, mà là chú thuật của chính mình.

Chú thuật sư vì sinh tồn của bản thân, buộc phải nuôi dưỡng chú linh để tự đề cao giá trị, buộc phải áp bức người thường.

Chú thuật sư có thể chiếm được nhiều tài nguyên, sở hữu đất đai rộng lớn, tuy công việc nguy hiểm nhưng đãi ngộ cực tốt.

Giống như võ sĩ ngày xưa, phải đánh trận nhưng địa vị cao hơn người khác một bậc.

Tóm lại vào thời đại chú thuật sư hưng thịnh nhất, các tổ tiên chú thuật sư đã củng cố địa vị của mình, các đại gia tộc truyền đời này sang đời khác, từ ngày sinh ra đã quyết định thân phận siêu nhiên.

Vì vậy mục tiêu nhân sinh của họ rất đơn giản: không phải để bảo vệ nhân loại, mà là bảo vệ địa vị gia tộc, bảo vệ nhân loại chỉ là sản phẩm phụ.

Đối với những chú thuật sư lấy tự vệ làm chính, không cần cân nhắc giết người hay giết chú linh, chỉ cần là kẻ cản đường gia tộc đều phải chết.

Nhưng Phục Hắc Huệ là con riêng, Hổ Trượng lớn lên trong gia đình người thường, Đinh Khi thuộc tiểu gia tộc hẻo lánh, cách nhìn của ba người về chú thuật sư đều khác nhau.

Là con riêng, Phục Hắc quan niệm: ai đức hạnh tốt thì bảo vệ, đức hạnh xấu thì giết.

Đinh Khi tuy ở tiểu gia tộc nhưng là chú thuật sư đời đời, cô hiểu rõ sẽ gặp cảnh giết người, dù không vui nhưng vẫn chấp nhận được.

Chỉ có Hổ Trượng là muốn bảo vệ tất cả, cho rằng chú thuật sư phải bảo vệ toàn nhân loại. hắn không hiểu rõ thế giới chú thuật nên mặc định người là tốt, chú linh là xấu.

Giờ đây thấy kẻ thù rơi lệ, hắn phát hiện mình đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.

Hắn có thể sẽ cứu một kẻ xấu khiến người khác bị thương, hoặc giết một chú linh có lòng thiện lương.

Điều này không thể nói rõ được, Hổ Trượng rất lo lắng.

Ba người ba tâm thái: con gái tiểu gia tộc, con riêng đại gia tộc và một người có góc nhìn bình dân.

Đó là chưa kể đến những người kế thừa đại gia tộc, những thứ tử không được trọng dụng, hay những đứa trẻ có dã tâm ở tiểu gia tộc.

Mỗi người có một cách nhìn khác nhau về nhân loại và chú linh.

Tình hình sẽ ngày càng phức tạp.

Đây chính là ý nghĩa của giáo dục.

Đỗ Lan bảo mọi người ai là thù ai là bạn: lao động là bạn, không lao động là thù.

Điều này khiến mọi người ngẩn ngơ, chưa từng nghĩ sẽ dùng lao động làm tiêu chuẩn.

Không phải huyết thống, không phải nhân loại là bạn, chú linh là thù.

Cũng không phải chú thuật, ai có chú thuật là bạn, ai không có là thù.

Càng không phải đạo đức hay tôn giáo.

Lao động, tiêu chuẩn này quá kỳ quặc.

Nhưng Đỗ Lan nói: Sự khác biệt giữa người và chú linh là người biết lao động, chú linh thì không, điểm này rất quan trọng.

Đối với những chú linh bất lao nhi hoạch không làm mà hưởng, các em không cần khách khí, cứ trọng quyền xuất kích.

Đối với những chú linh lao động, các em có thể quan sát, không cần vội tiêu diệt.

Ba học sinh không biết nói gì hơn.

Tóm lại trớ chú ở Bát Thập Bát Kiều đã được giải quyết, sẽ không còn ai chết trước cửa tự động nữa.

Nhưng chị gái Phục Hắc Huệ vẫn hôn mê bất tỉnh, hiển nhiên không phải vì nguyên nhân ở Bát Thập Bát Kiều.

Chương 4185

Hổ Trượng Du Nhân vốn định xem ngón tay mới lấy được, nhưng cái miệng của Túc Na xuất hiện ở lòng bàn tay, trực tiếp nuốt chửng ngón tay, độ thu thập giờ là 5 trên 20.

Túc Na cho rằng Hổ Trượng vô cùng ấu trĩ, lại vì cứu người mà hy sinh bản thân, còn muốn cứu vớt tất cả, đúng là đại ngu ngốc.

Vì Hổ Trượng có thể cứu một kẻ xấu mà hại chết nhiều người hơn.

Hổ Trượng cũng nhận ra mình có thể có ý tốt nhưng làm hỏng việc, nên rất ưu thương.

Ví dụ hiện tại hắn dùng sức mạnh Túc Na để cứu mọi người, cuối cùng Túc Na phục sinh, không chỉ người hắn cứu sẽ chết mà nhiều người vô tội khác cũng sẽ chết.

Như thế có thực sự tốt không.

Hắn vì cứu người mà cuối cùng lại hại người.

Hành vi hiện tại có thực sự chính xác.

Liệu hành vi của hắn có đi ngược lại lý tưởng.

Nhiều người cũng có nghi hoặc này, lý tưởng thì đầy đặn nhưng hiện thực thì gầy gò.

Phải hành động thế nào mới thực hiện được lý tưởng.

Nghi vấn liên tục nảy sinh khiến Hổ Trượng khổ não.

Ban đầu hắn tưởng chỉ cần nhiệt huyết, đánh bại nhiều chú linh là thế giới sẽ tốt đẹp.

Nhưng khi trải qua nhiều chuyện, hắn bắt đầu suy ngẫm liệu mình có sai không.

Đây là vấn đề trường học không dạy, hắn thực sự không biết đáp án nên rất ưu sầu.

Nếu hành vi của mình cuối cùng đi ngược lại lý tưởng, hắn thà không sử dụng sức mạnh Túc Na.

Túc Na thì thầm làm lay động quyết tâm của Hổ Trượng.

Trở về trường, hắn muốn yên tĩnh một mình.

Thiếu niên, đang tự ưu sầu sao.

Có phiền não gì có thể tâm sự với lão sư không.

Đỗ Lan tìm thấy Hổ Trượng đang ngắm cảnh trên sân thượng.

Lão sư, khi chiến đấu, em thực sự thấy kẻ thù rơi lệ vì em trai chết.

Đúng là đã rơi lệ.

Đỗ Lan khẳng định lời của Hổ Trượng.

Em cứ tưởng kẻ thù là quái vật không hiểu cảm xúc, không ngờ chúng cũng có hỉ nộ ái lạc như con người.

Hổ Trượng nói: Vậy thì khác gì giết người.

Có lẽ họ cũng có nỗi khổ riêng.

Họ đúng là có nỗi khổ riêng, chẳng phải hắn đã nói sao, mẹ của họ là một thiếu nữ có thể chất đặc thù đầu thời Minh Trị, họ là con lai giữa thiếu nữ đó và chú linh.

Đỗ Lan nói: Nhưng họ vừa sinh ra đã không được giáo dục, bị con người coi là quái vật, bị phong ấn bấy lâu nay.

Họ chưa bao giờ cảm nhận được sự quan ái của con người, nhưng cũng không tăng hận nhân loại, anh em họ chỉ vì muốn sinh tồn, tìm một không gian để sống.

Hổ Trượng càng bi thương hơn, kẻ thù thảm như vậy mà hắn chỉ có thể giết họ: Em không giúp được họ, chú lực của em không thể thay đổi bi kịch của họ, không những không thể giúp họ sinh tồn mà còn phải giết họ.

Không cần phải thế, họ có thể đi lao động, thông qua lao động để có chỗ đứng cho mình, nhưng họ lại chọn chiến đấu, cướp đoạt chỗ đứng của người khác, bản thân điều đó đã sai.

Đỗ Lan nói: Lao động là tiêu chuẩn mấu chốt để phân biệt địch ta.

Em chỉ muốn giúp nhiều người hơn, nhưng cũng có thể ý tốt làm hỏng việc, cứu một kẻ xấu lại hại nhiều người tốt.

Hổ Trượng nói: Em không làm được sự lãnh tĩnh như Phục Hắc.

Đó là điều chắc chắn, bảo vệ thế giới vốn dĩ là như vậy, bảo vệ người tốt và cả kẻ xấu.

Phục Hắc Huệ tuy chỉ muốn bảo vệ người tốt nhưng cũng không làm được.

Bởi vì cậu ấy không thể mỗi lần đều giám định xem người mình cứu là tốt hay xấu, tự nhiên sẽ bảo vệ nhiều kẻ xấu.

Cho nên chú thuật sư dù nỗ lực thế nào, thế giới này cũng không tốt đẹp hơn.

Đỗ Lan nói.

Hổ Trượng ngẩn người, không ngờ Đỗ Lan lại trực tiếp phủ định lý niệm chú thuật sư có thể làm thế giới tốt đẹp hơn, hắn hỏi: Chẳng lẽ chú thuật sư bảo vệ nhân loại không thể làm nhân loại tốt hơn sao.

Một ngàn năm trước thì chắc chắn là có, chú thuật sư nỗ lực kháng cự chú linh để đảm bảo nhân loại hòa bình.

Nhưng hiện tại thì không được nữa, mục tiêu nỗ lực của chú thuật sư là duy trì hiện trạng, chứ không phải tốt hơn.

Đương nhiên không phải nói chú thuật sư toàn là kẻ xấu, mà là thực lực chú thuật sư chỉ đến thế thôi, chỉ có thể làm được bấy nhiêu.

Chẳng lẽ không thể tiến thêm một bước.

Rất khó, chú thuật sư, chú linh, người thường đã duy trì được thế cân bằng ổn định, bất kỳ bên nào cũng khó phá vỡ cục diện.

Đương nhiên cũng có chú thuật sư thử phá vỡ, nhưng ta không lạc quan lắm, vì chưa bên nào có phương án tốt hơn, chưa ai đề xuất được hướng đi để cả ba bên cùng nỗ lực, mà chỉ cố gắng tiêu diệt bên còn lại.

Đỗ Lan nói: Hiện tại đúng là chưa thấy hy vọng gì tốt đẹp.

Hổ Trượng im lặng, hắn vốn cũng tưởng tiêu diệt chú linh là tốt.

Gã chú linh núi lửa gặp trước đó cũng nghĩ tiêu diệt người thường là tốt.

Người thường chắc chắn cũng nghĩ không có chú thuật sư và chú linh là tốt nhất.

Ba bên tranh đoạt, hắn chiến đấu cho nhân loại thực chất không làm mọi thứ tốt lên, chỉ là duy trì nguyên trạng.

Tâm trạng nặng nề, hắn càng cảm thấy hành động của mình lệch khỏi lý tưởng, hắn hỏi: Lão sư, chẳng lẽ thực sự không có cách nào sao.

Em thực sự hy vọng mọi người có thể hòa bình.

Cho nên phải xây dựng một thế giới mà mọi người đều có thể hợp tác lao động.

Đỗ Lan nói: Lao động mới là quan trọng nhất, mới là mục tiêu mọi người có thể cùng nỗ lực.

Phải để chú linh và chú thuật sư cũng tham gia lao động.

Hổ Trượng cũng không biết thực hiện thế nào, nhưng nghe có vẻ khả thi hơn chiến đấu, ít nhất cũng có thể để mọi người cùng nỗ lực.

Nếu là chiến đấu, cuối cùng ba bên tàn sát, chẳng ai phục ai, kết quả chỉ có hủy diệt.

Suy nghĩ về tương lai rất đau khổ, thà cứ vì sinh tồn mà sống.

Nguyên Lão Hội và trường Quan Tây giáo dục đều lấy sinh tồn của chú thuật sư làm nòng cốt, nên đơn giản hơn nhiều.

Vì vậy Ngũ Điều Ngộ cho rằng nên tăng áp lực sinh tồn, để Nguyên Lão Hội tư nguy, tư thối, tư biến nghĩ về nguy cơ, nghĩ về sự rút lui, nghĩ về sự thay đổi, chỉ có biến hóa trọng đại mới khiến Nguyên Lão Hội nảy sinh ý tưởng mới: dù là vì sinh tồn cũng phải trọng dụng thêm nhiều nhân tài từ thảo mãng.

Chỉ dựa vào các đại gia tộc thì không thể đối phó được cường địch, buộc phải để các chú thuật sư trẻ tuổi ra tay, từ đó thay đổi cục diện, sáng tạo tương lai.

Ngũ Điều Ngộ nghĩ rất hay, tiếc là gã đánh giá quá cao chú thuật sư, và đánh giá quá cao chính mình.

Tóm lại Ngũ Điều và học trò của gã đều đang suy nghĩ về tương lai, muốn thay đổi hiện trạng.

Tiếc là rất khó, bất mãn với hiện trạng thì dễ, làm thế giới tiến bộ mới khó.

Ngũ Điều Ngộ cũng chỉ có thể thử xem sao.

Hổ Trượng nghe Đỗ Lan nói xong vẫn cứ trăn trở.

Dù sao lời Đỗ Lan nói cũng chưa chắc đã chuẩn, hắn cứ nhớ lại cảnh mình giết người là thấy khó chịu, nhớ đến ý tốt làm hỏng việc là khó chịu, nhớ đến tương lai bất định là khó chịu.

Nói chung là khó chịu.

Đỗ Lan không để họ khó chịu lâu, huấn luyện xe Jeep vẫn phải tiếp tục.

Ai xui xẻo thì vào thế giới phim Cthulhu, trải nghiệm cảm giác trực diện Cổ Thần.

Trong trận chiến này, Hổ Trượng lấy được ngón tay, Phục Hắc lĩnh ngộ lãnh địa đều có sự thăng tiến, Đinh Khi cũng dung hợp cảm xúc khi gặp Cổ Thần vào chú thuật.

Giống như trong phim Vua Hài Kịch, đối mặt với sự việc khác nhau sẽ có cảm xúc khác nhau, xe Jeep sẽ tông họ vào thế giới điện ảnh, trải nghiệm các tình tiết khác nhau để rèn luyện cảm xúc.

Ví dụ vào thế giới Điều khiển từ xa nhân sinh, họ có thể cầm một cái điều khiển không ngừng khởi động lại cuộc đời.

Sau đó họ gặp chân ái, cùng chân ái mạo hiểm, trải qua khảo nghiệm, cuối cùng viên mãn.

Lúc này điều khiển đột nhiên kích hoạt, xóa sạch mọi nỗ lực.

Sau đó dù họ cố gắng thế nào cũng không thể gặp lại chân ái, chỉ có thể thống khổ khôn cùng.

Hay như phát minh ra máy xuyên không đa vũ trụ để cứu người yêu, nhưng dù nỗ lực thế nào người yêu cũng phải chết, cuối cùng chỉ có thể chấp nhận số phận sinh ly tử biệt, đó chính là lựa chọn của Steins.

Gate.

Đương nhiên không chỉ có truyện buồn, còn có truyện hạnh phúc như con cháu đầy đàn.

Lại có những truyện kinh dị: Cổ Thần chuyển hóa, chiến tranh quyến thuộc, quái thú hoành hành.

Những tình yêu thuần khiết không thể cảm nhận ở hiện thực, hay nghịch lý xe điện đứt phanh đều có thể trải nghiệm trong thế giới phim.

Chương 4186

Những câu chuyện đó như hòn đá ném vào mặt hồ cảm xúc, tạo ra từng đợt sóng lăn tăn.

Hiểu rõ cảm xúc, nắm bắt cảm xúc thì sẽ có nhiều chú lực hơn.

Truyền chú lực vào thuật thức sẽ nâng tầm chiêu thức đến Cực Chi Phiên, thậm chí là Lãnh địa.

Đương nhiên cũng có thể nâng cao khả năng thao túng, nắm giữ Phản Chuyển Thuật Thức.

Phải chịu đựng sự phẫn nộ nóng hơn nham thạch núi lửa, chịu đựng sự âm u lạnh hơn băng giá Bắc Cực, chịu đựng nỗi bi thương hung mãnh hơn bão tố cuồng loạn, chịu đựng sự cô độc tối tăm hơn đêm khuya tĩnh mịch, chịu đựng niềm hỉ duyệt ấm áp hơn gió xuân tháng ba.

Các loại cảm xúc nếu cùng bùng phát sẽ gây sốc tinh thần, lúc này phải có cơ thể cường đại mới chịu được xung kích.

Tinh thần cũng phải tiến vào cảnh giới không minh mới hành.

Giống như cây cung, chia làm thân cung và dây cung, khi chiến đấu thì giương cung lắp tên.

Bình thường phải tháo dây cung xuống bảo dưỡng, thân và dây không thể luôn căng cứng.

Cơ thể là thân cung phải giữ sức mạnh, tinh thần là dây cung phải giữ sự nhẹ nhõm.

Như vậy khi chiến đấu lắp dây vào, chiến lực mới mạnh nhất.

Bình thường cảm xúc phải ổn định, không được căng thẳng, phải vào cảnh giới không minh, sắc tức thị không, không tức thị sắc.

Khi chiến đấu, cảm xúc mới nên ổn định hơn để trải qua cảm xúc mãnh liệt mà không bị sốc.

Thân thể phải cường đại, tinh thần phải không minh, huấn luyện xe Jeep của Đỗ Lan đáp ứng cả hai.

Bị xe đuổi có thể rèn luyện thánh thể, bị xe tông có thể mài giũa tinh thần.

Tóm lại huấn luyện vô cùng quan trọng.

Trải qua đại bi, cảm nhận đại hỉ, tinh thần bị kéo giãn liên tục, chú lực sinh ra từ đó bất kể chất lượng hay số lượng đều kinh người.

Dùng để kích phát thuật thức, nâng tầm uy lực chiêu thức.

Cổ Thần Chi Trâm của Đinh Khi là ví dụ điển hình, cô nhiều lần vào thế giới phim Cthulhu, gặp đủ loại chuyển hóa kỳ quái, cảm xúc bị kích thích, chú lực bùng nổ, có được chiêu thức mạnh hơn.

Lúc này, lão hiệu trưởng trường Quan Tây quyết định đề cử học sinh năm nhất trường Quan Đông trở thành chú thuật sư cấp một.

Động cơ rất đơn giản: chú thuật sư cấp một thường tham gia nhiệm vụ nguy hiểm, Hổ Trượng có lẽ sẽ chết trong chiến đấu.

Phải nói để giữ vững địa vị, Nguyên Lão Hội cũng làm càn, trước đó bắt năm nhất đi làm nhiệm vụ nguy hiểm đã quá đáng, giờ lại để năm nhất thành cấp một càng quá quắt, chẳng thèm nể mặt các chú thuật sư khác.

Đối với tình huống này, Ngũ Điều cũng vận động nhân mạch, thuê một nữ chú thuật sư tên là Minh Minh điều tra tình báo.

Minh Minh là một ngự tỷ, đồng thời là một hộ cá thể, cô không làm việc cho Nguyên Lão Hội, là người tự do, tiếp nhận ủy thác điều tra các vụ án chú linh.

Giá của cô không rẻ nhưng khách hàng chưa bao giờ thiếu.

Chú thuật sư vốn đã thiếu nhân lực, nhiều vụ án không xử lý nổi.

Nhưng đối với đương sự, việc đó vô cùng khẩn cấp, chỉ đành tìm đến thần côn giúp đỡ.

Tìm được chú thuật sư hộ cá thể đã là may mắn, ít nhất đưa tiền là giải quyết được vấn đề.

Đối với các vụ án chú linh, các chú thuật sư cao cấp của Nguyên Lão Hội đều là cố vấn cho quý tộc, chủ yếu phục vụ quý tộc tài phiệt, chính khách nghị viên.

Sau đó mới xử lý các chú linh ảnh hưởng đến trị an, gây tác động xấu, cuối cùng mới bảo vệ những người thường không quyền không thế.

Những giám đốc có chút tiền, ông chủ nhỏ đều không có tư cách mời chú thuật sư ra tay, nên thị trường hộ cá thể rất lớn.

Đương nhiên hộ cá thể tuy kiếm tiền nhiều nhưng rủi ro lớn.

Vì chú thuật sư chính quy có cả đội ngũ chi viện và nhiều chú cụ mạnh.

Còn hộ cá thể tự phụ doanh khuy, kiếm nhiều tiêu cũng không ít.

Minh Minh là kẻ mạnh nhất trong các hộ cá thể, bất kể chiến lực hay khả năng điều tra đều xuất sắc.

Ngay cả Ngũ Điều Ngộ cũng phải bỏ tiền thuê cô giúp đỡ.

Hoàn thành ủy thác, Ngũ Điều không khỏi nhớ lại người bạn thân Hạ Du Kiệt, họ từng là chí hữu, cùng học tập, cùng công tác, cùng muốn cách tân thế giới.

Nhưng họ đã thất bại thảm hại trong nhiệm vụ bảo vệ thiếu nữ Thiên Nội Lý Tử.

Vốn là nhiệm vụ nắm chắc phần thắng, nhưng Lý Tử thực sự quá đáng thương, mới mười sáu tuổi đã phải hy sinh cho lý tưởng vĩ đại của Nguyên Lão Hội.

Cô là Tinh Tương Thể, là vật chứa dự phòng cho chú thuật sư huyền thoại Thiên Nguyên.

Thiên Nguyên có thể trường sinh bất lão, nhưng định kỳ phải dung hợp với một Tinh Tương Thể để duy trì thọ mệnh, nếu không sẽ phi thăng.

Nhưng một thiếu nữ mười sáu tuổi hoa xuân còn bao điều chưa trải qua, sao nỡ chết.

Ngũ Điều Ngộ và Hạ Du Kiệt đều không thể chấp nhận, quyết định giúp cô thực hiện nguyện vọng.

Khi đó có một giáo đoàn gồm các trớ chú sư, họ cho rằng Thiên Nguyên không nên bị Nguyên Lão Hội giữ lại nhân gian mà nên phi thăng đến thứ nguyên xa hơn.

Họ muốn ngăn cản Tinh Tương Thể trở về trường Quan Đông, phái sát thủ truy sát thiếu nữ.

Ngũ Điều Ngộ và Hạ Du Kiệt đưa cô ra biển, dùng chút thời gian cuối cùng cảm nhận vẻ đẹp nhân sinh.

Giáo đoàn liên tục phái sát thủ tiêu hao sức mạnh của họ.

Giáo đoàn đó là một tà giáo, chúng tin rằng sau khi Thiên Nguyên phi thăng chúng sẽ hạnh phúc, nên rất liều chết.

Cuối cùng hai chú thuật sư trẻ đánh bại mọi kẻ thù, nhưng khi sắp đưa cô về trường, cô lại chết ngay trước cổng, lời hứa của Ngũ Điều và Hạ Du Kiệt trở thành không tưởng.

Từ đó Hạ Du Kiệt thay đổi, không thể chấp nhận nỗi đau đó, nảy sinh trớ chú.

Nếu thế giới này chỉ có chú thuật sư, không có kẻ yếu, thì bi kịch sẽ không xảy ra.

Hắn trớ chú kẻ yếu, trớ chú bi kịch, cuối cùng trở thành trớ chú sư, đi trên con đường khác biệt.

Ngũ Điều Ngộ hồi ức lại chuyện cũ, sau khi thất bại, cả hai đi trả thù giáo đoàn, ở đó họ thấy một đám tín đồ người thường.

Chúng bất phân thị phi, bảo vệ giáo đoàn, thậm chí hiến dâng cả mạng sống.

Hạ Du Kiệt đối mặt với đám tín đồ ngu muội đó đã im lặng, tự hỏi nỗ lực của mình có ý nghĩa gì.

Mình bảo vệ đám ngu muội bạch si, cuồng đồ bất phân đen trắng này sao.

Vậy nỗ lực có giá trị gì.

Sau đó hắn gặp Cửu Thập Cửu Do Cơ gợi ý, muốn sáng tạo một thế giới không có chú linh, tiêu diệt những người thường phát ra trớ chú, chỉ giữ lại chú thuật sư.

Thực ra Hạ Du Kiệt phán đoán sai lầm hoàn toàn, đám tín đồ hắn thấy ở giáo đoàn đều là những người không bình thường đã qua sàng lọc, người bình thường không tham gia tà giáo đó.

Tà giáo cũng có giới hạn, nếu thuyết phục được tất cả mọi người thì chúng đã thống trị thế giới lâu rồi.

Chúng chỉ quăng lưới rộng, sàng lọc ra những kẻ tinh thần yếu đuối cần ỷ lại người khác để làm tín đồ.

Chương 4187

Không phải ai cũng thích hợp tham gia hoạt động tôn giáo, những người tinh thần kiên cường sẽ không ngả theo.

Hạ Du Kiệt vì một nhúm tín đồ mà phủ nhận toàn nhân loại, hoàn toàn không nghĩ rằng nếu ai cũng ngu muội như thế thì tại sao giáo đoàn không thống trị thế giới.

Đừng nhìn giáo đoàn đã làm được gì, hãy nhìn xem giáo đoàn không làm được gì.

Nhưng Hạ Du Kiệt không quan tâm, chỉ cảm thấy nỗ lực của mình không được đền đáp.

Hắn chiến đấu nỗ lực mà kết quả đổi lại không có giá trị.

Công sức bỏ ra vượt xa thu hoạch, hắn thấy với năng lực của mình đúng là không nên tiếp tục chơi trò chú thuật sư đánh chú linh nữa, nên giải quyết dứt điểm một lần cho xong.

Sáng tạo một thế giới không chú linh, chẳng phải mỹ mãn sao.

Bất mãn với hiện trạng, đề xuất một tương lai mới là chuyện bình thường, nhưng thực hiện thế nào mới là vấn đề.

Thế giới không chú linh thì tốt đấy, nhưng thực hiện bằng cách nào.

Chẳng lẽ như trong Tân Thế Kỷ Phúc Âm Chiến Sĩ Evangelion, đánh bại sứ đồ rồi tái khởi động vũ trụ, hòa giải với bản thân.

Đĩnh Chân Tự Shinji cuối cùng đã tạo ra thế giới không có sứ đồ.

Thế giới đó vốn có thể tái khởi động nhiều lần, cách thức không quá khó, chủ yếu là thắng các sứ đồ khác, giành quyền phát động xung kích, hoàn thành nghi thức là xong.

Ở thế giới chú linh có khả năng tái khởi động không.

Hay có chú thuật nào tịnh hóa toàn thế giới.

Hay giết sạch căn cơ của chú linh là nhân loại.

Hạ Du Kiệt phát ra trớ chú, chuẩn bị tiêu diệt nhân loại, chấm dứt chú linh, chỉ để lại chú thuật sư.

Nhưng thực tế hắn không làm nổi.

Tưởng tượng thì đẹp nhưng hiện thực thì gầy.

Ngũ Điều Ngộ lại nghĩ đến Bách Quỷ Dạ Hành năm ngoái do Hạ Du Kiệt gây ra, gã đưa học sinh đi ngăn cản, cuối cùng đánh bại hắn.

Tương lai à.

Ngũ Điều Ngộ há chẳng phải cũng bất mãn hiện trạng.

Nhưng gã không biết cải biến thế nào, con đường của Hạ Du Kiệt chắc chắn không thông.

Dù Ngũ Điều cũng ghét con người ngu muội, nhưng không thể phủ nhận vẫn còn nhiều người thiện lương.

Nên gã dồn trọng tâm vào giáo dục, mong dạy ra những đứa trẻ ưu tú.

Nhưng lý niệm giáo dục của Ngũ Điều là gì.

Thực tế là không có.

Gã không biết dạy trẻ thế nào cho tốt, không có tiêu chuẩn, hoàn toàn để chúng tự do phát triển, cuối cùng chắc chắn sẽ không ổn, học sinh không thể đoàn kết.

Gã bất mãn nhưng không thể chỉ ra khách quan cái gì nên giữ, cái gì nên đổi, cũng không chỉ ra được làm sao để tốt lên.

Thực tế có thể bắt đầu từ vật chất, hạn chế sự xa hoa lãng phí của các đại gia tộc, giảm bớt các nghi lễ vô ích.

Sau đó hạn chế các gia tộc chèn ép người ngoài, yêu cầu các đại gia tộc hoàn thành sứ mệnh thay vì chỉ biết cao ngạo.

Sứ mệnh gia tộc là bồi dưỡng thêm chú thuật sư, truyền thừa chú thuật chứ không phải lũng đoạn.

Những điều cơ bản đó mà làm được đã là tốt rồi.

Đó không phải lật đổ đại gia tộc mà là hạn chế hợp tình hợp lý.

Nếu không làm được mới động thủ tiêu diệt, đó mới là danh chính ngôn thuận.

Đối với học sinh, cũng nên nói rõ lập trường chứ không phải để chúng tự suy nghĩ.

Ví dụ Khổng Tử xác định học sinh phải làm quân tử, quân tử làm thế nào, tiểu nhân làm thế nào. mọi người học quân tử đừng học tiểu nhân.

Phật giáo xác định tín đồ làm người giác ngộ, người giác ngộ làm sao, kẻ ngu muội làm sao.

Tóm lại đều có mục tiêu giáo dục rõ ràng, bồi dưỡng con người theo hình mẫu định sẵn.

Ngay cả Kakashi cũng muốn dạy học sinh biết quan tâm đồng đội.

Ngũ Điều Ngộ chỉ mong học sinh mạnh lên để thay đổi hiện trạng, còn hình mẫu cụ thể thì không có, mục tiêu giáo dục của gã quá trừu tượng.

Đỗ Lan thầm nghĩ: Thiết lập tiêu chuẩn chưa chắc đã được chấp nhận.

Quảng bá lý niệm giáo dục rất khó, thời Xuân Thu Chiến Quốc bách gia tranh minh, Khổng Tử, Mạnh Tử, Mặc Tử, Tuân Tử, Hàn Phi Tử đều quảng bá lý niệm của mình mà chẳng mấy ai nhận.

Thậm chí Thích Ca Mâu Ni, Đạt Ma, Lục Tổ Huệ Năng. khi quảng bá lý niệm còn bị ám sát.

Một hệ thống giáo dục mới phải phủ nhận những kẻ đang chiếm ưu thế, thiết lập tính hợp pháp cho những kẻ không có ưu thế.

Ngay cả Yoshida Shoin với Thảo mãng quật khởi cũng là để thiết lập tính hợp pháp cho các võ sĩ cấp thấp nổi dậy.

Đối mặt với tính hợp pháp của kẻ ưu thế, làm sao xây dựng tính hợp pháp cho kẻ phản kháng.

Đó là một vấn đề cao thâm, Ngũ Điều Ngộ vẫn còn quá non trẻ.

Đỗ Lan biết Ngũ Điều và Hạ Du Kiệt đều là thanh niên có lý tưởng, nhưng chỉ trong một niệm có thể sa ngã thành ma.

Ngũ Điều ký thác hy vọng vào giáo dục là không sai, nhưng gã hiểu sai về giáo dục.

Hiện tại gã không xây dựng được tính hợp pháp mới, không chỉ ra học sinh nên trở thành người thế nào.

Là quân tử hay tiểu nhân.

Giác giả hay ngu giả.

Ngũ Điều đương nhiên muốn học sinh làm người tốt, bảo vệ mọi người, không thành người như Hạ Du Kiệt hay như các thế gia đại tộc.

Ý tưởng hay đấy, nhưng làm sao vạch ra biên giới ngăn họ thành kẻ xấu hay thành đại gia tộc.

Ngũ Điều không làm được, giống như gã không ngăn được người anh em sa ngã, chú thuật sư mạnh nhất cũng là người bất lực nhất.

Là một giáo viên, còn nhiều điều phải học.

Đỗ Lan biết làm thầy cũng phải học, không ai sinh ra đã là thầy.

Thầy phải hiểu mình muốn dạy học sinh thành người thế nào.

Đỗ Lan lập tức đi điều tra lịch sử chú thuật sư từ thời Âm Dương Sư.

Nói đến Âm Dương Sư nổi tiếng nhất đương nhiên là Abe no Seimei An Bồi Tình Minh.

Âm Dương Sư chịu ảnh hưởng nhiều từ tư tưởng Thăng Long ngũ hành, đọc nhiều tài liệu mang về từ Thăng Long.

Quá trình Âm Dương Sư biến thành chú thuật sư, và cách chú thuật sư thiết lập tiêu chuẩn của mình.

Giống như võ sĩ, từ lúc trỗi dậy đến khi chém giết lẫn nhau rồi cuối cùng xây dựng Võ Sĩ Đạo, đó là một quá trình dài.

Ninja cũng vậy, từ phát triển đến tự sát rồi xây dựng Nhẫn Đạo.

Chương 4188

Chú thuật sư chắc chắn cũng có quá trình đó.

Khi dân số ít, mọi người chỉ cần không cướp vợ, cướp của là được.

Nhưng khi đông lên, cần một bộ tiêu chuẩn để quản lý và động viên.

Tiêu chuẩn tốt hay không phải xem thực tiễn có áp dụng được không.

Áp dụng được sẽ thành tiêu chuẩn của một thế lực, không được thì tiếp tục nội chiến.

Ngũ Điều Ngộ trải qua nhiều chuyện, kẻ vô địch như gã cũng có việc không làm nổi, bạn thân Hạ Du Kiệt mỗi người một ngả, gươm giáo hướng vào nhau.

Mỗi lần nhớ lại gã đều rất ưu thương, gã muốn phản kháng Nguyên Lão Hội, muốn thay đổi thế giới chú thuật.

Nhưng thay đổi thế nào.

Gã không biết.

Gã hy vọng huấn luyện học sinh mạnh mẽ, có lẽ một ngày nào đó họ sẽ thay đổi tất cả.

Gã ước nguyện vào một học sinh tương lai có thể làm thế giới tốt đẹp hơn.

Thực ra Ngũ Điều Ngộ có thể yêu cầu các gia tộc chỉnh đốn lại chú thuật sư, huấn luyện học sinh tử tế, bảo vệ nhân loại tốt, hoàn thành sứ mệnh của mình, thế là tốt nhất.

Đừng suốt ngày nội đấu nữa.

Đỗ Lan nhận định đây là thời đại Khắc kỷ phục lễ của Khổng Tử.

Ngũ Điều Ngộ may mắn hơn Khổng Tử ở chỗ chiến lực gã cực mạnh, gã có thể dùng thực lực để giám sát Nguyên Lão Hội và các gia tộc, bắt họ làm việc đàng hoàng thay vì cứ mộng du vô tích sự.

Với thực lực của Ngũ Điều, đi cứu hỏa khắp nơi là lãng phí, làm giám sát có giá trị hơn: giám sát các gia tộc bỏ tiền, bỏ sức, bỏ người.

Đỗ Lan thấy cần nói chuyện với gã, nên mời gã ăn cơm.

Đỗ lão sư, quen nhau lâu vậy mà tôi chưa mời anh bữa nào, lại để anh mời, thật ngại quá.

Ngũ Điều Ngộ đến ký túc xá của Đỗ Lan, đây là nơi hai vợ chồng ở, nhưng hôm nay chỉ có Đỗ Lan.

Cách bài trí giống phòng học sinh nhưng rộng rãi hơn.

Anh là người bận rộn, bận đến chân không chạm đất.

Anh đến dự hẹn là tôi thấy thụ sủng nhược kinh rồi.

Đỗ Lan nhanh nhẹn chuẩn bị nguyên liệu, mời khách ngồi.

Tẩu phu nhân đâu.

Cô ấy đang soạn giáo án ở văn phòng, chúng ta cứ ăn thôi.

Lẩu Sukiyaki, không biết anh có thích không.

Thích chứ.

Uống rượu không.

Không, tôi cần giữ tỉnh táo, cồn ảnh hưởng đến phán đoán.

Ngũ Điều Ngộ nói.

Vậy uống nước giải khát, bổ sung chút đường.

Đỗ Lan biết gã chắc chắn có chuyện muốn nói mới chuẩn bị thế này, không biết là yến tiệc tốt hay xấu.

Gã cứ ăn cái đã, xem Đỗ Lan định giở trò gì.

Nói thật gã rất tò mò về Đỗ Lan, điều tra bao nhiêu cũng không ra gì, Đỗ Lan và Địch Ny Toa như từ trên trời rơi xuống, không để lại dấu vết trước khi vào trường.

Dù là người nước ngoài cũng phải có hồ sơ hải quan, trừ khi nhập lậu.

Tóm lại lai lịch hai người rất quỷ dị, Ngũ Điều cần dò hỏi tình báo.

Ăn được nửa bữa, Đỗ Lan nói: Ngũ Điều lão sư, gần đây thấy anh có vẻ ưu thương, có phải vì chuyện của Hổ Trượng không.

Cậu ấy đã thu thập được 5 ngón tay, hoàn thành một phần tư nhiệm vụ, mọi thứ đang ngoài tầm kiểm soát.

Anh có thấy quyết định của Nguyên Lão Hội cũng có lý không, tiêu diệt Hổ Trượng có lẽ là lựa chọn tốt hơn.

Tôi không đồng ý.

Tôi hiểu rõ toan tính của Nguyên Lão Hội, họ có thể đưa ra đủ thứ đại đạo lý để chứng minh hy sinh người trẻ là đúng.

Họ sẽ nói hy sinh một hai người trẻ để đổi lấy hòa bình thế giới là hoàn toàn hợp lý, Hổ Trượng không phải người đầu tiên, cũng chẳng phải người cuối cùng.

Ngũ Điều Ngộ nói.

Anh thấy không được sao.

Người trẻ nên có thanh xuân của họ, chứ không phải bị đám già khốn khiếp đó đem đi hy sinh.

Hổ Trượng không phải người duy nhất, trước đó là thiếu nữ Tinh Tương Thể.

Họ mới mười lăm mười sáu tuổi, đang tuổi thanh xuân, còn bao điều chưa trải nghiệm, không nên bị người lớn dùng lý do đường hoàng để hy sinh.

Đỗ lão sư, chẳng lẽ anh thấy có thể hy sinh người trẻ.

Đương nhiên là có thể.

Đỗ Lan nói.

Anh thế này mà cũng coi là giáo viên sao.

Ngũ Điều bất mãn, dù cách lớp băng bịt mắt cũng tỏa ra ánh nhìn khó chịu.

Đỗ Lan cười: Nhiều nơi người ta tế tự đồng nam đồng nữ cho Thủy thần, Sơn thần để cầu mưa thuận gió hòa.

Nếu thực sự mưa thuận gió hòa, sự hy sinh đó trong mắt đa số người là hoàn toàn hợp lý.

Thậm chí có thể nói tế một đôi đồng nam đồng nữ mà đổi lấy mùa màng bội thu thì quá hời.

Anh nghĩ xem để đảm bảo một vùng mưa nắng điều độ cần bao nhiêu nhân lực vật lực, xây bao nhiêu thủy điện, đập ngăn.

Khi xây dựng lại có bao nhiêu người đổ máu đổ mồ hôi.

Giờ chỉ cần mỗi năm hiến tế một đôi trẻ em, tính kinh tế quá cao còn gì.

Một lũ hồ ngôn loạn ngữ.

Ngũ Điều nộ đạo.

Tôi biết anh đang vội, nhưng cứ bình tĩnh.

Anh phải hiểu người ta cần gì mới hiểu được tại sao họ làm vậy.

Anh nói xem họ có muốn mưa thuận gió hòa không.

Chắc chắn muốn.

Vậy tế tự mà được mưa thuận gió hòa thì có gì sai.

Vì họ coi thường mạng sống người trẻ, người trẻ lấy tư cách gì phải hy sinh vì họ.

Người trẻ cũng muốn sống tốt, ngắm biển, ngắm cao nguyên, tìm kiếm thi vị và phương xa.

Họ không nên là vật hy sinh cho dã tâm tà ác.

Vậy nếu Hổ Trượng lấy đủ các mảnh Túc Na, cuối cùng Túc Na phục sinh đại khai sát giới, khiến hàng vạn người phải chôn thây theo gã thì không tà ác sao.

Đỗ Lan hỏi: Sự hy sinh của họ không chỉ bảo vệ những người lớn tà ác, mà còn bảo vệ chính những người cùng lứa với họ.

Họ hy sinh cơ hội ngắm biển của mình để bảo vệ cơ hội ngắm biển của nhiều bạn bè đồng trang lứa hơn.

Nghĩ như vậy, họ không hy sinh cho người lớn, mà hy sinh cho những đứa trẻ thiên chân lãng mạn.

Ngũ Điều Ngộ uất nghẹn, nếu nói thiếu niên hy sinh cho người lớn tà ác thì rất xấu xí, nhưng nếu là hy sinh cho người cùng lứa thì dường như là điều bất khả kháng.

Đó chính là vấn đề của anh.

Đỗ Lan nói: Anh bất mãn vì nghĩ Nguyên Lão Hội không nên hy sinh người trẻ.

Nhưng họ không hy sinh người trẻ chỉ vì muốn hy sinh, mà thông qua đó để bảo vệ thế giới.

Chừng nào cơ sở đó chưa lung lay, sự phản kháng của anh là vô nghĩa.

Tôi biết dù có giết sạch đám già ở Nguyên Lão Hội cũng chẳng thay đổi được gì.

Người khác cũng sẽ đem người trẻ đi hy sinh thôi, nên tôi mới làm giáo viên, dạy người trẻ mạnh lên để đối kháng vận mệnh.

Nếu người trẻ đủ mạnh để dùng sức mình giải quyết vấn đề thì đúng là không cần hy sinh.

Nhưng vấn đề là bao nhiêu gia tộc, bao nhiêu chú thuật sư, tại sao cuối cùng lại chọn phương án hy sinh người trẻ.

Vì đám già đó đều là lũ ngu muội, ích kỷ.

Ngũ Điều nói.

Đỗ Lan nghe xong liên tục lắc đầu.

Tôi nói sai sao.

Không sai, họ đều là lũ khốn.

Vậy anh có thể làm họ bớt khốn đi không.

Ngũ Điều không biết làm thế nào: Tôi không ít lần uy hiếp Nguyên Lão Hội, nhưng họ chẳng coi ra gì.

Uy hiếp vô dụng thôi, không có họ thì chú thuật sư đến kinh phí hoạt động cũng không có.

Các đại gia tộc tuy không ra gì nhưng bảo vệ chính khách, thương nhân để lấy kinh phí.

Một phần kinh phí họ tiêu xài, một phần duy trì trường học.

Nhưng anh xem trường học xem, học sinh ít đến thảm hại, nhân lực thiếu trầm trọng.

Anh nên ép họ bỏ thêm tiền ra bồi dưỡng nhân tài.

Chương 4189

Rồi người thường nhận sự bảo vệ của chú thuật sư mà không mất tiền, nên đám chính khách, thương nhân phải nộp thêm tiền để duy trì thế giới chú thuật.

Điều anh cần lo không phải là sự hy sinh của người trẻ, mà là tiền từ đâu ra.

Ngũ Điều Ngộ ngẩn người, chỉ thấy Đỗ Lan như một chú linh sinh ra từ sự trớ chú tiền bạc của nhân loại, chẳng giống giáo viên gì cả, giống một gã tiểu thương hám lợi thì đúng hơn.

Chuyện bảo vệ thế giới vĩ đại như vậy qua miệng hắn lại thành tiền từ đâu ra, một kết luận thật dung tục, thấp kém.

Đây là bảo vệ thế giới, dùng tiền mà đong đếm được sao.

Bảo vệ thế giới không tiền thì không làm à.

Chẳng lẽ không tiền thì trừng mắt nhìn thế giới bị hủy diệt.

Ngũ Điều thấy mình và Đỗ Lan như ở hai thế giới khác nhau, gã là chiến sĩ hy sinh cho lý tưởng, còn Đỗ Lan là một gã khốn.

Anh xem, anh lại vội rồi.

Đỗ Lan nói: Chuyện của anh và Hạ Du Kiệt tôi đều biết.

Anh không muốn hy sinh người trẻ, tôi hiểu.

Nhưng anh không thể cái gì cũng muốn.

Anh nghe tôi nói đây.

Ngũ Điều Ngộ và Hạ Du Kiệt vừa muốn bảo vệ thế giới, vừa không muốn hy sinh người trẻ nên mới đi hai con đường khác nhau.

Hạ Du Kiệt muốn tiêu diệt kẻ yếu để tạo thế giới chỉ có chú thuật sư, khỏi phải bảo vệ lũ gà mờ.

Ngũ Điều thì muốn bồi dưỡng học sinh mạnh lên để không bị hy sinh.

Dùng chiến lực giải quyết vấn đề chắc chắn hời hơn hiến mạng.

Các anh muốn bảo vệ thế giới mà không muốn người trẻ bị hy sinh, vậy đã bao giờ nghĩ đến việc để nhiều người hơn nữa tham gia bảo vệ thế giới chưa.

Nếu bảo vệ thế giới là một việc có lợi nhuận, liệu có thêm nhiều người gia nhập không.

Đỗ Lan nói: Khi người bảo vệ đủ đông, thế giới sẽ an toàn, cũng chẳng cần hy sinh người trẻ nữa.

Ngũ Điều Ngộ thốt lên: Tiền từ đâu ra.

Nói xong mới nhận ra Đỗ Lan không phải dung tục, mà là đề xuất một hướng giải quyết khác.

Khá lắm, xem ra anh đã hiểu thủ hộ thế giới không nên cục hạn ở hiện trạng, mà phải hoàn thiện việc bồi dưỡng và truyền thừa, điều đó cần đầu tư vốn lớn.

Đỗ Lan nói: Anh hy vọng dùng tài nguyên hữu hạn để đạt tác dụng tối đa, nhưng hãy nhìn lại chính mình.

Anh đã rất mạnh, nhưng bảo vệ cả thế giới vẫn thấy đuối sức.

Tài nguyên hữu hạn, dù mỗi học sinh đều mạnh như anh cũng không bảo vệ nổi mọi phương diện.

Cho nên mở rộng nền tảng mới là căn bản, chứ không phải yêu cầu mỗi học sinh đều thành anh, không thực tế đâu.

Ngũ Điều Ngộ kỳ vọng nhất vào Hổ Trượng, nếu cậu ta khống chế được chú thuật Túc Na sẽ thành Trớ Chú Chi Vương thứ hai.

Học sinh càng mạnh, vấn đề giải quyết được càng nhiều, hy sinh càng ít.

Nhưng gã biết Hổ Trượng chưa chắc làm được, còn Phục Hắc, Ất Cốt.

đều có tiềm lực nhưng khó đạt đến cảnh giới của gã.

Ngũ Điều là thiên tài ngàn năm có một, vừa có Vô Hạ Hạn vừa có Lục Nhãn.

Hai thứ kết hợp mới tạo ra chiến lực vô giải.

Nếu chỉ có một trong hai, gã sẽ không mạnh thế.

Vô Hạ Hạn thao túng cái vô hạn khắp nơi nhưng tầm quan sát có hạn, vẫn có điểm mù.

Lục Nhãn giúp gã quan sát không điểm mù, hiểu rõ mọi biến hóa, khiến Vô Hạ Hạn trở nên hoàn hảo.

Cho nên sự mạnh mẽ của Ngũ Điều là ngẫu nhiên, học sinh khác không bắt chước được.

Hơn nữa dù gã mạnh vậy cũng không bảo vệ được tất cả mọi người.

Việc bồi dưỡng học sinh thành cường giả là ý hay nhưng không ngăn được hy sinh.

Vì vậy Đỗ Lan đề xuất để nhiều người hơn cứu thế giới, để mọi người cùng tham gia, sức mạnh tập thể là một hướng đi mới.

Ngũ Điều Ngộ suy nghĩ xem có khả thi không.

Muốn thêm học sinh thì phải thêm giáo viên, cần nhiều tiền hơn.

Gã nói: Vấn đề là chú thuật là bẩm sinh, người thường không có

được.

Thế sao.

Chú linh Chân Nhân đã làm gì nào.

Hắn cải tạo nhân loại, biến họ thành quái vật và cho họ sử dụng chú lực.

Ngũ Điều thành thật nói, đại khái đoán được ý Đỗ Lan cũng là theo hướng cải tạo.

Đỗ Lan nói: Anh xem thế giới này, cao ốc chọc trời là quà tặng tự nhiên sao.

Ruộng vườn quần áo là quà tặng tự nhiên sao.

Hiển nhiên tự nhiên chẳng hào phóng thế, đều là nhân loại cải tạo tự nhiên mà có.

Đã cải tạo được tự nhiên thì cải tạo linh hồn để nhiều người có chú lực cũng là hợp tình hợp lý.

Ngũ Điều biết hiểu biết của con người về cơ thể là hữu hạn, chú lực liên quan não hay linh hồn vẫn chưa có định luận.

Chú thuật sư cũng không nghiên cứu sâu về chú lực, chỉ cần chú thuật gia tộc được truyền thừa là được, việc sinh con đẻ cái là quan trọng nhất.

Ngự Tam Gia là nòng cốt, các tiểu gia tộc vây quanh tạo thành thế giới chú thuật kiên cố.

Ngự Tam Gia lo đổi tài nguyên từ chính giới, thương giới, quân đội qua Nguyên Lão Hội phân phối cho chú thuật sư, chú thuật sư lo duy trì hòa bình.

Quá trình đó có nhiều hy sinh để giữ ổn định.

Ví dụ thế giới chú thuật dựa vào kết giới của Thiên Nguyên, Thiên Nguyên định kỳ cần dung hợp Tinh Tương Thể nếu không sẽ phi thăng.

Để giữ Thiên Nguyên lại, Nguyên Lão Hội sẵn sàng hy sinh một mạng người.

Họ cũng tàn khốc tiêu diệt các mối uy hiếp từ trong trứng nước, kể cả trẻ em.

Những hy sinh này Ngũ Điều không ưa nhưng gã biết chúng có giá trị, dù gã lật đổ Nguyên Lão Hội thì kẻ nắm quyền mới cũng sẽ làm vậy.

Trong điều kiện chú thuật sư hữu hạn, người ta cần Thiên Nguyên, cần tiêu diệt uy hiếp.

Hiện tại, Ngự Tam Gia sắp xếp không phải là tệ nhất trong điều kiện nhân vật lực hữu hạn.

Nên Ngũ Điều mong học sinh mạnh lên để tăng cường sức mạnh chú thuật sư.

Hạ Du Kiệt thì ngược lại, khi sức mạnh không tăng thì giết bớt người thường cần bảo vệ để giảm áp lực.

Mâu thuẫn chủ yếu là số lượng chú thuật sư hữu hạn đối với dân số cần bảo vệ khổng lồ.

Hoặc tăng sức mạnh chú thuật sư, hoặc giảm dân số cần bảo vệ.

Ngũ Điều chọn cái trước, Hạ Du Kiệt chọn cái sau.

Nhưng tăng sức mạnh rất khó vì tài nguyên xã hội cấp cho chú thuật sư chỉ có thế, Ngũ Điều chọn con đường tinh anh.

Gã cảm nhận một làn sóng chú lực đang đến, thúc đẩy cả chú linh và chú thuật sư phải nâng tầm bản thân.

Gã nghĩ đây là lúc thực hiện lý tưởng, dùng làn sóng này để học sinh mạnh lên thay đổi thế giới.

Nhưng hiện thực tàn khốc vì làn sóng này thiếu lực hậu cần, thế giới chú thuật vẫn không có thêm tài nguyên.

Phải có tài nguyên mới bồi dưỡng được nhiều chú thuật sư bảo vệ thế giới.

Nếu chú thuật sư thực sự đông lên, chiếm nhiều tài nguyên hơn, nhân loại sẽ trớ chú chú thuật sư, coi họ là quái vật, lúc đó có khi nảy sinh loại chú linh mới.

Đỗ Lan cười hi hi: Chú thuật sư cũng thành mảnh đất cho chú linh sinh sôi, thế giới này vừa hoang mâu vừa nực cười đúng không.

Ngũ Điều biết đó là sự thật, nhân loại là vậy, không trớ chú cái gì đó thì không sống nổi.

Dù chú thuật sư bảo vệ họ, họ vẫn trớ chú.

Chương 4190

Gã nhìn Đỗ Lan, thấy hắn thực sự muốn thay đổi thế giới hoang đường này, liền hỏi: Cải tạo nhân loại họ sẽ thành quái vật chứ không thành chú thuật sư.

Đó là vì trình độ của Chân Nhân kém thôi, đừng so ta với loại cải tạo sư tam lưu đó.

Ta là đạo sư nhân sinh, tái tạo tinh thần và nhục thân học sinh là lý niệm cả đời ta theo đuổi.

Cộng thêm chú thuật của ta có thể lấy đạo cụ từ thế giới phim ảnh, hoàn toàn thực hiện được mục tiêu.

Đỗ Lan nói: Chúng ta có thể để nhiều người có chú lực, để người thường nộp nhiều tài nguyên hơn cho chú thuật sư.

Dùng đạo cụ trong phim để cải tạo sao.

Ngũ Điều lập tức nghĩ đến phim ảnh đúng là có đủ loại đạo cụ thần kỳ, dùng để cải tạo chú lực cũng không phải không thể.

Có đạo cụ hứa nguyện, phẫu thuật cải tạo Kamen Rider, phẫu thuật dung hợp Claymore, Bá Vương Chi Noãn trong Berserk, Ngọc Rồng trong Dragon Ball.

Đủ loại cả.

Thực tế trong thế giới chú thuật cũng có phẫu thuật dung hợp, Cửu Tương Đồ là con lai giữa người và chú linh, nên để người thường có chú lực là một hướng nghiên cứu khả thi.

Việc để nhiều người có được chú lực hơn là một hướng đi, và đây không phải là sáng kiến của Đỗ Lan, vì có một số chú linh cũng đang nỗ lực theo hướng này.

Nhưng ý tưởng là một chuyện, thực hiện lại là chuyện khác.

Rất nhiều người có ý tưởng, nhưng người có thể hiện thực hóa nó lại chỉ là số ít.

Ví dụ như chiến tranh chớp nhoáng, nhiều quốc gia đã đề xuất, nhưng thực sự làm được chỉ có một nước.

Các nước khác vẫn không thoát ra được chiến hào và pháo đài của Thế chiến I, cuối cùng đối mặt với chiến tranh chớp nhoáng liền tan rã trong tích tắc.

Khái niệm này không phải là thành quả độc quyền của một quốc gia, nhưng cuối cùng chỉ có một nước thực hiện được.

Vậy nên ý tưởng không phải là duy nhất, có làm được hay không mới là then chốt.

Để nhiều người có được chú lực không phải là sáng kiến của ta, nhưng ta có ưu thế mà bọn họ không có.

Đỗ Lan nói: Có thể thông qua các đạo cụ điện ảnh để rèn luyện thân thể và tinh thần, giúp nhiều người hơn có được chú lực.

Như vậy trường học cũng sẽ không chỉ có ít học sinh thế này, có thể tuyển chọn tất cả những đứa trẻ có chú lực từ dân số toàn thế giới, bồi dưỡng chúng thành chú thuật sư.

Mọi người cùng nhau bảo vệ thế giới, cũng sẽ không cần phải hy sinh vô ích.

Ngũ Điều Ngộ suy nghĩ, nếu có một lượng lớn chú thuật sư, có lẽ thực sự có thể giảm bớt hy sinh.

Gần đây tình hình chú linh có chút khác biệt, trước đây chú linh thường đơn đả độc đấu, hiện tại lại kết thành bầy đàn.

Số lượng chú linh có thể dễ dàng vượt quá một ngàn, cho dù là một ngàn con lợn cũng đủ để bắt mệt một hồi, huống chi là một ngàn con chú linh.

Ngay cả chú thuật sư đặc cấp đối kháng với một ngàn chú linh, lại còn phải bảo vệ quần chúng vô tội, cũng phải mất một khoảng thời gian mới dọn dẹp xong quân địch.

Số lượng chú linh rất nhiều, một năm trước trong Bách Quỷ Dạ Hành đã xuất hiện gần năm ngàn con.

Mà chỉ sau một năm ngắn ngủi, đội ngũ chú linh tập kết cũng đã vượt quá vài ngàn, cộng thêm những chú linh đặc cấp trong nhóm, đó đã là một đội quân diệt quốc.

Số lượng chú thuật sư xa xa không đủ, tuy chú thuật sư đặc cấp rất mạnh, nhưng mấy ngàn con chú linh phân tán khắp cả nước gây họa, chú thuật sư đặc cấp cũng phân thân bất lực, nên vẫn cần một lượng lớn chú thuật sư phổ thông mới có thể giải quyết chú linh ở khắp mọi nơi.

Thế nhưng vấn đề cũng xuất hiện, nếu đi khắp nơi giải quyết vấn đề, phí công tác tính sao.

Hoặc là bồi dưỡng chú thuật sư tại địa phương, giải quyết tại chỗ, ví dụ như Đinh Khi Dã Sắc Vi là chú thuật sư được bồi dưỡng tại địa phương.

Hoặc là đi công tác thông qua xe lửa, ô tô.

Nếu là đi công tác, phí giao thông, phí ăn ở tính thế nào.

Đó cũng là một khoản chi phí khổng lồ.

Ngũ Điều Ngộ nhận ra ý tưởng bồi dưỡng nhiều chú thuật sư rất hay, vấn đề là tiền từ đâu ra.

Trường học ít học sinh như vậy, một phần nguyên nhân lớn là do không có tiền.

Nếu có tiền, có thể chiêu mộ thêm nhiều học sinh.

Còn rất nhiều người trẻ tuổi giống như Cát Dã Thuận Bình, có thiên phú chú thuật sư nhưng chưa được khai quật.

Ngũ Điều Ngộ nói: Vì không có tiền, không có cách nào phát hiện ra những nhân tài này trong biển người mênh mông.

Một số người có thiên phú, nhưng vì cả đời không gặp chú linh, cũng không cách nào biết mình có thiên phú đó.

Nhưng nếu có tiền, học viện chú thuật có thể mang theo chú linh đi đến các khu vực, các huyện để tuyển chọn những thanh niên có thể nhìn thấy chú linh.

Cho dù không thức tỉnh chú lực, vẫn còn rất nhiều thanh niên có thiên phú chưa được phát hiện.

Tốt lắm, tốt lắm, rốt cuộc cậu cũng nhận ra tầm quan trọng của tiền bạc.

Nếu đãi ngộ của chú thuật sư tốt hơn, chế độ hoàn thiện hơn, tự nhiên sẽ có thêm nhiều nhân tài gia nhập.

Đỗ Lan nói: Cho nên vẫn là câu hỏi đó tiền từ đâu ra.

Ngũ Điều Ngộ nói: Từ tình hình hiện tại mà nói, Nguyên lão hội nắm giữ kinh phí, dự toán trường học, lương chú thuật sư, sản xuất chú cụ đều do Nguyên lão hội phụ trách.

Mà vốn của Nguyên lão hội đến từ Ngự tam gia, ba đại gia tộc có sản nghiệp riêng, đất đai riêng, đền thờ, cùng các khách hàng chính trị, thương gia, quân sự, đó chính là nguồn vốn.

Hiển nhiên tiền vẫn chưa đủ, không đủ để chú thuật sư xây dựng một chế độ hoàn thiện hơn.

Đỗ Lan nói.

Cho dù có cướp hết tài sản của Ngự tam gia, e rằng cũng không đủ.

Ngũ Điều Ngộ nhíu mày nói: Hiện tại ta phải thừa nhận cục diện khó chịu này là kết quả của sự thỏa hiệp từ nhiều phía, muốn thay đổi cục diện này thì cần tìm được phương án giải quyết vấn đề tốt hơn, mà để thúc đẩy phương án thì cần tiền.

Tốt lắm, rốt cuộc cậu cũng tìm được hướng đi để thay đổi hiện trạng.

Đỗ Lan nói: Có lẽ có thể huy động vốn từ thế giới người bình thường, hoặc là thông qua Phản chuyển thuật thức, trừ linh để kiếm tiền.

Đương nhiên tốt nhất là có được dự toán quốc gia, đưa chú thuật sư vào hệ thống giáo dục toàn quốc.

Ngũ Điều Ngộ cảm thấy rất phiền, nói: Có thể bắt đầu từ chỗ đơn giản trước không.

Từ dễ đến khó.

Đương nhiên có thể, ví dụ như bây giờ cậu có thể tìm một con chú linh đi khắp các trường trung học, đại học toàn quốc để tìm kiếm tất cả những chú thuật sư tiềm năng có khả năng nhìn thấy chú linh, lập danh sách đăng ký trước.

Nếu ai có thể nhìn thấy chú linh, chứng tỏ bọn họ ít nhiều có chú lực, có thể chiêu mộ bọn họ vào trường.

Trường học cần rất nhiều tiền mới nuôi sống được học sinh, còn cần thêm nhiều giáo viên nữa.

Trường học có hiệu trưởng, nhưng chỉ có Ngũ Điều Ngộ là giáo viên duy nhất.

Chú thuật sư hoàn toàn dựa vào tự học để thăng tiến, dù sao chú thuật là bẩm sinh, khai phá chú thuật chỉ có thể dựa vào chính học sinh.

Nếu học sinh nhiều lên, giáo viên không đủ, tiền cũng không đủ.

Đỗ Lan nói: Tiền không đủ thì có thể bắt Nguyên lão hội nộp ra, cậu bảo bọn họ để lại tiền mua mạng.

Sau đó ta còn có thể tiếp tục khai phá chú lực của người bình thường, duy trì một đội ngũ dự bị chú thuật sư khổng lồ.

Ngũ Điều Ngộ vốn chưa từng nghĩ tới việc dùng chú thuật vô địch của mình đi tống tiền, trước đây chỉ nghĩ đến việc giết sạch Nguyên lão hội, nghe xong có cảm giác bừng tỉnh đại ngộ.

Ta đã nói là sức chiến đấu của cậu quá mạnh, khi chiến đấu lúc nào cũng chỉ nghĩ đến việc tiêu diệt kẻ thù.

Đỗ Lan nói: Đến nỗi quên mất sức mạnh cường đại phần nhiều là một loại uy hiếp.

Có lẽ có thể thử theo kế hoạch của anh xem sao.

Ngũ Điều Ngộ nói: Nhưng nếu thanh niên không muốn làm chú thuật sư thì sao.

Dù sao chú thuật sư rất vất vả, nguy hiểm, thu nhập cũng chưa chắc cao hơn bác sĩ, luật sư.

Nếu thanh niên muốn thi đại học, làm bác sĩ, luật sư hơn thì tính thế nào.

Chúng ta chỉ cần đi tìm những học sinh sẵn sàng làm chú thuật sư là được, cũng không phải học sinh nào cũng có thiên phú học tập.

Đỗ Lan biết trường chú thuật tương đương với trường nghề, đãi ngộ chắc chắn không bằng bác sĩ, luật sư.

Ngũ Điều Ngộ gật đầu, quyết định tìm một con chú linh đi đến các trường đại học để tuyển chọn, xem rốt cuộc có bao nhiêu thanh niên có tiềm năng nhìn thấy chú lực.

Đỗ Lan thì nghiên cứu phương pháp giúp người bình thường thức tỉnh chú lực.

Chú thuật có thể bị bóc tách, có chú thuật chuyên dụng để bóc tách chú thuật.

Đỗ Lan nói: Đã có thể bóc tách thì có thể khắc ấn, để người không có chú thuật cũng có được chú thuật, kể cả chú thuật sư có thể khắc ấn chú thuật, khoa học kỹ thuật chắc chắn cũng làm được, chỉ cần làm rõ nguyên lý là được.

Chú thuật là bẩm sinh, nhưng cũng giống như nội tạng là bẩm sinh vậy.

Y học hiện đại đã có thể cắt bỏ nội tạng và cấy ghép nội tạng, chú thuật về lý luận cũng có thể cắt bỏ và cấy ghép.

Thực tế đúng là có chú linh nắm giữ phương pháp cắt bỏ và cấy ghép chú thuật.

Có lẽ sau này còn xuất hiện thị trường mua bán chú thuật, giống như mua bán nội tạng vậy.

Đỗ Lan nghĩ thầm: Có người có chú thuật nhưng lại không muốn làm chú thuật sư, có thể bán đi chú thuật của mình.

Nhưng như vậy, Ngự tam gia chắc chắn sẽ không đồng ý.

Vì đây là một cuộc xáo trộn lớn, mọi thứ sẽ rơi vào hỗn loạn, không ai biết sẽ biến thành dạng gì.

Ngự tam gia rất có thể sẽ mất đi tác dụng, các gia tộc mới sẽ trỗi dậy.

Đỗ Lan biết gia tộc chú thuật sẽ không lập tức bị thay thế, trừ phi có một bộ chế độ hoàn thiện hơn thay thế gia tộc.

Thế gia đại tộc không phải cứ giết một mẻ là có thể biến mất, sau các phong trào lật đổ mạc phủ, phế phiên lập huyện, cũng chỉ là thay đổi vài gia tộc, nhưng hệ thống quản lý gia tộc không hề dao động.

Vẫn là các gia tộc nhỏ xoay quanh đại gia tộc, truyền thừa đời đời kiếp kiếp.

Cho nên Ngự tam gia mất đi, cũng sẽ có gia tộc mới thay thế.

Trừ phi giải quyết triệt để chế độ kế thừa, chế độ sở hữu, vân vân.

Ngũ Điều Ngộ đi các trường học tìm kiếm những đứa trẻ có thể nhìn thấy chú linh, số lượng thực sự không ít, có hơn ba ngàn chú thuật sư tiềm năng.

Đáng tiếc học viện chú thuật không có nhiều tiền và giáo viên như vậy để thu nhận cả ba ngàn thanh niên đó.

Chương 4191

Cho dù chú thuật sư là trăm người chọn một, trong quốc gia một trăm triệu dân cũng có thể tìm thấy một triệu người có tiềm năng chú thuật sư.

Nếu là ngàn người chọn một, cũng có mười vạn người tiềm năng.

Nếu là vạn người chọn một, cũng tìm được một vạn người.

Chỉ cần tìm từ tiểu học, trung học cơ sở ở tầng lớp cơ sở, chắc chắn có không ít nhân tài tiềm năng.

Vấn đề là trường chú thuật có đủ tài nguyên, lực lượng sư phạm để bồi dưỡng những nhân tài này không.

Hai trường học lớn ở Kanto và Kansai hiển nhiên không có tài nguyên, cũng không tuyển chọn nhân tài từ cơ sở.

Trong trường đa số học sinh đều là con em của các gia tộc, rất khép kín.

Chú thuật Ngự tam gia: Ngũ Điều, Thiền Viện, Gia Mậu, ba đại gia tộc chú thuật cổ xưa, đời đời truyền thừa chú thuật cường đại.

Vô Hạ Hạn chú thuật của nhà Ngũ Điều.

Thập Chủng Ảnh Pháp Thuật của nhà Thiền Viện.

Xích Huyết Thao Thuật của nhà Gia Mậu.

Ba đại gia tộc là hạt nhân chống đỡ cả thế giới chú thuật.

Còn rất nhiều gia tộc nhỏ cũng có các loại chú thuật khác nhau, nhưng uy lực không lớn bằng.

Ngũ Điều Ngộ sở hữu thể chất Lục Nhãn cộng thêm Vô Hạ Hạn chú thuật, là tổ hợp mạnh nhất, sức chiến đấu cực cường.

Theo lý thuyết, hắn hoàn toàn có thể trở thành hạt nhân của Nguyên lão hội thời đại này, đáng tiếc hắn không hài lòng với hiện trạng, muốn tạo ra sự thay đổi.

Tuy là con em đại gia tộc, nhưng không làm chủ thì không biết gạo châu củi quế.

Hiện tại hắn phát hiện muốn duy trì thế giới chú thuật sư vận hành thực sự không dễ dàng, nhân loại đúng là cần chú thuật sư bảo hộ, nhưng nhân loại cũng không hào phóng cung cấp tài nguyên cho chú thuật sư vô hạn được.

Ngự tam gia có thể liên tục kiếm được tiền, duy trì quy mô chú thuật sư đã là rất không dễ dàng rồi.

Nếu Ngũ Điều Ngộ làm chủ, vẫn phải hỏi tiền từ đâu ra.

Nguồn vốn của chú thuật sư chỉ có bấy nhiêu, nơi tiêu tiền lại không ít, không duy trì hiện trạng thì biết làm thế nào.

Ăn uống, đi lại, chú cụ, tang lễ, tiền tuất, vân vân đều cần tiền.

Tuy chú thuật không tốn tiền, nhưng chú cụ tốn tiền, điều tra tốn tiền.

Ví dụ như Hổ Trượng vừa trở thành chú thuật sư chưa bao lâu đã tham gia nhiều trận chiến ác liệt, tổn thất một thanh chú cụ cao cấp, đồng thời còn có các loại lộ phí, chi phí điều trị, trang phục.

Đồng phục trường cũng là trường bỏ tiền ra, mỗi lần hỏng đều phải thay mới.

Những thứ này đều cần tiền, chú lực của chú thuật sư không tốn tiền, nhưng nguyên liệu vải vóc, xăng xe đều cần tiền, người bình thường không rảnh mà tặng không cho chú thuật sư.

Thế giới chú thuật vận hành mỗi ngày đều cần tiền, muốn chiêu mộ thêm nhiều học sinh thì cần tiêu nhiều tiền hơn.

Nguyên lão hội sẽ không đồng ý, người bình thường cũng không đồng ý.

Chính khách, quân đội, thương nhân cũng có nhiều nơi cần tiêu tiền, kinh phí cấp cho chú thuật sư có hạn.

Chú thuật sư có phương pháp kiếm tiền riêng, ví dụ như tiền nhang khói đền thờ, địa tô đất đai, nhận làm thêm việc riêng.

Nhưng số tiền này không nuôi nổi mấy trăm học sinh, số tiền này còn phải duy trì đền thờ, vận hành gia tộc, tiếp khách, không thể tiêu hết vào học sinh.

Ngũ Điều Ngộ có chút thẫn thờ, số tiền tống tiền được từ Nguyên lão hội bằng Vô Hạ Hạn chú thuật cũng chỉ là hạt muối bỏ bể, căn bản không đủ để mở rộng quy mô chú thuật sư.

Còn một cách nữa, đó là nuôi giặc tự trọng.

Để chú linh đại náo một trận, khiến người bình thường nảy sinh nguy cơ, thắt lưng buộc bụng bỏ tiền mở rộng quy mô chú thuật sư.

Nếu không có thêm tiền, thì chỉ có thể xoay xở trong phạm vi hẹp, dùng số tiền hữu hạn duy trì hiện trạng, dùng chi phí thấp nhất đổi lấy lợi ích lớn nhất, hy sinh Tinh Tương Thể đơn giản là một vốn bốn lời.

Không hy sinh Tinh Tương Thể thì cần tiêu nhiều tiền hơn.

Chú thuật sư dù có sẵn lòng, người bình thường cũng không muốn.

Ngũ Điều Ngộ rốt cuộc phát hiện sự việc xa xa không đơn giản như mình tưởng tượng, trong lòng cũng nảy sinh ý tưởng gần giống với người bạn tốt, có lẽ để chú linh đại náo một trận cũng chẳng phải chuyện xấu.

Nuôi giặc tự trọng, có chú linh mạnh mẽ, mọi người mới sẵn lòng bồi dưỡng thêm chú thuật sư.

Nếu không, mọi người sẽ chỉ chấp nhận lựa chọn hy sinh một hai thanh niên để duy trì hiện trạng.

Ai cũng phải thắt chặt túi tiền, chú thuật sư dù quan trọng đến mấy cũng phải có giới hạn.

Đây chính là vấn đề hiện thực, Ngũ Điều Ngộ cho dù ép ba đại gia tộc nhả tiền, quy mô có thể mở rộng cũng rất hạn chế, không thể không để người bình thường bỏ tiền.

Nhưng người bình thường hiển nhiên không hy vọng bỏ tiền, duy trì hiện trạng là tốt rồi, số lượng chú thuật sư nhiều thêm nữa chính là cùng binh độc vũ.

Tuy là bảo vệ an toàn cho người bình thường, nhưng bọn họ cũng không muốn bỏ thêm tiền.

Ngũ Điều Ngộ một lần nữa nhận ra cái gánh nặng này không dễ gánh.

Lựa chọn của Nguyên lão hội tuy vô tình, nhưng ngoại trừ người bị hy sinh ra, tất cả mọi người đều hài lòng.

Chẳng phải bảo cậu đi tống tiền ba đại gia tộc sao.

Đỗ Lan nói: Đi chưa.

Đi rồi, tuy tống ra được một ít, nhưng xa xa không đủ.

Nếu bán đất gia tộc thì lại là giết gà lấy trứng, không thể làm.

Từ tình hình hiện tại mà nói, tiền ba đại gia tộc có thể bỏ ra cũng chỉ bồi dưỡng thêm được mười học sinh, căn bản không đủ.

Ngũ Điều Ngộ nói: Đất đai, đền thờ, bảo trì chú cụ của ba đại gia tộc đều cần tiền, bọn họ cũng không thể đưa hết tiền ra được.

Xem ra cậu trưởng thành rồi.

Đỗ Lan nói: Giờ đã biết nỗi khổ của Nguyên lão hội chưa.

Biết tại sao bọn họ phải hy sinh Tinh Tương Thể, ám sát cậu bạn Hổ Trượng chưa.

Vì tiết kiệm tiền.

Ngũ Điều Ngộ nói.

Chúc mừng cậu, rốt cuộc đã hiểu được vấn đề gốc rễ của Nguyên lão hội.

Trước đây cậu cũng từng nói, cho dù diệt Nguyên lão hội, thay một nhóm người khác lên thì vẫn vậy, quả thực không sai chút nào.

Nhưng cậu mới biết cái ngọn mà chưa biết cái gốc, biết thay người lên vẫn thế nhưng không biết tại sao lại thế.

Ngũ Điều Ngộ nói: Vì không có tiền, cho dù thay tôi lên, thay Phục Hắc lên, hay thay bất cứ ai lên cũng không thể tạo ra thay đổi.

Chú thuật sư chúng ta có chú thuật cường đại, cũng không kiếm được nhiều tiền.

Nguyên lão hội dùng nguồn vốn hữu hạn để duy trì thế giới chú thuật vận hành, đã đến cực hạn rồi, rất khó để thay đổi, thay ai cũng vậy thôi.

Đúng vậy, cho nên phải nghĩ cách kiếm tiền.

Cho dù tống tiền ba đại gia tộc cũng không đủ, còn có thể làm gì nữa.

Ngũ Điều Ngộ hỏi.

Cậu có ý tưởng gì.

Tống tiền, đi tống tiền các chính khách, phú hào, tôn giáo của người bình thường.

Cách Ngũ Điều Ngộ nghĩ ra chính là dùng sức chiến đấu cường đại để tống tiền.

Nếu bọn họ kích động người bình thường vây bắt chú thuật sư, các cậu có ra tay không.

Hơn nữa người có tiền cũng có thể mua chuộc chú thuật sư để chiến đấu với cậu.

Vả lại tiền tống tiền không thể lâu dài, tiêu hết là hết, chẳng lẽ cứ tống tiền mãi sao.

Đỗ Lan dẫn dắt nói: Tuy tống tiền nhanh có tiền, nhưng sẽ làm gay gắt mâu thuẫn giữa người bình thường và chú thuật sư.

Ngũ Điều Ngộ nhíu chặt mày, rõ ràng là bảo vệ người bình thường, người bình thường lại không thể bỏ ra toàn bộ gia sản.

Cái này giống như thợ săn quái vật trong game Witcher 3 vậy, thợ săn quái vật giết quái vật nhưng cần thù lao, người bình thường phải lựa chọn: Rốt cuộc là đưa hết gia sản cho thợ săn quái vật, hay trực diện với quái vật.

Là khuynh gia bại sản, hay bị quái thú giết chết.

Chính lệnh khắc nghiệt còn hơn hổ dữ, chính là ý này.

Một bên là đòi mạng mình chú linh, một bên là đòi tiền mình chú thuật sư, đều là quân khốn nạn cả.

Nhưng nếu chú thuật sư thực sự đòi hết gia sản của mình, thà rằng sống chung với chú linh còn hơn.

Tuy mạng rất quan trọng, nhưng không có tiền thì cái mạng đó cũng là mạng khổ.

Chương 4192

Cho nên nhiều người thà trực diện với hổ, quái vật, chú linh, cũng không muốn đưa tiền.

Ngũ Điều Ngộ chỉ cảm thấy bất lực, người bình thường chọn giữa mạng và tiền, chưa chắc đã chọn mạng.

Chú thuật sư rất vất vả, nguy hiểm, cũng rất vĩ đại, vì bảo vệ nhân loại mà tử chiến với chú linh, công lao ngất trời.

Nhưng người bình thường đã đưa một phần tiền rồi, không thể cứ đưa mãi được.

Chú thuật sư cảm thấy đời mình rất khổ, không hài lòng với hiện trạng, muốn thay đổi.

Muốn có thêm nhân tài, ít hy sinh hơn.

Vậy người bình thường dựa vào cái gì mà phải bỏ tiền túi của mình để giảm bớt nguy hiểm cho chú thuật sư.

Chú thuật sư chiếm giữ bấy nhiêu đất đai, quản lý bấy nhiêu đền thờ, hưởng bấy nhiêu tiền nhang khói, thì phải chiến đấu với chú linh, đó là trách nhiệm.

Người bình thường đã đưa tiền rồi, chú thuật sư cũng không có lý do đòi thêm.

Ngũ Điều Ngộ biết chú thuật sư đã chiếm giữ không ít đất đai, còn xây dựng nhiều đền thờ, tiền địa tô và nhang khói không hề ít, duy trì một thế giới chú thuật sư.

Chỉ là một thế giới chú thuật sư như vậy vẫn cần những thanh niên vô tội hy sinh để duy trì.

Không muốn hy sinh thanh niên thì cần người bình thường đưa thêm tiền để bồi dưỡng thêm chú thuật sư.

Nhưng người bình thường đã đưa tiền đưa đất rồi, không thể nào nuôi không chú thuật sư mãi được.

Chú thuật sư nhận số tiền này thì phải đi hy sinh.

Có lẽ đó chính là sứ mệnh của chú thuật sư, nhận số tiền này thì phải hy sinh.

Ngũ Điều Ngộ nói: Có lẽ ngay từ đầu ta không nên tức giận, không nên bất mãn.

Đỗ Lan nhìn Ngũ Điều Ngộ phản tỉnh, liền nói: Thực ra không phải không có cách kiếm tiền khác.

Cách gì.

Cho thuê chú thuật.

Đỗ Lan nói.

Ý anh là sao.

Chính là khai phá nguồn thu, tìm kiếm những con đường kiếm tiền khác.

Chỉ cần kiếm được tiền thì có thể mở rộng đội ngũ chú thuật sư, cố gắng giảm thiểu rủi ro hy sinh.

Đỗ Lan nói.

Ngũ Điều Ngộ muốn thay đổi, con đường trước đây giống như Nguyên lão hội, đều là dùng tài nguyên hữu hạn tạo ra ảnh hưởng lớn nhất, nâng cao sức chiến đấu của từng học sinh, cũng là kiểu xoay xở trong phạm vi hẹp.

Không tăng số lượng học sinh, nâng cao chất lượng học sinh, vừa không thực hiện quá nhiều biến đổi vừa xoa dịu mâu thuẫn.

Ý tưởng rất hay, nhưng dù sức chiến đấu của học sinh có tăng lên thì cũng vẫn phân thân bất lực, đôi khi ba gã thợ giày bằng một Gia Cát Lượng.

Tăng số lượng chú thuật sư vẫn là phương án tốt hơn, nhưng tăng chú thuật sư thì cần nhiều tiền hơn để bồi dưỡng.

Người bình thường cũng không sẵn lòng vì bảo vệ chính mình mà hiến dâng tất cả, nếu phải chọn giữa bỏ tiền và chú linh, kết quả chính là chính lệnh khắc nghiệt còn hơn hổ dữ, họ thà chọn chú linh còn hơn bỏ tiền.

Làm sao để kiếm tiền là một vấn đề, chú thuật sư thông qua vận hành của các đại gia tộc để có vốn, rồi thông qua Nguyên lão hội để phân bổ vốn.

Nói chung tiền lưu động như vậy, vài đại gia tộc để duy trì các hạng mục kiếm tiền cũng phải bỏ tiền.

Đất đai cần quản lý, đền thờ cần tu sửa, chú cụ cần rèn đúc, họ lấy đi phần lớn số tiền trước.

Vốn còn lại chia cho trường học, chú thuật sư, hậu cần, thế là hết.

Tiền đều có nơi tiêu hợp lý, Ngũ Điều Ngộ cho dù hạ thấp mức sống của người trong gia tộc, ép ra được một chút tiền cũng chẳng thấm tháp gì.

Vậy làm sao để kiếm tiền.

Ngũ Điều Ngộ tuy có sức chiến đấu kinh người nhưng không có tư duy kiếm tiền.

Phải bảo vệ bách tính lại không thể để bách tính coi chú thuật sư là chính lệnh khắc nghiệt, quá khó.

Đỗ Lan đề xuất phương án cho thuê chú thuật, dùng chú thuật đổi lấy tiền.

Ngũ Điều Ngộ ngớ người, nói: Chú thuật là bẩm sinh, cho thuê thế nào được.

Chú thuật thực ra có thể di chuyển.

Cửu Tương Đồ chẳng phải là ví dụ sao.

Gia Mậu Hiến Luân chẳng phải đã làm được sao.

Ta nghe hai anh em Cửu Tương Đồ nói bọn họ chính là do Gia Mậu Hiến Luân tạo ra, hơn nữa bọn họ cũng biết dùng bí thuật không truyền ra ngoài của nhà Gia Mậu.

Đỗ Lan nói: Cho nên chú thuật tuy bẩm sinh nhưng có thể di chuyển.

Về lý luận đương nhiên là có thể, nhưng cơ thể người là tồn tại kỳ diệu nhất, cơ thể, linh hồn, chú thuật giống như một mê cung khổng lồ, ngay cả bác sĩ giỏi nhất cũng không thể khám phá hết.

Ngũ Điều Ngộ nói: Anh nghĩ anh có thể làm rõ sao.

Ta có điện ảnh.

Ngũ Điều Ngộ nói: Quả nhiên là dựa vào những đạo cụ điện ảnh tiện lợi.

Là dựa vào thiên tài phát minh trong phim, chỉ cần tìm được nhà y học thông minh nhất, mọi vấn đề đều có thể dễ dàng giải quyết.

Đỗ Lan nói: Chúng ta có thể tìm những nhân vật thông minh nhất trong phim để giải quyết những bí ẩn chưa có lời giải.

Nhân vật cũng có thể đến thế giới hiện thực sao.

Vậy quái thú khổng lồ trong phim, robot khổng lồ có thể xuất hiện

không.

Ngũ Điều Ngộ không nhịn được hỏi.

Tạm thời chưa được, nhưng tương lai có thể.

Đỗ Lan nói: Cậu nói cũng không hoàn toàn sai, nhà khoa học thông minh cũng có thể coi là đạo cụ, dù sao người thông minh là vật chứa của trí tuệ, trí tuệ của họ là để giải khai mọi nan đề.

Tìm thêm vài nhân vật nhà khoa học, chắc chắn có thể phá giải bí ẩn của chú thuật.

Cậu thấy thế nào.

Nếu thực sự có thể cho thuê chú thuật thì cũng không tệ.

Chắc chắn có rất nhiều người muốn tận hưởng cảm giác siêu năng lực, chắc là kiếm được chút tiền.

Rồi đem tiền đầu tư vào việc mở rộng chú thuật sư, bồi dưỡng thêm nhiều học sinh ưu tú, đội ngũ chú thuật sư đông lên, khi chiến đấu có thể giảm bớt hy sinh.

Ngũ Điều Ngộ thấy về lý luận tăng thêm một khoản thu nhập quả thực có thể mở rộng đội ngũ một chút.

Chú thuật sư đông lên rồi thì cân nhắc các phương pháp kiếm tiền khác.

Phương pháp kiếm tiền nào khác.

Ngũ Điều Ngộ hỏi: Còn cách nào nữa.

Ví dụ như trồng trọt.

Trồng trọt thì kiếm tiền thế nào.

Ba đại gia tộc đều có đất, nhưng đều là cho thuê để thu địa tô, không tự mình trồng trọt.

Trồng trọt không kiếm ra tiền, nếu thực sự kiếm tiền thì bọn họ đã tự trồng rồi.

Ngũ Điều Ngộ nói: Theo tôi biết, trồng gì cũng phải theo yêu cầu của Hiệp hội nông nghiệp, nông sản làm ra cũng giao cho họ.

Nói chung là không kiếm được tiền.

Ta biết điều đó.

Đỗ Lan nói: Cho nên chúng ta phải trồng chú thuật.

Nếu nói cho thuê chú thuật hắn còn hiểu được, hiện tại trồng trọt chú thuật thì hoàn toàn không hiểu nổi.

Đây là chú thuật, làm sao có thể trồng ra được.

Đỗ Lan biết đối phương không hiểu, liền giải thích: Còn nhớ con chú linh thực vật trong buổi giao lưu không.

Nhớ chứ, rất giỏi ẩn nấp hơi thở, một khi vào rừng ngay cả tôi cũng không tìm thấy nó.

Tuy tôi đã dùng Hư bắn một phát, cũng không chắc có trúng không.

Ngũ Điều nói: Nó là chú linh thực vật, cũng biết chú thuật, cho nên anh nghĩ đến việc trồng trọt để mọc ra thực vật chú thuật.

Hoàn toàn chính xác.

Đỗ Lan nói: Trong thực vật cũng có chú lực, cái này cậu biết chứ.

Quả thực có, hơn nữa dược liệu có chú lực mạnh hơn thực vật phổ thông, trước khi có Phản chuyển thuật thức, chú thuật sư cũng dùng dược vật để điều trị.

Tuy nhiên sau này khai phá ra Phản chuyển thuật thức, dược vật ít dùng hơn, nhưng có những vết thương vẫn cần dược vật điều trị.

Chính là như vậy, nếu chúng ta có thể bồi dưỡng thực vật có chú lực mạnh mẽ, có thể để thực vật mọc ra quả chú thuật.

Đỗ Lan cho biết đây chính là Trái ác quỷ trong Hải tặc vương.

Quả chú thuật.

Ngũ Điều Ngộ kinh ngạc, nếu thực sự làm được, chú thuật sư nhất định sẽ đón nhận một đỉnh cao chú lực hoàn toàn mới.

Cũng dựa vào nhà khoa học trong phim.

Hắn hỏi tiếp.

Đương nhiên rồi.

Đỗ Lan cho biết tìm chuyên gia trái cây nhân tạo từ phim Hải tặc vương, việc làm ra quả chú thuật chắc chắn không khó.

Ngũ Điều Ngộ nói: Nếu thực sự làm được, đây quả thực là cách hay, có quả chú thuật có thể để nhiều người hơn nắm giữ chú thuật, đến lúc đó không cần phải hy sinh Tinh Tương Thể nữa.

Cậu thấy thế nào.

Nếu thực sự như anh nói, quả thực là cách hay.

Ngũ Điều Ngộ nói: Nhưng Ngự tam gia không biết có ủng hộ không.

Một khi xuất hiện sự biến hóa quy mô lớn như vậy, những lão già cố chấp đó đều có thể bị đào thải, hoặc là bọn họ sẽ gây rối.

Chắc chắn sẽ có người phản đối, nhưng cũng chắc chắn có người ủng hộ, việc chúng ta cần làm là lôi kéo người ủng hộ, áp chế người phản đối là được.

Đỗ Lan nói: Ngay cả khi chế độ Sát cử mới ra đời còn có người phản đối, huống chi là mở rộng quy mô chú thuật sư.

Bất kỳ một sự vật mới mẻ nào xuất hiện cũng đều có người phản đối.

Chế độ Sát cử hiện nay nhìn lại là một chế độ rất lạc hậu, lúc mới xuất hiện cũng bị phản đối không ít.

Vì Sát cử là tuyển chọn nhân tài theo tiêu chuẩn của triều đình, tiêu chuẩn Cử Hiếu Liêm là do triều đình định ra, quý tộc phải tiến cử nhân tài theo tiêu chuẩn này, chứ không phải: vì mình là quý tộc nên mình chính là nhân tài.

Đương nhiên sau này quý tộc nắm giữ quyền giải thích Cử Hiếu Liêm, sinh ra trong quý tộc mặc định là Hiếu Liêm, xuất hiện tình trạng Cử Hiếu Liêm, phụ biệt cư.

Nhưng điều này cũng chứng minh một sự thật, đó là tiêu chuẩn Cử Hiếu Liêm đã được mọi người chấp nhận, ai cũng cho rằng Hiếu Liêm đúng là tiêu chuẩn của nhân tài, còn phụ biệt cư thì không phải.

Mọi người không phản đối Cử Hiếu Liêm, cái họ phản đối là việc quý tộc lũng đoạn Cử Hiếu Liêm.

Nhưng lúc này triều đình cũng bất lực, chỉ có thể phái người cùng quý tộc địa phương thực hiện chế độ Cửu phẩm trung chính.

Quý tộc địa phương cũng vui mừng dùng tiêu chuẩn của triều đình để củng cố địa vị của mình, tiêu chuẩn Cửu phẩm trung chính là của triều đình, thực hiện là của quý tộc địa phương.

Cứ như vậy, tiêu chuẩn của triều đình ngày càng được mọi người chấp nhận, sự bất mãn đối với việc quý tộc địa phương dương phụng âm vi ngày càng tăng, cuối cùng mới có Khoa cử xuất hiện.

Chương 4193

Khoa cử cũng là triều đình đưa ra tiêu chuẩn, tiến hành sát hạch.

Cho dù quý tộc địa phương dùng mọi thủ đoạn đối kháng, cũng không dám phản đối tiêu chuẩn triều đình đưa ra, vì họ phản kháng tiêu chuẩn sẽ gây ra sự bất mãn của đại chúng.

Quý tộc có thể lén lút gian lận, nhưng không thể không hô khẩu hiệu Cử Hiếu Liêm.

Dù sao mọi người đều đã chấp nhận công thức Hiếu Liêm bằng nhân tài, ai dám bỏ khẩu hiệu này thì phải đưa ra một khẩu hiệu mới khiến người ta tâm phục khẩu phục, đưa ra được thì còn đỡ, không đưa ra được sẽ loạn ngay.

Nói chung là một sự vật mới mẻ được mọi người chấp nhận, dần dần trở thành công thức chung, là một quá trình lâu dài.

Giống như thời Xuân Thu, chiến tranh còn giống như đại hội thể thao, quý tộc quân sự đều học bách nhân địch.

Nhưng dần dần quý tộc bắt đầu học vạn nhân địch, không học bách nhân địch nữa.

Đến thời Tần Hán, vạn nhân địch trở thành công thức chung của các quý tộc lớn nhỏ, học binh pháp quan trọng hơn học kỹ năng chiến đấu.

Để bồi dưỡng một công thức chung mới cần sự nỗ lực của vô số người, chú thuật sư cũng vậy.

Người bình thường đều là được thì vui, mất thì giận.

Cho dù được chú thuật sư bảo vệ, người bình thường cũng sẽ kêu gào chính lệnh khắc nghiệt còn hơn chú linh, thà sống chung với chú linh còn hơn bỏ tiền.

Cho nên cần xây dựng một công thức chung giữa chú thuật sư và người bình thường, tạo ra một công thức khiến người bình thường tự nguyện bỏ tiền, mà chú thuật sư lại có thể bảo vệ được nhiều người hơn.

Ngũ Điều Ngộ trước đây hoàn toàn không biết mấu chốt của vấn đề, hiện tại đã biết, bảo vệ nhân loại cũng phải theo luật cơ bản, cảm thán: Chú thuật sư chúng tôi muốn bảo vệ thế giới, nhưng phương án bảo vệ thế giới chưa chắc đã được người bình thường chấp nhận.

Người bình thường chỉ muốn tiêu ít tiền mà làm được nhiều việc, hoàn toàn không cân nhắc đến sự hy sinh của chú thuật sư.

Hiện tại tôi lại hiểu tại sao Nguyên lão hội lúc nào cũng bảo thủ như vậy, tại sao lúc nào cũng chọn cách hy sinh người vô tội.

Có phải cũng muốn hủy diệt nhân loại rồi không.

Đỗ Lan cười nói.

Ngũ Điều Ngộ lắc đầu, nghĩ xem nên bắt đầu từ đâu, làm sao để người bình thường bỏ tiền, làm sao để tiền được hiện thực hóa vào việc bồi dưỡng đội ngũ chú thuật sư, bảo vệ nhân loại.

Tuy ý tưởng rất hay nhưng muốn thực hiện thì độ khó không nhỏ.

Tuy nhiên khó cũng phải làm, trước tiên chiêu mộ một ít học sinh đã.

Tôi đi tìm hiệu trưởng.

Ngũ Điều đi trước một bước.

Đỗ Lan thầm nghĩ có thể thay đổi không.

Không dễ đâu, vì chú linh cũng đang nỗ lực.

Lên lớp.

Các học sinh đến phòng học, thấy Đỗ Lan thì rất ngạc nhiên, nhìn quanh quẩn khắp nơi.

Các em đang tìm gì vậy.

Đỗ Lan hỏi.

Tìm xe Jeep, không phải đang ngồi yên lành trong lớp thì đột nhiên có chiếc xe Jeep tông thủng tường lao vào chúng em chứ.

Đinh Khi nghi thần nghi quỷ hỏi.

Các học sinh khác cũng nghĩ vậy, trước đây toàn là tiết học ngoài trời, sao hôm nay đột nhiên lại học trong phòng.

Có gì đó kỳ quái, sợ bị tập kích.

Hôm nay học tiết lý thuyết, không phải tiết thể dục.

Đỗ Lan nói: Ngồi xuống hết đi.

Các học sinh ngồi xuống, không biết sắp học lý thuyết gì.

Đỗ Lan bắt đầu giảng bài: Các em có biết chú linh từ đâu mà có không.

Hổ Trượng lập tức giơ tay phát biểu: Là do cảm xúc tiêu cực của con người sinh ra ạ.

Vậy em có biết cảm xúc tiêu cực của chú thuật sư có sinh ra chú linh không.

Đỗ Lan hỏi.

Hổ Trượng chớp mắt, không biết.

Đinh Khi và Phục Hắc cũng ngớ người, hiển nhiên cũng không biết, thậm chí học sinh năm hai cũng không biết.

Vì trường học chỉ dạy bọn họ đánh đấm giết chóc, ngay cả kiến thức cơ bản cũng không dạy, cần phải tự mình đi học.

Đây là sự thất bại của giáo dục.

Đỗ Lan nhìn ánh mắt vô tội chưa bị kiến thức vấy bẩn của học sinh, biết giáo dục của trường vô cùng thiếu sót.

Hắn nói: Chú thuật sư sau khi chết sẽ trở thành chú linh, nhưng sẽ không vì cảm xúc tiêu cực của chính mình mà sinh ra chú linh.

Các em có biết nguyên nhân không.

Vì chú thuật sư có thể khống chế chú lực ạ.

Phục Hắc đoán.

Chính xác, chính là nguyên nhân đó.

Đỗ Lan nói: Sự khác biệt giữa chú thuật sư và người bình thường là chú thuật sư có thể khống chế chú lực, chú lực nội liễm, vận chuyển trong cơ thể mà không tiết ra ngoài.

Còn chú lực của người bình thường tuy yếu nhưng lại tiết ra ngoài vì cảm xúc tiêu cực, và chú linh chính là do chú lực tiết ra của người bình thường ngưng kết thành.

Cho nên nếu mọi người đều có thể khống chế chú lực không tiết ra ngoài, số lượng chú linh sẽ giảm đi rất nhiều.

Nhưng chẳng phải thầy vừa nói chú thuật sư sau khi chết cũng có thể biến thành chú linh sao.

Hổ Trượng hỏi: Dù mọi người có khống chế chú lực thì chú linh cũng không biến mất chứ.

Đúng vậy, chú linh là sản vật của chú lực.

Còn việc chú lực đó là do người bình thường tiết ra ngưng kết, hay là chú lực cường đại của chú thuật sư chuyển hóa, đối với chú linh mà nói không quan trọng, chỉ cần đủ chú lực là có thể thành chú linh.

Ví dụ như Túc Na, Lưỡng Diện Tứ Thủ Túc Na vốn là một Trớ chú sư, sau khi chết mới biến thành chú linh.

Hả.

Túc Na là người sao.

Nhưng sao người lại có bốn tay được.

Hổ Trượng nhớ Ngũ Điều lão sư đúng là từng nói Túc Na là một người từng tồn tại, nhưng lúc đó cậu còn tưởng lão sư nói hớ.

Nếu không nói sai thì hắn ta chắc là một cặp song sinh dính liền, người mẹ mang thai hai đứa trẻ nhưng lại dính vào nhau, mới trở thành hai mặt bốn tay.

Đỗ Lan nói: Túc Na đúng là một con người, nhưng sau khi chết, vì chú lực cường đại của hắn mà biến thành chú linh, rồi lại biến thành chú vật.

Có thể thấy chú thuật sư có thể biến thành chú linh.

Các học sinh đều bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra là như vậy, chú lực người bình thường tiết ra ngoài, chú lực chú thuật sư nội liễm, đó chính là điểm khác biệt lớn nhất.

Đây là điểm kiến thức mới, bình thường các em cứ đánh đấm giết chóc nên cũng không cân nhắc những vấn đề này.

Bây giờ các em có thể cân nhắc một chút, chúng ta khống chế chú lực tuần hoàn bên trong, cơ thể có thể cảm nhận được luồng sức mạnh nội tại đó không.

Mọi người gật đầu, đúng là có thể cảm nhận được, khi họ khống chế cảm xúc, chú lực sẽ lưu động.

Vậy các em có chú ý đến lộ trình của chú lực không.

Hoặc là trực tiếp giải phóng, hoặc là rót vào chú thuật.

Đôi khi để giải phóng kết giới còn cần phối hợp kết ấn.

Phục Hắc nói: Cũng không đặc biệt chú ý đến lộ trình, chắc là vận chuyển trong cơ thể thôi, dù sao chú lực là một luồng năng lượng, chắc không cần cân nhắc các con đường như tế bào, mạch máu, hệ miễn dịch, mà là vận chuyển trực tiếp.

Sai.

Đỗ Lan nói.

Thưa thầy, vậy chú lực rốt cuộc vận chuyển như thế nào ạ.

Phục Hắc rất hiếu kỳ.

Những người khác cũng vậy.

Chú lực là năng lượng, nhưng nếu năng lượng có thể phớt lờ cơ thể, vậy chú thuật sư và người bình thường có gì khác biệt.

Vừa nãy mới nói chú thuật sư có thể nhốt chú lực vận chuyển trong cơ thể mà không tiết ra ngoài.

Nếu chú lực trong và ngoài cơ thể không có gì khác biệt, thì chú lực của chú thuật sư cũng sẽ hình thành chú linh.

Nhưng chẳng phải năng lượng nên vô hình vô chất, biến hóa vô cùng, thậm chí có thể xuyên tường sao, giống như sóng điện từ vậy, xuyên qua cơ thể cũng không phải chuyện khó chứ.

Phục Hắc cho rằng năng lượng có thể xuyên qua xuyên lại.

Nhưng thực tế sóng điện từ cũng không phải cái gì cũng xuyên được.

Giống như tín hiệu Wi Fi, cách một bức tường sẽ bị suy giảm.

Cơ thể con người cũng là một bức tường, cũng sẽ hạn chế năng lượng.

Đỗ Lan nói: Và Hắc Thiểm chính là khi chú lực tìm thấy lộ trình lưu động tối ưu trong cơ thể, như vậy khi chiến đấu bình thường, chú lực vận chuyển theo lộ trình tối ưu sẽ giảm bớt tiêu hao, nâng cao chiến lực, giờ các em hiểu chưa.

Hiểu rồi ạ.

Mọi người đã hiểu, chú lực không phải muốn làm gì thì làm, cũng cần tìm lộ trình tối ưu mới có thể vận hành tốt hơn.

Nhưng vấn đề lại nảy sinh ngay sau đó, Đinh Khi phát biểu hỏi: Thưa thầy, vậy lộ trình của chú lực rốt cuộc là gì.

Máu trong cơ thể chảy theo mạch máu, tín hiệu điện chạy theo thần kinh, chú lực chảy theo cái gì.

Là mạch máu, thần kinh hay cơ quan nào khác ạ.

Mọi người cũng muốn biết chú lực vận chuyển như thế nào.

Thiền Viện Chân Hi học tỷ nói: Cái này hình như chưa có chú thuật sư nào phát hiện ra, chưa từng có chú thuật sư nào có kết luận cả.

Cho nên Hắc Thiểm từ trước đến nay đều là nhờ may mắn mới tung ra được chiêu thức, chưa có chú thuật sư nào thực sự nghiên cứu cách tìm lộ trình tối ưu.

Chương 4194

Ngay cả Ngũ Điều lão sư cũng chưa từng nắm vững Hắc Thiểm, không biết lộ trình tối ưu.

Nhà Thiền Viện và Ngũ Điều đều là Ngự tam gia, đều là các gia tộc chú thuật sư ngàn năm, vậy mà cũng chưa nghiên cứu ra lộ trình vận chuyển chú lực, chưa nắm vững Hắc Thiểm.

Đỗ Lan nói: Về điểm này, ta vừa hay có một chút nghiên cứu.

Trong cơ thể người có rất nhiều tế bào, cũng có rất nhiều trở ngại.

Ví chú lực như tín hiệu Wi Fi, cơ thể chúng ta là một tòa nhà lớn, tế bào là các phòng.

Tín hiệu Wi Fi không thể bao phủ mọi căn phòng, tín hiệu sẽ bị vách tế bào cản trở.

Chỉ có một phương án có thể khiến tín hiệu Wi Fi chịu ít trở ngại nhất, để mỗi căn phòng trong cơ thể đều có tín hiệu mạnh mẽ.

Phương án này có một tên gọi, chính là Hắc Thiểm.

Lộ trình này là để chú lực trực tiếp xuyên hầm, phía trước rõ ràng có một bức tường, nhưng tín hiệu vẫn có thể xuyên qua với mức tiêu hao nhỏ nhất.

Còn làm thế nào để thực hiện được, người học được Bạch Thiểm đều có thể khống chế 40 nghìn tỷ tế bào trong cơ thể mình duy trì trạng thái thông suốt cho đường hầm xuyên thấu, từ đó giúp chú lực vận chuyển khắp cơ thể với tiêu hao nhỏ nhất, tốc độ nhanh nhất, tung ra Hắc Thiểm.

Vậy làm sao để mở đường hầm xuyên thấu ạ.

Phục Hắc hỏi.

Giao cho tế bào của chính mình, chúng biết phải làm thế nào.

Hãy tin tưởng tế bào, tin tưởng chính mình.

Đỗ Lan cho biết cái này cần sức mạnh duy tâm.

Mọi người đều sẵn lòng thử xem, nếu nắm vững Hắc Thiểm, sức chiến đấu của mọi người đều có thể nâng cao.

Nghiên cứu lý luận của chú thuật sư thiếu sót, điều này có nguyên nhân lớn từ việc dân số chú thuật sư không đủ, nhân tài thiếu hụt nên phát triển lý luận sẽ rất chậm.

Ngũ Điều Ngộ, Hạ Du Kiệt chú thuật đều rất mạnh, nhưng kiến thức lý luận rất bình thường, họ mạnh nhờ chú thuật bẩm sinh chứ không phải lý luận.

Đỗ Lan bổ sung kiến thức lý luận cho học sinh.

Học sinh sau khi hiểu ra cũng biết chú thuật sư vận hành chú lực trong cơ thể, cơ thể giống như bức tường cản trở chú lực, phải tìm ra lộ trình vận hành chú lực tối ưu.

Và để tìm ra lộ trình tối ưu thì phải học được Bạch Thiểm, khi chú lực lưu động, toàn bộ tế bào sẽ tự động tạo ra hiệu ứng xuyên hầm để chú lực đi qua theo lộ trình tối ưu, tạo ra sức mạnh lũy thừa 2,5.

Học xong tiết lý thuyết, học sinh cũng biết muốn giải quyết triệt để chú linh có hai cách: hoặc là giết sạch người bình thường, hoặc là biến tất cả người bình thường thành chú thuật sư.

Nói chung là để mọi người đều nắm giữ chú lực, không để chú lực tiết ra ngoài, chú linh sẽ rất khó sinh ra.

Đương nhiên chú thuật sư sau khi chết bị cải tạo thành chú linh thì vẫn được.

Chỉ cần chuyển hóa trước khi chú lực trong cơ thể chú thuật sư tiêu tán là được.

Hạ Du Kiệt chính là nỗ lực vì mục tiêu tiêu diệt sạch người bình thường, xây dựng thế giới chú thuật sư.

Bây giờ tan học, hy vọng các em sau khi nắm vững kiến thức lý luận có thể vận dụng vào thực tiễn.

Khi thực tiễn cũng có thể tổng kết lý luận nhiều hơn.

Đỗ Lan nói: Từ ngày mai, huấn luyện với xe Jeep tiếp tục.

Các học sinh đều được lợi không nhỏ.

Đỗ Lan thầm nghĩ những kiến thức này lẽ ra phải được dạy khi mới nhập học, đáng tiếc một số chú thuật sư cho đến tận lúc tốt nghiệp cũng chỉ biết đánh đấm giết chóc, không hiểu kiến thức cơ sở về chú thuật.

Đương nhiên trường học cũng có lý do, vì thực chiến quan trọng hơn kiến thức cơ sở.

Chú thuật sư thiếu nhân lực, chiến đấu nhiều, chỉ cần nhanh chóng nắm vững chiến đấu là đủ, không cần nghĩ ngợi lung tung.

Ngàn năm trước, cuộc chiến giữa chú thuật sư và chú linh đã diễn ra, ngàn năm trôi qua trong nháy mắt, cuộc chiến vẫn tiếp tục.

Chú thuật sư biết đánh nhau là được rồi, không cần suy nghĩ những thứ linh tinh.

Nhưng con người là vậy, chú thuật sư cũng là người, mà con người thì không thể không suy nghĩ.

Trường không dạy thì chú thuật sư cũng tự mình suy nghĩ, thu thập thông tin từ nơi khác, cuối cùng rút ra kết luận của riêng mình.

Không có việc học tập, chú thuật sư sẽ rơi vào nghịch lý lặp lại việc phát minh ra cái bánh xe, sẽ không ngừng đi vòng quanh, lãng phí thời gian.

Sau khi học tập, chú thuật sư có thể tích lũy kinh nghiệm, không ngừng tiến về phía trước.

Con người không khống chế được tư tưởng của mình thì sẽ nghĩ ngợi lung tung.

Nhưng trường học cứ không dạy, dù sao phần lớn học sinh đều sẽ chết, dạy cũng vô dụng.

Ai sống sót được tự nhiên sẽ có cơ hội học kiến thức lý luận.

Cái chết là vấn đề mà chú thuật sư không thể né tránh, Ngũ Điều Ngộ bận rộn như vậy là vì hắn hoàn thành thêm một số nhiệm vụ thì sẽ bớt đi một số chú thuật sư phải chết.

Nhanh chóng nắm vững kỹ năng chiến đấu có thể né tránh cái chết tốt hơn.

Vấn đề là giáo dục đối kháng của trường cũng bình thường, cơ bản dựa vào học sinh tự học, dù sao Ngũ Điều Ngộ ngày nào cũng đi công tác, không có thời gian lên lớp.

Vừa muốn cái này, lại muốn cái kia, Ngũ Điều Ngộ căn bản không làm được.

Vừa muốn giáo dục, vừa muốn bảo vệ đồng đội, lại còn muốn thay đổi hiện trạng, Ngũ Điều Ngộ đúng là bận không xuể.

Đỗ Lan nói.

Địch Ny Toa nói: Cho nên chúng ta đến rồi, có thể san sẻ công việc.

Chúng ta phải giáo dục tốt những học sinh này, bọn họ hoặc là có thể thay đổi thế giới vốn không có khởi sắc suốt ngàn năm qua này.

Vấn đề là chú thuật sư cho dù có được tất cả dự toán, bọn họ sẽ phân bổ thế nào.

Đến lúc đó có phải biến võ sĩ thành chú thuật sư không.

Đỗ Lan nói: Nếu thực sự chỉ là chuyển đổi từ võ sĩ sang chú thuật sư thì không có thay đổi gì về bản chất.

Dù sao kết cấu chú thuật sư hiện tại và võ sĩ cũng không khác gì nhau, đại gia tộc, tiểu gia tộc, phương pháp kế thừa giống hệt võ sĩ.

Đó là vì trong môi trường địa duyên của quốc gia này, kết cấu đại gia tộc và tiểu gia tộc là ổn định nhất.

Địch Ny Toa nói: Đây là hình thức đã qua khảo nghiệm của lịch sử, sự khống chế của gia tộc có thể giúp bọn họ sinh tồn ở Nhật Bản này với quy mô lớn nhất.

Muốn thay đổi e rằng không dễ dàng như vậy.

Từ khi võ sĩ thay thế hoa tộc trở thành sức mạnh thống trị quốc gia này đã được một ngàn năm, tuy ở giữa trải qua nhiều biến cố nhưng hình thức võ sĩ thực sự ổn định.

Thực ra chính là hình thức phong kiến, mỗi phiên đều có một hệ thống riêng, dưới đại gia tộc có vài tiểu gia tộc, rồi lập ra một số tư thục, tuyển chọn nhân tài từ các gia tộc cấp thấp để bồi dưỡng thành võ sĩ cho đại gia tộc, như vậy vô cùng ổn định.

Nếu chú thuật sư thay thế võ sĩ, hệ thống quản lý đã được mọi người chấp nhận này vẫn cần chú thuật sư duy trì tiếp, vẫn cần lập ra một loạt đại gia tộc và tiểu gia tộc, khống chế một khu vực.

Mà sự hợp tác giữa đại gia tộc và tiểu gia tộc cần có Thiên hoàng, dùng Thiên hoàng để thiết lập tính hợp pháp của mình.

Không có lựa chọn nào khác, vì quốc gia này ngàn năm qua đều phân phong như vậy, rất khó thay đổi.

Đương nhiên muốn cải cách cũng có thể, cần phá vỡ hạn chế phân phong địa vực, xây dựng một công thức chung bao phủ, ví dụ như Tôn hoàng thảo gian, đoàn kết tất cả võ sĩ sơ cấp lại, cùng nhau khuếch trương ra bên ngoài.

Nhưng khuếch trương xong rồi vẫn phải là sự khống chế của đại gia tộc và tiểu gia tộc.

Nếu thực sự muốn thay đổi từ tầng đáy, thì cần quan sơn hải, sơ thuế mẫu, quân công tước, quận huyện chế, từ kết cấu giải quyết vấn đề triều đình không có tiền trước.

Sau đó triều đình có tiền rồi, Thiên hoàng còn phải hợp tác với quý tộc, xác định phương án chia tiền.

Đợi đến khi những thứ này được xác lập, Thiên hoàng phải đưa ra một phương án tuyển chọn nhân tài có thể được mọi người chấp nhận, dần dần thay thế huyết thống.

Triều đình phải nắm giữ tiêu chuẩn tuyển chọn nhân tài, dần dần vô hiệu hóa quyền lực của các gia tộc địa phương.

Cả quy trình này đi hết, không có vài trăm năm là không xong.

Dù sao mỗi lần biến cách đều cần mười năm để mọi người chấp nhận.

Mỗi lần biến cách đều sẽ có sự đấu tranh, giằng co, không bao giờ thuận buồm xuôi gió.

Chẳng có chế độ nào mà không gặp trở lực, nói chung muốn thay đổi không dễ dàng gì.

Cho nên chú thuật sư nếu có thể thay thế võ sĩ, mười phần thì tám chín cũng không có thay đổi bản chất, vẫn là đại gia tộc và tiểu gia tộc hợp tác khống chế một vùng, vẫn là Thiên hoàng vạn thế nhất hệ.

Đỗ Lan cứ thế nhìn Ngũ Điều Ngộ nỗ lực từng chút một.

Chương 4195

Ở một diễn biến khác, trường Kansai cuối cùng đã phát hiện ra thân phận gián điệp ẩn nấp trong trường, chính là Cơ Giới Hoàn, người bạn cùng lớp khống chế con rối.

Đây là điều mọi người đều không ngờ tới, rõ ràng là bạn học mà Cơ Giới Hoàn lại thông đồng với địch, chẳng phải phản bội nhân loại sao.

Mọi người không hiểu tại sao Cơ Giới Hoàn lại phản bội bạn học, phản bội nhân loại.

Nguyên nhân rất đơn giản, chính là hy vọng chữa khỏi cơ thể của mình.

Cơ Giới Hoàn thể nhược đa bệnh, không chịu nổi gánh nặng, cho nên đã giao dịch với Chân Nhân, cậu cung cấp thông tin buổi giao lưu, Chân Nhân chữa lành cơ thể cho cậu.

Khả năng thao túng linh hồn của Chân Nhân vô cùng bá đạo, không chỉ có thể cải tạo cơ thể người mà còn có thể chữa trị các bệnh nan y.

Trực tiếp tu sửa bệnh tật của con người từ tầng diện linh hồn.

Đây đơn giản là khả năng tạo ra kỳ tích, đây đâu phải là lời nguyền của con người đối với con người.

Đơn giản là một lời chúc phúc.

Nếu Chân Nhân dùng năng lượng này để chữa bệnh cho con người thì có thể cứu được hàng vạn người.

Đáng tiếc bản tính của chú linh tuy mạnh mẽ nhưng lại đầy ác ý với con người, năng lực dù mạnh đến đâu cũng không bảo vệ con người, chỉ hủy diệt con người mà thôi.

Cơ Giới Hoàn đã giao dịch với chú linh, vì sự tồn tại của Chú phược, cả hai bên đều phải tuân thủ ước định, nếu không sẽ bị trừng phạt.

Cái này cũng rất tốt, Chú phược là khế ước bắt buộc phải tuân thủ, nghiêm ngặt hơn tờ giấy khế ước nhiều.

Tóm lại hiện tại Cơ Giới Hoàn đã khỏe mạnh, nhưng cậu cũng biết mình đã làm chuyện có lỗi với bạn học, muốn bù đắp.

Kế hoạch của cậu là hoàn thành giao dịch, sau đó dựa vào sức mạnh của mình tiêu diệt chú linh, gột rửa tội lỗi.

Cơ Giới Hoàn né tránh sự truy đuổi của bạn học, tự mình khai chiến với chú linh, dùng đến Cao đạt của mình.

Lá bài tẩy của cậu là chú lực tích lũy từ 17 năm bệnh tật đau đớn, đương nhiên còn có cả Ngũ Điều Ngộ.

Cậu hy vọng liên lạc với Ngũ Điều Ngộ, chỉ cần Ngũ Điều Ngộ đến là mình có thể thắng.

Sau khi trận chiến nổ ra, Chú phược bị phá bỏ, cậu có thể gọi điện cho Ngũ Điều.

Đáng tiếc chú linh cũng không ngốc, trực tiếp hạ Trướng, cắt đứt tín hiệu điện thoại.

Cơ Giới Hoàn chỉ có thể một mình đối mặt với kẻ thù, tuy có Cao đạt nhưng thắng toán vẫn không cao.

Mình không thể chết, mình phải sống, sau đó báo kế hoạch Shibuya của chú linh cho bạn học biết, còn phải gặp cô ấy nữa.

Cơ Giới Hoàn chỉ là vì muốn khôi phục sức khỏe chứ không phải thực tâm phản bội.

Phản bội chỉ là kế tạm thời.

Ngay từ đầu cậu đã không muốn làm hại học sinh Kansai, đặc biệt là thêm điều kiện không ra tay với học sinh Kansai vào Chú phược, đáng tiếc chú linh vẫn ra tay.

Cô gái cậu thầm mến cũng ở trường Kansai, nên cậu nhất định phải sống tiếp, nhất định phải dùng bản thể đi gặp cô ấy.

Cậu tự dựng lên lá cờ tử vong cho mình.

Chú lực cường đại của Cơ Giới Hoàn đến từ 17 năm đau ốm, bị ông trời nguyền rủa, là Thượng đế đóng một cánh cửa, mở một cánh cửa sổ.

Chú thuật sư chịu lời nguyền của trời cao đều có thể chuyển hóa thành năng lực đặc thù.

Có chú lực cường đại, Cơ Giới Hoàn có thể lái Cao đạt của mình chiến đấu.

Cỗ máy cao bảy tám mét đứng sừng sững trên mặt đất, chỉ có con rối khổng lồ mới có thể sử dụng được lượng chú lực tích lũy đó.

Ngồi trong phòng điều khiển toàn cảnh, Cơ Giới Hoàn tấn công chú linh.

Kẻ thù có hai đứa, nhưng người ra tay chỉ có Chân Nhân.

Là chú linh sinh ra từ lời nguyền đối với con người, năng lực của Chân Nhân là sát thương linh hồn kẻ địch và khả năng tự phục hồi mạnh mẽ.

Đối mặt với kẻ thù khổng lồ, nó đang hăm hở muốn thử sức.

Bản năng của chú linh đều hiếu chiến, đều muốn chiến đấu.

Nhưng để hợp tác, chú linh cũng học cách kiềm chế bản năng.

Kiềm chế bản năng là cơ sở của hợp tác xã hội, con người làm vậy, chú linh cũng làm vậy.

Đó chính là lý do chú linh núi lửa Lậu Hô căm ghét sự giả dối nhất, nhưng giả dối lại là cơ sở của hợp tác.

Còn việc khẩu hiệu giả dối cuối cùng được thực hiện hay là phản bội thì phải xem sự nỗ lực của người tin vào khẩu hiệu đó.

Đáng tiếc chú linh hiện tại vẫn còn quá ngây thơ, chưa hiểu hết giá trị của sự giả dối.

Trận chiến diễn ra ở ngoại ô, đây là căn cứ bí mật của Cơ Giới Hoàn.

Khi bệnh nặng cậu chỉ có thể di chuyển nhờ con rối, còn thân thể thì dưỡng bệnh trong căn cứ.

Hiện tại cậu đã được chữa lành, cảm thấy trong cơ thể có năng lượng bùng cháy hùng hục, cảm giác khỏe mạnh thật tuyệt vời.

Nạp năng lượng một năm trước.

Chú lực của 17 năm, một hơi dùng hết một năm, nói: Hủy diệt tất cả, Đại Phất Pháo.

Lòng bàn tay Cao đạt bùng nổ chú lực khổng lồ, một hơi có thể bắn nát một cái hồ.

Chân Nhân cũng đại kinh thất sắc, không ngờ kẻ địch có thể sử dụng chiêu thức như vậy.

Đáng tiếc Chân Nhân rất đặc thù, chỉ cần linh hồn còn nguyên vẹn, thân thể dù có tan nát cũng có thể nhanh chóng phục hồi.

Chú thuật của Chân Nhân chính là linh hồn, huyền bí giống như Vô Hạn của Ngũ Điều Ngộ.

Việc phá hoại linh hồn không phải chuyện dễ dàng.

Đòn tấn công chú lực thông thường là sự đối kháng năng lượng thấp hiệu quả, chứ không phải đối kháng linh hồn.

Trong vụ nổ ác liệt, Chân Nhân rút lui an toàn.

Vẫn chưa đủ.

Cao đạt ra quyền, tuy là máy móc khổng lồ nhưng động tác nhanh như chớp, linh hoạt như da thịt.

Mỗi cú đấm đều có uy lực của đạn pháo, nổ ầm ầm muốn đập chết Chân Nhân.

Chân Nhân trực tiếp lặn xuống nước.

Cơ Giới Hoàn thấy kẻ địch ẩn nấp, cũng không thèm quan tâm xung quanh còn một kẻ thù khác đang tọa trấn, gầm lên: Nạp năng lượng hai năm, Nhị Trọng Đại Phất Pháo.

Hai tay đồng thời phát chưởng, muốn làm bốc hơi cả cái hồ.

Tuy nhiên tình hình không ổn, Chân Nhân không bị ảnh hưởng, tiếp tục phản kích.

Lúc này Cơ Giới Hoàn mới biết vấn đề nằm ở đâu, kẻ địch này không thể tiêu diệt bằng chú lực thông thường.

May mà cậu còn có hậu chiêu, nói: Nạp chú thuật.

Cậu cắm một ống hình trụ trong tay vào ổ cắm ở khoang điều khiển, sau đó tấn công.

Ngón tay Cao đạt tạo thành hình súng, bắn ống hình trụ từ họng súng ngón trỏ.

Bắn tỉa tinh chuẩn.

Ống hình trụ găm vào vai Chân Nhân, nhưng nó không hề sợ hãi, nó tự tin tuyệt đối vào cơ thể mình, không cho rằng linh hồn mình sẽ bị tổn thương bởi loại tấn công bình thường này.

Uỳnh.

Chương 4196

Ống hình trụ nổ tung, cơ thể Chân Nhân lập tức bị khói bụi bao phủ, rồi bị bàn tay Cao đạt tát bay.

Cơn đau thấu xương chân thực truyền đến linh hồn, có thể thấy linh hồn cũng bị ống hình trụ kỳ quái đó phá nổ.

Chân Nhân có thể tùy ý biến hóa linh hồn của mình, linh hồn thay đổi thì cơ thể cũng thay đổi theo.

Nhưng linh hồn của nó cũng có hạn lượng nhất định, nếu linh hồn bị hủy diệt hoàn toàn thì nó cũng sẽ chết.

Tình hình hiện tại là kẻ địch lại có thể đánh trúng linh hồn của nó.

Cái ống hình trụ đó rốt cuộc là vũ khí gì.

Cánh tay phải của Chân Nhân biến mất, nhưng không sao, linh hồn vẫn còn, nhào nặn một chút, mượn một ít linh hồn từ bộ phận khác nặn ra một cánh tay không phải là chuyện khó.

Không chỉ nặn cánh tay, nó còn nặn ra một đôi cánh, như vậy nó có thể tự do bay lượn trên bầu trời.

Trận chiến trở nên không thể lường trước, ngày càng kịch liệt.

Kẻ thù còn lại đứng xem một cách đầy hứng thú.

Đỗ Lan cũng xem một cách đầy hứng thú, con rối chú thuật khổng lồ này đúng là không tệ, nói: Rõ ràng to lớn như vậy mà động tác lại linh hoạt thế kia, đơn giản là một phiên bản Eva thu nhỏ, thật là thú vị.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, chú lực của 17 năm cũng không đủ dùng đâu, Thiên dữ chú phược dùng sức khỏe để đổi lấy chú lực, đối với thanh niên mà nói quá khó chịu.

Thà không có cái chú lực này còn hơn, chỉ muốn có sức khỏe, có sức khỏe là có thể nắm tay cô gái mình thích đi dạo phố, có thể cảm nhận hơi ấm của thiếu nữ, ngửi thấy mùi hương của thiếu nữ.

Nhưng bệnh tật quấn thân, chỉ có thể giao lưu với thiếu nữ thông qua máy móc, rõ ràng thích mà không thể lại gần.

Thân thể con rối chỉ có thể cảm nhận sự quan tâm dịu dàng của thiếu nữ, chứ không thể có được tình cảm chân thành của thiếu nữ.

Cho nên cậu ta khao khát sức khỏe, khao khát được chạy bộ dưới ánh hoàng hôn như những người bạn cùng lứa bình thường, chạy trên con đường ven sông.

Tâm tư thanh niên cũng thật dễ hiểu.

Hắn biết thiếu niên chính là vì thầm mến cô gái nên mới nôn nóng muốn khôi phục sức khỏe.

Nhưng chú thuật sư vô phương với Thiên dữ chú phược của cậu, chỉ có thể tìm kiếm chú thuật sửa đổi linh hồn.

Cuối cùng cũng chữa khỏi thật, đáng tiếc chữa khỏi xong là khai chiến ngay.

Trong lòng thiếu niên ôm lấy quyết tâm dùng bản thể đi gặp thiếu nữ, muốn nói với cô ấy: Mình không phải tên Cơ Giới Hoàn, tên thật của mình là Dữ Hạnh Cát.

Trò chơi kết thúc rồi, Lãnh địa diên triển: Tự Bế Viên Đốn Lý.

Chân Nhân không muốn lãng phí thời gian nữa, trực tiếp triển khai lãnh địa.

Một không gian trống rỗng, đen kịt, chỉ còn lại hai người, một người, một chú linh.

Kết thúc rồi, trong lãnh địa, cho dù ta không tiếp xúc cũng có thể sửa đổi linh hồn của ngươi, ta có thể chữa lành cho ngươi thì cũng có thể giết chết ngươi.

Vô Vi Chuyển Biến.

Chân Nhân phát động chú thuật sửa đổi linh hồn, trong lãnh địa đòn này là chắc chắn trúng.

Muốn chống đỡ đòn tấn công trong lãnh địa, hoặc là dùng lãnh địa cường đại hơn đối kháng, hoặc là dùng chú thuật cường đại để vô hiệu hóa.

Bất kể cái nào yêu cầu cũng rất cao.

Thật đáng thương, ta có thể đọc được linh hồn của ngươi, khi tác chiến trong đầu chỉ toàn nghĩ về hy vọng và lý tưởng, cuối cùng lại rơi vào cảnh trắng tay, ta cũng chẳng biết phải nói gì nữa.

Chân Nhân thấy kẻ địch thật đáng thương, ôm hy vọng lớn lao chiến đấu nhưng cuối cùng lại thất bại, thật đáng thương mà cũng thật đáng cười.

Còn mười ngày nữa là đến lễ Halloween, ngươi lại phán đoán rằng ta vì muốn tích lũy chú lực mà từ bỏ lãnh địa sao.

Ngây thơ, ta chỉ cần nghỉ ngơi mười ngày là lượng chú lực tiêu hao sẽ khôi phục, cơ thể cũng có thể phục nguyên.

Lý tưởng của ngươi định sẵn không thể thực hiện được, hãy mang theo tiếc nuối mà chết đi.

Nó cho rằng trận chiến đã kết thúc, tuy nhiên không phải vậy.

Cơ Giới Hoàn vẫn còn sống, Cao đạt vẫn đang đáp lại lý tưởng của cậu.

Cậu đã sử dụng một ống hình trụ.

Mình có tổng cộng bốn cơ hội, ống thứ nhất chỉ phá hủy được một cánh tay của kẻ địch.

Ống thứ hai bảo vệ ghế điều khiển của mình khỏi đòn tấn công của ngươi.

Ống thứ ba là để giết chết kẻ địch.

Ngón tay Cao đạt trực tiếp đâm vào cơ thể Chân Nhân.

Vào một ngàn năm trước thời Heian, đó là thời đại hưng thịnh của chú thuật sư, lúc đó chú thuật sư, trớ chú sư và chú linh tàn sát lẫn nhau.

Có một người đàn ông tên là Lô Ốc Trinh Cương, để bảo vệ đệ tử của mình khỏi sự tập kích của các lãnh địa tà ác, đã khai phá ra một loại kỹ thuật.

Thông qua Chú phược để đời đời đệ tử không truyền ra ngoài kỹ thuật thần kỳ này, đó là Lãnh địa của kẻ yếu được tạo ra để bảo vệ bản thân không bị lãnh địa làm hại.

Tân Âm Lưu: Giản Dịch Lãnh Địa.

Rót Giản dịch lãnh địa vào cơ thể kẻ thù, lãnh địa là chắc chắn trúng, là chiêu thức gây sát thương cực lớn.

Chân Nhân giống như quả bóng bay phình to rồi nổ tung trực tiếp.

Giản dịch lãnh địa.

Điều này khiến kẻ thù còn lại vô cùng kinh ngạc, không ngờ Cơ Giới Hoàn còn giấu một tay.

Cái gọi là Giản dịch lãnh địa, đúng như tên gọi, là một lãnh địa đơn giản.

Thông thường lãnh địa có diện tích rất lớn, bao phủ chiến trường.

Nhưng Giản dịch lãnh địa phạm vi rất nhỏ, chỉ bao phủ cơ thể mình, nhưng như vậy bản thân đã được bảo vệ.

Khi tấn công thì kéo dài lãnh địa bao phủ cơ thể ra.

Giản dịch lãnh địa chính là một lãnh địa mini, có tính đàn hồi, tiêu hao ít và tiện mang theo.

Lãnh địa cũng có thể biến hóa, có thể dùng làm áo giáp, cũng có thể hóa thành trường mâu.

Tự Bế Viên Đốn Lý của Chân Nhân biến mất.

Một cú lội ngược dòng hay lắm.

Đỗ Lan cười nói: Đáng tiếc sau màn lội ngược dòng vẫn còn màn lội ngược dòng khác, trận chiến vẫn chưa kết thúc.

Chân Nhân vẫn chưa chết.

Cơ Giới Hoàn sử dụng bốn trụ chú thuật Tân Âm Lưu Giản Dịch Lãnh Địa, vốn tưởng rằng có thể đánh chết chú linh.

Không ngờ Chân Nhân không chết, mà còn như mũi tên bay xuyên qua lồng ngực Cao Đạt, chỉ thẳng vào khoang điều khiển.

Không còn Cao Đạt cường đại, Cơ Giới Hoàn hoàn toàn không có sức chiến đấu.

Cơ Giới Hoàn vốn muốn báo cho đồng học biết mười ngày sau lễ Halloween có nguy hiểm, nhưng cũng không làm được.

Cho nên tại sao phải chọn lúc này để phản bội.

Đã hợp tác với chú linh, tại sao không chọn lúc then chốt hơn.

Vừa mới khôi phục thân thể đã cấp bách khai chiến với chú linh, hoàn toàn không cân nhắc nếu mình đánh không lại thì sao.

Cũng không để lại hậu thủ, đúng là thất sách, quả nhiên vẫn còn quá trẻ con, quá thiên chân.

Cơ Giới Hoàn mới mười bảy tuổi, hơn nữa mười bảy năm đều nằm trên giường bệnh, sự nóng vội này có thể hiểu được.

Hắn lại chưa từng tiếp thụ huấn luyện đặc công, không biết rằng tiềm phục quan trọng nhất là không bị phát hiện, đợi đến lúc mấu chốt mới truyền tin tình báo, đó mới là nhân viên tiềm phục có giá trị nhất.

Đáng tiếc Cơ Giới Hoàn không có kiên nhẫn, muốn nhanh chóng đánh bại chú linh, quá tự tin vào bản lĩnh của mình.

Vẫn còn một cơ hội cuối cùng, hắn nhìn Chân Nhân đang bò vào khoang điều khiển, cầm lấy viên trụ đâm tới.

Tuy nhiên đã không kịp nữa, mất đi khôi lỗi, chiến lực của hắn không đủ để đối đầu trực diện với đặc cấp chú linh.

Cơ Giới Hoàn tử vong.

Thật là nguy hiểm nha, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, ta đã tự mình đập nát thân thể, giải khai lãnh địa, khiến tên nhóc đó tưởng ta đã chết.

Đánh bại kẻ địch, Chân Nhân đắc ý dương dương giải thích cách hắn thoát khỏi Giản Dịch Lãnh Địa được chú nhập vào thân thể.

Chương 4197

Giản Dịch Lãnh Địa cũng có hiệu quả tất trúng, cho nên trước khi lãnh địa phát động, hắn tự bạo.

Dù sao thân thể hắn lấy linh hồn làm chủ, chỉ cần linh hồn không biến mất, thân thể có thể tự do biến hóa.

Cho nên hắn tự đập nát thân thể, dùng linh hồn tự do né tránh đòn tất sát.

Trước đại chiến lại được thấy thứ thú vị, Giản Dịch Lãnh Địa đúng là không tệ.

Chân Nhân khá vui vẻ vì lại được kiến thức chiêu thức mới.

Còn mười ngày nữa là đến Halloween, đội ngũ chú linh đã chuẩn bị một trận đại chiến.

Bọn họ đi rồi, Đỗ Lan đi tới chiến trường, nhìn thấy 14 năm chú lực còn sót lại.

Chàng trai trẻ, ngươi bị bệnh tật khống chế 17 năm, vì sức khỏe mà không tiếc bán đứng nhân loại để đổi lấy sự hợp tác của chú linh, phần oán hận đối với bệnh tật này vô cùng mạnh mẽ, có hứng thú biến thành chú linh không.

Đỗ Lan nói: Ngươi tích lũy 17 năm chú lực, vẫn còn thừa lại rất nhiều, ta có thể cải tạo một chút, biến ngươi thành chú linh.

Lúc này Cơ Giới Hoàn đang ở ranh giới giữa sự sống và cái chết, chú lực tàn dư bảo vệ cảm xúc của hắn, không lập tức tan biến.

Sự oán hận đối với bệnh tật, cùng với nỗi nhớ thương thiếu nữ thầm mến, đều khiến hắn không thể lập tức an nghỉ.

Chú thuật sư biến thành chú linh là chuyện hiếm, nhưng thực sự có tồn tại.

Từ bỏ thân phận con người, dùng chú lực để ngưng tụ thân thể một lần nữa.

Muốn sống tiếp không.

Đỗ Lan muốn tiến hành thí nghiệm chuyển hóa.

Cơ Giới Hoàn vẫn chưa nói tên thật của mình cho thiếu nữ, còn rất nhiều di nguyện chưa hoàn thành, tự nhiên muốn sống tiếp.

Nhưng nếu trở thành chú linh, sẽ biến thành sinh vật tà ác.

Chú linh sẽ làm hại con người.

Từ trong chú lực tàn tồn truyền ra âm thanh.

Đúng vậy.

Đỗ Lan nói: Bản năng của chú linh là khao khát chiến đấu, khao khát phá hoại.

Ta không muốn làm hại người ta quan tâm.

Chú linh có bản năng, con người cũng có bản năng, quan trọng là có thể khống chế bản năng hay không.

Đừng vì bản năng mà phủ định chú linh, hiện tại chú linh cũng tiến bộ theo thời đại, rất nhiều chú linh bắt đầu học cách khống chế bản năng, học cách hư ngụy.

Cho nên đừng có định kiến gì với chú linh, chú linh cũng có thể hợp tác với người khác.

Cơ Giới Hoàn không nhịn được nói: Nếu chú linh không tà ác, vậy chú thuật sư cũng không chính nghĩa.

Chú thuật sư vốn dĩ không chính nghĩa, chú thuật sư là nhận tiền của người ta để trừ tai ương cho người ta, chỉ là một nghề nghiệp.

Rất nhiều chú thuật sư đều biến thành trớ chú sư, có thể thấy nghề chú thuật sư này không thể khiến mỗi chú thuật sư đều trở thành người tốt.

Chính nghĩa xưa nay chưa bao giờ là chú thuật sư, mà là từng anh hùng có tâm lòng chính nghĩa.

Hình tượng chính nghĩa của chú thuật sư chính là do những anh hùng này xây dựng nên, vậy thì ngươi cũng có thể làm một chú linh chính nghĩa, từ từ xây dựng hình tượng chính nghĩa cho chú linh.

Cơ Giới Hoàn đại chấn hãm, không ngờ lại có cách nói như vậy.

Nhưng hình như đúng là thế, trong giới chú thuật sư còn có một đống trớ chú sư kia mà, chẳng lẽ đổi một cái tên trớ chú sư thì bọn họ không còn là chú thuật sư nữa sao.

Chú thuật sư sở dĩ có ngọn cờ chính nghĩa là vì có rất nhiều chú thuật sư đang làm việc tốt, chứ không phải vì chú thuật sư thiên sinh đã chính nghĩa.

Suy rộng ra, chú linh cũng không phải thiên sinh đã tà ác, chú linh cũng như dã thú không thể khống chế bản năng nên mới bị nhân loại coi là kẻ thù.

Nếu chú linh đều khắc chế bản năng, dùng chú thuật làm việc tốt, vậy chú linh cũng có thể chính nghĩa.

Thật sự có thể khống chế bản năng sao.

Cơ Giới Hoàn lo lắng mình sau khi biến thành chú linh sẽ không thể chiến thắng bản năng.

Chắc chắn là được, ngươi cũng đã tiếp xúc với đặc cấp chú linh, cảm thấy bọn họ thế nào.

Cảm giác không khác con người là mấy.

Cơ Giới Hoàn nói.

Vậy là được rồi chứ gì.

Tiếp nhận cải tạo đi, làm một chú linh chính nghĩa.

Đỗ Lan nói: Hiện tại là cục diện đại biến ngàn năm có một, chú linh cũng đang đứng trước ngã ba đường.

Cùng với sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật, dân số tăng trưởng, sự nóng lên toàn cầu tương lai sẽ ngày càng gần.

Vậy thì chú linh cũng sẽ ngày càng mạnh, số lượng chú linh cũng ngày càng nhiều, tương lai chú linh đi theo hướng nào là do mỗi chú linh quyết định.

Trong chú lực của Cơ Giới Hoàn không kìm được hiện ra một tương lai chú linh và nhân loại hòa bình cộng tồn, sau đó lại nhớ tới thiếu nữ thầm mến.

Nụ cười thanh xuân của thiếu nữ giống như ánh nắng tháng ba, sưởi ấm tâm phòng.

Trong não hải thiếu niên thời kỳ thanh xuân xuất hiện khung cảnh lãng mạn hai người vai kề vai tản bộ, nhưng ngay sau đó một dòng lũ lạnh lẽo ập đến, đập tan ảo tưởng tốt đẹp, đưa hắn trở về thực tại băng giá.

Hắn là chú thuật sư, mình là chú linh, thật sự còn có thể ở bên nhau sao.

Liệu có vì thân phận khác biệt mà dẫn đến kết cục bi kịch.

Nhưng hắn lại nghĩ mình phải tin tưởng thiếu nữ, tin rằng nàng có thể phân biệt rõ thiện ác, tin rằng nàng có thể chấp nhận một chú linh lương thiện.

Ta chấp nhận.

Cuối cùng Cơ Giới Hoàn chọn tiếp nhận cải tạo.

Tốt, vậy dùng việc dùng bệnh tật đổi lấy chú lực làm cơ sở, chuyển hóa thành chú linh đi.

Đỗ Lan bắt đầu cải tạo, muốn trở thành chú linh cần lượng chú lực khổng lồ.

Ngưng tụ thành một thể sinh mệnh hoàn toàn do chú lực cấu thành, Đỗ Lan còn mượn dùng sự trớ chú của nhân loại đối với trí tuệ nhân tạo AI, những lực lượng trớ chú này đều được ngưng tụ lại.

Hiện tại trí tuệ nhân tạo đang phát triển, nhưng có rất nhiều người lo lắng AI sẽ thay thế con người, cướp đi công việc của con người.

Thế là trớ chú nảy sinh, lượng chú lực tiết ra của nhân loại có thể được lợi dụng.

Đến đây.

Đỗ Lan vung tay một cái, đem chú lực ngưng tụ lại cấu kiến một chú linh hoàn toàn mới.

Ngoại hình vẫn là thiếu niên, chỉ là hắn có thêm rất nhiều năng lực mới.

Thiếu niên quan sát đôi tay mình một cách không thể tin nổi, lại sờ sờ bụng, giậm chân, quay đầu, thích ứng đủ kiểu, nói: Cảm giác không có gì khác biệt.

Ngoại hình và cảm tri không có gì khác biệt, nhưng hiện tại ngoại trừ chú thuật sư ra, người bình thường không thể nhìn thấy ngươi.

Đương nhiên nội tâm ngươi cũng tràn đầy bản năng chiến đấu, muốn phá hoại, cái này cũng cần phải khống chế.

Thế nào, khống chế được không.

Cảm giác có thể.

Cơ Giới Hoàn nói: Có điều hình như ta có thể nghe thấy một số âm thanh.

Đúng, ngươi có thể nghe thấy tiếng nói của cơ hồn linh hồn máy móc, ngươi được tính là chú linh sinh ra từ sự trớ chú của nhân loại đối với máy móc, ngươi có thể giao lưu với máy móc, nếu ngươi có thể khiến cơ hồn vui vẻ, sẽ nhận được thêm chú lực gia thành, có phải rất thú vị không.

Bất kể thiếu niên thấy thú vị hay không, Đỗ Lan thấy rất thú vị.

Nhân loại trớ chú máy móc.

Cơ Giới Hoàn nói: Máy móc mang lại tiện lợi, nhưng con người vẫn cứ trớ chú máy móc, dường như chú linh chính là lời cảnh cáo của vạn vật thế gian đối với nhân loại, để nhân loại bớt trớ chú lại.

Không tệ, ngươi đã có thể quan sát thế giới từ lập trường vượt qua nhân loại rồi.

Nhân loại trớ chú vạn vật, vạn vật dùng chú linh phản kích, chú linh quả thực có thể xem như lời cảnh cáo của vạn vật đối với nhân loại.

Có điều nhân loại không bỏ được thói quen trớ chú kẻ khác, dù sao nhân loại nếu không trớ chú cái gì đó thì không sống nổi.

Cơ Giới Hoàn cũng không nói thêm gì nữa: Ta phải về trường học Quan Tây, nói cho họ biết chuyện Halloween.

Tùy ngươi, nhưng ngươi phải cẩn thận, dù sao hiện tại ngươi là chú linh.

Cơ Giới Hoàn cân nhắc một chút, giơ tay lên, đống phế tích Cao Đạt liền bay lên, hợp thành một khôi lỗi hình người có kích thước tương đương bản thể.

Hắn nói: Ta có thể phụ thân lên khôi lỗi, dù sao bọn họ cũng chưa thấy bản thể của ta, chỉ nghĩ rằng ta vẫn đang điều khiển khôi lỗi từ xa.

Ý tưởng không tệ.

Đỗ Lan nói: Vậy ta đi trước, có nhu cầu thì gọi điện cho ta.

Đa tạ, ta sẽ nỗ lực trở thành một chú linh chính nghĩa.

Ngọn cờ chính nghĩa được cấu thành từ từng hành vi chính nghĩa, cố gắng lên.

Đỗ Lan tin tưởng đối phương sẽ biểu hiện tốt.

Halloween, chú linh có hoạt động, chuẩn bị tiến hành một kế hoạch hoành tráng, mục đích cuối cùng là thực hiện hai mục tiêu: một là phong ấn Ngũ Điều Ngộ, hai là lôi kéo Túc Na.

Hai mục tiêu này thực hiện được thì có thể thực hiện lý tưởng tối thượng là thay thế nhân loại.

Mỗi chú linh đều tràn đầy hăng hái, chỉ còn mười ngày nữa là đến mục tiêu.

Cơ Giới Hoàn trở về trường Quan Tây, xuất hiện trước mặt đồng học dưới thân phận khôi lỗi, bắt đầu trình bày tiền căn hậu quả việc mình và chú linh ký kết Chú Phược.

Chú Phược là một loại khế ước có sức ràng buộc nhất định.

Nếu một bên không chấp hành sẽ bị ông trời trừng phạt, gia sự bất thuận.

Ngay cả chú linh cũng bị hạn chế, không thể dễ dàng hủy ước.

Chú linh cũng không thể chịu nổi cái giá của việc hủy ước.

Tóm lại Cơ Giới Hoàn nói cho mọi người biết Halloween chú linh sẽ gây chuyện ở Thiệp Cốc.

Cụ thể là chuyện gì thì hắn không rõ, nhưng chắc chắn là có biến.

Hắn có thể là gián điệp của kẻ địch, cố ý đưa tin tình báo giả cho chúng ta.

Ví dụ chú linh thực sự định gây chuyện, nhưng không phải ở Thiệp Cốc.

Chương 4198

Nếu chúng ta tin lời hắn, điều động nhân thủ đến Thiệp Cốc, có thể sẽ trúng kế điệu hổ ly sơn của chú linh.

Hắn đã bán đứng chúng ta một lần, không thể tin hắn.

Lập tức có người đưa ra nghi vấn.

Tin tức của Cơ Giới Hoàn là thật hay giả, không có cách nào phán đoán.

Cơ Giới Hoàn nói: Là thật, ta quả thực vì muốn có sức khỏe mà đã giao dịch với chú linh.

Nhưng ta chưa bao giờ nghĩ đến việc làm hại đồng học, chú linh chỉ nói là trộm đồ thôi.

Ta cũng không ngờ sẽ xảy ra chiến đấu.

Bất kể nguyên nhân là gì, ngươi đã bán đứng nhân loại, ta sẽ không tin ngươi nữa.

Tốt nhất ngươi nên sớm nhận tội, nếu không chúng ta sẽ tìm ra ngươi, vĩnh viễn giam giữ ngươi lại.

Lão hiệu trưởng nói.

Mọi người vẫn tưởng Cơ Giới Hoàn vẫn trốn trong bóng tối, khôi lỗi trước mắt chỉ là máy móc điều khiển từ xa.

Thực tế thân thể Cơ Giới Hoàn đã biến mất, trở thành một chú linh, phụ thân vào khôi lỗi để che giấu thân phận chú linh của mình.

Thấy hiệu trưởng không tin mình, hắn quả đoạn chọn cách bỏ chạy.

Hắn phải chứng minh mình là người tốt, nếu bị nhốt lại thì vô

dụng.

Hiệu trưởng, chúng ta có truy đuổi không.

Chỉ là một cái khôi lỗi thôi, tìm được khôi lỗi cũng chẳng ích gì, vẫn phải bắt được bản thể của hắn.

Hiệu trưởng nói.

Vậy mười ngày sau Halloween thì sao.

Không cần để tâm.

Lão hiệu trưởng nói.

Có cần thông báo cho Quan Đông không.

Không cần.

Lão hiệu trưởng hoàn toàn không để ý, sẽ không tin tưởng tin tức do một kẻ phản đồ gửi về.

Nếu là tình báo thật thì sao.

Vậy tính sau.

Lão hiệu trưởng bình thản đáp lại.

Cơ Giới Hoàn chỉ có thể đi Quan Đông, hy vọng trường Quan Đông có thể tin mình, dù sao Thiệp Cốc cũng ở Quan Đông, bọn họ chắc sẽ không khoanh tay đứng nhìn chứ.

Hắn cảm thấy áp lực không nhỏ, muốn thuyết phục mọi người tin tưởng một kẻ phản đồ như mình thật không dễ dàng.

Cơ Giới Hoàn đông trốn tây lủi, mất năm ngày mới đến được trường Quan Đông, lập tức đi tìm Hổ Trượng.

Sở dĩ tìm Hổ Trượng là vì Cơ Giới Hoàn cho rằng Hổ Trượng là một người không có tâm cơ, chắc chắn sẽ tin mình.

Đến trường học, không thấy học sinh đâu, tìm khắp nơi, lần theo tiếng động cơ ô tô gầm rú mà tìm.

Hắn thấy một chiếc xe Jeep đang truy đuổi học sinh Quan Đông.

Mấy học sinh Quan Đông tranh nhau chạy thục mạng, nếu tốc độ chậm chắc chắn sẽ bị xe Jeep tông bay.

Đây là hoạt động gì vậy.

Hắn nhìn mà ngây người, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của học sinh, mồ hôi nhễ nhại, trông có vẻ rất khủng khiếp.

Hổ Trượng cũng ở trong đó.

Chú ý hai tay kết ấn, kết giới cơ bản nhất vẫn phải học.

Kết giới cũng có thể học sau này, bình thường dùng để hỗ trợ chiến đấu, ví dụ như Trướng để cách tuyệt chiến trường, đảm bảo người xung quanh không tiến vào chiến trường.

Cùng với quá trình huấn luyện, yêu cầu của Đỗ Lan đối với học sinh cũng ngày càng cao.

Lúc đầu chỉ là học sinh chạy phía trước, không có yêu cầu gì.

Hiện tại thì yêu cầu học sinh trong quá trình chạy bộ còn phải duy trì thủ ấn kết giới.

Thực ra chú thuật sư không cần học kết giới, nhưng để có thể chưởng khống chú lực, học thêm chút kỹ thuật chắc chắn không sai.

Cơ Giới Hoàn không mạo muội xuất hiện, học sinh Quan Đông chắc cũng biết hắn là kẻ phản đồ, nên vẫn là cẩn thận một chút thì hơn.

Đợi Hổ Trượng tách đoàn, hắn mới xuất hiện.

Hổ Trượng.

Hổ Trượng đang tự luyện tập kết giới một mình, đột nhiên nghe thấy có người gọi tên mình, giật nảy mình.

Quay người lại thấy học sinh Quan Tây từng xuất hiện ở hội giao lưu, nhất thời không nhớ ra tên đối phương.

Hổ Trượng, Halloween ở Thiệp Cốc nhất định phải cẩn thận, chú linh định làm loạn vào Halloween.

Cơ Giới Hoàn nói: Nhất định phải thuyết phục các thầy cô cẩn thận.

Ngươi là Cơ Giới Hoàn, tại sao lại nói với ta những điều này.

Có lẽ vì hiện tại ta có thể thấu hiểu ngươi.

Cơ Giới Hoàn nói.

Trước đây hắn cho rằng Hổ Trượng sẽ biến thành chú linh, là quái vật, nhưng giờ chính hắn đã là một chú linh quái vật rồi.

Hiện tại hắn thấu hiểu tâm lý của Hổ Trượng, cái kiểu dù mình có biến thành quái vật cũng phải kiên trì làm việc tốt, nhưng lại không được thấu hiểu.

Mình rõ ràng không muốn làm người xấu, nhưng người xung quanh không tin mình, môi trường xung quanh không bao dung mình.

Nhưng ngay cả trong tình huống như vậy, Hổ Trượng vẫn giữ vững bản ngã, kiên trì đứng về lập trường nhân loại.

Hổ Trượng Du Nhân, ta sẽ không thua ngươi.

Nói xong, Cơ Giới Hoàn liền đi.

Hổ Trượng thấy kỳ quặc, cái ham muốn thắng thua đột ngột này là cái quái gì vậy.

Đối phương chạy tới, chẳng lẽ chỉ để nói với mình mấy câu này.

Căn bản không hiểu gì cả.

Có điều chú linh định gây chuyện vào Halloween thì hắn đã hiểu, lập tức đi tìm giáo sư.

Gần đây Ngũ Điều Ngộ vẫn đang nỗ lực vì chuyện kiếm tiền, Hổ Trượng trực tiếp tìm thấy anh ta.

Thầy, vừa rồi Cơ Giới Hoàn trường Quan Tây đột nhiên xuất hiện nói mấy lời kỳ lạ.

Ngũ Điều Ngộ biết Cơ Giới Hoàn chính là gián điệp, nghiêm túc hỏi: Hắn nói gì.

Hắn nói chú linh định làm loạn vào Halloween.

Ở đâu.

Thiệp Cốc.

Hổ Trượng nói: Liệu có phải thật không.

Không lẽ chú linh muốn tập kích những người tham gia lễ hội Halloween chứ.

Lúc đó mọi người đều giả trang thành ma quỷ, chú linh trà trộn vào trong đó sao.

Ngũ Điều Ngộ thầm nghĩ Cơ Giới Hoàn là phản đồ, lời nói chưa chắc đã thật.

Nhưng cũng có khả năng là thật, lập trường của Cơ Giới Hoàn hiện tại rất vi diệu.

Thầy sẽ nói với hiệu trưởng, chuyện này cứ giao cho thầy, em không cần bận tâm, tiếp tục huấn luyện đi.

Vâng, thưa thầy.

Ngũ Điều Ngộ nói với hiệu trưởng, hiệu trưởng cũng chỉ sắp xếp nhân thủ quan sát xung quanh Thiệp Cốc, hễ có vấn đề là báo cáo ngay.

Halloween, có hàng vạn khách hàng từ khắp nơi tụ tập về, rất nhiều người mặc trang phục kỳ quặc, trong đó trộn lẫn một kẻ xấu cũng không nổi bật.

Chú linh bắt đầu từ từ triển khai kế hoạch tại đây.

Kế hoạch là như thế này: bao phủ Thiệp Cốc bằng một cái Trướng.

Thông thường Trướng có thể ra vào tự do, nhưng cũng có thể thiết lập thành chỉ vào không ra hoặc chỉ ra không vào.

Chú linh muốn thiết lập một cái Trướng chỉ vào không ra, nhốt hàng vạn người tham gia lễ hội bên trong.

Sau đó thả Ngũ Điều Ngộ vào, lợi dụng nhân chất làm rào cản hạn chế sức chiến đấu của Ngũ Điều Ngộ, cầm chân anh ta ít nhất hai mươi phút.

Chỉ cần hai mươi phút, phong ấn sẽ hoàn thành.

Sau đó bọn chúng phải tìm thấy Hổ Trượng, áp chế hắn, cho hắn ăn mảnh linh hồn Túc Na, đánh thức Túc Na.

Những người tham gia lễ hội Halloween đều là con tin, đều có thể bị hy sinh.

Để đảm bảo kế hoạch tiến hành, địa điểm phong ấn nằm ở tầng thấp nhất của ga tàu điện ngầm, trên mặt đất còn bố trí đủ loại trớ chú sư và chú linh để ngăn chặn các chú thuật sư, đảm bảo chỉ có mình Ngũ Điều Ngộ có thể xuống được.

Nhìn chung, kế hoạch rất chu mật.

Chương 4199

Chỉ là sau khi phong ấn Ngũ Điều rồi, Túc Na có chắc chắn trở thành đồng đội không.

Điểm này không xác định.

Dù sao Túc Na cũng là một tên khốn kiêu ngạo, chưa chắc đã thích nghe kẻ khác lải nhải.

Hắn không thích con người, cũng chẳng coi chú linh ra gì, có thể nói là thiên thượng địa hạ duy ngã độc tôn, căn bản không thèm hợp tác với bất kỳ ai.

Các chú linh hợp tác phải áp chế bản tính của mình.

Lậu Hô, Hoa Ngự, Chân Nhân, Đà Cấn đều như vậy, vì hợp tác mà ức chế bản tính, không ra tay với chú linh, nỗ lực vì cùng một mục tiêu.

Nhưng Túc Na không quan tâm mấy thứ đó, mình sướng mới là quan trọng nhất, kế hoạch cái gì chứ, đều là đồ bỏ đi hết.

Nếu nói Lậu Hô là quân tử, nhân loại là tiểu nhân, thì Túc Na chính là kẻ phá bĩnh, là kẻ kéo lùi đội ngũ chú linh.

Không áp ức bản năng, không biết hợp tác.

Cho nên mục tiêu phong ấn Ngũ Điều, lôi kéo Túc Na ngay từ đầu đã không khả thi, Túc Na không dễ khống chế như vậy.

Đáng tiếc thực lực của đội ngũ chú linh có hạn, không dựa vào sức mạnh bên ngoài thì khó mà thực hiện mục tiêu.

Đương nhiên cho dù là sáng tạo ra một thế giới toàn chú linh, hay sáng tạo ra một thế giới toàn chú thuật sư, thì người bình thường vẫn là những kẻ xui xẻo, đều bị một bên thay thế.

Halloween, giới trẻ tụ hội, hóa trang thành ma quỷ ăn mừng lễ hội.

Nhưng con người không biết rằng ma quỷ thực sự đang ở ngay bên cạnh mình, họ không thể nhìn thấy, nhưng sẽ chịu ảnh hưởng.

Khi cái Trướng khổng lồ hạ xuống trung tâm thành phố, người bình thường cũng có thể nhận thấy ánh mặt trời trở nên ảm đạm, bầu trời xám xịt một mảnh.

Những người ở rìa Trướng nhanh chóng phát hiện đường đi bị một bức tường vô hình ngăn cản, mình không thể tiến lên.

Sự hoảng loạn nhanh chóng lan rộng.

Càng nhiều người đi tới rìa, cố gắng rời đi, nhưng Trướng giống như một bức tường, người bên ngoài có thể vào, người bên trong lại không thể ra.

Đây là một cái Trướng được sắp xếp đặc biệt.

Không kịp nữa sao.

Cơ Giới Hoàn thấy Trướng khổng lồ hạ xuống, liền biết kế hoạch của chú linh đang tiến hành đúng hạn.

Hắn rất bất lực, rõ ràng đã thông báo nguy hiểm, nhưng chú thuật sư không kịp thời ngăn chặn.

Số lượng chú thuật sư không đủ, Thiệp Cốc rộng lớn như vậy, bọn họ cũng không thể giám sát hoàn toàn.

Vẫn là kỹ thuật không ổn.

Đỗ Lan xuất hiện thần xuất quỷ nhập bên cạnh Cơ Giới Hoàn, nói: Nếu có thể khai phát ra một loại radar có thể giám sát chú linh, thì có thể khóa định chính xác chú linh, nhắm bắn chuẩn xác.

Chứ không phải như hiện tại, giống như ruồi mất đầu vậy.

Radar.

Trong đầu Cơ Giới Hoàn hiện lên dấu hỏi chấm, radar chú linh nghe có vẻ không tệ, nhưng hoàn toàn không biết dùng thứ gì để cảm tri chú linh.

Ngươi là người chế tác chú khôi, chưa từng nghĩ đến phương pháp tìm ra chú linh giữa biển người mênh mông sao.

Chưa từng, loại radar chú linh này hoàn toàn không biết bắt đầu từ đâu.

Cơ Giới Hoàn không hiểu.

Đó chính là sự hạn chế của chú thuật sư, luôn bị giới hạn bởi những thủ pháp truyền thống, chưa từng nghĩ tới, hoặc nghĩ tới nhưng không có năng lực làm được, không thể kết hợp khoa học kỹ thuật hiện đại và chú thuật lại với nhau.

Đỗ Lan nói: Nếu có radar chú linh, cũng có thể giảm thiểu đáng kể thời gian lãng phí của chú thuật sư.

Cơ Giới Hoàn gật đầu, nếu thực sự có radar thì đúng là giải quyết được rất nhiều vấn đề, giống như trong Biệt đội săn ma có máy dò tìm hồn ma, và trong các phim linh dị khác cũng có không ít thiết bị tìm kiếm u linh dựa trên sóng điện từ.

Người bình thường đều đang suy nghĩ dùng khoa học để bắt quỷ, với tư cách là một chú thuật sư chuyên nghiệp, lại còn là một fan điện ảnh, mà không có được linh cảm từ điện ảnh, quả thực có chút nói không quá được.

Phương pháp tìm kiếm chú linh của chú thuật sư vẫn là đi thăm hỏi, vẫn dựa theo những câu chuyện dân gian, truyền thuyết đô thị ở các nơi, chứ không phải sử dụng khoa học.

Hiệu suất như vậy tự nhiên không cao.

Muốn nâng cao hiệu suất, không chỉ có thể nâng cao chiến lực của học sinh, mà còn phải là công dục thiện kỳ sự, tất tiên lợi kỳ khí thợ muốn làm tốt việc của mình, trước tiên phải làm sắc công cụ của mình.

Sự khác biệt giữa con người và động vật là con người giỏi sử dụng các loại kỹ thuật.

Cơ Giới Hoàn, ta rất coi trọng ngươi, chú thuật của ngươi ở phương diện máy móc có ưu thế rất lớn, có thể thử xem sao, lợi dụng ảnh hưởng của chú linh đối với thiết bị điện tử để khai phát radar chú thuật.

Trước đây đã từng có chuyện chú linh can thiệp vào cửa tự động.

Cơ Giới Hoàn nói: Nhưng ta muốn sát cánh chiến đấu cùng đồng học.

Ta biết ngươi muốn bảo vệ đồng học, nhưng ngươi đi chiến đấu thì giúp đồng học đỡ được bao nhiêu viên đạn.

Còn nếu ngươi khai phát được radar chú thuật, có thể giúp đồng học biết trước kẻ địch, ý nghĩa vô cùng trọng đại.

Cơ Giới Hoàn trầm tư, tuy nhiên không có bất kỳ manh mối nào, liền nói: Radar chú linh tính sau đi, tình hình trước mắt rất phiền phức, kẻ địch có rất nhiều đặc cấp chú linh.

Trường Quan Đông đã có hành động, lập ra nhiều tiểu tổ.

Thậm chí ngay cả những lão già của gia tộc Thiền Viện cũng xuất mã rồi.

Một đặc cấp chú thuật sư dẫn theo hai chú thuật sư trẻ tuổi, các tiểu tổ này tấn công từ nhiều hướng.

Đương nhiên còn có vị cứu tinh của mọi người, Ngũ Điều Ngộ.

Nghe thấy tên Ngũ Điều Ngộ, ai nấy đều vô cùng an tâm, dường như Ngũ Điều Ngộ là vô sở bất năng.

Nhưng thực tế, Ngũ Điều Ngộ đã sớm bị tính kế chết rồi.

Mọi người đều đang gọi tên Ngũ Điều Ngộ, cho rằng anh ta tới là an toàn, anh ta tới là kẻ địch xong đời.

Ngay cả kẻ địch cũng đang gọi tên, vì bọn chúng đã chuẩn bị một cái bẫy được sắp xếp tinh vi, chỉ chờ anh ta tới.

Toàn bộ cốt lõi của kế hoạch chính là phong ấn Ngũ Điều Ngộ.

Việc cần làm rất nhiều, đầu tiên chính là khiến Ngũ Điều Ngộ xuất hiện.

Ngũ Điều Ngộ sẽ đánh thẳng vào sào huyệt.

Tại khu vực cốt lõi có ba chú linh: Hỏa sơn Lậu Hô, rừng rậm Hoa Ngự, và đại ca Cửu Tương Đồ.

Đương nhiên còn có một lượng lớn con người đang hoang mang.

Không có tín hiệu, chuyện gì vậy.

Tại sao điện thoại không gọi được.

Mạng cũng không có.

Tàu điện cũng bị trễ rồi.

Có phải vì Halloween không.

Thật là, rõ ràng mọi người còn phải đi làm, đám người cuồng hoan này không thể đừng chiếm dụng tài nguyên công cộng được sao.

Người bình thường vẫn đang đợi tàu điện ngầm, vẫn chưa biết tình hình trên mặt đất.

Vì không có tín hiệu, nên mọi người cũng không biết Trướng đã nhốt hàng vạn người.

Trướng đã cách tuyệt sóng điện từ.

Chú lực và sóng điện từ cũng có thể tương tác lẫn nhau, việc chế tạo radar dò tìm chú linh là khả thi.

Hơn nữa mỗi lần chú linh hành động đều để lại tàn uế tại hiện trường, những thứ này đều có thể chứng minh sự hiện diện của chú linh.

Cho nên việc khai phát radar dò tìm chú linh có tính mục tiêu là khả thi về mặt lý luận.

Các tiểu tổ khác phụ trách phá hủy Trướng, còn khu vực cốt lõi giao cho Ngũ Điều Ngộ xử lý.

Ngũ Điều Ngộ nhanh chóng tìm kiếm, xác định được đám chú linh dưới lòng đất.

Thế là anh ta như thiên thần giáng trần, xuất hiện trước mặt ba chú linh.

Cả ba chú linh đều cảm nhận được áp lực, bọn chúng cần cầm chân Ngũ Điều Ngộ trong hai mươi phút, và khiến anh ta đứng yên tại chỗ trong một phút.

Độ khó không nhỏ.

Ngũ Điều Ngộ nhìn kẻ địch, lại nhìn những con người đang ngơ ngác xung quanh, liền biết kẻ địch muốn dùng con người làm khiên thịt để cản trở mình phát huy.

Xung quanh toàn là người, Thuật thức Thuận chuyển và Thuật thức Phản chuyển, hay hỗn hợp chú thuật dung hợp cả hai, đều không thể sử dụng.

Chương 4200

Vô Hạ Hạn chú thuật uy lực quá lớn, chỉ cần động thủ một chút, cả ga tàu điện ngầm sẽ bị nổ tung lên trời, lúc đó sẽ không ai sống sót.

Ngũ Điều Ngộ vẫn muốn bảo vệ con người, không muốn tiêu diệt con người mà chỉ để lại chú thuật sư.

Anh ta nhanh chóng phán đoán ra mục đích kẻ địch chọn ga tàu điện ngầm, nhưng vẫn có một chút nghi hoặc: Mình không ra tay, không có nghĩa là kẻ địch có thể thắng. mình không chỉ có tấn công cường đại mà còn có phòng ngự cường đại, kẻ địch dùng thủ đoạn gì để phá hủy phòng ngự Vô Hạ Hạn của mình đây.

Đương nhiên là Lãnh địa Diên triển.

Đây là một loại kỹ thuật tương tự như Giản dịch Lãnh địa, chính là dùng lãnh địa bao bọc thân thể mình, để lãnh địa giải phóng ở quy mô nhỏ.

Tuy hiệu quả tất trúng sẽ giảm đi, nhưng khả năng trung hòa thuật thức vẫn còn, có thể trung hòa phòng ngự Vô Hạ Hạn.

Đối với kẻ mạnh nhất Ngũ Điều Ngộ, chú linh cũng đã tiến hành nghiên cứu chiến thuật kỹ lưỡng.

Giống như boss lớn trong game, người chơi sẽ nghiên cứu cách đánh hết lần này đến lần khác, lợi dụng tài nguyên mình có để đổi lấy chiến thắng.

Cho dù boss có mạnh đến đâu, chỉ cần boss còn đổ máu, người chơi nhất định có thể nghiên cứu ra cách đánh, cuối cùng đánh bại boss.

Kẻ địch mạnh chỉ càng kích phát đấu chí của người chơi.

Ngũ Điều Ngộ có phòng ngự Vô Hạ Hạn, chú linh chỉ có thể dùng lãnh địa để chiến đấu.

Mà lãnh địa lại chia thành: Lãnh địa Triển khai, Giản dịch Lãnh địa, Lãnh địa Diên triển cùng các kỹ thuật khác.

Những người bình thường xung quanh phát hiện rất nhiều người chết một cách kỳ lạ, nhiệt độ cao quái dị, cùng với những phi đao máu bất ngờ bùng phát trong đám đông, đều không biết chuyện gì đang xảy ra.

Muốn chạy cũng không kịp, đám đông chen lấn nhau, máu tươi văng khắp nơi, thân thể vỡ vụn một cách khó hiểu, mọi thứ đều kỳ quái như vậy.

Tiếng hét, tiếng khóc, giẫm đạp, sốc, người bình thường căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra.

Họ chỉ thấy một người đàn ông tóc trắng mặc đồ đen đang đấu trí đấu dũng với không khí, rồi thấy máu tươi như có sức sống, lúc thì thành phi đao, lúc thì thành dây roi, biến hóa khôn lường, tấn công người đàn ông áo đen.

Đây là Xích Huyết Thao Thuật của đại ca Cửu Tương Đồ.

Tuy kẻ địch mạnh, nhưng thể thuật của Ngũ Điều Ngộ cũng không tồi, một chọi ba vẫn thong dong điềm tĩnh, chỉ cần dùng Vô Hạ Hạn chú thuật làm áo giáp, phối hợp với thể thuật, liền áp chế được ba kẻ địch.

Lậu Hô ngây người, rõ ràng đã lên kế hoạch hết rồi, đã biết trước đủ loại năng lực hack của Ngũ Điều Ngộ, cũng đã học được Lãnh địa Diên triển, nhưng tại sao chiến đấu vẫn gian nan như vậy.

Vì anh ta còn có Lục Nhãn, mọi động tác của kẻ địch đều nằm trong sự quan sát của anh ta.

Hơn nữa IQ chiến đấu của Ngũ Điều Ngộ cũng rất cao, trước tiên nhắm vào một kẻ địch để tấn công, chứ không phân tán sức mạnh.

Trên mặt đất, các tiểu đội khác cũng bắt đầu tìm kiếm nguồn gốc của Trướng, cố gắng phá hoại, phải tranh thủ từng giây từng phút, nếu không số người hy sinh sẽ không ngừng tăng lên.

Đỗ Lan nói: Cơ Giới Hoàn ở lại, ta đi thu thập chú lực một chút, ta nghe thấy rồi, bên trong có rất nhiều trớ chú.

Con người tại hiện trường phát ra trớ chú, chỉ là chính họ cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, cho nên trớ chú đủ loại kiểu dáng, chú lực không thể ngưng kết.

Nhưng Đỗ Lan có thể thu thập chú lực mà hàng vạn người này tiết ra.

Đại chiến đã bắt đầu, Cơ Giới Hoàn cũng muốn giúp đỡ, nghe Đỗ Lan bảo mình ở lại, lập tức nói: Ta cũng muốn giúp một tay, tuy chuyện này xảy ra ở Quan Đông, nhưng Quan Đông bại thì Quan Tây cũng không thể đứng ngoài cuộc.

Ta biết các đồng học Quan Tây chắc chắn cũng sẽ tới chi viện.

Ngươi có nhiệm vụ của ngươi, ngươi đi cùng những người này để thu thập số liệu.

Đỗ Lan nói.

Đi cùng ai.

Đi cùng chúng ta, nhóc con.

Cơ Giới Hoàn còn không biết bên cạnh đã xuất hiện thêm mấy người hình thù kỳ quái, chắc là người nhỉ, nhưng trông họ không bình thường cho lắm.

Mấy vị này đều là nhà khoa học, là nhân tài chuyên nghiên cứu về chú thuật.

Ngươi đi cùng họ, giải thích cho họ những nội dung chú thuật cơ bản.

Những nhà khoa học này sẽ khám phá tương lai của chú thuật, vận khí tốt có thể khai phát ra quả thực chú thuật, chú thuật sư sẽ không còn cô độc nữa.

Đỗ Lan nói.

Trước đây khi thảo luận phương án kiếm tiền với Ngũ Điều Ngộ, đã có hai phương án là cho thuê chú thuật và trồng trọt chú thuật, đều cần các nhà khoa học tham gia.

Nhà khoa học bình thường chắc chắn không làm được, nhưng các siêu nhà khoa học trong thế giới điện ảnh thì có thể.

Cơ Giới Hoàn tuy không hiểu, nhưng đã tiếp nhận nhiệm vụ này.

Trận chiến vẫn tiếp tục, Ngũ Điều Ngộ bị hạn chế khắp nơi.

Ngũ Điều Ngộ mạnh nhất là khi anh ta đơn độc đối địch.

Quân sư của chú linh đã tính toán như vậy, hiện tại trong ga tàu điện ngầm dòng người tấp nập, đã hạn chế rất lớn chú thuật vô địch của Ngũ Điều Ngộ.

Thực sự bị hạn chế, nhưng Ngũ Điều Ngộ dùng thể thuật đối chiến với ba kẻ địch cũng không hề rơi vào thế hạ phong.

Chỉ có những người bình thường xung quanh là hoảng loạn, không ngừng ngã xuống.

Điều này cũng có cái hay, đó là họ đang rời xa kẻ điên.

Trong tầm mắt người bình thường không nhìn thấy chú linh, chỉ thấy Ngũ Điều Ngộ chiến đấu với không khí, vô cùng quái dị.

Cho nên họ lùi, lùi, lùi.

Điều này đối với Ngũ Điều Ngộ là tin tốt, chỉ cần người bình thường xung quanh tránh xa mình, nhường ra một không gian, anh ta có thể sử dụng chú thuật quy mô nhỏ để tiêu diệt đám chú linh trước mặt.

Đương nhiên cho dù không dùng chú thuật, anh ta cũng có thể tiêu diệt chú linh, dương đông kích tây, nhìn thì như tấn công Lậu Hô, thực chất là muốn tiêu diệt Hoa Ngự.

Ngay lúc Lậu Hô phòng ngự, Hoa Ngự tấn công, Ngũ Điều Ngộ bỗng nhiên quay người, phóng ra chú lực về phía Hoa Ngự.

Chú lực hung mãnh không có bất kỳ kỹ xảo nào, chỉ là man lực, giống như cái vỉ đập ruồi đập bẹp Hoa Ngự lên tường.

Mọi chuyện xảy ra rất nhanh, một đặc cấp chú linh cứ thế mất mạng.

Ngươi giết Hoa Ngự rồi.

Lậu Hô đại nộ, vì đó là đồng đội, còn là ân nhân cứu mạng của hắn.

Ngũ Điều Ngộ không nói gì, xung quanh ngày càng trống trải, anh ta sắp có thể sử dụng chú thuật.

Tuy nhiên ngay lúc này, mọi người nghe thấy tiếng phanh của tàu điện ngầm tiến vào sân ga, người bình thường lập tức muốn lên tàu để rời đi.

Điều này cũng nằm trong tính toán của chú linh.

Chú linh rất hiểu người bình thường, khi gặp sợ hãi chắc chắn sẽ bỏ chạy, lúc này điều chú linh cần làm là tăng mật độ nhân viên, xua đuổi họ trở lại bên cạnh Ngũ Điều Ngộ, một lần nữa hạn chế anh ta.

Khi tàu dừng lại, cửa mở ra.

Bên trong xe không phải là hy vọng đưa họ rời đi, mà là một lũ quái vật nhe răng trợn mắt.

Người bình thường có thể nhìn thấy quái vật, chứng tỏ chúng không phải chú linh, mà là con người bị cải tạo.

Xuống xe cùng quái vật còn có Chân Nhân khi đi tới sân ga.

Vừa giết một đặc cấp chú linh, lại tới thêm một đứa nữa.

Ngũ Điều Ngộ nhận ra ý đồ của mình đã không thể thực hiện, kẻ địch hiện tại chắc chắn đang không ngừng xua đuổi dòng người xuống dưới.

Không gian vừa mới trống ra bên cạnh anh ta lại một lần nữa bị lấp đầy, lần này không chỉ có con người mà còn có quái vật.

Nếu tiếp tục thế này, anh ta thực sự có thể thất bại. 0,2 giây.

Anh ta đang nghĩ nếu mình mở Lãnh địa Vô Lượng Hư Không trong 0,2 giây, nhốt tất cả mọi người trong lãnh địa, liệu mình có đủ thời gian để tiêu diệt kẻ địch không.

Một khi vào lãnh địa, bất kể là con người hay chú linh, đều sẽ rơi vào trạng thái quá tải thần kinh.

Đại não của họ sẽ không ngừng thực hiện những suy nghĩ vô nghĩa, thời gian dài sẽ gây tổn thương não vĩnh viễn.

Chương 4201

Cho nên tốt nhất là khống chế thời gian, chỉ cần thời gian đủ ngắn, cho dù thần kinh não bộ tràn ngập thông tin vô nghĩa, chắc cũng chỉ đau đầu chứ không đến mức biến thành kẻ đần độn.

Không quá 0,2 giây, tổn thương não bộ chắc là có thể chấp nhận được.

Đương nhiên đây cũng chỉ là phán đoán của Ngũ Điều Ngộ dựa trên kinh nghiệm chiến đấu của mình, không hẳn đã chính xác.

Có thể không gây hư hại vĩnh viễn, cũng có thể biến tất cả con người tại đây thành kẻ ngốc.

Nhưng bất luận thế nào, không mở lãnh địa, chiến cục quá bất lợi cho anh ta.

Lãnh địa Triển khai: Vô Lượng Hư Không.

Mọi thứ đều dừng lại, con người, chú linh, quái vật xung quanh dường như bị nhấn nút tạm dừng, Ngũ Điều Ngộ dùng tốc độ nhanh nhất để dọn dẹp đám quái vật làm hại con người.

Đối với thế giới thực là 0,2 giây, đối với kẻ địch dường như là cả một đời, còn đối với Ngũ Điều Ngộ thì là vài phút.

Những góc độ khác nhau có những cảm nhận khác nhau, thời gian không hề tương đồng.

Thế là đủ rồi, phong ấn Ngũ Điều Ngộ chính là lúc này. 0,2 giây, Ngũ Điều Ngộ đã giết sạch đám quái vật bước xuống từ tàu điện, trước tiên đảm bảo an toàn cho quần chúng vô tội.

Lãnh địa đóng lại, Ngũ Điều Ngộ lại phát hiện trên mặt đất phía trước xuất hiện một khối lập phương cổ xưa như đá chạm khắc, nhìn một cái là thấy thứ này không tầm thường.

Đã lâu không gặp.

Ngay lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên.

Ngũ Điều Ngộ ngẩng đầu nhìn, không nhịn được nói: Hạ Du Kiệt.

Trong não bộ một khoảnh khắc hồi ức lại đủ thứ chuyện quá khứ, ký ức cuối cùng dừng lại ở trận Bách Quỷ Dạ Hành năm ngoái, Hạ Du Kiệt đã chết.

Tuy thực tế rất ngắn ngủi, nhưng trong đầu Ngũ Điều Ngộ đã trôi qua rất lâu, suy nghĩ rất nhiều thứ.

Khoảnh khắc này dừng lại, đại não bị vô số thông tin quét qua.

Khai môn.

Chính là lúc này, Hạ Du Kiệt quả đoạn mở khối lập phương ra.

Khối lập phương chia thành mấy mảnh vụn nhả ra những sợi cơ thịt quấn chặt lấy Ngũ Điều Ngộ.

Ngươi rốt cuộc là ai.

Đôi mắt của ta, chú lực của ta đều khẳng định ngươi là Hạ Du Kiệt, nhưng linh hồn của ta lại đang phủ định.

Mâu thuẫn như vậy, ngươi tuyệt đối không phải hắn.

Ngũ Điều Ngộ biết mình lại trúng kế rồi, thân thể không thể vận chuyển một chút chú lực nào, lập tức tìm cách phá cục, trước tiên là kéo dài thời gian.

Thật là đáng ghét, không ngờ lại bị ngươi nhận ra.

Trên trán Hạ Du Kiệt có vết khâu, hắn trực tiếp tháo ra, mở nắp sọ, bên trong là một bộ não có miệng.

Đoạt xá.

Nhìn thấy bộ não này, Ngũ Điều Ngộ lập tức nghĩ ngay đây chắc chắn là chú thuật đoạt xá thân thể.

Cũng gần như vậy, thông qua việc thay đổi thân thể, ta có thể sử dụng chú thuật của thân thể đó.

Bộ não nói: Ngươi quả thực đủ mạnh, như vậy mà cũng nhìn ra được, quả nhiên phong ấn ngươi là đúng.

Đây là Ngục Môn Cương, thời gian phong ấn khoảng một trăm năm, hoặc một ngàn năm.

Dù sao ngươi quá vướng víu, sau khi phong ấn ngươi lại, đợi đến khi ngươi giải khai phong ấn sẽ là một thế giới hoàn toàn mới.

Bộ não này chính là quân sư của chú linh, hắn chiếm đoạt thân thể Hạ Du Kiệt, cũng có được chú thuật thôn phệ và khống chế chú linh Chú Linh Thao Thuật của Hạ Du Kiệt.

Ngươi tưởng các ngươi có thể đắc thắng sao.

Đừng quên trước khi ta giết Hạ Du Kiệt, hắn bị ai áp chế.

Ngũ Điều Ngộ đối với việc mình bị phong ấn cũng không hoảng hốt, vì anh ta vẫn còn một quân bài chưa lật.

Ngươi đang nói Ất Cốt Ưu Thái sao.

Một năm trước Hạ Du Kiệt thao túng bốn ngàn con chú linh chia binh làm hai đường, kế hoạch ban đầu của hắn là điệu hổ ly sơn vì ngươi rất vướng víu.

Không ngờ ngươi bị điều đi thật, nhưng lại xuất hiện một Ất Cốt Ưu Thái với chú lực sâu không thấy đáy, mô phỏng chú thuật vô điều kiện, những thứ đó đều dựa trên sự thúc trói linh hồn của người hắn yêu nhất ở trên người mới thành lập được, hắn không có tiềm lực bất chấp đạo lý như ngươi đâu.

Ta không lo lắng về hắn.

Bộ não biểu thị mình không sợ Ất Cốt Ưu Thái, vì năng lực của Ất Cốt là một loại chú phược, quả thực rất mạnh nhưng không bằng Ngũ Điều Ngộ.

Tạm biệt, nếu còn cơ hội gặp lại, đó nhất định là tân thế giới.

Bộ não nhìn Ngũ Điều Ngộ đang đầy vẻ xoắn xuýt, rất vui vẻ đậy nắp sọ lại.

Ngươi định mặc người sai khiến đến bao giờ, Kiệt.

Ngũ Điều Ngộ đột nhiên hét lên một tiếng.

Thân thể Hạ Du Kiệt đột nhiên mất kiểm soát bóp chặt cổ mình.

Bộ não cũng kinh ngạc, nhưng nhanh chóng giành lại quyền kiểm soát thân thể, dường như linh hồn Hạ Du Kiệt vẫn còn trong thân thể.

Hắn đậy nắp sọ lại, vui vẻ nói: Chân Nhân, ngươi cho rằng có linh hồn trước rồi mới có thân thể.

Ta không đồng ý, ta cho rằng thân thể chính là linh hồn, linh hồn chính là thân thể.

Nếu không thì không thể giải thích được ý thức thân thể vẫn tồn tại, cũng không thể giải thích được việc ta có thể cảm nhận được ý thức của Hạ Du Kiệt tồn tại, thú vị quá.

Chân Nhân lại nói: Chú thuật của ta và Hạ Du Kiệt chắc là tồn tại ở hai thế giới khác nhau, không cần thống nhất.

Chú linh cũng phải suy nghĩ về nguyên lý chú thuật, suy nghĩ về mối quan hệ giữa chú lực, chú thuật, linh hồn và thân thể.

Chú thuật được khắc ghi trong thân thể, thay não vẫn có thể tiếp tục sử dụng.

Chú lực thì dường như có quan hệ với cả não và thân thể, sửa đổi não bộ có thể nhận được chú lực.

Linh hồn nằm trong não hay trong thân thể.

Cái này thật khó nói.

Chân Nhân thì cho rằng chú thuật là sự phản chiếu của các duy độ, thứ nguyên, thế giới khác nhau vào thực tại, các chú thuật khác nhau không thể đánh đồng, đó là sự khác biệt về thế giới chứ không phải khác biệt về chú thuật.

Thế giới này quả thực tồn tại các thứ nguyên khác nhau, ví dụ như Thiên Nguyên đại nhân phải dựa hoàn toàn vào Tinh Tương Thể mới có thể ở lại nhân gian, nếu không sẽ dễ dàng đi tới dị thứ nguyên.

Cho nên chú thuật có phải là hình ảnh phản chiếu của một thứ nguyên khác vào thực tại hay không cũng khó nói.

Lý luận của Chân Nhân cũng không thể chứng minh là sai.

Tóm lại hiện tại chiến đấu đã kết thúc, Ngũ Điều Ngộ bị phong ấn.

Đóng cửa.

Theo hai chữ thốt ra từ miệng Hạ Du Kiệt, khối lập phương lập tức phục nguyên, phong ấn Ngũ Điều Ngộ.

Ngục Môn Cương chỉ có thể phong ấn một người, trừ khi người bên trong tự sát, nếu không sẽ không thể sử dụng lại lần nữa.

Hạ Du Kiệt rất đắc ý, dù sao phong ấn được chú thuật sư mạnh nhất cũng đủ để tự hào.

Không phải ai cũng làm được điều này, hắn làm được chứng tỏ trí tuệ của hắn phi thường mạnh mẽ.

Mọi người nghe thấy không.

Ngay lúc mọi người còn đang đột nhập Thiệp Cốc đánh chú linh, trong đầu hiện lên giọng nói của Địch Ny Toa.

Giáo sư Địch Ny Toa.

Cô ở đâu.

Hổ Trượng lập tức tò mò ngó nghiêng.

Ta không ở bên cạnh các em, ta đang tiến hành cảm ứng ở bên ngoài Trướng.

Trướng tuy ngăn cản sóng điện từ nhưng không thể ngăn cản chú lực.

Ta có thể thông qua cảm ứng chú lực để biết mọi chuyện bên trong và thông tin cho các em.

Vừa rồi chú lực của thầy Ngũ Điều đột nhiên biến mất, tình hình rất không ổn.

Thầy Ngũ Điều làm sao ạ.

Hổ Trượng quan tâm hỏi.

Thầy ấy bị phong ấn rồi.

Địch Ny Toa thông báo một tin xấu cho mọi người.

Thầy ấy là Ngũ Điều Ngộ mà.

Nghe thấy tin này, các chú thuật sư đầu tiên là không tin, dù sao Ngũ Điều Ngộ là chú thuật sư mạnh nhất.

Nhưng bất kể họ có tin hay không, Ngũ Điều Ngộ thực sự đã bị phong ấn.

Chương 4202

Địch Ny Toa tiếc nuối nói: Hiển nhiên chú linh đã chuẩn bị hoàn toàn, vụ hỗn loạn lần này là một cái bẫy.

Chúng ta phải cứu thầy ra.

Hổ Trượng nói.

Vậy mọi người chuẩn bị kỹ càng, chúng ta sẽ tiến vào khu vực trung tâm của kẻ địch.

Địch Ny Toa mở bản đồ, chỉ huy mọi người tác chiến.

Nhiệm vụ đầu tiên của chú linh đã hoàn thành, tiếp theo là lôi kéo Túc Na.

Mà muốn lôi kéo thì trước tiên phải hồi sinh.

Vật chứa của Túc Na đang ở Thiệp Cốc, tìm thấy hắn, đánh ngất hắn, cho hắn ăn no.

Chú linh nắm trong tay phần lớn mảnh vỡ linh hồn, có thể kích hoạt sức mạnh của Túc Na, nếu Túc Na thực sự giúp đỡ thì việc xây dựng thế giới lấy chú linh làm chủ không phải là không thể.

Tóm lại chú linh đang vững bước thực hiện nhiệm vụ của mình, từng bước tiến tới thắng lợi.

Hổ Trượng Du Nhân hoàn toàn không biết mục tiêu tiếp theo chính là mình, hiện tại hắn đã có thể đánh bại chú linh đặc cấp thông thường.

Sau đó cùng tiểu đội của mình tiếp tục tiến xuống lòng đất.

Đồng đội của hắn là một chú thuật sư tự do tên Minh Minh và em trai cô ấy.

Ba người tiến về nơi sâu nhất của ga tàu điện ngầm.

Lúc này những cường địch cũng lần lượt xuất hiện để tiêu diệt các chú thuật sư xâm nhập, trận chiến vô cùng kịch liệt.

Nội bộ chú linh lại xuất hiện ý kiến khác nhau.

Chân Nhân nói: Ngũ Điều Ngộ đã bị phong ấn, vậy thì chiến lực của nhân loại và chú linh chắc là cân bằng rồi, hiện tại chú linh và chú thuật sư khai chiến cho dù không có Túc Na, chúng ta cũng chưa chắc đã thua nhỉ.

Ngươi muốn nói gì.

Lậu Hô hỏi.

Ta muốn nói Túc Na là một nhân vật rất nguy hiểm, hắn hồi sinh có khi sẽ giết hết cả chúng ta đấy.

Lậu Hô kỳ quái hỏi: Ngươi có quen Túc Na đâu mà nói vậy.

Chân Nhân quả thực không quen Túc Na, nếu cốt truyện không thay đổi, trong sự kiện Cát Dã Thuận Bình, hắn sẽ gặp Túc Na và bị Túc Na tấn công.

Túc Na có thể phớt lờ ưu thế chú thuật của Chân Nhân để tấn công trực tiếp vào linh hồn.

Cho nên Chân Nhân sợ hãi Túc Na, không muốn hồi sinh Túc Na, muốn giết hắn.

Sau khi phong ấn thành công, Chân Nhân đề nghị thi đấu với Lậu Hô, ai tìm thấy Hổ Trượng trước thì có quyền xử lý.

Hắn tìm thấy trước sẽ giết Hổ Trượng để tránh Túc Na hồi sinh.

Lậu Hô tìm thấy trước sẽ hồi sinh Túc Na.

Chân Nhân sợ hãi Túc Na với khả năng chém đứt mọi thứ, Túc Na gần như là thiên địch của hắn.

Nhưng cốt truyện đã thay đổi, Cát Dã Thuận Bình không hắc hóa, Chân Nhân cũng không biết Túc Na có thể làm hại linh hồn mình.

Hắn không nên có sát tâm với Túc Na mới đúng.

Điều này không thể không nói Chân Nhân đã nằm mơ, theo lý thì chú linh không ngủ, không nằm mơ, nhưng Chân Nhân thực sự đã mơ, mơ thấy mình là cá thịt, Túc Na là dao thớt.

Linh hồn của hắn bị băm nhỏ thành nhân thịt.

Lãnh địa của Túc Na có thể chém đứt mọi thứ hữu hình, vô hình, chém đứt linh hồn là chuyện vô cùng dễ dàng.

Vì giấc mơ đáng sợ đó, Chân Nhân có chút sợ hãi, không muốn bỏ qua cho Ngũ Điều Ngộ.

Thế là hắn nảy sinh bất đồng với Lậu Hô.

Chân Nhân nói: Lậu Hô, ta tuy chưa gặp hắn, nhưng Túc Na đã mấy lần giúp Ngũ Điều Ngộ giết chú linh rồi.

Hiển nhiên Túc Na không công nhận chú linh, hắn có thể giết cả chúng ta nữa.

Ngươi sợ chết à.

Ngươi không sợ sao.

Chân Nhân nhìn chằm chằm Lậu Hô, tò mò hỏi.

Không sợ, chỉ cần cuối cùng chú linh làm chủ, còn về việc là ta hay Túc Na đạt được mục tiêu đó thì cũng như nhau.

Đây cũng là điểm chú linh khác với con người, con người ích kỷ sợ chết.

Nhưng chú linh hành động theo bản năng, chỉ cần thực hiện được mục tiêu thì có chết cũng có gì đáng sợ.

Đây chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa chú linh và đám nhân loại giả tạo kia.

Lậu Hô hùng hồn nói, cho rằng nhân loại chính là tham sống sợ chết, chú linh chính là xả thân thủ nghĩa.

Thực tế nhân loại xả thân thủ nghĩa có rất nhiều ví dụ, mà chú linh cũng tham sống sợ chết như thường.

Nhưng với tư cách là một kẻ tôn sùng chú linh thượng đẳng, Lậu Hô cho rằng mọi khuyết điểm đều là của nhân loại, mọi ưu điểm đều là của chú linh.

Hắn thiếu nhận thức khách quan về cả nhân loại và chú linh, có thể nói là quá lạc quan.

Chân Nhân thì sợ chết, không muốn bị Túc Na tiêu diệt, liền nói: Vậy chúng ta chơi một trò chơi, xem ai tìm thấy Hổ Trượng trước.

Ta tìm thấy sẽ giết hắn.

Ngươi tìm thấy sẽ hồi sinh Túc Na.

Dù sao hiện tại chiến lực của chú thuật sư và chú linh là năm ăn năm thua, không có Túc Na cũng có thể thắng.

Lậu Hô ngây người, không ngờ lại như vậy.

Chân Nhân còn hỏi Hạ Du Kiệt: Ngươi thì sao.

Có muốn tham gia không.

Hạ Du Kiệt nói: Ta phải canh giữ Ngục Môn Cương, Ngũ Điều Ngộ bên trong không có yên ổn đâu.

Ta không tham gia, hồi sinh Túc Na quả thực là kế hoạch dự phòng, các ngươi vui vẻ là được.

Hắn cảm thấy khối Ngục Môn Cương trong tay rất nặng, không thể di chuyển, phải đợi một lát để đảm bảo Ngũ Điều không phá vỡ phong ấn.

Trước đây đâu có nói thế, rõ ràng là hai kế hoạch mà.

Lậu Hô nói, nhưng không nhận được câu trả lời.

Chân Nhân hỏi đại ca Cửu Tương Đồ: Ngươi thì sao.

Hổ Trượng giết nhị đệ và tam đệ của ta, ta phải báo thù cho các em, ta cũng muốn giết hắn.

Đại ca muốn báo thù.

Quyết định vậy đi, bắt đầu thôi.

Chân Nhân và đại ca lập tức xuất phát.

Lậu Hô ngẩn người, chú linh không phải nên đoàn kết sao.

Hắn có chút nhớ Hoa Ngự đã chết, đáng lẽ phải cùng nhau nỗ lực, giờ lại có bất đồng.

Chú linh lẽ ra phải ưu tú hơn đám nhân loại giả tạo, giờ nhìn lại thì chưa chắc.

Chú linh cũng dần bộc lộ những khuyết điểm như con người, cũng bắt đầu có bất đồng.

Thuyết chú linh ưu tú của Lậu Hô xuất hiện một chút rạn nứt.

Trước đây có Ngũ Điều Ngộ áp chế, ai cũng sợ Ngũ Điều Ngộ.

Chú linh đều sống dưới bóng ma của Ngũ Điều Ngộ, hiện tại bóng ma biến mất, mây tan thấy mặt trời, chú linh lập tức bắt đầu mưu tính cho bản thân, xuất hiện sự chia rẽ.

Những vấn đề con người gặp phải, chú linh cũng phải đối mặt.

Chỉ là bất tại kỳ vị, bất mưu kỳ chính không ở vị trí đó thì không lo việc đó, nếu chú linh thực sự thay thế vị trí của nhân loại, cũng sẽ không trở nên chân thực hơn, mà sẽ càng thêm giả tạo.

Lậu Hô vẫn không hiểu, giả tạo mới là cơ sở của sự hợp tác, chân thực mới là trở ngại của hợp tác.

Chân thực là khi thấy đồ tốt thì muốn chiếm làm của riêng. giả tạo là khi ta khiêm tốn đối đãi với người, nhường đồ tốt cho người khác.

Nhưng người khác không có nghĩa vụ phải hoàn thiện cái chân thực của ta, mỗi người đều có nhu cầu chân thực của riêng mình.

Thế là sự giả tạo trở thành cơ sở để mọi người có thể hợp tác, khắc chế dục vọng của bản thân, hạn chế bản năng của mình.

Lậu Hô không hiểu điểm này thì không thể xây dựng xã hội chú linh.

Chương 4203

Cho dù nhân loại biến mất, chú linh cũng sẽ chỉ tàn sát lẫn nhau, cuối cùng đi đến diệt vong.

Vừa mới đạt được một thắng lợi nhỏ, nội bộ chú linh đã xuất hiện mâu thuẫn, việc lợi dụng hay trừ khử Hổ Trượng đã chia chú linh thành hai phái.

Lậu Hô chắc chắn hy vọng hồi sinh Túc Na, không quan tâm Túc Na có giết mình hay không, chỉ biết Túc Na đủ mạnh để tiêu diệt nhân loại, xây dựng thế giới lấy chú linh làm chủ.

Mình chết rồi vẫn còn những chú linh khác tiếp tục lý tưởng.

Chú linh là tân nhân loại, nhân loại chân thực. con người là nhân loại giả tạo, cựu nhân loại.

Nhưng từ biểu hiện của chú linh mà xem, cũng chẳng mạnh hơn con người là bao.

Vấn đề con người gặp phải, chú linh cũng gặp phải, Lậu Hô vô năng vi lực, chỉ có thể không ngừng niệm kinh chú linh là tân nhân loại để gây tê bản thân, chứ không thể nâng cao tố chất tổng thể của chú linh.

Trận chiến bắt đầu, các tiểu đội chú thuật sư tiến vào các lối vào ga tàu điện ngầm khác nhau, mục tiêu là giải cứu Ngũ Điều Ngộ.

Phải kiểm tra thành quả huấn luyện của mọi người.

Đỗ Lan muốn xem biểu hiện của học sinh.

Kẻ địch lần này là mấy con đặc cấp chú linh, cùng một đám lớn chú linh thông thường.

Sự trớ chú của nhân loại đối với vạn vật đều tụ tập lại rồi, đây là một bảo tàng ác ý của nhân loại.

Trớ chú sâu bọ, trớ chú tự nhiên, trớ chú bệnh tật, trớ chú con người. cái gì cũng có thể trớ chú, tám triệu loại trớ chú.

Người ta dùng tư niệm để trở thành thần linh, cái này thì dùng trớ chú sinh ra chú linh.

Không biết có u linh nào, một u linh đang lang thang trong thế giới tư bản chủ nghĩa không nhỉ.

Đỗ Lan thầm nghĩ chỉ cần là sợ hãi một thứ gì đó mà phát ra trớ chú, đều có thể trở thành chú linh.

Vậy thì sự trớ chú đối với tư bản, trớ chú quyền uy, trớ chú thế tập.

đều nên có chú linh mới đúng.

Chỉ cần có người cảm thấy đáng sợ thì nên sản sinh chú linh, không chỉ là trớ chú những thứ cụ thể, mà còn có thể trớ chú những thứ trừu tượng.

Thậm chí là trớ chú người ngoài hành tinh, vì lo lắng người ngoài hành tinh xâm lược mà trớ chú rằng người ngoài hành tinh không tồn tại.

Tóm lại theo lý mà nói, chủng loại chú linh nên càng nhiều, càng nhiều, càng nhiều hơn nữa.

Đỗ Lan cũng là kiểu xem kịch vui không chê chuyện lớn, đối với sự hình thành chú linh cũng tràn đầy tò mò.

Cảm xúc tiêu cực của con người sinh ra chú lực, chú lực tiết ra hình thành chú linh, những thứ khiến con người nảy sinh cảm xúc tiêu cực thực sự quá nhiều.

Nếu một chú linh là truyền thuyết đô thị, ví dụ như Khẩu Liệt Nữ Người đàn bà bị rạch miệng, thì chú lực của mọi người sẽ hình thành một Khẩu Liệt Nữ.

Vốn là hư cấu, nhưng lại trở thành hiện thực.

Có thể thấy đối với vật hư cấu cũng có thể hình thành chú linh.

Sợ hãi vật trừu tượng cũng sẽ hình thành chú linh cụ thể.

Đỗ Lan thấy đây là hiện tượng rất thú vị, nếu có thể khống chế đủ chú lực, muốn sáng tạo chú linh gì thì sáng tạo chú linh đó.

Chân Nhân có thể cải tạo con người, con người cũng có thể sáng tạo chú linh.

Sau này chú linh có lẽ có thể tồn tại như trí tuệ nhân tạo, phục vụ con người.

Có thể định chế chú linh, chú linh không thể nhìn thấy bằng mắt thường, nhưng có thể dùng chú lực chạm vào vật thể, hoàn thành công việc.

Đến lúc đó mỗi người sau lưng đều có thể đi theo một thủ hộ linh, thậm chí có thể giống như các tác phẩm Thông Linh Vương Shaman King, Trấn Hồn Nhai, Fate. một ngự chủ một chú linh, rồi đánh nhau chí tử.

Nếu con người và chú linh cùng chung sống, hình thức con người lợi dụng chú linh để chiến đấu thực sự khá tốt.

Trong Thông Linh Vương, các thông linh sư sử dụng linh hồn để chiến đấu, linh hồn của người chết vì nuối tiếc mà ở lại nhân gian, thông qua thông linh sư để chiến đấu.

Thậm chí còn có thể triệu hoán linh hồn từ địa ngục để chiến đấu.

Trong Trấn Hồn Nhai, Trấn Hồn Nhai là khu vực có nhiều người và linh hồn cùng chung sống, người và thủ hộ linh hợp tác, cùng nhau chiến đấu.

Fate là triệu hồi linh hồn của các anh hùng để chiến đấu, tranh đoạt Chén Thánh.

Tóm lại trường hợp con người và thể sinh mệnh linh hồn cùng chiến đấu không ít, Đỗ Lan nói: Chú linh muốn thay thế nhân loại, có thể trước tiên xây dựng một tiểu khu, cho chú linh sinh sống trong đó, xem chú linh có thể cộng tồn hay không, đợi sau khi thích nghi rồi mới tiêu diệt nhân loại cũng không muộn.

Ví dụ dùng kết giới mạnh mẽ xây dựng một không gian độc lập, chú linh ở bên trong muốn làm gì thì làm, có thể thử đủ loại phương pháp sinh tồn.

Đương nhiên Đỗ Lan nghĩ vậy nhưng chú linh chắc chắn không đồng ý, nếu có thể tiêu diệt nhân loại, tại sao họ phải làm thí nghiệm quy mô nhỏ.

Đợi tiêu diệt nhân loại xong, chú linh muốn sống thế nào thì sống.

Đỗ Lan đang nghĩ cách lợi dụng chú thuật, chú linh phục vụ con người.

Nhưng đối với chú linh mà nói, hiển nhiên là không muốn bị con người khống chế.

Việc chú lực có thể cấu thành chú linh là chuyện chắc chắn không thành vấn đề.

Đại chiến Halloween bắt đầu, cả trung tâm thành phố biến thành chiến trường, đẳng cấp chiến đấu sẽ không ngừng nâng cao.

Viện quân chú thuật sư đang trên đường tới.

Đương nhiên Nguyên Lão Hội vẫn không từ bỏ kế hoạch ám sát

Hổ Trượng, dù sao Hổ Trượng vẫn là một mối đe dọa khổng lồ.

Chân Nhân và đại ca muốn giết Hổ Trượng, phe bảo thủ chú thuật sư cũng muốn giết Hổ Trượng.

Hổ Trượng cũng thật là thảm, đúng là vô cùng xui xẻo.

Lậu Hô muốn tìm thấy Hổ Trượng trước một bước, cho hắn ăn mảnh linh hồn để hồi sinh Túc Na.

Hắn cần Túc Na xây dựng thế giới chú linh, cho dù Túc Na là một tên khốn tính cách ác liệt, nhưng chú linh vẫn là chú linh, chỉ cần người chiến thắng cuối cùng là chú linh thì đó là thắng lợi của hắn.

Lậu Hô thể hiện tinh thần hy sinh mãnh liệt, lấp lánh ánh hào quang của chủ nghĩa lý tưởng.

Chúng ta đi phá hủy Trướng, để người bình thường rời đi trước.

Thất Hải Kiến Nhân nói: Phục Hắc, em dùng thức thần quan sát trên cao xem có thứ gì kỳ quái không.

Thứ kỳ quái nằm ngay trên sân thượng các tòa nhà cao tầng, có ba trớ chú sư đang bảo vệ đạo cụ của Trướng.

Kẻ địch không chỉ có chú linh mà còn có trớ chú sư.

Phục Hắc báo cáo tình báo cho đồng đội.

Trớ chú sư không hẳn là giúp chú linh, chủ yếu là giúp Hạ Du Kiệt.

Sau khi Hạ Du Kiệt hắc hóa, hắn đi khắp nơi tìm kiếm những chú thuật sư có tiềm lực bị ngược đãi và kết minh với họ.

Người bình thường hiểu biết về chú linh, chú thuật là bằng không, không biết chú lực là gì.

Nếu có người sử dụng chú lực, rất có thể sẽ bị người bình thường coi là mắc bệnh dị thường.

Trận chiến đầu tiên sau khi Hạ Du Kiệt hắc hóa là giết sạch hơn một trăm người trong một ngôi làng, vì họ đã giam giữ một cặp chị em song sinh trẻ tuổi có chú lực.

Hạ Du Kiệt không thể chấp nhận được những người bình thường ngu muội này nữa, bất kể là những tín đồ ngu muội mụ mẫm trong các đoàn thể tôn giáo, hay những dân làng ở vùng thâm sơn cùng cốc chẳng biết gì chỉ biết bài xích kẻ dị biệt, tất cả đều khiến hắn chán ghét tột cùng, không thể chịu đựng thêm được nữa.

Hắn không muốn bảo vệ đám khốn ngu xuẩn này nữa, muốn xây dựng một thế giới chỉ có chú thuật sư, tiêu diệt những người bình thường ngu muội.

Rất nhiều trớ chú sư cũng nghĩ như vậy, cũng không ưa người bình thường.

Rõ ràng người bình thường chẳng có thiên phú gì mà lại sống giàu có hơn chú thuật sư, tình huống này không nên xảy ra.

Chú thuật sư mạnh mẽ như vậy, tại sao không thể khống chế cả thế giới.

Chương 4204

Người bình thường ngay cả chú lực cũng không có, là những kẻ bị ông trời bỏ rơi, dựa vào cái gì mà chiếm giữ vị trí chủ lưu.

Không có chú thuật sư bảo vệ, đám phàm nhân này chỉ là thức ăn trên đĩa của chú linh, căn bản không có cơ hội tận hưởng cuộc sống phú quý.

Còn cuộc sống của chú thuật sư thì sao.

Chiến đấu với chú linh, chất lượng cuộc sống lại rất bình thường.

Không công bằng, không phục, không cam tâm.

Khi Hạ Du Kiệt hô hào một tiếng, vạn người hưởng ứng, lượng lớn chú thuật sư hưởng ứng trở thành trớ chú sư.

Đương nhiên Hạ Du Kiệt đã chết một năm trước, thân thể bị bộ não chú linh đoạt xá.

Nhưng mục tiêu tiêu diệt người bình thường không thay đổi, các trớ chú sư vẫn phối hợp, vẫn nỗ lực vì việc thực hiện một thế giới chỉ có chú thuật sư.

Trướng là do các trớ chú sư cấu thành, bọn chúng đóng đinh khắp nơi để đảm bảo Trướng có thể vận hành.

Thức thần chim bay của Phục Hắc điều tra manh mối trên cao, nhanh chóng phát hiện ra trớ chú sư, hiện tại họ phải nghĩ cách trừ khử đám trớ chú sư này.

Trớ chú sư tự nhiên sẽ không bó tay chịu trói, chúng muốn xây dựng một thế giới chú thuật không bị ràng buộc.

Mình có thiên phú thì nên sử dụng một cách vô tội vạ, phàm nhân nên ngoan ngoãn bị người có thiên phú thống trị.

Đám chú thuật sư các ngươi chẳng qua là lũ chó săn của phàm nhân, làm nhục thiên phú ông trời ban cho.

Trớ chú sư cũng có lý luận riêng để chống lưng cho hành vi của mình, thiết lập tính hợp pháp cho mình.

Chúng có thiên phú, phàm nhân không có, vậy người có thiên phú nên thống trị người không có.

Vậy người bình thường cũng có điều muốn nói, họ đã lao động, xây dựng cơ sở hạ tầng, cải thiện môi trường sống, chú thuật sư không hề lao động.

Người lao động thì nên thống trị kẻ không lao động.

Ai cũng có lý của mình.

Trớ chú sư phát hiện kẻ địch đột kích, trong lòng tràn đầy sự oán hận đối với chú thuật sư, căm ghét họ ngăn cản mình xây dựng thế giới lý tưởng tự do sử dụng chú thuật.

Chú thuật sư sở hữu chú thuật bẩm sinh, khác biệt hoàn toàn với những người bình thường không thể nhìn thấy Chú Linh hay sử dụng chú lực.

Vì vậy, chú thuật sư phải đưa ra lựa chọn: lợi dụng chú thuật để thống trị bách tính, hay cùng bách tính cộng tồn.

Nếu dùng chú thuật thống trị, họ muốn lấy gì thì lấy, muốn cướp gì thì cướp.

Còn nếu hợp tác, họ phải dùng chính chú thuật của mình để giao dịch, kiếm được bao nhiêu hay bấy nhiêu, không được cưỡng ép người dân.

Công việc của chú thuật sư rất nguy hiểm nhưng thu nhập lại có hạn mức.

Làm sao để phá vỡ hạn mức đó.

Đó chính là lựa chọn của các Trớ Chú Sư.

Họ có chú thuật nên hoàn toàn có thể thống trị người dân, để người dân thỏa mãn mọi nhu cầu của mình mà không còn chịu bất kỳ hạn chế nào.

Chú thuật chính là tính hợp pháp mà ông trời ban cho, trời ban không lấy, ắt chịu hậu quả.

Ông trời đã ám chỉ họ là những người được chọn, tại sao không thể tiến thêm bước nữa.

Các Trớ Chú Sư muốn làm chủ thế giới, và Hạ Du Kiệt đã đoàn kết họ lại.

Trận chiến giữa chú thuật sư và Trớ Chú Sư là cuộc đọ sức về thông tin và chú thuật.

Trước khi biết được thông tin của kẻ địch, người ta rất dễ chịu thiệt.

Trên mái nhà có ba Trớ Chú Sư, một bà lão và hai người trung niên, họ là một gia đình gồm bà nội và hai đứa cháu trai.

Tỷ lệ chú thuật sư sinh ra con cái là chú thuật sư thường cao hơn, vì họ có thể kiểm soát chú lực để gây ảnh hưởng lên đứa trẻ.

Tất nhiên, việc đứa trẻ nhận được chú thuật gì không nằm trong tầm kiểm soát của cha mẹ, phần lớn vẫn là ngẫu nhiên, trừ các bí thuật mà các đại gia tộc nắm giữ.

Đó là bí quyết để các đại gia tộc duy trì sự trường tồn, truyền lại các chú thuật mạnh mẽ qua nhiều thế hệ.

Nhờ di truyền chú thuật ổn định, các đại gia tộc có thể kiểm soát được nền tảng cơ bản.

Tất nhiên, nội bộ đại gia tộc cũng nảy sinh vấn đề, chẳng hạn như nhà Hyuga trong Naruto, khi con gái tông gia không đủ năng lực còn con trai phân gia lại xuất sắc, sẽ dẫn đến sự xáo trộn nội bộ.

Trong tam đại gia tộc chú thuật, nhà Thiền Viện hiện cũng rơi vào tình cảnh này.

Hai cô con gái đều chịu Thiên Dữ Chú Phược không có chú lực, đứa con út thì trình độ bình thường.

Trong khi đó, đứa con của phân gia là Phục Hắc Huệ lại có thiên phú cực giai.

Lúc này sự xáo trộn sẽ xuất hiện, Phục Hắc Huệ chính là vũ khí để đối phó với tộc Thiền Viện.

Nếu Phục Hắc Huệ thống trị nhà Thiền Viện, có lẽ sẽ có sự thay đổi.

Nói chung, các đại gia tộc nắm giữ truyền thừa chú thuật ổn định nên thường không xảy ra vấn đề lớn.

Nếu thực sự có vấn đề, thường cũng chỉ là xáo trộn nội bộ, tổng thể vẫn rất ổn định.

Chú thuật của các tiểu gia tộc thì khó truyền lại, thường chỉ để con cái nắm vững chú lực.

Không có chú thuật, chỉ có chú lực, trừ khi may mắn học được các chiêu thức như Hắc Thiểm, nếu không rất khó thăng tiến.

Chỉ có chú lực thì có thể học Hắc Thiểm, Phản Chuyển Chú Thuật, kết giới nhưng không tiện lợi bằng có chú thuật bẩm sinh.

Đối với các đại gia tộc, việc không khai phá chú thuật hậu thiên là có lợi cho họ.

Đại gia tộc sẽ vĩnh viễn nắm giữ chú thuật mạnh mẽ, dẫu thỉnh thoảng có thiên tài tự do xuất hiện thì cũng chỉ như sao băng vụt sáng rồi tắt, không thể thay đổi bản chất của thế giới chú thuật.

Sự lớn mạnh của chú thuật hậu thiên không có lợi cho tam đại gia tộc.

Nhưng các tiểu gia tộc chắc chắn không cam lòng suy vi, họ phải tìm cách tranh đoạt địa vị cao hơn.

Không thể lay chuyển đại gia tộc thì chỉ có thể mở rộng địa bàn sang phía người bình thường.

Chỉ cần mở rộng địa bàn, tiểu gia tộc cũng có thể trở thành đại gia tộc.

Đại gia tộc có mưu tính của đại gia tộc, tiểu gia tộc cũng có hướng đi riêng.

Người không hài lòng với hiện trạng không chỉ có Ngũ Điều Ngộ hay giới trẻ, mà nhiều tộc trưởng tiểu gia tộc cũng khát khao làm lớn mạnh bản thân.

Ai cũng bất mãn, nhưng lộ trình lại khác nhau.

Chú thuật sư là những người được ông trời chọn trúng, tại sao phải chịu lép vế dưới lũ phàm nhân.

Nhìn đám chú thuật sư các người xem, hoàn toàn chỉ là lũ chó săn cho phàm nhân.

Một Trớ Chú Sư nhìn đối thủ nói.

Đồng đội của Phục Hắc Huệ là một chú thuật sư sử dụng thuật Thỉnh Thần, chỉ cần đeo mặt nạ là có thể sử dụng năng lực của tứ đại thần thú.

Phục Hắc Huệ dùng thức thần, còn đồng đội dùng thỉnh thần. một người dùng bóng làm môi giới, một người dùng chính cơ thể mình làm môi giới.

Thực lực của Trớ Chú Sư cũng không yếu, bà lão này có thể triệu quỷ nhập tràng, triệu hoán Sát thủ chú thuật sư đã chết mười năm trước nhập vào thân xác đứa cháu trai nhỏ của mình.

Chương 4205

Còn đứa cháu lớn thì chiến đấu dựa vào chú thuật của bản thân, khả năng chịu đòn của hắn cực kỳ mạnh, các chiêu thức mạnh mẽ đánh vào người đều không mảy may thương tổn.

Đứa cháu nhỏ là ngọn giáo sắc bén, đứa cháu lớn là tấm khiên vô địch, sự kết hợp của cả hai giúp họ bách chiến bách thắng.

Phục Hắc Huệ và đồng đội rơi vào khổ chiến.

Sát thủ chú thuật sư kia thực chất chính là cha của Phục Hắc Huệ.

Tuy Huệ không đến mức không nỡ ra tay, nhưng vẫn bị ảnh hưởng.

Hơn nữa, bản thân gã sát thủ đó đã rất mạnh, không cần chú thuật, chỉ dựa vào thể thuật cũng có thể áp chế chú thuật sư.

Mười năm trước, chính gã đã hại chết cô gái vô tội mà Ngũ Điều Ngộ và Hạ Du Kiệt bảo vệ, khiến Hạ Du Kiệt nghi ngờ sự bất hợp lý của thế giới, và Ngũ Điều Ngộ nhận ra sự vô tình của giới nguyên lão.

Giới hạn của Ngũ Điều Ngộ và Hạ Du Kiệt đều rất cao, có thể nói là những đứa con cưng của trời, họ đã nổi danh trong thế giới chú thuật từ khi còn nhỏ.

Chính Sát thủ chú thuật sư đã lần đầu tiên cho họ biết thế nào là thất bại, khiến hai thiên tài rơi vào vực thẳm.

Vị chi của thất bại không hề dễ chịu, con đường của hai thiên tài vốn lẽ không trắc trở như vậy, họ có thể nhanh chóng gia nhập giới nguyên lão để quản lý thế giới chú thuật.

Kết quả là một người đi làm tà giáo, một người đi làm giáo dục, cuối cùng cả hai đều sớm qua đời, có thể nói là đã chịu sự vùi dập tàn độc nhất.

Quỹ đạo cuộc đời đều vì gã sát thủ Thiền Viện Thậm Nhĩ mà thay đổi, cuộc đời vốn thuận buồm xuôi gió của hai thanh niên trở nên ngắn ngủi.

Thiền Viện Thậm Nhĩ, sau khi ở rể nhà Phục Hắc thì đổi tên thành Phục Hắc Thậm Nhĩ, vì chịu Thiên Dữ Chú Phược nên không có chú lực, chỉ có tố chất cơ thể cường đại.

Tộc Thiền Viện chắc chắn coi thường gã, và gã cũng coi thường tộc Thiền Viện, nên đã rời bỏ gia tộc từ sớm để trở thành sát thủ chuyên thực hiện các nhiệm vụ ám sát.

Năng lực nghiệp vụ của gã cực mạnh, tuy không có chú thuật và chú lực nhưng nhờ vào các loại vũ khí trang bị, gã đã giết chết rất nhiều chú thuật sư.

Chú thuật sư cũng biết chảy máu, nên gã luôn tìm ra phương án giết chóc.

Sát thủ chú thuật sư chắc chắn là một cao thủ hệ thao tác, chỉ số không đủ thì dùng thao tác bù vào.

Hiện tại cha của Huệ đang ở trong xác người sống, vẫn không có chú thuật, chỉ có tốc độ và sức mạnh khiến người ta phải khiếp sợ.

Đối mặt với người cha sống lại, Phục Hắc Huệ cũng khó lòng chống đỡ.

Thật là lãng phí thiên phú, đáng lẽ các ngươi nên gia nhập với chúng ta.

Mụ già cười lạnh nói: Ngoại trừ Ngũ Điều Ngộ ra, chúng ta chẳng sợ bất kỳ ai, giờ Ngũ Điều Ngộ đã bị phong ấn, chúng ta sẽ tạo ra thời đại của chú thuật.

Dựa vào hai đứa cháu trai, mụ tự tin sẽ giành thắng lợi hoàn toàn.

Ở một bên khác, bên cạnh Cơ Giới Hoàn, các nhà khoa học đang ghi lại các trận chiến giữa chú thuật sư và Chú Linh, thu thập đủ loại dữ liệu.

Cơ Giới Hoàn rất muốn tham chiến nhưng bị các nhà khoa học vây quanh, chỉ có thể ở lại giải thích các hiện tượng cho họ.

Một nhà khoa học hỏi: Tại sao gã này bị đánh thế nào cũng không bị thương.

Khả năng chịu đòn của đứa cháu lớn này quá mạnh, tuy là gã cơ bắp nhưng sao cơ bắp lại chịu được những đòn tấn công chú lực hủy diệt như vậy.

Cơ Giới Hoàn đáp: Chắc là do chú thuật.

Chú thuật gì vậy, chẳng lẽ là vô hiệu hóa tấn công.

Không phải, chú thuật Vô Hạ Hạn của Ngũ Điều Ngộ mới là vô hiệu hóa tấn công.

Nếu gã này cũng nắm giữ năng lực đó thì họ đã không phải sợ Ngũ Điều Ngộ.

Tôi nghĩ chú thuật này chắc là Điên Đảo, nghĩa là đòn tấn công càng mạnh thì hắn càng không bị thương.

Ngược lại, những đòn tấn công uy lực nhỏ có khi lại hiệu quả.

Đây chẳng phải là chất lỏng phi Newton sao.

Đánh mạnh thì cứng lại, chạm nhẹ thì như chất lỏng bình thường.

Nhà khoa học liên tưởng ngay lập tức: Vậy nên chỉ cần tìm được lực đánh phù hợp là có thể phá giải phòng ngự vô địch của hắn đúng không.

Cơ Giới Hoàn nói: Tôi nghĩ là vậy, hy vọng họ sớm nhận ra điểm này.

Phục Hắc Huệ vẫn chưa nhận ra nguyên lý phòng ngự của đối thủ, giờ cậu khó mà tập trung suy nghĩ vì đồng đội sắp bị người cha sống lại đánh chết đến nơi rồi.

Dù biết đối phương không phải cha mình—cha cậu đã mất tích từ khi cậu học tiểu học, bỏ mặc hai chị em cậu không bao giờ quay lại.

Sau đó mẹ cậu cũng đi, chỉ còn hai chị em nương tựa vào nhau.

Sau này thầy Ngũ Điều nói với cậu rằng cha cậu đã bị thầy giết, nhưng Huệ biết cha mình là một kẻ tồi tệ còn thầy là người tốt, nên đó là người tốt diệt trừ kẻ xấu.

Cậu không oán hận thầy, chỉ thấy thất vọng về cha mình.

Phục Hắc Thậm Nhĩ rất mạnh, rõ ràng không có chú thuật, linh hồn phụ thể cũng không mang theo bất kỳ chú cụ nào, nhưng chỉ dựa vào lượng chú lực cấp người bình thường, gã vẫn có thể cảm nhận nhạy bén mọi động thái của kẻ địch, phối hợp với thể lực phi phàm, tĩnh như xử nữ động như thoát thỏ, hoàn mỹ áp chế chú thuật sư.

Nhưng gã không chỉ đánh bại kẻ thù trước mắt, mà còn cảm thấy ghê tởm mụ phù thủy đã triệu hoán mình.

Trong mắt gã, chú thuật sư hay Trớ Chú Sư đều cùng một giuộc.

Gã sinh ra trong nhà Thiền Viện, bị kỳ thị đủ đường vì không có chú lực, nên gã mới rời đi và dấn thân vào con đường sát thủ.

Trong mắt gã, lũ người chú thuật kẻ nào cũng kiêu ngạo tự đại, coi mình là nhất, cứ như có chú thuật là cao quý hơn người.

Gã muốn chứng minh chú thuật chẳng đại diện cho cái gì cả, gã giết chú thuật sư dễ như lấy đồ trong túi.

Sau khi áp chế đối thủ, gã trực tiếp ra tay với mụ già đã triệu hoán mình, một đấm kết liễu mụ.

Tuy nhiên linh hồn gã không hề biến mất mà vẫn lưu lại nhân gian.

Thất Hải nhìn Sát thủ chú thuật sư danh tiếng lẫy lừng, không thể không nghiêm túc, cảm giác chỉ cần một chút sơ sẩy là sẽ bị gã đàn ông này vặn gãy cổ.

Nhưng dù có tập trung 100% tinh thần, ông cũng không nắm chắc phần thắng.

Tiền bối, hắn mạnh quá.

Anh chàng học trưởng sử dụng năng lực thỉnh thần đã bị thương, giờ trận chiến chỉ còn trông chờ vào đội trưởng.

Thất Hải nói: Triệu hoán ra thứ rắc rối rồi.

Dù người triệu hoán đã chết mà hắn vẫn có thể lưu lại nhân gian, đây rốt cuộc là linh hồn hay là lời nguyền.

Trước đó, Chú Linh bộ não Kenjaku còn nói cơ thể là linh hồn, linh hồn là cơ thể.

Giờ lại xuất hiện chuyện linh hồn nhập xác, chiếm giữ cơ thể người khác.

Cơ thể và linh hồn thuộc về hai người khác nhau, nhưng linh hồn lại chiếm quyền chủ đạo.

Có thể thấy suy luận của Bộ Não chưa chắc đã chính xác, hoặc có lẽ Chân Nhân nói đúng, các chú thuật khác nhau là hình chiếu của các thế giới khác nhau, nguyên lý không hề giống nhau.

Có chú thuật tác động lên cơ thể, có cái tác động lên linh hồn, có cái tác động lên ngoại vật.

Tuy đều là chú thuật, đều dùng chú lực làm năng lượng, nhưng môi giới khác nhau thì thế giới cũng khác nhau.

Chú Linh sinh ra từ chú lực rò rỉ do cảm xúc nguyền rủa của con người đối với vạn vật, vậy thì chú thuật bẩm sinh ra đời như thế nào.

Là kết quả ngẫu nhiên của tự nhiên, là sự ban ơn của các vị thần khác nhau, hay là hình chiếu từ các thứ nguyên khác nhau.

Vấn đề này thực sự có chiều sâu.

Đỗ Lan cũng tò mò về nguồn gốc chú thuật.

Nguồn gốc Chú Linh thì rất rõ ràng, nhưng chú thuật thì mập mờ, đặc biệt là phần lớn chú thuật mạnh mẽ đều là bẩm sinh, thậm chí cả Lãnh Địa cũng bẩm sinh, điều này rất đáng ngờ.

Là ván cờ của thần tiên, hay là sức mạnh đồng nguyên.

Nếu theo thuyết sức mạnh đồng nguyên, chú thuật rất có thể cũng do cảm xúc con người dẫn đến, chỉ là nó ngưng tụ trên cơ thể trẻ sơ sinh, khiến con người sở hữu thực lực giống như Chú Linh.

Đỗ Lan cho rằng chú thuật sư và Chú Linh có thể cùng nguồn gốc sức mạnh, đều là sự ngưng kết của cảm xúc tiêu cực, chỉ là một cái là thực thể năng lượng, một cái ký gửi trong cơ thể con người.

Thậm chí có thể mở rộng trí tưởng tượng, thời viễn cổ từng có nền văn minh mạnh mẽ, cuối cùng cảm xúc tiêu cực của văn minh đó ngưng tụ thành siêu cấp Chú Linh Tà Thần.

Văn minh viễn cổ diệt vong nhưng Tà Thần lại sống sót, âm thầm đùa giỡn nhân loại.

Nghe khá giống Warhammer 40k.

Trong Warhammer, Tà Thần là sự kết hợp giữa cảm xúc tiêu cực của văn minh và năng lượng dị thứ nguyên, họ có thể ban sức mạnh cho con người.

Cảm xúc tiêu cực bùng nổ xé rách dị thứ nguyên, hình thành nên thần linh hủy diệt văn minh.

Đây cũng là một thế giới quan nhị nguyên phi thường.

Chương 4206

Cái ác được tách biệt ra chứ không phải tồn tại song hành với cái thiện.

Thế là mọi người sẽ nghĩ chỉ cần tiêu diệt Tà Thần, mọi thứ sẽ tốt đẹp lên.

Nhưng cái ác thường không nằm ở bên ngoài mà nằm ở bên trong mỗi con người.

Thiện ác giống như hai mặt của một đồng xu, giống như quan hệ giữa nước và băng.

Nhiệt độ hạ thấp, nước thành băng. nhiệt độ tăng cao, băng tan thành nước.

Hoàn cảnh thay đổi, thiện thành ác, ác thành thiện.

Thiện ác có thể chuyển hóa chứ không phải tách cái ác ra lập thành một phe riêng.

Có lẽ chú thuật sư và Chú Linh cũng vậy, có cơ thể thì là chú thuật sư, không có cơ thể thì là Chú Linh, bản chất đều là sự kết hợp giữa cảm xúc tiêu cực của con người và năng lượng thứ nguyên.

Vốn dĩ không có phân chia thiện ác, chỉ là chú thuật sư đã tách Chú Linh ra.

Đỗ Lan cho rằng cảm xúc tiêu cực và năng lượng thứ nguyên tạo nên chú thuật, và chú thuật lại chia thành chú thuật sư có cơ thể và Chú Linh không có cơ thể.

Sự khác biệt chỉ nằm ở việc có xác hay không.

Có cơ thể làm giảm khả năng chịu đòn của chú thuật sư nhưng tăng khả năng kiểm soát chú lực, có thể khai phá các chiêu thức như Hắc Thiểm hay kết giới.

Không có cơ thể, Chú Linh giỏi tự phục hồi hơn, bù lại một số chiêu thức Chú Linh không dùng được.

Đỗ Lan thấy khoảng cách không quá lớn, chú thuật của cả hai đều rất mạnh.

Vì vậy chú thuật sư sau khi chết, mất đi cơ thể có thể trở thành Chú Linh, trừ việc không đánh được Hắc Thiểm thì các kỹ năng khác đều giữ lại được.

Hắc Thiểm là chiêu thức cần sự đồng bộ giữa chú lực và cơ thể, không có xác thì không có đồng bộ.

Nếu sức mạnh đồng nguyên, chú thuật sư là Chú Linh có cơ thể, Chú Linh là chú thuật sư không xác, đúng là cùng một gốc sinh ra, sao nỡ tương tàn, ôi chao thật là bi ai.

Bất kể phân tích đúng hay sai, nhưng logic tự nhất quán thì có thể trở thành lý luận giải thích nguồn gốc chú thuật, tự nhiên sẽ có người chấp nhận và kẻ phản đối.

Đỗ Lan quyết định đưa ra Giả thuyết nguồn gốc chú thuật của mình, nêu lên khái niệm Chú thuật sư và Chú Linh đồng nguyên.

Bất kể họ có chấp nhận hay không, nếu chấp nhận thì có thể thử nghiệm cho nhân loại và Chú Linh cộng tồn.

Không chấp nhận thì cứ đánh tiếp.

Bất kỳ lý luận nào cũng phải giải quyết câu hỏi: ta từ đâu đến, ta đi về đâu, ta phải làm gì.

Chú thuật sư vì số lượng ít ỏi nên bấy lâu nay chưa giải quyết vấn đề này, giờ Đỗ Lan giúp họ giải quyết.

Cơ Giới Hoàn, tôi nghĩ ra một ý hay này, cậu nghe thử xem.

Đỗ Lan lập tức tìm đến Cơ Giới Hoàn, kể về suy luận của mình: Chú thuật sư là Chú Linh có cơ thể, Chú Linh là chú thuật sư không có cơ thể, thấy sao.

Cơ Giới Hoàn nghe xong thấy cũng có lý, nhưng vẫn thắc mắc: Dù có lý nhưng tôi có nghi vấn: Tại sao có người có chú thuật, có người lại không.

Đó là do cơ thể, cơ thể mỗi người mỗi khác, chỉ cần cải tạo đại não một chút là cơ thể ai cũng có thể dung nạp chú thuật và chú lực.

Chỉ cần xóa bỏ sự khác biệt về cơ thể là được.

Đỗ Lan giải thích.

Vậy còn ý thức ni.

Cơ Giới Hoàn nói: Lý luận của ông giải thích được nguồn gốc chú thuật, giải thích được tại sao có người dùng được chú thuật, có người không.

Nhưng không giải thích được ý thức, ý thức tự thân là gì.

Không có mấy học phái giải thích được ý thức đâu, tôi cũng chỉ có thể giải thích gượng ép một chút thôi.

Ý thức là sức mạnh tổng hợp sinh ra từ cơ thể và chú lực, đồng thời tồn tại trong cả hai, chia làm hai phần.

Chỉ cần cơ thể hoặc chú lực còn tồn tại một cái là có thể giữ lại ý thức.

Đỗ Lan tiếp tục giải thích.

Vậy giải thích thế nào về việc chiêu hồn.

Cơ Giới Hoàn nói: Ông nhìn chiến trường xem, Thiền Viện Thậm

Nhĩ vốn đã không còn chú lực, không còn cơ thể, nhưng vẫn dùng phương pháp quỷ nhập tràng để phụ thân vào người khác, giải thích sao đây.

Đó là sự mô phỏng của chú thuật mụ già kia, dùng ký ức và suy nghĩ của mụ để tái tạo ý thức người chết, rất giống thật nhưng đã không còn là gã đó nữa.

Đỗ Lan nói.

Vậy sau khi chết, con người đi đâu.

Chẳng lẽ tan biến luôn.

Chết rồi có lẽ là đến thứ nguyên cao hơn.

Nhưng tôi nghĩ thứ nguyên cao hơn sẽ không can thiệp vào thế giới này.

Chiêu hồn là hiệu quả của chú thuật chứ không phải thực sự phục sinh người chết, chỉ là mô phỏng nhân cách thôi.

Cơ Giới Hoàn thấy cũng có lý, dù lý luận này rõ ràng là vừa mới ra lò: Vậy giờ nếu tôi tìm được một cơ thể thì có thể khôi phục thành con người.

Đó mới là vấn đề, cơ thể và chú lực tách rời, xuất hiện hai ý thức sẽ bài xích nhau.

Cậu hiện giờ là Chú Linh, có ý thức riêng, muốn đoạt xá một cơ thể thì cần cơ thể đó không có ý thức, đồng thời phải tương thích với chú lực của cậu, không dễ tìm đâu.

Cơ Giới Hoàn nói: Biết ngay là không đơn giản như vậy mà.

Nhưng lý luận của ông cũng thú vị đấy, hiếm thấy ai đánh đồng chú thuật sư với Chú Linh như vậy, chú thuật sư chắc không chấp nhận đâu.

Đỗ Lan muốn phổ biến lý luận sức mạnh đồng nguyên của mình để thống nhất chú thuật sư và Chú Linh, thiết lập khả năng hòa bình.

Ở các thế giới khác ông cũng từng làm vậy, phổ biến đủ loại lý luận điên rồ để mở mang tư duy cho mọi người, làm một bà đỡ tư tưởng.

Đưa ra các luồng tư duy khác nhau là sự tiến bộ tất yếu của nhân loại.

Con người cần những lối đi mới, tư tưởng mới giống như một lá cờ, một tiếng kèn hiệu triệu những người muốn thay đổi.

Tư duy nhân loại thường tiến bộ theo cách đó: học tập tư tưởng cũ, khai sáng tư tưởng mới.

Khi thấy tư tưởng cũ không thể cải thiện hiện trạng thì cần suy ngẫm về cái mới.

Trước đây tư tưởng cũ của chú thuật sư là không coi Chú Linh là người, khai trừ chúng khỏi nhân tịch, giết Chú Linh không gọi là giết mà gọi là thanh tẩy.

Chú thuật sư cực kỳ bài xích Chú Linh, chỉ muốn ra tay tiêu diệt.

Chắc chắn trước đây cũng có người nghi ngờ tại sao cả hai đều biết chú thuật.

Tại sao cả hai đều mạnh như vậy.

Tại sao chỉ chú thuật sư mới đối phó được Chú Linh.

Chú thuật sư không trả lời được, chỉ có thể vạch rõ ranh giới để nhân loại tin tưởng mình.

Nhưng giờ Đỗ Lan muốn liên kết cả hai lại, các chú thuật sư truyền thống chắc chắn khó chấp nhận.

Nhưng một số chú thuật sư trẻ tuổi có lẽ sẽ tiếp thu, có lẽ sẵn lòng chung sống hòa bình với Chú Linh.

Cơ Giới Hoàn, cậu thấy trường học thế nào.

Thế nào là thế nào.

Thì trường học dạy cậu quan niệm chính tà, chú thuật sư là chính nghĩa, Chú Linh là tà ác.

Rồi trường học dạy cậu phải bảo vệ nhân loại, thủ hộ thế giới.

Cậu thấy những giáo dục đó ra sao.

Tôi thấy chẳng có vấn đề gì.

Nhưng cậu đã bao giờ thấy những con người ngu muội chưa.

Những kẻ trông có vẻ vô phương cứu chữa.

Những kẻ làm việc xấu, lấy việc làm hại người khác làm mục tiêu.

Kẻ xấu thì tôi gặp rồi, nhưng chưa thấy ai cực kỳ xấu.

Thực tế là có những kẻ rất tồi tệ, cậu nhìn đám Trớ Chú Sư kia xem.

Rõ ràng là con người nhưng lại muốn lợi dụng chú thuật để mưu lợi cho mình, muốn giẫm lên xương máu người bình thường để làm kẻ bề trên.

Cậu nghĩ sao.

Thực sự rất tệ, giống như Chú Linh vậy, đáng bị tiêu diệt.

Không chỉ Trớ Chú Sư, trong số người bình thường cũng có rất nhiều kẻ xấu, họ ma mãnh, xảo quyệt, đê tiện, có thể đâm sau lưng chú thuật sư bất cứ lúc nào.

Nếu là hạng người đó, cậu có bảo vệ không.

Cơ Giới Hoàn suy nghĩ một chút rồi nói: Sẽ không bảo vệ.

Trường học không dạy cậu những điều đó, nên có người nghi ngờ giáo dục mình nhận được, bắt đầu hoài nghi mình có bị lừa dối không.

Một số chú thuật sư đã biến thành Trớ Chú Sư như vậy, vì họ phát hiện đối tượng mình bảo vệ không phải toàn bộ là người tốt.

Có những kẻ không biết liêm sỉ, không có nhân ái đạo đức, đúng là rác rưởi, thế là Trớ Chú Sư từ chối bảo vệ họ.

Nghe cũng không sai.

Nếu gặp hạng người đó, tôi chắc chắn cũng không bảo vệ.

Bảo vệ chúng chỉ gây ra sự phá hoại lớn hơn thôi.

Đỗ Lan cười: Vậy là cậu đang nghi ngờ giáo dục của nhà trường rồi đấy.

Cơ Giới Hoàn không biết trả lời sao, vì đúng là cậu đang nghi ngờ thật.

Nhà trường chỉ dạy phải bảo vệ nhân loại chứ không dạy nhân loại cũng có người tốt kẻ xấu.

Đỗ Lan nói: Tốt, tốt, xem ra cậu đã bước sang giai đoạn thứ hai.

Giai đoạn thứ hai là gì.

Nhìn núi là núi, nhìn núi không phải là núi, nhìn núi vẫn là núi.

Giai đoạn thứ hai chính là nhìn núi không phải là núi.

Chương 4207

Để tôi giải thích, đơn giản là trường học dạy cậu bảo vệ nhân loại, đó là giai đoạn một nhìn núi là núi, cậu sẽ thấy nhân loại đều thiện lương, thấy ngọn núi thật hoàn mỹ.

Rồi cậu trưởng thành, trải qua nhiều chuyện, cậu bước vào trong núi và phát hiện ngọn núi không giống như mình tưởng, phát hiện nhân loại cũng không tốt đẹp như trường học dạy.

Thế là cậu nghi ngờ và mê mang, không biết phải làm sao, tiếp tục bảo vệ hay tiêu diệt nhân loại.

Đó là nhìn núi không phải là núi.

Cuối cùng là nhìn núi vẫn là núi, dù cậu chọn bảo vệ hay tiêu diệt thì cậu cũng phải dồn thời gian và tâm sức vào đó, cậu sẽ nảy sinh ấn tượng định kiến về nhân loại, chẳng hạn như cho rằng nhân loại là vô phương cứu chữa, là đê tiện vô sỉ, nhân loại sẽ không thay đổi.

Bởi vì thời gian và tâm sức của cậu đã trở thành chi phí chìm, khiến cậu khó mà quay đầu.

Cơ Giới Hoàn nghe xong thấy rất có lý, cậu hiện giờ đúng là ở giai đoạn thứ hai, đang hoài nghi có nên bảo vệ nhân loại không, vì bảo vệ có khi lại dẫn đến vấn đề nghiêm trọng hơn.

Cậu hỏi: Vậy rốt cuộc phải làm sao.

Có cách nào phân biệt rõ người tốt kẻ xấu để bảo vệ người tốt, tiêu diệt kẻ xấu không.

Không có.

Đỗ Lan nói: Vì con người luôn thay đổi, thiện ác như băng với nước, thay đổi theo hoàn cảnh chứ không bất biến.

Thiện lương có thể thành tà ác, và tà ác cũng có thể thành thiện lương.

Sao có thể.

Sao lại không.

Chính sách hà khắc còn dữ hơn hổ.

Chú thuật sư bảo vệ người thường, nhưng để chế tạo thêm chú cụ, bồi dưỡng thêm người mới, chú thuật sư yêu cầu người thường đóng thêm tiền.

Vậy là trong mắt người thường, chú thuật sư vốn là người tốt nay lại thành kẻ xấu.

Cùng một hành vi nhưng tùy hoàn cảnh mà khác nhau.

Chú thuật sư bảo vệ người thường, nếu họ chấp nhận thì chú thuật sư là anh hùng, nếu không chấp nhận thì chú thuật sư còn chẳng bằng Chú Linh.

Phức tạp quá, còn khó hơn điều khiển rối.

Cơ Giới Hoàn chỉ thấy mọi thứ thật rắc rối, rắc rối đến mức da đầu tê dại không thể suy nghĩ nổi: Tôi không hiểu, đã là hành vi bảo vệ nhân loại thì sao lại biến thành tà ác được.

Đó là sự bất lực của hiện thực.

Người thường đúng là cần bảo vệ, nhưng phí bảo vệ họ có thể chi trả lại có hạn.

Vượt quá kỳ vọng tâm lý thì thà bị Chú Linh giết còn hơn.

Nên cùng một hành vi có thể là chính nghĩa cũng có thể là tà ác, còn tùy vào hoàn cảnh và sự thực tiễn của chú thuật sư.

Cơ Giới Hoàn than: Phức tạp thật.

Ha ha, phức tạp là đúng rồi, điều đó chứng tỏ lý luận mới của tôi còn rất nhiều không gian phát triển.

Cơ Giới Hoàn biết Đỗ Lan đã suy xét rất toàn diện: Chú thuật sư là Chú Linh có cơ thể, Chú Linh là chú thuật sư không có cơ thể.

Linh hồn tồn tại giữa cơ thể và chú lực, có thể thu hút cũng có thể bài xích nhau.

Lợi dụng sự nghi ngờ của mọi người với giáo dục nhà trường để đưa tư duy mới vào đại não họ.

Thông minh, xem ra 17 năm bệnh tật đã giúp cậu trầm ổn hơn bạn cùng lứa.

Đỗ Lan nói: Tất nhiên vẫn còn một số thứ chưa giải thích được, chẳng hạn như nguyên lý Chú Phược, đó hẳn là một cơ chế trao đổi, nhưng trao đổi thế nào.

Tạo ra hiệu ứng ra sao.

Thiên Dữ Chú Phược đúng là khó giải thích.

Tại sao có người không có chú lực mà tố chất cơ thể lại mạnh đến thế.

Tại sao khi lập giao kèo, hai bên phải tuân thủ, nếu vi phạm sẽ bị trừng phạt.

Chẳng lẽ có một quy tắc ở thứ nguyên cao hơn hay có vị thần nào đang giám sát.

Cơ Giới Hoàn cũng suy ngẫm.

Có lẽ chỉ là mối quan hệ giữa chú lực với chú lực, chú lực với cơ thể thôi.

Nhưng những thứ đó cứ để hậu thế nghiên cứu, không thể việc gì cũng để chúng ta hoàn thành được.

Đỗ Lan nói một cách thiếu trách nhiệm: Hãy tin vào trí tuệ của hậu thế.

Cơ Giới Hoàn thấy cũng đúng, không thể giải thích hết mọi thứ ngay được.

Lúc này trên chiến trường, Phục Hắc Huệ chuẩn bị dùng chiêu thức vượt quá khả năng chịu đựng của kẻ thù để tấn công, bất kể đối phương dùng chú thuật gì thì chắc chắn không phải vô địch.

Nếu vô địch thì kẻ địch đã chẳng sợ thầy Ngũ Điều.

Vì ông sợ thầy Ngũ Điều, chứng tỏ lực tấn công cường đại có thể phá vỡ hạn mức miễn thương của ông.

Suy nghĩ tốt đấy, nhưng ngươi không phải Ngũ Điều Ngộ, ngươi chỉ là một tiểu bối vô danh tiểu tốt, ngươi không thể phá vỡ phòng ngự của ta đâu.

Đứa cháu lớn cực kỳ tự tin, dù bà nội đã chết vì bị chú thuật phản phệ nhưng hắn vẫn tập trung vào kẻ địch trước mắt chứ không hề bi thương vì người thân qua đời.

Phục Hắc Huệ nói: Vậy thì ăn một đấm này đi.

Huệ vung nắm đấm, Bạch Thiểm kiểm soát cơ thể, thông suốt con đường tối ưu nhất.

Sau đó chú lực thông qua con đường tối ưu đó, Hắc Thiểm tuôn trào không chút trở ngại.

Cơ thể và chú lực cộng hưởng, tỷ lệ đồng bộ đạt 100%, một cú đấm chú lực lũy thừa 2,5 nện thẳng vào kẻ địch đang phòng ngự như vách sắt.

Kẻ địch có ba người, mụ già và hai đứa cháu.

Giờ một đứa đã bị Thiền Viện Thậm Nhĩ chiếm xác, một đứa đang huyết chiến với Phục Hắc Huệ, còn mụ già đã bị Thậm Nhĩ giết chết.

Mọi chuyện xảy ra rất nhanh, chỉ trong vài phút cục diện đã đảo ngược.

Lúc này Phục Hắc Huệ đã tung ra Hắc Thiểm, toàn bộ chú lực lưu chuyển khắp cơ thể theo lộ trình tối ưu nhất, cảm giác như mọi khiếu huyệt đều mở toang, thông suốt vô cùng.

Chú thuật của tên cháu lớn là Điên Đảo, giống như chất lỏng phi Newton, đòn tấn công uy lực lớn sẽ bị phòng ngự, đòn uy lực nhỏ lại hiệu quả.

Muốn đánh bại chú thuật Điên Đảo có không ít cách, chẳng hạn như tìm ra giá trị trung gian của Điên Đảo khiến kẻ địch không thể phòng ngự, hoặc tấn công nhiều lần để tích lũy thương hại.

Hay dùng đòn tấn công kép, một lần đánh ra hai lực uy lực khác nhau chồng lên nhau khiến Điên Đảo không kịp phòng ngự.

Hoặc là tung ra chiêu thức siêu cường vượt quá năng lực của Điên Đảo, dùng sức mạnh tuyệt đối để áp chế.

Hiện tại Phục Hắc Huệ chọn cách dùng sức mạnh tuyệt đối.

Trước đây cậu sẽ không chọn thế này mà chọn cách an toàn hơn, nhưng sau quá trình huấn luyện, cậu đã nắm vững Bạch Thiểm và Hắc Thiểm, lĩnh ngộ Hắc Thiểm dựa trên nền tảng Bạch Thiểm.

Mở ra lộ trình tối ưu, chỉ cảm thấy toàn bộ năng lượng trong cơ thể đều được kích phát.

Tên cháu lớn kinh hãi rụng rời, không ngờ đối thủ trẻ tuổi thế này lại đánh ra được Hắc Thiểm.

Đó là chiêu thức mà cả trăm người mới có một kẻ may mắn lĩnh ngộ được.

Hắc Thiểm đấm thẳng vào ngực hắn.

Điên đảo, điên đảo, điên đảo, tên cháu lớn cố gắng hết sức để vô hiệu hóa đòn tấn công mà cơ thể phải chịu, chú thuật vận hành đến cực hạn, không ngừng rót chú lực vào chú thuật.

Tuy nhiên sức mạnh của Hắc Thiểm vẫn xuyên qua phòng ngự của chú thuật Điên Đảo, thấm sâu vào mọi bộ phận trên cơ thể hắn.

Aaa.

Hắn bị đánh bay đi, ngất xỉu, rời khỏi trận chiến.

Giờ đây Huệ buộc phải đối mặt với cục diện phụ tử.

Phụ tử, anh em, vợ chồng, đồng môn. luôn là những điểm mâu thuẫn xung đột kinh điển, hai bên không phải người lạ nhưng lại có lập trường và lợi ích khác nhau, buộc phải chiến đấu.

Nói chung, vốn dĩ hai bên nên cùng nỗ lực hướng về một mục tiêu, cuối cùng lại vì những nguyên nhân khác nhau mà tương sát, thật là đầy tính kịch.

Thế giới chú thuật cũng có uế thổ chuyển sinh của riêng mình.

Đỗ Lan nhận xét rằng hành vi phục sinh người chết này hoàn toàn có thể chấp nhận được nếu là để tăng thêm kịch tính xung đột: Nói cho cùng vẫn là mấy chuyện rắc rối của nhà Thiền Viện.

Ngự tam gia: Ngũ Điều, Thiền Viện, Gia Mậu.

Gia tộc lịch sử càng lâu đời thì gánh nặng tiêu cực càng nhiều.

Tộc Thiền Viện đối xử cực kỳ tàn nhẫn với những người thân không có chú lực, hoàn toàn là thái độ coi thường.

Nhưng oái oăm thay, nhà Thiền Viện lại nhiều lần xuất hiện Thiên

Dữ Chú Phược, tố chất cơ thể rất tốt nhưng lại không thể dùng chú thuật.

Những tộc nhân như vậy không có chỗ đứng trong nhà Thiền Viện, vì họ coi thường thể thuật.

Chịu đủ sự lạnh nhạt giễu cợt, Thiền Viện Thậm Nhĩ đã chọn cách bỏ nhà ra đi.

Sau này gã sinh ra Phục Hắc Huệ, và Huệ đã kế thừa hoàn mỹ Thập Chủng Ảnh Pháp Thuật của nhà Thiền Viện, hoàn toàn có khả năng kế vị chức gia chủ.

Nhà Thiền Viện mất lòng người như vậy, cũng chẳng trách sau này bị chính con gái mình thanh toán.

Rõ ràng các chú thuật sư hiểu biết về chú thuật chưa đủ sâu sắc mà còn bày đặt kỳ thị nội bộ, thật là bi ai.

Chương 4208

Dù Thiền Viện Thậm Nhĩ không có chú thuật thì gã vẫn sinh được con, sinh được một đứa con ưu tú là có thể lật ngược tình thế chỉ sau một đêm, chuyện này chẳng lẽ trong lịch sử gia tộc chưa từng xảy ra.

Đỗ Lan thầm nghĩ lịch sử họ lâu đời như vậy chắc phải có nhiều kinh nghiệm rồi chứ, sao lại có thể vô tri đến mức này.

Nếu đã nhất quyết kỳ thị thì phải làm cho triệt để, chẳng hạn thấy đối phương không có chú thuật là lập tức loại bỏ, hạ sát thủ hoặc tước đoạt khả năng sinh sản.

Đằng này lại để đối phương lớn lên trong sự kỳ thị, chẳng lẽ là cố ý kích thích lòng thù hận với gia tộc.

Gia quy của đại gia tộc chẳng lẽ không yêu cầu mọi người phải hòa nhã với nhau sao.

Cũng chẳng biết tình hình nhà Thiền Viện rốt cuộc là thế nào.

Có kỳ thị nhưng kỳ thị không tới nơi tới chốn, hoàn toàn là đang nuôi dưỡng thù hận.

Với tình huống này Đỗ Lan cũng không hiểu nổi, dù sao cuối cùng tộc Thiền Viện cũng bị thù hận phản phệ.

Cục diện phụ tử đối đầu rất kinh điển nhưng không phải ai cũng thích.

Thế nên trong nhiều câu chuyện, nhân vật chính là trẻ mồ côi để không bị gia đình trói buộc, có thể tự do tiêu sái.

Trận chiến cha con thực sự kinh điển, đứa con rốt cuộc nên kế thừa con đường của cha hay nên thay đổi.

Khổng Tử từng đưa ra một phương án rất khôn khéo: Cha qua đời, đứa con trong ba năm không thay đổi con đường của cha thì là người con hiếu thảo.

Nghĩa là sau ba năm có thể đổi, nhưng ít nhất phải đợi ba năm chứ không phải vừa lên đã thay đổi ngay.

Chuyện người chết chính sách mất quá phổ biến ở thời Xuân Thu Chiến Quốc, đứa con nóng lòng sửa đổi lộ trình của cha cũng quá thường thấy.

Vì vậy Khổng Tử đưa ra quy tắc ba năm không đổi, nhưng cũng rất khó thực hiện.

Cuối cùng vẫn phải dựa vào biến pháp Thương Ưởng mới giải quyết được vấn đề người chết chính sách mất.

Cha con đấu tranh thế nào là chuyện nội bộ, nhưng bất kể ai lên nắm quyền cũng phải tiếp tục đẩy mạnh chế độ canh chiến, nên mới nói là phụng lục thế chi dư liệt.

Còn như biến pháp của các nước Ngụy, Triệu, Hàn, Tề đều kết thúc ngay sau khi vị minh chủ đương thời qua đời, vì con cái họ không kế thừa lộ trình đó.

Thiền Viện Thậm Nhĩ cũng có lộ trình riêng, đó là trả thù tộc Thiền Viện.

Gã cần biết con trai mình có suy nghĩ đó không, có kiên trì lộ trình của gã không.

Nếu con trai ủng hộ, người cha có thể siêu thoát.

Nếu con trai từ chối, người cha làm quỷ cũng không buông tha.

Khổng Tử muốn giải quyết vấn đề này nhưng tiếc là dù ông hy vọng con kế thừa chí hướng của cha trong ba năm, thì cũng chỉ có thể dựa vào sự tự giác của người con.

Có những môn đồ cho rằng ba năm quá dài, một năm là đủ rồi, làm Khổng Tử tức giận nhảy dựng lên.

Con cái rốt cuộc có nên kế thừa lộ trình của cha không.

Rất khó, thế hệ cha có thể đã phấn đấu gian khổ để nâng cao điều kiện vật chất, đứa con rất khó để tiếp tục phấn đấu gian khổ như vậy, khó mà duy trì lộ trình của cha.

Để con cháu đời đời kiên trì là việc cực khó, nhiều gia tộc không giàu quá ba đời.

Chỉ số ít gia tộc mới xây dựng được bộ tộc pháp tộc quy, yêu cầu con cháu nối tiếp tinh thần chịu thương chịu khó của tiên tổ.

Đối với giới trẻ, đó là sự áp bức.

Thanh niên thích một bước lên tiên, trực tiếp hoàn thành thăng tiến giai cấp chứ không muốn nỗ lực từng đời một.

Trong mắt nhiều người trẻ, cha mẹ của gia đình nguyên sinh là những kẻ thất bại, không có gì để học hỏi, họ tuyệt đối không muốn trở thành kẻ thất bại như vậy.

Xung đột giữa thế hệ cha ông và con cháu nảy sinh từ đó.

Cha ông hy vọng con cái kế thừa ý chí, tiếp tục đấu tranh.

Con cái lại thấy đó là xiềng xích, muốn phá vỡ nó.

Đừng nói ba năm, ngay cả một năm họ cũng chẳng muốn kế thừa, chỉ muốn thay đổi thật nhanh.

Đỗ Lan thầm nghĩ nhiều vấn đề của xã hội hiện đại thực ra đã tồn tại trong thần thoại và điển tịch cổ đại.

Quan hệ cha con, vợ chồng, anh em. từ xưa đã là vấn đề nan giải.

Sự tranh chấp lộ trình giữa cha và con càng rõ rệt hơn.

Có nên tiếp tục con đường của cha hay đi con đường riêng.

Mỗi người đưa ra một phương án, ngay cả Khổng Tử cũng láu cá đưa ra phương án ba năm không đổi rồi mới được đổi.

Rõ ràng ông cũng biết con cái không thích bị kiểm soát, nhưng nếu cứ đổi tới đổi lui làm gia sản lụn bại thì sao.

Thế nên thật là tiến thoái lưỡng nan.

Hiện tại trên chiến trường là một cục diện phụ tử, Đỗ Lan vừa thu thập chú lực rò rỉ từ nhân loại vừa xem kịch.

Khi con người trải qua những thăng trầm lớn, cảm xúc biến hóa kịch liệt, chú lực sẽ tăng cường.

Điểm này dù là người thường hay chú thuật sư đều giống nhau.

Lần đầu Hổ Trượng đối mặt với Chú Linh đặc cấp cũng là nhờ cảm xúc biến đổi kịch liệt mới sử dụng được chú lực.

Hiện tại toàn bộ hiện trường có năm vạn người đang chìm trong sợ hãi, lượng chú lực rò rỉ ra đủ để tạo thêm vài con Chú Linh đặc cấp.

Tất cả đều được thu thập hết.

Trên chiến trường, Phục Hắc Huệ nhìn cha mình, ký ức của cậu về cha dừng lại ở năm lớp một, cha đi làm rồi không bao giờ về nữa.

Sau này mới biết gã đã bị Ngũ Điều Ngộ đánh chết.

Nhưng cậu không hận thầy Ngũ Điều, vì cha cậu là một gã sát thủ khốn nạn, cái nghề đó bị đánh chết ngày nào là chuyện bình thường.

Tất nhiên cậu cũng biết mình là người nhà Thiền Viện, kế thừa Thập Chủng Ảnh Pháp Thuật, là người duy nhất trong thế hệ trẻ kế thừa được chú thuật lừng lẫy của tộc Thiền Viện.

Nhưng liệu cậu có tâm muốn thay đổi tộc Thiền Viện hay không, còn cần người cha dùng giáo dục tình thương để kiểm tra một chút.

Phương pháp kiểm tra đương nhiên là dùng gậy thúc tinh thần, dùng giáo dục đòn roi để con trai ghi nhớ sứ mệnh, kế thừa chí cha.

Thất Hải nhận thấy mình hoàn toàn không áp chế nổi Sát thủ chú thuật sư, tốc độ đối phương quá nhanh, chỉ có thể trông cậy vào chính bản thân Phục Hắc Huệ.

Không có chú thuật, chú lực cũng chỉ ở mức người thường, chỉ dựa vào thể thuật mà áp chế được chú thuật sư đặc cấp, đó chính là Sát thủ chú thuật sư.

Quá nhanh, Thất Hải Kiến Nhân trong bộ vest chỉ có thể phòng ngự, không thể khóa chặt điểm vàng trên người đối thủ.

Dựa vào thể thuật đầy sức nặng để áp chế triệt để, Thiền Viện Thậm Nhĩ như đang nhảy múa, thể thuật của gã hoa lệ mà thực dụng, khiến người ta phải say mê.

Tốc độ và sức mạnh của gã có thể gây thương tổn cho chú thuật sư, cũng chứng minh người thường nếu dựa vào vũ khí nóng hiện đại cũng có thể giết chết chú thuật sư.

Chú thuật sư có cơ thể, mà cơ thể thì sợ tấn công vật lý.

Vũ khí nhân loại đã phá vỡ rào cản âm thanh, tốc độ nhanh hơn và mạnh hơn Sát thủ chú thuật sư nhiều.

Chương 4209

Uỳnh, Thất Hải bị một cú đá tạt trái văng khỏi sân thượng, rơi tự do, tạm thời rời khỏi chiến trường.

Trận chiến cha con chính thức bắt đầu, Thiền Viện Thậm Nhĩ tấn công dồn dập vào con trai.

Phục Hắc Huệ chỉ có thể dùng cơ thể để chống đỡ, Bạch Thiểm phát động, mọi tế bào đều nghe theo chỉ huy của đại não.

Khi tay chân chạm nhau, không khí xung quanh nóng lên, cả hai đều đẩy động tác cơ thể lên đến cực hạn.

Nhanh hơn quán quân Olympic, mạnh hơn vận động viên chuyên nghiệp, có thể phá vỡ mọi kỷ lục.

Khó mà tưởng tượng tốc độ của con người có thể nhanh đến thế.

Thiền Viện Thậm Nhĩ cảm nhận được sức mạnh của con trai không hề kém cạnh mình, gã lấy làm kinh ngạc.

Gã đàn ông công sở lúc nãy phù hợp với ấn tượng cố hữu của gã về chú thuật sư: chú lực mạnh, thể thuật yếu.

Nhưng đứa con trước mắt có cường độ cơ thể rõ ràng mạnh hơn người trưởng thành một bậc, điều này thật khó hiểu.

Thể thuật của ngươi khá lắm.

Đều nhờ thầy dạy dỗ tốt.

Phục Hắc Huệ thầm cảm ơn những buổi huấn luyện bằng xe Jeep của thầy, nếu không ép được tiềm năng trong cơ thể ra, cậu cũng không biết mình lại mạnh mẽ đến thế.

Bạch Thiểm đang đồng bộ hóa cơ thể, mỗi lần phát lực không hề thấy khó chịu mà ngược lại là một sự hưởng thụ.

Huấn luyện.

Thiền Viện Thậm Nhĩ không biết trường học chú thuật bây giờ lại có cả huấn luyện thể thuật, theo gã biết thì giáo dục ở trường cơ bản bằng không, vì phần lớn kiến thức đều bị các đại gia tộc lũng đoạn.

Trường học chỉ là nơi truyền thụ những kiến thức cơ bản nhất cho các pháp sư tự do, một phần những kẻ có tiềm năng sẽ bị đại gia tộc hấp thu, kẻ không có tiềm năng thì ở lại làm hậu cần.

Nói là trường học nhưng thực chất là một cơ quan nuôi nhốt quy mô lớn, mục đích chính là để các đại gia tộc tuyển chọn nhân tài và phối giống.

Kiến thức chú thuật thực sự nằm ở các đại gia tộc, và thái độ của họ là cái này không truyền ra ngoài, cái kia giữ kín, tạo nên rào cản môn hộ.

Ở trường chẳng học được kiến thức gì tử tế, nhưng giờ có vẻ đã khác.

Ta thực sự muốn gặp thầy của ngươi, lại có thể đào tạo ngươi ưu tú đến thế.

Thiền Viện Thậm Nhĩ chân thành nói.

Tôi sẽ tiễn ông về ngay tại đây, ông vốn không thuộc về thế giới này.

Đối với người cha trước mắt, Phục Hắc Huệ không hề nương tay.

Cậu bảo vệ người tốt, chống lại kẻ xấu.

Cha là kẻ xấu thì phải đại nghĩa diệt thân.

Không thể vì đối phương là cha mà thay đổi thái độ trừng ác dương thiện, nếu làm vậy cậu sẽ thấy có lỗi với chị gái mình.

Với cậu, chị gái quan trọng hơn người cha này nhiều.

Có bản lĩnh thì đánh thắng ta đi, nhóc con.

Phục Hắc Huệ dậm chân phát lực, tia chớp trắng bao quanh toàn thân. 40 nghìn tỷ tế bào đang nỗ lực hết mình, dòng điện trong cơ thể dẫn nổ không khí tạo ra hồ quang, rồi do chú lực mà nhuộm thành màu trắng.

Nhưng thế vẫn chưa đủ, Phục Hắc Huệ biết muốn thắng đối phương thì chỉ thể thuật là không đủ, cần chú lực mạnh hơn nữa.

Chú lực cuồng phóng trên đường cao tốc trong cơ thể, lộ trình tối ưu mở ra, tia chớp xung quanh chuyển từ trắng sang đen.

Sức mạnh bùng nổ, cậu chuẩn bị sử dụng Hắc Thiểm lần nữa.

Bình thường, chú thuật sư nắm vững Hắc Thiểm một ngày cũng chỉ dùng được một lần, quá mức sẽ dẫn đến gánh nặng cơ thể quá lớn.

Nhưng thông qua sự kích phát của Bạch Thiểm, một ngày có thể dùng ba lần mới chạm đến giới hạn.

Có hạn mức đó là vì nguyên lý giống như nòng pháo và đạn pháo vậy.

Dù là đại pháo hay súng ống thì cũng không thể bắn liên tục, nòng pháo cần được vệ sinh và bảo dưỡng, bắn vài chục phát là phải để nguội và nghỉ ngơi.

Nếu cứ bắn mãi nòng sẽ nổ tung.

Dù làm bằng kim loại nhưng sức chịu đựng của nòng pháo cũng có giới hạn.

Tế bào cơ thể cũng vậy, lộ trình tối ưu tương đương nòng pháo, chú lực là đạn, tế bào cũng có thể nổ tung.

Nếu không có Bạch Thiểm làm nền tảng, cơ thể chỉ chịu được một phát.

Có Bạch Thiểm, cơ thể chịu được ba phát.

Tất nhiên hạng thể chất đặc biệt như Hổ Trượng thì có thể chịu được nhiều hơn.

Hắc Thiểm.

Thiền Viện Thậm Nhĩ kinh ngạc, vì đứa con vừa mới dùng Hắc Thiểm đánh bại kẻ thù, chưa đầy 24 giờ sao lại đánh ra phát thứ hai được.

Không thể hiểu nổi, sau khi gã chết thế giới tại sao lại trở nên xa lạ thế này.

Trong thâm tâm gã, thế giới chú thuật vĩnh viễn là như vậy, quá khứ, hiện tại, tương lai đều không đổi.

Thế nên gã mới dùng quy tắc quý tộc để chống lại quý tộc.

Nhưng chuyện đang xảy ra thật khó giải thích, Hắc Thiểm là kỹ năng hiếm thấy đã đành, đằng này nó còn phá vỡ quy tắc thông thường, thật kỳ quái.

Chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra trong những năm tháng sau khi gã chết.

Giữa lúc gã đang suy tư, Hắc Thiểm của con trai đã ập tới, một cú đấm phụ từ tử hiếu, đầy tinh thần đại nghĩa diệt thân.

Thiền Viện Thậm Nhĩ đã đối mặt với đủ loại chú thuật sư, họ dùng đủ loại chú thuật, nhưng gã luôn dùng thể thuật sở trường để thắng bất ngờ.

Vậy mà giờ gã lại bị thể thuật của con trai áp chế, đây có phải là sóng sau đè sóng trước, sóng trước chết trên bãi cát không.

Nhìn nắm đấm của con trai mang theo uy thế lôi đình tập kích, gã vừa thấy an ủi vừa cảm khái, không kìm được hỏi: Ngươi họ gì.

Phục Hắc.

Nắm đấm trúng giữa ngực, Phục Hắc Huệ trả lời câu hỏi cuối cùng.

Người cha biết con mình hiện giờ vẫn chưa quay lại nhà Thiền Viện, gã thấy rất tốt, ít nhất sự sắp xếp của gã vẫn có hiệu quả.

Đứa con ưu tú thế này chắc chắn sẽ giáng cho nhà Thiền Viện một đòn nặng nề.

Vậy là gã không còn gì hối tiếc nữa, Thiền Viện Thậm Nhĩ tan biến.

Kẻ bị gã chiếm xác cũng ngã gục không dậy nổi.

Phục Hắc lập tức kiểm tra tình hình đồng đội, thấy Thất Hải đang bám trên tường ngoài không bị rơi xuống, cậu dùng thức thần kéo ông lên.

Đạo cụ phá hoại màn chắn bị hủy, màn chắn bắt đầu biến mất.

Đám đông hoảng loạn chạy trốn, lúc này ai chạy chậm là có lỗi với đôi chân cha mẹ ban cho.

Nhưng cuộc chiến giữa chú thuật sư và Chú Linh vẫn chưa kết thúc, tiểu đội Hổ Trượng gặp phải Chú Linh, đội ngũ bị tách ra.

Cậu gặp phải anh cả của Cửu Tương Đồ Choso.

Anh cả muốn trả thù cho hai đứa em, sử dụng Thao Huyết Thuật tấn công Hổ Trượng.

Những cột máu sắc lẹm như đao thép, lại mềm mại như roi da, thống nhất hoàn mỹ sự cứng rắn và nhu hòa, thể hiện ưu thế của chất lỏng, cương nhu song hành, luôn có thể tập kích từ những góc độ không ngờ tới.

Hổ Trượng động tác rất nhanh nhưng không nhanh bằng máu.

Thao Huyết Thuật giống như ngự kiếm vậy, rất nhẹ nhàng, có thể khiến máu lượn sau lưng, áp sát đất hay lao từ trên xuống, đủ mọi góc độ.

Chương 4210

Hổ Trượng chật vật vô cùng.

Ta sẽ giết ngươi để tế linh hồn hai đứa em ta trên trời.

Hổ Trượng cũng nghĩ đến đứa em thứ hai từng rơi lệ kia, rõ ràng là Chú Linh mà lại biết bi thương vì em mình chết, và anh cả trước mắt cũng biết phẫn nộ vì em mình chết.

Họ và con người khác gì nhau chứ.

Chẳng lẽ thật sự chỉ nằm ở chỗ Chú Linh không lao động còn con người biết lao động.

Chẳng lẽ lao động có thể phân chia nhân loại và Chú Linh, dùng phương pháp đơn giản đó để phủ định Chú Linh thật sự ổn sao.

Trong đầu chàng thiếu niên đầy rẫy những dấu hỏi.

Mọi thứ thật nặng nề, thật khó để dùng lý do không lao động mà đường hoàng tiêu diệt Chú Linh.

Hổ Trượng không làm được, cậu muốn bảo vệ nhiều người hơn, nếu có thể cậu cũng muốn bảo vệ những Chú Linh có trí tuệ và tình cảm.

Tiếc là người anh cả kia ra tay tàn độc, không ngừng tấn công.

Hổ Trượng, nghe thấy không.

Thầy Địch Ny Toa, em nghe thấy ạ.

Còn nhớ khóa học chiến thuật tôi dạy không.

Địch Ny Toa hỏi.

Hổ Trượng đáp: Dạ nhớ, không chỉ dựa vào chú thuật và chú lực để chiến đấu mà còn phải linh hoạt vận dụng địa hình hoàn cảnh, tạo ra môi trường có lợi cho mình, thử dùng hoàn cảnh để khắc chế chú thuật đối phương.

Cậu nhớ lại ngay, rồi nhận ra cô giáo đang bảo mình tìm môi giới để khắc chế máu.

Cậu lập tức nghĩ đến việc dùng nước khắc chế máu, tấn công các đầu phun cứu hỏa trên trần nhà để nước xối xuống.

Máu bị nước pha loãng nên không thể thao túng được nữa.

Dù sao anh cả Cửu Tương Đồ cũng là thao túng máu chứ không phải thao túng chất lỏng.

Bình thường, kiểm soát máu là sự mở rộng của kiểm soát chất lỏng, từ đó dẫn đến kiểm soát mọi chất lỏng.

Nhưng anh cả chỉ biết kiểm soát máu, không thể kiểm soát chất lỏng khác.

Thế là bi ai rồi.

Hổ Trượng Du Nhân thấy đối phương không thể tiếp tục thao túng máu, cậu hít sâu một hơi, tiếp theo sẽ dùng cận chiến để phân thắng bại.

Thể thuật là thế mạnh của cậu, thể lực cậu từ nhỏ đã rất tốt.

Khai chiến.

Hổ Trượng tiên phong tấn công, quét sạch vẻ sa sút bị áp chế lúc nãy, toàn lực xuất kích.

Kẻ tiểu nhân hèn hạ, ngươi tưởng ta sẽ vì chút vấn đề nhỏ này mà thất bại sao.

Hãy cảm nhận cơn thịnh nộ của ta.

Anh cả có thể kiểm soát máu của người ngoài, cũng có thể kiểm soát máu của chính mình, hắn hét lên: Xích Huyết Thao Thuật Xích Lân Dược Động.

Gia tốc máu trong cơ thể, thậm chí làm máu cứng lại để tăng cường thể lực.

Thể thuật chưa bao giờ là điểm yếu của hắn, thậm chí còn là điểm mạnh.

Hổ Trượng cũng cảm nhận được quyết tâm của kẻ thù, đó là ngọn lửa của kẻ báo thù.

Cậu thấy hơi buồn phiền vì mình và kẻ thù vốn không oán không thù, chỉ vì mình là người còn đối phương là Chú Linh mà phải đánh nhau.

Rõ ràng cả hai bên đều có người thân mình quan tâm, đều luyến tiếc thế giới, đều có cảm tình, nhưng lại buộc phải tương sát.

Cậu cũng từng mất đi người thân, khi ông nội qua đời, nỗi buồn của cậu dâng trào như nước lũ.

Vì vậy cậu hiểu suy nghĩ báo thù cho em của người anh cả này, mọi thứ lẽ ra có thể tránh được.

Nếu họ không chiến đấu, hai đứa em sẽ không chết, người anh cả cũng không bi thương thế này.

Hổ Trượng thấy khó chịu, không chỉ vì bi kịch mà còn vì bi kịch lẽ ra có thể tránh được mà lại không tránh.

Cách tránh bi kịch rất đơn giản, chỉ cần không chiến đấu là xong.

Chú Linh lùi một bước, chú thuật sư lùi một bước là được mà.

Tại sao cứ phải chiến đấu.

Chiến đấu làm người thân chết đi rồi lại khó kìmén đau thương.

Biết rõ chiến đấu dẫn đến bi kịch mà vẫn cứ lao vào, Hổ Trượng thực sự không hiểu, chẳng lẽ không chiến đấu lại khó đến vậy sao.

Nội tâm đầy nghi hoặc, nắm đấm cũng không còn quyết đoán.

Người anh cả mang theo tâm thế phục thù, quyền như sấm sét, ánh mắt rực lửa.

Máu trong người gia tốc, va chạm trực diện với kẻ thù.

Một đấm, hai đấm, ba đấm.

Nước từ đầu phun cứu hỏa xối xuống như mưa, như lệ.

Kamen Rider kỵ nhất là chiến đấu dưới trời mưa, vì Kamen Rider không biết rơi lệ, hễ mưa rơi nghĩa là có chuyện buồn xảy ra, nước mưa chính là lệ của Kamen Rider.

Đỗ Lan đã thu thập xong chú lực rò rỉ từ năm vạn người sợ hãi, đủ để sản sinh vài con Chú Linh đặc cấp.

Nhìn hai người chiến đấu trong làn nước, Đỗ Lan cũng cảm thấy bi thương, vì đây là anh em tương tàn.

Ở đây phải tiết lộ nội dung một chút, Hổ Trượng Du Nhân và Cửu Tương Đồ là anh em.

Có người sẽ hỏi, Cửu Tương Đồ sinh ra từ thời Minh Trị Duy Tân, còn Hổ Trượng sinh ra ở thế kỷ 21, cách nhau hơn trăm năm sao có thể là anh em.

Điều này buộc phải nhắc đến ba người: Gia Mậu Hiến Luân, Hạ Du Kiệt và mẹ của Hổ Trượng Du Nhân.

Thực ra đó là ba cơ thể nhưng chung một bộ não.

Bộ não trong xác Hạ Du Kiệt không phải lần đầu đoạt xá cơ thể, thực chất nó đã sống gần ngàn năm, chỉ cần thay xác là có thể sống mãi.

Nó từng có nhiều thân phận, Gia Mậu Hiến Luân và Hạ Du Kiệt chỉ là hai trong số đó.

Mẹ của Hổ Trượng cũng vậy.

Cửu Tương Đồ do Gia Mậu Hiến Luân tạo ra, Hổ Trượng do mẹ sinh ra, mà Gia Mậu Hiến Luân và người mẹ đó có cùng một bộ não, nên có thể nói họ có cùng một người sáng tạo.

Hổ Trượng và Cửu Tương Đồ có chung người sáng tạo, nên chính là anh em.

Trong lúc chiến đấu, người anh cả áp chế được một Hổ Trượng đang phân tâm, trong đầu hắn đột nhiên hiện lên hình ảnh mấy anh em cười đùa vui vẻ, nhưng không hiểu sao Hổ Trượng cũng ở trong đó.

Hắn không hiểu tại sao Hổ Trượng lại đột nhiên xuất hiện trong ký ức của mình.

Chuyện này là sao.

Dù không hiểu nhưng nắm đấm của hắn vẫn nện mạnh lên người Hổ Trượng, đánh ngất cậu.

Giờ hắn có thể giết Hổ Trượng, nhưng hắn lại không muốn giết, cứ thế mơ hồ rời đi trước.

Nếu giết, chính là anh em tương tàn.

Đỗ Lan thầm nghĩ Bộ Não rất hứng thú với việc dung hợp con người và Chú Linh, trong mắt nó đó là sự tiến hóa.

Cả hai đều không hoàn mỹ, nhưng dung hợp lại thì sẽ hoàn mỹ.

Bộ Não cũng có lý tưởng, bất kể Cửu Tương Đồ hay Hổ Trượng đều là vật thí nghiệm.

Chương 4211

Nó tạo ra Hổ Trượng chủ yếu vì cha cậu rất đặc biệt, trong xác cha cậu có một linh hồn thần kỳ.

Thế là Bộ Não chiếm xác vợ gã, chịu bao cực khổ mang thai sinh ra Hổ Trượng.

Linh hồn cha Hổ Trượng thực chất là anh em của Túc Na.

Túc Na là Chú Vương hai mặt bốn tay, nhìn là biết thai song sinh dính liền.

Nếu không đã chẳng có hai mặt bốn tay.

Trong bụng mẹ vốn là hai anh em, Túc Na đã hấp thu người em, nhưng người em đã sinh ra linh hồn nên linh hồn đó cứ thế chuyển thế.

Bộ Não phát hiện ra linh hồn đó nên mới sinh ra Hổ Trượng.

Việc Hổ Trượng có thể làm vật chứa cho Túc Na vốn dĩ nằm trong kế hoạch của Bộ Não.

Chú Linh Bộ Não cũng có lý tưởng, nó không đứng về phía nhân loại hay Chú Linh, mục tiêu của nó là thúc đẩy tiến hóa, dã tâm còn lớn hơn Lậu Hô.

Vì vậy Hổ Trượng có một người cha chuyển thế, một người mẹ bị đoạt xá, cậu sinh ra vốn là để làm vật chứa cho Túc Na.

Lậu Hô ở tầng một, còn Bộ Não ở tầng khí quyển.

Bộ Não lợi dụng kế hoạch của Lậu Hô để từng bước thực hiện kế hoạch của mình.

Lợi dụng kế hoạch của người khác để thực hiện kế hoạch của mình, đúng là cao tay.

Lý tưởng cho nhân loại và Chú Linh tiến hóa cũng thật vĩ đại.

Thật là tráng lệ, vĩ đại thay.

Đỗ Lan hoàn toàn công nhận kế hoạch cũng như năng lực thực tiễn của Bộ Não.

Cuối cùng kế hoạch của nó cũng gần như hoàn thành.

Nhân loại và Chú Linh tiến hóa.

Đỗ Lan thấy tiến hóa cũng được mà không tiến hóa cũng chẳng sao.

Dù sao tiến hóa cũng không có nghĩa là mọi chuyện sẽ tốt đẹp, chắc chắn vẫn còn đủ loại vấn đề.

Không có con người, Chú Linh sẽ nội đấu.

Không có Chú Linh, con người cũng nội đấu.

Nhân loại và Chú Linh dung hợp tiến hóa thì vẫn cứ nội đấu như thường.

Bộ Não nghĩ rằng tiến hóa có thể giải quyết mọi vấn đề, khiến ai nấy đều vui mừng, suy nghĩ đó là sai lầm.

Lậu Hô hy vọng Chú Linh làm chủ, Hạ Du Kiệt hy vọng chú thuật sư làm chủ, Bộ Não hy vọng tiến hóa, còn Cửu Thập Cửu Do Cơ hy vọng xóa bỏ chú thuật.

Thực tế chẳng ai giải quyết được mâu thuẫn nội tại, nội đấu vẫn hoàn nội đấu.

Dù kế hoạch họ thành công thì cũng chẳng có thay đổi gì về bản chất.

Tính tiên tiến, muốn giải quyết vấn đề phải thể hiện được tính tiên tiến của mình chứ không phải chỉ nghĩ đến việc tiêu diệt kẻ khác.

Tiêu diệt kẻ khác mà mình không có tính tiên tiến thì vẫn tiêu đời thôi.

Đỗ Lan thầm nghĩ các kế hoạch đều tốt, nhưng đều nhắm vào việc tiêu diệt đối phương chứ không phải nâng cao bản thân.

Nâng cao bản thân rất khó, tiêu diệt kẻ khác dễ hơn nhiều.

Thay vì phản tỉnh chính mình, chi bằng chỉ trích người khác.

Nhưng người khác sai không có nghĩa là mình đúng.

Mình phải thể hiện được tính tiên tiến mới chứng minh được mình đúng.

Dù nhân loại có tiến hóa đi nữa cũng không có nghĩa là có tính tiên tiến.

Ngay cả khi tiến hóa, có lẽ cũng chỉ đơn giản là nắm giữ sức mạnh lớn hơn, nếu không dùng sức mạnh đó để cải tạo thế giới mà dùng để nội chiến thì kết quả sẽ là một thế giới điên loạn.

Có sức mạnh là ưu tiên thỏa mãn dục vọng cá nhân, đó không phải tính tiên tiến.

Ngược lại nó sẽ khiến xã hội thoái lui về thời nguyên thủy, thời kỳ cá lớn nuốt cá bé.

Sau tiến hóa, xã hội có thể tiến bộ cũng có thể thoái bộ.

Bộ Não không màng tới điều đó, nó chỉ muốn tiến hóa.

Nó không hài lòng với hiện trạng, muốn thay đổi và tin rằng tiến hóa chắc chắn sẽ tốt hơn.

Nó hoàn thành mục đích của mình, phần còn lại để người khác lo.

Tiến hóa và việc khiến sự tiến hóa đi theo hướng tốt đẹp, cái nào khó hơn.

Chắc chắn là vế sau khó hơn.

Nếu đi theo hướng tốt đẹp mà dễ thì ai cũng chọn cái dễ rồi.

Thực tế là Lậu Hô, Hạ Du Kiệt, Bộ Não hay Cửu Thập Cửu Do Cơ đều chọn con đường dễ dàng.

Cửu Thập Cửu Do Cơ chính là nữ chú thuật sư đã dẫn dắt Hạ Du Kiệt đi vào con đường phản bội.

Ai cũng có mục tiêu, ai cũng muốn làm nên đại sự, nhưng việc làm đại sự là phát triển theo hướng tốt hay hướng xấu thì lại không chắc chắn.

Vì vậy, làm đại sự thường chỉ là một điểm khởi đầu, kéo theo sau đó là một loạt các sự kiện phát sinh.

Một sự kiện lớn sẽ gây ra phản ứng dây chuyền, cuối cùng cần một lượng lớn nhân lực nối tiếp nhau để giữ cho đại sự ấy phát triển theo hướng tích cực.

Nếu không đủ nỗ lực, đại sự sẽ dẫn đến một chuỗi bi kịch.

Lậu Hô, Hạ Du Kiệt, Đại não, Cửu Thập Cửu Do Cơ đều muốn làm đại sự vì họ không chịu nổi hiện trạng, cho rằng hiện tại có quá nhiều điều tồi tệ.

Nhưng thực tế, để duy trì hiện trạng này đã có rất nhiều người đang nỗ lực rồi.

Họ hoàn toàn có thể giúp đỡ những người đang duy trì hiện trạng, làm nhiều việc thiện, bớt làm việc ác để giảm thiểu những mảng tối trong xã hội hiện nay.

Nhưng thông thường họ sẽ không làm vậy, bởi họ cho rằng những bi kịch hiện tại chính là do những người duy trì hiện trạng gây ra, thế nên họ muốn hủy diệt tất cả.

Nhưng họ không nghĩ rằng những điều tốt đẹp trong xã hội cũng do chính những người duy trì hiện trạng đó thực hiện.

Họ chỉ mải mê phủ định, mải mê lật đổ, chưa chắc đã giảm bớt được cái ác, thậm chí còn làm mai một cái thiện.

Rồi trong đống hỗn độn đó, một xã hội mới lại hình thành, và nó vẫn sẽ tồn tại cả điều tốt lẫn điều xấu.

Việc xáo bài làm lại thường đi kèm với vô số cuộc chiến tranh.

Dĩ nhiên không phải ai cũng thích chiến tranh, nhưng không chiến đấu thì sẽ bị đào thải.

Tất cả những điều này đều rất bình thường, giống như xã hội nô lệ thời cổ đại.

Xã hội nô lệ rất đơn giản: đánh nhau, thắng làm chủ nô, thua làm nô lệ.

Tù binh Babylon chính là ví dụ khi dân của Thượng đế đánh thua và trở thành nô lệ.